

45

150

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

Αριθ. είδ. 105

ΔΩΡΕΑ - Προσβολή

GRYK-02019

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δρ. 70

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΜΕΓΑ
ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Θέροιας

ΜΕΤΑ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

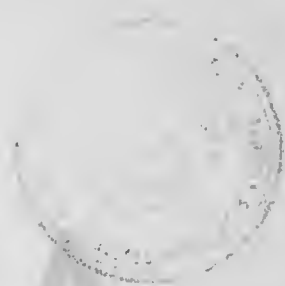
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1901

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΑΤΕΛΕΣ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΥΣΣΗΣ

ΠΡΟΣΕΛΕΥΣΙΣ ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΥΣ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

ΕΠΙΜΕΛΕΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Α

ΠΟ πολλῶν ἐτῶν μύχιον ἡσθανόμην πόθον ὥπως, ὡς κορωνίδα τῶν διαφόρων μου ἐκδόσεων, κατορθώσω νὰ ἐκδώσω ἐν ὧς ἐνεστι τέλειον

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀποβλέπων, ἐζήτησα τὴν γνώμην τῶν παρ' ἡμῖν διαπρεπόντων φιλολόγων· οὗτοι δὲ ὁμοθυμαδὸν ἐκ μιᾶς γνώμης μοι ὑπέδειξαν ὡς ἄριστον Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐκ τῶν νῦν ὑπαρχόντων τὸ τῶν δύο δοκίμων φιλολόγων καὶ λεξικογράφων τῆς Ἀγγλίας **Λιδδέλλου** καὶ **Σκώττου**, οὗ μέχρι τοῦδε ἐγένοντο ὀκτὼ ἐκδόσεις, ἐκάστη πλουσιωτέρα καὶ τελειότερα τῆς προηγηθείσης.

Τὴν ὁμόφωνον ταύτην γνώμην τῶν σοφῶν ἀνδρῶν προθύμως ἀπεδεξάμην καὶ σήμερον μετὰ πολλῆς χαρᾶς προσφέρω εἰς τὸ Ἑλληνικὸν δημόσιον πιστὴν καὶ ἀκριβῆ μετάφρασιν τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου ἔχων δι' ἐλπίδος, ὅτι δι' αὐτοῦ παρέχω σπουδαίαν βοήθειαν πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς πάντα ἀσχολούμεγον περὶ αὐτὴν· ἰδίως δὲ εἰς τοὺς διδάσκοντας καὶ εἰς τοὺς διδασκόμενους καὶ εἰς πάντα ἐν γένει φιλομαθῆ τὸ Λεξικὸν τοῦτο θὰ ᾖναι χρησιμώτατον· θὰ μεταχειρίζονται δὲ αὐτὸ μετὰ πεποιθήσεως, διότι δὲν θὰ κατέχωνται ὑπὸ τοῦ φόβου μήπως ἐκεῖνα ἅπερ μανθάνουσι σήμερον ἀναγκάζονται ν' ἀπομανθάνωσιν· αὐριον ὡς πλημμελῶς ἔχοντα.

Τὸ **Λεξικὸν** τοῦτο συνταχθὲν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Λεξικοῦ τοῦ ἐγκρίτου Γερμανοῦ φιλόλογου **ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΠΑΣΣΟΒΙΟΥ**, ἐξεδόθη τὸ πρῶτον κατὰ τὸ ἔτος 1843, καὶ οὕτω μεγάλης ὑποδοχῆς ἔτυχεν ἐν Ἀγγλίᾳ, ὥστε ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ἐγένοντο καὶ δύο ἄλλαι αὐτοῦ ἐκδόσεις. Εἰς τὰς τρεῖς πρώτας ἐκδόσεις ἔφερεν ἔτι τὸ ὄνομα τοῦ Πασσοβίου, ἀλλ' εἰς τὴν τετάρτην, ἥτις ἐγένετο κατὰ τὸ ἔτος 1855, παρελείφθη τοῦτο πλεόν, διότι τὸ ἔργον, ὡς ἐκ τῶν πολλῶν προσθηκῶν καὶ τῆς ἐντελοῦς αὐτοῦ ἀλλοιώσεως, κατέστη ὅλως σχεδὸν αὐτοτελές καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔκτοτε φέρει τὸ σημερινὸν αὐτοῦ ὄνομα.

Οἱ ἀκάματοι αὐτοῦ συντάκται **HENRY G. LIDDELL** καὶ **ROBERT SCOTT** φιλοπόνως ἔκτοτε παρακολουθοῦντες τὰς ἐν τῷ εὐρυτάτῳ τῆς φιλολογίας πεδίῳ ἐπιστημονικὰς προόδους καὶ αἰεὶ σταχυολογοῦντες πᾶν ὅ,τι χρήσιμον καὶ δόκιμον, πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἔργου, ἐκ τῶν ἀρίστων νεωτέρων ἐκδόσεων τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ πεζογράφων καὶ ἐκ τῶν

φιλολογικῶν πραγματειῶν τῶν δοκιμωτάτων φιλολόγων τοῦ παρόντος αἰῶνος ἰδυνήθησαν νὰ καταστήσωσι τὸ πολῦτιμον τοῦτο φιλοπρόημα τὸ ἄριστον καὶ τελειότατον πάντων τῶν νῦν ὑπαρχόντων Ἑλληνικῶν Λεξικῶν ἐν ἀπάσαις ταῖς γλώσσαις τῶν πεφωτισμένων ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης, παρ' οἷς ἡ σπουδὴ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας θεωρεῖται ἀπαίτητος πρὸς ἀνύψωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας.

Πρὸ τῆς ἐμφάνισεως τοῦ Λεξικοῦ τούτου ἐν Ἀγγλίᾳ, οἱ περὶ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἐκεῖ ἀσχολούμενοι, σπουδασταὶ τε καὶ διδάσκαλοι, μετεχειρίζοντο διάφορα ἄλλα λεξικά, ἐν οἷς τὴν πρώτην θέσιν κατεῖχε τὸ τοῦ Δόνεγγαν, ἀλλὰ μόλις ἐξεδόθη τὸ γενναῖον τοῦτο ἔργον τῶν δύο σοφῶν λεξικογράφων τῆς Ἀγγλίας καὶ πάντα τὰ ἄλλα, ὡς διὰ μαγικῆς ράβδου, ἐξηφανίσθησαν. Ἐκτοτε ἐν τε τῇ Ἀγγλίᾳ καὶ τῇ Ἀμερικῇ πάντες μόνον τοῦτο τὸ Λεξικὸν μεταχειρίζονται.

Ὁ δὲ **Θησαυρὸς τοῦ Ἐνρίκου Στεφάνου**, καίπερ πολῦτομος, δὲν ἔχει ὅμως οὔτε τὴν μέθοδον, οὔτε τὸν πλοῦτον τοῦ λεξικοῦ τοῦ ΛΙΔΔΕΛΛΟΥ καὶ ΣΚΩΤΤΟΥ· ἐπειδὴ δὲ ἐξεδόθη πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἐλλείπουσιν ἐξ αὐτοῦ πλεῖσται ὅσαι λέξεις, αἵτινες εἶναι προστεθειμέναι εἰς τὸ ὑψ' ἡμῶν νῦν ἐκδιδόμενον. Αἱ πλεῖσται τῶν λέξεων τούτων εἶναι εἰλημμένοι ἐξ ἐπιγραφῶν, τινὲς δὲ καὶ ἐξ ἄλλων πηγῶν. Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν λόγων τῆς ἀτελείας, ὁ Θησαυρὸς τοῦ Στεφάνου δὲν εἶναι καὶ προσίτος τοῖς πᾶσι, διότι εἶναι πολυδάπανος, τιμώμενος 600 χρυσ. φράγκ. ἡ δὲ ἐρμηνεία τῶν λέξεων ἐν αὐτῷ εἶναι εἰς γλῶσσαν Λατινικὴν, ἥς ὀλίγοι παρ' ἡμῖν ὑπάρχουσι κάτοχοι.

Ἡ μετάφρασις τοῦ παρόντος λεξικοῦ ἐγένετο πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐκ τῆς ἐπιτεθεωρημένης καὶ ἐπνυξημένης ἐβδόμης ἐκδόσεως, ἥτις ἐτυπώθη στερεοτύπως κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐν τε τῇ Ἀγγλίᾳ καὶ τῇ Ἀμερικῇ· μετέφρασε δὲ αὐτὸ εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν ὁ κ. Ξενοφῶν Π. Μόσχος, Διδάκτωρ τῆς Φιλοσοφίας, σπουδάσας τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὐχὶ πρὸ πολλοῦ ἐγένετο καὶ ὀγδὸν ἑκδοσις ἡ μᾶλλον ἀνατύπωσις τοῦ ἔργου μετ' οὐκ ὀλίγων διορθώσεων ἐν τῷ κειμένῳ καὶ προσθηκῶν ἐν παραρτήματι, ἐφροντίσαμεν καὶ ἐλάβομεν ἐν ἀντίτυπον τῆς τελευταίας ταύτης ἐκδόσεως καὶ ἀνεθήκαμεν τὰς εἰς τὸ κείμενον τῆς μεταφράσεως ἀναγκαίας μεταβολάς, διορθώσεις καὶ προσθήκας εἰς τὸν ἐκ Πανόρμου τῆς Κυζίκου Κύριον Μιχαὴλ Κωνσταντινίδην, ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν διατελέσαντα καθηγητὴν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν Λονδίῳ καὶ γνωστότατον ἐκ τῶν ἀξιολόγων αὐτοῦ συγγραμμάτων καὶ διατριβῶν ἐν τε τῇ Ἀγγλικῇ καὶ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ.

Ὁ Κύριος Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης παραλαβὼν τὸ χειρόγραφον τῆς μεταφράσεως, δὲν περιωρίσθη μόνον εἰς τὴν πρὸς τὸ Ἀγγλικὸν πρωτότυπον παραβολὴν αὐτῆς καὶ διόρθωσιν, ἀλλὰ συμφώνως τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιθυμίᾳ προέβη εἰς σπουδαίαν βελτίωσιν τοῦ ἔργου καταστήσας αὐτὸ πολὺ τελειότερον καὶ πληρέστερον τοῦ πρωτοτύπου κατὰ τε τὸ ποσὸν τῶν λέξεων καὶ τὴν ἀκριβεστέραν ἐρμηνείαν αὐτῶν. Ὁ Κύριος Μ. Κωνσταντινίδης ἔχων πλουσιωτάτην βιβλιοθήκην καὶ πεποικισμένος διὰ σπανίας φιλοπονίας ἠδυνήθη νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὸ λεξικὸν ἡμῶν νέον πλοῦτον λέξεων, φράσεων καὶ ἐρμηνειῶν ἐκ πηγῶν παντοίων, ὧν αἱ σπουδαιότεραι εἶνε αἱ ἐξῆς :

α') Τὸ Ἑλληνοαγγλικὸν Λεξικὸν τοῦ Ε. Α. Σοφοκλέους τῆς Ρωμαϊκῆς καὶ Βυζαντιακῆς περιόδου ἀπὸ τοῦ 146 π. Χρ. μέχρι τοῦ 1100 μ. Χρ. Ὁ πλοῦτος τοῦ Λεξικοῦ τούτου εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας καὶ ἰδίως εἰς τοὺς κληρικοὺς καὶ εἰς τοὺς περὶ τὴν Βυζαντιακὴν ἱστορίαν καὶ φιλολογίαν καταγινόμενους εἶναι πολυτιμώτατος.

6') Ἡ «Συναγωγή λέξεων ἀθησαυρίστων ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς Λεξικοῖς» ὑπὸ Στεφάνου Ἀθ. Κουμανούδου ἐν Ἀθήναις 1883, ἐξ ἧς παρέλαβεν οὐκ ὀλίγας λέξεις.

γ') Ἡ Λεξικογραφικὴ μελέτη τῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιγραφῶν (A. Lexicographical Study of the Greek Inscriptions) ὑπὸ Helen M. Searles. Chicago. The University of Chicago Press. 1898. Ἐκ τῆς πολυτίμου ταύτης πραγματείας ὁ Κύριος Μ. Κωνσταντινίδης παρέλαβεν οὐκ ὀλίγας νέας λέξεις καὶ ἐρμηνείας.

δ') Addenda Lexicis Linguae Graecae von Dr. Ludwig Burchner. Τῷ σοφῷ Ἑλληνιστῇ πέμπομεν τὰς ἐγκαρδίους ἡμῶν εὐχαριστίας, διότι αὐθορμήτως ἐπεμψεν ἡμῖν δύο λεξικογραφικὰς πραγματείας, ἃς εὖρομεν λίαν χρυσίμους.

ε') Ἡ Ἑλληνικὴ χλωρίς (Florae Graecae) τοῦ Ἰωάννου Σιβθωρπίου (Johannes Sibthorp), ὅστις περιηγήθη πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα χάριν τῆς Βοτανικῆς ἐπιστήμης. Ἐκ τοῦ πολυτίμου τούτου συγγράμματος ὁ Κύριος Μ. Κωνσταντινίδης ἠρύσατο πλείστας ὀνομασίας βοτανῶν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικῇ, ὠφελήθη δὲ καὶ ἐκ τῶν πραγματειῶν τοῦ παρ' ἡμῖν σοφοῦ βοτανικοῦ Δ^{ος} Θ. Δε Χελδράτχ.

ς') Memoirs relating to European and Asiatic Turkey; edited from Manuscript journals by Robert Walpole M. A. London 1817. Ἐκ τοῦ σπουδαίου καὶ χρησιμωτάτου τούτου συγγράμματος παρέλαβεν ὁ Κύριος Μ. Κωνσταντινίδης οὐκ ὀλίγας ὀνομασίας ζῴων, ἰχθύων, φυτῶν καὶ βοτανῶν ἐν χρήσει παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ λαῷ.

ζ') Αἱ σοφαὶ σημειώσεις τοῦ Α. Κοραῆ εἰς τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθὲν σύγγραμμα Ξενοκράτους καὶ Γαλννοῦ περὶ τῆς ἀπὸ τῶν ἐνύδρων τροφῆς. Ἐκ τῶν πολυτίμων τούτων σημειώσεων παρελήφθησαν εἰς τὸ Λεξικὸν τὰ ὀνόματα πολλῶν ἰχθύων ὡς ὀνομαζόνται παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ λαῷ.

η') Τὸ Γλωσσάριον τοῦ Δουκαγγίου (Glossarium ad Scriptores Mediae et Infimae Graecitatis, auctore Carolo du Fresne, Domino Du Cange 1890).

θ') Τὰ οὐ πρὸ πολλοῦ ἀνακαλυφθέντα ποιήματα τοῦ Βακχυλίδου, ἐξ ὧν παρελήφθησαν πολλάι νέαι λέξεις πρῶτον νῦν καταχωριζόμεναι εἰς Ἑλληνικὸν Λεξικόν.

Κατὰ τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ χειρογράφου ὁ Κύριος Μ. Κωνσταντινίδης εἶχεν ὑπ' ὄψει καὶ τὸν Ἀθηναῖον Ἑνρίκου Στεφάνου καὶ πλείστα ἄλλα νεώτερα βοηθήματα, ἐξ ὧν ἀπίνθησεν ὡς φιλόπονος μέλισσα πᾶν ὅ,τι χρήσιμον πρὸς πλουτισμὸν τοῦ Λεξικοῦ· ἀλλ' ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἐμελέτησεν ἐπισταμένως καὶ τὰς σοφὰς διατριβὰς καὶ παρατηρήσεις ἃς κατὰ καιροὺς ἐδημοσίευσεν ἐν πολλοῖς περιοδικοῖς, ἰδίως δὲ ἐν τῇ «Ἀθηνῇ» καὶ ἐν ταῖς «Γλωσσικαῖς αὐτοῦ παρατηρήσεσιν» ὁ Σοφὸς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου καθηγητῆς Κ^{ος} Κ. Κόντος, οὗ τὸ κύρος περὶ τὰ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης μέγιστον καὶ ἀναμφισδύητον ὑπάρχει οὐ μόνον παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ξένοις Ἑλληνισταῖς. Ὁ Κύριος Κόντος ἐφάνη πάντοτε πρόθυμος νὰ παρέχῃ τὰς σοφὰς αὐτοῦ συμβουλὰς τῷ Κυρίῳ Μ. Κωνσταντινίδῃ ὁσάκις κατὰ τὴν τύπωσιν τοῦ ἔργου περιέπιπτεν οὗτος εἰς ἀπορίαν τινὰ περὶ τὴν γραφὴν ἢ τὸν τονισμὸν ἢ τὴν ἐρμηνείαν λέξεως τινος. Τὴν εὐμενῇ ταύτην βοήθειαν θεωροῦμεν πολύτιμον καὶ δημοσίᾳ κηρύττομεν τὴν πρὸς αὐτὸν βαθεῖαν ἡμῶν εὐγνωμοσύνην.

Ἐν τῷ Λεξικῷ ἡμῶν προτάσσεται ἐν εἰδει εἰσαγωγῆς ὑπὸ τοῦ σοφοῦ τῆς Γλωσσολογίας καθηγητοῦ κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι «Σύντομος ἐπιθεώρησις τῆς ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης», ἣν χαρίζομενος ἡμῖν καὶ ὑπ' εὐνοίας πρὸς τὸ Λεξικὸν ἔγραψεν, ἐφ' ᾧ καὶ ἀπονέμομεν αὐτῷ ἐνταῦθα ἀίδιον φέρον εὐγνωμοσύνης.

Ὡσαύτως ἐφροντίσαμεν ὅπως ὑπάρχη ἐν τῷ ἡμετέρῳ Λεξικῷ καὶ ἐπίτομός τις ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Λεξικογραφίας καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐξελέξαμεν τὴν ὑπὸ τοῦ Dr A. Authenrieth φιλοπονηθεῖσαν, ἣν μετέφρασε χάριν τοῦ Λεξικοῦ ἡμῶν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ πρωτοτύπου ὁ Ἐφορος τῆς Ἀρχαιολογίας κύριος Γ. Σωτηριάδης.

Ὀλόκληρον τὸ **Ἄλφα**, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον μέρος τοῦ Πρώτου τόμου, τὸ ἐπεξεργάσθη ὁ Κύριος Μ. Κωνσταντινίδης, τὰ δὲ τρία γράμματα Β. Γ. Δ, ἅπερ θὰ ἐκδοθῶσι προσεχῶς καὶ θὰ ἀποτελέσωσι τὸ δεύτερον μέρος τοῦ Πρώτου τόμου, τὰ ἐπεξεργάζεται ὁ διαιρεπὴς τοῦ Πανεπιστημίου καθηγητῆς Κύριος Ἀντώνιος Οἰκονόμος.

Ἐνταῦθα ὀφείλω ν' ἀποδώσω τὸν προσήκοντα ἔπαινον εἰς τὸν Δ. Ἰ. Ἀναγνωστόπουλον ἐξ Ἀγράφων, διορθωτὴν ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν ἀρίστων, ὅστις μετὰ ζήλον καὶ φιλοπονίας ἐργάσθη ὅπως τὸ Λεξικὸν ἐξέλθῃ τῶν πιεστηρίων ὅσον τὸ δυνατόν ἀπηλλαγμένον τυπογραφικῶν σφαλμάτων.

Ἑρρωσθε.

Ὁ Ἐκδότης

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Ομολογείται ὑπὸ πάντων ὅτι αἱ τὴν κλίσιν τελείως ἀναπτύξασαι Ἰαπετικά γλῶσσαι, ἥτοι ἡ Ἑλληνική, ἡ Ἰταλική, ἡ Κελτική, ἡ Γερμανική, ἡ Σλαυική, ἡ Ἀρμενική, ἡ Περσική, ἡ Ἰνδική καὶ τινες ἄλλαι ἥττονος λόγου ἄξια, ἐμφαίνουσι τὸν ἐντελέστιον ἐπὶ τῆς γῆς γλωσσικὸν τύπον, διότι δι' αὐτῆς ταύτης τῆς τελείας κλίσεως κατέστησαν ὑπὲρ πάσας τὰς ἄλλας ἐπιτηδειόταται εἰς σύντομον ἄμα καὶ σαφῆ ἐκφράσιν καὶ αὐτῶν ἐτι τῶν λεπτοτάτων διανοημάτων τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλ' ὁμοίως ὁμολογείται ὅτι ἐν ταῖς τελείαις ταύταις γλώσσαις τελειοτάτη εἶναι ἡ Ἑλληνική, καὶ τοῦτο διὰ πολλὰς αἰτίας, ὅπως τὰ ἐξῆς θέλουσι δείξει.

Καταλιπὼν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς διασπορᾶς τῶν Ἰαπετικῶν λαῶν τὴν πρώτην αὐτοῦ κοιτίδα ἦλθε πολὺ, τοῦλάχιστον τρεῖς ἢ τέσσαρας χιλιάδας ἔτη, πρὸ τοῦ Ὁμήρου εἰς τὴν ἡμετέραν χερσόνησον λαὸς τις λαλῶν γλῶσσαν πλουσιωτάτην μὲν φθόγγων καὶ τύπων, ἐνδεεστέραν δ' ἐτι συντάξεων καὶ σημασιῶν τῶν λέξεων, τὴν πολλὰν βραδύτερον ὀνομασθεῖσαν **Ἑλληνικὴν** ἀπὸ τῶν λαλούντων αὐτὴν Ἑλλήνων.

Ἡ γλῶσσα αὕτη διακρίνεται πασῶν τῶν ἄλλων διὰ τε ἄλλα πολλὰ καὶ πρώτιστα διὰ τὸν συντηρητικὸν αὐτῆς χαρακτῆρα· διὰ τοῦτον πρῶτον μὲν διέσωσεν ἀλώβητα πλεῖστα στοιχεῖα τῆς Ἰαπετικῆς παλαιᾶς κληρονομίας, οἷον τὰ φωνήεντα, τὰς διφθόγγους, ἐντεῦθεν καὶ τὴν κλίσιν καθόλου, διότι κατὰ κοινὴν τῶν γλωσσολόγων ὁμολογίαν ἡ κλίσις στηρίζεται μάλιστα πάντων ἐπὶ τῶν φωννέντων, ἔπειτα τὴν ἀρχαίαν διαστολὴν τῶν εἰς -ω ἀπὸ τῶν εἰς -μι, ἥτοι τῶν μετὰ θεματικοῦ ἀπὸ τῶν ἀνευ θεματικοῦ φωννέντος σχηματιζομένων ρημάτων κ.τ.τ. Διὰ ταῦτα ἡ γλῶσσα ἡμῶν προκειμένου περὶ τῆς γλωσσικῆς ἐρεύνης τῶν προϊστορικῶν ἐκείνων χρόνων κρίνεται ὑπὸ πάντων τῶν ἐπαϊόντων ἀριστος ὁδηγός. Ἐπειτα καὶ μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν ἀπὸ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν γλωσσῶν μετεβάλλετο καὶ ἀνεπτύσσετο οὕτω βραδέως καὶ ὁμαλῶς, ὥστε δυνάμεθα νὰ παρακολουθήσωμεν τῇ μεταβολῇ καὶ ἐξελίξει αὐτῆς πολὺν εὐκολώτερον ἢ οἰασθῆποτε ἄλλης τῶν Ἰαπετικῶν γλωσσῶν. Πᾶσαι δ' αἱ ἀλλοιώσεις αἱ γενόμεναι τῇ γλῶσσῃ μετὰ τὸν χωρισμὸν μὲν αὐτῆς ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν γλωσσῶν, πρὸ τῆς διαιρέσεως δ' αὐτῆς εἰς διαλέκτους, ἀνήκουσαι μόνῃ τῇ Ἑλληνικῇ καὶ πάσῃ τῇ Ἑλληνικῇ, ἀποτελοῦσι τοὺς ἰδιάζοντας αὐτῇ χαρακτῆρας, δι' ὧν ἀντιδιαστέλλεται πασῶν τῶν ἄλλων. Τοιοῦτοι χαρακτῆρες εἶναι· α') ἐν τῇ φωνητικῇ ἡ τροπὴ τοῦ σ μετὰξὺ φωννέντων καθὼς καὶ τοῦ ἐν ἀρχῇ λέξεως σ, φωννέντος ἐπομένου, εἰς δασεῖαν **γένεσος, πέπεται** = Ἰνδ. *janasas, sacatē*· ἡ τροπὴ τοῦ ἡμιφώνου j ἐν ἀρχῇ λέξεως εἰς δασεῖαν καὶ ἀποβολὴ αὐτοῦ ἐκ τοῦ μέσου δύο φωννέντων, **φορέοντι ἀντὶ φορέjonτι** = Ἰνδ. *bharayanli, Hāpar* = *yakrit jecur*· ἡ τροπὴ τοῦ συμφώνου j ἐν ἀρχῇ λέξεως εἰς **ζ**, **ζυγὸν yugám jugum**· ἡ τροπὴ τοῦ τελικοῦ m εἰς **ν**, **τόν, τήν** = *lam tām, is-tum is-lam*· ἡ τροπὴ τοῦ ἐκ τῆς συλλαβῆς *er* ἐλ προκύπτοντος διὰ συστολῆς ἡμιφώνου *r, l* εἰς **αρ αλ ἢ ρα λα** (παρ' Αἰολεῦσιν *ορ ρο*), **δέρεσθαι δρακεῖν, στέλλεσθαι σταλῆναι, στρατός**· ἡ τροπὴ τοῦ συμπλέγματος **ντj** εἰς **νθ**, **φέροντjα, ὄθεν φέρονθα** (Κρητικόν, καὶ Θεσσαλικόν), **φέρωσα** τῆς Αἰολικῆς διαλέκτου (πλὴν τῆς Ἀσιaticῆς ἐχούσης **φέροισα**) καὶ τῆς ἁκρας Δωρίδος, **φέρουσα** τῆς ἀνειμένης Δωρίδος καὶ τῆς Ἰωνικῆς καὶ Ἀττικῆς· ἡ ἀποβολὴ τῶν ἐν τέλει λέξεως ἀφώνων, **γάλα(κτ), μέλι(τ), γύναι(κ), τό(δ), ἄλλο(δ), φερέτω(δ)** *is-tud, aliud, vehitod*· ὁ περιορισμὸς τοῦ τόνου ἐπὶ μιᾶς τῶν τριῶν τελευταίων συλλαβῶν καὶ ἡ ἐξάρτησις αὐτοῦ ἐκ τῆς ποσότητος τῆς ληγούσης κτλ.· β') ἐν τῇ κλίσει καὶ τῇ παραγωγῇ ὁ σχηματισμὸς τάξεως ὅλης πρωτοκλίτων ἀρσενικῶν εἰς -**ας (-ης)** κατὰ τὰ δευτερόκλιτα εἰς -**ος** καὶ τῆς ἐνικῆς γενικῆς τούτων διὰ τοῦ σημείου τῆς γενικῆς τῶν δευτεροκλίτων, **Ἀτρεΐδα-ς Ἀτρεΐδα-ο** ὅπως **Αἰόλο-ς Αἰόλο-ο**· ὁ σχηματισμὸς τοῦ παθητικοῦ λεγομένου ἀορίστου εἰς -**θιν** ἐξ ἐνός προσώπου, τοῦ δ' ἐν. (εἰς -**θης**) τοῦ μέσου ἀορίστου, καὶ δὴ ὁ διχασμὸς τοῦ

ἐνὸς ἀρχαίου ἀορίστου εἰς δύο, μέσον καὶ παθητικόν· ὁ σχηματισμὸς τῆς προστακτικῆς τῆς μέσης φωνῆς εἰς -**οθω** -**οθων**, κλπ., ὁ τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου εἰς -**κα**, τῶν ὑπερθετικῶν εἰς -**τατος** κλπ. γ') Ἐν τῷ συντακτικῷ, ἡ κατάταξις τῆς εἰς -**οθαι** ἀπαρεμφάτου εἰς τὴν μέσην φωνήν, ἡ ἀνάπτυξις τῆς γενικῆς ἀπολύτου, τῆς εὐκτικῆς τοῦ πλάγιου λόγου κλπ.

Πάντα ταῦτα ἐτελέσθησαν ἐν χρόνοις προϊστορικοῖς· εἰς τὴν ἱστορίαν δὲ προβάλλει τὸ πρῶτον ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα κατὰ τὴν Θ' π. Χ. ἑκατονταετηρίδα (ἐν τοῖς ἔπεσι τοῦ θείου Ὀμήρου) διεσπασμένη εἰς διαλέκτους σαφέστατα διακρινόμενας ἀπ' ἀλλήλων διὰ τῶν σφύδρα ἀνεπτυγμένων αὐτῶν χαρακτήρων.

Ἐξετείνεται δὲ τότε καὶ κατεῖχε πλὴν τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος καὶ Πελοποννήσου πρὸς βορρᾶν μὲν τὴν Μακεδονίαν μέχρις Ἀξιοῦ καὶ Πελαγονίας (νομοῦ Μοναστηρίου) καὶ τὴν Ἠπειρον μέχρις Ἀώου (Βαγιούσσης), πρὸς δυσμὰς δὲ τὰς Ἰονίους νήσους, πρὸς ἀνατολὰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου καὶ Μυρτώου Πελάγους, τὴν Κρήτην, τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἀπὸ Τροίας μέχρι Λυκίας, τὴν Παμφυλίαν καὶ τὴν Κύπρον.

Δι' ἀποικίων δ' ἐπεξετάθη βραδύτερον ἐν ταῖς ἱστορικοῖς χρόνοις ἐπὶ τὴν Ἰλλυρίαν (Ἐπίδαμνον), ἐπὶ τὴν Χαλκιδικὴν καὶ Θρακικὴν Χερσόνησον, τὴν Προποντίδα καὶ τὴν Εὐξείνιον Πόντον μέχρι Φάσιος, καὶ τὴν Ἀζοφικὴν θάλασσαν μέχρι Τανάδος, ἐπὶ τὴν Κυρριναϊκὴν καὶ Αἴγυπτον (Ναυκράτιδα), ἐπὶ τὴν πλείστην Σικελίαν καὶ Μεσημβρινὴν Ἰταλίαν, ἥτις καὶ Μεγάλη Ἑλλὰς ἐπωνομάσθη, ἐτι δὲ καὶ ἐπὶ τὴν Μέσσην Ἰταλίαν (Κύμην, Νεάπολιν κλπ.), καὶ ἐπὶ τὴν μεσημβρινὴν Γαλλίαν (Μασσαλίαν, Νίκαιαν κλπ.).

Διὰ δὲ τῶν κατακτήσεων τῶν Μακεδόνων Βασιλέων, Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, ἐπεξετάθη βραδύτερον κατὰ τὴν Δ' π. Χ. ἑκατονταετηρίδα εἰσχωρήσασα καὶ ὡς λαλουμένην γλῶσσα ἐγκατασταθεῖσα πρὸς βορρᾶν μέχρι τοῦ Ἰστροῦ, πρὸς ἀνατολὰς μέχρι Τίγρητος καὶ πρὸς μεσημβρίαν ἐπὶ πολὺ τῆς Αἰγύπτου. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς υπερβαλλούσης ταύτης ἐκτάσεως ἤρξατο ἐνῶρτις νὰ περιορίζηται ἀπὸ τῆς Γ' π. Χ. ἑκατονταετηρίδος ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῶν καταλαβόντων τὰς χώρας ταύτας, κατὰ δὲ τὰς εὐθὺς ἐπομένους ἑκατονταετηρίδας ἐν Θράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ ὑπὸ τῶν ἀπὸ βορρᾶ κατερχομένων γειτόνων βαρβάρων Ἰλλυριῶν, Θρακῶν, κλπ., ἀπὸ δὲ τῆς Ζ' μ. Χ. ἐν Αἰγύπτῳ, Συρίᾳ, Μεσοποταμίᾳ καὶ Κυρριναϊκῇ ὑπὸ τῶν Ἀράβων καὶ ἐν Θράκῃ, Μοισίᾳ, Μακεδονίᾳ ὑπὸ Σλαύων καὶ Βουλγάρων, ἀπὸ τοῦ ΙΑ' αἰῶνος ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ ἀπὸ τοῦ ΙΓ' καὶ ἐξῆς ὑπὸ τῶν εἰρηνικῶς καὶ τμηματικῶς εἰσχωρησάντων μέχρι Μεσσηνίας Ἀλβανῶν. Σήμερον ἡ Ἑλληνικὴ λαλεῖται, καίπερ πολλαχοῦ διακοπτομένη ὑπὸ ἐνσφηνωθέντων ἀλλογλώσσων λαῶν, ἐν ἀδιασπάστῳ διαδοχικῇ σειρᾷ ἀρχαιοτέρῃ παραδεδωμένη ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, ἐν Πελοποννήσῳ, τῇ Στερεᾷ Ἑλλάδι, τῇ Ἠπειρῷ μέχρις Ἀώου, τῇ Μακεδονίᾳ μέχρι Πελαγονίας, ἐν Θράκῃ μέχρι Φιλιππουπόλεως, ἐπὶ τῆς Ἀσίας μέχρι Κανκασσοῦ καὶ Εὐφράτου, ἐν Ἱερουσαλὴμ, ἐπὶ τῆς Κύπρου, Κρήτης καὶ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, Μυρτώου καὶ Ἰονίου Πελάγους, ἐτι δὲ ἐν Ἰταλίᾳ παρὰ τὸν Ὑδροῦντα καὶ τὸ Ρήγιον τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας. Λαλεῖται δὲ προσέτι καὶ ἐν νεωτέραις ἀποικίαις, οἷον ἐν Αἰτακίῳ τῆς Κορσικῆς, ἐν Αἰγύπτῳ, ἐν Τύννητι, ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ῥωσίᾳ, ἐν Ῥουμανίᾳ, Βουλγαρίᾳ καὶ σχεδὸν ἐν πάσαις ταῖς μεγαλοπόλεσι τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης καὶ αὐτῆς τῆς Βορείου Ἀμερικῆς.

Συνήθως διαίρουσι τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν εἰς ἀρχαίαν καὶ νεωτέραν, ἀπὸ τινων δ' ἐτῶν φέρεται κεχωρισμένη καὶ ἡ μεσαιωνικὴ Ἑλληνικὴ καὶ ἄλλοι μὲν ἀποφαίνονται ὅτι ἡ νεωτέρα Ἑλληνικὴ εἶναι θυγάτηρ τῆς ἀρχαίας, ἄλλοι δὲ ὅτι αὐτὴ αὐτὴ ἡ ἀρχαία. Ἀλλὰ πᾶς τις καὶ μικρὸν σκεπτόμενος νοεῖ εὐκόλως ὅτι οὔτε διὰ τῆς διαίρεσεως ταύτης οὔτε διὰ τῶν μεταφορικῶν τούτων ὀνομασιῶν ἐπιτυγχάνεται τι λόγου ἄξιον. Διότι αἱ ἀλλοιώσεις τῆς γλώσσης καὶ ἡ τροπὴ αὐτῆς ἀπὸ φάσεως ἀρχαιοτέρας εἰς φάσιν νεωτέραν δὲν τελεῖται, ὅπως αἱ πολιτικαὶ μεταβολαὶ καὶ μεταπτώσεις, ἐν ἐνί τινι χρόνῳ, ἀλλὰ κατὰ μικρόν, ἐν σειρᾷ ἀδιακόπῳ ἐπὶ μήκιστον καὶ συνίστανται ἐν μυρίοις ἀπεσπασμένοις, ἐλαχίστοις καὶ διὰ τοῦτο ἀφανέσι παθήμασιν. Ἀπ' αὐτῶν τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων ἀρχοῦνται ἀναφαινόμεναι τροπαὶ καὶ ἀλλοιώσεις, δι' ὧν ἡ γλῶσσα ἐλάμβανε τὸν νεώτερον τύπον (πρβλ. οὐδ' ἐνθα **πεφυγμένος ἦεν**, ἢ **ἐθέλεις ὄψθ'** αὐτὸς ἔχης γέρας κ.τ.τ.), ἐξηκολούθησαν δ' ἐπὶ πᾶσαν τὴν δόκιμον περίοδον καὶ ἐπέδωκαν ἐτι μᾶλλον ἐν τοῖς μεταγενεστέροις καὶ πρώτοις Βυζαντιακοῖς χρόνοις. Διὰ ταῦτα λεκτέον ὅτι πᾶσα διαίρεσις εἰς ἀρχαίαν καὶ νεωτέραν ἢ εἰς ἀρχαίαν, μέσσην καὶ νεωτέραν κλπ., μόνον κατὰ προσέγγισιν δύναται ν' ἀληθεύῃ, ὅτι δὲ πᾶσαι αἱ διὰ γραπτῶν μνημείων παραδεδομένοι ἡμῖν παλαιότεραι φάσεις αὐτῆς, Ὀμηρικὴ, δόκιμος ἢ Ἀττικὴ, Κοινὴ ἢ μεταγενεστέρα, ἀρχαιοτέρα καὶ νεωτέρα Βυζαντιακὴ, καὶ πᾶσα ἡ νεωτέρα, λαλουμένη καὶ γραφομένη, πᾶσαι αὐταὶ ἀπαρτίζουσι τὴν ὅλην Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, καθ' ὃν

τρόπον πᾶσαι αἱ ἡλικίαι ζῶντος ἔτι ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ μέχρι σήμερον ἀποτελοῦσι τὸν βίον αὐτοῦ.

Τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν διαιροῦσι καὶ κατὰ διαλέκτους, ἀλλ' οὐδ' οὕτως ἐπιτυγχάνεται τελεία, ἐπιστημονικὴ ἀκρίβεια. Διότι συνήθως διαιροῦσι τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν εἰς τρεῖς διαλέκτους, τὴν Ἰωνικὴν, τὴν Δωρικὴν καὶ τὴν Αἰολικὴν, ἐνιοὶ δὲ ἀποχωρίζοντες τὴν Ἀττικὴν ἀπὸ τῆς Ἰωνικῆς ὀρίζουσι τέσσαρας. Καὶ χαρακτηριστικὰ τῶν διαλέκτων τούτων λέγονται τῆς μὲν Ἰάδος,

α) ἡ τροπὴ παντὸς ἀρχαίου μακροῦ α εἰς η καθὰ καὶ παντὸς α ἐξ ἀντεκτάσεως, ἀποβληθέντος τοῦ σ , προελθόντος (**ασ-με-αμμε-ήμεϊς**), οὐχὶ δὲ παντὸς ἐκ συναιρέσεως (**ῥραε-ῥρα**) ἢ ἐξ ἀναπληρωτικῆς ἐκτάσεως, ἐνθα διεσώθη τὸ σ , ἀναπτυχθέντος (**τιμᾶ-νς-τιμᾶ-ς**), β) ὁ ὑπερβασμὸς τοῦ χρόνου, **λαδς-λνδς-λεως**, **βασιλῆος-βασιλέως**, **βασιλῆα-βασιλέα**, γ) ἡ πρῶτος ἀποβολὴ τοῦ Γ καὶ ἡ μετ' αὐτοῦ συνδεομένη τροπὴ τῆς προφορᾶς τοῦ ν ὡς Λατ. u εἰς $\bar{u}$ (ἢ Γαλλ. u), δ) ἡ κλειστὴ προφορὰ τῶν βραχέων φθόγγων e καὶ o καὶ ἡ ἐντεῦθεν ἑκτασις τούτων οὐχὶ εἰς η καὶ ω , ἀλλ' εἰς ei καὶ ou . (Ἡ ψίλωσις ἀπ' οὗ, ἀπῆκετο, κατῆμενος κττ. δὲν ἦτο πάσης τῆς Ἰωνικῆς διαλέκτου χαρακτὴρ, ἀλλὰ μόνως τῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ καὶ ταῖς παρικειμέναις νήσοις λαλουμένης).

Τῆς δὲ Ἀττικῆς α) ὅτι ἔχει τὸ διπλοῦν **ττ** ἀντὶ τοῦ διπλοῦ **σσ**, καὶ τὸ **ρρ** ἀντὶ **ρσ**, β) ὅτι τὸ ἀρχαῖον α τὸ ἀρξάμενον ἴδιον πρὸ τοῦ χωρισμοῦ αὐτῆς ἀπὸ τῆς Ἰάδος νὰ τρέπεται εἰς i (**ii**) καὶ δὴ μετὰξὺ τοῦ α καὶ e προφερόμενον, ἐπανήγαγε δι' ἀνομοίωσιν εἰς τὴν ἀρχαίαν προφορὰν ὡς $\bar{a}$ κατόπιν τοῦ **ρ**, **i**, **e** (**χώρα**, **σοφία**, **γενεά**, πλὴν ἀν' ἡ λέξις ἔληγεν εἰς **-ρήνη π. χ. κρήνη, Κυρήνη, πειρήνη**), καθὼς καὶ πρὸ τοῦ **η**, **ἄηρ** ἀντὶ **ἡήρ**. Πρὸς δὲ τούτοις παρατηρεῖται ἐν αὐτῇ ὁ ὑπερβασμὸς τοῦ χρόνου καὶ πολλὰ ἢ χρῆσις τῆς συναλοιφῆς καὶ δι' αὐτῆς συχνὸς ὁ ἑξαφανισμὸς τῆς χασμωδίας ἐντὸς λέξεως.

Τῆς δὲ Δωρικῆς διαλέκτου χαρακτῆρες εἶναι α) ἡ διάσωσις τοῦ τ τῆς τελικῆς συλλαβῆς **τι** καὶ ὅτε ἔτι ἡ λέξις ἦν προπαραξύτονος, **πέρυτι**, **τίθιτι**, **λέγοντι**, **φατί**, **φαντι** κττ. β) ὁ καταβασμὸς τοῦ τόνου, οἷον **ἀνθρώποι**, **λεγόμενοι** κτλ. **ἐλέγον** (τρίτον πληθυντ.), γ) ἡ προσωπικὴ κατάληξις **-μες** ἀντὶ **-μεν**, **λέγομες**.

Τῆς δὲ Αἰολικῆς χαρακτῆρες εἶναι δύσκολον νὰ ὀρισθῶσι διὰ τὰς πολλὰς αὐτῆς ὑποδιαίρεσεις καὶ τὰς ἐντεῦθεν ἀναπτυχθείσας ποικιλίας. Καθόλου δ' ἤμως παρατηροῦμεν, ὅτι τὸ ἐκ τοῦ συνεσταλμένου **or** ἀναπτυχθὲν ἡμίφωνον r ἀναπτύσσεται περαιτέρω εἰς **ορ**, **ρο** οὐχὶ εἰς **αρ**, **ρα** (**στροτός**), ὅτι τὰ εἰς **-ω** συνηρημένα ῥήματα τρέπονται εἰς τὰ εἰς **-μι** (**φίλημι**, **δοκίμωμι**, **ἀδικήμενος**, **κατοικέμεθα**), ὅτι πλείονα **ο** τρέπονται ἐν τῇ Αἰολίδι εἰς **υ** (ἥτοι **υ**), ἢ ἐν ταῖς λοιπαῖς διαλέκτοις, πρὸλ. **ἄνωνυμος**, **πανύγυρις**, **νύξ** = **nox** κλπ. **πανελλήνια**, ἀλλ' **ἡμυδης**, **ἄπύ**, κτλ. Αἰολικά· ὅτι σώζεται τὸ $\bar{a}$ καὶ ἡ προφορὰ τοῦ ν ὡς **ou** ὅπως καὶ ἐν τῇ Δωρίδι, τρέπεται δὲ τὸ **τι** εἰς **σι**, ὅπως ἐν τῇ Ἰωνικῇ. (Ἡ ψίλωσις, ὁ ἀναβασμὸς τοῦ τόνου, ἡ χρῆσις τῶν διπλῶν ἐρρίνων καὶ ἡγρῶν, **ἔμμορε**, **κρίνω**, **φθέρρω**, **ἔστελλα**, ἡ τροπὴ τοῦ Γ εἰς φωνήεν πρὸ φωνήεντος, **ταλαύρινος**, **εὔαδε**, **εὔιδε**, **ἀπούρας** κτλ., ἡ ἀνάπτυξις διφθόγγων ἐξ ἀναπληρωματικῆς ἐκτάσεως **τιμᾶνς-τίμαις**, **λόγονς-λόγοις**, **λέγοντι-λέγονσι-λέγοισι**, **Μόντjα Μονσα-Μοῖσα**, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα δὲν εἶναι χαρακτηριστικὰ τῆς καθολικῆς Αἰολικῆς διαλέκτου ἀλλὰ μόνως τῆς Ἀσιατικῆς).

Ἄλλ' εἰ καὶ ἡ διαίρεσις αὕτη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων γενομένη, καθόλου ἀληθεύει, πάλιν παρατηρεῖται ὅτι οὐχὶ ἀνευ βίας ὑπάγονται πολλῶν χωρῶν ἰδιώματα ὑπὸ τὸν γενικὸν ἔρον τῆς Δωρικῆς ἢ Αἰολικῆς διαλέκτου, καὶ ὅτι ἄλλα πάλιν ἰδιώματα διὰ τὰς πολλὰς μεταναστεύσεις, κατακτήσεις καὶ ἐποικίσεις φαίνονται ἀνάμεικτα ἐκ Δωρικῶν καὶ Αἰολικῶν στοιχείων. Οὕτω π. χ. ἡ Βοιωτικὴ διάλεκτος περιέχει Αἰολικοὺς τύπους μετὰ Δωρικῶν φθόγγων, ἡ Ἀργαδικὴ καὶ Κυπρία οὐδέποτε ὠνομάσθη οὔτε Αἰολικὴ οὔτε Δωρικὴ, ἢ τῆς Ἡπείρου καὶ Δυτικῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος, Αἰτωλικὴ καὶ Λοκρικὴ, καὶ ἡ ἐκ τούτων ὀρμηθεῖσα Ἠλεῖα ἐλέχθησαν ὑπ' ἄλλων Αἰολικῶν καὶ ὑπ' ἄλλων Δωρικῶν, ἀλλ' οὐδὲν βέβαιον καὶ ἀναντίλεκτον Αἰολικὸν στοιχεῖον περιέχουσιν, διὸ καὶ σήμερον πολλοὶ καλοῦσιν αὐτὰς ἀπλῶς **Βορειοδυτικὴν** καὶ ἡ Μακεδονικὴ διὰ τὴν ἑλλιπῆ παραδόσιν οὐδένα τῶν ἀναντιλέκτων χαρακτήρων τῶν ἰδιαζόντων μόνῃ τῇ Δωρικῇ ἢ μόνῃ τῇ Αἰολικῇ περιέχει, εἰκάζεται δὲ μόνον ὅτι ἦν ὁμοία τῇ Ἡπειρωτικῇ καὶ Αἰτωλικῇ (πρὸλ. Ἀθηνᾶς Τόμ. Η' σελ. 49). Διὸ πάντα ταῦτα ὀρθότερον κρίνεται σήμερον ν' ἀναγράφωνται παρ' ἀλλήλας αἱ διάλεκτοι τῶν διφθόρων τόπων, κατονομαζομένων μόνων τῶν κυριωτέρων χαρακτήρων ἐκάστης, πρὸς δὲ τῶν κοινῶν πλείοσι τούτων, τούτο, λέγω, κρίνεται ὀρθότερον ἢ βεβαιωμένως καὶ ἀείποτε ἀνακριβῶς, ὅτε παραλειπομένων πολλῶν χαρακτηριστικῶν αὐτῶν ὡς δῆθεν ἐπυσιωδῶν, νὰ διημεται ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἰς διαλέκτους καὶ αὗται πάλιν εἰς ἄλλας διαλέκτους καὶ ἰδιώματα, καὶ

ταῦτα πάντα χάριν μεταφορικῆς ἐννοίας, τῆς τοῦ γενεαλογικοῦ δῆθεν πίνακος τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

Ἐπειδὴ μακρὸν χρόνον πρὸ τῆς χρήσεως τοῦ ἀλφαβήτου ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα διεσχίσθη εἰς διαλέκτους, διὰ τοῦτο ἐν τῇ πρὸ τῆς διασπάσεως ταύτης λαλουμένῃ ἔτι πανελληνίῳ γλώσσῃ οὔτε συνεγράφησαν οὔτε διεσώθησαν ἡμῖν γραπτὰ αὐτῆς μνημεῖα, ἀλλὰ μόνον ἐν ταῖς μετέπειτα ἐπὶ μέρους διαλέκτοις εἶναι δὲ τὰ ἐν αὐταῖς συντεταγμένα γλωσσικά μνημεῖα διττά, ἥτοι καλλιτεχνικά καὶ ἐπιστημονικά διασωθέντα ἡμῖν ἐν ἀντιγράφοις, καὶ ἐπιγραφικά. Καλλιτεχνικά καὶ ἐπιστημονικά ἔχομεν ὀλίγων, διαλέκτων, ἥτοι τῆς Ἴωνικῆς τὰ ποιήματα τοῦ Ὀμήρου, τοῦ Ἡσιόδου καὶ τῶν ἄλλων ἐπικῶν ποιητῶν, τὰ τῶν ἐλεγειακῶν καὶ ἱαμβογράφων Θεόγνιδος, Μιμνέρμου, Ἀρχιλόχου, Σημωνίδου, κλπ., τὰς ἱστορίας τοῦ Ἡροδότου, τὰ συγγράμματα τοῦ Ἱπποκράτους, τοὺς μιμιάμβους τοῦ Ἡρόνδα κλπ. Τῆς ἐν Ἀσίᾳ Αἰολικῆς βραχέα τινὰ ποιήματα καὶ ἀποσπάσματα τοῦ Ἀλκαίου καὶ τῆς Σαπφούς καὶ τὸ 29 καὶ 3ο εἰδύλλιον τοῦ Θεοκρίτου· τῆς Βοιωτικῆς ἀποσπάσματα τινὰ τῆς Κορίννης, καὶ τινὰ δείγματα παρ' Ἀριστοφάνει· τῆς Δωρικῆς λυρικά τινὰ καὶ χορικά ποιήματα καὶ ἀποσπάσματα τῶν Δωριέων καὶ ἄλλων ποιητῶν, Ἀλκμᾶνος, Σπινσίχορου, Πινδάρου, Βακχυλίδου, Ἰδύκου κλπ., ἔτι δὲ τὰ εἰδύλλια τοῦ Θεοκρίτου, ἀποσπάσματα τοῦ Ἐπιχάρμου, Σώφρονος κλπ., ἔτι δὲ καὶ τινὰ δείγματα παρ' Ἀριστοφάνει καὶ τέλος φιλοσοφικά τινὰ Πυθαγορείων ἢ ψευδοπυθαγορείων ποιήματα. Τῆς δὲ Ἀττικῆς πάμπολλα ἀπὸ Σόλωνος κέξ. ποιητικὰ καὶ πεζολογικά. Ἐπιγραφικά δὲ ἔχομεν πασῶν τῶν διαλέκτων, πλὴν τῆς ἐπιχωρίου Μακεδονικῆς, ἥς γνῶσιν λαμβάνομεν ἐκ τινῶν λέξεων σφισσόμενων ἡμῖν παρὰ τῷ Ἡσυχίῳ καὶ ἄλλοις τοῖς συγγραφεῦσι καὶ ἐκ τινῶν Μακεδονικῶν κυρίων ὀνομάτων, (πρὸς περὶ τῆς διαλέκτου ταύτης ὅσα διέλαβον ἐν Ἀθηνᾶς Τόμ. Η' σελ. 3 κέξ. καὶ Τόμ. ΙΑ' σελ. 129 κέξ.). Ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπιγραφῶν τοιούτων αἱ μὲν εἶναι ἀρχαῖαι (ἀρχόμεναι ἀπὸ τοῦ ἐβδόμου αἰῶνος π. Χ. καὶ ἐξῆς) καὶ γεγραμμέναι ἐν τῇ ἐπιχωρίῳ ἐκασταχοῦ διαλέκτῳ, αἱ δὲ νεώτεραι καὶ οὐχὶ πάντοτε καθαρὰν παρέχουσιν τὴν ἐπιχωρίον διάλεκτον.

Ἐπειδὴ δὲ διαδοχικῶς οἱ μὲν Ἴωνες ἐν τῇ διαλέκτῳ αὐτῶν ἐκαλλιέργησαν καὶ ἐτελειοποίησαν τὸ ἔπος, οἱ δὲ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς ἐν ταῖς ἑαυτῶν διαλέκτοις τὴν λυρικὴν καὶ χορικὴν ποίησιν, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ τὸ δρᾶμα, τὴν ἱστοριογραφίαν, τὴν ῥητορείαν καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἕκαστον τῶν εἰδῶν τοῦ λόγου τούτων συνήθησεν στενῶς μετὰ τῆς διαλέκτου εἰς ἣν συνετάχθη, ὥστε αἱ οὕτως ἀρθεῖσαι εἰς καλλιτεχνικὸν λόγον διάλεκτοι ἀπέβησαν ἐνωρὶς ἐν τῷ αἰσθηματι τῶν ἀρχαίων γνῶρισμα οὐ μόνον ψυχῆς ἀλλὰ καὶ εἶδους λόγου. Οὕτω διὰ τῆς Ἴωνικῆς ἐχαρακτηρίζετο καὶ ἐν ταύτῃ ἐγράφεοντο ἐν τοῖς μεθ' Ὀμήρου χρόνοις τὰ ἐπικά καὶ τὰ ἐλεγειακά ποιήματα, διὰ τῆς Δωρικῆς καὶ Αἰολικῆς ἐν τοῖς μετὰ τὸν Ἀλκαίον, Σαπφῶ, Ἀλκμᾶνα, Σπινσίχορον κλπ. χρόνοις τὰ χορικά καὶ λυρικά ποιήματα, καὶ διὰ τῆς Ἀττικῆς τὸ δρᾶμα, ἡ φιλοσοφία, ἡ ῥητορεία καὶ ἡ ἱστοριογραφία. Διὰ τῆς τελειότητος δὲ τῶν τελευταίων τούτων εἰδῶν τοῦ λόγου ἡ Ἀττικὴ διάλεκτος ἐλεπτύνθη καὶ ἀφίκετο εἰς ἀνέφικτον τελειότητα, πρὸς ἣν παραβαλλόμεναι αἱ λοιπαὶ διάλεκτοι ἐνωρὶς ἐνεποίησαν ἐντύπωσιν ἀγροίκων ιδιωμάτων. Διότι ἂν τὸ κάλλος τῆς γλώσσης καὶ ὁ πλοῦτος καὶ ἡ πρωτοτυπία τῶν νοημάτων τῶν ἐν τοῖς Ἀττικοῖς τούτοις ἀριστουργήμασιν ἀναγινωσκομένων κατέστησαν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐν τοῖς νεώτεροις χρόνοις κοινὸν παντὸς τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου παιδευτήριον καὶ ἀπὸ κτήματος ἰδίου τῶν Ἑλλήνων μετέβαλον αὐτὴν εἰς κτήμα παντὸς τοῦ πεπολιτισμένου καὶ ἐκπολιτιζομένου κόσμου, φυσικώτατον ἦν πρῶτως ταῦτα νὰ καταστῶσι κτήμα καὶ παιδεύμα πάσης τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ μετέχοντες τῆς παιδείας καὶ ἀνθρωπισμοῦ τούτων νὰ θεωρῶνται πρὸ πάντων Ἕλληνες. Πρὸς. Ἰσοκράτους Πανηγυρ. 50 Καὶ τὸ τῶν Ἑλλήνων ὄνομα πεποίηκε ὑπὲρ τοῦ γένους ἀλλὰ τῆς διανοίας δοκεῖν εἶναι καὶ μᾶλλον Ἑλλήνας καλεῖσθαι τοὺς τῆς παιδείας τῆς ἡμετέρας ἢ τοὺς τῆς κοινῆς φύσεως μετέχοντας.

Ἐπειδὴ δὲ διὰ τε ἄλλα καὶ διὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ δράματος, τῆς ῥητορείας, τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἱστοριογραφίας ἀπὸ τοῦ Ε' αἰῶνος κέξ. παρήκμασε καὶ ἀπληροχαιώθη ἡ ἐπικὴ καὶ λυρικὴ ποίησις, καὶ ἐπειδὴ καὶ πολιτικῶς οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τὰ Μιδικὰ μεγάλως ἴσχυσαν, διὰ ταῦτα ἡ διάλεκτος αὐτῶν μετὰ τῶν γνησίων Ἀττικῶν εἰδῶν τοῦ λόγου καὶ μετὰ τῆς πολιτικῆς δυνάμεως αὐτῶν ἤρξατο νὰ ἐξαπλωθῇ κατὰ πρῶτον ἐπὶ τὰς συμμάχους νήσους, ἔπειτα δὲ ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ ἐξῆς ἐπὶ τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Αἴγυπτον, καὶ τέλος ἐπὶ πάντα τὸν Ἑλληνικὸν κόσμον, ἐξέβαλε δὲ κατὰ μικρὸν τὰς ἄλλας διαλέκτους (πλὴν μίαν τῆς Λακωνικῆς, νῦν Τσακωνικῆς) καὶ γενομένη κοινὴ πᾶσι καὶ συνήθους ὡς γραφομένη καὶ λαλουμένη ἐπεκλήθη Κοινή.

Ἀλλ' ἡ διάδοσις τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου ἀνὰ πάντας τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἐντεῦθεν ἀνὰ τοὺς πολυωνύμους βαρβάρους, ἐν Αἰγύπτῳ, Ἀσίᾳ καὶ Εὐρώπῃ ὤφειλε κατ' ἀνάγκην νὰ

ἐπενέγκῃ ἐπὶ τὴν γλῶσσαν μέγας, οὐσιώδεις μεταβολάς. Διότι εἶναι γλωσσικὸν ἀξίωμα ὅτι τοσαῦτα καὶ οὕτως ἐκφράζομεν ὅσα καὶ ὅπως διανοούμεθα. Αὐτόδηλον δ' ὅτι ἂν οἱ στρατιῶται, οἱ ἔμποροι κτλ. Πελοποννήσιοι, Βοιωτοί, Μακεδόνες κλπ. διὰ τὴν ὑποδεστέραν αὐτῶν καθόλου μόρῃωσιν δὲν ἠδύναντο νὰ μεταχειρίζωνται τὴν ἐξ ὁλοσηρικοῦ, ὡς εἶπεν, Ἀττικὴν τοῦ Πλάτωνος καὶ Δημοσθένους μετὰ τῆς αὐτῆς ἐκείνοις χάριτος καὶ δυνάμεως, πολλῶ ἥσσον θὰ ἠδύναντο νὰ μεταχειρίζωνται οἱ ἀλλόφυλοι τὴν Ἑλληνικὴν μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς λεπτότητος καὶ ἀκριβείας ἐν τῇ προφορᾷ, ἐν τοῖς τύποις, ἐν τῇ συντάξει, τῇ χρήσει καὶ σημασίᾳ κλπ. (πρβλ. Στράβωνος ΙΔ' σελ. 623). Οὗτοι οὐτε αἴσθημα οὐτε φαντασίαν οὐτε διάνοιαν εἶχον ὅποιαν οἱ Ἕλληνες οὐδ' ἠδύναντο, ὡς εἰκόσ, νὰ μεταχειρίζωνται τὴν γλῶσσαν ὅπως ἐκεῖνοι, ἄλλως τε καὶ αἰοῦ διὰ τὴν μακραίωνα δουλείαν εἰθισμένοι ἦσαν νὰ ψελλίζωσι μᾶλλον ἢ νὰ λέγωσι καθ' ἃ ἦδη παλαιός τις παρατηρεῖ. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες κατέπεσον καὶ μετ' αὐτῶν καὶ ἡ γλῶσσα ἐκ τῆς ἡμιθέου φύσεως αὐτῶν μετὰ τὴν δουλώσιν, ὅτε ἐπῆλθον χρόνοι δεινῶν ἐθνικῶν συμφορῶν καὶ πενία, εἰσβολαὶ καὶ ἐπιδρομαὶ βαρβάρων, σεισμοί, λοιμοὶ καὶ ἄλλα κακὰ πολυειδῶς ἐκάκωσαν τὴν γηράσασαν Ἑλλάδα καὶ εἰς πολλὴν ἀμάθειαν ἐδύθισαν τοὺς ἀπογόνους τῶν ἡμιθέων ἐκείνων καὶ διὰ καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτῶν σφόδρα διάφορον κατέστησαν.

Αἱ πρόοδοι καὶ τύχαι τῆς Κοινῆς καὶ τῆς μετέπειτα Βυζαντιακῆς δὲν εἶναι ἡμῖν ἀρκούντως γνωσταί, διότι διὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ λεγομένου Ἀττικισμοῦ, ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος κέξ., οἱ γράφοντες ἀπέφευγον τὴν χρῆσιν τῆς συγχρόνου αὐτοῖς γλώσσης, ἐφιλοτιμοῦντο δὲ νὰ μιμῶνται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀκριβῶς τοὺς δοκίμους Ἀττικοὺς συγγραφεῖς. Γενικῶς μόνον λέγομεν περὶ τῆς Κοινῆς ταύτης ὅτι διέφερα τῆς ἐξ ἧς προῆλθε, κατὰ τάδε : ἐν μὲν τῇ φωνητικῇ ὅτι ἐν αὐτῇ αἱ δισφθογγαὶ κατέστησαν μονόφθογγοι (αι=ε, ει=ι, οι=υ), ὅτι τὰ μακρὰ καὶ βραχέα φωνήεντα ἐξισώθησαν, ὅτι τὸ η κατέστη ἐν ταῖς πλείσταις χώραις (οὐχὶ πανταχοῦ) ἴσον τῷ ι καὶ τὸ οἱ καὶ τὸ υ ἀπὸ τοῦ Ι αἰῶνος καὶ ἐξῆς ἴσον τῷ ι, ὅτι λέγεται σσ καὶ ρσ ἀντὶ ττ καὶ ρρ κτλ. ἐν δὲ τῇ κλίσει ὅτι ἀγνοεῖται ὁ δυϊκός, ἢ β' Ἀττικὴ κλίσις, ἢ εὐκτική, ὅτι αἱ καταλήξεις τοῦ παρατατικοῦ καὶ β' ἀορίστου -ον -ες -ε -ομεν -ετε -ον, συνέπεσον πρὸς τὰς τοῦ α' ἀορίστου καὶ παρακειμένου, ὥστε ἐκ πασῶν ἀπετελέσθη ἐν σύστημα -α -ες -(ας) -ε -αμεν -ετε -(ατε) -αν ὅτι τὸ β' ἐνικὸν πρόσωπον τῆς μέσης φωνῆς ἐσχηματίσθη εἰς -σαι, δέχεσθαι φάγεσθαι, δυνάσθαι ὅτι ὁ παρακειμενός δὲν διεστέλλετο ἀπὸ τοῦ ἀορίστου κατὰ τὴν σημασίαν, ἐντεῦθεν κατέστη ἄχρηστος ὅτι ἐπλάσθησαν ὁμοιοὶ α' ἀορίστοι εἰς -σα ἀντὶ β' εἰς -ον, καὶ μέλλοντες εἰς -σω ἀντὶ εἰς -σομαι (ἡμάρτησα, ἀκούσω), ὅτι πολλὰ ῥήματα κατέστησαν μέσα ἀπὸ ἐνεργητικῶν καὶ ἀντιστροφῶς (μέλλεται, δράσσω κλπ.) ἐν δὲ τῇ συντάξει, ὅτι ἡ τελικὴ λεγομένη μετοχὴ ἐξεβλήθη ὑπὸ τοῦ ἀπαρεμφάτου, ὅτι τὴν χώραν τῆς δοτικῆς ἐν τῇ μετὰ ῥημάτων συντάξει καταλαμβάνει πολλαχοῦ ἡ αἰτιατικὴ καὶ ἐν μέρει ἡ γενικὴ, ὅτι ἐν τῇ μετὰ τῶν προθέσεων ἐκφορᾷ ὁμοίως νικῇ ἡ αἰτιατικὴ, ὅτι πολλὰ ἀμετάβατα ῥήματα γίνονται μεταβατικά καὶ τανάπαλιν (ζῶ τινα, ἐπιφαίνω), καὶ ἐν ἄλλοις ἡ σημασία τῶν φωνῶν τῶν ῥημάτων συγχέεται (ἐὰν ἡ παρθένος γῆμι), ὅτι ὁ μέσος ἀορίστος ἐκβάλλεται ὑπὸ τοῦ πιθητικοῦ (ἡγωνίσθην ἐγενήθην), ὅτι ἡ ἀνάλυσις τοῦ ἀπαρεμφάτου διὰ τοῦ ὅτι καὶ ἵνα ἐπιδίδει σφόδρα (δοκεῖτε ὅτι, οἶσθε ὅτι, κρεῖσσον ἵνα, θέλετε ἵνα φοβῆται) καὶ καθόλου συνταράσσεται σφόδρα ἡ χρῆσις τῶν ἐγκλίσεων καὶ τῶν μορίων καὶ ἀποβάλλεται ἡ ἀρχαία συνθετικὴ πλοκὴ τοῦ λόγου καὶ τὸ ὅλον ἀπλοποιεῖται συνωδᾷ τῷ ἀμαθεστέρῳ καὶ ἀπλουστερῷ πνεύματι τοῦ ἔθνους ἐν δὲ τῇ παραγωγῇ ὅτι πολλὰι καταλήξεις ἐγένοντο εὐχρηστόταται καὶ οὐκ ὀλίγαι ξέναι εἰσῆχθησαν καὶ ἄλλαι νέαι ἐπλάσθησαν (βαπτισμός, ἐξορκισμός, τροχαδάρης, μαρμαράρης, δροσῆτος, χειλᾶς, κορυζᾶς, μεταστάσιμον, δέξιμον, νομάκιον κλπ.). Ἀλλ' ἡ μεγίστη διαφορά τῆς Κοινῆς καὶ Βυζαντιακῆς γλώσσης ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς συνέβη οὐχὶ τοσοῦτον ἐν τῷ τυπικῷ, τῷ ἀπὸ τῶν δοκίμων χρόνων ἱκανῶς ἀπλοποιηθέντι καὶ διὰ εὐμαθέτω, οὐδ' ἐν τοῖς λοιποῖς ἐξωτερικοῖς τοῖς τοῖς σημείοις, ὅσον ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, ἐν τῇ ψυχῇ, ὡς εἶπεν, τῶν λέξεων. Διότι εἰς ἐκάστην λέξιν, ὡς εἰς σῶμα, ἄλλην δύναμιν, ἄλλην ψυχὴν, ὡς εἶπεν, ἐνεθύσα καὶ ἐνέβαλλεν ὁ δαιμόνιος νοῦς τοῦ Σωκράτους καὶ ἄλλην βεβαίως ὁ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Λυδοῦ ἢ τοῦ Γλυκᾶ ἐντεῦθεν καὶ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς γλωσσικὸν τύπον ἄλλην ἀληθῶς ὑπέκειτο γλῶσσα.

Ἦσσαν δ' ἡ ἀληθὴς οὐσία καὶ δύναμις τῆς γλώσσης παρῆλλάνη κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους καὶ Βυζαντιακοὺς χρόνους, κατανοεῖ τις εὐκόλως ἂν ἐνθυμηθῇ, ὅτι δύο τὰ σπουδαιότατα μέρη τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ἡ θρησκεία καὶ ἡ πολιτεία τῶν Ἑλλήνων, ἐξεβλήθησαν ὑπὸ τῶν ἐπικρατησάντων ξενικῶν θεσμῶν. Καὶ εἰσῆλθε μὲν κατ' εὐτυχίαν ἡ θρησκεία καὶ διεξήγετο ἡ πολιτικὴ, στρατιωτικὴ, διοικητικὴ, δικαστικὴ κλπ. ἐξουσία ἐν Ἑλλάδι διὰ τῆς

Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἀλλ' ὅμως πάντοτε νέας καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ξένας ἰδέας καὶ συνήθειας ἐνέβαλον εἰς τὴν γλῶσσαν, καὶ μετέδωκαν εἰς τὸ ἔθνος.

Ἐννοεῖται δ' οἰκοθεν ὅτι ἡ ἀλλοίωσις προέβαινεν ἀκαταπαύστως, εἰ κρὶ, κατὰ τὰ εἰρημένα, διὰ τὴν ἑλλιπῆ παράδοσιν δὲν δυνάμεθα νὰ παρακολουθῶμεν αὐτῇ ἀνὰ πᾶν βῆμα· τὸσούτον μόνον φαίνεται ἐκ πολλῶν τεκμηρίων ἀναμφήριστον, ὅτι ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ἡ γλῶσσα εἶχεν ἀλλοιωθῆ σφόδρα καὶ ἴσως ἦν πολὺ ὁμοιωτέρα τῇ νεωτέρῃ ἢ τῇ ἀρχαίᾳ, ἀπὸ δὲ τοῦ δεκάτου καὶ μάλιστα ἀπὸ τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος ἄρχονται τινες νὰ ἐγκαταλείπωσι τὴν Ἀττικίζουσαν Κοινὴν, τὴν ἐπὶ αἰῶνας γραφομένην γλῶσσαν, νὰ μεταχειρίζωνται δὲ ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτῶν (τοῖς τοπικὸν ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ ἔχουσι σκοπὸν καὶ χαρακτῆρα) τὸν σύγχρονον προφορικὸν λόγον κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀνάμεικτον μετὰ τῶν στοιχείων τοῦ γραπτοῦ (Κωνσταντῖνος Πορφυρογέννητος, Κεκαυμένος, Περδρόμος, Γλυκᾶς, Σπανέας κλπ.). Ἀλλ' ἡ πλήρης ἐγκατάλειψις τοῦ ἀρχαίου δοκίμου λόγου οὐδέποτε συνετελέσθη, παρ' ἡμῖν, διὰ καὶ πρὸ τῆς Ἀλώσεως καὶ μετ' αὐτὴν πάντοτε ὁσάκις Ἕλληνες φιλοπάτριδες ἤθελον νὰ γράψωσι τι χάριν παντὸς τοῦ ἔθνους, ἀπέφευγον τὴν χρῆσιν τῶν κατὰ τόπους ιδιωμάτων, ἅτινα καὶ ἀκαλλῆ ἐνομίζοντο καὶ τοῖς ἐξ ἄλλων τόπων καταγομένοις Ἕλλησιν ἄγνωστα καὶ ἀτερπῆ ἦσαν, μετεχειρίζοντο δὲ καὶ μετὰ τὴν Ἀλῶσιν τὸν παραδεδομένον γραπτὸν λόγον ἀππλλαγμένον μὲν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον τῶν ἀρχαϊκῶν καὶ ἀγνώστων στοιχείων, περιέχοντα δὲ ὅσα ἐκ τῆς λαλουμένης γλώσσης ἐνομίζοντο πανελλήνια, καὶ πασίγνωστα (οἷον τὸ νᾶ, θὰ κτλ.). Ἡ τάσις δ' αὕτη γενικωτέρα καταστάσα κατὰ τοὺς δύο τελευταίους αἰῶνας παρήγαγε τὸν γραπτὸν ἡμῶν λόγον. (Περὶ τοῦτου ἰδὲ ὅσα ἐν τέσσαρσι πραγματείαις διέλαβόν Περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος ἐν Ἑλλάδι).

Τῆς δὲ λαλουμένης Ἑλληνικῆς ἡ συλλογὴ καὶ ἐξέτασις ἤρξατο ἀπὸ τῆς 1Η' ἑκατονταετηρίδος καὶ ἐξηκολούθησε κατὰ τὴν 1Θ' διὰ τοῦ δοιδίου Κοραΐ, Μανροφρύδου, D. Compagelli, Οἰκονόμου, Deville, Κούση, G. Meyer, Σάθα, Wagner, Legrand, Dessner, Morosi, Pellegrini, Foy, Thumb, Γιάνναρι, ἐμοῦ καὶ ἄλλων· ἀλλ' ὀλίγα αὐτῆς μέχρι τοῦδε διελευκάνθησαν ζητήματα. Τὸσούτον μόνον εἶναι βέβαιον ὅτι πλὴν τῆς Τσακωνικῆς, ἀναγομένης εἰς τὴν Λακωνικὴν διάλεκτον, πᾶσα ἡ λοιπὴ νεωτέρα λαλουμένη Ἑλληνικὴ ἀνάγεται εἰς τὴν Κοινὴν, διότι εἰ καὶ τινὰ ιδιώματα αὐτῆς περιέχουσι μικρὰ διαλεκτικὰ ἔχνη, οἷον τὸ Κρητικόν, τὸ Ῥόδιον, τὸ Μεσσηνιακόν, τὸ Πόντικόν κλπ., πάντα τὰ λοιπὰ στοιχεία καὶ αὐτῶν καὶ τῆς λοιπῆς λαλουμένης, ἥτοι καὶ οἱ φθόγγοι καὶ οἱ τύποι καὶ αἱ συντάξεις αὐτῆς ἐκ μόνης τῆς Κοινῆς δύνανται νὰ ἐρμηνευθῶσιν, ἅτε εἰς μόνην ταύτην ἀναγόμενα· 2) ὅτι ἡ νεωτέρα ἡμῶν λαλουμένη γλῶσσα διαιρεῖται εἰς διαφόρους διαλέκτους καὶ ιδιώματα, ἀλλ' ἀτυχῶς, ἑλλιπῶς μέχρι τοῦδε μελετήσαντες αὐτήν, δὲν δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν μετ' ἐπιστημονικῆς ἀκριβείας τὸ ποσόν, τοὺς χαρακτῆρας καὶ τὰ ὅρια αὐτῶν. Αἱ μέχρι τοῦδε ἡμετέρις ἐρευναι ἡγαγόν με εἰς τὴν διαίρεσιν βορείου καὶ μεσημβρινοῦ Ἑλληνικοῦ, εἰς χαρακτηρισμὸν μᾶς διαλέκτου τῶν νοτίων Σποράδων μετὰ τῆς Κύπρου, ἄλλης δὲ διαλέκτου τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τῶν Μεγάρων, τῆς Αἰγίνης, τῆς Κύμης, τῆς Μάνης, τῶν Κυθέρων καὶ τῆς δυτικῆς Κρήτης, ἀλλὰ καθόλου αἱ ἐργασίαι αὗται εἶναι εἰσέτι ἐπισηφαλεῖς καὶ κυμαινόμεναι· 3) ὅτι διέσωσε μὲν ἐν ταῖς ἐπὶ μέρους διαλέκτοις καὶ ιδιώμασι σχεδὸν τι πάντα τὸν θησαυρὸν τῶν ἀρχαίων λέξεων, ὥπως ὁσημέραι μελετῶντες τὰ τῶν διαφόρων διαλέκτων μαρθάνομεν, ἀλλ' ἐπειδὴ οὔτε τὸ Πανεπιστήμιον, οὔτε ἡ Κυβέρνησις οὔτε φιλόμουσος καὶ φιλόπατρις τις πλούσιος ἢ ἐκδότης ἐνόησέ ποτε τὴν ἐθνικὴν χρησιμότητα τοιοῦτου πανελληνίου, πᾶσιν τῶν ἑκατονταετηρίδων καὶ διαλέκτων, λεξικοῦ, διὰ τοῦτο καὶ περὶ τοῦτου ἀνάγκη νὰ ὁμολογῶμεν ὅτι ἀγνοεῖται εἰσέτι ὁ θησαυρὸς τῶν λέξεων τῆς γλώσσης ἡμῶν, καὶ πρὸς τοῦτοις ἀγνοεῖται τίνες λέξεις καὶ τύποι εἶναι πανελλήνιοι καὶ τίνες διαλεκτικοί. ἀγνοεῖται τίνες λέξεις καὶ μετὰ τίνος σημασίας εὐχρηστοῦσιν ἐν ἐκείτῃ χώρᾳ, ἐν μιᾷ λέξει ἀγνοεῖται καὶ ἡ ἱστορία καὶ τὸ λεξικὸν τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς καθόλου τε καὶ ἐπὶ μέρους. Ἐννοεῖται δ' οἰκοθεν ὅτι ἐν τοιαύτῃ ἀγνοίᾳ εὐρισκόμενοι δυσχερῶς πάννυ δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν καὶ τοὺς χαρακτῆρας αὐτῆς ἀκριβῶς. Διὰ ταῦτα γενικῶς λέγομεν ὅτι ἡ νεωτέρα λαλουμένη Ἑλληνικὴ, εἰ καὶ ἐλέγχεται κατωτέρα τῆς ἀρχαίας ὥς πρὸς τὸν πλοῦτον καὶ τὴν σημασίαν τῶν λέξεων καὶ τὴν σύνταξιν αὐτῶν κτλ., ἀλλ' ὅμως καὶ τῆς ἀρχαίας διέσωσε πλείστας ἀρετάς καὶ νέας ἀνεπτυξέν οὐκ ὀλίγας, ὥστε δύναται, φρονῶ, νὰ συγκριθῇ πρὸς πᾶσαν ἄλλην Εὐρωπαϊκὴν γλῶσσαν. Οὕτω π. χ. διέσωσε τὴν παλαιὰν ἀρετὴν τῆς δηλώσεως τῶν προσώπων καὶ τῶν ἀριθμῶν ἐν τοῖς ῥήμασι διὰ προσωπικῶν καταλήξεων, οὐχὶ δι' ἀντωνυμιῶν, φέρω φέρετε φέρονται φέρονται φέρετε φέρονται, μετὰ ταύτης δὲ καὶ τὴν ἄλλην μεγάλην ἀρετὴν τῆς ἐλευθέρας τοποθετήσεως τῶν λέξεων ἐν τῇ προτάσει. Διέσωσεν ὁμοίως τὴν ἱκανότητα τῆς μονολεκτικῆς δηλώσεως τῶν διαθέσεων φέρω φέρομαι ὥσαύτως διαστέλλει εἰσέτι σαφῶς τρεῖς καὶ τέσσαρας πτώσεις τοῦ ἐνικοῦ καὶ δύο καὶ τρεῖς τοῦ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ (καλός, καλοῦ,

καλῶ(ν), καλῆ, καλοί, καλῶ(ν), καλούς, ὥρα, ὥρας, ὥρα(ν), ὥρες, ὥρων). Ὡσαύτως διαστέλλει ἔτι πιστῶς καθόλου τὰ τρία γένη ὅπως ἡ ἀρχαία, ἐλάχιστα σχετικῶς καὶ ταῦτα οὐκ ἄνευ λόγου ἐκάστοτε μεταβαλοῦσα (πρὸς Ἀθηνᾶς Β' σελ. 701 κ.ε.). Ὁμοίως τονίζει μόνων τῶν τριῶν τελευταίων συλλαβῶν μίαν καθὰ καὶ ἡ ἀρχαία γενικῶς, αἱ δὲ ἐπιγενόμεναι τονικαὶ μεταβολαὶ δὲν εἶναι οὔτε πολλαὶ οὔτε ἀνερμύνευτοι (Ἀθηνᾶς Α' σελ. 247 κέξ. καὶ 481 κέξ.). Διέσωσεν ὁμοίως τὴν ἐξαισίαν τῆς ἀρχαίας γλώσσης δύναμιν τοῦ πλάττειν σύνθετα ὀνόματα καὶ ἐπεξέτεινε μάλιστα τὴν ἀρετὴν ταύτην καὶ εἰς τὴν δημιουργίαν συνθέτων ῥημάτων (καλοτρῶω, δὲν καλοβλέπω). Οὕτω δὲ ἡ ἐκτενὴς χρῆσις τὸ μὲν τῆς συνθέσεως, τὸ δὲ τῶν παραγωγικῶν καταλήξεων, -μος, -μα, -της, -άρις, -άτος, -ούτικος, -ιμον, -εἶ κλπ., κατέστησαν τὴν γλῶσσαν ταύτην ἱκανὴν νὰ ἐκφράσῃ πᾶσαν ἐννοίαν ἀπόχρῳσιν μετὰ σπανίας συντομίας καὶ σαφηνείας. Πόσον διὰ τῶν καταλήξεων τούτων ἀνεπτύχθη καὶ πύξῃθη ἡ ἐκφραστικὴ δύναμις τῆς γλώσσης, δύναται τις νὰ ἴδῃ ἐπὶ παραδείγματι ἐν τῇ χρήσει τῆς τελευταίας καταλήξεως -εἶ, δι' ἧς σήμερον δηλοῦνται α) δένδρα καὶ φυτὰ, πρὸς ἃ δηλονότι ἀντιδιαστέλλεται ἀπὸ τοῦ φυτοῦ ὁ καρπός, τὸ ἄνθος, ἡ ρίζα, τὰ μέρη κτλ. αὐτοῦ (ῥεβίθεῖ· ῥεβίθι, τριανταφυλλεῖ· τριαντάφυλλον, ῥιζαρεῖ· ριζάρι, βρουλλεῖ· βρουλλο, μαραθεῖ· μάραθο)· β) πληγαὶ (ξυλεῖ, σπαθεῖ, κατακεφαλεῖ)· γ) ὅσμαι (λαθεῖ, πισσεῖ, κρασεῖ)· δ) φορτία (καραθεῖ, βαρκεῖ)· ε) μέτρα, (καλαθεῖ, κοφινεῖ, φουχτεῖ). Ὁμοίως ἀνέπτυξεν ἡ νεωτέρα γλῶσσα καὶ ἕτερον μέλλοντα, τὸν τῆς διαρκείας, ὥστε θὰ γράψω ἢ θέλω γράφει διαφέρει τοῦ θὰ γράψω ἢ θέλω γράψει. Ἐν ταῖς ἀρεταῖς τῆς νεωτέρας λαλουμένης Ἑλληνικῆς καταλεκτέον πάντως καὶ τοῦτο, ὅτι καθὰ ἡ Ἀττικὴ διάλεκτος ἀποφύγουσα τὴν ἀλλεπαλληλίαν τῶν φωνέντων συνήρесе καὶ συνέστειλε πολυειδῶς τὰς λέξεις, οὕτω καὶ ἡ νεωτέρα διὰ συχνῆς συνιζύσεως, ἐκθλίψεως καὶ ἀφαιρέσεως τῶν λεπτοτέρων φωνέντων *i* (*i*, *ei*, *n*, *v*, *oi*, *vi*), *e* (*e*, *ai*), τοὺς ἐκ πολλῶν ἄλλων προελθόντας ἰσχυροὺς φθόγγους τούτους, ἀπειλοῦντας νὰ βλάψωσι τὴν εὐφωνίαν τῆς γλώσσης, πολλαχῶς ἐξέβαλεν, ἀφῆκε δὲ τοὺς ἀδροτέρους *a*, *o*, *ou*· ἐντεῦθεν ἡ προφορὰ ἡμῶν ἔχει μὲν μονοτονίαν τινὰ (ἄτε πέντε μόνον φωνήεντα *a*, *o*, *u*, *e*, *i*, καὶ ὀλίγας διφθόγγους, καϊμός, τὰ εἶδα, λεϊμόνι, βῶιδι, τὸ εἶδα, τοῦ εἶπα, περιέχουσα), ἀλλ' ὅμως δὲν ὑπερσχύει τοῦλάχιστον ἐν αὐτοῖς ὁ ἀσθενέστατος φθόγγος *i*. Διὰ τῆς συνιζύσεως καὶ ἐξαφαισμοῦ τῶν ἀσθενεστέρων φωνέντων ἡλαττώθη καὶ ἡ ἐντὸς λέξεως καὶ μετὰ δύο λέξεων χασμωδία σφόδρα. Καὶ ἡ ἀποβολὴ δὲ τοῦ τελικοῦ *v* καὶ ἡ τοῦ διπλασιασμοῦ οὐκ ὀλίγον συνεβάλετο εἰς τὴν εὐφωνίαν τῆς γλώσσης, π. χ. ἐν τῇ φράσει «εἰς τὸν γάμον δὲν ἔλθουν γελάσει σήμερον πάντες», πᾶν τελικὸν *v* συνάπτεται δυσαρέστως μετὰ τοῦ ἀκολουθοῦντος συμφώνου *v*+*γ*, *v*+*δ*, *v*+*γ*, *v*+*π*, καὶ οἱ παρακείμενοι γεγευμένος, βεβιασμένος, δεδεσμευμένος δὲν εἶναι βεβαίως εὐφώνοι. 4) Ὅτι ἔτι ἀγνοεῖται ἡ κλίσις, ἡ παραγωγή, ἡ σύνθεσις, ἡ σύνταξις, αἱ φράσεις καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα τῶν διαλέκτων καὶ ιδιωμάτων, ἐπειδὴ καὶ τὰ ὑπάρχοντα ἐνίων τόπων γλωσσάρια εἶναι ὥς πρὸς τὴν γραμματικὴν, τὴν σύνταξιν καὶ τὴν φρασσιολογίαν ἐλλιπέστατα, τῶν πλείστων δὲ τόπων οὐδὲ συλλογὴ τῶν λέξεων ἐγένετο μέχρι τοῦδε.

Καὶ ὅμως ἵνα συνταχθῇ Ἑλληνικὸν λεξικόν, μέλλον νὰ συμπεριλάβῃ σύμπαντα τὸν θησαυρὸν τῶν λέξεων, ὅσαι ποτὲ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι σήμερον ἐχρησίσμευσαν τοῖς Ἕλλησι πρὸς ἐκφρασιν τῶν διανοημάτων αὐτῶν, Ἑλληνικὴ γραμματικὴ μέλλουσα νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴν γένεσιν καὶ χρῆσιν πάντων τῶν τύπων αὐτῆς, ἐν μὴ λέξει, ἵνα ὑπάρξῃ ἱστορία πλήρης ἐπιστημονικὴ τῆς γλώσσης ἡμῶν, ἀνάγκη καθ' ὃν τρόπον τὰ γραπτὰ μνημεῖα οὕτω καὶ σύμπαντα τὰ ἐν τῇ λαλουμένῃ Ἑλληνικῇ εὐχρηστοῦντα στοιχεῖα αὐτῆς νὰ συλλεχθῶσι καὶ μελετηθῶσιν. Καὶ σημειωτέον ὅτι ἡ μελέτη καὶ ἐξακριβώσις τῆς συμπίσεως Ἑλληνικῆς γλώσσης εἶναι καὶ ὀφείλει νὰ εἶναι ἡμῖν τοῖς κληρονομήσασιν τὴν ἐνδοξὴν ταύτην κληρονομίαν ἐν τῶν πρωτίστων καὶ ἱερωτάτων καθηκόντων. Οὐ μόνον διότι ἐν αὐτῇ καταφαίνεται ὁ πρῶτος ἐθνικὸς χαρακτήρ ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ διότι ἐν ταύτῃ ἐναπέθηκαν τοὺς πνευματικοὺς αὐτῶν θησαυροὺς αἱ ἄρισται καὶ γονιμώταται τῶν ἀνθρώπων διάνοιαι καὶ διὰ ταύτης τῆς γλώσσης ἐξεφράσθησαν καὶ διεδόθησαν ἀνὰ τὸν κόσμον αἱ μέγισται ἠθικαὶ ἀλήθειαι τῆς θρησκείας τοῦ Σωτῆρος· ἐντεῦθεν ἡ σπουδὴ καὶ ἐξέτασις οὐ μόνον τῶν ἐν αὐτῇ συγγεγραμμένων ἀλλὰ καὶ αὐτῆς ταύτης τῆς γλώσσης καθ' ἑαυτὴν ἀπετέλεσεν ἐκπαλαί καὶ ἀποτελεῖ ἔτι σήμερον τὸ εὐγενέστατον τῶν ἀνθρωπίνων μελετημάτων. Τούτου δ' ἕνεκεν οὐδεμία γλῶσσα ἔτιγε τοιαύτης ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης παρά τε τῶν φιλολόγων καὶ γλωσσολόγων ὅσης ἡ Ἑλληνικὴ. Ἡ ἐρμηνεία Σλαβικοῦ ἢ Κελτικοῦ τινος γλωσσικοῦ φαινομένου φαίνεται ἔχουσα μερικὴν μόνον διὰ τοὺς εἰδικῶς Σλαυολόγους ἢ Κελτολόγους σημασίαν, ἡ δὲ Ἑλληνικοῦ καθολικὴν διὰ πάντα ἐπιστήμονα. Τὸ τοῦ θεοῦ Ὁμήρου «Οὐ νέμεσις ἡμῖν τοιγάρ γε γυναῖκι Ἀχαιοὺς τε Τρῶάς τε πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν» φαίνεται λαχθὲν καὶ περὶ τῆς γλώσσης

τῶν θεῶν κατὰ Κικέρωνα, καὶ δὴ οὐ μόνον τὸ κατορθῶσαι ἀλλὰ καὶ τὸ σφαλῆναι ὑπὲρ ταύτης καλόν. Ἐπειτα εἶναι τι πρωτοφανὲς ἐν τῷ κόσμῳ ἡ θεὰ γλώσσης ἐπὶ τρισχίλια ἔτη ἤδη λαλουμένης καὶ γραφομένης καὶ φάσεις μὲν ἐκάστοτε διαφόρους λαμβανούσης, ἀλλ' ὅμως διὰ πάντων τῶν αἰώνων μέχρι σήμερον μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς, σαφοῦς καὶ διαυγοῦς μενούσης. Διὰ τὴν ἀρετὴν δὲ ταύτην καὶ ἐπειδὴ πλεῖστα μὲν κατὰ πάντας τοὺς αἰῶνας ἐν αὐτῇ συνεγράφησαν, ἐπιμελοῦς δ' ἀρχαιοθὲν ἔτυχε παρὰ τῶν γραμματικῶν καὶ τῶν λεξικογράφων καλλιέργιας, ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι πάσης ἄλλης καταλληλοτέρα εἰς ἀνεύρεσιν γενικῶν γλωσσικῶν διδαγμάτων, ἢ μόνον μεθοδικῶς μελετᾶται ὁ μακρὸς αὐτῆς βίος. Ἀλλ' ὅμως παρὰ πάντα ταῦτα ἡ μελέτη αὐτῆς συνήθως περιορίζεται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ καὶ μικρὸν ἐν τῇ μεταγενεστέρᾳ γλώσσῃ, περὶ δὲ τῆς μεσαιωνικῆς καὶ νεωτέρας Ἑλληνικῆς ἡμεῖς μικρὸν ἐν Ἑλλάδι φροντίζομεν.

Καὶ ὅμως καὶ ἐν Γερμανίᾳ καὶ ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ εἰδικαὶ Πανεπιστημιακαὶ ἔδραι πρὸς διδασκαλίαν αὐτῆς ταύτης τῆς μέσης καὶ νεωτέρας Ἑλληνικῆς ἔχουσιν ἰδρυθῆ, ἐν μόνῃ δὲ τῇ Ἑλλάδι οὐχί ! Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι τὸ προσεχὲς μέλλον θέλει σπεύσει εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ τέως παρημελημένου ἐθνικοῦ καθήκοντος ἡμῶν τούτου καὶ ὅτι ὁ φιλόμουσος καὶ φιλόπατρις ἐκδότης τοῦ παρόντος λεξικοῦ διὰ τοῦ ἔργου τούτου καὶ ἄλλων θέλει καταστήσει τὸ καθήκον τοῦτο καὶ σαφέστερον καὶ εὐκολώτερον ἡμῖν.

Γ. Ν. Χατζιδάκις.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΕΞΙΚΟΓΡΑΦΙΑΣ^(*)

1. Οὐδὲν ἔθνος κατέστησε τὸ λεξικὸν τῆς γλώσσης αὐτοῦ ἀντικείμενον πραγματείας τόσον πρωΐμως, τόσον συστηματικῶς καὶ τόσον πολυτρόπως, ὅσον τὸ ἑλληνικόν. Καταπλήσσει τὸ πλήθος τῶν συγγραφέων, εἴτινες ἐν τῷ πεδίῳ τούτῳ εἰργάσθησαν ἀπὸ τοῦ πέμπτου πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος· ἀλλ' ἐν μέρει τοῦλάχιστον ἀκριβῶς ἕνεκα τῆς πληθύος ταύτης τῶν ἐργασιῶν παρατηρεῖται καὶ τὸ λυπηρὸν φαινόμενον, ὅτι τὰ ὑπ' ἐκείνων ἐκπονηθέντα ἡρωτηριασμένα παντελῶς καὶ παραμεμορφωμένα παρεδόθησαν εἰς ἡμᾶς, πολλὰ δὲ καὶ ἀπωλέσθησαν ὅλως. Διότι οὐδὲν κυρίως εἴπειν λεξιλογικὸν τῶν ἀρχαίων σύγγραμμα γνήσιον περιεσώθη, διὸ καὶ κατὰ τοὺς τελευταίους μάλιστα χρόνους πολλοὶ τῶν ἐρευνητῶν⁽¹⁾ περὶ τὸ δυσχερές τοῦτο ἔργον μετὰ πάσης ἀγχινοίας κατέγιναν, ζητοῦντες νὰ καθάρισαι τὸν σῖτον ἀπὸ τῶν ζιζανίων.

2. Ὁ καταρτισμὸς γλωσσάρων ἀρχὴν ἔλαβεν ἐκ τῶν περὶ τὸν Ὅμηρον μελετῶν. Σκοπὸν ταῦτα εἶχον νὰ διδάξωσι τοὺς νέους τὴν σημασίαν τῶν ἀπηρχαιωμένων ἢ διαλεκτικῶς ποικιλλουσῶν ἢ ἀπὸ τῆς συνήθους πεζῆς χρήσεως παρεκκλινουσῶν λέξεων ἢ φράσεων, τῶν λεγόμενων γλωσσῶν. Οὕτω λοιπὸν προέκυψαν συναγωγὰ ἐκπονηθεῖσαι ὑπὸ τῶν γλωσσογράφων, οἵτινες καὶ ἀτέχνως καὶ ἀνακριβῶς πολλὰκις ἡρμήνευσαν, διὸ καὶ οἱ μεταγενέστεροι, ὡς ἐπιστημονικώτερον περὶ τοῦ πράγματος διαλαβόντες, ἐθεωρήθησαν ἀκριβέστεροι.

Ἦτο δὲ ἡ διάταξις τῶν γλωσσῶν τούτων ἐν ἀρχῇ τυχαία, ὡς ὑπηγόρευετο ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ῥαψωδίας ἢ βιβλίου τινός, ὅποια καὶ σήμερον συντάσσονται ὁμοίотροπα πρὸς μαθητικὴν χρῆσιν λεξιλόγια εἰς ἀπεσπασμένα βιβλία συγγραφέων ἢ ὁμηρικὰς ῥαψωδίας. Κατὰ τοὺς ἀλεξανδρινούς μάλιστα χρόνους κατηρτίζοντο συλλογαὶ *ξενικῶν ὀνομάτων* ⁽²⁾ ἢτοι ἐπαρχιωτισμῶν, καὶ βαρβάρων ἢ ἐθνικῶν, τουτέστι βαρβαρισμῶν, καὶ τῶν *χυδαῖσι λεγομένων* ἢ *χυδαιοιοριῶν*, τουτέστι τοπικῶν φράσεων· καθόλου παρεβάλλετο κατόπιν ἡ *συνηθισμένη λέξις*, τουτέστι ἡ συνήθως λαλουμένη γλῶσσα, πρὸς τὴν *τεχνικὴν λέξιν*, τουτέστι τὴν γραφικὴν, καὶ ἐπειδὴ τούτο μὲν ἡ γλωσσογραφία ἀπέβλεπεν εἰς τε τὸν Ὅμηρον καὶ τοὺς λοιποὺς ποιητὰς καὶ τοὺς πεζοὺς, τούτο δὲ σφισταὶ ἅμα καὶ φιλόσοφοι διὰ τῶν περὶ γλώσσης μελετῶν παρεσκεύασαν τὴν ὁδὸν ὑπὲρ τῶν γραμματικῶν, ἐτέθησαν κατὰ μικρὸν τὰ θεμέλια τῆς γραμματικῆς, τοῦ τυπικοῦ, τῆς περὶ τοῦ σχηματισμοῦ καὶ τῶν παθῶν τῶν λέξεων πραγματείας, τοῦ ἔτυμολογικοῦ, τοῦ συντακτικοῦ, τῆς περὶ συνωνύμων, τῆς περὶ ὅφους ἐρεύνης, ἐνῷ ἐξ ἐτέρου ἐμελετῶντο αἱ χρήσεις τοῦ καθαροῦ ἑλληνισμοῦ καὶ ἀττικισμοῦ καὶ ἐκαλλιεργεῖτο οὗτος. Πᾶσαι αὗται εἶνε καθαρῶς γλωσσικαὶ ἐργασίαι· ἀλλὰ κατὰ μικρὸν κατηρτίζοντο καὶ πραγμάτων λεξικά ἢ εἰδικοὺ τινος κλάδου καὶ γενικὰ τέλος. — Τὴν ποικιλίαν τούτων μαρθάνει τις παρὰ τῷ *Nicolaï* ἐν τῇ αὐτοῦ *ιστορίᾳ* τῆς ἑλληνικῆς λογοτεχνίας VI, 325.

3. Οἱ τίτλοι τῶν πονημάτων ποικίλλουσιν· ἡ λέξις *λεξικόν* εἶνε μεταγενεστέρα· *λέξις* παρ' Ἀριστοτέλει εἶνε ταυτόσημος τῇ λατινικῇ *vocabulum* (γλῶσσα σημαίνει τὴν ἀπὸ τῆς κοινῆς χρήσεως διαφέρουσαν λέξιν),

(*) Μετεφράσθη ἐκ τοῦ *Haandbuch der Klassischen Altertumswissenschaft* von Iwan Müller, II. τόμ. *Griechische Lexicographie* von A. Autenrieth, σελ. 587—605.

(1) Ἐξ ἀρχαιοτέρων μὲν συγγραμμάτων μνημονεύομεν ἐνταῦθα τὰ ἑξῆς:

J. A. Ernesti, *De glossariorum graecorum vera indole*, ἐν *Leipzig* 1742, 4^ο = *Opuscula* 1793 σελ. 61—93.

Hesychius, ed. Alberti, ἐν *Λουγδούνῳ* Βαταυῶν 1746.

Νεώτερα δὲ τὰ ἑξῆς:

M. H. E. Meier, *Opuscula* II σ. 74 ε.

Photius, *Lexikon* ed. Naber, προσίμειον.

Συναγωγή τῶν Ἑλλήνων γραμματικῶν (*Corpus grammaticorum graecorum*) ἀρξαμένη ὑπὸ Dindorf τὸ 1823, συνεχίζεται νῦν κατὰ σχέδιον νέον ὑπὸ Uhlig τῇ συνεργασίᾳ τῶν R. Schneider, A. Lentz, A. Hilgard, Egenolf, Lp. Cohn, R. Schöll (δὲν συνετέλεσθ' ἔτι). Παρὰ ταύτην συμβουλευτέον καὶ τὴν συναγωγὴν τῶν Λατινικῶν γλωσσάρων (*Corpus glossariorum latinorum*) ὑπὸ I. Loewe, *Prodromus* 1876. II. ὑπὸ G. Götze et G. Gundermann 1888 (δὲν συνετέλεσθ' ἔτι). Πρὸς δὲ τούτοις συμβουλευτέον πληθὺν μονογραφῶν καὶ τὰς τῶν συναγωγῶν τῶν σχολίων ἐκδόσεις, καὶ συγγράμματα δι' οἷα τὰ ἑξῆς: Ἀνέκδοτα τῶν J. Bekker, Cramer, Bachmann κ. ἄ. Ἀλλὰ καὶ ἡ *ιστορία* τῆς ἑλληνικῆς λογοτεχνίας παρέχει, ὡς εἶκός, ἀφελόν ὕλην· ἡ ὑπὸ R. Nicolai ἐν *Μαγδεβούργῳ* 1873 — 78 ἀπηρχαίωθη ἡδὴ κατὰ πολλὰ εἰδικώτερα ζητήματα· νεοτάτη εἶνε ἡ ὑπὸ W. Christ, πρόχειρος νῦν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀναγνώσττας διὰ τῆς ἐκ τῆς Γ' αὐτῆς ἐκδόσεως φιλοπονηθείσης μεταφράσεως ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ Μαρσλὴ ὑπὸ *Λυσάνδρου Γ. Α.* Κώστα (τόμ. πρῶτος 1900).

(2) Π. χ. *Δωρόθεος ὁ Ἀσκαλωνίτης* (κατὰ τὸν α' αἰῶνα), *Περὶ τῶν ἑνῶς λεγομένων λέξεων*. — *Καλλιμάχος Ἀλεξανδρεὺς*, *Ἑθνικὰ ὀνόματα*, καθ' ὕλην διατεταγμένα, ἀλλ' οὐχὶ πλήρως ὀνομαστικόν· ἔδε J. Schoenemann, *De lexicographis antiquis qui rerum ordin. sec. s. Quaestl. Diss. Bonn. 1886 cap. II, 1.*

ἀλλ' ἤδη παρὰ τοῖς στωϊκοῖς σημαίνει 1) πάντα ἑναρθρον φθόγγον· 2) πᾶσαν λέξιν· 3) φράσιν· εἴτα δὲ ἐν τῇ κλασσικῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ 1) τὸ λεκτικόν, 2) τὸν ἐπίσημον καὶ περίτεχνον τοῦ λέγειν τρόπον, *dictio solemnis, accurata*, 3) φράσιν, ἑκφρασιν. Ἀλλ' ἐν ταῖς διακρίσεσι ταύταις οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἦσαν πάντως ἀκριβεῖς.

Ἀναγραφὴ τῶν κυρίων συγγραφέων.

4. *Δημόκριτος* (περὶ τὸ 460 — 373 πρὸ Χριστοῦ), ὅστις ἰωνιστὶ ἔγραψε *Περὶ ὁρθοεπειῆς καὶ γλωσσέων*, *Περὶ ῥημάτων*, *Ὀνομαστικόν*, εἶνε δὲ πάντως εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων⁽¹⁾. Εἰς τὴν τάξιν ταύτην ἀνήκει *Νεοπτόλεμος* ὁ ἐκ Παρίου ὁ γλωσσογράφος καὶ ποιητὴς ἄμα, γράψας *Γλώσσας ὁμηρικὰς καὶ ἄλλων ποιητῶν*, *Ἀπολλώνιος* ὁ Ἀρχιδίου, ὁ πρῶτος ἴσως καταρτίσας ἀλφαθητικὸν ὁμηρικὸν λεξικόν, *Περὶ λέξεων ὁμηρικῶν*, ὁ *Ἀππίων*, *Γλώσσαι ὁμηρικαί* (ἴδε *Christ* σελ. 50), σωθεῖσαι ἐν κακῇ ἐπιτομῇ ἐν *Siurtz*, *Etymol. Gudian.* σελ. 601· ἰδίως περὶ τὰ 100 μετὰ Χριστὸν *Ἀπολλώνιος* ὁ σοφιστὴς, ἀριστάρχης, ὅστις ἐν τῇ ἐαυτοῦ *Λεξικῇ* (ed. I. Bekker, ἐν Βερολίῳ 1833) ἐπωφελήθη καὶ τὸν *Ἀππιανόν*, ὡσαύτως τὸν *Ζηρόδωρον*, συγγράψαντα *Ἐπιτομὴν* τῶν περὶ συνήθειας, ἥτοι τῶν ἀπὸ τῆς συνήθους γλώσσας διαφορώντων παρ' Ὀμήρου, ἧς ἀπόσπασμα ἐδημοσίευσεν ὁ *Miller*, *Mélanges* σ. 407-411 (ἴδε *Christ* σ. 51), *Βασιλείδης*, *Περὶ ὁμηρικῆς λέξεως*, ἧς ἐπιτομὴν συνέταξεν ὁ *Κρατῖνος*. Εἰς *Φιλήτα* τινὰ (ἄδελφον ἂν οὐτως εἶνε ὁ ἐκ Κῶ ποιητὴς, ἀκμάσας περὶ τὸ 300), ἀπονέμεται λεξιλογικὸν πόνημα *Ἄτακτα ἢ ἄτακτοι γλῶσσαι*. — Οἱ σοφισταὶ καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ στωϊκοὶ ἠσχολήθησαν περὶ τὴν γλῶσσαν· ὁ *Πρωταγόρας* πρῶτος ἔθηκε τὸ ὄνομα *ἐγκλισίης*· τοῦ *Πλάτωνος* δὲ ἡ γλῶσσα καὶ ἡ τοῦ *Ἰπποκράτους* ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς ἐρμηνείας· ἀλλ' ἐπὶ Ἀλεξανδρινῶν κυρίως καὶ συναγωγῇ πολλαὶ κατηρτίσθησαν καὶ γλῶσσαι συνήχθησαν.

Ζηρόδοτος ὁ Ἐφέσιος (περὶ τὰ 287, ἴδε *Christ* σ. 446) κατήρτισεν Ὀμηρικὸν γλωσσάριον, ἐπὶ δὲ Λέξεις ἐθνικάς, ἐξ ὧν πάντως ἐπήγαγεν ἡ *Διαφορὰ φωνῆς*.⁽²⁾ *Ἀριστοφάνης* ὁ Βυζάντιος (*Christ* σ. 451), μαθητὴς ἐκείνου, περὶ τὰ 202 († 185) συνήγαγεν Ἀττικὰς λέξεις, Λακωνικάς γλώσσας καὶ ἔγραψε *Περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν*, *Περὶ συγγενῶν ὀνομάτων*· ἀσήμενον ἀπόσπασμα ἐδημοσίευσεν ἐξ ἀθωνικοῦ κώδικος ὁ *Miller* (3). Ὁ *Ἀρτεμίδωρος* (κατὰ τὸν α' πρὸ Χρ. αἰῶνα) ἔγραψε *Λέξεις ὀφθαλμικάς*· συνήγαγε καθόλου λέξεις διατεταγμένας κατ' ἀντικείμενα⁽⁴⁾.

Πρὸ τούτων ἤδη ἔγραψεν *Ἡρακλείδης* ὁ Ποντικός, μαθητὴς τοῦ *Πλάτωνος* καὶ *Ἀριστοτέλους*, *Περὶ ἐτυμολογιῶν* (5). — Τοῦ Κῶς ἱατροῦ *Ἰπποκράτους* τὰ συγγράμματα ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς ἐξήγησιν γλωσσῶν ὑπὸ *Γλαυκίου*, *Ἐπικλέους*, *Διοσκορίδου* τοῦ νεωτέρου, *Ξενοκράτους* τοῦ Κῶς, *Ἡροφίλου* καὶ *Βακχίου*, ἐπὶ τούτου δὲ στηρίζεται τοῦ *Ἐρωτιανοῦ* (περὶ τὰ 100 μετὰ Χρ.) τὸ γλωσσάριον *Τῶν παρ' Ἰπποκράτει λέξεων συναγωγὴ*, ὅστις ἐν τῇ προοίμῳ ἀναφέρει καὶ ἀρχαιότερους· κατ' αὐστηράν ἀλφαθητικὴν τάξιν εἶνε τοῦ *Γαληνοῦ* († περὶ τὸ 271 μετὰ Χρ.) *Τῶν Ἰπποκράτους γλωσσῶν ἐξήγησις* (6). Εἰς τὸν *Πλάτωνα* ἀναφέρονται ὁ *Ἀμμιανός* *Περὶ τῶν ὑπὸ Πλάτωνος μετενηνεγμένων ἐξ Ὀμήρου*, ὁ *Ἀρποκρατίων* *Λέξεις Πλάτωνος*, ὁ *Δίδυμος* *Ἄρειος* (ἐπὶ Αὐγούστου), ὁ προσεκτικὸς *Βόηθος* (κατὰ τὸν β' αἰῶνα) *Λέξεων Πλατωνικῶν συναγωγὴ κατὰ στοιχεῖον ἐν μέρει καὶ κατὰ τὸν Πάμφιλον*, τέλος ὁ *Θέων* *Σμυρναῖος*· ἐπὶ δὲ δύο ἐκτεταγμένα λεξικά· τοῦ *Τιμαίου* (κατὰ τὸν γ' αἰῶνα) *Περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνα λέξεων κατὰ στοιχεῖον* (7), ἐπὶ δὲ *Διονύσιος* ὁ Ἀλικαρνασσεύς *περὶ μουσικῶν ἐν τῇ Πολιτείᾳ γλωσσῶν*, ὁ *Γαληνός* *περὶ ἱατρικῶν ἐν τῇ Τιμῳ, Θεόδωρος Σολεὺς περὶ μαθηματικῶν*.

5. *Περὶ διαλέκτων*· *Δημήτριος* ὁ Πύκτης *Περὶ διαλέκτου*, *Φιλόξενος* *Ἀλεξανδρεὺς* (πρὸ τοῦ Αὐγούστου), περὶ ῥήματος ἐν *Ῥώμῃ ἐρευνητὴς τῶν διαλέκτων καὶ ἐτυμολόγος* (8). Ὁ *Ἀππίων* συνέλεξε Ῥωμαϊκάς γλώσσας, *Τρύφων* (ἐπὶ Αὐγούστου) ἐρευνητὴς τῶν διαλέκτων ἐν *Ῥώμῃ*, ἴδε *Nicolaï* II 343, καὶ συγγραφεὺς λεξικοῦ πραγμάτων, γράψας καὶ *Ὀνομαστικά*, *Φυτικά*, *Περὶ ζώων*, πλὴν ἄλλων πολλῶν γραμματικῶν πονημάτων (9). *Μόσχος* γράψας *Ῥοδιακὰς λέξεις*, *Παρμέντων* *Περὶ διαλέκτου*, *Τιμαχίδης* *Ῥέδιος* καὶ *Ἀμειρίας*.

(1) Τὰ μνημονεύμενα ἐνταῦθα συγγράμματα δὲν περιεσώθησαν εἰς ἡμᾶς, ἐκτὸς οὗ τοῦ ἐναντίον σημειοῦται.

(2) ed. Studemund, *Anecdota graeca* p. 103. 287 s'.

(3) *Peril. Leop. Cohn*, ἐν τοῖς *Fleckeisen Neue Jahrbücher*, Supplementband 12, 285 s.

(4) Ὁμοίως *Νικανδρὸς* ὁ Κολοφώνιος *Περὶ χρηστηρίων βιβλία γ'*· ὁ *Φιλήμων* *Αἰξωνεύς* *Περὶ παντεσπαῶν χρηστηρίων*· ὁ *Τρύφων* *Περὶ ὀνομαστικῶν*, *Περὶ ἀθροιστικῶν μελῶν*· ἴδε *Schoenemann*, *De lexicographis cap. II*.

(5) Τὰ ἀποσπάσματα αὐτοῦ συναπέρτισεν ἐν τοῦ Μεγάλου ἐτυμολογικοῦ, τοῦ ἐτυμολογικοῦ Ὀρίωνος Ὁθελου, ἐτυμολογικοῦ Ἰουλιανοῦ, *Ζωνάρᾳ* ὁ *Leop. Cohn* ἐν *Commentationes philologicae in honorem A. Reifferscheidii* ἐν Βρεσλαβίᾳ 1844, *De H. Pontico Etymologiarum scriptore antiquissimo*· «αἱ ἀρχαιόταται ἐτυμολογικαὶ μελέται ὡρμήθησαν ἐκ τῆς φιλοσοφίας» σελ. 89.

(6) *Hberg*, *De Galleni vocum Hippocraticarum glossario* (ἐν ταῖς *Commentationes philol. quibus O. Ribbeckio congr. disc. Lipsiensis*, παρὰ *Taubner* 1888 σελ. 227—355).

(7) *Ἐκδόσεως Ruhnkens* ἐν Λουδοῦνι Βαταῶν 1789· μετὰ τὸ τεύθενανόν κείμενον ἐν τῇ *Appendix*, ἐν Λειψίᾳ 1853.

(8) *Nicolaï* II, 337 s. Λεῖψαν τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ καὶ ἐκλογαὶ παρὰ Ὀρίωνι καὶ ἄλλοις. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς μεταγενέστερόν τινα *Φιλόξενον* ἐξ ὧν· ἴδε κατωτέρω.

(9) *Tyrphonis fragmenta coll. A. de Velsen*, ἐν Βερολίῳ 1853. Ἡ *Περὶ πνευματικῶν πραγμάτων* τὸν καίεται ἐν κώδικι ἀμ-εροσιανῷ d. 30 sup. (χαρτίνῳ τοῦ 15' αἰῶνος), ἐν φύλῳ 51 s. L. Cohn παρὰ *Egenolff*, *Heldelberger Gymnasialprogramm* 1888 σ. 32 s.

συνέλεξαν μακεδονικάς γλώσσας. 'Ερμῶναξ ἔγραψε γλώσσας χρητικὰς, 'Απαλλόδαρος Κυρηναῖος παφιακάς, Διδώταρος Ἰλῶσας ἰταλικὰς, Δημήτριος Ἰζίων Περὶ τῆς 'Αλεξανδρείων διαλέκτου, 'Αρτεμίδωρος δωρικὰς, Κλῆταρχος φρυγικὰς. Μελέται περὶ τῆς ἄττικῆς γλώσσης εἶνε τοῦ 'Αριστοφάνους Βυζαντίου αἱ 'Αττικαὶ λέξεις, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς ἀρχαίας καὶ λακωνικῆς. Κράτης Μαλλώτης ἔγραψε Περὶ ἄττικῆς διαλέκτου (περὶ τὸ 170 ἐν Ρώμῃ), ὁ Δημήτριος Ἰζίων (ἐπὶ Αὐγούστου ἐν Περγάμῃ) Λέξεις, ἐν αἷς καὶ 'Αττικαί. Δαμίου 'Ασκαλωνίτης Συναγωγὴν λέξεων ἄττικῶν, Θεόδωρος Λέξεις ἄττικὰς, ἐτι δὲ Φιλίμων (1), Νικανόρος ἐκ Θουατείρων.

6. Γλωσσικαὶ καὶ πραγμάτων ἐρμηνεῖαι. — Διδῆμος χαλκέντερος (σύγχρονος τοῦ Κικέρωνος, *Chirisi* σελ. 459) Λέξεις τραγικαί, κωμικαί, Ἱπποκράτους. Ἐκ τούτων συνέταξε Θέων ὁ 'Αλεξανδρεὺς γενικὴν κατ' ἀλφάβητον λεξικόν.

'Ερμηνευτὴς τῶν δέκα ῥητόρων εἶνε Καίσιλιος ὁ ἐκ Καλῆς 'Ακτῆς, μαθητὴς τοῦ 'Απελλοδώρου, ἀκμάσας ἐπὶ Πομπηίου· ἔγραψεν Ἐκλογὴν λέξεων κατὰ στοιχεῖον, κυρίως Καλλιρρημοσύνην ἣτοι ῥητορικὸν λεξικόν, ἐξ οὗ σφύζονται γλῶσσαι τινες σφόδρα διεσθαρμέναι (2). Ἐξ ἀποσπάσματος λεξικοῦ εἰς τὸν κατ' Ἀριστοκράτους τοῦ Δημοσθένους λόγον ἀνεκαλύφθη ἄξιον λόγου ἀντίγραφον ἐν αἰγυπτιακῇ παπύρῳ ('Αρσινόης) (3)· ἄλλας αὐτοῦ λέξεις μεθ' ἱστοριῶν ἐκ τῶν Δημοσθένους λόγων ἐξέδωκεν ὁ Σακκελίων ἐκ κώδικος πατριάρχου τοῦ ἱ' αἰῶνος, πρὸς δὲ γλώσσας τινὰς ἐκ τοῦ Λισχίνου (4). Ὁ Ἀἴλιος Διονύσιος (ἐπὶ Ἀδριανοῦ) συνέγραψεν Ἀττικὰ ὀνόματα, Λεξικὸν ῥητορικόν, πέντε βιβλία ἐν οὗσιν ἐκδόσεσιν ὡσαύτως καὶ ὁ σύγχρονος τοῦ Γαλγνέου Πανσανίας (5)· οὗτος ἠκολούθησεν αὐστηροτέραν ἀλφαβητικὴν τάξιν, ἀμφότεροι ὁμῶς ἐσημείωσαν μόνον τὴν καθαρὰν ἄττικὴν λέξιν, πρότυπα γενόμενοι οὗτω μεταγενεστέρων ῥητορικῶν λεξικῶν, κατὰ δὲ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους ἐν ὅλῳ ἀπαρτίσαντες (6), ἐχρησίμευσαν πάλιν ὡς πηγὴ τοῦ Εὐσταθίου καὶ Φωτίου. — Σπουδαϊότατος πάντων εἶνε ὁ 'Αλεξανδρεὺς Ἀρποκρατίων, ἴσως ὁ διδάσκαλος τοῦ Ἀντωνίου Οὐήρου (7), οὗ αἱ Λέξεις τῶν 10 ῥητόρων ἦσαν κατ' αὐστηρὰν ἀλφαβητικὴν τάξιν διατεταγμέναι, (8) παρ' ὁδῶσαν δὲ ὑπὸ ἐκτενεστέραν καὶ βραχυτέραν μορφήν, ἀλλ' ὑπ' ἀμφοτέραις σφόδρα παραμεμορφωμέναι (9). Ὁ Ἀρποκρατίων συνήγαγε κατ' ἀρχὰς τὰς γλώσσας τῶν δέκα ῥητόρων καὶ ἄττικὰς ὀνομασίας, κατόπιν δὲ ἀνεζήτησε τὰς ἐξηγήσεις αὐτῶν ἐν τοῖς ῥητορικοῖς λεξικοῖς καὶ ἐν ἄλλαις πηγαῖς μετὰ μαρτυριῶν τῶν ἀρχαίων καὶ φιλοσοφικῶν σημειώσεων ἐξ ἀρχαιοφίλων (10). Κυρίως πηγὰς εἶχε τὸν Αἴλιον Διονύσιον, τὸν Πικουσανίαν καὶ ἐμμέσως τὸν Δίδυμον χαλκέντερον (11). Ὅμοιον τι ῥητορικὸν λεξικόν, Λέξεις ῥητορικὰς, εἶνε πηγὴ τοῦ σφαιζομένου *Lexicon Bekkerianum* VI (12). Συνάδελφος τοῦ Ἀρποκρατίωνος, Τηλέμαχος ὁ Περγαμηνός, διδάσκαλος τοῦ αὐτοκράτορος Μάρκου, ὁπαδὸς τοῦ Κράτητος, κατέγινεν ὡσαύτως μετὰ πολλοῦ τοῦ ζήλου περὶ τούτων Ἀττικῶν ῥητορῶν· μεταξὺ τῶν πολυαριθμῶν γραμματικῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων μνημονεύει ὁ Σουΐδας καὶ Περὶ συντάξεως λόγου ἄττικου πέντε τόμους καὶ Περὶ χρήσεως ἥτοι ὀνομάτων ἱσθῆτος καὶ τῶν ἄλλων αἷς χρῆμεθα (ἔστι δὲ κατὰ στοιχεῖον). Τὰ λεξικά αὐτοῦ ἐνέφαινον ἀκριβὴ ἀνάγνωσιν τῶν προτύπων ἄττικῶν συγγραμμάτων· τὸ Ὡκυτόκιον (ἔστι δὲ συναγωγὴ ἐπιθέτων εἰς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἀρμυζόντων πρὸς εἰσὶν εὐπορίαν φράσεως βιβλία δέκα) εἶνε λεξιλογικὸν βοήθημα πρὸς ἀπόκτησιν εὐχερείας περὶ τὸ λέγειν. Καθόλου περὶ τῶν ῥητορικῶν λεξικῶν δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι αὐτὰ κατηρτίσθησαν καθ' ἑαυτὰ καὶ ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τῆς λοιπῆς λεξικογραφίας. Ἡ πρὸς ταύτην δὲ ἐνδοκίτης προέργεσται μόνον ἐκ τοῦ ὅτι βυζαντινοὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν μελετῶν τῶν 'Αλεξανδρινῶν, ἐφ' ὧν καὶ τὰ εἰδικὰ εἰς ἄλλους συγγραφεῖς ἔργα καὶ τὰ γραμματικὰ καὶ λεξιλογικὰ πονήματα γενικωτέρου περιεχομένου (Leop. Cohn, ἐν *Nene Jahrbücher Supplementband* 13, 826).

7. Ἀττικισταὶ (13) ἐκλήθησαν ἐν ἀρχῇ οἱ περὶ τῆς ἄττικῆς διαλέκτου διαλαβόντες, οἵτινες τὸ ζήτημα

(1) Weber, De Philemone Atheniensi glossographo (ἐν ταῖς *Commentationes phil. quib. O. Ribbeckio... congratul. discipuli Lipsiens* παρὰ Teubner 1888 σ. 441—51).

(2) Ἐν τῷ *Lexicon Seguerianum* IV. ἴδε Carnuth ἐν *Bursians Jahresbericht* 1876 σ. 133.

(3) ἴδε Blass ἐν *Hermes* τόμῳ XVII, 148 ἔ.

(4) Κατὰ τὸν Leop. Cohn (Fleckeisen, *Neue Jahrbücher Supplementband* 13 σ. 828) ἀπέρρευσαν ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς, ἐξ ἧς καὶ τὸ *Lexicon Bekkeri* VIII.

(5) Rindfleisch, De Pausaniae et Aelii Dionysii lexicis rhetoricis Regiom. 1860, ἔτι δὲ Schoenemann, De lexicographis, cap. II.

(6) Τὸ *Lexicon Seguerianum* VIII περιέχει γλώσσας, ἐλεγχοῦσας ἐν ἀρχῇ μὲν ὡς πηγὴν τὸν Πανσανίαν (καὶ τὸν Καίσιλιον), ἐν μέσῳ δὲ τὸν Διογενεσιανὸν καὶ Αἴλιον Διονύσιον καὶ ἐν τέλει τὸν Καίσιλιον. Carnuth ἐν *Bursians Jahresbericht* 1876 σ. 135. Πρβ. Egenolf' αὐτόθι VII, 100 ἔ.

(7) Πρβ. Christ σ. 567 ἔ. Ἐκδόσεις Ha. Bekker, ἐν Βερολίῳ 1833, ἔκδοσις G. Dindorf ἐν Ὁξωνίᾳ 1853.

(8) G. Boysen, De Harpocr. lexicis fontibus etc., ἐν Kiel 1876 § 2.

(9) Πρβ. Blass ἐν *Hermes* 17, 160.

(10) Rindfleisch, Carnuth (ἐν *Bursians Jahresbericht* ἐνθ' ἀνωτ. 138)· πρβ. Leop. Cohn ἐν *Fleckeisen N. Jahrbücher Supplementband* 13, 826.

(11) Rindfleisch, Carnuth αὐτόθι 132.

(12) Leop. Cohn, *N. Jahrbücher Supplementband* 13, 827.

(13) Πρβ. καὶ τὰν ἐκδοτὰ ἐξ Ἀττικῶν συγγραμμάτων ἀποσπάσματα ὑπὸ Leop. Cohn (ἐν *Rheinisches Museum* 43 σ. 405—18); Ψευδοπροδιανὸν περὶ ἡμαρτημένων λέξεων καὶ Ψευδοπροδιανὸν (τῶν ἰσχυρίων αὐτοκρατορικῶν χρόνων) ἴσως ἐκ τοῦ κρατητοῦ Κρηνηίου 'Αλεξάνδρου. — Νέα τῶν Ἀττικιστῶν ἔκδοσις ὑπὸ Leop. Cohn καὶ R. Schöhl.

ἐπραγματεύθησαν γλωσσογραφικῶς (πρὸβλ. ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθμ. 5), εἴτα δὲ οἱ περὶ τὴν γνησίαν ἀττικὴν τῶν ὀνομάτων χρῆσιν καὶ τὸ γνήσιον ἀττικὸν ὕψος διατρίβοντες καὶ διακρίνοντες ἐπομένως 1) τί τὸ ἀρχαῖον ἀττικόν, 2) τί τὸ σπάνιον ἀττικόν, 3) τί τὸ μεταβαλὸν σημασίαν κατὰ τοὺς χρόνους καὶ τοὺς συγγραφεῖς, 4) ἐν τίσιν ἢ ἀττικῇ σημασίᾳ εἶνε εὐρυτέρα ἢ ἐν τῇ κοινῇ, ἐν τίσι δὲ ἀκριβέστερον διακρίνεται ἢ ἐν ταύτῃ, 5) τί τὸ καλῶς μὲν ἔχον ἐν τῇ κοινῇ, ἀμάρτυρον ὅμως ἐν τῇ ἀττικῇ. — Εἰς τοὺς ἀττικιστὰς τοὺτους καταλέγονται οἱ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 5 μνημονευθέντες (ἐξ ἀρ. 6) Καικίλιος ὁ Καλακτηνός, Αἴλιος Διονύσιος, Παισαύριος, Τήλεφος, Ἀρποκρατίων, ἰδίως δὲ Φιλῆμων ὁ Ἀθηναῖος (1), Ἰούλιος Οὐρησιπύκος ἐξ ἀπορρήτων γραμματεῦς τοῦ Βεσπασιανοῦ (Ἐκλογὴ ὀνομάτων, ἐκ τοῦ Δημοσθένους, Θεουκλίδου, Ἰσάου, Ἰσικράτους, Θρασυμάχου), Εἰρηναῖος (2) Ἀλεξανδρεὺς, (λατινιστὴ) Μινούκιος Πακάτος (μετὰ τὸν Ἀδριανόν, μαθητὴς τοῦ Ἡλιοδώρου), Οὐαλέριος Πολλίων (Συναγωγὴ ἀττικῶν λέξεων) καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Οὐαλέριου Διδώρος συγγραφεὺς λεξικοῦ, ὡς καὶ ὁ Φιλόστρατος ὁ Τύριος· ἐτι δέ τις Ἰουλιανός. Ἐπιθέσης τις (=Θέρσις;) ἔγραψε περὶ τὸ 70 μετὰ Χρ. λεξικὸν Περί λέξεων ἀττικῶν καὶ κωμικῶν καὶ τραγικῶν, Τελευτῶντος τοῦ δευτέρου μετὰ Χριστὸν αἰῶνος ἔγραψεν ὁ Αἴλιος Μοῖρις Ἀττικιστὴς Λέξεις ἀττικὰς οὐχὶ κατ' αὐστηράν ἀλφαβητικὴν τάξιν, πάντοτε ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοῦ συνήθειαν (ἐλληνικῶς, κοινῶς) μετ' ἀκριβοῦς ὀρισμοῦ τῶν διαφορῶν κατὰ τε τὰς λέξεις καὶ τοὺς τύπους, τὰ γένη, τοὺς τόνους καὶ τὴν σημασίαν, ἅρα τὸ ἔργον αὐτοῦ ἦτο καθαρὰ γλωσσικὴ μελέτη, ἥτις ὅμως διεσώθη λίαν ἡλλοιωμένη (3), ἐπειδὴ πολλὰ εἰσέφρυσαν εἰς αὐτὴν καὶ ἐκ τοῦ Διογενειανοῦ (4). Φρύνιχος ὁ Ἀράβιος ἐν Βιθυνίᾳ ἔγραψε μέγα πόνημα μετ' ἀφιερωτικῆς πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Κόμμοδον ἐπιστολῆς, ἐπιγραφόμενον Σοφιστικὴ παρασκευὴ, ἐν τέμει 37, ἐξ οὗ ὅμως δύο μόνον πενιχραὶ ἐπιτομαὶ εἰς ἡμᾶς περιεσώθησαν: Ἐκ τῶν Φρυνίχου τοῦ Ἀραβίου τῆς σοφιστικῆς παρασκευῆς καὶ ἐκλογῇ ῥημάτων καὶ ὀνομάτων ἀττικῶν (5). Κατὰ τοῦ Φρυνίχου ἔγραψεν ὁ Ὀρος ὡς μεμαρτυρημένα ἐκ δοκίμων συγγραφεῶν παραθέτων ὅσα ἐκεῖνος κατεδίδασκεν. Ἀμφίβολον εἶνε ἂν ὁ σωζόμενος Ἀρταξικιστὴς εἶνε τὸ ἐν λόγῳ σύγγραμμα. Ὁ Ἰούλιος Πολυδύκης ἐκ Ναυκράτιος, μαθητὴς τοῦ ῥήτορος Ἀδριανοῦ, καθηγητὴς τῆς σοφιστικῆς ἐν Ἀθήναις, περὶ τὰ 180 μετὰ Χριστὸν, συνέγραψεν Ὀνομαστικὸν ἐν δέκα ἀσυμμέτρως (6) ἐπεξεργασμένοις βιβλίοις, κατὰ τὰ πράγματα διατεταγμένον ὑπὸ κατηγορίας (ἴδε Christ σ. 568). Ἀλλὰ καὶ διαρρήδην παρατηρεῖ ὅτι «πεφιλολογῆται οὐ τοσούτον εἰς πλῆθος, ὅσας εἰς κάλλους ἐκλογὴν» οὐ μέντοι πάντα τὰ ὀνόματα περιείλκει τουτὶ τὰ βιβλίον (7). Καὶ ὅμως τὸ τε γλωσσικὸν καὶ τὸ πραγματικὸν αὐτοῦ περιεχόμενον ἔχει μεγάλην δι' ἡμᾶς ἀξίαν.

8. Γενικὰ λεξικά ὑπῆρχον ἤδη ἀπὸ τῶν χρόνων τῶν περὶ τὸν Ἀρίσταρχον φιλολόγων, καὶ ἐκ τῶν μνημονευθέντων δὲ τινα δὲν εἶνε καθαρῶς γλωσσικά. Τὸ σημαντικώτατον τοιοῦτον ἔργον κατὰ τοὺς αὐτοκρατορικοὺς χρόνους εἶνε τὸ τοῦ Παμφίλου Ἀλεξανδρεῶς (κατὰ τὸν α' μετὰ Χριστὸν αἰῶνα), ἐπιγραφόμενον Λειμῶν ἢ περὶ γλωσσῶν ἤτοι λέξεων. Ὁ ἐσχάτος αὗτος τῶν περὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν (8) συμπεριλαμβανεῖ τὰς ἐργασίας τοῦ Διδύμου, Ἀπίωνος, Ἀριστοφάνους Βυζαντίου, Διοδώρου, Ἀπολλεδώρου Κυρηνάου, Ἐπαινέτου, Ἡρακλείωνος, Ἰππώνακτος, Ἀρτεμιδώρου (9). Ἐν τῷ πρώτῳ μέρει, τῷ Περί γλωσσῶν, περιλαμβάνοντο τὰ εἰδικὰ εἰς ἕκαστον συγγραφέα γλωσσάρια, τὰ εἰς τὴν τραγικὴν καὶ κωμικὴν καὶ τὰ διαλεκτικά· ἐν τῷ δευτέρῳ, τῷ Περί ὀνομάτων, ἄλλα εἰς πράγματα ἀναφερόμενα γλωσσάρια, οἷον εἰς μαγειρικὴν, ναυπηγικὴν κ.τ.τ., πανταχοῦ μετὰ πλουσίων παραπομπῶν, ὧν τὰ λείψανα πρόκεινται ἐτι παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ (10). Ἀλλὰ τὸ σχέδιον προήρχετο ἐκ τοῦ συγχρόνου γραμματικοῦ Ζωπυρίωνος, ὅστις καὶ συνέγραψε τὰ ἀπὸ Α—Δ. — Ὁ Οὐρησιπύκος (περὶ τὰ 100 μετὰ Χρ.) ἀπῆρτισεν ἐκ τούτου τὴν ἑαυτοῦ κατὰ τὰ ἀντικείμενα ἐπιτομὴν ἐν βιβλίοις τέσσαρσι (11). Ὁ δὲ νεώτερος κατὰ τι Διογενειανὸς ἐπέτεμε τὸ ἔργον εἰς πέντε βιβλία, ἅπερ διέταξεν αὐστηρῶς κατ' ἀλφάβητον, παραλιπὼν τὰς παραπομπὰς καὶ ὅσα ἄλλα περιττὰ ἐφαίνοντο. Ἄν ὅμως τοῦτο εἶνε οἱ Περιεργοπένητες, ἐξ ὧν ἠντήλησεν ὁ Ἡσύχιος, δὲν εἶνε ἀσφαλές (12)· σφῆζονται ἐτι ἀποσπάσματα τῆς γνησίας αὐτοῦ ἐπιτομῆς (13).

(1) Weber, ἐν Rheinisches Museum 43, 441—51.

(2) Περί τούτου καὶ τοῦ ἐπομένου ἴδε Christ σελ. 567.

(3) Ἐκδόσεις Hudson ἐν Ὁξωνίᾳ 1712. Ruhnken-Fischer ἐν Λειψία 1756, ἀμφοτέραι ἐναντίας πρὸς τὰ χειρόγραφα κατ' αὐστηράν ἀλφαβητικὴν τάξιν· πιστοτέρα ἢ τοῦ Pierson ἐν Δουδούνῳ Βαταῶν 1759, τοῦ Jakobitz ἐν Λειψία 1830, 31· A. Koch, ἐν Λειψία 1830—31· J. Bekker ἐν Βερολίνῳ 1883 (σὺν τῷ Ἀρποκρατίῳ).

(4) R. Reitzenstein ἐν Rheinisches Museum 43 p. 447, B.

(5) Γενικὴ ἔκδοσις μετὰ φιλολογικῶν σχολίων ὑπὸ Lobeck ἐν Λειψία 1820· ἢ Ἐκλογὴ The new Phrynichos... with Introductions and Commentary by W. Gunion Rutherford, ἐν Λονδίνῳ, Macmillan 1881.

(6) Althaus, Quaestionum de Jul. Pollucis fontibus Spec. Diss. Berol. 1874.

(7) Jul. Schoenemann, De lexicographis etc. Dissert. ἐν Βόννῃ 1886 σ. 60.

(8) Τὰ ἐν ταῖς ἐπομέναις παραλαμβάνω κυρίως ἐκ τοῦ Reitzenstein ἐν Rheinisches Museum 43 (1888) σ. 455 ἔ. Πρὸς J. Schoenemann, De lexicographis antiquis qui rerum ordinem secuti sunt quaestiones, Dissert., ἐν Βόννῃ 1886 c. III. A. Blau, de Aristarchi discipulis, Dissert., ἐν Jena 1883.

(9) Πρὸς Leop. Cohn ἐν Fleckeisen Neue Jahrbücher Supplementband 12, 343.

(10) Ἐκ τοῦ Ἀθηναίου δύνανται τινα καὶ ἀνασχυροτῶσαι· καὶ ἐν τοῖς ἐλληνολατινικοῖς γλωσσάρτοις διεσώθησαν πενιχρὰ τινα λείψανα ἐκ τοῦ Παμφίλου. Πρὸς Schoenemann ἐνθ' ἀνωτ. κεφ. V.

(11) Schoenemann ἐνθ' ἀνωτ. σ. 89 ἔ.

(12) Πρὸς Christ σ. 618.

(13) Ἐν τῇ τετάρτῃ συλλογῇ τῶν χαρτίνων χειρογράφων τοῦ Ἀθῶ, ἣν ἐδημοσίευσεν ὁ Em. Miller ἐν Mōlanges grecs σ. 376 ἔ. Leop.

9. Πρέπει νὰ μνημονευθῶσιν ἔτι ὁ Ἑρέννιος Φίλων ἐκ Βύβλου (περὶ τὸ 200 μετὰ Χρ.) Περὶ διαφορῶν σημαινόμενων, ὅπερ ὑπῆρξε κυρίᾳ τοῦ Εὐσταθίου πηγὴ ἐν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ Περὶ διαφορῶν ὀνομάτων διαλαμβανόμενοις (1). τὰ ἀποσπάσματα, ἅπερ ὁ Εὐστάθιος ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν, ἐπεγράφοντο Περὶ διαφορᾶς σημασίας· ἐκ τούτων δὲ ἠντλήσε καὶ ὁ Ἀμμώνιος μετὰ χασμάτων (2). Τὸ πόνηγμα ἦτο ἄτακτον, ἀλλὰ κατόπιν διετάχθη ἀλφαβητικῶς ὑπὸ συνερανιστῶν καὶ ἐπιτομέων.

Ἐκ τῶν ἀρχῶν τοῦ τρίτου αἰῶνος ἔχομεν τὰ Interpretamenta Pseudo-Dosithei magistri (3), τὰ Montepessulana vel Leidensia (4), τὸ πρῶτον ἐκδοθέντα ὑπὸ Ἰερρέικου Στεφάνου, ἐν Παρίσις 1573 Glossaria duo etc. σ. 237—251. Ὁμοία παραθέτει καὶ ὁ Loeuwe (5).—Εὐθύμιος (ἀγνώστου ἐπεχῆς), συγγραφεὺς τῶν Συναγωγῶν λέξεων χρησίμων, χρησιμοποιήσας τὸ λεγόμενον Lexicon Bachmanni=Coislin. 345 (ὡς καὶ ὁ Μεθόδιος ἤδη), ἔτι δὲ γλώσσας τοῦ Τιμαίου· ἐν ὑστέροις χρόνοις ἐχρησιμοποίησεν αὐτὸν ὁ Σουΐδας.—Ὁ Ζηρόδιος ἔγραψεν ὑπερνήματα εἰς τὸ Ρηματικὸν Ἀπολλωνίου τοῦ εὐσεβοῦς, ἔτι δὲ Ἐπιτομὴν ἐκ τῶν Ταρραίου καὶ Διδύμου παροιμιῶν καὶ Παρεκβολὰς εἰς τὸ ῥῆμα καὶ ἄλλα (6). Αἱ τρεῖς πρῶται συλλογαὶ αἱ ἐν Miller, Mélanges p. 349—375 ἐκπροσωποῦσι τὴν γνησίαν ἀρχικὴν μορφήν τοῦ συγγράμματος τοῦ Ζηροδίου (7). Θεοδώρητος, Θεοδώριτος (οὗτος; (1) περὶ πνευμάτων, λεξικὸν ὁληνόντι περὶ πνευμάτων, ἐν χρήσει πρὸς διδασκαλίαν παραμεινάν· μέχρι Μεσσοποπόλου, ὅπερ ἀντικαθιστᾷ δι' ἡμᾶς τὸ δεύτερον μέρος τοῦ εἰκαστοῦ βιβλίου τῆς Ἡρωδιανοῦ Καθολικῆς, διεσώθη (8) δὲ δι' ἑννέα χειρογράφων (τῶν πλείστων τοῦ 15 αἰῶνος)· ἀλλὰ τὸ αὐτὸ εἰκαστὸν βιβλίον διεσώθη καὶ ὑπὸ ἄλλην μορφήν, τουτέστιν ἐν τῇ λεγομένῃ μικτῇ λεξικῇ (9), ἐν ᾗ ἐχρησιμοποιήθη ἀλλοιωθεὶς ὁ Θεοδώρητος· καὶ τέλος τὸ λεξικὸν τοῦ Γεωργίου Ζηγαδηνοῦ de septem vocalibus et reliquis litteris consonantibus, περὶ οὗ ὡς καὶ περὶ τοῦ τοῦ Θεοδώρου Πτωχοπροδρόμου (κατὰ τὸν 16 αἰῶνα) πραγματεύεται ὁμοίως ὁ Egenolff (10). Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐδημοσιεύθη ἐκ σμυρναϊκοῦ κώδικος ὑπὸ Παπαδοπούλου καὶ Miller.—Ἰπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀμμωνίου (κατὰ τὰ τέλη τοῦ 8 αἰῶνος) παρεδόθη λεξικὸν συνωνύμων: Περὶ ὁμοίων καὶ διαφορῶν λέξεων (11)· ἀλλὰ τοῦτο ἀντεγράφη μετὰ χασμάτων ἐκ τοῦ Περὶ διαφορᾶς σημασίας, ἀποσπάματος ἐκ τοῦ Ἑρηνίου Φίλωνος, καὶ δὴ ὑπὸ χριστιανοῦ Βυζαντηνεῦ (12).

10. Ἀπὸ τοῦ πέμπτου αἰῶνος ἔχομεν νὰ μνημονεύσωμεν ἀπλῶς ἔργα παντοίας ὕλης περιεκτικά. Ἐκείνους ὁ Ἀλεξανδρεὺς (ἐν ἀρχῇ τοῦ 5 αἰῶνος) συνέταξε μέγα λεξικόν· Λέξιος παντοίας χρήσεως, ὅπερ ἐχρησιμοποίησεν ὁ Φώτιος καὶ ὁ Σουΐδας. Τιμόθεος Γαζαὶος μαθητὴς τοῦ Ὁραπόλλωνος· Αἱ κατὰ στοιχεῖον αἰφύεργοι, μέρος τοῦ γενικοῦ συγγράμματος Περὶ ὀρθογραφίας (13), ἅμα δὲ πηγὴ τοῦ Ἀντιστοιχαρίου τῶν κτ' στοιχείων (τοῦ 16 αἰῶνος), ὑπὲρ οὗ ἐχρησιμοποιήθη καὶ ἀρχαιότερα τις συναγωγὴ ἐτυμολογιῶν. Ὁρίων Θηβαῖος (περὶ τὸ 450), ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐν Καισαρείᾳ, τοῦ ὁποῦ τοῦ κύριον λεξικόν Περὶ ἐτυμολογιῶν βασίζεται ἐπὶ ἀρχαιότερων συγγραφέων (14), ἰδίως δὲ τοῦ Ἡρακλείδου Ποντικοῦ, Φιλοξένου, Σωρρανέου, Ἡρωδιανοῦ καὶ Ἐρμού Μιλησίου, ἐνῶ συνάμα τὸ αὐτὸ πάλιν ἐχρησίμευσεν ὡς πηγὴ τῶν λεγομένων ἐτυμολογικῶν. Τὸ λεγόμενον Λεξικὸν Κυρίλλου (βεβαίως οὐχὶ τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, τοῦ ἐν τῇ συνόδῳ Ἐφέσου τὸ 431) διεσώθη ἐν μέρει ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμολογικῷ, ἀλλὰ παραμεινωθὲν καὶ διαπλατυνθὲν, διεδόθη δὲ διὰ πολλῶν χειρογράφων (15) καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐδημοσιεύθη. Εἰς αὐτὸ εἰσιχώρησαν καὶ σημειώσεις ἐκ τινος γλωσσario τοῦ Στεφάνου (16), ἀμφότερα δὲ πάλιν ἐχρησιμοποιήθησαν ὑπὸ Παυλίου Ἀλεξανδρέως (κατὰ τὸν 6 αἰῶνα). Οὗτος προετίθετο κυρίως νὰ παράσχη ἀπλῶς νέαν ἐκδοσιν τῶν Περιεργουπενή-

Cohn ἐν Fleckeisen Neue Jahrbücher Supplementband 13 σ. 839 σημ. Ἐχρησιμοποίησεν αὐτὸ καὶ σχολιαστὴς τις τοῦ Πλάτωνος Leop. Cohn αὐτόθι σ. 783f.

(1) Leop. Cohn, De Heraclide Milesio σ. 11.

(2) Ἰδε Leop. Cohn, De Heraclide Milesio σ. 12.

(3) Ἰπὸ τοῦ ἐκδότου Böcking 1832 ἐν Βιέννῃ, οὐχὶ ὁρῶς τοῦ Δοσιθέου ἐκλήθησαν.

(4) Πρβ. Krumpholtz, De codicibus quibus Interpretamenta Pseudo-Dositheana nobis tradita sunt, Programmi des Ludwigsgymnasium ἐν Μονάχῃ 1883.

(5) Prodromus corporis glossar. latin. σ. 203—8.

(6) G. Schoenemann, De Etymologi Magni fontibus. II. De Zenobii scriptis verisimil. Programmi des städt. Gymnasiums, ἐν Danzig 1887.

(7) Warnkross, De paroemiographis capita duo, ἐν Greifswald 1881, πρβ. Leop. Cohn ἐν Fleckeisen Neue Jahrbücher Supplementb. 13, 839.

(8) Ἐκ τοῦ βαροκκianoῦ ἀντιγράφου ἐν κώδικι 447 ἐν Caen (χαρτίνῳ τοῦ 15 αἰῶνος) κατὰ τὸν Egenolff, Heidelberger Gymnasialprogramm 1888 σ. 32 εἰς 11 καὶ 14. Ἐν γένει συμβουλευτέον τὸ Mannheimer Programm αὐτοῦ 1887 σ. 10 ἔ. καὶ τοῦ C. H. lig ἐν Fleckeisen Jahrbücher 121, 789 ἔ. περὶ Θεοδώρητου κ. ἄ.

(9) Egenolff 1887 σ. 17 ἔ. καὶ Nachtrag (1888) εἰς σελ. 19. 20. Δώδεκα χειρόγραφα τοῦ 15—16 αἰῶνος. Κατ' ἀρχὰς ἐκδόθη ὑπὸ Valckenauer μετὰ τὸν Ἀμμώνιον σ. 207 ἔ. (ἐν Λουγδούνῳ Βαταύων 1739) ἐκ τοῦ κώδ. Voss. 20.

(10) Mannheimer Programm 1887 σ. 22 ἔ. καὶ Nachtrag ἐν τῷ Heidelberger Programm 1888, Πρβ. Bursians Jahresbericht 46, 156.

(11) Christ § 568.

(12) Leop. Cohn, De Heraclide Milesio gramm. Berol. 1884 σ. 10.

(13) Ἰδε Egenolff 1888 Programm σ. 34.

(14) Leop. Cohn, De Heraclide Pontico σ. 84.

(15) Ἰδε Nicolai, Griech. Litteraturgeschichte III 182 καὶ Egenolff, Heidelberger Programm 1888 σ. 33, Loeuwe, Prodromus §. 12, Goets, Corpus glossar. latin. II p. 11. Τὸ γλωσσάριον τοῦ Κυρίλλου πηγὴν ἔσχον καὶ ὁ Φώτιος καὶ ὁ Σουΐδας· ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο ἀπέρριπτον ἐν μέρει πάλιν ἐκ τοῦ Φιλοξένου, Loeuwe, Prodromus σ. 193.

(16) R. Reitzenstein ἐν Rhein. Museum 43, 443—60.

των τοῦ Διογενειανοῦ (1), ἀλλὰ πρὸ πάντων συνύψωνεν εἰς αὐτὴν τὸ ὁμηρικὸν λεξικὸν Ἀπώνιος, τοῦ Ἀπολλωνίου καὶ τοῦ Διδύμου. Οὕτω κατηρτίσθη τὸ πλουσιώτατον τῶν εἰς ἡμᾶς σωθέντων γλωσσάρων, ὅπερ καὶ τὴν κριτικὴν πολὺ ὠφέλησε, παρέλαβε δὲ πολλὰ καὶ ἐκ τῶν τοπικῶν διαλέκτων. Τούναντίον ὁ Ἡαύχιος Μιλήσιος ἱλλεύστριος (κατὰ τὸν 5^{ον} αἰῶνα) συνηρμολόγησε τὸ σπουδαῖον ἑαυτοῦ γραμματολογικὸν λεξικὸν Ὀνοματολόγος ἢ Πίναξ τῶν ἐν παιδείᾳ ὀνομαστῶν κυρίως ἐκ τοῦ Αἰλλίου Διονυσίου καὶ Ἐρεννίου Φιλωνος. Τοῦ γραμματικοῦ Ρωμανοῦ ὁ μαθητὴς Ἰωάννης γραμματικὸς Φιλόπονος Ἀλεξανδρεὺς μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Εὐσταθίου ὡς συγγραφεὺς Συναγωγῆς τῶν πρὸς διάφορον σημασίαν διαφόρως τονιζομένων λέξεων (3). Εὐδήμος ὁ ἐξ Ἀγυστοπόλεως τῆς ἐν Φρυγίᾳ κατήρτισε ῥητορικὸν λεξικὸν, χρησιμοποιοῦν ὑπὸ τοῦ Φωτίου, ὁ Σουΐδας δὲ ἐχρησιμοποίησε τὴν συλλογὴν τῶν παροιμιῶν αὐτοῦ (4). — Ἀφ' οὗ Κλειταρχος ὁ Αἰγινήτης (ἥδη πρὸ τοῦ Νέρωνος) συνέταξε γεωγραφικὸν λεξικὸν, συνεγράφη μεγαλειότερον τοιοῦτο ὑπὸ Στεφάνου Βυζαντίου τοῦ νεωτέρου (μετὰ τὸ 400 μετὰ Χρ.) ὑπὸ τὸν τίτλον Ἑθνικά, ἔργον πᾶν περιεκτικὸν καὶ πλούσιον εἰς ἱστορικὰς σημειώσεις, διασωθὲν μόνον ἐν τῇ πενιχρᾷ τοῦ Ἐρμούλου (ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ) ἐπιτομῇ (5). Ὁ Γεώργιος Χοιροβοσκὸς πρέπει νὰ μνημονευθῇ ἐνταῦθα ἕνεκα τοῦ Περὶ πνευμάτων λεξικοῦ του (6).

11. Ὁ Φώτιος πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως 857—879 συνέγραψε τὸ γλωσσικὸν λεξικὸν Λέξεων συναγωγὴ (7), χρησιμοποιοῦν τὴν συναγωγὴν τοῦ Διογενειανοῦ μετὰ τῶν εἰδικῶν λεξικῶν τῶν εἰς τὸν Πλάτωνα, τοὺς ἀπτικοὺς ῥήτορας (ἰδίως τοῦ λεξικοῦ τοῦ Ἰουλιανοῦ), τὸν Ὀμηρον κτλ. Ὁ Εὐδήμος καὶ τὸ λεγόμενον Lexicon Bachmanni (8) δὲν ἐχρησιμοποίηθ' ὑπ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἄλλο τι πληρέστερον (C. Boysen, Carnuth ἐν Bursians Jahresbericht 1876). — Τοῦτο τὸ λεγόμενον Λεξικὸν Βαχμάννου (ἐν τῇ κώδικι 340 καὶ 347, τοῦ 1^{ου}, 1^{ου} αἰῶνος), Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν (οὗ ἡ ἀρχὴ τὸ γράμμα Α εὐρίσκεται ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Βεακέρου) ἀπὸ Β—Ω ἐπανευρίσκεται ἐν τῷ Φωτίῳ καὶ Σουΐδᾳ, ὅστις ὅμως δὲν ἠντήλησεν ἐκ τοῦ Φωτίου. Ἀποτελεῖ δὲ καὶ τὴν βάσιν, ἐφ' ἧς ὁ Μεθόδιος (9) στηρίζεται, ὅστις πάλιν συνεχῶνεν μετ' αὐτοῦ γλώσσας ἐκ τοῦ Ἀρποκρατίωνος, Τιμαίου, Αἰλλίου Διονυσίου, Πausanίου, ὁμοίως ἐχρησίμεισε καὶ ὡς βάσις τοῦ Εὐδήμου καὶ Φωτίου (10). — Τὸ διεξοδικώτατον ἐγκυκλοπαιδικὸν λεξικὸν συνέταξεν ὁ Σουΐδας (κατὰ τὸν 1^{ον} αἰῶνα) ἴδε Christ § 572 καὶ Κρουμβάχερ, Ἱστορία τῆς βυζαντινῆς λογοτεχνίας τόμ. Β' σελ. 311 ἐ. σπουδαῖον ὡς λεξικὸν γλωσσικὸν ἅμα καὶ τῶν πραγμάτων. Ὅτι τῆς Εὐδοκίας ἢ Ἰωνίᾳ, εἴτα δὲ τοῦ Φιλοξένου (10) καὶ Κυρίλλου (11) τὰ λεγόμενα λεξικά εἶνε νόθα ἔργα, πρὸς. Loebe, Prodromus, Christ σ. 620 ἐ. Τὸ πεμπτημέριον περίπου τῶν γλωσσῶν τοῦ Κυρίλλου διεσώθη ἐν τῷ Ἡσυχίῳ· οἱ κώδικες περιέχουσιν ἐλληνολατινικὰς γλώσσας, αἵτινες κυρίως ἔχουσι πλειοτέραν ἀξίαν διὰ τὴν δημόδην λατινικὴν· πολλὰ ἐν αὐταῖς ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ Χαρισίου. — Καὶ τοῦ Φιλήμονος τὸ Τεχνολογικὸν λεξικὸν ἀνεγνωρίσθη ὁμοίως ὡς νοθεία (τοῦ 15^{ου} αἰῶνος) (12). Πῶς κατηρτίζοντο γλωσσάρια, δεικνύει σαφῶς τὸ κατὰ τὸν 1^{ον} αἰῶνα συνταχθὲν ὁμηρικόν, ἐν τῷ ὅπολι πλῆθος ἀντεγράφησαν κατὰ στήλας ἐξ ἀρχαίου ὁμηρικοῦ κώδικος. — ὅπως εἶνε ὁ βενετικὸς Α — μόνον λήμματα καὶ σλόγια τοῦ περιωλοῦ. Ὁ κώδιξ ἐλληνολατινικός· 6 τῆς ἐν Ρώμῃ ἐθνικῆς βιβλιοθήκης (τοῦ 1^{ου} αἰῶνος), περὶ οὗ διέλαθεν ὁ Sittl (13), εἶνε ἀντίγραφον αὐτοῦ. — Εἰδικώτερον περὶ τῶν ἐργασιῶν τῶν Βυζαντινῶν λεξικογράφων ἴδε Κρουμβάχερ, Ἱστορία τῆς βυζαντινῆς λογοτεχνίας (Βιβλιοθήκη Μαρσαλῆ) τόμ. Β' σελ. 309—345.

12. Ἐκ τοῦ προεχωρηκότος μέσου αἰῶνος ἔχουμεν ἀνώνυμα τινὰ ἢ ψευδώνυμα λεξικά, δημοσιευθέντα ὑπὸ Βέκκερ (Anecdota graeca), Κράμερ (Anecd. Parisina καὶ Oxoniensia), Βάχμανν (Anecd. gr.), Ματθίου (Glossar. gr. minor), Λεέβε καὶ Γρότς (Prodromus καὶ Corpus glossar. latin.), Νάουκ Λεξικὸν βιενναῖον (ἐκ κώδικος βιενναίου 169) κ. ἄ. Τὸ βιβλίον τῶν γλωσσῶν (liber glossarum, (14) ὅπερ φέ-

(1) Δὲν εἶνε βέβαιον ἔτι, ἂν ἐξέδ. τοῦτου τὸ ἔργον ἢ τὴν ἐκ τοῦ Παμφίλου ἐκλογὴν. Weber, De Hesychii ad Eulogium epistola, in Weimar 1865 καὶ Fleckeisen Neue Jahrbücher Supplementband III 449—625. Κυρίως ἐκδοσις ὑπὸ Maur. Schmidt, ἐν τέσσαρσι τόμοις, ἐν Jena, Mauke, 1858—64, 4^{ος} μετ' ἐκτενῶν quaestiones, ἔργον γερμανικῆς φιλοπονίας· ἐν τῇ editio minor 1864. 4ο, ἀπεχωρίσθησαν αἱ γλώσσαι τοῦ Διογενειανοῦ. Πρὸς. δὲ καὶ Reitzenstein, Die Uebersetzung des Lex. des Hesychios, ἐν Rhein. Museum 43, 443—460.

(2) Εἰς Ὀδυσσεύς λ 227, 1880, ἐκδοθὲν ὑπὸ Egenolff ὑπὸ τὸν τίτλον Περὶ τῶν διαφόρως τονιζομένων καὶ διαφόρα σημαίνοντων,

(3) Κατὰ τὸν Mitschil, Opuscula I 669 πρέπει νὰ τεθῇ εἰς τὸν 7^{ον} ἢ 8^{ον} αἰῶνα.

(4) Ἰδε πλείονερα παρὰ Christ § 540.

(5) Egenolff, Mannheim's Programm 1887 σ. 26, ἐν τῷ Heidelberger Progr. 1888 σ. 32ο.

(6) Κυρίως ἐκδοσις ὑπὸ Naaber ἐν Λουγδούνῳ Παρισίων 1866, ἐν τόμοις δυοῖν, μετ' ἐκτενῶν προλεγομένων.

(7) Περὶ τῆς σχέσεως τῆς συναγωγῆς πρὸς ἄλλας ὁμοίας συναγωγὰς ἴδε Loebe, Coho ἐν Fleckeisen Neue Jahrbücher Supplementband 13, 813 ἐ. 827 καὶ κατ' αὐτοῦ Bachmann αὐτὸν ἐν Supplementb. 14, 395.

(8) Τοῦ λεξικοῦ αὐτοῦ, ὅπερ λέγεται Αἰμωδεῖν λεξικόν, ἐδημοσίευσεν ἐπιτομὴν ὁ Sittl μετὰ τὸ Γουδιανὸν ἐτυμολογικὸν σ. 617 κ. πρὸς. Bachmanni Anecd. p. 1, 1—422.

(9) Carnuth ἐν Bursians Jahresbericht 1876.

(10) Τὰ λεξικά τοῦ Φιλοξένου: Carnuth ἐν Bursians Jahresbericht 1876 σ. 345· Loebe, Prodromus, § 11 σ. 180ε, 210 ἐ. Τὸ ψευδώνυμον ἀλλὰ ὀρίστον, μετ' 9652 γλωσσῶν, ἐξέδ. ἀρχικῶς ὁ H. Stephani 1573. Πρὸς. Jos. Klein ἐν Rhein. Museum 24, 299—302.

(11) Götze, corpus glossar. latin. II, praefat. σ. XX ἐ. (ἴδε τὴν ἀνωτέρω § 10, 6). Ὁ ἐλληνολατινικὸς Κύριλλος παρὰ Ἐερ. Στεφάνου σ. 383 ἐ. ἔχει περὶ τὰς 15,800 γλώσσας.

(12) Christ σ. 621· πρὸς. καὶ Weber, de Philemone Atheniensi glossographo.

(13) Ἐν Sitzungsberichte der k. bayer. Akad. der Wiss. phil.-Classe 1888, II σ. 255 ἐ.

(14) Τὸν τίτλον εἰσέλαχεν ὁ Usener, πρὸς. ἐν γένει Loebe, Prodromus σ. 222 § 13 καὶ Bursians Jahresbericht 1876 σ. 348

ρει τὸ ἀπόκρυφον ὄνομα τοῦ Ἀνσιλεύθου, ὑπόκειται 1) εἰς τὸ Glossarium Salomonis (†919). 2) εἰς τὸν Παπλίαν καὶ Vincentius Bellovac., 3) εἰς τὴν Osborni Panormia (τοῦ 16' αἰῶνος). 4) εἰς Hugationis lib. derivationum (περὶ τὰ 1192), Joannis de Janua summa sive catholicon (1286).—Πλὴν τοῦ μεγάλου λεγερμένου *ψιλοξένου*, (4) καὶ τοῦ Κυρίλλου (2) ὑπάρχον καὶ μικρὰ λεξικά, οἷον :

I. Idiomata codicis Harleiani 5792 (8).

II. Servii grammat. gloss.

III. Idiomata nominalia, quae per genera asseruntur. (4)

IV. Idiomata codicis Paris. 7520. (6)

V. Glossae cod. Laudun. 444.

VI. Fragmenta papyracea antiquissima.

Ἡ πρὸς ἀλλήλας καὶ πρὸς ἄλλας γνωστοτέρας συναγωγὰς σχέτις αὐτῶν δὲν ἐξηρευνήθη ἔτι Ικανῶς, ὅτι ζητεῖται ἀκόμη νέον υἷκόν. — Τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωάννου Ζωναρᾶ (κατὰ τὸν 16' αἰῶνα) φέρει πλείους γλωσσάριον : Συναγωγή λέξεων, ὅπερ κατ' ἀλφαριθμητικὴν τάξιν περιέχει βραχέας σημειώσεις καὶ ἐκ τῶν ἱερῶν βιβλίων (6). Τοῦ Μεγάλου Ἑτυμολογικοῦ (ἢ Μεγάλου Ἑτυμολόγου) (κατὰ τὸν 16' αἰῶνα), ἐνὸς καλῶς συναρμολογημένου, τοῦ ὁποίου τὰ χειρόγραφα πολὺ διαφέρουσιν ἀλλήλων, εὐρέθησαν κατὰ μικρὸν πηγαί τινες (7). Τὸ μετ' αὐτοῦ ὑπὸ Sturz συνεκδοθὲν ἐτυμολογικὸν Γουδιανόν (8) εἶνε δικασθεὺς αὐτοῦ ἄλλου μὲν ἐκτενεστέρα, ἄλλου δὲ ἐπιτομωτέρα, χρησιμοποιοῦντος καὶ τοῦ Ἀρμωνίου μετ' ἄλλων συναγωγῶν συνωνύμων. Τὸ Etym. Angelicum (τοῦ 15' αἰῶνος) ἐν Ρώμῃ (9) καὶ Et. Parvum (10) ὁμοιάζουσι μᾶλλον πρὸς τὸ Γουδιανόν ἢ πρὸς τὸ Μέγα Ἑτυμολογικόν· τὸ Βιενναῖον λεξικόν (τοῦ 17' αἰῶνος τελευταῖον) παρέχει ὀλίγας γλώσσας (11). «Οἱ μεταγενέστεροι γραμματικοὶ καὶ ῥήτορες σὺν τῇ χρόνῳ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὡς βάρος καὶ κώλυμα ἡσθάνοντο τὴν σφίαν καὶ τὴν ἐκτασιν τῶν ἀρχαίων ἔργων, διὸ πᾶν νέον κατασκευαζόμενον ἐγχειρίδιον ἐκχυρίζετο περισσότερον». (12).

13. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀναγινωσκόμενοι συγγραφεῖς ὅλον ἐγένοντο ὀλιγώτεροι· ἤρχον πλέον χρησιμομαθεῖν καὶ ἐπιτεμαί. Τριουτοτρόπως ὁ ἐλληνισμὸς διήλθε τοῦλάχιστον μίαν ὑστέρα ἀνάπτυξιν κατὰ τὸν βυζαντινὸν αἰῶνα, ἐνῶ ἐν τῇ Δύσει ἐσθέθη μετὰ καταπληκτικῆς γοργότητος· ἐξαιρέσεις βεβαίως ὑπάρχουσιν (13), ἀλλὰ κανὼν ἦτο ἡ τελεία ἀμάθεια (14), μέχρις οὗ μετὰ τὴν ἐν Ἰταλίᾳ ἀναγέννησιν τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, ἐν Γερμανίᾳ διὰ τῶν ἀδελφῶν τοῦ κοινῶ βίου ἀνεγεννήθη ἡ σπουδὴ τῆς ἐλληνικῆς. «Κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἡ εἰσαγωγή τῆς διδασκαλίας τῆς ἐλληνικῆς προσέκρουεν εἰς μεγάλας δυσχερείας· ὑπάρχον μόνον ἐλληνιστὶ γεγραμμένα γραμματικά, τόσον δὲ σπάνια ἦσαν τῶν συγγραφέων τὰ κείμενα, ὥστε ὁ Μελάγχθων π. χ. ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ὑπαγορεύῃ εἰς τοὺς ἐν Βιττεμβέργῃ ἀκροατὰς τοῦ τὸν Ὀμηρον καὶ Δημοσθέν, ἵνα διδάσκῃ

(1) Corpus glossar. latin. τόμ. II praef. p. VII. ἔρχεται: A. απο. αποτου· υπερτου. υπερτης. [ah απο. παρα και υπο | aballeno απαλλοτριω. τελειώνει δέ: Uxorius· γυναικομανης. γυναικοκρατουμενος | uxoriosus· ο την ιδιαν γυναικα φιλων. Expliciant glossas per elementu.

(2) CGI. latin. vol. II praefat. p. XX. ἔρχεται: Αδανχουτος inbauchatus | Αδαξ. abagus | αἰαρος pongravis | καὶ τελειώνει ωχρότης palliditas | ωχυρωμένος uallatus. — Ἐκ τοῦ Ἑρρ. Στεφάνου ἐν Λυγούστῃ 1573 ἔκταται ὁ Vulcanius καὶ ὁ Labbeus.

(3) Ἐν τῷ Corpus gloss. ed. Labbeus σ. 199—205. Ἀρχή: sunt quaedam, εἰσιν τινὰ νομῖναque ονοματα αἰτια.

(4) Ἐκ τοῦ νεαπολιτανῶν κώδικος Χαρσιῶν. Ἀρχή: hic adventus ἡ παρουσία.

(5) Συγγενὲς πρὸς τὸ ἀνωτέρω πρὸλ. II. Keil, Gramm. Lat. IV 563 [hic accentus] ἡ προσωδία | hic adventus [ἡ παρουσία] | areus ἡ ψαλς.

(6) Zonaras lexicon ex tribus codicibus mss nunc primum edidit A. Tittmann, 2 τόμοι ἐν Λειψίᾳ 1808 (περιέχει καὶ τὸν Φώτιον).

(7) Boysen, Rindfleisch, Carnuth ἐν Bursians Jahresbericht 1876, 137. Αἱ ῥητορικαὶ γλώσσαι δὲν εἶνε ἐκ τοῦ Διονυσίου ἢ Παμφίλου, ἀλλ' ἐκ τοῦ Φωτίου, Διογενεῖαν, Λεξικοῦ Σεγουεριανῶν V (πληρεστέρον ἀντιτύπου) καὶ σχολίων εἰς τὸν Ὀμηρον καὶ Ἀριστοφάνη. — Κριτὰ ἐκδοσε ὑπὸ Sturz ἐν Λειψίᾳ 1816—20· καὶ νεωτέρα ὑπὸ Carnuth. Σπουδαῖον εἶνε Schremonni De El. Magni fontibus I De Zenobii comment. Fragmenta Zenobii ἐν Danzig edit. gymu. Progr. 1881. II de Zenobii... scriptis verisim. ib. 1887. Pröl. Reitzenstein, περὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐν Ἱεραισίς σχετικῶν πρὸς τὸ Μέγα Ἑτυμολ. γενομένων μελετῶν ἐν τῇ Sitzung der kön. preuss. Akad. der Wiss. ἐν Βερολίῳ 15 Νοεμβρ. 1888.

(8) Carnuth, Quellenstudien zum El. Gudianum ἐν Danzig 1880. Τὸ ἐν Wolfenbüttel χειρόγραφον ἀνήκει ποτε εἰς τὸν Gude.

(9) Ritschl Opuscula I 674—92.

(10) Edidit E. Miller, Mélanges de littérature grecque ἐν Παρίσι 1868.

(11) Τὸ πλεῖστον ἐκ τοῦ Ἀρπακρατίωνος, ἐκ δὲ καὶ τοῦ Ἀριστοίδου, Λιβανίου, Συνεσιῶν κτλ. Ἐξεδόθη ὑπὸ A. Nauck ἐν Πειραιὶ 1861. 8.

(12) Blass ἐν Hermes 17, 160.

(13) Θεόδωρος δ' ἐκ Ταρσοῦ ἀρχιεπίσκοπος Καντερδουρίας περὶ τὸ 670· τὸ 712 δ' ἀρχιεπίσκοπος Γόρκης Ἐγβέρτος, ἱερωτὴς τῆς σχολῆς τοῦ Ἀλκουίνου, ὅστις ἐνήσκησε κατόπιν εὐρεῖαν ἐπιτροπὴν. Περὶ τὸ 850 ἐν τῇ αὐτῇ Κεράλῳ τοῦ Φαλακροῦ ὁ Μαννὼν καὶ ὁ Ἰω. Σκώτας Erigena, μεταφραστὴς τοῦ Ψευδοδουναίου τοῦ Ἀρπακατίου περὶ τὸ 950 ὁ Δουστὰν ἐν Ἀγγλίᾳ· περὶ τὸ 1050 ὁ Λαβράκι ἐν τῇ Νορμανδίᾳ. Pröl. καὶ Hodiun s. De graecis illustribus.

(14) Αὐτὸς δ' Γρηγόριος ὁ μέγας, ὅστις ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὑπῆρξεν ἀποκριστήριος τοῦ πάπα ἐν Κωνσταντινουπόλει, δὲν ἐγνώριζε τὴν ἐλληνικὴν (Carnuth De graecis mediæ aevi studiis I, 24)· καὶ αἱ τῶν Ὁσίων πρὸς τὸ Βυζάντιον σχέσεις δὲν εἶχον βαθυτέραν ἐπίδρασιν (Eckstein, Analecten zur Geschichte der Pädagogik, 1865). Ἀπὸ τοῦ χωρισμοῦ τῶν ἐκκλησιῶν τὸ 1054 ἔπαυσεν ἡ ἐν Ἀνατολῇ ἐπίδρασις. Καὶ αἱ μέγιστοι τῶν σχολαστικῶν δὲν ἐνόουν τὸν Ἀριστοτέλη καὶ Πλάτωνα ἐν τοῦ ἐλληνικοῦ πρωτοτύπου. Τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ 17' αἰῶνος γραφὲν βιβλίον Graecismus τοῦ «ἐλληνιστοῦ» (gynaecista) Eberhard de Bethune εἶνε ὁπλῶς ἡμετέρος λατινικῆ γραμματικῆ, ἐν ᾗ ἐξετάζονται αἱ εἰς τῆς ἐλληνικῆς προερχόμεναι λέξεις. Περὶ τὸ 1360 δ' Petrarcha δὲν εἶχε ν' ἀπαριθμῇ πλειοτέρας τῶν ὑπὸ αὐτῷ περίπου καθ' ἅπασαν τὴν Ἰταλίαν τῆς ἐλληνικῆς γνώσεως (Voigt II 107), οὐδένα δὲ ἐν τῇ Ρώμῃ· ὁ Lionardo Brunij (1370—1443) γράφει: ἀπὸ 700 ἔτιον ἐν Ἰταλίᾳ οὐδεὶς ἐγνώριζε τὴν ἐλληνικὴν (Leon. Arotini Comment. apud Muratori Script. XIX 920)· κατ' αὐτὸ τὸ ἔτος 1423/27, καθ' ὃ δ' Aurispa καὶ ὁ Francesco Filello μετένεγκαν ἐκ Βυζαντίου πολλὰ χειρόγραφα, ὀλίγοι μόνον εὐτυχῶς ἐνόουν τὴν ἐλληνικὴν (Voigt, beiderwlebung κτλ. σ. 143). Ἐν Γερμανίᾳ δὲ ὁ Winpheling ἐν αἰῶνι αὐτοῦ Isidoreus (ἐν ἔτει 1496) κερ. 25 πέντε μόνον λόγιους γνώστας τῆς ἐλληνικῆς εἶχε νὰ ἀναγίγῃ.

αὐτοῦς. Διὰ τοῦτο καὶ ἐκ τοῦ σχολειακοῦ προγράμματος τῆς Σαζωνίας ἐν ἔτει 1528 ἀπεκλείσθη ἡ ἐλληνικὴ, καθόσον μάλιστα ἐκεῖ οὐδὲ διδασκάλους αὐτῆς εὗρισκον ... Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι εἰσῆχθη εἰς τὰ τελειότερα ἰδρύματα, εἰς τὸν Νυρεμβέργην (1). Τὰ ἀρχαῖα γλωσσάρια καὶ λεξικά διεδίδοντο ἀντιγραφόμενα· ἀπὸ δὲ τῆς μεταναστάσεως τῶν Ἑλλήνων ἐγένετο περισσότερον αἰσθητὴ ἡ ἀνάγκη πρακτικῶν στοιχειωδῶν γραμματικῶν (2), ἀλλ' ἐθεώρησε καὶ ὁρθὸν ὁ Φλωρεντίνος καγκελλάριος Salutato (μεσσηντος τοῦ 16^{ου} αἰῶνος) νὰ αὐστήσῃ εἰς τὸν Giacomo de Scarparia, ὅστις παρηγγέλλετο νὰ φέρῃ ἐκ Βυζαντίου ἐλληνικὰ χειρόγραφα, νὰ μὴ λη-
σμονήσῃ τὰ λεξιλόγια. (3)

14. Λεξικά τῶν πρώτων χρόνων τῆς τυπογραφίας καὶ τῶν τῆς μεταρρυθμίσεως.

1478. Dictionar. gr. Milani.

1480. J. Crastonus, Lex. gr.—lat. Milani.

1483. Ἑλληνοκρομαῖον λεξικὸν ed. Joa. Kreston (ἢ Kraston), Καρμηλῆτης, διὰ τῶν αὐτῶν στοι-
χείων ἐκτυπωθὲν ἐν Μιλάνῳ, δι' ὧν καὶ ὁ Homerus Florentinus 1484. (4)

1486. Melanchthonis Vocabularius breviloquus triplex alphabetus. Coloniae.

1496. Ἐκ τῶν Εὐσταθίου καὶ ἄλλων ἐνδόξων γραμματικῶν Βαρίου Καρμήτρου (5) ἐκλογαὶ κατὰ
στοιχεῖον, 270 μεγάλα φύλλα, Venetiis in domo Aldi Romani summa cura labore-
que praemagno MIIID.—Περαιτέρω δὲ (Varini) Phavorini Thesaur. cornucopiae
et horti Adonidis. Venetiis Ald. 1504 μεγάλου σχήματος καὶ Μέγα καὶ παντοφελιμὸν
λεξικὸν ὑπὲρ Γαρίνου Φαβωρίνου Κόμητος, ὁ Νοταρίος ἐπίσκοπος ... συνελεξάτο im-
press. per Zach. Kalliergi Cretensem Romae 1523. repet. 1525 fol., 1538 Ba-
sileae fol.

1497. Τὸ κύριον ἔργον Dictionarium graecum copiosissim. ordine alphabeti cum interpreta-
tione latina.—Venetiis in aedibus Aldi Manutii Romani Decembri mense MIIID⁶.

1497. Vincentii Vocabular. Regii.

1499. Berthorii dictionarium. Norimbergae fol.

1502. Calepini († 1510) Dictionarium XI linguarum, πολλὰ καὶ ἀνατυπωθὲν μέχρι τοῦ 1778.

1505. Primogeniae voces s. Radices linguae gr. separat. excus. Coloniae apud Walther 8° (7)
κατόπιν Paedomachia graecanica ἤτοι γραμματικαὶ ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις, ὑπὸ ἰδίαί-
τερον τέτυκτο τὸ 1620. 80.

1512. Hieron. Aleandri (8) Mottensis Lex. Graece-lat. multis et praeclaris additionibus complet.

(1) Κατὰ τὸν Eckstein-Hayden, Griechischer Unterricht. σελ. 381. Ἐν Νυρεμβέργῃ εἰσῆχθη διὰ τῆς Ratio scholae τοῦ
1526. Ἡ Haerwagen ἐν Programmi Nürnberg 1860 σ. 27, 29.

(2) Ἡ πρώτη ἔντευξις ἑλληνικῆς γραμματικῆς ἦτο ἡ τοῦ Λασκάριου, ἡ βασισμένη εἰς τὴν τοῦ Γαζῆ, καὶ τὰ ἑρωτήματα τοῦ αὐτοῦ
1476 ἐν Μιλάνῳ· ταῦτα ἠκολούθησεν αὐτῷ τὸ 1478 τὸ ἐλληνικὸν λεξικόν, 1484 τὰ ἑρωτήματα τοῦ Χρυσολοῦ, 1493 τοῦ Χαλ-
κωνδύλη, 1495 τοῦ Θεοδώρου Γαζῆ· 1496 τοῦ Θεοδώρου Γαζῆ Γραμματικὴ εἰσαγωγή ἐν 4 τόμοις μετὰ τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ
ἑστέλου καὶ Ἡρωδianoῦ (παρὰ Ἀλφίου)· τὸ 1496 Aldus Manutius Cornucopiae s. Horti Adonidis, ἐν φύλ. 204 παραγωγὰ ἑσ-
κλιτικῶν ῥημάτων ἐκ τοῦ Ἡρακλείδου Μηθίου· τὸ 1501 ἐκτυπώθησαν ἐν Ρηγίῳ αἱ τοῦ Guarini († 1460)· τὸ 1500 τὸ πρῶτον ἑλλη-
νικὸν ἔντυπον ἐν Γερμανίᾳ ὑπὸ Wolffg. Schenk ἐν Erfurt· Εἰσαγωγή πρὸς τῶν γραμμάτων Ἑλλήνων. Τὸ 1512 Simleri, Isagogicon
in literas graecas (διδασκαλὸς καὶ πρότυπον τοῦ Μελάγχθωνος)· 1516 τοῦ Ἀγγέλου Rich. Grocus, Tabulae graecae καὶ Theo-
dori Gazae lib. V. latine. Τὸ 1516 Frobenii (ἐν Βασιλείᾳ), Alphabetum graecum τοῦτέστιν ἀναγνωσματοπύριον μετὰ λεξιλογίου· τὸ
1518 Melanchthonis Institutiones gr. grammaticae (μέχρι τοῦ 1622 ἀνετυπώθη ἑσπαρακοντάκις καὶ τετράκις Corpus Reform.
XX 15—179)· τὸ 1521 Oekolampadii (1482—1531), Dragmata graecur. litter. [Γραμματικά· 1532 Joa. Varennius (Me-
chlinskiensis) Syntaxis linguae graecae. Louanii· 1536 Joa. Varennius τὸ αὐτὸ cum annot. Camerarii ἐν Βασιλείᾳ 8°· τὸ
1549 Ant. Vessodi Rutheni grammatic. Institutionum libri V. graeci et latini. Ad Petr. Ramum Veromandnum
praeclorum gymnasiάρχην, Parisiis apud Lod. Bezatium sub Phoenice 80. 76 pp. Τὸ 1554 Th. Bezae (1519—1603) Alpha-
betum gr. Τὸ 1555 Cominii Hellenismus· τὸ 1567 Petr. Rami (1515—72) Grammat. et Syndax.].

(3) F. Mehus, Vita Ambros. Traversarii σ. 356, 358.

(4) Νέα ἔκδοσις 1483 ἐν Vicenza· ἐπιτομὴ ὑπὸ Accursius, ἐν Μιλάνῳ 4°.

(5) Guarinius ἐκ Favera παρὰ τὸ Camerino ἐν Οὐμβρίᾳ, μαθητὴς τοῦ Ἰω. Λασκάριου καὶ τοῦ Angelo Politiano, Βενεδικτίνος,
διδάσκαλος τοῦ πάπα Λέοντος Ι', 1514 ἐπίσκοπος ἐν Nocera, † 1537 ἐν Spoleto. Τὸ λεξικὸν τοῦ ἀνετυπώθη ἐν Βενετίᾳ τὸ 1712.

(6) Περιεχόμενον· ἐν φύλλῳ I^o Cyrilli opusculum de dictionibus quae variato accentu mutant significationem, φύλλ. 181
Ammonius de diff. dictionum per litterar. ord., φ. 198 Vetus instructio et denominationes praefectorum militum, φ. 200
Significata τοῦ ἡ, signif. τοῦ ω, φ. 201 Index oppidoquam copiosus docens latinas dictiones fere omnes graece dicere. (1 ἀντί-
τυπον τοῦ ἔργου τοῦτου ὑπάρχει ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἐπιδόρας· ἐν τῇ τοῦ Μονάχου δὲν ὑπάρχει).—Ἀεισημεῖτον
εἶνε τὸ προοίμιον τοῦ Gouff. Gesner ἐν τῇ λεξικῇ αὐτοῦ ἐν Βασιλείᾳ 1543· Τὸ λεγόμενον ἐλληνολατινικὸν λεξικόν, ἐπιχειρηθὲν δὲν
ἤξευρε ὑπὸ τίνος, αὐξήθη δὲ ἐκ μικρῶν ἀρχῶν ὑπὸ διαφόρων, κατέστησεν εἰς τὸν νῦν ὄγκον. Πλείστοι τῶν ἀναλαβόντων τὴν ἐργασίαν
αὐτὴν δὲν ἦσαν τόσοι λόγιοι ὅσοι φιλόσοφοι καὶ ἐπιμελεῖς. Οὗτοι χάριν τῆς ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν παρεχομένης ἀμοιβῆς συνέλεξαν ἐκ τῶν
ὀπιομημάτων τῶν λογίων καὶ διὰ παραβολῆς τῶν Λατίνων τὰς ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ μεταφρασμένας λέξεις καὶ ἑρμηνείας, διὰ δὲ τὴν ἀγνοίαν τῆς
γλώσσης καὶ εἰς ἄλλας πλάνας ὑπέπεσαν καὶ τὸ λεξικὸν συνέγραψαν μεθ' ἑρμηνειῶν παραλόγων, ὀρθογραφίας διεσπασμένης, θεμάτων λέξεων
πεπλανημένων καὶ ἐν τάξει συγκεχυμένης. Τὰ ὀνόματά των ὅμως δὲν ἐδῆλυνσαν εἰς εἰς διότι συνηθάνοντο τὴν αὐτῶν ἀμάθειαν εἰς εἰς διότι οἱ
ἐκδοταὶ δὲν ἐπέτρεψαν τοῦτο, ἵνα μὴ χάσωσιν ἀγοραστὰς ἕνεκα τῶν ὀνομάτων τῶν ἀμαθῶν συντακτικῶν. Αὐτοὶ ὅμως ὁ Gesner ἤντησε
καὶ ἐξ ἄλλων ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ Βαρίνου Καρμήτρου καὶ ἐκ τοῦ Γερμανίου Γουσίου.

(7) Εἶνε λεξιλόγιον ἀφραβητικῶν α, ἀζαίω, ἀβάζε utinam, ἀβάζ, ὅβας κτλ. Ἀλλὰ κατόπιν ἐκδόσεως Parisiis 1612 Col. Agræpp. op.
Walther 1620, 8°· Ἄρα γε ὑπὸ Scarpula· ὡς ὑποτίθεται ἐν Biographie universelle ἐν λ.

(8) Hieron. Aleandri sen., καρδινάλιος ἐκ Μόττα τῆς Ταρβισίας, τὸ 1508 ἐκλήθη εἰς Παρίσιον· ὀπισθαλειρὸς τοῦ Πάπα ἐν Γερ-
μανίᾳ κατὰ τῆς μεταρρυθμίσεως· τὸ 1533 καρδινάλιος, † 1542.

- apud Matth. Bolsenum in vico decretor. Lutet. Paris. 1512. Ἐκ τούτου κατόπιν ὑπο μαθητῶν αὐτοῦ τὸ Λεξικὸν ἐλληνορωμαϊκὸν op. Budaei, Tusani, Gesneri, H. Juni. Basileae 1568 καὶ Λεξικὸν ἐλλ. τῶν ἐπτὰ (1) Basileae 1572, ἐν δὲ τῇ ἐκδόσει τῆς Βασιλείας Henric petri 1584 προστίθενται εἰς τὸν τίτλον τρία ἄλλα ὀνόματα (2).
1516. Dictionar. gr. a Theod. Gaza, Basil. Frohen.
1517. Coloquiorum familiar. incerto auctore libellus ed. Beatus Rhenanus. Lovanii, Th. Martin. 40.
1519. Diction. gr. ultra Ferariensem edit. locupletatum locis infinitis. Basileae Cartundri offic.
1524. Dictionarius graecus praeler omnes superiores accessiones ingenti vocabulor. num. locuplet. p. Joa. Ceratinum (3). Basileae Froben. μετὰ Praefatio Desideri Erasmi, ὅστις μνημονεύει προηγητὴν τινὰ Gurmuntius.
1530. Seb. Münsteri. Diction. trilingue l. gr. hebr. Basileae.
1532. Petri Gillii (4) Albiens. Lex. gr. lat. Basileae offic. Val. Curionis.
1533. Gybert Longolius Ubsicensis Lexic. gr. latin. Coloniae Prael. 80.
1536. Thesaurus linguae utriusque μετὰ ὀνομαστικοῦ τῶν λατινοελληνικῶν λέξεων ὑπὸ Bonaventura Vulcanius Argentor (5).
1537. Lex. gr. lat. Basileae offic. Jac. Walderi.
1537. Gelenii. († 1555) lex. quadrilingue.
1537. Conr. Gesneri, Lex. gr. lat. Basileae, iter 1545.
1539. Simon. Grynaei (6) Lex. gr. Basileae ap. Joa. Walder.
1539. Lex. gr. lat. opera Petri Dasypodii (7) Argentorat. Wendelin Richel.
1540. Joa. Hartungi. Lex. gr. lat. Antverp.
1543. Lex. gr. lat. à Cour. Gesnero (8) Basileae Hieron. Cusio· ἀνετυπώθη αὐτόν 1545 μεγ. σχήμ., Tiguri Helv. 1545, Joh. Hartung Basileae 1560 μεγ. σχήμ.
1548. Lex. gr. lat. p. Hadr. Junium, Noviss. auctum Basileae 40.—Id. denuo impressum nuper per Conr. Gesnerum et Arnold Arlenium auct. noviss. per Adrian. Junium, in graecis secundum Budaeum locupletatum et absolutum Basileae.—Id. postremo nunc non mediocriter auctum p. Jo. Joa. Hartungum, Basileae Henrich Petri 1550.
1554. C. Stefanus, Dict. l. gr. Paris. 40.—Lex. gr. l. ex ipsius denuo G. Budaei manuscripto lexico auctum apud Joa. Crispinum et Nicol. Barbirium. μεγ. σχήμ. Παρ. Basileae 1565. 1568 μεγ. σχήμ.
1562. Rob. Constantini, Lex. gr. lat. Genevae (ἴδε κατωτέρω 1592).
1568. Calepini, Dictionar. hexaglottum cum C. Gesneri onomastico. Basileae μεγ. σχήμ. (9).
1571. Mart. Rulandi Synonyma. Copia gr. verbor. Aug. Vind. 1571.8 (λατινοελληνικὸν λεξικολόγιον)
1573. Glossaria duo e situ vetustatis eruta ad utriusque linguae cognitionem et locupletationem perutilia. Henr. Stephanus. Paris. (Philoxenus), ἦται 1) Lexicon κατὰ στοιχεῖον compositum, 2) in capita digestum, 3) cotidiana conversatio (10). Μετὰ τὸν θάνατόν τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου ἐδημοσιεύθη :
1583. Lex. gr. lat. recens constructum (μετὰ παραρτήματος de dialectis, themata obscuror. κτλ.). Genevae ap. Guillielm. Leimarium (11).
1584. Λεξικὸν ἐλληνορωμαϊκὸν (ἴδε ἀνωτέρω 1497. Aleandri) Basileae Sebast. Henric petri.
1592. Rob. Constantini, Lex. gr. lat. sec. edition. partim Francisci Porti additionibus auctum. Vignon et Stoer. 1592.

(1) Guil. Budaeus † 1540, I. Tusanus † 1546, Conr. Gesner † 1565, Henr. Junius † 1575, Rob. Constantinus † 1605, Joa. Hartung † 1576, Max. Hopper † 1595.

(2) Guil. Nylander 1576, Jac. Cellarius † 1542, καὶ Nic. Höniger † 1596.

(3) Κυρίως Teyng ἐκ Hoorn, καθηγητὴς ἐν Λειψία καὶ Löwen, † 1530.

(4) Dictionarium gr. l. septem virorum. Pierre Gilles ἐκ Αἰῶν 1490, † ἐν Rouen 1555. Τὸ αὐτὸ Λεξικὸν ἐν Βασιλείᾳ Valder 1541.

(5) Bonav. Vulcanius ἐκ Brügge 1538—1694, καθηγητὴς ἐν Leyden.

(6) Τὰ τῶν λέξεων ἑλληνικῶν σημαντικὰ κατὰ στοιχεῖον, εἶνε γλωσσάριον ἕνευ πίνακος.

(7) Κυρίως καὶ τοῦτο εἶνε μόνον γλωσσάριον, Petrus Dasypodius, Rauchfuss, ἐκ Frauenfeld, καθηγητὴς ἐν Στρασβούργῳ, 1554 griechisch latein.-deutsches Wörterbuch.

(8) Conr. Gesner ἐκ Zuríχης, καθηγητὴς τῶν ἑλλ. γραμμ. ἐν Λωζάνῃ, 1541 καθηγ. τῆς ἱστορίας καὶ φυσικῆς ἐν Zuríχῃ † 1565.

(9) Calepinus Dict. XI linguar. Ed. VII Basileae 1627. Calep. Dict. VII linguarum. ed. J. Facciolatti ed. VIII 2 τόμ. Patavi 1758. μεγ. σχήμ.

(10) Ἀρχικῶς ἀπερτίσθη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ γ' μετὰ Χρ. αἰῶνος καὶ ἔπειτα ἀρχιτετυπος κωδὶξ τῶν ἐρμηνευμάτων Sancti Gallen, ἐκδοθὴς ὁμοῦ μὲ τὸν ψευδοδοσίθεον. Τοῦτο ἀνετύπωσεν ὑπὸ χειροτέρων μορφῶν ὁ Bonaventura Vulcanius ἐν τῇ ταυτῇ Thesaurus utriusque linguae ἐν Λουγδούνῳ Βασιλῶν 1600 μεγ. σχήμ., ἔπειτα δὲ μετὰ τῶν Bonav. Vulcani Brugensibus Notae et Catalogationes (αἰτίαις προέρχονται μὲλλον ἐκ τοῦ Σααλιγέρου). Τρίτη ἐκδοσις ὑπὸ C. Labbaeus διὰ τοῦ Du Cange ἐν Παρίσι. 1670.

(11) Τὸ αὐτὸ ad formam ab H. Stephano et post hunc a Jo. Scapula observatam etc. αὐτόν. 1593.

15. Τὰ παλαιότερα Lexica sive dictionaria περιωρίζοντο ἐν γένει εἰς ἐπανάληψιν τῶν προηγηθέντων μετὰ τινῶν μόνον προσθηκῶν· μελλοντοὶ δὲ κατὰ μίμησιν τῶν τοῦ Ἀλδου ἐκδόσεων ἐπιδεικτικῶς μετὰ τὸν τίτλον ἐν αὐτοῖς ἀκολουθεῖ ἡ ἀναγραφὴ τῶν συγγραφέων (index auctorum), κυρίως δὲν ἦσαν ἄλλο τι ἢ τινεὺς κρίσεις κατηρτισμένα γλωσσάρια, ἐν αἷς εἰς τὸ λήμμα προσετίθεντο μία ἢ δύο λατινικαὶ σημασίαι. Πρωτότυποι ἦσαν αἱ ἐργασίαι τῶν δύο Στεφάνων (1). Ὁ Ἑρρίκος (1528—98) κληρονόμος καὶ διάδοχος τῆς πατρικῆς ἐργασίας ἐξέδωκε πολλοὺς συγγραφεῖς, πρὸς τοὺς καὶ λεξικὸν τοῦ Κικέρωνος ἐλληνολατινικόν, μέχρι δὲ τοῦ 1571 εἰργάζετο ἀκαταπαύστως εἰς τὸν Ὁθησαυρὸν· βεβήθειαν οὐδεμίαν εἶχε πλὴν παρὰ τοῦ L. Budaeus, οὗτω δὲ συνήνωσεν ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν χιλιάδας ἐλληνικῶν λέξεων μετὰ παραπομπῶν εἰς τὰ οἰκεία χωρία ἐν τοῖς πέντε τόμοις. Ἦσαν δὲ αὗται διατεταγμένα ἐτυμολογικῶς, εἰς τὸ τέλος ὅμως συνήπτετο πινὰς ἀλφαθητικῶς (index alphabeticus) καὶ πολυάρθρου ὄρθρα (opuscula) δικαιοδογόντα τὴν κριτικὴν ἐργασίαν, ἐπὶ δὲ ἀρχαῖα γλωσσάρια καὶ πραγματεία περὶ τῆς ἀττικῆς διαλέκτου (tractatus de dialecto Attica). Ὁ Ὁθησαυρὸς οὗτος (1572) ἤναιε νέον στάθμον ἐργασίας καὶ ἦτο ὑποδειγματικὸς μέχρι πρὸ ἐβδόμηκοντα ἐτῶν· δυστυχῶς ὅμως δὲν ἦτο πεπωμένον νὰ συγκριθῇ ὁ συγγραφεὺς οὐδὲ καὶ τὸν καρπὸν τῆς γιγαντιαίας ἐπιμελείας του (2), διότι ἐξηπατήθη καὶ ἐστερήθη αὐτὸν ἕνεκα τῆς ἀτιμίας τοῦ διορωτέου Jo. Scapula, καταστραφείς οἰκονομικῶς· διότι οὗτος κρυφίως ἐπωφελήθη τὰ ἐντυπα φύλλα καὶ ἐξέδωκε τὴν πρακτικώτερον κατηρτισμένην ἐπιτομὴν αὐτοῦ ὡς ἴδιον αὐτοῦ Lexicon graeco-latium ἐν Βασιλείᾳ 1579, 40, ἔχον προσηρημένον τὸν ἀλφαθητικὸν πίνακα. Αὐτὸς ὁ Στέφανος συνείδε κατόπιν τὴν σύγχυσιν, ἣτις ἐπήρχετο ἕνεκα τῆς κατ' ἐτυμον διατάξεως· ἄλλα τινὰ μειονεκτήματα (ἐκ σημεινῆς ἀπόψεως) καταδεικνύει ὁ G. Hermann (3).

16. Τοῦ Scapula τὸ λεξικὸν ἀνετυπώθη πολλάκις (4)· ἄλλα δὲ πάλιν, πλὴν τινῶν εἰδικῶν (5), ἐβασιζόντο ἐντελῶς ἐπὶ τοῦ Στεφάνου, οὐδεμία δὲ πρόεδρος κυρίως εἶπεν ἐτελέσθη μέχρι τῆς ἐπερχῆς τοῦ J. G. Schneider καὶ Passow (6). Κατὰ τὸν Scapula ὡς πρόχειρον λεξικὸν κατηρτίσθη τὸ Novum lex.

(1) Πρὸ Auguste Bernard, Les Estienne et les Types grecs de François I, ἐν Παρίσις 1856. Ὁ Thesaurus Lat. τοῦ Ροβέρτου Στεφάνου ἐδημοσιεύθη τὸ 1531. Περὶ τῶν μελετῶν τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου πρὸ καὶ E. Egger, L'Hellénisme en France. Ἐν Παρίσις, Didier et c. 1869, 1 σ. 203—42.

(2) «Αἱ δὲ Ὁθησαυροὶ οὗτοι κατέστησάν με ἰσὺ πλουσίον ἐνδοῦ καὶ νῦν ἡ φύσις τοῦ γήρατος αὐλακώνει τὸν νέον» (At Thesaurus me hic de divite reddit egenum Et facit ut juvenem ruga senilis aet) παραπονιέται ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει 1580· αὕτη ὡλὸν μόνον μετεβλήθη, μόνον ἐν τῇ πρώτῃ τὸμῳ μέχρι σελ. 1825 (ἴδε Passow ἐν Rauners Historisches Taschenbuch 1831 σ. 598)· πολλάκις εὐρίσκεται τὸ παράρτημα (Appendix) ἐν τόμῳ V, ἔπειτα τὰ παλαιὰ γλωσσάρια ἐν τῷ IV. Ἀπέθανεν ἐνδεέστατος ἐν ἡλικίᾳ 70 ἐτῶν ἐν Λυὼν τὸ 1598.

(3) Ἐν τῇ βιβλιοκρισίᾳ περὶ τῆς ἀγγλικῆς ἐκδόσεως Editio nova Londini 1815—28=tom. I—X Londini in aedibus Valprianis, προσέτι τὸμ. XI μετὰ τοῦ G. Hermann, De partic. ἐν καὶ Index. Συνάμα G. Labbaei glossaria, αὐτοῦ 1816—28 καὶ εἰς τὸν τόμον 1815 Isagogica, ἰδίως περὶ διαλέκτων. — Ἡ βιβλιοκρισία τοῦ G. Hermann κεῖται ἐν Classical Journal 1818 N° 35=opuscula II 223· ἀπαιτεῖ συμπλήρωσιν τῶν ἄρθρων, καλλίτερον λεκτικόν, ἀναφορὰν εἰς τοὺς διαφόρους ἱστορικανικοὺς κλάδους, καὶ τὰ εἰς τὴν γραμματικὴν ἐπὶ ἀναγόμενα, ἀκριθεῖ καθορισμὸν τῆς προσώδιας, προσθήκην τῶν κυρίων ὀνομάτων, μνείαν τῶν χρησιμοποιηθέντων λογίων, πρακτικὴν διότασιν καὶ κατὰ τὰς τῶν προσθηκῶν, τῶν ξένων διαλεκτικῶν καὶ πολλῶν πρωτοτύπων λέξεων. — Lexicon. gr. praesertim thesauri ling. gr. ab H. Stephano conditi, ἐν Darmstadt 1824, 4.

(4) Ἐν Βασιλείᾳ 1580. 89, 94. 1600. 5. 28 μγ. σχήμ. Cum Meursii glossario aliisque opusculis s. l. 1593. 1598, 4°. Londini 1637 μγ. σχήμ. Amsterd. Lugd. Batav. 1652, Basileae 1665 μγ. σχήμ. σὺν Index vocabul. græcæ, dictionum lat., J. a. C. Zuingeri (1634—96) Hypotyposis græcæ dialectorum, Appendix διὰ παρεκβολῆς, A m m o n i i, de sim. et diff. vocæ., Verborum themata, Hadr. Amerotius († 1560) de græcæ notis arithm., de veteri et recta linguae gr. pronuntiatione, Jo. Harmari († 1670) Lex. etym. gr., Jo. Meursii (1579—1641) glossar. gr. barbar. abbrev., — Ἐπιτομὴ τοῦ Scapula; Greg. Blech. Lex., gr. l. Francofurti, Cnhach 1657. 551 S. 8. Ὁμοίως Gg. Constantinus Joanninensis μετὰ λατίν. καὶ ἰταλ. ἐξηγήσεων, ἐν Βενετίᾳ 1754 4° καὶ πολλάκις κατόπιν. — Editio nova μετὰ τῶν Darvillii animadv., D. Scotti append. Asckewin, cura J. Bailay op. J. R. Major, Londini 1820. 4°.

(5) Π. χ. 1603 Aem. Porti (1550—1614) Dict. Ionicum gr.—lat. in Herodotum, Francofurti Londini 1825. 1603 τοῦ αὐτοῦ Diction. doricum gr. lat. in Theocritum, Mosch. Bion. et Simplicium, Francofurti 1606 τοῦ αὐτοῦ Lex. Pindaricum, H. H. H. W. Wolff. Seheri (1570—1634), Index vocabulorum in Homerum, Heidelberg 1604· ἀπλὴ ἐκ τούτου τῶν ἐκδόσεων μετὰ προσομίῳ ὑπὸ G. A. Richter; Argus Homericus, Amsteldami 1649· Oxonii 1780.—1765 καὶ 74 D. A. M. i. i., Novum lex. gr. etymol. et reale κατόπιν ὡς Lex. Homericum-Pindaricum, neu von D. A. M. i. i., Londini 1827, 4°· ὑπὸ H. A. i. i., Lipsiae 1831—33. 4°.—1765 J. J. Reiske, Theocriti reliq. cum indic. verborum 4° 1746 C. A. R. u. i. i., Index verbor. Luciani Ultraj. 4° 1835 Wyttenbach, Index graecitatis in Plutarchi opera (εἰς τὰ Ἠθικά, Oxford 1795—1830 Bd. XV) ὡς Lexicon Plutarchi 1843 Oxonii 1801—4 Sturz, Lex. Xenophonticum 1824 Schwegel h. u. s. e. r., Lex. Herodot., Argentorati 8° καὶ ἄλλα.

(6) Τὰ σπουδαιότερα μέχρι τοῦ 1820 δημοσιεύματα· 1589 Diction. l. gr. sive Synonymorum copis olim n. D. M. R. u. l. u. n. d. o. congeri coepta op. Dav. Hoeschellii Augustani. Augustae Vindelicæ. M. M. u. n. g. e. r. P. I. μέχρι Calendæ. 1596 J. a. C. G. r. e. t. s. o. r. u. s. S. J. Nomenclator latino-græcus in gratiam tironum coll. Ingolstadt Sartorius 8° μέχρι σ. 200 ἐν 30 f. 6 κεραλαῖσις λεξιλόγιον κατ' ὄλην· πρὸς δὲ λατινικὸς πινὰς εὐρετήριος λέξεων, 1615 Jo. Crispini, Lex. gr. lat., ἐπιτομὴ κατ' ἀλφάβητον ἐκ τοῦ Ἑρρ. Στεφάνου μετὰ πίνακος τῶν παραγῶγων καὶ λατινικῶ Index. 1586 Frischlini (1547—90) Nomenclator trilinguis, Francofurti. 1592 Rob. Constantini (1502—1605), Diction. lat. gr. ed. 2 Vign. (κατόπιν ἀνετυπώθη πολλάκις), Corn. Schrevelii (1615—64 ἢ 67), Lex. man. gr. lat., ἐν Λονδῶν. Βαταῶν 1635. ed. V^a 1670, 8°. Lipsiae et Indusæ 1673, Londini 1670, ἐν Amsterdam 1682, ἐν Δρέσδῃ καὶ Λειψίᾳ 1714. Ὑπὸ τοῦ Jos. Hilli πληροτεσθὲν διὰ 8000 λέξεων, ἐν Λονδῶν 1781· Augustae Vindelicæ. 1796. ed. XVII aucta, (τὸ 1682 ἦτο λεξιλόγιον κατ' ἀλφάβητον καὶ κατ' ὄλην μετὰ λατινοῦ ἰνδ. Index). Ed. XVII aucta a Jos. Hilli, J. Entick et G. Bowyer, ἐν Glasgow 1797. Ed. locupletior curavit J. P. J. a. n. n. e. t., ἐν Παρίσις 1806. Lelchuse, ἐν Παρίσις 1820. Ὑπὸ τοῦ Schrevelii καὶ ἐκδόσις τοῦ Scapula 1664 τοῦ Haugle 1668.—1676 Robertsoni, Thesaurus linguae gr. in epitomen reductus, ἐν Κωνσταντινῇ. = 1683 Jo. Casp. Suiceri (1620 ἔ.), Lex. gr. lat. et lat. gr., Tiguri 4. Thesaurus eccles. 1682 ἐκ τῆς πατρολογίας.—1688 Ch. du Fresnoie, sieur Du Gange (1610—83), Glossarium ad scriptores medii et infimæ graecitatis, ἐν 2 τόμοις ἐκάρτερον καὶ αὐθόρμητον ἔργον· νέα ἀνατύπωσις ἐν Βρυξέλλῃ.—1718 B. l. a. n. c. a. r. d., Lex. medicor. gr. lat.-german., Halae 1718 καὶ 48· 1756 αὐτοῦ Lex. medicæ, romen., ἐν Βρυξέλλῃ Βαταῶν ed. nov. cur. Isenmann, ἐν Λειψίᾳ 1777, 3 partib.—1771 Ch. r. Z. i. m. m. e. r. m. a. u. m., Novum lex. man. gr.-lat. et lat.-gr., ἐν Στουτγάρτῃ.—L. e. n. o. c. i. l. Etymol. lat.-gr. ἐν γὰρ ἐκδόσις ὑπὸ E. v. Scheld, Trajecti n. Rhem. 1790.

man. gr. lat. et lat. gr. ὑπὸ Benjamin Hederich (1675—1748) (1), ὅπερ ἐν χρήσει ἦτο μέχρι τοῦ λή-
ξαντος αἰῶνος. Ὁ Hederich εἶχεν ἐκδόσιν πρὸς τούτοις καὶ λεξικὸν πραγμάτων καὶ μυθολογικόν, ἀμφότερα
δὲ ἤθελαν νὰ συνενώσῃ διὰ τὸν "Ομηρον καὶ Πινδαρον ὁ *Damus* (ἴδε ἀνωτ. σελ. X σημ. (5)), ὁ δὲ
Ernesti ἐξέδωκε τὸ 1795 *Lexicon technolog. Graecor. rhetoricae*.

17. Σχεδὸν μετὰ τοῦ ἀνατέλλοντος 19^{ου} αἰῶνος ἐξηγέρθη καὶ νέος ὑπὲρ τῆς λεξικογραφίας ζήλος. (2)
Μέχρι τοῦδε περὶ ὧντο σχεδὸν ἐντὸς τῶν ἰδιῶν, αἱτινες εἶχον ἐσχυσήσῃ ἀπὸ τοῦ Στεφάνου, ὥστε ὁ *Joan.*
Franz, *De lexicis latinograecis dissertatio* (3) ἐδημοσίευσεν σειράν ἀντιπαράθεσιν· πρῶτος ὁ *Jo.*
Go. Schneider *Saxo* ἔκαμε «σημαντικὸν ἐπὶ τὰ πρόσω βήμα κατὰ τὴν κριτικὴν, τὸν πλεῖστον τῆς ὕλης
καὶ τὴν μέθοδον· τὸ λεξικὸν αὐτοῦ ἐν γένει εἶνε ἡ πρώτη αὐθυπόστατος περιεκτικὴ ἐν τῷ κλάδῳ τούτῳ
ἐργασία ἀπὸ τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου· ἰδίως δὲ ἀξιόλογος ἦτο ἡ συλλογὴ καὶ ἐξήγησις τῶν μέχρι τοῦδε πολὺ
ἄμελῶς τεχνικῶν καὶ φυσικοεπιστημονικῶν ὄρων.» Ἀλλ' ὁ *Franz Passow* (1786—1833), «ὅστις
διακρίθη διὰ τὴν καλαισθησίαν ἐν τῇ ποιήσει καὶ τῇ τέχνῃ, διὰ τὴν ἐμβριθῆ γλωσσικὴν μέθοδον καὶ τὴν
μεθοδικότητα καὶ ἐπιμέλειαν περὶ τὴν συναγωγὴν τῆς ὕλης», ἀντελήφθη καὶ ὑπέρτερον τρόπον τὸν σκο-
πὸν τῆς ἐπιστημονικῆς λεξικογραφίας (4). Ἐν τῇ δ' ἐκδόσει τοῦ στοιχειώδους λεξικοῦ (*Handwörterbuch*)
τοῦ *Schneider*, ἥτις φέρει τοῦ *Passow* τὸ ὄνομα, ἐπεστήθη σφόδρα ἡ προσοχὴ εἰς τὴν παρ' Ὁμήρῳ καὶ
Ἡσίοδῳ χρήσιν, εἰς τὴν ἐτυμολογίαν, προσῳδίαν κτλ., μόνον δὲ οἱ μεταγενέστεροι συγγραφεῖς πλὴν τοῦ
Ἰωάννου παρημελήθησαν. Αἱ ὑπὸ *Ideler* προσθήκαι περὶ τῆς χρονολογίας καὶ ὑπὸ *F. Schultze* περὶ τῆς
προσῳδίας κατέστησαν τὸ λεξικὸν εὐχρηστότερον.

18. Ἐν τῇ μετὰ τὴν ἐδημοσίευσιν νέα ἐκδόσει τοῦ Θησαυροῦ τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου ἐπιμελεία "Αγγλῶν
λογίων : *Editio nova auctior et emendatio*, Londini I—VI, 1818—20, ἀνεπαρκὴς ὅμως ἐν πολλοῖς
παρὰ τὰς πολλὰς προσθήκας καὶ βελτιώσεις (5), ἰδίως ἐνεκα τῆς ἐτυμολογικῆς κατατάξεως καὶ τῶν ἐντὸς
τῶν ἄρθρων πραγματειῶν. — Κατὰ τὸν αὐτὸν περίπου χρόνον ἐδημοσιεύθη καὶ ὑπὸ *Joh. Franz*, *Deutsch-*
Griechisches Wörterbuch πρὸς σχολειακὴν ἰδίως χρήσιν (6), ὡσαύτως αἱ πρῶται ἐκδόσεις τῶν ἐλληνι-
κῶν λεξικῶν *Val. Chr. Fried. Rost* (1790—1862), αἱτινες διὰ τῆς συμμετρικωτέρας ἐπεξεργασίας τοῦ
περιορισθέντος ὕλικου κατεστάθησαν ἀρμοδιώτεροι πρὸς τὸν σχολειακὸν αὐτῶν σκοπὸν (7).

editio altera 1808 αὐτόν. — 1784 J. G. Volland, *Griechisch-deutsches Wörterbuch*, ἐν Λειψίᾳ, μετὰ Supplement.
1788. — 1798 Burnii, *Nomenclator sive Lex. man. lat. gr.*, ἐν Λειψίᾳ 2 part.

(1) Ἐδημοσιεύθη ἐν Λειψίᾳ 1722· κατόπιν cura Ernesti, ἐν 2 τόμοις 1767, ἐν Λειψίᾳ 1788. editio W and l a r, ἐν Λειψίᾳ καὶ Λον-
δίνῳ 1796· ed. auct. T. Morell, ἐν Λονδίνῳ 1778. 1790. Ed. auct. M. T a y l o r, αὐτόν. 1803, τίτλος: *Novum lex. man. gr.-lat.*
et lat.-gr. post curam Patricii J. A. Ernesti. C. C. Wendleri, T. Morelli, P. H. L a n g u e t i, F. J. B a s t i i,
G. J. B l o m f i l d i i, denuo cust. em. aux. G u s t. P i n z g o r recogn. F. Passowio, edit. Va T o m. I—III ἐν Λειψίᾳ 1825—27.

(2) Ἠδὲ καὶ πρότερον ὁ D i l l e n i u s, *griechisch-deutsches Wörterbuch für die Jugend* 1784, 92, 1807 ἐν Λειψίᾳ· κατὰ
τὸ σχέδιον τοῦ Scheller, ἐν δὲ τῇ κατανομῇ αὐστηρῶς κατὰ τὸν Scalpula, ἀλλὰ μὴ ὑπερβολικῶς μαρτυρίων καὶ ἀνὰ ἀπογράφου· χω-
ρισμοῦ. R e i c h e n b a c h, *Allgemein gr.-deutsches Handwörterbuch*, ἐν Λειψίᾳ 1801—2. ἐν 2 τόμοις, deutsch-griechisches
Handw. ἐν Λειψίᾳ 1818. — S t u r z d e e ἀνωτ. σελ. X σημ. 3. — J o. G o t t l o b S c h e i d o r, *Saxo* (1570—1822) *Kritische gr.*
deut. Wb. ἐν Züllichau 1797—98, ἐν 2 τόμοις 8^ο· 6^ο ἔκδ. ἐν L e n a 1803/6 ἐν 2 τόμοις 4^ο· 7^ο ἔκδ. ἐν Λειψίᾳ 1819. Supplement
1821· ἀσχετῶς· ἡλομενὴν ἐπιτομὴν αὐτοῦ ἀπέκτισεν ὁ G. W. R i e m a r, (1774—1845), ἐν 2 τοῖς 1802—3, 6^ο ἔκδοσις ὡς ἴδιον
ἔργον gr.-deut. Handwörterbuch ἐν L e n a καὶ Λειψίᾳ 1814—15, 7^ο ἔκδ. 1819—20, 8^ο ἔκδ. 1823—25. — 1808 N i z, *kl. griech.*
Wörterbuch ἐν etymol. Ordnung. Ἐν Βερολίνῳ καὶ Stralsund 1808, βελτιωμένον ὑπὸ I m m. B e c k e r, ἐν Βερολίνῳ 1821. — 1817
J. R. J. B e c k i i *Lex. lat.-gr. min.* Accedit index prosodiacus. ἐν Λειψίᾳ 1817, 8. C. L a b b a c i, *Glossaria gr. lat. et lat.*
gr. Edit. nova aucta ἐν Λονδίνῳ 1817 ἔ.

(3) *Acta philologorum Monacensium* ed F r. T h i e r s c h t o m. IV fasc. I 1829. N. II p. 53—80, ἰδίως ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν διὰ-
κρισιν τῶν χρόνων καὶ τῶν διαλέκτων· πρὸς B e c k, *Lex. lat.-gr. manuale*, ἐν Λειψίᾳ 1817· τοῦ αὐτοῦ *Auctorium lexicī lat.-gr.*
ex optimis scriptoribus, ἐν Λειψίᾳ 1828· τοῦ H e d e r i c i τὸ λεξικὸν π. χ. παρατηρεῖ ὅτι δὲν εἶνε πολὺ καλῆρον· «*omnibus, θυμός,*
Δημοσθ., ψυχὴ Ἰσοκρ., φρὴν ὡσαύτως, φρόνησις ὡς., φρόνημα ὡς., νοῦς ὡς.» Ταιουτοτρόπως γελοῖως πολλὰκις παρατίθενται οἱ συγγραφεῖς
π. χ. «*omnibus*· ποταμός, Δημοσθ.,» διὸ ποικίλαι καὶ περὶγραφαὶ λέξεις συμφύρονται, ἧτις ἢ μὲν ὀκτικὴ γλῶσσα πρέπει νὰ θεωρεῖται
ὡς γνώμων, οἱ δὲ δραματικὴν ἀνάγκην νὰ παρατίθενται μετὰ προσοχῆς καὶ μόνον ἐν ἀνάγκῃ παρὰ τοὺς ἀπαιτούς· ἱστοριοῦς καὶ βήτορας· ὅτι
δὲν πρέπει νὰ προτιμᾶται ὁ Πλάτων κ.τ.τ.

(4) Ἐν τῇ δευτέρῃ προγράφῃ τοῦ G o n r a d i u m, ἐν Βερολίνῳ 1812· Περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς συγκροτήσεως καὶ τῆς συμπληρώσεως
ἐλληνικῶν λεξικῶν (Ueber Zweck, Anlage und Ergänzung griech. Wörterbücher), διακρίνει ἐν σελ. 5 ἐν πρώτοις πολὺ ὀρθῶς τὴν
σκοπὸν τοῦ λεξικοῦ ὅπῃ τὸν τῆς γραμματικῆς ἐν ταῖς ἀνωμαλίαις τῶν τύπων (ἐπὶ καλῶς τῶν σχολείων νάμειν τοῦτο πολὺ ἀρμόδιος ὁ *L.*
K a u f f ἐν τῇ προομίᾳ τῆς λαμπρῆς αὐτοῦ διδακτικῆς ἐλληνικῆς γραμματικῆς ἐν Βερολίνῳ W e i d m a n n 1881), ὁμοίᾳ περὶ τῆς παραθε-
σεως τύπων διαλεκτικῶν καὶ περὶ τῆς ἰδιαίτης παρ' ἐκάστῳ συγγραφεῖ χρήσεως· ἀπαιτεῖ ἰδίως νὰ συμπληρωθῶσι πᾶσαι αἱ ὑπάρχουσαι
λέξεις ὡς καὶ τὰ γεωγραφικά καὶ τὰ κύρια ὀνόματα· πρὸς τούτους ζητεῖ ἐτυμολογικὴν κατάταξιν σύμφωνα τὸ ὕλικον τῶν λέξεων, παρ-
ταχοῦ ἀνεξαιρέτως παραθεσιν τῶν πηγῶν τῶν περιληφθεισῶν λέξεων κατὰ χρονολογικὴν σειράν, ἀποχωρισμὸν πάντων τῶν ἐσφαλμένων ἢ μὴ
ἐλληνικῶν τύπων. Ἐφαρμόζει δὲ τὴν κριτικὴν τοῦ εἰς παραδείγματα τινα καὶ ἀπαριθμεῖ λέξεις ἀκόπως ἀμυρσθηθείσας, ὁρίζων καὶ τὴν
τόπον τῆς εὐρέσεως αὐτῶν, καὶ πλείστας νέας λέξεις ἐκ τοῦ Ὀππιανοῦ σ. 75—116· τέλος λισμωρημένα ἐπιθέτα εἰς εἶδος καὶ ὥδης·
σ. 117—132. — Ὁ P a s s o w δὲ προσεπάθη κατόπιν νὰ προσεγγίσῃ τὸ ἰδανικόν τοῦτο, ἐγκαταλείψας μόνον τῆς ἐτυμολογικῆς κατὰ-
ταξιν· ἐπεξεργάσθη λοιπὸν τὸ στοιχειώδες λεξικὸν (*Handwörterbuch*) τοῦ J. G. S c h u l t z e r κατὰ τὴν 7^{ην} ἔκδοσιν τοῦ μεγαλυτέρου
ἐλληνογερμανικοῦ λεξικοῦ, ἐπιστήσας ἰδιαίτως τὴν προσοχὴν εἰς τὴν παρ' Ὁμήρῳ καὶ Ἡσίοδῳ χρήσιν καὶ ἀκριβῶς σημειώσας τὴν με-
κρότητα τῶν συλλαβῶν, ἐν 2 τόμοις, ἐν Λειψίᾳ 1819—23, 6^ο ἔκδ. 1825· 7^ο ἔκδ. 1827· 8^ο ἔκδ. *Handwörterbuch der griechischen*
Sprache, von F r. P a s s o w, ἐν 2 τόμοις, ἐν Λειψίᾳ 1831.

(5) Πρὸς τὸν αὐτὸν Hermann O p p e n s c h u l z e H 219 ἔ. καὶ τὸν προομιον εἰς τὴν παρισιανὴν ἔκδοσιν σ. 8 ἔ. καὶ Διὰ ὑπὸ H i l o t
jun. τῆς 16 Μαρτίου 1865 σ. IV ἔ. καὶ ἀνωτ. σ. X σημ. 1.

(6) Εἶνε κατὰ τὰς ἀρίστας πηγὰς ὅπου ἦν δυνατόν τελείως ἐπεξεργασμένον καὶ διὰ γλωσσικῶν παραδειγμάτων τοῦ εἰσιέναι λόγου
συγκεκριμένην. Ἰκανὰ ἀνεπληρώθησαν διὰ τῆς νέας ἐλληνικῆς γλώσσης· τὸ ἔργον, ἔτοιμον ἦν ἀπὸ τοῦ 1834, ἐκδόθη ὑπὸ Dr G. A u n,
K o c h ἐν Λειψίᾳ, H a h n 1838, ἐν 2 τόμοις. Lex. 8.

(7) *Deutsch-griech. Wörterb.*, ἐν Γοττλινῳ 1818, δεκάκις ἀνατυπωθὲν μέχρι τοῦ 1874, καὶ griechisch-deut. Schulwörterb. ἐν
G o t t a 1820, ἑπτάκις ἀνατυπωθὲν μέχρι τοῦ 1871.

19. Νέαν ἑκδόσιν τοῦ *Θησαυροῦ* τοῦ *Ἑρρίκου Στεφάνου* ἐπεχείρησεν ἐν Παρισίοις ὁ *Firmin Didot* ἀπὸ τοῦ 1831, πολλαχῶς δ' ὑποστηρικτοὶς ὑπὸ Γερμανῶν ἰδιῶς λογίων ἐξηκολούθησε καὶ εἰς πέρας αὐτὴν ἔφερε (1). Διακρίνεται αὕτη τῶν παλαιωτέρων ὡς πληρωστέρα, πρὸς δὲ καὶ διὰ τὴν ἀλφαθητικὴν τάξιν, τὰς παραπομπάς, τὴν προσθήκην τῶν κυρίων ὀνομάτων (ἐν μικρῷ μέτρῳ), τὴν ἐξέτασιν τῆς ἀναπτύξεως τῶν σημασιῶν καὶ τῶν συντακτικῶν ἰδιοτήτων, τῆς προσφιλίας ἄλλὰ δὲν κατέρχεται μέχρι τῶν *Βυζαντηνῶν*· καὶ ἄλλως δὲ δὲν εἶνε τόσον πλήρης εἰς ὅσα παραθέτει (π.χ. ἐκ τοῦ *Ἡροδότου*) ὅσον πολλῶν νομίζεται.

20. Κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν πρέπει νὰ μνημονεύσωμεν μετὰ τοῦτο τὰς ἐργασίας τοῦ *W. Passow* (2), ὁμοίως τὰς τοῦ *Jacobitz* καὶ *Seiler* (3), οἵτινες μεγάλην ὑπηρεσίαν παρέσχον ὡς συντάκται εὐχρηστών λεξικῶν κυρίως διότι αὐστηρότερον παρακολουθοῦσι τὴν χρῆσιν τῶν λέξεων μέχρι τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ *Βυζαντηνῶν* συγγραφέων, διότι παρέθηκαν τοὺς συγγραφεῖς (ὡς ἀριθμῶν παραπέμπαντες ἀκριβῶς εἰς αὐτοὺς) ἢ τὸ εἶδος καὶ τοὺς χρόνους αὐτῶν καὶ διότι ἀπέβλεψαν εἰς τὴν ἐτυμολογίαν, τὴν προσφιλίαν, τὴν ἀνάπτυξιν τῶν σημασιῶν.

Νέαν ἐπεξεργασίαν τοῦ λεξικοῦ τοῦ *Passow* ἀνέλαβε κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀποθανόντος συντάκτου ὁ *Rost*· ἀλλ' ἔνεκα τοῦ μεγέθους τῆς ἐργασίας, ἥτις ἀπήτει πολλὰς νέας μελέτας, ἐζήτησε τὴν συνεργασίαν τῶν *Fr. Palm*, *O. Kreussler*, *K. Keil*, *Ferd. Peter*, *G. E. Benseler* καὶ οὕτω συνετελέσθη τὸ ἔργον ἀπὸ τοῦ 1841—57 εἰς τόμους δύο καὶ μέρη τέσσαρα. Ὁ γλωσσικός *Θησαυρὸς* ἐξετέθη τελείως μέχρι τῶν *Βυζαντηνῶν* (4), αἱ δὲ ἐρευναι ἄλλων λογίων ἐχρησιμοποιήθησαν καλῶς· καλλίτερον ἢ ἐν πᾶσι τοῖς ἄλλοις λεξικοῖς ἐπραγματεύθησαν οἱ συντάκται τὰ μόρια καὶ τὰς προθέσεις (τὸ πλεῖστον προέρχεται παρ' αὐτοῦ τοῦ *Rost*)· ἐν συνόλῳ τοιοῦτον ἀπέβη τὸ ἔργον τοῦτο, ὥστε εἰς τὰς πλείστας περιπτώσεις καθιστᾷ περιττὸν τὸν *Θησαυρόν*· μόνον ἐν τῇ ἐτυμολογίᾳ βασίζεται ἐπὶ πεπαλαιωμένων ἀρχῶν. Ἀλλὰ καὶ σήμερον ἐτι δὲν ὑπάρχει τι καλλίτερον τοῦ νέου *Passow*, ἂν καὶ ἡ πρόοδος τῶν ἐπιστημῶν ἀπαιτεῖ νῦν τι τελειότερον.

21. Τὸ νεώτατον λεξικὸν εἶνε τὸ περιληπτικὸν ἑλληνογερμανικὸν συμπάντων τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων ὑπὸ *B. Suhle* καὶ *M. Schneidewin* ἐν Λειψίᾳ 1875. Ἐν τούτῳ συνεσπειράθη ὁ *Θησαυρὸς* τοῦ *Ἑρρίκου Στεφάνου* καὶ ἡ πέμπτη τοῦ *Passow* ἑκδοσις, συντομευθείσης διὰ παντὸς τρόπου τῆς ὕλης χάριν ἐξοικονομήσεως τοῦ χώρου, εἰς 60 ¹/₂ τυπογραφικὰ φύλλα, ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ κατασταθῇ τὸ βιβλίον ἐν πάσῃ συντομίᾳ πλήρες, ἀξιόπιστον, τέλειον κατὰ τὴν ἀκριβείαν τῶν ἐρμηνειῶν, τὴν κατάταξιν καὶ περιληπτικότητά. Ἀλλὰ διὰ τῶν πολλῶν σημείων καὶ συντομεύσεων τὸ πολὺ ἀξιόλογον ἄλλως ἔργον ἀπέβη πως δύσχορηστον.

22. Ὡς ἐν παραρτήματι μνημονεύαμεν ἐνταῦθα α') Περὶ τῶν κυρίων ὀνομάτων: *Oporini* (1507—68) *Onomasticon* περὶ τὸ 1540· *Contr. Gesneri*, *Onomasticon proprior. nomin* 1514 (καὶ παράρτημα εἰς τοῦ *Calepini Lexicon VII linguarum*, ἐν Βασιλεῖᾳ 1579). *Vollbering*, *Geograph. Zusätze und Erläuterungen zum griech. Wörterbuch* ἐν Λειψίᾳ 1787. — *Papo-Benseler* (ἴδε ἀνωτέρω, σελ. 20). — β') Περὶ προσφιλίας: *Anhang* ἐν τῷ τοῦ *Passow* λεξικῷ δ' ἐκδόσεως: *Indices attici oder Anleit. zur Messung und Aussprache der griech. Paenultima, nach dem Engl., von A. Baumstark*, ἐν Freiburg 1833· *Brassii*, *Gradus ad Parnassum*, edit. 2. Londini, 1832, in Germania ed. et emend. C. F. W. Siedhof, Gottingue 1839—40, ἐν 2 τόμοις. — γ') Περὶ συνωνύμων: *Dau. Hoeschellii*, *Diction. lat. gr. synonymor. copia*, ἐν 2 τόμοις, ἐν Augsburg 1590. 8. — *J. Th. Voemel*, *Synonym. Wörterb. der gr. Sprache*, ἐν Frankfurt 1819 (= *Hess und Voemel*, *Übungsbuch*, 3

(1) Τὴν 7 Ὀκτωβρίου 1831 ἀνέγνωσεν ἐν τῇ Académie des belles lettres τὴν ἐκτὴς ἔκδοσιν ἡ Commission composée de M. M. Boissonade, Letronne, Raoul-Rochette, Thurot περὶ τοῦ πρώτου τεύχους. Τὸ πανεπιστήμιον τῆς Ὀξφόρδης παρίσχετο πρὸς χρησιμοποίησιν τὴν ἐπιτομὴν τοῦ *D. Cramer* ἐκ τοῦ *Θησαυροῦ* τοῦ *Vulpij*: ὁ *Passow*, *Hase*, *O. Müller*, *Weber*, *Loewe* καὶ ἄλλοι καὶ Ἄγγλοι προσέφερον συμβουλὰς· ὁ *Tafel*, *Rost* καὶ *Passow* συνεργάσθησαν εἰς τὸ *A*, ὁ *L.* καὶ *W. Dindorf* εἰς τὸ *B*. Ὁ τίτλος ἔχει ὡς ἔστι ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ 1831: *Thesaurus gr. lat. ab H. Stephano constructus. Post editionem anglicam novis additam. auctum ordineque alphabetico digestum tertio ediderunt C. B. Hase, L. de Sinner, Th. Fix*· ἀπὸ τοῦ τόμου πρώτου, ὁ μῆρος (1831—56) ὁ *C. B. Hase*, *Gail. Dindorfius* καὶ *L. Dindorfius*, secundum conspectum ab Acad. tunica inscrip. et human. litt. die 29 Maii 1829 approbatum, Parisiis Firmin Didot fratres 1831· οἱ τόμοι II—VIII ἐδημοσιεύθησαν μέχρι τοῦ 1865· ἐν τῇ μετὰ εἶχεν ἀποθάνει ὁ *Firmin Didot père*, ὡς καὶ ὁ *Hase* καὶ ἄλλοι συνεργάται. Τὰ λοιπὰ ἀνάγνωθι ἐν τῷ προοίμῳ σελ. 12 *L.* καὶ ἰδίως τὴν *Avvis* τοῦ νεωτέρου *Didot* τῆς 16 Μαρτίου 1865 σ. VI *L.* ἐν τῷ τόμῳ I p. 2. — Γνωστοποίησις τοῦ α' τεύχους ὑπὸ *Passow*, ἐν *Berliner Jahrbücher für wiss. Kritik* 1831 Nr 89—91· κατόπιν ὑπὸ *G. H. Jahn*, *Neue Jahrbücher* XII (1829) 215 *L.* Ὁ *J. A. E. Schmidt* ἐν τῇ *Zeitsch. für d. G.W.* 1852, X 393 *L.* ἐξ ἄλλης ἀφορμῆς ὁ *F. H. Ullrich*, *Zur griech. Lexicographie* ἐν *Neue Jahrb.* 1873, 223 *L.* Ὁ *J. E. B. Mayor* ἐν *Greek Lexicographie I—III* ἐν *Journal of Philol.* VI 88 *L.*, VII 202, 177 *L.*

(2) *W. Pape*, *Etymol. Wörterbuch der griech. Sprache zur Uebersicht der Wortbildung nach dem Endsilben geordnet*, ἐν Berlin 1836. 8°. 1842—45 *Handbuch der griech. Sprache* 1859, 72, 3 *L.* ὑπὸ *Max Sengbusch* († 1881) ἐν *Braunschweig* 1880, ἐν 2 τόμοις. Διακρίνεται τὴν ἐργασίαν ταύτην πολλὴν ἔχει τὸ εἶναι αὐτῷ μέρος, τὸ λεξικὸν τῶν ἑλληνικῶν κυρίων ὀνομάτων (*Wörterbuch der griech. Eigennamen*) ἐν *Berolin* 1842· ἄλλὰ κυρίως εὐχρηστον κατέστη καὶ συνεπιρρώθη διὰ τοῦ *G. E. Benseler* (1806—68), γ' *ἔκδ.* ἐν 2 τόμοις. *Braunschweig* 1875 «ἔργον, διὰ τὸ ὅποσον πάντες οἱ πεπολιτισμένοι λαοὶ πρέπει νὰ φθονῶσι τὴν Γερμανίαν» (*Richter*), ἂν καὶ χρῆται πολλῶν προσθηκῶν ἐκ τῶν ὑπερβαρῶν. Τὸ γερμανοελληνικὸν μέρος ἐπεξεργάσθη ἐν νέᾳ ἐκδόσει ὁ *Max Sengbusch* τὸ 1859· προσετέθη εἰς αὐτὴν καὶ τὴν κατὰ τοῦ *Rost* πύξιν τῶν του πραγμασιῶν.

(3) *K. Jacobitz und E. E. Seiler*, *Handwört. der griech. Sprache*, ἐν 2 τόμοις ἐν 4 μέρεσιν, ἐν Λειψίᾳ 1839. 4°, κυρίως πρὸς ἀντικατάστασιν καὶ ἐξακολούθησιν σχολειακοῦ λεξικοῦ ἐπιχειρηθέντος ὑπὸ *Pirzger* (μέχρι τήλους τοῦ *A*). Ἐνεκα τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ σχεδίου ἐξέδωκαν κατόπιν οἱ συντάκται ἀπὸ τοῦ 1850 (3 Auflage 2, Altdrf. 1880 ἐν Λειψίᾳ) ἐξάρτου ἑλληνογερμανικὸν λεξικὸν πρὸς σχολειακὴν καὶ ἰδιωτικὴν χρῆσιν (ἐκτενέστερον ἀπὸ τῶν *Seiler* τὸ 1875), ὅπου ἐν συντομίᾳ καὶ συμμετρικότητι ἀποτελεῖ λεξικὸν ἀξιόπιστον καὶ πρὸς οὐράνιον οὐράνιον τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐτι συγγραφέων, τῶν *O'*, τῶν γραμματικῶν καὶ σχολιαστῶν, ἀνέφικτον μέχρι τοῦδε.

(4) Πρὸς *K. O. M. α. ο. ὁ δ. η.*, *Συναγωγὴ λέξεων ἀθηναϊστικῶν ἐν ταῖς ἑλληνικοῖς λεξικοῖς*, ἐν Ἀθήναις 1883, 8° καὶ *Sophronies*, *E. A.*, *A Glossary of later and Byzantine Greek*. ἐν Cambridge καὶ Boston 1860, 4°.

T).—J. H. *Heinrich Schmidt*, *Synonymik der gr. Spr.*, ἐν Λειψία 1—4, 1876—88. — δ') Περὶ βαρβαρισμῶν: J. *Moursii*, *Gloss. graeco barb.* ἐν Λουγδούνῳ Βαταύων 1614 (ἴδε σελ. X σημ. 4). *Sim. Portii*, *Diectio. lat. graecobarb. et littorale*, ἐν Πάρισι 1635: 4 (Du Fresno σελ. X.). — ε') Περὶ τῆς *Kaivῆς Διαθήκης*: Gg. *Pisor* (1570—1637), *Lexicon gr. lat. in N. T.* 1636, 1648 ed. Va, ed. J. F. *Fischer*, ἐν Λειψία 1767· τοῦ αὐτοῦ *Manuale voc. gr. N. T. Gualtherii* († 1624) *Syllabus vocum exoticarum N. T. Passoris*, (*Syllabus gr. l. omnium* N. T. Amstelod. 1632 μετὰ παραρτήματος περὶ διαλέκτων. Jo. *Caspar Suicerus*, *Thesaurus gr. l. eccles.* Amstelod. 1682 καὶ πολλάκις κατόπιν. Chr. A. *Wahl*, *Clavis N. T. philol.* 1819. ἐν Λειψία 1853. J. Ch. *Schurtitz*, *Griech. deut. Wörterbuch zum N. T.* 1851. 1858. *Erasm. Schmidtii*, ταμιεῖον τῶν τῆς K. Δ. λέξεων, edit. Va. H. *Bruder*, ἐν Λειψία Bredt 1880. *Wilke*, *Clavis N. T. philol.* ed. W. *Grimm*, ἐν Λειψία Arnold 1868, 77—79. H. *Cremet*, *Bibl.-theol. Wörterb. der neutebam. Gräcität*, ἐν Golha, Pertes, 3 Auflage 1881—83.—Τέλος ε') εἰδικὰ περὶ τινῶν συγγραφέων λεξικά νεώτατα: εἰς τὸν "Ομηρον": E. B. *Siler*, *Vollständ. griech. deutsches Wörterbuch über die Gedichte des Homeros und der Homeriden* ἐν Λειψία 1856, 9. Auflage von c. *Capello* 1889 [πρὸς Λεξικὸν Ὀμηρικὸν κτλ. τὸ μὲν πρῶτον συνταχθὲν ὑπὸ Κρουσίου, πεπλασῶς δ' ἐπεκδόθεν. ὑπὸ E. B. *Siler*, ἐκ δὲ τῆς ἑκτῆς γερμανικῆς ἐκδόσεως διασκευασθὲν χάριν τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ I. *Parcazidou*, ἐν Ἀθήναις. Ἀνδρέας Κορομηλᾶς ἐκδότης. 1872 (ἐκτοτε πολλάκις στερεοτύπως)]. Ἐπειτα τὸ ἐξαίρετον *Lexicon Homericum compos.* C. *Capello*, H. *Ebeling* κτλ. ἐν Λειψία 1871 ε'. εἰς τὸν *Σοφοκλῆα*: *Ebeling* ἐν Λειψία 1869 μᾶλλον γλωσσάριον, ὡς καὶ τοῦ W. *Dindorf* ἐν Λειψία 1870 ε'. καλλίτερον, G. *Ellendt*, 1834, ed. II em. H. *Genthe*, ἐν Βερολίνῳ 1872· εἰς τὸν *Hirsdorfer*: *Concordantia*, von *Bündschel* 1875· εἰς τὸν *Θουκυδίδην*: ὑπὸ *Béland*, ἐν 2 τόμοις, ἐν Γενεύῃ 1843. 47· εἰς τὸν *Πλάτωνα*: ὑπὸ *Asi* ἐν 3 τόμοις, ἐν Λειψία 1835—38· εἰς *Ἀριστοτέλην*: *Index von Bonitz* ἐν Βερολίνῳ 1870· εἰς *Θωκυρίον*: ὑπὸ *Rumpe* ἐν Λειψία 1879.—ζ') Ὑπὸ νέων Ἑλλήνων: Ὁ ἐξ Ἰωαννίνων *Ἀάμπρος Φωτιάδης* ἐν Βουκουρεστίῳ (μετὰ τὸ 1800) ἐθῆκε τὸ ζήτημα: πῶς πρέπει νὰ εἴνε συντεταγμένον τὸ χάριν τῶν Ἑλλήνων λεξικόν; *Ἀριθμός ὁ Γαζής*, Λεξικὸν Ἑλληνικόν, εἰργάσθη κατὰ τὸν *Schneider*, 1804, ἐν Βενετίᾳ 1809—12. 16, ἐν 3 τόμοις· μεγ. τέταρτον. Τὸ χειρόγραφον τοῦ Ἰωάννου τοῦ ἐξ Ἀγράφων ἐν Ἰασίῳ ἦτο μόνον ἀλεξικὸν τῶν ῥημάτων μὲ ἱκανὴν ἑκτασιν ἐξηγημάτων, ἐχρησιμοποιήθη δὲ εἰς τὴν κατὰ τὸν *Θησαυρὸν* τοῦ Ἑρρίκου *Στεφάνου* συνταχθεῖσαν *Κιβωτὸν* (τὸ κολουεσσόμενον μέγα λεξικόν) ὑπὸ *Βλαστοῦ*, ἱατροῦ τοῦ Κρητός I (Α—Δ) 1819, II 1821· κατόπιν διεκόπη ἔνεκα τῆς ἐπαναστάσεως (**). τὴν ἐργασίαν ἐξηκολούθησεν ὁ *Γεώργιος* καὶ ὁ *Γαζής* καὶ ὁ *Σπυρίδων Βλαστής* ἐν Βενετίᾳ 1821.—Κωνσταντῖνος *Μιχαήλ Κοΐμας* (1), Λεξικὸν διὰ τοὺς μελετῶντας τὰ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων συγγράμματα. Ἐν Βιέννῃ τῆς Αὐστρίας (A. v. *Huykul*) 1826. I. II.—Λεξικὸν ἑλληνικὸν κατὰ τὸ τοῦ *Πασσοδίου* ὑπὸ Πέτρου X. Βέρου καὶ Ἰωάννου M. *Ἰαννουίτη*, ἐν Μονάχῳ τῆς Βαυαρίας. Καρόλ. Βόλφ. 1828. 8. I (ἔως σελ. 671 ἴωφ.). — *Σκαρλάτος Δ.* ὁ *Βυζάντιος* συνέγραψε α') νεοελληνικὸν καὶ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν καὶ γαλλικὸν λεξικὸν ἐν Ἀθήναις 1835 μετ' ἀρχαίων καὶ νέων γεωγραφικῶν ὀνομάτων, γ' ἐκδοσις ἐν Ἀθήναις. Ἀνδρέας Κορομηλᾶς 1874· β') ἑλληνογαλλικὸν λεξικόν, ἀφιερωθὲν εἰς τὸν βασιλέα Λουδοβίκον Φίλιππον, ἐν Ἀθήναις, Ἀνδρέας Κορομηλᾶς 1846· γ') ἑλληνικὸν λεξικὸν ἰδίῳ κατὰ τὸν *Θησαυρὸν* τοῦ Ἑρρίκου *Στεφάνου*, ἀφιερωθὲν εἰς τὸν βασιλέα Ὀθωνα, ἐν Ἀθήναις, Ἀνδρέας Κορομηλᾶς 1852. 80. 1882 σελίδες καὶ παραρτήματα μετὰ κυρίων ὀνομάτων 197 σελίδες. Ἑλληνογαλλικὸν κατὰ τὸν *Schneider*: *Planche* 1809· 17. 23 καὶ *Becherell* καὶ *Boitevin* εἰς τὸ ἑλληνικὸν μεταφρασθὲν Λεξικὸν γαλλοελληνικόν, ὑπὸ *Σχινᾶ* καὶ *Λεωδάως*, ἐν Ἀθήναις, Ἀνδρέας Κορομηλᾶς 1861 καὶ αὐτόθι τόμ. 1—2 1884. — *Κορτσόπουλος*, Νέον λεξικὸν ἑλληνογαλλικόν (ἐκδοσις γ') καὶ ἀγγλοελληνικόν ἐκδ. 6', ἐν Ἀθήναις 1880—82, 80.—*Μαρδάρης*, Λεξικὸν γαλλοελληνικόν, 2 τόμοι, ἐν Ἀθήναις 1860.—Τοῦ αὐτοῦ. Νέον λεξικὸν ἑλληνογαλλικόν, ἐν Ἀθήναις 1878.—Τοῦ αὐτοῦ, Λεξικὸν γαλλοελληνικόν, νῦν τὸ τρίτον ἐπεξεργασθὲν, ἐν Ἀθήναις 1885.

(*) Ὁ τὴν ἱστορίαν τῆς βιβλιοφυλίας τῆς Ἑλληνικῆς Λεξικογραφίας συντάξας σοφὸς Γερμανός, Ἰγκωμιάδης τὴν τελευταίαν ἐκδοσιν τοῦ Λεξικοῦ τοῦ «Passow», λέγει ὅτι «καὶ σήμερον ἐτι δὲν ὑπάρχει τι καλλίτερον αὐτοῦ»· ταῦτα δὲ λέγων, βεβαίως ἐννοεῖ ὅτι δὲν ὑπάρχει τι καλλίτερον ἐν τῇ Γερμανικῇ γλώσσῃ, καθότι ὑπὸ πάντων τῶν περὶ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἀσχολουμένων ἐμολογεῖται ὅτι ὑπάρχει ἐν πολὺ ὑπέρτερον, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ τῶν σοφῶν Ἀγγλῶν λεξικογράφων *Liddell* καὶ *Scott*, ὅπερ ἐκδόσεται νῦν Ἑλληνιστὶ ὑπὸ Ἀνέστη Κωνσταντινίδου πολὺ πλουσιώτερον τοῦ πρωτοτύπου. M. K.

(**) Κατὰ διατριβὴν εἰνα δημοσιευθεῖσαν ἐν τῷ *Λογίῳ Ἑρμῇ* τοῦ 1817 ἐν σελίδι 41, ὁ πρῶτος ἐστὶς συνίλαθε τὴν ἰδέαν τῆς ἐκδόσεως μεγάλου λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας ἥτις ὁ Δημήτριος Μουρούζης, συνεργοὺς ἔχων τὸν φιλόμασον ἡγεμόνα Ἀλέξανδρον Χανταρτζή, τὸν σφόδρ. Μητροπολίτην Ἀδριανουπόλεως Κύριον Δωρόθεον Πρώτον καὶ ἄλλους σοφοὺς. Ὁ ἱατρὸς Κύριος Ἰω. Βλαστός κατεγίνετο τότε εἰς τὴν μετάφρασιν τοῦ *Θησαυροῦ* τοῦ Ἑρρίκου *Στεφάνου*. Ἐκρίθη λοιπὸν καλόν, ὅδ μὲν Κύριος Βλαστός νὰ μεταρρέξῃ ἀκριβῶς τὸν Ἑρρίκον *Στεφάνον*, νὰ διορθώσῃ δὲ καὶ ἄλλοι εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν, ἀναπλήρῳσιν τῶν ἰλλειπόντων, προσθήκῃ τῶν ἀναγκασίων, καὶ ἐν περιλήψει εἰς τὴν τελείαν σύνταξιν τοῦ λεξικοῦ. Τοιοῦτοι ἐξελέχθησαν οἱ τότε προκρίτεστεροι τῆς Κωνσταντινουπόλεως διδάσκαλοι, ὁ Κύριος Νικόμυρος Βάμβας, ὁ Κύριος Παΐσιος Καραπατᾶς, ὁ Κύριος Κωνσταντῖνος Ψωμάκης, ὁ Κύριος Νικόλαος Λογόζη, καὶ ὁ Κύριος Ἰωάννης Παλαμῆς, τὴν δὲ γενικὴν ἐπιστάσιν τοῦ λεξικοῦ ἀνέλαθεν ὁ λογιώτατος μητροπολίτης Κυζίκου Ἰωακείμ ὁ Πάριος, καὶ τούτου θανόντος ὁ Νικόλαος Λογόζη. Ὁ πρῶτος τόμος ἐξεδόθη τῷ 1819, τοῦ δὲ δευτέρου τόμου ἐξεδόθησαν αἱ μέχρι τοῦ ῥήματος *δωφραντίζω* λίθεις τοῦ στοιχείου B. II ἐκδοσις διεκλήθη ἔνεκα τῶν συμβάντων τοῦ 1821.—Πλεονα περὶ τοῦ Λεξικοῦ τούτου ἴδε ἐν *Λογίῳ Ἑρμῇ* τοῦ 1816 ἐν σελ. 55—365 κτλ. καὶ ἐν τῷ τοῦ 1817 ἐνθ' ἀνωτ. M. K.

(1) Ἰνυμνασιάρχης ἐν Σμύρνῃ, ἐσπούδασε καὶ ἐν Γερμανίᾳ, κατὰ συμβούλην τοῦ F. A. *Wolf* δὲν ἠκολούθησε τὴν *Dillenium*, ἀλλὰ τὴν *Riemer* γ' ἐκδόν, *Schneider* γ' ἐκδόν, καὶ *Passow*, 1820 ἐν Σμύρνῃ, κατὰ τὴν ἐπικρίσιν ἐκτέτυγεν εἰς Τεργέστην.

—Τοῦ αὐτοῦ, Νέον λεξικόν γαλλοελληνικόν, νῦν τὸ τέταρτον ἐπεξεργασθέν, ἐν Ἀθήναις 1894. — Τοῦ αὐτοῦ, Νέον λεξικόν ἰταλοελληνικόν, ἐν Ἀθήναις, 1892. — *Legrand*, Λεξικόν νεοελληνικόν καὶ γαλλικόν, περιέχον τὰς λέξεις τῆς γραφομένης τε καὶ ὁμιλουμένης γλώσσης. Ἐν Παρίσις 1885. — *A. Bldach*, Λεξικόν ἑλληνογαλλικόν, ἐν Ἀθήναις 1897. — *Πουσόπουλος*, Λεξικόν ἑλληνογερμανικόν, ἐν Ἀθήναις 1899. — *Lascarides*, A comprehensive phraseological english-ancient and moderne greek Lexicon. vol. I. II. London 1882. — *Young*, English greek Lexicon, edited by Henry, New York 1870. — *Πιάρραρης*, Ἐπίτομον λεξικόν γερμανοελληνικόν, ἐν Ἀθήναις 1888. — Τοῦ αὐτοῦ, Μικρὸς Θησαυρὸς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης. Ἐπίτομον ἑλληνικόν λεξικόν, τόμος Α', Β', ἐν Ἀθήναις 1891, ἐκδότης Ἀνέστης Κωνσταντινίδης. — *A. Σακελλάριος*, Λεξικόν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης κατὰ τὸ ἑλληνικόν λεξικόν τοῦ Γουλιέλμου Πάππε Ἐκδόσις πέμπτη, 3 τόμοι 1898. — Λεξικόν Ἱστορικόν, Γεωγραφικόν τῶν Κυρίων Ὄνομάτων, 1893, Ἀνέστης Κωνσταντινίδης. — Λεξικόν χρηστικόν καὶ ὀρθογραφίας *Γ. Ζηκίδου*, 1900, ἐκδότης Ἀνέστης Κωνσταντινίδης.

Μετέφρασεν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ πρωτοτύπου

Γ. ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ

A'.

ΠΕΡΙΛΗΠΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΛΟΓΙΑΣ

- Α' 'Επική περίοδος, περιλαμβάνουσα τὴν 'Ιλιάδα, τὴν 'Οδύσσειαν, τοὺς 'Ὀμηρικοὺς Ὕμνους καὶ τὰ ποιήματα τοῦ 'Ψοῖδου.
 Β' 'Απὸ τοῦ 800 μέχρι τοῦ 850 π. Χ., ὅτε τὰ 'Ελληνικὰ γράμματα ἤκμασαν κυρίως ἐν τῇ Μικρᾷ 'Ασίᾳ καὶ ταῖς νήσοις· ἡ περίοδος τῶν πρώτων Λυρικῶν, 'Ελεγειακῶν καὶ 'Ιαμβικῶν ποιητῶν.
 Γ' 'Απὸ τοῦ 850 μέχρι τοῦ 810 π. Χ., οἱ χρόνοι τοῦ Πεισιστράτου· ἡ ἀρχὴ τῆς τραγῳδίας ἐν 'Αθήναις· πρώτοι 'Ιστορικοί.
 Δ' 'Απὸ τοῦ 810 μέχρι τοῦ 470 π. Χ., ἡ περίοδος τῶν Περσικῶν, καθ' ἣν οἱ Τραγικοὶ ποιηταὶ ἔρχισαν ν' ἀναφαίνωνται, ὁ δὲ Σιμωνίδης καὶ ὁ Πίνδαρος ἐτελειοποίησαν τὴν Λυρικὴν Ποίησιν.
 Ε' 'Απὸ τοῦ 470 μέχρι τοῦ 431 π. Χ., ἡ περίοδος τῆς ἡγεμονίας τῶν 'Αθηναίων· τελειοποίησις τῆς Τραγῳδίας· ὁ πεζὺς λόγος ἐν τῇ 'Ιωνικῇ τοῦ 'Προδότου καὶ τοῦ 'Ιπποκράτους καὶ ἐν τῇ 'Αττικῇ (πιθανῶς) τοῦ 'Αντιφώντος.
 Σ' 'Απὸ τοῦ 431 μέχρι τοῦ 405 π. Χ., ἡ περίοδος τοῦ Πειλοπονησιακοῦ πολέμου· τελειοποίησις τῆς ἀρχαίας Κωμῳδίας· ἡ ἀρχαία 'Αττικὴ πεζολογία ἐν ταῖς δημηγορίαις τοῦ Περικλέους καὶ Θουκυδίδου, κτλ.
 Ζ' 'Απὸ τοῦ 405 μέχρι περίπου τοῦ 336 π. Χ., ἡ περίοδος τῆς ἡγεμονίας τῶν Σπαρτιατῶν καὶ Θηβαίων, καὶ τοῦ Φιλίππου· Μέση Κωμῳδία· ὁ 'Αττικὸς πεζὺς λόγος τοῦ Λυσίου, Πλάτωνος καὶ Ξενοφώντος· τελειοποίησις τῆς ῥητορείας, Δημοσθένης, κτλ.
 Η' 'Απὸ τοῦ 336 περίπου π. Χ. μέχρι τῶν 'Ρωμαϊκῶν χρόνων· (1) Μακεδονικὴ περίοδος· ὁ πεζὺς λόγος τοῦ 'Αριστοτέλους καὶ τοῦ Θεοφράστου· Νέα Κωμῳδία. (2) 'Αλεξανδρεϊανὴ περίοδος· 'Επικοί καὶ 'Ελεγειακοὶ ποιηταὶ τῶν χρόνων ἐκείνων, Καλλιμάχος, Θεόκριτος, 'Απολλώνιος Ρόδιος, κλ., πολυμαθεῖς ποιηταὶ, κριτικοί, κλ.
 Θ' 'Ρωμαϊκοὶ χρόνοι· 'Επιγραμματικοὶ ποιηταὶ, ὁ πεζὺς λόγος τοῦ Πολυβίου κλ.· 'Αλεξανδρεϊανὴ πεζολογία τοῦ Φίλωνος κλ.· Μετὰ ταῦτα ὁ ἀναγεννηθεὶς πεζὺς 'Αττικὸς λόγος τοῦ Λουκιανοῦ, οἱ Ξορισταί, κτλ.

B'.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΕΙΣ ΑΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΑΙ ΠΑΡΑΠΟΜΠΑΙ

	Ἦκμασε περίου	
	π. Χρ.	μ. Χρ.
'Αγαθαρχίδης, γραμματικὸς κτλ.	117	—
'Αγαθήμερος, ἱατρός	—	50
'Αγαθίας, ἱστορ. Βυζαντ.	—	570
'Αγάθων, τραγικός	416	—
'Αγησιάνναξ, ἐπικός ('Αποσπ. παρὰ Πλουτάρχου)	—	—
'Αδαμάντιος, ἱατρός	—	415
'Αέτιος, ἱατρός	—	500
'Αθανάσιος	—	326
'Αθήναιος, γραμματικὸς. — Σελίδες Κασσιανῶν	—	228
'Αθήναιος, μαθηματικός	210,	—
'Αθλιανός, ῥήτωρ (περὶ Ζῶων, Παικίλη 'Ιστορίᾳ)	—	130
'Αθλιανός, τακτικός	—	120
'Αθλιος Διονύσιος, ῥήτωρ καὶ γραμματικὸς	—	117
'Αίνας, τακτικός ἢ πολιτοκρητής	362	—
'Αισχίνης, ῥήτωρ, παραπομπαὶ ἐν σελίδ. 'Ενρ. Στεφάν.	345	—
'Αισχύλος, τραγικός, "Εκδ. Δινδορφίου	484	—
'Αίσωπος, μυθογράφος· ἀλλ' αἱ νῦν συλλογαὶ τῶν μύθων αὐτοῦ δὲν εἶναι γνήσιαι	—	—
'Ακουσίλαος, λογογράφος, ἐν Μυλλέρου Fragm. Historicorum	575,	—
'Αλέξανδρος Αἰτιολός, ἐλεγειακός, ἐν τῇ 'Ανθολογίᾳ	280	—
'Αλέξανδρος 'Αφροδισιεύς, φιλόσοφος	—	226
'Αλέξανδρος, κωμικός ('Αδελφ.) Meineke	350,	—
'Αλέξανδρος Τραλλιανός, ἱατρός	—	570
'Αλεξίς, κωμικός, ἐν τοῖς Κωμ. 'Αποσπ. Meineke	350	—
'Αλκαῖος Μεσσήνιος, ἐλεγειακός, ἐν τῇ 'Ανθολογίᾳ	197	—
'Αλκαῖος Μυτιληναῖος, λυρικός, ἐν Βερκίου "Ελλ. Λυρικ.	606	—
'Αλκαῖος, κωμικός. 'Εν τοῖς Κωμικ. 'Αποσπ. Meineke	388	—

		Ἡκμασε πε- ρίπου	
π. Χρ.	μ. Χρ.		
'Αλκιδάμας, ρήτωρ. "Εκδ. Reisk.	(ἐν Ἀθήναις)	432	200;
'Αλκίφρων, ἐρωτικός συγγραφεὺς		650	—
'Αλκμάν, λυρικός ἐν Bergk "Ελλ. Λυρ.		423	—
'Αμειψίας, κωμικός ἐν τοῖς Κωμ. Ἀποσπ. Meineke		—	390
'Αμμώνιος, γραμματικός	(ἐν Κωνσταντινουπόλει)	—	470
'Αμμώνιος, ὁ Ἑρμείου φιλόσοφος		—	220
'Αμμώνιος, ὁ Σακκάς φιλόσοφος		—	375
'Αμφιδόχης, ἐκκλησιαστικός, "Εκδ. Combetis		350	—
'Αμφις, κωμικός ἐν τοῖς Κωμ. Ἀποσπ. Meineke		540	—
'Ανακρέων, λυρικός, τὰ γνήσια ἀποσπ. αὐτοῦ συνελέχθησαν ὑπὸ Bergk, τὰ νόθα λέγονται Ἀνακρεόντεια		540	—
'Ανάσιος, ἱαμβογράφος Bergk "Ελλ. Λυρ.		450	—
'Αναξαγόρας, φιλόσοφος "Εκδ. Schaubach	(καταλείπει τὰς Ἀθήνας πεντηκονταετῆς)	376	—
'Αναξανδρίδης, κωμικός ἐν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke		340	—
'Αναξίλας, κωμικός ἐν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke		580	—
'Αναξίμανδρος, φιλόσοφος	(τριακονταετῆς)	544	—
'Αναξίμενης, φιλόσοφος		303	—
'Ανάσιππος, κωμικός ἐν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke		415	—
'Ανδοκίδης, ρήτωρ παραπομπαὶ εἰς σελίδ. Ἑνρ. Στεφ.	(ἐφυλακίσθη ἐν ἡλικίᾳ 52 ἐτῶν)	—	68
'Ανδρόμαχος, ἱατρός		58	—
'Ανδρόνικος Ρόδιος, φιλόσοφος	(ὁ πρῶτος τῶν ἐν Ρώμῃ Περιπατητικῶν)	—	1110
'Αννα ἡ Κομνηνὴ, ἱστ. Βυζαντ.	(εἰκοσιεπταετῆς)	—	570
'Ανθίμος, μαθηματικός (ἀδελφὸς Ἀλεξάνδρου Τραλλιανοῦ)		250;	—
'Αντίγονος, Καρύστιος		350;	—
'Αντίδοτος, κωμικός, ἐν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke		405	—
'Αντίμαχος, ποιητὴς ἐπικ. καὶ ἐλεγ. ἐκδ. Schellenberg		106	—
'Αντίπατρος Σιδώνιος, ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ		—	10
'Αντίπατρος Θεσσαλονικεὺς, ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ		387	—
'Αντιφάνης, κωμικός, ἐν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke		440	—
'Αντιφών, ρήτωρ, παραπομπαὶ εἰς σελίδ. Ἑνρ. Στεφ.		—	160
'Αντωνίνος, Μ. Αὐρήλιος, φιλόσοφος. "Εκδ. Κοραῆ	(αὐτοκράτωρ)	—	147;
'Αντωνίνος Λιθεράλης		—	38
'Απίων, γραμματικός	(ὅτε ἐπρόσβουε πρὸς Καλιγόλαν)	330	—
'Απολλόδοτος, κωμικός, ἐν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke		260	—
'Απολλόδοτος, μυθολόγος		140	—
'Απολλοφάνης, κωμικός, ἐν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke		407	—
'Απολλώνιος ὁ Ἀρχεβοῦλου, γραμματικός, ὁ συντάξας τὸ Ὀμηρικὸν Λεξικόν		—	10
'Απολλώνιος Δύσκολος, γραμματικός (περὶ Συντάξεως, παραπομπαὶ εἰς σελίδ. Sylburg, περὶ Συνδέσμων καὶ Ἐπιρρημάτων εἰς B. A. τ. 2, περὶ Ἀντωνυμιῶν εἰς Οὐολφίου Museum Antiquitatis)		—	138
'Απολλώνιος ὁ Περγαῖος Μαθηματικός		220	—
'Απολλώνιος Ρόδιος, Ἐπικός	(ἐν τῇ αὐλῇ τῆς Αἰγύπτου)	200	—
'Αππιανός, ἱστορικός		—	140
'Αραρος, κωμικός ἐν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke		375	—
'Αρατος, ἐπικός. "Εκδ. Βεγκήρου (ἐν ἡ τὰ τε Φαινόμενα καὶ τὰ Διοσημέα ἢ ἐρθότερον Διοσημέα ἀποτελοῦσιν ἐν συνεχείς ποίημα)		270	—
'Αρεταῖος, ἱατρός		—	70;
'Αρέθας, ἐκκλησιαστικός		—	540;
'Αρισταγόρας, κωμικός ἐν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke		410	—
'Αρισταίνετος, ἐρωτικός		—	450
'Αρισταρχος, γραμματικός		210	—
'Αρισταρχος ὁ Σάμιος, Ἀστρονόμος		280	—
'Αριστίας περὶ τῶν Ἑβδ. (ἐν Galland. Patrum Bibl. τ. 2)		270	—
'Αριστείδης ὁ ρήτωρ, "Εκδ. Jebb	(ἀκούει Ἠρώδ. τὸν Ἀττ.)	—	160
'Αριστείδης Κοϊντιλιανός, μουσικός. "Εν Antiquae Musicae Lucit. τοῦ Meibonius		—	100
'Αριστίας, τραγικός		450	—
'Αριστομένης, κωμικός. "Εν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke		425	—
'Αριστοτέλης, φιλόσοφος. "Εκδ. Βεγκ. Ὁξ.	(ἀπέργεται ἐξ Ἀθηνῶν ἐν ἡλικίᾳ 37 ἐτῶν)	347	—
'Αριστοφάνης, κωμικός. "Εκδ. Δινδورφίου	(οἱ Διιταλῆς, πρώτη αὐτοῦ κωμῳδία)	427	—
'Αριστοφάνης, γραμματικός		200	—
'Αριστοφῶν, κωμικός ἐν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke		350;	—
'Αριστώνυμος, κωμικός ἐν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke		420	—
'Αρκάδιος, γραμματικός. "Εκδ. Βεγκήρου		—	200;
'Αρποκρατίων, Λεξικογράφος		—	350;
'Αρριανός, ἱστορικός (παραπομπ. εἰς Περίπλους εἰς σελίδ. Hudson)		—	124
'Αρτεμίδωρος (Ὁνειροκριτικά). "Εκδ. Rigalt καὶ Reiff		—	160
'Αρχίδεικος, κωμικός. "Εν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke		302	—
'Αρχιλόχος Πάριος, ἱαμβογράφος ἐν Bergk "Ελλ. Λυρ.	(μεταναστεύει εἰς Θάσον)	700	—
'Αρχιμήδης, μαθηματικός (ἐκ τῆς Βίλλε ἐκδ.)	(περίπου 37 ἐτῶν ἡλικίας)	250	—
'Αρχιππος, κωμικός ἐν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke	(πρῶτη νίκη)	415	—
'Αρχύτας Ταραντίνος, φιλόσοφος		400;	—
"Αστος, ἐλεγειακὸς ἐν Bergk "Ελλ. Λυρ.		700;	—
'Αστράμφυχος (Ὁνειροκριτικά), ἐν Ἀρτεμίδωρῳ Rigalt.		—	;
'Αστυδάμας, τραγικός		398	—
Αὐτοκράτης, κωμικός, ἐν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke		390	—
'Αφρόνιος, ρήτωρ		—	315
'Αχαῖος ὁ Ἐρετριεύς, τραγικός		444	—
'Αχιλλεύς Τάτιος, μυθιστοριογράφος		—	500;
Βαβρία; ἢ Βάβριος, ἱαμβογράφος		50	—
Βακχυλίδης, λυρινός, ἐν Bergk "Ελλ. Λυρ.	(ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἰέρωνος)	470;	—

		Ἡκίμασε πε- ρίπου	
π. Χρ.	μ. Χρ.		
Βασίλειος ὁ Μέγας, ῥήτωρ	—	370	—
Βάτων, Κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	200	—	—
Βίτων, Μηχανικός ἐν Mathematici Veteres. ἔκδ. Παρισ. 1693	280	—	—
Βλων, Βουκολικός ποιητής	280	—	—
Γαζής (Θεόδωρος)	—	1430	—
Γαληνός, ἱατρός. Ἐκδ. Kulm	—	163	—
Γέμιος, Μαθηματικός	77	—	—
Γεμιστός, ὡς Πλάτων.	—	—	—
Γενέσιος, Ἱστοριογράφος· παρχπομπ. εἰς σελίδ. τῆς Ἑνερ. Ἐκδ. ἐν τοῖς περιθωρίοις τῆς ἐν Βόννῃ ἐκδ.	—	950	—
Γεωπονικά. Ἐκδ. Niclas	—	920	—
Γεώργιος Ἀκροπολίτης, Ἱστορικός	—	1250	—
Γεώργιος Κεδρινός, Χρονογράφος	—	1100	—
Γεώργιος Πισίδης, Ποιητής	—	620	—
Γεώργιος Παχυμέρης, Ἱστορικός	—	1270	—
Γεώργιος Σύνκελλος	—	800	—
Γοργίας Σοφιστής	427	—	—
Γρηγόριος Κορίνθιος, Γραμματικός. Ἐκδ. Koen καὶ Schäfer,	—	1150	—
Γρηγόριος Ναζιανζηνός (ὁ Θεολόγος)	—	361	—
Δαμασκηνός ὡς Ἰωανν. καὶ Νικόλαος	—	—	—
Δαμάσκιος, Φιλόσοφος. Ἐκδ. Karr.	—	529	—
Δαμοκράτης Ἰατρός	—	50	—
Δαμόδεμος, Κωμικός, ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	345;	—	—
Δείναρχος, ῥήτωρ· παραπομπ. εἰς σελίδ. Ἑνρ. Στεφ.	336	—	—
Δεινύλοχος, Κωμικός	487	—	—
Δεξιόκρτης, Κωμ. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	—	—	—
Δέξιππος, Νεοπλατωνικός	—	300	—
Δημήτριος, ῥήτωρ. Παραπομπ. εἰς σελίδ. Ἑνρ. Στεφ.	349	—	—
Δημήτριος, (δύο κωμικ. ποιηταί). Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	400	—	—
Δημήτριος Φαληρεὺς, ῥήτωρ, ἐν Ρήτοροι (Walz)	299	—	—
Δημοκράτης Πυθαγόρειος. Γνωμαὶ χρυσαῖ· ἐν Sententiae gnomicae, Gale	317	—	—
Δημόκριτος, φιλόσοφος	—	—	—
Δημοσθένης, ῥήτωρ. Παραπομπ. εἰς σελίδας Ρετσίου	480	—	—
Δημόνικος, κωμικός, ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	355	—	—
Δήμων, Ἱστορικός. Ἐκδ. Siebelis	—	—	—
Δίδυμος, γραμματικός	280	—	—
Δικαίταρχος, γεωγράφος. Ἐν Geographi Graeci Minoris Hudson	10	—	—
Διογένης Λαέρτιος	320	—	—
Διογενιανός, ἐν τοῖς Παροιμιογράφοις	—	200;	—
Διόδωρος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. κωμ. Meineke	354	—	—
Διόδωρος ὁ Σικελιώτης, Ἱστορικός. Ἐκδ. Wesseling	8	—	—
Διοκλῆς, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	470	—	—
Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης	—	—	—
Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς, Ἱστορικός καὶ κριτικός. Ἐκδ. Reisk (τὸ περὶ συνθέσεως ἐνίστα εἰς τὰς σελίδας τοῦ Upton ἐν τοῖς περιθωρίοις τῆς ἐκδ. τοῦ Schäfer)	30	—	—
Διονύσιος, κωμικός	350	—	—
Διονύσιος ὁ Περικηγέτης	—	300	—
Διοσκουρίδης, ἱατρός. Ἐκδ. Sprengel	—	100;	—
Δίφιλος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	320	—	—
Δίων Κάσιος, Ἱστορικός.	—	180	—
Δίων Χρυσόστομος, ῥήτωρ. Παραπομπ. εἰς τὰς σελίδ. Μορελλίου (Luletiae 1604)	—	100	—
Διώξιππος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke.	—	—	—
Δράκων, γραμματικός. Ἐκδ. Ἐρμάννου.	—	125	—
Δρόμων, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	350;	—	—
Δωσίθεος, γραμματικός.	—	207	—
Δοξίπατρος, ῥήτωρ ἢ γραμματικός. Ἐν Ρήτοροι (Walz)	—	1050	—
Ἐδομήχωντα	274;	—	—
Ἐκαταῖος Ἀδελφίτης. Ἐκδ. Zorn, Altonae 1730.	332	—	—
Ἐκαταῖος Μιλήσιος, Ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἀποσπ. Ἱστορικ.	320	—	—
Ἐκφαντίδης, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	460	—	—
Ἐλλάδιος, γραμματικός	—	430	—
Ἐλλάνικος, Ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἀποσπ. Ἱστορικ.	466	—	—
Ἐμπεδοκλῆς, φιλόσοφος, ποιητής. Ἐκδ. Sturz.	444	—	—
Ἐπίκουρος, φιλόσοφος	—	306	—
Ἐπιγένης, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	378	—	—
Ἐπικράτης, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	376	—	—
Ἐπίκτητος, φιλόσοφος. Ἐκδ. Schweighäuser	—	90	—
Ἐπίλυκος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	394	—	—
Ἐπίνικος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	217	—	—
Ἐπιφάνιος, ἐκκλησιαστικός. Κατὰ τὰς σελίδας Παταΐου ἐν τοῖς περιθωρίοις τῆς ἐκδ. τοῦ Δινδωρρίου (Ἐπίσκοπος Κων-σταντίας ἐν Κύπρῳ)	—	367	—
Ἐπίχαρμος, κωμικός Συρακούσιος. Ἐν Ahrens de Dialecto Dorica	477	—	—
Ἐρασίστρατος, ἱατρός	204	—	—
Ἐρασθένης, μαθηματικός. Ἐκδ. Bernardy	240	—	—
Ἐρφιος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	350;	—	—
Ἐρμησιάνης, ἑλεγεϊακός. Ἐκδ. Bach	340	—	—
Ἐρμιππος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke.	432	—	—
Ἐρμονόγης, ῥήτωρ. Ἐν Ρήτοροι Walz	—	170	—
Ἐρωτιανός, ἱατρός (Γλωσσ. Ἱπποκρ.). Ἐκδ. Frid, Franzius	—	60	—

		Ἡκμασε πε- ρίπου	
π. Χρ.	μ. Χρ.		
Ἑτυμολογικὸν Μέγα. Παραπομπ. εἰς τὰς σελίδ. Sylburg	—	1050;	—
Εὐάγγελος κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	—	—	—
Εὐάγριος, ἐκκλησιαστικός	—	—	388
Εὐάγριος, ἱστορικός	—	—	560
Εὐθουλίδης, κωμικός	350	—	—
Εὐθούλιος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	375	—	—
Εὐδοκία, αὐτοκράτειρα	—	430	—
Εὐδοξος, ἀστρονόμος κτλ.	366	—	—
Εὐδοξος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	—	—	—
Εὐθυκλῆς, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	400;	—	—
Εὐηνος, ἐλεγειακός. Ἐν Γαισφόρδου Poetae Minores Gr. καὶ ἐν ταῖς Ἀνθολογίαις	450	—	—
Εὐκλείδης, μαθηματικός	350	—	—
Εὐνάπιος, σοφιστής. Ἐκδ. Boissonade	—	380	—
Εὐνικός, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	394	—	—
Εὐμέβιος ἢ Εὐστάθιος Μακρεμβολίτης, ἐρωτικός συγγραφεὺς	—	1100;	—
Εὐπολις, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	429	—	—
Εὐριπίδης, τραγικός	441	—	—
Εὐσέβιος, ἐκκλησιαστικός. Ἐκδ. Δινδορφίου	—	315	—
Εὐστάθιος, γραμματικός. Ἐκδ. Ρώμης: — Πονημάτια, ἔκδ. Tafel	—	1160	—
Εὐστράτιος, φιλόσοφος	—	1100	—
Εὐφρόνιον, ποιητὴς καὶ γραμματικός. Ἐκδ. Meineke	221	—	—
Εὐφρων, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	280	—	—
Ἐφιππος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	368	—	—
Ἐφορος, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἀποσπ. Ἱστορικῶν	350	—	—
Ζηνόβιος, παροιμιογράφος	—	130	—
Ζηνόδοτος, γραμματικός	280	—	—
Ζήνων ὁ Ἐλεάτης, φιλόσοφος	464	—	—
Ζήνων ὁ Κιτιεύς, φιλόσοφος	290	—	—
Ζωναράς, ἱστορικός καὶ λεξικογράφος	—	1118	—
Ζώσιμος, ἱστορικός	—	420	—
Ἡγῆμων, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	413	—	—
Ἡγήσιππος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	300	—	—
Ἡλιόθεωρος, μυθιστοριογράφος. Ἐκδ. Κοραΐ	—	390	—
Ἡνίοχος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	350	—	—
Ἡρακλείδης, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	340	—	—
Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός, ἔγραψεν ἀλληγορίας Ὀμηρικὰς καὶ Πολιτικὰς	390	—	—
Ἡράκλειτος, φιλόσοφος	513	—	—
Ἡρίνα, ποιήτρια. Ἑλληνες Λυρ. Bergk	610	—	—
Ἡρόδοτος, ἱστορικός	443	—	—
Ἡρώδης ὁ Ἀττικός, ῥήτωρ	—	143	—
Ἡρωδιανός, ἱστορικός	—	238	—
Ἡρωδιανός, γραμματικός: περὶ μονήρους λέξεως ἐν Δινδορφίῳ Gramin. Graeci, ἐπιμερισμοί, ἔκδ. Barker.	—	160	—
Ἡρων, μαθηματικός, (Βελοποιτικὰ κτλ.). Ἐν Ἀρχαίῳ Μαθηματικῷ Παρίσι. 1693.	250	—	—
Ἡρόδοτος, ἐπικός	800;	—	—
Ἡσύχιος, Λεξικογράφος	—	—	—
Ἡρασιάν, γραμματικός. Ἐκδ. Gaisford.	—	150	—
Θαλάσσιος, ἐκκλησιαστικός.	—	662	—
Θεάγης, Πυθαγόρειος.	—	—	—
Θεμιστοῦς, ῥήτωρ. Παραπομπαὶ εἰς σελίδας Harduin ἐν τῷ περιθωρίῳ τῆς ἔκδ. Δινδορφίου.	—	335	—
Θεόγνητος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke.	—	—	—
Θεόγνης, ἐλεγειακός. Ἑλλ. Λυρ. Bergk.	544	—	—
Θεόγνωστος, γραμματικός. Ἐν Κραμῆρου Ἀνεκδ. Ὁξ. τ. 2	—	815	—
Θεοδόσιος, γραμματικός.	—	320;	—
Θεοδώρητος, ἐκκλησιαστικός.	—	420	—
Θεόδωρος ὁ Ὑρτακινός, ῥήτωρ.	—	1300	—
Θεόδωρος ὁ Μετοχίτης, ἐκκλησιαστικός	—	1300	—
Θεόδωρος Πρόδρομος, ποιητής.	—	1125	—
Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, ἐκκλησιαστικός	—	795	—
Θεόκριτος, Βουκολικός ποιητής.	280	—	—
Θεόπομπος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke.	390	—	—
Θεόπομπος, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἀποσπ. Ἱστορ.	333	—	—
Θεοφάνης ὁ Βυζάντιος, ἱστορικός	—	880	—
Θεοφάνης ὁ Νόννος, ἱατρός.	—	930	—
Θεόφιλος, ἐκκλησιαστικός.	—	180	—
Θεόφιλος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	330	—	—
Θεόφιλος ὁ Πρωτοσπαθάριος, ἱατρός.	—	800;	—
Θεόφραστος, περιπατητικός (Φυσικά, ἔκδ. Schneider καὶ Wimmer)	322	—	—
Θεοφύλακτος ὁ Συμοκάτης, ἱστορικός. ἔκδ. Βόννης.	—	610	—
Θεοφύλακτος, ἐκκλησιαστικός.	—	1070	—
Θέων Σμυρναῖος, μαθηματικός.	—	130	—
Θουγενίδης, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke.	—	—	—
Θουκυδίδης, ἱστορικός	423	—	—
Θωμάς ὁ Μάγιστρος, γραμματικός. Ἐκδ. Oudendorp	—	1310	—
Ἰάμβελιχος, φιλόσοφος	—	300	—
Ἰέσκος, λυρικός. Ἑλληνες Λυρικοὶ Bergk	560	—	—
Ἰεροκλῆς, φιλόσοφος	—	450	—
Ἰερώνυμος Ρόδιος, φιλόσοφος	300	—	—
Ἰμέριος, σοφιστής	—	350	—

Ἰουλιανὸς αὐτοκράτωρ. "Εκδ. Spanhem.	(Αὐτοκράτωρ ἐν ἡλικίᾳ 30 ἐτῶν)
Ἰουστίνος Μάρτυς, ἐκκλησιαστικὸς	
Ἰππαρχος, ἀστρονόμος	
Ἰππαρχος, κωμικὸς. "Εν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke	
Ἰπποκράτης, ἱατρός. Παραπομπαὶ εἰς τὰς σελίδας τοῦ Foësius	
Ἰππῶναξ, ἱαμβογράφος. "Ελλ. Λυρ. Bergk.	
Ἰσαῖος, ῥήτωρ. Παραπομπαὶ εἰς σελίδ. "Ενρ. Στεφάν.	
Ἰσίδωρος, ἐκκλησιαστικὸς	
Ἰσοκράτης, ῥήτωρ. Παραπομπαὶ εἰς σελίδ. "Ενρ. Στεφ.	(πανηγυρικός ἐν ἡλικίᾳ 56 ἐτῶν)
Ἰστρος, ἱστορικός. "Εν Μυλλέρου Ἀποσπ. Ἰστορ.	
Ἰωάννης Ἀλεξανδρεὺς (τονικὰ παραγγέλματα)	
Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἐκκλησιαστικὸς	(Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως ἐν ἡλικίᾳ 50 ἐτῶν)
Ἰωάννης Κίνναμος, ἱστορικός. "Εκδ. Βόννης	
Ἰωάννης Δαμασκηνός, ἐκκλησιαστικὸς	
Ἰωάννης Παζαῖος	
Ἰωάννης Λαυρέντιος ὁ Λυδὸς	
Ἰωάννης Μαλαλάς, χρονογράφος. "Εκδ. Βόννης	
Ἰωάννης Φιλόπονος, γραμματικὸς	
Ἰων ὁ Χῖος, τραγικὸς	
Ἰώσηπος, ἱστορικός	(ἄλλοις τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅτε ἦν οὗτος ἡλικίας 34 ἐτῶν)
Καίλιος Δύρηλιανός, ἱατρός	
Καίσριος, ἐκκλησιαστικὸς	(Ἀδελφὸς Ἰρηγορίου Ναζιανζ. ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Κωνσταντίνου)
Καλλίας, κωμικὸς. Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke	
Καλλικράτης, κωμικὸς. Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke	
Καλλικρατίδας Πυθαγόρειος, Ἀποσπάσματα παρὰ Στοβαῖου	
Καλλιμάχος, ἐπικός	(Ἐφορος βιβλιοθήκης ἐν Ἀλεξανδρείᾳ)
Κάλλιππος, ἀστρονόμος	
Καλλιξενος, ἱστορικός	
Καλλίστρατος, σοφιστής	
Κάνθαρος, κωμικὸς. Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke	
Κάσσιος, ἱατροσοφιστής. "Εν Physiici Gr. Minores, Ideler.	
Κέθης, φιλόσοφος	(παρὴν τῇ Σωκράτει ἀπουνήσκοντι)
Κερκυδᾶς, ἐκ Μεγαλοπόλεως	
Κηφισόδωρος, κωμικὸς. Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke	
Κλεάνθης, στωικός	
Κλέαρχος, κωμικὸς. Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke	
Κλειτόδημος (ἢ Κλιδήμος), ἱστορικός	
Κλεομήδης, μαθηματικὸς. "Εκδ. Biko	
Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ἐκκλησιαστικὸς. "Εκδ. Potter	
Κλήμης ἐπίσκοπος Ρώμης	
Κόϊντος Σμυρναῖος, ἐπικός	
Κόλουθος, ἐπικός	
Κόριννα, ποιήτρια. "Ελλ. Λυρ. Bergk	
Κορνούτος, φιλόσοφος. (Περὶ τῆς τῶν Θεῶν φύσεως, ἐδημοσιεύθη ὑπὸ Ἀλδου ὑπὸ τὸ ὄνομα Φουρνούτας).	(ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ Νέρωνος)
Κοσμάς ὁ Ἰνδόπλευστης. "Εν Nova Collectio Patrum (Paris 1706)	
Κράτης, κωμικὸς. Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke	
Κράτης, γραμματικὸς	(Σύγχρονος τῇ Ἀριστάρχῃ)
Κρατῖνος πρεσβύτερος, κωμικὸς. Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke	
Κρατῖνος νεώτερος, κωμικὸς. Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke	
Κριτίας, ἐλεγειακὸς καὶ τραγικὸς. "Εκδ. Bach	
Κριτων, κωμικὸς. Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke	
Κρωδύλος, κωμικὸς. Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke.	
Κτησίας, ἱστορικός	(ἱατρός τοῦ Ἀρταξέρξεως)
Κύριλλος Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας	
Λαμπροκλῆς, διθυραμβοποιός. "Ελλ. Λυρ. Bergk	
Λᾶσος, διθυραμβογράφος. "Ελλ. Λυρ. Bergk	
Λεόντιος, ἐκκλησιαστικὸς	
Λεδόντιος, μηχανικός (ἐν Ἀράτῳ Buhle τ. 1)	
Λεσβῶναξ, σοφιστής. Παραπομπαὶ εἰς τὰς σελίδ. "Ενρ. Στεφ.	
Λεύκιον, κωμικὸς. Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke	
Λέων, γραμματικὸς. "Εκδ. Βόννης	
Λέων, φιλόσοφος ἢ Τακτικός. "Εκδ. Βόννης	(Αὐτοκράτωρ ἐν ἡλικίᾳ 21 ἔτους)
Λεωνίδας Ταραντῖνος. "Εν τῇ Ἀνθολογίᾳ	
Λεωνίδας Ἀλεξανδρεὺς. "Εν τῇ Ἀνθολογίᾳ	
Λιβάνιος, σοφιστής. "Εκδ. Reisk	
Λικύμνιος, διθυραμβοποιός. "Ελλ. Λυρ. Bergk	
Λογγίνος, ῥήτωρ	
Λόγγος, ἐρωτικὸς συγγραφεὺς	
Λουκιανὸς	
Λυγκεύς, κωμικὸς. Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke	
Λυκοῦργος, ῥήτωρ. Παραπομπ. εἰς σελίδ. "Ενρ. Στεφ.	(Λόγος κατὰ Λεονκράτους)
Λυκόφρων, ἱαμβογράφος	(ἐν τῇ αὐτῇ ἱστορίᾳ τοῦ Φιλαδέλφου)
Λυσίας, ῥήτωρ	(ἐπανερχεται ἐκ Θουρίων ἐν ἡλικίᾳ 47 ἐτῶν)
Λύσιππος, κωμικὸς. Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke	
Μάγνης, κωμικὸς. Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke	
Μακάριος Αἰγύπτιος καὶ Μακάριος Ἀλεξανδρεὺς, ἐκκλησιαστικοί	
Μανασσῆς, ἱστορικός. "Εκδ. Βόννης	
Μανέμων, ποιητής	

Ἦκμασε περι- ρίπου	
π. Χρ.	μ. Χρ.
—	361
—	150
150;	—
320	—
430	—
546	—
380	—
—	40
380	—
236	—
—	—
—	397
—	1160
—	730
—	500
—	520
—	580
—	620
451	—
—	70
—	150;
—	350
424	—
350;	—
—	—
260	—
350	—
270	—
160	—
420	—
—	100;
339	—
320	—
402	—
270	—
—	—
400	—
—	100;
—	200
—	92;
—	300
—	500
500	—
—	68
—	538
449	—
210	—
454	—
350	—
411	—
—	—
324	—
401	—
—	412
500;	—
508	—
—	600
—	580
—	10
422	—
—	950
—	886
280	—
—	60
—	350
—	—
—	250
—	400;
—	160;
300	—
330	—
270	—
411	—
434	—
400	—
—	330
—	1150
300	—

		ἤκμασε περίπου	
π. Χρ.	μ. Χρ.		
Μαγουλά Βρούννιος, μουσικός	—	—	1300
Μάξιμος Ἰππειώτης (περί Καταρχῶν)	—	(διδάσκαλος τοῦ Ἰουλιανοῦ)	340
Μάξιμος Πλανούδης	—	(ὁ συνερανίσας τὴν νεωτάτην Ἀνθολογίαν)	1320
Μάξιμος Τύριος, φιλόσοφος	—	—	150
Μαρίνος, ῥήτωρ. Ἐκδ. Boissonade	—	—	450
Μάρκελλος Σιδήτης, ἱατρικ. ποιητής. Ἐν Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλ. τ. 1. σ. 14, ἔκδ. γ.	—	—	130
Μαριανός, γεωγράφος	—	—	500
Μάρκος, ἀσκητής ἢ ἐρημίτης	—	(Μαθητὴς τοῦ Ἀγίου Χρυσόστομου)	400
Μαυρίκιος	—	—	600
Μάχων, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	280	—	—
Μελάνπους, φυσιογνωμικός. Ἐν Scriptorum Physiognomiae Veteres	250;	—	—
Μελανπίδης, διθυραμβοποιός. Ἑλλ. Δыр. Bergk	450;	—	—
Μελέαγρος, ἐλεγειακός. Ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ	60	—	—
Μελιννίω, ποιήτρια	—	—	100;
Μέλισσος, φιλόσοφος	440	—	—
Μένων, ἱστορικός. Ἐκδ. Orelli	—	—	50;
Μένανδρος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	322	(Ἀρχεται τῆς διδασκαλίας ἐν τῷ θεάτρῳ ἐν ἡλικίᾳ 20 ἐτῶν)	—
Μένανδρος, ἱστορικός	—	—	30;
Μένανδρος, ῥήτωρ. Ἐν Ρήτορσι Walz	—	—	—
Μεθόδιος, ἐκκλησιαστικός. Ἐκδ. Combefis	—	—	270
Μεταγένης, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	410	—	—
Μίμνερμος, ἐλεγειακός. Ἐν Γαισφόρδου Poetae Minores Gr. ἢ ἐν Ἑλλ. Δыр. Bergk	630	—	—
Μιχαήλ Ψελλός	—	—	1050
Μνησίμαχος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	—	—	—
Μοῖρις, γραμματικός. Ἐκδ. Pierson	—	—	200;
Μοσχίων, ἱατρός	—	—	110;
Μοσχόπουλος, γραμματικός	—	—	1300;
Μόσχος, Βουκολικός ποιητής	200	—	—
Μουσαῖος, γραμματικός	—	—	—
Μουσώνιος Ροῦφος, φιλόσοφος	—	(Ἐξωρίσθη ὑπὸ Νέρωνος)	66
Μυρτίλος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	430	—	—
Ναυσικράτης, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	350;	—	—
Νεῖλος, ἐκκλησιαστικός	—	—	420
Νεμέσιος, φιλόσοφος	—	—	400;
Νίκανδρος, ποιητής	160;	—	—
Νικήτας Εὐγενειανός, ἐρωτικός ποιητής	—	—	1175;
Νικήτας, ἐκκλησιαστικός	—	—	880
Νικήτας ὁ Χωνιάτης. Παραπομπ. εἰς τὰ Χρον. κατὰ τὰς σελίδ. τῆς πρώτης ἐκδ. ἐν τοῖς περιθωρίοις τῆς Ἐκδ. Βόννης.	—	—	1200
Νικηφόρος Βρούννιος	—	—	1100
Νικηφόρος ὁ Πατριάρχης	—	(Ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐν Νικαίᾳ Συνόδῳ)	787
Νικόλαος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	—	—	—
Νικόλαος Δαμασκηνός, ἱστορικός	—	(Ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Δυόγустου)	14
Νικόλαος Μυρτίδος, ἱατρός	—	—	1300;
Νικόλαος Σμυρναῖος, μαθηματικός	—	—	—
Νικόλαος, κωμικός	—	—	—
Νικόμαχος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	—	—	—
Νικόμαχος ὁ Γερασηνός, μαθηματικός. Ἐκδ. Ast, Lips 1817	—	—	50
Νικόστρατος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	350	—	—
Νικοχάρης, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	400	—	—
Νικοφῶν, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	380	—	—
Νόννος, ἐπικός	—	—	500;
Νυμφίδωρος, ἱστορικός (Νόμισμα Ἀσίας)	—	—	—
Ξάνθος, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἀποσπ. Ἱστορικ.	463;	—	—
Ξέναρχος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	350	—	—
Ξενοκράτης, φιλόσοφος	—	(Προΐστατο τῆς Ἀκαδημίας ἐν ἡλικίᾳ 57 ἐτῶν)	339
Ξενοκράτης, ἱατρός. Ἐν Physiici Gr. Minores, Ideler	—	—	50
Ξενοφάνης, φιλοσοφικός ποιητής	538	—	—
Ξενοφῶν, ἱστορικός	401	(Ἡ Ἀνάσσεις, ὅτε ἦν 43 περίπου ἐτῶν)	—
Ξενοφῶν Ἐφέσιος, ἐρωτικός συγγραφεὺς	—	—	—
Ξένων, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	—	—	—
Ξιφιλίος ὁ Τραπεζούντιος	—	—	1075
Οἰκουμένιος, ἐκκλησιαστικός	—	—	950;
Οἰνόμας, φιλόσοφος (παρ' Εὐσεβίῳ)	—	—	150;
Ὀκείλος ὁ Λευκανός, φιλόσοφος	400;	—	—
Ὀλυμπιόδωρος, ἱστορικός. Ἐν Φωτίου Βιβλιοθήκῃ	—	—	450
Ὀλυμπιόδωρος, φιλόσοφος Νεοπλατωνικός	—	—	525
Ὀλυμπιόδωρος, φιλόσοφος Ἀριστοτελικός	—	—	575
Ὀμηρος, ἐπικός	900;	—	—
Ὀνήσανδρος, τακτικός	—	—	55
Ὀππιαγός, ποιητής	—	—	180
Ὀρειβάσιος, ἱατρός. Παραπομπ. εἰς σελίδ. ἐκδ. Mathaei et Maii (ἐν περιθωρίοις Daresberg)	—	(Παρακολούθησε τὸν Ἰουλιανὸν εἰς Παλατίαν)	355
Ὀρφικός, Ἐκδ. Εὐμάννου	—	—	—
Παλαίφατος, μυθολόγος	—	—	—
Παλλάδιος, ἐκκλησιαστικός (Λαυσαικόν)	—	—	420
Παλλάδιος ὁ ἱατροσοφιστής (συνέγραψε σχόλ. εἰς τὸ «περί ἀγῶν» Ἱπποκράτους κτλ.), Physiici Gr. Minores Ideler	—	—	—
Πάμφιλος, γραμματικός καὶ ἱατρός	—	—	30;
Πάμφιλος, ἐκκλησιαστικός	—	—	307
Πανύκσις, ἐπικός. Ἐν Γαισφόρδου Poetae Minores Gr.	489	—	—

		Ἡκμασος πε- ρίπου	
		π.Χρ.	μ.Χρ.
Πάππος, μαθηματικός		—	380
Παρθένιος, ἐρωτικὸς συγγραφεὺς		30	—
Παρμενίδης, φιλόσοφος ποιητής		503	—
Παῦλος Ἀλεξανδρεὺς, ἀστρολόγος (Ἀποτελεσματικὸς)		—	375
Παῦλος Σιλεντιάριος, ποιητὴς Βυζαντ.	(Ἐκφρασις ἐν Corpus Hist. Byzant)	—	530
Παυσανίας, ἀρχαιολόγος		—	180
Πεῖσανδρος Δαρανδεὺς, ποιητὴς		—	230
Πεῖσανδρος Ρόδιος, ποιητὴς		647	—
Πίνδαρος, λυρικός.	Παραπομπ. εἰς σελίδ. Heyne ἐν τῷ δεξιῷ περιθωρίῳ τῶν ἐκδ. Böckh, Dissen. κλ.: Τὰ ἀποσπ. κατὰ τὴν ἐκδ. Böckh.	490	—
Πισίδης Γεώργιος		—	—
Πλακινούδης Μάξιμος		—	1327
Πλάτων, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	(Ἀρχεῖται τῆς διδασκαλίας ἐν τῷ θεάτρῳ)	427	—
Πλάτων, φιλόσοφος: Παραπομπαὶ κατὰ σελίδας Ἑνρ. Στεφάνου. (κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Σωκράτους ἦν τριακονταετής)		399	—
Πλῆθων (Γεώργιος Γεμιστός). Ἑκδ. Βόννης		—	1400
Πλουτάρχος, ἱστορικός. Παραπομπ. εἰς τοὺς Παραλλήλους κατὰ κεφάλ. εἰς δὲ τὰ Ἡθικ. κατὰ σελίδας Xylander.		—	80
Πλωτίνος, φιλόσοφος.	(Ἀκολουθεῖ τὸν Γορδιανὸν ἐν ἡλικίᾳ 38 ἐτῶν)	—	242
Ποιητὴς περὶ τῆς τῶν Βοτανῶν Δυνάμεως, ἐν Φαβρίκ. Ἑλλ. ἱδρλ. τ. 2. σ. 692 ἐκδ. γ'		—	—
Πολέμων, σοφιστής.		—	133
Πολύβιος, κωμικός (ἄδηλα) Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		—	—
Πολύβιος (Στρατηγὴματα)	(Ἀφιερῶν τὰ ἔργον αὐτοῦ εἰς τοὺς Βασιλεῖς Ἀντώνιον καὶ Οὐῆρον)	—	163
Πολύβιος, ἱστορικός	(Ὁ χρόνος τῆς ἐξουσίας)	167	—
Πολυδεύκης, λεξικογράφος		—	180
Πολυεῖδος, διθυραμβοποιός. Ἑλλ. Δυρ. Bergk		400	—
Πολύζηλος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		402	—
Πολύκαρπος, ἐκκλησιαστικός.		—	104
Πορφύριος, φιλόσοφος	(Γίνεται ποιητὴς τοῦ Πλωτίνου ἐν ἡλικίᾳ 30 ἐτῶν)	—	263
Ποσειδίππος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		289	—
Ποσειδώνιος, φιλόσοφος.		100	—
Πράξιλα, ποιήτρια.		450	—
Πρατίνος, τραγικός καὶ λυρικός. Ἑλλ. Δυρ. Bergk		499	—
Πρόκλος, φιλόσοφος. Παράφρ. Πτολεμ. ἐκδ. Δ. Ἀλλατίνου.		—	440
Προχόπιος, ἱστορ. Βυζαντ.	(Γραμμετεὺς τοῦ Πελεσιάρχου)	—	527
Πτολεμαῖος, μαθηματικός καὶ γεωγράφος.		—	139
Πυθαγόρας, φιλόσοφος.		531	—
Ριανός, ἐλεγειακός. Ἐν Γαϊσφόρδου Poetae Minores (Gr.)		222	—
Ρουφίνος, ἐκκλησιαστικός.		—	380
Ρούφος Ἐρέρσιος, ἰατρός.		—	100
Σαγχουνιάδων, οὗ τὰ ἔργα μετεφράσθησαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ Φίλωνος Βουβλίου.		—	75
Σαννυρίων, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke.		407	—
Σαπφώ, ποιήτρια. Ἑλλ. Δυρ. Bergk.		611	—
Σάτυρος, ἱστορικός.		200	—
Σεκουῖνδος, σοφιστής		—	1305
Σέξτος Ἐμπειρικός, ἰατρός καὶ φιλόσοφος		—	225
Σευῆρος, ἰατρός.		—	600
Σευῆρος, ῥήτωρ. Ἐν Ῥήτορσι Walz		—	470
Σιμπλίκιος, φιλόσοφος.		—	500
Σιμωνίδης ὁ Ἀμοργίνος, ἱατρογράφος. Ἑλλ. Δυρ. Bergk		605	—
Σιμωνίδης ὁ Κεῖος, λυρικός. Ἑλλ. Δυρ. Bergk		525	—
Σκύλαξ, γεωγράφος. Ἐν Geographi Graeci Minores, Hudson		3505	—
Σκύμνος, ποιητὴς γεωγράφος, ἐν Geographi Gr. Minores		905	—
Σόλων, ἐλεγειακός. Ἑλλ. Δυρ. Bergk		694	—
Σουίδας, λεξικογράφος.		—	11005
Σουσαρίων, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		570	—
Σόφριλος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		3505	—
Σοφοκλῆς, τραγικός. Ἑκδ. Δινδάρειου	(Ἡ πρώτη αὐτοῦ νίκη ἐν ἡλικίᾳ 27 ἐτῶν)	468	—
Σπεύσιππος, φιλόσοφος	(Προίστατο τῆς Ἀκαδημίας)	347	—
Στέφανος Βυζάντιος, γεωγράφος		—	5005
Στέφανος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		332	—
Στησίχορος, λυρικός. Ἑλλ. Δυρ. Bergk		611	—
Στοβαῖος Ἰωάννης (Ἀνθολόγιον: κατὰ τὰς σελίδ. Gesner. Ἑκδογαί: κατὰ τὰς σελίδ. Heuren)		—	5005
Στράβων, γεωγράφος: κατὰ τὰς σελίδ. Κασαυθῶνος	(Ἐν Διγύπτῳ μετὰ τοῦ Δίλιου Γάλλου ἐν ἡλικίᾳ 37 ἐτῶν)	24	—
Στράττις; κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		407	—
Συνέσιος, ἐκκλησιαστικός καὶ φιλόσοφος: κατὰ τὰς σελίδας Ηεταβίου	(ἐπίσκοπος Ηετολεμαΐου)	—	410
Τελέσιλλα, ποιήτρια. Ἑλλ. Δυρ. Bergk		510	—
Τελέστης, διθυραμβοποιός. Ἑλλ. Δυρ. Bergk	(Νικῇ)	401	—
Τζέτζης, γραμματικός		—	1150
Τίμαιος, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἀποσπ. Ἱστορικ.	(ἀποπεράτωσις τῆς ἱστορίας αὐτοῦ)	264	—
Τίμαιος, σοφιστής. Λεξικὸν Πλατωνικόν, ἐκδ. Ruhnken		—	250
Τιμοκλῆς, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		350	—
Τιμόθεος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		350	—
Τιμόθεος, διθυραμβοποιός. Ἑλλ. Δυρ. Bergk		398	—
Τιμοκρέων, λυρικός		500	—
Τιμόστρατος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		—	—
Τίμων Σιλλογράφος		279	—
Τρυφιδώρας, ἐπικός		—	1005
Τυρταῖος ἐλεγειακός. Ἑλλ. Δυρ. Bergk		650	—
Υπερέλξης, ῥήτωρ	(Ἀπήγγειλεν ἐπιτάφιον ἐπὶ τοῖς πεσοῦσιν ἐν τῷ Λαμιακῷ πολέμῳ ἐν ἡλικίᾳ 70 ἐτῶν)	323	—
Φάνιας, φιλόσοφος		322	—

		Ἦκμασε πε- ρίπου		
π. Χρ.	μ. Χρ.			
Φανόδημος, ἀρχαιολόγος	100;			
Φανουκλῆς, ἐλεγειακός. Ἐκδ. Bach	330			
Φερεκράτης, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	438	(Ἡ πρώτη αὐτοῦ νίκη)		
Φερεκύδης, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἀποσπ. Ἱστορικ.	480			
Φερεκύδης (ὁ ἐκ Σύρου), φιλόσοφος	544			
Φιλέταιρος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	350			
Φιλήμων, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	330	(ἄρχεται τῆς διδασκαλίας ἐν τῇ θεάτρῳ)		
Φιλήμων ὁ νεώτερος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	321			
Φιλήμων, γραμματικός. Λεξικόν, ἔκδ. Osann	—	650	1300	
Φιλῆς (Μανουήλ), ποιητὴς Βυζαντ.	—			
Φιλήτας, ἐλεγειακός. Ἐκδ. Bach	300			
Φιλιππίδης, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	323			
Φιλίσκος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	380			
Φίλιππος, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἀποσπ. Ἱστορικ.	404			
Φιλόδημος, ἐπικούρειος. Ἐν Gomperz Hercul. Studien	50			
Φιλόξενος, διθυραμβοποιός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke καὶ Ἑλλ. Δυσ. Bergk	398			
Φιλόπνοος, ἴδε Ἰωάννης	—			
Φιλοστέφανος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	—			
Φιλοστόργιος, ἱστορικός ἐκκλησιαστικός	—	400	237	
Φιλόστρατος, σοφιστής. Διὰ τῶν σελίδων Ὀλεαρίου	—			
Φιλόστρατος ὁ νεώτερος	—	250;	280	
Φιλόχαρος, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἀποσπ. Ἱστορικ.	—			
Φιλόχλιδος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	392			
Φίλων ὁ Ἰουδαῖος, φιλόσοφος. Παραπομπαὶ κατὰ τὰς σελίδας Mangey	—	39	100	
Φίλων, Ἀκαδημαϊκός	—			
Φίλων ὁ Βυζαντινός, μηχανικός, (Βελοποιχά, De VII Mirabilibus)	153			
Φιλωτίδης, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	430			
Φλέγων (περὶ Θαυμασίων, περὶ Μακροβίων κτλ.).	—	130	420	
Φοιδάμων, ῥήτωρ. Ἐν Ρήτορι Walz	—			
Φρύνιχος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	429			
Φρύνιχος, τραγικός	475			
Φρύνιχος, γραμματικός. Κατὰ τὰς σελίδας Lobeck	—	180	—	
Φυρονούτος, ἴδε Κορνοῦτος	—			
Φύλαρχος, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἀποσπ. Ἱστορικ.	219			
Φωκυλίδης, ἐλεγειακός. Ἐν Γαισφόρδου Poetae Minores Gr.	540			
Φώτιος, ἐκκλησιαστικός, λεξικογράφος κτλ. Λεξικόν ἔκδ. Porson. Βιβλιοθήκη, ἔκδ. Bekker. Ἐπιστολαί, ἔκδ. Montague.	—	850	—	
Χαιρήμων, τραγικός	380			
Χαλκίδιος, φιλόσοφος	—	500;	—	
Χαρικλείδης, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	—			
Χαρίτων, ἐρωτικός συγγραφεὺς	—	—	504	
Χάρων, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἀποσπ. Ἱστορικ.	—	—		
Χίων	—	—	353	
Χιωνίδης, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	—	—		
Χοιρίλος ὁ Ἀττικός, τραγικός	—	—	523	
Χοιρίλος ὁ Σάμιος, ἐπικός. Ἐκδ. Nāke	—	—		
Χοιροβοσκός, γραμματικός. Ἐκδ. Γαισφόρδου	—	590;	500	
Χρυστόδωρος, ποιητής. Ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ	—	—		
Χρύσιππος, φιλόσοφος	—	—	240	
Χρύσιππος Τυανεύς (παρ' Ἀθηναίῳ)	—	—		
Ψελλὸς Μιχαήλ	—	—	1150	
Ὠριγένης, ἐκκλησιαστικός	—	—		
Ὠρίων Ὁρθαῖος, γραμματικός	—	230	450	
Ὠρος, γραμματικός (λύσεις προτάσεων Ἡρωδιανῶν κτλ.)	—	—		
Ὠφελίων, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	380			

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΣΥΝΤΕΤΜΗΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Α. Β. = 'Ανέκδοτα Βεκκέρου.
 Α. Σ. = 'Αγγλο-Σαξωνικός, ἴ, ὄν.
 'Αδαμ. = 'Αδαμάντιος.
 ἄδοκ. = ἄδοκίμος.
 'Αθήν. = 'Αθηναίος.
 ἄθρ. = ἄθροιστικός, ἴ, ὄν.
 Αἰλ. π. Ζ. = Αἰλιανῷ περὶ Ζῴων.
 Αἰλ. Π. 'Ιστ. = Αἰλιανῷ Ποικίλῃ 'Ιστορίᾳ.
 Αἰολ. = Αἰολικός, ἴ, ὄν.
 Αἰσχύλ. = Αἰσχύλος.
 Αἰσχίν. = Αἰσχίνης.
 αἰτ. = αἰτιατική.
 ἄκλ. = ἄκλιτος, ὄν.
 'Ακουσ. = 'Ακουσίλαος.
 'Αλεξ. = 'Αλεξίς.
 'Αλέξ. Διτ. = 'Αλέξανδρος Διτωλός.
 'Αλέξ. 'Αφρ. = 'Αλέξανδρος 'Αφροδισιεύς.
 'Αλέξ. Τραλλ. = 'Αλέξανδρος Τραλλιανός.
 'Αλεξ. ἡ 'Αλεξανδρ. = 'Αλεξανδρεὺς, ('Α)ε
 ξανδρεωτικός).
 'Αλκ. = 'Αλκάος.
 'Αλκ. Μεσσ. = 'Αλκαῖος Μεσσήνιος ἐν τῇ 'Αν-
 θολογίᾳ.
 'Αλκιδάμ. = 'Αλκιδάμας.
 'Αλκίφρ. = 'Αλκίφρων.
 'Αλκμ. = 'Αλκμάν.
 ἄλλ. = ἄλλοι, ἀλλαχού.
 Amer. Inst. = American Institution.
 'Αμεψ. = 'Αμειψία.
 'Αμμών. = 'Αμμώνιος.
 ἀμετ. = ἀμετάβατον.
 ἀμφ. = ἀμφίβολος-ον.
 ἀναγν. = ἀναγνωστέον.
 'Ανακρ. = 'Ανακρέωντος (γνήσια ἀποσπά-
 σματα).
 'Ανακρέωντ. = 'Ανακρέωντεια (νόθα).
 'Ανάν. = 'Ανάσιος.
 'Αναγ. = 'Αναξαγόρας.
 'Ανδοκ. = 'Ανδοκίδης.
 'Ανέκδ. 'Οξ. = 'Ανέκδοτα 'Οξωνιακά Κραμήρου.
 'Ανθ. Π. = 'Ανθολογία Παλατινή.
 'Ανθ. Πλαν. = 'Ανθολογία Πλανούδου.
 'Αντίγ. Καρ. = 'Αντίγονος Καρύστιος.
 'Αντ. Λιβ. = 'Αντώνιος Λιβεράλις.
 ἀντιθ. = ἀντιθετος, ὄν.
 'Αντίμ. = 'Αντίμαχος.
 'Αντιφ. = 'Αντιφών.
 'Αντιφάν. = 'Αντιφάνης.
 ἀνώμαλ. = ἀνώμαλος, ὄν.
 ἀνών. = ἀνώνυμος.
 ἄορ. = ἄοριστος.
 ἀπαρέμφ. = ἀπαρέμφατος.
 ἀποδ. = ἀποθετικὸν ῥῆμα.
 ἀπολ. = ἀπολύτως.
 'Απολλιδ. = 'Απολλιδωρος.
 'Απολλ. Ρόδ. = 'Απολλώνιος Ρόδιος ('Αργο-
 ναυτικά).
 'Απολλ. Δύσκ. = 'Απολλώνιος Δύσκολος.
 'Απολλ. Λεξ. = 'Απολλωνίου Λεξικὸν 'Ομη-
 ρικόν.
 'Απολλιν. = 'Απολλινάριος.
 'Αποσπ. 'Ηρακλεωτ. = Fragmenta Hercu-
 lanensia (Scott. Oxford).
 'Αποστ. = 'Αποστόλιος (Μιχαήλ).
 'Αππ. = 'Αππιανός.
 ἀπρόσ. ὀπρῶσπον.
 ἀπρῶσπ. = ἀπρῶσπως.
 'Αρατ. = 'Αρατος.
 ἀριθμ. = ἀριθμός.
 'Αριστ. = 'Αριστάρκτος.
 'Αριστέ. = 'Αριστέας.
 'Αριστείδ. = 'Αριστείδης ὁ ῥήτωρ.
 'Αριστ. = 'Αριστοτέλης.
 'Αριστ. 'Αθ. Πολ. = 'Αριστοτέλους 'Αθηναίων
 Πολιτεία.

'Αρκάδ. = 'Αρκάδιος.
 'Αρποκρ. = 'Αρποκρατίων.
 ἄρρητ. ἄρρητον.
 'Αρρ. 'Αρριανός.
 'Αρρ. 'Αν. = 'Αρριανῷ 'Ανάβασις 'Αλεξάνδρου.
 'Αρρ. 'Επίκτ. = 'Επικτήτου Διατριβαί παρ'
 'Αρριανῷ.
 ἄρσ. = ἄρσενικόν.
 'Αρτεμίδ. = 'Αρτεμίδωρος.
 ἄρχ. Λεξ. = ἄρχαία Λεξικά.
 'Αρχιδ. = 'Αρχιλόχος.
 'Αρχιμήδ. = 'Αρχιμήδης.
 'ΑΣι. = 'ΑΣιος.
 'ΑΣτυδ. = 'ΑΣτυδάμας.
 'Αττ. = 'Αττικῶς ἢ 'Αττικόν.
 'Αττ. Ναυτ. = 'Αττικὸν Ναυτικόν ὑπὸ Βοικ-
 χίου.
 Ahiensis Αἰολ. ἄ. = Ahiensis περὶ Αἰολικῆς
 Διαλέκτου.
 Ahiensis Δωρ. δ. = Ahiensis περὶ Δωρικῆς δια-
 λέκτου.
 αὐξ. = αὐξήσις.
 'Αχιλλ. Τάτ. = 'Αχιλλεύς Τάτιος.
 ἄχρ. = ἄχρηστος, ὄν.
 Βαθρ. = Βαθρίας ἢ Βάθριος.
 Βαχυλ. = Βαχυλίδης.
 Βαστ. 'Επιστ. Κριτ. = Βαστ. 'Επιστολή Κριτική.
 Βατραχομ. = Βατραχομουμαλία.
 Βεντλ. Φάλαρ. = Βέντλεϋ περὶ Φαλάριδος.
 Βοικχ. Π. Οἶ. = Βοικχίου (Böckh) Πολιτικὴ
 Οἰκονομία 'Αθηναίων.
 Βοιωτ. = Βοιωτικός, ἴ, ὄν.
 Boisson. 'Αν. = Βοασσονάδου 'Ανέκδοτα.
 Blomf. = Βλώμφ. = Βλώμφιλδ.
 Βουτεμ. Λεξ. = Βουτεμάνου Λεξιλόγος.
 Βουτεμ. Δ. Γ. = Βουτεμάνου Διεξοδική Γραμ-
 ματική.
 Βουτεμ. 'Ανώμ. ῥήμ. = Βουτεμάνου ἀνώμαλα
 ῥήματα.
 Βυζ. = Βυζαντινός.
 Γ. Παχυμ. = Γεώργιος Παχυμέρης.
 Γαλην. = Γαληνός.
 γεν. = γενική.
 Γεωπ. = Γεωπονικά.
 Γλωσσ. = Γλωσσάρια 'Ενρ. Στεφάνου (ἐν Πα-
 ρισίοις 1573).
 Γοργ. = Γοργίας.
 Γρηγ. Ναξ. = Γρηγόριος Ναζιανζηνός.
 Γρηγ. Νυσσ. = Γρηγόριος Νύσσης.
 Γρηγ. Κορίνθ. = Γρηγόριος Κορίνθου.
 Γραμμ. = Γραμματικοί.
 Διον. 'Αλ. = Διονύσιος 'Αλικαρνασσεύς.
 Δ. Κάσσ. = Δίων Κάσσιος.
 Διον. Περ. = Διονύσιος Περιηγητής.
 Διδδ. Σικ. = Διδδωρος Σικελιώτης.
 δηλ. = δηλαδή.
 Δημ. = Δημοσθένης.
 Δημάδ. = Δημάδης.
 Δημήτερ. Φαλ. = Δημήτριος Φαληρέας.
 Δημόκρ. = Δημόκριτος.
 Δημιών. = Δημιώνας.
 διάθ. = διάθεσις.
 δικατ. = δικατολόγητος, ὄν.
 Δελν. = Δελιναργος.
 Διογ. Α. = Διογένης 'Αλαίριος.
 Διοσκ. = Διοσκορίδης.
 δισύλλ. = δισύλλαβος, ὄν.
 Δίφιλ. = Δίφιλος (ὁ κωμικός).
 Δίφιλ. Σίφρ. = Δίφιλος Σίφριος.
 Δοναλ. Ν. Κρατύλ. = Δοναλδῶνος Νέος Κρα-
 τύλος.
 δοτ. = δοτική.
 Δράκ. = Δράκων γραμματικῆς.
 δοκ. = δοκός.
 Δωρ. = Δωρικός, ἴ, ὄν.

ἐγκλ. = ἐγκλιτικός.
 'Εκατ. = 'Εκαταῖος.
 'Εκφαντ. = 'Εκφαντίδης.
 ἐκκλ. = ἐκκλησιαστικός, ἴ, ὄν.
 'Ελμστ. = 'Ελμστέους.
 'Εμπεδ. = 'Εμπεδοκλής.
 'Εμστ. = 'Εμστερούσιος (εἰς Λουκιανὸν καὶ
 Πλούτον 'Αριστοφάνους).
 ἐν. = ἐνικός, ἴ, ὄν.
 ἐνεργ. = ἐνεργητικός, ἴ, ὄν.
 ἐνεστ. = ἐνεστώς.
 ἐνθ' ἄν. = ἐνθ' ἁνιστέρω.
 'Επ. = 'Επικός, ἴ, ὄν.
 ἐπεκτ. = ἐπεκτεταμένος, κατ' ἐπέκτασιν.
 'Επικ. = 'Επικουρος.
 'Επιγρ. = 'Επιγραφή.
 'Επιγράμ. = 'Επιγράμμα.
 'Επιγράμ. = 'Επιγράμματα.
 'Επιγράμ. ὁδίσπ. = 'Επιγράμματα ὁδίσπ. τοι.
 'Επιγράμ. 'Ομ. = 'Επιγράμματα 'Ομήρου.
 'Επιγρ. Κῶ = 'Επιγραφαὶ τῆς Κῶ (Paton καὶ
 Hicks, Oxford).
 ἐπιφ. = ἐπιφώνημα.
 'Επιχαρμ. = 'Επιχαρμος.
 'Εργ. = 'Εργα.
 'Ερατοσθ. = 'Ερατοσθένης.
 Hell. J. = Hellenic Journal (Macmillan).
 'Ερμης. = 'Ερμυστινάξ.
 ἑτερόκλ. = ἑτερόκλητος.
 ἑτερογ. = ἑτερογενής, ἐς.
 'Ερμυ. = 'Ερμυγίνης.
 'Ετυμ. Γουδ. = 'Ετυμολογικὸν Γουδιανόν.
 'Ετυμ. Μεγ. = 'Ετυμολογικὸν Μέγα.
 Εὐδοκ. = Εὐδοκία.
 Εὐκλ. = Εὐκλείδης.
 εὐκτ. = εὐκτική.
 Εὐνάπ. = Εὐνάπιος.
 Εὐρ. = Εὐριπίδης.
 Εὐστ. = Εὐστάθιος.
 εὐχρ. = εὐχρηστος, ὄν.
 ἐφετ. = ἐφετικός.
 εὐφων. = εὐφωνικός.
 Ζωναρ. = Ζωναρῆς.
 Ζώσιμ. = Ζώσιμος.
 'Ηλιόδ. = 'Ηλιόδωρος.
 'Ηρακλ. λειψ. = 'Ηρακλείτου λείψανα (Heraclitae Oxford).
 'Ηρδ. = 'Ηρόδοτος.
 'Ηρώδ. 'Αττ. = 'Ηρώδης ὁ 'Αττικός.
 'Ηριν. = 'Ηριππος ἢ ποιήτρια.
 'Ηρωδιαν. = 'Ηρωδιανός.
 'Ησ. = 'Ησίοδος.
 'Ησύχ. = 'Ησύχης.
 'Ηραιστ. = 'Ηραιστίνων.
 θαμιστ. = θαμιστικός.
 Θωμ. Μάγ. = Θωμάς Μάγιστρος.
 Θεμιστ. = Θεμιστίας.
 Θεοδώρητ. = Θεοδώρητος.
 Θέογν. = Θέογνις.
 Θεοφ. Κοντιν. = Θεοφάνης Κοντινουῦτος (ἐν
 τῇ Βυζαντινῇ 'Ιστορίᾳ).
 Θεόκρ. = Θεόκριτος.
 Θεολ. 'Αριθμ. = Θεολογούμενα 'Αριθμητικά.
 'Εκδ. Ast. Lips. 1817.
 θηλ. = θηλυκόν.
 Θερλ. 'Ιστ. = Θερλίου 'Ιστορία τῆς
 'Ελλάδος.
 Θουκ. = Θουκυδίδης.
 'Ιακ. Α. Π. = 'Ιακώφιος (Ψ) εἰς τὴν Παλατι-
 νὴν 'Ανθολογίαν.
 'Ιακ. 'Ανθ. = 'Ιακώφιος εἰς τὴν 'Ανθολογίαν
 Προυγκίου.
 'Ιακ. 'Αχ. Τάτ. = 'Ιακώφιος εἰς 'Αχιλλεία
 Τάτιον.
 'Ιάμβλ. = 'Ιάμβλιχος.

A

A—a.

Α α. ἄλφα, τὸ, ἄλ., πρῶτον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφάβητου· ἔστιν ὡς ἀριθμητικόν, α' = εἰς καὶ πρῶτος, ἄλλα α = 1000 ἢ χίλιος, ἢ, ὅν· μετὰ διαιρετικῶν σημείων, (ἄ) ἢ μετὰ γραμμῆς εὐθείας ἐπ' αὐτοῦ (ἄ) σημαίνει μύριοι (10,000). "Ἡρων Νεωτ. 169, 4 καὶ ἄλλ. Ἐἰς χειρόγραφα τινα τὸ πρῶτος, η, ον, εὔρηται γεγραμμένον α, αη, αη· ἢ γενικὴ αου, αη καὶ ἡ δοτ. αη, αη κτλ.—Τὸ μακρὸν ἄ διαφέρει τοῦ βραχέος ἄ, οὐχὶ κατὰ εἶδος, ἀλλὰ κατὰ ποσόν, ἥτο δὲ ευφώνησιν τῶν ἄλλων μακρῶν φωνηέντων· «αεὐφώνωτατον τὸ ἄλφα ὅταν ἐντείνηται· λέγεται γὰρ ἀνοιγομένου τοῦ στόματος ἐπὶ πλείστον, καὶ τοῦ πνεύματος ἀνω φερομένου πρὸς τὸν οὐρανόν», Διονυσ. Ἁ. τόμ. Ε', σ. 75, 12. ἔκδ. Γεσκιου. Ἡ καταχρ. ἀφθόγγος α ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ Λατινικὸν ἄ μακρὸν.

Α, εἰδικὸν ὄνομα ἐνὸς τῶν δέκα δικαστηρίων τῶν Ἀθηνῶν, γεγραμμένον πυρρῷ βάμματι ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ δικαστηρίου, Σχολ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 277. Καὶ ἐπὶ τῆς δέλτου καὶ τῆς βῆθου τοῦ ἐν τῷ δικαστηρίῳ τοῦτ' ἀρχαῖον δικαστοῦ ἦν ἐγγεγραμμένον τὸ στοιχεῖον Α. (Διελθ. Ἑφημ. Νομισμ. Ἀρχ. τόμ. Α', σ. 63).—Τὰ ἄλλα ἐννέα δικαστήρια καὶ οἱ δικάζοντες ἐλάμβανον τὰ ἀνάλογα στοιχεῖα Β, Γ, κτλ. μέχρι τοῦ Κ.

6) ἐπὶ τῶν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν νομισμάτων Ἀρσινόης τῆς Β', συζύγου Πτολεμαίου Β', τοῦ Φιλαδέλφου, τὸ Α σημαίνει τὸ πρῶτον ἔτος ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς βασιλίσσης ταύτης καὶ τῆς ἀποθνήσκουσας αὐτῆς· ἐπὶ τῶν νομισμάτων ταύτων ὑπάρχουσιν ἐν τῇ αὐτῇ σημασίᾳ καὶ τὰ γράμματα Β—Ω, ΑΑ—ΩΩ καὶ ΑΑΑ, ΒΒΒ, ἐπὶ πενήντα καὶ ἑπτὰ, λήγοντα ἀκριβῶς εἰς τὸ ἔτος τοῦ θανάτου Πτολεμ. Β', τοῦ Ἰουλιανῆτος (ἀνακλ. Ι. Σφόρωνου). **γ)** Α = ἀσάριον, ἐπὶ νομισμάτων τῆς Λακεδαιμόνους, Imhoof Griech. Münzen, 686.

δ) Α = ἀσάριον ἡμισυ, ἐπὶ νομισμάτων τῆς Τόμης, Imhoof Z. 3. 687.

ε) Α, ΑΑ καὶ ΑΑΑΑ, διακριτικὰ γράμματα θέσεων καὶ εἰσητηρίων ἀρχαίων Ἑλλ. θεάτρων, ἴδια δὲ τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου ἐν Ἀθῆναις καὶ τῆς ἐν αὐτῇ συνερχομένης ἐκκλησίας (Διελθ. Ἑφημ. Νομισμ. Ἀρχ. τόμ. Α', σ. 37 καὶ ἔξ.).

ζ) ὡς ἀστρονομικὸν σημεῖον σημαῖον τὴν σελήνην, (I. F. Friederich Die Weltkörper, σ. 17).

Τροπικῶς τὸ Α (ἄλφα) σημαίνει τὴν ἀρχὴν ὡς ἐν τῇ Κ. Δ. «Ἐγὼ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος». Ἀποκάλ. Ἰωάν. Δ', 8, καὶ 11.—ΚΔ', 6. ΚΒ', 13.

Μεταβολαὶ τοῦ ἄ: 1) Αἰολ., ἄ ἀντὶ ε, ἐν τισιν ἐπιρρήμασι χρόνου καὶ τόπου, ἄλλοτα ἀντὶ -τε, ἔνερθα ἀντὶ -θε, Διηρησ Αἰολ. δ. σ. 74.

2) ἀντὶ τοῦ ο, ὑπα-δεδορῆμακεν, Σαμφ. 2, 10, πρβλ. Ἀλκαί. 7. Αἰρησ:—ἀλλὰ τὸ ο συνηθέστερον κεῖται ἀντὶ τοῦ ἄ· ἴδ. στοιχ. ο.

2) Δωρ., ἄ ἀντὶ τοῦ ε, ὡς ἐν τῇ Αἰολ., ἄλλοκα ἀντὶ -τε, ἄνωθα ἀντὶ -θε ἢ -θεν, γα ἀντὶ γε.

3) ὡσαύτως ἐν τῇ ῥίζῃ λέξων: Ἀρταμῖς ἀντὶ Ἀρτεμῖς, ἄτερως ἀντὶ ἔτερος, ἰαρός ἀντὶ ἱερός, τράφω, στράφω, τράχω, ἀντὶ τρέφω, στρέφω, τρέχω, φρασὶ ἀντὶ φρεσὶ, κτλ. Διηρησ Δωρ. δ. σ. 113 ἔξ.

γ) ἀντὶ τοῦ ο, εἰκατὶ (ῥεῖκατῖ) ἀντὶ εἰκοσι· ἀλλὰ συνηθέστερον τὸ ο ἀντὶ τοῦ α, ἴδ. στοιχ. ο. Αἰρησ σ. 119.

3) Ἰων., ἄ ἀντὶ ε, ὡς μέγα-θος ἀντὶ μέγεθος:—τοῦναντίον ε ἀντὶ ἄ, ἴδ. στοιχ. ε.

β) ἄ ἐνίοτε γίνεσθαι ἢ ἐν τοῖς ἀριθμητικοῖς: διπλήσιος, πολ-λαπλήσιος ἀντὶ διπλάσιος, πολλαπλάσιος, κτλ.

γ) ἐν τισι λέξεσι τὸ α κεῖται ἀντὶ τοῦ η, οἶον: λέλαμμαι ἀντὶ λέλημμαι, λάβομαι ἀντὶ λήβομαι, μεσαμβρόη ἀντὶ μεσημ-βρία, ἀμφιο-βάτω, -βάσῃ, ἀντὶ ἀμφοιβήτω, -ήτῃσι Διελθ. Ἑφημ. σ. xxxiv.

δ) ἄ ἀντὶ ο, ὡς ἀρρωδέω ἀντὶ ὀρρωδέω, Ἰεροδ. II. Μεταβολαὶ τῶν ἄ:

1) ἄ εὔρηται σταθερῶς ἐν τῇ Αἰολ. καὶ Δωρ. (ὡς

καὶ ἐν τῇ Λατιν.) ἀντὶ Ἰων. η, ἐν ᾗ ἢ Ἀττ. διὰ τὸς ἀκόλου-θεῖ ὅτε μὲν τὴν Ἰωνικὴν, ὅτε δὲ τὰς παλαιότερας διαλέκτους· διότι οὐδεμία σχεδὸν ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι οἱ εἰς α τύποι εἰσὶν οἱ παλαιότατοι. Δύναται δὲ νὰ τεύῃ ὡς γενικὸς κανὼν ὅτι ἡ Ἰων. γίνεσθαι ἄ Αἰολ. καὶ Δωρ. ἐν ταῖς καταλήξεσι τῆς α' κλι-σεως, ὡς πύλα, Ἀτρεΐδας, κτλ. ἀντὶ πύλη, Ἀτρεΐδης, κτλ., ὡς καὶ ὁποῦδήποτε τὸ η κεῖται ἀντὶ τοῦ α ἐν τῇ ῥίζῃ ἢ ἀρ-χικῇ τινι τύπῳ, ὡς θνάσκω ἀντὶ θνήσκω (√ θαν), μνᾶμα (√ μνα), εὐ-άνωρ (ἀνῆρ), ἀλκάεις (ἀλκά), κτλ. ἀλλ' ὅταν τὸ η προέρχεται ἐκ τοῦ ε ἢ εἰ, τότε διατηρεῖται ἐν τῇ Αἰολ. καὶ Δωρ. ὡς ἡρχόμεν (έρχομαι), ἀλλ' ἀρχόμεν (ἀρχομαι), μᾶτηρ (√ μά-τερ), κτλ.: πολλαὶ ὁμοίαι ἐξαιρέσεις ἀπαντῶσιν· ἴδ. περὶ τοῦ ὀλου ζητήματος τὸν Διηρησ Αἰολ. δ. σ. 84—88. Δωρ. δ. σ. 127—153.

6) τοῦναντίον, ἐν τῇ Δωρ., τὸ αε καὶ αει κατὰ τὴν κλίσιν τῶν εἰς ἄω ῥημάτων δὲν συναίρ. εἰς ἄ, ἀλλ' εἰς η, ὡς ἐνίκη ἀντὶ -ἄ, ὄρῃς ἀντὶ -ἄς, Διηρησ Δωρ. δ. σ. 196· οὐ-τως αη· ὡς: ἔκχ' ὄρῃ ἀντὶ ὅταν ὄρῃ, Ἐπιχ. 10. Διηρησ:—ὡσαύτως ἐν κράσει, ὡς τήμιᾳ ἀντὶ τὰ ἐμίᾳ, κήγῳν ἀντὶ καὶ ἐγῶν, κτλ. Διηρ. σ. 221.

γ) ἐν τῇ Δωρ., αο καὶ αω συναίρουνται οὐχὶ εἰς ω, ἀλλ' εἰς ἄ, ἴδ. στοιχ. ω.

δ) ἐν τῇ Αἰολ., ἐνίοτε εὔρηται αὖ ἀντὶ τοῦ Δωρ. ἄ, ὡς θνα(σκω) ὀντὶ θνάσκω (θνήσκω), Διηρησ Αἰολ. δ. σ. 96:—Λοκρ. ἀντὶ ε, ὡς ἀμᾶρα, ἀντὶ ἡμῆρα, φάρω ἀντὶ φέρω, Hicks, Inscri. 63:—ἴδ. ὡσαύτ. ἀεῖ, ἀετὶς.

2) ἐν τῇ Ἰων. ἱαλ., τὸ η ἀντὶ τοῦ ἄ εἶναι οὕτως ἰδιόζων ὅσον καὶ ἐν τῇ Αἰολ. καὶ Δωρ. τὸ ἄ ἀντὶ τοῦ η· οὕτως ἐν τῇ α' κλίσει σοφῆ, -ης, -η, -ην, Ἀρι-σταγόρης, (-εω), -η, -ην· ἀλλ' ὅταν ἡ ὀνομαστικὴ λήγῃ εἰς ἄ, ἡ μεταβολὴ γίνεσθαι μόνον ἐν τῇ γεν. καὶ δοτ., ἀλῆθεια, -ης, -η, -αν· ὡσαύτως ἐν πολλαῖς συλλαβικαῖς ἢ καταληκτικαῖς μετα-βολαῖς, ὡς θώρηξ, -ηκος, Σπαρτιήτης, ἀνιήρος, λάθρη, λήην, κτλ., καὶ ἐν πολλαῖς λέξεσιν, ὡν πίνακα (ὡς ἐν χρήσει παρ' Ἱεροδότῃ) παρέχει ὁ Διηρόδ. Ἱεροδ. Διελθ. σ. vii καὶ ἔξ.

α, ὡς ἀχώριστον προθετικὸν μόριον ἐν συνθέσει: I

α στερετικόν, ἐκφράζον ἔλλειψιν, στίρησιν, ἀπουσίαν, ὡς τὸ Λατιν. in-, καὶ τὸ Ἀγγλικόν un-· οἶον, σοφός, ἀσφός (περὶ τῆς ῥίζης ἴδ. ἀν-, ἀνα-). Ἐνίοτε ὑπονοεῖ μομφήν, ὡς ἀδουλία, = δυσδουλία, κακὴ σκέψις, ἀπερισκεψία· ἀπρόσω-πος, κακοπρόσωπος, δυσειδής, —ἔπερ προέκυψε κυρίως κατὰ ὑπερβολήν: = βουλή ἥτις δὲν εἶναι βουλὴ, δηλ. κακὴ·—πρό-σωπον οὐχὶ καλλίτερον καὶ τοῦ μὴ ὑπάρχοντος, δηλ. ἀπὸ τὸ τί-ποτε, τοῦτ' ἐστὶ, δυσειδής· πρβλ. ἀδωρος. Τοῦτο τὸ σ ἐπανίως προηγείται φωνήεντος, ὡς ἐν τοῖς ἀ-άτος, ἄ-ατος, ἀήθης, ἄοκνος, ἄόλος, ἄοπτος· συχνότερον εὔρηται πρὸ βασίλεις, ὡς ἄατος, ἀήσθητος, ἄοπλος, ἀόρατος, ἀόριστος, αὔδρος, αὔρος· περιπτώσεις τινὲς δὲν εἶναι παρὰ τὴν ἀνωτάτην τὴν F, ὡς π. γ. αἰδέερος, αἰδέης, αἰδέηλος, αἰδῖρος, αἰστος, ἀέκων, ἀελλπτος, ἀεργος, ἀεικός: ἐνίοτε α τὰ τοῦτα συμ-πτύσσεται ἢ συγχινεῖται μετὰ τοῦ ἐπομένου φωνήεντος, ὡς ἄκων, ἀργός (ἀεργός): ἀλλὰ πρὸ φωνήεντος συνηθέστερον εἶναι τὸ αν-. Συμμετρῶς δὲ πρὸς τὸ ἐπίρρημα ἀνευ, ὡς ἐπὶ ὅσα σχημα-τιζόμενα δι' αὐτοῦ συνάπτονται συχνάκις γενικῇ, οἶον: ἀλαμι-πὲς ἡλίου, ἀνατος κακῶν, = ἀνευ λήψεως ἡλίου, ἀνευ ἄτης κακῶν, μάλιστα παρὰ τοῖς Τραγ., Σολλ. Mel. σ. 137. Εὔρη-ται δὲ μόνον ἐν συνθέσει μετ' ὀνομάτων· ἐπειδὴ ὅσα ῥήματα ἔχουσιν αὐτὸ εἶναι πάντοτε παράγωγα, Σκαλιγ. παρὰ Λοβ. Φρυν. 266· πρβλ. ἀδουλέω, ἀγνοέω, ἀνήδομαι, ἀτίζω.

II. α ἀφροστικόν: ἄ- ἢ ἄ- σημαῖον ἐνωσιν, μετοχήν, ὁμοί-τητα, ὁρβότερον μετὰ δασείας πνεύμ., ὡς ἐν τοῖς ἀθρόος, ἄσας, ἀλλὰ συνήθως μετὰ ψιλοῦ, οἶον ἀκοίτις, ἀλογος, ἀδεελφός, ἀτάλαντος, ἀκόλουθος, πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 403C. Ἀναλογί

πρὸς τὸ Σανσκρ. sa -, sa m - (Λατ. e u m), ὃν πιθανῶς συγγενὲς τῷ ἑπύρρ. ἑμα (β' ἰδ.) καὶ ἐνίοτε λαμβάνει τὴν μορφήν ὅ, ὡς ἐν τοῖς ὁπατρος, ὁγάστριος, ὀζυξ. Κουρτ. Έλλ. Έτυμ. ἀρ. 598.

III. α ἐπιτακτικόν, ἐπιτείνειν τὴν δύναμιν τῶν συνθέτων· λέγεται δὲ ὅτι ἀναλογεῖ πρὸς τὸ ἐπύρρ. ἄγαν = λαλ, πᾶν, σφόδρα. II χρῆσις τοῦ α τούτου λαλ ἀτόπως ἐξετάθη ὑπὸ τῶν παλαιῶν γραμματικῶν· πολλὰ λέξεις, αἱ φέρουσιν ὡς παραδείγματα, φαίνονται οὕσαι ἴδια αὐτῶν ἐπινοήματα, ὡς ἄγονος, ἀγύμναστος, ἀντὶ πολύγονος, πολυγύμναστος, Βαλκ. Ἀδ. σ. 214. Λέξεις τινὲς ὑπὲρβηται εἰς τούτῳ τῷ α, αἵτινες ἀνήκουσιν εἰς τὸ α στερητικόν, ὡς π. χ. ἀδάκρυτος, ἀθέσφατος, ἀέυλος (ὑρ. τὰς λέξ.)· καὶ ὅπου δὲ μένει, ὡς ἐν τοῖς ἄσκιος, ἀτελής, ἀσπερχές, ἀσκελές, κτλ., δυνάμεθα νὰ ἀμφισβητήσωμεν ἂν τὸ α εἶναι πλέον τι ἢ ἀπλή τροποποίησις τοῦ α ἀθροιστικοῦ.

IV. α εὐφωνικόν, εἰς ὀλίγας τινὰς λέξεις, ἰδίως Ἰων. καὶ Ἀττ. τίθεται ἀπλῶς γάρν εὐφωνίας, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πρὸ ὅσων συμφωνῶν, ὡς ἀδληχρός, ἀσπαίρω, ἀσταρίς, ἀστεροπή, ἀντὶ βληχρός, σπαίρω, σταφίς, στεροπή, ἀλλ' ὡσαύτως καὶ πρὸ ἑνὸς μόνου, ὡς ἀμείρομαι ἀντὶ μείρομαι καὶ ἀκούω, πρὸλ. κοῦω. ἑναχοῦ δὲ καὶ πρὸ φωνηέντων ἰδ. ἀείδω, ἀείρω, ἀέζω. [ἃ εἰς πᾶσας τὰς περιπτώσεις ταύτας, πλὴν ὅπου ἡ θέσις μεταβάλλει τὴν ποσότητα. Ἐν τούτοις ἐπιθετα ἀρχόμενα ἀπὸ τριῶν βραχυῶν συλλαβῶν ἔχουσιν ἂν ἐν δακτυλικῷ μέτρῳ, ὡς ἀδάματος, ἀθέμιτος, ἀκάματος, ἀπάλαμος, ἀπαράμυθος (ἔρα τὰς λέξ.). Ἐν ἐπὶ, τῇ ἀθάνατος, μετὰ τῶν παραγῶν αὐτοῦ, ἔχει ἂν ἐν παντὶ μέτρῳ, ὥστε ὅλ' ἐσφάλλετο τις θεωρῶν αὐτὴν βραχύν. Πασ. Εὐρ. Μῆδ. 139, Έμμελ. Ἀριστοφ. Ἀρχαρ. 47.]

α, ἐπιφώνημα ἐν χρήσει πρὸς ἐκφράσιν ποιητικῶν συγκινήσεων, ὡς τῷ Ἀστ. καὶ Ἀγγλ. αὐτὸ παρ' Ὁμ. πάντοτε ἂν δειλὲ, ἂν δειλῶ, ἂν δειλοῖ. Ἰλ. Α. 441, 452, Ρ. 413. Ὁδ. Υ. 355, καὶ ἄλ. Ὡσαύτως παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1087, κτλ. ἂν μῆδ' αὖτως Σοφ. Φ. 1300, Πρὸλ. Ο. Τ. 1147. ἂν μάκαρ Σουλ. Έπιγρ. 401. ἐνίοτε διπλοῦν, ἂν ἂν Αἰσχύλ. Πρ. 114, 566, κτλ. σπάνιον παρὰ ποιητῶν, Ἰλατ. Ἰππ. Μετ. 295 Α.

α ἢ αἰ. πρὸς ἐκφράσιν γέλωτος = χά, χά. Εὐρ. Κύκλ. 157. Ἀριστοφ. κτλ. «αἰ αἰ δασυνθέν γέλωτα δηλοῖ», Ἰσὺχ. καὶ Φῶτ. Πρὸλ. Meineke Πλάτ. Κωμ. Γρυπ. 2.

α, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἄρθρου ἢ II. α Δωρ. ἀντὶ τῆς ἀναγορ. ἀντιωνυμ. ἢ.

III. α Δωρ. ἀντὶ τῆς ἢ, θηλ. ὅτε. τοῦ ὅ. α, ἢ, Αἰολ. καὶ Βιωτ. ἀντὶ ἡώς, Αἰγῆος Διολ. δ. Φ. 121, 206 ἰδ. αἰ.

α ἢ αἰ. σύστημα ὕδατος, Φωτ. λεξ. Συναγωγή.

ἀάτος, ὀν. (ἄω) ἐν Ἰλ. μετὰ τῆς παραληγουσῆς μακρᾶς = ἀπαρδίστατος, ἀπαρδίστατος· νῦν μοι δημοσίου ἀάτον Στυγὸς ὕδωρ, ἐπειδὴ εἰς αὐτὸ οἱ θεοὶ ὤμνουν τοὺς ἰσχυροτάτους αὐτῶν ὄρνους. Σ. 271. II. Ἐν τῇ Ὁδ. μετὰ τῆς παραληγουσῆς βραχέως, μνηστήρεσιν δεθλον ἀάτον, Φ. 91. ἀέθλος ἀάτος ἐκτετέλειστος, Χ. 5, ὅπου συνήθως ἐξηγεῖται βλαβερός, ἐπικινδύνος· ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὁ Βουτυρῆνος (Λεξιλ.) πειρᾶται νὰ τηρήσῃ συγγενὴ σημασίαν, μὴ βλαπτόμενος, μὴ περιφρονούμενος, ἢ καταφρονούμενος.

III. Παρ' Ἀπ. Ροδ. 2, 77. κάρτος ἀάτον = ἰσχυρὸς ἀήττητος, ἀμαχος. (Κατ' ἀρχὰς ἦτο ἀάφατος, ὅπου καταφρονεῖται ἐν τοῦ Λακων. τύπον ἀάδακτος, ἀναφρονούμενος ὑπὸ Ἰσὺχ. πρὸλ. ἀάω, ἀάτη.) ἀάδακτος, «ὀδδακτος, ἀάδακτος (Σικελία)», Ἰσὺχ. ἀάτης, ἔς. ἄβρυχτος. ἢ ὃν δὲν δύναται τις νὰ θρασύσῃ, ἰσχυρὸς, σκληρὸς. Ὁδ. Α. 575, Θεοκρ. 24, 121 κλπ. (ἐν ἀρχῇ ἀφάγης πρὸλ. ἄγνυμι). [Τὸ πρῶτον α βραχὺ ἐν Ὁδῳ. καὶ παρὰ Θεοκρ., ἀλλὰ μακρὸν παρ' Ἀπ. Ροδ. 3, 1251. Κόιντ. Σμυρ. 6, 596.]

ἀάδα. ἔνθα, λέξις Λακωνικὴ καὶ Ἰσὺχ.

ἀάδειν, «ὀχλεῖν, λυπεῖσθαι, ἀδικεῖν· ἀπορεῖσθαι, ἀστεῖν», καὶ Ἰσὺχ. ἀλλ' ἰδ. καὶ Σουῖδ. Ἀμφοτέρων ὅμως αἱ ἐρμηνεῖαι φαίνονται συγκεχυμέναι. Ἰσως σημαίνει «μὴ ἀρέσκειν».

ἀάδην, κόπρος χοίρου, «ὕδα κόπρος», Ἰσὺχ.

ἀάδης, ἀηδής, «ἀαδής (γλῶσσα. Βοστίου ἀαδὲρ) ἀηδής», Ἰσὺχ. Θίωκ. 296, ἔκδ. Γαισφύρου ἐν ὑποσημειώσει.

ἀάζω, μιλ. ἀάω, ἐκπνέω ἔχων τὸ στόμα ἀνοικτόν, ἐκπνέω θερμὴν πνοήν (χοινοῦλίζω), καθὼς ὅταν θερμαίνωμεν τὰς χεῖρας ἡμῶν· ἀντίκειται δὲ τῷ φυσῶ· φυσῶσι μὲν γὰρ ψυχρόν, ἀάζουσι δὲ θερμόν· ὃ μὲν γὰρ φυσῶν κινεῖ τὸν ἀέρα οὐκ ἀθρόω, ἀλλὰ διὰ στενοῦ τοῦ στόματος, ὃ δὲ ἀάζων ἀθρόον ἐκπνέει διὰ θερμόν. Ἀριστοτέλ. Πρὸλ. λδ' 7.

ἀάθι, = αὐτόθι, Λεξ. Κυρῖλλ. ἔκδ. Τίτμ.

ἀάθικτος, ὀν. ὃ, ἢ τὰς τῶν ἄθικτος· ἀφαιρετός, ἀβλαβής.

«ἀάθικτον, ἀφάρκτον, ἀβλαβές», Ἰσὺχ.

ἀακιδωτον, βέλος ἀνευ ἀκίδος. Λεξ. Κυρῖλλ. ἔκδ. Τίτμ. ἀακραγῆς, κόπρος χοίρου «σὺς κόπρος», Έτυμ. Ροδ. 1, 9. ἀακτος, ὃ, ἢ ἀβρυχτος, σῶος, ὑγιής· «ἀ-ακτον, ἀβρυχτον, ὑγιής», Ἰσὺχ.

ἀάλιον, «άτακτον, ἀκρατὲς ἄλιον δὲ τὸ μάταιον», Σουῖδ. ἴδε καὶ Φῶτ. καὶ Ἰσὺχ.

ἀάμινος, ὅος, ἢ ἔκτετριον, ἰσόθεργα, ἄρχ. Λεξ. ἀαναίμα, ἢ, «πολλὰ χεῖρα», καὶ Ἰσὺχ., ἀλλ' ἢ ἐρμηγία βεβαίως εἶναι ἐσφαλμένη· οἱ συντάξαντες τὴν «Κιβωτὸν» τῆς Κωνσταντινουπόλεως γράφουσι: «πολλὰ καὶ ἡ καρὶς», δηλ. ἐν πολλοῖς τόποις ἡ καρὶς (γαρίδα) οὕτω λέγεται, ὡς οὕσα ἀναιμος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α.

ἀάνδιχα, σδίχα, χωρίς, Λεξ. Κυρῖλλ. ἔκδ. Τίτμ.

ἀανής, ἔς. ὃ μὴ τελεσθῆσόμενος· ἀανές· οὐ τελεσθῆσόμενος· «ἀανής» χρησ[ι]μής. Ἰσὺχ.

ἀανία ἢ ἀάννα, ἢ εἶδος ἐνωτίου, Ἀλκμάν 113, Ἀριστοφ.

Ἀποστ. 567. Ἰσὺχ.

ἀάομαι ἴδε ἀάω.

ἀάπλετος, ὀν, ἔκταθεν Ἐπικ. ἀντὶ ἀπλετος, Κόιντ. Σμυρ. 1, 675.

ἀάπτως, ὀν. (ἀπτομαι) ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐγγίῃ· ἀνατάσχετος, ἀήττητος· χεῖρες ἀάπτοι, Ὁμ. (τὸ πλεῖστον ἐν Ἰλ. οἶον, Α. 567). Ἰσ. Έργ. κ. Ἡμ. 147, κήτος ἀάπτον, Ὁπ. Ἀλ. 5, 629.

ἀάρης, χρήσιμος, Έτυμ. Ροδ.

ἀās, αὔριον ἢ μεσοῦριον, γεν. τοῦ αα, = ἡώς, ὡς ὁ Ζηνὸς. ἀνεγίνωσκεν ἀντὶ ἡούς, ἐν Ἰλ. Θ. 470 (ὑρ. Σχολ. Ένετ.). Ἐν χρήσει παρὰ Βοιωτ. ὡς ἐπύρρ. Ἰσὺχ.

ἀασιφροσύνη, ἀασίφρων, παρὰ τοῖς γραμμ. ἀντὶ ἀσιφρ.

ἀάσχω, βλάπτω· «ἀάσκει, βλάπτει, φθείρει», Ἰσὺχ.

ἀασμός, ὃ. (ἀάω) ἐκπνοή, ἐκπνευσίς ἀόρου πνεύματος.

Ἀριστ. Πρὸλ. 31, 7.

ἀάσπετος, ἀάσχετος, ἔθ. τὰς λέξεις ἀσπετος, ἀσχετος.

ἀάστονος, «ἀάστονα, ἀνεύρριαντα», Ἰσὺχ.

ἀαται, ἔπ. ἀντὶ ἀεταί, ἐν τοῦ αω, κορέννυμι, Ἰσ. Ἀπ. 101.

ἀάταλος, ἀπλήρωτος, «ἀάτ[α]λε, ἀπλήρωτος», Ἰσὺχ.

α-άτος, συνηρ. άτος, ὀν. (αω, άται) ἀπλήρωτος, μετὰ γεν. άτος πολέμιο Ἰσ. Θειγ. 714. Ἰσ. Ἰσ. 388, μάχη άτόν περ έόντα Χ. 218. Πρὸλ. Βουτρ. Λεξιλ. ἐν λέξ.:—απολ., άτος ὕβρις, Ἀπ. Ροδ. 1, 459. II πρῶτη συλλ. ἐν τῷ άτος εἶναι βραχεία παρ' Ἰσὺχ., ἀλλὰ μακρὴ παρ' Ἀπ. Ροδ.]

άατος, ὀν παρὰ Κόιντ. Σμυρ. 1, 217, = άητος. Ἰδε τὴν λέξιν.

άάω, παλ. Ἐπικ. ῥίμα, ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ. ἐν τῇ ἐναργεῖ ἀορίστῳ άαα, συνηρ. άαα· μετὰ ἀσάμην, συνηρ. ἀσάμην, καὶ παλ. άάσθην· ὃ ἐνεστω ἐύρηται βύων ἐν τῷ γ' ἐν. τοῦ μέσου· άάται, Ἰλ. Τ. 91—129. Κυρίως = πίνομαι, βλάπτω· ἀλλὰ πάντοτε ἐν χρήσει ἐν σχέσει πρὸς τὸν νοῦν = παραπλάζω, διαφθείρω τὸν νοῦν τινος, τυρῶ τὰς φρένας αὐτοῦ· οὕτω περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ αἵνου, τοῦ ὕπνου, θείας καταδρομῆς, κτλ. άάαν μ' έταροί τε κακοί πρὸς τοῖσι τε ὕπνος Ὁδ. Κ. 68. άάε με δαίμονος αἶσα κακή καὶ ... οἶνος, Α. 61. φρένας άάσε οἶνω Φ. 290. άπαρ. άσαι, Αἰσχύλ. Ἀποστ. 428, μετοχ. άσας, Σοφ. Ἀποστ. 554:—οὕτως ἐν τῷ μέσ., Ἄτη ἢ πάντας άάται, Ἰλ. Τ. 91, 129:—Παθ. άάσθην Ἰσ. Έργ. καὶ Ἡμ. 281.

II. ὃ μέσ. άόρ. ἔχει ἀμετάβ. σημασίαν = έπραξα άφρόνως ἢ άνοήτως· άσάμην = άπεθλακώθην, έπλανήθην Ἰλ. 1, 116, 119, κτλ. άάσατο δὲ μέγα θυμῷ αὐτόδ. 537., Β. 340, καὶ γὰρ δὴ νῦ ποτε Ζεὺς άάσατο (κατ' Ἀρίσταρχ., ἐνῶ ἄλλοι άναγινώσκουσιν Ζῆν' άάσατο, δηλ. ἢ Ἄτη) Τ. 95. ἴδ. Σχολ. Ένετ., εἰ τί περ άσάμην, Ἀπ. Ροδ. 1, 1333. άσάμην ... άτην 2, 623· οὕτω καὶ παλ. άόρ., μέγ' άάσθην Ἰλ. Π. 685.—Πρὸλ. Βουτρ. Λεξιλ. ἐν λέξ. άάσαι. (Ένετύθεν ά-άατος, άτη, άνα-ατος. Έξ άρχῆς εἶχε τὸ δίγαμμα, άάάω, ἴδ. ἐν λέξ. άτη καὶ άά-ατος. Ὁ Ἰσὺχ. ὡσαύτως μνημονεύει λέξ. άγατάσθαι (ἢ ὃ. άφατάσθαι) = βλάπτεσθαι· καὶ άγάτημαι (ἢ ὃ. άφατήμαι) = βέδλαμαι). [II συνήθως προσοῖα εἶναι άάσεν, άάσδιην, μετοχ. άάσας· ἀλλὰ άάσαν Ὁδ. Κ. 68· άάσατο καὶ άά-σθην Ἰλ. ἐνῶ άνωτ. ἀλλὰ άάσατο Α. 340· άάσθην ὅμ. Ὁμ., εἰς Ἀθήμ. 247.]

άδ, ὃ πέμπτος μὴν τῶν Ἑβραίων. Λέξις Χαλδαϊκή. Καθ' Ἰσὺχ. ὃ μὴν οὗτος ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν Μακκεδονικὸν μήνα Ἰορ-παιόν, περὶ οὗ ἴδε Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πυλὴμ.

άδω, ἢ Δωρ. ἀντὶ ἡδῆ.

ἄδα, «τροχός ἢ βοή», λέγει δ' Ἰσὺχ. Κατὰ τὴν «Κιθωτόν», ἀντὶ τοῦ τροχός, γραπτὸν τάραχος.

ἄδαγχετρον, λεπτὸν, Ἰσὺχ.

ἄδαγνον, οὐ, τὸ λῆξις Μακεδονική = βόδον. «ἄδαγνα, βόδα» Μακεδόνες, Ἰσὺχ.

ἄδαδδών, λῆξις Ἑδραϊκή, σημαίνουσα ἔλεθρον, ἀπώλειαν. Ἐν τῇ Ἀποκαλύψει κεφ. θ'. 11 ἐρμηνεύεται Ἀπολλύων «τὸν ἀγγελοῦ τῆς ἀθύσου» ὄνομα αὐτοῦ Ἑβραϊστὶ Ἀδαδδών, καὶ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ὄνομα ἔχει Ἀπολλύων.

ἄδαδής, ἐς, δ' μὴ ἐπιστάμενος ἐπὶ βαδίζειν, Ἰσὺχ. Προλ. εἰς Ἀποστ. Πραξ. 404. «οἱ αἱ τὸ πῶλος ἀδαδής».

ἄδαζος, δ' μὴ βάζων, δηλ. δ' μὴ λαλῶν. «ἄδαδος, ἡσυχος, ἥρουν ἐσπερημένος τοῦ βάζειν, ὅ ἐστι λέγειν». Σουῖδ.

ἄδαθ, λῆξις Κυπριακή σημαίνουσα διδάσκαλον. Ἰσὺχ.

ἄδαθής, ἐς, (βάθος) οὐχὶ βαθύς. Ἀρρ. Τακτ. 5, 6. ἐπιφάνεια ἀδαθής, Σέξτ. Ἑμπ. σελ. 475. 5. Βεκκ.

ἄδαθματα, «στρέμματα» (δηλ. στραγγυλλίσματα). Ἰσὺχ., κατὰ Ῥαζην «ἔδος γλυκυσμάτων κατασκευαστῶν, ὅλον, πλακοῦντων καὶ ὑψηρῶν, ὅτινα φέρονται εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τὸ ἀπογευθῆναι».

ἄδαθμιδωτος, οὐ, (βαθμὶς), ἄνευ βαθμῶν ψευδ'-Ἄδαν. Δ. 1021B. «ἄδαθμιδωτος δοσολογία», ἀναφερομένη εἰς τὸ ἰσοβάθμιον τῶν τριῶν ὑποστάσεων.

ἄ-δαθρος, οὐ, δ' μὴ ἔχων βάθρον ἢ βάσιν «στύλῳν ἀδαθρων», Πισειδ. 144? Δ.

ἄδακῆς, (ἀδακῆς) εἶμαι ἄφρων. Ἑπ. ρῆμα ἐν χρήσει μόνον ἐν ἄρ., οἱ δ' ἀδάκῆσαν πάντες = εἶπον οὐδέν, δὲν ἔδωκαν προσήγην. Ὁδ. Δ. 249.

ἄδακῆως καὶ ἀδακῶς, ἐπέρρ. πρῶως, ἡσυχῶς. «ἀδακῆως αὖθις». Ἑτυμ. Μ. 2) ἀσυνέτως, Ποιητ.

ἄδακῆμιον, οὐος, ὃ, ἡ ἀσύνετος, ἄλως, Ἰσὺχ. καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. τόμ. Α', σ. 323.

ἄδακηνός, δ' μὴ ὁμιλῆσας γυναῖκα, Λεξ. Κυρῖλλ. «ἄδακηνός: τοὺς γυναῖκα μὴ ὁμιλῆσαντας». Βεκκ. Ἀνέκδ. τόμ. Α', σ. 323.

ἄδακῆς, ἐς, (βάθος) ἄφρωνος, Λατ. infans: ὅθεν παιδαγωγός, ἡ παιδαγωγία, ἀφ' ὧς φρήν Σαφ. 77 (ὅπου τὸ Μ. Ἑτυμ. ἔχει αἰτία. ἀδάκην) ἐπέρρ. -κῶς. Ἑτυμ. Μ.—Ὁ Ἰσὺχ. ἔχει καὶ ἀδακῆμιον καὶ ἄδαξ δὲ μνημονεύεται παρ' Εὐσταθίου 1494. 64.

ἄδακῆτον, ἀνεπίφθονον, Βεκκ. Ἀνέκδ. τόμ. Α', σ. 323.

ἄδακῆζομαι, ἀποθ. = ἀθακῶ. Ἀνακρ. 74. ἀδακίζομενος, σιωπῶν.

ἄδακῖον, τὸ ὑποκορ. τοῦ ἄδαξ, ὑπερ ἴδε.

ἄδακῖσκος, ὁ ὑποκορ. τοῦ ἄδαξ = μικρὸς λίθος ἢ ψῆφος χρήσιμος πρὸς ψηφοδέηματα. Λατ. tessera, tessella. Μοσχίων παρ' Ἀθ. 207 B.

ἄδακλῆ, ἡ ἄμαξ. Λεξ. Κυρῖλλ.

ἄδακο-εὐδής, ἐς, ἔχων σχῆμα ὄβαςος. Σχολ. Θεοκρ. 4. 61.

ἄδακῆτιον, «ἀνεπίφθονον (ἀδακῆτιον-Λάκωνες)», Ἰσὺχ.

ἄδακῆς ἢ ἀδ ἄκῆς, ὁ, ἄκλ.—ἐκ τοῦ Λατινικοῦ ab actis, ἀρχαιοφύλαξ, ὑπομηματιστής. Νεῖλ. Ἑπιστ. 2, 207, Θεοφίλ. ἀδάκτι. Λυδ. 220, 262, 22. 213. «ἄδ ἄκῆς μὲν ὄνομα τῷ φροντισματι, σημαίνει δὲ καθ' ἑρμηνείαν τὸν τοῖς ἐπὶ χρήμασι πραττομένοις ἐφεστῶτα».

ἄδακτον καὶ ἀδουκτον παρ' Ἰσὺχ., τὸ μὴ μακαριστίν.

ἄ-δακχευτος, οὐ=μὴ μεμνημένος εἰς τὰ βακχικά ἔργα, Ἑρ. Πάγκ. 472: ἐν γένει=ἀνευ χαρῆς παρὰ τῇ αὐτῷ. Ὁρ. 319. ἴδε Δουκ. Λατ. 3.

ἄδαλ = ἀδάλα. Ἑτυμ. Μ.

ἄδαλα, ἀδάλα, ἴδε ἀδάλε (παροξύτονον).

ἄδαλαία, συγγραφή, ὁμολογία καθ' Ἰσὺχ.

ἄδάλε [αῖ-], κυρίως ἄ βάλε, ἐπιφών. ἐκφράζον ἐπιθυμίαν, εἴδη, Λατ. utinam, Καλλιμ. Ἀποστ. 455. Διονυσ. Ὁρ. 642, 2. Ἀπολλ. Σοφ. 2, 15. Ἀνθολ. II, 251. IV, 202 ἀδάλε μήτε σε κείνος ἴδεν (ὡς τὸ ὠφελεῖν). Ἀπολλ. Δυσκ. περὶ Σύν. 522, 15. Ἀγαθ. Ἑπιγραμ. 50, 1 ἀδάλε μὴδ' ἐγένοντο γάμοι (πρὸς). Ἀλκμ. 21 (12) βάλε δὴ βάλε κηρύλος εἴην).

ἄδάλε καὶ ἀδάλα, ἀδάλα, ἐπιφ. σχετλ. φεύ, βαβαί, Ἰωάν. Μοσχ. 2865 D. 2936 A, ἀδάλε τῇ ἀνθρωπότητι 1 2973 B, ἀδάλα ἰ πόσα κλάσσομεν καὶ μετανοήσομεν, ἐφ' οἷς νῦν οὐ μετανοοῦμεν 1 Δαμασκ. II, 277 B. Στεφ. Διак. 1156 B. Στουδ. 489 A, ἀδάλε τῆς ἀνοίας 1—ὡ μοι 829 C, ἀδάλε τὰ τότε γεγεννημένα παρὰ τῶν σολέντων στρατηγῶν 1 Παρρ. 268, ἀδάλα λοιπὸν τῷ πιστεύοντι Χερσονήσῳ 1 Παρρ. 268, ἀδάλα, ἐπέρρ. σχετλ. σκεπτικόν. Ἑτυμ. Μ. 2, 54. «ἀδάλα ἀντὶ τοῦ φεύ». Ζωναρ. Λεξ.

ἄδαλις, ἡ μοχθηρὰ ἐλπίς, Ἰσὺχ.

ἄδαμκ. ἴδ. βαμκ.

ἄ-θαμιθάκευτος, οὐ, ἄνευ θαμιθακείας, δηλ. φαρμακείας. ὅθεν τροπικῶς παρ' Ἀθηναίῳ 4, 143, ἄνευ ἀρτυμάτων ἀδάμιθάκευτα τοῖς ὀφθαλμοῖς παρατίθεται, τοῦτ' ἐστίν, εἰς τὰ ὄφθαλμὰ παρατίθεται σιτὰ ἄνευ ἑρτύματος.

ἄ-θαύναυσος, οὐ = ἐλευθέρως: ἐν τῷ ἐπέρρ. -ως, Κλήμ. Ῥωμ. 1, 44.

ἄθανῆθ, λῆξις Ἑδραϊκή, σημαίνουσα ζώνην ἀρχιερέως τῶν Ἰουδαίων. Ἰωσήφ. Ἀρχ. Γ. 7, 2.

ἄθαξ [αῖ], ἄκος, δ' Λατ. phaeus: πλάξ, σάνις. 1)

λογιστικὴ πλάξ ἢ σάνις πρὸς γεωμετρικὰ σχήματα Ἰαμβλ. βίος Πιν. 5, Σέξτ. Ἑμπ. 447, 4, Βεκκ. καὶ ὑποκορ. ἀθακῖον, Λυσ. π. Πολυδ. 10. 105. Ἀλεξ. Ἀπεργ. 1. 3. 2) παγινίδιον σάνις, ἐρ' ἡς ἐπαῖον τοὺς πασσούς, Καραντ. π. Ἀθ. 435 Δ, Ὑποκορ. ἀθάκιον Πολυδ. 10. 150. κυβευτοῦ σκευὸς καὶ 10, 106

χρησθαι δ' ἔξεστι τῷ ὀνόματι καὶ ἐπὶ τοῦ ὀψοφόρου σκευοῦς. 3) τράπεζα ἢ σάνις, ἐρ' ἡς ἐτίθεντο τὰ σκευή. Ἀμμών. 4) δίσκος, τρυβλίον, Κρατίν. Κλεοβ. 2. II.

μέρος ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν ὑποκορ. μαρτῇ ἀθάκιον, Σουῖδ. III.

πρὸς ἀθακίσκος.

ἄθαπτιστος, οὐ (βαπτίζω), ὃν δὲν δύναται τις νὰ βαπτίσῃ, ἀθάπτοςτος. Λατ. immersibilis, ἀθ. ἄλλως ἐπὶ δικτύῳ Πινδ. Π. 2, 146. ἀθ. τρύπανον, χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, τρυπάνιον μετὰ φυλακτῆρος ἐμποδίζοντος αὐτὸ ἀπὸ τοῦ νὰ τρυπήσῃ λίαν βαθύς, Ἰαλν.

II. μὴ καταθεβεργμένος ὑπὸ ὕγρῳ Πλουτ. 2. 686 B. III. ὁ μὴ βαπτισθείς (ὁ μὴ φωτισθείς) Ἑκκλήσις.

ἄθαπτος, οὐ, (βάπτω) ἐπὶ σιδήρου = μὴ βεβαρμένος διὰ τῆς εἰς ψυχρὸν ὕδωρ ἐμβαπτίσεως [μαλακός], Σουῖδ., Ἰσὺχ. ἴδ. ἐν λ. βαρῇ. I.

ἄθαρβήριστος προγορά, ἄνευ βαρβαρισμοῦ, Ὑεουδηρῶδ.

ἄθαρβαρίστος, ἄνευ βαρβαρισμῶν, Ἑτυμ. Μ.: -ιστί, Πουκκ. Ἀνέκδ. 3, 160.

ἄθαρβαρος, οὐ, οὐχὶ βάρβαρος ἀλλ' ἐν Σοφ. ὑποστ. 330.

ἡ Πλήμ. ἔγραψεν, ἀθέρβορον.

ἄθάρης, ἐς (βάρος) = ἄνευ βάρους. Ἀριστ. Οὐρ. 1, 8, 16.

Πλουτ. κτλ. σφυγμὶς ἀθ., ἑλαφρὸς σφυγμὸς, Ἰαλν. II.

οὐχὶ ἐνοχλητικός, ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀθαρή αὐτὸν τηρεῖν πρὸς Κορ. Β', ἴδ', 9. ἀθ. αὐτὸν παρέχειν Σουλ. Ἑπιγρ. 5361: 15.

—ἐπέρρ. -ρως = ἑλαφρῶς, ἄνευ πρυσβόλης, ἀνεπαχῶς. Συμπλίκ.

ἄθαρκνα, λιμός, Ἰσὺχ.

ἄθαρκνῶ, κομῶ, «ἄθαρκνῶ, κομῶ, οὕτω Μακεδόνες», Ἰσ.

ἄθαρῶ, ταρασσόμεναι, «ἄθαρῶνται, ταρασσεται», Ἰσὺχ.

ἄθαρνομαι, στεναζῶ, οἰμώζω, «ἄθαρνον, στένε, οἰμῶς», βίαν. Ἰσὺχ.

ἄθαρται, «πηναί, Κύπριοι», Ἰσὺχ.

ἄθαρτια, ἀπληστία, Ἰσὺχ.

ἄθαρτος, ὁ, ἡ, «ἀπληστος», Ἰσὺχ.

ἄθαρό, τὸ ὀργικόν, λῆξις Μακεδονική, Ἰσὺχ.

ἄθᾶς, «εὐθύτης, καὶ ἰερὰ νόσος (δηλ. ἐπιληψία), παρὰ Ταραντίνους, Ἰσὺχ.

ἄ-θασιάνιστος, οὐ, μὴ ἡετασθείς διὰ βασάνου ἢ ἐρωτήσεων, μὴ βασανισθείς, μὴ ἐρωτηθείς. Ἀντιφῶν 112, 46. ἀθ. Θνήσκειν Ἰωσήφ. Ἰουδ. πολ. I, 32, 3. ἀθ. βλάπτειν (δηλ. τὸν ἥκον) = ἄνευ πόνου, ἐπὶ τῶν ἐράκων. Αἰλ. περὶ Ζ. 18. 10. 14. 2)

Περὶ πραγμάτων = ἀδουκῆμαστον, ἀνεξέταστον. ἀθ. παραλείπειν τι. Πλουτ. 2, 59 B. 3) ἐπέρρ. -τως ἄνευ κητέσεως ἢ ἐρωτήσεως. Θουκ. 1, 20. Πλουτ. 2, 28. B.

ἄ-θασιλέυτος, οὐ, ἄνευ βασιλείας, μὴ κυβερνώμενος ὑπὸ βασιλείας (αὐτόνομος). Θουκ. 2, 80. Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 17.

ἄθασιάνιστος, οὐ (ὡς εἰ ἐκ δήματος βασκανίω), ὁ μὴ πθονούμενος, ὁ ἐκτός βασκανίας ἢ φθόνου, Πλουτ. II, 756.

ἄθασκάνος, οὐ (βασκανίω) ἐλεύθερος φθόνου. Τελ. παρὰ Στοβ. 575 τίλ. ἐπέρρ. -τως, Μ. Ἀντων. 1, 16.

ἄθασκαντος, οὐ, μὴ ὑποκείμενος εἰς βασκανίαν. Σουλ. Ἑπιγρ. 5053, 5119. οὐσιαστ. ἄθασκαντον, τὸ φυλακτῆρον παρὰ Διοσκορ. ἐπέρρ. -τως, Ἀνθ. II, 11, 267.

ἄθασταγος = ἀθαστακτος, βίος Νεῖλου Νεωτέρου 156 B.

ἄθαστακτος, οὐ (βαστάζω), ὃν δὲν δύναται τις νὰ φέρῃ ἢ βαστάσῃ. Πλουτ. Ἀντων. 16. Ἑκκλ. ἐπέρρ. -τως, Ἰσὺχ.

ἄθᾶτας, δ' ἄμρ. ἀντὶ ἐξήτης «τὸν ἀδατὰν Ἀκταίονα τυρλὸν ἰδεσθαι», Καλλ. Λουτρά Παλλᾶδος 109.

ἄθᾶτομαι, παθ. καθίσταμαι ἐρημος. Ἑλλ. (Ἰερμ. κθ', 20).

ἄ-θᾶτος, οὐ, ὡσαύτως ἡ, οὐ. Πινδ. Ν. 3, 36. = ἀπάτητος, ἀπᾶτατος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ πλησιάσῃ, ἀπρησπῆστατος περὶ ὁρίων Ἰσοδ. 4, 25, 7. 176. Σοφ. Ο. Γ'. 719. κτλ. περὶ ποτε-

μοῦ = ἀδύλατος Ξεν. 'Αν. 5, β. 9, μεταφ. παρὰ τοῖς Κωμ. οἰκίαι ἀδ. τοῖς ἔχουσι μὴδὲ ἔν = ἀπροσπέλαστοι τοῖς πτωχοῖς, 'Αριστοφ. Κωμ. ἐν "Ιατρῶν 2. ἀδ. ποιεῖν τὰς τραπέζας 'Ανέστιπος ἐν "Κεραυνῶν 5. 2) Περὶ ἱερῶν χώρων οὗς δὲν δύναται τις νὰ πατήσῃ ὅμοιον τῷ ἄθικτος Σοφ. Ο. Κ. 167, 675. ἔρπει πλοῦτος... ἐς τὰ δάτα καὶ πρὸς βέβηλα Σοφ. Προβλ. 20. 12. μεταφ. = καθάρως, ἀγνός: ψυχὴ Πλατ. Φαῖδρ. 245 Α. 6) ὡς οὖς, ἀδατον, τό = ἄδον, Θεοπομπ. 'Ιστ. 272. 3) περὶ ἱππου, ἐν δὲν ἀνέβη τις. Λουκ. Ζεῦξ. 6. περὶ θηλέων ζώων, = ἀδάτευτος, Λουκ. Φιλοφειδ. 7. πρὸ. Λεξίφ. 19. II. ἐνεργ. ἀδ. πόνος = πόνος κωλύων τὸ περιπατεῖν ὃ ἐ. ποζήγρα. Λουκ. 'Ωκυπ. 36.

ἀ-δωφής, ἐς, = ἄδατος, ἴδ. ἀναφής.
ἀδαφος, ον, ὃ μὴ βεβαμμένος, ὄργ. Λεξ.
ἀδδῶ, 'Εδρ. λέξις = πατήρ. Εὐαγ. Μάρκ. ιδ'. 36.
ἀδδαλεν, Διολικ. κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ ἀπέβαλεν.
ἀδδῶς, α, ὁ = πατήρ, προσωνυμία ἀπονεμομένη χάριν σεβασμοῦ εἰς ἡλικιωμένους μοναχοὺς. Παλλὰδ. Λαυσ. 1011D. 'Ιερώνυμ. vii, 374B. 'Αποφθ. 80A. 'Ο ἀδδῶς 'Αντώνιος, 336D. Νεώτερος ἐστὶ καὶ διατὶ καλεῖται αὐτὸν ἀδδῶν; Λεοντ. Κυπρ. 1728D. — 'Ενίοτε ὁ τύπος ἀδδῶ εἶναι ἐν χρήσει ἐν ἀπάσαις ταῖς πτώσεσιν, 'Αθαν. II, 980D. 'Αδδῶ Πάμμων. Σαραπ. Διγύπτ. 940 Α. Β. Παλλὰδ. Λαυσ. 1026D. 'Αδδῶ 'Ωρ ὄνομα αὐτοῦ. 2) ἀδδῶς = ὁ ἡγούμενος μοναστηρίου. Παχώμ. 048C. Νειλ. 244B. 'Ιωάνν. Μοσχ. 2988A. 'Ο ἀδδῶς τοῦ Σινᾶ. 'Ιουστ. Νεαρ. 123, 34. Βασίλ. 4, 1, 2.

ἀδδελυκτος, ον (βδελύσσω), ἐν δὲν βδελύσσεται τις Αἰσχύλ. ἀποστ. 130.

'Αδδηρίτης [ε], ον, ὁ, ἐξ 'Αδδῶν τῆς Θράκης· οὕτως ἐκάλουν οἱ ἄρχαῖοι, ὡς καὶ ἡμεῖς νῦν, καὶ τοὺς εὐήθεις καὶ ἡλίθιους. Δημ. 218. 10 — ἐπὶ θ. ἀδδηριτικός, ἡ, ὡν, ὡς 'Αδδηρίτης ὁ ἐ. εὐήθης. Λουκ. 'Ιστ. συγγρ. 2: ἀδδηρο-λόγος, ον, Τατιαν. Κικ. 'Επιστ. πρὸς 'Αττ. 7, 7, 4.

ἀδδης, ὁ, «μᾶστιξ παρ' Ἰππώνακτι», 'Ψούχ.
ἀ-δεδάιος, ον, = ἀδέχαιος, ἀμφίβολος, περὶ φαρμάκων 'Ιππ. 'Αφ. 1245. ἀδεδαϊότατον ὦν κεκτημένηθα (ὄηλ. πλοῦτος) 'Αλεξ. ἐν 'Αδύλοις, 21. Πρὸλ. Μενανδρ. ἐν «Δυσκόλῳ» 2. 1: ὁρθαλμός ἀδ. = ἀσταθής 'Αριστ. 1. Ζ. 1. 10. 3. Μεταφ. ἀδ. φίλα παρὰ τῷ αὐτῷ. 'Ηθ. Ε. 7, 2, 15. Τὸ ἀδεδαῖον = ἀδεδαϊότης, Λουκ. Χαρ. ἡ 'Επισκ. 18: ἐξ ἀδεδαῖου = ἐξ ἐπισφαλοῦς (οὐχὶ ἀσφαλοῦς) θέσεως. 'Αρρ. 'Αν. 1. 15, 2. 2) περὶ προσώπων = ἀσταθής, ἀμφίβολος, κυμαινόμενος Δημ. 1341. τελ. 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 9. 12, 3. ἐπὶ πρ. — ὡς Μενανδρ. ἐν «Γεωργῷ» 1.

ἀ-δεδαϊότης, ητος, ἡ, ἀσταθεία, ἀκαταστασία Πολυδ. 'Απ. Γραμμ. 6.

ἀ-δέδηλος, ον, ὡς τὸ δῆλατος = ἱερὸς, ἀπαράβλατος; Πλούτ. Βροῦτ. 20. 'Αδέδηλα, τὰ ἄβλατα χωρία καὶ ἱερὰ καὶ μὴ τοῖς τυχοῦσι βόσκημα, μόνοις δὲ τοῖς θεραπεύουσι τοὺς Θεοὺς.

ἀδεις = ἔχεις, 'Ψούχ.

ἀδέλην, «ἡλιακὸν (ἵσως ἡλιακὴν) Παμφύλιον», 'Ψούχ.

ἀδελιός, ὃ ἐ. ἀφελιός, Κρητικὴ λέξις ἀντὶ ἡδελιός, ἡλίου, 'Ψούχ.

ἀδελλον, ταπεινὸν, 'Ψούχ.

ἀδέλλω, στρέφω ἢ στέφω, «δδέλλει, σε(ρ)έφει», 'Ψούχ.

ἀδελτέριος, α, ον, ἐκτετατ. τύπος ἀντὶ ἀδελτερος, ὡς ἡμετέριος ἀντὶ ἡμέτερος, Εὐστ. 1930. 32, 'Ετυμ. Μ. 429: διερρωθέν ἐν ὑπὸ Δινδორφ. ἐν 'Αναξανδρ. «'Ελένη» 1, ἀντὶ ἀδελτερίου.

ἀδελτερία, ἡ, εὐήθεια, μωρία, ἀνοησία, νοσήτης, Πλάτ. Θεαίτ. 174. C, Συμπ.: 198 D, κλπ. (ὃ ἐσφαλμένος τύπος ἀδελτερία κοινὸς ἐν μεταγ. χειρογράφοις. ἀφελὴ ἀδιόρθωτος ὑπὸ Βίκκ. ἐν 'Αριστ. Πολιτ. 5. 11. 26).

ἀδελτέριον ἢ ἀδελτήριον. 'Ιδὲ ἀδελτέριος.

ἀδελτερο-κόκκυξ, υγος, ὁ = μωρός, ἡλίθιος, Πλάτ. Κωμ. ἐν 'Ααίφῳ, 1.

ἀδελτερος, α, ον, (Πλάτ. Φιλ. 48, C), μωδαμνός, ἀνήτος, μωρός, βλάξ. 'Αριστοφ. Νεφ. 1201. 'Αντιφ. κτλ. — «πρὸς τι 'Αναξανδρ. ἐν «Καληνὴρῳ» 1. ἀδ. τι παθεῖν Δημ. 449. 26: — ὑπερβ. ὠτάτος 'Αριστοφ. Βατρ. 989. περὶ Μαργίτου 'Υπερίδ. Λυκ. β. 'Επὶ πρ. — ῥως Πλούτ. 2, 531C.

ἀδερσῆλος, ον. ἀκατάστατος· ἀδερσῆλον, πολὺ ἐπαχθές· μίγα, βαρὺ, ἀχάριστον, μάταιον. 'Ψούχ.

ἀδερτή, ἡς, ἡ (ἀορτή), Λατ. ανεττα, γυλιός, σακκοπήρα, «ἀορτήν, λέγουσιν οἱ πολλοὶ νῦν ἀδερτή» Μακροβυσίου δὲ καὶ τὸ σκευος καὶ τὸ ὄνομα. Σουίβ.

ἀδίσσσει, «ἐπιποθεῖ, θορυβεῖ», 'Ψούχ.

ἀδιδιών, ὃ ἐ. ἀφιδιών, ἀντὶ ἀφιδιών· πιθ. Λακων. τύπος παρ' 'Ψούχ.

ἀδῆνα, ἡ, ἐκ τῆς Λατ. λέξ. aeneas = αἰγίλῳ ἢ βρόμος, βρόμι, Διοσκ.

ἀδῆνα, ἡ, ἐκ τῆς Λατ. λέξ. habena, ἱμάς, λωρίον· ἀδιδίου αὐτῷ ἀδῆνας, ἑμαστίγιον αὐτόν. Λεοντ. Κυπρ. 1717A. — «ἀδῆνα ἡ ἀδῆνα 'Ρωμασταί. Ζωαρ. λεξ. — ἀστυτάλαι, ἀδῆ-ναι λεγόμεναι», Σχολ. 'Οππ. 'Αλ. 1. 183.
ἀδῆρ, ἀφῆρ, Λακων. λέξ. = «οἷσμα στοὰς ἔχον, ταμεῖον», 'Ψούχ. πρὸ. αὐτῷ.

ἀδίσστος, ον, (βιάζομαι) μὴ βιασθείς, ὃ ἄνευ δυνάμεως ἢ βίας. Πλάτ. Τιμ. 61 Α: μὴ βεβιασμένος, ἀπροσπολητος, Διον. 'Αλ. περὶ Δημοσθ. 28. ἐπὶ πρ. — τως 'Αριστ. π. ζ. κινήσεως, 10, 4.

ἀδίσθλαδον = κρίνον, ἡμεροκαλλίς, Διοσκ. 3, 100 (116). 127 (137) — στάχυς λευκός.

ἀ-δίσθλης, ον, ὁ, ἀνθρωπος ἄνευ βιβλίων. Τζιτζ. 'Ιστ. β. 407, 475.

ἀ-δεις, ον, = ἀδίστος, ζωῆς ἀδίου. 'Εμπεδ. 38. ἀδ. βίος 'Ανθ. Π. 7, 715. 2) μετὰ τὸν ὅποιον ἡ ἀπαλὴ δὲν δύναται

νὰ ἐπικύρησιν τις: ἀίσχυνη ἀδ. Πλάτ. Νόμ. 879C. II. ἄνευ πόρου ζωῆς· πενήμενος· Λουκ. Νεκρ. διαλ. 15, 3. ἀτεκνος καὶ ἀδ. καὶ προώλης, κατὰ τὰ ἐκ τῆς Συλλ. 'Επιγρ. 3915. 40.

III. ἀδίζει ἐν 'Ιλ. Ν. 6, ὡς ἐπὶ θ. τῶν Ἰππημιολῶν ἀπλοὶ κατὰ τὸν βίον καὶ τοὺς τρόπους, οὐκ ἄδικοι: «Ἰππημιολῶν γλακτοφάγων ἀδίων τεο, ὅλλὰ πιθ. «'Αδίων» ὡς κύριον ὄν, εἶναι ἡ ἀληθὴς γραφή· βεβαίως οὕτω μετεχειρίζοντο τὴν λέξιν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ 'Αλεξάνδρου, ὅρ. Σχολ. 'Εγχετ. Κατὰ τὴν 'Αρποκρ. «τὸν ἀδισιν 'Αντιφῶν ἀντὶ τοῦ πολὺν βίον κεκτημένον ἔταξεν, ὥσπερ "Ὀμηρος ἄβιον ὕλην λέγει τὴν πολυέυλον». 'Αδισι, κατὰ Θεοδώρητον 'Εκκλ. 'Ιστ. 4, 28, λέγονται οἱ μνηναχοί, «οἱ ἄθιοι καὶ ἀνέστοι, καὶ ἄσφατοι, μικροὶ δὲ ἀναίμικτοι καὶ θεῶν κατὰ τοῦτο πλησιάζοντες».

ἀδιδά, ἴδ. βιτρά.

ἀ-δίστος, ον, ποιητ. = τῷ ἀδίστος, κατακονὴ ἀδίστος βίου, ἀδίστος βίου τύχα, Κύρ. 'Ιππ. 821, 867, ἔνθα πρότερον ἀνεγινώσκετο ἀδίστος.

ἀδίστων, «ἐφ' ᾧ οὐκ ἐγένετο βοή ἀπολλυμένου», 'Ψούχ.

ἀδιστοποιός, ον, ὁ καθιστῶν τὸν βίον ἀδίστητον. Σχολ. Εὐρ. 'Ιππύλ. 823.

ἀδίστος, ον, (βιήω) βίος, ἐν δὲν δύναται τις νὰ ζήσῃ, ἀδίστος, ἀδ. πεποίηκε τὸν βίον· 'Αριστοφ. Πλ. 969. ἀδ. ζω-μεν βίον· Φιλῆμ. κωμ. ἀδῆλ 8, 7. πρὸλ. 5, 7 = ἀδίστων χρόνον βιωτέον· Εὐρ. 'Αλκ. 241. ἀδίστων ὦστ' ἔσσεσθαι τὸν βίον αὐτῷ· Δημ. 557 τέλ.: — ἀδίστων [ἐστὶ] = ὁ βίος εἶναι ἀδίστος Πλάτ. Πολ. 407A. ὡσαύτ. ἀδίστων ζῆν ὁ αὐτ. Νόμ. 926 B. ἀδίστων ἡμῖν Εὐρ. 'Ιων 670. ἐπὶ πρ. ἀδίσ-τως ἔχειν Πλούτ. Δίων β. ἀίσχυρος καὶ ἀδ. διατεθῆναι ὁ αὐτ. Σχολ. 7. πρὸλ. ἀδεις, ἀδίστος, βιωτός.

ἀδλάδεια, ἡ, ἔλλειψις βλάβης, ἀκραιότης, Λατ. inopia-mitas· Πλούτ. 2. 1090B. Περὶ τοῦ χωρίου Αἰσχύλ. 'Αγαμ. 1024, ὅρα λέξ. εὐλάδεια. II. ἐνεργ. τὸ μὴ βλάπτειν, Λατ. inopacencia, Κικ. Τονουκ. 3. 8.

ἀ-δλάδης, ἐς, ἄνευ βλάβης, ὃ ἐ. I. παθ. μὴ ὑποστῆς βλάβην. Πινδ. Ο. 13. 37, — λαός Π. 8: 77, Αἰσχύλ. Θυρ. 68, κτλ. ζῶσαν ἀδλαδέτ βίω, Σοφ. 'Ηλ. 650, πρὸλ. 649.

II. ἐνεργ. μὴ προεξένων βλάβην, — ὁμοῦς: ἔυνουσία Αἰσχύλ. Εὐρ. 285. ἡδοναί Πλάτ. Πολ. 357 B, κτλ. ἀδλ. σπασμοὶ μὴ προεξενούντες σπουδαίαν βλάβην, 'Ιππ. 'Επιδ. 1. 914. 2) ἀπαχρύνει ἢ προλαμβάνει βλάβην· — ὕμνη Θεοφρ. 24. 96: — Παρὰ Πλάτ. Νόμ. 953 A. ἔχουμεν τὴν ἐνέργ. καὶ τὴν παθ. σημα-σιν ἐν συνδυασμῷ. ἀδλ. τοῦ ὁρᾶσθαι τε καὶ παθεῖν = χωρὶς νὰ προεξένησθαι καὶ νὰ πάθῃ βλάβην· — ἐπὶ πρ. ἀδλαδῶς. 'Επ. — ἔως, ὅμ. 'Ομηρ. εἰς 'Ερμ. 83. 3) ἐν 'Αττ. τυπικαῖς φράσεσιν: ἀδλαδῶς σπονδαῖς ἐμμένειν, μετὰ τῶν ἐπὶ πρ. δικάως καὶ ἀδδῶς φαίνεται ἀπαχρύνει φανεράν βίαν ὡς καὶ ἀπάτην· Θουκ. 5. 18 καὶ 47· οὕτω καὶ αὐταὶ αἱ σπονδαὶ ἀποκαλοῦνται ἀδδ-λοι καὶ ἀδλ. ὁ αὐτ. 4. 118, 5. 18. ὡσαύτ. εὐρ. ἐμμίχοι πιστοί... καὶ ἀδλ. ἐν Συλλ. 'Επιγρ. 74. 14.

ἀδλαδῶς = ἀδλαδῶς, Χοιροβοσκ. Βαρυχ. Κωδ. 50. Θεοδοσ. 'Α-λεξαν. σ. 77. 32.

ἀδλάδεια, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἀδλάδεια· ἀδλαδίησι νόοιο· ὅμ. 'Ομηρ. εἰς 'Ερμ. 393.

'Αδλάδεις, ἀντὶ 'Αδλάδεις, ον, ὁ· 'Επιγραμ. 6447.

ἀδλαδύνιον, πλῆγμα ἐκ βύβλου, ὅηλ. παπύρου ἐν εἴδει σει-

ρητίου· σφειρά πλεκομένη παρ' Αἰγυπτίους ἐκ βύβλων (πρός) κά-
θαρσιν οὐσα, «Ψούχ.

ἀβλαδέως = «ἡβέως, «Ψούχ.

ἀ-βλακνέωτος, ον, ὁ μὴ βλακνέων· ἡ βλακνέων· πρόθυμος,
ἄκνους, μετν.

ἀβλαξ, λαμπρῶς κατὰ Κυπρίους, «Ψούχ.

ἀβλαπτος, ον = ἀβλαβής, Νικ. Θ. 488. ἐπίρρ. -τως, «Οργ.
Γ' μν. 63. 10.

ἀβλαροι, «βύλα, «Ψούχ.

ἀβλας, «ἀσύνετος, ἀγνώμων, «Ψούχ.

ἀβλαστῶ, δὲν βλαστάνω, βλαστάνω ἀτελῶς. Θεόφρ. περὶ
φυτ. Αἰτ. 1. 20, 5.

ἀ-βλαστος, ον, (βλαστάνω), μὴ βλαστάνων, ἀτελῶς βλαστάνων,
ἀγνος, Θεόφρ. Ἰστ. Φυτ. 1. 2, 5:—ἴσπαυτ. ἀ-βλαστήτης,
ἐς, ὁ αἰτ. Ἰστ. Φυτ. 2. 2, 8, καὶ ἀ-βλαστήτης, ον, ἴδ. αὐτ.

ἀβλασφημῆτος, ον, μὴ βλασφημηθεὶς, ὁ μὴ υποκαίμενος εἰς
βλασφημίαν, Σωκρ. Ἰστ. Ἐκκλ. 5, 19 καὶ Ἰρηγ. Νύσ. ἑμ. εἰς
40 μέτρ. Γ' σ. 206.

ἀβλαυτος, ον, (βλαύω) ἄνευ ἐμδάδων, ἀνυπόδητος, ὁ γυ-
μνός· ἔχων τοὺς πόδας, ἀβλαύτοις πόδεσσι, «Οπκ. Κυνηγ.
Δ 369.

ἀβλεψήτης, ἐς, (βλεμνέω) ἀσθενής, ἀδύνατος, ἀτολμος. Λατ.
impotens, βάρος ἀβλ. προσπίπτει, Νικ. Ἀλεξ. 82.—ἐπίρρ.
ἀβλεμνέως πίνων = ἀκρατός. Παγύας, 6, 8, (κ. Σουῖδ. ἀφρον-
τίστας).

ἀβλέ(πτῆ)ματι, «ἀμαρτήματι, «Ψούχ.

ἀβλεννής, ἐς, (βλένναι) ἄνευ βλέννης, μύτης· οὕτως ὀνομά-
ζεται καὶ εἶδος ἰχθύος, ἡ ῥάβρις ἡ βελόνη, Ἀθήν. Η. 355 f.

ἀβλεπῶ = ἀβλεπτός, Κυρίλλ. Ἱερουσολ. 187.

ἀβλεπής, ἐς, (βλέπω) ἀνάξιος τοῦ βλέπεσθαι, καταφρονητός,
ποταπός, οὐτιδανός, φαῦλος, Ἀπολλ. Λεξ.

ἀβλεπτός, (ἀβλεπτής, «Ψούχ.) δὲν βλέπω, παραβλέπω, πα-
ραμειῶ, σφάλλωμαι: τὸ πρέπον, Πολύβ. 30. 6, 4. συχν. παρ'.

Εὐσεβ. ἀβλεπεῖν περὶ τὴν πάνσοφον ἀρμονίαν.

ἀβλεπτῆ, «τὸν ἀβλεπτόντα, «Ψούχ.

ἀβλέπτω, τὸ, σφάλμα, παρόραμα, Πολυβ. Ἀποσπ. 1. Βεκκ.
Ἀγνέκ. σ. 321.

ἀ-βλεφάρως, ον, ἄνευ βλεφάρων, «ἀβλεφάρους ὤπα», Ἀνθ.
II. 11. 66.

ἀ-βλεψία, ας, ἡ, (βλέπω) = ἀορασία, τυφλότης, «Οργ. I.
1341B. ἔσπαρτον ἀβλεψίας. Εὐστ. Ἀντιοχ. 652D. Εὐστ. III.
176B. 505B. Ψευδ. Διον. 1025A.

ἀβλήθην, «ἐνδόσιμον, «Ψούχ.

ἀβλητρα, ὅ ἐ. ἀβλητρα, ἀντὶ αὔλητρα, εὔλητρα (β' ἴδ.).
«Ψούχ.—Ἀβλητρος ὡς κυριον ἵνομ., Ἰλ. Ζ, 32.

ἀβληρῆ, «ἡνία, «Ψούχ.

ἀβλήτης, ἥτος, ὁ, ἡ (βέλλω) μὴ βληθείς: ἰδὼν ἀβλήτα = βε-
λος μῆτιν τεθέν εἰς χεῖρσιν, ἐπ. ἀμεταχείριστον, νέον, Ἰλ. Δ, 117.

«καὶ ὡς οὕτω ἄλλοτε βεβλημένον», Ἰσούχ. πρβ. Ἀπολλ. Ῥόδ. 3,
279.

ἀβλήτηρες, μάρτυρες, «Ψούχ.

ἀ-βλητος, ον, μὴ πληγείς (διὰ βελῶν) ἐναντίον τοῦ ἀνυότατος.
Ἰλ. Δ, 540. ἀβλήτα βέλη = τὰ μὴ ῥιπθέντα εἰς τρώσιν, Σουῖδ.

ἀβληχός, ἐς, (βληχῆ) ἄνευ βελασμάτων.—ἐπαύλιον Ἀνθ.
II. IX, 149.

ἀβληχμων, «ἀβλής, «Ψούχ.

ἀβληχρός, ἐς, γεν. ἑος· σπέν. τύπος τοῦ ἀβληχρός. Νικ.
Θ. 885.

ἀβληχροποιός, ον, ὁ ἀβληχρόν, δηλ. κατεσκληνύτα, ποιῶν
τὸν ἀνθρώπον· «ἀβληχροποιός θάνατος», Εὐστ. 1676, 56.

ἀβληχρός, ἄ, ὄν· (α εὐφών., βληχρός· ὅρα λέξ. μαλαχός):
—ἀδύνατος, ἀσθενής· περὶ γυναικεῖας χειρὸς, Ἰλ. Ε, 337:

περὶ ἀνυπερασπίστων τειχῶν, Ἰλ. Θ, 178. ἀβλ. θάνατος =
εὐκόλος καὶ φυσικὸς θάνατος ἐν ὥρμῳ γεροντικῇ ἡλικίᾳ, γλυκὺς
θάνατος· ἀντιθ. τῷ βίαιῳ θανάτῳ, Ὁδ. Α, 135. Ψ' 282:—

νόσος = ἡ διαχωρῶμένη τῷ σώμα σκληραῖος, Πλουτ. Περ. 38.—
πυρετός, ἀντιθ. τῷ ὕδρῳ καὶ ὀλιγοχρόνιος. Ἀλεξ. Ἀφρ. Φυσ.
πρὸβλ. σ. 272. κῶμα ἀβλ. Λατ. languidus somni. Ἀπολλων.
Ῥόδ. 2. 205.

ἀβληχρώδης, ἐς, = ἀβληχρός, περὶ προβάτων, Βαβρ. 93.
5 (Σουῖδ. βληχρώδης).

ἀβλι(σ)μαστον, «ἀβυσστον, «Ψούχ.

ἀβλίει, «σπένδε, Μακεδόνες, «Ψούχ.

ἀβλόπες, «ἀβλαῖες, Ἰρῆες, «Ψούχ.

ἀβλος, τό, ἀγγεῖον χρησίμου πρὸς ἀμελξίν, ἀμολγέως, καρδάρα.

ἀβλωρορίδια, «ἀτέλεστα ἐκτρώματα, «Ψούχ. Ἰδ. ἀμβλω-
ορίδιον.

ἀβλώσχω, ἐσφαλμένον ἀντὶ ἀμυλώσχω.

ἀβωαί, «εὐχαί, «Ψούχ.

ἀβωατί, ἀβώατος, Δωρ. ἀντὶ ἀβωατί, ἀβώατος.

ἀ-βωαθησία, ἡ, ἐλλειψις βοήθειας, Ὀ' (Σειρ. να', 10).

ἀβωαθητητί, ἄνευ βοήθειας.

ἀ-βωαθητος, ον, μὴ ἐπιτεχόμενος βοήθειαν· ἀνυπεραπείας,
ἀνίατος, περὶ τραυμάτων, Ἰσφρ. 58. Πολύβ. 1. 81, 5, κατ. ἀβ.
ἔχειν τὴν ἐπικουρίαν, ἀνισφελῆ, Διόδ. 20. 42. νύξ ἀβ.
Γαλην.—ἐπίρρ. ἀβωαθητῶς, χωρὶς νὰ ἐύνηται νὰ βοηθήσῃται·
«τέλεσθαι ἐξαιματοῦντες ἀβωαθητῶς», Διοσκ. περὶ ἰσθλίων, κεφ.
1B'. II. Περὶ προσώπων = ἀνίχανος, Πλουτ. Ἀρατ. 2,
κατ.

ἀβώηθος, ἡμαρτημένη γραφή ἀντὶ ἀβωαθητος.

ἀβωατί, Δωρ. -ατί, ἐπίρρ. (βωαί) ἄνευ προσκλήσεως. Πίνδ.
N. 8. 15. ἄνευ βοῆς, ἐν σιγῇ, «ἀβωατί, ῥαδίως», Ἰσούχ.

ἀβώατος, Δωρ. -ατος, ον. (βωαί) ὅς δὲν ἐκλυσαν μετὰ
βοῆς. Ἀνθ. II. πρὸς τ. 200. 2) μετὰ τοῦ οὐ, = πεφνησμέ-
νος μακρὰν, κλέος οὐκ ἀβ. Ἰσφρ. Ἰδ. 40.

II. ἀβωατος, σιγῶν, Νόνν. Παράτρ. τοῦ κ. Ἰωάν. Ἰσφρ. 18', 42.

ἀβωα, «κυβευτοῦ βόλου ὄνομα, «Ψούχ. Ἰδ. ἀβωατος 2)

ἀβωαεῖς, «περιθωαί ὑπὸ Σικελίων, «Ψούχ.

ἀβωαίω, μ. ἡσώ, μεταγ. Ἰπ. ἀντὶ ἀντιβωαίω = ἐντυγχάνω,
συναντῶ μ. ὅτ. Ἀπολλ. Ῥόδ. 3. 1145: Ἰπ. ἀρ. ἀβωαίωσαν
Λητοῖδι· ὁ αὐτ. 2. 770. Καλλ. ὁποστ. 455.

ἀβωαησταί, «ἀναπάντητοι ἰσχυροί», Ἰσούχ. Ἰδ. σημ. Κόρρη
εἰς Λεξικ. Ἰσούχ. ἔκδ. Δ. Κωνσταντινίδου. Ἀθήνη 1880.

ἀβωαῖται, «ἐντεῖξαι», Ἰσούχ.

ἀβωαητός, ὅς, ἡ ἐντενέας, συνάντησις. Ἰων. λέξ. ἐν Α, Β.
322., Ἰευσ. Μ. 3.

ἀβωαητωρ, ορος, ὁ, ὁ συναντῶν, ὁ συντυγχάνων, «Ἰευσ.
Μ. 4. 8.

ἀβωαίσιος, ον, ὃν οὐκ ἔστι δύνατὶν τῇ βολῇ ἐξερυνῆσαι,
περὶ θαλάσσης, ἥς τὸ βέλος οὐ δύναται δια τῆς βολῆς κατα-
μετρηῆσαι, Ψευδ. Ἀθαν. Δ, 684. 1028A.

ἀβωαίσιων, ὠνος, ἡ, ἡ Λατ. abolitio, ἀναίρεσις, ἀκύ-
ρωσις. Παλλάδ. Πίος Χρυσοστ. 511.

ἀβωάλα, ἡ, τὸ Λατ. abolla = παχύ μύλλον ἱπανωφύριον.
Ἀρρ. Περὶ πλ. Ἰευσ. Βαλ. σ. 13. Ἰδ. ἀβωατος, II.

ἀβωατος, ον. (βωλή) ὁ μὴ ἀλλέξας τοὺς πρὸς τοὺς (γαλῶνας)
ἀδύνατος· περὶ νέου ἵππου, Σαρ. ἀποσπ. 363. Πλάτ. Νόμ. 834C,
Σαρπίτις ἐν «Χρυσίππῳ» 2. Ἀσπύτιος περὶ γυμνασίου ἵππου, ὅστις
δὲν ἀλλέξασαι αὐτοὺς πλέον. Α. II. 322. 2) ἀβωαλα, ἀνυγής

βολῇ τοῦ κύβου, Πολυβ. 7. 204. II. ὡς ὀυσιαστ. ἀβωατος,
ἡ, τὸ ἱμάτιον ἱππίως, Λατ. abolla, Ἀρρ. Περὶ πλ. Ἰευσ. Βαλ.
σ. 4. (ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ ὁ Κούρτις· ὁμοίως τὸ αὐτὸ ὡς λέξις
τὸν αὐτὸ ἀμφ-, ἡ ἀμφι-, περιβαλλόμενον, ἡμπεύμενον περὶ τοῦ
σώματος· πρὸβλ. ἀτρακτος).

ἀ-βωαβωρος, ον, ἄνευ βορῆδου, Σαρ. ἀπ. 337. ἴδ. λέξ.
ἀβάρβαρος.

ἀβός, Δωρ. ἀντὶ ἡβός.

ἡβος, ἡμαρτημένη γραφή ἐν τοῖς χειρογράφοις ἀντὶ ὁδός =
ἡβός· «μὴ μευ λυοδόσησθε τὰς ἀμυγέλας· ἐντι γὰρ ὁδός»·
Εὐστ. Βιούλλ. Ε', 10N. ἔκδ. Μενεκίου.

ἀβωακῆς, ἐς, (βώσχω) ἀβώσκητος, ὁ μὴ φαγών, νῆστις. Νικ.
Θ. 124.

ἀ-βώσκητος, ον, ἄνευ βωκῆς, «ἀβωσκητα ὄρη», Βαβρ. 44.
10. ἔνθα δὲν δύναται τις νὰ βωσκήσῃ. πρβ. Εὐστ. 307. 27.

ἀ-βώσωνος, ον, ἄνευ φυτῶν ἢ βλαστήσεως, Ἰω. Χρὶς
ἡβωτος, ον, (βώσχω), ὁ ἄνευ βωκῆς καὶ ἀβώσκητος, καὶ μὴ
κατανευρημένους βοτάναι ἢ αἱ μὴ φέρουσαι καρπὸν, «Ψούχ.

ἀβωακώλητος, ον, (βωακώλεις) ἀποβωακῆτος· μεταγ. ἡμετε-
μένος, ἀβ. τοῦτ' ἐμῷ φρονήματι. Αἰσχύλ. Ἰκ. 929.

ἀβωαυαί, «ἀβωαίως, ἀβωαίως, ἀμωαίως, «Σουῖδ.

ἀβωαυατος, ον. κακῶς βωαυαυαμένος· ἀσφόδελος, ἀπερι-
σκεπτος, Ἰππολ. εἰς τὴν αἴρεσιν. Ναιτίου 10. ἐπίρρ. -τως, Ὀ' (1.
Μακκ. ε', 67).

ἀβωαυαίω, οὐ βωαυαίω, ἐν ὅλῳ. Πλάτ. Πολ. 437C: μετ'
ἀπαρ., Πλάτ. Ἐπιστολ. 7. 347A:—ἴσπαυτ. μετ' αἰτ. ἀπαρῶσχο-
μαι, ἀποδοκιμαζέω, ἐναντιοῦμαι εἰς τι, Αἰών Κ. 55, 9. (τὸ ἀβωα-
αίω φαίνεται ὅν ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος, καθ' ὃν τὰ α στερητ. ἐν
δύναται νὰ συναφῇ ἀπ' ἐνέκλειας ῥήμασιν· ἀλλ' ὁ Πλάτ. οὐτὶ πρό-
που οὐκ ἀσυνήθους· αὐτῷ πιθανῶς ἔχει λάβῃ τὸ βωαυαίως (ἐπὶ ὅλῳ)
μὴ τὴν στερητ. ὁ μὴ θείων. ἔνα σχηματισμὸς τῷ ἑτῆμα τούτῳ πρὸς
τὴν περίεργον ἀναλογίαν τοῦ ἱμνιούχου, ἡμνιούχου).

ἀβούλημα, τος, τό, τὸ πεπραγμένον ἀπερισκίπτως, ἀπὸ τῆς κακοπραγίας ἀβούλημα. » Βίος ἀγ. Νεβλ. σ. 104.

ἀβούλητος, ον, (βούλημα) μὴ θέλων, ἀκούσιος, Πλάτ. Νόμ. 733δ. ἀντίθ. τῷ βουλητῷ καὶ ἐκουσίῳ. II. ἀσύμ-

φωνος πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν ἢ θέλησιν τινος· δυσάρεστος· Διον. Ἄλ. 5. 74.:—ἐπίρρ. τως, Σέξτ. Ἐμπ. II. 1, 19. Μ. 8. 316.

ἀβουλία, ἡ, κακὴ σκέψις· ἔλλειψις σκέψεως, ἀπερισκεψία, Ἡρόδ. 7. 210. Ἀντιφ. 126. 30 κτλ. ἐπηρεάζοντες ἀβουλίῃ.

Ἡρόδ. 7. 9, 3: ἐξ ἀβουλίας πεσεῖν, ἀβουλία πεσεῖν, Σοφ. Ἡλ. 398, 429: ὡσαύτ. κατὰ πληθύν. Ἡρόδ. 8. 57. Πίνδ. κτλ.

ἀβουλος, ον, (βουλή) ἀσυλλόγιστος, κακῶς σκεπθεὶς, —ἀνὴρ, Σοφ. Ἀντ. 1026 κτλ.: τέκνοισι Ζῆν' ἀβουλον εἶδεν, μηδὲ-

λως περὶ αὐτῶν σκεπτόμενον, ὁ αὐτ. Τρ. 140. —πόλις, Οἶδ. Κ. 914.—στάσις γλώσσης, Οἶδ. Τ. 634. συγκρ. —ότρησι, Θουκ. 1. 120, 7.

2) = κακόβουλος, δούβουλος, Σοφ. Ἡλ. 540.— ἐπίρρ. ως, Ἡρόδ. 3. 71: οὐκ ἀβ. Φερερκ. Τυρ. 1. 6: ὑπερθ.

—ότρησι, Ἡρόδ. 7. 9, 2.

ἀβουσκολεῖ, «θορυβεῖ», Ἡσύχ.

ἀβούτης, ου, ὁ, (βοῦς), ὁ ἀνευ βοῶν· ὁ ε. πτωχός· —ἀνὴρ, Ἡσ. Ἐργ. καὶ Ἡμ. 449. «ἀκτῆμων», Ἡσύχ.

ἀβρα, ἡ, εὐνοουμένη δούλη· Λατ. *delicata*, Μένανδ. ἐν «Ἀπλ- στί», 1, ἐν «Σικυωνίῳ», 3, ἐν «Τευδερρακτεῖ», 3. Ο', (Γεν. κδ' 61, Ἐξ. 6' 5. ἀλλ.). Συνήθως σχετίζουσι τὴν λέξιν πρὸς τὸ ἀβρός·

(ἀλλὰ παλαιοὶ τινες γραμματικοὶ λέγουσι τὴν λέξ. ξένην καὶ γράφουσιν: ἀβρα· πρὸ Α. Β. 322).

ἀβρά, «τρυφερὰ, μαλακά», Ἡσύχ. ἴδε ἀβρός.

ἀβραμίας, «ὄνομα βόλου κυβευτικοῦ», Ἡσύχ.

ἀβραμίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπομένου. Ξενοκρ. 36.

ἀβραμίδης, ἰδός, ἡ, ἐχθὺς βαλάντιος καὶ τοῦ Νεῖλου. Ὀππ. ἀλ. 1. 244.

ἀβραμιάλος, «εἶδος ἔχων Ἀβραάμ, γιγαντιαῖος», Ἡσύχ.

Ἀβραμιάτων ἔργον = φιλόθενον.

ἀβράνας, αὐτῷ καλοῦσιν οἱ Κελταὶ τοὺς κερκοπιθήκους, δηλ. τοὺς ἔχοντας οὐράν, Ἡσύχ.

ἀβρανίς, ἰδός, ἡ, λακων. κροκωτὸς γιγάν, Ἡσύχ.

ἀβρεκτος, ον, = ἀβροχος. Πλούτ. 2. 381C. Μύσχ. παρὰ Νίκε Ορυσέ. 179.

ἀβρεμής, ἀβρεμής κατὰ Κυπρίους, Ἡσύχ.

ἀβριεθετερον, «ἀλγέστερον», Ἡσύχ.

ἀβρίζομαι, μέσ. ἢ παθ. = ἀβρύνομαι, Ἡσύχ.

ἀβρίζω, νυστάζω μετὰ τὴν τροφήν ἢ κοιμῶμαι· ἀβρίζαι, τὸ ἀπὸ βορρῆς νυστάζειν ἢ κοιμηθῆναι, Σουίδ.

ἀβριθής, ἔς, μὴ ἔχων βάρος: βάρος μὲν οὐκ ἀβριθέε. Εὐρ. Ἰκ. 1125.

ἀβρικτος, ον, (βρίζω) ἄγρυπνος, ἐξυπνος, Ἡσύχ. Σουίδ.

ἀβρινά, «καθααρμένα», Ἡσύχ.

ἀβρίξ, «ἐγγεγῆρως», Ἡσύχ. Ἐν τισὶ παλαιαῖς ἐκδόσεσι τοῦ Εὐριπίδου ἐφέρετο ἡ λέξις ἀβρίξ, ἀλλ' αἱ νεώτεραι ἐκδόσεις διορ-

θῶσι τὸ χωρίον ἐν ᾧ εὐρίσκεται: ἀσίγα πάς, ὁ φιζ'· ἴσως γὰρ εἰς βόλον τις ἔρχεται. Εὐρ. Ρῆσ. 730. Ἐκδ. Γ'. Δινδορ- φίου, ἴδ. καὶ τὴν τοῦ Γ'. Δ. Paley. London, 1872.

ἀβρίζομαι = ἀβρίζομαι, Δωρ. «ἀβρίσεται, κοσμεῖται, ὀρύπεται», Ἡσύχ.

ἀβριστής, «ἀβριστήν, μαστιγῶν», Ἡσύχ.

ἀβρο-θάτης, ὁ ἀβρὰ βαίνων, ὁ ἀπαλά, τρυφερὰ καὶ καμα- ρωτὰ περιπατῶν ὡς αἱ γυναῖκες· «γοᾶσθ' ἀβροθάται», Δίσχυλ. Πέρσ. (1073) 1051. Τὴν γραφὴν ταύτην ἀποκρούει ὁ Ἑρμάνος, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι θηταὶ λέξεις ὡς, ἀβρόθγνοι (αὐτὸν 541. «ἀβρόθγνοι Περσίδες»), ἀβροπενθεῖς, αἵτινες ὑποστηρί- ζουσι τὴν γραφὴν. ἴδ. καὶ ἀβροπενθής.

ἀβρό-θιος, ὁ ἀβρῶς βίων, ὁ πολυτελεῶς ζῶν, ὁ ἀβροδίατος· οὐχ ὡς ἀβροδίων Ἀράβιον γένος· Ἀντισσ. Περ. 968 Πυλὺδ. Ὀνομ. σ' 27 κτλ. ὑπερθ. —ὠτάτος, Πλούτ. Δημητρ. 2 κτλ.

ἀβρο-δύστρυχος, ον, = ἀβροκόμης. Τρέτζ. Χιλ. 1. 8. 230.

ἀβρο-γάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, κοιλιδούλος, λέξ. Βυζαντινῆς.

ἀβρό-γους, ον, = ὀρνέων ὡς γυνή. Δίσχυλ. Πέρσ. 541.

ἀβρό-θαις, ὁ, ἡ, πολυτελής· ἀβρόθαισι τραπέζῃ, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθ. 4F.

ἀβρο-θίετα, ἡ, πολυτελής, πολυδάπανος βίος· ἐσφαλμένως συντελεῖν ἴδ. Λοβ. φρον. 603 ἐν Α. Β. 322. Σουίδ., Δίλ. Ποικ. 1στ. 12. 24. ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

ἀβροθιαιτίζομαι = ἀβρῶς διατιμῶμαι. Σχολ. Εἰρ. Ἀριστοφ. 1193 (1226)· ὁ Βέκκ. ἐν τῇ ἔκδοσιν ἐκλήσει τοῦ Ἀριστοφ. διορ-

θῶσι τὸν σχολιαστὴν γράφειν· «ὡς ἀβρῶς διατιμώμενος».

ἀβρο-θιαιτος, ον, = ζῶν μαλθακῶς, ὁ περὶ τὴν διαίταν θα- φιλής· ἀβροθιαιτῶν Λυδῶν ὄχλος. Δίσχυλ. Πέρσ. 41. Πέρσ.

Ἀνθ. II. παραρτ. 59: τὸ ἀβρ. = ἐκθάλυσις, Θουκ. 1. 6. Ἀθ. 513C. Ἐπίρρ. —τως, Φίλων 1, 324.

ἀβρο-εἰμων, ον, (εἶμα) μαλακῶς ἐνδεδυμένος. Κωμ. Ἀνθι- νυμ. ἐν Μείν. 4. σελ. 621. Κατηγιασμένος, λαμπροφόρος, ἀπαλοφόρος. Εὐτυμ. Μ. σ. 4. 15.

ἀβροθυμοῖγκαυστος, ὁ ἐγκαυστοὶ ἔχων τὴν καρδίαν ἢ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐξ ἀβρότητος. Χρυσόστ. τόμ. Ζ, σ. 498.

ἀβρό-καρπος, ον, ὁ φέρων τρυφερούς καὶ ἀπαλούς καρπούς· παρ' Ἡσυχ.

ἀβρο-κόμας, «ὁ τὴν κόμην φαειρὰν ἔχων», Ἡσύχ.

ἀβρο-κόμης, ον, ὁ ἔχων λεπτὰ ἢ ζωηρὰ φύλλα· φοινῖξ. Εὐρ. Ἰων. 920. 1. Τ. 1099. Πέρσ. Ἀνθ. II. 12. 258: —ἀβρο-

κόμος, ον. Σιδυλλ. χρησμ. 14. 67.

ἀβροκόσμητος, ὁ ἀβρῶς κεκοσμημένος. Κωνστ. Μανασ. Χρον. ἀβρομέα, «σκοτεινία», Ἡσύχ.

ἀ-δρόμιος, ον, ἀνευ Βάκχου, δηλ. οἴνου, Ἀνθ. II. 6. 291.

Βρόμιος γὰρ ὁ Διόνυσος, «Ἐντυμ. Μ.

ἀβρομέτης, ον, ὁ μετὰ λαμπρῆς ζώνης, λαμπρῶντος, Ἡσύχ.

ἀ-βρομος, ον, 1) (α ἀβροσι, τ) θορυβώδης, παραχάδης.

2) (α στερητ.) ἀθροῦδος, περὶ τῶν Τρωῶν ἴδ. λέξ. ἀνδία- χος τ' ὁ Ἀπ. Ρόδ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μετὰ τῆς δευτέρας σημασίας, ἀβρ. κύμα, 4, 153.

ἀβρόντητος, ὁ μὴ ἐμβρόντητος ἢ ἐκπληκτος ἢ παράφρων.

Ἀμφιλ. σ. 7.

ἀβρο-πέδιλος, ον, ὁ φορῶν ἀβρὰ πέδιλα. —Ἐρωκ. Μελέαγγ. ἐν Ἀνθ. II. 12. 158.

ἀβροπενθής, ἔς, ἴδ. λέξ. ἀβροπενθής.

ἀβροπέταλος, ον, ὁ ἀβρὰ φύλλα ἔχων, π. χ. ῥόδα ἀβρο- πέταλα, Ἰω. Ραῦ. Ἐκκρ. 2. 2. σ. 98.

ἀβρόπηνος, ον, (πῆνη) ὁ ἔχων λεπτὴν ὑφὴν, λεπτῶς ὑφα- σμένος, ἀβροπῆνους πέπλους, Λυκάμ. 863: ὁπλοθὲν εἰσῆχθη ὑπὸ Σαλμασίῳ εἰς Δίσχυλ. Ἀγ. 690· ἀντὶ τοῦ κοιν. ἀβροπῆμων.

ἀβρό-πλουτος, ον, πλουσίως χλιδανός, Εὐρ. 1. Τ. 1148.

Περὶ τοῦ χωρίου τούτου, ἐν ᾧ εὐρίσκεται ἡ λέξις αὕτη, οὐδὲν συμφορῶνται αἱ φιλόλογοι· ὁ Γ'. Δινδορπίος ἔχει: «χαίτας ἀβρό- πλουτον ἐς ἔριν ὀρνεύμενα», ὁ Πλάτ. «χαίτας τ' εἰς ἔριν ἀβρό- πλουτον ὀρνεύμενα», κτλ.

ἀβρόπους, ὁ ἀβρῶς ἔχων πόδας, ὁ περιπατῶν ἀβρῶς, «Λε- σβίδες, ἀβροπόδων βήματα» ἔλυσσόμεναι», Ἰακωβ. Ἀνθ. Παλ. Δ. 227· αἱ νεώτεραι ἐκδόσεις ἔχουσιν, «ἀβρὰ ποδῶν βήματα».

ἀβρός, ἄ, ὄν, ποιητ. καὶ, ἄς, ὄν —ἐπιχαιρ. κοιμήσε, ὡ- ραίος, εὐειδής, παῖς, Ἐρωκ. Ἀνακρ. 10. 64. ἀβραὶ Χάριτες (μετ' Αἰολ. τονισμῷ) Σαπφ. 65. ἰδίως περὶ τοῦ σώματος σώμα, πούς κτλ. Πίνδ. Ο. 6. 90. Εὐρ., κτλ.: περὶ πραγμάτων = λαμ- πρὸς· στέφανος, κύδος, πλούτος κτλ. Πίνδ. Ἰσθμ. 8. 144 κτλ. —Δίαν πρωίμως ὄμιος ἡ λέξ. ἔλαβε τὴν σημασίαν τοῦ ἀπα- λός, μαλακός, λεπτός, λεπτεπίλεπτος, ὀρυπτικός, χλιδανός, ὡς τὸ τρυφερός. Ὅθεν ἀβρὰ παθεῖν = ζῆν χλιδανῶς, ἀπαλῶς. Σόλων 15. 4. Θέογν. 474: καὶ ἀπὸ Ἡρόδ. καὶ ἔτι (1. 71 καὶ ἐν τῷ ὑπερθετ. —ότρησι 4, 104) κατήχησε κοινὸν ἐπίθετον τῶν Ἀσια- τῶν: Ἰώνων ἀβρός... ὄχλος. Ἀντιφ. ἐν «Δωδωνίῳ», παρ' Ἀθην. 1B, 526. πρὸς, σαύλος. —Οἱ ποιηταὶ ὁμῶς ἐξηκολού- θουν μεταχειριζόμενοι τὴν λέξιν ἐν τῇ καλῇ σημασίᾳ· ἰδίως περὶ γυναικῶν = λεπτή, εὐγενής· π. χ. Δίσχυλ. ὁποστ. 322. Σοφ. Τρ. 523 καὶ περὶ παντὸς τρυφεροῦ ἢ ὠραίου πράγματος. Βαλκ. Καλλ. σ. 223· ἀβρόν ἀθυρμα, περὶ μικροῦ εὐνοουμένου κυνός. Ἐπιγρ. Ἑλλ. 626· οὐδ. πληθ. ἀβρὰ παρηίδος = ἀβρὸν παρηίδα (πρὸς). ἄσχημος III. 1). Εὐρ. Φοίν. 1486· ἐπίρρ. ἀβρῶς, Ἀνακρ. 16.

ἀβρῶς καὶ ἀβρόν βαίνειν = βαρύνειν μετὰ λεπτότητος. Εὐρ. Μήδ. 830. 1104· οὕτως οὐδ. πληθ. ἀβρὰ γελᾶν, Ἀνακρ. 44. 3, 45, 5· ἀβροτέρως ἔχειν Ἰλιόδ. 1. 17. —Ἦ λέξις εἶναι κυρίως ποιη- τική, ἀν καὶ οὐδέποτε εὐρίσκεται παρὰ τοῖς παλαιαῖς τῶν ἐπι- κῶν καὶ εἶναι σπανία παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ. Ξεν. Συμπ. 4, 44. Πέρσ. ἀβρα (ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης ὡς ἡ ἡβή. Ὁ Κούρ- τος θεωρεῖ τὴν ρίζαν ὡς ἄγνωστον σ. 490) [ἢ φύσει βραχὺ] ἴδ. Εὐρ. Μήδ. 1004. Τρῳάδ. 820].

ἀβρόβαιτος, ον· πολυτελής: εἰς σιτία, ἐδέσματα, ὡς π. χ. ἀβρόβαιτος τραπέζα, Κωνστ. Μανασ. Χρον. σ. 229.

ἀβροσάγης, ἔς, (σάζω) στάζων πλούσια μύρα, μέτωπον.

Ἀνών. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ. ἀβρός. Ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Βέκκ. γέγρα- πται μυροσάγης: «μυροσάγης ἔχων ἀεὶ τὸ μέτωπον». Αὐτόθι.

ἀβροστόλιστος, ον, ὁ ἀβρῶς, κομψῶς ἐστυλισμένος, Κωνστ. Μανασ. Χρον. σ. 148.

ἀβροσύνη, ἡ = ἀβρότης. Σαπφ. 43. Εὐρ. Ὀρ. 349. Ξενο- φάν. 3. 1.

ἀδροτάζω, ἀποτυγχάνω, μετά γεν. Ἐπ. ῥήμα ἐν χρήσει μό-
νον κατὰ ἀνρ. α' ὑπ. μὴ τινας ἀδροτάζοιεν (ἵπκιν. ἀντί-οιμεν)
ἀλλήλοισιν. Ἰλ. Κ. 65. (ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης. ἐξ ἧς τὸ ἀμειρο-
τ-εῖν, ἀμαρτ-εῖν, ἀποβλήνεντος τοῦ μ, ὡς ἐν ταῖς λέξ. ἀμ-
ερωτος, ἀερωτος, ἀμπλακεῖν, ἀπλακεῖν. πρβλ. Βουττμ.
Λεξίλ. ἐν λέξ. ἀμειρόσιος 7).

ἀδροτάξις, ἡ ἐν νυκτὶ ἀποπλάνησις καὶ ἡ ἀποτυχία τοῦ ζη-
τουμένου ἐν δόλῳ τινι, ἀμάρτημα. πρβλ. διαμρόδησις, ἴδ. Εὐστάθ. 789. 51, καὶ Ἰσίδ. ὅστις ἐρμηνεύει τὴν λέξ. = ἀμαρτία.

ἀδροτέω, «ἀδροτῆσαι, νυκτὸς ἀπαντῆσαι», Ἰσίδ. Ἰσίδ.
ἀδρότη, ἴδ. ἀερωτος, καὶ Βουττμ. Λεξίλ. § 15, ἐν λέξ. ἀμ-
ερωσιος, ἀμειρωτος κτλ.

ἀδροτῆμων, ον, «ἀμαρτωλός», Ἰσίδ. Ἰσίδ.
ἀδροτῆσαι, «νυκτὸς ἀπαντῆσαι», Ἰσίδ. Ἰσίδ.

ἀδρότης, ητος, ἡ, = ἀδρόσνη, λαμπρότης, πολυτέλεια: ἔ-
λυσε δόμους ἀδρότατος = οἴκους ἀδρότητος, ὅ ἐ. πολυτελεῖς.
Πίνδ. Π. 11. 51. τῇ Μήδων στολῇ καὶ ἀδρότητι. Σεν. Κυρ.
8. 8, 15, πρβλ. Πλάτ. Ἀλκ. 1. 122C, Εὐρ. Πάσχ. 968. οὐκ ἐν
ἀδρότητι κεῖσθαι = δὲν εἶσαι εἰς κατάστασιν ἣ δὲν ἐπὶ καλεῖ ἡ
ῥῶρα νὰ δεῖκνῃς ἀδρότητα τρόπον. αὐτ. Ι. Δ. 1343. ὡσαύτ.
ἀδρότατος ἐπὶ = ἐν τῇ τρυφερᾷ νεανικῇ ἡλικίᾳ. Πίνδ. Π. 8.
127.

ἀδρό-τῆμος, ον, κομῆσι καὶ δαπανηρῶ, πολυτέμος. Λίσχ. Ἰλ.
Ἀγ. 675, ἴδ. ἀδρόσνη.

ἀδρουτῆνη, ἡ, = «ἀμαρτωλή», Ἰσίδ. Ἰσίδ., πρβλ. ἀδρουτάζω.

ἀδρουτίνιος, η, ον, παρεσκευασμένος ἐξ ἀδρουτίνου.
Διοσκ. 1. 60. ἑλαιο, μύρον.

ἀδρουτίντης, οἷος, ὁ παρεσκευασμένος με ἀδρουτίνου. Διο-
σκ. 5, 62.

ἀδρότονον, τό, θαμνῶδες ἀρωματικὸν φυτόν, εἶδος ἀνθούλου,
πάλινου μεταχειρίζονται αὐτὸ ἐνίοτε ἐν τῇ κατασκευῇ τοῦ ζύθου,
καὶ ἐν ὀρχαῇ τοῦ οἴνου (Artemisia absinthium). Θεόφρ. Ι. Φ. 6.
7, 3 κτλ. ἴδ. Schneider (Index.) Διοσκ. Νικ. Ὀργ. 60,
91, Ἀλεξ. 46.

ἀ-ερωτος, ον, ὡσαύτ. η, ον = ἀμειρωτος, ἀμειρώσιος.
ἀόνατος, θεός, παρὰ τῶν θεῶν πεμφθεὶς ἡ ἱερὸς αὐτοῖς, ἱερὸς.
Παρ' Ὀμ. μόνον ἀπαξ, νύξ ἀδρότη. Π. 3, 78. ἡ ἱερὰ Νύξ,
ὡς θεότης (κατὰ τὰ νύξ ἀμειρωτος, ἀμειρωσίη, δαιμονίη,
ἱερὸν κνέφας, ἱερὸν ἡμαρ), ἡ — μὴδέποτε τελευτῶσα (ὡς
ἀφθίτος ἡώς). Ἐπὶ ἀερωτα = ἱεροὶ ὕμνοι, Σαρ. Ἀντ. 1134.
ἐνθα ἴδ. Musgr. Ὁ Jehb ἐν τῇ Ἀντιγόνη αὐτοῦ διατρέφει τὴν
γρᾶφην τῶν χειρογράφων, ἀμειρότωιν ἐπέων. — Πρβλ. ἀμ-
ερωτος, ἀμειρωσία καὶ Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λέξ. II. = ἄνευ
ἀνδρῶν, ἐρημος ἀνδρῶν ἀερωτος ἐρημία Λίσχ. Πρ. 2, ἐνθα
ἡ γραφή τοῦ χειρογράφου ἀεωτον διαβλήθη ἐκ τῶν Ἑνετ, Σχολ.
Ἰλ. 3, 78.

ἀδρουτράπεζος, ὁ ἐσθλὸν πολυτελεῖς, ὁ φρονεῖν νὰ δεῖν τῇ
τρυφῇ, ὁ ἔχων τράπεζαν πλήρη ἀερῶν ἐδεσμάτων, Κωνστ.
Μανασ. Χρ. σ. 130.

ἀερω-φυής, ἐς, ὁ ἀερός τὴν φυήν, πιθ διορθ. ἀντὶ ἀφρο-
φυής: «καὶ ὀριδᾶκων οὐλῶν ἀερωφυῇ πέταλα», Ἀνθ. Π.
9. 412. ἴδ. ἀφροφυής.

ἀερω-χάιτης, ον, ὁ = ἀερωκόμης, Ἀνακρ. 43, (41) 8.

ἀερωχία, ἡ, (ἀερωχος) ἑλλειψὶς βρογχίτις, ἀσχυμία, ἐκρησσία.
Μένανδρ. παρ. Ἰωσήφ. Ἀρ. Ἰουδ. 8, 13, 2. Σκευλλ. Χρησ. 3.
540. Πρβ. Λοβ. Φρύνη, 291.

ἀερω-χέτων [Ι], ὠνος, ὁ, ἡ, μετὰ μαλακοῦ χιτῶνος, ἀερώς
ἐνδεσμένος. Ἀνθ. Π. 9, 538. — εὐνάς ἀερωχέτωνας: κλινὰς
ἡ κοίτας μετὰ μαλακῶν σκεπασμάτων Λίσχ. Περσ. 543.

ἀερωχος, ον, (βρέχω) = ἀερεκτος, ὁ μὴ βραχείας, μὴ
ὕγρανθεις. Λίσχ. 31. 5, Νικ. Θ. 339. κατὰ πόντον ἀερω-
χος αἰσσεις, Μόσχ. 2. 139. — ἄνευ βρογχίτις, ἄνευ ὕδατος: πεδία
Ἰλ. 1484. — Ἀρκαδίη, Καλλ. ὕμν. Δ. 19. — ἄγκυρα Λουκ.
ἀπολογ. 10, ἐνθα ἀντιτίθεται τῷ διεσπόμενῳ, ὡς παρ' Ἀθην. 2,
53, τὰ βεβραγμένα, ἐπὶ ἀερωχίᾳ μεταγ.

ἀερώχρους, λέξ. νεότευκτος, ὅπως ἀντικαταστήσῃ ἄνευ ἀνάγ-
κης τὴν ἐν Πέρσ. τοῦ Λίσχ. 543 λέξ. ἀερώχρους ἡ ἀερω-
χίας, ἀλλ' ἐν ταῖς ἀρίστοις ἐκδόσεσι διατηρεῖται ἡ ἀρχαία γραφή.

ἀερωνα, τά, = σκεπάματα, Περσ. παρ' Ἀθ. 2, 51 f. Πρβλ.
Δ. Π. 224. — Ὁ Ἰσίδ. γράφει ἀερωνα μετὰ φιλοῦ πνεύματος.

ἀερωνητής, οὔ, ὁ, καλλωπίζομενος ἐπιλειπτικῶς, ὀληυρετής.
Ἀδαμ. Φυσιογ. 2. 20, παρὰ τῷ καλλωπισταί.

ἀερώνω, (ἀερός), κάμνω τινὰ ἁερόν, μαλακίην μεταχειρί-
ζομαι τινὰ μετὰ λεπτότητος, μὴ γυναικῶς ἐν τρόποις ἀερώ-
ναι Λίσχ. Ἀγ. 910, ἐνθα ὁ Ἀγαμέμνων ἀποποιεῖται τὴν αἰσα-
τικὸν κόσμον ἐν τῇ ὑποταχῇ αὐτοῦ: ἐξαικτῶ, πλανῶ τινὰ διὰ λε-

πότητος τρόπων: κούρην εἰς γάμον ἀερώνα. Ἀνθ. Π. 6.
281. — Μίσ. ἡ παθ. = ζῶ μετὰ ἀδρότητος — ὀρυπνύμαι, ἴν-
μαι ὀρυπνίως, ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι Ἀνευ πτώσ. ἀδρύ-
νεται γὰρ πᾶς τις εὐ πράσων ἀνὴρ. Λίσχ. Ἀγ. 1203.
Πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1339. ἐκαλλυνόμην τε καὶ ἡδυνόμην
ἐν, Πλάτ. Ἀπολ. 20C, μετὰ ὅτ. πράγμ. = ὑπερηφανεύομαι ἡ
μεγαλυνῶ ἐπὶ τινι: οὐχ ἀδρύνομαι τῷδ'. Εὐρ. Ι. Α. 858.
ἡδύνετο τῷ βραδέως διαπράττειν, Σεν. Ἀγασ. 9. 2.
Πρβλ. λαμπρύνω, σεμνύνω.

ἀδρυτοί, «ἐχλίνων θαλασσίαν εἶδος», Ἰσίδ. Ἰσίδ.

ἀδρωμα, τό, «στολῆς γυναικείας εἶδος», Ἰσίδ. Ἰσίδ.

ἀδρωμιά, ἑλλειψὶς ἐυστομίας, Ἀντ. Σιν. 689. σ. 204.

ἀδρωμος, ον, ἄνευ κακῆς ἡμέτης, Διφ. Σίφ. παρ' Ἀθ. 355Π,
ἰχθυῖδια ἀδρωμα.

ἀδρων, ὠνος, ὁ, Ἀργεῖός τις, ὃν παροιμιώδης ὁ τρυφήλος
βλος: Ἀδρωνος βίος, Σουῖδ.

ἀδρώς, ὄτος, ὁ, ἡ, (βιβρώσκω) = νηπιεῖς. Πιστ. Σιλ. 66
παρ' Ἀθην. 9, 764. τέχνη ἀνέρα ἀδρώτα φυλάσσει: διαρ-
θῶν ἐν ὑπὸ Κοβήτου ἀντὶ: ἀδρωτος ἐν Σαρ. Ἀπ. 796.

ἀδρωσία, ἡ, ἑλλειψὶς βρώσεως, τρυφῆς, = ἀσιτία. Πολυδ.
6. 39.

ἀδρωτος, ον, (βιβρώσκω) ὁ μὴ ἐπιτρεχέας εἰς βρώσιν, ἀκατά-
λῃλος πρὸς τρυφήν. Κτησ. παρὰ Φωτ. Πιδ. 49. 7. Ἀριστ. Ι. Ζ. 9.
28, 1, καὶ ἄλλ., ὅτ' αὐτ. Μεν. Δύσκ. 3: — περὶ εὐλου: μὴ βλα-
πομένον ὑπὸ σχολῆων Θεόφρ. Ι. Φ. 5. 1, 2.

II. ἐπὶ
πρωσίων, ὁ μὴ φαγών: ἀδρ., ἀποτος, Χαρίτων 6. 3 τίλ.
πρβλ. ἀδρώς.

Ἀδρύδης, ἡ, πόλις ἐπὶ τῆς Ἀσιατικῆς ἀκτῆς τοῦ Παλαιοῦ
του. — Ἀδρύδην, ἐπὶ ῥρ. = ἐξ Ἀδρύδου, Π. Δ. 500. — Ἀδρ-
δῶν, ἐν Ἀδρύδῳ, Π. Ρ. 584. — ἐπὶ ὁ. Ἀδρδηνός, ἡ, ὄν. ἐξ
Ἀδρύδου, Ἀθ. 572. Ρ. καλ. — Παριμ. Ἀδρδηνὸν ἐπιφέρειμα
ἐπιδρόμην ἐξ Ἀδρύδου, ὅ ἐ. εὐστατέστην τὴν πολλὰ καλῶς ἐμμενεῖ-
ται ὑπὸ τῶν Παρομοιογράφων: «ἀπὸ τοῦ ὑπ' αὐτῶν συκοφαντεῖσθαι
τοὺς ἔθνους. Ἰσίδ. — Ἀδρδηνόκωμης ἡ Ἀδρδοκώμης, ον.
ἡ = ὁ ἐπὶ τῇ συκοφαντεῖν κομῶν. Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 508,
ἐνθα ἴδ. Δειδ.

ἀδρύδης, ὑπερμετρικῶς, «σημαῖον τῆς ἀδρύδης λαμαργίας»,
Σχολ. Ὀππ. Ἀλ. Β. 216.

ἀδρύδης, ον = ἀδρύδης, εἰς τινὰ ἀδρύδην φλυαρεῖσθαι.
Πλάτ. Παρμ. 130 D. ἄλλὰ πῶ. ἡ ὑρὴ γραφή εἶναι: εἰς τινὰ
βουδὸν φλυαρεῖσθαι.

ἀδρύδην, «πολύ, μάταιον: οἱ δὲ ἀπὸ καὶ συρρετῶδες, ἡ
ἀναίσχυτον, ἐπαχθές», Ἰσίδ. Ἰσίδ.

ἀδρύδευτος, ον, (βυρσεύω) — ὀρῇ, μὴ κατεργασθεῖσα, μὴ
βυρσευθεῖσα. Σχολ. Ἑνετ. Π. Β. 527.

ἀδρυτάκη [ἀκ], ἡ, ὀρμὴ τὴν καρύκευμα (ὕπερριμμα, ἔρμα-
μα), ἐκ πράσων, καρδῶμων καὶ ἄλλων. Φερικρ. Ἀδρ. 89.
Θεόδοτ. Κωμ. ἐν ὀρχαῇ, 1. Ἀλεξ. ἐν Ἀνακρεοντιῳμένη.
1. 13 κτλ.

ἀδρυτάκο-ποιός, ὄν, ὁ ποιῶν, παρασκευάζων ἀδρυτάκην.
Δημήτρ. Ἀρεπ. 1.

ἀδρυτοπόλος, ὁ πολέων ἐν τῇ ἀδρύτῳ Κωνστ. Σκευλλ.
ποιή. ἐν Matr. An. gr. 11, σ. 691. Κουμανόδ. Σ. Α. Α.

ἀδρυτος, ον, ὄνευ βουδῶ, πυλόμενος, μὴ μετρηθεὶς τὸ βάθος.
— Νεῖλου πηγαί, Πρβ. 2, 28. — ἀτῆς ἀδρυτος πέλγος
Λίσχ. Ἰκ. 470. Συνήθως = ἀμειρωτος, ἀπείρατος, ἀχανής, ἀπει-
ρος, ὡς τὸ βαθύς — ἀδ. πλοῦτος. Λίσχ. Θ. 950. ἀργύριον.
Ἀριστοτ. Λυσ. 174. φρένα Δίαν καθορᾶν, ὅψιν ἀδρυτος.
Λίσχ. Ἰκ. 1059. — λήμνη, Ἀρ. Ράτ. 131. — χασμάτα, Εὐρ. Φοιν.
1599. πέλγος, ἀδ. πραγμάτων, Λουκ. ἀστράλ. 15. II. ἡ
ἀδρυτος, ὡς παρ' ἡμῶν ἡ θάλασσα, Ἰβ. 27. (Ἰβ. μὲν 27) ἡ κά-
λασις, ὁ ἀδρ. Εὐαγ. Λουκ. η' 31, Ἀποκάλ. θ' 1 κτλ. (περὶ
τῆς ῥίζης ἴδ. βαθύς).

ἀδρυτοτύχος, ον, (ἀδρυτος, τίκτω) ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῆς
ἀδρυτος: «χίρσον ἀδρυτοτύχων πίδαον ἥλιος ἐπιπόμενός ποτε»,
Κοσμάς, 509. Τὸ παρατεθὲν χωρίον ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐκδοσὶν
τῆς Ἑρμῆος ὁλότητος.

ἀδρ., «πρῶτ, ἀκωνες», Ἰσίδ. Ἰσίδ.

ἀδρῶς, «ὁ Ἀδωνις ὑπὸ Παργαίων», Ἰσίδ. Ἰσίδ.

ἀδρῶκος, ον, μὴ βιολοκοπιθεῖς, ὁ ἀδρῶκος. Πολυδ. 1.
246.

ἀδρῶ, ὁ ἐ. ὁφρῶ, Λακων. ἀντὶ τῶς καὶ ἀδρῶ = πρῶτ. Ἰσίδ. Ἰσίδ.

ἀδρῶς (ὡς), «ἀδρῶκος», Ἰσίδ. Ἰσίδ.

ἀδρῶς, ον, ὁφρῶς. Ἰσίδ. Ἰσίδ.

ἀγ, ὁποῦκα. τύπος ἀντὶ ἀγ καὶ πρὸ τοῦ μ, γ, χ, ἴδ. ἀντὶ
ἀγ, ἀωρ ἀντὶ ἀγ.

ἀγάσασθαι. ἀγάσασθε. Ἑπιπ. σχηματισμός τοῦ ἀγαμαί, Ὁδ. ἀγάσας = ἀγαγών (Διολ.) Ἰσὺχ. ὁ Φρόνη. ἤνεϊτο τὴν ποτὶ ὑπαρξίν του· ἀλλ' εὐρηται ἐν παπύρῳ Λίγυπ. τοῦ Λουινρε, 17, 24, πρὸλ. Meyer. Ἑλλ. Γραμμ. 4, 451.

ἀγαγον, «ἀντὶ τοῦ ἀγαγε (ὁδήγησον, φέρε)», Ἰσὺχ. ἀγαγον = ἡγαγον, ποιητ. ἀγαγύρτης «ἀγύρτης», Ἰσὺχ. ἀγάζηλος, ὁ ἄγαν ζηλότυπος· «ἀγάζηλοι, μεγαλόζηλοι» οἱ δὲ φθονεροί, Ἑτυμ. Μ.

ἀγάζομαι, ποιητ. ἰσοδύναμος τύπος τῷ ἀγαμαί, = τιμῶ, λατρεύω, αἰδοῦμαι ἀγαζόμενοι πρῶταν θεῶν», Πίνδ. Ν. 11, 7.—ἡγάξετο, Ὀρφ. Ἄργ. 63:—περὶ τοῦ Ὀμηρικοῦ μέλλ. ἀγάσσομαι, κτλ. ἴδε τὸ ῥῆμα ἀγαμαί.

II. Ὁ ἐνεργ. τύπος εὐρηται παρ' Αἰσχύλῳ Ἰκέτ. 1062: ἀτὰ θεῶν μηδὲν ἀγά-
ζειν, δηλ. ἐξετάζειν. Ὁ Φύσιος ἐρμηνεύει· «λίαν ἐσπουδακέναι», ὁ Ἰσὺχ. «ἀγάζειν = βαρέως φέρειν» κτλ. Ἐν τοῖς Ἄν. Πεκλ. σ. 336, 6. ὑπάρχει, «ἀγάξεις, ἀντὶ τοῦ θρασύνεις, Σοφοκλῆς».

ἀγαθάρχης, ὁ, μία τῶν προσχημάτων τῆς θεότητος, Θεοδ. Λάσκ. Ἑλλ. Πατρ. ἐκδ. Μι. τόμ. 140, σ. 768.

ἀγαθοεὶκέλος, ὁμοῖος ἀγαθῷ, Ἡρωδ. Ἑπιμ. ἐν λέξ. εἰκέλος, σ. 186 ἐκδ. Λουδίνου 1819.

ἀγαθαρχία, ἡ, ἀρχὴ τοῦ ἀγαθοῦ, Διον. Ἀρεοπ.

ἀγαθαρχικός, ἡ, ὄν, τῇ ἀγαθαρχίᾳ ἀνήκων, Διον. Ἀρεοπ. 0. ὄν. 3.

ἀγαθεός, Δωρ. ἀντὶ ἡγάθεος, Πίνδ.

ἀγαθεργάτης, ὁ, Θ. Λάσκ. σ. 767, ἐκδ. Μι.

ἀγαθεργονότης, ὁ, Θ. Λάσκ. σ. 767, ἐκδ. Μι.

ἀγαθεωρῶ, θεωρῶ τι μετὰ θαυμασμοῦ, παρατηρῶ τι μετὰ περιεργίας ὡς νὰ μὴ τὸ εἶδον ἄλλοτε.

ἀγαθιφόρος, ὁ, ἡ, (Ἄριγ.) φιλοσπουρούμενα, ἐκδ. Μι. σ. 3136.

ἀγαθίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀγαθῆς, Ἰσὺχ. ἐν λέξ. τολῶπη.

ἀγαθίζομαι, ἀγαθὰ λέγω, ἀγαθιζομένη, συνεχῶς ἀγαθὰ λέ-
γουσαν, Ἑτυμ. Μ. καὶ Ἰσὺχ. Ἐν ταῖς παλαιαῖς ἐκδ. τοῦ Ἀρι-
στοφάνους Ἑκκλ. 23, ἐφέρετο «ἀγαθιζομένης», ὅπερ ἐν ταῖς
νέαις ἐκδ. διορθώθη «ἀγαθιζομένης» ἀεὶ τὰς ἐταίρας πῶς
καγκαθιζομένης λαθεῖν.

ἀγαθικός, «ἀγαθικά, τὰ σπουδαία», Σουῖδ.

ἀγαθίς, ἰδός. [Ἰ Δρακ. 23], ἡ, δέση, κουδῆρι, σφαῖρα νή-
ματος, Περικλῆδ. 106:—ἀγαθῶν ἀγαθίδες, παροιμ. = ἐπὶ πολ-
λῶν ἀγαθῶν. Κωμ. ἐν Α. Β. 9, Πολυδ. 7, 31, (παρὰ Σουῖδ. ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθίδες, παροιμ. ἐπὶ τῶν εὐπασχόντων ἀνδρῶν
εὐηργετησάν πρότερον. 2) = σησαμῖς, Ἰσὺχ. Εὐσταθ.)

ἀγαθο-δυσία, ἡ, ἀφρονία ἀγαθῶν, ἔμμετρ. Ἑπιγρ. Νικαίας
τοῦ ἔτους 1212 μ. Χ. Συλλογ. Ἑλλ. Ἑπιγρ. 9262.

ἀγαθογονία, γέννησις ἀγαθοῦ, «ἐκ δύο ἀγαθῶν ἀγαθο-
γονίαν πάντως ἔσσεσθαι» κτλ. Ἰάμβλ. περὶ τῆς Νικομ. Ἀριθμ.
σ. 116.

ἀγαθοδαίμονέω, καθιστῶ εὐδαίμονα εἶναι, ἀγαθοδαίμο-
νοῦντα ζῶδια, Παυλ. Ἀλεξ. Ἀποτ. 1.

ἀγαθοδαίμονισται, ἡ -εσταί, οἱ, ἐταῖροι, συμποσιασταὶ
πίνοντες εἰς τιμὴν τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος (πρὸ, ἔξ.) ἐντεῦθεν =
συμποσιασταὶ ὀλιγοποιοῦντες, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 3. 0. 3.—ἀγα-
θοδαίμονισται, ὄνομα ἐταιρείας τινός. Ross. Ἑπιγρ. ἀνέκδ. 282, ἐν Ἰνδῳ, Hell. J. 2. σ. 357.

ἀγαθο-δαίμων, ονος, ὁ, ὁ ἀγαθὸς δαίμων εἰς τιμὴν τοῦ
ἐποίου ποτῆριον καθαρῷ οἶνῳ ἐπίπνυτο ἐν τέλει τοῦ δείπνου, ὅπερ
ἐγένετο, προπερομένῳ τῶν λέξεων ἀγαθοῦ δαίμονος καὶ ἐν τῇ
δοκίμῳ Ἑλληνικῇ πάντοτε ἐγράφετο ἐν διαστάσει. II. Διγύ-
πτιος ὅρις Wessel. Διόδ. 3. 50

ἀγαθοδοσία, ἡ, (δύσει) ἡ δύσις ἀγαθοῦ, Σχολ. Ἀριστ.

ἀγαθο-δότης, ου, ὁ, δοτὴρ ἀγαθοῦ. Διωτογ. Ἀνθ. Στοβαίου
ΜΠ', 62, ὅγλ. = δοτὴς, ἰδός, ἡ, Διον. Ἀρεοπ. 440, 34· ἐπίρρ.
-δότως. Διον. Ἀρεοπ. καὶ Κατ. εἰς Ὑαλμ. 9, 2, 1.

ἀγαθοδότης, πράττει ὡς ἀγαθοδότης, εὐεργετικῶς, Διονύς.

Ἀρεοπ. Οὐρ. Ἰεραρχ. 1.

ἀγαθοδωρός, ον, εὐτυχίαν παρέχων Νικ. Παυλ. ὅμ. εἰς
ἄγ. Ἰάκινθ.

ἀγαθοδωρία, ἡ, πλῆθος δώρων ἀγαθῶν Γερ. πατρ. τίμ. 6',
σ. 249.

ἀγαθο-ειδής, ἐς, ὁμοῖος ἀγαθῷ, φαινόμενος ὡς ἀγαθός. Ἐν
Παλιταία Πλάτωνος ε', 509Α τίθεται ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν λέ-
ξιν ἀγαθός· ἀγαθοειδῆ μὲν νομίζειν ταύτ' ἀμφοτέρω
δρόβον, ἀγαθὸν δὲ ἡγεῖσθαι ὁπότερον αὐτῶν οὐκ ἔρ-
θάν, ἡ Ἰάμβλ. κτλ. ἐπίρρ. -ειδής.

ἀγαθοεξία, ἀγαθὴ ἐξίς ἡ διάθεσις, «τὰ βιβλία ἰσχύουσιν
ἀπὸ τῆς καχεξίας μεταρρυθμισαί εἰς ἀγαθοεξίαν τὸν

ἀναγινώσκοντα μετὰ πόθου», Νεῖλ 516 Β ἀντίκειται δὲ
τῇ καχεξίᾳ.

ἀγαθοεργέω, πράττω τὸ ἀγαθόν, Παυλ. Τιμῶ. Α', ε', 18.
συνγρ. -ουργέω, Πρὸξ. Ἀπ. ιδ', 17 (κοιν. ἀγαθοποιῶ).

ἀγαθοεργημα, τό, ἀγαθὸν ἔργον, Μεθόδ. σ. 322.

ἀγαθοεργής, ἀντὶ ἀγαθοεργῆς, Διονύς. Ἀρεοπ.

ἀγαθοεργία, ἰων. -εῖα, συνγρ. -ουργία, ἡ, ἔργον καλόν,
εὐεργεσία. Λατ. beneficium, Ἡρόδ. 3. 154, 160. II. τὸ
ποιεῖν καλὰ ἔργα, δηλ. ψυχροσώτηρια. Ἑκκλ.

ἀγαθο-εργός, συνγρ. -ουργός, ὄν. (ἔργω), ὁ τὸ ἀγαθὸν
ἐργαζόμενος, Δαμάσκιος παρὰ Σουῖδ. ἐν λέξει ἀγαθοεργία, —οὐ
ἴσται ἀγαθοεργοί, ἐν Σπάρτῃ, οἱ πέντε γενεαὶ τῶν καὶ ἐπιστημῶν
ἐκ τῶν ἱππέων, οἱ εἰς πρεσβείας ὑπὲρ τῆς πολιτείας ἀποστελλό-
μενοι, Ἡρόδ. 1, 67· ἴδ. αὐτ. Βίβλιν καὶ Ρουγκ. Τιμ. ἐν λέξ. καὶ
Ἰστίου Ἑλλ. Ἰστ. τόμ. Β', σ. 478, 602.

ἀγαθοεὶλία, ἡ, ἐπιθυμία τοῦ ἀγαθοῦ, ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐκλο-
γὴ· οὐκ ἀρκεῖ τοῖς πράγμασιν ἡ ἀγαθοεὶλία μόνον, ἀλλὰ δεῖ καὶ
ῥώμην καὶ ἐπιστρεφείας, δηλαδὴ ἀρχινολας, Ἀνών. ἀπόσπ. παρὰ
Σουῖδ.

ἀγαθοελητής, οὗς, ὁ, ἡ, καλοελητής, Βλος Ἀγ. Συλδέστρου

ἀγαθοερέμμων νῆσος, ἡ Κῶς, Εὐστ. Θεσσαλον Ἑλλ. Πατρ.
Μι. τόμ. 141, σ. 141.

ἀγαθοελογέω, τὸ ἐναντίον τοῦ κακολογῶ, λέγω καλὸν περὶ
τινος, λέγω ἀγαθὰ, ἀγαθολογεῖν εἰσωθῶς, Εὐσταθ. Παρεκβ.
εἰς Διόδ. Γ', 38.

ἀγαθόνους, ὁ ἔχων ἀγαθὸν νοῦν, Λεξικ. ἀνώνυμ. ἐν Δι-
πνιτικῇ Assoc. Γρ. τόμ. 8, σ. 231.

ἀγαθοπάροχος, ὁ, ἡ, (παρέχω) ὁ παρέχων ἀγαθόν, Ἰσὺν
Διακ. Ἀλληγ. εἰς Θεογ. Ἰσιόδου, Ρουλ. Μιν. Γρ. Γαῖα, τόμ. 3,
σ. 470.

ἀγαθοποιέω, πράττω τὸ ἀγαθόν Σέξτ. Ἑμπ. Μ, 11, 70,
Εὐαγ. Μάρκ. γ', 4. 2) ἄγ. τινα = κάμνω τὸ καλὸν εἰς
τινα. Εὐαγ. Λουκ. ε', 33· μετὰ διπλ. αἰτ. Ο', (Ἀριθ. ι' 32).

II. ἐνεργῶ ὀρθῶς, Πέτρ. ἐπ. Α', 6', 15.

ἀγαθοποιήσεις, ἡ, τὸ νὰ ἀγαθοποιῇ τις, Ἑρμῆς.

ἀγαθοποιία, ἡ, τὸ νὰ πράττει τις τὸ ἀγαθόν, Πέτρ. Α', 8', 19

ἀγαθο-ποιός, ὄν, ὁ πράττειν τὸ ἀγαθόν, εὐεργετικός. Πλάτ. 2, 368B. Ο', κτλ. II. ὡς ἀντρολογικός ὅρις = εἶδον καλὸν
σημεῖον, καλὰ προουσιζόμενος Ἀρεοπ. 4. 59. Εὐστ. Εὐ. Προπαρ.
295Δ.

ἀγαθοπραγέω, = ἀγαθοεργέω. Ἄννα Κομν. Ἀλεξ. Γ' α' σ. 2.

ἀγαθοπρεπής, ἐς, ἀρμοδῶν εἰς τὸ ἀγαθόν. Ἑκκλ.—ἐπίρρ.
-πῶς.

ἀγαθοπτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἱκανότητα
νὰ βλέπῃ τὸ ἀγαθόν, ἀγαθοπτικὴ δύναμις, Διονύς. Ἀρεοπ.

ἀγαθορρυτός, ον (ῥέω) ῥέων ἀγαθὰ, περὶ πηγῆς εἰς ἣν ῥεῖ
τὸ ἀγαθόν, Σινεσ. ὅμν. 1, 128.

ἀγᾶθος [ἄγ], ἡ, ὄν, Ἀλκων, ἀγᾶσός. Ἀριστ. Λυσ. 1301
(ἴδ. ἐν τέλ.)—καλός. Λατ. bonus. I. Περὶ προσώπων:

1) κατ' ἀρχάς, = καλός, ἥπιος, εὐγενής, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς
τὴν καταγωγὴν καὶ κοινωνικὴν τάξιν, κατ' ὅσον οἱ εὐγενεῖς καὶ
οἱ ἐξ εὐγενῶν καταγόμενοι ἀπεκαλύπτοντο ἀγαθοὶ ἄνθρωποι· p r i n d'
h a n n i e s, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς λέξεις κοκοί, δειλοί (= πρόσ-
τυχος, βάνανος κτλ.) οἱ αὖτε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρῶνται
χέρηρας, Ὁδ. Ο. 324· πρὸλ. Ἰλ. Α. 275· ἀφνειός τ' ἀγαθός
τε, Ἰλ. Ν. 664· πρὸλ. Ὀδ. 2. 276· -πατὴρ δ' εἰμὶ ἀγα-
θός, θεὰ δὲ με γέινωτο μήτηρ, Ἰλ. Φ. 109· πρὸλ. Ὀδ. Δ.
611. Ὅπως ἐν μεταγ. συγγραφῇ: κακός ἐξ ἀγαθοῦ, Ἡσιόγ.

190· πρὸλ. 57. κέξ. : πρὸς ἀσπίδα, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς,
Πίνδ. Π. 3, 125· πρὸλ. 2, 175. 4. 506· τίς ἂν εὐπατρίδα ὦδε
βλάστοι; οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν κτλ. Σοφοκλ. Πη. 1080· εἰ
τ' ἀγαθὸς πρὸς τῶν ἀγενῶν κατανικῶνται, οὗτος, Ἀποσπ.

105· τοὺς εὐγενεῖς γὰρ κἀγαθοὺς... φιλεῖ Ἀρης ἐναί-
ρειν, αὐτῶν. 649 καὶ οὕτω τὸ εὐγενές γίνεταί πλεονὴ ἰδίτης
(γνώρισμα) τῶν ἀγαθῶν, Εὐρ. Ἀлк. 600· κέξ. πρὸλ. Ἰρ. Δύλ.
625, Ἀνδρ. 767, Τρω. 1254· ἀγαθοὶ καὶ ἐξ ἀγαθῶν, Λακ.
boni bonis moribus. Πλάτ. Φαῖδρ. 274Α:—Μὲ ταύτην τὴν
ἀρχαιοτάτην σημασίαν συνάγει συνεδύζετο ἡ ἔννοια τοῦ πλοῦ-
του καὶ τῆς πολιτικῆς δυνάμεως, ἀκριβῶς ὅπως ἐν ταῖς φράσεσι
boni καὶ mali cives, optimus quisque ἐν Σαλλουστίῳ καὶ ἰο-
κῶνι Ἰδία ἐν τῇ φράσει καλοὶ κἀγαθοὶ (ἴδ. λέξ. καλοκαγα-
θός):—Περὶ ταύτης τῆς σημασίας ἴδ. Kortum Hellen. Sta-
tisverf. σ. 14, Welcker Πρὸλεγ. εἰς Ἡσιόγ. 2 10—15, 22 κέξ.,
καὶ πρὸλ. ἐσθλός, χρηστός, ἀμείνων, ἀριστος, βελτίων,
βελτιστος, κακός, χεῖρων, χρεῖων, εὐγενής. 2) καλός, ἀνδρείος, κατ' ἥσαν τὰ προσόντα ταῦτα ἀπεπείδοντο εἰς τοὺς

ἀρχηγούς καὶ τοὺς εὐγενεῖς ὥστε ἡ σημεῖα αὐτῇ συμπίπτει μετὰ τῆς πρώτης. Πλ. Δ. 131, Κ. 559· τῷ κ' ἀγαθός μὲν ἔπειν', ἀγαθὸν δὲ κεν ἐξενάριξεν, Φ. 280, Πρβλ. Ἡρόδ. 5, 109 κτλ.

3) ἄξιος, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἱκανότητα ἢ τὴν ἀξίωμα, ἀγ. βασιλεύς, Πλ. Γ. 179· ἰητήρ, Β. 732· θεράπων, Π. 165, Ρ. 388, συν. μετὰ προσδιορισμῶν: ἀγαθὸς ἐν ὑμῖν, Ν. 314· βοὴν ἀγαθός, Β. 408, 563, κτλ. πύξ, Γ. 237· ὄς, Α. 300. βίην, Πλ. Ζ. 478. ὣτως ἐν τῇ Ἀττ. διαλ. γινώμην ἀγ. Σοφ. Ο. Τ. 687· πᾶσαν ἀρετὴν, Πλάτ. Νόμ. 899 Β. πεδλ. Ἀλλ. 1. 124Ε. τέχνην, ὁ αὐτ. Πρωτ. 323Β, τὰ πολέμια, τὰ πολιτικά, Ἡρόδ. 9, 122, Πλάτ. Γοργ. 516Β, κτλ.—Σπανιώτερον μετὰ δοτ. ἀγ. πολέμω, Ξεν. Οἰκ. 4. 15·—Ὡσαύτ. μετὰ προθ., ἀγ. περὶ τὸ πλῆθος, Λυσ. 130, 2· εἰς τι, Πλάτ. Ἀλλ. 1. 125Α· πρὸς τι ὁ αὐτ. Πολ. 407Ε·—Ὡσαύτ. μετ' ἀπαρ. ἀγ. μάχεσθαι, Ἡρόδ. 1, 135· ἰππευέσθαι, 1, 79· ἀγ. ἰσάναί = ἱκανός εἰς τὸ σταθμίζειν, συγίζειν, Πλάτ. Πρωτ. 356Β. 4) ἀγαθός, ἐπὶ ἡθικῇ ἐννοίᾳ, Κατὰ πρῶτον ἴσως ἐν Θεόγ. 438, ἀλλ' οὐχὶ σὺν. μέχρι τῶν φιλοσόφων συγγραφέων, ὡς τοῦ Πλάτ. Συμμάχ. συνδέεται μετ' ἄλλων ἐπιθέτων, ὁ πιστὸς κάγ, Σοφ. Τρ. 451· σοφὸς κάγ, Φίλοκτ. 119· δικαίων κάγ, αὐτ. 1030, Πρβλ. Ἀντ. 671, κτλ.

5) ὡ γαθέ, = καλὴ μου φίλε, ὡς ἔως ἡπίας νοηθείας, μόμφης ἢ ἐπιπλήξεως, Πλάτ. Πρωτ. 311Α, 314Δ, κτλ. 6) ἀγαθοῦ δαίμονος, ὡς πρόποσις: «εἰς τιμὴν τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος»: μηδέποτε ... πλοῖμι ἀκράτους, μισθὸν ἀγαθοῦ δαίμονος, Ἀριστοφ. Σφήκ. 525, Πρβλ. ἀγαθοδαίμων, τύχη II, 3.—Ὁ ἀγ. δαίμων κατήντησε τίτλος τοῦ Ῥωμαίου Αυτοκράτορος, ὡς τοῦ Νέρωνος, Σύλλογ. Ἐπιγρ. 4699, πρβλ. 3886 (προσθήκη: ἢ θεὸς ἀγαθὸν ἢ ἀπλῶς Ἀγάθη = ἡ βοήθεια, Πλάτ. Καίτ. 9, Κικ. 19. II. Περὶ πραγμάτων: 4) καλός, χρήσιμος. Ἰθάκη ... ἀγαθὴ κουροτρόφος, Ὁδ. 1, 27, κτλ., ἀγ. τοῖς τοκεῦσι, τῇ πόλει, Ξεν. Κυν. 13, 17. Μετὰ γεν. εἰ τι οἷός τε ἀγαθὸν = καλὸν διὰ πυρετόν, ὁ αὐτ. Ἀπομν. 3, 8, 3.

2) περὶ ἐξωτερικῶν περιστάσεων, αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν φησὶ ἔμμεναι ἀνδρὶ προκτῇ, Ὁδ. Ρ. 352· εἰπεῖν εἰς ἀγαθὸν = διὰ καλὸν σκοπόν, Πλ. Ι. 102· ὁ δὲ πεῖσεται εἰς ἀγ. περ = διὰ καλὸν τινα σκοπόν, Α. 789· μυθεῖται εἰς ἀγαθὰ, Ψ. 803·—ἀγαθὸν [ἔστι] μετ' ἀπαρ., = εἶναι καλὸν νᾶ ... Πλ. Η. 282· Α. 130, Ὁδ. Γ. 196 καὶ παρ. Ἀττ. 3) ἀγαθὸν, τὸ = καλὸν τι πράγμα· εὐλογία τις, εὐαγγελία τις καὶ ὡφέλεια· ἐπὶ προσώπου, ὡς μέγα ἀγ. σὺ τοῖς φίλοις, Ξεν. Κύρ. 5, 3, 20· φίλον, ὃ μέγιστον ἀγαθὸν εἶναι φασιν, ὁ αὐτ. Ἀπομν. 2, 4, 2· πρβλ. Ἰερ. 7, 9, Ἀριστοφ. Βατ. 73, κτλ.: ἐπ' ἀγαθῷ τινος = διὰ τὸ καλὸν τινος, Θουκ. 5, 27. Ξεν. ἐπ' ἀγαθῷ τοῖς πολλοῖς, Ἀριστ. Βατ. 1487:—τὸ ἀγαθὸν ἢ τ' ἀγαθόν = τὸ καλόν, τοῦ Κικέρωνος τὸ summa bonum, Πλάτ. Πολ. 506Β, 508Ε, 534C, καὶ ἄλλ.:—Ὡσαύτ. κατὰ πληθ. ἀγαθὰ, τὰ = τὰ ἀγαθὰ τῆς τύχης, ἀγαθὰ, πλοῦτος, Ἡρόδ. 2, 172. Λυσ. 138, 32, Ξεν. κτλ., ἀγαθὰ πάσχειν, κτλ., ἀλλ' ὡσαύτως πράγματα εὐχάριστα, ἀβρὰ λιχνεύματα, Θεογ. 994, Ἀριστοφ. Ἀγ. 873, 982, κτλ., ὡσαύτως: προτερήματα, πλεονεκτήματα· τοῖς ἀγ., οἷς ἔχομεν ἐν τῇ ψυχῇ, Ἰσοκρ. 165Π, εἰ τὰλλα πάντα ἀγ. ἔχοι, κακόπους δ' εἴη, περὶ ἵππου, Ξεν. Ἰπ. 1, 2, κτλ.

III. Δὲν ἀπαντῶσι παρὰ τοῖς ἑσπερίοις Συγγρ. ὅμοιοι τύποι παραθέσεως τῆς λέξεως ταύτης· ἀλλ' αὐτὴ αὐτὰν πολλοὶ ἄλλοι τύποι εἶναι ἐν χρήσει· δηλ. συγγρ. ἀμείνων, ἀρετῶν, βελτιῶν, κρείσσων (κάρρων), λωτῶν (λφών), Ἐπικ. βέλτερος, λωύτερος, φέρτερος:—Υπερθετ. ἄριστος, βέλτεστος, κρείττεστος, λωύστος (λφστος), Ἐπικ. βέλτατος, κάρτατος, φέρτατος, φέριστος. Τὸ ὅμοιον συγκριτ. ἀγαθώτερος ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Ἑσπ. (Κριτ. ια' 25., ιε' 2) καὶ ἐν Ἑκκλ. συγγραφῇσι· τὸ ὑπερβ. ἀγαθώτατος ἐν Διοδ. 16, 85. Ἡρόδ. 5, 15, Εὐστ., κτλ. IV. ἐπὶ συγγρ. εὐ· ἀλλ' ἀγαθῶς ἀπαντᾷ ἐν Ἰππ. Κατ' Ἱητρεῖν, Ἡρόδ. Κῦλην, τήμ. III, σ. 52, [35], Ἀριστ. Ρηγ. 2, 11, 1, καὶ Ὁ. (Ἡ συγγένεια μεταξὺ τοῦ ἀ-γαθ-ός καὶ τῶν Ἑυτονικῶν λέξεων γοτ, gut, good δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ, εἰς τὸ Ἑλλ. γ ἔπρεπε νὰ παρίσταται ἀπὸ τοῦ Ἑυτονικοῦ K).

ἀγαθοσύμβουλος, ὁ ἀγαθὸς συμβουλευνών, Γλωσσ. ἀγαθοτελής, ὅς ὁ ἐκτελῶν τὸ ἀγαθόν, Διον. Ἀρεοπ. ἀγαθότης, ἡττος, ἡ καλοσύνη, Ὁ. (Σοφ. Σολομ. α' 1). Φίλων 1, 55. Ἑκκλ. ὁμαίς ὁ Μάγιστρος ἐν ἡλείᾳ χρηστότητος, σημειοῦται "χρηστότης (λέγει) οὐκ ἀγαθότης, οὐδ' ἀγαθοσύνη," ὁρῶν. ἀγαθότροπος, ὅν· ὁ ἀγαθὸς τοὺς τρόπους, ἀντετίθεται τῷ κακώτροπος, Κωνστ. Μανασ. Χρον. σ. 216.

ἀγαθοεργία, ἀγαθὴ ἐργασία, ἀγαθὸν ἐντετύχημα, Ἀνδρ. Κρήτ.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ἀγαθοεργία, -εργία· συγγρ. ἐκ τοῦ ἀγαθοεργ- ἀγαθόεργος, ὁ ἔχων καλὸν εὖπον, ὁ καλὸς τὸ εἶδος, Διονυσ. Ἀρεοπ. 4, 22.

ἀγαθοεργήμα, τὸς, τὸ, ἀγαθὸν ἔργον, ἀλάμπει τοίνυν καὶ σὺ τοῖς ἀγαθοεργήμασιν, Θεοφύλακ. Β. III, 547 G.

ἀγαθοεργία = ἀγαθοεργία.

ἀγαθοεργικός, ἡ, ὅν, εὐεργετικός, Ἑκκλ.

ἀγαθοεργός, ὅν, συγγρ. ἐκ τοῦ ἀγαθοεργός. Πλουτ. 2, 1015Ε. ἐπὶ συγγρ. -εργός, Διον. Ἀρεοπ. σ. 102.

ἀγαθο-φανής, ὅς, φανόμενος ἀγαθός. Δημοκράτ. Γυνώμ. σ. 629. Ἑκκ. Galn.

ἀγαθο-φίλης, ὅς, ὁ ἀγαπῶν τὸ ἀγαθόν. Διονύσιος Ἀρεοπ. Ἐπιστ. 8, σ. 229.

ἀγαθόφρων, ὅν, ὁ, ἡ, (φρήν) καλῶς διατεθειμένος, ἡ, ὅν· μετ' ἀγαθὸς διαφύσει. Πρβλ. Παραφρ. Πτολ. σ. 229,

ἀγαθο-φύης, ὅς, ἀγαθὸς φύσεως, ἔχων ἀγαθὴν φύσιν, Νικητ. Παρλ. ἐν βίβλ. Εὐσταθίου 49· Διον. Ἀρεοπ. Περὶ θείων ὀνομα. 21.

ἀγαθο-φύϊα, ἀγαθότης ἐκ φύσεως προερχομένη.

ἀγαθῶ, ῥήμα κατὰ πρῶτον ἀπαντῶν ἐν τοῖς Ὁ, = εὐεργετῶ τινα, συντάσ. τινὰ ἢ τινί, Ὁ, (Βασίλ. Α', κε', 31, Σειρ. μθ' 10).

ἀγαθῶν, ὅμοιον τῷ ἀγαθῶ· πρῶτον καὶ κυρίως ἐν τοῖς Ὁ.

4) τιμῶ, μεγαλύνω, ὑψώ. (Βασίλ. Γ', α', 47, Ψαλμ. ν', 18): κοσμῶ, τὴν κεφαλὴν (Βασίλ. Δ', θ', 30).—καθ. εἶμαι εὐθυμος, ἀγάλλομαι μεγάλως. Βασίλ. Ι', ιγ', 28, Δανιήλ σ' 23 καὶ ἄλλ.

2) πρῶτον τὸ καλόν, εὐεργετῶ. Ὡς αὐτ. λε', 4· τινί = εὐεργετῶ τινα· (ἀλλὰ κατ' ἑλλην. γραφὴν τινά), ἀγαθύνον Κύριε τοῖς ἀγαθοῖς, αὐτ. ραδ' 4.

ἀγαθῶμα, τὸ, (ἐκ τοῦ ἀγαθόν, ποιῶ ἀγαθόν τι). Πρβλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 863, 83, Ἑκκ. Stalhb.

ἀγαθωσύνη, ἡ, ἀγαθότης, καλοσύνη. Ἐπ. Παῦλ. πρ. Ἰωμ. ιε', 14. Ἐφεσ. ε', 9· παρὰ τῷ χρηστότητος πρὸς Ἰαλ. ε', 22.

ἀγαλ, ἡθόνες [α]τρήματα, τραύματα, Ἰακώβ.

ἀγαλιόμαι, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἀγαλιεῖ, ἀλλὰ μόνον ἐν χρήσει ἐν τῷ ἔνεστ. καὶ πάντοτε ἐπὶ κακῆς σημασίας (πρβλ. ἀγῃ II).

4) μ. αἰτ. πράγμ. ἀγανακτῶ διὰ τὴν ἀγασμένην καὶνὰ ἔργα, Ὁδ. Γ. 16: βλέπω μετὰ φθόνου ἢ ζηλοτυπίας, οὐδ' ἀγαλιόμαι ὁδῶν ἔργα, Ἀρχιλ. 25· πρβλ. Ὀππ. Ἀλ. 4, 138.

ἀγαλ, ἡθόνες [α]τρήματα, τραύματα, Ἰακώβ.

2) μετὰ δοτ. προσώπ. εἶμαι ὀργισμένος ἢ ἀγανακτῶ κατὰ τινος, τῷ ... Ζεὺς αὐτὸς ἀγαλιέται, Ἰσ. Ἰβρ. 331. ἀγαλιόμην τε καὶ φθονέοντες αὐτῇ Ἡρόδ. 8, 69, 1.

3) ἀπολύτως Ἀπολλ. Ρόδ. 1, 899.

ἀγαλός, α, ὅν, ἐπιβήτορας, ὀχυραστῶς. Πιστ. Α. Β. 33η, Εὐμ. Μ. Σουῖδ.

ἀγα-κλῆς, ὅς, κλητ.—κλῆς Ὀμ. καὶ Ἰπ. γεν. ἀγα-κλῆς Πλ. II. 738, ὄνομα πληθ. ἀγακλήεις. Μανθίων 3, 324, (καὶ παρὰ συγγρ. ἴδιον μεταγ. ὡς ἐν Ἀπολλωνίου ἐν Ἰων. ἀγακλήεις):—βραχὺς τύπος τῆς ἐν αὐτ. ἀγακλήα, Πίνδ. II. 9, 187, Ἰσθ. 1, 49. δοτ. ἀγακλήει, Ἀνθ. Πίαν. 377: πληθ. ἀγακλήεις, Ἀντιμάχ. ἀποσπ. 36, πρβλ. εὐκλῆς. Δίαν ἐνδοίμ, περίφρων, Λατ. inclutus, ἐν Ἰλ. αἰτ. περὶ ἀνδρῶν, ὡς ἐν II. 738, Ψ. 520. ἐν Πινδάρῳ, ἀγακλ. αἶα, κτλ.—Ἐπικ. καὶ Λυρ. λίξιν (μὴ ἀπαντῶσα ἐν Ὁδ.), ἐν περὶ λόγῳ μόνον ὡς ἐπὶ ἀγακλήεις, Ἰπκ. 28, 13.

ἀγακλειτός, ἡ, ὅν, —τῷ προηγ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἰπ. τὸ πλείστον ὡς ἐπὶ ἀνθρώπων = ἐνδοξος, (Ἰλ. Μ. 101.—ἐπικουρεῖ, Φ. 530· πυλαωρὸς, Ὁδ. Ρ. 370· βασιλεία (Πηνελόπη). Γαλάτεια, Ἰλ. Σ. 45. Τυρονηοί, Ἰσ. Θεογ. 1015).

2) ἐπὶ πραγμάτων· ἀγακλειτὴ ἐκατόμβη, Ὁδ. Γ. 59· ἀγ. πάθος Ἰρακλέους, Σοφ. Τρ. 854 (ἐν λυρ.) πρβλ. ἀγακλυτός.

ἀγακλήεις, εσσα. ἦεν, = ἀγακλήεις, ὁ ἔχων κλῖος μέγα ἴδιον ἐνδοξος, Ἀπολλιν. μεταφρ. Ὡς αὐτῶν, Ἰδ. ἀγακλήεις.

ἀγακλυμένη, ποιητ. θηλ. Ἐρῶς ἐκ τῆς ἰσομ., Ἀντιμ. παρ' Ἀθην. II, 469, πρβλ. ἀγακλειμένη.

ἀγ-ακλυτός, ὅν, = ἀγακλήεις, -κλειτός. Λατ. inclutus, Ὁμ. (πρὸ πάντων ἐν Ὁδ. ἐν Ἰλ. μόνον ἐν Ζ. 436. Ἰσομηνος) καὶ Ἰσ. Ἰβλ. ἐπὶ ἀνθρώπων.

2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀγ. ἐάματα, Ὁδ. Γ. 388, 428, II. 3, 46.

ἀγακτεμένη, ποιητ. θηλ. —ἐδαιμένη, καλῶς φροδομεμένη, ἡ καλὴν ἔχουσα τοποθεσίαν, Κυράνας ἀγακτεμένην πόλιν, Πίνδ. II. 5, 108· πρβλ. ἀγακλυμένη.

ἀγάλακτες, ὁμογάλακτες, ὁμογενεῖς. Ἀρχ. ἡε.

ἀγάλακτία ἢ ἀγαλαξία, ἑλλειψὶς γάλακτος, τὸ μὴ ἔχειν γάλα ἀγαλακτίαν τινὲς ὠνόμασαν, ἰ. Πολυδ. Γ', ὅτι, ἄλλ. ὁ ἑκακ. ἐξέλιπεν, ἀγαλακτίαν.

ἀγάλακτος [γά], ὅν, (α στερρ., -γάλα) εἶναι γάλακτος.

ΤΟΜ. Α'—2

μὴ παρέχων γάλα, Ἰππ. 247. 9, πρβλ. Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 52.
2) ὁ μὴ θηλάζων γάλα· τῷ τοῦ Ὁρατίου: iam lacte deprivatus,
ἐθερψεν δὲ λέοντος ἱνὶν δόμοις ἀγάλακτον, Λισχὺλ. Ἀγ.
718 (Ψολ. ἀπογαλακτισθέντα). 3) ὁ μὴ βλέπων τε θηλάσας
Νόνν. Ἰωάνν. Εὐάγγ. θ', 20. 4) νομαὶ ἀγάλακτοι = βο-
σκαὶ ἀκατάλληλοι πρὸς τροφὴν γαλακτοπόρων ζώων, Γαλήν.

II. (α ἀβρυστ.) = ὁμογάλακτος· παρ' Ἡσυχ. ὑπάρχει.
ἀγάλακτος, = ὁμόθηλος, καὶ ἀγαλακτοσύνη, = συγγενεία.
ἀγάλαξ, ακτος, ὁ, ἡ = τῷ προηγ. (σημασ. I.), ἀπαντᾷ δὲ
μόνον κατὰ πληθ. ἀγάλακτες, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 52. II. =
τῷ προηγ. II. Ἡσυχ. Σουίδ.

ἀγαλαξία, ἡ = αγαλακτεία, «ἀμνοὶ ἐκ βλαχάζουσιν ὑπ' ἀγα-
λαξίας», Βέκκ. Ἀν. σ. 336.

ἀγάλακτος, «ἀκόλαστος», Ἡσυχ.
ἀγαλιζομαι, λοιδοροῦμαι· ἀγαλιζεσθαι, λοιδορεῖσθαι, Τα-
ραντινοί, Ἐτυμ. Μ. ἐν λέξ. ἀγάλιος.

ἀγάλιος, «λοιδορία», Ἐτυμ. Μ.

ἀγαλλητός, ἡ, ὄν, «ἀγαλλητόν, ἐφ' ᾧ ἔντις ἀγασθεῖν»
Ἡσυχ.

ἀγαλλιᾶζω, «ἀγαλλιᾶζει, λοιδορεῖται (Ταραντινοί), Ἡσυχ.
πρβλ. ἀγαλιζομαι.

ἀγαλλιᾶμα, τό, ἔκστασις χαρᾶς, Ο', Ε'. Ἡσ. 15 καὶ ἀλλ.

ἀγαλλιᾶσθαι, ἔκστασις ἀγαλλιᾶμα.

ἀγαλλιᾶσις, εἰς, ἡ, μεγάλη χαρὰ, ὑπερβάλλουσα χαρμονή,
Εὐαγ. Λουκ. α', 14, 44 κτλ.

ἀγαλλισαμός, ὁ, = ἀγαλλισις, χαρὰ, Μακάρ. 632B.

ἀγαλλισάω, μεταγεν. τύπος τοῦ ἀγάλλομαι = χαίρω καθ'
ὑπερβολήν, Ἀποκάλ. ιθ', 7, (ἄλλη γραφ. ἀγαλλισάμεθα): ἡγαλ-
λίσσα, Εὐαγ. Λουκ. α', 47: «συνηθέστερον ὡς ἀπὸ, ἀγαλλισά-
σθαι ἢ ἀγαλλισάμεθα», Π. Δ.: μέλλ. — ἀσσομαι αὐτ.: ἀβρ.
ἡγαλλισάσμεν, Ψαλμ. ε', 9, Εὐαγ. Ἰω. η', 56, Ὡσαύτως
ἡγαλλισάσθην, Εὐαγ. Ἰω. ε', 35. — Ἄλλὰ καὶ αὐτὴ τῶν λέ-
ξεων ἡ αἰκυγεία φαίνεται ὅτι ἦτο ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ κακῷ,
ἀγαλλισάει, λοιδορεῖται· ἀγαλμός, λοιδορία· ἀγάλλιος,
λοιδορός, Ἡσυχ. πρβλ. Ἐτυμ. Μ. 7, 8· ἐν τινι, ἐπὶ τινι.
ἀγάλλις, ἔδρις, ἡ, βολβώδες φυτὸν τοῦ γένους τοῦ ὕαλινθου·
ἐξοριδὲς κρίνον· ὕμ. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 7, 420· πρβλ. ΑΙβ. Ἡσυχ.
1, σ. 30.

ἀγάλλοχον, τό, Λατ. agallochum, ἡ πικρὰ ἀλόη, Διοσκ. 1,
21, ἐνδοξ. Sprengel. Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἀετίου ἐλαβε
τὸ ὄνομα ξυλαλόχῃ.

ἀγάλλω [ε], Πινδ. Ἀττ. μέλλ. ἀγαλῶ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 399, Θεό-
πομπ. Κωμ. ἐν «Πηνελόπεια», 1: ἀβρ. ἡγήλα, Δίων Κ, κτλ.
ὑποτ. ἀγῆλω, Ἐρμιππ. ἐν «Ἄρτοπώλει» 1: ἀπαρ. ἀγῆλαι,
Εὐρ. Μῆδ. 1026: — Παθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστώτα καὶ
παρτα. παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραμ. ἀβρ. α' ἀπαρ. ἀγαλῶθηναι,
Δίων Κ. 51. 20· πρβ. ἐπ-ἀγῆλλω. Πινδ. τινὰ ἐνδοξον, μεγα-
λύνω, τιμῶ ἀγάλλων, Πινδ. Ο. 1, 139· ἀγάλλει, Ν. 5, 79·
ἰδὼς, τιμῶ θεὸν τινὰ, ἀγαλλε Φοῖβον, Ἀριστοφ. Θεσμ. 128,
πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 931A. ἀγάλλω τινὰ θυσίαισι, Ἀριστοφ.
Εἰρ. 396· φέρε νῦν ἀγῆλω τοὺς θεοὺς, Ἐρμιππ. ἐνθ' ἀνι-
στέρω: — κοσῶ, εὐτρεπίζω· γαμήλιους εὐνάς, Εὐρ. Μῆδ. 1026.
— Παθ. καυχῶμαι, εὐφραίνομαι, χαίρω, τέρπομαι ἐπὶ τινι, μεγα-
λαυχῶ ἐπὶ τινι, μετὰ μετοχ., τεύχεα δ' ἔκτωρ... ἔχων
ὥμοισιν ἀγάλλεται, Ἰλ. Ρ, 473, πρβλ. Σ. 132· ἦν ἔκαστος
πατρίδα ἔχων... ἀγ., Θουκ. 4, 95, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
μετὰ δοτ., ἵπποισιν καὶ ὄχλοις ἀγαλλόμενος, Ἰλ. Μ, 114·
ὄρνιθες ἀγάλλονται πτερύγεσσι, Β. 462· ἀγ... ἀγ.
Δίδος οὐρῷ, Ὀδ. Ε. 176· Μούσαι... ἀγ. ὅπκι καλῇ, Ἡσ.
Θεογ. 68· ἀσπίδι, Ἀρχιλ. 5· ἐρταῖς, Εὐρ. Ἴρῳ. 452· οὕτω
παρὰ περὶ: τῷ οὐνόματι ἡγάλλοντο, Ἡρόδ. 1, 143· πρβλ.
Θουκ. 2, 44, τῷ οὐνεῖδει, Πλάτ. Θεαίτ. 176D· ἀλλοτρῖσις
πτεροῖς ἀγ., κομμάτω διὰ ἑνὰ πτερά, Λουκ. Ἀπολ. 4· ὡσαύτως
ἀγάλλεσθαι ἐπὶ τινι, Θουκ. 3, 82, 15, Ξεν. Κύρ. 8, 4, 11.
Παρὰ μεταγενεστ. καὶ διὰ τι Δίων Κ. 66. 2· καὶ μετὰ αὐτ.
Ἀνθ. Π. 7, 378· ἀπολύτως, Ἡρόδ. 4, 64, 9, 109, Ἰππ. Ἀρρ.
802, Εὐρ. Βάκχ. 1197. — Πρὸς ἀγαλμα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους,
ἔδε καὶ ἔλλα, ῥήματα Veit h.

ἀγαλμα, ατος, τό, καθ' Ἡσυχ. πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγά-
λῃται, τιμὴ, εὐφροσύνη, δόξα, Ἰλ. Δ. 144, κτλ. Ὡς ἐν τοῖς
ἀποσπ. τοῦ Ἀλκ. 15, οἱ ἱππῖοι λόγοι λέγονται: ἀγάματα ταῖς
κεφαλῇς τῶν ἀνδρῶν, κεφάλαισιν ἀνδρῶν (μετὰ λίαν, τονι-
σμοῦ) ἀγάματα: καὶ ὁ Πινδ. ἀποκαλεῖ τὴν ἐκαστοῦ ὥσθιν γύρῃ
ἀγαλμα, Ν. 3, 21, πρβλ. 8, 27· συγνάει ἐπὶ παιδῶν, τέκνον
δόμων ἀγαλμα, Λισχὺλ. Ἀγ. 207· εὐκλείας τέκνοισι ἀγ.,
307ης στίφανος οἱ αὐτὰ (πρβλ. ἐυκλεία), Σοφ. Ἀντ. 704· Κασ-

μείας ἀγ. Νύμφας, περὶ τοῦ Βάκχου, αὐτ. 1116· ματίρος ἀγ.
φάνινον, ἐπὶ σπαγέντων υἱῶν, Εὐρ. Ἰκ. 369, ἐνδοξ. Markl.
ἀγάματα· ἀγορᾶς = ἀπλῶς κοσμημένα τῆς ἀγορᾶς (πρβλ. ἀγο-
ρᾶτος II. 3), Εὐρ. Πλ. 385, πρβλ. Μεταγ. ἐν «Ὀμῖν» ἢ
Ἀσκηταῖς 1.

2) δῖον εὐχάριστον, μάλιστα διὰ τοῦ
θεοῦ, ἀγ. θεῶν, Ὀδ. Θ, 509, πρβλ. Γ, 438, ἐνδοξ. ταυρὸς κεκο-
σμημένος πρὸς θυοῖαν λέγεται ἀγαλμα· περὶ τρίποδος, Ἡρόδ.
5, 60, 61, 138, καὶ καθόλου, = ἀνάθημα, Ἐπιγραμ. ὄρχ. ἐν
Συλλ. Ἐπιγρ. 3, (ἴδε Böckh), 24, 130, καὶ ἀλλ' ἀνέθηκεν
ἀγαλμα, Σιμωνίδ. 155, Χάρης εἰμὶ... ἀγ. τῷ Ἀπόλλωνι,
Ἐπιγραμ. ἐν Βραχχίαις, Νεώσιον 779· οὕτως, Ἐκείτης ἀγαλ-
μα... κῶν, ὡς ἱερὸς εἰς αὐτήν, Ἰδρ. Ἀποσπ. 959, πρβλ. Ἀριστοφ.

Ἀποσπ. 635.

3) ἀγαλμα (θυσιόμα) εἰς τιμὴν θεοῦ, τινος.

Ἡρόδ. 1, 131, 2, 42, 46, Λυσ. 104, 35· ὡς ἀντικείμενον λα-

τρείας, Λισχὺλ. Θ. 258, Εὐρ. 55, Σοφ. Ο. Τ. 1379, Πλάτ.

Φαῖδρ. 251A· ἔργον γλυπτικῆς, μῆτε ἀγ. μῆτε γραφῆς,

Ἀριστ. Πολ. 7, 17, 10· ἀλλὰ τό, ἀγ. Ἀἴσα, παρὰ Πινδ. Ν.

10, 125, εἶναι ὁ πρὸς τὴν κεφαλὴν λίθος τοῦ τάφου ὁ καλούμενος:

στάλα ἐν τῷ παραλλήλῳ χωρίῳ τοῦ Θεοφρ., 22, 207.

4) ἀκολούθως ἐν γένει = ἀνδρία, πᾶν εἶδος ἀγάματος, Πλάτ.

Μένων 97D· ἡ εἰκὼν, ἔξασφιστο· ὡς ἀγαλμα, Εὐρ. Ἰλ.

262· πρβλ. Α. Β. 82, 324, 334.

5) τέλος πᾶν θυσιόμα

παριστώμενον διὰ γραφῆς ἢ διὰ λόγου, Πλάτ. Ἰμ. 520C, Συμπ.

210 E. — Περὶ τῆς λέξ. ἔρα Ruhnke, Ἰμ. Αεξ. Πλάτ. ἐν Πλ.

ἀγαλματίας, ου, ὁ, ὁ ὡς ἀγαλμα, εὐειδής, εὐμορφος· ὡς

ἀγ., Φιλόστρ. 612.

ἀγαλματίον, τό, ὑπακορ. τοῦ ἀγαλμα, Θεόπομπ. Κωμ.

ἐν «Πηνελόπεια» 1, κτλ.

ἀγαλματέτης, ὁ, = «λιθοκόλλη», Ἡσυχ. (κόλλα δὲ ἦν οἱ λιθο-

κόδοι κολλῶσι τὰ ἀγάματα)· κατὰ Διοσκ. (ε', 163) ἡ λιθοκόλλη ἦν

μῆτρα μαρμαρέου ἢ λίθου Παρίου καὶ ταυροκόλλης, ὁδ. λιθοκόλλη.

ἀγαλματο-γλύψος, ὁ, γλύπτης ἀγαλμάτων, ὁ κατασκευά-

ζων ἀγάματα, Θεοδώρητ.

ἀγαλματοποιεῖω, ἴδε ἀγαλματοποιός.

ἀγαλματοποιική = ἡ ἀγαλματοποιητικὴ τέχνη, Πολυδ. Α 13.

ἀγαλματοποιία, = ἀγαλματοποιία, Πολυδ. Α 13.

ἀγαλματοποιεῖν (χρῆμα ἢ ἀργύριον), Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA

1, 324, c. 22.

ἀγαλματο-ποιός, ὁ, κατασκευάζων ἀγάματα, λιθοκόπος.

Ἡρόδ. 2, 46, Πλάτ. Πρωτ. 311C, κτλ., γραφεῖς ἢ ἀγ., Ἀριστ.

Πολ. 8, 5, 21: — ἀγαλματοποιεῖω, κατασκευάζω ἀγάματα,

Πολυδ. 7, 108: — ἀγαλματοποιητικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνέχων ἢ

ἀρμόζων εἰς ἀγαλματοποιεῖν ἢ -κῆ (δηλ. τέχνη), παρὰ Πολυδ.

1, 13: — ἀγαλματοποιία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ἀγαλματοποιεῖν, Περρ.

περὶ Ἀποχ. 2, 49, Α. Β. 335, Πολυδ.

ἀγαλματοποιεῖς, ἀγαλματοποιοί, Μανέθ. Δ. 569. = ἴδε

ἀγαλματοποιός.

ἀγαλματοποιγία, ἡ, = ἀγαλματοποιία, Μάξ. Τύρ. 1, σ.

438: καὶ ἀγαλματοποιικός, ἡ, ὄν, = ἀγαλματοποιητι-

κός, ὁ αὐτ. 2, σ. 139, Κλήμ. Ἀλεξ. 41.

ἀγαλματοποιική = ἀγαλματοποιητικὴ, Πολυδ. Α. 13.

ἀγαλματοποιγός, ὄν, (= ἔργω) = ἀγαλματοποιός, Πολυδ.,

1, 12.

ἀγαλματοφορεῖω, φέρω εἰκόνα τινὰ ἐν τῇ νῆϊ, ἔχω ἐντετυ-

πωμένην τὴν εἰκόνα τινὸς ἐν τῇ μνήμῃ μου, Φίλων 1, 16, 412,

2, 403, κτλ. καὶ παθ. 2, 136.

ἀγαλματο-φόρος, ὄν, ὁ φέρων ἀγαλμα (εἰκόνα τινὰ) ἐν τῇ

καρδίᾳ, Ἡσυχ.

ἀγαλματίω, μέλ. ὡσω, μεταβάλλω εἰς ἀγαλμα, μεταμερ-

φῶν εἰς εἰδωλον, Λουκ. 845.

ἀγαλμο-εἰδής, ἔς, ὥρατις ὡς ἀγαλμα, Ἰρως, ποιητής

παρ' Ἰω. Λυδ. σ. 117, 18, Βέκκ.

ἀγαλμο-τύπος [ῥ], ὄν, ὁ σχηματίζων ἀγαλμα, παλάμη-

σιν ἀγαλμοτύποις, Μανέθ. 4, 569.

ἀγάμαι, [α], ὁ πληθ. ἀγάσθε (καὶ ἀγᾶσθε ἐκ τοῦ ἀγά-
μαι), Ὀδ. Ε, 129, Ἐπ. ἀγᾶσθε, αὐτ. 119· Ἰπ. ἀπαρ.

ἀγᾶσθαι, II, 203: παρτα. ἡγάμην, Πλάτ. Πολ. 367E, Ξεν.,

Ἐπ. 6· πληθ. ἡγάσθε, Ὀδ. Ε, 122: — μέλλ. Ἐπ. ἀγᾶ-
σομαι, Ὀδ. Δ, 181, (δε. γρ. Δ 389), μεταγ. ἀγᾶσθήσομαι,

Θεμιστ. — ἀβρ. ἡγᾶσμεν, Ὀμ., Δημ. 296, 4, Πλούτ., κτλ.

Ἐπ. ἡγᾶσκατο ἢ ἀγᾶσκατο, Ἰλ. Ρ, 181, 224· ἀλλὰ μετ'

Ὀμ. ἐπικρατεῖ ὁ παθ. ἀβρ. ἡγάσθην, Ἡσ. Ἀποσ. 206, Σό-
λων, 32, Πινδ., Ἀττ. (ἔκ τῆς αὐτῆς ῥίξης μετὰ τὸν ἔξτε:

ἀγῆ (= θαυμασμός). ἀγάζομαι, ἀγαίωμα· πρβλ. Πλουτ.,

Αετλ. ἐν λέξ. ἀητος, 4.) [ἀγᾶμαι, ἀλλ' ἡγᾶσθε κατὰ

τὴν ἀπαίτησιν τοῦ ἐπ. μέτρου, Ὀδ. ἐνθ' ἀνιτ.] 1, ἀπολ.,

βελῶν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ἅπερ ἐπέερον εὐκαλον θάνατον, ἀλλ' ἔτε γηράσκουσιν. . . Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι εἶν ὅς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπερνε, Ὁδ. Ο. 411, πρὸλ. Γ. 280, Π. Δ. 759, καὶ—Υπερβ. ἀγανώτατος, Ήσ. Θ. 408. Ἐπέρρι, -νῶς, Ἄνακρ. 49, 1, Εὐρ. Ι. Α. 602. Συγχρ., ἀγανώτερον βλέπειν, Ἀριστ. Λυσ. 886. (Ἡ ῥίξα εἶναι ἴσως ἡ αὐτὴ καὶ ἡ τοῦ γάνυμαι μετὰ α. εὐθαν.).

ἀγανός, ον. (ἀγνυμι) τετραυσιμέντος, Εὐλα ἀγ., εὐλα ἐσχημένη ἡ κατεαγόντα πρὸς καὶ σιν, Α. Β. 335, Εὐστ. 200. 3. **ἀγανοφρονέω,** εἰμι ἀγανόφρων, πρῶτος, **ἀγανοφροσύνη,** ἡ, ἡπιότης, εὐγένεια τρόπῳ, ἀγαθότης, Π. Δ. 772, Ὁδ. Α. 202.

ἀγανόφρων, ον. γεν. ονος, (φρήν), ποιητ. ἐπίθ., εὐγενῆς τοὺς τρόπους, ἥπιος, Π. Υ. 467, ἄνδρες Κρατῖν. ἐν «Χείρωσι» 1. ἀγ. Ἡσυχία, Ἀριστ. Ὀρν. 1321.

ἀγανόπεις, ιδος, ἡ, (ὥψ) ποιητ., ἡ ἡδέως βλέπουσα, ἔχουσα γλυκεῖς τοὺς ὀφθαλμούς, Μάρκελλ. Σιδ. 80. ἀγ. παρειά παρ' Ἡσυχ.

ἀγανώρ, Δωρ. ἀντὶ ἀγῆνωρ, Πίνδ.

ἀγανώτος, ον. (γάνωμι) μὴ γανωμένος, Πασειδώνιος παρὰ Παῦλ. Λίγν. Γ. σ. 298, 25. ἔκδ. Βασιλ. ἐν τῷ κακκάδῳ ἀγανώτως ὄντι.

ἀγαθαίμαι. Ἐπ. παράλληλος τύπος τοῦ ἀγαμαι, ἀπαντῶν δις μόνον παρ' Ἡσιόδῳ καὶ παρ' Ὀμήρῳ. **ἀγώμενος.** φοβούμενος ἡ φθονῶν, Ήσ. Θευγ. 619, τὸ δὲ ἐν Ὁδ. Ε. 129, ἀγασθε μετετράπη υπό χριτικῶν τιμῶν εἰς ἀγασθε· καὶ οἱ τύποι ἀγασθε, ἡγάσθε, ἀγάσασθαι, ἀνέχουσιν ὡσαύτως εἰς τὸ ἀγαμαι.

ἀγαπάω, Ἐπ. καὶ Δωρ. τύπος τοῦ ἀγαπάω, Ὀμ. Δωρ. γ', πληθ. -οντι, Πίνδ. Ἰσθ. 5, 69. Ἐπ. παρὰ ἀγάπαζον, Ἀπολλ. Ῥόδ.:—ὡσαύτ. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ὀμ. Δωρ. παρὰ τὰ ἀγαπάζοντο, Πίνδ. Π. 4, 428:—ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτ. ἐκτός τοῦ ἐνεργ. ἀορ. ἀγαπάσαι. Καλλιμαχ. παρὰ Στωβ. 487, 16. = φιλοφρόνως μεταχειρίζομαι, δέχομαι, ὑποδέχομαι εἰνα μετὰ ἐξωτερικῶν ἐνδείξεων ἀγάπης. = ἀγαπῶ ὡς δὲ πατὴρ τὸν παῖδα... ἀγαπάζει, ἐλθόντ' ἐξ ἀπλῆς γαίης δεκάτῳ ἐνι-αυτῷ, Ὁδ. Π. 17. νεμεσσητὸν δὲ κεν εἴη θάνατον θεῶν ὡς βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἀντὶν, Π. Δ. 464:—Μέσ. ἐν ἀπολύτῳ σημασ., δεικνύω σημεῖα ἀγάπης, θηπεύω, κύνειον ἀγαπαζόμενοι κεφαλὴν τε καὶ ὤμους, Ὁδ. Φ. 224. οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ' (πρὸλ. φιλέω Ι. Δ. 33. ἀλλὰ μετ' αἰε. ὡς ἐνεργ., Πίνδ. Π. ἐνθ' ἀνιπ. 2) τιμὰ καλλίνικον χάρι' ἀγαπάζοντι, δίδονται μετὰ χαρῆς, Πίνδ. Ἰσθ. ἐνθ' ἀνιπ., πρὸλ. ἀμφαγαπάζω, —ἔνυται ἅπαρ παρὰ τραγικ., ἴδε ἀγαπάω, Ι. 1.

ἀγαπάτης, ὄν. Δωρ. ἀντὶ ἀγαπητός, τὸν, Πίνδ.

ἀγαπάω, μέλ. -ήσω, παρακ. ἡγάπηκα. Ἰσθ. Ἀντιδ. 2 158: Ἐπ. ἀορ. ἀγάπησα, Ὁδ. Ψ. 214.—πρὸλ. ὑπερ-ἀγαπάω.

(Ἡ ῥίξα εἶναι ἄδηλος). 1. ἐπὶ προσώπων, μεταχειρίζομαι μετὰ στοργῆς, ὑποδέχομαι μετ' ἐξωτερικῶν ἐνδείξεων ἀγάπης, ἀγαπῶ, στέργω τινά, ὅμοιον τῷ Ἐπικ. ἀγαπάζω, ἐν χρήσ. παρ' Ὀμ., ἅπαρ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, Ὁδ. ἐνθ' ἀνιπ. σπᾶνιον ὡσαύτως παρὰ τοῖς τραγικ., καὶ μόνον ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ δεικνύω στοργὴν πρὸς τοὺς νεκροὺς: ὅτ' ἡγάπα νεκροῦς, Εὐρ. Ἰκ. 764 (οὗτω νέκυν παιδὸς ἀγαπάζον ἐμοῦ, ὁ αὐτ. Φύων. 1327), ἀλλὰ συχνάκις παρὰ Πλάτωνι, κατ., ἐπὶ τε προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὡς περ... οἱ ποιηταὶ τὰ αὐτῶν ποιήματα καὶ οἱ πατέρες τοὺς παῖδας ἀγαπῶσι, Πλάτ. Πολ. 330C, πρὸλ. Νόμ. 928A, ὡς λύκοι ἀρν' ἀγαπῶσι, Ποιητ. παρὰ Φαῖδρ. 241D, ἀγ. τοὺς ἐπαινέτας, αὐτ. 257E, ἐπιστήμην, τὸ δίκαιον, τὰ χρήματα, κατ., ὁ αὐτ. Φιλ. 62D, Πολ. 359A, καὶ ἀλλ., ταύτους ἀγαπᾷ καὶ περὶ αὐτῶν ἔχει, Δημ. 23. 23:—Παθ. ἀγ. καὶ οἰκεῖν εὐδαιμόνως, Πλάτ. Πόλ. 30D, ὑπὸ τῶν θεῶν ἡγαπήσθαι, Δημ. 1404. 4. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, λιθὶδια ταῦτα τὰ ἡγαπημένα, Πλάτ. Φαῖδρ. 110D.

2) ἐπιθυμῶ, Πλάτ. Λυσ. 215A, Β. 3) ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ παρὰ Χριστιανοῖς συγγραμ., αἰσθάνομαι ἀδελφικὴν στοργὴν πρὸς τινά, ἴδ. ἀγάπη:—ἡ λέξις ἔχει σχεδὸν ταύτην τὴν σημασίαν ἐν δυοὶ χωρίοις τοῦ Μενάνδρου, ὁ μέγιστον ἀγαπῶν δι' ἐλάχιστ' ὀργίζεται, Ἀδελ. 113, πρὸλ. 215. 4) τὸ ἀγαπῶ διαφέρει τοῦ φιλέω. καθ' ὅσον ὑπονοεῖ στοργὴν καὶ φροντίδα μᾶλλον ἢ πάθος ἀγάπης, πρὸλ. τὰ Δατ. diligo, amio, ἀλλ' ἐνίστε σχεδὸν ἀδύνατος καθίσταται ἡ διάκρισις, ὅρ. Ξεν. Ἀπομ. 2, 7, 9 καὶ 12, φιλεῖσθαι = ἀγαπᾶσθαι αὐτὸν δι' αὐτόν, Ἀριστ. Ρητορ. 1, 11, 17. 5) Καταχρηστικῶς περὶ τῆς μετὰ τὴν δύο φύλων ἀγάπης, τοῦ σαρκικοῦ ἔρωτος, ὡς τὸ ἔρατο, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 66, Λουκ. Ζεὺς Ἰραχ. 2, ἐν τοῖς χω-

ρίοις Πλάτ. Συμ. 180B, Φαῖδρ. 253A, πὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ παραλάβωμεν τὴν ταυτέτην σημασίαν καὶ ἐν Ξεν. Ἀπομ. 1, 5, 4, πόρνας ἀγαπᾶν δὲν εἶναι = ἔρατο, ἀλλ' ὁπλῶς, ἡδεῖσθαι αὐταῖς, προσφιλῶς ἔχειν αὐτάς, οὕτως, ἀγαπ. ἑταίραν, Ἀναξίλλας ἐν «Νεοττίδῃ».

II. κατ' ἀναφορὰν πρὸς πράγματα = εὐχαριστοῦμαι εἰς τι, ἐπαναπαύομαι ὁ Ὀμηρ. μεταχειρίζεται τὴν λέξ., καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. ἅπαρ: οὐκ ἀγαπᾷς ὁ ἔκκλητος, μεθ' ἡμῶν θαύματα, Ὁδ. Φ. 289. ἀλλ' ἡ τοιαύτη σημασία εἶναι συχνὴ παρ' Ἀτ., ἀγαπῶσιν ὅτι οὐχ ἡμεῖς ἐπ' ἐκείνους ἐρχόμεθα, Θουκ. 6, 38, 4. συνηθέστερον, ἀγ. εἰ, εἰμαι εὐχαριστήμενος ἀν., Πλάτ. Πολ. 450A, καὶ ἀλλ., εἰν., αὐτ. 330B, καὶ ἀλλ., ἡν., ἀν., Ἀριστοφ. Σφήκ. 684, Πλάτ. Γοργ. 483C, καὶ ἀλλ. 2) μετὰ μετοχ. ἀγ. τιμώμενος, Πλάτ. Πολ. 475B, Ἀντιφάν. ἐν «Νεοττίδῃ» 2. μετ' ἀπαρ. Ἡριδιαν. 2, 15, Ἀλκιφρ. 3, 61. Λουκ., κατ. 3) μ. δὲ, πράγματι, εἰμαι εὐχαριστ. εἰς πρᾶγμα τι, ὡς τὸ στέργω, ἀσπάζομαι ἀγ. τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς, Λυσ. 192. 26. τοῖς πεπραγμένοις, Δημ. 13, 11. 4) ὡς τὸ στέργω, μετ' αἰτ. πράγμα, μὴ-ἐκεί τὴν ἐλευθερίαν ἀγ., Ἰσοκρ. 69D, τὰ παρὰ, Δημ. 70. 20. πρὸλ. Ἀριστ. Ρητορ. 1, 2, 23. 5) σπανίως μ. γεν., ἵνα.. τῆς ἀξίας ἀγαπῶσιν, ἵνα ὡς εὐχαριστήμενοι μετὰ τὴν προσήκουσαν ἀξίαν (τιμὴν), Ἀλέξ. ἐν «Λεβητῇ» 3, 7.

6) ἀπολ., εἰμαι εὐχαριστήμενος, ἀγαπήσαντες, Λυκούργ. 157, 5. πρὸλ. Λουκ. Νεκρομ. 17. 7) μετ' ἀπαρ., εὐχαριστοῦμαι νὰ πράττω τι, συνήθως νὰ πράττω τι, ὡς τὸ φιλέω, τοὺς Λυκούρις ἀγαπῶντας τρίχῳμα φέρειν, Ἀριστ. Οἰκ. 2, 14. ὡσαύτ., παρὰ τῷ Ο'.

ἀγάπη, ἡ, φιλικὴ πρὸς τινά διάθεσις, ἀγ. καὶ μῖσος, Ο'. (Ἐκκλ. θ' 1 κ. ἀλλ., ἴδ. ὁδ. ἀδελφικὴ ἀγάπη, Κορινθ. Α'. 1, 1, 1, 1, καὶ ἀλλ. ἡ στοργὴ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν, Φίλων. 1, 283, Ρωμ. 1, 8, Κορ. 1, 1, 14. Εὐαγγ. Λουκ. 10, 42, καὶ ἀλλ. II. τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης τινός, Ο'. (Ἰσμ. 6, 7).

III. πληθ. ἀγάπης συμπόσιον, γινόμενον μετὰ τῶν πρώτων Χριστιανῶν, Ῥπ. Πέτρ. Β'. 3, 13. Ἐπ. τοῦδ. 12. Τὸ ὄνομα ἀπαντᾷ πρῶτον παρὰ τοῖς Ο', καὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς συγγραφεῦσι, ἀν καὶ τὰ ἀγαπάω, ἀγαπάω καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν παράγωγα, εἶναι συχνὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραμ. (Τὸ συμπόσιον τῶν πιστῶν κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ χριστιανισμοῦ ἀγ. Ἰγν. ἐπιστ. πρὸς Σιμωνίαν ἀρ. 8. οὐκ ἔξόν ἐστιν χωρὶς τοῦ ἐπισκόπου οὐτε βαπτίζεῖν οὐτε ἀγάπην ποιεῖν. Ἐν τῇ ἐν Λαοδικ. Συμ. καν. 27 καὶ καν. 28, οὗ ὅτι ἐν τοῖς κυριακοῖς ἢ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τὰς λεγομένας ἀγάπας ποιεῖν. Βίτα ἐν τῇ Ἐκκλ. γλωσσ. = φίλημα, καὶ μετὰ τὸ θεσθῆναι τὴν ἀγάπην πρὸλ. Συμ. Θεοσ. εἴτα τὴν ἀρχιερατικὴν δεξιάν... καὶ ἐπὶ τὴν παρειάν διὰ τὴν ὕειαν ἀγάπην).

ἀγάπημα, τὸ, Δατ. ἀδελφία, ἀγαπητόν, κεχαρισμένον, ἐπὶ προσώπου, Ἀνθ. Π. 10, 104, Σουλ. Ἐπιγρ. 6039. ἐπὶ ἀγαπητῷ ἐδέσματος, λίχνων ἀνδρῶν ἀγ., Ἀδελφικός ἐν «Ψευδοπρίστῃ» Φιλ. 1, 6.

ἀγαπήνωρ, ορος, ὁ, = ἡγορέην ἀγαπῶν, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀνδρείαν, ἀνδρείος, ἐπίθ. ἡρώων, Π. Θ. 114, κατ. ὡσαύτως ὡς κυρ. ὄν. ἴλ.

ἀγάπησις, εως, ἡ, στοργή, ἐκλογή, Ἀριστ. Μεταφ. 1.1.1, Πλουτ. Περικλῆς 24. πρὸλ. Λοβ. Φρόν. 312.

ἀγαπησιμότης, ὁ, σπανιότερος τύπος, = τῷ προηγ., τὸν ἐπὶ κακῷ γινόμενον ἀλλήλων ἀγ., Μενάνδρ. ἐν «Συναριστώ-σαις» 3.

ἀγαπητέος, α. ον. ῥημ. ἐπίθ., ἄξιος ἀγάπης, ὃν πρέπει νὰ ἀγαπήσῃ τις. Πλάτ. Πολ. 358A.

ἀγαπητικὸς, ἡ, ὄν, φιλόδοτος, ἡ ψυχὴ ἀγ. τι ἐν αὐτῇ ἔχει, Πλουτ. Σολ. 7, Κλήμ. Ἀλέξ. 123, κατ. ἐπὶ τῷ -κῶς ὡς αὐτ. 102, κατ.

ἀγαπητός, ἡ, ὄν. Δωρ. -ατός, α. ὄν, ῥημ. ἐπίθ. ἡγαπημένος, μούνος ἐὼν ἀγαπητός, ἡγαπημένος μονογενής, Ὁδ. Π. 365. συνηθέστ., ἀνευ τοῦ μούνος περὶ μονογενοῦς υἱοῦ, Ἰκτοριδὴν ἀγαπητόν, Π. Ζ. 401. πρὸλ. Ὁδ. Δ. 817. οὕτω παρ' Ἀτ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 761. Νικηράτος... ὁ τοῦ Νικίου ἀγ. παῖς, Δημ. 567. 24. πρὸλ. Ἀριστ. Ρητορ. 1, 7, 41, καὶ ἀλλ. Κωμικός, ὁπαλῖον ἐν ἀγ., Ἰππαρχος ἐν «Ἀναστροφῇ» 1.

II. Ἐπὶ πραγμάτων, ἄξιος ἀγάπης, προσφιλέως, ἐπιθυμητός, Πλάτ. Ἀλκ. 1, 131E, κατ. Ἰπποκρ. -άτατος, ὁ αὐτ. Φιλ. 61E, τὸ ἀγαπητόν, ἀντικείμενον ἀγάπης, Ἀριστ. Ρητορ. 1, 7, 41, καὶ ἀλλ. 2) πρᾶγμα, εἰς ὃ ἀναγκάζεται νὰ εὐχαριστήσῃ τις, ἐπειδὴ τυγχάνει τὸ μὴ χεῖρον τῶν κακῶν, Ἀνδοκ. 26, 15:—ἐντεῦθεν, ἀγαπητόν [ἐστὶ] = πρέπει τις νὰ εἶναι εὐχαρι-

στημένος, εἰς ἴ., ἐάν ἴ., Πλάτ. Πρωτ. 328A, Ξεν. Οἰκ. 8. 16, Δημ. 302, 1, Ἀριστοτ., κτλ. μετ' ἀπαρ. Π9, N, 9, 10, 6.

III. Ἐπίρρ. -τῶς, ἐτοίμως, προθύμως, μετὰ χαρᾶς, Πλάτ. Νόμ. 735D, Δημ. 409, 7, κτλ. 2) ὁ σύμφωνος πρὸς τὴν ἀπαίτησιν τῆς καρδίας τινός, Διγλ. Ἰδελ. 4. 3) μόλις ὅσον ἀρκεῖ διὰ τὴν εὐχαριστήσιν τινά, μόλις ἀρκεῖ, μόλις καὶ μετὰ βίας, Πλάτ. Λυσ. 218C, ἀγαπητῶς σωθῆναι, Λυσ. 107, 16, οὕτω καὶ ἀγαπητὸν, Μένανδρ. ἐν «Μέλῃ», 1.

ἀγαπῆτρεις, ἰδὸς, ἡ = ἀγαπήτῃ, συνείσκατος, γυνὴ συνοικῶσα κληρικῶν, Βασίλ. Β, 813D.

ἀγαπῶντως, μεταγ. τύπος ἀντὶ ἀγαπητῶς, Εὐσέβ. Εὐαγγ. Πρ. 14. 5, 4, Στοβ. 297. 41.

ἀγαργάλιστος, αν, ὁ μὴ γαρφαλιζόμενος· «κενοδοξίας ἀγαργάλιστος πάθει», οὐκ Χρυσ. τόμ. Ζ', σ. 304.

ἀγαρίζω, εἰμὶ ἡ γίνομαι Ἀγαρηνός, ὁ παῖς τοῦ Μωάμεθ, Νικήτ. Βυζ. 728B.

ἀγαρίζον, τὸ Λατ. agaricum, εἶδος σπογγώδους ξύλου (μύκητος) χρησίμου ὡς προσάναμμα, (ὅπως ἀνάπτῃ τις πῦρ ἐκ σπινθέρος), κοινῶς «Ἰσχα», Διοσκ. 3. 1. [ἀγ-· ἀλλ' ἀγ-· ἄρην τοῦ μέτρ. ἐν τοῖς ἐξαμέτροις τοῦ Ἀνδρόμ. παρὰ Γαλῆν. Ἀντιφ. 894B, 895D].

ἀγαρισμός, οὗ, ὁ, = ἀγαρισία, Νικήτ. Βυζ. 736A.

ἀγαρρῆς, ἡ, (ἀγερῶ) συνάροσις, Ἐπιγραφ. Νεαπ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 5785. 12.

ἀγαρρῆς, «ἄροσις ἡ πλῆθος ἀγωγῆς», Ἰσχύ.

ἀγάρρους, αν, συνηρ. -ρρους, ουν, (ἀγαν, βέω) ὁ ἰσχυρῶς βέων. Ὁμηρ. ἐπὶ θ. τοῦ Ἰλλησπόντου, Ἰλ. Β, 845., Μ, 30.

ἀγαρισία, ας, ἡ, (ἀγαρίζω), Μωαμεθανισμός, Νικήτ. Βυζ. 712A.

ἀγασηνής, ἐς, (σθίνος) λίαν ἰσχυρὸς. Ὁμπ. Κυν. 2. 3, Ἐπιγρ. Ἰλλ. 1052:—Ἐν τῇ Ἰλ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα, Ἀγασηνῆς (παροξύτ.).

ἀγασμα, τό, (ἀγαιμαι) ἀντικείμενον λατρείας, Σοφ. Ἀποστ. 790, εἰς Β. Α. 325.

ἀγασός, Λακων. ἀντὶ ἀγαθός· ἴδε ἀγασώς.

Ἀγασσέως, εἶδος κυνός, «ῥίνοι δ' αὐτὲς μέλιτα πανέλοχός ἐστιν Ἀγασσέως», Ὁμπ. Κυνηγ. Δ, 476.

ἀγ-σπᾶχς, αν, λίαν εὐπρος εἰς σπᾶχς, πολύπυρος, γῆ. Γρηγ. Ναζ. 9, 112B.

ἀγαστής, «βάσκανος», Ἰσχύ.

ἀγ-στυνος, αν, ὁ μέγας στενύζων, ἡχῶν, πατεχνῶν, ἐπὶ τοῦ ὑποκώρου βόθου τῶν κυμάτων, Ὁδ. Μ, 97, Ὑμ. εἰς Ἀπόλλ. 94.

2) μεγαλοπρόνος θρηγῶν, Δίσχυλ. Θ. 97.

ἀγαστός, ἡ, αν, (ἀγαιμαι) ἄξιος θαυμασμοῦ, μεταγ. τύπος τοῦ Ὁμηρ. ἀγῆτος, θαυμαστός, Δίσχυλ. Ἀπόσπ. 265· οὐκέτι μοι βίος ἀγ. Εὐρ. Ἰκ. 169· ἐκεῖνον δὲ κρῖνον τοῦ ἀνδρός ἀγ., Ξεν. Ἰλλ. 2. 3, 56, πρὸλ. Ἀν. 1. 9, 24, Οἰκ. 11. 19, Ἰππ. 11. 9, συγνᾶ παρὰ Πλουτ.—Ἐπίρρ. -τῶς, Ξεν. Ἀγῆσ. 1. 24.—Παρ' ἄλλοις Ἀπτ. συγγραφ. ἡ λ. θαυμαστός προτιμάται.

ἀγαστωρ, ορος, (α ἀθροιστ., γαστήρ, πρὸλ. ἀδελφός), ἐκ τῆς αὐτῆς γαστρός, πληθ., δίδυμοι, Ἰσχύ.· καθόλου, ὁ πλησίον συγγενής, Λυκόφρ. 264.

ἀγασυλλίς, ἰδὸς, ἡ, φυτόν, τὸ heracleum gummiiferum, Διοσκ. 3. 98.

ἀγάσυλλον, ου, τό, = ἁμμωνιακόν, Διοσκ. 3, 88 (98).

ἀγάσυρτος, ὁ, ἀσπᾶς τι ἐπὶ θ., ὑπερὸ Ἀλκαῖος (38) ἀποδίδει τῷ Πιπτακῷ Διογ. δὲ ὁ Λαέρ., 1, 81, ἐρμηνεύει αὐτὸ ἐπισεσυρμένος καὶ ῥυπαρός.

ἀγᾶσως, Λακων. πληθ. αἰτιατ. τοῦ ἀγαθός, Ἀριστοτ. Λυσ. 1301.

ἀγατάομαι, βλάπτομαι· «ἀγατᾶσθαι, βλάπτεσθαι», Ἰσχύ.

ἀγατός, ἡ, αν, ποιητ. ἀντὶ ἀγαστός, (πρὸλ. θαυμαστός, ἀδᾶματος, κτλ.), Ὑμ. Ὁμ. Ἀπ. 515· ἴδε Ruhnke Ep. Cr. σ. 26.

ἀγαυή, «οἶον Ἀπόλλωνος ἀγαυή» παρὰ τὸ αὐγή, Ἐτυμ. Μ. 6, 40.

ἀγαύομαι, ἐσφαλμ. γραφή ἀντὶ ἀγαλομαι· «εἶδος ἀγαόμενοι πολυήρατον», Ὁμπ. Ἀλ. Δ. 138.

ἀγαυός, ἡ, αν, Παρ' Ὁμηρ. σχεδὸν ἀείπεται ἐπὶ βασιλέων ἢ ἱεράων, ἐνδοξος, εὐγενής, ἐπιφανὴς τὴν καταγωγὴν, ἀγ. κήρυκες, Ἰλ. Γ. 268· μνηστῆρες. Φαίηκες, Ὀδ.· ἀγανὴ Περσεφόνη, Ὀδ. Δ. 213· πομπῆς ἀγαυοί = εὐγενεῖς, ἐξάφρετον ὁδηγοί, Ὀδ. Ν. 71· ὡπαυτοὶ παρὰ Πινδ. Π. 4. 127· καὶ ἀπαεὶ παρὰ τραγικοῖς. Πέρσαις ἀγαυοί, Δίσχυλ. Πέρσ. 986 (Λυσ.).—Ὑπερθ. -δαταυς, Ὀδ. Ο. 220.

2) ὡς κύρ.

ὑπόματα, Ἀγχιούς. Ἀγχιού, Ἰλ. Ἰσ., οὐχὶ δὲ Ἀγχιούς, Ἀγχιού· ἴδε Ἀρχαῖ. 45 καὶ 103. Lehrs de Stud. Aristarch. σ. 293. (περὶ τῆς ῥίξης ἴρα γὰρ).

ἀγαυρίωμα, τό, ὁρκαυτής, ἀναίδεια, Ἐσθ. (Βαρ. δ' 34), Πινδ., Δ. Β, 325.

ἀγαυρίω, μεγάλως γαυριῶ· «ἀγαυρίων, τὸ μεγάλως γαυριῶν καὶ ἐπαίρεισθαι» οὕτω Μεθόδιος, Ἐτυμ. Μ. ἐν λέξ. ἀγαυρίωμα, σ. 6, 35.

ἀγαυρός, ἡ, αν, = γαῦρος μετ' α εὐρων, μεγαλοπρεπής, ὑπερήφανος, ταῦρος, Ἰσ. Θωγ. 832, πρὸ Βωκ. Ἰεροδ. 7. 57, 2, ἐνθα περὶ τοῦ Ξέρξου κεῖται τὸ ὑπερθ. ἐπίρρ., ἀγαυρότατα.

ἀγᾶφθιγχατος, αν, (φθίγγομαι), μέγας φθιγγόμενος, μεγὰ λήρωνος, αἰδοῖαι, Πινδ. Ὀ. β. 155.

ἀγαφλοσισματία, ἐσφαλμ. γραφή ἀντὶ ἀγαν φιλοσισματία· «κύρ τῶν τῇ ἀγαν φιλοσισματίᾳ προσκειμένων τῷ σώματι», Περφυρ. πρὸς Μαρτίλλαν, 25.

ἀγάω, = ἀγάζομαι, Ἀλκμάν 119.

ἀγγάρα, τά, οἱ καθημερινοὶ σταθμοί, καταλύματα τῶν ἀγγάρων, Ε. Μ.

ἀγγαρεία, ἡ, ἀγγελία, ἀγγελμα, εἰδήσεις, Σουλ. Ἐπιγρ. 4956A. 21, Ἀπρ. Ἐπιπκ. 4. 1, 79.

ἀγγαρευτής, οὗ, ὁ, ὁ κατέχων ἢ ἔχων ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ ἀγγαρον. Ἰσχύ.

ἀγγαρεύω, ἀναγκάζω τινά νὰ ὑπηρετῇ ὡς ἀγγαρος, ἡ καθόλου, ἀναγκάζω τινά εἰς ὑπηρεσίαν, μεταγ. Λατ. agerere, Εὐαγ. Ματθ. α', 41, κ', 32, Σουλ. Ἐπιγρ. 4956A. 24.—Παθ., ἀναγκάζομαι εἰς ὑπηρεσίαν, Μένανδρ. ἐν «Σικωνίῳ», 4· (ἀγγαρεύεσθαι, τὸ εἰς φορτηγὴν καὶ τοιαύτην τινά ὑπηρεσίαν ἀγεσθαι, Σουίδ.).

ἀγγαρήλος, ὁ, Ἰων. τύπ. = ἀγγαρος, Ἰπρόδ. 3, 126. II. ὡς οὐσιαστ. ἀγγαρήλιον, τό, τὸ σύστημα τῶν ἐρίππων ταχυδρόμων ἐν Περσίᾳ, ὁ τῶν ἀγγάρων δρόμος, ὁ αὐτ. 8. 98.

ἀγγαρίδιον, ου, τό, (ἀγγαρος) ὑποσύριον, ἔξων φορτηγόν, Κωστ. Πορρ. Ἐκθ. Β. Ταξ. 480, Α.

ἀγγάριος, ου, ὁ, = ἀγγαρος, Ἐτυμ. Μ. 7, 25.

ἀγγάρος, ὁ, Περσικὴ λέξις, = ἐριππο- ταχυδρόμος· τοιοῦτοι δὲ ἦσαν ἑτοίμοι εἰς ὠρισμένους σταθμούς καθ' ὅλην τὴν Περσίαν (ἔχοντες ἐξουσίαν νὰ ἐπιβάλλωσιν ἀναγκαστικὴν ἐργασίαν), ἵνα κομίζωσι τὰς βασιλικὰς παραγγελίας, «οἱ ἐκ διεσπαστῆ γραμματοφόροι», Σουίδ. ἐν λ., πρὸλ. ἀγγαρήλιος II., καὶ ἴδ. Ξεν. Κυν. 8. 6, 17.

II. ὡς ἐπίθ., Δίσχυλ. Ἀγ. 282, ἀγγαρον πῦρ = τὸ πῦρ τὸ χρησιμεύσαν πρὸς μεταβίβασιν τῆς ἀγγελίας περὶ ἀλλήσεως τῆς Ἰρράς· πρὸλ. πυρμπός, ἐν τῷ ἴδι.

ἀγγαροφωρίω, φέρω ὡς ἀγγαρος, Περσικ. 3, 163, 18, καὶ ἀλλ.

ἀγγατος, «τὸ εἰς ἀναδενδρόν ἐξ ὅλου», Ἰσχύ.

ἀγγεα, τά, (ἀγγος), τὰ γαλακτοδόχα ἀγγεῖα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 471.

ἀγγεῖδιον, τό, ὑποκωρ. τοῦ ἀγγεῖον, Διμοκρ. παρὰ Γαλῆν. περὶ Ἀντιφ. 894F, Πινδ., 10. 39.

ἀγγεῖοθήκη, ἡ, ἡ ἀποθήκη τῶν ἀγγείων, Ἀθην. ε', ἴδε ἀγγοθήκη.

ἀγγειο-λογέω, λαμβάνω φέβω καὶ ἐνεργῶ ἐγγείρηται ἐπ' αὐτῆς, Πινδ. Δίγ. 6. 5, σ. 177.—Ἐνεσθῆναι οὐσιαστ. -λογία, ἡ, ὁ αὐτ.

ἀγγειολογία, ας, ἡ, λέξ. ἀνατομικὴ περὶ τῶν διαφόρων ἀγγείων τοῦ σώματος, Ἰαλῆν. III, 393C, Πινδ. Δίγ. 92.

ἀγγεῖον, Ἰων. -ῆζον, τό, (ἀγγος) = ἀγγεῖον παντὸς εἶδους δυνάμενον νὰ περιλάβῃ ὑγρὰς ἢ ἐπὶ οὐσίας, (τοῦτο τὸ ἔργονον .. ἐρηροῖς καὶ ὑγροῖς καὶ ἐμπύροις καὶ ἀπύροις παντοδαπὸν εἶδος ἐργασθῆναι, ἀγγεῖον δὲ ἡ μὴ κλῆσαι προσφεγγόμεθα, Πλάτ. Πολιτικὸς 287B), — ἐκ μετάλλου, ἀργύρεα ἀγγ., ἐκ ἀργύρου ὑδρίαι ἢ δοχεῖα ὑδατος, Ἰπρόδ. 1, 188, ἀργυρὰ καὶ χαλκὰ ἀγγ., Πλουτ. 2, 695, ἐν ἀγγεῖν χαλκῶν, ἐν ἰδίῳ, Ἰσοκράτης. λθ. 60.—ἐξ ὕλινᾳ ἀγγ., μεγάλοι κάδοι ἢ ἀγγ. ἐκ ξύλου, Ἰπρόδ. 4, 2· —ἀγγεῖα περιέχοντα χρήματα ἐντὸς θησαυροφυλακίου, ὁ αὐτ. 2. 121, 2· πρὸς χρῆσιν τῶν κτιστῶν ἢ οἰκοδόμων, Ἰσοκ. 4. 4· —δοτράκινα ἀγγεῖα, πῆλινα, Ἰππ. 668, 21, Ἐσθ. (Ἰσχυρ. δ', 2)· —κασίτκαι ἐν χρήσιν πρὸς κατάσβεσιν πυρὸς, Πλουτ. Ρωμ. 20· —ἡσπῆς, πᾶν κτενὲς ἐκ βύρσης, δέρματος, θύλακος καὶ ἄλλᾳ ἀγγ., Ξεν. Ἀν. 6. 4, 23, τὰς βραχέας τῶν ἀγγ., Πλουτ. Λυσ. 16· πρὸς ἐνδοξον σίτου, Ἐσθ. (Ἰεν. μδ', 25)· οἶνον, Ἐσθ. (Ἰσχυρ. Δ', κ', 16).

2) καθόλου, δοχεῖον, Ξεν. Οἰκ. 9, 2, Πλάτ. Κριτίας 114A, Νόμ. 845E.

3) σαρκωράτος, λάρναξ, νεκροθήκη, Σουλ. Ἐτυμ. 4300ν καὶ ἀλλ.

II. ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι,

ἀγγεῖον, ὄργανον, κυψέλη, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 3. 20, 1· οὕτως ἐπὶ τῶν φλεβῶν, αὐτ. 2, καὶ ἄλλ.· περὶ τοῦ στομάχου, αὐτ. Μορ. Ζ. 4, 5, 39· ἐπὶ τῶν πνευμόνων, ὁ αὐτ. Ἰ. εν. Ζ. 5, 7, 14· τοῦ γυναικείου στῆθους, αὐτ. Μορ. Ζ. 4, 11, 19· ἐπὶ φυτῶν = κέλυσος, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 1. 11, 1:—παρ' Ἑκκλ. αὐτὸ τὸ σῶμα, ὡς λέγεται καὶ τὸ σκεῦος.

ἀγγειο-σέλινον, τό, εἶδος πελίνου, Ἀνακρ. 37, Βηκί· ἀγγεῖο-σπερμιος, ὃν καὶ ἀγγεῖοσπερμιματος, ἴδε ἐναγγεῖοσπερμιματος.

ἀγγεῖοσπέρης, ες, (εἶδος), ὁμοῖος ἀγγεῖω, κοῖλος, Ἀριστ. Μορ. Ζ. 3, 8, 5, Σχολ. Ἀριστοτ. Σφ. 1106.

ἀγγελάρχης, ὁ, (= ἀρχάγγελος), Μιχ. Ἀκομ. τόμ. Α', σ. 327, 23, 28, ἐκδ. Λάμπρου.—Μαν. Φιλῆς, ἐκδ. Miller, τόμ. Β', σ. 50.

ἀγγελία, Ἰων. καὶ Ἑπ. -τή, ἡ, (ἄγγελος) ἀγγελία, ἀγγελία· οὐ μόνον τὴν περιεχόμενον τῆς ἀγγελίας, ἀλλὰ καὶ ἡ κόμισις αὐτῆς, Ἰλ. Σ, 17, Ὁδ. Ο. 30, Ἀττ.· ἀγγελίη λέγουσα τάδε, Ἰρῶδ. 2, 114· ἀγγελίην φάναι, ἀποφάναι, ἀπειπεῖν, Ἰλ. Σ, 17, κτλ.· φέρειν, ἀποφέρειν, Ὀμ., Ἰρῶδ., κτλ.· πέμπειν, Ἰρῶδ.· τὰς ἀγγελίας ἐσφέρειν, (πρόβλ. ἀγγελιαφόρος)· Ἰρῶδ. 1, 114, 3, 77· ἀγγελίη ἐμή, εἰδήσεις περὶ ἐμοῦ, Ἰλ. Τ, 336· ἀγγ. τινός, εἰδήσεις περὶ προσώπου ἢ πράγματος· ἀγγελίην πατρός φέρει ἐργομένοιο, εἰδήσεις περὶ τῆς ἐπ' αὐτοῦ τοῦ πατρὸς σου, Ὁδ. Δ, 408· οὕτως, ἀνδρὸς αἰθονος ἀγγ., Σοφ. ΔΓ, 221· ἀγγ. τῆς Χοῦ ἀφικνεῖται, Θουκ. 8, 15· ἀγγ. ἦλθον ἐκ τῶν πολεμίων, Ξεν. Κύρ. 6, 2, 7, Μετὰ ῥημ. κινήσεως σημαντικῶν, ἀγγελίην ἔλθειν, ὡς τὸ Λατ. *legationem obire*, Ἰλ. Α, 140, πρόβλ. Ὁδ. Φ, 20, καὶ ὅρα ἐν λέξ. Ἐξέσις·—οὕτως καὶ Ἑπικ. κατὰ γενικὴν, τευ ἀγγελίης... ἦλυθες, Ἰλ. Ν, 252· ἀγγελίης οἴχνεσκε, Ο. 640· ἦλυθε σεῦ ἔνεκα· ἀγγελίης, (ἴδ. ἀγγελίης σου ἔνεκα), Ἰ, 206· ἀγγελίης πωλεῖται, Ἰσ. Θεογ. 781.—Ἐν πᾶσι τοῖς τοῖς τῶν ὁμοίων εἶναι γενικὴ τῆς αἰτίας καὶ δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ, ἐξ αἰτίας ἀγγελίας· ἐπειδὴ ἡ παλαιὰ ἐρμηνεία (Σχολ. Ἰλ. ἐνθ' ἀνωτ., Ἀπολλ. Λεξ.) εἶναι ἐφαλμένη, καθ' ὅσον ὑποτίθωμαι ἀρσενικὸν οὐσιαστέον· 2) = ἀγγελία, προκήρυξις, Ἰνδ. Π, 2, 44· πρόσταγμα, διαταγή, Ἰμ. Ὀμ. Δῆμ. 448, Ἰνδ. Ὁ. 3, 50· πρόβλ. Ὁ. Ε, 150, Η, 263. II, ὁ ἄγγελος, ὁ κόμιστής ἀγγελίας, διὰ γρ. ἐν Ἰσ. Θεογ. 781.

ἀγγελί-αρχος, ὁ, = ἀρχάγγελος, Ἀνθ. Π, 1, 34.

ἀγγελιαφορέω, μ. -ῆσω, φέρω ἀγγελίας, Σχολ. Λισχύλ. Πρ. 966, (κρεῖσσον ἡγοῦμαι τοῦ ἀγγελιαφορεῖν τῷ Δίῳ τὸ προσηλωσάμην τῇ πέτρᾳ).

ἀγγελιαφορέα, ἡ, Μιχ. Ἀκομ. τόμ. Β', σ. 144, 9, ἐκδ. Λάμπρου.

ἀγγελια-φῆρος, Ἰων. ἀγγελιφῆρ-, εν. ὁ κομίζων ἀγγελίαν, μηνυτής, Ἰρῶδ. 1, 120, Ἀριστ. Κόσμ. 6, 11, Λουκ., κτλ.· ἰδίως ὁ Πέτρος ὁ ἄγγελος, ὅστις εἰσήγε τοὺς ἀνθρώπους εἰς ἀκρόασιν παρὰ τῷ βασιλεῖ, Ἰρῶδ. 3, 118.

ἀγγελιδέας, αἱ, Μιχ. Ψελλὸς ἐν Αἰν. κτλ. ἔτος ΙΧ, σ. 216.—Ἐσχηματίζεται κατὰ τὸ δαιμονίδεας.

ἀγγελιδεῖα, ἡ, γυνὴ ἀγγελιαφόρος, Ὀρρ. Ἰμ. 78, 3· ἀλλ' ἴδε ἀγγελιτῆρ.

ἀγγελίης, ὁ, ἴδε ἐν λ. ἀγγελία.

ἀγγελιφῆρος, εν, Ἰων. ἀντὶ ἀγγελιαφῆρος.

ἀγγελικός, ἡ, ὅν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς ἀγγέλον, ῥῆσις Α. Β, 26. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀγγέλους (πνεύματα), ἐξ ἀγγέλων ἀποτελούμενος· στρατιά, Ἰουστ. Μ, Ἀπολ. 1, 52· ψυχὴ, Σουλ. Ἐπιγρ. 8654. II, ἀγγελικὴ ὁρμησις, εἶδος Σικελικοῦ (παντομιμικοῦ) χοροῦ ἐν συμποσίῳ, Ἀθήν. 629F, πρόβλ. Ἀνθ. Πλάτ. 289·—Ἐπίρρ. -νῶς, Ἰρῶδ. Πλάτ. Τίμ. 298· ἴσως ἐκ τοῦ ἄγγελος, ὅπερ ἦν ὄνομα τῆς Ἑκκλῆς, πρόβλ. Ἀθήν. ἐνθ' ἀνωτ., Πολυδ. Δ', 103, Πισύχ.

ἀγγελιώτης, ητος, ἡ, = ἀγγελιώτης, ἡ φύσις τοῦ ἀγγέλου, Ἀναστ. Σιν. 60B.

ἀγγελῖται, οἱ, αἴρεσις χριστιανική, ἴδε Νικηφόρ. Κάλλ. 18, 49.

ἀγγελιώτης, ου, ὁ, ἀγγελιαφῆρος, Ἰμ. Ὀμ. Ἐρμ. 290· ὁ γλ. ἀγγελιώτης, εἶδος, Καλλ. Διγλ. 216.

ἀγγέλλω, (ἀγγεῖλος)· Ἑπ. καὶ Ἰων. μέλλ. ἀγγελέω, Ἰλ. 1, 617, Ἰρῶδ., Ἀττ., ἀγγελλῶ, Δωρ. -εῖω, Πίν. Πρακτικῶν, ἐν ταῖς Σουλ. Ἐπιγρ. 5774, 70· ἀγγ. α'. ἡγγεῖλα, Ὀμ., Ἀττ. πρ. ἡγγεῖλα, Πολύδ. 35, 4, 2, (κατ-), Λυσ. 174, 28, (εἰς-), Λουκ. 147, 43, (πορι-), Δῆμ. 513, 19·—Μέσ. (ἴδ. κατωτ.) ἀγγ. ἡγγεῖλα· μνη. (ἐπ-), Ἰρῶδ. 6, 35, Πλάτ.·—Πλάτ., μέλλ. ἀγγελοῦμαι, (ἀπ-), Δῆμ. 445, 10, παρὰ μεταγεν. ἀν-ἡγγελοῦμαι, Ἰρῶδ.,

ἀγγ. ἡγγελοῦν, Ἰρῶδ., Ἀττ.·—πρ. ἡγγελοῦμαι, Λισχύλ. Χο. 774, Θουκ. 8, 97, κτλ.—ὁ παθ. ἀγγ. ὁ, ἡγγεῖλην εἶναι συγχῶς παρὰ μεταγεν., ὡς Διον. Ἀλ. 10, 20, Πλούτ. Ἀντων. 68, Ἰάμβ. 25, κτλ., καὶ εἰσῆλθον ὑπὸ τῶν ἀντιγράφων εἰς τοὺς ἑκκλῆς συγγρ., ὡς Εὐρ. Ἰ. Τ, 932 (ἔνθα ἦν ἐκ διορθώσεως γράφεται ἡγγελοῦν)· ὁ ενεργ. ἀγγ. ὁ, ἡγγεῖλον σπανίως ἀπαντᾷ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς μεταγεν. (οἶον, Διον. Ἀλ. ἐνθ' ἀνωτ., Ἀπ. Π. Ἐπιγρ. 1, 121.) χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ παραπτωκὸς ὡς ἑτέρα γραφή· ἂν καὶ ἐν Ἀνθ. Π, 7, 614 τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ ἀγγελέτην· καὶ ὁ μέσος ἀγγ. ὁ, ἡγγελοῦμαι εἶναι ἐπ' ἱσθ. ἀμφίβολ., ἴδε Veitch Ἑλλ. ῥήματα, ἐν λέξ.—Φέριω ἀγγεῖλαν ἢ παραγγεῖλαν, ὠρτο δὲ Ἰρις, ἀγγελέουσα, Ἰλ. Θ, 409, πρόβλ. 1, 617, καὶ ἄλλ.· τινί, εἰς τινα, Ὁδ. Δ, 24, Ο, 458· μετ' ἀπαρ., οἱ κε, κείνοις ἀγγεῖλαι, οἰκόνδε νέεσθαι, ἵνα παραγγεῖλαιον εἰς αὐτοὺς, Π, 350, πρόβλ. Ἐντμ. Α, ἐν λέξ. ἀγγεῖλαι· ὡσαύτως μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρ., κήρυκες δ', ἀγγελλόντων, γέροντας λέξασθαι, ὅς παραγγεῖλαιον νὰ κατακλιθῶσιν, Ἰλ. Θ, 517.

2) μετ' αἰτ. πρᾶγμ., ἀναγγέλλω, ἐσθλά, Ἰλ. Κ, 448, φάος ἦσος, Ὁδ. Ν, 94· καὶ μ. ὅτι, προσέτι, Ἀχιλλῆϊ κακὸν ἔπος, Ἰλ. Ρ, 701· Προσεῖδαντι τάδε πάντα, Ο, 154·—οὕτω παρὰ περὶ, μὴ τι νεώτερον ἀγγεῖλαι; Πλάτ. Πρωτ. 310B· ταῦτα μὲν ἦμιν ἡγγεῖλε τις, ὁ αὐτ. Φαῖδ. 58A, πρόβλ. 571, ἀγγ. πόλεμον = κηρύττει πόλιν, ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 242B· καὶ μετὰ προθέσεως, ἀγγελλόμεν ἐς πόλιν τάδε, Εὐρ. Ὀρ. 1539, πρὸς τίν' ἀγγεῖλαι με χρὴ λόγους; ὁ αὐτ. Ἰκέτ. 399.

3) μετ' αἰτ. προσώπου, φέριω εἰδήσεις περὶ, εἰ κέ μιν ἀγγεῖλαιμι, Ὁδ. Ξ, 120, πρόβλ. 122· βραδύτερον, ἀγγ. περὶ τινος, Σοφ. Πλ. 1111·—ἐκαστῶν προτάσεων συνδέονται διὰ συνδέσμων, ἡγγεῖλεν ὅτι ῥά οἱ πόσις ἔκτοίσι μίμναι, Ἰλ. Χ, 439, πρόβλ. Σμυων. 95, ἀγγ. ὡς, Εὐρ. Ἰ. Τ, 704, ἐσούνεκα, Σοφ. Πλ. 47·—ἐκέρωνται δὲ καὶ κατὰ μετοχήν, ἡ καὶ θανόντα ἡγγεῖλαν; ἔφερον εἰδῆσιν ὅτι ἀπέθανεν; αὐτ. 1442, 1443, Κύρον ἐπιστρατεύοντα, ἡγγεῖλεν, Ξεν. Ἀν. 2, 3, 19, πρόβλ. Κύρ. 6, 2, 15· μετὰ παρεμβολῆς τοῦ ὡς, πατέρα τὸν σὸν ἀγγεῖλῶν ὡς οὐκέτ' ἔντα, Σοφ. Ο, Ἰ, 955· ἡγγεῖλαι ὡς τεθνηκότα, ὁ αὐτ. Πλ. 1341.

II, Μέσ., ἴσως μόνον κατ' ἐνεστ., Ἰεὺκρῳ ἀγγελλομαι εἶναι φίλος, περὶ ἑαυτοῦ ἀγγέλλω ὅτι εἶμαι φίλος, ὁ αὐτ. ΔΓ, 1376, III, Παθ., ἀγγελλομαι, ἡ δίδεται ἀγγελία περὶ ἐμοῦ, ἐπὶ τὸ πλεον., Θουκ. 6, 31· ὡσαύτως μετὰ μετοχ., ὥς ἡ θανὼν ἀγγελλετο, Σοφ. Τρ. 73, πρόβλ. Εὐρ. Ἑκ. 591, Θουκ. 3, 16, Ξεν. Ἰλλ. 4, 3, 13· μετ' ἀπαρ., ἡγγεῖλαι ἡ μάχη ἱσχυρὰ γεγρονέναι, Πλάτ. Χαρμ. 153B, πρόβλ. Ξεν. Κύρ. 5, 3, 30· ὡσαύτως ἡγγεῖλθαι... ὅτι φεύγειν, ἀγγελία, εἰδήσεις ἦλθον ὅτι, ὁ αὐτ. Ἰλλ. 1, 1, 27·—τὰ ἡγγεῖλμένα, αἱ εἰδήσεις, ἐπὶ τοῖς ἡγγ., Θουκ. 8, 97.

ἀγγελλίμα, τό, μήνυμα, παραγγελία, εἰδήσεις, Εὐρ. Ὀρ. 876, Θουκ. 7, 74, κτλ.

ἀγγελοῦσις, (ἀνθρωπος) Ἰερμ. Β', Κιονστ/πόλεως ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μι. τόμ. 140, σ. 749, Μιχ. μοναχὸς ἐν βίβρ Θ. Στουδ., Ἑλλ. Πατρολ. Μι. τόμ. 99, σ. 302.

ἀγγελοειδεῖα, ἡ, ὁμοιότης πρὸς ἀγγέλον, «περὶ τὴν τῆς ἀγγελοειδεῖας ταυτέτητα ἔλλειψιν», Ἰερμ. Παχυμ. Παράρρ. Διονυσ. Ἀρεοπ. περὶ Θ. ὄνομ. IV, § 34.

ἀγγελο-εἰδής, ες, ὁ, ὡς ἀγγεῖλος, Ἰω. Χρυσ.

ἀγγελοθεῖα, αἱ, (angelorum theia), Θ. Στουδ. σ. 912, ἐκδ. Μι. Μή τι ἐσφαλται ἡ γραφή, καὶ ἀναγνωστέον μὲλ-

λον ἀγγελοθωῖαι;

ἀγγελοθεσία, ἡ, (θεῖσις) θεῖσις ἀγγέλου, ἡ εἰς ἀγγέλου θεῖσιν ἡ τέχνη μετὰθεσις, Κωλμ. Ἀλεξ. Στρώμ. σ. 838.

ἀγγελοκόμιστος, εν, ὑπόχρεσις, ἥτις ἐκομίσθη δι' ἀγγέλου, Θ. Στουδ. σ. 753, ἐκδ. Μι.

ἀγγελομαρτυρήτης, εν, περὶ οὗ μαρτυροῦσιν ἄγγελοι, Λέξ. ἑκκλ.

ἀγγελομήτης, εν, ὁ ἀγγέλου (ἢ κατ' ἀγγέλου) ἀπομ-

μύμενος, Βλοκ Χρυσ. τόμ. 8, σ. 312.

ἀγγελομνήτης, ἐπίρρ. κατὰ μνήσιν τῶν ἀγγέλων· «ταύ-

ταις αἱ Θεοειδεῖς ἀγγελομνήτης, ὡς ἐπικτόν, ἐνοῦμενοι νόες, Διονύσ. Ἀρεοπ. περὶ Θ. ὄνομ. I, § 5.

ἀγγελομορφός, ὁ ἔχων μορφήν ἀγγέλου, Λέξ. ἑκκλ.

ἀγγελοπλήρωτος, εν, πλήρης ἀγγέλων, Ψ. Αἰ. IV, 908D.

ἀγγελοπλοκος, εν, στέφανος οικαιοσύνης οὐρανόθεν, ὁ ὑπ' ἀγγέλων πλεχθεῖς, Θ. Στουδ. Cod. Coisl. 94, fol. 239.

ἀγγελοπρέπεια, ας, ἡ, ἡ ἐμπρέπουσα ἀγγέλοις κατὰστασις· ἢ ἡ φωτισθὲς εἰς καὶ ἀγγελοπρέπεια, Ἰερμ. Παχυμ. Παράρρ. Διονύσ. Ἀρεοπ. περὶ Θ. ὄνομ. IV, § 23.

ἀγγελιοπρεπής, **ἑς**, (πρέπιον) πρέπιον ἢ ἀρμόζον ἀγγέλιος ἢ ἡμῶς ἀγγέλιος, Διονύσιος. Ἀρεοπ. 328Α.
ἀγγελιοπρεπῆς, Ἐπίρρ., κατὰ πρῶτον ἀρμόζοντα ἀγγέλιον, Διονύσιος. Ἀρεοπ. 181D.

ἀγγέλιος, ὁ, ἢ ἀγγελιαφόρος, Ὁμ. Πρ., εἰ ἀγγέλιον ἐμιλλεῖν τινα, Περδ. 5. 92, 6, πρὸς. 1. 99. 2) καθόλου, ὁ ἀναγγέλλων ἢ λέγωντι, οὕτως ἐπὶ πενητῶν προσημιζόντων τι οἰωνόν, Πλ. Δ, 292, 296. Μουσῶν ἀγγέλιος, ἐπὶ ποιητοῦ, Θέων. 769. ὄρνις.. Διὸς ἀγγ., περὶ ἀηδόνος, Σοφ. Πλ. 140. μ. γεν. πρᾶγ., ἀγγ. κακῶν ἐμιῶν, ὁ αὐτ. Ἀντ. 277. ἀγγέλιον γλῶσσαν λόγων, Εὐρ. Ίκ. 203. 3) ἀγγέλιος (πνεῦμα), Ἐβδ., Κ. Δ.

II, ὡς τὸ Λατ. **angelus**, τὸ ἀγγέλιον, ἢ εἰσῆσις, τὰ δύο, Πολύδ. 1. 72, 4, (ἴσως συγγ. τῷ ἀγγαρος καὶ τῷ Σανσκρι. **anگیراس**, ὡς τὸ πολὺς εἶναι συγγ. τῷ Σανσκρι. **purus**).

ἀγγελιότης, **ἡτος**, ἢ ἀγγελιότης, ἢ φύσις τοῦ ἀγγέλου, Π. Ἀθαν. IV, 540Α.

ἀγγελουμένητος, **ον**, κλέος, τὸ ὑπ' ἀγγέλιον ὑμνηθῆναι, Εὐστ. Θεοσ. σ. 289, ἔκδ. Μι.

ἀγγελιότηρ, **ἡρος**, ὁ, = τῷ προηγ., Χρησ. Σιβ. 2, 214, 243. ὑπὸ τῶν ἀγγέλων, αὐτ. 8. 117. ὡσαύτως, ἀγγέλτειρα, ὅπερ εἶναι διδούσας τοῦ Δινδ. ἐν Ὁρρ. Ὑμ. 78. 3.

ἀγγελιτικός, **ἡ**, **ον**, ὁ ἐπιτέλειος εἰς τὸ ἀγγέλλειν, Ἰουστίν. Μάρ. Ἀπολ. 1. 22.

ἀγγελουνομία, **ἡ**, — α) τὸ ἔχειν τὸ ὄνομα τῶν οὐρανίων Ἀγγέλων, Γερμαν. Κωνσταντίνου σ. 752, ἔκδ. Μι. 6) τὸ ὑπὸ τῶν ἀγγέλων, τῶν βασιλέων τοῦ Βυζαντίου παραινυμείσθαι, Νικητ. Χωνιάτης, σ. 605, 8, ἔκδ. Β., Μιν. Ἀκομ. τόμ. Δ', σ. 212, 19, ἔκδ. Α.

Ἀγγελώνυμος, ὁ, ὁ ἔχων ὄνομα, ἢ ἐπώνυμον Ἀγγελος, ὁ παραινυμώμενος ἐκ τῶν βασιλέων τοῦ Βυζαντίου Ἀγγέλων, Νικητ. Χωνιάτης. Ἀλεξ. Κομν. 111, 8.

ἀγγεράκομος, «σταφυλή», Πισύχ.

ἀγγέριος, ὁ, «ἀγγέλιος», Πισύχ.

ἀγγήλιν, τὸ, ἴων, ἀντὶ ἀγγέλιον, Περδ.

ἀγγελοφάνεια, **ας**, ἢ (φάνω), ἢ ἐμφάνεια ἀγγέλου, Λεοντ. Βυζ. 1. 1361D.

ἀγγελοφόρος, **ον**, ὁ φερώων τοὺς ἀγγέλους, Θεόδ. Πρὸς. ἀγγεῖνος, ἵπλον Ἐτυμ. Γουδ. 5, 7.

ἀγγλιός, (Νικ. Θερ. 874) «ἐξ ὧν ἡ κεφαλὴ συνίστηκε τῶν σκαρδύων», Πισύχ. πρὸς. Ἀγγλις.

ἀγγο-θήκη, ἡ, ὅθνη ἀγγέλιον, ὅθνη, ἔνθα τίθενται ἀγγεῖα, ἢ δὲ ἀγγεοθήκη τρίγωνός ἐστι, ... δεχέσθαι δύναμένη ἐντιθέμενον κεράμιον, Ἀθην. Ε, 210C.

ἀγγο-πήνεια, τὰ, «τὰ τῶν μελισσῶν κηρία», Σουδ. καὶ Πισύχ.

ἀγγορα, ἡ, «ῥᾶς, σταφυλή», Πισύχ.

ἀγγόρη, ὁ, «ῥ τὸς ἐλεφαντας τυπτοῦσι σιδήρη», Πισύχ.

ἄγγος, **εος**, τὸ, ἀγγεῖον διαφόρων εἰδῶν, δοξαῖον οἴνου, Ὁδ. II, 13, πρὸς. Β, 289. γάλακτος, Πλ. II. 643. πῖλος ἢ κάδος διὰ τὸ πάτημα τῶν σταφυλῶν, Πλ. Ἐργα κ. Πμ. 611. ὕδρια, σταμνίον οἶνον αἰ γυναικῆς ἔφερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, Περδ. 5. 12, πρὸς. Αθ. II. 1. σ. 7. 12, Εὐρ. Πλ. 55. κάδος ἀνοικτός, ὕδρεϊον, ἀντήλα (κουβέξ), Περδ. 4. 62. κῆλιν ἀγγεῖον, πλατὺ ποτήριον πρὸς πόσιν οἶνον κοιν. «τάσσι», Εὐρ. I. Τ. 953, 960.

II, ὡσαύτως διὰ στερεὰ πράγματα (ἐξέρχ.), κηλύτιον ἢ κίστην, ἔνθα ἐτίθεντο παιδεία, Περδ. 1. 113, Εὐρ. Ἰων. 32, 1337. κηλύτιον ἐνδυμάτων, Σοφ. Τρ. 622. τεφροδύκος λάναξ, αὐτόθ. 1118, 1205. νεκροθήκη, Σουλ. Ἐπιγρ. 3573.

III, ἡ μήτρα, Ἰππ. Ἐπιθ. 5. σ. 1185, ὅρ. Γαλιν. ἐν πόπρ.

IV, τὸ ὅπτακον τοῦ καράβου, Ὁππ. Ἀλ. 2, 406.

V, ἡ κυψέλη τῆς κηρύ- ὀρας, Ἀνθ. Π. 9, 226. Περδ. ἀγγεῖον.

ἀγγούριον, τὸ, τὸ κοινῶς ἀγγούρι, Βυζ. ἴδ. Δουναγγιον ἐν τῇ λέξει.

ἀγγουρος, ὁ, «εἶδος πλοκαῦντος», Πισύχ. Ψελλ. Σιχ. 298 = μελίπικτον.

ἀγγουρωτόν, τὸ, εἶδος καλύμματος τῆς κεφαλῆς, Κωδιν. Ὁρικ. 5, 53.

ἀγγράφω, ἀγγράφω, ἀγγραφάτω, συγκατα. ἀντὶ ἀνα- γράφω κατ. Ἐπιγρ. Μεγάρ. Rang. Ant. hel. 695, 697, 698.

ἀγγρία, **ας**, ἢ, λυπή «ἀγγρίας, λύπας», Πισύχ.

ἀγγρίζω, «ἀγγρίζειν, ὑπαίρεισθαι, ἐρεβίζειν», Πισύχ.

ἀγγρισμός, ὁ, ἐρεβισμός, γλωσσ.

ἀγγριστής, ὁ, ὁ ἐρεβίζων, γλωσσ.

ἀγγων, **ωνος**, ὁ, ἀκόντιον Φραγκικόν, Ἀγαθ. 2, 5, σ. 401D.

Ἀγγωνες, ἐπιχωρία ὀνόματα, παρὰ Φράγγους, Σουδ. πρὸς. Ἐτυμ.

M. 6, 42, «ἀγγωνες, ἐορῆται οὐ λίαν σμικρά, ἀλλ' οὐδὲ μεγάλα, ἀλλ' ὅσον ἀκοντίζεσθαι, εἰπον ἑσθῆσι.»

ἀγθην, Ἰπίρρ. (ἄγω) συρτά, «σβαρηνιχτά,» Δεινίαν σύρου- σιν ἀγθην ἐπὶ τὴν ὄρχην, Λουκ. Δεξίρ. 10.

ἀγδους, ὁ, «ἄγρος ἱερητικόν», Πισύχ.

ἄγε, ἄγετε, κυρ. πρῶτακτ. τοῦ ἄγω. ἀλλ' ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ., ὡς περὶ τὸ φέρε, ἐμπρός I λοιπόν I Λατ. **age**, παρ' Ὁμ., ὅστις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐνισχύει αὐτό, εἰ δ' ἄγε, νῦν δ' ἄγε, ἄγε δὴ, ἀλλ' ἄγε, = immo age! Παρ' Ἀττ. ὡσαύτως, ἄγε νῦν, Ἀριστοφ. Ἰπ. 1011. ὡσαύτως ὡς τὸ φέρε πρὸ τοῦ α' καὶ δ' πληθ. πρῶτα, ἄγε δὴ τραπέζομεν, Πλ. I, 441, ἄγε δὴ στένω- μεν, Δ. 348. ἄγε γέμινετε, Ὁδ. I, 332. ἀλλ' ἄγε, Πέρσαι, Οὐσίμεθα, Λίσχυλ. Πέρσ. 140. ἄγε δὴ, καὶ χερὸν ἄψωμεν, ὁ αὐτ. Εὐμ. 307. πρὸς. Ίκ. 625. Σπανίως ἐλ πρὸ τοῦ α' ἐνικοῦ, ἄγε δὴ, ἀριθμήσω, Ὑδ. Ν, 215, Εὐρ. Κῶκλ. 500, ἔτι καὶ πρὸ τοῦ γ' πληθ., ἀλλ' ἄγε, κήρυκες.. λαόν.. ἀγείροντων, Πλ. Β, 437. παρὰ πεζοῦς, ἄγε δὴ.. σκοπώμεν, Ξεν. Κύρ. 5, 15:—ὡσαύτως, ἄγετε.. λῦσασθε, Λίσχυλ. Χο. 803. ἴδ' ἄγετε κέεται ὡσαύτως μετὰ α' πληθ. ἐν Πλ. Β, 139, Ὁδ. Α, 76, Ἀριστοφ. Λυσ. 665. μετὰ α' ἐνικοῦ, Ὁδ. Χ, 139.

ἀγεός, **ἡ**, **ον**, ὁ, (= ἀγαός, ἡ, ὄν), Ἐπιγρ. Ἰσθίου Κύπρου ἐν Curtius, Studion κατ. τόμ. 7, σ. 239.

ἀγεως, **ον**, (γῆ), ἄνευ γῆς, λέξις ἐφορμήνη παρ' Ἀίσχυλ. Ίκ. 858.

ἀγείρατος, **ον**, ποιητ. ἀντὶ ἀγέραςτος, Ἐτυμ. Μ.

ἀγείρα, παρατ. ἡγείραν, Περδ. 1. 61, 6. ἄρα α' ἡγείρα, Ἐπ. ἄγεραι, Ὁδ. Ε, 285. παρμ. ἀγήγερα, (συν-) Θεοδ. Πρὸς. σ. 181.—Μέσ., μέλλ. ἀγερούμαι (ἐπὶ καθ. σημασ.) Χρησμ. Σέβυλλ. 1. 340. ἄρα α' ἡγείραμην (μεταβ.) Ἀπολ. Ἰδ. 4. 1335, (συν-) Ὁμ.:—Παθητ., ἄρα α' ἡγέρθη, Ὁμ.: πρμ. ἀγήγεμαι, Ἀππ. Ἐπρ. 2. 134. ὕπερ. ἀγῆγετο, ὁ αὐτ. Μθρ. 108, Ἐπ. γ' πληθ. ἀγῆγερατο, Πλ. Δ, 211, Ἀππ.—Εὐ- ρηται ὡσαύτως παρ' Ὁμήρῳ βραχυνθείς ἄρα α', μέσος μὲν τῆς φωνῆς, ἀλλὰ παθητικὴ τὴν σημασ., Ὁδ. Σ, 145, ἀπαρ. ἀγέρεσθαι, Ὁδ. Β, 385 (οὐχὶ ἀγέρεσθαι· ἴδε Ροιγ. ἐν τόπῳ), μετοχ. ἀγρόμενος, Πλ. Β, 481, κατ. (ἐνεστέθεν δὲ οἱ μεταγεν. ποιηταὶ ἐσχημάτισαν ἐνεστέτω ἀγέρομαι, π. γ. Σουλ. Ἰππικρ. 6280. 35).—φέρω ἐπὶ τὸ αὐτὸ, συναθροίω ἐπὶ τὸ αὐτό, λαόν ἀγείρου, Πλ. Δ, 377, κατ. λαόν ἀγείρόντων κατὰ νῆας, ἐξ συναθροίωσιν τὸν λ., Δ. 438. ἐν ὁδῷ ἀπὸ.. πολλῶν ἡγείρα ἔκαστον, Π. 222. οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., τὸν ἐς Θλόδον στόλον, Σοφ. Ο. Κ. 1306, Θουκ. 1. 9. τὸ Ἑλλάδος στρα- τευμα, Σοφ. Πλ. 695, στρατιάν, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 13. εἰς ἵπλιν οἰκησιν ἀγ. κοινωεύς, Πλάτ. Πλ. 360C, πρὸς. Ἀππ. Μθρ. 84. (τὸ μάχην ἡγείρας, Πλ. Ν, 778, ἀντίκει μῆλλον εἰς τὸ ἀγείρω, ὡς καὶ τὸ πόλεμον ἡγείραν, Πλάτ. Νέμ. 685C. ἴδε Spitz. Πλ. Ε, 510).—Παθ., συναθροίωμαι, συνέρ- χομαι, Πλ. Β, 52, Ὁδ. Β, 8, κατ. ἀγρόμενον οὐς, συναθροί- σόντες εἰς ἀγλήν χοῖρον, Ὁδ. II, 3. θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀγέρθη, ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, Πλ. Δ, 152 κατ. (ἴδε ἐγείρω).

II, ἐπὶ πραγμάτων, συναθροίω, συλλέγω, ἐγ- μόθεν ἀλφита.. καὶ αἰθέρα εἶλον ἀγείρας, Ὁδ. I, 197, πολὺν βίον καὶ χρυσὸν ἀγείρου, I, 301, πολλὰ δ' ἀ- γείρα χρήματα, Ε, 245.—Ὁὕτω τὸ μέτ. ἀγείρομενον κατὰ ὄχημον, Ν, 14.

2) συλλέγω ἱπαιτῶν, κίρησι colligere, ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι, Π, 362, πρὸς. Περδ. 1. 61. ἀφ' ὧν ἀγείρει καὶ προσαιτεῖ, Δημ. 96. 171.— Ἀπολ., συλλέγω χρήματα διὰ τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ναοὺς αὐτῶν, Νῆμφας ἀγ., Λίσχυλ. Ἀπ. 170. πρὸς. Περδ. 4, 35, Πλάτ. Πολ. 381D. (ἴσως διὰ τὴν Κυβέλην, Λουκ. Ψευδὸμ. 13. πρὸς. μνηστραγύρης:—Ἀπολ., περιέριμαι ἱπαιτῶν, Φιλώστρ. 225, Νάξ. Τύρ. 19. 3.

3) συλλέγω, συναθροίω, ἐπισυναρμύ- ἐπιχειρήματα, οἶον ἐν λόγῳ, ἐν ὁμιλίᾳ, Λίσχυλ. Χο. 638.

4) ὁφύρας εἰς ἐν ἀγ., συστέλλω τὰς ὀφρῆς, συναρμυρίζω, Ἀνθ. II. 7. 300. Σπάλιον παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν πεζῶν.

ἀγελαστος, **ον**, ὁ ἄνευ γέλαου (ἐκ τοῦ γει[σ]ώ), «ἀγαισ- σάτω, ὀβριγνῶτον, ἀστεγαστα», Ἐτυμ. Μ. 8. 55.

ἀγείτης, ὁ, «ὕβριστης», Πισύχ.

ἀγετεόθεντος, **ον**, ὁ, ὁ ἄνευ γέλατος, ἀγέλων, Εὐστ. Ὁδ. Ε, 7.

ἀ-γέλων, **ον**, γεν. ονως, ὁ ἄνευ γέλωνος, πόγος, Λίσχυλ. Πρ. 270. οἶκος φίλων ἀγ., Εὐρ. Πλ. 1130. ἀφίλος καὶ ἀγέλ- των, Πλούτ. 2. 423D.

ἀγελάδων, Δωρ. ἀντὶ ἀγελήδων, Θεόδ. 16, 92.

ἀγελάζομαι, διακτινῶμαι ἢ τῷ ἀγελῆδων, συναγείδομαι, Ἀριστ. I. Ζ. 8. 12, 9, 2. 1.—Οἱ δὲ ἐξ ἐρητῶν παῖδες ἀγε-

λάζονται μετ' ἀλλήλων σκληραγωγούμενοι, Νικ. Δαμ. σ. 279:—'Ο Ήσυχ. λέγει, ἀγγελάσαι, κομίσαι.

ἀγγελαιο-κοιμικός, ἡ, ὄν. (κοιμῶ) ἀγγελαιο-τροφικός· ἡ ἀγγελαιοκομική (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ τρέφειν καὶ διατρέφειν ἀγέλην, Πλάτ. Πολιτ. 275E, κῆ. 299D:—ἀγγελοκομική παρὰ Ἰκλῆμ., Ἀλέξ. 338. Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβ. Φρόν. σελ. 642.

ἀγγελοκομικός, οὐ, -λεώς, ὁ πρὸς ὕνιν ἀφορῶν καὶ κώπην; Ν. Χων. σ. 590, 20, ἔκ. Β, «Παλλὰδ. βίβλ. Χρυσ. 14C.»

ἀγγελαῖος, α, ον, (ἀγέλη) ὁ ἀνῆκων εἰς ἀγέλην, ὁ τρεφόμενος ἐν τοῖς ἀγροῦς, ἐπειδὴ αἱ ἀγέλαι διήγον ὅλον τὸ θέρος ἐν τοῖς ἀγροῦς· παρ' Ὀμήρῳ αἰπότε μετὰ τοῦ βοῦς, Ἰλ. Α. 729, Ὀδ. Κ. 410, καὶ ἄλλ.· οὕτω βοῦς ἀγ., Σοφ. Αἷ. 175, βοσκήματα, Εὐρ. Βάκχ. 677, αἱ ἀγ. τῶν ἵππων, φορβάδες τρεφόμεναι πρὸς τεκνοποίησιν, Εὐν. Ἰπ. 5, 8. II. ὁ ἐν ἀγέλαις ἡ πλῆθει διάγων, ἰχθύες, Ἡρόδ. 2. 93· ἀγγελαῖα, τὰ, ζῷα ἀγγεληδὼν ζῶντα, Πλάτ. Πολιτ. 264D· ἀντίκειται ταῖς λέξεσι, μοναδικά, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 1.1, 23, κῆ.· καὶ σποραδικά, ὁ αὐτ. Πολ. Ι. 8, 5, πολιτικὸν ὁ ἀνθρώπος ζῶν, πάσης μελίτης καὶ παντός ἀγγελαίου ζῶου μᾶλλον, αὐτ. Ι. 2, 10. 2) ἐκ τῆς ἀγέλης ἡ τοῦ πλῆθους, ὁ ἑ. κοινός, ἀγ. ἀνθρώποι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀρχοντες, Πλάτ. Πολιτ. 268A· ἀγ. ἰσθᾶδες, Βύπουλ. Ἀδελ. 74, ἄρτοι, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Μενέλειφ», 3· σοφισταί, Ἰσοκρ. 236D· ἐπὶ ταύτης τῆς σημασί. οἱ γραμματ. γράφουσι τὴν λ. προπαροξύτονον ἀγγελαῖος, Henschel Θωμ. Μ. σ. 7.

ἀγγελαυτροφία, ἡ, τὸ τρέφειν ἀγέλας, Πλάτ. Πολιτικ. 261E. **ἀγγελαυτροφικός**, ἡ, ὄν, ὁ ἀνῆκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἀγγελαυτροφίαν, ἡ -κῆ = τῷ προηγ., Πλάτ. Πολιτικ. 267B, κτλ.· παρὰ Πλούτ. ἀγγελοτρ-.

ἀγγελαυτροφός, οὐ, ὁ τρέφων ἀγέλας, Μάξ. Τύρ. 25. 6· παρὰ Πλούτ. ἀγγελοτρ-.

ἀγγελαίων, ὄνος, ὁ, τόπος δι' ἀγέλην, (τὰ ἀγγελαῖα), βοσκή. Σουῖδ.

ἀγγελαῖοι, οἱ, (= ἀγγελαῖοι, τῆς ἀγέλης τῶν στρατευόντων νέων). Ἐπιγρ. Ἀθήνων Κρήτης. Rang Ant. Hell. 2447.

ἀγγελάριος ἢ **ἀγγελλάριος**, ὁδῆγος ἀγέλης, ἀγγελάρης· Κύριλλ. ἐν Λεξ.: ἀγγελάριοι, διὰ τὸ ἀγεσθαι παρὰ τινος τὰ ζῷα ἢ τὰ κτήνη. Νόμ. Πρωγ. 3, 1· ἐάν ὁ ἀγγελλάριος βούν παραλαβὼν ἀπολέσῃ.

ἀγγελαρχεῖω, ἄγω ἀγέλην, ἔχω τὴν ἀρχηγίαν ἀγέλης ἢ ὁμάδος, μετὰ γεν. Πλούτ. Ἰάδ. 17, ἡ τῶν παλλακίδων ἀγγελαρχοῦσα.

ἀγγελ-ἀρχης, οὐ, (ἀρχῶ) ὁ ὁδηγὸς ὁμάδος, ἀρχηγός, Πλούτ. Ῥωμ. 6· ἀγ. Ταῦρος, Λουκ. Ἐρωτ. 22· -αρχος, ὁ, Φίλων 2, 144. -αρχία, ἡ, ἀρχηγία ἀγέλης· Κ. Μανασ. σ. 91.

ἀγγελαρχος, οὐ, ὁ, = ἀγγελάρχης.

ἀγγελας, ἄδος, ἡ, (ἀγέλη) ἀνήκουσα εἰς ἀγέλην. Ὁ σχολιαστὴς Ἀπολλ. τοῦ Ῥοδ. ἐρμηνεύων τὸ «φορβάδες ἀμφὶ βοῦς», λέγει, «ὕπερ ἀγγελάδος καὶ νομάδος καὶ εὐτραφοῦς βοῦς», Ἀπολλ. Ἰοδ. Ἄργον. II, 89.

ἀγγελασμά, ατος, τό, (ἀγγελάσμαι), σωρός, ἄθροισμα, πλῆθος, νούσων, Πιρόκλ. ὕμ. Ἀθ. 44.

ἀγγελαστῆς, εἰμὶ ἀγγελαστός, ἀναφέρεται ἐξ Ἡρακλ. Ἐπιστ.

ἀγγελαστεῖ, ἴδε ἀγγελαστέ, ὕπερ μόνον ἔχει ὁρθῶς.

ἀγγελαστέ, Ἐπίρρ., ἄνευ γέλωτος, ἀκρούειν, Πλάτ. Εὐθύδ. 278E, Πλούτ. 2. 727A.

ἀγγελαστία, ἡ, στέρησις γέλωτος, σκυθρωπότης.

ἀγγελαστικός, ἡ, ὄν, διατεθειμένος νὰ ζῇ ἐν ἀγέλῃ, κοινοικός, Φίλων, 2. 202.

ἀ-γγελαστός, οὐ, (γγελάω), ὁ μὴ γελῶν, σοβαρὸς, σκυθρωπός, Ὑμ. Ὀμηρ. εἰς Δῆμ. 200· ἀγ. πρόσωπα βιάζόμενοι, Δίσχυλ. Ἀγ. 704· ἐπὶ τοῦ Κράσσου Λουκίλ. παρὰ Κικέρωνι Pin. 5. 80.—μεταφ., ἀγγελαστοὶ φθέγγεσθαι, Ἡράκλ. παρὰ Πλούτ. 2. 397A, ἀγ. φρήν, Δίσχυλ. Ἀποσπ. 418, βίος, Φρόν. Κωμ. ἐν «Μονοτρόπῳ», 1. II. παθητ., οὐχὶ ἀεὶ ἀγγελαστός, οὐχὶ σμικρὸς ἢ ἀνάξιος λόγου, ξυμφοραί, Δίσχυλ. Χο. 30· ὡσαύτως ὡς ἑτέρα γραφ. ἐν Ὀδ. Θ. 307.

ἀγγελαστός, ὁ, «ἀγγελαστοὺς, ἐφθόους Κρήτες», Ἡσυχ. **ἀγγελάτης**, οὐ, ὁ, ἴδε ἐν λ. ἀγέλη II. [α].

ἀγγελεῖν, ἡ, Ἐπ. ἐπὶ τοῦ Ἀθηνᾶς = ληΐτες, ἀγνοῦσα λείαν, ἐρούσα τὰ λάφυρα, λαφυραγωγία, Ἰλ. Ζ, 269, κτλ., Ἡσ.

ἀγέλη, ἡ, (ἀγω) συνάθροισις, ἀγέλη, «κοπάδι», ἵππων, Ἰλ. Τ, 281, ἀλλαχού· παρ' Ὀμήρ. πάντοτε ἐπὶ βοῶν καὶ ἀγγελάδιον, Ἰλ. Α. 678, κτλ.· παρὰ βουόνομος.—ὡσαύτως, πάσα ἀγέλη ἢ ὁμάς, Δατ. γρεκ. συὼν ἀγ., Ἰσ. Ἀσπ. 108, ἀγ. παρθένων,

Πινδ. Ἀποσπ. 78, πτηνῶν ἀγέλαι, Σοφ. Αἷ. 168, Εὐρ. Ἰων. 106· μεταφ., πόδων ἀγέλαι, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1276· πλῆθος ἰχθύων. Ὀππ. Ἀλ. 3. 339.—ὡσαύτως ἐν Πλάτ. Πολ. 451C, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 2, 2, κτλ., ἀλλὰ δὲν ἀπαντᾷ συχνὰ παρὰ τοῖς δοκιμοῖς τῶν πεζῶν. II. Ἐν Κρήτῃ ἀγέλαι ἐλέγοντο αἱ ὁμάδες ἢ τάξεις, ἐν αἷς οἱ νεοὶ ἀντετρέφοντο ἀπὸ τῆς ἡλικίας δέκα ἔπτα ἐτῶν μέχρι τοῦ γάμου· ἐνῶ ἐν Σπάρτῃ οἱ παῖδες ἐχθροῖς τῆς πατρικῆς ἐστίας καὶ ἐτάσσοντο εἰς τὰς ἀγέλας (αἰτνῆς ἐκεῖ ἐκαλοῦντο βοῦσαι) ἐν ἡλικίᾳ ἑπτὰ ἐτῶν, Ἡφωρ. παρὰ Στράβ. 480, Πλούτ. Λουκ. 16, Ἡρακλεῖδ. Πολιτ. 3· ὁ ἀρχηγὸς ἀγέλης ἐκαλεῖτο ἀγγελάτης, Ἡρακλεῖδ. ἔνθ' ἄνω· οἱ δὲ νεοὶ ἐκαλοῦντο ἀγγελαστοί, Ἡσυχ., παρὰ Müller Dor. 4. 5, 1, κῆ. ἴδε καὶ βοῦς: ὡσαύτως, νέων ἀγ., ἐν Μιλήτῳ, Σουλ. Ἐπιγρ. 2892· αἰθέων, ἐν Σμύρνῃ, 3326.

ἀγγεληδᾶ, Ἐπίρρ. = ἀγγεληδόν. Ἀρατ. 965, 1079. **ἀγγεληδόν**, Ἐπίρρ. (ἀγέλη) κατὰ ἀγέλας ἢ ὁμάδας, Τλ. Π, 160, Ἡρόδ. 2. 93. 2, κτλ. **ἀγγεληθόν**, Ἐπίρρ., (ἀγέλη) ἐξ ἀγέλης, Ἀπολλ. Ἰοδ. 1, 356, 406.

ἀγγελητής, ἱδός, ἡ, ἰδιότροπον θηλυκ. τοῦ ἀγγελαῖος, Νουμήν. παρ' Ἀθ. 320D. II. **ἀγγελεῖν**, Κορνούτ. περὶ τῆς Θεῶν φύσε. 20.

ἀγγελη-κῆμος, οὐ, τρέφων, περιποιούμενος ἀγέλας, βούτης, Νόνν. Δ, 47. 218.

ἀγγελημα, [ἀγγεληδᾶ], «κατὰ ἀγέλην», Ἡσυχ.

ἀγγεληματίας, α, ον, ἀνῆκων εἰς ἀγέλην, ἀγγελαῖος. κοινός, εὐτελής, γυδαῖος, Μακάρ. 605D.

ἀγγελητής, οὐ, ὁ, ἀνῆκων εἰς ἀγέλην, βοῦς, παρὰ Σουῖδ., παρὰ ἀγγελάτης.

ἀγγελητρός, ὁ, ὁ τρέφων ἢ ἔχων ἀγέλην ἵππων (ἢ βοῶν), Πλούτ. Δ, 181.

ἀγγεληφι, Ἐπ. δοτ. τοῦ ἀγγέλη, Ἰλ. Β, 480. **ἀγγελιάζειν**, δίκην ἀγέλης συνάθροισθαι. Κανὼν ποιητῆς, Ἰωάν. Χρυσ.· ἐάν τις ἀρχολογῶν καὶ ἀγγελιάζων, ἐπιτιμᾶσθαι ἡμέρας ἰδ'· μετὰ τὴν οὐκ ἐξερροφῶν, Δουκάνγιος. **ἀγγελιάζω**, συνάγω, συναθροίζω εἰς ἀγέλην, Ἰλ. Ἰωσ. **ἀγγελικός**, ἡ, ὄν, ὁ τῇ ἀγέλῃ ἀνῆκων, ἀγγελαῖος, Βασιλ. Ι, 172A.

ἀ-γγελοῖος, οὐ, ὁ μὴ γελῶν, οὐκ ἀγγελοῖον, οὐχὶ ἀνεπιτευχὴ ἀστεϊσμός, Ἡνίοχος ὁ Κωμ. ἐν «Τρογίλῳ», 6.

ἀγγελοῖως, (ἀγγελοῖος), Ἐπίρρ. ἄνευ γέλωτος, χωρὶς νὰ προκαλέσῃ τις γέλωτα. Ὑπόθ. εἰς Βατρ. Ἀριστοτ.

ἀγγελο-κοιμικός, -τροφός, ἴδε ἐν λ. ἀγγελαῖο-.

ἀγγελοκόμος, ὁ, ὁ τῆς ἀγέλης ἐπιμελούμενος, ἀγγελάρης, Παλλὰδ. βί. Χρυσ. σ. 34.

ἀγγελοτροφικός, ἡ, ὄν, ἴδε ἀγγελαυτροφικός.

ἀγγελως, ὡς = ἀγγελαστός. Σχολ. Ἀριστοτ. Θεσμ. 3.

ἀγέμεν, Ἐπ. ἀπέρ. τοῦ ἀγω.

ἀγεμόνευμα, ἀγεμονεύω, ἀγεμών, Δωρ. ἀντὶ ἡγεμ-.

ἀγεν, Ἐπ. ἀντὶ ἐδήσαν, ἴδε ἐν λ. ἀγγυνμει, Ἰλ. Δ, 214.

ἀ-γενεαλόγητος, οὐ, ὁ ἄνευ γενεαλογίας, οὐ ἡ σιμὰ τῆς γενεαλογίας ἀγνοεῖται, παρὰ ἀπάτωρ, ἀμήτωρ. Πιρ. Ἐπρ. 5. 3.

ἀγένεθλος, οὐ, ὁ ἄνευ γενέθλης, γένους, γενεᾶς. Ἀρχ. Λεξικά.

ἀγένεα, ἡ, (ἀγενής) ταπεινὴ καταγωγή, ἀντὶ τοῦ γένους.

Ἐπειδὴ ὀλιγοσχία καὶ γένει καὶ πλούτῳ καὶ παιδείᾳ ὀρίζεται, τὰ δημόσια δοκεῖ τὰναντία τούτων εἶναι, ἀγέ-
νεα, πενία, βαναυσία, Ἀριστοτ. Πολ. Β. Δ, 9· παρὰ ἀγένεα.

ἀγένεας, οὐ, (γένειον) ὁ ἄνευ γενέου, Πίνδ., κτλ. (ἴδε κατωτέρω), ἀγένειον τοῦτο εἰρηκός, περὶ παιδαριώδους ἡμι-
λίας, Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 20. Τὸ ἀγένειον, ἑλλειψίς γενεαδός, ὁ αὐτ. Εὐν. 9.—Ἐπίρρ. ἀγένεως ἔχειν, Φιλόστρ. 489· ἀγέ-
νεοὶ ἐκαλοῦντο παῖδες ἔντος τῆς ἡλικίας, καὶ ἢ ἡδύναντο νὰ κατέλθωσιν εἰς τινὰς τῶν ἀγώνων, Πίνδ. Ὀ. 8. 71, 9, 135· παρὰ Ἀριστοτ. Ἰπ. 1373, Λυσ. 162.4, Πλάτ. Νόμ. 833C, Σουλ. Ἐπιγρ. 236 καὶ ἄλλ., Πανσ. 6. 6, 3.

ἀγένεας, οὐ, ὁ οὐκ ἔχων γενεάν, ἥτοι ἐκγόνητος, Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 296, ἐν πε 19, 425 καὶ 432, ὁ αὐτὸς λέγει καὶ ἀγενής.

ἀγενής, ἑς, (γενέσθαι) ὁ μὴ γενόμενος, μὴ δημιουργηθείς, γέ-
γονεν ἢ καὶ ἀγενέας ἔστι, Πλάτ. Τιμ. 27C. II. ὁ ἐξ ἀσθ-
μου οἰκογενεῖας, ταπεινός, ποταπός, δειλός, φαῦλος, ἐναντίον τοῦ ἀγαθός. Σοφ. Ἀποσπ. 105 (τὸ μέτρον ἐκαιοῦται τὴν τὴν
σημασίαν αἵς λέξεως, ἀν καὶ ὁ ὁρθὸς τύπος εἶναι ἀγεννής, Stallb.

Πλάτ. Πρωτ. 319D). Ἐπὶ πράγματων, οὐκ ἀγενεῖς στίχοι, Σχολ. Ὁδ. Α, 568, πρὸς Α. Β. 336, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. Ἀνακτορεῖσι. III. ὁ ἄνευ οὐλογενεῖας, ὁ ἔ. ἄπαις, Ἰσακ. παρ' Ἀρποκρ. ἐν λέξει ἀγενής.

ἀγέννητος, ον, (γενέσθαι) ὁ μὴ γενόμενος, μὴ δημιουργηθείς, μὴ ἀρξάμενος ὑπάρχειν ἀρχή, Πλ. Φαίδρ. 245D, πρὸς Ἀριστ. Οὐρ. 1. 11, 1., 12, 1. II. ἐπὶ πραγμάτων, μὴ γενόμενων, μὴ συμβάντων, τὸ γὰρ φανθὲν τίς ἂν εὐναιτ' ἂν ἀγέννητον ποιεῖν; infectum reddere, Σοφ. Τρ. 743, ἀγέννητα ποιεῖν, ὅσοι ἂν ἦ πεπραγμένα, Ἀγάθων παρ' Ἀριστ. ἸΙΟ. Ν. 6. 2, 6, αἰτία ἀγ., ἀνυπόστατοι κατηγοροῦνται, Λισχίν. 86. 1, διαβολαί, Ἀλκίφρ. 3. 58, ὧν οὐδὲν διὰ τὸν φεύγοντα τὴν δίκην ἀγέννητόν ἐστιν, Ἰσοκρ. 397Α' πρὸς ἀγέννητος.

ἀγενήτως, ἐπὶ ἄνευ γενέσεως, ἀδημιουργήτως, Ἀδισμάντ. 1817C.

ἀγεννεῖα, (ἐν χειρογράφοις συγχάνει ἀγένεῖα ἢ ἀγεννία), ἡ, ποταπὸς τρόπος τοῦ φέρεσθαι, Ἀριστ. περὶ Ἀρετ. κ. Καν. 7, 4, Πολύδ. κτλ.

ἀγεννής, ἔς, (γέννη) = ἀγενής, II. (ὁ ἴδε), ὁ ἐκ ταπεινῆς καταγωγῆς, Ἠρόδ. 1. 134, (ἐν τῷ συγρ.), Πλάτ. Πρωτ. 319D, κτλ.

II. ὁ ταπεινὸς ἔχων φρονήματα, χαμερπής, φαῦλος, Ἠρόδ. 5, 6, Ἀριστοφ. Εὐρ. 748, Πλάτ. Πρωτ. 319D, καὶ ἄλλ.· οἱ ἀγεννεῖς ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰς οἱ γενναιοτέρους, οἱ γενναῖοι, Ἀριστ. Πολ. 3. 13, 2, 4, 12, 2· ἐπὶ ἀλεκτρύονος, Πλάτ. Θεαιτ. 164C, Μένανδρ. ἐν Ὁμορορουμενῇ, 2. 13.

2) ἐπὶ πραγμάτων, σχεδὸν συνών. τῷ βάναιστος, ἀνελεύθερος, «πρόστυχος», Πλάτ. Ὀργ. 465B, 513D, ὅλλ.· οὐδὲν ἀγεννέας, Δημ. 563, ἐν τέλ. ἐπὶ ἄνευ, Εὐρ. 1. Α. 1458, Πλάτ. κυμ. ἐν «Διὶ κακομένει», 1. 6.—Παρὰ Πλάτωνα τὰ πολλὰ μετ' ἀρνητικῶς, οὐκ ἀγεννώας, Χαρμ. 1586C, κτλ. ἐν χειρογρ. ἐνίοτε συγχέεται πρὸς τὸ ἀγεννής, Ruhnke Τμή. 46.

ἀγεννησία, ἡ, = ἀγονία, Σουίδ., τὸ μὴ γεννᾶσθαι, Γρηγ. Ναζ. Λόγ. 25. 16, καὶ ἄλλ.

ἀγεννητογενής, ἔς, γεννηθείς ἐκ τοῦ μὴ γεννηθέντος, Ἀδριαν. παρ' Ἐπιφάν., Θεοδωρ. Ἰστ. Ἑκκλ. 1. 5.

ἀγέννητος, ον, (γεννᾶω), ὡς τὸ ἀγεννητός, ὁ μὴ γεννηθείς, ἀγ. τότε ἡ, Σοφ. Ο. Κ. 973· ὁ μὴ λαβὼν ἀρχήν, ὁ αὐτ. Ἀποστ. 739, Πλάτ. Τίμ. 52Α., ἐπὶ τῶν στοιχείων, Ἰμπεδ. παρ' Ἰπποκρ.—ἐπὶ ἄνευ, ἀναιτίως καὶ ἀγ., Πλούτ. 2. 1015Α.

II. ὡς τὸ ἀγεννής, ὁ ταπεινὸς τὴν καταγωγὴν, ἐπὶ ἄνευ, Σοφ. Τρ. 61. III. ἐνεργ., ὁ μὴ παράγων, μὴ γεννῶν, Θεόδωρ. Διτ. Φυσ. 6. 10, 1.

ἀγεννία, ἴδε ἐν λέξ. ἀγένεῖα.

ἀγεννίξω, πράττω, ἐνεργῶ ὡς ἀγεννής, Τέλης παρὰ Στοβ. 68, 6.

ἀγεο, «ἡγοῦ, ὄργου», Ἠσὺχ.

ἀγέομαι, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἡγέομαι, Πίνδ., τὰ ἀγήμενά, τὰ νομομαμένα, Χρησμ. παρὰ Δημοσθ. 1072. 27. Οὗτος ὁ τύπος ἀπαντᾷ καὶ ἐν χειρογράφοις τοῦ Προδότη, ὡς 2, 69, 72, 115, κτλ., ἀλλὰ διορθοῦνται ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν εἰς ἡγέομαι.

ἀγέομαι, ἴμν. ἀντὶ τοῦ ἡγέομαι· ἀγέομενον ἐπὶ θάνατον, Ἠρόδ. III, 14, ἀλλ' αἱ νεώτεροι ἐκδ. ἔχουσι ἡγεόμενον ἴδε Βουττμ. Ἀνώμ. β. ἐν τέλ. τοῦ ἡγέομαι.

ἀγέραςτος, ον, (γέρας) ὁ ἄνευ ὁμοειδῆς ἢ τιμῆς, ἄνευ βραβεῖου, Πλ. Α. 119, Ἰσ. Θ. 395· ἀγ. τύμβος, Εὐρ. Ἑκ. 117, ἔνομα Βάχχ. 1378· ἀπελθεῖν ἀγ., Δουκ. Τυραννοκ. 3· μετὰ γεν., θυεῶν ἀγ., Ἀπολλ. Ρόδ. 3. 65.—ποιητ. τὸς τύπος ἀγείραςτος ἀναφέρεται ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑντυμ.

ἀγείρω, ἴδε ἡγερέομαι.

ἀγερθεῖν, = ἡγέρθησαν, Δωρ. καὶ Ἐπικ. γ' πληθ. τοῦ α' παθ. ἄορ. τοῦ ἀγείρω.

ἀγερμάς, ὁ, συλλογὴ χρημάτων διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν θεῶν (πρὸς ἀγείρω 2), Σουλ. Ἐπιγρ. 2656, 28, Διον. Ἀλ. 2. 19, Ἀθην. 360D, Πολύδ. 3. 111.

II. ἐν Ἀριστ. Ποιητ. 8· ἴσθαι, νὰ σημαίνει (ὡς τὸ ἀγερμαί) τὴν συνάθροισιν τῶν ἑλλήνων κατὰ τῆς Τροίας.

III. ἐν γένει σημαίνει ἀδρασίαν, θησαυρισμὸν σαρφας καὶ ἐμπειρίας, Ἀλ. Ποικ. Ἰστ. 4. 20.—Ὁ τύπος ἀγερμάς ἀποδοκιμάζεται ἐν Ἑντυμ. Μ.

ἀγερμασύνη, ἡ, = ἀγερμαί, Ὀπ. Κυν. 4. 251.

ἀγέρωμαι, μεταγεν. ποιητ. τύπος τοῦ ἀγείρωμαι (βλ. ἴδε) Ἀπολλ. Ρόδ. 3. 895.

ἀγέρωπος, ον, ὁ, «ὁ σπανίως ἐνδόμενος, ἢ ὑπερήφανος», Ἠσὺχ.

ἀγερρακάδος, «σταφυλή», Ἠσὺχ.

ἀγέρρω, Διολ. ἀντὶ ἀγείρω.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ἀγερσίθυμος, ον, ὁ ἀγείρων θυμὸν, μένος, «ἀγερσίθυμοι πόλεμοι», Ἀεοντ. Μαγίστρου ποίημα ἐν Μαίρ. Ἀν. gr. II, σ. 556.

ἀγερσῖ-κύβηλις, [ῖ], ὁ, ἐπαίτων οὐτέρας ἢ ἱερέας, Κρατίν. ἐν «Δραπέτιν» 11, ἔλθω ἴδε Μοῖνοκο (ἐκ τοῦ κύβηλις, II οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ Κυβέλη).

ἀγερσις, εὖς, ἡ, συνάθροισις, ἐπὶ Αἴγυπτον ἐποιέστο στρατῆρας ἀγερσιν, Ἠρόδ. 7, 6, 48.

ἀγέρται, οἱ, (ἐκ τοῦ ἀγείρω) Ἐπιγρ. Ταυρομενίου CIG. 5640.

ἀγέρτης, Δωρ. -τας, ὁ, εἰσπράκτιος τοῦ φόρου, Σουλ. Ἐπιγρ. 5640, 1. 35.

ἀγερῶσαστο, «ἡβήθη, διεφύεσαστο», Ἠσὺχ.

ἀγερῶσσει, «ἀγρυπνεῖ, ἀθετεῖ», Ἠσὺχ.

ἀγερῶχέω, ὁ, Μιχ. Ἀτταλειότης, σ. 79, ἐκδ. Β.—ἀγερῶ-

χεύομαι, Λυδ. καὶ Ῥοδ. σ', 1217, ἐκδ. Wt.

ἀγερῶχία, ἡ, ὑπερηφάνια, ὑπερβολή, Ῥόδ. (Σοφ. ε', 9.), Πολύδ. 10. 15, 8, κτλ.

ἀγέρωχος, [ῶ], ον, ποιητ. ἐπὶ ὁ, (ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ τοῖς μεταγεν. τῶν πεζίων), παρ' Ὁμήρῳ ἀτίποτε ἐπὶ καλῆς σημασίας, μεγαλόφρων, μεγαλοπρεπής, ἐντιμὸς, ἐπὶ πολεμικῶν φυλῶν, ἰδίως τῶν Τρώων, Ἰλ. Γ. 36, κτλ.· τῶν Ῥοδίων Β, 654· τῶν Μυσῶν Κ. 430, πρὸς Βατρ. 145· ἡ παρὰ δὲ ἐπὶ ἐνὸς ἀνδρός, τοῦ Περιχυμένου, Ὁδ. Α. 286· οὕτω καὶ παρ' Ἠσ. Ἀποστ. 22, (ἀντὶ) Παρὰ Πινδάρῳ ἐπὶ εὐγενῶν πράξεων, ἀγ. Ἐργματα, Ν. 6. 56, (νική, Ὁδ. 10 (11). 95, πλούτου στεφάνῳ) ἀγ., μεγαλοπρεπὲς στέφανος πλούτου, II. 1, 96.

II. κατόπιν ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὑπερήφανος, μέγα φρονῶν, ὑπεροπτικὸς, ὑβριστικὸς, Ἀρχιλ. 154, Ἀλκατ. 119· οὕτω καὶ Μακκ. Γ', α' 25, ἀγ. ὄνος, Λουκ. Ὀν. 40.—οὕτω καὶ ἐπὶ ἄνευ, ἄγως, Ἀνθ. II. 9, 745, Πολύδ. 2. 8, 7.—Συγρ. -ότερον, ὁ αὐτ. 18, 17, 3.

ἀγαστήμων, «ὁδὸς λεπτή», Ἠσὺχ.

Ἀγασίλαος, ἴδε ἐν λ. Ἀγασίλαος.

ἀγασίλαος, ὁ, «ἐπώνυμος τοῦ Ἀἰῶνος. Καλλιμάχου, ἐροτικῶς μεγάλῳ ἀγασίλῳ».—ἐρῆται δὲ παρὰ τὸ ἄγειν τὸς λαούς· ἔρχεται γὰρ τὸν θανόντων· οὕτω Μερόδιος, ὁ ἔντυμ. Μ. Ἰστ. ἀγασίλαος.

ἀγαστα, «πολεμικὸν μηχανήμα ἐκ λίθων καὶ ὕδατος καὶ γυῖο ἐγειρόμενον» οἱ δὲ ἐγαστὰ φασὶ τὸ τοιοῦτον μηχανήμα, Σουίδ. πρὸς τὸ Λατ. aggestum.

ἀγαστρατόν, «κόλυντρον», Ἠσὺχ.

ἀγέ-στρατος, ὁ, ἡ, ὁ στρατὸν ἄγειν, ὁδηγεῖν, Ἀθηνῶν, Ἠσ. α, 925, σάλλιπῳ, αὐλός, Νέων. Δ. 26. 15, 28, 28.

ἀγέτης, ἀγέτις, Δωρ. ἀντὶ ἡγ-

ἀγέτρια, ἡ, «μαῖα, Ἰσταντίνου», Ἠσὺχ.

ἀγευστέ, ἐπὶ ἄνευ γαστρίδος, Ἠσὺχ. ἐν λέξει ἀπαστέ.

ἀγευστία, ἡ, νηστεία, Σουλ. Ἀρ. Νερ. 621.

ἀγευστος, ον, (γεύομαι) ἐνεργ., ὁ μὴ γεόμενος, ὁ ἄνευ γεύσεως πράγματός τις, ὁπερήμενος, νηστεύων, πηλακοῦντος, Πλάτ. Κυμ. ἐν Ἠσὺχ., 1. 1, 170B, Λουκ. Κραν. 28· μεταρ. οἱ κακῶν ἀγευστος αἰών, Σοφ. Ἀντ. 583, ἔλκυθέριας ἀγ., Πλάτ. Πηλ. 576A, τῶν τερπνῶν, Σεν. Ἀπομ. 2. 1, 23, τοῦ καλοῦ, Ἀριστ. ἸΙΟ. Ν. 10. 10 (9), 4.—ἀπαλ., ἀνδρίστος, νηστικός, ἀποστοι καὶ ἀγ., Λουκ. Τίμ. 18.

II. παθ., ὁ ἄνευ γεύσεως, ὁ μὴ ὢν γευστός, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 10. 3. 2) ὁ δὲ ἐγεύθη τις, Πλούτ. 2. 731D, κτλ.

ἀγέχυρος, ὁ ἄγων τὸν χορὸν, ἐπὶ δὲ εἰδυμιον ἀγέχυρον ἱμῖον εὐφρον, Ἀριστοφ. Λυσ. 1281.

ἀ-γεωμέτρητος, ον, ἐπὶ πρὸς ὅποιον, ὁ ἀγνοῶν γεωμετρίαν, Ἀριστ. Ἀν. Ἰστ. 1. 9, μὴδεῖς ἀγ. εἰσπίτω, ἐπιγρ. ἐπὶ τῆς ὕψους τοῦ Πλάτωνος, Τέλει, Χιλ. 8. 973.

2) ἐπὶ πρὸς ἑλλήνων, τὰ μὴ γεωμετρικά, Ἀριστ. ἔνθ' ἀντιπ. 4.

ἀγεωργησία, ἡ, κακὴ τῆς γῆς ἐπιμέλεια, Θεόδωρ. Διτ. Φυσ. 2. 20, 1.

ἀγεωργητος, ον, ὁ μὴ καλλιεργηθείς, Σουλ. Ἐπιγρ. (προσῶν.) 2561D, 77, Θεόδωρ. Διτ. Φ. 1. 16, 2.

ἀγεωργήτως, ἐπὶ ἄνευ γῆς γεωργήσεως, Φωτίου Λογ. εἰς τὴν Εὐαγγελισμὸν, Χερσὺρ. μονῆς Ἰβήρων ἐν Ἀθῶν, ἔξ ἀντ. γραφ. II. Ν. Ῥοκκου.

ἀγεωργίου δίκη, ἡ, καταγγελία ἐπὶ ἀμελείᾳ καλλιεργείας πηλ. ἐναντίον ἀρελῶν ἐντιστοῦτων, Α. II. 20 καὶ 336.

ἄγχι, Δωρ. ἀγὰ [ῶ], ἡ, (ὅρα ἐν λ. ἀγαμαι) ὁμοκαταλήγουσα, ἐκ-πλήξιος, φέδος, φέκη, ὁλμός, παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῇ φράσει ὄγχι μ' ἔχει, Π. Φ. 221, Ὁδ. Γ', 227, II. 243.—Ὁ Ἠσὺχ. ἐμφανέως ὁλμός, ἐκπλήξιος, «ἀνσφύριζε καὶ πληρ. ἀγασίς (= ἐκπλήξις) ἐν Αἰσχύν. Ἀποστ. 81· ἐν Σοφ. Ἀντ. 4 ὁ Κροατὴς ἀναγνώσκει οὐδὲν.. ἀγας ἄτερ, ἀντὶ τοῦ κοιν. ἀτης.

II.

φθόνος, κακία, μῖσος, φθόνῳ καὶ ἀγῇ χρεώμενος, Ἡρόδ. 6, 61· καὶ ἐπὶ θεῶν, ζηλοτυπία, μὴ τις ἀγα θεόθεν κνεφάσῃ, Δίσχυλ. Ἀγ. 131.—Ἀμφοτέρως τὰς σημασ. ἔχει καὶ τὸ ῥῆμα ἀγαίμαι, ἐν ᾧ τὸ ἀγαίωμα ἔχει μόνην τὴν δευτέραν.

ἀγῆ, Δωρ. ἀγά [ᾱγ], ἡ, (ἴδε ἐν λ. ἀγνυμι), διάρρηξις· 1) τεθλασμένον τεμάχιον, συντριμμα, ἀγαῖσι κωπῶν, Δίσχυλ. Πέρσ. 425, πρὸς ἀρμάτων τ' ἀγαῖσι, Εὐρ. Ἰκ. 693.

2) κύματος ἀγῆ, = κυματωγῇ, τὸ μέρος ἐνθα τὸ κύμα συντρίβεται, ἡ ἀκτὴ, Ἀπολλ. Ροδ. 1, 554, 4, 941. 3) καμπή, λυγισμα, ὁφιος ἀγῆ, Ἀρατ. 688:—ἔξ οὗ ὁ Böckh ἀναγινώσκει: ἀγᾶν, (ἀντί ἀγαν), ἐν Πινδ. Π. 2, 151 (82), μετ' τὴν ἐννοίαν: σχολιοὶ τρόποι, ἀπάτη.

4) πληγῇ, Ἡσυχ. ἀγῆ, ἡ ἀγῆ, ἡ. Κεῖται ὡς φαίνεται ἡ λέξις καὶ ἐν τῇ σημασίᾳ ἀγωγῆς, σορᾶς, κομιδῆς ἐύλων, ἐν Ἐπιγρ. Νίου Bul. de eor. Hel. III, σ. 242—3.

ἀγῆ, Ἐπ. ἀντί ἀγῆ, ἴδε ἐν λ. ἀγνυμι.

ἀγῆγέραιο, ἴδε ἀγείρω.

ἀγῆλάζειν, «σφάζειν», Ἡσυχ.

ἀγῆλατέω. ἀποδιώκω τὸν ἐναγῆ, τὸν ἔχοντα ἄγος Λατ. *perculum exigere*, ἰδίως ἔνοχον ἱερουσίας ἢ φόνου, Ἡρόδ. 5, 72, Σορ. Ο. Τ. 402· ἴδε Schäf. Γρηγ. (Κορίνθου) σ. 546· πρβλ. ἀνδρηλατέω· ἀγῆλατεῖν, «διώκειν, ὡς ἄγος ἐξελαύνειν, φυγαδεύειν», Ἡσυχ.

ἀγῆλατῆμα, τὸ, οὐπ. τοῦ ἀγῆλατέω, Τζέτζ.

ἀγῆλατίζειν, «διώκειν, φυγαδεύειν, ἐπιτάσσειν», Ἐτυμ. Μ ἀγῆλατῆς, ον. (ἄγος, ἐλαύνω), ὁ ἀποδιώκων τὸ ἄγος, ἀγ. μάστιξ, δηλ. ὁ κεραυνὸς ὅστις κατακαίει καὶ οὕτως ἐξαγνίζει, Λυκόφρ. 436.

ἀγῆμα, τὸ, (ἐκ τοῦ ἄγω, ἡ ἴσως Δωρ. ἀντί τοῦ ἡγῆμα), τὸ ὀδηγούμενον, διαίρεσις ἢ μέρος στρατοῦ τῶν Λακεδαιμονίων, Ξεν. Λακ. 11, 9, 13, 6. Ἀλλ' ἐν τῷ Μακεδονικῷ στρατῷ, οἱ πομπαστῆρες. ἔκλεκτὸν τάγμα, Πολύβ. 5, 65, 2. Ἀερ. Ἀν. 1, 1, τῶν ἱππέων τὸ ἀγ., ὁ αὐτ. 4, 24, 1, τῶν πεζῶν τὸ ἀγ. 2, 8, 3, τῶν ἐλεφάντων, Ἀδρην 539E.

ἀγῆνύρειος, Δωρ. ἀγανόρ-, α, ον = ἀγῆνωρ, Δίσχυλ. Πέρσ. 1026

ἀγῆνυρέω, ὑπερηφανεύομαι, Νόνν. Δ. 12, 194.

ἀγῆνυρέων, μετοχ. τύπος = ἀγῆνωρ, Νόνν. Δ. 12, 206.

ἀγῆνορία, [ᾱ], ἡ, ἀνδρεία, ἀνδρότης, θάρρος, Ἰλ. X, 457· ὑπερηφανία, θρασυτής, ἐν τῷ πληθ. I. 700, ἐπὶ λέοντος, M. 46. ἀγῆνωρ, [ᾱ], Δωρ. ἀγάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, (ἀγαν, ἀνῆρ) ποιητ. ἐπὶ θ, ἀνδρείος ἡρωϊκός, θυμός, Ἰλ. II, 801. κραδίη καὶ θυμός ἀγ., I. 635 καὶ ἀλλ. βίη καὶ ἀγῆνορι θυμῷ ἔξας, ἐπὶ λέοντος, Ω. 42. Συχνάκις μετὰ τῆς συγγενεῖς ἐννοίας, ἰσχυρογνώμων, ὑπερηφανικός, περὶ τοῦ Ἀχιλλεύος, I. 699· περὶ τοῦ Θερσίτου, B. 276· περὶ τῶν μνηστῆρων, Ὀδ. A. 106, 144, καὶ ἀλλ.· περὶ τῶν Τυτάνων, Ἡσ. Θ. 641· πρβλ. Ἐργ. καὶ Ἡμ. 7· περὶ ὀρχηγῶν ἢ ἡγεμόνων στρατοῦ, Δίσχυλ. Θ. 124 (λυρ.).

2) Παρὰ Πινδ. ἐπὶ ζῴων καὶ πραγμάτων, μεγαλοπρεπής, λαμπρός, Ἰπποκ. Ὀ. 9, 35, πλοῦτος, Π. 10, 27· κόμπος, Ἰσθ. I. 60.

ἀγῆνοχα, πρκμ. τοῦ ἄγω· ὡσαύτως ἀγῆνοχα, ἴδε ἐν λ. ἄγω.

ἀ-γῆραντος, ον, = τῷ ἱπομ., Σμων. 95, Εὐρ. παρ' Ἀθην. 61B.

ἀ-γῆρατος, ον, Ἀττ. συνηρ. ἀγῆρας, ον. (οὗ ὁ Ὀμηρ. μεταχειρ. οὐκ ἐν ὀνόμασι. ἀγῆρω (ἴδε κατωτ.), ἐν. ὄνομ. καὶ πληθ. αἰτ. ἀγῆρας, Ὀδ. E. 218, κτλ.) ἐν. αἰτ. ἀγῆρων, Ἰγμ. Ὀμ. Δῆμ. 242, ἀνδ' οὗ ὁ Ἡσ. ἐν Θ. 949 ἔχει ἀγῆρωι πληθ. ὄνομ. ἀγῆρω, Ἡσ. Θ. 277, 801. ἀγῆρας, Ἀριστοτ. Ὀρν. 689· ὁ μὴ γηράσκων, μὴ παρακμάζων, Ὀμ. καὶ Ἡσ., οἵτινες χρῶνται τῇ λέξει ἐπὶ προσώπων συνάπτοντες αὐτὴν μετὰ τοῦ ἀθάνατος, ἀθάνατος καὶ ἀγῆρας ἥματα πάντα, Ἰλ. Θ. 539, πρβλ. Ὀδ. B. 136 κτλ., οὗ ὁ ἄθ. καὶ ἀγῆρας, Ὀδ. E. 218· ἀγῆρω τ' ἀθανάτω τε, Ἰλ. M. 323, I. 444· οὕτως Ἡσ. Θ. 949· ὡσαύτως, ἀπῆμιντος καὶ ἀγ., αὐτ. 955· οὕτως, ἀγῆρας χρόνῳ θυνάστας, Σορ. Ἀντ. 008 (λυρ.).

2) ἐπὶ πραγμάτων ἀπαξ παρ' Ὀμ. ἐπὶ τῆς αἰγῆδος, Ἰλ. R. 447· ἀκολούθως, ἀγ. κῦδος, Πινδ. II, 2, 96· χάριν τ' ἀγῆρων ἔξοριεν, Εὐρ. Ἰκ. 1178· καὶ παρὰ Περσέ, τὸν ἀγῆρων ἔπαινον, Θουκ. 2, 43· ἀγ. καὶ ἀθάνατον πάθος, Πλάτ. Φιλ. 15D, κτλ.

ἀγῆρασία, ἡ, νεότης, «οὐκ ἡγήσατο ἀθανάσιον σὺν ἀγῆρασίᾳ», Σχολ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. A. 1.

ἀγῆρατον, τὸ, ἀρωματικὸν ἐν φυτῶν, Ἰσ. τὸ μυριόφυλλον, *Aethiopa ageratum*, Διοσκωρ. 4, 59.

ἀ-γῆράτος, ον, = ἀγῆρας, κλέος, Εὐρ. I. A. 567 (λυρ.), Σπλ. Ἐπιγρ. 626V· ὡσαύτως παρὰ Περσέ, Ἀντ. 198, 8, Ξεν.

Ἀπομ. 4, 3, 13, Πλάτ. Ἀδ. 370D, Ἀριστ. π. Οὐρ. I. 3, 9. ἀγῆρατος, ὁ, εἶδος λίθου, δι' οὗ οἱ ὑποδηματοποιοὶ ἐστὶλπνουν τὰ γυναικεῖα υποδήματα. Γαλην.

ἀγῆραχόμεντος, ον, ὁ, ὁ μὴ γηροκομούμενος, Θεοφύλ. B. I 78B.

ἀγῆρας, ον· ἴδε ἀγῆρας.

ἀγῆς, [ᾱ], ἔς, (ἄγος), ἔνοχος, ἐπικατάρατος, μιᾶρος, Ἰππῶναξ, 11.

II. ὡσαύτως ἐπὶ καλῆς σημασ. = εὐαγῆς, λαμπρός, καθάρος, ἀγέα κύκλον, Ἰμπεδ. παρ' Α. B. 337, πρβλ. Nāke Χοιρ. 179, κέξ· ἡ ἴσως = περιηγῆς, στρουγγύλος, περιφέρης.

Ἀγῆς-ανδρός, ὁ, ἐπὶ τοῦ Πλούτωνος, = Ἀγῆσιλαος, Ἡσυχ.

ἀγῆσι-λαός, [ᾱγ], ον, ὁ, ὀδηγὸς τοῦ λαοῦ, ὀδηγὸς τῆς ἀνθρωπότητος, ἐπὶ τοῦ Ἄδου (Πλούτωνος), Δίσχυλ. Ἀποσπ. 319, ἡγῆσιλαος, Ἀνθ. II, 7, 545· Ἐπ. ἡγῆσιλαος, Νικ. παρ' Ἀθην. 684D, ποιητ. ὡσαύτως ἀγῆσιλας, α, Κελλ. Λουρ. Πάλλ. 130, Ἀνθ. II. παρὰρ. 235· ὁ τύπος ἀγῆσιλαος εὐρισκόμενος ἐν τῷ Ἐτυμ. M., Ζωναρ. κτλ. εἶναι ἀμύθελος. 2) ὡς κύρ. ὄνομ., ἰδίᾳ τοῦ γνωστοῦ Σπαρτιάτου βασιλέως Ἀγῆσιλάου, Ξεν. Ἑλλ. 3, 3, 4, κτλ. Ἀλλὰ ἡγῆσιλαος, ὁ αὐτ. Πέρ. 3, 7, Δημ. 434, 14, ὡς ἐν Ἡρόδ. 7, 204., 8, 131, 2· Ἀγῆσιλαος, α, Πανσ. 8, 18, 8· ποιητ. Ἀγῆσιλας Κερίλας παρὰ Πλουτ. Κίμ. 10, Σπλ. Ἐπιγρ. 2599· Ἀγῆσιλας, Ἐπιγρ. Βοιωτ. ἐν Iakob's Northern Gr. ἀρ. 37., πρβλ. Δημ. Διολ. 2, σ. 182, ἔξ.

ἀγῆσι-χορος, ον, (ἀγέομαι, Δωρ. ἀντί ἡγ-), ὁ ὀδηγὸς τὸν χορόν, ἀγῆσιχορα προοίμια, Πινδ. II. 1, 6.

ἀγῆστέριον, «ἐορτή», Ἡσυχ.

ἀγῆτῆρ, ἥρος, ὁ, Δωρ. ἀντί ἡγῆτῆρ, Πινδ. II, 1, 131.

ἀγῆτῆς, ἡ, ὄν, (ἀγαίμαι), Ἐπ. τύπ. τοῦ μεταγεν. ἀγα-σῆς, θαυμαστός, ἀειθαλαστός, φησὶν καὶ εἶδος ἀγῆτῶν Ἑκτορός, Ἰλ. X. 370· ἀλλαχῶ παρ' Ὀμήρῳ ἐπὶ προσώπων μετ' αἰτ. τοῦ κατὰ τι, δέμας καὶ εἶδος ἀγῆτῆς, θαυμαστός κατὰ... Ω. 376, πρβλ. Ὀδ. E. 177· εἶδος ἀγῆτῶν, θαυμαστοὶ κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν μόνον, ὡς ἐπὶ Πηλῆϊ, Ἰλ. E. 787, Θ. 228· εἶδος ἀγῆτῆ, Ἰγμ. Ὀμ. Ἀπόσπ. 198, παρὰ τοῖς μετέπειτα μετὰ δούτ. πράγματος, ἀγ. χρήμασι, Σόλων 5, 3.

ἀγῆτωρ, ορος, ὁ, Δωρ. ἀντί τοῦ ἡγῆτωρ.

ἀγῆζω, μεταγεν. τύπος ἀντί τοῦ ἀγίζω, Ἀνθ. II. παρὰρ. 339, Ἐξδ., K. Δ., Ἐκκλ.—παρὰ Διον. Ἀλ. 7, 72, τῶν ἀγῆ-ζομένων, πιθαν. ἔπρεπε νὰ διορθωθῇ ἀγνίζομένων· πρβλ. περιαιγνίσαντες, αὐτῆς ὀλίγον ἀναπέμει.

ἀγῆσμος, ατος, τό, (ἀγῆζω), ἄγιον, ἱερὸν, ἡγιασμένον· «οὗ βρωθήσεται, ἀγῆσμος γὰρ ἐστὶ», Ὀ. Ἐξδ. 29, 34.

6) ἀγῆστέριον, ἡ σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου, ὁ ναός, Ἐξδ. 26, 7, Παρὰ. A. 22, 19, B. 26, 18, Ἰουδ. 5, 19. Ὑαλμ. 95, 6. Σειράχ 36, 18, 47, 13. Ἠσαῖ, 8, 44. Μακκ. A. 1, 21, 39, κτλ. 7) ἡ ἁγία τράπεζα Χριστιανικοῦ ναοῦ, Εὐαλμ. II, 677A. 8) τὰ συστατικά τῶν μυστηρίων τῆς μεταλήψεως, συνήθως ἐν τῷ πληθ. Γρηγ. Θ. 1048B. Βασ. IV, 797A, B. 804A. Γρηγ. Νύσσ. II, 225C.

9) ἡγιασμένον ὄνομα, ἀγῆσμος· ἀγῆσμος τῶν Φώτων, K. Πορρ. Ἐκθ. Βασ. Ἰάξ. 141, 13.

10) ἀγῆσμος, οὗ, ὁ, ἀμείριστος· ἀγῆσμος ἡγῆσσα τὸ ἀργύριον τῷ Κυρίῳ, Ὀ. Κριτ. 17, 3· καθιέρωσις, καθῆσθαι· «Θυσίαν ἀγῆσμου», Σειράχ 7, 31· «ὄνομα ἀγῆσμου» = ἄγιον ὄνομα, παρὰ τῷ αὐτῷ 17, 8—«ἐλαβόν ἐκ τῶν υἱῶν ὑμῶν εἰς προφήτας καὶ ἐκ τῶν νεανίσκων ὑμῶν εἰς ἀγῆσμον», δηλ. ὅπως γένωνται «ναζιραῖοι», Ἀμώς 2, 11. Ἰδε Κοντινόνου Ἐξδ. Ἀρχ. σ. 144.

11) Ναός, ἱερὸν, ἀγῆστέριον, «τὸν οἶκον τοῦ ἀγῆσμου» = τὸν ἅγιον οἶκον, Μακκ. B. 2, 17.

12) τὸ μυστήριον τῆς μεταλήψεως, Συνδ. Καρρ. καν. 72.

13) ἡ εὐχὴ τοῦ ἀγῆσμου, K. Πορρ. Ἐκθ. Βασ. Ἰάξ. 140, καὶ ἄλλοι.—Ἡ ἀκολούθια τοῦ μικροῦ ἀγῆσμου, ἥτις ἀναγινώσκεται μόνον κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Θεοφανῶν, τοῦτ' ἐστὶ τῇ ἑκτῇ Ἰανουαρίου μετὰ τὴν λειτουργίαν, Εὐαλμ. πρβλ.

Ἡρόδ. I, 51· οὗ δὲ ἀργυροῦ (κρητῆρ), ἐπὶ τοῦ προηγουμένου τῆς γυναικὸς χορίων ἀμφοτέρως ἐξακοσίους· ἐπικίρναται γὰρ ὑπὸ τῶν Δελφῶν Θεοφανίσιαι, Τερτουλλ. I, 1204B. Χρυσόστ. II, 369D.

«Διὰ τοι τοῦτο καὶ ἐν μεσοκύνει κατὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην ἡπαντες ὑδρευσάμενοι οἴκαδε τὰ νάματα ἀποτίθενται, καὶ εἰς ἐνδοκίον δόλοκλον φυλάττουσιν, ὅτε δὴ σήμερον ἀγῆσθέντων τῶν υἱῶν τῶν» καὶ Θεοδ. Λεκτ. 2, 48, σ. 209A «τὴν ἐπὶ τῶν υἱῶν ἐν τοῖς Θεοφανίσιαι ἐπὶ τὴν ἐν τῇ ἐσπέρᾳ γίνεσθαι.»

ἀγῆστέριον, τὸ, ἄγιος τόπος, τὰ ἅγια, Ἐξδ. (Λευτ. 16' 4 καὶ ἀλλ.).

ἀγιαστικός, ἡ, ὅν. ἡ ἀνήκων ἢ προωρισμένος εἰς καθήκον-
σιν, Ἀθαν. 1, 109· Ἐλαῖον κτλ. Ἐκκλ.
ἀγιασθῆς! ἐπιφ. χαρᾶς, = εὐω, ἰαυ. Κ. Πορρ. Ἐκθ. Βασ.
Τάξ. 47, 281, 19.

ἀγια-φόρος, ὄν. = ἱεραφόρος. Σουλ. Ἐπιγρ. 481.
ἀ-γίγατος, ὄν. ἐπὶ σταφυλῶν κτλ. ἄνευ γιγάρτιον, κήκων
(κουκουσίων), Θεοφρ. Αἴτ. Φυσ. 5, 5, 1.

ἀγίζω, μέλλ. Ἀττ. -εἶω, (ἄγιος), ἀγιάζω, ἀγιστῶν, Λατ.
dedicare, ἰδίως καλῶν οὐμα πρὸς ἀγιασμόν. Οὐρ. βούθυτον
ἐστὶν ἀγίζων, Σοφ. Ο. Κ. 1495 (λυρ.). Πόπανα ἤγισεν
ἐς σάκταν, παῖδά παρ' ὑπνόνοισιν (παρὰ προσκυλίαν), ἐπειδὴ
ὅτ' ἐπεμένε τις ἐς βωμὸν καὶ οὐχὶ ἐς σάκταν (= εἰς θύλα-
κον), Ἀριστοφ. Πλ. 881.—Παθ., βωμὸς πατρὶ ἀγισθέντες,
Πινδ. Ο. 3, 34· ἀγισθῆς, Σουλ. Ἐπιγρ. 353, 18. Περὶ, ἔν-
καθ., ἀγίζω.

ἀγινέω, ἐκτεταμένος, Ἐπ. καὶ Ἰων. τύπος τοῦ ἀγῶ ἐν χορή-
σει παρ' Ὀμ. καὶ Ἡρόδ. μόνον κατ' ἐνεστώτα καὶ παρτα.
(παρτα, ἀναυθῆτος ἢ μετ' αὐτῆς. παρ' Ὀμ. ἀλλὰ παρ' Ἡρόδ.
αἰετοῦ ἀνευ αὐτῆς) ἀπαρ. ἐνεστέ. ἀγινέμεναι, Ὀδ. Υ'.
213. Ἰων. παρτα. ἀγινέσκον. Ὀδ. Ρ. 294· (παρ' Ἀρότ.
111 ἡγινέσκον), πρὸλ. καλέσκετο. πωλέσκετο· μέλλ.
ἀγινέσκω, Ὀμ. Ἀποστ. 57, 249, κτλ. = ὁδηγῶ, φέρω,
ἄγω, νύμφας.. ἡγίνεον κατὰ ἄστυ, Ἰλ. Σ. 493, μῆλον
ἀγίνει, Ὀδ. Ε. 105, ἀγινεῖς αἴγας μνηστήρεσσιν, Χ. 198,
ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην, Ἰλ. Ω. 784, οὐρα ἀγίνεον, Ἡρόδ.
3, 89· πρὸλ. 93, 97, κτλ. Περὶ. ἀπαγινέω—οὕτως, πλοῦ-
τον ἀγ. εἰς ἀρετὴν, Ἀνθ. Π. παρτα. 47· ληιάδας ἀγί-
νεον, ἦγον αἰμαλώτους, Ἀπολλ. Ἡρόδ. 1, 613.—Μέγα. κάμνω
νὰ φέρῃ τις, γυναικας εἰς τὸ ἱερὸν ἀγινόμενος, Ἡρόδ. 7, 83.
[Τὸ ἡγίνεον ἐν Ἰλ. Σ. 493 εἶνε τρισύλλαβον]. Ἰκτὸς τῶν ἀλε-
ξανδρ. ποιητῶν καὶ τῆς Ἀνθολ. ἀπαντᾷ καὶ ἐν Ἀρρ. Ἰνδ. 8, 9,
ἀγώγιμα ἀγινέοντες.

ἀγιδ-γραφα, (ἐνν. βιβλία), τὰ, τὰ ἱερὰ βιβλία, καὶ ἱομοι.
τὰ Ποιητικὰ βιβλία, ἅπερ μετὰ τοῦ Νόμου καὶ τῶν Προφητῶν
ἀποτελεῖ τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, Ἐκκλ. οὕτως, ἀγ. ἐλέγχοι,
Διον. Ἀρεοπ. ἵδε Suicer.

ἀγιοδόχοι, θῆκαι, = Acta Sanctorum, ἔκδ. Βρυξελλῶν τοῦ
ἔτους 1780, τόμ. 4, σελ. 121.

ἀγιοδρόμος, ὄν. ὁ, ὁ ἅγιος ἢ ἐν ἀγίῳ περιπατῶν. Ἀνε.
Μον. 1432Β.

ἀγιοκτόνοι, οἱ τοὺς ἁγίους κτείνοντες. Εὐστ. Θεσ. ἔρ. σ.
172, 71.

ἀγιολεκετώ, ἡσώ, (λίγω), ὀνομάζω ἢ καλῶ ἐκκλησιαστι-
κὸν τινα ἢ μοναχὸν διὰ τῆς προσωνομίας ἁγίως, Θεόδωρ. Στουδ.
ἀγιομνήσιον, τό, ἁγία, ἱερὰ μνήμη, Ἐκκλ.

ἀγιοποιέω, ἀγιάζω, φέω. ἐκ τοῦ ἀγιοποιεῖς.

ἀγιο-ποιός, ὄν. ὁ, ἅγιον ἢ ἱερὸν ποιῶν, ὁ ἀγιάζων, Ὀριγ.
III, 812Α.

ἀγιδ-πρακτος, οἰκονομία, Θεόδωρ. Στουδ. σ. 1024, ἔκδ. Μι.
ἀγιοπρεπής, ἔς, ὁ ἀρμόζων εἰς ἅγιον.—Ἐπίρρ. -πῶς.—
Οὐσία. -πρέπεια. Ἐκκλ.

ἀγιοπρέπεια, ἄς, ἡ, (παράνομον τοῦ ἀγιοπρεπῆς), ἡ ἰδι-
της τοῦ ἀγιοπρεποῦς, Νικήτ. Παρλ. 497Α.

Ἀγιορεῖται, οἱ, οἱ ἐν ἁγίοις ὄρεσι μονάζοντες, ἰδίᾳ δὲ οἱ ἐν
τῷ Ἀγίῳ ὄρει (Ἀθῶν) οἰκούντες μοναχοί, Ἐκκλ.

ἀγιορρίζος, ὄν. ὁ ἐξ ἁγίας ρίζης, ἥτοι γενεᾶς καταγόμενος,
Πρ. Ἀθαν. 944Β.

ἅγιος [ἅ], α, ὄν. (ἄγιος ἢ ἄγιος), ὁ καθιερωμένος τοῖς θεοῖς.
Λατ. sacer, ὅθεν 1. ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἱερός, ἅγιος·
περὶ πραγμάτων, ἰδίως ναῶν. Ἀφροδίτης ἱερὸν ἅγιον, Ἡρόδ.
2, 41· ἱερὸν Ἡρακλέους ἅγιον, αὐτ. 44· πρὸλ. 114δ. Κριετ.
110C, Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 19.—Ἐν τοῖς χωρίοις τοῖς αἰν. ἢ γεν.
λαμβάνεται πολλὰς ὥς ἐξηρτημένη ἐκ τοῦ ἁγίου, = ἀφιερωμέ-
νον εἰς τὴν Ἀφροδίτην, κτλ., ἀλλὰ πιθανῶς τοῦτο εἶνε ἐσφαλμέ-
νον· ἀλλ' ὅμως οὕτως πρέπει νὰ ἔχη τὸ πρῶτον ἐν Δουκ. Σωρ.
Θ. 13 (νῆον ἐπὶ τῷ χάσματι Ἡρῆς ἅγιον ἐστῆσατο):—
καθόλου, θυσίαι, Εὐμβόλαια, Ἰσοκρ. 218D, Πλάτ. ἡμῖν ἄγιοι..
ἔστι πατρὶς ἀγιωτέρων, ὁ αὐτ. Κριετ. 51Α. ἔρκος ἄγ., Ἀριστ.
Θαυμ. ἀκ. 57. 1: τὸ ἅγιον, ὁ ναός, Ἑλλ. κτλ. τὰ ἅγια
τῶν ἁγίων, τὸ ἄδυντον αὐτ. Περὶ. Ἐπιστ. Ἑβρ. Θ'. 3. 2) ἐπὶ
προσωπῶν, ἅγιος, εὐσεβής, ἁγνός, Ἀριστοφ. Ὀρν. 522 (ἀνάπ.):—
Ἐπίρρ. ἁγίως καὶ σεμνῶς ἔχων, Ἰσοκρ. 226C. Συχν. παρὰ
τοῖς Ἑβρ., Κ. Δ., κτλ. II. ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἐπικα-
τέρατος, μαρῆς, ἐναγῆς, ὡς τὸ Λατ. sacer, Κρατῖν. Ἀδελφ. 35,
Ἀντιφ. Λύκ. 7, Εὐστ. 1356. 50.—II λέγει οὐδαμῶς εὐρίσκε-
ται παρ' Ὀμ. ἢ Πρ. καὶ εἶνα σπανία παρ' Ἀττ. (ἵδε ἀνωτ.)

οὐδ' εὐρίσκειται παρὰ τοῖς Τραγ., οἵτινες μεταχειρίζονται
ἀντ' αὐτῆς τὸ ἀγνός, Ραισ. Εὐρ. Μῆδ. 752.

ἀγιοτής, ητος, ἡ, = ἀγιοσύνη, Μακκ. Β', ιε'. 2. Ἐπιστ.
Ἑβρ. β', 10.

ἀγιοτρισπολογέω, ἡσώ, (τρισός, λίγω), ἄλλω τὸν τρισά-
χιον ὕμνον, τρισπολογῶ τὴν Τριάδα ἐν Οὐρανῶν, Διδ. Α. 593Α.

ἀγιοφανής, ἔς, ὁ, ὁ φαινόμενος (ἢ ὢν) ἅγιος, Εὐστ. Ἀντ.
621Α (πρὸλ. ἀγιοφανής).

ἀγιοφθογγος, ὄν. ὁ, ὁ ὑπὸ ἁγίου φλογόμενος. Ἐκκλ.

ἀγιο-φύρος, ὄν. πλήρης ἀγιοσύνης, Ἰγνάτ. Ἐφ. 9, Σμυρ.
ἐν τῇ ἐπιγραφ.

ἀγιοχορεῖται, αἱ, Θ. Στουδ. σ. 912, ἔκδ. Μι.

ἀγιδώ, ὡσώ, ἅγιον ποιῶ, ἀγιάζω.

ἀγιασμός, οὗ, ὁ, = ἐναγιασμός, ἀφιερωμὴ εἰς τοὺς νεκρούς,
Διδ. 4, 30.

ἀγιαστεία, ἡ, μάλιστα ἐν τῷ πληθ. ἅγια τελεταί, λατρεία ἐν
τῷ ναῷ, ἱεροτελεστία, Ἰσοκρ. 227Α, Πλάτ. Ἀλ. 371D, Ἀριστ.
π. Οὐρ. 1, 1, 3. II. ἀγιοσύνη, Στράβων 417.

ἀγιαστεῖν, ἡθεῖν, ἀγνεῖν, ἡσώ.

ἀγιαστεῖω, ἐπιτελῶ ἱεροτελεστίας, Πλάτ. Νόμ. 750D:—
Παθ. ὅσα ἄλλα ἀγιαστεύεται, πᾶσαι αἱ λοιπαὶ ἱερὰ τελεταί.
Φίλων 2, 231. 2) Εἶμαι ἅγιος, ἥ ἐυσεβής ἢ ἁγνός,
ὅστις βιοτάν ἀγ. καὶ θίσεσθαι ψυχάν, ὥστε διᾶγει ζωὴν
καθαρὰν καὶ ἔχει εὐσεβῆ ψυχὴν, Εὐρ. Βάκχ. 74: εἶμαι ἱερός,
καθιερωμένος, Πανσ. 6, 20, 2, πρὸ 8, 13, 1. II. Ἐνεργ.,
καθαίρει, ἐξαγνίζω, φόνου γέρας, ἀπὸ τὸν φόνον, Χρησμ. παρὰ
Πανσων. 10, 6, 7. 2) νομίζω τι ἅγιον· τὸ παθ. ἐπὶ τό-
πων, Στράβ. 417, Διον. Ἀλ. 1, 10.

ἀγιαστής, ὁβριστής, ἡσώ.

ἀγιδής, ἔς, = ἅγιος, ὄν. Φίλων I, 675, 4.

ἀγιδώδης, ἐπίρρ., κατὰ ἅγιον πρόπον· ὑπερθ. -ἔσπατα, Φί-
λων I, 675.

ἀγιώνυμος, ὄν. ὁ ἔχων ἅγιον ὄνομα, ἅγιος.

ἀγίως, ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἁγίου, Ἰκλήμ. Α.

ἀγιοσύνη, ἡ, ἀγιοτής, καθαρότης, Ἑβδ. (Μακκ. Β', γ',
12), Ἰωμ. α' 4, κτλ.

ἀγιοτικαὶ εἰκόνες, Θ. Στουδ. σ. 1472, ἔκδ. Μι.

ἀγα-ποιος, (ἰδίως Ἰπ.) συγκεκριμ. ἀντὶ ἀνακ., ἐν συνθέσ.
τῆς ἀνὰ μετὰ λέξιν ἀρχαίοντι ἀπὸ κ, ὡς ἀγαπᾶσθαι ἀντὶ
ἀνακατεῖσθαι· πρὸλ. ἀγαθεὺν II.

ἀγκάζωμαι, (ἀγκάς), ἔπ. ἀποθ., λαμβάνω εἰς πᾶς ἀγκά-
λας μου σκηνῶν, νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο, Ἰλ. Ρ.
722· ἀγκάσσατο, Νόνν. Δ. 7, 318.

ἀγκάθαρσις, ἡ, (= ἀνακθάρις) Ἐπιγρ. Ἑρμῆνης, L. et
I, 159h.

ἀγκάθεν, ἐπίρρ., ὡς τὸ ἀγκάς, ἐν ταῖς ἀγκάλας, ἀγκ. λσ-
βεῖν τι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 80. II. κατὰ συγκοπὴν ἐν τοῦ ἀνα-
καθεν = ἀνωθεν, ἐπὶ τῆς κορυφῆς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 3 (ἵδε Σχολ.
ἐν τόμῳ, Ἠσώχ., Α.Β. 337, 25.) ἐν τῷ χωρίῳ τοῦτο δ' Ἑρμῆν
ἐξηγεῖται καθὼς πρᾶσσιν, μετὰ κακαίμενος βραχίονας,
βρλ. σπριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος, ἀρ' οὐ ἀπανταχοῦ τὸ ἀγκ-
εῖσθαι ἀντὶ τοῦ ἀνακ., οὐδέποτε δὲ ἀντὶ τοῦ ἀνεκ-· ἄλλ' ἵδε
Schneidew. Philol. 3, α. 117 κτλ.—Ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 349 ἀ-
νεκαθεν ἀπατᾷ τὸ μέτρον.

ἀγκάλη [ἄ], ἡ, ὁ κακαίμενος βραχίον, Ἡρόδ., κτλ., ἐν ἀγ-
κάλας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 723, Ἰκ. 481, Εὐρ. παροιμ. ἐν ταῖς ἀγκ.
περιφέρειν τινά, Ξεν. Κύρ. 7, 5, 50· ὡσαύτως ἀνευ τῆς ἐν:
ἀγκάλας ἔχειν, περιφέρειν, Εὐρ. I, I, 289, Ὀρ. 464·
ὡσαύτως, ἐπ' ἀγκάλας λαβεῖν, ὁ αὐτ. Ἰων. 761· ἐς ἀγκ.,
αὐτ. 159X· πρὸς ἀγκάλας πεσεῖν, αὐτὸς, 969· ὑπ' ἀγκά-
λας σταθεῖς, ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 747—σπανίως καθ' ἑνίκα, φέρειν
ἐν τῇ ἀγκάλῃ, Ἡρόδ. 6, 61, πρὸλ. Τιμοκλ. ἐν Κομ. Ἀποστ. 3, σ.
96.

II. μεταφ. πᾶν τὸ στενὸς περιβάλλον, πετραία ἀγ-
κόλη, Αἰσχύλ. Πρ. 1019· πόντια ἀγκάλας, γυναικ. βραχίονος
τῆς θαλάσσης, ὁ αὐτ. Χο. 587, πρὸλ. Εὐρ. Ὀρ. 1378· πελαγίους
ἐν ἀγκάλας, Ναυσικρ. ἐν Ἐνακλήροις, 1· κυμάτων ἐν ἀγ-
κάλας, Ἀριστοφ. Βαστ. 704· ἔτι καὶ περὶ τοῦ ὕψους, γῆν..
ἐχονθ' ὕψους ἐν ἀγκ., Εὐρ. Ἀποστ. 936· πρὸλ. ἀγνοῖνθ.
(ἱερὶ τῆς ρίζης δρα ἄγκος).

ἀγκαλιδ-αγωγέω, φέρω ἀγκαλιδα, δῖμα, Πανσ. παρ' Εὐστ.
1283, 42.

ἀγκαλιδ-αγωγός, ὄν. ὁ φέρων ἀγκαλιδα, ἥτοι δεμάτων
ἐπὶ φορητῶν κτηνῶν· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων εἶναι ἐν χρήσει τὰ ἀγκα-
λιδοφόρος, -φορέω, Πολυδ. Ζ', 109, Εὐστ. 1283, 43.

ἀγκαλιδοφόρος, ἔσφ. γρ. ἀντὶ ἀγκαλιδοφόρος, ἵδε ἀγ-
καλιδ-αγωγός.

ἀγκαλίζομαι, ἀποθ. = ἀγκαζομαι· ὅστις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλίζεται, Σικμων. Ἰαμβογρ. 7. 77· μέσ. ὅρ. εἰς τρυφερὰς ἡγκαλίσασθε χέρας, Μελέαγρ. ἐν Ἀνθ. II. 12. 122· πρὸς Μανιό. 1. 45· πρὸς χερσὶν ἐξωλον ἡγκαλισμένους, Λυκόφρ. 152· πρὸς ὑπαγκάλισσιν = ἀλλὰ ἀγκαλίζομενος μετὰ παθ. σημασι., Ἀλσμπ. 366 (Halm.).

ἀγκαλίσσας, ὁ ἀργεῖται τὸς ἀγκάλας, Ἡσίοχ. ἀγκάλις, ἡ ἐν τῷ πληθ. = ἀγκάλας, Ἐπ. ὅτε πληθ. ἀγκαλίσσας, Ἰλ. Σ. 555., X. 503· ὑπ' ἀγκαλίσιν, Συλλ. Ἐπιγρ. Προσθήκαι 1907 bb. 2) δέμα ὅσον χωρεῖ ἀγκάλῃ, Νικόστρ. ἐν «Σύρῳ» 3, Πλούτ. Ρωμ. 8. (Δι τῶν φρυγάνων δέσμαι. Ἡσίοχ.). II. ὀρέπανον, Μακεδον. λέξ., Ἡσίοχ., Ἰωσήφ. I. Ἀρ. 5. 1. 2.

ἀγκάλισμα, αὐτός, τὸ, ὅτι ἐναγκαλίζεται τις ἢ ὅ, τι πληροῦ τὴν ἀγκάλῃν αὐτοῦ, Λουκ. Ἰερμ. 14· πρὸς ὑπαγκάλισμα.

II. ἡ φέρει τὸ ἐναγκαλίζεσθαι, κοιν. τὸ ἀγκάλισμα, Λυκόφρ. 308.

ἀγκάλως, ὁ, δέμα πληροῦν ἀγκάλην, ἀγκάλις, Ἰμ. Ὀμ. Ἰερμ. 82.

ἀγκυλοφυροῦμενος, ἡ. ον. μετοχ. παθ., ὁ φερόμενος ἐν ἀγκύλῃ, Κοσμ. Ἰεροσολ. σ. 5. 509 ἐκδ. Mi.

ἀγκάς, [ἄ], ἐπὶ ῥρ., εἰς τὴν ἀγκάλην, ἡ ἐν ἀγκάλας, ἔγε δ' ἀγκάς ἀκοῖτον, Ἰλ. Σ. 353, πρὸς Θεόκρ. 8. 55, Ἀπολλ. Ῥόδ. 1. 276· ἀγκάς ἔμαρπτε, αὐτόδ. 346· ἀγκάς ἐλόζετο Οὐγατέρα ἦν, Ἰλ. Ε. 371· τρόπιν ἀγκάς ἐλὼν νεός, Ὀδ. II. 252· ἀγκάς δ' ἀλλήλων λαβέτην, (ἐπὶ παλαιστών), Ἰλ. Ψ. 711· πρὸς ἀγκαθεν· (Πά. ἀντὶ ἀγκάζε ἐκ τοῦ ἀγκῆ = ἀγκάλη).

ἀγκεία, ας, ἡ, = λαγκία, λήγη, Διοδ. 5. 30 ὡς δ. γρ. ἴδε λαγκία.

ἀγκεντέω = ἀνακεντέω.

ἀγκέντουμ, ancentum, = σίκυς ἄγριος, Διοσκ. 4, 152 (154) Λέξ. Λατ.

ἀγκῆ, ἡ, ἀγκάλη (πρὸς κούγγη = κούγγυλη), Κοραῖς Ἰλ. 2. 113, 372 = ὅτε πληθ. κατὰ μεταπλασμ., ἀγκάσιν ἀπαντᾷ ἐν Ὀμπ. Ἀλ. 2. 315.

ἀγκίλα, ἑσφαλμ. ἀντὶ ἀγκίλλα.

ἀγκίλιον, ου, τὸ, ἐκ τῆς Λατ. λέξ. anelle, εἶδος πέλης, ἡ μικρὰ ἀσπίς, Πλούτ. I. 69A. Λυδ. 44. 15. 20. 120, 11.

ἀγκίλλα, (Λατ. ancilla) δούλη, Λυδ. 129, 13.

ἀγκίον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἄγκως, πῶ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ἀγγέως ἐν Ἀριστ. I. Ζ. 8. 16. 2.

ἀγκιστρεῖα, ἡ, ἡ δι' ἀγκίστρου ἀλυσία, Πλάτ. Νόμ. 823D.

ἀγκιστρευτικός, ἡ. ὄν. ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτήδειος εἰς ἀλυσίαν· τὸ ἀγκιστρευτικός, ἡ δι' ἀγκίστρου ἀλυσία, ὡς τὸ ἀγκιστρεῖα, Πλάτ. Σοφ. 220D.

ἀγκιστρεύω, μέλλ. εὐσώ, (ἀγκιστρον) ἀλυσίαν δι' ἀγκίστρου, Δειδαῖος, Ἀριστ. 1. 5 = οὕτω καὶ μέσ., Φίλων 2. 265, 316, κτλ.

ἀγκίστριον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἄγκιστρον, Θεόκρ. 21. 57.

ἀγκιστρώ-δετος, ον, δεδεμένος μετ' ἀγκίστρον, Δόναξ, Ἀνθ. Π. 6. 27.

ἀγκιστρο-ειδής, ἔς, ἡ -ώδης, ες, ὁ ἔχων σχῆμα ἀγκίστρον, κεκυρτωμένος, Πολύβ. 34. 3, 5, Διδό. 5. 34, Στράβ. 24, καὶ ἄλλ., διὰ τῶν ἀγκ. ἀστρων (ἀτόμων Heeren) Σκοβ. Ἐκλ. 408. 1. 22.

ἀγκιστροειδῶς, ἐπὶ ῥρ. ὡς ἀγκιστρον· ὡς ἀγκιστρεται, ἀγκιστροειδῶς συμπερικεν, Ἰερμ. σ. 174.

ἀγκιστροθηρευτής, ὁ, ὁ δι' ἀγκίστρον ἀλυσίων ἰχθύς, Θεοδώρ. 11, 352A.

ἀγκιστρον, τὸ, (ἄγκως), ἀγκίστριον πρὸς ἄγρην ἰχθύων, Ὀδ. Δ. 369, Ἠρόδ. 2. 70, κτλ.· τὸ ἀγκιστρον ἀπράκτου, Πλάτ. Πά. 610C.

ἀγκιστρο-πώλης, ου, ὁ, πωλητὴς ἀγκίστρων πρὸς ἄγρην ἰχθύων, Πολύβ. 7, 198.

ἀγκιστρος, ἡ, = τὸ ἀγκιστρον, Γρηγ. Νύσς.

ἀγκιστρο-φάγος, ον, (φάγειν) ὁ δάκνων, καταπίνων τὸ ἀγκιστρον, Ἀριστ. I. Ζ. 9. 37, «φιλάργυρος», Ἡσίοχ.

ἀγκιστρώ, ὡσώ, (ἀγκιστρον), ἀγκιστρώω, συλλαμβάνω δι' ἀγκίστρον ἰχθύν, «ἡγκιστρωμένον ἰχθύδιον», Συνέσ. 1340B.

—τροπικός, κρατῶ, συλλαμβάνω, αἰχμαλωτίζω· «πῶς δὲ τοῦ θανόντος ἡγκιστρωμένη», Λυκόφρ. 67, Δαμασκ. III, 821D. «ἀγκιστρωμένος, κατεχόμενος» ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἰχθύων τῶν κατεχομένων ἐν τῷ ἀγκίστρῳ, Ἰερμ. M.

2) κατασκευάζω τι εἰς σχῆμα ἀγκίστρον, πῶς τι ἀγκιστρωτὸν· «ἡγκιστρωμένας ἀκίδας», Πλούτ. Κράσπ. 25.

ἀγκιστρώδης, ες, ἴδε ἐν λ. ἀγκιστροειδής, Πολύβ. 34, 5, Διδό. 5. 34, Στράβ. 1. 2, 16.

ἀγκιστρωτός, ἡ, ὄν. ῥηματ. ἐπὶ, ὁ ἔχων ἀγκιστροειδῆς ἀκίδας, Πολύβ. 6. 23, 10.

ἀγκλάριον, τὸ, ἡ λέξις φαίνεται Δωρ. ἀντὶ ἀνακλήριον, μερίδιον (ι), Συλλ. Ἐπιγρ. 2562. 13.

ἀγκλειττοι, οἱ, «μεγάλαυχοι», Ἡσίοχ.

ἀγκλιμα, = ἀνάκλιμα, «ἕνα (ἕνα) δὲ κατακλίνεται ὁ κυβερνήτης, ἀγκλίμα καλεῖται», Πολύβ. Δ'. 90.

ἀγκλινας = ἀνακλινας.

ἀγκλινω καὶ ἀγκλιμα, τὸ, ποιητικὰ ἀντὶ ἀνακλινω, ἀνάκλιμα.

ἀγκλόν, «σκολιόν», Ἡσίοχ.

ἀγκοῖνη, ἡ, (ἄγκως), ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀγκάλη, ἀγκῶν, κεκαμμένους βραχίονα, ἐν χρήσει μόνον κατὰ πληθ. Ζηνοδ. ἐν ἀγκοῖνησιν ἰαυεῖς, Ἰλ. Σ. 213, Ὀδ. Α. 261 κτλ. II.

μεταρ., πᾶν ὅ, τι στενωπὸς περιβάλλει τι, ἐν γόνοδος ἀγκοῖναις, μητρίσιν, Ἀνθ. II. 9, 398, Ὀμπ. Ἀλ. 3. 34.

ἀγκοινίσειν, Πολύβ. Γ'. 155, ἀλλ' αἱ νεώτεροι ἐκδόσεις ἔχουσιν ἀντ' αὐτοῦ, ἀγκυρίζειν, ἴδε ἀγκυρίζω.

ἀγκόλαι, «ἀγκῶνες», Ἡσίοχ.

ἀγκομιδᾶ, ἄ (= ἀνακομιδή), Ἐπιγρ. Ἐριμύνης L. et P. 159 h.

ἀγκομιζω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀνακομιζω.

ἀγκονίω, ἄλλη γραφ. ἀντὶ τοῦ ἐγκ-, Ἀριστοτ. Λυσ. 1311, ὡς εἰ ἐσχηματίσθαι ἐκ ῥήματος ἀνακονίω = ἐγκονίω.

ἀγκόνους, «διακόνους, δούλους», Ἡσίοχ.

ἀγκοπτήρ, «σφύρα», Ἡσίοχ.

ἄγκως, εος, τὸ, κυρίως καμπύλον τι ἢ κούλον, ὅθεν ἡρενὴ φάραξ, κούλας, Ἰλ. Γ. 490, Ὀδ. Δ. 337, Ἠσ. Ἰερμ. καὶ Ἰμ. 387, Ἠρόδ. 6. 74, κτλ. Παρὰ τραγ. μόνον ἐν Εὐρ. Βάκχ. 1051.

(ἐκ ἈΓΚ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις ἀγκῆ, ἀγκάλη, ἀγκῶν, ἀγκυῖνη, ἀγκύλη, ἀγκύλος, ἀγκιστρον, ἀγκυρα.

ἄγκως· πρὸς Σπινσκρ. ak, aīkhāmi (carvo) ἀμπτω ankas (Sinus) κούπος, καμπή, Λατ. ancus, uncus, angulus, ungulus.

Γοτθ. hals—agga (αὐχὴν), Ἀρχ. Ἀν. Ἰερμ. angul κτλ.).

ἀγκοπύλη, «παῖδις τις, ἐν ἣ τὰς χεῖρας ὅπισθεν πλέξαντες δέχονται τὸ γόνυ», Ἡσίοχ.

ἀγκρεμάννυμι, ἀγκρεῖς, ἀγκροτέω, ἀγκροδύμαι· ποιητικὰ ἀντὶ ἀνακρεμάννυμι κτλ.

ἀγκτήρ, ἥρος, ὁ, (ἄγκως) ἐργαλεῖον (βελόνη) πρὸς πυρραφὴν πληγῆς, Λατ. fibula, Πλούτ. 2. 468C, Γαλην. ὅθεν ἀγκτη-ρεῖζω ἡ -ίζω, συρράπτω δι' ἀγκτήρος· καὶ ἀγκτηριασμός, ὁ, Γαλην.

ἀγκυαλᾶζει, «(ἀγκυλίζει)· ἄγγειο», Ἡσίοχ.

ἀγκυκὰ ἀργύρια τοῦ Ἰουδα (παρὰ τοῦ ἄγγι) Θ. Στουδ. σ. 1477. ἐκδ. Mi. — Ἐν τῷ Στεφ. Ὁσ. ἐτίθη μὲν τὸ ἐπιθετον τοῦτο, ἀλλὰ μόνον ἐκ τῆς Αἰλ. Ἰστ. ζῶων 14, 25, ὅπου ἡ γραφὴ ἦν ἀσταθὴς καὶ διωρθωτὸ ποικίλον, νῦν δὲ ἐν τῇ τοῦ Hieronim ἐκδόσει κεῖται ἄγαν ἐλκτικῆς· ἀλλ' ἐν τῷ Θ. Στουδ. ἡ γραφὴ εἶναι βεβαία καὶ πρόσφορος τῇ τοῦ λόγου συνεχείᾳ.

ἀγκυλῆομαι, ἀποθ., ἐξακοντίζω ὡς ἀκόντιον, Λατ. iaculatio jaculari, «Ἐρως κεραυνὸν ἡγκυλημένον, παρ' Ἀθην., 12, 534 E. — Παρὰ Πολύβ. ἀγκυλίζομαι. Σουῖδ. ἡγκυλωμένος.

ἀγκύλη [ῥ], ἡ, (ἄγκως) κυρίως ὡς τὸ ἀγκάλη, ὁ κεκαμμένος βραχίον (ἀγκῶν), ἡ ὁ καρπὸς τῆς χειρὸς, ἀπ' ἀγκύλης ἴ-ναι, φράσις περιγράφουσα τὸν τρόπον, καθ' ὃν ὁ κόνταβος ἐρρίπτετο, Βακχυλ. Ἀποσπ. 24· ἀπ' ἀγκύλης ἦσι λάταγας, Κρατίν. Ἀδελ. 16, ἔνθα ἴδε Meineke (ἐντεῦθεν προήλθεν ἡ σημασι. = ποτήριον, ἢ ἀναφέρει ὁ Ἀθην. 607. C. καὶ ὁ Εὐστ.).

2) κύρτωσις καὶ σκληρυνσις ἄλλου τινὸς τοῦ σώματος ἕνεκα νόσου (ἀρθριτιδός), Παῦλ. Αἰγ., κτλ. ἴδε Πολύβ. 4. 196: ὡσαύτως ἀγκύλη, ἀγκύλας.

II. βρήκας, θηλειὰ ἐπὶ σχοίνου, πλεκτάς ἀγκύλας, Εὐρ. Ἰ. Τ. 1408· ἐπὶ ἱμάντος, δι' οὗ ὁ κῶν κρατεῖται, Σεν. Κύν. 1. 6. πρὸς Πολύβ. 5. 54, 56.

2) ὁ ἱμὸς τοῦ ἀκοντίου, δι' οὗ ἡκοντίζετο, Λατ. amiculum, Στράβ. 196· ὅθεν αὐτὸ τὸ ἀκόντιον, Εὐρ. Ὀρ. 1476, πρὸς Συλλ. Ἐπιγρ. 2039. h. Πλούτ. Φίλοπ. 6, καὶ ἴδε ἀγκυλῆομαι, ἀγκυλητής.

3) τῆς νεύρας, ἀγκ. χρυσόστροφος, Σαρ. Ο. Τ. 203.

4) ἀγκύλη τῆς ἐμιάδος, ἡμῶς ἀνακλίου, τὴν ἀγκύλην τῆς ἐμιάδος οὐκαλῶς ἐσφιγξας αὐ λυθεῖσαν, Ἰλ. 2. 1408· ἐπὶ ἱμάντος, δι' οὗ ἡ ἐχούσα σχῆμα «θηλειᾶς», λαβὴ ἄγγειο, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Ἰππ.

ἀγκυλήτης, ἡ, ὄν. ῥηματ. ἐπὶ. τοῦ ἀγκυλῆομαι, ὁ βαλόμενος ἀπὸ τοῦ κεκαμμένου βραχίονος τοῦ κόνταβου, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 178 (Dobree)· πρὸς ἀγκύλην I. 1.

II. ὡς

οὐσασε, ἀγκυλητὸν, τὸ, ἀκύνειον, Ἀττ. γλ. Ἀποσπ. 14, ἀγκυλιδιωτὸς, ὄν, ὁ ἔχων οὐλητιαν· ἐπὶ λαβῇ (ἀγκύλη III), Γαλ. γλ.
ἀγκύλιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἀγκύλη, κρῖνος ἀλυσίως, Δ. Β. 329, Σουδ. II. τὰ ἀγκύλια, τὰ παρὰ Ῥωμαίοις ἀγκύλια, Πλουτ. Νουμ. 13.
ἀγκύλις, ἰδος, ἡ, ἀγκιστρον, ἀκλε ἀγκιστροειδὲς, Ὀππ. K. 1, 155.
ἀγκυλιστὴς, ὁ, ἀκοντιστής· ἐπὶ δὲ καὶ ἀγκυλιστὴ ἀκοντιστὴς ἐφημερίαι, Ἡσύχ.
ἀγκυλο-θεωρατος, ὁ, ὡσπύτ. ὄν, τὸ, ἀγκύλωσις, πρόστυσις τῶν βλεφάρων, Παύλ. Δίγ. G. 15—ὡς ἐπὶ θ., παρὰ Κέλ. 7. 7.
ἀγκυλό-βουλος, ὄν, ἀγκυλομήτης, πανούργος, Τζέτζ. Ὀμ. 144, μεθ' Ὀμ. 84. 630.
ἀγκυλό-γλωσσος, ὄν, ὁ ἔχων ἀγκύλην εἰς τὴν γλῶσσαν, (γλωσσοειδὲς)—ἀγκυλόγλωσσον, τὸ, πάλσις τι τῆς γλῶσσης, Δέτ. G. 29.
ἀγκυλο-γνώμων, ὄν, ὄνος, ὁ ἔχων τὴν γνώμην σκολιάν, βολαρός, πανούργος, Ὀλυμπ. Δ. 84B.
ἀγκυλο-γλώχιν, ὄνος, ἐπὶ ἀλέκτορος ἔχοντος κυρτὰ κέντρον, πληκτρά, Βαύρ. 17. 3.
ἀγκυλό-δεσμευς, ὄν, ὁ ἔχων κεκυρτωμένον αὐχένα, Ὀππ. Ἀλ. 4. 630.
ἀγκυλό-δδους, ὄντος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων κεκυρτωμένους ἢ σκολῖους ὀδόντας, ἐπὶ ὄρεπανοειδῶς μαχίρας, Κόδιντ. Σμυρ. G. 218—ἀγκ. χαλινοί, ἐπὶ ἀγκυρῶν, Νόνν. Δ. 3. 50. II. ὁ ἔχων ἀγκιστροειδῆς ἀλίδας, Ἀνθ. II. G. 170.
ἀγκύλλεσθαι, ἀκάμπτεσθαι, Ἡσύχ.
ἀγκυλοειδής, ἔς, ὁ, φραγγώδης, Σουδ. ἐν λέξει ἀγκη καὶ ἀγκεα.
ἀγκυλάεις, εσσα, ὄν, ποιητ. ἀντὶ ἀγκύλος, Νόνν. Δ. G. 21.
ἀγκυλοκοπέω, κόπτω τὰς ἰγνύας, παραλῶν, Ἰω. Διγνάτης ἐν Rev. Archéol. (1873) 26. 403· ἴδε Casaub. εἰς Ἀριστοφ. Ἰπ. 262.
ἀγκυλό-κυκλος, ὄν, ὁ ἐλικοειδῶς κυρτός, περὶ τῆς οὐρᾶς ὀρῶντος, Νόνν. Δ. 35. 217.
ἀγκυλό-κωλος, ὄν, ὁ ἔχων τὰ κῶλα, δηλ. τὰ μέλη, κυρτά, Κάρεζ, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀλ. 320Δ.
ἀγκυλό-μήλη, ἡ, κυρτὴ μήλη (χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐξέσπιν πληγῶν), Ἐρωτ., Γαλ. γλ.
ἀγκυλό-μήτης, ὄν, ὁ, ἡ, (μήτης) ὁ σκολιὰς βουλευόμενος, ἐπώνυμ. τοῦ Κρόνου, Ἰλ. B. 205, Ὀδ. Φ. 415, καὶ ἄλλ., Ἠτ. Θ. 19· περὶ τοῦ Προμηθεύς, αὐτ. 546, Ἐργ. καὶ Ἰμ. 48.
ἀγκυλό-μητις, ἔος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Νόνν., δι. γρ. παρ' Ὀμ. καὶ Ἠτ.
ἀγκυλόπους, ὁ, ἡ, -που, τὸ, γεν. ποδός, ὁ ἔχων κυρτοὺς πόδας, ἀγκυλόπ. δίφρος, = τῷ Ῥωμ. sella curulis, Πλουτ. Μαρ. 5.
ἀγκυλόρρινος, ὄν, ὁ ἔχων κεκυρτωμένην τὴν ῥίνα, Μαλ. 106. 7.
ἀγκυλορρῖας, ὁ πολλὰς καμπὰς ποιῶν κατὰ τὸν ῥοῦν· ἀγκυλορρῖας Μαλανδρός, Ν. Χων. σ. 253, 25, ἐκδ. B.
ἀγκύλος [ῶ], ἡ, ὄν, (ἄγκος) κεκυρτωμένος, κυρτὴς, περιφέρης, τόξα, Ἰλ. E. 209, Ὀδ. Φ. 264, κατ. ἄρμια, Ἰλ. Z. 39· περὶ αὐτοῦ, ἀγκύλον κόρα, ἡ ῥάμπος ἀγκύλον ἔχουσα κεφαλὴ αὐτοῦ, Πινδ. Π. 1. 15· ἐπὶ ἀγκιστροειδῶν ἢ ὀρπακτικῶν βλαπτικῶν, ἀγκύλαις ταῖς χερσὶν ἀρπάξων φέρει, Ἀριστοφ. Ἰπ. 205· περὶ τῆς σκολιάς κινήσεως ὕψους, ἀγκ. ἔρπων, Διον. Π. 123. II. μεταφορ. 4) περὶ ὕψους, σκολιῶν, περιπλοκῶν, Λουκ. Δίς κατ. 21· ἐριστικὸς καὶ ἀγκ. τὴν γλῶσσαν, Ἀλκίφρ. 3. 64· ἄλλ' ἐπὶ καλῶς σημ. τετορνευμένος, μετὰ τακτικὰς περιόδους συντεταγμένος, ὡς τὸ στρογγύλος, Διον. Ἀλ. περὶ Θουκυδ. 25—οὕτω καὶ ἐπὶ πρ. -λως, ὁ αὐτ. 31. 2) περὶ χαρακτηρισμοῦ ἀνθρώπου = πανούργος, σοφιστικὸς, Λουκ. 344.
ἀγκυλοπύδος, ὄν, (τέμνω), ὁ ἀγκύλως τέμνων, Παύλ. Δίγ. 150, τὸ ἀγκυλοτόμον, δηλ. ἔργαον, ἀγκύλον χειρουργικὸν ἐργαλεῖον.
ἀγκυλό-ποξος, ὄν, ὁ ἔχων κυρτὸν τέξον, Παίονες, Ἰλ. B. 848, K. 428—Μήδειοι, Πινδ. II. 1, 151.
ἀγκυλό-φρων, ὁ, ἡ, = ἀγκυλομήτης, Νικήτ. Εὐγ. 8. 194.
ἀγκυλό-χειλῆς, ὄν, ὁ, (χειλῆς) ὁ ἔχων κυρτὸν χεῖλος, ῥάμπος, αἰετός, Ὀδ. T. 538· αἰγυπιοί, Ἰλ. II. 428, Ἠσ. Ἀσπ. 405· ἴδε τὸ ἐπὶ θ.
ἀγκυλό-χελῆς, ὄν, ὁ, (χελῆ), ὁ ἔχων κεκυρτωμένης χελῆς, Βατραχομ. 295· (ῥίνα αἱ ἀρισταὶ ἐκδοσεὶς ἔχουσιν ἀγκυλοχεῖλαι) ἐν Ἀριστοφ. Ἰπ. 197 ὁ Κλέων ἀποκαλεῖται βυρσαίετος

ἀγκυλοχειλῆς· ἄλλ' ἡ ἱρμηλεῖα τοῦ Σχολιαστῆ, ὁ ἐπικαμπεῖς τὰς χεῖρας ἔχων, διεικνύει δὲ οὗτος ἀντιπαραφράση· -χελῆς· ὁ 1. ἀνδρῆς ἐν τῇ ἐκδοσὶ αὐτοῦ ἔχει ἀγκυλοχειλῆς.
ἀγκυλοχειλῆς, ὄν, ὁ, ἡ = ἀγκυλοχειλῆς, Ἠφ. Διονύς. 137Δ. Achmet. 133.
ἀγκυλόδω, μέλλ. ὥσω, κυρτώνω, κάμπτω τὴν χεῖρα, ὅτιν ἐπιτομένον τοῦ κατὰ δῶ, ἀγκυλοῦντα δεῖ σφάδρα τὴν χεῖρα πέμπειν εὐρύθμως τὸν κότταδον, Πλάτ. Κρω. ἐν «Δι. κα. κομμένη», III. πρὸς. Meineke 5. σ. 44.—II. 29, δυνάσας ἡγκυλωμένος, ἔχων τοὺς ὄνυχας ἀγκύλους, δηλ. ἐτοιμὸς πρὸς ῥάχην, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1180.
ἀγκυλόδωξ, νυχος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων γαμβροὺς, ἐπικύρτους ὄνυχας, Νικ. Εὐγ. 5. 214.
ἀγκυλώσις, ἡ, ἱατρικὴς ὁρος, κύρτωσις, σκληρύνσις τῶν ὀστέων τοῦ σώματος, Παύλ. Δίγ. 4. 55· σύμφυσις καὶ τράχυνσις τῶν βλεφάρων, Γαλ. γλ. 14. 772.
ἀγκυλωτός, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπὶ θ., ἐπὶ ἀκοντίων ἐχόντων ἀγκύλην (σημασ. II. 2) καὶ ἐτοιμὸν πρὸς ἐξάκοντιν, στοχάσιμα, Βύρ. Πάγκ. 1205.
ἀγκύρα, ἡ, λατ. ancorā, ἡ ἀγκυρα, κατὰ πρῶτον εὐρεται παρ' Ἀλκίφρ. 18. 9, Θέβρ. 459· ἐπειδὴ παρ' Ὀμ. ἀναφέρονται μόνον εὐναί· ἀγκυραν βάλλεσθαι, καθιέναι, μεθιέναι, ἀφιέναι, ῥίπτω ἀγκυραν, ἀγκυροβόλῃ, Πινδ. Ἰσμή. 5. 18, Πινδ. 7. 38, Ἀλκίφρ. Χρ. 662, Ξεν. Ἀνάδ. 3. 5, 10· ἀγκ. αἰρεῖν, αἰρεσθαι, σύρω ἀγκυραν, Πλουτ. Πομπ. 50, 80· ἀναίρεσθαι, Ἀνθ. II. 10, 1· ἐπ' ἀγκυρῶν ἔχειν τὰς νέας, Ἠρόδ. II. 12· ὀρμίζειν, Θουκ. 7. 59· ἐπ' ἀγκύρας ὀρμίζεσθαι, ἀποσπασθῆναι, μένω ἀγκυροβόλησας, Ἠρόδ. 7. 188, Δεμ. 1213, 24, πρὸς. Βύρ. Πά. 1071· παροίμ., ἀγαθὰ πλέοντα, ἐπὶ ἀγκύραις, «ἀγαθὰ οἱ ἐκὼν ὑπὲρ τῶν ἑα», Πινδ. O. 6. 173· αὐτως, ἐπὶ θυοῖν ἀγκύραις ὀρμίζειν αὐτοὺς ἔδαι, Δεμ. 1293, ἐν τῇ· ἀγκυρὰ δ' ἡ μετὰ τὰς τύχας ὥχει μόνη, Βύρ. Πά. 277, πρὸς. ὁ γένω, I. 1· ἐπὶ τῆς αὐτῆς (δηλ. ἀγκύρας) ὀρμίζειν τοῖς πολλοῖς, ὁ ἐ. (εὐρυσκοῦναι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πλοῦτος μετὰ τῶν πολλῶν, Δεμ. 319, 8· ἐπίσης, ἐπὶ σμικροῖς ὀρμίζειν (Reisig. σμικρῶς), Σοφ. O. T. 148, πρὸς. Πλουτ. Σόλ. 19· εἰσι μὴτρὶ παῖδες ἀγκυραὶ βίου, Σοφ. Ἀποσπ. 613· οἰκων ἀγκυρα περὶ υἱοῦ, Βύρ. Πά. 80· περὶ τῆς τράπεζας ἱερὰ ἀγκυρα (ἡ ἀσάτης ἐλπίς), Ἰδε ἱερὰς, IV. 1. II. καθόλου, ὀρεπανὸν ἢ κλαδευτήριον, Θεοφρ. Αἰτ. Φυσ. 3. 2. 2. III. = αἰδολία, Ἠσύχ. παρ' Ἠσυχ.· «ἀγκύρα (παρακλῆσις), τὴ αἰδολίαν, παρὰ Ἐπιγράμω, Κύπριος ἐπὶ τῷ τριώβελον, καὶ τῷ ναυτικῶν σκευῶν, καὶ τὴν ἀσφάλειαν.» (Περὶ τῆς βίβης ἡρὰ ἀγκυρῆς).
ἀγκύριος, α, ὄν, ὁ, ὁ ἀνήκειν εἰς ἀγκυραν· «περίσματα, τὰ ἀγκύριαι σπονδία», Σουδ. ἐν λέξ. περίσματα. Ἀλλ' ἡ ὁρὴ γρατὴ εἶναι ἀγκύρια, ἴδε ἀγκύριον.
ἀγκυροβόλιον, τὸ, ἴδε ἀγκυροβόλειον.
ἀγκυροβόλῃ, μέλλ. ἄτ. -έω, (ἀγκυρα) ἐν Ἀριστοφ. Ἰπ. 262, διαλαδὼν ἡγκύρισας, λαδὼν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ τῶν ἔρμιας ἀγκυρῆς, δηλ. ὑποσκαλλῶν, ὁ ἐ. περικλῶναι τὸν πῶτα σου περὶ τὴν ἰγνύν ὀπισθεν τοῦ γόνατος αὐτοῦ· οὕτως, ἀγκυρῆς ἐρρηξεν, Εὐπολ. ἐν «Ταξίδρομοις», ὁ· ἔρριπεν τὴν παλαιότητα ἀγωνίσμα περιγράφεται ἐν Ἰλ. V. 731—ἐντέθειν ἀγκύρισμα, τὸ, Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Ἀνακρ., Ἠσυχ.
ἀγκύριον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἀγκυρα, Λουκ. Κατάπ. 1.
II. ἀγκύρια (δηλ. κρίματα), τὰ, καλὴν τῆς ἀγκύρας, Διόδ. 14. 73.
ἀγκυρίττει, κρηταιμεῖται, Ἡσύχ.
ἀγκυροβόλειω, ἐξαπαλίζω ἐν ἀγκύρας· καθόλου, σκαλόνω δύναται, σφαιρώνω ἀσφαλῶς, ἡγκυροβόληται, Ἰπκ. 279. 53.
ἀγκυρο-βόλειον, τὸ, μέρος ἐνθα δύναται τις νῆ ἀγκυροβόλησθαι, ὅρμος, Σιράτ. 159, Δεμ. παρὰ Πλουτ. 2. 317Δ, καὶ μετ' ἐλπίς γρατῆς ἀγκυροβόλειον.
ἀγκυροβόλειον, τὸ, «ἀγκυροβόλειον δεῖναι» ἀγκυροβόλειον· νικεῖ τὰ εἰπῶτα, ὁ παρὰ σκευὸν τοῖς τελώναις ἐκτὸς τῶν λιμένων· ἔστι δὲ καὶ μισθός· ἐπράσσον γὰρ ἐν τοῖς λιμέσιν ἐνέμεναι καὶ ἐνλημένον, Ἡσύχ.
ἀγκυρο-ειδής, ἔς, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ἀγκύρας, Δεμ. 3. 166, Γαλ. γλ.
ἀγκυροειδῶς, ἐπὶ πρ. οὐδ' αὖτε ἴδω τρόπον, ἀντὶ τοῦ ἀγκυροειδῶς, Ἐρωτ. 320.
ἀγκυρο-μήλη, ἡ, εἶδος χειρουργικοῦ ἐργαλείου, Λοκ. 127, παρὰ Φαβίω.
ἀγκυροουχία, ἡ, (ἔχω) τὸ διὰ τῆς ἀγκύρας στήριγμα, ἐκασφάλις, ἐν ἀγκυρουχίαις, ἐνθα εἶναι αἱ ἡγκυροβόλῃες ἐν ἀσφαλείᾳ, Δισχ. Ἰλ. 766.

ἀγκύρωμα, ατος, τό, ναυτικὸν ὄργανον, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἰκν. 759, ἐν λέξ. δελφίς.

ἀγκυρωτός, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ. ὡς ἐκ ῥήμ. ἀγκυρώω, κεκαμμένος ὡς ἀγκυρα, Φίλων ἐν Μαθ. Ἀρχ. 85D, II. ὡς δι' ἀγκύρας ἡσφαλισμένος, Λόγος ἀγκυρωτός (ἐπιγρ. λόγου), Ἐπιφάν. III.

ἀγκυρώς, ες, ὁ, φαραγγιώδης κοίλος, «ὡς τὴν φύσιν τῆς γῆς ἐλώδους καὶ ἀγκυώδους οὐσας», Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. Παρθουαίου.

ἀγκυρωτάς, ὡς, ὁ, ἀλλόμενος τῇ ἐτέρῳ ποδί, ἡ Πσύχ.

ἀγκῶν, ὄνος, ὁ, ἡ καμπὴ τοῦ βραχίονος, ὁρθωθείς δ' ἐπ' ἀγκῶνας, Πλ. Κ. 80. ἢ, καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, Ὁδ. Σ. 494. ἀγκῶνα τυγῶν μέσον, (ὁ ἄνθρωπος εἶχε στρέψη τὰ πόδια του πρὶν ἢ κυτῆσθαι), Πλ. Ε. 582, πρὸς γ. 479. ἀγκῶνι νύττειν, ἐξαγκωνίζειν, τύπτειν διὰ τοῦ ἀγκῶνος, Ὁδ. Σ. 485, πρὸς γ. Πλάτ. Φαίδρ. 257D. κροτεῖν τοῖς ἀγκῶσι τὰς πλευράς, Δημ. 1259. 22. παροιμ. ἀγκῶνι ἀπομύττεσθαι, βίαν παρὰ Διογ. Λ. 4. 46. ἐπ' ἀγκῶνος δειπνεῖν, εὐχίτο πίκυς, περὶ τοῦ τρέπον τοῦ ἀνακλίνεσθαι ἐν τοῖς δειπνοῖς, Λοκ. Λεξ. 6.

2) καθόλου, ὁ βραχίον, ὡς τὸ ἀγκάλῃ, ἀγκῶνι νίκας ἐν ἀγκῶνεσσι πίπτειν, Πινδ. Ν. 5. 76. ἐς δ' ὕγρον ἀγκῶνα... προσπτύσσεται, Σοφ. Ἀντ. 1237, κτλ.

3) ἡ καμπὴ ἐν τοῖς σκέλεσι τῶν ζῴων, Ξενοφ. Κυν. 4. 1.

II. πᾶσα γυνία, πᾶσα καμπή, ὡς ἡ προέχουσα γυνία τείχους, ἀγκῶν τείχεος, Πλ. II, 702, πρὸς γ. Ἡρόδ. 1. 180. ἡ καμπὴ ποταμοῦ, ὁ αὐτ. 2. 99. οἱ ἑσπεροὶ ἀγκῶνες, ἐν Σοφ. ΑΥ. 805 φαίνεται ὅτι σημαίνει τὴν δυτικὴν καμπὴν τοῦ ὅρου τοῦ Ῥοιτείου παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Σιμόντος· ὡσαύτως ἡ προέχουσα ἐκρά, ἥτις σχηματίζει κόλπον ἢ λιμένα, Στράβ. 580. ἀγκῶνες κιθάρας, οἱ πῆγες, οἵτινες συγκατατοῦσι τὰ κέρατα τῆς κιθάρας, Ἀθην. 637C, Ἡσύχ.

III. ἡ παροιμ. γλυκύς ἀγκῶν, εἶναι ἐν χρήσει κατ' ἀντίφρασιν, ἐπὶ δυσκολίας, ἡ ἔργου δυσχεροῦς, Πλάτ. Φαίδρ. 257D, Ἀθην. 516A, καὶ λέγεται ὅτι ἔχει τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἐκ τινος μακρῆς καμπῆς τοῦ Νείλου, ὅρα Παροιμιογράφ. καὶ τὰς ἐρμηνείας ἐν τοῖς μνημονευομένοις χωρίοις. Ἀλλὰ παρὰ Πλάτ. κομμ. ἐν «Φάωνι» 4. γλυκύς ἀγκῶν, φαίνεται σημαίνειν παραγάλλισμα, πρᾶγμα ἄξιον ἐναγκαλισμοῦ, τιμαλφές τι. (Περὶ τῆς βίτης ὅρα ἄγκος).

ἀγκωνίζομαι, ἱσραήλ. γρ. ἀντὶ ἀγκαλίζομαι· «ἄσπετα φύλα τῆς Ἀσιᾶδος γῆς ἀγκαλίζεται», Εὐστ. σχολ. εἰς Διονύσιον. Περιηγ. στ. 139.

ἀγκωνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἀγκῶν, Ἡρων. Πνευμ. 228, Ἰσοκ. -ῖσκον, τό, Ἡρων. Πνευμ. 229. ἀγκωνίσκοι, σκέυη τιμωρητικά, Σουίθ.

ἀγκωνισμός, οὔ, ὁ, καμπή, μυχὺς στενοῦ πορθμοῦ, Εὐστ. 1712, 20.

ἀγκωνο-ειδής, ες, καμπύλος τὸ σχῆμα, καμπύλος, Βίτων Μηχ. 110.

ἀγκωνοφόροι, οἱ (ἀγκωνοφ.) Ἐπιγρ. Πειρικῶς περὶ τῆς λατρείας τῆς θεᾶς Βιλλήας, ἐκ τῶν μ. Χρ. Ῥωμ. χρόνων, ἐν Ἀθηναίου ῥήμ. Γ', σ. 428 = CIA. I. 11, 1280, α.

ἀγλα-ῖσειρος, ον, ὁ ἔχων στίλπνῃν τρίχα, κόμην, χρυσομήλης, Ὑμ. Ὀμ. 18. 5.

ἀγλαῖα, ἱων. ἑη, ἡ, (ἀγλαῖος) λαμπρότης, καλλονή, κόσμος, ἐπὶ παντός λαμπροῦ ἢ ἐπιδείνῃ ἔχοντος πρᾶγματος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ χρήσιμον· κυδῶς τε καὶ ἀγλ. καὶ ὄνειρα, Ὁδ. Ο. 78. ἀγλαίηρι πεποιθώς (Ἐπ. δοτ.) Πλ. Ζ. 1. 510. περὶ τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς τῆς Πηνελόπης, Ὁδ. Σ. 180. ἐπὶ κακῆς σημασι. πομπῶδης ἐπίδειξης, ματαιότητος, ἀγλαίης ἔνεκεν κομίζειν κύνας, Πλ. 310. καὶ κατὰ πληθ., μάταια πράγματα, Ρ. 244, Εὐρ. Πηλ. 175.

2) παρὰ ἑορτῆς, ὁρᾶμος, δόξα, Πινδ. Ο. 13, 18, κτλ.· μὴδὲ ποτ' ἀγλαίας ἀποναίετο, Σοφ. Πηλ. 211. ἐν τῷ πληθ.· πανηγύρεις, πομπαί, φαιδρότης, Πισ. Ἀσπ. 272, 285.—ἡ λέξις εἶναι ποιητικὴ καὶ παρὰ Τραγ. εὐρήσεται μόνον ἐν τοῖς χορίοις, ἀλλ' ἀπαντᾷ ἐν Ξεν. Ἰκν. 5. 8, Δίλ. περὶ Ζ. 10. 13, κτλ.

ἀγλαΐζω, Ἰκν. 666, 45. Αἰλ.—μέλλ. Ἀττ. ἀγλαΐζω (ἐπ-) Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 575. ὁρ. ἀγλαΐσα, Θεόκρ. Ἐπ. 1. 4. Ἀνθ. κτλ., (ἀε-) Ἀριστοφ. Ἀποστ. 548.—Παθ., ἴδε κατωτέρ. (ἀγλαός). Καθιστῶ λαμπρὸν ἢ στίλπνόν, δοξάζω, τιμῶ· ἀθανάταις ἡγλαΐσεν χάρισιν, Ἐπιτάφ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2439, πρὸς γ. Πλούτ. 2. 965C, Αἰλ. περὶ Ζ. 8. 28.

2) εἰδωμὶ ὡς κόσμημα ἢ ὡς τιμὴν, σοί, Βάκχε, τάνδε Μοῦσαν ἀγλαΐζομεν, Καμμ. Ρορ. 8. (ἐν Bgk Jy. Gr.). Ἀνθ. 14, 622. Πρὸς γ. Θεόκρ. ἐνθ' ἄνωγ.—Ἀλλὰ II. παρὰ προγενεστέροις ἐν χρήσει μόνον ἐν μέσ. καὶ παθ. φωνῇ, κοσμῶ ἐκκεντῶν, ἢ κοσμοῦμαι διὰ τινος πρᾶγματος, εὐραίνομαι ἐπ' αὐτῷ, εὐρίσχω ἡδονὴν εἰς αὐτό· σέ φημι διαμ-

περὲς ἀγλαΐσθαι (ἐνν. ἡπτοῖς) Πλ. Κ. 331 (οὗτος ὁ μέλλ. εἶναι ὁ μόνος τύπος παρ' Ὀμ. ἐπὶ καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις)· ὅστις τοιοῦτος θυμὸν ἀγλαΐζεται, Σίμων. Ἰαμβ. 7, 70. ἀγλαΐζεσθαι μουσικῶς ἐν αὐτῷ, Πινδ. Ὀ. 1. 22. κομικῶς, ἐλαΐφ ῥάφανος ἡγλαΐσμένη, Ἐριππ., ἐν «Γηρύονη» 2.

III. Παρ' Ἀντιφ. Ἀθην. 37 ὁ Πόρπιον εὐώρῃσεν ἐπηγλαΐζε· ἀντὶ ἡγλαΐζεν (ἀμετάδ.). ἄλλ' ὁ Ἡρόδ.· πεναφέρει ἀγλαΐζει, ὁ ἀλλοι.—Οὐδαμοῦ κεῖται παρὰ τραγικοῖς οὐδὲ παρὰ τοῖς ἐγκρίτοις τῶν πεζογρ., Ἀττικῶν.

ἀγλαΐσις, ἡ, λαμπρυνσις, φαίδρυνσις, Κυρίλλ. λεξ.

ἀγλαΐσμα, τό, κόσμημα, τιμὴ, Δίον. Ἀγ. 1312. τὸ μητρὸς ἀγλ., Εὐρ. Πηλ. 11. πρὸς γ. 282. περὶ τῆς κόμης τοῦ Ὀρέστου κατατιθεμένης ὡς ἀνάθημα ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Δίον. Ἀγ. 193, Σοφ. Πηλ. 908, πρὸς γ. Εὐρ. Πηλ. 325, περὶ σαρκοφάγου, Ἐπιγρ. Ἐλλ. 325.—Ποιητ. λέξ. ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις τῶν πεζογρ. οἷον ἀγλ. φυτῶν, ἐπὶ τοῦ βόδου, Ἀγ. Τάτ. 2. 1.

ἀγλαΐσμός, ὁ, κόσμημα, λαμπρότης, καλλωπισμός, ῥημάτων, Πλάτ. Ἀλ. 369D.

ἀγλαΐστος, ἡ, ὄν, καὶ ὡς, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀγλαΐζω, κεκοσμημένος, Ἡσύχ., ἀγλαΐστος χώρος, Ἰω. Χρυσ. 7. 313.

ἀγλαό-δοτρυς, υ, γεν. υος, ὁ ἔχων λαμπροῦς βότρυς, Νόνν. Δ. 18. 4.

ἀγλαό-γυις, ον, ὁ ἔχων ὠραία μέλη τοῦ σώματος, Ἰσοκ. Πινδ. Ν. 7. 6.

ἀγλαό-δενδρος, ον, ὁ ἔχων λαμπρὰ καὶ ὠραία δένδρα, Πινδ. Ο. 9. 32.

ἀγλαό-δωρος, ον, ὁ παρέχων λαμπρὰ δῶρα, Δημήτηρ, Ὑμ. Ὀμ. εἰς Δήμ. 54. 192, 492.

ἀγλαο-εργός, ὄν, (ἔργον) ὁ λαμπρὸς, ἔνδοξος διὰ τὰς ἑαυτοῦ πράξεις, Μάξιμ. Σοφιστ. περὶ Καταρχῶν 68.

ἀγλαοθηλές, ἀπαλόν, (ἀπαλοθηλές), Ἡσύχ.

ἀγλαό-θρονος, ον, ὁ ἔχων λαμπρὸν θρόνον, Μοῖσαι, Πινδ. Ο. 13. 136. ὡσαύτως κόραι ἐν Ν. 10. 1, καὶ μετ' ἄλλης γραφῆς ἀγλαό-θωκος.

ἀγλαό-θύμος, ον, ὁ εὐγενὴς ἔχων ψυχὴν, Ἀνθ. II. 15, 40, 25.

ἀγλαό-καρπος, ον, ὁ φέρων ὠραίους ἢ χρησίμους καρπούς, περὶ ὁπωροφόρων δένδρων· μνησται ἀγλ., Ὁδ. Η. 115, Α. 589. ἀγλ., Σικελία Πινδ. Ἀποστ. 83. οὕτως ἐν Ὑμ. Ὀμ. εἰς Δήμ. 4, 23, ἐνθα κεῖται ὡς ἐπὶ θ. τῆς Δημήτρος καὶ τῶν Νυμφῶν, ὡς δότηρων τῶν καρπῶν τῆς γῆς· καὶ ἐν Πινδ. Ν. 3. 97, τῆς Θιέδος ὡς εὐλογοῦσης τὸν καρπὸν τῆς κοιλίας τῆς γυναικός, ἴδε Βιλλήκ. ἐν τόπῳ (56), ἡ, κατ' ἄλλους, ὡς ἔχουσης κομῆν χεῖρα, ἢ τι κτούσης ἀγλαὰ τέκνα.

ἀγλαόκοιτος, ον, ὁ ἀγλῆν ἔχων κοίτην, ἐὼ πάνυ τίμιος, Σουίθ.

ἀγλαόκολος, ἀγλαόκαρπος, ἀγλαόκρανος, ὁ γρ. ἀντὶ ἀγλαόκαρπος, Πινδ. Νεμ. 3. 56.

ἀγλαό-κουρος, ον, ὁ πολλοὺς ἔχων καὶ λαμπροῦς νεανίας, Κόρινθος, Πινδ. Ο. 13. 5.

ἀγλαό-κρανος, ἄμρ. = ἀγλαόκρηνος.

ἀγλαό-κωμος, ον, ὁ παρέχων λαμπρότητα εἰς τὴν ἑορτήν, λαμπρύνων τὸν κῶμον, φωνή, Πινδ. Ὀ. 3. 10.

ἀγλαο-μευδής, ες, ὁ φαιδρὸς μειδιῶν, Ἐρωτ. Ποιητ. Λυρ. παρ' Ἰω. Λυδ. περὶ Διοσημιῶν σ. 282, ἐκ διαρρήσεως τοῦ Μυῖ-πεκε ἀντὶ τοῦ κοινοῦ ἀγαλμομευδής.

ἀγλαομητήρ, ἡ, ἡ ἀγλαὰ τέκνα τέκτουσα, Ἰ. Γεωμ. Ὑμν. 2. 47.

ἀγλαομητιά, ἡ, ἡ μεγάλη καὶ ἀγλαὴ βουλή, Ζώναρ.

ἀγλαό-μητις, εος, ἡ, ὁ λαμπρᾶν, σπανίαν σφίλαν ἔχων, Τρουρ. 183.

ἀγλαό-μορφος, ον, ὁ ὠραῖον ἔχων μορφήν, Ἐπιγρ. Ἀρχ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 38, πρὸς γ. Ἀνθ. II. 9. 524, καὶ ἄλλ.

ἀγλαόνους, ουν, ὁ, ὁ ἀγλαῖον ἔχων νοῦν, Ἰ. Γεωμ. Παραδ. 54.

ἀγλαό-παις, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πολλὰ ὠραία τέκνα, Ὀππ. Ἀλ. 2. 41, Ἐπιγρ. Ἐλλ. 896.

ἀγλαό-πεπλος, ον, ὁ ἔχων λαμπρὸν πέπλον, Κύντ. Σμυρ. II. 240.

ἀγλαό-πηχυς, υ, γεν. -εως, ὁ ἔχων ὠραίους πῆγες, βραχίονας, Νόνν. Δ. 32. 80.

ἀγλαό-πιστος, ον, ὁ λαμπρὸν ἔχων πίστιν, «λαμπρόπιστος», Ἡσύχ.

ἀγλαο-ποιέω, ποιῶ τινα ἔνδοξον, λαμπρύνω, Ἐρμαπ. παρ' Ἀμμιαν.

ἀγλαό-πυργος, ον, ὁ ἔχων λαμπροῦς, μεγαλοπρεπεῖς πύργους, -Ἰλίον, Τζιτζ. Ὀμ. 417.

ἀγλαός, ἡ, ὄν, ὡσαύτ. -ός, -όν, Θέογν. 985, Εὐρ. Ἀνθρ. 135:—λαμπρὸς, φαεινός, στιλπνός, συγχάμις ὡς ἐπὶ θ. ὡραίων πραγμάτων, ἀγλ. ὕδωρ, Ἰλ. Β. 307, κτλ. γυῖα, Ἰ. 385· μηρία, Ἰλ. Ἰ. 335· ἡέτης ἀγλαὸν ἄνθος, Τυρτ. 10. 28, πρβλ. Θέογν. Εὐν' ἄνωγ', ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἑμπεδ. 172·—ἀκολούθως καθόλου, λαμπρὸς, ὡραίος· ἄποινα, Ἰλ. Α. 23· ὠρα, αὐτὸ. 213, κτλ. ἔργα, Ὀδ. Κ. 223· ἀλσος, Ἰλ. Β. 506· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ., κτλ. II. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡραίος, ἡ περίφημος, εὐγενής, Ἰλ. Β. 736, 826, κτλ. μ. δὲ πρᾶγμα, ἡ περίφημος διὰ τι, κέρα ἀγλαός, σκιοπτικῶς, Ἰλ. Α. 385.—ἡ λέξις εἶναι ἀρχ. Ἑπ. καὶ Ἀγρ. καὶ μόνον δις εὐρίσκεται παρὰ τοῖς Τραγ. ἐν λυρικοῖς χωρίοις, ἀγλαός Θήβας, Σοφ. Ο. Τ. 152· Νηρηΐδος ἀγλαὸν ἔδραν, Εὐρ. Εὐν' ἄνωγ'. Εὐρίσκειται ὅμως παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς, π. χ. Θεοκρ. 28, 3, καὶ τὸ ἐπὶ ἄλλοις ἀγλαὸς ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 640· πρβλ. τὰ παράγωγα ἀγλαΐζω, ἀγλαΐσμαι, ἀγλαΐωφ. (ἴσως συγγενὲς τῷ ἀγάλλω) [ἀγλαός, οὕτω καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις.]

ἀγλαό-στολος κήρυξ, Ἰγνατ. διακόν. ποιήμ. ἐν Matr. An. gr. 11, σ. 666.

ἀγλαό-τευκτος, ὄν, ὁ λαμπρῶς κατεσκευασμένος, ὥκοδομημένος, Χρησμ. Σιβ. 14, 125.

ἀγλαό-τιμος, ὄν, ὁ λαμπρῶς τιμώμενος, συχν. ἐν Ὀρρ. **ἀγλαο-τρίαινας**, οὐ, ὁ, ὁ ἔχων τὴν λαμπρὴν τρίαῖναν, ἐπάνωμ. τοῦ Ποσειδῶνος, Πινδ. Ο. 1, 64, κατ' αἰτίαν. ἀγλαο-τρίαιναν, πρβλ. Büchel msc. σ. 39.

ἀγλαο-φανής, ἔς, ὁ ἔχων λαμπρὸν τὸ ἐξωτερικόν, Ἑκκλ. Γρ. Νύσσ. 1. 2, σ. 1037.

ἀγλαο-φάρης, ἔς, ὁ λαμπρῶς ἐνδοδυμένος, Χρησμ. Σιβ. 3, 454.

ἀγλαο-φεγγής, ἔς, ὁ φαεινῶς λάμπων ἢ στιλβῶν, Μάξιμ. Σοριστ. περὶ καταργῶν, 189, Χρησ. Σιβ. 11. (13) 65.

ἀγλαό-φημος, ὄν, ὁ ἔχων λαμπρὴν, ἐνδοξον φήμην, Ὀρρ. Ὑμν. 34.

ἀγλαό-φοιτος, ὄν, ὅστις λαμπρῶς ἐνδοδυμένος περιφέρεται Μάξιμ. Σοριστ. περὶ καταργῶν, 403.

ἀγλαό-φορτος, ὄν, ὁ ὑπερήφανος ἐπὶ τῷ φορτίῳ δ φέρει, Νόνν. Δ. 7, 253.

ἀγλαο-φύτευτος, ὄν, ὁ με ὠραίων τρύπον ἢ πλουσίως πεφυτευμένος· ἄλσος, Μανυσ. Χρον. 4260.

ἀγλαό-φωνος, ὄν, ὁ ἔχων λαμπρὴν φωνήν, Πιρόκλ. Ὑμ. Μούσ. 2.

ἀγλαό-φωτις, ἔδος, ἡ, (φῶς), εἶδος φωτός, aglaophotis. = παλαιά, Διοσκ. 3, 147 (157). Plin. 24, 102. Αἰλ. περὶ Ζ. 14, 24, 27· συνήθως γράσσεται ἀγλαοφῶτις· ἴδε γλυκυσιδή.

ἀγλαό-χαρτος, ὄν, ὁ, «Νιρέυς ἀγλαόχαρτος», Ἀνθ. Παλατ. XV, 11.

ἀγλαυρος, ὄν, = ἀγλαός, Νικ. Θερ. 62. 441. II.

Ἄγλαυρος, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κέκροπος λατρευομένη ἐπὶ τῆς Ἀθήνης· Ἀκροπόλεως, Ἡρόδ. 8. 53, 2.

ἀ-γλαφύτως, ἐπὶ, ἄνευ γλαφυρότητας, Ἀθ. 431D.

ἀγλαΐσις, ἔδος, ἡ, ἡ ἀγλαὸς ὀφθαλμοῦς ἔχουσα, Ἑμπ. 185.

ἀγλα-ΰψ, ὥπος, ἡ, ἡ, ὁ ἔχων λαμπροὺς ὀφθαλμοὺς, λάμπων· ἀγλαΰπι πεύκα, με λάμπουσιν ὀφθαλμοῖς, Σοφ. Ο. Τ. 214 (λυρ.).

ἀγλαΐσθω (= ἀγρεΐσθω = αἰρεΐσθω)· προστ. Ἑπιγρ. Σιλλυέων Παμφυλίας ἐν Nell. J. Τομ. I, σ. 255.

ἀγλευκός, ἔς, (γλευκός) οὐχὶ γλυκός, δέλης (κ. ἔινός), Σριμύς, αὐστηρός, Ξεν. παρὰ Σουΐδ., ὅθεν ὁ Ζεῦς παρέλαβε τὴν λέξ. (ἐν συγκρ. τύπ.) καὶ διώρρωσεν ἀντὶ ἀγλυκῆς ἐν Ξεν. Ἰέρ. 1. 21, διώρρωσε δὲ καὶ τὰ ἀτερπὲς καὶ ἀκλεέστατον, ἐν Οἴκ. 8, 3 καὶ 4·—ἐναντίον τοῦ γλυκός, Ἀριστ. πρβλ. 4, 21, 1· σίνος, Λουκ. Λεξιφ. 6, πρβλ. Δοθ. Φρύν. 536, —Μεταφ. ἐπὶ τοῦ ὕψους τοῦ Θουκυδ., δριμύς, σχολιός, δυσκύλος, Ἑρμογ.—Ἐν Νικ. Ἀλ. 171· ἴσως ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀγλευκῇ θάλασσαν, ἀντὶ τοῦ ἀγλεούκην.

ἀγλέφαρον, «ἐλάχιστον», Ἰσούχ.

ἀ-γλήνος, ὄν, ὁ ἄνευ γλήνης, ὁ ἐ. τυφλός. Νόνν. μετ. Εὐαγ. Ἰω. 8', στίχ. 6.

ἀγλιθία, «σκόρυθα», Ἰσούχ.

ἀγλή, «ἡ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπὲρλευκὸς οὐλή», Ἰαλγν. Ἰππ. γλωσσ. ἔξηγ. τόμ. 19, σ. 69. ἔκδ. Κόλην.

ἀγλιθάριον, οὐ, τό, ὕψος. τοῦ ἄγλης, Ροῦφ. παρ' Ὀρειδ. II, 257, 3.

ἀγλιθιον=ἀγλιθάριον.

ἀγλῆς, γέν. -έθους, ἔπρεπε ὀρθῶς ἀγλῆθους (Δινδ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 763), ἡ:—μόνον κατὰ πληθ. = ἡ κεκαλή τοῦ σκουῆδου, ἀποστ.

λουμένη ὑπὸ πολλῶν σκελίδων, Ἀριστοφ. Εὐν' ἄνωγ., Σπῆκ. 680· πρβλ. γέλαγες.

ἀ-γλισχρος, ὄν, οὐχὶ γλίσχρος, δηλ. οὐχὶ κολλώδης, ὁλισθηρός, Ἰππ. 771, Θεοκρ. Αἰτ. Φ. 6. 11. 16.

ἀγλιττα, ὢν, τὰ, (ἄγλις), σκόρυθα, Κεσμ. Ἰνδικ. 466.

ἀγλυ, «ὁ κύκλος ὑπὸ σκυλῶν», Ἰσούχ.

ἀ-γλυκός, ἔς, = ἀγλευκός. ὁ ἴδε, Θεοκρ. Αἰτ. Φ. 6. 16, 2.

ἀ-γλύφος, ὄν, ἀπελέκτος, Σχολ. Σοφ. Ο. Κ. 101.

ἀγλωσσέω, δυσφημῶ, «αγλωσσέω, δυσφημέω», Ἰσούχ.

ἀγλωσσία, Ἀττ. -πτία, ἡ ἑλλειψὶς εὐγλωττίας, Εὐρ. Ἀπ. 57.

ἀγλωσσος, Ἀττ. -πτος, ὄν, ὁ μὴ ἔχων γλῶσσαν, περὶ τοῦ κροκοδείλου, Ἀριστ. π. Μορ. Ζ. 4, 11, 2· ἐπὶ αὐτοῦ (πρβλ. γλῶσσα, III. 1), Πολυδ. 2. 108:—Ἑπίρρ. -τως, ὁ αὐτ. β. 145.

II. ὁ ἄνευ εὐγλωττίας, ἄφωνος, Λατ. elinguis, Πινδ. Ν. 8, 41, Ἀριστοφ. Ἀποσκ. 570, Ἀνθ. κτλ. 2) = βάρβαρος· οὐδ' Ἰλλὰς (= Ἑλλην), οὐτ' ἀγλωσσος, Σοφ. Τρ. 1060.

ἀγλωσσουχαρίτως (γλῶσσα, χάρις), ἐπίρρ. ἄνευ χάριτος, γλωσσῆς, ἄνευ καλακίας, εὐκρινείας, Ἰγρμ. Δ', Κωνστ/πόλεως ἐν Ἰλλ. Πατρ. Μι. τόμ. 98, σ. 357.

ἀγλώστα, (ἀγλῶστα), «ἐνερμῆμα γυναικῶν», Ἰσούχ.

ἀγλωστῖναι, «γογγυλῖν», Ἰσούχ.

ἀγλια, τό, (ἄγνυμι, ἔαγα), θρασύμα, σύντριμμα, τεμάχιον, Πλούτ. Φιλοπ. 6.

ἀγμιέλιος, «βουδῶνες», Ἰσούχ.

ἀγμῆς, ὁ, (ἄγνυμι) κατάγμα, θραύσις ὁστοῦ· Περὶ ἀγμῶν, ἐπιγραφὴ συγγραμμάτων τινος τοῦ Ἰπποκρ. II, κοιλωτὸν ῥήγμα κρημνοῦ, κοινῶς «σπηλιά», Εὐρ. Ι. Τ. 263· κατὰ πληθ., ὁ κύτ. Βάκχ. 1094, Νικ. Ἀλεξίφ. 391.

ἄγνατος, ὁ, ὄνομα μηνός, Ἑπιγρ. Ἀλου τῆς Θεσσαλίας, Rev. Arch. 1876, σ. 256—7.

ἀγναιώτης, «ἐπὶ πολὺ κεκαυμένος», Ἰσούχ.

ἀγνάκοπον, οὐ, τό, (ἄγνος, ἀκοπον) = ἀνάγυρις, Διοσκ. 3, 157 (167).

ἀγναμποτόλειος, «ἀνίκητος», Ἰσούχ.

ἀγναμπτος, ὄν, ὁ μὴ καμπτόμενος, ἀκαμπτος, Ὀρρ. Αἰθ. 27· τὸ πρὸς ἡδονὰς.. ἀγνομπτον, Πλούτ. Κάνων Νωτί. 11, πρβλ. Ἀνθ. II. 4. 278:—παρ' Αἰσχύλ. Πρ. 163 τὸ μέτρον ἀπαττεῖ βραχυτέραν τὴν παραλήγουσαν· ὁ δ' αὖθις, πρὸς τὴν ἀγνα-φον, ἀναγνῶν τὸ τοῦ Ἰσούχ. ἀκναθον (ἀναγνῶσκε: ἀγνα-φον)· ἀγναμπτον.

ἀ-γναπτος, ὄν, ἐπὶ ὕψους μὴ λευκανθέντος ἢ ξανθέντος, ἔρα νέον, Πλούτ. 2. 691D. II. ἀκθάρατος, ἄπλutos, αὐ-τόδ. 109C.

ἀγνῶτος, οὐ, ὁ, (τὸ Λατ. agnatus), ὁ πρὸς πατέρα συγγενής, ὁ προσήκων τῷ γένει τοῦ πατρός, Ἰνστ. Θεοφίλ. Ἀντι-κέν. 1, 10, 1.

ἀγνῶφος, ὄν, (γνάπτω) = ἀγναπος, Εὐαγ. Ματθ. 8', 10, Μάρκ. 6', 21.

ἀγνεῖα, ἡ, (ἀγνεύω) καθαρότης, σωφροσύνη, Σοφ. Ο. Τ. 864 (λυρ.), Ἀνθ. II, παραστ. 39, Κ. Δ., τῶν ὤων, Ἀντιπ. 110, 11.

II. αὐστηρὴ τήρησις θρησκευτικῶν καθήκοντων, Πλάτ. Νόμ. 909B κτλ.:—ἐν τῷ πληθ., ἀγνισμοί, Ἰσοκ. 225D.

ἄγνυς, «ἀγνῶτος», Ἰσούχ.

ἀγνεύω, «ἀγνῶτω», Κρήτες, Ἰσούχ.

ἀγνεύμα, τό, (ἀγνεύω) ἀγνή διαγωγή, καθαρότης, Εὐρ. Τρω. 501.

ἀγνευτήριον, τό, τόπος πρὸς ἀγνισμόν, Δ. Ρ. 267· 9, Ἑκκλ.

ἀγνευτικός, ἡ, ὄν, ὁ διατηρῶν καθαρότητα, ἀντιθ. τῷ ἀφρο-δισιαστικῶς, Ἀριστ. Ι. Ζ. 1. 1, 30. II. ἰνεργ. καθαρ-τικός, τὸ ἀγν., = προσφορά περὶ ἀμαρτίας, Φίλων. 2. 206.

ἀγνευτρία, ἡ, γυνὴ ἀγνίζουσα, Ἰλίσσ.

ἀγνεύω, μέλλ. -εύσω· πρkm. **ἀγνεύω**, Δημ. ἐνθ. κατω. Νομίζω τι ὡς μέρος ἀναπότρεπτον ἀγνεύει, θεωρῶ τι ὡς ζήτημα θρησκευτικόν, μετὰ ἀπαρ., ἀγνεύουσιν ἐμφυχον μηδὲν κτελέ-νουν, Ἡρόδ. 1. 140· ἀπολ., εἰμαι ἀγνός, καθαρός, ἔρηνθος ὁρ-νις πῶς ἂν ἀγνεύοι φαγῶν· Αἰσχύλ. Ἰκ. 226, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 837C· μετ' αἰ. πρᾶγμα., γείρας ἀγνεύει, Εὐρ. Ι. Τ. 1227.

ἀγνεύων θύειν, Λυσ. 107, 39· ἀγνεύεις ἔτι, Ἀλεξ. ἐν «Ἀπει-γλαυκωμένῳ», 1, 6· φυλάττω ἐμμαντὸν καθαρὸν, ἀμύλιον ἀπὸ τινος· τινός, Δημ. 618, 10. II. ἰνεργ., = ἀγνίζω, καθαρ-ίζω, Λατ. iustitare, Ἀντιπ. 119, 11.

ἀγνῶν, ὄντος, ὁ, τόπος ἀγνότητος· κατ' ἀντίφρασιν, οἶκος δύσφημος, χαμαιτυπεῖον, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 515D.

ἀγνίζω, Μ. Ἀττ. -έω (ἄγνός). Κάμνω τινὰ ἢ τι καθαρὸν, ἐξαγνίζω, ἀποκαθαίρω, ἰδὲ δι' ὕψους (τὸ πᾶρ καθαίρει.., τὸ

ἀγνότης, ητος, ἡ, (ἀγνός) καθάρτης, σωφροσύνης, Σουλ.
Ἐπιγρ. 1133, Ἐπιστ. π. Κορ. Β'. 6'. 2.
ἀγνό-φωτος, ον, ὁ ἀγνός πεφωτισμένος, Ἱ. Γεωμ. Ὑμν. 3, 13.
ἀγνούθεις, ὡν, αἱ, ἡλθοι ἐξερπημένοι τῶν στημόνων κατὰ τὴν
ὀρχαίαν ὕφαντικήν, (Πολυδ. 7, 36), ἵνα τερῶσιν αὐτοὺς κατέ-
τους, Πλουτ. 2. 156B. ἴδε ἐν λέξ. λαταί, κανών (ἄλλοι γρ.
ἀγνύθεις).

ἀγνύμι, γ' ὄντι. ἀγνύτον, Ὀμ. (ἴδε κατωτέρ.)· μέλλ. ὄξω
(κατ-), Ἱλ. Θ. 403· ὄξω. α', ἔαξα, Ὀμ. (κατ-, Ἰλάτ.), ἤξα,
Ἱλ. Ψ. 392· προστ. ἄξον, Ζ. 306· μετ. ἄξας, Ἱλ. 371, Εὐρ.
Ἐλ. 1598. (ἄλλ' ἐν Δυσ. 100, 5 (κατ-)· ἄξαντες, ἴσως πρὸς δια-
κρισιν ἀπὸ τοῦ α', ὅμορ. τοῦ ἄγω)· ἀπαρ. ἄξαι, Ἀπολλ. Ρόδ.—
Παθ., ἐνεστ. (ἴδε κατωτέρ.)· ἄρ. ε' ἔαγην, Ὀμ. καὶ Ἀττ.
(ἴδε κατωτέρ.)· ἐνεργ. πρkm. (μετὰ παθ. σημ.)· ἔαγα, Ἱων.
ἔηγα (ἀλλὰ μόνον ἐν συνθέσει κατ-), Ἦσ., Ἡρόδ., Ἀττ.—ἔτι
δὲ παθ. πρkm. κατ-εαγμαί, Δουκ. Τίμ. 10· (τὸ ἀγνύμι ἐν
ἀρχῇ εἶχε τὸ F, ὅπερ ἔμεινεν ἐν τῷ τύπῳ καυάξας, (ἴδε κατ-
αγνύμι) καὶ ἐν τῷ Διολ. Fάγας, Ahiens Aiol. 8. 32, ὥστε
ἡ ῥίξα ἦτο Fαγ, ἐξ οὗ ἀγῆ [α], δ-αγῆς, ναυ-αγός, ἀγμός,
ἴσως καὶ ἀκτῆ· πρὸλ. Σανασκ. bhāṅg, bhāṅgmi (frango),
khaṅgas (fractura)·)=[α φῦσει μακρὸν, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ
πρkm. ἔαγα, Ἱων. ἔηγα· ἐν τῷ παθ. ὅμορ. ἔαγην παρ' Ὀμ. καὶ
μεταγεν. Ἐπ. συνήθως βραχύνεται ἡ παραλήγουσα (ἐνὶ παρ' Ἀττ.
εὐρῆται ἀεὶ ποτε κατ-εαγῆν)· οὕτως ἐν τῷ ἀναυδήτῳ τύπῳ τὸ α
εἶνε βραχὺ, ὅρα ἀνωτ'· ἀλλ' ὅμως καὶ ὁ Ὀμ. ἔχει ἔαγην, Ἱλ.
Λ. 559]. Ὁραῦν, συνερῆδω, εἴσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε, Ἱλ. Η.
270· ἦξε ὅρα ζυγόν, Ψ. 392· ἄρματα.. ἄξαντ' (ἴδε
ἄξαντες, ὄντι. διότι ἐν ἐκείτῃ συνωρίδι ἦσαν δύο ἵπποι) ἐν
πρώτῳ ῥυθμῷ, Ἱλ. Η. 371· νῆας... ἔαξαν κύματα, Ὀδ. Γ.
298· ὡλλῶ· πρὸς τε κύματ' ἔαξεν, Ἑρραυσε τὰ κύματα, Ὀδ.
Ε. 385· ἀγνύτον ὕλην, κατακλῶσι τὰ δένδρα τοῦ δάσους
διερχόμενοι, ἐπὶ ἀγρίων κάπριον, Τλ. Μ. 148· ἀγνύσι κεραι-
νόν, Ἀνθ. Πλαν. 250.—Παθ. μετὰ πρkm. ἔαγα, εἶμαι συντε-
τριμμένος, τελοσμένος, ἐν χειρῶσιν ἀγῆ ἔλφος, Ἱλ. Γ. 367·
πρὸλ. Η. 801· ἐν καυλῷ ἔαγῃ δολιχόν δόρυ, Ν. 162·
πάταγος.. ἀγνυμέναν (δρῆ. τὸν ἐνδόνον), Π. 769· νηῶν
θ' ἄμα ἀγνυμένων, (πρὸλ. ναυάγειον), Ὀδ. Κ. 123· τὸς
δ' ἐξελομένοιο πάλιν ἀγεν ἔξεες δοκοί, ὅτε τὰ βελός
ἐξήγετο τοῦ πρυμνατος, αἱ ἐκατέρωθεν ἰδέται ἀκίδες ἐραυ-
σθησαν (ἐνθα ἄλλοι συνάπτουσι πάλιν ἀγεν, ἐκάμνησαν εἰς
τὰ ὅπισθον καὶ ἐραυσθησαν), Ἱλ. Δ. 214, Τὸ παρ' Ἡρόδ.,
1. 185, 7· ποταμὸς περὶ καμπὰς πολλὰς ἀγνύμενος, εἶναι
ἀπλῶς περιγραφὴ ποταμοῦ ἔγοντος ἑλικειδῆς τὸ βεῦμα—μεταρ.
ἀγνυτο ἡχώ, ὁ ἡχος διεδίδετο πέραξ, Ἱο. Ἀσπ. 279, 348·
οὕτω, κέλᾳδος ἀγνύμενος διὰ σπόμενος, περὶ τῶν τόνων
ἄσματος, Πίνδ. (·) Ἀπόσπ. 238, Τὸ ἐνεργ. οὐδαμῶς ἀπαντᾷ παρὰ
τοῖς πεζοῖς, τὸ δὲ παλιν. μόνον ἀπαξ παρ' Ἡρόδ., τὸ δὲ σύνθε-
τον κατ'ἀγνύμι εἶνε πολλὴ συνήβηστρον, ἴδε ἐν λέξει.—Μετα-
γεν. τύποι εἶναι (κατ'ἀξω, (κατ)αγνύω.

ἀγνώτης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἀγνῷ (ἰτέα ἢ λύγη), Θεοφρ.
1. φ. 3. 18. 4.

ἀγνωμιονεύομαι = ἀγνωμιονέομαι, πολλά περὶ τὴν νέ-
μησην ἀγνωμιονεύομενος οὐκ ἡγανάκτησεν, Πλουτ. Π.
484Δ.

ἀγνωμιονέω, εἶμι ἀγνώμων, ἐνεργῶ ἄνευ τῆς προσηκούσης
καλῆς διαθέσεως, φέρομαι κακῶς, Ἑν. Ἑλλ. 1. 7. 33· ἀγν.
εἰς ἡ πρὸς τινα, φέρομαι κακῶς ἢ ἀδίκως πρὸς τινα, Δημ. 257.
14. (κατὰ πρkm.) 309, 25, Ἀπολλιδ. ἐν Λακαίνῃ, ο 1' μετ' οὐδ.
ἐπὶ, μὴ νυν τὰ θνητὰ θνητὸς ὦν ἀγνώμων, Τραγ.
παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 521· ἀγν. περὶ τινα, περὶ τι, Πλουτ. Κάμ.
28, Ἀλκιβ. 19.—Παθ. μὲ μεταχειρίζεται τις κακῶς ἢ ἀδίκως
καὶ ἀρεπῶς, ὁ αὐτ. 2. 484Δ· ἀγνωμιονηθεῖς, ὁ αὐτ. Κάμ.
18. κτλ.

ἀγνωμοσύνη, ἡ, ἑλλειψὶς γνώσεως, ἀμαθία, Πλάτ. Θεαιτ.
199D.

2) ἑλλειψὶς φρονήσεως, ἀπεριστοφία, ἀνοία, Θέογν.
896· ἀνόητος ὑπερπρᾶνλα, ὑπεροφία, ἰσχυρογνωμοσύνη, Ἡρόδ.
2. 172, Εὐρ. Βάκχ. 885 (νρ.)· πρὸς ἀγν. τραπέσθαι,
Ἡρόδ. 4. 93· ἀγνωμοσύνη χρησάμενοι, ὁ αὐτ. 5. 83· ὑπ' ἀ-
γνωμοσύνης, ὁ αὐτ. 9. 3.

3) ἑλλειψὶς ἀγαθῶν αἰσθημάτων,
ἀναίσθησια, ἀνεπίεκτα, χαλεπότης, Σοφ. Τρ. 1266 (γραφὴ ὑπο-
πτως), Δημ. 311. 7· ἀγν. τύχης, (Ἀτ. iniquitas fortunae), ὁ
αὐτ. 297. 7.

4) κατὰ πληθ., παρανόησις, Ἑν. Ἀν. 2. 5. 6.
ἀγνώμων, ον, γεν. υνος, (γνώμη) ἀλόγηστος, ἄκριτος, ἀλόη-
τος, Θέογν. 1260 (εἰ ἡ γραφὴ ὀρθή), Πίνδ. Ο. 8, 79, Πλάτ.
Φαῖδρ. 275B· ἀντίθετον τῷ μετὰ λογισμοῦ πράττειν, Μεγάνδρ.
Ἀδρῆ. 267· ἀπεριστοφής, Ἱππ. Ἀέρ. 290.—Ἐπίερ. -ονως,

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ἀνοήτως, Ἑν. Ἑλλ. 6. 3, 11, κτλ.· ἀγν. ἔχειν, Δημ. 25. 18.

2) ἰσχυρογνώμων, παρὰ πολλοὺς, αὐθόνης, ὑπεροπτικός, (ἐν
τῷ συγκρ. τύπῳ, -ονέστερος), Ἡρόδ. 9. 41' ἐν τῷ ὑπερπρᾶν-
τῳ, Ἀπομν. 1. 2, 26.

3) ὁ ἀνευ ἀγαθῶν αἰσθημάτων, ἀν-
επιστικός, σκληροκαρδίας· φοιδῶ τε κάρμοι μὴ γένοιτο· ἀγνώ-
μονες, Σοφ. Ο. Κ. 86· ἐπὶ δικαστῶν ἢ κριτῶν, Ἑν. Ἀπ. 2.
8. 5, συναπτόμενον μετὰ τοῦ ἀχάριστος, ὁ αὐτ. Κυρ. 8, 349.,
πρὸλ. Ἀπομ. 2. 10, 3· περὶ τοῦ Μειδίου, Δημ. 546. 3· ἡ ἀγνώ-
μων, ὁ ἐ. τύχη, Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 10. 3· ἰδὲ ὁ λησμονῶν ἢ
ἀψηλῶν τὰ χρέη αὐτοῦ, Οὐλπ. εἰς Δημ. 25. 19· ἀγν. περὶ τὰς
ἀποδόσεις, Δουκ. Ἐρμῶτ. 10.

4) ὁ μὴ γνωρίζων, ὁ ἐν
ἀγνοίᾳ διατελὼν, ἀγν. πλανᾶσθαι, Ἱππ. 343. 20.
II. ἐπὶ πραγμάτων, ἀνευ φρονήσεως ἢ γνώσεως, κεῖνος, Αἰσχίν. 89.
37· ὡσαύτως φρονόυσαν θνητὰ κοῦκ ἀγνώμονα (οὐδ.
πληθ.), Σοφ. Τρ. 473.

2) παθ., ὁ παρὶ οὐ κακῶς τις ἐστί-
φθη, ἀπρόσπος, ὁ μὴ προγινώσκόμενος, Παρόλν. π. ἔρωτ. παθητ.
III. ἐπὶ ἵππων, ὁ μὴ ἔχων τοὺς ὀδόντας, ἴδε αὖτ' ἡ ἑλκίλα
καταρτίζεται (τοὺς γινώμονας), Πλουτ. 1. 182· πρὸλ. ἀπαγνώ-
μων. [ἀγν-, μόνον παρὰ Μανέθ. 5. 338.]

ἀ-γνώριστος, ον, ἡ μὴ γνωσθεῖς, ἀνετακρίβωτος, Θεοφρ. Ἱ.
φ. 1. 2, 3.

ἀγνώσις, ὄντος, ὁ, ἡ, (γιγνώσκω, γινώσκει, πρὸλ. Lob. de
Adhercl. inimobil. 4. 7):

I. παθ., ἀγνωστός, μάστις ἐπὶ
προσώπων· ἀγνώτες ἀλλήλοισι, Ὀδ. Ε. 79· ἀγνώσις πρὸς
ἀγνῶτ' εἶπε, Αἰσχύν. Χο. 677, πρὸλ. Ἱκ. 993, Σοφ. Φ. 1008·
ἀγνώσις πατρί, εἰμὴ πατρί, Εὐρ. Ἰων 14· οὕτω παρὰ πεζοῖς,
ἀγν. τοῖς ἐν τῇ νηϊ, Θουκ. 1. 137, πρὸλ. Πλάτ. Πινδ. 375B,
καὶ ἄλλ.

6) ἐπὶ πραγμάτων, σκοτεινός, ἄσπετος, ἀκατάλη-
πτος, φωνή, φθόγγος, Αἰσχύν. Ἀγ. 1051· Σοφ. Ἀντιγ. 1001,
ἀγν. δόκησις, σκοτεινὴ ἀσπερὶς ὑπόνοια, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 681.

2) οὐκ ἠγνωστός, ἄσματος, ἀγνωστός· ἀγν., ἀκλήεις, Εὐρ. Ι. Λ.
10· οὐκ ἀγνώστα νίκαν, νίκην οὐκ ἠγνωστον εἰς τὴν ἐλμην,
Πινδ. Ι. 2, 10.

II. ἐνεργ., ὁ μὴ γινώσκων, ἀγνώων, Σοφ.
Ο. Τ. 1133· σοῦ μὲν τυγῶν ἀγνώτες, ἀνιχθῶν εἰς τὸ νᾶ
μὲ ἐκπερήσας, ὁ αὐτ. 677· ἀγνώσις, τί δύναται, Ἑν. Οἰκ.
20. 13.

III. μ. γεν., ὅτε ἡ σωματικὴ κυμαίνεται μεταδὲ παθ.
καὶ ἐνεργ., χθῶν οὐκ ἀγν. θηρών, Πινδ. Π. 9. 103, πρὸλ.
1. 2, 44· ἀγνώτες ἀλλήλων, Θουκυδ. 3. 33· ὁ ἀγν. τῶν
λόγων, Ἀριστ. Σοφ. Ἰδελγ. 22. 4.

ἀγνωσία, ἡ, τὸ μὴ γινώσκειν, ἄγνοια, Ἱππ. Ἀγρ. ἱστρ. 11·
συμφορὰς ἀγν., Εὐρ. Μίδ. 1204· εἰδὰ τῆς ἀλλήλων ἀγν.,
ἐπειδὴ δὲν ἠγνώσκων ἀλλήλους, Θουκ. 8. 66.—Ἀπαλ., ἀνεπίστο-
τῇ γνώσει, Πλάτ. Σοφ. 267B.

II. αὐ εἶναι ἀγνωστον,
σφαιρικῇ, Πλάτ. Μενέτ. 238D).

ἀγνώσσω = ἀγνωέω, ἐν χρήσει μόνον παρὰ μεταγεν. ποιητῶν,
ὡς ἐν τῷ Μουσαίῳ 249, Διον. Περ. 173, Κολοῦβ. 8, Νόνωμ. κτλ.
ὡς καὶ παρὰ Δουκ. Ἐπιστ. Κρονικ. 25 (μετὰ διαφ. γραφῆς ἀγναιέξ)
πινδ. ἰσχυροαἰσθητὴ ἐκ τοῦ πελαιοῦ Ὀμήρ. τύπου ἀγνώσσωκε·
(ἴδε τὸ ῥῆμα ἀγναιέω) κατ'ἀναλογίαν τοῦ λειμώσσω κτλ., πρὸλ.
Λοβ. Φρόν. 607 κτλ.

ἀ-γνωστός, ον, ὁ μὴ γνωστός, τεχνί, Ὀδ. Β. 175 (ἡ ἱσῶς
ἀπροσώκητος), παρὶ οὗ δὲν ἐμαθὲ τις, λησμονημένος, ὡς τὸ ἀ-
δηλος, Μήνερμ. 5. 7, ἴδε ἐν λ. σιωπῆ, 1. 1· ἀγν. ἐς γῆν,
Κυρ. Ι. Τ. 941—οὕτω καὶ ἐν τῷ τύπ. ἀγνωστός—γνωτὰ
κοῦκ ἀγνώτῳ μοι, Σοφ. Ο. Τ. 58· ἀγνώτα τοῖς θεωμέ-
νοισι, Ἀριστοτ. Βατρ. 926.

2) ἀγνώριτος, ἀκατάληπτος,
ἀγνωστόν τινα τεύχειν, Ὀδ. Ν. 191· πάντεσσι, αὐτοῖς. 397·
ἀγνωστότατοι γλώσσαν, ἑλως ἀκατάληπτον λαλοῦντες γλῶσ-
σαν, Θουκ. 3. 94.

3) παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστοτ., ὅν εἶν
δύναται τις νὰ γνωρίσῃ, μὴ ὑποκείμενος εἰς γνῶσιν, ἀλογα καὶ
ἀγν., Πλάτ. Θεαιτ. 202B, πρὸλ. Ἀριστ. Μεταρ. 6. 10, 16.
Συγγρ., ὁ δυσκολώτερος εἰς τὸ νὰ γνωριθῇ, ὁ αὐτ. 1. 3. 1.

4) ὡς ὄνομα θεότητος ἐν Ἀθήναις, νῆ τὸν Ἀγνωστον, Δουκ.
Φιλόπ. 9, πρὸλ. Ἡρόδ. Ἀποστ. κ, 23· ἐν τῷ πληθ., θεῶν ..
ὀνομαζομένων ἀγνώστων, Πανθ. 1. 1, 4.

II. ἐνεργ.,
ὁ μὴ γνωρίζων, ἀμαθὴς τις, ψευδὲς, Πινδ. Ο. 6. 113, πρὸλ.
Δουκ. Ἀλκ. 3.—Ἐπίερ. -τωσι, Κλήμ. Ἀλ. 581.

ἀγνωστοφανής, ες, ὁ ἀγνώσεως φανήμενος, Τζίζι. π. διαφ.
ποιητῶν κ'. 45.

ἀγνωτέδεια, τὰ, εἶδος ἰχθύων κοινῶς μυλλυκόπεια καλοῦ-
μένων, Ἀλφ. 3. 118. ἴδε σημειώσαν Κυρῆ εἰς Σινωφ. καὶ
Ἰαλινόν, ο. 201.

ἀγξήτρεαίνω, ποιητ. ἀπὶ ἀναξήτρεαίνω, Ἱλ. φ. 347.

ἀγξις, ἡ, (ἄγχι) σύσφιγξις τοῦ λαμπρῦ, ἀπαγγέλλει, ὡς τὸ
ἀγχόνῃ βετα σημαίνει τὴν πρᾶξιν, Ἑκκμ. Μ. 104. 50.

ΓΟΜ. Δ.—1

ἀγογγυσία, ἡ, (γογγύζω) ἀποχή ἀπὸ γογγυσμῶν καὶ παρὰ-
πόνων, ὑπερηφάνεια, ἔκκλη.

ἀ-γογγυστος, ον, ὁ μὴ γογγύζων, ἔκκλη.

ἀ-γογῆτευτος, ον, ὁ μὴ γογῆτευόμενος, ἡ ἀπατόμενος, Συνέσ.
135B. II. ἐνεργ., ὁ ἀνευ δόλου· ἐπίρρ. -τωος, Κικ. Ἐπ.
π. Ἀττ. 12. 3. 1.

ἀ-γομφιος, ον, ὁ ἀνευ γομφίων (τραπεζιτητῶν) ὀδόντων· ἀγ.
αἰών, ἡ ἀνευ ὀδόντων ἡλικία, Διοκλῆς Ἀδελ. 1.

ἀ-γομφωτος, ον, ὁ μὴ καθηλωμένος (καρπωμένος) διὰ γομ-
φίων, μὴ δεδεμένος, Ἰω. Χρυσ. 1. 7, σ. 325.

ἀγόνάτος, ον, (γόνυ) ὁ ἀνευ γόνυτος, Ἀριστ. περὶ Ζ. πο-
ρεῖας, 9. 4. 2) μεταφρ., ὁ μὴ κάμπτων τὸ γόνυ, ἀκαμπτος,
Σωκρ. ἔκκλη. Ἰστ. 6. 15. II. περὶ φυτῶν, ὁ ἀνευ κόμ-
μων ἢ ἀρμῶν, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 4. 8, 7.

ἀγονίω, εἰμὶ ἀγονος ἢ ἀκαρπος, Θεοφρ. Φ. 9. 18, 3, καὶ ἄλλ.
ἀγονία, ἡ, ἀπορία, Πλούτ. Ῥωμ. 24.

ἀγονοποιός, ον, ὁ μὴ ποιῶν ἢ παράγων γονήν, Διδ. Ἀλεξ.
π. 699. ἔκδ. Μι.

ἄγονος, ον, (γονή). I. παθ., ὁ μὴ γεννηθείς, αἰθ' ὁ-
φελος ἀγονός τ' ἔμμεναι ἀγαμός τ' ἀπολέσθαι, Ἰλ. Γ.
40. (ὅπερ ὁ Διόγустος ἠρμήνευσεν ἄτεκνος, Suel. Oct. 65.).

2) ἀγεννητος, ὁ μὴπω γεννηθείς, Εὐρ. Φολν. 1597. II.
ἐνεργ., ὁ μὴ παράγων, ἀκαρπος, ἄσπερος, ἐπὶ ζώων ἀρρένων τε
καὶ θηλέων, Ἰππ. Ἀφ. 1295, περὶ Ἀρθρ. 807, Ἀριστ. Γεν.
Ζ. 1. 7, 2 (ἐν τῷ συγκρ.), κτλ.· τόκοισιν ἀγόνους, ὠδῖνες
ἀνευ τοκετοῦ, μὴ φέρουσαι τέκνα, Σοφ. Ο. Τ. 27, πρὸς Ἡσ.
Ἔργ. κ. Ἰμ. 242, Ἠρόδ. 6. 139, 6) ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ.
1. Φ. 1. 13, 4, καὶ ἄλλ.· ἐπὶ ἀμυλώδους γῆς, Ἰουστίν. Μ. 348B.

γ) μεταφρ., ἀγ. ἡμέρα, ἡμέρα ἀποφράς ἢ ἀτυχῆς πρὸς
τοκεῖτον, Ἰππ. 1053B) ἀγ. ποιητής, ἐν ἀντιθέσει πρὸς γόνι-
μος, Πλούτ. 2. 348B: ἐν τῇ Πυθαγορ. γλώσσῃ ὁ ἀριθ. ἐπὶ τῇ
(7) ἦτο ἀγονος ἀριθμ., ὡς μὴ διαιρούμενος ὑπ' ἄλλου ἀριθ. καὶ
ὡς μὴ ὢν παράγων οὐδὲ ἤπατε ἀριθμοῦ κατωτέρου τοῦ 12 (πρὸς
ἀειπαρόντως). Κλῆμ. Ἀλ. 811. 2) μ. γεν., ὁ μὴ πα-
ράγων τι, ἀκαρπος, σοφίας, Πλάτ. Θεαιτ. 150C, πρὸς 157C.
θηρίων, Μενέξ. 237D) κακῶν ἀγ. βίος, ὁ αὐτ. Ἀξ. 370D.

III. ἄτεκνος, γένος, Εὐρ. Ἰπρ. Μαιν. 887, ὡς ἀνωτέρω.

ἀ-γοός, ον, ὁ μὴ θρηνούμενος, ἀκλαυστος, Διοσχ. Θ. 1063
(λυρ.).

ἀγορά, ἡ, ἀεὶς Κύπριοι, * Ἡσύχ.

ἀγορά, [ἄγ], ἄς, Ἰων. ἀγορή, ἡ, ἡ: (ἀγορεύω). Πᾶσα
συνάθροις, ἰδίως συνάθροις τοῦ λαοῦ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν
συνέλευσιν τῶν ἀρχόντων (βουλή, βῆκος), Ἰλ. Β. 51, 93 κέξ.,
Ἰδ. Β. 26, κτλ. ἡ ἑλληνικὴ ἀγορῶν βουλευθῶρων, μεταξὺ τῶν
Κυκλάδιων (Ἰδ. Γ. 112) εἶναι σημειῖται βαρβαρῶς, ἀγρίας
καταστάσεως. Ἐν τῇ ἀγορᾷ κυρίως ἐκάλυπτο, Ἰλ. Β. 96, πρὸς
99· τὸ ἵστασθαι ἐδῆλον θόρυβον, παραχρῆν, ἡ τρόμον, Σ. 246· ἀγο-
ραὶ Πυλάτιδες, τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον ἐν Θερμοπύλαις,
Σοφ. Τρ. 638, πρὸς Ἰων 1. 3. Παρὰ Πινδ. καίτοι καὶ ἐπὶ τῶν
ἡρώων μακάρων ἀγ., Ἰ. 8. 59, πρὸς Δ. Β. 210.· Φράσεις,
εἰνὲς τῶν ὁποίων δυνατόν νὰ ἀνηγώσιν εἰς τὴν σημασίαν II. 1· καθί-
ζειν ἀγορήν, συγκαλεῖν συνέλευσιν, ἀντιθ. πρὸς τὸ λύειν ἀγ.,
ἀπολύειν αὐτήν, Ἰδ. Β. 69, πρὸς Ἰλ. Α. 305· ἀγορήνδε
καλέειν, κηρύσσειν, Ἰλ. Α. 54, Β. 51· ἀγορήν ποιεῖσθαι
ἢ τίθεσθαι, εἰς τὴν ἀγ. εἰσιέναι, ἀγείρεσθαι, ἀγερῆνδε
καθίζεσθαι, Ὁμ., κτλ.· ἢ ἐννοία αὕτη εἶναι συχνότερα παρὰ
τοῖς Ἑλλήνοισι ἢ τοῖς Ἀστικοῖς ἄλλ.· εὐρίσκειν ἀγορᾶν συνάγειν
καὶ συλλέγειν, Σεν. Ἀν. 5. 7. 3· ποιεῖν, Διοσχ. 57. 37·
—παρὰ τοῖς μεταγεν. τῶν πεζογράφων· ἀγ. δίκων προθεῖναι,
καταστήσασθαι, ἐκφράζει τὴν ἐννοίαν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ conven-
tus agere, Λουκ. Δις κατηγ. 4 καὶ 12.

2) ἐπὶ τῇ συνόδῳ
φυλῆς ἢ λαοῦ χάριν πανηγύρεως ἢ ἀγωνίων, Μυρμιδόνες... ὡν
παλαιάτατον ἀγορᾶν, Πινδ. Ν. 3. 14 (24). II. τύπος,
συνελεύσεως, ὁ Ῥωμαϊκὸς φόρος, forum· τοὺς δ' εὐρ. εἰν ἀγο-
ρῇ, Ἰλ. Π. 382· ἵνα σφ' ἀγ. τε Θέμις τε, Λ. 807, πρὸς Β.
788, Η. 345, Ὀδ. Ζ. 266, Θ. 5 κέξ.· —ὡσαύτως κατὰ πληθ.,
Ἰδ. Θ. 16. 2) ἐπειδὴ παρ' Ὀμήρῳ ἡ ἀγορά δὲν ἐχρη-
σάμενος μόνον διὰ συναθροίσεως τοῦ λαοῦ, ὅπως καὶ ἄλλας δημοσίας
ὕπαιθετες, εἶναι πιθανὸν ὅτι ἐχρησάμενος ὡς αὐτὸς καὶ ὡς τύπος
πωλητέως καὶ ἀγορᾶς, ὡς ὁ Ῥωμαϊκὸς φόρος· ἀλλὰ τὸ πρῶτον χω-
ρίαν, ἐν ᾧ τοῦτο σαφὲς δηλοῦται, φαίνεται, ὅτι εἶναι τὸ ἐν τῷ 14
Ὀμηρ. ὑπεγράμματος, στίχ. 5· πολλὰ μὲν εἰν ἀγορῇ πωλεῦ-
μενα, πολλὰ δ' ἀγυαίαις, ἀλλ' εἶναι συχνότατη ἡ σημασία αὕτη
παρ' ἀπασιν τοῖς μετέπειτα συγγραφεῦσιν (ὡν καὶ αἱ σημασ. II. 1.
καὶ II. 2. συχνάκις συμπίπτουσιν), πρῶτον τοῖς ἀγορᾶς ἐπὶ Πινδ.
II. 5. 125· θεοὶ.. ἀγορᾶς ἐπισκοποῖ, Διοσχ. Θ. 272· μέση

Τραχινίων ἀγ., Σοφ. Τρ. 244· οὕτε ἀγορᾶς οὕτε θάσσει δέ-
χεσθαι, Θουκ. 6. 44, Ἐν Θεόγ. 268· οὐκ.. εἰς ἀγ. ἐρχεται,
εἶναι σημειῖον πένεας· ἀλλὰ τὸ νὰ συχνάξῃ τις ἢ νὰ παραμῇνη ἐπὶ
μακρὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ θεωρεῖται ἀναξιοπρεπές, ὀλιγάκις.. ἀγορᾶς
χραίων κύκλον, Εὐρ. Ὀρ. 919· ἐξ ἀγορᾶς εἰ, Ἀριστοφ. Ἰππ.
181, κτλ.· πρὸς ἀγοράτος, II· εἰς ἀγ. ἐμβάλλειν, ὑπάγω εἰς
τὴν ἀγοράν, ὅ ἐ. εἶμαι πολλῆς, Λουκούργ. 148. 23· ἐν τῇ ἀγ.
ἐργάζεσθαι, ἐμπορεύεσθαι ἐν τῇ ἀγορᾷ, Διμ. 1308. 9· εἰς τὴν
ἀγ. πλάττειν τι, κάμνω τι διὰ τὴν ἀγοράν· δ αὐτ. 47. 14.

III. ἡ ἐργασία ἐν τῇ ἀγορᾷ. 1) δημοσία ἀγορευτική, εὐχλοία,
πρὸ πάντων κατὰ πληθ. ἔσχ' ἀγορᾶν = ἐστὶ καλῶς αὐτὴν
ἀπὸ τοῦ νὰ ὁμιλῇ, Ἰλ. Π. 275· οἱ δ' ἀγορᾶς ἀγόρευον, αὐτόθι,
788· πρὸς Ὀδ. Δ. 818· φῶδῃν ἀντ' ἀγορᾶς θέμενος, Ση-
λων 1. 2) τὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλούμενα, ζωτροφία, τὰ ὄνια,
Λατ. annona, ἀγοράν παρασκευάζειν, Λατ. compari annu
officium, παρέχειν ἀγοράν διὰ πάντα τινά, Θουκ. 7. 40, Σεν. Ἑλλ.
11· ἀγ. παρέχειν, Θουκ. 6. 50., Σεν., κτλ.· ἀγειν, Σεν.
3. 4, Ἀν. 5. 7, 33, κτλ.· ἀντιθ. τῷ ἀγορᾷ χρῆσθαι, ἔχειν τὰ ἐπι-
τήδεα, Σεν. Ἀν. 7. 6, 24· τῆς ἀγ. εἰργασθαι, ἀποκαλεῖσθαι
ἐξ αὐτῆς, Θουκ. 1. 67, Πλούτ. Περικλῆς 29· ἀγορᾶς περικό-
πτειν, κτελεῖν τὴν ἀγοράν, Διον. Ἀλ. 10. 43. ἀγ. ἐλευθέρα,
ὅ ἐ. καθαρὰ τῶν ὀνίων πάντων, Ἀριστ. Πολ. 7. 12, 3,
πρὸς Σεν. Κυρ. 1. 2, 3· ἀντίθετον τῷ ἀγ. ἀναγκαῖα, Ἀριστ.
Πολ. 7. 12, 7· οἱ ἐκ τῆς ἀγ., ἀνθρωποὶ τῆς ἀγορᾶς, Σεν. Ἀν.
1. 2, 18, πρὸς Ἀριστοφ. Ἰππ. 181. 6) πρῶτος καὶ ὡν
ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἀγ. τῶν βιβλίων, τῶν παρθένων, Λουκ. πρὸς
Ἀπαλ. 19. Αἰλ. II. 1. 4. 1, πρὸς Νικηφάρ, ἐν Κενταύροις
2, καὶ αὐτόθι Meineke. IV. πρὸς ἐλλοισιν γρόνον· ἀγορᾶ
πληθούσα, δηλ. ἀπὸ τῆς δεκάτης περὶ τοῦ ὥρος πρὸ μεσημ-
βρίας μέχρι τῆς δωδεκάτης, ὅποτε ἡ ἀγορᾶ ἦτο πλήρης καὶ ἐγί-
νοντο αἱ συνήθειαι ἐμπορικαὶ ἐργασίαι· ἀγορᾶς πληθούσης,
Ἠρόδ. 4. 181· ἀγορᾶς πληθούσης, Σεν. Ἀπομν. 1. 1, 10·
περὶ ἡ ἀμφοῖ ἀγορᾶν πληθούσαν, αὐτόθι. Ἀν. 2. 1, 7. 1.
8. 1· ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ, Πλάτ. Γοργ. 469D) ἀσάφως
ἀγορᾶς πληθούσης, Ἠρόδ. 2. 173, 7. 223· πηγεῖ, ἐν ἀγορᾷ
πληθόντος ὄχλου, Πινδ. Π. 4. 151· πρὶν ἀγοράν πεπλη-
θεῖναι, Φερεικ. ἐν «Δυστομολοί» 9: —κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀγο-
ρῆς διάλυσις, ὁ χρόνος ὁ εὐδὲς μετὰ τὴν μεσημβρίαν, ὅποτε
ἀπύρροστο εἰς τὰς οἰκίας των ἐκ τῆς ἀγορᾶς, Ἠρόδ. 3. 104,
πρὸς Σεν. Οἰκ. 12. 1.

ἀγοράζω, [ἄγ], μῖλλ. -άσω, Ἀριστοφ. Λυσ. 633, ἀγοράω,
Ἰδ. 638. (Νεμερ. 131)· ἀγορ. ἡγόρασα, Σεν. Ἑλλ. 2. 18, Διμ.
κτλ.· πρὶν ἡγόρασα, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 34, 5, Πολύβ. 1—Μέσ. ἀγορ.
ἡγορασάμεν, Διμ. 1223. 20· πρὶν ἡγόρασαι, (ὡς κατω-
τέρ.) —Παθ., ἀγορ. ἡγοράσθην, ὁ αὐτ. 1360. 19· πρὶν ἡγό-
ρασαι, Ἰσάκ. 71, 22, Μένανδρ. Ἀδελφ. 214, Βῆμα ἐν τῇ ἀγορᾷ,
ὁμιλῶ εἰς αὐτήν, συχνάζω ἐκεῖ· αἱ γυναῖκες ἀγ. καὶ καπη-
λεύουσιν, ἐν Αἰγύπτῳ δηλ., Ἠρόδ. 2. 35, 4. 164, πρὸς Ἀριστ.
Φυσ. 2. 4, 2· καταλαμβάνω ἢ κατέχω τὸν τόπον τῆς ἀγορᾶς, ἐπὶ
στρατιωτῶν, Θουκ. 6. 59. 2) ἀγοράζω, ὡς καὶ νῦν ἐστὶ, πω-
λεῖν, ἀγοράζειν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 625, πρὸς Πλ. 984· ἐπιτήδεα
ἀγ., Σεν. Ἀν. 1. 5, 10· καὶ αὕτη κατήχησεν ἡ κοινὴ σημασία·
—Μέσ., ἀγοράζω τι δι' ἑμαυτόν, Σεν. Ἀν. 1. 3. 14, Διμ. 1215.
2· πρὶν παθ. ἐν μέτῃ σημασ., ἀντὶ τοῦ ἡγοράσθαι αὐτοῖς
τὸν εἶνον, Διμ. 929. 6. 3) ὡς σημειῖον ἀνθρωπίνων ἀν-
θρώπων, περιφέρειν αἰγὸς ἐν τῇ ἀγορᾷ, δημερεῖν ἐκεῖ, Κίθριναν
καὶ Πινδ. παρὰ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 720· ἀγοράσας ἔνευσεν
(κράσις ἐκ τοῦ ἀγοράσαι ἀγέμενος) οὐδὲς, οὐδέ τις θείας πα-
ραμῆναι ἐν τῇ ἀγορᾷ πρὶν ἡ ἀποκτήσῃ γενεά, Ἀριστοφ. Ἰπ.
1373, ἔκδ. Διδ. ἀγοράζειν εἰς πόλιν, περιφέρειν. Θουκ. 6.
51, πρὸς τὸ ἐπὶ II. 2· [ἀγ- κυρίως· ἀλλὰ ἀγ- ἐν Ἀσσιπ.
Κωμ. Ἀνιστύμ. 4. σ. 620.]

ἀγοραῖος, [ἄγ], ον, θηλ. ὡσαύτως καὶ ἀγοραία, (ἡς ἐπὶ θ.
Ἀρετέμειδος καὶ Ἀθηνᾶς, Πανσ. 5. 15, 4. 3. 11, 9, κτλ.). Ὁ ἐν
τῇ ἀγορᾷ, ὁ ἐκ τῆς ἀγ. ἡ ὁ ἀνὴρ τῇ ἀγορᾷ, Ζεύς Ἀγ., ὡς προ-
στάτης τῶν δημοσίων συναθροίσεων, Ἠρόδ. 5. 46, Διοσχ. Εὐμ.
973 (λυρ.), Εὐρ. Ἠρακλ. 70· Ἐρμῆς ἀγ., ὡς προστάτης τοῦ ἐμπο-
ρίου, Ἀριστοφ. Ἰπ. 297, πρὸς Σὺλλ. Ἐπιγρ. 2078, 2156. Πανσ.
1. 15, 1· καὶ καθὼς οὐ θεοὶ ἀγ., Διοσχ. Ἀγ. 90, πρὸς Θ. 272.

2) ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ἀγ., λεπτομέρειαι τῆς ἐν ἀγορᾷ ἐργα-
σίας, Γ. ἄτ. Παλ. 426C) ἄρτος ἀγ., εἶδος καλῶς ἄρτου, Ἀλκί.
109D). II. ὁ συχνάζων εἰς τὴν ἀγοράν, ὁ ἀγ. ὄχλος, δημῖος,
Σεν. Ἑλλ. 6. 2, 23, Ἀριστ. Πολ. 4. 3. 2., Θ. 4. 14, κτλ.·
τὸ ἀγ. πληθός.· τὸ περὶ τὰς πράξεις καὶ τὰς ἐνάσεις καὶ
τὰς ἐμπορίας καὶ τὰς καπηλείας διατρίβον, αὐτ. 4. 4,
10: —ἀγοραῖος (μετὰ τοῦ ἀνθρώπου ἢ ἀνευ αὐτοῦ), οἱ, οἱ συ-

ἔρ., καὶ αὖ κατὰ πληθ. (Ἰ. Τ. 1096., Ἠλ. 723., Ἀνθρ. 1037), ἐκτὸς ἐν Ἡρ. Μαίν. 412, ἐνθα ἀπαντᾷ ἐνικῶς ἀγορὸν ἀλλοίαν φιλῶν.

ἀγός, [ᾱ], οὔ, ὁ, (ᾱγω) ἡγεμών, ἀρχηγός, συγγ. ἐν Ἠλ. μ. γεν., ὡς ἐν Δ. 265· ὡσαύτως παρὰ Πινδ. Ν. 1, 77, Αἰσχύλ. Ἰκ. 248, 904, Εὐρ. Ῥῆσ. 29 (λυρ.). Ἀνθ. Π. 9. 219.

ἄγος ἢ ἄγος [ᾱ], εὐς, τό, πᾶν ἀντικείμενον ὀρθοκεντρικοῦ ἐξόδου ἢ εὐλαθείας, ὅθεν ὡς τὸ Λατ. riaculum. 1. ὁ, τι χρῆζει καθαρισμοῦ, ἀγνισμοῦ· κατάρτα, μίasma, ἐνοχλή· ἐν τῷ ἀγεί ἐνέ- γεσθαι, Ἠρόδ. 6. 56, 1· ἄγος ἐκθύσασθαι, 6. 91· ἄγος· κεκτῆσεται θεῶν, Αἰσχύλ. Θ. 1017· ἄγος αἰμάτων, ὁ αὐτ. Εὐμ. 168· ἄγος φυλάσσεσθαι, ὁ αὐτ. Ἰκ. 375· φεύγειν, Σοφ. Ἀντ. 256· ὅθεν τὸ ἄγος συνέδῃ τοῖς Συσσώταις, Ἀριστ. Πολ. 5. 3. 11· ἄγος ἀφοσιώσασθαι, Πλουτ. Καμ. 18. πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 268·—ὡσαύτ. ἐν συγκεκριμένη ἐννοίᾳ, πρόσωπον ἢ πρᾶγμα ἐπικατάρτατον, βδελυγμα, Σοφ. Ο. Τ. 1426· ἄγος ἐ- λσύνειν, = ἀγλατεῖν, Θουκ. 1. 126. 2) ἐξελίσεως ἐξ- ἄγους, Σοφ. Ἀντ. 775, Ἀποστ. 013, πρβλ. Ἡροκλ. Αἰσχύλ. Χο. 149.

II. ἐπὶ καλῆς σημασίας, = εὐδαιμονία, εὐδαιμονία, μέγα γάρ τι θεῶν ἄγος ἰσχύει αὐδῆν, Ὀμ. Ὀδ. 479· ὡσαύτως εὐρίσκομεν παρ' Ἠσυχ. «ἀγος, τεμένη», καί, «ἀγέ- σσαι, τεμένεσαι», καὶ ἐν Α. Β. 212. 34· «ἀγῃ, τὰ μυστήρια.»— Ἠρόκλ. Ruhnke Τίμ. ἐν λέξει. (Ὁ Κούρτ, ζητεῖ νὰ διακρίνῃ τὰς δύο σημασίας ὡς ἀνηκούσας εἰς διαφόρους ρίζας: (1) √ΔΓ, ἄ- γος, ἐξάγους, οὐσία, ὅθεν ἄγιος, ἄγνός, ἄζουσαι, πρβλ. Σανκρ. yag, yajñi (θυσία, λατρεία), yagus, yajñam (θυσία)· καὶ (2) √ΔΓ, ἄγος, ἐπὶ καλῆς σημασίας, κατάρτα, μί-asma, ὅθεν ἀγῆς ἢ ἀγῆς, ἐν-αγῆς, πρβλ. Σανκρ. āgas (πλημ- μελήματα).

ἀγούτος, ὁ, ἡ παλὸν τῆς χειρός· παρ' Ὀμ. μόνον ἐν Ἠλ. ἐν τῇ φράσει· ὁ δ' ἐν κινήσει πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγούτῳ, Β. 425, κτλ.· ἀγ. χειρός, Ἀπολλ. Ρόδ. 3. 120. II. ὁ βρα- χίων = ἀγκάλη, Θεόδωρ. 17. 129, Ἀνθ. Π. 7. 464· μεταφ. Ἀκαδημείας· ἐν ἀγούτῳ, αὐτῷ, 6. 144. (συγγ. τοῦ ἄγκος, ἀγκάλη κτλ.).

ἀγούροι, οἱ, νεανίσκοι, ἔφηροι, «Ἀχαιοὶ δὲ κούρους, Θρᾷ- κεὶ ἀγούρους», Εὐστ. 1788, 56. ἴδε ἀγούρος.

ἀγούρος, ὁ, νεανίας, Πυρ. (Παρά Θρᾷν, οἱ κυριευθέντες ἔφηροι Εὐστ. Δίων Γραμμ. σ. 460, ἴδε, μῆτερ, οἷον ἀγούρον νῦν ἐπελαβόμην, Ἀννα Κομν. βιβλ. β. Ἀλεξιάδ. σ. 205 ἐνετείλατο συμπαραλαβεῖν μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς τε ἀνδρείου- μένους τῶν ἀγούρων, Ἐκ τοῦ ἀγούρος ἴσως παρήχθη τὸ κοινολογούμενον ἀγόρι, ὑπερ' ἀπαντᾷ καὶ παρὰ τῷ Πτωχοπρο- δόμῳ. «Ἄν' ἔγω γέγοναν τινάν, κ' ἔχει παιδίον ἀγόριον.» ἴδε Δουκάνη, σ. 17 ἐν λέξει ἀγούροι, καὶ Κοραὶ Ἀτακτ. τόμ. Α'. σ. 87 ἐν λέξει ἀγόριον.

ἄγρα, Ἰων. ἄγρη, ἡ, (ᾱγω), ἀγρεύειν, συλλαμβάνειν, θη- ρεύειν, τὴ κυνηγέσιον, ἡ θήρα, ἡ ἀλιεῖα, (συνδραμὴ ἐν Ἠλ.) ἀγρὰν ἐφέπειν, ἐξέρχεται εἰς ἀγρὰν, ἀσχυλοῦμαι εἰς κυνηγέ- σιν ἢ εἰς ἀλιεῖαν, Ὀδ. Μ. 830· χαίρουσι δὲ τ' ἀνέρες ἀγρη, Χ. 308· ἀγραις προσκεῖσθαι, Σοφ. Αἴ. 407· ἐς ἀγρας ἰέ- ναι, Πυρ. Ἰκ. 885, Ἠλ. Νύμ. 823Ε· ἔγω ἀδύπνου ἀγρας, ἐπὶ ἀλιείων, Σοφ. Αἴ. 880. 2) ἄγρευμα καὶ ὁ τρόπος τοῦ ἀγρεύειν, Πινδ. Ν. 3. 143, Ἠρόδ. 2. 70, 1. II. ὅτι συνελήφθη ἐν τῷ κυνηγίῳ ἢ τῇ ἀλιείᾳ, τὸ θήραμα, Ἠσ. Θ. 442· ἀγρὰν ὠλεσα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 148 (λυρ.)· εὐκέρως ἄ., Σοφ. Αἴ. 64, πρβλ. 297· Μελέαγρε, μελέαν γάρ ποτ' ἀ- γρεύεις ἀγρὰν, Εὐρ. Ἀποστ. 521· «κυνήγι», Ἠρόδ. 1. 73. 5. κτλ.· ἐπὶ ἰχθύων, ὅτι συνελήφθη ἐν τῷ δικτύῳ, Εὐαγγ. Λουκ. ε'. 9·—μεταφ. ὁδοὺς ἀγρὰ, Αἰσχύλ. Θ. 322 (λυρ.). III.

ἄγρα· ἡ, ἐπώνυμον τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς τὸ Ἀγροτέρα, Ἀγραία, Πλάτ. Φαῖδρ. 229C, πρβλ. Ruhnke Τίμ. 186. ἀγρᾶδε, ἐπίρρ., ποιητ. τύπος τοῦ ἀγρόνδε, Καλλ. Ἀποστ. 20. ἀγρᾶτος, α., ον, (ᾱγρα) ὁ τῆς ἀγρας, ἐπὶ τοῦ Ἀπώλλωνος, Πaus. 1. 41, 6, καὶ τῆς Ἀρτέμιδος Εὐστ. 361, 36· δαίμονας, Ὀππ. Ἀλ. 3. 27· πρβλ. Ἀγροτέρα.

ἀγραμμάτια, ἡ, ἑλλειψίς γνώσεως, γραμμάτων, «ἀγραμμά- τισι», Ἀλ. II. 10. 8, 6. ἀγραμματοειδής, ὁ γραμματικῆς ἀπειρος, Εὐστ.

ἀγράμματος, ον, ὁ ἄνευ γνώσεως γραμμάτων, ἀγράμματος ὡς καὶ νῦν ἐν, Λατ. illiteratus, Δαρβ. ἐν «Συντάξει» 12, Ξεν. Ἀπομ. 4. 2, 20. Ἀνθ. Π. 11. 154, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 99· ἀνίκανος νὰ ἀναγνώσῃ ἢ γράψῃ, Πλάτ. Τίμ. 23. Α·— Ἐπίρρ. —τως, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 9, 10. II. = ἀγραπτός, ἀγρ. 20η, Πλάτ. Πολιτ. 295 Α.

III. ἐπὶ ζῴων, ἀνία-

νος νὰ δώσῃ ἀναρρόν φωνήν, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1. 1. 20· ἐπὶ ἡζων, ἀναρρόν, ὁ αὐτ. Ἐρμ. 2. 2, Διογ. Λα. 3. 107.

ἄ-γραμμάς, ον, ὁ μὴ ὢν ἐπὶ τῆς γραμμῆς· ἀγραμμία ἀρετ- ται = δὲν ὑπολογίζονται, περὶ τῆς βολῆς τῶν κύβων, «τῇ τῶν βό- λων παιδίᾳ οὕτως ἐλέγετο», Ἠσυχ.

ἀγρᾶνδης, = ἀγρόνδε, Δωρ. ἐπίρρ. ἐν Θεογνώστ. Ὑποτυπώ- σεις 163. 33.

ἀγρᾶνις, τά, «εὐρεῖ ἐν Ἀργεῖ ἐπὶ μὲν τῶν Προῖτου θυγατέ- ρων», Ἠσυχ.

ἄ-γραπτος, ον, ὁ μὴ γεγραμμένος, ἀγρ. θεῶν νόμιμος, Σοφ. Ἀντ. 454· πρβλ. ἀγραφός. II. ἀγρ. εἰκη, εἰκη ἐξαλειφθεῖσα, ἐπὶ γενομένη ἐνστάσει, «ἀγραπτος δὲ εἰκη ἐκαλεῖτο ἡ ὑπὸ τῆς παραγραφῆς ἀναριθμεῖσα καὶ διαγραφείσα», Πλούτ. 8. 57.

Ἀγραστυὼν καὶ Ἀγρεστυὼν καὶ Ἀγροστυὼν καὶ Ἀ- γρουστυὼν, ὄντος, ὁ, μὴν Ἀμφισσίων, ἀντιστοιχῶν τῇ τῶν Δελφῶν Βουκατιῳ. Ἐπιγρ. Δελφῶν W. el F. 92, 215. 247. 248. 256. 428.

ἀγραυλῆω, εἶμαι ἀγραυλός, ζῶ, διάγω ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἐκτὸς τῆς οἰκίας, Ἀριστ. Θωμ. 11, Πλουτ. Νουμ. 4, Στράβ. 197· ἐπὶ ποιημένῳ Εὐαγγ. Λουκ. 6'. 8.

ἀγραυλῆς, ἐς, ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἐκτὸς τῆς οἰκίας, κοίτη, Νικ. Θ. 78.

ἀγραυλία, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ ἀγραυλοῦ·—παρὰ Διον.

Ἀλ. 6. 44, Διοδ., κτλ., στρατιωτικὴ ὑπηρεσία ἐν τῷ ἀγρῷ.

ἀγραυλιζομαι, ἀποβ., = ἀγραυλῆω, θεωροῦμαι, Συμμελ.

179. 4.

ἀγραυλός, ον, (ἀγρός, αὐλή) ὁ μένων ἐν τοῖς ἀγροῖς, διά- γων ἐκτὸς τῆς οἰκίας, ἐπὶ ποιημένῳ, Ἠλ. Σ. 162, Ἠσ. Θ. 96, Ἀπολλ. Ρόδ. 4, 317· οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ Πανός, Ἀνθ. Π. 6. 179· ὡλλᾷ, ἀγρ. ἀνὴρ, ἀγροικός, αὐτ. 11. 60. 2) σύνθησις ἐπὶ- θετον τῶν βοῶν, βοὸς ἀγραυλοῖο, Ἠλ. Κ. 155, Ρ. 251, Ὀδ. Μ. 253· θῆρ, Σοφ. Ἀντ. 349 (λυρ.), Εὐρ. Πάγχ. 1187 κτλ.

3) ἐπὶ πραγμάτων, τὸ ἀνῆκον εἰς τὸν ἀγρόν, ἀγροτικόν, πύλαι, ὁ αὐτ. Ἠλ. 342.

ἀγραφία, ἡ, τὸ μὴ γράφειν ἢ γράφασθαι τι (ζωγραφεῖσθαι). Θ. Στουδ. σ. 452. 461. ἐκδ. Μι. 2) τὸ μὴ γράφειν ἐπι- στολάς. Μ. Ἀκου. τ. Β. σ. 62, 13. 351, 24. Ἐ. Α. ἐπὶ ἀνῶν ἐπιστ. ἐν Ἐπιμ. Δπ. gr. Ὁκ. τ. III, σ. 180.—Κεῖται μὲν ἡ λέξις ἐν τῷ Θ. Σ. ἐκ τοῦ θεωροῦντος 3, 700, ἀλλ' ὅμως ἄνευ ἱρ- μηνείας.

ἀγραφίου γραφή, ἡ, καταγγελία κατὰ τῶν ὁρελιστῶν τοῦ δημοσίου ὅσων τὰ ἴδιον ἐξελίθησαν ἐκ τοῦ καταπλήτου πρὶν ἢ ἀποτίσιναι τὴν ὁρελίην, Δημ. 1338, 19, Πλούτ. 8. 34.

ἄ-γραφός, ον, ὁ μὴ γεγραμμένος, μνήμη, Θουκ. 2. 43· ἀγρ. διασθῆναι, προφορικῶς διαθ., Πλουτ. Κορ. 9, πρβλ. ἀγρ. κλη- ρονόμος, Λουκ. Τιδ. 23· ἀγραφα λέγειν, ἐκτελεῖν ἄνευ βί- βλου ἢ χειρογράφου, ὁ αὐτ. Δημ. 81—Ἐπίρρ. —φως, Κλ. Ἀλεξ. 771.

II. ἀγραφοὶ νόμοι, αἱ μὴ γεγραμμένοι, εἶναι δὲ οὗτοι 4) οἱ νόμοι τῆς φύσεως, ὁ ἡλικίος νόμος (πρβλ. ἄ- γραπτος) τοῖς ἀγρ. νόμοις καὶ τοῖς ἀνθρωπίνοις ἔθεσι, Δημ. 317. 23· τὸ δίκαιόν ἐστι διττόν, τὸ μὲν ἀγρ., τὸ δὲ κατὰ νόμον, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 13. 5. 2) νόμοι ἐξ ἔθους, ἔθιμα, κοινὸς νόμος, Θουκ. 2. 37· ἀγρ. νόμιμα, Πλάτ. Νῆμ. 793Α, πρβλ. μάλιστα Ἀριστ. Ῥητ. 1. 10, 3. καὶ 13, 2· ἀγρ. ἀδικήματα, πλημμέλημα μὴ θεωρούμενον ὡς τοιοῦτον ὑπὸ τοῦ γρα- πτοῦ νόμου, «ἀγραφα ἀδικήματα, περὶ ὧν νόμος οὐ γέγραπται», Ἠσυχ.

3) ὀρθοκεντρικὰ προφορικὰ παραδόσεις, οἱ αἱ τῶν Εὐμολπίδων, Λυσ. 104 8.

III. ὁ μὴ ἀναγραφόμενος ἐν τινι ἐγγράφῳ, ἀγρ. πόλεις, ὧν τὰ ὄνυμα δὲν περιλαμβάνονται ἐν συνθήκῃ τινί, Θουκ. 1. 40.

2) ἀγρ. μέταλλα, μεταλ- λεία, τὰ ὅσα δὲν ἀνεγράφοντο εἰς τὸν κατάλογον τῆς πόλεως, ἀλλ' ἀνεσκήπτοντο κρυφίως πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ φόρου τοῦ 1/11.

ἀγράφου μετάλλου δίκη, εἴ τις οὖν εἴδοι λάβρα ἐργάσασθαι μέταλλον, τὸν μὴ ἀπογραφόμενον ἐξ ἡ τῷ βαυλομένῳ γράφασθαι καὶ ἐλέγχειν, Σουῖδ. ἐν λέξ. πρβλ. ἀπογράφω, III, ἀναπόγρα- φος.

IV. ὁ ἄνευ ἐπιγραφῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 41.—Λίξις τοῦ πεζοῦ λόγου.

ἀγραψ, ἐπὶ τοῦ ἐν σίχῳ ἱαμβικῷ, «ἐκ πατρὸς ἀγραψ, ἐκτε- κούσης γραπτέος.» Θ. Στουδ. σ. 440. ἐκδ. Μι., ἐνθα περὶ Χρι- στοῦ ὁ λόγος, εἶτι καθὼς υἱὸς τοῦ πατρὸς Θεοῦ εἶν ἦτο δυνατόν οὔτε ἔπρεπε νὰ ζωγραφῆται, ἀλλὰ μόνον καθὼς ἄνθρωπος.

ἀγρεῖ, ἴδε ἐν λ. ἀγρίῳ, II.

ἀγρεῖος, α., ον, (ἀγρός), ὁ τοῦ ἀγροῦ, πλάτανος, Ἀνθ. Π. 6. 35.

2) σκαῖός, φορτικὸς τοὺς τρόπους, ὡς τὸ ἀγρει- κός, Ἀριστοτ. Νεφ. 65ῃ, Θεσμ. 160.

ἀγρειοσύνη, ἡ ἀγροικία, σκαίδης· ἡ, = βίος τραχὺς πλανη-

τικός, 'Ανθ. Π. 6. 51. πρβλ. 'Ιακωφίου Δεσφ. 'Επιγρ. 1. 6.
 ἀγρεῖφναν, ἴδε ἐν λ. ἀγρίφνη.
 ἀγρέμιος, ον, ὁ ληροῖς ἐν τῇ ἄγρᾳ· τὸ ἄγρ. = ἄγρα II,
 'Ανθ. Π. 6. 224.
 ἀγρεμῶν, ὄνος, δ, θηρευτής, κυνηγός, 'Αρτεμ. 2, 17, 'Ετυμ.
 Μ. 13:—καὶ ἀγρέμων, κάμαξ ἢ λαμπάς ἢ δόρυ, ἴδε 'Παύλ.
 ἀγρεσία, 'Ιων.—βη, ἡ, = ἄγρα I, 'Ανθ. Π. 6. 13, Καλλ.
 'Αποσπ. 22. 2.
 ἀγρεταί, «παρὰ Κώϊος ἐννέα κόραι κατ' ἐνιαυτὸν αἰρούμεναι
 πρὸς θεραπείαν τῆς 'Αθηνᾶς», 'Πσύχ.
 ἀγρέτης, ου, δ, (ἀγρίω) ἄρχων παρὰ Λακεδαιμονίους, «ἀγρέ-
 ταν, ἡγεμόνα, θεόν», 'Πσύχ., ὅθεν ἐπανορθοῦται ὑπὸ Τηυρ ἀντί
 τοῦ ἀγρότης ἐν Δίσχῳ. Πέρσ. 1002 (λυρ.), καὶ ὑπὸ Βερβλ.
 ἐν 'Αλμ. 16. 1, 8:—Ρῆμα δὲ ἀγρετεύω = εἶμαι ἀγρέτας
 ἀπαντᾷ ἐν Πελοπον. ἐπιγραφεῖ ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 1395· πρβλ.
 ὡσαύτως ἐπὶ ἀγρέτης.
 ἀγρευμα, τό, (ἀγρεύω), τὸ συλληφθὲν ἐν θήρᾳ, θήραμα, λεία,
 λάφυρον, Εὐρ. Βάχχ. 1241:—μεταρ., Σεν. 'Απομ. 3. 11. 7· ἄγρ.
 ἀνθῶν, Εὐρ. 'Απ. 754· πρβλ. ἄγρα II. II. μέσον θη-
 ρευτικόν, ἄγρ. θηρός, Δίσχῳ. Χο. 998· ἐντός . . μορσίμων
 ἄγρ., περὶ τοῦ δικτύου τοῦ ριφέντος ἐπὶ τοῦ 'Αγαμέμνονος, δ
 αὐτ. 'Αγ. 1048, πρβλ. Εὐμ. 460.
 ἀγρεύουσα, ὄνομα 'Αθηναίου πλοίου, 'Επημ. 'Αρχαιολ. 3123.
 ἀγρεύς, ἑως, δ, (ἀγρεύω) κυνηγός, ἐπίθετον τοῦ 'Αρισταίου,
 Πινδ. Π. 9. 115· τοῦ 'Απόλλωνος, Δίσχῳ. 'Αποσπ. 205 (πρβλ.
 ἀγρευτής): περὶ τοῦ Βάχχου, Εὐρ. Βάχχ. 1192 (λυρ.)· περὶ τοῦ
 Πανός, τοῦ Ποσειδῶνος, κλπ., Dorvill. Χαρίτ. 77. II. ἐπὶ
 βίλους, 'Ανθ. Π. 6. 75. III. εἶδος ἰχθύος, Δίλ. 'Ι. Ζ. 8. 24.
 ἀγρεύσιμος, η, ον, ὁ εὐκόλως ἀγρευόμενος, Σχόλ. Σοφ. Φ. 863.
 ἀγρευσις, ἑως, ἡ, τὸ συλλαμβάνειν, 'Πσύχ., Achm. 'Ονειρ. 178.
 ἀγρευτήρ, ἥρος, ὅ, = τῷ ἐπομ., Θεόκρ. 21. 6, Καλλ. 'Αρτ.
 218, 'Ανθ. Π. 7. 578. II. ὡς ἐπὶ, ἄγρ. κύνας, 'Οππ.
 Κυν. 3, 456· ἀγρευτήρι λίνφ, δ ἔ. διὰ δικτύου ἀλειευτοῦ,
 Μανέθ. 5, 279.
 ἀγρευτήριον ψυχῶν, Θ. Στουδ. σ. 969 ἐκδ. Μι.
 ἀγρευτής, οὔ, δ, = κυνηγός, ὡς τὸ ἀγρεύς, ἐπὶ τοῦ 'Απόλ-
 λωνος ὡς καταβαλόντος τὴν Πύθωνα, Σοφ. Ο. Κ. 1091 (λυρ.).
 II. ὡς ἐπὶ, ἄγρ. κύνας, κυνηγετικὸν κ., Σόλων 23, 2· ἄγρ.
 κάλαροι, ἡ ἐκ καλάμων παγίς τοῦ θηρευτοῦ, 'Ανθ. Π. 7. 171,
 πρβλ. 6. 109.
 ἀγρευτικός, ἡ, ὢν, ἐπιτήδειος, χρήσιμος ἢ πεπειραμένος εἰς
 τὸ θηρᾶν· ἀγρευτικόν (ἔστι), χρήσιμον εἰς τὸ νᾶ παγιδεῦσαι τις
 ἐχθρὸν, Σεν. 'Ιππαρχ. 4. 12· 'Επίερ. —ὡς, Πολυδ. 5. 9.
 ἀγρευτής, ἴδος, ἡ, θηλ. τοῦ ἀγρευτής, πιθανὴ γραφ. ἐν
 Σχολ. 'Αριστοφ. Σφ. 367.
 ἀγρευτός, ἡ, ὢν, ὁ συλληφθεὶς, 'Οππ. 'Αλ. 3. 541.
 ἀγρεύω, μέλλ. εὐσω, Καλλ. 'Αρτ. 84· ἄρ. ἡγρεῦσα, Εὐρ.
 Βάχχ. 1204:—Μέσ. ἴδε κατωτέρω:—Παθ., ἄρ. ἡγρεῦσθην, 'Ανθ.
 (ἄρ.). Συλλαμβάνω ἐν θήρᾳ ἢ ἀλεία, 'Ιχθύς, 'Ηρόδ. 2. 95,
 πρβλ. Σεν. Κυν. 12. 6· ἄγρην ἡγρευκότας, Εὐρ. Βάχχ. 434·
 ἐπὶ πολέμου, φιλεῖ . . ἀνδρας . . ἀγρεύειν νέους, Σοφ. 'Αποσπ.
 408:—ὡσαύτ. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, θυματ' ἡγρεῦσασθ', συνελέθετε
 ἡ ἐξελέξατε δι' ἑαυτοὺς τὰ θυμάτα σας, Εὐρ. 'Ι. Τ. 1163:—ὡσαύ-
 τως, τί μοι εἶφος ἐκ χειρὸς ἡγρεῦσω; διὰ τί ἀφῆρπασας . . ;
 ὁ αὐτ. 'Ανδρ. 841:—Παθ. θηρεύομαι, συλλαμβάνομαι ἐν θήρᾳ,
 Σεν. 'Αν. 5. 3. 8· ἀγρευθεῖς μ' ἡγρευσε, 'Ανθ. Π. 0. 94.
 2) μεταφωρ. ἐπιδιώκω, θηρεύω, διψῶ τινος, αἶμα, Εὐρ.
 Βάχχ. 138· ἀρετὰς δύναμιν, 'Αριστοφ. ἐν Βερβλ. λυρ. σ. 604·
 ὕπνον, 'Ανθ. Π. 7. 196· πρβλ. 12. 125· ἄλλ' ἀγρεύειν τινὰ
 λόγῳ, παγιδεῦειν, συλλαμβάνειν τινὰ διὰ τῶν ἱδίων αὐτοῦ λόγων,
 Εὐαγ. Μάρκ. 16', 13.
 ἀγρέω, ποιητ. τύπ. τοῦ προηγ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ.,
 ἀλλὰ σπανίως ἐν τῇ κυριολεκτικῇ σημασίᾳ· ἀγρεῖ δ' αἶνον ἐρυ-
 θρόν, ζήτησον . . , 'Αρχιλ. 5. 3· τρόμος πᾶσαν ἀγρεῖ, κατα-
 λαμβάνει, Σαπρ. 2. 14, πρβλ. Θεόγν. 294· ἀγρεῖ πόλιν, κυρι-
 εῖναι, Δίσχῳ. 'Αγ. 126 (λυρ.), ἐπὶ τοῦ ἀλειεῖν, ἀγρεῖς, 'Ανθ.
 Π. 6. 304. II. παρ' Ὀμήρῳ μόνον κατὰ προστακτ. ἄγρεῖ =
 ἄγε, ἔλα, ἐμπρός! ἀγρεῖ μιν οἱ ἑπερσον 'Αθηναίην, 'Ιλ.
 Ε. 765· οὕτως, ἀγρεῖτε, Ὁδ. γ. 149· πρβλ. Βουτυρ. Δεξιό.
 ἐν λέξει.
 ἄγρη, ἡ, 'Ιων. ἀντί τοῦ ἄγρα.
 ἀγρόχορος ὕπνος, 'Επιγρ. ἀσέλην προελεύσεως τοῦ ἔτους
 518 μ. Χρ. Συλλ. 'Επιγρ. 9449.—Λέγομεν νῦν ἀσέπνυτον ὕπνον·
 οἱ δὲ παλαιοὶ ἔλεγον νήγρετον ὕπνον.
 ἄγρηθεν, ἐπίερ. ἐκ τῆς θήρας, 'Απολλ. Ρήθ. 2, 938.
 ἀγρηνόν, τό, δίκτυον· προσέτι δικτυοειδὲς ἐπιβλήμα ἐξ ἱρίων

δ περιεπιθέντο οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Βάχχου καὶ οἱ τὰς ἐπιβάς λέγοντες·
 τοιοῦτον δὲ καὶ Τειρεσίας ἐπιβάλλεται, 'Πσύχ. καὶ Πολυδ. 4. 116.
 ἀγριαίνω, μέλλ. —ανθ., Πλάτ. Πολ. 501Ε· ἄρ. ἡγριόσθην.
 Δίων Κ. 44. 47, Δίλ.—Παθ., Διον. 'Αλ. 12. 3, Πλούτ.:—μέλλ.
 ἀγριανθῆσομαι. 'Εβδ. (Δαν. ια', 11)· ἄρ. ἡγριανθῆν.
 Διόδ. 24. 1:—Παρ' Ἀττ. οἱ παθητικοὶ τύποι παρελθόντων ἐκ
 τοῦ ἀγριόω (πρβλ. Δοθ. Φρόν. σ. 787), ὅπερ ἦτο σπάνιον ἐν
 τῇ ἐνεργ. φωνῇ· ἀλλὰ τὸ συνθετ. παθ. ἐξαγριαίνομαι ἀπαν-
 τᾷ παρὰ Πλάτ., καὶ τὸ ἐνεργ. ἐξαγριόω παρ' Ἡρόδ. Εὐρ.
 Πλάτ.— I. ἀμετάβ. εἶμαι ἡ γίνομαι ἄγριος, ἡγρίζομαι,
 ἐξεγρίσθην, Πλάτ. Πολ. 493Π, κτλ.· τινα ἱκανοῦς τινός, ὁ αὐτ.
 Συμπ. 173D· ἐπὶ ζῴων, εἶμαι ἄγριος, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 9. 1, 11·
 ἐπὶ ποταμῶν κτλ., ἐξεγρίσθην, ἐξοκῶμαι, πρὸς τὴν πλημ-
 μυσαν· ἀγριαίνων ὁ ποταμός, Πλούτ. Κάισ. 381· ἐπὶ ἰλ-
 κῶν, ἐξεγρίσθην, θυμῶν, ἡν ἀγριαίνῃ ἡ διάδωσις, 'Αρεταί.
 Λίτ. Χρον. Παθ. 2. 11, κτλ. II. μεταθ. ἐκφράζειν τὸ ἐνεργ-
 γοῦν αἰτίων, κάμνω τινὰ νᾶ ὀργισθῇ, ἐξοργίζω, ἐξεγρίσθην, Δίων Κ.
 44. 47· ἐπὶ κρωτός, ἐρεθίζω, 'Δχ. 'Ιάτ. 2. 7:—Παθ., εἶμαι ἐνερ-
 γισμένος, Πλούτ. 'Αντων. 58.
 ἀγριάμπελος, ἡ, ἀγρία ἄμπελος. ἀγριόκλημα, Διοσκ.,
 ἄγριος, ἄδος, ἡ, = ἀγρία. παρὰδόνον θηλ. τοῦ ἄγριος.
 'Απολλ. Ρήθ. 1, 28, 'Αρατ., κτλ.· ἀμπελον ἀγριάδα, 'Ανθ.
 Π. 9. 561.
 ἀγριόω, εἶμαι ἄγριος, 'Οππ. Κ. 2. 49, ἐν τῷ 'Επ. τύπῳ
 ἀγριόωντα.
 ἀγριόρῳξ, «ὀρίανον», 'Πσύχ.
 ἀγριόδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀγρός, μικρὸς ἀγρός, Λατ. pgru-
 lus, 'Αρρ. 'Επίκτ. 1. 1, 10., 2. 2, 17.
 ἀγριο-ελαία, ἡ, ἀγρία ἐλαία, Λατ. oleaster, Διοσκ.
 1. 125.
 ἀγριοελάεως, ἔξ ἀγριοελαίου, 'Γ'λωση.
 ἀγριο-ἐλαίος, ον, ἐπὶ τῆς ἀγρίας ἐλαίας, 'Ανθ. Π. 9. 237.
 II. ὡς οὐσιαστ., = ἀγριοελαία, Θεόκρ. 7. 18, Θεόκρ. 'Ι.
 2, 2. 3, 5, 'Επίστ. π. 'Ρωμα. ια', 17.—Περὶ μεταγενεστέρων
 τοιούτων τύπων, ὡς ἀγριο-βάλλανος, κτλ., ἴδε Δοθ. Φρόν. 382.
 ἀγριεύς, «ἀγριόκος», 'Πσύχ.
 ἀγριζομαι, ἐρεθίζομαι, 'Ιπποκρ.
 ἀγριηνός, ἡ, ὢν, = ἄγριος, Χρησμ. Σειβλλ. 7. 79.
 ἀγρικός, ἔσφ. γρ. Θεοκρ. 20, 6. Μήσχ. 5, 13 ἀντί ἄγριος.
 ἀγριμαίης, α, ον, ἄγριος, τὸ ἱκανοῦς τοῦ ἡμερῶς, τὰ
 ἀγριμαῖα, ἡ ὁρὴ ἀγρίων ζῴων, «κυνήγι», 'Πτολεμ. παρ' 'Αθην.
 559I'.
 ἀγριο-μέλισσα, ἡ, = ἀγρία μέλισσα, μεταρ. ἐπὶ τοῦ 'Ηγήσιου,
 'Πσύχ.
 ἀγριο-απέδιον, τό, ἀγριόπειον, Γεωμ. 8. 37.
 ἀγριο-βάλλανος, ἡ, ἀγρία βάλανος, 'Εβδ.
 ἀγριο-βάρδαρος, ον, εἰς ὑπερβολὴν βάρδαρος, Μανασσ.
 Χρον. 435D.
 ἀγριο-βούλος, ον, ὁ ἀγρίαν ἔχων βουλὴν, Πολέμ. Φυσικῶν.
 ἀγριογνώμωσύννη, ἡ, ἀγρία γνώμη, φρόνημα, Κ. Μανασσ.
 σ. 496.
 ἀγριο-δαίτης, ον, ὁ ἐσθλὸν ἀγρίως καρπούς, Χρησμ.
 παρὰ Πλουτ. 8. 42, 6.
 ἀγριόεις, εσσα, εν, = ἄγριος, ἐπὶ ὕμῳ, κράδῃ, Νικ. 'Αλι-
 εφάρμ. 30. 617.
 ἀγριο-ηδύσμορος, ὡς καὶ παρ' ἡμῶν ἴδε ζωνάρην ἐν λείξ.
 μινθῇ.
 ἀγριο-θρύους, ουν, ὁ προξενῶν ἄτριον θροῦν, ἄγριος, φρε-
 ρός, Κ. Μανασσ. σ. 544.
 ἀγριό-θῦμος, ον, ὡς καὶ παρ' ἡμῶν· ἀγριόθυμος, ἀγριόθυ-
 χος, θηριώδης, 'Πσύχ.
 ἀγριο-κάνναθις, ἡ, ἀγρία κάνναθις, Διοσκ.
 ἀγριο-κάρδαμιν, τό, ἀγρίον κάρδαμον, 'Ιαλόν.
 ἀγριο-κάρδιος, ον, ὁ ἔχων θηριώδη καρδίαν, Μανασσ.
 Χρον. 3763.
 ἀγριο-κέντρος, ον, ὁ ἄγριον ἔχων κέντρον, Μανασσ. Χρον.
 4634.
 ἀγριο-κοκκύμηλα, ον, ἄγρια κοκκύμηλα, ἀγριοκαμάκηνα
 Διοσκ., 1. 174. 'Εν τῇ ἐκδ. τοῦ Κῆλην γράφεται ἀγριοκο-
 κύμηλα.
 ἀγριο-κρόμμυον, τό, ἀγρίον κρόμμυον, βολβός, Σχόλ. εἰς
 'Αριστοφ. Πλ. 283.
 ἀγριο-κύμινον, τό, ἀγρίον κύμινον, Σχόλ. εἰς Νικ. Θ. 709.
 ἀγριο-λάχανα, ον, τὰ, ἀγρία λάχανα, Σχόλ. εἰς 'Ισίδωρ. 4.
 52, 'Εκκλ.
 ἀγριο-λειχήν, ἡ, ἄγριος λειχήν (3), 'Πσύχ.

ἀγριο-μαλάχη, ἡ, ἀγρία μαλάχη, «ἀγριομαλόχα», Σχολ. Νικ. Θ. 89.

ἀγριό-μῆλα, ὡν, τὰ, ἀγρία μῆλα, Διοσκ. 1. 164.

ἀγριό-μορφος, ὡν, ὁ ἔχων ἀγρίαν μορφήν, Ὀρρ. Ἀργ. 977.

ἀγριο-μυρία, [1], ἡ, ἀγρία μυρία, Εἰδ. (Ἱερ. α', 6.)

ἀγριό-μυρος, ὡν, ὁ μέγας ἀγριότητος μυρός, Ἑκκλ.

ἀγριο-πετεινάλιον, καὶ -πέτεινον, τὸ, ὁ ἔπος, Δουαγγ.

γιο καὶ Γλωσσ.

ἀγριο-πήγανον, τὸ, ἀγριον πήγανον, Ἱπ. 104.

ἀγριο-πυγός, ὁ, (πύγνυμι) = ἀμαξοπυγός, ἀγριον πύγων ἐργά-

της, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰπ. 402.

ἀγριό-πνοος, ὡν, συνήρ. -πνοος, ὡν, ὁ ἀγρίως πνέων,

Μανασσ. Χρον. 4183, 3776.

ἀγριο-ποιεῖν, καὶ ποιεῖν, ἀγριον, Σχολ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 613.

ἀγριο-ποιός, ὡν, ὁ ἀγρίως χαρακτηρῶς περιγράφων, ἀγρίαν

ποίησιν ποιῶν, ὡς ἐπὶ θ. τοῦ Αἰσχύλου ἐν Ἀριστοφ. Βατ. 837.

ἀγριο-οριγάνος, ὁ, τὸ ἀγριον ορίγανον («ορίγανη»), Διοσκ.

3. 34.

ἀγριο-ὄρνιθες, ὡν, αἱ, ἀγριοὶ ὄρνιθες, ἄγρ. πενήν, Βυζ.

ἀγριος, α, ὡν, Ὀδ. 1. 119' ὡσαύτ. ὡς, ὡν, Ἰλ. Τ. 88,

Πλάτ. Νόμ. 824Α· ἀγριος, ὡς ὅτλ., ὡσαύτως παρὰ Φωκυλ. 3.

β, Θεοκρ. 22. 36· ἀγρία ἀπκνιτὴ ὡσαύτως παρὰ Ἱρ. 1, Αἰσχύλ.

Πέρσ. 614, Σοφ. Φ. 173, 265, Ο. Τ. 476:—συνήρ. -ώτερος,

Θουκ. 6. 60:—ὡς, -ώτερος, Πλάτ. Πολ. 564Α: (ἀγρός):

ὁ ζῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἀγριος, Λατ. agrestis: ἐντεῦθεν

1. ἐπὶ ζῶνι τὸ ἐναντίον τοῦ τεθνεῶτος ἡ ἡμέρας, ἀγριος, ἀγριον

ὀφθαλμ. βάλλειν ἀγρία πάντα, ἀγρία ζῶν παντὸς εἶδους, Ἰλ.

Ε. 52· ἀγρ. 24, 1. 539· ἵπποι, ὄνοι, κτλ., Ἱερ. 7.

86, κτλ., ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς ἐν ἀγρῷ καταστάσει διατελούντων,

ὁ αὐτ. Δ. 191· ἐπὶ χωρικοῦ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πολιτικὴν,

Μόσχ. 5. 15. 2) ἐπὶ δένδρῳ, ἐν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἡμέραν,

ἄγριος, Πινδ. Ἀποσπ. 21, Ἱερ. 4. 21, κτλ.: μητρὸς ἀγρίας

ἔπο ποτόν, παρασκευασθὲν ἐξ ἀγρίας ἀμπέλου, Αἰσχύλ. Πέρσ.

614, πρὸλ. Ἀριστ. Περὶ 20. 12, 4· ἀγριον ἔλαιον, Σοφ. Τρ.

1197· ὕλη, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 476, κτλ. 3) ἐπὶ χωρῶν ἀγρὸς γῆ,

ἐκαλλιεργητος, Λατ. hortus, Πλάτ. Πολ. 113Β, Νόμ. 90. 13:

—ἀλλὰ, II. κατ' ἔξοχ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ζῶν, κτλ. καὶ ὅταν

ἔχουν ἰδιότητος ἀνθρώπου εἰς ἀγρίαν κατάστασιν: 4) ὑπὸ

ἡλικίᾳ ἐνοῖαν, τραχύς, κακός, χαλεπός, ἀγριος, Λατ. ferus, fo-

rox, Ἰλ. Θ. 96, Ὀδ. Α. 199, κτλ.: πρὸλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 349,

567, Αἰσχίν. 8. 10· τύραννος, δεσπότης, Πλάτ. Γοργ. 510Β.

Πολ. 329C· ἀγριο παῖ καὶ στυγνέ, Θεοκρ. 23, 19, πρὸλ. 2,

54· ἀγρ. κυβευτής, ὁ μετὰ πάλους παίζων κύβους, Μενάνδρ.

Ἀδελ. 335. 2) ἐπὶ χαρακτηρῶς, διαθέσεως, πάθους, ἀγριο-

κος, τραχύς, ἀγριος, μανιώδης, κακός, θυμός, χόλος, Ἰλ. 1.

629, Δ. 23· λέων δ' ὡς ἀγρία οἶδεν, Ω. 41· ἀγρ. πτόλε-

μος, μῦθος, Ρ. 737, 398· ἀγριος ἀτή, Τ. 88· ἀγρ. ὀδοί,

ἀγρ. τράποι ἢ βουλαί, Σοφ. Αἰτ. 1274· ὀργή, Ο. Τ. 344·

ἀγριώτατα ἦθεα, Ἱερ. 4. 106· ἔρωτες, Πλάτ. Φαῖδ. 81Α·

φιλία, ὁ αὐτ. Νόμ. 837Β, πρὸλ. Πολ. 572Β, κτλ.:—τὸ ἀγριον,

ἡ ἀγριότης, ὁ αὐτ. Κρατ. 394Ε· ἐς τὸ ἀγριώτερον, εἰς τρα-

χύτερα μέτρα, Θουκ. 6. 60. 3) ἐπὶ πραγμάτων, περιστά-

σεων, κτλ., τραχύς, σκληρός, δεσμός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 176· τέ-

ρας, Εὐρ. Ἰπ. 1214· νύξ ἀγριωτέρη, ἀγρία, θυελλώδης,

Ἱερ. 8. 19· δουλεία, δουλώσις, Πλάτ. Πολ. 564Α, καὶ ἄλλ.,

ἐξύστασις ἀγρία, βία πρὸς πάθει, ὁ αὐτ. Φίλ. 40Π· ἀγρ.

βάρος, ἐπὶ δύνατος, θερμὸς οἶνος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 130.

δ) ἀγρ. νόσος, πύθ. συνώνυμ. τῷ τεθνηρωμένου, ἡ ἐν τῇ ἰατρ.

σημασ., χαλεπή, καρκινώδης, Σοφ. Φ. 173, 265· ἀγρ. ἔλκος,

Πίν. 1. 16· ἴδε ἀγριαίνω. ἀγριόω, καὶ πρὸλ. Κέλ. 5. 28,

16. III. Ἑπὶ, -ίως, μετὰ ἀγριον, μανιώδη τρόπον, Αἰσχύλ.

Εὐμ. 972, Ἀριστοφ. Σπ. 705· ὡσαύτως, ἀγρία, οὐδ', πλ. 10,

Ἰπ. Ἀποσπ. 236, Μόσχ. 1. 11. | Ἡ πρώτη συλλαβὴ εἶναι ἀπαντα-

χοῦ μακρὰ παρ' Ὀμήρῳ παρ' Αἰσχύλ. καὶ Σοφοκλ. εἶναι μακρὰ

ἐν Ἰαμβικ. στίχοις, ἀλλὰ βραχεῖα ἐν λυρικοῖς παρ' Εὐρ. μακρὰ

ἢ βραχεῖα ἀδιαφόρως.—Ὁ Ὀμήρ. ἔχει ἱ, ὅταν ἡ λήγουσα εἶναι

μακρὰ, Ἰλ. Χ. 313.]

ἀγριο-σέλινον, τὸ, ἀγριον σέλινον, Διοσκ. 3. 78.

ἀγριο-σταφίς, ἡ, ἀγρία σταφίς, Ὀρνισσ. 2, κτλ. οὕτω

παρὰ Γραμμ., ἀγριοσταφύλη, —σταφύλινον, —σταφύλεις.

ἀγριο-σύνκη, ἡ ἀγρία σύνκη, Ὀρατύλ. —σύνκιον, τὸ, ὁ καρ-

πός, Δ. Β. 1097.

ἀγριότης, ἡ, ἀγρία κατάστασις ζῶν, τὸ ἀντίθετον

τοῦ ἡμερότης, Ξεν. Ἀπομ. 2. 2, 7, Ἰσοκρ. 267Β, καὶ φετὶν:

Θεοκρ. Ἰ. Φ. 3. 2, 4· ἐπὶ ἀκαλλιεργήτου γῆς, ἀγρ. γῆς, Ἱεμ.

7. 1:—περὶ διαίτης, πρὸς τοῦ ζῆν, Ἰπ. Ἀρχ. Ἱερ. 13, Ἀέρ.

294. II. ἐπὶ ἀνθρώπων—ἐπὶ ἡλικίᾳ ἐννοίας—ἀγριότης,

σκληρότης, θηριώδης, Πλάτ. Συμπ. 197D, καὶ ἄλλ. Ἀριστ. Ἰ.

Ζ. 8, 1, 2· ἐν τῷ πλ. 808, 15.

ἀγριο-φάγοι, οἱ, ἀνθρώποι τρώγοντες ὡμὴν τροφήν, Σαλμάστ.

εἰς Σωλίνον, 214Γ.

ἀγριό-φαγρος, ὁ ἀγριος φάγρος, φαγρῖ, (εἶδος ἰχθύος) Ὀπ.

Ἀλ. 1. 140.

ἀγριο-φανής, ἔς, ὁ φαινόμενος ἀγριος, Κλην. 27.

ἀγριο-φθαλμος, ὡν, ὁ ἔχων ἀγρίους φθαλμούς, Βλ. Νεῖλ.

νεύτ.

ἀγριόφρων, ὡν, ὁ, ἡ, (φρήν) ὁ ἀγρίως ἔχων φρένας, ὁ

ἀγρία φρονῶν, Ἑκκλ.

ἀγριό-φυλλον, τὸ, ἄλλο ὄνομα τῆς πευκεδάου, Διοσκ.

3. 92.

ἀγριό-φινος, ὡν, ὁ ἔχων ἀγρίαν, ἦτοι τραχεῖαν φωνὴν ἢ γλῶσ-

σαν· ὡς τὸ βαρβαρόφινος, Ὀδ. Θ. 294.

ἀγριο-χηνάριον, τὸ, τὸ ἀγριον χηνάριον, Βυζ.

ἀγριό-χοιρος, ὁ ἀγριος χοῖρος, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 304.

ἀγριοψωρία, ἡ, (ψωρία), πεπαλαιωμένη ψωρία, Ἱπ. 104.

ἀγριόω, ἀγρ. ἡγριόωσα, Εὐρ. Ὀρ. 616. Οἱ ἐνεργεῖς ἀγριοί =

καθίστασι τινα ἀγριον ἢ θηριώδη, παροξύνει, ἐρεθίζει, ἢ τῇ τεκνύσει

σ' ἡγριώσας, κατὰ τῆς μητρὸς σου, Εὐρ. ἐνθ. ἀνιπ.

II. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ Πλάτ. φωνὴν (πρὸλ. ἀγριαίνω), ἀγριο-

οὔμας, Ἰπ. Ἀέρ. 282· παρὰ. ἡγριόωμεν, Εὐρ. Πλ. 1031·

ἀγρ. ἡγριόωμεν, Πλάτ. (ἀπ.), Πλάτ. Πολιτικ. 274Β· πρ. 1031·

ἡγριόωμεν, Σοφ., Εὐρ., Ξεν.—καθίσταται ἀγριος καὶ κατὰ πρ. 1031·

εἰμὶ ἀγριος, κυρίως ἐπὶ φυτῶν, χωρῶν, κτλ.· νῆσον ἡγριωμένην

τῇ ὕλῃ, Θεοκρ. Ἰσ. Φ. 5. 8. 2, καὶ Αἰτ. Φ. 5. 3, 6· ἐπὶ ἀν-

θρώπων, εἰμὶ ἀγριος ἢ θηριώδης κατὰ τὸ ἐξωτερικόν, φαίνομαι

ἀγριος, ὡς ἡγριώσας διὰ μακρὰς ἀλυσίσεως, Εὐρ. Ὀρ. 226·

πρὸλ. 387. 2) ἐπὶ ἡλικίᾳ ἐννοίας, ἐπὶ ἀνθρώπων, εἰμὶ

ἀγριος, χαλεπός, ὡμός, σκληρός· ἡγριώσας, Σοφ. Φ. 1321· πρὸλ.

Εὐρ. Πλ. ἐνθ. ἀνιπ., κτλ.· γλῶσσα, ἡγριώσας, περὶ Αἰσχύλ.,

Ἀριστοφ. Βάτ. 898· μεταφ., ἡγριωμένον πέλαιον, ἐξηγρι-

ωμένη θάλασσα, Πλάτ. Πύρ. 15.

3) ἔλκει ἀγριοῦται, (πρὸλ. ἀγριος Π. 4.), Ἰπ. ἐνθ. ἀνιπ.

ἀγριοπύς, ὁ, Λακων. ὄνομα τῆς ἀγρίας ἐλαίας, Σουῖδ. κτλ.:

Περσ. 1, ἀκαρπώτερος ἀγριοπύς, ἐπὶ τῶν πάντων πενιχέρων

εἰρηται· Λάκωνες γὰρ τὴν ἀγρίαν ἐλαίαν ἀγριοπύον καλοῦσιν,

Ζηνοβ. ἐπὶ. παροιμ. 1, 60· παρ' Ἱπ. ἀγριφός, ἀλλ' ἐν τῇ

ἐκδ. Schmidt ἀγριφός.

Ἀγριόσκα, ἐπώνυμ. Ἀθηναί. Δουκ. 1152.

ἀγριότης, ὡν, ὁ, χωρικός, Σιέρ. Βυζ. ἐν λεξ. ἀγρός.

ἀγριόφω, [1], ἡ, βυλοκόπον ὄργανον, κοινῶς βυλοκόπος,

προσέτι χτήνι ἢ τετυγχεῖν, ὅταν σημαίνῃ ἐργασίαν γεωργικὴν

δι' οὗ συνάγουσι τὸν χόρτον, Ἀρχαῖ. 115, Ε. Μ. 15. 44· Ἱπ. 104.

Τὸ Δωρ. ἀγριόφω, ἐκ θηριώσεως τοῦ Διωνορ. ἀντὶ τοῦ ἀγριόφ-

φω, Ἀνθ. Π. 6. 297.

ἀγριώδης, ἔς, (εἶδος), ὁ ἀγρίαν ἔχων φύσιν, Στράβ. 115.

Ἀγριώνας, ὁ, ἐπὶ τοῦ Βάκχου, δοθέν καὶ εἰς τὸν Ἀντι-

νῶν, Πλάτ. Ἀντων. 24:—Ἀγριώνας, τὰ, ἑορτὴ πρὸς τιμὴν

τοῦ Βάκχου, ὁ αὐτ. 2. 291Α, 299Γ, κτλ., μὴν Βοιωτῶν, Ἑπιγρ.

Χαιρωνείας, Ἀθήν. τέρ. Θ', σ. 319).

ἀγριο-ωπάς, ὡν, ὁ ἀγρίαν ἔχων ὦμον, ἔμμη, Εὐρ. Ἰπ. Μαιν.

990, πρὸλ. Βάκχ. 541· τὸ ἀγριωπὸν τοῦ προσώπου, Πλάτ.

Μάρ. 14.

ἀγριο-δάτης, ὡν, ὁ συγκαλὼν εἰς τοὺς ἀγρούς, διάφορος γραφῇ

παρ' Εὐρ. ἀντὶ ἀγροδάτης.

ἀγριο-δύας, ὁ, ὁ ἀγροῖκως βοῶν, = φεγγημένος, Κρατίνου

Ἀέθλ. 36.

ἀγριο-δάτης, ὡν, Δωρ. -ας, -α, ὁ, τρεφόμενος ἐν τοῖς ἀγροῖς·

ἐν τοῖς ἀγροῖς αἰκῶν, ὡς τὸ ἀγρόνομος, Σοφ. Φ. 214, (λυρ.),

Εὐρ. Κύν. 54 (λυρ.).

ἀγριο-γείτων, ὡν, ὁ ἐν ἀγρῷ γειτονίζων, Πλάτ. Κράτ.

Περσ. 25· ἀγρ. τινός, ὁ ἔχων ἀγρὸν γείτονα τοῦ ἴδιου αὐτοῦ

ἀγροῦ, Ἰσοκρ. Ἀρχ. Ἰουδ. 8. 3, 8.

ἀγριο-γενής, ἔς, ὁ ἐν ἀγρῷ γεννηθείς, Γλωσσ.

ἀγροδαιεῖν, ἐν ἀγρῷ διατελεῖν. Οἱ μετὰ Θεοφάνην (6,

4) σ. 472, 8. ἐκδ. Β.

ἀγριο-δύας, ὡν, ὁ ζῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς, Σουῖδ. 27Β.

ἀγριο-δάτης, ὡν, ὁ, (ἀγρ.) ὁ παρέχων ἀγρὰν, λείαν, κτλ.,

δαίμονες, Ἀνθ. Π. 6. 27.

ἀγρόθεν, ἐπὶ τῶν ἀγρῶν Ὀδ. Ν. 268, Ο. 428, Εὐρ., κτλ.

ἀγρόδ' ἐπὶ τῶν ἀγροῖς Καλλ. Διμ. 126, Πολύδ. 9, 12,

ἀγροικεύομαι, ἀποβ., εἰμὶ ἀγροικος, Ἑμ. Μ.

ἀγροικηρός, ὁ, ὢν, ἄγροικος, πρὶ ἀγροικίᾳ ἴδιος, ἄγρ. φύσις, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. ἀγρός.

ἀγροικίς, ἡ, ἀγροικίας, ἀγροικίας χαρακτηρισμός, Πλάτ. Γοργ. 461C, Πολ. 560D, καὶ ἄλλ. —πρόβλ. Ἀριστ. ἸΙΘ. Ν. 2. 7, 13.

II. ἡ χώρα, οἱ ἀγροί, Λατ. rus, Πλούτ. 2. 519A. πλο., ὁ αὐτ. 311B:—ἐν τῷ πληθ., αἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐξοχικαὶ οἰκίαι, Διοδ. 20. 8.

ἀγροικίζομαι, ἀποθ., ἀγροικίως τέρομαι καὶ τραχέως, Πλάτ. Θεαίτ. 146A, Πλούτ. Σύλλ. 6:—ἀδρ. ἡγροικισάμεν, Ἀριστείδ. 1. 491. πρkm. ἡγροικισμένος. Συνέστ.

ἀγροικικός, ἡ, ὢν, ἀγροικικός, χωρικὸς, ἄξεστος, Ἀθήν. 477A.—Ἐπίρρ. -κῶς, Φιλύστρ. 198, κτλ.

ἀγροικίς, ἡ, θηλ. τοῦ ἄγροικος Ἰωάν. Χρυσ.

ἀγροικιστέ, ἐπίρρ., = ἀγροικικός, Ἰωάν. Ἱεροσολ. 433B.

ἀγροικο-πυρρῶνεος, ὁ, τραχύς, ἄξεστος ὑπαὺς τοῦ Πύρρωνος, Ἰαλνν.

ἄγροικος, ὢν, ὁ ἀνθρώπων εἰς τοὺς ἀγροὺς ἢ ἐν ταῖς ἀγροῖς διατρίβων, ἄγρ. βίος, Ἀριστοτ. Νεφ. 43, κτλ. 2) ἰδίχ ἐπὶ ἀνθρώπων οἰκονομῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς, χωρικὸς, αὐτ. 47:—ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ τῆς παραλλήλου σημασίας, σκαῖς, ἀπειρήναλος, ἄξεστος, τραχύς, αὐτ. 628, 646, κτλ.: μέλος ἀγροικότερον, ὁ αὐτ. Ἀχ. 674. ἄγρ. σοφία, Λατ. crassa Minerva, Πλάτ. Φαῖδρ. 220E, πρόβλ. Ἰσοκρ. 98D, Ἀριστ. ἸΙΘ. Ν. 7. 9, 3:—περὶ τῆς τύχης, Ἀπολλοδ. Καρυστ. ἐν ὁ ῥαμματεῖδιοποιῶν 5. 14:—ὁ χαρακτηριστὸς τοῦ ἀγροικοῦ περιγράφεται ἐν ταῖς Θεοφρ. Χαρ. 4. ὁ Δείναρχος ἀποκαλεῖται ὁ ἄγρ. Δημοσθένης, ὑπὸ Διον. Ἀλ. περὶ Δειν. 8. II. Ἐπίρρ. -κῶς, Ἀριστοτ. Σπῆκ. 1320:—συγρ. -οτέρως, Πλάτ. Πολ. 361E, Σεν. Ἀπομ. 3. 13, 1. ἄλλ. -ότερον, Πλάτ. Φαῖδρ. 220D. 2) ἐπὶ καρπῶν ἢ ὀπωρῶν, ἐν τοῖς ἀγροῖς γινόμενων, ἐν ἀντιθέσει συνήθως πρὸς τῆς γενναίας λεγομένης ὀπώρας, Πλάτ. Νόμ. 844I, 845II. 3) ἐπὶ γῆς, τραχεία, ἀγέωργητος ὡς τὸ ἄγριος, ἔρος ἄγρ., Θεοφρ. 3. 106:—(Δὲν εὐρίσκεται παρὰ ταῖς ἐγκρίτοις τῶν Ἑσ., οὕτε παρὰ τοῖς Τραγ.).

ἀγροικῶ-σοφός, ὢν, ὁ ἀγροικῶς σοφός, ὁ ἔχων ἔξοχον τὴν φυσικὴν εὐφυΐαν, Λατ. alioquinis carius, Φίλων 1. 448.

ἀγροικότονον, μέλος ἀγροικῶς ἡχοῦν, Ἀριστοτ. Ἀχ. 614, ἔνθα ὁ Βροῦκ. διερθεῖ ἀγροικότερον.

ἀγροικώδης, ἔς, σκαῖς τοὺς τρόπους, ἀμύρμητος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. φ. 474, Ἀρχ. Μουσ. σ. 67.

ἀγροιώτης, οὗ, ὅ, = ἀγροῖτης I, ὅμ., ὅστις ἀέλιποτε μεταχειρίζεται τὴν ὄνημ. πληθ., ἀνέρες ἀγροῖονται, Ἰλ. Α. 549. βουκόλοι ἄγρ., Ὀδ. Α. 293. λαοὶ ἀγροῖονται, Ἰλ. Α. 676. ἀνεύ οὐσίας, νῆπιοι ἄγρ., Ὀδ. φ. 85. οὕτω, ποιμένας ἀγροῖώτας, Ἦσ. Ἀσπ. 39. καθ' ἑνικ., ἐν Ἀριστοτ. Θεσμ. 58:—θηλ. ἀγροιώτις, ἡ, Σαπρ. 70. II. ὡς ἐπὶ θ., ἐκ τοῦ ἀγροῦ, ἀγροικός, Ἀνθ. Π. 6. 22, 7. 411: ἄγριος, Νουμίν. παρ' Ἀθήν. 371C.

ἀγρο-κῆπιον, τό, ἀγρὸς διατηρούμενος ὡς κῆπος, «περιβόλι», Στράβ. 545.

ἀγρο-κῆμος, ὁ, ἐπιστάτης ἀγροῦ, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰουδ. 5. 9, 2. ἀγρ-ολῆπειρα, ἡ, ἡ καταστρέφουσα τοὺς ἀγρούς, Ἰησὺχ. Ἀρτεμίας ἄγρ., παρὰ Σουίδα.

ἀγρο-μηνής, ἔς, ὡς ἐν ἀγρῷ διατρίβων καὶ εἰς ἄστυ μὴ κατοικῶν, Ἰησὺχ.

ἀγρομένης, συγχεομ. μετοχ. παθ. ἄορ. τοῦ ἀγείρω.

ἀγρόνδε, ἐπίρρ. (ἀγρός) εἰς τὸν ἀγρόν, Ὀδ. Ο. 370: πρόβλ. Ἀθήν. 371C.

ἀγρο-κῆπιον, τό, ἀγρὸς διατηρούμενος ὡς κῆπος, «περιβόλι», Στράβ. 545.

ἀγρο-κῆμος, ὁ, ἐπιστάτης ἀγροῦ, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰουδ. 5. 9, 2. ἀγρ-ολῆπειρα, ἡ, ἡ καταστρέφουσα τοὺς ἀγρούς, Ἰησὺχ. Ἀρτεμίας ἄγρ., παρὰ Σουίδα.

ἀγρο-μηνής, ἔς, ὡς ἐν ἀγρῷ διατρίβων καὶ εἰς ἄστυ μὴ κατοικῶν, Ἰησὺχ.

ἀγρομένης, συγχεομ. μετοχ. παθ. ἄορ. τοῦ ἀγείρω.

ἀγρόνδε, ἐπίρρ. (ἀγρός) εἰς τὸν ἀγρόν, Ὀδ. Ο. 370: πρόβλ. Ἀθήν. 371C.

ἀγρονομία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀγρονόμου ἐν Ἀθήναις, τοῦ ἐπό-πτου τῶν τῆς πόλεως ἀγρῶν ἴδε ἀγρονόμος.

ἀγρονόμος ἡ -νόμος, ὢν, (νέμωμαι) ὁ ἐν ἀγροῖς διδάσκων, ἀγροτικός, ἄγριος, Νύμφαι, Ὀδ. Ζ. 106. θῆρες, Λισχύλ. Ἀγ. 142 (λυρ.):—ἐπὶ ἄσματος, ἄγρ. μουσα, τὸ τοῦ Οὐεργίλου agrestis musa, Ἀνθ. Π. 7. 196 (κωδὶς Παλατ. ἀγρονόμου).

2) ἐπὶ τέκτων, πλάκες, αὐλαί, Σοφ. Ο. Τ. 1103, Ἀντ. 785 (μικρότερα λυρ.): ὕλη, Ὀππ. Ἀλ. 1. 27. II. ὡς οὐσιαστ., ἀγρονόμος, ὁ, (νέμω) ἄρχων ἐν Ἀθήναις ἐπιβλέπων τὰς γαίας τοῦ δημοσίου, συγρ. ἐν Πλάτ. Νόμ. ὡς π. χ. 760B. πρόβλ. Ἀριστ. Πολ. β. 8. 6. ἴδε ἐν λ. ὕλην.

ἀγρός, οὗ, ὁ, χωράφιον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ἀγροί, χωράφια, Ἰλ. Ψ. 832, Ὀδ. Δ. 757, Πινδ. Π. 4. 265, Πλάτ., κτλ.:—καθ' ἑν., κτῆμα, ὑποστατικόν, Ὀδ. Ω. 205.

2) οἱ ἀγροί, ἡ ἐξοχή, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πάλαις, Ὀδ. Ρ. 182, καὶ ἄλλ. ἀγρόν τὰν πόλιν ποιεῖ, Ἐπὶλ. 462. πρόβλ. Βύρ. Ἰκ. 884. ἀγρόν, ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἐν τῇ ἐξοχῇ, Ὀδ. Δ. 188. ἐπ' ἀγροῦ, ἐν τῇ ἐξοχῇ, Α. 100, Χ. 47. ἐπ' ἀγροῦ νόσφι

πόληος, Α. 185. ἐν τῷ πληθ. κατὰ πόλιν ἢ ἐκ κατ' ἀγροῦς, Ρ. 18. ἐν οἰκίαις, Σοφ. Ὀ. Τ. 112. ἐπ' ἀγρῶν, αὐτ. 1049. ἀγροῖται, ὁ αὐτ. Ἰλ. 313. τὸν ἐξ ἀγρῶν, αὐτ. 1051. οὕτω τὰ ἐξ ἀγρῶν, Θεοφρ. 2. 13. πρόβλ. 14. κατ' ἀγρούς, Κρατίνου Ἀδελ. 178, Πλάτ. Νόμ. 881C. οἰκεῖν ἐν ἀγρῷ, Ἀρ. Ἀπ. 344. 2. τὰ ἐν ἀγρῷ γινόμενα, καρποί, Σεν. Ἀπομ. 2. 9, 4., πρόβλ. Ἀν. 5. 3, 9.—Παρρημ., οὐδὲν ἐξ ἀγροῦ λέγεις, ἀγροῦ πλέως, ὁ ἔ. ἀγροικός, (ὁ ἴδε) Σουίδ., Ἰησὺχ. (ἴδε ἄνω, ἐξ ἧς καὶ τὸ ἄγριος, κτλ.) Σανσκρ. a gr u s (αεῖμησις), Λατ. ager, Ἰοτδ. a k r a, Ἀρχ. Σανσκρ. a k r, Ἀγγλοσαξ. acere, Ἀγγλ. acre). [ἢ εὔσει βραχύ, ἀλλὰ συγρ., εὐρηται μακρὸν πλὴν παρὰ χωρικοῖς, οἵτινες αἰεὶ ἔχουσιν αὐτὸ βραχύ. ἐξαιρέσει τοῦ Ἀριστοτ. Ὀρ. 579, Φιλίππ. Ἀδελ. 21. τὸ: ἀγρόθεν, παρ' Ἀλκαί. ἐν Ἑκαμύδατρα-γυῖαις I, εἶναι παρωδία εἰς τὸ τοῦ Εὐρύπ. ἀγρόθεν πυλῶν ἔσω βαίνων, Ὀρέστ. 866].

ἀγρότερος, α, ὢν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἄγριος, παρ' Ὀμήρ. αἰ-πυτι ἐπὶ ἀγρίων ζώων, σὺς, ἔλαφοι, αἰγες, ἡμίονοι, οὕτω καὶ παρ' Ἦσ. καὶ Πινδ., ὡσαύτως μόνον ἀγρότερον ἡ -ρα, Θεοφρ. 8. 58. 2) ἐπὶ χωρικῶν, Ἀνθ. Π. 9. 244. Πλαν. 235.

3) ἐπὶ φυτῶν, τὸ ἄγριον, Ἀνθ. Π. 9. 384. πρόβλ. Κόλουθ. 108. II. (ἄγρ.) ὁ ἀγαπῶν τὴν ἄγρην, τὴν ἄγρην, κυνηγός, περὶ τῆς νύμφης Κυρήνης (πρόβλ. ἀγρότης), Πινδ. Π. 9. 10:—μεταφ., μέριμνα ἄγρ., ὁ αὐτ. Ο. 2. 100. 2) ὡς κύρ. ὄνομα, Ἀγροτέρα, Ἀρτεμίας ἡ κυνηγός, ὡς τὸ Ἀγρία, (πρόβλ. ἀγρεύς, ἀγρευτής), Ἰλ. φ. 471 (στίχ. ἀγρίβι), Σεν. Κυν. 6. 13, λατρευομένη ἐν Σπάρτῃ, ὁ αὐτ. Ἰνλ. 4. 2, 20, καὶ ἄλλα, Σούλ. Ἐπιγρ. 2117, 5173, Πανσ. 1. 19, 0, καὶ ἄλλ. πρόβλ. ἐρμηνεύσεως εἰς Ἀριστοτ. Ἰπ. 660 καὶ ἴδε ἐν λ. χήματρα. Θεοφ. ἀγρότερον ἐπίγρ. ἐν Πινδ. J. 10. σ. 55.

ἀγροτήρ [ἄ], θῆρς, ὁ, = ἀγρότης, Ἰνλ. 463. (λυρ.):—θηλ. ἀγρότειρα, ὡς ἐπὶ θ., ἡ ἐκ τῶν ἄγρῶν, αὐτ. 168 (λυρ.).

ἀγρότης, οὗ, ὁ, (ἀγρός) ἡγεῖς ποιητικῇ, χωρικός, τῶν ἀγρῶν ἄνθρωπος, ὡς ἐπὶ θ. ἄγρ. ἀνὴρ, Βύρ. Ὀρ. 1270. παρόντος ἄγρ. ἐπὶ πράγματος ἀτόπου, Ἀνθ. Π. παρέρ. 311.

II. (ἄγρ.) ἀγρευτής, κυνηγός, σκῶναι .. εἰσι τε τέκνα ἀγρόται ἐξελόντο, Ὀδ. Π. 218. ἀγρότα Πάν, εἰς θνέκτους ἀπ' ἀγροῖος προφέρονται, Ἀνθ. Π. 6. 13:—θηλ. τύπ., νύμφη ἀγρότης, τὸ αὐτὸ καὶ ἀγρομένη, παρὰ Πινδ., Ἀπολλ. Ἰδ. 2. 509. ἄγρ. κόουρα, ἐνν. Ἀρτεμίας, Ἀνθ. Π. 6. 111. ἄγρ. οἰγῶ-νέη, αὐτ. 571:—ἐν Ὀδ. (ἄνθ' ἄνω), κατ., τινὲς διατηροῦσι τὴν σημασίαν, χωρικός, ὅλθ' ὁ Ἀπολλ. ἐν τῷ Λεῖ, καὶ ὁ Πινδ. ἐρμηνεύσας θηρευταί, καὶ αὕτη ἡ χρῆσις παρὰ τοῖς μεταφ. τῶν μνημονευόντων ποιητῶν φαίνεται ἀναντίρρητος. III. περὶ τοῦ χωρίου Δίσχολ. Πέτρ. 1002. ἴδε ἀγρότης.

ἀγροτικός, ἡ, ὢν, ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν, χωρικός, Εὐστ. 261. 24, κτλ. II. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἄγρην, τὴν ἄγρην, Ἰνλ. 463. αἰς Ἀνθ. 400, ἔνθα τὰ χειρόγραφα ἔχουσιν ἀγρευταί.

ἀγρότης, εἰδός, θηλ. τοῦ ἀγρότης.

ἀγρο-φύλαξ [ῶ], ὁ, ὁ φυλάττων τοὺς ἀγρούς, Ἀνθ. Πλαν. 243.

ἀγρυπτικός, ὢν, (α στερητ., γρύ) ἄρρητος, περὶ οὗ δὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ οὐδὲ γρύ, ἀγρυκτα παθεῖν, Φερειν. Ἀδελ. 20.—ἐντεῦθεν ἀγρυξία, ἡ σῆμα σιγῆς, Πινδ. Ἀποσπ. 253.

ἀγρυπνέω, εἶμαι ἀγρυπνός, διαμένω ἐξυπνός, Φίλων, 471, Ἰππ. Πρωγ. 37, Πλάτ., καὶ ἄλλ. ἀντὶ τοῦ πᾶς καθεύδειν, Σεν. Κύρ. 8. 3, 42. ἀγρυπνεῖν τὴν νύκτα, ἐπὶ τρυφῇ ἀπὸ τῆς τῆς νύκτα, ὁ αὐτ. Ἐλλ. 7. 2, 19, Μένανδρ. ἐν Ἀδμοκράτῳ, 1. Πρβλ. Ἀδελ. 40:—ὑποστέρω ἐξ ἀπνίας, Διοσκ. 4. 65.

μεταφ., μένω ἀγρυπνός, φυλάττω, προσέχω. Ἐβδ. (Σοφ. Σ. 5. 15), Εὐαγ. Μάρκ. ιγ', 33, Ἐφεσ. 5, 18.

ἀγρυπνητέον, ῥηματ. ἐπὶ θ., πρέπει νὰ ἀγρυπνήῃς, Εὐστ. Π. Β. 25.

ἀγρυπνητήρ, θῆρς, ὁ, νυκτοφύλαξ, Ματθ. 1. 81. ἐν Γλ., ἀγρυπνητής.

ἀγρυπνητικός, ἡ, ὢν, ἀγρυπνός, ὁ μένων ἐξυπνός, Διοδ. Ἐκλογ. 32. Πλούτ. Κάμ. 27.

ἀγρυπνία, Ἰων. -ῆς, ἡ, ἀπνία, τὸ νὰ ἀγρυπνήῃς, Ἰππ. Ἀρ. 1244, καὶ ἄλλ., Πλάτ. Κρίτων 43B. ὡσαύτως κατὰ πληθ., ἀγρυπνήσιν εἶχετο, Πρβλ. 3. 129, Ἀριστοτ. Λυσ. 27.

II. κατὰ ἀγρυπνίας, Ἐυδο-Πλάτ. Ἀδ. 368B. [ἢ παρ' Ὀππ. Κυν. 3. 511.]

ἀγρυπνικός, ἡ, ὢν, ὁ μένων ἀγρυπνός, τὸ ὑπερβ. -κῶτα-τος, Ἄννα Κομν. 462.

ἀγρυπνός, ὢν, (ἀγρεύω) ὁ ἐπιζητῶν ὕπνον, ἄπνους, ὁ μένων ἐξυπνός, Ἰππ. Ἐπιθ. 1. 954, Πλάτ. Πολ. 404A, Ἀριστ. Πολ. 5. 11, 24. μεταφ., Ζηνὸς ἄγρ. βέλως, Διοσχόλ. Πρωμ. 356.

ἡτόνεα, Ἀνθ. Π. 7. 278:—τὸ ἀγρυπνον = ἀγρυπνία, Πλάτ. Πολ. 400D:—Ἐπίρρ. -νωσ, Σουλ. Ἐπιγρ. 4717. 23:—

II. ἐνεργ., ὁ ἀποδιώκων τὸν ὕπνον, διατηρῶν τινα ζῶπνον, νοήσεις, Ἀριστ. Προβλ. 18. 7. 4· μέριμναι, Ἀνθ. Πλ. 211· [ἀγρυπνός, Εὐρ. Ρῆσ. 2. (λυρ.), ἀγρυπνός, Θεόκρ. 24. 104.]

ἀγρυπνώδης, ες, (εἶδος) ὁ ποιῶν τινα ἀγρυπνῶν, ἐπιτέρων αὐπνίαν, Ἰππ. 68Δ.

ἀγρύπνως, ὡς παρ' ἡμῖν, Ὀριγένης ἐν Ἑλλ. Πατρ. Μι. τμή. 11, σ. 106. Ἰουστινιαν. Νεαρά Α. ζ'.—τὸ συγκρ. ἀγρυπνοτέρως, Θ. Στουδ. Cod. Ρα. 891, εἰς φύλ. 252 νο.

ἀγρωνεύς, «ἀγροῖκος», Ἰσούχ.

ἀγρώσσω, ἔπ. ἀντὶ ἀγρεύω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., συλλαβήναι ἀγρώσων ἰχθύς, Ὀδ. Ε. 53· συγν. ἐν Ὀππ. Ἀλ. 3. 339, 543, κτλ.:—οὕτω Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 60, Λυκόφρ., κτλ.:—ἀπολ., ἐξέρχομαι ἐπὶ θάραν, Ὀππ. Κ. 1. 129:—Παθ., συλλαβήναι, Ὀππ. Ἀλ. 3. 415, 4. 565.

ἀγρώστης, ου, ὁ, = ἀγρότης· οὐσιαστ. καὶ ἐπίθ., Λατ. agrestis, Σοφ. Ἀποσπ. 83, Εὐρ. Ἰρ. Μαιν. 377, Ρῆσ. 266, ὁπότεν ὁ Meineke διορθῶν ἀγρωστῶν γεραρώτατος, ἐν Θεοκρ. 25, 48.

II. κυνηγός (ἀγρεύω), Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 175· ὅηλ. ἀγρώστεις, εἶδος, ἢ, ὡς ἐπιθετον θηρευτικῆς κυνός, Σικωνίδ. 130 (κατ' εἰκασίαν τοῦ Schneid. ἀντὶ ἀγρωσσα, πρὸς Δ. Β. 213, 332, ἐνθα τὸ ἀγρώσται ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ κυνηγέται).

2) εἶδος ἀγρίνης, Νικ. Θ. 734.

ἀγρωστήνιος, Συρακόσιον ἀντὶ ἀγροίκος, ὄνομα κωμῶδης τοῦ Ἐπιχ. ἀγρωστήναι, νύμφαι ὕβριαι, Ἰσούχ.

ἀγρωστεις, εἶδος, Θεόκρ. Ἰ. Φ. 1. 6, 10, καὶ -εως, ἢ, = βουάνη, ἣν τρώγουσιν αἱ ἡμίνοι («ἀγρίδα»)· τρώγειν ἀγρ. μελιηρόα, Ὀδ. Ζ. 90· ἐλιτενῆς ἀγρ., Θεόκρ. 13. 42:—Κατὰ τοὺς ἐρμηνευτὰς τοῦ Θεοκρ. Ἰ. Φ. 1. 6. 7, κτλ., ἢ βουάνη αὕτη εἶναι ἡ Λατινιστὶ ὀνομαζομένη triticum repens.

II. περὶ τοῦ ἀγρωστεις ἴδε ἀγρώστης, II.

ἀγρώστης, ορος, ὁ, = ἀγρώστης, Νικ. Ἀλεξιδάμ. 473.

ἀγρωστήρ, ὁ, ὅηλ. ἀγρωστειρα = ἀγρότης, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. ἀγρός.

ἀγρότης, ου, ὁ, = ἀγρότης ἄλλη γραφή ἀντὶ τοῦ ἀρω-τρύς ἐν Θεοκρ. 25, 51. 2) ὡς ἐπίθ., ὁ ἐν ἀγροῖς, ὁ ἐξ ἀγρῶν, ἄγριος· ὅθρεα, Εὐρ. Βάκχ. 562 (λυρ.)· χωρικός, βου-κέλοι, Ἀνθ. Π. 6. 37.

Ἀγχεῖος, ὁ, μὴν ἐν Διτωλοῖς, ἀντιστοιχῶν τῷ ἐν Δελφοῖς Ἡρακλείῳ. Ἐπιγρ. Δελφῶν W. el. F. 178. 294. 310. 313. 328. 371, 379. (405):—Ἰερὸν. τὸ ἐν τῷ Λεξ. τοῦ Pape Bense-ler ὄνομα μνηῶν ἐν Κρήτῃ Ἀγχεῖος, καὶ τὸ πασίγνωστον ἐπώ-νυμον τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀγχεύς.

ἀγχεῖα, ἢ, ὁδὸς, λεωφόρος, Ἰλ. Ε. 642, Ὀδ. Π. 388, κτλ.· ἀγ. στενή, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 3:—ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ πληθ., σκιοῦντο δὲ πᾶσαι ἀγχεῖαι, ἐν τῇ περιγραφῇ τῆς μεταβάσεως τοῦ Τηλεμάχου ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, Ὀδ. Γ. 487, πρὸς Ο. 185· ἔτι καὶ ἐπὶ μεταβάσεως διὰ θαλάσσης, Δ. 12· ἀγχεῖαισι, = ἐν ταῖς ὁδοῖς· Ἐπιγρ. Ὀμ. 15. 5· οὕτω παρὰ Πινδ. Π. 2. 107, Σοφ. Ο. Κ. 715, Ἀντ. 1136, Εὐρ. Βάκχ. 87· (ἀπαντα λυρ.), Ἀριστοφ. —σπάνιον παρὰ πεζοῖς, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 3. 2) ἄβυσσος ὁδῶν, ὅηλ., πόλις, Πινδ. Ὀ. 9. 52, Ν. 7. 136· πολυῦπος ἀγ., Ἐπιγρ. Ὀμ. 15. 5· ἴδε ἐν λέξ. εὐρύχορος, κνε-σάω· (ὡς περ μετοχικός τις σχηματισμὸς τοῦ ἀγχ., πρὸς ἀρ-πυα, ὀργυῖα), [ἀγχεῖα πλην ἐν Ἰλ. Γ. 254, ἐνθα εὐρεται προ-παρῶς, ἀγχεῖα. Περὶ τούτου ἴδε Roche Hum. Text. kritik. σ. 177. κίε.]

ἀγχεῖος, α, ον, ὁ τῶν ὁδῶν ἢ τῶν λεωφόρων, γῆ, Σοφ. Ἀποσπ. 211.

ἀγχεῖτης, ου, ὁ, = Ἀγχεύς, Δίσχυλ. Ἀγ. 1081 κατὰ κλητ. Ἀγχεῖτα.

ἀγχεῖτες, εἶδος, ἢ, ὅηλ. τοῦ προηγ., ὡς τὸ κωμῆτες, γεί-των, γειτονίσσα, Πινδ. Π. 11. 2. II. ὡς ἐπίθ. ἀγχεῖται-δες ὑεραπέται, ἡ λατρεία τοῦ Ἀγχεῖος Ἀπόλλωνος, Εὐρ. Ἰων 186 (λυρ.).

Ἀγχεύς, εἶδος, ὁ, ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς φυλάσ-σοντος τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς λεωφόρους, Εὐρ. Φοίν. 631· περὰ Δημ. 531. 9, Ἐπιγρ. Ἀντ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 404—5.

2) ὁστὲν ἴσως κίων ἢ ὀβελίσκος ἐστημένος ὡς ἀγαλμα ἢ βωμὸς αὐ-τοῦ πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, Ἀριστοφ. Σφήκ. 875, ἴδε Müller Δωρ. 2. 6, 5. Ὀμοίως Ἀγχεύς βωμὸς, ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 340:—πρὸς κνεσάω.

ἀγχεῖπέζα, ἢ, ἡ μὴ ἔχουσα ἄλλα γυῖα (μέλη), ἀλλ' ἓνα πᾶσα μόνον, ἀγχεῖπέζαν Κουρητῖδα, Νικομάχου Γερακη-νοῦ ἀριθμ. Θεολ. π. Φωτ. Βιβλ. β. 187, ἐκδ. Β. π. κ.

ἀγχοπλαστῆω, (πλάσσω) οἰκοδομῶ κατὰ ὁδοὺς ἢ σειράς, στοιχίζον, ἀγχοπλαστήσαντες ἐμπέδοις τομαῖς πυκνάς καλίας, Λυκόφρ. 601.

ἀ-γχοῖος, ον, ὁ ἀνευ μελῶν, ἀδύνατος τὰ μέλη, Ἰππ. 600. 49.

ἀ-γυρνασία, ἢ, ἐλλείψις γυμνάσεως, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1088, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 5, 15.

ἀγύμναστος, ον, (γυμνάζω) ὁ μὴ γεγυμνασμένος, μὴ ἡσκη-μένος ἵπποι, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 38, πρὸς Ἀριστ. Προβλ. 8. 10· ἀγ. τῷ σώματι, Πλουτ. Ἀρκετ. 47. 2) τινός· = μὴ γε-γυμνασμένος εἰς τι, ἄπειρος, Εὐρ. Βάκχ. 491, Ξεν. Κύρ. 1. 6. 29, Πλάτ., κτλ.· ὡσαύτως εἰς ἢ πρὸς τι, Πλάτ. Νόμ. 731Δ. 816Δ· περὶ τι, Πλουτ. 2. 802D. 3) ἀνευλόγητος, Σοφ. Ἰρ. 1083· οὐδ' ἀγύμναστον πλάνοις, Εὐρ. Ἑλ. 533· οὐκ ἀγύμναστος πάνοις φρένας, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 335.

II. Ἐπίρρ., ἀγυμνάστως ἔχειν πρὸς τι, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 6.

ἀγύναις, ο, (γυνή), ἀνευ γυναικός, μὴ ἔχων σύζυγον, Σοφ. Ἀποσπ. 5· ἄλλη ὄνομα, ἀγύναικος ἀπαντᾷ μόνον παρὰ Φρυν.

τῷ κωμ. ἐν «Μονοτρόπῳ» 13:—ἀγύναιος παρὰ Δίωνι Κ., Περρ. περὶ Ἀποχ. 17, Μανέθ. 1. 173, ἀγύνης, ἐν Πολυδ. 3. 48, καὶ ἀγυνος ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 571.

ἀγυρίξω, συνάγω, ἀγυρίξαι, συνάγειν, ἀγυρτάειν, Ἰσούχ.

ἀγύρις, [ἄ], ιος, ἢ, Διολ. τύπος ἀντὶ ἡ ἀγυρά, συνέλευσις, πλῆθος ἀνθρώπων ἀγυρίν, Ὀδ. Γ. 31· ἐν νεκρῶν ἀγύρει, Ἰλ. Π. 661· ἐν νῆων ἀγ., Ω. 141· ὡσαύτως παρ' Εὐρ. Ἰ. Δ. 753 (λυρ.). (Ἐπεὶ οὖν ὁμήγουρις, πανήγουρις, πρὸς ἀγύρ-της, κτλ.).

ἀγυρισμός, ὁ, «συνάθροισις, συναγωγή, συγκρότησις», Σουῖδ. Ζωναρ.

ἀγυρμα, ατος, τὸ, «πᾶν τὸ ἀγειρόμενον», Α. Β. 327.

ἀγυρμός, ὁ = ἀγυρίς, Βαθρ. 102. 5, Δ. Β. 331, πρὸς συν-αγυρμός. ὅρα καὶ ἐν λ. ἀγερικός.

ἀγυρτάζω, (ἀγύρις), συλλέγω ἐπαίτων· χρήματα, Ὀδ. Γ. 284.

ἀγυρτεία, ἢ, ἐπαίτησις καὶ πᾶσα πράξις τοῦ ἀγύρτου, Σουῖδ.

ἀγυρτευτής, οὔ, ὁ, = ἀγύρτης, Τζέτζ. Χαλ. 13.

ἀγυρτεύω, σω, εἰμαι ἀγύρτης, Στρ. 7, ἀποσπ. 18, σ. 78, Περὶ τὰς τελετὰς τῶν ἐργισσιῶν ἀγυρτεύοντα τὸ πρῶ-τον, καὶ Γρηγ. Νύσο. II, 261B, Ἰατροῦ τινος τῶν ἀγυρ-τεούντων, κτλ.

ἀγυρτήρ, ἦρος, ὁ, = τῷ ἐπομ., Μανέθ. 4. 218.

ἀγύρτης, ου, ὁ, (ἀγείρω), κυρίως, ὁ συλλέγων, μέλιστα ἱε-ρεὺς τῆς Κυβέλης ἐπαίτων, Μητρος ἀγ. (πρὸς, μητραγύρτης), Ἀνθ. Π. 6. 218· Γάλλοις ἀγ., Βαθρ. 2:—ὅθεν 2) ἐπειδὴ ὁ χαρακτήρ τῶν ἀνθρώπων τούτων ἦτο κακός, ἀρα = ἐπαίτης, πλά-νης, ἀπατεῶν, ἀγύρτης (ὡς καὶ νῦν ἔτι), Εὐρ. Ρῆσ. 503, 715, πρὸς Ἀλυσίπ. ἐν «Βάκχαις» 6, ἐνθα κωμῶδῃ Ἀλμπωνα τὸν μάν-τιν διὰ τῆς λέξεως ταύτης λοιδορεῖ καὶ ὁ Οἰδίπους τὸν Τειρεσίαν, τοιόνδε μηχανορράφον, δόλιον ἀγύρτην, Σοφ. Ο. Γ. 388· συνήθως δὲ σχετίζεται πρὸς τὸ μάντις, Πλάτ. Πολ. 364B.

II. βόλος τις τῶν κύβων, Ἰσούχ. ἐν «Κυβευταῖς» 2.—Περὶ τοῦ τονισμοῦ ὅρα Ἐτυμ. Μ. 436, 3.

ἀγυρτικός, ἢ, ὁν, ὁ ἔχων χαρακτήρα ἀγύρτου, ἀλχηρ, πλά-νης, ἀγ. μάντις, Πλουτ. Λυκούργ. 9· ὁ ἐξαπατῶν, πίννακας, ὁ αὐτ. Ἀριστοφ. καὶ Κάτων. Σῦγκρ. 3· τὸ ἀγ. γένος, ὁ αὐτ. 2. 407C. τὸ ἀγ., ὡς οὐσιαστ. ἀπάτη, Στράβ. 474:—Ἐπίρρ. -κῶς, Ἰερουκλ.

ἀγυρτίς, εἶδος, ὅηλ. τοῦ ἀγύρτης, Τζέτζ.

ἀγυρτός, ἢ, ὁν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἀγείρω, ὁ συλλεγόμε-νος δι' ἐπαίτησεως, ἀγυρτοῦς, συναθροιστοῦς, Ἰσούχ.

ἀγύρτεια, ἢ, ὅηλ. τοῦ ἀγυρτήρ, Δίσχυλ. Ἀγ. 1273, πρὸς ἀγύρτης.

ἀγυρτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἀγύρτῃ, Ἑκκλ.

ἀγυψός, ον, ὁ ἀνευ γύψου, ὁλός ἀγυψός, ἀγύψωτος, Ἀλέξ. Τραλλ. 2, σ. 145.

ἀγχ-, ποιητ. συντετμ. ἀντὶ τοῦ ἀναχ-, ἐν συνθέτοις εἰς πρῶθ. ἀνὰ μετὰ λέξιν ἀρχομένων ἀπὸ χ.

ἀγχάζω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀναχάζομαι, ἀποχωρῶ, ὑποχωρῶ, Σοφ. Ἀποσπ. 800.

ἀγχαλάω, = ἀναχαλάω, Ἀπολλ. Ρόδ. 2, 585.

ἀγχαρμον, ἀναμνηρῆ τὴν αἰχμήν, Ἰσούχ.

ἀγχασθε, Δωρ. = ἀγχάζε.

ἀγχάσκω, ἴδε ἀναχάσκω.

ἀγχ-αυρος, ον, ὁ ἐγγὺς τῇς πρῆρας, ἀγχ. νύξ, τὸ τέλος τῆς νυκτός, Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 111· (τὸ -αυρος φαίνεται ἔχον σχί-σιν πρὸς τὸ αὐρίον, Λυμ-ορν· ἴδε ἐν λέξ. ἡώς).

ἀγχεῖος, «ὁ πλησίον», Σουῖδ.

ἀγχι-μαχος, ον, ἡ μαχόμενος ἐκ τοῦ πλησίον. Ἰλ. Ν. 5, Ἰλ. Δ. 25· τὰ ἀγχι. καλῶς μαχόμενα, ἔπλα πρόσ τὴν ἐκ τοῦ συστάδην μάχην, Ξεν. Κύρ. 1, 2, 13· τείχεσιν ἀγχι., Ἀνθ. Πλαν. 173·—ἐπίρρ. -χως, παρὰ Λοβ. Φρύγ. 685. (Πρὸς τὰ ἀγχι, ἀγχιμαχος, πρὸλ. ὁψέ, ὁψιμαθής, κτλ.).

ἀγχι-παλος, ον, ὁ ἐκ τοῦ συνεγγυς παλαιών, Χρησμ. Σουλ. 10 (12), 100.—Πρὸλ. ἀγχιμαχος.

ἀγχι-ήρης, ες, ὁ καλῶς ἀρμύζων, γειτνιαζών, πλησίον, Σοφ. Ἀποσπ. 6, Ὀρρ. Ἀργ. 1081.

ἀγχιεστίνος, ἄλλη γραφή ἀντὶ τοῦ ἀγχιεστ-.

ἀγχι-, = ἐγγύς, ποιητ. ἐπίρρ. τύπου, ἐγγύς, πλησίον, Ἰλ. Ε. 185, Ὀδ. Γ. 449, κτλ.· συγν. μετὰ γεν., ἥτις ἀκολουθεῖ τὸ ἀγχι, ἀγχι θαλάσσης, Ἰλ. Ι. 43· ἀγχι νεῶν, Κ. 161, κτλ. (καὶ προηγείται δὲ ἐν Ἰλ. Ο. 177, Ὀδ. Δ. 370)—συγρ. ἀγχιον, ἄσπον· ὑπερβ. ἀγχιεστα (ἴδε ἄσπον, ἀγχιεστος):—οὕτω παρὰ Τραγικοῖς, ἀγχι πελαγίας ἀλός, Διογύλ. Πέρσ. 467· ἀγχι πνευμόνων, ὁ αὐτ. Χ. 639· ἀγχι γῆς, Σοφ. Ο. Κ. 339:—ὁπόταν τὸ ἀγχι φαίνεται συνεπασσόμενον ὁποικη, ἡ δοτ. πρέπει νὰ ἀποβιδήται εἰς τὸ ῥήμα τῆς προτάσεως, ὡς ἐν Ἰλ. Ε. 570, Ζ. 405, Α. 362, Ψ. 447· ἄλλως εἶναι δοτικὴ τῆς ὠριμείας, Υ. 283.

2) ἐν Ὀδ. Τ. 301 συνήκως θεωρεῖται χρονικόν, ἀμέσως, ταχέως, ἀλλ' ἄνευ ἀνάγκης. II, ὡς τὸ ἀγχιεστα, ἐπὶ μεγάλῃ ὁμοιότητι, μ. δοτ., Πινδ. Ν. 6, 16. (Περὶ τῆς ῥίξης ἴδε ἀγχιω, καὶ πρὸλ. Δετ. pressus, ὅπερ κατὰ λέξιν = πεπισσόμενος πλησίον· Ἰταλ. pressus, Γαλλ. press).

ἀγχι-αλος, ον, ὡσαύτως, ἡ, ον, Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 32, Ἀνδρομαχ. 171 (ἀλγ):—Ποιητ. λέξεις, παρὰ τὴν θάλασσαν, ἐπὶ πόλεων, Ἰλ. Β. 640· ἐπὶ νήσῳ, περιεφασμένη ὑπὸ θαλάσσης, οἶον περὶ τῆς Πεπαρίθου, Ἰγμ. Ὀμ. ἐνθ' ἄνωγε· τῆς Δήμου, κτλ., τὰς ἀγχιάλους.. μεσάκτους, Διογύλ. Πέρσ. 887 (λυρ.)· τῆς Σαλαμίνος, Σοφ. Αἴ. 135 (λυρ.), Ἀνθ. Π. 9, 288· περὶ τῆς πατρὸς Ἀρεθούσης, ἀγχι. ὕδατα, Εὐρ. Ἰ. Δ. 169 (λυρ.); πρὸλ. Ἀπολλ. Ρόδ. 2, 160.

ἀγχι-εσθής, ες, ὁ βαθὺς μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς ἄκρας ἢ ἀκτῆς, θάλασσα, Ὀδ. Ε. 413, πρὸλ. Πλάτ. Κριτί. 111Δ—οὕτω, τὰ ἀγχιεσθῆ, = τὰ βαθέα μέρη, Ἀριστ. Πρὸλ. 23, 31, πρὸλ. Πλούτ. 2, 667C. 2) καθέλου, βαθύς, ὑψηλός, ἀκταί, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 5, 16, 8· λιμήν, Στράβ. 222, 792.

ἀγχιεστέω, πλησίον βαίνω, ἀγχιεστέω, ἐγγὺς βεβηκέναι, Ἰσούχ. II, ἐν τῇ Ἰων. διὰλ., ἀντὶ τοῦ ἀμφισθετέω, Σουίδ., ὅστις ἀναφέρει τὴν λέξ. ἀγχιεσθῆ, ἀντὶ ἀμφισθετέω-τῆς, ἐκ τοῦ Ἰπρακλειτεῖον (Ἀποσπ. 9).

ἀγχι-εσάτης, ου, ὁ, + ὁ πλησίον βαίνων, Ἰσούχ.

ἀγχιεθλώς, «ἄρτι παρών», Ἰσούχ.

ἀγχιεθιὺν μέγα, «ἐγγὺς βοῆς, ἢ ἐπὶ τοῦ στενάξει», Ἰσούχ.

ἀγχι-γάμος, ον, ὁ ἐγγὺς τοῦ γάμου ὢν, Παρθέν. Ἀποσπ. 24, Νόνν. Δ. 5, 572.

ἀγχι-γεῖτων, ον, γεν. ονος, ὁ γειτνιαζών, Διογύλ. Πέρσ. 886 (λυρ.).

ἀγχι-γῦος, ον, (γύης) πλησίον ὄντος, Ἀπολλ. Ρόδ. 1, 1222.

Διον. II. 215. II, ὁ παρὰ τὴν θηράν, Νόνν. Δ. 3, 44.

ἀγχι-θαλάσσης, Δετ. -ττος, ον, ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν, Πολυδ. 9, 17.

ἀγχι-θᾶνης, ες, ὁ ἐγγίζων εἰς τὸν θάνατον, ἐκ τοῦ Νόνν.

ἀγχιθεάξω, εἶμαι ἐγγὺς πῶν θεῶν, Κ. Μανασσ.

ἀγχι-θεος, ον, ὁ πλησίον τῶν θεῶν, ὃ ἐ. ὅμοιος αὐτοῖς εἰς εὐδαιμονίαν καὶ ἰσχύν, ἢ ζῶν μετ' αὐτῶν, Ὀδ. Ε. 35· ὡς οὐσιαστ. = ἡμίθεος, Σουλ. Ἐπιγρ. 911, Λουκ. π. Σοφ. Θε. 31.

ἀγχι-θρονος, ον, ὁ καθήμενος πλησίον, Νόνν. μετ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 7, 39.

ἀγχιθῦρέω, εἶμι παρὰ τὴν θύραν, πρόχειρος, Εὐστ. 1133, 61, Μανασσ. Χρον. 5227.

ἀγχι-θῦρος, ον, οὗ ἡ θύρα εἶναι ἐγγύς, γειτονες, Θέων.

302, Ἀνθ. Π. παρὰρτ. 50, 3· ἀγχι. ναίσις, Θεόφρ. 2, 71.

2) παρὰ τὴν θύραν, περὶ τῆς θέσεως ἀγάλματος, Σουλ. Ἐπιγρ. 2502.

ἀγχι-κέλευθος, ον, ὁ παρὰ τὴν ὁδόν, Νόνν. Δ. 40, 328.

ἀγχι-κρημνος, ον, ὁ παρὰ τὸν κρημνὸν ἢ τὴν ἀκτὴν, Αἴ-γυπτος, Πινδ. Ἀποσπ. 50.

ἀγχι-λωφ, ωπος, ὁ, ἀπόστημα πρὸς τὸν κανὼν τοῦ ὀρθο-μου ἔσθωεν, Ἰαλνῆ.

ἀγχιμαθής, ες, ὁ ἐγγὺς τοῦ μαθεῖν, Εὐστ. Θεσσ. σ. 225,

34, ἐκδ. Τηλ.

ἀγχι-μαχητής, οὗ, ὁ, = ἀγχιμαχος· μόνον ἐν τῷ πληθ.

Ἰλ. Β. 604, κτλ.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ἀγχι-μαχος, ον, νεώτερος τύπος τοῦ ἀγχιμαχος, Λοβ. Φρύγ. 685.

ἀγχιμολέω, ἔρχομαι πλησίον, Νόνν. Δ. 25, 428.

ἀγχιμόλος, ον, (ρολεῖν) ὁ ἐρχόμενος πλησίον, Ἐπ. λέξεις ἐδ. πλείστον ἐν χρήσει κατ' οὐδέτερον γένος ὡς ἐπίρρ., πλησίον, προ-χείρως· ἀγχιμόλον δὲ οἱ ἤλθε, Ἰλ. Δ. 529, πρὸλ. Ὀδ. Θ. 300, κτλ. Ἰπ. Ἀσπ. 325· ἐξ ἀγχιμόλοιο ἐφράσατο, παρε-τήρησεν ἐκ τοῦ πλησίον. Ἰλ. Δ. 352· ἀγχιμόλον δὲ μετ' αὐτόν, πλησίον ὑπῆσθεν αὐτοῦ, Ὀδ. Ρ. 336 (ἐνθα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ληφῇ ἐπὶ χρόνου)· μ. γεν., Εὐστ. ἀγχιμόλοι, Θεόφρ. 25, 203· ἐν Ἰπ. Ἀσπ. 325, ἡ δοτ. πιθανῶς ἀνήκει εἰς τὸ ῥήμα, ἴδε ἀγχι. Ἰ. Τύπος τις ἀγχιεθλώς, (βλῶσθαι) εὐρηται ἐν Ἐπ. Μ.

ἀγχιμικός, ον, (ἀγχι), πλησίος, Εὐρ. Ἀποσπ. 859.

ἀγχι-νεψής, ες, ὁ πλησίον τῶν νεφελῶν, σκόπελος, Ἀνθ. Π. 6, 219, 14, Νόνν.

ἀγχινοια, ἡ, (νοῖα) ἐτοιμότης πνεύματος, δεύτης τοῦ νοῦ, εὐρύα, κρίσις, Πλάτ. Χαρ. 160Δ, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6, 9, 3, Ῥητ. 1, 6, 15·—ὡς τιμητικὴ προσαγορεύσις ἢ «τίλος», τῇ σῇ ἀγχινοια (πρὸλ. τὰ παρ' ἡμῖν ἡ ἐλλογιμότης σου, ἡ εὐγενία σου κτλ.) Εὐστ. Ἰστ. Ἐκκλ. 9, 1, 5.

ἀγχινοος, ον, συνηρ. -νοος, ουν, ὁξὺς τὸν νοῦν, εὐφυής, ταχέως, Ὀδ. Ν. 332, Πλάτ. Νόμ. 747Β, κτλ.· πρὸς τὰ συμβιβάζοντα, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 7, 10, 1·—Συγρ. καὶ ὑπερβ. Σέξτ. Ἐμπ. II. 2, 41, 42.—Ἐπίρρ., ἀγχινώς, Ἀριστ. π. Ἀρετ. κ. Κακ. 4, 1.

ἀγχινώψ, ωπος, ὁ, εἶδος λεπτοῦ καλαμοειδούς φυτοῦ, ὅπερ τὰ μὲν φύλλα ἔχει ὅμοια κριθῇ, βραχύτερα δὲ καὶ στενωτέρα, στάχυν δὲ ἑμπερῇ τῇ αἴρτι, κλώνας δὲ ἐξαδακτύλους κύκλῳ τῆς ῥίξης· φύεται δὲ ἐν ὄρεσιν καὶ ἐπὶ τῶν στεγνῶν τῶν νεοκατα-χρίστων, Διοσκ. Δ, κεφ. μγ', ἐν λέξει φυτίνεξ.

ἀγχιέξαι, «ἐγγίσαι, Κρήτες», Ἰσούχ.

ἀγχι-πλους, ον, συνηρ. -πλους, ουν, ὁ ταχέως διαπλεο-μένος, οὗ γὰρ ἀγχιπλῶν πόρον φεύγουσιν, ἀντίθετ. τῷ πλάγιος, Εὐρ. Ἰ. 7, 1325.

ἀγχι-πορος, ον, ὁ διερχόμενος πλησίον, ὁ αἰετὶ πλησίον, κόλα-κες, Ἀνθ. Π. 10, 64, μ. γεν., Νόνν. μετ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 4, 47, 6, 9.

ἀγχι-ποιος, -δ, ἡ, πους, τό, ὁ πλησίον ἔχων τὸν πόδα, ἐγ-γὺς εὐρισκόμενος, Λουκῆρ. 318.

ἀγχιπολις, εως, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀγχιπολις, ὁ πλησίον τῆς πόλεως κατοικῶν, πλησίον εὐρισκόμενος· Παλλὰς, Διογύλ. Θ. 501, Ἀρης, Σοφ. Ἀντ. 970 (λυρ.), πρὸλ. ἀπόπτουλις.

ἀγχιρρους, ον, συνηρ. -ρους, ουν, ὁ ῥέων πλησίον, Ἀπολλ. Ρόδ. 2, 307.

ἀγχι-σπορος, ον, ὁ ἐγγὺς κατὰ τὸ γένος, συγγενής· οἱ θεῶν ἀγχισποροί, Ζηνὸς Ἐγγύς, Πλάτ. Πολ. 3, 391B· φύσιν αἰθέρος οὐσάν ἀγχι., Φίλων 2, 374.

ἀγχισταία, ἡ, (ἀγχιστεύω) ἐγγύτης γένους· ἡ τοῦ γένους ἀγχι, Πλάτ. Νόμ. 924D· ἀγχι. ὑπόρχει τινὶ πρὸς τινα, Ἀριστ. Ῥητ. 2, 6, 23. 2) δικαιώματα συγγενείας, ἐκαιώ-ματα κληρονομίας, Ἀριστοτ. Ὀρν. 1661· προτέρους τοῖς δε-ρεσιν τῶν θηλειῶν τὴν ἀγχι. πεποίηκε, Ἰσαῖ. 65, 26· νόθῳ μηδὲ νόθῳ ἀγχι. εἶναι, ὁ αὐτ. 61, 6, Νόμ. παρὰ Δημ. 1067, 13· ταῖς ἀγχι. πρότεροι ὄντες τινός, Ἰσαῖ. 68, 6.

ἀγχισταία, τῆ, = τῇ προηγ.· γένους κατ' ἀγχισταία, Σοφ. Ἀντ. 174.

ἀγχιστεύς, εως, ὁ, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐν τῷ πληθ. ἀγχι-στεύς· πλησιαστάτος συγγενής, στενὸς συγγενής· ἐπὶ ἰσθμῶν, Ἰπρὸδ. 5, 80, 3· ἐν τῇ δικανικῇ γλώσσῃ, ὁ πλησιαστάτος ἐκ τῶν συγγενῶν, ὁ κληρονόμος, Ἰπρὸδ. (Ῥούθ, 8', 1, κίε.), Σουίδ. κτλ. συγγενῆς ἀγχι. Λουκ. Τιμ. 51, πρὸλ. ἀγχισταία.

ἀγχιστευτής, οὗ, ὁ, ὁ γρ. ἀντὶ ἀγχιστεύς ἐν τοῖς Ἰπρὸδ. (Ῥούθ, 8', 1.).

ἀγχιστεύω, μέλλ. εὐσω, εἶμαι πλησίον ἢ πλησιαστάτα· γῇ ἀγχιστεύουσα πόντῳ, Εὐρ. Τρω. 224 (λυρ.).

II, εἶμαι κληρονόμος κατὰ νόμον, τινί, Ἰσαῖ. 84, 28:—μεταρ., ἀγχι-

τινός, ἔχω σχέσιν πρὸς τι πρᾶγμα, Ἰππ. 27, 44. 2) παρὰ τοῖς Ἰπρὸδ., ἀγχι. τινά, ἐκτελεῖ καθήκοντα συγγενούς εἰς τινα γυναῖκα, δηλ. λαμβάνω αὐτὴν εἰς γυναῖκα, Ρούθ, γ', 13., δ', 4· ὡσαύτως, κληρονομίαν ἀγχι., λαμβάνω κληρονομίαν, Ἀρ. 0, 3', 8:—Ἐν Ἰπρὸδ. Β. 6', 62, καὶ Νεμ. 7', 62, ἀγχιτεύθησαν ἀπὸ τῆς ἱερατείας, σημ. ἀπεκλεισθησαν τῆς ἱερατείας, ἐπειδὴ ἡ καταγωγὴ τῶν δὲν ἦτο ἀποδεξιγμένη. (ἸΙ σημειοσ. I. ὡς καὶ τὰ ἀγχιεστέω. ἀγχιεστέω ὑπονοοῦσι μόνον ἐγγήνητα, ὥστε ἡ παραγωγὴ τοῦ ῥήματος ἀγχιεστέω ἐκ τοῦ ὑπερθετικῆς ἀγχι-εστος δύναται νὰ ἀμφισβητηθῇ· ἀλλὰ καὶ τὸ Δετ. προσιόμισαι, ἐγγήνης, ἀγχιεστέω, παράγεται ἐξ ὑπερθετ.).

ΤΟΝ. Α', — 6

ἀγχιστήρ, ἄρως, δ, ὁ φέρων πλησίον, ὁ ἐγγίζων (ἐνεργ. σημ.) μόνον παρὰ Σοφ. Τρ. 256, ἢ μὴν τὸν ἀγχιστήρα τοῦδε τοῦ πάθους, τὸν πρόξενον τοῦτου τοῦ πάθους.

ἀγχιστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήγων εἰς ἀγχιστεῖαν, συγγενικός, Ἀμύν.

ἀγχιστίνδην, ἐπίρρ. κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς συγγενείας· ἀγχιστίνδην, Πολυδ. 6. 175, πρβλ. Σόλων. παρ' Ἡσυχ.

ἀγχιστίνος, ἡ, ὄν, Ἐπ. ἐπίθ. (ἴδε ἀγχιστεύω), ἐγγύς, πυκνός, κατὰ σωρούς· αἱ μὲν τ' ἀγχιστίναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται, Π. Ε. 141· τοὶ δ' ἀγχιστίνοι ἐπιπτον νεκροί, Π. 361, πρβλ. Ὁδ. Χ. 118· περὶ τῆς ἄλλης γραφῆς ἀγχιστίνοι, πρβλ. Spitzn ἐν Π. Ε. 141.

ἀγχιστος, ὄν, ὑπερθ. τοῦ ἀγγι, ἐγγύτατος, πλησιαιτάτος, ὡς ἐπίθ., πρῶτον παρὰ Πινδ. καὶ Τραγ., πλησιαιτάτος, ἐν τῷ πλησιαιτῷ τόπῳ, Δισχύλ. Ἀγ. 256 (λυρ.), Σοφ. Ο. Τ. 919· γένει ἀγχιστος πατρός, ἐγγύτατος συγγενῆς, Εὐρ. Τρω. 48· τὸν ἀγχιστόν, ἄνευ τοῦ γένει, Σοφ. Π. 1105· πλησιαιτάτος καὶ πρὸ φίλεστατος, Πινδ. Π. 9, 114.

II. Ὁ Ὀρμ. ἔχει μόνον τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ., ἀγχιστον, ἐγγιστα, Ὁδ. Ε. 280· συνήθεσπερον ἀγχιστα, ἐν ταῖς φράσεσιν ἀγχιστα ἔφκει=πλεῖστον ὅσον ὁμοίαν, Π. Β. 58, Σ. 474· ἀγγ. ἐσικώς, Ὁδ. Ν. 80· ἀγγ. ἐσικω, Ὁδ. Ζ. 152· πρβλ. Πινδ. 1. 2. 16· συχναίς μετὰ γε, Διός ἀγγ., πολὺ πλησίον τοῦ Διός, Δισχύλ. Ἰκ. 1036 (λυρ.)· ἀγγ. τοῦ βωμοῦ, Ἡρόδ. 9. 81· ἀγγ. οἰκεῖν τινος, ὁ αὐτ. 1. 134 καὶ ἄλλ·—ἐν Ἰππ. περὶ Ἀρβρ. 805, ἐγγύτατα τοῦ ὀρθοῦ·—οἱ ἀγχιστα, οἱ πλησιαιτάτοι συγγενεῖς, μετὰ λογοποιήσιν ἐπὶ τῇ συμῃ, οἱ πλησιαιτάτοι γειτόνες, Ἡρόδ. 5. 79· ἀγγ. ἢν αὐτῷ γένους, Λουκ. Κατάπλ. 17.

III. ἐπὶ χρόνῳ, ἐσχάτως, πρὸ ὁλίγου, πόλεμος· ἀγχιστα δέδην, Π. Υ. 18· ὁ ἀγγ. ἀποθανών, ὁ ἐσχάτως ἀποθανών, Ἡρόδ. 2. 143· τὸ ἀγγ., ἐσχάτως, ἄρτως, Ἀντιφών. 115. 25.

ἀγγι-στροφος, ὄν, ὁ στροφόμενος πλησίον, ταχέως, ταχεῖα στροφή τροχῷ, Ἰκτινος, Θέων. 1261.

2) ὁ ταχέως μεταβαλλόμενος, εὐμετάβλητος, ἀγγιστροφα βουλευέσθαι, μεταβάλλω αἴφνης τὰς σκέψεις μου, Ἡρόδ. 7. 13· ἀγγ. μεταβολή, αἰφνίδιος μεταβολή, Θουκ. 2. 53·—συχν. παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, ὁ εἰσάγων λέξεις ἢ σκέψεις αἰφνίδιως· τὸ ἀγγ., ταχύτης μεταβάσεως, Τουρ. Λογικ. 27, Schäf. Διον. Ἀλ. περὶ συνθ. σ. 300·—Ἐπίρρ., —φως, Λογικ. 22. 1.

ἀγγι-τέλεστος, ὄν, πλησιέζων εἰς τὴν τέλεσιν, τὸ τέλος, χρόνος, Νόνν. μετ. Εὐαγγ. κ. Ιω. ις', 25.

ἀγγι-τελής, ἔς, πλησίον τοῦ τέλους, σελήνη, Νόνν. Δ. 40. 314.

ἀγγι-τέρμων, ὄν, γεν. ονος, (τέρμα) ὁ παρὰ τὰ σύνορα, γείτων, Σοφ. Ἀποσπ. 349· τινί, Εὐρ. Ρῆσ. 426· τινός, Λυκάβρ. 1130·—ἰδίᾳ ποιητ. λ. (καὶ κατὰ Πολυδ. 6. 113, διωρυμική), ἀλλὰ καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἰέρ. 10. 7.

ἀγγι-τοκος, ὄν, πλησίον τοῦ τόκου, ἀγγ. ὠδίνες, οἱ πόνοι τοῦ τοκετοῦ, ἰσομήγενοι, Ἀνθ. Π. 7. 462.

ἀγγι-φάνης, ἔς, ὁ πλησίον φαινόμενος, Νόνν. Δ. 29. 29.

ἀγγιφρων, ὄν, (ἀγγι, φρήν) = ἀγγίνους, Πτολ. Τετραβ. 160.

ἀγγι-φυτος, ὄν, ὁ πλησίον περυτεμμένος, Νόνν. Δ. 3. 152, 12. 279.

ἀγχίων, ὄν, γεν. ονος, ἐγγύτερος, συγκρ. τοῦ ἀγγι, Ἐτυμ. Μ. 14. 47.

ἀγχιδάδην, ἐπίρρ. ποιητ. τύπος τοῦ ἀναχ- (χεῖμαι) ὁμοίως τῷ πρὸς τὰ ἄνω χεόμενῳ, τῷ ἀναβλύζοντι, ἀγχιδάδην, ἀμβολάδην, Ἡσυχ.

ἀγχιδόν, ἐπίρρ. (ἀγχού) ἐκ τοῦ πλησίον, Ἡρόδ. 4. 31., Λουκ. π. Σοφ. Θ. 28· ἐναντίον τοῦ πόρρωθεν.

ἀγχιδόνι, ἐπίρρ., = ἀγχού, ἀγγι, πλησίον, μ. γεν., Ἰλ. Σ. 612, Ὁδ. Ν. 103· ἀπολ., Θεοκρ. 22. 40, Ἀνθ.

ἀγχονάω, (ἀγχόνῃ) ἀπάγχω, ἀπαγχίλιζω, Μπ. ἐθ. 1. 317. Συρίο.

ἀγχόνῃ, ἡ, (ἀγχω) κρέμασμα, σερραγγάλισμα, πνίξιμον, Τραγ. κλ. ἀγχόνῃς...τέρματα, Δισχύλ. Εὐμ. 746· ἔργα κρεῖσσον· ἀγχόνῃς, αἵα μείζονος τιμωρίας, παρὰ πολὺ κακῇ, ὅλῃ. ἐν ἀγχόνῃ, Σοφ. Ο. Τ. 1374· τὰ δ' ἀγχόνῃς πέλας, σφεδρὸν ἐπίστα κακὰ ὅσων καὶ ἡ ἀπαγχόνισις, Εὐρ. Ἰφρακλ. 246· ταῦτ' οὐχὶ ἀγχόνῃς ἰπάεῖα· ὁ αὐτ. Π. 246· ταῦτα .. οὐκ ἀγχόνῃ· Ἀριστοφ. Ἀχ. 125· σπάν. παρὰ περὶ τοῖς ἀγχόνῃ καὶ λύπῃ, Αἰσχίν. 33. 18·—ἐν τῷ πλθ., ἐν ἀγχόνῃσι θάνατον λαβεῖν, Εὐρ. Ἰλ. 200· πρβλ. αὐτ. 299, Ἡρακλ. Μειν. 154· αἱ ἀγγ. μάλιστα τοῖς αἰσίοις, Ἀρσεν. πρβλ. 30. 1. 26.

II. ὁ βρόχος, τὸ σχοινίον, ὁ μεταχειρίζονται πρὸς ἀπαγχιδ-

νισιν, ἡ «θελεία», Σιμων. Ιαμβ. 1. 18· βρόχος ἀγχόνῃς ἐν Εὐρ. Ἰππ. 802.

ἀγχονιζέω, ἀπαγχονίζω, κρεμῶ, Σοφ. Εὐρ. Ἰππ. 780.

ἀγχονιμάτος, α, ὄν· μόρος, θάνατος δι' ἀγχόνῃς παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 271D.

ἀγχόνιος, α, ὄν, (ἀγχω) κατάλληλος δι' ἀπαγχόνισιν, βρόχος, Εὐρ. Ἰλ. 686 (ἐκ διαφθορᾶς τοῦ ἑλληνιστ. ἀντὶ ἀγχόνειος)· δεσμός, Νόνν. Δ. 21. 31., 34. 229.

ἀγχονιστής, ὁ, ὁ ἀπαγχονίζων, δήμιος, Γλώσσ.

ἀγχορεύω, ποιητ. ἀντὶ ἀναχαρεύω. Ἀνακρεοντ. 14. 30, κατὰ Κοραῖν.

ἀγχόσε, ἐπίρρ. πλησίον (ἐπὶ κινήσεως εἰς τόπον) Ἀπολλ. περὶ ἐπιρρ. 607. 23.

ἀγχόσάτω, ἐπίρρ., ὑπερθ. τοῦ ἀγχού, ὡς τὸ ἀγχιστα, ἐγγύτατα, πλησιαιτάτα, μ. γεν., Ἰμ. Ὀρμ. εἰς Ἀπόλλ. 18. Ἡρόδ. 2. 169, Εὐρ. Ἀποσπ. 623· ἀγγ. τινός, πλησιαιτάτα, ἐπορ. ἐμοῦ·—τάτα πρὸς τινα, Ἡρόδ. 7. 73, 80, καὶ ἄλλ·—ὡσαύτως τινί. 7. 91, 11—οἱ ἀγχόσάτω προσήκοντες, οἱ πλησιαιτάτοι συγγενεῖς, 4. 73·—ὡσαύτως καὶ ἀγχόσάτω· ἀγγ. ἔχειν τινός, εἶμαι ὁμοιότατος πρὸς .. 7. 64.

ἀγχότερος, α, ὄν, συγκρ. τοῦ ἀγχού, ἐγγύτερος, μ. γεν., Ἡρόδ. 7. 175.

ἀγχού, = ἀγγι, πλησίον, Λατ. prope, συχν. παρ' Ὀμήρῳ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπὸ, καὶ ἐν ἀρχῇ στίχου, ἀγχού δ' Ἰσταμένη, Ἰλ. Β. 172, πρβλ. Δ. 92, 303, καὶ ἄλλ·—ἀπολ., ὡσαύτως παρὰ Σοφ. Τρ. 962, Ἀποσπ. 69, εἰς μ. γεν., Ἰλ. Δ. 789, Ὁδ. Ζ. 5, ἀλλαχού παρ' Ὀρμ. ἀεὶ ποτε ἀγχού Ἰσταμένος ἢ μένη, πλὴν ἐν Ὁδ. Ρ. 526, Τ. 271, ὡσαύτως μ. δοτ., Πινδ. Ν. 9. 95, Ἡρόδ. 3. 85, ἀλλὰ πρβλ. ἀγγι·—Ὀυδαίου παρὰ τοῖς πελοπίταις τῶν Ἀττικῶν, ἴδε Λουκ. Νέρ. 9. Μεταγενέστεροι τύποι εἰσὶν ἀγχότερος, ἀγχόσάτω, ἀπερ ἴδε. (Ὁρμ. ἐν λ. ἀγχω.)

ἀγχούρης, «πένις», Ἡσυχ.

ἀγχούρος, «ὄρθρος, Κύπρις» ἢ φωσφῆρος, καὶ ὁμοίως σὺν τῷ αὐτ., Ἡσυχ., δηλ. ἀγγαυρος.

ἀγχουρος, ὄν, Ἰων. ἀντὶ ἀγχορος, ὁ γειτονιάων, (Ἡσυχ.), Ἀνθ. Π. 9. 235, ὁ συνορεύων, τινί, Ὀρμ. Ἀργ. 122· τινός, Λυκάβρ. 418.

ἀγχουσα, «ρίζα ἢ φυκοῦνται γυναῖκα», Ἡσυχ. ἴδε ἐν λ. ἔγχουσα.

ἀγχουσιζομαι, μέσ. μεταχειρίζομαι ἀγχουσαν, ψυμίδιον, ἀγχουσιζεται, ἐνερθεταί ταῖς παρειαῖς, οἰονεῖ φ(υ)καρί(ον), Ἡσυχ.

ἀγγραν, «μύωπα, Λοκροί», Ἡσυχ.

ἀγγρ[ε]άνασθαι, «περιελείψασθαι ἢ λούσασθαι», Ἡσυχ.

ἀγγω, μέλλ. ἀγγεῖ, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 638, Λουκ. ἀγγεῖ, Σουλ. Ἐπιγρ. 3588, Ἰώσηφ. (ἀπ-). Ἀριστοφ. Εἰρ. 796·—μέσ. καὶ παθ. (ἴδε κατωτέρω) μόνον κατ' ἐνεστ., πρβλ. ἀπάγχω. (Ἐκ τῆς √ΑΧ, √ΔΙ'Χ παράγονται τὰ ἀχέω, ἀχεύω, ἀχνομα·

ἀγχόνη, ὡς καὶ τὰ ἀγγι (ὁ ἴδε), ἀγχού, ἀγχόνης, ἐγγύς, ἄχος, ἀχνομαι, ἀχώς, ἴσως δὲ καὶ τὰ ἀχόνῃ, ἀχηνία.

(Λατ. ego)· πρβλ. Σανσκρ. anhius, anhas, (Λατ. angustia, angor), agham (χαλόν)· Λατ. angus, angina, anxius· Γοθ. angva (ango), agvans (angustus). Ἀγγ. Ἰψ. Γερμ. angu i (angst, στενοχωρία)—ἡ κοινὴ ἐννοία ἐν πᾶσι τοῖς τοῖς εἶναι ἡ

τῆς ἐκ τοῦ πλησίον πίεσεως ἢ συσφίξεως). Πιέζω ἰσχυρῶς, μάλιστα τὸν λαίμῳ, ἀγγε μιν ἰμάς ὑπὸ θειρήν, Ἰλ. Ρ. 371·

στραγγαλίζω, πνίγω δι' ἀγχόνῃς, τοὺς πατέρας ἡγγων νύκτωρ, Ἀριστοφ. Σφήκ. 1039 πρβλ. Ἑκκλ. 638, 640· τὸν Κέρβερον ἀπῆλξας ἀγγων, ὁ αὐτ. Βάτρ. 468· πρβλ. Ὀρν. 1575· κἀν ταῦρον ἀγγοῖς, ὁ αὐτ. Λυσ. 81, πρβλ. Δημ. 1157. 6., 1263.

7, Θεοκρ. 9. 106, Ἀνθ. Παν. 90· ἐν χαλινῷ τὰς σιαγόνας ἀγγ·—Ἑβδ. (Ψαλμ. λα', 9)· μεταφ., ἐπὶ στενοχωρούμενῳ ἡναιεστων, Ἀριστοφ. Ἰπ. 775, Λουκ. Συμπ. ἡ Λαπίθ. 32· πρβλ. Εὐαγγ. Ματθ. ιη'. 28· ἴδε εἰς Θωμ. Μ. σ. 8, ἐπὶ ἐνδοῦ συνειδήσεως,

τοῦτο· ἀγγει, σιωπᾶν ποιεῖ· Δημ. 406. 5·—μέσ. ἀπαγχονίζω ἑμαυτόν, Ἰππ. 563. 7·—παθ., Πινδ. Ν. 1. 69, Δημ. 1157.

6·—Δεν ἀπαντᾷ παρὰ Τραγικοῖς.

ἀγγωμάλειω, ἀγγωμάλιος ἀγωνίζομαι, Γρ. Νατ. 2. 211.

ἀγγώμαλος, ὄν, (ὁμαλός) ὁ σχεδὸν ἴσος, ἀγγώμαλοι ἐν χειροτονίᾳ, Θουκ. 3. 49, πρβλ. Διον. Ἀλ. β. 14· ἀγγ· μάχη, ἀντιθέλου ἀποτελέσματος, ἰσότητος μάχη, Θουκ. 4. 134· νίκη, Πινδ. Ὀδων 13· οὐκ ἀγγ. τὸ πλῆθος, ὁ αὐτ. Κασπ. 42· αὐτ., πλῆθ. ὡς ἐπίρρ., ἀγγώμαλα ναυμαχεῖν, Λατ. uenit Martu pugnae, Θουκ. 7. 71· ἀγγώμαλα σφισιν ἐγένετο, Λουκ. Ἐρμ. 12· Ἐπίρρ.—ἀλως, Λουκ. π. Ἀλ. 9, Ἰστωρ. 37.

ἀγγων, ὄν, «ἀγγων, πνίγων, δήμιος», Ἡσυχ.

ἄγω, [α], Δωρ. γ' πληρ. ἄγοντι, Πινδ. Π. 7. 13· παρὰ τὸ ἦγον, Ἐπὶ ἄγον, Ἰλ. Π. 312, γ' ὄντα. ἀγέτην, Ὀδ. Γ. 439, Δωρ. ἄγον, Πινδ. Π. 9. 217, Ἰων. ἀγεσκον, Ἠρόδ. 1. 148, Ἀπολλ. Ρόδ.· μέλλ. ἄξω, Ἰλ. Δ. 139, Σοφ., Πλάτ.· ἄλλα τὸ ἄξετε εὐρεται ὡς ἄβρ. προστ. παρ' Ὀμήρῳ, Ἰλ. Γ. 105, Ω. 778, Ὀδ. Ω. 414· οὕτως ἀπαρ. ἀξέμεναι-έμεν, Ἰλ. Ψ. 30, 111· καὶ μέσ. ἄξεσθε, Θ. 505:—ἀβρ. ε' ἡγαγον, Ὀμ. καὶ Ἀττ.:—ὠταύτως ἄβρ. α' ἦξα, Ἠσ. Ἐργ. καὶ Ἠμ. 432. 438. Περσ. 115, 119· ἄλλ. δ' ἄβρ. α' εἶναι λίαν σπάνιος παρ' Ἀττ., ἄξει, Ἀντιστ. 134, 42, προσ-ἦξαν, Θουκ. 2. 97 (ἀλλοχού διωρ-ώθη τὸ μὲν ἐκ χειρογράφων, τὸ δὲ ἐκ τῶν συμπεραζομένων, ἴδε ἐν λ. ἀπαίσσω, πρὸς ἐλίσσω, συννάσσω, πρβλ. Δ. Δινδ. Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 20, Vailch, Ἑλλ. Γήματ. ἐν λήξει):—πρkm. ἦξα, Πολύδ. 3. 111, 3, (προ-) Δημ. 348, 24, 772. 5, (συν-) Ξεν. Ἀπομ. 4. 2, 8· μεταγεν. ἀγῆχοχα, Ἰωνσπ., κτλ., ὅπερ ἐπιτρέ-πεται ὑπὸ τῶν ἀντικείμενων μόνον ἐν συνθέσει· εἰσαγηχοχτάς, Ἐπιστ. Φιλίππ. παρὰ Δημ. 238. 28· καταγῆχοχεν (ἴδε ἐν λήξ. κατὰ γω) συναγῆχοχα, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 1, 10· τύπας τις ἀγῆ-γοχα εὐρηται θίς ἐν Ἐπιγραφ. Ἀγ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2. σ. 1013. συν-αγῆχοχα, Ἐπιγρ. Θερ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2448, III 12· δι-αγῆχοχα· αὐτ. (προσθῆκ.) 4897d: ὑπερσυντ. ἀγῆχοχαι, Πλούτ. 30. 4, 17, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκ.) 4897d:—Μέσ., μέλλ. ἄξομαι, Ὀμ., Ἠρόδ., Τραγ. ἄβρ. β' ἡγαγόμην, Ὀμ. κλπ.· ὡσαύτως ἄβρ. α' ἀναδέχτος ἀξάμην (ἐσ-) Ἠρόδ. 5. 34, πρβλ. 1. 190., 8. 20, 1· οὐδαμῶς παρὰ τοῖς Ἀττ.:—Παθ., μέλλ. ἀχόθησμαι, 11λ. 1, 11, πρβλ. Μεξ. 292Δ, (προσ-) Θουκ. 4. 87, κτλ.· ἄλλ' ὡσαύτως ἄξομαι, μετὰ παθ. σημασι., Δισχύλ. Ἀγ. 1632, 11λ. 2. Πολ. 458D, (προσ-) Θουκ. 4. 115, κτλ.· ἄβρ. α' ἡχθον, Ξεν. Ἀν. 6. 3, 10, Ἰων. ἀχθον, Ἠρόδ. 6. 30, 1· πρkm. ἦγμαί, δ' αὐτ. 2. 158, 2, Δημ. 170. 19· ὑπερσυντ. ἡγμένους ἦσαν, Θουκ. 6. 100· ὡσαύτως, ἐν μέσ. σημασι., ἴδε κατωτέρω Β. 2:—ῥημ. ἐπιθ. ἀκτέον, ἴδε. (Ἐκ τῆς ὧΓ' παρ' ἰσχυροῦ ἀπαύτως ἀγίνεω, ἀγός, ἀκτωρ, ἡγέομαι, ἡγε-μῶν, κτλ.· ὡς καὶ ἄγρα, ἀγρεύω, κτλ.· ἀγών (ἴδε σημασι. IV. 2.) ὕγιμος, καὶ ἴσως τὸ ἐπίρρ. ἀγανί πρβλ. Σανσκρ. *ag*, *agāni* (αγο), *agha* (ἀκτωρ) *agmas* (δύμος), *aghis* (ἀγών), *zena*. *ag* (αγο), *agni* (ἀγρο).), 1. ὁδηγῶ, φέρω, μεταφέρω, προσ-άγω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ ἀντικείμενον ἐμφύλον, ἐπειδὴ ἐπὶ ἀνύ-γων κείται τὸ φέρω· δῶκε δ' ἄγειν ἐτάροισι... γυναικῆ καὶ τριπόδα... φέρειν, Ἰλ. Ψ. 512· βούδ δ' ἀγέτην κε-ράων, ἐκ τῶν κεράων, Ὀδ. Γ. 439· ἄγ. εἰς ἡ πρὸς τόπον, ἀλλὰ ποιητ. καὶ μετὰ αἰσιατ. τόπον, νέστοι δ' ἐκ πολέμου ἀπόδοις (τ. ἔ. ἀνδρα)., ἦγον εἰκόσε, Δισχύλ. Πέρσ. 802. Ἀλ-δασ.· ἄγει Ἀχέροντος ἀκτάν, Σοφ. Ἀντ. 811· ἄγ. τινά τινη, ὁδηγῶ τινα πρὸς τινα, Ὀδ. Ω. 386· ἵππον ὕφ' ἄρματ' ἄγ., Γ. 476, Δισχύλ. Πρ. Δεσμ. 465:—Ἐκ τῶν συνήθων φράσεων ἄγειν στρατεύματα, στρατὸν κτλ., κατήντησε τὸ ἄγεεν νὰ λέ-γεται ἀμεταβάτως ἐπ' αὐτῶν τῶν στρατιωτῶν, ταύτη.. ἄξει ὁ λόχος, Ξεν. Ἀν. 4. 8, 12, πρβλ. Ἑλλ. 4. 2, 19, καὶ ἴσως Θουκ. 5. 54: καὶ γενικώτερον, ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀγαγόντων ἐκα-τέρων, τεινόντων εἰς τὸ ἄκρον, Πλάτ. Νόμ. 701B· ἀγώμεν, ὡς ὑπάγωμεν, συγχ. ἐν τῇ Κ. Δ., πρβλ. ἀκτέον, 6) ἡ με-τωχ. ἄγων κείται ἐπὶ γενικωτέρας σημασίας = λαβών, στήσε θ' ἄγων, Πλ. Β. 558, πρβλ. Ὀδ. Α. 130, ὅπερ ἐρμηνεύεται ἀλ-λιον διὰ δύο ῥημάτων ἔλαβε καὶ ἔστησεν, ἐπῆρε καὶ ἔστη-σεν· ἴδε καὶ ἔχω Α. 1. 6., φέρω Δ. Χ. 2. 2) λαμβάνω μετ' ἐμαυτοῦ, παραλαμβάνω, ἐταίρω, Ὀδ. Κ. 405· τε, Ἰλ. Ο. 331. 3) ἀπάγω, ἀποκομίζω ὡς αἰχμαλώτους ἢ λείαν, Πλ. Α. 367, 1. 594, Δισχύλ. Θ. 340, κτλ.· ἀχθὴ ἀγόμενος παρὰ βασιλέα, συνελήφθη καὶ ἡχθῆ.. Ἠρόδ. 6. 30· ἀγόμε-νος, ὅ εἰ. δοῦλος, Ἀρχιλ. 155, πρβλ. Εὐρ. Τρω. 140, Πλάτ. Νόμ. 914B· οὕτω Δίκην ἄγειν, ἀπάγειν βιαίως τὴν Δίκην, Ἠσ. Ἰβγ. κ. Ἠμ. 218:—ἐπὶ ὀρνιθοθήρῳ, φύλον ὀρνίθων ἀμφι-βάλων ἄγει, Σοφ. Ἀντ. 343:—μάλιστα δὲ ἐν τῇ φράσει ἄγειν καὶ φέρειν, λεηλατῆ χωρὶν τινὰ λαμβάνων πᾶν ὅ, τι ληπτόν (ὅτε κυρίως τὸ μὲν φέρειν ἀναφέρεται εἰς πράγματ' ἄφυσκα, τὸ δὲ ἄγειν εἰς ἀνθρώπους καὶ κτήνη), πρῶτον ἐν Ἰλ. Ε. 484, οἶόν κ' ἡ ἐ φέροιεν Ἀχαιοὶ ἢ κεν ἀγοίεν, πρβλ. Ψ. 512 κέξ. ἀκολου-θῶς συγχών παρ' Ἠρόδῳ καὶ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττικῶν· σπικνώ-τερον ἐν ἀνεστραμμένῃ τάξει τῶν λέξεων, φέρουσι τε καὶ ἀγοῦσι, Ἠρόδ. 1. 88, 1· ἔφερε καὶ ἦγε πάντας, ὁ αὐτ. 3. 99, 4· ὡσαύτως μετ' αἰτιατ. τόπον, φέρων καὶ ἄγων τὴν Βιβνυίδα, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 2, ἀκριβῶς ὡς τὸ Ἀττ. *agere ei locum* Αἰδ. 22. 3, κτλ.:—ἀλλὰ φέρειν καὶ ἄγειν, ἐνίοτε σημαίνει ἀπλῶς φέρω καὶ μεταφέρειν, συνάγω, Πλάτ. Φαίδρ. 279C· τὴν πόλιν φέρειν τε καὶ ἄγειν, ὅ εἰ. εἰσάγειν εἰς τὴν πο-

λίταν, ὁ αὐτ. Νόμ. 817A, πρβλ. Ξεν. Κυρ. 3. 3, 2, ὡς τὸ por-
tari αἰτίαι παρὰ Κέλσ. Β. C. 2. 25· ἐν τῷ παθεῖ, ἀγό-
μεθα, φερόμεθα, Εὐρ. Τρω. 1310, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 241:—
Ἐν Ξεν. Ἠρόδ. 3. 2, 5, ὑπόρχει ὡσαύτως ἄγειν καὶ καλεῖν·
πρβλ. φέρω, Α. VI. 2. 4) ἄγειν εἰς Δίκην ἢ δικα-
στήριον, ἄγ. ἐπὶ τοὺς δικαστάς, σὺν τινά εἰς τὸ δικαστή-
ριον, Λατ. *parere in ius*, συγχ. παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ.:
οὕτω, πρὸς τὴν Δίκην ἄγειν. Κύρ. Ἀποσπ. 103B· ὡσαύτως
ἀπλῶς ἄγειν, Πλάτ. Νόμ. 914B, Ποργ. 527A, κτλ.· ἰδίᾳ ἐν
τῇ φράσει, ἐπὶ θανάτῳ ἄγ., Ξεν. Ἀν. 1. 6, 10, κτλ.· οὕτω,
φόνον ἀγεσθαι, κατηγοροῦμαι ἐπὶ φόνῳ, Πλούτ. 2. 309B.
5) λαμβάνω καὶ κομίζω· ἄξεθ' ὧν τὸν ἀριστον, Ὀδ. Ω.
414· ἐντεῦθεν καὶ ἐπὶ πραγμάτων, φέρω εἰς, ἐνεργῶ εἰσαγωγῆν,
εἰσάγω, φέρω· οἶνον νῆες ἀγοῦσι, Ἰλ. 1. 72, κτλ., πρβλ.
Ἠρόδ. 1. 70· ἵνα εἰ σὺν φόρτον ἀγοίμι (ἡλ. σὺν οἱ) Ὀδ.
Ω. 296. 6) ἐπιφέρειν, ἐπάγω· πῆμα τὸδ' ἡγαγον Οὐ-
ρανίονες, Ἰλ. Ω. 547· ἡλὶ φθοράν, Δισχύλ. Ἀγ. 406· τερ-
μίαν ἀμείραν, Σοφ. Ἀντ. 1330· ὕπνον, ὁ αὐτ. φ. 038· χα-
ράν, Εὐρ. Ἀποσπ. 174· δάκρυ, ὁ αὐτ. Ἀλλ. 1081. 7)
σπικνῶν, κρατῶ ὑψηλὰ· φελλοὶ δ' ὡς, ἀγοῦσι Δικτυον, Δισχύλ.
Χο. 506. II. ἄγω εἰς τι μέρος, ὁδηγῶ πρὸς τὴν ἐμπόρεν,
τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακῇ θανάτοιο τέλοσσι, Ἰλ. Ν. 602,
καὶ ἀπολ., Β. 834· οἱ μ' ἀτιμίας ἄγεις, Σοφ. Πλ. 1035·
ὡσαύτως μετ' ἀπαρ. ἄγει θαντίν, ὁδηγῶ εἰς τὸν θάνατον, Εὐρ.
Βα. 43:—μ. συστοίχ. αἰτ. ἀγομαι τὰν πυμμάτων δδόν,
(ὁ δ' ἀνδρόφρων γράφει ἔρχομαι). Σοφ. Ἀντ. 876· τὸ στρα-
τεύμα ἦγε τὴν ἐπὶ Μέλγαρα, (ἐν. ἐδδόν), Ξεν. Ἑλλ. 4. 4,
13· ὡσαύτως, δδὸς ἄγει, ἡ ὁδὸς ὁδηγεῖ, φέρε εἰς ἡ ἐπὶ τόπον,
Σοφ. Ο. Τ. 734, Πλάτ. καὶ Ξεν. 2) μεταρ., ὁδηγῶ ὡς
στρατηγῇ, Ἰλ. Κ. 79· ὡς ἄγς νεῖκος Ἀθήνη, Α. 721· ἄγ.
στρατιάν ναῦς, κτλ., Θουκ. 7. 12., 8. 59, κτλ.:—ὁδηγῶ.
κατευθύνω, ὡς οἱ ὁπλ., κτλ. Πινδ., Ἠρόδ. κτλ.· διὰ πόδων
ἄγειν τινά, Εὐρ. Ἰ. Τ. 988· ἄγ. τὴν πολιτείαν, διευθύνω
τὴν κυβερνήτην αὐτῆς, Θουκ. 1. 127· ὡς τὴν σοφίαν ἀγοῦσι,
οὕτω μεταχειρίζονται τὴν φιλοσοφίαν, Πλάτ. Θεαιτ. 172B· τὴν
αὐτὴν αἵρεσιν ἄγ. τινί, πρᾶτῶν τὰ αὐτά, οἷα καὶ...
Πολύδ. 27. 13, 14.—Παθ., ὁδηγοῦμαι, διευθύνομαι, λογιζομαι,
Πλάτ. Πολ. 431C. 3) ἀναστρέφω, παιδεύω, ὁρθεύω, κα-
λῶς ἢ κακῶς ἀχθῆναι, Πλάτ. Νόμ. 782D, κτλ. III.
ἄγω κατὰ μήκος· τεῖχος ἄγειν, κατασκευάζω γραμμὴν τεύχους,
Θουκ. β. 99· οὕτω· μέλαθρον εἰς ὁρόφους ἄγ., Ἀνθ. Π. 9.
649· ὄγκον ἄγειν, θεῖον, 10. 2, πρβλ. Θουκ. β. 100:—ἄγ.
γραμμιάς, σὺν γραμμαῖς, Ἀριστ. Τον. 1. 1, β, πρβλ. Ἀναλκτ.
Ῥήτρ. 1. 24, 2, κτλ.:—Παθ., ἡκται ἡ διδούρῃ, Ἠρ. 2. 138·
κόλπου ἀγομένου τῆς γῆς, ὅ εἰ. ἡ γῆ περικαμπημένη ὥστε
να σχηματίζῃ κόλπον, 4. 99, πρβλ. ἑλάνων III. 2. IV.
ἀναπολῶν, ἐνθυμούμαι, ἀναφέρω· καί μιν κλέος ἦγον Ἀχαιοί,
Ὀδ. Ε. 311. 2) ὡς τὸ *agere*, τηρῶ, ἐκτρέφω· ἐκτρέφῃ,
τὰ Ὀλύμπια, κτλ., Ἠρόδ. 1. 147, 183· ἂν καὶ τοῦτο εἶναι
συχνότερον παρὰ τοῖς Ἀττ. (ἰδίᾳ ὁ Ἠρόδ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετα-
χειρίζεται τὸ ἀνάγειν)· ἄγ. θυοίαν, Ἰσοκρ. 386C, κτλ.· κρεσυρ-
γὸν ἡμαρ εὐθύμως ἄγειν, Δισχύλ. Ἀγ. 1592· ἄλλ' ἐν Πλ. Δ.
99, Ἠσ. Ἀποσπ. 480 ἄγ. ἐκατόμδην, εἶναι κυριολεκτικῶς εἰ-
ρημένον = ὁδηγῶ τὴν ἐκατόμην (ἐπὶ τὴν ὁσίαν). 3) ὡσαύ-
τως, τηρῶ, φυλάττω, ἔχω· ὁρθεύω ἄγεις ἐφημοσύνην, Πινδ.
Π. 6. 20· σπονδὰς ἄγ. πρὸς τινὰς, Θουκ. β. 7· ἐρήνην,
Πλάτ. Πολ. 463D, κτλ.· συγχ. μετ' αἰτ., ὡς περιφρασὶς ἀντὶ
οὐδετέρου ῥήματος (πρβλ. ἔχω Δ. 1. 8), νεῖκος ἄγειν = νε-
κεῖν, Πινδ. Π. 9. 54, πρβλ. ἀρετὴν ἄγ., ὁ αὐτ. 1. 7. 31·
σχολίην ἄγειν, = σχολάζειν, Εὐρ. Μήδ. 1238, Πλάτ. Πολ.
376D· ἡσυχίαν ἄγ. = ἡσυχάζειν, Ξεν. Ἀν. 3. 1. 14· ἄγ.
ἀπασίαν, Ἀριστοφ. Νεφ. 631· οὕτω, γέλωτ' ἄγειν, ἐπὶ πολὺ
γέλωδ, ἐκακολούθῳ γέλωτι, Σοφ. Αἰ. 382· ἄγ. κτύπον, Εὐρ. Ὀρ.
182. 4) φυλάττω, διατηρῶ· ἑλευθέραν ἦγε τὴν Ἑλ-
λάδα, Δημ. 120. 17. 5) ἐπὶ χρόνῳ, ἐκτρέφω, ἀπὸ
μαντὸν ἄγων βίοντον, Πινδ. Ο. 8. 115· ποῖας ἡμέρας δο-
καίς μ' ἄγειν; Σοφ. Ἠλ. 266· ὁ βίος οὐδὲς ἐσπέρων ἄγει,
Ἀλκιβ. ἐν Τιτῷ 3· δέκατον ἔτος ἄγ., κτλ., *decimum an-
ni agere*, Γαλῆν. V. ὡς τὸ ἡγέομαι, Ἀττ. *duco*,
νομίζω, λογιζομαι, θεωρῶ· ἐν τιμῇ ἄγειν ἡ ἄγεσθαι, ἐν οὐδεμίᾳ
μοίρᾳ ἄγ., περὶ πλείστου ἄγειν, Ἠρόδ. 1. 131., 2. 172.,
D. 7. 1, κτλ.· θεοὺς ἄγειν = πιστεύειν εἰς θεοὺς, Δισχύλ. Ἰκ.
924· δι' αἰθερὸς, διὰ τιμῆς ἄγ. τινά, κτλ. Εὐσπ. Ἰκκλ. Ἰστ.
7. 24, 4, Λουκ. Προμ. 4, κτλ.· τὰ μ' ὁλωλῶθ' ἐύρισκον ἄ-
γω, Δισχύλ. Ἰκ. 918· τὸ πράγμ' ἄγειν = ὡς παρ' οὐδέν, Σοφ.
Ἀντ. 34· τὴν Ἀφροδίτην πρὸς θ' ἄγειν τοῦ Βακχίου,

Πλάτ. Κρατ. 431D, Νόμ. 751D· ποιεῖν ἢ παθεῖν πρόκειται ἀγῶν, τὸ προκείμενον σπουδαῖον ζήτημα εἶναι νὰ ἐνεργήσῃμεν ἢ νὰ πάθωμεν, Ἡρόδ. 7. 11, πρὸλ. 209· μέγας δ' ἀγῶν.. τὸ χρηστὸν ἢ κακὸν γενέσθαι, εἶναι μέγα ζήτημα.. Πλάτ. Πινδ. 608B, πρὸλ. ἀκμή. Ἐπὶ ψυχικῆς ἀγωνίας, Πλούτ. Σβλ. 7, κτλ.

Ἀγωνάλες, οἱ, τὸ λατ. Agonistes, οὗτοι.. χορεύεται τινές εἰσι καὶ ὑμνῆται τῶν ἐνοσπλίων θεῶν, Διον. Ἀλ. 2. 70.

ἀγωνάριον, τὸ, εἶδος σχολικῆς ἐκτελέσεως ἢ ἀμύλλης μεταξὺ τῶν ἀποτελούντων τὴν σχολὴν μελῶν [138] Cus Pl. 433, 7, καὶ ἀγωνάριον ἀνθῶν.

ἀγων-ἀρχῆς, ου, ὁ, κριτὴς ἀγῶνος, Σοφ. Δ'. 572, πρὸλ. ἀγωνοθέτης.

ἀγώνη, «ὕσχυρος», Πούχ.

ἀγωνία, ἡ, ἀγών, ἀμύλλα περὶ τῆς νίκης, ἀγών διὰ πάσης ἀγωνίης ἔχων, Ἡρόδ. 2. 91· πολέμιων ἀγ., Εὐρ. Ήκ. 314, πρὸλ. 1003· ἔδ' ἐν λ. ἀνδρομῆς· μάλιστα ἡ ἐν τοῖς μεγάλοις πανελληνίοις ἀγῶσιν ἀμύλλα, Πινδ. Ο. 2. 94, Π. 5. 150· ὡσαύτως παρὰ πελοῖς, ἐν δημοτικῇ ἀγ., Ξεν. Κύρ. 2. 3, 15· ἄπασαν ἀγ. ἐντείνει, Δημ. 1398, 20, κτλ. 2) γυμναστική ἀσκήσις, πᾶσι καὶ τὰ ὅμοια, Ἰππ. περὶ Ἀθρ. 787, Πλάτ. Μένων. 94B, Νόμ. 765C, κτλ. 3) ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ἡ τῆς διανοίας, ἀγωνία, στενοχωρία, ἐν φόβῳ καὶ πολλῇ ἀγωνίᾳ, Δημ. 236· πρὸλ. 19, Μενάνδρ. Ἀδελ. 5, Ἀριστ. Προβλ. 2. 26, 2· ἐν τοῖς τῆς ψυχῆς φόβοις, ἐλπίοις, ἀγωνίαις, ὁ αὐτ. περὶ Πνεύματος, 4. 6.

ἀγωνιάζω, = ἀγωνιάω, Ἀρχ. Λεξ.

ἀγωνιάτης, [ἀτ], ου, ὁ, νευρικός ἀνθρώπος, ἀνήσυχος, Διογ. Λ. 2. 131, Σουῖδ.

ἀγωνιάω, ἀπαρ. -ιῶν, Πλάτ. Πρωτ. 333E, μεταχ. -ιῶν, ὁ αὐτ. Χαρμ. 162C, Ἰσοκρ. Ἰδριστ. κατὰ πρῶτον παρὰ Λουκ., παρὰ ἡγωνιάω, Πολύδ., κτλ.: μέλλ. ἀπώ. [ἀ] Πορρ. περὶ Ἀπαχ. 1. 54· ἀφ. ἡγωνιάσα, Τιμοκλ. ἐν «Μαθαδωνίαις» 1, Διδό. πρὶμ. ἡγωνιάκα, (ὑπερ-) Δημ. 1410. 5.—ὡς τὸ ἡγωνίζομαι, ἀμύλλομαι μετὰ προθυμίας, παλαιῶ, προσπαθῶ, Δημ. 534. 11· πρὸς ἀλλήλους, Ἰσοκρ. 69B. II, εἶμαι τελλομένης ἢ ἀνήσυχος, εἶμαι ἐν ἀγωνίᾳ, τετραγυνοῦμαι τε καὶ ἀγ., Πλάτ. Πρωτ. 333B· ἀγωνιῶντα καὶ τεθορυγημένον, ὁ αὐτ. Λύσις, 210B· πρὸλ. Ἀριστ. Προβλ. 2. 28, 2· περὶ τινος, ὁ αὐτ. Ῥητ. 1. 9, 21· μετ' αἰτίας, Πολύδ. 1. 20, 6, καὶ ἄλλ.· ἐπὶ τινι, Πλούτ. Κασ. 46· ἀγ. μῆ. Πολύδ. 3. 9, 2, κτλ.

ἀγωνεῶ, = ἀγωνιάω, Ἐπιφάν. τμή. Δ. σ. 786.

ἀγωνίζομαι, μέλλ. -οῦμαι, Εὐρ. Πρακλ. 997, Θουκ. κτλ., (ἐπὶ παθῆ. ἐννοίας) Ἰδ. κατωτ. B)· -ισομαι, μόνον παρὰ μεταγεν. ὡς παρὰ Ἰωσήφ· -ισοῦμαι, Ἀριστείδ. 1. 504· ἀφ. ἡγωνισάμην, Εὐρ., κτλ.· πρὶμ. ἡγωνίσομαι (ἐπὶ ἐνεργ. ἐννοίας), Εὐρ. Ἰων 939, Ἀριστοφ. Σφή. 993, Ἰσοκρ. (ἐν παθ. σημασίᾳ) ἔδε κατωτ. B)· ἀφ. ἡγωνίσθην, ἐπὶ παθ. ἐννοίας, κατωτ. B. Ἐνεργητικῆς τῆς τύπος ἀγωνίσας, εὐρεται ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 1108, (ὁς):—(ἀγών).

A. ὡς ἀποθ., ἀμύλλομαι περὶ βραδείου, μάλιστα κατὰ τοὺς δημοσίους ἀγῶνας, Ἡρόδ. 2. 160, καὶ ἄλλ.· πρὸς τινά, Πλάτ. Πινδ. 579C, καὶ ἄλλ.· τινί, ὁ αὐτ. Ἰων 530A, περὶ τινος, Ἰπρ. 8. 26, Θουκ. 6. 16· Ὀλυμπιασιν, Πλάτ. Ἰππ. Ἐλ. 304A· περὶ πρωτείων, Δημ. 247. 5· περὶ τῆς ἐλευθερίας, ὁ αὐτ. 287. 17· συχ. μετὰ συστοίχου αἰτίας. ἀγ. στάδιον, Ἡρόδ. 5. 22· τῶν ἀγῶνων, οὗς περὶ τῆς ψυχῆς ἡγωνίζεσθες, Δημ. 314. 13· ἀγῶνα.. τόνδ' ἡγωνίσω, προυκάλεσας ταύτην τὴν ἀμύλλαν, Εὐρ. Ήκ. 427, πρὸλ. Ἰων. 939, Πρακλ. 795. 2) μάχομαι, Προβλ. 1. 76, 82, καὶ ἄλλ., Θουκ. 8. 27, καὶ ἄλλ.· περὶ τῶν ἀπάντων ἀγ., ὁ αὐτ. 6. 16· πρὸς τινά, ὁ αὐτ. 1. 36· μετὰ συστοίχου αἰτίας, ἢν [μάχην].. ἀγωνίζεσθε, Εὐρ. Ήκ. 636.

3) ἀγωνίζομαι περὶ τοῦ βραδείου ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀμφότερα ἐπὶ τε τοῦ ποιητοῦ, Ἡρόδ. 5. 67, Ἀριστοφ. Ἀχ. 140, 419, Ἀριστ. Ποιητ. 7, 11, καὶ ἐπὶ τοῦ ὑποκριτοῦ, Δημ. 418, 5:—καθόλου, ἀμύλλομαι περὶ τῆς νίκης, καλῶς.. ἡγώνισαι, Πλάτ. Συμπ. 194A, πρὸλ. Μενέξ. 235D. 4) συζητῶ ἐριστικῶς, φέρω ἐπιχειρήματα σοφιστικά, ὅμοιον τῷ ἐρίζω, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ διαλέγομαι, Πλάτ. Θεαιτ. 167E· πρὸλ. Πινδ. 454A, Φίληφ. 17A, ἄλλ.

5) γενικῶς ἐπὶ δημοσίαις ἀγορεύσεως, Ξεν. Ἀπομν. 3. 7, 4· ἀφ. πρὸς ἀπόδειξιν, Ἀριστ. Ἀποστ. 1. 23.

II, ὡς ὅρος δικανικός, υπερασπίζω δίκην, Ἀντιφῶν 139. 7:—μετὰ συστοίχου αἰτίας, ἀγ. δίκην, γραφὴν, υπερασπίζω ὑπὸ θεῶν τινά ἐν τῷ δικαστηρίῳ μέχρι τέλους, Λυσ. 98. 14, Δημ. 653. 26, ἐντεῦθεν καὶ ἀγ. ψευδομαρτυριῶν, (ἐνν. γραφῆν), Δημ. 741, 20· ἀγ. ἀγῶνα, Ἀνδοκ. 4. 1, Λυσ. 111, 36· ὡσαύ-

τως, ἀγ. φόνον, υπερασπίζω ἐμαυτὸν κατὰ κατηγορίας φόνου, Εὐρ. Ἀνδρ. 336· ἀγ. τῷ πράγματι, παλαιῶ μετὰ τὴν ὑπόθεσιν, Πλάτ. Ἰππ. Ἐλ. 369C, πρὸλ. Ἀριστ. Ῥητ. 3. 1, 5.

III, καθόλου, προσπαθῶ, «ἀγωνίζομαι», κοπιᾶζω, μετ' ἀπορ., Θουκ. 4. 87· εὐ ἀγ., Λυσ. 160, 6· μετὰ συστοίχου αἰτ., ὁ αὐτ. ἡγωνίσω, Δημ. 420. 4· κἀν ἀμείνω ἀγωνίσωμαι, ὁ αὐτ. 536. 5.

II, ὡς παθ., κερδαίνομαι διὰ μεγάλου ἀγῶνος, φέρομαι εἰς πέρας, τὸ πλεῖστον κατὰ παρακλήμ., πολλοὶ ἀγῶνες ἀγωνίζονται, (Ἰων.) Ἡρόδ. 9. 26· τὰ ἡγωνισμένα, τὰ περὶ ὧν ὁ ἀγών, τὰ διεκδικούμενα, Εὐρ. Ήκ. 465, Δημ. 745, 21:—σπανίας κατ' ἐνεστέωτα, ὁ ἀγωνιζόμενος νόμος, ὁ νόμος, ὁ νῦν συζητούμενος, Δημ. 709. 7· ἡ ἀφ. δεῖνός.. κινδυνος ὑπὲρ τῆς.. ἐλευθερίας ἡγωνίσθην, Λυσ. 194, 5· ἡγωνίσθην λαμ. πρῶς, (ἀπροσ.) Πλούτ. Σερτ. 21:—μέτ., μέλλ. μετὰ παντὸς σημασι., ἀγωνιέται καὶ κριθήσεται τὸ πᾶν, ὅτι συζητηθῇ καὶ ὅτι ἀποφασισθῇ, Δημ. 516. 18.

ἀγωνικός, ἡ, ὧν, ὁ εἰς ἀγῶνα ἀρμόδιος ἢ ἐπιτήδειος, Διον.

Ἀλικ. ἔρη. 6.

ἀγώνιος, ον, (ἀγών) ὁ ἀνέκων εἰς τὸν ἀγῶνα, ἀεθλος ἀγ., τὸ βραδείον τοῦ ἀγ., Πινδ. I. 5 (4). 9· εὐχρος, ὁ αὐτ. Ο. 10 (11). 75· πούς, Σίμων, 29:—Ἐπάνωρον τοῦ Ἐριῶ ὡς προστέτο τῶν ἀγῶνων, Πινδ. I. 1, 85· ὡσαύτως καὶ τοῦ Διὸς ὡς ἀποφασίζοντος ἢ κρίνοντος περὶ τοῦ ἀγῶνος, Σοφ. Τρ. 26:—ἐπὶ τοῦ Ἐριῶ, Ἐπιγρ. Λακων. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. I. 1421:—οἱ ἀγῶνιοι θεοί, ἐν Δισχόλ. Ἀγ. 513, Ήκ. 189, 242, 332, 355, νομίζονται ὑπὸ τινῶν ὅτι εἶναι πάντες οἱ δώδεκα μεγάλοι θεοὶ ὡς προστάται ἐν κινδύνῳ· ὑπ' ἄλλων δὲ ὡς οἱ θεοὶ οἱ προστάται τῶν μεγάλων ἀγῶνων (ἦτοι Ζεὺς, Ποσειδῶν, Ἀπόλλων καὶ Ἑρμῆς), ἡ κατὰ Ἑυστάθ., οἱ λατρευόμενοι ἐν κοινῇ βιαιῇ (κοινοθυμία), οἰοῦνται ἐν ἀγῶνι, ἦτοι συναθροίσαι (ἡμίλιον), πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 783A. 2) ἀγωνίῳ σχολῇ, ἐν Σοφ. Δ'. 195. εἰναι πιθανῶς ὁ ἑξῆς ἀγῶν (ὡς ὁ Σχολ. εἰναι τὸ χωρίον) ὡς ἐν ἡττο σχολῇ ἀσχόλῳ = ἐν ἀναπαύσει πληρῆς στενοχωρίας καὶ ἀγῶνος· ὁ Jebb ἐρμηνεύει: σχολῇ μετὰ μακρῶν ἀγῶνα.

ἀ-γώνιος, ον, ὁ μὴ ἔχων γωνίαν· ἀγ. σχῆμα ὁ κύκλος, Ἀριστ. Μεταφ. 4. 14. 1, πρὸλ. Θεοφρ. I. Φ. 3. 42, 2.

ἀγώνισις, ἡ, (ἀγωνίζομαι) τὸ ἀγωνίζεσθαι χάριν βραδείου, Θουκ. 5. 50.

ἀγώνισμα, τό, πάλη, ἀμύλλα, συμπλοκή, ἀγών· ἐν τῷ πληθ., ἔργα γενόμενα ἐν μάχῃ, γενναῖα πράξεις, Ἡρόδ. 8. 76· ἐπιτυχεῖς ἐπιδείξεις ἐν τῇ ἱππασίᾳ, Ξεν. Ἰππαρχ. 3. 5· ἀγ. κατὰ τὰ ὅλα, Σουλ. Ἐπιγρ. 2741· ἀγωνίσματα ποιεῖν, κατεργεῖσθαι εἰς ἀγῶνα, ἐπὶ δραματικῶν ποιητῶν, Ἀριστ. ποιητ. 9. 11. 2) ἐνικῶς, ἀγ. τινός, κατόρθωμά τινος, ἐφ' ᾧ εὐνοῦται νὰ σημειῖται, Θουκ. 8. 12, πρὸλ. 17., 7. 56, 59, 86· ἐνύστερος ἀγώνισμα, ἐπιτυχὲς κατόρθωμα εὐφρίας, ὁ αὐτ. 3. 82· ἀρὰς ἀγ., τὸ ἀποτέλεσμα, ὁ καρπὸς τῆς κατάρτας, Εὐρ. Φοίν. 1355.

III, ἀγ. ποιεῖσθαι τι, τὸ νὰ κατασκευάσῃ τις πρᾶγμα τι ὡς τὸ μέλημα τῶν ἀγῶνων αὐτοῦ, Ἡρόδ. 1. 140, πρὸλ. Εὐρ. Φοίν. 1355· οὐ μικρὸν τὸ ἀγώνισμα προστάτεις, Λουκ. Εἰκ. 12.

IV, ἡ βράσις ἢ τὸ ἐπιχειρήμα, ἐφ' οὗ ὑπόθεσις τις στρέφεται, Ἀντιφῶν 133. 34, Λυσ. 137. 8.

ἀγωνισμός, ὁ, ἡ ἀμύλλα, Θουκ. 7. 70.

ἀγωνιστάρχης, ὁ, agonistarcha, Ἐπιγρ. Λατιν. Gruter 38. 5.

ἀγωνιστήιον, ἡματ. ἐπὶ, πρέπει νὰ ἀγωνισθῇ τις, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 9, Δημ. 129. 6.

ἀγωνιστήριος, α. ον, καὶ ος, ον, (Πολυδ. 4. 80), = ἀγωνιστικός, ὁλλὰ μὴ ἀμφιλόλον σημασίαν παρ' Ἀναξίππῳ ἐν Ἰδ. Θαρμῶν 1.

II, ἀγωνιστήριον, τό, τόπος συνελθούσεως, Ἀριστείδ. 1. 108.

ἀγωνιστής, οὗ, ὁ, ὁ ἀγωνιζόμενος, ὁ ἀντίπαλος, μάλιστα κατὰ τοὺς ἀγῶνας, Ἡρόδ. 2. 160., 5. 22, Ἰσοκρ. 17C, κτλ.:—ὡς ἐπὶ, ἀγ. ἵπποι, ἵπποι διὰ τοὺς ἀγῶνας ἡσυχάζοντες, Πλούτ. Θερμ. 25.

2) συνήγορος, δικηγόρος, συζητητής, ἀντίπαλος ἐν τῇ συζητήσει, Πλάτ. Θεαιτ. 209D, Θεαιτ. 164C, πρὸλ. Θουκ. 3. 37.

3) ὑποκριτής, ἡθοποιός, Ἀριστ. πρὸλ. 19. 15· θεωροῦντες εἶναι ἀγωνιστᾶς, Ἀχαιοὶ ἐν «Αἰόλαις» παρ' Ἀθ. 417B· (ἀλλ' ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Μεινέου γράσσεται, παγηνιστᾶς)· ἀγ. τραγικῶν παθῶν, Ἰήμα. 119.

II, ὁ φιλότιμος διδασκαλός ἐν πάσῃ τέχνῃ ἢ ἐπιστήμῃ, Ἰσοκρ. Ἀντιδ. 201, 204· ἄκρος ἀγ. [τῆς γυμναστικῆς], Δημ. 1414. 20.

III, ὁ γυμν.

δ ἀγωνιζόμενος περὶ τίνος πρᾶγματος· ἀγ. τῆς ἀρετῆς, τῆς ἀληθείας, πρὸς μάχης τῆς ἀρετῆς, τῆς ἀληθ., Δισχλν. 70. 31, Πλουτ. 2. 160.

ἀγωνιστικός, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος, κατάλληλος πρὸς ἀγῶνα· ἰδίᾳ κατὰ τοὺς δημοσίους ἀγῶνας, εὐνομίας ἀγ., Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 6· ἀγ. σώματος ἀρετῆς, αὐτ. 14· ἡ ἀγωνιστική, ἡ τέχνη τοῦ ἀγωνίζεσθαι, μάχεσθαι, Πλάτ. Σοφ. 225Α, κέξ. οὕτω, τὸ ἀγωνιστικόν, αὐτ. 219C, D. 2) κατάλληλος, ἐπιτήδειος πρὸς ἀγῶνα λόγων, ἀγ. λέξις, ὅρος συζητήσεως, Ἀριστ. Ρητ. 3. 12, 1· ἀγ. λόγοι, συζητήσεις κατὰ πολὺ ὅμοιαι πρὸς τοὺς ἐριστικούς λόγους, ὁ αὐτ. Σοφ. Ἐλεγχ. 2 ἐν τέλ., καὶ ἀλλ. ἀγ. διατριβαί, ὁ αὐτ. Τοπ. 8. 11, 2. 3) ἱκανὸς πρὸς νίκην, ἐπιτήδειος, γενναῖος, τολμηρὸς, ἀγ. προρρήματα, Ἰππ. περὶ Ἀρρ. 825· ἀγ. τι ἔχουσα, ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ ἐνδοξὸν τι, αὐτὸς, 832.

II. ἐπὶ προσώπων, ἐριστικός, ἔχων διότι ἐπαίνων, Πλάτ. Μένων 75C. III. Ἐπίρρ.—κῆδος, ἐριστικῶς, φιλονεικῶς Ἀριστ. Τοπ. 8. 14. τέλ.· ἀγ. ἔχειν, φιλονεικῶς, πρὸς μάχην διακτεῖσθαι, Πλουτ. Σύλλ. 16. 2) μετ' ἐχθρῶν, ἀπληροῦς, μένον ὄρος, Ἀριστ. Περὶ δόλ. 19, 15:—εὐδαρῶς, ἀπορασιστικῶς, ἐν μεταγενεστ. ἱατρικοῖς Συγγρ.

ἀγωνιστικωτέρως, μετὰ πλεονος ἀγῶνος, Τζέτζης εἰς Ἑρμ. 5, 29, ἐν Κραμ. Ἀνέκ. Ὁδ. IV, σ. 2. ἀγωνιστρια, ἡ, θήλ. τοῦ ἀγωνιστή, Εὐσέβ. I. E. 5. 1. ἀγωνοδίκης, οὐ, ὁ, κριτὴς τοῦ ἀγῶνος, ἀγωνοδίκας, Βρα-βευτάς, Ἡσύχ.

ἀγωνοθεσία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀγωνοθέτου, θηλ. ἡ διεύθυνσις ἢ συγχρότης ἀγῶνων, Πλουτ. Ἀγρ. 21, Σύλλ. Ἐπιγρ. 2785, καὶ ἀλλ., Πλουτ. 3. 140. ἀγωνοθετῶ, μέλλ. —ήσω, (ἀγωνοθέτης) διευθύνω τοὺς ἀγῶνας, συγχροτῶ αὐτούς, Θουκ. 3. 38· συγν. ἐν Ἐπιγραμ.· ἀγ. Πύθια, Ὀλύμπια, Ἀνθ. Π. 12. 255· μίμοις ἀγ., Πλουτ. 2. 621C. 2) μετὰ αἰτ., ἀγ. τινάς, περιπλέκω, ἀναταράττω τινάς, Πλούτ. 9. 34, 3· ἀγ. στάσιν, πόλεμον, κτλ., ἀνακινῶ, διεγείρω πόλεμον, κτλ., Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 45, Ἰω-σὴφ. Ἀρχ. 102δ. 17. 3. 1. II. ἐπιστάτῳ, προεδρεύοντι τῶν ἀγῶνων, Δημ. 119. 13, πρὸς Πλάτ. Συμπ. 184A.

ἀγωνοθετήρ, ἡ, ὁ, τῷ ἐπομ., Inser. metr., ἐν τῇ Σύλλ. Ἐπιγρ. 5727.

ἀγωνοθέτης, οὐ, ὁ, (τίθηναι) κριτὴς ἐν τοῖς ἀγῶσι, πρόεδρος ἢ διευθυντὴς τῶν ἀγῶνων, ἢ (μεταγεν.) ὁ συγκαταστήσας ἀγῶνα, Ἡροδ. 6. 127, 3, Ἀνδοκ. 32. 31, Ψήριςμ. παρὰ Δημοσθ. 253 ἐν τέλ., Πλουτ. 17. 3. 1. 2) καθόλου, κριτὴς, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 21, Δισχλν. 79. 30.

ἀγωνοθετικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ χρήσιμος εἰς τὴν διάταξιν καὶ διεύθυνσιν τῶν ἀγῶνων, χρήματα, Σύλλ. Ἐπιγρ. 1378, πρὸς 2742:—ἐπὶ προσώπου, αὐτὸς, 6824.

ἀγωνοθέτης, ἡ, ὁ, θηλ. τοῦ ἀγωνοθέτου, Σύλλ. Ἐπιγρ. 1444, 3415, καὶ ἀλλ.

ἀγωνοθήκη, ἡ, = ἀγωνοθεσία, Σοφ. Ἀποσπ. 802, ἐκ διορθώσεως τοῦ W. Dind. Ὁ τύπος εἶναι ἀνωμαλός, ὡς παρατηρεῖ ὁ Πλούτ. 3. 141, ἀλλ' εἰσῆλθον χάριν τοῦ μέτρου, πρὸς νομοθέτην.

ἀγωνολογία, ἡ, (λέγω) ἐξεζητημένη συζήτης, Γαλην.

ἀγῶνος, οὐ, ὡς τὸ ἀγῶνις, ὁ μὴ ἔχων γωνίαν, Θεοφρ. I. Φ. 7. 6, 2.

ἀγῶνις, ὁ, Διόλ, ἀντὶ τοῦ ἀγῶν, ὁ ἴσος.

ἀγῶνιμος, «φερώνυμος», Ἡσύχ.

ἀγῶρεῖν, «συναθροῖσθαι», Ἡσύχ.

ἀγῶρεσι, «ἡθροισμένοι», Ἡσύχ.

ἀδά, «ἡδονή, πηγή, καὶ ὑπὸ Βαθυλωνίων ἡ Ἰπρά, παρὰ Τυ-ρίοις δὲ ἡ ἰτέα», Ἡσύχ.

ἀδαγμαδός, ὁ, ἴσος ἐν λέξ. Ἀδαγμαδός· ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει λέξ. ἀδαγμαδός = κνήθομαι.

ἀδάχθος, οὐ, (δαίς, δῆς), ὁ ἀνευ δαδός, Θεοφρ. I. Φ. 5. 1, 5.

ἀδάχουχτος, οὐ, (δαδουχέω), ὁ ἀνευ δαδουχίας, ἐπὶ γάμου, κρύβρις, λαθραῖος, Ἀπλῶν παρ' Εὐστ.

Ἀδαί, «μὴν παρὰ Χελδαιούς», Ἡσύχ.

ἀδαήμονία, ἡ, ἀμάθεια, ἀπειρία εἰς τὸ πράττειν, μ. ἀπα-ρεμ., Ὁδ. Ω. 244, ἐνθα ὁ Βουττιμ. (Δεξίλ. ἐν λ. ἀδῆσαι 13) προ-τιμᾷ τὴν ἄλλην γραφὴν ἀδαήμουσιν.

ἀδαήμων, οὐ, ὁ μὴ γινώσκων, ἀμαθής, ἀπειρος, μ. γεν., μάχη ἀδαήμονι φωντῇ, I. E. 634· κακῶν ἀδαήμονες, ἱερναί mialorum (Οὐεργ. Αἰν. I. 193), Ὁδ. M. 208· ἀπολ., Ψευδο-Πωκυλ. 81.—Ἐπ. λέξις ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ. 8, 65, ἀδ. τῶν ἱρῶν τῶν ἐν Ἐλευσίνι.

ἀδαής, ἔς. (* δάω, δαῖναι) = τῇ προηγ. μ. γεν. προσώπου, Ἡροδ. 9. 46· μ. γεν. πρᾶγμα, τῆς θυελλῆς, τῶν χρησίων, ὁ

αὐτ. 2. 49., 5. 90· ὕπν' ὀδύννας ἀδαής, Σοφ. Φ. 827 (λυρ.)· ὡς αὐτὸς μετ' ἀπαρ. ὁ μὴ γινώσκων πῶς ὁ... ἀδαής δ' ἔχειν μύρον ἀχθος (ἐνν. χῆρ), αὐτὸς, 1187. (λυρ.)· ἀπολ., Ξεν. Κύρ. 1. 6, 43· οὐκ ἀδ., Ἀνθ. Πλαν. 84:—Ἐπίρρ. ἀδαήσας, «χωρὶς μαθήσεως, ἢ μερισμοῦ χωρὶς», Ζωναρ. καὶ ἀδαήσας, ἀπείρως, Σουῖδ.

II. σκοτεινός, Παρμεν. 122.

ἀδάητος, οὐ, (δαῖναι) ἀγνώστος, Ἡσ. Θ. 655, Ἐπιγρ. Ἐλλ. 1028, 67.

ἀ-δαίβαλτος, οὐ, ἀποκλιτός, ἀπλοῦς, Ὀρρ. Ἀργ. 405.

ἀδαίετος, οὐ, (δαίω) ἀδιαίρετος, Ἀπολλ. Ρόδ. 3. 1033.

ἀδαίζω, «ἀναθῶ, ἀναστένω», Ἡσύχ.

ἀ-δαίχτος, οὐ, ἀφραγτός, Κόιντε. Σμυρ. I. 196., 11. 165.

ἀδάξος, οὐ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἀδάχτος, «ἀδῶν, ἀπύρηντον, ἀπολέμετον», Ἡσύχ.

ἀδαῖος, οὐ, (ἀδῶν) ὁ προξενῶν κόρον, «ἀδαῖα, εἰς κόρον ἀγῶνα παρὰ τὸ ἀδῶν», Ἡσύχ.

ἀδαίτος, οὐ, (δαῖναι) ὁ μὴ ὢν κατάλληλος εἰς βρῶσιν, Ου-σία, Δισχλν. Ἀγ. 151.

ἀδαίρετος, οὐ, (δαίρεω) = τῷ ἐπομ., Νόνν. Δ. 17. 51.

ἀδαίτρος, οὐ, (δαίω B.) ἀδιαίρετος, Ἡσύχ.

ἀ-δακρύς, οὐ, γεν. υός, = ἀδάκρυτος I. Πινδ. Ὀ. 2. 120, Κύρ. Ἀλκ. 1047· ὑπὸ τροφῇ ἀδάκρυτος, ἐπὶ ὕμνους παιδὸς, Θεοφρ. 24. 31.

II. ἀδάκρυτος II. Κύρ. Μῆδ. 861· μὴ προξενήσας δάκρυα, πόλεμος, νίκη, Διοδ. 15. 72, Πλουτ. 2. 318B.

ἀδακρύτι, ἐπίρρ., ἀνευ δακρύων, ἀδακρύτως, Ἰσοκρ. 305E, Πλουτ. Καίτ. 7, κτλ.

ἀ-δάκρυτος, οὐ, ἀνευ δακρύων, ὁ ἔ.

I. ἐνεργ. ὁ ἀνευ δακρύων, ὁ μὴ χύνων δάκρυα, ὁδ. καὶ ἀπῆμιον, Ἰλ. Δ. 415, πρὸς 108. Ὁδ. Ω. 61· ἀδακρύτω ἔχεν ὅσπερ, Ὁδ. Δ. 186· ἀστένακτος ἀδάκρυτος, Σοφ. Ἰρ. 1200:—εὐνάζειν ἀδα-κρύτων βλεφάρων πόθον, νὰ κατακοιμηθῇ τὸν πόθον τῶν βλε-φάρων, ὥστε νὰ μὴ δακρύωσι πλέον, αὐτὸς 106· περὶ τῆς προ-ληπτικῆς ταύτης χρήσεως ἴδε Δοδ. Δ. 515. Ellendt Δεξ. Σοφ.

ἐν λέξει καὶ πρὸς 108. ἀδακρύτος, 2) μ. γεν., ὁ μὴ κλαίων διὰ τινὰ· τινός, Ἐπιγρ. Ἐλλ. (προσθ.) 241 α. 13.

II. παθ. μὴ κλαυθεῖς, μὴ θρηνηθεῖς, Σοφ. Ἀντ. 881. 2) περὶ οὐ οὐδὲν δάκρυ ἔχοντα, τρώπαια, Πλουτ. Τιμολ. 37.

ἀδαλῆς, ἔς, Δωρ. τύπος = ἀδῆλτος, Ἡσύχ.

ἀδαλός, «ἀσβολός», Ἡσύχ.

ἀδαμάντινος, ἡ, οὐ, ὁ ἐξ ἀδάμαντος, ὁ ἐκ χάλυβος, Πινδ. Π. 4. 398, Δισχλν. Ἰρ. 6 καὶ 64, Σοφ. Ἀποσπ. 604, Δισχλν. 65. 33.

2) μεταφ., σκληρὸς ὡς ἀδάμας, ἀδαμάντινος, οὐδὲς ἀν γένοντο... οὕτως ἀδ., ἔς ἀν., Πλάτ. Πολ. 360B, σιδη-ροῖς καὶ ἀδ. λόγοις, ὁ αὐτ. Γυργ. 509A· οὐκ ἀδ. ἐντὶ, ἐπὶ κόρης, Θεοφρ. 3. 39.—Ἐπίρρ. -νωρ, Πλούτ. Πολ. 618E.

ἀδαμάντιος, ὁ, = τῷ προηγ., ὡς ἐπώνυμον τοῦ Ὀριγένους, Εὐσέβ. Ἐκκλ. Ἰστ. 6. 14, 10.

ἀδαμάντις, ἡ, adamantis, ὄνομα βοτάνης μακίης, Πλν. h. n. XXIV, 102.—Apu. herb. 4.

ἀδαμαντά-δετος, οὐ, ὁ διὰ δεσμῶν ἐκ χάλυβος δεδεμένος, ἀδαμαντοδέτοιαι λύμαις, Δισχλν. Ἰρ. 148, 426 (λυρ.).

ἀδαμαντο-πέδῆλος, οὐ, ὁ ἔχων βᾶσιν ἀδαμαντίνην, δηλ. στέραι, κίων, Πινδ. Ἀποσπ. 58.

ἀδάμας, αντος, ὁ, (δαμάω) κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδω (παρ' Ὀμήρῳ μόνον ὡς κύρ. ὄνομα)· κυρίως, ὁ ἀδάμαστος, ὁ ἀκαταπνῆτος.

I. ὡς ὑποστατικόν, τὸ σκληρότατον τῶν με-τάλλων, πηλοῦς ὁ χάλυξ, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 149· ἐντεῦθεν τὰ ἐπιθετὰ χλωρός, πολίος, ὁ αὐτ. Ἀσπ. 231, Θ. 161:—μεταφ., ἐπὶ πάντος πρᾶγματος ὁ μετασθέντος διαμένοντος, ἔπος ἐρέμι ἀδάμαντι πελάσσας, ἀπὸ κατέστησεν αὐτὸ στερεόν ὡς τὸν ἀδάμαντα, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 141· ἀδάμαντος διήσαν ἄλλοις, = ἐστερέωσεν μετ' ἡλίου ἐξ ἀδάμαντος, ὁ ἔ. ἀρύκτως, Πινδ. Π. 4. 125, πρὸς 149, Πλαν. 167.

2) σκληρόν τι μέ-ταλλον προσποιητὸν τῇ χρυσῷ, χρυσοῦς δός., ἀδ. ἐκλήθη, Πλάτ. Τιμ. 59B, πρὸς 11. 13· οὕτως ἴσως ἐν Πλάτ. Πολιτ. 303E.

3) ὁ ἀδάμας, λίθος πολὺ τιμωτός τὸ «δαμάντις», Θεοφρ. π. Διφ. 19.

II. ὡς ἐπίθ., ὃν δὲν εὐνάζει τις νὰ θραύσῃ, ἀνακτίτης, Ὀρρ. Ληϊκᾶ, 192:—μεταφ., ἀνένδοτος, ἀκαμπτῆς, δηλ. ὁ ἔριος, Ἀλεξ. ἐν «Φαίδρῳ» I. 13. (ὁ Μεινέχο ἔχει ἀδά-μαστος)· ἐπὶ τοῦ Ἀἰδου, Θεοφρ. 2. 34.

ἀ-δαμαστέ, ἐπίρρ. ἀκαταπνῆτος, Σουῖδ.

ἀδάμαστος, οὐ, (δαμάω) ἐπίθ. τοῦ Ἀἰδου, ἀκαμπτῆς, Ἰλ. I. 158· παρὰ τοῖς μετέπειτα ἐν τῇ κυριότητι σημασιῇ, ἀμνη-τος, μὴ ἡμερωθεῖς ἐστὶ, Ἰπποκρ. Ξεν. Ἰππ. 1. 1.

ἀδαμάστωρ, ἐπίρρ. ἀκαταπνῆτος, Σουῖδ.

ἀδαμάστωρ, ἐπίρρ. ἀκαταπνῆτος, Σουῖδ.

ἀδαμάστωρ, ἐπίρρ. ἀκαταπνῆτος, Σουῖδ.

ἀδαμάστωρ, ἐπίρρ. ἀκαταπνῆτος, Σουῖδ.

ἀδαμάστωρ, ἐπίρρ. ἀκαταπνῆτος, Σουῖδ.

ἀδαμάστωρ, ἐπίρρ. ἀκαταπνῆτος, Σουῖδ.

ἀδαμάστωρ, ἐπίρρ. ἀκαταπνῆτος, Σουῖδ.

ἀδαμάστωρ, ἐπίρρ. ἀκαταπνῆτος, Σουῖδ.

ἀδελφιδεύς, ὁ, = ἀδελφιδεύς, Καλλιμαχίῃ τῷ ἀδελφιδεῖ, Ἐπιγρ. Κισσοκράτων. Bul. de cor. hel. II, σ. 604.

ἀδελφιδῆ, ἡ, Ἄστ. συνηρ. ἀντὶ τοῦ ἀδελφιδεῖ, θυγάτηρ ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς, Ἰανησιῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 47, Λυσίας 97. 2, κτλ.

ἀδελφιδεῖον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀδελφός, Ἀριστοφ. Βάτρ. 60, Καλλ. Ἀθῆλ. 7 (πιθανή γραφή).

ἀδελφιδεῖω, μέλλ. Ἄστ. -ιδῶ, ποιοῦμαι τινα ἢ τίθεμαι ἀδελφόν, καλῶ τινά ἀδελφόν, Ἐκαταίος, 354, Ἀπολλοφ. ἐν «Ἰριγέροντι», 2, Ἰσοκρ. 390C:—Παύλ., εἶμαι πολὺ ὁμοίος, Ἰππ. περὶ Διάτ. Ὁξείων, 384 κτλ., τινί, ὁ αὐτ. περὶ Ἀγμ. 772.

ἀδελφικός, ὁ, ὅν, ὁ τοῦ ἀδελφοῦ ἢ τῆς ἀδελφῆς, ὡς καὶ νῦν, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 8. 10. 6, Ἐπίρρ. -κῶς, Ἰωσήφ. Μακκ. 13. 9. ἀδελφίξες, ἡ, ἀδελφότης, στενὴ συγγένεια ἢ κοινωνία, Ἰππ. περὶ Ἀθρ. 823.

ἀδελφίον, τό, ὡς παρ' ἡμῖν τὸ ἀδελφί, ἐδόπησα καὶ ἕτερα τρία ἀδελφίᾶ μου, Jure (Iraaco-Kom. lib. 2. σ. 119) ὅτε Δουαγγιον ἐν λέξ. καὶ Εὐστ. σ. 886.

ἀδελφογαμία, διαπράττω ἀδελφογαμίαν, Ἐκκλ.

ἀδελφογαμία, ἡ, γάμος μεταξὺ ἀδελφῶν, Ἰρηγ. Νυσσ. τμή. 1. σ. 910.

ἀδελφοζωία, ἡ, τὸ ζῆν ἀδελφικῶς, Παλλὰδ. Βί. Χρυσ.

ἀδελφοθεῖα, ἡ, τὸ εἶναι τινα ἀδελφόν, ἢ ἀδελφὸν ἐν Θεῷ, Ἀναστ. Σιν. 283B.

ἀδελφόθεν, ἐπίρρ., ἐξ ἀδελφοῦ, Γῆυστ.

ἀδελφόθεος, ὁ, οὗτω καλεῖται Ἰάκωβος ὁ ἀπὸστολος· ἔτερον δὲ τῶν ἀποστόλων οὐκ εἶδον εἰ μὴ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου, Παύλ. Ἐπ. π. Γαλ. α'. 19.

ἀδελφοκοινία, ἡ, = ἀδελφομείζια, Θεοφλ. 1, 9. 3. 6, ἀδελφοκοινός, ὁ, ὁ φονεύων ἀδελφὸν ἢ ἀδελφὴν, Ἰρῶδ. 3. 65. (κατ' Ἰωνικὸν τύπον ἀδελφκοινία), Πλούτ. 2. 256. Γ:—ἐντεῦθεν ἀδελφοκτονέω· εἶμαι φονεὺς ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς, Ἰωσήφ. 1. 11. 2. 11. 4· καὶ ἀδελφοκτονία, ἡ, φόνος μεταξὺ ἀδελφῶν, ὁ αὐτ. 1. 31. 2.

ἀδελφο-μείζια, ἡ, γάμος μεταξὺ ἀδελφοῦ καὶ ἀδελφῆς, Τζέτζ.

ἀδελφο-νοῖω, ὁμοφρονῶ, Εὐστ. Ἐπιστ. 7. σ. 317.

ἀδελφο-παις, -καίδος, ὁ, ἡ, ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς παῖς, Διον.

Ἄλ. 4. 64, (ἐκ τοῦ Πατρ. Κῶδ.) καὶ ἐκ διορθώσεως τοῦ Δινδ.

ἐν Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰουδ. 4. 6. 12, ἀντὶ τοῦ· ἀδελφοῦ παιδός.

ἀδελφο-ποιός, ὁν, ὁ παραδεχόμενος τινα ὡς ἀδελφόν,

Ἐτυμ. Μ. ἐντεῦθεν, ἀδελφο-ποιέω, Ἰω. Χρυσ. — οὐσιασ.

ἀδελφο-ποίησις, -ποίησις, ἡ, -ποίησις, ὅν· Ἐκκλ.

ἀδελφο-πρεπῶς, ἐπίρρ., ὡς ἀρμόζει εἰς ἀδελφόν, Ἐβδ.

(Μακκ. Δ', 1, 12).

ἀδελφός, [ᾱ] (α ἄθροιστ., δελφός, Ἀριστοφ. Ἰ. Ζ. 3. 1, 21, πρὸλ. -ἀγάστωρ, καὶ Σανσφρ. ga-garibhvas, co-ulteripus), ὡστε ἀδελφοὶ κυρίως εἶναι υἱοὶ τῆς αὐτῆς μητρός. I.

ὡς οὐσιαστικόν, ἀδελφός, ὁ, κλητ. ἀδελφε (οὐχί -φέ), Ἰων.

ἀδελφός, Ἐπ. -εἰός, (τῶν δύο δὲ τούτων τύπων τὸν ἕνα ἢ τὸν

πρῶτον, ὅστις ὡσαύτως ἀπαντᾷ καὶ ἐν λυρικῇ χωρίῳ τοῦ Δισχλ.

Θ. 974.):—ἀδελφός, ἡ καθόλου, στενός, πλησίον συγγενής·

ἀδελφοί, ἀδελφῆς καὶ ἀδελφῆ, ὡς τὸ Λατ. fratres, Εὐρ. Ἰλλ.

538·—ἀδελφοί ἀπ' ἀμφοτέρων, (ἡλ.) οὐχὶ μόνον ἐκ τοῦ

ἑνὸς τῶν γονέων, Ἰρῶδ. 7. 97:—Παροίμ., χαλεποὶ πόλεμοι

ἀδελφῶν, Εὐριπ. Ἀπροπ. 965, πρὸλ. ἀδελφῆ. 2) ὀρη-

σκεντ., ἀδελφός, (ὡς ἀδελφός ἐν Χριστῷ), Εὐαγγ. Ματθ. ιδ', 50.—

Πράξ. Ἀποστ. θ', 30, κ. ἄλλ. II. ὡς ἐπὶ, ἀδελφός, ἡ,

ὁν, ἀδελφικός, Τραγ. ὡς παρ' Δισχλ. Θ. 811· φύσιν ἀδελφὴν

ἔχοντες, ἐπὶ Ἡρακλῆος καὶ Ἀθηνᾶς, Πλάτ. Κριτ. 109C.

2) καθόλου, ὡς τὸ Λατ. geminus, gemellus, ἐπὶ παντὶ διπλοῦ

πράγματι, ἡ ζεύγους, Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 19· ὁσαύτως, ὡς

διζυμὸς, ἀκριβῶς ὁμοίος, σύνεγγυς, ἀδ. νόμοις, Πλάτ. Νόμ. 683A, κτλ., ὡς ἐπὶ ἐὸ πολὺ μετὰ γεν., ἀδελφὰ τῶνδε, Σοφ.

Ἀντιγ. 192· ἡ δὲ μωρία μάλιστα ἀδ. τῆς πονηρίας ἔφθ,

ὁ αὐτ. Ἀποστ. 663· Συγγενὴς παρὰ Πλάτ., οἷον Φαίδων. 188B,

Κράτ. 418E, κτλ., ἄλλ' ὡσαύτως κ. μ. δοτ., ἀδελφὰ τοῦτοισι,

Σοφ. Ο. Κ. 1262, πρὸλ. Πλάτ. Συμπ. 210B.

ἀδελφός, κατὰ κράσιν ἐκ τοῦ ὁ ἀδελφός, Ἀριστοφ. Εἰρ.

808, Πλάτ. Πρωτ. 310C.

ἀδελφοσύνη, ἡ, = ἀδελφότης, Ἐκκλ.

ἀδελφότης, ἡ, ἀδελφική ἀγάπη, Ἐβδ. (Μακκ. Α',

ιδ', 10 καὶ 17): ἡ σχέσις τῶν ἀδελφῶν (ἀρετῶν) καὶ ἀδελφῶν (θῆλ.),

Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1045. II. ἡ ἀδελφότης, τὸ σύνολον

τῶν ἐν ἐκκλησίᾳ ἀδελφῶν, Πέτρ. Α'. ε', 17, ε', 9.

ἀδελματός, ὁν, ὁ μὴ ἔχων δέμας, αἰνιγμ. ὡς τὰς ἀδελμά-

του ψυχῆς, Θεοκρ. εἰδύλ. ΙΕ'. 4, ἄλλ' αἱ ἀρεταὶ ἐνδ. ἔχουσι

νῦν ἀδελμάτω ἢ ἀδελμάτω· ὅτε ἀδελματός καὶ ἡλιματός.

ἀ-δελμικός, ὁν, ὁ μὴ ἔχων εἰς γάμον μετὰ τινος, ἀδ. τι-

νός, Ὀππ. Κ. 3. 358.

ἀ-δενδρος, ὁν, ὁ μὴ ἔχων δένδρα, Παύλ. 3. 55, 9, Διον.

Ἄλ. 1. 37:—ποιητ. ἀδενδρεος, Ὀππ. Κ. 4. 337.

ἀδενουεῖδης, ἔς, (εἰδός) ὁμοίος ἀπένι, ἔχων εἶδος ἀδένος,

Γαλην.:—συνηρ., ἀδενουὴ φύματα, Πλούτ. 2. 664F.

ἀ-δέξιος, ὁν, ὁ τῇ ἀριστερᾷ χερμίνος, ἀνεπιτήδεος, ἀδέξιος,

Λουκ. περὶ τ. ἐπ. μισθ. συν. 14· Κρον. 4.

ἀ-δερκῆς, ἔς, ἀφανής, ἀόρατος, Ἀνθ. Π. 11. 372.

ἀ-δερκτος, ὁν, (δέρκομαι), ὁ μὴ βλέπων, ἀδερκτων ἐμ-

μάτων τητῶμενος, (κατὰ πρόληψιν) ἐστερημένος τῶν ὀφθαλμῶν

σου, τῶν μὴ ὁρώτων πλέον, Σοφ. Ο. Κ. 1200, πρὸλ. ἀδερκρυ-

τος, I.—Ἐπίρρ. -τως, χωρὶς τοῦ βλέπειν, αὐτοῦ 130.

ἀ-δερματος, ὁν, ἄνευ δερμάτος, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 4, 398.

ἀ-δερμος, ὁν, = τῷ προηγ., Πλούτ. ἐν λ. ἀδερματος.

ἀδέσμευτος, ὁν, ὁ, = ἀδέσμιος, μετῆν.

ἀ-δέσμιος, ὁν, = τῷ προηγ., Νόνν. Δ. 15. 138.

ἀ-δεσμος, ὁν, ὁ ἄνευ δεσμῶν, ἀδέσμευτος, ἀδ. φυλακή,

λατ. libera custodia, ἐπὶ λόγῳ τιμῆς, Θουκ. 3. 34, Διον. Ἄλ.

1. 83, κτλ., βαλλάντια ἀδ. ἀνοικτὰ βαλ. Πλούτ. 2. 5031).

δεσμιὸν ἀδ. φυλλάδος, ἔλγ, οἱ τῆς ἱκετηρίας στήφαινοι, οἱ ὅποιοι

ἐκρέμαντο περὶ αὐτὴν, Ἐρμάν. εἰς Εὐρ. Ἰκ. 32.

ἀ-δέσποτος, ὁν, ὁ μὴ ἔχων κύριον, δεσπότην, ἐπὶ περιου-

σίας, Πλάτ. Πολ. 617E: ἐπὶ ἀπαιτεῦσιν, Μύρων παρ. Ἀλ. 271F,

Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 8. 10. 6· ἀδ. καὶ αὐτοκρατεῖς, περὶ τῶν

θεῶν, Πλούτ. 2. 426C: II. περὶ διαδεδομένης φήμης, ἡ

περὶ συγγράμματος ἀνώνυμου, ἡ περὶ οἰονόμητος πράγματος ἡ

κτῆματος ἄνευ ἰδιοκτητοῦ, Διον. Ἄλ. 11. 50, Πλούτ. Κικ. 15.

κτλ.—Ἐπίρρ. -τως, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βάτρ. 1447.

ἀδετος, ὁν, (δέω) ὁ μὴ δεξιμένος, λυτός, Ἰππ. περὶ Ἀθρ.

808· ἀδ. πλόκος, Χριστοδῶρ. Ἐκφρ. 73. 2) ἐλεύθερος,

Δημ. 753. 1: ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον, Ἐκκλ. 3) ὁ ἀνευπό-

δημάτιον, ἀνυπόδότης, Φιλόδοτ. 921.

ἀδετοχίτων, ὡνός, ὁ, ἀμειτροχίτωνας, ἀξίστατος, ... ἀδε-

τοχίτωνας, ἡ Ἐτυμ. Μ. ἐντεῦθεν ἀμειτροχίτωνας.

ἀδέτως, ἄνευ δέσεως, οὐδέτως δεσμούμενον τὸ σκῆλος τὸ

Ἐπικτήτου, Μ. Ἀκομ. τμή. Β, σ. 274. 15, ἐκδ. Δ.

ἀδεύητος, ὁν, Ἐπ. τύπος τοῦ ἀδέητος, Πλούτ. (κοιν. ἀ-

δεύς), Ἐτυμ. Μ. 17. 4.

ἀδευκῆς, ἔς, λέξις παρ' Ὀμήρ. ἀπαντῶσα μόνον ἐν Ὀδ.,

ὁλέθρῳ ἀδευκέϊ, Δ. 489· ἀδευκέα πότμον, Κ. 245· φημιν

ἀδευκέα, Ζ. 273:—οὕτω καὶ παρ' Ἀπολλ. Λ' οὐδ. κτλ.—κοινὴ ἐρ-

μηνεύεται, οὐχὶ γλυκύς, πικρὸς, σκληρὸς (δεύκος γὰρ τὸ γλυκύ,

λέγει ὁ Σχόλ. τοῦ Ἀπολλ. Ροδ. 2. 267, πρὸλ. Σχόλ. εἰς Ὀδ. Δ.

489, κτλ.), καὶ ἡ Νικ. ἐν τοῖς Ἀλεξ. 328, μπεχειρίσθη δευκέϊ

ὄλῳ, = γλυκέϊ. Ἄλλ' ὁ Σχολιαστ. σχεδὸν πάντοτε προσέτιται

καὶ ἄλλην σημασίαν, = ἀπεικνός, ἀπροσδόκητος, ἀπροό-

ρατος, ἀνεύκαστος, ὁ Ἀπολλών. ἐν τῷ Λεξ. Ὀμ. ἐρμηνεύει,

«ἀδευκέϊ, ἥτοι τῷ ἀπεικνότητι, ἡ οἷον ἀδεχεῖ (τῶς ἀδεκεῖ), ἀπρο-

δοκήτω.» Καὶ ὁ Κούρτιος δὲ δοῦξαι ὡς πιθανόν, ἐπὶ ἐτυμολογικῶν

λόγων σθηριζόμενος, ὅτι ἡ τελευταία αὐτῆς σημασία εἶναι ἡ ἀπῆλθε

Ὀμηρικῇ, ἡγούμενος ὅτι τὸ δευκ-ῆς ἀνέκει εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν

εἰς ἣν καὶ τὸ δοκ-ῆς, πρὸλ. ἐν-δουκῆς, Πολυ-δευκῆς.

ἀδεύμεθα, «ἀηδὲζόμεθα», Ἰπύχ.

ἀδευτόν, «χαλεπὸν ἢ (οὐ) οὐκ ἂν τις ἐπιειθεῖν» οἱ δὲ, ἀδευτής,

αὐτόρρηκτος, ἡ Ἰπύχ.

ἀδέψητος, ὁν, (δεψίω) ἀκατεργαστος, ἐπὶ ἀκατεργάστου

δέρματος, Ὀδ. γ'. 2, 142, Ἀνθ. Π. 6. 298.

ἀδέω, (ἀδω, salio) εἶμαι κεκορημένος, καταβεβλημένος, αἰσθῶ-

νομαι ἀνήλιαν, (μόνον ἐν δυτίν Ὀμ. τύποις ἀπαντᾷ: ἐν τῇ εὐκτ.

τοῦ ἄρ. α'. καὶ τῇ μετοχ., τοῦ πρkm., οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι παρα-

λαμβάνονται ἐκ τοῦ ἀω)· μὴ ξεῖνος ἀνιθεῖς δρυμαγδῶ δει-

πνῶ ἀδήσειεν, μήπως ... αἰσθῶνθ' ἀνήλιαν πρὸς τὸ διπύον, Ὀδ.

Α. 134 (πρὸλ. ἀδεῶν)· καμάρη ἀδηκότες ἰδὲ καὶ ὑπνῶ,

καταβεβλημένοι ἐκ τοῦ κόπου καὶ τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Κ. 98, πρὸλ.

312, 399, 471, Ὀδ. Μ. 281· ἐν ἀμφοτέραις τοῖς τύποις τούτοις

ἡ πρώτη συλλαβὴ εἶναι μακρά, ὡς ἐν τῷ ἀδολέσχῃ, καὶ τὰ ἄριστα

τῶν χειρογράφων καὶ φερέγγυοι πηγαί, συμφωνοῦσιν εἰς τὴν μετὰ

ἀπλοῦ ὁ γραφὴν ἐν ᾧ ἐν τῷ ἀδῶν ἢ ἀδῶν τὸ α εἶναι βαρυ,

πλὴν μιᾶς φράσεως, ἐν ᾗ αὐταὶ πηγαὶ ἔχουσιν ἐξομεναὶ ἀδῶν

(Ἰλ. Ε. 203), ὁ Μονιρὸν γράφει ἀδῶν, ὁ Heyne καὶ ὁ Bouteux

(Ἰλ. Ε. 203), ὁ α φῶσαι μακρόν, ἀλλ' ἀδυνατοῦσι νὰ ἐξηγήσῃσι πῶς τὸ

ἀδῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχει α. (Περὶ τῆς ῥίξης ἴδε ἀδῶν).

ἀδῶ, «οὐρανός, Μακεδόνες», Ἰπύχ.

ἀδνηφάγος, **ον**, (ἀδνη) ὁ ἐσθλὸν ὕσων δύναται νὰ φάγη καὶ πλέον ἔτι, πολυφάγος, λαίμαργος, ἀδ. ἀνὴρ, ἐπὶ ἀθληταῦ, Θεοκρ. 22. 115· τὴν ἀδ. νόσον, Σοφ. Φ. 313· ἀδ. λύχνος, ἐπὶ λυχνίας, ἥτις κατανάλσκει πολὺ ἔλαιον, Ἀλκατ. ἐν τῇ «Κωμωδοτραγωδία», 2.

2) μεταφ., ὁ καταναλίσκειν πολλὰ χρήματα, πολυδαπάνος, τριήρης, Λυσ. παρ' Ἀρπ., πρὸλ. Φιλιστ. 58· οὕτω καὶ ἐπὶ ἱππῶν ἱπποδρομικοῦ ἀγώνος, Φερεκρ. «Ἀδελ. 36».

ἀδῆωτος, **ον**, ὁ μὴ πορθηθεὶς, μὴ ἐρημωθεὶς, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1. 5.
ἀ-διὰδῶτος, **ον**, ὁ μὴ διαδωτός, ποταμῖος, νάπος, Ξεν. Ἀνάδ. 2. 1, 11, Ἑλλ. 5. 4, 44. II. ἐνεργ., ὁ μὴ περιπατῶν εὐκόλως, ὁ μὴ ῥάστως ἢ ὁ μὴ δυνάμενος εὐκόλως διαβῆναι, Α. Β. 343.

ἀ-διαδεβαίωτος, **ον**, ὁ, περὶ οὗ δὲν ὑπάρχει βεβαιότης, Πτολεμ. Γεωγρ. 2. 1.

ἀ-διαδιδάστος, **ον**, Γραμμ. ὅρος = ἀμετάδαστος.

ἀ-διὰδῆλος, **ον**, ὁ μὴ προσέχων εἰς συκοφαντίας, ἢ τῶν ἀγαθῶν φιλία ἀδ. ἔστι, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 4, 3, πρὸλ. 8. 6, 7· ἀνύποπτος καὶ ἀδ., Πλουτ. Βροῦτ. 8.—Ἐπίρρ. -τως, Κλήμ. Ἀλ. 536.

ἀ-διὰδύλος, **ον**, = τῷ προηγουμ., Στοβ. Ἐκλογ. 2. 240.

ἀ-διὰδύροχος, **ον**, ὁ μὴ διαπερασθεὶς ὑπὸ τῆς βροχῆς ἢ τοῦ ὕδατος, παράρρ. Ὀππ. Ἰε. 2. 1.

ἀ-διὰδύλπος, **ον**, ὃν δὲν δύναται τις νὰ κόψῃ διὰ μέσου, ἢ ὃν οὐκ ἔστι διαλύψαι καὶ διελθεῖν, Α. Β. 344.

ἀ-διὰδύνωτος, **ον**, ὃν δὲν δύναται τις νὰ διαγνώσῃ, διακρίνῃ, Διόδ. 1. 30· δύσκολος νὰ διακριθῇ ἢ κατανοηθῇ, ὀνόματα, Ἀριστ. εἰδ. Κουιντ. 9. 14.

ἀ-διὰδύγους, **ον**, μεθ' οὗ δὲν δύναται τις νὰ ζήσῃ, Φίλων 1. 118.

ἀ-διὰδύκτος καὶ **ἀ-διὰδύχος**, **ον**, ὁ ἄνευ διαδύχου, αἰώνιος, ἀέναντος, Ἑκκλ.

ἀ-διὰδύρατος, **ον**, ὁ μὴ διαρεύων, ἀσφαλής, βέβαιος· φυλάττειν ἀδ., Κλήμ. Ἀλ. 118. 2) ἀναπόρευτος, ἀρ-υκτος, Ἀριστοκλῆς παρ' Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 15. 14, ὁ αὐτ. Ἑκκλ. Ἰστ. 6. 9. 8.

ἀ-διὰδέκτος, **ον**, ὁ μὴ διεξευγμένος, ἀχώριστος, Κορνουτ. π. Θ. Φ. 14, Ἰαμβλ.

ἀ-διὰδέκτος, **ον**, ὁ μὴ διατεθειμένος, μὴ διατεταγμένος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νερ. 1370, κτλ.· στίχος ἀδ., Σχόλ. εἰς Ἰλ. Χ. 487. 2) ὁ μὴ ποιήσας, μὴ καταλείπων διαθήκην, Πλουτ. Κάτων πρεσβ. 9, Δίων Χρυσ. 2. 231.—Ἐπίρρ. -τως, Ἀχμ. Ὀνειρ. 97.

ἀδιαίρεσία, τὸ ἀδιαίρετον Μαξ. σχόλ. Δ. Ἀρεοπ. 259.

ἀ-διαίρετος, **ον**, ὁ μὴ διαίρετός, Ἀριστ. Πολ. 2. 3, 6, ἀλλ. 2) ὁ μὴ διαίρετός, ὡς τὸ ἀμερῆς, ὁ αὐτ. Φυσ. 6. 1, 1.—Μεταφ., 9. 1, καὶ ἄλλ.· συγκρ., ἥπτον διαίρετός, ὁ αὐτ. —Ἐπίρρ. -τως, Φρόν. 443, Σουλ. Ἐπίρρ. 8962. II. μ. γεν.· ἀχώριστος ἀπὸ... Ἑκκλ.

ἀδιαίρετος, «ἀλλότριος, ἀήθης», Σουῖδ.

ἀδιαίρετος, ἐπίρρ. ἄνευ διαίτης, «ἀδιαίτητος βρώμασι χρώμενος», Ἰω. Ἀκτουάρ. ἐν Iud. phys. κτλ. τομ. II, σ. 162.

ἀδιακάρτος, **ον**, ὁ μὴ διακαρθεὶς, Ἰω. Χρυσ. τόμ. 4. σ. 769.

ἀ-διὰκλειστος, **ον**, ὁ μὴ ἀποκλεισθεὶς, Ἰωσήφ. Ἰουδ. πόλ. 5. 5, 4.

ἀ-διὰκλόνητος, **ον**, ὁ μὴ ἐκτελεσθεὶς, Ἰωσήφ. Ἰουδ. πόλ. 19. 1, 1.

ἀ-διακόντιστος, **ον**, ὃν οὐδὲν ἀκόντιον δύναται νὰ διαπεράσῃ, ἐκ θεωρήσεως τοῦ Passow ἐν Αἰδ. Ποικ. Ἰστ. 13, 15, ἀντὶ τοῦ ἀδιακόντιστος, ὅπερ ὁ Ἰσὺχ. ἐρμηνεύει ἀνακίσθη-τος, ἄτρωτος.

ἀ-διακόπος, **ον**, ὁ μὴ διακοπόμενος, ἄθροιστος, μὴ διακεκομμένος, λόγος, Φίλων 1. 81, Προπ.—Ἐπίρρ. -τως, Οὐλπ. εἰς Δημ.

ἀδιακόρετος, ἢ ἢ μὴ διακορεθεῖσκα, Σωφ. Ἐφισ. ἐν Iud. phys. κτλ. 1. σ. 256.

ἀ-διακόσμητος, **ον**, ὁ μὴ διακεκοσμημένος, διατεταγμένος, Διον. Ἀλ. 3. 10.

ἀ-διακρίσιος, ἢ, ἢ ἢ μὴ διακρίσεως, Σουῖδ., Ἑκκλ.

ἀ-διακρίτος, **ον**, ἀδιαχώριστος, ὁ μὴ διακρινόμενος, ἀνάμικτος, Ἰππ. Κωικάλ Πρωγν. 213· αἷμα, Ἀριστ. π. Ἐνυπν. 3. 29.—Ἐπίρρ. -τως, ἄνευ διακρίσεως, ἀπὸ κοινοῦ, Λατ. tomere, Ἑκκλ. 2) ἀκατανόητος, ἀκακνότητος, Πολύβ. 15. 12, 9. 3) ἀναποράσιτος, Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 25, Σουλ. Ἐπίρρ. 2741, 8.

ἀ-διὰλείπτος, **ον**, ὁ ἄνευ διαλείψεως ἀδιακόπος, Τιμ.

Λουκ. 98Ε, Ἐπ. πρὸς Ρωμ. θ'. 2., Τιμ. Β' α', 3.—Ἐπίρρ. -τως, Πολύβ. θ. 3, 8, Ἐπ. πρὸς Ρωμ. α', 9, κτλ.

ἀ-διὰλέκτος, ὁ ἄνευ διαλέξεως, ἀδ. βίος, μεμονωμένος βίος· Φρόν. κωμ. ἐν «Μονοτρόπῳ» 1.

ἀ-διὰλήπτος, **ον**, ἀχώριστος, ἀδιάκριτος, Ἐπιφάν. 1, 1071.—Ἐπίρρ. -τως, Φιλόδημ. ἐν λ. Διεκλήματων. Τὸ οὐσιαστ. ἀδιαλήφεια ἐν Vol. Percul. Οκ. 2. σ. 23.

ἀ-διὰλλακτος, **ον**, ὅστις δὲν διαλλάσσεται, ἀφιλόκτος· τὰ πρὸς ὑμᾶς ἀδιάλλακτα ὑπάρχει, αἱ πρὸς ὑμᾶς σχέσεις μου δὲν ἐπιδέχονται φιλικῶν, Δημ. 1372, 23.—Ἐπίρρ. ἀδιαλλάκτως ἔχειν πρὸς τινά, Διον. Ἀλ. 6. 56, πρὸλ. Πλουτ. Βροῦτ. 45.

ἀδιαλόγητος, **ον**, ὁ ἄμοιρος λογισμοῦ, ἀπερίσκεπτος, Ἑκκλ.

ἀ-διὰλύτος, **ον**, ὁ μὴ διαλυμένος, ἢ δὲν δύναιται τις νὰ διαλύσῃ, Πλάτ. Φαίδων 80B. II. ἀφιλόκτος, ὡς ἐν τῇ ἐπίρρ. ἀδιαλύτως ἔχειν πρὸς τινα, Πολύβ. 18. 20, 4.

ἀδιαλώδητος, **ον**, ὁ μὴ ψεγόμενος, Κύριλλ. κατὰ Νεστ. 2. 4, Ἰσὺχ.

ἀδιαμάρτητος, **ον**, ὁ μὴ διαμαρτάνων, μετρ.

ἀδιαμάσητος, **ον**, ὁ μὴ διαμασηθεὶς, Ἰω. Χρυσ. τόμ. 4, σ. 780.

ἀδιαμέριτος, **ον**, ὁ, ἀδιαίρετος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. 3. 1033.

ἀδιαμόρφωτος, **ον**, Ὁρειόβ. ἔκδ. Parentib. τόμ. III. σ. 681.—Ἐν τῷ Θ. Σ. κεῖται ἐξ ἄλλης πηγῆς· τὸ ἀδιαμόρφη-τος, ὅπερ εἶναι κακὴ γραφή.

ἀ-διανέμητος, **ον**, ὃς δὲν δύναται τις νὰ διανεμῇ, Λογγίν. 22. 3.

ἀδιανοησία, ἡ ἑλλειψὶς διανοήσεως, Comperz Hark. Stu- dien 1. σ. 46.

ἀδιανοητεύομαι. ἀπαθ., ἡμιλ. ἀδιανοήτως, ἀκατανόητως, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 1377.

ἀ-διανόητος, **ον**, ἀκατανόητος, Πλάτ. Σοφ. 238C.

II. ἐνεργ., ὁ μὴ ἐννοῶν, εὐθύς, βλάξ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 77.—Ἐπίρρ. -τως, Πλάτ. Ἰππ. Μειζ. 301C.

ἀδιάνοικτος, **ον**, ὁ μὴ ἀνοιχθεὶς, σφραγίσας, Ἑκκλ.

ἀ-διάνωτος, **ον**, ὁ μὴ ὑπερανθεὶς, παρεισθίς ἀδιάνωτοι, Σι- μων. 37. 3: μὴ ὑπερανθεῖσαι διὰ τοῦ ἱερῶτος· σθένος, Πινδ. Ν. 7. 107, πρὸλ. ἀνιδρωτί, ἀκονετί. II. ὡς οὐσιαστ.

ἀδιάνωτος, εἶδος φυτοῦ, τὸ πολυέριχον, Ὀρν. Ἀργ. 918· ὡσαύτως **ἀδιάντων**, τὸ, Θεόφρ. 13. 41, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 7. 10, 5.

ἀ-διάνυτος, **ον**, ἀτέλεστος, ἀκατόρθωτος, Ἰωσφ.

ἀ-διὰξιστος, **ον**, ὁ μὴ ἐξεσμένος, ἐστὶλθωμένος, ἄξεστος, Γαλην. 4. σ. 574.

ἀ-διὰπαστος, **ον**, ὃν δὲν δύναται τις νὰ καταπαύσῃ, ἀδιέ- κοπος, ἡρητικὸς, Πολύβ. 4. 39, 10.—Ἐπίρρ. -τως, αὐτ. 1. 57. 1.

ἀ-διὰπαιστος, **ον**, ὁ μὴ διαπεσθεὶς, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξ. 66.

ἀ-διὰπλάτος, **ον**, ὁ μήπω λαθὼν σχῆμα, Πλάτ. Τιμ. 91B, «ἀδιάπλατος βάτραχος», Σουῖδ. ἐν λ. Φρόνως.

ἀδιαπνευστίω, δὲν ἰδρώνω, Γαλην. 10. σ. 528.

ἀδιαπνευστία, ἡ, ἑλλειψὶς ἰδρώτος, Γαλην. 10. σ. 257.

ἀδιαπνευστος, **ον**, (διαπνέω) ὁ μὴ διαπνεόμενος, Γαλην. 10. σ. 251· ὁ μὴ ἐξατμιζόμενος, Θεόφρ. π. Ὀσμ. 39. II. ἐνεργ., ἄνευ ἀναπνοῆς, ἀδιάκοπος, «ἡμίρως νὰ πάρῃ ἀνάσα», Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 188.

ἀ-διαπρόνητος, **ον**, ὁ μὴ διαπρονθεὶς, ὃν τις δὲν ἀπέτελεσεν ἐξ ὀλοκλήρου, -ἀχώνευτος, Ἀθάν. 402D.

ἀδιαπρόρευτος, **ον**, ὁ, ἀδιὰδῶτος, μετρ.

ἀ-διὰπτειστος, **ον**, ὁ μὴ προσκόπτων, Ἰαμβλ. Προτρ. 360.

ἀδιαπτωσία, ἡ, τὸ ἀλάνθαστον, Ἰαπ. 1282. 50.

ἀ-διὰπτωτος, **ον**, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς σφάλμα, ἀδιόπτει- στος, Ἰππ. 1283. 21, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 110.—Ἐπίρρ. -τως, Πολύβ. 6. 26, 4· ἀναμαρτήτως, ἐπιτυχῶς, ἐπὶ τοῖς οὐκ, Πινδ. 9. 18. 2) ἀναμάρτητος, ἄμειπτος, ἐπὶ συγγραφῶν, Λογγίν. 33. 5:—τὸ ἀδιόπτωτον, τὸ τέλειον, ἐπὶ ὕμνους, ὁ αὐτ. 36. 4.

ἀ-διάρθρωτος, **ον**, πλημμελὴς σχηματισμὸς ἀντὶ τοῦ ἐπομέ- νου, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 3. 10, 5. Λοβ. Παραλειπ. σ. 39.

ἀ-διάρθρωτος, **ον**, ὁ μὴ διηρθρωμένος, συνεξευγμένος, συνδε- θεμένος, ἀσυνδότητος, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 2. 1, 5, καὶ ἄλλ. II. ἐπὶ τῆς φωνῆς, ἀναρθρος, Πλουτ. 2. 378C.—Ἐπίρρ. -τως, ἄνευ διακρίσεως, Γαλην. 16. σ. 240.

ἀδιάρπακτος, **ον**, ὁ μὴ διαρπαγείς, ἢ ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς διαρπαγὴν, Μ. Βασίλ. Μαγ. 1. σ. 600.

ἀ-διάρρηκτος, **ον**, ὁ μὴ διαρρηγνύμενος ἢ μὴ διεργαγὼς εἰς τεράχια, Ἰω. Χρυσ.

ἀδιαρρέπιστος, **ον**, ὁ μὴ διαρριπύμενος διὰ τοῦ ῥιπιδίου, Ἰσὺχ. ἐν λέξει ἀκραχόν

ἀδιαρροΐν, ἢ, ἐμψραξίς, ἡ τῶν διαρρέοντων παντελὴς ἐποχὴ, ὅλγ. ἐπίστροφος, Ἑρῶτιαν. σ. 70, ἐκδ. Franzius.
 ἀδιασάφης, ὅν, ὁ μὴ διασαφής, ἢ ἐξηγητός, Εὐστ.
 ἀ-διασείστος, ὅν, ὁ μὴ διασειόμενος, Γαλην.
 ἀδιασκεδάστος, ὅν, ὁ μὴ διασκεδάσιμος, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Θεσμ. 1027.
 ἀ-διασκεπτὸς, ἐπίρρ., ἀπερισκέπτως, Ἑκκλ.
 ἀ-διασκευός, ὅν, ὁ μὴ διασκευασμένος, ἀκόσμητος, ἵππος, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.
 ἀδιασκοπήτος, ὅν, ὁ μὴ διασκοπηθείς, Βαζαντ.
 ἀ-διασκοπος, ὅν, ὁ μὴ ὢν σαφής, ἐναργής, καταφανής, Σχόλ. εἰς Διόγ. Χρ. 815.
 ἀ-διασπαστός, ὅν, ὁ μὴ διασπασμένος, μὴ διακεκομμένος, ἀφαιστος, Ξεν. Ἀγρ. 1. 4, Πολύδ. 1, 34, 5, Γρηγ. Νύσσ.— Ἐπίρρ. -τως, Ἰσὺχ., Ἑκκλ.
 ἀ-διασταλτός, ὅν, ὁ οὐχὶ σαφῶς ἀνεπτυγμένος, διὰ γ' γραφ. ἐν Σχόλ. εἰς Ὁδ. Τ. 560.
 ἀδιαστασία, ἢ, ἡ μὴ διάστασις, συνέχεια, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. Ἀριθμ. 81.
 ἀ-διαστάτος, ὅν, ὁ ἄνευ διαλειμμάτων, συνεχής, Ἀντιφῶν παρὰ Σουΐδ. Κύριλλ. — Ἐπίρρ. -τως, ἄνευ διακοπῆς, ἀδιακόπως, Φιλ. 1. 342, 501, κτλ. 2) ἄνευ διαφορῆς: — Ἐπίρρ. -τως, ἀδιαφορικῶς, Εὐστ. Πονημ. 228, 50, κτλ. II. (ἐπίσημι) ὁ ἄνευ διαστάσεων, Πλούτ. 2. 601C, 926B.
 ἀ-διαστατικός, ὅν, ὁ μὴ διεστιγμένος, μὴ εὐδιάκριτος, συνεχής, Φίλων 2. 297.
 ἀ-διαστόλος, ὅν, ὁ μὴ κεχωρισμένος, συγκεχυμένος, Δ. Β. 809. II. = ἀπαρέμφατος, Γραμμ.— Ἐπίρρ. -λως.
 ἀδιαστομός, ὅν, ὁ κεκλισμένος πανταχόθεν, ἄνευ διακόσεως, μετρ.
 ἀδιαστρέπτως, ἐπίρρ. ἄνευ στρεφῆς, συνεχῶς, Ἰππ. Ἀγρ. 765.
 ἀδιαστροφός, ὅν, ὁ ἀνεπίδεκτος στρεφῆς, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ζήμων τινῶν, Ἀριστοφ. Προβλ. 31. 7. ἄδ. τῷ προσώπῳ πιεῖν, Κλήμ. Ἀλ. 185: — μεταφ., ὁ μὴ διαστρεφείς, ὁ μὴ διεφθαρμένος, μὴ διεστραμμένος, κρίσει, Διον. Ἀλ. περὶ Θουκ. 2: — Ἐπίρρ. -τως, Σέξτ. Ἑμπ. Μ. 2. 77.
 ἀ-διασχιστός, ὅν, ὁ μὴ διασχισθείς, Ἀριστ. Τ. Ζ. 7. 4, 12.
 ἀδιασώστως, ὅν, (διασώφως) ὁ μὴ καλῶς διατηρηθείς, ὁ μὴ ἀκρίβειος, Σέξτ. Ἑμπ. Μ. 2. 77.
 ἀ-διάτακτος, ὅν, ὁ μὴ διατεταγμένος, Διον. Ἀλ. 3. 10.
 ἀδιάτατος, ὅν, ὁ μὴ ἔχων διάτασιν ἢ διάστασιν, Φιλίπ. κρσμ. 1. 16.
 ἀδιάτηκτος, ὅν, ὁ μὴ διατετημένος εἰς τεμάχια, ἀδιαίρετος, Ἑκκλ.
 ἀδιάτομος, = ἀδιάτηκτος, Ἑκκλ.
 ἀδιατράνωτος, ὅν, ὃν δὲν κατέστησέ τις σαφῆ, ἀκατανόητος, Ἀθαν.
 ἀ-διατρέπτος, ὅν, ἀκίνητος, ἰσχυρογνώμων, Ἑσδ., κτλ. — Ἐπίρρ. -τως, Ἑσδ.
 ἀ-διατρεψία, ἢ, ἰσχυρογνωμοσύνη, Καλιγ. παρὰ Σουΐδ. Καλιγ. 20.
 ἀ-διατύπωτος, ὅν, ὁ μὴ διατυπωμένος, Διον. 1. 10.
 ἀ-διάυλος, ὅν, ὁ ἄνευ ὁδοῦ πρὸς ἐπιστροφήν, ἄνευ ἐπιστροφῆς, εἰρημένον περὶ τοῦ κάτω κύσμου, Εὐρ. Ἀποστ. 860. Φερσεφόνοσ ἀδίαυλον ὑπὸ . . . δόμον, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 244. 9.
 ἀ-διαφθάρτα, ἢ, μετρ. ἀντὶ ἀδιαφθορίας.
 ἀ-διαφθαρτός, ὅν, = ἀδιάφθορος, I. Πλάτ. Ἀπολ. 31B, Νόμ. 951C. II. = ἀδιάφθορος II. Γαλην. 2. σ. 27.
 ἀ-διαφθορία, ἢ, τὸ ἀδιάφθορον, ἀκεραιότης, Ἐπ. πρὸς Τίτ. 7. (ἀλλ. ὁ Lachm. καὶ ὁ Tisch. γράφουσιν ἀφθορίαν).
 ἀ-διαφθόρος, ὅν, ὁ μὴ διεφθαρμένος, καθαρός, ἄγνος, Πλάτ. Παίδρ. 252D. ἀπ' ἐρθῆς . . . καὶ ἀδιαφθόρου τῆς ψυχῆς, Δημ. 325, 15, πρὸλ. Μετόνδρ. Ἀθην. 357, Διοδ. 1. 59, Πλούτ. — Ἐπίρρ. -τως, ἐρᾶσθαι, Διόγ. 19. 20. 2) ἐπὶ δικαστῶν, ἀδέκαστος, Πλάτ. Νόμ. 768B. ἐπὶ μαρτύρων, Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 17. ἐπὶ ἀρχόντων, ὁ αὐτ. Πολ. 3. 15, 9: — ὑπερβ. ἐπίρρ. -ώστα, Πλάτ. ἐνθ' ἄνω. II. ἀφθαρτός, κατὰ τι, Σέξτ. Ἑμπ. Π. 1. 191. πρὸς τι, Μ. Ἀντ. 11, 16. ἀδιαφορεῖ μ. ἀπαρεμ., Λατ. nihil refert, Ἀπολλ. περὶ Ἀντων. 57. II. ἄδ. τινός, ὅν διαφέρει ἀπὸ τινος, Φίλων 1. 414.
 ἀδιαφύρησις, εὐς, ἢ, = ἀδιαφορία, Ἑκκλ.
 ἀδιαφορητικός, ἢ, ὅν, ὁ ἀνήγων εἰς τὸν ἀδιαφορὸν, ἢ ὁμοιος ἀδιαφορίᾳ, τὸ ἄδ. = ἀδιαφορία, Ἀρ. Ἑπίκτ. 2. 1, 14.
 ἀδιαφύρητος, ὅν, ὁ μὴ ἑλαττωμένος ἢ μὴ θυνάμενος νὰ ἐξέλθῃ διὰ τῶν πόρων τοῦ σώματος, Ἰατρ.

ἀδιαφορία, ἢ, ἡ ὀλιγοψία, ἀδιαφορία, Κικέρ. Acad. Pr. 2. 42, Σέξτ. Ἑμπειρ. Π. 1. 152, πρὸλ. τὴν ἐπιμ. λέξ. II. ἀδιαφορία, ταυτοῦτης σημασίας, Γραμμ.
 ἀ-διαφορός, ὅν, ὁ μὴ διάφορος, Ἀρ. Ρητ. 1. 12, 35. τοῖς ὁμοίοις καὶ ἀδιαφοροῖς, ὁ αὐτ. Οὐρ. 4. 3. 4. 2) ἐν τῇ Ἀριστ. λογικῇ ἀδιαφορία εἶναι τὰ ἁτομικά, καθ' ἕκαστον ἀντικείμενα, καθ' ὅσον δὲν ἔχουσι τὴν λογικὴν, ἥτοι εἰς τοὺς διαφορῶν, ἀδιαφορία, ὡς ἀδιαίρετον τὸ εἶδος, Μεταφ. 4. 6, 15. ἀδιαφορία τῷ εἶδει, αὐτ. 14, κατὰ τὸ εἶδος, ὁ αὐτ. Τὰπ. 1. 7, 1, πρὸλ. Ἀν. Ἰστ. 2. 13, 7, κτλ. II. ὁ ὅμοιος μὴ διαφέρων, ἐν τῇ Στωικῇ φιλοσοφίᾳ τὰ ἀδιαφορία καὶ ἰσότης ἢ ἰσότητες, ἥσαν τὰ μήτε καλὰ, μήτε κακὰ πράγματα, Κικέρ. de Fin. 3. 16., Ἑπίκτ. ἐγγειρ. 32, πρὸλ. Σέξτ. Ἑμπ. Π. 3. 117, κτλ. III. ἐν τῇ μετρικῇ = κοινός, Λατ. aequus, Γραμμ.
 IV. Ἐπίρρ., ῥως, ἄνευ διακρίσεως, ἀναμίξ., Διον. Ἀλ. περὶ Δημόστ. 56.
 ἀ-διαφρακτός, ὅν, ὁ ἄνευ διαφραγμάτων, διαίρεσις ἢ ἄρθρον, ἀντίθετον τῷ γονατώδῃ, Θεοφρ. Τ. Φ. 1. 5., 3, 8., 5, 2: — Ἐπίρρ. -τως, αὐτοῦ 6, 5, 3.
 ἀ-διαφρυκτός, ὅν, μετρ. ἀντὶ ἀφρυκτός.
 ἀ-διαχύτος, ὅν, (διαχέω) ὁ μὴ ἀπαλυνόμενος διὰ τῆς ἐψήσεως, ἀντὶ τῶν εὐδιαχύτων, Θεοφρ. Λίτ. Φ. 4. 12, 2.
 II. ὁ μὴ διεκδικηθεὶς ἢ ἄδικος, ἐπὶ προσώπων, Ἰππ. 22. 45. ἐπὶ ὕψους, Λογίγ. 34. 3.
 ἀ-διαχώριστος, ὅν, ὁ μὴ διαχωρισμένος, Νικήτ. Εὐγ. 6, 46, Σουΐδ.
 ἀ-διαψεύστος, ὅν, ὁ μὴ ἀπατηλός, Διοδ. 5. 37, Ἀνθ. — Ἐπίρρ. -τως, Σέξτ. Ἑμπ. Μ. 7. 191.
 ἀ-διδακτός, ὅν, ὁ μὴ διδαχθείς, ἀμαθής, Ψευδο-Φωκυλ. 83. μ. γεν., ἄδ. ἐρώτων, Ἀνθ. 11. 5, 122, πρὸλ. Ἰππ. 382. 24. 2) ὁ μὴ διδασκόμενος, μὴ ἡσκημένος, ἐπὶ χοροῦ, Δημ. 52D. 13. II. ἐπὶ πραγμάτων, τὰ μὴ διδασκόμενα ἢ διδασκόμενα, ἀλλ' ἐμφύτως γινωσκόμενα, ὡς τὸ αὐτοδίδακτος: ἄφ' ἑαυτοῦ καὶ ἄδ. Πλούτ. 2. 968C, σύνεσιν τε πολιτικὴν . . . τὴν μὲν ἀδιδασκόν τι τῆς φύσεως δώρον, Λουκ. πῶ, αἰ' Ἰατρ. Συγγρ. 34. 2) ἄδ. ὁράμα, ὅπερ εἰσέτι δὲν διδασκόμεν, ἐν παρεστῇ, (ἔδε διδασκω III.), Ἀδ. 270A. III. Ἐπίρρ. -τως, ἄνευ διδασκαλίας, Πλούτ. 2. 673F, καὶ ἄλλ.
 ἀ-διδακτός, ὅν, ὃν δὲν δύναται τις νὰ διαφύγῃ, Ἀπολλ. Λεξ. ἐν λέξει νηδυμός. — Ἐπίρρ. -τως, Οὐλπ. ἐν Πανόκτηρ.
 ἀ-διδύμος, φύσις, ἢ ἄνευ διδυμῶν (ὄρχων), Μαν. Φιλῆς τὸμ. Β. σ. 145, ἐκδ. Mil.
 ἀ-διεκόστος, ὅδός, ἢ μὴ ἔχουσα διέκοσιν, Κοσμ. Ἱεροσολ. σ. 402, ἐκδ. Mil.
 ἀ-διεκοδότος, ὅν, ἄνευ διεκοδόσεως, μετρ.
 ἀ-διεκέλευστος, ὅν, «ἀδιεκέλητος», Σουΐδ.
 ἀ-διεξέργαστος, ὅν, ὁ μὴ ἐξεργασμένος, Ἰσοκρ. 104C. ἄλλη γραφὴ ἀδιέργαστος.
 ἀ-διεξέταστος, ὅν, ὁ μὴ ἐπιτεχόμενος ἐξέτασιν, Ἑσδ.
 ἀ-διεξήγητος, ὅν, ὁ ἀπερίγραπτος, Φίλων 1, 107, 20. 2) ἀδιεξήγητος Achmet. 141, γῆ.
 ἀδιεξέτητος, ὅν, (διέξεμι) ὃ, τι δὲν δύναται τις νὰ διεξέλθῃ, νὰ ἐκαιρηθῇ, Ἀριστ. Φυσ. 3. 7, 5, «ἀδιεξέλευτος», Σουΐδ.
 ἀ-διεξόδωτος, ὅν, ὁ μὴ ἔχων διέοδον, λαδύρινθος, Εὐστ. 1688. 37.
 ἀ-διέξοδος, ὅν, ὃν δὲν δύναται τις νὰ διεξέλθῃ, τὸ ἀπειρον, Ἀριστ. Φυσ. 3. 5, 2. 2) μὴ ἔχων διέοδον, ἐπὶ τόπων, Ἀππ. Μθρ. 100. II. ἐνεργ., ἀνίκανος νὰ ἐξέλθῃ διὰ μέσου, Ἀνθ. II. 11. 395, πρὸλ. Πλούτ. 2. 679B.
 ἀ-διεργαστός, ὅν, ὁ μὴ ἐντελῶς ἐργασμένος, ἀτελείωτος, Ἰσοκρ. 289B, (πρὸλ. ἀδιεξέργαστος), Πολυδ. 6. 144, ὅστις μνημονεύει καὶ τὸ ἐπίρρ. -τως.
 ἀ-διερευνητός, ὅν, ὃν δὲν δύναται τις νὰ διερευνήσῃ, Πλάτ. Τίμ. 251). 2) ὁ μὴ διερευνηθείς, Φίλων 1. 470, κτλ. II. ἐπὶ προσώπων ἀνεξέταστος, ὃν δὲν ἐξήτασέ τις Πλούτ. 2. 23.
 ἀ-διερχής, ἐς, ὁ μὴ διέρχων, συνεχής, Εὐστ., Ἰλ. Σ. 1003.
 ἀ-διήγητος, ὅν, ἀπερίγραπτος, Ξεν. Κύρ. 8. 7. 22, Δημ. 219, ἐν τίλ. II. ὅ, τι δὲν διηγήθη τις, Ἰλιὰδ.
 ἀ-διήθητος, ὅν, ὁ μὴ διηγήθεις, ὁ μὴ στραγγισθείς, πτισάνη ἄδ., ἀπὸ τοῦ χονδροειδομένης κριθῆς ἀστράγγιστον, Ἰππ. περὶ Διαιτ. Ὁξ. 384.
 ἀ-δικαίαρχος, ὅν, = ἀδικός ὄρχων ἐν Κικέρ. πρὸς Ἀττ. 2. 12, ὡς λογοπαίγνιον ἐπὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἱστορικοῦ δικαίαρχου, ὡς τὸ ἄλλος ἐπὶ τοῦ ὀνόματος Ἰρόν, κτλ.

ἀ-δύνατος, ὅν, ἐνθα οὐδεμίαν δικαιοσύνην δύναται νὰ τύχῃ τις. Σικελία, Διδ. Έκλογ. 618, 65.

ἀ-δυνατολογία, ὅν, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ δικαιολογηθῇ. Ίω. Χρυσ. τόμ. 7, σ. 359.

ἀδικασία, ἡ, ἀδικία, Σύμμ. Ψ. 54, 10.

ἀ-δικαστος, ὅν, ὁ μὴ δικασθεὶς, Πλάτ. Τίμ. 51C., μὴ ἀποφασισθεὶς, Δουκ. Δις κατηγορ. 23, ἐπίρρ. -τως, Αἴσωπ.

ἀδικεῖται. Βουωτ. ἀντὶ τοῦ ἀδικέω, παθ. μετοχ. ἀδικεῖ-μενος (κατ' Ἑλμολέϊον) ἀντὶ -οὔμενος (μετὰ σημασ. πρην.) κοινῶς ὅμως ἀδικεῖμενος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 914, πρὸς ἀδικέω ἐν τέλ., καὶ ἴδε Αἰθρὸς π. Αἰθρ., δ. σ. 210.

ἀδικευσίς, εὐς, ἡ, ἀδικία, βλάβη, λέξις Στωϊκῇ, Στωδ. Έκλογ. 2, 100.

ἀδικέω, Σόλων 4. 22, Ἀττ.: ἴων. παρατ. ἡδίκηον ἢ -ευν, Ἡρόδ. 1. 121.—Παθ., μέλλ. κατὰ μέσ. τύπον ἀδικήσομαι, Εὐρ. Ι. Α. 1437, Θουκ. 5. 56, Πλάτ., κτλ. καὶ μετὰ παθ. τύ-που ἀδικηθήσομαι, Ἀπολλοδ. 1. 9, 23, ἄλλη γραφή ἐν Δημ. 507. 16, κτλ.

Εἶμαι ἀδικος, πράττω ἀδικίαν. (δριζόμενον ὑπὸ Ἀριστ. ἐν τῇ Ρητ. 1. 10, 3, τὸ βλάπτειν ἐκόντα παρὰ τὸν νόμον, πρὸς ἀδικήμα.) πρῶτον ἐν Ἰμ. Ὁμ. εἰς Δῆμ. 368, ἐνθα σημαίνει πράττω τὸ κακὸν ἐνὶ πόντῳ τῶν θεῶν, ἀμαρτάνω.—ἀκολούθως παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ., τὰ δίκειν, πράττειν τὸ κακὸν, Σοφ. Ἀντ. 1059 τὸ μάδίκειν, δικαίος τρόπος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 85, 749· ἄλλα, σγῆσαι τὸ μάδίκειν, θὰ καταπαύσῃ, ἐμποδίσῃ τὴν ἀδικίαν, αὐτοὶ 691.—ἐν τῇ δικανικῇ γλώσσῃ, τὸ πράττειν παρὰ τὸν νόμον, ὅποτε τὸ ἀναπερόμενον ἀδικήμα συνάπτεται κατὰ μετοχήν, ὅλον, Σωκράτης ἀδικεῖ.. ποιῶν.. καὶ διδάσκων, Πλάτ. Ἀπολ. 19B, πρὸς. Σεν. Ἀπαρν. ἐν ἀρχ. Ἄν δὲ συναρθῇ αἰτία. τοῦ πράγματος, πρέπει ἢ νὰ εἶναι σύστοιχος, ἀδικίαν, ἀδικήματα, κτλ., Πλάτ. Πολ. 344C, 409A, ἡ ἐπιθετὸν τι ἔχον ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐννοίαν τῆς συστοίχου ταύτης αἰτιατικῆς, ὡς ἀδ. οὐδὲν ἄξιον δεσμοῦ, Ἡρ. 3. 145· ἀδικεῖν πολλὰ, μεγάλη, κτλ., Πλάτ. Συμπ. 188B, καὶ ἄλλ.· οὐδὲν, μηδὲν ἀδ., αὐτοὶ Δ. καὶ ἄλλ.·—ὡσαύτως ἀδ. περὶ τὰ μυστήρια, Δημ. 571. 15· ἀδ. εἰς τινα, πρὸς. Βυστ. Ερ. Γρ. σ. 15.—Ὁ ἐνεστώς συγγνώμης λαμβάνει σημασίαν παρακειμένου, ἔχω πράξῃ ἀδικίαν, ἔχω ἀδικον (δὲ δὲ παρακειμένος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἂν οὐχὶ πάντοτε, εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ μετὰ. σημασ.) ὡς, εἰ μὴ ἀδίκῳ, εἰ μὴ ὀδίκῳ γε, ἔηλ. ἐκτὸς ἐάν ἔχω ἀδικον, ὅπερ ὑπονοεῖ βεβαιότητα περὶ τοῦ ἐναντίου = ἔχω δικαίον. Heind., Πλάτ. Χαρμ. 156A. ἴδε II. I. τέλ.

II. μεταβατ. μ. αἰτ. προσώπου = κά-μιν ἀδικον εἰς τινα, ἀδικῶ, βλάπτω, πρῶτον παρ' Προδότη 1. 112, 121, καὶ ἄλλ. καὶ παρ' Ἀττ.:—μετὰ διπλ. αἰτίας. = ἀδικῶ, βλάπτω τινὰ εἰς τι, Ἀριστοφ. Πλ. 400· ἂ πολλοὺς ἡμῶν ἡδίκηκεν, Δημ. 556, 27· τὰ μέγιστα, ἔσχατα ἀδ. τινά, Οὐδῶ. εἰς Αἰσπίν, 494. 20· ἄλλα, καὶ ἀδ. τινα περὶ τίνος, Πλάτ. Νόμ. 854E· ἀδ. τινα εἰς ὕδριν, Ἀριστ. Ρητ. 2. 12, 15.—Παθ. = βλάπτομαι, πάσχω ἀδικίαν· μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ, Σοφ. Ο. Κ. 174·—ἀδ. εἰς τι, Εὐρ. Μῆδ. 265.—μεγάλα ἀδ., Αἰσχίν. 65. 35—οὐτ' ἀδικεῖ, οὐτ' ἀδικεῖται, Πλάτ. Συμπ. 196B, κτλ.—Ὁ ἐνεστ. ἀδικεῖται. -οὔμενος εἶναι ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ παρακειμ. ἡδίκηται, -ημένους (ἴδε ἀνωτ. I.), Ἀντιφῶν 129. 6, Πλάτ. Πολ. 350A. κτλ. πρὸς. ἀδικεῖται. 2)

πλεῖστον τι τοῦ βλάπτειν ἢ κακῶς ποιεῖν: ἀδ. γῆν, Θουκ. 2. 71., κτλ. ἵππον, Σεν. Ἰππ. 6. 3.

ἀδίκη, ἡ, ἀκαλήρη, κνίδη, Διοσκ. (Νέδον), 4. 94· (κοιν. τσουκνίδα).

ἀδικήμα, ατος, τό, (ἀδικέω) κακὸν τι πραχθέν, ἀδικήμα, βλάβη, Λατ. injuria, Ἡρόδ. 1. 2, 100, καὶ ἄλλ. καὶ Ἀττ.:—κυρίως = ἀδικήμα ἐκούσιον καὶ μελετημένον· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀμαρτήμα καὶ ἀτύχημα, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 5. 8, 7, κέξ. Ρητ. 1. 13, 16· ἀδ. διώρισταί τῳ ἔκουσι, δ. αὐτ. Ἡθ. Ν. 5. 8, 2· πρὸς. ἀδικέω ἐν ἀρχῇ—μ. γεν. = βλάβη προεξηγηθεῖσα εἰς τινα, ἀδ. τῶν νόμων, Δημ. 586. 11· ὡσαύτως: ἀδ. πρὸς τινα, Ἀριστ. Ρητ. 1. 13, 3. ἀδ. εἰς τι, Δημ. 983, 25· περὶ τι, Πλούτ. 2. 569C:—ἐν ἀδικήματι θέσθαι, τὸ θεωρεῖν, νομίζειν τι ὡς ἀδικήμα, Θουκ. 1. 35· ὡσαύτ. ἀδικήμα θεῖναι τι, Δημ. 188. 19· ψηφίζεσθαι τι ἐν ἀδικήματι εἶναι, Ἰππερίδ. ὑπὲρ Εὐστ. 36.

II. τὸ δι' ἀδικίας ληθὲν = κακῶς κτηθέντα ἀγαθά, Πλάτ. Πολ. 365E, Νόμ. 906D.

ἀδίκημενος, (= ἀδικούμενος) μετ. Ἐπιγρ. Τεγίας L. 61 F. 340 e.

ἀδικήσεις, εὐς, ἡ, ἀδικία. Ὀλυμπιόδ. ἐν Ἰώδ. 176.

ἀδικητέον, ἔρημα. ἐπὶ τοῦ ἀδικέω = πρέπει τις νὰ πράττῃ ἀδικίαν, Πλάτ. Πολ. 365E· φαιμέν-ἐκόντας ἀδ. εἶναι, δ. αὐτ. Κρίτων 49A.

ἀδικητής, ὁ, ἄνθρωπος ἄδικος, ὁ βλάβην προξενῶν, Εὐστ. Ίω. Χρυσ.

ἀδικητικός, ἡ, ὅν, (ἀδικέω) διατεθειμένος εἰς τὸ ἀδικεῖν, ἐπιβολῆς, Πλούτ. 2. 562D.—Ἐπίρρ. -κός, Στωδ. Έκλογ. 2. 228.

ἀδικήω, Αἰθρ. ἀντὶ τοῦ ἀδικέω, Σαπφ. 1. 20· πρὸς. Gaisf. Ἰππαστ. σ. 65.

ἀδικία, ἴων. -ία, ἡ, τὸ πράττειν τὸ κακὸν· ἀδικία, πλημμέ-λημα, ἀδικίης ἀρχεῖν, Ἡρόδ. 1. 130· πρὸς. 4. 1, Εὐρ. Ὀρ. 28, Πλάτ. Γοργ. 447C, καὶ ἄλλ.· τύχη μάλλον ἢ ἀδικία, Ἀντι-φῶν 141, 21. II. ὡς τὸ ἀδικήμα, ἀδικος πρῆξις, ζημία, Ἡρόδ. 6. 136· ἀδ. καταγινῶναι τίνος, Ἀνδοκ. 1. 15:—ἐν τῷ πλθ. Πλάτ. Φαίδων 82A, κτλ.

ἀδικίω, ἡ ἀδικέω, Δομ. ἀντὶ ἀδικέω, Πίνακ. Ἡρακλ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 138, καὶ ἄλλ.

ἀδικίου γραφή, καταγγελία κατὰ τῶν βλαπτόντων τὸ δημό-σιον (ἴδε Αἰθρ. Πρὸς. σ. 345, κέξ.) ἐπὶ τῆς κατὰ τοῦ Περικλέους καταγγελίας, Πλούτ. Περικλ. 32, ἣν μνημονεύουσιν ὁ Ἀρ-ποκρ. δ. Ἡσ. καὶ ὁ Μ. Ἐτνμ· καὶ μόνον, ἂν δ' ἀδικεῖν κατα-γνώσιν, ἀδικίου τιμῶσιν, Ἀριστ. Ἀθ. Πολιτ. σ. 77, 10, Εὐκλ. Βλαστ.

II. παρ' Ἡροδότῳ, 5. 89., ἐπὶ ἐχθρικής εἰσβολῆς, ἀπὸ τῶν Αἰγινητέων ἀδικίου,

ἀδικο-δοξέω, (δόξα) ἐπιζητῶ δόξαν δι' ἀδικίαν μέσων, Διοδ. 31. 1.

ἀδικοδοξία, ἡ, ἀδικος ἰδέα, κακὸς σκοπός. Πολύδ. 23. 16, 7.

ἀδικομαχέω, μάχομαι διὰ τρόπον οὐχὶ δικαίον, μάχιστα ἐν τοῖς δικαστηρίοις, Ἀλκιφρ. 3. 29· ἀμφίβολον ἐν Πολυθ. 3. 154.

ἀδικο-μάχια, ἡ, ἀδικος τρόπος τοῦ μάχεσθαι, Ἀριστ. Σοφ. Ἐλεγχ. 1. 10.

ἀδικομαχος, ὅν, ἐπὶ ἵππων, δυστράπελος, σκληραύχην, ἀτί-θαπος, Σεν. Α. Β. 344. 6.

ἀδικο-μήχανος, ὅν, ὁ ἀδικίαν μηχανώμενος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 560.

ἀδικο-πήμων, ὅν, ὁ ἄνευ τοῦ δικαίου πράττειν τι καὶ βλά-πτειν, Α. Β. 343.

ἀδικοπραγέω = ἀδικέω, πράττω τι ἀδικῶς. Πλούτ. 2. 501A, Φίλων 2. 329.

ἀδικοπράγημα, τό, ἀδικος πρῆξις, Στωδ. Έκλογ. 2. 194.

ἀδικοπράγης, ἔς, ὁ πράττειν τι ἀδικῶς. Περιχτυνὴ παρὰ Στωδ. 487. 47, ἐν τῷ ἴων. τύπ. -πρηγῆς.

ἀδίκος, ὅν, (δίκη) ἐπὶ προσώπων, ὁ πράττων τι παρὰ τὸ δι-καίον, ἀδικος, πρῶτον παρ' Ἡσ. Ἐργ. καὶ Ἰμ. 258, 332· ἀδικώτερος, αὐτοὶ 270· ἀκολούθως παρ' Ἡρόδ. 2. 119, καὶ ἄλλ., καὶ ἴων συγγ. παρ' Ἀττ., δίκαν ἐξ ἀδικῶν ἀπαιτῶ, Αἰσχύλ. Χο. 398, πρὸς. Ἰν. 404, κτλ.· ἀδικώτατος, Σοφ. Τρ. 1011:—ἀδ. εἰς τι, δηλ. ὡς πρὸς τι πρᾶγμα.—ἔς τινα, πρὸς τινα ἄνθρω-πον, Ἡρόδ. ἐνθ' ἄγνωστ.· περὶ τινα, Σεν. Κύρ. 8. 8, 6 καὶ 27· μετ' ἄπαρ, τὸσον ἀδικος ὥστε νὰ... Ἐπ. πρὸς Ἐβρ. ε'. 10.

2) ἀδ. ἵπποι = δυστράπελοι, ἀτίθασοι, ἀκυβέρνητοι. Σεν. Κύρ. 2. 2, 26· οὕτως, ἀδ. γυνάθος, εἶναι τὸ σκληρὸν στόμα ἵππου, ὁ αὐτ. Ἰππ. 3. 5· πρὸς. ἀδικομαχος.

II. ἐπὶ πράγμα-των, τὸ ἀδικῶς πεπραγμένον, τὸ κακὸν, τὸ βλαβερὸν, τὸ ἀδικον, ἔργματα, Θέογν. 380, Σόλων 15. 33· ἀδικα φρονέειν, Θέογν. 395· ἔργα, Ἡρόδ. 1. 5:—ἀδ. λόγος, συγγ. ἐν Ἀριστοφ. Νεφρ.:—ἀδικῶν χειρῶν ἀρχεῖν = ἀρχίζω πρῶτος ἐγὼ νὰ ἀδικῶ, νὰ ἐπι-τίθεμαι, Ἀντιφῶν 126. 6· Σεν. Κύρ. 1. 5, 13· τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἀδ., τὰ δίκαια καὶ ἀδικα, Πλάτ. Γοργ. 460E, κτλ.· ἀδ. πλοῦτος = κακῶς, ἀδικῶς κτηθεὶς, Ἰσοκρ. 10D· ἡ ἀδικος, ἡ ἐυναγωγὴ ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ἡ ἀδικος, κακὴ ἐνωσις. Πλάτ. Θεαιτ. 150A, πρὸς. Ἐρμάν. Opusc. 1. 77.

III. ἀδ. ἡμέρα, ὁ ἔ. ἀνευ δικῶν, ἡμέρα, καθ' ἣν τὰ δικαστήρια ἦσαν κεκλεισμένα. Λατ. dies nefastus. Δουκ. Λεξίφ. 6· πρὸς. Ἀρχιππ. Ἀδελ. 4.

IV. Ἐπίρρ. -κως, Σόλων 13, 7, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1540· τοὺς ἀδ. θνήσκοντας, Σοφ. Ἡλ. 113· εἴτε ὦν δὴ δικαίως εἴτε ἀδ., Ἡρ. 6. 137· δικαίως καὶ ἀδ., Πλάτ. Νόμ. 743B· οὐκ ἀδ., οὐχὶ ἄνευ λόγου, Ἰμ. Ὁμ. εἰς Ἐρμ. 316, Σίμων. 92, Λυσίας 96. 5, Πλάτ. Φαίδων 72A.

ἀδικοσυλῶν, ἀδικῶς συλῶν, αἰ κ' ἀδικοσυλῶ. Ἐπιγρ. Λοκρ. ἔξδ. Ἰω. Οἰκονομίδου ε', 4.

ἀδικο-τροπος, ὅν, ὁ ἔχων ἀδικον τρόπον, ἡ φρόνημα, ἱερά-της Ἀδελ. 7.

ἀδικο-χειρ, χειρως, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἀδικον χεῖρα, Σοφ. Ἀποσπ. 803.

ἀδικο-χρήματος, ὅν, = ὁ ἔχων χρήματα ἀδικῶς κτηθέντα. Κράτης Ἀδελ. 7.

ἀδινός, ἡ, ὅν, (ἄ-) ἡ βεβημένη σημασ. στεγνός, πυκνός, ἀβρό-δους, ἴδε Βουστρ. Λεξίλ. ἐν λ.· ὅθεν παρ' Ὀμήρῳ. 1) συμπε-πυ-

κνωμένος, πεπιεσμένος, ἀδινὸν κῆρ, ὡς τὸ πυκναὶ φρένες, ἐπὶ κυριολεκτικῆς φυσικῆς ἐννοίας, 'Πλ. Π. 481, 'Οδ. Τ. 516· οὕτω καὶ ἐπὶ μελισσῶν, μυῶν, προβάτων. 'Πλ. Β. 87, 400, 'Οδ. Δ. 92.

2) βλαίος, ἡχηρὸς ἐπὶ ἤχων· ἀδ. γόος, 'Πλ. Σ. 816· Σειρήνες ἀδινάει, αἱ ἡχηρὰν φωνὴν ἔχουσαι Σειρήνες, 'Οδ. Ψ. 326· ἀλλὰ συχνότερον ὡς ἐπίρρ., συχνῶς ἢ ἡχηρῶς, ἰσχυρῶς· ἀδινῶς ἀνεκρίκατο, 'Πλ. Τ. 314· ὡσαύτως ἀδινὸν καὶ ἀδινὰ ὡς ἐπίρρ., ἀδινὸν γοᾶν, κλαίειν, μυκᾶσθαι, στοναχῆσαι, 'Ομ.—Συγκρ. ἀδινώτερον, 'Οδ. Π. 216. 'Π λείξις ἐξηκολούθησεν οὕσα ἐν χρήσει καίπερ σπανίως παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ποιηταῖς: ἀδ. δάκος=βαθὺ δῆγμα, δάγκαμα, Πινδ. Π. 2. 98· ἀδ. θάκρυα=ἀφθονα δάκρυα, Σοφ. Τρ. 848 (λυρ.), καὶ συχν. παρ' Ἀπολλ. Ροθ. ὡς ἀδ. ὕπνος, κῶμια=ἀφθονος, ἀναπαυστικός ὕπνος, 3. 716, 147· ἀδ. εὐνή, ἡ συχνὴ ἀπόλαυσις τοῦ ἐγγάμου βίου, 3. 1206, ἀλλ' ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀπολλ. ἐρμηνεύει ἄλλως: τὴν λέξιν, «ἀδινῆς εὐνῆς, γυν. οἰκτρᾶς, λυπηρᾶς διὰ τὴν ἀπῆλειψιν,» ('Τινες τῶν γραμμάτων, ἔγραψαν τὴν λέξιν μετὰ δασείας, Σχολ. εἰς 'Πλ. Β. 87, τὸ ὁποῖον ὑποστηρίζει τὴν πιθανὴν αὐτοῦ σχέσιν πρὸς τὸ ἄδρὸς, ἔρα ἐν λ. ἄδρὸς).

ἀ-διόδευτος, ον, ὁ, δι' οὗ δὲν δύναται τις νὰ διέλθῃ, νὰ παρῇ διέσκη, Θεμιστ. 206D, Χερσίτων 7. 3.

ἀ-διοίκητος, ον, ὁ ἄνευ διοικήσεως ἢ τάξεως, ἀκυβέρνητος, Δημ. 709. 5.

ἀ-διόπος, ον, ὁ ἄνευ κυβερνήτου· (ἐπὶ πλοίου), Δίσχυλ. Ἀποσπ. 261.

ἀ-διόρρετος, ον, ὁ μὴ διορρέμενος ἢ δι' οὗ δὲν δύναται τις νὰ ῥέῃ, Πολυδ. 5. 150.

ἀδιοργανιστος, ον, ὁ μὴ διοργανισθείς, Βυζ.

ἀ-διοργανωτος, ον, ὁ μὴ διοργανωμένος, διαμερορρωμένος, ὁ ἔχων κακὰ ὄργανα, Ἰαμβλ. βίος Πινδ. 17.

ἀ-διόρθωτος, ον, ὁ μὴ διορθωμένος, ὁ μὴ ἐν τάξει, Δημ. 50. 18:—ἐπὶ βιβλίῳ=μὴ διορθωθέντα, ἐπιβεβαιωθέντα, Κικ. ἐπιστ. πρὸς Ἀττ. 13. 21· πρὸς διορθωτῆς. II. ἐν δὲν δύναται τις νὰ διορθώσῃ, ἀδιόρθωτος, ἀνεπανόρθωτος, δοσιτεία, Ἀππ. Ἰμψ. 3. 90· πρὸς Διογ. Α. 5. 60· ἀδιόρθωτα ἀδικεῖν, Διον. Ἀλ. 6. 20.—Ἐπίρρ. τως, Διόδ. 29. 25.

ἀδιοριστία, ἡ, ἀοριστία, Νικομ. Γερασ.

ἀ-διόριστος, ον, ὁ μὴ ὁριζόμενος, Ἀριστ. Ἀν. Πρ. 1. 1, 2, καὶ ἄλλ.: ἀόριστος, ἀδηλον καὶ ἀδ., ὁ αὐτ. περὶ Μορ. Ζ. 1. 1, 5, καὶ ἄλλ.—Ἐπίρρ. -τως, ὁ αὐτ. Φυσ. 1. 1, 3, καὶ ἄλλ.

ἀ-διπλασιαστος, ον, ὁ μὴ διπλασιασθείς καὶ ἐπίρρ. -τως, Εὐστ.

ἀ-διπλαστος, καὶ ἀ-διπλωτος, ον, =τῷ προηγ., Εὐστ.

ἀ-διστακτος, ον, ὁ μὴ ἀμειβαλλόμενος, περὶ οὗ δὲν διστάζομεν, ἀναμφύβολος, Πτολεμ. Γεωγρ. 1. 4. II. ἐνεργ., ὁ μὴ ἔχων διαταγὴν ἢ ἀμειβυλίαν, Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. -τως, Ἀνθ. 11. 12. 151.

ἀδίστυνον, «οἰκτρὸν στένοντα,» Ἡσυχ.

ἀ-διύλιστος, ον, (διούλιζω) ὁ μὴ διυλισθείς, στραγγισθείς, Γ'αλην.

ἀδιύπνιστος, ον, ὁ μὴ διυπνισθείς, διεγερθείς ἐκ τοῦ ὕπνου, Ἀθαν. IV. 909B.

ἀδιχάστος, ον, (διχάζω) ὁ μὴ διχαζόμενος, μὴ διαιρούμενος εἰς δύο, Νικομ. Γερασ.

ἀδιχοτομήτος, ον, ὁ μὴ διχοτομηθείς, Ἐπιφάν. τόμ. 1. σ. 170.

ἀδιψέτος, δὲν ἔχω δίψαν, Ἰππ. Κωκκ. 218.

ἀδιψήτος, ὁ μὴ διψῶν, ὁ μὴ στερνούμενος ὕγρασις, Χρησ. Σιбулл. 1. 132, 185., 3. 403.

ἀ-διψος, ον, ὁ μὴ διψῶν, ὁ μὴ ὑποφέρων ἐκ δίψης, Ἰππ. 180B, Εὐρ. Κύνκ. 574, Ἀριστ. περὶ Μορ. Ζ. 3. 6, 8. II. ἐνεργ., ὁ καταπαύων, σθένυνον τὴν δίψαν, Ἰππ. περὶ Διαιτ. Ὀξ. 384, 394.—Ἐπίρρ. -ψως, ὁ αὐτ. Ἐπιδ. 3. 1089.

ἀ-διωκτος, ον, ὁ μὴ διωκόμενος, Συνέστ. παρὰ Θεοφρίτῳ, Ἑλλ. Βιβλ. 8. 240 (ἐκδ. 1717.).

ἀ-διώματος, ον, ὁ μὴ ὑποχρεωθεὶς νὰ ἔρχισθῃ, ἀνώματος, Λατ. injuratus, Προκλ. Ἀνέκτ. 181.

ἀδμαίνειν, «ὕψιαινε, ῥῆν,» Ἡσυχ.

ἀδμενίδες, «δοῦλαι,» Ἑνμ. Μ., ὁ δὲ Ζωναρᾶς ἐν τῇ λέξει λέγει, «ἀδμενίδες, αἱ δοῦλαι» οἷμαι δὲ, οἱ ἀδμενίδες θελοὶ γράφεσθαι,»

ἀδμής, ἡτος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀδάματος. Ὁμ. μόνον ἐν Ὀδ. ἐπὶ νεανίδων, ἀνύπανδρος, ἄγαμος· Παρθένος ἀδμής, Ζ. 109, 228· οὕτως ἀδμήτας ἀδελφάς, Σοφ. Ο. Κ. 1056.

2) ὡς τὸ ἀδμήτος, ἐπὶ κτηνῶν, ἄπαξ ἐν Ὀδ., ἡμίονοι.. ἀδμήτες, Δ. 637. 3) μετὰ γεν. ἀδμήτες νοσούντων, ἀκατέληκτοι ὑπὸ.. Βακχλ. 34.

ἀδμήτης, εἶδος ἡ, ἄλλη γαρ. ἀντὶ τοῦ ἀδμήτης· 'Ν. Π. 4. 655. ἀδμήτης, ἡ, ον, ποιητ. ἀντὶ ἀδάματος, παρ' Ὁμ. μὴ ον κατὰ ὅλ. καὶ ἐπὶ κτηνῶν, ἀδάμαστος, βοῦν ἡνὶν.. ἀδμήτην, ἡν οὕτω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ, Ἰλ. Κ. 293, Ὀδ. Ι'. 383· ἵππον.. ἐξέτε' ἀδμήτην, βρέφος.. κυτούσαν, Ἰλ. Ψ. 266· ἡμίονον.. ἐξέτε' ἀδμήτην, ἡ τ' ἀλγίστην ἐαυιάσασθαι, αὐτοῖσι 655. 2) ὡς τὸ ἀδμής, ἀνύπανδρος, ἐπὶ νεανίδων, παρθένῳ ἀδμήτη, Ὑμ. Ὁμ. εἰς Ἀρρ. 82· πρὸς 133, Δίσχυλ. Ἰκ. 149· περὶ τῆς Ἀρτέμιδος τὰν αἰὲν ἀδμήτην, Σοφ. Ἰλ. 1239, περὶ τῆς Ἀταλάντης, τῆς πρόσθεν ἀδμήτης, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1321. II. Ἀδμήτης, ὁ, ὡς κύρ. ὄνομα, Ὁμ., κτλ.

ἀδμηλίη, ἡ ἀδελφότης, Καλλ. Ἀποσπ. 338· ὡσαύτως ἀδμηλίη παρ' Ἰππ. καὶ Ἀρκαδ. καὶ ῥῆμα ἀδμηλῶ καὶ ἐπίρρ. ἀδμηλεῖ παρὰ Σουίλ.

ἀδμῶνες ἢ ἀδμῶες, οἱ, εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, Ὀππ. Ἀλ. 3. 371.

ἀδνός, καθ' Ἡσυχ., λέξις Κρητ. ἀντὶ ἀγνός.

Ἀδιο-βάτης, ον, ὁ ὡς καταβάς εἰς τὸν κάτω κόσμον, ἐκ διορρώσεως τοῦ Ράβδω ἐν Δίσχυλ. Πέρσ. 924 (λυρ.) ἀντὶ τοῦ Ἀγδαβάται.

ἀδιόθεν, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ἄδου· Ἑρμησίαν. 5. 3.

ἀδοιόατος, (δοιόω) χωρὶς ἐνδοιασμοῦ, Ἀνακρ. 95. [οἱ ἐν τόπῳ].

ἀδοίαι, ὅτε ἐν λέξ. ἀνδάνω.

ἀ-δόκητος, ον, =ἀπροσδόκητος. Ἰσο. (ῖζε κατωτέρ.) τὴν ἀδ. χάριν, Σοφ. Ο. Κ. 249 ἐν χρήσει παρ' Εὐρ. ἐν τῇ ἐπιλόγῃ τῶν ἡλικῶν σκέψαντο τοῦ χαροῦ· τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη, τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὖρε θεός, Μήδ. 1417, Ἀλκ. 1161.

Βάκχ. 1300, Ἀνδρ. 1286, Ἑλ. 1690· ἐμφερὰ ἀδ., Θουκ. 7. 29, κτλ.· τὸ ἀδ., =τὸ ἀπροσδόκητον, ἢ ἐκπλήξις, ὁ αὐτ. 4, 36, καὶ ἄλλ.

II. τὸ ἐν Πινδ. Ν. 7. 45, ἀδοκήτον καὶ δοκόντα, δυνατόν νὰ σημαίνει ἢ: τὸν ἄβαστον καὶ ἐνδοξον ἢ: τὸν μὴ προσδοκῶντα καὶ τὸν προσδοκῶντα. III. Ἐπίρρ. -τως, Θουκ. 4, 17, καὶ ὡσαύτως ἀδοκήτα, ὡς ἐπίρρ., Ἰσο. Ἀποσπ. 31. Εὐρ. Φοίν. 318 οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀδοκήτου, Θουκ. 6. 47.—ἐκ τοῦ ἀδ.

Διον. Ἀλ. 3. 64.

ἀδοκία, «ἀπροσδοκία,» Ἡσυχ.

ἀ-δοκίμαστος, ον, ὁ μὴ δοκιμασθείς, μέλιστα ἐν σχέσει πρὸς τὰ πολιτικά δικαιώματα, Δυσ. 140. 14., 175. 45, Δίσχυλ. 56. 3, κτλ.· πρὸς. Ἀρποκρ.—Ἐπίρρ. -τως.

ἀ-δοκίμας, ον, ὁ μὴ δοκίμος, ὁ μὴ ἐνυόμενος νὸ ὑποστῇ δοκίμῃ, παραπειστικῶς, κλέβητος, κυρίως ἐπὶ νομισμάτων, Πλάτ. Νόμ. 742A. II. μεταφ. ἄνευ πῆξης, ἄσημος, ἀφανής, λακίσματα ἀδοκίμη· ὁλόβις ἔχειν, Εὐρ. Τρ. 497· μοῦσα, Πλάτ. Νόμ. 829D· πρὸς Δημ. 761. 3.—Ἐπίρρ. -τως, Πολυδ. 5. 160, 2, ἐπὶ προσώπων, Πλάτ. Πολ. 618B. ἀπειδοκίμαστος ὡς κλέβητος, ἀπρόλητος, Ξεν. Λακ. 3, 3· Ἐπ. πρὸς Ρ'ωμ. α', 28, Τίμωθ. Β'. γ', 8 κτλ.

ἀδολεσχέω, [α] μέλλ. -ήσω, =ἀργολογῶ, ληρῶ, φλυαρῶ, Εὐπολ. Ἀδελ. 11, Πλάτ. Φαίδων 70C, Ξεν. Οἰκ. 11, 3, κτλ.—Ῥηματ. ἐπιθ. -ητέον, Κλήμ. Ἀλ. 203.

ἀδολεσχίμα, τὸ φλυῆμα, Εὐστ.

ἀδω-λεσχης, ον, ὁ, λόγιος, πολύλογος, ματαιολόγος, φλύαρος, μέλιστα ἐπὶ τῶν φημιζόμενων σοφιστῶν, Σωκράτην, τὸν πτωχὸν ἀδ., Εὐπολ. Ἀδελ. 10, πρὸς Ἀριστοφ. Νεφ. 1485· ἢ Πρὸ-δικος, ἡ τῶν ἀδ. εἰς γέ τις, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 418· ἀδ. τις σοφιστής, Πλάτ. Πολιτικ. 299B, πρὸς Θεαίτ. 195B, Πολ. 488B.

II. ἐπὶ καλῆς σημασίας, ὅτε, λεπτὸς εἰς τὸ σκέπτεσθαι, Πλάτ. Κρατ. 401B, πρὸς. ἀδολεσχίαν, Π. (Πλάτωνος ἐκ τοῦ ἀδην, λέσχη, =ἡμιεῖν μέχρι κέρου· τὸ α εἶναι μακρὸν ὡς ἐν τῷ ἀδηνότος, ἴσα ἀδην), Εὐπολ. καὶ Ἀριστοφ. ἐνδ' ἀντιφῶν, καὶ ἐν χειρογράφῳ ἐνίσταται ἔχει ὑπογεγραμ. ἀδολεσχεῖν, ὡς ἐν τῇ Παρισινῇ χειρογρ. τοῦ Δημοσθ. 1462, 12.).

ἀδολεσχητέον, ῥῆμ. ἐπιθ. δει' ἀδολεσχεῖν, Κλήμ. Ἀλ. 1. 461C.

ἀδολεσχία, [α], ἡ πολυλογία, φλυαρία, ἀργολογία, Ἀριστοφ. Νεφ. 1480, Ἰσοκρ. 2921, Πλάτ. Θεαίτ. 195C· ἀδυναμία τῶν γερήτων, Ἀριστ. Ρητ. 2. 13, 12. Ὁ Θεόφρ. ἔγραψε περὶ ἀδολεσχίας, Χαρακ. 3.

II. ὁλότης, λεπτότης, Πλάτ. Θεαίτ. 269B, Παρμεν. 135D.

ἀδολεσχικός, [α], ὁ, ὡν, ὁ ἀργολογῶν, ὁ φλυαρῶν τὸ -κύν, ἢ πολυλογία, Πλάτ. Σοφ. 225D.

ἀδω-λεσχος, [α], ον =ἀδωλεσχης, Μονόστ. ἐν Κωμ. Ἀποσπ. 4, σ. 347. Ἀνθ. Π. (παράρτ.) 236.

ἀδολέυτος, ον, (δολέομαι) =ἀδολος, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Πολυτ. 1158 =ἀπλοῦς.

ἄ-δολος, ον, ἄγνός, ὁ ἄνευ δόλου ἢ ἀπάτης, τιμὸς, σοφία, Πινδ. Ο. 7. 98· παρ' Ἀττ. μάλιστα ἐπὶ συνθηκῶν, ἄδ. εἰρήνη, Ἀρ. Λυσ. 108· σπονδαὶ ἄδ. καὶ ἀδολαβείας, Θουκ. 5. 18.—Ἐπίρρ. συγχὸν ἐν τῇ πράξει ἀδολῶς καὶ δικαίως, = ἄνευ ἀπάτης ἢ πανουργίας, Λατ. sine dolo malo, Θουκ. 5. 23· πρὸς Πλούτ. 22. 15, 2. πρὸς Λίβιον 38. 11. καὶ ἔδε ἐν λέξ. δόλος· οὕτω, πλουτεῖν ἀδολῶς, Σκῆλ. 8. Βερνκ.—ἀδολότερον λέγεσθαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πιστεῖν, Ἀντιφῶν 122. 42. II ἐπὶ πραγμάτων, = ἀνόθευτος, γνήσιος, Δισχὺλ, Ἀγ. 95., στύραξ, Διοσκ. 1. 79, ἀργύριον, Πλούτ. 3. 86.—μεταφ., ἀδραὶς ἀδολοῖς... ψυχᾶς, = καθαραῖς, ἄγναις, Εὐρ. Ἰκ. 1029.

ἀδολῶτος, ον, ἀνόθευτος, γνήσιος, καθαρὸς, Θεοφύλ. ἄδον, Ἐπ., ἀντὶ τοῦ ἔαδον· ἄρ. β' τοῦ ἀνδάνω. ἀδόνητος, ον, (δονέω) = ἀκλόνητος, ἀσάλευτος, Ἀνθ. Π. 5. 263.

ἀδονίς, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀηδονίς· Μόσχ. 3. 47. Meisner Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 4. 11. [α].

ἀ-δολέστατος, ον, ἀπροσδόκητος, Σοφ. Ἀποσπ. 215b.

2) ὁ μὴ ἐκαρτωμένος ἐκ τῆς δόξης, ἥτοι τῆς ἀτομικῆς γνώμης τινός, ἀλλ' ὁ ἔχων ὡς βέβαιον διαρκῆ τὴν ἐπιστήμην, = βέβαιος, Πλάτ. Φαίδων 84d. II ἐνεργ. = ὁ μὴ νομίζων, ἀλλ' ὁ γινώσκων μετὰ βεβαιότητος, Διογ. Λ. 7. 162.—ἡ = ὁ μὴ σχηματίζων γνώμην ἐσπυμένως, Πλούτ. 2. 1058b· πρὸς δόξα.—Ἐπίρρ. -τωτος, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸ δογματικῶς, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 15. κτλ.

ἀδοξέω, εἰμὶ ἄδοξος, δὲν ἔχω καλὴν φήμην, διατελῶ ἐν δυσφημίᾳ, Εὐρ. Ἐκ. 294, Δημ. 374, 7.—ἀντίθετον τῷ εὐδοκίμετον, Ἀριστ. Ρητ. 1. 12. 16. II μεταβ. δὲν ἐκτιμῶ, δὲν θεωρῶ ἀξίον τιμῆς, περιφρονῶ τινά, Πλούτ. Λούκουλ 4.—ἐντεῦθεν ἐν παύτῃ φωνῇ: αἱ βαναυσικαὶ [τέχναι].. ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πόλεων, Ξεν. Οἰκ. 4. 2.

ἀδοξήμα, ατος, τό, ἀδοξία, Πλούτ. 2. 977E. ἀδοξία, ἡ, ἡ κατὰστασις τοῦ ἀδοξέου, αἰσχρὰ δόξα, κακὴ φήμη, Ἰππ. Νόμ. 2, Θουκ. 1. 76, Πλάτ. Φαίδων 82C, Δημ., κτλ., ἀσημάτης, Πλούτ. Ἀγ. 2. II καταφρόνησις, Ἀππ. Σοφ. 41.

ἀ-δοξοποίητος, ον, ὁ μὴ ὑπὸ γνώμης δολοῦντος, ἄλογος, Πλούτ. Θ. 5. 8.

ἄδοξος, ον, ὁ ἄνευ δόξης, ἀφανής, ἄσημος.—πόλεμοι, Δημ. 58. 6: ἀτιμὸς, τέχνη, Ξεν. Συμπ. 4. 56. 2) ἐπὶ προσώπων, ἀφανής, ἄσημος, Ἰσοκρ. 286A., ἀνώνυμοι καὶ ἄδ., Δημ. 100. 7, πρὸς Ἀριστ. Ρητ. 2. 6, 24· ἐπὶ εὐνοῦντων, καταπεφρονημένοι, Ξεν. Κύρ. 7. 5. 01.—Ἐπίρρ. -ξως, Πλούτ. Θ. 35. II = παράδοξος, ἀπροσδόκητος, Σοφ. Ἀποσπ. 71., ἀπίθανος, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐνδοξος, Ἀριστ. Τοπ. 8. 6, 1, κτλ., τὰ ἀδοξότατα λέγειν, αὐτῶν 9. 4.

ἀδορατία, ἡ ἀστρατία, κυρίως δὲ ἡ ἀργία, Σουῖδ.

ἀδότητος, ἑσφ. γρ. ἀντὶ ἀδότητος. II, ὡς οὐσιαστ., ἄδορος, ὁ = κώρυκος, ἄσκιος, Ἀντιμαχ. πρὸς Schellenh. εἰς Ἀποσπ. 56.

ἀ-δορπος, ον, ὁ ἄνευ τροφῆς, μὴ φαῶν, νῆστις, Λυκ. 638.

ἀ-δορυφόρητος, ον, ὁ ἄνευ δορυφόρων, σωματοφυλάκων, Ἀριστ. Πολ. 5. 12, 4.

ἄδος, εος, τό, κύρος, ἀηδία, μόνον ἐν Ἰλ. Α. 88, τάμινων δένδρεα μακρά, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν, ἐνθα ὁ Παινε προτείνει: μακρ', ἄδος τέ μιν ἵκετο· ἴδε ἐν λέξ. ἄδην.

ἄδος, τό, = ψήφισμα, Ἐπιγρ. Ἀλικ. ἀνατυπωθεῖσα ἐκ τοῦ Newton ἐν τῇ Ἐκλογῇ Ἐπιγρ. τοῦ Gauer 131. 20, πρὸς Ἰσὺχ. ἄδηνμα, ἄδος· ψήφισμα, δόγμα, καὶ τὰς σημειώσεις τοῦ Schmidt σ. 44, 84. καὶ προσθήκη: καὶ ὁ Εὐστάθ. δὲ ἐν 1721, 61 ἀναφέρει ἔγγραφα ἄδην ἐκ τοῦ Ἰππώνακτος, ἄδηνκε βουλή, ἵγουν ἤρεσκε τὸ βούλευμα, ὥστε τὰ ἄδην, ἄδος φαίνονται παραχρήματα ἐκ ἈΔ, ἀνδάνω, ἔαδα.

ἄδος, ἄδοσύνη, ἄωρ. ἀντὶ τοῦ ἡδος, ἡδουσύνη.

ἄδοσιον, ἀμολογούμενον, ὁ Ἰσὺχ.

ἄδοσύνα, ἡδονή, ὁ Ἰσὺχ.

ἄδοσι, ἄνευ δόσεως χρημάτων, Ἐφραίμους μοναχὸς σ. 1004.—Φιν. νομοκ. τίτλ. Α. κεφ. κδ', ἐν Συνταγμ. καν. τὸμ. 1. σ. 63.

ἄ-δοτος, ον, ἄνευ δώρων, Ὑμ. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 573.

ἀ-δούλευτος, ον, ὁ μὴδέποτε γενόμενος δούλος, Ἰσακ. παρὰ Πλούτ. 3. 80, ὁ μὴ ὑποτασσόμενος, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 10. 1. ὁ Ἰσὺχιος δίδει καὶ ἄλλην σημασίαν, «ἀδούλευτος, οἰκίτης ἐν δεδουλικῶς καὶ μὴ παλὶμπρατος».

ἀδουλία, ἡ, τὸ μὴ ἔχειν δούλους, πενία, Ἀριστ. Πολ. 6. 8, 23.

ἀδουλος, ον, ὁ μὴ ὑπηρετούμενος ἢ μὴ φυλαττέμενος ὑπὸ

δούλων· ἀδουλα δώμαθ' ἔστις, Εὐρ. Ἀνθρ. 503· μετὰ γεν., τῶν τσιούτων ἀδουλος = μὴ ὑπηρετούμενος ὑπὸ... Ἀλλ. περὶ Ζ. 6. 10.

2) ὁ μὴ ἔχων δούλους, πένης, φρὺν. Κωμ. ἐν «Μονοτρόπῳ» 1, πρὸς Ruhnke Vell. Patere. 2. 19, 4. Madvig Advers. 1. 580.

II, ὁ μὴ ἀνεχόμενος δουλείαν, ἀδουλο-τερος τῶν λεόντων, Φίλων 2. 451.

ἀ-δούλωτος, ον, ὁ μὴ δουλούμενος, ἡ ὑπατασσόμενος, Διόδ. 1. 53, Χρησμ. Σεισβ. 5. 18.—πρὸς Π. 10. 22 (ἐνθα τὸ ἀδού-λεωτος φαίνεται νὰ εἶναι ἐσφαλμένη γραφ.)· ἀδουλωτοὶ ἡδονῇ, Κράτης Θηθ. 9.

ἀ-δούπητος, ον, = ἀδουρός, Ἀνθ. Π. 5. 294.

ἀ-δουπος, ον, = τῷ προηγ. Ἐπιφάν. 1. 262.

ἀδουσιασμένοι, «ὁμολογησάμενοι», Ἰσὺχ.

ἀδουσίον, «ἀρεστόν, σύμφωνον», Ἰσὺχ.

Ἀιδο-φύτης, ου, ὁ = Ἀιδόβατης, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 198. 4.

ἀδράια, Μακεδον. λέξ. = αἰθρία, Ἰσὺχ.

ἀδρακτος, «ἴδιον», Ἰσὺχ.

ἀδρακῆς, ἐς, = ἀδερκῆς, «τυρλή» καὶ ἀδερκῆς, Ἰσὺχ.

ἀδράλεστος, ον, χοιδοραλεσμένος, κυρίως ἐπὶ αἵτου, «Παυ-σανίας δὲ καὶ ἐρεϊκτὸν πυρὸν λέγει τὸν μὴ εἰς ἀλευρα ἀληθεσμέ-νον, ἀλλ' ὥστε δύο ἐξ ἐνός γεγονέναι, ὃν ἀνθρωπος κοινὸς εἶποι ἂν ἀδράλεστον», Εὐστάθ. Ἰλ. Ν. 441.

ἀδρανῆς, ἐς, = ἀδρανῆς, ἐκ εὐρωῖας τοῦ Δινδ. ἐν Ἀνθ. Π. 9. 135 ἀντὶ ἀδρανῆς.

ἀδράνεα, ἡ, ἀπραξία, ὁκνηρία, ὁσθένεια, Ἰερων. 2. 10, 17. Ἐπ. ἀδρανῆ, Ἀπολλ. Ρόδ. 2. 200 κτλ. [ῥα].

ἀδρανῆ, εἰμὶ ἀδρανῆς, Ὀππ. Ἀλ. 1. 296., Νόν. 32. 280, ἀδρανῆς, ἐς, (δραῖνω) ἀργός, ἀνεργῆς, ἄνευ δυνάμεως, ἀδρανῆς, Βαβρ. 25. 3, Ἀνθ. Π. 9. 359, Πλούτ. 2. 3731, κτλ.: ἐπὶ ἐόντων, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 7, 13· ἐπὶ φυτῶν, συγκρ. -εστερος, Διοσκ. 3. 124.—ὑπερῷ, -εστατος, Ἐσδ. (Σοφ. 13. 19), 2)

δυσέργαστος, ἐπὶ σιδήρον, Πλούτ. Λυκούργ. 9, Λύσανδ. 17, II ἐνεργ. ἐκνευριστικός, ἐκλυτικός, Πλούτ. 2. 987E.

ἀδρανῆ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀδράνεα.

Ἀδράσσεια, Ἰων. Ἀδρήσσεια, ἡ, ὄνομα τῆς Νεμέσιως, ἐκ βρωμῶν ἱερυνθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Ἰπρ. 936· ἴδε Βλῶμφ. Γλωσσ. καὶ πρὸς Π. 936.

Ἰων. Ἀδρήσσεια, ἡ, ὄνομα τῆς Νεμέσιως, ἐκ βρωμῶν ἱερυνθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Ἰπρ. 936· ἴδε Βλῶμφ. Γλωσσ. καὶ πρὸς Π. 936.

Ἰων. Ἀδρήσσεια, ἡ, ὄνομα τῆς Νεμέσιως, ἐκ βρωμῶν ἱερυνθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Ἰπρ. 936· ἴδε Βλῶμφ. Γλωσσ. καὶ πρὸς Π. 936.

Ἰων. Ἀδρήσσεια, ἡ, ὄνομα τῆς Νεμέσιως, ἐκ βρωμῶν ἱερυνθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Ἰπρ. 936· ἴδε Βλῶμφ. Γλωσσ. καὶ πρὸς Π. 936.

Ἰων. Ἀδρήσσεια, ἡ, ὄνομα τῆς Νεμέσιως, ἐκ βρωμῶν ἱερυνθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Ἰπρ. 936· ἴδε Βλῶμφ. Γλωσσ. καὶ πρὸς Π. 936.

Ἰων. Ἀδρήσσεια, ἡ, ὄνομα τῆς Νεμέσιως, ἐκ βρωμῶν ἱερυνθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Ἰπρ. 936· ἴδε Βλῶμφ. Γλωσσ. καὶ πρὸς Π. 936.

Ἰων. Ἀδρήσσεια, ἡ, ὄνομα τῆς Νεμέσιως, ἐκ βρωμῶν ἱερυνθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Ἰπρ. 936· ἴδε Βλῶμφ. Γλωσσ. καὶ πρὸς Π. 936.

Ἰων. Ἀδρήσσεια, ἡ, ὄνομα τῆς Νεμέσιως, ἐκ βρωμῶν ἱερυνθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Ἰπρ. 936· ἴδε Βλῶμφ. Γλωσσ. καὶ πρὸς Π. 936.

Ἰων. Ἀδρήσσεια, ἡ, ὄνομα τῆς Νεμέσιως, ἐκ βρωμῶν ἱερυνθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Ἰπρ. 936· ἴδε Βλῶμφ. Γλωσσ. καὶ πρὸς Π. 936.

Ἰων. Ἀδρήσσεια, ἡ, ὄνομα τῆς Νεμέσιως, ἐκ βρωμῶν ἱερυνθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Ἰπρ. 936· ἴδε Βλῶμφ. Γλωσσ. καὶ πρὸς Π. 936.

Ἰων. Ἀδρήσσεια, ἡ, ὄνομα τῆς Νεμέσιως, ἐκ βρωμῶν ἱερυνθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Ἰπρ. 936· ἴδε Βλῶμφ. Γλωσσ. καὶ πρὸς Π. 936.

Ἰων. Ἀδρήσσεια, ἡ, ὄνομα τῆς Νεμέσιως, ἐκ βρωμῶν ἱερυνθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Ἰπρ. 936· ἴδε Βλῶμφ. Γλωσσ. καὶ πρὸς Π. 936.

Ἰων. Ἀδρήσσεια, ἡ, ὄνομα τῆς Νεμέσιως, ἐκ βρωμῶν ἱερυνθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Ἰπρ. 936· ἴδε Βλῶμφ. Γλωσσ. καὶ πρὸς Π. 936.

Ἰων. Ἀδρήσσεια, ἡ, ὄνομα τῆς Νεμέσιως, ἐκ βρωμῶν ἱερυνθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Ἰπρ. 936· ἴδε Βλῶμφ. Γλωσσ. καὶ πρὸς Π. 936.

Ἰων. Ἀδρήσσεια, ἡ, ὄνομα τῆς Νεμέσιως, ἐκ βρωμῶν ἱερυνθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Ἰπρ. 936· ἴδε Βλῶμφ. Γλωσσ. καὶ πρὸς Π. 936.

Ἰων. Ἀδρήσσεια, ἡ, ὄνομα τῆς Νεμέσιως, ἐκ βρωμῶν ἱερυνθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Ἰπρ. 936· ἴδε Βλῶμφ. Γλωσσ. καὶ πρὸς Π. 936.

Ἰων. Ἀδρήσσεια, ἡ, ὄνομα τῆς Νεμέσιως, ἐκ βρωμῶν ἱερυνθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Ἰπρ. 936· ἴδε Βλῶμφ. Γλωσσ. καὶ πρὸς Π. 936.

Ἰων. Ἀδρήσσεια, ἡ, ὄνομα τῆς Νεμέσιως, ἐκ βρωμῶν ἱερυνθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Ἰπρ. 936· ἴδε Βλῶμφ. Γλωσσ. καὶ πρὸς Π. 936.

Ἰων. Ἀδρήσσεια, ἡ, ὄνομα τῆς Νεμέσιως, ἐκ βρωμῶν ἱερυνθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Ἰπρ. 936· ἴδε Βλῶμφ. Γλωσσ. καὶ πρὸς Π. 936.

Ἰων. Ἀδρήσσεια, ἡ, ὄνομα τῆς Νεμέσιως, ἐκ βρωμῶν ἱερυνθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Ἰπρ. 936· ἴδε Βλῶμφ. Γλωσσ. καὶ πρὸς Π. 936.

Ἰων. Ἀδρήσσεια, ἡ, ὄνομα τῆς Νεμέσιως, ἐκ βρωμῶν ἱερυνθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Ἰπρ. 936· ἴδε Βλῶμφ. Γλωσσ. καὶ πρὸς Π. 936.

Ἰων. Ἀδρήσσεια, ἡ, ὄνομα τῆς Νεμέσιως, ἐκ βρωμῶν ἱερυνθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Ἰπρ. 936· ἴδε Βλῶμφ. Γλωσσ. καὶ πρὸς Π. 936.

Ἰων. Ἀδρήσσεια, ἡ, ὄνομα τῆς Νεμέσιως, ἐκ βρωμῶν ἱερυνθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Ἰπρ. 936· ἴδε Βλῶμφ. Γλωσσ. καὶ πρὸς Π. 936.

Ἰων. Ἀδρήσσεια, ἡ, ὄνομα τῆς Νεμέσιως, ἐκ βρωμῶν ἱερυνθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Ἰπρ. 936· ἴδε Βλῶμφ. Γλωσσ. καὶ πρὸς Π. 936.

Ἰων. Ἀδρήσσεια, ἡ, ὄνομα τῆς Νεμέσιως, ἐκ βρωμῶν ἱερυνθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Ἰπρ. 936· ἴδε Βλῶμφ. Γλωσσ. καὶ πρὸς Π. 936.

Ἰων. Ἀδρήσσεια, ἡ, ὄνομα τῆς Νεμέσιως, ἐκ βρωμῶν ἱερυνθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Ἰπρ. 936· ἴδε Βλῶμφ. Γλωσσ. καὶ πρὸς Π. 936.

Ἰων. Ἀδρήσσεια, ἡ, ὄνομα τῆς Νεμέσιως, ἐκ βρωμῶν ἱερυνθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Ἰπρ. 936· ἴδε Βλῶμφ. Γλωσσ. καὶ πρὸς Π. 936.

ἀδρῆμυς, υ, ὁ μὴ δέωδης, ὁρμύς, αὐστηρὴς. Λουκ. Τραγ. 323.
ἀδρό-βωλος, ον, ὁ ἔχων ἀδρούς, σπερματὸς βώλους· περὶ
βυελίου, (ὁ ἔδε) Διοσκ. 1. 80· πρὸς Πλίν. 12. 19.

ἀδροδάκτυλος, ον, ὁ ἔχων ἀδρούς, ἰσχυροὺς δακτύλους,
Νικήτ. Εὐγεν. 6, 558.

ἀδροκέφαλος, ον, ὁ ἔχων ἀδράν, ἥτοι μεγάλην κεφαλὴν,
Παῦλ. Δίγν. 304.

ἀδρολαλία, ἡ, χονδρολογία, ἡ καὶ πολυλογία, Καραῖ Ἀτα-
κτα, τόμ. α', σ. 302 ἐκ τοῦ Πτωχοποδορ. βιβλ. 1' 483.

ἀδρο-μερής, ἔς, ὁ ἐξ ἀδρῶν, μεγάλων μερῶν συνιστάμενος,
κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ λεπτομερής, Διόδ. 5. 26:—τραχύς, αὐστη-
ρός, ἐπὶ αἵνου, αὐτ. 10.—Ἐπίρρ. -ῶς, Γαλην.

ἀδρό-μισθος, ον, ὁ ἀπαιτῶν ἡ λαμβάνων ἀδρόν, μέγαν μι-
σθόν, Σκύμν. 352.

ἀδρούμαι, παθ. (ἀδρός) = ὀρμίζω, γίνομαι ἰσχυρός, Πλάτ.
Πολ. 498B.—εἶμαι εὐρωστος Μύρων παρ' Ἀθην. 657D.

ἀδροπύρος, ον, ὁ, = ἀδρούς ἔχων τοὺς πόρους (τοῦ σώματος),
οἱ πολυπότοι ἀδροπύροι εἶδε, Κασσ. Ἱατροσοφ. 160, 9.

ἀδρός, α, ὁ, κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν φαίνεται ὅμοιον τῷ
ἀδινός (μεθ' οὗ συσχετίζεται ὡς τὸ κυδρός πρὸς τὸ κυδνός)
σημαίνων πυκνός, παχύς, ὀγκώδης.

1. ἐπὶ πραγμάτων· χιόνα
ἀδρὴν πίπτουσαν εἶδε, Πικρὴν εἰς νιβάδας, Πρὸδ. 4. 31:—
τῶν ἀνθρώπων οἱ ἀδρότατοι, οἱ στερεώτατοι, Ἰππ. 648.

55:—κίονες ἀδ., = μεγάλοι, Διόδ. 3. 47· τοὺς ἀδρότατους
τῶν λέμβων, ὁ αὐτ. 20. 85:—ἰσχυρός, μέγας ὑπὸ πᾶσαν ἔπο-
ψιν, ἀδρός πόλεμος, Ἀριστοφ. Βάτ. 1099· ρεύματα, πλήρη,
ἐξωγκωμένα, Ἀριστ. Προβλ. 28. 1, 3· ἐπὶ βρογχοῖς, = βράχια, ὁ
αὐτ. Κύμα. 4, 6· ἐπὶ πυρός, Πλούτ. Σόλων 1· δῆγμα, Διόδ. 1.

35· δωρεὰς τε καὶ τιμὰς ἀδράς δοῦναι, = ἀφθόνοι, ὁ αὐτ.
19. 86.—ἐπὶ ὕψους, = μεγαλοπρεπής, Λογγίν. 40, 4. τὸ ἀδ., =
Λατ. ubertas, grandiloquentia, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἰσχνόν,
Schäff. Διον. Ἀλ. περὶ Σουφ. Ὄνομ. σ. 65.—Ἐπίρρ. συγχερ.

ἀδρότερος διαίτην, νὰ τρώγῃ τις χορταστικώτερα, κατ' ἀντί-
θεσιν πρὸς τὴν λεπτὴν διαίτην, Ἰππ. Ἀφ. 1243· ἀδρ. φαρμα-
κεῦναι, αὐτόθι· ὡσαύτ. οὐδέ. ὡς ἐπίρρ. ἀδρὸν γελᾶσαι, =
γελᾶσαι ἡγέρως, Ἀντιφῶν ἐν Ἀθηναίοις 2. 8, πρὸς Πλούτ. 4.

9· ἀδρότερον πιεῖν, περισσώτερον, ἀφρονιότερον, Διφιλ. ἐν
Ἀλρηστικῇ, 1.

II. ἐπὶ προσώπων· μέγας, ὀρμῆς,
εὐσταθής, ἐπεὶ τὸ παιδίον ἀδρὸν γέννηται, Πρὸδ. 4. 180·
τῷ παιδί, ἔπην ἀδρός ἐν, Ἰππ. 232. 42· τῶν παιδῶν
ἔσοι ἀδρόι, Πλάτ. Πολ. 406E· οἱ ἀδρότεροι, οἱ μᾶλλον ἀνε-
πτυγμένοι κατὰ τὸ σῶμα, οἱ ἰσχυρότεροι, Ἰσοκρ. 255C. Παρὰ
τοῖς Ἑβδ., οἱ ἀδρόι εἶναι οἱ ἀρχόντες, ἡγεμόνες, Βασίλ. Δ'.

1, 6. 2) οὕτως ἐπὶ ζώων, χοῖρος, Ξεν. Οἶκ. 17. 10·
λύκος, Βαθρ. 101, καὶ παρὰ μεταγν. Κωμ. συχνὰ ἐπὶ κρέα-
τος, ἐπὶ ἰχθύων, κτλ. Ἀντιφ. ἐν Ἀλεστρίῳ 1, Ἀλγεομένην·

1. 21, Ἀλεξ. ἐν Παμφίλῳ 1, κτλ. 3) ἐπὶ καρποῦ ἡ σί-
του, = καλῶς ἀνεπτυγμένος, ὀρμῆς· ὅπως εἴη καρπὸς ἀδ.,
Πρὸδ. 1. 17, πρὸς Ἀριστ. Μεταφ. 4. 7. 8. 4) ἐπὶ ῥῶς,
ἔτοιμον πρὸς ἐκκόλαψιν, ὁ αὐτ. 1. Ζ. 6. 2, 7:—ἡ λέξις κατὰ
πρώτον ἀπαντᾷ παρ' Ἡρόδ., οὐδέποτε δὲ παρὰ Τραγ., καὶ εἶναι
σπανία παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀστικῶν συγγραφέων, ἀλλὰ τὰ
παράγωγα ἀδρότης, ἀδρουσύνη, ἀδρύνω, ἀπαντῶσι παρ' Ὀ-
μήρ., Ἡσ., Σοφ., καὶ ἄλλ.

ἀδρουσία, ἡ, (ἀδρός) ἑλλειψὶς ἡρώσεως, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰουδ.
2. 2. 5.

ἀδρουσύνη, ἡ, (ἀδρός) = ἀδρότης, ἐπὶ σταχύων σίτου, Ἰσ.
Ἐργ. καὶ Ἡρ. 471.

ἀδρό-σφαιρος, ον, ὁ ἔχων μεγάλας σφαίρας ἢ ῥαχηματιομέ-
νος εἰς μεγάλας σφαίρας, ἐπὶ τοῦ μαλαβάθρου (ὁ ἔδε), Περικλ.
Ἄρρ. Ἐρμῶρ. θαλάσσης σ. 38.

ἀδρότης, ἥτος, ἡ, = μεσότης, ὀρμότης, ζωηρότης, σφρι-
γος, δύναμις, ἰδίως τοῦ σώματος, Ἰλ. II. 857, X. 363, Ω. 6,
(ἐνθα τὸ ἔνεε χειρότερ. ἔχει ἀνδρωτήτα· ταύτην τὴν γραφὴν
προτιμᾷ καὶ ὁ D. B. Monro)· ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. 1. Φ. 7. 4, 11,
μεταφ. ἐπὶ ἡγῶν = τὸ ἡγρόν, Ἀμάραντος παρ' Ἀθην. 415A.

II. ἀφρονία, Ἐπ. πρὸς Κόρ. Β', η', 20, ἐνθα γράφεται
παροξυνόντες.

ἀδρόχοιροι, οἱ ἀδράς ἔχοντες χώρας, Ἡσίοχ.

ἀδρούω, ἔδε ἀδρούμαι.

ἀδρουα, οἱ σῦλοι ἀδρότερον, δι' ὃν ὁ ἰσχυροὺς ἀρμύζεται·
προσέτι, «πλοῖα μονόβουλα, Κύπριοι· λέγονται δὲ καὶ οἱ ἐν τῷ
ἀδρότερον σῦλοι. Σικελοὶ δὲ ἀδρουα λέγουσι τὰ μῆλα· παρὰ δὲ Ἀσ-
τικαῖς ἀκρήδρια,» Ἡσίοχ.

ἀδρουάς, ἀδύς, ἡ, (ἀδρυνε, δρῦς) = Ἀμαδρουάς, Ἀνθ.
II. 9. 664.

ἀδρυνε, εως, ἡ, πέπυνσις, ὀρμῆσις, Ἀριστ. Μεταφ. 10.
9, 3. Φυσ. 3. 1, 6.

ἀδρυνεῖς, ἡ, ὁ, ἀδρύνων, ἐνισχύων, Ἐπιφ. 1. 943.

ἀδρύνω, (ἀδρός) πεπαῖνω, ὀρμίζω· ἀδρύναι, Σοφ. Ἀ-
ποσπ. 805· ἀδρύνων, Ξεν. Ἀπομ. 4. 3. 8.—Παθ. ὀρμίζω,
γίνομαι ὀρμῆς, ἐπὶ καρπῶν ἢ σιτηρῶν, Πρὸδ. 1. 193, Ἀριστ.

Φυσ. 6. 6, 6· ἐπὶ ἐμβρύων ἢ μικρῶν, νέων ζώων, ὁ αὐτ. 1. Ζ.
6. 10, 14., 9. 34, 3:—ἔδε ἀδρύνω, ἀδρύνωμαι.

ἀδρυπτος, ον, (δρῦπτω), = ὁ μὴ σπαράσσων, ἀδρύπτωσι
ἐστὶ δυνάμεισι ἀέρων, Νόνν. Δ. 11. 137.

ἀδρυς, ἡ, ἔχων δρῦς, δένδρεα, ἀδενδρος, Πινδ. Λεῖψ. Ξηλο
126, Ἐκδ. Δίναλδ., ὅστις ἀντὶ τοῦ ἀδρυς ἔχει ἀδρυα = μῆλα, ἐμιοῖ
δ' ὀλγῶν μὲν γὰρ ἐξέδοται, ἔθεν δόρυα.

ἀδρύφακτος, ον, ἄνευ περιδόλου, ἀδρύφακτον, ἄνευ δικα-
στηρίου, ἡ ἀρύλακτον, ἀτείχιστον, Ἡσίοχ.·—μεταφορ. ἀπο-
νός καὶ ἀταλαίπωρος, Δ. Β. 345.

ἀδρ-βόας, -γλωσσος, -επής, -λόγος, -μελής, Δωρ. ἀντὶ
ἡδρ-βόας, ἡδρ-γλωσσος, κτλ.

ἀδρῶμακον, ὅπως (ἀδρῶμακον), Ἡσίοχ.

ἀδυναμῖα, ἔν ἐχω δύναμιν, ἐν εἶμαι ἱκανός, Ἐβδ. (Σι-
ράχ. ἐν προλόγῳ).

ἀδυναμία, ἴων, -εῖη, ἡ, ἑλλειψὶς ἰσχύος ἢ δυνάμειος, σωμα-
τικῇ ἀδυναμίᾳ ἢ ἐξάντησις, Ἰππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 12. 2)

καθόλου· ἀνικανότης, ἀδυναμία, Πρὸδ. 8. 111, Ἀντιφῶν 129.
33, Πλάτ. Νόμ. 646C. κτλ.—δι' ἀδυναμίαν, Ἀριστ. περὶ
Γεν. Ζ. 1. 18. 55, κτλ.:—μ. γεν. ἀδ. τοῦ ἀδικοῦ = πῶς
ἀδικεῖν, Πλάτ. Πολ. 359B· τῶν πραγμάτων = πρὸς ἔργασίαν,
Ἀριστ. Πολ. 5. 11, 16:—μ. ἀπαρ. Πλάτ. Νόμ. 632B.

3) = πενία, Ξεν. Οἶκ. 20, 22, Δημ. 399, 20. 4) ἡ ἀδύ-
νατον, Ἀριστ. Παιητ. 25, 6.

ἀ-δυνάμους, ον, = ἀδύνατος, Διοσκ. 5, 13.

ἀδυνάστια, ἡ, = ἀδυναμία, Πρὸδ. 3. 79., 7. 172., Θουκ. 8.
8, μ. γεν. ἀδ. τοῦ λέγειν, ὁ αὐτ. 7. 8.—Οἱ τῶτοι ἀδυναστέα,
Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 26, καὶ ἀδυναστεία, Δεινόλαχος ἐν Δ. Β.
345 εἶναι πιθανῶς σφάλματα, Λοβ. Φρύν. 508.

ἀδυνάστευτος, ον, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς δύνασθην,
Σουία, 19C.

ἀδυναστεῖ, ἐπίρρ. μετ' ἀδυναμίας, «ἀδυνάσκει,» Σουίδ.

ἀδυνάτω, ἐπὶ προσώπων· εἶμαι ἀδύνατος, ἐν ἐχω δύνα-
μιν, Ἐνχ. 147, Ἀλφ., Πλάτ. Πολ. 366B, Ἀριστ. περὶ Ἐνυπν.

1. 8:—μετ' ἀπαρμ.: εἶμαι ἀνίκανος νὰ ..., Ξεν. Ἀπομ. 1. 2. 23,
Ἀριστ. Πό. Ν. 10, 4, 10. Πολ. 3. 16, 10. II. ἐπὶ πραγ-
μάτων· εἶναι τι ἀδύνατον, Εὐαγγ. Μαθ. 17', 20. Εὐαγγ. Λουκ.
α', 37· πρὸς Ἡρόδ. (Γέν. 17. 14).

ἀδυνάτος, [δ], ον, I. ἐπὶ προσώπων, ἀνίκανος νὰ πράξῃ
τι μετ' ἀπαρ. Πρὸδ. 3. 138, Ἐπίχ. 130 Ἀλφ., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν.
56, κτλ.—ἀδύνατος εἰπεῖν, Ἀριστ. Πηγ. 2. 7:—Συγχερ.

τὸν δυνατώτερον τοῦ ἀδυνατωτέρου [πλὸν ἔχειν], Πλάτ.
Γοργ. 483D· ὑπερθ. -ώτατος λέγειν, Εὐαγγ. ἐν Ἀθήναις 8.

2) ἀπολ. ἀνεῖς ἰσχύος, ἀδύνατος, ἀσθενής, Πρὸδ. 5. 9, Εὐρ.
Ἰων 596, Ἀνδρ. 740:—οἱ ἀδύνατοι, οἱ καταστάντες ἀνίκανοι
πρὸς ὑπηρεσίαν στρατιωτικὴν εἴτε δι' ἀσθενείαν εἴτε διὰ πενίαν·
πρὸς Ἀυσ. ὑπὲρ τοῦ ἀδυνάτου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 430, Βουκχ.

II. Οἶ. 1. 328 κτλ.:—ἐν τοῖς ἀδυνάτοις μισθοφορεῖν, Διόχην.
14, 40· ἀδ. σώματι, Αυσ. 197, 26· ἀδ. χρημίσσι, πτωχός,
Θουκ. 7. 28· εἴς τι, Πλάτ. Ἰππ. Ἐλ. 366B·—οὕτως ἐπὶ πραγ-
μάτων· ὁ παλὺν καιρὸν βλάβην καὶ καταστροφὴν ἀνίκανος, νέος,
Πρὸδ. 6. 161:—τὸ ἀδ., ἑλλειψὶς δυνάμειος, ἀδυναμία, Πλάτ.

Ἰππ. Μείξ. 296A· τὰ ἀδ., αἱ ἑλλειψεις, ἀνικανότητες, Δημ.
262, 24. II. ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια ἀδύνατον εἶναι νὰ
εὐλογοῦνται, Εὐρ. Ὀρ. 665., Ἰλ. 1043, Πλάτ. κτλ.—ἀδύνατα
βούλειται, Αὐγκ. ἐν Ἑκκατέρῳ 12· ἀδύνατον [ἔστι], μετ'
ἀπαρ., Πρὸδ. 1. 32, καὶ ἄλλ. ἢ ἀδύνατα [ἔστι], ὁ αὐτ. 1. 91,
6. 106, Θουκ. ἀπ. τινὲς ὅτι ..., Πλάτ. Πρωτ. 338C: τὸ ἀδ., =
τὸ ἀδύνατον, Πρὸδ. 9. 60, Ἀττ.—τὰ ἀδ. καρτερεῖν, Εὐρ. I.

A. 1370· τολμᾶν ἀδύνατα, ὁ αὐτ. Ἰλ. 811· ἀδυνάτων
ἐρᾶν, ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 318:—Συγχερ. ἀδυνατώτερον ἔτι ...,
οἱ ἰδόντες, Πλάτ. Θεαίτ. 192B· πρὸς Παρμ. 138D·—ὑπερθ.,
δὲ δὴ πάντων ἀδυνατώτατον, ὁ αὐτ. Φίληβ. 15B, III.

Ἐπίρρ. -τως, = ἀνεῖς δυνάμειος ἢ ἐπιτηδεύτητος, ἀσθενής· ἀδύ-
γεσθαι, Ἀντιφῶν 122. 42, ἀμύνεσθαι, ὁ αὐτ. 127. 26·—ἀδ.
ἔχειν, = εἶναι ἀσθενής, Πλάτ. Ἀξ. 364B, ἡ εἶναι ἀνίκανος, μετ'
ἀπαρμ., Ἀριστ. Πηγ. πρὸς Ἀλ. 25, 3·—ἐν ὀλγῃ χρήσει παρὰ
ποιητοῖς, καὶ ἐκ τῶν Τραγικῶν μόνον παρ' Εὐριπίδῃ.

ἀδύ-οινος, ἀδύ-πνοος, ἀδύ-πολις, Δωρ. ἀντὶ ἡδύ-
αδύς, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἡδύς.

ἀ-δυσώπντος, **ον**, δὲν δὲν δύναται τις νὰ κάμῃ νὰ μεταβάλῃ τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου του, ἢ νὰ ἐρυθρίασῃ, = ἀναίσχυντος, ἀνεξέλιωτος, Πλούτ. 2.64F, κτλ.—'Επίρρ. -τως, ὁ αὐτ. 534B. Πινδ. 11.11.7. ἄδ. ἐστὶν ὁ τόπος, Στράβ. 650. II. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὡς οὐσ. τὸ ἐσώτατον μέρος τοῦ ναοῦ, τὸ ἱερώτατον, Λατ. *adytum*, 'Γλ. B. 448, 512, Πινδ. O. 7. 59 (ἐνθα ὅμως τὸ γένος δὲν εἶναι φανερόν)· εἶναι δὲ οὐδ' ἐτέρως τὸ ἄδυτον, ἐν 'Περσ. 5. 72, καὶ ἐν Εὐρ. 'Ιων 938· καὶ ἀρσενικῶς ὁ ἄδυτος, ἐν 'Υμ. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 247·—μεταφ. ἐκ τοῦ ἄδ. τῆς βίβλου, Πλάτ. Θεαιτ. 162A·—ἄδ. τῆς θαλάσσης, 'Οππ. 'Αλ. 1. 49.

ἄδω, 'Αττ. συνηρ. ἐκ τοῦ ἀείδω, ὁ ἴδω.
ἄδωμης, **ον**, (ἄδωμ) ἀκτιστος, Νόνν. Δ. 17. 40.
ἄδων [ᾶ], **ονος**, ἢ, Δωρ. ἀντὶ ἀηδών, Μόσχ. 3. 9· πρὸλ. ἀδονίς.
'Αδων [ᾶ], **ωνος**, ὁ, = 'Αδωνίς, 'Ανθ. Π. 6.275, ἴδε Βουρμ. Προπέρτ. 2, 10, 53.
'Αδωνάα, ἢ, ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης, 'Ορρ. 'Αργ. 30, πρὸλ. 'Αδωνιάς.

Ἀδωνίς, **α**, **ον**, ἀνήκων εἰς τὸν 'Αδωνιν, Σουίδ.
'Αδωνία, τὰ, ὁ ὄρνις ὁ διὰ τὸν 'Αδωνιν τελούμενος κατ' ἐνιαυτὸν ὑπὸ τῶν 'Ελληνίδων δεσποινίδων, Κρατῖν. ἐν 'Βουκολίῳ 2, πρὸλ. 'Αδωνίς:—'Εντεῦθεν 'Αδωνιάζουσαι (ὡς εἰ ἐκ ῥήματος 'Αδωνιάζω = ἐορτάζω, τελεῶ τὰ 'Αδωνία)· ἐπιγραφή τοῦ 15ου εἰδυλλ. τοῦ Θεοκρίτου.

Ἀδωνιακός, **ῃ**, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν 'Αδωνιν ἢ προσωρισμένος δι' αὐτόν, 'Αρρ. 'Επίκτ. 4, 8, 36.
Ἀδωνιάς, **ἄδης**, ἢ, = 'Αδωνάα, Νόνν. Δ. 33, 25.
Ἀδωνιασμός, **αῦ**, ὁ, ὁ ὄρνις ὁ γινόμενος διὰ τὸν 'Αδωνιν. 'Αριστοφ. Λυσ. 390.
Ἀδωνιασταί, **οἱ**, ὄνομα θιασιστῶν τοῦ 'Αδωνίου ἐν τῇ τινὶ ἀπέναντι τῆς Ρόδου, 'Επίγρ. Ρόδου. Rev. Arch. 1864, 11. 'Ἴδε καὶ Hell. J. σ. 357.

Ἀδωνίος, ὁ, σπάν. τύπος τοῦ 'Αδωνίς, Meineke Κωμ. 'Αποσπ. 2. σ. 188, Πλούτ. 2. 206C. II. ὡς ἐπὶ θ. -ος, -ου, τοῦ 'Αδωνίου: ἔθεν: 1) 'Αδωνίον, τὸ, ἀγαλμα αὐτοῦ φερόμενον κατὰ τὰ 'Αδωνία, Σουίδ. 2) (ἐν λ. μέτρων) εἶδος στίχου συγκειμένου ἐκ δακτύλου καὶ σπονδείου, 'Ερμαν. El. Meir. 715.

Ἀδωνίς, [ᾶ], **ἑδος**, (ὁσαύτως -ιος, Φερεκρ. 'Αδῆλ. 21), ὁ, = ὁ 'Αδωνίς, υἱὸς Κινύρα καὶ Μύρρα, εὐνοούμενος ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, ὡ τὸν 'Αδωνιν, Σαπφ. 63, 'Αδωνί' ἀγοριεὺν καὶ τὸν 'Αδ. κλάσμεν, Φερεκρ. 'Αδῆλ. 84· ὡδωνίς, δηλ. ὁ 'Αδ., Θεόκρ. 3.47:—'Εντεῦθεν καθόλου, 'Αδωνίς, δηλ. εὐνοούμενος, ὁ πεφιλημένος, δεῖ 'Αδωνίς αὐτοῦς ἀκούειν, Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνάντων, 35, πρὸλ. 'Αλκίφρ. 1.39, 'Ανθ. Π. 5.113.
2) 'Αδωνίςος κῆποι = τὸ πολύτεριον καὶ ἄλλαι ὀνομαί βοτάναι ταχείως αὐξανόμεναι, αἱ ὁποῖαι ἐκαλλιεργοῦντο ἐν τοῖς δαλείων ἢ χυτῶν διὰ τὰ 'Αδωνία, Πλάτ. Φαῖδρ. 276B, πρὸλ. Θεόκρ. 15. 113. Παρομ. περὶ πάσης ἐφημέρου ἡδονῆς, ἴδε 'Ερμηνευτ. Πλάτ. ἐνθ' ἄνω.

II. εἶδος θαλασσίου ἰχθύος πηδώντος ὑπὲρ τὰ ὕδατα, ὅστις ἀλλαγὴ καλεῖται ἐξώκειτος, Κλέαρχ. παρ' 'Αθην. 332C. 'Οππ. 'Αλ. 1. 157, κτλ.
ἄ-δωρήτος, **ον**, = ἄδωρος, 'Υμ. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 168·—πρὸς τινος, Εὐρ. 'Εκ. 42. II. = ἄδωρος, II, Εὐσ. Εὐαγγ. Πρὸπ. 782C.

ἄδωρί, «χωρὶς δώρων.» Ζωναρ.
ἄ-δωρία, ἢ, = ἀδίαφθορία, τὸ ἄδωροδόκητον, Πολυδ. 8. 11.
ἄ-δωροδόκητος, **ον**, = ἄδωροδόκος, Δίσχυλ. 65. 21 κτλ.: 'Επίρρ. -τως, Δημ. 310. 22., 342. 18.
ἄ-δωροδοκία, ἢ, = ἄδωρία, Δίων Κ. 'Αποσπ. 37.
ἄ-δωροδόκος, **ον**, = ἀδιάφθορος, μὴ δεχόμενος δῶρα, 'Ανθ. Π. 9. 770, Νόνν.

ἄ-δωρόληπτος, **ον**, = τῷ προηγ., 'Ησύχ., Σχόλ., εἰς Θουκ. 2. 65.

ἄ-δωρος, **ον**, ἄνευ δώρων, μὴ λαμβάνων δῶρα, ἀδίαφθορος, μετὰ γεν. ἄδωρότατος χρημάτων, Θουκ. 2. 65:—'Επίρρ. -ως, Πολυδ. 8. 11. 2) ἄμισθος· πρέσβευσις, Σουλ. 'Επίγρ. 1625. 25. II. ὁ μὴ δίδων δῶρα· μ. γεν. ἄδ. ἄδ. -νος, μὴ εἰδὼν αὐτὸ ὡς δῶρον, Πλάτ. Συμπ. 197D.—ἄδωροις ἐλαφροβόλαις διὰ θήρας, ἄφ' ἧς οὐδὲν δῶρον ἐδόθη, Σοφ. Αἴ. 178.
III. ἄδωρο δῶρα, = δῶρα τὰ ὅποια δὲν εἶναι ὄντως δῶρα, ὡς βίος ἀβίωτος, αὐτότε 674· πρὸλ. δῶσωρος.

ἄ-δωτης, **ον**, ὁ, = ὁ μὴ δίδους τι, 'Πσ. 'Εργ. x. 'Πμ. 353. αε, ἀντὶ αε, ὡς Ἀέθρα ἀντὶ Ἀέθρα, 'Επίγρ. ἐκ πηλ. ἀγγείου ἐξ Ὀλκίου τοῦ ἐν 'Ἰταλίᾳ, Σουλ. 'Επίγρ. 7746.

ἄε, [ᾶ], Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἀεῖ, Πινδ. Π. 9. 154. (ᾶν ἡ γραφή ἔχῃ καλῶς)· πρὸλ. Cratipp. Δι. Παρ. 3. 321.

ἄ-εδνος, **ον**, ἄφενος, ἄνευ προικῶς, 'Ησύχ., ὅστις ἐξηγεῖ αὐτὸ καὶ διὰ τοῦ πολυφαινοῦς.

ἄδνωτος, **ον**, (ἄδνω) = τῷ προηγ.: μὴ μνηστευθείς, Λυκούργ. 549.

ἄεθλῆς, **ον**, ἄεθλῆμα, ἀεθλίω, -ητήρ, -ητής, κτλ. 'Επ. καὶ 'Ἰων. ἀντὶ ἀθλ-.

ἄεθλιον, 'Επ. καὶ 'Ἰων. ἀντὶ ἀθλον, = τὸ βραβεῖον τοῦ ἀγώνος, 'Γλ. 1. 124, 'Οδ. Θ. 108. II. ὁ ἀθλος, ὁ ἀγών, 'Οδ. Ω. 169, καὶ μεταγεν. 'Επ.

ἄεθλιος, **ον**, ὁσαύτως α, **ον**, ὁ τυγχάνων τοῦ βραβεῖου ἢ ἀγωνιζόμενος δι' αὐτὸ· ἵππος καλῇ καὶ ἀεθλίῃ, ἵππος δι' ἵπποδρομικοὺς ἀγῶνας, Θέογν. 257· ἀεθλιος ἵππος, Καλλ. εἰς Διηλ. 113., μῆλον ἀέθλ., τὸ μῆλον τῆς ἐρίδος, 'Ανθ. Π. 9. 637. συνηρ. τύπος ἀθλιος, εἶναι ἐν χρήσει μὲ περιωρισμένην σημασίαν.

ἄεθλον, τὸ, ἀεθλος, ὁ, 'Επ. καὶ 'Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀθλον, ἀθλος.

ἄεθλο-νέκεια, ἢ, = νέκη ἐν τοῖς ἀγῶσι, Πινδ. Ν. 3. 11.

ἄεθλοσύνη, ἢ, ἀγών, ἀμίλλα, 'Ανθ. Π. 5. 294.

ἄεθλοφύρος, **ον**, ἄεθλ. 'Επ. καὶ 'Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀθλοφύρος.

ἀεῖ, [ᾶ] 'Επ. αἰεῖ, αἰέν, (ᾶ. ἐν τέλ.)·—ἐπίρρ. πάντως, αἰώνως, διὰ πάντος, 'Ομ. κλπ. συχνάκις καὶ μετὰ ἄλλων χρονικῶν προσδιορισμῶν, ὡς διαμπερὲς αἰεῖ, συνεχὲς αἰεῖ, ἐμμένεας αἰεῖ, 'Ομ.—ἀεῖ καθ' ἡμέραν, καθ' ἡμέραν ἀεῖ, ἀεῖ καὶ καθ' ἡμέραν, ἀεῖ κατ' ἐνιαυτόν, ἀεῖ διὰ βίου, κτλ. Heindl. Πλάτ. Φαῖδων 75D. Schöff. Γρηγ. 169 καὶ Appar. ad Dem. 3. 205. Παρσ. Εὐρ. Φολ. 1422· δεορ' ἀεῖ, μέχρι τοῦδε, Πόρρ. Εὐρ. 'Ορ. 1679· ὁσαύτως εἰς ἀεῖ, εἰσαεῖ, εἰσαεῖ· ᾶ. εἰσαεῖ, —μετὰ τοῦ ἀρρρ· ὁ ἀεῖ χρόνος = ἡ αἰωνιότης, 'Πρόδ. 1. 54, Πλάτ. Φαῖδων 103E. κτλ.—οἱ ἀεῖ ὄντες, οἱ ἀθάνατοι, Ξεν. Κύρ. 8. 7. 32, κτλ.—ἀλλ': ὁ ἀεῖ βασιλεύων, ὁ ἐκαστοτε ὢν βασιλεὺς, 'Πρόδ. 9. 116· οἱ ἀεῖ δικάζοντες, Δημ. 585. 24· ὁ ἀεῖ ἐν τῷ γενόμενος, πῶς ὁ ἐκαστοτε εἰσερχόμενος, Θουκ. 4. 68· τὸν ἀεῖ προστυχόντα, Δημ. 557. 20· τοῖσι τοῦτων αἰεῖ ἐκγόνοισι, εἰς τοὺς διὰ πάντος ἀπογόνους αὐτῶν, 'Πρόδ. 1. 105· πρὸλ. 3. 83, κτλ. 'Εν Δίσχυλ. Πρ. 937· θώπτε τὸν κρατοῦντ' ἀεῖ, ἡ θέσις τοῦ ἀεῖ ὀφείλεται εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ μέτρου.—Ταύτης τῆς λέξεως 14 τύποι ἀριθμοῦνται, Ληγεῖς π. Δωρ. δ. 378, κέε:—'Ἡμεῖς ἐνταῦθα σημειούμεν τοὺς ἀκολουθοῦντες:

1) αἰεῖ, 'Επ. καὶ 'Ἰων. καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ποιηταῖς πλὴν τῶν Ἀττικῶν ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὸ ἀεῖ τρίς, ὁπόταν τὸ μέτρον ἀπαιτῇ ἡ πρώτη συλλαβὴ νὰ ᾖναι βραχεῖα.

2) αἰέν, ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρῳ, ὁπόταν ἡ λήγουσα ἀπαιτῇ νὰ εἶναι βραχεῖα, ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ Τραγ. διὰ τὸν αὐτὸν λόγον π. χ. Δίσχυλ. Πρ. 428. 'Αγ. 891, 'Αλ. 682, πρὸλ. αἰένυπνος.

3) ἀεῖ, ὁ μόνος ὁρδὸς Ἀττικῶς τύπος, τὴν πρώτην συλλαβὴν ἔχων μακράν ἢ βραχεῖαν κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου· ὁπόταν δὲ ἡ συλλαβὴ αὕτη ᾖ μακρά, ὁ ἀντιγραφεὶς συχνάκις ἀντικαθίστην τὸ ἀεῖ διὰ τοῦ αἰεῖ καὶ οὕτως εἰσάγων τὴν τύπον τοῦτον ἔτι καὶ εἰς τοὺς πεζοὺς τῶν Ἀττικῶν· ἀλλ' ἐν τοῖς ἀρίστοις χειρογράφοις ὁ ὁρδὸς Ἀττικῶς τύπος καλλίστως διατηρεῖται καὶ ὅταν τὸ αἰεῖ εἶναι μακρόν ὡς ἐν τῷ Δαυρεντ. χειρῳρ. τοῦ Δοφ. καὶ ἐν τῷ τῆς Ραβέν. τοῦ Ἀριστοφ., πρὸλ. ἀετῆς, εἰσαεῖ, καίω, κλαίω.

4) αἰές, Δωρ. Ἀριστοφ. Λυσ. 1267, Βίων 11. 1. Πίνακ. Ἡρακλ. Σουλ. 'Επίγρ. 5774, 134. 5) ἀε, Πινδ. Π. 9. 154, πρὸλ. ἀε-ναος. 6) ἡε, Βουιστ. καὶ 7) Αἰολ. αἰεῖ ἢ -εν, αἰεῖ ἢ -εν. Αἰολ. δ. σ. 156:—ἀε- εἶναι συχνὸν ἐν 'Επίγρ. ὡς ἀίετος, κτλ. 'Πσ. 'Αλφ. ἀπαντᾷ ἐν αἰεεῖ, Σουλ. 'Επίγρ. 1. πρὸς τὰ αἰεῖων, ἀφίδιος, πρὸλ. Σάνακρ. πῖνα (Ved.) εἰς αἰε (vitae ratio), Δατ. aevum, aetlas (aevitas), aeternus (aeviternus), Γοτθ. a i v s (αἰών), a i v e i n s (αἰώνιος), a i v = Γερμ. ewig = πάντοτε).

ΣΗΜ. Σύνθετά τινα ἐκ τοῦ ἀεῖ, τὰ ὅποια οὐδὲν ὡς μεταβάλλονται κατὰ τὴν σύνθεσιν, παρελείφθησαν, ἐπειδὴ γράφονται χωρὶς ὑπὸ τῶν ἀρστων ἐκδοτῶν καὶ δύναται τις πάντοτε νὰ τὰ ἀνεύρῃ ἐν ταῖς ἀπλάτῃς λέξεσιν, ἐξ ὧν σύγκεινται.

ἀεῖ-βλαστής, ἑς, ὁ διαρκῶς βλαστάνων, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 11. 6.

ἀεῖ-βλάστησις, **εως**, ἢ, συνεχὴς, αἰώνια βλάστησις, Θεόφρ. αὐτοῦ.

ἀεῖ-βλαστος, **ον**, = ἀεὶ βλάστης, Μανασσ. Χρὺν. 189.

ἀεῖ-βλυστος, **ον**, ὁ ἀεὶ βλύζων, ἐκρίων, Μῆξ. 'Ομολ. II, 1245C.

ἀεῖ-βυλος, **ον**, (βάλλω) ὁ συνεχῶς βαλλόμενος, 'Ανθ. Π. 9. 282.

αει-θρύης, ἐς, (θρύς) = αὐτὸ ἀναθρύων Νλκ. 846.
 αει-θρυτός, ὄν, δ, = αειδρυνής, Εὐστ. ἔρ. σ. 153.
 αει-γενεσία, ἡ, = διηγετική γενέσις, Ἰάμβλ. παρὰ Στόβ. Ἑκλογ.
 1. 900.
 αει-γενετήρ, -ήρος, ὁ αἰσποτε παράγων, Ὀρρ. Ὑ. 7. 5.
 αει-γενέτης, μόνον ἐν τῇ Ἐπ. τύπῳ αἰεγενέτης, αὐ, ὁ,
 (γενέσθαι) ἐπώνυμον τῶν θεῶν, ὡς τὸ αἰὲν ἔόντες, = αἰώνιοι, ἀθά-
 νατοι, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τέλει στίχου· θεῶν αἰεγε-
 νετῶν, Ἰλ. Β. 400, καὶ ἄλλ.· θεοῖς αἰεγενέτησιν, Γ. 296,
 καὶ ἄλλ.
 αει-γενής, ἐς, = αἰώνιος, Πλάτ. Νόμ. 773B. Συμπ. 206E,
 Σεν. Συμπ. 8. 1.
 αει-γεννητής, ὅς, δ, (γεννάω) = ὁ αἰώνιος παράγων, γεννῶν·
 ἐπώνυμον τοῦ Ἀπῆλλιος (ἐν τῶν αὐτῶν ἀεὶ γίγνεσθαι καὶ
 ἀεὶ γεννᾶν) παρὰ Μακρόβ. Saturn. 1. 17.
 αει-γενήτης, ὁρθέστερ. αἰεγενήτης, ὅπερ ἴδε.
 αει-γενήτος, ὄν, = αἰεγενέτης, Ὀρρ. Ἀργ. 15.
 αει-γενεύς, ὁ, ὁ αἰετὶ γεννῶν, Ἰ. Ἰεωμ. Ὑμν. 2. 86.
 αει-δακρυς, ὁ, ὁ αἰετὶ δακρύνων, Νλκ. Εὐγ. 6. 212.
 αει-δέλιος, ὄν, = τῷ ἐπομ. Ἐτυμ. Μ. 21. 33.
 αει-δέλος, ὄν, (*Fείλω) = ἀόρατος, σκοτεινός, Ἰσ. Ἀποσπ.
 61. ἀσπής, Ὀππ. Ἀλ. 1. 86, κτλ. II, εἰς ἃν ἔξεν δού-
 λαι τις νὰ ἀνεύσῃ, ἐπομένως, ἀνταυγής, οὐμβωτικός, Νλκ. Θ.
 20. (ἀντὶ ἀετῆρος, ὡς ἀέθιος ἀντὶ αἰέλου, ἐπερὶ αἰέτος ἀντὶ ἀπει-
 ρεῖας, Πουτεμ. Λεξίλ. ἐν λ. αἰετῆρος, 7.).
 αει-δέτης, ἐς, (*Fείλω) ἀόρατος, ἀνευ σωματικῆς μορφῆς, ἀσώ-
 ματος, αὐλός, ἀνθ. τῷ σωματωσεῖδῃ, συγγ. παρὰ Πλάτ. ὡς
 π. γ. ἐν Φαίδρῳ 79A. II, (εἰδέναι) = ἀγνιστος, ἀσματος,
 Πλάτ. Ἀδ. 365C, III, (εἶδος) = ἀνευ μορφῆς, ἀμορφος,
 Ἀριστ. Οὐρ. 3. 8. 3. 2) δυσειδέης, δυσμορφος, Φιλόταιρ.
 ἐν Ἰκναγίῳ 1. — Ἐπίρρ. -δῶς, ἀμφιβολος γραμ. ἐν Θεοφρ.
 Αἰτ. Φ. 2. 4. 11.
 αειδέλα, ἡ, (αἰετῆς III) = ἀμορρία, δυσμορρία· Ἰωσήφ. Ἰουδ.
 Πόλ. 7. 5. 5.
 αει-διάδοχος, ὄν, ὁ αἰετὶ διαδεχόμενος. Τρέτλ. Χιλ. 3. 66.
 αει-δίνητος, [I], ὄν, ὁ αἰετὶ περιτρεφόμενος, Ἀνθ. Π. 6. 289.
 αειδίδιος, ὄν, ἐπὶ θ. ἐκ τοῦ αἰετῆ, ὡς τὸ sempiternus ἐκ τοῦ
 semper = αἰώνιος, Χρήσμ. παρὰ Διδύμ. περὶ Τριάδος 2. 17. 1.
 «αἰδίδιος, αἰώνιος, αἰετῆς, ὡς ἔν, ὡς Ἰούχ.
 αει-δουλεῖα, καὶ αει-δουλίκα, ἡ, = διαρκής, διηγετική δου-
 λεῖα, Πολυδ. 3. 80.
 αει-δουλος, ὄν, ὁ αἰετὶ δούλος ὢν, ἀμφ. γραμ. Αἰλ. περὶ ζώων
 σ'. 10. Ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Ἰακωφίου γράφεται αἰδούλος, ἐν δὲ τῇ
 τοῦ Ἐργερίου αἰδούλος.
 αει-θρομος, ὄν, αἰετὶ θρέγων, Γρηγ. Ναζ. 168B.
 αειδῶ, Ἰων. καὶ Ποιητ. τύπος, (πρὸς αἰεῖω), ἐν χρήσει
 παρ' Ὀμήρ. Πινδάρ. καὶ ἔνιοι παρ' Ἀττ. ποιηταῖς (εἰ καὶ ἐν
 ῥίμ. Δίσχλ. Ἀγ. 16. Εὐρ. Ἀποστ. 188, Κρατίν. Ἀδελ. 142)
 ὡσαύτως ἐν Ἰων. ποιητῶν, οἱ Ἀττ. συναρμύουσιν αἰδῶ (οὕτω καὶ ἐν
 Ἀνακρ. 45, Θεοκρ.) Τραγ., Πλάτ. κτλ. — παρὰτ. ἡεῖδον, Ὀδ.,
 καὶ αἰεῖδον, Ἰλ., κτλ. Ἀττ. ἡεῖδον, Εὐρ. Ἀλκ. 761, Θουκ. — μέλλ.
 αἰεῖσθαι, Ὀδ. Χ. 352, Θεοκρ. ἄλλὰ ἡεῖσθαι, Ὑμ. Ὀμ. 5. 2.,
 32. 19, καὶ πάντοτε παρ' Ἀττ. (διότι ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1297 τὸ ἡεῖσθαι
 ἐγένετο ἡεῖδ᾽ ἀποδεκτὴν καὶ ἐν Πλάτ. Νόμ. 660D ὁ Πόρσιον αἰεῖ-
 θασε, ποῖαν δὲ ἡεῖσουσιν... φωνήν;). — Σπανίως ἐν τῇ ἑνεργ.
 τύπῳ αἰεῖω, Σαπφ. 11, Θεογ. 4., Ἀριστοφ. Λυσ. 1243 (Λα-
 κων.), καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιηταῖς (ἐν Εὐρ. Πρ. Μειν. 681
 διωρῶν αἰεῖδω ὑπὸ τοῦ Εὐκλείου) καὶ ἐν σπανιωτέροις ἔργοις
 (ἴδε ἄνωτ.) Βάβρ. 12. 13. — Δωρ. ἀεῖσθαι, Θεοκρ. 3. 38. ἀεῖω,
 ὁ αὐτ. 1. 145: — ἀόρ. ἡεῖσθαι, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 22. 4, Ὀππ.,
 Ἐπικ. αἰεῖσθαι, [α], Ὀδ. Φ. 411, καὶ μεταγεν. Ἐπ. αἰεῖσθαι, Εὐρ.
 Τρω. 513, Ἀριστοφ. Ξασ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1371, Πλάτ. Ὑμν. 21B.
 — Παθ. αἰεῖσθαι, Πινδ., Ἡρόδ.: — ποιητ. παρὰτ. αἰεῖσθαι.
 Πινδ.: — ἀόρ. ἡεῖσθαι, ἴδε κατωτέρ. II. 1: — παρὰτ. ἡεῖσθαι, Πλάτ.
 Κωμ. ἐν Ἀλκιμασίῳ, 1. 11. — Προστακτικὴ τις τοῦ μέσου ἀόρ. αἰε-
 σθαι, ἀπαντᾷ ἐν Ὑμ. Ὀμ. 16. 1., ἐκτὸς δὲ ἀναγνωσθῆναι αἰεῖσθαι.
 — Πρὸς δὲ αἰεῖδω, ἐπ., προσα. συν-αῖδω (ἐκ √Fείδω μετὰ
 προσηματικῷ α, ὡς ἐν τοῖς αἰεῖω, αἰεῖω, παρὰγονται τὰ αἰεῖω
 (αἰεῖσθαι), αἰεῖσθαι, ἀηδῶν, πρὸς. Σανσκρ. vad, vadāmi
 (Iamam), vādhas (voram), Λέουαν. vadāmi (voram).
 πρὸς. καὶ τὰς μεταγεν. [β]λ. λ. λέξεις αἰεῖω, αἰεῖσθαι. [α]:
 ἀλλ. α ἐν ἀρσεν. Ὀδ. Ρ. 510, Ὑμ. Ὀμ. 27. 1, Θεογ. 4.
 Θεοκρ. 7. 41 κτλ. — ἄδω, φάλλω, Ἰλ. Δ. 604, κτλ. Ἐν-
 τεύδων: πᾶς ἡχος φωνῆς (ὁπωσὺν εὐχῆς) οὕτως ἐπὶ ἀλέκτο-
 ρος, γελιδόνος, γλαυκῆς, βατράχου κτλ. Ἀριστ. Θανμ. 70, Θεοφρ.
 περὶ Σημ. 3. 5. κτλ. οὕτω καὶ ἐπὶ ἄλλων ἡχων, οἷον τῆς νευρᾶς

τοῦ τόδου, Ὀδ. Φ. 411: — τοῦ συριγμοῦ, ἐν παράγῃ δ' ἀνεμος
 πνέων κατὰ τῶν δένδρων, Μόσχ. 5. 8: — τοῦ πατάγῃ, ἐν παρά-
 γῃ λίθος πληττόμενος, Θεοκρ. 7. 26: — πρὶν νενικηκέναι αἰεῖν,
 κρῶω (ἐπὶ ἀλέκτορος) πρὶν τῆς νίκης, Πλάτ. Θεαιτ. 140A. —
 Σύνταξις: — αἰεῖδ, τινί, ὅτι πρὸς τινά, Ὀδ. Χ. 346, ἀλλὰ καὶ
 ἀγωνίζομαι πρὸς τινά εἰς φθῆν, Θεοκρ. 8. 6. αἰε. πρὸς αὐλόν
 ἢ λυράν, φάλλω ἐν συμφωνίᾳ πρὸς..., Ἀριστ. Περὶ 19. 9.
 ὕπ' αὐλόν, Πλούτ. 2. 41C. αἰεῖσθαι... χαίρειν Δημοκλέα,
 ποιητικ. ἀντὶ εἰπεῖς, Σουλ. Ἐπιγρ. 325B, 7. II, μεταβ.
 4) μ. αἰε. πράγμ. = φάλλω, ἐξηγοῦμαι φάλλον, μῆνιν
 αἰεῖδε θεά, Ἰλ. Α. 1. πατήσθαι, Α. 473. κλέα ἀνδρῶν, νό-
 στον, κτλ. I. 189., Ὀδ. Δ. 326. τὸν βοιωτίων νόμον, Σαφ.
 Ἀποσπ. 858. καὶ ἀπολ. α. ἀμφὶ τινος, φάλλω εἰς ἐπαινόν
 τινος, Ὀδ. Θ. 267. εἰς τινά, Ἀριστοφ. Λυσ. 1243: — μεταγεν.
 ἀπλῶς, καλεῖν, Αἰλ. περὶ Ζ. Ἰδ. 2. 28: — Παθ. ἐπὶ ἀπαιτήτων =
 ἄδωμαι, φάλλομαι, Ἡρόδ. 4. 35. τὰ λεχθέντα καὶ ἄσθλυντα,
 Πλάτ. Λυσ. 205E. ἄσμα καλῶς αἰεῖσθαι, ἀντιθέτως τῷ λόγῳ
 καλῶς ῥηθῆς, Σεν. Κύρ. 3. 3. 55. 2) μ. αἰεῖσθαι. πρσ. =
 φάλλω, ἐπαινῶ, ὡς τὸ Λατ. canere, Πινδ. II. 5. 32, καὶ Ἀττ.
 ἔντεσθαι κατὰ παθ. αἰεῖσθαι θρέψαισ' ἥρωας, εὐεῖσθαι,
 φημιζέται ὡς ἡ τροπὴ ἡρώων, Πινδ. II. 8. 35. 3) παθητ.
 ὡσαύτως, ἀντηγῶ ἐκ τῶν ἡρώων, αἰεῖσθαι πᾶν τῆμενος..
 Θαλαίαι, Πινδ. Ο. 10 (11), 92.
 αει-εστώ, ἡ, = αἰώνια ὑπαρξίς, Ἀντιφῶν παρ' Ἀρπ. πρὸς.
 εὐεῖσθαι, ἀπεισθαι.
 αει-εῖω, ἡ, αἰώνια ζωή. Ἐκκλ.
 αει-εῖω, ὄν, Ἀττ. συνήρ. αἰεῖσθαι, ὡν, ὁ αἰετὶ ζῶν, αἰ-
 ώνιος· πῶρ αἰεῖσθαι, Ἡρόκλειτ. 20. αἰεῖσθαι πᾶν, αἰεῖσθαι
 πᾶς, ἀμειψόμενα ἐν Δίσχλ. Ἀποσπ. 31. αἰεῖσθαι γενεά, Σαφ.
 Ἀποσπ. 806. αἰεῖσθαι ἕλκος, αὐτῶν 807. αἰεῖσθαι θεός, Σουλ.
 Ἐπιγρ. 4598. αἰεῖσθαι ψυχῆς, Μελέαντ. 8. πρὸς. Σουλ.
 Ἐπιγρ. 6199. μεταφ. ἀχθοῦ αἰεῖσθαι, Δίσχλ. Ἰκ. 388.
 II, αει-εῖω, τὸ, φυτόν αἰεῖσθαι, Λατ. sempervivum, Θεοφρ.
 I. Φ. 1. 10. 4. Πλούτ. κτλ.
 αει-εῖω, ἡ, = αἰεῖσθαι, Ἰσίδ. Πηλοισ.
 αει-εῖω, ὄν, = ὁ αἰετὶ ζῶν, αἰεῖσθαι, πάντοτε ἐτοιμος, Ἐπικ.
 Μ. 22. 20.
 αει-εῖω, οὐσα, ὄν, = αἰώνιος ζῶν, αἰεῖσθαι... ἑρᾶ,
 Καλλ. Δῆλ. 314. γενεστήρας αἰεῖσθαι, Νόν. μετ. Εὐαγγ.
 κ. Ἰω. α'. 34. αἰεῖσθαι φυτὸν, Ἀνθ. Π. 1. 10. 35.
 αει-οἰδής, ἐς, ὁ πάντοτε ὁμόλογος, Ἀνθ. Π. 7. 105. 12.
 256. μεταφ. ὁ αἰετὶ ζῶν, ἀκαμῆτος, Χάρπις, Ὀρρ. Ἰ.
 60. 5. τὸ αἰεῖσθαι τῶν φύλλων, Διοσκ. 4. 89.
 αει-οἰδής, ἐς, ὁ αἰετὶ ζῶν, ὁ πάντοτε ἐτοιμος, Ἐπικ. πρὸς.
 1. 106.
 αει-οἰδής, ὁ, τὸν δὲ αἰεῖσθαι τῶν ὑπολαμῶν, ὅτι
 αἰετὶ πρὶν τὸν αἰεῖσθαι αἰεῖσθαι οἰκτικῶς ἀν καλοῖτο, Πλάτ.
 Κρατὺλ. 410B.
 αει-οἰδής, ἐς, (οἰδῶ) ὁ πάντοτε θερμαίνων, Ἐρατοστρ. 144.
 Βερνιθ.
 αει-οἰδής, ὄν, ὁ πάντοτε πολεμικός, Ὀππ. Κ. 2. 189.
 αει-οἰδής, ὄν, ὁ αἰετὶ ζῶν, αἰεῖσθαι, Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ.
 τ. Ἰωμ. παλ. Γ. 51.
 αει-καρπός, ὄν, ὁ πάντοτε καρποφόρος, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1.
 22. 4.
 αει-εἰκός, α, ὄν, Ὀδ. Δ. 244., ἀλλὰ καὶ -ος, -ον, Γ.
 341. παρὰλλήλος ποιητ. τύπος τοῦ αἰεῖσθαι, Ὀδ. Ν. 402., Ἰλ.
 Ε. 84, Ἡρόδ., — συνεσταλμ. αἰεῖσθαι, Θεοκρ. 1341. Εὐρ. Ἀνθ.
 131. (λυρ.) — ἐπὶ πραγμάτων, λόγων καὶ πράξεων· σπανιωτέροις
 ἐπὶ προσώπων, Ὀδ. Ζ. 242. — ἑπὶ, -εῖσθαι, Ὀδ. Θ. 231, II. 109.
 αει-εἰκής, ἐς, = ἀνδρομύς, ὑδριστικός, ἀπαιτής, αἰεῖσθαι
 γόν ἀμυνόν, Ἰλ. Α. 456 καὶ ἄλλ. αἰεῖσθαι [εἰμῆτα] εἰσθαι,
 Ὀδ. Ω. 250. δεσμός, Δίσχλ. Πέρσ. 97. πρὸς. 525. — αἰεῖσθαι
 σὺν στολῇ, Σαφ. Ἰλ. 191. — αἰεῖσθαι εἰσθαι, Ἡρόδ. 7. 13.
 οὐδὲν αἰεῖσθαι παρέχσθαι = εἰν προδενῶ καμῖαν ἐνέχλῃσιν ἢ
 δυσκολίαν, ὁ αὐτ. 3. 24. — αἰεῖσθαι μεσθαι — μικρὸν, οὐτέλῃ, ἐπὶ
 γόν, Ἰλ. Μ. 435. οὕτως οὐ. αἰεῖσθαι.. ἀποινα, Ἰλ. 494. — Ἐπὶ
 αἰεῖσθαι, Ἰσίδ., Ἰων. -εῖσθαι, Σαπφ. 13. — αἰεῖσθαι, ὡς ἐπὶ
 Ὀδ. Ρ. 216. 2) οὐδὲν αἰεῖσθαι εἰσθαι, μετ' ἀπρ., οὐδὲν
 παρὰδεν ὅτι.. Ἡρόδ. 3. 33., 6. 98, Δίσχλ. Πρ. 1013. —
 Πρὸς. τὸν Ἀττ. τύπον αἰεῖσθαι.
 αει-εἰκία, Ἰων. -εἰκία, [I], ὅθεν ἐν τοῖς χειρογράφοις πολλὰκις γρά-
 φεται -εἰκία, ἡ, αἰκία, αἰκισμός, ὕβρις, βλάβη· πᾶσαν αἰ-
 κίαν ἀπεχε χροῖ (περὶ τοῦ σώματος τοῦ ἡκτορος), Ἰλ. Δ.
 19. πληθ. μὴ τίς μοι αἰεῖσθαι ἐν οἴκῳ φαίνετω, Ὀδ. Υ.
 τὸν. Α' — 7

3) μεταρ. ἐγείρομαι, διεγείρομαι, παροξύνομαι, Σοφ. Τρ. 216.
 αἰεῖς, μετοχ. τοῦ ἀήμι.
 αἰε-σέβαστος, ον, ὁ ἀεὶ ποτε σεβαστός, τιμητικὸν ἐπιθετον
 τῶν θεομηχόντων αυτοκρατόρων, Σουλλ. Ἐπιγραφ. 5187, καὶ ἄλλ.
 αἰε-σῆτος, ον, πάντοτε τρεφόμενος, μάλιστα ἐπὶ τῶν τρεφο-
 μένων ἐκ τοῦ δημοσίου ἐν τῇ Πρυτανείᾳ, Σουλλ. Ἐπιγρ. 115.
 41., 184—197:—Παρ' Ἐπιγρ. 18, ὁ Διὶς διορθῶν αἰνεῖ σῆτον.
 αἰε-σκαψ, εἶδος νυκτικῶρακος ἢ γλαυκῆς (σκάψ), οὕτω κλη-
 θείσης διότι δὲν ἀποδημεῖ, Strix aluco, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 28. 1.
 αἰεσιμα, τό, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἄσματος ὡς τὸ ἀεῖδω ἀντὶ
 τοῦ ᾄδω, Ἡρόδ. 2. 79, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 28. οὕτω καὶ παρ'
 Εὐβόλ. ἐν «Εὐλόγεσιν», 3.
 αἰε-σός, ον, ὁ ἀεὶ ποτε ἀσφαλής, Νόνν.
 αἰετῖσσον, «ἄσσην» (συγκρ. τοῦ ἄσχι), Πισχύ.
 αἰε-στένακτος, ον, ὁ ἀεὶ στενάων, Νικητ. Εὐγεν. 5. 119.
 αἰε-σπρεφής, ἐς, ὁ διηγετικῶς σπρεφόμενος, Ἰρηγ. Ναζ.
 αἰε-σπρυφος, ον, = τῇ πρυγῇ, Εὐστ. Ορυσκ. 109. 92. Ἰζέτ.
 αἰε-σύμφωρος, ον, ὁ πάντοτε συμφέρων, χρήσιμος, Κλεάνθ.
 παρ' Εὐστ. Εὐαγ. Προπ. 679C.
 αἰε-συρος, ον, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ ἀήσυρος.
 αἰεσχοροῦν, τὴν λέξιν ταύτην ἐπλασεν ὁ Πλάτων ἐκ τοῦ αἰ-
 ῖσχω τὸν ροῦν πρὸς ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως αἰσχροῦς, Πλάτ. Κρα-
 τῦλ. 416B.
 αἰετίας, α, ὁ, Βοιωτ. ἀντὶ αἰτός, Λουκάρ. 461. II. ἴδε
 ἐν λ. αἰτίας.
 αἰε-τελής, ἐς, αἰωνίως τέλειος, ὑπερέτελιος, Θεός, Ἀλκιν.
 Πίστ. 477.
 αἰε-τρεπτος, ον, ὁ πάντοτε στρεφόμενος, μεταβαλλόμενος,
 Πιστ. Διμ. Κόσμ. 362.
 αἰε-τρεφής, ἐς, αἰετρεφής ψυχή, ἢ αἰεὶ τῷ λόγῳ Κυ-
 ρίου τρεφόμενη, Νικητ. Δαδὶδ ἐν Ἑλλ. Πατρ. Μι. τέρμ. 38,
 σ. 781.
 αἰεωπνος, ον, ὁ ἀεὶ ὑπνώτων, κοιμώμενος, Σχόλ. εἰς Σο-
 φοκλ. Ο. Κ. 1578.
 αἰε-φάνης, ἐς, αἰεποτε λάμπων, ἐπὶ ἀστέρων, Ἀρρ. Ἰνδ. 24.
 6. 2) πάντοτε ὁρατός, περὶ τοῦ πολιτικοῦ ἀστέρος, Σοφ.
 Ἐκλογ. 1. 900.
 αἰεφάτος, ον, (φημί) = ὁ ἀεὶ φημιζόμενος, Χρησμ. Σιβυλλ.
 3. 415.
 αἰεφεγγής, ἐς, ὁ ἀεὶ φέγγων, Γρηγ. Νύσσ. I. 984D.
 αἰεφθογγος, ον, ὁ ἀεὶ φθεγγόμενος, Καισάριος 860.
 αἰεφλεγής, ἐς, ὁ ἀεὶ φλέγων, Ἰρηγ. Ναζ. πρὸλ. Ἀνθ. Π.
 11. 409.
 αἰεφόρος, «αἰεθαλής», Πισχύ.
 αἰε-φροῦρητος, ον, = τῇ ἐπορῇ, Νόνν.
 αἰε-φρουρος, ον, = ὁ ἀεὶ φρουρῶν, δηλ. αἰώνιος, «ὁ ἀεὶ δια-
 μένων, αἰεθαλής», Πισχύ.—ἐκ διαφύσας. Πόρσιονος, Ἀριστοτ.
 Νερ. 518 (ἀντὶ αἰεφόρος) τῷ α. μελιλώτῳ, Κρατῖν. ἐν
 «Μαθηματικῇ», 1. 7. οἰκισί, ἀείφρ. ἐπὶ τάφῳ, Σοφ. Ἀντ. 892.
 πόνοι, Ὀππ. Ἀλ. 4. 189.
 αἰε-φύγια, ἢ διὸ βίου ἐξορία, φευγέτω αἰεφυγίαν, Πλάτ.
 Νόμοι 877C, Σουλλ. Ἐπιγρ. 158B. 26, αἰεφυγίς ζημιούν τινα,
 Δημ. 528. 7.
 αἰεφυλλία, ἢ, τὸ ἀεὶ ἔχειν φύλλα, τὸ αἰεθαλές, Θεοφρ. Αἰτ.
 Φ. 2. 17, 2.
 αἰε-φυλλος, ον, = αἰεθαλής, Ἀριστ. περὶ Γεν. Ζ. 5. 3,
 25, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 10, 7.
 αἰεφωτος, ον, (φῶς) ὁ πάντοτε φωτεινός, ἥλιος, Διον.
 Ἀρεοπ. 188C.
 αἰεφωτος, ον, ὁ ἀεὶ λάμπων, Καισάριος 860.
 αἰεχανής, ἐς, ὁ ἀεὶ χαίνων, Ἀρήτας ἐν Ἀποκ. 10. σ. 931.
 αἰεχειμαστος, ον, (χειμάζω) ὁ ἀεὶ χειμαζόμενος, ὁ ἀεὶ ὑπο-
 φέρων δυστυχίας καὶ βασάνους, Ἰωάν. ὁ τῆς Κλήμακ. 996C.
 αἰεχλωρος, ον, = αἰεθαλής, Εὐφορ. Ἀποσπ. 64.
 αἰεχρηστος, «οἶνος» Πισχύ.
 αἰεχρόνιος, ον, αἰώνιος, Ἀνθ. Π. 12. 229.
 αἰεχρυσαν, ον, τό, = αἰεζων τὸ μέγα, Διοσκ. Δ. 88.
 αἰεζόμενος, ἢ, ον, μετοχ. τύπος = αἰεζων, Ὀδ. Σ. 135,
 πόλλ' ἀεκαζόμενους (τὸ τοῦ Οὐεργίλιου multa reluctans)
 Ν. 277.
 αἰεκαστί, «ἀέκητι, ἀεθούλιος», Εὐμ. Μ. σ. 19, 32.
 αἰεκήλιος, ον, ἀντὶ αἰεκήλειος, Π. Σ. 77, πρὸλ. αἰεθελας.
 ἀ-έκητι, ἢ αἰεκήτι, Ἐπικ. ἐπὶρρ. = ἐναντίον τῆς θελήσεως,
 συγν. παρ' Ὀμ. μ. γεν. σεῦ ἀέκητι, ἀέκητι σέθεν, Λατ.
 in invito, Ὀδ. Π. 94., Γ. 213. Θεῶν ἀέκητι, ἀέκητι θεῶν,
 Λατ. Diis non propitiis, Ἰλ. Μ. 8, Ὀδ. Δ. 504.

ἀ-εκούσιος, ον καὶ α, ον, Λουκ. π. Συρ. Θ. 18. Ἀττ.
 συνηρ. ἀκούσιος, ον, [α], ἀλλ' ὁ ἀσυναίρετος τύπος κεῖται ἐν
 ἀναπαιστικῇ παρὰ Σωκράτῃ Τρ. 1263. Ὁ ἐναντίον τῆς θελή-
 σεως, ὁ παρὰ τὴν θέλησιν, βεβιασμένος, ἡναγκασμένος, ἐπὶ πρᾶ-
 ξειν ἢ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν τοῦτο.. οὐκ ἀεκ. αὐτῷ
 ἐγένετο, Ἡρόδ. 2. 162, τλήσομαι.. ἀεκούσια πολλά,
 Ἡρόδ. 1343. Ὁράσας ἀκούσιον (κατὰ διόρθωσιν τοῦ Cniper
 ἐκούσιον, ἀλλὰ κάλλιον ὁ Διηγεσις: ἐκ Οὐσιῶν), Δισχύλ. Ἀγ.
 803. ἐς ἀκούσιους ἀνάγκας πίπτειν, Θουκ. 3. 82:—συγν.
 παρ' Ἀττ. ἐπὶ ἀκούσιων πλημμελημάτων: ἀκ. φόνος, Ἀντιφῶν
 121. 36. ἀκούσιων πρὸς κτορας, αὐθιχ. 39, πρὸλ. Πλάτ. Νέμ.
 733D, 864A, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 3., 1. τὰ μὲν ἀκούσια [βλάβη]
 ἀπληγ, τὰ δὲ ἐκούσια διπληγ, Σουλλ. Ἐπιγρ. 71 b. II.
 ὡς τὸ ἀέκων, ἐπὶ προσώπων· ἀλλὰ μόνον ἐν ἐπιρρήμασιν· ἀκού-
 σιος = οὐκ ἐκ θελήσεως, Θουκ. 2. 8. Πλάτ. Τίμ. 62C. ἀκ.
 ἀποδανείν, ἀντίθετον τῷ ἐκούσιως ἀποκτείνειν, Ἀντιφῶν
 112. 10. ἀκούσιως τινὶ ἀφίχθαι, τὸ μὲν μεταβῆ τις εἰς τινα
 οὐχὶ ὡς εὐπρόσδεκτος εἶναι, Θουκ. 3. 31. (Μαδνίς ἀκούσιος).
 αἰεζων, Ἀττ. συνηρ. αἰεζων, [α], οὐσα, ὡ· ἀλλ' ὁ ἀσυναίρ.
 τύπος εἶναι ἐν χρήσει ἐν ἀναπαιστικῇ μέτρ. παρ' Αἰσχύλῳ Ἰκ.
 40. (αἰεζων, ἴδ. ἐν λ. Εὐκλῆος)· ὁ παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ ποιῶν τι,
 ἡναγκασμένος, βεβιασμένος, ἐπὶ πρᾶξ. ἀκόντορας ἱμετο, Ἰλ. Δ.
 310. ἐκὼν ἀκόντι γε θυμῷ, Δ. 43. ἐπιτεταμένον: πόλλ'·
 ἀέκων (τὸ τοῦ Οὐεργίλιου multa reluctans) Δ. 557:—δ Ὀμ.
 μεταχειρίζεται τὴν συνηρ. τύπον μόνον ἐν τῇ φράσει τῷ δ' οὐκ
 ἀκόντε πετέσθην (ἐνθα ὅμως τὸ μέτρον ἐπιτρέπεται καὶ δέκοντα)
 Ἰλ. Ε. 366, Ὀδ. Γ. 484. ἄλλως πρῶτον ἀπαντᾷ ἐν Ὑμ. εἰς
 Ὀμ. Διμ. 413. Ἡρόδ. 2. 131, καὶ ἄλλ. —ἀκούσιος εἶναι καὶνόν
 παρ' ἀπαισι τοῖς Ἀττ. συγγραφεῦσι (πρὸλ. ἀκούσιος), ἀκόντορας
 Διός, inuito Ioue. Αἰσχύλ. Πρ. 771. συχνάκις ἐπαναλαμβάνε-
 ται: ἀκόντα σ' αἰεζων προσπασσάλευσθαι, αὐθιχ. 19, πρὸλ.
 671. οὕτως: αἰεζων ἀκούειν οὐς ἐκὼν εἶπεν λόγους, Σοφ.
 Ἀποσπ. 668, πρὸλ. Ἀντ. 276, μηδὲνα μὴτ' ἀκόντα μένειν
 κατέρυκε, Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι», 2. (σκόμμα ἱερῆς).—Ἐπὶρρ.
 ἀκόντως, παρὰ τὴν θέλησιν, ἀκούσιως· ὁμολογεῖν, Πλάτ.
 Πρωτ. 333B, πρὸλ. Ἰππ. Ἑλ. 374D, οὐκ ἀκ. ἀλλὰ προθύμως
 ἐπεσθόσαν, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 5. II. παρὰ ποιηταῖς, ἀλλὰ
 σπανίως, ὡς τὸ ἀκούσιος, ἐπὶ πρᾶξιν ἢ τῶν ἀποτελεσμάτων
 αὐτῶν, παρὰ τὴν θέλησιν, κατὰ ἐκόντα κούκ δκ., Σοφ. Ο.
 Τ. 1230. ἔργων ἀκ., ὁ αὐτ. Ο. Κ. 240. πρὸλ. 977.
 αἰελοῖ, οἱ σύγγαμμοι, ἀναί γυναικὲς εἰσιν ἀδελφαί· ὁ Πισχύ.
 γράφει αἰελοῖ, ἀλλ' ἐσφαλμ. ἴδε Εὐστ. 648. 45, Εὐμ. Μ. 31.
 24. Ὀμ. Μ. Müller Oxf. Essays (1856) σ. 21, παραβάλλει τὴν
 λέξιν πρὸς τὴν Σανσκριτ. sālāsa (uxoris frater), ὅπου τὸ α. πρί-
 πει νὰ ληρθῇ ὡς εὐρινικόν: ἀ-έλοῖ.
 αἰελοῖς, ὁ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἡέλιος, ἥλιος [α], ἀλλὰ θεωρεῖται
 βραχ. ἐν Σοφ. Τρ. 835, Εὐρ. Μήδ. 1252, Ἰων 122.
 αἰελλα, Ἐπ. αἰελλη, τῆς, ἢ, = θελλώτης ἄνεμος· ἀνεμοσπῆ-
 βλος. Συγν. παρ' Ὀμήρ. καὶ οὐκ ἴσπαν. κατὰ πληθύν. ἀργα-
 λῶν ἀνέμων.. αἰελλη, Ἰλ. Ν. 795., αἰελλα παντοίων
 ἀνέμων, Ὀδ. Ε. 292, 304. ὕψι δ' αἰελλα σκιδόνασθ' (ἢ εἰ. αἰε-
 λώτης κονιορτός), Ἰλ. Π. 374. 2) μεταφ. ἐπὶ πάσης στρα-
 τητικῆς κινήσεως: ὡκυδρόμοις α., ἐπὶ ζώου: Εὐρ. Πάκ. 873.
 αἰετρων ὑπ' αἰελλαισιν, ὁ αὐτ. Ἑλ. 1498. ἐν χρήσει παρὰ
 Σωκράτῃ καὶ ἐν παραγώγοις καὶ συνθέτοις: (ἴδε κατωτέρω)· ἀλλ' ἢ
 λέξεις εἶναι κυρίως Ἐπική (περὶ τῆς βίβης, ἴδε λῆξ. εἰλω).
 αἰελλατος, α, ον, = ταχύς ὡς ὕελλα, πελειάς, Σοφ. Ο.
 Κ. 1081.
 αἰελλάς, ἄδος, ἢ, = τῇ προηγ. ἵπποι, Σοφ. Ο. Τ. 467.
 φωναί, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 614.
 αἰελλήεις, εἴσα, εν, = αἰελλατός, Νόνν. Δ. 5. 322, κτλ.
 αἰελλῆς κονίσταλος, ὁ, ἐν Ἰλ. Γ. 13 περιτινάμενος κονιορ-
 τός, εἰνὴ κονιορτοῦ—δὲν εὐρίσκεται ἀλλαχοῦ· ὁ Πουττμ. Δ. Γρ.
 § 41 Ann. 15, n., προτείνει νὰ γραφῇ αἰελλῆς, συνηρ. ἐκ τοῦ
 αἰελλήεις· πρὸλ. Spitzn. ἐν τόπῳ (περὶ τῆς βίβης, ἴδε εἰλω).
 αἰελλοδρόμος, ὁ, ταχύς ὡς ἡ αἰελλα, ὅελλα, πῶλον αἰε-
 λοδρόμου. Βακχυλίδης V, 39. Τὰ χειρότερ. τῶν σχολ. εἰς Πινδ.
 (Ὀλ. 1) ἔχουσιν αἰελλοδρόμους, ἀλλ' ὁ Βακχυλίδης φιλεῖ τοὺς
 τύπους εἰς -της, (-ας), ὥστε δὲν ἔχομεν λόγον ν' ἀμφιβάλλοιμεν
 περὶ τῆς ἀκριβείας τοῦ κειμένου. Σημ. Κεηνγ.
 αἰελλό-οριξ, τριχος, ὁ, ἢ, ἔχων τρίχας κυμαίνοντας ἐν τῇ
 αἰρί, Σοφ. Ἀποσπ. 273.
 αἰελλομαι, πνέω, περὶ ἀνέμου, αἰελλεται, πνεῖ, Ἰεμ. Μ.
 αἰελλο-μάχος, ον, = μαχόμενος, παλαιῶν κατὰ τῆς ὕελλης,
 Ἀνθ. Π. 7. 585.
 αἰελλό-πος, οὐός, ὁ, ἢ, ἀντὶ αἰελλόπους (ὡς τὸ ἀρετός,

Οἰλίπος, κτλ.):—ἐγὼν πῶδας θυέλλης, ταχὺς ὡς θυέλλα, Πλ. Θ. 409, κτλ. (οὐδαμῶς ἐν 'Οδ.): ὡς πλῆθ. ἀελλοποτέοντι, Ὑμ. 'Ομ. εἰς Ἀφροδ. 218, πλῆθ. ἀελλοποτέοντι. —πῶδων, Σίμων. 7., Πινδ. Ν. 1. 6, κτλ.: ἔπαε μόνον παρὰ Τραγ., ἐπὶ ἐν Ἰβρ. 'Ελ. 1330. Μεταγεν. ἀελλοποτέοντι, οὐ, 'Οππ. Κυν. 1. 413.

ἀλλοποτερύγων, ὁ, γρ. παρ' Ἀθην. ΙΔ. 617, ἀντί αἰολοποτερύγων. ἴδε αἰολοποτερύξ.

ἀελλός, ὁ, εἶδος θαλασσίου πετρου, «μεινόμενος, καὶ ὄρνειν τι,» Ἡσύχ.

Ἀελλῶ, ὄος, συνηρ. οὖς, ἡ, (ἀελλα) ταχεῖα ὡς θυέλλα, ὄνομα μῆτις τῶν Ἀρπυιῶν, Ἰσ. Θ. 267, ὡσαύτως καὶ κυνηγετικῆς κυνός, 'Οδιδ. Μεταμ. 3. 219.

ἀελλώδης, ες, (εἶδος) ὁμοιάζων θυέλλῃ, θυελλώδης, Σχόλ. εἰς Πλ. Γ. 13.

ἀελλπτεῖω, εἶμαι ἀελλπτος, ὅθεν ἐγὼ ἐλλπία, ἀπογινώσκω, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ ἀπανεῖ, ἀελλπτεύοντες ὁσόν εἶναι, Πλ. Π. 310. ἂ. τοῦς Ἑλληνας ὑπερβαλέεσθαι, Ἡρόδ. 7. 168. Οἱ τύποι ἀελλπτεῖω, ἀελλπτής, ὑποστηρίζονται ὑπὸ Λοδ. Φρόν. 560.

ἀ-ελλπτής, ες, περὶ οὗ δὲν ἔχει τις ἐλλπία, ἀπροσδόκητος· γατὰν ἀελλπτεῖα ὅθεν ἰδέσθαι, 'Οδ. Ε. 408, ἐνθα ἔλλοιτε ἀελλπτεῖα, ἴδε προηγ.

ἀ-ελλπτία, ἡ, γεγονός ἀπροσδόκητον· ἔξ ἀελλπτίας, Λατ. ex insperato = ἀπροσδοκῆτος, Ἀρχιλ. 54. II. ἀελλπτία, Πινδ. Π. 12. 55 [ἐνθα I].

ἀελλπτος, ὄν, (ἐλλπμαι) = ἀελλπτής. Ὑμ. 'Ομ. εἰς Διὶ 219· ἔξ ἀελλπτου, = παρ' ἐλλπία, ἀπροσδοκῆτος, Ἡρόδ. 1. 111· τοιαύτην σημασίαν φαίνεται νὰ ἔχῃ καὶ τὸ ἐν Σοφ. ΑΥ. 715, ἔξ ἀελλπτῶν, πρὸς Αἰσχύλ. Ἰκ. 357· πῆμ' ἂ, ἂ, κακόν, ὁ αὐτ. Πέρσ. 265, 1005· εἴπερ εἴσονται τῶν ἀελλπτῶν ἀμέραν, Εὐρ. Ἰκ. 785· ἀελλπτα γὰρ λέγειται, ὁ αὐτ. Ἰκ. 585. 74) ὑπὲρ ἐλλπία, ἀνευ ἐλλπίας, περὶ οὗ ἀπογινώσκαι τις, Ἀρχιλ. 54, Σόλων 35, Ἰππ. περὶ Ἀθῆν. 808. II. ἐνεργ., ἀπελλπτικῶς, ἀπογινώσκους, Ὑμ. 'Ομ. εἰς Ἀπόλλ. 91, Αἰσχύλ. Ἰκ. 907.

III. ἐπίρρ. —τῶς, = ἀνελλπτικός, ἔξ ἀελλπτου, Λατ. insperato, Αἰσχύλ. Πέρσ. 261, Σοφ. Πλ. 1263· καὶ ἐπὶ κατὰς σημασίας, Αἰσχύλ. Ἰκ. 987· ὡσαύτως οὖν, πλῆθ. ὡς ἐπίρρ. Εὐρ. Φοίν. 311.

ἀεμμαι, τό, Ἐπ. ἀντί-ἀμμαι. νευρὰ τῶν ἡ τὸ τῶν αὐτῶ, Καλλ. εἰς Ἀρ. 10. εἰς Ἀπόλλ. 33.

ἀεμπεδον, «βέβαιον», Ἡσύχ.

ἀεναβρυτος πηγῇ, ἡ ἀνάσας βρύουσα, Θ. Στουδ. σ. 801. ἔκδ. ΜΙ.

ἀε-νάος, [α], ὄν, (νάω Δ) καὶ ἀείνιος. Ἡρόδ., συνηρ. ἀείνιος, Ἀριστοτ. Βάτ. 146, (οὐδέποτε ἀένναος, ὅπερ καλεῖται πολλάκις εἰσέχρη παρὰ τῶν ἀντιγραφῶν ὁ Βερμαν. ἐν Εὐρ. Ἰων. 117 ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι ἐσχηματισμένον ἐναντίον τῆς γραμματικῆς ἀναλογίας· πρὸς ἀεῖ 5), ἐν χρήσει παρὰ Τραγ. μόνον ἐν λυρ. χωρίοις. Ἀεῖ, διαρκῶς βῆναι κρήνης τ' ἀεναός, καὶ ἀπορροῦτον, Ἰσ. Ἐργ. κ. Πμ. 595· ἀεναός λήμνη, ποταμιόδης, Ἡρόδ. 1. 93, 145· πρὸς Σίμων. 120· ποταμίου ἀε-νάους, Αἰσχύλ. Ἰκ. 554· τῶν ἀεναῶν παγάν, Εὐρ. Ἰων. 117· πρὸς 1083, Ὁρ. 1229· ἀεναός πυρός, Πινδ. Π. 1. 9· βόρβορον πολλὸν καὶ σκῶρ ἀείνων, Ἀριστοτ. ἐνθ' ἀνωτ. ἀεναοὶ νεφέλαι, ὁ αὐτ. Νεφ. 275:—καθόλου, αἰώνιος· ἀρετᾶς.. κόσμιον ἀεναός τε κλέος, Σίμων. 4· ἀεναοῖς ἐν τραπέ-ζαις, περὶ τῶν ἐν τῷ Πρυτανεῖῳ δεῖπνων, Πινδ. Ν. 11. 9:—ὡσαύτως παρὰ περὶ αἰών. τρεφῆ, Σεν. Ἀγῆσ. 1. 20· ἀεναώ-τερον.. τὸν ὀλβον παρέχειν, ὁ αὐτ. Κύρ. 4. 2. 44· ἀε-ναον οὐσίαν πορίσαι, Πλάτ. Νόμ. 966Ε· ποταμοὶ ἀεναοί, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13. 6:—Ἐπίρρ. ἀεναός, ὁ αὐτ. Οἶκ. Β. 2. 3. Ἀεναός, οὐσα, ὄν, = τῷ προηγ. 'Οδ. Ν. 109, Ἰσ. Ἐργ. κ. Πμ. 548.

ἀ-εννόητος, ὄν, περὶ οὗ οὐδέποτε τις ἐσκέφθη, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 1057. Ἰσως ὁρθότ. ἀεννόητος.

ἀέντειον, «Δι' ὑπτιον σφυρίον», Ἡσύχ. Εἶδος ἱπποσειλίου.

ἀεξίβιος, ὄν, ὁ αὐτάνομος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς του (ῖ) πένθος, Ἐπιγράμμ. Ἰλ. 562.

ἀεξί-γυιος, ὄν, ὁ ἰσχυροποιῶν, ἐνδυναμίων τὰ μέλη, ἀε-θλα, Πινδ. Ν. 4. 120.

ἀεξί-κακος, ὄν, ὁ αὐτῶν, πληθύνων τὸ κακόν, Νόνν. Δ. 20. 84.

ἀεξί-κέρως, ὄν, γυν. ὡ, ὁ συντελὼν πρὸς αὐξήσιν τῶν κερά-των, Σουλ. Ἐπιγρ. 6272.

ἀεξί-νοος, ὄν, συνηρ. -νοους, οὖν, ὁ ἰσχυροποιῶν τὸν νοῦν, Πρόκλ. Ὑμ. Μουσ. 16.

ἀεξί-τοκος, ὄν, ὁ αὐτῶν, τρέφων τὸν τέκον, τὸ ἐμβρυον Νόνν. Δ. 5. 614, κτλ.

ἀεξί-τροφος, ὄν, ὁ ὑποτρέφων τὴν αὐξήσιν, Ὁρ. Ὑ. 51. 17. ἀεξί-φυλλος, ὄν, ὁ τρέφον, αὐξων τὰ φύλλα, ὁ πλῆρης φύλλον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 697.

ἀεξί-φύτος, ὄν, ὁ τρέφων καὶ αὐξων τὰ φυτά, Ἡώς, Με-λεαρ. ἐν Ἀνθ. Π. 9. 363, 5.

ἀέξω, παλαιὸς ποιητικὸς τύπος τοῦ αὐξῶ (αὐξάνω), εὐρίσκει εἰς ἅπαντες παρ' Ἡρόδ., εἰς παρὰ Τραγ. (ἐν λυρικοῖς χωρίοις), καὶ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσι μόνον κατ' ἐνστά. καὶ παρὰ τ. ἀνευ αὐξῆς.—μεταγεν. ποιηταὶ ἐσχημάτισαν μέλλοντα ἀεξήσω, (Νόνν. Δ. 12. 24), ἀορ. ἡξήσω, (ὁ αὐτ. 8. 104, Ἀνθ. παρὰ τ. 299), μέσ. μέλλ. ἀεξήσομαι, (Ἀπολλ. Ρόδ. 3. 837), παθ. ἀέξω. ἀεξήθη, (Ἀνθ. Π. 9. 631), ὑπερσυντ. (ἀν-)ηξήθη, (Νόνν. Δ. 4. 427). (Πινδ. ἐν √FΠΕ, μετὰ προθεματικῶ α, (πρὸς ἀεῖδω, ἀεῖρω), ὁπόθεν καὶ αὐξῶ, κτλ.· πρὸς Σανσκρ. v a k s h a m i, (erases), Γουθ. v a h s i a s (aξήτης), Ἀρχ. Σκανδιν. v a x (ἀγγλ. to wax), Παλαι. Ὑψ. Ἐρ-μαν. wachsu (wachsen), τὸ Ἀπτ. αυξω ἀναφέρεται ὑπὸ Κλυο-του εἰς διάφορον βίαν, ἴδε ἐν λ. ὕγιης). Αὐξάνω, ευρύνοιο, τρέφω, προάγω, ἰσχυροποιῶ· ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα εἶνος ἀέξει, Πλ. Ζ. 261· θυμὸν ἀέξει, Πλ. Ι' 226· πέν-θος ἂ, ἐπὶ ὀδύλῳ Πλῆν, Ὁδ. Ρ. 489· υἱὸν ἂ, ἀνατρέφω αὐτὸν μέχρις ἀνδρότετος, Ν. 360· ἔργον ἀέξουσιν. Θεοί, προάγουσιν, Ο. 372. 2) ὕψω, μεγαλύνω διὰ τῶν ἔργων, δοξάζω, αὐτοῦς τ' ἀέξοι καὶ πόλιν, Πινδ. Ο. 8. ἐν τέλ. —τὸ πλῆ-θος ἀέξει, Ἡρόδ. 3. 80—μεγαλύνω, λέγω ἐπὶ τὸ μέγιστον, [ἀγγελλίαν] μῦθος ἀέξει, Σοφ. Αἰ. 226. 3) ἀέξει· βου-ταν φόνον, Εὐρ. Ἰππ. 537· πρὸς αὐξάνω, Ι. 4. II. παθ. αὐξάνομαι, γίνομαι μέγας, Γηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἀέξετο, ἐγί-νετο μέγας, ὕψιλος· Ὁδ. Χ. 426· οὐ.. ποτ' ἀέξετο κύμα γ' ἐν αὐτῷ, οὐδὲν κύμα ὕψους μέχρις αὐτοῦ, Κ. 93· γόλος.. ἀνδρῶν ἐν στήθεσιν ἂ. ἡότε καπνός, ὕψους, ὕψιλος, Πλ. Σ. 110· τῶς ἔργον ἂ, εὐδοῦται, Ὁδ. Ε. 66· ἀέξετο ἱερὸν ἡμῶν, ἐπλησίαζε νὰ γείνη μεσημέρια, Πλ. Θ. 66 κτλ.· οὕτω μῆτις ἀέζεται) Ἐμπεδ. 375· κέρδος ἀέζεται, Αἰσχύλ. Χο. 825· πρὸς Ἰκ. 856. III. ἐν Σοφ. Ἀντ. 353 ὁ Δινδ. παρῆλθε τὴν ἀμφιβολίαν τοῦ Δοιδερίλινου εἰκασιζαν ἀέζεται (ἀντὶ τοῦ ἀέζεται, ὡς μέσ. τύπον, ἐνυφῶς καλεῖται· ἀλλοῖον ὅμως (κατὰ Schöno) ὀχμαῖζεται, ἴδε Schneidew. ἐν τύπῳ.

IV. ἀμετάβ. = παθ. Κόιντ. Σμυρ. 1. 116. 5) εἰς τὸν, ὄν, ἐπὶ τ. νεαρῶν ζήνων, ὡς ὁ Σχολ. ἀναγιγνώσκει ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 141 ἐρμηνεύων αὐτό: τοῖς ἔπρασθαι τοῖς γονεῦσι μὴ θύναμίνους. Τὸ Μενικαν. χειρόγρ. ἔχει ἀελλπτοῖς, ἀλλ' εἶναι ἀναμφιβόλως ἐσθαρμ. ἡ λέξις.

ἀεργεῖν, ἴδε ἀεργία.

ἀ-εργηλός, ἡ, ὄν, = ἀεργός, Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 1186, κτλ., ἀεργής, ες, Νικ. Ἀποστ. 4. ἀ-εργία, Ἰων. -εῖη, [I], ἡ, τὸ μὴ ἐργάζεσθαι, βεβουλία, Ὁδ. Ω. 251, Ἰσ. Ἐργ. καὶ Πμ. 309, Βίων Θ. 6. (ἐνθα κοινῶς ἀεργεῖν). 2) ἐπὶ ἀγροῦ = τὸ διαμένειν αὐτὸν ἀκαλλιέρ-γητον, ἐρμην. χέρσον, Χρησμ. παρ' Αἰσχίν. 69. 1. πρὸς τὸν Ἀπτ. τύπον ἀργία. ἀ-εργός, ὄν, ὡς τὸ ἀεργός, ἀεργηλός = ὁ μὴ ἐργαζόμε-νος, ὁκνηρός, Πλ. Ι. 320. Ὁδ. Τ. 27· Ἰσ. Ἐργ. κ. Πμ. 301 κτλ. —ἀ. ὁμοί, οἰκία ἀργαί, τ.ε. ἐνθα οἰκοῦσιν ἀργοὶ ἄνθρωποι, Θεόκρ. 28. 15:—μ. γεν. ὁ μὴ ἐργαζόμενός τι, μὴ ποιῶν τι· ἔρ-γων αἰσχροῦ ἀληθῆς καὶ ἂ, θέογον, 1177. II. ἐνεργ., ὁ καλίστων τινα ἀργόν, Νικ. Θ. 381, πρὸς Ἀπτ. τύπον ἀργός. ἀεργήν, ἐπίρρ. (ἀεῖρω) = σκηναῖα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 235. Ἡρόδ. πρὸς τὸν Ἀπτ. τύπον ἀεργήν. ἀερέθομαι, ἴδε τὸν Ἰων. τύπον ἡερ-.

ἀερέθιον, «ἀμέτρητον, πολὺ, ἀερώδες,» Ἡσύχ.

ἀερέθων, ἴδε ἐν ἀεῖρω.

Ἀερία, ας, Ἰων. Ἀερίη, ης, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Λι-γύπτου πινδ. ἐκ τοῦ ἀήρ = ἡ ὁμιχλώδης ἡ σκοτεινὴ χώρα, Αἰ-σχύλ. Ἰκ. 78· πρὸς Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 267· ἐπίσης καὶ τῆς Κρή-της, Πλιν. Hist. Nat. 4. 20.

ἀερίδες, «μέλισσαι,» Ἡσύχ.

ἀερίζω, (ἀήρ) εἶμαι ὡς ἀήρ· καὶ ἐπομένως, 1) εἶμαι λεπτός ὡς ἀήρ, Διοσκ. 1. 83. 2) εἶμαι γλαυκώδης ὡς ὁ αἰθέρ, ἔγω χρώμα οὐρανί, ὁ αὐτ. 5. 100.

ἀερίκων, τό, ὄνομα φόρου ὁρισθέντος ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ, Γε-ώργ. Κεδρ. 742C.

ἀερίνας, η, ὄν, = ἀερώδης, ὁμοίος ἀέρι, Ἀριστ. Μετεωρ. 8. 7, 5. 2) γλαυκός ὡς τὸ στερέωμα· ἐσθῆς, Πινδ. 4. 119.

ἀερί-οικος, ὄν, κατοικῶν ἐν τῷ ἀέρι, Εὐδουλ. Ἀερί, 16. (σχωρμα ἡρώκ.).

ἀέριος, [α], ον, καὶ α, ον, Ἰων. ἡέριος, η, ον, (δ' ἴδε) (ἀήρ). Ὁ ἐν τῇ ἡμέλῃ ἢ ἐν τῷ πυκνῷ ἀέρι τῆς πρωίας, Εὐρ. Φοίν. 1534.
 II. ἐν τῷ ἀέρι, ὑψηλὰ ἐν τῷ ἀέρι, Εὐρ. Τρω. 546· ἐναέριος, κατ' ἀντίθ. τῷ χθόνιος, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 27· φύσις, Ἀριστ. Κόσμ. 3. 4· ζῷα, αὐτόθι β. Δουκ. Προμ. 6· ἀέριον γένος, Πλάτ. Ἐπινομ. 984D.—Ἐπίρρ. -ως, Ἰμβλ. περὶ Μυστ. III. εὐρύς, ἀπέραντος ὡς ἀήρ, ἄπειρος, Διάδ. 1. 33, κτλ.
 ἀερεῖς, ἢ, ἰδιόρρυθμον θηλ. τοῦ ἀέριος, ἄλλο ὄνομα τῆς ἀναγαλλίδος, Διοσκ. 2. 209.
 ἀερκτος, ον, (ἔργω, εἴργω) ἄφρακτος, ἀνοικτός, Δυσ. 110, 42.
 ἀεροβίων, [α], ον, ὁ ἐν τῷ ἀέρι πορευόμενος, ἀεροβίτης, ἐπὶ πετηνῶν, πρβλ. Λοβ. Φρόν. σ. 431.
 ἀεροβιτέω, πορεύομαι ἐν τῷ ἀέρι, περὶ τοῦ Σωκράτους, κατ' ἐνεστ. Ἀριστοτ. Νεφ. 225. 1503, Πλάτ. Ἀπολ. 19C.—ἀορ. μετοχ. ἀεροβιτήσας, Δουκ. Φιλόπατρ. 12.
 ἀεροβιτής, ου, ὁ περιπατῶν ἐν τῷ ἀέρι, Πλούτ. 2. 952F.
 ἀεροβολεῖν, «τείνει», Ἰσούχ.
 ἀερόγραφτος, ον, ὁ ἐν τῷ ἀέρι γραφείς, Ἀνδρ. Κρήτ. 211.
 ἀεροδίνης, ἔς, Ἰων. ἡερ-, περιδινόμενος ἐν τῷ ἀέρι, ἀετός, Ἀνθ. Π. 9. 223.
 ἀερο-δονητός, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ ἀέρος ἀνακινούμενος, ὑψοῦμενος, Ἀριστοτ. Ὀρ. 1335· πρβλ. νερόβολος.
 ἀεροδρομέω, μέλλ. -ήσω, = διερχομαι τὸν ἀέρα, Δουκ. περὶ Ἀληθ. Ἰστ. 1. 10.
 ἀερο-δρόμος, ον, ὁ διὰ τοῦ ἀέρος διερχόμενος, ἄ. ὤδωρ, ἐπὶ ὑδρογραφίᾳ, Σουλ. Ἐπιγρ. 4535 (προσθ.)· πρβλ. Εὐστ. 1503. 10, Μανασσ. Χρον. 143, 410.
 ἀερο-ειδής, ἔς, [α], Ἐπ. καὶ Ἰων. ἡεροειδής, ἔς. Ὁμοίος τῷ στερεώματι ἢ τῷ ἀέρι, Πλάτ. Τιμ. 78C, Ἀριστ. περὶ Γεν. καὶ Φθορ. 2. 3, 5:—ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἀέρος, τοῦ στερεώματος, ὁ αὐτ. π. Χρῶμ. 3, 8· πρβλ. ἀερώδης.—Περὶ τῆς Ὀμηρ. χρήσεως τῆς λέξεως ἴδε ἡεροειδής.
 ἀερώεις, παρ' Ἰσούχ. κατ' εὐθ. ἀερόεν, μέλαν, βαθύ, μέγα, «ἀλλοχούσας μόνον κατὰ τὸν Ἰων. τύπον ἡερόεις, ὁ ἴδε. ἀερόθεν, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ἀέρος, ἐκ τοῦ ὕψους, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Εὐσταθ.
 ἀεροκέλαδοι, «πιτυοκάμπ[τ]ται», Ἰσούχ.
 ἀερο-κόραξ, ἄκος, ὁ = κόραξ ἐναέριος, Δουκ. π. Ἀληθ. Ἰστορ. 1. 16.
 ἀερο-κῶνωψ, ὥπος, ἐναέριος κῶνωψ, αὐτόθι.
 ἀερο-λέσχης, ου, ὁ, κομπορήμων, «κοιμήτης», Ἰσούχ.
 ἀερο-μαντεία, ἢ, μαντεία ἐκ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀέρος, Ἰσίδ. Ἰσίδ. 8, 9, 13.
 ἀερο-μάχη, ἢ, μάχη ἐν τῷ ἀέρι, Δουκ. Π. Ἀληθ. Ἰστ. 1. 18.
 ἀερό-μελι, ιτος, τὸ, ἢ τοῦ Οὐεργίλλου μελιτώδους ἑρῆσος *adriani mel* (τινὲς λέγουσι τὸ μέλι), Ἀθήν. 500D. ὡσαύτως καὶ ὅσον μέλι, καὶ ὁροσμέλι, Γαλην. VI, 399E.
 ἀερο-μετρέω, μετρῶ τὸν ἀέρα· ἐντεῦθεν = καταγινομαι εἰς μετρίαν ἀνωφελεῖς θεωρίας· κατ' ἐνεστῶτ. ἀπαρ. Ξεν. Οἰκ. 11, 3. πρβλ. ἀεροβιτέω.
 ἀερο-μεγής, ἔς, ἀναμειγμένος μετ' ἀέρος, Διογ. Λ. 7. 145, κτλ.
 ἀερομειγλώδης, ἔς, = δειγλώδης, Πτολ. Φάσεις κτλ. 900D, «ἀερομειγλώδης νότος».
 ἀερο-μουθεῖω, = μετεωρολογεῖω, περὶ σελήνης, Φίλων 1. 457:—ἐκ τοῦ ἀερόμυθος, ὁ αὐτ. 2. 268.
 ἀερό-μυθος, ον, ὁ μάταια φλυαρῶν, ὁ λέγων λόγους τοῦ ἀέρος, Φίλων II, 268, 46.
 ἀερονηχής, ἔς, (νήχομαι) ὁ νηχόμενος ἐν τῷ ἀέρι, περὶ τῶν νεφελῶν, Ἀριστοτ. Νεφ. 337.
 ἀερο-νομέω, κινεῖμαι ἐν τῷ ἀέρι, Ἰδιόδ. 10. 30. πρβλ. χειρονομέω.
 ἀερο-νόμος, ον, ὁ ἀέρι νεμόμενος, Ἰμέρ. Λ. 13, 6.
 ἀερόομαι, παθ. = γίνομαι ἀήρ, Ἰρακλειδ. Ἀλληγ. 22.
 ἀερο-πετής, ἔς, (πίπτω) ὁ ἐκ τοῦ ἀέρος, τοῦ οὐρανοῦ πεσών, Σαχουινιάθ. παρ' Εὐστ. Εὐαγ. Ἰρ. 38C.
 ἀερο-πέτης, ἔς, (πέτομαι) πετόμενος ἐν τῷ ἀέρι, Ὠραπόλλ. 2. 124.
 ἀερο-πλάνος, ον, ὁ πλανώμενος ἐν τῷ ἀέρι, Ἰσούχ. ἐν λέξ. ἡεροφύτης.
 ἀεροπορέω, πορεύομαι διὰ τοῦ ἀέρος, Φίλων 2. 116, 300.
 ἀερο-πόρος, ον, ὁ πορευόμενος διὰ τοῦ ἀέρος, Πλάτ. Τιμ. 40A, Φίλων.
 ἀεροπόος, «κοχλίας», Ἰσούχ.
 ἀερόπους, εἶδος πετηνῶν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Ὀρν. 1954· ἄλλ.

ὁ σχολιαστής φαίνεται συγχέων τὴν λέξιν πρὸς τὴν ἀερόψ = μεροψ· μελισσοφάγος· τὸ πιθαυότερον εἶναι οὐκ ἀποτρεχτήρη τὸ καίμενον, ἀερο-πυρπίς, ἢ, τοῦ ἀέρος ἐπισκόπησις καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ προφητεία, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Λ. 62, Τζέτζ.
 ἀερο-τόμος, ον, (τέμνω) ὁ τὸν ἀέρα τέμνων· φαίνεται ἡ λέξις ἐπινοηθεῖσα πρὸς παραγωγήν τοῦ ὀνόματος Ἀρετμης, Κλήμ. Ἀλ. 668.
 ἀερό-τυνος, ον, ὁ διὰ τοῦ ἀέρος τεινόμενος ἢ κινούμενος, ὑπὸ τοῦ ἀέρος παρασυρόμενος, Φίλων ἐν τοῖς Ἀρχ. Μαθημ. 77.
 ἀεροφανής, ἔς, διαφανής ὡς ὁ ἀήρ, Κυρίλλ. Δ. I. 732C.
 ἀερο-φύθος, ον, ὁ φοβούμενος τὴν ἀέρα, Cael. Augol. do Morib. Acut. 3. 12.
 ἀεροφύτης, ὁ διὰ τοῦ ἀέρος φοιτῶν, πορευόμενος, «ἀετον ἀεροφύται ἀστέρων μείνων», ἀλλοῦ λευκῆ πέτρης πρόδρομον, Ἰων. ὁ Χίος ἐν Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Πίρ. 801 (835).
 ἀερό-φύτος, ον, ὁ διὰ τοῦ ἀέρος πορευόμενος, Δίσχυλ. παρ' Ἀριστοτ. Βατ. 1291.
 ἀερο-φύρητος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ ἀέρος φερόμενος, βασταζόμενος, Εὐδούλ. ἐν «Στεφανοπώλει» 2. 2. (ὁ Μεινέκας προτείνει ἀερό-).
 ἀεροφυής, ἔς, ὁ ἐκ τοῦ ἀέρος φύει, ἐπὶ ἐστὶ γῆ· ἀερούς βίωμα, Σακούνδ. γν. 25.
 ἀερό-χρυσος, ον, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἀέρος, τοῦ στερεώματος, γλαυκός, Διοσκ. β. 85., ἄλλη γραμ. ἐν Ὀρ. Λιθ. 264.
 ἀερούφ, Ἰων. ἡερούφ, ὅπως, ὁ, Βολιτ. ὄνομα τοῦ πετηνῶν μέροψ, (δ' ἴδε), Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Ὀρ. 1354.
 ἀερώ, ὥσω, (ἀήρ) μεταβάλλω εἰς ἀέρα, Ψευδ.-Πρακλειδ. Ἀλληγ. Ὀμ. 439· τὴ παθ. ἀερώομαι, γίνομαι ἀήρ.
 ἀέρω, Διολ. ἀντὶ τοῦ ἀερίω, Σαπρ. 91, Ἀλκαῖος 78 καὶ ἄορ. α' ὑποτακτ. ἀέρση. Πανύκσις β. 13. Dübner.
 ἀερασαν, «τὴν ἐρύσαν, Κρήτες», Ἰσούχ.
 ἀερασι-κάρητος, ον, ὁ τὴν κεφαλὴν αἰρών, ὡς αὐτὴν ὑπερηφάνως, Παυλ. Σιλ. Ἰερ. 397.
 ἀερασι-λυσος, ον, ὡς αὐτὴν ἔχων λῆρον, Ἀπαλλ. Ρόδ. 2. 1061, Νόνν.
 ἀερασιμαχος, ον, ὁ αἰρών μάχην, ὁ κινῶν εἰς μάχην, αὐτῶν [0] υἱας ἀερασιμάχους, Βακχυλίδης XIII, 67.
 ἀεραίνονος, ον, συνηρ. -νους, ον, μεγαλόφρων, ὑπερήφανος, Νόνν. Ἰμ. γ', 44.
 II. ἐνεργ. ὁ διεγείρων, ἀνυψῶν τὸν νοῦν· οἶνος, πῖθαν. γραμ. Ἰων. θ' ὡσαύτως = ἀερ. Βάκχου παρὰ Τζέτζ. Σχόλ. εἰς Ἠσ. σ. 18. Γουίτ.
 ἀεραϊπέτης, ἔς, (πέτομαι) = ἀεραϊπότης, Κόρινθ. Συμυρ. 3. 211.
 ἀεραϊ-πόδης, ου, ὁ, ἀεραῖπους, Νόνν. Δ. 10. 401.
 ἀεραϊ-πόρος, ον, ὡς αὐτὸς πορευόμενος, Νόνν. Δ. 1. 285.
 ἀεραϊπότης, ου, ὁ, (πατάμαι) ὁ ὑψηλὰ πετῶν, Ἠσ. Ἀποσ. 316, Ἀνθ. II. 5. 209.
 ἀεραϊ-πότης, ον, = τῷ προηγ., Ἠσ. Ἐρ. καὶ Ἠμ. 773.
 ἀεραϊ-πους, ὁ, ἢ, -που, τὸ, = ὁ αἰρών ὡς αὐτὸς τὸν πόδα, ζωηρῶς ἀναπνέων, ἵπποι ἀεραϊπόδες, Ἰλ. Σ. 532:—συνερ. ἀραϊπόδες, Ἰμ. Ὀμ. εἰς Ἀερ. 211.
 ἀεραϊφρων, ὁ ἐγείρων, ἐπαίρων τὰς φρένας, Ἰσούχ. M.
 ἀεραζέω, ἐκταταμένος ἔπ. τύπος τοῦ ἀερίω = αἰρῶ ὡς αἰρ. Ἀπολλ. Ρόδ. 1. 738, Καλλ. Ἀπ. 19, κτλ., παρὰτ. ἡεραζέων. Ἀνθ. II. 9. 12., Ἀπολλ. Ρόδ. κτλ.:—Ἐπ. ὁρ. ἀεραζέσσει. Νόνν. Δ. 43. 99:—πλὴν τούτων τῶν τύπων, ἔχομεν (ἐκ τοῦ β. ἀεραζέω), ἀερ. α' ἡεραζέω, Ἀνθ. II. 6. 223, πρμ. παθ. ἡεραζέται, αὐτόθι 5. 230., Ὀπτ. Κ. 2. 99.
 ἀερώδης, ἔς, (εἶδος) ὁμοῖος ἀέρι, Ἀριστ. Κοσμ. 4. 18: ἐλαφρὸς, ἐπὶ λεπτοῦ νήματος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1431. 2) ὡς τὸ ἀεραϊδής, ἐπὶ χρώματος, τὴν χρῶσαν, Διοσκ. 5. 170:—ὡς οὐσιαστ., τὸ ἀερώδες, ἢ ἀερώδης φύσις, Ἐμπεδ. παρὰ Πλούτ. 2. 888B.
 II. πλήρης ἀέρος, Ἀριστ. περὶ Μορ. Ζῶων, 3, 8, 8. πρβλ. ἀεροειδής.
 ἀερώσεις, ἢ, ἢ εἰς τὴν ἀέρα ὕψους, Νικήτ. Χρον. 294.
 ἀές, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἀέ. ἀέσα, ἀέσαμεν, συνηρ. ἀεσμεν, ἀέσαν· ἀπαρ. ἀέσαι, ἀέρ. α' (ἀνευ ἄλλου γρήνου ἐν χρήσει) = κυμαίνω, Ὀδ. I. 342., Γ'. 151, 490., Ο. 40. οὐδαμῶς ἐν Ἰλιάδι. (Συγγενεῖς τῷ ἄνημ, ἄω, πρβλ. πνέοντα .. ὕπνω, Δίσχυλ. Χο. 622 καὶ Οὐεργ. proflare somnum: πρβλ. Λοβ. Rheumat. σ. 144.) [ἐν ἀρσὶ ἢ ἐκ συναρπείσεως, ἢ ἐν θέσει.]
 ἀεσ[σ]ίμαινα, «ἢ τοῖς πνεύμασι τῶν ἀνέμων μαινομένη» δαλάσσης δὲ τὸ ἐπιθέτον, Ἰσούχ.
 ἄεις, «πῆνος, βλάστης», Ἰσούχ.

ἀεσιφροσύνη, ἡ, ἀφροσύνη, ἀνοησία· ἀεσιφροσύναι, Ὀδ. Ο. 470, Ἦσ. Θ. 502.

ἀεσι-φρων, ον, γεν. ονος, = φρεσίν ἀσφείδεις, βλαφείδεις τὸν νοῦν, ἀνόητος, μωρός, βλάξ, Ἰλ. Γ. 183. Ὀδ. Φ. 302, Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἦμ. 333:—καὶ ἐπομένως ἀντὶ ἀσιφρων (ἐκ τοῦ ἀάω, φρήν) Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. ἀσπασ.

ἀέσκοντο, «ἀνεπαύοντο, ἐκοιμῶντο», Ἦσυχ.

ἀετασία, «λύπη», Σουίβ.

ἀετέα, «τὰ τῷ αὐτῷ ἔτει γεννώμενα», Ἦσυχ.

ἀέτεος, [ᾱ] ον, (ἀέτος) τοῦ ἀέτου, Σουίβ. πρὸλ. αἰέτεος.

ἀέτη, «ἀέτας, πύρπας, περιώνας», Ἦσυχ.

ἀετῆς, ἐς, ἴδε αὐετῆς.

ἀετῖδεύς, [ᾱ], ἔως, ὁ, νεογνὸν ἀέτου. Αἰλ. περὶ Ζ. 7. 47.

ἀετίτης, [τ] λίθους, ὁ, ἀετὶθός, λίθος τις, καθὼς λέγεται,

εὐρισκόμενος ἐν τῇ φωλεᾷ τοῦ ἀέτου, Αἰλ. περὶ Ζ. 1. 35.

ἀετμα, «φλόξ», Ἦσυχ.

ἀετμίν, «τὸ πνεῦμα», Ἦσυχ.

ἀετδρομῆς, ον, ὁ πετόμενος ὡς ἀέτης, μεταφ. ὁ ἐρορμῶν ὡς ἀέτης, «μεγαθύμου ἀετοδρόμου Βασιλέως», Θ. Λάσκ. Κωδ. Παρισ. 3048, φύλλ. 37 γ^ο.

ἀετόμορρος, ον, ὁ ἔχων μορφήν ἢ σχῆμα ἀέτου, Πρὸκλ. εἰς Πλάτ. Πολ. 134.

ἀετόνυχες, (-όνυχον), «βοτάνη», Ἦσυχ.

ἀετός, Ἦπ. καὶ Ἰων. αἰετός, (ἴδε ἐν τέλει), οὗ, ὁ, = ἀέτος ὡς ὄνομα γένους ὀλοκλήρου, Ἰλ. Θ. 247. Τὰ ἐπιθετὰ αὐτοῦ παρ' Ὀμήρῳ εἶναι ἀγκυλοχείλης, ὕψιπέτης, ὕψιπετής, αἰθῶν, μίλας, κάρτιστος καὶ ὠκιστος πετεηνῶν, δξύτατος δερκεσθαι, καὶ ἐν ἀέσει πρὸς τοὺς οἰωνοὺς τελειότατος, Ἰλ. Θ. 247. πρὸλ. Μ. 204, Ὀδ. Η. 146.—Ἦτο εὐνοοῦμενον πτηνὸν τοῦ Διός· ὅς τε σοὶ αὐτῷ φίλτατος οἰωνῶν, Ἰλ. Ω. 310· οὕτω παρὰ Τραγ. Διός. πτηνὸς κύων, δαφονίδος ἄ., Δισχύλ. Ἦρ. 1022. πρὸλ. Ἀγ. 136. ὁ σκηπτροβάμων ἄ., κύων Διός, Σοφ. Ἀποσπ. 766:—παροιμ. αἰετός ἐν ποτανοῖς, Πινδ. Ν. 3. 138· ἀετός ἐν νεφέλαισι, περὶ πράγματος ὁλως ἀνερίκτου, Ἀριστοφ. Ἰκ. 1013· ἀετὸν κἀνθάρος μαιεύσονται, (ἴδ. ἐν λῆξ. μαϊεύματα)· τὰ διὰφορα εἶδη διακρίνονται δι' εἰδικωτέρων ὀνομάτων, ἄ. γνήσιος, φαίνεται νὰ εἶναι ὁ χρυσάετος, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 32. 6 κέξ. Ἐν τῷ κεφαλαίῳ δὲ τοῦτο ἀπαριθμεῖται καὶ τὰ λοιπὰ εἶδη· πυγαργός, πλάγγος ἢ νητοφόρος, μελανάετος, περὶνόπτερος ἢ ὑπάετος (γυπ-), ἀλιάετος. 2) ἀετός, ὡς σημάδι παρὰ Πέρσας, Ξεν. Κύρ. 7. 7. 4. καὶ παρὰ τοῖς Ρωμαίοις, Πλουτ. Μάρ. 23. κτλ.

II. ἰχθύς σελαχώδης, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 5. 5. 3. III. ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ σημαίνει τὸ ἀέτωμα τῶν οἰκῶν καὶ τῶν ναῶν, Λατ. fastigium, Ἀριστοφ. Ὀρ. 1110, ἔνθα ὅρα Σχόλ., Σουλ. Ἐπιγρ. 160 Π. 80, καὶ λέγεται δι' ἐπενοήθη ὑπὸ Κορινθίων, Πινδ. Ο. 13. 29:—ὡσαύτως καλεῖται τύμπανον καὶ δέλτα· πρὸλ. Βαλχ. Διατριβ. σ. 214. (Εὐρ. Ἀποσπ. 764)· ὁ Ἰων. τύπος αἰετός εἶναι ἐν συνεχείᾳ χρῆσι παρὰ τοῖς Ἰπ. καὶ Ἀνρ. ποιηταῖς, ἀλλ' ὁ μόνος ὀνόμας ἄττ. τύπος εἶναι ἀετός, ἂν καὶ αἰετός συχνάκις εἰσῆχθῃ ὑπὸ τῶν ἀντιγραφῶν εἰς τοὺς Τραγ. κτλ., πρὸλ. ἀελ. «Ἐτερος τύπος αἰετός ἀναγινώσκειται νῦν ἐν Πινδ. ΙΙ. 4. 6· ἴδε Βέργχ. Ἀνακρ. 99, Ἀρατ. 522, 691. Ὁ διαλεκτ. τύπος αἰετός, ὅ ἐ. αἰφετός, ἀναφερόμενος ὑπὸ Ἦσυχ. ὑποστηρίζει τὴν ἰδίαν ὅτι ἢ ῥίξα εἶναι ΑΦ, ἴδε ἐν λῆξ. αἰτω (Α). [ᾱ, Πιεσρ. Μοῖρ. 231, καὶ ἐν πᾶσι τοῖς παραγώγοις καὶ συνθέτοις].

ἀετο-φόρος, ὁ φέρων τὸν ἀετὸν, τὴν σημαίαν, Λατ. aq u i l i f e r, Πλουτ. Καῖς. 52· πρὸλ. θητοφύρος.

ἀετώδης, [ᾱ], ἐς, (εἶδος) = ὁμοῖος ἀετῷ, Λουκ. Ἰακωμ. 14. ἀετωμα, [ᾱ], τὸ, ἀετός, III. τὸ τῆς ὁροῦς τρίγωνον, Λατ. fastigium, οἴκου, Ἰπκ. Ἀρρ. 808· πρὸλ. Τιμ. 50. Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰουδ. 3. 6, 4· αἰτωμα, Σουλ. Ἐπιγρ. 481. 5.

ἀετωσις, [ᾱ], ἔως, ἡ κατασκευὴ ἀετώματος, Λατ. f a s t i g a t i o, Ἀθῆν. περὶ Μηχ. σ. 4.

ἀεφανίων, «λαμπρών», Ἦσυχ.

ἀεχῆνες, «πένητες», Ἦσυχ.

ἀέχυντο, «ὠρμων», Ἦσυχ.

ἄζα, ἡ, (ἴδ. ἄζω) = θερμότης, ἡελίου, Ὀππ. Κ. 1. 134. πρὸλ. 3. 324. ἡρασία, ἡρότης τοῦ δερματος· χροός, Νικ. Θ. 304, ἔνθα δ. Schneid. ἔχει ἄτη· ἄλλ' ἐν Ὀδ. Χ. 184 παλαιὰ ἀσπίς (σάκκος) λέγεται δι' ἧτο πεπαλαγμένον ἄζη, = κεκαλυμμένον ὑπὸ ἀκαθαρσίας ἡ ἐνρώτος—ἐπιτηρῆς ὑποστάτης, Σχόλ. εἰς Θεοκρ. 5. 109.

ἄζα, «ασβόλος, κύνες, παλαιότες» κύπρος ἐν ἀγγείῳ ὑπομνήσασα, Ἦσυχ.

ἄζαθλι τύχαι (= ἀγαθὰ τύχα), Ἐπιγρ. Κύπρου ἐν Βαζον. Βελτ. VI, σ. 212.

ἄζαίνω, (ἄζω) ἡραίνω· καταζηραίνω· ἄζω. ὑποτακτ. ἄζῃνη-ζήνησι, Νικ. Θ. 205, 308. [δ Schneid. ἀναγινώσκει καὶ αὐαίνω· κατὰ Κώδ. II.]. Πλθ. ἄζαίνεσαι, (Schneid. αὐαίνεσαι), αὐτόθι 339· πρὸλ. ἄζαίνω, καταζαίνω.

ἄζαλαί, «νέαι καὶ ἀπαλαί», Ἦσυχ.

ἄζαλέος, α, ον, ἡρῆς, ἀπεξηραμμένος, οὖρος Ἰλ. Γ. 401· ὕλη, Ὀδ. Γ. 234 κτλ.· βῶν ἄζαλέην, ἡρῆν ὁρᾶν βοός, Ἰλ. Π. 239:—ἄζ. γῆρας, ἀπεξηραμμένον, ἀνευ ἱκμάδος, Ἐπιτάφ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 6280, 12. Πλουτ. 2. 789B. 2) μεταφ. ἡρῆς, τραχύς, σκληρός, ὡς τὸ ἀτεγκτός, Ἀνθ. Π. 5. 238. ἴδε Λοθ. Ἀγ. 648.

II. ἐνεργ. ὁ ἡραίνων, καταζηραίνων, Σείριος, Ἦσ. Ἀσπ. 153. πρὸλ. Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 679. ἐπὶ ἔρωτος· μα- νίαι, Ἰδουκ. 1:—ποιητ. λέξις.

ἄζαλές, «πολύπνουν· καὶ ὀλιγόπνουν», Ἦσυχ.

ἄζαλή, «νῆμερος γαλήνη», Ἦσυχ.

ἄζαλος, ον, ὁ μὴ ζαλιζόμενος ἐκ τρικυμίας, Ψευδ.-Χρυσ. τὸμ. 7, σ. 400.

ἄζάμιος, Δωρ. = ἄζήμιος.

ἄζανία, ἡ, χώρα τοῦ Ζηνός (Ζάν) ἢ Διός, δ. ἔ. Ἀρκαδία, Στέφ. Βυζ.

ἄζάνω, = ἄζαίνω, Ὑμ. Ὀμ. εἰς Ἀφρ. 271. Ἐν τῇ παθ.

ἄζαπᾶ, «πισάνη», Ἦσυχ.

ἄζαραπατεῖς, «οἱ εἰσαγγελεῖς παρὰ Πέρσας», Ἦσυχ. πρὸλ.

ἄζαβαρίτης, Κτησίας παρὰ Φωτ. Βιβλιοθ. 42, 21.

ἄζάτη, «ἐλευθερία», Ἦσυχ.

ἄζαυτός, «παλαιότες καὶ κύνες», Ἦσυχ.

ἄζειθω, «ἄζειθαι, ζέει», Σουίβ.

ἄζειρεῖ, (ἄζει), «ζηραίνει, ἄζαίνει», Ἦσυχ.

ἄζειρον, «ἀποκίχτον», Ἦσυχ.

ἄζερως, «ἀγαθός», Ἦσυχ.

ἄζενον, «γενειῶντα», Ἦσυχ.

ἄζεσιμοι, «κύκνοι ταῖς πτέρυξιν ἐναπολαμβάνοντες», Ἦσυχ.

ἄζετον, «ἄπιστον, Σικελίαι», Ἦσυχ.

ἄζετῶν, ἀναζητῶν, ἐλελέγχω, εἰ δὲ τί κα ἀζετωθέωντι, [186] Ἐπιγρ. Δελφ. 2034.

ἄ-ζευκτός, ον, ὁ μὴ τελείος ὑπὸ ζυγῶν, Διον. Ἀλ. 2. 31. κτλ.· ἄζ. γάμιον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 217· καὶ ἀνευ τῆς λέξεως γάμιον, π. χ. παρθένος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 897.

ἄζηλια, ἡ, ἔλλειψις ζηλοτυπίας, Κλήμ. Ἀλ. 171.

II. ἀπλότης, Πλουτ. Λυκούρ. 21.

ἄ-ζηλος, ον, ὡς τὸ ἀζήλωτος, ὁ μὴ ἀξιοζήλωτος, ἀνι- ρός, χαλεπός, γῆρας, Σίμων. Ἰαμβ. 1. 11· φρουρά. Δισχύλ. Ἦρ. 143:—βίος, ἔργον, Σοφ. Τρ. 284, 745· θέα, Πλ. 1455. Ἐν χρησμ. παρ' Ἰπρὸδ. 7. 140· ἄζηλα πέλει, = ἅπαντα εὐρί- σκονται ἐν κακῇ καταστάσει· ὁ Δοδ. ἐν Ἀγλαφ. 1353 διαρροῖ ἀζήλα. 2) μικροῦ ἢ ὀλίγου ἀξίως, Πλουτ. Λυκούρ. 10.

II. ἐνεργ. ὁ μὴ φθονῶν, Ἀθῆν. 594C.

ἄ-ζηλοτύπητος, ον, ὁ μὴ ἐκτεθειμένος εἰς ζηλοτυπίαν, Πλουτ. 2. 787D.

ἄ-ζηλότυπος, ον, ὁ μὴ ζηλότυπος, Πλουτ. Σύγκρ. Λυκούρ. Νουμ. 3.

ἄζήλωτος, ον, ὁ μὴ ἀξιοζήλωτος, «ἄζήλωτος γὰρ ἔστιν, ὅστις ἔχει τι, δὲ μὴ εὐχόμεθα γενέσθαι ἡμῖν», Σχόλ. εἰς Ἰοργ. Πλάτ. 409.

ἄ-ζήμιος, ον, ἀπηλλαγμένος περαιτέρω ζημίας, τιμωρίας χρηματικῆς, Ἰπρὸδ. 6. 92. 2) ἀνευ ζημίας, χωρὶς νὰ υπο- στη βλάβην, Λατ. immunis· ἀπιθι ἄζ., ὁ αὐτ. 1. 212.—ἐν νομικῇ χρῆσι, ἀβλαβὴ καὶ ἀζήμιον παρεχέτω, Πλάτ. Νόμ. 865C· ἀτιμώρητος, Εὐρ. Μήδ. 1050, Ἀριστοφ. Βάτρ. 407, Ἀντιφῶν 123. 37, κτλ.—ὑπὸ τινας, Πλάτ. Πολ. 366A· ὁ μὴ ἀξίως τιμωρίας, Σοφ. Πλ. 1102· μ. γεν. ἀσεδημάτων ἄζ., Πλούτ. 2. 60. 5.—Ἐπίρρ. —ἔως, = ἀτιμώρητος, Φιλῆμ. Ἀδελ. 10· ὡσαύτως ἀνευ ἀπάτης, = τιμῶς, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰουδ. 15. 4. 1. II. ἐνεργ., ὁ μὴ ἰσοδυναμῶν πρὸς τιμωρίαν, ἀβλα- βής, ἐπὶ αὐστηρᾷ προσδλέψει, Θουκ. 2. 37. οὐκ ἄζ., Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 5. 1.

ἄζημιώτος, ον, ὁ μὴ ζημιούμενος, Σεκούνδ. γν. σ. 23.

ἄζῆρις, (ἄζηλις, Πλούτ.) τοῦ ἀρματίου ἐξόν, Ἦσυχ.

ἄζησία, ἡ, ἐπώνυμον τῆς Δήμητρος, πιδ. ἐφαρμένον ἐκ τοῦ Λύξησις, Σοφ. Ἀποσπ. 809.

ἄζῆται, «οἱ ἐγγύτατοι τοῦ Βασιλέως», Ἦσυχ.

ἄ-ζήτητος, ον, ὁ μὴ ἐξετασθείς, Δισχύλ. 57. 3.—Ἐπίρρ. ἀζητητως ἔχειν τινός, Φίλων 1. 96.

ἄζητός, «ὁ σῶστος», Σουίβ.—ἄζητός, καὶ ἐπίρρ. ἄζη- τῶς, μετὰ ψιλῆς, Ζωναρ.

ἄζηχῆς, ἐς, ἀπαυστος, ὑπερβολικός· δόδυνη, Ἰλ. Ο. 25.

ἀθήνης, ἐς (ἤθος), ἀσυνήθης, παράδοτος, Αἰσχύλ. 'Ικ. 516:
ἐς ἀθήνη δώματα, Σοφ. Ἀποσπ. 517:—Ἐπίρρ. -τως = ἄπρως.

δοκίμως, Θουκ. 4. 17.

II. ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ συνειδητός· εἰς τι, μετὰ γεν., μάχης, Θουκ. 4. 34, πρὸς. Πλάτ. Θεαιτ. 146B, καὶ ἄλλ.·—ἀθήσεις τοῦ κατακοῦειν, τοῦ προπληκίζεσθαι, Δημ. 15. 28., 538. 2·—ἐν Σοφ. Τρ. 860 ὁ Wunder γράφει ἀθήσης. 2) ὁ ἄνευ ἥθους ἢ χαρμηλός, τραγωδία, Ἀριστ. Ποιητ. 6. 15· πρὸς. 24, 14.

ἀθήσια, ἢ=ἀθήσια, Εὐρ. Ἐλ. 418.
ἀθηόζομαι, ἀποθ., εἶμαι ἀσυνήθιστος εἰς τι πρᾶγμα. Στράβ. 198.

ἀηρες, «τὸ μὴ ἡκονημένον ἔξρος», Σουῖδ.
ἀημα, τὸ, πνοὴ ἰσχυρὰ, ἄνεμος. Λίσχλ. Ἀγ. 1418, Εὐρ. 905· δεινῶν ἄ. πνευματῶν (Αἰθ. λειῶν), Σοφ. Αἴ. 674.
ἀημι, γ' ἐν. ἀησι, Ἦσ. Ἔργ. κ. Ἦμ. 516. γ' εὐκ. ἀητον (οὐχὶ ἄετον), Ἦλ. 1. 5. γ' πληθ. ἀεσι, Ἦσ. Θ. 875· προσπακτ. γ' ἐν. ἀήτω, Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 768· ἀπαρ. ἀήναι, Ὀδ. Γ. 183, Ἐπ. ἀήμενοι, αὐτῶν 176· μετοχ. ἀεῖς, ἀέντος, Ἦλ. Ε. 526· παρ. γ' ἐν. ἀη, Ὀδ. Μ. 325, Σ. 458 (πρὸς. διδάμει), γ' πληθ. ἀεσαν, Ἀπολλ. Ρόδ. 1·—παθ. γ' ἐν. ἀήται, παρ. ἀήτω, μετοχ. ἀήμενος, ἴδε κατωτέρ. (Ἐκ √Δ' (ἀντὶ ΓΔ) παράγονται καὶ τὰ δῶ, ἀήτης, αὔρα, (ὁ δὲ, ἀφρα), ἀήρ, (Διολ. αὐήρ ἢ ἀφήρ), αὔω, ἰαῶω, ἀεσα (ἄω), ἀάω, ἀέω Β, ἀέω (ἄημι), ἀέσθω·—πρὸς. Σκανερ. νῆ, νῆμι, (spiro), νῆλας, νῆυις (ventus), Λατ. ventus, Γουθ. vaia (πνέω), vinds (ἄνεμος)· Πάλα. Σκανδιν. vindar κτλ.). Ἐπ. ῥήμα = πνέω δυνατὰ, φυσῶ, ἐπὶ τῶν ἀνέμων· τῷ τε Θρησκῶθεν ἀήτων, Ἦλ. 1. 5, πρὸς. Ὀδ. Γ. 176, 183, κτλ. οἱ τε νέφεα.. διασκιδῶσιν ἀέντες, Ἦλ. Ε. 520, ἀνέμων.. μένος ὑγρὸν ἀέντων, Ὀδ. Τ. 440, πρὸς. Ἦσ. Θ. 871 κέε·—οἱ παθ. τύποι εἶναι ἐνίοτε ἐν χρήσει ἐπὶ ἀνθρώπων παθητικῶς ἐννοίας = ἔξρομαι, καταπνέομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὑόμενος καὶ ἀήμενος, Ὀδ. Ζ. 131· ἀλλὰ κοινότερον ἀποθ. = φέρομαι τῆς κακείας, κυμαίνομαι, ὥστε ὑπὸ ἀνέμου: ἔλχα θυμὸς ἀήτο = ὁ νοῦς αὐτῶν ἐκυμαίνεται τῆς κακείας, ὁ δὲ διεστέλει ἐν ἀμφιβολίᾳ ἢ φόβῳ, Ἦλ. Φ. 386· θυμὸς ἀήται περὶ παίδων, Ἀπολλ. Ρόδ. 3. 688· ἀλλὰ: μαρτυρία ἀήται ἐπ' ἀνθρώπους, φέρονται ὡς διὰ τοῦ αἵματος τῆς κακείας μεταξὺ τῶν ἀνθρ. ἀκαταλήτως, Πινδ. Ἰ. 4, 15· περὶ τ' ἀμφὶ τε κάλλος ἀήτο, ὁλόγυρὰ τῆς ἐπὶ κέλης Ruhnke Ἦμ. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 276· οὕτω ποῖον ἀήτο ἀπὸ κρή-
θεν, Ἦσ. Ἀσπ. 8.

ἀηνά, «δένδρα μικρὰ ἄκαρπα», Ἰσχύρ.

ἀήπιον, «τὸ μὴ πρᾶν», Σουῖδ.

ἀήρ, ἀέρος, παρ' Ὀμ. ἀήρ, ἥερος, ἐνῶ δ' Ἰππ. (Ἄερ. 282, 290) ἔχει τὴν ὀνομ. ἡήρ, Διολ. αὐήρ, Δωρ. ἀδῆρ, (ὁ δὲ ἀήρ), Ahrens π. Διολ. δ. 39, Δωρ. 491·—ὁ θλυκὸν παρ' Ὀμ. κ. Ἰσίδ. (πλὴν ἐν Ἔργ. κ. Ἦμ. 547) ἀπὸ δὲ Ἰπποδ. κ. ἐπεὶ ἄρ. (τὰ ἐν Ἦλ. Ε. 776., Θ. 50, Ἦμ. εἰς Δῆμ. 383 δὲν δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς παραδείγματα χρήσεως τῆς λέξεως κατὰ ἄρ. γένος, ἐπεὶ ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις τὸ πωλὺς κ. βαθυς δὲν εἶναι ἀναγκαίως ἀρσενικά) οὕτως αἱ ἡήρ ὁ θλυκὸν παρ' Ἐνν. Γελλ. 13. 20. Παρ' Ὀμ. καὶ Ἰσίδ. τὸ κατωτέρον μέρος τοῦ αἵματος ἢ ἡ ἀτμόσφαιρα, ὁ πυκνὸς ὁμιχλώδης ἀήρ ὁ περιβάλλων τὴν γῆν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν αἰθέρα, ὅστις εἶναι ὁ καθαρός ἀνώτατος ἀήρ (ἴδε ἰδίως Ἦλ. Σ. 288, ἐνθα ὑψηλὴ ἐλάτη μακροτάτη πεφυῖσα δι' ἡέρος αἰθέρ' ἵκανε, καὶ πρὸς. Ἀριστοφ. Νεφ. 264 κέε.). Ἐντεῦθεν, ὁμιχλώδης σκότος, ὁμιχλη, σκοτία, περὶ δ' ἡέρα πούλυν ἔχευεν, Ἦλ. Ε. 776· πρὸς. Γ. 381., Θ. 50·—ἡέρα μὲν σκέδαζε καὶ ἀπώσεν ὁμιχλὴν, Ρ. 649· τρεῖς δ' ἡέρα τύψε βαθεῖαν, Ὑ. 446· οὕτως ἐνίοτε παρὰ τοῖς περὶ, Ἰππ. ἐνθ' ἄνω. πρὸς. ἡέριος, ἡεροειδής·—ἀλλὰ μετέπειτα, 2) καθύλου, ἀήρ, Σοφ. Ἦλ. 87, Ἀριστοφ. Ὀρ. 694., Εὐρ., Πλάτ., κτλ.· πρὸς τὸν αἶρα διατρίβειν = εἰς τὸ ὑπαίθριον, Ἀριστοφ. Νεφ. 198· τὸν αἶρα ἔλκειν καθαρὸν, Φιλώλ. Ἀδελ. 1· πρὸς. Φιλῆμ. Ἀδελ. 27 α. ἔσπασας τὸν ἄ. τὸν κοινόν, Μένανδ. Ἀδελ. 2. 7·—αἶρα δέρειν (πρὸς. Οὐεργίλ. verberat aurum), Ἐπιστ. πρὸς Κορ. Δ' Θ', 26·—κατὰ πληθ. Πλάτ. Φαίδων 98C,D (περὶ μαθηματικῶν ἀναθυμιάσεων Στράβ. 244. 3) κατὰ προσωποποιῶν, Ἀήρ, ὃν ἄν τις ὀνομάσει καὶ Δία, ὡς τὸ Λατ. Jupiter ἀντὶ αὐτ., Φιλῆμ. Ἀδελ. 2. 4· πρὸς. Διφίλ. Ἀδελ. 3·—πρὸς. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λέξει.

II. ὁ ὑπαίθριος χώρος ἐν τριῶν λουτροῖς, Γαλην. [ἄ, πλὴν παρ' Ἀριστ. Ἐπιγρ. παρ' Εὐστ. 17. 37, Ψευδο-Πλουτ. 108·—Ἐν Σοφ. Ἦλ. 87, ἀντὶ τοῦ ἄ. γῆς ἰσομοῖρος ἀήρ, ὁ Πύρσιον διώρῳσε ἰσομοῖρ].

ἀησις, εὐς, ἢ (ἄημι) = ἀημία, φύσημα, Εὐρ. Ρῆσ. 417.

ἀήσατος, ὄν. Δωρ. ἀήσατος, ἀήσητος.

ἀήσητος, Ἀττ. ἀήσητος, ὄν, ἀνίητος, μὴ ἡτήρητος.

Θουκ. 6. 70. Λυσ. 914, ἐν τέλ., Δημ. 309, 17.

2) δν

δὲν δύνανται τις νὰ νικήσῃ. Πλάτ. Πολ. 375B.

ἀήσυλος ἀντὶ αἰσυλος, = πονηρός, φαῦλος. Ἦλ. Ε. 876· ἀήσυρος, ὄν, (ἄω, ἄημι) ἐλαφρὸς ὡς ἀήρ, ὅθεν σμικρός, Λίσχλ. Πρ. 452, ἐνθα ἴδε Βλῶμ. — ὑψηλὰ ἀιρόμενος Ἀπολλ. Ρόδ. 2. 1101.

ἀητέομαι, ἀποθ. (ἀήτης) πέτομαι, ἵπταμαι, Ἀρατ. 523.

ἀήτη, ἢ=ἀήτης. Ἦσ. Ἔργ. κ. Ἦμ. 643, 673.

ἀήτης, ὄν, ἢ, (ἄω, ἄημι) βία πνοῇ ἀνέμου, ὁδὲλ. ἀνέμιο, Ζεφύροιο, ἀνέμων ἀήται, Ἦλ. Ο. 626, Ὀδ. Δ. 567. Ἦσ. Ἔργ. κ. Ἦμ. 619·—ἀποθ. ἄνεμος, Θεόκρ. 2. 38·—Ποιητ. λέξεις: οἱ ποιητὰ τὰ πνεύματα ἀήτας κάλοῦσι, Πλάτ. Κράτ. 410B.

ἀήτοι, «ἀκόρεστοι, ἡπλησταὶ παρὰ τὴν τροφήν», Ἰσχύρ.

ἀητόρ-ρος, ὄν, συνηρ.-ρους, ὄν, ὁ παράγων αἵρας, λέξις ἐπινοηθεῖσα ὑπὸ Πλάτ. ἐν Κρατ. 410B.

ἀήτος, ὄν, παλαιωτέρη λέξις ἀπαντῶσα μόνον ἐν τῇ φράσει θάρσος ἀήτον, Ἦλ. Φ. 395 (γράφεται ὁ θάρσος ἀήτον, ἐν Κοίντ. Σμ. 1. 217)· ἀλλ' ἀναφέρεται ὡσαύτως καὶ ἐκ τοῦ Λίσχλ. (Ἀποσπ. 2) ὑπὸ Ἰσχύρ. ἀήτους μεγάλας·—πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀήμι, μετὰ τῆς σημασίας θυελλώδους, ἄγριος, τρομερός, ὡς τὸ ἀήτους· ἀλλὰ πρὸς. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λέξει.

ἀήτο-φόρος, ὄν, φέρων ἀήτον, λεγεῶνες, Χρ. Σιούλλ. 8. 78· ἴδε αὐτὸς ἐν τέλ.

ἀητηγία, ἢ, τὸ ἀήτητον, Ἰούλ. Ἀρρι. σ. 291.

ἀ-ήτητος, ὄν, μεταγεν. Ἀττ. ἀντὶ ἀήσητος.

ἀ-ήχος, ὄν, ἄνευ ἥχου· φωνή, Ἀρτεμ. Αἴτ. Ὀξ. Παρ. 1. 11.

ἀθαιαρεῖς, «αὐθάδεις, ὑπερόπτοι, ἀκρίβεις», Ἰσχύρ.

ἀθάλαιμυτος, ὄν, ἀγαμος, ἡλικίῃ, Ἐπιγρᾶμ. Ἐλ. 372, 32.

ἀθάλασσευτος, Ἀττ. -τευτος, ὄν, = ἀθάλασσωτος, ὁ μήποτε εἰς τὴν θάλασσαν ῥιπθεῖς, Πλούτ. 1. 121.

ἀθάλασσία, Ἀττ. -σσία, ἢ= ἄγνοια, ἀπειρία θαλάσσης, Σε κοῦδ. ἐν Galei Opus. σ. 639.

ἀ-θάλασσωτος, Ἀττ. -ττος, ὄν, ὁ ἄνευ θαλάσσης, μακρὴν αὐ-
τῆς, μεσόγειος, Μένανδ. ἐν Ἐρωτιῶν. 1. 9. II. ἀμύγη·

θαλάσσου ὕδατος, οἶνος, Δαμοκρ. παρὰ Γαλην., τὸ τοῦ Ὀρ-
αίου vinum maris experts.

ἀθάλασσωτος, Ἀττ. -ττος, ὄν, (θαλάσσω), ἀσυνήθιστος ἐν
θαλάσσει, χειρταῖος, Ἀριστοφ. Βέλ. 204, Ἀγαθ. Ἰστ. σ. 8. 8.

ἀ-θάλλῃς, ἢ ἀ-θάλλῃς, ἔς, περὶ δάκρυς, μὴ θάλλων, ἐξτρα-
μένος, Πλούτ. Πομπ. 31. Χρησμ. παρ' Ἀθην. 524B.

ἀθαλίπῃς, ἔς, (θάλλος) = ἄνευ θερμότητος, Νόνν. Δ. 37. 151.,
40. 286, Πλούτ. Σιλ. κτλ. — Ἐπὶ ῥρ. -πέως, Ἰππ. περὶ Διατε.
Ὀξ. 388.

ἀ-θαμβής, ἔς, ἀφροδ., Ἰβν. 1. Φρόν. Τραγ. παρ' Ἰσχύρ.
σκότος, Πλούτ. Λυκούργ. 16.

ἀθαμβία, Ἰων. -ία, ἢ, τὸ ἀτρομον, ἢ ἀφοβία. Δαμοκρ. παρὰ
Κικ. Πιν. 5. 29.

ἀθαμβος, ὄν, = ἀφροδ., Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 38. 39.

ἀθαμνος γῶρας, Τιμαρίων ἐν Notte ut Exlt. des Mss τὸμ.
IX, μέρ. 2, σ. 169.

Ἀθᾶνα, Ἀθᾶνα, Ἀθᾶνα, Δωρ. ἀντὶ Ἀθην. Ὑδ. Ἀ-
θᾶνη.

Ἀθᾶναεος, ἢ, μὴν Αἰτωλῶν, ἀντιστοιχῶν τῷ τῶν Δελφῶν
Ἠραίῳ, Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 318. 337.

Ἀθᾶναῖστας, οἱ, ὄνομα ὀργεῶντων ἢ θιασωτῶν, Ἐπιγρ. Ρόδου
Pev. Arch. 1864, II, σ. 462, Hall. J. 2. σ. 357. — Ἀθᾶνη-
αἰστὴ καὶ Ἀθᾶνηαῖστας· Ἐπιγρ. Τανάγρας, Ἀθην. τὸμ. Β',
σ. 402. 403.

ἀθᾶνασία, ἢ= ἀθανασία, Πλάτ. Φαίδρ. 246A., καὶ ἄλλ. ὁ
δὲ λίμος ἐστὶν ἀθανασίας φάρμακον, Ἀντιφῶν. ἐν Διπλα-
στοίς, σ. 2. [ἢ παραλήγ. ἐμνημόθη ἐν Χρ. Σιούλλ. 2. 41. 150].

ἀθᾶνατίζω, = ποιῶ τινα ἀθάνατον, Ἀριστ. Ἀποσπ. 601·—
Πάθ. γίνεσθαι ἢ εἶναι ἀθάνατος, Πλούτ. 6. 54, 2. II. ἡγεῖμαι
ἐκρυπτον ἀθάνατον· Γέται οἱ ἀθανατίζοντες, Ἠρόδ. 4. 93.
κέε., πρὸς. 94· ἐρ' ἔσον ἐνδέχεται ἀθ., ἀπεκδοῦμαι τὸ θνη-
τόν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 7. 8. πρὸς. ἀπαθανατίζω.

ἀθᾶνατισμός, ὁ, ἀθανασία, τὸ χάρισμα αὐτῆς ἢ ἡ πλῆσις
εἰς αὐτήν, Διόδ. 1. 1.

ἀθᾶνατος, ὄν, καὶ ἡ, ὄν (ὡς πάντως παρ' Ὀμήρῳ, σπα-
νίος παρὰ Τραγ., Ἐλμολ. Εὐρ. Μήδ. 807). Ὁ μὴ θνήσκων,
ἀθάνατος, τὸ ἐναντίον τοῦ θνητοῦ καὶ βροτοῦ, Ὀμ., Ἦσ., κτλ.

Ἐντεῦθεν ἀθᾶνατος, οἱ, = οἱ θεοί, Ὀμ. κτλ. ἀθάνατοι ἄλλοι,
αἱ τῆς θαλάσσης θεαί, Ὀδ. Ω. 47·—συγγρ. -ώτερος, Πλάτ.
Φαίδων 99C.

2) περὶ ἀθανάτιον, ἀτελευτήτων φέμει, Τυρ-

ταῖς 12. 32. II ἐπὶ πραγματικῶν κτλ. αἰώνιος, ἀθ. κακόν, Ὁδ. Μ. 118, χάρις, Περδ. 7. 178, ἀρετὴ, ἀρχή, Σοφ. Φ. 1120, Ο. Τ. 905. ἀθ. συκοφάντης, Ὑπερίδης. ὑπὲρ Λυκάβρου. 3. οὕτως, ἀθ. κλέος, μνήμη, δόξα, ὀργή, κτλ. — ἀθ. ὁ θάνατος, = ὁ θάνατος εἶναι κατὰστασις ἀτελείουτος, ὡς τὸ τοῦ Τέντυσσον «death that cannot die», θάνατος ὅστις δὲν δύναται ν' ἀποθάνῃ. Ἄμφι ἐν «Γυναικακρατία», 1.

2) ἀθ. ὀρίε, ἐκ τῆς ὁπίας ἡ ζωὴ ἐξήρτητο, Δισχύλ. Χο. 620.

III. οἱ ἀθάνατοι, σῶμα Περικτοῦ στρατοῦ, ἐν ᾧ πᾶς ἀποθνήσκων ἀνεπληροῦτο δι' ὅλγου ἐκ τῶν προτέρων διωρισμένων, Περδ. 7. 83, 211: οὕτως ἀθ. ἀνὴρ, ἐκεῖνος οὐ ὁ διαδοχὸς εἶναι προσδιωρισμένος ἐν περιπτώσει θανάτου, (οὕτω λέγεται παρ' Ἀγγλοῖς, the King never dies δηλ. ὁ βασιλεὺς οὐποτε ἀποθνήσκει), αὐτοῦ 31.

IV. ἐπίρρη, ἀθανάτως εὐδεῖν, Ἀνθ. Π. 9. 570. [ἀθ — αἰετοῦ ἐν τῷ ἐπιθέτῳ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς παραγώγοις, ὡς ἐν Α, α, ἐν τέλ.]

ἀθανατοποιός, ὁν, ὁ ποιῶν ἀθάνατον, Εὐσ. βίος Κωνστ. 4. 62.

ἀθανάτω, = ποιῶ τινα ἀθάνατον, Τζέτζ. Ἰστ. 6. 740.

ἀ-θάνης, ἐς, = ὁ μὴ ἀποθνήσκων, ψυχὴ, Μάξ. Τύρ. 28. 2.

ἀ-θαπτος, ὁν, ὁ μὴ τεθαμμένος, Ἰλ. Χ. 386. Τραγ. κτλ. ἀθαπτον ὥσπερ, βάλλειν, εἶν τινα, Σοφ. Αἰ. 1307, 1333, Ἀντ. 205.

II. ἀνδρείος ταφῆς, Ἀνθ. Π. 9. 498.

ἀθαρίως, «ἀκριβῶς», Πλούτ.

ἀθάρα, (οὐχὶ ἀθάρα, Ρίσις. Μοῦρ. 184), ἡ, χονδροεσμενός σίτος, ζωμὸς (πηκτός) ἐξ αὐτοῦ. Ἐλλάνικ. 179, Ἀριστοφ. Πλ. 673. Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεύσει», 1. 3. Κράτης ἐν «Πρωσίν», 2. Νικοφῶν ἐν «Χειρογράφῳ», 2. Ἀνακρέων. ἐν «Πρωτεσίλῳ», 1. 42. (Αἰγυπτιακὴ λέξις κατὰ Πλάτων 22, 25: — ἀλλ' ἴδε ἐν λέξει ἀνθος).

[ἀθάρη, ἐνθ' ὅντιν. γράφεται ἀθάρη, παρ' Εὐστ. 1675. 60. Ἐπιφάν.]

ἀθαρής, «ἀβύρρος ἐπὶ γυναικός, ἐπὶ δὲ σιδήρου στερεός», Πλούτ.

ἀθαρήτης, ἐς, ὁ ἄνευ θάρρους, ἀποθαρρυνθείς, ἀπειπίς, θελός, Πλούτ. Κικ. 35. τὸ ἀθαράς, ἔλλειψις θάρρους, ὁ αὐτ. Νικ. 4. — Ἐπίρρ. -σῶς, ὁ αὐτ. Περμ. 50.

ἀθάρωδης, ἐς, (εἶδος), ὅμοιος ἀθάρη, Ροῦφ. Ἐφέσ., Γραμμ.

ἀθαυμαστί, «χωρὶς θαύματος», Σουῖδ.

ἀθαυμαστία, ἡ, ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀθαυμάστου, τὸ τοῦ Ὁρατίου, nihil admirari, Σπράδ. 61. Ὁ τύπος ἀθαυμαστία εἶναι ἀμφίβολος, Δολλ. Φρόν. 509.

ἀ-θαυμάστος, ὁν, ὁ μὴ θαυμάζων πρὸς οὐδέν (πρβλ. πρηνής), πρὸς τι, Ζήνων παρ' Ἀθην. 233B. Μ. Ἀντων. 1. 15. — Ἐπίρρ. -τως, Σοφ. Ἀποστ. 810. ὡσαύτως ἀθαυμαστί, Σουῖδ.

II. ὁ δὲν ἀποθαυμάζει τις, Λουκ. 13.

ἀ-θεάμων, [ἀ], ὁν, ὁ μὴ θεάμενος, τινός, Σουῖδ. 147D.

— Ἐπίρρ. -όνης, ἡ, ἀνεπιστημόνως, ἀπίστως, Πλούτ. 4. 10. — ὅστις ἀναφέρει καὶ οὐκ ἀποσπ. ἀθεαμοσύνη, αὐτοῦ 8.

ἀ-θεάτος, ὁν, ὁ μὴ ὁράμενος, ἀόρατος, Λουκ. Ἐναλ. Διάλ. 14. 2. Πλούτ. 2. 7.

2) ἡ, ἐν ἐπιτρέπεται νὰ ἴδῃ τις, μυστικόν, Περδ. 7. 100. Πλούτ. Νουμ. 9. κτλ.

II. ἐνεργ. ὁ μὴ βλέπων, τυφλὸς πρὸς τι, τινός, Σεν. Ἀπομν. 2. 1, 31. Ἀριστ. Κόσμ. 1. 5.

ἀθεεῖ, ἐπίρρ. (θεός) = ἄνευ τῆς βοήθειας τοῦ θεοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' ἀνῆς. οὐκ ἀθεεῖ, τὸ τοῦ Ὁρατίου non sine Dis, Ἐρδ. 18, 353. Φιλύστρ., Νόνν., κτλ.

ἀθεήσις, ἡ, ἰων. ὄνομα, = ἔλλειψις ὁράσεως, τυφλότης, Ἀρεταῖος Θερ. Ὁδ. Παθ. 1. 4.

ἀ-θεῖα, ἡ, = ἀθεότης, Ἐκκλ.

ἀ-θεῖατος, ὁν, ὁ μὴ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐμπνευσθείς, ὁ ἄνευ ἐμπνεύσεως, οὐκ ἀθεῖατος, Πλούτ. Κορ. 33.

ἀθεῖρως, «ἀκριβῶς», Ἐτυμ. Μ.

ἀθεῖρης, ἐς, Ἐπ. ἀντὶ ἀθεῖρης ἴδε ἐν λέξει ἀθεῖρις.

ἀθεῖρης, ἡ, ὡς ἀθεῖρης ἡ ὁ ἄγαν θεριστικός ἡ ὑπέροπτος ἡ θαυμαστός, Πλούτ.

ἀθελεῖν, «ἐπιβεῖν», Πλούτ.

ἀθελεῖν, «ἐλκεῖν», Πλούτ.

ἀθελῶ, = στραγγίζω, Πλούτ. — Παθ. (γράφεται ἀθελδομαι ἐν Δ. Β. 350), Διοκλῆς ἐν «Μελίταις», 1. ἴδε ἀθελδεσθαι.

ἀ-θελγής, ἐς, ὁ μὴ θελγόμενος, ἀκαταπράντος, Νόνν. Δ. 33. 200.

ἀθελγῶ = ἀμελγῶ, Πλούτ. — Παθ. ἀθελγέσθαι, = ἐξάγεται διὰ πίστεως, Ἰππ. 47. 22. (ἐξηγεῖται ὑπὸ Γαληνοῦ διηγεῖται, διεκλύεται) οὕτως ἐξαθελγέσθαι, Ἰππ. Ἀρόρ. 744. — Περὶ τοῦ ἀθελγῆς ἴδε ἐλθεῖς.

ἀθελδεσθαι, «ἐπιβεῖν», Πλούτ. καὶ Ἀν. Βενκ. σ. 350, 14.

καὶ εἰς τετραμμένων ἀθελδεσθαι τύπων, Διοκλ. ἐν «Μελίταις» Ἀποστ. Κωμ. Ποιητ.

ἀθελτός, ὁν, (θῆλω) = τῷ ἀθελγῆτος ἀμφίβολος γρ. ἐν Δισχύλ. Ἰκ. 862.

ἀθελής, ἐς, ὁ μὴ ἔχων θέλγησιν, Ἀναστ. Σιν. ὁδγ. σ. 12.

ἀθελήτος, ὁν, μὴ ὀλῶν, ἀνόσιος, Πλούτ., Ἐκκλ. — Ἐπίρρ. -τως, Ἀσπασία παρ' Ἀθην. 210D. ἀλλ' ὁ Meineke ἔχει ἐθελή-τως συμμ. τῷ Δοδραίω.

ἀθελήμων, «κακός», Πλούτ.

ἀ-θελκτος, ὁν, ἀκαμπτos, Δισχύλ. Ἰκ. 1056, Λυκάβρ. 1335.

ἀθελκνός, ὁν, μὴ ἑκαπῶν ἢ παραπλῶν, Μοῦσαι, Λύσον. Ἰππ. 12. 26.

ἀθεμῶ, «ἀθημεῶσα, ἀκολασταίνουσα», Πλούτ.

ἀθεμελίος, ὁν, = ἄνευ θεμελίου, λίξις Ἑπική λαμβάνουσα ἐν ἑσπ. γλῶσσ. τοῦ Πισυλίου: «ἀθήμελον, οὐδὲν ἔχουσα οὐδὲ θεμέ-λιον», — «ἀθεμελίος, ἀκροσφολῆς, φεύστος».

ἀ-θεμελίωτος, ὁν, = τῷ προηγ. Πλούτ. ἀθ. οἰκία, περὶ πόλου, Σικουδ. σ. 639, Γαίω.

ἀ-θεμῆς, -τος, ὁ, ἡ, ἄνομος, Πινδ. Π. 3. 50, 4. 103. — Ἰνδρ. Ἰων 1093: — Συγκρ. -πτερος, Ὁππ. Ἀλ. 1. 7. 56: — Ὑπερβ. -ιστά-τος, Χρ. Σικουδ. 1. 169.

ἀθεμιστία = πρῶτω ὄνομα ἔργα, ἀθεμιστεῖν, παρανομεῖν, ἀδικεῖν, Πλούτ.

ἀθεμιστία, ἡ, παρανομία, Ἀππ. Ἐφεῦλ. 2. 77.

ἀ-θεμιστίας, ὁν, ἄνομος, ἀσεβής, ἀνὴρ, Ὁδ. Σ. 141. ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν ἐν τῇ φράσει ἀθεμιστία εἰδώς = πεπεισμένος ἐν ἀνομίαις, 1. 428, κτλ.

ἀθήμετος ἢ ἀθήμετος, ὁν (ἡ πρῶτος -ὄπος ἀπαιτεῖται ἐν τῇ ποιήσει, ὁ δεύτερος πιθανῶς ὑβριστερός παρὰ περὶ τοῦ).

Ἄνομος, ἄνευ νόμου ἢ κυβερνήσεως τινος, ἀσεβής, ἀνομία, Ἀππ. Περμ. 1. 1. 63. ἐπὶ τῶν Κυκλώπων, Ὁδ. 1. 106. ἀθεμιστότεροι, Σεν. Κύρ. 8. 8, 5: — Ἐπίρρ. -τως, Φαεννίς παρὰ Πανσ. 10. 15, 3.

II. ἐπὶ πραγματικῶν: ὄνομα, παράνομα, μὴ ἐπιτρέπόμενα, ἀθέμιτα ἔργα, Περδ. 7. 33. 8. 143. ποιεῖν, Σεν. Ἀπομν. 1. 1. 9. σύγχε-σθαι, ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 1, 6. ἀθέμιτα ἔργα, Σοφ. Ἀποστ. 811.

κείνοισι δ' οὐκ ἀθέμιτον, Ἐπιφάν. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 1046. 88.

ἀθεμιτογαμῶ = ἔρχομαι εἰς ἀθέμιτον, παράνομον γάμον, Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 275C: — γαμῶ, ἡ, Ἐκκλ. — οὕτως ἀθεμιτογὰμῶ, ἡ, Τζέτζ. Λυκάβρ. 1143.

ἀθεμιτοποιός, ὁν, ὁ ἀθέμιτα ποιεῖν, Ἰλως.

ἀθήμετος, ὁν = ἀθήμετος: ἀθ. ἔργα, Περδ. 7. 33. πρβλ. Ἀντιφῶντα 113. 39. Διον. Ἀλ. 6. 61, Πλούτ. Αἰμ. 19: — Ἐπίρρ. -τως, Ἀππ. Κορχῆδ. 53.

ἀθεμιτοσυγίω, (* ἔργω) = πρῶτω παράνομα ἔργα, μετὰ ἐπθ. -συργίω, καὶ οὐσ. -συργίω, συγν. παρ' Ἐκκλ.

ἀθεμιτοφαγέω, ἰσθίω τὰ μὴ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιτελεόμενα ἐδε-σματα, Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 6. 10, 8.

ἀθεμιτο-φάγος, ὁν, ὁ τραπεζόμενος δι' ἀθεμιτων φαγητῶν, Πτολεμ.

ἀ-θεός, ὁν, ὁ ἄνευ θεοῦ, ὁ ἀρνούμενος τοῦς θεοῦς, ἰδέα τοῦ ὑπὸ τῆς πολιτείας ἀνεγνωρισμένου, Πλάτ. Ἀπολ. 262, κτλ.: ἐνταῦθα πολλοὶ φιλόσοφοι ἀνομόθησαν ἄθεοι, Κικ. Ν. 1. 1. 23: — τὸ ἄθεον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ θεῖον, Πλάτ. Θεαιτ. 176B.

2) κατὰ λόγ. ἀσεβής, ἄθεος, Πινδ. Π. 4. 288, Δισχύλ. Εὐμ. 151, Σοφ. Τρ. 1036: — Συγκρ. -ώτερος, Λυσ. 106, 6: — Ὑπερβ. -ώτατος, Σεν. Ἀν. 2. 6, 39.

3) ἡ κατὰ ἐπιμέλειαν ὡς ὑπὸ τῶν θεῶν, Σοφ. Ο. Τ. 661, 4) μὴ ἐμφανῶν ὄνομα θεοῦ, ἐν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ θεοφόρος, ἐπὶ ὀνομάτων, ὡς π. χ. Κλεωνύμιος, Ἀθήν. 448B.

II. Ἐπίρρ. -ως, ἀσεβῶς, Σοφ. Ο. Τ. 254, Ἰλ. 1181: — Ὑπερβ. -ώτατος = κατὰ τὴν ὁδὸν ἀθεῖατος, δηλ. ἀσεβέστατος, αὐτοῦ 124.

ἀθεότης, ἡ, ἀσέβεια, Πλάτ. Πολιτ. 208E: κατὰ πηλ. ἡ αὐτ. Νόμ. 907C, Πλούτ. κτλ.

II. τὸ μὴ πιστεύειν εἰς θεόν, ἀθεῖα, Φίλων 1. 360, 368, κτλ.

ἀ-θεραπεῖα, ἡ, = τῷ ἐπιμένειν = παραμέλῃσις ἱατρικῆς θεραπείας, Ἀντιφῶν 127. 38.

ἀθεραπεία, ἡ, ἔλλειψις περιποιήσεως, μ. γεν. παραμέλῃσις τινος, θεῶν ἀθεραπεία, Πλάτ. Πολ. 443A. τοῦ σώματος, Θεοφρ. Χαρακ. 19.

ἀ-θεράπευτος, ὁν, ὁ μὴ ὑπερτελεῖς, περὶ οὗ οὐδέποτε φρονεῖ ἐλθρόν, ἐπὶ ὥμων, Σεν. Ἀπομ. 2. 4, 3: ἐπὶ ἀνθρώπων, Διοκ. Ἀλ. 3. 22. τὸ ἀθ. = παραμέλῃσις τοῦ ἱερωτικοῦ, Λουκ. Ἀλ. 12.

II. μὴ ἰαθείς, ἀνίατος, Λουκ. Ὁσέπ. 27. τὸ ἀθ. τὸ ἀνεπίστατον θεραπείας, ἰασεως, Ἀχμέτ. Ὀνειρ. 236: — Ἐπίρρ. -τως, Φίλων 2. 404.

III. μὴ τεταρχειμένος, μὴ πασός, στέαρ, Διοσκ. 2. 93.

ἀθερές, ἀνέστην, ἀνίστην, ἀκρίβεις, Πλούτ.

ἀθερήτης, ὁς, ἡ, ἡ ἔχουσα ἀθέρας, ἡτοι ἀκανθίδια, Νικ. Θ. 843.

ἀθερίων, «ὄμ. ἀθρ. α' ἀθέρια», Ἀπολλ. Ράδ. 4. 477, Ὁρμ. Αἰθ. 675, Μανθῶν, καὶ πιθαν. γραφ. ἀντὶ ἀθέρια, Ἀπολλ. Ἰδ. 4. 488. ἀλλὰ μία ἀθερίσσο, Διον. Π. 997.

Κατὰ πρηνῶς, περιφρονῶ, Ἀππ. nihil curare, μετ' αἰ. πρὸς, οὐποτε μ' οἶ γ' ἀ-θερίων, Ἰλ. Α. 261. οὐ... τιν' ἀναινοῖται οὐδ' ἀθ., Ὁδ. Θ. 212. ἀπολ. Θ. 174. ὡσαύτως μ. γεν. ὡς τὸ ἀμελεῖν, Ἀπολλ. Ἰδ. 2. 477. (παρ' Πλούτ. ὑπάρχει ἀθερίων ἀνέστην, ἀνέστην καὶ Bergk διορθοῦ ἀθερίων (μετὰ τῆς σημασίας ταύτης) ἐν Α. ἡ. 743. Πίζαν ὡς φαίνεται ἔχει τὴν αὐτὴν μετὰ τοῦ θράω, ὅλτω, ὡς ἀνέστην).

ἀθερίνη, [I], εἶδος ἰχθύος μικροῦ, «ἀθρίνη ἡ σμαρδίνα», Ἀριστ. 1. Ζ. 6. 17, 6., Καλλ. Ἀποστ. 38.

ἀθερίνης, ὁ, = ἀθερίνη, Ἀριστ. 1. Ζ. 9. 2. 1.

ἀθερίστος, ὁν, ὁ παραμελημένος, ἀρρήντιστος, Ζωνάρ. 2) ἐνεργ. χαλκὸς ἀθ., ὁ ἐ. ὁ ἀθερίων καὶ οὐδενός ἔχων ἑλκῶν, Ἀισχύλ. Ἀποστ. 127, c.

II. (θερίων), ὁ μὴ περιεμένος, ὁ ἄθρ.

1. Φ. 8. 11, 4.

ἀ-θερμαντος, ον, ὁ μὴ θερμανθείς, παρ' Αἰσχύλ. Χο. 629. ἀθ. ἔστι, παρ. ἔστι, δηλ. οἰκογένεια μὴ θερμαινόμενη δι' ἐρίδων καὶ παθῶν.

ἀ-θερμος, ον, = ἄνευ θερμότητος, τὸ ἀθερμον, Πλάτ. Φαίδων 106A.

ἀθερολόγιον, τό, χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐξαγωγήν ἀθέρων, ἀκίδιον, Ὀρειδᾶς.

ἀθερώδης, ες, (ἀθήρ, εἶδος) φέρων ἀθήρας ὡς ὁ στάχυς τοῦ σίτου, Θεοφρ. Γ. Φ. 7. 11. 2. 2) = ἀθαρώδης, Γαλήνη.

ἀθερωμα, τό, ἴδε ἐν λ. ἀθωρ-.

ἀ-θεσία, ἡ, ἀπιστία, ἀσπισία, Πολύδ. 3. 17, 2, κτλ.

ἀθεσίμια, ἡ, ἀνομία, Ἐκκλ.

ἀθέσιμος, ον, ἄνομος, παρ' ἄνομος, Νόνν. μετ. Εὐαγγ. κ. Ιω. 9, 6.

ἀθεσμο-δίκος, ον, ὁ διακῶν παράνομον βίον, Ἰππ. 1282. 32.

ἀθεσμογαμία, ἡ, ὁ ἀθεσμος γάμος, Γ. Ἀκροπόλ. Ἰστ. 16.

ἀθεσμο-λεκτρος, ον, συνδεδεμένος διὰ παρ' ἀνέμου ἔρωτος, Δι-χέρ. 1143.

ἀθεσμο-πρᾶξις, ἡ, παρ' ἄνομος διαγωγή, Μενανδρ. Χρον. 4418.

ἀ-θεσμος, ον, = ἀθέσιμος, Φιλων 2. 165. Πλουτ. Κατ. 10. — Ἐπίρρ. -μωσι, «ἀθέσιμος, παρ' ἀνόμιος», Πλούτ.

ἀθεσμοσύνη, ἡ, παρανομία, ἀδικία, Ἀπολλιν. Ψ. 74, 7.

ἀθεσμο-ψάγος, ον, ὁ ἐσθλὸν παράνομα ἐδέσματα, Μανέθ. 4. 564.

ἀθέσιστοι συνήθειαι, αἱ, Λέοντος Νεαρά Α'.

ἀθεστας, ον. (θεστασθαι) ὁ μὴ ἐπιτεχόμενος παρ' ἀκρίβειαν, ἀκαμ-πτως, περὶ τῶν Ἑρινύων, πρὸλ. Meineke Ἐλλ. Κωμ. 3. σ. 8.

ἀ-θεσφάτος, ον, = ὁ ὑπερβαίνων καὶ θεῶν δύναμιν εἰς τὸ νὰ παραστήῃ διὰ λέξεων, ὃν ἀδύναντον εἶναι νὰ ἐκφράσῃ τις, ἀνεκφράστος, ἄρρητος, θαυμαστός· ἐπὶ τρομερῶν ἢ ἐκπληκτικῶν πραγμάτων, ὁμ-ἔρος, θάλασσα, νύξ, Ἰλ. Γ. 4, Ὀδ. Η. 273., Α. 373. ἀλλὰ καὶ ἀπλῶς ἐπὶ μεγάλῃ ποσότητι ἢ διαστάσει· ἀθ. εἶνος, σίτος, Ὀδ. Α. 61., Ν. 244. βῆας, Υ. 211. ἐπὶ μεγάλῃ καλλονῇ, ὕμνος, Ἰσ. Ἐργ. κ. 111. 660. μόνον ἀπαξ παρὰ Τραγ. ἀθ. θέα, Εὐρ. Ι. Δ. 232. (ῥορ.) πρὸλ. Βουτυρ. Λεξίλ. ἐν λέξ. Θεσπελίου 7.

ἀθεστία, μέλλ. -ήσων, (ἀθετός) = θέτω κατὰ μέρος, ἀμελῶ, ἀτα-ρορῶ περὶ συνήθειαν, ἔρκου, ὑποσημαίνει νόμον, Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 2374 ο 19, Πολύδ. 8. 2, 5, καὶ ἀλλ. ἀθ. τινὰ, ἀρνούμαι τινὰ, ἀπαρ-ρίπτω τὴν αἰτίαν του, Εὐαγγ. Μάρκ. 5, 26. 2) μ. ὅτε, ἀρ-νούμαι τὴν συγκατάθεσίν μου εἰς τι, Πολύδ. 12. 14, 6. II.

παρὰ Γραμμ., ἀπορίηται ὡς νόθος, = ὁ βελίλ(ω, Διον. Ἀλ. περὶ Δει-νόρχ. 9, Διογ. Λ. 7. 34, κτλ. III. ἐπανίσταμαι, ἐπαναστατέω.

Ἐδδ. (Παυλ. Β', γ', 3 καὶ ἀλλοῦ).

ἀθέτημα, τό, ὑπερβάσις τῆς πίστειος, παράδοσις τοῦ νόμου, Διον. Ἀλ. 4. 27, 1332.

ἀθέτησις, ἡ, τὸ θέτειν κατὰ μέρος, παραμελεῖν, κατάρχεσθαι, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8. 142. II. ἀπέρριψις (νόμου χωρίου συγγραφῆς), Διογ. Α. 3. 66, πρὸλ. Κικ. πρὸς Ἀττ. 6. 9.

ἀθετητέον, ῥήματ. ἐπιθ. πρέπει τις νὰ ἀθετήσῃ, Πολύδ. 3. 29, 2.

ἀθετητής, οὗ, παραβάτης, τοῦ νόμου, Ἐκκλ.

ἀθετος, ον, (τίθημι) ἄνευ θέσεως ἢ τοῦτον οὕτω καλεῖται ἡ μο-νάς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν σιγῇ, ἥτις εἶναι θετή, Ἀριστ. Μεταφ. 4. 6, 25. ἡ μονὰς σιγῇ μὴ ἀθ. ἐστὶ, ἀντίθε 12. 8. 27. πρὸλ. Ἀναλ. Ὑποτ. 1. 27. 2) ὁ μὴ ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει εὐρισκόμενος· πλιν-θος, λίθος, Σουλ. Ἐπιγρ. 160. 1. 10, 22. II. ὁ κατὰ μέρος τελεῖς, ὁστένης, Πολύδ. 17. 9. 10. ἐντελέων = ἀγρητ-ος, ἀκατάλλη-λος, Διόδ. 11. 15. — Ἐπίρρ. -τως = ἀθέσιμος, παρ' ἀνόμιος, δεσπο-τικῶς, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 150.

ἀθεωρησία, ἡ, ἔλλειψις θεωρήσεως, Διόδ. 1. 37.

ἀθεωρητί, ἐπίρρ., ἄνευ θεωρίας, ἀμελῶς, Ἀντιφών παρ' Ἀρχοντ.

ἀ-θεωρήτος, ον, ὁ μὴ θεωρούμενος ἢ μὴ εὐάμενος νὰ θεωρηθῇ, Ἀριστ. Κόσμ. 6. 26; τὸ ἀθ. = τὸ ὁρόστον εἶναι, Μ. Ἀντων. 1. 9.

II. ἐνέργ. ὁ μὴ θεωρήσας, ὁ μὴ ἐπιστήμων τινός, τῶν ὑπερ-γόντων, Ἀριστ. περὶ Γεν. καὶ Φύσ. 1. 2. 10. ἀθ. ἐν λόγοις, Πλούτ. 2. 405A. ἐπίρρ. -τως, Πλουτ. Νουρ. 18.

ἀθήητος, ον, Ἰων. ἀντὶ ἀθῆατος, Νόνν. Δ. 2. 6.

ἀθηλήδης, ες, (θηλή) ὅστις ἐστὶν ἰσθῆσας, μαζός, Τρουρ. 34.

ἀθηλος, ον, (θηλή) ὁ μὴ θηλασθεὶς, Ἀριστ. Λυσ. 281. — ὁ μέλις ἀπογαλακτισθείς, ὁ τοῦ Ὀρακίου jami lacte depulvis, Σίμων.

Ἀμοργ. Ἰσμβοργ. 5. II. εὐνούχος, Κούρ. πρὸς Σουλ.

ἀθήλυντος, ον, ὁ οὐχὶ γυναικώδης, Κώμ. Ἀλεξ. 790. Πτολεμ.

ἀ-θηλυσ, υ, = ὁ οὐχὶ γυναικώδης, Πλούτ. 2. 285C. II. μὴ γυναικεῖος, ἀνοικτός εἰς ὅλῳ, ὁ αὐτ. Λυκούργ. κ. Νουμᾶ Σύμφ. 3.

Ἀθηνᾶ, Ἀττ. ἀντὶ Ἀθηνᾶς, Ἀθῆνη, Ἀθῆνη.

Ἀθῆναι, Ἀωρ. Ἀθῆναι. ὦν, αἱ, ἡ πόλις Ἀθῆναι, κατὰ πλ. ἡ. ἐπειδὴ συνίστατο ἐκ πολλῶν μερῶν (πρὸλ. Θῆβαι, Μυκήναι), Ὀρ., γ) πλ.: ὁ ἐνικός τῆς πόλεως (ὡς Θῆβαι) εὐρήρει ἐν Ὀδ. Η. 80. — Ἀθῆναι γενικώτερον = Ἀττικὴ, ἡ δὴ ὅλη, χώρα, Ἡρόδ. 9. 17. II.

Ἐπιρρήματα: Ἀθῆναζε, εἰς Ἀθῆνας, Ἐπιγρ. Ἀττ. (Berl.) 388 11., 43, Θουκ. 4, 46, Ξεν. Ἀθ. Παρ. 1. 16. — Ἀθῆνηνος = ἐξ Ἀθῆ-νῶν, Λυσ. 132. 7, κτλ. ποιητ.: Ἀθῆνηθεν, Ἀνθ. Π. 7. 360. — Ἀθῆ-νησιν, = ἐν Ἀθῆναις, Ἐπιγρ. Ἀττ. (Berl.) 26, 28, 29, Δημ. 247. 1, κτλ. Οἱ τύποι οὗτοι ἦσαν Ἀττικῶς, τῶν ἁπλῶν εἰς Ἀθῆνας, ἐξ

Ἀθηνῶν, ἐν Ἀθῆναις, Γραγ. Κορ. σ. 165, Heind. Πλάτ. Ἰππ. Μετ. 281A.

Ἀθῆναις, τά, τὸ ἀρχαιότερον ὄνομα τῶν Παναθηναίων, Πλουτ. 8. 2. 1.

Ἀθηνᾶζω, = εἶμαι Ἀθηναῖος, Ἰουστ. Μ. II. εἶμαι σοφός ὡς ἡ Ἀθῆνα, Εὐστ. 1742. 2.

Ἀθῆναιον, τό, (Ἀθῆνη) ὁ ναὸς τῆς Ἀθῆνης, Ἠρόδ. 5. 95.

Ἀθηνᾶς, α, ον, = ἐξ Ἀθηνῶν ἢ εἰς τὰς Ἀθῆνας ἀνήκων, Πλ. Β. 551, κτλ.

Ἀθῆνη, ἡ, ἡ Ἀθῆνη, παρ' Ὀμήρῳ ἡ θεὰ τῆς διανοητικῆς δυνά-μεως καὶ σοφίας, τῆς πολιτικῆς ἰσχύος καὶ τῆς εὐρύας ἐν ταῖς τέ-χαις τοῦ βίου, συχνάκις καλεῖται Πάλλας Ἀθῆνη, (ἴδε Πάλλας):

— καλεῖται δὲ καὶ Ἀθηνᾶ ἢ Πάλλας Ἀθηνᾶ, — τὸ τελευταῖον ὄνομα (παρ' Ἀττ. Ἀθηνᾶς, Αἰσχύλ. Εὐρ. 238, Ἀριστ. Ἰπ. 763, Εἰρ. 271, Ὀρ. 828, Ξεν. Ἀν. 7. 3. 39 καὶ συχν. ἐν Ἐπιγρ.) συνηρέθη

μετὰ ταῦτα εἰς τὸν τύπον Ἀθηνᾶ καὶ κατέστη (μετ' Εὐκλείδην, ἀπὸ τοῦ 403 π. Χ.) τὸ κοινὸν αὐτῆς ὀνόμα ἐν Ἀθῆναις, τῇ πόλει τῇ δια-τελοῦσῃ ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν αὐτῆς προστασίαν, Σουλ. Ἐπιγρ. 87., 99.

6, καὶ ἀλλ.: — Ἀωρ. Ἀθῆνα, ὁ τύπος ὃν πάντοτε οἱ Τραγ. μεταχει-ρίζονται, ἂν καὶ ἔγγραφον Ἀθηνᾶς, εἰ καὶ ἐν λυρ. χωρίοις, Ἠρόδ.

Ὀρ. 26, Ἀθηνᾶς, Ἐσέκρ. 15. 80. — Διόδ. Ἀθηνᾶς, [γδ] Ἀθῆνας, 9, Ἐσέκρ. 28. 1. ὡς αὐτὴς καὶ ἐν Ἀττ. Σουλ. Ἐπιγρ. 150. 1., 154.

Ἐπισημαίνεται δὲ ὅτι ἔδωκε τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἐπὶ ἔδωκε τὴν κρατοῦσαν ψῆφόν τῆς ὑπὲρ τοῦ Ὀρέστου, ὁπότε ἡ παροι-μία, Ἀθηνᾶς ψῆφος, πρὸλ. Αἰσχύλ. Εὐρ. 753. 2) Ἀθῆναις, ἐν Ὀδ. Η. 80. Ἀθῆνη. ἴκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυά-γυναι Ἀθῆνην (περὶ τῆς ἑξῆς ἴδε ἐν λέξ. ἄνθος).

Ἀθηνᾶζω, σφόδρα ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι ἐν Ἀθῆναις, Λουκ. Ψευδολ. 24.

Ἀθηνᾶ-γέρων, ὁ, Ἀττ. serus studiorum, Hieron. c. Rufi- nium 1. 17.

ἀθήρ, ἔρος, ὁ ἀθήρας, ἥτις ἡ ἀκίς τοῦ στάχυος τοῦ σίτου ἢ αὐτῆς ὁ στάχυς, Λατ. spica, Ἰσ. Ἀποσπ. 2. 2. Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 1., λένυρον, ἄχυρον, Λουκ. Ἀναχ. 31.

Ἀποσπ. 153. Ἰππ. 496. 54., 1153H, Πλουτ. Κᾶτ. Νεώτ. 70. (περὶ τῆς ἑξῆς ἴδε ἐν λέξ. ἄνθος).

ἀ-θήρατος, ον, ὁ μὴ συλληφθεὶς, ἡ δὲ δὲν ζῶντατι τις νὰ συλ- λάθῃ (ἐν θέρῃ), Ὀπ. Κ. 1, 514, Ἀλ. περὶ Ζ. 1. 4.

ἀ-θήρευτος, ον, ὁ μὴ θηρευθείς, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 16.

ἀθῆρη, ἡ, = ἀθῆρη, Διον.

ἀθῆρη-λιγύς, ὁ, (ἀθήρ) ὁ καταστρέφων τοὺς ἀθήρας τοῦ πτά-χους, λιμητήριον, ὑπὸ λεγόμενον πύων, ὅν ἀθῆρηζον, τὸ πῶν ἀθῆ-ριον ἰσοθευτικόν· ἀθήρις δὲ τὰ λεπτότατα τῶν ἀττᾶχων, ὁ Ἰππύκ., πρὸλ. ἀθῆρῶντος.

ἀ-θῆρία, ἡ, ἔλλειψις κυνηγίου, Ἀλ. περὶ Ζ. 7. 2.

ἀθῆριωτος, ον, ὁ μὴ καταστὺς ἀθήρας, Εὐστ. Πανηγ. 304, 11.

ἀθῆρῶ-βωτος, ον, (ἀθήρ) = ὁ καταστρέφων ἀθήρας, καταστρέφων τοὺς ἀθήρας τοῦ σίτου· ἀθ. βρωγῶν· 5. πῶν δι' οὗ εἰλικμῶν τὸν σίτον, Σοφ. Ἀποσπ. 404, πρὸλ. ἀθῆρη-λιγύς.

ἀ-θῆρος, ον, ὁ ἄνευ ἀγρίων ζώων, ἄνευ κυνηγίου, χωρὶς, Ἠρόδ. 4. 185. τὸ ἀθῆρον ἔνεστι ταῖς λίμναις, = ἀθῆριον, Πλουτ. 2. 981C. — ἀθ. ἡμέρα = ἡμέρα ἄνευ θηρίων, ἀνωρετή, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 339. II. ὁ ἀπὸ λύνων, ἀπὸ τῶν ἐπιβλαβῶν ζώων, κλᾶ-δος, Γεωπ. 10. 32, κτλ.

ἀθερώδης, ες, (εἶδος) = ἀθερώδης, Βασίλ. παρὰ Βυζαντινῶν, 124.

ἀθῆρωμα, ατος, τό, ἡδύημα πλήρες ὕλης πρωτομυαίνουσας τῶν ζώων χοιροκαλεσμένης ζεῆος (ἀθήρης), Γαλήνη.

ἀ-θῆραριστος, ον, ὁ μὴ θησαυρισθείς ἢ ὁ μὴ κατάλληλος πρὸς ἀποθησαύριον ἢ ἀπὸθεσιν, Πλάτ. Νόμ. 844D. ἐπὶ τροφῶν, Θεοφρ. Γ. Φ. 6. 4, 11.

ἀθῆτευτος, «ὁ μὴ δυνάμει ἐπὶ μισθῷ ζουλεύων», Ἰππύκ.

Ἀθῆλυντος, αἱ, = μελῆχις ἀθευέται, Τιμόλ. Περσ. 335. — Ἀλλ' ὁ Θεοφῶν, 759. 8. 771 καὶ Γενέσ. 81, 4 καὶ Θεοφῶν, Κονσ. 42, 52, = Παντοκράτωρ. Ἐν δὲ τῷ Μεγ. Ἐπιμ. φέρονται τὰ ἐξ ἑσ:

«ἀθῆλυντος, ὁ μὴ ὕψων τινὶ προσεγγίσει· ἀπὸ τοῦ ὕψων (ὕψωναι), οἱ γὰρ τὴν αἵρεσιν αὐτῶν ἔχοντες οὐδὲν παρ' ἄλλου λαμβάνουσιν.»

ἀ-θῆγής, ες, (θῆγῆν), ἄθικτος, ἄφικτος, Θεοφρ. Ἰστορ. 7H. ἐπὶ παρ' ἑνὶ, Ἀνθ. Π. παραρτ. 248. 2) ὃν ὅλν εὐάται τις νὰ φάσῃ ἢ ἐγγίῃ, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 281.

ἀ-θῆκος, ον, ὁ μὴ ἐγγιχθεὶς, μὴ φασθεὶς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ γιν. = μὴ φασθεὶς ὑπὸ τίνος πράγματος, ἀκτίνοος θό., Σοφ. Γρ. 686. θό. ἡγητήρης, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1521, κτλ. — κερδῶν ἀθῆκτον βουλεύτηριον, μὴ διαφειρόμενον ὑπὸ κέρους = ἀθῆρῶντος, Ἀλ- ογύλ. Εὐρ. 704. πρὸλ. Πλουτ. Κίμ. 10. ὡσαύτως μ. ὅτε, νόστις

ἀθ. Αἰσχύλ. Ἰ. 561. ἀθ. ὑπὸ τοῦ χρόνου, Πλουτ. Περικλ. 13.

2) ἀνέπαρος, ἀγνός, παρθένος, Ἀρχαῖος ἐν Πλάτῳ γοναῖς 2. πρὸλ. ἀθ. ὅμματα παρθένης, Ἐπιγρ. Ἀμ. Ἐλλ. 248. 8.

3) ὁ μὴ ἐγγιχόμενος, ὃν δὲν πρέπει τις νὰ ἐγγίῃ, ἱερὸς, ὅπως τὸν ἀθ. γὰρ ὁμφολόν, περὶ τῶν Δελφῶν, Σοφ. Ο. Τ. 899. θό. οὐδ' οἰκητόν (ὁ γὰρ), ὁ αὐτ. Ο. Κ. 39. ἀθῆκος = ἱερὰ πράγματα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 371. Σοφ. Ο. Τ. 891.

II. ἐνεργ. ὁ μὴ φανῶν ἢ ἐγγίῃ, μ. γεν. Καλλ. Ἀρτεμ. 201.

ἄθινα. «ἐὼς κατακαστριμα.» Ἡούχ.
ἄ-θλαστος, ον, ὁ μὴ θλάμενος, ὁ μὴ τεθλασμένος, Ἀριστ. Με-
τεωρ. 1. 8. 5., 4, 9, 10.

ἄθλοισι, ἔπ. καὶ ἰων. ἀεθλεύω, μέλλ. -εύσω, Αἰσχύλ. Πρ.
95 (λυρ.), Κόιντ. Σμ., Νόνν.: (ἀθλος, ἄθλον) = ἀγωνίζομαι περὶ
βραβεύου, ἀμιλλώμαι, μάχομαι, παλαίω = ἀπολ. ἀεθλεύειν προκα-
λίσκετο, Πλ. Δ. 389· εἰ. ἀεθλεύοιμεν, Ψ. 274· ἔρρα. ἀε-
θλεύωσιν, αὐτὸς 737· πρβλ. Ἡσ. Θ. 435· ἀπαξ παρ' Ὀμήρῳ
συνεσταλμένον, ἀθλεύων πρὸ ἀνακτος, ἀγωνιζόμενος ἢ ὑποφύων
ἐπ' αὐτόν, Ἰλ. Ω. 734, ἀπαξ παρ' Ἡρόδ., ἀεθλεύειν, 5. 22, καὶ
ἀπαξ παρὰ Πλάτ., ἐν ἀγῶνι ἀθλ., Νέμ. 873E· ἀλλ' οἱ Τραγ.
ἀεῖποτε μεταχειρίζονται ἀθλέω, πλὴν τοῦ Αἰσχύλου. Ἐνθ' ἀνωτέρω.

ἀθλέω, ἰων. παρὰτ. ἀεθλεον. Ἡρόδ. 1. 67., 7. 212·—μέλλ.
-ήσω, Νέμ. Σμ., 2. 43·—ἀθρ. θήλησσα. (ἴδε κατωτέρω):—
παρὰμ. θήλησσα, Πλούτ. Δημήτρ. 5·—Μέσ. ἀθρ. ἐνθόλησσαν, ἔρρα.
Ἄνθ. 11. 7. 117·—Παθ. πρμ. κατ' ἄθλημα. Σουίδ. (ἀθλος, ἀθλον).

Κοινότερος τύπος τοῦ ἀθλέω, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον
κατ' ἀθρ. μεταχ. Λαομέδωντι. ἀθλήσαντες, ἀγωνισθέντες πρὸς
αὐτόν, Ἰλ. 11. 453· πολλὰ περ ἀθλήσαντα = διεθλόντα διὰ πολ-
λῶν ἀγῶνων, Ο. 30·—μάχομαι, ἀγωνίζομαι ἐν μάχῃ, Ἡρόδ. 7. 212·
πρὸς τινα, 1. 67· ἀθλῶν ἀθλους, ἀθλ., κατὰ τὴν ἀγωνίαν,
Πλάτ. Τιμ. 19C καὶ Β, πρβλ. Νέμ. 830A· ἄθλησιν κινδυνεύματ',
ἐγὼ λάβω μέρος ἐπὶ κινδυνώδεις ἀγῶνας, Σοφ. Ο. Κ. 561· φαῦλον
ἀθλήσας πόνον, Εὐρ. Ἰκ. 317· ἀθλεῖν τῷ σώματι, Αἰσχίν. 47.
37. Π. Εἰμαι ἀθλητής, ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τοῦ βραβεύου κατὰ τοὺς
ἀγῶνας, Σμικόν 149, Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 2810b, 2811b.

ἄθλημα, τό, (ἀθλέω) ἀγών, ἀμιλλα, μάχη, Πλάτ. Νέμ. 833C,
κτλ.

ἄθλησις, ἡ, ἀγών, ἀμιλλα, ἰδίως ἐπὶ ἀθλητῶν, Πολύμ. 5, 64, 8,
Σουλ. Ἐπιγρ. 5913.30.

ἄθλησις, ἡ, ἀγών, ἀμιλλα, ἰδίως ἐπὶ ἀθλητῶν, Πολύμ. 5, 64, 8,
Σουλ. Ἐπιγρ. 5913.30.

ἄθλησις, ἡ, ἀγών, ἀμιλλα, ἰδίως ἐπὶ ἀθλητῶν, Πολύμ. 5, 64, 8,
Σουλ. Ἐπιγρ. 5913.30.

ἄθλησις, ἡ, ἀγών, ἀμιλλα, ἰδίως ἐπὶ ἀθλητῶν, Πολύμ. 5, 64, 8,
Σουλ. Ἐπιγρ. 5913.30.

ἄθλησις, ἡ, ἀγών, ἀμιλλα, ἰδίως ἐπὶ ἀθλητῶν, Πολύμ. 5, 64, 8,
Σουλ. Ἐπιγρ. 5913.30.

ἄθλησις, ἡ, ἀγών, ἀμιλλα, ἰδίως ἐπὶ ἀθλητῶν, Πολύμ. 5, 64, 8,
Σουλ. Ἐπιγρ. 5913.30.

ἄθλησις, ἡ, ἀγών, ἀμιλλα, ἰδίως ἐπὶ ἀθλητῶν, Πολύμ. 5, 64, 8,
Σουλ. Ἐπιγρ. 5913.30.

ἄθλησις, ἡ, ἀγών, ἀμιλλα, ἰδίως ἐπὶ ἀθλητῶν, Πολύμ. 5, 64, 8,
Σουλ. Ἐπιγρ. 5913.30.

ἄθλησις, ἡ, ἀγών, ἀμιλλα, ἰδίως ἐπὶ ἀθλητῶν, Πολύμ. 5, 64, 8,
Σουλ. Ἐπιγρ. 5913.30.

ἄθλησις, ἡ, ἀγών, ἀμιλλα, ἰδίως ἐπὶ ἀθλητῶν, Πολύμ. 5, 64, 8,
Σουλ. Ἐπιγρ. 5913.30.

ἄθλησις, ἡ, ἀγών, ἀμιλλα, ἰδίως ἐπὶ ἀθλητῶν, Πολύμ. 5, 64, 8,
Σουλ. Ἐπιγρ. 5913.30.

ἄθλησις, ἡ, ἀγών, ἀμιλλα, ἰδίως ἐπὶ ἀθλητῶν, Πολύμ. 5, 64, 8,
Σουλ. Ἐπιγρ. 5913.30.

ἄθλησις, ἡ, ἀγών, ἀμιλλα, ἰδίως ἐπὶ ἀθλητῶν, Πολύμ. 5, 64, 8,
Σουλ. Ἐπιγρ. 5913.30.

ἄθλησις, ἡ, ἀγών, ἀμιλλα, ἰδίως ἐπὶ ἀθλητῶν, Πολύμ. 5, 64, 8,
Σουλ. Ἐπιγρ. 5913.30.

ἄθλησις, ἡ, ἀγών, ἀμιλλα, ἰδίως ἐπὶ ἀθλητῶν, Πολύμ. 5, 64, 8,
Σουλ. Ἐπιγρ. 5913.30.

ἄθλησις, ἡ, ἀγών, ἀμιλλα, ἰδίως ἐπὶ ἀθλητῶν, Πολύμ. 5, 64, 8,
Σουλ. Ἐπιγρ. 5913.30.

ἄθλησις, ἡ, ἀγών, ἀμιλλα, ἰδίως ἐπὶ ἀθλητῶν, Πολύμ. 5, 64, 8,
Σουλ. Ἐπιγρ. 5913.30.

ἄθλησις, ἡ, ἀγών, ἀμιλλα, ἰδίως ἐπὶ ἀθλητῶν, Πολύμ. 5, 64, 8,
Σουλ. Ἐπιγρ. 5913.30.

ἄθλησις, ἡ, ἀγών, ἀμιλλα, ἰδίως ἐπὶ ἀθλητῶν, Πολύμ. 5, 64, 8,
Σουλ. Ἐπιγρ. 5913.30.

ἄθλησις, ἡ, ἀγών, ἀμιλλα, ἰδίως ἐπὶ ἀθλητῶν, Πολύμ. 5, 64, 8,
Σουλ. Ἐπιγρ. 5913.30.

ἀθλο-θετής, ὅρος, ὁ, = τῷ ἔπομ. Σουλ. Ἐπιγρ. 1397, 6250.
ἀθλο-θετής, ον, ὁ ἐπιδικάζων τὰ βραβεῖα, ὁ δικαστής ἢ κριτής
ἐν τοῖς ἀγῶσι, Πλάτ. Νέμ. 764D. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 4, 5, Σουλ.
Ἐπιγρ. 144. 6., 147. 5, καὶ ἀλλ.· πρβλ. ἀγωνοθετής, βραβεύς.

ἄθλον, τό, Ἄττ. συνγρ. ἐκ τοῦ ἔπ. καὶ ἰων. ἀεθλον, (ὑπὲρ
μόνον εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. καὶ Ἡρόδ. καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον
παρὰ Πινδ. καὶ ἀπαξ παρὰ Σοφ. (Τρ. 506) ἐν λυρικοῖς χωρίοις). Τὸ βρα-
βεῖον τοῦ ἀγῶνος, βραβεῖον, ἀμοιβή, Ἰλ. Ψ. 413, 620, κτλ.· συγγὴν
παρὰ Πινδ. (ἀν καὶ τὸ γένος ἀπαιτίας δύναται νὰ ἐξακριβωθῇ), Εὐρ.
Ἰλ. 43· καὶ παρὰ περὶ τοῦ ἀθλοῦ ἀρετῆς, Θουκ. 2. 46, ἀμάρτημα
των, Αὐτ. 96. 8·—πρῶτος: ἀεθλα κείται ἢ πρόκειται, βρα-
βεῖα ἐτίθησαν, Ἡρόδ. 8. 26., 9. 101· ἀθλα προφαίνειν, προ-
τιθέναι, τιθέναι, = προτείνειν, βραβεῖα, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 23., 1.
2, 12, κτλ.· ἀθλα λαμβάνειν ἢ φέρεσθαι, λαμβάνειν βραβεῖα,
Πλάτ. Πωλ. 613C, ἰων. 630A, κτλ. πρβλ. Θουκ. 6. 80, ἀθλον
νίκης λαμβάνειν, ὡς βραβεῖον, Ἀριστ. Πωλ. 4. 11, 17· ἀθλ. ποι-
εῖσθαι τὰ κοινά, Θουκ. 3. 82· τὰ ἀθλα ὑπὲρ ὧν ἐστὶν ὁ πό-
λεμος, Δημ. 26. 11· ἀθλα πολέμου, ὁ αὐτ. 41, 25· τῆς ἀρετῆς,
ὁ αὐτ. 480. 21· ἀθλον προκεῖσθαι τὴν ἐλευθερίαν, Ἀριστ. Πωλ.
7. 10, 14.

ἄθλος, ὁ, ἀγών, ζώννυνται τε νέαι καὶ ἱππο-
νύονται ἀεθλα, Ὀδ. Ω. 89· πρβλ. Ξενοφάν. 2. 5, Πινδ. Ο. 1,
5, καὶ ἔτε ἀθροίζωι—μεταφ. = ἀγών, πάλη· στυγερὸν τόδ' ἄ-
θλον, Αἰσχύλ. Ἰκ. 1034, πρβλ. Πρ. 634· πολλῶν ἔλεξεν δυσοί-
στων πόνων ἀθλ., Σοφ. Φ. 508· ἀεθλ' ἀγώνων, ὁ αὐτ. Τρ.
506·—αὕτη ἡ χρῆσις κατακρίνεται ὑπὸ τοῦ ἁοικ. 2,
πρβλ. Κοραὶ Ἰσοκρ. Πανηγ. 37.

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεμία, ἡ, κατὰ πλὴν. τὸ μέρος
ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νέμ. 868A, 935B. (ἰσοί
τῆς βίτης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

πάθους, Πλάτ. Πολ. 411B, Νόμ. 888A. II. ἐνεργ. μὴ ἐπιθαρ-
ρυντικὸς ἢ εὐχάριστος, ὁδοῦς ἀθύριους, Διοσχ. Εὐμ. 770 (ἐάν ὁ
στῆλος εἶναι γνήσιος).

ἀθύρεσθαι, «παίζειν, μιμνῆσθαι, σκιρτᾶν», Πλούτ.
ἀθύρεδωτος, οὐ, (θυρίς) ἀνευ θυρίδος, ἢ παραθυρίου, Ίω. Χρ.
ἔθουρα, τὸ, (ἀθύριον) = παλίνγιον, παλινγίδιον, «παλινγίδα», Πλ.
Ο. 363, Ὀδ. Σ. 323, Ὑμ. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 40· ὡς τὸ ἀγχαλμῶ.
τέρψις, χαρμονή, χαρά, Ἀπολλώνιον ἀθ., περὶ τῶν Πυθικῶν ἀγών-
ων, Πινδ. II. 5. 29· ἀθύρματα Μουσῶν, ὁ ε. ἔσπρατα, Βακχ. 48·
ἀθρόν ἀθ., περὶ συμπερὶ κυνός, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 626, πρὸλ.
272. 10., 810. 4·—σπάνιον παρ' Ἀστ., Εὐρ. Ἀποσπ. 274, Κρα-
τῖνος ἐν «Ὀδυσσεύειν», 16, Κωμ. Ἀνών. ἐν Mein. 4, σ. 663,
Ἀλκιβιάδης παρ' Ἀριστ. Ρητ. 3, 3, 2. καὶ 4.

ἀθύρο-ἀτίον, τὸ, ὑποκρυφ. τοῦ προηγ. Εὐπολ. ἐν Κωμ. Ἀποσπ.
5, σ. 40, Φιλῆξ. 3. 24· τὸ εὐνοούμενον, Δουκ. Ἑνάλ. Διάλ. 1. 5.
ἀθύρογλωττεῖω, εἶμαι ἀθυρογλωττεῖς, ὡς Σουίερ. ἐν λέξ.
ἀθυρογλωττεῖα, ἢ ἀναίδης φλυαρία, Πηλοδ. 8. 12. 1.
ἀθύρο-γλωττος, οὐ, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ τηρήσῃ τὸ στόμα κλει-
στὸν ἐκ τῆς ἀθυρογλωττίας (ἢ γλώσσης) οὕτως ὥστε ἐπικινεῖται,
ῥιζογ. 421), ὁ ἔχων στόμα ἀπύλωτον, ὁ ἀδικοκῶς λαλῶν, Εὐρ.
Ὀρ. 903.

ἀθύρο-νομος, οὐ, ὁ παίζων μὲ τοὺς νόμους, «ἀθυρονόμος (πα-
ροξυντικός), ὡς ἔτυχε χροῖμενος τοῖς νόμοις», Πλούτ.
ἀθύρος, οὐ, (θύρα) ἀνευ θύρας, Πλούτ. 2. 503C. Ἡρωδιαν. κελ.

II. μεταφ. ἀνοικτός, ἐλευθερός, ἀκόλυτος· γλωττα, Φύλων
1. 678, Κλήμ. Ἀλ. 165· στόμα, Φύσιον.
ἀθύροστομῶ = ἀθυρογλωττεῖω, Ἑκκλ.
ἀθύροστομία, ἢ = ἀθυρογλωττεῖα, Ἀνθ. Π. σ. 252.
ἀθύρο-στομος, οὐ, = ἀθυρογλωττεῖς, ἀθ. ἀγῶν, ἀδικοκῶς
λαλοῦσα ἢ ἀντιλαλοῦσα ἡγῶν, Σοφ. Φ. 188, πρὸλ. ἀθύρος, II. Α.
II. 352.

ἀθύρσις, εἰς, ἢ παιδική, παλινγίδιον, ἐκ τοῦ ἀθύριον παίζω· Ἀν-
όλων δόνακός τε ἐπιχωρίαν ἀθύρσιν, Βακχυλίδης XIII, 60.

ἀ-θύρσις, οὐ, ἀνευ θύρου, Εὐρ. Ὀρ. 1492.

ἀθύρσις, [ῥ], Ἑπ. λέγει ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεσθ. καὶ παρα-
τακτικ., σπάνια παρ' Ἀστ. (ὡς ἀκατάστ.) = παίζω, διασκεδάζω· ἐπὶ
παιδίων, ὡς ὅτε .. παῖς .. δετ' ἐπεὶ ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέ-
ησιν, ἀφ' αὐτῆς συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων, Ἰλ. Ο.
314· νέος μὲν εὖν .. ἡλῶτ' ἀθύρων, Εὐρ. Ἰων 53· τάχ' ἀν
πρὸς ἀγιάλαιοι .. πηρῶν ἀθύρων, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 325· τινί,
μὰ πρῶγμά τι, Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 950· ἐπὶ χοροῦ, Πλάτ. Νόμ. 706B·
παίζω ὁργανόν τι, κατὰ πηκτίδων, Ἀνακρίων. 41. 10·—μετὰ
πυσσάχου αἰτιάτ. 11033· ἀθύρων, = ζῶων ἡσματα παλινγιδίον, Ὑμ.
Ὀμ. 18. 15·—Μέσ. ἀπλῶς = ἄζω, Ὑμ. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 485.

II. μετ' αἰτ. παῖς ἔων ἀθύρε μεγάλα ἔργα (περὶ τοῦ Ἀχιλλέως)
= ὅτε ἦτο παιδίον ἐπὶ ἐπαίξει μεγάλης παιδείας, ἐπλ. τὰ παλινὰ τῆς
παιδείας αὐτοῦ ἡλικίας ἦσαν μεγάλα ἔργα, Πινδ. Ν. 3. 78· ἔργα
φωτῶν ἀθ., παίζων μιμούμενοι ἔργα ἀνδρῶν, περὶ ἡρωικοῦ, Ἀνθ. II.
9. 505.

2) ἄζω, ψάλλω περὶ τινος, ἀρετῶν ἀθύρειν, Πινδ.
1. 4. 67. (3. 57)· πρὸλ. παίζω.

ἀθύρωτος, [ῥ], οὐ, = ἀθύρος, στόμα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 838.

Φρυγ. Κωμ. Ἀδελ. 15.

ἀθυροσάστος, οὐ, ὁ μὴ θυσιάζων· ὡς Πλούτ. ἐν λέξει ἀφαρ-
εῖσεν τον.

ἀθύσσει, «μιμνῆσθαι, βραβεῖν», Πλούτ.

ἀ-θύστος, οὐ, = τὸ ἔπου, Ἰσά. Σίμων. Ἰσμ. 7. 50.

ἀ-θύστος, οὐ, ὁ μὴ θυσιάζων, ὁ παραμεληθεὶς, Ἰσά. Λυσ. 175.

34. 2) ὁ μὴ μετ' ἐπιτυχίας θυσιάζων, Ἰσά. ἀθ., Ἀστ. Socrus
inauspiciata, μὴ γανόμενα δεκτά, Διοσχ. 75. 12., 72., 16· πρὸλ.
Σοφ. Ἀντ. 1006· (ἐκ θυμάτων ἱεραῖος οὐκ ἔλαμπεν) καὶ
ὡς τὰς λέξ. ἀπυρρος, ἀνέλερος·—μεταφ. ἀθῶτα παλλακῶν σπέρ-
ματα, περὶ νόθων παίδων, Πλάτ. Νόμ. 841D, πρὸλ. Σουίξ. ἐν λέξει
ἀθυτοὶ γάμοι.

II. ἐνεργ. ὁ μὴ προσφέρων, ὁ μὴ θύων, ἀθυ-
τον ἀπελθεῖν, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 23.

ἀθώτης, «ἀζημίωτος», Πλούτ.

ἀθῶτος, οὐ, (θωή) = μὴ τιμωρηθεὶς, ἀτιμώρητος, Εὐρ. καὶ Ρήτο-
ρες· ἀθῶτος καθιστάναι τινά, ἐκστραφίσει τὸ ἀτιμώρητον αὐ-
τῶν, Δημ. 31, 17· ἀθῶτος ἀφίεναι, παρὰ Δημ. 549. 27· ἀθῶτος
ἀπαλλάττειν ἢ εἰσθαι = ἀπέρχεσθαι ἀθῶτος, ἀτιμώρητος, Πλάτ. Σοφ.
254E. Λυσ. 103. 28· ἀπέρχεσθαι, Ἀρχιπ. ἐν «Πίνων», 1· δια-
φυγεῖν, Μένανδ. ἐν «Δυσκόλλῳ» 4. 2) μ. γεν. ἀπληγαμίνας
τινάς, πληγῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 1413· ὅλλ' ἀθ. ἀδικημάτων,
ἀτιμώρητος· ὡς ἀδικήματα, Λυκούργ. 157. 38, πρὸλ. Διόδ. 14. 70.

3) ἀδολογία ἐκ τινος, ἀθῶτος τῆς Φιλίππου θυναστείας,
Δημ. 310, 18.

II. ὁ μὴ ἔκτισ τιμωρίας, ὁ μὴ ἐνός, ὁ ἀνευ
παιδείας· ἐγὼ μὲν ἀθῶτος ἄπαισι, Δημ. 269. 4.

III. ἐνεργ.,
μὴ προεὐναι βλάβην, ἀδολογία, Δημ. (1) 1437. 9, (Ὁ τύπος καὶ ἡ
προσμετρία ἀθῶτος τηρεῖται ὑπὸ τοῦ Ἑλλ. ἐν Μηδ. 1267).

Ἀθῶτος, ἢ Ἀθῶτος, (ὡς ὁ Χοιρῶν) ἔτραφεν αὐτὸν πρὸς διακρίσιν
ἀπὸ τοῦ ἀθῶτος, η, οὐ, ὁ ἐκ τοῦ ὕδους Ἀθῶν, Διοσχ. Ἀγ. 285,
ἐνθα ὡς Βλαμπ.

ἀθρότης, ἡ, ἰδιότης τοῦ ἀθῶτου, Ἀκουλ. Ψαλμ. 25, 6,
«ἐν ἀθρότητι», ἐνθα οἱ ἔσθ. ἔχουσιν «ἐν ἀθρότητι»·
ἀθρότος, (ἀθῶτος), θεωρεῖται ἀθῶτος, οὐχ ἔνδοξον· ἀθῶτον ἀθῶτον
τινα, Ἑσθ. (Να. α', 3)·—μέλλ. παθ. ἀθῶθῶσμαι (Περαιρ.).
ἀ-θῶπτετος, οὐ, = ἀκόλκευτος, ἀνευ κολακείας, τῆς ἐμῆς
γλώσσης, ἐκ μέρους τῆς γλώσσης μου, Εὐρ. Ἀνθρ. 460.

II. ἐνεργ., ὁ μὴ κολακεύων, Τίλχς παρὰ Στὸβ. 524, ἐν εἰλ.: ἐντεθῆναι,
τραχὺς, σκληρὸς, ὁπθῶτος, Ἀνθ. Π. 6, 108.

ἀ-θῶράκευτος, [α], οὐ, ἀνευ θῶρακος, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 31.

ἀ-θῶρηκτος, οὐ, = τῷ προηγ. Νόμ. Δ. 35. 162. II. ἀθῶ-
στος (ὡς θεωρήσσω II), Ἰππ. 263. 3.

Ἀθῶς, [α], ω, ὁ, αἰε. Ἀθῶν, Διοσχ. 72, 25, Θεόδ. Ζ. 77,
κτλ., ἀλλὰ παρὰ τοῖς παλαιότεροις Ἀθῶν, Ἡρόδ. 6. 44., 7. 21.,
Θουκ. 5. 3·—Ἑπ. ὄνομα Ἀθῶς, ὡς, Ἰλ. Ε. 220· μεταγεν. ὄνομα
Ἀθῶν, ὠνας, Στράβ. 330· = τὸ ὄρος Ἀθῶς, Ἀθῶς σκιάζει
νῶτα Λημνίας βοός, Σοφ. Ἀποσπ. 348, νῦν Ἀγῶν ὄρος ἢ
ἀπλῶς ὄρος.

ἀθῶσις, ἡ, (ἀθῶσις) = ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, Κτητ. Περσινά, 61.

αἰ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ εἰ, ἐάν. Ἑπ. 44, 94. Δην. καὶ οἱ λ.:—
παρ' Ὀμήρῳ μόνον αἰ καὶ ἡ γεν. ἐν μόνον, οὕτως ὡς αἰ, Δατ.
αἰμῶτον, αἰετοε μετὰ υποτακτ. πλην ἐπὶ πλάγιον λόγου, ὡς ἐν
Ἰλ. II. 387· (ἐν Ἰλ. Ε. 279, ὁ Wolff γράζει αἰ καὶ τύχοιμι, ἀντὶ
τύχοιμι, καὶ ἐν Ὀδ. Ω. 217 ἐπιγνώσῃ ἐσπερε νὰ ὑπάρχῃ ἀντὶ
ἐπιγνώσῃ, πρὸλ. Σπρίτ. II. Ω. 688.)· οὕτως Δωρ. αἰκα, Ἑπ. γ.
19. 11, Θεόδ. 1. 4, καὶ ἄλλ.

II. αἰ γάρ (μετὰ τοῦ αἰ),
Ἑπ. ἀντὶ τοῦ εἰ γάρ. (ὡς εἰ, VII. 2. 6.) πρὸς ἔκφρασιν ἐμῆς,
ἐπιθυμίας = εἴθε! Δατ. αἰμῶτον I παρ' Ὀμ. αἰετοε μετ' εὐκτ. ἐν δὲ
τῇ Ὀδ. Η. 313· αἰ γάρ .. παῖδά τ' ἐμὴν ἐχόμεν καὶ ἐμῆς
γῆιδεος καλέεσθαι, λέγει τις ὡς τὸ ἐθέλεισι πρῶτον νὰ ὑπονοήσῃ
οὕτω παρ' Ἡρόδ. 1. 27· οὕτω καὶ αἰ μόνον παρὰ Διοσχ. καὶ Δωρ.
συγγραφῆς, πρὸλ. αἰετο.

αἰ, ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ ἢ ἀγανακτήσεως, = αἰ! Ἡρωδιαν. παρ'
Ἀρκαδ. 183. 20, Ἰωάν. Ἀλεξ. τινικὰ παραγγέλλει. 32, 25, ὅστις
ἀναφέρει ὡς παράδειγμα τὸ αἰ τάλαν, ἐκ τοῦ Πλούτ. τοῦ Ἀριστοφ.
708.

II. αἰ (περισπώμενον) ἐπιφώνημα ὠλίσκει, αἰ! Δατ.
ναὶ μόνον ἐν χρήσει ἐν τῷ ἀπυλλῶνι αἰαῖ, (ὡς μανθάνοντες παρὰ
τοῦ Ἡρωδιαν. Περὶ μόν. λῆξ. 27. 13.), οὐχὶ κατὰ διακρίσιν αἰ αἰ
ἢ αἰ αἰ (ὡς ἐν τοῖς χειρογρ.), ἀλλὰ κατ' ἐννοίαν, ὡς ἀντιτίθω. ἔνθα
συχν. παρὰ Τραγ., αἰαῖ τὸ μένος, Εὐρ. Ἰππ. 814· καὶ κατ' ἐπι-
νόλησιν, αἰαῖ αἰαῖ μελλόντων ἔργων, Διοσχ. Χο. 1007, πρὸλ.
Πέρος. 1039· συχνάκις δὲ τίθεται ἐν τῷ στίχῳ μετὰ χαλασμοῦ,
οἶον, αἰαῖ ἱκνούμεσι, Σοφ. Πλ. 136, πρὸλ. Ἰρ. 960, μεταγεν.
μετὰ αἰ. αἰαῖ τὸ· Κυβέρειαν, Πίνω 1. 28 κλπ.· αἰαῖ πέτρον
ἐκείνον, Ἀνθ. II. 7. 554, πρὸλ. 9. 424·—ἐν Ἀριστοφ. Ἀγ. 1083
τὸ αἰαῖ τοῦ Δαρμάχου ἐμπαικτικῶς ἐπαναλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ Δικαίου
πρόλινος.

αἰ, Διόλ. ἀντὶ αἰε καὶ Μακεδ. ὡς Hicks Inscr. 138. 34.

αἰα, ἢ, Ἑπ. τύπος ἀντὶ τοῦ γαῖα, χάριν τοῦ μέτρου, Ὀμ. καὶ
παρὰ Τραγ., ἰδίως ἐν λυρ. χωρίοις· οὐδέποτε κατὰ πληθ.

II. αἰα,
ἢ, τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Κολχίδος, Σοφ. Ἀποσπ. 774· ὡς αἰαί
μέρος τῆς Θεσσαλίας, αὐτόθι.

αἰαγμα, τὸ, ὁρῶς, Εὐρ. Ἀλκ. 873, κτλ.: αἰαγμα, οὐ, ὁ, Εὐστ.

αἰαζέω, Τραγ.: μέλλ. -αἰζέω. Εὐρ. Πρ. Μαν. 1054· (ἐν διορθώσ.

τοῦ Ἡρόδου, ἀντὶ τοῦ αἰαζέται): ἀλκ. μετοχ. αἰαζέας, Ἀνθ. Π.

παράρ. 127· κρῶω αἰαῖ, ὁρῶω, Τραγ., καὶ μετ' οἰα, ὁρῶω
τινα ἢ τι, Διοσχ. Πέρος. 922, Εὐρ. 2) ὡς τὸ αἰαζέω, αἰζέω
(II), πνίω ἰσχυρῶς αἰαζέειν καὶ ἐκπνέειν, Ἀρκαδ. I. 2. 4. 9, 9B·
πρὸλ. περὶ Ρέν. Ζήνων 5. 7, 24.

αἰαῖ, ὡς ἐν τῷ αἰ.

αἰακίαιος, α, οὐ, ἀνήκων πρὸς Διανῶν, Σοφ. Ἀποσπ. 134.

αἰακίδης, οὐ, ὁ, υἱὸς τοῦ Αἰακῆ, Ἰλ. I. 191, κτλ.

αἰακός, ἢ, ὁ, ἐφημ. ἐπὶ τοῦ αἰαζέω, ὅστις οἰμωγῇ καὶ
δωρῶν, πῆματα, Διοσχ. Θ. 846· πρὸλ. Ἀριστοφ. Ἀγ. 110·
ὁρῶντες· συγγραμ. Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 205. II. ὁρῶν, εἰσιπύς,
Διοσχ. Πέρος. 931, 1069.

αἰανής, Ἰων. αἰανής, ἔς. παλαιὰ ποιητ. λέξις πρῶτον παρ'
Ἀρχιλ. 38· δεῖπνον αἰανές, ἔπειτα παρὰ Πινδ., αἰανής κέρ-
κέντρον, λιμός, II. 1. 161., 4. 420, I. 3. 4·—ἀπολομένης παρ'
Ἀρχιλ. κ. Σοφ., νυκτεῖα αἰανή τέκνα, Εὐρ. 416· νυκτεῖα αἰ-
ανής κύκλος, Σοφ. Αἰ. 672· αἰανής νόστος, Διοσχ. Εὐμ. 479,
942· αἰανή βάρματα, ὁ αὐτ. Πέρος. 635· αἰανή πάνθυρτον
αὐδάν, αὐτῶν 946· Πέλοπος.. Ἰππείας, ὡς ἐμολος αἰανής τῆς
αἰ, Σοφ. Πλ. 506· ἐπὶ γρό. οὐ, εἰς τὸν αἰανή χρόνον, Διοσχ.
Εὐμ. 572· Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 263· ὁμοῖα καὶ ἐπὶ πρ. αἰανής = αἰ-
ανός, Διοσχ. Εὐμ. 672·—Ὁ τύπος αἰανός, ὁ ἀπαρτῶν ὡς ὅλην
γῆα ἐν Εὐμ. 416, 479, Σοφ. Αἰ. 672, Πλ. 506· εἰς αἰανή πᾶσαν
ἀπαρτῶν, ὡς Nauck Melanges de l'École-Romaine, 1862. 2 σ. 411.
II. πᾶσαν παραγωγήν εἶναι ἐκ τοῦ αἰαῖ = αἰανός (ὡς πρῶτον νὰ
ἔχῃ τὸ πρᾶγμα ἐν τῇ γῇ αἰανός γῆας καὶ ἐν τῇ ἰππῳ, τύπος
αἰανός), ὁμοῖα πᾶσαν πρᾶξιν ἢ σημεῖα τοῦ ἢ μὴ εἶναι
πᾶσαν, ὁμοῖα, ὡς ὅτι αἰαῖ μετὰ τοῦ αἰαῖ· νύξ καὶ ἔπειτα ἡ τοῦ

ανιάρης, ὀδυνήρης, δεινός, ἀπεχθής, φειδός, ὡς ἐν τοῖς ἀνωτέρω μνημονευομένοις χωρίοις, ἀν καὶ κοινῶς νομίζεται ὅτι αὐτὴ ἡ σημασία σχετίζεται πρὸς λέξιν πρὸς τὸ αἰνός).

Αἰάντειος, α, ον, τοῦ Αἰάντεος· τὸ Αἰάντειον, ὁ πάρος αὐτοῦ, Φιλόστρ. τὰ Αἰάντεια (δηλ. ἱερὰ), εὐρεταί πρὸς τιμὴν αὐτοῦ, «Αἰάντεια, εὐρετὴ ἐν Σαλαμῖνι,» Ἰσχύ. Αἰ. γέλως ἐπὶ παράφρονος γέλωτος, Παροιμιογρ. ἴδε Δοδ. Αἶαντα 301:— ὑπάρχει ποιητικὸς τύπος Αἰάντεος παρὰ Πινδ. Ο. 9. 106, Νικ. παρ' Ἀθην. 683B.

Αἰαντίδης, ου, ὁ, υἱὸς ἡ ἀπόγονος τοῦ Αἰάντος, πατρωνυμ.: ἐντεῦθεν, ὁ φυλῆτης ἐκ τῆς Αἰαντίδους φυλῆς τῆς Ἀττικῆς, Δημ. 1399. 2.

Αἶας, αντος, ὁ, Λατ. Aiax, ἀρσ. κῶρ. ὄνομα εὖθ' ἡρώων, ὡν ὁ μέγιστος ἡ μέγας ἦν υἱὸς τοῦ Τελαμωνίου καὶ ἐκαλεῖτο Τελαμωνίος ἡ Τελαμωνιάδης, ὁ δὲ μικρὸς υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεύος καλεῖτο οὕτως ὁ τοῦ Ὀδυσσεύος ἡ Ὀδυσσεΐδης, Ὁμ.—Ὀνομ. Αἶας ἀπαντᾷ παρ' Ἀλκιμανί 68, αἶα. Αἶαν, ἐν Πινδ. Ἀποσπ. 179: κληρ. πανταχοῦ παρὰ Τραγ. Αἶας· μόνον ἐν Σοφοκλ. Αἶαντι 482 κατὰ Σουίδ. (ὅστις ἀναφέρει τὸ χωρίον) εἶναι ἡ κληρ. Αἶαν, ἀλλ' αἱ ἔστιν ἐκδ. ἔχουσιν Αἶας, ἴδε Σουίδ. ἐν λέξει ὑπόδητον· παρ' Ὀμήρῳ ἡ κληρ. εἶναι ἀέπτοτε Αἶαν· πληρ. Αἶαντες, παροιμ. ἐπὶ σοβαρῶν τραγυδιῶν, Ἀριστ. Ποιητ. 18. 6. (ὁ Σοφ. παράγει φανταστικῶς τὴν λέξιν ἐκ τοῦ αἶα, Αἶ. 430).

αἶασμα, τό, ἐκ τοῦ αἶα, θρήνημα, ὁλοφύρμος, Μοσχόπ. 171.

αἰβάτης, καὶ αἰβάτης, ὁ, διαλεκτ. τύπος τοῦ αἰετός, Ἰσχύ.

αἰθετός, ὁ, αἰφετός, ὁ, διαλεκτ. τύπος τοῦ αἰετός, Ἰσχύ. αἰθεός, ἐπιρὼνιμα ἀηδίας ἡ θάμβους· ἀλλ' αἰεός, βετ, ἐπὶ γέλωτος, Ἀριστοτ. Εἰρ. 1066.

αἶγ-αγρος, ὁ καὶ ἡ, ἡ ἀγρία αἶε· capra aegagrus (πρὸλ. αἶξ), Βαθρ. 102. 8. Ὀππ. Κυν. 1. 71.

Αἰγῶθεν, Δωρ. ἀντὶ τοῦ Αἰγῶθεν, ἐπὶ πρ. ἐκ τῆς πόλεως Αἰγῶν (τῆς Ἀχαιᾶς ἡ τῆς Εὐβοίας, κατὰ τὸν Σχολ. ὅμως τοῦ Πινδ. αἱ Διγαί ἦσαν «νήσος πρὸς τῇ Εὐβοίᾳ,» Πινδ. Ν. 5, 68.

Αἰγαῖος, α, ον, πέλαιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 659· ἔρος Αἰγ., τὸ ἦρος Ἰδῆ, Ἰλτ. Θ. 484· ἴδε Gail-f. ἐν τόμῳ. II. Αἰγαῖος (δηλ. πόντος), ὁ, τὸ Αἰγαῖον, Πλάτ. ὁ Ἑλεγειογρ. 0. 1, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 10, κτλ.

Αἰγαῖων, ὡνος, ὁ, τὸ ὄνομα ὑπερ οἱ ὀνητοὶ ἀπέδιδον εἰς τὸν Ἑκατόγχερα, υἱὸν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, καλούμενον ὑπὸ τῶν θεῶν Πριάρεων (ἴδε Πριάρεως), Ἰλ. Α. 404, Ἰσ. Θ. 714, 817. (πιθανῶς συγγ. τῷ αἰσσω). II. τὸ Αἰγαῖον πέλαιος, πόντος τ' Αἰγαῖον, Εὐρ. Ἀλκ. 595. πρὸλ. Σαλμας. Σωλίνον 1. 125F, ἐνθα ὅμως ἄλλοι λαμβάνουσι τὴν λέξ. ὡς ἐπιθετον ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὴν ἐπομένην λέξ. ἀκτάν.

αἰγανέη, ἡ, λόγῃ ὑπερευτική, πρόβολος, ἀκόντιον, Ἰλ. Β. 744, Ὀδ. Δ. 626, Ἀνθ. II. 6, 57. (ἴσως ἐκ τοῦ αἶξ = ἀκόντιον διὰ τὰς αἶγας, πρὸλ. Ὀδ. I. 156).

αἰγῶν, ἐπὶ πρ. (αἰσσω), ὁρμητικῶς, ταχέως, μεθ' ὁρμῆς, Ἀπολλ. Ρόδ. 2. 826.

αἰγῶα, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. αἰγεῖος.

αἰγενοαῖα, τὰ βωπικὰ φορτία· καὶ οἱ πιπράσκοντες αὐτὰ αἰγιν(αι)πῶλαι ἐλέγοντο, Ἰσχύ.

αἰγεῖος, α, (ἰων. η), ον, Ἑπ. τύπος ἐκτεταμ. ἀντὶ τοῦ αἰγεῖος, ὅπερ καλεῖται παρ' Ὁμ. μόνον ἀπαξ, ἴδε κατωτέρω: (αἶξ) ἀνέμων εἰς αἶγα, ἔξ αἰγός, Λατ. eurus, αἰγεῖον κνή τυρόν = αἰγεῖον τυρόν, Ἰλ. Α. 639· ὅσῳ ἐν αἰγίῳ = ἐν ἀσκή ἐξ αἰγός. I. 247· σίγλον ἀσκὸν ἔχων, Ὀδ. 1. 106· αἰγίλη κυνέη, περιεπερ-λαία ἐκ δερμάτος αἰγός, Ω. 231· οἰφθέρησιν αἰγέησιν, Ἠρ. 5. 58· γάλα αἰγεῖον, Ἀριστ. I. 2. 3. 20, 12. II. ὡς οὐσιαστ. αἰγέη, (δηλ. δορά), ἡ, δέρμα αἰγός, Ἠρόδ. 4, 189· τὴν αἰγάν, Ἰωστῆ. Ἀργ. Ἰουδ. 1. 18, 6. καὶ συνηρ. αἰγῆ, Ἀρχαῖ. 105. 2.

Αἰγεῖος, α, ον, τοῦ Αἰγέως, Αἰσχύλ. Εὐμ. 682· κατὰ Well. καὶ Ἑρμην. Αἰγεῖον, τὸ (προπερισπ.) ὁ ναὸς τοῦ Αἰγέως, Δελφικ. ἐν Α. Β. 354.

αἰγειρίτης μύκης, ὁ, αἰγεῖρον ἀπόκοψον, καὶ κατὰ τῆς ἀποκοπῆς τοῦ στελέχους τοῦ ἐστῶτος ἐν τῇ γῇ κύμην ὕδατι λυσας ἐπίχει, καὶ εὐθὺς ἔσονται οἱ μύκητες αἰγειρίται, Γεωπ. XII. 41.

αἰγεῖρος, ἡ, ὕψηλὴ λευκή, Τουρκ. «καβάκι», πρὸλ. λευκή· μακεδόνῃ, μακρῇ, Ὀδ. II. 106, Κ. 510· πρὸλ. Σοφ. Ἀποσπ. 21· αἶγ. ὕδατοτρεφές, Ὀδ. P. 208· πρὸλ. I. 140, E. 64. 70. Εὐρ. Ἰππ. 211 (λυρ.), ἔχουσα λεῖον φλοῖον καὶ φύλλωμα πρὸ πάντων εἰς τὴν κορυφήν, Ἰλ. Δ. 482· μετ' ἔμμενοντα φύλλῳ, Ὀδ. II. 106· Ὁ Ἀριστ. ἐγνώριζεν ὅτι τὸ δένδρον ἦτο εἰδικον· αἶγ. ἄκαρπος, (Κόσμ. 6. 37· πρὸλ. περὶ Γεν. 2. 1. 18, 60), καὶ καρποφόρος, (Θαυμ. ἀν. 69):—ὡς δένδρον τοῦ κῆτος κόσμου, Ὀδ. K. 310.

αἰγειροφόρος, ον, τόπος ἐν ᾧ φύονται αἰγεῖροι· οὕτω καλεῖται ἡ Βυωτία ὑπὸ Μαξ. Τυρ. 118, 38.

αἰγειρών, ὄνος, ὁ, δάσος ἐξ αἰγέρων, Στράβ. 774.

αἰγ-ελάτης, (ἄ), ου, ὁ, (ἐλαύνω) αἰγυδοσκόπος, Πλούτ. Πομπ. 4, Ἀνθ. Πλυν. 229.

αἰγεῖος, α, ον = αἰγεῖος, ὁ ἴδε.

αἰγερός, ἡ, αἰγεῖρος, Κωμ. Ἀγαν. ἐν Μυῖν. 4. σ. 621.

αἰγιάζω = ὁμιλῶ περὶ αἰγῶν, Εὐπολ. ἐν «Διέιν,» 9.

αἰγιάλειος, α, ον, ἐκ τοῦ αἰγιαλοῦ ἡ ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, Ἀέτ.:

—ὁμοῦ καὶ αἰγιάλειος, ἦρος, ὁ, Νικ. Θ. 786:—αἰγιάλειος, ου, ὁ, Ἰλ. —ἔτις, εἰς, Στράβ. 182, Ἀνθ. II. 10. 10.

αἰγιάλιος, ὁ, ἡ παραλία, «ἀκροθαλάσσιον,» Πλ. Α. 422, Ὀδ. X. 385, Ἠρόδ. καὶ ἐνίοτε παρὰ πελοῖς Ἀετ. ὡς Θουκ. 1. 7, Ξεν. Ἀν. 6. 4, 4. διακρινόμενος ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, Ἀριστ. I. 2. 5. 15, 6:—ὡσαύτως καὶ ἐν λυρ. χωρίοις τοῦ Εὐρ. I. T. 425, I. A. 210· αἰγιάλιον ἐνδον τρέφει, ὁ ἔ. ἔχει ὁλόκληρον αἰγιαλόν, (δηλ. πλῆθος ψήρων) ἐν τῇ οὐκίᾳ αὐτοῦ, Ἀριστοτ. Σφ. 120:—Παροιμ. αἰγιάλιον ἀλγείας, ἐπὶ κωπῶν, Σουίδ. (ὡς ἐκ τοῦ ἀγνυμαι. ἄλγος, ἐνθα ἡ ὁλοκλήσια θραύεται ὡς τὸ ἀκτῆ, ἀλλ' ἐκ τοῦ αἰσσω. ἄλγος, = ἐνθα ἡ ὁλοκλήσια ὁρμᾷ· (πρὸλ. αἶξ IV, αἰγίος II, αἰγίξω).

αἰγιάλιος, ες, (εἶδος) συγχάτων εἰς τὸν αἰγιαλόν, Ἐφρ. Ἀριστ. I. 2. 1. 1, 15.

αἰγιάς, ἀδους, ἡ, λευκὴν σημειῖον ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ἰππ. Κωμ. 218.

αἰγί-δάτης, (ἄ), ου, ὁ, ὁ αἶγας βατεύων, ἐπιθετον τῶν τρέφων, κτλ., Πινδ. Ἀποσπ. 215· ἐπὶ τοῦ Πανός, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. ὁ, Ἀνθ. II. 6. 31.

αἰγί-βουσις, εως, ἡ, βοσκὴ, νομὴ αἰγῶν, Ἀνθ. II. 9. 318.

αἰγί-βουκος γῆ, «ἡ ἐπιτηδεία αἶγας βόσκειν,» Ζωναρ.

αἰγί-βότης, ου, ὁ τρέφων αἶγας, ἡ δ' ἐσθίμενος ὑπὸ αἰγῶν, Ἀνθ. II. 6. 334.

αἰγί-βουτος, ον, βοσκόμενος, ἐσθιόμενος ὑπὸ τῶν αἰγῶν, Ἰοθήκη, Ὀδ. Δ. 606· οὕτως καὶ ἐν Ὀδ. N. 246· γαῖα πρέπει νὰ νοηθῇ ἐκ τοῦ στίχ. 238.

αἰγίβειον, τό, ὑποκορ. τοῦ αἶξ = ἐρίφον, Φερεικ. ἐν «Διουμή-λως,» 7.

αἰγιδουεῖς, τό, ὅμοιον αἰγίδι, Εὐστ. 602.

αἰγιδούχος, «αἰγίοχος,» Ἰσχύ.

αἰγιδούδης, ες, αἰγιδουεῖς, Ν. Κων. π. 359,

αἰγίξω, (αἰγίξω) = σχίζω εἰς δύο, Δισχύλ. Ἀποσπ. 60.

αἰγιδόχλος, ἡ αἰγιδόχλος, ὁ, πτηνὸν τι τῆς μελίσης πολέ-μιον, Λατ. milvus, Ἀριστοτ. Ὀρ. 887, Ἀλκαῖος Κωμ. ἐν «Ἄνυ-μῶνι,» 2· πρὸλ. Ἀριστ. I. 2. 8. 3. 4, 1. 15, 2· ἐν τοῖς χειρογρά-φοις πολλάκις γράφεται ὡς τούτον, ἀλλ' ἴδε Ἀρχαῖ. 55. Α. Β. 360.

αἰγιδόχλας, ἴδε αἰγιδόχλος.

αἰγίθυος καὶ αἰγίθυος, ὁ, πῶλ. τὸ κοινῶς στρουθίον, Ἀριστ. I. 2. 9. 1, 18., 9. 15, 3.

αἰγί-κνημος, ον, ὁ αἰγὸς κνήμας ἔχων, Ἀνθ. II. 6. 167.

αἰγί-κορεῖς, ἔων, οἱ, αἰγιδόχοι· ὄνομα μίας τῶν τεσσάρων ἀρ-χαίων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, (αἱ τρεῖς ἄλλαι ὠνομάζοντο Γελόντες, Ἀργαεῖς καὶ Ὀπλιγες), Ἠρόδ. 5. 66. (ὅστις παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ Αἰγιδόχους, ὅστις ἦν υἱὸς τοῦ Ἰωνος), Εὐρ. Ἰων 1581, Πλούτ. Σολ. 23:—Ἔσσαντες φυλαὶ ὑπάρχον ἐν Κυζήνῳ ἔχουσαι τὰ αὐτὰ ὀνό-ματα, Σουλ. Ἐπιγρ. 3665.—Περὶ τοῦ ἀν αἱ φυλαὶ αὐταὶ ἦσαν αὐ-στηρῶς κεχωρισμέναι ἀπ' ἀλλήλων (ὡς αἱ τῶν Ἰουδῶν castles), ἴδε Thirlw. Ἑλλ. Ἰστ. 2, σ. 4, κέξ. Γουέιν τόν. 4, σ. 69, Clini. Fasti I. σ. 53, Ἑρμην. Πολ. Ἀρχ. 3 94· (ἀν παράγεται ἐκ τοῦ αἶξ κορέννυμι, ἡ κυριολεκτικὴ σημασία εἶναι: οἱ τρέποντες αἶγας· ἀλλ' ὁ Κούριος ὑποβέβαι, ὅτι τὸ ρ παριστάνει ἀρχαιότερον τὸ λ, ὡστε ἡ ρίζα τότε εἶναι ἡ αὐτὴ τῇ τοῦ βου-κόλος, αἰ-πόλος, Λατ. capio).

αἰγίλιψ, (γί), ἴπος, ὁ, ἡ ἴσως ἐκ τοῦ αἶξ, λείπω = ἐγκαταλεί-ψαι· ὁ αἰγίλιος καὶ ὑπὸ αἰγῶν ἐστὶ· ἐπομέν., = κρημνίστης, ὅριος· πέτρον, Ἰλ. 1. 15 καὶ ἄλλ., (οὐδαμῶς ἐν Ὀδ.)· προσέτι καὶ παρ' Αἰσχύλ. Ἰκ. 794 (λυρ.).

αἰγίλιος, ἡ, βοτάνη, ἡ καὶ ὁ ὑπερβολὴν ἀγαπῶν αἱ αἶγες, ἴσ. αἰγίλιος, Θεοκρ. 5, 128, Βαθρ. 3. 4.

αἰγίλιπτιον, τό, = αἰγίλιος II, Δισκ. 3. 144.

αἰγίλιψ, (γί), ἴπος, ποιητ. ὀπος, Νικ. Θ. 857, ὁ, εἶδος βεβή-μου (βρόμης κοινῆς), ἄγριος βρόμος, Λατ. venia leuillia, Θεοκρ. Αἶτ. Φ. 5. 15, 15. II. εἶδος ὄρνυς μετὰ γλυκὺς καρποῦ, ἄλλη γράφῃ ἐν Θεοκρ. I. Φ. 3. 8, 2.

III. σπῆσθημα ἐν τῇ ἡφθαλμῷ, διακρινόμενος σφριγῆ, Δισκ. 4. 71.

Αἰγίνα, ἡ, ἡ Αἰγίνα, Ἰλ., κτλ.: λέγεται καὶ Αἰγινάκη (δηλ. νῆ-σος), Ἠρόδ. 5. 86:—ἐντεῦθεν Αἰγινῆτης. ου, ὁ, ὅλ. -ῆτης, εἶδος. ἔξ Αἰγίνης, Ἠρόδ., κτλ.:—Ἐπὶ ὁ Αἰγινάειος, α, ον, Κρατῖνος ἐν «Πλούτοις,» 2, καὶ ἄλλ., ὁ δόλορος Αἰγ., δραχμὴ Αἰγ., κτλ., Θουκ. 5. 47, κτλ., ἴδε Λεξικ. Ἀρχαῖων, —ὡσαύτως Αἰγινετικός, ἡ, ὄν, Λουκ. Τίμ. 57, Πλυν., κτλ.

αἰγινός, ὁ, ἴδε ἐν λ. αἰγίθος.

αἰγί-νομιεύς, εως, ὁ, αἰγιδόχος· Ἀνθ. II. 9. 318.

αἰγινόμιος, ον, (νέμιον) ὁ νέμιον αἶγας· ὡς οὐσιαστ. αἰγιδόχος, Ἀνθ. II. 6. 221, πρὸλ. 9. 744. II. αἰγινόμιος (προπαροξ.) παθ. = ἐσθιόμενος ὑπὸ αἰγῶν· βοτάνη, Ἀνθ. II. 9. 217.

αἰγίθυος, ὁ, ἴδε ἐν λ. αἰγίθος.

αἰγί-οχος, ον, ὁ τὴν αἰγίδα φέρων, ἐπώνυμον τοῦ Διός, Ὁμ., βρα-δύτερον δὲ καὶ τῆς Ἀθηνᾶς.

Αἰγί-πᾶν, ἄνος, ὁ τραγῶ-Πᾶν, ὁ τραγῶν Πᾶν, ὁ παρὰ Ρω-μαῖους Silvanus, Πλούτ. 2. 311B.

αἰγί-πλαγκτος, ον, ἐπ' οὗ αἶγες περιπλανῶνται, ἡρῶθεν τὸ ἦρος Αἰγίπλαγκτον παρὰ τὰ Μίεγαρα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 303.

αἰγυ-πόδης, ου, δ, ὁ ἔχων πόδας αἰγείους, Ὑμ. Ὀμ. 18. 2. 37.
αἰγυ-πους, ποδός, δ, ἡ, -που, -τος, = τῷ προηγ., Ἡρόδ. 4. 25.
αἰγυ-πύρος, ὁ, φυτόν ἔχον ἐρυθρόν ἄνθος, ἀγαπητόν δὲ εἰς τὰς
αἴγας (γυδοβάκων), Θεοφρ. Ἱ. φ. 2. 8, 3, Θεόφρ. 4, 25, αἰγυ-
πον, τό, ἐν Ἀνθ. Π. παρέρ. 120.

αἰγίς, ἰδος, ἡ, I, ἡ αἰγίς, ἥτοι ἀσπίς τοῦ Διός, ἐκπέ-
πουσα τῶμον καὶ ἐκπληξίν, ὡς περιγράφεται διὰ μακρῶν ἐν Ἰλ. Β.
738, κέ. καὶ οὕτω παλαιῶς ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς καὶ τὸ αἰσσω
= ὁμητικῶς κινούμαι. — Ἐν ἔργοις τῆς τέχνης ἡ αἰγίς φαίνεται ἐπὶ
τῶν ἀγαλμάτων τῆς Ἀθηνᾶς, οὐχὶ ὡς ἀσπίς, ἀλλ' ὡς βραχὺς ἐπεν-
δύτης, κακαλυμμένος διὰ λεπίδων καὶ ἔχων κεφαλὴν Γοργόνης καὶ θυ-
σάνους ἐξ ὕψους (Θυσσανόεσσα)· ἐντεῦθεν κόλπος αἰγίδας, Αἰ-
σχύλ. Εὐμ. 404. Οἱ καλλιτέχναι ἀναμιθεύως ἐλάμβανον τὴν λέξιν
ὡς παρακείμενην ἐκ τῆς λέξεως αἰξί καὶ ὡς σημαίνουσαν ἐπενδύτην
ἐξ αἰγείου δέρματος, Εὐρ. Κύνυλ. 360. II, ὅτι λλ. ὁμητικῇ,
καταιγίς φοβερά, ὡς ἡ σειοθεῖσα αἰγίς, Αἰσχύλ. Χο. 592· πρὸς αἰ-
γίω, ἐκαιγίω, κηταιγίς. III, τὸ ἐγκάρσιον τῆς πεύκης,
(καρδιά), Θεοφρ. Ἱ. φ. 3. 9, 3. IV, κηλὶς ἐν τῷ ὀρθαλίμῳ,
Ἰππ. Κωικ. 153.

αἰγίαιος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ αἰξί, Ἐσθ.
αἰγίαιος, συνηρ. αἰγίαιος, Δωρ. ἀντὶ αἰγίαιος.
αἰγίαιος, ἀκτινοβολῶν, λάμπων φαίδριος, Μανέθ. 4, 264.
αἰγίλη, ἡ, κυρίως τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, λαμπρότης, Ὀδ. Δ. 45, κτλ.
ἀκτινοβολῶν, ἀπλῶς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· λευκὴ αἰγίλη, Ὀδ. Ζ. 45·
εἰς αἰγίαν μολεῖν, ἐλθεῖν εἰς τὸ φῶς, ὅ ἐστι γενεήναι, Πινδ. Ν.
1. 55· Ὀλύμπου μερμηρόεσσαν αἰγίαν, Σοφ. Ἀντ. 610 (λυρ.)·
— Περὶ τοῦ Σοφ. φ. 831 (λυρ.) ὅδε ἐν λέξ. ἀντέχω. I. 2)
πᾶσα περιεστράπτουσα στιλπνότης ἡ λάμψις, αἰγίλη χαλκοῦ, ἡ λάμ-
ψις τοῦ ἐστειλνωμένου χαλκοῦ, Ἰλ. Β. 458· τὰς πυρφόρους Ἀρ-
τέμιδος αἰγίλας, τὰς λάμψεις τῶν πυρσῶν αὐτῆς, Σοφ. Ο. Τ. 208
(λυρ.)· μέλαιναν αἰγίαν, τὴν μετὰ καπνοῦ λάμψιν, τὴν ἐκπεμ-
πομένην ἐκ σθεννομένης πλέον πυρκαϊᾶς, Εὐρ. Ἰρρ. 549· πρὸς
τὸ τοῦ Οὐεργίλου μῦθον lumine totasque Ἰλ. Β. 456. 3) μετὰ
λαμπρότης, εἰς αἰγίλη ποδῶν ἐπὶ ταχύτητος, Πινδ. Ο. 13, 49·
διδόδοτος αἰγίλα, ὁ αὐτ. Π. 1. 136. II, ὁ Ἰσχυρ. ἀναγράφει
τὴν λέξιν ἐν τοῦ Σοφ. (Ἀποστ. 524) ὡς = χλιδῶν, ψάλλον· καὶ ἐκ
τοῦ Ἐπιχ. ὡς πῆδη, δεσμός, Ἐν τοῖς Δ. Β. 354, φέρονται καὶ τὰ
ἑξῆς περὶ τῆς λέξεως ταύτης· «Αἰγίλη, λαμπρότης, αὐγὴ, φέγγος, φῶς,
καὶ ἡ θυσία δὲ ἡ ὑπὲρ τοῦ κατακλυσμοῦ εἰς Δελφούς ἀπαγομένη
αἰγίλη ἐκαλεῖτο, καὶ ποπᾶναι εἰς εἶδος, ἐν ᾧ διεπλάσσετο εἰδωλόν,
καὶ βόλος φαῦλος κυβετικῆς αἰγίλης ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ἡ σελήνη καὶ
τοῦ ζυγοῦ τὴ περιέμεσον, καὶ παιδεία τις ἐκαλεῖτο αἰγίλη, καὶ ὁ Ἀσκλη-
πίος, καὶ χλιδῶν δὲ τις οὕτως ἐκαλεῖτο· ἐνιοὶ δὲ φασὶ σημαίνειν καὶ
τὸν περιπλοκὸν κόσμον ἢ τὸν ἀμυδρῶτα, ἢ ἀπλῶς ψάλλον· σημαίνει δὲ
καὶ τὴν πῆδον ἢ αἰγίλη, ὡς παρ' Ἐπιχόρμῳ.»

αἰγίληεις, εσσα, ἐν, λάμπων, ἀκτινοβολῶν· παρ' Ὀμήρῳ πάν-
τοτε αἰγίληντος Ὀλύμπου, Ἰλ. Α. 532, Ὀδ. γ. 103· οὕτω
κλάρως αἰγίλησας, Ὑμ. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 40· πῶλοι αἰγίλ.,
Ὑμ. Ὀμ. 32. 9· οὕτως, ὡς ἐπὶ Ἰρρ., αὐτόθι 31. 11·— Δωρ. αἰγίλας, ε.
συνηρ. αἰγίλας, κῶας αἰγίλας, Ἰ. θυσάνων, Πινδ. Π. 4, 411·
σιγλᾶντα κόσμον, αὐτόθι 2. 19· αἰγλᾶντα σώματα, Εὐρ. Ἀνδρ.
286 (λυρ.).

αἰγίλητης, ου, δ, ὁ φωτοβόλος, ὁ ἀκτινοβολῶν, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλ-
λωνος, Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 1716.

αἰγίληφρος, ον, ὁ αἰγίληεις, ὁ λάμπων, ὁ φέρων αἰγίλην, Ἐπιφάν.
τόμ. 2. 270.

αἰγίλο-βολεῖω = βέλλω ἀκτίνας φωτός, Μανέθ. 4. 188.

αἰγίλο-φάνης, ες, ἀκτινοβόλος, φωτοβόλος, Ἀνθ. Π. 12. 5.

αἰγυ-βάτης, ου, δ, = τῷ ἀρχαιοτέρῳ αἰγυβάτης, Ἀνθ. Π. 12. 41.

αἰγυ-βοσκός, ὁ βόσκων αἴγας, Θεσ. Στεφ.

αἰγυδωξ, ὡκός, ὁ τὰς αἴγας διώκων, Χοιροβοσκ. ἐν Α. Β. τόμ.
3. σ. 1381 καὶ Ἐκμ. Μ. σ. 451 ἐν λέξει ὀχοδωξ.

αἰγυδορός, ον, (δορῆ) = ὁ εἰς αἰγείου βορῆς, Ὀππ. Ἀλ. 5. 356.

αἰγυ-οήλας, ου, ὁ ἀμείνων τὰς αἴγας, εἶδος γλαυκός, ἐρημι-
μυλῆς Eurymachus, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9. 30, 2. Αἰλ. περὶ Ζ. φ. 3. 39.

αἰγυοθήρας, ὁ θηρεύων ἀγρίας αἴγας, Αἰλ. Ἰστ. Ζ. 14, 16, ἐκδ.
Ἰακωβίου, ἀλλ' ὁ Ρ. Ἐργέριος ἐν τῇ ἐκδ. αὐτοῦ ἔχει «αἰγυοθηρικῇ»

αἰγυοκερας, ατος, τό, εἶδος μαράθου ἢ μαράθρου, foenum
Graveum, Γαλην.

αἰγυ-κερεύς, εως, Ἰων. ἥος, ὁ, = τῷ ἐπομ. Π. Ἀρατ. 386.

αἰγυκερως, γεν. -κερω, δοτ. -κεριμ, Μανέθ. 1. 106· αἰτ. -κεριων,
Πλάτ. Λοκ. Μεταγεν. γεν. -κερωτος, Ἰουλιαν. πρὸς Θωμ. Μ. 193·
(κίρας) = ὁ ἔχων τράγου κίρατα, Ἀνθ. Παν. 4. 234.

II, ὡς οὐσ. ἀρσ. ὁ Αἰγυκεριος ἐν τῷ Ζηδιακῷ κύκλῳ, Σουλ. Ἐπιφρ.
6179, Ἀρατ. 286, Πλάτ. 2. 908C. Λοκ. Ἀστρ. 7.

αἰγυ-κέφαλος, ὁ, ὥσως ἢ κεραφόρος γλαυξ, Strix otus, Ἀριστ.
Ἱ. Ζ. 2. 15, 7.

αἰγυ-όλεθρος, ὁ ὀλέθριος εἰς τὰς αἴγας ἥσως τὸ ἀναλεῖν ponticae,
δηλητηριώδης τυτάν, Ἀντιγ. Κερ. σ. 30, Πλάτ. Π. Ν. 21. 13.

αἰγυομελής, ες, ὁ ἔχων μέλη τράγου, Ὀρφ. Ἱ. 10. 5.

αἰγυ-νομιεύς, εως, Ἰων. ἥος, ὁ, = αἰγυνομιεύς· αἰγυνοσκός.
Νικ. Ἀλ. 39.

αἰγυ-νόμιον, τό, πόλην ἢ ἐκκλησίαν αἰγῶν, Ἡσύχ. ἐν λ. αἰγυ-
πόλιον, κτλ.

αἰγυ-νόμος, ον, = αἰγυνόμος, Ἀνθ. Π. 7. 397.

αἰγυ-όνυξ, υκός, ὁ, ἡ, = αἰγυόνυξ, Ἀνθ. Παν. 4. 258.

αἰγυ-πίθηκος, ὁ, εἶδος πιθήκου ἔχοντος μορφήν αἰγῆς, Φιλο-
σόφρ. Ἰστ. Ἑκκλ. 3. 11·— εἶδος πιθήκων φερόντων τράγου γένειον
κατὰ τὸν Κυδίτρον.

αἰγυ-πλάστος, ον, ἔχων σχῆμα αἰγῆς, Ἐμπεδ. Στεφ. 139.

αἰγυ-πόδης ου, δ, = αἰγυπόδης, Ἀνθ. Παν. 1. 15.

αἰγυ-πρόσωπος, ον, ἔχων πρόσωπον αἰγῆς, Ἡρόδ. 2. 46.

αἰγυ-σκελής, ες, ἔχων σκέλη αἰγῆς, Πάν. Φιλοσόφρ. Ἰστ. Ε. 3. 11.

αἰγυ-τρίχλω, ἔχω τρίχας αἰγῆς, Στεφ. 822.

αἰγυ-τρεψ, ἴθος, ὁ, ἡ, (τρίψω) = πεπατημένος ὑπὸ αἰγῶν, Διον.
Ἀλ. 19. 12.

αἰγυ-φάγος, ον, ὁ ἐσθίων αἴγας, ἐπὶ τοῦ Ἰβρας ἐν Σπάρτῃ,
Πανσ. 3. 15. 7.

αἰγυ-φθαλμός, ὁ, = αἰγῆς ὀφθαλμός, εἶδος πολυτίμου λίθου, Πλάτ.
37. 72.

αἰγυπείος, ὁ, = εἶδος γυπός, συνηρ. παρὰ ποιηταῖς ἀπὸ Ὀμήρου καὶ
ἑρῆης, αἰγ. γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι, Ἰλ. Π. 428, πρὸς
Ὀδ. Π. 217, Ἡρόδ. 3. 76, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9. 1, 20 καὶ 25·— αἰγυ-
πιδός καὶ γυψ διαφέρουσι (αἰγυπιοὶ γυπὲς τε, Νικ. Θ. 406). καὶ
ἥσαν δὲ πρῶτος εἶναι γυψ αἰγῶν (γυπτερός ἢ ὑπάτος), Δεσ. υἱοῦ
Isidorus (Γερμαν. Isidore-german), ὁ ὁποῖος ἀρπάζει ζῷον ζῶα,
(πρὸς Ἰλ. Π. 460, Ὀδ. Χ. 302, Σοφ. Αἰ. 166)· ὁ δὲ δεύτερος
(γυψ) εἶναι ὁ Δεσ. vultur cinereus (ἀγγλ. carrion vulture), τρε-
φόμενος ἐκ νεκρῶν πεπρωμάτων.

Αἰγυπτιακός, εἰμαι ὡς Αἰγύπτιος, μιμούμαι τοὺς Αἰγυπτίους,
ὅ ἐστι εἶμαι δόλιος, πανουργός, Κρατίν. Ἀδελ. 32. πρὸς Ἀριστοφ.
Θεσμ. 922, Βαλκ. Ἀδων. σ. 357·— Αἰγ. τῷ δόγματι, περὶ τοῦ
Πλάτωνος, Εὐστ. Εὐαγ. Ἱερογ. 6981, πρὸς Εὐαγγ. σ. 206.

2) ἡμῶν τὴν Αἰγυπτιακὴν γλῶσσαν, Δεσ. Φιλόφ. 31. II, εἰμαι
ὡς ἡ Αἰγύπτια, δηλ. ἐπικλύομαι ὑπὸ ὕδατων, Φιλόστρ. 831.

Αἰγυπτιακός, ἡ, ὄν, ἀνίκων εἰς ἡ ἐπιτελείουσι διὰ τοὺς Αἰγυ-
πτίους, Πλάτ. κτλ. — Ἐπὶ Ἰρρ. — κτλ. Ἑκκλ.

Αἰγυπτιασμός, ὁ, μίμησις τῶν Αἰγυπτίων, Εὐστ. εἰς Διον. Π.

Αἰγυπτιαστί = Αἰγυπτιαστί, (ὡς ἀναγνώσκει ὁ Δεσ.), Ἰωάν. κτλ.
παρ' Ἀππλίωνος 1. 14.

Αἰγύπτιος, α, ον, ὁ ἐξ Αἰγύπτου, Ὀμ. κτλ. [παρ' Ὀμ. Αἰγυ-
πτιῇ, Αἰγυπτίῳ, κτλ. εἶναι ἀναγκαῖον τρισύλλαβον, Ὀδ. Α. 83,
127, 229, Π. 432, ἐν Αἰσχύλ. Ἰκ. 817 ὁ Ἰβριαν. διαρθεῖ Αἰγύ-
πτειον χάριν τοῦ μέτρου].

Αἰγυπτιαίω, ποιῶ τινα ὡς Αἰγύπτιον, δηλ. μελαφόν· χρᾶσθαι,
Κωικ. Ἀντων. 951. (ἐνθα ἴδε Meineke), Ἡσύχ. ἐν λέξει.

Αἰγυπτιαστί, ἐπὶ Ἰρρ. (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. Αἰγυπτιαστί) = ἐν τῇ γλῶσ-
σῃ τῶν Αἰγυπτίων, Ἡρόδ. 2. 46. II, κατὰ τὸν τρόπον τῶν
Αἰγυπτίων, ὅ ἐστι πονηρῶς, Θεόφρ. 15. 48.

Αἰγυπτιασμός, ες, = ἡμιος Αἰγυπτίῳ, Κρατίν. Νεώτ. Ἱγ. 2,
ἐνθα ἴδε Meineke.

Αἰγυπτα-γενής, ες, ἐξ Αἰγυπτιακοῦ γένους, Αἰσχύλ. Ἱερογ. 38.

Αἰγυπτιεύς, ὁ, ὁ ποταμὸς Νεῖλος, Ὀδ. Δ. 477, καὶ ὅλ., καίτοι
καὶ ὁ Νεῖλος καλεῖται αὐτὸν Νεῖλον. 2) ὁ βασιλεὺς Αἰγυπτου,
Αἰσχύλ. Ἰκ. 10, κτλ. II, ἡ Αἰγύπτια, Ὀδ. Π. 448, κτλ. =

Αἰγυπτιόνης = εἰς Αἰγύπτον, Ὀδ. Π. 448.

αἰγυώλης, ἡ αἰγυώλης, ὁ, εἶδος μικρῆς γλαυκῆς, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8. 3, 3., 9. 17, 2., γράφεται δὲ αἰγυώλης ἐν ὁ. β. 3.

αἰγυώνυξ, υκός, ὁ, ἡ, (όνυξ) ὁ ἔχων ὄνυχας αἰγῆς, Ἀνθ. Π. 4. 35.

αἰγυώνυχον, τό, ὁ ὄνυξ τῆς αἰγῆς, φυτόν τι, ὅπῃ καὶ λιθά-
σπεριον ἐκαλεῖτο, Δεσ.

αἰγυ-ωπός, ὄν, = ἔχων αἰγῆς ὀφθαλμούς, ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἀριστ.
Ἱ. Ζ. 5. 1, 17· καὶ = ὅμοιος τοῖς ὀφθαλμοῖς τῆς αἰγῆς, ἐπὶ ὀφθαλ-
μοῖν, αὐτόθι, πρὸς Ἰ. Ζ. 1. 10, 1.

αἰδᾶλος, ον, Δωρ. ἀντὶ τοῦ αἰδέομαι.

αἰδᾶντης, «εἰατρίων, Τεραντίων, Ἡσύχ.

αἰδέας, Δωρ. ἀντὶ τοῦ αἰδέομαι, αἰδέας, συνηρ. ἐν λυρικοῖς χω-
ρίοις τῶν Τεργ.

αἰδέασις ἢ αἰδέασις, ὑποκείμενος εἰς ἀπόστιον διαρκεῖς πα-
σμοῦ, ὡς ἐπὶ μισθώσεως ἀγροῦ· ἡ λέξις εὐρησται ἐν ἐπιφρ. τῆς Νίου,
Bul. de cor. Hell. 111, σ. 243. 246, ἀλλ' ἡ σημασία αὐτῆς ἀμψι-
σημαίνειται.

αἰδέομαι, Ἰλ., κτλ., Ἐπ. προστακτ. αἰδέομαι, Ἰλ. Π. 503,
Ὀδ. 1. 260· Παιγρ. ἐπίσης αἰδέομαι. Ὀμ., μετοχ. αἰδέομενος,
Αἰσχύλ. Ἰκ. 362, Εὐμ. 549, Εὐρ. Φολ. 1489 (ἀπαντα λυρ.).

Προστακτ. αἰδέομαι, Ἰλ. φ. 74. — παρακτ. ἡδονῶντο, Αἰσχύλ. Πύρρ.
810, κτλ., αἰδέοντο, Πλάτ., ποιητ. αἰδέομαι, Ἰλ. φ. 1481 — μέλλ.

αἰδέομαι, Ν. 124, Ἀπ., Ἰπ. αἰδέομαι, Ὀδ. Σ. 388· με-
ταγεν. αἰδεσθήσομαι, Διον. Κ. 4. 44, Πλάτ., (ἐπ-) Εὐρ. 1. Α.
900·— ἀρσ. μέσ. ἡδονῶμεν, Ὀδ. φ. 28, Ἀπ. (ἴδε ἐν τίλει), Ἑσ.

προσέειπε. αἰδέσασθαι. Π. Ι. 640:—ἀδρ. καθ. ἡδυσθῆναι. "Ομ., κτλ., καὶ παρὰ πελοῖς. Τπ. γ' πληθ. αἰδέσθην. Π. Ι. 93:—πρkm. ἡδυσμαί (ἴδε ἐν τέλ.).—Ὁ ἐνεργ. τύπος εὐρηται μόνον ἐν τῷ κατ-αἰ-δῶ, ὃ ἴδε.—Ἀποθ. Ἐντρέπομαι, αἰσχύνομαι μετ' ὅπαρμαι, αἰδέσθην μὲν ἀνήγασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι. Π. Ι. 93: αἰδέσθαι δὲ μίσηται ἀθανάτοισιν, Ω. 90.—αἰδ. γὰρ γυμνιόσθαι, Ὁδ. Ζ. 221:—σπαν. μετὰ μετοχῆς, οἰδέσαι μὲν πατέρα προλείπων, αἰσγύνθητι ὅτι ἐγκαταλείπεις αὐτόν, Σοφ. Α'. 506:—ἀπολ. αἰδέσθεις, ἐξ αἰσθήματος ἐντροπῆς, Π. Ρ. 95, 2) ὡς ἐπὶ τῷ πλείστον μετ' αἰσίου, προσώπου = φοβούμαι, σέβομαι τινα, ἀλλὰ ἐπὶ ἡλικίᾳ ἐννοίας = φοβούμαι μὴ σχηματισθῇ τις κακὴν γνώμην, αἰ-δέτο θεός, Π. Ω. 503, Ὁδ. Ι. 269 αἰδ. Γρῶας, Π. Ζ. 442, πρβλ. Χ. 124, Ὁδ. Β. 65, κτλ. ἀλλήλους αἰδέσθε, ἐντραπῆς ἀλλήλους, δεῖξατε συναισθησίν τινα τιμῆς πρὸς ἀλλήλους, Π. Ε. 530:—οὕτως: οὐδὲ θεῶν ὅπιν ἡδέσας, οὐδὲ ἔλαβε διόλου πρὸ ὀφθαλμῶν τῶν. Ὁδ. Φ. 28: καὶ ἐπὶ πραγμάτων, αἰδέσσαι δὲ μέλαθρον, σέβασθαι τὴν οἰκίαν, Π. Ι. 640: ἐγθρόν ὡδ' αἰδεῖ νέκυν; Σοφ. Α'. 1356: τόνδ' ὅρκον αἰδέσθεις, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 647, πρβλ. 1426. Ἐν Πινδ. Π. 4. 308 τὸ αἰδέσθηντες ἀλκάν, πιθανῶς σημαίνει δεικνύοντες αἰδῶ τινα ἐν τῇ ἰσχύϊ αὐτῶν, μεταχειριζόμενοι αὐτὴν μετρίως. Ἰσταύτως καὶ παρὰ πελοῖς, Δία αἰδέσθηντες, Πρῶδ. 9. 7, 1, πρβλ. 7. 141, φοβέσθαι γε... τοὺς μοχλοῦσιν (οὐ γὰρ ὀλιγοτε εἴποιμι) ἄν ὥς γε αἰδέσθαι, Πλάτ. Νόμ. 886δ, πρβλ. Εὐθύμ. 12Β, Φαῖδρ. 254δ: παρὰ μεταγενέστερ. καὶ αἰδ. ἐπὶ τινι, Διον. Ἀλ. 6. 92: ὑπέρ τινος, Πλούτ. Κίμ. 2.

II. σέβομαι τὰς δυστυχίας τοῦ ἄλλου, αἰσθύνομαι ἐνδυστέρειον καὶ συμπάθειαν πρὸς αὐτόν, μὴδὲ τί μ' αἰδέ-μενος... μὴδ' ἔλειςθω, Ὁδ. Γ. 96: αἰδ. τὴν τῶν μὴδὲν ἀδικοῦντων εὐσεβείαν, Ἀντισθ. 120. 25. III. ὡς δικανικὸς ὅρος παρ' Ἀπικτοῖς, = συγχωρῶ, διαλλάττομαι πρὸς τινα: λέγεται δὲ ἐπὶ συγγενεῶς καὶ φρονεῖντος, ὅστις ἐπιτρέψει εἰς τὸν φονεὴ νὰ ἐπανέλθῃ ἐκ τῆς ἐξουρίας (πρβλ. ἀπειναυτίζω), ἄν ἔλιν τις ἀκουοίς φόνου... αἰδέσθαι καὶ ἀρῇ, Δημ. 933. 19, πρβλ. 991, 5, 1069, 2: ὁ αὐτ. 644. 1, τὸν ἀλόντο ἐπ' ἀκουοίς φόνου: φεύγειν, ὥς αὐτὸ αἰδέσθαι τινα τῶν ἐν γένει πεπονθότων, φαίνεται ἀναγκαῖον νὰ ἀναγνωσθῇ τις, πρβλ. 635. 32: οὕτως: αἰδού-μενος, Πλάτ. Νόμ. 877Α' ἡδυσμένος, Δημ. 645, ἐν τέλ. πρβλ. ἀναλίδεια II.

αἰδέσιμος, ον, προκαλῶν αἰδῶ ἢ σεβασμὸν, σεβάσιμος, Λουκ. Νῆφ. 26: ἄγιος, ἱερός, Πλυσ. 3. 5, 6.—Ἐπίρρ. -μῶς, μετὰ σεβασμοῦ, Ἀλ. περὶ Ζ. 2. 25. αἰδέσις, ἡ, σεβασμός, συμπάθεια, αἰδέσεως καὶ φιλανθρωπίας, Δημ. 528, 8. αἰδέσσειον, ῥηματ. ἐπίθ. δεῖ αἰδέσθαι, = πρέπει τις νὰ σέ σεβασθῇ, Εὐστ. 1434. 35. αἰδέσσεινός, ἡ, ὄν, δ' ἔχων αἰδημοσύνην, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἰπ-πόλ. 345.

αἰδέστος, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπίθ. = ὃν σέβεται τις, ἀξιοσέβαστος, Πλούτ. 2. 67Β. αἰδηλός, [ε], Δημ. αἰδῶλος, ον, (α στερητ. Φιδεῖν) = ὁ καλοῦσθαι ἄδραστον, ἡ ἐξαρνίζων, καταστρέφων (πρβλ. ἀφανίζω): οὕτω πάντοτε παρ' Ὀμ., ὡς ἐπὶ τοῦ Ἀρείως, τῆς Ἀθηνᾶς, κτλ. Π. Ι. 899: ὅλα πρὸ πάντων ἐπὶ τοῦ πυρός Β. 455 κτλ.:—μετα-γεν. τύχας, Σουλ. Ἰππ. 3328. 5: ἄτη, Ὀμπ. Ἀλ. 2. 687: πό-τιμος, αὐτόθι Ι. 150: αἰδαλός τύχας, Ἀνθ. Π. (παράτρ.) 200.—Ἐπίρρ. -λως, = ὀλεθρῶς, Π. Φ. 220. II. καθ. ὁράτος, ἀγνωστός, σκοτεινός, Πισ. Ἐργ. καὶ Ἱμ. 754. Παρμεν. 135:—ὡς ἐπὶ τοῦ Ἀδου εἶτε ἐν τῇ Ὀμπρ. σημασ., εἶτε = σκοτεινός, ἀμαυ-ρός, Σοφ. Α'. 608, (λυρ.)—Ἄλεις ποιητ. περὶ ἧς ἴδε Βουτυρ. Δεῖδ. ἐν λέξ. —πρβλ. αἰζήλος.

αἰδημονικός, ἡ, ὄν, δ' ἔχων αἰδημοσύνην, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἰπ-πόλ. 77. αἰδημοσύνη, ἡ, μετριοφροσύνη, κοσμιότης, Ζήνων παρὰ Στωβ. Ἐκλογ. 2. α. 106. Σουλ. Ἐπιγρ. 6236. αἰδήμων, ον, γεν. ονος, ἐντροπαλός, αἰσχυνηλός, κίσιμος, Ξεν. Ἀν. Ι. 9, 5.—Ἐπίρρ. -μάνως, ὁ αὐτ. Συμπ. 4. 58. αἰδής, ἐς, (α στερ. Φιδεῖν), ὁ μὴ ὀρών, τυφλός, παῖς αἰδής: οὐ[το]ς ὑπάρ ὑπὸ κυνός τῶν κατὰ τὸ ἱσθρὸν θ[ε]ροπ[ι]εῦδ-μενος τοὺς ὀπίλους ὅ[γ]ιν[ι]ς ἀπῆλθε, [IV], Ἐπιγρ. Ἐπιδ. 339₁₁₃. Ἡ λέξις ἀπαντᾷ παρὰ Βακχουλ., δυσμενέων δ' αἰδής, Ἀποσπ. 70. Ἐν Ἱπ. Ἀσπίδι Πρακλ. 477, εὐρηται μ. παθ. ἐνν. τοῦ δὲ τάφον καὶ σῆμ' αἰδὲς ποίησεν Ἀναυρος, δηλ. ἀρα-νίς, ἀμαυρός.

Ἀιδής, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Ἀιδης, ἴδε ἐν λέξει Ἀδης.

αἰδήσιμος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ αἰδέσιμος, Ὀρρ. Ἀργ. 1356, αἰδήφρων, «αἰσχυνη(τ)ρός», Πλούτ.

αἰδέσσω, εἰμὶ αἰδός, δηλ. αἰώνιος, Ἐπιγρ. τόμ. Α. σ. 633. αἰδός, [αἰδ], ον, καὶ ἡ, ον, Ὀρρ. Τ. Β. 21, κτλ. (αἰδ). Αἰδ-νός, παγιοτενός, ἀντὶ αἰδός, Ἱμ. Ὀμ. 20. 3. Ἱπ. Ἀσπ. 310, Συγνὸν παρὰ πελοῖς, αἰδ. χρόνος, Ἀντισθ. 113. 30: ἔγθρα, Θουκ. 4. 20: α. οἰκησις, περὶ τάφου, Ξεν. Ἀγασ. 11. 10: ἡ α. οὐσία, =

ἡ αἰδούσα. Πλάτ. Τίμ. 97Ε: α. στρατήγησα, ἀρχή, βασιλεία, νουαργία, = ἀνάλειπτος, διηκενός..., Ἀριστ. Πολ. 3. 14, 4, 4. 15. 1: οὕτως α. βασιλεία, γέροντες, αὐτοὶ 3. 13, 25., 5. 6, 11: τὸ α., κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ γενητὰ καὶ φθαρτὰ, ὁ αὐτ. Μεταφ. 8. 8, 15, Ἱπ. Ν. 6, 3, 2, καὶ ἄλλ.:—ἐς αἰδόν = ἐς εἶ, εἰς τὸν αἰετὸν χρόνον, Θουκ. 4. 63: ὥσπερ αἰδόν ad infinitum, εἰς ἀπειρον, Ἀριστ. περὶ Μορ. Ζ. 1. 1, 14.

αἰδέουτος, ἡτος, ἡ, αἰωνιότης, Ἀριστ. Οὐρ. 2. 1, 7, Φυσ. 8. 1, 21, καὶ ἄλλ.

αἰδύνος, ἡ, ὄν, (α στερ., Φιδεῖν), ποιητ. λέξ., = αἰδέσιος, αἰδής, ὁράτος, κεκρυμμένος, ἀμαυρός. Πισ. Θ. 860:—μεταγεν. αἰδύνηες, εἴσα, εν, Εὐφροῦν 60: καὶ αἰδύνης, ἐς, Πιστ. παρὰ Πλουτ. Θηρ. Ι. Ὀμπ. Ἀλ. 4. 245.

αἰδύνη, ἡ, = αἰδώς, Χρησμ. Σιθυλλ. 8. 184.

αἰδυικός, ἡ, ὄν, τῶν αἰδῶν, εἰς τὰ αἰδῶτα ἀνήκων, Ὀρειόξ. σ. 184, Μαι., Πανλ., Δίγ. Ἀέτ.

αἰδουλικτός, ὁ, ὁ λείγων τὰ αἰδῶτα, Πιστ. ἐν λαφύς σκαρδύς: αἰδῶτον, τὸ, συχνάκις πληθ. αἰδῶτα, τὰ, τὰ ἀπόκρυφα μέρη, μυθολογία, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, Π. Ν. 568, Ἱπ. Ἐργ. κ. Ἱμ. 731, Ἱπ. Ἀφ. 1233, Πλάτ., κτλ.: οὕτω καὶ κατ' ἐννόν, Πρῶδ. 2. 30, 48: καὶ πρὸ πάντων παρ' Ἀριστ. II. Αἰδῶτον θαλάσσιον, θαλάσσιον ἕλκον, ὥς τὸ Λατ. remanens, Νικανόρος παρ' Ἀθῶν, 1050. πρβλ. Ἀριστ. Τ. Ζ. 4. 7. 14.

αἰδῶτος, α, ον, (αἰδομαι), ὁ θεωρούμενος μετὰ φόβου καὶ σεβασμοῦ, σεβαστός, σεβάσιμος, σεμνοπρεπής, παρ' Ὀμ. καὶ Ἱπ., μόνον ἐπὶ προσώπων, ὡς τῶν ἀνωτέρων ἢ πρεσβυτέρων, ἢ προσώπων διατε-λοῦντων ὑπὲρ τῆς θείας προστασίας, ἰδίως ἐπὶ τῆς συζύγου ἢ τῆς οἰκο-δεσποίνης: καθόλου ἐπὶ γυναικῶν, ἀεὶ σεβασμῷ καὶ συμ-παθείᾳ, τυχερῶς, παρθένος αἰδῶτη, Π. Β. 514, σπαν. ἐπὶ τῶν θεῶν, Σ. 394, 425, Ἱπ. Θ. 44, ἐπὶ ξένων καὶ ἱερατῶν, συχνάκις συναπτέ-μενον μετὰ τοῦ φίλους καὶ δεινός παρ' Ὀμ.:—ὡσαύτως αἰδῶτος, ἀπολ. ἀντὶ ἐκείτης, Ὁδ. Ο. 373, ἐνθα ἴδε Σχόλ. 2) μετέπειτα καὶ ἐπὶ πραγμάτων, = ἄξιον σεβασμοῦ καὶ ὑπολήψεως: γέρας, Πινδ. Π. 5, 22: αἰδοῖστατος κτεάνων χρυσός, ὁ αὐτ. Ο. 3, 76.

II. ἐνεργ. αἰδήμων, αἰσχυνηλός, Ὁδ. Π. 578, Πλάτ. Νόμ. 943Ε:—Ἐπίρρ. -ως, μετὰ σεβασμοῦ, Ὁδ. Τ. 243. 2) ἐπὶ πραγμά-των: πλήρης σεβασμοῦ, δεικνύων σεβασμὸν: χάρις, Πινδ. Ο. 7. 164: αἰδ. πνεύμα, λόγος, διδασκαί, λήγος σεβασμὸν ἐνέχοντες, Δίσχυλ. Ἰκ. 29, 455.

III. συγχρ. αἰδοῖστέρος, Ὁδ. Α. 380, -έστε-ρος, Διον. Π. 172:—ὑπερθ. αἰδοῖστέατος, Πινδ. Ο. 3, 76.—Ἄλεις ποιητικῇ, εἰσὶ τὰ δόλια χωρικά, ἐν οἷς ὁ Πλάτων μεταχειρί-ζεται αὐτήν, εἶναι αἰλημμένα ἐκ ποιητῶν.

αἰδουώδης, ἐς, (εἶδος) = ὅμοιος τοῖς αἰδουοῖς, Ἀριστ. Τ. Ζ. 5, 6, 3.

αἰδομαι, ποιητ. ἀντὶ αἰδέσθαι.

Ἀιδας, Ἐπ. γεν. ἀχρήστου ὀνόμαστ. ἈΕς, ἴδε ἐν λέξει Ἀιδης, αἰδής.

αἰδουσύνη, ἡ, μεταγενέστερος ἐπαληψμένος τύπος, ἀντὶ τοῦ αἰδη-μοσύνης, Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 4316 h.

αἰδοφορέτης, ον, ὁ, = ἀδαφορέτης, «αἰδοφύεται, οἱ λεπτοὶ καὶ ἰσχνοὶ καὶ ἔγγυς θανάτου ὄντες», Πιστ.

αἰδῶφρων, ον, γεν. ονος, (φρήν) ὁ φρονῶν ἐπιεικῶς, πρῶτος, συμπαθής, Σοφ. Ο. Κ. 287 (λυρ.), ἡ: σεβασμὸν δεικνύων, πρὸς τινα, Εὐρ. Ἀλκ. 659.

αἰδρεῖν, ἡ-εἶν, [ε], ἡ, ἔλλειψις γνώσεως, ἀγνοία, ἀμαθία, Ὁδ. Μ. 41: ὡσαύτως κατὰ πληθ. Ὁδ. Κ. 231, Α. 272.—Ἐπ. λέξις ἐν χεῖρ-σει παρ' Ἡρόδ. 6. 69, ἐν τῷ Ἱων. τύπῳ αἰδρεῖν, ἡ κἀλλιον αἰδρεῖν. αἰδρῶν, εἴσα, εν, μεταγεν. τύπος παρὰ Πλάτ. τῇ ἑπορ. Νικ. Ἀλ. 415.

αἰδρεῖς, ε, γεν. εος καὶ εος, ποιητ. ἐπίθ. ὁ ἀγνοῶν, ὁ μὴ γινώσκων, ἀμαθής, Π. Ι. 219, Πινδ. Π. 2. 68. Συγχρ. μετὰ γεν. Ὁδ. Κ. 282. Ἱπ. Ἀσπ. 410, Αἰσχρ. Ἀγ. 1106, κτλ. Ἡ παραλήγουσα εἶναι φύσει βραχέα: θέσει δὲ μακρὰ ἐν Δίσχυλ. ἐνθ' ἄνωγε, Σοφ. Α'. 213 (λυρ.).

αἰδρο-δίκης, [δκ], ον, Δημ. -δίκας, α, δ, ὁ ἀγνοῶν τί ἐστὶ εἰκόων ἢ νόμος, ἄνομος, Πινδ. Ν. 1. 96.

αἰδρυτός, ἡ ἀν-αἰδρυτός, ον, ὁ μὴ ἔχων μνημόν κατὸν ἱκν, πληνῆς, ὡς τὸ ἀνέπειτος, ἀπαλῆς, περὶ Τίμωνος τοῦ μισανθρώπου, Ἀριστοφ. Λυσ. 809: πρβλ. Δημ. 786. 10: ἐρῶσις ἀν., πλην-τικοῖς. Κύρ. Ι. Τ. 971: αἰδρ. κακόν, ἱκρατίν. ἐν «Σεριφίοις», 3, ἐρμηνεύμενον ὑπὸ τοῦ Ἑσπ. Μ. δ' αὖτ' ἄν τις αὐτῷ ἱδρῶ-σαιτο:—μεταφ. ἀσταθής, ἐπὶ τοῦ νοῦ, τῶν φρονημάτων, Φιλων 2. 112. 2) περὶ πλεονήσις νόσου, Διον. Ἀλ. Ι. 13: πρβλ. Πλούτ. 2. 925Γ.—Ἐπίρρ. -τως. Θεοδ. Μεταφ.—Ὀρθότερος τύπος φαίνεται τὸ αἰδρυτός, ἄν καὶ ὁ ἕτερος εὐρηται συχν. ἐν χειρογράφοις, ἴδε Λοδ. Φρυν. 730.

αἰδυλος, ον, «ὑρασός», Πιστ. «αἰδυλος καὶ αἰδῶλος, ὁ ὁρα-σός, ὁ ἰδωνός».

Ἀιδωνεύς, ὥς, (ἐν Ἀνθ. Π. 7. 480, εὐς), ὁ, ἐκτεταμένος ποιητ. τύπος τοῦ Ἀιδης, Ὀμ., Δίσχυλ. Ἱπ. 650. Μεταγενέστε-ροι Συγγραφεῖς, ὡς ὁ Μίσχ. π.χ., μεταχειρίσθησαν τὰς πλαιγὰς πτώ-

σεις Ἀιδωνῆος, ἤν, ἤα, μετὰ τῆς πρώτης συλλαβῆς μακρᾶς χάριν τοῦ μέτρου. Ἡ κληρ. εἶναι τρισύλλαβος Αἰδωνεύς, ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1560. Παρ' Ἡσυχ. ὁ τύπος Ἀιδωνεῖ διωρῶθη ὑπὸ τοῦ Βεντλ. εἰς Ἀιδωνῆν, ἐξ Ἰλ. Ε. 190.

αἰδῶς, = αἰδοῦς, αἰδοῦς καὶ τιμῆς ἄξιος, Ἐτυμ. Μ. 29, 25. αἰδῶς, ὅς, συνηρ. οὐς, ἐντροπή, ἀσχημα ἐντροπῆς, Ἰλ. Ω. 45. δ' ἀγορεύει αἰδοί μελιχρῆ, Ὀδ. Θ. 172, κτλ.:—συναίσθησις αἰδοῦς ἢ τιμῆς, φιλοτιμία· αἰδῶ ὅςθ' ἐνὶ θυμῷ, ἔχετε φιλοτιμίαν, Ἰλ. Ο. 561. Ἰσγε γὰρ αἰδῶς καὶ ἔδος, = ἐκράτησεν αὐτοὺς ὀπίσσω, ἀνέκοιφεν αὐτοὺς αἰδοῦς καὶ φόβος, αὐτὸν 657 (ἴδε ἐν λ. δέος)· αἰδοί εἰ- κών, Κ. 238· οὕτως· ἀλλὰ με κωλύει αἰδῶς, Ἀλκαῖος 55· ἄμα κινῶνι ἐκδυομένῳ συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ γυνή, Ἰερὸν. 18· αἰδῶς τίς μ' ἔχει, Πλάτ. Σοφ. 217D· αἰδῶς καὶ εἰκη, ὁ αὐτ. Πρωτ. 322C· οἰδοῦς ἐμπίπασθαι, Σεν., κτλ.—κατὰ προσωποποιῶν· Ζηνὶ σύνθακος θρόνων Αἰδῶς, Σοφ. Ο. Κ. 1268.

2) κοσμητὴς πρὸς τοὺς ἄλλους, σεβασμὸς· αἰδοῦς οὐδεμιῆς ἐτυ- χον, Θεογν. 1266, πρὸλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 481· αἰδῶς τοκέων, = σεβασμὸς πρὸς αὐτοὺς, Πινδ. Π. 4. 388· τὴν ἐμὴν αἰδῶ, σε- βασμὸν πρὸς ἐμέ, Δισχύλ. Πέρσ. 699· αἰδῶ λαβεῖν ἐπὶ τινι, Σοφ. Α. 7. 345· δακρύων πένθιμον αἰδῶ, = δάκρυα ὀλβιῶν καὶ οἴκτου, Δισχύλ. Ἰκ. 577· τὸ γὰρ τραφῆναι μὴ κακῶς αἰδῶ φέρεϊ, Εὐρ. Ἰκ. 911. 3) ἔλεος, συγχώρησις, Ἀντιφῶν 114. 16. Πλάτ. Νόμ. 867E.

II. πᾶν ὃ, τι προερεῖ αἰδῶ ἢ σεβασμὸν, καὶ οὕτω : 1) αἰσχύνῃ, σκάνδαλον, αἰδῶς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἔλεγγα ἰλ. Ἰλ. Ε. 787, κτλ.· αἰδῶς, ὡς Ἀλκίοι· ποῖ φεύγετε ; II. 422· αἰδῶς μὲν νῦν ἦδε..., Ρ. 336. 2) τὰ αἰδοῖα, Ἰλ. Β. 262, 3) ἀεισπρέπεια, μεγαλεῖον, αἰδῶς καὶ χάρις, Ὑμ. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 214. (περὶ τῆς Ὀμηρ. ιδέας τῆς λέξ. ἴδε Γλῶσσ. Ὀμ. 2. 431 κέξ.). αἰεῖ, ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ αἰεῖ, ὁ ἴδε.

αἰεῖ-γενέτης, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀειγενέτης, Ἰλ. Β. 400, Ὀδ. Β. 432, κ. ἄλλ. (περὶ συνθέτων ἐκ τοῦ αἰεῖ, τὰ ὁποῖα ἐνταῦθα παραλείπονται, ἴδε ἐν τῷ τύπῳ ἀει-).

αἰεῖ-γενής, ἔς, = τῷ προηγ., Ὀπ. Κ. 2. 397.

αἰεῖ-μνηστος, ον, = ἀεὶμνηστος, Δισχύλ. Πέρσ. 760· ἄλλ' ἐν ταῖς νεωτ. ἐκδ. γράφεται ἀεὶμνηστος, ἔργον... μέγιστον, ἀειμνηστος.

αἰεῖ-φρουρος, ον, ἤμαρτ. γραφ. ἀντὶ ἀειφρουρος, Σοφ. Ἀντιγ. 892.

αἰέλιος, ἴδε ἐν λ. αἰέλιοι.

αἰελοῦρος, ἴδε ἐν λ. αἰλουρος.

αἰέν, ἴδε ἐν λ. ἀεί.

αἰέναιος, ον, = αἰάναιος, Ἐπιγρ. ἔμμετρος Πανευκαταίου, Βαλ. Λαμδ. Petropoli. XIII, σ. 103.

αἰέναικος, ον, ἀίδιος οἶκος καὶ ἀδιόλειπτος, Ἐτυμ. Μ. 31, 42.

αἰέν-ωπνος, ον, ὁ κοιμῶν τινὰ εἰς τὴν αἰώνιον ὕπνον, ἐπὶ τοῦ θανάτου, Σοφ. Ο. Κ. 1578.

αἰῆς, Δωρ. ἀντὶ τοῦ αἰέν. αἰεῖ.

αἰετηδόν, ἐπέρ. ὡς αἰετός, Ἀπολλων. Λεξικ. Ὀμ. 68, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Σ. 410.

αἰετιαός, α, ον, (ἀετός III.) ἀνήκων εἰς τὸ αἰετωμα ἢ τεθεμέ- νος ἐν τῇ αἰετώματι, Σωλ. Ἐπιγρ. 160, στήλη 2. 73.

αἰέ-τιος, ον, = ἀέτειος· παροιμ. : αἰέτιον χάριν ἐκτίσω· ἐπὶ τῶν ταχέως ἀποβιβδέντων τὰς εὐεργεσίας, Ἀποστολίου Παροιμ. 1, 78.

αἰετός, εσσα, εν, ὁ εἰς τὸ γένος τοῦ αἰετοῦ ἀνήκων, Ὀπ. Κ. 3. 117.

αἰετός, ὁ, ἴδε ἐν λ. αἰετός.

αἰεζέν, «εὐτραφὲς βλάστημα», Ἡσυχ.

αἰεζόν, «τὴν μέσην ὥραν», Ἡσυχ.

αἰεζαία, «ἀμπελος οὕτως λεγόμενη», Ἡσυχ.

αἰεζών, «ὄρων ὑψηλῶν», Ἡσυχ.

αἰεζήεις, εσσα, εν, μεταγεν. τύπος τοῦ αἰεζήας, Θεόπομπ.

Κωλοφ. παρ' Ἀθην. 183B.

αἰεζηνεές, «διηγετικές, αἰώνιον», Ἡσυχ.

αἰεζήος, ὁ, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ αἰεζήας, Ἰλ. Ρ. 520, Ὀδ. Μ. 83, Ἡσ. Ἀσπ. 408.

αἰεζήλος, ον, = αἰεζήλος, ὁράτος, τὸν μὲν αἰεζήλον ὀφείκει θεός, Ἰλ. Β. 318· κατὰ διόρθωσιν (ἀντὶ τοῦ ἀρκέλλον) τοῦ Βουττμ. καὶ ἄλλων συμφώνως πρὸς τοὺς Σχολιαστὰς, τὴν Ἡσυχ. καὶ τὸ Ὀμηρ. Λεξικ. τοῦ Ἀπολλωνίου.—Περὶ τῆς μεταλλαγῆς τοῦ εἰ εἰς πρὸλ. ἀριεζήας, ἀριεζήλος, καὶ ἴδε Κουρτ. Ἑλλ. Ἐτυμ. σ. 605.

αἰεζήος, ἐκτεταμ. αἰεζήος, ὁ πλήρης ἔχων τὴν σωματικὴν ῥώμην, σφριγών, δραστήριος, παρ' Ὀμηρ. ἐπὶ βασιλείῳ καὶ πολέμιστῳ καθόλου· περὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Εὐκλῆς, Ἰλ. Π. 716· περὶ βουλευτοῦ καὶ ὁργαντοῦ δούλου· τεσσαρακονταετῆς αἰεζήος, Ἡσ. Ἐργ. κ. Πμ. 439· πρὸλ. Θ. 8631—ὡς οὐσία, πολέμιστής, Κρατῖνος ἐν Ἀλ. κωμ., 1· ἡ ἀπλῶς = ἀνὴρ, Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 268· ἴδ' ἄνωρ ταῦτα

δεικνύουσιν ὅτι ἡ συνήθης ἑρμηνεία τῆς λέξεως = νέος, νεανικός, νεαρός, εἶναι ἀκατάλληλος, ἐκτός μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἐπιτεταμένου εἰς τὰς ἀντιστοιχίας Λατ. juvenis, junior (συνεκδοχικῶς δηλ.) ἴδε Γλῶσσ. Ὀμ. 3. 41, κέξ. (ἡ παραγωγή τῆς λ. οὐκ εἶναι εἰσὶν βε-

βαία· ἴδε Κουρτ. Ἑλλ. Ἐτυμ. σ. 615).

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

αἰεζήων, «ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν ῥώμην», Ἡσυχ.

Δισχυλ. Ἀποσπ. 65Α, πρβλ. Οὐεργιλίου Γεωργ. 2. 325:—Ὡσαύτως τὸ γινώσκον στερεώμα, ὁ οὐρανός, ὅτε τ' ἐπλήετο νήμερος αἰθήρ, Ἰλ. Θ. 556· ἀλλ' ἐν Π. 365 λέγεται ὅτι ἔρχεται νεφέλη αἰθέρος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πρὸς αἰθρηγενῆς καὶ ἰδε Spitzn. ἐν τόπω. Παρὰ τοῖς μετεπειτα κείμεναι τὸ αἰθῆρ, ἐνθα τὸ αἶθρ θά ἔκειτο ἐπίσης καλῶς, Δισχυλ. Πρ. 1044, 1088, Πέρσ. 365, Εὐρ. Βάχχ. 150·—αἰθῆρ ζοφερός, ἀγχορῶς, Ἀπολλ. Ρόδ. 3. 1264., 4, 927· ὁ δὲ Εὐρ. ἐν Κύκλ. 410 μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ περὶ τῆς ἀτμώδους πνοῆς, τῆς ἐξερχόμενης ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Κύκλωπος.

Ἰλ. 594 κλημα, χώρα. αἰθῆς, ἐς, καλῶν, φλέγων· αἰθῆς πέπλος, ὁ γιγνόμενος τοῦ Ἡρακλέους, ἐντεῦθεν καὶ παροιμ. ἐπὶ δημαγωγῶν, Πικρομυογρ., πρβλ. Meineke Κρατύν. ἐν «Κλεισοβουλίας», 4.

αἰθίνος, ἡ, ὄν, καλὴν ἢ καύσιμος, Ἡσυχ.· Εὐρυμ. Μ. αἰθινοπέζω = ἀμύλνῃ ἢ εἶμαι ὡς αἰθίνω, Ἡσυχ., 10. 39.

αἰθίοψ, ὄψας, θηλ. αἰθιοπέ, ὄδος, ἡ, καὶ σπανιωτέρων αἰθιοπέ ὡς θηλ., Λοβ. Αἴ. 323:—ἀνώμ. πληθ. αἰθιοπέες, Ἰλ. Δ. 423:—ἐπὶ δὲ ὁ Καλλ. (Δηλ. 208) ἐσχημάτισεν ὄνομ. αἰθιοπέως, ἦτος: (αἰθῶν, ὄψ). Κυρίως, ὁ ἔχων κεκαυμένον τὸ πρόσωπον = μαυρός. Ὀμ., κτλ.:—Πικρομ. αἰθίοπα σιγήσειν, «τὸν Ἀράτη κηρὸν λευκὸν κήρυξε κτλ.»

II. ἐπὶ δὲ αἰθιοπέας—αἰθιοπέ γλῶσσα, Ἡρόδ. 3. 19· γῆ, Δισχυλ. Ἀποσπ. 304, Εὐρ. Ἀποσπ. 230:—τύπος τῆς αἰθινοπέως, α. ὄν, εὐρεται ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 351· αἰθιοπικός, ἡ, ὄν, Ἡρόδ. κτλ., καὶ οὐσιαστ. αἰθιοπέα, ἡ, Ἡρόδ., κτλ.

2) ἐν τῇ κυριώτεστ. σημασίᾳ ὡς τὸ αἰθῶν = ἡλιοκαής, Ἀνθ. Π. 7. 196.

αἰθόλιξ, ἰκος, ἡ, ἔγκαυμα, φλύκταινα ἐκ καύματος, Ἰππ. 427. 4.

αἰθός, ὁ, καύσιν, θερμότης καίουσα, πῦρ, Εὐρ. Ἰκ. 208. Ρῆσ. 95. παρὰ μεταγ. καὶ αἰθός, εὖρος, τὸ, Ἀπολλ. Ρόδ. 3. 1304.

αἰθός, ἡ, ὄν, κεκαυμένος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 240. II. πυρῶδης, Πινδ. Π. 8. 65· κεραμύχρους, Βαχχ. 13.

αἰθουσα, (δηλ. στοά), ἡ, ἐν τῇ Ὀμήρ. οἰκίᾳ = ἡ ἐσωθεν τῆς εἰσόδου ἐπὶ τῇ αὐλῇ στοά, ἀνοικτὴ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, ἐκατέρωθεν τοῦ προθύρου, ἐστραμμένη πρὸς ἀνατολὰς ἢ μεσημέριον ἵνα ἡ ἐκτεθειμένη εἰς τὸν ἥλιον, ὀφείδεν καὶ τὸ ὄνομα (ἐπειδὴ ἡ λέξις ἦτο κατ' ἄρχας μεταχρῆστος τοῦ αἰθῶν) δόμιον. Ἐστῆς αἰθούσῃσι τετυγμένον, Ἰλ. Ζ. 243· πρβλ. Υ. 11. Ὁ Ὀμ. παρίσταται αὐτῇ ὡς τὸ μέρος ἐνθα ἐκοιμῶντο οἱ ξένοι ὀδοιπόροι, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀπέλθωσιν ἐνωρίς τὴν πρωΐαν, Ὀδ. Γ. 349: ἐν Ὀδ. Δ. 302 λέγει τὸ αὐτὸ περὶ τοῦ προδρόμου, πιθανῶς ὡς ἐγκλειόμενος τὴν αἰθούσαν.

αἰθόψ, ὀπος, (αἰθός, ὄψ) ὁ ἔχων ὄψιν πυρὸς. Παρ' Ὀμ. ὡς ἐπὶ δὲ μετὰλλων = ἀστέραπτων, αἰθόσι γαλκῶν, Ἰλ. Δ. 495, κτλ. καὶ ἐπὶ οἰκῶν = ἀφρίων, πομφολύγων (οὐχὶ θερμὸς ὡς πῦρ ἢ θύνατος, καθὼς ἄλλοι ἐρμηνεύουσιν)· αἰθόπα οἶνον, Δ. 259, κτλ.· ὅπως ἐπὶ καπνοῦ, Ὀδ. Κ. 152, ἐνθα πιθανῶς σημαίνει ἐρυθρὸν καπνόν, ὃ ἐ. μεμιγμένον μετὰ φλογός, ὡς τὸ αἰθαλός· κατὰ τὴν αἰθῶν φλογμός, λαμπάς, Εὐρ. Ἰκ. 1019, Βάχχ. 594. 2) σκοτεινός, ἀμαυρός, μέλας, Ὀππ. Δ. 1. 133, κτλ.· αἰθόσι κισσῶν, Ἀνθ. Π. παρὰ 69.

II. μεταφ., πυρῶδης, θερμὸς, ὀδός, Λατ. ardens, λιμός, Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 361· βασκανίη, Ἀνθ. Π. 5. 218: ὀρμητικὸς, μανιωδής, ἀνῆρ, Σοφ. Αἴ. 224· ἴδε ἐν λέξ. αἰθών.

αἰθρέω, αἰθρεῖν, χεμᾶζει, Ἡσυχ.

αἰθρη, ἡ, παρ' Ἀττ. ὡς καὶ παρ' Ὀμ.: μεταγεν. αἰθρα, Περσ. Μοῖρ. σ. 184: (συγγενὲς τῷ αἰθῆρ, ὡς γὰρ αἰθρα τῷ γαστήρ),

Καθαρός οὐρανός, εὐδίας, λαμπρός καιρός, Λατ. solutus, πολήσων δ' αἰθρην, Ἰλ. Ρ. 646· ἀλλὰ μάλ' αἰθρη πέπταται ἀνέφελος, Ὀδ. Ζ. 44: σπάν. παρ' Ἀττ. ποιητικῆς, ὡς Εὐρ. Ἀποσπ. 781, 50, Ἀριστοφ. Ὀρ. 778· ποιητικ. λέξις, πρβλ. αἰθρία.

αἰθρηγενῆς, ἐς, (γενέσθαι) ἐπὶ δὲ τοῦ Βορέου, Ἰλ. Ο. 171, ὁ γεννηθεὶς ἐν τῷ αἰθῆρι, ἐκ τοῦ αἰθέρος ἀναρῶς (καὶ οὐχὶ ἐνερ. = ποιῶν εὐδίων καὶ ψυχρὸν οὐρανόν, ὡς νομίζει ὁ Spitzn. Ἰλ. ἐν ὕμνῳ,·) οὕτω καὶ τὸ αἰθρηγενέτης, Ὀδ. Ε. 996· πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 867.

αἰθρητής, εσσα, ἐν, = αἰθρίος, Φερένικ. παρὰ Σχολ. Πινδ. Ο. 3. 28, Ὀππ. Κ. 4. 73.

αἰθρία, ἴων, -ιη, ἡ, περὶ τὸν τύπος τοῦ ποιητ. αἰθρη, κατὰ πρῶτον ὅμως ἐν χρῆσει παρὰ Σόλωνι, 13. 22· ἔξ αἰθρίας καὶ γνημερίας, Ἰπρ. 7. 188· ἔξ αἰθρίας ἀσπράψω, Κρατύνος ἐν «Δραπέτῃσι», 4· πρβλ. Ἡρόδ. 3. 86, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 31· αἰθρίας οὐσης = ἐν καιρῷ ἀνέφελος, περ ριγμῆν, ἀντίθετον τῷ ὅταν ἐπινέφελον ἦ, Ἀριστ. Μετewρ. 2. 9, 11, καὶ ἄλλ.· οὕτω καὶ αἰθρίτης ἢ -ίας μόνον, Ἡρόδ. 7. 37, Ἀριστοφ. Νεφ. 371· τῆς αἰθρίας, Ἀριστ. Προβλ. 25, 18.

II. ὁ καθαρός οὐρανός, ὑπὸ τῆς αἰθρίας = ἐν ὑπαίθρῳ, Λατ. sub illo, Ξεν. Ἀν. 4. 4, 14. 2) ἰδίως ἐπὶ τοῦ καθαροῦ καὶ ψυχροῦ αἰέρος τῆς νυκτός, Ἡρόδ. 2. 68· καὶ οὕτω πιθαν. ἐν Ἰππ. Ἀέρ. 285. [ἐν τῇ παραλληλίστῃ ἐκτός ἐν δακτυλικαῖς καὶ ἀναπαιστικαῖς μέτροις, Σόλων ἐν ὕμνῳ,· Ἀριστοφ. Νεφ. 371· πρβλ. Meineke, Κωμ. Ἀποσπ. 2. σ. 34.]

αἰθριάζω, καθιστῶ τὸν οὐρανὸν αἰθρινόν, ἀέρα, Ἀριστ. πρβλ. 26. 8:—ἀλλ' ὁ Ἡσυχ., ὁ Σουῖδ., κτλ. ἀναφέρουσιν αἰθρεῖν μετὰ τῆς ὀψης. χεμᾶζει = κάμνει ψῦχος· ἴδε αἰθρέω· πρβλ. δὲ καὶ τὸ ἔμπρ.

αἰθριᾶν, ἐκθίτω εἰς τὸν ἀέρα, ψυχραίνω, αἰθριῶσας, Ἰππ. 497.

ἐν τέλ. ἀλλ' ἀμέσως κατωτέρω χθρίσασμένα (ἐκ τοῦ αἰθριάζω).

II. ἀμετέδ. εἶμαι ἢ γινώμαι ἀνέφελος, καθαρός, ἐπὶ τοῦ στερεώματος, ὡς δ' ἡβρίδασε, Βαθρ. 45. 9 (Meineke χθρίσας).

αἰθρινός, ἡ, ὄν, = πρωϊνός, «αἰθρινόν, πρωϊνόν,» Ἡσυχ.

αἰθριο-κοιτέω, κοιμῶμαι ἐν ὑπαίθρῳ, Θεόκρ. 8. 78.

αἰθρίος, ὄν, καθαρός, λαμπρός, ἀνέφελος, ἐπὶ ἀσμοσφαίρ. καταστάσεως, Ἰμ. Ὀμ. εἰς Ἀπολλ. 433· αἰθρίου ἐόντος τοῦ ἡέρος, Ἡρόδ. 2. 25. 2) ὡσαύτως ὡς ἐπὶ δὲ τοῦ Διός, Θεόκρ. 4. 43, Ἀριστ. Κόσμ. 7. 2, Θεοφρ. Αἰσ. Φ. 5. 12, 2: ἐπὶ ἀνέμων καθιστῶντων ἀνέφελον τὸ στερεώμα, Ἀριστ. Μετewρ. 2. 6, 18· ἰδίως ἐπὶ τῶν βορείων ἀνέμων, αὐτῇ 2. 6, 22.

II. ὁ ἐν ὑπαίθρῳ τηρούμενος. Κρατύνος ἐν «Δηλίσῃσι», 5. 2) ψυχρός, κρυερός· πάγου φανέντος αἰθρίου, Σοφ. Ἀποσπ. 162· περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ἀντ. 357, ἴδε ἐν λέξει ὑπαίθριος.

III. αἰθρίωνος, τὸ, ὡς ἡρμηνεύθη εἰς τὴν Ἑλλ. τὸ Λατ. aethrium, πρόδρομος, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰουδ. 3. 0, 2, Λουκ. Ἀναρχ. 2.

αἰθριώδης, ἐς, (εἶδος) = ὅμοιος τῇ ἀνερέλῳ οὐρανῷ, Ἡρακλ. Ἀλληγρ. 36.

αἰθρο-εἰστής, ὄν, ὁ βαίνων διὰ μέσου τοῦ αἰθέρος, περὶ τοῦ Ἀδάρτου· Ἰαμβλ. βίος Πινδ. 4. 28. II. σχοινοβάτης, Μανέθ. 4. 278.

αἰθρο-εὐλέω, ῥίπτω λάμψιν ἐπὶ τι, φωτίζω τι, μετ' αἰς. Μανέθ. 4. 224.

αἰθρο-δυνήτορας, ὄν, ὁ διὰ μέσου τοῦ αἰθέρος δυνάμενος, Μανέθ. 4. 298.

αἰθρο-πλάνης, ἐς, περιπλανώμενος ἐν τῷ αἰθῆρι, Μανέθ. 4. 586.

αἰθρο-πολεύω = πλανῶμαι, ἀναστρέφομαι ἐν τῷ αἰθῆρι, Μανέθ. 2. 383· ὡσαύτ. -πολιέω.

αἰθρός, ὁ, ὁ καθαρός καὶ ψυχρός τῆς πρωΐας ἀήρ, Ὀδ. Ε. 318· πρβλ. αἰθρη, αἰθρία.

αἰθρό-τοκος, ὄν, ὁ ἐν τῷ αἰθῆρι γεννηθεὶς, Μανέθ. 4. 339.

αἰθροπέας, ὄν = αἰθρίος, Μανέθ. 4. 166· μετὰ διαφύρων γραμμῶν, αἰθροπέα καὶ αἰθροπέα.

αἰθρυμα, αἶτος, τὸ, (αἰθῶν) = σπινθῆρ· μεταφ., αἰθ. εὐνοίας, δόξης, Πλούτ. 4. 35, 7., 20. 5, 4, πρβλ. Πλούτ. 2. 966, 21.

αἰθρία, ἡ, θαλάσσιον πετρίον, πιθανῶς εἶδος λάρου, Γαριπ. παρ. τῆς, Ὀδ. Ε. 337· πρβλ. Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 5. 9, 1· αἰθ. ἰχθυόδολι, Ἀνθ. Π. 6. 23, «αἰθρία, ἐνάλια κορῶναι,» Ἡσυχ.—Ἐπιθυμιον τῆς Ἀθηναίης ὡς προστάτιδος τῶν πλοίων, Πaus. 1. 5, 3. II. μεταφ. πλοῖον, Λυκόφρ. 230.

αἰθρία δυνός, «βοτάνης εἶδος,» Ἡσυχ.

αἰθύνεσθαι, «λαμβάνεσθαι, αἰρεῖσθαι, ἀγαγέσθαι κρατεῖν,» Ἡσυχ.

αἰθριό-ορεπτος, ὄν, ὁ ἐσθλὸν αἰθρία καὶ ἐς αὐτῶν τρέφόμενος, Λυκόφρ. 237.

αἰθριότης, ἡ, ὁ ὁρμῶν βίαιος διὰ μέσου τοῦ αἰέρος, ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, βελῶν κτλ. Ὀππ. Κ. 2. 332, Ἀνθ.

αἰθρῶσας (πρβλ. ἀν-, δι-, κατ-, παρ-αἰθρῶσας)· ἀνρ. παρ-αἰθρῶσας, Πινδ. (συγγεν. τῷ αἰθῶν). Θέτω εἰς βίαιαν κίνησιν, ἀνακινῶ, ἐξάπτω, Σοφ. Ἀποσπ. 486:—Παθ. κινεῖται ἐρμητικῶς, σείομαι, ἐπὶ φύλλῳ, Σαφ. 4. II. ἀμετ. Ἀρατ. 1033.

αἰθῶν, εὐρεται μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ., ἀνάπτω, κάμω, αἰθῶν πῦρ, Ἡρόδ. 4. 145, Δισχυλ. Ἀγ. 1435· θεοῖς ἱερά, Σοφ. Φ. 1033· λαμπάδας, Εὐρ. Ρῆσ. 95· Θεόκρ., κτλ. (ὅθεν ἴσως πῦρ αἰθῶν, πρέπει ν' ἀναγνωσθῇ ἀντὶ πυρκαϊδῶν ἐν Εὐρ. Ρῆσ. 41, 78, 824):—μεταφ., σέλας ὁμιαιν αἰθῶν, Ἀνθ. Π. 11. 12. 98· γόλον αἰθ., αὐτῇ 5. 300. 2) σπανίως ἀμετέδ. = κάμωμαι, φλέγωμαι, ἀναλαμβάνω, Πινδ. Ο. 7. 87· λαμπτήρες οὐκέτ' ἦθρον, Σοφ. Αἴ. 286.

3) ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίᾳ τὸ παθητ. αἰθαμαεῖ εἶναι ἐν χρῆσει παρ' Ὀμήρ. ἀεῖποτε κατὰ μεταγ., πυρὸς μένος αἰθριμένιοι, Ἰλ. Ζ. 182, πρβλ. Θ. 559, κτλ., αἰθ. δαλός, Ν. 320· αἰθ. δῶδες, Ὀδ. Π. 101· οὕτω παρὰ Πινδ. Ο. 1. 2· Εὐρ. Ἰππ. 1279, κτλ., οὕτω μετ' Ὀμ., αἰθεται κάλλιπτα, [τὰ δὲ τετα], Ἡρόδ. 4. 61· αἰθραθῶ δὲ πῦρ, Εὐρ. Ἰ. Α. 1471· ἐώματ' αἰθραθῶν ἐσ-κῶν, ὁ αὐτ. Βάχχ. 624, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 6. 8, 19.—μεταφ. ὡς τὸ Λατ. u r i, ἔρωτι αἰθραθῶν, Ξεν. Κύρ. 5. 1, 15· πρβλ. Ἀνθ. Π. 12. 83· ὡσαύτ. αἰθεται ἔρωτι, (Ἐπ. παρατατ.) ἐρλήγατο, Ἀπολλ. Ρόδ. 3. 296, (Ἐκ Ἀἰθ. παράγονται καὶ τὰ αἰθός, αἰθός, αἰθῶν, πιθανῶς δὲ καὶ τὰ αἰθῆρ, αἰθρη)· πρβλ. Σανσκρ. i n d h, i n d h e (accendo) i n d h a s (λαμπρός), ὁδῆις (καυσθῆλον)· Λατ. aestus, aestus, aestes. Ἀγγλοσάξ. a d (σωρός). Παλ. Ὑψηλ. Γερμ. eit (πῦρ), Μέσ. Ὑψηλ. Γερμ. eit en (λάμπω, φλέγομαι).

αἰθῶν, ὡνός, ὁ, ἡ, ἴδε ἐν τέλ. αἰθῶν. Πυρῶδης, φλέγων, ἀναλαμβάνων, ἀστέραπτων, ἐπὶ ἀστροπῶν, κτλ., Πινδ. (Ο.) 10. 98· ὡσαύτως ἐπὶ καπνοῦ μετὰ φλογῶν, Πινδ. Π. 1. 44:—πρβλ. αἰθῶν. II. ἐπὶ ἐστιδωμένου μετὰλλου ὡς τὸ αἰθῶν, = ἀσπαστέραπτων, λαμπρῶν, σιδηρός, Ἰλ. Δ. 485, Ὀδ. Δ. 184, Σοφ., αἰθῶνες λέδητες, τρίποδες, Ἰλ. Γ. 123, Ω. 233.

III. ἐπὶ διαφύρων ζῶων, ὡς παρ' Ὀμήρ. ἐπὶ ἴππῳ, λέοντι, ταύρῳ, ἀετοῦ, καὶ παρὰ Πινδ. Ο. 11, 20, ἐπὶ ἀλώ-πικῳ.—Τινες μὲν νομίζουσιν ὅτι σημαίνει πυρῶδης, ἡ, ἔγριος, ὀρμητικὸς, ἄλλοι δὲ ὡς ἀναφερόμενον εἰς τὸ χρίμα τῶν ζῶων, ὡς τὸ Λατ. iulvis, iulvis, καὶ ἄλλοι πάλιν εἰς τὸν πῦρ σπένοντος ἀσπαραγθῆλως δοθαλμῶς αὐτῶν, αἰθῶνες θῆρες, Πλάτ. Πολ. 559D. 2)

μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, φλεγόμενος, ὄδυν, θυμοειδής, ὡς τὸ τοῦ Οὐεργ. igneus, Σοφ. Αἴ. 222, 1088, Ἑρμ. ἐν «Μοίραις», 1· αἰθων λήμα, πυρώδης, φλογερὸς τοῦ πνεύματος, Δίσχυλ. Θ. 448· λιμός αἰθων, Ἑπίγραμμ. παρ' Δίσχλ. 80.11. (Ἀνθ. II. παρόρμη. 205), Καλλ. Δίμ. 68. ἢ παραλήγουσα τῶν πλαγίων πτώσεων ἐνίστα συστέλλεται ὑπὸ τῶν ποιητῶν χάριν τοῦ μέτρου. Οὕτως ἀνδρός αἰθωνος, ἐν διορθώσει τοῦ Διόδ. (ἀντὶ αἰθουπός) ἐν Σοφ. Αἴ. 222 ἐκ τοῦ Λαυρεντ. χειρογράφ.· αἰθωνα λιμόν, (ἀντὶ αἰθοπα), ὑπὸ Βεγκ ἐν Ἰσ. Ἑργ. κ. Πμ. 361· οὕτω καὶ νήφουσι, ὅτε, πληθ. τοῦ νήφων, ἐν Θεόδ. καὶ αἰθωνα (κακῶς μεταβληθὲν ὑπὸ τοῦ Μουσούρου εἰς αἰθωνα) μνημονεύεται παρ' Ἰησυχ.].

αἷκα [kā], Δωρ. ἀντὶ τοῦ εἵμε. εἰάν, ἐξ εἰκασίας τοῦ Walek. Θεόφρ. 1.10.

αἱκάλην, «ἡ ἀπάτη», Ζωναρ.

αἱκάλλω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ. (αἱκαλος).

Κολακεύω, θωπεύω, κυρίως ἐπὶ κυνῶν, (ἴδε ἐν τέλ. καὶ Α. Β. 21)· μετ' αἴτ. Σοφ. Ο. Τ. 597, (τὰ χειρόγρ. ἔχουσιν ἐκκαλοῦσι), Εὐρ. Ἀνδρ. 630· τὸν δεσποτὴν ἡκαλλε, Ἀριστοφ. Ἰπ. 48· τὰ μὲν λόγῳ· αἱκάλλει με, με κολακεύουσι, με εὐχαριστοῦσι, αὐτῷ 211· αἱκάλλει καρδίαν ἐμὴν, φαίδρυνει τὴν καρδίαν μου, ὁ αὐτ. Θεσμ. 869.—ἐπὶ κυνέ; ὡς τὸ σαίνω, κινῶ τὴν οὐρὰν κολακευτικῶς, Βατρ. 50.14.

αἱκαλος ἢ αἱκάλος, ὁ, «κὼλας», Ἰησυχ. (ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης ἐξ ἧς τὰ ἀκύν, ἀκύνω, ἴδε ἀκὴ II.)

αἱκε, αἱκεν, Παιον. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ εἶν.

αἱκεία, ἴδε ἐν λ. αἱκία.

αἱκέλιος, οὐ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ αἱκελίου, Θεόδ. 1344, Εὐρ. Ἀνδρ. 131.

ἀκκή [ā], ἡ, (ἀίσσω) = ὁρμητικὴ κίνησις, σπουδὴ, ὁρμή, Λατ. impetus· τρέων ἀκκαί, Ἰλ. Ο. 709· ἔρετμῶν, Ὀππ. Ἀλ. 4. 651, πρὸλ. ριπή.

ἀκκῆς [i], ἑς, ποιητ. ἀντὶ αἱκῆς, Ἑπίρρ. ἀκκῆς, Ἰλ. Χ. 336· παρὰ Γραμμικοὺς καὶ αἱκῆς, ἑς, (πρὸλ. αἱκία), αἱκῆς πῆμα, Δίσχυλ. Πρ. 472· θανάτους αἱκῆς, Σοφ. Πλ. 206.—Ἑπίρρ. αἱκῆς, Σοφ. Πλ. 102 (τὰ χειρόγρ. ἀδελφως), 216. Πλάτ. Κωμ. Ἀδελ. 60.

αἱκία, ἡ, ἄττ. ἀντὶ τοῦ ἰων. αἱκεῖα (ἢ ἴδε), διαγωγή βλαπτικὴ, προσβολητικὴ, ἀπρεπὴς μεταχειρίσις, κάκωσις, ὁδὸς ἐπὶ πληγῶν καὶ ἄλλων σωματικῶν κακώσεων, Δίσχυλ. Πρ. 177, Σοφ. Πλ. 514., Ο. Κ. 748. Κατὰ πληθ., Δίσχυλ. Πρ. 93· Σοφ. Πλ. 486, 511.

2) παρὰ τοῖς πελοῖς πρὸ πάντων ὡς θικανικὸς ὅρος, αἱκίας δίκη = ἰσχυρικὴ καταγγελία διὰ κάκωσιν ἢ προσβολὴν ἡττον σπουδαία τῆς ὁριζόμενης περὶ ὕβρεως (ἡτικ ἐλέγετο γραφή), Πλάτ. Πολ. 425D, 464E· καὶ συχν. παρὰ τοῖς Ῥήτορσι· ἦν ὁ τῆς βλάβης ἡμῶν νόμος πάλαι, ἦν ὁ τῆς αἱκίας, ἦν ὁ τῆς ὕβρεως, Δημ. 525.14· πρὸλ. Ἀποστ. 27· Βοήκ. Π. Οἶ. 2. σ. 102. 3) καθόλου, βλάβη, προσβολή, ἀτίμια, Θουκ. 7. 75, [αἱκία, διὸ δ Dawes, ἐν Πέρσ. καὶ ἄλλοι προτιμῶσιν αἱκεία, πρὸλ. αἱκεῖα· ἄλλ' ἴδε Ellendt. Δεξ. Σοφ.].

αἱκίζω, ἐνεργ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστώτα, μεταχειρίζομαι βλαπτικῶς, βασανίζω, κακῶ, τινά, Σοφ. Αἴ. 403., Τρ. 839· ἐπὶ θυέλης, πᾶσαν αἱκίζων φέβην ὤλης, ὁ αὐτ. Ἀντ. 419.—Παθ. ὑφίσταμαι αἱκίαν, ἐνεστ. ἐν Δίσχυλ. Πρ. 168· πρὸς κυνῶν ἐδεστών αἱκισθέντ', Σοφ. Ἀντ. 206· εἰς τὸ σῶμα αἱκισθῆναι πληγαῖς, Ἀριστ. Πολ. 5.10. 10. II. κοινότερον ὡς ἀποθ. αἱκίζομαι, Δίσχυλ. Πρ. 195. Ἰσοκρ.: μέλλ. αἱκισομαι, Ἀνθ. I.—ἄττ. -ισομαι. (κατ-), Εὐρ. Ἀνδρ. 829.—ἀορ. ἡκισάμην, Σοφ. Αἴ. 111, Ο. Τ. 1153. Σεν., ἀορ. παθ. μετὰ παθ. σημασ., ἡκισθην, Ἀνδοκ. 18.11. Ἀνσ. 105. 32, Ἰσοκρ. 73Δ., Σεν., καὶ πρkm. ἡκισμαι, Εὐρ. Μῆδ. 1130, ὑπερσυντ. ἡκιστο, Πλουτ. Καῖσ. 29.—ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ὡς τὸ ἐνεργ. μετ' αἵτιας. ἔνθ' ἄνωται· ἔτι δὲ καὶ τὰ χωρία αἱκ., Δημ. 1075.11· μετὰ διπλ. αἵτιας. προσώπ. καὶ πράγματος, αἱκίζεσθαι τινα τὰ ἐσχάτα, Σεν. Ἀν. 3.1.18· πρὸλ. Ἑπ. αἱκίζω.

αἱκισμα, ατος, τό, κάκωσις, βάσανος, Δίσχυλ. Πρ. 989. Ἀνσ. 105.29.—κατὰ πληθ., αἱκίσματα = πτώματα ἡλωτηριασμένα, Εὐρ. Φοίν. 1529.

αἱκισμός, ὁ = τῷ προηγ. Δημ. 102. 20, καὶ συχν. παρὰ μεταγεν. συγγραφεύς.

αἱκιστικὸς, ἡ, ὄν, ἐπιρρητικὸς εἰς τὸ αἱκίζειν· τὸ ἐπὶ τοῦ τοῦτο εἶναι γνωστὸν ἐξ ἐπιρρ. -κῶς, Σχολ. Ἐνστ. Β. 22. 336, Πολυδ. 8. 75· καὶ παρ' ἄλλοις Γραμμ.:—ὁγλ. αἱκιστρια, ἡ, (ὡς εἰ ἐξ ἄρσεν. αἱκιστής), Σουῖδ.—Ἑπίρρ. -κῶς, Σχολ. Ἐνστ. Β. Π. Χ. 336.

αἱκιστρια, ἡ αἱκίζουσα, Ζωναρ. = ἡ κακοποιούσα.

αἱκλόν, ἡ αἱκλόν, τό, ἐπεριπύον φαγνόν ἐν Σπάρτῃ, Ἑπίχ. 20. Αἰν., Ἀλκμάν 71· πρὸλ. Ἀθην. 139B· ἕτερος τύπος αἱκλόν ἀναφέρεται ὑπὸ Ἰησυχ. Σουῖδ. καὶ Εὐστ.:—πρὸλ. ἀκλός.

αἱκτῆρ, [ā], ἡρος, ὁ, (ἀίσσω) ὁ ὁρμητικῶς φερόμενος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 171.

αἱκτός, ἡ, ὄν, ὁρμητικὸς, Σχολ. εἰς Ὀδ. Κ. 20.

αἱκτός, οὐ, (ἐκύνωμαι) ὁ ἀπροσπλάκτος, «ἀπρόσιτος», Ἰησυχ. ἀκτός, τοῦ Ἑρμάν, ἐν Ὑμ. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 346 ἀντὶ 66· ἐκτός, αἱκχούνα, «αἱκχούνη, Ἀλκωνες», Ἰησυχ.

αἱκῶς, ἐπίρρ. τοῦ αἱκῆς.

αἱλά, «καλά, Κύπριοι», Ἰησυχ. Μ.

αἱλίνος, ὁ, ἰσχυρὰ καὶ ἀγρία θηριώδης ἀναφώνησις, πένθημον μέλος ἐπαναλαμβάνονμενον, αἱλινόν, αἱλινόν ἐπὶ λ. Δίσχυλ. Ἀγ. 121 (λυρ.)· πρὸλ. Σοφ. Αἴ. 627. Εὐρ. Ὀρ. 1395· (λέγεται δὲ ἐπὶ παραγέται ἐκ τοῦ αἱλινόν = ἄχ τὸν ἄλινον, Πλουτ. 9. 29, 8· ἴδε ἐν λ. ἄλινος).

II. ἐπὶ λ. αἱλινός, οὐ, = θηριώδης, θηρητικὸς, αἱλινός, αἱλινός, Εὐρ. Ἑλ. 171· βρέφος αἱλ., δυστυχές. Σουλ. Ἑπίγρ. 62Δ1· οὐδ. πληθ. αἱλινά, ὡς ἐπίρρ. Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 20. Μόσχ. 3.1.

αἱλίοι, «σύγγαμβροί», Ἰησυχ.

αἱλότρια, = ἀλλότρια, Ἑπίγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Zlg. 1881, σ. 77.

αἱλούριος, ὁ, «ρίζα τις οὕτω καλούμενη», Ἰησυχ. Μ. 34. 9.

αἱλουρά-μορφος, οὐ, ὁ ἔχων μορφήν αἱλούρου, Ὠρατορ. Ἰε-ρογλ. Δ. κεφ. 10, σ. 16.

αἱλουρος, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 5. 2. 7., Θ. 35. 3, ἡ αἱλουργος, ὁ, ἡ, Ἡρόδ. καὶ Κομικοὶ ἐνθα κατωτέρω. Γαλή, γάτα, felia domesticus, Ἡρόδ. 2. 66, Ἀριστοφ. Ἀγ. 879, Ἀναξανδρίδας ἐν «Πόλεσι», 1. 12, Ἰσοκλῆς ἐν «Διγυπτίσι», 1. II. παρὰ μεταγενέστε. ἡ κυρία, ἴδε Μοσχόπ. π. σχεδ. 148. (Κατὰ Βουττμ. Δελ. ἐν λ. αἱλό-λος 5, ἐκ τοῦ αἰδῶλος καὶ οὐρά, ὡς ἐφάρζοντος τὴν τοῖσιν αὐτῶν γαλαῖς κίνησιν τῆς οὐράς).

αἱλῶν, = ἄλλων, Ἑπίγρ. Ἰαλίου Κύπρου, Gau. 118, 14· πρὸλ. τὸ τοῦ Ἰησυχίου «αἱλότροπον» ἀλλοιότροπον.

αἷμα, ατος, τό, «Ὀμ., ὅστις πολλὰς συνάπτει φόνος τε καὶ αἷμα, κτλ., ψυχῆς ἀκρατον αἷμα, Σοφ. Πλ. 786· ὡσαύτ. κατὰ πληθ., σιμμάτων εὐθνησίμων ἀπορροῦντων, Δίσχυλ. Ἀγ. 1293. Σοφ. Ἀντ. 120, Εὐρ. Πλ. 1176, Ἀλκ. 496. 2) ἐπὶ πᾶσι δμοιόζοντος πρὸς αἷμα, αἷμα σταφυλῆς, Εἰσδ. (Σειρ. 16', 26' (πρὸλ. Ἀνθ. II. παρὰ 69. 3) μετὰ παραλλήλου σημασίας θάρρυν, εὐφυχία, οὐκ ἔχων αἷμα = ὡχρός, ἀνευ ζωρότητος, Δίσχυλ. 76. 28· πρὸλ. Ἀριστ. περὶ ψυχ. 1. 2. 21: αἷμα φάσκουσι τινες τὴν ψυχὴν.

II. αἱματοχυσία, φόνος, Δίσχυλ. Σο. 320, Σοφ. Ο. Τ. 101· πρὸλ. Ἰσχυλ. Βάκχ. 139· ἑμαίμον αἷμα γίνεσθαι = συγγενεὸς φόνος τελεῖται, Δίσχυλ. Ἰκ. 449· εἰργασαί μνητῶν αἷμα, Εὐρ. Ὀρ. 284· πρὸλ. 406· αἷμα πράττειν, αὐτῶν 1139, ἔτι δὲ καὶ αἷμα κτανεῖν, ὡς εἰν τὸ αἷμα ἡτο σύστοιχος αἵμας, Σοφ. Ἀποστ. 133.—ἐφ' αἱματι φεύγειν, ἱστορία πρὸς ἀποφυγὴν δίκης ἐπὶ φόβῳ Δημ. 548, ἐν τέλ. ὅτι ἐν Εὐρ. Ἰκ. 148 εἶναι, αἷμα φεύγειν, ἴδε Μυλλ. Κύμην. 3. 50, κτλ.—(Ὁ πληθυντικὸς καίτοι ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας. Παρ' Δίσχυλ. Ἀγ. 1302, Νο. 61. 650.—συγγ. -κας παρ' Εὐρ., οὐδέποτε παρὰ Σοφ.—αἱματὰ σύγγονα—ἀδελφῶν πτωμάτων, Εὐρ. Φοίν. 1503.—ἡ ῥῆσις τοῦ Σαφην. ἐν Πλάκτ. 139Δ, νεακόνητον αἷμα χειροῖν ἔχων, παρεπλάττει ἐν Ἰησυχ. καὶ ἄλλοις ἵνα δώσωσιν εἰς τὸ αἷμα καὶ τὴν σημασίαν τῆς μαχαλαρας· ἄλλ' ἴδε τὴν λέξιν νεακόνητος. III. ὡς τὸ λτ. εαρκίμην, = αἷμα, ἐξ αἱματος συγγένεια, αἷμα τε καὶ γένος, Ὀδ. Θ. 581· αἱματός εἰς ἀγαθοῖο, Δ. 611· σὺ σὺς ἐξ αἱματός εἰσι γενε-όλης, Ἰλ. Τ. 111· τὸ αἷμα τίνος, ἡ καταγωγὴ τοῦ, Λατ. stirps, Πινδ. Ν. 11. 64· αἷμ' ἐμφύλιον, Σοφ. Ο. Τ. 1406· ἐκ πρὸς αἱματος = συγγενὴς ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἱματος ἡ φυλὴ, ὁ αὐτ. Ἀγ. 1305· πρὸλ. Ἀριστ. Πολ. 2. 3. 7· μητὴρ τῆς ἐμῆς ἐν αἱματι = συγγενὴς αὐτῆς ἐξ αἱματος, Δίσχυλ. Εὐμ. 606· πρὸλ. Θ. 141· ἀφ' αἱματος, ἐκ τῆς φυλῆς, Σοφ. Ο. Κ. 245. 2) συγγεν. ἐπὶ προσώπου, ὁ Διός, αἷμα, Ἑπίγρ. 831.1· αἷμα σόν, αὐτῶν 722. 8· πρὸλ. 1046, 4, καὶ ἄλλ. (ἡ ρίζα τῆς λέξεως εἶναι ὑμφι-δοσις).

αἱμα-αγωγός, ὄν, (ἄγω) = ἐξάγων αἷμα, Διοσκ. 3. 137.

αἱμακυρία ἢ αἱμακυρία, ὄν, αἱ, (χυρύνωμι) προσπορὰ (θυσία) αἱματηρὰ γυνόμενα ἐπὶ τάρων πρὸς ἐλλήσιν τῶν ψυχῶν, Πινδ. Ο. 1.146· ἴδε Diogen. (90):—τὸ ἐν. παρὰ Πλουτ. Ἀριστ. 21.—Δωρ. κ. Βοιωτ. λέξις.

αἱμακτικὸς, ἡ, ὄν, καθιστῶν τι αἱματηρόν, Σχολ. εἰς Εὐρ. Ἀντ. 1003.

αἱμακτός, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπὶ τοῦ αἱματισμοῦ, ἀναμειγμένους αἱματι, ἐξ αἱματος ἀποτελούμενος, Εὐρ. Ἰ. Τ. 644.

αἱμαλῆς, α, οὐ, = αἱματώδης, αἱματόχρους, Ἀνθ. II. 6. 129. Τρυφ. Νόνν., κτλ.

αἱμαλωπείς, ἑδος, ἡ, ὁρμήδης αἱματος, Διοσκ. 2. 95.

αἱμαλωψ, ωπυς, ὁ, (αἱμαλῆς) μέλας αἱματος: μέρος τοῦ σώματος ἔχον πεπηγὸς αἷμα, Ἰππ. 207C., 240.11, κτλ. II. ὡς ἐπὶ τοῦ, ὁ φαινόμενος ὡς πεπηγὸς αἷμα, γυμνός, Ἀρεταῖος Αἰτ. Χρονι. Παθ. 2. 1.

αἱμαλῆς, εἰως, ἡ, ἀραιαίς, Ἀρεταῖος Θεραπ. Ὀδ. Πλ. 1. 6.

αἱμάς, ἄδος, ἡ, ἐξ ὁρμητικῆς, βέβαια αἱματος, Σοφ. Φ. 697 (λυρ.)· αἱματος ῥύσις, ὡς ἱερμηνεύει ὁ Σχολ.

αἱμασίς, ἡ, τοῖχος ἐκ ἐρυθρῶν λίθων, λατ. macula· αἱμασιός τε λέγειν, κτλ. τῶν τοῖχων (ἴδε λέγω, II. 1. 2. αἱμασιόληγος), Ὀδ. Σ. 359· αἱμ, λέξοντες, Ω. 224., παρ' Ἰησυχ. 180. 191.

αἱμασίς, ἡ, τοῖχος ἐκ ἐρυθρῶν λίθων, λατ. macula· αἱμασιός τε λέγειν, κτλ. τῶν τοῖχων (ἴδε λέγω, II. 1. 2. αἱμασιόληγος), Ὀδ. Σ. 359· αἱμ, λέξοντες, Ω. 224., παρ' Ἰησυχ. 180. 191.

αἱμασίς, ἡ, τοῖχος ἐκ ἐρυθρῶν λίθων, λατ. macula· αἱμασιός τε λέγειν, κτλ. τῶν τοῖχων (ἴδε λέγω, II. 1. 2. αἱμασιόληγος), Ὀδ. Σ. 359· αἱμ, λέξοντες, Ω. 224., παρ' Ἰησυχ. 180. 191.

αἱμασίς, ἡ, τοῖχος ἐκ ἐρυθρῶν λίθων, λατ. macula· αἱμασιός τε λέγειν, κτλ. τῶν τοῖχων (ἴδε λέγω, II. 1. 2. αἱμασιόληγος), Ὀδ. Σ. 359· αἱμ, λέξοντες, Ω. 224., παρ' Ἰησυχ. 180. 191.

των παντων, δ' αὐτ. 2, 69· αἷμ. ἐγγεγλυμμένη τύποισι, περί τοι-
χου περιβέλλοντος Διγυπτικὸν τινα ναῦν, αὐτοῖσι 138· περί σελι-
σματος. ὁ δύναται τις νὰ ὑπερασπίζῃ, Θουκ. 4, 43· αἷμ. οἰκισ-
μεῖν, Δημ. 1274 ἐν τέλει· καὶ παρὰ Ήσαν. 1, 47, κατ. παῖς κἀ-
ύπεται ἐφ' αἱμασίην· καὶ ἐν Ήπιγρ. Ἀνάξης 3430· ἐν τῷ
τόπῳ ἐν τῇ αἱμασίᾳ ὁπερ ἂν ἐλάτῃ ἀ ποτὶ τὸν Εὐδωρεῖον οἰ-
κον, κατ. (ἢ σημασία τοῦ τοίχου εἶναι λοιπὸν ἐντελὸς βεβαία, ἢ δὲ
τοῦ ἐξ ἀκανθῶν φράκτου φαίνεται σπληνισμένη ἐπὶ τῇ ὑποτιθέμενῃ
παραγωγῇ ἐκ τοῦ αἱμῶς. Πρὸλ. Βουτρ. Δεξίλ. ἐν λ. λέγειν 8).

αιματολογία, κατὰ τοίχους, Θεόπομπ. Κομ. Ἀδελ. 11.

αιμασιώδης, ες, (εἶδος) = ὁμοῖος αἱματι, Πλάτ. Νόμ. 681Α.

αιμασιώδης, ἄττ. -τιω· μέλλ. -άξω· ἄορ. ἡμαξία, (ἴδε κατωτ.).

—Παθ. ἄορ. ἡμάχθην, Βούρ. Πλ. 574· ἄλλ' αἱμάχθην, Σοφ. Αἰ.

909·—μετοχ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 595·—Ποιητ. ῥῆμα (ἀλλὰ πρὸλ. ἐξ-
καθ-αιμασιώδης). Καθιστῶ αἱμασιώδης, κατὰ τὸν αἱματι, πε-
δίου, Πινδ. 1. 8 (7). 110, πρὸλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1580· ἐστίας Θεών,

δ' αὐτ. Θ. 275· χεῖρας αἱμαξίαι βοτάνης = κατὰ τὸν αἱματι, αὐτὰς δι' αἱμα-
τος κτηνῶν, Σοφ. Αἰ. 453· πρὸλ. αἱμαξίαι II·—Ἐντελὴν, τραυμα-
τίζω, πληττω οὕτως, ὥστε νὰ αἱματωθῇ τὸ πληττόμενον. Κράτ. ἔμιν-
τόδ' αὐτίκα πέτρα .. αἱμάξω πεσών, ὅα κατασπυρίσῃ τὴν κε-
φαλὴν μου κατὰ τοῦ βράχου, Σοφ. Φ. 1002· πότερος ἄρα πότερον

αἱμαξίαι; ὅα ἀγάγῃ εἰς αἱματινὴν τέλει; Βούρ. Φαιν. 1288· οὕτως·

πέσσα δάτα .. αἱμάξωτον, αὐτοῖσι 1299· αἱμάξωσι, τὰς καλ-
λιφθόγγους φάδας, δ' αὐτ. Ίων. 168· ἀπολ., τῶν γὰρ οὐ γὰρ ἡμαξί-
σεν βέλους = τὰ βέλη αὐτῶν οὐτένα ἐτραυματίζον ὥστε νὰ χυθῇ αἷμα,

δ' αὐτ. Βάκχ. 761·—Μέσ. ἡμάξαντο βραχίονας, Ἀνθ. 11. 7. 10·—

Παθ. κυλίσαι εἰς τὸ αἷμα, φονεύομαι, σφάττομαι, Σοφ. Ἀντ. 1175.

2) ὡς ὅρος ἱατρικῆς = ἀραιμάτω, ἐξάγω αἷμα διὰ φλεβοτομίας,

Ἀριστ. ὅσ. 1. 4. Παθ. 1. 4. II. ἄματ., εἶμαι αἱματώδης, ἐρυθρὸς

ὡς αἷμα, Νικ. Ἀλέξ. 480, Ὀππ. Ἀλ. 2. 6. 18.

αιματώδης, = διψῶ αἱματος· πρὸλ. φονάω, πιθάν. γραφ. ἐν Ἀλ-
κμήνι 68.

αιματ-εχυσις, ἢ, ἡ χύσις αἱματος, Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. θ'. 22,

Ἑκλ.

αιματῆρς, ἄ, ὄν, ἐν Εὐρ. Ὀρ. 962· ὡσανύτως -ὤς, ὄν, = αἱμα-
τώδης, ἡμαγμένος, φόνιος, ἐν χρήσει πρὸ πάντων παρὰ Τραγικῶν,

αἷμ. χεῖρες, ἔλφος κατ. φλόξ αἱματῆρς κάπρ .. ἐρυτός, ἐκλ.

ἀφ' αἱματος καὶ ἐρυτός = τρεφεμένη διὰ τοῦ αἱματος τοῦ θύματος

καὶ διὰ τῶν ἐκ ἐρυτός ἐύλων, Σοφ. Τρ. 766· ἰδίως αἱμόδιψος, αἱμο-
χαρής, πνεύμα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 137· τεύχος αἷμ. = ἡ θανατηφόρος

κάλλιπς, δ' αὐτ. Ἀγ. 815· αἷμ. βλάθει, δ' αὐτ. Εὐμ. 359· ὁμιλί-
ων διαφθορά, Σοφ. Ο. Κ. 552· στόνος αἷμ., προδευόμενος ὑπὸ

τοῦ ἀχνίζοντος αἱματῆρος τραύματος, δ' αὐτ. Φ. 695· πρὸλ. 0ηγόνη.

II. κυριολεκτικῶς ἐπὶ αἱματος, ὁ συνιστάμενος ἐξ αἱματος,

μέλιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1087· σταγόνες αἷμ. = σταγόνες ἐξ αἱματος.

Εὐρ. Φαιν. 1415· αἷμ. ῥοῦς = ῥοή αἱματος, Ἰππ. Κωκκ. 201.

αιματῆρ-φόρος, ὄν, φέρων αἷμα, αἱματῆρς, μέρος, Αἰσχύλ.

Θ. 410.

αιματῆρς, ἢ, ζωὴς ἐξ αἱματος, ὁ μέλιος τῶν Σπαρτιατῶν ζωὴς

ὁ παρασκευαζόμενος μετὰ αἱματος, Πολυδ. 6. 57· πρὸλ. Μένωνος

Σπάρταν 1. 2, σ. 192.

αιματιώδης, α, ὄν, ἀνέμων εἰς τὸ αἷμα, Ἀρεθ. ἐν Ἀποκαλ. σ. 993.

αιματιώδης, κατὰ τὸν αἱματι, αἷμ. αἱματιώδης πύξος γὰρ,

Αἰσχύλ. Ίκ. 662. II. ἐξάγω αἷμα, κεντῶ, Ἀριστ. Ί. Ζ. 4. 7, 6.

αιματιώδης, τό, βοτάνης ὄνομα, Ἀπολλ. 17.

αιματιώδης, ἢ, ὄν, ὁ εἰς τὸ αἷμα ἀνέμων θερμότης, Ἀριστ.

Μορ. Ζ. 4. 13, 27· ὑγρότης, δ' αὐτ. Γεν. Ζ. 4. 8, 13· τρυφή,

ὕλη, δ' αὐτ. Μορ. Ζ. 2. 6, 8, 3. 4, 3. II = ἔναμιος, ἐπὶ

τῶν ἐχόντων αἷμα ζῶων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀναιμιος, δ' αὐτ.

Ί. Ζ. 1. 4, 2, Μορ. Ζ. 2. 1, 21, κατ.

αιματιώδης, ἢ, ὄν, ἐξ αἱματος, αἱματιώδης στιγμή, Ἀριστ. Ί.

Ζ. 6. 3, 2· δάκρυα, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ίκ. 238.

αιματιώδης, τό, ὑποκορ. τοῦ αἱμα = ἡλίου αἷμα. Μ. Ἀντων. 5. 4.

αιματιώδης, εἶδος, ἢ, ἡμῖον αἱματιώδης, Ἀριστ. περὶ χρωμ. 5.

αιματιώδης, [τε], ὄν, ὁ ὁμοῖος αἱματι· λίθος αἷμ., ὁ αἱμοστά-

της, λίθος ἐρυθρὸς ἐνέχων σίδηρον, Θεοφρ. λιθ. 37, Διοσκ. 5. 143·

εἰλεδς αἷμ., νόσος, Δαν. κοινοῦνιους σαργυλίου, Ἰππ. 557. 12·

—Θηλ., αἱματιώδης φλέψ, ἀγωγὴ αἱματος, δ' αὐτ. 1286. 42· αἷμ.

χορδή, λουκάνικον ἐξ αἱματος, Σώφρων ἐν «Συντρέχουσιν», 2.

αιματιώδης-πατος, ὄν, = αἱμοδαής, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 65.

αιματο-δεκτικός, ἢ, ὄν, = αἱματοδόχος, ἐπὶ ἀγγείων,

Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ψισμ. 756.

αιματο-δόχος, ὄν, δεχόμενος ἢ περιέχων αἷμα, Σχόλ. εἰς Ὀδ.

Γ. 444.

αιματο-ειδής, ες, ὁμοῖος αἱματι, ἐρυθρὸς ὡς αἷμα, Διοδ. 17. 10.

αιματιώδης, ὅμοιος, ὄν, συνηρ. αἱματιώδης, οὐσσα, (ἴκ

δωρ), τοῦ Πέρσ. ἐν Ο. Τ. 1279, γάλαζα θ' αἱματοῦσος ἀνὶ γα-

λάζης αἱματος), -οῦς, = αἱματιώδης, Ίλ. Ε. 82. 2) αἱμα-

τιώδης ἢ ἐξ αἱματος· ψιάδες, σιωδίε, II. 459, B. 267· αἱματιέν

ῥέθος αἰσχύνει, ἐπισκιάζει τὸ ἐρυθρίων πρόσωπον, Σοφ. Ἀντ. 529·

ἰούτω τὸν ὑπὸ βλεφάραις φόνικ', ἐρύθημα προσώπου, ἐν

Εὐρ. Φαιν. 1438).

3) αἱματιώδης, φόνιος, πόλεμος, κατ., Π.

Ι. 650· ἔρις, Αἰσχύλ. Ἀγ. 699· βλάχαι, δ' αὐτ. Θ. 348.

αιματιώδης-ερεπτος, ὄν, ὁ τρεφεόμενος διὰ τοῦ αἱματος, Κ. Μανασσ.

3, 52, σ. 351.

αιματιώδης-λοιγός, ὄν, (λείχων) ὁ λείχων αἷμα, ἔρως αἷμ. = ἐπι-

θυμία σφοδρὸς ὅπως λείχῃ τις αἷμα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1478 (λυρ.).

αιματο-ποιέω, = μεταβάλλω εἰς αἷμα. —Παθ. γίνονται αἷμα, Ἰατρ.

αιματο-ποιήσις, εἰς, ἢ, ἡ παραγωγή αἱματος, Θεόφρ. Ἰατρ.

αιματο-ποιητικός, ἢ, ὄν, ὁ ποιῶν ἢ ἐπιτελεῖς εἰς τὸ ποιεῖν,

πράγματι αἷμα, Ἰατρ.

αιματο-ποιός, ὄν, = αἱματοποιητικός, Ἑρμ. Τρισμ. Ἰα-

τρομ. σ. 37.

αιματο-ποσία ἢ αἱμο-ποσία, ἢ, τὸ πίνειν αἷμα, Πορφύρ. παρὰ

Στοβ. Ψυχολ. 1024.

αιματο-ποτέω, (πίνω, ποτίν) πίνω αἷμα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ.

Ίκ. 198.

αιματιώδης-πους, ὁ, πετηνὸν ἔχον πόδας αἱμοχρῶν, Πλάτ. 10. 47· ἴδε

εἰκαστοῦς.

αιματιώδης-πυρρος, ὄν, ὁ πάσχων αἱματοπυσίαν, Γ. Πιστ. 22.

1502.

αιματο-πώτης, ὄν, ὁ πίνων, ῥοφῶν αἷμα, Ἀριστοφ. Ίκ. 198·

κατὰ 0ηλ. αἱματοπώτης, εἶδος, Μανθ. 4. 616.

αιματιώδης, ἢ = αἱμοχρῶν, Γ. Πιστ. 22, 1560.

αιματορρόφος, ὄν, (ῥοφῶ) ὁ ῥοφῶν αἷμα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 193,

Σοφ. Ἀποσπ. 813.

αιματιώδης-ρύτος, ὄν, (ῥέω) ὁ ῥέων αἷμα· αἷμ. ῥανίδες = βρογχὴ

αἱματος, Εὐρ. Ι. Α. 1515.

αιματο-σαγής, ες, (σάξω) = ὁ σάξων αἷμα, ἀχνίζων αἷμα,

Αἰσχύλ. Πέρσ. 810. Θ. 836. Εὐρ. Ίκ. 812· Ἀριστοφ. Ἰατρ. 471·—

Ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 365 ἡ λέξις εἶνε παρὰ τὸ μέτρον· περὶ δὲ τοῦ ἐν

Χο. 842, πρὸλ. αἱματοσαγής.

αιματο-στάλακτος, ὄν, = αἱματοσταγής. Νικητ. Εὐγ. 1. 35.

αιματο-σφαγής, ες, διάφ. γρ. ἀντὶ αἱματοσταγής. τόσος

γὰρ ἔσται πελάνος αἱματοσφαγής, Αἰσχύλ. Πέρσ. 816.

αιματοσυρτός, ὄν, ὁ πρὸς αἱματοσυστάσει, Πορφ. παρ' Εὐ-

σεβίω III 204D.

αιματιώδης-φυρτός, ὄν, κεκλιδωμένος αἱματι, βέλη, Ἀνθ. II.

150.

αιματο-χαρής, ες, ὁ εὐρίσκων ἡδονὴν ἐν τῷ αἱματι, Σουῖδ.

αιματο-χάρμης, ὄν, = τῷ πρῶτῳ, Ἀνθ. II. 15. 28,

αιματο-χαρτός, ὄν, = αἱματοχαρής, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 55.

αιματοχυσις, ἢ, = αἱματεχυσις, Τάτιαν. 23. Ἰωάν. Μόσχ.

3005C. Θεοφάν. 510. 16.

αιματο-χυτός, ὄν, ἐξ οὗ ἐκχέεται αἷμα, Εὐστ. 21, σ. 167.

αιματιώδης, μέλλ. -άξω· κατὰ τὸν αἱματι, αἱματιώδης, πρὸς τὸν αἱματι,

αἱματο-θεός = βωμὸν, Εὐρ. Ἀνθρ. 260· εἰς παρρηδὸς ἐνυχα ..

αἱματοῦτε, δ' αὐτ. Ίκ. 77·—Παθ. μὴ ἐν αἱματιώδης, Αἰσχύλ.

Ἀγ. 1056· κράτας αἱματιώδης, Εὐρ. Φαιν. 1449· ἡμῖον αἱματιώδης

χεῖρας, δ' αὐτ. Βάκχ. 1135· πρὸλ. Ἀριστ. Βατρ. 476. Θουκ. 7. 84.

Εὐν. Κύρ. 1. 4, 10. 2) σφάζω, φονεύω, ἄορ. αἱματιώσαι,

Σοφ. Ἀποσπ. 814. II. μεταβάλλω τι εἰς αἷμα, Ἰατρ.

αιματιώδης, ες, (εἶδος) ὁμοῖος αἱματι, ἐρυθρὸς ὡς αἷμα, Θουκ.

2. 49· Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 5, 1, καὶ ἄλλ. 2) ἐκ τῆς φύσεως

τοῦ αἱματος, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 1. 19, 9, Μορ. Ζ. 4. 3, 4, καὶ ἄλλ.

αιματο-ωπός, ὄν, ἔχων ὕλην αἱματιώδη, κεκλιδωμένος αἱματι,

αἷμ. κόραι, ἐπὶ τῶν Ἰωνίων, Εὐρ. Ὀρ. 256· αἷμ. διεργμάτων δια-

φθορά, δ' αὐτ. Φαιν. 870.

αιματιώδης, εως, ἢ, (αἱματιώδης), ἢ εἰς αἷμα μεταβολή, Γαλην.

αιματιώδης, ὅπως, δ' αὐτ. = αἱματοπός, Εὐρ. Πρ. Μαιν. 933·

ἐξ εἰκασίας Πόρρωνος.

αιματιώδης, ὄν, ὁ αἱμοχρῶν ἀχάτης, εἶδος πολυτ. λίθου, Πλάτ.

37. 9· ἴδε ἀχάτης,

αιματιώδης, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ αἱμοπύτης, Ἀπολλ. ἐν Α.

B. 602.

αιματιώδης, ἄ, ὄν, = αἱματιώδης, Μανθ. 1. 338, ἐπὶ γυναικῶν

πρὸλ. Σπερ. Βυζ. ἐν λ. Ἰπιδωρς,

αιματιώδης, διὰ τῆς αἱματιώδους Διολ. ἀντὶ ἡμῖονος, Ἑκμ. Μ.

σ. 451, 37, ἐν λέξει ὀνήσκω.

αιματιώδης, = ἡμῖονος, Ἑπιγρ. Μυτιληναίων, Conze, Reise auf

Lesbos. πίν. VI, Γ.

αιματιώδης, τό, λεκάνη δι' αἷμα, διάφ. γραφ. ἐν Ὀδ. Γ. 444 ἀντὶ

ἀμνίου.

αιμο-θάρης, ες, = βαρὺς ἐκ πύσεως αἱματος, Ὀππ. Ἀλ. 2. 603.

αιμο-θάρης, ες, βεβασμένος, βεβαπτισμένος ἐν αἱματι, Σοφ.

Αλ. 219, Νήυν.

αιμο-θόλιον, τό, λίθ. ἀμφιέλιον σημασίας, ἐν Σουλ. Ἑπιγρ. 8558.

αιμο-θόρος, ὄν, ὁ βιβρώσκων, μυῶν αἷμα, ἐπὶ ἐντέρων τιμών,

Ἀριστ. Ί. Ζ. 8. 11. 1· γαστέρας αἷμ. ἐπὶ ὄρεων = ἀχρεστὸς αἷμα,

θεοφρ. 24. 18· ἐχθρὸς Σουλ. Ἑπιγρ. 1152.

αιμο-θαιτέω, ἐν-ρυπῶ ἐσθίων αἷμα, Θεοφρ. παρὰ Πορφ.

αἱμο-διψος, ὄν, = διψῶν αἱματος, Δουκ. Πικύπ. 97.

αιμο-δότης, ον = αιματοδότης, Ήρωμ. Μ. Σουβ. 2. 244.
 αιμο-ειδής, ες = αιματοειδής, Φίλων 2. 244.
 αιμό-περυνον, τό, ὀλίγος ἢ μεθ' αἱμοπετυσίας, Ήρωμ. παρ' Ήρωμ.
 αιμο-λάπτεις, ἡ, ἡ τὸ αἷμα λυτῶσα, βδέλλα, Γρηγ. Ναζ. 2. 221.
 αιμο-μείκτης, ὁ, ὁ συγγινόμενος συγγενεὶ ἐξ αἵματος, Πανδέκτη.
 αιμομείκτης, ἡ, ἡ μετὰ συγγενούς ἐξ αἵματος σαρκική μίξις, Παν-
 δέκτη, Φώτιος III, 281Α.
 αιμο-πύτης, ὁ, = αιματοπύτης, Χρησμ. Σιβυλλ. 8. 94· περί
 τῆς λέξεως αἱμοποσία, ἴδε Στοβ. Ἐκλογ. Φυσ. σ. 1024.
 αιμο-πευτικός, ἡ, ὅν, ὁ πύτων αἷμα, Ἀνδρόμαχος παρὰ Γαλην.
 13. 78, κέξ.
 αιμοπετυσία ἢ αἱμοπετυσις, ἡ, πύσις τοῦ αἵματος, Κοραῖ
 Ἀτακτα; τὸν Β', σ. 21, ἐν λέξει αἷμα.
 αιμο-πύτης, ον, ὁ, = αιματοπύτης, Λυκάβρ. 1403.
 αιμό-ρους, ον, ποιητ. ἀντὶ αἱμόρρους, Νικ. Θ. 318.
 αιμορραγῶ, ἔω αἱμορραγίαν, χάμω μετὰ ταχύτητος τὸ αἷμά μου,
 ἐκ ῥινῶν, Ήρωμ. Ὁ. 395· αἱμορραγεὶ πληθὺς = ὑπάρχει σφοδρὰ
 αἱμορραγία, ὁ αὐτ. Ἀρ. 1250·—ὥσαυτ. ἀπρόσωπ. αἱμορραγεῖ.
 αὐτοῖς 1252· αἱμ. τινί, ὁ αὐτ. Ἐπειδ. 1. 938.
 αιμορ-ραγής, ες, ὁ πάσχων ἰσχυρὰν αἱμορραγίαν, Ήρωμ. 1020Γ.
 Σοφ. Φ. 825.
 αιμορραγία, ἡ, σφοδρὰ ῥοὴ αἵματος, Ήρωμ. Ἀρ. 1259, κτλ.· πᾶσα
 σφοδρὰ ἀπώλεια τοῦ αἵματος, (ἰδίως ἐκ τῆς ῥινός, κατ' ἄ λέγει ὁ Γα-
 λην.), Ήρωμ. Ἀρ. 1253, κτλ.
 αιμορραγικός, ἡ, ὅν, ὑποκείμενος εἰς αἱμορραγίαν, Ήρωμ. 79Β,
 κτλ.·—Ἐπειρ. -κός, Ἰαλην.
 αιμορραγώδης, ες, (εἶδος) = τῷ προηγ. σημειῖται αἱμ. = συμπτώ-
 ματα αἱμορραγίας, Ήρωμ. 7811.
 αιμόρ-ραντος, ον, (ῥαίνω) = ἑρραντισμένος δι' αἵματος, βεβαμ-
 μένος αἵματι· θυσιᾶν, Εὐρ. Ἀλκ. 135· ἔστινοι, ὁ αὐτ. 1. Τ. 225.
 αιμορροῦω, = πάσχω ἐκ ῥοῆς αἵματος, Ήρωμ. 12911, 133Α, κτλ.· =
 ἔχω αἱμόρρυσιν, Εὐαγ. κ. Ματθ. 9', 20.
 αιμόρροια, ἡ, ῥοή, ἔκκρισις αἵματος, Ήρωμ. 167Α., 168Β, κτλ.
 αἱμ' ἐκ ῥινέων, ὁ αὐτ. Ἀέρ. 282.
 αιμορροῖδο-καύστης, ον, ἐργαζέμενος πρὸς ἕσιν αἱμορροῖδων
 διὰ καυτηρίσσεως, Πλάτ. Αἰγ. 6. 79.
 αιμορροῦκός, ἡ, ὅν, ὁ ὑποκείμενος εἰς αἱμόρρυσιν, δεικνύων ἢ
 προεινύων αὐτήν, Ήρωμ. Ἀρ. 1254· πρὸν. 168Β, κτλ.
 αιμορροῦς, εἶδος, ἡ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. αἱμορροῖδες
 (ἐν. φλέβες) = φλέβες ὑποκείμεναι εἰς αἱμόρρυσιν, ἰδίως αἱ καὶ παρ'
 ἡμῶν αὐτῶν καλοῦνται αἱμορροῖδες, Ήρωμ. Ἀρ. 1248, κτλ. II. εἶδος
 ὀστρακοῦδου. Ἀριστ. Τ. Ζ. 4. 4. 34· (ἀλλ' ἡ γραμ. ἀπορραῖδες).
 III. = αἱμόρρους, II, Πλάτ. Φυσ. Ἰστ. 20. 81.
 αιμόρ-ρους, ον, συνηρ. -ρους, -ρουν, ἐξ οὗ ῥέει αἷμα, τρώ-
 ματα, Ήρωμ. Ἀρ. 831· αἱμ. φλέβες = φλέβες τόσον μεγάλας, ὥστε
 νὰ ὑποκείμεναι εἰς αἱμορραγίαν τραυματικῶς, ὁ αὐτ. Ἀγμ. 759,
 ἐνθα ἴδε Γαληνόν· ὁ ὑποφέρειν ἐξ αἱμορραγίας, ὁ αὐτ. II. ὡς
 οὐσιαστ., ὅπως τοῦ ὁποῦν τὸ δῆγμα ἐνεργεῖ οὕτως, ὥστε τὸ αἷμα νὰ
 ῥέῃ ἐκ πάντων τῶν μερῶν τοῦ σώματος, Διοσκ. Ιοδόλ. 30. Νικ. Θ.
 282· πρὸν. αἱμορροῦς, III.
 αιμορροῖδης, ες, (εἶδος) = αἱμορραγώδης, Ήρωμ. Κωκ. 168.
 αιμορ-ροῦς, ες = αἱμόρρους, Α. Β. 16.
 αιμόρ-ρῶς, εως, ἡ, = αἱμόρρυσιν, Πλούτ. 4. 186.
 αιμόρ-ρυντος, ον, (ῥέω) = ὁ αἷμα ῥέων, Λίσιγγ. Ἀποσπ. 230·—
 ποιητ. αἱμόρρυντος, Ἀνθ. II. (παράρτ.) 384.
 αιμορροῦν, (ῥύγχος) = ἔχω τὸ ῥύγχος ἡματιμένον, αἱμορρο-
 γίαν Δούρειον ἐστὶ τούνομα, πλὴν καὶ ὁ Ἀττικὸς Ἑρμῆπος ἐχρήσατο
 τῇ φωνῇ εἰπόν, Ἐγὼ σου σήμερον τύπτων τὸ πρόσωπον αἱ-
 μορροῦν ποιήσω, Φρύνχως μέντοι οὐκ ἐχρήσθη τὴν φωνήν.
 Ἑρμῆς. Κωμ. Ἀδελ. πρὸν. Α. Β. ἐνθα γράφεται αἱμορροῦν ἀντὶ
 τοῦ αἱμορροῦν, ὁ ἀναφέρει ὁ Ήσυχιος, αἱμορροῦν, καὶ ἡμᾶς
 τὸ ῥύγχος.
 αἱμῶς, ὁ, ὄρυμός· πρὸν. Λίσιγγ. Ἀποσπ. 8.
 αἱμοσάτης, ὁ, δῶμιος λίθος ἐν χρήσει πρὸς στίλβωσιν χρυσοῦ,
 Διοσκ. 5. 173, ἐνθα ἴδε Sprengel.
 αἱμο-σταγής, ες = αἱματοσταγής, Εὐρ. Ἀποσπ. 388.
 αἱμό-στασις, εως, ἡ, μέσον καταπαύων τὸ αἷμα, Γαλην. —φύ-
 τὸν ἐν χρήσει ὡς στυπτικόν, Διοσκ. 4. 82.
 αἱμο-στατικός, ἡ, ὅν, ὁ σταματῶν τὸ αἷμα, Ἀλ. Τραλλ. 7. 296.
 αἱμο-τόκον ἤπαρ, Μ. Φιλῆς τόμ. Β', σ. 386 ἐκδ. Μί.
 αἱμόφθαλμος, ον, ὁ αἱματώδης ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, Γ. Με-
 λιτην. ς', 508.
 αἱμο-φύθος, ον, ὁ φοβούμενος τὸ αἷμα, ἔτοι τὴν αἱμορραγίαν,
 Γαλην.
 αἱμο-φύρτος, ον, (φύρτω) = μεμολυσμένος δι' αἵματος,
 κρέα, Ὁδ. Υ. 348.
 αἱμό-φυρτος, ον, = αἱματοφύρτος, Πλούτ. 15. 14, 2.
 αἱμο-χάρης, ες = αἱματοχάρης, Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 36·
 πρὸν. Σχολ. εἰς Ήρωμ. 24, εἰς Ὁρ. 1403.
 αἱμό-χρους, ον, συνηρ. -χρους, -ρουν, ἐρυθρὸς ὡς τὸ αἷμα,
 Ήρωμ. Εὐαγ. ἐν Μουσοῖς. Ἀνέκδ. σ. 2.

αιμο-χρῶδης, ες, (εἶδος) = τῷ προηγ. Ήρωμ. 1130.1.
 αἱμοχυσία, = αἱματοχυσία. Ήρωμ. Χρυσ. τόμ. 7, σ. 255.
 αἱμῶς, = αἱματώως, ἐξ οὗ ἔχομεν Ἰων. παθ. μετοχ. αἱμα-
 μένα· ἐν Ήρωμ. 1138C. κ. 6 Δινδ. διορθοῖ αἱμοῦσα ἀντὶ αἱμά-
 σιουσα ἐν Εὐρ. 1. Τ. 226. Ὁ Ήσυχ. ἐρμηνεύει αἱμῶθη διὰ τοῦ
 ἡματιώθη.
 αἱμύλια, ἡ, (αἱμύλος) = ὁ ἐπιχαρὶς καὶ θελκτικὸς τρόπος, πρὸς δὲ
 καὶ ὁ δολερὸς τρόπος, Πλούτ. Νουμ. 8.
 αἱμύλιος, ον, = αἱμύλος, Ὁδ. Α. 56, Ὑμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ.
 317. Ήρωμ. Θεογ. 704.
 αἱμύλο-μήτης, ον, ὁ ἐπιχαρίτως, θελκτικῶς ἐξαπατῶν, ὁ ἡω-
 πευτικῶς πανουργός, Λατ. blande decipiens, Ὑμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ.
 13, ἐνθα ὁ Ruhnk ἐξ εἰκασίας προτείνει αἱμυλόμηνθος.
 αἱμύλο-πλόκος, ον, ὁ πλέκων ὅλον, ἀπάτην, Κρατῖνος Ἀδελ.
 39· πρὸν. δολοπλόκος.
 αἱμύλος [ῥ], ἡ, ον, καὶ ες, ον. Ἀνθ. II. 7. 643. Κολακτι-
 κός, χαριτογλωσσῶν, δόλιος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ λίστων, Ήρωμ.
 Ἑργ. κ. Ήρωμ. 372, Πινδ. Ν. 8. 56· οὕτως αἱμύλοι μηχανοὶ = ἐδολο-
 μηχανήματα, Λίσιγγ. Πρ. 206·—ἐπὶ προσώπων· τὸν αἱμυλίωσα-
 τον, Σοφ. Λγ. 389 (λυρ.), Πλάτ., κτλ. ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἀριστοφ.
 Λυσ. 1269.
 αἱμύλο-φρον, ον, γεν. ονος, (φρήν) = ἐδολὸς φρονῶν, Κρατῖνος
 Ἀδελ. 39.
 αἱμῶδης, πῆλλ. -ήσω = εἶμαι αἱμῶδης, Σουβ. Α. Β. 10.
 2) αἰσθάνομαι τοὺς δόντας νευραγωγιμένους, αἱμῶδῶνται, Ήρωμ. 19.
 30·—ὑποφέρω ἐκ στομακῆς, ἥτοι σήφειος, φωρίσσεως τῶν οὐλῶν,
 Ὁρίων Θεβ. 617. 30.
 αἱμῶδης, ες, (εἶδος) = αἱματώδης, ἐρυθρὸς ὡς τὸ αἷμα, Λουκ.
 περὶ τῆς Σοφ. Θ. 8. II. ἐκ στομακῆς ὑποφέρειν, Γαλην.
 αἱμῶδία, ἡ, νόσος τῶν οὐλῶν, φωρίσσεως αὐτῶν, στομακῆς.
 Ἀριστ. πρὸν. 1. 38.
 αἱμῶδισμός, ὁ, = τῷ προηγ. Ήρωμ. ἐν λίστι γομφισμῆς.
 αἱμῶδισμός, ἔχω τοὺς δόντας νευραγωγιμένους, αἱμῶδῶνται,
 Ἀριστ. Πρὸν. 7. 5, 1·—μεταφ. ἐπὶ ἐκείνων ὧν τρέχει τὸ σπέρμα,
 ἢ πληροῦται σπέρμα, ἡμῶδία, Ἑρμῆς ἐν Ἑρμῆσι.
 κακῶς, 1. 7. II. μεταφ. αἱμ. τοὺς δόντας = κῆρυ τοὺς
 δόντας νὰ αἱμῶδισσῶν, Ήρωμ. 534. 33.
 αἱμῶν, ονος, ὁ, = δαίμων Β, δαίμων, ἐπιτήδειος, ἑμπυρος.
 Σκαμάνδιον αἱμῶν ὀφθαλμοῦ, Ἰλ. Β. 49· ἴδε Ἑρμῆν. Λίσιγγ.
 Ἀγ. 1450. II. (αἱμῶν) πλήρης αἵματος, Λίσιγγ. Ἰα. 847,
 Εὐρ. Ἑκ. 90.
 αἱμῶνιος, ον, ἐρυθρὸς ὡς τὸ αἷμα, σῦκα, Ἀδελ. 76B.
 αἱμ-ωπός, ὅν, = αἱματωπός, Ἀνθ. II. 6, 35, Σίξτ. Ἑρμ.
 II. 1. 44.
 αἰνῶρέτης, ον, ὁ, (αἰνός) = σφῆδρα γενναῖος, Ἰλ. II. 31·—
 οὕτω καὶ αἰνῶρετος θάνατος, Ἑρμῆς. Ἑλλ. 425.
 αἰνέας, ον, ὁ, Ἑρμ. γεν. αἰνέας, ἀλλ' ἐν Ἰλ. Β. 534 αἰ-
 νέως· Ἀττ. καὶ αἰνέας, Σοφ. Ἀποσπ. 342.
 αἰνεαῖκος, ὁ, ἐπὶ κακῷ βοηθῶν, Ήρωμ.
 αἰνεσις, εως, ἡ, (αἰνέω) = ὕμνος, Ἑλλ. Δ. Δ.—παρὰ Φίλων
 2. 245, αἰνήσις.
 αἰνετέον, ῥηματ. ἐπιθ. = πρέπει τις νὰ αἰνῇ, Σουβ. Α. Β. 10.
 πρὸν. ἐπαινετέον.
 αἰνέτης, ον, ὁ αἰνῶν, ὕμνων, ἐποιῶν, Ήρωμ. 5. 48.
 αἰνετός, ἡ, ὅν, ῥηματ. ἐπιθ.· ὁ αἰνῶν αἰνῶν, ἀείνωνος, Ἀριστ.
 Πρ. 2. 25, 7. Ἀνθ. II. 7. 429.
 αἰνέω, πρὸν. αἰνέω, αἰνέωμαι· παρὰ. ἔνεον, ἔνεον,
 Εὐρ. Ἰων. αἰνεον. Πρὸν. 3. 73, κτλ.· πῆλλ. αἰνήσω, Ὁδ. II.
 380, Θέογ. 1080. Πινδ. Ν. 1, ἐν τέλ. —Παρ. Ἀττ. Ποιητ. πῆ-
 λ. αἰνέω, ὡς ἐν Πινδ. Ν. 7. 92. Σίμων. Ἀμύρ. 7. 112·
 ὁρ. ἔνεον, Ὁμ. εὐκτ. αἰνήσειε, Σίμων. 57. Δωρ. αἰνήσα,
 Πινδ. II. 3. 25. παρ' Ἀττ. αἰνέσειε ἔνεον, Ἰων. αἰνέσα, Πρὸν.
 5. 113· πρὸν. ἔνεον, (ἐπ-), Ἰσοκρ. 276B·—Μέσ. πῆλλ. αἰνέσω-
 μαί (μόνον ἐν συνθετ.· ἐπ- παρ-).—Παθ. ὁρ. αἰνέσειε,
 Πρὸν. 5. 102· πρὸν. ἔνεον, (ἐπ-), Ήρωμ. Ὁ. 392. 34, Ἰσοκρ.
 281C.—Ποιητ. καὶ Ἰων. ῥηματ. λίαν σπάνιον παρὰ τοῖς δοκίμοις τοῦ
 ποιητοῦ. Ἀττ. (Πλάτ. Πλάτ. 4041), Νόμ. 952(1), ἐπειδὴ αὐτὸ αὐτοῦ
 εἶναι ἐν χρήσει τὸ ἐπαινέω, πρὸν. προσέτι κατ-, παρ-, συν-
 συνεπ-, ὑπερεπ-αἰνέω. Κυρίως·—λέγω, ὁμιλῶ περὶ τίνος· (πρὸν.
 αἰνέω, Λίσιγγ. Ἀγ. 98, 1482, Νο. 192, Σοφ. Φ. 1380.) II.
 κινῶς, ὡς τὸ Ἀττ. ἐπαινέω = ἐπαίνω, ἐπιδοκίμαζω τι,
 Λατ. laudo, μετ' αὐτ., Ὁμ. καὶ Πρὸν.—Παθ. ἐπαινοῦμαι, ἐπυ-
 νοῦμαι· ὑπὸ Σίμωνιδος σίνθεσις, Πρὸν. 5. 102, ἐπὶ τῷ διὰ
 πρῶτόν τι, Θεογ. 16. 16. 2) ἐπαινέω, συνιστῶ, Ὁδ. II.
 380, 403· μετ' ἀπαρ. δίδω γνώμην, περαιῶν τινα νὰ πράξῃ τι,
 κατ' ἐνθυμησιν ἀντὶ τοῦ καλεῖσθαι, Λίσιγγ. Νο. 555, 715 (ὡς τὸ
 ἐπαινέω, αὐτοῖς δὲ 681)· ὥσαυτως μετὰ μετοχ. αἰνέειν (δύναται ἐπὶ
 δοκιμάζω, συνιστῶ τὸ νὰ ἀπάγῃ τις, ὁ αὐτ. Πρὸν. 642. 3)
 ὡς τὸ ἀγαπᾶω εἶμαι εὐχαριστημένος, συγκαταίνω, Πινδ. Ν. 1,
 112· καὶ μὲν θελοῦσιν αἰνέσαι, Εὐρ. Ἰκ. 386·—μετ' αἰ-
 πράγῃ, αἱμῶν εὐχαριστημένος μὲ τι, συγκαταίνω εἰς τι, δέχομαι.

γόνον, Πινδ. Π. 3. 25. πρὸλ. Αἰσχύλ. Εὐρ. 409. Ίκ. 902, 1071. ὄψσαν τράπεζαν αἰνέσαι, Εὐρ. Ἀλκ. 2. 4) ἀποκλίνω, ὀρνομαι ευγενώς, ἀποποιούμαι, Ήτ. Ἐργ. κ. Ήμ. 641. (πρὸλ. Πλούτ. 2. 22, ἐν τέλ.), Σοφ. Ἀποσπ. 96, ὡς τὸ laudare ἐν Οὐργ. Εὐωργ. 2. 412. III. ὑποχνοῦμαι ἢ ποιῶμαι εὐχὴν (εὐχῆν): τινί τι ἢ τινί ποιεῖν τι, Σοφ. Φ. 1308, Εὐρ. Ἀλκ. 12.

αἶνη, ἡ, = αἶνος, ἔπαινος, δόξα, φήμη, ἐν αἶνῳ ἔων, Ήρόδ. 3. 74., 8. 112.

αἰνήθεστος, οὐκ εὐλαβέστερος, Ήσύχ.

αἰνήμαι, Διολ. ἀντὶ αἰνέω, Ήστ. Ἐργ. κ. Ήμ. 681. πρὸλ. ἐπαίνημαι.

αἰνήσεις, ὅτε ἐν λέξ. αἰνεσεις.

αἰνήτης, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ., = αἰνετός, Πινδ. Ν. 8. 66. αἰνήτῃσι πάντεσσιν ἐπιχρῶντοίς, Ἀριστ. (1) Ἐπιγρ. 14 (8) Bgk. παράκοιτις, Σουλ. Ἐπιγρ. 6203. G. στέμμα, Ἐπιγρ. 6204. Ἐλ. 247, καὶ ἄλλ.

αἰνίγμα, ατος, τό, (αἰνίσσεται) = λόγος ἀσαφής, αἰνίγμα, ὡς τὸ αἰνιγμός, Πινδ. Ἀποσπ. 165. Αἰσχύλ. Πρ. 610, κτλ. πρὸλ. δυστόπαστος, συχν. κατὰ πληθυντ. ἐξ αἰνιγμάτων = αἰνιγματωδῶς, ἀσαφῶς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1113, 1183. δι' αἰνιγμάτων, Αἰσχίν. 70. 34 (πρὸλ. αἰνιγμός)· αἶν. προβάλλειν, ἐνυπνιθῆναι, πλέκειν = προβάλλω, συντίθημι, πλέκω, αἰνίγμα, Πλάτ. Χαρμ. 162B, Ἀπολογ. 21A, Πλούτ. 2. 671B· κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ αἰνίγματα διεπτείν, λίδεσθαι, λυεῖν, εὐρίσκειν, Σοφ. Ο. Τ. 993. 1525, κτλ.

II. κερτομία, σκώμμα, ἐπίπληξις, Ἀριστ. 1. 27.

αἰνιγματίας, ου, ὁ = αἰνιγματιστής, ὁ δι' αἰνιγμάτων λαλῶν, Διόδ. 5. 31.

αἰνιγματικῶς, = αἰνιγματωδῶς, Σχλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 80.

αἰνιγματιστής, οὔ, ὁ, ὁ αἰνίγματα λέγων, Ήρόδ.

αἰνιματοειδῶς, = αἰνιγματωδῶς, Ήσύχιος ἐν λέξει ἑμα-
γματον.

αἰνιγκατο-ποιός, ὄν, ὁ ποιῶν ἢ προτείνων αἰνίγματα, Εὐστ. 1074. 60.

αἰνιγκατοῦμαι, = «εἰς αἶνον καὶ παραβολὴν ἄγω, οἷον αἰνιμα-
τοῦμαι σε,» Α. Β. σ. 359 ἐν λέξει αἰνίζομαι.

αἰνιγματωδῶς, ες, (εἰδός) ὁ ὁμοίῳ πρὸς αἰνίγμα, ἀσαφῶς, σκοτεινός, Αἰσχύλ. Ίκ. 404. αἶν. ῥηματισκία, περὶ τῶν Ἑρα-
κλειτέων, Πλάτ. Θεαίτ. 180A, Ἐπιγρ. -δῶς, Διογ. Α. 9. 3.

αἰνιγμός, ὁ, ἀσαφής λόγος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὡς τὸ αἰνίγμα, κατὰ πληθ., δι' αἰνιγμῶν ἔρευν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 61, πρὸλ. Πλάτ. Τημ. 72B, ἐν αἰνιγμοῖσι σημαίνειν τι, Εὐρ. Ρῆσ. 754. ἐν αἶν. λαλεῖν, Ἀναξίλας ἐν «Νεοταίσι», 23.

αἰνίζομαι, Ἀποθ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., = αἰνέω, Ίλ. Ν. 374, Ὀδ. Θ. 487:—ἐνεργ. αἰνίζω, ἐν Ἀνθ. Π. 11. 341.

αἰνικτήρ, ἥρως, ὁ ἀσαφῶς, μυστηριωδῶς λαλῶν· αἶν. θεσφά-
των, Σοφ. κλ. Ἀποσπ. 707.

αἰνικτήριος, ὄν, λέξις γνωστὴ ἐκ τοῦ ἐπιγρ. -ῶς, αἰνιγματω-
δῶς, Αἰσχύλ. Πρ. 949.

αἰνικτής, οὔ, ὁ ἐνεκτήρ, περὶ Ἑρακλείτου, Τίμων παρὰ Διογ. Α. 9. 6.

αἰνικτός, ἡ, ὄν, ὁ ἐν αἰνίγμασιν ἐκπεπραμένος, αἰνιγματώδης, Σοφ. Ο. Τ. 439.

αἰνίσσομαι, Ἀττ. -ττομαι: μέλλ. -έξομαι: ὁρ. ἡνιξάμην:—ἀποθ. ἀλλὰ καὶ ὡς παθητ., ὥς κατωτέρω II: (αἶνος). Οὐκ ἔστι σκοτεινός, ἥτοι αἰνιγματωδῶς, Πινδ. Π. 8. 56· μῶν ἡνιξάμην· Σοφ. Αἱ. 1158· λόγοισι κρυπτοῖσι αἶν., Εὐρ. Ίων 439· γνωρίμως αἰνίσσομαι, = οὕτως ὥστε νὰ ἐνοήσωσιν οἱ ἀκούοντες, ὁ αὐτ., Πλάτ. 946· οἰνίσσεσθαι ἔπειτα = λέγω σιγῶν αἰνιγματωδῶς, Ήρόδ. 5. 36:—μετ' αἶν. πρᾶγμα. = ὑπαίνισσομαι τι, ὑπανοῶ, προὔποσκειν ὡς τι ὑπὲρ μέλλω νὰ ἐκθέσω, Πλάτ. Ἀπολ. 21B. Θεαίτ. 182C, κτλ.:—ὡς αἰνῶς αἶν. εἰς... = ἀναγέρομαι ὡς δι' αἰνίματος εἰς τινὰ ἢ εἰς τινὶ ὑπανοῶ τινὰ ἢ τι, εἰς Κλέωνα τοῦτ' οἰνίσσεται, Ἀριστοφ. Ἐπρ. 47· τὴν Κυλλήνην... εἰς τὴν χεῖρ' ὀρθῶς ἡνίξαστο τὴν Διο-
πείδου, μετεγερθεὶς τὴν αἰνίματ. λέξιν Κυλλήνη ἀναγερόμενος εἰς τὴν χεῖρα..., ὁ αὐτ., Ίκ. 1085· οὕτως: ἡνίξασθ' ὁ Βάκις τοῦτο πρὸς τὸν ἄερα, ὁ αὐτ., Ὀρν. 970:—αἰνιττόμενος εἰς ἐμὲ, Αἰσχίν. 42. 19:—αἶν. ὥς..., Ἀριστ. Ἀποσπ. 66:—αἶν. τὸν ὥκεα-
νόν = σχηματίζω εἰκασίαν περὶ αὐτοῦ, ὁ αὐτ., Μετεωρ. 1. 9. 5.

II. ὡσαύτως ὡς παθ. ὅταν γίνηται λόγος μυστηριώδης καὶ αἰνιγματω-
δης περὶ τινος· ἀλλ' ὥς δόκιμος εἶνε μόνον ὁ αὐτ. ἡνιχθῶν, Πλάτ. Γοργ. 495B, ὁ πρὸ μ. ἡνιγμαι, Θέων. 681, Ἀριστοφ. Ίκ. 106, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2. 12.

αἰνο-βόαχυστος, ὄν, αἰνῶς βεβαχυσμένος, δεινῶς μακρόμενος, Λυκόφρ. 792.

αἰνο-βίος, ἰων. -βίης, ου, ὁ αἰνῶς ἰσχυρός, ὁ σφόδρα ἰσχυρός, Ἀνθ. Π. 7. 206.

αἰνό-γᾶμος, ὄν, ὁ ὀλέθριον, θεινὸν γάμον συνάψας, Εὐρ. Ἐλ. 1120. Ὀρρ. Ἀγ. 875· πρὸλ. αἰνόλεκτρος.

αἰνο-γίνεθλος, ὄν, ὁ πρὸς δυστυχίαν γεννηθείς, Μανέθ. 1. 145.

αἰνο-γίνεος, ὄν, ἔχων φοβεράς σιαγόνδας, Κελλ. εἰς Δῆλ. 92.

αἰνο-γίγας, ατος, ὁ, φοβερός γίγας, Νόνν. Δ. 4. 447.

αἰνό-γοος, ὄν, φοβερῶς θρηνηθείς, Σουλ. Ἐπιγρ. 1653, Κελλ. Ἐπιγρ. σ. 129.

αἰνο-δρυφής, ες, ὁ δεινῶς δρυπτόμενος, ἀμυσομήνος εἰς ἐνδει-
ξιν πένθους, Πιοητ. παρ' Ἀπολλ. περὶ Ἀντων. 356B.

αἰνόθεν, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ αἰνός, εὐρηται δὲ μόνον ἐν τῇ φράσει αἰ-
νόθεν αἰνῶς = ἐκ τρόμου εἰς τρόμον = τρομερότητα, φοβερότητα,

Ίλ. Π. 97. πρὸλ. οἰόθεν.

αἰνό-δρυπτός, ὄν, = ὁ δεινῶς ἐκνευρισμένος, τροφίλος, ὀκνη-
ρός, Θεόκρ. 15. 27.

αἰνο-λαμπής, ες, φοβερῶς λάμπων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 380.

αἰνό-λεκτρος, ὄν, ὁ εἰς ὀλέθριον γάμον ἐλθὼν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 713· πρὸλ. αἰνόλεχτής, αἰνόγαμος. II. ὁ φοβερὸν ἔχων

κλινὴν ἢ κοίτην, περὶ τῶν σπηλαίων τῆς Ἐχίδνης, Λυκόφρ. 1. 354.

αἰνο-ολέτης, ου, ὁ, σκληρὸς ἐξολοθευτής, Ὀρρ. Ἀγ. 424.

αἰνο-λεχτής, ες, = αἰνόλεκτρος, Ὀρρ. Ἀγ. 875.

αἰνο-λέων, ὄντος, ὁ, φοβερός λέων, Θεόκρ. 25. 168.

αἰνό-λινος, ὄν, δυστυχής, ὁ ἔχων δυστυχίαν τῆς ζωῆς τὸ νῆμα,

ἐν σχέσει πρὸς τὰς Μοῖρας, Ἀνθ. Π. 7. 527.

αἰνό-λύκος, ὁ, τρομερὸς λύκος, Ἀνθ. Π. 7. 550.

αἰνο-μᾶνης, ες, φοβερῶς μακρόμενος, Νόνν. Δ. 20. 152, κτλ.

αἰνό-μορος, ὄν, προωρισμένος εἰς θεινὸν τέλος, Ίλ. Χ. 481.

Ὀδ. 1. 53:—ἐλθὼν εἰς φοβερὸν τέλος, Αἰσχύλ. Θ. 904.

αἰνο-παθής, ες, = ὁ ὑφιστάμενος δεινὰ παθήματα,

Ὀδ. 2. 201, Ἀνθ. κτλ.

Αἰνό-πορις, εἰδός, ὁ, ὡς τὸ δύσπαρις = δυστυχής, κακὴν ἔχων

μοῖραν Πέρις, Πέρις ὁ αἴτιος κακοῦ, Ἀλκμαν 40., Εὐρ. Ἐκ. 944.

αἰνο-πατήρ, ἔρος, ὁ, δυστυχὴς πατήρ, Αἰσχύλ. Χο. 315.

αἰνο-πέλωρος, ὄν, δεινῶς πελώριος, ἄγαν τερατώδης, Ὀππ.

Ἀλ. 5. 303.

αἰνο-πλήξ, ἡγος, ὁ, ἡ, ὁ δεινῶς πλήττων, Νικ. Θ. 517.

αἰνο-ποιέω, ποιῶ αἶνους, ὕμνους, Ἀκχλ. Ψ. 14.

αἰνό-ποτμος, ὄν, = αἰνόμορος, Ὀρρ. Ἀγ. 1014.

αἶνος, ὁ, παλαιὰ ποιητ. καὶ ἰων. λέξις (πρὸλ. αἰνέω) σημαίνουσα,

I. = μῦθος, διήγημα, Ὀδ. 2. 508, Ἀρχιλ. 86. 89· αἰνεῖν αἶ-
νον = διηγέσθαι ἱστορίαν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1482, Σοφ. 1380· ἐντεῦθεν:

μῦθος, ψευδὴς λόγος, ὡς οἱ τοῦ Αἰσώπου, Ήστ. Ἐργ. κ. Ήμ. 200:—
καθόλου: ῥῆσις, παροιμία, Εὐρ. Ἀποσπ. 511., Θεόκρ. 14. 43.

II. = ἄτ. ἔπαινος, ἐξύμνησις, Ίλ. Ψ. 652, Ὀδ. Φ. 110, Πινδ. κ. Ήμ. 200:—ἐπιτυχεῖς αἶνος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1547·—πρὸλ. 780,

Σοφ. Ο. Κ. 707, Σουλ. Ἐπιγρ. 380. 17· αἶνος αἶνος μεγάλου,

Ήρόδ. 7. 107, (ὁ Μουστρ. ἐν Δελφίῳ παραβάλλει τὴν λέξιν πρὸς
τὸ Λατ. ajō).

αἰνός, ἡ, ὄν, Ἐπ. καὶ ἰων. λέξις = δεινός, ἐν χρήσει καὶ
παρὰ Πινδάρου II. 11. 85. Σοφ. Αἱ. 706 (λυρ.), Φοβερὸς, σκλη-
ρός, χαλεπός, τρομερός, συχν. παρ' Ὀμ. ἐπὶ αἰσθημάτων, ἄχος,

χόλος, τρόμος, κάματος, δέξυς· ἐπὶ καταστάσεσι καὶ πρί-
ξιν, ὡς δεινότης, πόλεμος, μόρος, κτλ.· ἐπὶ πρόσωπων, τρο-
μερός, φοβερός, ἰδίως περὶ τοῦ Διὸς· αἰνότατε Κρονίῳ, Ίλ. Δ.

25, κτλ.· περὶ τῆς Παλλῆδος Θ. 423. II. ἐπίρρ. -νῶς, φο-
βερά, ὅ ε. παραδόξως, καθ' ὑπερβολήν, Ίλ. Κ. 38:—εἰσκέ τινα,

Γ. 158, Ὀδ. Δ. 208· φιλέσκε, Δ. 261· ἐπὶ γόνυ κέκλιται,

Αἰσχύλ. Πέρσ. 930 (λυρ.)· φεύγειν τι, Ήρόδ. 4. 76· ὡσαύτως κ.

μετ' ἐπιθέτου, αἰνῶς κακός, = φοβερά κακός, Ὀδ. Ρ. 24· αἰνῶς
πικρός, Ήρόδ. 4. 52· τῆς Σκυθικῆς αἰνῶς σέβλου ἐξουσίας,

αὐτῇσι θί:—ὡσαύτως αἰνὰ ὡς ἐπίρρ., Ίλ. Δ. 414:—ὑπερβ. -άτα-
τον. Ν. 52.

αἰνός [I]. ὄν, (Ic) = ἄνευ ἑνὸς ἢ ἀγγελίου, Θεοφρ. Ί. Φ. 1. 5. 3.

αἰνό-στόλος, ὄν, δεινόστολος, αἰνοστόλων, Βακχыл. XIX. 43.

αἰνο-τάλας, ἄνος, ὁ, = πλεῖστον ὅσον ἄλλος, Ἀντίμαχος ἐν Δ.

B. 1422.

αἰνο-ττής, ητος, ἡ, (αἰνός) = δεινόττης, Ἑρωδιαν. παρὶ μὲν, λέξ.

33. 27.

αἰνο-τίταν, ὁ δεινὸς Τίταν, Ἀρκάδ. σ. 8.

αἰνό-τλητος, ὄν, ὁ δεινῶς ἀφάρτος, Ἀψιφρὴν ὕψισαν ἢ αἰ-
νότλητον, ἀνίην, Μελ. π. καταρχών. 24.

αἰνό-τόκεα, ἡ, ἀτυχὴς ἐν τῇ μητρόττι, πρὸς δυστυχίαν τεκνοῦσα,

Μόσχ. 4. 27.

αἰνο-τόκος, ὄν, ὁ πρὸς δυστυχίαν γεννήσας, Ὀππ. Ἀλ. 5. 526,

Σουλ. Ἐπιγρ. 6259.

αἰνο-τύραννος, ὁ φοβερός τύραννος, Ἀνθ. Πλαν. 5. 350.

αἰνό-φρων, ὄν, ὄνος, προσήνης, ἀγαθόφρων, οἷον προσήνης,

ἄγαν αἰνόφρων εἰς ὦν, ἄγαν εἰνετός, Ἀπολλ. Λεξικ. ἐν λέξει ἀγα-
νόφρων.

αἰνυμαι, ποιητ. ἀποθ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παραπατ.
ἄνευ αὐθιγίας· πρὸλ. ἀπαίνυμαι, λαμβάνω, αἰνυτο τεύχε· ἀπ' ὧν, Ίλ. Δ. 580, Ν. 550· ἀπὸ πασδῶλου αἰνυτο ἐξουσίας, Ὀδ. Φ. 53· χεῖρας αἰνύμενοι = λαμβάνοντες τὰς χεῖρας, Χ. 500·
μ. γεν. μερίσσει, τυρῶν αἰνυμένους = λαμβάνοντας ἐκ τῶν τυρῶν, Γ. 225:—μεταφρ., ἀλλὰ μ' Ὀδυσσεὺς πόθος μ' αἰνυταί = μὲ κατα-
λαβάνει πόθος δι' αὐτόν, 2. 148. Ήστ. Ἀσπ. 41· ὡσαύτως, ἀπο-
λαύω, τρέφομαι ἐκ .. καρπὸν, Σίμων. 5. 17.

αἶνω, = πείσσω = κοσκινίζω, λιχνῶ, «λιχνίζω», Φερειοί. 'Αδελ. 18 (παρ' Εὐστ. 'Ιλ. 801, 56): «μολγὸν αἶνειν, παροίμ. ἐπὶ αἰνῶνι του πράγματος, ἴδε Bgk παρὰ Meineke. Κωμ. 'Αποσπ. 2, σ. 988, 1066 κίε, Δινδ. 'Αριστοτ. 'Αποσπ. σ. 504.

αἶξ, αἰγός, ὁ, ἡ, ὅτ. πηλὴ αἶγαςιν, 'Ιλ. Κ. 480. Αἶξ, γίδα, Λατ. capri, capra, παρ' Ὀμηρ. ὡς ἐπὶ τὴν πλείστον θηλ. ἀλλὰ ὅρα ἐν 'Ὀδ. Ε. 106, 530 (πρὸλ. τράγος): ὁ μηκασμός αὐτῆς παρίσταται διὰ τῶν λέξεων **μηκάομαι, μηκός** τὸ μικρὸν λέγεται ἔριφος: ἀγέλαι αἰγῶν ἦσαν συνήθειαι κατὰ τοὺς Ὀμηρ. χρόνους: πρὸλ. αἰπό- λιον, αἰπόλιος: ἀπαξ παρὰ Τραγ. Σοφ. 'Αποσπ. 962 (δυσρ.].

2) αἶξ ἀγρίου, ὁ αἰγαγρός: ἰονόας (φίριον πόγων), 'Ὀδ. Ε. 50: ἔξαλος (ἀλλήμενος, πηλῶν), 'Ιλ. Δ. 105: φέριον κίρατα ἐξ σπι- θυμῶν τὸ μήκος, αὐτὸς 109: εἶναι ἀναμειβόμενος ὁ Λατ. καλούμενος ἰθηρ: τὰ αἶγας ὀρεσκόμοι ἐν 'Ὀδ. Ι. 155: ἀγρότεροι ἐν 'Ι. 294, καὶ ὁ αἰγαγρός, (δ' ἴδε) ἐνατὸν νὰ ἀνήκωσιν εἰς διάφορα εἴδη: παροιμ., αἶξ οὐρανία, παρὰ Κωμ. Σοφ. 'Αποσπ. 962 (δυσρ.]. πλούτου ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν κέρας τῆς Ἀμαλθείας, Κρατύ. (Χείρινες 21): παρὰ Ζηνοβ. Ι. 26: οὐρανίον αἶγα πλουτοφόρον, Κωμ. 'Ανων. 281. 3) ὁ ὁμώνυμος Ἀστερισμός, 'Αρατ. 157. II. πτη- νὸν ὑβρίδιον, πιδαν. ἐκ τοῦ γένους τῶν χηνῶν, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 8, 3. 16.

III. λαμπρὸν πυρῶδες μετέωρον, 'Αριστ. Μετεωρ. Ι. 4, 6. IV. αἶγας = ὑψηλὰ κύματα, 'Αρετιμῆ. 2.12, πρὸλ. αἰγια- λός. ('Βλ. √ΑΠ' πιθ. = ἀγε, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν Σανσκριτ. πηλ. (ἀγγλ. gnat, αἶξ) πῆλα (ἔλαρος): ἡ ἐκ τοῦ αἰσίου παραγωγὴ πρέπει νὰ ἐγκαταλειφθῇ, ἐπειδὴ ἡ ῥίζα τοῦ ῥήματος τούτου εἶναι ἀέκ: ἴδε Κούρτ. ἀρ. 120).

αἶξ, ἄλκος, [εἰ, ἡ, (αἶσσω) = ἀίκη, ἀνέμινον αἶκας, 'Απολλ. Ρόδ. 4. 820. ('Η λέξις ἀπαντᾷ καὶ παρὰ πρόγονοις τοῖς ἐν συνθέ- τοις: πολυαἶξ, κορυθαἶξ, πρὸλ. αἰγίς, αἰγίξω).

αἶξασκε, ἰων. καὶ Ἰπ. ἄορ, τοῦ αἰσσω, 'Ιλ.

αἶξάφας, ὁ, εἶδος πλάκουντιού, ὁ ἀναγράφει Χρύσιππος ὁ Τυ- νεὺς ἐν τῷ «Δρικοποιῶν», 'Αθην. ΙΔ. 647.

αἶξωνόμοι, ἀποθ. βλασφημῶ, κακολογῶ, «αἶξωνόμοι», ὡς ἀπὸ τῆς τινὸς ἡ κατηγορίας τοῦ Αἰξωνίως, βλάσφημοι γὰρ οἱ Αἰ- ξωνεῖς κατηγοροῦνται, «Α.Β. 354. Μένανδρ. ἐν «Κόνηφόρῳ», σ. 5.

αἰολόομαι, παθ. (αἰόλος) = κινεῖμαι τῇδε κάκεισε, εἶμαι ἀνήσυ- χος, 'Ιππ. 604. 8.

Αἰολέως, εὐας, ἡ, κάτοικος τῆς Αἰολίδος ἢ ὁ εἰς τὴν Αἰολικὴν φυλὴν ἀνήκων: πηλ. Αἰολέας, 'Προδ. Ι. 28, 'Αττ. Αἰολεὺς ἢ -ης. Θουκ. 7. 57: —ἐντεῦθεν ἐπὶΘ. Αἰολεὺς, ἡ, ὄν, = ὀνήκων εἰς Αἰο- λία ἢ ὁμοίως τοῖς Αἰολεῦσι. Θεόφρ. Ι. 50, κτλ. —Θηλ. Αἰολίς, ἑδως, 'Ποτ. 'Εργ. κ. 'Ιπμ. 638, 'Πρόδ. κτλ. ποιητ. θηλ. Αἰολήτης, Πινδ. Ο. Ι. 164: —'Επίφρ. Αἰολενδής, Γραμμ.

αἰολέω, = ποικίλλω, Πλάτ. Κρατ. 409Α: περὶ τῶν ἐόλεε, ἐό- λητο, ἴδε ἐν λέξει.

αἰολήσις, εὐας, ἡ, ταχέως κίνησις, Σχόλ. εἰς Πινδ. II. 4. 414.

αἰολίαις, ου, ὁ, ἰχθύς τις πλήρης στικμάτων, Ξενοφ. 'Αποσπ. 52, Αθην. Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φίλωνι», 1, ἔνθα ἴδε Meineke ὡς ἐπὶΘ. αἰο- λήην κυρακλίνον, Νουμῆν. παρ' 'Αθ. 308Ε.

αἰολίζεσθαι, Εὐστ. εἰς 'Ιλ. II. 363: «ἵνα κατὰ μὲν τὸ ἀναύ- ξητον ἰωνίζηται ἡ λέξις, κατὰ δὲ τὴν ἀποκοπὴν αἰολίζηται.» 'Εν τῷ Θ. Σ. κεῖνται μόνον τοῦ ἐνεργ. τύπου αἰολίζεω παραδείγματα.

αἰολίζω, μέλλ. -ισω, = αἰόλλω: μεταρ., ὡς τὸ ποικίλλω = δια- στρέφω τι διὰ ψευδῶν λόγων, μὴδ' αἰόλιζε ταῦτα, Σοφ. 'Αποσπ. 815.

II. (αἰόλεως) = μιμούμαι τοὺς Αἰολεῖς: αἰόλ. τῷ μέλει, Πρατίνου 'Αποσπ. 5: —ὁμοίως Αἰολισί, Σερὰβ. 333, Πλουτ. Κίμ. Ι.

Αἰολισί (αἰόλιζω), = ἐν τῇ Αἰολικῇ διαλέκτῳ, Στράβ. 333.

αἰόλλω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνστυλῶτα, στρέφω παντοστροφῶς, ποικίλως, τῇδε κάκεισε, ὡς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ, «εἰδόληρ, 'Ὀδ. Υ. 27 (περὶ τοῦ παρὰ Πινδ. II. 4. 414 ἴδε ἐν λέξ. ἐόλεε).

ποικίλλω, Νικ. Θ. 155: —Παθ. μεταβάλλω χρώμα, ὁμοεικαστὶς αἰόλ- λονται = αἰ ὥρου σταφυλὰ ἄρχονται περικαλῶσαι, ν' ἀλλοσώσῃ χρώμα καὶ νὰ ὁριμάζωσιν, 'Ποτ. 'Αποσπ. 399: πρὸλ. Βουττη. Λεξίλ. ἐν λ. αἰόλος, 10.

αἰολό-βουλος, ου, ἐδλιος, 'Οππ. Κ. 3. 409.

αἰολο-βρόντης, ου, ὁ τὸν κεραυνὸν ὁμοειδῶς ἐπιστεῖλον καὶ βρον- τῶν, Ζεύς αἰ., Πινδ. Ο. 9. 64.

αἰολό-δακρυς, υ, ὁ πολὺ δακρύων, Νόνν.

αἰολο-δεῖκτης, ου, ὁ ἐν ποικίλαις μορφαῖς δεικνύμενος, περὶ τοῦ φοβίου κλητ. αἰολοδεῖκτης ἐκ διορθώσ. τοῦ 'Ερμῆν. ἐν 'Ὀρφ. 'Υ. 8, 12: ἀντὶ αἰολοδεῖκτη.

αἰολό-δεῖρος, ου, ὁ ἔχων ποικίλον τράχηλον, 'Ιδουκ. 8: πρὸλ. ποικιλόδεῖρος.

αἰολό-δερμός, ου, ὁ ἔχων ποικίλον δέρμα, Ψευδο-Θεόφρ. ἐν Ἰλασσον. Βουκ. 268.

αἰολό-δωρος, ου, ὁ ποικίλα δῶρα δωρούμενος, Ψημιν. παρὰ Σχολ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 42.

αἰολο-θώρηξ, ηκος, ὁ ἔχων ποικίλως ἀπαστρέπτοντες θώρακα ἢ ὁ ὑπερῶς κινούμενος ἐντὸς τοῦ θώρακος του (ἴδε αἰόλος), 'Ιλ. Δ. 489.

αἰολό-μηχης, εὐς, ὁ, ἡ, = πλήρης ποικίλων ἐδίων, ὡς τὸ αἰολό-

βουλος, 'Ποτ. Θ. 511, Λισχόλ. 'Ιλ. 1037: ὡσαύτως καὶ αἰολο- μήτης, ου, ὁ, 'Ποτ. 'Αποσπ. 28.

αἰολο-μήτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων λάμπουσαν ἢ ἀπαστρέπτονσαν ζώνην (ἐπειδὴ ἔστο κεκοσμημένη διὰ μετάλλου, 'Ιλ. Δ. 216), ἡ ὁ ὑπερῶς κινούμενος ἐν τῷ εἰδίῳ ζωστῆρι (ἴδε αἰόλος), 'Ιλ. Ε. 707.

II. ἔχων ποικίλην μέτραν, ἴσοι τῶν, Πέρσιος, Θυλκρ. 17. 19.

αἰολό-μυλπος, ου, ὁ ἐκπέμπων ποικίλην μολπὴν ἢ ποικίλα μέ- πων, Σύριγγ, Νόνν. Δ. 40. 223.

αἰολό-μορφος, ου, ὁ ποικιλόμορφος, 'Ορφ. 'Υ. 3. 7, κτλ.

αἰολό-μυθος, ου, ὁ ποικίλως καὶ μετὰ πανουργίας λαλῶν, Νόνν. Δ.

αἰολό-νωτος, ἔχων ἐστιγμένα τὰ νῶτα, 'Οππ. 'Αλ. Ι. 125.

αἰολό-πέπλος, ου, ἔχων ποικίλον πέπλον, πλήρη ποικιλοῦ, Νόνν. Δ. 7. 173.

αἰολο-πεῖρυξ, υγος, ὁ, ἡ, ταχέως πετρυλλίζων, Τελεστ. Ι.

αἰολό-πώλος, ου, ὁ ἔχων ταχύποδας ἵππους, 'Ιλ. Γ. 185, Θεόφρ. 22. 34.

αἰόλος, η, ου, ταχέως κινούμενος, εὐκίνητος, ἑρμητικὸς, Λατ. n g i l i s: πέδας αἰόλος ἵππος, 'Ιλ. Γ. 404: αἰόλαι εὐλαὶ δα- πηλῶντες μικρὰ σκιδληκῆς (ὡς οἱ τοῦ τυροῦ), Χ. 300: σφῆκας μέ- στον αἰόλοι, Μ. 167: αἰόλον ἔρην, αὐτὸς 208: αἰόλας εἰσπρος, 'Ὀδ. Χ. 300. 2) ὁ λαχὺς παρ' Ὀμ. ὡς ἐπὶΘ. τὸν ὁπλισμὸς:

τεύχεα, 'Ιλ. Ε. 205: σάκας, II. 222, II. 107 (πρὸλ. Σοφ. ΑΥ. 1025), ἔνθα οἱ πλείστοι τῶν κριτικῶν ἑρμηνεύουσι τὴν λέξ. κατὰ τὴν II σημασίαν, ἀλλ' ὁ Βουττη. (Λεξίλ. ἐν λέξ.) ἑρμηνεύει: ὁ κινούμενος μετὰ τοῦ σώματος, εὐκόλως κινούμενος, ευμεταχείριστος, Λατ. h u i l i s: —ὥστε ἡ Ὀμ. ἔννοια τῆς λέξεως περιορίζεται εἰς τὴν τῆς ταχείας κινήσεως, πρὸλ. αἰόλλω, ἐν καὶ πρέπει νὰ ὁμολογῆται ὅτι ἡ

ἰδέα αὕτη εὐκόλως μεταβάλλει εἰς τὴν τῆς ταχείας ἀκμῆς, τοῦ ἀπαστρέπτοντος (πρὸλ. ἀργός Ι): ἡ αὕτη ἀμειβομένη ὑπόκειται καὶ ἰσ- τοῖς συνθετοῖς αἰολοθώρηξ, -μήτης.

II. μετ' Ὀμ., ἀναμι- φιλῶς: ὁ τὸ χρώμα μεταβάλλων, ἀπαστρέπτων, σιδηῶν (ὡς ἡ σιτηνὴ μεταβα, ὁράκων, Σοφ. Τρ. 12. 2) ποικίλος, στικτός.

αἰόλα νύξ, κατάστικτος ἐξ ἀστέρων, (πρὸλ. Κικ. ἐν οἷσι περὶ δι- stinctum), αὐτὸς 91: πρὸλ. αἰολόχρους, ὁ Αἰσχύλ. ἐν Θ. 494 καλεῖ τὸν ὑπὸ τῆς φλογὸς τοῦ πυρός ἀναλάμποντα καπνὸν αἰόλην πυρός κάσιν: κῶν αἰ. — στικμάτων πλήρης, Καλλ. 'Αρτ. 01, κτλ., αἰόλα σάρξ = ἄχρους κακαστῶσα ἐκ γόσου, Σοφ. Φ. 1157.

III. μεταρ., 1) ευμετάβολος, εὐκίνητος, ἄστατος: αἰόλ' ἀγ- θρώπων κακὰ, Αἰσχύλ. 'Ιλ. 327: ἐπὶ ἔργων: ἰσχυρ., Εὐρ. 'Ιων 499: πρὸ. 'Αριστοτ. Βῆτρ. 248: αἰόλοι ἡμέρες = ευμετάβολοι ἡμέ- ραι, 'Αριστ. Πρὸλ. 20, 13. 1 (τὸ μόνον χαρίων, ἔνθα εἶνε γνωστὸν ὅτι ἀπαντᾷ ἡ λέξις ἐν 'Αττ. περὶ γράμ. ἢ ὅτι ἔχει τὸ θηλ. εἰς -ως).

Πρὸλ. αἰολό-μητες, -στομας, κτλ. 2) εὐκίνητος, ἄστατος, ἐδλιος, πανοῦργος, ὁλοσφής, ἔπος, Σού. II: ψεῦδος, Πινδ. Ν. 8. 43: μηχανήματα, Ποιητ. παρὰ Πλουτ. 2. 16. D. — Πρὸλ. ποικί- λος, ὅπερ εἶναι ἐν χρήσει ἐν ὁμοίᾳ ποικίλᾳ ἔννοια καὶ ἔχει ἰδιό- ζοντα τονισμὸν.

II. ὡς κύρ. ὄνομα προπαροῦ. Αἰόλος, ου, ὁ θεὸς τῶν ἀνέμων, κυρίως ὁ ἑρμητικὸς ἢ ευμεταβολός, 'Ὀδ., καὶ ἄλλ. ('Η παραλήγουσα ἔκτενεται ἐν τῇ γεν., Αἰόλου μεγάλητορος, χάριν τοῦ μέτρ., 'Ὀδ. Κ. 36.)

αἰολό-στομος, ου, ὁ ποικίλα καὶ ἀδέβαια σημαίνων, ἐπὶ χρη- σμῶν, δυσκρίτως εἰρημνίζων, Αἰσχύλ. Πρ. 661.

αἰολό-φύλος, ου, ποικιλόφυλος, ὁ ἐκ διαφόρων φύλων συνιστά- μενος, 'Οππ. 'Αλ. Ι. 617.

αἰολό-φρωνος, ου, ποικιλόφρωνος, ὁ τὴν ζωὴν ποικίλως τροπο- ποιῶν, ἀηδῶν, 'Οππ. 'Αλ. Ι. 728.

αἰολο-χαίτης, ου, ὁ ἔχων χαίτην κυμαίνουσαν, Εὐστ. 1641, 3,

αἰολό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ποικίλον ἔχων χρώμα, νύξ, Εὐρ. 'Αποσπ. 590.

αἰονάω = ὑγραίνω, περιχέω, μουσκέω, 'Ιππ. 424, 5, κτλ. ἀρ. α', ἡδονήσα, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 360.

ἀδόνες, Δωρ. ἀντὶ ἡδόνες.

αἰόννημα, ατος, τό, κατάληξη, κατάδεξιμα, μυστικεῖμα, Δίωι Κ. 55. 17, 'Ετυμ. Μ. 348, 27.

αἰόνησις, εὐας, ἡ, κατάνησις, κατόδεξιμα, 'Ιππ. 424. 37.

αἰπεινός, ἡ, ὄν. (αἰπύς) ποιητ. ἐπὶΘ. ὑψηλός, ἐπηρμένος, ἐπὶ πόλειον ὑψηλὰ κειμένον, 'Ομ., πρὸλ. Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 99 b. Σοφ. Τρ. 258, Φ. 1000: —περὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων, 'Ιλ. Β. 809, 'Ὀδ. Ζ. 123.

II. μεταρ. 1) ἀφεινὸς λόγος = ἀπότομος, ἀπείρ- σκεπτος, πανηρός λόγος, Πινδ. Ν. 3. 99, ἔνθα ἴδε τὸν Πίσσην.

2) ὑσκατῶς, σφῆσαι μὲν αἰπειναί, ὁ αὐτ. Ο. 9. 161: αἰπ. μυσ- τεῖα = δύσκολα, Εὐρ. 'Ιων 739.

αἰπερ, Δωρ. ἀντὶ εἰπερ, Θεόφρ.

αἰπῆρες, εσσι, εν, — αἰπεινός, 'Ιλ. Φ. 87.

αἰπυλός, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνστυλ., ἀ. παρὰ τὰς, βλτω αἰγῆ, Εὐπολ. ἐν Αἰθίλ., Θ. Θεόφρ. 8. 85: ἡ πόδες ταῖς αἰθῆν, ἄνω.

'Αποσπ. 13: —Παθ. ἀνευ βοτῆρος αἰπυλούμεναι, ἀνηγόμεναι ἀνευ αἰψωσκού, Αἰσχύλ. Εὐμ. 190.

αἰπυλικός, ἡ, ὄν. ὁ ἀνέμων ἢ κατάληρος αἰπύλος, 'Ανθ. II. 12. 128, πρὸλ. 9. 217.

αἰπόλιον. τὸ, ἀγέλη αἰγῶν, αἰπόλι' αἰγῶν, 'Ιλ. Δ. 679, καὶ ἄλλ.: ὡσαύτως παρ' 'Ιεροδ. 1. 126, Σοφ. Αἴ. 375 (λυρ.). II. βοσκή, νομή αἰγῶν, 'Ανθ. 11. 9. 101.

αἰπόλος, ὁ βοσκὸς αἰγῶν, αἰπόλος αἰγῶν, 'Οδ. Υ. 173· παρὶ Πλάτ. Νόμ. 639Α: ἐν 'Ηροδ. 2. 46· ἀντὶ τοῦ οἱ αἰπόλοι, ὁ Schöfer διώρθωται οἱ κῆλοι (τράγοι), παρὶ Θεόκρ. 8. 51· τὸ αἰ-πόλος, σαφῶς παράγεται ἐκ τοῦ αἰγο-πόλος, παρὶ Θαλαμηπόλος. Θεηπόλος, μουσοπόλος· ἐκ √ΠΕΑ, √ΠΟΑ, αἱ ὁποῖαι φαίνονται ἐν τοῖς πέλομαι, πολέω, πολεῖω, ἀναπολεῖω, ἀμφι-πολεῖω καὶ συμφωνοῦσι κατὰ τὸ σημαίνοντα πρὸς τὰ Λατ. venari, colere. εἶναι πιθανόν δὲ αἱ √ΠΟΑ καὶ √ΚΟΑ διαφέρουσιν ἀπλῶς κατὰ τύπον, παρὶ στοιχεῖον II π. II, ὥστε τὸ βουκόλος = βου-πόλος, καὶ τὸ αἰπόλος = αἰκόλος).

αἰπός, εὖος, τὸ, (αἰπός) ὕψωμα, ἀκρόρειος, κρημνὸς ἀπτόμος, Αἰσχύλ. 'Αγ. 285, 309, κτλ. παρὶ, ἀπτόμος:—πρὸς αἰπὸς εἶναι, ἐξοιπορεῖν, ἀναβῆναι μετὰ κόπου ὕψωμα, 'Ιππ. 479. 17 καὶ 44, 485. 51· πρὸς αἰπὸς ἔρχεται, μεταρ, ἐπὶ δυσκόλου ἔργου, 'Εὐρ. 'Αλκ. 500 καὶ τὸ ἐν Φοιν. 851· αἰπὸς ἐκβάλλων ὁδοῦ (τὸ κυπρίδες τῆς ὁδοι-πορίας) εἶναι ἡ πιθανωτέρα φαίνεται γραφή, διότι ὁ 'Ποῦς. ἔχει γλῶσσ. αἰπός· κάματος.· παρὶ. 'Εὐστ. 381. 19 (ἐνθα ἔμως ἐν τῷ κειμένῳ εἶναι αἰπός).

αἰπός, ἡ, ὄν. 'Επ. ἀντὶ αἰπός. = ὕψλός, ἐπηρμένος, περὶ πό-λεων, 'Ιλ. Ν. 625, καὶ ἄλλ.: αἰπὰ βέεθρα, βεῖθρα καταπίπτοντα καθέτως ἀφ' ὕψλους, 'Δι. Θ. 369. Φ. 9.

αἰπύδμητος, ὄν. (δῆμι) ὕψλὰ ἠεροδομημένος, Κόλουθ. 235. Νόνν. Δ. 4. 13.

αἰπυ-δωλότης, ὄν. ὁ, παμπόνηρος, πανούργος εἰς τὸν ὕψιστον βαθμόν. Τίμων παρὰ Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 11. 171.

αἰπυ-κέρως, ὄν. γυν. ὡ. = ὕψλως, 'Εὐμ. Μ. 37. 38, Σουῖδ.

αἰπυ-λῶφος, ὄν. ὁ ὕψλῳ ἔχων λῶφον, Νόνν. Δ. 2. 379, κτλ.

αἰπυ-μήτης, ὄν. ὁ ὕψλῳ ἔχων νοήματα, Θέμιδος αἰπυμήτα παρὶ, Αἰσχύλ. 'Ιπρ. 18.

αἰπυ-νυός, ὄν. = τῷ προηγ. περὶ τοῦ 'Οσίριδος, 'Επιγρᾶμ. 'Ελλ. 1028. 19.

αἰπυ-νυτός, ὄν. (νῦτον) ὁ ἔχων ὕψλὰ τὰ νῦτα, ὁ ἐπὶ ὕψλῳ ὀρεντῆς βράχους κείμενος, περὶ τῆς Διαδώνης, Αἰσχύλ. 'Ιπρ. 830.

αἰπυ-πλάνης, ἔς. ὁ εἰς τὰ ὕψη περιπλανώμενος, Μανέθ. 4. 249.

αἰπύς, ἔτα, ὄν. 'Επ. ἐπίθετον ἐν χρήσει καὶ παρὰ Πινδάρῳ, ἀλλ' ἐν λαν σπάνια χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ.,—ὕψλός καὶ ἀπύκρητος. Παρ' 'Ομ. μάλιστα ἐπὶ πόλεων ὠκεοδομημένων ἐπὶ κρημνωδῶν ὕψω-μάτων, ὅπως τῆς Τροίας, 'Οδ. Δ. 485, καὶ ἄλλ.: ἐπὶ λῶφον καὶ βουνῶν, 'Ιλ. Π. 603, καὶ ἄλλ.: παρὰ δὲ Σοφ. Αἴ. 845 καὶ, τὸν αἰπὺν σύ-ρανόν:—βρόχος αἰπύς = βρόχος καθέτως κρεμνόμενος, 'Οδ. Δ. 278.

2) μεταρ, παντελῆς, τέλειος, αἰπύς δλεθρος, συγχ. παρ' 'Ομ., καθ' ὅσον ὁ θάνατος θεωρεῖται ὡς ἡ ἀπὸ ἀνακρήμνου μέρους κατὰπτωσις (παρὶ. ἀπτόμος): οὕτω, φόνος αἰπύς, 'Οδ. Δ. 843· θά-νατος αἰπύς, Πινδ. Ο. 10 (11), 50· ὡσαύτως ἐπὶ παλῶν, αἰπύς γέλος, ὁρῆ γαλεπῇ, 'Ιλ. Ο. 223· δόλος αἰπύς, 'Γμ. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 66, 'Ιππ. Θ. 589.

3) μεταρ, ὡσαύτως, κοπώτης, πόνος, 'Ιλ. Δ. 601, Π. 651· αἰπύ οἱ ἐσσεῖται, ὅτι τῷ εἶναι δύσκολον, βαρὺ ἔργον..., Ν. 317. II. μεθ' 'Ομηρ., βαθύς, σκότος, Πινδ. 'Αποσπ. 252· αἰπεία ἰωή, βαθύς ἦχος, 'Πσ. Θ. 682· αἰπυτάτη σοφίη, 'Ανθ. 11. 11, 354.

αἰρά, ἡ, σφύρα, αἰράων ἔργα, ἔργα σιδηρουργοῦ, Καλλ. 'Αποσπ. 129.

II. τὸ ἐν τῷ σίτῳ παράσιτον φυτὸν, ἡ κοινῶς αἰρά· καλουμένη, ἐν Λακωνίᾳ δὲ καὶ Ζακύνθῳ καὶ πολλαχθὺ ἤρα, Λατ. lolium, Θεοφρ. 'Ι. Φ. 1, 5. 2· κατὰ πληθ. 'Αριστοτ. 'Αποσπ. 364. Φερικρ. 'Αδελ. 17:—κατὰ 'Αριστ. περὶ 'Ενυπν. 3. 9 ἦτο ὕπνω-τική, ὥστε βεβαίως εἶναι τὸ Λατ. lolium temulentum L.

αἰράριον, τὸ, τὸ Λατ. aerarium, θησαυροφυλάκιον, ταμεῖον, Σουλ. 'Επιγρ. 4033, καὶ ἄλλ.

αἰρεσι-ἀρχης, ὄν. ὁ ἀρχηγὸς σχολῆς τινος, Σέξτ. 'Εμπερ. II. 3. 245, ἰδίως ἱατρικῆς σχολῆς, Σουλ. 'Επιγρ. 6607, Γαλῆν. II.

ὁ ἀρχηγὸς θερηματικῆς τινος μεθόδου ἡ αἰρέσεως, Εὐσέβ. 'Εκ. 'Ι. 6. 13. 5, ὁπθεν παρήχθη τὸ ῥῆμα αἰρεσιαρχέω, 'Εκκλ.

αἰρεσιμος, ὄν. (αἰρέω) ἀλιτός, ὃν δύναται τις νὰ κυριεύσῃ, Ξεν. Κυρ. 5. 2, 2.

αἰρεσιον-μάχος, ὄν. ὁ ὑπὲρ αἰρέσεώς τινος μαχόμενος, Φίλων 2. 84.

αἰρεσις, εὖος, ἡ, (αἰρέω) ἡ κατάληψις, ἰδίως πύκνως, 'Πρόδ. 4. 1, κτλ., ἡ βασιλικὸς αἶρ, ἡ ὑπὸ τοῦ βασιλέως κατάληψις, 'Πρόδ. 9. 3.

2) σχέδιον ἡ μέσον πρὸς κατάληψιν τόπον τινός, Θουκ. 2. 75.

II. (αἰρέωμαι) = ἐκλογὴ, αἰρεσὶν τὲ μοι δίδου, Αἰσχύλ. 'Ιπρ. 779· τῶν δὲ .. αἰρεσιν παροῖδωμι, Πινδ. Ν. 10. 154· ἐπα-μένον ἀναγορεύον, αἰρεσιν δίδόναι ὁπότερον..., εἰ..., κτλ., 'Πρόδ. 1. 11, 9. 26· ὡσαύτως αἰρεσιν προτιθέναι, προβάλλειν, Πλάτ. Θεαιτ. 196C. Σοφιστ. 245B· εἰ νέμιοι τις αἰρεσιν, Σοφ. Αἴ. 285· αἰρεσιν λαμβάνειν, ἔχειν τὸ δικαίωμα ἐκλογῆς, Δημ. 947. 18· αἰρεσις γίνεσθαι τινι, ἐπιτρέπεται εἰς τινα νὰ ἐκλέξῃ, Θουκ. 2. 61· οὐκ ἔχει αἰρεσιν, δὲν ἐπιτρέπεται ἐκλογῇ, Πλούτ. 2. 108B.

2) ἐκλογὴ τῶν ἀρχόντων, Θουκ. 8. 89· αἰρεσιν ποιεῖσθαι,

'Ισοκρ. 143C, παρὶ. 'Αριστ. Πολ. 3. 11, 15, 4. 6, 9, κτλ.

3) προσπάθεια, ἐνέργεια διὰ τι, ὅρ. δύναμιως, Λατ. affectatio imperii, Πλάτ. 'Παρ. 513A: κλίσις, διδόναι, προτιμῆσις, πρὸς

τινα, Φίλιππ. παρὰ Δημ. 283. 12. Πλάτ. 2. 61, 9, κτλ. II)

ἐκλογὴ, σχέδιον, σχέδιος, τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι καὶ ἐνεργεῖν, ὡς τὸ προαίρεσις, Πλάτ. Φαῖδρ. 256C· ἡ αἰρεσις τῆς προσέσεως. Αἰ-σχίν. 29. 30· αἰρεσις 'Ἑλληνική = ἡ σπουδὴ τῶν 'Ἑλλήνων. γραμματέ-ων, Πολύβ. 40. 6, 3.

2) φιλοσοφικὴ ἀρχή, ἡ σύστημα φιλο-σοφ. ἀρχῶν, ἡ οἱ προσεβύοντες ταυτάς ἀρχάς, αἰρεσις, σχολῆς, Σέξτ. 'Εμπ. II. 1. 10, Διον. 'Αλ. περὶ Δημοσθ. καὶ 'Αριστ. 7, κτλ., παρὶ.

Κικ. ad Fam. 15. 16, 3: ἰδίως δὲ θερηματικὴ αἰρέσις, μερὶς ἰδία προσεβύοντα δόγματα, ὡς οἱ 'Ἰσοκρῶν, 'Ἰωσήφ. 'Ιουδ. Πολ. 2. 8, 1, οἱ φαρσαῖοι καὶ Σαδδουκαῖοι, 'Πρόδ. 'Απ. ε', 17, ιε', 5, κς', 5, αἱ ὁποῖαι μετεγεσιρίζοντο τὴν λέξιν ἐπὶ τῶν Χριστιανῶν, αὐτεῖσι κς', 5, 14, κη', 22, καὶ ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν περὶ τῶν ἐτε-ρῶς φρονούντων, 'Εκκλ.: ὡσαύτως περὶ τῆς διδασκαλίας αὐτῶν, 'Εκκλ.

3) πρωτεῖν ἡμεῖς τις ἑσος, πρότασις, Διον. 'Αλ. 3. 10.

4) ἐπιστοπία κατ' ἐκλογὴν, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦς νέους αἰρεσιν

τῆς ἐξ 'Αρείου Πάγου βουλής, Πλάτ. 'Αδελφ. 367A. 3)

παρὰ τοῖς 'Ἰσοδ. (π. χ. Λευκ. κς', 18) = ἐκονσιος, ἐλευθέρᾳ προ-σφορά, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ εὐχρη, τῶν.

αἰρεσιώτης, ὄν. ὁ, Εὐσέβ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 6. 2, 13, ὅγλ. -ῶτης, εὖος, ὁ αἰρετικὸς, 'Εκκλ.

αἰρετικός, α, ὄν. ῥημα. ἐπίθ. ὃν πρέπει νὰ κυριεύσῃ, ἡ νὰ προ-τιμῆσθαι τις, ὁ ἐπιθυμητός, Ξεν. 'Απομ. 1. 1, 7, καὶ ἄλλ.

II. αἰρετέον, πρέπει τις νὰ ἐκλέξῃ, Πλάτ. 'Παρ. 499B, καὶ ἄλλ.

αἰρετέω = αἰρέω, ἐκλέγω, αἰρούμαι, 'Ιππ. 1282. 20. Περσ. 61. 5. 'Επιγρᾶμ. 'Ελλ. 252, 'Ἰσοδ. Κ. Δ. — ὡς ἀπολ., Ἰεροσ. Περσ. 9.

II. ἀνέκω εἰς τινα αἰρεσιν, 'Εκκλ.

αἰρετικίζω, κλίνω πρὸς αἰρεσίν τινα· εἶμαι αἰρετικὸς, «εἰ μὲν τὸ λεγθὲν αἰρετικίζειν λέγεις,» Θεόδ. 'Πρόδρ. 'Ἰσοδ. Δουκάγγ. ἐν τῇ λέξει.

αἰρετικὸς, ἡ, ὄν. (αἰρέω) ἱκανὸς πρὸς ἐκλογὴν, 'Ορ. Πλάτ. 412A:—'Επίρρ. -κός, Διογ. Λ. 7. 126. 2) αἰρετικὸς ὡς καὶ

παρ' ἡμῖν, 'Επιστ. πρὸς Τιτ. γ', 10, 'Εκκλ.

αἰρέτης, εὖος, ἡ ἐκλέγουσα, 'Ἰσοδ. (Σοφ. η' 4).

αἰρετισμός, ὁ, αἰρεσις, 'Επιφάν.

αἰρετιστής, ὄν. ὁ, ἀπαῖος, μιμητής, τῶν τρώπων τινός, Φιλῆμ.

'Αδελ. 43· ὡσαύτως παρὰ Πολύβ. 1. 79, 9, κτλ.: ὁ ἀνέκων εἰς τινα αἰρεσιν, ἰδίως ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, Διογ. Λ. 9. 6.

αἰρετός, ἡ, ὄν. ῥημα. ἐπίθ. ὃν δύναται νὰ καταληφθῇ ἡ κυ-ριεύσῃ, δόλῳ, 'Πρόδ. 4. 201: νὰ κατανασθῇ, Πλάτ. Φαῖδρ. 81B.

II. (αἰρέωμαι), ὁ δύναμενος νὰ ἐκλεχθῇ, ἐκλέκτορας, ἐπιθυμητός, ὄντιθ, τῷ φρονετός, Πλάτ. Φιλ. 211D καὶ ἐλ., 'Αριστ. 'Ἰσοδ. Ν. 1, 7, 4, καὶ ἄλλ., συγχ. κατὰ συγχρ. ἡ ὑπερβ. 'Πρόδ. 1. 126, 156, καὶ ἄλλ., ζωῆς πονηρὰς θάνατος αἰρετώτερος, Μενάνδρ. Μονόστιχον 103 ('Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 395), κτλ. 2) αἰρέσις, ἐκλεχθεῖς, δικασταὶ αἰρ., κατ' ἀντίθ. τῷ κληρωτοί. Πλάτ. Νόμ. 759B, παρὶ. 915C. Αἰσχίν. 58. 6· αἰρ. βασιλεῖς, Πλάτ. Μενέξ. 238D· αἰρετὴ ἀρχή, ἀρχή, ἀλῆμα, οὐ ὁ ἀρχὼν δι' ἐκλογῆς ὀρεστέας, 'Ισοκρ. 205A. 'Αριστ. Πολ. 2. 12, 2· παρὶ. χειροτονητός—αἰρετοὶ ἀνδρες, ἐπιτρο-ποι, Πλουτ. Λυκούργ. 26—οἱ αἰρετοί, Ξεν. 'Αν. 1. 3, 21· ὡσαύτως οἱ ὀρεστέες ἡ cecensi ἐν τῷ Ρωμαϊκῷ στρατῷ, 'Ιω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. 1. 46.

αἰρέω, παρατ. ἔρεον, 'Ιλ. 'Ιων. αἰρεῶν, 'Ἡρόδ. ἄλλα συγχρ. ἔρεε. ἔτι καὶ ἐν 'Ιλ. Π. 463:—μῆλλ. αἰρέσω. 'Ιλ. 'Αττ.: ἀρ.

ἔρησα, εἶναι μεταγεν. (ἀν-), Κ. Σμ. 4, 40, κτλ. πρὶμ. ἔρημα, Αἰσχύλ. 'Αγ. 267, Θουκ., κτλ., 'Ιων. ἀραρήμα, ἡ αἰρήμα. (ἀν-), 'Ἡρόδ. 4. 86, 5. 102:—ὑπερβ. ἀραρήμα, 3. 39: Μῆσ. μῆλλ. αἰρήσασθαι, 'Ιλ. 'Αττ.: ἀρ. ἔρησασθαι, Πολύβ., κτλ. (παρὶ. ἐξ-αἰρέω): πρὶμ. μετὰ μέσ. σημασ. ἔρημα, 'Αριστοτ. 'Ορ. 1517, Ξεν. 'Αν. 5. 6, 12, Δημ. 22. 21, κτλ. γ' πληθ. ὑπερβ. ἔρηνω-το, Θουκ. 1. 62:—Παθ. μῆλλ. αἰρεθῆσθαι, 'Ἡρόδ. 2. 13, Πλάτ.: ἀπαν. ἔρησασθαι, Πλάτ. Πρωτ. 338C· ἀρ. ἔρεθον καὶ πρὶμ. ἔρημα, ἔρε κατωτέρ. Ο. καὶ ἄλλ. ὑπερβ. ἔρηνωτο. Ξεν. 'Αν. 3. 2. 1· ἀραρήματο, 'Ἡρόδ. 1. 191, κτλ.:—Τίς √ΕΛ σχημα-τίζονται τὰ ἐπὶ μ. μῆλλ. ἐλῶ, μόνον παρὰ μεταγεν. (ἐλ-), 'Επιγρ. Θηρ. ἐν τῇ Σουλ. 'Επιγρ. 2448. VI, 19· (ἀν-), Διον. 'Αλ. 11. 18.

Διόξ., (καθ-), 'Ανθ. Πλάτ. 334: ἀρ. α' εἰλα (ἀν-), Πρὸς, 'Απ. ε', 23· (ἀν-), Σουλ. 'Επιγρ. 3272. 24, ἀλλαχθὺ ἀρ. ε' εἰ-λον, 'Ομ., κτλ.:—'Ιων. ἐλσεκε, 'Π. Ω. 752:—Μῆσ. μῆλλ. ἐλσε-μαι, Διον. 'Αλ. 4. 75. Νηρημ. Σιδυλλ. 8. 134, (ἀν-), 'Τιμόκρ. ἐν

'Φιλοσοφίᾳ, 'Αλ. 'Ανθ. (ἐλ-), Διον. 'Αλ. (ἐξ-), 'Δλκίρ. —ἀρ. α' εἰλάμην, 'Ανθ. Π. παρὰρτ. 257. 5· (ἀν-), 'Αδελφ. 541A, (ἐλ-), 'Ανθ. Π. 9. 56:—ἀλλαχθὺ ἀρ. ε' εἰλάμην, 'Ομ., κτλ.—Παρὶ.

ἀν- ἀφ-, ἐλ-, ἐξ-, καθ-, περ-, περ-, περ-, προσ-, συν-, ὑφ-αἰρέω· (ὁ Κούρτιος πιστεύει ὅτι αἱ εἰλαί αἰρ (ἀρ), ἐλ συν-τὸν νὰ ἔχωσι στενὴν συγγένειαν· παρὶ. ὡσαύτως ἀλίσκαμαι, ὑπερ-συγκριτικῶς χρησιμεύει ὡς παθητ. τοῦ αἰρέω).

Α. 'Ἐνεργ. λαμβάνω διὰ τῆς χειρὸς, δρᾶσθαι, ἀρπάζω· αἰρεῖν

τι ἐν χερσίν, μετὰ χερσίν, λαμβάνω αἱ ἀνὰ χεῖρας, 'Οδ. Δ. 66, Θ. 372· αἰρεῖν τινα χερρός, λαμβάνω τινὰ ἐκ τῆς χειρὸς, 'Ιλ. Δ.

λόγων, Δημ. 537, 13.

IV. ἀραιρῶ, μετακινῶ ἀπὸ με τιμῶν ἥσαν, Δισχὺλ. Εὐμ. 880· τινὰ ἐκ πόλεως, Πλάτ. Πολ. 578B.—καθόλου, ἀραιρῶ ἐκ μέσου, θέτω τέρμας εἰς τι, τὰ κακά, Εὐρ. Πλ. 942· αἶρ. τραπέζας, εἶδε τέλος εἰς τὸ δεῖπνον, «σηκῶναι τὸ τραπέζι», Μένανδρ. ἐν «Κεχυρῶνι», 2· ἀρῶντος τοῦ αἵσιου, Ἀριστ. Περλ. 19, 36. 2) ἀραιρῶ τι ἐκ τινος πράγματος, μ. γεν. Δισχὺλ. Εὐμ. 846. 3) μεταγ. ἐκβάλλω ἐκ τοῦ μέσου, φονεύω, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κβ', 39., κ. Λουκ. κγ', 18, κτλ.

II. Μίσ., μετὰ παθ. πρὶν. ἤρμας, (ἴδε ἀνωτ.), λαμβάνω ἢ κομίζω τι δι' ἐμαυτὸν ἢ ὅ, τι εἶναι ἴδιον ἐμαυτοῦ, κτῶμαι, κερδαίνω, κλέος ἐσθλὸν ἀροῖτο, Πλ. Ε. 3. πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 969A· ἀέθλια ποσσὶν ἀροῖτο (ἐπὶ ἵππων), Πλ. Ι. 124· κῦδος ἀρέσθαι, Ι. 303, Ὁδ. Χ. 253.—ἔντεθεν, ἀπλῶς δεχομαι, λαμβάνω, ἔλκος ἀρέσθαι, Πλ. Ε. 130· τῶλμαν, Πινδ. Ν. 7, 87:—οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., ζειλιαν ἀρεῖ (οὕτως ὁ Schneidow. ἀντί ἀρεῖς), ὑὰ ἐπισύρῃς ..., Σοφ. Αἴ. 75· ὄγκον ἀρ., ὑπερπαρανοῶμαι, φουσκῶνω, αὐτόθι 129, πρὸλ. Πλάτ. Πολιτ. 277B. II. λαμβάνω ἐπάνω μου, ὑψίσταμαι, ὑπέχω, σηκῶναι οὐδ' ἂν νηρῶν.. ἀγῶς ἀροῖτο, Πλ. Υ. 247· ἀγῶς, Δισχὺλ. Εὐμ. 167· πόνον, Σοφ. Ἀντ. 907· βάρος, Εὐρ. Κυν. 473. 2) ἐπιχειρῶ, ἀρχίζω, πόλεμον, Δισχὺλ. Πλ. 341. Θουκ. 4. 60. Δημ. 58. 7· κίνδυνον, Ἀντιφῶν 136. 44· νεῖκος, ἔχθραν, κτλ., Εὐρ. Περλ. 986, 991:—ὡσαύτως φυγὴν ἀρέσθαι, Iugurth capere, Δισχὺλ. Πέρσ. 481. Εὐρ. Ρῆσ. 54· οὕτως ποδοῖν κλαπάν, Σοφ. Αἴ. 247.

III. ἐγείρω, ἀνεγείρω, σωτήρᾳ τινι, Σοφ. Ο. Κ. 460· ἐπὶ ἥγων, αἰρεσθῆναι φωνήν, ὑψῶναι τὴν φωνήν μου, Ἀριστοφ. Περ. 546· πένθος, Σοφ. Ο. Τ. 1225. IV. ὡς τὸ ἐνεργ. λαμβάνω ἐκ τοῦ μέσου, ἀραιρῶ, Εὐρ. Ι. Τ. 1201. αἰρωδῶνις, ες, (εἶδος)=αἰρικός, Θεοφρ. Ι. Φ. 8. 4, 6. Ἄεξ, ἀπρηχ. ὄνομαστ., ὅρα ἐν λέξ. Ἄεδις ἢ ἄεξις. Αἴσα, ἡ, ὡς τὸ Μοῖρα, ἡ θεότης ἢ διανεμόμενα ἐκαστῷ τὸ προωρισμένον αὐτῷ, Λατ. Parca· ἄσσα αἱ Αἴσαι γιγνομένην ἐπένησε, Πλ. Υ. 127, πρὸλ. Ὁδ. ΙΙ. 197. II. ὡς προσήγορ. 1) ὁ προορισμός, τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ταχέν, τετιμῆσθαι Διὸς αἴση, Πλ. Ι. 608· ὑπὲρ Διὸς αἴσαν, Ρ. 321, πρὸλ. Ζ. 487· ὁ αἰμονός αἴσα κακῇ, Ὁδ. Α. 61· τεάν κατ' αἴσαν, κατ' ἄριστας, ἀπερσίστας, Πινδ. Ν. 3. 25· θεοῦ αἴσα, Εὐρ. Ἀνδρ. 1203 (λυρ.):—κατ' αἴσαν, ἁρμοδίως, προσήκοντως, πρεπόντως, ὡς τὸ, κατὰ μοῖραν, Πλ. Κ. 445, κτλ., κατ' αἴσαν οὐδ' ὑπὲρ αἴσαν, Πλ. Ζ. 333· ἐν αἴσῃ, Δισχὺλ. Πλ. 545· ἀντιθέτως τῷ παρ' αἴσαν, Πινδ. ΙΙ. 8. 16. 2) τὸ πεπωμένον τινός, ὡς τὸ μοῖρα, οὗ γὰρ οἱ τῆς αἴσας .. ἐλέσθαι, ἄλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστί ..., Ὁδ. Ε. 113, 114—μετ' ἄπαρ, ἔτι γὰρ νῦ μοι αἴσα βιώνει, Σ. 359· πρὸλ. Ν. 306, καὶ ἄλλ., κακῇ αἴσῃ .. ἐλόμην, ἐκ κακῆς τύχης, μοῖρας, Πλ. Ν. 209· τὸν αἴσ' ἀπλάτως ἴσχει, Σοφ. Αἴ. 256 (λυρ.), πρὸλ. Ἀνθ. 624. 3) καθόλου, μετοχὴ εἰς πράγματι, ληΐδος, ἐλπίδος αἴσα, Ὁδ. Ε. 40, Τ. 84· γῆθονός, Πινδ. Π. 9. 99.—Περὶ τῆς παροιμ. ἐν κάρῳ αἴση, ἴδε ἐν λέξ. κάρ.—Περὶ τῆς Ὀμηρ. αἴσης ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν μοῖραν, ἴδε Ἰλ. δ. 280. κτλ. II. λέξις ἥτις ἐν πολλῇ χρήσει παρὰ Πινδάρῳ, οὐχὶ δὲ σπανίως παρ' Δισχὺλῳ, οἷς δ' ἐκατέρᾳ παρὰ Σοφοκλ. καὶ Εὐρ., ἀλλὰ μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις.

αἰσακός, ὁ, κλάδος μύρτου ἢ δάφνης μεταδιδόμενος ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸν ἕτερον ἐν καιρῷ δεῖπνου, ὡς πρόκλησις εἰς πόσην, Πλούτ. 2. 615B· «αἰσακός, ὁ τῆς δάφνης κλάδος, ὃν κατέχοντες ὕμνουσαν τοὺς θεούς», Ἰσχύχ.

αἰσάλαων, ὠνος, ὁ, εἶδος ἱέρακος, ἴσως τὸ «ταχυλοῖρακον», Λατ. falco aesalon, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 36, 1. αἰσθάνομαι, (πρὸλ. αἰσθόμαι), Ἰων. γ' πληθ. εὐκτ. αἰσθάνομαι, ἐν χρήσει παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 209:—παρελ. ἡσθάνομαι: μέλλ. αἰσθῆσομαι, Ἀττ. (παρὰ τοῖς Ἑβδ. αἰσθάνομαι καὶ αἰσθῆσθαι): ἀόρ. ὁ' ἡσθάνομαι, Ἰβρὸς καὶ Ἀττ.: παρελ. ἡσθόμαι· μεταγεν. ἀόρ. α' ἡσθῆσάμην. Σχολ. εἰς Ἀττ. 418, καὶ παρὰ τοῖς Ἑβδ. ἡσθῆθην:—Ἀπολ. (αἴσω) (ἢ γ' Αἰσφαινεταί ἐκτεταμένος τύπος τῆς Αἰ, αἴω, ὁ ἴδε). Ἀττ. ῥῆμα (ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἱεροδότῃ)=ἐννοῶ, λαμβάνω γνῶσιν, καταλαμβάνω διὰ τῶν αἰσθησεων, Ἡρόδ. 3. 87· αἰσθ, τῇ ὁκοῇ, τῇ ὁμοῇ, Θουκ. 6. 17, Σεν. Ἀπομν. 3. 11, 8:—βλέπω, Σοφ. Φ. 75, κτλ.:—ἀκούω, βαρύν, ὁ αὐτ. Αἴ. 1318· πρὸλ. Φ. 252· οὐκ εἶδον, ἡσθῆμην ὁ' ἔτ' ὄντα νιν, αὐτόθι 445· ἡσθ. τινός ὑποστενούσης, ὁ αὐτ. Πλ. 79, πρὸλ. Εὐρ. Ἰππ. 603, κτλ. 2) ἐπὶ διανοητικῆς καταλήψεως, διακρίνω, ἐννοῶ, ὡσαύτως: ἀκούω, μανθάνω συγγ. παρ' Ἀττ.:—ἀπόλ., αἰσθάνει, Λατ. tenes, ἔχει δικαίον, ὁρῶς ἐννοεῖς τὸ πρᾶγμα, Εὐρ. Ὀρ. 752. II. συντασ. ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ἐννοῶν μετὰ γε, ἀντιλαμβάνομαι τι, λαμβάνω γνῶσιν τινος. τῶν κακῶν, Εὐρ. Τρω. 633, κτλ., σπαν. περὶ τινος, Θουκ. 1. 70· αἰσθ. ὑπὸ τινος μανθάνω παρὰ τινος, ὁ αὐτ. 3, 2. 2) διὰ τινος, διὰ μέσου τινός, συγγ. παρὰ Πλάτ.:—ὡσαύτως μετὰ αἵτιας, Σοφ. Πλ. 89, Φ. 252., Εὐρ. Πλ. 653, 764, κτλ.:—αἰ ἐξηρτημένοι: πρωταίεσι συνάπτονται κατὰ τὸ κλειστόν κατὰ μετοχὴν συμφωνοῦσαν πρὸς τὸ ὑποκείμενον, αἰσθάνομαι κρίμων, Θουκ. 2, 51· αἰσθάνομεθα γελᾶσθαι ἐν-

τες, Πλάτ. Θεαιτ. 112C· ἡ συμφωνοῦσα πρὸς τὸ ἀντικείμενον, τυράν- νους ἐκτεσόντας ἡσθῆσθαι, Δισχὺλ. Πρ. 957· πρὸλ. Θουκ. 1. 47, κτλ.: Σπανιώτερον μετὰ αἵτ. καὶ ἀπαρεμ., ὁ αὐτ. 6. 59· ὡσαύ- τως, ἡσθετο τὸ στράτευμα ὅτι ἦν .., Σεν. Ἀν. 1. 2. 21: αἰσθάνεσθαι ὡς .., αὐτόθι 3. 1. 40, κτλ., οὐνεκα .., Σοφ. Πλ. 1477:—αἰσθα- νόμενος τῇ ἡλικίᾳ, ἀπολ. ἔχων τὰς συνάμεις μου ἐντελῶς ἀναπνευ- μένας ἕνεκα τῆς ἡλικίας μου (ἢ παρὰ τὴν ἡλικίαν μου), Θουκ. 5. 26· ἴδε Ροῖριον ἐν τόπῳ. Τὸ παθ. ἀναπληροῦται διὰ τῆς φράσεως αἰσθησιν παρῆλθω, πρὸλ. αἰσθησιν.

αἰσθημα, ατὸς, τὸ, διὰ τῶν αἰσθησεων ἐννοούμενον, ἢ ἡ ἀντιληψὶς ἀντικειμένου τινός, Ἀριστ. Ἀναλ. 2. 19, 3. Μεταφ. 3. 5. 29, κτλ. II. ἀντιληψὶς ἢ κατανόησις πράγματος τινος, κακῶν, Εὐρ. Ι. Α. 1243.

αἰσθησις, εως, ἡ, ἡ διὰ τῶν αἰσθησεων ἀντιληψὶς, ἰδίως διὰ τῆς ἀφῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ διὰ τῆς ὁράσεως, τῆς ἀκοῆς, κτλ., αἰσθ. πημάτων, ἀντιληψὶς, συναίσθησις, Εὐρ. Πλ. 290: ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ νοῦ, ἀντιληψὶς, γνῶσις: πράγματος τινος, Πλούτ. Δουκούλ. 11, κτλ.—Ἡ φράσις αἰσθησιν ἔχειν, εἶναι ἐν χρήσει: 1) ἐπὶ προσώ- πων, αἰσθησιν ἔχειν τινός, = αἰσθάνεσθαι τινός, ἢ τι, ἀντιλαμ- βάνεσθαι, Πλάτ. Ἀπολ. 40C. Θεαιτ. 193B, ὡσαύτως, αἰσθησιν αἰσθάνεσθαι, Φαῖδρ. 240C., λαμβάνειν, Ἰσοκρ. 12C. 2) ἐπὶ πραγμάτων: παρέχειν ἀντιληψιν, αἰσθησιν δηλ. εἶμαι ἀντιληπτός, γι- νομαι ἀντιληπτός, καὶ οὕτω χρησιμεύει ὡς παθητικὸν τοῦ αἰσθάνο- μαι, Θουκ. 2. 61· συγγ. ἀντιληψὶς, αἰσθησιν παρέχειν, ὁ αὐτ. 3. 22, Σεν. Ἀν. 4. 6, 13, κτλ.: αἰσθησιν ποιεῖν τινός, Ἀντιφῶν 134, 29, Δημ. 133, 14· αἰσθησιν παρέχειν τινός, παρέχειν τὰ μέσα πρὸς ἀντιληψιν τινος, φέρειν παρὰδείγμα, Θουκ. 2. 50. II. μὲν τῶν αἰσθησεων, ἢ τοῦ ὅραν αἰσθ., Πλάτ. Πολ. 507E· ἀπ' ὧσιν αἴσθησις ἢ τινος ἄλλης αἰσθ., ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 39B, ὡς καὶ εἶναι καὶ στέμα καὶ πάσας τὰς αἰσθήσεις, Ἰππ. ἐλ. 374D, κτλ.: καὶ κατὰ πληθ. αἱ αἰσθήσεις, Πλάτ. Θεαιτ. 156B, κτλ. III. ἐπὶ ἀντικειμέν.

σημασίαις: ἡ ἀντιληψὶς, ἡ ἐντύπωσις, = αἰσθημα, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 1, 14. Ποιητ. 15, ἐν τέλ. οὕτως: αἰσθήσεις θεῶν, = ὁράσεις, δρώματα, Πλάτ. Φαῖδρ. 111B. 2) ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ἡ ὁσμὴ (μυρωδία), τὰ ἔχον, Σεν. Κυν. 3. 5.—Μόνον παρὰ περὶ τοῦ Ἀττ. πληθ. Εὐρ. ἐνθ' ὧντος, Ἀντιφ. ἐν «Σακροῖς» 1. 5.

αἰσθητήριον, τὸ, ὄργανον αἰσθήσεως, Ἰππ. 375, 44, Ἀριστ. περὶ ψυχῆς 2. 9, 12, 2. 10, 4· ἐπάν ἢ καθάρᾳ τῆς αἰσθητήρια, Μάχων ἐν «Ἰππιστολῇ» 1. 5· τὰ αἰσθ. = αἱ δυνάμεις πρὸς αἰσθῆσθαι, Ἡρόδ. Πρὸς Ἑβρ. ε', 14. αἰσθητής, οὗ, ὁ, ὁ αἰσθάνομενος, δὲ νοῦν, Πλάτ. Θεαιτ. 160D. αἰσθητικός, ἡ, ὁ, ὁ ἀνὴρ εἰς ἡ ἐπεκτείνετο πρὸς τὴν διὰ τῶν αἰσθησεων ἀντιληψιν, ὁ εὐκόλως αἰσθανόμενος, Πλάτ. Τίμ. 67A. ζωὴ αἰσθητική, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 7, 12:—καθόλου, ταχύς, ὀξύς, γραῦς, Ἀλξ. ἐν τῇ «Εἰς τὸν Φίλοσοφον» 1.—Ἐπὶ πρ. αἰσθητικῶς ἔχειν, ἔχω ταχεῖαν αἰσθησιν ἀντιλήψεως, Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 3. 2. 8· αἰσθ. ἔχειν ἑαυτοῦ, μετὰ μετοχ., ἔχω συναίσθησιν, συναίσθησιν ἐμαυτοῦ ποιοῦντός τι, Διλ. Ποικιλ. Ἰστ. 14, 23. 2) παθ. ὁδύνη αἰσθη- τική, ὁδύς, ἐρμῆς πόνος, Ἰαλην. II. ἐπὶ πραγματικῶν, ἐμπα- νής, ὁδύς, εὐαντιληπτός, ἐνὸς, Πλούτ. 2. 90B. αἰσθητός, ἡ, ὁ, καὶ ὅς, ὁ, Πλάτων Νέων 761:—ῥηματ. ἐπὶ, διὰ τῶν αἰσθησεων ἀντιληπτός, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ νοητός, ὁ αὐτ. Πολιτ. 285E, κτλ.: τὸ αἰσθητόν, ὅ, τι αἰσθάνεται τις, τὸ προ- πύπτον εἰς τὰς αἰσθήσεις, ὁ αὐτ. Τίμ. 37B, κτλ.—Ἐπὶ πρ. -τός, Ἀριστ. περὶ χρωμ. 3. 13., Πλούτ. 2. 933C.

αἰσθόμαι, μεταγενέστερ. τύπος ἀντὶ τοῦ αἰσθάνομαι, Κλήμ. Ἀλ. 519, 882, Ὁριγέν., κτλ., εἰσῆλθον δὲ ἐνταῦθα ὑπὸ τῶν ἀντιγρα- φῶν εἰς τοὺς παλαιότερους συγγραφεῖς (ἀλλὰ πιθαν. οὐχὶ ὁρθῶς), ὡς εἰς τὸν Θουκ. 5. 26, Ἰσοκρ. 27D., Πλάτ. Πολ. 628A. αἰσθω, (ἄημι) Ἐπ. ῥῆμα, ἐκπνέω, ἀποπνέω, θυμὸν αἰσθε, ἐξί- πνευσε, Πλ. Υ. 403· θυμὸν αἰσθων, ἐκπνέων, Πλ. 468· πρὸλ. αἰσθω = ἄημι.

αἰσιμαία, ἡ, εὐτυχία, αἰσιμίας πλούτου, Δισχὺλ. Εὐμ. 996. αἰσιμαίνεσθαι, αἰ, = αἰσιμαίνεσθαι, Ἐπιγρ. Μεγάρων, L, vi, F. 35. ἴδε αἰσιμαίνεσθαι. αἰσιμος, ον, καὶ η. ον, Ὁδ. Υ. 14: (αἴσα), Ἰππ. ἐπὶ, ὡς ἐν Λατ. fatalis, ὁρισμένος πρὸς βουλῇ τῶν θεῶν, προωρισμένος, αἰσι- μὸν ἡμῶν, ἡ ἐμαρμένη ἡμέρα, ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου, Πλ. Θ. 72, Βάκεις παρ' Ἡρόδ. 9. 43, κτλ., αἰσιμὸν ἐστί, εἶναι προωρισμένον, πεπωμένον, Πλ. Φ. 291. II. συμφωνός: πρὸς τὸ ὑπὸ τῆς μοῖρας ὁρισθῆναι, κατάλληλος, ὁρθός: αἰσιμα εἴπειν, Ὁδ. Χ. 45· αἰσιμα εἰδώς, κατ' ἀντιθεσιν πρὸς τὴν αἰσουλὰ ἐλέειν, Π. 231 καὶ 232· αἰσιμη φρένας, ὁρθὰς ἔχουσα τὰς φρένας, καλῶς διατεθειμένη, Υ. 14· αἰσιμα πίνειν, πίνειν κατὰ τὸ προσήκον μέτρον, Φ. 294.

αἰσιδομαι, μέσ., λαμβάνω τι ὡς καλὸν οἰωνόν, νομίζω τι τυχη- ρόν, Πλούτ. 2. 774C, κτλ. αἰσιδομήτης, ὁ αἴσια βουλεύων, ἢ Ζωναρ. αἰσιδοποιός, καθιστῶ τι αἴσιον, Πλάτων. αἴσιος, ον, καὶ α, ον, Πινδ. Ν. 9. 43, Εὐρ. Ἰων. 421. (αἴσα) ποιητ. ἐπὶ, καλὰ προμηνύων, εὐαίματος, εἰς καλὸν καιρὸν ἐρχόμε- νος, τυχερός, κατάλληλος, ὁδοιπόρος, Πλ. Ω. 370, πρὸλ. Δισχὺλ.

Ἄν. 104 (Ἰουρ.), Σοφ. Ο. Κ. 34· ἡμέρα, Εὐρ. ἔνθ' ἄνωτ. αἰσιος ἐν φιλότιμῳ, Ἐπιγρ. 615.—συνήκιστα ἐπὶ οὐρανῶν ὁλοτα ἔρως, Πινδ. ἔνθ' ἄνωτ., Σοφ. Ο. Τ. 32, πρὸς ἀέρας. Ἐν. Κύρ. 2, 4, 10, κτλ.: ἴδε ἐν λέξ. ὁδῶν.—ἐπὶ ἔρῳ, Εὐρ. Ἰων 410.

II. ὁ ἁρμόδιος, ὁ προσήκων, ὁ ὀρθός, εἰκασις, αἰσιος ὁλόη, Λατ. iustus, pōdus, Νικ. Θ. 93.

αἰσις, ἡ, καὶ οὐς, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 37.
αἰσκαλιός = Ἀσκαληνός, Ἐπιμ. ἐπὶ χαλκοῦ εἰδωλὸν ἐν Βοωνία εὐρέθεντος, πάνυ ἀρχαῖος γράμμασι, Σουλ. Ἐπιμ. 6737.

αἰσός, ὁ θεὸς ὑπὸ Τυρρηνῶν, Ἡσίοχ.

αἰσόνες, φραγμοί, Ἡσίοχ.

αἰσός, οὐ, = ἀνισός, ἀνέμοιοι, Πινδ. Ἰσθμ. 7. 60.

αἰσώ, Ὀμ., Ἡρόδ., παρὰ Πινδ. καὶ Τραγικοῖς συνηρ. ἄσπω·

παρ' ἄλλοις δὲ Ἀσκαλιός συνηρ. ἄσπω ἢ ἄστω (ἀνευ ὑπογραφ. τοῦ

ι) ἐν χειρογράφοις τοῦ Πλάτ., κτλ.: παρατ. ἤσισον, Ἰλ. Σ. 506, Ἰων.

αἰσέσκον, Ἀπολλ. Ρόδ., Ἀττ. ἤσων, Αἰσχύλ. Πρ. 676, Εὐρ.:—

μέλλ., αἰξώ (ὕπερ), Ἰλ. Φ. 126. Ἀττ. ἄξω, Εὐρ., Ἀριστοφ.:

—ἀόρ. ἄξω, Ὀμ., (δε-), Ἡρόδ., Ἀττ. ἄξω, Αἰσχύλ. Πρ. 837.

Σοφ. Ο. Κ. 890, κτλ.:—μετοχ. ἄξας, Ἰσθμ. 47. 21, Ἰων. αἰξω-

σων, Ἰλ. Ψ. 369:—Μέσ. ἀόρ. αἰξασθαι, Ἰλ. Χ. 195:—Παθ.

Ὀμ.: ἀόρ. ἤλχθη, αἰχλυν, Ἰλ. (ἴδε κατωτ.). Οἱ τραγ. μεταχειρί-

ζονται τοὺς ἀσυναίρετ. τύπους ἐν λυρικοῖς χωρίοις, Σοφ. Ο. Κ. 1497,

Τρ. 843, Εὐρ. Τρω. 156, 1086, Ἰκ. 962· ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν τριμέ-

τροις, ὡς αἰσιὸς Ἠρόδ. Ἐκ. 31, Ἐλμολ. Βάκχ. 147· ἐνθ' ὁ Πικρ.

καὶ ἄλλοι φιλόλογοι διορθοῦσι πάντα τὰ τοιαῦτα χωρία:—ἐν μεταγε-

στερότεροι χρόνοις τὸ ῥῆμα ἀπώλεσε τὸ ὑπογράφον ἐν ἴδε δεαῖσσω,

εἶναι ποιητικὸν καὶ ἰδίως Ἑπικὸν ῥῆμα, σπανίως ἀπαντῶν παρὰ τοῖς

δοκίμοις τῶν πεζῶν, ὡς καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σύνθετα. ἀν-, ἀπ-, δε-,

εἰς-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-, μετ-, παρ-, πρὸς-, ὕπερ- αἰσώ. (Ἰκ

4/ΑΙΚ πρὸς. αἰξέ, αἰχμή). [ἃ παρ' Ὀμήρῳ, πλὴν ἐν τῷ συνθέτῳ

ὑπ' αἰξέει, Ἰλ. Φ. 126: πρὸς. Νικ. Θ. 455.] Κινούμεναι μετὰ ταχειας

καὶ ὁρμητικῆς κινήσεως, ῥέπειται, ὁρμῶ, ἀπαστρέπτω ὡς τὸ φῶς,

σύγῃ, Ἰλ. Σ. 212, κτλ., οὕτω, νδός, Ἰλ. Ο. 80· περὶ ὁδυνήρου

νύσοντος πόνου, Εὐρ. Ἰππ. 1352:—ἐντεῦθεν ἐπὶ πάσης ὁρμητικῆς

κινήσεως, ὡς παρὰ τοῦ ὁρμῶντος ἡ ἀναπνεύωντος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, αἰσ-

σιν ἔγχει, φρογάνω, Ἰπποῖς, Λατ. tuere, impetu ferri, Ἰλ.

Α. 484, Ε. 81, Ρ. 460, κτλ.,—μετὰ ὁμοίᾳ, προσώπ., Σ. 506·

ἐπὶ τῆς ὁρμητικῆς πτήσεως τῶν πτενῶν, Ψ. 868, κτλ.,—οὐσαύτως

ἤϊε . . πέτεσθαι (πρὸς. βῃ δ' ἔναι), Φ. 247.—ἐπὶ φαντα-

σμάτων (πνευμάτων) ἀφορτὴ κινουμένων, Ὀδ. Κ. 495· ἐπὶ βελῶν,

Ἰλ. Ε. 657· ἐπὶ δένδρῳ, αὐτομαί εἰς ὕψος, Πινδ. Ν. 8, 69· οὕτω

καὶ ἀπαξ κατὰ μέσ. ἀόρ., ἀντίον αἰξασθαι, Ἰλ. Χ. 195:—μετὰ

συστολῶν αἰτιατικῆς ἀίσσεσιν ἐρρήμηται, Εὐρ. Φων. 1394· τὴν . .

κέλευθον ἤεας, Αἰσχύλ. Πρ. 837· οὕτω καὶ κατὰ παθ. [ἐγχορ.]

ἦσαν . . ἐτώσιον αἰχθῆναι, Ἰλ. Ε. 854· ἐς οὐρανὸν αἰχθῆτην,

Ω. 97· ἐκ χειρῶν ἡνία ἤχθησαν, εἰσφύγον ἐκ τῶν χειρῶν αὐ-

τοῦ, ἀωλιόθησαν, Π. 404· ἀμφὶ δὲ χαῖται ὥμοις αἰσσανται, κυ-

μαίνονται περὶ τοὺς ὅμιους αὐτοῦ, Σ. 510· κοῆν δι' αἶρας, ἔσ-

σεται, κυμαίνεται εἰς τὸν ἀέρα, Σοφ. Ο. Κ. 1261:—οὕτω καὶ μετὰ

τῆς σημασίας φέρομαι, παρασύρομαι: πνευμάτων ὑπὸ δυσχλίμων

αἰσώ, Εὐρ. Ἰκ. 962. 2) μετέπειτα, στρέφομαι μετὰ πόνου καὶ

προθυμίας πρὸς τι, ἐπιπιδιώκω τι ἐκθύμιος, εἰς τι, Εὐρ. Ἰων 328· ὁσαύ-

τως μετ' ἀπαρεμφ., εἶμαι πρόθυμος νὰ πράξω τι, Πλάτ. Νόμ. 709Α

καὶ συχνάκις παρὰ τοῖς μεταγεν. τῶν πεζῶν. II. ἐν μεταβολῇ

σημασ., αὐραν . . ἄσων, ἀνακινῶν τὸν ἀέρα διὰ βιπιδίων, Εὐρ. Ὀρ.

1429 (ἐνθα ἴδε Ἠρόδ.). ἀλλὰ τὸ ἤξεν χέρα, Σοφ. Αἰ. 40 ὁμοιάζει

μᾶλλον πρὸς τὴν φράσιν βαίνειν πῶδα, κτλ., ἐνθα ἡ εἰς· εἶναι τὸ

ὄργανον τῆς κινήσεως. Ἄλλα παρὰ τοῖς μεταγενεστοῖς, πράγματι μετα-

βολῇ, ἀναγίγξω, βιάζω, Κρησμ. Σιδυλλ. 3. 27.

αἰσάει, ἐπὶ ἔρῳ, τοῦ ἐπομ., «αἰσάει, ἀφανής», Σουῖδ.

αἰσάτος, οὐ, συνηρ. ἄστος, Αἰσχύλ. (ἰδὲν, πρὸς. αἰσάτης,

αἰσάτης):=ποιος, ἐπὶ ἴσ., ὁράτος, ὁφθαλμῶν καὶ κέ μ' ὀπίσθον

ἀπ' αἰθέρος λιμῶλε πόντω, Ἰλ. Ε. 258· κεῖνον μὲν αἰσάτον

ἐποίησαν περὶ πάντων, Ὀδ. Α. 235· ὥχετ' αἰσάτος, ἀπυστος,

αὐτόν 242· ὥλετ' ἀκλαυτος, αἰσάτος, Αἰσχύλ. Εὐρ. 665· βωμοὶ

δ' αἰστοί, ὁ αὐτ. Ἠρόδ. 811· ἐν αἰσάτοις τελέθων, ἡ αὐτ. Ἀγ.

465· ἀποτρέψειεν αἰσάτον ὕβριν (πολητικῶς ἀντὶ τοῦ ὥστε

εἶναι αἰσάτον), ὁ αὐτ. Ἰκ. 881, πρὸς. Πρ. 910:—μεταγεν. ἐπὶ ἔρῳ,

αἰσάτως, θυμὸν δλεσσαν—ἀδόξως, ἀσέπως, Μανθ. 3. 213.

II. ἐνεργ., ὁ μὴ γινώσκων τι, ἀτας ἐμὰς αἰσάτος, Εὐρ. Τρω. 1313,

πρὸς. 1321. 2) παρὰ Σπινθ. Ἀποσπ. 97 (Κληῖος) εἶνε ἀμ-

φύολ. ὡς ἐπιθέτον τῆς Ἀθηνᾶς, ἴδε Δινδ. εἰς Σχόλ. Ἀριστοφ. Βατρ.

964· Bgk ad Lampyr. I.

αἰσάτος, ἡ, ἄν, ὁ κεκαυμένος, «ὁ τῇ ἀφ' αἰσά ποιῶν τὰ πάντα»,

Ἐτυμ. Μ. σ. 440.19, ἐν λέξει Ἠρακλείδου.

αἰσάτοσύνη, ἡ ἀπώλεια, Ἐτυμ. Μ.

αἰσάτω, συνηρ. ἄστω, ἡ μίλλ., ἀσάω, ἀόρ. ἤστωσα, συνηρ.

ἤστω (ἴδε κατωτέρω):—ποιεῖ, ῥῆμα, οὐδαμῶς ἐν Ἰλιάδι, ἐν χρήσει

ἔστω παρ' Ἠροδότῳ, καὶ ἀπαξ παρὰ Πλάτωνα, καθίστημι τινα ἀφανῆ,

ἐξαφανίζω, καταστρέφω, ὡς τὸ ἀφανίζω, ὡς ἔμ. αἰσάτωσαν,

Ὀδ. γ. 79· πῦρ . . αἰσάτωσαν ὕλαν, Πινδ. Π. 3. 67· αἰσάτωσαν

γένος τὸ πᾶν, Αἰσχύλ. Πρ. 232· πατριδ' ἤστωσας ὀδρεῖ, Σοφ.

Αἰ. 515· κηρὸν ἄστωσας πυρὶ, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 481 α. τὰ πρὶν

δὲ πελώρια . . αἰστοί, Αἰσχύλ. Ἀγ. 151· οὕτως, αἰσάτωσι μιν.

Ἠρόδ. 3. 69· ὕος ἡμέων ἤστωσας, αὐτόν 127:—καὶ δ' ἄρ' ἡ

αἰσάτωσαν δολιχάς, Ὑδ. Κ. 259· ταῦτα ἐμχανάτω . . μὴ

τὶ γένος αἰσάτωβελῃ, Πλάτ. Πρωτ. 321Α.

αἰσάτωρ, ὁρος, ὁ, ἡ, ἀγώνων, ἀμαθῆς, ἀπειρος, μὴ ἔχων συνεί-

δησιν τινος. αἰσάτωρ ὢν αὐτός, Πλάτ. Νόμ. 845Β· τινός, ὡς

πρὸς τι πρᾶγμα, Εὐρ. Ἀνδρ. 682.

αἰσάτωσις, εὐς, ἡ, ἐξαφάνισις, Σουλ. Ἐπιμ. 125. β (γ).

αἰσάτοπτήριος, οὐ, (αἰσάτω) καταστρεπτικός, ἀφανιστικός, Λυ-

κάφρ. 71.

αἰσάτοπτήρ, ἥρος, ὁ, λέξις εὐρισκόμενη ἐν πολλοῖς τῶν ἀντιγρά-

φων τῆς Ἰλιάδος, Ω. 347, ὡς ἐπὶ τοῦ κοῦρος, ἐρμηνευόμενον ὑπὸ

τινὸν Γραμμ., εὐτυχῆς, πλούσιος (ἐκ τοῦ αἰσάτος)· ὑπὸ ἄλλων δὲ ὡς

νομιεύς, βοσκός:—ὁ Πηγεὶς καὶ ὁ Σπιζην. ἐπόμενοι τῇ Ἀριστάρχω

διορθοῦσι: Κούριον ἀσυνινητήριον, ἡγεμονικὴ νεανία: ἀλλὰ τοῦ χειρο-

γράφου ἡ γραφή ὑποσημαίνεται ἐκ τῆς ὑπάρξεως τοῦ κυρίου ἀνδρα-

δισύτης ἐν Ἰλιάδι.

αἰσάτω-εργός, ὧν, = αἰσάτω ῥέζων, παρτίωμα καὶ ἔδικα ἐργα-

ζόμενος, Παιγρ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 28.18, Μάξιμ. π. καταρχ. 368, ὁ

Ἀριστάρχης γράφει τοῦτο ἐν Ἰλ. Ε. 403 ἀντὶ τοῦ ὁδρινεργός.

αἰσάτωλος, οὐ, ἀπρεπής, κακός, ἀπειθής, ἀντιτίθεται τῷ αἰσάτω:

αἰσάτωλος, Ἰλ. Ε. 403· μυθήσασθαι, γ. 202· σίδεν, Ἰμ.

Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 164· πρὸς. Ἀνθ. Π. 7. 624, (δ Ρούτ., Εἰ. Πόρτ. 1. 272,

νομίζει ὅτι εἶναι ἀντὶ αἰσάτωλος = αἰσάτος).

αἰσάτωμα = ἄρχω, κρατῶ, κυβερνῶ, αἰσινῶν χθονός, Εὐρ. Μήν.

19· αἰσινῶντες, Ἐπιμ. Μετάρ. 3054· πρὸς. αἰσινῆτης, Π.

αἰσινῆτης.

αἰσινῆτης, ἡ, = αἰρετὴ τυραννίς, μοναρχία κατ' ἐκλογὴν

τῶν ὑπηκόων, Ἀριστ. Πολ. 3.14, 14 Διογ. Α.1.100.

αἰσινῆτης, ἥρος, ὁ, = τῷ ἐπομ., ἴδε ἐν λέξει αἰσινῆτης.

αἰσινῆτης, οὐ, ἡ διατάσσων τοὺς ἀγῶνας, ἡγεμὸν ὑπὸ τοῦ

λαοῦ, κοσμητὴρ, κριτὴς τῶν ἀγώνων, ὡς τὸ βραδέως, Ὀδ. Θ. 258:—

καθόλου, πρέσβης, διευθυντής, ἑταίρος, ἑταίρος. 25.18. II. κυβερ-

νήτης, ἄρχων, ἡγεμὸν ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἡγεμὸν αἰρετός, (αἰρετός

τυραννίς), οὐχὶ ἀναγκαῖος ἐσθλός, Ἀριστ. Πολ. 3.14, 8 καὶ 9,

4.10, 2, ὁρῶντες τοὺς αὐτοὺς καλοῦμενοι παρὰ Μεγαροῦσι, συναρ-

χία προεβουλεύσαντο ποτὶ τε τοὺς αἰσινῆτας τῶν βουλῶν

καὶ τὸν δῆμον, Ἐπιμ. Μετάρ. 3016, καὶ, χρήματα θαμνέειν

τοὺς αἰσινῆτας, αὐτόν, 3045, 5, (σημαίνει τὴν διὰ τοῦ γρ-

αφῆν) ἴδε ὑπὸ Σοφ. Ο. Τ., Λεξ. Ἀρχαῖων. 2) ἐν χρήσει πρὸς

ἐκφώνησιν τοῦ Ῥωμαικοῦ διελαιῖν, Διον. Ἀλ. 6.73:—ὕλη, αἰσινῆ-

της, εἰδός, Σουῖδ. (Κατὰ τὸ Μ. Ἐτυμ. ἐκ τοῦ αἰσῆς μνήσασθαι,

καὶ ὁ Κούριος ἐγκρίνει τὴν παραχρησὴν ταύτην).

αἰσάτωλος, ὁδολός, ψεύδης, ἀπατεῶν, Ἡσίοχ.

αἰσχροκερδής, ἔς, = αἰσχροκερδής, Μανθ. 4.314· αἰσχρο-

κερδής, οὐ καὶ αἰσχερόφρων, οὐ ἀμύλων ἄεσμα καὶ αἰσχρά,

αὐτόν 57. 592.

αἰσχῆμων, οὐ. ἴδε αἰσχροκερδής.

αἰσχίον, αἰσχιастός, συνηρ. καὶ ὑπερ. τοῦ αἰσχροῦ, 8 ἔει.

αἰσχός, εὐς, τὸ, αἰσχύνω, αἰσίομαι, Ὀμ. (ἡ ὑπόσις πολλὰκις ἔχει

τὴν λέξ. κατὰ πληθυντ., ὡς ἐν Ἰλ. γ. 242), Ἠσ. Ἐργ. κ. Πρ. 211,

Σόλων 3, Αἰσχύλ. Ἰκ. 1008, κτλ. 2) κατὰ πληθυντ., αἰσχροί,

ἀπὸμα ἔρτα, Ὀδ. Α. 229. II. ὑπομερῆς, ἀσχημία, εἶς τοῦ

πνεύματος, εἴς τοῦ σώματος, Πλάτ. Συμπ. 201Α, Σιν. Κύρ. 2, 2

29, κτλ., αἰσχος περὶ τὴν κἀκτῆν, Ἰππ. Ἀρρ. 790· αἰσχος

δνόματος, Ἀριστ. Πρ. 3. 2, 13.

αἰσχάω, κατακρίνεται ὑπὸ Ἠρωδιαν. π. μον. 214. 26, ὡς ἡμαρ-

τημένους τύπος ἀντὶ τοῦ αἰσχύνω· ἀναφέρει δὲ ἔρχονται ἐκ τῶν

Ἑλλήνων τοῦ Εὐκλείδου, πρὸς. Κνήβη Ἐπιγρ. 615. II. 336.

αἰσχρο-ανδράποδα, αἰσχροὶ ἀνδράποδα, Ἰλυσσ.

αἰσχρομέθυτος, οὐ, ὁ αἰσχροὶ ἔχων μέθυ, Μανθ. 4. 57.

αἰσχροφῆμος, οὐ, ὁ αἰσχροὶ ἔχων φῆμη, Μανθ. 4. 57.

αἰσχρομήμων, οὐ, γιν. ἰνός. (αἰσχροί) = οὐλόστος, ἀνάσχυ-

τος, φαύλος, Ἀνθ. Παν. 1.13*, ἔφη 51, ἡ γρ. αἰσχρομήμων (ὡς ἐν

νεωτέρῳ Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἰ. 1046 ἐκ. Εἰρ.)· ὁ Ἠρόδ. ἐν Φων. 1622

ἀναγινώσκει αἰσχρομήμων.

αἰσχρο-βίος, οὐ, ὁ αἰσχροί, κακοήθης βίον, Κρησμ. Σιδυλλ.

3.189.

αἰσχρο-γελῶς, ὡτος, ὁ, ἡ, ὁ αἰσχροὶ γελῶν, Μανθ. 4. 253.

αἰσχρο-διδάκτες, οὐ, ὁ διδάσκων αἰσχροὶ πρᾶγματα, Μανθ.

4. 307.

αἰσχρο-επέω, (ἔπος) μεταχειρίζομαι αἰσχροὶ γλώσσας, Ἐπιμ.

ἐν Φιλύρᾳ 3.

του, Tarrpi-lucii cupidus, πρῶτον παρ' Ἱερὸδ. 1. 187, ἀκολούθως παρ' Εὐρ. Ἀνδρ. 451, Πλάτ. Πολ. 403C, κτλ. ἴδε Ἀριστ. ἹΙ. Ν. 4. 1, 43.—Ἐπίρρ.—δῶς, Ἐπιστ. Πέτρ. Α', ε', 2.

αἰσχροκερδία, ἡ, ἴδε ἐν λ. αἰσχροκερδέα.

αἰσχρολογέω=αἰσχροπέω, Πλάτ. Πολ. 395E, Βρυσηίου Ἀριστ. Ἱστ. 3. 2, 13.

αἰσχρολογία, ἡ, αἰσχρά καὶ φαύλη δομολογία, Ξεν. Λακ. 5. 6: ὕβρις, λοιδορία, Πολύβ. 8. 13. 8.

αἰσχρολόγος, ον, ὁ αἰσχρά λέγων, καὶ ἐπίρρ.—γως, Πολυβ. 6. 123, 8. 30. 81.

αἰσχρολοιγός, ὄν, ὁ αἰσχρά λειγών, γλωσσοδιδύων, ἀσελγαλίων διὰ τῆς γλώσσης, Εὐστ. Ἰλ. 1. 518.

αἰσχρομήτεις, ιος, ὁ, ἡ, ἔχων ἢ σχηματίζων αἰσχρά, φαύλα σχέδια, Αἰσχύλ. Ἀγ. 222.

αἰσχρομυθῶ=αἰσχροπέω. ἐπὶ ἀλλογοῦστος, ἦτοι παραφροσύνης γυναικός, Ἱππ. Εἰπὶ. 3. 1109.

αἰσχροπάθεια, ἡ, τὸ αἰσχρὰ πάσχειν, Θεοφίλ. 3. 475, αἰσχρὰ πάθη, Νεῖλ. ἐπ. 167.

αἰσχροπαθής, ἔς, ὑποκείμενος εἰς αἰσχρὰ καὶ κακοήθη μεταχειρίσιν, Φίλων, 2. 268.

αἰσχροποιέω, = ἐνεργῶ αἰσχροῦς, κακοήθως, Ἀθην. 342C. II. μεταδ., ἀτιμάζω, καταισχύω τινα, τὰς τέχνας, Ἱπ. 2. 41.

αἰσχροποιεῖα, ἡ, κατ'εὐφημισμὸν ἡ ἀσέλγεια, ἡ τοῦ αἰσχροῦ πρᾶξις, Λατ. fellatio, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 295.

αἰσχροποιός, ὄν, αἰσχρὰ πράττων, Εὐρ. Μήδ. 1346 κατ'εὐφημ. Λατ. fellator, Μάχων παρ' Ἀθην. 582D.

αἰσχροπράξις, = αἰσχροποιέω, Ἀριστ. ἹΙ. Ν. 4. 1, 8, Κύριλλ.

αἰσχροπραγία, ἡ, = αἰσχροποιεῖα, Νεῖλος.

αἰσχροπραγμοσύνη, ἡ, = τὸ προηγ. Φωτ. Βιβλ. 22. 36.

αἰσχροπραγός, ον, ὁ αἰσχρὰ πράττων, Νεῖλ. ἐπ. σ. 43.

αἰσχροπρεπής, ἔς, = ἔχων δυσειδές τὸ ἐξωτερικόν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 74, αἰσχρολόγος, Σουΐδ. ἐν λέξ. Ἀρχιλόχος ἄλλ' ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Βεκκ. εἶναι αἰσχροπρεπής.

αἰσχροπρόσωπος, ον, = ἔχων δυσειδές πρόσωπον, Σουΐδ. ἐν λ. φιλοκλήης.

αἰσχρορρημονέω, = αἰσχροπέω, Ἀδελ. παρὰ Στοβ. 201. 13.

αἰσχρορρημοσύνη, ἡ, = αἰσχρολογία, Δημ. Ἐπιστ. 1489. 8.

αἰσχρορρήμων, ον, = αἰσχρολόγος, καὶ ἐπίρρ.—μόνωνς, Πολυβ. 8. 81.

αἰσχρός, ὁ, ὄν, καὶ ὅς, ὄν, Ἀνθ. Πλαν. 151: (αἰσχος), Παρ' Ὀμήρ. ὁ αἰσχρὸν προσενδύει, ἐπανεἰδυστος, νεκροσεν... αἰσχροῖς ἐπέεσσιν, Ἱλ. Ζ. 325 οὕτω καὶ ὡς ἐπίρρ., αἰσχεῖος ἐνέμισσις, Ψ. 473.

II. = τῷ Λατ. turpis, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ καλός:

1) περὶ τῆς ἔξω. ὕφους, δυσειδούς, δυσμορφος, περὶ τοῦ Θεοπίτου, Ἱλ. Β. 216, πρὸλ. Ἱμν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 197, Ἱερὸδ. 1. 196, κτλ., ἀνάπτως, Ἱππ. Αἰν. 790 αἰσχροῦς χαλός, ἔχων λίαν ἀσχημον χαλότητα, αὐτὸν 829, ἀλλὰ κοινῶς:

2) ἐπὶ ἡθικῇ ἐννοίᾳ, ἀπρεπής, κακοήθης, φαῦλης, ἀτίμος, Ἱερὸδ. 3. 135, Αἰσχύλ. Θ. 685, κτλ. αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματα ἐκδιδάσκονται, Σοφ. Ἱλ. 621 αἰσχροῖς [ἐστὶ] μετ' ἀπαρ. Ἱλ. Β. 208, Σοφ. Αἴ. 493, 1159, Πλάτ., κτλ. ἐν αἰσχροῦ θέσθαι τι, Εὐρ. Εὐκ. 806 ἐπ' αἰσχροῖς, ἐπὶ τῇ βλάσει αἰσχροῦ, φιλίων πρόξενον, Σοφ. Ἀποσπ. 196, Εὐρ. Ἱππ. 511: τὸ αἰσχροῦ ὡς οὐσιαστ., ἡ ἀτιμία, τὸ ὄνειδος, Σοφ. Φ. 476 τὸ ἐμὸν αἰσχροῦ = τὸ ἐμὸν ὄνειδος, Ἀνδρ. 21. 1.

Οἱ Στωικαὶ καὶ Στωικοὶ ὠμίλουν περὶ καλοῦ καὶ αἰσχροῦ, Λατ. honestum et turpe, ἀρετὴ καὶ κακία, πρὸλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 9. 1.—Ἐπίρρ., ἐπανεἰδυστος, ἀτίμος, Ἱερὸδ. 3. 135, Πλάτ., κτλ.: ὑπερβ. αἰσχυρ-στα, Αἰσχύλ. Πρ. 959, Σοφ. Ο. Τ. 367.

3) ἀπρεπής, ἀκατάλληλος, αἰσχρός ὁ καιρός, Δημ. 287. 25 αἰσχρός πρὸς τι, ἀνεπιτήδειος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 7.

III. ἀντὶ τῶν ὁμαλῶν συγκρ. καὶ ὑπερβ.: αἰσχροτέρος, -δτατος, αἰ τύποι αἰσχίων, αἰσχυστός (σχηματίζομενος ἐκ ῥίξης αἰσχο-) εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὀμ., Ἱερὸδ. καὶ τοῖς Ἀττ.

αἰσχυρός, ἡτος, ἡ, ἀσχημία, δυσμορφία, Λατ. turpitude, Πλάτ. Ἱοργ. 525A.

II. ἀσχημοσύνη, ἀσέλγεια, κατ'εὐφημισμὸν, Λατ. fellatio, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βαστ. 1308.—Παρὰ Ἰζέτ. αἰσχυροσύνη, ἡ.

αἰσχυρογῆ, ον, ἀντὶ τοῦ αἰσχυροεργεῖν, πράττω αἰσχρὰ ἔργα, Λατ. misisturbare, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3, 206.—Παθ. τὰ αἰσχυρογυγόμενα, Διογ. Α. προοίμ. 5.

αἰσχυρογρημία, τὸ, = τῷ ἐπομ. Ἐπιφάν. τίμ. Α', σ. 86.

αἰσχυρογρία, ἡ, συγκρ. ἀντὶ τοῦ αἰσχυροεργεῖν. ἀναίσχυντος διαγωγῇ, Εὐρ. Βάχχ. 1060 πλῆθ. Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἰστ. 8. 14, 12.

II. ἀπολασία, τὸ πράττειν τὰ αἰσχρὰ, Αἰσχίν. 41. 13.

αἰσχυρογυγός, ὄν, συγκρ. ἀντὶ τοῦ αἰσχυροεργεῖν, ἀναίσχυντος ὥν, αἰσχρὰ πράττων, Γαλην. 9, 274.

αἰσχύλιος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὸν Αἰσχύλον ἢ ὁμοίως τῷ Αἰσχύλῳ, Σχόλ. εἰς Ἱλ. Γ'. 87.

αἰσχύνῃ [ῃ], ἡ, (αἰσχος) = ἀτιμία γεννημένη πρὸς τινα, ὄνειδος, ἔς αἰσχύνῃ φέρεται, φέρεται εἰς ἀτιμίαν, Ἱερὸδ. 1. 10 πρὸλ. 3. 133.

οὕτω, αἰσχύνῃ φέρεται, ἔχει, προξενεῖ, ἔχει ἀτιμίαν, Σοφ. Τρ. 66, Εὐρ. Ἀνδρ. 244, κτλ. αἰσχ. περισταταί με, συμβαίνει μοι,

Δημ. 30. 24, 254. 2 αἰσχύνῃ πῖπτεται, Σοφ. Τρ. 597 περιπίπτειν, Ξεν. Ἑλλ. 7. 3, 9 αἰσχύνῃ περιπίπτειν τινί, Πλάτ.

Ἀπολ. 35A αἰσχ. προσβάλλειν τινί, ὁ αὐτ. Νόμ. 878C ἐν αἰσχ. ποιεῖν τινα, Δημ. 272, 18:—ἐπὶ προσώπων αἰσχύνῃ πάτρη, Αἰσχύλ. Πέρο. 774 αἰσχ. τινός, ἀτιμία, δυσφημία, ἔκ τινος, Δημ. 17. 6.

2) αἰσχ. γυναικῶν, δυσφημία, ἀτιμία τῶν γυναικῶν, Λατ. elurpatio, Ἰσοκρ. 64D. 287B ὡσαύτως γράφεσθαι τινα γένους αἰσχύνῃ, ἐπὶ ἀτιμίᾳ, ἢν κατὰ τοῦ γένους τοῦ διέπραξε, Πλάτ. Νόμ. 919E.

II. αἰσχύνῃ ἔνεκα κακῆς πράξεως, Λατ. pudor, προσωποπονηθεῖσα ἐν Αἰσχύλ. Θηδ. 409 Αἰσχύνῃ οὐ νομίσασα θεόν, Ἀνθ. Π. 7. 450.

2) καθόλου, ὡς τὸ αἰδώς, ἐντροπή, αἰσθημα αἰδούς, φιλοτιμία, πάσαν αἰσχ. ἀφείξ, Σοφ. Φ. 120 ἡ γὰρ αἰσχύνῃ πάρος τοῦ ζῆν... νομίζεται, Εὐρ. Ἱερὸδ. 200 οἱ αἰσχύνῃς ἔχειν, ἐντρέπομαι, ὁ αὐτ. Ἱ. Τ. 683 ὡσαύτως αἰσχύνῃν ἔχειν τινός, αἰσθάνομαι αἰδῶ διὰ τι, Σοφ. Ἱλ. 816 ἡ αἰσχύνῃ τινός ἔχει με, αὐτὸν 20 αἰσχ. ἐπὶ τινι, Πλάτ. Συμπ. 1781 ὑπὲρ τινος, Δημ. 43. 6 συνάπτεται μετὰ τοῦ δέους, Σοφ. Αἴ. 1079 μετὰ τοῦ ἔλεους καὶ αἰδώς, Ἀντιφ. 114. 22:—σπάνιον κατὰ πλῆθυνε., πτήσοσαν αἰσχύναισιν, Σοφ. Ἀποσπ. 388 ἐν αἰσχύναις ἔχω, θεωρῶ ὡς πρᾶγμα ἄξιον αἰσχύνῃς, Εὐρ. Ἱκ. 164.

III. παρὰ μεταγενετέροις, ὡς Ὀριγ. Φιλόκ. κεφ. 2, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 364, = αἰδοῖτον, πρὸλ. τὴν τοῦ σώματος αἰσχύνῃν, Ἀλκιβιάδ. παρ' Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 3.

αἰσχύνομένη, ἡ, εἶδος βοτάνης, ἡς τὰ φύλλα συστέλλονται ὥταν τὰ ἐγγίστηται, Πλίν. 24. 17.

αἰσχύνομένως, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ αἰσχύνω, μετ' αἰσχύνῃς, Διον. Ἀλ. 7. 50.

αἰσχυντέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ αἰσχύνομαι, πρέπει τις νὰ αἰσχύνῃται, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 40.

αἰσχυντηλία, ἡ, αἰδημοσύνη, Πλούτ. 2, 66C.

αἰσχυντηλός, ἡ, ὄν, αἰδήμων, κόσμιος, Πλάτ. Χαρμ. 160E, Ἀριστ. ἹΙ. Ν. 4. 9, 3 τὸ αἰσχ., ἡ αἰδημοσύνη, Πλάτ. Χαρμ. 158C.—Ἐπίρρ.—λώς, ὁ αὐτ. Νόμ. 605E.

II. ἐπὶ πραγμάτων, προξενῶν αἰσχύνῃς, αἰσχύνῃς ἄτιος, Ἀριστ. Ρητ. 2. 6, 21.

αἰσχυντήρ, ἡρος, ὁ, ὁ καταισχύων, ἐπὶ τοῦ Διγίθου, Αἰσχύλ. Νο. 990 οὕτω καὶ καταισχυντήρ, ὁ αὐτ. Ἀγ. 1363 ἄλλως τὸ αἰσχυντήρ ἀπαντᾷ μόνον ἐν μεταγενετέροις τινὶ ἐπιγραφῇ ἐν τῇ Νύλλ. Ἱππικρ. 8664.

αἰσχυντήρια, τά, τὰ προξενούντα αἰσχύνῃν, αἰσχυντήρια μὴ γένωνται τὰ νικητήρια, Θ. Βαλσ. ἐν Σύντ. καν. τομ. 4, σ. 504.

αἰσχυντηρός, = αἰσχυντηλός ἐν τῷ συγκρ., πρὸλ. Πλάτ. Ἱοργ. 487B ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ τοῦ τίς εἶναι ὁ Ἀττικώτερος τύπος Περσ. εἰς Μαῖον, σ. 27).

αἰσχυντικός, ἡ, ὄν, = αἰσχυντηλός, Ἀριστ. Ρητ. 2. 6, 12.

αἰσχυντός, ἡ, ὄν, = πλῆρης αἰδούς, Ψευδο-Φωκυλ. 176, ἐνθα ἡ Βηκ. ἔχει αἰσχυντηροῦς.

αἰσχύνω, [ῃ]: Ἱον. παρὰ αἰσχύνεσθαι (κατ.), Κόιντ. Σμ. 14. 531:—μέλλ. ὤν, Εὐρ. Ἱππ. 719, Ἱον. -υνέω, Ἱερὸδ. 1. 53: ἀορ. ἡσχύνω, Ἱ. Δ., Ἀττ.: πρμ. ἡσχυνάω, Διον Κ. 58, 16, ἡσχύνω, Δοκ. 12:—Παθ. μέλλ. αἰσχυνόμεναι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 850 Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 21 Πλάτ., σπαν. αἰσχυνόμεσθαι, ἴδε ἐν τέλει: ἀορ. ἡσχύνον, Ἱερὸδ. καὶ Ἀττ., ποιητ. ἀπαρμ. αἰσχυνόμεσθαι, Ἱερὸδ. Ν. 9. 64: πρμ. ἡσχυνμαι (ἴδε κατωτέρ. Β. 1.):—πρὸλ. ἀπ. ἐπ. αἰσχύνομαι, κατ-αἰσχύνω. Ποιῶ δυσειδῆ, ἀσχημον, βλάπτω, παραμορφῶν, πρόσωπον, κόμην, Ἱλ. Σ. 24. 27 αἰσχ. τὸν ἵππον, καθιστῶ δυσειδῆ, Ξεν. Ἱπ. 1. 12.

2) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἡθικῇ ἐννοίᾳ, καταισχύω, ἀτιμάζω, ἀμαυρῶ, μὴδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, Ἱλ. Ζ. 209, πρὸλ. Ψ. 271 τὴν Σπάρτην, Ἱερὸδ. 9. 33 συγκρ. παρ' Ἀττ., ὡς αἰσχ. ἐνέσαν τράπεζαν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 401 τοὺς πρὸς αἵματος, Σοφ. Αἴ. 1305 τοὺς πατέρας, Πλάτ. Μενέξ. 246D.

3) ἴδια ἀτιμάζω γυναῖκα, Εὐρ. Ἱλ. 44, κτλ., αἰσχ. εὐνήν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1626:—περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ἀντ. 528 χωρίου, ἴδε ἐν λέξ. αἱματώδεις.

3) ἀτιμάζω, καταφρονῶ, ἐπιχωρία, Πινδ. Π. 3, 38.

Β. Παθ. ἀτιμάζομαι, Λατ. conlumiare affici, νέκυς ἡσχυνόμενος, περὶ τοῦ Πατρόκλη, Ἱλ. Σ. 180 εἰς τὸ σῶμα αἰσχ., Ἀριστ. Πολ. 5. 10, 17.

II. ἐντρέπομαι, αἰσθάνομαι αἰσχύνῃν, Ἀπολ. Ὀδ. Η. 305, Σ. 12, Ἱερὸδ. 1. 10, Εὐρ. Ἱππ. 1291.

2) κινήτερον, ἐντρέπομαι διὰ τι πρᾶγμα, μετ' αἵτιας, πρᾶγματός, αἰσχυνέμενοι φάτιν ἀνδρῶν, Ὀδ. Φ. 323 τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχ., Σοφ. Ο. Τ. 1079 ὡσαύτως μετὰ δυο. πρᾶγματος, Ἀριστοφ. Νεφ. 992, Λυσ. 97, 12, κτλ. καὶ μετὰ πρᾶτος αἰσχ. ἐπὶ τινι, Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 8 ἐν τινι, Θουκ. 2. 43 ὑπὲρ τινος, Λυσ. 142. 24, Δημ., κτλ.

6) μετὰ μετοχ., ἐντρέπομαι διότι πράττει τι (τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις πράττει), Αἰσχύλ. Πρ. 642, Σοφ. Ἀντ. 540, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 21, Πλάτ., κτλ., ἀλλὰ γ) μετ' ἀπαρ., ἐντρέπομαι νὰ πράξω τι (καὶ ἐπομένως δὲν τὸ πράττω), Ἱερὸδ. 1. 82, Αἰσχύλ. Ἀγ. 856, Νο. 917, Πλάτ. Πολ. 414E, Φαῖδρ. 257D, κτλ., ἂν καὶ ἡ παρατήρησις αὕτη δὲν πρέπει ἀπολύτως νὰ ἐπαρ-

αἰχμητήρ, ἥρος, ὁ, = αἰχμητής, Ὀππ. Κ. 3. 211.

αἰχμητήριος, α, ον, πολεμικός, φιλοπλεμικός, Δυκόφρ. 454.

αἰχμητής, οὔ, Δωρ. -απας. Ζ. ὁ, (αἰχμή), ποιητικὸν ὄνομα τῷ ὅρῳ φέρων, ἀνήρ, πολεμιστής, ἰδίως κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς φέροντας τὴν αἰχμήν, Ἰλ. Β. 543, Ὀδ. Β. 119, καὶ ἄλλ.· πρβλ. αἰχμητάς. II. παρὰ Πινδάρ. ὡς ἐπίθετον: 1) λήγων εἰς θεῷ, ὅθεν, αἰχμητάς κεραυνός, Π. 1. 5. 2) φιλοπλεμικός, αἰχμ. θυμίας, Ν. Θ. 87:—Θηλ. αἰχμητρίς, (προπαροξύμενος), Ἑτυμ. Μ. 595. 39.

αἰχμηδ-έτος, ον, (δέω) δεδεμένος ἐν πολέμῳ, = αἰχμηάτωτος, Σοφ. Ἀποσπ. 41, πρβλ. Ἑτυμ. Μ. 41. 3.

αἰχμο-φόρος, ον, ὁ φέρων ὅρῳ, Ἠρόδ. 1. 103, 215. 2) ἰδίως ὡς τὸ θορυφῶτος, ἐπὶ σωματοφυλάκῳ, ὁ αὐτ. 1. 8., 7. 40.

αἰψα, ἐπίρρ., ταχέως, μετὰ ταχύτητος, αἰψῆς, εὐθύς, συγχόν παρ' Ὀμήρῳ (ὅστις συνδέει αὐτὴν αἰψά μάλα, αἰψά δ' ἔπειτα, Ἰλ. Δ. 70, Ὀδ. Ο. 193, = ἀμέσως μετὰ ταῦτα)· οὕτω καὶ ὁξύν. 603, Σόλων 2, Πινδ. Π. 4. 237, Δισχύλ. Ἰκ. 481 (ἐν διαλόγῳ)· σπάνιον παρ' ἄλλοις ποιηταῖς, καὶ οὐδαμῶς παρὰ τοῖς περὶ τοῖς αἰψήρους, λαίψήρους, ἃ ἔειπε).

αἰψήρο-κελευσθός, ον, ὁ ταχέως, ὁρμητικῶς κινούμενος, ἐπὶ τοῦ Βορέου, Ἦσ. Θ. 379.

αἰψήρος, α, ον, (αἰψα) = ταχύς, ὁρμητικὸς, κατεσπευσμένος, αἰφνίδιος, αἰψήρος δὲ κόρος κρυερότο γέοιο, ὁ κήρος ἐν τῇ ὀλίφῃ ἔρχεται ταχέως, Ὀδ. Δ. 103· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψήρην, ἀπέλυσε τὴν συνέλευσιν τὴν ταχέως διαλυομένην· ὁ Ἀρίσταρχ. ὅμως ἐρμηνεύει αἰψήρως = ἐν σπουδῇ, Ἰλ. Γ. 276, Ὀδ. Β. 257· ὡς τὸ θοὴν ἀλεγομένης αἰψα = ὁσῶς, Ὀδ. Θ. 38· ἀγχεστον παρ' Ἀττ., πρβλ. λαίψήρος.

αἰω, [αἰ], Ἑπική λέξις ἐν συγχῇ χρήσι παρὰ τοῖς Τραγ., ἐν λυρικοῖς χωρίοις (οὕτω καὶ Ἑρμῆπ. ἐν Μοῖραις 2), ἀπαξ δὲ μόνον ἐν διαλόγῳ (Σοφ. Ο.Κ. 304)· εὐρηται δὲ μόνον κατ' ἐνέσταν, καὶ παρὰ, ἄλλὰ πρβλ., ἐπαίω: (ἴδε ἐν τῇ λ.). Ἀντικαταβάνομαι διὰ τῆς ἀκοῆς, ἀκούω, μετ' αἰε, πρᾶγ, οὐκ αἰεῖται, ἀ τὲ φησι: Ἰλ. Ο. 130, πρβλ. 248· Νέστορ δὲ πρῶτος κτύπον δῖε, Κ. 532· πρβλ. Φ. 388, Δισχύλ. Ἀγ. 55, Ἰκ. 59, Εὐρ. Μήδ. 148, κτλ., μετὰ γεν. πρᾶγ. Σοφ. Ο. Κ. 304, Φ. 1410· μετὰ γεν. προσ. αἰεῖ μου, βασιλεύς, Δισχύλ. Πέρσ. 633, πρβλ. 874:—ἀσάτως ἀντικαταβάνομαι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, βλέπω, Ὀδ. Σ. 11, Σοφ. Ο. Κ. 181:—καθόλου, ἀντικαταβάνομαι, κατακαταβάνω, ἐννοῶ· οὐκ αἰεῖται ὡς Τρώες, ἐλατὰ ἀγχι νεῶν: Ἰλ. Κ. 160. 2) ἀκούωμαι, προσέχω τὸν νοῦν· ἑλίσσῃ, Ἦσ. Ἰβρ. καὶ Ἰμ. 211: ὑπακούω, Δισχύλ. Πέρσ. 874, Ἀριστοφ. Νεφ. 1166, πρβλ. ἐπαίω. (Ἰκ τῆς ὧς Ἀττ. παράγεται καὶ τὸ αἰετα, πρβλ. Σανσκριτ. π. ν. a v a m i (huerī, huerre), a n a (gratū), Ζενδίκ. π. ν. (huerī), Δατ. an-lio, καὶ ἴσως au-ris: ὁ Κρόνος ἀνευρίσκει ὅτι καὶ τὸ αἰσθάνομαι ἀνήκει εἰς τὴν ῥίζαν εὐδενν, πρβλ. καὶ αἰετός). (Ὁ Ὀμήρος ἔχει αἰετοπετὰ ἐν τῷ ἐνεστώτι, αἰετ' οὕτω καὶ Δισχύλ. Πέρσ. 633, Σοφ. Φ. 1410· ἀλλὰ αἰεῖς, αἰών, Σοφ. Ο. Κ. 181, 304· πρβλ. ἐπαίω· κατὰ παρατ. αἰε, Ἰλ. Κ. 532, Φ. 388 (ὡς αἰετοπετὰ παρὰ Τραγ.), ἀλλ' αἰεῖν, Ἰλ. Α. 463, αἰών, Σ. 222:—τὸ εἶναι πάντοτε βραχὺ, ἐκταίρεται τοῦ αἰε, ἐν Ἦσ. Ἰβρ. καὶ Ἰμ. 211, Δισχύλ. Εὐρ. 844, 878, καὶ ἴσως ἀλλότρεπος ἐν Ὀδ. Α. 352.)

αἰω, [αἰ] = αἰεταί, ἐκπνέω, εὐρηται δὲ μόνον ἀπαξ κατὰ παρατ., ἐπεὶ φίλον αἰὼν ἦτορ, ὅτε ἐξέπνεον, ὅτε παρτίδον τὸ πνεῦμα, Ἰλ. Ο. 252· ὡς τὸ θυμὸν αἰεθε (πρβλ. αἰσθω).
αἰών, [αἰ], Δωρ. ἀνὰ ἡρώων.

αἰών, ὄντος, ὁ, ἀλλ' ἰών, καὶ ἡ, ὡς καὶ παρὰ Πινδ. Π. 4. 331, Εὐρ. Φοίν. 1484· αἰεταί, ἀποκεκομμένοι, αἰώ, ὡς τὸ Πω-σειδῶ, ἐκ διορθώσεως τοῦ Διημιον (ἐκ τῶν Α. Β. 363) ἐν Δισχύλ. Νο. 350: (χωρὶς αἰών, aevum, ἴδε ἐν λ. αἰετ).

Περὶ τοῦ αἰώνος ὑπάρχει (τὸ τέλος τὸ περιέχον τὸν τῆς ἐκάστου ζωῆς χρόνον, αἰών ἐκάστου κέκληται, Ἀριστ. Οὐρ. 1. 9. 15): I. Ὁ χρόνος τῆς ζωῆς τινος, ἡ ζωὴ αὐτοῦ, Ὀμ., ὅστις καὶ συνάπτει ψυχὴ καὶ αἰών· ἐκ δ' αἰώνων πέφαται, Ἰλ. Γ. 27· φθίνει, Ὀδ. Ε. 160· λείπει τινά, Ἰλ. Ε. 685· ἀπ' αἰώνος νέος ὢλετο, (ὁ Ζηνὸς νέον) Ω. 725· τελευτᾷ τὸν αἰῶνα, Ἠρόδ. 1. 32, κτλ. αἰῶνος στερεῖν τινα, Δισχύλ. Πρ. 862· αἰῶνα διείχοντι, ὁ αὐτ. Εὐρ. 315· συνδιατρίβειν, Κρατῖνος ἐν «Ἀρχιλόχοις» I· αἰών Αἰακίδαν, περιφρ. ἀντὶ οἱ Αἰακίδαι, (ἀλλ' ὁ Byk ἀναγινώσκει δῖων), Σοφ. Ἀγ. 645:—ἀπέπνευσεν αἰῶνα, Εὐρ. Ἀποσπ. 798· ἑμὸν κατ' αἰῶνα, Δισχύλ. Θέδ. 219:—αὕτη εἶναι ἡ κοινὴ παρὰ ποιηταῖς σημασία.

2) αἰών, γενεά, Δισχύλ. Θ. 744· ὁ μέλλων αἰών, ὁ μεταγενέστερος, Δημ. 295. 2, πρβλ. Πλάτ. Ἀδ. 370C. 3) ὁ κληρὸς τινος ἐν τῷ βίῳ, τὴν αἰὼν εἰς τὸ λοιπὸν ἔξει, Εὐρ. Ἀνδρ. 1215.

II. μακρὰ περίοδος χρόνου, Δατ. aevum, αἰών γίνεσθαι, κατήχησεν ὁλόκληρος αἰών, Μένανδρ. Ἀδελφ. 7· ἰδίως μετὰ προσθέσεων, ἀπ' αἰῶνος, = παλαιότερον, ἐπὶ αἰῶνας, Ἦσ. Θ. 609, Κ. Δ. 304· αἰῶνος μακροῦ, ἀπαύστου, Δισχύλ. Ἰκ. 582, 674· τὸν δι' αἰῶνος χρόνον, διὰ παντός, αἰώνιος, ὁ αὐτ. Ἀγ. 614· πρβλ. Νο. 26, Εὐρ. 563, Σοφ. κτλ.· τὸν αἰῶνα, = αἰώνιος, Πλάτ. Τίμ. 37B· τὸν ἀπαντα αἰ., Ἀριστ. Οὐρ. 1. 19, 14, Δυκόφρ. 156· 42· εἰς ἀπαντα τὸν αἰ., δ' αὐτ. 162, 24· εἰς τὸν αἰ., Διδό. Δουκ., κτλ., ἐπ' αἰ., Φίλων 2. 608.

2) χρονικὸν διάστημα σαφῶς ὁριζο-

μενον καὶ χαρακτηριζόμενον, ἐποχὴ, περίοδος θείας τινὸς οἰκονομίας, ὁ αἰὼν οὗτος, = ὁ παρὼν κόσμος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ μέλλον, Εὐαγγ. κ. Ματθ. γ'. 22· Λουκ. ιγ'. 8:—ἀντιθέτως καὶ ἡ χρῆσις αὐτοῦ κατὰ πληθ., εἰς τοὺς αἰῶνας, Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. σ'. 28, κτλ.· εἰς τοὺς αἰ. τῶν αἰώνων, Ἐπιστ. πρὸς Φίλ. δ'. 20, κτλ.· ἀπὸ τῶν αἰ., πρὸ τῶν αἰ., Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. γ'. 9, Κορ. Α'. β', 7· τὰ τέλη τῶν αἰώνων, αὐτὸς δ' αἰ., 11. 3) περὶ τοῦ αἰῶν καὶ χρόνος, ἴδε Φίλων 1. 496, 610.

Β. ὁ νωτιαῖος μυελός, Ἰμ. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 42, 119· Πινδ. Ἀποσπ. 97· Πλούτ., Ἑτυμ. Μ.· πρβλ. Ρούγκ. Ἐπιστ. Κριτ. 29.

αἰωνίζω, εἰμὶ αἰώνιος, Θεοδ. Ματθ. 358, Σουδ., κτλ.

αἰώνιος, ον, ὡσαύτως α, ον, Πλάτ. Τίμ. 38B, καὶ Κ. Δ.

Διαρκὴς ἐπὶ αἰῶνα· (ἴδε αἰών II.), δηλ. διαρκής· μέθρη, Πλάτ. Πολ. 363D, κτλ. 2) ὡς τὸ αἰετίας, = αἰώνιος, αἰωνόμοιος, ἀέναος, ἀνώλεθρος, εἶδος ἀχρήματος ἐπὶ διαρκείας, Πλάτ. Νόμ. 789D, Πλουτ. 2. 793B, κτλ.· ἴδε Μιλίγγ. Ἀνέκδ. Μνημ. 1. 77, πλ., 30.

2) βρδύς διὰ κρεμάσαν, σχοινίον ἀγχιῶν, Σοφ. Ο. Τ. 1201 (κατὰ τὸν τύπον ἑώρα).

II αἰωρήσι, τὰ ἀνέτευσεν ἐν τῷ αἰρί, Πλάτ. Φαίδρ. 111B, Διον. Ἀλ. 3. 47, κτλ.

αἰωρῶ, μέλλω· ἔσω· παθ. μέλλω· ἡθούσμαι, αἰών Κ. 41, 1· ὁλλῶ· ἡθούσμαι, Ἀριστοφ. π. 470:—ἀντ. ἡθούσθην, (ἴδε κατωτ.)· πρμ· ἡθούσμαι, Ὀππ. Ἀλ. 2. 532 (αἰετῶν). Ἰγρίω, ὕψις, μεταφρῶ, ὕψον νῶτον αἰωρῶ, ἐπὶ αὐτοῦ ἐγέρματος τὰ ῥῆμα καὶ τὰ πτερὰ αὐτοῦ, Πινδ. Π. 1. 17· κινῶ ὡς ἐν αἰῶρα (κούνια), αἰωρῶ ἐν (γυναικα) ἐπὶ κλῆνους φερόμενην, Ἰππ. 617· πρβλ. Ἀρετὰ. Θερ. Ὀδ. Πινδ. 1. 4· τὸν δὲ ἔρπει, ὕπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν, Δημ. 313. 26:—πρβλ. ἑωρῶ.

2) ἑωρῶ, καὶ αἰ., αἰωρῶσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, Δουκ. Ζεύς ἑωρῶσα, 1, πρβλ. Πλουτ. Περσ. 37:—μεταφρ., ἡθούρει· ἡλπίς, ἔτι τὸν ὅρακα αἰωρῶσιν, ἀνεπείρου αὐτῆς ἡ ἐλπίς ἐστίν, Ἀππ. Ἑρμ. 2. 81:—ἀνέπτεται παρὰ τοῖς δουλοῖς Ἀππ. II. συγχρότερον κατὰ πάθος· ἐξαρῶμαι, κριμαίμαι, ἔρμω· μοτα περὶ τοῦς ὤρους αἰωρῶμενος, Ἠρόδ. 7. 92· γρη οὕς ἐν ταινίῃ... τὸ πλεῖστον τοῦ πηλίκου καὶ τὸν καρτεῖν τὴν χειρὸς διαλῶς αἰωρῶσθαι, Ἰππ. περὶ Ἀγρ. 757· αἰωρῶμενος τῶν ὁσῶν, ὕψον μένων, ἐγερμένον, Πλάτ. Φαίδρ. 98B· οἷμα ἡμωρῶτο, ἐξεχόμετο, ἀνέβλυζε, Βίων 1. 25. 2) κριμαίμαι, ἐξηρῶμενος ἀπὸ τινος, κινεῖσθαι ἐν τῷ αἰρί, Πλάτ. Ἀδ. 184A, Ἀριστ. Θωμ. 79· πέτομαι περί, περιπλανῶμαι, ἐπὶ ἀνέμου, Σοφ. Πλ. 1390, ἀλλομαι, ἐκινεῖσθαι ἐν τῷ αἰρί, Πλάτ. Φαίδρ. 112B.

3) μεταφρ., εἰμαι μετῶρος, Δατ. suspirans κατ' ἐν κινδύνῳ = εἰμαι μετῶρος, ἐν ἀμφιβολίᾳ καὶ κινδύνῳ, Θουκ. 7. 77· αἰωρ. ἐν ἑλλοίς, ἐξαρῶμαι ἐκ ἑλλ., Δατ. pendere ab illis, Πλάτ. Μεν. 1, 248A· αἰωρῶμαι ὑπὲρ μεγάλων, ἐκκινδυνεύω διὰ μεγάλα πράγματα, Ἠρόδ. 8. 100· αἰωρ. τὴν ψυχὴν, Εὐρ. Κύν. 4. 4.

αἰωρήμα, ατῶς, τὸ, ὅτι ἐν τῷ αἰρί κριμαίται καὶ κινεῖται ἡ παρίπταται, Δυκόφρ. 1080. 2) γρηοῖον κρεμάμενον, ἀγχι· η, Εὐρ. Πλ. 353· ἐπὶ κρεμασμένων ἐν τῷ αἰρί πραγμάτων, ὁ αὐτ. Ὀρ. 984· ἴδε ἐν λ. κρυφίξω, II. 1.

αἰωρήσις, εἰς, ἡ, τὸ κρεμασθῆναι, τὸ κρατεῖν εἰς τὸν αἶρα μετῶρον, Πλάτ. Τίμ. 89A.

αἰωρητέον, ὁ, ἐπὶ τοῦ αἰωρήσθαι, Ὀρεῖδ. 6. 23.

αἰωρητός, ἡ, ον, = μετῶρος, κρεμασμένος, περιπτάμενος, Ἀνθ. Π. 5. 204.

αἰωρίζω, αἰωρίζομαι, Ὀρεῖδ. 6. 23.

ἀκαδ. Δωρ. ἐπίρρ., ἀκήν, = μαλακῶς, ἡσυχῶς, Πινδ. Π. 4. 277, ἀκαδέω, ἀκαδέσθαι, λυπηθῆναι, ὁ Πλούτ.

Ἀκαδημαῖα ἡ -ία [εἰ], ἡ, ἡ Ἀκαδημία, γυνάσιον ἐν οἷς πρσ-σασταίος τῶν Ἀθηναίων (κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ ἥρωος Ἀκαδήμιου, ἐν δ' ὁμοίαις Ἀκαδημίου θεοῦ, Εὐκλ. ἐν Ἀποστασίου 3), ἴδε ὁ Πλάτων εἰδῶσθαι ἐντείνον αἰ εἰς τὴν Πλατωνικὴν σχολὴν ἀν-ήκοντες φιλόσοφοι ἐκαλοῦντο ἀκαδημαῖοι, παροιμία Ἀκαδη-μῆθεν ἦκει, ἐπὶ φιλοσοφίᾳ, Ἀποστολ. Παρμ. 2. 1. Κοινῶς γράσσεται ἐν τοῖς χειρογρ. Ἀκαδημία, ὅλ' ὁ τύπος Ἀκαδημαῖα, ἐν ἀναγνωρίσει Σπέρ. ὁ Πλάτωνος ἐν λ. Ἀκαδημαῖα, διωπρῆθη ἐνταυρῶ ἐν τοῖς ἀρχαῖοις χειρογράφοις, οἱ αὐτ. Πινδ. τοῦ Πλάτ. καὶ τὸ ἔντε, τοῦ Ἀθηναίου· ὅτι δὲ ἡ παραλήγουσα εἶναι μακρὰ φαίνεται ἐκ πολλῶν χωρίων ποιητῶν· Ἀριστοφ. Νεφ. 1003, Ἐπιμ. Ἀδελφ. 370, Ἀδελφ. ἐν ὁ Ἀποστολ. ἀπακλῶς 2, ἐν ὁ Ἰππ. 1.

Ἀκαδημαϊκός, ἡ, ον, Ἀκαδημαῖος, Σουλ. Ἐπιμ. προσθ. 581A.

Ἀκαδημαϊκός, ἡ, ον, = Ἀκαδημαῖος, Πλουτ. 2. 102D.

ἀκάξεσθαι. = νανιάζεσθαι, «Ψύχ.
ἀκάχαίρετος. ον, (καθαίρειν) ὃν δὲν δύναται τις νὰ καταβάλῃ,
Φίλων 2.166.

ἀκαθαρόστομος. ον, ὁ μὴ ἔχων καθάρων στόμα, Εὐθ. Ζυγ. ἐν
'Ελλ. Πατρ. Μί. τόμ. 130, σ. 1317.
'Ιππ. περὶ 'Αγμ. 772, Πλάτ. Τίμ. 721. 2) ἡθικὴ ἀκαθαρσία,
κακουργία, διαφθορά, αἰσχρότης, Δημ. 553.13.

ἀκαθαρίξιμαί. γίνονται ἀκάθαρτοι, 'Εβδ. Λευτε. 18', 36.
ἀκάθαρτος. ον, (καθαίρω) = ῥυπαρός, ἀκάθαρτος, μολυσμένος,
ἀήρ, 'Ιππ. 'Αέρ. 283' περὶ τοῦ σώματος, 'Αριστ. Προβλ. 5. 27' ἐπὶ
γυναικός, ἡ μὴ ἔχουσα τὰ καταμύγνια αὐτῆς, Λουκ. Λεβρ. 19. 6)
ὁ μὴ καθαρίσας, Πλάτ. Νόμ. 866Α, 868Α· ἀκάθαρτε, κτήνος!
Πλάτ. Πλάτ. Φαίδρ. 81Β, κτλ.· ὡσαύτως ὡς τὸ μανιώδης, 'Αχαιοὶ
περ' 'Ψύχ.—'Επίρρ. ἀκαθάρτως ἔχειν, Πλάτ. Τίμ. 92Α.
3) ἐπὶ πραγμάτων, τὸ μὴ καθάρειν, Σοφ. Ο. Τ. 256., Πλάτ. Νόμ.
854Β. II. ἐνεργ., ἀκατάλληλος πρὸς καθαρισμόν, [φάρμακα]
ἐλλείπων ἀκαθάρτοτερος, 'Αρεταῖος Θεορ. Οἶ. Παθ. 1. 8.
ἀκαθαροσφαγία, ἡ, τὸ ἐσθίειν ἀκάθαρτα, 'Αρίθ. εἰς 'Αποκάλ.
19', 15.

ἀκάθεκτέμμαι, παθ., καταλείπομαι ἄργος, οὐ κατέχομαι, Σέξτ.
'Εμπ. Μ. 10. 3.

ἀκάθεκτος. ον, ἀκατάσχετος, Ψευδο-Φωκυλ. 180: — Πλουτ.
Νικ. 8.

ἀκαθόκωντος. ἐπίρρ. οὐχὶ καθόκωντος, Γ. 'Αλ. βί. Χρυσος. 241.
ἀκαθόκων, οντος, «καθόκωνσαι διαθήκαι» = ἀσεβεῖς διαθήκαι,
Νεαρ. 'Ψύχ. 38, 5.

ἀκάθιστος. ον, ὁ μὴ καθήμενος, ὁ ἀεὶ κινούμενος, «ξηροφα-
γίαν ἀκάθιστον ἐπιτιμᾶσθαι», πρέπει νὰ τιμωρῇ νὰ ξηροφαγῇ ἱστά-
μενος, Σουζ. 1733C. 2) ὁ ἀκάθιστος ὕμνος, κατανυκτικὴ
τελετὴ τῆς 'Ορθ. 'Εκκλ. τελουμένη κατὰ τὴν Μεγ. Τεσσαρακ. εἰς ἀνά-
μνησιν τῆς ἐκδιώξεως τῶν 'Αθάρων ἐκ τῶν τειχῶν τῆς Κωνσταντι-
νουπόλεως ἐπὶ αὐτοκρ. 'Ηρακλείου (625 μ. Χ.).

ἀκαθόν. «γαθόν. Κρήτες, «Ψύχ.
ἀ-καθόπιστος. ον, ὁ μὴ καθόπιστος, Σχόλ. εἰς Τλ. Δ. 100.
ἀ-καθόρατος. ον, ὁ μὴ καθορώμενος, ὄρατος, Νικ. Πλεμ. 271.
ἀ-καθόσιωτος. ον, μὴ καθαρισμένος, 'Επιφάν. 1. 495C.
ἀ-καθουπερτέρητος. ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ καθυπερετέρησῃ,
Πτολ. τετρ. σ. 157.

ἀκαίη, «ῥάβδος θαλασσία, «Σουίδ., Ἰσως Θεσσαλική.
ἀκαινα. τῆς, ἡ, (ἀκή, ἀκίς,) = ἀκανθα, βούκκετρον, Λατ. Stimu-
lus, 'Απολλ. Ρόδ. 3. 1323, 'Ανθ. Π. 6. 41. II. ῥάβδος δέκα
ποδῶν τὸ μήκος, ἐν χρήσει πρὸς καταμέτρησιν γαιῶν, Λατ. acinus,
acina, Schmitt. Ind. Seript. R. R. πρὸλ. Καλλ. 'Αποσπ. 214.
ἀ-καίνοτομήτης. ον, ὁ μὴ μεταδιδόν, Φρότ.
ἀκαίρεισμαι, 'Αποθ., φέρομαι ἀκαίρως, ἀπρεπῶς, Φίλων 2.
166, 280.

ἀκαίρειω. εἶμαι ἄνευ εὐκαιρίας, ἀντίθ. τῷ εὐκαιρέω, Διόδ. 'Εκλογ.
Βατ. σ. 30:—Μετ. παρὰτ. ἀκαίρεισθε, ἐν 'Επιστ. πρὸς Φιλ. δ',
10, = ἐκωλύεσθε καιρὸν οὐκ ἔχοντες, κατὰ Φρόντισον.

ἀκαιρία, ἡ, ἀκαταλληλότης τοῦ καιροῦ, ἀντίθ. τῷ εὐκαιρίᾳ,
Πλάτ. Φαίδρ. 272Α· καὶ τῷ ἐγκαίρειᾳ, ὁ αὐτ. Πολιτικ. 30511.
2) ἐπὶ κακοκαιρίας βλαβερῆς εἰς τὴν γεωργίαν, ἐνιαυτῶν πολλῶν
ἀκ., ὁ αὐτ. Νόμ. 709Α· τῶν πνευματικῶν, 'Αριστ. Προβλ. 26.
13. 1. 3) ἀντίθ. πρὸς τὸ καιρὸς = ἐλλείψῃς εὐκαιρίας, τὴν
ἀκαιρίαν τὴν ἐκείνου καιρὸν ἡμιέτερον νομισάντες, Δημ. 16.
4: ὡσαύτως, ἐλλείψῃς χρόνου, Πλούτ. 2. 130E. II. ἐπὶ προσώ-
πων, ὁ χαράκτηρ τοῦ ἀκαίρου, ἐλλείψῃς διακρίσεως, ἀδιακρισία, φορ-
τικότης, Πλάτ. Συμ. 182Α, Θεοφρ. Χαρ. 12.

ἀκαίριμος. ἡ, ον, ὁ μὴ παρατηρῶν τὸν κατάλληλον καιρὸν, Πα-
ροιμ. ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίαν γλῶσσαν ἔλθῃ, quicquid in bue-
cum venerit, Schäf. Διον. περὶ Συνθ. σ. 8.

ἀκαίριος. ον, ποιητ. ἀντί τοῦ ἀκαιριος· ἀκ. ἡκεις, ἐπὶ ἀώ-
ρου, προῦρου θανάτου, Σπύλ. 'Επιγρ. 6213.

ἀκαίριω-βόας. ον, ὁ ἀκαίρως βοῶν, Ξεκλ.
ἀκαίριό-γλωττος. ον, ὁ λαλῶν ἀκαίρως, Μ. 'Ακομ. τόμ. Δ',
σ. 31, 13. ἐκδ. Α.

ἀκαίριω-εὐπότης. ὁ ἀκαίρως ἐποπτεύων, 'Αποστ. διατ. 1, 4, 9, 11.
ἀκαίριω-λογέω. = φλυαρῶ ἀκαίρως, ὁμιλῶ οὐχὶ ἐν καιρῷ, Σχόλ.
εἰς Θεσμ. 39· -λογία, ἡ, φῶτ.
ἀκαίριω-λόγος. ον, ὁ ὁμιλῶν, φλυαρῶν ἀκαίρως, Φίλων 2.268,
Εὐστ. 218. 38.

ἀκαίριω-μυθία, ἡ, ἡμιλία παρὰ καιρὸν, Λεξ. Χειρόγρ.
ἀκαίριω-παρρησία, ἡ, ἀκαίριος ἐλευθεροστομία, Εὐστ. Πονημ.
225. 50, καὶ ἄλλ.· καὶ ἀκαίριω-παρρησιασστής, οὐ, ὁ, ὁ αὐτός
1857. 2.

ἀκαίριω-περιπάτης. ον, ὁ περιπατῶν οὐχὶ ἐν εὐθείᾳ και-
ροῖς, 'Εκκλ.

ἀκαίριω-ρήμων. ον, = ἀκαίριος λόγος, 'Οριγένης.
ἀ-καίριος. ον, ὁ μὴ ἐν καιρῷ ἀκατάλληλος, φορτικὸς, ἐς ἀκαιρία

ποικίλν, Λατ. operam perdere (χάνω τὸν κόπον μου), Θεογν. 919·
οὐκ ἀκαιρία λέγειν, Δισχόλ. Πρ. 1036· ἀκ. προθυμία, Θουκ. 5.
65· ἐλευθερία, Πλάτ. Πολ. 569C· ἔπαινος, ὁ αὐτ. Φαίδρ. 240E.
ῥαθυμία, Δημ. 241. 8· γέλωας, Μενάνδ. Μονόστιχα 88.—'Επίρρ.
-τως, Δισχόλ. 'Αγ. 808, Χρ. 624. 'Ιππ. 'Αρχ. 'Ιγρ. 11, περὶ διατε.
'Οε. 386.—Συγγρ. -υτέρως, ὁ αὐτ. 955, οὐδέτερον πληθ. ὡς ἐπίρρ.
ἀκαιρ' ἀπώλλυτο, Εὐρ. 'Ελ. 1081. II. ἐπὶ προσώπων, φορτι-
κός, ἐνοχλητικός, Λατ. molestus, ineptus, Θεοφρ. Χαρ. 12· ἀκ. καὶ
λάλος, 'Αλκίφρ. 3. 62. 2) μετ' ἀπαρ., οὐχὶ ἀρμόδιος ὅπως
πράξῃ τι, Ξεν. 'Ιππαρχ. 7. 6, κατὰ συγγρ.

ἀκακαλῖς, ἰδὺς, ἡ, ἡ λευκὴ μυρική, Διοσκ. 1.118.

ἀ-κακίεματος. ον, ὁ κακῆς φήμης ἀπηλλαγμένος, «Ψύχ.,
Μεθόδ. περὶ 'Αγγελομ. Παρθ. 3. 20.

ἀ-κακῆς, Δωρ. ἀκάκας, [ἀκᾱκ-], ὁ ποιητικὸς τύπος τοῦ ἀκα-
κας, Δισχόλ. Πέρε. 855. (λυρ.) ἐπὶ τοῦ 'Αδου, Σπύλ. 'Επιγρ. 1067·
πρὸλ. ἀκάκητα.

ἀκάκηστος, ὁ, ἐπὶ τοῦ 'Ερμού ἐν 'Αρκαδίᾳ, = τῷ ἔπομ. Καλλ.
εἰς 'Αρτ. 143.

ἀκάκητᾶ, [ἀκᾱκ-], 'Επ. τύπος = ἀκακός, ἄδολος, χαρίεις, ἐπὶ τοῦ
τοῦ 'Ερμού, 'Ιλ. Π. 185, 'Οδ. Ω. 10 (πρὸλ. ἐριούνιος)· ἐπὶ τοῦ
Πρωμῆθεος, 'Ησ. Θ. 614.

ἀκακία, (Α) ἡ, (ἀκή) ἐνδρόν Αἰγυπτιακόν, ἡ ἀκακία, Διοσκ.
1.133.

ἀκάκία, (Β), ἡ, (ἀκακός) ἀθρότης, Ἐλλειψὶς κακίας, Δημ. 1372.
23, 'Αριστ. Ρηγ. 2.12, 15, 'Εβδ., κτλ.

ἀ-κακῆθης, ες, ἄδολος, Εὐστ. Φώτ.:—ἐπίρρ. -θως, Ταμδλ.
Προτρ. σ. 350 Kiersl:—παρ' Εὐστ. 404. 8. ἀ-κακῆθουτος, ον,
ἀκάκοπαθῶς, = εἶμαι ἐλευθερος κακοπαθείας, 'Ετυμ. Μ. 80. 12.
—'Επίρρ. ἀκακοπαθῆτως, 'Απολλ. Θανμ. 35.

ἀκάκοποιός, ον, ὁ μὴδὲν κακὸν ποιοῦν, 'Ιω. Χρυσ.
ἀ-κάκος, ον, ὁ μὴ γινώσκων τὸ κακὸν, ἀθῶος, εὐμενής, πρῶτος,
Δισχόλ. Πέρε. 664, Πλάτ. Τίμ. 911). 2) ἀπλοικός, πολὺ ἡμῶν
τῷ εὐθῆθης καὶ ἀπλοῦς, Δημ. 1153, 11., 1164. 13· ἀκ. ἀνθρώπων
τρόπος, 'Αναξίλ. 'Αδελ. 1.—'Επίρρ. -κως, Δημ. 1154. 18.

ἀ-κακουργήτος, ον, ὁ μὴ κακουργῆς, ὁ 'Αρποκρ. καὶ 'Ετυμ.
Μ. ἐν λέξει διδάσειςτος.—'Επίρρ. -τως, 'Επιφάν.

ἀ-κακουργος, ον, ὁ μὴ κακουργός, ἀγαθός, Κύριλλ. 'Αλεξ. εἰς
Σοφ. 1.

ἀ-κακουργως, ἐπίρρ. ἐν χρήσει πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ εὐθῆθως,
Σχόλ. εἰς Δημ. 393. 22.

ἀ-κακυντος, [κᾱ], ον, = τῷ ἔπομ. 'Ιερικλ.-χρυσᾷ ἔπη.—'Επίρρ.
-τως, ὁ αὐτ.

ἀκακυντος, [κᾱ], ον, μὴ κακυνθῆς, ἀβλαβής, Δίων Κ. 77. 15·
ἀκ. εὐχῇ, 'Επιγρ. 'Ελλ. 618. 39. II. ὁ μὴ ἡττηθείς, μὴ ὑπο-
ταχθείς, Μ. 'Αντων. 5. 18.

ἀκακύνθης, ἰδὺς, ἡ, = ἀκανθίς, 'Αριστοφ. 'Ορ. 872· πρὸλ. Εἰρ.
1076.

ἀκαλάρρετης, ον, ὁ, (ἀκαλός, ῥέω) = μαλακῶς, ἡσύχως ῥέων,
ἀκύνματος, ἐπὶ τοῦ 'Οκεανοῦ, 'Ιλ. Π. 422, 'Οδ. Τ. 434:—ἐν 'Ορφ.
'Αργ. 1185, ἀκαλάρρετος, ον.

ἀκαλήφη, ἡ, κνίδη, τσουκνίδα, Λατ. urtica, 'Αριστοφ. Λυσ. 549,
κτλ.: μεταφ. ἀπὸ τῆς ὀργῆς τὴν ἀκ. ἀφελέσθαι, ὁ αὐτ. Σφγκ.
884. II. εἶδος θαλασσίου μαλακίου, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ ἐπαφῇ
προξενεῖ ὄρνυμν κνησμών ὡς ἡ κνίδη, urtica maritima, ἐκ τοῦ
εἰδους τῶν ακτινωτῶν, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 4. 6, 6., 8. 1, 7, καὶ ἄλλ.

ἀ-καλήης, ες, = ἄνευ υελγῆτρων, σώμα, Λουκ. πῶς διέ, 'Ιστ.
Συγγρ. 48· γῆ αὐχμηρὰ καὶ ἀκ. (ἄλλη γραφ. ἀκαμήης), ὁ αὐτ.
Πρωμ. 14.

ἀ-καλλιεργήτος, ον, ὃν δὲν ἀπεδέξαντο οἱ θεοὶ, ὁ κακὸν εἰσὶν ἄν-
θρώπων, 'Ιερὰ, Δισχόλ. 72. 16, 75. 12· μύησεις, Εὐστ. 'Ι. 'Εκκλ. 9. 3.

ἀ-καλλώπιστος, ον, ὁ μὴ κεκοσμημένος, ἀστόλιστος, Λουκ. 'Αλ.
12, 'Ηρέκλειτος 12, ἐκδ. Bywater.

ἀκαλῶς, ἡ, ον, ὅμοιον τῷ θικαλῶς, εἰρηνικός, ἄφορος, ἥρεμος,
ἥσυχος, 'Ψύχ., Εὐστ. 1009. 30, 'Ετυμ. Μ. 44. 29.—'Επίρρ. -λῶς,
Εὐστ., 'Ετυμ. Μ.

ἀκαλως, «ἀγλυκῆς, ἀήθης, ἀκαλός, «'Ετυμ. Μ.

ἀ-καλῶπτος, ον, ὁ μὴ κτεκαλυμμένος, ἀσχεπής, Ο. Τ. 1427, 'Αριστ.
'Ι. Ζ. 1. 5. 2. 2) ἐν ἀκαλῶπτῳ, βίβλ., ἐπὶ τοῦ μὴ ἔχοντος
στέγην ὅρ' ἢ νὰ κατοικήσῃ, Μενάνδ. ἐν 'Πολύφωδ.—'Επίρρ. -τως,
Μακκαβ. 1' δ', 6.

ἀ-καλῶφης, ες, = ἀκαλύπτος, Σοφ. Φ. 1327, 'Αριστ. περὶ Ψυχ.
2. 9. 13, καὶ ἀκαλῶφης, ον, Διογ. Λ. 8. 72.

ἀ-καλλῶς, οὐχὶ μετὰ κάλλους, Εὐμόδ. 4. σ. 132.

ἀκαμαντο-λόγῃς, ον, ὁ ἀκούραστος ἐν τῇ χρήσει τῆς λόγῃς,
Πινδ. 1. 7(6). 13.

ἀκάμαντο-μάχης, ον, ὁ ἀκάματος ἐν μάχῃ, Πινδ. Π. 4. 304.

ἀκαμαντοπόδας, α, ὁ = τῷ ἔπομ., Σπύλ. 1616, 52.
ἀκάμαντό-πους, ὁ, ἡ, πουν, τὸ, γεν.-ποδός, ὁ ἀκάματος εἰς
τοὺς πόδας, 'Ψππος, Πινδ. Ο. 3, 5· ὡσαύτ. ἀκ. βροντῇ, ἀπῆλνῃ,
αὐτόθι 4, 2., 5, 6.

ἀκαμαντορόδας, ὁ ἀκαμάτως ῥέων, τὸν ἀκαμαντορόαν 'Αλφειόν, Βαχχολιδ. V. 180.

ἀκαμαντο-χάρμας, α, ὁ ἀκάματος ἐν πολέμῳ, Πινδ. 'Αποσπ. 179· κατὰ κλητ. ἀκαμαντοχάρμιαν Αἴαν (κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ Αἴαν, ὡς παρατρέφει ὁ Χοιροβοσκός, 106, 128. Gaisf.).

ἀκάμας, [ἀκά-], αντος, ὁ, (ἀάμνι) ἀκαταβήντος, μὴ ἀναπαυόμενος, ἡέλιος. Σπερχειός, κτλ., 'Ιλ. Σ. 239, II. 176, καὶ ἄλλ. (ὑδαταμοῦ ἐν Ὀδ.), 'Ιπποτ., Πινδ. Ο. 1. 140· Νότος, Βορέας, Σοφ. Τρ. 112 (λυρ.)· χρόνος, Εὐρ. 'Αποσπ. 597· ἄκ. πόνοι, ἀκατάπτυστοι, 'Αριστ. 'Αποσπ. 596.

ἀ-κάματος, [κά-], ον, ὡπαύτως η, ον, 'Ψ. Θ. 747, Σοφ. 'Αντ. 339, ὁ μὴ αἰσθάνομενος κόπῳσιν· ἔθεν, (1) ὁμοιον τῇ πρηνί = ἀκούρατος, μὴ ἀναπαυόμενος, παρ' 'Ομ. ἀέλιος ὡς ἐπιθετον τοῦ πυρός, 'Ιλ. Ε. 4, 'Οδ. Υ. 123, καὶ ἄλλ., ἀνέμοι, 'Εμπεδ. 404· σθένος, Δίσχυλ. Πέρσ. 901· ἄκ. γῆ, ἥτις οὐδέποτε ἀναπαύεται, ἀκαταβήντος ἢ ἀνεξάντητος, Σοφ. ἐνθ' ἀνωτ.:—οὐδ. ἀκάματα, ὡς ἐπὶ ῥρ. παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτῷ 'Ιλ. 164. 2) μὴ κεκμηκώς, ὁ οὐχὶ κουρασμένος, 'Ιππ. 752D. II, ἐνεργ., ὁ μὴ προξενῶν ἴμπατον, 'Αρεταῖος Θερ. Χρον. Παθ. 2. 13.—'Επὶ ῥρ. -τως ἢ -τε, 'Ιραμ. [ἀκάματος, Σοφ. 'Ιλ. 164, ἄλλ' ἢ πρώτη συλλ. μακρὰ ἐν δακτυλικαῖς στίχοις] ἔδε στίχοι. Α α ἐν τέλει.]

ἀκαμήτης, ἔς, ἀκάματος, Σχόλ. εἰς Δίσχυλ. Πρ. 324.

ἀ-κάμπιος, ον, ὁ βλέπων χωρὶς νὰ καταμῇ (κλείη) τοὺς ὀφθαλμούς, 'Ψυχ. ἐν λῆξ. ἀσκαρδάμπικτος.

ἀ-καμπής, ἔς, = ἀκαμπτος, Θεοφρ. 'Ι. Φ. 3. 10, 4, κτλ.

ἀκαμπία, ἡ, = ἀκαμπία, 'Ιππ. περὶ 'Αθρρ. 822.

ἀκαμπίας, ὁ, ὁ εὐθύδρομος, ἀκάμπιος δρόμος, ὁ μακρὸς καὶ δι' εὐθείας περιπατός, Ζωναρ., Σουῖδ.

ἀκαμπιον, τό, ὄνομα ἀγώνισματος, 'Επιγρ. 'Αθηνῶν CIA II, 414—440.

ἀκαμπτο-πους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἀκαμπτον τὸν πόδα, ἐλέφαντες, Νόν. Δ. 15. 148.

ἀ-καμπτος, ον, = ὁ μὴ καμπθεῖς, ἀλύγιστος, ἐν ἐν δύνανται τις νὰ κάμῃ, 'Ιππ. περὶ 'Αγμ. 751, Πλάτ. Τίμ. 74D (ἐν τῇ συγκ.) κτλ.· ἄκ. χώρος ἐνέριων, τὸ τοῦ Οὐεργύλλου immemorialis, 'Ανθ. II. 7. 467· εἰς ἄκ. ψόχμην τρίβον, 'Επιγρ. 'Ελλ. 193· τὸ ἄκ., τὸ μὴ καμπτόμενον μέρος, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 1. 15, 3. 2) μεταφ., ὁ μὴ καμπτόμενος, ὁ μὴ ὑποχωρῶν, βουλαί, Πινδ. Π. 4. 128· ψυχὰν ἀκαμπτος, ὁ αὐτ. 1. 4. 89 (3. 71)· ἀκάμπτη μένει, Δίσχυλ. Σο. 455· τὸ πρὸς τοὺς πόνοισι, τὸ πρὸς ἐπιεικειαν ἀκαμπτον, Πλουτ. Λυκ. 11. Κάτ. Νέωτ. 4.

ἀκαμπία, ἡ, ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀκάμπτου, 'Αριστ. περὶ Μορ. Ζ. 2. 8, 9.

ἄκαν, ανος, ὁ, = τῷ ἐργμ., μόνον παρὰ τοῖς 'Εβδ. (Πασιλ. D', α', 9).

ἄκανθα, [ἄκ-], ης, ἡ, (ἀκή), = ἄκανθα, κέντρον, 'Αριστ. περὶ Μορ. Ζ. 2. 9, 2, Θεοφρ. 7. 140, κτλ. 'Εντεῦθεν, (1) φυτὸν ἀκανθώδες, ἐκ τοῦ εἶδους «γαίδουράκαλον», κύνορος ἄκ., Σοφ. 'Αποσπ. 643· πρὸλ. 746: κατὰ πληθ., ἀκανθῶν, 'Οδ. Ε. 328· πρὸλ. ἄκανθος·— ἐν χρήσει μόνον παρὰ τοῖς 'Εβδ. ('Ἡσαίας ε', 4, ἐνθα ἐν τῇ 'Αγγλ. μεταφράσει φέρεται ἀγριοσταφύλα)· πρὸλ. Εὐαγ. κ. Ματθ. ζ'. 16:— παροιμ. οὐ γὰρ ἄκανθαί, οὐκ ἀχρηστοὶν τι, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 407.

2) ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν τοῦ ἀκανθοχόρου καὶ τινῶν ἰχθύων, 'Ιων παρ' 'Αθην. 91B, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 4. 5, 2:— ὡσαύτως, αἱ ἄκανθαί φυτῶν τινῶν, 'Αριστ. περὶ Φυτ. 1. 5, κτλ. 3) ἡ σπονδυλικὴ στήλη τῶν ἰχθύων, Δίσχυλ. 'Αποσπ. 270, 'Αριστοφ. Σπῆκ. 969, 'Αλεξ. ἐν 'Κρατίδῳ 1. 11, καὶ ἄλλ.: ἐπὶ ἔρειν, 'Ἠρόδ. 2. 75, Θεοφρ. 24, 32:— ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων, 'Ἠρόδ. 4. 72, 'Ιππ. περὶ 'Αθρρ. 791, Εὐρ. 'Πλ. 492, 'Αριστ. περὶ Μορ. Ζ. 2. 8, 9, κτλ., ἀλλὰ καταπληκτικῶς ἐπὶ τῶν μαστορόρων, κατὰ τὸν 'Αριστ. 'Αν. Ὑστ. 2. 14, 4:— τεχνικῶς, κατὰ Γαλην. 2. 451. Περὶ μῖδος τῶν τῆς ῥίχνης ἀπαφύσεων τῶν σπονδυλίων. 4) μεταφ., ἄκανθαί (ζητήσεων), τῇ τοῦ Κικέρωνος epinae disserendi, ἀκανθῶδες ζητήματα, Λουκ. Διάλεκτις πρὸς 'Πιστ. 5, 'Αθην. 97D, πρὸλ. ἀκανθοβάτης = λόγος ἀκανθώδης.

II, ἀκανθῶδες δένδρον, πιθανῶς εἶδος ἀκακίας· εὐρισκομένη ἐν Διγύπτῳ, τὸ δένδρον mimosa Nilotica (ὁπότεν τὰ ἀραβικὸν κήμι λαμβάνεται), 'Ἠρόδ. 2. 96 (πρὸλ. ἀκάνθινος): διάφορα εἶδη ἀναφέρει ὁ Θεοφραστος.

ἀκανθεῖν, ὄνως, ὁ, τύπος καταφύτος ἐξ ἀκανθῶν, Λατ. dumetum, Γρηγ. Ναζ., Εὐστ., κτλ.

ἀκανθῆς, εσσα, εν, = ἀκανθῶδης, Νικ. Θ. 638.

ἀκανθῆρός, ὁ, ὅν, ἔχων ἀκάνθας, πλήρης ἄκ., ἐπὶ τινος ἰχθύος, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 9. 37, 16.

ἀκανθῆ-φόρος, ον, = ἀκανθοφόρος, ἀναφερόμενον ἐκ τῶν τοῦ 'Ηρωδιανῷ 'Επιμερισμῶν.

ἀκανθῆας, ον, ὁ, πρῶγμα πλήρες ἀκανθῶν, ἔθεν, (1) εἶδος καρχαρίου, πιθανῶς τὸ Λατ. squalus acanthias, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 6. 10, κῆξ. 9, 37. 2) εἶδος ἀκρίδος, Αἰλ. περὶ Ζ. 10. 44.

3) ἀκανθῶδης ἀσπάραγος, Θεοφρ. 'Ι. Φ. 6. 1, 3, Πλουτ. ἀκανθῆζω, συλλέγει ἀκάνθας, Γρηγ. Ναζ. ἔσμ. α. 8.

ἀκανθεύς, ἡ, ὅν, = πλήρης ἀκάνθων, Θεοφρ. 'Ι. Φ. 6. 4, 6.

ἀκάνθινος, η, ὅν, = ἀκάνθινος, ἰσχυρὸς, 'Ι. Φ. 6. 4, 6.

ἀκάνθινος, ον, ὁ, πρῶγμα πλήρες ἀκανθῶν, ἔθεν, (1) εἶδος καρχαρίου, πιθανῶς τὸ Λατ. squalus acanthias, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 6. 10, κῆξ. 9, 37. 2) εἶδος ἀκρίδος, Αἰλ. περὶ Ζ. 10. 44.

3) ἀκανθῶδης ἀσπάραγος, Θεοφρ. 'Ι. Φ. 6. 1, 3, Πλουτ. ἀκανθῆζω, συλλέγει ἀκάνθας, Γρηγ. Ναζ. ἔσμ. α. 8.

ἀκάνθινος, ἡ, ὅν, = πλήρης ἀκάνθων, Θεοφρ. 'Ι. Φ. 6. 4, 6.

ἀκάνθινος, ον, ὁ, πρῶγμα πλήρες ἀκανθῶν, ἔθεν, (1) εἶδος καρχαρίου, πιθανῶς τὸ Λατ. squalus acanthias, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 6. 10, κῆξ. 9, 37. 2) εἶδος ἀκρίδος, Αἰλ. περὶ Ζ. 10. 44.

3) ἀκανθῶδης ἀσπάραγος, Θεοφρ. 'Ι. Φ. 6. 1, 3, Πλουτ. ἀκανθῆζω, συλλέγει ἀκάνθας, Γρηγ. Ναζ. ἔσμ. α. 8.

ἀκάνθινος, ἡ, ὅν, = πλήρης ἀκάνθων, Θεοφρ. 'Ι. Φ. 6. 4, 6.

ἀκάνθινος, ον, ὁ, πρῶγμα πλήρες ἀκανθῶν, ἔθεν, (1) εἶδος καρχαρίου, πιθανῶς τὸ Λατ. squalus acanthias, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 6. 10, κῆξ. 9, 37. 2) εἶδος ἀκρίδος, Αἰλ. περὶ Ζ. 10. 44.

3) ἀκανθῶδης ἀσπάραγος, Θεοφρ. 'Ι. Φ. 6. 1, 3, Πλουτ. ἀκανθῆζω, συλλέγει ἀκάνθας, Γρηγ. Ναζ. ἔσμ. α. 8.

ἀκάνθινος, η, ὅν, ἐξ ἀκανθῶν, στέφανος, Εὐαγ. κ. Μάρκ. ιε', 17. 'Ιω. ιθ', 5. 2) μεταφ., ἀκανθῶδης, ἐν ὅκ. ἀταρπῶς, 'Ανακρεόντ. 53, 12. II, ἐκ ξύλου ἀκάνθης (ἀκακίας)· Ισοτὰς, 'Ἠρόδ. 2. 96· τὰ ἄκ. = ὑφάσματα κατασκευασθέντα ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ φλοιοῦ αὐτῆς, Σερὰβ. 175.

ἀκάνθινος, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀκανθα 2., 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 3. 7, 11. 2) εἶδος ἀκάνθης υγαίδουράκατος, ονομασθὲν acanthium, Διοσκ. 3. 18, 'Ἰδε καὶ Plinius Graecae J. Sibthorp, τόμ. Β', σ. 155.

ἀκανθῆς, ἔδος, ἡ, εἶδος πτηνοῦ, ἡ καρβερῖνα, fringilla caerulea ἢ fring. linaria, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 9. 17, 2, Θεοφρ. 7. 141. II, ὄνομα τοῦ φυτοῦ καρπερίου, Καλλ. παρὰ Πλιν. Φυσ. 'Ιστ. 25. 108.

III, ὡς ὁλ. ἐπὶ ὁλ., ἀκανθῶδης, 'Ανθ. II. 6. 304.

ἀκάνθινος, ανος, ὁ, ὑπεριξ., ἀκανθῶχοιρος, 'Ιαλην, ἀκάνθου-βάτης, ον, ὁ, ὁ περιπατῶν διὰ μέσου ἀκανθῶν, σκιωπτικὸν ἐπώνυμον τῶν Γραμματικῶν, 'Ανθ. II. 11. 322· πρὸλ. ἀκάνθου, I. 4:— ὁλ.: ἀκάνθου-βάτης, ἔδος, 'Ανθ. II. 7. 198.

ἀκάνθου-βελῆς, ἔς, ὁ, τραχύς, ὁ ὅτις ἐνίκα τῶν ἀκανθῶν, Κ. Μανασσ. Χρονικ. σ. 97.

ἀκάνθου-βλαστος, ον, ὁ βλαστῶν ἀκάνθας, 'Ιω. Χρυσόστομ. τόμ. 8, σ. 511.

ἀκάνθου-βόλος, ον, (βάλω) ὁ ἐκβάλλων, ἀναφών ἀκάνθας, ἀκάνθῶδες, ῥόδον, Νικ. Θ. 542. II, ὁ ἄκ., χειρουργικὸν ἔργον, λεγὸν πρὸς ἐξαγωγήν ὀστέων ἢ ἀκανθῶν, Παῦλ. Αἰγ. 6. 33.

ἀκάνθου-κεντρος, ον, ὁ κεντῶν ὡς ἀκάνθα, Κ. Μανασσ. Χρον. 117.

ἀκάνθου-λογία, συλλογὴ ἀκανθῶν, ὁλ. τὸ συλλεγεῖν ἀκάνθας, Γρηγ. Νύσσ. τόμ. Α', σ. 806.

ἀκάνθου-λόγος, ον, ὁ συνάγων, συλλέγων ἀκάνθας, σκιωπτικὸν ἐπώνυμον τῶν σμικρολόγων συζητητῶν, 'Ανθ. II. 11. 29 καὶ 947· πρὸλ. ἀκάνθα, I. 4.

ἀκάνθου-νωτος, ον, ὁ ἔχων ἀκάνθῶδες τὰ νῶτα, «ἀκάνθωνωτος, ἔχινος», 'Ψυχ.

ἀκάνθουμαι, παθ. (ἀκάνθα) = γίνουμαι ἀκάνθῶδης, Θεοφρ. 'Ι. Φ. 7. 6, 2.

ἀκάνθου-πλήξ, ἔχος, ὁ, ἡ, ὁ ὑπὸ ἀκάνθης ἰχθύος πληγῶσις, 'Οδυσσεὺς ἄκ., ὄνομα ἐρῶματος τοῦ Σαρακλέους.

ἀκάνθος, ὁ, Λατ. acanthus, εἶδος φυτοῦ, ἀρχαῖον ὄνομα (μολομφυλόν), οὐ τὰ φύλλα ἐμμήθησαν ἐν τῇ διασκευῇ τοῦ Κορινθίου· κοινὸν ἀκάνθου, ὕψος ἄκ., Λατ. molle, Θεοφρ. 1. 55· πρὸλ. Διοσκ. 3. 19· πρὸλ. ἀκάνθα, I. II, εἶδος Αἰγυπτίου δένδρου ἀκάνθου, πιθανῶς τὸ αὐτὸ καὶ ἀκάνθα II, Νύσσ. Νῆκ. G. 2. 149.

ἀκάνθου-στεφής, ἔς, ἐπὶ ἰχθύος ἀκάνθῶδης ἔχοντος τὰ νῶτα, 'Αριστ. 'Αποσπ. 270.

ἀκάνθου-τόκος, ον, ἀκάνθας τέκων, Κόρυλλ. 'Αλεξ. ἀκάνθου-τόκος, ον, ἡ τρέφουσα μόνον ἀκάνθας χήρας, Μ. Φιλῆς, τόμ. Α', σ. 103, ἔκδ. Μι.

ἀκάνθου-φαγῆς, ἀκάνθας ἐσθίω, Εὐστ. 'Ἠρ. 106.

ἀκάνθου-φάγος, [ἄ-], ον, ὁ ἐσθίων ἀκάνθας, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 8. 3, 6, ἀκάνθου-φορεῖα, φέρω ἀκάνθας, Γρηγ. Νύσσ.

ἀκάνθου-φάρος, ον, ὁ ἀκάνθῶδης, ὁ ἔχων ἀκάνθας, ἔχινος, Νόν. Δ. 13. 421. 2) ὁ φέρων ἢ παράγων ἀκάνθας, Γρηγ. Ναζ.

ἀκάνθου-φυεῖν, φέρω, παράγω ἀκάνθας, Διοσκ. 3. 21.

ἀκάνθου-χοίρος, ὁ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, «σκαντερόχοιρος» 'Ψυχ. ἐν λ. ἔχινος, Γραμμ.

ἀκάνθυλλος, ἔδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ ἀκανθῆς (κατὰ τύπον), «σκαθῖ» εἶδος καρβερῖνας, peregrina pendulina, Εὐδουλ. 'Αδελ. 14, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 8. 3, 9, 9. 13, 6. 2) ἄγριος ἀσπάραγος, 'Απποῦλ.

ἀκάνθῶδης, ἔς, (εἶδος) = πλήρης ἀκανθῶν· χώρος, 'Ἠρόδ. 1. 126· τὸ ῥόδον, 'Αριστ. Πρὸλ. 12, 8, κτλ. 2) ἀκάνθῶδης, γλῶττα, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 2. 10, 2· τρεῖς, αὐτῶν 1. 6. 6· ἐπὶ τῶν σπονδυλίων = ἔχων ἀκάνθας, αὐτῶν 3. 7, 11, καὶ ὅλ.

λόγοι ἄκ. = ἐσκευοί, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 8· ἄκ. βίος, Παροιμιογρ. πρὸλ. ἀκάνθα, I. 4.

ἀκάνθῶν, ὄνως, ὁ, ἀκάνθινος, 'Ιωανν. ἀκάνθῶν, (ἄκανας) = εἶμαι ὡς ἀκάνθος· ἡ γῆραι κεφαλὰς ἀκάνθῶδης, ὡς ὁ ἀκανας, Θεοφρ. 'Ι. Φ. 6. 4, 8.

ἀκάνθινος, ἡ, ὅν, ὁμοιος τῷ ἀκάνθῳ, Θεοφρ. 'Ι. Φ. 4. 6, 10.

ἀκάνθινος, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀκανας, «ἀκάνθινος, ἀκάνθινος», 'Ψυχ. ἀ-κάνθινος, ον, (κάνονίζω) ὁ μὴ κανονικός, ἐναντίας εἰς τὴν κανόνος τῆς 'Εκκλησίης, 'Ιππόλυτ. 856B, ἀκάνθινιστα δογματίζεις, — ἀκάνθινιστα βιβλία, Λαοδ. 59· Κόρυλλ. Δ. 141C, 'Αποκρίσιμ. 149D.

ἀ-κάνονιστος, οὐχὶ κανονικός. Βασιλ. IV, 681A, κτλ. ἀκάνος, ὁ, (ἀκή, ἀκίς), εἶδος ἀκάνθης, ἡ ἀκάνθῶδης κεφαλὴ καρπῶν τινῶν, ὡς τοῦ 'Αναθ., ὡς εἴπαρ. 'Ι. Φ. 1. 10, 6, καὶ ἄλλ. καὶ Schenkel. Imi. ἔδε καὶ Schenkel. Ὑστ. Παλ. διαθ.

ἀκάνῶδης, ἔς, ὁμοιος ἀκάνθῳ, Θεοφρ. 'Ι. Φ. 6. 4, 3.

ἀ-κάπῆλευτος, ον, ἀμέτοχος καπλικῶν ὑδάτων, εὐνομεύς, Σουλπ. 1871.

ἀ-κάπῆλος, ον, = τῷ πρηνί: βίος ἄκ., ὡς αἶτις καπλικῶν τεχνασμάτων, Σερὰβ. 513.

ἀ-κάπνιστος, ον, ὁ μὴ καπνισθεὶς, μέλι ἀκ., μέλι ὁ ἐλαδὲ τις χωρὶς νὰ καπνίσῃ τὰς μελίσσας, Στράβ. 400.
 ἀ-καπνος, ον, ἄνευ καπνοῦ, ἀπηλλαγμένος αὐτοῦ, σκέπη, Ἰππ. Ὁξ. 395: μὴ παράγων καπνόν, Πύρ. Θεοφρ. περὶ πυρ. 71· ὅθεν ἀκαπνος, ὅσια (προσφορά), ἀλλ' οὐχὶ διὰ πυρὸς, Λουκ. Ἐβρ. 4 οὗτος καλεῖται πόλημά τι· Καλλιόπης ἀκ. ὅσος (ὅσια), Ἄνθ. Π. 6. 321: —ἀλλὰ, ἀκαπνα γὰρ αἰὲν αἰεδοί ὅσμεν, ὅσμεν ἄνευ πυρὸς ἡμετέρου, δ' ἐ. ζῶμεν ἀλλοτρίᾳ θαπνῇ, Πιοτ. παρ' Ἀθην. 82Ε.

II, = τῷ προηγ. Πλιν. Φυσικ. Ἱστορ. 11. 16.
 ἀ-κάπνωτος, ον, = ἀπηλλαγμένος καπνοῦ, Εὐρ. Ἀποσπ. 781. 50.
 ἀκάρα, «τὰ σκέλη, Κρήτες», Ἡσυχ.
 ἀ-καρὰδύκητος, «αγ. = ἀπροσδύκητος, Εὐστ. 1127. 62.
 ἀ-κάρδιος, ον, = μὴ ἔχων καρδίαν, Πλουτ. Καὶς. 63· μεταφ. ἄνευ ὁρῶντος, ἀδύνατος, Λατ. excoors, Ἐβδ., Γαλιν. II, ἐπὶ ζύλου, ἄνευ καρδίας, δ' ἐ. ἄνευ ἐγκαρδίου ἢ ἐντεριῶντος, στερεόν, Θεοφρ. I. Φ. 3. 12, 1.

ἀκαρεῖ, «βραχύ, ταχέως», Ἡσυχ.
 ἀ-κάρηνος, ον, ἄνευ κεφαλῆς, ἀκέφαλος, Ἄνθ. Πλαν. 116, Σουλ. Ἐπιγρ. 474Β.

ἀκαρῆς, ἐς, (κείρω) κυρίως ἐπὶ κόμης, παραπολὺ μικρὰ ἢ ὥστε νὰ καρῇ, ἐντεῦθεν καθόλου, βραχύς, σμικρὸς, ἐλάχιστος, ἀκαρῆ τινα ἐνθυμήματα, Διον. Ἀλ. περὶ Ἰσοκρ. 20. II, μεταφ. σχεδόν, παρ' ἐλάχιστον, μόνον οὐ, ἀκαρῆς πεφιλίπιδωσαι, = ἔχεις γένην (κατὰ τὴν ἰσχύοντα) σχεδὸν φιλιππίδης (ἴδε Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 4. σ. 100), Ἀλεξ. ἐν «Μανδραγοριζομένη» 5· ἀκ. παραπύλωλας, Μενάνδ. Ἀδελ. 226· κατέπεσον ἀκ. τῷ δέει, δ' αὐτ. Κωμ. Ἀνων. 3. III, μάλιστα κατ' οὐδέτερον, ἀκαρῆς.

1) ἐπὶ χρόνου, σιγῇ, ἐν ἀκαρεῖ χρόνου, Ἀριστοφ. Πλ. 244, Ἀλκίρ. 3. 56, Λουκ. Τίμ. 3 (οὐχὶ ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ὡς κείται, αὐτοῦ 23)· ἐν ἀκαρεῖ μόνον, δ' αὐτ. Ὀνος 37, κτλ.· ἀκαρῆ διαλιπών, (ἐνν. χρόνον), ἀρὸν περιέμεναι μίαν σιγῇ, Ἀριστοφ. Νεφ. 496· ὡσαύτ. ἀκαρῆς ὥρας, ἐν μιᾷ σιγῇ, Πλουτ. Ἀντων. 28· ἡμέρας μίας ἀκ., δ' αὐτ. 2. 938Α· ἐπ' ἀκαρῆς, Ἀρεταί. περὶ Χρον. Πλν. 2. 2. 2) ἀκαρῆ, κείται ὡσαύτως ἐπιρρηματικῶς ἄνευ ἀναφορῆς εἰς τὸν χρόνον, τὸ πλεῖστον μετ' ἀνησίου, οὐκ ἀπολαύεις τοῦ δ' φέρεις ἀκαρῆ, οὐδ' ὅλως, οὐδ' ἐλάχιστον, Ἀριστοφ. Σπῆκ. 701· οὐδ' ἀκαρῆ, αὐτοῦ 541. Δημ. 1223. 28· ἀκαρῆ παντοῦρος, (ἐνέφα γραφ. ἀκαρεῖ ἡ-ρεῖ), Ξεναρχ. ἐν «Προφύρα» 1. 15· οὕτω παρ' ἀκαρῆ, παρ' ἐλάχιστον, Πλάτ. Ἀξ. 306C. IV, τὸ ἀκαρῆς, δακτύλιος ἐπὶ τοῦ μικροῦ δακτύλου, Πολυδ. 5. 100, «ἀκαρῆς, τὸ περὶ τῷ μικρῷ δακτυλίδιον», Ἡσυχ.

ἀκαρεῖ, τὸ, εἶδος ζωοῦ σμικροτάτου, συνήθως ἐν τῷ κερῷ εὐρισκομένου, Ἀριστ. I. Ζ. 5. 32, 2.

ἀκαριαῖος, α, ον, (ἀκαρῆς) = σιγίμαϊος, βραχύς, πλῆθος, Δημ. 1292. 2· πρὸς Ἀριστ. I. Ζ. 8. 2. 11, Διον. Ἀλ. 8. 70.—Ἐπίρρ. -ως, Ἀλκίρ. 1. 39 (Meineke).

ἀκαρνα, ἡς, ἡ εἶδος ἀκάνθης, Θεοφρ. I. Φ. 6. 4, 6· «ἀκρῆ», ἡ Ἡσυχ. ἀκάρναξ, «ἀκάρνα», ἡ Ἡσυχ.

ἀκαρον, «τυφλόν», ἡ Ἡσυχ.

ἀκαρπῆς, εἶμαι ἀκαρπός, Θεοφρ. I. Φ. 3. 3, 4.

ἀκαρπία, ἡ, ἀφρία, στέρωσις, Δισχύλ. Εὐμ. 801, Ἰππ. 378.

391, Ἀριστ. περὶ Θανμ. Ἀκ. 122. 2, [ἀκαρπῆς, Χρησ. Σβ. 4. 73].

ἀ-κάρπιστος, ον, = ἀκάρπιος, = ἐνθα οὐδὲν ὑπάρχει πρὸς θρισμόν, ἀκαρπὸς περὶ τῆς θαλάσσης, ὡς τὸ ἀτρύγητος, Εὐρ. Φοίν. 210· ἴδε περιρρύτις 2.

ἀ-καρπύς, ον, = ἄφορος, ἄγονος, Εὐρ. Ἀποσπ. 890. 8, Πλάτ. Τίμ. 91C· μ. γεν., λήμνη ἀκ. Ἰχθύων, Πλουτ. 5. 7. 3. 2)

μεταφ., ἀκαρπός, ἀνυφελής· πόνος, Βακχλ. 19· λέγει, Πλάτ. Φαῖδρ. 277Α· τὰ ἀκ., Ἀριστ. Πθ. Ν. 4. 3. 33: —ἐπίρρ. -τως, Σφρ. Ο. Τ. 254· πρὸς Ἀριστ. καρπύς (Δ) III.

II, ἐνεργ. ἐν Δισχύλ. Εὐμ. 942, μηδ' ἀκαρπός αἰανὴς ἐφερπέτω νόσος, καταστρεπτικὴ τῶν καρπῶν.

ἀ-κάρπιος, ον, = ὁ μὴ γενόμενος καρποφόρος, ὁ μὴ παράγων καρπὸν, Θεοφρ. Δίτ. Φ. 3. 13, 3. 2)

μεταφ., ὁ μὴ ἐκπληρωθεὶς, Δισχύλ. Εὐμ. 714· νίκας ἀκάρπιον χάριν, ἔνεκα νίκης τινός, ἥτις οὐδένα καρπὸν ἔφερεν εἰς αὐτήν, Σφρ. Δίτ. 176: —πρὸς Ἀριστ. καρπύς (Δ) III.

III, ἀκαρπύς, «ὁ ἀνίκητος», ἡ Ἡσυχ.

ἀ-καρπύριος, ον, = ἀνυπόφορος, Πλουτ. 2. 733Β, Γαλιν.

II, ἀνυπόφορος, Νικηφ. Βλεμμ., ἀνυπομόνητος, ἡ Ἡσυχ.

ἀ-καρπύς, ον, (κείρω) μὴ κεκαρμέντος, ἀκούρευτος, Ἀθην. 211Ε.

ἀ-καρπύκευτος, ον, ὁ ἄνευ καρυκεύματος, Ψεῦδ. Κάλσ.

ἀ-καρπύς, ἐς, (κάρω) ὁ μὴ ἐξηραμένος, Νίκανδρος παρ' Ἀθην. 133D.

ἀκασκᾶ, (* ἀκή II.), ἐπίρρ. ἡσυχ., ὄνευ ὁρῶντος· ἀκ. προ-

δῶντες, Κρατίν. ἐν «Νόμοις» 5.—ἡσυχ., μαλακίως, βραδέως, ἡ Ἡσυχ.

ἀκασκαῖος, α, ον, (* ἀκή II.) ἡσυχ., ἀγαλμα πλούτου, Δισχύλ. Ἀγ. 741.

ἀκασμένα, «ἀναπειραμένα, ἡρμαμένα», ἡ Ἡσυχ.

ἀκαστέφρων, «συνετός», ἡ Ἡσυχ.

ἀκάτα, παρεφθαρμένη λέξις ἐν Δισχύλ. Ἀγ. 985· τοῦ Ἀθηναίου ἡ διόρθωσις (ψαμμία ἀκτὰ ἀντὶ ψαμμίας ἀκάτα) ἐρμύζει εἰς τὸ μέτρον. ἀ-καταβάπτετος, ον, ὁ μὴ καταβάπτεσθαι, Θιοφρ. I. σ. 355. ἀ-καταβάστος, ον, ὁ μὴ καταβάσθαι, μὴ υποδουλώσθαι, Κύνειος. ἀ-καταβλήτης, ον, ὁ μὴ καταβλήμενος, λόγος, Ἀριστοφ. Νεφ. 1299.

ἀ-καταβόλεια, δὲν καταβόλῃ τὴν ὀφειλὴν, δὲν ἀποτῇ τὸ ὑφειλόμενον [171], Ἐπιγρ. Δελφ. 1804.

ἀ-καταγγελωτος, ον, ὁ μὴ ἔχων ἄγγελον, Ὀρεῖθ. 48.

ἀ-κατάγγελτος, ον, ὁ μὴ προκηρυχθεὶς, πόλεμος, Διον. Ἀλ. 1. 58, Ἀππ. Ἰσπ. 1161. 434. 10.

ἀ-κατάγνωστος, ον, δὲν δὲν πρέπει νὰ καταδικάσῃ τις, Μακκαβ. Β' 8', 47, Ἐπιστ. πρὸς Τίτ. 6', 8, Σουλ. Ἐπιγρ. 1971b. Ἐπιγρ. 1971b. Ἐπιγρ. 1971b.

Ἐπλ. 728.—Ἐπίρρ. -τως, Ἐκκλ.

ἀ-καταγνώστως, ον, ἀκατανίκητος, Διόδ. 17. 26.

ἀ-καταδέκαστος, ον, ὁ μὴ δεκαδόμενος, Ἐκκλ.

ἀ-κατάδεκτος, ον, ὁ μὴ ἀποδέκτος, Ἐκκλ.

ἀ-καταδίκαστος, ον, ὁ μὴ καταδικασθεὶς, Ἐκκλ.

ἀ-καταδούλευτος, ον, = τῷ ἔργῳ, Θεόδ. Πιρρ.

ἀ-καταδούλωτος, ον, ὁ μὴ υποδουλώσθαι, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 117, 737.

ἀ-καταξήτητος, ἐπίρρ. = ἀναξήτως, Ἐπιφάν.

ἀ-καταθύμιος, ον, = δυσάρεστος, Ἀρεταί. 2. 48; Εὐστ. 149.

28, κτλ.

ἀ-καταλυστος, ον, ὁ μὴ καταλυσθεὶς, Ἐκκλ.

ἀ-καταίτιος, ον, = δὲν δύναται τις νὰ κατηγορήσῃ, ἄθως, Ἰωσήφ. Ἰουδ. πόλ. 1. 24, 8, Κύριλλ., κτλ.

ἀ-κατακάλυπτος, ον, ὁ μὴ κεκαλυμμένος, Ἐβδ. ἡ Πολυδ. 15.

27, 2, Κῆρ. Δ', 1α', 5, 13.

ἀ-κατάκαμπος, ον, ὁ μὴ καμπτόμενος, Εὐστ. Πονημ. 220, 78.

ἀ-κατάκαυστος, ον, ὁ μὴ κατακαίεσθαι, Ἀπολλών. Θανμ. 36.

ἀ-κατάκλαστος, ον, δὲν δύναται τις νὰ θραύσῃ, ἀκαμπτος, ἰσχυ-

ρός, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Κ. 329, Εὐστ.

ἀ-κατάκλυστος, ον, ὁ μὴ κατακλυζόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων, Γρηγ. Νύσσ.

ἀ-κατάκωπος, ον, ἀνούρατος, Γραμμ.

ἀ-κατακόσμητος, ον, ὁ μὴ κατακοσμημένος, ἔτακτος, Πλουτ. 2. 424Δ.

ἀ-κατακράτητος, ον, δὲν δύναται τις νὰ ὑποτάξῃ: τὸ ἀκατα-

κράτητον, Εὐστ. Πονημ. 151. 22.

ἀ-κατάκρυστος, ον, ὁ μὴ κατακρίθαι, Πράξ. Ἀποστ. 13', 37.,

κδ', 25.—Ἐπίρρ. -τως, Εὐστ., κτλ.

ἀ-κατάκτος, ον, ὁ μὴ θραυόμενος, δὲν δύναται τις νὰ θραύσῃ,

Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 8, 5.

ἀ-κατάληκτος, ον, ἀδιλείπτος, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 17, 3, κτλ.—

Ἐπίρρ. -τως, αὐτοῦ 2. 23, 46 (ἐνθα ἐνράτῃ ἐσφαλμ. ἀκατάλη-

κτικῶς). II, ἐν τῇ προσῳδῇ ἀκατάληκτος λέγεται ὁ στίχος

ὁ ἔχων τὸν τελευταῖον πύδα ἀόκλητον, Ἰππαστ.

ἀκαταληκτικῶς, δὲν ἐνοῶν, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 201.

ἀ-κατάληπτος, ον, ὁ δὲν δύναται νὰ καταληφθῇ ἢ ἐγγιχθῇ,

Ἀριστ. Προβλ. 19. 42· μὴ κρατούμενος στερεῶς, Μ. Ἀντων. 7. 54.—

Ἐπίρρ. -τως, Σχόλ. εἰς Πλ. Π. 75. II, δὲν δύναται νὰ

κυριεύσῃ, Ἰωσήφ. Ἰουδ. πόλεμ. 3. 7. 2) μεταφ., ἀκατα-

νήτος, λέξις τῶν σκεπτικῶν φιλοσόφων, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 22, Πλουτ.

2. 1050F, Κικ. Ἀκαδ. 2. 9. 18: —ἐντεῦθεν ἀκατάληπτος, ἡ τὸ

ἀκατάληπτον τῶν πραγμάτων, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 1, Κικ. πρὸς Ἀπ.

13. 19. 3.

ἀκαταληψία, ἴδε ἀκατάληπτος.

ἀ-κατάλλακτος, ον, ἀδιλλάκτος, Ὑλένκ. παρὰ Σταθ. 280.

12. Διόδ. 12. 20.—Ἐπίρρ. -τως, ἀκ. πολεμεῖν, Δημ. 153. 17.

ἀ-κατάλληλος, ον, ἀνάρμοστος, ἀσύμφωνος, ἐτερογενής, Ἀριστ.

Κόσμ. 6, 6, Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 27, κτλ.—Ἐπίρρ. -τως, Διογ. Λ.

7. 591—οὐσιαστ. ἀκατάλληλότης, ἡτος, ἡ ἡ ἀκατάλληλεια,

ἡ ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 194 καὶ 199.

ἀ-κατάλλωτος, ον, ὁ μὴ καταλλόμενος, Διον. Ἀλ. 10. 31, Ἐπιστ.

πρὸς Εὐρ. Γ', 16.

ἀ-καταμάθητος, ον, δὲν δύναται τις νὰ μάθῃ ἢ γνωρίσῃ ἢ

ἐννοήσῃ, Ἰππ. περὶ Ὀξ. 384.

ἀ-κατάμακτος, ον, ὁ μὴ μαλαχθεὶς διὰ τοῦ ζυμώματος, Σχόλ.

εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 656.

ἀ-καταμάχνητος, ον, ἀκατανίκητος, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 8.,

Μ. Ἀντ. 8. 78.

ἀ-κατάμαχος, ον, = τῷ προηγ., Εὐαγγ. Ἀποδ. 42411.

ἀ-καταμετρήτος, ον, δὲν δύναται τις νὰ καταμετρήσῃ ἢ ὁ

μὴ καταμετρήθῃ, Στράβ. 77, Νικίμ. Γερσ. 1. 77.

ἀ-κατανάγκαστος, ον, ὁ μὴ ἀναγκαστικός, ὁ μὴ ἡναγκάσμε-

νος, ἰερούσιος, Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 196D, 199Α.

ἀ-κατανίκητος, ον, = ἀήττητος, Ἀθανάστ.

ἀ-κατανύκτος, ον, = ἀκατάληκτος, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 13

καὶ Γραμμ.

ἀ-κατάνυκτος, ον, = ἄνευ κατανύξεως, ὁ μὴ συγκινηθεὶς, Ἐκκλ.

ἀ-κατέξεστος, ον, μὴ πελεγεσθῆς, ἢ μὴ ξεσθῆς, Σουλ. Ἐπιγρ. 160, στλ. 1. 60, 68, καὶ ἄλλ., Εὐστ.

ἀ-καταπάλαιστος, ον, = ἀκατέβλητος ἐν πάλῃ, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 4. 153.

ἀ-καταπυστος, ον, ὅστις δὲν δύναται νὰ ἀναπαυθῇ, ἀδιάλειπτος, Πολύβ. 4. 17, 4, κτλ.: ὅ,τι δὲν δύναται νὰ καταπαύσῃ τις, μ. γέν., ἀκαταπαύστους ἀμαρτίας, μὴ παυομένους ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας, Ἐπ. Πέτρ. Β' 6', 14.—Ἐπίρρ. -τως, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. 1. 1002.

ἀ-κατάπληκτος, ον, ὁ μὴ καταπλησσομένος, ἀτρήκτος, Διον. Ἀλ. 1. 81, Εὐσέβ. Ἐκκλ. Ἰστ. 8. 7. 4.—Ἐπίρρ. -τως, Διον. Ἀλ. 1. 57.

ἀ-καταπληξία, ἡ, τὸ μὴ καταπληγεσθαι, ἀφῶδία, Κλήμ. Ἀλ. 498. (ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ ἀκατάπληξιν).

ἀ-καταπολέμητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ καταπολέμησῃ, Ἐπιγρ. Ἀγκυρ. τὸμ. 2, σ. 20.

ἀ-καταπύνητος, ον, ὁ μὴ καταπαυόμενος, κόσμος, Φιλόλαος παρὰ Στόβ. Ἐκλογ. 1. 420.

ἀ-κατάποτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ καταπίῃ, Πέδ. (Ἰωδ κ', 18).

ἀ-καταπραΰντος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ καταπραΰνῃ, Σχόλ. εἰς Σοφ. Γρ. 999.

ἀ-καταπτύχτης, ον, ὃν δὲν δύναται νὰ καταπτύχῃ τις, ἄτρομος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Γ. 63.

ἀ-κατάπτωτος, ον, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς πτώσιν, Εὐστ. Πονημ. 187, ἐν τέλ.

ἀ-κατάργητος, ον, μηδέποτε ἀργῶν, ἀκμάκτος, νοῦς, Ἐπιφάν. ἀ-κατάρδ-υτος, ον, ὁ μὴ καταρδευθεὶς, ἀπότιστος, Κύριλλ.

ἀ-κατάρτιστος, ον, ὁ μὴ κατηρτισμένος, ἀτελής, «διὰ τὸ ἀκατάρτιστον αὐτῶν καὶ ἀσθενὲς τῆς πολιτείας», Εἰρηγ. 1106C.

ἀ-κατάσβεστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ σβέσῃ, Γαλην.

ἀ-κατάσειστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ κλονήσῃ, ἀκατάσειστον, βέβαιον, ἐρρεῖον, ἀσάλευτον, Ἦσυχ. Εὐστ.—Ἐπίρρ. -τως, Κύριλλ.

ἀ-κατασήμενος, ον, ἀσφράγιςτος, ἄγραφος, ἀκ. Ἐνταλμα, παραγγελία διὰ λόγου, Ἠρωδιαν. 3. 11. 19.

ἀ-κατάσκηπτος, ον, = ἀπερίσκηπτος, Ἐκκλ.

ἀ-κατασκέυατος, ον, = ἀκατεργαστος, τραχύς, οὐχ ἑπιμελῶς κατεργασμένος, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 9. 16, 6. καὶ αὐτοῦ Schmid., Ἐβδ. (Ἰεν. α', 2).—Ἐπίρρ. -τως, Διον. Ἀλ. περὶ Ἰσάου, 15.

II. ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος λεπτὴν ἐπεξεργασίαν, Βί. Ὀμ. 218.

ἀ-κατάσκευος, ον, = ἀνευ προσκευασίας, ἄτεχνος, θύρα, γράρ, ἐν Λισγίν. 77. 3, Διον. Ἀλ. περὶ Θουκ. 27, Φιλόστρ. 240.—Ἐπίρρ. -ως, Πολύβ. 6. 4, 7.

II. ἀπλοῦς, ἀρχαῖος, ἀρχέγονος, βίος, Διόδ. 5. 30.

ἀ-κατασκήνωτος, ον, ἀκατέλληλος πρὸς κατασκήνωσιν, Ὀνησ. Στρατ. 1. 8, σ. 52.

ἀ-κατασκήπητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ θεωρῇ ἄτεχνος, αὐγὴ, Γρηγ. Ναζ.

ἀ-κατάσκοπος, ον, ἄσκεπτος, Κύριλλ. Ἀλ. πρὸς Νεστ. 2. σ. 47.

ἀ-κατάσκοπιος, ον, = μὴ ὑποκείμενος εἰς σκώμματα, Κύριλλ.

ἀ-κατασφρίστος, ον, ὁ μὴ ἡττώμενος διὰ σοφισμάτων, Ἀπολλ. Τυνν. 44.

ἀ-καταστάσις, ἡ, ἀστάθεια, ἀναρχία, σύγχυσις, Ἐβδ. (Παρημ. κς', 28). Πολύβ. 1. 70, 1, Διον. Ἀλ. 6. 31, κτλ.

II. ἀστασία, Πολύβ. 7. 4, 8.

ἀ-κατάστασις, ἀνησυχία, παραχῇ, Ἠραιοστ. Ἀποστ. σ. 16.

ἀκαταστάσιον, εἶραι ἀκατάστατος, ἀστατος, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 1. 12.—Παύ. Ἐβδ. (Ἰωδ. α', 15).

ἀκατάστατος, ον, (καθίστημι) ἀστατος, ἀνήσυχος, Ἰκπ. Ἀρ. 1247. ἀκ. πνεῦμα, Δημ. 383. 7. πρὸλ. Ἀριστ. Προβλ. 26. 13. ἀκ. πολιτεία, Διον. Ἀλ. 6. 74.—ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀσταθής, Πολύβ. 7. 4, 6. ἐπὶ πυρρῶν, ἀκατος, Ἰκπ. 399. 47.—Ἐπίρρ. -τως, ἀκ. ἔχριν, Ἰσνοκ. 401B.

II. ὁ μὴ καταλείπων καθήκημα, καταπάτης, πυκνός, οὖρον, Ἰκπ. 69F. 149F.

ἀ-καταστήρεστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ καταστρώσῃ, ἰσοπεδώσῃ, κρύματα, Ἄνν. Κορν.

ἀ-καταστέγαστος, ἀτέκμαρτος, ὁ μὴ εἰκαζόμενος, Σουΐδ.

ἀ-κατάστρεπτος, ον, ὁ μὴ καταστρεφόμενος, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 2. 146.

ἀ-κατάστροφος, ον, ὁ μηδέποτε τελευτῶν, παρὰ Στόβ. 374. 22.—ἐπὶ ὕους ἢ περιόδου ἐν τῇ λόγῃ μὴ γλαφυρῶς καὶ καλῶς τελευτῶσης, Διον. Ἀλ. περὶ Σουδ. σ. 168. Schäl.

ἀκατασχεσία, ἡ, τὸ ἀκατάσχετον καὶ ἀκυβέρνητον, Πτολ., κτλ.

ἀ-κατάσχετος, ον, (κατέχω) ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀναχαιτίσῃ, Ἠρωδ.-Φωκυλ. 90, Διόδ. 17. 38, κτλ.—Ἐπίρρ. -τως, Πλούτ. Κῆμ. 37.

ἀ-κατάτακτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ κατατάξῃ, προσδιμερίσῃ, Διον. Ἀρεοπ.

ἀ-κατάτρητος, ον, (κατατετρύνω) ὁ μὴ διατρυννόμενος, Γαλην.

ἀ-κατάτριπτος, ον, ὁ μὴ φθειρόμενος διὰ τῆς τρίψεως, Πολύβ. 3. 89, 9.

ἀ-κατάφθορος, ον, ὁ μὴ καταφθαρθεὶς, Ἐπιγρ. Ἀθήνης τῆς ἐν Μακεδονίᾳ, Μόμ. sur une mission au mont Athos, 187B, σ. 82.

ἀ-κατάφλεκτος, ον, ὁ μὴ καταφλεγθεὶς, Ἐκκλ.

ἀ-καταφύρητος, ον, ἀνδρῶν, ἀδύτακτων, ἀκαταφύρητον, ἀδίκον, ἀνδρῶστον, Ἦσυχ.

ἀ-καταφραστὸς, ον, ἀνέκφραστος, Ἐκκλ.

ἀ-καταφρόνητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ καταφρονήσῃ, σπουδαῖος, Λατ. hand eremphandus, Ξεν. Ἀγρο. 6. 8., Πλούτ., κτλ.

ἀ-κατάχρηστος, ον, ἀχρηστος, ὃν δὲν μετεχειρίσθη τις, Πύστ. 812. 52.

ἀ-καταχώριστος, ον, ἄπειρος, ὕλη, Ἀριστ. Προβλ. 28. 3.

ἀ-κατάψεκτος, ον, (ψέγω) ὃν δὲν δύναται τις νὰ ψέγῃ, ἄμεμπτος, Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. -τως, Κύριλλ.

ἀ-κατάψευτος, ὁ μὴ ψευδὴς ἢ μυθώδης, Θηρία, Πρὸδ. 4. 191. κατὰ ψεύστα, ἐγρήρη κατ' εἰκασίαν.

ἀκάτειος ἱστός, ἀκάτειος κεραία, Ἐπιγρ. Ἀθηνην. Rang. Ant. Hell. 2343a.—Ἐν ταῖς συγγραφεύσιν εὐρηται μόνον ἡ διὰ τοῦ ἱστοῦ γραφή.

ἀ-κατέργατος, ον, ὃν δὲν κατεργάσθη τις, ἄμορρος, Λογγίν. 15. 5.

II. ἄπειρος, ὀχύνευστος, τροφή, Ἀριστ. περὶ Μορ. Ζ. 2. 3, 9.—δύσπειρος, Γαλην. 6. 484.

ἀ-κατεύναστος, ον, ὁ μὴ κατεύνασθεὶς, μὴ βληθεὶς εἰς τὴν κλινὴν, ἄρπυιός, «ἀκατεύναστον, ἀκοίμητον», Ἦσυχ.

ἀ-κατεύουδος, ον, ὁ δύσκολος εἰς διδασκίαν, δόδος, Ἀλμει. Ὀνειρ. 170.

ἀκάτης, ἡ, = ἄκατος, «ψαμμίαις ἀκάταις παρήδησεν, Λίσγυλ. Ἀγρο. 958, ὁ τύπος ἀκάτης εἶναι ἐκ τῶν ἀπαι. λεγομένων, τοῦ συνήθους τύπου ὄντος ἄκατος.

ἀ-κατηγόρητος, ον, ἀφορῶς, ἄμεμπτος, Διόδ. 11. 46.

ἀ-κατήχρητος, ον, ὁ μὴ ὑπὸ ἥχου περιβαλλόμενος, Σουΐδ.

II. ὁ μὴ διδάχθεις τὰς θεμελιώδεις τῆς πλῆθους ἀρχάς, Ἐκκλ.

ἀκάτιον, [ἀκά], τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἄκατος, ἑλαφρὸν πλοῖον, ἢ ἐχρόντο πιρῆται, Λατ. scutellaria, Θουκ. 1. 29., 4. 67., Παύλ., κτλ.

II. εἶδος ἱστίου, τὸ ἡσπὶν μετεχειρίζοντο, ἢ ὡς ἰσθαίτερον ἱστίον χειροκισμένον ἀπὸ τοῦ μεγάλου, τοῦ τετραγώνου (μεῖγα ἱστίον, εὐθύνῃ), ἢ προσέθετον αὐτὸ ἐν καίρῳ αὐτοῦ ἀνέμου εἰς τὸ μέγα ἵσος ἱστίον ἀπὸ τῆς πύρας μέχρι τοῦ ἱστού διήκονι πρὸλ. 86.

ἀκατῶν, ἐν Ξεν. Ἐλλ. 6. 2, 27. ὁ ἱπικράτης καταλείπει τὰ μεγάλα ἱστία, ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν πλέων, καὶ ποιεῖται ὀλίγην χρῆσιν καὶ αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἀκατῶν, ὥστε φανερώς ἐνταῦθα τὰ δύο ταῦτα ἱστία ἐγγρηγομιοποιεῖται χωριστά. Ἀλλ' ἐν Ἰπικούρ. παρὰ Πλούτ. 2. 161, ἔτιαν τις ὀλῃ νὰ πυλῇ τὴν ταχύτητα, ἀκάτιον ἀρόμενος φεύγει, πρὸλ. 1094D, ὥστε ἐνταῦθα τὰ ἀκάτια πρέπει νὰ ἐχρησιμεύουν ὡς προσθήκαι εἰς τὰ συνήθη τετραγώνια ἱστία καὶ ἐν Λουκ. Ζεύς Ἰραγ. 46.

ὁ ἀνεμῖος ἐμπιπῶν τῇ ἐθῶν καὶ ἐμπιπλάς τὰ ἀκάτια, τὰ δύο ἀναφέρονται ὡς ἑμὸς ἐνεργούντα, πρὸλ. Πῶς διὰ Ἰσσορ. Συγγρ. 45.—παρ' Ἰπικράτ. Ἀθλ. 2. ὑπόρχει λογοπαίγλιον ἐπὶ τῇ διπλῇ σημασίᾳ τοῦ ἀκάτιον (ἱστίον καὶ ποτίριον) ἵδε ἄκατος II) κατὰ βαλλε τὰκάτια, καὶ κυλίκια (:) αἵρου τὰ μεζῶ, θρεῖ τὰ ποτιρίκια (εἶχον δὲ ταῦτα σχῆμα πλοίου) καὶ πάρε τὰ μεγάλα.

III. εἶδος σκευῶν γυναικείου, Πλούτ. 7. 93., Ἦσυχ.

IV. μικρὸς ἄνθρωπος, νάνος, Φρύν. ἐν Α. Β. 10 «τοὺς μικροὺς τὰ σώματα ἀκάτια λεγούσιν».

ἀ-κατοίκητος, ον, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Θεόφιλ.

ἀ-κατονόρατος, ον, = ἀνώνυμος, Ἐπίκουρ. παρὰ Πλούτ. 2. 898D: ἀκ. χόνδρος, ὁ κρικασίης τοῦ λάρυγγος χόνδρος, Gersonbill Θεόφιλ. σ. 110.

ἀ-κάτοπος, ον, ὁ μὴ παρατηρηθεὶς, Πηλὸδ. 6. 14.

ἀ-κατόρητος, ον, = ἀδιόρητος, Κύριλλ., κτλ.

ἀκάτος, [ἀκ], ἡ, (σπαν. ὁ, ὡς ἐν Ἰπρὸδ. 7. 180), ἑλαφρὸν πλοῖον, λίμβος, Λατ. scutellaria, Θουκ. 1. 29., 4. 67., Παύλ. Ἦσυχ. 458, Πινδ. Π. 11. 60., Ἠρώδ. 9. 24. ἀνωτ., θύουκ., κτλ.: πρὸλ. ἀκάτιον, καθύλου, πλοῖον, Εὐρ. Ἰκκ. 440.—Ὀρ. 312.

II. ποτήριον ἔχον τὴν μορφὴν πλοίου, Θεόφιλ. Πωμ. ἐν «Ἀλθαία» 2. (= Τελέστης 6) Ἀντιφ. ἐν «Ἀγροκίω» 5. πρὸλ. ἀκάτιον, Π. ἐν τέλ., Πέτρ. Εὐρ. Μήν. 139.

ἀ-καταύλητος, ον, ὁ μὴ ἐπουλωθεὶς, Ὀρειβάσι. Παύλ. Λίγ.

ἀ-κατόχυος, χωρὶς νὰ κατέχῃται τις, Μεθόδ. 353A.

ἀ-κατύττος, ον, ὁ ἀνευ σκευῶν, ἀνυπόδητος, Τίλης παρὰ Σουδ. 523. 411.

ἀ-καυλὸς, ον, ἀνευ καυλῶ, Διοσκ. 2. 212.

II. ἐπὶ πτεροῦ μὴ ἔχοντος κάλκμον, Ἀριστ. περὶ Μορ. Ζ. 4. 12. 3.

ἀ-καυμάτιστος, ον, ὁ μὴ προσβληθεὶς ὑπὸ καύματος, Ἦσυχ. ἐν λέξει ἀπράσιλος.

ἀ-καυστος, ον, (καίω) ὁ μὴ νεκαυμένος, Ξεν. Ἀν. 3. 5, 13.

2) ὅστις ἀδύνατος εἶναι νὰ καῇ, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 24.

ἀ-καυτηρίαστος, ον, ὁ μὴ καυτηριασθεὶς, μὴ στιχθεὶς ἐν ἔγκυρῳ, ἐπὶ ἵππῳ, Στράβ. 215: ἵδε καυτηρίαστος.

ἀ-καυχισία, ἡ, ταπεινωτικὸν, Ἐκκλ.

ἀκαχέιστος, ἀκάχηται, ἀκαχήμενος, (πρὸς τοῦ τονισμοῦ ἵδε Ἀρκάδ. 170, 171) ἀκαχέιστος, ἀκάχηστος, ἵδε ἐν λ. ἀχέω.

ἀκαχίζω, [αχ], (ἀχέω, ἀκαχέω) ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνστυλῶτα, ἐνοχλῶ, ἀνώ, τινα, 'Οδ. Π. 432. — Μέτ. μὴ λίην ἀκαχίζω θυμῷ, μὴ ἐνοχλοῦ, 'Πλ. Ζ. 486: μετὰ μεταχ., μὴ τι θανάτων ἀκαχίζω, μὴ παρὰ τοῦ θανάτου, 'Οδ. Α. 486.

ἀκαχήμενος, ἡ, ὄν. 'Ομηρ. μεταχ. (ὡς ἐκ ῥήματος * ἀκω, ἴδε ἐν λ. ἀκῆ 1), ὅστις, ὥςτις ἐχὼν ἀκμήν, ἀκαχήμενος ἐξέει χαλκῷ, 'Πλ. Ο. 482, 'Οδ. Α. 99, καὶ ἄλλ., πέλεκυν, ἀμφοτέρωθεν ἀκ., 'Οδ. Ε. 235: φάσανον, Χ. 80.

ἀκεῖνος, ὁ, εἶδος βοτάνης, 'Φερικρ. 'Αδελ. 17.

ἀκεῖστος, ὄν. (κεῖστος), ἐν δὲν δύναται τι νὰ σχίσῃ ἢ χωρίσῃ, 'Γρηγ. Ναξ. «ἀκεῖστος, ἀκλαστος», 'Ήσυχ.

ἀκεῖνης, «ἀκοινώνητος», 'Ήσυχ.

ἀκειόμενος, ἴδε ἐν λ. ἀκίωμα.

ἀκεῖον, «τὸ φάρμακον», 'Ήσυχ.

ἀκείρε-κέρως, ὡρ.-αξ, ὁ, = ἀκερσεύω, περὶ τοῦ 'Απύλλωνος, Πινδ. Π. 3. 26, 1. 1, 8: περὶ τοῦ 'Ασκληπιοῦ, Συλλ. 'Επιγρ. (προσθ.) 511: περὶ τῶν Σκυθῶν, 'Ανθ. Παν. 72.

ἀκείρο-κομος, ὄν, ἀκούρευτος, 'Απολλιν. 'Γαλμ. 1. 8.

ἀ-κεκρυμμένως, μὴ κεκρυμμένως, φανερώς, 'Γρηγ. Νύσφ. τμή. 1. σ. 709.

ἀ-κέλευθος, ὄν, = ἀδιέξοδος, ἀκέλευθα, ἀνοδα, καὶ ἐν θυτικῇ σημειοῦν όταν μὴ ἢ κέλευθος, 'Ήσυχ.

ἀκέλευμον, «οὐ βεβηκὸς ἀσφαλῶς, οἱ δὲ τὸν σκληρὸν σίτηρον», 'Ήσυχ.

ἀ-κέλευστος, ὄν, ὁ μὴ κελυθεύς, Λισχ. 'Αγ. 731, Σοφ. Δ'. 1263, Εὐρ. 'Ηλ. 71, Πλάτ. Νόμ. 953D. — 'Επίρρ.-τως, Σουῖδ.

ἀ-κέλυφος, ὄν, μὴ ἔχων κέλυφος, ἦτοι σκληρὸν φλοιόν, ἐπὶ καρπῶν, Θεοφρ. Διτ. Φ. 1. 17. 8.

ἀ-κενόδοξος, ὄν, = ἄνευ μεταδόχου, κενοδόξος, Μ. 'Αντων. 1. 16: ἀ-κενοδόξια, ἢ, Ζωναρ.

ἀ-κενος, ὄν, = ἄνευ κενοῦ, Διογ. Α. 10. 89.

ἀ-κενόσπουδος, ὄν, ἀποφύγων ματαίως ἀσχολίας, Κικ. Fam. 15, 17, 4, Μ. 'Αντων. 1. 6.

ἀ-κέντητος, ὄν, = μὴ ἔχων ἀνάγκην κέντρου ἢ μυῶπων, Πινδ. Ο. 1. 33.

ἀ-κέντριτος, ὄν, = ἀκέντητος, Σουῖδ.

ἀ-κεντρος, ὄν, μὴ ἔχων κέντρον, κηρήνες, Πλάτ. Πολ. 552C, 564B: — ἄνευ τοῦ τῶν ποδῶν κέντρου, ἐπὶ ἀλέκτορος, Κλύτος παρ' 'Αθην. 655B: — ἄνευ ἀκανθῶν, βάτος, Φύλων 1. 91. 2) ἄνευ δυνάμεως ἢ δραστηριότητος, Λατ. aculei exiguus, Λογγ. 21.

II, οὐκ κεντρικός, Μανέθ. 5. 108.

ἀ-κένωτος, ὄν, (κενώω) ὁ μὴ κενωθείς, 'Εκκλ.

ἀκίωμα, [α], ἰων. προστ. ἀκίω (ἀντὶ ἀκίω), 'Ηρόδ. 3. 40. 'Επ. μεταχ. ἀκείόμενος, 'Πλ. Π. 29, 'Οδ. Ζ. 383, ὡσαύτως παρὰ Πινδ. Π. 9. 180: μέλλ. ἀκίωμαι, Δίων Κ. 33. 19. 'Επ. ἀκίωσμαι, Μουσαῖος 199, 'Αττ. ἀκίωμαι, Πλάτ. Πολ. 364C: ἀόρ. ἡκεσάμην.

'Επ. προστ. ἡκεσσαι, κατ.: ἴδε ἐν τέλ. 1. 'Απολλ. I, μεταβ. θεραπεύω, μετ' αὐτ. τοῦ θεραπευμένου πράγματος, ἔλκος ἀκεσσαι, θεραπεύουν τὸ ἔλκος, 'Πλ. Π. 523: ἔλκε' ἀκείόμενοι, Π. 29: ψύρην ἀκίωσθαι, 'Ηρόδ. 4. 90: ἢ μέρος τοῦ θεραπευμένου, βλέφαρον ἀκίωσαι τυφλῶν, Εὐρ. 'Εκ. 1067: ὡσαύτως δὲ καὶ τὸν θεραπευμένον προσώπου, ἐπὶ φάρμακα πάσων ἡκέσας, ἔθεράπευσεν αὐτὸν τοῦ τραύματος, 'Πλ. Ε. 402, 901, πρὸλ. 448: μετὰ γεν. τοῦ νοσήματος, νοσήσου .. μ' ἀκίω βαρυαλγέος, 'Επιγρ. 1. 13, 803: πρὸλ. Παντ. 8. 18, 8.

2) καταπαύω, πίνω τ' ἀ-κίοντό τε εἴψαν, 'Πλ. Χ. 2. πρὸλ. Πινδ. Π. 9. 180. 3)

καθόλου, διορθῶ, ἐπισκευάζω, νῆας ἀκείόμενος, 'Οδ. Ξ. 383: συγνάκις ἐπὶ ῥάπτου ἢ σενδαλοποιῶ, ὡς τὸ Λατ. resanare, Λουκ. Δραπέτ. 33. Νεκρ. 37: ἐπὶ ἀράχνης ἐπισκευάζουσης τὸν ἱστόν της, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 9. 39, 4: πρὸλ. ἀκεστής, ἀκεστικός. 4)

μεταφ. ἀκ. ἀμπαράδα, 'Πρόδ. 1. 167: τὰ ἐπιφερόμενα, ὁ αὐτ. 3. 16: κακὸν, ἄχος, Σοφ. 'Αντιγ. 1027, 'Τρ. 1035, πρὸλ. Εὐρ. Μήν. 199: μῆνιμα, 'Αντιφ. 128. 4: ἀδίκημα, Πλάτ. Πολ. 364C: ἀπορίας, Ξεν. 'Απομ. 2. 7. 1.

II, ἀμετάβ. ἢ ἀπόλ., εὐρίσκω φάρμακον, συμβιβάζομαι, ἀλλ' ἀκείωμεθα θάσσαν ἀκεσάσι τοι φρένες ἐσθλῶν, 'Πλ. Ν. 115: ἀλλ' ἀκίωσθε, φίλοι, 'Οδ. Κ. 69: πρὸλ. 'Ηρόδ. 3. 40, Πλάτ. Φίλ. 30B.

III, τὴ ἐνεργ. ἀκίω, ἀπαντᾷ ἐν 'Ψευδο-Ίππ. 412, 34, Συλλ. 'Επιγρ. 511, 18: πρὸλ. ἐξ-ἀκίωμα καὶ ἀκίεσται, μετὰ παθ. σημασι, 'Αρεταῖος Θεορ. 'Οξ. Παθ. 1. 1, 1: ἀκερμένον τοῦ κακοῦ, ὁ αὐτ. Διτ. Χρον. Παθ. 1. 6: ἀόρ. ἀκεσθῆναι. Παντ. 2. 27, 3.

ἀκείωντος, «ἀμάρτυς καὶ ἡσύχιος», 'Ήσυχ.

ἀκερα, «ἐνδύματι πολυτελές», 'Ήσυχ.

ἀκεραῖσμαι, παθ., εἶμαι ἀκέραιος, Εὐστ. 277. 16.

ἀκέραιος, ὄν, λέξις πεζογραφ. (ἐν χρήσει καὶ παρ' Εὐρ.) ἀντὶ τῆς ποιητ. ἀκῆρας = ἀμύγης: Ὑδωρ, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 8. 24, ἐν τέλ. πρὸλ. 6. 21, 4. 2) ἐπὶ προσώπων, καθάρος κατὰ τὸ γένος, Εὐρ. Φυλ. 943.

II, ὁλόκληρος, ἀβλαβής, σῶος, ἀκ. ἀπολαμβάνειν τὴν πόλιν, 'Ηρόδ. 3. 146: γῆ, Θουκ. 2. 18, (ἵσως ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ κερατίζω) ἀκ. δύναμις, ἐπὶ στρατιᾶς, ἐν πληρεῖ δυνάμει, ζωηρόν, ὁ αὐτ.

3. 3: ἔαν τι ἀσινὲς καὶ ἀκ., Συλλ. 'Επιγρ. 989b, 991b. 2) κατὰ διαφόρους σχέσεις, ἀκέραιον ὡς σώσαμι Μεγέλειω λέγος, ἀκῆρατον, ἀπαρθείαστον, Εὐρ. 'Ελ. 48: [τέχνη] ἀβλαβής καὶ ἀκ., Πλάτ. Πολ. 342B: φύλακες τῆς οἰκείας ἀκέραιου (χώρας), Δημ. 17, 13: σῶστα ἀκ., ὁ αὐτ. 1087. 24: ἐλπιδες, Εὐρ. 'Πολύδ. 6. 9, 3, 1. 45, 2: κατ.: — ἐξ ἀκέραιου, ἐκ νέου, Λατ. de integro, ὁ αὐτ. 24. 4. 10, ἢ ἐν ἀνθρωπ., ἀκέραια καταστᾶσαι, Λατ. re adhuc integra, ὁ αὐτ. 6. 24. 9: ἐν ἀκέραιω ἔαν, ἀφίνω τι κατὰ μέρος ἀπελευθερῶν, ὁ αὐτ. 2. 2, 10. — 'Επίρρ.-τως, Κικ. πρὸς 'Αττ. 15. 21.

3) ἐπὶ προσώπων, ἀμόλυντος, ἀδόλος, Εὐρ. 'Ορ. 922: μ, γεν. ἀκ. κακῶν ἡθῶν, ἀμόλυντος, μὴ μιανθείς, ὑπὸ .., Πλάτ. Πολ. 409A. ἀκεραϊοσύνη, ἢ ἀπλότης, ἀφρότης, 'Επιστ. Βαρνάβα, Σουῖδ.

ἀκεραϊότης, ἡτος, ἢ, ὁλοκληρία, ὁλότης, χρηστότης, καλοκαγαθία, Πολύδ. 3. 73, 6.

ἀκεραϊοφανής, ἔς, λέξις πλασθεῖσα ὑπὸ τῶν γραμματικῶν πρὸς ἐτυμολογίαν τοῦ ἀκραιφνούς.

ἀ-κέραστος, ὄν, ἀμύγης, ἀμικτος, ἀκίρατος τόλμης, Πλάτ. Πολιτικ. 310D. II, ὁ μὴ συμμεινόμενος μετ' ἄλλου, ὁ μὴ συγκρινόμενος, Διον. 'Αλ. περὶ Σουθ. 22.

ἀκέρατος, ὄν, (κέρας) ὁ ἄνευ κεράτων, Πλάτ. Πολιτικ. 265C, κτῆ. 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 2. 1, 51, καὶ ἄλλ.

ἀ-κέρανυος, ὄν, = τῷ ἐπὶ, ἐπὶ τοῦ Καπαπένως, Λισχ. 'Αποσπ. 15.

ἀ-κεραύνωτος, ὄν, ὁ μὴ πληγείς ὑπὸ κεραινοῦ, Λουκ. Ζεύς Τραγ. 25.

ἀκέρδεια, ἢ, ἔλλειψις κέρδους, ἀπώλεια, Πινδ. Ο. 1. 84.

ἀ-κέρδης, ἔς, ὁ ἄνευ κέρδους, ἐπιτήμιος, Σοφ. Ο. Κ. 1484, Πλάτ. Κρατ. 417D, κατ.: — μὴ φέρων κέρδος, Διον. 'Αλ. 6. 9. — 'Επίρρ. -δώς, ἄνευ κέρδους, διωρεάν, 'Αριστ. Πολ. 5. 8. 19, Πλούτ. 2. 27D. II, ὁ μὴ ὢν ἀπλήστως κέρδους, Πλουτ. 'Αριστ. 1.

ἀκέρκιστος, ὄν, (κερκίζω) = ἀνύφαντος, 'Ανθ. Π. 7. 472.

ἀ-κερκος, ὄν, ἄνευ οὐράς, 'Αριστ. περὶ Ζ. Μορ. 4. 10. 32.

ἀκερματία, ἢ, (κέρμα) ἔλλειψις χρημάτων, «ἀναπραϊά», 'Α-ριστοφ. 'Αποσπ. 119.

ἀ-κερκος, ὄν, = ἀκερκος, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 2. 1, 31.

ἀκερσεύω, ὄν, ὁ, (κέρω, κέρω) ὁ ἔχων τὴν κέρην μὴ κε-καρμένην, ἀεὶ νέος (ἐπεὶ οἱ 'Ελληνες νεανίας ἔφερον μακρὰν κό-μην μέχρις ἀνδρικής ηλικίας), ἐπὶ τοῦ Φολέου, 'Πλ. Υ. 39, 'Υγρ. 'Ορ. εἰς 'Απόλλ. 134, Πινδ. Π. 3. 26, καὶ μεταγεν. Ποιητ.: πρὸλ. ἀκερσεύωμαι — ὁ Νόνν. ἔχει δοτ. πληθ. ἀκερσεύομεσιν, Διον. 14. 232.

ἀ-κερχνος, ὄν, = ἄνευ κέρχου (βραχνόδας), 'Αρεταῖος Θεορ. 'Οξ. Παθ. 1. 10. II, ἐνεργ. ὁ θεραπεύων τὴν βραχνάδα, ὁ αὐτ. Θεορ. Χρον. Παθ. 1. 8.

ἀ-κερως, ὄν, γεν. ω, = ἀκέρως, Πλάτ. Πολιτικ. 265B: πρὸλ. ἀκερος.

ἀκερωσύνη, ἢ, στήριξις κεράτων, Σουῖδ.

ἀ-κέρωτος, ὄν, (κέρας), ὁ μὴ ἔχων κίρας, 'Ανθ. Π. 6. 258.

ἀκεία, ἢ, = ἀκεία, 'Ίππ. 6. 33.

ἀκεσίμδωτος, [α], ὄν, ὁ θεραπεύων βρογχίτις, περὶ τοῦ 'Ασκληπιοῦ, 'Ορ. Διτ. 8.

ἀκείσιμος, ὄν, (ἀκίωμαι) ὕγιενός, θεραπευτικός, Πλουτ. 2. 956F.

ἀκείσιος, ὄν, ὁ θεραπεύων, ἐπώνυμ. τοῦ 'Απόλλωνος, Λατ. uirifer, Παντ. 6. 24, 6.

ἀκείσις, εἰς, ἢ, θεραπεία, 'Ηρόδ. 4. 90, 109: τὸν εὐρόμενον παυσιπόνοος ἀκείσις, Συλλ. 'Επιγρ. 434. II, ὄνομα ὑπα-λείμματος ἢ ἐμπλάστρου, Γαλην.

ἀκείσιμα, τὸ, ἵασις, θεραπεία, Πινδ. Π. 5. 86, Λισχ. Πρ. 482, 'Ανθ.

ἀκείσιμος, ὄν, «ἀκείσιμον, ἰάσιμον», 'Ήσυχ. (ἐν μὴ ἀκείσιμος).

ἀκεσμός, ὁ, = ἀκεσις, «ἀκεσμόν, θεραπείαν, ἰατρείαν», 'Ήσυχ.

ἀκεσά-νοσος, ὄν, ποιητ. ἐπὶ τοῦ, ὁ τὰς νόσους θεραπεύων, 'Ανθ. Π. 9. 516 (κατ' εἰκασίαν Schneid.).

ἀκεσά-πονος, ὄν, ποιητ. ἐπὶ τοῦ, ὁ καταπραύνων πόνοους ἢ ἐλατ-τῶν κόπον, Νόνν. Δ. 7. 86.

ἀκεστήρ, ἡρος, ὁ, κυρίως = ἰατὴρ, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τοῦ, ἑμαστικός, ἀκ. χαλινός, ὁ χαλ. ὅστις δαμάζει τὸν ἵππον, Σοφ. Ο. Κ. 714.

ἀκεστήριον, τὸ, ἐργαστήριον διορθωτοῦ παλαιῶν ἐνδυμάτων, Λι-βάν., «ἀκεστήριον, ἡμπετήριον», 'Ήσυχ.

ἀκεστής, οὐδ, ὁ, ἀκεστήρ, Λυκούργ. 3. 27: ἐν τῇ φρυγικῇ διαλέκτῳ κατὰ τὸν Σχολ. 'Πλ. Χ. 2, ἔδωκε 1254, 2. 'Ετυμ. Μ. 51. 7. 2) ἀκεσταί ἱματίων βραγύντων, διορ-θῶνται ἐσχισμένον ἐνδυμάτων, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 16: (καὶ μετὰ διαφ. γραφ. ἡπταται, πρὸλ. φέρν. σ. 91 (Λοβ.)), ἴδε ἐν λ. ἀκίωμα, 1. 3.

ἀκεστικός, ἢ, ὄν, = κατάλληλος πρὸς θεραπείαν ἢ διορθώσιν: ἢ -κῆ (δηλ. τέχνη) = ἡ τῶν ἱματίων διορθωτική, Πλάτ. Πολιτ. 281B.

ἀκεστίς, ἔδος, ἢ, ῥάβδος σιδήρεᾶ, «εἰσὶ δὲ (ῥάβδου) σιδήρεαι. πρυ-μεγέλεις, ὑπὸ τῶν μεταλλουργῶν καλούμεναι ἀκεστίδες», Διοσκ. Ε. 84.

ἀκεσταρία, ἢ, ἡ τέχνη τοῦ θεραπεύειν, 'Απολλ. Γῶδ. 2. 512, 'Ανθ. Π. 9. 349, καὶ ἄλλ., κατ.

ἀκεστορίς, ἔδος, ἢ, ὑπὸ τοῦ ἀκίωτος, 'Ίππ. 205, 48.

ἀ-κμητεῖ καὶ -τεῖ· ἐπίρρ., = ἄνευ κόπου, εὐκόλως, ἴωσ' ἡ. Ἰουδ. Πόλ. 1.16, 2.

ἀκμητος, ον, (κᾶμνω) = ἀκμῆς, ἀκμύρατος, ποσιν, Ὑμ. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 520.

ἀκμο-θέτης, ου, ὁ, = τῷ ἐπ., Πόλυδ. 10.147.

ἀκμο-όσεν, τό, (τίθημι) ἡ τόπος (ἡ τὰ ἐξόν), ἐφ' οὗ τίθεται ὁ ἄκμων (ἀμόνι), Ἰλ. Σ. 410, Ὀδ. Θ. 274.

ἀκμόνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., Ἀἴωπ.

ἀκμων, ονος, ὁ, κατ' ἀρχῆς πῖθων. μετεωρικός λίθος, κεραυνός (ἴδε ἐν τέλ.). χάλκεος ἀκμων εὐρανόθεν κατιών, Ἠσ. Θ. 722· πρβλ. 724.

II. ὁ ἄκμων, τὸ ἄμυν τοῦ σιδηροῦ κατὰ, Ἰλ. Σ. 476, Ὀδ. Θ. 274, Ἡρόδ. 1. 68:—μεταρ., πρὸς ἀκμῶνι χάλκεος γλῶσσας, Πινδ. Π. 1.167· λέγῃς ἀκμῶνες, ὡς ἀκμῶνες ἱκανοὶ νὰ υποφέρωσιν ἀκοντισματα (ὡς ὁ Σχολ. ὑπολαμβάνει), Αἰσχύλ. Πέρσ. 51· οὕτως ὑπομένειν πληγὰς ἀκμῶν, Ἀριστοφ. ἐν «Πατρί» 1· Τιβύρηνθος ἀκμῶν, ὅς ἐ. Ἡρακλῆς, Κελλ. εἰς Ἀρτ. 146.

2) κόπανος, γουδοχέρι, ἀκμῶνα, ἀλετριῶσαν, Κύπριοι, Ἠσούχ. III. = οὐρανός, καὶ ἀκμονίδαι = οὐρανίδαι, Ἠσούχ., πρβλ. Ἀλκμῶνα 111 (ἐνθα ἴδε B. k.).

IV. εἶδος ἀστὸς, Ἠσούχ. V. εἶδος λυκού, Ὀππ. Κ. 3.326· (πρὸς ταῖς ἀντιθέτοις μνημονεύσεσιν σημασίαις πρβλ. Σκανερ. ορσιπ (λίθος, μετεωρικός λίθος), ἡσματος (haimatus), Παλαιό-Σκανόν. haimar, Παλαιά Ὑψ. Γερμ. haimar (σφυρίον, haimmer, ἀγγλ.). Λιθουαν. akmu (λίθος).

ἀκμαίπτος, ἀκμαίπτος, ἀκμάζω = ἀκμαίπτος, ἀκμαίπ., κτλ.

ἀ-κνήμιος, ον, (κνήμη) ἄνευ γαστροκνημίας, Πλούτ. 2. 520C.

ἀ-κνήμιος, ον, ἄνευ κνημῶν, ἐρεθισμοῦ ἢ φαγοῦρας, Ἰππ. Κατ' Ἱππεῖον 747.

ἀκνηστis, ιος, ἡ, (ἀκνός), ἡ σπονδυλικὴ στήλη τῶν ζώων, Ὀδ. K. 161.

II. εἶδος φυτοῦ, Νικ. Θ. 52.

ἀκνηστis, ἡ, χαμηλαῖα, Διοκ. 4.172.

ἀ-κνήσος, ον, (κνήσα) = ἄνευ κνήσης, ἥτοι ἄνευ τοῦ πάγους τῶν θυμῶν, βωμῆς, Ἀνθ. Π. 10.7· οὕτως ὁ Κόδωνος εὐροῦ, βωμοῖσι παρ' ἀκνήσοισι ἐν Λουκ. Ζεύς Τραγ. 6.

2) ἰσχὺς, ἀδύνατος, ἐπὶ προσώπων, Θεοφρ. Δίε. Φ. 2. 4, 6· ἐπὶ ἐδάματος, Πλουτ. 2. 123B.

ἀ-κνήστωρ [1], ον, ἄνευ τῆς κνήσης τῶν θυμῶν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 422.

ἀκοάξ, ἀκοάξ, ἡσούχ.

ἀκοαστήρες, αἱ, ἐκ τῆς τριπλῆς παρὰ Μεταποντίους, Ἠσούχ.

ἀκοή, ἡ, Ἐπ. ἀκοῦν (ἐπειδὴ τὸ ὄμμα εἶναι ἀκοή ὡς ἐν τῷ ἀκοῦ = ἀκόφω):—ἀκοή, ὁ ἀκούμενος ἦχος, ἔκασθεν δὲ τε γίγνεται ἀκοή, Ἰλ. Π. 634.

2) τὸ ἀκούμενον νέον, εἰδήσεις, ἀγγελία, μετὰ πατρὸς ἀκοῦν ἰκέσθαι, βῆναι, ὅπως ἀκούσῃ τινος περὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Ὀδ. B. 308., Δ. 701· πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 220· κατὰ τὴν Σόλωνος ἀκοῦν, κατὰ τὴν Ἰσοκράτους τὸ Σόλωνος, Πλάτ. Τίμ. 21A, πρβλ. 22B.

3) τὸ ἀκουσθῆναι, λόγος, φῆμη, Πινδ. Π. 1.162, 174· ἀκοά σοφίας, λόγος, πρᾶγμα ἔστιν νὰ ἀκούσῃ παρὰ σοφῶν, αὐτοῦ 9. 133· ἀκοή Ἰσοκράτους, παραλαβεῖν τι, κτλ., γινώσκω ἐξ ἀκούης, Ἡρόδ. 2. 20, 148, κτλ.· ἐπίστασθαι, Ἀντιφ. 137. 17, Θουκ. 4. 126· οὕτως, ἐξ ἀκούης λέγειν, Πλάτ. Φαίδων 61D· τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγενημένων, τὰς παραδόσεις, Θουκ. 1. 20· ἀκοαί.. λόγων, ὁ αὐτ. 1.73· ἀκοῦν μαρτυρεῖν, = μαρτυρεῖν περὶ φήμης τινός, Δημ. 1300, 16· ἀκοῦν προσάγειν, φέρω μαρτυρίαν περὶ φήμης, ἐφ' ἧς στηρίζεται τι, αὐτοῦ 14· βαρὺν.. ἀκοῦς ψόγον, Ἀνθ. Π. 6.220.

II. ἡ αἰσθησις τῆς ἀκούης, Ἡρόδ. 1. 38, κτλ.· συνεισφέρων μετὰ τοῦ ὄψις, Πλάτ. Φαίδων 65B, κτλ.· εἰς ὧτα μὲν ἔστιν, ἀκοαὶ δὲ οὐκ ἐνεῖσιν, Φίλων 1.474.

2) ἡ ἐνέργεια τῆς ἀκούης, τὸ ἀκοῦν, ἐξ ἀκοῦν ἐμὴν, εἰς τὴν ἐμὴν ἀκοήν, εἰς τὸ ἐμὸν οὖς, Αἰσχύλ. Πρ. 690· γάρων ἀραρεῖν ἀκοαίσι, Σίμων. 41· δεῖται ἀκοῦν.. λόγους διδούς, Σοφ. Πλ. 30· ἀκοή κλύειν, ὁ αὐτ. Φ. 1412· ἀκοαὶ δὲ χεῖρα, εἰς ἀκοὰς ἐρχεται τι, Εὐρ. 1. Τ. 1496, Φίλων. 1480· δι' ἀκοῆς αἰσθάνεσθαι, Πλάτ. Νόμ. 900A· οὐδενός ἀκοῦν ὑπερῶν, Εὐρ. Πρ. Μαιν. 962 (ἴσ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν κραυγὴν τοῦ κήρυκος, ἀκούετε λεῖψ), τοῖς ἀκροάμασι τὰς ἀκράς ἀνατιθέμεν, Πόλυδ. 24.5, 8.

3) τὸ οὖς, ὁππότε οὖς δ' οὐδὲν ὄρημι, ἐπιρροήσεσι δ' ἀκοῦσι (προπαροξ.), Σαπφ. 2.12· ἀπεσθίει μου τὴν ἀκ., Ἑρμ. Πιπ. ἐν «Στρατιωτικῇ» 7· πρβλ. Φερεικ. Ἀδελφ. 24· οὐσίαν ἀκοαὶς κρῖναι, μετὰ δύο ὄκτων, Ἀριστ. Πολ. 3.10, 12.

III. τὸ ἀκοῦν, προσέχειν τινί, ἀκοῦς δέξιος, = εἰς ἀκούης, ἀκροάσεις, Πλάτ. Θεαιτ. 142D· εἰς ἀκοῦν φωνῆς, εἰς ἀπόστασιν ἐξ ἧς δύναται ν' ἀκουσθῇ φωνή, Ἰλ. 41.

ἀ-κοῦλος, ον, ἄνευ κοιλότητος, Ἰππ. 409, ἐν τέλ., Εὐστ. Πονηρ. 194, 53.

2) ἄνευ κοιλίας, στομάχου, Γαλην. 5. 384.

ἀ-κοῖλος, ον, ὁ μὴ κοῖλος, Ἀριστ. Γ. 2. 3. 5, 1.

ἀ-κοῖλμος, ον, = αὐτὸς, ὁ μὴ ἀναπαύμενος, περὶ τῆς θαλάσσης, Αἰσχύλ. Πρ. 139· πρβλ. Θεοφρ. 13. 44, Διόδ. Πλουτ. κτλ., ἀκ. δάκρυσι, Σπύλ. Ἐπιγρ. 1778· ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος, Ἐπιγρ. 1778, 1064, 9:—ὁ κύριος ἀ-κοῖλμος, ον, εἶναι ἀμφιβόλος ἐν Αἰοδ. Ἐκλογ. 610, 48.

ἀ-κοῖλμος, ον, ἄνευ κοιλότητος, Ἰππ. 409, ἐν τέλ., Εὐστ. Πονηρ. 194, 53.

2) ἄνευ κοιλίας, στομάχου, Γαλην. 5. 384.

ἀ-κοῖλος, ον, ὁ μὴ κοῖλος, Ἀριστ. Γ. 2. 3. 5, 1.

ἀ-κοῖλμος, ον, = αὐτὸς, ὁ μὴ ἀναπαύμενος, περὶ τῆς θαλάσσης, Αἰσχύλ. Πρ. 139· πρβλ. Θεοφρ. 13. 44, Διόδ. Πλουτ. κτλ., ἀκ. δάκρυσι, Σπύλ. Ἐπιγρ. 1778· ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος, Ἐπιγρ. 1778, 1064, 9:—ὁ κύριος ἀ-κοῖλμος, ον, εἶναι ἀμφιβόλος ἐν Αἰοδ. Ἐκλογ. 610, 48.

ἀ-κοῖλμος, ον, ἄνευ κοιλότητος, Ἰππ. 409, ἐν τέλ., Εὐστ. Πονηρ. 194, 53.

2) ἄνευ κοιλίας, στομάχου, Γαλην. 5. 384.

ἀ-κοῖλος, ον, ὁ μὴ κοῖλος, Ἀριστ. Γ. 2. 3. 5, 1.

ἀ-κοῖλμος, ον, = αὐτὸς, ὁ μὴ ἀναπαύμενος, περὶ τῆς θαλάσσης, Αἰσχύλ. Πρ. 139· πρβλ. Θεοφρ. 13. 44, Διόδ. Πλουτ. κτλ., ἀκ. δάκρυσι, Σπύλ. Ἐπιγρ. 1778· ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος, Ἐπιγρ. 1778, 1064, 9:—ὁ κύριος ἀ-κοῖλμος, ον, εἶναι ἀμφιβόλος ἐν Αἰοδ. Ἐκλογ. 610, 48.

ἀ-κοῖλμος, ον, ἄνευ κοιλότητος, Ἰππ. 409, ἐν τέλ., Εὐστ. Πονηρ. 194, 53.

2) ἄνευ κοιλίας, στομάχου, Γαλην. 5. 384.

ἀ-κοῖλος, ον, ὁ μὴ κοῖλος, Ἀριστ. Γ. 2. 3. 5, 1.

ἀ-κοῖλμος, ον, = αὐτὸς, ὁ μὴ ἀναπαύμενος, περὶ τῆς θαλάσσης, Αἰσχύλ. Πρ. 139· πρβλ. Θεοφρ. 13. 44, Διόδ. Πλουτ. κτλ., ἀκ. δάκρυσι, Σπύλ. Ἐπιγρ. 1778· ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος, Ἐπιγρ. 1778, 1064, 9:—ὁ κύριος ἀ-κοῖλμος, ον, εἶναι ἀμφιβόλος ἐν Αἰοδ. Ἐκλογ. 610, 48.

ἀκοῖνο-νόητος, ον, ὁ ἐστερημένος τοῦ κοινῶς νοῦ, Γαλλ. 12. 4· πρβλ. Ἰουδ. 7. 218.

ἀ-κοῖνος, ον, ὁ μὴ κοινός, Θεμιστ. Λόγ. 142A.

ἀκοῖνωσις, ἡ, ἔλλειψις κοινωνίας ἢ κοινότητος τῶν ὀγαθῶν, Ἀριστ. Πολ. 2.5, 12.

II. τὸ μὴ εἶναι τινα κοινωνικόν, Σοφ. Ἐκλογ. 2.320.

III. ἀπορισμὸς ἀπὸ τῆς ἐξ ἑαυτοῦ κοινωνίας, Ἐκκλ. ἀ-κοῖνωσις, ον, οὗ δὲν μετέχει τις μετὰ τινος ἄλλου, γὰρ μοῖς ἀκοῖνωσιν εὐνάν, κοίτην ἣν δὲν συμπεριζέται μετ' ἄλλων γυναικῶν, Εὐρ. Ἀνδρ. 470.

2) δὲν δύνανται νὰ ἀνακοινώσῃ τις ἡ μεταδότης, ὄνομα, Ἐκκλ. (Σοφ. Σολ. 14. 21).

II. ἐνεργ., μὴ ἔχων μέρος ἐν τινι, μὴ μετέχων τινός, μετὰ γεν. νόμιον, Πλάτ. Νόμ. 914C: ὡσαύτως μετὰ ὄσπ., ἀκ. τοῖς κακοῖς, Ἀριστ. Γ. 2. 8:—ἀπολ. ὁ μὴ κοινωνικός, Πλάτ. Νόμ. 774A: ἀπ' ἀνθρώπου, Ἰκκ. πρὸς Ἀττ. 6. 3, 7:—οὕτω καὶ ἐπίρρ. -τως, αὐτοῦ 6.1, 7.

III. ὁ ἀπορισμὸς, ἀποκοινοῦσθαι τῆς κοινωνίας, Ἐκκλ.

ἀ-κοῖνωσις, ἡ, ἡ μὴ κοινωνικότης, διχόνοια, Ἐπιστ. Πλάτ. 318E.

ἀκοῖνσις, ον, ὁ, (ἀ ἀκοῖσις, κοῖνσις) πρβλ. ἀκοῖνσις, ὁ ἀκοῖνσις, σύνευνος, σύζυγος, Ἰλ. Ο. 91, Ὀδ. E. 120, Πινδ. N. 5. 51, Σοφ. Τρ. 525, Εὐρ. 1—ὅτλ. ἀκοῖνσις, ιος, ἡ, γυνὴ, σύζυγος, Ἰλ. Γ. 138, Πινδ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 684, Σοφ., Εὐρ.—Ποιητικὰ λέξει, Πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 405C.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ ἔχων κοίτην ἢ ὑποστάθμην, περὶ τοῦ μέλιτος τοῦ μὴ ἔχοντος ὑποστάθμην, Πλιν. Φ. Ἰστ. 11.15.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ διὰ κοιλικῶν διαφθερόμενος, Πλάτ. Νόμ. 729A.

II. ἐνεργ., ὁ μὴ κοιλικῶν, Ἐλένη παρὰ Σοφ. 524, ἐν τέλ. οὕτως ἐπίρρ. -τως, Ἰκκ. πρὸς Ἀττ. 13.51, 1.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

ἀ-κοῖνσις, ον, ὁ μὴ κοιλικῶν, Διογ. Λ. 2.141.

Ἄγαθας σ.147,13, ἐκδ. B.—ἀκοντιστήριον ὅπλον, M. Πλανούδ. μεταφρ. Ὀδιδ. Μεταμορφ. Ζ, 680: jaculabile telum.

ἀκοντιστής, οὗ, ὁ, ὁ ῥίπτων ἀκόντιον, Ἰλ. II. 328, Ὀδ. Σ. 262, Ἠρόδ. 8. 90, Αἰσχύλ. Πέρσ. 52, Θουκ. 3. 97, κτλ.

ἀκοντιστικός, ῥι, ὄν, ἐπιτηδευσις εἰς τὸ ῥίπτειν ἀκόντιον, Ξεν. Κύρ. 7. 6, 63.—Ἰπέρρ. αὐτόθι G. 2, 4· τὰ ἀκοντιστικά, ἡ τέχνη τοῦ ἀκοντίζειν, Πλάτ. Θεάγ. 126B.

ἀκοντιστής, ὅς, ἡ, Ἰων. ἀντί ἀκόντισσις, ὁ ἀγὼν τοῦ ἀκοντίου (ὡς τὸ ἐν τῇ Ἀνατολῇ τῆριτι), οὐδὲ τ' ἀκοντιστὴν ἐξοῦσαι, οὐδ' εἰς ἀγῶνα ἀκοντίου κατελεύσῃ, Ἰλ. Ψ. 622, καὶ σχόλια αὐτόθι.

ἀκοντο-δόλος, ον, ὁ ῥίπτων τὸ ἀκόντιον, Ἀπολλ. Ρόδ. 2.1000.

ἀκοντο-δόκος, ον, ὁ δεχόμενος ἀκόντιον (ὁ ἔ. πληγὴς δι' ἀκόντιον), ἡ ὁ φυλαττόμενος (ἀποφεύγων) τὸ ἀκόντιον, Σμύων. 106.

ἀκοντο-φόρος, ον, ὁ φέρων ἀκόντιον, Νόνν. Δ. 20,148.

ἀκόντως, ἐπέρρ. τοῦ ἀκων, ἴδε ἐν λ. ἀκων.

ἀκούος, ὄν, = ἀκουστικός, Πλάτ. Κωρ. Ἀδελφ. 61.

ἀκοπητή, ἐπέρρ. τοῦ ἀκοπος, Διδάκ.

ἀκοπία, ἡ, (ἀκοπος) ἐλλειψὶς κόπου, Κικ. Γαίη. 16.18.

ἀ-κοπίστας, ον, (κοπίω) ὁ μὴ προσενῶν κόπωσιν, ὁδός.

Ἄριστ. Κοσμ. I. 2. II. ὁ μὴ καταβαλλόμενος ὑπὸ κόπου, Σοφ. Ἐκλ. I. 952.—Ἐπέρρ. -άστως, Σχόλ. εἰς Σοφ. Δλ. 852· ὡσαύτως -αστί, Σωκρ. Ἐκκλ. Ἰστ. 6.11.

ἀ-κοπος, ον, ἄνευ κόπου, ἐπομένως, I. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς κόπωσιν, ἀκούραστος, κατακινεῖσθαι, Πλάτ. Νόμ. 789D.

2) ὁ οὐδέπω ἡμιωχλημένος ὑπὸ τίνος, Ἀμειψ. Ἀδελφ. 14. II.

ἐνεργ., ὁ μὴ παρέχων κόπον, ὀργήσις, Πλάτ. Τίμ. 89A· ἐπὶ ἵππου, εὐκόλος, Ξεν. Ἰππ. I. 6· τοῖς τετράποσιν ἄκονον τὸ ἐστάναι, Ἄριστ. περὶ Μορ. Ζ. 4.10, 55.

2) ὁ ἀποβάλλων τὴν κόπωσιν, ἀναφυκτικός, Ἰππ. Ἀρ. 1246, Ὀξ. 395, Πλάτ. Φαῖδρ. 227A·—

ἄκονον (δηλ. φάρμακον), τὸ, δυναμωτικόν, φάρμ. πρὸς ἐνίσχυσιν, Ἰπλῆν., κτλ.· ἄκ.· ἰαλίαν, Διοσκ. I. 93. Παρὰ Γαληνὸν καὶ ἄκω-

πος, ἡ.—Ἐπέρρ. -πως, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4.16, 2. III. (ἐκ τοῦ κόπτω) ὁ μὴ σκυληκόδωτος, Ἄριστ. Προβλ. 14. 2.

2) ὁ μὴ κεκοπμένος ἢ τετρημένος, ἐλόκληρος, Ἀλέξαν. Ἄφρ.

ἀ-κόπριστος, ον, (κοπρίζω) ὁ μὴ κοπρισμένος, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4.12, 3.

ἀ-κοπρος, ον, ὁ ὕλην κόπρον ἀποβάλλων, ὁ δυσχερεῖς τὰ περιετώματα ἀποβάλλων, Ἰππ. Ὀξ. 394. II. = τῷ προηγ. Θεοφρ. Ἰ. Φ. 8. 6, 4.

ἀ-κοπρώδης, ες, ὁ παράγων ὕλην κόπρον ἢ περιτετώματα, Ἰππ. περὶ Διαιτ. Ὀξ. 393.

ἀκοπώτε, = ἀπνοητέ, ἄνευ κόπου, Βοησσονόδου Ἄν. τόμ. 3, σ.160.

ἀκορᾶσθαι (ἴσως ἀκορᾶσθαι), «ἀκορᾶσθαι», Ἰπλῆν.

ἀκουάτος, ον, «βλαβερός, ἀναρρελῆς», Ἰπλῆν.

ἀκουρεσία, ἡ, τὸ μὴ κορέννυσθαι, Ἐπιφάν. Ἀγκυρ. 106.

ἀ-κούρετος, ον, (κορέννυμι), Ἄττ. ἀντί ἀκούρητος, ἀγύρατος, Τραγ. ἐν λυρ. χωρίοις (ἴδε ἀκούρετος)· μ. γεν. αἰγμᾶς ἀκόρε-

στος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 999·—ὁ τύπος ὁ παρὰ Σοφ. Ὀ. K. 120· (ὁ πάντων ἀκόρεστος, πλείστον ὅσον ἀκούρετος, ἀγύρατος), ἡ εἶναι κατὰ συγκοπήν ἀντὶ τοῦ ἀκουρεστέατος (πρὸς μείσα-

τος, νέατος), ἡ εἶναι τὸ ὑπερβ. τοῦ ἀκούρης. (λέξεως ἀναρρο-

μένης ὑπὸ Ἰπλῆν ἐν λ. ἀκούρης, καὶ ἐν χρήσει παρὰ Θεμιστ. Δόγ. 90D.).

2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀκούρετος, ἀπληροσ, ἀκυσ-

στος, οἰζύς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 756· οἰμωγὰ, Σοφ. Πλ. 123· νείκη, Εὐρ. Μίδ. 638· γόοις ἀκούρετοις (ὡς ὁ Ἑρμάνος ἀντὶ τοῦ ἀ-

ποιος), Αἰσχύλ. Πέρσ. 545. II. ἐνεργ., ὁ μὴ παρέχων κόρον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1331.

2) ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς χορτασμόν, φιλία, Ξεν. Συμπ. 8.15.

ἀκούρετως, «ἀγύραστα», Φύλων I. 333, 31, Κλήμ. Δ. II. 206B, Θεμιστ. 367, 4 (304D), Εὐνάκ. Βίαι Σοφ. 13 (22).

ἀκούρετος, ον, ἐν χρήσει παρὰ Τραγ. (χάριν τοῦ μέτρου) ἀντὶ ἀκούρετος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1114, 1143, Σοφ. Ἠλ. 122.

ἀκούρης, ες, ἴδε ἐν λ. ἀκούρετος.

ἀκούρητος, ον, (κορέννυμι) = ἀκούρετος, ἀγύρατος, μ. γεν. πο-

λέμου, μάχης, ἀπειλάων, Ἰλ. M. 335, Γ. 2., Σ. 479 (οὐδαμῶς ἐν Ὀδ.), πρὸς Ἰππ. Σοφ. 346· προκάδων, Ἰππ. Ὀρ. εἰς Ἀφρ. 71· πρὸς ἀκούρετος. II. (κορέω) ὁ μὴ σαρωθείς, μὴ καλ-

λωπισθείς, Ἄριστοφ. Νεφ. 44.

ἀκουρία, ἡ, (ἀκούρος) ἐν Ἰππ. 1180F, τὸ μὴ ἐσθλὴν μέχρι χορ-

τασμοῦ, ἐγκράτεια ἐν τῷ ἐσθλῇ ἄλλῃ παρ' Ἄρεα. Θεοφρ. Ὀξ. 11αβ. 2. 2, ἀκ. ποτοῦ, πιθαν. νὰ σημαίνει ἄσβεστον ἐπιθυμίαν πυτοῦ.

ἀκουριτής [τ] οἶνος, ὁ, οἶνος κατεσκευασμένος μετ' ἀκρόου, Διοσκ. 5. 73.

ἀκουρνα, ἡ, φυτὸν ἀκανθώδες, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1.10, 6, καὶ 13, 3.

ἀ-κουρος, ον, ἀκούρετος: ὁ μὴ εἰς κόπωσιν ὑποκείμενος, οὐδ' ἀκο-

πος, εἰρεσία, Πινδ. II. 4. 360.

ἀκουρος, ἡ, εἶδος φυτοῦ, ὃ καὶ νῦν ἔχει τὸ αὐτὸ ὄνομα, αἰσινος

chlamus (κατὰ Sprengel iris pseudacorus), ἡ δὲ βίβλα αὐτοῦ καλεῖ-

ται ἀκουρον, τό, Διοσκ. I. 2.

ἀ-κουρός, ον, ἀκέφαλος, «κὼρσαι ἀναχύνες καὶ ἄκορτα σώματα πιπτόντων», Ν. Χων. σ. 822, 18. ἐκδ. B.

ἀ-κόρσωτος, ον, ὁ ἄνευ κόρσης, Θεοφύλακ. B. IV, 308A· ἴδε κύρση· ὁ δὲ Ἰπλῆν περὶ τῆς λέξεως ταύτης λέγει τὰ ἑξῆς: «ἀκόρσω-

τον, ἀκένιστον, ἀκαρτον, ὁ ὕλιστον, κ.

ἀ-κὼρῆς, ον, (κὼρῆ) ἄνευ κὼρῆς, ἄνευ ἀρχῆς, Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 118.

II. = τῷ ἐπομ. Ἡούχ.

ἀ-κὼρῶφωτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀρῶμῃσῃ ἢ συγκεφα-

λαίωσῃ, πολὺς, Ἰπλῆν. ἐν λ. ἀκρετα.

ἄκος, εὐς, τό, (ἀκέμαι) = θεράπεια, ἱασις, ἀνακούφισις, ἀσφάλεια,

μ. γεν. πράγματα, τὸ ὅποιον ἀποφεύγει πρὶς κακῶν, Ὀξ. X. 431· πρὸς Ἰλ. I. 250, κτλ.· νυμφικῶν ἐδωλίων, Αἰσχύλ. Χο. 71· κύβους, κ.

τερπνὸν ἀργίαν ἄκος, Σοφ. Ἀποσπ. 380· κακὸν κακῶν διδούς

ἄκος, αὐτὸ, Δλ. 363·—ἀπόλ. ἄκος εὐρεῖν, Ἰλ. I. 250· εἰλεσθαι,

ἐξευρεῖν, ἐκπονεῖν, λαβεῖν, ποιεῖσθαι, Ἠρόδ. I. 94., 4. 187.,

Αἰσχύλ. Ἰκ. 367, Εὐρ. Βάκχ. 327, Πλάτ. κτλ.:—ἐν κυριολεκτικῇ

ἱατρικῇ σημασίᾳ, Ἰππ. Ὀξ. 383 καὶ (κατὰ ἱατρικὴν μεταφράσιν), ἄκος

ἐντέμνειν, τέμνειν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 17 (πρὸς Χο. 530), Εὐρ.

Ἀνδρ. 121:—ἄκος [ἐστί] μετ' ἀπαρεμ., ἄκος γὰρ οὐδὲν πόνος

ὀργνυέσθαι, ἀνιμῶδες εἶναι νὰ Ἀισχύλ. Ἰπρ. 43. 2) μέσον

δι' οὗ λαμβάνει τις τι· μ. γεν. τοῦ ἐπιζητούμενου πράγματος, σωτη-

ρίας, Εὐρ. Ἠλ. 1055.

ἀκουσέω, μέλλ. -ήσω, πράττω ἄκουσμα, ἀπραγῶ, μηδὲν ἐν τάξει

ποιῶ, ἀκολασταίνω, οἱ ἄκοσμοῦντες, Σοφ. Ἀντ. 730, Φ. 331,

Λυσ. 140, 42, Ἀτμ. 729. 7· ἀκ. περὶ τι, ἀμάρτανεν ἐκ τι, Πλάτ.

Νόμ. 764B.

ἀ-κοσμήεις, εσσα. εν, = ἄκοσμος, Νικ. Ἀλέξ. 175.

ἀ-κόσμητος, ον, (κοσμεῖν) ἀδιάτακτος, ἀκατάστατος, Πλάτ. Γοργ.

506E., Πρωτ. 321C.—Ἐπέρρ. -τως, ὁ αὐτ. Νόμ. 781B. 2)

ἐπὶ ὕφους, ἀτακτος, ἀκαλλωπιστος, Διον. Ἀλ. περὶ Θουκ. 23, κτλ.

3) ἄνευ κόσμου, ἐνδεής, τιμὴ, Ξεν. Οἰκ. 11.9.

ἀκοσμία, ἡ, ἀκαταστασία, Πλάτ. Γοργ. 508A· ἀκράτεια, ὑπερ-

βολή, λόγων, Εὐρ. I. A. 317:—ἐπὶ ἡθικῇ ἐννοία, διαγωγή ἀτακτος

καὶ ἀκόλαστος, Σοφ. Ἀποσπ. 726· κατὰ πληθ. Πλάτ. Συμπ. 188B.

II. μασοβασίλεια (ἴδε κόσμος III), Ἄριστ. Πολ. 2.10, 14.

ἀ-κοσμος, ον, ἄνευ τάξεως, ἀτακτος, φυγή, Αἰσχύλ. Πέρσ.

470· ἄκ. καὶ παραδόξως ναυμαχία, Πλουτ. Μάρ. 10:—παρ' Ὀρ.

ἅπας ἐπὶ ἡθικῇ ἐννοία = ἀτακτος, ἀνυπότακτος, ἀπρεπής· ἐπὶ τῶν

λόγων τοῦ Θεοφράστου, Ἰλ. B. 213.—Ἐπέρρ. -μως, Ἠρόδ. 7. 220,

Αἰσχύλ., κτλ. II. κόσμος ἀκοσμος, κόσμος ὅστις δὲν εἶναι

κόσμος· Ἀνθ. II. 7. 561· ἄλλ' ἐν 9. 323 κεῖται ἐπὶ ἀκατάλληλου κα-

κοσμήματος.

ἀκουσάω ἢ -έω. (ἀκοστή) μόλις κατὰ μετοχ. ἄδρ., ἵππος ἀκο-

στήσας ἐπὶ φάτνῃ, ὁ σπᾶς ἐπὶ πολλὴν χρόνον ἐν φάτνῃ, παχυνθείς,

ἡ δυσχερᾶνας ἐπὶ τῇ τῆς φάτνης στάσει, ἀκρηκίνας, ἀδραγμάνας, Ἰλ. Z. 506., O. 263.—πρὸς ἀκούω, Βουτυρ. Δεξίλ. ἐν λ. ἀκο-

στήσας. ἴδε καὶ Ἰπλῆν. ἐν λέξει.

ἀκουστή, ἡ, κριτή, Νικ. Ἀλέξ. 106. (λέγεται ὅτι εἶναι λέξις Κυ-

ριακῇ· πρὸς Βουτυρ. Δεξίλ. ἐν ὁ αὐτ.)· «ἀκουστή, κριτὴ παρὰ

Κριταίους», Ἰπλῆν.

ἀκούστησις, ἡ, νομή, Εὐστ. ἔρ. σ. 200.

ἀκούστια, «ἐλᾶστα», Ἰπλῆν.

ἀ-κουτος, ον, = ἄνευ γογγυσμοῦ ἢ ὀργῆς, «ἄκοτον, ἀδύνητον»,

Ἰπλῆν.

ἀκουάζομαι [ἔω], ἀποθ. = ἀκούω ἢ προσέχω εἰς τινα, μ. γεν.,

ἀκούω, Ὀδ. I. 7· πρὸς N. 9· θαιτὸς ἀκουάζεσθαι, εἰσὺς προσ-

κεκλημένοι εἰς τὴν εὐαγίαν, ὡς τὸ καλεῖσθαι, Λατ. vocari, Ἰλ. Δ. 343:—ἀπόλ. ἀκουῶμαι, ἀκούω, Ἰππ. 483.10.—Ἐν τῷ Ἰπρ. εἰς

Ἰερμ. 423 εὐρεται καὶ ἀκουάζω.

ἀκουή, ἡ, Ἐπ. ἀντὶ ἀκοή (ὁ ἴδε).

ἀ-κουρένυτος, ον, (κουρέω) ὁ μὴ κεκαρμένος, μὴ ἐξυρισμένος,

Σουῖδ., κτλ.

ἀ-κουρος, ον, (κούρος ἀντὶ κούρος) = ἄνευ τέκνου, ἄνευ ἄρρενος

κληρονόμου, Ὀξ. H. 64. II. (κουρά) = ὁ μὴ κεκαρμένος, μὴ

ἐξυρισμένος, Ἄριστοφ. Σφ. 477, Λυκόφρ. 976., Σκράβ.

ἀκουρυνένθω (3) τῇ οὐπεραμενῇ, = ἀκουρούσθαι αἱ ὑπερ-

ρημερία, Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βουτυρ. Bul. de cor. Hell. III, σ. 465.

ἀκουσεῖω, ἐρετικ. τοῦ ἀκούω, ἐπιθυμῶ νὰ ἀκούω, Σοφ. Ἀποσπ.

820 καὶ παρ' Ἰπλῆν. ἡ σειρά τῶν λέξεων ἀπαιτεῖ ἀκουσεῖων. ἀκου-

σεῖως ἔχων, ἀντὶ ἀκουσεῖων.

ἀκουσία [ἄκ], ἡ, ἀκούσιος ἐνέργεια ἢ πρᾶξις, Σοφ. Ἀποσπ. 822,

ἀκουσιάζομαι, [ἄκ], κατ' ἄδρ. α' παθ., πράττειν τι ἀκουσίως,

Ἐξδ. (Ἀρβ. ιε', 28).

ἀκουσι-θεός [ε], ον, ὁ παρὰ θεοῦ ἀκουσθείς, Ἀνθ. II. G. 240.

ἀκουσεῖμος [ε], ἡ, ον, ὃν δύναται τις νὰ ἀκούσῃ, Σοφοκλ.

Ἀποσπ. 823.

ἀκουσι-παθέω, ὡ, πάσχω ἀκουσίως, Θ. Στουδ. σ. 452. ἐκδ. Ml.

ἀκουσίως, ον, Ἄττ. συνηρ. ἀντὶ ἀκουσίως.

ἀκουσότης [ἄκ], ητος, ἡ, = ἀκουσία, Ἰπλῆν. ἐν λ. ἀκρητε, κτλ.

ἀκουσις [ἄ], εως, ἡ, τὸ ἀκούειν, Ἄριστ. περὶ Ἰπυχ. 3.2.5.

ἀκουσικα [ἄκ], ατος, τό, τὸ ἀκούσθαι, ὡς ἡ μουσική, ἡδίστου

ἀ-κράδαντες, ἰον. (κράδανιμαι) ἄσπετος, φλέω 2. 126, κτλ.
 ἔπιπρ. -τωίς, Νικομ. Ἀρμ. σ. 8.
 ἀκράδαι, ἐπίπρ. ἔξ ἀκράτης.
 ἀκράτης, ἑς, (ἀκρός, ἄκρη) ὁ πνέων ἰσχυρῶς, ὁ ζωηρῶς πνέων

περὶ τοῦ βορείου ἀνέμου καὶ τοῦ ζεφύρου, Ὁδ. Ε. 253, Β. 421, Ἡσ. Ἑργ. κ. Ἡμ. 592, si ἀκραὲς erit, ἂν θά εἶναι καλὸς καιρὸς, Κικ. πρὸς Ἀττ. 10.17, — Ἐπίρρ. ἀκραεὶ πλεῖν, πλεῖν μὲ ἐροσέρον ἀνεμόν, Ἀρρ. Ἰνδ. 24.1.

ἀκραίνει, «ἀκρατεῖ», Ἡσ. χ.

ἀκρατος, α, ον, ἄκρος, συχν. παρ' Ἱππ. (ὡς ἐν Ἑπιθ. 1. 954, 3.1066) καὶ Γαλην. κατὰ πληθ. τὰ ἀκραῖα, τὰ ἄκρα (τοῦ σώματος), ὅπερ εὐρίσκει ἐν τοῖς χειρογράφοις καὶ ἐκδόσεσι σχεδὸν πάντοτε ἄκραα. II. ὁ κατοικίων εἰς τὰ ὄρη, ἐπὶ τῆς Ἡρας, Εὐρ. Μήδ. 1379 τῆς Ἀφροδίτης, Πανσ. 1.1. 3, 2. 32, 6 τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ἡσ. χ. ἐν λ. ἀκραῖα (ἀναγίνωσκε ἀκραῖα): οἱ ἐν ἀκροπόλει θεοὶ ἀκρατοὶ [εἰσι] καὶ πολιεῖς, Πτολμ. 9. 40.

ἀ-κραῖπαλός, ον, ἀνευ ναυτίας ἡ ἑλπίς ἐκ μέθης, Ἀριστ. Προβλ. 3.17.

2) περὶ τινῶν οἶνων μὴ προξενούντων τοιαύτην ναυτίαν, Ἀθην. 32D.

3) περὶ τινῶν βοτανῶν (ὡς τοῦ κρόκου π. χ.) αἰτίνες ἀντενεργοῦσι κατὰ τῆς μέθης καὶ προλαμβάνουσι τὰ ἀποτελέσματα τῆς κραυπᾶλης, Διοσκ. 1. 25.

ἀκραπάλωτον, τό, = ἀκραπάλων, «ἀκραπάλωτον πᾶν τὸ τοῦ ἀψινύλου ἀπὸδρεγμα», Ὁρσίβ. ἐκδ. Daremb. τόμ. 5, σ. 585.

ἀκραρινή, ἑς, τύπος κατὰ συγχοπ. ἐκ τοῦ ἀκρατεῖο-φανῆς (ὅπερ ἄχρηστον), = ἀκέραιος, ἀμιγής, καθαρὸς, κόρης ἄκρ. αἷμα, Εὐρ. Ἑκ. 537 Ὀδύρ, Ἀριστοφ. Ἀπ. 98 μεταφ. πένια ἄκρ., καθαρά, τελεία, ἄκρα πένια, Ἀνθ. Π. 6.191.

II. ἀκρινός, ἀλλ' ἄδης, ὁδοληρός, Λατ. integer, Εὐρ. Ἀλκ. 1052, Θουκ. 1.19, 32.

2) μετὰ γέν., ὁκρινός ὑπὸ ... ἄκρ. τῶν κατηγελημένων, Σοφ. Ο. Κ. 1147· κόρους ἀκραίνεις μυρρίνης, ἀπληλαγμένους ... Δυσίππ. Ἀθην. 3.

ἀ-κραντος, ον, ποιητ. ἐπίθ., ὡς τὸ Ὀμηρ. ἀκράαντος, = ἀνεκτελέστος, ἀνεκπλήρωτος, ἀκαρπός, ἄργος, ἔπειτα, ἐλπίδες, Πινδ. Ο. 1.137, Π. 3. 41· τέχνην, Αἰσχ. 240:—οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. μεταίτις, Πινδ. Ο. 2. 158· ἀκραντα βάλω, Αἰσχ. 240, Χο. 882· οὐδ' ἀκραντ' ἐκάνονμεν, Εὐρ. Βάκχ. 435· ἀκραντ' ὀδύρει, ὁ αὐτ. Ἰκ. 770.—Περὶ τοῦ ἐν Αἰσχ. Χο. 65, ἴδε ἐν ἡδ. ἀκράτος, 2.

ἀκρ-αξίνων, τό, (ἄξιν) τὸ ἄκρον τοῦ ἄξινος, Πτολμ. 1. 145.

ἀ-κράστια, ἡ, (ἀκράτος), κακὴ μῆτις, κακὴ σύγκρασις θερμοκρασίας, ἀντιθ. τῇ εὐκρασίᾳ, ἄκρ. ἄερος, μὴ ὑγιεινὴ κατὰστασις τοῦ αἵματος, Θεοφρ. Αἰτ. 9. 3. 2, 5· διὰ τὴν ἀκρησίην, τῶν τρυφῶν (ἂν μὴ ἀναγνωστέον ἀκράστια, = ἀκράτειαν), Ἱππ. Ἀρχ. Ἱηρ. 10.

ἀκράστια, ἡ, = ἀκράτεια, ἴδε:

ἀκράτεια, ἡ, (ἀκράτης) = ἑλλειψὶς ἰσχύος, ἀδυναμία, νεύρων, Ἱππ. Ἀρ. 1253.

II. ἡ διαγωγή καὶ ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀκράτους, ἑλλειψὶς αυτοκυβερνήσεως, ἀντιθ. τῇ ἐγκρασίᾳ, Πλάτ. Πολ. 461B, Νόμ. 734B, κτλ.· ἄκρ. ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν, αὐτόθι 886Δ, κτλ.:—ἐπικρατῶν τύπος παρὰ τοῖς μεταγενεστοῖς εἶναι ἀκράστια, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7.1. 4, Ρητ. 1.12, 2, Μένανδρ. ἐν «Δαισιδαίμονι» 4, καὶ ὁ τύπος οὗτος εὐρίσκει καὶ ἐν χειρογρ. τοῦ Πλάτ. (Πολ. ἐν ὁλ. ἀν. 1, Γοργ. 525A) καὶ τοῦ Σεν. (Ἀπομν. 4. 5, 6, καὶ ἄλλ.): ὁ τύπος ἀκράτεια, ὡς καὶ εὐρίσκει ἐν χειρογρ. τοῦ Ἱππ. Κων. 145, Πλάτ. κτλ., πιθανῶς κατὰ σφάλμα· ἴδε Λοδ. Φρύν. 524, κέ.

ἀκράτ-εῖομαι, ἀποθ. (ἀκράτης) = οὐκ ἐγκρατεῖομαι, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7.2.1, 7.3.3, κτλ.: κατακρίνεται, ἡ λέξις ὑπὸ Φρυγ. σ. 442, ὅστις ὅμως ἀναφέρει τὸν Μένανδρ. ὡς χρωμένον αὐτῇ, Ἀθην. 449.—Τὸ ἐνεργ. εὐρίσκει ἐν τῷ Πλουτ. παρὰ Σοφ. 81. 40.

ἀκράτευστικός, ἡ, ον, προερχόμενος ἐξ ἀκρατείας, ἀδικήματα, Ἀριστ. Ρητ. 2. 16, 4.

ἀκράτ-εῖω, εἶμαι ἀκράτης, Ἱππ. 600. 35, Πολυδ. 2.154.

ἀκράτης, ἑς, (κράτος) = ἀνίσχυρος, ἀδύνατος, γῆρας, Σοφ. Ο. Κ. 1236· παιδεία, Ἱππ. Ἀρ. 1247· ἐπὶ παραλελυμένον μελόν, Ἀρεταῖος Αἰτ. Χρον. Παθ. 1.7.

II. μ. γεν. πράγματος, ὁ μὴ ἔχων ἡγεμονίαν ἐπὶ τινος πράγματος, Λατ. impotens, γλώσσης, Αἰσχ. 240, Πρ. 884· φωνῆς, Ἱππ. 447. 24· ὀργῆς, Θουκ. 3. 84· Ουμιού, Πλάτ. Νόμ. 869Δ· ἄκρ. τῶν χειρῶν, ἐπὶ ἀνθρώπων ὧν αἱ χεῖρες εἰσι δεδεμέναι, Διον. Ἀλ. 1. 38· ὡσαύτως, ἀκράτης ἐν τῇ χρήσιν πράγματος τινος, ἀφροδισίων, οἶνου, Σεν. Ἀπομ. 1. 2, 2, Οικ. 12.11· οὕτως, ἄκρ. κέρδους, τιμῆς, ἀκράτης ἐν τῇ ἐπιδιώξει αὐτῶν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7.1, 1· ἀπαυτίως μετὰ προθ. ἄκρ. πρὸς τὸν οἶνον, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 8, 4, 2· περὶ τὰ πόματα ἄκ., Περὶ Μορ. 2. 4. 11. 5· καὶ μετ' ἀπαρεμφ. ἄκρ. εἰργασθαι τινός, ἀνίκανος νὰ ἀπέχγηται ἀπὸ τινος, Πλάτ. Σοφ. 252C.

2) ἀπολ. ἐπὶ ἡθικῆς ἐγγόας, ὁ μὴ ὧν κύριος ἑαυτοῦ, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κρατῇ τὰ ἑαυτοῦ πόθη, ἀχαλίνωτος, ἀκράτης ἀσελγής, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7.1 κέ., ἄκρ. στόμα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 838· νηδύς, Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 886A:—ἐπίρρ.· ἀκράτως ἔχειν πρὸς τι, Πλάτ. Νόμ. 710A.

3) ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἀκυβέρνητος, ἄμετρος, ὁπαδάνη, Ἀνθ. Π. 9. 367· οὐρον... ἀκράτης, ἀκράτεια οὐρίν, Ἀρεταῖος, Αἰτ. Ὁδ. Παθ. 1. 6· οὕτω κατ' ἐπίρρ. ἀκρατὶ τὰ οὐρα ἐκχέειν, Αἰτ. Χρον. Παθ. 1.7.

ἀκράτης, = ἀκρασία, Ἰάμβλ. βλος Πωλαγ. 20· Ἀμφιβ. 145.

ἀ-κράτης, ον, ἀκατάσχετος, ἀχαλίνωτος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 7. 11, ὅν ἀδύνατον νὰ χαλινωγῇ τῇ ἐπιθυμίᾳ, Ἡρωδ. 1. 8.

II. ἀκατανόητος, Ἰάμβλ. βλος Πωλαγ. 20· Ἀμφιβ. 145.

ἀκράτ-εῖω, εἶμαι ἀκράτης, Ἱππ. 600. 35, Πολυδ. 2.154.

ἀκράτης, ἑς, (κράτος) = ἀνίσχυρος, ἀδύνατος, γῆρας, Σοφ. Ο. Κ. 1236· παιδεία, Ἱππ. Ἀρ. 1247· ἐπὶ παραλελυμένον μελόν, Ἀρεταῖος Αἰτ. Χρον. Παθ. 1.7.

II. μ. γεν. πράγματος, ὁ μὴ ἔχων ἡγεμονίαν ἐπὶ τινος πράγματος, Λατ. impotens, γλώσσης, Αἰσχ. 240, Πρ. 884· φωνῆς, Ἱππ. 447. 24· ὀργῆς, Θουκ. 3. 84· Ουμιού, Πλάτ. Νόμ. 869Δ· ἄκρ. τῶν χειρῶν, ἐπὶ ἀνθρώπων ὧν αἱ χεῖρες εἰσι δεδεμέναι, Διον. Ἀλ. 1. 38· ὡσαύτως, ἀκράτης ἐν τῇ χρήσιν πράγματος τινος, ἀφροδισίων, οἶνου, Σεν. Ἀπομ. 1. 2, 2, Οικ. 12.11· οὕτως, ἄκρ. κέρδους, τιμῆς, ἀκράτης ἐν τῇ ἐπιδιώξει αὐτῶν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7.1, 1· ἀπαυτίως μετὰ προθ. ἄκρ. πρὸς τὸν οἶνον, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 8, 4, 2· περὶ τὰ πόματα ἄκ., Περὶ Μορ. 2. 4. 11. 5· καὶ μετ' ἀπαρεμφ. ἄκρ. εἰργασθαι τινός, ἀνίκανος νὰ ἀπέχγηται ἀπὸ τινος, Πλάτ. Σοφ. 252C.

2) ἀπολ. ἐπὶ ἡθικῆς ἐγγόας, ὁ μὴ ὧν κύριος ἑαυτοῦ, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κρατῇ τὰ ἑαυτοῦ πόθη, ἀχαλίνωτος, ἀκράτης ἀσελγής, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7.1 κέ., ἄκρ. στόμα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 838· νηδύς, Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 886A:—ἐπίρρ.· ἀκράτως ἔχειν πρὸς τι, Πλάτ. Νόμ. 710A.

3) ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἀκυβέρνητος, ἄμετρος, ὁπαδάνη, Ἀνθ. Π. 9. 367· οὐρον... ἀκράτης, ἀκράτεια οὐρίν, Ἀρεταῖος, Αἰτ. Ὁδ. Παθ. 1. 6· οὕτω κατ' ἐπίρρ. ἀκρατὶ τὰ οὐρα ἐκχέειν, Αἰτ. Χρον. Παθ. 1.7.

ἀκράτης, = ἀκρασία, Ἰάμβλ. βλος Πωλαγ. 20· Ἀμφιβ. 145.

ἀ-κράτης, ον, ἀκατάσχετος, ἀχαλίνωτος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 7. 11, ὅν ἀδύνατον νὰ χαλινωγῇ τῇ ἐπιθυμίᾳ, Ἡρωδ. 1. 8.

II. ἀκατανόητος, Ἰάμβλ. βλος Πωλαγ. 20· Ἀμφιβ. 145.

ἀκράτ-εῖω, εἶμαι ἀκράτης, Ἱππ. 600. 35, Πολυδ. 2.154.

ἀκράτης, ἑς, (κράτος) = ἀνίσχυρος, ἀδύνατος, γῆρας, Σοφ. Ο. Κ. 1236· παιδεία, Ἱππ. Ἀρ. 1247· ἐπὶ παραλελυμένον μελόν, Ἀρεταῖος Αἰτ. Χρον. Παθ. 1.7.

II. μ. γεν. πράγματος, ὁ μὴ ἔχων ἡγεμονίαν ἐπὶ τινος πράγματος, Λατ. impotens, γλώσσης, Αἰσχ. 240, Πρ. 884· φωνῆς, Ἱππ. 447. 24· ὀργῆς, Θουκ. 3. 84· Ουμιού, Πλάτ. Νόμ. 869Δ· ἄκρ. τῶν χειρῶν, ἐπὶ ἀνθρώπων ὧν αἱ χεῖρες εἰσι δεδεμέναι, Διον. Ἀλ. 1. 38· ὡσαύτως, ἀκράτης ἐν τῇ χρήσιν πράγματος τινος, ἀφροδισίων, οἶνου, Σεν. Ἀπομ. 1. 2, 2, Οικ. 12.11· οὕτως, ἄκρ. κέρδους, τιμῆς, ἀκράτης ἐν τῇ ἐπιδιώξει αὐτῶν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7.1, 1· ἀπαυτίως μετὰ προθ. ἄκρ. πρὸς τὸν οἶνον, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 8, 4, 2· περὶ τὰ πόματα ἄκ., Περὶ Μορ. 2. 4. 11. 5· καὶ μετ' ἀπαρεμφ. ἄκρ. εἰργασθαι τινός, ἀνίκανος νὰ ἀπέχγηται ἀπὸ τινος, Πλάτ. Σοφ. 252C.

2) ἀπολ. ἐπὶ ἡθικῆς ἐγγόας, ὁ μὴ ὧν κύριος ἑαυτοῦ, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κρατῇ τὰ ἑαυτοῦ πόθη, ἀχαλίνωτος, ἀκράτης ἀσελγής, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7.1 κέ., ἄκρ. στόμα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 838· νηδύς, Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 886A:—ἐπίρρ.· ἀκράτως ἔχειν πρὸς τι, Πλάτ. Νόμ. 710A.

3) ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἀκυβέρνητος, ἄμετρος, ὁπαδάνη, Ἀνθ. Π. 9. 367· οὐρον... ἀκράτης, ἀκράτεια οὐρίν, Ἀρεταῖος, Αἰτ. Ὁδ. Παθ. 1. 6· οὕτω κατ' ἐπίρρ. ἀκρατὶ τὰ οὐρα ἐκχέειν, Αἰτ. Χρον. Παθ. 1.7.

ἀκράτης, = ἀκρασία, Ἰάμβλ. βλος Πωλαγ. 20· Ἀμφιβ. 145.

ἀ-κράτης, ον, ἀκατάσχετος, ἀχαλίνωτος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 7. 11, ὅν ἀδύνατον νὰ χαλινωγῇ τῇ ἐπιθυμίᾳ, Ἡρωδ. 1. 8.

II. ἀκατανόητος, Ἰάμβλ. βλος Πωλαγ. 20· Ἀμφιβ. 145.

ἀκράτ-εῖω, εἶμαι ἀκράτης, Ἱππ. 600. 35, Πολυδ. 2.154.

ἀκράτης, ἑς, (κράτος) = ἀνίσχυρος, ἀδύνατος, γῆρας, Σοφ. Ο. Κ. 1236· παιδεία, Ἱππ. Ἀρ. 1247· ἐπὶ παραλελυμένον μελόν, Ἀρεταῖος Αἰτ. Χρον. Παθ. 1.7.

II. μ. γεν. πράγματος, ὁ μὴ ἔχων ἡγεμονίαν ἐπὶ τινος πράγματος, Λατ. impotens, γλώσσης, Αἰσχ. 240, Πρ. 884· φωνῆς, Ἱππ. 447. 24· ὀργῆς, Θουκ. 3. 84· Ουμιού, Πλάτ. Νόμ. 869Δ· ἄκρ. τῶν χειρῶν, ἐπὶ ἀνθρώπων ὧν αἱ χεῖρες εἰσι δεδεμέναι, Διον. Ἀλ. 1. 38· ὡσαύτως, ἀκράτης ἐν τῇ χρήσιν πράγματος τινος, ἀφροδισίων, οἶνου, Σεν. Ἀπομ. 1. 2, 2, Οικ. 12.11· οὕτως, ἄκρ. κέρδους, τιμῆς, ἀκράτης ἐν τῇ ἐπιδιώξει αὐτῶν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7.1, 1· ἀπαυτίως μετὰ προθ. ἄκρ. πρὸς τὸν οἶνον, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 8, 4, 2· περὶ τὰ πόματα ἄκ., Περὶ Μορ. 2. 4. 11. 5· καὶ μετ' ἀπαρεμφ. ἄκρ. εἰργασθαι τινός, ἀνίκανος νὰ ἀπέχγηται ἀπὸ τινος, Πλάτ. Σοφ. 252C.

2) ἀπολ. ἐπὶ ἡθικῆς ἐγγόας, ὁ μὴ ὧν κύριος ἑαυτοῦ, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κρατῇ τὰ ἑαυτοῦ πόθη, ἀχαλίνωτος, ἀκράτης ἀσελγής, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7.1 κέ., ἄκρ. στόμα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 838· νηδύς, Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 886A:—ἐπίρρ.· ἀκράτως ἔχειν πρὸς τι, Πλάτ. Νόμ. 710A.

3) ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἀκυβέρνητος, ἄμετρος, ὁπαδάνη, Ἀνθ. Π. 9. 367· οὐρον... ἀκράτης, ἀκράτεια οὐρίν, Ἀρεταῖος, Αἰτ. Ὁδ. Παθ. 1. 6· οὕτω κατ' ἐπίρρ. ἀκρατὶ τὰ οὐρα ἐκχέειν, Αἰτ. Χρον. Παθ. 1.7.

ἀκράτης, = ἀκρασία, Ἰάμβλ. βλος Πωλαγ. 20· Ἀμφιβ. 145.

ἀ-κράτης, ον, ἀκατάσχετος, ἀχαλίνωτος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 7. 11, ὅν ἀδύνατον νὰ χαλινωγῇ τῇ ἐπιθυμίᾳ, Ἡρωδ. 1. 8.

II. ἀκατανόητος, Ἰάμβλ. βλος Πωλαγ. 20· Ἀμφιβ. 145.

ἀκράτ-εῖω, εἶμαι ἀκράτης, Ἱππ. 600. 35, Πολυδ. 2.154.

ἀκράτης, ἑς, (κράτος) = ἀνίσχυρος, ἀδύνατος, γῆρας, Σοφ. Ο. Κ. 1236· παιδεία, Ἱππ. Ἀρ. 1247· ἐπὶ παραλελυμένον μελόν, Ἀρεταῖος Αἰτ. Χρον. Παθ. 1.7.

II. μ. γεν. πράγματος, ὁ μὴ ἔχων ἡγεμονίαν ἐπὶ τινος πράγματος, Λατ. impotens, γλώσσης, Αἰσχ. 240, Πρ. 884· φωνῆς, Ἱππ. 447. 24· ὀργῆς, Θουκ. 3. 84· Ουμιού, Πλάτ. Νόμ. 869Δ· ἄκρ. τῶν χειρῶν, ἐπὶ ἀνθρώπων ὧν αἱ χεῖρες εἰσι δεδεμέναι, Διον. Ἀλ. 1. 38· ὡσαύτως, ἀκράτης ἐν τῇ χρήσιν πράγματος τινος, ἀφροδισίων, οἶνου, Σεν. Ἀπομ. 1. 2, 2, Οικ. 12.11· οὕτως, ἄκρ. κέρδους, τιμῆς, ἀκράτης ἐν τῇ ἐπιδιώξει αὐτῶν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7.1, 1· ἀπαυτίως μετὰ προθ. ἄκρ. πρὸς τὸν οἶνον, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 8, 4, 2· περὶ τὰ πόματα ἄκ., Περὶ Μορ. 2. 4. 11. 5· καὶ μετ' ἀπαρεμφ. ἄκρ. εἰργασθαι τινός, ἀνίκανος νὰ ἀπέχγηται ἀπὸ τινος, Πλάτ. Σοφ. 252C.

2) ἀπολ. ἐπὶ ἡθικῆς ἐγγόας, ὁ μὴ ὧν κύριος ἑαυτοῦ, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κρατῇ τὰ ἑαυτοῦ πόθη, ἀχαλίνωτος, ἀκράτης ἀσελγής, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7.1 κέ., ἄκρ. στόμα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 838· νηδύς, Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 886A:—ἐπίρρ.· ἀκράτως ἔχειν πρὸς τι, Πλάτ. Νόμ. 710A.

3) ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἀκυβέρνητος, ἄμετρος, ὁπαδάνη, Ἀνθ. Π. 9. 367· οὐρον... ἀκράτης, ἀκράτεια οὐρίν, Ἀρεταῖος, Αἰτ. Ὁδ. Παθ. 1. 6· οὕτω κατ' ἐπίρρ. ἀκρατὶ τὰ οὐρα ἐκχέειν, Αἰτ. Χρον. Παθ. 1.7.

ἀκράτης, = ἀκρασία, Ἰάμβλ. βλος Πωλαγ. 20· Ἀμφιβ. 145.

ἀ-κράτης, ον, ἀκατάσχετος, ἀχαλίνωτος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 7. 11, ὅν ἀδύνατον νὰ χαλινωγῇ τῇ ἐπιθυμίᾳ, Ἡρωδ. 1. 8.

II. ἀκατανόητος, Ἰάμβλ. βλος Πωλαγ. 20· Ἀμφιβ. 145.

ἀκράτ-εῖω, εἶμαι ἀκράτης, Ἱππ. 600. 35, Πολυδ. 2.154.

ἀκράτης, ἑς, (κράτος) = ἀνίσχυρος, ἀδύνατος, γῆρας, Σοφ. Ο. Κ. 1236· παιδεία, Ἱππ. Ἀρ. 1247· ἐπὶ παραλελυμένον μελόν, Ἀρεταῖος Αἰτ. Χρον. Παθ. 1.7.

II. μ. γεν. πράγματος, ὁ μὴ ἔχων ἡγεμονίαν ἐπὶ τινος πράγματος, Λατ. impotens, γλώσσης, Αἰσχ. 240, Πρ. 884· φωνῆς, Ἱππ. 447. 24· ὀργῆς, Θουκ. 3. 84· Ουμιού, Πλάτ. Νόμ. 869Δ· ἄκρ. τῶν χειρῶν, ἐπὶ ἀνθρώπων ὧν αἱ χεῖρες εἰσι δεδεμέναι, Διον. Ἀλ. 1. 38· ὡσαύτως, ἀκράτης ἐν τῇ χρήσιν πράγματος τινος, ἀφροδισίων, οἶνου, Σεν. Ἀπομ. 1. 2, 2, Οικ. 12.11· οὕτως, ἄκρ. κέρδους, τιμῆς, ἀκράτης ἐν τῇ ἐπιδιώξει αὐτῶν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7.1, 1· ἀπαυτίως μετὰ προθ. ἄκρ. πρὸς τὸν οἶνον, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 8, 4, 2· περὶ τὰ πόματα ἄκ., Περὶ Μορ. 2. 4. 11. 5· καὶ μετ' ἀπαρεμφ. ἄκρ. εἰργασθαι τινός, ἀνίκανος νὰ ἀπέχγηται ἀπὸ τινος, Πλάτ. Σοφ. 252C.

2) ἀπολ. ἐπὶ ἡθικῆς ἐγγόας, ὁ μὴ ὧν κύριος ἑαυτοῦ, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κρατῇ τὰ ἑαυτοῦ πόθη, ἀχαλίνωτος, ἀκράτης ἀσελγής, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7.1 κέ., ἄκρ. στόμα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 838· νηδύς, Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 886A:—ἐπίρρ.· ἀκράτως ἔχειν πρὸς τι, Πλάτ. Νόμ. 710A.

3) ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἀκυβέρνητος, ἄμετρος, ὁπαδάνη, Ἀνθ. Π. 9. 367· οὐρον... ἀκράτης, ἀκράτεια οὐρίν, Ἀρεταῖος, Αἰτ. Ὁδ. Παθ. 1. 6· οὕτω κατ' ἐπίρρ. ἀκρατὶ τὰ οὐρα ἐκχέειν, Αἰτ. Χρον. Παθ. 1.7.

ἀκράτης, = ἀκρασία, Ἰάμβλ. βλος Πωλαγ. 20· Ἀμφιβ. 145.

ἀ-κράτης, ον, ἀκατάσχετος, ἀχαλίνωτος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 7. 11, ὅν ἀδύνατον νὰ χαλινωγῇ τῇ ἐπιθυμίᾳ, Ἡρωδ. 1. 8.

II. ἀκατανόητος, Ἰάμβλ. βλος Πωλαγ. 20· Ἀμφιβ. 145.

ἀκράτ-εῖω, εἶμαι ἀκράτης, Ἱππ. 600. 35, Πολυδ. 2.154.

ἀκράτης, ἑς, (κράτος) = ἀνίσχυρος, ἀδύνατος, γῆρας, Σοφ. Ο. Κ. 1236· παιδεία, Ἱππ. Ἀρ. 1247· ἐπὶ παραλελυμένον μελόν, Ἀρεταῖος Αἰτ. Χρον. Παθ. 1.7.

II. μ. γεν. πράγματος, ὁ μὴ ἔχων ἡγεμονίαν ἐπὶ τινος πράγματος, Λατ. impotens, γλώσσης, Αἰσχ. 240, Πρ. 884· φωνῆς, Ἱππ. 447. 24· ὀργῆς, Θουκ. 3. 84· Ουμιού, Πλάτ. Νόμ. 869Δ· ἄκρ. τῶν χειρῶν, ἐπὶ ἀνθρώπων ὧν αἱ χεῖρες εἰσι δεδεμέναι, Διον. Ἀλ. 1. 38· ὡσαύτως, ἀκράτης ἐν τῇ χρήσιν πράγματος τινος, ἀφροδισίων, οἶνου, Σεν. Ἀπομ. 1. 2, 2, Οικ. 12.11· οὕτως, ἄκρ. κέρδους, τιμῆς, ἀκράτης ἐν τῇ ἐπιδιώξει αὐτῶν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7.1, 1· ἀπαυτίως μετὰ προθ. ἄκρ. πρὸς τὸν οἶνον, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 8, 4, 2· περὶ τὰ πόματα ἄκ., Περὶ Μορ. 2. 4. 11. 5· καὶ μετ' ἀπαρεμφ. ἄκρ. εἰργασθαι τινός, ἀνίκανος νὰ ἀπέχγηται ἀ

ἀκραχολέω, εἶμαι ὀργίλος, ὀξύθυμος, μόνον κατὰ μετοχὴν ἔνεστ., Πλάτ. Νόμ. 731D.

ἀκραχολία, ἴων, ἀκρηχολία, ἢ, τὴ εἶναι τινα ἀκράχολον, ὀργίλον, ἐκρήξας ὀργήν, Ἰππ. 1212H., μεταγεν. ἀκροχολία, Σώπατ. παρὰ Στοβ. 313, 30, Πλούτ.

ἀκρά-χολος (α), ὄν, ὁ ταχέως ἢ αἰφνιδίως ὀργιζόμενος, ὀργίλος, Ἀριστοφ. Ἰπ. 41· κύων ἀκρ., ὀξύθυμος, χαλεπὸς κύων, ἢ αὐτ. Ἀπυσπ. 535· μέλισσα, Ἐπικύριος ἐν «Μνησιπολίμῳ» 1.7· ἀχερ-δος ἀκρ., ἀγρίον ἀπίδον (ἀγλάδι) ἀκαυθιδες, τὸ ὅποιον ὕταν τὸ ἐγγίστη τις ἀγκυλώνεται, Φερεκρ. Ἀδελ. 32·—ὡσαύτως ἀκρόχολος, ὄν, Ἀριστ. Πθ. Ν. 4. 5, 9, Φίλων, Πλούτ., κτλ.

II. καθόλου, ὁ ἐν παραφθορῇ ὄλβει εὐρισκόμενος, Θεόκρ. 24.60. (Οἱ τύποι ἀκρά-χολος-χολέω, ἐπιβεβαιούνται ὑπ' ἑλίων τῶν ποιητικῶν χωρίων, ὡς καὶ ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ τύπου ἀκρηχολία ἐν Ἰππ. καὶ ἐν Α. Β. 77 ἀκρά-χολος ἀναφέρεται εἰς Πλάτ. Πολ. (411C.), ἔξω τὰ πλεῖστα τῶν χειρογράφων ἔχουσιν ἀκρόχολος, ἐνθ' ἐν Νόμ. 731D, 791D), ἀναγινώσκω ἀκράχ·—πρβλ. Εὐστ. 1243, 23, 1735. 46. Ὁ ἀρχι-κὺς τύπος φαίνεται ἐν ἡτο ἀκράχολος, οὗτος δὲ πιθανῶς προέ-κυψεν ἐκ συστολῆς τοῦ ἀκράτῳ-χολος, ἔτε ἀκρητῳ-χολος, καὶ πρβλ. Λοφ. Φρύν. 664, ὅτε δὲ αὕτη ἡ ἔννοια ἐληφθῆται, ὁ τύπος ἀκρόχολος βωθυμῶν εἰσῆλθῃ).

ἀκρεα, ἔτε ἐν λ. ἀκρατός.

ἀκρεμονικός, ἢ, ὄν, ὡς ἀκρέμων ἢ κλάδος, Θεοφρ. 1. Φ. 4.6.8.

ἀκρέμων, ὄνος, ὁ, ἢ κἀλλιον ἀκρεμῶν, ὄνος, Ἀρκάδ. 14. 2, Σουῖδ.: (ἀκρος)—Κυρίως κλάδος ἢ κλῖον τελευτῶν εἰς μικρότερον κλάδον καὶ κλωνάρια, Ἀριστ. Φύτ. 2.10. 3, Θεοφρ. 1. Φ. 1.1. 9, ἀλλὰ καὶ ἄπλως, κλάδος, κλαδίσκος, κλωνάρια, βλάστημα, Σίμων. (3) 183, Εὐρ. Κόκλ. 455, Θεόκρ. 16. 96.

ἀκρ-εσπέριος, λα, ὄν, ὁ ἐμφανιζόμενος τὴν ἐσπέραν, ἀστὴρ γὰρ γενόμενος θεὸς ἀκροεσπέριος, Ἐπιγρ. Ἀμοργοῦ Ρωμ. χρόνιον ΗΓΗ VIII, 449.

ἀκρ-εσπερος, ὄν, =κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐσπέρας (πρβλ. ἄκρος II), Νικ. Θ. 25, Ἀνθ. Π. 7. 633: ἀκρέσπερον, ὡς ἐπύρρ., Ἰππ. 1216B, Θεόκρ. 24.75, ἀνθ' οὗ ὁ Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 353Π λέγει τὴν ἀκρ-εσπερον (ἀν μὴ ἀναγνωστέον ἀκρέσπερον).

ἀκρ-ήδης, ὄν, ὁ, νεανίας εἰς τὸ ἔαρ τῆς νεότητος, Ἀνθ. Π. 6. 71., 12.124.

ἀκρ-ήθος, ὄν, ὁ εὐρισκόμενος ἐν τῇ πρωιμωτάτῃ νεανικῇ ἡλικίᾳ, Θεόκρ. 8. 93.

ἀ-κρήδεμνος, ὄν, =ἀνευ ἀναδήματος τῆς κεφαλῆς, Ὀππ. Κ. 1. 497, Χριστόδωρ, Ἐκφρ. 62.

ἀκρηθής, «ἀφλεκτός», «Ἰσούχ.

ἀκρήμορον, «ἀστεργές», «Ἰσούχ.

ἀ-κρηγος, ὄν, ὁ ἀνευ κρήνης, ἀνευ πηγῆς ὕδατος· κρήναι ἀκρη-γοί, κρήναι ἀνευ ὕδατος, ἐπὶ ἐπὶ, Γρηγ. Ναζ. IV, 83.

ἀκρήπεδος, «ἢ [γῆ] ἀγαθή», «Ἰσούχ.

ἀκρης πόλεις, «διαλελυμένως, τῆς ἀκροπόλεως», «Ἰσούχ.

ἀκρήτης, «ὁ διὰ τινα ἐκπλήξιν ἄνωγος γινόμενος», «Ἰσούχ.

ἀκρηστής, «δοῦλος», «Ἰσούχ.

ἀκρηστήλουχος, «δοῦλος», «Ἰσούχ.

ἀκρητο-ποσίτης-πότης, ἔτε ἐν λ. ἀκραί.

ἀκρητοχολία, ἔτε ἐν λ. ἀκραχολία.

ἀκρητῳ-χολος, ὄν, ὁ προτεταναμένος ὑπὸ ἀμύγους χολῆς, πυρε-τός, Ἰππ. περὶ Ἀγμῶν 778.

ἀκρία, ἢ, ἔτε ἐν λ. ἀκραίος.

ἀκρια, τά, =ἀκρα· ἀκρια βινός, Ὀππ. Κ. 2. 532.

ἀκρίδαζω, =ἀκριβίζω, ἔτε, κατακρίνεται ὑπὸ Πλούτ. 5. 152.

ἀκριθασμα, τό, ἀκριθασμός, ὅ, =ἀκριθωμα, -ωσις, ἔτε.

ἀκριθαστής, ὄν, ὁ ἐν τοῦ πληθύν ἔρευνῶν τὰ πράγματα, ἔτε.

ἀκρίβεια [κρί], ἢ, ἀκρίβεια, λεπτομέρεια, ἢ μετὰ προσοχῆς ἐκτέ-λεσις οἰασθῆναι πράξεως, αὐστηρότης περὶ τὴν κατέληψιν καὶ ἐκ-φρασιν, Θουκ. 1. 22, κτλ., τῶν πραγμάτων, Ἀντιφῶν 127, 12·—πρβλ. Δυσ. 148, 38·—συχν. μετὰ προθέσ. ἐν ἐπιγρ. σημασία, δι' ἀ-κριβείας, =ἀκριβῶς, μετὰ λεπτομερείας ἢ αὐστηρῶς ἀληθείας, Πλάτ. Θεαιτ. 184C, Τίμ. 23D, κτλ., διὰ πάσης ἀκρί, ἢ αὐτ. Νόμ. 878C·—εἰς τὴν ἀκρ. φιλοσοφίαν, Πλάτ. Ἰοργ. 487C· εἰς ἀκρίβειαν, Ἀριστ. Πολ. 7.11, 9·—πρὸς τὴν ἀκρίβειαν, Πλάτ. Νόμ. 769D·—πρὸς ἀκρ., Ἀριστ. περὶ Ἀναπν. 16·—ἢ ἀκρ. τοῦ ναυτικοῦ, ἢ καλὴ αὐτοῦ κατὰστασις καὶ ἡ αὐστηρὰ πειθαρχία, Θουκ. 7. 13· ἀκρ. νόμων, αὐστηρότης, Ἰσοκρ. 147B, πρβλ. Ἰσακ. 65.7· πληθ. λεπτο-λογία, Πλάτ. Πολ. 504E.

2) ἀκρίβεια, ἀλλὰ καὶ ἡ μίξις μικρολογίας λεπτομερείας καὶ ἀκριβείας, Πλούτ. 32.13.11.

3) φειδωλία, λιτότης, Πλούτ. Περικλ. 16· ὕδωρ δι' ἀκριβείας ἐστὶ τινι, εἶναι σπάνιον, Πλάτ. Νόμ. 844B·—ἐλν εὐρίσκειται σχεδὸν ἀλ-λαχοῦ εἰμὴ ἐν τῇ περὶ Ἀττ. λόγῳ.

ἀκριβεστέριος, μετὰ πλείονος ἀκριβείας, ἀκριβέστερον, Ἰω. Τζέτ. Ἀλληγ. Ὀμ. Πλ. Προλεγ. 169.

ἀκριβεύω, =ἀκριβίζω, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 4. 3. Μίτ. Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 71.

ἀκριβής, ἔς, ἀκριβῆς, πιστὸς ἐν πόσῃ λεπτομερείᾳ, αὐστηρὸς ἐν πόσῃ σκέσει καὶ ὑπὸ πᾶσι ἐποψιν, Εὐρ. Ἠλ. 367, Θουκ., κτλ.,

δαίτα, Ἰππ. Ἀφ. 1243· ἀκρ. πυρετός, ἐπαναρχόμενος ἀκριβῶς κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, ἢ αὐτ. Ἐπιδ. 1.943.

II. ἐπὶ προσωπίῳ, ἀκριβῆς, αὐστηρὸς, δικαστής, Θουκ. 3. 46· προσεκτικὸς, ἐκείνους, ἱατρός, Πλάτ. Πολ. 342D· ὁ μέχρις ὑπερβολῆς αὐστηρὸς εἰς τὴν καλ' ἔκαστα, περιεργος, ὁ αὐτ. Νόμ. 762D· ἀκριβῆς-ταῖς θυμῶσι, ὁ ἔχων ὀξείαν τὴν ὀρᾶσιν, Θεόκρ. 22.194·—οὕτως καὶ ἐπὶ ἐπιγρῶσι μάταιον λογικῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 130· ἐπὶ σκέψεω καὶ ἰδίῳ, Ἰψρ., κτλ., πρβλ. περιεργός II. 3·—τὸ ἀκριβῆς, =ἀκριβεία, Ἰππ. Ἀφ. 1243, 11, Θουκ. 6.18·—λίαν συχν. ἐν ἐπιγρ. =ἔδος, λεπτομερῶς, μετ' ἀκριβείας, ἀκριβῶς εἰδέναι, ἐπίστασθαι, καθορᾶν, μα-θεῖν, κτλ., Ἠρόδ. 7. 32, κτλ., ἀκριβῶς ὡν περισσόδωρον, Δί-σκυλ. Πρ. 328· ἀντίθ. τῇ ἀπλῶς, Ἰσοκρ. 91D· τῷ τύπῳ (=κατὰ περίληψιν, γενικῶς), Ἀριστ. Πθ. Ν. 2. 2, 3· ἀκριβῶς καὶ μόλις, Δετ. νix ac nu nix quidam; μετὰ μεγίστης σπουδῆς, Πλούτ.

Ἀλέξ. 16· οὕτως οὐκ εἰς ἀκριβῆς ἡλθας, οὐκ ἐν καταλλήλῳ στήλῃ, Εὐρ. Τρω. 901· ἐπ' ἀκριβῆς, ἐξῆς, Ἰ. Ἐκκλ. 6. 31, 2, καὶ ἄλλ.

2) φειδωλία, γλῶσσος, ἀκριβῆς, λιτὴ, ἀκρ. τρὺς τρόπος, Μένανδρ. παρὰ Στρεβ. 387. 49, ἔτε Ἰατρ. ἐν ἀκρί, ἀκρι-βῶς διαιδέσθαι, Ἀνδρ. 33.10· σπῆν, ἔκτε παρ' Ἀττ. καὶ με-λίστα τοῖς περ, —Συγκρ. καὶ ὑπερβ. —ἐσπερος, —ἐσπερος, συχν. παρὰ Πλάτων μετὰ τῶν —ἐσπερον, —ἐσπερα, ὡς ἱππρ. ἸΙ σπῆμα-νίς ὀδηγεῖ ἡμᾶς εἰς τὸ ἀκρῶς, ὡς τὸ πρῶτον συνθετικὸν τῆς λέξεως μέρος, ἀλλὰ τὸ —ἐσπης διακρίνει ἀκριβῶς παραγωγῆς.

ἀκριβῆ, ἐπύρρ., ἀκριβῶς, Θεοφρ. 1. Γραμμ. σ. 74.

ἀκριβῶ-δικαίος, ὄν, ὁ αὐστηρὸς δικαίος, εἰς ἄκρον ὀλίαν, ἀκρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον, ὑπερβολικὸς ἐν τῇ κατακρίσει τοῦ κακῶς ἐχου-τός, τοῦ φαύλου, Ἀριστ. Πθ. Ν. 5.10, 8.

ἀκριβῶ-λεκτός, ὄν, ὁ λεγόμενος μετ' ἀκριβείας, Ἰακλ.

ἀκριβολογέομαι, ἀποθ., εἶμαι ἀκριβῶς περὶ τούτους λόγους, ἢ ἐν τοῖς ἱερύναις μου, κτλ.: —ἀποθ. Πλάτ. Πολ. 340E, Κρατ. 415A· ὡσαύτως μετ' αἵματι, πρᾶγμα, σταθμίζω τὴν ἀκριβῶς, αὐστηρῶς, ὁ αὐτ. Πολ. 403D καὶ παρὰ τοῖς ἱστορῶσι, ταῦτα πάντα ὑπὲρ τῆς ἀλη-θείας ἀκριβολογοῦμαι, Δημ. 282· ἢ ἐμοῦ περὶ τούτων ἀκρι-βολογοῦμένου, ὁ αὐτ. 307. 9·—τὸ ἐνέργ, εὐρητα: παρὰ μετὰ γιν-ὡς παρὰ Διον. Ἀλ. π. Δημ. ἐν εἰλ.

ἀκριβολογήσεις, ἢ, =ἀκριβολογία, Ἀλέντος Νεαρό Ν.

ἀκριβολογητέον, βηματ. ἐπὶθ., πρέπει τις μετ' ἀκριβείας νὰ σταθμίσῃ, Ἀριστ. Ρητ. 3.1.10·

ἀκριβολογία, ἢ, ἀκριβεία, αὐστηρὰ προσοχὴ ἐν ταῖς λόγοις, ἐν τῇ ἐρευνῇ, κτλ., Ἀριστ. Ρητ. 1. 5.10, 2) φειδωλία, φειδῶ, γτὶ σφρότης, ὁ αὐτ. Πθ. Ν. 4. 2.7.

ἀκριβῶ-λόγος, ὄν, ἀκριβῆς ἐν λόγῳ, ἐν ἐπιχειρήματι λογικῶς, κατὰ πληθ., Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 2.19.

ἀκριβῶς, μίλλ, —ῶσω, ποῦ τι μετ' ἐντελὸς ἀκριβείας, Πύρ. Ἰππ. 469· ἀκρ. τάδε, εἶναι τινα τέλειον ἐν τῇ ὑπομένειν τὰ δεινὰ ταῦτα, Ξεν. Κύρ. 2. 2.13· τακτοποιῶ ἐν ἀκριβείᾳ καὶ λεπτομερείᾳ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 274·—Παθ., εἶμαι ἀκριβῆς ἢ εἰλικρινής, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1483· ἡκριβῶσθαι πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν, Ἀριστ. Πολ. 3.7, 4. Τὸ μέσ. ἐνίοτε μεταγεν. ὡς ἐν ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰουδ. 17. 2, 3, Ἰδω. 1793, 33, κτλ.· ἀλλ' ἔτε διακριβῶς.

2) ἐρευνᾶ ἀκριβῶς, ἐν-νοῦ ἐντελῶς· οἱ τὰ δὲ ἡκριβῶκότες, Εὐρ. Ἐκ. 1192, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2.2.9· τούνομά μου οὐ ἀκριβῶς· εἶναι βέβαιος περὶ τοῦ· 3) Πλάτ. Χαρμ. 156A.

3) ἀποθ., εἶμαι ἀκριβῆς, ἀνταποκριθῆναι ἀκριβῶς πρὸς, Ἀριστ. Μέττωρ. 2. 6, 9· ἀκρ. περὶ τι, ἢ αὐτ. Ἰέν. 2. 6. 1, 36, πρβλ. 4.10.10, περὶ Ψυχ. 2. 9, 2·—πρβλ. Πλ., ἔξ-ἀκριβῶς.

ἀκριθωμα, τό, ἀκριθῆς γνώσις, Ἐπικύριος παρὰ Διογ. Λ. 10. 30.

ἀκριθωσις, ἢ, ἀκριθῆς τήρησις, νόμου, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰουδ. 17. 2, 4.

ἀκριθωτέον, βηματ. ἐπὶθ., πρέπει τις ἀκριβῶς, αὐστηρῶς νὰ ἐξ-ακριβώσῃ, Φίλων 1. 357.

ἀκριθῶν, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀκρίως, Διοσκ. 2.110.

ἀκριθῶ-θήνη, ἢ, κληθῆναι δι' ἀκρίδας, Θεόκρ. 1.53, Λόγγος 1.10

ἀκριθῶ-μελέ-τροφίς, ὁ τρεφόμενος δι' ἀκρίδων καὶ μέλιτος, Σπρ. στήρ. Πατρίκ. ἐν Παρίσι. Κώκ. 1578, σ. 63.

ἀκριθωφάγος, ἐσθλὴ ἀκρίδας, Πατρίκ. IV, 337B.

ἀκριθῶ-φάγος, ὄν, ὁ ἐσθλὸν ἀκρίδας, Διοσκ. 2.20· παρὰ Ξενοφ. 772.

ἀκριθῶ, (ἀκρος) βαλῆναι ἐπὶ τῶν ἀκρων τῶν ποδῶν, ἔκρος ἐπὶ πορεύομαι, Ἐτυμ. Μ. 52, 43, Εὐρ. Ἀποσπ. 374, κτλ. τὴν ἀκρὴν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 265· πρβλ. ἐξακρίζω.

ἀκρινύμος, ὕλην ἐπιμελητῆς παρὰ Λόκιον, «Ἰσούχ.

ἀκρίς, ἰοφ, ἢ, (ἀκρος) Ἐπ. ὕμν., κυρτὴ ὄρος, Ὀμ. μάνην ἐν Ὀδ. καὶ ἀέριστε κατὰ πληθ. ἀκρίες ἡνυμῶσθαι, οἱ ἀνιμῶντες ἐν-συραὶ τῶν ἐλίων, Ὀδ. 1. 400· πρβλ. Γα. Ὀμ. σὺς ἀκρ. 383·—καθ' ἐν. Περ-γαμῆς ὑπὲρ ἀκρίος, Σουλ. Ἐπιγρ. 353B, 18·—πρβλ. ἀκρίος.

ἀκρίες, ἔδος, ἢ, ἀκρίς, Δετ. grynus, Πλ. Φ. 12, Ἀριστοφ. Ἀλ. 1116, καὶ ἄλλ.

ἀκρισία, ἢ, (ἀκρίος) ἑλλειψὶς σαφηνείας καὶ νήξεως, σὺγχυσις, Ξεν. Ἠλ. 7. 5, 27.

II. ἑλλειψὶς κρίσεως, νουθ., ἐσφαλμένη κρί-σις ἢ ἐκλογὴ, διαστροφή, Πλούτ. 2. 33, 3.

III. ὁ ἀναποφάσι-

στος χαρακτήρ νόσου τινός, μὴ ἰκναυμίνης εἰς κρίσιμον σημείον, Ἰππ. Ἐπιδ. 1. 94B.

ἀκρίστιος, ἡ ἐπάνω τοῦ ἰστού καθελθινήν, ἔστι δὲ ἡ ἀτμος, Πτολ.

ἀκρο-ἰσχίον, ἡ, τὸ ἄκρον τοῦ ἰσχίου, Ἰατρ.

ἀκρίτ[ι] (εἰ), ἰππ. τοῦ ἀκρίτος, Λυσ. Ἀποσπ. 56. Γραμμ.

ἀκρίτοβάται, ὁρχή τις παρ' Ὀρεσίους τῆς Ἀρτέμιδος θυσιῶν, Ἡσυχ.

ἀκρίτ[ι]δ-βουλόος, ὄν, ὁ μὴ ἔχων διακρίσιν ἐν τοῖς βουλεύμασιν αὐτοῦ, Μένεβ. 4. 530.

ἀκρίτ[ι]δ-γύου[ς], ὄν, ἴσ. ἔχω συγκεχυμένον, ἀσάφες βάδισμα, Ἡμπεδ. 317 (κατὰ Στράζ ἀκριτόχειρα).

ἀκρίτ[ι]δ-δακρύς, ὄν, ὁ γλῶσσος ἀφύστα δάκρυα, Ἀνθ. Π. 5. 236.

ἀκρίτ[ι]δ-επής, ἔς, = ἀκριτόμουος, Θεόδ. Μετοχ. 77.

ἀκρίτ[ι]δ-μυθία, ἡ, ὁμιλῶ μετ' ἀκρισίας, φλυαρώ, Εὐστ. 349. 17. -μυθία, ἡ, φλυαρία, δ' αὐτ. 1878. 4.

ἀκρίτ[ι]δ-μυθός, ὄν, ὁ ἀπερισκέπτως ἢ συγκεχυμένως λαλῶν, Ἰλ. Β. 446. πρὸς ἀκρίτους, 1. 1. II. δνειροὶ ἀκρί, -δυσερμήν-υτοι, Ὀδ. Γ. 560.

ἀ-κρίτ[ι]δ[ος], ὄν, (κρίνω) ἐν δὲν δύναται τις νὰ διακρίνη, συγκεχυ- μένος, ἀτακτος, μυθός, Ἰλ. Β. 798. ἀκριτὰ πόλλ' ἀγόρευον, Ὀδ. Θ. 505. τῷ μύθος ἀκρί, κοινός, ἀδιακρίτος τόπος, Ἰλ. 11. 337. ἀκρί, πᾶς, συγκεχυμένος, ὁ γλῶσσος ἢ φύραμα, Ἰππ. παρὰ Γάλην, πρὸς Πλάτ. Γοργ. 465D. 2) συνεχής, ἀδιάλειπτος ἄγος, Ἰλ. Γ. 412. αὐτὸς ὡς ἐπὶ ἰππ. πενθήμεριον ἀκριτον αἰεῖ, Ὀδ. Σ. 174. Τί 120. δὲ ὄρνυται ἀκριτον, Ὑμ. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 126. — ὁρος ἀκρί, συνεχὴς σειρά ὕψους, Ἀνθ. Π. 6. 225. 3) μετ' Ὀμηρον παρὰ ποιηταῖς = ἀναριθμη- τος, ἀκρί, ἀστρων ὄχλος, Εὐρ. Ἀποσπ. 596. μυρία φύλα καὶ ἀκρί, Ὀππ. Ἀλ. 1. 80. ἀκριτον πλῆθει ἀνατερόμενόν ἐκ τοῦ βαθρ., κτλ.

II. ἀναποράσιτος, ἀμφοδός, νεύκας, ἀεόλοος, Ἰλ. Σ. 205. Ἡσ. Ἀσπ. 311. ἀκρίτων ὄντων, ἐν ᾗ τὸ ἀποτελεσμα ἦτο, ἀμφοδός, Θουκ. 4. 20. ἀκρί, ἐπὶ καὶ ταραχῇ, ἀμ. 231. 8. ἀδελ- φικός ὡς πρὸς τὸν χρόνον, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5. 4. πυρετός ἀκρί, μὴ ἰκναυμίνης εἰς κρίσιμον σημείον, Ἰππ. 399. 22. οὕτω καὶ ἐπὶ ἰππ. -τως, ὁ αὐτ. Ἐπιδ. 1. 941. τὸ ἀκρίτως ἐννεχεῖ τῆς ἀμύλλης, ἀνευ ἀπορασιτικοῦ ἀποτελέματος, Θουκ. 7. 71. 2) ὁ μὴ κρί- νεις, μὴ δικασθεῖς, ἐπὶ πρὸς ὁρίων καὶ πράγματων, ἀκριτόν τινα κτεί- νειν, ἀναιρεῖν, ἀπολλύειν, θανατῶναι τινὰ χωρὶς νὰ δικάσῃ αὐτὸν, Λατ. indicit causam, Ἡρόδ. 3. 80, Θουκ. 2. 67. πρὸς Σ. 48. Ἀμ. 212. 23. ἀκρί, ἀποθανεῖν, Ἀντιφῶν 135. 10. κτλ. πράγμα ἀκρί, ὑπόθεσις μήπως δικασθεῖσα, Ἰσοκρ. 385A. πρὸς Πλάτ. Τιμ. 81C. — ὡσαύτως, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς κρίσιν τινὰ πρῶταν, Αἰσχ. Ἰλ. 371. — Ἐπὶ ἰππ. ἀκρίτως ἀποκτείνειν, Διον. Ἀλ. 11. 43. III. ἐνεργ., ὁ μὴ παρῆκων κρίσιν, Ἡρόδ. 8. 124. ὁ μὴ ἐνδραμνόμενος νὰ κρίνῃ, τραχύς, ἰσχυρογνώμων, Πολύδ. 3. 19. 9. οὕτως, ἀκριτὰ μηχανώμε- νοι, ἀσχολούμενοι εἰς ἀπερισκέπτους προσπάθειας, Εὐρ. Ἀνδρ. 549.

2) ὁ μὴ ἐκασκῶν κρίσιν, μὴ κοινῶν διακρίσιν, περὶ τῶν Μοι- ρῶν, Ἀνθ. Π. 7. 439. πρὸς Σ. 284. ἀκρίτε δαίμον, περὶ τοῦ θανά- του, Ἐπιγρ. Ἰλλ. 204. 3. ἀκρίτ[ι]δ-φυλλός, ὄν, ὁ ἔχων φύλλα μὴ διακρινόμενα ἀπ' ἀλλή- λω, πυκνόφυλλος, ὄρος, Ἰλ. Β. 868. ἀκρίτ[ι]δ-φυρτός, ὄν, ὁ ἀδιακρίτως πεφυρμένος, ἀναμιμνημένος, Αἰσχ. Θύβ. 360. ἀκρίτ[ι]δ-ψωνός, ὄν, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ βαρβαρόφωνος, Ἀπολλ. Λεξ. Ἡσυχ.

ἀκροάξομαι, = ἀκροδοῦμαι, Ἐπὶ λ. 75. Αἰν., Μένανδ. ἐν «Ἐρχιτέλῳ» 2. διωρόμην νῦν εἰς ἡκροάσατο, ἀντὶ ἡκροάξετο.

Ἰδὲ Μένανδ. Ἀποσπ. Κωμ. τόμ. Β. σ. 898, μικρ. Ἰλ. 4.

ἀκροάμα, ατος, τό, (ἀκροάομαι) Λατ. uenotia, ὁμιλία τῇ ἀκουσμά, πᾶν τὸ ἀκουόμενον, ἰδίως μετὰ τέρψεως, πᾶν τὸ ἀναγινω- σκόμενον, ἀπαγγελλόμενον, κρουόμενον ἢ ἀδόμενον, ὡς π. χ. ζήτημα, μέλος, κτλ., Ἐν. Σμυπ. 2. 2. Ἰέρ. 1. 14, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 10. 3. 7, καὶ συγχόν ἀπὸ τοῦ Πολυδ. καὶ ἑξῆς. II. κατὰ πλῆθος, ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου, οἱ ἀπαγγέλλοντες, οἱ διδάσκοντες, οἱ ἀοιδοί, οἱ ἡθο- ποιοί, μάλιστα ἐν τοῖς δειπνοῖς, Πολύδ. 16. 21. 12. καὶ ἄλλ.

ἀκροαματικὸς, ἡ, ὄν, προωρισμένος εἰς ἀκροάσιν, μόνον, αἱ ἀκρί, διδασκαλαί, αἱ ὑψηλότεραι καὶ βεβυτεραι διδασκαλαί, τῶν φι- λολόφων προφορικῶς μεταδιδόμεναι, Πλουτ. Ἀλέξ. 7. πρὸς ἀκροα- τικὸς, ἐσωτερικός.

ἀκροάμων, ὄνος, ὁ ἀκροώμενος, ἀκροατής, Ἀνδρ. Κρήτ. εἰς Πατάμ. 197.

ἀκροδοῦμαι, ὄν, παρὰ τὴν ἡκροάσα, Ἀντιφῶν. ἐν «Ἐπιτελίῳ» 2. — μέλλ. -άσουμαι [αἰ], Πλάτ. Ἀπολ. 37D. κτλ. ὁ δὲ ἡκροδοῦμαι. Ἀριστοφ. Βάτρ. 316, Πλάτ. κλπ. — πρὸς ἡκροδοῦμαι, Ἀριστ. Ἰζ. 4. 10. 11. — ὁ δὲ ἡκροδοῦμαι (ἐπὶ παθ. ἐννοίας), Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰουδ. 17. 5. 2. Ἀριστοτ. 1. — ἐπὶ παθ. (ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίξης, ἐξ ἧς τὸ κλῶν, μετὰ προθεματικῶν αἰ πρὸς, στοιχ. Ἀλ. 1V.). Ἰππ. ἔχω εἰς τινὰ, ἀκούω μετὰ προσοχῆς: συντάσσεται ὡς τὸ ἀκούω, μ. γ. πρὸς ἰππ. Ἀνθ. 129. 38, Πλάτ. Εὐθύδ. 304D. μετ' αἰτ. πρᾶγ. Θουκ. 6. 17. κτλ. ἄλλ' ἔργοις καὶ μετὰ γιν. πρᾶγ., Θουκ. 2. 21, Πλάτ. Ἰππ. Μελ. 285D. 2) ἀπόλ., ἀκροῶμαι, προσέχω, Ἀριστοφ. Λυσ.

504, Φερεικ. ἐν «Ἐνδραμίδῃ» 1. — ὁ ἀκροώμενος, ἡ ἀκροατής, Πτολ. ἐν «Ἀλμύρῃ» 0, ἰδίως ἐπὶ τῶν ἀκούοντων μαθήματα, μαθητῆς, Πλάτ. Πολ. 605C, Ἐν. Σμυπ. 3. 6. ἐντεῖθεν ὡς οὐσιαστ. μαχέν. ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἡκροαμένος, Στράβ. 603. πρὸς Πλουτ. Καίτ. 3. ἴδὲ καὶ ἀκροάμα, ἀκροατής. III. προσέχω εἰς τινὰ, ὑπακούω, τινός, Θουκ. 3. 27, Λυσ. 158. 35, Πλάτ. Γοργ. 488C. ἀπόλ. ὑποτάσσομαι, Θουκ. 6. 10.

ἀκροάσις, εως, ἡ, τὸ ἀκούειν ἢ προσέχειν εἰς τινὰ, Ἀντιφῶν, 129. 41, Θουκ. 1. 21, 22, κτλ., ἀκρί, ποιεῖσθαι τινος = ἀκροῶ- σθαι, Ἀνδρ. 2. 21. κλέπτειν τὴν ἀκροάσιν ὕμνων, δι' ἀπάτης ἀναγκάζειν ἵμνους νὰ ἀκούσῃ, Αἰσχ. 58. 37. 2) ὑπακούω, τι- νός, Θουκ. 2. 37. II. ἐκεῖνο ὅπερ ἀκροῦται τις, τὸ ἀπαγγελ- λόμενον, μάθημα, ἀνάγνωσμα, Ἰππ. 28. 15, Πολύδ. 32. 6. 5. φυσικὴ ἀκρί, ὅμοια ἔργου τινός τοῦ Ἀριστοτέλ. III. ἀκροατήριον, Πλουτ. 2. 58C.

ἀκροατέων, ῥηματ. ἐπὶ 0, πρέπει τις νὰ ἀκροῦται, νὰ εἰδῇ πρὸς- χῇ, τῶν κρειττόνων, Ἀριστοφ. Ὀρ. 1228.

ἀκροατήριον, τό, μέρος πρὸς ἀκροάσιν, Λατ. auditorium, Πλάτ. Ἀπ. κτλ., 23. αἰδοῦσα πρὸς διδασκαλίαν ἡ ἐκπαιδευτικὴ λήνη, Πλουτ. 2. 45F.

II. τὸ σύνολον τῶν ἀκροατῶν, ὁ αὐτ. Κέε. Περσ. 22.

ἀκροατής, οὔ, ὁ, ὁ ἀκούων, Λατ. auditor, ἐπὶ προσώπων, οἱ- τινες ἔρχονται εἰς ἀκούσιν διηγητῶν ἀγορεύοντων, Θουκ. 1. 28., Πλάτ., κτλ. ὁ ἀκροώμενος διδασκαλίαν τινὰ, ἡμολητής, μαθητῆς, Ἀριστ. Πολ. 2. 12. 7. πρὸς Πλάτ. Ἡθ. Ν. 1. 3. 5. II. ὁ ἀναγινώσκων, ὁ ἀναγνώστης, Πλουτ. Θησ. 1, Ἀπολλ. 12.

ἀκροατικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ κατὰλληλος εἰς ἀκροάσιν, ἀκρί, λόγος, ἐσωτερικός, βαθύτερος λόγος (ἴδὲ ἀκροαματικὸς), Ἀριστ. Ἀποσπ. 612. μισθός ἀκρί, ὁ μισθός τοῦ διδασκόντος, Λατ. honorarium, Ἀμ. Ἐγλῶσ. Ἀμ. 25. — Ἐπὶ ἰππ. ἀκροατικὸς ἔχειν, ἀγαπᾷ νὰ ἀκροῦμαι, Φίλων 1. 215. κτλ.

ἀκροαμονέω = ἀκροατέω, Ἰππ. 266.

ἀκρο-δῶμων, ὄν, (βαλῶν) περιπατῶν ἀκροποδῶν ἢ ἐπὶ ἄκρων τῶν ποδῶν, ὁρσενής, Γρηγ. Ναζ.

ἀκρο-δῶρ[ι]ς, ἡ, ἔχω τὸ ἄνω ἄκρον σχετικῶς πρὸς τὸ κάτω βαρύτερον τοῦ δειντος, δυσαναλόγως βαρὺ, Ἀπολλ. 2. Ἀρχιτέκ. ἐν Μελίμ. Ἀρχ. 27. 28.

ἀκρο-δῶτ[ι]ς = περιπατῶ ἐπὶ τῶν ἄκρων ποδῶν, ἐπὶ στρογγυλο- μέλῳ, Διόδ. 2. 50. ἐπὶ ὑπεροπτικῶν καὶ αλαζονικῶν ἀνθρώπων, Φίλων 1. 640, κτλ.: ἴδὲ Δοδ. Δι. 1217. II. ἀναβαίνειν εἰς ὕψος, Πλούτων. 4. 3. 23.

ἀκρο-δῶτ[ι]ς, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος, ἱκανὸς πρὸς ἀνάστασιν, Λατ. ascensivus, Βετρούβ. 10. 1.

ἀκρο-δῶτ[ι]ς, ὄν, = ἀκροδῶμων, ἴχνησιν ἀκροδῶτοις, Νόνν. Δ. 47. 234.

ἀκρο-δῶτ[ι]ς, ἔς, βεβαμμένος τὴν ἄκρον ἢ ὀλίγον, Ἀνθ. Π. 6. 66.

II. δεκτῆριον τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δάκρυος, Νόνν. Δ. 1. 65.

ἀκρο-δελή[ς], ἔς, ἔχων ὀφθαλμὸν κατὰ τὸ ἄκρον, Ἀνθ. Π. 6. 62.

ἀκρο-δελής, ἰδός, ἡ, ἡ αἰχμή βέλους ἢ ὀδελός, «συνὸν ἄλ.»

Ἀρχιπ. ἐν «Πρακτῇ» γαμοῦνται 3.

ἀκρο-δῆματ[ι]ς = ἀκροδῶτ[ι]ς, Πτολ. Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 158.

ἀκρο-δῆλαστος, ὄν, = ἀναρῶν βλαστὸς κατὰ τὸ ἄκρον, Ἰσοκρ. Γ. 1. 14. 2.

ἀκρο-δῆλαστο-χρυσό-μορφον λαγγαγέ (λαβαλδία) Λαόν. μαγ. ποιήμ. ἐν Μελ. Ἀπ. Γ. 11, σ. 566.

ἀκροδελῶ, ἔμαι ἀκροδῶλος, ἡρσενής, Ἀνθ. Π. 6. 106.

ἀκροδολής, ἔς = ἀκροδελής, Ἀνθ. Πλυν. 212.

ἀκροδολία, ἡ, τὸ σφενδονᾶν, ῥίπτειν μακρόθεν, ἢ ἐμφυμαχία, Ἀπ. Ἐμ. 1. 84, κτλ.

ἀκροδολίζομαι, ἀκρί, ἡκροδολισάμην, Ἡρόδ. Θουκ. ἀπόθ.

Ῥίπτω μακρόθεν, μάχομαι ἐν τῷ σφενδονᾶν καὶ βελῶν καὶ λίθων, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ μάχομαι ἐκ τοῦ συστάδην, ἐμφυμαχῶ, Θουκ. 4. 34. ἀπόλ., ὁ αὐτ. 3. 73, Ἐν. Κύρ. 8. 8, 22. — μεταρ., ἀκρί, ἔπεισι, Ἡρόδ. 8. 64. — τὸ ἐνεργ. μόνον ἐν Ἀνθ. Π. 7. 546 καὶ παρ' Ἡσυχ.

«ἀκροδολίζει, ἀκοντίζει πόρρω...»

ἀκροδολισίς, εως, ἡ, = ἐμφυμαχία, Ἐν. Ἀν. 3. 4. 18, κτλ.

ἀκροδολισμός, ατος, τό, = τὸ πρῶτον, Ἀπ. Κορνηθ. 36.

ἀκροδολισμός, οὔ, ὁ, = ἀκροδολισίς, Θουκ. 7. 25, Ἐν. Ἰλλ. 1. 3. 14, κτλ.

ἀκροδολιστής, οὔ, ὁ, = τὸ ἐπομ., Ἐν. Κύρ. 8. 1. 28.

ἀκρά-θολός, ὄν, παθ. ὁ μακρόθεν πληγίς, Αἰσχ. 168.

II. ἀκροθολός, ὁ, ὁ μακρόθεν βάλων, «ἀκοντιστής, πύδ- τας», Ἡσυχ., Σουφ.

ἀκρο-θύσις, ὄν, (ἄκρος, θύσις) ἄκρα γῆς ἐν τῇ βορρῇ, «σύν- τεῦθεν ἄλλος ἀκροθύσιος ὕψους ἔλκει περιπερίης», Διονύσι. Βυζάντ.

ἀκροθύσιος, ὄν, ἐπὶ 0. τοῦ προηγ. ἀκοντῶν ὡς διάδρομος γραφῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. καὶ τοῖς Ἑκκλ. συγγραφεῖσιν.

ἀκροβυστία, ἔμαι ἀπερίτμητος, Ἐκδ.

ἀκροβυστία, ἡ, ἡ ἄκρα τοῦ ὕδατος τοῦ ἀνθρώπου αἰδοῦ, Λατ. urethra, Ἐκδ., Πράξ. Ἀπ. 1α, 3. II. ἡ κατὰστασις τοῦ

ἔχοντας τὴν ἀκροβυστίαν, τὸ ἀπερίτμητον εἶναι, Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. 6', 25, κτλ. 2) περιλήπτ., ἡ ἀκροβυστία, ὡς μὲν περιτετυμμένη, αὐτὴν 6', 26, γ', 30, κτλ. (Δείξει ἄγνωστος τοῖς ἀρχαίοις ἱσθλῆσιν, οὕτως ἔλεγον ἀκροποσθία καὶ ἀκροπόσθινον ἐκ τοῦ πόσθιν· ὥστε εἶναι πολλὴ πιθανὸν ὅτι οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἑλληνισταὶ τὴν πόσθιν μετέβαλον εἰς βύσσην καὶ οὕτως ἐσχηματίσθη ἡ ἀκροβυστία ἀντὶ τοῦ ἀκροποσθίου).

ἀκρο-γένειος, ὡν, ὁ ἔχων τὸ γένειον, δηλ. τὸ «πηγῶνιν» προεταμένον ἢ δέξ., Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 40.

ἀκρο-γωνίατος, α, ὡν, (γωνία) ὁ ἐν τῇ ἐσχάτῃ γωνίᾳ, ἀκρ. λίθος, ὁ θεμέλιος λίθος τῆς γωνίας, Ἐδδ. (Πισ. κη', 10). Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ., 6', 20.

ἀκρό-δετος, ὡν, ὁ ἐδεμένος κατὰ τὸ ἄκρον ἢ τὴν κορυφὴν, Ἀνθ. Π. 6. 5.

ἀκρο-δολικαίος, ὡν, = ἀκροδολικός, Ἰλῆμ. Ἀλ. 413.

ἀκρο-δυνατισμένη, ἡ, τὸ εἶναι τὴν ἀκροδύναμιν, Ἐπιστ. Π. 103 Α.

ἀκρό-δρυα, τὰ, ὑπεροφάρα δένδρα, Πλάτ. Κριτ. 115 Β, Ἐν. Οἶκ. 19. 12. II. ὑπῆραι, καρποί, Ἀριστ. Ἰ. 2. 8. 28, 8' πρὸς 22, 8'—κατὰ τὸ Γεωμ. 10. 74, κυρίως ἐπὶ ὑπερώων ἔχουσιν τρυχὴ ἢ σκληρὸν τὸ κέλυρος, ὅσα αἱ βόλοι, τὰ χάσσοντα, οὕτω δρυὸς ἀκρας, παρὰ Θεοφρ. 15. 112:—τὸ ἐνικ. εὐρηται ἐν Ἀνθ. Π. 9. 555, Ἀθῶν. 49 Β.

ἀκρο-ἐλκτικός, ὡν, εἰληγμένος, συνεστραμμένος κατὰ τὸ ἄκρον, Πούλ. Σιλ. Ἀμβων 178.

ἀκρό-ζεστος, ὡν, (ζέω) ὁ ὀλίγον βρασθεὶς ἢ ζεσταθείς, Διοσκ. 2. 140.

ἀκρο-ζεύγισ, τὰ, = ζεύγη, Ἡσύχ. Πηλὺδ. 1. 253.

ἀκροζύγια, «τοῦ βοεικοῦ ζυγοῦ τὰ μέσα», Ἡσύχ.

ἀκρό-ζυμνος, ὡν, ὀλίγην ζύμην ἔχων, Γαλην.

ἀκρο-ζώνη, ἡ, κράσπεδον, Ἰλῆμ.

ἀκρο-θαλυπτος, ὡν, ὁ καυθεὶς κατὰ τὸ ἄκρον, Δατ. adu. eius, Ἡσύχ.

ἀκρόθεν, ἐπίρρ. = ἐκ τοῦ ἄκρου ἢ τῆς κορυφῆς, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 20, Νικ. Θ. 337.

ἀκρό-θερμος, ὡν, λίαν θερμός, ἀναφέρεται ἐν Μανουῇ τοῦ Φιλῆ περὶ Ζ. 18.

ἀκρόθι, ἐπίρρ. κατὰ τὴν ἀρχήν, μ. γεν. νυκτός, Ἀρατ. 308.

ἀκρο-θύγης, ἐς, θυγάνων, ἐγγίζων τὴν ἐπιφάνειαν, τὰ χεῖλη· φίλημα, Ἀνθ. Π. 12. 68.—Ἐπίρρ. ἀκροθυγῶς ἐμβάπτειν, ἐμβάπτειν ὀλίγον μόνον, ὥστε μάλιστα νὰ ὑγρὰνθῇ, Διοσκ. 2. 105.

ἀκροθύνεισθαι, ἀποθ., λαμβάνει τὰ ἀκροθύνια, λαμβάνει τὸ καλλίστον μέρος, ἐκλέγει δι' ἐμαυτοῦ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 476.

ἀκρο-θύνειον [ῥ], τὸ, Εὐρ. Φοίν. 282, Θουκ. 1. 132, Πλάτ. Νόμ. 940 Β, ἀλλὰ τὸ πλείστον κατὰ πληθ., ἀκροθύνια, παρὰ Πινδ. καὶ ἀκροθύνια (ἄκρος, ὕψος) τὸ ἀνώτατον ἢ καλλίστον μέρος σιμῶν τινος· ἐντύπωμα, τὸ ἐκλεκτὸν μέρος, οἱ πρῶτοι καρποί τοῦ ἀγροῦ, τῆς λείας, κτλ., οὕτως προσεφέροντο τοῖς θεοῖς, ὡς τὸ ἀπαρχαῖ. Σίμων. 109, Ἡρόδ. 1. 86, 90, καὶ ἄλλ. Πινδ. καὶ Τραγ.: ἀκρόθινια πολέμου, ἐν Πινδ. Ο. 2, 7, οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες καὶ ὅσον ἐδρῆσαν διὰ λαβύρων ἐκ πολέμου ληρθέντων.—Ἡσύχ. ἥ τοῦ ὑδέρου, ἐπίθετον, ὡς ἐν Λισγύλ. Εὐμ. 834, ἀκροθύνια ὕλη, προσφορά ἐξ ἀπαρχῶν, λέγει μετ' Ὀμηρ. σπανία παρὰ περὶ τοῦ.

ἀκρό-θις, ἡ, = ἀκροθύνιον, «ὡς πᾶσι τὸν τὴν ἀκρόθιναν καὶ συμπεριλαμβάνει ἡμεῖς τοὺς Λαβυδάδας, [V], Ἐπιγρ. Δελφ. Β (Π. 189), II. Dii.

ἀκρο-θώραξ, ἄκος, ὁ, ἡ, (θωρήσσω II) ὁ ἐν μετρίᾳ μέθῃ εὐρύς κόμην, Ἀριστ. Προβλ. 3. 2' πεπωκός' ἤδη τ' ἀκροθώρακ' ὄντα, Διελ. ἐν «Ἡρακλεῖ» 1.—Ἰων. -θωρήξ, Ἰππ. παρ' Ἑρωτιαν. σ. 178.

ἀκρό-καρπος, ὡν, παράγων καρπὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς, φοῖνιξ, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1. 14, 2.

ἀκρο-καρτερεῖν, ὀλίγον περιμένειν, καρτερεῖν, Βελθ. κ. Χρυσ. 1240, ἐκδ. Μαρ., πρὸς ἀκρόζυμνος, ἀκρόζυμνος.

ἀκρο-καλαίνω, ἐν χρήσει μόνον ἐν Ἐπ. μετοχ. ἀκροκαλαίνω, = καθιστάμενος μέλας εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἐπὶ πλημμυροῦντος βρέματος, Ἰλ. Φ. 249, πρὸς Νόνν. Δ. 18. 156.

ἀκρο-κέρατα, τὰ, (κέρας) τὰ ἄκρα τῶν κεραίων (πρὸς κέρας, ΓIII), Πηλὺδ. 1. 91; ὡσαύτως ἀκρόκερα, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρύδ. 1. 566.

ἀκρο-κύνειον, τὸ, (κύνειον) τὸ κιονόκρανον, Φίλων, 2. 147.

ἀκρό-κλαδος, ὁ, τὸ ἄκρον τοῦ κλάδου, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 312, ἐνθα ἱμνηνεύεται διὰ τῆς λέξεως ταύτης τὸ τοῦ Ὀμήρου ὄζω ἐπ' ἀκροτάτῃ.

ἀκρο-κνήφαιος, ὡν, ὁ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς νυκτός, κατὰ τὰ σουργώματα, Ἡσ. Ἑργ. κ. Π. 565' οὕτω καὶ ἀκρο-κνήφης, ἐς, Δουκ. Ρητ. διδ. 10, Λεξ. Π.

ἀκρο-κόμη, = ἀκρόκομος, ὁ ἴδ.ε.

ἀκρό-κομος, ὡν, (κόμη) = ἔχων κόμην ἐπὶ τῆς κορυφῆς, ἐπὶ τῶν ὀρεγνῶν, οὕτως ἐν συνθέσει τὴν κόμην τῶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς εἰς ἓνα ὄγκον ἢ ἐξυμνῶν ἀπασαν τὴν κεφαλὴν, πλὴν τῆς κορυφῆς, Ἰλ. Δ. 533' μετρίχας εἰς τὸ ἄκρον, περὶ γενεῖον τράγου, Πηλὺδ. παρὰ Σερὰδ.

208:—παρὰ Πηλὺδ. 2. 28' ἀκροκόμης, ὡν, ὁ, II. ἔχων κόμην κατὰ τὴν κορυφὴν, πυκνόφυλλος, Εὐρ. Φοίν. 1516, Φοῖνιξ. 22. 41' ἰδίως ἐπὶ τοῦ φοίνικος, Διόδ. 2. 53, Διον. Π. 1010.

ἀκρο-κόρινθος, ὁ, ἡ ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου, Εὐρ. Ἀποσπ. 1069, Ἐν. Πηλ. 4. 4, 4.

ἀκροκόριον, τὸ, εἶδος βαλβυθίου, Πηλ. Φυσικ. Ἰστορ. XIX' 40.

ἀκρο-κόρυφος, ὡν, ὁ λίαν ὑψηλός, Π. Πηλ. 4.

ἀκρο-κυματώδης, ἡ, μετοχ. θηλ. τοῦ ῥήματος ἀκροκυματῶ, ὁ ἴδ.ε.

ἀκρο-κύματώ, (κύμα) = πλέω ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν κυμάτων· λίλις πομπήτης, ἐμπαιζομένη ὑπὸ Δουκ. Λεξ. 15.

ἀκρο-κωλία, ἡ, τὸ ὑπερέχον τοῦ βραχύνους, ἡ ὀκρυμία, ἡ ἀπολή τοῦ ὄμου, ἡ ἐπώμια, Πηλ. Π. 137.

ἀκρο-κώλιον, τὸ, μέλας κατὰ πλὴθ., = τὰ ἄκρα τῶν πώματων, ἰδίως ἐπὶ ζῴων, τὸ ῥύγχος, τὰ ὦτα, οἱ πόδες, Δατ. Iuniorum, Φερικρ. ἐν «Μεταλλεύσει» 1. 14, Τηλεκλειδ. Ἀδελ. 13, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 109, Ἀργυρ. ἐν «Ἡρακλεῖ γαμοῦντι» 2, Ἀριστ. Πραγμ. 23, 10, 1, κτλ. Τὸ ἐνικὸν παρ' Ἀντιφάν. ἐν «Κορινθίᾳ» 1, Ἀλκί. ἐν «Κουβερταῖς» 1, Εὐδουλ. ἐν «Διαμύσει» 1. 9.

ἀκρό-λειον, τὸ, (λεῖα) = ἀκρολίων, Σουῖδ.

ἀκρό-λίθος, ὡν, = ἔχων τὰ ἄκρα ἐκ λίθου κατεσκευασμένα· ἔδον ἀκρ., ἄγαλμα ἔχον τὴν κεφαλὴν, τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ἐκ μαρμάρου, τὸ δὲ λοιπὸν ἐκ ὕλου, Ἀνθ. Π. 12, 40' πρὸς Μυλλ. Ἀρχαιολ. Τέχν. § 84.1.

ἀκρο-λίτιον [λι], τὸ, ἄκρον δικτύου, Ἐν. Κυν. 2. 6, 6. 9; ἐνθα ἄλλοτε (ὡς ἐν Πηλ. 5. 29) ἀκρωλίτιον.

ἀκρο-λίτης, ὡν, ὁ κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ δικτύου, Ὀππ. Π. 4. 383.

ἀκρο-λίπτος [λι], ὡν, παχὺς κατὰ τὰ ἄκρα, ἀκρολίπαρος, τὸ ὁ ἄλλο σῆμα ὑπὸ ὕλου, Ἀλκί. ἐν «Πονήρᾳ» 7.

ἀκρο-λογίω, = τὰς ἄκρας συλλέγω, τὰς κορυφάς, στάχτας, Ἀνθ. Π. 9. 89.

ἀκρο-λόγος, ὡν, ὁ ἀκρολογῶν, δηλ. ὁ συλλέγων τὰς κορυφὰς διὰ γρᾶφ. ἐν Ἀθηναίῳ 432 Β ἀντὶ ἀκράχουλος.

ἀκρο-λοφία, ἡ, σιρὰ ὀρεινῇ, ὀρεινὴ χώρα, Πηλ. 2. 27. 5, Σερὰδ. 699.

ἀκρο-λοφίτης [τι], ὡν, ὁ ὀρεινός, Ἀνθ. Π. 6. 231.

ἀκρό-λοφος, ὡν, ὁ ἔχων ὕψος τὸν λόφον, τὴν κορυφὴν, πέτραι, Ὀππ. Κ. 1. 418, Ἀνθ. Π. 12. 185' ὡς οὐσίαν, λειράς, ἡ δὲ γλ. Πηλ. Πηλ. 22.

ἀκρο-λύσεια ζώνην, = παῖς μετὰ τὸ ἄκρα τῆς ζώνης· ὁ δὲ ἴδιον αὐτῇ, Ἀνθ. Π. 5. 253.

ἀκρο-μαλλος, ὡν, ἔχων μακρὰ μαλλία, ἀμφὶ παρὰ Σερὰδ. 198, ἐνθα ὁ Κεραῖος προτείνει μακρομαλλός.

ἀκρο-μαλῆς, ἐς, ὁ παρὰ τὸ χεῖλος τῆς μανίας, κατὰ κατὰ μανίας (πρὸς ἀκρόμαλους, ἀκρομάλως), οὐ φρενὴρης ἀκρ. τε, Ἡρόδ. 5. 42.

ἀκρο-μασθίον, τὸ, τὸ ἄκρον τοῦ μαστοῦ, ἡ θηλή, Δοσθ.

ἀκρο-μασθοσσι, ὡν, = ἀκρομάσθης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀλ. 1132, Σφ. 1190.

ἀκρο-μύλιος, ὡν, (διὰ τοῦ ι) ἔχων μύλινον κατὰ τὸ ἄκρον, λίνον, Ἀνθ. Π. 6. 5.

ἀκρο-μύλη, ἡ, ἡ γωνία μύλων, ἡ μύλος αὐτῆς, Ἡσύχ.

ἀκρο-μυφάλιον, τὸ, τὸ μέρος τοῦ ὀφθαλμοῦ, Πηλ. 2. 169.

ἀκρον, ὡν, τὸ, (αὐτὸ τοῦ ἄκρος) ὡς τὸ ἄκρα = τὸ ὑψίστον ἢ ἀπώτατον σημεῖον: 1) κορυφὴ ὄρους, Ἰσχυρὸν, ἀκρον Ἰδης, Ἰλ. 2. 292' ἀκρον ὑπερβαλέειν, Ὀδ. Α. 507' τὰ ἄκρα, τὰ ὕψη, Ἡρόδ. 6. 100, Πλάτ., κτλ. 2) ἄκρα γῆς, ἀκροτήριον, Σούβιον ἀκρον Ἀθηνῶν, Ὀδ. Γ. 278. 3) τέλος, ἔσχατον μέρος, ἰσχυρά, τὰ δ. τῆς θαλάσσης, Πλάτ. Φαίδων 109 Β, ἀκρὰ χειρῶν αἱ χεῖρες, Δουκ. Πηλ. 6' ἐξ ἀκρων, κατὰ τὸ ἄκρον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 94' ἐξ ἀκρου, Κωμ. Ἀνώνυμ. παρὰ Meinh. 4, σ. 633' ἐπ' ἀκρης, Πλάτ. Σοφ. 220 D:—σύνορα, θρία, Πηλ. 1. 42. 2.

II. μετοχ. ὁ ὑψίστος βροχός, τὸ ὕψος, πανδοξίας ἀκρον, Πηλ. Ν. 1. 14' εἰς ἀκρον ἰκέναι, εἰς τὸ ὑψίστον σημεῖον, Σίμων. 158' εἰς ἀκρον ὁδός, ὑπερβαλλόντως ἡδύς, Θεόφρ. 1. 61' ἐπ' ἀκρον ἀφικέσθαι, ἰλ. 2. 292, Πλάτ. Πολιτ. 268 Β, Τίμ. 20 Α' πρὸς ἀκρὶ γενέσθαι, ὁ αὐτ. Φαίδρ. 247 Β' ἀκρὰ, ἐξ, τὰ ὕψη, τὰ ὑψηλὰ σημεῖα, οὗτοι ποθ' ἀφεί τῶν ἀκρων ἀνευ πόνου, Σοφ. Ἀποσπ. 463' τὰ ἄκρα τοῖς ἀκροῖς ἀποδιδόναι, τὰς ὑψίστας θέσεις εἰς τοὺς ὑψίστους ἄνδρας, Πλάτ. Πηλ. 478 Β' ἀκρὰ φέρεσθαι, τυγχάνειν τοῦ βραβεῖου, Θεόφρ. 12. 31. 2) ἐπὶ προσώπων, Ἀργεὺς ἀκρὰ Πηλεογόρ, οἱ ἀρχαιότατοι δεσπόται καὶ ἀρχόντες τοῦ Ἀργεὺς, Θεόφρ. 15. 142' ἴδε Vellek. Ἀπών. σ. 413.

III. ὄρους ἀκρὰ, ἴδε IV. ἀκρομάλως.

IV. ἐν τῇ λογ. τοῦ Ἀριστοτέλους τὰ ἄκρα εἶναι ἡ μετὰ καὶ ἐκείνων πρότασις καὶ ἀλλογομένη, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μὲν ὅσον ἢ πρότασιν, πρὸς μέσους III. 4.

ἀκρό-νυχον, τὸ, ἐπὶ τῆς νύκτος ἄκρον, Σουῖδ.

ἀκρο-νυχῶς, (νύσσι) ἐπίρρ., κατὰ τρέπον κατὰ τὸ ἄκρα, ἀλλοφρα συμβάλλοντα ἀλλήλοις πυκνῶς καὶ ἀκρονυχῶς, Ὁδ. 2, σ. 369.

ἀκρό-νυκτος, ον = ἀκρό-νυχος, Πρόκλ., κτλ. ἐν Μανέθ. 5. 117.—νυκτερός.

ἀκρό-νυξ, νυκτος, ἡ = ἀκρυνυχία, ἡ ἀρχὴ τῆς νυκτός, Α. Β. 372, Σοῦδ.

ἀκρ-ονυχί [ι], ἐπέρρ., μὲ τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος, ἀντὶ ἀκρυνυχίας. Παλατ. κωδ. ἔχει ἀκρυνυχῆ, ἐξ ἐπιθέτου -νυχῆς, ἀλλὰ πρὸς ἀτυπνυχί· πρὸς ἀκρ-όνυχος.

ἀκρυνυχία, ἡ, ἀκρυνυχί, Σοῦδ., Τζέτζ., Ήσ. Ἐργ. κ. Π. 565.

ἀκρό-νυχος, ον, κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτός, πρὸς ἐσπέραν. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8. 28, Θεόφρ. περὶ σημείων ὕδατ. 1. 2, Θεόφρ. 31. 3, Νικ. Θ. 161.—τὸ οὐδεὶς, ὡς ἐπέρρ. Ἀριστ. Προβλ. 26. 18.

ἀκρ-όνυχος, ον, = ἀκρυνυχος, Ἀνθ. Π. 6, 103, Κόκιν. Σμ. 8. 157.

ἀκρο-ξυφίς, ἡ, ἡ ἀκωκὴ τοῦ ξίφους, Ίω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. πολ. Α. 8.

ἀκρο-ξυφίδιον, τό, = τῷ προηγ. Γλωσσ.

ἀκρο-πᾶγης, ἐς, ἐστερεωμένος ἢ καρτωμένος κατὰ τὸ ἄκρον, Νόνν. Ίω. 8. 23.

ἀκρό-παθος, ον, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ ἀκρόπλοος, ὁ ἴδε.

ἀκρό-πατος, ον, (πάσσω) ἐρραντισμένος κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, μάλιστα ἐλαττωθείς, Σώπατ. παρ' Ἀθην. 119Α, Ξενοκρ. Ἐνυδρ. 5.

ἀκρο-παγής, ἐς, παγὺς κατὰ τὸ ἄκρον, Μοῖρ. 346.

ἀκρο-πενθής, ἐς, εἰς ὑπερβολὴν τεθλιμμένος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 135 (Σοφ.)· ἀλλ' ὁ Paley γράφει ἀκροπενθοῦς, ἀδρῶς πενθοῦσαι, ἐκ τοῦ Σχολ., πρὸς ἀδρόγους.

ἀκρό-πηλος, ον, πηλώδης κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, Πολύδ. 3. 55. 2.

ἀκροπηνιον, τό, εἶδος παιγνιδίου τῶν παίδων, ἀκροπηνιον ἐπὶ τινος λείου χωρίου θέμενοι, καὶ ταῦτο ἱμάσι παίνοντες περιστρέφουσιν, ἐξ οὗ συμβαίνει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν αἰὶ κινεῖσθαι κίνησιν, κτλ., Σχολ. εἰς Γρηγ. Ναζ. στηλιτ. Α. σ. 96.

ἀκροπεις, καταστῶσα ἀνίκανος ἢ ἀκρατὴς ἐαυτῆς, μὴ δυναμένη νὰ διατηρῇ τὴν λείαν, ἀδιδράστως ὑπὸ δυσκινήσεως, γλῶσσαν, Ἰππ. 1259Π, 1221C.—ἀλλ' αἱ διὰ γραφῆς εἰσιν ἀμφίβολοι, ἴδε Littre 4. σ. 410.

ἀκρό-πλοος, ον, συνηρ. -πλους, ουν, πλέων ἢ νηρόμενος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ὁ διατρέχων τὴν ἐπιφάνειαν, Ἰππ. 451. 38 (ἴδε Γαλν. Γλῶσσ. ο. 420), Ἀρεταίος, Πλούτ.:—διερρῶνται ἀντὶ τοῦ ἀκρόπαθος ἐν Ἰππ. 95, 263:—ἐπιπτόλαιος, ὁ αὐτ. Ἐπιστ. 1286.

ἀκρο-πυθῆτι, ἡ -τέτι [τι], ἐπέρρ. (πύς) ἐπὶ ἄκρων τῶν ποδῶν βαίνειν, λῶρα, ἡσυχία, Δουκ. Προμ. ἡ Καν. 1, κτλ.

ἀκρο-πυθῆιν, τό, τὸ ἄκρον τοῦ ποδός, μεταγ.

ἀκρο-πολεῖον, εἰρηγοῖμαι τὸ ἄκρον, τὴν κορυφὴν, Μανέθ. 4. 79.

ἀκρό-πολις, ποιητ. ἀκρόπολις, εως, ἡ, ἡ ἀνω ἢ ἡ ὑψηλότερα πόλις, ἐντεῦθεν, τὸ φρούριον, Δατ. αἰκ. ἐς ἀκρόπολιν, Ὁδ. 8. 494. (ἴδε Πλ. μόνον διηρημένως: ἀκρὴ πόλις, ἴδε ἄκρος 1.) Πινδ. Ο. 7. 89, Περσ. 1. 84, κτλ., τάνδ' ἐς ἀκρόπολιν, Αἰσχύλ. Θέβ. 240, πρὸς Εὐρ. Ὀρ. 1094 ὡς ἔδρα τυραννίδος (in arce tyrannidis, Ἰουδενάλ.), Φιλ. 1. 401, 467. 2) παρὰ τοῖς Ἀστικοῖς συγγρ. ἡ ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, Ἀνθ. 10. 31 (πρὸς Περσ. 1. 60, 8. 51), ἥτις ἐχρηστέον ὡς θησαυροφυλάκιον ἢ ταμείον, Θουκ. 2. 13, ὡς ἀρχαιοφυλάκειον, Σουλ. Ἐπιγρ. 84. 85, καὶ ἄλλ.:—γυγρὰ φθαι ἐν τῇ ἀκρόπολει, ἀνενεγθῆναι εἰς ἀκρόπολιν, τὸ νὰ ἐγγραφῇ τις ὡς ἡμετέρας τοῦ δημοσίου, Δημ. 1337. 24, 1327. 25, (ἐπὶ ταύτης τῆς ἐνοίας τὸ ἄκρον συχνάκις παραλείπεται).

II. μεταγ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀκρόπολις καὶ πύργος ἐὼν δῆμι, Θεογν. 233 ἀκρ. Ἑλλάνων, περὶ Κορίνθου, Σίμων. 137:—οὐσάντως, τὸ σπουδαιότατον μέρος, τὸ ἐρμυνοτάτον ὀχύρωμα, τῆς ψυχῆς, τοῦ σώματος, Πλάτ. Πολ. 560B, Ἀριστ. περὶ Μορ. 2. 3. 7, 11, πρὸς Πλάτ. Τιμ. 70A.

ἀκρο-πόλιος, ον, (πολεῖω) ὁ εἰς ὕψος αἰρόμενος, ὕψηλος, ἐν ἀκρόπολιν ὄρεσιν, Ἰλ. Ε. 523, Ὁδ. Γ. 205 ὡς ἐν ἀκρῳ, ἄρ. ταῦτόν ἐστι τῷ κορυφαίῳ ὄρει, ἔν. Ὁδ. ἐνὸς ἀνιτα.

ἀκρο-πόρος, ον, ὁ διὰ μέσου διερχόμενος, διὰ τῆς αἰχμῆς διατρυκῶν, ὄβελοι, Ὁδ. Γ. 463. 2) προπαρῶς, ἀκρόπορος, ον, παθ., μὲ πόρην, ἀνοίγμα κατὰ τὸ ἄκρον, σὺριγέ, Νόνν. Δ. 22.

III. (πορεύομαι) ὁ εἰς ὕψος ἀνερχόμενος, ὕψηλὰ περιπατῶν, αὐτόθι 46, 136.

ἀκρο-πόσιος, Ἰων. -σιη, ἡ, ἡ ἀκροβυστία, τὸ ἄκρον τοῦ δέρματος τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδέου, Δατ. priapitium, Ἰππ. Ἀρ. 1257, Ἀριστ. Ζ. 1. 3. 3:—ἀκρο-πόσιος, τό, Πολύδ. 2. 171, (πρὸς ἀκρο-βυστία).

ἀκρο-ποτίω, εἶμαι ἀκροπότης. Μεταγ.

ἀκρο-πονήτης, ον, ὁ, ὁ εἰς ὑπερβολὴν πίνων, Νόνν. Δ. 14. 108.

ἀκρο-πουδής, ἐπέρρ. = ἀκροποδητής, Α. Β. 1310, ἐν λέξει αἰ-φνιδίς.

ἀκρό-πους, ὁ, τὸ ἄκρον τοῦ ποδός, ἀνώμαλος λέξ. ἀντὶ τοῦ ἀκρος παύς, ἐν Ἰππ. περὶ Ἀγμ. 285, ἴδε Δουκ. Φρόν. 603, πρὸς ἀκρό-χειρ.

ἀκρό-πρεμνον, τό, τὸ ἄκρον τοῦ πρέμνου, Νικ. Εὐγεν. 3, 87.

ἀκρό-πρυον, τό, τὸ ἄκρον τῆς πύργου πύλου, Στράβ. 99. 101, ἀκρό-πτερον, τό, τὸ ἄκρον τῆς πτέρυγος, Ἀνθ. Π. 6. 220: ἀκρό-πτερα φωτῶν, αἱ πτέρυγες, ὅλ. αἱ ἀκραι ὀρίλου ἀνδρῶν ἐν κυνηγεσίᾳ, Ὁππ. Κ. 4. 127.

ἀκρό-πυλῖς, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἀκρόπολιν.

ἀκρο-πύργιον, τό, τὸ ἄκρον τοῦ πύργου, οἱ μετὰ Θεοφάνην (V. 88) σ. 331, ἐκδ. Α.

ἀκροπυργώματα, τά, = ἀκροπύργια, τά, κατὰ Καλλιμ. καὶ Χρυσ. σ. 181, ἐκδ. Α.

ἀκρό-ρυξος, ον, (ρίξα) ὁ μὴ καταβάλλων βαθείας ρίξας, Βασίλ. ἀκρο-ρύνιον, τό, (ρίξ) τὸ ἄκρον τῆς ρίνος, Πολύδ. 2. 80.

ἀκρο-ρύμιον, τό, τὸ ἐμπρόσθιον ἄκρον τοῦ βουκοῦ, Πολύδ. 1. 146.

ἄκρος, α, ον, (περὶ τῆς ρίξης ἴδε ἀκῆ 1.) ὁ εἰς τὸ ἀνώτατον σημείον ἢ ἄκρον ἐπομένως ὕψους, Δατ. summus ἢ ἐξίστατος, ἔσχατος, Δατ. ultimus: 1) ὕψιστος, ὕψηλτατος, ἀκροτάτη κορυφή, Π. Α. 499, καὶ ἄλλ., ἐν ἀκρῇ πόλει = ἐν ἀκροπόλει, Ἰλ. Ζ. 88: ἔξ ἀκρῆς πόλιος, αὐτόθι 257: ἀκρῶ Ὀλύμπῳ, Ν. 523: Γαργάρῳ ἀκρῶ, Σ. 352: λαφύοντες.. μέλαν ὕδωρ ἀκρον, κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ, Π. 162: ἀκρὴν ρινόν, τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ὁδ. Χ. 278, πρὸς κατω. V. ἐπ' ἀκρῶν ὀρέων, ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων, Σοφ. Ο. 1. 1106: πρὸς ἀπότομον.—ὑπερβ.

ἀκροτάτοις ὀφθαλμοῖς, Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 7. 140. 2) ἐξίστατος, ἀνώτατος, κατ' ἄκρας σπιδάδος, εἰς τὸ ἄκρον τῆς., Σοφ. Τρ. 678: πεδίον ἐπ' ἀκρον, ὁ αὐτ. Ἀντ. 1197: εἰς ἐπὶ τῶν ἄκρων τοῦ σώματος, ἀκρῇ χεῖρ, ἀκροὶ πόδες, ἀκρος ὤμος, τὸ ἄκρον τῆς χειρὸς, τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν, τὸ ἀκροτάτον σημεῖον τοῦ ὅμου, Ἰλ. Ε. 336. Π. 640, κτλ., ἀκρος πούς, χεῖρ, ὁ πούς, ἡ χεῖρ, Περσ. 1. 119 καὶ πῶαν. Θουκ. 2. 49, πρὸς ἀκροχέιρ γλῶσσαν ἀκρον, Σοφ. Α. 238: ἀκρας τῆς κόμης, ἐκ τοῦ ἄκρου τοῦ φυλλώματος, Κρατῆν. Ἀδελ. 138:—ἐπ' ἀκρῶν [δακτύλων] = ἀκροποδητής, Σοφ. Α. 1230, ἐνθα ἴδε Σχολ., οὕτω κατωκῶς, ἐπ' ἀκρῶν πυγίδων, ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς οὐρᾶς, Ἀριστοφ. Ἀγ. 638, πρὸς Πλάτ. Τιμ. 76E:—ἀκροτάτοις χεῖλεσιν, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 547. 8:—οὐκ ἀπ' ἀκρας φρενός, οὐκ ἐκ τοῦ ἐκτετακτοῦ τῆς καρδίας, τ. ἐ. ἐκ μέτης καρδίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 805, πρὸς Εὐρ. Ἰκ. 242: ἀκρος μυελός, ὁ ἐσώτατος μυελός, ὁ αὐτ. Ἰππ. 255: ἀκροὶ λαφύοντες κρασπέδοις, ἀπλῶς μετὰ ἄκρα τοῦ ἱστίου, ὁ ἐ. μετὰ σκεδὸν συνεσταλμένα ἱστία πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ὁρμῆς τοῦ ἀνέμου, ὁ αὐτ. Μήδ. 524 (ἐνθα ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει μετὰ ἐντελὴς ἀναπεπταμένα ἱστία: ἀλλ' ἴδε Ἀριστοφ. Πάτερ. 1000: καὶ αὐτόθι τὸν Σχολ.).

II. ἐπὶ χρόνου, εὐ ἀκρος σημαίνει τὸ πλήρες, ἀκρὰ σὺν ἐσπέρᾳ, ὅτε ἡτο πλήρης ἐσπέρα, Πινδ. Π. 11. 18: ἀκρον θέρος, μέσον τοῦ θέρους, Ἰππ. Ἀρ. 1247: ἀκρας νυκτός, εἰς τὸ βάθος τῆς νυκτός βταν τὰ πάντα ἡσυχάζοι, Σοφ. Α. 285: πρὸς ἀκρῆς περὶ, ἀν καὶ ἐν τῇ μετὰ γενεᾷ συνηθείᾳ ἀκρος σημαίνει ὅτι ὁ χρόνος μάλιστα ἤλθε, πρὸς ἀκρόνυχος, -φανῆς, ἀκρωρία.

III. ἐπὶ βαθμοῦ, ὁ ὕψιστος εἰς τὸ εἶδος του, πρῶτος, ἔσχατος, ὑπερόχος, Δατ. summus, 1) ἐπὶ προσώπων, Ἡρόδ. 5. 112, 6. 122, Αἰσχύλ. Ἀγ. 528: θεοσφάτων γυνάμων ἀκρος, αὐτόθι 1130: μάντις, Σοφ. Πλ. 1499: ὁ πάντη ἀκροὶ οἱ ἀκρότατοι, Πλάτ. Θεαιτ. 148C: τοῖς ἀκροῖς τὰ ἀκρὰ ἀποδιδόναι, ὁ αὐτ. Πολ. 478E: ἀκολούθως ἐπὶ παντὶ ἄκρον (κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ μέσας) ὡς ἐπὶ τάξει ἐν πολιτείᾳ, Ἀριστ. Πολ. 4. 12, 4: ἐπὶ ἡθικῆς καταστάσεως, ὁ αὐτ. Πό. Ν. 2. 7, 8: πρὸς, αὐτόθι 8. 1, καὶ ἄκρον III:—συχνάκις προσθεμένης αἰτίας. τρέπον ἢ τοῦ κατὰ τι, ψυχρὴν οὐκ ἀκρος, οὐκ ἰσχυρὸς τὸν νοῦν, Ἡρόδ. 5. 124: ἀκροὶ τὰ πολέμια, 7. 111: ἀκρος ὄργην, δέξομαι, ταχίως ὀργίζομαι, 1. 73: Εὐρώπῃ ἀρετὴν ἀκρῇ, 7. 5: οὕτω μετὰ γεν. τρέπον, οἱ ἀκροὶ τῆς ποιήσεως, Πλάτ. Θεαιτ. 152E: τῆς φιλοσοφίας, Κλήμ. Ἀλ., κτλ.:—οὐσάντως, ἀκρος εἰς φιλοσοφίαν, Πλάτ. Πολ. 499C: περὶ ὀπλομαχίαν, ὁ αὐτ. Νόμ. 833E:—οὕτω καὶ καθ' ὑπερβ. ὕψιστος, ἐξοχίστατος, ὁ αὐτ. Θεαιτ. 148C, καὶ ἄλλ.

2) ἐπὶ πραγμάτων, ὕψιστος, ἀκρος, ἔσχατος, συμφορὰ, Ἀλεξ. ἐν Ὑπαντινῶν 4 (ὡς διαρρηθῇ) νηστεία, Διερλ. ἐν Ἀκμνῶν 1:—ὑπερβ., Πλάτ. Φιλ. 45A.

IV. ὡς οὐσιασ., ἴδε ἐν λέξ. ἀκρὰ, ἀκρον. V. οὐδέτερον ὡς ἐπέρρ., ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἢ τῆς ἐπιφανείας, κλατῶς ἐπὶ τοῦ ἄκρου, ἀκρον ἐπ' ἀνθερίκων θέον, Π. Γ. 227: ἀκρον ἐπὶ βηγγίνοσ, αὐτόθι 229: οὕτω, ἀκρὰ δ' ἐπ' αὐτὰς βαθμίδος, Ἀνθ. Π. 7. 428, 3.

6) ὑπερβαλλόντως, εἰς ὑπερβολὴν, οὐδ' ἀκρὰ τιμῆσσα, Θεόφρ. 27. 43: ἀκρον ἐρώτων εἰδός, ἀκρὰ μάχας, Ἀνθ. Π. 7. 448: ἀκρον ἔχει σοφίας, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 442: ἀκρὰ φέρουσι ἀρετῆς, αὐτόθι 224: πρὸς ἀκρῶν Π. 2) οὐσάντως ἐν τῷ ὅμαλῳ ἐπέρρ., ἀκρῶς ἀνταλλάσθαι, εἶναι ἀνεσταλμένον κατὰ τὸ ἄκρον, Ἰππ. Μογλ. 855.

7) ἀποκρίτως, ἐντελῶς, παντάπασιν, Πλάτ. Πολ. 543A, Ἀδελφ. 248F: μόνος ἀκρῶς, Εὐφρων. ἐν Ὑδελφοῖς 1. 5.

ἀκρο-σάπης, ἐς, (σάπημαι) οὐσιον νέοισιν ἀκροσάπης, ὁ ἐπι-πολῆς, ἐπὶ βράχῳ μεταβεβλημένος, Ἰππ. 382, 41.

ἀκρο-σάδηνος, ον, ὁ ἔχων ἄκρον, αἰχμὴν ἐκ σιδέρου, Ἀνθ. Π. 6. 95.

ἀκροσκιρία, ἡ, εὐσώδης ὕψωμα, [IV] Πίννακ. Πρακλ. Γ. 1. 1. 1. 1.

Συλλ. Ἑπιγρ. 5774. Ἴδε τὰς λέξεις σκαῖρος καὶ σκίρα (ὄρθε. ἴ) παρ' Ἡσυχίου.

ἀκρό-σοφος, ον, ὁ ἄκρος ἐν σοφίᾳ, ἔσχατος, Πινδ. Ο. 11. 19, Διον. Ἀλ. π. Δημοσθ. 51.

ἀ-κροσσοῦς, ον, ἄνευ κροσσοῦ, Ἀθανάσιος. 2. 116. Γεωπ. 20. 22, ἀκρό-σσεος, ον, ὁ ἐν τῇ ἄκρᾳ, τῇ κορυφῇ ἐσσευομένης, μεταφ.

ἀκρο-στέθιον, τό, τὸ στέθος, Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 10, ἀκρο-στεγίς, ἰδιος, ἡ, βραχὺ ποίημα, ἐν ᾧ τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν στίχων ἀποτελοῦσι λέξιν, Διον. Ἀλ. 4. 62, Κεκ. Διων. 2. 54:—ὡσαύτως, -στέγιον, τό, Χρησμ. Σόφιστ. 8. 249, 11. 17, 23.

ἀκρό-στικον, τό, = ἀκροστικίς, ἀκροστικόν, Ῥουβελίου Κωνστ. 18.

ἀκρο-στέλιον, τὸ ἀνώτατον χεῖλος τοῦ σκάφους τοῦ πλοίου, ἐπὶ ἄκρον τοῦ στολίου, στέλιον δὲ λέγεται ἐπὶ ἐξέχον ὅπῃ τῆς πρύμνης καὶ εἰζόν ὅπου τῆς πρύμνης ἐξέχον, ἐνθα τὸ τῆς νεῆος ἐπιγράφεται ὄνομα, Ἐπικτ. Μ. Πλουτ. Δημοτ. 43, Κασσιόπ. παρ' Ἀθ. 203 F.

II. ὡσαύτως = ἀφλαστον, Διόδ. 18. 75, Πανσ. 9. 16, 3. 203 F.

ἀκρο-στέμιον, τό, τὰ ἄκρα τῶν χειλέων, Διον. Ἀλ. π. Σινθ. σ. 164, II. = ἀκροφύσιον, Εὐστ. 1. 153, 38.

ἀκρο-σφαίρια, τά, τὰ στρογγύλα ἄκρα τῶν δακτύλων, Θεόφιλ. Πρωτοσπ. Ἐμμερίνου ἀνέκδ. Ἰατρ. σ. 15,

ἀκρο-σφαλῆς, ἑς, (σφάλω) ὑποκείμενος εἰς τὸ σφάλεσθαι, προσπατεῖν, ἀσταθής, Πλουτ. 2. 713 B. ἀκρ. πρὸς ὑγίειαν = ἐπισφαλής, Πλάτ. Πολ. 404 B:—οὕτω καὶ ἐν ἐπιγρ., ἀκροσφαλῶς ἔχειν, Πλουτ. 2. 682 D.

II. ἐνεργ., ἱκανὸς νὰ καταρτίῃ τινά, ὁλισθηρὸς, ἐπικίνδυνος, Πολύβ. 9. 19, 7.

ἀκρό-σφυρα, τά, εἶδος γυναικείων ὑποδημάτων, Πινδ., ἀκρο-σφύρεα, παρὰ Πολυδ. 7. 94.

ἀκρο-σχιτῆς, ἑς, ἔσχισμένος, διηρημένος κατὰ τὸ ἄκρον, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3. 11, 1.

ἀκρο-τελεύτιον, τό, τὸ ἄκρον, ἡ παρυρτή, τὸ «κενάρει» παντὸς πράγματος, ἰδίως ἐπὶ στίχῳ ἢ ποιήματι, Θεοφρ. 2. 17, Φρύν. Α. Β. 369. ἐντέθειν, τὸ περιοδικῶς ἐπαναλαμβάνονμενον μέρος τοῦ ἔσματος, ἐπιφθόρ, πρὸς Δίων. Κ. 63. 10.

ἀκρο-τενής, ἑς, ἐκτεινόμενος ὑψηλῶ, Νόνν. Δ. 7. 310.

ἀκρότης, ἡτος, ἡ, (ἄκρος) = τὸ ἄκρον, Ἱππ. Ἀρχ. Ἱητρ. 17. Ἀριστ. Φυσ. 2. 9, 12.

II. ἄκρον (κατὰ τὸ ὕψος) κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ μεσότης, ὁ αὐτ. 110. Ν. 2. 6, 17: μεταφ., τὸ ἔσχατον, Διον. Ἀλ. π. Δημοσθ. 2, κτλ.

ἀ-κρότῃτος, ον, ὁ μὴ κτυπηθεὶς ἢ πατηθεὶς καλῶς, περὶ γῆς, Πηλοδ. 9. 8, ἴδε σημ. Α. Κοραῖ, τόμ. Β', σ. 288.

II. μὴ κτυπηθεὶς συγχρόνως μετὰ τινος ἄλλου, ἀσύμφωνος, μέλη παράσφα κακρότητα κύμβαλα, Κωμ. Ἀνών. ἐν Μικροκ. 4, σ. 606.

ἀκρο-τομῆ, τέμνω τὰς κορυφάς, ἐπὶ θρισμοῦ, Ξεν. Οἰκ. 18. 2.

ἀκρό-τομος, ον, (τέμνω) = ὁ δέξας ἀποτεμνόμενος, προσάντης, ἀπότομος, ἐπὶ κορυφῇ, Πολύβ. 9. 27, 4, Φίλων 1. 82. ἡ ἀκρ., (ἐνν. πέτρα), Εἰδ. (Ψαλμ. ριγ', 8. πρὸς. Ἰωβ κη', 9, Δευτερ. 8. 15) ἐπὶ λίθῳ, δέξας, Θεόδοτ. Ἐξοδ. 4, 25.

ἀκρό-τονος, ον, ὁ εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν ἐντεταμένος, νευρώσης, ἰσχυρὰς, πολέμων, παρ' Ἀθ. 552 D.

ἀ-κροτος, ον, ὁ μὴ κρητῆς, μὴ χειροκρητῆς, Ἡσυχ.

ἀκρο-ουλος, ον, ὁ κατὰ τὸ ἄκρον οὖλος (σγουρός), Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 42.

ἀκρουυῖ, «ὄρει ὑπὸ τῶν Μακεδόνων», Ἡσυχ.

ἀκρουρα, «οὐρά», Ἡσυχ.

ἀκρο-ουράνεια, ἡ, ἡ τοῦ οὐρανοῦ ἀκρόπολις, Λουκ. Λεξιφ. 15.

ἀ-κρούστος, ὁ μὴ κρουσθεὶς, Γλωσσ.

ἀκρουχέω, (ἄκρον ἔχω) ἔχω τὰ ἄκρα, παραμένω ἐν τοῖς ἄκροις, Σοφ. Ἀποσπ. 290.

ἀκρο-φάης, ἑς, = ἀκροφανής, Νόνν. Δ. 4. 130.

ἀκρο-φαληριῶν, = λαμπρὸν ἢ εἰμὼ λευκὸς κατὰ τὴν κορυφὴν, μόνον κατ' Ἱππ. μετοχ. ἀκροφαληριῶντα, Νόνν. Δ. 2. 460.

ἀκρο-φάνης, ἑς, = ἀρτί ἀνατέλλον ἢ φαεινὸς λαμπρὸν, συχρὸν παρὰ Νόνν.

ἀκρο-φύης, ἑς, ὁ φυεὶς κατὰ τὸ ἄκρον κλάδου, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 9. 5, 1.

II. ὁ ὑψηλὸν ἔχων καταγινῆν ἢ ἀνατρεφῆν, ὁ ἔχων μεγάλαι φυσικὰ προτερήματα, Συνέσις. 180 B. ἀκρ. νοός, ὁ αὐτ. 60 D.

ἀκρο-φύλαξ, ἄκος, ὁ, εἰσικητής ἢ φύλαξ ἀκροπόλεως, Πολύβ. 5. 50, 10.

ἀκρό-φυλλος, ον, ἔχων φύλλα κατὰ τὴν κορυφὴν, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 1. 14, 2.

ἀκρο-φύσιον, τό, (φύσις) ὁ σωλὴν τῶν φυσητήριον, Σοφ. Ἀποσπ. 824, Θεοφρ. 4. 100. ῥήματα.. ἐπιδείκνυνται πάντ' ἀπ' ἀκροφυσίων, πρόσφατα ἀπὸ τῶν φυσητήριον, μάλιστα ἐξεληθόντα ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ τεχνίτου, Ἡλ. νέα, «ἀπ' ἀκροφυσίων λόγους ἐνδείκνυνται: οἰονεὶ καινούς καὶ νεοποιήτους» μάλιστα ἐξεληθόντας ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ τεχνίτου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 561.

II. κομίσου οὐρά, Δίων Κ. 78. 30.

ἀκρο-χάλις, ὁ, ἡ, = ἀκροθάραξ, Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 432.

ἀκρο-χάνης, ἑς, ὁ χαλινὸν κατὰ τὸ ἄκρον, δηλ. τὴν κεφαλὴν, ἀκροχάνης... ἔδριμα λέοντος, Ἀνθ. Π. 6. 57.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ἈΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ἀκροχεῖλια, ἡ, τὰ ἄκρα τῶν χειλέων, Πρωκ. Ἀνέκδ. 78.

ἀκρό-χειρ, χειρὸς, ἡ, μεταγεν. εὖρος ἀντὶ τοῦ ἄκρα χεῖρ, ὅ ἐν τῇ ὁπῇ τοῦ καρπού καὶ κάτω μέρος, ἐνθ' ἡ λέξις χεῖρ περιλαμβάνει καὶ τὸν βραχίονα, Γαλην. παρὰ Πτολεμ. καὶ ἀκρόχειρον, τό, πρὸς. ἀκρόπους. Κασ. Ἡσυχ. ἀκρόχειρ, ἀντὶβρόχιος.

ἀκρο-χειριζῶ, ὁράττωμαι διὰ τῶν χειρῶν, Ἀριστ. 1. 4.

II. συνήθιστερ. ὡς μέσ., ὁγωνίζομαι ἐκ τοῦ συστήτην βασὸν πᾶν ἢ χεῖρ, περὶ εἰδους πάλης, καὶ ἦν αἱ παλαιότεραι ἰδράττοντο τῶν χειρῶν ἀλλήλων ἄνευ πυμπλοῦς τῶν σωμάτων (ἥτε συνεπλήκοντο ἐκατέρω συμπλοκῇ), Ἀριστ. ἹΙ. Ν. 3. 1, 17. ἀκρ. τινὶ ἢ πρὸς τινά, Πλάτ. Ἀλκ. Ι, 107 E, Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 154 B. πρὸς. Rubrik Tiv.

ἀκρο-χειρισίς, τως, ἡ, = τῷ ἔπομ., Ἱππ. 374. 3. καὶ οὕτω διορθοῦται ἐν 304. 18 (ἀντὶ ἀκροχειρίως),—372, 38 (ἀντὶ -χειρισί). ἀκρο-χειρισμός, ὁ, τὸ παλαιὸν διὰ τῶν χειρῶν, Λουκ. Λεξιφ. 5, Γαλην.

ἀκρο-χειριστής, οὔ, ὁ διὰ τῶν χειρῶν παλαιῶν, Πανσ. 8. 4, 1.

ἀκρό-χειρον, τό, τὸ ἄκρον τῆς χειρός, Πτολ. τόμ. Β', σ. 40.

ἀκρο-χηνίσκες, οἱ, τὰ ἄκρα τῶν χηνῶν, Πολυδ. Α. 144.

ἀκρο-χλῖαρος, ἴ, ον, μάλιστα θερμὸς, χλῖαρος, Ἱππ. π. 8. Ὁδ. 394.

ἀκροχολῖα, -χολία, -χολος, ἴδε ἐν λῆξ. ἀκρὰχ.

ἀκροχορδῶν, ὄνος, ἡ, (χορδή) ἀόκωμα ἔχον' λεπτόν λαμβόν (κρεαστελεῖ), Ἱππ. Ἀρ. 1248, Πλουτ. Φαβ. 1, Γαλην., κτλ., διακρίνεται δὲ τοῦ ὀνόματος μυρμηκία, τὰ, Παῦλ. Αλφ. 4. 15.

ἀκροχορδωνώδης, ἑς, πύστων ἐξ ἀκροχορδῶν, Δίων Κ. Ἀποσπ. 16.

ἀκρό-φῶλος, ον, = γυμνὸς ἢ φαλακρὸς κατὰ τὴν κορυφὴν, Ἱππ. 1138 J.

ἀκρό-φωλός, «ὁ ἐπὶ βραχὺν λεπτότερος, ἢ ὁ ἀσχημὸν κατὰ παρὰ ἔκαστον τοῦ μορίου», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 959 (900).

ἀ-κρυπτος, ον, ὁ μὴ κεκρυμμένος, Εὐρ. Ἀνδρ. 830. — Ἰσάβρ. -τως, Α. Β. 8.

ἀκρόστολλος, = ἄνευ κρυστάλλου, πάγου, ἡ χώρα, Ἡρόδ. 2. 27.

ἀκρῶς, τὰ, «σπλάγγνα, ἔντερα ἀκρῶς», Ἡσυχ.

ἀκροστέλια, ἡ, τὸ ἄκρον τοῦ δάκτυλου ὄρου, Εὐστ. 1. 105.

ἀκρο-μλένιον, τὴ, τὸ ἄκρον τοῦ ἀγκυλίου, ἴδε ἐν λ. ἀκρυμλένιον.

ἀκρο-μῖα, ἡ, τὸ ἄκρον τοῦ ἰμίου, ἡ ἀπόφυσις, ἀκρωμῖα, Ἱππ. π. Ἀρθρ. 791. ἐπὶ ἱππου, αἱ ὠροπλάται, Ξεν. Ἱπ. 1. 11. πρὸς. Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 2. 1, 10. οὕτως ἀκρο-μῖον, τό, Ἱππ. π. Ἀρθρ. 780, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8. 5, 4. πρὸς. Greenhill Θεόφ. 176, 13.

ἀκρωμῖς, ἑδός, ἡ, = ἀκρωμῖα, Ἀλκίβρ. Ἀποσπ. 5.

ἀκρωμῖτης, ον, ὁ ἐπὶ τῆς τῶν σχολίων, οὐδὲ τῶν διατριβῶν (σχολίων) προστάτας τοὺς λεγόμενους ἀκρωμῖταις, Ὁλιμπ. 461, 11.

ἀκρων, ὄνος, ὁ, καὶ ἀκρωνάριον, τό, = ἀκροκαλῖον, Ἱππ. π. σ. 32, κτλ., ὡς τὸ μέρος τοῦ μεταγεν. Λατινισμοῦ.

ἀκρωνάριον, ὄν, τὰ, τὰ ἀπὸ τῶν σκελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀκρωνόμενα, σκελῆδες, Σχόλ. εἰς Λουκ. 11, 330. πρὸς. ἀκρων.

ἀκρωνία, ἡ, ἐν Λεγούλ. Εὐμ. 118 ἐνλομβάνεται ὑπὲρ Ἑρρ. Στρεφ. ὡς ἀκρωτηριασμός, ἵππερ ὁ Ἑρμαννος (Πινδ. 6. 2, σ. 41) ὑποκαλεῖ ἀκρωνίον. Ὁ Σχολ. ἐξηγεῖται κακῶς ἀκρωνία διὰ τοῦ κα-

κῶν ἀκρωνίαις, τὸ ὕψιστον σημεῖον τῆς ἐπὶ σκελῆς, καὶ ἐν Α. Π. 372 ἡ λέξις ἐξηγεῖται ἀκρωτισματά, ἀκρότης, ἀκμή:—ἀλλ' ἐν τῇ χερσὶν πύκνωσις εἶναι ἐπὶ ἀκρῶν, ἴδε ἐν γ. γλῶσσιν.

ἀκρωνύχια, ἡ, (ὄνυξ) τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος ἐντεθεῖν, ἡ ῥάχις ἢ κορυφὴ ὄνυχος = ἀκρωρία, Ξεν. Ἀνέκδ. 3. 4. 17, Ἡλ. 4. 6, 7.

ἀκρωνύχης, ον, (ὄνυξ) ὁ ἔχων ὄνυχας, χηλῶς, δελφῶς, κτλ., γερὸς ἀκρωνύχης, τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων τῶν χειρῶν ἢ τῶν ποδῶν, Ἀνθ. Π. 12. 82. γλῶσσος ἀκρ., τὴ γλῆν τοῦ ἀκροποδῆ περιπατοῦντος, Πλουτ. 2. 317 B, πρὸς. 325 B:—ἀκρωνύχης, Σουῖδ.

ἀκρωρία, ἡ, (ὄνυξ) ἡ ἄκρα, ἥτις ἡ ῥάχις ἢ ἡ κορυφὴ ὄνυχος, Ξεν. Ἡλ. 7. 2, 10, Θεόφρ. 25. 31, κτλ.

ἀκρωρία, ἡ, (ὄνυξ) ἡ χαρὰν, Θεοφρ. περὶ σημ. ὕλη. 9, 5, ἀκρωρία, «ἀκρωρία, ἔχων οὐχ ὑπακούει, προσποιεῖται», Ἡσυχ.

ἀκρωτηριάζω, ἀποκόπτω τὰ ἀκρωτήρια, ἐπὶ πλοίων, τὰς πρυμνὰς ἤκρωτηριασάν, ἐκὼσαν τὰ ἱερὰ τῶν πρυμνῶν, Ἡρόδ. 3. 11:—οὕτω καὶ ὡς μέσ., τὰς τριήρεις ἀκρωτηριασμένους, Ξεν. Ἡλ. 6. 2, 36, πρὸς. παθ. μ. μέσ. σημ. ἡκρωτηριασμένους τὰς πα-

τρίδας, ἔχοντες κακουργεῖς κλοδοῦσιν τὰς πατρίδας τῶν, Δημ. 324. 22.

2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀποκόπτω τὰ ἄκρα, χηλῶς καὶ πόδας, ποῖν ἀνάνθρωπον, Πολύβ. 5. 54, 10, κτλ.:—μηδὲν ἀκρωτηριασθῆς ἐνθάδε, Ἑπιγρ. ἐπὶ ἀγάλατος, Συλλ. Ἑπιγρ. 683 δ.

II. ἀκρωτήριον, ἀποτελεῖ ἀκρωτήριον, πρὸς ἔχων ὡς ἀκρωτήριον, Πολύβ. 4. 47, 2, Στρεβ. 28.

ἀκρωτηριασῖς, ἡ, = ἀκρωτηριασμός, Γλωσσ.

ἀκρωτηριασμός, τό, πύρριος, κολοβώσις, Ἡσυχ. ἐν λῆξ. πορῖα, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. 4, 478.

ἀκρωτηριασμός, ὁ, = πύρριος, κολοβώσις, Διον. Κ. 7. 1. Πινδ. κτλ.

ἀκρωτήριον, τό, (ἄκρος) πᾶν ὑψηλὸν ἢ εἰζόν μέρος, ἀκρ. τοῦ οὐρέος, κορυφὴ ὄρους, Ἡρόδ. 4. 43, Πανσ. 8. 12, 12, Θεοφρ. 1. 80.

2) ἀκρωτήριον ἐν τῇ θαλάσσῃ, Ἡρόδ. 4. 43, Πανσ. 8. 12, 12, Θεοφρ. 1. 80.

ΤΙΜΑ Α'. — 13

II. τὸ ἄκρον ἢ τὸ ἔσχατον μέρος πάντες πράγματα, ἀκρ. νηός, ἔμβολον πλοίου, Λατ. *rostrum*, Ἡρόδ. 8. 121· ἀκρωτήρια πρύμνης, Ὑμ. Ὀμ. 33. 10. 2) κατὰ πληθ., τὰ ἄκρα τοῦ σώματος, χεῖρες καὶ πόδες, δάκτυλοι χειρῶν καὶ ποδῶν, Ἰππ. Ἀφ. 1238, π. 6. Ὀδ. 390, Θουκ. 2. 49· ἀκρ. ἀποτμηθῆσεσθαι, Λυσ. 105. 29· τὰ ἄκρα τῆς Νίκης, αἱ πτέρυγες αὐτῆς, Δημ. 738. 14, πρβλ. Σπύλ. Ἐπιγρ. 150. 22, 151. 10. 3) κατὰ πληθ., αἱ γωνίαι ἀετώματος, δηλ. ἡ κορυφή καὶ τὰ ἄκρα αὐτοῦ, ἐφ' ὧν ἴσταντο ἀγάλματα, Πλάτ. Κριτ. 116D, Πλουτ. Καῖς. 63, κτλ.

ἀκρωτηριώδης, ες, ὁμοίος ἀκρωτηρίῳ, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 726. ἀκρωτήρης, ου, ὁ, (ἀκρος) = ἀρχηγός, ἴδε ἐν λ. ἀγρέτης. ἀκτα, τά, τὸ Λατ. *acta*, Σπύλ. Ἐπιγρ. 2027· ἐκ τῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου γενομένων ἀκτῶν, Ἰουστ. Μάρτ. Ἀπολ. 1. 35. ἀκταῖος, μέλλ., -σω, (ἀκτὴ Δ) ἐστιμῆται ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, διασκεδάξω, Λατ. *in actis esse, convivari*, Πλουτ. 2. 688B. ἐν τῇ παροιμίᾳ σήμερον ἀκτάσωμεν, ἴδε Λοδ. Ἀγαθ. σ. 1021, Ἡσύχ. ἐν λ. ἀκτῆ.

II. = ἀκταίνω, Ἐτυμ. Μ. ἀκταῖα, ας, ἡ, πολυτελέστατον Περσικὸν περιβλήμα, ἐπίσημος στολή, Δημόκρ. παρ' Ἀθην. 525D. II. σφαῖρα ἐκ μαρμαρίου, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 648F· πρβλ. ἀκτίτης. III. = ἀκτέα, ἀκταίνω, ἴδε ἀκταίνω.

ἀκταίνω, = ἐγείρω, ὑψώνω, ἀκταίνειν στάσιν, ἐγείρω ἐμαυτὸν οὕτως ὥστε νὰ ἴσταιμαι ὄρθιος, ἴσταιμαι ὄρθιος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 36. (ἐν τῇ χειρογράφῳ ὑπεράνω τῆς λέξεως στάσιν ὑπάρχει ἐπιγεγραμμένον ὡς διόρθωσις ἢ λέξις βάσις): οὕτω καὶ κατὰ τὸν τύπον ἀκταίνω, ἀκταίνωσαι, Ἀνακρ. 137· ὅταν ἀκταίνωσῃ ἑαυτὸ, Πλάτ. Νόμ. 672C· ἀμφοτέρους τοὺς τύπους ἀποδέχονται οἱ γραμματικοί, ἀκταίνωσαι... τὸ ὑψῶσαι καὶ ἐξῆσαι καὶ μετεωρίσαι (Πλάτ. Κριτ. ἐν «Φέωνι» 9)... Αἰσχύλος οὐκέτ' ἀκταίνω φησὶ βαρυτόνως, οἷον οὐκέτ' ὀρθοῦν δύναμαι ἐμαυτήν, Φρόν. ἐν Α. Β. 23. 7· πρβλ. 373. 18, Ἐτυμ. Μ. 54, 34, κτλ. ἴδε Ruhnck Tīm. ἐν λ., πρβλ. ἀκτάξω II, ἀπακταίνω, ὑπερικταίνωμαι.

ἀκταῖος, α, ου, (ἀκτὴ) ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἢ παραλίας, ὡς ἐπὶ τῶν Ἰωνικῶν πόλεων, Θουκ. 4. 52· οὕτως Ἀκταῖα (ἐνν. γῆ), ἢ παλαιὸν ὄνομα τῆς Ἀττικῆς = ἀκτὴ (Δ), 1, 2, Καλλ. Ἀποσπ. 348. 2) κατοικεῖν παρὰ τὴν θάλασσαν, ἀνήκειν εἰς τὴν παραλίαν, Θεοκ. Ὀργ. Ἀργ. 342· βάρτραχοι, Βαδρ. 25, 6· πρβλ. Hicks Inscr. ἀρ. 47 (ο). ἀκταιωρῖω, ἀκταιωρεῖν, ἀκτὰς φυλάττειν, Ἡσύχ.

ἀκταίωρος, ου, φύλαξ τῶν ἀκτῶν, «παρὰ τὴν ἀκτὴν οὐρεῖν, ὅ ἐστι φυλάττειν, τροπὴ τῆς οὐ εἰς ὠ· καὶ ἀκτωρεῖν, τὸ παρὰ θάλασσαν φυλάττειν» σημαίνει φύλακας γεωργούς, Ἐτυμ. Μ. σ. 54, 31· «ἀκτωροῦς, γεωργούς, ἢ φύλακας», Ἡσύχ.

ἀκταντος, ου, ἀρδύνητος, Θ. Στουδ. σ. 1417, ἔκδ. Μ.

ἀκτέα, εδέρρατα, κάμαξ, Ἡσύχ.

ἀκτέα, συντρ. ἀκτῆ, ἢ, δένδρῳλλον ἢ ὄμβρος μὲ σπογγώδη ἐντερπύων, «κουφοῦλιό», Λατ. *samprocus nigra*, Ἰππ. 564. 1, 609. 31, Θεοφρ. 1. Φ. 1. 5, 4, κτλ. Ὁ ἀσυναρ. τύπος εὐρίσκει ἐν Λουκ. Τραγῆδοποδ. 74, ἐνθα τὰ χειρόγραφα ἔχουσι τὸν ἐσφαλμένον τίπον ἀκταῖα, πρβλ. Α. Β. 23, Λοδ. Παραλ. 337.

ἀκτεῖανος, ου, ἄνευ κτημάτων, περιουσίας, πτωχός, τινος, ὡς πρὸς τι, Ἀνθ. Π. 7, 353.

ἀκτείνος, ὁδηγός, Συρακόσιοι, Ἡσύχ.

ἀκτενίστατος, ου, ὁ μὴ κτενισμένος, ἡμελημένος, ἀρύλατος, Σοφ. Ο. Κ. 1261.

ἀκτέον, ῥηματ. ἐπὶ τοῦ ἀγω, πρέπει τις νὰ ἀγῇ, ἡδηγῇ, Πλάτ. Πολ. 467E, κτλ.· εἰρήνην ἀκτέον, πρέπει τις νὰ τηρῇ εἰρήνην, Ἀνθων. 28. 28, Δημ. 91. 11. II. πρέπει νὰ υπάγῃ τις ἢ νὰ ὀψῇ, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 5.

ἀκτερέλκτος, ου, ὁ μὴ λαχὼν κτεριμάτων, ὁ μὴ ταφεὶς μεγαλοπρεπῶς, ἢ ἀπλῶς ὁ ἄδοκτος, Ἀνθ. Π. 7, 564.

ἀκτερής, ες, = τῇ προηγ., Χρησμ. Σιδηλλ. 3. 481.

ἀκτερίστος, ου, = ἀκτερέλκτος, Σοφ. Ἀντ. 1071· πρβλ. παστάς.

ἀκτὴ (Δ), ἢ, ἄκρα γῆς εἰσδύουσα εἰς τὴν θάλασσαν, ἀκρωτήριον, ἀκτὴ προύχουσα, Ὀδ. Ω. 82· ἀκταὶ προβλήτες, Ε. 405, Κ. 80, ἀντίθ. τῇ λιμνῇ, Ἰλ. Μ. 284· συχνάκις μετ' ἐπὶθέτ. δηλούντων παραλίαν ἀπὸ κρημνον καὶ ὑψηλὴν, τρηχεῖα, ὑψηλὴ, Ὀδ. Ε. 426, Ἰλ. Β. 395· τραχεῖα, Ἡρόδ. 7. 33· στυφλός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 303· ἀμφίκλυστος, Σοφ. Τρ. 752· στόνω βρέμονται δ' ἀντιπληγες ἀκταί, ὁ αὐτ. Ἀντ. 592:—ἐπὶ καὶ ἐπὶ ἀποκρήμνων ὄχθων ποταμῶν, ἀκταὶ Ἐλῶρου, Νείλου, Πινδ. Ν. 9, 96, 1. 2, 62· Σιμόεντος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 697· Ἀχέροντος, Σοφ. Ἀντ. 813. —Σπάνιον παρὰ τοῖς περὶ τῶν Ἀττ., ὡς ἐν Ξεν. Ἀν. 6. 2, 1, Λυκούργ. 149, κτλ. 2) καθόλου, γλῶσσα γῆς εἰσπερχομένη εἰς τὴν θάλασσαν, χερσόνησος, ἢ καθόλου παραλία, ἀκταὶ διφασαίαι, περὶ τῆς βορ. καὶ νοτ. παραλίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, Ἡρόδ. 4. 38, τῆς Ἀφρικῆς, ἥτις θεωρεῖται ὡς προεκτεινόμενη ἀπὸ τῆς Ἀσίας, 4, 41, πρβλ. 177· περὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σηπιάδος ἐν τῇ νοτίᾳ Θεσσαλίᾳ, 7. 183, καὶ ἄλλ.,—περὶ τοῦ ὅρου Ἀθω, Θουκ. 4. 109· περὶ Ἰταλίας, Ἀριστ. Πολ. 7. 10, 3·—παλαιὸν ὄνομα τῆς Ἀττικῆς, ὡς τὸ Ἀκταῖα, Σοφ. Ἀποσπ. 19, πρβλ. Σουῖζ. ἐν λ.

II. καθόλου,

πᾶσα ἐκτεταμένη γραμμὴ ἢ ἀμυδρὴς σιωρὴς ὁμοιάζων πρὸς τὴν παραλίαν, Λατ. *ora*, ὡς, χωματὸς ἀκτῆς, περὶ μεγάλου κύβου ἐκ γυμνασίου, κοιν. «κυμῆπα», Αἰσχύλ. Νο. 724· πρβλ. Ἀγ. 403· γλῶσσα δ., περὶ ὅρου, Σοφ. Ἀντ. 1133· βῶμιος δ., περὶ βωμοῦ, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 183. (Κοινῶς παρὰ γ. ἐκ τοῦ ἀγγυμῆ, ὡς τὸ ῥηγμῆν ἐκ τοῦ ῥηγγυμῆ, ἢ γῆ ἐφ' ἧς θραύονται τὰ κύματα· ἀλλ' ὁ Κούρτ. παρατηρεῖ ὅτι ἡ ῥίζα τοῦ ἀγγυμῆ εἶναι *FAT*, ἐνῷ οὐδὲν ἔχονος τοῦ *F* φαίνεται ἐν τῇ λέξει ἀκτῆ).

ἀκτῆ (Β), ἢ, παλαιὰ ποιητ. λέξις σημαίνουσα σῆμα ἢ χονδρὰ λεομένην σῆμα, Δημήτερος ἀκτῆ, Ἰλ. Ν. 322. Φ., 76, πρβλ. Εὐρ. Ἰππ. 138, Ἐπίνικ. ἐν «Μνησιποταλέμῳ» θ'· μυληφάτου ἀλφίτου δ., Ὀδ. Β. 355, πρβλ. Ξ. 429, Ἰλ. Α. 630· ἐν οἷς χωρίοις ἡ σημασία ἄλευρον φαίνεται νὰ ἀρμύζῃ, καὶ οὕτως οἱ Σχολιασταὶ λαμβάνοντες τὴν λέξιν, παρεργόντες αὐτὴν ἐκ τοῦ ἀγγυμῆ· ἀλλ' ὡς ἐν ἀκτῇ (Δ), οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἐν ὑπάρχει ἔχονος τῆς τοῦ *F*, καὶ παρ' Ἰππ., Δημήτερος δ., φανερώς σημαίνει σῆμα, ἥτοι τὸν ἔτι ἐν ταῖς ἀγροῖς ὑπάρχοντα, ἢ τὸν μήπω ἀλεσθέντα, Ἀσπ. 290, Ἐργ. κ. Ἰπμ. 32, 464, 595, 803· ὥστε καὶ ἐν ταύτῃ τῇ λέξει ἡ παραγωγή ἐκ τοῦ ἀγγυμῆ καθίσταται ἀμφέβολος.

ἀκτῆ, συντρ. ἀντὶ ἀκτεῖα, ὁ ἴδε.

ἀκτημονέω, εἶμαι ἀκτῆμων, ζῶ ἐν πενίᾳ, Εὐστ. Πονημ. 96, 83., 220. 17.

ἀκτημοσύνη, ἢ, = πενία, Πολυδ. 3. 111., 6. 197 καὶ Ἐκκλ. ἀκτῆμων, ου, γεν. ονος, ἄνευ κτημάτων, περιουσίας, πτωχός, χρυσόιο, εἰς χρυσόν, Ἰλ. 1. 126, ἄπολ., ἀκτ. πενία, Θεόκρ. 16. 33, πρβλ. Πλουτ. Σδλ. 14.

ἀκτῆν, ἦνος, = ἀκτῆμων, Ἐτυμ. Μ.

ἀκτηρὶς, ἑδός, ἢ, = βακτηρία, «ἀκτηρίδα ἐξ τῆν βακτηρίαν Ἀχαιοὶ ἐν Ἰριδί ὠνόμασεν», Πολυδ. 10. 157.

ἀκτησία, ἢ, = ἀκτημοσύνη, Ἐκκλ.

ἀκτησιος, ου, ἀνάξιος ἀποκτησεως, Πλάτ. Ἰππ. Ἐλ. 374E.

Ἀκταῖα, τά, ἄγων τελούμενος ἐν Νικοπόλει πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀκτίου Ἀπὸλλωνος, Στράβ. Ζ. 325.

ἀκτινηδόν, ἐπίρρ., ἐν εἰδεί ἀκτίνος, Λουκ. περὶ Ὀρχ. 18.

ἀκτινο-βολέω, βάλλω, διασκορπίζω ἀκτίνας, Φίλων 1. 638.—παθ., δέχομαι τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, Ἰσίδ. Χαρ. παρ' Ἀθην. 94A, Εὐστ., κτλ.

ἀκτινο-βόλημα, τό, ἢ ἐκ τῶν ἀκτίνων γινομένη λάμψις, Γερμ. Β' Κωνστ/πόλεως σ. 748, ἔκδ. Μ.

ἀκτινο-βουλία, ἢ, ἡ ἐκπομπὴ ἀκτίνων, Πλουτ. 2. 781A: παρὰ Μανέθ. 1. 322· ἀκτινηβουλία.

ἀκτινο-γράφια, ἢ, πραγματεία περὶ ἀκτινοβολίας (ὑπὸ Δημοκρίτου), Διογέ. Α. 9. 48.

ἀκτινοειδής, ες, = ἀκτινώδης, Φίλων 2. 659.

ἀκτινώεις, εσσα, εν, = ἀκτινωτός, Χρησμ. Σιδηλλ. 8, 191 [μὲ γ, ἐσφαλμένως].

ἀκτινο-λαμπέω, = ἀκτινοβολῶ, μεταγ.

ἀκτίνος, η, ου, (ἀκτῆ), ἐκ ζύλου ἀκτῆς, Θεοφρ. 1. Φ. 6. 3, 3, ἀλλὰ πῶ. πρέπει νὰ διορθῇ εἰς ἀκτείνος, Λοδ. Παραλ. 337.

ἀκτινο-φόρος, ου, φέρων ἀκτίνας:—ὡς οὐσιαστ., εἶδος ἑστρακωδέρμου (κοχλίου) ἀκτινωτοῦ, ὑπερ καὶ πενταἀκτύλος καὶ εἰς ὄνομαζέται, Λατ. *pecten*, Ξενοκρ. Ἐνύδρ. σ. 11, ἔκδ. Κοραῆς οὐ εἶδε καὶ τὰς σημ. σ. 135.

ἀκτινώδης, ες, ὁμοίος ἀκτίσι, Φιλόστρ. 133.—Ἐπίρρ. -δῶς, Ἰαλῆν.

ἀκτινωτός, ἢ, ὄν, = ἔχων ἀκτίνας, Λατ. *radialis*, Φίλων 2. 560.

ἀκτιον, τλ, = ἀκτῆ (Δ). Αἰλ. περὶ Ζ. 13. 28.

ἀκτιος, ου, (ἀκτῆ) ἀνήκειν ἢ εὐρισκόμενος εἰς τὴν παραλίαν, ἐπὶ τοῦ Πινδ. ὡς θεοῦ τῆς παραλίας, Θεόκρ. 5. 14· τοῦ Ἀπὸλλωνος, Ἀπολλ. Ρόδ. 1. 402· πρβλ. ἀλιπλαγκτος, λιμενίτης.

ἀκτίς [Γ], ἴνος, ἢ, = ἀκτίς: ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρῳ μόνον κατὰ ὅπ. πληθ., ἀκτεῖσιν, Ὀδ. Ε. 479, Τ. 441· ἀκτίνεσσιν, Α. 16, ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἡέλιοιο, Ἰλ. Κ. 547· ἀκτεῖς μόνον, Ἡμπεδ. 225, Σοφ. Τρ. 685, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 4, 17, κτλ., ἀνὰ μέσσαν ἀκτίναν, ὅ ἐστι ἐκ τῆς μεσημβρίας, Σοφ. Ο. Κ. 1247· ἀκτίνες τελευτῶσαι, δύσις, Εὐρ. Ἰων 1136:—ὡσαύτως ἐπὶ ἀστραπῆς, ἀκτίνες σπερσπὰς ἀπορηγνύμεναι, Πινδ. Π. 4, 352· ὡ Διὸς ἀκτίς, παῖσον, Σοφ. Τρ. 1086· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Πινδ. Ἀποσπ. 88. 2) μεταρ., λαμπρότης, ἀγλή, εἶδα, ἀκτίς ἀγώνων, καλῶν ἐργμάτων, Πινδ. Π. 11. 72., Ι. 4. 72 (3. 60): ἀκτίνες ὀδῶν, λαμπραὶ τύχαι, ὁ αὐτ. Π. 4, 454.

II. ὡς τὸ Λατ. *radius*, ἢ ἀκτίς τροχοῦ, Ἀνθ. Π. 4. 418. Ποιητ. λέξις, ἀλλ' ἐν χρήσει παρὰ Πλάτ. Τίμ. 78D καὶ οὐχὶ σπανίως παρ' Ἀριστ.

ἀκτεῖσται, αἱ, αἱ τὸ ἔκτεπον τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Θεωδωροῦ φωτὸς πρεσβεύοντες, Τίμ. Πρεσβ. 44B, Νικητ. Γρηγορ. τόμ. Ι', σ. 400, ἔκδ. Π.

ἀκτειστος, ου, ὁ μὴ ἐκτετισμένος, ὁ ἀδημιούργητος, Ἐκκλ.

ἀκτεστο-συμπλαστουργο-συνθρονας, Ι. Δαμ. Ὑμν. Πεντ. 113, ἀκτειστος, συμπλαστουργός καὶ συνθρονας.

ἀκτινήτης [Ε], ου, ὁ, (ἀκτῆ), ὁ κατοικῶν εἰς τὴν παραλίαν, Ἀνθ. Π. 6. 304.

II. ἀκτ. λίθος, λίθος ἐξ Ἀττικῆς (πρβλ. ἀκτῆ

(Α) 1. 2. ἡ ἐκ μέρους ἐκ τοῦ Πεντελικοῦ, Σοφ. Ἀποσπ. 72, Ὑπε-
ρεῖδ. παρ' Ἀρπ. ἐν λ. ἀκτῇ.
ἀκτῆρος, ὡς ποιητ. ἀντὶ ἀκτεστος, ἀκαλλιέργητος, Ὑμ. Ὁμ.
εἰς Ἀφρ. 129.

ἀκτῆς, ἡ, ὄν. ὅν δὲ δύναται τις νὰ φέρῃ ἢ ἔσθω (ἀμφιδόλου ὁρμή-
της λέξις, ἴδε ἐν λ. νακτός).

ἀκτυπός, ὄν, ἀδόρυχος, Εὐστ. 964, 60.—Ἐπίρρ. ἀκτυπέ,
Πολέμων.

ἀκτωάριος (ἀλλαχοῦ ἀκτουάριος), ὁ, τὸ Λατ. actuarius,
ταχυγράφος, γραφεύς, Σουλ. Ἐπιγρ. 4004.

ἀκτωρ, ὁρος, ὁ, (ἀγω) ὁδηγός, ἀρχηγός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 557,
Εὐμ. 399.—ὡς κυρ. ὄν., Ἰλ., κτλ.

II. ἀγαγέως, ἱμάς, σχοι-
νίον, ἡ Ἡσυχ.

ἀκτωρίω, ἐκ τοῦ ἀκτ-ωρός, «τὰ παρὰ θάλασσαν φυλάττω,»
Ἡσυχ.

ἀκτώρια, «ἀκτάς, ἡ φυλακάς,» Ἡσυχ.

ἀκτωρούς, «γαμρούς, ἡ φύλακας,» Ἡσυχ.

ἀκυβερνησία, ἡ, ἀγρη. τοῦ ἀκυβέρνητος, Θεόδ. Πρόδρ.

ἀκυβέρνητος, ὄν, ἄνευ κυβερνήτου, πηδαιούχου, Πλούτ. Καῖσ.
28, Λουκ., κ.τ.λ.

ἀκυβευτός, ὄν, ὁ μὴ διακινδυνεύων τι ἐπὶ τοῖς κύβοις, φυλα-
κτικός, φρόνιμος, Μ. Ἀντών. 1. 8.

ἀκυδής, ἔς, ὁ ἄνευ κύδους, ἔδωξος, Ἀπολλιν. Ὑαλμ. 100, 80.

ἀκυδός, «ἔδωξος,» Ἡσυχ.

ἀκυητήριον (ἐνν. φάρμακον), τό, «φάρμακον πρὸς τὸ μὴ κυεῖν
γυναῖκα,» Ἡσυχ.

ἀκυτόρος, ὄν, (Κυθῆρη), ὡς τὸ ἀναφρόδιτος, Λατ. Inven-
taria, ἄνευ θελήτηρων, Κικ. Fam. 7. 32, 2, Εὐνάπ. 10.

ἀκυτόος, ὄν, (κύω) = ἀκαρπός, Καλλ. Ὑμ. εἰς Ἀπόλλ. 52. ὡσαύτ.
ἀκτύος.

ἀκυθών, «ἀγρυπνῶν,» Ἡσυχ.

ἀκύκλιος, ὄν, ὁ μὴ διελθὼν τὸν κύκλον τῶν σπουδῶν, ἐν ἀντι-
θέσει πρὸς τὸ ἐγκύκλιος, Πλάτ. Κωμ. Ἀδελφ. 62.

ἀκυκλωτός, ὄν, ὁ μὴ κεκυκλωμένος, Τζέζ. χιλ. 8. 596.

ἀκυλῆς, «ὁ ἀέρας,» Ἡσυχ., πρὸς τὸ Λατ. aquila.

ἀκύλητος, ὄν, ὁ μὴ μεμῆγμένος, ὁ μὴ ἀνακατωμένος, Ἀποσπ.
Πρακλ. σ. 225. Scott.

ἀκύλιστος, ὄν, ὅν δὲν δύναται τις νὰ κυλίσῃ τῆς κάκεινος ἰ-
μεταρ., κραδίη ἀκ., ἄερος καρδία, Τιμωρ. παρ' Ἀθην. 162F.

II. περὶ Πρωταγόρου, οὐκ. ἀκ., οὐκ ἄνευ εὐστροφίας γλώσσης, ἡ
εὐτραπέλειας, παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 57.

ἀκυλλόν (ἀκυλλον, Ὑμ. Μ. 55, 1), «τὸ αἰδοῖον, Λυδ.», Ἡσυχ.

ἀκύλος, ὁ, εἶδος βαλάνου διδομένης εἰς τοὺς χοίρους μετὰ τῆς κοι-
νῆς βαλάνου, Ὁδ. Κ. 242, Ἀριστ. Τ. Ζ. 8. 6, 41.—ὁ καρπὸς τοῦ πρὶ-
νου, Ἀμφιρ. ἐν Ἀδελφ. 6. πρὸς Θεοφρ. Ι. Φ. 3. 16. 3. (ἴσως ἐκ τῆς
αὐτῆς ῥίξης ἐξ ἧς τὸ Σανσφρ. ag (edere, ἐσθίειν)).

ἀκυλώνιον, τό, ἡ λυχνία, Διοσκ. νόθ. 3. 114.

ἀκύμαντος [ῥ], ὄν, ὁ μὴ πληττόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων, ψαρι-
μάθοις ἐπ' ἀκυμάντοις, ἐπὶ ἄμμου ἢ οὐδὲν κύμα προσβάλλει, ὁ ἔ-
πὶ τῆς ἄμμου τοῦ σταδίου, Εὐρ. Ἰων. 235, πρὸς 229.

II. ἄνευ κυμάτων, γαληνιαῖος, πέλαιος ἀκ., Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 5. 1.

ἀκύματος [ῥ], ὄν, = τῷ προηγ., II. Ποιητ. ἐν Α. Β. 6.

ἀκύμος, ὄν, = ἀκύμαντος, Ἀριστ. Προβλ. 23. 4, Πλούτ., κτλ.
—μεταρ., ἀκ. βίσιος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 698.

ἀκύμων [ῥ], ὄν, γεν. ὄνος, (κύω) = ἀκύμαντος, Πινδ. Ἀποσπ.
259, Αἰσχύλ. Ἀγ. 566.—μεταρ., γαληνιαῖος, βίσιος, Πλούτ. 8B, κτλ.,
ἴδε Wyttenb. ἐν τόμῳ.

ἀκύμων [ῥ], ὄν, γεν. ὄνος, (κύω) = ἀνευ καρποῦ, ἄκαρπος,
ἐπὶ γυναικῶν, στεῖρα, Εὐρ. Ἀνδρ. 158. περὶ τῆς γῆς, Μοσχλιν. παρὰ
Στοβ. Ἐκλογ. 1. 242.

ἀκύρημα, «ἀτύχημα,» Ἡσυχ.

ἀκύρης, ἔς, = ἀτύχης, ἐνεσθῆν ἀκύρημα καὶ ἄκυρημα, τό,
Ἡσυχ., Ἑσμ. Μ.

ἀκυρία λέξεως, = ἀκυρολογία, Ἑρμογ.

ἀκυρίευστος, ὄν, ὁ μὴ ἔχων ἢ ὁ μὴ ἀναχόμενος κύριον, Εὐστ.
Πονημ. 252, 31.

ἀκυρέντα, «ἀνάρμοστα, ἄκυρα,» Ἡσυχ.

ἀκυρο-λέκτητος, ὄν, ὁ ἐν ἡμαρτημένῃ ἐσφαλμένῃ χρήσει,
Εὐστ. 569. β. (ἐνθα κακῶς ἰ. ἀκυριο-).

ἀκυρολογία, ἡ, = ἀκυρολογία, Εὐστ. 1770 ἐν τέλ., κτλ.

ἀκυρο-λογεῖν, ὁμιλῶ σὺν ὁρῶς, φιλιῶν 1. 216, Γραμμ.

ἀκυρο-λογία, ἡ, ἀκατέλληλος φράσις, καταχρηστική, Διον. Ἀλ.
περὶ Λυσ. 4.

ἀκυρον, τό, βοτάνη τις, Διοσκ. 3. 196.

ἀκύρος, ὄν, = ἀνευ κύρου, ἀξιώματος, ἀντιτίθεται τῷ κύρειος,
καὶ ἐπομένως, 1) ἐπὶ νόμων, ἀποράσεων, κλπ. ὁ ἀνευ κύρου ἢ
ἰσχύος, ὁ μὴ ἐπικυρωθεὶς ἢ ὁ ἀπρηχαιώμενος, Δίκη, Πλάτ. Νόμ.
954E. συνθῆκαι, Λυσ. 150. 35.—ἀκυρον τιθέναι, Ἀνδρ. 2. 28,
ἀκυρον ποιεῖν, καταστῆσαι, Λατ. irritum facere, ὡς κατὰ
μέρος, ὡς τὸ ἀκυροῦν, Πλάτ. Πρωτ., 356D, Ἰσακ. κτλ. ἀκυρον
γίγνεσθαι, εἶναι, καθίστασθαι ἢ εἶναι ἄκυρον, ἄνευ κύρου ἢ ἰσχύος,

Πλάτ. Νόμ. 954E, κτλ. νόμοις ἀκύρως χρωμένῃ, ἔλκ. ἔχει νό-
μους ἀλλὰ δὲν ἐφαρμόζει αὐτούς, Θεου. 3. 37.

II. ἐπὶ προσώ-
πων, μὴ ἔχοντων δικαίωμα ἢ ἐξουσίαν, ἀκ. ποιεῖν τίνα, Σεν. Ἰλλ.
5. 3, 24. καθιστάναι, Λυσ. 115, 42. τινος, ἐπὶ τινος πράγματος.

Πλάτ. Θεαίτ. 169E.—ἀκυροὶ πάντων .. γεννήσεσθε, Δημ. 942.
2. μετ' ἀπαρ., Πλάτ. Νόμ. 929E.

2) ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγ-
μάτων, ἀκυρότερα κρίσις, ὀλιγώτερον ἀξιοπίστος ἀπόφασις, Πλάτ.
Θεαίτ. 178B. ἀκυρος ἀμφορεύς, ὁ τῆς φηροφρίας ἀμφορεύς, εἰς ἣν
λέγεται δι' ἐρρίπτοντο αἱ οὐδέτεραι ψῆφαι, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Ἰπ.
1150, Πολυδ. 8, 123. τὰ ἀκυρα, τὰ σὺν ἰσπονδαῖα μέρη τοῦ σώμα-
τος, Γαλην., πρὸς Ἀριστ. Παν. Ζ. 4. 4, 41.

III. ἐπὶ λέξεων
καὶ φράσεων ὧν δὲν γίνεται προσήκουσα χρῆσις, Λατ. improprium,
Κικ. Fam. 16. 17, 1.—οὕτως ἐπίρρ. -τως, Εὐστ. 457. 41, κτλ.

ἀκυρώω, μέλλ. -ώσω, καθιστῶ ἄκυρον, ἀθετῶ, Διον. Ἀλ. 2, 72.
ἀκυρωσία, ἡ, = ἀκύρωσις, Γλώσσ.

ἀκυρωσις, εὖως, ἡ, ἀθέτησις, Διον. Ἀλ. 8, 21.

ἀκυριώτερον, ῥηματ. ἐπίθ., πρᾶπει τις νὰ ἀκυρώσῃ, Σερὰβ. 302,
Κλήμ. Ἀλ. 223.

ἀκυρώτης, ὄν, ῥηματ. ἐπίθ., ὁ μὴ ἐπικυρωμένος, Εὐρ. Ἰων 800.
ἀκύρωσις, ὄν, (κύω) = ἀκυτόσις, Ἡσυχ.

ἀκχαλίθαρ, κράββατος, Λακων. λέξ. παρ' Ἡσυχ.

ἀκχός, ὁ, = ὥμος, Ἡσυχ. «Ὁ Κούρτ. ὑπολαμβάνει ὅτι τοῦτο εἶναι
τὸ αὐτὸ καὶ τὸ Λατ. ala (ἃ ἔ. ala), ὑποκορ. axilla, πρὸς δξων).»

ἀκωδώνιστος, ὄν, = ἀνεξέταστος, ἀδοκίμαστος, Ἀριστοτ. Λυσ.
48B, ἴδε κωδών.

ἀκωκή (ἄ), ἡ, (ἀκῆ Ι.), = αἰγμή, ἄκρα, Λατ. acies, δουρός, βέ-
λος, ἔγχεος, Ἰλ. Κ. 373., Ν. 251., Ν. 327, πρὸς Ὁδ. Τ. 453.
Θεόκρ. 22. 195. ὡσαύτ. παρὰ μεταγενεστ. πεζ., Λουκ. Νεκρ. Διάλ.
27. 4. ἐνῷ ἀκῆς εἶναι ἡ συνήθεια Ἀπτική λέξις.

ἀκώλιστος, ὄν, ὁ μὴ διαίρουμένος ἢ μὴ διαίρεθεις εἰς ἀκλῆ,
Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 23.

ἀκώλος, ὄν, ἄνευ κώλων, ἥτοι μελῶν, ἡρωτηριασμένος, Παισ-
1. 24, 3.

II. κακῶς συνηρθρωμένος, ἐπομένως βραδυπορῶν,
βραδέως κινούμενος, Σχόλ. εἰς Ὁδ. Μ. 89.

ἀκώλυτος, ὄν, ὁ μὴ κωλυόμενος, Λουκ. Τιμ. 18, Σουλ. Ἐπιγρ.
2321. 8, κτλ.—Ἐπίρρ. -τως, Πλάτ. Κρατ. 415D. ὡσαύτως ἀκω-
λυτὸς, Δημόκρ. ἐν τῇ Φαβρικίου Βιβλίῳ 4. 338.

ἀκώμαστος, ὄν, = ἄνευ εὐθυμίας, Λιδάβ.

ἀκωμάδης, ὄν, ὁ μὴ ἐμπαιζόμενος ἢ ἐμπαιχθεὶς.—Ἐπίρρ.
-τως, Λουκ. π. Ἀλ. Ἰρ. 1. 2.

ἀκων [ἄ], ὄντος, ὁ, (ἀκῆ Ι) ἀκόντιον σμικρότερον καὶ ἐλαφύ-
τερον τοῦ ἔγχους, Ἰλ. Ο. 709, Ὁδ. Σ. 531, καὶ ἄλλ., Πινδ. 11. 9.
37, Εὐρ. Φοῖν. 1402, κτλ.

ἀκων [ἄ], ἄκονσα, ἄκων, Ἀττ. συνηρ. ἀντὶ τοῦ ἀκίων.

ἀκώνιστος, ὄν, (κῶνος) μὴ ἀληθιμμένος διὰ πλίσσης, «κεραμεύων
ἀγγεῖον ἀκόνιστον, τουτέστιν ἀπίστων,» Διοσκ. 1. 93.

ἀκωνίς, ὄν, = ἄνευ κωνικῆς κορυφῆς, Πίλλος, Ἰωσήφ. Α. Ἰ. 3. 7. 3.

ἀκώνωπος, ὄν, ὁ ἄνευ κωνώπιον, 1. Μελ. Χρ. 10.

ἀκώπητος, ὄν, ὁ μὴ ἔχων κώπας ὁ μὴ περισπενσάμενος,
«ἀπαράσκευον, μετῆται ἐξ ἀπὸ τῶν νέων τῶν μὴ ἔχοντων κώπας
μηδὲ τὰ πρὸς τὴν πλοῦν εὐτρεπισμένα,» Α. Β. 373, Ἡσυχ.

ἀκωπός, ὄν, ἄνευ κωπῶν, Ἀνθ. Π. 9. 88.

ἀκώριαι, «ἀκωνῆαι,» Ἡσυχ.

ἀλᾶβα ἢ ἀλᾶβη, ἡ, εἶδος μελάνης, Ἡσυχ.

ἀλᾶβαρχεῖω, = εἶμαι ἀλᾶβαρχῆς, Ἰωσήφ. Α. Ἰ. 18. 9, 1.,
20, 5, 2.

ἀλᾶβαρχης, ἴδε ἐν λ. ἀραβάρχης.

ἀλᾶβαρχία [ἄλ], ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀλᾶβαρχου, Ἰωσήφ. Α. Ἰ. 20.
7, 3. ἔξ ἀλᾶβαρχίης [ῥ], Ἀνθ. Π. 12. 383.

ἀλᾶβάστιν, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀλᾶβαστος, Εὐβουλ. ἐν «Στε-
φανοπώλσει» 7.

ἀλᾶβαστήτης (ἐξυπακούεται λίθος), ὄν, ὁ, τιτανώδης ἀλᾶβα-
στρος, Θεοφράστ. Λιθ. 6. ὡσαύτως ἀλᾶβαστῆτης, εἶδος, ἡ, Ἀθήν.
206C. ἴδε ἐν λέξει ἀλᾶβαστρος.

ἀλᾶβαστο-θήκη, ἡ, θήκη διὰ κοσμήματα ἐξ ἀλᾶβαστρού, Δημ.
415. β. καθόλου, μικρὸν κιβώτιον ἢ κίστη, Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 403.
ἴδε ἀλᾶβαστρος.

ἀλᾶβαστρος [ἄλᾶ-], ὁ, ἄγγεον ἐξ ἀλᾶβαστρού, (πρὸς ἀλᾶβαστῆ-
της), Πιρόδ. 3. 20., Ἀριστοτ. Ἀχ. 1053, Κράτης, 2. 6. «Ἄλᾶ» ἐν
«Εἰσοικισμένῳ 1, ἐν «Μανδραγορίστῳ 1,» 4. ἐν τοῖς μνημονεύοις
χωρὶς τὰ ἄριστα τῶν χειρογράφων διατηροῦσι τὴν τύπον ἀλᾶβα-
στρος, τὸ ὅποιον ἀναγνωρίζεται ὡς ὁ ἄρχαῖος καὶ ὁρδὸς τύπος ἐν Α. Β.
Π. 206, Φωτ. Λεξ. ἐν λέξει λήκυθιον. Ὁ ἴτερος τύπος ἀλᾶβα-
στρος ἀπαντᾷ ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ ὡς παρὰ τοῖς Ἑβδ., Κ. Δ.,
Πλούτ., κτλ., Δωρ., αἰτ. πληθ.—ἀλᾶβαστρος. Ἰσακ. Δουρὰ
Παλλᾶδος, 15.—ουδέτερον ἀλᾶβαστρον ἀπαντᾷ ἐν τῇ Κ. Δ. πληθ.
ἀλᾶβαστρα ἢ -τα, ἐν Θεοφρ. 15. 114, Ἀνθ. Π. 4. 153.

ἀλᾶβαστο-φόρος, ὄν, = φέρων, κομίζων ἄγγεα ἐξ ἀλᾶβαστρού,
Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 354.

ἀλᾶβαστρίτης, ὁ, ὁ γρ. τοῦ ἀλᾶβαστρίτης-
ἀλᾶβαστρείδως, ἐπίρρ., ἐν εἰδὲ ἀλᾶβαστρού, Διοσκ. 4. 77.

ἀλάδυστρος, ἴδε ἀλάδυστρος.
ἀλάδης, «λιγνός, σποδός, καρλίνος, ὑπὸ δὲ Κυπρίων μαρίλη»,
Ἰουδ.· ἴδε τὴν λ. ἀλάδης.
ἀλάδης ἢ ἀλλάδης, ἡτος, ἡ, ἰχθύς τις τοῦ Νείλου, Σερὰβ. 823,
παρὰ Πλινίῳ salubetes.

ἀλάδης, «ὀρθύς», καὶ ῥῆμα «ἀλαδύτω, ὀρθύω», Ἰουδ.
ἀλαδί, ἐπίρρ. ἀνευ λαβῆς, Θεοδ. γραμμ. 74, 6.

ἀλαδωδής, ες, «ἀλαδωδής, κεκαπνισμένος», Ἰουδ.
ἀλάδης [ἄλ], ἐπίρρ. (ἄλς) πρὸς ἢ εἰς τὴν θάλασσαν, Ἰλ. Α. 308,
κελ.· ὡσαύτως, εἰς ἀλάδης, Ὁδ. Κ. 351.

II. «Ἀλάδης μύ-
σται», τὸ ὄνομα τῆς δευτέρας ἡμέρας τῶν Ἑλευσινίων μυστηρίων, ἡ
ἔκτη καὶ δεκάτη τοῦ Βοηδρομιώνος, Πολύβιαν. 3.11, 2.

ἀλάδ-δρομος (ἄλ-), ὁ, διθυραμβικὴ λέξις ἐν Ἀριστοφ. Ὀρ. 1395,
παραγομένη κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ ἀλλομαι, καὶ σημαίνουσα τὸν δι' ἀλ-
μάτων ὁρῶν, κατ' ἄλλους ἐκ ἐκ τοῦ ἀλς, καὶ δηλοῦσα τὸ τρέχειν
ὑπὲρ τῶν θάλασσαν.

ἀλάξαι, «ἀίσχρᾶ», Ἰουδ.
ἀλαξονεία, ἡ, ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀλαξίνου, ψευδῆς κομπασμός,
μεγαλυνία, Ἀριστοφ. Ἰπ. 903, Πλάτ. Πτολ. 525A, κτλ., περιγί-
ρεται δὲ ὑπὸ Ἀριστ. 110. Ν. 4.7, Θεοφρ. Χαρ. 23· ὑπ' ἀλαξονείας.

Ἀριστοφ. Βάτρ. 919· κατὰ πληθ. ὁ αὐτ. Ἰπκ. 290, Ἰσοκρ. 237B:—
μεταφ. ἀλ. χορδῶν, ἡ ὑπέρμετρος αὐτῶν ἐτοιμότης πρὸς ἤχρην, κατ'
ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐξάρνησις. Πλάτ. Πολ. 531A:—«οἱ ἡ παραλή-
γουσα εἶναι μακρά, φαίνεται ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. ἐνθ' ἀνωτ. Μενάνδ.
Ἀδελφ. 195· ἀλαξονεία [ἰ] μόνον παρὰ μεταγεν. Ἐπι. Χρησμ. Σι-
κυλλ. 8, 32.

ἀλαξοναυμία, ατος, τό, = ἀπλήτῃ διὰ μεγάλων λόγων, κομπασμός,
καυχήσις, Δίον. 87, 41: κατὰ πληθυντ., λόγος παχείς, Ἀριστοφ.
Ἀχ. 87, Δίον. 23, 23.

ἀλαξονεύομαι, μέλλ. -εὔσομαι. ἀποθ. (ἀλαξίν) = κομπάζω,
κομπορρημονῶ, Δυστ. Ἀποσπ. 42., Πλάτ. Ἰπκ. 371A, ἐπὶ τῶν
σοριστῶν, Ξεν. Ἀπομ. 1. 7, 5, κτλ., περὶ τινος, Εὐπολ. ἐν Ἰκ-
λαξί 10, Ἰσοκρ. 293B. 2) μετ' αὐτ., ὑποκρίνομαι, προσ-
ποιεῖσθαι, Ἀριστ. Οἰκ. 1. 4, 3.

ἀλαξονέας, ου, ὁ, ὁ κομπαστής, κομπορρημον, ἀλαξών, Ἡρω-
διαν. Ἐπιμ. 184.

ἀλαξονικός, ἡ, ὄν, διατεθειμένος νὰ κομπορρημονῇ, ἀλαξών,
«φανταχμένος», Ἰπκ. 20.14, Ξεν. Ἀπομ. 1. 2, 5, Ἀριστ.—Ἐπίρρ.
-κός, Πλούτ. Μάρ. 9.

ἀλαξινου-χουνο-φλύαρος, ὁ, κομπορρημον, μάταιος, φλύαρος,
Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 29C.

ἀλαξίνος [ἄλ], ὄνως, ἡ, ἡ (ἄλ)· κυρίως, ἡ ἀνὰ τὴν χώραν πλα-
νῶμενος, ἀνέστητος, πλάνης, Ἀλκατ. Κυμ. ἐν Ἀδελφ. 5. II. ὡς τὸ
ἀνυφρτής, ψευδὴς κομπάζων, ἀπατεῶν, ἰδίως ἐπὶ τῶν σοριστῶν,
Κρατίν. ἐν Ἀδελφ. 41, Ἀριστοφ. Νερ. 102, Πλάτ. Φαίδων 921, καὶ
ἄλλ., Ξεν. Κύρ. 2. 2, 12, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 4. 7, 11, καὶ ἴδε
ἀλαξονεία.

2) ὡς ἐπίθ., κομπαστικός, ματαιόφρων, Δαστ.
gloriosus, Ἡρόδ. 6. 12· ἀλ. λόγος, Πλάτ. Πολ. 560C:—Ἰσοκρ.
ἡδονὴ ἀλαξονιστάτης (αὐχλ) -εστάτης, ἴδε Εὐστ. 1441, 27), ἀναί-
δεοστάτης, Πλάτ. Φίλ. 86C.

ἀλάθεις, ἀλᾶθης, Δωρ. ἀντὶ ἀλήθεις, ἀληθής.

ἀλᾶθεις, ἴδε ἐν λ. ἀλάθεις.

ἀλᾶθεις, Δωρ. ἀντὶ ἀληθούς, ἀνδρα ἀγαθὸν ἀλαθῶς γε-
νέσθαι χαλεπόν., Σίμων. Ἀποσπ. 139, ἐκδ. Γατφ. τόμ. 1. σ. 397.
ἀ-λᾶθης [ἄλ], ὄν. = ἀλᾶθης, ὃν οὐδὲν λανθάνει, οὐ τὴν
προσοχὴν ἢ μνημὴν οὐδὲν διαφεύγει, Δίον. Εὐστ. καὶ μεταγενέσθαι.
ἀλᾶθ, ὄν, αἰ, ἀλοπήγαι, Δαστ. salinae, Διον. Ἀλ. I, 353, 9,
Σερ. 12, 3, 12.

ἀλαῖα, τά, ἄγνοια πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς, Πausan.

ἀλαθερές, «χλιαρόν, ἡλιοθερές», Ἰουδ.

ἀλαίνης, μαινόμενος, Σουῖδ. καὶ Ζωναρ.

ἀλαίνω [ἄλ], = ἀλάσσει, περιπλανῶμαι, Δίον. Ἀγ. 82, Εὐρ.
Τρω. 1083, Ἠλ. 204, 589, Κύκλ. 79· ἀλ. πόδα δούστηνον (ἴδ.
βλένω Δ, II 4), ὁ αὐτ. Φολ. 1536· πάντοτε ἐν λυρ. πληθ. ἐν Εὐρ.
Ὀρ. 532. Πρβλ. ἡλαίνω.

ἀλαίος, ὄν, ἐφαλμ. γραφή ἀντὶ ἀλᾶος· πρβλ. ἡλᾶος II.

Ἀλαῖος, ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἐτυμ. Μεγ. 58, 4.

ἀλακάτα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ἡλακάτης.

ἀλακάτιον, ου, τό, (ἡλακάτης), Δαστ. hallista, «βαλλίστρας,
ἥτοι μαγγανικὰ τὰ λεγόμενα ἀλακάτια, σπρεφόμενα κύκλωθεν», Δίον.
Ἰακτ. 6, 27.

ἀλάκκητον, τό, «ἀφῆκτον», Ἰουδ.

ἀλακῶς, ἀθροῖζω, ἀλακῶσαι, ἀθροῖσαι, Ἰουδ.

ἀλαλά, Δωρ. ἀντὶ ἀλαλή, ἡ ἴδε.

ἀλαλάγῃ, ἡ, κραυγὴ, Σορ. Τρ. 206· πρβλ. ἀλαλή, ἀλαλάξω.

ἀλαλάγμα, ατος, τό, = τῷ ἐπομ., Κελλ. Ἀποσπ. 310, Πλούτ.
Μάρ. 45.

ἀλαλαγμός, ὁ, = ἀλαλαγῇ, Ἠρ. 8.37. II. καθόλου, μέ-
γας ὁρῶς, τυμπάνων, αὐλοῦ, Εὐρ. Κύκλ. 65, Ἠλ. 1352.

ἀλαλάξω, μέλλ. -άξομαι, Εὐρ. Βάκχ. 593· -άξω, Ἐδδ.: ἀόρ.
ἡλάλαξα, Εὐρ., Ξεν. κτλ.· ποιητ. ἀλάλαξα, Πινδ. Ο. 7. 69:—

Μέσ. Σορ. Ἀποσπ. 479, Ἀρρ. Ἀν. 5. 10 (ἐσχηματισθὲν ἐκ τῆς κραυ-
γῆς ἀλαλάει, ἀλαλή, ὡς τὰ ἐλελλίζω (B), ὀλολύζω, ἐξ ὁμοίων
ἤχων: πρβλ. ἀν-, ἐπ-, συν-αλαλάξω). Ἐγείρει πολεμικὴν
κραυγὴν, τῷ Ἐνυαλίῳ ἡλάλασαν (ἑτέρα γραφή ἡλέλιξαν), Ξεν.
Ἀν. 5, 2, 14, πρβλ. 6, 5, 27· οὕτω δὲ καὶ ἐν μέσ., Ἀρρ. ἐνθ' ἀνωτ.
μετὰ συστολῶν αἰτιατ. νίκην ἀλαλάζειν, ἐγείρειν κραυγὴν νίκης,
Σορ. Ἀντ. 133. 2) καθόλου, κραυγῶν ἢ φωνῶν ἰσχυρῶν,
Πινδ. ἐνθ' ἀνωτ., κτλ.· ἐπὶ τοῦ Βάκχου καὶ τῶν Βακχῶν, Εὐρ. Βάκχ.
593, 1133, κτλ. 3) σπανίως ἐπὶ κραυγῆς προερχομένης ἐκ
πόνου, ἡλάλαζε δυσὸν ἦσκον φόνω, Εὐρ. Ἠλ. 843 (ἐνθα ὁ Valck.
ἐσφάλαζε), Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ε', 38, Πλούτ. Λούκ. 28.

II. σπανίως καὶ ἐπὶ ἄλλων ἤχων παρὰ τὴν φωνήν, ἰσχυρῶς ἤχῳ, ψαλ-
μός δ' ἀλαλάζει, Δίον. Ἀποσπ. 55· κύμβαλον ἀλαλάζον.
Ἐπιστ. πρὸς Κορ. Α' γ', 1· πρβλ. ἀλαλαγμός II, ἀλαλητός —
λέξις ποιητ. ἐν χρίσει παρὰ Ξεν. καὶ παρὰ τοῖς μεταγενέσθαι. περὶ
ἀλᾶλας [ἄλ], ἐπιφώνημα χαρᾶς, ἐν τῇ φράσει: ἀλᾶλα ἰὴ
παιγνίων, Ἀριστοφ. Ὀρ. 1763, Δυστ. 1291, καὶ ἐκ διορθώσεως ἐν Ὀρ.
953, ἀντὶ ἀλαλάν· πλείστοι ἐκδόσεις ἔχουσιν ἀλαλαλαί ἐπὶ τῇ
βραύει ἄλλων κωδικῶν ὑπάρχουσι καὶ γραφαί: ἀλαλαλαί, ἀλαλαή.
ἀλαλάξεις, ὁ, ἐπὶ τοῦ Ἀρεως, Κερνυούτ. περὶ Θ. Φύσ. 21.
ἀλαλατός, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ἀλαλητός.

ἀλαλή [ἄλᾶ], Δωρ. ἀλαλή, ἡ, (ἀλαλαί) = ἀλαλητός, μεγάλη,
ἰσχυρά, ἡχηρά κραυγὴ, μανία τ' ἀλαλαί τ' ἐρινομένην, Πινδ.
Ἀποσπ. 224· ἀλαλαί αἰγυμιάτων, (ἑτέρα γραφή ἀλαλαγαί).
Εὐρ. Φοίν. 337:—ἰδίως ἡ κραυγὴ, μεθ' ἧς ἤρχον τὴν μάχην, πολε-
μικὴ κραυγὴ, τῆς μάχης κραυγὴ, Πινδ. Ν. 3.109, 1. 7 (6), 15,—

Ἀλαλᾶ, κατὰ προσωποπ. ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ, κλέψθ' Ἀλαλᾶ,
πολέμου θύγατερ, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 225· πρβλ. Πλούτ. 2. 349C.
ἀλάλημαι [ἄλᾶ], πρkm. τοῦ ἀλάσσει. ἀλλὰ μόνον ἐν χρίσει.
μ. σημασι. ἐνστατικός (καὶ ἡ μετοχὴ ἀλαλήμενος λαμβάνει τὸν το-
νισμὸν τοῦ ἐνστατός, Ὁδ. Σ. 122), περιπλανῶμαι, περιφερόμαι ὡς
ἐπαίτης, παρ' Ὀμ. τὸ πλείστον ἐν Ὁδ., ὡς ἐν B. 370., O. 10, κτλ.

ἐπὶ ναυτῶν, μισθιδίως ἀλάλησθε, Γ. 72, πρβλ. 313· ἐπὶ περιπλα-
νωμένης ψυχῆς ἀτάπου σώματος, ἀλ. ἀν' εὐρυπυλὲς Ἀΐδος ὄψθαι,
Πλ. Φ. 74· ἐπὶ πραγμάτων, μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλά-
ληται, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 100:—ἀπαρ παρὰ Τραγ., Εὐρ. Ἀνδρ. 307
(λυρ.)· πρβλ. ἀλαλύνουσι.
ἀλαλητός, «τεθρονημένος», Ἰουδ.

ἀ-λᾶλητος, ὄν, ἄρρητος, ἀνῆκκατος, Ἀνθ. Π. 5.4, Ἐπιστ. πρὸς
Ρωμα. η', 26.

ἀλᾶλητός, αὐ, ὁ, (ἀλαλαί), κραυγὴ νίκης, Ἠλ. II. 781 κραυγὴ
πολέμου καὶ μάχης, Ἠσ. Θ. 686, Πινδ. II. 1.137. 2) καθόλου,
ἡχηρά, ἰσχυρά κραυγὴ, Ἠλ. B. 149. 3) σπανίως, κραυγὴ ὀλι-
ψείας, ὀλιμότης, ὄλνος, Φ. 10:—«κομικῶς, τῶν δὲ πλεονούντων»,
ἦν ἀλ., Τηλεχλείδ. ἐν Ἀμφικτυσίαν· 1.13. II. σπανίως ἐπὶ
ἄλλων ἤχων, μέγας, ἰσχυρὸς ὁρῶς, Ἀνθ. Π. 6. 51.

ἀλαλητός, ὄν, ἡ, = ἀλαλητός, Ἀνθ. Π. 6, 51· αἱ νεῶν.
ἐκδ. ἔχουσιν ἀλαλητός.

ἀλαλία, ἡ, = πονηρία, ἀταξία, Σορ. Ἀποσπ. 220 ἐκ τοῦ Ἰουδ.

ἀλαλῆ [ἄλᾶ], γ' ἐν τοῦ ὁμο. 6' (ὡσαύτως 6' πρ. τῆς προστατικ.,
Θεογ. 13), Ὀμ., Ἠσ., Πινδ.: ὑποτακτ. (ἴδε κατωτέρω)· εὐκτ. ἀλάλ-
κοις, -κοις, -κοιεν, Ὁδ. Ν. 319, Πλ. Φ. 138., X. 196· ἀπαρ, ἀλαλᾶ-
κόμενος, -όμενος, Ἠλ. P. 153., T. 30· ἀλαλᾶκείν μόνον ἐν Ἀνθ.:
μετ. ἀλαλῶν, Ἠλ. I. 605, Ἀνθ. Ἀπομακρύνει τι, ἀπαθεῖν, τί τινα,
ἀπὸ τινος, Πλ. T. 30, κτλ.: Σπανιώτερον, τί τινος, Φ. 539: ὡσαύ-
τως, ἀλ. τί τινα κρατός, Ὁδ. K. 288.—Ἄλλοι χρόνοι δὲ εἶναι εὐχρη-
στοί παρ' Ὀμήρῳ, ἐπειδὴ ὁ Οὐδῶρ. ὁρῶς μετέβαλε τὸν μέλλ. ἀλαλᾶ-
κῆσαι (Ὁδ. K. 288) εἰς ἀόρ. ἀλάλῃσαι, ἀλλ' ὁ Ἀπολλ. Ρήδ. 2,
235 ἐσχημάτισε μέλλοντα ἀλαλῃσούσιν, καὶ ὁ Κόνιτος Σμυρ. 7,
267 ἐνεστώτα ἀλάλκουσιν. (Ἐκ ὧν ἈΛΚ παράγονται ἀλαλῆς,
ἀλαλᾶσθαι, ἀλᾶλῃ, ἀλᾶρ, ἀλᾶμενος, ἀλᾶντῃ, ἀλᾶξω, τῆς αὐ-
τῆς μετὰ τῆς ὧν ἈΡΚ (ἴδε στοιχ. Δ λ. IV.), ἐξ ἧς ἀρᾶξω, Δαστ. ἀρ-
αα, ἀρᾶ, ἀρᾶ· πρβλ. Σανσκρ. r a k s h (= a r k s) r a k s h a m i
(defendo): πῶθ. καὶ τὸ ἀρᾶξω εἶναι τροποποίησις τῆς αὐτῆς ῥίζης.

Ἀλαλκομενητής, ἴδος, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, Ἠλ. Δ. 8., E. 9081
κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. ἐκ τῆς Βοιωτ. πόλεως Ἀλαλκομενηταί, ἀλλὰ
κάλιον ἐκ τοῦ ἀλαλᾶκείν, ἡ προστάτις, Ἰπάρχει καὶ ἀρσ. Ἀλαλ-
κομενητός, ἴως, ἐπὶ τοῦ Διός, Ἐτυμ. M.

ἀλαλκομένης, ὁ, Βοιωτικὸς μὴν ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν Ἀττικὸν
μαυμακτηρίωνα, Σουλ. Ἐπιγρ. ἀρ. 1569, Πλούτ. Ἀριστ. 21,
πρβλ. Μυλλέρ. Ὀρχομ. σ. 213.

ἀλαλκῆτριον, τό, (ἀλαλῆ) = θεραπεία, ἱατρικὸν, ψαθωρῖν, Ζωναρ.

ἀ-λᾶλος, ὄν, = ἀνευ λαλῆς, ἀναυδός, βιβλός, Δίον. Ἀποσπ.
57, Ἐδδ. (φάμλ. λ' (λῆ) 13), Εὐαγγ. κ. Μάρκ. 6', 17, κτλ., κτλ.
μεσθα ἀλ., Ἐπιστ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 6233, 8.

ἀλᾶλυσῃ, υγγος, ἡ, λυγμός, πνιγμός, Νικ. Ἀλεξ. 18.

ἀλαλύνουμαι [ἄλᾶ], πρkm. σχηματισθὲν δι' ἀνάθεσιν αἰσασμοῦ
ἐκ τοῦ ἀλᾶκῆω (ὡς τὸ ἀλάλῃμαι ἐκ τοῦ ἀλάσσει), σπαθ' ἐν Ἠλ.
(K. 94)· οὐδὲ μοι ἦτορ ἐμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύνουμαι, τελοῦ-
σθαι, εἶμαι τεταραγμένος.

ἀλαλύνουσι, «φουεῖσθαι», Ἰουδ.

αλάμπετος, ον, (λάμπω) = άνευ φωτός, σκοτεινός, "Υμ. 'Ομ. 32. 5· επί τοῦ κάτω κόσμου, Σοφ. Ο. Κ. 1662 (ένθα ζωορῶντι υπό Δινὸν, ἐκ τοῦ περιθωρίου τοῦ Λαυρεντ. χειρογράφου), ἀλ. 'Αἰθρ. Σουλ. 'Επιγρ. 1930, 5· ἀλλ' οὐδας 'Αἰθερῶ, αὐτοῦ 2321· πρὸλ. 3333· σκότος, 'Ανθ. Π. 9, 540.

α-λαμπής, ἑς, = τῷ προσηγουμ., ἐπὶ τῶν ὑπερλαμῶν, 'Ιππ. Προγν. 37· ἀλ. ἡλίου, ἐκτός τοῦ φωτός ἢ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, Σοφ. Τρ. 691· ἀλαμπέας 'Αἶδος εὐνάς, 'Ανθ. Π. παραρτ. 360. 2) μεταρ., ἄσματος, ἄδοτος, ἀρετὴν... ἀμαυράν καὶ ἀλαμπή, Πλουτ. Πωκ. 1.

αλαμπία, ἡ, ἔλλειψις φωτός, λάμψεως, (θεολ. 'Αθρ. 6, 19, Φώτ. ἀλανεώς, ὁλοσχερῶς, Ταραντίνου, 'Ψούχ.

α-λάξευτος, ον, (λαξεύω) μὴ λελαξευμένος, 'Ιωσ. 'Υμνογράφ. 985Δ.

αλάομαι [ἀλ.], 'Επ. γ' πληθ. ἀλῶνται, προστ. ἀλῶ (ἔτε κατωτ.), ἀλλ' ἐν χρήσει παρ' 'Ομήρῳ τὸ πλείστον κατὰ συνήρη. τύπους, ἀλᾶσθε, ἀλῶμενος, παρὰτ. ἡλῶμεν, 'Επ. ἀλᾶτω, μέλλ. ἀλῆσμαι (ἀπ-), 'Πιστ. 'Αστ. 409 (ἀλλὰ ὁ γρ. ἀπαλῆσται): 'Επ. ἄορ. ἀλῆσθην, 'Οδ. Σ. 120, 382, Δωρ. μεταρχή ἀλᾶθεϊς, Δίσχυλ. 'Ικ. 870· πρὸλ. ἀλᾶλῆσμαι παθ.: (ἀλῆ). Πλανῶμαι, παρὰτ. πλανῶμαι, περιτρεῖσθαι, 'Ομ., 'Πρόδ., καὶ 'Αστ. (ἐν καὶ παρὰ πελοῖς πλανῶμαι ἦτο ὁ κοινότερος τύπος), ἐλά τε ληϊσότηρες..., τοί τ' ἀλῶνται ψυχὰς παρθέμενοι, 'Οδ. Ι'. 73· τίς οὐστῆνος ἀλῶμενος ἐνθάδ' ἰκάνει, Ζ. 200· μὴ πάθωμιέν τι ἀλῶμενοι, 'Πρόδ. 4. 97· αἰσχροῦς ἀλῶμαι, Δίσχυλ. 'Ικ. 98· ἀσιτος νηλῖπος τ' ἀλ., Σοφ. Ο. Κ. 349, ἰδίως πλανῶμαι μακρὴν τῆς πατρίδος, εἶμαι ἐξορίστος, ὡς τὸ φύγειν, αὐτοῦ 444, Θουκ. 2, 102, Δυσ. 103. 41, Δημ. 440. 21· ἐκ σέθεν δ' ἀλῶμενος, ἐπαίτω, οὐ εἶσαι ὁ καθ'αυτὸν αἰεὶς εἶναι, Σοφ. Ο. Κ. 1363: — συνηθ. μετὰ πρὸς, ἀνὰ στρατὸν οἱ ἀλᾶσθε, 'Ηλ. Κ. 141· κάπ πεδίων... οἷος ἀλᾶτο, Ζ. 201· πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλῶμενος, 'Οδ. Ο. 492· γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὄρεσι, Δίσχυλ. Πρ. 666· ἐπὶ ἐξῆς χώρας, Σοφ. Τρ. 300· πρὸλ. 'Ισοκρ. 76Δ· οὗτως ἐν... ἀλῶω κατὰ πόντον, 'Οδ. Ε. 377· πρὸλ. Δίσχυλ. 'Ικ. 870· νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις ἀλᾶται, 'Δριστ. 'Ορν. 941· ὠνάσθης μετ' αἰτ. τύπου, ἀλ. γῆν, πλανῶμαι ἀνὰ τὴν χώραν, Σοφ. Ο. Κ. 1086· πορθμοῦς ἀλ., Εὐρ. 'Ελ. 532· ἄρεα, Θεοκρ. 13, 66· πρὸλ. πλανῶω II. 2) πλανῶμαι μακρὰν ἀπὸ τινος, χάνω ἢ εἶμαι ἄνευ τινὸς πράγματος, εὐφροσύνας ἀλᾶται, Πινδ. Ο. Ι. 94· ψυχὴν ἀλᾶται τῆς πάροισ' εὐπραξίας, Εὐρ. Τρω. 835. II, μεταρ., περιπλανᾶται ὁ νοῦς μου, εὐρίσκομαι ἐν ἀπορίᾳ, Σοφ. ΑΥ. 23.

αλάος, ὄν, = μὴ βλέπων, τυφλός, 'Οδ. Θ. 195, κτλ. (ἔτε ἐν τέλ.). οὐδαμῶν ἐν 'Ιλ., παρὰ δὲ τοῖς Τραγ. μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις τὸ φωντῶν ἀλάων γένος, Δίσχυλ. Πρ. 549· ἀλαοὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ θεοερεκότες, οἱ νεκροί, ὁ αὐτ. Εὐρ. 322, περὶ ὀφθαλμῶν, Σοφ. Ο. Κ. 140, 243, Εὐρ. 'Φοίν. 1531· ἔλκος ἀλάον, πληγὴ ἀποτυφλοῦσα, δηλ. τυφλότης, Σοφ. 'Ανε. 074. II, ὡς τὸ λατ. caecus, σκοτεινός, ἀμαυρός, νέφος, 'Απολλ. Ρόδ. 2. 259. III, ἄρατος, ἀρανός, ἀδιόργανος, ὁθίσαις ἀλᾶσθ', 'Ιππ. 412, 24, ἐκ διορθώσεως τοῦ Διονδρῶ, ἀντὶ ἀλλῆς ἢ (ὡς ὁ Γαλιν. Λεξ.) ἀλάτα. (ἔτε εἶναι τὸν ἄνθρωπον ἐκ τοῦ α. σερῆς. καὶ τοῦ λάω video (ἐν καὶ ἡ ὑπερθεσι τοῦτοῦ ῥήματος εἶναι ἀμφίβολος· ἔτε ἐν λέξ.), ὁ τῶν σῆς εἶναι κατ' ἐξέρεσιν, καὶ οὕτω θεωρεῖται ὑπὸ 'Αρχαίων, 38). (ἀλᾶς, 'Οδ. ἐνθ' ἄνωστ. κτλ.: — ἐντεῦθεν, ἐν 'Οδ. Κ. 493, Μ. 267, ἀντὶ μάντιος ἀλᾶσθ', οἱ κράτιστοι τῶν ἐκκληστῶν γράφουσι μάντιος ἀλᾶσθ', μετὴν παραλήγουσαν τοῦ μάντιος ἐπιμνησκυθεῖσαν ἐν τῇ ἄρσει, 'Ερμ. Σοφ. Μετρ. π. 347).

αλᾶο-σκοπία, ἴων, -εῖς, ἡ, τυφλὴ, δηλ. ἀμελής, ἀπρόσεκτος, ἀνωρελὴς ἐπαγρύπνησις, σκοπία, 'Ιλ. Κ. 515 (ἐνθα ἔτε Spitzn.), Ν. 10, 'Οδ. Ο. 285, 'Ψα. Θ. 466. αλᾶο-τόκος, ὄν, ὁ γεννῶν τέκνα τυφλά, Σουίδ. αλᾶῶ, = ἀποτυφλῶ, ὀφθαλμοῦ ἀλαῶσαι, ἀποτυφλῶσαι, ἀποστερῆσαι, 'Οδ. Α. 69, Ι. 616· μετ' αἰτ. 'Ανθ. Π. 7. 601. ἀλαπαδνός, ἡ, ὄν, (ἀλαπάω) ὁ εὐχερῶς ἐξαπλοῦμενος, ὁ εὐκατάβλητος, εὐχέριμος, ἄνάνδρος, στίγας, σθένος, μόθος, κτλ. 'Ιλ. Α. 330, 'Οδ. Σ. 373, 'Υμ. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 334 καὶ ἀλλ., πρὸλ. 'Ψα. 'Εργ. κ. 'Ψμ. 435: — Συγγρ. ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔεσθε, 'Ιλ. Α. 305: — 'Επ. λέξις ἐν χρήσει παρ' Αἰσχύν. ἄνευ τοῦ α. εὐταίνου καὶ (πρὸλ. ἀλαπαδνῶ), τὸ εἶ: δούαις λαπαδνόν ζωορῶντι ὑπὸ Μυσγρ. εἰς λῆπαδνον ἐν Εὐρ. 562.

ἀλαπαδνοσύνη, ἡ, ἄδυναμία, Κ. Σμυρν. 7. 12. ἀλαπάξω [ἀλ.], 'Επ., παρὰτ. ἀλάπαξω, 'Ιλ. Α. 503: — μέλλ. -άξω, Β. 367, Δίσχυλ.: 'Επ. ἄορ. ἀλάπαξα, Α. 750, Θύογν. 951: — Παλ., 'Ιλ. Α. 245: — ἄορ. ἀλαπάξω (ἐξ-), Χρησμ. Σιδων., Κενώ, ὁδ. ἐξῆς, = ἐκέντω, 'Οδ. Ρ. 424· ἀλ. πόλιν, κυριεῖω ἢ διαρπάζω αὐτήν, 'Ιλ. Β. 367· καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν, καταναῖω, κατασπέρω, Β. 166, Α. 503, καὶ ἀλλ.: — μεταρ. [οἶνος] ἐκ κροδίης ἀνίς ἀνδρῶν ἀλ., Πανύας. παρ' 'Αθην. 37Β. — 'Επ. λέξ. (πρὸλ. ἐξ ἀλαπάξω), ἐν χρήσει παρ' Αἰσχύν. ἄνευ τοῦ α. εὐταίνου, (πρὸλ. ἐξ ἀλαπαδνός), λαπάξειν ἄστου Κροδίου βία, Θύογν. 47. 331· καὶ ὁ Γρικλιν. ἔγραψε κτήνην, Μοῖρα λαπάξει (ἀντὶ Μοῖρ) ἀλαπα-

ξει) ἐν 'Αγ. 130. ('Ψί βίξα φαίνεται εἶναι ΛΑΠ μετὰ προθεματικῷ α· πρὸλ. λαπάσσω· ἀλλ' ὁ Κούρτ. διατάζει νὰ σχετισθῇ τὰς λέξεις ταύτας πρὸς τὸ λάπτω, 8 [τε].)

ἀλάπαθα, τὴ κενώματα, 'Αρχ. Λεξ.

αλαρῶναι, ὠρυπαῖναι, 'Ψούχ.

ἀλας, αὐτός, τὸ, (ἀλς) ὡς καὶ παρ' ἡμῶν ἀλας, κατὰ δὲ Σουίδ. μόνον ἐν χρήσει εἰς τὴν παροιμίαν ἀλασιν ὕει, ἀλλ' ἡ ὀνομαστικὴ ἀπαντᾷ παρ' 'Αριστ. Θουκ. 138, συγνάκις δὲ καὶ παρὰ μεταγενεστέρους πελοῖς, ὡς ἐν Πλουτ. 2. 688F· Ἡγαγ. κ. Ματθ. ε', 13, κτλ.

ἀλασταίνω, = τῷ ἔπομι, 'Ψούχ.

ἀλαστον, (ἀλαστος) εἶμαι πλήρης ὀργῆς, ἡλᾶστον δὲ θεοὶ (ὡς τρισύλλ.), 'Ιλ. Ο. 21· ὠρυπαῖν... καὶ ἀλαστήσας ἔπος ἤνθα, Μ. 103· πρὸλ. Κελλ. εἰς Δηλ. 239, κτλ., καὶ ἔτε ἐπαλᾶστω.

ἀλαστορία, ἡ, κακία, πονηρία, 'Ιωσήφ. Α. Ι. 17. 1. 1.

ἀλάστορος, ον, ὁ ὑπὸ τῶν ἐπιβρασιν ἀλάστορος διατελῶν, Αἰσχύν. 'Αποστ. 90 (κατ' αἰτίαν. ἄορ. ἀλάστορον): ὑπορέων σκληρῶς, ἀλάστοροισιν ὁμιλῶν κύκλοις, Σοφ. 'Ανε. 974 (αὐτ. Ι).

ἀλαστορῶν, ἴων, ἀλᾶστος, Φιλων. (α. στερ., λαθεῖν, λήθημα)· ἀλησημῆτος, ἀρήρητος, ἄπαντος, πένθος ἄγας, Γλ. Ο. 106, 'Οδ. Δ. 108, 'Ψα. Θ. 467· πρὸλ. Δίσχυλ. Πέρσ. 930· ἐπαθον ἀλαστα, Σοφ. Ο. Κ. 538· οὐδ' ὡς ἐπὶ ἀλαστον δούρεσθαι, ἔρημὸν ἄπαστος, 'Οδ. Ε. 174. 2) ἐπὶ προσώπων, ὡς ἐν 'Ιλ. Χ. 261, ἐνθα ὁ 'Δγίλλευς καλεῖ τὴν 'Βρυττα ἀλαστα, «δενὰ καὶ ἀνιπλήγηται εἰς γαστρίν», Σχόλ. αὐτοῦ: — καταπραμμένος, ἄλλος, Σοφ. Ο. Κ. 1482· οὕτω πατρὸς, ἀλαστον αἶμα, αὐτοῦ 1632· πρὸλ. ἀλάστορ.

ἀλάστορ, ὁ, ὁ ἡ τιμωροῦσα τὸ ἔγκλημα θεότης, ὁ καταστρεφὺς ἄγγελος, Λατ. Deus Vindex, μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ ἀλαμῶν, τυχῶν, παρὰ Τραγ., ὡς ἐν Αἰσχύν. Πέρσ. 354, 'Αγ. 1501, 1508· ἀλ. οὐμῶς, Σοφ. Ο. Κ. 788· ἐξ ἀλαστορῶν νοοεῖν, ὁ αὐτ. Τρ. 1235· ἀλ. Πελοπιδῶν, παροιμ. ἐπὶ πατιέτους ὀλέθρῳ, Ξεναρχ. ἐν Βουτυλλίοντι 1. Καθόλου, βουκόλων ἀλάστορ, ἡ πληγὴ τῶν βουκόλων περὶ τοῦ ἐν Νεμέτᾳ Λέοντος, Σοφ. Τρ. 1092, ὡς θελ. ἐπὶ τῆς Σηγγῆς Νεκυχάρ.

ἀδελ., ἡ, πρὸλ. μελάστορ II. II, παθῆς, ὁ ἐκ τοιαύτης ἰσίδας ἐκδιήσταις πύσχωι, μιμησῆμενος, ἄλλος, καταπραμμένος, Αἰσχύν. Εὐρ. 230, Σοφ. ΑΥ. 374· μορσῶ... καὶ κόλασας καὶ ἀλάστορες, Δημ. 324, 21· βάρεσθον τε καὶ ἀλάστορα τὸν φιλιππον ἀποκαλῶν, ὁ αὐτ. 438, 28· ἀνθρωπ. ἀλάστορ, ἔστιν ἐν 'Ανδροφῶντι 1. δ' πρὸλ. Μοίπεκε, 3. σ. 186· πρὸλ. ἀλάστορος, ('Ψί 2η σημασία, τοῦ ἀλάστος σχετίζει τὴν λέξιν ἐκείνην πρὸς τὸ ἀλάστορ, ἀλλ' ὁ Κούρτς ἀναφέρει τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν εἰς ἡλ. εὐρίστορην ἐν ἀλῆ, ἀλάσμαι).

ἀλάτος, ἀλάτα, ἀλα, ἀντὶ ἀλήτης, ἀληταία.

ἀλάτεις, ἡ, ον (ἀλάτ) ἡ ἀλατος πεποιημένος, ἰδιός, Κελλῆμ.

ἀλ. 461.

ἀλάτειον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἀλας, Αἰσώπ., πρὸλ. ἐδ. τῆς κυν. οἰάται, «

ἀλατο, Δωρ. γ' ἐν. πρὸς. τοῦ ἄορ. α' τοῦ ἀλλομαι.

ἀ-λατόμητος, ον, ὁ μὴ λατομηθεὶς, μὴ κοπεῖς, πετράγωνος, παρὰ Κελλῆμ. 'Αλ. 452.

ἀλᾶτο-πωλία, ἡ, τὸ ἐμπόριον τῆς πωλήσεως ἀλατος, 'Δριστ. Οἰκ. 2. 4, 2.

ἀλαπρία, «ἀμαρτωλίας», 'Ψούχ.

ἀλαυρίδας, «σχέζας», 'Ψούχ.

ἀ-λάχανος, ον, ἄνευ λαχάνων, ἔρηχ. Νεξ.

ἀλα-ῶπις, ἰδιός, ἡ, ἰδιόρ. θελ. τοῦ ἔπομι, 'Ερμπαρ. 155, «ἀλαπῶν, «σκοτεινὴν, οὐ βλέπουσαν», 'Ψούχ.

ἀλα-ῶπις, ὄν, ἔχων τυφλοὺς ὀφθαλμούς, σκοτεινός, Λατ. caecus, Νόνν. μετ. Εὐαγγ. κ. 'Ψα. θ', 14.

ἀλαωτός, ὄν, ἡ, (ἀλᾶω) τυφλῶσις, τυφλότης, ὀφθαλμοῦ, 'Οδ. Ι. 503.

ἀλα-ῶψ, ὄν, ἡ, = ἀλαωπός, Σουίδ. 'Υμν. 3, 583.

ἀλᾶβριος, ὁ, τὸ Λατ. alabastrus, ὁ κονιατής, Σουλ. 'Εκπρ. 9863.

ἀλᾶβρις, ὄν, οἱ, μερὶς ἀγωνιστῶν λευκὰ ἐνδεδυμένον ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῦ 'Ιπποδρόμου, = τὸ ἄλβον μέρος, 'Ιωάν. Ανθ., (πρὸλ. ἀλῶνα Κ. 61, 6, 3).

ἀλᾶβλιν, τὸ, = γλᾶχων, «γληχῶνι», Αἰσώπ. 3, 33, 130, Αλ. 461.

ἀλᾶβος, α, ον, Λατ. albus, = λευκός, ἄσπερος, «τὸ ἄλβον μέρος, = οἱ ἀλᾶβτοι, Μαλ. 176.

ἀλγᾶ, «κρύπτει», 'Ψούχ.

ἀλγᾶ, «κρύπτει», 'Ψούχ.

ἀλγᾶ, «κρύπτει», 'Ψούχ.

ἀλγᾶ, «κρύπτει», 'Ψούχ.

II, σπάνιον ἐν παλ. σημειωτ., ὁ αἰσθανόμενος πόνην, βαρὺς ὑπορέων, Σοφ. Ο. Κ. 1664, Συγγρ. καὶ ὑπερ. ἐν κινήτῳ χροῖσι εἶναι ἀλγῶν, ἀλγῶντος, ὅν καὶ ὁ Πλάτ. ἔχει ἀλγῶνέτερος, «θεατοῦς, Γοργ. 477D, Συμμ. 218Α· αὐτοῦ παρ' 'Αριστ. Περὶ 9, 8, καὶ ὁ γρ. ἐν 'Ισοκρ. 306Δ· ὁ 'Ομηρ. εὐπας εἶπε ἀλγῶνός, δ' ἔτε, «ἀλγῶσι-δωρος, ον, φέρων πόνον, Σπέρ. 124, 'Οσκ. 'Αλ. 2. 608.

ἀλγεσι-θύμος. ὅν, ὁ θλίβων, λυπῶν τὴν καρδίαν, Ὀρφ. Γ. 64. ἀλγίω, μέλλ. ἤσω, (ἄλγος) αἰσθάνομαι σωματικὸν πόνον, ὑποφέρω, ἀλγίσσας, αἰσθάνομαι ἐρμύν πόνον, Ἰλ. Β. 260, κτλ.—ὑποφέρω, εἶμαι ἀσθενής, Ἰερὸδ. 4. 68, καὶ πληρέστερον ἀλγίσσας ὀδύνησι, Ἰλ. Μ. 206: τὸ ἀλγύνει μέρος κατ' αἵματι. ὡς ἀλγίστον ἦπαρ, Αἰσχύλ. Εὐρ. 135: τὰς γυνάθους ἀλγίσσετο, Ἀριστοφ. Εἰρ. 237: τὸν δάκτυλον, Πλάτ. Πολ. 462D: τὰ ὀμματα, αὐτόθι 315E.

2) ὑπὸ σταμνί κακοπαθεῖν, ἢ ἄλγος ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγίσσετο, Ὀδ. Μ. 27. II. αἰσθάνομαι πόνον ἐν τῇ ψυχῇ, ταράττομαι, θλίβομαι, ἀλγέειν ψυχὴν, φρένα, Ἰερὸδ. 3. 43, Εὐρ. Ὀρ. 608, κτλ.: ἀλ. τινί, λυποῦμαι ἐπὶ τινί, διὰ τι πρῆγμα, Ἰερὸδ. 3. 120, Σοφ. Ο. Κ. 744, κτλ.—ἐπὶ τινί, ὁ αὐτ. Δ. 377, κτλ.—διὰ τι, Ἰερὸδ. 4. 68: περὶ τι ἢ περὶ τινος, Θουκ. 2. 65, Εὐρ. Ἀνδρ. 240, ὅλγα καὶ μετὰ γὰρ. ἀλγέειν χρὴ τύχης παλιγκότου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 571: πρὸλ. Εὐρ. Εὐκ. 1256: μετ' αἵματι. ἀλγῶ μὲν ἔργα, Αἰσχύλ. Κο. 1016: πρᾶειν ἦν ἡλγιστ' ἔργω, Σοφ. Αἰ. 790: (ὅτε ἐν λ. χαίρω, ἡδοναί) μετὰ μετοχ., ἡλγιστ' ἀκούσας, Ἰερὸδ. 3. 50, Αἰσχύλ. Πέρσ. 844: ἀλγῶ κλύων, Σοφ. Φ. 86: ὀδῶν, Εὐπολ. ἐν Διόμοις 15. 2.

III. μεταβ., προεινῶ πόνον, τὰ ἀλγοῦντα (ἀλγύνοντα);, Κλήμ. Ἀλ. 933.

ἀλγῆ, ἢ = ἀλγισθῶν, «ἀλγᾶς, ἀλγισθῶνας», Ἰσοχ. ἀλγισθῶν, ὄντος, ἢ, αἰσθημα πόνον, πόνος, ὀδύνη τοῦ σώματος, Ἰερὸδ. 5. 18, Εὐρ. Μήδ. 24, Πλάτ. Πρωτ. 354B: ὀδύνη τίς ἢ ἀλγ., ὁ αὐτ. Πόλ. 413B, Φαῖδ. 65C. II. ἐπὶ ψυχικοῦ πόνον, ὀδύνη, θλίψις, λύπη, Σοφ. Ο. Κ. 216, Εὐρ. Μήδ. 56, καὶ ἄλλ. (πρὸς τὴν κατάληξιν, -ηδῶν, ταύτης καὶ τῆς λέξεως χατηρηδῶν, πρὸλ. τὰς Δατ. torpedo, lib-ido, eur-ido).

ἀλγῆμα, τό, πόνος ὃν αἰσθάνεται τις ἢ προεινῇ, πόνος, πάθος, Σοφ. Φ. 340, Ἰππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 10, Εὐρ., κτλ.—οὐκ ἔστι λυπηρὸς ἀλγ. μελίζον, Μενάνδρ. Ἀδελφ. 121.

ἀλγισθῶς, ὁ, ὄν, = πλήρης ἄλγους, ὀδυνηρός, Ἐβδ. (Ἰερεμ. ι', 19, καὶ ἄλλ.).

ἀλγισσας, εως, ἢ, αἰσθησις πόνου, Σοφ. Φ. 792, Ἀριστοφ. Θεσμ. 147.

ἀλγισθῶντες, εσσα, εν, (ἄλγος) ὀδυνηρός, θλιβερός, Ἰσοχ. Θ. 214, 220, Μένειρος 11, Ξενοφάν. 2, 4.

ἀλγίστων, ὄν, ἀλγιστος, τῆ, ὄν, ἀνώμαλ. συγκρ. καὶ ὑπερβ. τοῦ ἀλγεῖνός, ἐσημασιμένα ἐκ τοῦ οὐσιασ. ἄλγος (ὡς καλῶν, -ιστος ἐκ τοῦ πάλλως, αἰσχυλίων, -ιστος ἐκ τοῦ αἰσχυρῆς), = Ἀλγεῖνός, ἀλγεῖνός, ὁ αὐτ. Σοφ. Φ. 792, Ἀριστοφ. Θεσμ. 147. II. ἀλγιστὸν μετὰ τῆς σημασι: τόσῳ τὸ χειρότερον, τόσῳ τὸ δυσκολότερον, τῷ δ' ἀλγιστῶν, ἀφ' ἐξέλησιν.. ἀμὴν μάχεσθαι, Ἰλ. Σ. 278: πρὸλ. 306. Ὀδ. Δ. 292: Τὸ δὲ ὑπερθεῖσθαι μεταχειρίζεται μόνον ἐν Ἰλ. Ψ. 655: ἢ τ' ἀλγιστὴ δαίμων σασθῶν (περὶ ἡμῶν):—ἀλλ' ἀμρότερον εἶναι κοινὰ παρ' Ἀετ., ὡς ἀλγίστων, Αἰσχύλ. Πρ. 934, Σοφ. Ἀντ. 64, ἀλγιστος ὁ αὐτ. Ο. Τ. 675, κτλ.—πρὸλ. ἀλγεῖνός ἐν τέλ. [παρ' Ὀμ. ἀλγιστῶν, ἀλλὰ τ' πάντοτε παρ' Ἀετ.].

ἀλγος, εος, τό, ποιητ. ὄνομα, πόνος σωματικός, Ἰλ. Ε. 394, Σοφ. Φ. 734, 1379: παρ' Ὀμ. τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. πόνοι, παθήματα, ἀλγεα τεύχει, Ἰλ. Δ. 110: ἀλγ. πάσχων, Β. 667, καὶ ἄλλ. Πόνοι ψυχῆς, θλίψις, λύπη, Ἰλ. Α. 2., Γ. 97, Ὀδ. Β. 41, κτλ.—τὴν δ' ἄμα χάριμα καὶ ἀλγος ἔλε φρένα, Τ. 471: ἀλ. ἐκείλινον, Σ. 32: σὺν ἡέκαστον, Ἰλ. Ε. 394, ἀλλὰ συχνότε. κατὰ πληθ., Ἰλ. Η. 39, καὶ ἄλλ., τὰ κύντατ' ἀλγῆ κακῶν, Εὐρ. Ἰκ. 807: ὑπ' ἀλγῶν, ἐκ θλίψεως διὰ τὴν αἰσχυρὴν μου, Εὐρ. Ἐλ. 201.

II. μεταγεν., πᾶν ὅ, τι προεινῇ πόνον, Ἰων. 2. 11, Ἀνθ. Π. 9. 390. (Ἰων. εὐθύν, ἀλγεῖνός, ἀλγεῖνός, ἀλγέω, κτλ.: πρὸλ. καὶ γλῶσσ. ἀλγος).

ἀλγυντήρ, ὁ, ὁ παρασκευάζων ἢ προεινῶν ἀλγῆ, Νηρησ. ἐν Ζωσίμ. 1, 57.

ἀλγύνω [ῶ], Ἰων., παρὰτ. ἀλγύνεσκε, (ἐπ-), Κόνιν. Σμ. 4. 416:—μέλλ. -ύνω, Σοφ. Ο. Τ. 332, κτλ.:—ἀόρ. ἡλγύνω, Σοφ. κτλ.:—Παθ. μ. μέσ. μέλλ. ἀλγύνομαι (ἐπὶ παθητ. ἐννοίας) ὁ αὐτ. Ἀντ. 230, Εὐρ. Μήδ. 622: ἀόρ. ἡλγύνουην.—Τραγ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρ' Εὐπολ. ἐν Διόμοις 2., Ξεν. Ἀπολ. 8. καὶ παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, = λυπῶ, θλίβω, τινά, Αἰσχύλ., κτλ.:—Παθ., αἰσθάνομαι ἢ ὑποφέρω πόνον, θλίβομαι, λυποῦμαι διὰ τι, τινί, Σοφ. Ἀντ. 468, κτλ., ἐπὶ τινί, Εὐρ. Γρω. 172: τι, Σοφ. Φ. 1021: μετὰ μετοχ., εἰσιδοῦσά τ' ἡλγύνουην κέραρ, Αἰσχύλ. Πρ. 245.

ἀλθαίνω, σπάν. ποιητ. ῥῆμα, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρὰτ. εὐχρηστον, πληθ. τοῦ Ἰων. ὅρ. γ' ἐν. ἡλθαίνω, Ὀδ. ἐνθα κατωτέρω (οὐδαμῶν ἀλλάχου παρ' Ὀμ.) καὶ ἀλθῆσασκε, Ὀρφ. Λιθ. 364: πρὸλ. ἐν=αλθῶν.—Ἰων. ῥῆμα τοῦ ἀλθῆσκα, κάμνω τι νῆ ἀσθενή, ἐρῶ, ἐνίσχυω, μέλλ' ἡλθαίνω ποιμένι λαῶν, ἐνεδυνάμωσε τὰ μέλη αὐτοῦ, Ὀδ. Σ. 70., Π. 368, πρὸλ. Αἰσχύλ. Θ. 12: θυμὸν ἀλθαίνουσιν ἐν εὐφροσύνῃ, ὁ αὐτ. Πρ. 540, = αὐτάνω, πληθύνω, ὅς οὐκ ἔδρασι γλῶσσας, ἀλθαίνειν κακὰ, ὁ αὐτ. Θ. 557. (ἐκ ἈΔΔ παρὰγεται καὶ τὸ ἀλθῆσκα καὶ Ἀλθῆμις (ὄνομα τοῦ διός, Μιθῶδ. ἐν Εὐρυμ. Μ. 38.20): διαφέρει δὲ αὕτη τῆς ΑΔΘ ἐν ἀλθαίνω, κτλ.,

ἐν καὶ ἀμρότεροι ἴσως παρὰγονται ἐκ τῆς παλαιότερας ρίζης ΔΛ, ἴδε ἐν λ. ἄλσος).

ἀλθεα, τῶ, «ἄτμητα», Ἰσοχ.

ἀλθῆτες, εσσα, εν, αὐθιγόμενοι, πληθυνόμενοι, Μάξιμ. π. κατ. 533.

ἀλθῆσκα, αὐθιγόμενοι, γίνονται ισχυροί, ληϊοῦ ἀλθῆσκοιτος, Ἰλ. Ψ. 509. II. μεταβ. = ἀλθαίνω, Θεοφρ. 17.78, Ἐπιγράμμ. Ἰωλ. 511.

ἀλθομαι = ἀλθῆσκα, ἴδε ἐν λέξ. ἀλθαίνω καὶ πρὸλ. ἐναλθαίνω.

ἀλέα [ἄλ], (Α), Ἰων. ἀλέη, ἢ, (ἄλη, ὀλλομαι) ἄλεις, διαφυγῆ, ἀπόδρασις, ἐγγυθί μοι θάνατος.. οὐδ' ἀλέη, Ἰλ. Χ. 301 (οὐδαμῶς ἐν Ὀδ.):—μετὰ γεν., προσηυακτῆριον, σέπη, ὕετο, Ἰσοχ. Ἐργ. καὶ Ἰμ. 543: πρὸλ. ἀλεωρῆ, Ἰπ. λέει.

ἀλέα [ἄλ], (Β), Ἰων. ἀλέη, ἢ, θερμότης, ζέση, τοῦ πυρός, Ὀδ. Ρ. 23. (οὐδαμῶς ἐν Ἰλ.), ἀλλὰ συνθητικὸν τοῦ ἡλίου, ἐν ἀλέῃ γενέσθαι, Ἰππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 15: ποιεσθαι περιπάτους ἐν ἀλ., ὁ αὐτ. Ἀερ. 285: ἐν ἀλέᾳ κατακείμενος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 541: ἀλέας καὶ ψύχους, ἐν καύσωνι καὶ ψυχῇ, Πλάτ. Ἐρμ. 401D: πρὸλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 17: πνίγος καὶ ἀλέα, ὁ αὐτ. Μετεωρ. 6. 2, 7:—κατὰ πληθ., ὁ αὐτ. Προβλ. 5. 40, κτλ.: παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, ἢ ζωικὴ θερμότης, Πλούτ. 2. 131D, 658C, κτλ. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης φαίνονται παραγόμεναι ἀπ-ἀλῆς, εἴλη (ἴδε), ἐν καὶ τὸ πνεῦμα καθίσταται ἐν συγγένειαν δύσκολον ἐν ταύτῃ τῇ λέξει).

ἀλεάσω, εἶμαι θερμός, Ἀριστ. Προβλ. 1. 39, Περὶ ἀναπν. 4. 9: πρὸλ. λαάσω.

Ἀλέαα, τῶ, ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τῆς Ἀλέας Ἀθηναῖς ἐν Τεγίρ, Πausan.

ἀλεαίνω, ὁρ. ἄνα, Αἰλ. Π. Γ. 9. 30. (ἀλή (Β)) = θερμαίνω: Ἰππ. 523 (κατὰ τὸν Λιλλιά), Ἀριστ. Προβλ. 6. 3, π. Μορ. Ζ. 2. 10, 7.

II. ἀμετάβ. γίνομαι θερμός, εἶμαι θερμός, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 540: ἀλ. πρὸς τὸ πῦρ καθήμενῃ, Μενάνδρ. Ἀδελφ. 235.

ἀλεαντικός, ἢ, ὄν, = κατάλληλος πρὸς θερμανσιν, Σέτ. Ἐμπ. Π. 3. 179.

ἀλέασθαι, ἀλέασθε, τύποι Ἐπ. ὁρ. α' τοῦ ἀλλομαι, ἀλέγει, «φροντίζει», καὶ «ἀλέγειν, λόγον μὴ ἔχειν», Ἰσοχ.

ἀλεγείνός, ἢ, ὄν, Ἐπ. ἀντὶ ἀλγεῖνός, ὀδυνηρός, θλιβερός, σιχηρὴ, μάχη, Ἰλ. Ε. 658., Σ. 248: εἰρεσίη, Ὀδ. Κ. 78: μεριμνᾶματα, Πινδ. Ἀποστ. 245: μετ' ἄπαρ, ὀχληρός, δύσκολος, ἵπποι ἀλεγείνοι... ὁμιλῆμεναι, Ἰλ. Κ. 402.—Ἐπὶ ῥρ. -νῶς, Κόνιν. Σμ. 3. 557.

ἀλέγη, σκιά, Ἀρχάδ. σ. 105.

ἀλεγίζω, Ἐπ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρὰτ. (ἀλέγω). Μεριμνῶ, φροντίζω περὶ τινος, ἐπιμελοῦμαι, βίωω προσοχῇ, παρ' Ὀμήρ. (μόνον ἐν Ἰλ.) πάντοτε μετ' ἀρνήσις:—μ. γεν., τῶν οὗτοι μετατρέπη οὐδ' ἀλεγίσεις, Ἰλ. Α. 160, καὶ ἄλλ., τῶν μὲν ὅρ' οὐκ' ἀλέγεις πατήρ, Α. 80: πρὸλ. Ἰσοχ. Θ. 171: ἀπολ., ὁ δ' ἀρήμενος οὐκ ἀλεγίζει οὐδ' ὀθεταί, Ἰλ. Ο. 106: παρὰ μεταγεν. Ἰππ. μ. αἰτ. ἐγὼ δὲ μιν οὐκ ἀλεγίζω, Κόνιν. Σμ. 2. 428: σπαν. ἄνευ ἀρνήσις. Ἐς τρία μὲν τίκτει, δύο ἐκλείπει, ἐν δ' ἀλεγίζει, Μουσαῖ. παρ' Ἀριστ. Γ. Ζ. 6. 6, 1: ἡρώων ἀλεγ., Σουλ. Ἐπιγρ., 6280. 42.—Παθ. οὐκ ἀλεγίζομαι, Ἀνθ. Π. 5. 18.

ἀλεγύνω, Ἐπ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρὰτ.:—ἀόρ. ἀλέγυναι, Ἀπολλ. Ρόδ. 1. 391:—Μέσ. ἀλεγύνω, Ἐμπ. 445: (ἀλέγω). Φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, Ὀμ. (μόνον ἐν Ὀδ.) αἰετοῖται μετ. αἰτ. ὁ αὐτὸς ἢ ὁ αὐτῶς, ἀλλὰς δ' ἀλεγύνετε δαίτας, ἀλλὰς δὲ διὰ φροντίδος ἔχετε εὐωχίας, Α. 374, Ἰων. εὐθύν, δαίτ' ἀλέγυνον, παρεσκευάζον, Ν. 23: ἀλλὰ δαίτας ἐίσας.. ἀλεγύνειν, συμμετέχειν, Α. 186: μετέπειτα: ὁλοφροσύνην ἀλεγύνων, Ἰμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 361.

ἀλέγω, Ἐπ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον παρὰ Πινδάρῳ καὶ ὅσας παρ' Αἰσχύλ. (Ἰμρ.): μόνον κατ' ἐνεστώτα, ἀπασχολοῦμαι, μεριμνῶ, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, μάχιστα μετ' ἀρνήσις. 1) ἀπολ., οὐκ ἄλ., εἰν μοι μίλει, δὲν φροντίζω, Δατ. νεφέλο, Ἰλ. Α. 389, Ὀδ. Ρ. 300: κόνες οὐκ ἀλέγουσαι, ἀρρύνετε, ἀναιδέες, αὐθάδεις, Ὀδ. Τ. 154, ἀλλ' ἄνευ ἀρνήσις, Αἰταί... ἀλέγουσι κιοῦσαι, περιπατοῦσι μετὰ πολλῆς προσοχῆς, Ἰλ. 1. 504. II. μετὰ πτώσεως, 1) μ. γεν., φροντίζω περὶ τινος, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν, Ὀδ. 1. 115: οὐ γὰρ Κῦκλιω περ Διός... ἀλέγουσιν, αὐτοῖς 275, πρὸλ. Σμ. 37. 10: βωμῶν ἀλέγοντες οὐδὲν, Αἰσχύλ. Ἰκ. 752: ἄνευ ἀρνήσις, ψυχῆς ἀλ. ὑπερ, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 634: πρὸλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 6280. 65.

2) σπαν. μ. αἰτ., πρὸς ἑαυτῷ, ἐκτιμῶ, σέβομαι, θεῶν βπιν οὐκ ἀλέγοντες, Ἰλ. Π. 388, Ἰσοχ. Ἐργα καὶ Ἰμ. 251.—ἄνευ ἀρνήσις, νηῶν ὅπλα... ἀλέγουσιν, λαμβάνουσι φροντίδα, φροντίζουσι περὶ, Ὀδ. Ζ. 268: πρὸλ. Πινδ. Ο. 11 (10). 15, 1. 8 (7). 103.

III. παθ. ἀλέγεσθαι ἐν τισι, καταρτίζεσθαι μεταξύ, Πινδ. Ο. 2. 142. (κωνίως παρὰγεται ἐκ τοῦ α' ἀρνήσις, λέγω = συναρτίζω καὶ ὁ Πινδάρ. ἐν ταῖς θεμελιαῖς χωρίοις φαίνεται ὅτι ἔχει λάθρ' τὴν λέξιν ἐπὶ ταύτῃ τῇ σημασίᾳ, ἐνεῦθεν ἀλεγέτω, ἀλεγύνω, ἀλέγεινός ἢ σχέσις πρὸς τὸ ἀλεγείνός καὶ ἀλγεῖνός εἶναι πλέον ἢ ἀμφιβολία)

ἀλεις, «φύλασσε»,

ἀλεῖ, «οὐκί», Ἰσοχ.

... ἡλεκτρ. ἀντίστα. ... γὰρ τῶν ἀπὸ καλίου, ἡλεκτρ. ἀντίστα.

γάμος ἀγώγιμος, γάμος ὅστις ἐν εἶναι γάμος, δ. ε. παράνομος γάμος. αὐτ. 'Ηλ. 492. ἀλεκτρον ζῶαν (ζῶην κατὰ Κίρκωριον καὶ Ναύκιοι, ὡς ἔχει καὶ τὸ χειρόγρ.), Εὐρ. Τρω. 254 (ἰορ.), ἀλεκτρα γηράσκουσιν, ὡς ἐπὶ ρρ., Σοφ. 'Ηλ. 962.

ἀλεκτρίαινα, ἡ, ἴδε ἐν λ. ἀλεκτορίς.
ἀλεκτρούβειος, ον, ἀνήκων εἰς ἀλεκτορά, κρέας, 'Ιππ. 645Α.
ἀλεκτρούβειον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀλεκτρού, 'Επιππος ἐν «Ο-βελάρχοις» 1. 8.

ἀλεκτρονίδης, ἰδὺς, ἡ, = ἀλεκτορίς, Δελμει 294.
ἀλεκτρονο-πώλης, ον, ὁ, ἡ πωλὼν ἀλεκτρούνας, ἑρμῆας, Πολυδ. 7.136.

ἀλεκτρονο-τροφός, ὁ, = ὁ τρέφων ἀλεκτρούνας, Δισχλν. παρὰ Πολυδ. 7.135.

ἀλεκτρονώδης, ες (εἶδος) ὅμοιος ἀλεκτρού, Εὐνάπ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 24.

ἀλεκτρο-πώλης, ον, ὁ, = ἀλεκτρονοπώλης, Λοδ. Φρύν. 689.

ἀλεκτρο-πώλιον ἢ -πωλητήριον, τό, = ἀγορὰ ὁρνίθων, «που-λαριῶν», Φρύν. Κωμ. παρὰ Πολυδ. 7.135.

ἀλεκτρο-φώνιον, ον, τό, = ἀλεκτοφώνια, «τὴν πρὸ ἀλε-κτροφώνου ἔρσησιν Πέτρον», Δίδυμ. 'Αλ. 940Α.

ἀλεκτρούδης, ες, ὅμοιος ἀλεκτρού, «πρὸς δὲ ἡδονὰς ἀλε-κτρούδης», Εὐνάπ. 94, 22 (Φωτ. III. 245B ἀλεκτρονώδης).

ἀλεκτρούς [ἄ], ὄνομα, ὁ, ἀλεκτωρ, gallus gallinaceus, Θέογν. 864, κατ. πρὸλ. 'Αριστ. J. Z. 4. 9.14, κατ. ἀλεκτρούων ἀδόν-των, κατ' ἡν ὦραν., Πλάτ. Συμπ. 223C. II. ἡ, = ἀλεκτρίαινα, ἡ ὄρνις, 'Αριστοτ. Νεφ. 663, 'Αποστ. 237, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Δαϊδάμ» I, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Εἰρήνῃ» 3, κατ. πρὸλ. ἀλεκτωρ, ἀλε-κτορίς.

ἀλέκτωρ [ἄ] (Α), ὄρος, ὁ, ποιητ. τύπος τοῦ ἀλεκτρού, πε-τεινός, ἔως ἐδόχεν ἀλ., Βατραχμ. 192. πρὸλ. Πινδ. Ο. 12. 20, Σίμων. 31, Δισχλν. 'Αγ. 1671, Εὐρ. 861. ὡσαύτ. παρὰ μεταγεν. περ. 'Αριστ. 'Αποστ. 271, Σὺλλ. 'Επιγρ. 523, 27. II. ἀνὴρ, σύν-ζυγος, Τζιτζ. Λυκ. 1094 καὶ οὕτως ἴσως ἐν Σοφ. 'Αποστ. 730 (ἴσως ὡς τὸ ἀκατέτης, ἀλυχος, ἐκ τοῦ α ἀήριστος καὶ ἄλεκτρον).

ἀλέκτωρ, (Β), ὕρος, ἡ, (α στερεή, λίγω) = ἀλεκτρος, 'Αθην. 9813.

ἀλέκω [ἄ], = ἀλέξω, ἀποκρύνω, ἀλέκοις πενήν, 'Αθ. II. 6, 245. κατ' εἰκασ. Σαλμας. ἀντὶ ἀλέγοις—περὶ τοῦ μέλλ. ἀλέξω, κατ. ἴδε ἐν λ. ἀλέξω.

ἀλ-λαίον, τό, ἀλαίστιον λάδι, Γαλν.

ἀλματός, ἀλματός, Δωρ. ἀντὶ ἡλματός, ἡλματός. ἀλεν καὶ ἀλέν, ἴδε ἐν λ. εἴλω III.

ἀλεξ-αἰθρίας, ον, ὁ προφυλάττων ὅπὸ τοῦ ψυχροῦ αἵματος, «ἀλε-αἰθρίων, ἡρμὴν σκίπαγμα, Σοφοκλ. 'Δμφιαρά», 'Ήσυχ., Σοφ. 'Αποστ. 120.

ἀλεξάνδρεια, ἡ, τὸ ὄνομα τοῦτο φέρουσιν ὀκτωκαίδεκα πόλεις, πρῶτη ἡ ἐν Αἰγύπτῳ, ἀπὸ 'Αλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου τὸ 'Εθνικ. 'Αλεξάνδρεια, προσέτι κατὰ Δίδυμον 'Αλεξάνδριτης' «Φαβω-ρίνος δὲ ἐν τῷ περὶ Κυρηναϊκῆς πόλεως 'Αλεξάνδρειώτην φησί, παρὰ τὸ 'Αλεξάνδρειανός' λέγεται καὶ 'Αλεξάνδρειος κτηνικόν' Νικάνωρ δὲ ὁ 'Ερμείου... ταῦτα πάντα κυροῖ καὶ τὸ 'Αλεξάνδρι-νος καὶ τὸ 'Αλεξάνδριτης, οὐ μέντοι τὸ 'Αλεξάνδρειώτης», Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει.

ἀλεξάνδρεια, ἡ, «βοτάνη καὶ φυτὸν, παρ' ἄλλοις δὲ ἀλεξάν-δρα, ἔξ ἧς ἰστέφετο 'Αλέξανδρος ἐν τοῖς ἀγῶσι· τινὲς δὲ θανάτην αὐτῇ καλοῦσιν, οἱ δὲ χαμαιδαφνήν, οἱ δὲ ἐπιφυλλόκαρπον ἢ φυλλόκαρπον», Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει.

ἀλεξάνδρειάδην, ἐπὶ ρρ., ἔξ 'Αλεξάνδρειας, Νικηφ. Κων/πό-λεως, ἐν 'Ελλ. Πατρ. Μί. τόμ. 100, σ. 416.

ἀλεξάνδρειος, α, ον, ὁ ἐξ 'Αλεξάνδρειας, ἀργύριον, Σὺλλ. 'Επιγρ. 3069. 2) ὡς οὐσιασ., τὰ ἀλεξάνδρεια, ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ 'Αλεξάνδρου, Στράβ. 14.1, 31.

ἀλεξάνδριζω, ἴσω, εἶμαι ὡς ὁ 'Αλέξανδρος, φρονῶ τὰ 'Αλε-ξάνδρου, 'Αθην. 251D.

ἀλεξάνδρινος, ἡ, ον, ὁ ἐξ 'Αλεξάνδρειας, Πολυδ. 34, 8, 7, Στράβ. 13.1, 36, Πράξ. 'Αποστ. κη', 11, κς', 6, Δισχλ. Α. 7.18.

ἀλεξάνδρις, ἰδὺς, ἡ, ἡ ἐξ 'Αλεξάνδρειας, νοσος, Φίλων II. 521, 13.

ἀλεξάνδριστις, οὐ, ὁ, ('Αλεξάνδρις) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν με-ρίδα τῶν φίλων τοῦ 'Αλεξάνδρου, Πλουτ. 'Αλέξ. 24.

ἀλεξάνδρο-κόλαξ, ακος, ὁ, κόλαξ τοῦ 'Αλεξάνδρου, 'Αθην. 388F.

ἀλέξ-ανδρός, ον (ἀνὴρ), ἐπὶ ρρ. ὁ ὁμῶν ἄνδρας, πόλεμος, 'Επιγρ. παρὰ Διοδ. 11.14.

ἀλεξάνδρος, ον, ὁ, ὁν. κύρ. ὁ Πάρις, 'Πλ., πρὸλ. Δισχλν. 'Αγ. 61, 363, ὁ Μήγας, υἱὸς τοῦ Φιλίππου, καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

ἀλεξάνδρῶδης, ες (εἶδος) = ὅμοιος τοῦ 'Αλεξάνδρου, Μενάνδρ. 'Αδελ. 39.

ἀλεξ-ανεία, ἡ, ἡ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου προφύλαξις, ἀσφάλεια, Πολυδ. 'Αποστ. 2, 431.

ἀλεξ-άνεμος, ον, ὁ ἀποσοβὼν τοὺς ἀνέμους, χλαῖναν.. ἀλε-ξάνεμον, ἀπείρουνσαν τοὺς ἀνέμους, 'Οδ. Ε. 529, Φίλων I. 666.
ἀλέξαρ, τό, = τὸ δειλινόν, Νικήτ. Βυζ. 776Α. Δέξις 'Αραβ. (Κορτν. κερ. 103).

ἀλέξημα, ακος, τό, (ἀλέξω) ὑπεράσπισις, προστασία, βοήθεια, Δισχλν. Πρ. 479. ἀλ. πρὸς τι, ὑπεράσπισις κατὰ τίνος, Διον. 'Αλ. 7.13.

ἀλέξ-ήνωρ, ὕρος, ὁ, βοηθὼν ἄνδρα, περὶ ἱατροῦ, Πλουτ. 2.11, 6. 'Εν Δωρ. τύπω -άνωρ.

ἀλέξησις, εως, ἡ, ἀποκρούσις, ὑπεράσπισις, πρὸς ἀλ. τραπέ-σθαι, 'Πρόδ. 9.18. 2) βοήθεια, ἐντίληψις, 'Ιππ. 1179.14.

ἀλεξήτειρα, ἡ, 'Ανθ. II. 9.764, Νύων, Θηλ. τοῦ ἐλόμενον.

ἀλεξήτηρ, ὕρος, ὁ, ὁ ἀποκρούων, ἀπομακρύνων, Λατ. an-er-tius, ἀλ. μάχης, ὁ ἀναγκάζων τὴν μάχην, 'Πλ. γ. 306. λοιμοῦ ἀλ., ὁ ἀπὸ τοῦ λοιμοῦ προστατεύων, 'Απολλ. Ρόδ. 2. 519. κοκῶν, 'Επιγρ. 'Ελλ. 831.43. σπάν. παρὰ πεζοῖς, τὰς πατρῴσις ἀλε-ξητήρας εἶναι, Ξεν. Οἰκ. 4, 3. II. ὡς ἐπὶ ρρ., θυμὸς ἀλ., 'Οππ. 'Αλ. 4, 42.

ἀλεξήτριος, α, ον, κατὰλληλος ἡ ἰκανὸς ὅπως ἀπομακρύνῃ τι, ὅπως προστατεύῃ ἢ ὑπερασπίσῃ, ἰδίως ὡς ἐπὶ ρρ. τῶν θεῶν, ὡς τὸ Λατ. A v e r t u n c i, Ζεὺς ἀλ., Δισχλν. Θήβ. 8. Εὐλὸν ἀλ., ῥοπαλον πρὸς ἀμυναν, Εὐρ. Πρ. Μαν. 464. 2) ἀλεξήτριον (ἐνν. φάρμακον), τό, ἱατρικόν, φάρμακον, 'Ιππ. 'Οξ. 393. προστασία, Ξεν. 'Ιππ. 5. 6. ἀλ. τῆς ἐπιφερομένης δηλησίως, φυλακτήριον κατὰ τοῦ ἐπερχομένου ἐλῆθρου, Θεοφρ. I. Φ. 7.13, 4. ἀλ. νοῦσων, Σὺλλ. 'Επιγρ. 1897.

ἀλεξήτωρ, ὕρος, ὁ, = ἀλεξήτηρ, Ζεὺ ἀλεξήτωρ, Σοφ. Ο.Κ. 143.

ἀλεξί-ἀρη [ἄρ], ἡ, (ἀρά) ἡ ἀπομακρύνουσα τὴν ἀράν, προφυλάτ-τουσα ἀπὸ κατάρης ἢ (ἀπὸ τοῦ 'Δρεως) ἡ προφυλάττουσα ἀπὸ θα-νάτου καὶ ἐλῆθρου, 'Πσ. 'Εργ. καὶ 'Ήμ. 462. ἀλ. ῥάμνος, ῥάμνος χρησιμεύουσα ὡς φυλακτήριον, Νικ. Θ. 861. Τὸ ἀρεν. ἀλεξί-ἀρης ἀπαντᾷ ἐν Πλουτ. 9. 25, 6. πρὸλ. 'Ήσυχ.

ἀλεξί-ἐλείμνος, ον, ὁ ἀπομακρύνων, ἀποκρύνων τὰ βέλη, 'Ανθ. II. 6. 81.

ἀλεξί-γᾶμος, ον, ὁ ἀποφεύγων τὸν γάμον, Βάκχαι, Νύων. Δ. 40. 541.

ἀλεξί-κάκος, ον, ὁ ἀποκρύνων, ἀπομακρύνων κακὸν ἢ βλάστην, ζη-μίαν, μῆνιν, 'Πλ. Κ. 20. πρὸλ. 'Πσ. 'Εργ. καὶ 'Ήμ. 123, Πλουτ. 8. 41, 8: μ. γεν., διψήσας ἀλ., 'Ανθ. II. 6. 170. ὡς ἐπὶ ρρ. τοῦ 'Ηρα-κλέους, Δουκ. 'Αλέξ. 4, κατ. πρὸλ. Σχλν. εἰς 'Αριστοτ. Νεφ. 1375. τοῦ 'Ερμού, 'Αριστοτ. Σρ. 422.

ἀλεξί-λαγος, ον, ὁ τοὺς λόγους ὑποστηρίζων, γράμματα, Κρι-τίας ('Αποστ. I. 9.) παρ' Εὐστ. 1771, 44 (ἐκ τοῦ 'Αθην. 28, ἐνθα ὁ Schiweigh. ἔχει λεξίλ.), «οὕτω τὰ γράμματα κέκληκε Κριτίας ὁ ὑπάρχων», Α. Β. 382, ὁ δὲ Πύσταχος 1771 λέγει: «ἡ τὰ ἀλέγοντα, ἔχον βοηθούντα εἰς λόγον, ἡ δι' ὧν ἀποσβεσθεῖται τὸ πλεῖστον λέγειν».

ἀλεξί-μεροτος, ον, ὁ προστατεύων τοὺς θνητούς, λόγῳ, Πινδ. Ν. 8, 51. ἀλ. πομπή, ἱεραὶ λιτανεῖαι πρὸς φύλαξιν τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ κακοῦ, ὁ αὐτ. II. 5. 122.

ἀλεξίμων, τό, = ἀλεξήτριον, Νικ. Θ. 702. ὡσαύτως ἀλέξειον, αὐτοῦ 805. 'Αλεξίφ. 4.

ἀλεξί-μορος, ον, ὁ ἀποκρύνων τὸν θάνατον, τρισσοὶ ἀλ., 8. ε. 'Απόλλων, 'Αρτεμις, 'Αθηνά, Σοφ. Ο. Τ. 164.

ἀλεξίς, εως, ἡ, βοήθεια, Ξεν. Μ. 59, 22. II. Κῶσι δὲ.. καὶ ἀλέξιν τὸν 'Ηρακλέα νομίζουσιν, 'Αριστοτ. τὸμ. I, σ. 60, ἐκδ. I. Δινδορρίν.

ἀλεξί-φάρμακος, ον, ὁ ἀποκρύνων τὸ δηλητήριον, ὁ ἐνεργῶν ὡς ἀντίδοτον, μανίας, κατὰ τῆς μανίας, 'Ιππ. 1274.19. II. ἀλεξί-φάρμακον, τό, ἀντίδοτον, Λατ. remedium, Πλάτ. Πολιτικ. 279C, Θεοφρ. I. Φ. 9.15, 7. 'Αλεξίφάρμακα, ὄνομα ποιήματος ὑπὸ Νικ.

2) φυλακτήριον, «φυλαχτό», 'Ερφέσις τοῖς γαμοῖσιν... λέγων ἀλ., Μενάνδρ. ἐν «Παιδίῳ» 2. 3) καθόλου, θεραπεία, τινός, Πλάτ. Νόμ. 957D.

ἀλεξί-χορος, ον, ὁ βοηθὼν ἢ ἐυνόχων τὸν χορόν, 'Αθηνά, Σὺλλ. 'Επιγρ. 511, III.17.

ἀλέξω [ἄ], 'Επ. ἀπαρέμ. ἀλεξέμεναι, -εμεν. 'Ομ.:—μέλλ. ἀλεξήσω, ὁ αὐτ.:—ἀντ. ἀντ. ἀλεξήσεις, 'Οδ. I'. 346.—Μέσ. μέλλ. ἀλεξήσομαι, 'Πρόδ. 8, 81, 108.—Πλν. τῶν χρόνων τούτων (ἰσχυ-ματισμένων ὡς ἐκ ῥήμ. ἀλεξέω) εὐρίσκωμεν ἄλλους σχηματισμένους ἐκ τοῦ ἀλέκω, μέλλ. ἀλέξω, ἀντ. ἡλεξά (ἴδε ἐν λ. ἀπ-αλεξέω).—Μέσ. μέλλ. ἀλεξήσομαι, Σοφ. Ο. Τ. 171, 589, Ξεν. 'Αν. 7. 7. 3. ἀντ. ἀλεξασθαι, 'Πλ., 'Πρόδ., καὶ Ξεν. 'Αν. I. 3, 3, 3. 4. 33., ὁ. 5, 21, Κύρ. I. 5, 13.—περὶ τοῦ ἀντ. 6' ἀλαλεξέω, ἀλαλεξέω, ἴδε ἐν λ. λέξις. (Περὶ τῆς γ' ΑΛΚ ἴδε ἐν λ. ἀλαλεξέω). 'Απομα-κρύνω, ἀποτρέπω ἢ ἀποκρούω, ὡς τὸ ἀμύνω καὶ συντάσσεται ὡς αὐτό.—μετ' αἰτ. πράγ., Ζεὺς τὸ γ' ἀλεξήσεις, 'Οδ. Γ. 348 μετ' αἰτ. πράγ. καὶ δοτ. προσ., Δαναοῖσιν ἀλεξήσιν κακὸν ἥμισυ, νὰ τὸ ἀποτρέψῃ ἀπ' αὐτῶν, ἀποκρούσῃ, 'Πλ. I. 251, πρὸλ. γ. 315. ἀλλήλοισι.. ἀλεξέμεναι φόνον ἀλλήν, Ρ. 365, κατ. λ.:—ἀναλύ-σθαι μόνον μετὰ δοτ. προσ., βοηθῶ, ὑπερασπίσω, ἀλεξέμεν ἀλλή-λοισιν, 'Πλ. I. 9, πρὸλ. Ε. 779, καὶ ὅλλ., Ξεν. Κύρ. 4. 3, 2.—ἀπολ., παρέχω βοήθειαν, 'Πλ. Δ. 590.—Μέσ. ἀλεξασθαι, ἀπο-

ἀληθεῖν, ὁ αὐτ. 6.69· ἢ ἀλ. περί τινας, Θουκ. 4.122, Σοφ. Τρ. 91· ἀλ. ἔχειν, ἀληθῆ εἶναι, Ἀριστ. Πολ. 3.11.1· ὡσαύτως κατὰ πληθ., ταῖς ἀλ. γρησθαι, Ἰσοκρ. σ.190Α· τὰς ἀλ. λέγειν, Μεταφ. ἐν «Ἀφροδίτῃ» 3, καὶ ἄλλ.:—«ἀληθεύει ἡτο τοῦνομα ἔργου τινός τοῦ Πρωταγ.», Πλάτ. Θεαιτ. 161C, 162A, Κρατ. 391C.

2) παρ' Ἀττικῶς ὡσαύτως, τὸ ἐναντιὸν τοῦ φαινομένου, = ἀλῆθεια, πραγματικότης, ἢ ἀλ. τῶν πραγθέντων, Ἀντιφῶν 119, 21· τῶν ἔργων ἢ ἀλ., Θουκ. 2, 41· μίμνματα ἀληθείας, Πλάτ. Πολιτικ. 300D:—ἐπιρρηματικαὶ χρήσεις: τῇ ἀλῆθειᾳ, ἀληθῶς, τῷ ὄντι, Θουκ. 4.120, κτλ.: οὕτω, ταῖς ἀλῆθειαισιν, Φιλώμ. Ἀδελφ. 40α· πρὸς Βαβρ. 75, 20· σπανίως (ἀνευ ἁπλοῦς) ἀλῆθειᾳ, ὡς Πλάτ. Πρωτ. 343D· ὡσαύτως μετὰ προθέσεως, ἐπ' ἀλῆθεις, ἀληθῶς, τῷ ὄντι, Δημ. 323, 26· ἐπὶ τῇ ἀλῆθειᾳ καὶ τοῦ πραγματοῦς, ὁ αὐτ. 538, 4· ἄλλ' ἐπ' ἀλῆθειᾳ, χάριν τῆς ἀλῆθειας, διὰ τὴν ἀλῆθ., Δισχύλ. Ίκ. 628, Ἀριστοφ. Πλ. 891· ὡσαύτως, συμψηφιστὴς τῇ ἀλῆθειᾳ καὶ τῇ εὐσεί τοῦ πράγματος, Θεόκρ. 7, 44· μετ' ἀλῆθεις, Σεν. Ἀπομ. 2, 1, 27, Δημ. 19, 1· κατὰ τὴν ἀλ., Ἰσοκρ. 242A, κτλ.: κατ' ἀλῆθειαν, Ἀριστ. Πολ. 3, 6, 6, κτλ.: ἔξιν ἀλῆθειᾳ, Δισχύλ. Ἀγ. 1567· πρὸς ἀλῆθειαν, Διόδ. 5, 67, κτλ. 3) παρὰ Πολυβ., ἀληθῆς πόλεμος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πολέμικὴν ἀσκησιν ἢ παρατάξιν. 5, 63, 13, κτλ. 4) ἡ ἀληθὴς ἐκδοσις ἢ ἐπαληθεύσις ἐνυπνίου ἢ οἰανοῦ, Ἰερὸς 3, 64, Ἀλμων παρὰ τῷ Σοφ. Ἀριστοφ. Πλ. 1003· πρὸς ἀλῆθης 1, 3. II. ὁ χειραγῆρ τοῦ ἀλῆθους, ἀλῆθεια ἢ φιλαλήθεια, εἰλικρινεία, Ἰερὸς 1, 55· ἀλα-θεῖα φρενῶν, Δισχύλ. Ἀγ. 1550· πρὸς Ἀριστ. Πλ. N. 2, 7, 12., 4, 7. III. τὸ σύμβολον τῆς ἀλῆθειας, κόσμημά τι ἐκ σαπφείρου, ὃ ἔφερον οἱ Λίγυπτιοι ἀρχιερεῖς, Διόδ. 1.48 καὶ 75, Αἰλ. Π. I. 14, 34: οὕτω καὶ περὶ τῶν θουμῶν, Ἐβδ.

ἀληθεῖδιν, ἀντὶ ἀληθειδίων, τὸ, = ἀληθινόν, ἀληθινὴ πορφύρα, οὐχὶ ἀπομίμημα, «στηθάρην ἀληθειδίων», Χρον. Πασχ. 614.

ἀληθεστάτως, ἐπίρρ., Θ. Λάσκ. Κωδ. Παρισ. 3048, φύλλ. 57, 1^ο.

ἀλῆθουσας, εως, ἢ, = ἀλῆθεια II. Σέξτ. Ἑρμ. M. 7.394.

ἀληθευτής, οὗ, ὁ, φιλαλήτης ἄνθρωπος, εἰλικρινής, Μάξ. Τύρ. 21, 6.

ἀληθευτικός, ἢ, ὁν, φιλαλήτης, οὐδὲν ἀποκρύπτων, εἰλικρινής, Ἀριστ. Πλ. N. 4, 7.—ἐπίρρ.—ὡς, Εὐστ. 385, 6, κτλ.

ἀληθεύω, μέλλ.—εὐσω, Σεν. Ἀπομ. 1, 1, 5, καὶ ἄλλ.: εἶμαι ἀληθής, ὁμιλῶ τὴν ἀλῆθ., Δισχύλ. Θέβ. 562, Ἰππ. Προγν. 42, Πλάτ. Πολ. 589C· περὶ τι, ὁ αὐτ. Θεαιτ. 202B· καὶ μετὰ οὐδετ. ἐπιθέτου, ἀλ. πάντων, ὁμιλῶ τὴν ἀλῆθειαν ἐν πᾶσι, Βατρ. 14· πολλὰ ἔλ., Σεν. Ἀν. 4, 15· οὕτω καὶ, τὰς δέκα ἡμέρας ἡλῆθυσσε, ὁρῶς προέκειν ..., αὐτῶν 5, 6, 18· ἀλ. τοὺς ἐπείνου, ἀποδείξει τοὺς ἐπείνου ἀλῆθει, Δουκ. πρὸς Ἀπαῖδ. 20.

2) ἐπὶ πραγματικῶν, εἶμαι ἢ ἀποδείκνυμαι ἀληθής, σημεία, Ἰππ. Προγν. 46:—Ὁ Ἀριστ. συγχωνίζει μεταχειρίζεται τὴν λέξιν κατ' ἐνεργεῖν. ἐπὶ τῶν φιλοσοφούντων: καταλήγω εἰς τὴν ἀλῆθειαν, Μεταφ. 3, 5, 2, καὶ ἄλλ., ἐν τῷ παθητ. περὶ ζητημάτων, εἶμαι σύμφωνος πρὸς τὴν ἀλῆθειαν, Τοπ. 5, 4, 2, κτλ., καὶ ἄλλ.:—μέσ. μέλλ. μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας, Ἰππ. N. 1.10, 7, καὶ ἄλλ.:—ἀλῆθεύεσθαι κατὰ τινος, ἀληθῶς προλέγεσθαι περὶ ..., ὁ αὐτ. Μεταφ. 3, 6, 10.—Μέσ. ἐπὶ ἐνεργεῖν, ἐννοίας, ὁμιλῶ τὴν ἀλῆθειαν, Σεν. Κύρ. 4.6.10. (ἐκτὸς ἂν μετὰ τοῦ Schol. ἀναγνώσμενον ἐπὶ τοῦτοις ἀλῆθευομένοις, ἐπὶ τῇ ἐκπληρώσει τῶν ἔργων τούτων).

ἀληθῶς [ᾱ], ὤρρ. ἀλᾱθῶς, ἔς, (λήθω, = λαλῶν, ἀλῆθες τὸ μὴ λῆθον, εἶπεν ὁ Ἡράκλειτος), ὁ μὴ κεκρυμμένος, μὴ ἀποκρυπτόμενος, ἄρα πραγματικός, ἀντιθέτον τῷ ψευδῆς ἢ τῷ κατὰ τὸ φαινόμενον:

1) παρ' Ὀμήρ. κατ' ἀντίθ. τῷ ψευδῆς, ἐν φράσεσιν ἀλῆθες μυθήσασθαι, εἰπεῖν ἀγορεύειν, ἀλῆθες ἐνισπεῖν, Ἰλ. 2, 382, Ὀδ. N. 264, I' 254, 247, καὶ ἄλλ., παρ' Ἱερὸς καὶ Ἀττ., τὸ ἀλῆθες, παρὰ Τραγ. μετὰ κράτος, τάλῃθες, Ἰων. τάλῃθες (Ἱερὸς 6, 68, 69), ἢ τὰ ἀλῆθῃ μετὰ κράτος, τάλῃθῃ, κτλ., ἀλῆθ-θεῖ λόγῳ χρεωμένῳ, Ἱερὸς 1.14, κτλ., ἀλῆθεστάτη πρέφασις, Θουκ. 1, 23.

2) ἐπὶ προσώπων, φιλαλήτης, τίμιος, εἰλικρινής, παρ' Ὀμήρ. ἀπᾶς μόνον, ἀλῆθης γυνή, Ἰλ. M. 433· οὕτως, ἀλ. νόδος, Πινδ. O. 2.167· κατήγορος, Δισχύλ. Θέβ. 439· ἀλ. κριτής, Θουκ. 3, 56· οἶνος ἀλ. ἐστὶ, «in vino veritas», Πλάτ. Συμπ. 217E, πρὸς Ἀριστ. Πλ. N. 4, 7· ἀλῆθες εἶναι δεῖ τὸ σεμνόν, Μενάνδ. Ἀδελφ. 478.

3) ἐπὶ χρησίων, ἀλῆθης, ἀψευδής, βέλαιος, Ἀττ. ceteris, ὁλαθῆς μαντῶν θώκων, Πινδ. H. 11.11· πρὸς Εὐρ. Ἰων. 1537, Σοφ. Φ. 993· ἐπὶ ὄντων, Δισχύλ. Θέβ. 692· πρὸς ἀλῆθειας, I. 4.

II. ἐπὶ ἰδιότητων ἢ ἐπὶ συμβάντων, ἀλῆθης, πραγματικός, φίλος, Εὐρ. Ὀρ. 414, καὶ ἄλλ., τὸ πραγθέν, Ἀντιφῶν 112, 15.

2) τὸ ἐπαληθεῖον ἑαυτοῦ, τὸ ἐκπληρούμενον, ὄρρ. Δισχύλ. Θέβ. 946· πρὸς Εὐρ. 796, καὶ ἔτι ἀλῆθινός.

III. ἐπίρρ. ἀλῆθως. Ἰων. —ὁτως, ἀλῆθως, Συμμων. 5, Ἱερὸς 1.11, καὶ ἄλλ., Δισχύλ. Ίκ. 310, κτλ. 6) πράγματι, ὄντως, γέ- νος, τὸ δὲ Ζηνός ἐστὶν ἀλῆθως, αὐτῶν 585· ἀλ. οὐδὲν ἔζηκα- ομῆναι, ὁ αὐτ. Ἀγ. 1244· οὕτω Θουκ. 1, 22, κτλ., τὴν ἀλῆθως ἰουσικὴν (ἐνν. οὐσαν), Ἀντιφῶν. ἐν «Τριταγμνιστῇ» 1, 6· ὡσαύτως, ὡς ἀλῆθως, Εὐρ. Ὀρ. 730, Πλάτ. Ταιτρ. 63A, κτλ., ἢ μὲν γὰρ

ὡς ἀλῆθως μήτηρ, Δημ. 563, 3· ὡς δὲ ἀλῆθως, ὡς εἰ πράγ- ματι, Ἱερὸς 3.156· οὕτω καὶ οἱ ἀλῆθῃ λόγῳ βασιλεῖς, οἱ πράγ- ματι, ὁ αὐτ. 1.120.

2) ὡσαύτως: οὕδ. ὡς ἐπίρρ. προπαρόντων: ἀλῆθες: = ἵλανε? πράγματι: ἀλῆθεις: «εἰρωνικός», Σοφ. O. T. 350· Ἀντ. 578, Εὐρ. Κόκλ. 241, Ἀριστοφ. Βατρ. 840, Ὀρ. 174· πρὸς ἑτέρος II:—ἀλλὰ τὸ ἀλῆθες, κατ' ἀλῆθειαν, πράγματι, Ἀττ. γενεῖν, Πλάτ. Φαῖδ. 102B, κτλ.: οὕτω τὸ ἀλῆθῆστατον, Θουκ. 7, 67.

ἀλῆθίζομαι, ἀποθ., = ἀλῆθεύω, Ἱερὸς 1.136., 3, 72, Ἀλκίφρ. 3, 39, 59:—Ἐνεργ. ἀλῆθίζω, μόνον παρὰ Πλουτ. 2, 230B.

ἀλῆθῆνα-λογία, ἢ, τὸ λέγειν τὴν ἀλῆθειαν, Πλάτ. παρὰ Πολυβ. 2.124, Πολυβ.

ἀλῆθινο-πίπερος, ὁ (πίπερ, πίπερι), ὁμοειδὲς τὸ χρώμα πρὸς κόκκινον πίπεριον, «ἀλῆθινοπίπεροι κίονες», ὅτλ. ἐκ λίθου πορφύρεου. Οἱ μετὰ Θεοφάν. III, 42.

ἀλῆθινός, ἢ, ὁν, σύμφωνος τῇ ἀλῆθειᾳ. 1) ἐπὶ προσώπων, φιλαλήτης, ἀξιώσιμος, Σεν. Ἀν. 1, 9, 17, Δημ. 113, 27.

2) ἐπὶ πραγμάτων, πραγματικός, ἀληθής, γνήσιος, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ποσ- ποιητὸν ἢ πλαστόν, μὴ γνήσιον, Πλάτ. Πολ. 499C, κτλ., Ἰγθύς, Ἀμφι ἐν «Λευκάδι» 1· πέλαγος, Μενάνδρ. ἐν «Ἀρρηφῶνι» ἡ ἀλῆ- τηρίδι 1, 5, τὰ ἀλ., τὰ πραγματικά, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ τὰ γεγραμμένα, Ἀριστ. Πολ. 3, 11, 4· οὕτως ἐπὶ προσώπων, ἔς ἀλ. ἀνδρ' ἀποδῆναι, ὅπως καταστήσῃ σωστής ἄνθρωπος, Θεόκρ. 13.151:—Ἐπίρρ. —ὡς, κατ' ἀλῆθειαν, πράγματι, Ἰσοκρ. 111B, Πλάτ., κτλ., ἔξιν ἀλ., εἶναι ἀλῆθως ζῶντα, Πλάτ. Τίμ. 108· ἀλῆθινῶς γεγά- μηκεν:—Ἀντιφῶν. ἐν «Φιλοπάτορι» 1.

ἀλῆθο-γνώσις, ἢ, (γνώσις) ὡς τῆς ἀλῆθειας, Διον. Ἀρεοπ. ἀλῆθο-επής, ἔς, ὁ λαλῶν τὴν ἀλῆθειαν, «ἀλῆθοεπῆς, ἀψευδῆς», Ἰσοκρ.

ἀλῆθο-μαντις, ὁ, ἢ, ὁ προφητεύων τὴν ἀλῆθειαν, Δισχύλ. Ἀγ. 1341· πρὸς κακῶς μαντις.

ἀλῆθο-μυθῆς, λαλῶ ἀλῆθειαν, Δημόκρ. παρὰ Στω. 140, 26· ἔλλ' ὁ Γαίσιον καὶ ἄλλοι ἔχουσιν ἀλῆθομυθηθεῖν.

ἀλῆθο-μυθος, ον, ὁ λαλῶν ἀλῆθειαν, Δημόκρ. σ. 627, κτλ. Γηλ. ἀλῆθο-ποιεῖν, = ἀλῆθῃ ποιῶ, καθιστῶ ἢ ἀποδεικνύω τι ἀλῆθές, Νικήτ. Βυζ. 737A.

ἀλῆθο-ορκέω, ὀρκίζομαι ἀλῆθως, Χρύσιππ. παρὰ Στω. 196, 58· ἔτε ἐπιορκέω.

ἀλῆθο-συφία, ἢ, ἀλῆθῆς σοφία, Νικήτ. Δαδῖ ἐν τῇ Ἑλλ. Πατρ. M., τόμ. 105, σ. 580, κτλ.

ἀλῆθοσύνη, ἢ, ποιητ. ἀντὶ ἀλῆθειας, Θεόκρ. 1226.

ἀλῆθότης, ντος, ἢ, = ἀλῆθεια, Φιλων 1, 111, 18, Σέξτ. 389, 21, Ὀργ. 1, 656A.

ἀλῆθοσυργής, ἔς, (* ἔργω) ὁ ἐνεργῶν ἀλῆθως, Ἱερὰκλ. Ἀλληγ. Ὀμ. 67.

ἀλῆθω [ᾱ], μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ Ἀττ. ἀλῆω, μόνον κατ' ἐνεστώτα (καὶ παρὰ τὰς Ἑβδ.), Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4, 12, 13, Διόδ. 3.13, Ἀνθ. Π. 11, 154· ἔτε Meineke, Κωμ. Ἑλλ. 2, 285.

Ἀλῆθιον πεδίον, τὸ, (ἔλῃ) κατὰ λέξ., ἡ χώρα τῶν περιπλανή- σεων, ἐν Λυκίᾳ ἢ Κιλικίᾳ, κατὰ πεδίον τὸ Ἀλῆθιον εἰς ἔλῃον .. πᾶτον ἀνθρώπων ἀλῆθινων (ἐνθα ὑπάρχει διπλοῦν λογαπῆναι διὰ τῶν λέξεων ἀλῆθω, ἀλῆθινων), Ἰλ. Z. 201· πρὸς Ἱερὸς 6, 95.

ἀ-λῆτος, ον, (λήσιον) ἀνευ γαῖων πρὸς παραγωγὴν σιτηρῶν, ἔννευ ἄνθρωπων, πτωχός, ἀκτῆμιον, ἀνετίθεται τῷ πολυλῆτις, Ἰλ. 1, 125, 127.

ἀ-λῆστος, ον, (λήζω) ὁ μὴ ληζόμενος, Ἱερῶν, Νάξ. III, 1533A.

ἀλῆκτος-πώλης, ον, ὁ (λατ. halle), πωλητὴς ἰχθύων ἐν ἄλῃ, ἄλμυρον ἰχθύων, Σουλ. Ἐπιγρ. 9185.

ἀ-λῆκτος, ον, (λήγω) ὁ μὴ λήγων, διαρκής, ἀδιάκοπος, Σουλ. Ἐπιγρ. 6303 (κατ' ἀνάγκην τὸ μέτρον)· πρὸς Ἑλλῆκτος.

ἀλῆλεα, ἀλῆλεμαι ἢ —εσμαι, ἔτε ἐν λ. ἀλέω = ἀλῆθω.

ἀλῆλεψα, ἀλῆλεψμαι, ἔτε ἐν λ. ἀλῆλεψω.

ἀλῆμα [ᾱ], ατος, (ἀλέω) λεπτόν ἄλευρον, ἐν χρήσει μεταφ. παρὰ Σοφοκλ. ἐπὶ ἀνδρὸς εὐρεστάτου καὶ πανουργοτάτου, οἷος ὁ Ὀδυσσεύς (ὡς αἱ λέξεις παιπᾶλῃμα, τρέμμα), Ἀγ. 381, 390 (λυρ.)· πρὸς ἁλῆμα.

ἀλῆμεναί, ἀλῆναι, ἔτε ἐν λ. εἴλω III.

ἀλῆμοσύνη, ἢ, (ἔλῃ) ἡ περιπλάνησις, τὸ περιφέρεσθαι, Διον. Π. 716· κατὰ πληθ., Ἀπολλ. Ρόδ. B. 1264.

ἀλῆμων [ᾱ], ονος, ὁ, ἢ, (ἀλῆμαι) ἀλῆτης, πλάνης, ἀλῆμονες ἀνδρες, Ὀδ. T. 74· περὶ πλάνητων ἀστέρ., Ἀνθ. 11, 9, 25, καὶ ἀπολλ., Ὀδ. I' 376. Ἀλέξ. Bπ.

ἀλῆς, ηκος, ὁ, εἶδος ὀσπρίου, Ἀλέξ. Τραλλ.

ἀ-λῆπτος, ον, ὁ ἐν δυνάτει τις νὰ λάβῃ, πιάση, δύσληπτος, Πλουτ., κτλ.—συγκριτ. ἀλῆπτότερος, ὅσω ἀλῆπτότεροι ἦσαν, ἀπροσβλήτεροι, μέλλον ἐξηρασταμένον ἀπὸ τῶν προσβολῶν τῶν ἄλλων, Θουκ. 1, 37, 62, 143.

II. ἀκατόληπτος, ἀκατανήπτος, Πλουτ. Νικ. 11, καὶ ἄλλ.

III. ἐν τῇ Στωικῇ φιλοσοφίᾳ ἀλῆ- πτα λέγονται τὰ ἀπαράδεκτα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ λῆπτά, ἀλῆς, ἔς, Ἰων. λέγεις ἰσοδύναμος τῇ Ἀττ. ἀόρυτος, εἰς ἐν ἔλον ἡρσιμένος, Ἀττ. confertus, Ἱερὸς καὶ Ἰππ., ἢ κατὰ πληθ., ὡς ἀλῆες εἶρησαν οἱ Ἑλλῆνες, Ἱερὸς 9.15· πρὸς 1, 196, 3, 13.

ἀ-λιγύ-γλωσσος, ον, ὁ μὴ ἔχων καθαρὸν ἦχον τῆς φωνῆς, ὁ μὴ ἔχων λιγυρὰν φωνήν, Τίμων παρὰ Σέξτε. Ἐμπ. Μ. 9. 57.

ἀλι-δυνάς, ἑς, ὁ περιδυνάει ὑπὸ τῆς θαλάσσης, Διον. Π. 908.
ἀλι-δυνος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης κυλινδρῆται, ἴσθ. ἐν λ. ἀλι-δυνός.

ἀλι-δουπος, ον, ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ ἦχων, περὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Ὀρρ. Γ. 17. 4. πρὸς ἀλ-ιγδ-.

ἀλι-δρυμος, ον, ὁ διατρέχων τὴν θάλασσαν, Νόνν. Δ. 43. 281.
ἀλιεία, ἡ, (ἀλιεύς) τὸ ἀλιεῖν, ἡ ἀλιευτικὴ τέχνη, Ἀριστ. Πολ. 1. 8, 7. Οἶκ. 2. 4, 2. Σπράβων, κτλ. πρὸς ἀλ-εα.

Ἀλιεῖα, τῆ, Δωρ. ἀντὶ ἡλιεῖα, ἡ ἐορτὴ τοῦ ἡλίου ἐν Ρόδῳ, Λυσίππ. (3) Ἀδελ. 2. ἴσθ. Μεινεκα 5, σ. 52.

ἀλι-ειδής, ἑς, ὁ τῇ θαλάσῃ ὅμοιος κατὰ τὸ χροῖμα, Νουμῆν. πρὸς Ἀθην. 303C.

ἀλι-εργής, ἑς, ὁ ἐργαζόμενος ἐν τῇ θαλάσῃ, ἀλιεύων, Ὀππ. Ἀλ. 4. 635. ὡσαύτως ἀλι-εργός, ὢν, Νόνν. Δ. 40. 306. II. = ἀλουρ-γής, πορφυροῦς, Ἑστυ. Μ.

ἀλι-ερκός, ἑς, ὁ ἔχων ἔρκος τὴν θάλασσαν, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιβαλλόμενος, περὶ τῆς Αἰγίνης, Πινδ. Ο. 8. 34:—περὶ τοῦ ἡπείρου, ὁ αὐτ. 1. 1. 10. ἄλ. ὄχθαι, ὁ αὐτ. II. 1. 34.

ἀλιευμα, ατος, τὸ, (ἀλιεύω) ὄργα ἰχθύων, Σπράβ. 493.

ἀλιεύς, ὁ, γεν. ἑως, ἰων. ἦρας, καὶ συγγρ. ἀλιεύς, Φερεκρ. Ἀδελ. 27. αἰς. πληθ. ἀλιεῖες, Ἀντιρρ. ἐν «Πλουσίαις» 1. 17. Ἀλεξ. ἐν «Ὀδυσσεὶ ὑφαίνοντι» 2: γεν. ἀλιεῖων, ὁ αὐτ. ἐν «Ἑλλη-νίδι» 1. 5 (ἄλ-ς, ἀλιεύς). Ὁ ἔχων ἔργον ἐν τῇ θαλάσῃ, ἐπο-μένως:

1) ἀλιεύς, φραξ, Ὀδ. Μ. 251, Χ. 384, Ἠρόδ. 3. 42, Σοφ. Ἀποσπ. 118, Πλάτ. κτλ. 2) ναύτης, ναυτικός, Ὀδ. Ω. 419: ἑρέτας ἀλιῆας, ναυτικούς κωπηλάτας, II. 349: οὕτως ἀλιεύς στρατός, Ὀππ. Ἀλ. 5. 121, ἴσθ. βάτραχος II.

ἀλιευτής, οὔ, ὁ, = τῷ προηγ. 1. Θεοδώρητ.

ἀλιευτικός, ἡ, ὢν, ἀνήκων ἢ κατόχου εἰς ἀλιεῖαν, ἄλ. πλοῖον, Ξεν. Ἀν. 7. 1. 20. ἄλ. κάλαμος, χρησιμεύων πρὸς πρόσδεσιν τῆς ὀρμῆς, Ἀριστ. Μορ. Ζ. 4. 12. 11. ἄλ. βίος, ὁ βίος τοῦ ἀλιεῖος, ὁ αὐτ. Πολ. 1. 8. 8:—ἡ -α (μετὰ ἢ ἀνευ τοῦ τέχνης) ἡ τέχνη τοῦ ἀλιεῖν, Πλάτ. Ἰων 538D, Σοφ. 220B. τὰ Ἀλιευτικά, ποίημα τοῦ Ὀππιανοῦ περὶ ἀλιείας. II. ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀσχολού-μενος εἰς ἀλιεῖαν, Ἀριστ. Πολ. 4. 4, 21.

ἀλιεύω, (ἄλ-ς) ψαρεύω, Εὐαγγ. κ. ἰω. κα', 3: εἰμὶ ἀλιεύς, Πλουτ. Ἀντιν. 29, Λουκ. κτλ. ἄλ. τὴν θάλασσαν, = ἐρευνῶ αὐτήν (ἀνευ αὐτῆς.), Ἠρόδ. 4. 118, 7. 172: (ἄλ-ς). Συνάγω ἐπὶ τὸ αὐτὸ, συναθροίζω, ἐπὶ στρατιωτικῶν δυνάμεων, Ἠρόδ. 1. 77. 80, 119, κτλ. ἄλ. εἰς ἐν, Εὐρ. Ἠρακλ. 404:—Παθ. = συνέρχονται ἐπὶ τὸ αὐτὸ, Ἠρόδ. 1. 63, 79, 7. 172: συνάγωμαι εἰς ἐν σῶμα, εἰς μίαν σφαῖραν, Ξυπέδ. 241.—Σπένδιον παρ' Ἀττ., τὸ ἐνεργ. εἰς παρ' Εὐρ., ἀπαξ παρὰ Πλάτ., Κρατ. 409A. τὸ παθ. παρὰ Ξεν. Ἀν. 2. 4. 3., 6. 3, 3, Ἀριστ. Προβλ. 2. 28, 24. 9: καθόλου τὸ σύνθ. συν-αλιεῖω εἶναι συνύστερον. [ἀ-, Ἑλλην. Ἠρακλ. ἐνδ' ἀνωτ.].

ἀλιεῖα, ἡ, λεύκη τῶν δεινῶν, ἡ Ἠσυχ.

ἀλιεῖω (Α) [ἀλ-ς] ἄλ-σα, Εὐρ. Ἠρ. Μ. 412, (συν-), Ἠρόδ., Ξεν.:—Παθ. ἄλ-ς, ἡλιόθνη, Ἠρόδ., Ξεν.: ἰων. μετοχ. πρkm. ἀλίσσμε-νος (ἀνευ αὐτῆς.), Ἠρόδ. 4. 118, 7. 172: (ἄλ-ς). Συνάγω ἐπὶ τὸ αὐτὸ, συναθροίζω, ἐπὶ στρατιωτικῶν δυνάμεων, Ἠρόδ. 1. 77. 80, 119, κτλ. ἄλ. εἰς ἐν, Εὐρ. Ἠρακλ. 404:—Παθ. = συνέρχονται ἐπὶ τὸ αὐτὸ, Ἠρόδ. 1. 63, 79, 7. 172: συνάγωμαι εἰς ἐν σῶμα, εἰς μίαν σφαῖραν, Ξυπέδ. 241.—Σπένδιον παρ' Ἀττ., τὸ ἐνεργ. εἰς παρ' Εὐρ., ἀπαξ παρὰ Πλάτ., Κρατ. 409A. τὸ παθ. παρὰ Ξεν. Ἀν. 2. 4. 3., 6. 3, 3, Ἀριστ. Προβλ. 2. 28, 24. 9: καθόλου τὸ σύνθ. συν-αλιεῖω εἶναι συνύστερον. [ἀ-, Ἑλλην. Ἠρακλ. ἐνδ' ἀνωτ.].

ἀλιεῖω (Β) [ἄ], μέλλ. -ίω, (ἄλ-ς) ἀλατίζω, παθ. ἀλιεζομαι, ἀλατίζομαι, Ἀριστ. Γ. Ζ. 6. 15, 10, Προβλ. 21. 5, Ἐδδ., Κ. Δ.

II. παρέχω ἄλας ἢ ἀλμυρὰν τροφήν, Ἀριστ. Γ. Ζ. 8. 10, 2, καὶ ἄλλ.: Παθ. ἐπὶ τῶν προβάτων, λαμβάνω ἄλας, αὐτόθι 3.

ἀλι-ζωνος, ον, ὁ περιεζωσμένος ὑπὸ τῆς θαλάσσης, Ἀνθ. Π. 7. 218.

ἀλι-ζωος, ον, ὁ ζῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἢ ἐντὸς αὐτῆς, Ἀνθ. Π. 7. 654, Παγκράτ. παρ' Ἀθην. 321F.

ἀλίη, ἡ, ἰων. ἀντὶ ἄλ-ια.

ἀλίη, «κάπρος, Μακεδόνες», Ἠσυχ.

ἀλιηγήτης, ἑς, (ἄλ-ς) ὁ ἐφ' οὗ θραύεται ἡ θάλασσα, πέτρα, Ὀππ. Ἀλ. 3. 460.

ἀλιηρός, ἑς, (ἐρέσσω) ἐπὶ κώπης, «ἡ ἐρέσσωσι κατὰ τὴν θά-λασσαν» δι' ἧς κωπηλατοῦσιν, Εὐρ. Ἑκ. 455, Σχολ. αὐτόθι.

ἀλιητῆρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἀλιεύς I, Ἐπιγράμ. Ὀμήρ. 16.

ἀλι-ηχίς, ἑς, ὁ ἦχων ὥσπερ ἡ θάλασσα, Μουσαῖος 26: πρὸς ἀλ-εα.

ἀλιεθρῆς, ἑς, (ἐρέσσω) ἐπὶ κώπης, «ἡ ἐρέσσωσι κατὰ τὴν θά-λασσαν» δι' ἧς κωπηλατοῦσιν, Εὐρ. Ἑκ. 455, Σχολ. αὐτόθι.

ἀλιετῆρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἀλιεύς I, Ἐπιγράμ. Ὀμήρ. 16.

ἀλι-ηχίς, ἑς, ὁ ἦχων ὥσπερ ἡ θάλασσα, Μουσαῖος 26: πρὸς ἀλ-εα.

ἀλιεθρῆς, ἑς, (ἐρέσσω) ἐπὶ κώπης, «ἡ ἐρέσσωσι κατὰ τὴν θά-λασσαν» δι' ἧς κωπηλατοῦσιν, Εὐρ. Ἑκ. 455, Σχολ. αὐτόθι.

ἀλιετῆρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἀλιεύς I, Ἐπιγράμ. Ὀμήρ. 16.

ἀλι-ηχίς, ἑς, ὁ ἦχων ὥσπερ ἡ θάλασσα, Μουσαῖος 26: πρὸς ἀλ-εα.

ἀλιεθρῆς, ἑς, (ἐρέσσω) ἐπὶ κώπης, «ἡ ἐρέσσωσι κατὰ τὴν θά-λασσαν» δι' ἧς κωπηλατοῦσιν, Εὐρ. Ἑκ. 455, Σχολ. αὐτόθι.

ἀλιετῆρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἀλιεύς I, Ἐπιγράμ. Ὀμήρ. 16.

ἀλι-ηχίς, ἑς, ὁ ἦχων ὥσπερ ἡ θάλασσα, Μουσαῖος 26: πρὸς ἀλ-εα.

ἀλιεθρῆς, ἑς, (ἐρέσσω) ἐπὶ κώπης, «ἡ ἐρέσσωσι κατὰ τὴν θά-λασσαν» δι' ἧς κωπηλατοῦσιν, Εὐρ. Ἑκ. 455, Σχολ. αὐτόθι.

ἀλιετῆρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἀλιεύς I, Ἐπιγράμ. Ὀμήρ. 16.

ἀλι-ηχίς, ἑς, ὁ ἦχων ὥσπερ ἡ θάλασσα, Μουσαῖος 26: πρὸς ἀλ-εα.

ἀλιεθρῆς, ἑς, (ἐρέσσω) ἐπὶ κώπης, «ἡ ἐρέσσωσι κατὰ τὴν θά-λασσαν» δι' ἧς κωπηλατοῦσιν, Εὐρ. Ἑκ. 455, Σχολ. αὐτόθι.

γράφεται δὲ καὶ μετὰ ὀκταετίας καὶ ὅσοι κ' πληθ. «ἀλικακκαδα, ὁ τοῦ λωτοῦ καρπός, καὶ πάς εἶδος, ἡ Ἠσυχ.

Ἀλικαρνασσός, ἰων. -νησός, (δι' ἐνός σ), ἡ, Δωρικὴ πόλις τῆς Κιρκίας, Ἠρόδ., κτλ.: Ἀλικαρνασσεύς, ἑως, ἰων. -νησεύς, ἑως, ὁ, ὁ ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ, ὁ αὐτ.—Ἀλικαρνασσοῦ, ἐπὶ ἑρ., ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ, Δωρ. περὶ τοῦ Οἴκου 20.—Περὶ τῶν τύπων δι' ἐνός σ ἴδε Βουττ. Δ. Γραμμ. 2, σ. 387: ἐν τῇ Ἀλικαρνασσῷ τοῦ Newton (Ἐπιγρ. 1) ἀπαντᾷ γεν. πληθ. Ἀλικαρνατέων.

ἀλικία, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ἡλικία.

ἀλι-κλυτος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης κατακλυζόμενος, προσ-βαλλόμενος, Σοφ. Ἀλ. 1219 (λυρ.) ἄλ. πᾶρ χθονὶ Πειραεώε, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 113: ἄλ. δέμας, Ἀνθ. Π. 9. 228. 2) ὁ ὑψηλὰ ἐγειρόμενος, ὑψηλὰ κύματα ἐγείρων, πόντος, Ὀρρ. Ἀργ. 335.

ἀλι-κμητος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης ταλαιπωρούμενος, μέρι-μνα ἄλ., ἡ μέριμνα καὶ ὁ κόπος τοῦ θαλασσοῦ βίου, Παῦλ. Σιλ. Ἑκρ. τοῦ Ἀμμιαν. 198.

ἀλι-κνήμις, ἑδος, ὁ, ἡ, ἀπήνη ἄλ., ἀμαζα ἐπὶ τῆς θαλάσσης γερομένη, Νόνν. Δ. 43. 190.

ἀλίκος, α. ον. Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἡλίκος.

ἀλίκος, ἀλίκότης, τύποι δόδοιμι, ἀντὶ τῶν ἀλυσκός, ἀλυ-κότης.

ἀλι-κράς, ατος, ὁ, ἡ, ὁ κεκραμένος μετὰ θαλασσίου ὕδατος, Εὐστ. 1559. 50.

ἀλι-κράτωρ [ἄ-], ορος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Θεόδ. Πιρόδ. 5, 422.

ἀλι-κρεῖων, οντος, ὁ, ὁ ἄρχων τῆς θαλάσσης, Εὐστ. 57, 27.

ἀλι-κρήτις, ἑδος, ὁ, ἡ, ὁ παρὰ τὴν ἄκραν τῆς θαλάσσης, Νόνν. Δ. 1. 289.

ἀλι-κρύαλος, ον, ὁ πλήρης χαλίκων, Ὀρρ. Ἀργ. 337.

ἀλι-κτύπος, ον, = ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης κτυπούμενος, ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων μετὰ πατάγων καὶ ῥόχθου προσβαλλόμενος, ἐπὶ πλοῖον, Σοφ. Ἀντ. 953 (λυρ.) ὡσαύτως κύμι' ἄλ(κτυπον ἄλ-ιας, τὸ θορυ-βώδες καὶ ἡχῆεν κύμα τῆς θαλάσσης, Εὐρ. Ἰππ. 754 (λυρ.).

ἀλι-κύμων [ῶ], ον, ὁ περιβαλλόμενος ἢ περιβεβήμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, Ἀνθ. Π. 9. 429.

ἀλικυδής, ἀδόκιμος τύπος τοῦ ἀλυκώδης, Θεοφρ. Γ. Φ. 9. 11, 2.

ἀλι-μέδων, οντος, ὁ, = παντομέδων, Ἀριστοφ. Θεσμ. 323.

ἀλιμενία, ἡ, ἔλλειψις λιμένων, Ὑπερείδ. ἐν Δ. Β. 78, Πολυδ. 1. 101.

ἀ-λίμενος [ε], ον, ὁ μὴ ἔχων λιμένα, Λατ. importunus, Λί-σχυλ. Γκ. 768, Εὐρ. Ἑλ. 1211, Θουκ. 4. 8, κτλ. 2) μεταφρ.

ὁ μὴ ἔχων σκέπη, ἔτενος, ἔρεα, ἄνθρωπος, Εὐρ. Ἑλ. 1132, Ἑκ. 1025: ἄλ-μενος ἀέρος αὐλακα, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1400: καρδία, Εὐρ. Κύκλ. 349.

ἀλιμενότης, ἡ, = ἀλιμενία, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 7.

ἀλι-μεκτος, ἴδε ἐν λ. ἀλίσσηκτος.

ἀλιμῆς, ον, (ἄλ-ς) ἀνήκων εἰς τὴν θάλασσαν, θαλάσσιος, Λατ. marinus, Ἠσυχ. «ἄλ-ια, θαλάσσια», γῆ ἄλμυρὰ παρὰ τὴν θάλασσαν, Ἠρόδ. (Ἐρεμ. ις', 6). II. ὡς οὐσιαστέα, ἄλ-μενος, τὸ, ὁ ἄλμυρος φυόμενος παρὰ τὴν θάλασσαν, ὑαλμυρῆρα, Ἀντιρρ. ἐν «Ἀλ-μασι» 1. Θεοφρ. Γ. Φ. 4. 16, 5: παρὰ Διοσκ. ἄρσ. ὁ ἄλ-μενος, ὁ ἄλμυρος ἐστὶ φραγμίσκος, ὑπόλευκος, οὐκ ἔχων ἀκάνθας, φύλλα δὲ ἔλαττα παραπλήσια, πλατυτέρα μῆντοι καὶ ἀπαλώτερα· φυεταὶ ἐν παρα-θαλάσσιαις καὶ φραγμίσκοις, 1. 120.

ἀ-λίμωρ, ον, ὁ ἀπολίμωρος τὴν πῆναν, Πλούτ. 2. 157D.

ἀλιμύρῃς, εσσα, εν, (μύρω) ὁ εἰς τὴν θάλασσαν ῥέων, πο-ταμῖος, Γλ. Φ. 190, Ὀδ. Ε. 460: πρὸς Ἀπολλών. Ρόδ. Β. 938: πρὸς, ἐπ.

ἀλι-μύρῃς, ἑς, = τῷ προηγ., Ὀρρ. Ἀργ. 346, κτλ. II.

= ἄλιος (Α), Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 913, Φανώκλ. 1. 17, Ἀνθ. Πλαν. 180.

ἀλινδῶς ἢ ἀλινδῶ [ἄ], (ὁ ἐνεστ. εὐρήναι μόνον ἐν τῷ παλ.) ὁ ἄλ-ς, ἡλιεῖα καὶ πρkm. ἡλιεῖα εὐρήναι μόνον ἐν συνθέσει μετὰ τῆς προθ. ἑξ: (ὁ σχηματισμὸς τῶν χρόνων τούτων μετὰ τὸ ἀκριβὲς ὁμοί-αζαι πρὸς τὸν τύπον ἐκὺλῖσα ἐκ τοῦ κυλινδῶς ἢ κυλινδῶ):—

κύλινδω. II. παθητ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ., κυλιό-μενος ἐν τῇ κόνει ὡς ὁ ἱππος (πρὸς ἀλινδῶρα), ἀλινδούμενος, Πλούτ. 2. 396E: ἀλινδόμενοι ψαμθοῖσι, Νικ. Θ. 158: ἀλιν-δῶρα, αὐτόθι 204: ἡλινδόμενος, κυλισθεὶς, Δελφάρχ. παρὰ Σουῖδ.

2) καθόλου, περιπλανώμαι, περιφέρομαι, ἀλλῇ ἐξ ἀλλῆς εἰς χθον' ἀλινδόμενος, Ἀνθ. Π. 7. 736: οἱ περὶ τὴν Ἀκαδῆ-μειαν ἀλινδοῦνται, Ἀλκίφρ. 3. 14: πρὸς 31: ἡλινδόμενος ἐν αὐλαῖς σατραπικαῖς, κεκυλισμένος ἐν.. κτλ. Πλουτ. Ἀγίς 6.

ἀλινδῶρα, ἡ, «κυλιστρα, τόπος ἐν ᾧ οἱ ἱπποὶ κυλίνονται», Σουῖδ., Λατ. volutatorium (πρὸς ἐξ ἀλινδῶ) μεταφρ., ἀλινδῶρα ἐπὶ πῶ, ὁ ἑ. μακρὰ, περίπλοκα καὶ πρόπον τινα κυλινδούμεναι λέ-ξεις, Ἀριστοφ. Βάτρ. 904.

ἀλινδῆσις, ἑως, ἡ, ἡ ἐν κόνει κυλινδῆσις, ἄσκησις, καθ' ἣν οἱ παλαιότες ἐκυλίνοντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, Ἰππ. 364. 13, 368, 26.

ἀλινδομαι, ἴδε ἐν λ. ἀλινδῶ.

ἀλ-νῆκταιρα, ἡ, (νῆκω) θηλ. ὡς ἐξ ἄρσ. Ἀλινηκτῆρ, ἡ ἐν τῇ θαλάσῃ νηομένη, κολυμβήσα, Ἀνθ. Π. 6. 190 [μετὰ τ ἐν ἄρσει].

ἀλ-νῆχῃς, ἑς, ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ νηοόμενος, Ἀνθ. Π. 6. 29.

ἄλιος, η, ον, (ἄλις) ἐξ ὁλάτος, χόνδροι, 'Ηρόδ. 4.185· τοῖχοι, αὐτόθι.

ἄ-λίονος, ον, (λίον) ἄνευ δικτύου, ἄνευ θηρευτικῶν παγίδων, ἄλ. θήρα, κυνήγιον καθ' ὃ οὐδεμία παγὶς ἢ δίκτυον τίθεται εἰς χρῆσιν, 'Ανθ. Π. 9. 244.

ἄλιονος, εως, ἡ, τριβή, (λίανσις, σπλινθημα), Σπλινθον ἔλετο ἄλινον τοῦ ἐργαστηρίου καὶ κονίαν, [IV] 'Επιγρ. 'Επιδ. 3325A₃₉ = K. 241, οὐσ. ρηματ. ἐκ τοῦ ἄλινω. Περδλ. 'Πισύχ. καὶ Δ. B. 383.

ἄλινω (ἄλιω) = λεπτύνω, τριβώ, στυμπίζω, «ἄλινουσιν· ἀντὶ τοῦ λεπτύνουσι,» Σοφ. ('Αποσπ. 826) ἐν Α. B. 383.11: — ἄλλ' ὁ 'Πισύχ. ἐρμηνεύει «ἄλινειν, ἀλείφειν», «ἄλιναι, ἐπαλεῖψαι».

ἄλιξ, Δωρ. ἀντὶ ἡλιξ.

ἄλιξ, ἴκος, ὁ, χόνδρος, 'Αθην. 647D.

ἄλι-ξαντος, ον, ὁ θανόντων, καταστρωγόμενος ὑπὸ τῆς θαλάσσης, χοιράδες, 'Ανθ. Π. 6. 89· ἄλ. μόρος, θάνατος, ὁ προελθὼν ἐκ τῆς κατὰ τῆς ἀκτὸς προσαράξεως, αὐτόθι 7. 404.

ἄλιος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ἡλιος.

ἄλιος (Α), α, ον, καὶ ος, ον, Σοφ. Α'. 357, Εὐρ. 'Πραχλ. 82: (ἄλις) — θαλάσσιος, Λατ. marinus, ἐπιθ. τῶν θαλασσίων θεῶν, νυμφῶν, κτλ., «Ομ., κτλ.» θυγατὴρ ἄλαιο γέροντος, δηλ. τοῦ Ἠριέως, 'Ιλ. Α. 556, 'Ησ. Θ. 1003, πρὸλ. 'Οδ. Δ. 365, καὶ ἄλλ., θεαὶ ἄλαιο, αἱ ἐν θαλάσσῃ θεαί, Νηρηίδες, Σ. 432· περὶ τοῦ 'Απόλλωνος, 'Αριστ. Θυμασι. 107, πρὸλ. ἄλιπλαγκτος· ἄλ. ψάμαθοι, ἡ θαλασσία ἄμα, 'Οδ. Γ. 38· ἄλ. πρῶν, Δισχύλ. (λυρ.) 'Περσ. 131. 879· κύρια, ὁ αὐτ. 'Ικ. 15· ναῦς, πλάτα, πρύμνη, κτλ., 'Πινδ. Ο. 9, 111, Σοφ. Ο. Κ. 716, κτλ., ἄλλα δρύς, ἴσ. ἡ αὐτὴ καὶ ἄλιφλουτος, Εὐπολ. ἐν «Λίξ» 1. 4· ἴσ. Μεινοκε ἐν τόπῳ.

ἄλιος (B), α, ον, (ἄλιη, ἡλιόσις) — ὡς τὸ μάταιος, ἐπὶ πραγμάτων, ἄκαρπος, ἀνωφελές, ἡμαρτημένος· ἔπος, μῦθος, πόνος, βέλος, ὅρκιον, κτλ., 'Ιλ., ἐν 'Οδ. μόνον μετὰ τοῦ ὁδός, 'Η. 273, 318· ἐπὶ προσώποις, 'Ιλ. Κ. 324· οὐδ', ἄλιον, ὡς ἐπὶ πρ., μάτην, Ν. 505· καὶ οὕτω μᾶλλον πρέπει νὰ ἐκληθῇ τὸ ἐν Δ. 179· οὕτω καὶ παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 1469· ἄλλα τὸ κανονικὸν ἐπίρρ. — ἔως, ὁ αὐτ. Φ. 840. — 'Επ. λίξις ἐν χρήσει παρὰ Σοφ. ἐν λυρ. χωρίοις.

ἄλιο-τρεφής, ἔς, τρεφόμενος ἐν τῇ θαλάσσῃ, θαλασσόθιος, φώκαι, 'Οδ. Δ. 442.

ἄλιω, ποιητ. ῥῆμα, ἐν χρήσει μόνον κατὰ μέλλ. ἄλιώσω, ἄλρ. ἡλιώσω, 'Επ. ἄλιώσω· μένος τις μέλλων ἁπαντᾶ μ. ἐνεργ. σημασι., Μάξιμ. π. καταρχ. 582, μ. παθητ. εἰ, αὐτόθι 512. (ἄλιος II). Καθηστέ τὸν ἄκαρπον, ματαιῶν· Διὸς νόον.. ἄλιώσαι, 'Οδ. Ε. 104· οὐδ' ἄλιώσω βέλος, οὐδ' ἔρριψε μάτην τὸ βέλος, 'Ιλ. Π. 737· οὐχ ἡλιώσω τοῦπος, δὲν εἶπε τὸν λόγον μάτην, Σοφ. Τρ. 258. 2) = ἀλσάω, καταστρέφω· τὸ μὲν τις οὐ.. ἄλιώσει, Σοφ. Ο. Κ. 704.

ἄ-λιπάρης, ἔς, ἀκατάλληλος, ἀνάρκτος εἰς ἱκετεύοντα· ἄλ. θριξ (ἴσ. καὶ λογοπαλινγὸν ἐπὶ τῆς λέξ. λιπαρός), οὐχὶ λιπαρὰ καὶ «καλλωπισμένη κόμη», Σοφ. 'Ηλ. 451. 'Ιδε σημ. Jebb.

ἄλι-παστος, ον, πεπασμένος δι' ἁλάτος, 'Αριστομ. ἐν «Γόρσι» 2, Εὐθουλ. ἐν «Αμαλθείᾳ» 1.10, 'Αργέστρ. παρ' 'Αθην. 399E.

ἄλι-πεδον, τὸ, πεδῖον παρὰ τὴν θάλασσαν, ὁμιλῶδες πεδῖον, ὁτορρ. 'Ι. Φ. 7.15.2, Λυκόφρ. 681· οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ἐν τῇ 'Αττικῇ παρὰ τὸν Πειραιᾶ λεῖον καὶ ὁμαλὸν καὶ παραθαλάσσιον πεδῖον, Σεν. 'Ελλ. 2. 4, 30, ἄλλ' ὁ 'Αριστοφ. ('Αποσπ. 30) ἔγραψεν ἐν Ἀλιπέδῳ μ. ψήλῃς, ὡς λέγει ὁ 'Αρπ. [ἄλ]· ἐν ἄρσει, Λυκόφρ. ἐνθ' ἄνωτ., ὅπερ πιθανῶς ἐξηγεῖ τὸν τύπον ἄλι-πεδον ἐν 'Πολυδ. 1.186].

ἄ-λιπής, ἔς, (λίπος) ἄνευ λίπους, ἰσχνός, ἄπαχος, 'Αθην. 315D: ἄνευ παχείας οὐσίας, Στράβ. 103: ἐν τῇ ἱατρικῇ = οὐχὶ πηκτός καὶ λιπαρός, ἐπὶ πλυμάτων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἀλοιφάς, 'Αρεταῖος Αἰτ. 'Οξ. Παθ. 2.7, 'Ηλ. (λεῖπω, λιπεῖν) ὁ ἀδιάκοπος, συνεχής, προχοαί, Ποιητ. παρὰ 'Ιορρ.

ἄλι-πλαγκτος, ον, ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν πλανώμενος, ὡ Πάν, Πάν ἄλιπλαγκτε., φάνθηθι, προσεύχεται ὁ χορὸς τῶν Ἑλλήνων ναυτῶν ἐν Τροίᾳ (οὕτω κατωτέρω ὁ 'Απόλλων καλεῖται νὰ ἔλθῃ. 'Ικαρίων ὑπὲρ πελαγέων), Σοφ. Α'. 695· ἐπὶ τοῦ Τρίτωνος 'Ανθ. Π. 6. 65· ἔτις ἄλ., 'Επιγράμ. 'Ελλ. 1033.15. — πρὸλ. ἄλιπληγος.

ἄλι-πλάνης, ἔς, ὁ ἐν θαλάσσῃ περιπλανώμενος, 'Ανθ. Π. 6. 38.

ἄλι-πλάνος, ον, = ἄλιπλανής, 'Οππ. Κ. 4. 258.

ἄλι-πλεύμων, ονος, ὁ, = πλεύμων II, Μάρκελ. Σιδήτης 27, ἐν Φαέρ. Βιβλ. 1. σ. 17.

ἄλι-πληκτος, Δωρ. -πλακτος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης πληττόμενος, ἐπὶ νήσῳ, 'Πινδ. Π. 4. 24· (θαλασσόπληκτος παρ' Αἰ-σχύν.), ὁπόθεν ἄλιπλακτος ζωορῶν ἐν Σοφ. Αἰ. 597 (λυρ.) ἀντὶ ἄλιπλαγκτος.

ἄλι-πλήξ, ἡγος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Καλλ. εἰς Δηλ. 11, 'Ανθ. Π. 6. 193.

ἄλι-πλοος, ον, συνηγ. -πλους, ουν, ὑπὸ ὕδατων κερκαλυμμένος, τειγέα, 'Ιλ. Μ. 266.

II. μεταγ. ἐνεργ., = ὁ ἐπὶ τῆς θαλάσσης

σιν πλέων, ναῦς, 'Αρίων 17 (Bsg σ. 873)· ὡς οὐσιαστ., ναύτης, ἄλιος, 'Απολλ. Ροδ. Γ. 1329, Καλλ. εἰς Δηλ. 15.

ἄλι-πνοος, ον, ὁ ὁσμὴν ἔχων θαλάσσης, Μουσαῖος 265.

ἄλι-πόρος, ον, ὁ διὰ μέσον τοῦ ὁποῖου ἡ θάλασσα ῥεῖ, διασφῆλ. Λούκ. Τραχυποδόδαργα 24.

ἄλι-πορφύρεος, ἔδος, ἡ, εἶδος πτηνοῦ, ἴσως = πορφύρεος, 'Ιδου. 7· πρὸλ. ἄλιπορφύρεος ὄρνις, 'Αλκμὼν 12 (26).

ἄλι-πορφύρεος, ον, ὁ διὰ θαλάσσης πορφύρας βεβαμμένος, ἡλάκτα, φάρμακ. 'Οξ. γ. 33, Ν. 108· οἶσμα, 'Αρίων 18 (Bsg σ. 873)· «ἄλιπορφύρα· ἀλουργή, τοῦτέστιν ἐκ θαλάσσης πορφύρας,» 'Ηούχ.

ἄλι-πτόητος, ον, ὁ πτούμενος ἐκ τοῦ θαλάσσιου βόχθου, Νόνν. Δ. 8. 56.

ἄλιρ-ράγης, ἔς (ῥήγνυμι) = ὁ θραύων τὰ κύματα· ἡ μῆλλος παθ., καθ' οὗ θραύονται τὰ κύματα· οὐκόπελος, 'Ανθ. Π. 7. 383.

ἄλιρ-ραίστης, ὁ, (ῥαίω) ὁ ὡς μαινόμενος διασχίζων τὴν θάλασσαν, ὁ καταστρεπτικὸς, ὁράκων, Νικ. Θ. 828.

ἄλιρ-ράντος, ον, (ῥαίω) ὁ ὑπὸ τῆς ἄλις βασιζόμενος, -ἄλιρ-ράντους τε παρ' Ἀκτῆς, 'Ανθ. Π. XIV. 72.

ἄλιρ-ρηκτος, ον, = ἄλιρραγής, «ἄλιρρηκ· ὑπὸ χειρᾶν,» 'Ανθ. Π. 7. 278.

ἄλιρ-ρόθιος, ον, καὶ α, ον, 'Ανθ. Π. 76, 624. — ὁ ὑπὸ τοῦ βόθου τῆς θαλάσσης κυκλοῦμενος ἢ προσβληόμενος, ὁ ὑπὸ τῆς θιλάσσης πληττόμενος, κόνις, νηξ, 'Ανθ. ἐνθ. ἀνωτ. II. βυζών. θορυβῶν, θάλασσα, 'Ορφ. 'Αργ. 1296.

ἄλιρ-ροθος, ον, = τῇ προηγ., ἄλ. πόρος, = τὰ βυζήθοντα στενὰ ἢ περάσματα, πορθμὸι τῆς θορυβώτης θαλάσσης, Δισχύλ. 'Περσ. 117· πρὸλ. Σοφ. Α'. 412 (λυρ.)· ὡσαύτως ἄλ. Ἀκτῆ, Εὐρ. 'Ιππ. 1205. Μόσχ. 2.128· πρὸλ. ἄλίκλυστος, ἄλίκλυπος.

ἄλιρ-ροίξος, ον, = ἄλιρρόθιος, Νόνν. Δ. 13. 322, κτλ.

ἄλιρ-ρύτος, ον, ὁ καταρρέμενος ὑπὸ τῆς θαλάσσης, 'Ανθ. Π. 12.55. II. ἄλ. ἄλσος, αὐτὴ ἡ ἐγερμένη θάλασσα, Δισχύλ.

'Ικ. 868 (λυρ.).

ἄλις (ἄλις), ἐπίρρ. (ἴδε ἐν λ. ἄλῃς). Σοφιστὸν, εἰς πλῆθος,

ἀφθόνως, Λατ. affluens καὶ κατὰ τροποποίησιν τῆς ἑνωσις, = ἱσχυρῶς, ἀρκετὰ, Λατ. satis: 1) παρ' 'Ομ. κατὰ τὸ πλεῖστον συνά-

πτεται μετὰ ῥημάτων, ἄλις πεποτῆται [μῆλισσαι], 'Ιλ. Π. 90· περὶ δὲ Τρωαί ἄλις ἦσαν, 'Ι. 384· κόπρος ἄλις κέχυτο, Ρ. 295· ἄλις δὲ οἱ ἦσαν ἄρουραι, 'Ιλ. Ε. 124: — ἐν τῶν συμπερασμένων εἰς ἐνότης λαμβάνει τὴν σημασίαν· σχεδὸν ἐπαρκῶς, ὡς τὸ μετρίως, εἰ δ' ἄλις ἔλθοι Κύπρις, Εὐρ. Μῆδ. 629· ἔρρεε κακὸν ἄλις, ἡ αὐτ. 'Αλκ. 907.

2) παρ' 'Ομ. ὡσαύτως ἐρρηται συνηκτικῶς στενῶς συνδεδεμένον μετὰ τινος ὀνόματος· χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλις, χαλκὸν καὶ χρυσὸν ἐν ἀφθονίᾳ ἢ ἀρκετῶν, 'Οδ. Π. 531, πρὸλ. 'Ιλ. Χ. 340· νῆα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηροδόσθω, 'Π. 1. 137· ἄλις χεράδος (ἴδε ἐν λ. χεράδος), Φ. 319· ἄλις δ' εὐωδὸς ἔλαιον, 'Οδ. Β. 339. — 'Π' 'Ομηρικῇ αὐτῇ χρήσει εἶναι σπανία παρ' 'Απτ.· ἄλις βλοτον εὐρον, Εὐρ. Μῆδ. 1107· λίπτος ἄλις ἔχων (ἔλμωλ. λύπη), ὁ αὐτ. 'Ελ. 389: — σπανίως μετ' ἐπιθέτου, ἄλις... ἦσθ' ἀνδρῶσις, Δισχύλ. 'Αγ. 511.

3) ἄλις (ἐν. ἑστῇ) = ἀρκετῇ ἢ οὐχ ἄλις, ἔτι... = δὲν ἀρκεῖ εἶναι...; 'Π. Ε. 349· ἡ οὐχ ἄλις, ὡς...; Ρ. 450, 'Οδ. Β. 312· οὕτως, ἄλις, ἴν' ἐξή- κεις ἀκαρῶν, Σοφ. Ο. Τ. 1515· καὶ ἀπολύτως, ἄλις, ὁρκεῖ, ὁ αὐτ. Α'. 1402: — παρ' 'Απτ. μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ., 'Αργεῖοισι Κασ- μέλους ἄλις ἐς χεῖρας ἐλθεῖν, Δισχύλ. Θῆβ. 670· μ. δοτ. καὶ ἀπαρ., ἄλις δὲ κλαίειν τοῦρον ἦν ἱμολ κακόν, Εὐρ. 'Αλκ. 1041, πρὸλ. Σοφ. Ο. Τ. 685.

4) = ἐπιθετὸν εἰς καταρρέου-

μενον, ἄλις γὰρ ἡ παροῦσα συμφορὰ, Εὐρ. 'Αλκ. 673· πρὸλ. 'Ι. Τ. 983, Σοφ. Τρ. 332.

5) ἄλις (ἐν. εἰμλ), προστιθεμένης

μετοχῆς, ἄλις νοσοῦσ' ἐγώ, — ἀρκεῖ εἶναι ὑποφέρειν, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1061· ἄλις ἐγὼ δυστυχῶν, Τραγ. παρ' 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 9.11. 5.

6) παρ' 'Απτ. = τῷ Λατ. satis, μετὰ τιν. πραγ., = ἀρκετὸν μέρος ἐκ τινος πράγμ., ἄλις ἔχειν τῆς βορρῆς, 'Ηρόδ. 1.119, πρὸλ. 9. 27· πημονῆς ἄλις γ' ὑπάρχει, Δισχύλ. 'Αγ. 1650, πρὸλ. 1650· ἄλις [ἐστὶ] Ἀλεγμαίνων, ὁ αὐτ. Εὐρ. 675· ἄλις λόγων, Σοφ. Ο. Κ. 1016· ἄλις ἀφῆς μοι, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 421· ὅταν τίθεται πέρας εἰς λόγον ἢ εἰρημικῶς καὶ τούτων μὲν ἄλις, Πλάτ. Πολιτ. 287Δ καὶ περὶ μὲν τούτων ἄλις, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 1. 5, 6, κτλ.

II. τύποις τις ἄλιος ἢ ἄλῃς παρ' 'Ιππών. 101· πρὸλ. 'Ετυμ. Μ. 63.18, 'Ιωάνν. 'Αλ. Τσι. παραγγ. σ. 38.12· οὕτω δὲ ἀναγινώσκει ὁ Δινδοῦρ. ἐν 'Εὐρ. 'Ιωνι 728 (λυρ.), ἄλῃς, ἄλῃς ὁ πάρος ἀρχαγός,

ἐνθα τὰ χειρόγραφα ἔχουσιν ἄλῃσας.

ἄλῃς, ἔδος, ἡ (ἄλις), = ἀλμυρὴ, Εὐστ. 706. 56.

ἄλῃσθη, ἡ, = ἀπάτη, 'Πισύχ.

ἄλῃσγω, = μαίνω, μολύνω, 'Ρέδ. (Δαν. α', 8, καὶ ἄλλ.).

ἄλῃσγμαι, ατος, τό, (ἄλῃσγμαι) μολύνω, μέπομαι, 'Πρῶτ. 'Αποστ.

ικ' 20, ἀναφερόμενον εἰς τὰ εἰδωλόματα· ἀλῃσγμάτων, τῇ μεταλή-

ψους τῶν μαρῶν θυμῶν, 'Πισύχιος.

ἄλῃσκαμαι [ἄ], ἰλλειπτικὸν παθ., οὗ τὸ ἐνεργ. παραλαμβάνεται

ἐκ τοῦ αἰρέω (ἄλῃσκα μῆλον ἐν παραμύθῳ ἐλέγας μὺν οὐχ ἄλῃ-

σκει, 'Παρωμογράφ. I) παρατ. τῇ ἐσθ' ἡμῶν (ἐνὶ ἐστὶ ἐσθ'), 'Ηρόδ.,

ἄττ., μέλλ. ἀλώσομαι, Ἠρόδ., Ἄττ.: ἄττ. ἡλίων, Ὀδ. X. 230, ἀείπειτο παρ' Ἠρόδ., καὶ ἐνίοτε ἐν χειρογράφοις Ἄττ. συγγραφεύων, ὡς Πλάτ., Ἰππ. Μελ. 286Α, Ξεν. Ἀν. 4. 4. 21, ἀλλ' ὁ κοινὸς Ἄττ. τύπος ἦτο ἑάλων [α, Ἀριστοφ. Σπ. 355, ἀλλὰ α' Ἀνθ. Π. 7. 114, 11. 155] ἢ ἐν πάσαις ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσει, κτλ., πλὴν ἐν τῇ μετοχῇ ἑάλωντα, Ἰλ. E. 487] ὑποτακτ. ἑάλω. φρ. φρ. Δίσχολ. Θ. 3. 257, Εὐρ. Ἰππ. 420, Ἀριστοφ. Ἀχ. 662, Σπ. 898, κτλ., Ἰων. ἑάλω, ἑάλω, Ἰλ. A. 405, E. 81, Ἠρόδ. 4. 127. εὐκτ. ἀλοῖτην, Πλάτ., Ἐπ. ἀλφῆν, Ὀδ. E. 183, O. 300. (ἢ ὑποτακτ. ἀλῶν καὶ εὐκτ. ἀλῶν συγγένειαι συγγίνονται, ἀλλὰ γραφαὶ ἐν Ἰλ. 1. 592, E. 81, Ἠρόδ. 4. 127] ἀπαρ. ἑάλωναι, Ἰλ. Φ. 281, Ἄττ., Ἐπ. ἑάλωμεναι, αὐτοὶ 495. μετοχ. ἑάλους, Ἰλ. B. 374, Ἄττ., ἴδε ἀνωτέρω:—πρμ. ἑάλωκα, Ἠρόδ. 1. 83, Ἀντιφ. ἐν «Στρατιωτῇ» 1. 7, Ξενοφ. ἐν «Οὐροφῶν» 1, 17, καὶ συγγ. παρὰ Δημοσ., ἀλλὰ κοινῶς παρ' Ἄττ. ἑάλωκα [α], Δίσχολ. Ἀγ. 30, Θουκ., κτλ. (καὶ ἐν χειρογράφ. Ἠρόδ., 1. 191, 209) ὑπερσ. ἑάλωκεν, Ξεν. Ἀν. 5. 2. 12.—Περὶ τῶν τύπων ἡλίων, ἑάλων, ἑάλωκα, ἑάλωκα ἴδε Veitch Ἑλλ. Ρήματα ἐν λέξει.—Ἐκ τῶν χρόνων τούτων ὁ Ὀμηρ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν ἄττ.—Ἠρόδ. παραλλοκομαι. (Τὸ ὅτι τὸ ἑάλωκα μετὰ τῶν χρόνων αὐτοῦ χρησιμεύει ὡς τὸ παθῆν. τοῦ αἰρέω, ἄττ. ε' εἴλυν, εἰλεῖν, ὑποδεικνύει τὴν √ ἌΔ = FEA (πρβλ. ἑβάλων), μ. τῆς σχηματ. τοῦ λαμβάνειν, ἴδε Δοδ., Ρηματικ., 163. Φαίνεται δὲ ὅτι εἶναι ἀσχετον πρὸς τὸ ἀναλίσκω, ἴδε ἐν λέξει).

Λαμβάνομαι, νικῶμαι, συλλαμβάνομαι, περιέχρημαι εἰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ, ἐπὶ προσώπων καὶ τόπων, Ἰλ. B. 374, καὶ ἀλλ., Ἠρόδ., Τραγ., κτλ. ἑάλωσται (ἐνν. ὁ Κρέων), Σοφ. O. K. 1065. ἑάλωσθαι εἰς πολεμίους, περιπίπτειν εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν καὶ συλλαμβάνεσθαι ὑπ' αὐτῶν. Πλάτ. Πολ. 468Α. ἐν τοιαύταις συμφοραῖς, ὁ αὐτ. Κρίτων 43C. 2) λαμβάνομαι, καταλαμβάνομαι, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, θανάτῳ ἑάλωναι, καταληφθῆναι ὑπὸ θανάτου, ἀποθάνειν, Ἰλ. Φ. 281, Ὀδ. E. 312, καὶ ἀνευ τοῦ θανάτου, Ἰλ. M. 172, Ὀδ. Σ. 265, κτλ. ἑάλωσται ἑκ θανάτου κορίσι ἡδὴ ἑάλωκα [ἐνν. νόσφι], Πινδ. Π. 3. 100. ἑάλωσαν εἰς Ἀθήνας γράμματα, γράμματα κατελήφθησαν καὶ ἐστάλησαν εἰς Ἀθήνας, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 23.—Ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 700 ὑπάρχει λογιπαλῖναι ἐπὶ τῆς νομικῆς φράσεως (ἴδε κατωτέρω II. 2) τοῖς αὐτῶν πτεροῖς ἀλίσκονται, ἐπὶ αὐτοῦ, δηλ. διὰ πτεροφόρου βέλους, Δίσχολ. Ἀποσπ. 129. ἴδε ἐπὶ πᾶσι Πόρσ. Μέθ. 139 (VIII):—ἀγρεύομαι κατὰ τὴν θήραν, Ἰλ. E. 487, Ξεν. Ἀ. 5. 3, 10.—ὡσαύτως, ἄλ. ὑπνω, Δίσχολ. Εὐμ. 67. ἀπάττει, μονάζει, Σοφ. Ἰλ. 125, Αἴ. 216. ὑπ' ἑρώτος, Πλάτ. Φαίδρ. 252C, κτλ. νοσήματι, διαρροῖα, κτλ., Ἀριστοφ. Προδ. 30. 1. 19, κτλ.:—ὄπου, κατανοῶμαι, καταβάλλομαι, Σοφ. Αἴ. 649. ἑάλους ἐφόνευσσας, Δατ. mēnē ephlous, ὁ αὐτ. O. K. 547 (ἴδε ἐν Ἑρμάνων. ἀντὶ ἑάλους, ἀλλ' ἴδε ἀνωτέρω):—μῆ ἀνὴρ ἀλίσκονται, διὰ μᾶς νίκης καταστρέφονται, Θουκ. 1. 121. 3) ἐπὶ καλῆς σημασίας, κερδίζομαι, ἀποκτώμαι, καταρθόμαι, Σοφ. O. T. 543, Εὐρ. Ἀλκ. 768, Ξεν. Κυν. 12. 22. πρβλ. ἑάλωτός II.

II. συλλαμβάνομαι ἐπ' αὐτοφώρῳ, λαμβάνομαι πράττων τι· οὕτε σὺ ἑάλωσαι ἀδικοῦν, Ἠρόδ. 1. 112. ἐπιβουλεύων ἐμοί, ἑάλωκε, αὐτοῦ 209. ἑάλω, ἄλως ἐτι τοῦτο πράττων, Πλάτ. Ἀπολ. 29C. ὡσαύτως μετὰ οὐσιαστ. ἢ ἐπὶ τοῦ παραλειπομένου τῆς μετοχ. ὡν: οὐ γὰρ δὴ φονεῖς ἑάλωσομαι, Σοφ. O. T. 576. μοιχὸς γὰρ ἦν τύχης ἑάλους, Ἀριστοφ. Νεφ. 1079. ὡσαύτ. ἄλ. ἐν κακοῖσι, Σοφ. Ἀντιφ. 496. 2) συγγ. ὡς Ἀττικὸς δικανικὸς ὅρος, κερύττομαι ἐνοχός, καταδικάζομαι, κατὰ πλήρη φράσιν, ἑάλους τῇ δίκῃ, Πλάτ. Νόμ. 937C. λιποταξίου γραφὴν ἡλωκέναι, Δημ. 549. 1. πρβλ. Ἀντιφώντα 117. 18., 118. 26: ἄλ. μῆ ψήφω, Ἀνθ. 30. 10. μ. γεν. τοῦ ἐγκλήματος, ἑάλωναι ψευδομαρτυριῶν, ἀστρατείας, ἀσεδίας, κτλ. (ἐνν. γραφὴν), ἴδε ἐν λέξει: ἄλ. θανάτου, καταδικάζεσθαι εἰς θάνατον, Πλουτ. 2. 552D. ὡσαύτως, ἑάλουσα δίκη, καταδίκη, Πλάτ. Νόμ. 937D:—πρβλ. αἰρέω II. 4.

ἄλισμα, τό, ἐνυδρὸν τι φυτὸν, *Alisma Plantaginifolia* ἢ *Plantagin.* Διοσκ. 3. 169.

ἄλι-σπαρῆς, ὄν, ὁ ὡς ἡ θάλασσα ἡλίων, Νόνν. Δ. 39. 362. **ἄλι-σημητός**, ὄν, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης σημήμενος, λουόμενος, Λουκίωρ, 994. Ὁ Ἠσυχ., ἔχει ἄλισμηκτα (Κωδ. ἄλισμικτα), ἡλισμέννα, καὶ ὁ Σουῖδ. ἄλισμηκτον, πεπασμένον.

ἄλι-σπαρτος, ὄν, ὁ ἐσπαρμένος ἢ πεπασμένος δι' ἄλατος, Εὐστ. 1827. 61, Ἠσυχ. Ἑτυμ. M.

ἄλισπεδον, τό, ἴδε ἄλιπεδον.

ἄλι-στέφανος, ὄν, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιστρεφόμενος, περιβαλλόμενος, νήσος, Ἀλέξ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. Γαυροδάνη.

ἄλιστεφής, ἑς, ὁ ἑλιστεφάνος, ὁ ἑλιστεφής θαλάσσης, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 208. 16. πρβλ. Ὀρφ. Ἀργ. 146.

ἄλι-σπηνος, ὄν, ὁ ἡλίων ὡς ἡ θάλασσα, ἑσχαίαι, Δίσχολ. Πρ. 712.

II. ὁ ἐπὶ τῆς θαλάσσης στενάζων, ἐπὶ ἑλίων, Ὀππ. Ἀλ. 4. 149.

ἄλιστός [α], ἡ, ὄν. (ἑλίζω) ἄλιστός, ἐν ἄλῃ διατηρούμενος, Ἀνθ. II. 9. 377, Σπέρδ. 107.

ἄλι-στρα, ἡ, ὁ ἑλινδὴ ὄρη, Πλουτ. 1. 183.

ἄλι-σπερτος, ὄν, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιστρεφόμενος, ὁ ἐπὶ κακίᾳ φερόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων, ναῦς, Ἀνθ. II. 9. 84.

ἄλι-ταίνω [α], Ἐπ. ῥήμα (ἐν χρήσει καὶ παρ' Δίσχολ. ἐν λυρ.

χωρίοις) τὸ πλεῖστον ἀπαντῶν κατ' ἄττ. ε' ἐνεργ. καὶ μέσ.—Ἐνεργ. κατ' ἄττ. ἡλίζον, Ἰλ., Θέογν. 1170, Δίσχολ. Εὐμ. 269. ὑποτακτ. ἑλίζη, Ψευδο-Πλουτ. 208. εὐκτ. ἑλίζομαι, Δίσχολ. Πρ. 533. μετοχῇ ἑλίζων, Δίσχολ. Εὐμ. 316 (οὕτως ὁ Ἑρμάνων, καὶ ἄλλοι κατὰ τὸν Διούδορον): μεταγεν. Ἐπ. ἄττ. ἑλίζομαι, Ὀρφ. Ἀργ. 642.—Μὴ συλλαβίζονται (ἐτέρω γραφῇ ἑλίζομαι), Ἠσ. Ἑργα κ. Ἠμ. 328. ἄττ. ἑλίζοντο, ἑλίζομαι, ἑλίζεσθαι. Ὁμ.: μετοχῇ ἑλίζομαι μετὰ τονισμοῦ καὶ σημασ. ἐνεστώτος (ἐσχηματισμένη ὡς ἐκ ῥήμ. ἑλίζομαι, πρβλ. τεθίζομαι, Ἐπ. ἀντὶ τεθίζομαι) ἴδε κατωτέρω. (Συγγενὲς τῷ ἑλίζω, ἑλίζομαι, κτλ.:—ἐνεσθῶν ἑλίζεις, ἑλίζομαι, ἑλίζομαι: τὸ ἑλίζομαι εἶναι ἀπλῶς Ἐπ. τύπος).

Ἀμαρτάνω εἰς τινὰ ἀδικίαν, βλάπτω, μετὰ αἰτίας. προσώπ., ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἡλίζην, Ἰλ. I. 375. ὅτις σφ' ἑλίζηται ἑμίσσας, T. 265. ἀθανάτους ἑλίζεσθαι, Ὀδ. Δ. 378. Ἀθηναίῳν ἑλίζοντο, E. 108. οὕτως παρ' Ἠσ. Ἀσπ. 80 (ἐνθα ἀνὰν. μέγ' ἀντὶ μεσ'). Θέογν. ἐνθ' ἀνὰν, Δίσχολ. Εὐμ. 269. πρβλ. ἑλίζομαι.

2) μ. αἰτ. πράγμα, παραβαίνει, διδοῖ δ' ἑλίζομαι ἐφετμίας, Ἰλ. Ω. 570. ὄρκον, σπονδὰς, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 388, Ὀππ. Δ. 5. 563. 3) μ. γεν., ἀμαρτάνω τινός, ἀποπλάττωμαι, ἑλίζομαι ἀταρπῶν, Ὀρφ. ἐνθ' ἀνὰν. πρβλ. Καλλ. εἰς Ἀρτεμ. 255.

4) ἡ μετοχῇ ἑλίζομαι εἶναι ἐν χρήσει = ἑλίζομαι, ὡς ἐπὶ τοῦ θεοῦ ἑλίζομαι, ἀμαρτάνω ἐν ὧν τῶν θεῶν, Ὀδ. Δ. 807. πρβλ. ἑλίζομαι.

ἑλίζομαι, ὄν, εὐχρηστικὸν ἐν τῇ ποιητ. τύπῳ ἑλίζομαι. ὁ ἴδε.—Ἐπίρρ. —ως, Δ. B. 374, Ἑτυμ. M. 57.

ἑλίζομαι, ἑς, ὁ ἐκτείνόμενος εἰς ἡ παρὰ τὴν θάλασσαν, Διόδ. 3. 44.

II. ἐπίπεδος, χαμηλός, ἐπὶ χωρίῳ, Σπέρδ. 307, Ἀρρ. Ἰνδ. 21. 9. u m h u l i o ἄλ., περίπατος ἐπὶ πεδινῷ μέρει, Κικ. πρὸς Ἄττ. 14. 13. 1: ἐπὶ πλοῦν, χαμηλός, Πλουτ. Θεμ. 14: ἐπὶ τῇ θαλάσσει, ἀβάθης, Πλουτ. 4. 39, 3, Ἀππ. Ξεφύλ. 2. 84.

ἑλίζομαι, ὄν, ὁ ἐκτείνόμενος ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ὁ ἔχων τέρμονα τὴν θάλασσαν, Ἀνθ. II. 9. 672.

ἑλίζομαι, αὐτός, τό, ἑλίζομαι, πλημμέλημα, Ἀνθ. II. 5. 278.

ἑλίζομαι, ὄν, ὁ ἀπατηθεὶς περὶ τὴν ἡμέραν, προφύρας γεννηθεὶς, ὡς τὸ ἑλίζομαι, Ἠσ. Ἀσπ. 91 [κατ' εἰκασίαν τοῦ Guileti ἀντὶ ἑλίζομαι] ἡλίζομαι καὶ ἑλίζομαι σημαίνει διὰ τὴν ἐπατημένην γεννηθέντα παῖδα, Ἑτυμ. M. 428. 10.

ἑλίζομαι, ἡ, = ἑλίζομαι, Ὀρφ. Ἀργ. 1315.

ἑλίζομαι, ὄν, γεν. αὐτός (ἑλίζομαι) = τῷ ἑπόμεν, Ἰλ. Ω. 157, 186. Καλλ. εἰς Ἀρτεμ. 123.

ἑλίζομαι, ὄν, (ἑλίζομαι) ὁ ἀμαρτάνων εἰς τινὰ ἀδικίαν πρὸς τὸ ἀμαρτάνω, ὡς, θανάτου αἰτίας καὶ ἐνοχός, Ἠσυχ., μ. γεν., τῶν ἑλίζομαι τῶν τῆς θεοῦ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 443, ἐνοχός καὶ ἄλ. τῆς θεοῦ, Θουκ. 1. 126. οὕτως: κοινὸν ἑλίζομαι ὡς ἀπάντων, ἡ νομὴ μάλιστα πάντων, Δημ. 280. 27. ἑλίζομαι ἑλίζομαι, Δίσχολ. 76. 7.

2) ἀπολ., ἀμαρτάνω, ἐνοχός, Δατ. iohu riasiaiaia, Λυσ. 137. 19, Ἀνθ. 17. 11, Πρωταγόρας, ἑλίζομαι (ἐλίζομαι), Εὐπολ. ἐν «Κόλασι» 10. ἐν «Δήμοις» 7, Μενάνδρ. Ἀδελφ. 38.

II. = ἑλίζομαι, τὸ ἐκτείνόμενον πνεῦμα, Ἀντιφών 125. 32, 127. 1. πρβλ. Kuhn T. 1. ἐν λέξει.

ἑλίζομαι, ὄν, = ἑλίζομαι, ἄλλὰ τὸ ἐν Σοφ. O. K. 371. καὶ ἑλίζομαι φρενός, πρέπει νὰ εἶναι ἑλίζομαι, ἐπειδὴ τὸ εἶναι βραχὺ. Ὁ Ἰουμ. προτείνει καλίστηρος, ὁ Ἑρμάνων. καὶ ἑλίζομαι, ὁ αὐτός, καὶ ἑλίζομαι, ὁ ἑλίζομαι παρὰ τὴν γῆν τοῦ Ἰουμ.

ἑλίζομαι, ἑς, (εἶδος) βδελυκτός, καταρπαγμένος, ἐλθῆρος, οἰστρος, Πλάτ. Νομ. 854B. στάσις, ὁ αὐτός. Πλουτ. 470D.

ἑλίζομαι [α], ὄν, ὁ, = ἑλίζομαι, Ἠσυχ., Δεξ. δι. Spir. α. 209, κτλ. ὁποῦθεν διορθοῦται ὑπὸ τοῦ Ἑρμάνων. ἐν Εὐρ. Πραχλ. 614, ἀντὶ ἑλίζομαι, ὅπερ εἶναι ἐναντίον τοῦ μέτρον, ἀλλὰ, II. ἑλίζομαι [α], ὄν, ὁ, = θαλάσσιος, Δεξ. do Spir. αὐτοῦ, Ἠρωδιαν. Ἐπιμ. 181, 263. ὁποῦθεν διορθοῦται ὑπὸ Διούδορον ἐν Ἑπιμ. 24.

ἑλίζομαι, ὄν, = τῷ Ὀμηρικῷ ἑλίζομαι, Σουῖδ., κτλ. ἑλίζομαι, ὄν, ὁ κατὰ τοῦ αὐτοῦ φίλου (ἐλίου) ἀμαρτάνων, Πινδ. O. 10 (11). 7.

ἑλίζομαι, ἡ, = ἀνήθιον φρένημα, Ἀνθ. II. 7. 648.

ἑλίζομαι, Ἐπ. ἀντὶ ἑλίζομαι (ἔπειτα τὸ μέτρον ἀπαίτη) ἀπολ. = ἀμαρτάνω, βλάπτω, ἐνοχλῶ, ὅστις ἑλίζομαι ἢ ὅς κεν ἑλίζομαι, Ἠσ. Ἑργα καὶ Ἠμ. 241 (ἴδε Δίσχολ. 49. 27., 73. 4).

ἢ μὲν ἑλίζομαι, Ἀνθ. II. 9. 703. οὐδὲν ἄλ., Τρυφ. 269.

ἑλίζομαι, ἑς, ὁ ἐν τῇ θαλάσσει τρέφει, Κόλιντ. Σμ. 3. 272, Νόνν. Δ. 24. 116.

ἑλίζομαι, = ἑλίζομαι, Δίσχολ. Εὐμ. 316. ἄλλ' ὁ Διούδορος διορθοῖ ἑλίζομαι.

ἑλίζομαι, ἡ, ἀμαρτάνω, βλάπτω, Σοφ. Ἀποσπ. 42, Ἀριστοφ. Ἀχ. 907. ἴδε ἐν λ. ἑλίζομαι.

ἑλίζομαι, ὄν, ὁ ζῶν μοχθηρῶς, κακῶς, φαῦλος ἄνθρωπος, Νόνν. Δ. 12. 72.

ἑλίζομαι, ἡ, ἀμαρτάνω, βλάπτω, Σοφ. Ἀποσπ. 42, Ἀριστοφ. Ἀχ. 907. ἴδε ἐν λ. ἑλίζομαι.

ἑλίζομαι, ὄν, ὁ ἐκτείνόμενος πνεῦμα, Κλησμ. παρ' Εὐστ. Εὐαγ. Προπ. 168, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 1052.

τοῦ ἀλλὰ προηγείται ὁ σύνδ. μέν, ἐν ἡ πρώτῃ πρότασι εἶναι καταρατική, προηγείται δὲ οὐ μόνον, ἐάν εἴναι ἀποφατική, ἐν θ' ἀλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί... ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ... Πλ. Α. 24· οὐ μόνον ἅπας, ἀλλὰ πολλὰκις, Πλάτ. Φαίτρ. 228Α·—ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει πρὸς ἰσχυροποίησιν τῆς ἐναντιώσεως τοῦ ἀλλὰ ἀκολουθεῖται ὑπὸ τοῦ συνδέσμου καί, ὡς Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 13., 2. 7, 6· τὸ ἀλλὰ καί, εὐρηται ὡσαύτως μετὰ τὸ αὐθὲν, αὐθαίως, κτλ. = ἀλλὰ τούναντιον· Οὐιάδ. Λεπτίλ. 460, 2· οὕτω καὶ τὰ οὐχ (ἢ μὴ) ὅτε, οὐχ (ἢ μὴ) ὅπως, ἀκολουθεῖται ὑπὸ τοῦ ἀλλὰ... ἀλλὰ καί... = οὐ μόνον, ἀλλὰ... ἢ πρώτη πρότασις ὡσαύτως ἰσχυροποιεῖται διὰ διαφορῶν μερίων, ὡς τοῦ. ἤτοι, κτλ., καὶ τὸ ἀλλὰ τῇ προσθήκῃ τοῦ γε ἢ ὅμως.—ἰδιόχουσαι χρήσεις τοῦ ἀλλὰ μετὰ ἁπλῶν προτάσεων: 1) ἐν ὑποθετικῇ λογικῇ ἀποφύσεις συγχάκει ἀντιτίθεται πρὸς τὴν πρότασιν διὰ τοῦ ἀλλὰ. ἀλλὰ καί, ἀλλὰ περ, = ὅμως, ἀκόμη, τοῦλάχιστον, Πλ. Α. 281, Ὁδ. Θ. 154, Μ. 349, κτλ.: οὕτω μετὰ τὸ εἴπαρ τε... ἀκολουθεῖ ἀλλὰ τε... Πλ. Κ. 226, ἀλλὰ τε καί... Πλ. Α. 82: ὡσαύτως παρὰ περὶ, μετὰ τὸ εἰ... ἀλλὰ... ἢ ἀλλὰ... γε, Πλάτ. Φαίτρων 91Β, 1' ὁργ. 470D, κτλ.: εἰ καὶ μετέχουσι... ἀλλ' οὐ... Ἀριστ. Πολι. 3. 11, 12—σπανιότερον μετὰ χρονικῶς συνδέσμων, ὡς ἐπειδὴ, Ὁδ. Ξ. 151· ἐπει, Σοφ. Ο. Κ. 241. 2) μετ' Ὀμηρῶν τὸ ἀλλὰ ἐνίοτε προσάπτεται εἰς ἀπλὴν λέξιν· ἀλλὰ νῦν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ, tandem ἢ liquidando· ἀλλὰ πράγματι ἢ χρήσις αὐτῇ εἶναι ἐλλειπτική καὶ δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἐκ τῶν λεγόμενων ἐν τῇ προηγ. κερ., ὡς ἐν Σοφ. Πλ. 411, ὡς οἱ πατρώοι, συγγένεσθ' ὅ γ' ἀλλὰ νῦν (ὅ γ' εἰ μὴ πρότερον, ἀλλὰ νῦν γε), πρβλ. Ἀντ. 552, Ο. Κ. 1276:—ἡ χρήσις αὕτη εἶναι λίαν συνήθης παρὰ Τραγ., ἴδε Ἑλυσ. Εὐρ. Πρακλ. 565, Μῆδ. 912:—οὕτως, ἐάν οὖν ἀλλὰ νῦν γ' ἐτι, δηλ. ἐάν οὖν [μὴ ἄλλοτε], ἀλλὰ νῦν γε... = ἐάν λοιπὸν τώρα τοῦλάχιστον, Δημ. 37, 19: ἴδε κατωτ. Π. 2. 3) μετὰ ἄρνησιν ὁ ἀλλὰ ἐνίοτε = ἀλλ' ἢ (ὅ γ' ἴδε) = εἰμή, μόνον, οὐ τί μοι αἴτιος ἄλλος, ἀλλὰ τόκῃ δ' οὐ, οὐδεὶς ἄλλος εἰμή... Ὁδ. Θ. 312· οὐδὲ τις ἄλλη φαίνεται γαίῳ, ἀλλ' οὐρανός ῥ' ἔθ' ὅλασσα, Μ. 404· ἐπαισεν οὐ τις, ἀλλ' ἐγώ... Σοφ. Ο. Τ. 1331· ῥ' ὅλα... οὐκ ἐστὶν ἀλλὰ τοῖσι, Ἀριστ. Πτο. Ν. 10. 5, 10· πρβλ. 7. 12. 1: πρὸς τὸ ἐναντίον γενόμενον ἐν τῇ ἀγγλικῇ λέγει but (ἀλλὰ) = be out = ἐκτός:—οὕτω καί, τάρων, οὐκ ἐν ᾧ κεῖνται μᾶλλον, ἀλλ' ἐν ᾧ ἢ ὅδε κτλ., οὐχί τόσον ἐκείνῳ ἐν ᾧ κεῖνται, ὅσον... Θουκ. 2. 43· οὐχ ἔπλον τὸ πλέον, ἀλλὰ δαπάνης, ὁ αὐτ. 1. 83. 4) μετὰ κλητικῶν ὡς τὸ δὲ 1. 5, Πλάτ. Εὐθύρ. 3C. II. πρὸς ἐναντιώσιν ὁλοκλήρῳ λόγων καὶ κώλων, Λατ. αἰ: 1) συγχάκει ἐπὶ ταχέως μεταβάσεως ἀπὸ ἐνὸς ὑποκειμένου εἰς ἕτερον, ὡς ἐν Πλ. Α. 134, 140, κτλ. οὕτω καὶ ἀλλὰ καὶ ὡς, Α. 116· ἀλλ' οὐδ' ὡς... Ὁδ. Α. 61—μεθ' Ὀμ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ταχέως γινόμενων ἀποκρίσεων καὶ ἐνοστάσεων = μάλιστα, ἀλλὰ... καλῶς, πλὴν... πρὸ πάντων ἐπὶ ἀρνήσεων, Ἀριστοφ. Ἀχ. 402, κτλ., ἀλλ' οὐχί πάντοτε, Πλάτ. Πρωτ. 330B, Γοργ. 449A· ὅπου πολλὰ ἐνοστάσεις ἀκολουθοῦσι μετὰ ταχέως διαδοχῆς, τότε καὶ αἱ ἐρωτήσεις καὶ αἱ ἀποκρίσεις εἰσάγονται διὰ τοῦ ἀλλὰ, ὡς: πότερον ἤτιον σέ τι...; ἀλλ' ἀπῆ- τουν; ἀλλὰ περὶ παιδικῶν μαχόμενος; ἀλλὰ μεθύων ἐπα- ρώνησα; Ξεν. Ἀν. 5. 8, 4. (ὅποτε πάντα πλὴν τοῦ πρώτου ἀλλὰ δύναται νὰ ἐξηγηθῶσι διὰ τοῦ ἤ): οὕτως: ἀλλὰ μὴν... ἀκολου- θούσης τοῦ ἀλλὰ, Ἀριστ. Πολι. 3. 16, 4 κέει:—ἐπὶ ζωηρῶν ἀποκρί- σεων ἢ Πλάτ. συγχάκει μεταχειρίζεται νῆ τοῦς θεοὺς ἀλλὰ... μὰ Δί' ἀλλὰ... Γοργ. 481C, Φιλ. 36A· πρβλ. Ἀλκ. I. 110 B καὶ C καὶ ἀλλ.:—καὶ ὁ Ὀμηρὸς ἔχει ἀλλὰ ἐν ἀρχῇ ἡμιτέρας ἢ εἰσαγάγῃ γενικὴν τινα ἀντίρρησην, Ὁδ. Α. 472, πρβλ. Ξεν. Συμπ. ἐν ἀρχῇ. 2) ὁ ἀλλὰ καίτοι παρ' Ὀμῆρ. ἴδιως μετὰ προστακτ. ἢ υποτακτ. πρὸς παραίνεσιν, κατὰπεισιν, παρόρμησιν, κτλ., ὡς τὸ Λατ. inquit, ἀλλ' ἴθι, ἀλλ' ἄγε, ἀλλ' ἴωμεν, ἀλλὰ πίθεσθε, Ὀμ.: οὕτως, ἀλλ' ἔρπεθ' ὡς τάχιστα, Σοφ. Ο. Κ. 1043· πρβλ. Ἀντ. 1029, κτλ.: ἢ κλητ. ἐνίοτε προηγείται τοῦ ἀλλὰ, ὡς: ὦ Φίντις, ἀλλὰ ζεῦξεν, Πινδ. Ο. Θ. 37, ἴδε ἄνωτ. I. 2. 3) συγχάκει τίθεται ὅπως δια- κοπῇ ὁμιλία τις καὶ παύσῃ ἀποτόμῃ: ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ λέ- γειν, Σοφ. Φ. 11, πρβλ. 756, Τρ. 467, κτλ. 4) οὐκ ὀλίγαι Ἀττικαὶ φράσεις δύναται νὰ ὑπαχθῶσιν ἐνταῦθα ὡς ἐλλειπτικαί: οὐ μὴν ἀλλὰ, οὐ μὲν τοι ἀλλὰ... = δὲν ἔχει (τὸ πρῶτον οὕτως), ἀλλὰ... οὐγί (οὕτως), ἀλλὰ... ὁ ἵππος πίπτει καὶ μικροῦ αὐτὸν ἔξετραχί- λισεν· οὐ μὴν [ἔξετραχίλισεν], ἀλλ' ἐπέμεινεν ὁ Κόρος = ὅμως δὲν [τὸν ἔριψεν], ἀλλὰ... Ξεν. Κύρ. 1, 4, 8· πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 173A:—οὕτως, οὐ γὰρ ἀλλὰ, Ἀριστοφ. Βάρ. 58, 498:—ἔτι καὶ μετὰ τὸ δὲ, ὅπως δὲ μ' ἀλλὰ παιδί συμφρονέσαστε, Εὐρ. Ἔκ. 391. III. ὅπου συνδυάζεται μετ' ἄλλων μορίων, ἔκαστον αὐτῶν διατηρεῖ τὴν δύναμιν αὐτοῦ καὶ τὴν σημασίαν, ὡς: 1) ἀλλ' ἄρα, σκεδόν = ἀλλὰ, ἐπὶ ταχέως μεταβάσεως, Πλ. Ζ. 418, Μ. 320· ὅλλ' παρ' Ἀστ. ἐν χρήσει, ὡς εἰσαγάγῃ ἀντίρρησην θεμελιουμένην ἐπὶ τινος προηγουμένου, Πλάτ. Ἀπολ. 25A· ὡσαύτως ἐπὶ ἐρωτήσεων, ἀλλ' ἄρα...; ὁ αὐτ. Πτο. 381B. 2) ἀλλ' οὖν = ἀλλ' ὅμως, ὑποσπένδον, Περὶ 3. 144, Σοφ. Ἀντ. 84, κτλ.: ὡσαύτως ἐπὶ ὑπο- χιρῆσεως = τότε λοιπὸν, Πλάτ. Πρωτ. 310A· καὶ ἐν τῇ ἀποδόσει = ὡσαύτως, ὡς: ἀλλ' οὖν γε, Πλάτ. Φαίτρων. 91B, πρβλ. Δί-

σχν. 66. 5. 3) ἀλλὰ γάρ, συγχάκει μετ' ἄλλων παρεμπιπτό- σων λέξεων = τῇ Λατ. enimvero, = ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλὰ πράγματι, βεβαίως, ὡς: ἀλλὰ γάρ Κρέοντα λεύσσω... παύσω γόους, ἀλλὰ τοῦτο ἀνομάλως εἶναι τεθειμένον ἀντί: ἀλλὰ, Κρέοντα γάρ λεύσσω, παύσω γόους, Εὐρ. Φοίν. 1307· καὶ οὕτως ἐνρίσκον τὴν σειράν τῶν λέξεων ἐν Σοφ. Φ. 81· πρβλ. Πρακλ. 481, Μῆδ. 1035, ἀλλὰ τὸ ῥῆμα τὸ μετὰ τοῦ ἀλλὰ συγχάκει παραλείπεται, Περὶ 8. 8. Αἰσχύλ. Πρ. 941· αὕτη ἡ χρήσις ἐν ἀποφατικῇ μορφῇ ἀλλ' οὐ γάρ, εἶναι μακροτέρα, Πλ. Π. 242, Ὁδ. Ξ. 355, καὶ ἀλλ., Σοφ. Ο. Τ. 1409:—ὡσαύτως ἀλλὰ γάρ ὅη, ἀλλὰ γάρ τοι, Σοφ. Ἀν. 167, Φ. 81· ἴδε οὐ γὰρ ἀλλὰ. 4) ἀλλ' εἰ... = ἀλλὰ εἰ θὰ γέλνῃ, ἐάν...; Πλ. Π. 559. 5) ἀλλ' ἢ ἐν ἐρωτήσεσιν = Λατ. an veno? ergo? Σοφ. Πλ. 879· ἀλλ' ἢ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἤκοιμεν; Πλάτ. Γοργ. 447A, πρβλ. Πρωτ. 309C, Ἑλυσ. Πρακλ. 426, πρβλ. ἀλλ' ἢ (ἐν τῷ ἄρῳ τούτῳ). 6) ἀλλὰ ἀκολουθεῖται ὑπὸ πολλῶν λέξεων, αἵτινες ἀπλῶς ἰσχυρο- ποιῶσιν αὐτὸν ὡς ἀλλ' ἔχει, Ὀμ., ἀλλὰ τοι, Αἰσχύλ. Περ. 795, κτλ., ἀλλὰ μέντοι, ἀλλὰ μὴν, ἴδε ἐν λ. μὴν Π. 3· ἀλ- λά... γε παραχωρητικῶς, ἀλλ' ἐμοίγε... φαίνεται, Πλάτ. Θεαιτ. 157D· οὕτως, ἀλλὰ δὲ, μάλιστα μετ' ἄλλων λέξεων παρεμπιπτο- σων, Σοφ. Ἀν. 1271, Ο. Κ. 580, κτλ.: ἀλλὰ μὲν δὴ καὶ αὐτός, Πλάτ. Θεαιτ. 143B. ἀλλαδότης, = ἀλλαδότης, Γεωγ. 20. 7. ἀλλαδότην, ἐπίρρ. = κατ' ἐναλλαγήν, ἐναλλάξ, Θεόγνιστ. σ. 161, 20. ἀλλαγή, ἢ, (ἀλάσσω) ἀλλαγή ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 482, Πλάτ., κτλ., ἀλλαγή βίου, Σοφ. Ο. Τ. 1206· ἢ κατὰ τόπον ἄ., Ἀριστ. π. Πνεύμ. 8. II. ἀνταλλαγή, ἐμπορία δι' ὁμοβαίας ἀνταλλαγῆς, Πλάτ. Πολ. 371B, Ἀριστ. Πτο. Ν. 5. 5, 10, κέει, Πολ. 1. 8, 8· οὕτω κατὰ πλὴν, εἰὰ τὰς ἀλλ., χάριν ἀνταλλαγῆς, αὐτοῦ 3. 9, 6. III. ἐν τῇ μεταγενεστ. Ἑλληνικῇ = ἀλλαγή ἐκπῶν, νέος σταθμός ἐν ὁδοπορίᾳ, Εὐστ. 531. 21· ἴδε Δουκάγγ. ἀλλαγή, ἢ, = τῷ προηγ., Χρησμ. Σιδυλλ. 2. 157. ἀλλαγίον, ου, τό, (ἀλλαγή) ἀνταλλαγή ἀιχμαλώτων, ἐπιτήσῃ ἀλλάγιον τῶν κρατουμένων αἰχμαλώτων, Γενέσ. 63, 19, Κωνστ. Πορρ. Ἐκθ. Βασ. τάξ. 570, 14, Θεοφάν. Κωνστ. 419, 10. 2) σῶμα πτατομικόν, σηματοπολιτικόν, «τὴν αὐτοῦ (τοῦ βασιλέως) μοί- ραν, τὸ λεγόμενον συνήθως ἀλλάγιον,» Κωνστ. Πορρ. De admin. Ιμπ. 126, 16. Ἀτταλ. 149, 24. ἀλλαγμα, ατος, τό, τὸ ἢ ἀνταλλαγῆς διδόμενον ἢ λαμβανόμε- νον· καὶ νῦν διατίθηται, Ἰππ. Ἀρχ. Ἰντρ. 9. 2) ἢ σιμὴ πράγμα- τος, Ἀνθ. Π. 12. 132, Ἐδδ. (Δευσ. κγ', 18). ἀλλαγματός, ὁ, = τῷ προηγ., Ἀρχιδ. 58, 5, Μανέθ. 4. 189. ἀλλὰθαρων, ἀλμυρὸν, Κρήτης, ἢ Πόδ. ἀλλαθαδός, αλ, μνημόσυνα ὑπὲρ τῶν ἀνόντων, ἰθαφάται καὶ τὰς ἀλλαθαδὰς ποιήσας, καθὼς νομιζέται, Ἐπιγρ. Δελφῶν W. el F. 66, κτλ. ἴδε Κουμαν. Συναγ. Α. Ἀθην. σ. 14. ἀλλακτέον, ῥηματ. ἐπίθ., = πρέπει τις νὰ ἀλλάξῃ, Πλούτ. 3. 53A. ἀλλακτέος, ἢ, ὄν, ἀνήκον ἢ κατὰλόγος εἰς ἀνταλλαγῆν: ἢ -κτῆ ἢ τὴν -κόν, ἢ τὴν τῆς ἀνταλλαγῆς, Πλάτ. Σοφ. 223C· κοι- νωνία ἀλλ., Ἀριστ. Πτο. Ν. 5. 5, 6. ἀλλάμπαν, «τὸν ἥλιον, οἱ δὲ ἐπιχειρῶντες εἰμίμονα,» Ἰσχύλ. ἀλλανθός, «ἀσφαλὴς, ἀκωνεύς,» Ἰσχύλ. ἀλλάντιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀλλανθός, Μοτρ., Θωμ. Μ. ἀλλαντο-εὐδής, ἔς, ὁ ἔχων σχῆμα ἀλλανθός, ἀλλ. ὁμήν, χι- τῶν, ἢ ἀλλαντοεὐδής μεμβράνα τοῦ ἐμβρύου, Σωραν. σ. 68, ἐκθ. Dietz., ἴδε Greenh. Θεόφρ. σ. 332. ἀλλαντο-ποιέω, ποιῶ ἀλλαντας, μεταγ. ἀλλαντο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων ἀλλαντας, Διογ. Α. 2. 60. ἀλλαντο-πώλης, πώλῳ ἀλλαντας, Ἀριστοφ. Ἰπ. 1242. ἀλλαντο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ἀλλαντας, Ἀριστοφ. Ἰπ. 143, κ.τ.λ. ἀλλάξ, ἐπίρρ. = ἐναλλάξ, Συλλ. Ἐπιγρ. 4957 (πθ. γραφ.), «ἐν ἀλλαγματικῇ,» Ἰσχύλ., ἐκ τοῦ Ἰμπεδοκλ. σ. 27. ἀλλαξίς, εως, ἢ, = ἀνταλλαγή, Ἀριστ. Μεγάλ. Πτο. 1. 34, 12. ἀλλας, ἄντος, ὁ, κακομήνων κρέας ἐντός ἐντέρου, λουκάτικον, Ἀριστοφ. Ἰπ. 161· Κράτης ἐν «Θηρίοις» 3, «τὸ δὲ ἀλλας παρὰ τὴν ἀόλλην τῶν κρεῶν, ἢ παρὰ τὴν ἀλλην, τοῦτοστι συγκαπνῇ,» Ἐτυμ. Μ. ἀλλασσω, μεταγεν. Ἀττ. -ττω, μέλλ. -άξω, ἔδω. ἡλλαξία: πρμ. ἡλλαξία (ἀπ-): Ξεν. Ἀπομ. 3. 13, 6, (ἐι-), Διονύς, Νίμ- ἐν «Θεομορφῇ» 1. 10:—Μέσ. μέλλ. ἀλλαξίωμα, Λουκ. Τυρ. 7, (ἀντ-), Εὐρ. ἄρ. ἡλλαξίωσιν, Εὐρ., Ἀντιφάν 138, 35, Θουκ., κτλ.: πρμ. (μ. μέσ. σημασ.) ἡλλαγμαί (ἐν-), Σοφ. Ἀν. 208:—Πλάτ. μέλλ. ἀλλαχθῆσθαι, καὶ ἀλλαχθῆσθαι ἢ πρώτος πέν- τασσι παρὰ Τραγ., ὁ δὲ δεύτερος παρὰ πεζοῖς· ἄρ. ἡλλαχθῶν, καὶ ἡλλαχθῶν, ὁ πρώτος συγχάκει παρὰ Τραγ., ὁ δὲ δεύτερος παρὰ πεζοῖς, ἴδε Voitch Ἑλλ. ῥήμ., πρμ. ἡλλαγμαί, Ἀντιφάν. ἐν «Ὀμῶν» Ὀμ. 1. Ἀνθ.: ὑπερσυντ. ἡλλαχτο, Περὶ 2. 26.—Συχν. ἐν συνθέσει ἀντ-, ἀπ-, ἐι-, ἐξ-αλλάσσω, κτλ. Κεθιστὶ τι ἄλλο παρ' ὅτι εἶναι (ἐκ τοῦ ἀλλας) = μεταβάλλω, ἀλ-

λοιῶν, τι, Ἐπιφ. 67.157. χροίαν, εἶδος, Εὐρ. Μῆδ. 1168, Βάκχ. 53. τὸ ἐοικυῖον εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς, Πλάτ. Πλάτ. 380B.

II. ἄλλ. τί τινος, ἀλλάσσει τι μετὰ τι, εἶδω τι ἀντὶ τινος, ἀνταλλάσσει τι πρὸς ἄλλο, τῆς σῆς λατρίας τὴν ἐμὴν δυσπρασίαν, οὐκ ἂν ἀλλάξαιμι, Ἐγώ, Δισχὺλ. Πρ. 967. τί ἀντὶ τινος, Εὐρ. Ἀλκ. 861, καὶ ὡς μέσ. τὴν παραυτίκα ἐλπίδα.. οὐδενὸς ἂν ἠλλάξαντο, Θουκ. 8. 82. πρὸλ. ἀνταλλάσσει, κατωτέρω III.

2) ἀποτίνω, ἀπο- εἶδω, ἀνταποδίδωμι φόνον φονεύειν, Εὐρ. Πηλ. 89. 3) παραι- τῶ, ἀφίνω, ἐγκαταλείπω· εὐράνιον φῶς, Σοφ. Ἀντ. 944, πρὸλ. Εὐρ. I. T. 193, ἴδε κατωτέρω III. 2, καὶ πρὸλ. παραλλάσσει.

4) μέσ., ἴχνος ἔξω τρίδου ἀλλάσσεισθαι, ἀλλάσσει τὴν θέσιν μου, παραμερίζω, Εὐρ. Πηλ. 103.

III. ἀνταλλάσσει, κἀκίον τοῦσθλοῦ παρεόντος, Θιουγ. 21. ὡσαύτως, πόνον πέ- νον ἄλλ., ἀνταλλάσσει ἐν πάθῳ πρὸς ἕτερον (ἐκτός ἂν πρέ- πει νὰ ἀναγνώσκωμεν πόνον), Σοφ. Ἀποσπ. 400. ἡλαττόμεσθ' ἂν δάκρυα δόντες χρυσίον, ὅα ἐλαμβάνομεν ὡς ἀντάλλαγμα, Φιλόκλ. ἐν Ὑδαρίῳ 1.—ἄλλ. θνητὸν εἶδος, λαμβάνω, Εὐρ. Βάκχ. 53, πρὸλ. 1332.—συχνότερον κατὰ μέσ., τί τινος, ἐν πράγμα ἀντὶ τίνος, εὐδαιμονίας κακοδαίμονιαν, Ἀντιφῶν 138. 34, πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 733B. τὰ οἰκῆτα κακὰ ἀλλάξασθαι τοῖσι πηλοῖ- σι, ἀνταλλάττεισθαι πρὸς τὰ τῶν γειτόνων, Πρὸδ. 7. 152. ἐντεῦθεν, ἀγοράζω, τί ἀντὶ ἀργυρίου, Πλάτ. Πηλ. 371C. εἰ ὠνής ἦ καὶ πράσεως ἀλλάττεσθαι τί τινι, ὁ αὐτ. Νόμ. 915D.

2) λαμβάνω νῆαν θέσιν, ἀπεργάζομαι εἰς τινα τόπον, ἀλλάσσειν Ἀἰῶνα θαλάμους, Εὐρ. Πηλ. 483 (ὅπου καὶ ἡ ἔννοια ἀπεργάζεσθαι τὸν θάνατον μὲν ἵνα ἐμπέσῃ εἰς τὴν δουλείαν πρὸς τὴν ἐμνη- νευτῶν), πόλιν ἐκ πόλεως, Πλάτ. Πηλ. 380E. οὕτω παρ' Ὀρα- τίῳ τὸ μεταίρε, Ὡδ. I. 17, 2, κτλ.

IV. ἀπολ., ἔγω ληφό- δόσις εἶτε ὡς πωλητὴς εἶτε ὡς ἀγοραστὴς, κατὰ μέσ., πρὸς τινα, Πλάτ. Νόμ. 915E. 2) ἐπαμοιβάζω, ἐναλλάττει, διατί- ζωμαι, σκῆπτρ' ἀλλάσσειν ἔχειν, ἐπαμοιβάζω βασιλεύειν, Εὐρ. Φοίν. 74, πρὸλ. Πλάτ. Πηλ. 42C.—Πηλ., ἀρεστοί.. ἀλλασ- σόμενοι, ἐπαμοιβόμενοι ἀλλήλους κατὰ σειράν, Πηλ. 11. 49. πρὸλ. Ἀριστ. Πρὸδ. 25. 22.—Πρὸλ. ἐλκλῆρον τὸ ἄρθρον ἀμείβω.

ἀλλαχῇ, ἐπὶ πρ. (ἄλλος) εἰς ἄλλο μέρος, ἀλλαχού, ἄλλος ἀλ- λαχῇ, ἄλλος ἐδῶ καὶ ἄλλος ἐκεῖ, Σεν. Ἀν. 7. 3, 47. ἄλλοτε ἀλ- λαχῇ, ἄλλοτε ἐδῶ καὶ ἄλλοτε ἐκεῖ, ὁ αὐτ. Ἀπομν. I. 4, 12.

ἀλλαχόθεν, ἐπὶ πρ., εἰς ἄλλου μέρους, Ἀντιφῶν 124, 16.—ἀλλα- χόθεν, ἐπὶ πρ., = ἐν ἄλλῳ τόπῳ, ἀλλαχού, Σεν. Ἀπομν. 4. 3. B.—ἀλλαχόθεν, ἐπὶ πρ., εἰς ἄλλο μέρος, Σεν. Κύρ. 7. 4, 7. Ἀριστ. Ἀποσπ. 381.—ἀλλαχού, ἐπὶ πρ., ἐν ἄλλῳ τόπῳ, Σοφ. Ο. K. 43. Σεν. Πηλ. 2. 3, 30.—Οἱ τύποι οὗτοι κατακυρτώνονται ὑπὸ Θωμ. M. καὶ Μορίδου ὡς ἴτεον Ἀττικῶν τῶν ἀλλήλων, ἀλλήλους, ἀλλήλους. ἀλλεγον, ἀλλέξαι, ἴδε ἐν λ. ἀναλέγω.

ἀλλεπαλληλία, ἄ, ἐπιστρώσεις, Εὐστ. 12. 3.

ἀλλεπαλληλος, ον, ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, τὸ ἀλλεπ-, ἐπιστρώ- ρισις, Παισ. 9. 39. 4, Γραμμ. : ἀμοιβαῖος Ἐκκλ.—Ἄλλ' ἐν ταῖς πλείστοις χωρίοις ἐξαίρεσι τῶν μεταγεν. συγγραμ. οἱ ἐκδοταί γρα- φουσι διακεκριμένως ἄλλ' ἑπ., ἴδε Ἀλκίρρ. Ἀποσπ. 6, 11, Heintz- chen Εὐστ. I. T. Ἐκκλ. 2. 6.

ἄλλη, ἐπὶ πρ., κυρίως δοτ. τοῦ θηλ. τοῦ ἄλλος I. ἐπὶ τόπου.

1) ἐν ἄλλῳ τόπῳ, ἀλλαχού, Πηλ. N. 40, Σοφ. Φ. 23, Σεν. παρ' Ἠρόδ. ὡσαύτως τῇ ἄλλῃ, 2. 36., 4. 28.—μ. γεν. τόπου, ἄλλος ἄλλη τῆς πόλεως, ἄλλος ἐν τούτῳ καὶ ἄλλος ἐν ἄλλῳ μέρει τῆς πόλεως, Θουκ. 2. 4. ἄλλοτε ἄλλη (ὡς ἐν τῷ ἀλλα- χῇ, ὁ ἴδιος) Σεν. Πηλ. 1. 5, 20. ἄλλη καὶ ἄλλη, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, πηλ. γραφ. ὁ αὐτ. Ἀν. 5, 2, 29. ἄλλη καὶ ἄλλη, Πλάτ. Εὐστ. 273B.

2) εἰς ἄλλον τόπον, εἰς ἄλλο μέρος, Πηλ. B. 187, Ὡδ. 2. 288. ἔρχεται ἄλλη, μεταβαίνει εἰς ἄλλας χεῖρας, Πηλ. A. 120. πρὸλ. ἄλλως II. 3 ἐν τέλ., ἄλλοι ἄλλη, Πρὸδ. 1. 46, πρὸλ. 7. 25. ἄλλη ἰούσαι, ὁ αὐτ. 4. 114.

II. ἐπὶ τῷ τόπῳ, κατ' ἄλλον τόπον, ἄλλως, Πηλ. O. 51, Πρὸδ., κτλ. τῇ ἄλλῃ πολλὰχῃ, Πρὸδ. O. 21. ἄλλη γέ πῃ, Πλάτ. Συμπ. 189C. ἄλλη πως, Σεν. Κύρ. 1. 1, 1, κτλ.

ἄλλ' ἤ, = ἀλλὰ I. 3, εἰμή, ἐκτός, μόνον μετ' ἀρνητικῆς λέξεως, οὐδέτερος ἢ μηδέτερος, αἱ ὁποῖαι συνάκται συνάπτονται μετὰ τοῦ ἄλλος ἢ ἕτερος, ὡς: οὐδέτερος ἄλλ' ἢ ἐκείνη, οὐδέτερος πλὴν ἐκείνης. Πρὸδ. 9. 100. μηδὲν ἄλλο δοκεῖν εἶναι ὅληθ' ἄλλ' ἢ τὸ σω- ματοειδές, Πλάτ. Φαίδρ. 81B, πρὸλ. 83A, 97D, Πηλ. 429B, κτλ. ἀρ- γύριον μὲν οὐκ ἔχω ἄλλ' ἢ μικρόν τι, Σεν. Ἀν. 7. 7, 53. οὕτω καὶ μετὰ ἐρωτήσεως περιεχομένης ἢ ὑπονοούσας ἀρνησιν, Πλάτ. Φαίδρ. 258B.—ἐν Ἀριστοφ. Ἀλ. 1111, 1112, ἀντὶ ἄλλ' ἢ... ἄλλ' ἢ... παρὶν νὰ πωθῶν τὸν Κρυγέου ἢ ἐξέρχῃσιν ἄλλ' ἢ... ἄλλ' ἢ... παρὶν νὰ γείνῃ δευτῇ. (Ὁ τύπος οὗτος κάλλιστα ἐρμηνεύεται ὡς: ἄλλο ἢ = ἄλλο παρὰ, ἐκτός, ἀπὸ τούτου ὅτι ὁ τόνος τοῦ ἄλλο· κάλλιστα ἢ φράσις φαίνεται πληρῆς παρ' Ἠροδότου I. 49., 9. 8, ἄλλο γε ἢ ὅτι... = ἐκτός ὅτι... εἰμή ὅτι... πρὸλ. ἄλλο τε).

ἄλλ' ἢ, ἐπὶ ἐρωτήσεων, ἴδε ἀλλὰ III. 5.

ἀλληγορέω, (ἀγορεύω) ἐμυλῶ οὕτως ὥστε νὰ ὑπονοῶ ἄλλο τι παρ' ὅτι λέγω, ἐρμηνεύω ἀλληγορικῶς, παρὶν νὰ ἀλληγορικῶς, Ἐλ.

ληγες Κρόνον ἀλληγοροῦσι τὸν χρόνον, Πλούτ. 2, 363D. πρὸλ. 996B.—Πηλ., ἐκτίθεται τι ἀλληγορικῶς, γίνεται λόγος περὶ τι- νος ἀλληγορικῶς, Ἐπιστ. πρὸς Γαλ. B. 24. ἀλληγορεῖται δ' Ἀπόλ- λων εἰς τὸν Ἥλιον, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 180.

ἀλληγορήμα, τό, = ἀλληγορία, μεταγεν. ἀλληγορητής, α, ον, = ὅς ἐστι ἀλληγορεῖσθαι, Κλήμ. Ἀλ. II, 92A, Ὀργ. III, 624A.

ἀλληγορητής, οὐ, ὁ, δ' ἀλληγορικῶς ἐρμηνεύων, ἐρμηνευτὴς ἀλ- ληγορικῶς, Θεοδώρητ., Εὐστ. :—ἀλληγορεῖσθαι, Εὐστ. Ἰστ. Ἐκκλ. 271A. ἔνθα δ' ἰδὲ. —ητων.

ἀλληγορία, ἡ, περιγραφή ἢ ἐκθεσις πράγματός τινος ὑπὸ τῇ εἰ- κόνα ἑτέρου, Λογγίν. 9. 7, Κικ. πρὸς Ἀττ. 2. 20, 3, κατὰ πληθ.,— ἀλληγορικῇ ἐκθεσὶς ἢ ἐρμηνεία τῶν μυθολογικῶν παραδόσεων, Δημ. Φαλ. 101, Πλούτ. 2. 19E, ἴδε ἐν λέξ. ἐπείνοια II.

II. γλῶσσα μεταφορικῇ, Κικ. Ρητ. 27.

ἀλληγορικῶς, ἡ, ὡς, εἰς ἀλληγορίαν ἀνήκων ἢ ἐπιτίθεται, Λογ- γίν. 32, κτλ. Ἰσίδωρ. —κῶς, Δημ. Φαλ. 251.

ἀλληγοριστής, οὐ, ὁ, = ἀλληγορητής, Εὐστ. II, 693A.

ἀλληγορώς, ἐπὶ πρ., = ἀλληγορικῶς, Τζέτζ. [?] παρὰ Σχόλ. Δί- σχυλ. Πρ. 428.

ἀλληγορεῖ, ἀλληγορεῖται, ἔστι κλήρου, Ἠσὺχ.

ἀλληγορεῖται, ον, ποιητὴς ἀντὶ ἀλλοῦ = ἀκατάπαυστος, ἀδικο- πος, συνεχὴς νότος, Ὡδ. M. 325. ὁδύναι, Σοφ. Τρ. 985. ἀδυσώ- πητος θυμὸς, Πηλ. I. 636.—Ὡς τῶν Ἀλληγορῶν ὡς τῶν ἀντὶ Ἀλη- γορῶν (ἢ Ἐρίωνος) ἐν Λουκ. Τραγικοῦ 6, 7.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ ὄντες αἵτις ἀλλήλων, Ἰουστίν. M.

ἀλληγορεῖται, ας, ἡ, = ἀνεμομαχία, Ἰωάν. Λυδ. 316, 19.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται ἐνάπιον τοῦ νόμου, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, ἐγγυηταί, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἀλληγορεῖται, οἱ, οἱ εἰς ἀλλήλους ὑπέχειται, Εὐστ.

ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ ἔτι, ἀκόμη, ἐπὶ πλέον, κτλ., πέμπτος ποταμὸς ἄλλος, ἀκόμη καὶ πέμπτος ποταμὸς, Ἡρόδ. 4. 54· πρὸλ. Αἰσχύλ. Θ. 486, Σοφ. Ἀντ. 1295.

8) ἐν τῇ ἀπαρίμῳσι διαφορῶν προσώπων ἢ πραγμάτων, ἐνθα φαίνεται ὡς πλεοναστικὴ, πρᾶγματι χρησιμεύει ὅπως ἐξορῇ τὴν μεταξὺ αὐτῶν διαφορὰν, ὡς, ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι κλόν ἄλλαι, μετ' αὐτῆς, τῆς δεσποίνης αὐτῶν, συνεπορεύοντο καὶ ἀμφίπολοι ἡσυχίας, Ὁδ. 4. 84· ἐκτοθεν ἄλλων μνηστήρων (γνωσμένου λόγου παρὰ τῆς Ἀθηναίης), Α. 132, πρὸλ. 1. 367, Ν. 266· καὶ συγν. παρ' Ἀπ. παρ' ἀγγέλων ἄλλων, ἄλλων ἐκτὸς ἐμοῦ, Σοφ. Ο. Τ. 7: οὐ γὰρ ἦν χορτός οὐδὲ ἄλλο δένδρον οὐδὲν, δὲν ὑπῆρχε χόρτος, οὐδὲ κανὲν δένδρον διόλου, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 5· προσοφλόν οὐ τὴν ἐπιβελλίαν μόνον ἀλλὰ καὶ ἄλλην ὕβριν, ὅλλ' ἐκτὸς τούτου καί... Δισχύλ. 23. 26, Ἐλμολ. Ο. Τ. 7, Heind. Πλάτ. Γοργ. 473D, Σιαλλί. Πλάτ. Ἀπολ. 36B:—καὶ ὁ Ὀμηρος συγνάκις ἔχει τὴν λέξιν σχεδὸν κατὰ πλεονασμὸν μετὰ συγκριτ., οὐ τίς σέιο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν, Πλ. Ο. 569, πρὸλ. Χ. 106, καὶ ἄλλ.: μετὰ ὑπερβ., ὁ ζυρώτατος ἄλλων, Ὁδ. Ε. 103· ὡσαύτως μετὰ τοῦ πλησιέστες, Πλ. Δ. 81, καὶ ἄλλ.: μετὰ τοῦ εἶς ἢ μόνος, Εὐρ. Μῆδ. 948, Πλάτ. Χαρμ. 166E.—Ἀλλαχοῦ δὲ πάλιν ἐκ τοῦ ἐναντίου λέγεται διὰ τὸ ἄλλος παραλείπεται εἰς φράσεις ὡς τὸ ὦ Ζεὺ καὶ θεοί, Ἀριστοφ. Πλ. 1, πρὸλ. Πλ. Ζ. 476.

III. πολλὰ σπανιότερον ὡς τὸ ἀλλο-λοῦσθαι, ἄλλου εἰδέναι, διαφορῶν, Πλ. Ν. 64, Φ. 22. 2) ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ ἐνίοτε συντάσσ. ὡς συγκριτ. μ. γεν., ἄλλα τῶν δικαίων, ἄλλα παρὰ δίκαια, Ξεν. Ἀπομ. 4. 4, 25:—οὕτως ἀκούου-θεῖται καὶ ὑπὸ τοῦ ἦ... ὅποτε ἢ προηγείται ἄρνησις, ὡς οὐδὲ ἄλλο... οὐδὲν ἄλλο (ἢ ἄλλο οὐδὲν), ἦ... οὐδὲν ἔτερον ἦ... Ἡρόδ. 1. 49, 7, 168, Θουκ. 4. 14· οὐδὲν ἄλλο γ' ἢ πτήξας, Αἰσχύλ. Πέρσ. 209· ἢ μὴδὲν ἄλλο ἢ διανοεῖται τις, τὰ ὅποια μόνον διανοεῖται τις, Πλάτ. Θεαιτ. 195D:—ἢ συγκρίσειν, ἢ πρόστασις εἶναι ἐρωτηματικὴ, τίς ἄλλος ἢ γώ...; Αἰσχύλ. Πρ. 440, τί ἄλλο ἢ...; τί ἄλλο παρὰ...; Θουκ. 3. 39, κτλ.: τί δ' ἄλλο γ' ἢ πόνοι...; Αἰσχύλ. Θ. 851: ἔλλειπν., τί ἄλλο (ἐνν. πάσχω) ἢ ἱπποκένταυρος γίγνομαι; Ξεν. Κύρ. 4. 3, 20:—ὡσαύτως ἀκούου-θεῖται τοῦ πλῆθ' Σοφ. Αἰ. 125, Ἀριστοφ. Ἀχ. 39: ὡσαύτως ἀκούου-θεῖται ἐμπροσθέντων προσδιορισμῶν: ἄλλος πρό... Ἡρόδ. 3. 85· ἄλλος ἀντί... Αἰσχύλ. Πρ. 467· παρὰ... Πλάτ. Φαίδρ. 80B, κτλ.: ὅταν δὲ συνδυάζεται μετ' ἀρνήσεως, ἀκούου-θεῖται ἐνίοτε ὁ ἄλλος, Πλ. Σ. 403, Φ. 275, Ω. 697:—περὶ τοῦ ἄλλοτε ἢ... ἴδε ἐν λέξεσιν.—Ἐντεῦθεν πηγάζουσι δευτερευούσαις τινες σημασίαι: 3) ἄλλος παρὰ τοὺς συνήθεις, παράδοξος, ξένος· ἄλλος ὁδότης, Ὁδ. Ψ. 274. 4) ἄλλος παρ' ὅ, τι εἶναι, μὴ ἀληθές, = ψευδής, ἀπατηλός, Δ. 348, Ρ. 139. 5) ἄλλος ἢ ὁ ἑρβός, ἄδικος, κακός, Πλάτ. 2. 187D, κτλ., πρὸλ. ἔλλωσις—τὸ ἔτερος καίτοι ἐπὶ τοιαύτης χρήσεως παρὰ τοῖς δοκιμωτέροις συγγραφείοις, ἴδε ἔτερος III. 2.

ἄλλος, ἄλαλος, λέξ. Διόλ. Γρηγόρ. Κορίνθου σ. 578. ἄλλοτε, ἐπὶ πρ. (ἄλλος) εἰς ἄλλον τόπον, πρὸς ἄλλο μέρος, Ὁδ. Ψ. 184· ἄλλος ἄλλοτε, εἰς πρὸς ἐν μέρος καὶ ἄλλος πρὸς ἄλλο, Αἰσχύλ. Πέρσ. 359· ἄλλος, ἐμῖμα, θατέρω δὲ νοῦν ἔχοντα, Σοφ. Τρ. 272: εἰς τὰ ξένα, εἰς ξένας χώρας· ἄλλοτε ἐκπέμπειν, ἐξάγειν εἰς ξένας χώρας, Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 11.—συνδυάζονται μετ' ἄλλου ἐπιρρήματα. ἄλλοτε οὐδαμῶς, πρὸς οὐδὲνα ἄλλον τόπον, Πλάτ. Κρίτων 52B· ἄλλοτε πολλὰχρῶς, εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη· ὁ αὐτ. Φαίδρ. 113B· ποῖ ἄλλοτε; πρὸς ποῖον ἄλλο μέρος; ὁ αὐτ. Μενέξ. 241E· ἄλλοτε ποῖ, εἰς ἄλλο τι μέρος, ὁ αὐτ. Θεαιτ. 202E:—συγνάκις καὶ μὲ γεν., ἄλλοτε ποῖ τῆς Σικελίας, εἰς κανὲν ἄλλο μέρος τῆς Σικελίας, Θουκ. 7. 51· ἄλλοτε τοῦ σώματος, Πλάτ. Νόμ. 841B:—ἐν τῇ φράσει ἄλλοτε ὅποι ἂν ἀφίκη, Πλάτ. Κρίτ. 45B· δὲν εἶναι=τῷ ἄλλαχού, ἀλλ' ἐτίθη ἀντ' αὐτοῦ καθ' ἑλπίν πρὸς τὸ ὅποι.

ἄλλο-σεβής, ἐς, ἀλλόπιστος, ἀλλόθρησκος, Γ. Παχυμ. τὸμ. Δ. π. 267, 422, Β.

ἄλλο-σπορος, ὁ ἐξ ἄλλης σπορῆς ὢν, Θεόδ. Πρόδρ. Ἐπ. 111. ἄλλοτε, Διόλ. ἄλλοκα Δ. Β. 606, ἐπὶ πρ.: (ἄλλος, ὅτε). Ἐν ἄλλῳ χρόνῳ, κατ' ἄλλην ὥραν, ἄλλην φοράν, ἄλλοτε, πρῶτον παρ' Ὀμ., καὶ συνήθως ἐν ἀντιθέσει: ἄλλοτε... ἄλλοτε..., ἄλλοτε μὲν, ἄλλοτε δὲ, ὡσαύτως ὅτε μὲν, ἄλλοτε δὲ..., Πλ. Α. 65· ἄλλοτε μὲν... ἄλλοτε δ' αὐτῇ, Ὁδ. Π. 209, Πσ. Ἀποσμ. 44· τότε ἄλλος, ἄλλοθ' ἄτερος, Σοφ. Πλ. 739· ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλόν ἔρπει, ὁ αὐτ. Ἀντ. 367· ἄλλοτε μὲν... τότε δὲ, Ξεν. Ἀν. 4. 1, 17· ἐνίοτε τὸ πρῶτον ἄλλοτε παραλείπεται· φοιτῶν [ἄλλοτ'] ἐνσργῆς ταύρος, ἄλλοτ' αἰόλας δρόκων, Σοφ. Τρ. 11: [ἄλλοτ'] ἐπ' ἀκταίς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ, Εὐρ. Ἑκ. 28: ἐνίοτε δὲ παραλείπεται τὸ δεύτερον, Σοφ. Ο. Κ. 1675:—ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 26:—συχνότατα συνδυάζεται μετὰ τοῦ ἄλλως, κτλ., πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον, ἐνίοτε πρὸς τοῦτον καὶ ἄλλοτε πρὸς ἑκείνον, Αἰσχύλ. Πρ. 276, κτλ.: οὕτω καὶ: ἄλλως ἄλλοτε, ἄλλοτε κατὰ τοῦτον τὸν ἐρόπον καὶ ἄλλοτε ἄλλως, Αἰσχύλ. Θ. 1071· ἄλλοτε ἄλλῃ, ἄλλοτε, ἄλλοτε, κτλ.

ἄλλο-τέρμων, ὁν· ἄλλοτέρμων γῆ, ἄλλοτρία, ξένη γῆ, Εὐσεβ. Εὐαγγ. πρ. 9, σ. 438.

ἄλλο-τι, κατ' ἄλλο ἢ ἡ, τιδὲποτε ἄλλο· ἐν ἐρωτηματ. προτάσει τὸ πλεῖστον ἀκολουθοῦμενον ὑπὸ τοῦ ἦ: ἦ σὶ ἄλλο τι φαίνεται... ἢ λόγος; Πλάτ. Φαίδρ. 238A, πρὸλ. Φαίδρ. 64C:—ἐντεῦθεν συγνάκις πρὸ πάντων παρὰ Πλάτ. ἐν ἐλλειπτικῇ φράσει, ὡς ἰσοδύναμον τῷ ἄρα...; ἢ Λατ. nonne...? καὶ ὑπονοεῖ ἀπάντησιν καταφατικὴν· ἄλλο τι ἢ πεινήσουσι; (τ. ε. ἄλλο τι πείσονται ἢ πεινήσουσι;) ἄρα δὲν θὰ ὑποστώσι τὰ δεινὰ τοῦ λιμοῦ; Πρὸδ. 2. 14, πρὸλ. 1. 109· οὕτως: ἄλλο τι ἢ ἡρέμα ἐπανάσκεισθόμεθα; ὅν θὰ ἐξετάσωμεν ἡσύχως ἐκ νέου τὸ πρᾶγμα; (ἔηλ. ἢς πρᾶξιμεν αὐτῶν), Πλάτ. Θεαιτ. 154E· πρὸλ. Φαίδρ. 70C, Μένων. 82D, Γοργ. 481C, κτλ.: τῷ διαλέγετι σὺ νῦν; ἄλλο τι ἢ ἐμοί; οὐχὶ μετ' ἐμοῦ; ὁ αὐτ. Ἀλκ. 1. 116D:—ἐνίοτε τῇ παρεμπιπείῃ καὶ ἄλλῳ λέξεσιν ἄλλο τί λέγεται ἢ τόδε; ὁ αὐτ. Συμπ. 200D· πρὸλ. Φαίδρ. 79A, 106A, Κρίτων 50A, κτλ.:—οὕτως ἄλλο τι πλὴν...; ὁ αὐτ. Σοφ. 228A:—ἄλλὰ συχνάκις ἄλλο τι ἢ ἄλλοτε...; εὐρηται μόνον, ἄλλο τι οὖν ἔλεγες; δὲν ἔλεγες...; ὁ αὐτ. Γοργ. 495D, πρὸλ. 470B, Θεαιτ. 165D, Πολ. 337C, κτλ. II. σπανιὴς ἀνευ ἐρωτήσεως, ἀπόγνωια τοῦ ἄλλοτι ἢ κρατεῖν τῆς γῆς, Θουκ. 3. 85.

ἄλλοτριεύω, εἶμαι κακός, δυσμενῶς διατεθειμένος· Λατ. alieno animo esse. Πολύβ. 15. 22, 1.

ἄλλοτριό-γνωμος, ὁν, ὁ περὶ ἄλλων διανοούμενος, ἄλλοτρου τὸν νοῦν ἔχων, ἀρχηγός, Κρατίνος ἐν «Πανόπταις» 3.

ἄλλοτριό-γαμος, ὁν, ὁ τὸν ἀλλότριον γάμον θηρεύων, Θεοδώρητ. τὸμ. Α. σ. 939.

ἄλλοτριεὶδής, ἐς, ἀλλότριος τὸ εἶδος ἢ τὴν φύσιν, Βυζ.

ἄλλοτριο-ἐπίσκοπος, ὁ, ὁ περιεργαζόμενος, ἐπισκοπῶν τὰ ἀλλότρια, Ἐπιστ. πρὸς Πέτρ. Δ', δ', 15, Διον. Ἀρ.

ἄλλοτριο-κάματος, ὁν, ὁ δι' ἄλλους ἐργαζόμενος, κοπιῶν, Ἐκκλ.

ἄλλοτριο-λογέω = ἐμιμῶ περὶ πραγμάτων ξένων πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, Στράβ. 62.

ἄλλοτριο-μορφο-δύταιος, ὁν, ὁ οἰετὶ μεταβάλλων μορφήν, σχῆμα, ἐπὶ ὅ. τῆς φύσεως, Ὀππ. Δ. 9. 23.

ἄλλοτριο-νομίω, κατατάσσειν πράγματα ἔξω τῆς οἰκείας θέσεως, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ διανέμειν ἐπὶ τὰ αὐτῶν ἕκαστα, Πλάτ. Θεαιτ. 195A. II. ἀποδέχομαι ξένα ἔθνη, Δίων. Κ. 52. 36.

ἄλλοτριό-νους, ὁν, ὁ ἔχων ἀλλότριον, διαφορὰν νοῦν, Ἰωάν. Κλμ. σ. 421.

ἄλλοτριο-πράγγω, = ἀναμειγνύομαι εἰς ξένας ὑποθέσεις ἢ ἐργασίας—διεγείρω ταραχάς, στάσεις, Πολύβ. 5. 41, 8.

ἄλλοτριο-πραγία, ἡ, οὗτ. τὸ ἀλλοτριοπραγεῖν, τὸ ἀναμειγνύεσθαι εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων, Πλούτ. πῶς δεῖ διακρίν. τὸν Κόλακ.

ἄλλοτριοπραγμονέω, = ἀλλοτριοπραγεῖν, Σιμπλικ. Ἐγγεῖριδ 419 (264A).

ἄλλοτριο-πράγμων, ὁν, ὁ ἀσχολούμενος εἰς ξένας ὑποθέσεις, περιεργός, Α. Β. 81:—ἄλλοτριοπραγμοσύνη, ἡ, τὸ ἀναμειγνύεσθαι εἰς τὰ ἀλλότρια πράγματα, Πλάτ. Πολ. 444B.

ἄλλότριος, α, ὁν, (ἄλλος) ὁ ἐξ ἄλλου ὢν ἢ εἰς ἄλλον ἀνήκων, Λατ. alienus, ἀντίθ. τῷ ἴδιος; Ὀμ., κτλ.: ἄλλ. βίος, νῆς, ἄγας, Ὀμ.: ἄλλ. γυνή, ξένη, ἄλλου ἀνδρός σύζυγος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 447 (λυρ.); ἄλλοτρίων χαρίσασθαι, δωροῦμαι τὰ ἀλλότρια, χαρίζω ξένα πράγματα, Ὁδ. Ρ. 452· γναθμοῖσι γελῶν ἀλλοτρίοισιν, ἐπὶ τῶν μνηστήρων, ἐξέλιον διὰ ξένων παρεόντων, κατελήθησαν ὑπὸ ἀκουσίου νευρικοῦ γέλωτος, ἐπὶ βεβηλαμένον καὶ παρὰ φύσιν γέλωτος· πρὸλ. τὸ τοῦ Τεννισον «laughed with alien lips» = ἐγέλασε δι' ἀλλοτρίων χειλῶν (πρὸλ. Vul. Flacc. 8. 164), (κατ' Εὐστ.), σημαίνει τὸ γελᾶν ἐκ θυμοῦ ἢ ἀμηνόχως τινός, ἐφ' οὗ μὴ εἴσιν, Ὁδ. Ρ. 347· (ὁ Ὀράτιος ἐξανεῖλε τὴν φράσιν malis ridere alienis, ἀλλ' ἐπὶ ἡμῶν αὐτῶν διαφύρεται)· ἄλλ. ὅμμασιν εἶπρον, τῇ βοήθειᾳ ξένων ἐνδουλῶν, Σοφ. (λυρ.) Ο. Κ. 140· οὐκ ἄλλ. ἀτην, μὴ προξενηθεῖσαν δι' ἀλλοτρίων χειρῶν, ὁ αὐτ. Ἀντ. 1259:—παροῖμ., ἀλλότριον ἄμῃν θέρος, θερμὸν τὸν ἔξωθεν αἶσαν, Ἀριστοφ. Ἰπκ. 392· πρὸλ. Ἡσ. Θ. 509· ἀλλοτρίωτάτοις τοῖς σώμασι χρῆσθαι, μεταχειρίζεσθαι τινα τὸ σῶμα ὡς ἐάν σελεύεις ἀνήκειν εἰς ἄλλον, Θουκ. 1. 70· τὰ ἀλλότρια, κατὰ κράσιν τὰ ἀλλότρια, τὰ ἀνέχοντα εἰς ἄλλους, τὰ ἀλλότρια διεπνέιν, Θεόπ. Κωμ. ἐν «Ὀδυσσεῖ» 3 καὶ ἄλλ. II. κατ' ἀντιθέσιν πρὸς τὸ οἰκεῖος, ξένος, Λατ. peregrinus. 1) ἐπὶ προσώπ., ἀλλότρ. φῶς, ξένος τις ἀνθρώπος, Ὁδ. Σ. 219· συχνάκις μετὰ τῆς ἐννοίας ἐνδότητος, Πλ. Ε. 214, Ὁδ. Π. 102· οὐδὲ τις ἀλλοτρίων, οὐδὲ ξένος τις, Ἡρόδ. 3. 155· εἴτε ἀλλότρ. εἴτε αἰκείος ὁ τεθνῶς, Πλάτ. Εὐθύφρ. 4B: οὐδεὶς ἐστὶ μοι ἀλλότρ., ἀν' ἣ χρηστός, Μένανδρ. ἐν «Περικλεῖ-ρομύνη» 2: ἀλλοτρίωτερος τῶν παίδων, ἥτεον αἰκείος τῶν ἐκ κλην σου, Ἡρόδ. 3. 119· ἀλλοτρίωτερος, ἀντιτίθεται τῷ οἰκειώτερος, Ἀριστ. Ἰθ. Ν. 8. 12, 4, πρὸλ. 8. 10, ἐν τῷ αὐτ., κτλ.: μετὰ αὐτ. ἀλλότριος ὅστις ὄντως, Ἰσάκρ. 306C. 2) ἐπὶ πραγμά-ταις, ξένος, παράδοξος, Πλούτ., κτλ.: εἴ τι πρότερον γέγονεν ἀλ-

λότριον, Δημ. 200. 13· ἡ ἀλλοτρία, ἡ ἐξὸν χώρα, ἡ χώρα τῶν πολέμων, Ἰσοκρ. 218Α, πρὸς Δ. 7. 83· μ. γεν., ἕνεος πρὸς τι, ἐπιτηδεύματα δημοκρατίας ἀλλοτρία, Δυσ. 190. 12· οὐδὲν ἀλλοτρίον παίδων τοῦ τρόπου, Ψήρ. παρὰ Δημ. 289. 15. 6) ἕνεος πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, ἀνοικτερός. Πλάτ. Πολ. 491D, Δημ. 289. 14, κτλ.:—ὕπερθ. Ἀριστ. Κατηγ. 15. III. ἐπίρρ. ἀλλοτρίως, ἔχειν ἢ διακρίσθαι πρὸς τινά, διακρίνεται δυσμενῶς πρὸς τινα, Δυσ. 911. 4, Ἰσοκρ. 266B, 98B:—Συγκρ. -ιώτερον, ἔχον εὐνοϊκῶς, Δημ. 228. 12. 2) παραδόξως, θαυμασίως, Ἐπιγράμ. Ἐλλ. 982. 2.

ἀλλοτριότης, ἡ, ἀποξένωσις, ἀντιτίθεται τῇ οἰκειότητι. Πλάτ. Συμπ. 197C, Πολιτ. 261A: ἐπὶ προσώπῳ. Ἀριστ. Πολ. 5. 10. 17· τινὸς πρὸς τινά, Ἐπιστολ. Πλάτ. 318D· πρὸς Ψήρ. παρὰ Δημ. 282. 26.

ἀλλοτριό-τροπος, ον, ὁ ἔχων ἀλλοτρίους, ἄλλους τρόπους, ἀλλότροπος, Νικηρ. Γρηγορ. τόμ. Α', σ. 349, 23, ἔκδ. II.

ἀλλοτρίο-τρόπος, ἐπίρρ. = ἀλλοτρίως, κατ' ἄλλον τρόπον, Ἀστέρ. Οὐδ. 149A.

ἀλλοτρι-οὔσιος = ἀλλοτριούσιος, Ἀθην. II, 781C.

ἀλλοτριωφάγος, ἐσθλὸν τὸν ἄρτον τοῦ ἄλλου, Εὐστ. 1404. 9.

ἀλλοτριωφάγος, ἡ, τὸ ἐσθίειν τὸ ἀλλότριο, Εὐστ. 1404.

ἀλλοτριω-φάγος, ον, ὁ ἐσθίων ξένον ἄρτον, Σαρ. Ἀποσπ. 309.

ἀλλοτριω-φρονῶν, ἀλλότρια φρονῶ, δυσμενῶς διακρίνεται, Διδό. 17. 4.

ἀλλοτριό-φρων, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἀλλότριον φρόνημα, ὁ ἄλλος φρονῶν, Θεόδ. Μετοχ. 499, Εὐστ.

ἀλλοτριό-χρως, ὡτος, ὁ, ἡ, ὁ μεταβάλλων ἢ ἔχων ἄλλο χρώμα, Ἀνθ. Π. 11. 17.

ἀλλοτριό-χρως, ον, ὁ ἐκ ξένης χώρας ὢν, Ἰωσήφ. Α. I. 3. 12, 3.

ἀλλοτριῶν, μέλλ. -ώσωι—μετὰ γεν. προσώπ., ἀποξενῶ ἀπὸ .., τῶν σωμάτων τὴν πόλιν οὐκ ἀλλοτριούντες, Θουκ. 3. 85· ἄλλ. ἐαυτὸν ἀπὸ τῆς λειτουργίας, ἀποσύρεισθαι ἀπ' αὐτῆς, ἀπορνεύειν αὐτήν, Δημ. 1233. 11. 2) μετὰ ὅστ. προσ., ἀποξενῶ, καθιστῶ ξυμμενῆ πρὸς τινα, τὴν χώραν τοῖς πολέμοις, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 16:—Παθ., καθίσταμαι ξένος, ἐχθρός, τινί, Θουκ. 8. 73· ἀλλοτριούσθαι πρὸς τι, διατίθεται δυσμενῶς πρὸς τι, Διον. Ἀλ. περὶ Θουκ. 27. 3) παθ. ἀποξενούμαι ἀπὸ τῆς πραγματικῆς μου φύσεως, Πλάτ. Τίμ. 64E. 4) ἐν τῇ παθητικῇ ὁσους ἐπὶ πραγμάτων = ἀποξενούμαι, περιέρχομαι εἰς τὴν κυριότητα ἄλλου· ἀλλοτριούται ἡ ἀρχή, Ἡρόδ. 1. 120.

ἀλλοτριώσιος, ἡ, ἀποξένωσις· τινὸς, ἀπὸ τίνος, Ἀππ. Ἐμφυλ. β. 78· τινὸς εἰς τινά, αὐτῇ 3. 13:—τῆς ξυμμάχιας οὐχ ὁμοῦ· ἡ ἀλλοτρίω, ἡ ἀποξένωσις αὐτῆς, ἡ ἀπώλεια αὐτῆς, Θουκ. 1. 35.

ἀλλο-τροπέω, εἰμαι εὐμετάβολος, ἀλλοτροπῆσαι, μεταθεῖναι, Ἰππόχ.

ἀλλοτροπέα, ἡ, παραλλαγὴ, μεταβολή, ποικιλία, Ἐκκλ.

ἀλλοτροπέως, ἐπίρρ., κατ' ἄλλον τρόπον, Ἀριστ. περὶ Φυσ. 1. 3, 5, Γραμμ.

ἀλλό-τυπος, ον, ὁ ἔχων ἄλλον τύπον ἢ σχῆμα, Ἀρχ. Λεξικ.

ἀλλο-τύπως, ον, ὁ διαφέρει ἑσχηματισμένως, Μανιό. Ἀποειλ. 4. 75.

ἀλλο-φώνης, ἔς, ὁ ἄλλως φαινόμενος, διάφορος, Νόνν. μετάρρ. Νύαγγ. κ. Ἰωάν. α'. 47, κτλ.

ἀλλόφασκες, «ὄρυθος ταραχώδης», Ἠσύχ.

ἀλλο-φάσσω, ἀλλογενῶς, παραφρονῶ, Ἰππ. Προγν. 44· ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ Λοφ. Φρύν. 507, ὁ Ἠσύχ. ἐρμηνεύει: «ἀλλοφάσσειν, ἐτερολογεῖν, ἢ οὐχ ὑποφέρειν βάρους, ὁ δὲ Ἑρμαντινός: «ἀλλοφάσσοντες, ἀπορριμμένοι καὶ τελορηθῆναι, ὡς φησὶ Βακχεῖος· «ἑτεροκράτης δὲ ὁ Κῆρος φησὶ παρὰ τοῖς Ἰωσι λέγεσθαι τὸ ἀλλοφάσσειν ἐπὶ τοῖς εἰς διανοίας παραφύροις ...»

ἀλλό-φωτος, ον, (ῥένω) ὁ ὑπὸ ἄλλων φονευθείς, Α. β. 380, «ἀλλοφάτος, ὑπ' ἄλλου περαιομένης, ἡ ἀντρεμένης», Ἠσύχ.

II. (φαίνονται) ἀλλοφανής, Νικ. Θ. 148.

ἀλλοφῆμονες, «ἀλλοφῶν τρανῆτες», Ἠσύχ.

ἀλλοφως, ον, Ἐπ. ἀντὶ ἀλφως.

ἀλλοφῆτωρ, ορος, ὁ, ὁ ἀνέχων εἰς ἄλλην φρατρίαν, Συλλογ. Ἰππ. 5785. 11.

ἀλλο-φρονέω, (ἀλλόφρων) Ἰππ. καὶ Ἰω. ῥῆμα, σκέπτομαι περὶ ἄλλων πραγμάτων, οὐδεμίαν εἶδα προσοχὴν, ἀλλ' ἤμην ἀλλοφρονέων, Ὁδ. Κ. 374, περὶ ἀνθρώπου ἐν λιποθυμίᾳ διατελοῦντος, εἰμὶ ἀναίσθητος· κάδ' ὁ ἀλλοφρονέοντο .. εἶσαν, Π. Ψ. 698· κείτ' ἄλλ., Θεόφρ. 22, 128, πρὸς. Ἀριστ. Μεταρ. 3. 5, 14· ὑπὸ τούτων ἀλλοφρονέσαι, = κατελήθησαν ὑπὸ μανίας ἐνεκα τούτων, Ἡρόδ. 5. 85· ἀλύει καὶ ἀλλοφρ. ὑπὸ τῆς θούνης, Ἰππ. 467. 6, πρὸς. 607. 43 (ἔνθα καὶ Λίλιπυ γράφει ἀλλο-φάσσει). II. ἔχων ἄλλην ἰδέαν, ἄλλως φρονῶ, Ἡρόδ. 7. 205.

ἀλλοφροσύνη, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ ἀρρηγμένου ἢ τοῦ ἔχοντος τεταραγμένας εἰς φρένας ἀνθρώπου, Πλούτ. 8. 103.

ἀλλό-φρων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ ἄλλως φρονῶν, ὁ ἄλλην ἔχων γνώμην, Μανιό. 4. 563.

ἀλλο-φύης, ἔς, ὁ ἄλλης φύσεως, ἡ ὁ ἔχων εὐμετάβολον φύσιν, Νόνν. Διον.

ἀλλοφυλέω, ἀσπάζομαι ξένα ἔθνη ἢ ἔτην ὁμοεικέλιν, Ἐβδ. (Μακκ. Δ'. σὴ', 5).

ἀλλοφυλέα, ἡ, ἔτην οὐσίαν ἀλλοφυλίας τινὸς εἰς καὶ κατὰ μικρὸν παρεισδυσούσης, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 106.

ἀλλοφυλισμός, ὁ, ἡ παραδοχὴ ξένων ἐθίμων, Ἐβδ. (Μακκ. Β'. σ', 13).

ἀλλό-φυλος, ον, (φυλή) ὁ ἀνέχων εἰς ἄλλην φυλὴν, ἕνεος, Λατ. alij nigena, Ἰππ. Ἀέρ. 289· ἔς ἀλλόφυλον ... χῆδονα, Αἰσχύν. Εὐμ. 851· ἄνθρωποι, Θουκ. 1. 102, Πλάτ. Νόμ. 629D· πόλεμος ἄλλ., πόλεμος πρὸς ἕνεος, Πλάτ. Κράτ. 23· = κοινή φρόσις, μάχαν ἐπ' ἀλλόφυλον, εἰς ἄλλους ἀνέχουσιν, οὐχὶ εἰδαν, Εὐδοκ., ἐν «Κύλαξι» 1. 12. 2) ἄλλου εἴδους, (ῥῆμα, Διδό. 3. 18.

ἀλλοφονέω, ἠμιλῶ ἄλλην γλῶσσαν, Εὐστ. Πιστηγ. 122. 50.

ἀλλοφονία, ἡ, σύγχυσις γλωσσῶν, Ἰωσήφ. Α. I. 1. 4, 3.

ἀλλό-φωρος, ον, ὁ λαλῶν ξένην γλῶσσαν, Ἐβδ., Ἠσύχ.

ἀλλοχροίω, ἀλλάσσω χρώμα, Ἀριστ. Προβλ. 4. 29.

ἀλλόχροια, ἡ, ἀλλαγὴ χρωμάτων, Ἀδαμάντ. Φυσ. 2. 25.

ἀλλό-χρως, ον, συγχρ. -χρως, ον, ὁ μεταβιβαζόμενος κατὰ τὸ χρώμα, ὅπως ἀλλόχρως βασιλεὺς, Εὐρ. Ἰππ. 174 (συρ.):—οὕτως καὶ ἀλλό-χρως, ὡτος, ὁ, ἡ, ὁ φαινόμενος παρὰ τοῖς ἢ ἕνεος, ὁ αὐτ. Φοίν. 138, Ἀνδρ. 870.

ἀλλό-χρωοί, οί, ἀλλοδαποί, Ν. Χων. σ. 510. 7, ἔκδ. II.

ἀλλύδεις, ἐπίρρ. (ἄλλος), Ἐπ. ἀντὶ ἄλλωσι, εἰς ἄλλο μέρος, ἐν χρήτῃ παρ' Ὁμ. μόνον μετὰ τοῦ ἄλλως, ἄλλω = ἄλλο, Ἰππ. Τεγέας L. et F. 340e, σ' 38· ἀλλυδὶς ἄλλος, ἄλλος πρὸς τὸ εἶναι καὶ ἄλλος πρὸς τὸ εἶναι, Πλ. Α. 480, Ὁδ. Ε. 71, καὶ ἄλλ.: τρέπεται χρῶς ἀλλυδὶς ἄλλῃ, τὸ χρώμα αὐτοῦ μεταβάλλεται ὥστε μὴν οὕτως, ὅτε δὲ ἄλλως, Πλ. Ν. 279· κατὰ μέμνησιν τοῦ Ὁμ. ὑπὸ Εὐπόλ. ἐν «Κύλαξι» 1. 11.

ἀλλύεσκε, ἀλλύουσα (ῥ), Ἐπ. ἀντὶ ἀνέλυε, ἀναλύουσα.

ἀλλύτας, ἦε ἐν λ. ἀναλύτης.

ἄλλως, ἄλλω, ἀλλῶς (Α. II. 581), ἐπίρρ. τοῦ ἄλλως, κατ' ἄλλον τρόπον, ἄλλως, ἑτέρως, «διαφορετικῶς, κατ' ἄλλα, Ὁμ., κτλ.: παρ' Ἀττ. συγνάμει συνδυάζεται μετ' ἄλλων ἐπίρρ., ἄλλως πως, κατ' ἄλλον τινά τρόπον, ἄλλως οὐδυνῶν, κατ' οὐδένα ἄλλον τρόπον, Πλάτ. Πολ. 343B, 526A, κτλ.: εἰδὲ οὐ πως ἄλλως γινώσκεις, διδασκε, Ξεν. Ἀπομ. 2. 6, 39. 2) καὶ ἄλλως, καὶ ἐκτὸς τούτου, προσέτι, ἀγῆνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως, Πλ. I. 609· γυνὴ τις περιτρέφεται ὡς λην ὕμνη καὶ ἄλλως εὐεῖδης, Ἡρόδ. 1. 60, κτλ.: ἀρίστου καὶ ἄλλως φρονιμωτάτου, Πλάτ. Φαίδρ., ἐν εἰλί:—οὕτως ἄλλως δὲ ..., Ἡρόδ. 6. 105. 3) ὅπως ἐν ποτε, τοῦλάχιστον: εἴπερ γε καὶ ἄλλως ἐβόλει, Ἡρόδ. 7. 16, 31· οὕτως καὶ μόνον τὸ ἄλλως, εἰ ἄλλως βεβούλοιο, ὁ αὐτ. 8. 30· ἐπεὶ περ ἄλλως .. εἰς Ἀργος κτεῖς, Αἰσχύν. Χο. 480.

3) συχν. ἐν τῇ Ἀττ. φράσει ἄλλως τε καί ..., καὶ ἄλλως καί ..., ὁ εἰ. ἔλως, κατ' ἐξοχὴν ..., πρὸ πάντων ..., Αἰσχύν. Εὐμ. 473, Θουκ. 1. 70, 81, κτλ.: μετ' ἐπιτάσεως: ἄλλως τε πάντως καί ..., Αἰσχύν. Πρ. 636, Εὐμ. 726· ἄλλως τε καί ..., ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, ἀκολουθεῖται ὑπὸ τῶν εἰ, ἢν, ἐπειδὴ = ἔλως ἐάν ..., Ἰππ. Ἀρ. 1216, Θουκ. 2. 3· ἡ ὑπὸ μετοχῆς, ὁ αὐτ. 4. 101. 7, 80:—οὕτως καὶ ἄλλως τε, Ξεν. Ἀπομ. I. 2, 59, Κέρ. I. 6, 43. II. ἄλλως, διαφορετικῶς, «διαφορετικῶς: τοῦτ' οὐκ ἔστιν ἄλλως εἰπεῖν, νὰ τὴ ἀρνηθῇ τις, Ἡρόδ. 6. 124· οὐκ ἄλλως λέγω, εἰν λέγω κατ' ἄλλον τρόπον, ὅλ. οὕτω λέγω, Εὐρ. Εξ. 302· ἐν τῇ οὐκ ἐτεροφρονεῖς καὶ χρήσις: 2) ἀμεινῶς, ὡς ἀμεινῶς τρόπου, Πλ. Ε. 53, (1) ε. Θ. 176, κτλ. 3) συχνότερον, ἄλλως ἢ ὡς ἔρεται. τ. ε. ἀμεινῶς, παρίργως, ἀσάφως, ἀβέβαιως, Ὁδ. 3. 124, Ἡρόδ. 3. 16., 4. 77, κτλ.:—ὡς αὐτῶς = ἀσάφως, μεταξὺ, ὡς τὸ μάτην, Πλ. Ψ. 144· καὶ συχν. παρ' Ἀττ., ἄλλ' ἄλλως πονεῖ, Σαρ. Ὁ. Τ. 1151, πρὸς. 333· μετ' οὐσιαστέ, εἰδωλὸν ἄλλως, ὁπλῶς εἰδωλόν, εἶμας, ὁ αὐτ. Φ. 917, πρὸς. Εὐρ. Εξ. 489· ἀριθμὸν ἄλλως, ὁ αὐτ. Τίμ. 476· παρὰ καιρὸν ἄλλως, ὁ αὐτ. I. Δ. 800· ὁρίσμενος, πρὸς· ὁ αὐτ. ἄλλως, Ἀριστ. Νεφ. 1203· ἔχλος ἄλλως καὶ βασιλευσίν, Αἰμ. 348. 23, πρὸς. Θουκ. 8. 78· ὁπλῶς τὴν ἄλλως, ἦε τὴν ἄλλως καὶ ἡμετέραν, ὡς τὸ πρῶτον, Λατ. gratia, Ἡρόδ. 3. 139·—ὡς αὐτῶς, ἄλλως ἢ ὡς εἶναι ὁρίον, μὴ ὁρίως, διαστρώμενος, ὁπλῶς, Αἰμ. 1406. 5, κτλ. Περὶ τῆς ἐπεφύρας ἄλλως τε δὲ παρὰ τοῖς Πυρ. τυγρ. ἦε Ἰλυσσ. Παρκατ. Κέντου σ. 349.

ἄλμα, τό, (ἄλλομαι) πήδημα, ἀναπήδημα, σάλτημα, Ὁδ. Θ. 103, 128, καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιηταῖς: οἱ πρῶτοι χροῖνται τῇ λέξει τὸ πήδημα:—τὸ πήδημα, ἐν τῶν ἀγωνισμάτων κατὰ τοὺς ὁμιλοῦσιν ἀγωνίαν, Σμυων. 153· ἄλμα πέτρας ἢ πετραλίου, πήδημα ἢ πτώσις ἐκ πέτρας, «βράχυν», Εὐρ. Ἰπρ. Μαι. 1148, Ἰω. 1764· κρημνὸν ἄλμα, Σμυλ. Ἐπιγρ. 3026· οἰκτερόν .. ἄλμ' ἐπὶ ἔλπε, Εὐρ. Ἰλ. 96· κυνὴς ἄλμα ἢ ἀναπήδησις τοῦ κυνὸς ἐν τῇ περιετο-ραλαίᾳ, Σαρ. Αἰ. 1267:—παρ' Εὐμ. Πλ. 439 ὁ Ἀχιλλεύς ἀναμεί-ζεται κοῦφον ἄλμα πρῶτον, —ἐνθα ἐπὶ τὸ ἐπ' ἀναμείνεται ἀπὸ τοῦ συγκεραμμένου, πρὸς. Ἀνθ. Π. περὶ Εὐρ. 273. II. παρ' ἑαυτ. σφαιρικός, τὸ ἀναπήδημα, ἔλως τῆς σφαίρας, Ἰππ. 260. 7., 382. 45.

ἀ-λογογράφητος, ὄν, ἀνεκδιήγητος, ἀπερίγραπτος, Εὐστ. 888. 49.

ἀ-λογοθέτης, ὄν, περί οὐ δὲν εἶναι χρεῖα νὰ δώσῃ τις λόγον, ἀνεμρισιθήτης, ἀναμριλέκτος, Ἰωάν. Σουλ. 713. 32.

ἀλογοθετήσεως, χωρίς νὰ δώσῃ τις λόγον, Μ. Ἀτταλ. ἐν Σόλμ Μεσσ. βιβλίου. τόμ. Δ, σ. 26.

ἄλογοι, ὡν, οἱ ἀφαιρητικοὶ μὴ παραδεχόμενοι τὴν διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεοῦ. περί τοῦ λόγου, ὡς ἐκθέτει αὐτὴν ἐν τῷ Δ' κεφ. τοῦ Εὐαγγ. «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος κτλ.» Οὗτοι ἀπέρριπτον προσέτι καὶ τὴν Ἀποκάλυψιν, Ἐπιστάν. 1, 843B. πρὸς Μ. Müller Gifford Lect. 3, σ. 453. Οἱ αὐτοὶ ὠνομάζοντο καὶ Ἀνόητοι.

ἀ-λογοπράγητος, ὄν, παρ' οὐ οὐδεὶς ἀπαιτεῖται λογαριασμοί, ἀνεύθυνος, Εὐστ. Πονημ. 13. 35, κτλ.

ἀ-λογος, ὄν, ὁ ἀνεὺ λόγου καὶ ἐμπορέων, I. ὁ μὴ ὁμιλῶν, ὁ μὴ ἐκπέμπων φωνὴν ἐναρθρον, ἄφωνος, Πλάτ. Νόμ. 696B. οὕτω Σοφ. Ο. Κ. 131, ὡς ἐπὶ ῥρ. ἀλόγως:—ἀλ. ἡμέραι, Λατ. dies nefastae, = ἡμέρα ἀγίας καθ' ἣν οὐδεμία ἐργασία γίνεται, Λουκ. Λε. 13. 9. 2) ὃν δὲν δύναται τις νὰ παραστήσῃ διὰ λόγον, ἀνεμρισητός, περί τοῦ στοιχείου ὡς ὄντος ἀρώπου καὶ ἀποτελούντος ψῆφον τινὰ μόνον, Πλάτ. Θεαιτ. 203A. πρὸς 205C: ἀνέμρισητος, ἄρητος, Λατ. infandus, Σοφ. Ἀποσπ. 241.

II. ἀνεὺ λόγον, ἀλογος, παράλογος, ἡδονή, ὄχλος, κτλ., Πλάτ. Πολ. 591C, Τιμ. 42D, κτλ.: π. ἀλ. ὡς = τὰ ἀλογα ἔχον, ὁ αὐτ. Πρωτ. 321B, Ξεν. Ἰέρ. 7. 3, πρὸς 7. 3, καὶ καθυμνημένους τὸ ἀλογον = ἔππος· πρὸς 7. 3, καὶ ἀλογοπριφεῖν. 2) οὐχὶ σύμφωνος πρὸς τὴν ὁρθὴν λόγον, μὴ ὁδηγούμενος ὑπ' αὐτοῦ, μὴ πηγάζων ἐξ αὐτοῦ. ἀλ. δόξα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν φράσιν: ἢ μετὰ λόγου δόξα, Πλάτ. Θεαιτ. 201C: ἀλ. τριβὴ καὶ ἐμπειρία = ἀπλή, μηχανικὴ τριβὴ καὶ ἐμπειρία, ὁ αὐτ. Γοργ. 501A: ἀλόγῳ πάθει τὴν ἀλογον συνασκεῖν αἰσθησιν, ἐν τῇ ἐκτεμῆσει ἔργου καλλιτεχνικοῦ, Διον. Ἀλ. περί Λυσ. 11. Πλάτ. Θεαιτ. 203D: ἀκατανόητος, ἀνεξηγήτος, Λυσ. 177, 0: ἀκατάληκτος, ἀνάρμοστος πρὸς τὸν σκοπὸν του, Θουκ. 1. 32: ἀβάσιμος, Πλούτ. 3. 15, 9:—τὸ ἐπὶ ῥρ. εἶναι κοινότερον ἐπὶ ταύτης πρὸς ἐννοίας, Πλάτ. Πολ. 439D, Ἰσοκρ. 28B, κτλ.: οὐκ ἀλόγως, οὐδ' ἀκαίρως, ὁ αὐτ. 312B. III. ἀνεὺ λογισμοῦ, λογαριασμοῦ: 1) ὃν δὲν ἐλογαρίζε τις, δὲν εἶχεν εἰς τὸν νοῦν του, ἀπροσδόκητος, Θουκ. 8. 46 (ἐν συνθ.). 2) ὁ μὴ ἀποτίνας τὸ ἀνέχον εἰς αὐτὸν μέρος τοῦ λογαριασμοῦ ἐπὶ ἐρανιστοῦ, Γραμμ. IV. ἐπὶ μεγεθῶν ἡσαναλόγων, παραπλησίως τῇ ἀσύμμετρος, Ἀριστ. Δυν. Ἰππ. 1. 10, 3, περί ἀτόμων γραμμῶν = 0, ἴδε Schöfl. Δυν. Ἀλ. περί Συνθ. α. 1. 130: παρὰ μαθηματ., ἀλογος, ἄρητος, Εὐκλ. 10, ὁρισμ. 10.

ἀλογο-τροφεῖον, τό, (ἄλογος II. 1) ἱπποστάσιον, Ἀθανάσιος. παρὰ Suicer.

ἀλογάω, καθιστῶ τινα ἄλογον, ἀποστερῶ αὐτὸν τοῦ λογιχοῦ.

ἀ-λόγῳ, ὄν, ὁ μὴ ἔχων λόγῳ ἢ ὅπλα: ἀλ. ἀνθέων στρατός, Χαιρέμ. παρ' Ἀθ. 608E.

ἀλογώδης, ἔς, (εἶδος) ὁ φαινόμενος ἄλογος, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. περί Πνεύμ. 2. 6.

ἀλογωσύνη, ἡ, = ἀλογία, μωρία, ἀνοησία, Λιβάν.

ἀλόγη, ἡ, = ἡ ἀλόη, Διοσκ. 3. 25, Πλούτ., ὁ ἀλόγας, ὁ οὕτως πρὸς ἀλόης, Φιλοπ. ἐν Ἀριστ. π. 7, μ. 389. Παγί.

ἀλογηδάρειον, τό, φάρμακον καθαρτικὸν παρασκευαζόμενον ἐκ τῆς ἀλόης, Ἰατρ.

ἀλόγιστος, εἰς, ἡ, (ἀλόγῳ) τὸ ἀλόγισμα, Πλωσσ.

ἀλογητέας, ῥημ. ἐπὶ ῥρ. τοῦ ἀλόγῳ, Πλούτ.

ἀλογητής, οὗ, ὁ, ἀλουνιστής, Κύριλλ. Α. 1, 293A.

ἀλουητός, ὁ, (ἀλόγῳ) τὸ ἀλόνισμα, Ξεν. Οἶκ. 18. 5: ὁ κυριεὺς τοῦ ἀλουνισμοῦ, Διό. Περὶ Ζ. 4. 25· πρὸς 4. 25, ἀμνηστus.

ἀλοθεν, = ἀλλοθεν, Ἐπιγρ. Ἀττική, CIA I, 463, 1.

ἀλόθεν, ἐπὶ ῥρ., (ἀλς) ἐκ τῆς θαλάσσης, ἐξ ἀλόθεν, Π. Φ. 335.

ἀλο-θήκη, ἡ, ακεῦς ἐν ᾧ ἐτίθετο ἄλας, ἀλατοδοχεῖον, Εὐστ. 183. 8.

ἀλοῖάω, Ἐπ. ἀντὶ ἀλοάω.

ἀ-λοιδότης, ὄν, ὁ μὴ λοιδορῶν, Πλούτ. 2. 757A, Ἐπιγρ. Α. 728.

II. ὁ μὴ λοιδορῶν οὐδ' πλῆθ. ὡς ἐπὶ ῥρ., κομπάζειν ἀλοιδότη, Σοφ. Ἀποσπ. 731.

ἀ-λοιδορος, ὄν, ὁ μὴ λοιδορῶν, μὴ κακολογῶν, Λισχὺλ. Ἀγ. 412.

ἀλοιήσεις, εἰς, ἡ, = ἀλόησεις, Πέκυμ. Μ. 74.

ἀλοιητήρ, ἡ, ὁ, (ἀλοιή) ὁ ἀλουνιστής, κατατρίβων, σίδηρος, Νόν. Δ. 17. 237: ἀλ. ἐδόντες, οἱ τραπέζονται ἢ ὁμῆται, Λατ. molures, Ἀνθ. Π. 11. 379.

ἀλοιμια, ατος, τό, καὶ ἀλοιμιάς, αθ, ὁ, = ἀλειμια, ἐπάλειψις ἢ δι' ἐνός μ. γραφῆ (ἴδε Σοφοκλ. Ἀποσπ. 73) εἶναι ἡμαρτημένη, καλοῦται τὸ ἀλοιμιάς ὑπάρχει ἐν ἐπιγρ. μετὰ δύο μ., Ἐπιγρ. Ἀθην. CIA II, 167—Rang. Δντ. Heil. 772.

ἀλοιητής, εσσας, ὄν, (τὸ ὄν.) ἔνευ ἀνδρός, συζύγον, ἀλοιησσαν, κοινὴν, ἀνανδρον, Πισχύ.

ἀλοιητής, ἴδε ἐν λ. ἀλειητής.

ἀλοιητής, ας, ὁ, ἀλῶν, ἀντὶ ἀλειητής, Ἐπιγρ. παρὰ Πλούτ.

2. 1113B.—ὄν, ἄλῳτες, ἴδους, ἡ, ἐπώνυμον τῆς Ἀθηναίας, Λουκ. 930.

ἀλοιητής, ὁ, (ἀλειεῖν) = ἀλειτής, Λουκ. 930.

ἀλοιφάτος, α, ὄν, ὁ κατ' ἀλλήλους πρὸς ἐπάλειψιν, Λουκ. 579.

ἀλοιφάω, ἀλειφῶ, Ἀκὺλ. Γεν. 6. 14.

ἀλοιφῶν, τὸ, τὸ πρὸς ἐπάλειψιν χρησιμεύον ἐργαλεῖον ἢ ἐργῶντο οἱ ἀλειπται, Εὐστ. 704.

ἀλοιφή, ἡ, (ἀλειφῶ) πᾶν πρῆγμα δι' οὗ δύναται τις νὰ χρίσῃ ἢ ν' ἀλειφῇ τι: παρ' Ὀμ., τὸ πλείστον, λίπος χοίρινος, εἶτε ὁμῶν (Π. 1. 208), εἶτε ἀναλελυμένον καὶ ἐτοιμον πρὸς χρίσιν (Π. 390): ὡσαύτως ἐπὶ ἀλοιφῆς καθιστάσθης τὰ μέλη τοῦ σώματος εὐκαμπτα καὶ τὸ δέμα λεῖον καὶ ἀπαλόν, καὶ ἡ χρεῖσι τῆς λέξεως ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ εἶναι τὸσον ὅργανα ὅσον καὶ ἡ Ὀξύσεια (Ζ. 220, Σ. 179): ἀκολουθῶς, καθόλου: ἀλοιφή, πίσσιμα, γάλακτα, ἐπίληγμα ψευδῶν ἢ βαρῆς, κτλ., Πλάτ. Κριτ. 116B, Πλούτ. 2, 665C. II. ἐπάλειψις, χρωματισμός, ἀλ. μύρων, Πλάτ. Διὰ. 1. 122C.

III. ἡ ἀπάλειψις, ἐξάλειψις, Λατ. lura, Πλούτ. 2, 611A.

ἀλοιω, ἴδε ἐν λ. ἀλοάω.

ἀλουκίζω, (ἀλῶ) ἀντίτρον τέμνω, ὀνομαζομένη αὐλακὴ ἢ ὁδὸς, γαράσσω, σηματοῖναι καὶ τὸ γράφω ἢ ἰχθυογραφῶ ἐπὶ πινακίῳ κατρίμενον διὰ κηρύ (πρὸς 7. 3, Λατ. ex-artura), Ἀριστοτ. Στ. 850:—Παθ. μετοχ. πρην, ἡλουκισμένος, ἡλουκισμένος ἢ μεταρ. τετραμικισμένος, Λουκ. 119. 381, κτλ., πρὸς 7. 3, κατ-αλουκίζω.

ἀλάντες [α], ἴδε ἐν λ. ἀλῶμαι.

ἀλοξ, οὐκ, ἡ, = αὐλῶς, ἡ ἴδε.

ἀλοπεύω, ἀλυνέω, Πισχύ, πρὸς 7. 3, ἴδε ἐν Θεοκρ. 1. 42 ἡλουπεύω καὶ τὸ παρὰ Ζωογρ. 605 ἐπὶ λουπείν, ἀλειφῶ.

ἀλοπήγειν, τό, = ἀλῶν, Στράβ. 312, 605.

ἀλο-πηγός, ὄν, (πηγνυμι) ὁ κατασκευάζων ἄλας, Νικ. Ἀλεξ. 519.

ἀ-λάπιστος, ὄν, ὁ μὴ ἐκλεπισθείς, οὐ δὲν ἐξήχθη ὁ φλοιός, Θεοκρ. 1. 5. 1, 2.

ἀ-λοπος, ὄν, (λίπω) ἀλείπιστος, ἀκαθάρτος, ἀλυνόριστος, παρὶ λινκαλάμης, Ἀριστοτ. Λυσ. 736· πρὸς 7. 3, ἀλείπιστος.

ἀλο-πώλης, οὗ, ὁ, πωλὼν ἄλας, Εὐστ. 183. 10.

ἀλορῶ, ἀρoura καὶ γεωργία παρὰ τὴν ὁλάσσαν, Πισχύ.

ἀλως, Δωρ. ἀπὶ ἡλως.

ἀλυσάμενος, ῥη, ὄν, ὁ, ὅπως χρησιμεύον ὡς καθαρτικὸν καὶ κατασκευαζόμενος ἢ δι' ἀλῶς ὀνόματι, ἴδε ἐν λ. ἀλῶμαι.

ἀλυσανός, τό, = ὄληρ, ὁ ὅτι μὲν ὡς ἐν ὅλῳ τὸ ἀλῶμαι, ὄν, ὅτι δι' ἐπαιρῶντες ἀλῶς ἄνθρωπος, Πισχύ, ἴδε ἐν λ. ἀλῶμαι, 304.

ἀλυσάχνη, ἡ, (ἀλῶς ἄχνη, ὁ ἀλῶς ἄχνη, Πισχύ, ἴδε ἐν λ. ἀλῶμαι, 304, 2. ἀλῶς ἄχνη, ὁ ἀλῶς ἄχνη, Πισχύ, ἴδε ἐν λ. ἀλῶμαι, 304, 2.

ἀλυσάροδος, τό, = κάππαρις, Διοσκ. Β. 204.

ἀλο-σύννη, ἡ, = ἡ ἐκ τῆς θαλάσσης γεννηθεῖσα, ἐπὶ ῥρ. τῆς Ἀφροδίτης, Ὀδ. Δ. 404, ἐνθα αἱ φῶκαι καλοῦνται τέκνα τῆς Ἀλυσύννης ὡς προσηγγρ. ἐν Ἰλ. γ. 207, ἐνθα ἡ θεία ἀποκαλεῖται κολλιπλέκαμος ἀλ., καλλιχομον τέκνον τῆς θαλάσσης: οὕτως αἱ Νηρηίδες ὀνομάζονται ἀλυσσύνναι ὑπὸ Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 1590· καὶ Νηρηίς εἰς Ἰθάκῃ-σύννη ὑπὸ Κελλ. Ἀποσπ. 347. (ἡ συλλαβὴ συ- παρὰ γεται πῶς ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίξης ἐξ ἧς καὶ τὸ οὐδός, πρὸς 7. 3, Σανσφ. α. 1, 10, (genetare): ἡ κατάληξις -σύννη παραβέλλεται πρὸς τὰς ἀλῶς ἐξ ἧς ἐκ, βασιλιννα, ἀλεπυρνα, κτλ.).

ἀλῶ-τρεψ, ἴδους, ὁ, (τρεψ) ὁλῶν, τρεπτήρ, γεωργία, παρὶ τρεπτήρ ἄλῳτος, Ἀνθ. Π. 6. 306: παρ' Εὐστ. 183. 10, ἀλῶ-τρεψανός.

ἀλο-τροφέα, τρέφω δι' ἄλατος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 493.

ἀλουργής, ἔς, (ἀλς, ἔργον) κατασκευασθεὶς ἐν τῇ θαλάσσῃ ἢ παρὰ τὴν θαλάσσαν, ἀλλ' αἰετοῦ ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ πόρρου ἡ γνήματος, τοῦ ἐκ γνήσεως πορφύρας, πρὸς ἀντιδιαστολὴν ἐκ τῶν κατ' ἀπομίμησιν χρωμάτων, ἐμβασίνονθ' ἀλουργέσιν, πορφυρεῖα ἡμεῖς πορφυρὰ (ἴδε Ἀριστ. περί Χρωμ. 5), Λισχὺλ. Ἀγ. 916· μίτρα ἀλουργής, Φιρεκρ. ἐν Ἀθήναις 1, στρώμαθ' ἀλουργή, Ἀνακτ. ἐν Πρωτοσπ. 1. 7 γή, Πλάτ. Θεαιτ. 110C: τὸ ἀλουργές, Ἀριστ., κτλ.:—ὡσαύτως ἀλουργός, ὄν, ἔρια, ὁ αὐτ. Πόλ. 429B: χιτωνίσκος, Σουλ. Ἐπιγρ. 155. 10, 14, κτλ.: (ἀλλὰ γ. ἀλουργής, ὁ αὐτ. 24) στρωμνὴ, Κίμ. Ἀν. 295A, ἀλλ' ὁ τύπος οὗτος εἶναι ἥττον συνήθης, Α. Β. 81.—Τὰ ἄριστα τῶν χειρογράφων τοῦ Πλάτ. Τιμ. 68C. παρέχουσιν οὐδέτερον ἀλουργῶν, ὡς εἰ ἐξ ἀρεῖς. ἀλουργός· κατ' παρ' Ἀθ. 540A. εὐρεται θηλ. αἰε. πλῆθ. ἀλουργός· πρὸς 7. 3, ἀλειπόμενος.

ἀλουργία, ἡ, πορφυρεὺς ἡματισμός, Φιλότηρ. 159· ὅσα καὶ ἀλουργήμα, ατος, τό, Λιβάν.

ἀλουργιάτος, α, ὄν, = ἀλουργός, Ἀριστοτ. ἐ. Α. Β. 360 (ἡ Ἀντιφ. κατὰ Σουλ.) κατ' οὐδέτερον, ἀλουργεῖται, ἐπὶ ὁ Παρ. pharyx εἰκόσθι ἐκ εἶναι ἐσφαλμένον ἀντὶ ἀλουργέειν.

ἀλουργίδειν, τό, ὅποιοι τοῦ ἀλουργέ, Σουλ. Ἐπιγρ. 155, 10, ἴδε πρην.

ἀλουργικός, ἡ, ὄν, πορφυροσφής, ἀλουργικός, τὸ πορφυρεὺς βαρὴ νήματα καὶ λευκά, Α. Β. 370.

ἀλουργίς, ἰδος, ἡ, πορφυρὰ ἐσθής, Ἀριστοφ. Ἰππ. 967, Συλλ. Ἰππ. 155. 58, κτλ. II. ὡς ἐπὶ 10, ἐσθής ἀλουργίς, Λουκ. 11. Ἰστοῖον ἡ Εὐχαί 22· ἀλλ' ἴσως πρέπει νὰ διορθωθῇ ἀλουργίς, ὡς ἐν εἰκόσι τοῦ αὐτοῦ 11.

ἀλουργο-βαφής, ἰς, πορφυροβαφής, Κλήμ. Ἀλεξ. 235. ἀλουργο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλὼν πορφυρὰν = πορφυροπώλης, Ἀριστ. Μηχανικά 1. 20.

ἀλουργοπωλική, (ἐνν. τέχνη), ἡ, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀλουργο-πώλου, Ἰσαῖος παρ' Ἀρπ., κτλ.

ἀλουργός, ὢν, ἴδε ἐν λξ. ἀλουργής.

ἀλουργοῦφής, ἰς, (ὕραίνω) διυρασμένος διὰ πορφυρῶν νημάτων, Ἐπιφάν. I. 245A.

ἀλουργο-φορέω, φορῶ πορφυρὰ ἱμάτια, Ἰσίδ. 317B.

ἀλουσία, ἡ, τὸ μὴ λούεσθαι, ἡ ἀπλυσία, ἡ γρίψαι διὰ μακρὰς δλουσίας, Εὐρ. Ὀρ. 226· κατὰ πληθ. ἀλουσίῃς, συμπεπτω- κώς, Ἡρόδ. 3. 52·—ὡσαύτως ἀλουσία, Εὐκλ. ἐν «Ταξιάρχους» 7, ἐν αὐτῇ Meineke.

ἀλουτέω, εἶμαι ἀλουτος, δὲν λούομαι, Ἰππ. 338. 23, κτλ., Ἐπίκτ., κτλ.: ἀλουτέω, ἐν Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Νερ. 442.

ἀλουτος, ὢν, ὁ μὴ λελουσμένος ἢ μὴ λούμενος, ἀπλutos, ἀκά- θαρτος, ῥυπαρὸς, Ἡρόδ. 2. 64, Σίμων. Ἰαμβ. 7. 5, Εὐρ. Ἰδ. 1107, Ἀριστοφ. Ὀρ. 1554.

ἀ-λοφος, Ἐπ. ἀλλοφος, ὢν, ἄνευ λόφου, Ἰλ. Κ. 258, Ἀνθ. Π. 6. 163· ἀντίθετον τοῦ εὐλοφος.

ἀ-λόχευτος, ὢν, ὁ ἄνευ λοχείας τεχθεὶς, περὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Κό- λουθ. 180.

II. ἄνευ ὡλεῖν τοκετός, παρθένος, Νόνν. Δ. 41. 53.

ἀ-λοχος [α], ου, ἡ, (α ἀφροιστ., λχος, πρὸλ. ἀλοχίτης): ποιητ. λέξ., ἡ συμμετέχουσα τῆς αὐτῆς κλῆσης μετὰ τινος, ἡ σύζυγος, ἡ γυνή, Ἰλ. Α. 114, Ὀδ. Γ. 403, καὶ ἀλλ. (πρὸλ. κορυβδίας): ἀνο- λούως ἐν Δίσχολ. Πέρσ. 63, Σοφ. Ο. Τ. 183, Εὐρ., ὡσαύτως ἐν Ἀριστ. Πολ. 1. 3, 1· ἀλοχον εἰς δόμοις ἀγειν, Κωμ. Ἀνών. 340.

2) ὡσαύτως = παλλακή, Ἰλ. I. 336, Ὀδ. Δ. 628.

II. (α στερετ.) ἡ μὴ ὑπανδρος, ἄγαμος, ἀλοχος οὖσα τὴν λοχείαν εἴληχε, περὶ τῆς Ἀρτεμίδος, Πλάτ. Θεαίτ. 149B.

ἀλῶω, Ἐπ. προστ. τοῦ ἀλᾶσθαι, Ὀδ. Ε. 377.

ἀλωνιστος, ἡ, ὢν, ὑπερβ. τοῦ ἀλπνυς, (ἀπαντῶν μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ ἑπαλπνος, ὁ ἴδε) = ἡλίστος, γλυκύντατος, φίλτατος, Πινδ. I. 5. 14: Ὁ Ἡτύχ. ἀναφέρει ἀλπαλῆον, (χειρὶ γρ. -αῖον), ἀγαπη- τόν· ἐκ τοῦ ἑλπω (φίλπω) Λατ. volup.

ἄλς, ἄλός [α], (Α) ἄρσ. δασ. πλήρ. ἄλασιν (ἴδε κατωτέρω): —καθ' ἐνικόν, τεμάχιον, ὄγκος, ἄλατος, ἰδίως ἐπὶ τοῦ ὀρυκτοῦ ἄλα- τος, Ἡρόδ. 4. 181—185, πρὸλ. χόνδρος, χονδρός. 2) κα- θέλων, ἄλας, κτλ., πᾶσις δ' ἄλς θεῖοιο (πρὸλ. θετος), Ἰλ. I. 214, πρὸλ. Ὀδ. Ρ. 455· ἄλς μετὰλλον, ἀλατωχεῖον, Ἡρόδ. 4. 185· ἄλς χόνδρος, αὐτὸς 181· καθ' ἐνικόν ὡσαύτως ἄλας ἀντὶ τοῦ ἄλς, Φιλύλλ. ἐν Ἀδῆλ. 13, Ἀεῖονικ. ἐν «Χαλκιδικῇ» 2: —ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ὁ πληθυντ. ἦτο συνηθέστερος, πρῶ- τον ἐν Ὀδ. Α. 123, ὁκλούσθω παρ' Ἡρόδ. 4. 53, 6. 119, 7. 30, καὶ συχν. παρ' Ἀττ.: —παροιμ. φράσεις: οὐ σύ γ' ἄν... σφ' ἐπιστάτη οὐδ' ἄλα δόλης, Ὀδ. Ρ. 455· φῆς μοι πάντα δόμεν- τάχα δ'... οὐδ' ἄλα δόλης, Θεόκρ. 27. 61· ἄλας συναναλώ- σαι, δηλ. τὸ νὰ εἶναι τις συνδεόμενος διὰ δεσμών, ἑνίας, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 8. 8, 3· τῶν ἀλῶν συγκατεσθόκεναι μέδιονον, τὸ νὰ ἐγγὺ θάγη τις διόκληρον μέδιονον ἄλατος μετὰ τινος ἄλλου, δηλ. τὸ νὰ εἶναι τις παλαιὸς φίλος τοῦ ἄλλου, Πλάτ. 2. 94A· πρὸλ. Ἀριστ. Ἡθ. Ε. 7. 2, 35· ἔρπον μέγαν, ἄλας τε καὶ τράπεζαν, Ἀρχιλ. 96· ποῦ ἄλας· ποῦ τράπεζαι, Δημ. 400. 10· τοῦς ἄλας παρα- βάειν, ὁ αὐτ. 401. 3· ἔτι καὶ οἱ τῆς πόλεως ἄλας, κατ' ἀντι- θέτην πρὸς τὸ ξενικὴ τράπεζα, ἐφησθα γὰρ τοὺς τῆς πόλεως ἄλας περὶ πλείονος ποιήσασθαι τῆς ξενικῆς τραπέζης, ὅτι βὰ προτιμῆσθαι τὸ «ψωμὶ καὶ ἄλατι» τῆς πατρίδος σου ἀπὸ τῆς ἀδρᾶ ἐλέσματα ξένης τραπ., Δίσχιν. Γ. 62, 10: ἀλῶν δὲ φόρτος ἐνθεν ἦλθεν, Εὐθ. Ἐδῆ, ἐπὶ ἀνθρώπων ἀπολεσάντων ὅ, τι ἔλαβον. Παροι- μιον. ἄλασιν ὕει, ἐπὶ μεγάλῃ ἀφθονίᾳ, Σουῖδ. II. = ἀλμη.

«Ἐρμη», ἄλας, μιανί, Καλλ. Ἀποσπ. 50: ὡσαύτως ἄλός ἀνδρός πρὸλ. ἀλοσάνδρινος. III. ἄλας, = ἀλυκή, μέρος ἐνθα παρα- κινεῖται καὶ συνάγεται τὸ ἄλας· ἄμφ., ἴδε ἀλῆ.

IV. ἄλας, ὡσαύτως μετὰ, ὡς τὸ Λατ. sales, εὐφύα, Πλούτ. 2. 685A (ἐκ τῆς ὧΔΔ παράγονται καὶ αἱ λέξεις ὧΔ-ας, ὧΔ-ῆ, ὧΔ-μη, ὧΔ- μύριος, ὧΔ-ῆζω· πρὸλ. Σανσκριτ. sa r - as (sal): Λατ. sal, salinus, sal-sus, Γαθ. sa l i t (ἄλας), sa l i t m (ἀλῆζω), Πελ. Ἰψ. Γερμ. salza (salsugo), κτλ.: ἴδε ἐπομ. λξ.).

ἄλς, ἄλός [α], (II) θηλ., ἡ θάλασσα, συχν. παρ' Ὀμ. καὶ ποιη- ταῖς, σπαν. παρὰ περὶ τοῖς εἰς ἄλα δταν, Ἰλ. Α. 141· γεῖρας νηψά- μενος πολίης ἄλός, εἰς τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης, Ὀδ. Β. 261· ἡ ἄλός ἢ ἐπὶ γῆς, ἢ ἐν τῇ θαλάσῃ ἢ ἐπὶ τῇς θηρᾶς, Ὀδ. Μ. 27· ἐνίοτε εἰσέταται πλεοναστικῶς πως, πόντος ἄλός, Ἰλ. Φ. 59, Θιόγγ. 10· ἄλς πελάγη ἢ πέλαιος, Ὀδ. Ε. 335, Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 73, Πέρ. Τρω. 88· πελαγίας ἄλός, Δίσχολ. Πέρσ. 427· παρ' ἀλ- μύραν ἄλς, Εὐρ. Βακχ. 17· κατὰ πληθ. (μετὰ λογοπαίγνιον), Ἀρι- στοφ. Ἀχ. 700. (Κατ' ὀρχὰς ἀπείλγει τὴν αὐτὴν λέξιν μετὰ τοῦ ἄρσ.

ἄλς: ἐντεῦθεν ἄλιος (θαλάσσιος): ἄλος, Λατ. salum ἀναφίρεται ὑπὸ τοῦ Κουρτίου εἰς διάφορον ῥίξαν).

ἄλσατος, α, ὢν, ἀνηκῶν εἰς ἄλτος, Κ. Μανασσ. Χρον. 35.

ἄλσεια, «πυρεῖα», ἡ Ἰσχύ.

ἄλσειος μῆν, Ἐπιφ. Κω, Bul. C. Hell. V. σ. 244.

ἄλση(δες), ὢν, αἱ, (ἄλτος) = νύμφαι τῶν ἄλσων, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1066.

ἄλσινη, ἡ, ἄγνωστον φυτόν, φυτόμενον ἐν σκιερᾷ καὶ ἀλώδεσι τόποις, ἴσως εἶναι εἶδος cerastium, Θεοφρ. I. Φ. 9. 13, 3· ὁ Ἀισκ. 2. 214 τὸ ταυτίζει μετὰ τὸ μυρσωτῆς.

ἄλσις, εως, ἡ, (ἄλλομαι) = πηδημα, ἀναπήδησις, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 10. 4, 3, κτλ.

ἄλσις, εως, ἡ, (ἄλδανω) = αὐξήσις, Ἀπολλ. Λεξ. ἐν λ. ἀλ- δανέω, Ἐτυμ. Μ., κτλ.

ἄλσω ἴδε ἐν λ. ἄλλομαι.

ἄλσο-κόμος, ὁ, ὁ ἐπιμελούμενος ἄλτος, περιποιούμενος αὐτό, Θεο- φώρητ. Ἰλλ. Θεφ. Παθῆμ. 8, σ. 111· ἀλσοκομέω· — ἀλσοκα- μετή, ἡ, (ἐνν. τέχνη): ἀλσοκαμετός, ἡ, ὢν· ἐπὶ ῥρ. -κός, Πλούτ. 7. 140, 141.

ἄλσο-ποιία, ἡ, ἡ φύτευσις ἄλσων, Πλούτ. 7. 140.

ἄλσος, εως, τό, = ἄλτος, τόπος κατὰφυγῆς ἐκ δένδρων καὶ χλόης, Ἰλ. Υ. 8, Ὀδ. Κ. 350.

II. ἰδίως ἱερὸν ἄλτος, Ὀδ. Ζ. 201, Ἰλ. Ἀσπ. 99, Ἡρόδ. 5. 119, Πλάτ., κτλ.: —ἐντεῦθεν = τέμενος, οἰοσθῆσθαι ἱερὸς τόπος ἡ περὶβολος, ἔτι καὶ ἄνευ δένδρων, Ἰλ. Π. 506, Βοίχ. ἐν Πινδ. Ο. 3. 19· οὕτω Μαραθῶνιον ἄλτος, περὶ τοῦ ἐκεῖ πεδίου τῆς μάχης, θεωρουμένου ὡς τόπου ἱεροῦ ἐν ἐπι- γράμῃ, ἀποδομένην εἰς τὸν Δίσχολ. (Ἀνθ. Π. παρὰ 3)· μεταφ., πόντιον ἄλτος, τὸ τοῦ Κικέρωνος Neptunia prata, ἀκέναντος λει- μῶν, Δίσχολ. Πέρσ. 111, πρὸλ. ἀλέρρως, (πιθανῶς ἐκ τῆς αὐ- τῆς ῥίξης, ἐξ ἧς τὰ ἀλδανῶν, ἀλδῆσκω, = τόπος ἐροσερός, γλοῦ- ζον· —κατὰ τὸν Πόδηρ· ἐκ τοῦ ἄλλομαι, ὡς τὸ Λατ. callus ἐκ τοῦ salio).

ἄλσώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἄλσει, δασώδης, Εὐρ. 1. Α. 141.

II. ὁ ἐν δάσει φυόμενος, ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. I. Φ. 3. 2, 4, Ἐδδ., Πλούτ.

ἄλσωμα, τό, = ἄλτος, Ἀκύλας Βασ. Δ', κτ', 4, ἄλσωμα περι- δώμιον, Σύμμ.

ἄλτηρεια, ἡ, «ἡρὴ τῆς χειρὸς», ἡ Ἰσχύ.

ἄλτῆρες, ὢν, οἱ, (ἄλλομαι) βάρη, ἔπειτα οἱ πηδῶντες ἐνράτουν εἰς τὰς χεῖρας, ὅπως προσκινῶνται ὀρμητὴν ἐν τῇ πηδήματι, Κράτης ἐν «Πρωσιν» 4· (ἐνθα ἴδε Meineke), Ἀριστ. Περὶ Ζ. πορ. 3. 3, 4, πρὸλ. 5. 8, πρὸλ. Ἰουδεν. 6. 421, Μαρτιάλ. 7. 67, 14. 49, Σενέκ. Ἐπιστ. 56. 1, Μυλλέρ. Ἀρχ. Τεχν. § 428. 3. Λεξ. Ἀρχαιολ. ἐν λξῇ: —ἐντεῦθεν ἄλτηρεια, ἡ, ἡ χρῆσις τῶν ἄλτηρων, Ἀρτεμίδ. 1. 55: ὡσαύτως ἄλτηρο-βολία, ἡ, ἡ ἐμῆλ· βίος Πυθαγ. 21.

ἄλτικός, ἡ, ὢν, (ἄλλομαι) = ἱκανός, ἄλιος εἰς τὸ ἄλμα, Σεν. Κύρ. 8. 4, 20· τὰ ἄλτ. μόρια, τὰ μέλη τὰ ἐν ενεργείᾳ κατὰ τὸ πῆδημα, Ἀριστ. Μορ. Ζ. 4. 6, 10· ἄλτ. ἐρχομαι, περὶ τῶν Σαλίων ἱερῶν, Πλούτ. Νουμ. 13.

ἄλτις, εως, ὁ, τὸ ἐρὸν ἄλτος τοῦ Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ, Πινδ. Ο. 10. 55, Σεν. Ἰλλ. 7. 4, 29, κτλ. λέξις παλαιὰ τῶν ἱελοῖων ἀντὶ ἄλτος, Πανσ. 5. 10, 1· ἴδε Γλωσσ. Παρ. Κόντου σ. 237.

ἄλτο, ἴδε ἐν λ. ἄλλομαι.

ἄλτος, «ἄνευ μάστιγος», ἡ Ἡτύχ.

ἀλῦδαινος, «ὁ κακὸς ἄνεμος», Σουῖδ.

ἀλῦζει, «ἀπορεῖ, ῥιπάζεται» οὕτω δὲ καὶ τὸ ἀλῦζει ἐπὶ τοῦ μέλλοντος εἴρηται, Γαληνοῦ Λεξ. εἰς Ἰπποκρ.

ἀλῦη, ἡ, μέρος τοῦ ἀρότρου ὅπου προσαρμύζεται ἡ ἐχέτιλη (χε- ρολάβα), Πλούτ. Α. 232.

ἀλυκάτος, ἡ, ὢν, ἀλατιμένος, Σενόκρ. 76.

ἀλυκεία, ἡ, ἀλάτιμα, ἄλμευσις, Πλούτ. 181.

ἀλῦκη [υ], ἡ, = ἄλυσις, ἀλυσμός, Ἰππ. Ἀφ. 1260.

ἀλῦκίς, ἰδος, ἡ, (ἄλς) = ἀλμυρὰ πηγὴ, Στράβ. 182. II. ἀλμυ- ρότης, Πλούτ. 2. 806F.

ἀλῦκός, ἡ, ὢν, ἀλμυρός, Ἰππ. π. εἰαλ. Ὀδ. 390, Ἀριστοφ. Λυσ. 403, κτλ.

ἀλῦκ6-συμυρνα, ἡ, εἶδος σμύρνης, Ἰππιατρ.

ἀλῦκ6της, ἡτος, ἡ, ἀλμυρότης, Ἀριστ. Ἀποσπ. 209, Θεοφρ. Λε. Φ. 2, 4.

ἀλῦκρός, α, ὢν, = θαλυκρός, θερμός, χλιαρός, Νικ. Ἀλεξ. 386.

ἀλυκτάζω, (ἴδε ἐν λ. ἄλῶν), μόνον κατὰ παρ. τ., εἶμαι ἐν ὀλίπῃ, Ἡρόδ. 9. 70. Τύπος τις ἀλυκτέως ἀναφίρεται παρ' Ἡσυχ., ἐν Α. Π. 385. 13, Ἐτυμ. Μ. καὶ Σουῖδ. καὶ οὕτω διορθωθῇ ἐν Ἰππ. 592. 36 ἀντὶ ἀλῦται ὑπὸ τοῦ Ἰλινέ (8. 30) ἐκ χειρὸς, καὶ τοῦ Ἐρωτ.: ὡσαύτως ἄρ. μετοχ. ἀλυκτέσας μετ' ἐνεργ. σημασίας, «ἀπειλήσας, θορυβήσας», ἡ Ἡσυχ. Ἐτυμ. Μ. Ἐκ μόνου τοῦ ῥήματος παράγεται τὸ Ἐπικὸν ἀλαλῦκτημα, ὁ ἴδε.

ἀλυκτοπέδαι, αἱ, (ἀλῶν, πῆδη) δεσμὰ ὀλιγοντα ἢ παρενο- γλύνοντα, κατὰ πληθ., ἡσ, 521, Ἀπολλ. Εἰδ. Β. 1249· καθ' ἑνικ., Ἀνθ. Π. 5, 230, κτλ.: —ἡ κοινὴ ἐρμηνεία καθ' ἣν τὸ ἀλυκτο- πέδαι ἐξηγεῖται· ἀλυκτοπέδαι, δηλ. δεσμοὶ οὗς δὲν δύναται τις νὰ

διανοίας καὶ δεκνύουσιν ὅτι ἈΛΥ καὶ ἈΛΥΚ εἶναι ἐκτεταμένοι εὐ-
παι τοῦ ΔΛ, ἄλῃ, ἀλῃσμαι: — τὸ ἀλύσκω καὶ ἀλυσάξω
φαίνονται ἀνήκοντα εἰς διάφορον βίαν, ἀν καὶ τὸ ἀλύσκω κείται ὡς
= ἀλύσσω παρ' Ἀπολλ. Ροδ., τὸ δὲ ἀλύξω λαμβάνεται ὡς μέλλ.
τοῦ ἀλύσσω ὑπὸ τοῦ Ἰπποκρ.). [ὅ παρ' Ὁμ. πλὴν ἀπᾶς ἐν
τελεῖ τοῦ στίχου, Ὁδ. 1. 398, ὡς Ἀπολλ. Ροδ. Γ. 866, κτλ.,
ἀλύνοντες εἰς τὸν 4ον πόδα, Ἐμπεδ. 394, Ὀππ.: ὅ ἀέποτε παρὰ
Τραγ.].

ἀλφα, τό, ἀκλ., ἴδε Α α ἐν ἀρχ., πρβλ. Καλλιαν παρ' Ἀδ. 453Π,
Πλάτ. Κρατ. 431Ε, Πλούτ. Π. 738Α.

ἀλφαθητάριν, ἀντί ἀλφαθητάριον, ου, τό, ἀλφαθητικὸν ἀκρό-
στιχον, Κ. Πορφύρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 383.

ἀλφά-θητος, ὁ, τὰ 24 γράμματα, Ἐπιφάν., κτλ.

ἀλφάδιον, «ἐχθρὸν», Ἰσχυρ.

ἀλφάξω, «νωῦ, ἐπινοῶ», Λεξικ. Βαρίνου.

ἀλφάνω [ἀν], ὡσαύτως (ὡς ἀναγέρεται ἐν τῇ Ἑτυμ. Μ. 72. 39)

ἀλφαίνω: ἀρ. ἡλφον, εὐκτ. ἀλφοίμει: ὁ Ὀμηρ. μεταχειρίζεται
μόνον τὸν ἀρ., ἀλλ' ὁ ἐνεστώς ἀπαντᾷ ἐν Εὐρ. Μηδ. 298 (οὐδαμῶς
ἀλλὰ παρὰ Τραγ.), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 308, Εὐπολ. ἐν Ἀταξί-
αρχ. 12, Μένανδρ. ἐν Ὀμοπατρύσις 3. Ἐπ. βήμα (ἐν χρήσει παρὰ
Πλούτ. 2. 668C) = φέρω, εὐρίσκω, κομίζωμαι, κτῶμαι, ἵνα μοι βλο-
τον παλὺν ἀλφοί, Ὁδ. Ρ. 250: ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὄνων ἀλφοί,
Ο. 452: πρβλ. Υ. 383: ἐκατόμιοισιν δέ τοι ἡλφον, Π. Φ. 79:—
μεταφρ. φθόνον ἀλφάνειν, ἐπισπᾶσθαι τὸν φθόνον, Εὐρ. ἐνδ' ἀνωτ.
(ἐκ τῆς ὧΔΑΦ παρὰγονται ὡσαύτως αἱ λέξ. ἀλφῇ, ἀλφιστής,
ἀλφισθίος, κτλ.: πρβλ. Σανσκρ. rabhi (desiderare, κτλ.),
sa m - ra b h (compotenti esse): Λατ. labori, κτλ., Γοθ. ari-
baiths (κόπος), arhaidjan (χοπιᾶν): Πάλ. Υψ. Γερμ. ar-
beit (εὐχέλεια), κτλ.: ὥστε ἡ πρώτη ἐννοία φαίνεται νὰ εἶναι ἡ τοῦ κό-
που, κτᾶσθαι διὰ τοῦ κόπου: πρβλ. ἀλφιστής).

ἀλφισθίος, α, ον, ὁ κομίζων, ὁ ἀπορίων βοῦς: παρθῆνοι
ἀλφισθίοιαι, παρθῆνοι ἀποκομίζουσαι εἰς τοὺς γονεῖς αὐτῶν πολλούς
βοῦς ὡς θῆρα παρὰ τῶν μνηστῆρων αὐτῶν, δηλ. αἱ ὑπὸ πολλῶν θαυ-
μαζόμεναι καὶ ζητούμεναι παρθῆνοι, Πλ. Σ. 593, Γμ. Ὁμ. εἰς Ἀφρ.
119: ὕδωρ ἀλφ., ἐπὶ τοῦ Νεῖλου = ὕδωρ τὸ ὁποῖον παράγει παχυεῖς
βοῦς (ποτίζον καὶ αὐξάνον τὰς βοσκάς), Δίσχ. Ἰκέτ. 855 (λυσ.) πρβλ.
Ἀλέξ. Δίτ. ἐν Ἰακωβίου Ἀνθ. 1. σελ. 208. Τὸ κύρ. ὄνομα Ἀλφε-
σίθιος κείται χάριν τοῦ μέτρου Ἀλφισθίος, Σοφ. Ἀποσπ. 785:
πρβλ. Παρθενόπατος.

ἀλφῆω, «ἀλφεῖν εὐρίσκειν», Ἑτυμ. Μ. 72. 47.

ἀλφῇ, ἡ, παραγωγὴ, κτῆσις, κέρδος, Λυκ. 549, 1394: ἀλφῆσις,
εὐς, ἡ, Γλωσσ.

ἀλφῆμα, ατος, τό, = τῇ προηγ., τὸ πᾶσιν, ἐφ' ᾧ οἰκόμενος τις
ἀναλαμβάνει μίαν ἐργασίαν, κτλ., Σουλ. Ἐπιγρ. 2266Α. 14.

ἀλφῆστεύω, πωλοῦμαι εἰς καλὴν τιμὴν, φέρω καλὸν κέρδος, πῶ,
γραφ. ἐν Ἰπποκρ. 46 (κατὰ Βζκ. ἀλφιστεύω).

ἀλφῆστηρ, ἥρως, ὁ, = τῷ ἐπομ., Χρησμ. Σουλ. 1. 98. 13. 13.

ἀλφῆστης, οὗ, ὁ, λέξις παλαιά, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν
Ὁδ., ἐν τῇ φράσει ἀνέρες ἀλφῆσταί, ἐργαζόμενοι διὰ τὸν καθημε-
ρινὸν αὐτῶν ἄρτον, ἐργατικοί, θρασυταῖοι, εὐτολμοί: ἡ δὲ σημασία
αὕτη ἐπήγαγεν ἐκ τῆς σημασίας τοῦ ῥήματος ἀλφάνω (ὅ ἴδε): τίθε-
ται δὲ ὡς ἐπίθετον τῶν ἀνδρῶν, οὐχὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν γένει, Nietzsche,
Ὁδ. Α. 349, πρβλ. Πρ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 82: χρησιμεύει ὡς ἐπίθετον τῶν
ἐμπορευομένων καὶ ναυτιλλομένων ἀνδρῶν, Ὁδ. Ν. 261, Γμ. Ὁμ. εἰς
Ἀπόλλ. 458: ὅθεν αἱ Φαιάκες λέγονται ὅτι εὐρίσκονται ἐκὰς ἀνδρῶν
ἀλφῆσταων, Ὁδ. Ζ. 8.—Ἑπικὴ λέξις ἀπαντᾷ εἰς παρὰ Τραγ.
(ἐν λυσ. χωρίοις) μ. τῆς Ὀμηρικῆς σημασίας, Δίσχ. Θ. 770, Σοφ.
φ. 709. Ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ ἀλφῆ καὶ ἐξ ἀσπῆς = ὁ ἐπὶ πᾶσι βέλτερον,
ἢν παρεδόθη ὁ Δοιδερλίνος καὶ ἄλλοι, δὲν συμφωνεῖ πολὺ καλὰ πρὸς
τὰ μνημονεύοντα χωρία). II. εἶδος ἰχθύων κατὰ ζεύγη νηγο-
μένων, labrus cinaedus, Ἐπίχ. 28 Διτ.: ἴδε σημ. Κοραῖ εἰς Ἐ-
νοκρ. σ. 92. 93.—μεταφρ. ἐπὶ κακοήθων καὶ φαύλων ἀνθρώπων, πρβλ.
Σοφρ. παρ' Ἀθην. 281F.

ἀλφῆστικος, ὁ, = ἀλφῆστης, Π. Ἀριστ. Ἀποσπ. 290.

ἀλφῆ, τό, ποιητ. ἀκλ. συντεταγμ. τύπος τοῦ ἀλφίτων, ἀλφῆ
καὶ ὕδωρ, Γμν. Ὁμ. εἰς Ἀθήμ. 208, πρβλ. Στράβ. 364, Ἑτυμ. Μ.
769. 39: πρβλ. ὡσαύτως καὶ ἀντὶ κριθῆ, κτλ.

ἀλφινία, «ἡ λευκὴ, Περραιβοί», Ἰσχυρ.

ἀλφίσκω, ἡμικρημ. γραφ. ἐν Ἑτυμ. Μ. 758. 47, ἴδε Γαῖσφ. ἐν
τόπῳ.

ἀλφῆ-ἄμοιβος, ὁ, πωλητῆς ἀλφίτων, Ἀριστοφ. Ὀρν. 491, κτλ.

ἀλφῆτεία, ἡ, ἀλφιστοποιία, Ὑπερίδ. παρὰ Πλούτ. β. 37, πρβλ.
7. 18:—ἀλφῆτεϊον, τό, μύλος πρὸς ἄλλεσιν ἀλφίτων, Πλούτ. 3. 78.,
7. 19, Δ. Β. 261:—ἀλφῆτεῦς, εὐς, ὁ, μυλωτὴς ἀλφῶν κριθᾶς,
Πλούτ. 7. 18.—ἀλφῆτεῦς = ἀλφῶν κριθᾶς: ἴδε ἐν λ. ἀλφῆστεύω.

ἀλφῆτηδόν, ἐπίρρ. = ὡς ἀλφῆτα, Δίσχ. π. Κύριοις. 2. 49.

II. ἐπὶ καταγμάτων, ὅτε τὸ ὄσταυν συνετρέθη εἰς πολλὰ τε-
μάχια, Γαλην., Παιῦλ. Αἰγ.

ἀλφῆτηριον, ὁ, γρ. ἀντὶ τοῦ ἐπομένου δ ἴδε.

ἀλφῆτηρος, α, ον, ἐξ ἀλφῆτων ἡ εἰς ἀλφῆτα ἀνήκων, ἀγγεῖον

ἀλφ. = δοχεῖον ἀλφῶν, Ἀντιφάν. ἐν Βομβυλίῳ 1, ἐνθα (ἐν Πλούτ.
10. 179) —τήριον ὑπῆρχε.

ἀλφῆτικός, ἡ, ον, ὁ ἐξ ἀλφῆτων, Γλωσσ.

ἀλφῆτο-ειδής, ες, ὅμοιος ἀλφῆτοις, Βοταν. Ποιητ. 77.

ἀλφῆτο-μάντις, εὐς, ὁ, ὁ προσφθεύων τὰ μέλλοντα εἰς ἀλ-
φῆτων (χονδροκοπανισμένης κριθῆς) Δ. Β. 52, Πλούτ. 7. 188., Ἰσχυρ.
πρβλ. ἀλευρόμαντις, ἀλφῆτοσκόπος.

ἀλφῆτον, τό, (ἴδε ἐν λ. ἀλφός) = ξεφλουδισμένη ἡ χονδροκοπα-
νισμένη κριθή, Λατ. polenta: ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ ἑνὶκὸν μύ-
νον ἐν τῇ φράσει ἀλφῆτου ἀκτῆ, κριθάλευρον, Πλ. Α. 631, Ὁδ. Β.
355, Σ. 429, καὶ ἐν Ἰατρ. συγγρ. (ἴδε κατωτέρω): πρβλ. ἀλφῆ-
—ἀλλὰ παρὰ τὴν πλὴν, ἀλφῆτα, χονδρὸς ἐκ κριθῆς, «πληγούρι» ἐκ
κριθῆς, χονδροαλεσμένη κριθή, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀλεῖσθαι, ἀλευρα
(ἀλευρα ἐκ σίτου), Ὁδ. Β. 290 (ἐνθα ἔχει ἀλφῆτα, μυελὸν ἀν-
δρῶν), Β. 354, Τ. 197, Πρὸδ. 7. 119, καὶ συγγ. παρ' Ἀττ., δι'
αὐτῶν συνεβλήθη, κατ' ἔθος ἀρχαῖον, νὰ ἐπιτάσσῃσι τὰ ὀπτα κρέατα,
Πλ. Σ. 560, πρβλ. Ὁδ. Σ. 77: ἴδωσι τὰ κρέατα τῶν εἰς τοὺς θεοὺς
προσφερομένων θυμάτων, Ὁδ. Σ. 427, πρβλ. κριθῆ, οὐλά, οὐ-
λυχύται: ἐπ' ἀλφῆτου πίνειν = πίνειν οἶνον μετὰ χονδρῶν κρι-
θῆς ἐν αὐτῷ (πρβλ. ἀπαλφῆτεῖω, Ἐπίκ. ἐν «Μνησιπολέμῳ» 1):
—ἴδε τοῦτον τοῦ ἀλεύρου παρεσκευάζετο εἶδος ποτοῦ, «κριθρό-
νερον», πῆτιν ἀλφῆτον ἡ —τα, Ἰππ. 1142Ε, 1144Δ): ὡσαύτως κατα-
πλάσματα, Δίσχ. 1. 58: προσέτι μετεχειρίζοντο τὰ ἄλφῆτα αἱ Κα-
νηφόροι ὡς ἐπίσπασμα τῆς κόμης: πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 732, Ἐρμῖπ.
ἐν «Θεαῖς» 2. II. καθόλου, πᾶν εἶδος ἀλεύρου ἡ χονδρῶν, ἀλφ.
πύρινα ἡ πυρῶν, ἀλφ. φακῶν καὶ ἐρόδων, Ἰππ., ἴδε Ἰσοδ. ἐν λ.
ἔτι καὶ λιθοῖο ἀλφῆτα, Ὀρφ. Λιθ. 212. III. μεταφρ. ὁ ἄρ-
τος, ὁ ἐπιούσιος ἄρτος, ὁ ψωμί, ὁ ἄρτος. Πλ. 219: πατρώα
ἀλφ., τὸ πατριχὸν ψωμί, ὁ αὐτ. Νερ. 107.

ἀλφῆτοποιεῖω, κατασκευάζω ἀλφῆτα, «οἱ τὰ ἀλφῆτα ποιῶντες»,
Σουφ.

ἀλφῆτοποιεῖα, ἡ = ἀλφῆτεία, Ἑν. Ἀπομ. 2. 7, 6.

ἀλφῆτο-ποιός, ὁ, ἡ, ὁ κατασκευάζων ἀλφῆτα, Οἰνύμ. παρ' Εὐστ.
Βύαγ. Προπ. 232C.

ἀλφῆτο-πώλης, ον, ὁ, = ἀλφῆταμειδός, Νικοφῶν ἐν «Χει-
ρογράφῳ» 1, ὁ ἡ ἀλφῆτοπώλης στοά, ἡ ἀλευραγορά ἐν Ἀθή-
ναις, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 682.

ἀλφῆτο-πωλητήριον, τό, τὸ μέρος ἡ τὸ κατεστῆμα ἐνθα ἐπω-
λοῦντο ἀλφῆτα, Πλούτ. β. 37.

ἀλφῆτο-πωλήτρια, ἡ, ἐνδύρρυθμον θηλ. τοῦ ἀλφῆτοπώλης,
Πλούτ. β. 37.

ἀλφῆτο-στῆτω, = τρώγω ἄρτον κριθίνον, Ἑν. Κύρ. β. 2, 28.

ἀλφῆτο-σκόπος, ὁ, = ἀλφῆτομάντις, Ἰσχυρ.

ἀλφῆτο-φάγος [α], ον, ὁ τρώγων κριθίνον ἄρτον, Αἰλ. περὶ Ζ.
17. 31.

ἀλφῆτο-χρῶς, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κριθίνου
ἀλεύρου, κεφαλὴ ἀλφ., πεπασμένη δι' ἀλφῆτων, «παχυσμένη»,
δηλ. φαί, πολιά, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 453.

Ἀλφῆτω, ὄος, συγγρ. «αὐς, ἡ, ὁμοῖον τῷ ἀκκῷ, φάσμασμα ἡ
φύσῃ τῶν δι' οὐ αἱ τροφαὶ συνεβλήθη νὰ φάβῃσι τὰ παιδία, Πλούτ.
2. 1040B.

ἀλφός, ὁ, ὑπόλευκος λεπρὰ ἰδίως ἐπὶ τοῦ προσώπου, Λατ. villi-
ligo, Πρ. Ἀποσπ. 42, Ἰππ. Δφ. 1248, Πλάτ. Τίμ. 85Δ: πρβλ. Λουκ.
Ἑταιρ. Δ. 11. 4:—ἐντεῦθεν ἐν Ἰππικτ., ἀλφῶ-πρόσωπος, ον,
ὁ ἔχων λευκὴν τὴν πρόσωπον, ἀλφῶ-ρυγχός, ον, ὁ ἔχων λευκὸν
τὸ ρύγχος: [ἐκ τῆς ὧΔΑΦ πιθανῶς παράγεται καὶ τὸ ἀλφῆτον διὰ
τὴν λευκότητα τοῦ ἀλεύρου, πρβλ. ἀλφῆτο-χρῶς, ἀλφῶς, καὶ
πρβλ. τὸ Γοθ. hvaiti (ἄγγλ. white, ἵσως) πρὸς τὸ ἰσχυρ. (ἄγγλ.
while, λευκός): Λατ. albus (Ὀμήρ. αἰῖν, Σαδιν. albus): Πάλ.
Υψ. Γερμ. albiz (κύκνος): ἴσως καὶ τὸ κύρ. ὄνομα Ἀλφῆος,
Albuta (Paul. Epit. 4), Alpes, Elbe, προέρχονται ἐκ τῆς αὐτῆς
ρίζης, Κούρτ. ἀριθ. 399].

ἀλφώδης, ες, (ἀλφός) λεπρός, Γαλην.

ἀλφῆτης ὕπνος, «ἡδῆς, αὐκ ἔχων χαράς», Ἰσχυρ.

ἀλφῆ, ἄωρ. ἀντὶ ἀλφῆ, Θεόκρ.

Ἀλφῆ ἡ Ἀλφῆα, ἡν, τῆ, (ἄλως) ἐορτὴ τῆς Δήμητρος ὡς εὐρύ-
σης τὴν γεωργίαν, ἐορτὴ τῆς συγκομιδῆς, Δημ. 1385. 2, Φιλολ. 161,
Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 7. 3.

ἀλφαλῆς, α, ον, (ἄλως) ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἀλώνιον. Ἀλφαλῆ ὡς
ἐπώνυμ. τῆς Δήμητρος, Ὀρφ. Γμν. 40. 5.

Ἀλφῆς, ὄος, ἡ Ἀλφῆς, ἰδὸς, ἡ, = Ἀλφαῖα, Θεόκρ.
7. 155.

ἀ-λῶδητος, ον, = ἄλκατος, ἔμμος, θεμίστ.

ἀλῶδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἄλκατι, Πλούτ. 2. 627F.

ἀλῶενός, ἡ, ον, (ἄλως) ἀνήκων ἡ χρησιμεύων εἰς ἀλώνιον.
Ἰπποκ. Ἀνθ. 11. 9. 301.

ἀλῶεις, εὐς, Ἑπ. — ἥρως, ὁ ἐργαζόμενος ἐν ἀλῶῃ, ὁ ἀλωνιστής,
γεωργός, κηπουρός, ἀμπελουργός, κτλ. Ἀπολλ. Ἰδ. Γ. 1401, Ἀρατ.
1045, κτλ.: παρ' Ὁμ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα.

ἀλῶῃ [ᾶ], ἄωρ. ἀλῶα, ἡ, (ἀλῶ), πρὸς τὸ ἄλῶ (εἰς): λέξις
ποιητ.

1) ἀλώνιον, ἱεράς κατ' ἀλῶας, Πλ. Σ. 409: μεγά-

εὐθὺς ὡς ἐτελείωσε τὸν λόγον, ἡγήθη, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 47· τῆς ἀγ-
γελας ἀμα ῥηθείσης ἐδοήθουν, εὐθὺς ὡς ἦλθεν ἡ εἰδήσις, ἐξα-
μὸν εἰς βοήθειαν, Θουκ. 2. 5· ἀμα γιγνόμενοι λαμβάνοντες,
Πλάτ. Φαίδων 76C: ἡμῖν ἀμα ἀναπαυομένοις, ὁ πᾶς ἀνα-
γνώσται, ὁ αὐτ. Θεαιτ. 143A.

5) ὅμοι μὲν, ἀλλοιοῦν-
μενον ὑπὸ τοῦ ἐτι δέ, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 3· ἀμα μὲν..., πρὸς δέ...
Ἡρόδ. 8. 51, —τὰ ὅποια εἶναι ἀνακόλουθα. II. ἀπαντα τὰ
παραδείγματα τοῦ μορίου τούτου ἔχουσι τὴν ἑνωτικὴν τοῦ χρόνου, ἀν
καὶ ἡ ἑνωτικὴ ἐνίσταται ἐμπεριέχει τὴν τοῦ χρόνου ἢ τῆς ποιότητος,
ὡς ἀμα πάντες ἢ πάντες ἀμα, Ἰλ. Α. 493· ὅμοι ἀμῶν, Ὑμν.
Ὀμ. εἰς Διὸν. 15· ἀμα κρατερός καὶ ἀμύμων, Ὀδ. Γ. 111, κτλ.:
πρὸλ. Ἀριστ. Μεταφ. 10. 12, 11.

III. ἐν χρήσει μετὰ τῆς σύν-
ῆς μετὰ, Εὐρ. Ἰων 717, Πλάτ. Κριτ. 110A. IV. ἀπολ. μετὰ
ῥήματος, = κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, συγχρόνως, αἱ πᾶσαι [νῆες]
ἀμα ἐγίνοντο ἐν τῷ θέρει σ' κοί ν' (δηλ. 250), Θουκ. 3. 17,
πρὸλ. ὁὐκ ἀμα ἢ οὐκ αἰσιν παραγίνεται, Δημ. 658. 6.

B. ὡς πρὸλ. μετὰ δότ., κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον μετὰ τινος, ἡμοῦ
μὲ, ἀμ' ἡοί = μὲ τὰ χαράγματα, Ἰλ. Γ. 682, καὶ ἄλλ. Ἀττ.
ἀμα ξω, ἀμα ξω γιγνόμενῃ, Θουκ. 1. 48, 4. 32· οὕτως· ἀμ'
ἡελίῳ ἀνιόντι ἢ καταδύντι = συγχρόνως μὲ τὴν ἀνατολὴν ἢ τὴν
δύσιν τοῦ ἡλίου, Ἰλ. Σ. 136, 210, καὶ ἄλλ.: ἀμ' ἡμέρᾳ ἢ συγχρό-
νως ἀμα τῇ ἡμέρᾳ, Ἡρόδ. 3. 86, καὶ ἄλλ., καὶ Ἀττ.· ἀμ' ἡοί
ἀρχομένης ἢ ἀμα τῷ ἡοί, μὲ τὴν πρώτην ἀνοίξιν, Θουκ. 5. 20,
κτλ.: ἀμα κῆδεϊ κεκάρθαι τὰς κεφαλὰς = διαρκούντος τοῦ...
Ἡρόδ. 2. 36· ἀμα τειχισμῷ, Θουκ. 7. 20. 2) καθόλου, ἡμοῦ, ἢ
μετὰ τινος, ἀμα Πατρόκλῳ... ἔστιχον, Ἰλ. Π. 257· ὅπως, Ὡ.
461, καὶ ἄλλ., οὕτως· Ἐλένην καὶ κτήμαθ' ἀμ' αὐτῇ, Γ. 458·
ὅμοι πνοιῆς ἀνέμοιο, ἡμοῦ μὲ τὸν ἀνέμον, δηλ. μὲ τὴν ταχύτητα
τοῦ ἀνέμου, Ὀδ. Α. 98, εἰς ἐπαναλαμβάνονμενον· ἀμ' αὐτῷ, Ἀμ.
ἔποντο, Α. 371· οἱ ἀμα ὁδάντι, Ἡρόδ. 6. 138, πρὸλ. Θουκ. 7.
57.

II. παρὰ Βυζαντινοὺς τὸ ἀμα συντάσσεται ἐνίσταται γενικῇ.
I. Ἐκ √AM ἢ √OM παράγονται καὶ τὰ ἀμάκις, ἀμάς, ἡμοῦ,
οὐμοῦς, ὁμαλός· πρὸλ. Σανκρ. sa m (= πρὸλ. μετὰ), sa ma n,
sa m ā (= ἡμοῦ), Zenb. ha ma (ὁ αὐτός, Ἀγγλ. sa m ā)· Lat.
similis, simulus, similia (·); Γοτθ. sama·
Παλ. Σκανδ. sa m r ἢ sa m a (Ἀγγλ. same, ὁ αὐτός)· Παλ.
Γερμ. sa m a (ἐν τῷ συνθέτῳ xi-sa m a n θ = Γερμ. zu-
sa m m e n)· πρὸλ. α ἄθροιστικόν, ἀπαξ).

ἀμα, Δωρ. ἀντὶ ἀμα, Πινδ. Ο. 3. 64, καὶ ἄλλ., Ἀριστοφ. Λυσ.
1318, Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 75, Θεόκρ. 9. 4 (Ὁ Athens, Δωρ. δ.
σ. 372, γράζει ἀμα).

ἀ-μαγγάνευτος, ὅν, ὁ ἀνευ μαγγανείας ἢ δόλου, Ἑκκλ.

ἀ-μαγειρεύτος, ὅν, ὁ μὴ μαγειρευθείς, ἢ μάγειρος ὑπὸ συνταξίν
μὴ μαγειρεύων πλέων, Γ. Παχυμ. Ἀνδρ. Παλ. 1. 34.

ἀ-μαγεύτος, ὅν, ὁ μὴ μαγευθείς ἢ μὴ μαγευόμενος, Κλημεντιν.
460B.

ἀμαδδων, ὅν, εἶδος σόκου· Κρητικὴ λέξις, Ἑρμιῶν. παρ' Ἀθην. 76Γ.
ἀμαδδός, ἐπίρρ. = ἀμα, Γραμμ.

Ἀμαδρυάδες, αἱ, (δρυς) Νύμφαι ἀμα ταῖς δρυσι γεννώμεναι, ἢ
ἐκ τῆς αὐτῆς ἑστῆτατο ἐκ τῆς τῶν δρυῶν ὡν ἦσαν προστάτιδες καὶ
ἐνοικοί, Ἀθην. 78B: τὸ ἐνικὸν Ἀμαδρυάδες ἀπαντᾷ παρ' Ἀπολλ. 1.
Ροδ. Β. 477: πρὸλ. Ἀδρυάδες, —εἶδος βαλάνου, ἢ μακρὸν ὄδον, βαλ-
ανοί, ἢ ἱσυχ., —ἀμαδρυά, κοκκύμηλα, Σικυωνίαι, ὁ αὐτός.

ἀμαζακάρων, *πολεμῶν, Ἡέρσαι, *ἱσυχ.

ἀμαζανίδες, αἱ μηλίδαι, *ἱσυχ.

ἀμαζομας, (ἀμάω) παύ. θερίζουαι, παρέχω θερισμόν, Σουλ.
Ἐπιγρ. 4700.

ἀμαζονομαχία, Ἀμαζόνων μάχη, Σχόλ. εἰς Ἰλιάδα.

Ἀμαζών, ὄνομα, ἢ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., αἱ Ἀμαζόνες,
πολεμικὴ φυλὴ γυναικῶν ἐν Σκυθία, Ἰλ. Γ. 189, Ἡρόδ., κτλ.: παρὰ
Πινδ. Ο. 13. 124, Καλλ., κτλ., καὶ Ἀμαζονίδες. II. ἐπὶ ὠ-
νομαστικῇ Ἀρτέμιδος, Πaus. 4. 31, 8. —Ἐντεῦθεν ἐπὶ ὠ. Ἀμαζό-
νας, ἢ ὄνομα, ὄνομα, Νόνν. Δ. 37. 117: Ἀμαζονικός, ἢ,
ὄνομα, Πλουτ. Πομπ. 35, Πaus. 1. 41, 7. (Κοινῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ
μαζός, διότι κατὰ τὸν μῦθον αἱ γυναῖκες αὗται ἀπέκοπον τὸν δεξιὸν
αὐτῶν μαστόν, ἵνα μὴ παρακωλύῃ αὐτὰς εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ τόξου, δι'
ὃ καὶ οἱ καλλιτέχναι παριστῶσιν αὐτὰς οὕτως ὥστε νὰ μὴ φαίνονται
ὁ δεξιὸς αὐτῶν μαστός).

ἀμαθαίνω, (ἀμαθής) εἶμαι ἀδίδακτος, ἀμαθής, ἀνόητος, εὐήθης,
λίσις Πλατωνικῇ ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστέ.: ἀπολ., Πολ. 535B·
ἀμ, τι ἢ εἰς τι = διατελῶ ἐν ἀγνοίᾳ τινος, Νόμ. 689C· D.

ἀμαθεῖ, ἐπίρρ. τοῦ ἀμαθούς, Σουῖδ.

ἀμαθεῖα, ἢ, τύπος ἀδόκιμος ἀντὶ τοῦ ἀμαθούς.

ἀμαθεύω, *θερίζω, *ἱσυχ.

ἀ-μαθής, ἢ, ἱμαθῆν) ἀγράφματος, ἀδίδακτος, μωρός, βλάξ, (ἴδε
ἐν λ. ἀμαθία), Ἡρόδ. 1. 33, καὶ συγν. παρ' Ἀττ. ἀπὸ τοῦ ἱμαθῆ,
καὶ ἐπὶ, ἐπὶ προσώπων καὶ τῶν πράξεων αὐτῶν ἔχουσι ἀμαθε-
στατα, περὶ τῶν Σκυθῶν, Ἡρόδ. 4. 46· ἀνὴρ πέννης εἰ καὶ γέ-
νοιτο μὴ ἀμαθής, Εὐρ. Ἰκ. 421 καὶ ἄλλ., Ἀριστοφ. Νεφ. 135· ἀμ
καὶ βδελυρός, ὁ αὐτ. Ἰππ. 193: ἀμαθεύεται πάντων, Ἀνδοκ.
20. 1: ἀμαθής τὴν ἐκείνων ἀμαθίαν, μωρός ἔχων τὴν μαρίαν

ἐκείναιαν, Πλάτ. Ἀπολ. 22E: ἀμαθέστερον τῶν νόμων τῆς ὑπε-
ροφίας παιδεύομενοι, οἱ ἀμαθ., παιδευόμεθα ἢ ὥστε τοὺς νόμους
υπεροφῶν, δηλ. δὲν ἔχομεν τόσον ὑψηλὴν παιδείαν ὥστε νὰ καταρρο-
νῶμεν τοὺς νόμους, Θουκ. 1. 84: κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ δεξιό, ὁ αὐτ.
3. 82· οὕτως: ἀμαθέστερον εἰπέ καὶ σαφέστερον, μὲ ὀλιγωτέ-
ραν ἐπίδοσιν παιδείας, ὥστε καὶ ὁ ἀμαθής νὰ σε ἐνοήσῃ, Ἀριστοφ.
Βάζρ. 144B: ἐπὶ τῶν οἶος ὁ χοῖρος, θυμῶδῃ καὶ ἀμ., Ἀριστ. Ἰστ.
Ζ. 1. 1, 32: —οὕτω καὶ ὡς ἐπίρρ., ἀμαθῶς ἀμαρτεῖν, ἐξ ἀγνοίας,
Εὐρ. Φοῖν. 874: —μ. γεν. πράγμα. = χωρὶς τῆς γνώσεως· πράγματός
τινος, ἀμαθῶς ἢ ἀνεπιτήδειος εἰς τι· ἀμ. τοῦ καλοῦ, Εὐρ. Ὀρ. 417:
ληστείας, Θουκ. 4. 41, πρὸλ. 3. 37: σπανιότερον ἀμ. περὶ τινος,
Πλάτ. Ἐρμ. 391E: τι, ὁ αὐτ. Ἀλγ. 194D: πρὸς τι, ὁ αὐτ. Νόμ.
679D: οὕτως, ἀμαθῶς ἔχειν τινός, Διλ. περὶ Ζ. 6. 5: — συγν.
ἀμαθεύεσθαι, ὑπερθ. —ἐστατος, ἴδ. ἄνω, 2) ἐπὶ πράγ-
ματι, παρηγοία, μωρὰ ἐλευθεροστομία, Εὐρ. Ὀρ. 905: ἀμ. ῥώμη,
κτηνώδης δύναμις, ἀπλη, ἀκωδερνῆτος σωματικῇ ἰσχύϊ, Εὐρ. Ἀποσπ.
732: δύναμις, Πλουτ. Δημήτρ. 42. II. ἀνέχουστος, ἀγνώστος,
ἀμ, ἔρρει, Εὐρ. Ἰων 916: —ἐπίρρ. ἀμαθῶς χωρεῖν, ἐπὶ γεγονό-
των, λαμβάνειν ἀπρόβλεπτον ἔκδοσιν, Θουκ. 1. 140.

ἀ-μαθότης, ὄν, = ἀμαθός, Φερν. Κιομ. ἐν «Κόνων» 3.

ἀ-μαθία, ἢ, ἡ κατὰ τὴν τοῦ ἀμαθούς, ἀγνοία, βλακεία, Σοφ.
Ἀποσπ. 663, Εὐρ., καὶ συγν. παρ' Ἀττ. περὶ ἀμ. μετὰ σωφρο-
σύνης, Θουκ. 3. 37· ἀμ. τινός, περὶ τι, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 29,
Πλάτ. Νόμ. 688C.

ἀμαθῆτες, ἰδός, (ἀμαθος) εἶδος κογχύλης ζωῆς ἐν τῇ ἄμμῳ,
ἐκδοχὴς τῆς ἀμαθιῆς, *ἑπὶ γὰρ, παρ' Ἀθην. 80D.
ἀμαθός, ἢ, ἡ κατὰ τὴν τοῦ ἀμαθούς, ἀγνοία, βλακεία, Σοφ.
Ἀποσπ. 663, Εὐρ., καὶ συγν. παρ' Ἀττ. περὶ ἀμ. μετὰ σωφρο-
σύνης, Θουκ. 3. 37· ἀμ. τινός, περὶ τι, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 29,
Πλάτ. Νόμ. 688C.

ἀμαθῶν, ὄν, (ἀμαθος) εἶδος κογχύλης ζωῆς ἐν τῇ ἄμμῳ,
ἐκδοχὴς τῆς ἀμαθιῆς, *ἑπὶ γὰρ, παρ' Ἀθην. 80D.
ἀμαθός, ἢ, ἡ κατὰ τὴν τοῦ ἀμαθούς, ἀγνοία, βλακεία, Σοφ.
Ἀποσπ. 663, Εὐρ., καὶ συγν. παρ' Ἀττ. περὶ ἀμ. μετὰ σωφρο-
σύνης, Θουκ. 3. 37· ἀμ. τινός, περὶ τι, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 29,
Πλάτ. Νόμ. 688C.

ἀμαθῶν, ὄν, (ἀμαθος) εἶδος κογχύλης ζωῆς ἐν τῇ ἄμμῳ,
ἐκδοχὴς τῆς ἀμαθιῆς, *ἑπὶ γὰρ, παρ' Ἀθην. 80D.

ἀμαθῶν, ὄν, (ἀμαθος) εἶδος κογχύλης ζωῆς ἐν τῇ ἄμμῳ,
ἐκδοχὴς τῆς ἀμαθιῆς, *ἑπὶ γὰρ, παρ' Ἀθην. 80D.

ἀμαθῶν, ὄν, (ἀμαθος) εἶδος κογχύλης ζωῆς ἐν τῇ ἄμμῳ,
ἐκδοχὴς τῆς ἀμαθιῆς, *ἑπὶ γὰρ, παρ' Ἀθην. 80D.

ἀμαθῶν, ὄν, (ἀμαθος) εἶδος κογχύλης ζωῆς ἐν τῇ ἄμμῳ,
ἐκδοχὴς τῆς ἀμαθιῆς, *ἑπὶ γὰρ, παρ' Ἀθην. 80D.

ἀμαθῶν, ὄν, (ἀμαθος) εἶδος κογχύλης ζωῆς ἐν τῇ ἄμμῳ,
ἐκδοχὴς τῆς ἀμαθιῆς, *ἑπὶ γὰρ, παρ' Ἀθην. 80D.

ἀμαθῶν, ὄν, (ἀμαθος) εἶδος κογχύλης ζωῆς ἐν τῇ ἄμμῳ,
ἐκδοχὴς τῆς ἀμαθιῆς, *ἑπὶ γὰρ, παρ' Ἀθην. 80D.

ἀμαθῶν, ὄν, (ἀμαθος) εἶδος κογχύλης ζωῆς ἐν τῇ ἄμμῳ,
ἐκδοχὴς τῆς ἀμαθιῆς, *ἑπὶ γὰρ, παρ' Ἀθην. 80D.

ἀμαθῶν, ὄν, (ἀμαθος) εἶδος κογχύλης ζωῆς ἐν τῇ ἄμμῳ,
ἐκδοχὴς τῆς ἀμαθιῆς, *ἑπὶ γὰρ, παρ' Ἀθην. 80D.

ἀμαθῶν, ὄν, (ἀμαθος) εἶδος κογχύλης ζωῆς ἐν τῇ ἄμμῳ,
ἐκδοχὴς τῆς ἀμαθιῆς, *ἑπὶ γὰρ, παρ' Ἀθην. 80D.

ἀμαθῶν, ὄν, (ἀμαθος) εἶδος κογχύλης ζωῆς ἐν τῇ ἄμμῳ,
ἐκδοχὴς τῆς ἀμαθιῆς, *ἑπὶ γὰρ, παρ' Ἀθην. 80D.

ἀμαθῶν, ὄν, (ἀμαθος) εἶδος κογχύλης ζωῆς ἐν τῇ ἄμμῳ,
ἐκδοχὴς τῆς ἀμαθιῆς, *ἑπὶ γὰρ, παρ' Ἀθην. 80D.

ἀμαθῶν, ὄν, (ἀμαθος) εἶδος κογχύλης ζωῆς ἐν τῇ ἄμμῳ,
ἐκδοχὴς τῆς ἀμαθιῆς, *ἑπὶ γὰρ, παρ' Ἀθην. 80D.

ἀμαθῶν, ὄν, (ἀμαθος) εἶδος κογχύλης ζωῆς ἐν τῇ ἄμμῳ,
ἐκδοχὴς τῆς ἀμαθιῆς, *ἑπὶ γὰρ, παρ' Ἀθην. 80D.

ἀμαθῶν, ὄν, (ἀμαθος) εἶδος κογχύλης ζωῆς ἐν τῇ ἄμμῳ,
ἐκδοχὴς τῆς ἀμαθιῆς, *ἑπὶ γὰρ, παρ' Ἀθην. 80D.

ἀμαθῶν, ὄν, (ἀμαθος) εἶδος κογχύλης ζωῆς ἐν τῇ ἄμμῳ,
ἐκδοχὴς τῆς ἀμαθιῆς, *ἑπὶ γὰρ, παρ' Ἀθην. 80D.

ἀμαθῶν, ὄν, (ἀμαθος) εἶδος κογχύλης ζωῆς ἐν τῇ ἄμμῳ,
ἐκδοχὴς τῆς ἀμαθιῆς, *ἑπὶ γὰρ, παρ' Ἀθην. 80D.

ἀμαθῶν, ὄν, (ἀμαθος) εἶδος κογχύλης ζωῆς ἐν τῇ ἄμμῳ,
ἐκδοχὴς τῆς ἀμαθιῆς, *ἑπὶ γὰρ, παρ' Ἀθην. 80D.

ἀμαθῶν, ὄν, (ἀμαθος) εἶδος κογχύλης ζωῆς ἐν τῇ ἄμμῳ,
ἐκδοχὴς τῆς ἀμαθιῆς, *ἑπὶ γὰρ, παρ' Ἀθην. 80D.

ἀμαθῶν, ὄν, (ἀμαθος) εἶδος κογχύλης ζωῆς ἐν τῇ ἄμμῳ,
ἐκδοχὴς τῆς ἀμαθιῆς, *ἑπὶ γὰρ, παρ' Ἀθην. 80D.

ἀμαθῶν, ὄν, (ἀμαθος) εἶδος κογχύλης ζωῆς ἐν τῇ ἄμμῳ,
ἐκδοχὴς τῆς ἀμαθιῆς, *ἑπὶ γὰρ, παρ' Ἀθην. 80D.

ἀμαθῶν, ὄν, (ἀμαθος) εἶδος κογχύλης ζωῆς ἐν τῇ ἄμμῳ,
ἐκδοχὴς τῆς ἀμαθιῆς, *ἑπὶ γὰρ, παρ' Ἀθην. 80D.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀμαξόβιος, ον. ὁ ἐπ' ἀμάξης διάκων τὸν βίον, ὡς αἱ νομοδικαὶ φυλαί, Πορρ. περὶ Ἀποχ., Εὐφ. 3. 15, πρὸς. Ὁράτ. C. 3. 24, 10. ἀμαξοειδής, ἐς. (εἰδός) ἀμάξης ὁμοίος—ἐπίερρ.—εὐδώς Εὐστάθ. 1156. 15.

ἀμαξόθεν, ἐπίερρ., ἐξ ἀμάξης, Νικήτ. Εὐγ.

ἀμαξοεικής, ον, ὁ ἔχων ὡς οἰκίαν ἀμαξίαν, ὁ κατοικῶν ἐν ἀμάξει, Στράβ. 296. 492.

ἀμαξο-κυλιστής, οὐ, ὁ, (κυλίνδω) ὁ κατακυλινδῶν, δηλ. καταστρέφων ἀμάξας: οἱ Ἀμαξοκυλισταὶ ἦσαν Μεγαρικὴ τῆς οἰκογένειας, Πλούτ. 2. 304B.

ἀμαξοπηγίω, = κατασκευάζω ἀμάξας, Πλούτ. 7. 115.

ἀμαξοπηγία, ἡ, ἡ κατασκευὴ ἀμαξῶν, Θεοφρ. 1. φ. 5. 7, 6.

ἀμαξο-πηγός, ον, (πήγνυμι) ὁ κατασκευάζων ἀμάξας, ἀμαξοποιός, Πλούτ. Περικλ. 12.

ἀμαξο-πληθής, ἐς, (πληθός) ὁ ἀρκούντως μέγας, ὅπως πληθὺς ἀμαξίαν, ὡς τὸ ἀμαξιατός, Εὐρ. Φοίν. 1158· πρὸς. χειροπληθής.

ἀμαξο-ποδός, οἱ, Λατ. pilaeus, κύλινδρος παχὺς ὡς τροχός. εἰς ὃν πολεμικαὶ μηχαναὶ ἐκινούντο, Βιτρούβ. 10. 20: ἀμαξήποδός ἐν Πλούτ. 1. 253, ἀμαξήποδες, ὅρ' ὃν ὁ ἀξὼν ἔλκεται σπρεφόμενος.

ἀμαξο-τροχός, ἡ, (τροχός) ἡ γραμμὴ ἣν χαράττει ἡ ἀμαξία διερχομένη, τὰ ἔχον τῶν τροχῶν, Καλλίας ἐν «Κυκλωφιν» 9, ἐνθα ἴδε Moirne: φέρεται καὶ ἀμαξοτροχία παρουσθενώς, ἀλλ' εἶναι ἡμαρτημένη, πρὸς. ἀματροχία.

ἀμαξο-τροχός, ὁ τροχὸς ἀμάξης, Μανασσ.

ἀμαξοσυρία, ἡ, = ἀμαξοπηγία, Θεοφρ. 1. φ. 3. 10, 1.

ἀμαξοσυγός, ον, (* ἔργω) = ἀμαξοπηγός, ἐξ ἀμαξοσυγῶς λέγειν, ἡμιτελὴ τὴν χυδαίαν γλῶσσαν τῶν ἀμαξοσυγῶν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 404.

ἀμαξο-φόρητος, ον = ὁ φερόμενος ἐν ἀμάξει, ἀμ. οἶκος, περὶ τῶν Σχολικῶν οἰκημάτων, Πινδ. Ἀποσπ. 72.

ἀμαρ: ατος, τό, Δωρ. ἀντί ἡμαρ.

ἀμαρά [ἀμᾶ], ἰων. ἀμάρη, ἡ, αὐλαξ, διωρυξ, ὀχετὸς πρὸς ἀρδυσιν κήπων ἢ λειμῶνων, γερσὶ μάκελλαν ἔχων ἀμάρης ἐξ ἔχριστο βάλλων Π. φ. 259· κρηναὶ ἀμάραι Ἀπολλ. Ρόδ. 1. 1392· βάλλεις εἰς ἀμάραν με Θεόφρ. 27. 52, πρὸς. Ματρ. 151. 2) αἱ ἐν τῷ ὠτῷ κοιλότητες, Εὐμ. Μ. 77. 23.

ἀμαράκινος, η, ον, κατεσκευασμένος ἐξ ἀμαράκου, μύρου Ἀντιφῶν. ἐν «Θορικίαις» 1. 6, καὶ ἄλλ.

ἀμαράκνεις, εσσα, εν = ὀμαρίζων ἀμαράκι, Νικ. Θ. 503.

ἀμαράκων [ἀμᾶ], τό, καὶ ἀμαράκως, ὁ, Λατ. amaranthus, πικνικεύς, πρῶτον παρὰ Φερεκράτ. ἐν «Πέρσαις» 2, ἐνθα τὸ γένος δὲν διακρίνεται τὸ ἀρσ., Χερήμιον παρ' Ἀθην. 608B: ὁ Θεόφραστος ἔχει ἀμροτέρους τοὺς τύπους· πρὸς. 1. φ. 6. 1, 1., 1. 9, 4:—ἀμαράκτον, ἡμαρτ. γραφὴ ἀντί -ακων, Ἀνθ. Παν. 4. 188.—τὸ παρ' Ἑλληνιστῶν (Νικ. Θ. 575) πιθανῶς ἦτο βολῆσθες φυτὸν: τὸ δὲ ξένον, καλούμενον Περσικὸν ἢ Αἰγυπτιακόν, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν «μαντιουράναν», τὸ κυρίως σάμφυχον, Διοσκ. 3. 47.

ἀμαράντινος, η, ον, ἐξ ἀμαράντου, Σουλ. Ἐπιγρ. 155. 39, Φιλύστρ. 741. 2) ὁ μὴ μαραινόμενος, ἀφάρτος, στέφανος Ἐπιστ. Πέτρ. Α', ε', 4.

ἀμαράντος [ἀμᾶ], ον, (μαράνω) ὁ μὴ μαραινόμενος, μὴ φθειρόμενος, σφίρα Ἑδδ. (Σοφ. Σολ. ε', 12): κληρονομία Ὑπαστου Πέτρ. Δ', α', 4, πρὸς. Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 2942C, Λουκ. Περὶ τοῦ Οἴκου 9, κτλ. II. ὡς οὐσίαστ., ἀμ., ὁ, = ὁνός οὐδέποτε μαραινόμενος, ἀμαράντος, Διοσκ. 4. 57, Σουλ. Ἐπιγρ. 5759B, 3, Πολυδ. 1. 229.

ἀμαράσαι, αἱ, «αἱ σῆς οἱ δὲ κύνες», Πισύχ.

ἀμαράστος, ον, ὁ μὴ ἔχων μαργαρίτας, μεταγ.

ἀμαράστωμα, ατος, τό, τὸ ἀκάθαρτον ὕδωρ τῶν ὀχετῶν, «ἄθροισμα βυθούρων», Πισύχ.: μεταφ. παρὰ Γρηγ. Ναζ. 1. 46411.

ἀμαράτω, (ἀμάρ) φέρω τὸ ὕδωρ δι' ἀμάρης πρὸς ἀρδυσιν, ἀροχέτωμα, ἀρδύνω ἢ ἐκρέω, «ἀνά τοὺς κήπους», Ἀριστ. 1. 17· «ἀμαράτων, ζωδεύων», Πισύχ.

ἀμαράτιον ὕδωρ, τὸ τῆς ἀμάρης ὕδωρ, Νόνν. Δ. 47. 184, = ἀμαρ-ιαῖον.

ἀμαρην-σκαπτήρ, ὁ, ὁ σκάπτων ἀμάρης, Μανέθ. 4. 252.

ἀμ-αρθύρετις, εἰδός, ἡ, σύγγρονος καθ' ἀπαντα τὰ μέλη ἀρθύρετις. Γαλλ. Δυρβίλ. π. Χρον. Νόα. 5. 2 [De moribus Chroniciis].

ἀμαρέξ, ἡ, = ἀμάρη, Εὐμ. Μ.

ἀμαρίατος, α, ον, = ὁ δι' ὀξείας βίων, ὕδωρ Θεοφρ. 1. φ. 2. 6. 5, κατὰ τινας.

Ἀμαρῖον, ἐπώνυμ. τοῦ Διὸς ἐν Ἀρχαίᾳ, Hick. Inser. 1871:—Ἀμαρῖον, τό, ὁ ναὸς αὐτοῦ ἐν ᾧ συνήρχοντο τὰ μέλη τῆς Ἀχαϊκῆς Συμμαχίας καὶ «ἐγρημάτιον τὰ κοινά» Στράβ. 385 κέξ.

Ἀμαρτάνω [ἀμ. ἄν]· μέλλ. ἀμαρτήσῃμας, Ὁμ. Ἀττ.: μεταγ. -ήσας, Εὐαγγ. κ. Μαθ. γ', 21, Λουκ. 59. 20, Γαλ. 3. 12, ἄλλ. ἐν συνθέσει δι-, εἰς-, ἴππ. 398. 33, πρὸς. 2. 420 Litteris—ἀμρ. ἡμαρτον, Θέογγ., Πινδ., Ἀττ. (Ἐπ. ἡμεροστον, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ ὁρίσει: Διὸς. ἀμαρ. ἀμειροσθῆν, Ἐπιγρ. Μυτιλ. παρὰ Newman)· ἐκπ. ἀμάρτειον, (ἀντί ἀμάρτειοι) Κράτιν. ἐν «Δραπέττει» 6:

ἀμρ. α' ἡμαρτήσα, Ἀνθ. Π. 7. 339; Διὸς, κτλ., ὡσαύτως παρ' Ἑμπεδ. 372 Stein.: πρkm. ἡμαρτήσα, Ἡρόδ., Ἀττ.:—Παθ., ἀμρ. ἡμαρτήσθην, Θουκ., Ξεν.: πρkm. ἡμαρτήσῃμαι, Σοφ., κτλ.: Ὑπερ-συντ. ἡμαρτήτο, Θουκ. 7. 18, Λυσ. 188. 36. (Περὶ τῆς εἰζης ἴδε ἐν τῇλ.).

Ἀποτυχάνω, ἀποτυχάνω τοῦ σκοποῦ, ἰδίως ἐπὶ δόρατος βληθέντος, ἀπολ., Ἰλ. Ε. 287, κτλ.: ἐρρίψεν, οὐδ' ἡμαρτε Διοχλῆ. Ἀποσπ. 179, πρὸς. Ἀγ. 1194: μ. γεν. φωτὸς ἀμ., Π. Κ. 372 καὶ ἄλλ.: οὕτω, τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν εἰς οὐκ ἂν ἀμάρ-τοις, Σοφ. Δ. 155· ἀμ. τῆς δόξου, γὰρ τὸν δρόμον, Ἀριστοφ. Πλ. 961: τοῦ σκοποῦ, Ἀντιφῶν 124. 26. 2) Ἐν γένει, ἀποτυ-γάνω, δὲν κατορθῶναι νὰ πράξω τι, σφάλλωμαι ἀπολ., Ὁδ. Φ. 155, Διοχλῆ. Ἀγ. 1194, κτλ.: μ. γεν. οὐ τι νόηματος ἡμεροστον ἐσ-θλῶ, δὲν ἀπέτυχεν τοῦ νὰ σκευθῇ τὸ δρόνον, Ὁδ. Π. 292, καὶ ἀπλῶς, μύθων ἡμαρτανε, δὲν κατορθῶναι νὰ ὁμολήσῃ καλῶς, Α. 511: οὕτω παρὰ πεζοῖς καὶ Ἀττ.: γνώμη, ἐλπίζων, βουλήσας ἀμ., Ἡρόδ. 1. 207, Εὐρ. Μήδ. 408, Θουκ. 1. 33, 92, (ἀλλὰ ἀμ. γνώμη, μὴ κρῖ-νειν ὁρθῶς, ἴδε σημασ. II, Θουκ. 6. 78)· ἀμ. τοῦ χρησμοῦ, ἐρη-νεύειν ἐσφαλμένως τὸν χρησμὸν, Ἡρόδ. 1. 71:—ἀπαξ μετ' αὐτ., ἀμ. τὸ ἀληθές, Ἡρόδ. 7. 139 (ἐνθα τοῦ λέγειν δύναται νὰ ὑπονοηθῇ ἡ νὰ γένην δεκτὴ ἡ διόρθωσις τοῦ Schliemann: τὰληθές). 3) παρ' Ὁμήρῳ ὡσαύτως, ἀποτυχάνω τοῦ νὰ ἔγω τι, ὁ ε. στερεῶμαι τινος, γάνω τι, πρὸ πάντων μ. γεν., χειρῶν ἐξ Ὀδυσσεὺς ἀμαρτήσε-σθαι ὁπωπῆς, στερεῶσθαι τῆς ὕψους, Ὁδ. I, 512· οὕτω παρὰ Τραγ. τοῦ ῥυθμοῦ ὁ ἡμαρτε, Διοχλῆ. Ἀγ. 535· ἀμ. πιστῆς ἀλόχου, Εὐρ. Ἀλκ. 879, πρὸς. 144:—ἀπαξ ὡσαύτως μετὰ οὐδεν. ἐπιθ. οὐ γὰρ εἰκός... ἐμὲ ὕμῶν ἀμαρτεῖν τοῦτο γ' = δὲν εἶναι πρῆπον νὰ ἀπαύχῃ παρ' ὕμῶν εἰς τοῦτο τοῦλάχιστον, δηλ. νὰ παρακαλέσω ὕμῃς ματαίως, Σοφ. Φ. 231:—σπάνιον παρὰ πεζοῖς, ἡμαρτομεν τῆς Βοιωτικῆς, Ἡρόδ. 9. 7, πρὸς. Θουκ. 7. 50· ἀμ. θυοῖν κακῶν, (δηλ. εἴτε τὸ ἐν εἴτε τὸ ἄλλο), Ἀνθ. 4. 2, πρὸς. Πλ. 1320.

4) σπανίως δὲν κατορθῶναι νὰ πράξω τι, ἀμείλῳ, φίλων ἡμαρτανε ὁδῶν, Π. Κ. 68· ἐπιμαχίας ἀμαρτῶν, Διοχλῆ. Ἀγ. 213.

II. = ἀποτυχάνω, πράττω τὸ κακόν, σφάλλωμαι, ἀμαρτάνω, ἀπολ., Π. 1. 501, Σίμων. Ἰαμβ. 7. 111, Διοχλῆ. Πρ. 260, Σοφ. Πλ. 1207, κτλ.: ἡ καὶ τῇ προσθήκῃ λέξεώς τινος ὁριζοῦται τὴν χαρακτῆρα ἢ τὴν φύσιν τοῦ σφάλματος, ὡς: ἐκούσιος (ἢ -ῶς) ἀμ., ἀμαρτάνω ἐκού-σιως: ἀκούσιος (ἢ -ῶς) ἀμ., ἀμαρτάνω ἀκούσιως, Πλάτ. Πολ. 336E, 340E, κτλ.:—ὡσαύτως μ. μετοχῆς, ἡμαρτε χρηστά μω-μένην, Σοφ. Πρ. 1136: πρόθυμος ὢν ἡμαρτε, Εὐρ. Ὀρ. 1630, πρὸς. Ἀντιφῶντος 116. 23: ἡ μετὰ πτώσεως ὀνόματος ἀμ. ῥήματα, Πλάτ. Γοργ. 489B· ὡσαύτως, ἐν λόγοις, ε. αὐτ. Πολ. 396A: πρὸς. τοιαυτῶν ἀμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη, Σοφ. Δ. 1096.—εἰδος μετ' αὐτ. συντολίου, ὁμορτίαν ἀμ.—Σοφ. Φ. 1249, Εὐρ. Ἰππ. 320: μετ' οὐδενόθεν ἐπιθ., αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ' ἡμεδρατον, ἐσφάλην εἰς τοῦτο, Ὁδ. X. 154, πόλλ' ἀμαρτῶν, Διοχλῆ. Ἰκ. 915· ἀνθρώ-πινα, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 40: ἀλλ' ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ συνήθετον, ἀμ. περὶ τι ἡ τινός, σφάλλωμαι ἐν τινι πράγματι, Πλάτ. Νόμ. 891E, Φαῖδρ. 242E· ἐπὶ τινι, Ἀντιφῶν 140. 13· ἐπὶ τι, Ἀριστ. Πρ. Ν. 4. 5, 3· ἀμ. εἰς τινα = ἀμαρτάνω ἐναντίον τινός... Ἡρόδ. 1. 138, Σοφ. Ο. Κ. 968, Ἀποσπ. 419· περὶ τινα, Ἀντιφῶν 121. 41.

2) Παθ. ἡ: ἀμαρτάνεται τι, ἀμαρτία τις πρόκειται, σφάλμα τι γί-νεται, ἀποτυχάνει τι, Θουκ. 2. 65, κτλ.: οὕτω καὶ κατὰ μετοχ., πρkm. τὰμὰ δ' ἡμαρτημένα, τὰ σχήματά μου ἔχοντα ματαίωθ, Σοφ. Ο. Τ. 621· ἡ σπανιτέρην ἀπροσώπως, ἀμαρτάνεται περὶ τι, Πλάτ. Νόμ. 759C, ἀπειρία ἡμαρτηταί, Ἀντιφῶν 129. 43:—τὰ ἡμαρτημένα, τὰ ἀμαρτηθέντα, Λατ. peccata, Σοφ. Ο. Κ. 439, 1269, Ξεν. Ἀν. 5. 8. 20. 3) ἀμαρτανόμενος, ὡς ἐπὶ, ἐσφαλμένος, λανθασμένος, Γαλλ. manqué, Πλάτ. Φλ. 371 καὶ ἄλλ.

αἱ ἡμαρτημένοι πολίται, αἱ αὐτ. Πολ. 449A, Ἀριστ. Πολ. 3. 1, 9, 6, 11 καὶ ἐπὶ προσώπων, ἡμαρτημένοι, ε. αὐτ. Πλ. 110. Ν. 4. 3, 35. (ἴδε ἀμειροτος ἐν Λεξίκ. Βουττ. σημ. 10, ὅστις ἀνα-φέρει τὸ ἀμαρτάνω καὶ τὸ ἀμείρω εἰς √MEP, εὐρύσκομένην ἐν με(ρω, μέρος, (μετὰ τοῦ στερεῖς. ἀνα-) καὶ ὡς πρῶτον ἐννοίαν ὑπο-θέτει τὸ εἶμαι ἀμέτοχος, δὲν ἔχω μέρος· πρὸς. καὶ τὸ ἀμείρω, Καὶ ὁ Κουρτίος ὡσαύτως φρονεῖ ὅτι ἡ ἐννοία τοῦ ἡμεδρατον (πρὸς ἀμειροτάξω) σχεδὸν ἀναγκάζει ἡμᾶς νὰ παραδεχθῶμεν τὴν πορρω-γὴν ταύτην, σ. 679).

ἀμαρτάς, ὁδός, ἡ, ἰων. ἀντί ἀμαρτεῖα, Ἡρόδ. 1. 91, 119 καὶ ἄλλ., ἴππ. π. διατ. ὁξ. 390 καὶ ἄλλ.

ἀμαρτεῖ ἢ ἀμαρτεῖ [ἀμ], ἐπίερρ. = ὁμοῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ἀμείσις, Ἰλ. Ε. 656, Ὁδ. X. 81, Σόλων 33. 4· Ὁσαύτως παρ' Ἰων. ἀμαρτεῖσθην, ὁμοῦ. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ ἴδε Spitz. Ἐκκ. 3. 11.

εἰς ἡμέδα:—ἀμαρτεῖ ἢ -τεῖ τῖναι εἰδῶ, γραφῇ. (ἴδε πρὸς τὴν πα-ραγωγὴν τῆς ἀμ- εἶναι ἢ αὐτὴ εἶς οἷα καὶ ἡ τοῦ ἀμα, ὁμοῦ: περὶ τοῦ δευτέρου μέρους ἴδε ἐν λ. ἀρω).

ἀμαρτεῖμα, ατος, τό, ὡς τὸ ἀμαρτεῖα, = ἀποτυχία, σφάλμα, ἀμάρτημα, Σοφ. Ἀντ. 1261 (λυρ.), καὶ συχν. ἐν τῇ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, ὡς παρ' Ἀντιφῶντι 123. 20, Θουκ. 2. 65, κτλ.: κατὰ τὴν σημασίαν κατέχει μέσσην θέσιν μεταξὺ τῶν λέξεων ἀέκχημα καὶ ἀτύχημα, Ἀριστ. Πρ. Ν. 5. 8, 7, Γαλ. 1. 13, 16· ἀμ. περὶ τι = σφάλμα εἰς πράγματι, Πλάτ. Πολιτ. 296B: εἰς τινα, πρὸς τινα ἀνθρώπον, ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερολίνου

ρατῆς, Ἀριστ. Περὶ Ψυχ. 1, 4, 13.

ἡ τῆς ὑπολήψεως τινας, Πλάτ. 2. 149A.

ἀμαυρωτικός, ἢ, ὅν, ὁ συνάμενος νὰ προξενήσῃ ἀμαύρωσιν, ἀμαυρωτικὸς ὅψεως, Διοσκ. 2. 178 (179).

ἀ-μαχάριος, ὄν, ὁ ἄνευ μαχαίρας, Φερεκράτ. ἐν Ἐκραπατάλοις 13.

ἀμαχανία, ἀμαχανός, Δωρ. ἀντὶ ἀμηχανία, ἀμήχανος.

ἀμαχάει, ἐπίρρ. τοῦ ἀμαχος, ἄνευ μάχης, ἄνευ ἀντιστάσεως,

Θουκ. 1. 143, κτλ.: ἄνευ ἀμφιβολίας, ἀναμφιδέκτως, Πλούτ. 433C:—

ἔπειον ὁρῶν τὸ ἀμαχέ, ἴδε Ἀνέκδ. Ὁδ. 2. 313.

ἀ-μαχέτος, ὄν, ποιητ. ἀντὶ ἀμάχης, Δίσχολ. Θιβ. 85. (λυρ.).

ἀμαχητηρία, κείδος ἀκάνθη, Ἰσχύ.

ἀμαχητέ, ἐπίρρ. τοῦ ἐπομ., = ἄνευ μάχης, ἄνευ τῆς χρήσεως

πλοῦ, Ἰλ. Φ. 437, Ἡρόδ. 1. 174: ἐν Σεν. Κύρ. 4. 2, 28, Ἀν. 4. 2,

15: τὰ χειρόγραφα κυμαίνονται μεταξὺ τοῦ ἀμαχητέ καὶ τελέ,

πρόλ. Βωμφ. Δίσχολ. Πρ. 216.

ἀ-μάχηςτος, ὄν, ἀπροσμάχηςτος, ἀήττητος, Σαρ. Φ. 198.

II. ὁ μὴ λαβὼν μέρος εἰς μάχην, Σεν. Κύρ. 6. 4, 14: ἀμ. ἔλεθρος,

καταστροφὴ ἄνευ μάχης, Λυσ. (3) Ἀποσπ. 99: πρόλ. ἀμαχος.

ἀμαχέ, ἴδε ἐν λέξ. ἀμαχέ.

ἀμαχία, ἢ, τὸ ἀσχημ. τοῦ ἀμαχος, Παλλασ. Λυσ. 1098C.

ἀ-μαχος, ὄν, ἄνευ μάχης: ὅθεν, ἀκαταμάχηςτος, ἀκαταγίνιστος,

ἀήττητος, ἐπὶ προσώπων, Ἡρόδ. 5. 3, Πινδ., ἐν λυρ. χωρίοις τῶν

τραγ., Ἀριστοφ. Λυσ. 253. 1014 (ἐν ἱσμοίς), Πλάτ., κτλ.: ἐπὶ θέ-

σεως, τοποθεσιῶν, ἀπόρητος, Ἡρόδ. 1. 84: ὡσαύτως ἐπὶ πρᾶγμα,

ἀκατάσχετος, ἀκαταπολέμητος, κακόν, Πινδ. Π. 2. 139: κύμα θα-

λάσσης, Δίσχολ. Πέρσ. 90: ἐπὶ αἰσθησεως ἢ αἰσθηματος, ἄλγος,

ὁ αὐτ. Ἀγ. 733: φθόνος, Εὐρ. Ρῆσ. 457: ἀμ. πρᾶγμα, ἐπὶ γυ-

ναϊκῶς εἰς τὴν καλλομένην τῆς ὁποίας δὲν δύναται τις νὰ ἀντιστῇ, ἐγὼ

γὰρ σε συγκαθεῖρξα τούτῳ τῷ ἀμάχῳ πράγματι, ἡμῶς με τὸ

σκαταμάχον τούτο πλάσμα, Σεν. Κύρ. Παιδ. 6. 1, 36: οὕτως,

ἀμ. κόλλος, Ἀριστ. Πρ. 1. 24: ἀμ. τροφή, Αἰλ. περὶ Ζ. 16. 23:—

ἀμαχόν [ἴσθι] μετ' ἀπαρ., ὡς τὸ ἀμαχάνον, = εἶναι ἀδύνατον νὰ.,

Πινδ. Ο. 13. 16.

II. ἐνεργ. ὁ μὴ πολέμησας, ὁ μὴ λαβὼν μέρος

εἰς μάχην τινά, Σεν. Κύρ. Παιδ. 4. 1, 16: ἀμ. διαγίνω, διαμέ-

νειν ἄνευ μάχης, συμπλοκῆς, ὁ αὐτ. Ἐλλ. 4. 4, 9.

2) ὁ μὴ ἔχων διάθεσιν πρὸς μάχην, φιλήσυγος, Δίσχολ. Πέρσ. 855: ὁ μὴ

ῥιζεύς ἐις διδόνικος, Ἰπποκρ. πρὸς Ἰ. 1. 1. 3, πρὸς Ἰ. 2. 1,

2: ὅμ. ἐβίωσα, Σουλ. Ἐπιγρ. 387. 6.—Ἐπίρρ. -χως, = ἄνευ μά-

χης ἢ ἀγώνος, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8. 266: πρόλ. ἀμαχέ.

ἀμαχά, Ὁδ., Ἰσ.: Δωρ. ὅτε πληθ. τῆς μετοχ. τοῦ ἐνεστ. ἀμῶν-

τεσιος, Θιόκρ. 10. 16: παρὰ. ἡμῶν Ἰλ.: μέλλ. ἀμήσω. Ἰσ.,

Ἡρόδ., Ἀριστοφ.: ὁρ. ἡμῶν, Ἰσ., Δίσχολ., Ἐπ. ἀμαχά (δε-),

Ἰλ.:—Μίσ., Ἰσ., Εὐρ.: μέλλ. ἀμήσημαι. Σαρ. Ἀποσπ. 550,

(ἐξ-), Εὐρ.: Ἐπ. ὁρ. ἀμαχάτο (ἐπ. κατ-), Ὁμ.:—Παθ.,

ὁρ. μετοχ. ἀμαχάεις, Νικ. Ἀλεξ. 216: πρkm. ἡμῶν (ἐξ-),

Σαρ. Αἰ. 1179. Τὸ ἀπλὸν ῥῆμα λαμβάνει τὴν αὐτὴν παρ' Ὁμ.,

ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὰ σύνθετα, ἴδε Ἰλ. Γ. 359, Δ. 165, Ὁδ. Ε. 482.

(Παρ' Ὁμ. τὸ α τῆς πρώτης συλλαβ. τοῦ ἀμαχά εἶναι πάν-

τοτε μακρὸν, ἔκτος ἐν Ὁδ. 1. 247, ὡς καὶ ἐν τῷ ἀμαχάτῳ καὶ ἀμα-

χος· ἀλλὰ βραχὺ ἐν τοῖς συνθέτοις· ἴδε τὰ προμνημονευόμενα χωρία·

παρὰ τοῖς μεταγεν. ὅμως Ἐπ., ὅτε μὲν μακρὸν ὅτε δὲ βραχὺ, κατὰ

τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, πρόλ. Θιόκρ. 10. 16 καὶ 50, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ.

1183, πρὸς Θιόκρ. 11. 73 καὶ Καλλ. εἰς Δῆμ. 137 κτλ.: παρ' Ἀπτ.

βραχὺ ἐν τε τῷ ἀπλῷ ῥήματι καὶ τοῖς συνθέτοις). Ἡ πρώτη ἀπ'

ἀρχῆς σημασία τοῦ παιητικοῦ τούτου ῥήματος, καθ' ὅσον δεικνύει τούτο

ἡ χρήσις, εἶναι ἡ τοῦ ἐρείξεν σῖτον, ἀπολ.: ἡμῶν δέξασα δρεπά-

νας ἐν χερσὶν ἔχοντες, Ἰλ. Σ. 551: ἡμενος ἀμήσεις, Ἰσ. Ἐργ.

κ. Ἰμ. 480: μεταφ., ἡμῶν καλῶς. «ἔκαμαν τὴν τύχην των»,

Δίσχολ. Ἀγ. 1044:—Οὕτω μετ' αἰτιατ., μάλα κεν βαθὺ λήϊον..

εἰς ὥρας ἀμῶν, Ὁδ. 1. 135: πρόλ. Θιόκρ. 107: ὡς ἀμῶν τὸν

σῖτον, Ἡρόδ. 6. 28, πρόλ. 4. 199: τὰλλότρισον ἀμῶν θέρος, Ἀρι-

στοφ. Ἰππ. 392.

6) μεταφ.: εἰράναν, ὅς ἔρρεσε, κείνος

ἀμάσει, Καλλ. εἰς Δῆμ. 137: ἔλευθερίαν ἡμῶν, εὐέρισαν τοὺς

ἀμαχάμενος, Ἀνθ. Π. 4. 1, 26:—Νέσ., στόχον ἀμήσονται,

Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 688: πρόλ. Καλλ. εἰς Ἀρτ. 164: ἀμῶνται, Κόιντ.

Σμ. 14. 199.

3) κατακόπτω, κατασφάττω, κοινῶς: ἐρείξω (ἐν

μάχῃ) ὡς τὸ Lat. demelere, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1187, 1382, Ἀνθ. Π.

9. 362, 25: ἐκτὸς τούτου τὸ μέσον ἀναφέρεται ἐν τῷ Σαρ. (Ἀποσπ.

350) ἐν ταυτῇ τῇ σημασίᾳ: ἀμασέσθαι (Δωρ. μέλλ.) «ἀπὸ τῆς ἀμή-

σεως, αἰονεὶ σφάζει», Ἰσχύ.

II. ὁ Ὁμ. καὶ ὁ Ἰσ. μεταφέρει

πρὸς τὸν ἄνθρωπον κατὰ τὸν τρόπον ἰδιόζοντα, συνάγων ἐπὶ τὸ αὐτό,

πλεεκτοῖς ἐν ταλάρχοισιν ἀμῶν, κατέθηκε [δηλ. τὸ ἡμισυ

τοῦ γάλακτος], «συνελών χερσὶ καὶ συναγαγὼν» (σχλ.), Ὁδ. 1. 247:

οὕτω καὶ: ἀλλότρισον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται,

Ἰππ. Θ. 589: ἀπὸ μεταφράσεως τῶν ἐρείζωντων, οἷον: ἀδρόμους ἀραι-

ροῦνται, Σχλ. εἰς Θιόκρ., Ἰσ., πρόλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 859: ἀμή-

σατο γοῖαν ἀμφ' αὐτοῖς, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1305:—οὕτω καὶ κατ'

ἐνεργ. φωνήν: χερσὶν ἀμήσας.. κόριν, συλλέξας διὰ τῶν χειρῶν

καὶ ἐπιπάσας, Ἀνθ. Π. 7. 241.

(Ἐκ τῆς ἁ/ΑΜ παράγονται

πρὸς τὴν ἀμῶν καὶ ἀμήτος, ἀμάλη καὶ ἀμαλῶν· πρόλ. τῆς

Λατ. λέξ. maelo, maelis Πάλ. Ὑφ. Γερμ. mäheln (θερίζω, κόπτω),

Ἀγγλ. mow· mäheln (θερίζω, Ἀγγλ. mowen), Δ. Σ. mähnen

(θερίζω), κτλ., ὥστε τὸ α φαίνεται ὅτι εἶναι εὐφών.—Δι' οὐστοιχίαν

λέξεις φαίνονται δεικνύουσιν ὅτι ἡ πρώτη ἔννοια ἢ ἡ πρώτη ἐννοία ἢ ἡ

ἐρείξιν καὶ δευτερεύουσα ἢ τῆς συγχρηστέας. II ἔννοια τοῦ τέμνειν φαί-

νεται παρ' Ὁμ. καὶ Ἰσ. ἐν τοῖς συνθέτοις ἀπ-δε-αμάω, καὶ παρὰ

Τραγ. ἐν τοῖς δε-, ἐξ-, κατ-αμάω. II ἔννοια τῆς συγχρηστέας καὶ

συλλογῆς φαίνεται ἐν τῷ μέτρῳ τούτῳ, ἴδε ἀνωτ. καὶ πρόλ. τὰ σύνθετα

ἐπ-, κατ-, συν-αμάωμαι).

ἀμβ-, Ἐπ. καὶ Ἰων. καὶ ἐντεῦθεν ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀναβ- ἐν ἀρχῇ

λέξιν: ἡ ἴσως δὲ ὁ τύπος οὗτος ἦν ὁ συνήθης ἐν τῇ κοινῇ λαλούμενῃ

γλώσσῃ. Μόνον αἱ σπουδαίονταί τινος ἐκ τούτου τύπου τούτου συνθέτων

λέξιν εἰσέρχονται ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῶν θέσει, περὶ δὲ τῶν λοιπῶν ἴδε

ἐν λέξιν ὧν ἡ ἀρχή: ἀναβ-.

ἀμβάδεις, «ἀφρονεῖν», ἀφρονήτως, Ἰσχύ.

ἀμβάσινα, «ἀναδενδράς», Ἰσχύ.

ἀμβαρουνά, ἢ, Λατ. Ambarrunalia, θυσία τελούμενη ὑπὸ τῶν

Ιερομνημόνων ἐν τοῖς ἀρχαίοις ὅροις τῆς Ρώμης, Στράβ. 230.

ἀμβάσας, Δωρ. ἀντὶ ἀμβάων, Ἰππ. περὶ Ἀρόρ. 783, 830.

ἀμβάσις, ἀμβάσις, ἀμβάσις, ἀμβάσις, ποιητ. ἀντὶ

ἀναβ-: ἀμβάσις, Δωρ. ἀντὶ ἀναβήσις.

ἀμβή, ἢ, Ἰων. ἀντὶ ἀμβάων, Ἰππ. περὶ Ἀρόρ. 783, 830.

ἀμβήσις, «δυσκολία, ἀσφάλεια», Ἰσχύ.

ἀμβήσις, ἢ, ἔκπωμα, ποτῆριον, Ἀθήν. 480Π: ὡσαύτως

ἀμβήσις, ὁ, Ἰσοκρίδης παρ' Ἀθήν. 152C, Σουλ. Ἐπιγρ. 3021.

7, «ἀμβήσις, χύτρα», Ἰσχύ., κτλ.:—πρόλ. ἀμβήσις.

2) τὸ σκεπασμα ἀποστακτικῶν λίθων, «ἀμπελίου», Διοσκ. 5. 110

(ἴδε ἐν λέξ. ἀμπελίου).

ἀμβλακεῖν, ἀμβλακίσκω, ὀργαζόμενοι καὶ Δωρικοί τύποι τοῦ

ἀμπελ-.

ἀμβλῆδην, ἐπίρρ. ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀναβλῆδην, ὅπερ δὲν

ἀπαντᾷ: (ἀναβλῆδην) = μετὰ εἰσφύσεως ἐκρίβωσις, ἀμύρις,

ἀμύρις, γοῶσα, Ἰλ. X. 476: πρόλ. ἀμβλῆδην. II. βρα-

δέω, Ἀρτ. 1070.

ἀμβλῆσκω, Πλάτ., καὶ ἐν συνόβτ. ἐξ-αμβλῶ (δὲ ἴδε): μέλλ.

ἀμβλῶναι (ἐξ-) Αἰλ.: ὁρ. ἡμβλῶναι Ἰππ. 600. 40. (ἐξ-) Πλάτ.

Θεαίτ. 150E: πρkm. (ἐξ-) ἡμβλῶναι. (ἐξ-) ἡμβλῶναι.

Ἀριστοφ. Νεφ. 137, 139: (ἀμπελίου, ἀμπελίου, ἀμπελίου, ἀμπελίου,

Σαρ. Ἀποσπ. 134, Πλάτ. Θεαίτ. 149D, ἔνθα ἴδε Στελλῆμα. 2) περὶ

αὐτῆς τῆς γυναικὸς, ἀμπελίου διὰ βλαβὴν μέσων, Μουσώνιος

παρὰ Στοβ. 450. 11, Πλούτ. Λυκούργ. 3, Αἰλ. ἐν ὧ ἀνωτ. ὁ τύπος:

ἀμπελίσκω ἀπαντᾷ παρὰ Πλούτ. Γ. 49, Μαξιμ. Τυρίη 179.

II. παθητ. ἀμβλῶμαι, γεννῶμαι ἢ ἐξυμῶναι, γίνωμαι ἢ εἰ-

μαι ἐξυμῶναι, κἄν.. τὸ γινόμενον ἀμπελίσκω, Ἀριστ. περὶ Ζ.

γεν. 4. 4, 48: ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ἐκπλαστικῶν ἢ ἀφαιρέσεων τῶν

ἐνέργων, ἀμβλῶνται, καίονται καὶ καταστρέφονται, Θιόκρ. Γ. 4.

4, 14, 6.

ἀμβλῶ-γῶνιος, ὄν, ὁ ἔχων ἀμβλείαν γωνίαν, Πολύδ. 34. 6, 7.

ἀμβλῶντος, ὄν, ὁ ἔχων ἀμβλείαν ἀκτίν, Μ. Ἀκομ. τὸμ. Β'.

σ. 287, 14, ἐκδ. Α.

ἀμβλῶντος, ὄν, ὁ ἀμβλῶντος, ἐκασθενῶν, Βοταν. Ποιητ. 65.

ἀμβλῶντικός, ἢ, ὄν, ὁ ἰκανὸς νὰ ἀμβλῶν, ὅψεως Διφ. παρ'

Ἀδην. 64B.

ἀμβλῶν [ῶ]: μέλλ. -ῶν (ἀπ-) Δίσχολ. Θ. 715: ὁρ. ἡμ-

βλῶναι Ἀνθ.:—Παθ., μέλλ. -ῶν (ἀπ-) Δίσχολ. Πρ. 866,

ἀλλ' -ῶν (ἀπ-) ἐπὶ παθητ. ἐννοίας) Ἰππ. 1243D: ὁρ. ἡμβλῶν-

οτην Ἐβδ., Ἀνθ. Π. 6. 65, κτλ. πρkm. ἡμβλῶνται, γ' πληθ.

-νται (ἀπ-) Ἐπιγρ. Ὁμ. 12, Σέξτ. Ἐμπ. ἀλλ' ἡμβλῶνται

[ἀπ-] εἶναι γ' ἐνικόν παρ' Ἡρόκλ. Ἰαμβουγ. 1, 4 καὶ Ποιητῇ ἐν

Ἀθήν. 592A: (ἀμπελίου).

Ἀμπελίου, ἀμπελίου τὸ λέξ (τὸ κοπε-

ρὸν) μέρος ἀπὸ τίνος. Lat. hellebore, κυρίως ἐπὶ κοπερῶν ἔργα-

λείου, καὶ μεταφ., ἐλαττω, ἀραιῶν τὴν δύναμιν τίνος, ἀμδλ., μερί-

μνος Ἐμπ. 295: τὸ ψυχρὸν.. τὰς ἐσθλὰς ἀμδλ., Ἀριστ.

περὶ Δισθ. 5, 11: ὁμματος συγῆν ἀμδλῶναι Ἀνθ. Π. 6. 67: τὸ

ἀλγος Ἀρεταῖος Θιόκρ. Ὁδ. Παθ. 1. 10: ἀμδλ., ἀκρατος, ἔλαττω

τὴν δύναμιν τοῦ οἴνου, Πλούτ. 2. 656A: οὐ γὰρ αἰσθῆς ἀμδλῶ-

ναι αἶων.. δύναται, Ἀνθ. Π. 7. 225.

II. ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἑλληνικῇ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῇ παθ. ἀμδλῶνται, καθίσταται

ἀμδλῶν, ἡμιώτερος, ἐπὶ τῶν ὀδόντων, Ἀριστ. περὶ Ζ. μ. 3. 1,

5, πρόλ. περὶ Γεν. Ζ. 5. 8, 8: νοσσορ, Ἰππ. Ἀποσπ. 1243.

2) μεταφ., ὅργη γέροντος ὥστε μαλθακὴ κοιλία.. ἀμδλῶνται,

Σαρ. Ἀποσπ. 761, πρόλ. Πλάτ. Πόλ. 490B: ἐπὶ γρηγορίῳ, ἀποδλῶ-

ναι τὴν ἰσχύ αὐτοῦ, Δίσχολ. Θ. 844: οὕτως ἢ νοσσορ ἀμδλῶνται,

Ἰππ. 1243D. ἐπὶ τῆς ψυχῆς, αὐμῶν, Θουκ. 2. 87:—μετὰ γεν.

ἀμβλυόχρους, οὐν, ὁ ἔχων ἀμβλύν, πελιδνὸν χροῖμα, λέγει μεταγ.
ἀμβλυόω, ἀμβλύνω, Γεωπ. 18. 18, 3.
ἀμβλύν, εἰς α. ὤ. (ἴδε μαλακός) — ὁ μὴ ὑετός, κυρίως ἐπὶ δέξιον
(καυτερῶν ἢ μυτερῶν) ὀργάνων, Πλάτ. Λύσις. 215E, Θεαιτ. 165D,
ἀμβλύν, γυνίαι, ὁ αὐτ. Τίμ. 55A, Ἀριστ., κτλ. 2) μεταγ.
ἀμαυρός, θαμβός, ἀδύνατος ἐπὶ ὁράσεως, ἀμβλύν ὁρᾶν, βλέπειν
Πλάτ. Θεαιτ. 174E, Ἀριστ. περὶ Ζ. μυστ. 2. 13. 11 καὶ ἀλλ.: ἐπὶ
ἀποψ, ὁ αὐτ. Προβλ. 7. 5, 5' ἐπὶ τῶν ψυχικῶν παθήσεων, ἀμβλυ-
τέρω τῇ ὁργῇ, μετ' ὀλιγωτέρου θυμοῦ, Θουκ. 3. 38· ἀμβλύτερον
ποιεῖν τι, ἡττον ζωνῆν, ὁ αὐτ. 2. 65. 3) ἐπὶ πρὸς ὀφθαλμοῖς, ἐν
Αἰσχλ. Εὐμεν. 238 περὶ τοῦ Ὁρέστου ὡς ἀγνοοῦντος ἢ ἀποῦ ἀπεί-
σθη τὴν δέουσαν τῆς ἐνοχῆς: ἀλλὰ κυρίως ὁ ἀνευ ζωνόσεως, ἀνευ
δραστηριότητος, ἀποβαλὼν τὴν ὕψαν αἰσθησίν, Θουκ. 2. 40, Βύρ.
'Αποσπ. 818· ἀμβλύτερος τὴν φύσιν, νωρύτερος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 3· ἀμβλ. εἰς τι, περὶ τὴν πρὸς τι = νωρύτερ, ἀδρανῆ, πρὸς τι
ἢ ἐν τινι πράγματι, Πλούτ. Κἀτων Πρεσβ. 24, Ἀλκιβ. 30, κτλ. 1.
'Επίρρ. συγκρ. -υτέρως Ἰουήπ. Δ. 1. 19. 2, 5. II. ἐνεργ.
ὁ γὰρ ἀποψὶν τι ἀμυρόν, σκοτεινόν, ἐπὶ νέφους, Ἀνθ. Π. 7. 367.
ἀμβλυσάω, ἀμψόλος τύπος τοῦ ἀμβλίσκω· ἀλλ' ἴδε Λοδ.
Φρύνη. 210.
ἀμβλυστονέω, ἴδε ἀναβλ-.
ἀμβλύτης, ητος, ἡ, ἑλλειψίς δέουσης τῶν ὀδόντων, Ἀριστ. περὶ
Ζ. γεν. 5. 8, 8: -νωρύτερος, ἀδυναμία, τῆς διανοίας, τῆς δ' ψευσε
Πλούτ. 2. 42C, 1110D: ἀνομία, Ἀρετ. περὶ Διτ. Ὁφ. Παθ. 1. 5: -
ἀδράκεια, νωχίλεια, Πλούτ. Γάβ. 18.
ἀμβλυ-χειλής, ἑς, ὁ ἔχων στερογγύλα χεῖλη, Ἀντυλλ. παρ'
'Ορείασ. σ. 142.
ἀμβλυωγμός, ὁ, (ἀμβλύνω) = ἀμυρόν ἢ ἀδύνατος ὕψις, Ἰππ.
Προγν. 46.
ἀμβλυωπέω, ἔχω ἀμβλεῖαν ἥτοι ἀδύνατον τὴν ὕψαν, Ἰππ.
Προγν. 38, Μενάνδρ. Ἀδελφ. 488, Πλούτ., κτλ.: ἀμψόλον ἐν τῇ
δοκίμῃ Ἀρετ. λόγῳ, ὡς ἐν Ξεν. Κυν. 5, 27.
ἀμβλυωπής, ἑς, διὰ φ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ἀμβλωπής. II.
ἐνεργ. = ἐξιδύναται τὴν ὕψαν, Διοσκ. 2. 174.
ἀμβλυωπητικός, ἡ, ὧν, ὁ ἔχων ἀμβλεῖαν ὕψαν, Σχολ. εἰς
Νικ. Θέρ. 374.
ἀμβλυωπεία, ἡ, ἡ ἀμβλεῖα ὕψαν, Ἰππ. 1248, Πλάτ. Ἰππ. Ἐλ.
384D, κτλ.
ἀμβλυωπός, ὧν, ὁ ἔχων ἀμβλεῖαν τὴν ὕψαν, Ἀριστ. Ἀποσπ.
546, Θεόφρ., κτλ. ἐπὶ τῶν ἀστέρων = ὁ ἀμυρόν λαμπρῶν, ἀμβλυω-
πότερα Ἰππ. 308. 27. II. ἐνεργ. = ἀμβλυσάω II, Διοσκ. 2. 129.
ἀμβλυωσμός, ὁ = ἀμβλυωγμός, ἀναγνωσόμενον ἐν Ἰππ.
Προγν. 108.
ἀμβλυώσω, Ἀρετ. -τω, μόνον κατ' ἐνεργ. (ἀμβλύν)· εἰμαι
ἀμβλυώσας, μύψ, «κοντοβαλμας», ἔχω ἀσθενῆ τὴν ὕψαν, Ἰππ.
1681I, 113E, κτλ., Πλάτ. Πολ. 508C, D, 510E, 517D, Ἰππ. Ἐλ.
374D· ἀμβλ. πρὸς τὸ φῶς = τυφλότης πρὸς τὸ φῶς, ἐμπρός εἰς τὸ
φῶς, Δοκ. Χάρ. ἡ Ἰππ. 1: ἀλλ' ἀμβλ. τὰ τηλικαῦτα ὁ αὐτ.
Τίμ. 27· τὸ ἀμβλυώττον = ἀμβλυωγμός, Πλούτ. 2. 131E,
ἀμβλωθρέδον, τό, I. (ἴδε ἐν λ. παιδείον) «τὸ ἀμβλωθρὸν
βρέφος» (Ἀρποκρ.), ἐξ ἀμβλωμα, ἐμψρυν γεννηθὲν προῶρως, γεννη-
θὲν νεκρὸν, ἀμβλ. καὶ ἐκτρώματα Φίλων 1, 59: πρὸς καὶ Ἰσοχ.
II. ἐνεργ. (ἴδε ἐν λ. φάρμακον) φάρμακον ἐνεργεῖν πρὸς
ἀποβολὴν τοῦ ἐμβρύου Πλούτ. 13, 7· Κυρίως οὐδέτ. τοῦ ἀμβλω-
θρέδου, ὁ πρὸς τὴν ἀποβολὴν, ὅπερ ἀπαντᾷ παρ' Ἀρεταίῳ περὶ
Διτ. Ὁφ. Παθ. 2. 11: -ώσας ἀμβλωθρέον, τό, ἐν τοῖς Σχολ. εἰς
'Αριστοτ. Νεφ. 137.
ἀμβλωμα, ατος, τὸ (ἀμβλίσκω) = ἀποβολή, Ἀντιφῶν παρὰ Πό-
λυτ. 7, Ἀρετ. περὶ Διτ. Ὁφ. Παθ. 1. 6, κτλ.
ἀμβλωπής, ἑς, ἀμυρόν, ἀσκήρ, ἐπὶ τῶν βλαστημάτων, ὀφθαλ-
μῶν τῶν δένδρων, Θεοφρ. Διτ. Φ. 3. 15, 2· πρὸς ἀμβλωπείας II.
ἀμβλωπός, ὧν, = τῷ πρὸς, ἐπισκοπεῖται, σκοτεινός, βίος
Αἰσχλ. Εὐμ. 955· ἀγλῦς Κριτίας 2. 11.
ἀμβλωσιμος, ον, ὁ εἰς ἐξ ἀμβλωσιν, εἰς ἀποβολὴν ἀνέχων, Μανίδ.
4. 413, Μάξιμ. π. κατ. 275.
ἀμβλωσις, εως, ἡ, ἡ ἐξ ἀμβλωσιν, ἀποβολή, Λυσ. παρὰ Πόλυτ.
B. 7· ἀμβλωσιν ποιεῖσθαι Ἀριστ. Πολ. 7. 16, 15· ἀμβλωσις
γίγνεται τοῦ κυνέματος ὁ αὐτ. περὶ Ζ. γεν. 4. 4, 43· ἀμβλω-
σιως γραφὴ Λυσ. Ἀποσπ. 11. II. ἡ φθορὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἢ
ἐκβλαστημάτων τῆς ἀμπελίου, Θεοφρ. Διτ. Φ. 5. 9, 13.
ἀμβλωσκάω, = ἀμβλωσάω, Ἰαλην. II. = ἀμβλίσκω I.
2, Σύνεσ. 361D.
ἀμβλωσμός, οὔ, ὁ, = ἀμβλωμα, Ἀρετ. περὶ Διτ. Χρον. Παθ. 2. 11.
ἀμβλωσάω = ἀμβλωσάω, Νικ. Θ. 33. 2) = ἀμβλίσκω I.
Γραμμ.
ἀμβλωτικός, ἡ, ὧν, = κατάλληλος ὥπως προκαλεῖται ἀποβολὴν
ἐμβρύου, Ἰαλην.
ἀμβλωψ, ὦπος, ὁ, ἡ, = ἀμβλωπός, σύγαλ Βύρ. Πῆσ. 737.
ἀμβλωμα, ἀμβλωμα, ποιητ. ἀντὶ ἀναβλάμα, ἀναβλάω.
ἀμβλω-ειδής, ἑς, = ὡς ἄμων, κεκυρτωμένος, προεξέχων, Ὁρει-
όζω. σ. 133 Mai.

ἀμβροά, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἀναβρολή· — προσμῖμιν ἀμβροάς
Πινδ. Π. 1. 4.
ἀμβροα, τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς πολου, «τῆς δὲ κεφαλῆς τὸ μέσον,
τὸ κατὰ τὸν ἱστὸν ἀμβροα (καλεῖται)» Πόλυτ. Δ. 91.
ἀμβρολάδην [ἄδ], ἐπίρρ. ποιητ. ἀντὶ ἀναβρολάδην, ὅπερ εἰν
ἀπαντᾷ: (ἀναβρολή): μετὰ καχλασμοῦ, ὡς δὲ λέξεις ζεῖ ἐνδον ...
πάντοθεν ἀμβρολάδην Ἰλ. Φ. 364, ὅθεν ἐναντιοῦται αὐτὸ ὁ
'Ιπρδ. (4. 181): μεταφ. μετὰ χρονισμοῦ, μετ' ἀναβρολής, ἰδιοτέρως
'Ανθ. Π. 10. 70. II. ἐν εἰδὲ προσμῖμιν ἢ προανακρούσματος,
ὡς τὸ ἀναβρολή (ἀμβροά παρὰ Πινδάρου Π. 1. 4): γηρύειτ' ἀμ-
βρολάδην Ἰμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 426, Πινδ. Ν. 10. 62: ἀμβρολάδην,
ἀναβάλλων ἢ ἐξ ὑποβρολής: ἀμβροαὶ γὰρ διαναβροαί· ἀρχὴ καὶ προσ-
μῖμιν παρὰ τοῖς μουσικοῖς Ἑρμ. Μ. 80. 21.
ἀμβρολάδεις, ἐπίρρ. ποιητ. ἀντὶ ἀναβρολάδεις, ζωηρῶς, μετὰ ἐν-
νάμειν, Καλλ. εἰς Ἄρετ. 61.
ἀμβρολάς, ἀδός, ἡ, ἀντὶ ἀναβρολάς, ἀμβ. γῆ, γῶμα ἐξηγί-
νον ἐξ ὀρύγματος καὶ πεισσευμένον πλησίον αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς ἀμβρο-
λάδος γῆς Ξεν. Κύρ. 7. 5, 12.
ἀμβρολι-εργός, ὧν, ποιητ. ἀντὶ ἀναβρολ. — (ἀναβρολ. Π. 11.)
ὁ τὸ ἔργον αὐτοῦ ἀναβάλλων, ἀμειλὴς ἀνὴρ, Ἰσ. Ἐργα κ. Ἰμ. 411·
τινὸς ἢ ἐν τινι ὡς πρὸς τι πρᾶγμα, Πλούτ. 2. 548D, 118C.
ἀμβρολή, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἀναβρολή, ἀναβρολή, ἀργοπορία, Ἀπολλ.
Ρόδ. καὶ μεταγεν. Ἑπ.
'Αμβρολ-γῆρα, ἡ, = ἡ ἀναβάλλουσα τὸ γῆρας, ἡ τὴν νεότητά δια-
τηροῦσα ἐπὶ μακρόν. Σπαρτιατικὸν ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης, Παστ.
3. 18, 1.
'Αμβροκίδες, αἱ, ὑποδήματα τῶν Ἀμβρακίων γυναικῶν, Πόλυτ.
2. 94.
ἀμβρότης, ὄνομα Αἰγυπ. βίβλου: αἴσκι δὲ παρὰ τοῖς ἱερογραμμα-
τεῦσι καὶ βίβλος ἱερὰ, καλομένη ἀμβρότης, εἰς ἧς κρύβουσι τὸν κατα-
κλιθεὶς ὁρῶντων, πότερον τῷσι μὲν ἴσται ἢ οὐ. Ὁραβόλλ. Ἰερὴ γλ.
βίβλ. Δ'. 38.
ἀμβροτίεσθαι, «θεραπεύειν ἐν τοῖς ἱεροῖς» Πισχ.
ἀμβροσία, ἰων. -λή, ἡ, (ἴδε ἐν τλ.).
'Αμβροσία (= ἀθανασία, ἴδε κατωτέρ. II), ἡ τροφή τῶν θεῶν
ὅπως νεκτάρ ἦτο τὸ ποτὶν αὐτῶν, Ὁμ. κτλ., εἰς καὶ εἰν παρεμφερή
εἰς τοὺς θνητοὺς, ὡς περιέχουσα τὸ ἀρχικὸν στοιχεῖον τῆς ἀθανασίας,
'Οδ. Ε. 93, Ἀριστ. Μεταφ. 2. 4. 12, κτλ. ἡ Σαπφὸς ὅμως καὶ ὁ
'Αναξανδρίδης παρίστησαν τὴν ἀμβροσίαν ὡς τὸ ποτὶν τῶν θεῶν,
'Αθην. 394· ὅθεν ἔχοντες· κατασπένδουσιν ... ἀμβροσίαν ἐν Ἀρ-
στοτ. Ἰππ. 1099· καὶ ὁ Ἀναξανδρ. (Ἀδελφ. 7) ἔχει: τὸ νεκτάρ
ἐσθίω πάντο ... διαπίνω τ' ἀμβρ. — Ἐνίοτε ἐξηραμένοι ὡς
ὀλιγοὶ ἢ χρεῖστα, Ἰλ. Ε. 170: οὕτως ἐν Ὁδ. Δ. 445, ἡ εἰδούσα ἔσθην
ὕψι τῶν θῆρα τοῦ Μενελάου καὶ τῶν αὐτοφρόνων αὐτοῦ ἀμβροσίαν
«ἔδω μάλα πνέουσιν», ὅπως ἐξουδετερώσῃ τὴν βαρβαρὴν ὕψαν τῶν
φωκῶν: ὡσαύτως ὡς θεῶν τι ἀναψυκτικόν, εἰσὶν ὁ Σιμόνις καμνὴν καὶ
ἀναψυγὴ ἀμβροσία διὰ τοὺς θεοὺς τῆς Ἰπρ. Ἰλ. Ε. 777, πρὸς Πλάτ.
Φαίτρ. 247D, Θεοφρ. 15. 108: — παρὰ μεταγ. ἰων., οἱ δὲ Ἰπρ. καὶ
ὁ Νόνν. λαμβάνεται ὡς θελ. ἐπὶ θ. συμφασίαν πρὸς τὸ ἐξισοφῆ.
φορβή. 2) ἐν ὁρηστικαῖς τελεταῖς, κυκλῶν ἐξ ὕψαν, εἰς αὐτὴν
καὶ διαφόρων νερῶν, Ἀθην. 473C, καὶ οὕτως τινὲς ὑπολαμβάνουσι
τὴν λέξιν ἐν Ἰλ. Ε. 170. 3) παρ' Ἰπρ., ποτὶν ἀρωματικὴν ἢ
βαλσαμωδὴν ἀλοιφήν, Πάουλ. Διγ. 7. 18, Ἀρετ. 14. 2. 4) εἰδὸς
φυτοῦ τρισηπτάμου τῇ ὕψι, πυλινάδου, φύλλα ἔχοντες περὶ τὴν ἐκ-
βολὴν τοῦ καυλοῦ μικρά, ὡς πηλάνου, ἀμυλινία παρὰ Πλάτ., Διοσκ.
3. 129. II. ἀθανασία, σῶματος ἀμβρ. Ἐπιφάνει. Ἐλλ. 938.
(Ἐν τῇ Σανσάρ. ἀμῖται εἶναι τὸ ποτὶν τῆς ἀθανασίας, πρὸς
μυρτιάς.)
'Αμβροσία, ἡ, ἐορτὴ τοῦ Διονύσου τετυμμένη κατὰ τὴν μέτρα
Ἀθηναίων, Ξεν. Μ. 564. 13.
'Αμβροσία, αἱ, δύο πλαγκτικαὶ πέτραι ἐν τῇ θαλάσσῃ ὅς φῶς
'Αμβροσία: ἐπεφῆμεν Νόνν. Δ. XL. 469.
ἀμβροσί-οδμος, ον, ὁ ἔχων τὴν ὁδὸν ἀμβροσίας, Φιλῶς. 2. 43.
ἀμβροσί-οδότης, ὁ, ὁ ἀμβροσίαν διδούς, Ἰλ. Δ. 3. 770, ἐκδ. ΜΙ.
ἀμβροσί-οδος, α, ον, ὡσαύτως υς, ον. Βύρ. Μήδ. 983: ἴδε ἐν λ.
μορτάς) — Ποιητ. τύπος τοῦ ἀμβροσί-οδότης, ἀθανάτος, οὐρανοῦ, ἐπὶ
ἐπὶ προσώπων, νύμφη Ἰμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 230: — παρ' Ὁμ. ἡ νύξ
καὶ ὁ ὕπνος λαμβάνουσιν ὡς ἐπὶ τοῦ τὴν λέξιν ταύτην: ἀμβροσίην
διὰ νύκτα Ἰλ. Β. 57: περὶ δ' ἀμβροσίας κλέυθ' ὕπνου, καίτοι,
ἀνάντης, ἡδιστος (ὡς τὰ νύξ ἀμβροσία, νύξ θαμνολίη, ἱερὸν
ἡμαρ, ἱερὸν κνέφας, πρὸς Πλάτ. Ἐργα κ. Ἰμ. 728). οὕτως, ἀμβρ.
ὕπνου Ἐπιφάνει. Ὁμ. 1. 4· ἀμβρ. κρῆναι Βύρ. Ἰππ. 748: — πρὸς
εἰς πᾶν θνητὸν ἀνέχει εἰς τοὺς θεοὺς καλεῖται ἀμβροσίαν: ὡς ἡ κατὰ
αὐτῶν, Ἰλ. Δ. 529, κτλ., τὰ μάλιστα αὐτῶν, τὰ πάλαι, κτλ., Ἰ. 238,
Φ. 507, Δ. 341 καὶ ἀλλ.: ὡσαύτως τὸ εἶναι ἐν ὡς ἡλιόστατο. Ξ.
172, 4. 187· ἡ φωνὴ αὐτῶν καὶ τὸ ἄσμα, Ἰμ. Ὁμ. 27. 18, Πό. 6.
69· ἡ φωνὴ (τροφή) καὶ ἡ φάτις τῶν ἱερῶν αὐτῶν, Ἰλ. Ε. 369, Θ.
434: — ὡσαύτως ἐπὶ παντὸς πράγματος ἱερώς διακρίνοντος καὶ
ἁγίου, κάλλος Ὁφ. Σ. 193· ἐπὶ στήθεσσι, Πλάτ. Π. 4. 532· ἐπὶ
φύλλοις, ὁ αὐτ. Ν. 8. 2, κτλ., — πρὸς ἀμβροσίαν, ἀμβροσίαν, ἀμβρο-
σίαν καὶ Βουττ. Λεξ. ἐν ἰων.

τάλλαγμα, δι' ἀντάλλαγής, λήρους φρένας τῶν νῦν παρουσῶν Σοφ. Τρ. 737. 2) ὡς τὸ ἐνεργ., ἀλλάσσω τόπον. ἐξέρχομαι ἢ εἰσέρχομαι, ψυχὴ.. ἀμειβεται ἔρκος ἐδόντων Ἰλ. 1. 4091 καὶ τῶν ἀπάντων ἐπὶ πραγμάτων καταπινομένων, φάρμακα.. ἀμειβεται ἔρκος ἐδόντων Ὀδ. Κ. 328· ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδόν... ἢ μὲν ἔσω... ἢ δὲ θύραζε Ἰσ. Θ. 749· οὕτως· πατριδ' ἀμειψάμενος Σόλων ἢ· ποταμὸν Σίμων. παρ' Ἰπρόδ. 7. 228· βλοστον ἀμειψεται (ἐνθα τὸ μέτρον ὅποιται ἀμειψεῖ) Δισχόλ. Χο. 1019· πρόθυρα αὐτοῦ 985· πύλας Εὐρ. Ἀλκ. 752· γῆν οὐρανοῦ ἄμ., τὴν γῆν ἀντὶ τοῦ οὐρανοῦ, Πλούτ. 2. 60713· ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειδομένον Θεόκρ. 2. 104· ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμειδομένον Πλάτ. Ἀπολ. 37D· ὡσαύτως· ἕτερα δ' ἕτερος ἀμειβεται πῆματα, διέρχεται δι' αὐτῶν, ὑρίσταται, Εὐρ. Ὀρ. 979. 3) ἀνταλλάσσω τι πρὸς τι· πρὸς νόμισμα Πλούτ. Διμύλ. 23. III, ὑπερβαίνω, ὑπερτέρω· μελίσσῃν πόνον Πινδ. Π. 6. 54, πρὸλ. 7. 19· ἴτε ἀμειψομαι. IV, ἐν Δισχόλ. Θ. 850· πύτλον χροστῶν, ἔς αἰὲν δι' Ἀχέροντα ἄμ. θεωρίδα, προπέμπει, συνοδεύει (δειπνῶν) κατὰ Βλωμφίλιον).

ἀμειβώ, οὐς, ἡ, = ἀμοιβή, Εὐστ. 1471. 30. ἀμειβός, ἔς, δ μὴ μετιδῶν, κατήρης, Πλούτ. 2. 477E, Ὀρφ. Ἀργ. 1086, Ὀππ.

ἀμειβότος, ον, = τῷ πραγ., Ἐβδ. (Σοφ. Σολ. ι', 4): νύξ Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 108· βερεθρον Ὀρφ. Ἀργ. 975· Γάρταρος Σούλ. Ἐπιγρ. 5818: ὡσαύτως ἀμειβότος, ον, Δίων Χρυσόστ. 1. 169. ἀμειβότος, ον, (μελίσσῃν) ὁ μὴ ἀπαλυνθείς, τραχὺς, σκληρός, ἐπὶ λόγων Ἰλ. Δ. 137, Φ. 98: ἐπὶ δασύνων, Ἰσ. Θ. 639. II, ἐπὶ προσώπ. = τῷ ἔργῳ, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 337, Μόσχ. 4. 26.

ἀμειβύχος, ον, (μελίσσῃν) = ἀδυσώπητος, ἀκαμπτος, ἀνεξίλαστος, Ἀΐδης Ἰλ. 1. 158· ἦτορ αὐτοῦ 572· βία Σόλων 32· στρατὸν, κότος Πινδ. Π. 6. 11., 8. 10: —τύπος τις ἀμειβύχους ἀπαντᾷ ἐν τινι Ἐπιγρ. 5818. ἐν τῇ Σούλ. Ἐπιγρ. 3344b. II, ἐπὶ πραγμάτων, ἀμετρίαστος, πόνος Δισχόλ. Χο. 623. ἀμειλίχα σάρκας ἔχουσιν Σούλ. Ἐπιγρ. 6860b.

ἀμεινών, ον, γυν. ονος, ἀνώμαλ. συγκρ. τοῦ ἀγαθός, = καλλίτερος (ἴδε ἐν τέλ.): I, ἐπὶ προσώπ., ἰκανώτερος, εὐρωσύτερος, ἰσχυρότερος, γενναϊότερος, συγκρ. παρ' Ὀμήρ. κτλ.: οἱ ἀμεινόνες, οἱ καλλίτεροι, ἀξιώτεροι, Λατ. optimates, Πλάτ. Νόμ. 627Δ: ἴδε ἐν λέξ. ἀγαθός. II, ἐπὶ πραγμάτων, καλλίτερος, ἀριστώτερος, Ἰλ. Δ. 116, 274, Γ. 11· μέγ' ἄμ., Ἰλ. X. 158, κτλ.: πολλὸν ἄμ. Ἰσ. Ἔργα κ. Πμ. 19: μετ' αἰτ. ἡ ἀπαρεμφ. ἀμεινῶν παντοίας ἀρετάς, ἡμῖν πόδας ἡδὲ μάχασθαι Ἰλ. Ο. 611, πρὸλ. Ἰσ. Ἔργα κ. Πμ. 443, Δισχόλ. Πρ. 335, κτλ. 2) ἀπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ ἐφεξῆς, ἀμεινόν (ἔστι), εἶναι καλλίτερον ἢ ἀπλῶς, εἶναι καλὸν: μετ' ἀπαρεμφ. ἐπεὶ πειθεσθαι ἀμεινον Ἰλ. Α. 274, οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., ἡ, ἀμεινόν ἐστι ἡ γίγνεται τι μετὰ μετοχῆς, εἰ σοὶ ἀμεινον γίγνεται τιμωρέουσι, ἂν εἶναι καλὸν δι' αὐτοὺς νὰ βοηθήσωσι, Ἰπρόδ. 7. 169, πρὸλ. Θουκ. 1. 118., 6. 9: —οὕτω καὶ ἀπολ. εἰ τό γ' ἀμεινον Ἰλ. Α. 116, Ἰπρόδ. 1. 187· βουλομένην... εἰ τι ἀμεινον καὶ ἡμῖν καὶ ἐμοὶ Πλάτ. Ἀπολ. 19A· συγκρ. μετ' ἀρνέσεως, οὐ γὰρ ἀμεινον, ὡς τὸ Ὀμηρικόν (Ὀδ. Η. 159): οὐ μέντοι τότε καλλίον οὐδὲ ἔοικε Ἰσ. Ἔργα κ. Πμ. 750, Ἰπρόδ. 1. 187· εἰρήσεται γάρ, εἰτ' ἀμεινον εἴτε μή, Δημ. 578. 12.

3) οὐδ., ὡς ἐπὶ πρ. ἄμ. πρῆσσειν, «ὡς ἡ περὶ» καλλίτερα, Ἰπρόδ. 4. 150, κτλ.: οὕτως, ἔστι τι ἐπὶ τὸ ἀμεινον, Ψήφ. παρ' Ἀνδρόκ. 10. 35, πρὸλ. μαντεῖαν παρὰ Δημ. 1072. 15: ὡσαύτως, τὰ ἀμεινὰ φρονεῖν, συγκαταλέγεσθαι μετὰ τῆς καλῆς μερίδος (τῶν Ἑλλήνων), Ἰπρόδ. 7. 145· τοῖσι τὰ ἄμ. ἐλάνθανε δ' αὐτ. 9. 19.

III, ἐπὶ πρ. ἀμεινόνως εὐρῆται ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 321. IV, ἕτερον συγχετικὸν ἀμεινότερος, α, ον, ἰσχυρικώτερον ἐκ τοῦ ἀμεινῶν ἀπαντᾷ παρὰ Μινυέρμ. 13. 9, καὶ παρ' Ἀνών. ἐν Ψήλωνι 2. 500, [ἢ ἀρχικὴ ῥίξα ἴσως διετηρήθη ἐν τῷ παλαιῷ Λατ. manius = (bonus), διόθεν τὸ māne (= ἐγκαίρως), Mānes (ἀγαθὰ πνεύματα, αἱ σκιά τῶν εὐθνεώτων), im-manis].

ἀμεινότηρον, τό, ἀνταμοιβή, Θεόδ. Σουδ. σ. 449. ἀμεινότηρος, ἡ, ὅν, ὁ ἀνταμειλῶν, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 2. 31. ἀμεινῶν = ἀμεινῶν, ἀποστερῶ, ἀφαιρῶ, μ. γεν. πρῶτῃ. Πινδ. Π. 6. 27.

ἀμειψικουσμή (Δημόκρ.), μετακόσμησις Ἰσούχ. ἀμειψερρυσμῆ, (ρυσμός = βυθμός) ἀλλάσσω σχῆμα, μεταμορφώμαι, Δημόκρ. παρ' Ἰσούχ. Ἐτυμολ. Μ. ἀμειψερρυσμῆ, ἡ, ἀλλαγὴ σχήματος, Δημόκρ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 47.

ἀμειψέ-χρος, ὁ μεταβάλλων τὴν χροῖαν, Ἰσούχ. ἀμειψέ, εως, ἡ, (ἀμειψῶ) ἀλλαγὴ, ἀντάλλαγή, Πολύβ. 10. 1, 5· ἐν ἀμειψέ τῶν τάξεων, καὶ ἢ ὡς ἀντὶ ἀλλάσσονται αἱ τάξεις, Πλούτ. Ἀριστοτ. 101: —μετάλλαγή, διαδοχή, ὁ αὐτ. Σούλ. 7. II, ἀνταπόδοσις, ὅθεν καὶ ἀπόκρισις, ὁ αὐτ. 2. 803C.

ἀμειψέως, ον, ὁ μὴ μειομένης ἢ ὅν δὲν δύναται τις νὰ μειώσῃ, Βασίλ. ἐν Ἀνεκδ. Βολασσ. 1. 87. —Ἐπὶ πρ. —τως Ὀλυμπιός. ἀμειλαυρός, ον, = ἀνευ μελόρου, αἰσικός, Μανέο. 4. 113.

ἀμειλῶ, [ἄ]: μέλλ. ἔσο, = ἀμείνω, μετ' αἰτ. τοῦ ἀμειλόμενου ἔφου, μῆλας., ἔσο· ἡμειλε Ὀδ. 1. 238· ἡμειλεν εἰς καὶ μῆ· κάδας αἰγας αὐτοῦ 2441· βόας θύρακ. 4. 3: —Μέσ. μετὰ μεταφ. σημασία: ἀμειλῆσθαι τοὺς εἰόντες, λαμβάνω ὅτι ἔχουν, τοὺς τιμῶντας, κοινῶς «τοὺς ἀμείνω», Ἀριστοφ. Ἰππ. 325· ἄμ. χροός αἷμα Νικ. Ἀλεξαρ. 506. II, μετ' αἰτ. τοῦ ἀμειλόμενου ἐκ τῶν ἔχων γάλακτος, ἄμ. γάλα Ἰπρόδ. 4. 2· καὶ κατὰ παθ., ἄρεα.. ἀμειλόμεναι γάλα λευκὸν Ἰλ. Δ. 431· γάλα πολὺ ἄμ. Ἀριστ. Ἰππ. 2. 3. 21, 6, πρὸλ. 20, 10· νέκτορ ἀμειλόνται Ἰων 1 Bgk.: —Μέσ. ἐπιτρέπω νὰ θηλάτῃ Ὀππ. Κ. 1. 437. 2) μεταφ. ἐκβλεῖν τι ὡς γάλα, ἐξάγω· ἐκ βοτρυῶν ἐκβλεῖν ἡμειλῆς γάλας Ἀνθολ. II. 9. 645· δάκρυ ἡλέκτροις διον, Π. 291. III, πῆμα σφύλαχτά, αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμειλῶ Θεόκρ. 23. 2: —πρὸλ. Βίωνα 1. 48, καὶ συχν. παρὰ Νύων. [Ἰκ. √MEΛI, μετὰ παραμόρφ. α παρὰ γὰρ καὶ τὸ ἀμολγ-εὶς, κτλ. πρὸλ. Λατ. mulceo, κτλ.: Παλαεοαρχαῖον. milk-en, Παλ. Ἰψ. Γερρ. milch-en, Λατ. milch-en, (milgeo). II √MEPI (ἴδε ἀμείρω) εἶναι συγγενές· ἀλλὰ ὁ ἔχων τὸ Λ τύπος περιορίζεται εἰς τὸ Ἑυρωπαϊκὸν ἔθνος πρὸς τὸ τῆς λαλομένης ἀμείρω. Τὸ Λατ. mulceo ὁ Κούρτιος τὸ ἀνέγει εἰς ἑλληνίζων.

ἀμειλῶ, τήκω, ἀμείλδω, τήκω Ἰσούχ. ἀμείλει, κυρίως προστακτικ. τοῦ ἀμείλω (πρὸλ. ἀμείλῃσθαι Λουκ. Νεκρ. Δ. 5. 2), = μῆ σε μέλει, δὲν περᾶται ἰδίως ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσεως, Ἀριστοφ. Νεφ. 877, Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 7: —δὲν II, ὡς ἐπὶ πρ. = ἀναμειβόμενος, βεβαίως, χωρὶς ἄλλο, μάλιστα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 368, Νεφ. 488 καὶ ἄλλ., Πλάτ. Φαίδρ. 82A καὶ ἄλλ.: συχνάκις εἰρωνικῶς, ὡς ἐν Ἀριστοφ. Πατρ. 532, Ὁ Πισύχ. ἐρμηνεύει: «ἀμείλει διό· ἀπλῶς (καλῶς)» οὕτως αὖ, τοιγαρύν· ἀμείλεια, ἡ, ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ διαγωγή τοῦ ἀμειλῶς = ἑταροφιλία, ὀλιγωρία, ἀμείλεια Θουκ. 1. 122., 5. 38 καὶ τινός, πρὸς τινα, Πλάτ. Νόμ. 905B: περὶ τινος αὐτοῦ 903A ὡσαύτως κατὰ πληθ. γονέων ἀμειλείται Πλάτ. Παιδ. 443A, Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 4. ἀμειλετήσις, ἡ, ὀλιψία ἀσκήσεως ἢ μελέτης, παραμύθιος μελέτης, Πλάτ. Θεαιτ. 153B· μνήμη δ' αὐτ. Θεαιτ. 235A.

ἀμειλετήτος, ον, ὁ μὴ μελετήσας, ὁ μὴ ἀσκηθεὶς, ἀγύμναστος, ἀπρόσκλητος, περὶ τινος, ἐν τινι Πλάτ. Συμπ. 172Δ, Νόμ. 635C: τινος, πρὸς τὸ Λουκ. Χόρ. ἢ Ἰουστ. 7. Τόδ. 29, Ἀριστ. Σοφ. Ἐλεγχ. 16. 5· ἀπολ. ἐπὶ ἑκπών, ἀγύμναστος, Ξεν. Ἰππαρχ. 1. 19, καὶ ἄλλ.: —Ἐπὶ πρ. ἀμειλετήτως ἔχειν, εἶναι τινα ἀμειλετήτον, ἀπαράσιτον, Πλάτ. Συμπ. 173C.

ἀμειλῶ (ἄ): μέλλ. -ῆσαι, ὁδρ. ἡμειλῆσαι, Ἰσ. ἀμ., πρῆμ. ἡμειλῆσαι Ξεν. Κύρ. 1. 6, 43: (ἀμειλῆ), Διὶ φρατίζω παρ'... ἡμειλῶ, παραμύθω (ἀλλὰ πάντοτε μετ' ἀρνέσεως) Ὀμ. Ἰλιάδ. ἐν Ὀδ., οὐδ' ὡς Μενελάου ἐφημεσύνης ἀμειλῆσαι Ἰλ. Π. 697· οὐκ ἀμειλῶς κασιγνήτοιο πεισόντος, ἐνθα ἐνπάρχει ἡ ἐννοια τῆς προστασίας, Θ. 330· οὐκ ἀμειλῶς Πατρόκλοιο πεισόντος, δὲν ἡμειλῶς περὶ τοῦ Πατρόκλου [ἴσως ἀνυπακοή αὐτοῦ], Π. 9: οὕτω καὶ μετ' Ὀμ. μετὰ ἡ ἀνευ ἀρνέσεως εἰς τούτων ἀμειλῶσαι Ἰπρόδ. 2. 121, 3, πρὸλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 989, Θουκ. 3. 40, Πινδ., κτλ.: δόδεξ ἀμειλῶσαι Δημ. 303, 21: ἀμειλῶς ὡμῶν εἰς αὐτ. 568. 16. —Ἐν Λυκούρ. 149. 36, ἀντὶ τούτου ἡμειλῶ τούτων.

2) ἀπολ. = εἶμαι ἀμελής, ἀπρότεκτος, ἀδιάρκτος, Ἰπ. Ἐργ. κ. Πμ. 398, καὶ συχν. παρ' Ἀττ., Ἰσοκρ. 206B, κτλ.: τὸ μᾶμειλεῖν (δ. ε. μὴ ἀμειλεῖν) μάμει, μάμει νὰ μὴ παραμύθῃ: τὸ μᾶμειλεῖν, Δισχόλ. Εὐμ. 86: —σπανία σύνταξις πῶς εἰπὶ φθιμῆνοι ἀμειλεῖν καλόν, πῶς εἶναι ὀρθόν (καλόν) νὰ ἀμειλῇ τις τῶν πρὸς τοὺς νεκρούς καθήκοντων, Σοφ. Πηλ. 237. 3) μετ' αἰτ. πρῶτῃ, Ἰπρ. 7. 163, μ. αἰτ. προσώπ. καὶ μετοχ., παραμύθω, ἀνέχομαι, ἔρπον, ὡς τὸ περιπαρῶ, παῖδας... λάθρα ὀνησκόντας ἀμειλεῖ, τῶς ἀφίγει νὰ ἀποδησῶσιν, Εὐρ. Ἰων 439: —ὁ Σεν. ἔχει τὴν γυν. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοιας, Ἐλλ. 5. 2, 10, Ἀπομ. 2. 3. 9. 4) μετ' ἀπαρ., παραμύθω νὰ πρῶτω τι, Ἰπρόδ. 2. 86, Πλάτ. Φαίδρ. 98D, Νόμ. 944C, καὶ ἄλλ.

II, Παθ. παραμειλῶμαι, περιφρονεῖμαι, Εὐρ. 1. Α. 1094, Θουκ. 1. 68· ἐκφεύγει τὰ μελῶσμένον, Σοφ. Ο. Τ. 111· οὐδ' ἐκείνῳ μοι ἀμειλεῖται Ξεν. Οἰκ. 12. 2· οἱ ἡμελημένοι ἀνθρώποι Θουκ. 2. 49: —Ἐπὶ πρ. ἡμελημένους = μετ' ἀμειλῶ, ἀπρόσχετος, Ξεν. Ἀν. 1. 7. 19. III, ἀμειλεῖ, ἴδε ἐν λέξ.

ἀμειλημα, τό, τὸ ἀμειληθὲν, ἀμειλία, Ἰωσσο. ἀμειλής (ἄ), ἔς, (μῆλεις) = ἀμελής, ὀλιγορῆς, ἀπρότεκτος, ἀδιάρκτος, Ἀριστοφ. Λυσ. 882, Ξεν. Ἀπομ. 2. 6, 19· φιλοπόνης τε καὶ ἀμειλής Εὐκλ. ἐν Πόλεμοι 10· ἀργός, καὶ ἄμ. Πλάτ. Παιδ. 421B, κτλ.: —οὕτως ἐν ἑπὶ πρ. —λῆς = ἀμελής, ὀλιγορῆς, Ἰων. Π. 100, Συγκρ. —έστερον ὁ αὐτ. 2. 11. 2) μ. γεν., ὁ ἀμειλῶν τινος, ἀπαρῶν πρὸς τι, Πλάτ. Σοφ. 225D, κτλ.: περὶ τινος Ἰσοκρ. 391Δ: —οὕτως ἐν ἑπὶ πρ., ἀμειλῶς ἔχειν τινός Πλάτ. Νόμ. 932Δ· πρὸς τὸ Ξεν. Οἰκ. 2. 7· περὶ τινὰ δ' αἰτ. Ἰσόκρ. Παιδ. 1. 2. 7.

3) μετ' ἀπαρ., οὐκ ἀμειλής ποιεῖν, οὐκ ἀμειλῆς εἶναι τὸ ἐκτελεῖν Πινδ. 2. 641'. II, παθ., ὁ περὶ οὗ ἐν ἀρνέσει εἶπαι, παρ' ἡμειλῶται, Ξεν. Ἐλλ. 6. 5, 41. 2) οὐκ ἀμειλῆς ἐστὶ μοι, μετ' ἀπαρ., εἶμαι πρόθυμος νὰ... ἐνδιαφερόμαι νὰ... Λουκ. περὶ τῶν ἀνψάδων 9.

ἀμελής [α], ἔς. (μέλος) ἄνευ μέλους, ὁ μὴ μελωδικός, Πολυδ. Β. 117.

ἀμελητέον. ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἀμελέω. δεῖ ἀμελεῖν, τινὸς ἴσορ. 1006: ὡσαύτως κατὰ πληθ., ἀμελητέα ἐστὶ τινος ἄρρ. Ἀνάβ. 1. 24, 1. II. ἀμελητέος. α, ὡν. = ὅν πρέπει τις νὰ ἀμελήσῃ. Δουκ. Τίμ. 9, ἄρρ. Ἀνάβ. 1. 7, 5.

ἀμελητής, ὁ, ὁ ἀπαρμελῶν, ὁ ὀλιγοῶν, Γαλην. 4, σ. 390, Λοβ. Φρύνιχ. 514.

ἀμελητικός, ὁ, ὁ ἀγαπῶν ν' ἀμελή. ὁ ἔχων ῥοπήν πρὸς τὴν ἀμέλειαν, Ἀλύπ. Εἰσαγ. Μουσ. σ. 4.

ἀμελητίας, ὡν. ὁμοίον τῷ ἀμελής II, περὶ οὗ δὲν φροντίζει τις. ἀνάτιος φροντίδος, πόλλ' ἀμέλῃτα μέλει Θεογν. 422.—Τὸ ἐπίρρ. ἀμελητέ, ἐν Δουκ. Τίμ. 12, εἶναι πιθανῶς ἔσρ. γρ. ἀντὶ ἀμελητέ.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

ἀμελῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεια, Εὐρ. Ι. Α. 850, Ἀποσπ. 187.

Κωμ. Ἀνών. ἐν Μοῖναις 5, σελ. 123. Κατὰ μέσ. φωνήν, ἀμερῶ-μεναι ὄρουσ ἀγρία φύλλα Θεογρ. 26. 3, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1144, Νικ. Α. 864, κτλ.—οὐδέποτε τίθεται ἐπὶ ὑγρῶν, διότι τὸ ἐν Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 882 ἴσως πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ ἀμελῶντες. (Ἐκ √MEPΓ μετὰ προθεματικῶν ἀπαρμόνων καὶ τὰ ἀμύργους, ἀμύρ-γη· ὡσαύτως ἀμύργονυμι (μετὰ προθεματικῶν ο): πρβλ. Συνακρ. μαργή μιλήρημι (abstergeo). Λατ. marga, marga. Συγγενεῖς τῇ √MEAI. ἴδε ἀμελῶν).

ἀμερῶν [α]: μέλλ. σω, Ὀρρ.: ἀρ, ἡμερσα, Ἐπ. ἀμ-ι—Μέσ. ἀρ, μετῶν. ἀμερῶντες—Παθ., ἀρ, ἡμερῶν: Ἐπ. ἡμερ, σπανίως εὐρισκόμενον παρὰ Τραγ., οὐδέποτε ἐν τῷ Ἀττ. περὶ λόγῳ (πρβλ. ἀπ-αμερῶν) = ἀποστερῶ τινά τινας, ἀφαιρῶ τινός τι, ζημῶ τινά, ἀλείπτει δὲ ἐπὶ πράγματι ἀνέχοντος κυρίως εἰς τινά, μετ' αὐτ. προσ. καὶ γεν. πράγ., ὁρθαλμῶν μὲν ἀμερῶν Ὀδ. Θ. 64· εὐτ' ἀν δὴ Κύκλον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμερῶν Ἡσ. Ἀσπ. 331, πρβλ. Σίμων. 115· (ἴδε κατωτέρω)· εἰ μὴ στάσις.. σ' ἀμερῶν πάτρας Πινδ. Ο. 12, 24· ὡσαύτως μετὰ διπλ. αἰτιατ. προσώπ. καὶ πράγμ., τιμὴν ἡμερῶν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντας Ὑμ. Ὀμ. εἰς Ἀἴμ. 312:—Παθ. στερίσκομαι πράγματι: τινος, φίλης αἰῶνος ἀμερῶν Ἡλ. Χ. 58· οὐδέ τι δαιτὸς ἀμερῶν Ὀδ. Φ. 290· τὸ ἡπὸ τῆς ἐκροφῆς ἀμερῶν Ἀρετ. περὶ Ὀδ. Παθ. 2. 6:—σπάν. μετ' αὐτ. πράγ. ἀν.. καρπὸν ἀμερῶν (ἄλλῃ γρ. ἀμερῶν, ἴδε κατωτέρω. 2) Θεοφρ. Γ. Φ. 9. 8, 2. 2) μετ' αὐτ. προσ. μόνον, στερῶ τῶν φυσικῶν δικαίων, τὸν ὁμοῖον ἀμερῶν Ἡλ. Π. 53: οὐκ αὖ, ὅσπερ ὁ ἀμερῶν αὐγῇ χαλκῇ, ἡ τοῦ χαλκοῦ λάμψις ἡμαυρῶν, ἐθάμβωνε τοὺς ἡρωαίους, Ἡλ. Ν. 340· πρβλ. Ἡσ. Θ. 698· ἔντεα πατρός καλὰ τὰ.. καρπὸς ἀμερῶν, ἀφαιρῶ τὴν στυλινότητά αὐτῶν, τὰ ἡμαυρῶν, τὰ μαυρίζει, Ὀδ. Γ. 18· οὕτω καὶ μέσως, φέγγος ἀμερῶν, ἀποστέλλας αὐτὸ, Ἀνθ. Π. 15, 32. 3) ἀπατῶ τὸ ἐνεργ. φαίνεται ἔχον τὴν ἐννοίαν τοῦ παθ., στεροῦμαι, ἀμερῶν βίον Εὐρ. Ἐκ. 1029 (λυρ.)· τινος δημοῦ ἐρμηνεύουσιν ἀφανίσας καὶ ἀναφέρουσιν αὐτὸ εἰς τὸν φόνον τοῦ Πολυδώρου ὑπὸ τοῦ Πολυμήστορος.

II. παρὰ μεταγεν. ποιητ. ἐν χρήσει ὡς τὸ ἀμερῶν, ὁρῶν, λειμῶνιον ἀνθος ἀμερῶν (ἐκτός ἂν πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ ἀμερῶν) Ἀνθ. Π. 7. 657. (Ἐκ √MEP (μερῶν) μετὰ προθεματ. α. Ὁ Πινδ. μεταχειρίζεται τὸν τυπὸν ἀμερῶν).

ἀμερῖα, ἡ, τὸ ἀφαιρῶν, ἀφαιρῶν, Πλάτ. Θεαιτ. 205Δ, Παρμ. 138Α, Ἀριστ., κτλ.: τὸ ἀμερῖα, εἰσαχθὲν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40:—Ἐπίρρ. -ρῶς Κλητ. Ἀλ. 542. 2) τὰ ἀμερῖα (ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ.), Λατ. summa genera, Ἀναλ. Ὑστ. 2. 19, 6, πρβλ. Μεταφ. 12. 8, 25.

ἀμερῖα, ἡ, τὸ ἀφαιρῶν, ἀφαιρῶν, Πλάτ. Θεαιτ. 205Δ, Παρμ. 138Α, Ἀριστ., κτλ.: τὸ ἀμερῖα, εἰσαχθὲν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40:—Ἐπίρρ. -ρῶς Κλητ. Ἀλ. 542. 2) τὰ ἀμερῖα (ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ.), Λατ. summa genera, Ἀναλ. Ὑστ. 2. 19, 6, πρβλ. Μεταφ. 12. 8, 25.

ἀμερῖα, ἡ, τὸ ἀφαιρῶν, ἀφαιρῶν, Πλάτ. Θεαιτ. 205Δ, Παρμ. 138Α, Ἀριστ., κτλ.: τὸ ἀμερῖα, εἰσαχθὲν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40:—Ἐπίρρ. -ρῶς Κλητ. Ἀλ. 542. 2) τὰ ἀμερῖα (ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ.), Λατ. summa genera, Ἀναλ. Ὑστ. 2. 19, 6, πρβλ. Μεταφ. 12. 8, 25.

ἀμερῖα, ἡ, τὸ ἀφαιρῶν, ἀφαιρῶν, Πλάτ. Θεαιτ. 205Δ, Παρμ. 138Α, Ἀριστ., κτλ.: τὸ ἀμερῖα, εἰσαχθὲν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40:—Ἐπίρρ. -ρῶς Κλητ. Ἀλ. 542. 2) τὰ ἀμερῖα (ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ.), Λατ. summa genera, Ἀναλ. Ὑστ. 2. 19, 6, πρβλ. Μεταφ. 12. 8, 25.

ἀμερῖα, ἡ, τὸ ἀφαιρῶν, ἀφαιρῶν, Πλάτ. Θεαιτ. 205Δ, Παρμ. 138Α, Ἀριστ., κτλ.: τὸ ἀμερῖα, εἰσαχθὲν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40:—Ἐπίρρ. -ρῶς Κλητ. Ἀλ. 542. 2) τὰ ἀμερῖα (ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ.), Λατ. summa genera, Ἀναλ. Ὑστ. 2. 19, 6, πρβλ. Μεταφ. 12. 8, 25.

ἀμερῖα, ἡ, τὸ ἀφαιρῶν, ἀφαιρῶν, Πλάτ. Θεαιτ. 205Δ, Παρμ. 138Α, Ἀριστ., κτλ.: τὸ ἀμερῖα, εἰσαχθὲν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40:—Ἐπίρρ. -ρῶς Κλητ. Ἀλ. 542. 2) τὰ ἀμερῖα (ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ.), Λατ. summa genera, Ἀναλ. Ὑστ. 2. 19, 6, πρβλ. Μεταφ. 12. 8, 25.

ἀμερῖα, ἡ, τὸ ἀφαιρῶν, ἀφαιρῶν, Πλάτ. Θεαιτ. 205Δ, Παρμ. 138Α, Ἀριστ., κτλ.: τὸ ἀμερῖα, εἰσαχθὲν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40:—Ἐπίρρ. -ρῶς Κλητ. Ἀλ. 542. 2) τὰ ἀμερῖα (ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ.), Λατ. summa genera, Ἀναλ. Ὑστ. 2. 19, 6, πρβλ. Μεταφ. 12. 8, 25.

ἀμερῖα, ἡ, τὸ ἀφαιρῶν, ἀφαιρῶν, Πλάτ. Θεαιτ. 205Δ, Παρμ. 138Α, Ἀριστ., κτλ.: τὸ ἀμερῖα, εἰσαχθὲν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40:—Ἐπίρρ. -ρῶς Κλητ. Ἀλ. 542. 2) τὰ ἀμερῖα (ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ.), Λατ. summa genera, Ἀναλ. Ὑστ. 2. 19, 6, πρβλ. Μεταφ. 12. 8, 25.

ἀμερῖα, ἡ, τὸ ἀφαιρῶν, ἀφαιρῶν, Πλάτ. Θεαιτ. 205Δ, Παρμ. 138Α, Ἀριστ., κτλ.: τὸ ἀμερῖα, εἰσαχθὲν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40:—Ἐπίρρ. -ρῶς Κλητ. Ἀλ. 542. 2) τὰ ἀμερῖα (ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ.), Λατ. summa genera, Ἀναλ. Ὑστ. 2. 19, 6, πρβλ. Μεταφ. 12. 8, 25.

ἀμερῖα, ἡ, τὸ ἀφαιρῶν, ἀφαιρῶν, Πλάτ. Θεαιτ. 205Δ, Παρμ. 138Α, Ἀριστ., κτλ.: τὸ ἀμερῖα, εἰσαχθὲν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40:—Ἐπίρρ. -ρῶς Κλητ. Ἀλ. 542. 2) τὰ ἀμερῖα (ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ.), Λατ. summa genera, Ἀναλ. Ὑστ. 2. 19, 6, πρβλ. Μεταφ. 12. 8, 25.

ἀμερῖα, ἡ, τὸ ἀφαιρῶν, ἀφαιρῶν, Πλάτ. Θεαιτ. 205Δ, Παρμ. 138Α, Ἀριστ., κτλ.: τὸ ἀμερῖα, εἰσαχθὲν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40:—Ἐπίρρ. -ρῶς Κλητ. Ἀλ. 542. 2) τὰ ἀμερῖα (ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ.), Λατ. summa genera, Ἀναλ. Ὑστ. 2. 19, 6, πρβλ. Μεταφ. 12. 8, 25.

ἀμερῖα, ἡ, τὸ ἀφαιρῶν, ἀφαιρῶν, Πλάτ. Θεαιτ. 205Δ, Παρμ. 138Α, Ἀριστ., κτλ.: τὸ ἀμερῖα, εἰσαχθὲν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40:—Ἐπίρρ. -ρῶς Κλητ. Ἀλ. 542. 2) τὰ ἀμερῖα (ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ.), Λατ. summa genera, Ἀναλ. Ὑστ. 2. 19, 6, πρβλ. Μεταφ. 12. 8, 25.

ἀμερῖα, ἡ, τὸ ἀφαιρῶν, ἀφαιρῶν, Πλάτ. Θεαιτ. 205Δ, Παρμ. 138Α, Ἀριστ., κτλ.: τὸ ἀμερῖα, εἰσαχθὲν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40:—Ἐπίρρ. -ρῶς Κλητ. Ἀλ. 542. 2) τὰ ἀμερῖα (ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ.), Λατ. summa genera, Ἀναλ. Ὑστ. 2. 19, 6, πρβλ. Μεταφ. 12. 8, 25.

ἀμερῖα, ἡ, τὸ ἀφαιρῶν, ἀφαιρῶν, Πλάτ. Θεαιτ. 205Δ, Παρμ. 138Α, Ἀριστ., κτλ.: τὸ ἀμερῖα, εἰσαχθὲν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40:—Ἐπίρρ. -ρῶς Κλητ. Ἀλ. 542. 2) τὰ ἀμερῖα (ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ.), Λατ. summa genera, Ἀναλ. Ὑστ. 2. 19, 6, πρβλ. Μεταφ. 12. 8, 25.

ἀμερῖα, ἡ, τὸ ἀφαιρῶν, ἀφαιρῶν, Πλάτ. Θεαιτ. 205Δ, Παρμ. 138Α, Ἀριστ., κτλ.: τὸ ἀμερῖα, εἰσαχθὲν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40:—Ἐπίρρ. -ρῶς Κλητ. Ἀλ. 542. 2) τὰ ἀμερῖα (ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ.), Λατ. summa genera, Ἀναλ. Ὑστ. 2. 19, 6, πρβλ. Μεταφ. 12. 8, 25.

ἀμερῖα, ἡ, τὸ ἀφαιρῶν, ἀφαιρῶν, Πλάτ. Θεαιτ. 205Δ, Παρμ. 138Α, Ἀριστ., κτλ.: τὸ ἀμερῖα, εἰσαχθὲν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40:—Ἐπίρρ. -ρῶς Κλητ. Ἀλ. 542. 2) τὰ ἀμερῖα (ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ.), Λατ. summa genera, Ἀναλ. Ὑστ. 2. 19, 6, πρβλ. Μεταφ. 12. 8, 25.

ἀμερῖα, ἡ, τὸ ἀφαιρῶν, ἀφαιρῶν, Πλάτ. Θεαιτ. 205Δ, Παρμ. 138Α, Ἀριστ., κτλ.: τὸ ἀμερῖα, εἰσαχθὲν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40:—Ἐπίρρ. -ρῶς Κλητ. Ἀλ. 542. 2) τὰ ἀμερῖα (ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ.), Λατ. summa genera, Ἀναλ. Ὑστ. 2. 19, 6, πρβλ. Μεταφ. 12. 8, 25.

ἀμερῖα, ἡ, τὸ ἀφαιρῶν, ἀφαιρῶν, Πλάτ. Θεαιτ. 205Δ, Παρμ. 138Α, Ἀριστ., κτλ.: τὸ ἀμερῖα, εἰσαχθὲν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40:—Ἐπίρρ. -ρῶς Κλητ. Ἀλ. 542. 2) τὰ ἀμερῖα (ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ.), Λατ. summa genera, Ἀναλ. Ὑστ. 2. 19, 6, πρβλ. Μεταφ. 12. 8, 25.

ἀμερῖα, ἡ, τὸ ἀφαιρῶν, ἀφαιρῶν, Πλάτ. Θεαιτ. 205Δ, Παρμ. 138Α, Ἀριστ., κτλ.: τὸ ἀμερῖα, εἰσαχθὲν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40:—Ἐπίρρ. -ρῶς Κλητ. Ἀλ. 542. 2) τὰ ἀμερῖα (ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ.), Λατ. summa genera, Ἀναλ. Ὑστ. 2. 19, 6, πρβλ. Μεταφ. 12. 8, 25.

ἀμερῖα, ἡ, τὸ ἀφαιρῶν, ἀφαιρῶν, Πλάτ. Θεαιτ. 205Δ, Παρμ. 138Α, Ἀριστ., κτλ.: τὸ ἀμερῖα, εἰσαχθὲν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40:—Ἐπίρρ. -ρῶς Κλητ. Ἀλ. 542. 2) τὰ ἀμερῖα (ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ.), Λατ. summa genera, Ἀναλ. Ὑστ. 2. 19, 6, πρβλ. Μεταφ. 12. 8, 25.

ἀμερῖα, ἡ, τὸ ἀφαιρῶν, ἀφαιρῶν, Πλάτ. Θεαιτ. 205Δ, Παρμ. 138Α, Ἀριστ., κτλ.: τὸ ἀμερῖα, εἰσαχθὲν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40:—Ἐπίρρ. -ρῶς Κλητ. Ἀλ. 542. 2) τὰ ἀμερῖα (ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ.), Λατ. summa genera, Ἀναλ. Ὑστ. 2. 19, 6, πρβλ. Μεταφ. 12. 8, 25.

ἀμερῖα, ἡ, τὸ ἀφαιρῶν, ἀφαιρῶν, Πλάτ. Θεαιτ. 205Δ, Παρμ. 138Α, Ἀριστ., κτλ.: τὸ ἀμερῖα, εἰσαχθὲν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40:—Ἐπίρρ. -ρῶς Κλητ. Ἀλ. 542. 2) τὰ ἀμερῖα (ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ.), Λατ. summa genera, Ἀναλ. Ὑστ. 2. 19, 6, πρβλ. Μεταφ. 12. 8, 25.

ἀμερῖα, ἡ, τὸ ἀφαιρῶν, ἀφαιρῶν, Πλάτ. Θεαιτ. 205Δ, Παρμ. 138Α, Ἀριστ., κτλ.: τὸ ἀμερῖα, εἰσαχθὲν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40:—Ἐπίρρ. -ρῶς Κλητ. Ἀλ. 542. 2) τὰ ἀμερῖα (ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ.), Λατ. summa genera, Ἀναλ. Ὑστ. 2. 19, 6, πρβλ. Μεταφ. 12. 8, 25.

ἀμερῖα, ἡ, τὸ ἀφαιρῶν, ἀφαιρῶν, Πλάτ. Θεαιτ. 205Δ, Παρμ. 138Α, Ἀριστ., κτλ.: τὸ ἀμερῖα, εἰσαχθὲν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40:—Ἐπίρρ. -ρῶς Κλητ. Ἀλ. 542. 2) τὰ ἀμερῖα (ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ.), Λατ. summa genera, Ἀναλ. Ὑστ. 2. 19, 6, πρβλ. Μεταφ. 12. 8, 25.

ἀμερῖα, ἡ, τὸ ἀφαιρῶν, ἀφαιρῶν, Πλάτ. Θεαιτ. 205Δ, Παρμ. 138Α, Ἀριστ., κτλ.: τὸ ἀμερῖα, εἰσαχθὲν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40:—Ἐπίρρ. -ρῶς Κλητ. Ἀλ. 542. 2) τὰ ἀμερῖα (ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ.), Λατ. summa genera, Ἀναλ. Ὑστ. 2. 19, 6, πρβλ. Μεταφ. 12. 8, 25.

ἀμετάβωτος, ον, ὁ μὴ μεταβαίνειν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς ἄλλο μέρος. ἀμετάβωτος ῥῆμα Γραμμ. Ἐπίρρ. -τως Σχόλ.
ἀμεταβληταία, ἡ, τὸ μὴ μετεβάλλεσθαι, Ἀριστ. Φυσ. 5. 6, 3, Θεορ. Διτ. Φ. 6. 19, 3.
ἀμεταβλητέα, ἀμεταβλήτως, Σχόλ. εἰς Ἰλιάδος Π. ὡς ἐξηγήσει τοῦ ἀσπερχέως.
ἀμεταβλήτος, ον, ὁ μὴ μεταβαλλόμενος, Φιλόλαος παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 420, Ἀριστ. Μεταφ. 4. 12, 4. ἀμ. εἰς ἄλλα Τιμ. Λοκρ. 98C: τὸ ἀμεταβλήτεον = τὸ πρῶτον, Πλούτ. 2. 1011A. Ἐπίρρ. -τως Ἰάμβλ. καὶ -τε Σχόλ. εἰς Ἰλ.
ἀμεταβύλος, ον, = τῷ προηγ., Φιλόλαος παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 420, Διον. Ἀλ. 1. 83:—Ἐπίρρ. -λως Ἑκκλ. ἐν τῇ μουσικῇ = ἀνευ μεταβολῆς τῆς βάσεως, Ἀριστ. Κοινὰ. π. Μουσ. 17.
ἀμετάγνωστος, ον, ἀμετάβλητος, ἀκαμπτos, ἀδυσώπητος, Πιτ-σος Ἰωσήφ. Α. 1. 15. 10, 1. Περὶ οὗ δὲν λαμβάνει τις ἀπορρήν νὰ μετανοήσῃ, ἡδονὴ Μδέ. Τίρ. 1. 4.
ἀμετάγραφος, ον, ὁ μὴ μεταγραφεῖς, οὗ δὲν ὑπάρχει ἀντίγραφον, Θεόδ. Στοβ. σ. 342.
ἀμεταβόσιος, ἡ, τὸ νὰ μὴ μεταβιῇ τις, φιλαργυρία, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ρ. 407.
ἀμετάδοτος, ον, ὁ μὴ μεταδιδόναι τινί τι, Βασίλ.:—ὁ μὴ μετέ-χων, δηλ. ἀφωρισμένος πρὸ κοινωνίας τῆς Ἐκκλησίας, Βυζ. Ἐπίρρ. ἀμεταδότως ζῆν = ζῶ χωρὶς νὰ μεταδίδω τι εἰς τινά, Πλούτ. 2. 235D.
ἀμετάθετος, ον, ὁ μὴ μετατιθέμενος, ἀμετάβλητος, ἀναλλοίω-τος, σταθερός, Πλούτ. 2. 32, 5, κτλ.—Ἐπίρρ. -τως Ἑκκλ. Νύμαθ.
ἀμετακλίνητος, ον, ὁ μὴ μετακινούμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἀκίνητος, ἀμετάβλητος, Πλάτ. Ἐπιστ. 343A, Ἀριστ. Φυσ. 4. 4, 18.—Ἐπίρρ. -τως ἔχειν = ἰσχυρῶς ἀκίνητον, ὁ αὐτ. ἸΙθ. Ν. 2. 4, 3.
ἀμετακλάστος, ον, ὁ μὴ μετακλινόμενος, ἀκαμπτos, τὸ ἀμ. τῆς γνῶμης Σεν. Ἐπιστ. 1. 2.
ἀμετακλήτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ μετακαλέσῃ, ἀκατά-σχετος, ἀμετάκλητον ὁρίην ἔσχεν, ἀκατάσχετον, Πλούτ. 37. 2, 7, Ἰλιάδ.
ἀμετακλινής, ἔς, ἀκαμπτos, Βασίλ. παρὰ Ἰρηγ. Ναξ.:—ἀμε-τακλήτως, ον, Σχόλ. εἰς Αἰσχ.
ἀμετάκλιστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ μετακλώσῃ, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 1145.
ἀμετάκλητος, ον, ὁ μὴ ἀντικαθιστάμενος δι' ἄλλης λέξεως, ὁ μὴ ἐρμηνεύμενος δι' ἄλλης ὁμωνύμου λέξεως, ἀμετάβλητον ἔχον μὴ δυνατόν μεταληφθῆναι εἰς ἐρμηνευτικὴν ἑτέραν λέξιν (Εὔστ. 777), τὰ δὲ θρσρα ἀμετάληπτα Ἀπολλ. περὶ Ἀντωνιμας 8.
ἀμετάλλακτος, ον, ὁ μὴ μεταλλάσσόμενος, ἀμετάβλητος, Ἰω-σήφ. Α. 1. 18. 1, 6.
ἀμεταμειβτός, ον, ὁ μὴ μεταμειβόμενος, Ν. Χων. ἐν Μεσ. βελ. 226. τὸμ. Α', σ. 75.
ἀμεταμελής, ον, περὶ οὗ δὲν μεταμελεῖται τις, ἡδονὴ Πλάτ. Τιμ. 59D: τὸ πεπραγμένον αὐτοῖς ἀμ. γίγνεται ὁ αὐτ. Νόμ. 866B: ἀμεταμελήτῳ ἐστὶ τί τινα = δὲν ἔχει τίς τι δι' ὃ νὰ μετα-νοήσῃ, Πλούτ. 24. 12. 11. II. ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ μεταμελό-μενος, ὁ μὴ αἰσθανόμενος λύπην ἢ ἔλεγχον συνειδήσεως, ἀμ. ἀνία-τος παρὰ Ἀριστ. ἸΙθ. Ν. 7. 7, 2, πρὸλ. 9. 4, 5:—Ἐπίρρ. -τως Θεμιστ. 231A, Αἰσώπ. 4, ἐκδ. de Fur.: ὡσαύτως -τε Φωτ.
ἀμεταμορφος, ον, ὁ μὴ μεταμορφούμενος, Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἰστ. IV, 8, σ. 175, 5, ἐκδ. Β.
ἀμεταναστευτος, ον, ὁ μὴ μεταναστεύσας, Βασίλ. Ἀνέκδ. 4. 463.
ἀμετανόητος, ον, = ἀμεταμέλητος I, Λοκ. Ἀποκρυτ. 11.
II. ὁ μὴ μετανόων, Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. β', 5:—Ἐπίρρ. -τως Ἐπίρρ. ἐν Ἱερογλ. Young 46, Κουρτ. Δελφ. Ἐπίρρ. σ. 87.
ἀμετάπειστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ πείσῃ ὅπως μετα-βάλῃ γνώμην, ἀδυσώπητος, Ἀριστ. Ἀναλ.τ. Ὑστερα 1. 2, ἐν τέλ., Μεταφ. 4. 5, 3. ἀμ. ὑπὸ λόγου ὁ αὐτ. Ἰον. 5. 4, 16:—Ἐπίρρ. -τως Ἐπίρρ. παρὰ Πλούτ. 2. 1117F. II. ἐπὶ πραγμάτων, ἀμετάβλητος, σταθερός, συμμαχία Διὸς. Ἐκλογ. 612. 35.
ἀμετάπλαστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ μεταπλάσῃ ἐκ νέου ἢ νὰ ἀλλοιώσῃ, Στοβ. Παράρτ. 42.
ἀμεταποίητος, ον, ἀμετάβλητος, ὡς ἔχει, τὸν χυλὸν αὐτῶν (τῶν θαλάσσης, βαλάνων) ἀπλοῦν, ἀμεταποίητον ὅλον ἔχουσιν ἐν τοῖς ὁστράκῳ πρὸ τοῦ ἐψηθῆναι, Σενεκρ. σ. 8, ἐκδ. Κόραη, ὅδε καὶ σμ. σ. 115.
ἀμετάπταιστος, ον, μὴ ὑποπίπτων εἰς πταίσμα, ἀναμάρτη-τος, Γάλην.
ἀμεταπτωταία, ἡ, = τὸ ἀμετάβλητον, ἡ σταθερότης τοῦ ἀμετα-πτώτου, Ἀρρ. Ἐπίλκ. 3. 2, 8, Ἱερογλ.
ἀμετάπτωτος, ον, ὁ μὴ μεταβαλλόμενος, ἀμετάβλητος, λόγοι μόνιμοι καὶ ἀμ. Πλάτ. Τιμ. 29B: ἐπιστήμη Ἀριστ. Τοκ. 6. 2, 3. ἢ ἀρετὴ ὁ αὐτ. Μεγ. ἸΙθ. 2. 11, 18. II. ἐπὶ προσώπων, Πλούτ. 2. 659F:—Ἐπίρρ. -τως ὁ αὐτ. Δίων 14.
ἀμετοσάλευτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ κινήσῃ ἢ νὰ σεισῇ, ἀσάλευτος, ἀκίνητος, Κλήμ. Ἀλ. 201.
ἀμετάστατος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ μεταστήσῃ, νὰ μετα-

κινήσῃ εἰς ἄλλο μέρος, ἀμετάβλητος, ὡς τὸ ἀμετάβωτος, Πλάτ. Πολ. 361C: τὸ ἀμετάστατον = τὸ ἁμετάμορφον, Πλούτ. 2. 135H.—Ἐπίρρ. -τως, Κλήμ. Ἀλ. 858, κτλ. 2) ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐκβάλῃ ἐκ τοῦ μέσου, νὰ ἐξαπείσῃ, Πλάτ. Πολ. 378E.
ἀμετάστρεπτος, ον, ὁ μὴ στρεφόμενος εἰς τὸ ὀπίσω, ὁ μὴ ἐνδοσχερόμενος, Μδέ. Τύρ. 11. 5:—Ἐπίρρ. ἀμεταστρεπτεῖ [1] ἢ -τε, ἀμεταστρίπτως, χωρὶς νὰ στραφῇ τις ὀπίσω, = ἔμπρὶς κατ' ἐν-θεῖαν, ἴεναι, φεύγειν Πλάτ. Πολ. 620E, Νόμ. 854C.
ἀμεταστρεφής, ἔς, ὃς οὐ δὲν ἐπανέρχεται τις πλὴν, Δουκ. Ἰστ. Βυζ. σ. 69.
ἀμετάστρωτος, ον, ὁ μὴ μεταστρεφόμενος, ἀμετάβλητος, ἀναλ-λοῦτος, Πλάτ. Πολ. 620E, Νόμ. 920C:—Ἐπίρρ. -τως Ἐπίρρ.
ἀμετάσχετος, ον, οὗ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μετασχεύσῃ, Σχόλ. εἰς Αἰσχλν. κατὰ Τιμάρχου σ. 11.
ἀμετασχηματιστός, ον, μὴ μετασχηματιστῶν, Δελ. Ἀλ. σ. 483, ἐκδ. Μί.
ἀμετάτρεπτος, ον, = τῷ προηγ., Πλούτ. Θεορ. 17.—Ἐπίρρ. -τως Ἑκκλ.
ἀμετατροπία, ἡ, τὸ ἀμετάτρεπτον, ἡ ἐκμνησία, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρώδ. Δ. 1082.
ἀμετάτροπος, ον, = ἀμετάτρεπτος, Ὀρφ. Ὑμν. 59 (33). 17.
ἀμετατρόπως, ἀνευ μετατροπῆς, Νικήτ. Δαιλ. σ. 760, ἐκδ. Μί.
ἀμεταφώρητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ μεταφῇ, Νιν. Βλεμμ. Ἐπιστ. σ. 13.
ἀμετάφωρος, ον, ὁ μὴ μεταφερόμενος ἢ μεταβαλλόμενος, τὸ ἀμετάφωρον καὶ ἀτρεπτον Κύριλλ. Ἀλ. VI, 840C.
ἀμεταψραστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ μεταψράσῃ, νὰ ἐκ-φράσῃ δι' ἄλλων λέξεων, Φωτίου Λεξικ. ἐν λέξει πύσπαξ, Ἰωσήφ. ἐν λέξει ὀρίντε.
ἀμεταχειρίστος, ον, ὡς καὶ οὖν, νίος, προσείη ἐν δὲν δύνα-ται τις νὰ μεταχειρισθῇ, Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 679 (Πλούτ. Β. 150) ἀμεταχειρίσται τὰ καινά, ὃ δὲν οὐδεὶς μεταχειρίσκειτο, ὁ φρου. Σοφ. Πρὸπ. ἐν Α. Β. σ. 23. 27. II. δύστηνος, δυσμεταχειρίστος, ἀμεταχειρίσται, δύστηνος, Ἰωσήφ.
ἀμεταχειρήτος, ον, ὁ μὴ δυνατόν νὰ μεταχωρήσῃ, ἐπὶ, νὰ μεταβῇ εἰς ἄλλην χώραν, Διον. Ἀρεοπ. σ. 246.
ἀμέτερος, ὡρ, ἀντὶ θμετέρους.
ἀμετεώρητος, ον, ὁ μὴ ἔχων οὖν μετώρον, σταθερός, Βα-σίλ. I. 328C, III, 920D, Ἰρηγ. Νύσσα. III, 737B, Παλλὰδ. Λαυσ. 1249D.
ἀμετωρίστως, ἐπίρρ., σταθερῶς, Βασίλ. III, 949B.
ἀμέτοιςτος, ον, ἀκίνητος, ἀπὸ τοῦ ταμείου τῶν ἀμετοίσεων προσδιδόν, ὁ δὲν ἐκ τῶν τῆς ἐγγέλου οὐσίας, Ἐπίρρ. Ἐλίας, (Γάλην) ἐν Boitr. zur Gesch. κ. Topogr. Kl. von E. Curtius, σ. 69.
ἀμετουσίαστος, ον, ἀμετουσίαστος, ἀμέτοχος, Ἰωσήφ.
ἀμέτοχος, ον, ὁ μὴ λαμβάνων ἢ ὁ μὴ ἔχων μέρος ἐν τινί, ἐγ-κλημάτων Θουκ. I. 39 (ἐν καὶ αἱ λέξεις εἶναι πιθανῶς νύθαι, ἀλλὰ πρὸλ. Σίτζ. Ἐμπ. Μ. 7. 93).
ἀμετρεοφίμος, = πολυφίλος, Τζέτζ. Ἰστ. 9. 618.
ἀμετρήεις, ἔς, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέτρητους, Χρυσ. παρὰ Διογ. 12. 10.
ἀμετρησία, ἡ, μεταγεν. τύπος τοῦ ἀμετρία, Ἰππύρρ. Ἐλλ. σελ. XIX.
ἀμετρησίη, ἡ, ἀμετρησίη ἐπίλκ, ἡ Ἐπίρρ. Ἐπιτάκου, Ἀλ. σ. 274.
ἀμέτρητος, ον, ὡσαύτως ἡ, ον, Πινδ. I. 1. 53:—ὁ μὴ με-τρηθεῖς, ὃν ἀδύνατον εἶναι νὰ μετρήσῃ τις, ἄμετρος, μέγας, Ἀστ. ἱμμεναις, πένθος, πόνος Ὀδ. I. 512, Ψ. 249. ἄλς Πινδ. ἐνὶ ἀντ., ἀμρ. Ἀριστοτ. Νεφ. 264. ἀνέλεγκτος, μοῦσα Ἀ. 0. II. 7. 75. 2) ἀναρίθμητος, ἀλόγητος, ἀετρητοί Νύρ. III, 433. Ἐπίρρ. -τως Ἰω. Χρυσ.
ἀμετρίη, ἐπίρρ. τοῦ ἀμέτρου, μέτρω ὕδωρ πίνοντες, ἀμ, ὃς μάζαν ἐδόντες, Παρομ. παρὰ Στοβ.
ἀμετρία, ἡ, (ἀμετρος) ὑπερβολή, ἀσυμμετρία, δυσαναλογία, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν συμμετρία, ἐμμετρία, Πλάτ. Τιμ. 89D, Π. 1. 486D, κτλ. 2) τὸ ἀπείρον, ἀνυπολόγιστος ἀριθμός, ὁ αὐτ. Δε. 367A, κατὰ πλὴθ.
ἀμετρου-βαθής, ἔς, ὁ ἔχων βάθος ἀμέτρητον, μέγας, Ὀππ. Ἀλ. 1. 85.
ἀμετρώ-εις, ον, ὁ ἔχων μακρότητα, Ἀνθ. II. παρὰ 129.
ἀμετρο-πέτης, ἔς, ἀμετρος ἐν τῷ λέγειν, ἀχαλινωτός τῆς γλώσ-σαν, φλύαρος, Ἰλ. Β. 212.
ἀμετρώ-κῆκος, ον, ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον κακός, Εὐστάθ. παρὰ Στοβ.
ἀμετρο-παθής, ἔς, ὁ ἐν τῷ πάθει ὑπερβολικός, Ἀλ. κλ. Πύσπαξ. εἰς Πλάτ. σ. 118.
ἀμετρο-πότης, ον, ὁ ἀμέτρω πίνων, Ἀνθ. Π. 9. 644.
ἀμέτρος, ον, ὁ ἀνευ μέτρου, ὁ ὑπερβαίνειν τὸ μέτρον, ἀπείρος, ὑπερβολικός, ἀπερίοριστος, Ἀστ. ἱμμεναις, Σμωμ. Τ. 18. ἀντὶ τῆς μετρητός, Πλάτ. Νόμ. 820C:—ὅσως καὶ ἐπίρρ. -τρης ὁ αὐτ. Φαίδων 86C, κτλ.: ὡσαύτως ἡδὲ πλὴθ. ἀμετρητῶς, ὡς ἐπίρρ. Πλάτ. 11. 10. 2) ἀκρατής ἐν θρησκ. ἐννοίᾳ. Πλάτ. Νόμ. 690E, κτλ.:—

Ἐπίρρ. -τως. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 34. 3) ὁ οὐδὲποτε παυόμενος, ἀπαντος, ἀδιάκοπος, τέττιγες Σιμων. 224. 4) δυσανάλογος, ἀσύμμετρος, Πλάτ. Τίμ. 83Ε. II. ἔκτε μέτρον, πεζοί· ἀντιτίθεται τῷ ἑμμετρος, Κριτίας 3. 4, Ἀριστ. ποιητ. 9. 2, Διαν. Δίλ., κτλ.

ἀμετρούφωρος, ον, = ἀμετροεπέης, ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον λάλος, φλύαρος, Ἀστέρ. Οὐρδ. 149Β.

ἀμεύομαι, ἀντί ἀμεΐζομαι, παρ' Διολ. ποιηταῖς (ἴδε ἀμεΐζω ἐν τίλ.), ἀλλὰ δὲν εὐρίσκεται κατ' ἐνέστ., ὑπερεπὶ, νικῶ, ἀμεύοσθ' ἀντίους Πινδ. Π. 1. 86, πρὸς Π. 6 ἐν τίλ., ἀμεύοσθε Τίσοανδρον Ἀποσπ. ἐν Εὐστ. Πονηματίος 56. 85.

Ἀμευσιός, ὁ, Βοιωτ. ἀντί Ἀμεψιδός, Κέλλ. Ἐπιρρ. 11. 41. ἀμευσι-επής, ἐς, φροντίς: «διαλλάσσουσα καὶ ἀμεταβλήτη τοῖς λόγοις», Πισύχ. — ἀμευσιεπὴ φροντίς φησὶ τὴν ταχέως εὐρετικὴν διάνοιαν, Πινδ. παρ' Κῦστ. Πονηματ. 56. 86.

ἀμεύσιμος, ον, (ἀμεύομαι) = πυρεύσιμος, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 297, Ἐτυμ. Μ.

ἀμευσί-πορος, ον, ὁ ἔχων ἐναλλάσσοντας πόρους, ἔνθα αἱ ὁδοὶ διακαταρτίζονται, τριόδοι Πινδ. Π. 11. 58.

ἀμη, ἡ, πτόον, πτόριον ἢ σκαπάνη, εἰκελλία, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1145, Εἰρ. 426, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 34. 2) καθίσκος πρὸς ἀνελή- ναν ὕδατος, ἀντήκη, κουδῆς, Δακτ. hama, ἀμαίς καὶ σκάφαις σρόσσασθαι, παροιμ. ἐπὶ μεγάλῃς ἀφρονείας, Πλούτ. 2. 983C.

3) σκαλιστήριον, ἀγρίφη, «τσουγκράνα» πρὸς ἰσοπέδωσιν τῆς γῆς ἢ συλλογὴν τῶν ξηρῶν χόρτων, Γεωπ. 4) Ἴων. ἀντί ἀμηγ, Ἀδὴν. 644F. (Πίθαν. συγγενὲς τῷ ἀμάω).

ἀμη, ἐπίρρ. (κυρίως ἀμῆ, ὅτε. 0ηλ. τοῦ ἀμός, = τίς), κατὰ τινα τρόπον σχεδὸν δὲν εὐρίσκεται εἰμὴ ἐν τοῖς συνθετοῖς ἀμηγέτη ἢ -πη, κτλ. κατὰ τινα τρόπον, κάπως, κτλ., = ὅπως οὖν, Πλάτ. Πρωτ. 331D, Πολ. 474C, καὶ ἄλλ., πρὸς Ριηηκ Τίμ. ἐν λ. καὶ Ἐμολ. ἐν Ἀγ. 608, ἴδε καὶ ἐν λ. ἀμός, ἀμοῦ, ἀμῶς.

ἀμηγία, «δεῖνά, Ταραντίνος», Πισύχ.

ἀμηγίχον, «ἀκολάκευτον, Κρήτες», Πισύχ.

δ-μηγίλος, ον, ὁ μὴ ἔχων μῆλα, Τζέτ. Ἰστ. 9. 349 καὶ 354.

ἀμηγ, Ἐβρ. ἐπίρρ., = ἀληθῶς, τῇ ἀληθείᾳ, γίνονται, Ἐδδ. Κ. Δ. — τὸ ἀμηγ, βεβαιότης, Κ. Δ.

ἀμηγίον, τὸ, ἄλλη γράψῃ ἀντί ἀμειν, ἐν Διοσκ. 5. 110.

ἀ-μηγνίς, ιος, ὁ, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἰωσήφ. Ἀρ. 1. 10. 4. 6.

ἀ-μηγνίτης, ον, (μηγνίω) ὁ μὴ ὡς ὠρτισμένος ἢ ὀργίλος, Ἠρόδ. 9. 94. βάλει Δίσχολ. Ἰκ. 975. χειρῶν Ἀχαιῶν οὐκ ἀμηγνίτος θεός = ἐπὶ μέρῃ κατ' αὐτῶν οὐχὶ ἄλλως, εἰμὴ ἔνεκα τῆς ἰδιαιτέρας ὀργῆς τῶν θεῶν. Δίσχολ. Ἀγ. 649 (ἐνθα ὁ Διόνυσος διώρησεν Ἀχαιοὺς οὐκ ἀμηγνίτος θεῶν). — Ἐπίρρ. -τως αὐτοῦ 1034.

ἀ-μηγνύτος, ον, ὁ μὴ μνησθεὶς, τὰ ἀμηγνυτὰ κρύφια καὶ ἀθέ- μιτα Ἠλιδ. 8. 13. Παρὰ Βυζαντ. ὑπάρχει ἐπίρρ. -υτέ.

ἀμηροί, «δμηροί», Πισύχ.

ἀ-μηρύτος, ον, ἐν δὲν δύναται τις νὰ ἐκτυλίσῃ, ὅ ἐ. ἀτελείω- τος, ὕληρος, γῆρας Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 221. λόγος Α. Β. 20.

ἀμηγ, ἡτος, ὁ, εἶδος πλακοῦντος μετὰ γάλακτος, Ἀριστοφ. Πλ. 999. Ἀντιφῶν ἐν «Δυσπράττει» 1, Μένανδ. ἐν «Υποβόλοιαι» 11, κτλ.

ἀμηγέτιον, ῥημ. ἐπὶ τοῦ ἀμάω, πρέπει τις νὰ περὶσθῇ, Ὄζον. Ἀνέκδ. 3. 226.

ἀμηγέτης [α], ῥηρος, ὁ, (ἀμάω) = θεριστής, Πλ. Α. 67: μεταρ. = ὁ θερίζων μέχρις ἐσθλούς, καταστροφεύς, Χριστοδ. Ἐκτρ. 376: — ὡς ἐπὶ τοῦ ἀμηγέτη τύπῳ, ἐν σχήματι δρεπάνου, Νόνν. Δ. 26, 302: — 0ηλ. ἀμηγέτιρα, Ἐτυμολ. Μ.

ἀμηγέτριον, τὸ, δρεπάνον, Μάξ. Τύρ. 30 ἐν τίλ.

ἀμηγέτις, ἡ, ὅν, (ἀμηγός) = ὁ ἐκ τοῦ θερισμοῦ ἢ ἀνήκων εἰς τὸ θερίζειν δρεπάνον ἀμ. = δρέπ. δι' οὐ περὶζουσιν, Δίλ. Περὶ Ζ. 17. 37.

ἀμηγέτας, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἀμηγ, Τηλεκλείδ. ἐν Ἀμφικτύουσι 1. 12. πρὸς Φερικρ ἐν Πέρσαις 1. 7.

ἀμηγός [α], ὁ, (ἀμάω) ὁ θεριστής, Πλ. Α. 223 (ἐνθα κεῖται με- ταρ. ἐπὶ σφαγῆς). 2) ἥρος, ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ, Πισ. Ἐργα κ. Πμ. 382, 573, Ἠρόδ. 2. 14., 4. 42, καὶ παρὰ μεταρ. πεζοίς.

II. ἡ ἐκ τοῦ θερισμοῦ συγκομιδὴ ἢ ὁ ἀγρός μετὰ τὴν θερισμὸν. Δακτ. seg es, Διον. Π. 194, Ἀρακ. 1097: καὶ μετ' ἄλλων ὡς ληψίς ἀμῆτοιο Ὀπκ. Κ. Ι. 527: — μεταρ. ἐπὶ πώγωνος (τὸ τοῦ Σαίπεδρου εἶναι new-reaped, «νεοθερίστο πηγῶνι»), Ἀνθ. Π. 11. 368. — Οἱ ἀμεινότεροι τῶν γραμματικῶν ποιοῦσι διάκρισιν κατὰ τὸν πονημὸν, γράφοντες ἀμηγός διὰ σημασ. I, ἀμηγός διὰ διὰ σημασ. II, ὡς συμβαίνει καὶ εἰς πᾶς γλῶσσας καὶ τρυγητός, σπέρ- γος καὶ σπέργος, κτλ., Ἀρχαῖ. 81, Ἐτυμολ. Μ. 83, κτλ. ἐνθ' ὁ Ἀμμώνιος λέγει ἀμεινός τὸ ἀντίστροφον. Εὐλόγιος κανὼν φανερὸν ἐξ ἑξῆς: ὅτι ἐν τῇ σημασίᾳ I ἡ λῆξις εἶναι οὐσιαστέα, καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ γράφῃται ἀμηγός· ἐν δὲ τῇ II. σημασ. εἶναι ἐπίθετον (ὑπονοούμενον τοῦ καρπός, αἵτος) καὶ ἐπομένως ἀμηγός: ἴδε ἱπ. 33α: Spitzn. Ελευθ. XXX. εἰς Πλ.

ἀμηγέτης, ἰδός, 0ηλ. τοῦ ἀμηγέτη, Πλούτ. 1. 122.

ἀ-μηγρος, ον, ἀνευ μήτρας, Γ. Πισδ. ἐξ. 1005.

ἀ-μήτωρ, ορ. υρος, ὁ μὴ ἔχων μήτερα, Ἠρόδ. 4. 154, Ξέρ. Ἴων 109, πρὸς 837.

II. ἡ μή οὐσα μήτηρ, τ. κ. οὐχὶ φύδ- στοργος, ἀστοργος, μήτηρ ἀμήτωρ Σοφ. Πλ. 1154: ἐπὶ νεαρῶς γυναικὸς ἀποθηνησκούσῃ κατὰ τὸν τοκετὸν, Ἐπιγρίμμ. Ἐλλ. 365.

ἀμηχανάω, = τῷ ἑπομ., Ὀπκ. Ἀλ. 3. 328, Ἀνθ. Π. 9. 591, κτλ., ἐν Ἐπικοῖς σχηματισμοῖς ἀμηχανόωσιν, -δων.

ἀμηγάνεω, μέλλ. -ήσω: παρὰ. ἡμηγάνουν Πλάτ. Κωμ. ἐν «Εὐρώπῃ» 3: — Εὐρίσκομαι ἐν ἀμηγάνῃ, ἀπορῶ τί νὰ πράξω περὶ τινος, στεροῦμαι, ἀμηγανήσεις χρήματος οὐδενός, δὲν θὰ στε- ρηθῇς τίποτε, Ἠρόδ. 1. 35, πρὸς Δ. πολλ. Ρόδ. Δ. 692: ὡσαύτως ἀμ. περὶ τινος Εὐρ. 1. Τ. 734: μ. αἰτ. τέρμα Δίσχολ. Ἀγ. 1178, κτλ., ταῦτα Εὐρ. Πρακτ. 492: μ. αἰτ. ἀμ. Θεοφάτοις Δίσχολ. Ἀγ. 1113: — συγχαίς ἀκολοῦθεῖται ὑπὸ ἀναρρ. ἢ πλῆγας προτάσεις, ἀμηγ. πότερον ., ἢ ., Σοφ. Φ. 337: ἀμ. ὅσα τράπωμαι, ὅσοι τραπεζοῖμην, Δίσχολ. Ἀγ. 1532, Πέρο. 458: ποῖ ἔλθω Σοφ. Πλ. 1174: — ἀπολ., Δίσχολ. Ἰκ. 379, Εὐρ. Ἀνθρ. 983.

2) μετ' ἀπαρ. δὲν γνωρίζω πῶς νὰ πράξω τι· ὅσαν συμφορὰς ἀμηγανῶ Νεόφρων ἐν Σχολ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 668. χρόνος, ὃν αἰετὶ λαμβάνειν ἀμηγανῶ, ἀπορῶ πῶς νὰ διεκφυγῶ αὐτόν, Ἀντιφῶν. Ἀδὴλ. 72.

3) ἀμηγανῶν βίαιε, ὡς ἐν ἀμηγανῇ, ἐν στερήσει, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 10: — πρὸς τὸ ἀπορῶ, ὅτε εἶναι συνηθέστερον ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ: ἄλλ' ἐν Θουκ. 7. 48 τὰ μὲν ἀπορήσιν, τὰ δ' ἐπὶ ἀμηγανῇσιν, φανερὰ ἐστὶ τρεῖς αἱ ἀκριβεῖς τὲς μεταξὺ τῶν δύο.

ἀμηγανής, ἐς, ποιητ. ἀντί τοῦ ἀμηγανός, Ἰμ. Ὀμ. εἰς Ἰβρμ. 447, ἐν τῇ γεν. πληθ. -έων ἐν Διον. Ἀλ. 1. 79, Βιορδωθὴ ἐκ τοῦ Βατ. χειρογρ. εἰς ἀχανής.

ἀ-μηγανήτος, ον, = ἀμήχανος II, Ἰωσήφ. Α. 1. 1. 10, 7, ἀμψ.

ἀμηγανία, ἴων. -ία, ἡ, ὡς τὸ ἀπορία τὴν ἐλλείψει· μέσων ἢ πόρων, ἐνδοία, Ὀδ. 1. 295, Ἰόγγ. 385, καὶ κατὰ πληθ. 610: ἀκο- λουθεῖ ἐν Ἠρόδ. 8. 111, Πινδ., καὶ Ἀττ., ὑπὲρ ἀμηγανίας Ἀριστοφ. Ὀρ. 475.

II. ἐπὶ πραγμάτων, δυσκολία, ταλαιπωρία, χειμῶ- νος ἀμηγανία Πισ. Ἐργα κ. Πμ. (406).

ἀμηγαν-εργός, ον, ἀνεπιτήδεος πρὸς ἐργασίαν, Πισ. Ἀ- ποσπ. 13.

ἀμηγαν-ποιέομαι, ἀποθ., = ἀνεπιτηδῆως τρέφομαι ἐπὶ τῷ ἔργον, μνηγανοποιέοντα ἀμηγανοποιέεσθαι Ἰππ. παρ' Ἀγμ. 772.

ἀ-μηγανός, ἄωρ. ἀμήχανος, ον, ὁ μὴ ἔχων μέσα ἢ πόρους, ὁ εὐρισκόμενος ἐν ἀπορίᾳ, ὁ μὴ γινώσκων τί νὰ πράξῃ, στεροῦμενος ἀρωγῆς, ἀνίσχυρος, ἀμηγανός τινος, ἐν ἀπορίᾳ περὶ τινος, Ὀδ. 1. 303: πόριμον αὐτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήγ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1429: ἀμ. καὶ ἀτεχνος Πλάτ. Πολιτ. 274C: ἐπὶ ζῶων, ἀντίθ. τῷ ἀμήγ- χανος Ἀριστ. 1. Ζ. 9. 11, 1: ἐνταῦθεν, 2) (ἐνθα ὁ ἀμήγ- χανος εἶναι ὁ αἷτος τῆς ἐκουστῆς καταστάσεως) ἀνίκανος, ἀνεπιτηδῆς, ἀφραδέες καὶ ἀμ. Ἰμ. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 102: τὸν ἀμ. ἐρδοῦν Δίσχ. Θέδ. 227: ἀμ. γυνὴ Εὐρ. Ἰππ. 643: ἀμ. εἰς τι, ἀνεπιτή- δεος εἰς τι, ὁ αὐτ. Μήδ. 408: — Ἐπίρρ. ἀμηγανῶς ἔχειν = ἀμη- γανῆν. Δίσχ. Χο. 405, Εὐρ., κτλ.

3) μετ' ἀπαρ., ἀγνοῶ πῶς καὶ τί νὰ πράξω, ἀδυνατῶ νὰ πράξω τι, τὸ δὲ βίᾳ πολιτῶν δρᾶν ἔφυν ἀμήχανος Σοφ. Ἀντ. 79: ἀμ. ὅ, τι χρὴ λέγειν Δημ. 1392. 16, κτλ.

4) ἀμ. συμφορὰ = ἀμηγανία, Σίμων. παρὰ Πλάτ. Πρωτ. 344C.

II. συχνότερον μετὰ παθ. σημασ. = πρὸς δὲν ἰσχύουσι μέσα.

1) = ἀπραγματοποιήτος, ἀδύνατος, δύσκολος, μετ' ἀπαρ., ἀμηγανός ἐσσι ., πιθέσθαι Πλ. Ν. 720, πρὸς Ξ. 262.

6) ἐπὶ πραγμάτων, τοῦτο δ' ἀμ. εὐρεῖν Πινδ. Ο. 7. 45:

ἡ δὲ εἰσοδολὴ ἦν ὁδὸς ἀμαξίτος ., ἀμήχανος εἰσελθεῖν στρα- τεύματι = ἦν ἀμήχανον ἦν εἰσελθεῖν, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 21: ἄλλ' ὡσαύ- τως ἀμήχανόν ἐστι, μετ' ἀπαρ., εἶναι δύσκολον, ἀδύνατος, ἀμ. ἐσσι γενέσθαι, Ἐμπεδ. 102, πρὸς Ἠρόδ. 1. 48, 204, Σοφ. Ἀντ. 175, κτλ.: — ἀπολ., ἀμήγανα, ἀκατέργωτα, ἀδύνατα, ἀμηγανῶν ἔρᾳν αὐτοῖς 90, πρὸς 92: δεινός γὰρ εὐρεῖν καὶ ἀμηγανῶν πό- ρον Δίσχολ. Πρ. 59: καὶ τῶν ἀμ. πόρους εὐμηγανούς πορίζων Ἀριστοφ. Ἰππ. 759.

2) καθ' οὐ οὐδὲν δύναται νὰ πράξῃ, ἀκα- ταγώνιστος, παρ' Ὀμ. αὐτὴ εἶναι ἡ κοινὴ χρῆσις ἀναφερόμενη εἰς τὸν Δία, τὴν Ἥραν καὶ τὸν Ἀχιλλεῖα: ἀμηγανός ἐσσι, ἀμ. ἔπλεον Ἰλ. Κ. 167, Π. 29.

6) ἐπὶ πραγματικῶν, ἀμήχανα ἔργα, πρὸς ἃ οὐκ ἂν τις σχολή μηχανῇ εὐρεῖν, ἐξ οὗ εἶναι καὶ χαλεπὰ (Σχολ.), Πλ. Θ. 130: οὕτως ἀμ. ὁδός Πισ. Θ. 589: κῆδεα Ἀρχιλ. 60: κακόν, εὐν, ἀλγος, εὐμφορὰ, νόσος, Τραγ. γ) ὡσαύ- τως ἰδίως ἐπὶ δυνάμεων, ἀνεπληγῆτος, ἀνεμνηστος, Ὀδ. 1. 500.

3) παρ' Ἀττ. ὡσαύτως = ἐκτακτός, ἀκατάληπτος, ἀπειρος, ἀμετρον, μεγέθη Πλάτ. Φαίδρ. 111D: ἡζαναὶ δ' αὐτ. Φιλ. 46E: ἀμήχανον εὐδοκίμοινας, ὑπερτάτη εὐδοκίμοινα, ὁ αὐτ. Ἀπολ. 41C: — συγχαίς μετ' αἰτ., ἀμήχανος τὸ μέγεθος, τὸ κάλλος, τὸ πλῆθος κτλ., ὅ ἐ. ἀκατανόητος ὡς πρὸς τὴν μέγεθος κτλ. Πλάτ. Πωλ. 584B, 614Δ, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 38: ἄλλ' ὡσαύτως καὶ μετὰ ζουτ., ἀμ. πλῆθει τε καὶ ἀτοπία Πλάτ. Φαίδρ. 229D.

5) ἐπὶ τινάσδε σημασίαις ὁ Πλάτ. τὸν ἀγαπᾷ καὶ νὰ συνδέῃ τὰς λῆξεις διὰ τῶν ἀναρρ. οἶος, ἔσος καὶ τὸ ἐπίρρημα διὰ τοῦ ὡς, οἶον: ἀμήχανον ὅσαν χρόνον, ἀκατα- νόητον μέτρον χρόνου, Φαίδρ. 95C: ἀμήχανον ὅσω πλέον, δι' οὗ ἀδυνατῶν νὰ εἴπῃ τις κατὰ πᾶσαν περιστάσεσιν ., Πλάτ. 588A: ἀμή- χανόν τι οἶον, ὥπως ἀπερίγραπτον, Χαρμίδ. 155D: οὕτω καὶ ὡς

ἐπὶ τῷ ἀμὶγρῷ ὡς εὖ Πολ. 527B· ἀμ. γε ὡς σφέδρα φησὶν. 263D.

ἀμ-γῆρος, ον, ὁ ἀμὰ τῇ ἡδύ, μὲ τὴν αὐγὴν, Ἑρμην. Ὀργ. Ἀργ. 486.

ἀμῖα, ἡ, γόμφοι, γομφόριον, κοινῶς ἀγοφερίον· δι' ὃνδε οὗτος ἔχει ἰσχυροῦς, καθὼς δὲ λέγει ὁ Ἀριστ., «καὶ τῶν ἰσχυροτέρων ἰσχυρὸν περιγίνεται»· καταφρονεῖ δὲ καὶ αὐτῶν τῶν δειλοτέρων, ὡς λέγει ὁ Ὀππ. Ἀλ. Β. 554· καὶ ὁ τρώωντες δὲ ἦσαν συνώνυμοι τῇ ἀμῖα (Αἰλ. π. Ζ. Α. 5). ὁ Ἀριστοτέλης τὰς ἀμῖας περὶ Ἀλκιμαχίαν καὶ ἐν τῇ Βιστονίδι ὀλμῇ γίνεσθαι λέγει μάλιστα (περὶ Ζ. Ἰστ. II', 13) Κερ. σημ. εἰς Ξενοκρ. σ. 76: ὡσαύτως ἀρσ. ἀμῖας, ον, ὁ, κυανόχρωσ δ' ἀμῖας... μέγας Μάτρων παρ' Ἀθην. 135f·— ἐν πολλοῖς γὰρ τοῖς τοῖς γένος εἶναι ἀβέβαιον, Ἐπίχ. 30 Αἰν., Ἀρχιπ. ἐν Ἰχθυόσι 7, Ἀριστ. I. Ζ. 1. 1, 24., 8. 2, 24, καὶ ἄλλ.

ἀμῖαντος, ον, ὁ μὴ μαινόμενος, ἀγνός, καθαρὸς, ὕδωρ Θίωγ. 447· φάος Πινδ. Ἀποσπ. 106. Ὁ Διογύλ. ἐν Πίρσ. 578 καλεῖ τὴν θάλασσαν ἀμῖαντος ἢ ἀμῖαντος—ἀμ. τοῦ ἀνοσίου πέρι, μὴ μαινομένου ἐκ τῆς κηλίδος τῆς ἀσέβειας, Πλάτ. Νόμ. 777E· γάμοι οἱ ἀμ. Ἐπιγράμ. Ἰλλην. 204. 13. 2) ὁ μὴ μαινόμενος, Διον. Ἀλ. 2. 75.

II. ὁ ἀμ. λίθος, λίθος ὑποπράσινος, δημοῖς ἀσέβησι, Διοσκ. 5. 156.

ἀμῖας, ον, ὁ ἀμῖα. δ' ἴδε.

ἀμ-γῆς, ἑς, (μῖγνυμι) ἄμικτος, μὴ μειμιγμένος, καθαρὸς ἡδοναί. Ἀριστ. Ηθ. Ν. 10. 3, 2· ἀμ. τι καὶ καθαρὸν, ὁ αὐτ. Μεταφ. 1. 8: μετ. γεν. πράγμα., ὁ μὴ ἀναμειγμένος μὲ τι πρᾶγμα, Πλάτ. Μενίφ. 245D· οὕτως ἀμ. πρὸς ἀλλήλα ὁ αὐτ. Πλουτ. 263B· ἀμ. τινί Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρόν. Νόσ. 2. 3. Ἐπιρρ. -γῶς, καὶ καθ' ἰπποκρίαν. Ἐπίμ. 254) -γῆ.

ἀμῖδυν, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀμῖς, Σέξτ. Ἑρμ. Μ. 1. 234.

ἀμῖθα, εἶδος πλάκωντος, ἴσως ταυτήση. τῷ ἀμῖθ, εἶδωσιν ποῦν, καὶ ἀρετῶν, ὡς Ἀνακρέων, Πλούχ.

ἀμῖθεος, Δωρ. ἀντὶ ἡμῖθεος.

ἀμῖθρῶν, ἀμῖθρῶς, κατ' Ἑλληνιστὸν μετὰ δὲ ἀντὶ ἀρεθμῶν. ἀρεθμῶς, Κάλλ. εἰς Δῆμ. 86, Ἀποσπ. 339, Θεοφ. 13. 72, Αἰν., Σίμων. 134: πρὸς. Ρηνκ Ἑπισ. Κριτ. σ. 172.

ἀμῖκνίστος, «ἄριστος, Ἐραστίνος», Πλούχ.

ἀμῖκτῆσας, κατῆσας, χωρισάμενος, Πλούχ.

ἀμῖκτωλεῖνος, ἄγνος, Διοσκ. νῦθ. 1, 134.

ἀμῖκτος, ον, ὁ μὴ μινυόμενος, ὅστις εἰν δύναται νὰ ἀναμῖχῃ, Ἑμπεδ. 172. 321· ἀμ. βοή = κραυγὰ, αἰτίαι δὲν δύναται νὰ συμμειχθῇ καὶ ἀποτελεσθῇ ἀρμονικῶς, Διογύλ. Ἀγ. 321· ὡς ἀμῖκτον ἀνθρώποις Ἰβαν λέοντων Πλάτ. 98. 19.

II. ὁ μὴ ἀναμειγμένος, ὁμῖγος, καθαρὸς, ἄγνός, βίος, ἡδονὴ Πλάτ. 404. 613, 501D· ἀμ. τινί, ὁ μὴ ἀναμειγμένος μὲ πρᾶγμα τι, ὁ αὐτ. Πλουτ. 310D· ἀμῖκτα κατὰ στίχον, ἐπὶ κανονικῶν στίχων, οἱ οἱ Ἑπίκ. ἡ ἔκθρ., Ἰπποκρίστ. 118:—Ἐπίρρ. -τως, ὑπερθ. -τατα Πλάτ. Φιλ. 59C.

III. ἐπὶ προσώποις, ὁ μὴ ἀναμειγνόμενος μὲ ἄλλους, (ἔπως τὸ μὴ γίνεσθαι καὶ ἐπὶ ἐντελέκεις ἡ κοινωνίας), ἀπρσιπλάτος, ἀκοινωνήτος, σκαῖος, ἄριστος, περὶ τῶν Κενταύρων καὶ τῶν Κυκλώπων, Σοφ. Τρ. 1095, Εὐρ. Κύν. 428· ὁράκινα Ἀναξίλας ἐν «Νεοταξί» 1. 3: τὸ ἀμῖκτον = ἀμῖξια II, Ἰππ. π. Ἀέρ. 294· ἀμ. πατήρ, σκυθρωπός, στυμφρὸς, δυσκόλιος, Εὐρ. Ἀποσπ. 502:—ἀμ. τινί = ὁ μὴ ἔχων σχέσιν πρὸς ἄλλους, ὁ ἀποφύγων εἰς μετὰ τῶν ἄλλων σχέσεις, αὐτοὶ 429· οὕτω καὶ ἐπὶ νόμων καὶ ὅλων· ἀμ. νόμιμα τοῖς ἄλλοις Θεοκ. 1. 77· πρὸς ἀλλήλα Πλάτ. Σοφ. 254D. β. ἀνευ συνουσίας, ἥτοι ἀσκήτως μέλει, Πλάτ. Πολιτ. 276A· ἀμ. θηραῖα ἀνδρὸς, μετ' ἀνδρὸς εἶναι, φίντες παρὰ Στωβ. 444. 28.

2) ἐπὶ τόπων, ἀμ. αἶα, ἄξινος, ἀφελῆντος γῆ, Εὐρ. 1. Τ. 402· ἀμ. τόπος Ἰσοκρ. 202C.

ἀμῖλλᾶ, νῆς, ἡ (ἐκ τοῦ ἄμα, — οὐδέμιν ἔχει σχέση πρὸς τὸ ἄλλο). Ἀγών περὶ ὑπερισχύσεως, περὶ ὑπεροχῆς, συμπλοκῆς, τῶν νεῶν ἀμῖλλαν... ἰδέσθαι, περὶ πλαστῆς ναυμαχίας, Ἰπρόδ. 7. 44· ἀμ. ἵππων, ἵπποδρομία, ἀγὼν ἵπποδρομίας, αὐτοὶ 196· ἀκολούθως παρὰ Πινδ. καὶ Ἀττ. ἰ. ῥιμφορμάτοις... ἀμῖλλαις, ἐν ἀγῶσι τυχίων ἀρμάτων, Σοφ. Ο. Κ. 1063, πρὸς. Πλάτ. 861· ἀμ. ἀγαθὸν ἀνδρῶν, ἀγὼν γενναίων ἀνδρῶν, Δημ. 490. 1· γορῶν Πλάτ. Νόμ. 834B.

2) μ. γεν. πρᾶγ. ἰσχύος ἀμ., ἐκμῆ ἰσχύος, Πινδ. Ν. 9. 27· πτερύγων ἀμῖλλαις Διογύλ. Πρ. 124· ποδοῖν, λόγων, φρονήματος, Εὐρ. 1. Α. 312, Μῆδ. 546· Ἀνδρ. 214· ἀρετῆς Πλάτ. Νόμ. 731B· μ. γεν. ἀντικειν. ἀμ. λεκτρῶν, ἀγὼν περὶ γάμου, Εὐρ. Ἰππ. 1141, πρὸς. Ἀριστοφ. Ἰππ. 516, Θεοκ. 8. 6:—ἀντὶ τοῦ πρώτου ὡσαύτως ἔχομεν καὶ ἀμ. περὶ τινος Ἰσοκρ. 215A· ἀντὶ δὲ τοῦ δευτέρου ἐπίθετον συνηθὲς εἶναι ἐν χρήσει παρὰ ποιητῶν, ὅμ. φιλόπλουτος, πολυτεκνός, ἀγὼν περὶ πλούτου ἢ τέκνων, Εὐρ. 1. Τ. 412, Μῆδ. 557·—ἡ γεν. ἐνίστα εὐρησά ἀντὶ ἐπὶ, ἀμ. αἱματος = αἱμοτόσσα, ὁ αὐτ. Ἑλ. 1115.

3) ἀμῖλλαν τιθέναι, προτιθέναι, προτιθέναι ἀγῶνα, Εὐρ. Ἀνδρ. 1020, Μῆδ. 546· ἀμῖλλαν ποιεῖσθαι, ἀγωνίζεσθαι, προδύμης, φιλοτιμεῖσθαι, δίκως... Ἰπρόδ. 8. 10· ἀμ. ἱπποδύοντο, ἡμιλλῶντο, ἐφιλοτιμούντο εἰς τὴν πέρσιν τῶν ἄλλων, Θεοκ. 6. 32· ἀμ. ποιεῖσθαι πρὸς τινα Πλάτ. Νόμ. 830I· εἰς αὐτὸν ἔρχεσθαι, ἐξελθεῖν, Εὐρ. Τρω. 617, Ἑκ. 226· πρὸς ἀμ.

ἐλθεῖν ὁ αὐτ. Μῆδ. 1082· ἀμῖλλα γίνεται, ἀγὼν ἐκείναι, Θεοκ. 8. 6.

ἀμῖλλᾶσμαι, μέλλ. -ῆσομαι Ἀριστοφ. Πλάτ.: ἀμ. ἡμιλλᾶσθαι Εὐρ., Θεοκ. (ἴδε κατωτ.), μεταγεν. ἡμιλλᾶσθαι Πλουτ. Ἀρξ. 3. Λουκ. περὶ Παραπ. 51, Ἀριστέιδ., καλ.: πρῶμ. ἡμιλλᾶσμαι Εὐρ.—πρὸς. ἐξ-ἀμῖλλᾶσμαι (δμῖλλᾶ). ἀγωνίζομαι, φιλονικῶ ἢ ἐρίζω πρὸς τινα, Λατ. πομπλαρι. Ἰπρόδ. 4. 71, Πινδ. Ν. 10. 58, καὶ συγγ. παρ' Ἀττ.—Συντάσσ. μ. ὅτι προσι, ἀγωνίζομαι, ἀνταγωνίζομαι πρὸς τινα, Ἰπρόδ. 4. 71· ἀνωτ., Εὐρ. Ἀνδρ. 127, καλ., πρὸς τινα ὁ αὐτ. Ἰπρ. Μαίν. 900 (ἴδε κατωτ. 2): μετὰ ὅτι. πρᾶγμα., ἀγωνίζομαι κατὰ τὴν ἡμέραν πρᾶγμα, ἀλλοιοί... ἀμῖλλᾶσθαι λόγῳ ὁ αὐτ. Ἑκ. 195, πρὸς. Ἰπρ. Μαίν. 1255· ἵπποισι, τέ-ξοις, Ἀνδρ. 32. 34, Πλάτ. Πολ. 328A, Νόμ. 834A· περὶ τινος Λουκ. Χάρ. ἡ Ἐπισκ. 20· περὶ τινι Πινδ. Ν. 10. 58· ἐπὶ ἡ πρὸς τι Πλάτ. Νόμ. 830B, 908B· ὑπὲρ τινος Πλούτ. 5. 86, 8:—ὁ λόγος δὲ ἡ σκοπὸς τοῦ ἀγῶνος προστίθεται δι' ἀναφορᾶς προτάσεως, εἰσαγομένης διὰ τοῦ ὥς... ἢ τοῦ ὅπως... Πλάτ. Πολ. 340C, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 14:—τὸ εἶδος τοῦ ἀγῶνος προστίθεται διὰ συστολῆς αἰτιατ., ἀμ. στάδιον, ἀμ. ἀμῖλλαν σταδίῳ Πλάτ. Νόμ. 833A. 2) ἐπὶ παθ. ἐννοίας, τὸ περὶ τὸν... πρὸς ἀλλήλους ἀμῖλλᾶσθαι, δι' ἀμῖλλης παρὰσκευαθῆναι (ἢ Πλουτ. 5. 86, 8:—ἀντὶ τὴν πρὸς, σημασίαν, ἀλλὰ τὴν συνήθη ἑνεργ.), Θεοκ. 6. 31· πόλλ' ἀμῖλλᾶσθαι, καταστάνα ἀντικειμένη ἀμῖλλης, Εὐρ. Ἀποσπ. 809. 2.

II. ἐπὶ ἐνδὲς προσώπου, ἀγωνίζομαι, προσπαθῶ, μετὰ προδύμης, σπειδῶ, ἐπὶ τι, πρὸς σημεῖον τι, Ξεν. Ἀν. 3. 4. 41· πρὸς τι, ὅπως κερδήσω αὐτό, ὅπως γένομαι κάτοχος αὐτοῦ, Πλάτ. Πολ. 490A, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 8, 7, καὶ ἄλλ.: ὁ δὲ ὁρᾷ ἀμῖλλᾶσθαι ποδὶ Εὐρ. Ὀρ. 456· οὐ τὴν ὁρεγμὰ δεινὸν ἡμιλλᾶσθαι ἐν αὐτ. Ἑκ. 546 (ἐν τῷ τῷ ὁρεγμᾷ εἶναι οὐσίτοις αἰε., καθόπερ ζωντῆρος) αὐτῶ, μετοφ. ποῖον ἀμῖλλᾶσθαι γόν: ὁ εἰς πόλιν ἀμῖλλᾶσθαι γόνου ἀμῖλλᾶσθαι: πῶς δὲ θρηνησάμεν ὁρεγμᾷ γοντῆς: αὐτοὶ 165, πρὸς. Ἑκ. 271.

III. ὁ ἡσυχ. ἔχει τὸ ἔνεργ. ἀμῖλλᾶσθαι τὸ ἐρίζειν, καὶ εἰς τάχος γράφειν.

ἀμῖλλᾶμα, ατος, τό, ἀγὼν, Σοφ. Ἠθ. 493· ἴδε ἐν λ. ἀλεκ-τρος—καθ' ἀμῖλλᾶματα πρᾶτος Ἐπιγραφ. Κυρήν. ἐν Σύλλογ. Ἰπποκρίστ. 5149I.

ἀμῖλλᾶσθαι, ἑμ. ἐπὶ, δι' ἀμῖλλᾶσθαι, πρὸς τι Ἰσοκρ. 151B. ἀμῖλλᾶσθαι, ἑμ. ἀνταγωνιστής, τρώχους ἀμῖλλᾶσθαι ἡλίου τελεῶν Σοφοκλ. Ἀντ. 1005, ἴδε ἐν λ. τρώχους B.

ἀμῖλλᾶσθαι, α. ον, ὁ ἀνήκων εἰς ἀγῶνα, ἀγωνιστής, Πλούτ. 1. 181· τὸ ἀμῖλλᾶσθαι, ἐπὶ τὸν ἀμῖλλᾶσθαι, Σουδ. ἀμῖλλᾶσθαι, ἡ, ὁν, ἀνήκων ἢ ἐπιτεθείς εἰς ἀγῶνα, Πλάτ. Σοφ. 225A.

ἀμῖμᾶσθαι-θῆος, ον, οὐ τὴν βίον οὐδεὶς δύναται νὰ μιμηθῇ, Πλουτ. Ἀντ. 28.

ἀμῖμᾶσθαι [τ], ον, ὁν δὲν δύναται τις νὰ μιμηθῇ, ὅριςτος Ἀνθ. Π. 5. 108· τινί ἐν τινί, ὡς πρὸς τι, Πλουτ. Περικλ. 13· καλ.—Ἐπίρρ. -τως ὁ αὐτ. Νικ. 1: ἀμῖμᾶσθαι ἔγραψεν Ἀριστ. Πλουτ. 25. 10 (κατὰ τὰ χειρόγρ. καὶ τὰς νουτῆς. ἐκδ.). II. ὁ δὲ εἰν ἐμῖμᾶσθαι, Πλουτ. 2. 53D.

ἀμῖμᾶσθαι, οὐρῆσαι ἢ ἰχῆσαι, ὁ Πλούχ.

ἀμῖμᾶσθαι, ὡς, ἡ, τὸ εἶναι τινα ἀμῖκτον, ἐπομένως.

I. τὸ ἀμῖκτον, ἡ καθαρότης, Θίωγ. Αἰτ. Φ. 4. 10. 2. II. ἐπὶ προσώποις, ἐλκεῖς ἐπιμῖξαι, κοινωσῆς, ἀλλήλων Θεοκ. 1. 3· πρὸς τινα Λουκ. Ἰμ. 42· ἀκοινωνήτος Ἰσοκρ. 130A· ἀσκήτως, ἀμῖμᾶσθαι, ἐλκεῖς χρηματικῶν ἐργασιῶν, ἥτοι συναλλαγῆς ἡμῖμᾶσθαι, Ἰπρόδ. 2. 136. 2) ἀποχὴ ἀπὸ τῆς σαρκίτης μέλει, Ἀριστοφ. 2. 3.

ἀμῖμᾶσθαι, ον, ὁ ἀμῖμᾶσθαι πορευόμενος, ὁ ταχὺς ὡς ἵππος, Σοφ. Ἀντ. 985.

II. ἀμῖμᾶσθαι, αἰ, = περὶ ἀναμειγνόμενοι μετὰ τοῦ ἵππου, Θεοκ. 5. 57, Ξεν. Ἑλλ. 7. 5. 23.

ἀμῖμᾶσθαι, ἡ, οὐροδοχεῖον, Ἀριστοφ. Σφ. 935, Θεοκ. 633:—τὸ ἐν Διογύλ. Ἑκ. 842 εἶναι ἐπὶ ἀμῖμᾶσθαι, ἴδε ἐν λ. ἀμῖμᾶσθαι.

ἀμῖμᾶσθαι, ὁ ἀσπᾶστος, Ἰπποκρίστ. Μ. Ὁ Ζωναρ. ἔχει καὶ ἐπὶ τῇ γραφ. ἀμῖμᾶσθαι, ἀμῖμᾶσθαι, ὁ ἀσπᾶστος, ὁ μὴ ἄλλω μισθῶντος· καὶ ἀμῖμᾶσθαι· ὅλον—ἀμῖμᾶσθαι τε γίνονται· κατ' ἐκείνους τοῦ γ.·

ἀμῖμᾶσθαι, ἑς, ποιητ. ἀντὶ ἀμῖμᾶσθαι, Νικ. Ἀντ. 985.

ἀμῖμᾶσθαι, ἑς, ὁ μὴ μισθῶς. Πλουτ. 2. 10A:—Συγγρ. ἀμῖμᾶσθαι, ἥτοι ἀσπᾶστος, ἀμῖμᾶσθαι γὰρ τῷ ἵππῳ καὶ ταῖς Ξεν. π. Ἰππ. 8, 11—Ἐπίρρ. -σῶς, φίλων 2. 57.

ἀμῖμᾶσθαι, ἐπὶ τῷ ἀμῖμᾶσθαι, Ἀρχιλ. 38, Εὐρ. Τρω. 409, Δημ. 731. 20· χρημάτων καὶ ἐδέης ἀμ., ἀνευ ἀμῖμᾶσθαι χρημάτων· οἱ δὲ τῇ, Πλουτ. Ἀριστ. 3. [ε' Ἀρχιλ. 100· ἀντὶ].

ἀμῖμᾶσθαι, ἡ, ἡ κατόστασις τοῦ ἀμῖμᾶσθαι, Ἀππ. Ἀντιβ. 17. ἀμῖμᾶσθαι = ἀμῖμᾶσθαι, Τέτ. Ἰσ. 11. 48.

ἀμῖμᾶσθαι, ον, ὁ ἀνευ μισθοῦ ἢ πληρωμῆς κατ' ἀντιπρὸς τὸ ἀμῖμᾶσθαι, ὅλον.

1) παθ. ὁ μὴ μισθῶντος, μὴ ἀμῖμᾶσθαι ἀντιμῖμᾶσθαι, ἀντὶ τῇ Διογύλ. Ἀγ. 979, πρὸς. Σοφ. Ἀποσπ. 834, καλ.· λύπη ὁ ἀμῖμᾶσθαι ἐπὶ σοὶ ἐνέμῃμᾶσθαι Διογύλ. Νο. 733: πρὸς. ἀμῖμᾶσθαι. 2) ἐνεργ. ὁ μὴ πληρώνων, Λουκ. Ἐπιρρ. διὰ 12.

ἀμῖμᾶσθαι, ον, ὁ μὴ μισθῶντος, μὴ ἀμῖμᾶσθαι εἰσδῶνται, εἰ.

κος Δημ. 865. 20, II. ὁ μὴ μεταθεῖς, Διδ. 18. 21. — Ἐπίρρ.
— τί, Ἰουστίν. Μάρτ.
ἀ-μίσια, ἡ, τὸ νὰ μὴ μισῶται τις, Κλήμ. Ἀλ. 474.
ἀ-μισυλλεutos, ον, = τὸ ἐπομ., Διαμασκ. ἐν Οὐολφ. Ἀνθλ.
3. 250.
ἀ-μισυλλυος, ον = ὁ μὴ κατακοπιεῖς εἰς μικρὰ τεμάχια, οὐ μὴ
κεκομμένος, ὁ ἀδιάκοπος, Ἐτυμολ. Μ. 83. 47.
ἀ-μισχος, ον, ὁ μὴ ἔχων μίσχον, Θεοφρ. Ἰ. 9. 1. 10. 7., 3. 7. 5.
ἀμιτρα, ομικρά, Κρήτες, Ἡσυχ.
ἀ-μιτρος, ον, ὁ μὴ ἔχων διδύχημα τῆς κεφαλῆς, ἡ ζώνην, παί-
δες ἀμιτροί, κορύσια, τὰ ὅποια δὲν ἐφόρεσαν ἀκόμη τὴν γυναικείαν
ζώνην, δ. ε. τὰ μὴ ὄντα ἐπὶ ἐν ὥρᾳ γάμου, Spanh. Καλλ. εἰς Ἀρτ.
14. πρὸλ. ἀζωστος.
ἀ-μιτρο-χιτώνες, οἱ, ἐπὶ τῶν Λυκίων πολεμιστῶν, ἐν Ἰλ.
II. 419, οἵτινες δὲν ἐφόρουσαν ζώνην (μίσχον) ἐπὶ τῶν χιτῶνων αὐτῶν,
πρὸλ. μιτροχιτών καὶ ἔδε Σχολ. B. ἐν τόπῳ· ἄλλοι ἐρμηνεύουσιν
ἀπλῶς ἄνευ μίσχου, δηλ. ζώνης, ἔδε Monro ὁ Πισχ. λέγει· ἀμι-
τροχιτώνες, ἀζωστους ἔχοντες τοὺς χιτῶνας.
ἀ-μιτρος, ον, ὁ μὴ ἔχων περιδεδεμένην τὴν κεφαλὴν του διὰ
ταινίας, ὁ μὴ ἔχων διδύχημα, Νόνν. Δ. 35. 220.
ἀ-μιχθαλμοί, εσσα, εν, (μίσχον, μισθύναι) ἐπιθετ. τῆς Λή-
μνου ἐν Ἰλ. Ω. 753, Ἰων. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 36, ἀπροσπλάστος,
ἀπρόσιτος, ἄξενος ὡς τὸ ἀμικτος III, τῆς ὁποίας λέξεως φαίνεται εἶναι
ἐνταῦθα ἕτερος τύπος ἐκτεταμένος· ἄλλοι ἐφαλμένους ἐρμηνεύουσιν αὐ-
τὸν ἀμειχλώδης.
ἀμια-, ποιητ. ἀντὶ ἀναμ-, π. χ. ἀμειγδὼν ἀντὶ ἀναμειγδὼν,
κτλ.
ἀμια, ατος, τό, (ὁπτω) πᾶν δ. τι εἶναι δεδεμένον ἢ ἔχειν πρὸς
ὑέσιν, ἐπομένως, 1) κόμης, ἀμια λύνει, ἀνάπτει Ἰπρδ.
4. 98· ἀμια ποιεῖσθαι Ξεν. Ἰπκ. 5. 1. 2) βρόχος, «θηλειά»,
σχοινίον ἀγχόνης, Εὐρ. Ἰπκ. 781. 3) σχοινίον ἡ ταινία, ὁ αὐτ.
Πάγκ. 697, κτλ., ἀ. παρθεύσας, ἡ παρθευτική ζώνη, Ἀνθ. II. 7.
182, πρὸλ. Ἐπιγράμ. Ἰλλ. 248. 8. 4) κρίκος ἐλκύσεως, Θεμίστ.
σ. 32. 5) πληθ., αἱ περιπλοκαὶ ἐν τῇ πάλῃ, Πλουτ. Φασ. 23·
ὡσαύτως οἱ βραχιόνες τοῦ παλαιστοῦ, ὁ αὐτ. Ἀλκ. 2. 6) μέ-
τρον μήκους 40 πύχ. Ἀρχ. Μαθημ.
ἀμια, ἡ, μήτηρ ἰδὼς ἐν μοναστηρίῳ, Σουλ. Ἐπιγρ. 8979· ὡσαύ-
τως ἀμιάς, Ἐκκλ.
ἀμιαλλῆς, ἡ, ἀνοσεία (ι), ἡ Πισχ.
ἀμιαλλῶ, ἡ, ὁρτὴ ἀγομένη Δίῃ, ἡ Πισχ. ὁ Schmidt εἰσάγει Ἀμ-
μαλῶν ἢ Ἀμαλλῶν καὶ Διοῖ ἀντὶ Δίῃ.
ἀμιαξέει, «αἰωρῆσαι καὶ κρεμάσαι» ἢ ἀποπῆσαι, ἡ Πισχ.
ἀμιατεξίω, (ἀμια) ἔνω, περιπλέω, δεσμεύω, Ὁρειβάς. 4. 404,
Dagobit.
ἀμιατίον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀμια, = ἐπίδεσμος, Γαλν.
ἀμιατεσιμῆς, ὁ, τὸ ἐπιδῆσαι, θεραπεῖα δι' ἐπιδέσμων, Ὁρειβάς.
ἀμιατεξέει, ἀμιατεξίω, ποιητ. ἀντὶ ἀναμειγέσθαι, ἀνα-
μεινω.
ἀμιας, παλ. Αἰολ., Δωρ. καὶ Ἐπ. ἀντὶ ἡμιας, Ὁμ.
ἀμιατέον, ποιητ. ἀντὶ ἀνά μείσον, Ἠσ.
ἀμια, εως, τό, Ἀφρικανικὸν φυτὸν, amini Corlicum, Διοσκ.
3. 70.
ἀμια, ἀμιαίν, παλ. Αἰολ., Δωρ. καὶ Ἐπ. τύπος ἀντὶ τοῦ
ἡμίν, Ὁμ.
ἀμια, ἡ, ὑποκορ. τοῦ ἀμια, «μητεροῦλα» — ἀμια Γυλλίε
Ἡρακλίου Μιμιάμοι 1. 7. — «ἀμια, μήτηρ, τροφός, ἡ Πισχ.
ἀμιαγα, ἀμιαγνυμι, ποιητ. ἀντὶ ἀνάμιαγα, ἀναμειγνυμι.
ἀμιαγδὼν, ἀναμειγδὼν, ἀνάμιαγα.
ἀμιανός, η, ον, = ψάμιανος, ἀμιαδής, Ἀρρ. Περιπλ. Ἐρνθρ.
Θαλ. σελ. 145.
ἀμιανόν, τό, (ἄμμος) = κιννάβαρι ἐν τῇ ἀμιαδὲ αὐτοῦ καταστά-
σει. Λατ. minium, Διοσκ. 5. 110· πρὸλ. Θεοφρ. Λιθ. 58.
ἀμιανός, «πεπληρωμένος, ἡ Πισχ.
ἀμιανός, ὁ, ὡσαύτως ἀμιανός, ἡ, (ἐνν. λίθος) = ἀμιανός,
Πλιν. 37. 10.
ἀμια-βάτης, ὁ, (βαίνω) = ἀμιανοβάτης, Δίλ. περὶ Ζ. 6. 51.
ἀμια-γείος, ον, ὁ ἔχων ἀμιαδὴ γῆν, ἀμια. ἀγκυροδόλια Ἀρρ.
Περιπλ. Ἐρνθρ. Θαλ. 24.
ἀμια-δρομος, ὁ, ἀμιαδὴς τύπος πρὸς ἱπποδρομίαν, Α. Β. 208.
ἀμια-δύτης, ὁ, ὁ εἰς τὴν ἄμμιον εἰσδύνων, εἶδος ὄρεως, κοινότε-
ρον καλομένου διψάς, Στράβ. 803· πρὸλ. ἀμιανοβάτης. Ἐρχομεν
δὲ καὶ τὸν Δωρ. τύπον ἀμιανοδύτας ἐπὶ καρλίνου, ἐν Ἀνθ. II. 6.
196· πρὸλ. Λοβ. Παθολ. 1. 472. [ἢ, ἀλλὰ πρὸλ. χηραιοδύτης.
σιουνοδύτης].
ἀμια-ειδής, ἡ, ὁ ὁμοῖός τινος πρὸς ἐπίδεσμον, ὅμοιος ἐπιδέσμῳ,
Ὁρειβάς.
ἀμια-κονία, ἡ, ἄμμος μεμιγμένη μετ' ἀσβεστοῦ, Στράβ. 245.
ἀμιανέων, τό, παρακαταθήκη [V] Ἐπιγρ. Δελφ. BCH. 1895.
Iff. Δ. II.
ἀμιανέρον, τό, ἄμμος μεμιγμένη μετὰ νεύρου, — τὰ δύο τηκό-
μενα ἑαυτῶν παράγουσι τὴν ὕλην, Πλιν. 36. 27.

ἀμια-πλῆσις, ἡ, τὸ πλῆσιμον τῆς ἄμμου, Ὀλυμπιάδ.
ἀμιαρία, ἡ, ἡμια, ἡ ποιητ. ἀντὶ ἀμιαρία, ὅπερ εἶναι
ἐν χρίσει· Ζεὺς οἶδε μοῖραν τ' ἀμιαρίην τε, ἀνθρώπων, ἡ
εἶναι ἡ μοῖρα ἐκάστου καὶ τί δὲν εἶναι, τὴν καλὴν ἢ τὴν κακὴν αὐ-
τῶν μοῖραν, Ὁδ. γ. 76, πρὸλ. Ἀνθ. II. 9. 284.
ἀμιαρία, ἡ, = ὁμιαρία, Ἐπιγράμ. παρὰ Δημ. 86. 23.
ἀμιαρος, ον, ποιητ. ἀντὶ ἀμιαρος (δ. ἔδε), ὁ μὴ ἔχων μέτρον
ἐν τινι, ὁ ἀμιατος, μὴ λαμβάνων μερίδιον ἰδίως ἐν τινι καλῶ
πράγ-
ματι· μ. γεν. ἀμιαρος, λοετρῶν Ὡκεανοῦ Ἰλ. Σ. 489, Ὁδ.
Ε. 275· καλῶν Πινδ. Ο. 1. 134· πάντων Σοφ. Φ. 182· τέκνων
ἀμια, ἐστερημένους τέκνων, Εὐρ. Ἐκ. 421· Ἐλπίδος Ἀνθ. II. (παράρτ.
340). 2) μεταγεν. ἀπλῶς, ἐλευθερος ἀπὸ τινος, ἄνευ τινός,
ἀμια. κακότητος Κόντ. Σμυρν. 1. 430· ὠδίνων Ἀνθ. II. 7. 465.
II. ἀπὸλ., δυστυχῆς, τεθλιμμένος, Ἰλ. Ζ. 418., Ω. 773· οὐκ
ἀμια, Πινδ. Ν. 6. 26.
ἀμιας ἢ ἀμιας, (πρὸλ. ὕφ-αμιας) ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, Πλάτ.
Φαίδρ. 110A, κτλ. II. ἀμιαδὲς ἔδαφος, κατέλληλον δηλονότι
πρὸς ἱπποδρομίαν, Ξεν. Ἀπομν. 3. 3. 6. (συγγεν. τῷ ἀμιαθός ὡς
τὸ ψάμιας πρὸς τὸ ψάμιαθος).
ἀμια-τροφος, ον, ὁ φύομενος καὶ αὐξανόμενος ἐν τῇ ἄμμῳ,
Ἀνθ. II. 4. 1. 20.
ἀμιαθός, κοινῶς «ἀμιαθός», ψάμιαθος, Ἀλυσ. 92. 172.
ἀμια-φανής, ἡ, ἀμιαδής, χθών ἀμια, περὶ τῆς Αἰγύπτου,
Ἐπιγράμ. Ἰλλ. 430. Rev. Arch. 1874, σ. 148.
ἀμια-χρῆστος, ὁ, εἶδος πολυτίμου λίθου παρεμπερούς ὄγκῳ ἄμ-
μου μετὰ χρυσῶν ἐλεσθῶν, Πλιν. 27. 11.
ἀμια-χώρα, ἡ, ἐπίχωση δι' ἄμμου, Παῦλ. Αἰγ. 3. 48.
ἀμια-χωστος, ον, ὁ κεχωσμένος δι' ἄμμου, Εὐστ. 690. 5.
ἀμιαδάρης, κατασκευαστὴς ἐλαίου, Ἀρμεν. 2. 4. 31.
ἀμιαδής, ἡ, (εἶδος) ὁ πλῆρης ἄμμου, Ἀριστ. I. Ζ. 5. 15, 14.,
6. 15, 4.
Ἀμιαν, ὁ, ὁ Διουκὸς Ζεὺς Ἀμιαν· λέγεται δὲ εἶναι
Διγυπτιᾶκὴ ἡ λέξις, Ἰπρδ. 2. 42 (ἐνθα ἔδε τὸν Βάβυλ.), Πινδ. II. 4.
28, κτλ. — ὅθι, ἐπὶ τῇ Ἀμιανῶν, ἔδος, = Διουκὴ, Ἀ. Ἐδρα, ἡ ἔδρα
τοῦ Ἀμιανός, δ. ε. ἡ Διουκὴ, Εὐρ. Ἀλκ. 114, Πλ. 734: — Ὁ Φῶτ.
ἔχει Ἀμιανῶν, ἄδρος.
Ἀμιανῶν, τό, ὁρυκτὸν ἄλλας, ἔδε Beckmann Hist. Invenit.
4. 306. 2) τὸ κόμμι πεπεσσοῦς φυτοῦ, ἀμιανῶν κόμμι,
Διοσκ. 3. 98.
ἀμια, ἡ, = ἀμνῆ, Ἐπιγρ. Κω BCH. V, σ. 217.
ἀμιαμας [ἀμν-], ὁ, (ἀμνός) = ἀμνός, υἱός, ἔγγονος, Λυκφρ.
144, 572, κτλ., παρὰ Πολυδ. 3. 19· ὡσαύτως ἀμιαμας, ονος, ὁ.
Κατ' Ἐτυμ. Μ. 84. 43, «κυρίως παρὰ τὴν τῶν Κυρηναίων διὰλεκτον
οἱ τῶν ἀμνῶν ἀμνῶν ἀμιαμαί λέγονται, τούτους τῶν ἀμνῶν ὄρνεις,
πρὸ τοῦ κερκτοφυῆσαι, ἀπὸ τοῦ ἀμνός ἀμιαμας» πρὸλ. καὶ Ἠσυχ.
ἐν λέξ.
ἀμιαμας, Δωρ. ἀντὶ ἀμνῶν.
ἀμιας, ἄδρος, ἡ, ὅθι, τοῦ ἀμνός, ἐτέρ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ ἀμνός,
Θεόφρ. 5. 3· ὅς, ἀμιαμας Ἰβδ. (Ἰεν. λα', 41). Ἀλῆς Ἀλεξανδρ.,
Rulink, Ἐπιστολ. Κριτ. σ. 187.
ἀμιαμας, ἀμιαμας, Δωρ. ἀντὶ ἀμνῶν, Βοικχ. Πινδ. II.
1. 47 [91].
ἀμιαμας, ἀμιαμας, Δωρ. ἀντὶ ἀμνῶν.
ἀμιαμας, α, ον, ἀμνῶν εἰς ἀμνῶν, ἀμνῶν, ἀμνῶν, ἀμνῶν, ἀμνῶν,
ἐπαυνοῦν ἐκ δερμάτων ἀμνῶν, Θεόφρ. 24. 61.
ἀμιαμας, ὁ, = ἀμνός, Ἐτυμ. Μ. 84. 39.
ἀμια, ἡ, ὅθι, τοῦ ἀμνός, Ὁρρ. Ἀρχ. 310.
ἀμιαμας, ον, ὁ μὴ μνημονεύει, περὶ οὗ οὐκ ἐγένετο
λόγος, Πολυδ. 2. 35, 4, Πλουτ., κτλ. — ἐν Εὐρ. I. Τ. 1419 φαίνε-
ται ὡς περὶ οὗ δὲν ἐσκέφθη τις, δὲν ἐμερίμνησεν. II. ἐνεργ. =
ἀμνῶν, ἐπιλήσμων, Διογ. Λ. 1. 86.
ἀμιαμας, Διογ. κτλ.: μέλλ. — ἡσ. Ἰσοκρ. 285E: ὅρ.
ἀμιαμας, ὁ αὐτ. 98D, Ξεν. κτλ. — εἶμαι ἀμνῶν, ἐπιλή-
σμων, λησμονῶν, ἀπὸλ., Διογ. Λ. Εὐμ. 24, Εὐρ. Ὁρ. 216: — μ. γεν.
δὲν ὁμιλῶ περὶ τινος, δὲν ἀναφέρω περὶ τινος, Εὐρ. I. Τ. 361, Θουκ.
3. 40, Λυσ. 189. 14· οὕτως, ἀμν. τι περὶ τινος Θουκ. 5. 18: —
ἐξηρημαίνεαι προτάσεις προστίθενται ἢ κατὰ μεταγ., ἀμνῶν, ἀμνῶν
σαυτῶν ὁρῶντα· λησμονεῖς τὴν πρᾶξιν σου; Πλάτ. Θεαίτ. 207D,
ἡ εἰδικῶς διὰ τοῦ ὅτι, δ. αὐτ. Πλουτ. 1104· δ. ἐφαλμένους τύπος
— μνημονεύει εὐρηται παρὰ Διογ. Λ. 5. 72, ὡς ἄλλ. γραφ. ἐν Πλουτ. 2.
612D, Λουκ. πῶς δει' Ἰστορ. συγγρ. 18· ἔδε Λοβ. Φρύνχ. 566.
ἀμιαμας, ἡ, ἐπιλήσμων, Εὐρ. Ἰων. 1100.
ἀμιαμας, Δωρ. ἀμνῶν, ον, γεν. ονος — ὁ λησμονῶν,
ἐπιλήσμων, Πινδ. I. 7 (6). 24, Σοφ. Ἀποσπ. 780, Πλάτ. — τινός
Διογ. Λ. 606, Εὐρ. Πρ. Μ. 1397, Ἀντιφῶν 115. 29· ὅθι δ. ἐπι-
λήσμων εὐρηται, ἀμνῶν, ἀμνῶν, ἀμνῶν, ἀμνῶν, ἀμνῶν, ἀμνῶν, ἀμνῶν,
λησμονῶν, λησμονῶν, λησμονῶν, λησμονῶν, λησμονῶν, λησμονῶν, λησμονῶν,
— μνημονεύει, Κωσμάς Τοπογρ. II. Ἀμνῶν, οἱ, τὸ συμπε-
ρὸν τῶν 60 ἐν Κνίδῳ, Πλουτ. 2. 992A.
ἀμιαμας, ἡ, = λησ, ἐπιλήσμων, Ἐδδ. (Σοφ. Σολ. ιδ', 26,
Σειράχ δ', 25).

ἀμνηστικάκω. εἰμαι ἀμνηστικάκος, τινός Νικ. Δραμακ.: Παθ., ἀπολαύω ἀμνηστίας, Διδό. 18. 50.

ἀμνηστικάχτος, ον, ὃν δὲν ἐνθυμεῖται τις μετὰ κακῶν αἰσθημάτων, μετὰ μίσους καὶ τάσεως πρὸς ἐκδικήσιν, ἀμνηστικάχτητον ἐπισηρᾷ τὴν ἀμαρτίαν Πολύδ. 40. 12, 5.

ἀμνηστικάκω, ἡ, συγχώρησις, Πόδ. (Μακκ. 1^η, γ', 21), Κλήμ. 'Αλ. 474: «ἀμνηστικάκω, τὸ μὴ μνησθεσθαι» Πλούγ.

ἀμνηστικάκος, ον, ὃ μὴ μνηστικάκος, ὃ μὴ φυλάττειν πάθος ἐκκλήσεις, συγχωρητικός, Νικ. Δαμασκ., 'Εκκλ.:—'Επίρρ. -κως. ὁ αὐτ.

ἀμνηστέυτος, ἡ, ἡ μὴ μνηστευθεῖσα, ἥν δὲν ἐξήγησέ τις ἡ δὲν ἔλαβε νομίμως ὡς γυναῖκα (ἀλλ' ὡς παλλακὴν), Εὐρ. Φοῖν. 'Αποσπ. 13: οὐδ', πλὴθ. ὡς ἐπίρρ. = ἄνευ ἐντομῶν, νομίμου μνηστεύσεως. Ψευδο-Πλουκλ. 186: «ἀμνηστέυτος γυνή, ἡ παλλακή» Πλούγ.

ἀμνηστέυτης, ἐπίρρ. ἄνευ νομίμου μνηστεύσεως, Κλήμ. Ρώμ. 1. 42.

ἀμνηστέω, Δωρ. ἀμνησάτω, = ἀμνημονεύω, ἐν χρίσει μόνον κατ' ἐνοστ., εἰμαι ἐπιλήσμων, λησιμονῶ, Σοφ. 'Πλ. 482, 'Αρατ. 847:—Παθ. = λησιμονοῦμαι, Σοφκ. 1. 20.

ἀμνηστέα, ἡ, λήθη ἀδικήματος: εἶναι συγχώρησις ἀδικήματος κατὰ τῆς πολιτείας διαπραχθέντος, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Πλούτ. Κίμ. 42, 'Αντ. 14:—παρὰ τοῖς δοκιμωτέροις συγγραφ. ἄδεια. II. ἀμνηστίην ἔχειν τινός = ἀμνηστέω, Διογ. Λ. 9. 14.

ἀμνηστος, ον, λησιμονήμων, ὃν δὲν ἐνθυμεῖται τις πλεον, Θεόκρ. 16. 42, Λυκόφρ. 1230. 2) ἐνεργ. ἀμνηστέων = λησιμονῶν, ἐπιλήσμων, Δ. Β. 13.

ἀμνών (οὗτις τόσον ἠρώδης ἀμνέων), ἀγγείων εἰς ὃ εἰδείχοντο τὸ αἶμα τῶν σφαζομένων ἐρρίων, 'Οδ. 1^η. 444 2) ὁ περιελαμβανόμενος τῇ ἐμβρύῳ χιτῶν, «οὗτο δὲ περὶ τῶ ἐμβρύῳ χιτῶνές εἰσιν, ὧν τὸν μὲν ἐνδοῦν λεπτότερον ὄντα καὶ μαλακώτερον ἀμνέον 'Εμπεδοκλῆς καλεῖται...» Πολυδ. Β. 223:—ἠρώδης ἀμνέος χιτῶν: πρὸλ. πωλίον II. 11. ὑπόκορ. τοῦ ἀμνός, «ἀρνάκι», 'Ερμιππ. ἐν «'Αθηναῖς γοναίς» 2: ἀλλ' ἐν 'Εστυρ. Μ. 146. 25 λέγονται τὰ ἐξέει: ἀμνέος σημαίνει τὸν ἀμνὸν καὶ διὰ τοῦ ἱ γράφεται καὶ προπαροξύνηται ὡς παρ' 'Ερμιπποῦ κτλ.» ἐν Δ. Β. 792 γράρεται ἀμνέων διὰ διφθόγγου.

ἀμνός, ὁ, ὡς ἀμνή, Θεόκρ. 5. 3. ἀμνός (ἀμνίς), «πρόβατον» οἱ δὲ ἀμνός (ἀμνός), 'Πλούγ. ἀμνο-κώλης, ποιμὴν ἀμνῶν, «ποιμήν» Πλούγ. ἀμνο-κῶν, ὁ, (κῶτος) ὁ ἔχων νότον προβάτου, «προβατόμυαλος», ἡλίου, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 264.

ἀμνός, ο. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ὄρνις, Σοφ. 'Αποσπ. 708, 'Αριστοφ. 'Ορ. 1550: ἀμνοὶ τοὺς τρόπους, δηλ. τὴν διάθεσιν, «σὺν ἀρνάκι», 'Αριστοφ. Εἰρ. 935: ὡς ὄρνις. ἐν Θεόκρ. 5. 144, 149, 'Ανθ. 11. 5. 205:—ἀν καὶ ἔρχομαι ὡσαύτως διὰ τὸ ὄρνις. ἀμνή ἢ ἀμνός. —Δι' πλάγιαί πτώσεις σπανίως εὐρίσκονται, ἀντ' αὐτῶν δὲ εἶναι ἐν χρήσει ἀρνός, ἀρνέ, ἀρνα, κτλ., ἴδε ἐν λέξ. ἀρνός. 'Ο Κούρτιος ὑπολαμβάνει ὅτι τὸ μ ἐν τῇ ἀμνός παριστάνει τὸ F ἐν τῇ ὄρνις (ὄρνις), Δακ. ο v i a, Σανσοκρ. u v i s, ἀλλ' ἀμφιβάλλει ἀν ἡ Δακ. λέξ. agnus παρήλθον ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης).

ἀμνο-φύρος, ον, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ μαμνοφύρος, ὃ ἴδε. ἀμνογγίτι, ἐπίρρ. τοῦ ἔπομ., ἄνευ μύχθων ἢ προσπαθείας, ἀπὸνως, 'Πλ. Α. 637.

ἀμνογύτης, ον, (μυγέω) ὁ μὴ καταπονόμενος, ἀκούραστος, 'Υμ. 'Ομ. 7. 3. ἀμνοθεῖ, 'Επίρρ. ἐν Σοφκ. 5. 77, ἐκ συμφαιτηρίου ἐγγράφου μεταξὺ Λακεδαιμον. καὶ 'Αργείων, πῶθ. (ἐκ τοῦ α στερ. καὶ μῶθος), ἄνευ φιλονικίας ἢ φατριασμοῦ, ἀστασιάζων, ἴδε Διηγεῖς π. Δωρ. Διάλ. σ. 481.—'Ο τύπος εἰς -αι ὑποστηρίζεται ὑπὸ Θεογνώστ. Κιν. σ. 165: «τὰ εἰς -αι ἐπιρρηματα διὰ τῆς εἰς διφθόγγου γράφονται, οἷον ἀμνοθεῖ, ἀμνοθεῖ κτλ.» ὡς τῇ γράφῃ ἀμνοθεῖ ἀμνογύτης (πρὸλ. οὐδαμῶς) δὲν δύναται νὰ ὑποστηρίχθῃ.

ἀμνόθεν, 'Ιων. ἀμρόθεν, ἐπίρρ.: (ἀμρός). 'Απὸ τίνος μέρους ἡ τόπος, τῶν ἀμρόθεν γε, Θεά., εἰπέ καὶ ἡμῖν, = περὶ ὧν ἐξ οὐδὲ ποτε σημείου... εἰπέ καὶ εἰς ἡμᾶς, 'Οδ. Α. 10: ἀμρόθεν γέ ποθεν, ἔα εἶναι: οἰονόησθε μέρους, Πλάτ. 'Εργ. 492D, Νόμ. 798B: ἀμρόθεν μόνον, 'Οππ. Κ. 1. 401: πρὸλ. ἀμνή. ἀμροῦ, οὐδαμῶθεν καὶ ἴδε Itulink Τμ. ἐν λ. 'Ο 'Πλούγ. ἐρμηνεύει: «ἀμρόθεν, ἀπὸ τίνος μέρους, ὑπόθεν ὅλεις... δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μηδὲν, κατὰ μηδὲνα τρύπον».

ἀμροῦ, ἐπίρρ., (ἀμρός) = ἀμνογίται, «ἀμνογίται: ἀντὶ τοῦ ὀπρῶν Α. Β. 204. 14.

ἀμροβαδύς, α, ον, = ἀμροβαδύς. 'Οππ. Κ. 4. 349, 'Ανθ. 11. 12. 238. ἀμροβαδύς, ἐπίρρ., (ἀμροβή) ἐκ διαδοχῆς, κατὰ σειράν, ἀμ. ἀλ-λοδεν ἄλλος, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, Θεόκρ. 1. 34: διπ. ἀνέρος ἀνὴρ 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 199:—οὕτως, ἀμροβαδύς 'Απολλ. Ρόδ. 11. 1226, Τμ. Δωκρ. 98E. II. πλὴν, Σολογ. 'Επικρ. 4738—Πρὸλ. ἀμροβηδύς.

ἀμροβάζω, ἀνταλλάσσω, Μίανδρ. 'Ιστ. σ. 360. ἀμροβατός, ον, ἀνταλλακτικός, ἐναλλάξ γινόμενος, ἡ ἀνταποδοτικός, ὁ ἀμροβατὸν γινόμενος, δειλὴνα Πινδ. Ο. 1. 63: νύμφεαις, φόνος, 'Ανθ. 11. 10. 123, 'Οππ. Κ. 2. 485:—'Επίρρ. -ως, εἰς ἀνταποδοτον, Δωκρ. 'Ερωτ. 9. II. ὁ εἰς ἐναλλαχῇ γινόμενος,

ἀνταλλασσόμενος, ἀμροβατός, 'Εμπεδ. 179: ἀμροβατὰ βιβλία, ἀνταλ-λασσόμενα ἐπιστολαί, 'Πρόδ. 6. 4: ἀμ. χάρις, χάρις ἀντὶ χάριτος. 'Απολλ. Ρόδ. 1^η, 82:—τὰ ἀμροβατὰ, ὁ διάλογος ἐν τῇ τραγωδίᾳ, Πλάτ. Πολ. 391B: τὰ ἀμροβατὰ, αἱ εἰς ὑπὸ δύο προσώπων ἐναλ-λὰς φασίλλονται, ὁ εἰς ὡς ἀπὸκρισις εἰς τὸν ἑτερον, εἰρηνη σπουδ-αιετη, Πλούτ. Περικ. 48: οὕτως ἀμροβατὰ ἀμροβὰ Θεόκρ. 8. 31, πρὸλ. 'Πλ. Α. 601:—ἀπὸκρισις ὡς ἐν διαλόγῳ, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Πλ. 253, 487.

ἀμροβάζ, ἄδω, ἡ, ἐπιόρρημ. ὀηλ. τοῦ προηγ., χλαῖναν... ἡ οἱ παρεκέσκειτ' ἀμροβάζ, ἡεῖς ἔκειτο πλησίον τοῦ πρὸς ἀλλαγῇ, 'Οδ. Ε. 521.

ἀμροβή, ἡ, (ἀμροβή) ἀνταπόδοσις, πληρωμή, 'Ομ. (μύθον ἐν 'Οδ. 1^η 'Πσ., κτλ., ἐπὶ δ' ἔξιοι ἔσται ἀμροβῆς 'Οδ. Α. 318: ἄλλοισι δίδου χορίεσσον ἀμροβῇ... ἐκατόμηνε, διὰ τὴν ἐκατόμην, 1^η. 58: εὐ' ἔρδοντι κυκὴν ἀπέδωκας ἀμ. Θέογρ. 1263, πρὸλ. Εὐρ. 'Ορ. 467: γλυκεῖαν μόχθων ἀμ. Πινδ. 5. 88: ἀγανατὰ ἀμ. τινὰ τίναςθαι, ἀνταμείβειν αὐτὸν δι'... ὁ αὐτ. Π. 2. 43: οἷας ἀμ. ἐξ 'Ιάσονος κυρεῖ Εὐρ. Μῆξ. 23: ἀμροβῆ τῶν Θουοῶν Πλάτ. Συμπ. 202E. 2) ἀνταπόδοσις, ἀποζημίωσις, τίσοις βῶν ἐπιεικῆ' ἀμ. 'Οδ. Μ. 382: ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμ. 'Πσ. 'Εργ. κ. 'Πμ. 334. 3) τιμὴ καταβαλλομένη: ἀντάλλαγμα διὰ τι, τῷ σκυτοτόμῳ ἀντὶ τῶν ὑποδημάτων ἀμ. γίνεσθαι κατ' ἀξίαν 'Αριστ. 'Πθ. Ν. 9. 1, 1^η τὴν ἀμ. ποιεῖσθαι κατὰ τὴν προαίρεσιν αὐτοῦ 7: δέκα μνῶν ἀμ. Πλούτ. Δωκρ. 9. 4) ἀπὸκρισις, ἀσχημὴν ἐν τῇ ἀμ. 'Πρόδ. 7. 160. II. ἀλλαγή, ἀνταλλαγή, τὰς ἀμ. ποιεῖσθαι Σπρὸδ. 502: ἐπὶ χρημάτων, Πλούτ. Λουσυλλ. 2. III. ἀλλαγή, ἀνταλλαγή, κακῶν Εὐρ. 'Πλ. 1147: ἐορτῶν Πλάτ. Νόμ. 653D. 2) μεταμύθωσις, μεταβολή, Διογ. Λ. 9. 8:—ἀμροβᾶ = ἀμροβῆ I, τὴν δὲ δόξιν χαλίσσ[σ]αν ἀμροβᾶν [VI] 'Επικρ. Κυρίνθ. 3319: = Σουλ. 'Επικρ. 'Αττ. 20, 104α.

ἀμροβηδύς, 'Επίρρ. (ἀμροβή) ἀμροβατός, ἐξ ἀμροβῆς, ἐναλλάξ, 'Πλ. Σ. 508, 'Οδ. Σ. 310: ὡσαύτως ἀμροβῆδην, 'Απολλ. Ρόδ. Β. 1071, 'Ορφ. Α. 68δ. Πρὸλ. ἀμροβαδύς.

ἀμροβηδόν, ἐπίρρ. τῷ προηγ., 'Ιππ. 1281. 48: οὕτως 'Αρί-σταρχ. ἐν 'Πλ. Σ. 508.

ἀμροβός, ὁ, (ἀμροβῶ), ἀντικαθίστων. ὁ διαδεχόμενος τινος, ἀμρο-βοί, στρατιώται λαμβάνοντες τὴν θέσιν ἄλλων, ὁλλογῶς ἐαδόμενοι, 'Πλ. Ν. 793. II. ὡς ἐπὶ ὁ εἰς ἀνταπόδοσιν, εἰς ἀντάλλαγμα, νέκυν νεκρῶν ἀμ. ἀντιδόχος Σοφ. 'Αντ. 1067.

ἀμροβός, «κακός, Σκετλοῖ», 'Πλούγ. ἀμροβέω, δὲν ἔχει κλῆρον ἢ μερίδιον ἐν τινι πράγματι, Θεόκρ. παρὰ Σπρὸδ. 'Εκλογ. 1. 292: μ. γεν., Πλούτ. 'Αλέξ. 23, κτλ. 'Εντεθειν ἀμροβησά, τὸ, ἀτύχημα, ἀνέλεημα, ἴδε Θεόκρ., πρὸλ. καὶ 'Πλουκλ. ἐν λέξει ἀμύρημα.

ἀμροβός, ον, ὁμοιον τῷ ἀμροβός, ὁ μὴ ἔχων κλῆρον ἢ μερίδιον ἐν τινι πράγματι, τινός Διόγ. Θ. 732, Εὐρ. 353, κτλ. ὡς ἐπὶ τῷ πλείστον ἐπὶ τῶν ἀντικαθιστῶν ἐξ ἀγαθοῦ τινος πρῶτοντος ἢ σε-ρεπτον αὐτοῦ, τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀμροβός Πλάτ. Συμπ. 202D: τῆς τοῦ θεοῦ συνουσίας ὁ αὐτ. Φαίδων 83E: τῆς ἀρε-τῆς 'Αριστ. 'Πθ. Ν. 1. 13, 14:—σπανίως, ἀντὶ ἀλλοτρίων κακῶν τινος, ἀμ. ὕδρεως, μεταβολῆς, Πλάτ. Συμπ. 181C, Πολιτ. 269E.

2) ἀπὸλ., ὡς τὸ ἀμροβός, ἀτύχημα, κακώματα, ὡς καὶ νῦν, Εὐρ. Φοῖν. 613, Πλάτ. Συμπ. 197D. II. μ. γεν. πρῶτ.: ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνὸς δ' αὖ θεῶν ἀμροβός, κατέχεις δὲ ἐνταῦθα ἀμροβόν τῶν κάτωθεν, Σοφ. 'Αντ. 1071.—Παρὰ Πινδ. Ν. 6. 26 νῦν ἀναγινώσκεται ἀμροβός.

ἀμροβέως, ἐπίρρ., ἄνευ μαχηίας, 'Ιω. Κλήμ. 1108C.

ἀμροβέως, «μεσημβρίαι» 'Πλούγ.

ἀμροβήτης, α, ον, (ἀμροβῆ) ὁ ἐξ γάλακτος κατασκευασμένος, μῆλα ἀμροβήτης 'Πσ. 'Εργ. κ. 'Πμ. 588: ἔπειτα ἐκλαμβάνουσι τῆς λίξ. ἀμροβῆ (ἐκ τοῦ ἀμροβῆς 'Αχαῖα, ἀντὶ ἀμροβῆ), ἄρτος ἐκ τοῦ ἀρίστου πλεύρου.—καὶ ταῦτα τὴν ἐρμηνείαν ἀπεδέξατο ὁ Βουτυρ., ἴδε Δελ. ἐν λέξ. ἀμροβῆς 8: τὸ δὲ παρὰ Λεωνίδ. 'Αρατ. ('Ανθ. 11. 7. 657) ἀμροβῆς μαστός ἐρμηνεύει ὡς σημαίνει μαστὸν εὐ-ρισκόμενον ἐν τῇ ἀμροβῇ αὐτοῦ, δηλ. πεπληρωμένον γάλακτος, σφα-ρῶντα. Πρὸλ. ἀμροβῆς.

ἀμροβῆς, εἰς, ὁ, ἀγγεῖον πρὸς ἔμελιν, καθίσκος, ἀκαρβύρις, Δακ. μυλῆρα, Θεόκρ. 8. 87, 'Ανθ. 11. 9. 221.

ἀμροβῆ, ἡ, = ἀμροβῆς, ἀμροβῆ, ὁ Εὐμῆδ. σ. 10.

ἀμροβῆ, τὸ, καθίσκος διὰ γάλα, Θεόκρ. 25. 106.

ἀμροβῆ, ὁ, ὡς ἡ ἀμροβῆς ἐτυμολογία καὶ σημασία μένουσι εἰσὶ ἐν ἀμροβῆ:—ὁ 'Ομ. πέντεται ἐπὶ τὴν λέξιν ἡ τὸ συνειδυασμὸν νυκτός ἀμροβῆ, ἐκ σημάνη ἡ τῆς τέσσαρας πρὸ τῆς ἐω ὥρας (τὴν χρόνον δηλ. τῶν ἐναργῶν διελθῶν, 'Οδ. Δ. 811: κατὰ τὴν φθινοπωρινὴν ἐπιστολὴν τοῦ Σειρίου, 'Πλ. Χ. 28), ἡ δὲ τέσσαρας ὥρας μετὰ τὴν ὥσιν τοῦ ἡλίου, 'Πλ. Χ. 317: καὶ οὕτω καθόλου, ἐν καιρῷ νυκτός, ἐν τῷ σπύτι τῆς νυκτός, 'Πλ. Α. 173, 1^η. 324, 'Γμ. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 7, πρὸλ. λυκάσας οὕτω καὶ παρὰ τῆς μετέπειτα, ὡς ἐν 'Ορφ. 'Γμ. 33. 14, ἀμροβῆς αὐτὸ καὶ τῆς νυ-κτός:—νυκτὶς ἀμροβῆ ἐν ὡσαύτως ἀμροβῆ ἐν Διηγ. 'Αποσπ. 66: καὶ ὁ Εὐρ. εἰ, καὶ ὁ ἀμροβῆ ὁ 'Πλούγ. καὶ μεταχρησιστὴς τῇ λέξ.

ἀμροβῆ, εἰς, ὁ, ἀγγεῖον πρὸς ἔμελιν, καθίσκος, ἀκαρβύρις, Δακ. μυλῆρα, Θεόκρ. 8. 87, 'Ανθ. 11. 9. 221.

ἀμροβῆ, ἡ, = ἀμροβῆς, ἀμροβῆ, ὁ Εὐμῆδ. σ. 10.

ἀμροβῆ, τὸ, καθίσκος διὰ γάλα, Θεόκρ. 25. 106.

ἀμροβῆ, ὁ, ὡς ἡ ἀμροβῆς ἐτυμολογία καὶ σημασία μένουσι εἰσὶ ἐν ἀμροβῆ:—ὁ 'Ομ. πέντεται ἐπὶ τὴν λέξιν ἡ τὸ συνειδυασμὸν νυκτός ἀμροβῆ, ἐκ σημάνη ἡ τῆς τέσσαρας πρὸ τῆς ἐω ὥρας (τὴν χρόνον δηλ. τῶν ἐναργῶν διελθῶν, 'Οδ. Δ. 811: κατὰ τὴν φθινοπωρινὴν ἐπιστολὴν τοῦ Σειρίου, 'Πλ. Χ. 28), ἡ δὲ τέσσαρας ὥρας μετὰ τὴν ὥσιν τοῦ ἡλίου, 'Πλ. Χ. 317: καὶ οὕτω καθόλου, ἐν καιρῷ νυκτός, ἐν τῷ σπύτι τῆς νυκτός, 'Πλ. Α. 173, 1^η. 324, 'Γμ. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 7, πρὸλ. λυκάσας οὕτω καὶ παρὰ τῆς μετέπειτα, ὡς ἐν 'Ορφ. 'Γμ. 33. 14, ἀμροβῆς αὐτὸ καὶ τῆς νυ-κτός:—νυκτὶς ἀμροβῆ ἐν ὡσαύτως ἀμροβῆ ἐν Διηγ. 'Αποσπ. 66: καὶ ὁ Εὐρ. εἰ, καὶ ὁ ἀμροβῆ ὁ 'Πλούγ. καὶ μεταχρησιστὴς τῇ λέξ.

ὡς ἐπὶ 0., νύκτα ἀμολγόν, «ζοφεράν, σκοτεινήν»· ἀλλ' ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 781. 6 (ἐνθα ἡ λέξ. ἴσται μόνη, οὐκ ἀμολγόν ἐξομώ-
ξετε, εἴ ποὺ τίς ἐστὶν αἷματος χαίαι πεσών, φαίνεται (εἰ ἡ
γραφὴ γνησίᾳ) ὅτι σημαίνει κηλὶδα αἵματος, πρβλ. Ἑρμάν. Πονημ.
3.137, κέξ. — (ἢ φυσικὴ ὑπόθεσις ὅτι ἡ λέξις παράγεται ἐκ τοῦ
ἀμῆλ-γω καὶ ὅτι τὸ ἀμολγός σημαίνει τὸν χρόνον τῆς ἀμέλειας δὲν
δύναται νὰ ὑποστηρίχῃ). Ὁ Βουττμ. παραβάλλων τὴν λέξιν πρὸς τὸ
τοῦ Εὐσταθ. 1018. 21. (ὅστις λέγει ὅτι ἀμολγός εἶναι παλαιὰ λέξις
Ἀλγαικὴ ἀντὶ ἀμῆλ), ὑπολαμβάνει ὅτι ἡ φράσις νυκτὸς ἀμ. ση-
μαίνει ἡ ἀμῆλ ἢ τὸ σκοτεινότερον μέρος τῆς νυκτός, ἂν καὶ οὐχὶ
ἀναγκαστικὸν τὸ μεσονύκτιον· πρβλ. ἀμολγαῖος· πρβλ. καὶ τὰ σημε-
ρινά: «μουργός» = μέλας, «μουργί» = τὸ τῆς ἐσπέρας σκότος καὶ
«μουργίζε» = ἀρχίζει νὰ σκοτεινιάζῃ.

ἀμόλυντος, ἄμ. (μολύνω) = ἀμείαντος, Ἑδδ., Ξεν. Ἑρσ. 2.
9, Μουσώνιος παρὰ Στob. 167, ἐν τέλ. II, ὁ μὴ μολύνων, μὴ
καταλείπων σημεῖον τι ἢ κηλῖδα, Γαλλν., κτλ. — Ἐπίρρ. -τως
Ἑπίρρ.

ἀμόλυντος. «ἄσιος, ἀγρός», Ἡσύχ. ἀ-μολγός, ἔσφ. γραφὴ ἐν Δισχ. Χρ. 510, ἐνθα ὁ Ἑρμαννος
διωρῶσεν ἀμείαντον τόνον· ἑτερινάτην λόγον, ἀντὶ τῆς τῶν χειρο-
γράφων γραφῆς ἀμολγῆτονδετινάτον.

ἀ-μοιφός, ὄν. (μοιφά) ἀμοιφός, Δισχ. Εὐμ. 475· πρὸς
ὕμῳ αὐτοῦ 678. II, ἐνεργ., ὁ μὴ ἔχων τι δι' ὃ νὰ παραπο-
νεθῇ, ἐκ ἐπιρροῆς τοῦ Ροδωτέλλου ἀντὶ ἀμορφος αὐτοῦ 413.

ἀ-μυνάδιστος, ὄν. ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀναχθῇ εἰς μονάδας,
Δισχ. π. Ἀρχ. 306.

ἀ-μυνάδιστος, ὄν. ψευδομόναχος, Ἑρρ. Καίσι. 2116.
Ἀρμονοῦσενθῆρ, θεὸς μέγιστος, προστάτης Θεῶν τῶν Αἰγυ-
πτίων CIG 4717. Κατὰ τοὺς ἐκδότας ὁ αὐτὸς τῷ Ἀρμῳνι.

ἀμόρα, ἡ, εἶδος γλυκέος πλακοῦντος, Φιλητ. 34, πρβλ. Ἀθήν.
6461).

ἀμοριὰ, «σεμίδαλις ἐφθὺ σὺν μέλιτι» Ἡσύχ. Κατ' Ἀθήναιον 14.
646 ἡμελιώμακα πεπερμένον.

ἀμορβᾶτος, ὄν. μόνον ἐν Νικ. Θ. 28. 489, κατὰ τὸν Σχολ.
ἀγροτικό, πιμμενικό, ἢ σκοτεινός, πρβλ. ἀμορβᾶς, ἀμολγαῖος.
ἀμορβᾶς, ἄδρος, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀμορβᾶς· ἀμορβᾶς Νύμφαι
ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Γ. 881 (κατὰ τὸν Σχολ.) ἀγροτικά ἢ ἀκόλουθοι,
ὑπηρετικαὶ Νύμφαι.

ἀμορβᾶς, ἔως, ὁ, = ἀμορβᾶς, Ὀππ. Κ. 3. 295.
ἀμορβᾶς, = ἀκόλουθος, ὑπηρετὴς, μετὰ βοτ., Νικ. Ἀποσπ. 35.
— Μίσ. κῆρυξ ἢ ἀρίων τινὰ νὰ ἀκόλουθῃ, ὁ αὐτ. Θ. 349· ὁ Ἀντίμ.
(11) παρὰ Στερ. Πυθ. ἐν λ. Δύμη ἔχει ἀμορβᾶς.

ἀμορβῆς καὶ ἀμορβῆς, ἐπὶ μεσονύκτιον, σημαίνει καὶ τὸν ἀκό-
λουθον· Ἡσύχ. Μ.

ἀμορβῆς, ὁ, = ἀμόρα, Ἀθήν. 6461, πρβλ. ἔσφ. γραφ. ἀντὶ ἀμο-
ρβῆς.

ἀμορβᾶς, ὁ, ἀκόλουθος, ὑπηρετὴς, Spanh. Κόλλ. εἰς Ἀρτ. 45.
κυρίως, βοσκός, ποιμὴν, χοιροβοσκός, Ὀππ. Κ. 1. 132, Νικ. Θ. 49.
πρβλ. ἀμορβᾶς. II, ὡς ἐπὶ 0., σκοτεινός, Σχολ. εἰς Νικ. Θ. 28.
σημειοῦν δὲ ὅτι τὸ ἀμορβᾶς εἶναι διὰ γραφῆς ἀντὶ τοῦ ἀμολ-
γᾶς, παρ' Ὀμ. (Ὁλόκληρος οἰκονομία τῶν λέξεων τούτων εἶναι ἀμφι-
βόλου ἐτυμολογίας, εὐρηται δὲ μόνον παρ' Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς).

ἀμορβᾶς, ἔως, ὁ, ὁ ἐκβλήτων ἢ ἐκβάλλον τὴν ἀμόργην, τὴν
αἰμορρῶν, Ἡσύχ. 1. 122.

ἀμόργη, ἡ, ἴδὲ ἐπὶ 0. «ἀμόργη» τρυφὰ ἐλαίου, Ἰλυσ. Ἡσύχ.
II, φυτὸν παράγον τὴν ἀμοργίδα, Σχολ. εἰς Δισχίν. 27. 21.
Ἐκδ. Δινδ.

ἀμόργης, ὄν. ὁ (ἀμέργω) τὸ ὑδατῶδες μέρος τὸ ἐξερχόμενον
ἀπὸ τῶν ἐλαίων πιεζομένων, Λατ. amurea. Ἀριστ. περὶ Χρωμ. 5.
22, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6. 8, 3· ἐν Ἰππ. Ἀρ. 1260, τὰ χειρόγραφα ἔχου-
σιν ἀμόργη, ἡ, = ἀμορβᾶς.

ἀμοργίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀμοργίς, Πανσ. παρ' Εὐστ. εἰς
Διον. σ. 525.

ἀμοργίνος, ὄν. ἐπὶ πολυτελεῶν ἐνδυμάτων καὶ ὑφασμάτων,
κατασκευασμένων ἐξ ἀμοργίδος, ἢ τοῦ λίνου ἐξ Ἀμοργίου, χιτῶνια
Ἀριστοφ. Λυσ. 150 (περιγραφόμενα ὡς εἰσφάνη, αὐτοῦ 48)· χιτῶν
Ἀντιφάν. ἐν Μηνδείᾳ 1, Συλλ. Ἑπιγρ. 155. 12· κάλυμμα Κλέαρχ.
παρ' Ἀθην. 255E· τὰ ἀμόργινα (ἐνν. ἡμῖα) Δισχίν. 14. 3, πρβλ.
Βοίχ. Π. Οἶ. 1. 141.

ἀμοργίς, ἔδος, ἡ, λεπτὸν λίνον ἐκ τῆς νήσου Ἀμοργίου, ὁμοί-
ον τῇ βύσσῳ (Ἀρποκρ.), πρβλ. καὶ Ἡσύχ.: ἀλσιος ἀμ., ἀκα-
θάρτος, μὴ αποχωρισθεὶς ἔτι ἐκ τῆς καλῆς, Ἀρ. Λυσ. 136.

II, προπαρῆ, ἀμοργίς, ἔως, ἡ, = ἀμέργη, Ἀρχαῖ. 29. 22, Σουῖδ.
ἀμοργίμα, «οὐλέμα, ἄρτυμα», Ἡσύχ.
ἀμοργικός, ὁ, (ἀμέργω) = συνάθροιστος, Μετ. 129 Brunek' ἀλλὰ
τὸ Παλ. Χειρ. (12. 257) ἔχει ἕνα μέγιστον ἀντὶ ἑν' ἀμοργίον.

ἀμοργός, ὁ, (ἀμέργω) ὁ συνθλίβων ἢ ἀποστραγγίζων ἢ ἐκμύκων
τι, ἀμοργοί, πόλεως θλασθῆναι Κρατίνος ἐν «Σερφίκοις» 13, ἐνθα
ἴδε Meineke.

II, ἀμοργός, λαμπρῶς προφυλάττωντας (τὸ φῶς) ἀπὸ τῶν
ὀνείμων ἴδε Μουλλάχιον ἐν τύπῳ. Πολλὰ χειρόγρ. ἔχουσιν ἀμουρ-

γούς. Περὶ τοῦ ἐν «Μαλθακούς» 4 Κρατίνου ἑμμοργὸν ἔνδον...
ἴδε ἐπὶ πᾶσι Meineke.

ἀμορία, ἡ, ποιητ. ἀμμορία, ὁ ἴδ. ἀμορίτης, ὁ, ἄρτος, = ἀμόρα, Ἑδδ. (Παραλ. Δ', ις', 3).

ἀμορος, ὄν. = ἀμοιφός, ἀμμορος, μ. γεν., τέκνων Εὐρ.
Μηδ. 1395. II, ἀπολ., ἀτυχής, ἐλεεινός, ἀθῶος, ἐκ βιορθῶ-
σεως τοῦ Πέρσ. ἀντὶ ἀμοιφός ἐν Σοφ. Ο. Τ. 248.

ἀμορριότης, «ἀθάνατος», Ἡσύχ.
ἀμορρία, ἡ, ἡ ἐλλειψὶς μορφῆς ἢ σχήματος, τὸ ἀμορρον· Ὑλγς
Ἑρμῆς παρὰ Στob. Ἑκλογ. 1. 318. II, εὐμορφία, ἀσχημία,
Εὐρ. Ὀρ. 391, Ἀριστ. Φυσ. 1. 7, 8.

ἀμορρο-ποιέω, ποιῶ ἀμορρον, Κραμ. Ἀνέκδ. 1, σ. 55.
ἀ-μορφος, ὄν. κακῶς ἐσχηματισμένος, δὲσμορφος, ἀσχημος,
γυνή Ἡρόδ. 1. 106· γῆρας Θεογν. 1021· στολήν γ' ἀμορρον
ἀμφὶ σῶμ' ἔχεις Εὐρ. Ἑλ. 554: πρβλ. ἀμορφος. II, ὁ ὄνεν
μορφῆς, ὁ μὴ ἔχων μορφήν οὐδεμίαν ἢ σχῆμα, Πλάτ. Τιμ. 51Δ' μ.
γεν., ἀμορφος ἐκείνων ἀπασῶν τῶν ἰδεῶν, μὴ μετέχων τῆς
μορφῆς ἐκείνων, αὐτοῦ 50Π' ἡ ὕλη καὶ τὸ ἀμ. Ἀριστ. Φυσ. 1. 7,
13.

III, μεταφ., ἀνάμοστος, ἀπρεπής, Πλάτ. Νόμ. 752A:
αἰσχρὸς, ἀτιμωτικός, αὐτοῦ 855C· ὑπερθ. ἀμορφέστατος (ὡς εἰ
ἐκ θετικῆς ἀμορφῆς) Ἡρόδ. αὐτ.: ἀλλὰ κανονικὸν συγκρ. -ότε-
ρος Ξεν. Σμπ. 8, 17· ὑπερθ. -ότατος Πλουτ. Μάρ. 2, κτλ.

ἀμορφύνω, καθιστῶ τι κακὸμορρον ἢ δὲσμορρον, ἀσχημίζω τι,
ἀμορφύνειν ἐθέλουσιν Ἀντιμαχος, ἀντὶ τοῦ ἀμορροποιεῖν,
Ἀνέκδ. Ὀξ. 1, σ. 55. 30: — οὕτω καὶ ἀμορφῶ, Σχολ. εἰς Ἰλ.
B. 269.

ἀ-μόρρωτος, ὄν. (μορρῶν) ὁ μὴ λαθὼν μορφήν ἢ σχῆμα, ἀδικ-
τύπως, Σοφ. Ἀποσπ. 243· ἀμ. καὶ ἀσχημάτιστος Τιμ. Λοκρ. 94Δ.
ἀμορρωτάτος. Ἐπίρρ., ἀσχηματίζω, Πράκλ. εἰς Πλάτ. Παρμεν.
σ. 780, ἔκδ. Σαλλῶ.

ἀμός ἢ ἀμός (ᾶ), ἡ, ὄν. = ἡμέτερος, Λατ. no-ter, ἀλλ' ἐν
χρήσει τὸ πλεῖστον ἀντὶ τοῦ ἐμός ὅταν τὸ μέτρον ἀπαιτῇ τὴν παρα-
λήγουσαν μακράν, Ἰλ. Ζ. 414, Θ. 178: ἰδίως ἐν τῇ Δωρικῇ διαλ.
Πινδ. Π. 3. 71., 4. 47, Θεόκρ. 5. 108: Λακων. ἐν Ἀριστοφ. Λυσ.
1181: Κρητ. ἐν Συλλ. Ἑπιγρ. 2557. 12., 3054. 4: Σικελ. 5491. 17:
— ὡσαύτως παρὰ τοῖς Τραγ., Ἀισχύλ. Θ. 417, Χο. 428, Σοφ. Πλ.
279, Φιλ. 1314, κτλ. — Προετάρη ὑπὸ τινων νὰ γράφηται μετὰ ἀσπίος
πνεύματος ὅταν σημαίνῃ ἡμέτερος, μετὰ ψαλμοῦ δὲ ὅταν τινὲς ἀντὶ
τοῦ ἐμός· ἀλλ' οὐτε οἱ γραμματικοὶ οὐτε τὰ χειρόγραφα βοηθοῦσιν
ἡμῖν εἰς τὴν καθορισμὸν κανόνος τινός. Συγγενεὶς πρὸς τὸ ἡμέτε-
ρος ὡς τὸ ὕμῳς πρὸς τὸ ὕμετερος καὶ τὸ σφός πρὸς τὸ σφέ-
τερος.

ἀμός (ᾶ), λέξις παλαιὰ ἰσοδύναμος πρὸς τὸ εἶς ἢ τις οὐρισκίμα-
νον μόνον ἐν τοῖς ἐπίρρ. τύποις ἀμοῦ, ἀμῆ, ἀμοῖ, ἀμῶς, ἀμόθεν.
Πρβλ. Ἰνσθ. sums (Ἀγγλ. some one, κάποιος), human (Ἀγγλ.
sometime, once, ποτε): ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, εἰς ἧς καὶ τὸ
ἀμα).

ἀμος, ἄμρ, ἀντὶ τοῦ ἡμος, ὡς, δεε, Θεόκρ. 4. 61, κτλ.

ἀμοτον, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ἀμοτος (ἴδε κατωτ. II), ἀμορτίως,
ἀπαυστως, ἀδικάπως, παρ' Ὀμ. συνδυάζεται ἀίτιατε μετὰ ἐρημά-
των ἐκλυόντων πάθος, ἐπιδύμιαν, κτλ., ἰδίως μετὰ τῶν: μεμιάσας,
μεμιάως, μεμιάυα, ἀπαυστως προσπαθῶν, πλήρης ἀκορίστου πό-
θου, Ἰλ. Δ. 440, κτλ.: ἀμοτον κλαίω τεθνηγότα, κλαίω ἀπαύστως,
Π. 300· ἀμ. κεχολυμένος, ἀνεξιδάστως, ἀδυσωπῶς ὀργισμένος,
Π. 567· ἀμ. μενεαίνειν Ἰσ. Ἀσπ. 361· ἡμίονον ἀμοτον τα-
νύοντο, μετ' ἀδικάπου ἀνταχῆς καὶ εὐτόνως ἐδάδιζον πρὸς τὰ
ἐμπρός, Ὀδ. Ζ. 83: παρὰ μεταγεν., σφοδρῶς, βίαιως, Ἀπολλ. Ἰδ. Β.
78, κτλ.: — μεταγεν. ὁμαλ. ἐπίρρ. -τως Σχολ. εἰς Ἰλ. Δ. 440.

II, ὡς ἐπὶ 0., ἀμματος, ὄν. μανιώδης, ἄγριος, Θῆρ Θεόκρ. 25. 242·
λίς αὐτοῦ 202 (κατὰ Meineke)· πῦρ Μόσχ. 4. 104. — Ἐπὶ λέξις.
(Πηλῶν) ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, εἰς ἧς τὸ μέμονα μετὰ ἀ ἐπιτακτικῷ
ἡ εὐφών.

ἀμοῦ, Ἀττ. ἀμοῦ, ἐπίρρ. τοῦ ἀμός (= τίς), = κῆπον, ἀμοῦ γέ
που, «εἰς κῆπον μέρος» ἐκ διορθώσεως ὑπὸ Βενκ. ἀντὶ ἀλλοῦ γέ
που) Λυσ. 170. 12: ἀλλοθί μῆδε ἀμοῦ, εἰς κανὲν μέρος, ἐξόλου,
Συλλ. Ἀττ. Ἑπιγρ. 2. 11· πρβλ. ἀμόθεν, ἀμῆ, ἀμοῦ.

ἀμοργός, ὄν. ἴδε ἀμοργός II.

ἀμουσία, ἡ, ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀμούσου, ἑλλειψὶς παιδείας,
ὀπκιδευσία, ἑλλειψὶς μορφώσεως, ἀπειροκαλία, τραχύτης, ἀγροικία,
Εὐρ. Ἀποσπ. 1020, Πλάτ., κτλ.: ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ ἀπειρο-
καλῆς Πλάτ. Πηλ. 403C.

II, ἑλλειψὶς ἀρμονίας, Εὐρ. Ἰπρ.
Μαιν. 676. — Πρβλ. ὁμοουσία.

ἀμουσο-λογία, ἡ, τὸ ἀπικιδεύτως καὶ ἀμούσως λαλεῖν, Ἀθήν.
164F, κατὰ πληθ.

ἀ-μουσος, ὄν. ἀνευ τῶν Μουσῶν, ἀνευ αἰσθητικῆς ἢ ἀγάπης
πρὸς τὰς ἐλευθέρους τέχνας, ἀνευ παιδείας, ἀπολιτιστος, ἀέστος,
ἀκομψος, τραχύς, ἀγροικός, Εὐρ. Ἰων 526, Ἀριστοφ. Σφ. 1674, Πλάτ.,
κτλ., ἀμ. ἡδοναί, ἀμαρτήματα, βάναντοι ἡδοναί, σφάλμα, Πλάτ.
Φαῖδρ. 240B, Νόμ. 863C· τῶν Λεϊβήθριων ἀμουσώτερος, παροιμ.
περὶ τοῦ κατωτάτου βαθμοῦ διανοητικῆς ἀναπτύξεως, Βαστ. Ἐπιστ.
Κριτ. σ. 266· ἀμ. ἔστι, μετὰ μεταφ. εἶναι ἀνάμοστον. ἀποσιτί.

ἀνολέειον, Ἄριστοφ. Θεσμ. 159:—Ἐπίρρ. -πως Πλάτ. Ἰππ. Μελ. 292C. II. ὁ μὴ εἰδὼς μουσικὴν, ἐπὶ προσώπων, Πλάτ. Σοφ. 253B, καὶ ἄλλ. 2) ἐπὶ ἔχων, ὁ μὴ ἀρμονικῶς, ἀπνεχῆς, παρά-
χρηστος, ἀμούσιος ὕλακτείν Εὐρ. Ἀλκ. 760· ἀμουσόταται φῖδαί δ' αὐτ. Φοίν. 807, κτλ.

ἀμουσότης, ἡ, = ἀμουσία, Ἀγαθ.
ἀμουχθαί ἡ -οι [τ], ἐπίρρ., ἀνευ μόχθου ἢ κόπου, Λίσχ. Πρ. 208, Εὐρ. Πάχ. 194.

ἀ-μόχθητος, ον, = τῷ ἐπομ., Ὀππ. Κ. 1. 456.—Ἐπίρρ. -τως Βασρ. 9. 2.

ἀ-μοχθος, ον, ὁ ἀπληλαγμένος μόχθου ἢ φροντίδος, ἐπὶ προσώ-
πων, Σοφ. Ἀποσπ. 359· ἄμ. βίος δ' αὐτ. Τρ. 147. 2) ὁ ἀπο-
φεύγων τὸν κόπον, καρδία Πίνδ. Ν. 10. 55, Εὐρ. Ἀποσπ. 342.

3) ὁ μὴ κεκμηκώς, Ξεν. Ἀπομ. 2. 1. 33.

ἀμῶν, κρημῶ, «ὁμῶς», κρημῶς· Ἰσχύ.
ἀμῶλων, «ἀγγεῖον εἰλικρινές» Ἰσχύ.

ἀμῶφρος, «ἄπιστος» Ἰσχύ.
ἀμπ-, ποιητ., ἰδίως Ἐπ. καὶ λυρ., συγκεκμημ. ἀντὶ τοῦ ἀναπ-,
καὶ ἐκεῖ πρέπει νὰ ζητηθῶσιν ὅσαι λέξεις ἔρχονται ἀπὸ ἀμπ-.

ἀμπαιδίζην, «φανερῶς» Ἰσχύ.
ἀμπάζονται, «ἀναπαύονται» Ἰσχύ.

ἀμπαιδίζεις, οἱ «τῶν παίδων ἐπιμελούμενοι παρὰ Λάκωνιν» Ἰσχύ.
ἀμ-παλινωρρος, ἐπίτεταμ. τυπὸς τοῦ παλινωρρος, «ἀμπαλινωρ-
ρος· ἀναστρέφων τὴν αὐτὴν ὁδὸν» (Σουῖδ.) Φιλέταιρ. ἐν «Μελέα-
γρῳ» I, Meineke.—Ὁ Ἰσχύ. ἐξηγεῖται: «ἀνακάμψαι πάλιν τὴν
αὐτὴν ὁδόν.»

ἀμπαλος, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀνέπαλος, ἀμπαλον θεῖναι Πίνδ.
Ο. 7. 110, ἔνθα ὅμως ὁ Βοίχχιος ἔχει ἀμ πάλον θεῖναι, ὃ ἔ. πάλ-
λον ἀναθεῖναι:—ἀλλ' ἐν Θεοκρ. 28. 4 (κατὰ Ἑρμαννον) Δωρ. ἀντὶ
τοῦ ἀμπαλός.

ἀμπάζει, «παῦσαι, Λάκωνες» Ἰσχύ.
ἀμπαιμα, ἀμπαῶν, κτλ., ἴδε ἀναπ-.

ἀμπαιδίζω, ἀμπαιδίζεις. ἀμπαιδίζω, πρέπει νὰ γράφονται
δικακρημῶς ἀμ παιδίζω, ὃ ἔ. ἀνὰ παιδόν, κτλ.

ἀμπαιρῶ, ποιητ. ἀντὶ ἀναπαιρῶ.
ἀμπαιλ-άνθη, ἡ, = οἰνάνθη, Λουκ. Ἀλγ. Ἰστορ. Β. 5.

ἀμπαιλεια, ἡ = ἀμπελίων, Σουλ. Ἐπιγρ. 2097.
ἀμπαιλεος, α, ον, = ἀμπελίνος, «ἀμπαιλεος βότρυς», Σουῖδ.

ἀμπαιλεργάτης, ὁ, ἀμπαιλεργός, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 6. 708.
ἀμπαιλεῶν, θινος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἀμπελίων, Θεοκρ. 25. 157.

ἀμπαιλικός, ἡ, ὄν, ὁ τῆς ἀμπέλου, ὁ εἰς ἀμπελὸν ἀνήκων, Ἰππ.
405. 34:—Ἐπίρρ. -κῶς Ἀρρ. Ἰππικτ. 2. 20. 18.

ἀμπαιλίνος, ον, ὡσαύτως ἡ, ον, = ἀμπελίνος, ὁ ἀνήκων εἰς
τὴν ἀμπελὸν, καρπὸς Πίνδ. 1. 212· οἶνος ἀμπ. = οἶνος ἐκ παφυ-
λῶν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ οἶνος κελθίνος κτλ., ὁ αὐτ. 2. 37, 60·
φύλλα Ἀριστ. π. Μορ. Ζ. 3. 5, 10· ἀμπ. βακτηρία, βότρυς ἐκ
κληματίδος, Λατ. vitis, Πολύβ. 29. 11. 5.

II. μεταρ., γράσας
ἀμπαιλίνην, πηπυς νίπασα, μεθυμένον γραβίδιον, Ἀνθ. Π. 7. 384.

ἀμπαιλίων, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀμπελός, Ἀριστοφ. Ἀχ. 512, Εὐρ. 596.
ἀμπαιλῖς, ἰδὸς, ἡ, ὑποκορ. τοῦ ἀμπελός, νεκρὰ ἀμπελός, νέον
φυτὸν ἀμπελίου, Ἀριστοφ. Ἀγ. 995.

II. τὸ πτηνὸν ἀμπελίων
Ἀριστοφ. Ὀρ. 304, πρὸλ. Πολυδ. 7, 52.

III. εἶδος φυτοῦ θα-
λάσσιου, Ὀππ. Ἰε. 2. 7.

ἀμπαλιτῖς, ἰδὸς, ἡ, ἀμπ. γῆ, γῆ ἀμπελοφύρος, Λίθος Γοζέτας
ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 4097. 15: ἀλλὰ, II. παρὰ Στράβ. 310, ἡ
ἀμπ. γῆ, εἶναι ἀσφαλτικῶς χῶμα χρησιμεῖον πρὸς θεραπείαν τῆς
φθειρίδας τῆς ἀμπέλου.

ἀμπαλίων, ὁ, εἶδος ψιδικοῦ πτηνοῦ, Ὀππ. Ἰε. 3. 2· πρὸλ. ἀμ-
παλῖς II.

ἀμπελο-γενής, ἔς, ἀνήκων εἰς τὸ γένος τῆς ἀμπέλου, Ἀριστ.
Φυσ. 2. 8. 12.

ἀμπελο-δυσμους, ὁ, Σικελικὸν τι φυτὸν, δι' οὗ περιέδεον τὰς
ἀμπέλους, Πλίν. 17. 23.

ἀμπελῶνεις, εσσα, εν, ἀλλὰ θηλ. καὶ εἰς -εις, καὶ ἀμπε-
λόεντ' Ἐπίδαυρον Ἰλ. Β. 561:—πλήρης ἀμπελίων, ἀκατάφωτος ἐξ
ἀμπελίων, πολυἀμπελός, ἐπὶ χωρίων, Ἰλ. ἐνθ' ἄνωτ., Γ. 184, I. 152,
Θέογν. 784, Πίνδ., κτλ.

2) = ἀμπελίνος, ἀμπ. βάκτρον,
βότρυς ἐκ κληματίδος, Νόνν. Δ. 14. 102· ἀμπ. καυλία, βλαστάρια
ἀμπελίου, Νικ. Ἀλεξ. 142.

ἀμπελοεργός, ὁ, = ἀμπελουργός, Ἀνθ. Π. 6. 56.
ἀμπελο-καρπύων, τό, ὄνομα τοῦ φυτοῦ ἀπαρίνη (8 ἴδε), Διοσκ.
3. 104.

ἀμπελο-κλαδής, ἔς, ὁ ἔχων κλάδους ἀμπέλου, Πλανούδ. μεταρρ.
Ὀδ. 14. 440.

ἀμπελοκομία, ἡ, ἡ τῆς ἀμπέλου καλλιέργεια, Πολυδ. (:) Wakef.
ἀμπελο-κόμος, ὁ, ἡ, ἀμπελουργός, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 6. 480.

ἀμπελο-λεονή, ἡ, ἡ ἀγρία ἀμπελός, ἀλλαχοῦ λεονή ἀμπε-
λός Πλίν. 23. 1.

ἀμπελο-μετῖς, ἡ, μετῖς μετ' ἀμπέλου ἢ μεταμύρτωσις εἰς ἄμ-
πελόν, Λουκ. Ἀλ. Ἰστ. Δ. 9.

ἀμπελο-ποιία, ἡ, = ἀμπελουργία, Εὐστ. 1019. 59.

ἀμπελο-πρασσον, τό, ἀγρίοπρασσον, κοινῶς «πρασουλίζα» ἢ «πρα-
σιόπρασ» Λατ. allium asperifolium, Διοσκ. 2. 160, Ἀθην. 371F·
ὁ Μοῖρις σ. 115 λέγει: «γυθυλλίς, Ἀττικῶς· ἀμπελοπρασσον, Ἑλλην-
ικῶς.»

ἀμπελος, ἡ, τὸ κλήμα, «κούτσουρον», Λατ. vitis, Ὀμ. (ἀλλ'
οὐδαμῶς ἐν Ἰλ. ἐκτὸς ἐν τῷ ἐπιθέτῳ ἀμπελῶνεις), κτλ. πυροὶ καὶ
κριθαὶ καὶ ἀμπελοὶ Ὀδ. 1. 110, πρὸλ. 133, Πίνδ. 4. 193 κτλ.:
ἀμπελον τὴν περὶ τὸ ἱερὸν κόπτοντες, περιεκτικῶς (πρὸλ. Ἐπ-
πύς, ἡ), Θουκ. 4. 90· ὁ οἶνος καλεῖται ὁρόσος ἀμπέλου Πίνδ. Ο.
7. 3, καὶ ἀμπέλου παῖς Ν. 9. 124, (ὡς τάνόπαλιν, ἡ ἀμπελός λί-
γεται οἶνον μῆτηρ Λίσχ. Πέρο. 614, Εὐρ. Ἀλκ. 757).

2) ἀμπ. ἀγρία ἢ λευκή, ἡ ἀγρία ἔμπ., ἴσως ἡ βρυσία (βρυσινά,
Θεοκρ. Λίτ. Φ. 9. 14, 1, Διοσκ. 4. 181 κτλ.:—ὡσαύτως, 3)
εἶδος θαλάσσιου φυτοῦ elemlis maritima, Θεοκρ. Ἰ. Φ. 4. 6, 2.

II. = ἀμπελίων, κοινῶς «ἀμπέλι», Αἰλ. περὶ Ζ. 11. 32, (ὁ
Ἐρχέριος ἔχει ἀμπελῶνι ἀντὶ ἀμπέλου).

III. μηχανή πρὸς
φύλαξιν τῶν πολιορκουμένων, Λατ. vinea, Ἀπολλ. δ. ἐν μαθημ. Ἀρχ.
σ. 15. (ἴσως ἐκ τοῦ ἀμπι (Λίολ. ἀντὶ ἀμπεῖ) καὶ τῆς √βα, ἥτις
φαίνεται ἐν τῷ ἔλλεσσω, ἔλιξ, εἰλῶω).

ἀμπελο-στατίω, φυτεύω ἀμπέλους, κλήματα, Πολυδ. 7. 141.

ἀμπελο-τόμος, ον, ὁ τὴν ἀμπελὸν τέμνων, Ἰσχύ. ἐν λέξει
βίβλιν.

ἀμπελο-τόμος, ον, γῆ, ἡ ἀμπέλους τέμνουσα ἢ περνούσα,
Ψελλ. ἄμ. ἀμ. 1. 14. Βοασσ.

ἀμπελουργεῖν, τό, ἀμπελίων, Λίσχ. 49. 13 (ἐνθα ἦδη διωρ-
θῶν εἰς ἀμπελῶνι ἐκ τινος χειρογρ.), Σουῖδ. ἐν λ. ἀμπελῶνεις.

ἀμπελουργεῖω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐπίστα., ἐργάζομαι ἐν ἀμ-
πελῶνι, καλλιερῶ ἔμπ. ἰδίως, κλαδεύω ἢ περιποιεῖμαι τὰ κλήματα,
Θεοκρ. Λίτ. Φ. 3. 7, 5, Λουκ. Ἀλ. Ἰστ. 1. 39· κατὰ παλ., ἀμπελος
ἀμπελουργουμένη Θεοκρ. Λίτ. Φ. 3. 14, 1. 2) μεταρρ., κη-
λατῶ, λαφυραγωγῶ, πόλιν Λίσχ. 77. 25.

ἀμπελουργία, τὸ περιποιεῖσθαι, καλλιερῆσαι ἀμπέλους, Θεοκρ.
Λίτ. Φ. 3. 14, 2· καὶ ἀμπελουργημα, τό, τὸ ἀμπελουργεῖν, Πολυδ.
7. 140.

ἀμπελουργικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδεος εἰς τὴν καλλιέρ-
γειαν τῶν ἀμπελῶνων:—ἡ ἀμπελουργικὴ (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη
τῆς καλλιέργειας τῆς ἀμπέλου, Πλάτ. Πολ. 333D.—Ἐπίρρ. -κῶς
Πολυδ. 7. 141.

ἀμπελο-ουργός, ὁ, (* ἔργω), ὁ καλλιερῶν ἀμπέλους, Ἀριστοφ.
Εἰρ. 199, Σουλ. Ἐπιγρ. 93. 17: πρὸλ. ἀμπελουργός.

ἀμπελο-φάγος, [ῶ], ον, ὁ διαβιβάσκων, φεύρων τὰς ἀμπε-
λούς, Στράβ. 613.

ἀμπελο-φύρος, ον, ὁ φέρων, ὁ ἔχων ἀμπέλους, Πολυδ. 1. 228.
ἀμπελο-φύλλον, τό, φύλλον ἀμπέλου, Ἰσχύ. ἐν λ. κλησρία.

ἀμπελο-φύτης [ῶ], ον, ὁ φυτεύων ἀμπέλους, Σουλ. Ἐπιγρ.
5877C.

ἀμπελο-φύτος, ον, ὁ κατόφωτος ἐξ ἀμπέλων, ἀμπελοφύτος τό-
πος, Διον. 1. 36, κτλ.

ἀμπελο-φύτωρ, ορος, ὁ φυτεύων ἀμπέλους, περὶ τοῦ Πάχκου,
ἐν Ἀνθ. Π. 6. 44. [ὁ χάριν τοῦ μέτρου, ὡς ἐν τῷ περαιοφύτῳ].

ἀμπελώδης, ἔς, [εἰδός] ὁ πλήρης ἀμπελίων, ὁ κατόφωτος ἐξ
ἀμπελίων, Πολυδ. 1. 228.

ἀμπελῶν, ὠνος, ὁ, «ἀμπέλι», Λίσχ. 49. 13, Διόδ. 4. 6, Πλούτ.,
κτλ.: πρὸ ἀμπελῶν.

ἀμπελίων, ὠνος, ὁ, = ἀμπελουργός, Γλωσσ.

ἀμπελουργικός, ὁ, ὄν, Δωρ. ἀντὶ -ουργικός, ἐπιτήδεος πρὸς
αὐξάνειν ἀμπελίων, Πλν. Πρακτ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 577b. 43.

ἀμπελῖμω, ποιητ. ἀντὶ ἀναπῖμω.

ἀμπεπαλῶν, ἴδε ἐν λ. ἀναπῖμω.

ἀμπερῖς, ἀμπερῖος, ἴδε ἐν λ. διαμπερῖς.

ἀμπερίσαι, «ἀμφίσαι, Λάκωνες» Ἰσχύ.

ἀμπετάννυμι, ἀμπετῶμαι, ποιητ. ἀντὶ ἀναπετάννυμι,
ἀναπῖμαι.

ἀμπετῖς, (πρὸλ. ἀμπέ) ἐπίρρ., πρὸλ. Ἐπιγρ. Κρητ. ἐν τῇ Σουλ.
Ἐπιγρ. 1554. 117· πρὸλ. περιαιμπετῖς.

ἀμπεχόνη, ἡ, (ἀμπέχω) λεπτὴν ἐπένδυμα, εἶδος περιδωλαίου ἢ
ἐσθρῆτος, ἣν ἐφόρουν αἱ γυναῖκες καὶ τρυφήλῳ θηλυδιδασκίᾳ ἄνδρες,
ἐν ἀμπεχόναις τριχάπτοις φερεσθ. ἐν οἰκονομικῇ 1. 28: ἐν
γένει, ἐνδύματα, ἡμισμός, Πλάτ. Πολ. 425B, Ξεν. Ἀπομ. 1. 2. 5.

ἀμπεχόνειον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Δ. 1. 388, Ἰσχύ.

ἀμπεχόνων, τῆ, = ἀμπεχόνη, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 7, Σουλ.
Ἐπιγρ. 155. 52, Θεοκρ. 15. 21: ὁ δὲ Ἰσχύ. λέγει: «ἀμπεχόνων
σύμμετρον περιδύματα.»

ἀμπε-έχω, Λίσχ. 77. 25. (ἀμπε-έχω εἶναι τότε μετακίνησις.
Ἀνθ. Π. 7. 693): ὡσαύτως ἀμπε-έχω Εὐρ. Ἰππ. 193, Ἰκ. 165,
πρὸλ. Ἐμωλ. Μελ. 277: Ἐπ. παρατας ἀμπεχων Ὀδ. Ζ. 225
(μεταρρ. ἀμπεχων Κόνιν, Σμ. 3. 6, 5. 106): πρὸλ. ἀμπεέχω Εὐρ.
Κύκλ. 344: ἀμπε. ἀμπεχων ὁ αὐτ. Ἰων 1159· Ἀριστοφ. Πλάτ.:—
Μία ἀμπεχόμας Ἀριστοφ., Ξεν. ἀμπεχόμας Εὐρ. Κλ. 422,
μ. γ' πληθ. ἀμπεχόμας Ἀριστοφ. Ὀρ. 1000: παρατας ἀμπεει-
χόμεν Πλάτ. Φαίδρ. 87B, Ἐπ. ἀμπεχόμην Ἀπολλ. Ρώδ. Δ. 324:

μέλλ. ἀμφεξομαι Φιλέταιρ. "Αδνλ. 1: ὁδρ. ἡμπεσχόμεν Εὐρ. Μῆδ. 1159, Ἀριστοφ. (οὐχὶ ἡμπεσχ- "Ελμολ. Μῆδ. Εὐν. ἀνωτ.), δ' ἐν. ὑποτακ. ἀμπέσχω Εὐρ. 1. Α. 1439, μεταφ. ἀμπεσχόμενος Ἀριστοφ. Σρ. 1150.—Τὸ ὄρ. οἱ τύποι ἀμπεσχέιν. ἀμπεσχών συγνάκις ἐσφαλμένως γράφονται (ὡς εἴησαν τύποι ἐνεστώτος) ἀμπέσχειν, ἀμπέσχων: (ἀμπέ Λιόλ. ἀντί ἀμφί καὶ ἔχω). I. περιβάλλω, καλύπτω, Λατ. circumdare, μετ' αἰτ., ἄλλη οἱ νῶτα ἀμπεχεν "Οδ. Ζ. 225· κυνὴ πρόσωπα Θεσσαλίας νιν ἀμπέχει Σοφ. Ο. Κ. 314, πρὸλ. Δίσχλ. Πῆρο. 848: μεταφ. ἀμπτ. τινὰ σμικρότητι, περιβάλλω, τινὰ διὰ... Πλάτ. Πρωτ. 320B:—ἀπολ., σκότος ἀμπέσχων, τὸ περιβάλλον σκότος, Εὐρ. Ἰππ. 192, κτλ.

2) ἐναγκαλιζομαι, γόνυ σὸν ἀμπέσχειν χερί ὁ αὐτ. Ἰκ. 165. 3) καταλαμβάνω, ἐννοῶ, Πλάτ. Πολιτ. 311C. II. περιτίθημι, Λατ. circumdare, induere, ἴδιος περιβάλλω τινὰ οἱ ἱματίων καὶ τὰ τοιαῦτα, μετὰ διπλ. αἰτ. κριθανόν μ' ἀμπέσχετε Ἀριστοφ. Σρ. 1153, πρὸλ. Βατρ. 1063, Λυσ. 1156: ὡσαύτως μετὰ προθ., τοιχοῖσιν δ' ἐπὶ ἡμπεσχεν ὑφάσματα, περιεκάλυψεν αὐτοὺς... Εὐρ. Ἰων. 1159. 2) Μέσ., περιτίθεμαι, περιβάλλομαι, ἐνδύομαι, πέπλους Εὐρ. Μῆδ. 1159· πορῶ, τὸ τῆς γυναίκος ἀμπέχει χιτῶνιον Ἀριστοφ. Ἰκλ. 374· λευκὸν ἀμπέχει· φορεῖ λευκὸν ἐπαυφρόριον; ὁ αὐτ. Ἀγ. 1024· χαίνας οὐκ ἀμπεσχοῦνται, κατ' αὐτ. "Ορ. 1090· καλῶς ἡμπεσχετο, ἦτο καλοφορεμένος, ὁ αὐτ. Θεσμ. 165· ἐπ' ἀριστερὰ ἀμπ. (πρὸλ. ἀναβάλλω III), ὁ αὐτ. "Ορ. 1567· κοί στήθι γ' ἀμπεσχόμενος, φορῶν τὸ ἐπαυφρόριον σου, ὁ αὐτ. Σρ. 1150· ἀμπεχόμενοι, φοροῦντες τοὺς ἐπενδύτας τιν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ γυμνοῖ (πρὸλ. γυμνός I. 5), Πλάτ. Γοργ. 523C, Ἀριστ. Προδλ. 2. 9· ἀνω τοῦ γόνατος ἀμπ., φορῶ χιτῶνα μὴ κακηνούμενον μέχρι τοῦ γόνατος, Φιλέταιρ. ἐνδ' ἀνωτ. ΠΕΡΙΤΙΤΩΣ ἀμπ., εἰμαι μεγαλυπρεπῶς ἐνδεδυμένος, Πλουτ. Δημήτρ. 41:—ὡσαύτως μ. δοτ., περιβάλλω, περικαλύπτω ἐμαυτὸν μέ τι (ἴδε ἐν λ. ἐκβολος) Εὐρ. Ἰλ. 422.

ἀμπήδησε ἀντὶ ἀνεπήδησε. ἀμπέ, Διόλ. ἀντὶ τοῦ δασέος ἀμφέ, Γρηγορ. Κορίνθ. (ἐκδ. Κοην) σ. 344, Λατ. ambe ἐν τῇ πηλίῃ, κτλ., πρὸλ. ἀμπελος, ἀμπέχω, ἀμπυξ, ἀμφιστατήρ.

ἀμπέλωλος, ὁ ἀμφισβητούμενος, Ἐπιγρ. Γόρτυν. ἐν Hell. J. 13. σ. 57. ἀμπέλουρον, «πυλῶνα, Ταραντῖνοι» Πούχ. ἀμπέπτω, ποιητ. ἀντὶ ἀναπέπτω. ἀμπέσχομαι ἢ ἀμπεσχοῦμαι, ἀμπέσχω, ἴδε ἐν λ. ἀμπέχω.

ἀμπλάκην, ἀπαρ. τοῦ ὄρ. ἡμπλάκων (Ἀρχιλ. 68 ἡμδλακων), μεταφ. ἀμπλάκων: ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης ἔχοντες ἀρκ. ἡμπλάκηνκα (ἴδε ἐμπολάω ἐν τέλ.)· παθ. ἡμπλάκηνμαι Δίσχλ. Ἰκ. 916:—ὁ μόνος ἐν χρήσει ἐνεστ. εἶναι ἀμπλάκηνκα, Δωρ. ἀμδλακλκω Θεαγ. παρὰ Σοφ. 9. 15., 10. 15): Δωρ. παρκατα. ἀμδλάκκισκων φίντες αὐτοῖσι 444. 36. (Πη. συγγενές τῇ πλάζω, τοῦ α. θεωρουμένου ὡς εὐφών. καὶ τοῦ μ. ὡς παρεμβληθέντος καθ' ἑαυτὸν ἐν τῷ ἀμδρωτος ἴδε καταπλάκων). [Ὅταν τὸ μέτρον ἀπαιτῇ τὴν πρώτην συλλαβὴν βραχεῖν, γράφεται ἀπλ- καὶ δὴ ὁ Πόρρον καὶ ὁ Ἑλμολ. φρονούσιν οὗτοι εἶναι ὁ ὁρὸς τύπος ἀπανταχοῦ (εἰς Εὐρ. Μῆδ. 115)· κατὰ τῆς γνώμης ταύτης ἴδε Ἑρμάν. Πονημ. 3. σ. 146· πρὸλ. καὶ Ἑλλένδου Λεξ. Σοφ.]. Παιητ. ἔμμη ἐν χρήσει ἀκριβὲς ἐν οἷα καὶ τὸ ἀμαρτάνω, οὐδαμῶς παρ' Ὀμ., [ὁπερὶ αὐτ' αὐτοῦ μεταχειρίζεται ἀσροτάζω, ἡμδρωτον]: I. μετὰ γεν., ἀποσυγχάνω, δὲν κατορθώνω τι, ὑπολείπομαι, ἀνορέας οὐκ ἀμπλάκων Πινδ. Ο. 8. 89, πρὸλ. Σοφ. Ἀντ. 544, 1234. 2) χάνω τι, σπεροῦμαι τινος, εἰ τοῦδ' ἡμπλάκων (ἐνν. παιδός) Σοφ. Ἀντ. 910· ἀρίστης ἀπλάκων ἀλόχου Εὐρ. Ἀλκ. 241· λέκτρων ἀπλάκων ὁ αὐτ. 1. Δ. 124. II. ἀπολ., ἀποσυγχάνω νὰ πρῶξω τι, δὲν κατορθώνω, ἀμαρτάνω, πλανῶμαι, πράττω τὸ μὴ ὀρθῶν, 160ν. Ἀποσπ. 51, Εὐρ. Ἰπ. 892, Ἀνδρ. 948, κτλ.· ὡσαύτως μετ' οὐδ. ἀνωτ., ὡς τὰδ' ἡμπλάκων, ἐτε ἔπραξα αὐτὰ τὰ ἀμαρτήματα, Δίσχλ. Ἀγ. 1212· ἐντεῦθεν καὶ κατὰ παθ. τί δ' ἡμπλάκῃται τῶν δέ μοι... ὁ αὐτ. Ἰκ. 916.

ἀμπλάκηνκα, τὸ, πλάνη, σφάλμα, ἀμάρτημα, Δίσχλ. Πρ. 112, 380, κτλ., Σοφ. Ἀντ. 51, κτλ.—Ποιητ. λέξις, ἣν μεταχειρίζεται ὁ Λυκούργος παρὰ Πλουτ. 2. 226E:—ὡσαύτως χάριν τοῦ μέτρου, ἀμπλάκηνκα Δίσχλ. Εὐμ. 934.

ἀμπλάκηντος, ἴδε ἐν λ. ἀναμπλάκηντος. ἀμπλάκισ, ἡ, = ἀμπλάκηνκα, Θέογν. 204, Πινδ., Τραγ. (ἀλλὰ παρὰ Τραγ. ἀμπλάκηνκα εἶναι κοινότερον) ἀμπλάκισαι φρονῶν, κατὰ πολὺ ὁμοίον τῷ Ὀμηρικῷ σφῆρσιν ἀτασθαλίῃσιν, Πινδ. Π. 3. 24· τίνος ἀμπλάκισος ποινὰς ὀλέκει; Δίσχλ. Πρ. 564· ἀμπλάκισαι τῶν πάροισιν Εὐρ. Ἰπ. 832.

ἀμπλάκισον, τὸ, = ἀμπλάκισ Πινδ. Π. 11. 41: πρὸλ. ἀμάρτησον, ἀμπλάκισκω, ἴδε ἐν λ. ἀμπλάκισκω. ἀμπνέω, Ἰπ. ἀντὶ ἀναπνέω. ἀμπνευμα, ἀμπνός, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀναπνευμα. ἀναπνοή, ἀμπνυς, ἀμπνύνθη, ἀμπνύτω, ἴδε ἐν λ. ἀναπνέω.

ἀμποιχοῦσις· ἐν Συρακούσαις ἀρχή· Πούχ. ἀμποις, ὁ ἐ. ἀν ποτε, μετ' εὐκτ., ὡ εὐθε! Σχόλ. εἰς Δίσχλ. Πρ. 971. ἀμποικόν, «μακρόθεν», Πούχ. ἀμποικός, σύρω, ἔλκω, ἀμποικόντων ἡμπερυσσα Λυκούργ. 1298· ἀνδρα... ἀμποικόντες Καλλ. Ἀποσπ. 234· μεταφ., λυπρὸν βίον ἀμποικόντες, ἔλκεν Λυκούργ. 975, πρὸλ. 635: εὐρηται μόνον παρ' Ἀλεξανδρ. ποιηταίς· μόνον δὲ ὁ Ἀριστοφ. μεταχειρίζεται ἀπαξ τῷ ἔξαιμπερῶν.—Τὰ ὀνόματα ἀμποικόν, τὸ, καὶ ἀμποιος, ὁ, ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν γραμματικῶν μετὰ τῆς σημασίας σχοινίου πρὸς ἔλκυσιν βαρῶν, Σουῖδ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 289.

ἀμποιόσκα, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι.

ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι.

ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι.

ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι.

ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι.

ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι.

ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι.

ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι.

ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι.

ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι.

ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι.

ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι.

ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι.

ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι.

ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι.

ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι.

ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι.

ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι.

ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι.

ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι.

ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι. ἀμποιόσχω, ἀμποιόσκη, ἀμποιόσκη, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι.

ἀμυγλίδες, δ, (ἀμύσσω) ἀμυγμία, «σπαργάνισμα, σπαργάνη» πρέπει παρρησίᾳ φοινίσαι ἀμυγλίσι Δισχ. Χο. 24. Ἰδε σημ. Ραίη εν τόπω δ' Ἰβρίαν, ἔχει διωγμοὺς.

ἀμυδὲς [ῶ], ἀρχαῖος τύπος τοῦ ἀμα: I. ἐπὶ χρόνου, ὁμοῦ, κατὰ τὴν αὐτὴν χρόνον, Ὁδ. Μ. 415. II. συγχύετον ἐπὶ τόπον, ὁμοῦ, ἐπὶ τῷ αὐτῷ, ἀμυδὲς κικλήσκοντο Ἰλ. Κ. 300. ἀμυδὲς καλέσσατο γ. 114. ὁστέα... πάντ' ἀμυδὲς Μ. 385. ἀμυδὲς ἱστᾶσιν = συνιστᾶσιν Ν. 330. φλέγα ἀμυδὲς ἐβαλλον, ἀνερίπτεον ὁμοῦ κατὰ τὴν αὐτὴν χρόνον, Ἰ. 217: συγχάκει παρὰ μετὰ γεν. Ἰβ. — Πρβλ. ἀμυδὲς. (ἢ ἔξ. εἶναι Διολικὴ ὡς τὰ ἀγυρά, ἀλλυδὲς ἐντεῦθεν ἢ φιλῆ).

ἀμυδρῆτες, εσσα, εν, = τῷ ἀμυδρῷ, Νικ. Θ. 274.

ἀμυδρῶ-νους, ουν, ὁ ἔχων νουν ἀμυδρῶν, ἀμύλων, καὶ τὴν ἄγαν ἀμυδρῶν ουν Θ. Στουδ. σ. 295.

ἀμυδρόματι, γίνομαι ἀμυδρὸς ἢ ἀσφαρὲς καὶ οὐκ ἐκτρέφεται, Διον Ἀρεοπ.

ἀμυδρὸς, α, ον, ἡμιον τῷ ἀμυρῷ, ὁπρὲς, σκεπτικός, μάλιστα ἐκινούμενος: 1) ἐπὶ ἐντυπώσεων ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ἀμυδρὰ χοίρας, βράχοι: μάλιστα διακρινόμενος διὰ τοῦ ὕδατος, Ἀρχιλ. 50. (οὐτως ἐν Παν. 10. 28. 1, ἀναγινώσκοντες περὶ εἰκότος τινος τοῦ Πόλου γινώσκοντες, ἀμυδρὰ οὕτω δὴ τὶ τὰ εἰδῶ τῶν Ἰχθύων, — σκιάς μάλλον ἢ Ἰχθύος εἰκάσεις) ἀμ. γράμματα, μάλιστα διακρινόμενα, Ἰωαν. Β. 45, πρβλ. Πλάτ. Θεαιτ. 195Α. ἀμ. φέγγος, χροῖα Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6. 12, 3. 2. 4. — II. πρὸς ἀμυδρῶν, ἀμυδρὸς βλέπειν, ὁρᾶν, ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 4. 10, 13., 5. 30, 8. ἀμ. μιμῆσθαι τι, μιμῆσθαι τι οὐχὶ ἐναργῶς, αὐτῷ 2. 8, 6. ἀμ. ἔχειν, ἀσφαρῶς, οὐχὶ ἐναργῶς ἔχειν, ὁ αὐτ. περὶ Γεν. Ζ. 3. 5, 6. 2) ἐπὶ ἐντυπώσεων γινώσκων ἐπὶ τῇ διανοίᾳ, ἀμ. εἶδος, σκιάδης μορφή, Πλάτ. Τιμ. 49Α. ἀμ. πρὸς ἀλήθειαν, ἀσφαρῶς ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ὁ αὐτ. Πόλ. 597Α. οἱ ἀμυδρῶν ὁργάνων, ὅτι ἀτελῶν ὄργ., ὁ αὐτ. Φαίτρ. 250Π. μαντέια ἀμυδρότερα τοῦ τι σαφὲς σημαίνειν, λικν ἀσφαρῶς οἶστο, ὁ αὐτ. Τιμ. 72Β. ἀμ. ἔλπις Πλούτ. κελ. 1. — Επίρρ. ἀμ. καὶ οὐδὲν σαφῶς Ἀριστ. Μεταφ. 1. 4. 4. ἀμ. θιγγάνειν τινὸς αὐτῷ 1. 7. 1. — Συγκρ. ἀμυδρότερον Πλάτ. Σοφ. 250Π. (ἢ παραγωγή τῆς λέξεως εἶναι ἀγνωστοί, πρβλ. ἀμυρῶς).

ἀμυδρότης, ητος, ἡ, ἡ ἀσφαρῆς, Φωτ. Βιβλ. 401, 14, κτλ.

ἀμυδρῶσις, εως, ἡ, τὸ κακίστῃν ἐπὶ ἀμυδρῶν ἢ ἀσφονίᾳ, Γαλην.

ἀμύδαλος, ον, ὁ μὴ ἔχων μυελόν, μερόντι, οὐ ἐν τοῖς πεζοῖς ἀμύδαλοι χόνδροι Ἀριστ. περὶ Μορ. Ζ. 2. 9, 15.

ἀμύδω, ῶ, ἐν λ. μύδω.

ἀμυδαία, ἡ, τὸ οὐκ. τῷ ἀμύδατος, τὸ μὴ εἶναι τινα μεμυημένον, Α. Β. 406, 12. Πισχ. ἐν λέξ. ἀνοργίας.

ἀμύδατος, ον, ὁ μὴ μεμυημένος, ἀνύσιος, βίβλος, Ἀνδοκ. 2. 38. Ἀνσ. 107. 38. ἀμ. καὶ ἀτέλεστος Πλάτ. Φαίτρ. 69C. μ. γεν., ἀμ. Ἀφροδίτης, ὁ μὴ γενόμενος δεκτὸς εἰς τὰ μυστήρια τῆς Ἀφροδίτης, Ἀριστ. 14.

II. ἐν Πλάτ. Γοργ. 493Α, 15, ἡ λέξις ἔχει δευτερεύσαν τινα ἔννοιαν, ὡς εἰ ἡμυολογεῖτο ἐκ τοῦ μύω, δηλ. ὁ μὴ δύναμενος μύειν, ὅ ἐστ. ὁ μὴ στεγανός, ὡς πῖθος τετηρημένος ὅστις στέγει.

ἀμύθητος [ῶ], ον, ἀδιήγητος, ἀπερίγραπτος, ἀναριθμητος, χρήματα Διμ. 49, ἐν ἐλ. κακὰ καὶ πράγματα ἀμύθητα παρέχων ἡ αὐτὴ 520. 20. ἀμ. πλήθος μυθῶν Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 37, 2. ἀμύθητον ὅσον διαφέρει ὁ αὐτ. Πόλ. 2. 5, 8.

ἀμύθος, ον, = ἀνευ μυθικῶν διηγήσεων, ποιήσις Πλούτ. 2. 16C.

ἀμυκάλας, αὐ ἀκίδες τῶν βελῶν, παρὰ τὸ ἀμύσσειν, ὁ Πόλ. 5, ὅστις ἡμῶς ἔχει ἀμυκαλάς, ἐξυπνῶς, ἐνθὶ δ' Εὐστάθ. παροξύνει τὴν λέξιν:

ἀμύκαρις, «πλήθος, ἄροισμα, πλῆσιον, πόλιν,» Πισχ.

ἀμύκατος [ῶ], ον, τόπος ἐνθα δὲν ἀκούεται μυκηθμὸς ζῶων, «ἀμυκήτωι κέτοινε πᾶρ καλὸν» Ἀνθ. Π. 0. 150.

ἀμύκατος, ον, αἰ, λακωνικὴ πόλις, περίφημος διὰ τὴν λατρείαν τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλ., κτλ.: — Ἀμυκαλῆς ἢ Ἀμυκαλεὺς, εως, ὁ, ὁ ἐξ Ἀμυκλῶν, ἴδε Ξεν. Ἰλ. 4. 5, 11. Ἀριστ. Ἀποσπ. 489:

Ἀμυκαλῶν, τὸ, ὁ ναὸς τοῦ Ἀμυκαλοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν Ἀμ., σπονδαὶ παρὰ Θουκ. 5. 18 καὶ 23. ἐν τῷ Ἀμ., Σερὰβ. 278. —

Επίρρ. Ἀμυκαλῶν, ἐξ Ἀμυκλῶν, Πινδ. Ν. 11. 44.

ἀμύκαλας, αἰ, εἶδος πελιδίων, Θεόφρ. 10. 35. ὡσαύτως ἀμυκαλάδες, αἰ, Πόλ. Ζ. 88, Πόλ. 5, κτλ.

ἀμυκαλίστω, ὁμιλῶ τὴν Ἀμυκαλῶν (δηλ. Λακωνικὴν διάλεκτον), Θεόφρ. 12. 13.

ἀμυκταν, «γλυκύν, οἱ δὲ ἀμικτον» Πισχ.

ἀμυκτεόν, ῥηματι. ἐπὶ τοῦ ἀμύσσειν, διὲ ἀμύσσειν, πρέπει τις νὰ «σπαργαλίσῃ,» Μενέμ. ἐν Ἰστρ. ἔκδ. Ματθ. 151.

ἀμύκατος, ητος, ὁ, ἡ, ἀνευ μυκηθμῶν ἢ ῥινός, Σερὰβ. 711.

ἀμυκτικός, ἡ, ον, (ἀμύσσω) ἐπιτέλειος, κατάλληλος πρὸς τὸ ἀμύσσειν, σπαργάσειν τὰς σάρκας, Πλούτ. 2. 642C: — Επίρρ. — αἰς, Σχόλ. εἰς Νικ. Θ. 131. II. περὶ τινῶν φαρμάκων, ἐρεθιστικός, Celsi Aurel.

ἀμύκων, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἀμυλῶς II., Ἀριστ. Προβλ. 4. 21, Πλούτ. 2. 4661).

ἀμυκλιδῶτον, «κρίτωνος εἶδος» Πισχ.

ἀμύκων, ον, ὁ μὴ ἀλεσθεὶς ἐν μύτῃ ἐντεῦθεν ὁ ἐκ λεπτοτάτου ἀλεσθέντος ἄρτος Πόλ. 6. 72, πρβλ. προηγ.

II. ὡς ὀψιασμα, ἀμυλῶς, ὁ, πλακοῦς ἐκ λεπτοῦ ἀλευροῦ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1092. οὕτως ἐν Βίρ. 1195, ὁ ἀμύκων (ἐκ χειρογράφου) διωρῶσε τοὺς ἀντὶ τὰς, πρβλ. Θεόφρ. 0. 21, Τηλεκλεῖς. ἐν «Στεροῖς» 2, κτλ. 2) ἀμυκλῶν (ἐνν. ἀλευρῶν), τὸ, λεπτὸν ἀλευρον, παρσπευαζόμενον ἐντεῖς-λέστερον ἢ διὰ τοῦ συνήθους ὀλέσματος, πρβλ. Πλιν. Φυσ. Ἰστ. 7. 18: — πλακοῦς ἐκ τοιοῦτου ἀλευροῦ, Ἀθήν. 847B: λεπτοτάτη ἀχνη, κόλλα, «νισσεῖς,» Διοσκ. 2. 123.

ἀμύκων [ῶ], ον, γεν. ονας, ὅτε. πληθ. ἀμύκων «Ἐπιγράμ. Ἰλλ. 461, 594: (μῦθος, κατ' Ἀιολικὴν τινὰ τροπὴν ὡς τὸ γελῶν) ἐπὶ τῇ εἰς γελῶντι παρ' Ἰων. φέρειται μῦθος, μῦθος) ἀμύκων, εὐγενής, ἔλεος, οἶκος ὅς' ἀντιδίδει καὶ αἰ. Ὁδ. Α. 232. ἄμα κρατερὸς καὶ ἀμ. Γ. 111. Παρ' Ὁρ. ἀποδίδεται τὸ ἐπὶ τοῦτο εἰς πάντα τὰ διακρινόμενα ἢ ἐπὶ πᾶσι πρῶτον, ὡς κατ' ἡμέραν ὁπλοῦν τιμητικὴν ἐπιθετοὶν ὡς τὰ παρ' ἡμῶν, ἐξέδοτος, ἐξοχότατος, ἐκλαμπρότατος, κτλ. χωρὶς νὰ ὑπονοήται ἡθικὴ τις ὑπεροχή· ἀποδίδεται δὲ ἐν Ὁδ. Α. 29 καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Ἀγίωνα: ἀλλ' οὐδαμῶς κείναι ἐπὶ τῶν οἰων' ὁδοὶ δ' Ἀσπλητῶς καλεῖται ἀμύκων, ὡς ἱατρίαι, Ἰλ. Δ. 191. ἢ δὲ οὐμῃ ἐν Σ. 144 ἡτ. ονητή.

II. ἐπὶ πράγματι, ὡς δ' ἂν ἀμύκων αὐτὸς ἐκ καὶ ἀμύκων εἰδῶ Ὁδ. Τ. 332. Θεῶν ὑπ' ἀμύκωνι πομπῇ Ἰλ. Ζ. 171. μῆτις Κ. 19. οὕτως ἔργα, τέξον, ἐργηθίμια, κτλ. — Συγκρ. παρ' Ἰβ., δις παρ' Ἰβ. (ὁ. 264, 654) ἀπὰρ παρὰ Πινδ. Ο. 10 (11): 33. ὡσαύτως παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς.

ἀμύκων, ης, ἡ, ἀποκρύπτει προσβολῆς, ὑπεράσπισις, ἀνταπόδοσις, ἐκδοχὴς, Πλούτ. Φωτ. 29, Καίσαρ 44. Ἀπκ. Καρ. 8. 73: μ. γεν. πρὸς ἀμύκων τῶν ἀδικούντων, Ἀλλ. Ἀφροδ. — «ἀμύκων, ἀμύκων, ὁ δὲ Φρόνιμος λέγει: «ἀμύκων» μὴ εἴπης, ἀλλ' εἰς ἄλμα μεταβάλλων, ἀμύκωνται πάντα γὰρ τὰ τοῦ βήματος εὐτόκιστα... σ. 23, ἔκδ. Λοβ. οὐ ἴδε καὶ τὴν σημειώσιν.

ἀμύκων, ἐνεστώς ὑπολήψεις ὑπὸ τῷ γραμματι. (δρῶντος 40, Ἰβ. Μ. 8. 18) ὡς ἐνεστώτης τύπος τοῦ ἀμύκων ἀλλὰ πᾶσι τοῖς σχηματισμοῖς οἱ ἀναγόμενοι εἰς τὸν τύπον τοῦτον ἀνέκοντο εἰς ἀντιστοίχον τινα ἡμῶν ὅσον, πρὸς δὲ ἀντιμέτωπον νὰ παραβλάσκων τοὺς σχηματισμοὺς τῶν ἀορίστων ἀλκαθεῖν, δεικαθεῖν, εἰκαθεῖν, εἰργαθεῖν, σχεθεῖν: ἴδε Ἐρμ. Κύρ. Μ. 180, Δινδῶρ. Σερ. Ἰλ. 396, Ἰλλινδῶν Λεξ. Σοφ. ἐν λ. εἰκαθεῖν. II. ἀσπικράτος κοίτην εἶναι ἀμύκων (οὐχὶ -δοῦν), προστ. μεν. ἀμύκων (οὐχὶ -δοῦν). Ὑπερασπιστῶν, βοήθῃ, μετὰ δευ. προσ., εἰ κοί σοῖς φίλοις ἀμύκωνται χρηζέεις Ἐρμ. Ἀνδρ. 1079, πρβλ. 1. Α. 010. ἀμύκων -δοτέ μοι Ἀριστοφ. Νερ. 1323: ἀπολ., δέχαι δ' ἀμύκωνται (εἰ ἐμφορᾷ) Σοφ. Ο. Κ. 1015: — Μισ., ἀποκρύπτει ἀπ' ἡμετέρῳ, ἀποκρύπτει τὸν δ' ἀμύκωντος φόγον Ἀισχύλ. Ἐρμ. 438: λέγει ἐκδοχὴν διὰ, μὴ, ἀμύκωνται σὲ Ἐρμ. Ἀνδρ. 721.

ἀμύκων, ἐπὶ, μετ' ἀμύκων, Α. Β. 571. 0.

Ἀμύκων [ῶ], ον, δ, (ἀμύκων) ἀρσ. κύρ. ον, οὕτως καὶ Ἀμύκωντας. II. ὡσαύτως εἶναι ἐν χρήσει καὶ ὡς προσήγορος, ὁ Ουμῖος ἐοῦδος ἢν ἀμύκωντας, τ. ἔ. ἀμύκωντας, Ἀριστοφ. Ἰππ. 570.

ἀμύκωνται, ἡ, ὁ, τοῦ ἀμύκωντος, προστάτρια, Γλωσσ.

ἀμύκωνται, ῥηματι. ἐπὶ τοῦ ἀμύκων, χρητ. ἀμύκωνται, δηλ. βοηθεῖν μετὰ δευ. προσ., Ξεν. Κύρ. 8. 6, 6. οὕτω καὶ πληθ. ἀμύκωνται ἐπὶ τοῖς κοσμιούμενοις Σοφ. Ἀντ. 677. II. χρητ. ἀμύκωνται, ἀμύκωνται, Ἀριστοφ. Ἀνσ. 661.

ἀμύκωνται, ῥηματι. ἡ, (ἀμύκων) ὑπερασπιστής: ἀμύκωνται, εἰς Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 5, 6, εἶναι τὰ πρὸς τὰ ἐμφορᾷ εἶδη μῆτρ. τοῖς κεράτων τῆς εἰλάρου.

ἀμύκωνται, ον, κατὰλληλος πρὸς τὸ ἀμύκων ἢ ἀμύκωνται, ἀμύκωνται, ἀμύκωνται ὅπλα Πλάτ. Νόμ. 914D (πρβλ. γαστ. II.): ἀμ. τέγνα αὐτῶν 020K: — μ. γεν., φάρμακον ἀμ. ῥημῶς, ἀντιδίδον διὰ... Ἀλλ. περὶ Ζ. 6. 31. πόσι τῶν δηλημάτων ἀμ. αὐτῶν 12. 32. II. ὡς οὐσαυτ. ἀμύκωνται, τὸ, μισον πρὸς ἀμύκων ἢ ὑπεράσπισιν, Πλάτ. Πολιτ. 279C, εἰς ἡρώματα, ὑπεράσπισιν, Πόλ. 18. 32, 2: ἀμύκωνται ὅπλα, Πλούτ. 2. 714C: ἀμ. τοῦ κακοῦ, ἀντιδίδον διὰ τὸ κακόν, Ἀθ. περὶ Ζ. 3. 41. ἀμ. ἐξ ἀπόρων, διέδοχος ἐκ δυσκολιών, αὐτῶν 3. 22.

ἀμύκωνται, ὁ, = ἀμύκωνται, ἀμύκωνται ἐπὶ τοῦ βοηθεῖν, Ἰβ. 436. 5.

ἀμύκωνται, ἡ, ὁ, = πρῶτος, ἑτοίμος πρὸς ἀποκρύπτειν πρῶτος δὲ τῇ ἐνυγλήσει, Ἀριστ. Ἰπ. Ν. 4. 5, 6: ἐπὶ τῷ κατ' ἀμύκων πρὸς τὸ φυλάττειν ἢ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 1. 1, 31: τὸ ἀμ. ἐργασθῆναι αὐτ. περὶ Ζ. μ. 4. 6, 13. 2) κατὰλληλος πρὸς ἀποκρύπτειν ἢ προσβάλλειν κατὰ... ἢ ἀμύκωνται χερσίων Πλάτ. Πολιτ. 280D. 3) ἢ ἀμ. ὁρμή, ἡ ἐμφορᾷ πρὸς ἐκδοχὴν τῶν, Πλούτ. Ζ. 457C.

ἀμύκωνται, ορος, ὁ, ποιητ. ὅρμα, βοήθῃς, ὑπερασπιστής. Ἰλ. Ν. 384. Ὁδ. Β. 326, κτλ. 2) ὁ ἀποκρύπτειν, ἀμύκωνται, εἰς ἀμύκωνται ἀμύκωνται (ἢ -αν) Σίμων. Γαλ. Γαλ. 1. 1, 394. 3) ὁ ἐκδοχὴς, πατρὸς Ἐρμ. Ὁρ. 1385. Πρβλ. ἀμύκωνται, ἀμύκωνται [ῶ], Ἰβ. παρὰ ἀμύκωνται Π. 0. 731: μετὰ ἀμύκωνται, Ἰων. -ὕνεται Ἰπρ. 0. 60, πληθ. γ' -εσας ὁ αὐτὸς 9. 6: αὐτ. α'

μετά στοργῆς, χειριστῶ θερμῶς, ὑποδέχομαι φιλοξενῶς, Λατ. amplexari, Ὁδ. Ξ. 381, Ἀπολλ. Ρόδ. 1, 258, κτλ.: οὕτως καὶ τὸ μέσ., Ἰλ. II. 192, Ὑμ. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 291.

ἀμφαγάπῳ, Ἐπ., ὁμοίον τῇ προηγ.: ἄρ. ἀμφαγάπησε Ὑμ. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 439· ἔδον κακὸν ἀμφαγαπῶντες (ὁ δὲ, τὴν Πανδάρην) Ἦσ. Ἐργ. x. Πρ. 58· ἀμφαγαπᾷ Χρησμ. παρὰ Διοδ. Ἐβλογ. Βασ. σελ. 11.— ἀμφαγαπῶντες, ἀσπαζόμενοι Ἦσυχ.

ἀμφαγέρομαι, Μέσ. συναθροίζομαι, συνέρχομαι πέριξ, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον κατ' ἄρ. β', θεαὶ δὲ μιν ἀμφαγέροντο Ἰλ. Σ. 37, πρὸς. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1527· ἐντεῦθεν παρὰ μεταγεν. Ἐπ. εὐρίσκοντες ἐνεστ. ἀμφαγέρομαι Θεοφ. 17. 94, Ὀππ. Ἀλ. 3. 231, 4. 114· πρὸς. ἀμφαγέρομαι.

ἀμφαγνοῶ, ἐνεστώς καθ' ὑπόθεσιν τῶν γραμματ. πρὸς παραγωγὴν τοῦ ἀμφηγνοῦν. ἀλλ' ἴδε ἀμφηγνοῦν.

ἀμ-φαδᾶ, ἀμφάδην, ἴδε ἐν λ. ἀμφαδόν· — ἀμφαδίην, ἴδε ἀμφάδιος.

ἀμφάδιος, α, ον. (ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀναφάδιος, ὅπερ δὲν ἀπαντᾷ, ἴδε ἀμφαδόν). Δημόσιος, φανερός, γάμος Ὁδ. Ζ. 288.

II. αἶτ. τοῦ θηλ. ἀμφαδίην, ὡς ἐπὶ ῥρ. (πρὸς. αὐτοσχεδίζην), = ἀμφαδόν, δημόσιος, φανερός, ἡχηρῶς, Λατ. palam, Ἰλ. N. 350· οὕτως καὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπ.

ἀμ-φάδδον, ἐπὶ ῥρ. ποιητ. ἀντὶ ἀναφάδδον = ἀναφανδόν (ἀμφανδόν) = δημόσιος, φανερός, ἢ ἀποκρύφειος, ἀντελίσκον τῷ λόθρῳ Ἰλ. N. 243· τῷ κρυφῆδον Ὁδ. Ξ. 330· τῷ δόλῳ A. 296· ἀμφαδᾶν βαλλεῖν, κτελεῖν, ἀγορεύειν, εἰπεῖν Ὀμ.—φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ οὐδέτερον ἐπιβόητος ἀμφαδός, ἢ, ὅν. ὅπερ ἀπαντᾷ ἐν Ὁδ. T. 391, μὴ ἀμφαδὰ ἔργα γένοιτο, μήποτε ἀνακαλυφθῶσι, γνωσθῶσιν. Ὑπέρχει τύπος ἀμφαδίην παρ' Ἀργίλ. 60.

ἀμφαδής, «πράσκαλος, περισκέλιος, οἶκος περισκεπτός» Ἦσυχ.

ἀμφαλνύομαι, εἰσποιούμαι, υἱοθεῖν, ἀμφαλνύσθαι [VII, VI] Ἐπιγρ. Γόρτ. Κρήτ. X. XI. 3. 8. 11.

ἀμφαλύνω, ποιητ. ἀντὶ ἀνσφαλύνω.

ἀμφ-αἰσσομαι, παθ., ἐξορκῶ κύκλῳ πανταχόθεν, ἰλλήγυρα, ἐν τμήσει, ἀμφὶ δὲ τ' αἰσσοῦνται, ἐπ' αὐτὸν ἑρμῶσι πανταχόθεν, Ἰλ. Δ. 417· κινούμαι κυματίζομενος, περὶ τῆς χαλτῆς τρέχοντος ἵππου· ἀμφὶ δὲ χαίται ὥμοις αἰσσοῦντο Ζ. 510, O. 267.

ἀμφακνέω, κἀμνω ὥστε νὰ περιπλέσω, κατὰ εὐρύθμωσιν ἀντὶ τοῦ ἀμφαιρέω ἐν Ἀρετ. π. Θερ. Ὁδ. Νοσ. 1. 1.

ἀμφάκανθος, ον. (ἀκανθα) ὁ ὑπὸ ἀκανθῶν περιβαλλόμενος, ἀμφάκανθ. θέμας, περὶ τῶν ἀκανθαλοῦρων, Ἰων παρὰ Πλούτ. 2. 971 F. (= Ἀλλη γραφὴ ἀμφ' ἀκανθῶν).

ἀμφάκητος [ᾱ], ες, Δωρ. ἀντὶ ἀμφήκητος.

ἀμφάκειον, τὸ, φάδα, Λεξ. Βοστ. Κερύηρ.

ἀμφάλλάζω, φωνάζω περὶ. Νόνν. Δ. 40. 98.

ἀμφάλλημαι, περιπλανῶμαι, περιφέρωμαι, Ὀππ. K. 3. 423.

ἀμφαλείφω, περιαλείφω, μόνον ἐν τμήσει, ἐμώας... κέλετ' ἀμφὶ τ' ἀλείφει Ἰλ. Ω. 582.

ἀμφαλλάξ. ἐπὶ ῥρ. ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀλλάξ, ἐναλλάξ, ἐν διαδοχῇ, Παιητής παρ' Ἀθην. 116 C.

ἀμφαλλάσσω, μεταβάλλω, ἀλλάσσω ἐντελῶς, ἐξ ἑλοκλήρου, Ὀππ. K. 3. 13.

Ἀμφαμύεται, ἔσφ. γραφ. ἀντὶ Ἀφαμύεται, δ ἴδε.

ἀμφαμυματίζω, περιδῶ, Ὁρεῖθ. σ. 58.

ἀμφαναδείκνυμι, ἐπιδείκνυμι πέριξ, Χρησμ. Σιβυλ. 12 (10). 204.

ἀμφανδόν, ἐπὶ ῥρ., ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀναφανδόν, Πινδ. II. 9. 73.

ἀμφανέειν, ποιητ. ἀντὶ ἀναφανέν, ἀπαρ. μέλλ. τοῦ ἀναφαίνω, Ὑμ. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 16.

ἀμφαντός, ὅσος, ἢ, υἱόλοισι, εἰσπολήσι, τῶν δὲ πρόθθα, ὅσαι τις ἔχει ἢ ἀμφαντύ [V] Ὑπρηρ. Γόρτ. Κρήτ. 11. Ὁ Wittenberger (Hermes 20, 573) ὑπολαμβάνει τὴν λέξιν ὡς οὐσ. καὶ τὴν ἑρμηνεύει ὡς ἀνωτέρω, ἀλλ' ὁ Gomprattielli θεωρεῖ αὐτὴν ὡς ἐπὶ ῥρ. εἰς -ὄν. Πρὸς. καὶ Βλάσιον, Jahrb. f. Philol. 131. 485, Meyer σ. 202.

ἀμφαφονέω, (ἄνω) πορεύομαι ἀσταθῶς, περιπατῶ κλονιζόμενος διεξίτι καὶ ἀριστερὰ ὡς ἄμαξα, ἢ οἱ τροχοὶ δὲν εἶναι καλῶς ἡρμοσμένοι εἰς τὸν ἄξονα· ἀμφαφονέν, τὸ περινεῦν εἰς ὅτερον μέρος· ὅπερ ἔστιν ἰδεῖν ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν τῶν κλονιζομένων εἰς ὅτερον μέρος· A. B. 23, 301—ἀμφαφονέν, τὰ γόνυτα περικλῖσθαι, καὶ μὴ εὐτονεῖν· Ἦσυχ. — ὅπου τὸ ἄξονος καὶ τῶν ἐχόντων αὐτόν, εἴτε ἀρμάτων εἴτε ἀμαξῶν (λέγεται), τὸ μὴ πορεύεσθαι κατ' ὁρμὴν εὐστ. Ἰλ. σ. 918. 62.

ἀμφαφράξω, Ἐπ. ῥῆμα, κρυτὸ ἢ φορῶ κύκλῳ, περικρυτῶ, τεύχεα δ' ἀμφαφράξω Ἰλ. Φ. 408· οὕτως ἀμφαφράξω κατ' Ἐπ. παρὰ. ἀμφαφράξεν Ἦσ. Ἀσπ. 64.

ἀμφαφρίστερος, ον, ὁ κατ' ἀμφοτέρους τὰς χεῖρας ἀριστερός, δ ἔ. ἑλως ἀρίτεος καὶ ἀνεπιτηδέιος, ἄκομψος, Λατ. imbilienus· ἐσχηματίζει δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀμφεδέξιος Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 432· ἐντεῦθεν οὐχ αἰσος, Ἦσυχ., Εὐστ.

ἀμφάσκη, ἢ, Ἐπ. ἀντὶ ἀφασκῆ (πρὸς. ἀμπλακῆ), ἀναυλῆ, ἀφωλῆ, ὅταν ὑπὸ φόβου ἢ καταπλήξῃς ἢ ὀργῇ δὲν ἐνδνατῇ νὰ λαλήσῃ

τις, δὴν δὲ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε Ἰλ. P. 695, Ὁδ. Δ. 704.

ἀμφαυαγῆς, ἀντιλάμπειν Ἦσυχ.

ἀμφαυαγῆς, εὐς, ἢ, (αὐτεῖν) ἡ παραβλάστησις, ἥτις γίνεται περὶ τὸ λείον καὶ ἄλλοις μέρους τοῦ στείλλους τῆς ἐλπίδος ἢ ἀπεικονητῶν οἱ κλάδοι· καλεῖται δὲ καὶ ἀμφέψω (γράφεται καὶ παροξύτως· ὡς) Ἰωαν. 1. Φ. 3. 7. 1.

ἀμφαυῶν, ἐπερηχῶν· Ἦσυχ.

ἀμφαυῶν, ἐπερηχῶν, κόρυθες δ' ἀμφ' αὐτὸν δότευν (τμήσει).

Ἰλ. M. 160.

ἀμφαφᾶω, Ἦπ. ῥῆμα, φαίνω, ἐκπύομαι ἢ φηλαρῶ ἐλγύρα, κοῖλον λόγον ἀμφαφᾶωσα Ὁδ. Δ. 277· καὶ κ' ἀλάδα.. διακρίνει τὸ σῆμα ἀμφαφᾶω, φηλαρῶν, Θ. 100· λαμβάνω εἰς χεῖρας, πίνω, τόξον εὐξοον ἀμφαφᾶωντας T. 386· δύνε. ἐν. ἀμφαφᾶσας Ὀπρ. Διό. 522, Ἰων. παρὰ. ἀμφαφᾶσας Μόσχ. 2. 95·—ὡσαύτως καὶ μέσ. ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνεργ., τὸν μὲν... χερσὶν τ' ἀμφαφᾶωντο Ὁδ. O. 462.

2) ὡς τὸ Λατ. irascere, ἐπὶ προσώπων, μαλακώτερος ἀμφαφᾶσθαι (Ἐπ. ἀντὶ ἀμφαφᾶσθαι). ἐν δυνάμει τις ἐνυκλιώτερον νὰ μεταχειρισθῇ, Ἰλ. X. 373· τόξον εὐξοον ἀμφαφᾶσθαι, γνωρίζω πῶς νὰ τὸ μεταχειρισθῶ, Ὁδ. Θ. 215, πρὸς. T. 475.—Τὸ ῥῆμα τοῦτο μεταχειρισθῆ καὶ ὁ Ἀρεταίος ἐν σχηματισμοῖς Ἐπικείοις, —ὥστε π. Λίτ. Χρον. Πινδ. 2. 4, π. Θερ. Ὁδ. Πινδ. 1. 1·—δύνωτα αὐτοῖς 2. 4.

ἀμφεικῆς, ἄδης, ἢ, (ἐνν. ἡμέρα) ἡ ἀμέσως μετὰ τὴν εἰσοσθῆ, ἡ εἰσοστὴ πρώτη ἡμέρα, Πανδάρου ὁμηρικῆς, [E3] ὅδε τοῖς φυλῆταις [II] Ἐπιγρ. K. 3720. Καθ' Ἦσυχ. ἀμφεικῆς, ἡ περὶ εἰκάδα, — ἢ λέγεται αὕτη ἄλλοτε ἐγράφετο ἀμφ' εἰκάς.

ἀμφειλέομαι, παθ., περιβάλλω, φιλεῖν, παρὰ Στράβ. 168, ἐν τμήσει· πρὸς. Μετνεκίου Ἀνάλ. Ἀλεξ. σ. 349.

ἀμφειπτόν, «περιβλητόν» Ἦσυχ.

ἀμφειλάτῃ, «μὲν πλῆρες θαλάου» Ἦσυχ.

ἀμφειλάυνω, «ἀμφειλάττω, περιαγέλωσα, κινῶσασα» Ἦσυχ.

ἀμφειλερίζομαι, παθ., κινούμαι ἡ κυμαίνωμαι τῇδε κἀκεῖσε, Κόνιτ Σμ. 11. 465.

ἀμφειλέκτος, ον καὶ ἀμφειλέκτος, ὅν, ποιητ. ἀντὶ ἀμφειλέ-, συνεσπαρμένος, Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. 399.

ἀμφειλέσω, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἀμφειλέ-, συμπλέτω, συμπύπτωσιν ἀμφειλέσαντες χεῖρας Εὐρ. Ἀνδρ. 425, πρὸς. Ἰππ. 8. 140 Lill. — ἐνεστ. παρ' Ἀρεταίῳ, Θερ. Ὁδ. Πινδ. 2. 4:—Μία., ἀμφειλέσθαι γνώθους τέκνους· «οὐτίστι καταπαγῆν, εἰς τὸ συστρεφῆν τὰς γνώθους τοὺς μισοῦμένους» (Σχολ. | Πινδ. N. 1. 62).

ἀμφέλω, περιέλω, σύρω πέριξ· Μία., ἀμφέλωσθαι τι, σύρω τι περὶ ἑμαυτὸν, περικυκλῶμαι ὑπ' αὐτοῦ, Διον. II. 268.

ἀμφελυτρίω, περικαλύπτω, Ἀνδρ. 75:—καὶ ἀμφελυτρίω, εὐς, ἢ, περιβάλλω, ἢ αὐτ. 815.

ἀμφεμμένος, ποιητ. πρὸς. μετοχ. τοῦ ἀμφέννυμι.

ἀμφενέπω, ἐπιτεταμ. τύπος τοῦ ἐνέπω, Νικ. Θ. 627.

ἀμφέπω, ποιητ. ἀντὶ ἀμφετέπω.

ἀμφερέδω, σπρίζω δόλγυρα, (ὕδωρ ἀμφ. τιγλ. Ἀνδρ. 304.

ἀμφερέψω, κατακαλύπτω, περισκεπάζω, Ἀνδρ. II. 11. 37.

ἀμφερκής, ἐς, περιπαταγμένος δόλγυρα, «ἀμφερκῇ πῖθον, τὸν πάντοθεν κύκλῳ περιειργόμενον» Ἀρχαῖος Περὶ Περὶ Ἦσυχ.

ἀμφερυοῦμαι, κατακοκκινίω τι, καθιστῶ τι ὑλοκόκκινον, Κόνιτ Σμυρν. Δ. 60.

ἀμφέρχομαι, ἀποθ., ἐπέρχομαι πανταχόθεν, παρ' Ὀμ. μόνον κατ' ἄρ. β', μ. αἶτ., ὥστε με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς ἀστὴ Ὁδ. Ζ. 122· τότε με κνίσθη ἀμφήλυθεν... αὐτῇ M. 309.

ἀμ-φέρω, ἀμ-φείγω, ποιητ. ἀντὶ ἀναφ-.

ἀμφεστέρης, ἄδης, περιδύλαιον, Ἰλ. 11. 11. 37.

ἀμφεγᾶν, ἴδε ἐν λ. ἀμφεγᾶν.

ἀμφεγᾶν, ἀμφεγᾶν, ἴδε ἐν λ. ἀμφεγᾶν.

ἀμφεγᾶν, ἴδε ἐν λ. ἀμφεγᾶν.

ἀμφηγέρομαι, Ἐπ., ἀντὶ ἀμφαγέρομαι, ἀμφὶ δ' ἡγερέθοντο Ὁδ. P. 34.

ἀμφήκης, ες, (ἀνή) διπλοσ, δίπλος, ἀμφοτέρωθεν δῆς, κατὰ πτερὰ, φάσανον, Εἰςος Ἰλ. K. 266, Ὁδ. II. 80, κτλ.: κέντρον, δόρυ Λισγύλ. Πρ. 602, Ἀγ. 1140· ἔγχος, γένυς Σοφ. Αἰ. 280, Ἦλ. 485· ἐπὶ ἀστραπῇ, πυρὸς ἀμφήκης βόστρυγος Δισγύλ. Πρ. 1044.

II. μεταφ., ἀμφ. γλῶττα, γλῶσσα ἥτις κόπτεται κατὰ δύο τέρηπους, δύναται διπλ. νὰ ὑπερασπίσῃ καὶ τὸ δίπλων καὶ τὸ διπλ. ἄριστοφ. Νεφ. 1160· ἐπὶ χρησμοῦ, ὁ δυνάμενος κατὰ δύο τέρηπους νὰ ἐρμηνεύῃ, ἀμφέλωτος, ἀμφ. καὶ διπρόσωπος Ἀσκα. Ζεὺς Τραγ. 43.

ἀμφ-ἡμερινός, πυρετός καθημερινός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν διάντριον καὶ τεταρταῖον, ὡς καὶ πρὸς τὸν νυκτερινόν, Ἰππ. Ἐπει. 1. 944, Πλάτ. Τίμ. 86A· πρὸς. Μόρην ἐκδ. Περσ. σ. 46:—οὕτως, ἀμφ-ἡμερος (ἐνν. πυρετός) Σοφ. Ἀποσπ. 448.

ἀμφήν, «αὐλήν» Ἦσυχ.

ἀμφηρεφής, ἐς, (ἐρῆς) = ἐκτερωθὲν ἐσπερασμένος, καλῶς ἐσπερασμένος, ἐπὶ, τῆς φανέρως τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλ. Δ. 45.

ἀμφήρης, ες, (ἄνω) ὁ ἐκτερωθὲν συνδεδεμένος ἢ ἡρμοσμένος, λαβῶν εὐθύων ἀμφῆρης ἑσθῆ, δ I. τὸ διπλὸν πηδάλιον,

ἀμφίας, δ, μέτριος Σικελικὸς οἶνος, Νικόστρ. ἐν «Οἰνόπλειον» 1: ἀμφίας, γένος οἴνου· Ἰπύχ., πρὸλ. ἀμφίας παρὰ τῷ αὐτῷ.

ἀμφιστάς, εως, ῥ. (ἀμφιστάς) ἀμφιστάν γυμνῶν ἀριλίου, ἐνδυμα, περιβλήμα, περιβολή, Εἰδ. (Ἰωβ, κτ', δ, καὶ ἄλλ.). δ' Ἰπύχιος ἐρμηνεύει ἀμφιστάν, σκέπη.

ἀμφιστάς, ατος, τό, = ἀμφιστάς, ἐνδυμα, Κτησ. Περσ. 19, Λουκ. Κυν. 17.

ἀμφιστάς, δ, = ἀμφιστάς, Θεοφίλ. Πρωτοσπ. σ. 851.

ἀμφ-ιστάς, ἐπὶ πτηνῶν, περιπτύσσεται κραυγάζων, κατ' ἀνύμωλον μεταστῆναι πρὸς. ἀμφιστάς Ἰλ. 13, 316: ἐπεὶ τῶν τέκνων ὄψομαι ἐν, ἢ κραυγάζουσα ἢ φωνούσα· Ἰπύχ.

ἀμφιστάς: μέλλ. -εῖσθαι, κτλ.: (ἴδε βάσιν)· περιβάλλω, περιπατῶ ὁλόγυρα, περιέρχουμαι, ἡέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιστάς, ἢ ἡλίου ἀκολουθεῖν τὴν τροχὴν αὐτοῦ εἶχε μέσουραν ἡσπῆ, Ἰλ. 9, 68.

2) ἐπιβάλλω, ἐποχούμαι, ἀμφ' ἐνὶ δοῦρατι βαίνει, ἐπωχεῖτο ἐπὶ ἐνός ἐλλου, Ὁδ. Β. 371: ἵππον ἀμφ. Κτλ. εἰς Ἀἴλ. 113: ἀμφ' ὀφθαλμοῖς, ἐπὶ ἀλκίκατος, Βαδρ. 5, 8.

3) περιβάλλω, ἐπὶ πτηνῶν, ἐπὶ πρὸς τὴν προστατεύου, ἵσταται ἐπ' αὐτοῦ, ἀμφ' κασιγνήτῳ βεβασί, Ἰλ. Ε. 477 (πρὸλ. περιβάλλω 1. 1.): ἐντεῦθεν.

4) ἐπὶ πολιορκίᾳ θεοτήτων = προσυλῆται, προστατεύω, Κίλλαν ἀμφιδόχας Ἰλ. Α. 37: δαίμονες ἀμφιδόχας πάλιν Διογύλ. Θ. 175: οὕτως, ἐπὶ ἀγρίου ὄφρου φυλάττοντος τὰ νεογνά αὐτοῦ, Ὁππ. Κ. 3, 218: ἢ τὴν λαίαν αὐτοῦ, ἀμφιδόχας πατεῖ Ξεν. Κυν. 10, 13.

5) περιβάλλω, περικαλύπτω, μ. αἰτ., νεφέλη σκοπέλων ἀμφιδόχας Ὁδ. Μ. 74: οὐ πόνος φρένας ἀμφιδόχας Ἰλ. Ζ. 355, πρὸλ. Ὁδ. Θ. 541: πολλὴν παραγμένην ἀμφιδόχας ἔχον μάχης, ἤσαν, ἀμφοτέρωθεν βάντες κατ' ἀλλήλων εἶχον... Εὐρ. Φοῖν. 1406 (415): ὦ μοῖρα, .. ὅλα με ἀμφιδόχας ἔχεις ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 1082: ὡσαύτως μ. δότ., Ἰρῶν νεφός ἀμφιδόχας νηυσὶν Ἰλ. Π. 68: ἀμφ' ἀμφὶ τὸ δέξαι τοῦ γενεῖου, ἐπὶ (μάντος) ὁπεντοῦ ἐπιδόχου, μετ' ἐντοῦ, ὅστις περιβάλλει μέλος τι τοῦ σώματος χωρὶς τὴν πέτῃ αὐτοῦ, Ἰππ. περὶ Ἀρρ. 709.

6) τεθε μοι τὸ θράσος ἀμφιδόχας Εὐρ. Ἰκ. 609: ἀμφιδόχας φλέειν, ἔνθα ἡ μεταφορὴ ἐλήρηται ἐκ τῆς φλογὸς τῆς περιβαλλούσης ἀγρεῖον ἐπὶ τοῦ πυρός τεθειμένον, ὁ αὐτ. Ἀλκ. 738.

7) ἀμφιδόχας, δ, ἐπὶ τοῦ Ἰπύχιδος ἐν Κερνήρῳ, = ἀμφιδόχας, γαιήοχος, Τζέτ. Λουκ. 749.

ἀμφιδόχας: μέλλ. -εῖσθαι, κτλ.: (ἴδε βάσιν)· Ἰπύχ., Ἰπ. μέλλ. ἀμφιδόχας Ὁδ. Χ. 103: Περιβάλλω, περιέρχουμαι, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τῷ πελάγει ἐν τῷ αἵματι.

1) ἐπὶ ἐνδύματι, κτλ., περιβάλλω, ἐνδύω, ὡς τὸ Λατ. circumdare, ὁμοίως τῷ ἀμφιδόχας, μετὰ διπλ. αἰτ. πρὸς. καὶ πράγμ., ἀμφὶ δὲ με γλαῖαν.. βάλεν ἡδὲ χιτῶνα Ὁδ. Κ. 305, πρὸλ. 451: ἀμφὶ δὲ μιν ῥάκος.. βάλεν Ν. 434: ὡσαύτως μ. δότ. πρὸς., ἀμφὶ δὲ μοι ῥάκος.. βάλεν Ξ. 342: ἀμφὶ δ' Ἀθῆναι ὅμοιαι.. βάλεν αἰγίδα Ἰλ. Σ. 204: στολήν... ἀμφιδόχας σφί κάρα Εὐρ. Πρ. Μαιν. 465: γέρας κόρια Πινδ. 11, 5, 42: Μίσσ. = περιεσθαι, περιβάλλωμαι, Λατ. accingi, ὅς δὲ ῥάκος ἀμφιδόχας Ὁδ. Ζ. 178, πρὸλ. Χ. 103, κτλ., στεφάνοις.. ἀμφ. ἰλοκόμοις Εὐρ. Πάκχ. 104: ἐντεῦθεν.

2) ἐν χρήσει κατὰ ποικίλων μεταφορ. καὶ ἡμετεταφορ. τῶν δ' ἐγὼ ἀμφιδόχας θάλαμον δέμον, ἔσω περιβάλλω, περικαλύπτω, ἡμετεταφορ. Ὁδ. Ψ. 192: ὑγὸν Ἐλλάδι ἀμφ. Διογύλ. Περσ. 50, πρὸλ. 72: ὑπόταν ἀνδρῶν κρατὴρ ὑπὸν ἀμφιδόχας Εὐρ. Πάκχ. 384: ἔξ' ἐτου λευκὴν ἐγὼ τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιδόχας τριγὰ, ὅφ' ἔτου ἐκ μελαίνης ἔχω τὴν λευκὴν ταύτην τριγὰ, ἥτις περιβάλλει τὴν κεφαλὴν μου, Σοφ. Ἀντ. 1093: ἀμφ. νεφός θανάτου Σμιν. 154.

3) ἀντὶ τοῦ μέσου ἐνίοτε εἶναι ἐν χρήσει τὸ ἐνεργ., κρατερὸν μέλος ἀμφιδόχας (ἐαυτοῦ), ὡς τὸ ἐπιειμένον ἀλλήν Ἰλ. Ρ. 742: δουλοσύνην ἀμφιδόχας κάρα (ἐαυτοῦ) Εὐρ. Ἀνδρ. 110: καὶ ἀνὰ πάλιν τὸ μεσ. ἀντὶ τοῦ ἐνεργ., ἀμφιδόχας Ἀἴδαν ἐπὶ σοὶ ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 1191: Παθ., ὅθεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιδόχας οσφῶν ῥητίεσσι, ὕμνος περιρρίπτεται (ἴδε τι λικνόν), ἢ ἐπαρλῶται ἐπάνω εἰς τὰς διανοίας τῶν ἀσφῶν (τῶν ποιητῶν δηλ.), ὡς κελαδεῖν αὐτοῦ Κρόνον παῖδα Πινδ. Ο. 1, 14.

4) ῥίπτω ἢ ἐκτείνω καὶ ὅτε τὰς χεῖρας μου περὶ τινά ὑπὸ ἡγεμονίαν αὐτῶν, μ. δότ. πρὸς., ἀμφ' Ὁδυσσῆϊ.. χεῖρες βαλόντες Ὁδ. η. 223: ἀμφὶ δὲ χεῖρας ἐπὶ ῥάλλ' Ὁδυσσῆϊ Ψ. 208: ἀμφὶ δὲ παῖδ'.. βάλε πῆχες Ω. 541: ἀλλ', ἀμφὶ δὲ χεῖρας βάλλομεν, συλλαμβάνομεν, λαμβάνομεν αἰχμάλωτον, Δ. 454: ὡσαύτως, ἀμφὶ δὲ χεῖρα.. βάλεν Ἐγχεῖ, ἥρπασε τὸ δόρυ, Φ. 433: ἀμφὶ δὲ.. βάλε γούνασι χεῖρας, ὡς ἰκέτης, Π. 142: τὰνδ' αἶψα, μετ' αἰτ. προσώπ., περιβάλλω, περιπτύσσεται, ἀμφ. τινά χερσὶ, ὡλέναίς Εὐρ. Πάκχ. 1363, Φοῖν. 306: ὡσαύτως ὁπλῶς, ἀμφ. τινά, περιπτύσσεται, ἐναγκαλίζομαι τινά, ὁ αὐτ. Ἰκ. 70: κουφονόων τε φύλον ὀρνίθων ἀμφιδόχων ἀγρί, περικαλύπτω διὰ δικτύων, Σοφ. Ἀντ. 344: κτυπῶ, πλῆττω ἀπανταχόθεν, τινά βέλσσι Εὐρ. Πρ. Μαιν. 422.

5) μεταφ., ἀμφὶ κτύπος οὐχάτος Ἰλ. 16, 535.

6) βιάσθαι ἢ κινεῖν πρὸς, περιέρχουμαι, τὸ ἀφροδῶν Ἰππ. περὶ Ἀρρ. 780H.

7) ἀμφιδόχας, ἔχω ἀμφιδόχας, δ, ἐπὶ τοῦ Ἰπύχιδος ἐν Κερνήρῳ, = ἀμφιδόχας, γαιήοχος, Τζέτ. Λουκ. 749.

ἀμφιδόχας: μέλλ. -εῖσθαι, κτλ.: (ἴδε βάσιν)· Ἰπύχ., Ἰπ. μέλλ. ἀμφιδόχας Ὁδ. Χ. 103: Περιβάλλω, περιέρχουμαι, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τῷ πελάγει ἐν τῷ αἵματι.

1) ἐπὶ ἐνδύματι, κτλ., περιβάλλω, ἐνδύω, ὡς τὸ Λατ. circumdare, ὁμοίως τῷ ἀμφιδόχας, μετὰ διπλ. αἰτ. πρὸς. καὶ πράγμ., ἀμφὶ δὲ με γλαῖαν.. βάλεν ἡδὲ χιτῶνα Ὁδ. Κ. 305, πρὸλ. 451: ἀμφὶ δὲ μιν ῥάκος.. βάλεν Ν. 434: ὡσαύτως μ. δότ. πρὸς., ἀμφὶ δὲ μοι ῥάκος.. βάλεν Ξ. 342: ἀμφὶ δ' Ἀθῆναι ὅμοιαι.. βάλεν αἰγίδα Ἰλ. Σ. 204: στολήν... ἀμφιδόχας σφί κάρα Εὐρ. Πρ. Μαιν. 465: γέρας κόρια Πινδ. 11, 5, 42: Μίσσ. = περιεσθαι, περιβάλλωμαι, Λατ. accingi, ὅς δὲ ῥάκος ἀμφιδόχας Ὁδ. Ζ. 178, πρὸλ. Χ. 103, κτλ., στεφάνοις.. ἀμφ. ἰλοκόμοις Εὐρ. Πάκχ. 104: ἐντεῦθεν.

2) ἐν χρήσει κατὰ ποικίλων μεταφορ. καὶ ἡμετεταφορ. τῶν δ' ἐγὼ ἀμφιδόχας θάλαμον δέμον, ἔσω περιβάλλω, περικαλύπτω, ἡμετεταφορ. Ὁδ. Ψ. 192: ὑγὸν Ἐλλάδι ἀμφ. Διογύλ. Περσ. 50, πρὸλ. 72: ὑπόταν ἀνδρῶν κρατὴρ ὑπὸν ἀμφιδόχας Εὐρ. Πάκχ. 384: ἔξ' ἐτου λευκὴν ἐγὼ τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιδόχας τριγὰ, ὅφ' ἔτου ἐκ μελαίνης ἔχω τὴν λευκὴν ταύτην τριγὰ, ἥτις περιβάλλει τὴν κεφαλὴν μου, Σοφ. Ἀντ. 1093: ἀμφ. νεφός θανάτου Σμιν. 154.

3) ἀντὶ τοῦ μέσου ἐνίοτε εἶναι ἐν χρήσει τὸ ἐνεργ., κρατερὸν μέλος ἀμφιδόχας (ἐαυτοῦ), ὡς τὸ ἐπιειμένον ἀλλήν Ἰλ. Ρ. 742: δουλοσύνην ἀμφιδόχας κάρα (ἐαυτοῦ) Εὐρ. Ἀνδρ. 110: καὶ ἀνὰ πάλιν τὸ μεσ. ἀντὶ τοῦ ἐνεργ., ἀμφιδόχας Ἀἴδαν ἐπὶ σοὶ ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 1191: Παθ., ὅθεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιδόχας οσφῶν ῥητίεσσι, ὕμνος περιρρίπτεται (ἴδε τι λικνόν), ἢ ἐπαρλῶται ἐπάνω εἰς τὰς διανοίας τῶν ἀσφῶν (τῶν ποιητῶν δηλ.), ὡς κελαδεῖν αὐτοῦ Κρόνον παῖδα Πινδ. Ο. 1, 14.

4) ῥίπτω ἢ ἐκτείνω καὶ ὅτε τὰς χεῖρας μου περὶ τινά ὑπὸ ἡγεμονίαν αὐτῶν, μ. δότ. πρὸς., ἀμφ' Ὁδυσσῆϊ.. χεῖρες βαλόντες Ὁδ. η. 223: ἀμφὶ δὲ χεῖρας ἐπὶ ῥάλλ' Ὁδυσσῆϊ Ψ. 208: ἀμφὶ δὲ παῖδ'.. βάλε πῆχες Ω. 541: ἀλλ', ἀμφὶ δὲ χεῖρας βάλλομεν, συλλαμβάνομεν, λαμβάνομεν αἰχμάλωτον, Δ. 454: ὡσαύτως, ἀμφὶ δὲ χεῖρα.. βάλεν Ἐγχεῖ, ἥρπασε τὸ δόρυ, Φ. 433: ἀμφὶ δὲ.. βάλε γούνασι χεῖρας, ὡς ἰκέτης, Π. 142: τὰνδ' αἶψα, μετ' αἰτ. προσώπ., περιβάλλω, περιπτύσσεται, ἀμφ. τινά χερσὶ, ὡλέναίς Εὐρ. Πάκχ. 1363, Φοῖν. 306: ὡσαύτως ὁπλῶς, ἀμφ. τινά, περιπτύσσεται, ἐναγκαλίζομαι τινά, ὁ αὐτ. Ἰκ. 70: κουφονόων τε φύλον ὀρνίθων ἀμφιδόχων ἀγρί, περικαλύπτω διὰ δικτύων, Σοφ. Ἀντ. 344: κτυπῶ, πλῆττω ἀπανταχόθεν, τινά βέλσσι Εὐρ. Πρ. Μαιν. 422.

5) μεταφ., ἀμφὶ κτύπος οὐχάτος Ἰλ. 16, 535.

6) βιάσθαι ἢ κινεῖν πρὸς, περιέρχουμαι, τὸ ἀφροδῶν Ἰππ. περὶ Ἀρρ. 780H.

7) ἀμφιδόχας, ἔχω ἀμφιδόχας, δ, ἐπὶ τοῦ Ἰπύχιδος ἐν Κερνήρῳ, = ἀμφιδόχας, γαιήοχος, Τζέτ. Λουκ. 749.

ἀμφιδόχας: μέλλ. -εῖσθαι, κτλ.: (ἴδε βάσιν)· Ἰπύχ., Ἰπ. μέλλ. ἀμφιδόχας Ὁδ. Χ. 103: Περιβάλλω, περιέρχουμαι, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τῷ πελάγει ἐν τῷ αἵματι.

1) ἐπὶ ἐνδύματι, κτλ., περιβάλλω, ἐνδύω, ὡς τὸ Λατ. circumdare, ὁμοίως τῷ ἀμφιδόχας, μετὰ διπλ. αἰτ. πρὸς. καὶ πράγμ., ἀμφὶ δὲ με γλαῖαν.. βάλεν ἡδὲ χιτῶνα Ὁδ. Κ. 305, πρὸλ. 451: ἀμφὶ δὲ μιν ῥάκος.. βάλεν Ν. 434: ὡσαύτως μ. δότ. πρὸς., ἀμφὶ δὲ μοι ῥάκος.. βάλεν Ξ. 342: ἀμφὶ δ' Ἀθῆναι ὅμοιαι.. βάλεν αἰγίδα Ἰλ. Σ. 204: στολήν... ἀμφιδόχας σφί κάρα Εὐρ. Πρ. Μαιν. 465: γέρας κόρια Πινδ. 11, 5, 42: Μίσσ. = περιεσθαι, περιβάλλωμαι, Λατ. accingi, ὅς δὲ ῥάκος ἀμφιδόχας Ὁδ. Ζ. 178, πρὸλ. Χ. 103, κτλ., στεφάνοις.. ἀμφ. ἰλοκόμοις Εὐρ. Πάκχ. 104: ἐντεῦθεν.

2) ἐν χρήσει κατὰ ποικίλων μεταφορ. καὶ ἡμετεταφορ. τῶν δ' ἐγὼ ἀμφιδόχας θάλαμον δέμον, ἔσω περιβάλλω, περικαλύπτω, ἡμετεταφορ. Ὁδ. Ψ. 192: ὑγὸν Ἐλλάδι ἀμφ. Διογύλ. Περσ. 50, πρὸλ. 72: ὑπόταν ἀνδρῶν κρατὴρ ὑπὸν ἀμφιδόχας Εὐρ. Πάκχ. 384: ἔξ' ἐτου λευκὴν ἐγὼ τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιδόχας τριγὰ, ὅφ' ἔτου ἐκ μελαίνης ἔχω τὴν λευκὴν ταύτην τριγὰ, ἥτις περιβάλλει τὴν κεφαλὴν μου, Σοφ. Ἀντ. 1093: ἀμφ. νεφός θανάτου Σμιν. 154.

3) ἀντὶ τοῦ μέσου ἐνίοτε εἶναι ἐν χρήσει τὸ ἐνεργ., κρατερὸν μέλος ἀμφιδόχας (ἐαυτοῦ), ὡς τὸ ἐπιειμένον ἀλλήν Ἰλ. Ρ. 742: δουλοσύνην ἀμφιδόχας κάρα (ἐαυτοῦ) Εὐρ. Ἀνδρ. 110: καὶ ἀνὰ πάλιν τὸ μεσ. ἀντὶ τοῦ ἐνεργ., ἀμφιδόχας Ἀἴδαν ἐπὶ σοὶ ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 1191: Παθ., ὅθεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιδόχας οσφῶν ῥητίεσσι, ὕμνος περιρρίπτεται (ἴδε τι λικνόν), ἢ ἐπαρλῶται ἐπάνω εἰς τὰς διανοίας τῶν ἀσφῶν (τῶν ποιητῶν δηλ.), ὡς κελαδεῖν αὐτοῦ Κρόνον παῖδα Πινδ. Ο. 1, 14.

4) ῥίπτω ἢ ἐκτείνω καὶ ὅτε τὰς χεῖρας μου περὶ τινά ὑπὸ ἡγεμονίαν αὐτῶν, μ. δότ. πρὸς., ἀμφ' Ὁδυσσῆϊ.. χεῖρες βαλόντες Ὁδ. η. 223: ἀμφὶ δὲ χεῖρας ἐπὶ ῥάλλ' Ὁδυσσῆϊ Ψ. 208: ἀμφὶ δὲ παῖδ'.. βάλε πῆχες Ω. 541: ἀλλ', ἀμφὶ δὲ χεῖρας βάλλομεν, συλλαμβάνομεν, λαμβάνομεν αἰχμάλωτον, Δ. 454: ὡσαύτως, ἀμφὶ δὲ χεῖρα.. βάλεν Ἐγχεῖ, ἥρπασε τὸ δόρυ, Φ. 433: ἀμφὶ δὲ.. βάλε γούνασι χεῖρας, ὡς ἰκέτης, Π. 142: τὰνδ' αἶψα, μετ' αἰτ. προσώπ., περιβάλλω, περιπτύσσεται, ἀμφ. τινά χερσὶ, ὡλέναίς Εὐρ. Πάκχ. 1363, Φοῖν. 306: ὡσαύτως ὁπλῶς, ἀμφ. τινά, περιπτύσσεται, ἐναγκαλίζομαι τινά, ὁ αὐτ. Ἰκ. 70: κουφονόων τε φύλον ὀρνίθων ἀμφιδόχων ἀγρί, περικαλύπτω διὰ δικτύων, Σοφ. Ἀντ. 344: κτυπῶ, πλῆττω ἀπανταχόθεν, τινά βέλσσι Εὐρ. Πρ. Μαιν. 422.

5) μεταφ., ἀμφὶ κτύπος οὐχάτος Ἰλ. 16, 535.

6) βιάσθαι ἢ κινεῖν πρὸς, περιέρχουμαι, τὸ ἀφροδῶν Ἰππ. περὶ Ἀρρ. 780H.

7) ἀμφιδόχας, ἔχω ἀμφιδόχας, δ, ἐπὶ τοῦ Ἰπύχιδος ἐν Κερνήρῳ, = ἀμφιδόχας, γαιήοχος, Τζέτ. Λουκ. 749.

ἀμφιδόχας: μέλλ. -εῖσθαι, κτλ.: (ἴδε βάσιν)· Ἰπύχ., Ἰπ. μέλλ. ἀμφιδόχας Ὁδ. Χ. 103: Περιβάλλω, περιέρχουμαι, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τῷ πελάγει ἐν τῷ αἵματι.

1) ἐπὶ ἐνδύματι, κτλ., περιβάλλω, ἐνδύω, ὡς τὸ Λατ. circumdare, ὁμοίως τῷ ἀμφιδόχας, μετὰ διπλ. αἰτ. πρὸς. καὶ πράγμ., ἀμφὶ δὲ με γλαῖαν.. βάλεν ἡδὲ χιτῶνα Ὁδ. Κ. 305, πρὸλ. 451: ἀμφὶ δὲ μιν ῥάκος.. βάλεν Ν. 434: ὡσαύτως μ. δότ. πρὸς., ἀμφὶ δὲ μοι ῥάκος.. βάλεν Ξ. 342: ἀμφὶ δ' Ἀθῆναι ὅμοιαι.. βάλεν αἰγίδα Ἰλ. Σ. 204: στολήν... ἀμφιδόχας σφί κάρα Εὐρ. Πρ. Μαιν. 465: γέρας κόρια Πινδ. 11, 5, 42: Μίσσ. = περιεσθαι, περιβάλλωμαι, Λατ. accingi, ὅς δὲ ῥάκος ἀμφιδόχας Ὁδ. Ζ. 178, πρὸλ. Χ. 103, κτλ., στεφάνοις.. ἀμφ. ἰλοκόμοις Εὐρ. Πάκχ. 104: ἐντεῦθεν.

2) ἐν χρήσει κατὰ ποικίλων μεταφορ. καὶ ἡμετεταφορ. τῶν δ' ἐγὼ ἀμφιδόχας θάλαμον δέμον, ἔσω περιβάλλω, περικαλύπτω, ἡμετεταφορ. Ὁδ. Ψ. 192: ὑγὸν Ἐλλάδι ἀμφ. Διογύλ. Περσ. 50, πρὸλ. 72: ὑπόταν ἀνδρῶν κρατὴρ ὑπὸν ἀμφιδόχας Εὐρ. Πάκχ. 384: ἔξ' ἐτου λευκὴν ἐγὼ τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιδόχας τριγὰ, ὅφ' ἔτου ἐκ μελαίνης ἔχω τὴν λευκὴν ταύτην τριγὰ, ἥτις περιβάλλει τὴν κεφαλὴν μου, Σοφ. Ἀντ. 1093: ἀμφ. νεφός θανάτου Σμιν. 154.

3) ἀντὶ τοῦ μέσου ἐνίοτε εἶναι ἐν χρήσει τὸ ἐνεργ., κρατερὸν μέλος ἀμφιδόχας (ἐαυτοῦ), ὡς τὸ ἐπιειμένον ἀλλήν Ἰλ. Ρ. 742: δουλοσύνην ἀμφιδόχας κάρα (ἐαυτοῦ) Εὐρ. Ἀνδρ. 110: καὶ ἀνὰ πάλιν τὸ μεσ. ἀντὶ τοῦ ἐνεργ., ἀμφιδόχας Ἀἴδαν ἐπὶ σοὶ ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 1191: Παθ., ὅθεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιδόχας οσφῶν ῥητίεσσι, ὕμνος περιρρίπτεται (ἴδε τι λικνόν), ἢ ἐπαρλῶται ἐπάνω εἰς τὰς διανοίας τῶν ἀσφῶν (τῶν ποιητῶν δηλ.), ὡς κελαδεῖν αὐτοῦ Κρόνον παῖδα Πινδ. Ο. 1, 14.

4) ῥίπτω ἢ ἐκτείνω καὶ ὅτε τὰς χεῖρας μου περὶ τινά ὑπὸ ἡγεμονίαν αὐτῶν, μ. δότ. πρὸς., ἀμφ' Ὁδυσσῆϊ.. χεῖρες βαλόντες Ὁδ. η. 223: ἀμφὶ δὲ χεῖρας ἐπὶ ῥάλλ' Ὁδυσσῆϊ Ψ. 208: ἀμφὶ δὲ παῖδ'.. βάλε πῆχες Ω. 541: ἀλλ', ἀμφὶ δὲ χεῖρας βάλλομεν, συλλαμβάνομεν, λαμβάνομεν αἰχμάλωτον, Δ. 454: ὡσαύτως, ἀμφὶ δὲ χεῖρα.. βάλεν Ἐγχεῖ, ἥρπασε τὸ δόρυ, Φ. 433: ἀμφὶ δὲ.. βάλε γούνασι χεῖρας, ὡς ἰκέτης, Π. 142: τὰνδ' αἶψα, μετ' αἰτ. προσώπ., περιβάλλω, περιπτύσσεται, ἀμφ. τινά χερσὶ, ὡλέναίς Εὐρ. Πάκχ. 1363, Φοῖν. 306: ὡσαύτως ὁπλῶς, ἀμφ. τινά, περιπτύσσεται, ἐναγκαλίζομαι τινά, ὁ αὐτ. Ἰκ. 70: κουφονόων τε φύλον ὀρνίθων ἀμφιδόχων ἀγρί, περικαλύπτω διὰ δικτύων, Σοφ. Ἀντ. 344: κτυπῶ, πλῆττω ἀπανταχόθεν, τινά βέλσσι Εὐρ. Πρ. Μαιν. 422.

5) μεταφ., ἀμφὶ κτύπος οὐχάτος Ἰλ. 16, 535.

6) βιάσθαι ἢ κινεῖν πρὸς, περιέρχουμαι, τὸ ἀφροδῶν Ἰππ. περὶ Ἀρρ. 780H.

7) ἀμφιδόχας, ἔχω ἀμφιδόχας, δ, ἐπὶ τοῦ Ἰπύχιδος ἐν Κερνήρῳ, = ἀμφιδόχας, γαιήοχος, Τζέτ. Λουκ. 749.

δολίαν, διαταγῶν περὶ τινος, Πολύδ. 40, 10, 2: ὡσαύτως ἀκολουθεῖντος ἀπαρ., ὡς .. ἢ εἰ .. Ἀλ. περὶ Ζ. 9, 33, Κτλ. Ἀλ.

IV. ἀμείψω, ἀμψ, εἰς τόπον, μεταβάλλω εἰς ἑτερον τόπον, Εὐρ. Κύν. 60. 2) ἐν ἑαυτῷ μεταβάλλω, ἑαυτὸν ἀμείψω ἢ διαταγῶν περὶ τινος, Ἀριστ. Πρ. Ε. 7, 10, 17, Ἀλκίτρ. 1, 37.

ἀμείψω, εως, ῥ. ἀμείψω, εἰς τὸν δ' ἑγὼ ἀμείψω. Τρώων (ἢ εἰς τοὺς ἀμείψω Τρώας), Ἰλ. Ε. 623: πρὸλ. ἀμείψω 1. 3: Ὁ Ἰπύχ. λέγει: ἀμείψω, ὑπὲρ νεκροῦ μάχη περιβαίνοντες γὰρ τὸν νεκρὸν ἐμάχοντο περὶ τοῦ σώματος ἵνα μὴ σκελετοῦ.

ἀμείψω, εως, ῥ. ἀμείψω, εἰς τὸν δ' ἑγὼ ἀμείψω. Τρώων (ἢ εἰς τοὺς ἀμείψω Τρώας), Ἰλ. Ε. 623: πρὸλ. ἀμείψω 1. 3: Ὁ Ἰπύχ. λέγει: ἀμείψω, ὑπὲρ νεκροῦ μάχη περιβαίνοντες γὰρ τὸν νεκρὸν ἐμάχοντο περὶ τοῦ σώματος ἵνα μὴ σκελετοῦ.

ἀμείψω, εως, ῥ. ἀμείψω, εἰς τὸν δ' ἑγὼ ἀμείψω. Τρώων (ἢ εἰς τοὺς ἀμείψω Τρώας), Ἰλ. Ε. 623: πρὸλ. ἀμείψω 1. 3: Ὁ Ἰπύχ. λέγει: ἀμείψω, ὑπὲρ νεκροῦ μάχη περιβαίνοντες γὰρ τὸν νεκρὸν ἐμάχοντο περὶ τοῦ σώματος ἵνα μὴ σκελετοῦ.

ἀμείψω, εως, ῥ. ἀμείψω, εἰς τὸν δ' ἑγὼ ἀμείψω. Τρώων (ἢ εἰς τοὺς ἀμείψω Τρώας), Ἰλ. Ε. 623: πρὸλ. ἀμείψω 1. 3: Ὁ Ἰπύχ. λέγει: ἀμείψω, ὑπὲρ νεκροῦ μάχη περιβαίνοντες γὰρ τὸν νεκρὸν ἐμάχοντο περὶ τοῦ σώματος ἵνα μὴ σκελετοῦ.

ἀμείψω, εως, ῥ. ἀμείψω, εἰς τὸν δ' ἑγὼ ἀμείψω. Τρώων (ἢ εἰς τοὺς ἀμείψω Τρώας), Ἰλ. Ε. 623: πρὸλ. ἀμείψω 1. 3: Ὁ Ἰπύχ. λέγει: ἀμείψω, ὑπὲρ νεκροῦ μάχη περιβαίνοντες γὰρ τὸν νεκρὸν ἐμάχοντο περὶ τοῦ σώματος ἵνα μὴ σκελετοῦ.

ἀμείψω, εως, ῥ. ἀμείψω, εἰς τὸν δ' ἑγὼ ἀμείψω. Τρώων (ἢ εἰς τοὺς ἀμείψω Τρώας), Ἰλ. Ε. 623: πρὸλ. ἀμείψω 1. 3: Ὁ Ἰπύχ. λέγει: ἀμείψω, ὑπὲρ νεκροῦ μάχη περιβαίνοντες γὰρ τὸν νεκρὸν ἐμάχοντο περὶ τοῦ σώματος ἵνα μὴ σκελετοῦ.

ἀμείψω, εως, ῥ. ἀμείψω, ε

ἀμφίδροτος, η, ον, ὡσαύτως ος, ον, ὁ περικαλύπτων ὅλον τὸ σῶμα ἀνθρώπου, παρ' Ὁμ. ἀείποτε, ἀμφιδρότῃ ὄσπρις, ὡς ἐν Ἰλ. Β. 389· ἀμφ. χθών ὠνόμαζεν ὁ Ἑρμειδολῆς, κατὰ Πλούταρχον (συμπ. 5, 8), «τὴν ψυχὴν περιεκύβητον σῶμα» Πλούτ. 2. 683. Ε.

ἀμφιδρόχος, ον, ὁ δλοκλήρως βεδρεγμένος, διδρόχος, κάθυγρος, Ἄνθ. Π. 7. 27.

ἀμφιδρώμιος, ον, ὁ περὶ τὸν βωμόν, Εὐρ. Τρω. 578:—ὡσαύτως ἀμφιδρώμιος, Ἑκκλ.

ἀμφιδρώτος, ον, συννηρ. ἐκ τοῦ ἀμφιδρότου, περιδρότος, Ἰων παρ' Ἡσυχ.

ἀμφιγάνυμαι, ἀποθ. = ἀμφιγυθῆω, Κόνιν. Σπ. 1. 62.

ἀμφιγενής, ἑς, (γένος), ὁ ἀμφιδόλου ἢ διπλοῦ γένους, Εὐστ. 608. 48.

ἀμφιγενυς, υ, γεν. υος, ὁ ἔχων δύο αἰχμάς, ὁ ἐκατέρωθεν ὀξύς, ὡς τὸ ἀμφήκης, «ἀμφιγενυς ἀΐνη» Ἡσυχ.

ἀμφιγυθῆω, χαίρω εἰς ὑπερβολήν, σὺ δὲ φρένας ἀμφιγυγθῶς Ἰμ. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 273.

ἀμφιγλώσσος, ον, = διγλώσσος, Συνέτ. 123 D.

ἀμφιγλώσσος, ἀσκήρ, σκοτεινός, Εὐστ. 489. 19, κτλ.

ἀμφιγενόω: παρὰτ. ἡμφιγενόουν Πλάτ., Ξεν.: μέλλ. -ήσω Συνέτ. ΠΒ: ἀφ. ἡμφιγενόησα Πλάτ. Πολιτικ. 291 B, Σοφ. 228 B· περὶ τῆς διπλῆς αὐτ. ὅρα Βουττμ. Δ. Γραμμ. § 86. 6: ἴδε ἐν λέξ. γινώσκω).

Εἰμαι ἐν ἀμφιβολῇ, ἀμφιβάλλω περὶ τινος πράγματος, δὲν γινώσκω ἢ δὲν ἐννοῶ αὐτό, εὐρίσκωμαι ἐν ἀμφιβολῇ περὶ αὐτοῦ τι Πλάτ. Σοφ. 228 B· περὶ τινος Ἰσχυρ. 20 C· ἐπὶ τινος Πλάτ. Γοργ. 466 C· ἡμφιγενόουν ὅτι ἐποιοῦν, δὲν ἐννοῶντες τί ἐπραττον, Ξεν. Ἄν. 2. 5. 33· οὐ δὴπου σ' ἐγὼ γεγεννόμενα συστασιώτην ἐμὸν ἀμφιγνώσκω, δὲν σφάλωμαι νομίζων ὅτι ὑπῆρξας συστασιώτης μου, Πλούτ. Πομπ. 79:—Παθ., ἀμφιγνοήσεις, μὴ γνωσθεῖς, ἀγνωστος τυγχάνων, Ξεν. Πλάτ. 6. 5, 26.

ἀμφιγνώσκω, ἢ, ἀμφιβολία, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἰ. 23.

ἀμφιγνώμων, ον, ἀμφιδόλου γνώμης, Βυζ.: ὁπόθεν ἀμφιγνώμωνέω, — ἀμφιγνώμωνησις, εως, ἢ, αὐτέθι.

ἀμφιγνώτος, ον, ὁ πανταχόθεν ἐκ γῶν περιεχόμενος, ἀμφιγ. ὕδωρ Κικκυτοῦ Ἄνθ. Π. 7. 700.

ἀμφιγόνος, ον, προγόνος, «οὗτος ὁ ἐκ προτέρας γυναικὸς» Ἡσυχ., Ἑρμοκλ. Μ.

ἀμφιγυθῆεις, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλεῖ, ὁ κατ' ἀμφοτέρω τὰ σκέλη χωλός. Ἰλ. Δ. 607, κτλ. (ἐκ τοῦ γυθός = χωλός, οὐχὶ ἐκ τοῦ γυθόν).

ἀμφιγυγός, ον, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπίθ. τοῦ ἔγγυος, ὁ ἔχων ἰδέα καὶ τὰ δύο ἄκρα, ἔχων διπλὴν αἰχμήν, Ἰλ. Ν. 147· (Ὁδ. Ω. 526· ἀμφ. δόρυ Ἀπόλλ. Ρόδ. Γ. 135 B:—Ἐντεῖθεν ἐν Σοφ. Τρ. 504, ἀμφιγυγός, ἐπὶ προσ., ὠπλισμένοι κατὰ πάντα, ἡσκημένοι μαχηταί· (ὁ Διὸς δόρυ ἐν τῷ Ὄρσ. τοῦ Στεφ. πιστεύει ὅτι τὸ -γυγός εἶναι ἀπλὴ κατεδληκίς, ὡς ἐν τῷ ἔγγυος, κρήγυος, ὑπόγυος, ἰσχυριζόμενος ὅτι οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ γυθόν, κώλον, μέλος).

ἀμφιγυγίω, ἀμφιγυγίσαι, ἀκρωτηριασάσαι, ἢ ἐκατέρωθεν εἰς γῆν πῆξαι, Ἡσυχ.

ἀμφιδάχης, ἢ, ἡ ἀμφοτέρωθεν κόπτοσα μάχαιρα, Σουίδ.

ἀμφιδάω, περιανάπτω, ἀνάπτω ὀλόγυρα:—ἐν χρήσει μόνον κατ' ἀμετάβ. πρkm. καὶ ὑπερσυν., καὶ ἡ ἐλέγχομαι ὀλόγυρα, αὐτῇ τε πτόλεμος τε ἀστὺ τὸ δ' ἀμφιδέχεσθαι Ἰλ. Ζ. 329· ἀμφὶ μάχῃ ἐνοπῇ τε δεδῆκε τεύχος Μ. 35, πρδλ. Ἡσ. Ἀσπ. 62.

ἀμφιδάκνω, περιδάκνω, θαγκάω καὶ κρατῶ διὰ τῶν δόντων, Ἄνθ. Πλαν. 118.

ἀμφιδάκρυτος, ον, πλήρης θακρύων, πολυθάκρυτος, πόθος Εὐρ. Φοίν. 330.

ἀμφιδάμαξω, καταδάμαξω, ὑποτάσσω καθ' ὀλοκλήριον, Βυζ.

ἀμφιδάσους, εἰς, υ, ὁ λάσιος, ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν ἄσπρος, ἐπίθ. τῆς αἰγίδος τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔχε δ' αἰγίδα.. ἀμφιδάσειαν «κύκλιον δασεῖαν διὰ τοὺς θυσάνους» (Σχόλ.), Ἰλ. Ο. 309· ὡσαύτως καὶ περὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Μαρσύου, Πωιητῆς παρὰ Πλουτάρχ. 2. 456 B.

ἀμφιδέαι, αἶ, πᾶν ὅτι περὶδεῖ ἢ περιδέεται, περιδραχόνιον, περισφύριον, Ἡρόδ. 2. 69, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 11, Σουλ. Ἐπιγρ. 150. 26· ἄλλ' ὡσαύτως οὐδ. ἀμφιδέαι, τὰ, αὐτέθι 17. 151. 7· (ὁ Πύλκχιος γράφει ἀμφιδέαι, -δεαί): ὁ Ἡσυχίος λέγει: ἀμφιδέαι, ψέλλια, κρίκοι, θακτύλιοι.

2) οἱ σιδηροὶ κρίκοι, Λατ. armillare, δι' ὧν τὰ φύλλα τῶν θυρῶν προσηρμύζοντο καὶ ἐστηρίζοντο ἐπὶ τῶν στροφῶν «ρίζιδων», Ἄνθ. παρ' Ἀρποκρ., πρδλ. Ἰουδην. 3. 304: ἀνφιδέαι σιδηραὶ στρογγύλαι ἀπὸ κλειθροῦ τέτταρες Βοίχ. ἐν Ἐπιγρ. Ναυτ. σ. 409.

3) τὰ ἀμφιδέαι, τὰ χεῖλη τῆς μήτρας, Ἰππ. 610. 42, ἀμφιδέαι, τοῦ στόματος τῆς μήτρας τὸ ἐν κύκλῳ ἄκρον... κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν γυναικείων ψέλλων, Ἰαλν. Δεξ.

ἀμφιδέης, ἑς, (δέος) = περιδέης, ὁ πανταχόθεν φοβούμενος, Ἡσυχ., Δ. Β.

ἀμφιδέικελον, ἀμφιδέλλον Σουίδ.

ἀμφιδεκάτη, ἢ, ὡς μετὰ εἰκάδα ἡμέρα παρ' Ἀρχάσιον Ἡσυχ., ἐλ. ἢ 21 ἡμέρα τοῦ μηνός, ἄλλ' ἢ λέξις φαίνεται ὑποπτος, πρδλ. ἀμφεικάς.

ἀμφιδέμιω, περιουδοῦμαι, τὸ κάτω ἱερὸν ἀμφιδέμιον Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πολ. 5. 6, 1.

ἀμφιδέξις, ον, ὁ κατ' ἀμφοτέρω τὰς χεῖρας δεξιός, Ἰων ἐπίδεξις, ὡς τὸ περιδέξις, Λατ. ambidexter, ἀντίθ. τῇ ἀμφοτεροστροφῇ, Ἰππ. Παν. 59, Ἰππ. Ἀφ. 1260, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 7, 4 καὶ ἄλλ.

2) πρόθυμος νὰ λάθῃ δι' ἐκατέρω χεῖρας, ὁ, εἰ τοῖμος νὰ λάθῃ εἴτε τὸ ἐν εἴτε τὸ ἄλλο ἐκ δύο πραγμαμάτων, ἀδιάρροτος, Πωιητ. παρὰ Πλουτ. 2. 344: οὕτως ἀμφιδέξις ἔχει, εἶναι ἀδιάρροτον, Λίσγυλ. Ἀποσπ. 257.

3) ὡς τὸ ἀμφήκης, διατομῆς, σιδήρεος Εὐρ. Ἰππ. 780.

4) μεταφ., ὁ δύο ἐννοίας ἔχων, ἀμφι-βολος, σκοτεινός, Λατ. anceps, χρηστήριον Ἡρόδ. 5. 92, 5.

4) = ἀμφοτέρος, Λατ. uterque, ἀμφ. ἀκμαίς, ὡς τῶν θακτύ-λιων ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, συγχρόνως, Σοφ. Ο. Τ. 1243· πλεονεχῶς ἀμφιδέξιον ἐμφύοντε τῷ ρύσαντι, ἄς προσηγήσῃ ἐκατέρω ὑμῶν τὴν ἑαυτοῦ πλευρὰν εἰς ἐμὲ ἐκατέρωθεν, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1112.

ἀμφιδεξιότης, ητος, ἢ, τὸ ἀπρημένον ὄνομα τοῦ προηγουμέ-νου, δεξιότης, ἐπιδεξιότης, Εὐστ. 957. 30.

ἀμφιδέρατον, τό, περιδέραιον, «ψέλλιον» Ἡσυχ.

ἀμφιδέρκομαι, ἀποθ., περισκοπῶ, βλέπω ὀλόγυρα, περιδέρπω, Ἄνθ. Π. 15. 22.

ἀμφιδέτης, ὁ, (ζέω) δεσμός τοῦ τραχήλου διὰ τοὺς βοῦς, περι-τραχήλιον, Ἀρτεμίδ. 2. 24.

ἀμφιδετος, ον, (δεῖω) περιδευμένος ἢ τεθειμένος ὀλόγυρα, Ἄνθ. Π. 6. 103.

ἀμφιδέω, = δένω ὀλόγυρα, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 64.

ἀμφιδήλος, ον, περιδῆλος, σαρξ, φανερός, Σουίδ.

ἀμφιδηράομαι, ἀποθ., μάχομαι περὶ τινος, γυναικὸς εἵνεκα Σίμων. Ἰσχυρ. 6. 118· μ. δούτ., Λυκάβρ. 1437.

ἀμφιδηρίτης, ον, φιλονικούμενος, ἀμφιβολος, νίκη Θουκ. 4. 134, μάχη Πολύβ. 35. 2, 14.

ἀμφιδήτιος, ὡς κρίκοι ἐτάκτοι, παρὰ Δημοκρίτῳ Ἡσυχ.

ἀμφιδείανω, ὑγκρίνω πανταχόθεν, περιδέρχω, ἔρωτι κόμην Ἄνθ. Π. 9. 653.

ἀμφιδένεομαι, παθ., τίθεμαι πέρις ὡς ἐν κύκλῳ, τίθεμαι κυ-κλοειδῶς, Ἑπ. ῥήμα ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. κατὰ πρkm. μόνον, ὅι πέρι χεῖρα φαίνεται κασιγέτερος ἀμφιδεδίνηται, («ὡς κύκλῳ περιέ-χεται ὁ κασιγέτερος» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 562· ὁδῶσιν οἱ τὸ δ' ἀφ' ὧ ἐπὶ.. κολέον.. ἀμφιδεδίνηται, κύκλῳ περιέχεται» (Σχόλ.) Ὀδ. Θ. 405:—ἐνεστώς τις ἀμφιδειναυόμενος ἀπαντᾷ παρ' Ἀρτεμίδ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 3.

ἀμφιδένησις, ἢ, περιδένησις, περιτύλιξις, Εὐστ. Ἰλ. Ψ. 562.

ἀμφιδεδόρωσις, εως, ἢ, σχῆμα ῥητορικόν, ὅταν καὶ πρὶν ἐπι-μένει τὰ καὶ ἀπὸ εἴπων, ὅπως μὴ φανῇ ὁ λόγος ἡμῶν ταμῆρης ἢ θρασύς, κολάζωμεν αὐτὸν δι' ἄλλων ἐκφράσεων, Ρήτορες τὸμ. VIII. σ. 435, ἐκδ. Witz.

ἀμφιδειδῶ, ἐνδοιδῶ πως, Ἄνθων. παρὰ Δουκαγγ.

ἀμφιδόκευω, παρακινεῖω, ἐνεδρεῖω καὶ ἀγρύπτως παραρυ-λάττω, τινὰ βίω 2. 6, τό οἱ ἀμφιδόκευει Ὀρρ. Ἀργ. 930.

ἀμφιδόμος, ον, ὁ ὡν ὑποδομημένος ἐν εἴδει ἀμφιδέου, Ὀππ. Ἄλ. 2. 351.

ἀμφιδονεῖω, περιστρέφω ἰσχυρῶς, ἀναταράσσω βίαιως, παραζα-λίζω, ἔρωσ φρένας ἀμφοτέρωθεν Θεόκρ. 13. 48· Ζέφυρος δὲν-δρεα ἀμφιδονεῖ Ἄνθ. Π. 9. 668.

ἀμφιδόξω, εἶμαι ἀμφιδόξος, διατάξω, τὸ ἀμφιδόξω, τὸ ἀμφι-θάλλω, Ἀριστ. Ρητ. 1. 2, 4· ἀμφ. περὶ τινος Πολύβ. 32. 26, 5.

II, μ. αἶ. ἀμφιδόλω περὶ τινος, Ἀριστ. Σοφ. Ὀλέγγ. 17. 17:—Παθ., εἶμαι ἀμφιδόλος, ἀμφιδόλωμαι, τάλῃθες ἀμφιδόξωται αὐτέθι 17. 18· ἑλπίδες Διον. 19. 96, πρδλ. Πλουτ. Ὄρσ. 23.

ἀμφιδύξος, ον, (ζέω) ὁ ἔχων ἀμφιδόλον καὶ μὴ ὠρισημένην καὶ βεβαίαν δόξαν, ἐλ. γνῶμην, Ἡσυχ. Εὐρ. Ἀποσπ. 1117. 52, Ἀριστ. Ρητ. Ἄλ. 16. 1· ἐπὶ προσ., πρὸς τὸ θεῖον Πλούτ. 2. 434 D· περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτέθι 111).

II, ἐπὶ πραγματικῶν, ἀναποφάσι-στος, ἀμφιδόλος, νίκη, ἐλπίς Πολύβ. 11. 1. 8., 15. 1, 12.

2) ἐπὶ προσωδίας, ὁ ἀμφιδόλου ποσότης, Λατ. hypermetrum, Ἰσχυρ.

ἀμφιδούρος, ον, ὁ ἐντελὴς ἐγδαρμένος, Ἄνθ. Π. 6. 165.

ἀμφιδούλος, ον, ὁ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων δοῦλος, Ἡσυχ., Εὐστ.

ἀμφιδούχος, ον, (δοχή) λίθος χειροπληθὴς ἔχων μέγεθος δοχῆς, Ξεν. Ἰππ. 4. 4.

ἀμφιδρόμια, ὡν, τό, Ἀττική ἐορτὴ καθ' ἣν ἔδιδον ὄνομα εἰς νεογέννητον βρέφος, «ἡμέρα ἀγομένη ἐπὶ τοῖς παιδίοις, ἐν ἣ τὸ βρέ-φος περὶ τὴν ἐστὶαν ἔρπον τρέχοντες κύκλῳ καὶ ἐπετίθεσαν αὐτῷ ὄνομα, ὅτε ὑπὸ τῶν οἰκείων καὶ φίλων ὄρωα ἐπέμπετο», Ἡσυχ., Ἀριστοφ. Λυσ. 757· Ἐρμ. π. ἐν Ἰερωνίῳ 2, Ἄνθ. παρ' Ἀρπ.· τούτῃ ἐγίνετο κατὰ τὴν δὴν ἡμέραν μετὰ τὴν γέννησιν, κατὰ τὸν Σχολιαστ. τοῦ Θεαιτ. 160 E.—Ῥῆμα ἀμφιδρομέω εὐρίσκει ἐν Α. Β. 207.

ἀμφιδρόμος, ον, ὁ τρέχων πρὸς μέρος τι καὶ ἔπειτα πάλιν ἐπι-στρέφων, ὡς τὰ ὕδατα ἐν τῇ παλιρροίᾳ, οἱ κατὰ τὸν πορθμὸν τό-ποι ἀμφ. ὄντες = ὑποκειμένοι εἰς συνεχῇ πλημμυρίδα καὶ ἐμπύκνιν, Πολύβ. 34. 2, 5, πρδλ. Σερράφ. 23.

2) ὁ περιβάλλων, ὁ περι-κλείων, Σοφ. Ἀλ. 352· ἄρκυς Ἰσάνασι ἀμφ. Ξεν. Κυν. 6. 5.

ἀμφιδρόπτομαι, κατασφίζομαι, κατασπαράσσομαι πανταχόθεν, Κόνιν. Σπ. 4. 396· ἴδε ἐν λ. ὀρύπτω.

μος, ἔλφος Σοφ. Ἄντ. 1309: — οὕτως, ἀμφιθηγής, ἐς, σάγαρις Ἄνθ. Π. 6. 94.

ἀμφιθλάσις, εὖς, ἡ, πλείους πανταχόθεν γινομένη, Ἄρετ. Θερ. Ὀδ. Παθ. 1. 6.

ἀμφιθλάσμα, ατος, θλάσμα τῆς σαρκὸς περὶ τὰς πλευρὰς ἐκ κυψίματος ἢ πτώσεως ἢ ἐξ ἄλλου τινὸς ὁμοίου, παρ' Ἰπποκρ. γράφεται ἀμφιφλάσμα, ὅσοι δ' ἂν ἀμελήσωσι τῶν τοιοῦτων ἀμφιφλάσμάτων περὶ Ἄρθρ. 817.

ἀμφιθλάω, κτυπῶ, συνθλίβω ἢ πληγῶν μέρος τι τοῦ σώματος, ἀμφιθλάσει τῆς σαρκὸς ἀμφὶ τὸ ὅστέον Ἰπποκρ. π. Ἀγμῶν 759, π. Ἀρθ. 817 (ἐν τῇ τυπῇ -φλάω), Ἄρετ. Θερ. Χρον. Παθ. 2. 6.

ἀμφιθνήσκω, ἐπὶ σαρκί, = νεκροῦμαι περὶ τινι πληγῇ, κύκλω-θεν ἀμφιθνήσκουσιν αἱ σάρκες Ἰππ. π. Ἀγμῶν 774.

ἀμφιθναίω, = περιτρέχω, ἡμιθ περίε, οὐρανὸν Μανέθ. 4. 84. ἀμφιθνορεῖν, ἀπαρ. ἀφρ. 6' τοῦ ἀμφιθνώσκω, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1373.

ἀμφιθνώσκος, ον, ὁ περὶ τὸν ὀρόνον ὢν, Γρηγ. Ναζ. τόμ. Β' σ. 167.

ἀμφιθροεπτος, ον, ὁ πεπηγὼς περὶ τι, ἀμφιθροεπτον αἶμα, τὸ περὶ τὸ τραῦμα πεπηγὸς αἷμα, Σοφ. Τρ. 572.

ἀμφιθροεπτος, ον, ἐπιτήδειος πρὸς συντριβήν, φαρμάκῳ ἀμφι-θροεπτῷ (περὶ λιθ. ἐν τῇ κύστει), διὰ φαρμάκου ὅπερ περιτρώγει, περισυντρίβει τὸν λίθον, ἀλλ' ἡ γραφή εἶναι ἀμφιθροεπτος, Ἄρετ. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 4.

ἀμφιθρώσκω, περιτρώω, μετ. ὁρ. 6', ἀμφιθρώων, κύνες ἀμφιθρορόντες Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1373.

ἀμφιθρύος, ον, ὁ ἔχων διπλὴν εἴσοδον, οἰκία ἔχουσα ἀμφοτέρωθεν θύρας, Ἡσυχ. οἰκος Σοφ. Φ. 159· οἰκία Λυσ. 121. 23.

II. ὡς οὖς, ἀμφιθρύον, τὸ, πρόδομος, Θεόκρ. 14. 42. Ἐν τῇ ἐκκλ. παραπέτασμα πρὸ τῆς θύρας τοῦ ναοῦ, Ἰωάν. Χρυσ. VII. 796B: — ἰδίως δὲ παραπέτασμα κρεμνόμενον ἐν τῇ θύρᾳ τοῦ ἱεροῦ, = βηλόθυ-ρον, βημόθυρον, Χρυσ. X. 581B, XI. 23D, Εὐαγρ. 2877D κατ.

ἀμφιθρύσανος, θυσανωτός πανταχόθεν, πρόσλημμα τῆς θάλασσης παραλοργές ἀμφιθρύσανον [346. 45] Ἐπιγρ. Ἰων. Buchtel 220.

ἀμφιθρύσσει, ἴδε ἀμφιθρύσσει.

ἀμφικαθεύωμαι, περικαθεύωμαι, Ἰπποκρ. π. Ἰυναικ. Νούσ. 1. 30. 2. 74.

ἀμφικαθεύω, περικαθεύω, πύρινος τροχὸς ἀμφικαθεύει Χρησμ. Σιθυλλ. 2. 296.

ἀμφικαθίημι, παθ., περικαθεύωμαι, Εὐσεβ. Εὐαγρ. Πρ. 175D.

ἀμφικαίνωμαι, τεύχεσι δ' ἀμφικέκαστο δαίφρονος Ἡρα-κλῆος Κόιντ. Σμ. 10. 179.

ἀμφικαλύπτω, μέλλ. -ψω, κτλ.: — Ποιητ. συνθ., I. μ. κίτ., καλύπτω πάντεσ κύκλῳ, περικαλύπτω, σκεπάω, ἐπὶ ἐνδυμάτων, Ἰλ. Β. 262· ἐπὶ λόρκατος ἢ σαρκώδους, ἀμφικ. ὁστέα Φ. 91· ἐπὶ πᾶσι ἀμφικαλύψη δαυράτεον μέγαν Ἰππον, περιλάθω, Ὀδ. Θ. 511, πρὸλ. Δ. 618· ὡσαύτως, ἔρως φρένας ἀμφικαλύψε = ἐσκέτισε τὸν νοῦν, Ἰλ. Γ. 442· θάνατος δὲ μιν ἀμφικαλύψε Ε. 68, πρὸλ. Μ. 116· θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφικαλύψε Π. 350· ἀμφὶ δὲ ὅσοι κελαινὴ νύξ ἐκάλυψε Α. 356 [ὑπνοσ] βλέφαρ' ἀμφικαλύψας Ὀδ. Ε. 493.

II. ἀμφ. τί τινα = ὅτε τι περὶ τινὸς ὡς κάλυμμα, περικαλύπτω ἢ σκεπάω, ἀμφ. σάκος τινὶ Ἰλ. Θ. 331· νέφος τινὶ Ε. 343· νύκτα μάχῃ ἀμφ., ῥίπτω τὸν μανθῶν τῆς νυκτὸς ἐπὶ τῇ μάχῃ, θέτω τέρμα εἰς αὐτήν, Ε. 506· μέγα δ' ἦμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν, περισκεπάσειν, ἀφανίσαι, Ὀδ. Θ. 569.

III. μεθ' ὅμ., ἀμφ. τινὰ τινα, περι-καλύπτω, περιβάλλω τινὰ διὰ (ἴδε Spritzl. Ἰλ. Θ. 331), φύλλοις κνήμας Βατραχῶν. 161, πρὸλ. Ὀππ. Ἀλ. 1. 746: — Παθ., πυρσὺ δ' ἀμφικαλύφθῃ ξανθὸν κρατ' ἐπινωτίσας δεινῷ χάσματι θηρός, ἐκαλύφθῃ κρῖτα χάσματι θηρός, δηλ. διὰ τῶν χαινοῦσων σια-γόνων δέρματος λένοντος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 361.

ἀμφικάρηνος, ον, ὅσοι ἔχων κεφαλὰς, Νικ. Θ. 372.

II. = ὁ περὶ τὴν κεφαλὴν, ὁ αὐτ. Ἀλεξίφ. 417.

ἀμφικάρης, ἐς, = τῷ προηγ., Νικ. Θ. 812.

ἀμφικάρπος, ον, ὁ πανταχόθεν καρποφορῶν, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1. 6. 12.

ἀμφικαυστις, ἡ -καυστις, εὖς, ἡ, (καίω)· ἡ ὥρμη κριθή, Εὐστ. εἰς Π. σ. 1446. 29, ἡ ἔκφυσις τῶν σταχύων· πυροὶ ἀδρυνό-μενοι καὶ χόρτος Ἡσυχ. ἐν λέξ. καῦστις.

II. παρὰ Κομ., τὰ αἰδοῦν, Κρατῖν. Ἀδελφ. 30, ἐνθα ἴδε Μοινοκε: «οἱ δὲ κωμικοὶ τὸ αἰδοῦν.. ἀπὸ τοῦ περικεκαῦσθαι» Ἐτυμ. Μ. 90. 33. — «Κρατῖνος δὲ ἐπὶ τοῦ μορίου ἔταξεν αὐτὸ» Ἡσυχ. ἐνθ' ἀν., «εἴρηται μεταφορικῶς καὶ ἡ μάχη» Ἐτυμ. Μ. ἐνθ' ἀν.

ἀμφικεάζω, διασχίζω, κόπτω εἰς δύο. Ἐπ. μεταχ. ἀφρ. -κεά-σας Ὀδ. Ε. 12.

ἀμφικεῖμαι, Παθ., περικεῖμαι, ἡ ἐπικεῖμαι, τινὶ Πινδ. Ἀποσπ. 93· ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικεῖμενοι, κεῖμενοι ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀλ-λήλων, ἐπὶ τινι Σοφ. Ο. Κ. 1620· ἐπ' ὀλέθρῳ, ἀμφικεῖσθαι μόνον, ὅτι εἰς φόνος ἐπικεῖται ἐφ' ἐτέρου, ὁ αὐτ. Ἄντ. 1292. Ἰδε σημ. Jubl. ἐν τόπῳ.

ἀμφικεῖρω, μέλλ. -καρῶ. περικεῖρω, κόμω εὖς ὁλόγυρα, Ἄνθ. Π. 9. 56.

ἀμφικελεῖναι, «κατ' ἡμῶν περικελεῖναι» Ἡσυχ. ἀμφικελεῖναι, «ἀμφιβαρεῖς» οἱ δὲ τὸν βασταζόμενον ὑπὸ δύο ἀνθρώπων διερῶν, ἄλλοι δὲ ἀμφικεῖναι Ἡσυχ. κατὰ τὸ Ἐτυμ. Μ. «ἀμφικεῖναι, ἀμφοτέρωθεν ἐκείλῳ καὶ στηριζόμενον» οἱ δὲ ἀμφι-κελεῖναι ἀμφιβαρεῖς ἢ τὰς σατυρικάς ὀρχήσεις ἀπὸ τοῦ κέλλειν» 90. 57.

ἀμφικελεύθος, ον, ὁ ἐκατέρωθεν ἔχων κελύθους, ὀδούς, τὰφος, ἀλλὰ γραπτὸν διηρημένους ἀμφὶ κελεύθον Ἀγαθ. Σχολασ. ἐν Ἄνθ. Π. 220.

ἀμφικέρα, τὸ, ἀμφικέρα λαβή, τὰ περὶ τὰς κεφαλὰς περι-τυλισσόμενα ἱστία, Κόιντ. Σμ. 14. 498: ἀλλὰ γράφεται καὶ ἀμφὶ κέρα διηρημένους.

ἀμφικέρως, ον, γυν. -ω, ὁ δύο ἔχων κέρατα, Μανέθ. 1. 306. 4. 274.

ἀμφικεστόν, «περιτμητὸν ἢ περιγραφόμενον» Ἡσυχ. ἀμφικεῖσθαι, περικαλύπτω, κρύπτω, «ἀμφικεῖσθαι, περικρύπτω» Ἡσυχ.

ἀμφικεφάλος, ον, δικέφαλος, Εὐδουλ. ἐν «Σφιγγοκαρίωνι» 1. 10 (ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ ἀμφικεφάλος)· σκέλους τὸ ἀμφ., ὁ ἐ. τὸ ὅσπερ τοῦ μύρου, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 15. 5. II. ἐπὶ ἀνα-κλιντροῦ ἔχοντος δύο θέσεις διὰ τὴν κεφαλὴν, Πολυδ. 10. 36· «κλινὴ ἀμφικεφάλος: ἡ ἔχουσα ἐκατέρωθεν ἀνάκλιντρον» Φωτίου Λεξ. ἐν λ. κλινῇ· ἀμφ. καθέδρα Συνέδ. 158C (πρὸλ. ἀμφικεφάλος).

ἀμφικένυρομαι [ῥ], ἀπὸ, περιερχομαι Ἀθηναίων, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 882.

ἀμφικύνω [κτ], ον, ονός, ἔχων πέρις κίονας ὅς τὸ περιστυ-λος, Σοφ. Ἄντ. 285.

ἀμφικλαστος, ον, (κλάω) περικλαστος, τεθραυσμένος ὀλόγυρα, Ἄνθ. Π. 6. 223.

ἀμφικλαυτος, ον, περὶ δὴ κλαίουσιν, τύμβον ἐς ἀμφικλαυ-τον Ὀππ. Ἀλ. 4. 257.

ἀμφικλάω: μέλλ. -άσω, καταθραύω, κατασυντρίβω, Κόιντ. Σμ. 8. 345.

ἀμφικλινής, ἐς, (κλίνω) ὁ εἰς ἀμφότερα τὰ μέρη κλίνων, ἀστα-θής, ἀέθετος, χαρὰ Φίλων 2. 548. Ἐπιγρ. -νὼς ἔχω, ἀμφικλινῶ, εἶμαι ἐν ἀμφικλίῳ, ὁ αὐτ. 2. 171.

ἀμφικλύζω, περικλύζω, καταπλημμυρῶ, Ὀρφ. Ἀργ. 275.

ἀμφικλύστης, ον, ὁ ἐκατέρωθεν περικλυζόμενος ὑπὸ τῆς θα-λάσσης, ἀκτὴ τις ἀμφ. ἐπὶ ἀκρωτηρίου, Σοφ. Τρ. 752, πρὸλ. 780.

ἀμφικνεφαλλος ἢ ἀμφικνεφαλος, ον, ἐπὶ κλινῇ ἐκλινόμενος προσκεφάλαια ἐκατέρωθεν, πίπν. γραφ. ἀντὶ ἀμφικεφάλος II.

ἀμφικνεφής, ἐς, ὁ σκοτεινὸς πανταχόθεν, παρὰ Συνέδ. 140D.

ἀμφικκοῖλος, ον, ὁ πανταχόθεν κοῖλος, ὁ ὅλος κοῖλος, Σουῖδ.

ἀμφικκοῖτος, τῆς, ὁ τὴν κοίτην περιβάλλων, σκέπασμα τῆς κλί-νης, ἐκπύλωμα, Σουῖδ.

ἀμφικολάω, περικολῶ, κολλῶ ὀλόγυρα, Νικ. Εὐγερ. 2. 134.

ἀμφικολλος, ον, ὁ κατ' ἀμφοτέρους πᾶς πλευρὰς κεκολλημένος· ἔπειτα κλίνην ἀμφικολλον πυξίνην Πλάτ. Κωμ. ἐν «Εὐριπίδῃ» 10· πρὸλ. παρὰ κολλος.

ἀμφικομέω, περιποιῶμαι ἐπιμελῶς, Ἄνθ. Π. 11. 141.

ἀμφικομῆς, ον, ὁ πανταχόθεν κομῶν, Ἄνθ. Π. 9. 516.

2) πυκνόςκολλος, θάμνω ὑπ' ἀμφικομῇ Ἰλ. Ρ. 677, πρὸλ. Ἀφ-χέστρ. παρ' Ἀθην. 285C.

ἀμφικοπύς, ον, (κόπτω, κοπῆναι) εἰστομος, Εὐμῶδ. 109. 7.

ἀμφικορός, ὁ, ὁ μέσος τριῶν ἀδελφῶν, Ἡσυχ.

ἀμφικουρος, ον, «ἐκατέρωθεν κεκαρμένους», Ἡσυχ. ἴδε περι-κουρος.

ἀμφικοχλος, ον, Ἐπιφάν. 9. 229C. περὶ τῶν διώδεκα πολυτίμων λίθων, «ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν (τῶν ἀμειβουσῶν) ἐστὶν ὑακίνθου καθαρῇ παραπλήσιος, ὁ δὲ ἀμφικόχλος.» — Ὁ Πεταύτος ἔγραψε: ὑαλασσῶ κόχλος.

ἀμφικραδαίνω καὶ ἀμφικραδάω, περισεύω, κινῶ ὀλόγυρα.

ἀμφικρανός, ον, = ἀμφικάρηνος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1274.

II. ὁ περιβάλλων ἢ περιστρέφων τὴν κεφαλὴν, Ἄνθ. Π. 6. 90, ἐν τῇ Ἰων. τύπῳ -κρηνος.

ἀμφικρέμαμαι, παθ., κρέμαμαι ὀλόγυρα, φρένας ἀμφικρέ-μανται ἐλπίδες Πινδ. 1. 2. 64, πρὸλ. Ο. 7. 44.

ἀμφικρέμης, ἐς, ὁ πέρις ἢ ἀνωθεν κρεμνόμενος, σκόπελος Ἄνθ. Π. 9. 90: — ὁ περὶ τοὺς ὤμους κρεμνόμενος, φερέτρη Ἄνθ. Πινδ. 212.

ἀμφικρημνός, ον, ὁ μετὰ κρημνῶν, ἦν δ' ἄγκος ἀμφι-κρημνόν Εὐρ. Βάκχ. 1049.

II. μεταφ., ἀπάτη ἀμφ., ἐπι-κινῶντος, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 16· ἐρώτημα ἀμφικρημνόν, ἀπα-τήλην, σφιστικόν, Γρηγ. Ναζ.

ἀμφικρηγνός, ον, Ἰων. ἀντὶ ἀμφικρανός, ἴδε.

ἀμφικροτός, ον, ὁ δὲ ἀμφοτέρωθεν τῶν χειρῶν προτοῦμενος, ψαλ-μοὶ Ἐπιγραμ. Ἐλλ. 928. 8.

ἀμφικρύπτω, περικαλύπτω ἢ κρύπτω πανταχόθεν, τοῖον νέφος ἀμφὶ σε κρύπτει Εὐρ. Ἰκ. 907.

ἀμφικτίονες, ον, οἱ, (ἴδε ἐν λ. κτλ.) οἱ πέρις, οἱ πλησίον οἰκούντες, οἱ πλησιάζοντες γέγονες, Ἡρόδ. 8. 104, Πινδ. Π. 4. 118, 10, 12, Ν. 6. 40· πρὸλ. τὸ ἐπόμενον καὶ ἴδε περικτίονες.

Ἀμφικτυόνες, ὡν, οἱ, ἀπεσταλμένοι τῶν πόλεων, ὅσοι ἦσαν συνδεδεμένοι εἰς ἀμφικτυονίαν ἢ Ἀμφικτυονικήν ἡμοσπονδίαν.— Ὑπάρχον ἰκανὰ τοιαῦτα ἡμοσπονδία ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι, ἀλλ' ἡ μία, ἥτις σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ὀνομάζεται διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦτου, ἥτις ἡ συνδεδεμένη εἰς τοῦ ἔτους, τὰ μὲν ἔαρ ἐν Δελφοῖς, τὸ δὲ φθινόπωρον ἐν Ἀνθίλῃ παρὰ τὰς Θερμοπύλας (ὅθεν καὶ Πυλῶν ὀνομάσθη, ἴδε τὴν λέξιν), Ἡρόδ. 5. 62., 7. 200, 213, 228, Σουλ. Ἐπιγρ. 153. 1., 159. 20 κέξ., 1124 καὶ ἄλλ. — Ἰσχύει δὲ ἡ ἡμοσπονδία αὕτη καὶ τὸ συνέδριον κατὰ μὲν τὸ Παριανὸν Χρον. τῷ 1522 π. Χ., κατ' ἄλλους δὲ μετὰ τὴν χρονολογίαν τῶν Ὁμηρ. ποιημάτων, Ἀπετελεῖτο δὲ ἐκ μελῶν ἀποσταλλαγμένων ἐκ ὧδεκα Ἑλληνικῶν πολιτειῶν καὶ τὰ μέλη ταῦτα ἦσαν δύο εἰδῶν, οἱ πωλαγῶρες καὶ οἱ ἑρομονήμονες (ἴδε τὰς λέξεις): σκοπὸς δὲ τοῦ συνεδρίου τοῦτου ἦτο ἡ προστασία τῶν κοινῶν τῆς Ἑλλάδος συμφερόντων, ἴδε Δισχίν. σ. 43, Παισ., 10. 8' ὅλλ' εἰς μεταγενεστέρους χρόνους κατήντησαν ἄπλοιο ὄργανον ἐν ταῖς χερσὶ τῶν ἰσχυροτέρων πολιτειῶν, ἡ ἐν Δελφοῖς σκιά Δημ. 63 ἐκεί. Οἱ παλαιοὶ παρῆγον τὸ ὄνομα ἐκ τίνος ἥρωος Ἀμφικτυόνος, πρὸλ. Ἡρόδ. 7. 200: ἀλλ' ἀναμφιδέως, κατ' ἀρχὰς δὲν διέφερε τῶν λέξεων ἀμφικτυόνες ἢ περικτυόνες, πρὸλ. Ἱμ. ἐν λέξ. Ἀνακριν. παρ' Ἀρπ. ἐν λ., Παισ. ἐνδ' ἀνωτ., κτλ. καὶ οὕτως ἐνίσταται ἐν ἐπιγραφῇ, Σουλ. Ἐπιγρ. 1688. 16, 41, 42 (ἀλλὰ διὰ τοῦ ὡ ἐν στίχ. 20). II. οἱ πρέεροι τῶν Πυθικῶν ἀγώνων.

Ἀμφικτυονεύω, εἰμαι μέλος τοῦ ἀμφικτυονικοῦ συνεδρίου, Σουλ. Ἐπιγρ. 1058. 10.

Ἀμφικτυονία ἢ -εἶα, ἡ, ἡ Ἀμφικτυονική ἡμοσπονδία, ἡ τὰ δικαιώματα αὐτῆς, Δημ. 82. 1., 153. 14' τὸ εἰκαίον τῆς -εἶας Σουλ. Ἐπιγρ. 1121. 2) ἐν γένει, ἡμοσπονδία, σύνδεσμος, (πρὸλ. Ἀμφικτυόνες), Στράβ. 374.

Ἀμφικτυονικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Ἀμφικτυόνες ἢ εἰς τὸν σύνδεσμον αὐτῶν, Ἀμφ. δίκαι, αἱ ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῶν δίκαι, Δημ. 331. 29' ἱερὰ Ἀμφ., προσφοραὶ ἢ θυσίαι γινόμεναι κατὰ τὴν συνόδον τῶν Ἀμφικτυόνων, Νόμ. παρὰ Δημοσθ. 632. 1' πόλεμος Ἀμφ. Δημ. 275. 20' τὰ χρήματα τὰ Ἀμφ. Σουλ. Ἐπιγρ. 1688. 7, πρὸλ. 26' Ἀμφ. ἐγκλήμα 2350. 4.

Ἀμφικτυονίς, ἰδύς, ἡ, ὅλ. τοῦ προηγ. Ἀμφ. (ἐνν. πόλις), πόλις ἢ πολιτεία περιλαμβανόμενη εἰς τὸν Ἀμφικτυονικὸν σύνδεσμον, Δισχίν. 43. 21.

II. ὄνομα τῆς ἀμφοτέρων ἐν Ἀνθίλῃ, ἐνθα συνήρχετο τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον, Ἡρόδ. 7. 200, ἀμφικυβώτης, ὡν, ἀμφικυβώτοι πρόβοι, ἥτοι ἀπὸ τοῦ ὕλου περιφερεῖς ἡ ἀπὸ τῆς πᾶν ὥτης, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων δηλοῦντος Ἡσυχ. ἀμφικυβώ, ἀνακινῶ, χυδῶν τε καὶ ἀμφικυβήσας Νικ. 6. 602. ἀμφικυκλόομαι, Μέσ, περικυκλῶ, ἀμφὶ δὲ κυκλοῦντο. νῆσον (ἐν τμήσει) Δισχίν. Πέρσ. 458.—Τὸ ἐνεργ. εὐρήσκει παρὰ Βυζ. ἀμφικυκλίνδω, ἀφρ. -εκυλίνω, περικυκλῶ, ὡθῶ τινα πρὸς τι, φασγάνῳ ἀμφικυκλίσαι Πινδ. Ν. 8. 40' πρὸλ. περιπατῆς I. 3. ἀμφικυκλίων, ὄνος, ὁ, ἡ, ἵκετο δ' ἀμφικύμον' ἀκτάν, τὴν πανταχόθεν ὑπὸ κυμάτων προσβαλλομένην, Βαχχ. XVI. 16. ἀμφικυκλῶ, κατακυκλῶ, Δατ. inuoculatio, ὅς δὲ μιν ἀμφικύσας μάλα μυρία κάλλιπε μούνην Κύντ. Σμ. 7. 328,

ἀμφικυπέλλος, ὡν, παρ' Ὁμ. ἀέποτε δέπας ἀμφικυπέλλον, δίκυπέλλον ποτήριον, τοιούτων ὥστε νὰ δύναται νὰ ἀποτελῇ κύπελλον ἐκατέρωθεν, ἐκ τῶν ἀμφοτέρωθεν καὶ ὅλων καὶ περιφερέων Σχολ. Ἰδε καὶ ἱορ. εἰς Ἱλ. Δ. 584 καὶ 596, σ. 125 καὶ 127 (πρὸλ. ἀμφίθετος, ἀμφιδύσεις, περίποτος).—Ὁ Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 40, 9, παραβάλλει πρὸς αὐτὸ τὴν κυψέλην τῆς κηρήρας ὡς ἔχουσιν ἀμφοτέρωθεν θυρίδας: πρὸλ. Βουττρί. Δελλ. ἐν λ., καὶ ἄλλων ἐρμηνειῶν, ἴδε Ἀθήν. 783 (ἐκδ. Meibner, τόμ. II, σ. 349) καὶ Ἱερῶσα Σχλημαν σ. 313 τῆς Ἀγγλ. μεταφρ.

ἀμφικυρτός, ὡν, ὁ ἐκατέρωθεν κυρτός, ὡς ἡ σελήνη κατὰ τὸ τρίτον αὐτῆς τέταρτον, Ἀριστ. Οὐρ. 2. 11, 2, Θεοφρ. περὶ σσμ. ὕδ. 4. 7, Πλούτ., κτλ., πρὸλ. μηνουεῖδης, διχότομος.

ἀμφικυρτόομαι, παθ. περικυρτούμαι, εἰμαι ἀμφικυρτός, περὶ τῆς σελήνης, Μανιό. β. 575, ἐν τμήσει.

ἀμφιλαθής, ἔς, λέξις ἀπαντῶσα παρὰ τοῖς γραμμ. πρὸς ἐξηγήσιν τοῦ ἀμφιλαφῆς.

ἀμφιλαύς, ὡν, ἀμφαριστερός.

ἀμφιλάλος, ὡν, ὁ λαλῶν εἰς δύο γλώσσας, ὁ ἀναμειγνύων ταῖς ἑλληνικαῖς καὶ βαρβαρικὰς λέξεις, ἡ κατ' ἄλλους ὁ πανταχοῦ φλυαρῶν, περὶ τοῦ Κλεοφώντος οὗ ἡ μήτηρ ἦτο Θρακίσα: χεῖρσιν ἀμφιλάλοισι Ἀριστοφ. Βάτρ. 678.

ἀμφιλαμβάνω=λαμβάνω τι ἢ κρατῶ αὐτὸ πανταχόθεν, Ἱππ. π. Ἀλφρ. 802.

ἀμφιλάφεια, ἡ, -εἶα, ἡ, πλησμονή, ἀφθονία, πλοῦτος Κικ. Ἐπιστ. πρὸς τὸν ἀδελφ. αὐτοῦ Κύντ. 2. β. 3, Ἡσυχ., Δ. Β. 389.

ἀμφιλάφης, ἔς, (πλ). ἐκ ἈΛΒ, πρὸλ. εἴ-ληφ-α' ἐλθμ.) ὁ πανταχόθεν περιβάλλων, ὁ ἐπ' εὖρος ἐκτείνεσθαι, ἐκτεταμένος, ἀμφιλάφης, ἐπὶ μεγάλῳ δυνάμει, Ἡρόδ. 4. 172' πλάτανος, ἀμφ. τε καὶ ὑψηλὴ Πλάτ. Φαίδρ. 230B, εἰδ., 2) πυκνός, κατάφυτος, ἀμφ. ἄσος δένδρεσιν Καλλ. εἰς Δῆμ. 27, πρὸλ. Δίλ.

περὶ Ζ. 7. 6' ὡσαύτως ἐπὶ τῆς κόμης, Φιλίστρ. 873, κτλ., ἀμφιφολιδέσσαι δράκων Νέων. Δ. 5. 153.

3) ἐν γένει, ἀφθονός, υπερβολικός, μέγας, ἐξάίστος, δύναμις Μινδ. Ο. 9. 122' βρονταί, χιτών Ἡρόδ. 4. 28, 50' ὁδὸς ἀμφ., εὐρον μεγαλοπρεπὲς, Δισχίν. Ἀγ. 1015' γῶδος ἀμφ., γενικός ὄρνις, ὁ αὐτ. Χο. 331.—Ἰσχύει, -φῶς, ἀφθόνως, πλουσιοπαρόχως, Πλούτ. Ρωμ. β, κτλ.: ἀνυπόδικος.

4) ἐπὶ μεγέθους πραγματικοῦ, ὑπερμεγέθους, πελώριος, ἐξέφαντος Ἡρόδ. 3. 114: ἵππος Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1368' νῆσος αὐτῆς 983' παστὰς Θεούκρ. 24. 46' χορὸς Καλλ. εἰς Ἀρτ. 3, κτλ.

5) σπανίως ἐπὶ πρὸς, ἀμφιλαφῆς τέχνη, μέγας ἐν τῇ τέχνῃ. Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 42.—Πρὸλ. Κuhnke Ἱμ., Βιωμ. 124. Δισχίν.

Ἀγ. 985.—Κυρίως ποιητ.

ἀμφιλαχαίνω, περιστάτω ἢ διὰ τῆς σκαπάνης περικαθαίρω, «εὐδοκάζω» φυτὸν ἀμφιλαχαίνων Ὁδ. Ω. 242,

ἀμφιλαχῶ, φιλονεικῶ, συζητῶ περὶ τινος, τι Σεν. Ἀγ. 1. 5, 113 ἱπομένους μὴ... φιλονεικῶ, ἀμφοτέρωθεν, ἀμφοτέρωθεν εἰ πράγματι ἔχει οὕτως, ὁ αὐτ. Ἀπολογ. 12,

ἀμφιλαίπω, = ὀλοταῖος: ἐγκαταλείπω, Κόιν. Σμ. 12. 106,

ἀμφιλακτός, ὡν, ὁ ἀμφοτέρωθεν ὁ διαφιλονεικούμενος, ἀμφιβολός, Δατ. ὑπερβ., πῆματα Δισχίν. Ἀγ. 881' οὕτως ἐπὶ πρ. -τικός ὁ αὐτ. Θ. 809.

II. ἐνεργ., ὁ ἀμφιλαχῶν, ὁ φιλονεικῶν, ἱστορ. Φολν. 300' ἀμφ. εἶναι τινα, διατελῶν ἐν φιλονεικίᾳ περὶ τινος, Δισχίν. Ἀγ. 1585.

ἀμφιλήνους, ὡν, λινδότεος, δεξιμένος ἐπὶ διὰ λινού θεομυρῆ ἢ ταινίας, Σοφ. Ἀποσπ. 43.

ἀμφιλήτης, ἔς, ὁ κατ' ἀμφοτέρους τὰ ἄκρα ἑλλειπής: περὶ μέτρων τινῶν, Γραμμ.

ἀμφιλήτην, τὴν λιτανευτήν, Ἡσυχ.

ἀμφιλήμαζω, περιλείχω, Ὁππ. Ἀλ. 4. 115, ἐν τμήσει.

ἀμφιλογίζμαι, ἀποθ., ἀμφιβάλλω, ἐρίω, φιλονεικῶ, περὶ τινος, ὡς τὸ ἀμφιλήω, Πλούτ. Λύσ. 22' Τὸ ἐνεργ. παρ' Ἰωσήφ. Ἀρ. 1. 18. 1, 4.

ἀμφιλογία, ἡ, φιλονεικία, συζήτησις, ἀμφιβολία, Ἡσ. Θ. 229' ὁμφ. ἔχειν, διαλύειν Πλούτ. σύγκ. Ἀριστ. καὶ Κέατ. 4, Ἀγρ. 231 [Μακράν ἔχει τὴν β' συλλαβὴν χρόν τὸν μέτρον, Ἱππ. ἐνδ' ἀνωτ.].

ἀμφιλόγος, ὡν, φιλονεικούμενος, ἀμφοτέρωθεν ὁ συζητῶν, ἀμφίβολος, ἀγαθὰ Σεν. Ἀπομ. 2. 34' τὰ ἀμφιλόγος τὰ φιλονεικούμενα ζητήματα, Βουκ. 4. 118, 5. 79' ὀρελίσματα Ἀριστ. Ἱπ. Ν. 8. 13, 6' ἀμφιλογον γίνεσθαι τὴν πρὸς τινος, φιλονεικῶν γίνεσθαι πρὸς τινα ὡς πρὸς τὴν ἐτήμηκ, Σεν. Ἑλλ. 5. 2, 10. 2) ἀδύναμις, κυμαινόμενος, οὐδ. πληρ. ἀμφιλόγος, ὡς ἱππορ. Εὐρύ. 1. 7. 635' οὕτως ἐπὶ πρὸς ἀμφιλόγως (ἄλλη γραμ. -βόλος) Δισχίν. Πίρσ. 1004.

II. ἐνεργ., φιλονεικῶν, ἐριστικός, νείκη Σοφ. Ἀντ. 111' ὄργων Εὐρ. Μελ. 636' πρὸλ. ἀμφιλέκτος.

ἀμφιλόξος, ὡν, κλίων κατ' ἀμφοτέρους τὰ μέτρα, ἀμφιλόξος μαρτυρούσθαι, ὁλοκαυτῶν σκοτεινῶν, Ὑπερβολικ. Φιλόπατρ. 5.

ἀμφιλόφους, ὡν, ὁ περιβάλλων τὸν αὐχένα, ζυγὸν Σοφ. Ἀντ. 331.

ἀμφιλόκη νύξ, ἡ, ἐν Ἱλ. II. 433, τὸ λυκαυγὲς τῆς νύκτος, ἐκ λαχού λυκοφῶς: παρ' Ἀπολλ. Ρόδ. ἀνελ. τοῦ νύξ Β. 671: ὅρσιν, ἀμφιλόκους οὐδαμῶς εὐρήσκει (ἴδε ἐν λ. ὡς νύξ).

ἀμφιμακρο-ἀνάπαιστος, ἀμφιμακρός καὶ ἀνάπαιστος, Τζέττ. ἐν Κραμ. Ἀνεκδ. τόμ. 3. σ. 307.

ἀμφιμακρός, ὡν, μακρὸς κατ' ἀμφοτέρους τὰ ἄκρα — ὁ ἀμφ. μαρτυρούσθαι (ὡς Οἰδίπους), καλούμενός καὶ κρητικὸς, Ἱππορ. 1.

ἀμφιμαλλός, ὡν, ἀμφοτέρωθεν μαλλιωτός, Αἰλ. II. 7. 3, 10, Πλούτ., 7. 57.

ἀμφιμανής, ἔς, νοσῶν τὰς φρένας, φρενοελαθής, σχεδὸν μαινόμενος, Παλλὰδ. βίος Νρυσ. σ. 35.

ἀμφιμάομαι, ἐνιστῶς ἀνύπαρκτος καθ' ὑπόθεσιν ὑπὸ τῶν γραμμάτων λαμβανόμενός πρὸς ἀντικεινῶν ὁριστοῦ ἀπαρτῆτος ἐν Ὁδ. Γ. 152, ὑπόγχοις τραπέζας πάσας ἀμφοτέρωθεν, ἀπὸ μὲν ἐκτε διὰ σπύγγων, ἐπὶ σπυγγίσταται ὅριον, ἀμφοτέρωθεν ἐκ Κόιν. Σμ. 2. 428, Πρὸλ. ἐπιμαίνομαι.

ἀμφιμαρπτῶ, συναρπάζω τι πανταχόθεν, φηλαρῶ ἢ λαμβάνω, Πάων, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 147, Ὁππ. Ἀλ. 5. 636, — κατὰ πρην. ἀμφιμαρπῶ.

ἀμφιμάστα, «φαιστά» ἄλφια μέλιτι δεδευμένα, Ἀλκινοῦς Ἡσυχ.

ἀμφιμάσχαλος, ὡν, ἀμφοτέρωθεν τοῦς βραχίονας καλύπτων, ὡς χειρὶδας ἔχων, ἀμφ. χιτῶν Ἀριστοφ. Ἱππ. 882' πρὸλ. Πλάτ. Κωμ. Ἀδελ. 26, Μυλλέρ. Ἀρχαιολ. 2. 337. 3.

ἀμφιμάστρες, Δαμ. ἀντὶ ἀμφομήτορες.

ἀμφιμάχτος, ὡν, ὁ περὶ οὐ μάχοντα πανταχόθεν, Ἀνθ. II. 7. 705' πρὸλ. περιμάχτης.

ἀμφιμάχομαι [ἀ], Ἱππ. Ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνιστῶς καὶ παρὰ, μάχομαι ὁλοκαυτῶν. 1) μ. αἰτ. = προσβάλλω, ἐρριμῶν, πολιορκῶ, ἵλιον ἀμφιμάχοντο Ἱλ. Ζ. 461' Ἱππ. πρὸλ. Πάων πόλιν I. 112' στρατῶν II. 73. 2) μ. γέν. = μάχομαι περὶ τινος, ὡς π.

χ. περὶ βραβείου, ἐπὶ ταῖς τῶν ὑπερασπιστῶν καὶ τῶν ἐπιτιμητῶν, τελέχος ἀμφιμάχοντο Ο. 391' νέκυος δὲ δὴ ἀμφ. Σ. 20.

ἀμφιμέλας, αἶνα. ἄν. ὁλόκαυτος μέλας, παρ' Ὁμ. ἀέποτα.

φρένες ἀμφιμέλαιναι — τὸ ἵπποτον δύναται ἐνιαχοῦ νὰ ἐρμηνεύσῃ· ἐπιοικισμένος ὑπὸ ἡγῆτος ἢ ὀλίγου, 'Ιλ. Δ. 103, Ρ. 89, 'Οδ. Δ. 661· οὐχὶ θύμης καὶ ἐν 'Ιλ. Ρ. 499, 573· ὥστε εἶναι πιθανόν ὅτι ἡ λέξις ἀέποτος ἀναφέρεται εἰς τὴν θέσιν τῶν φρένων, ἥτοι τοῦ διαφράγματος, αἱ ἐν στήθεϊ κείμεναι, αἱ ὑπὸ σκότους περιβαλλόμεναι φρένες.

2) καθόλου, μέλας ὡς ἡ κόνις καέντος σώματος ἐπὶ τῆς πυρρῆς, Κόνιν δὲ σου ἀμφιμέλαιναν, τὴν μαύρην κόνιν σου, 'Ανθ. Π. 7. 738.

ἀμφιμέλει, ἐν τῷ παρακ. μόνον, ἀλλὰ σοὶ ἀμφιμέμηλε θράσος, μόνον περὶ θράσους μέλει σοὶ, Κόνιν. Σμ. 5. 190.

ἀμφιμερίζομαι, παθ., ἐντελὴς διαμερίζομαι, 'Ανθ. Π. 9. 662, ἀμφιμήκης = ἐπιμήκης, μεταγεν.

ἀμφιμέηλον, τό, μήλη, ἔχουσα ἐκατέρωθεν σφαιρίδια, 'Ορειβ. τόμ. Β', σ. 56.

ἀμφιμήτορες, οἱ, αἱ, (μήτηρ) ἀδελφοὶ ἢ ἀδελφαὶ ἐκ διαφόρων μητέρων, ἀλλ' ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς, Δίσχυλ. 'Αποσπ. 70, Εὐρ. 'Ανθρ. 465· πρβλ. ἀμφάτορες.

ἀμφιμήτριος, ον, (μήτρα) ὁ περὶ τῆς μήτρας, ἐν σχέσει πρὸς τὴν μήτραν, «ἀμφιμήτριον σημεῖον, οὕτως ἀνιμάνει ἐν τῇ β' τῶν ἐπισημίων τὸ δηλωτικὸν τῶν περὶ τῆς μήτρας διαθέσεων» 'Ιππ. παρὰ Γαλην., ὁ δὲ 'Ψύχ. ἐρμηνεύει: «τὸ σημαντικὸν τῶν περὶ τὴν μήτραν παθῶν 'Ιπποκράτους.» 2) ἀμφιμήτρια, τά, ὁ πυθμὴν τοῦ πλοίου, τὰ παρὰ τὴν τρόπιν μέρη· ἀλλάχου ἐγκοιλία, ἀπὸ ἐδάφους τῆς νεῶς κύτος καὶ γάστρα καὶ ἀμφιμήτριον ὀνομάζεται 'Πολυδ. 1. 87, «ἀμφιμήτρια, τὰ μετὰ τὴν τρόπιν τῆς νεῶς ἐξ ἐκατέρου μέρους ἐπιτεθμένα» 'Ψύχ. II, (μήτηρ) ἐκ διαφόρου μητρός, Λυκόφρ. 19.

ἀμφιμήγης, ἐς, καλῶς, ὀλοτελὴς μεμιγμένος, ἀμφιμήγες, πολυμήγες, ἢ πολυσύγκρατος, ... 'Ψύχ.

ἀμφιμήγνυμι, καλῶς ἀναμύγνυν, ἀόρ. β' παθ. ἀμφιμεγίστα 'Ορφ. 'Αποσπ. 7. 21.

ἀμφιμήκτος, ον, = ἀνδάμκτος, μεταγεν.

ἀμφιμήτοξ, ον, ὁ μὲ διπλοῦν στήμονα ὑρασμένος, ἀμφιμαλλος, 'Πολυδ. 7. 57, 10. 38. — πρβλ. δέμιτος.

ἀμφιμυκάομαι, ἀποθ., κυρίως ἐπὶ βοῶν· μεταφ., δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκε, ἅπαν δὲ τὸ δάπεδον ἀντήχει πανταχόθεν πρὸς τὸ ἄσμα τῆς Κίρκης, 'Οδ. Κ. 227.

ἀμφιμύω, περιρρέω, ὕδωρ ἀμφινύον 'Εμπεδ. 228.

ἀμφιμυκός, ἐς, περιμάχης, περιζήτητος, περὶ τῆς 'Γλήνης, Δίσχυλ. 'Αγ. 686· περὶ τῆς Δηϊανείρας, Σοφ. Τρ. 104· πρβλ. ἀμφιμάχης.

ἀμφιμυκός, ον, (νεκρώ) = ἀμφινεκός, περὶ τῆς Δηϊανείρας, Σοφ. Τρ. 527.

ἀμφινέμομαι, μέσ., κυρίως ἐπὶ βοῶν, βόσκαμαι περὶ: ἀκολούθως ἐπὶ ἀνθρώπων, περιουκῶ, κατοικῶ ὀλόγυρα: — μ., αἰτ. τύπου, 'Υάμιπολιν ἀμφινέμοντο 'Ιλ. Β. 521· 'Ολυμπιον ἀμφι, ἐπὶ τῶν νεῶν, Σ. 186· 'Ιθάκην 'Οδ. Τ. 132: — μεταφ., ὀλόγος, σε ἀμφι, περιβάλλει σε, 'Πινδ. Π. 5. 18.

II, ἐπὶ πυρρῆς, ἐξαπλόυμαι, ἐπεκτείνωμαι, Βυζ. πρβλ. νέμομαι.

ἀμφινεύομαι, νέω, κλίνω τὴν κεφαλὴν πρὸς τοῦτο καὶ πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, 'Ανθ. Π. 9. 709.

ἀμφινύω, ἀπαρῶ ἂν πρέπει νὰ πιστεύσω τι, ἐξίσταμαι, εἶμαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινύω τότε, πῶς εἰδῶς ἀντιλογήσω ... Σοφ. 'Αντ. 376.

ἀμφινύους, ον, ὁ νοῶν τὴν ἀμφοτέρωθεν, ὁ ἔ. ἀγλίνους, ἀνεντός, πολυτροπος, Δημόκριτον ... ἀμφινύον λέσχην Τίμων παρὰ Δ. Λαερτ. IX. 40.

ἀμφινωμάω, ἐν Δίσχυλ. 'Αποσπ. 305. 8, = περιουκῶ, περιβάλλω: — ἀμφιβ. ἐν 'Υμ. 'Ομ. εἰς Δῆμ. 373, ἐνθα φαίνεται ἡ λέξις νὰ σημαίνη: διαίρω, χωρίζω εἰς δύο, ῥοιῆς κόκκων ... ἀμφι ἐ νωμῆσας.

ἀμφινωτίζω, ἀμφινωτίζοντα· προσπελίζοντα, πρόσπερβμένον· 'Ψύχ.

ἀμφιξέω, περιξέω, περίρριπναι, λεαίνω τι πανταχόθεν, κορμιόν .. ἀμφοξέσσα χαλκῷ 'Οδ. Ψ. 196.

ἀμφιξούς, ον, συνηρ., -ξους, ὁ περιξέων τι ἢ λεαίνων πανταχόθεν, σκέπαρνον 'Ανθ. Π. 6. 205.

ἀμφίον καὶ ἀμφιον, ου, τό, = ἀμφίεσμα· Σοφ. 'Αποσπ. 370, Διον. 'Αλ. 4. 76· 'Εν τῇ 'Εκκλ. γλώσσ. ἀμφία εἶναι τὰ ἐπὶ τῆς ἁγίας τραπέζης καθύμματα, ἅπερ καὶ ἐπ'ἀμφία λέγονται, 'Ιδε Θεοδ. Στ. καὶ Δουκάγγ. ἐν λέξει. ('Εκ τοῦ ἀμφι ὡς τὸ ἀντίος ἐκ τοῦ ἀντι.)

ἀμφιορκία, ἡ, ἀμοιβαῖος ὅρκος, ὁ ἔ. ὅρκ. ἐπιβαλλόμενος εἰς τοὺς δικαζομένους, 'Πολυδ. 8. 122, 'Ψύχ.

ἀμφιπαγής, ἐς, (πήγνυμι) ὁ πανταχόθεν καλὰ ἐστειρωμένος, ἀμφιπαγῆς λίθος Νόνν. Μετάρρ. Εὐαγγ. κ' 'Ιωάν. 10. 11, καὶ Διον. του αὐτοῦ Ε. 362.

ἀμφιπαίξω, παίζω περίξ, Κ. Μανασσ., ἐρωτ. 3. 56.

ἀμφιπαλτος, ον, ὁ πανταχόθεν παλλόμενος, ὁ ἀντηχῶν, αὐδῇ 'Ανθ. Π. 15. 27.

ἀμφιπαλύνω [ῶ], περιρραίνω, κοινῶς «πασπαλίζω» ὀλόγυρα, 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 1247.

ἀμφιπάστος, ον, ἀμρίπαστον ἀλφίτοις ἀναδεδεμένους ἐλαίμν· 'Ψύχ.

ἀμφιπατάσσω, = κυτῶ πανταχόθεν, 'Ανθ. Π. 9. 643.

ἀμφιπατόρες, οἱ, αἱ, ἀδελφοὶ ἢ ἀδελφαὶ ἐξ ἄλλων μὲν πατέρων ἀλλ' ἐκ τῆς αὐτῆς μητρός, Σαυιδ.· πρβλ. ἀμφιμήτορες.

ἀμφιπεδάω: μέλλ., -ήσω, περιδεσμεύω, 'Οππ. 'Αλ. 2. 34.

ἀμφιπέδος, ον, ὁ περιβαλλόμενος ὑπὸ πεδιόσος, 'Πινδ. Π. 9. 94.

ἀμφιπέλεκκος, ον, ἔσφ. γραφή ἀντὶ ἀμφὶ πελέκκω ἐν 'Ιλ. Ν. 612.

ἀμφιπέλομαι, ἀποθ., ὑπάρχω, εἶμι, ἢ περιηχῶ, ἐπὶ μουσικῇ, ἥτις ἀκούοντεςσι νεωτάτῃ ἀμφιπέλλεται 'Οδ. Α. 352.

ἀμφιπένομαι, 'Επ. ἀποθ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστώτα καὶ παρὰ, πένομαι ἀμφὶ τινα, εἶμαι ἐνησυχούμενος περὶ τινα, λαμβάνω τὴν φροντίδα τινός· μετ' αἰτ. προσ., οἱ μὲν πατέρ' ἀμφιπένοντο 'Οδ. Ο. 467· ἰδίως ἐπὶ τῶν θεραπευόντων ἢ τῶν περιποιουμένων τραυματίαν, 'Ιλ. Δ. 220, Π. 28, 'Οδ. Τ. 435. — 'Ως ἐπὶ τὸ πλείστον ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀλλ', 6) τὸν οὐ κύνας ἀμφιπένοντο, δὲν τὸν κατέφαγον οἱ σκύλοι, 'Ιλ. Ψ. 184, πρβλ. Φ. 203.

2) μ. αἰτ. πράγμ., ὄδωρ .. ἀμφ. Τ. 278.

ἀμφιπεριαιωρέομαι, περικρέμμαι, Νικ. Χων. Χρον. σ. 330.

ἀμφιπεριέπομαι, μεταχειρίζομαι, Νικ. Χων. Χρον. σ. 111.

ἀμφιπεριέπταμαι, πέτομαι περίξ, Θεοδ. 'Υρτακ. ἐν 'Ανεκδ. Ποασπ. τόμ. 3, σ. 64.

ἀμφιπεριεσταμαι, παθ., ἵσταμαι περίξ, ὀλόγυρα, Κόνιν. Σμ. 3. 201.

ἀμφιπερικινέω, κινῶ ὀλόγυρα, μεταφ.

ἀμφιπερικλάω, θραύω πανταχόθεν, 'Αρχ. Λίξ.

ἀμφιπερικραδῶ, κραδαίνω ὀλόγυρα, 'Υρτακ. τόμ. IV, σ. 151.

ἀμφιπεριουκίζω, ἀναβλύζω πανταχόθεν, Θεοδ. 'Υρτακ. ἐν 'Ανεκδ. Βοασπ. τόμ. 3, σ. 62.

ἀμφιπερικύνω, ον, οἱ, οἱ περιουκύντες, Καλλίν. I, 2, Θέογν. 1058· πρβλ. ἀμφεκύνες, περικύνες.

ἀμφιπερίξ, ἐπίρρ., ὀλόγυρα, περίξ, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ 'Ιππ.

ἀμφιπεριπλάξω, κάμνω τινὰ νὰ περιπλανᾶται ὀλόγυρα, 'Παυλ. Σιλ. 'Αμβων 268.

ἀμφιπεριπλάσσομαι, παθ., σχηματίζομαι περίξ ὡς τις τύπος, καλλίστην νεφέλην πραπίδεςσι κελαϊνῇ ἀμφιπεριπλάσθεσθαι 'Ορφ. Λιθ. 80.

ἀμφιπεριπλέγδην, ἐπίρρ., περιπελεγμένως πανταχόθεν, «περιπλέγτα ἀπὸ παντοῦ» 'Ανθ. Π. 5. 276.

ἀμφιπεριπτῶσσω, τρέμω ὀλόκληρος, «ζαρώνω ἀπὸ τὴν τρομάραν μου», Κόνιν. Σμ. 12. 472.

ἀμφιπερισκαίρω, διασκιρτῶ, περιπνῶ, 'Οππ. 'Αλ. 1. 190.

ἀμφιπεριστείνωμαι, [στείνω, στενός], παθ., ἀπανταχόθεν πιέζομαι ἢ πυκνῶμαι, συνιούμαι, Καλλ. εἰς Δῆλ. 179.

ἀμφιπεριστέφομαι, παθ., περιτίθεμαι τι ὡς στέφανον, ἀλλ' οὐ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσιν, ἀλλὰ δὲν περιτίθεται ἡ χάρις εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ ὡς στέφανος, 'Οδ. Θ. 175.

ἀμφιπεριστρωφάω, θαμνίστ. τοῦ στρέφω, στρέφω τι διαρκῶς πρὸς ὅλα τὰ μέρη, περιελαύνω, 'Εκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλ-λίτριχα ἐπ' ἵππους 'Ιλ. Θ. 348.

ἀμφιπερισφίγγω, περισφίγγω τι ὀλόγυρα, Νόνν. Δ. 48. 338.

ἀμφιπεριτρομέω, τρέμω ὀλόκληρος, 'Οππ. 'Αλ. 1. 193.

ἀμφιπεριτροχάζω, περιτρέχω, Νικητ. Χρον. 4. 2.

ἀμφιπεριτρέφω, τιτίζω ὀλόγυρα, «πυτυρίζω» ὡς ἡ χελιδὼν, κτλ., 'Ανθ. Π. 5. 237.

ἀμφιπεριφθύνω [ῶ], φθίνω, καταφθίρομαι ἐντελῶς, 'Υμ. 'Ομ. εἰς 'Αρρ. 272.

ἀμφιπεριφρίσσω, φρικῶ ὀλόκληρος, 'Οππ. 'Αλ. 4. 54.

ἀμφιπετάννυμι, ἀναπετάννυμι, ἐκπλύνω, ἀναίγω, ὀλόγυρα, ἀμφιπετάσας 'Ορφ. Λιθ. 643.

ἀμφιπέτομαι, ἀποθ., = περιπέτομαι, πετῶ ὀλόγυρα, μετ' αἰτ. 'Οππ. 'Αλ. 2. 448.

ἀμφιπήγνυμαι, παθ., στερεοῦμαι ὀλόγυρα, ἀόρ. β' ἀμφιπα-γῆναι 'Οππ. 'Αλ. 1. 241. 297.

ἀμφιπήρους, αὐφλοῦς ἢ μηδὲν λέγοντας· 'Ψύχ.

ἀμφιπιδῶ, Δωρ. ἀντὶ πιεῖζω, συμπίεζω ὀλόγυρα, στενῶς περι-πύσσομαι, [τὰν χίμαρον] χαλαῖς ἀμφεπίαζε λύκος Θεοκρ. 'Επιγρ. β. 4.

ἀμφιπίπτω, ἐπιπίπτω καὶ περιπίπτομαι θερμῶς, ἐναγκαλίζομαι μετὰ ζέσεως, μετ' αἰτ., φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα 'Οδ. Θ. 523· ὡς (κατὰ ποιητ. τύπον) ἀμφιπίπνουσα τὸ σὸν γόνυ Εὐρ. 'Ικ. 278· μετὰ δὲ ἀμφιπίπτων στόμασιν (= χελιδίν), κατα-φίλων τὰ χεῖλη (αὐτῆς), Σοφ. Τρ. 938· — μεταφ., ὡς τὸ Λατ. am-plexari, ἀσπάζομαι, χαίρειν, κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν ἀμφι-πεσον μέλιτι εὐάνορα πόλιν καταδρέχων, περιπευξάμην (ἐν τῇ ᾧδῃ μου) τὸ κλυτὸν ἔθνος τῶν Λοκρῶν περιρραίνων τὴν εὐάνορον πόλιν διὰ μέλιτος, 'Πινδ. Ο. 10 (11.) 118.

ἀμφιπίνω, ἴδε ἀμφεπίπτω.

ἀμφιπλάσσω, περιπλάσσω, περιαιέω, 'Ιπποκρ. τόμ. 8, σ. 482, ἔκδ. Λιττ.

ἀμφιπλεκής, ἐς, = ἐπομ., 'Ορφ. 'Αργ. 605.

ἀμφίπλευρος, ον, περιπεπλεγμένος, Σοφ. Τρ. 520· πρβλ. κλέμαξ.

ἀμφιπλέκω = περιτυλίσσω, πλέκω δόρυρα, κείθω δόρυ μοι μίτον ἀμφιπλέκειν ἀράχνοισ Εὐρ. Ἀποσπ. 370.1, Ὀρφ., κτλ., αὖραν ἀμφιπλέκειν καλάρμοις, ἐπὶ μουσικῷ, Τελλεσ. 4, Βηκ.

ἀμφίπλευρος, ον, με πλεύρας ἐκατέρωθεν, ἡσιδωτορικήκας καὶ ἀμφιπλεύρους τὰς θυρίδας αὐτῶν ποιήσαντες, Ὀδ. Βελοπ. σ. 81.

ἀμφίπληκτος, ον, ὁ ἀμφοτέρωθεν πληττόμενος, Ἰσθμιάς, ἀμφίπληκτος, ἀμφιδόκαστος, παρ' ἡσάν ἐκατέρωθεν θαλάσσειται Πύχ., Π. 11.

II. ἐνεργ., ὁρμῶν πρὸς ἀμφοτέρω τὰ μέρη, βόθια Σοφ. Φ. 658.

ἀμφιπλήξ, ὄγκος, ὁ, ἡ, ὅ, δι' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν πληττων, ἔστομος, φάσανον Σοφ. Τρ. 930· ἀρά Ο.Τ. II. = τῆς προηγ.

1. Πουλ. Σπ. Αἰθων 252.

ἀμφιπλήξ, ἐπίρρι, με πλῆρες βήμα, με μακρὺς βηματισμούς, διατκλισμούς, Σοφ. Ἀποσπ. 538.

ἀμφιπλίσσω, βαίω με μακρὰ βήματα, ποιητ. παρὰ Πολυδ. 2. 172.

ἀμφίπλους, ουν, καὶ ἡ μὲν ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης ἐκατέρωθεν παρήκους γῆ ἀμφίπλους καὶ ἀμφοτερόπλους καὶ αὐχὴν καὶ ἰσθμὸς Πολυδ. Θ', 18.

ἀμφιπλύνω, πλύνω τι δόρυρα, δόλκλῃρον, Ἰππ. 640. 31.

ἀμφιπνεύμα, τό, ἡ πανταχόθεν ἀναπνοή, Ἰπποκρ.

ἀμφιπνοῦς, ον, = ἀμφιμαλλυς, «τάπητες ἀμφιμαλλοῖ» Πύχ., ἀμφιπνέον, τό, = περιπόλιον, Ἐπιγρ. Δίγ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2139. 13.

ἀμφιπολεύω, Ἐπ. ὅημα (ἐν χρήσει παρ' Ἰπποκρ.) εὐχρηστον παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσι μόνον κατ' ἐνεστ.: — μέλλ. — αὐσώ Χρηστ. Σουλ. 3. 481: ἀρ., αὐτίθι 353, Σουλ. (ἴδε κατωτέρ.): πρβλ. ἀμφιπολεύω.

1) ὑπηρετῶ ὡς ἀμφίπολος, ἀσχολῶμαι περὶ τι, φροντίζω περὶ τινος, βίον, ὄρχατον, Ἰππους Ὀδ. Σ. 254, Ο. 244 (σὺδαμὸν ἐν Ἰλ.), Ἰγμῶς Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 508: ἴδιος ἐπὶ δούλων, ἐνευθεν, ὑπηρετῶ, ἔχω τὴν φροντίδα τινός, περιποιούμαι, ἀμφιπολεύουσιν Ἰρὸν Διὸς Ἡρόδ. 2. 56: Ὀσίριδος θῶκον Σουλ. Ἐπιγρ. 4708.

2) ἀπὸ, [τὰς κούρας] ἔδωσαν .. Ἐρινύσιν ἀμφιπολεύειν Ὀδ. γ. 78, πρβλ. Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 801.

3) μ. δοτ., ὑπηρετῶ ὡς ἱερεὺς, ἱερατεύω, Κ. Σμ. 13. 270, Σουλ. Ἐπιγρ. 5742, 5754.

ἀμφιπολεύω, νεώτερος τύπος τοῦ ἀμφιπολεύω, καὶ ὡς ἐκείνο εὐχρηστον κυρίως κατ' ἐνεστ. (ἀρ. α' ἐν Πινδ. Ν. 8.11), διατρέβω περὶ τι, ἀκολουθῶ, περιστοιχίζω διαρκῶς, ἦδη με γηραιὸν μέρος ἀλικίας ἀμφ. Πινδ. II. 4. 280.

2) πρῶτα, ἀσχολῶμαι εἰς τι, ἄγρυπνῶ, φυλάττω, ἱέραν ἢ αὐτ. Ο. 12. 2, 3) θεραπεύω, περιποιούμαι, μεταχειρίζομαι τρυφῶς, Λατ. fovere, τρώμιαν ἔλκεος ὁ αὐτ. Π. 4. 483.

II. μ. δοτ., ὑπηρετῶ τινι, θεσας Σοφ. Ο. Κ. 680· φρενὶ Βακχλ. 48 [B.19].

III. μ. γεν. πράγμα, εἶμαι ὑπηρετῆς ἢ ὄργανόν τινος, Κυπρίδας δῶρων Πινδ. Ν. 8. 11.

ἀμφιπολῆ, «περιποιεῖα» Ἐπιγρ. Μ. 91.

ἀμφιπολῆς ἡ -εῖα, ἡ, ἀρχὴ ἢ ἀκίνητος ἱερατικὸν ἐν Συναγωγῇ, «κατεστήσε δὲ (ὁ Γ' μολέων) καὶ τὴν κατ' ἐναυτὸν ἐντιμότητα ὄργαν, τὴν ἀμφιπολῆν Διὸς Ὀλυμπίου οἱ Συναχτοῖσι καλοῦσι» Διόδ. 16. 70.

ἀμφίπολις, ποιητ. ἀμφίπολις, ὁ, ἡ, ὁ περιβάλλων ἡ περιβάλλουσα πόλιν τινά· ἀνάγκη ἀμφίπολις, necessitas urbi circumstanti (Πλωμ.), ἐπὶ πόλεως ἀλούσης δι' ἀποκλεισμοῦ, Δισχλ. Κρ. 74· πρβλ. ἀμφιπολῆς.

II. ὡς οὐσ. ἀμφίπολις, ἡ μεταξὺ δύο θαλασσῶν ἡ ποταμῶν πόλις, ἴδε Θουκ. 4.102.

ἀμφίπολος, ον, (πίλω, πολέω) ὁ εὐρισκόμενος, ὁ πῆρε τινός διατελὼν, ὁ ἀσχολούμενος περὶ τι, πολυάσχολος, ἐπὶ τῆς Κύπριδος Σοφ. Τρ. 860: — ἀλλὰ παρ' Ὀμ. καὶ Ἰπποκρ. μόνον ὡς ὄντ. οὐσιαστ. = ὑπηρετῆς, θεραπευτής, ὅμοιος τῷ θεράπαινῃ, κατ' ἀνάγκην πρὸς τὰς κύνες δούλας, αἵτινες ἐκαλῶντο (ῥωμῶν, ζούλαι): ἐν Ὀδ. αὖ ἀμφίπολος εὐρίσκειται ἐν τῇ ἀκολουσίᾳ τῆς θεοποιήσεως, Α. 331, Ζ. 199, κτλ.: οὕτως λέγεται, ἀμφίπολοι γραίας ἀμενοῦς Εὐρ. Ἰν. 1115: — παρ' Ὀμ. ἐνίοτε συνδυάζεται μετ' ἄλλων οὐσιαστ., ἀμφ. ταμίη, ἀμφ. γραῦς, ἡ οἰκονόμος, ἡ γραία θεράπεινα, Ἰλ. Ω. 302, Ὀδ. Α. 191.

6) μετέπειτα, θεραπευτής τῶν υἱῶν, ἱερεὺς, θεσας Εὐρ. Ι. Τ. 1114.

2) ὡς ἀρ., ὑπηρετῆς, ἀκλόουλος, Πινδ. Ο. 6. 53, Εὐρ. Ἀποσπ. 982.

3) ἀρσ. ἱερεὺς, Πλωτ. σύγκρ. Δημητρ. καὶ Ἀντ. 3, Σουλ. Ἐπιγρ. 1839· ὁπλ. ἱερεὺς, αὐτόθι 6300.

II. ἐπὶ παθ. σημα. ὡς ἐπὶ, ἀμφ. τύμος, ὁ λίαν συγκαζόμενος ἄνθρωπος, Πινδ. Ο. 1.149.

ἀμφιπνεύομαι, ἀποθ., (πονέω) ὑπηρετῶ τινι, φροντίζω περὶ τινος, τάδε δ' ἀμφιπνεύσμεθ' Ἰλ. γ. 159· κείνου κεφαλὴν .. Ἠφαίστος .. ἀμφεποννήθη, περὶ ἐπικηδείου πυρῆς, Ἀρχιλ. 11.

ἀμφιπνέφωρος, ον, ὁλοπρόσφορος, Σουλ. εἰς Εὐρ. Ὀρέστ. 1430.

ἀμφιπνέομαι, ἀποθ., περιπταμαι, ἐπὶ πτηνῷ, ἀμφεπτατό Ἰλ. Β. 315.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνο-πυξότατος, οἱ, ἑκατὸν ἱππικὸν, καυστήριον τῷ ἀμφιπνοῦσι, ἀλλ' οἱ ἀμφιπνέοντες εἶχον καὶ τόξα, Διόδ. 19. 20 (μετ' ἄλλων γραφῶν ἀφ- ἡ ἐφειπτοεῖται) Πλωτ. 2.1074.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνο-πυξότατος, οἱ, ἑκατὸν ἱππικὸν, καυστήριον τῷ ἀμφιπνοῦσι, ἀλλ' οἱ ἀμφιπνέοντες εἶχον καὶ τόξα, Διόδ. 19. 20 (μετ' ἄλλων γραφῶν ἀφ- ἡ ἐφειπτοεῖται) Πλωτ. 2.1074.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνο-πυξότατος, οἱ, ἑκατὸν ἱππικὸν, καυστήριον τῷ ἀμφιπνοῦσι, ἀλλ' οἱ ἀμφιπνέοντες εἶχον καὶ τόξα, Διόδ. 19. 20 (μετ' ἄλλων γραφῶν ἀφ- ἡ ἐφειπτοεῖται) Πλωτ. 2.1074.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνο-πυξότατος, οἱ, ἑκατὸν ἱππικὸν, καυστήριον τῷ ἀμφιπνοῦσι, ἀλλ' οἱ ἀμφιπνέοντες εἶχον καὶ τόξα, Διόδ. 19. 20 (μετ' ἄλλων γραφῶν ἀφ- ἡ ἐφειπτοεῖται) Πλωτ. 2.1074.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνο-πυξότατος, οἱ, ἑκατὸν ἱππικὸν, καυστήριον τῷ ἀμφιπνοῦσι, ἀλλ' οἱ ἀμφιπνέοντες εἶχον καὶ τόξα, Διόδ. 19. 20 (μετ' ἄλλων γραφῶν ἀφ- ἡ ἐφειπτοεῖται) Πλωτ. 2.1074.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνο-πυξότατος, οἱ, ἑκατὸν ἱππικὸν, καυστήριον τῷ ἀμφιπνοῦσι, ἀλλ' οἱ ἀμφιπνέοντες εἶχον καὶ τόξα, Διόδ. 19. 20 (μετ' ἄλλων γραφῶν ἀφ- ἡ ἐφειπτοεῖται) Πλωτ. 2.1074.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιπνέω, ιον, οἱ, ἱππεῖς ἀποκηδύντες ἐν τῷ τρέχειν ἐξ ἐνός ἔπην εἰς ἕτερον, Λατ. decessit Ἰλ. Τακτ. 37.

ἀμφιχορεύω, περιχορεύω, χορεύω ἰσόγυρα, Εὐρ. Ἀποσπ. 596, Δ. 0. Π. 9. 83.

ἀμφιγυρίζομαι, μέσσι, περιγυρίζομαι, ἀμφὶ δ' ἑλαίῳ χρίσομαι Ὀδ. Ζ. 219. — Τὸ ἐνεργ. παρὰ Βυζ.

ἀμφιγύρσος, ον, ἐπιγύρσος πανταχόθεν, φάσγανον Εὐρ. Ήκ. 543.

ἀμφιγύχτος, ον, περιγεχυμένος ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν, τεῖχος ἀμφιγύχτον, «περικεχυμένον κύκλῳ πολλῶν τῶ χώματι εἰς ὕψος, τὸ καὶ χωστὸν λεγόμενον» (Σχολ.), Ἰλ. Υ. 145, πρὸς Ἑλλάδα, ἐν Σχολ. Ἐντ. ἐν τόπῳ.

ἀμφιγυλός, ον, γυλὸς κατ' ἀμφοτέρους τοὺς πόδας, Ἀνθ. Π. 6. 213.

ἀμφιγυλαφάω, ψηλαφῶ πανταχόθεν, Θεοφίλ. Βουλγ. τόμ. Γ', σ. 705.

ἀμφοδάρχης, ὁ ἐπιστάτης μιᾶς ἀμφοδῶς, Φίλ. Βελον. σ. 93. 8.

ἀμφοδευτικός, ἡ, ὅν, ὁ ἑκατέρωθεν ὕδρευτικός, Γαλιν. τόμ. 19. σ. 101.

ἀμφοδῆω, ἐκτρέπομαι τῆς ὁδοῦ, ἀμαρτάνω, Ἰσχύ. ἐν λέξει ἀδριανόζοι.

ἀμφοδικός, ἡ, ὅν, ἐνόμιος, κελεύσων ἀμφοδικῶν Μανέθ. 4. 252.

ἀμφοδῖον, τό, μικρὰ ἀμφοδῶς, Δουκ. Ρητ. διδ. 24.

ἀμφοδῶν, τό, πᾶσα ὁδὸς, ἧς φέρεται περὶ τινὰ τόπον ἢ περὶ τινὰ συνοικίαν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 314, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. 9. 36, Κ. Δ. — ὡσαύτως ἀμφοδῶς, ἡ, Κλήμ. Ἀλεξ. 257. 2) συνοικία περιβαλλομένη ὑπὸ ὁδῶν, καὶ ἐποικ. = τῷ Λατ. vicus, τμημα ἢ συνοικία πόλεως τινος, Ἐσδ. (Ἰερμ. ιζ', 27).

ἀμφοδῶ-ποιεῖω, κατασκευάζω ἀμφοδῶς, Σχολ. εἰς Λυκόφρ. 601.

ἀμφο-ῶδους, = ἀμφοῶδων, Ἰππ. περὶ Ἀρβ. 785.

ἀμφοισμα, τό, περιστροφή, Πάππου προοίμ. εἰς Ἀπολλ. Περγ. σ. 17. 2.

ἀμφοιστικός, ἡ, ὅν, κυκλικός, αὐτόθι.

ἀμφοίνη, ἡ, «αὐρατὴς, ἀμαρτωλός, μὴ δυναμένη νηστεύσαι» Ἰσχύ.

ἀμφορεᾶ-φωρεῖω, = φέρω ἀμφορέας, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 285.

ἀμφορεᾶ-φύρος, ον, ὁ φέρων ἀμφορέας, Μενάνδ. Ραπ. β. —

ἀμφορεᾶ-φύρος, τοὺς μισθίους, τοὺς τὰ κεράμια φέροντας Σουΐδ.

ἀμφορεῖδιον (οὐχὶ -ῖδιον), τό, ὑποκορ. τοῦ ἐποικ. Ἀριστοφ. Εὐρ. 202, κτλ.

ἀμφορεύς, ἑως, ὁ, αἰτ. ἀμφορέα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 285. πληθ. ἀμφορῆς ὁ αὐτ. Νεφ. 1203: — εἶδος ὕδρας μετὰ στενοῦ λαίμου (στενόστομον τὸ τεῦχος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 107, πρὸς ἑσθμῖον Πηλ.), Ἡρόδ. 4. 163, Ἀριστοφ. Νεφ. 1203, κτλ. — ἐν χρήσει διὰ παρρησίας σκοπούς, ἰδίως δὲ πρὸς ἐναπόθεσιν οἴνου καὶ γαλακτος, Ἀριστοφ. Πηλ. 808. ἢ ὕδατος, Εὐρ. Κύκλ. 327, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 285. πρὶς ἐναπόθεσιν στέατος ἢ τεταριγευμένων ἱγνύων, Ξεν. Ἀν. β. 4, 28. ὡσαύτως κάλη πρὸς ἐναπόθεσιν τῆς τέφρας τοῦ νεκροῦ, Σοφ. Ἀποσπ. 303. II. μέτρον ὕγρῶν = τῷ μετρητῆς (Φιλύλλ. ἐν Ἀδωδεκάτη 1, Μοῖρ, κτλ.), ἰσοῦμεν 1 1/4 ῥωμαϊκ. ἀμφορίαι: ἡ σχεδὸν ἡ γαλλώνια, Ἡρόδ. 1. 51, Σουλ. Ἐπιγρ. 355, 48 καὶ 53. Δημ., κτλ. (συνετμ. τύπος τοῦ ἀμφοιφωρέως, ἐκ τοῦ ὅτι εἶχε δύο λαβὰς).

ἀμφορικός, ἡ, ὅν, διμικτός ἀμφορεῖ, ἀμφ. κάδος, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρνθ. 1032.

ἀμφορισκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἀμφορεύς, Δημ. 617, 19.

ἀμφορίτης ἀγῶν [τ], ὁ ἀγὼν ἐν ᾧ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἔτρεχον βροτίζοντες ἀμφορεῖς, τὸ δὲ ἄθλον ἦτο εἰς ἀμφορέας, Καλλιμ.

(Ἀποσπ. 80) παρὰ τῇ Σχολιαστῇ τοῦ Πινδ. Ο. 7. 156: πρὸς Μυλλέρ. Λίγνητ. σ. 24, καὶ ἴδε τὴν λέξ. Ὑδρία. — Ἐν τῷ Ἑτυμολ. Μ. 95.

3 εὐρήσεται καὶ ἀμφοριπότης.

ἀμφοτεράκις, ἐπίρρ. ἀμφοτέρως, κατὰ δύο τρόπους, Ἀριστ. Πρὸς 11. 31.

ἀμφοτέρη, ἐπίρρ., κατ' ἀμφοτέρους, τοὺς τρόπους, Ἡρόδ. 1. 75., 7. 10, 2.

ἀμφοτερίζω, εἶμαι κατὰ δύο τρόπους χρήσιμος, ἀμφοτερίζει τῇ χρείᾳ, περὶ σύκων ἄπρ καὶ ἐπιδένδρια καὶ ἐκτραμμένα εἶναι ἤβιστα, Ἰουλιαν. 393B. — Παρὰ Σερὰδ. 265 διωρῶθη ἐκ χειρογρ. ἀμφορίζουσι.

ἀμφοτερό-βλεπτος, ον, ὁ κατ' ἀμφοτέρω τὰ μέρη βλέπων, πορφυλακτικός, ἀναποφάσιτος, Τιμ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπεῖρ. Π. 1. 224.

ἀμφοτερό-γλωσσος, ον, ὁ κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τρόπους ὁμιλῶν, ὁ διττῶς λαλῶν, διγλωσσος, περὶ τοῦ Ζήνωνος τοῦ εὐρόντος τὴν διαλεκτικὴν, Τίμων παρὰ Πλουτ. Περικλ. 4.

* ἀμφοτερο-γνώμων, ον, ὁ διπλὴν ἔχων γνώμην, ἀμφιβολός, Σχολ. εἰς Εὐρ. Ήκ. 216.

ἀμφοτερο-διέξις, ον, = ἀμφοδιέξις, Ἐσδ. (Κριτ. γ', 13), Ἀριστ. 1. 8.

ἀμφοτερο-διεξιότης, ἡ, ἐπιδεξιότης, Θεόδ. Στουδ. σ. 340.

ἀμφοτερο-δύναμις, ον, ὁ ἔχων εἰτενὴ δύναμιν. «δύναται τις καὶ ἄλλος διὰ μὲν ἐκλαθέσθαι εἰς νοῦν, δεῖ ἀμφοτεροδύναμὸς εἶσιν, ἀγαθὰ τε δυνάμενος καὶ κακὰ» Εὐστ. 1363. 29.

ἀμφοτερο-παλῆς, = ἀμφιπαλῆς.

ἀμφοτερό-πλους, ον, συνηρ. -πλους, ουν, ὁ ἀμφοτέρωθεν

πλευστός, γῇ Πολυδ. Θ'. 18. 2) τὸ ἀμφοτερόπλουον (ἐνν. ἀργύριον ἢ δάνειον), ναυτοδάνειον ἐπὶ ὑποθηκῇ τοῦ πλοίου, ὅπως ὁ δάνειος διέτρεχε κινδύνον διὰ τὴν ἀνάσσει καὶ τὴν ἐπιστροφήν ἢ ἀλλοθῶν, ἐδάνεισα Φορμίωνι κ' μνᾶς ἀμφοτερόπλουον εἰς τὸν Πόντον Δημ. 908. 20, κτλ.: — «Ὅταν τις ναυτικὸν δάνειον ἐπὶ τῷ καὶ ἐνθάδε πλεῦσαι ποιᾷ καὶ ἐνθάδε, τοῦτο ἀμφοτερόπλουον καλεῖται» Ἀρπ. — ὁπότεν δὲ διέτρεχε κινδύνον μόνον διὰ τὴν ἀνάσσει τοῦ πλοίου, ἡ λέξις ἦν μετεχειρίζοντο ἢ τερόπλουον, ἴδε Βολίχων Π. Οἱ. 1. 176 κέξ. πρὸς ναυτικόν.

ἀμφοτέρως, α, ον, (ἀμφω) απαν, κατ' ἐνίκην, ἑναστος ἢ οἱ δύο ὁμοῦ, Λατ. utriusque (ἀντιτίθεται τῷ ἑκάτερος, Λατ. uterque = καὶ ὁ εἰς καὶ ὁ ἄλλος χωριστά), ἀμφοτέρως κοινὸν αἶσας, κοινὸν καὶ εἰς τὴν μίαν χώραν καὶ εἰς τὴν ἄλλην, Αἰσχύλ. Πέρσ. 131. πηλὴν ἡ πάθος ἢ ἀμφοτέρων, ἧτοι μετέχον ἀμφοτέρων, Πλάτ. Σοφ. 248D, πρὸς Ἰππ. Μελ. 302E κέξ., Ξεν. Κύρ. 7. 4, 4.

2) ὁ ὅμ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μόνον κατ' οὐδ. ἀμφοτέρων, ὡς ἐπίρρ. ἀκολουθοῦμεν ὑπὸ τῶν τε ..., καὶ, ὡς, ἀμφοτέρων βασιλεὺς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰχμητής, κατ' ἀμφοτέρω καὶ ἀγαθὸς βασιλεὺς καὶ κρατερός πολέμιστος, Ἰλ. 1. 179. καὶ εἰς οὐ- τως ἀμφοτέρω δι' ὅλας τὰς πτυχάς, ὡς, ἀμφ. γενεὴ τε, καὶ οὐνεκα ..., Πλ. Δ. 60. ὡς, ἀμφοτέρων ἀκολουθοῦμεν ὑπὸ τῶν συνδεσμ. τε ..., δε ..., Πινδ. Π. 4. 140: παρρησίως τὸ οὐδ. πηλὸν, ἀμφοτέρω μένιν τε πέμπειν τε Αἰσχύλ. Εὐμ. 480, πρὸς Πλάτ. Φαίδωνα 68E, κτλ. — ἐπαρμένον τῶν συνδ. καὶ ..., καὶ ... Πλάτ. Ἰων 541B. ἀλλὰ καὶ τῶν τε ..., ἡ ..., Πινδ. Ο. 1. 166. 3) ὁ

ἐνικός εἶναι συγγενέτερος παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλ' ὁ πηλὸν, εἶναι ὁ κοινώτα- τος πάντων, ὡς ἐν πᾶσι τοῖς μεταγεν. συγγραφεῦσι — πηλὸν μετὰ δικῶν ὀνόματος, χεῖρε πετάσας ἀμφοτέρω Π. Φ. 115. — Φρά- σεις: κατ' ἀμφοτέρω, κατ' ἀμφοτέρω τὰ μέρη, ἀμφοτέρωθεν, Λατ. utriusque, Ἡρόδ. 7. 10, 2, Πλάτ. Παρμ. 159A. ἀνθ' οὗ ἐν

Θουκ. 1. 13 ἀμφοτέρω ὡσαύτως ἀμφοτέρη ἢ ἀμφοτέρωθεν. ἄπρ. ἴδε: — ἐπ' ἀμφοτέρω, πρὸς ἀμφοτέρω τὰ μέρη, ἀμφοτέρως, Λατ. in utraque parte, Ἡρόδ. 3. 87, καὶ ἄλλ., καὶ συγν. παρὰ Θουκ. οὕτως ἀμφοτέρω, ἀπολ., κατ' ἀμφοτέρω τὰ μέρη, Θουκ. 1.

13: — ἀπ' ἀμφοτέρων, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, Λατ. ex utra- que parte, Ἡρόδ. 7. 97. οὕτως, ἀμφοτέρωθεν, ὁ ἴδε οὕτως παρ' ἀμφοτέρων Διόδ. 16. 7., 19. 4, καὶ ἄλλ.: — μετ' ἀμφοτέρωθεν, ὁ εἰς μετὰ τοῦ ἄλλου (ὁ Μαινικὸς ἔχει μ. πρὸς τῶν), Θεόδ. 12.

12: — ἀμφοτέρω βλῆπειν (ἐνν. ὁμασί), Καλλ. Ἐπιγρ. 31, 6: ἀμφοτέρω, Ἐπ. — ἦσι (ἐνν. χερσὶ), Ὀδ. Κ. 264. ἐπ' ἀμφοτέρω βεβηκώς (ἐνν. ποδῶν) Θεόδ. 14. 66.

ἀμφοτερόφθαλμος, ον, ὁ ἔχων ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμούς ἐν καλῇ καταστάσει, ὁ βλέπων καλῶς, Κυρίλλ. Συνοπ. Πίος Σάδ. 46.

ἀμφοτερό-χλωος, ον, ἀμφιχλωος, Ἀπολλων. Λεξ. ἐν λ. ἀμφιγυήεις.

ἀμφοτερόθεν (ὡσαύτως -θε, Ὀρφ. Ἀποσπ. 6. 24), ἐπίρρ., ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἢ κατ' ἀμφοτέρω τὰ μέρη, Λατ. ex utraque parte, utriusque, Ἰλ. Ε. 726, Ἡρόδ. 2. 29, καὶ Ἀτ. 2) κατ' ἀμφοτέρας τὰς ἄκρας, Ὀδ. Κ. 167.

ἀμφοτέρωθεν, ἐπίρρ., κατ' ἀμφοτέρω τὰ μέρη, Ξεν. Ἀπομ. 3. 4, 12.

ἀμφοτέρως, ἐπίρρ., κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τρόπους, Πλάτ. Γοργ. 469A, καὶ ἄλλ.

ἀμφοτέρωσα, ἐπίρρ., πρὸς ἀμφοτέρω τὰ μέρη, γεγωνέμεν ἀμφ. Ἰλ. Θ. 223, Α. 6.

ἀμφοδιέξιν, κατεβαρίζειν.

ἀμφ-ουδῖς, ἐπίρρ., μόνον ἐν Ὀδ. Ρ. 237. κάρη ἀμφοδιέξας ἀεί- ρας «τὴ ἀμφοδιέξας οὐδὲν διαφέρει τοῦ ἀμφ' οὐδὲς πλὴν ὡς αὐτὸ ἐπὶ ῥημᾷ ἔστιν ἐκείθεν παραχθέν» λέγει δὲ, ἀμφοδιέξας εἶναι, τὸ πρὸς τῇ γῇ ῥῖψαι καὶ ἔσσει ταῦτόν τὸ πρὸς γῇ ἐλάσαι· εἰ δὲ γράσσεται ἀείρας, εἴη ἂν ὁ νοῦς τοιοῦτος, ὡς ἐβουλεύσατο ὁ Ὀδυσσεύς, ἢ ἀνέλοι τὸν κακόν, ἢ ἀείρας ἀμφοδιέξας, τοῦτέστιν ἐκ γῆς πρὸς γῇ αὐτὸς ἐλάσει τὴν ἐκείθεν κεφαλὴν Εὐστ. (Πινδ. ἐκ τοῦ ἀμφίς II, οὐδὲς, ἀπλ- θανὸς ἢ ἐκ τοῦ ἀμφὶ παραγωγῇ).

ἀμφοδῶσαιτο, ποιητ. ευκτι, ὁρ. α' τοῦ ἀναφράζομαι. Ὀδ. Τ. 390.

ἀμφυλάω, περιυλακτῶ, ἢ ὑλακτῶ τινα, Γρηγ. Ναζ. Ὡδ. 5. 20.

ἀμφοπαρκτος, ον, ὁ ἀμφοτέρωθεν ὑπάρχων, Μιχ. Γ' λυκ. Χρον. σ. 69.

* ἀμφύσκη, «τῇ χειρὶ κυρτωθείσῃ, οἱ δὲ πτύον κοπρῶδον» Ἐτυμ.

Μ. 94. 3. — ... εἶναι δὲ τὴ λεικνόν» Ἰσχύ.

ἀμφω, τῷ, τᾷ, τῷ, ὡσαύτως οἱ, αἱ, τᾶ' γεν. ἀμφοῖν Σοφ. Φ. 25, κτλ. — ὅτε ἀμφοῖν ὁ αὐτ., Δ. 1264, κτλ.: — καὶ οἱ δύο ὁμοῦ, ἀμφοτέρω, οὐ μόνον ἐπὶ ἀτόμων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δύο στρατῶν ἢ ἰσθμῶν, Ἰλ. Δ. 364., Κ. 124: — Ὁ Ὀμηρὸς μεταχειρίζεται μόνον ὄνομα, καὶ αἰτ. ἀμφω — ἀπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ ἐφεξῆς συγγένεις συνδυάζονται μετὰ πληθυντικῶν ὀνόματος ἢ ῥήματος: — ἔξ ἀμφοῖν = ἐξ ἀλλήλων, Σοφ. Ο. Κ. 1425. Ἐνίοτε ἡ λέξις εἶναι ἀκλήριος, ὡς τὸ ὄνομα, Rubnk Ἰμ. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 15, Θεόδ. 17. 26. (Περὶ τῆς ῥίξης ἴδε ἀμφί, κτλ.): πρὸς ἀμφοτέρω Σανσκρ. ubhau, Λατ. ambo. Γουθ. hai, ha-jurs. Παλαισκανδιαν. badli. Παλ. Ὑφ. Γερμ. beidē, (ἀγγλ. both), Σλαβ. oba, κτλ.).

πράξη ὅσα ἔχει καὶ τὴν τῶρα, Δημ. 41. 18. ὁ εἰ ἀπεκρίνω, ἱκανῶς ἂν ᾔσκησεν παρὰ σοῦ τὴν δοσιότητα ἐμεμαθήκη, ἂν εἶχον μᾶλλον ἢ οὐκ. Πλάτ. Εὐθύφρ. 14C, ἴδε Σεν. Ἄν. 2. 1, 4 (ἐνθα συνδυάζονται ἀδρ. καὶ παρ. α.). Ἐπὶ τῶν ἑκπράσεως μετὰ παρατακτικὸν ἀναφερθέντων εἰς τὸ παρὸν ἐν τῇ προτάσει, ὁ ἀδρ. τῆς ὁρίστ. μετὰ τοῦ ἂν εἰς τὴν ἀποδοχὴν (εἰς ἐπὶ ἀν. ἢ ἀπεκρίνατο ἂν), ἐνίοτε σημεινται: ἢ ἔλεον (ἀμείσως) ἀποκριθῆ, ὡς Πλάτ. Γοργ. 447D, Σωκρ. 109D, Εὐθύφρ. 12D.

β) ἡ πρότασις αὐτὴ συγχάκει ἐξυπακούεται: τὸ γὰρ ἔρῳα τῷ στρατοπέδῳ οὐκ ἂν ἐταίριζοντο, εἴπερ δὲν ἂν εἶχον ἀνεγέρῃ τὸ τελεῖν... (ἐὰν δὲν εἶχον κερδοσὴν τὴν μάχην), Θουκ. 1. 11. πολλοὺ γὰρ ἂν ἦν ἄξια, εἴπερ (ἐὰν εἶχον οὕτως) ὁ ἦσαν μεγάλης ἄξιας, Πλάτ. Πολ. 374D. οὐ γὰρ ἦν δ, τι ἂν ἐποιεῖτε, εἴπερ οὐδὲν ὑπῆρχε τὸ ὑποῖον ὅτι ἡδύνασθε νὰ πράξετε (ἂν ἦσθετε δοκιμάσῃ), Δημ. 240. 15.

γ) χωρὶς νὰ ἐξυπακούεται ὡρισμένη τις πρότασις, ὥστε ἡ ὁρίστ. μετὰ τοῦ ἂν ἐκφράζει εἰς τὸ ἂν πῶς νὰ συνιέναι, εἰ ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ εἶχε συμβῇ (καὶ ἴσως πράγματι συνέβη) ἐν τῷ παρελθόντι καὶ οὕτω σχηματίζετο παρηγορητικὴ συνθηκὴ ἐγγλίσας οὕτως εἰπεῖν ἢ γὰρ μὴ ὥστε γε κίχῃσαι, ἢ κεν Ὀρέσθη κτείνεν ὑποφύλακτος, εἴπερ ἢ ἔκωντα ὅτι τὸν ἀπαντήσῃς ἢ ὁ Ὀρέσθη ἴσως ἦν ἔχει φρονεῖν αὐτὸν πρὸ σοῦ, Ὁδ. Δ. 446. ὁ θεασάμενος πᾶς ἂν τις ἀνὴρ ἠράσθη δάσος εἶναι, πᾶς ἀνθρώπος, οὕτως εἶδε τοῦτο (τοῦς ἱερεῖς ἐπὶ θύβας) ὅτι ἐπεθύμησε σφόδρα νὰ ἦτο πολυεστίας, Ἄριστοφ. Νέκ. 1022. ἀλλ' ἤλθε μὲν ὅτι τοῦτο τοῦνεῖδος τάχ' ἂν ἐργῇ βιασθὲν μᾶλλον ἢ γνώμῃ φρονέων, ὁ εἰ. ἴσως ὅτι ἡλ. ὡς... Σοφ. Ο. Τ. 523, πρὸς Πλάτ. Φαίδρ. 263B. τάχα ἂν δὲ καὶ ἄλλως πως ἐσπεύσαντες (ἐνν. διέδοξαν), ἴσως καὶ νὰ ἀνδρῶσαν πλεῖστοι αὐτὴν (τὴν Σικελίαν) κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον, Θουκ. 6. 2.

Παραδείγματα ὅπου τὸ ἐν Ἰλ. Δ. 421, ὑπὸ κεν ταλασιφρονά περ δέος εἶλεν (= ἐσωτερικὸς φόβος ὅτι εἶχε καταλάβῃ καὶ τὸν ἰσχυρὸν καρδίαν ἔχοντα (ἂν εἶχον ἀκούσθ τὸν γῆρον) — ἢ (κἀλλίον) φόβος ἡδύνατο πολὺ καλὰ νὰ καταλάβῃ καὶ τὸν ἰσχυρὸν καρδίαν ἔχοντα (εὐθὺς ὡς ὅτι ἦκουε) —), δεκνύνουσι φασίην μετὰ βίας ἀπὸ τοῦ γ εἰς τὸ δ.

Πρόπει δὲ νὰ ἔχωμεν ἐν νῶ ὅτι ἡ πλῆθης ὑποθετικὴ πρότασις (α) δὲν περιλαμβάνει ἀναγκαίως τὴν ἰδεάν ὅτι ἡ ἐν τῇ ἀποδοχῇ ἐνέργεια δὲν τελεῖται (ἢ δὲν ἐτελέσθη), π. χ. τὰ αὐτὰ ἂν ἐπράξαι καὶ πρώτη λαχούσα (= εἰ πρώτη ἔλασεν), ὅτι εἶχε πράξῃ τὰ αὐτὰ (ὡς καὶ ἐπράξε) καὶ ἂν εἶχε λάβῃ διὰ κλήρου τὴν πρώτην θέσιν, Πλάτ. Πολ. 620D. Ἐν ταῖς συντάξεσι (α) καὶ (β) τὸ ἂν ἐνίοτε παραλείπεται χάριν ῥητορικῆς ἐμφάσεως ὡς βταν λέγωμεν νῦν, ἦτο καλλίτερον ἂν... ἀντὶ δὲ ἦτο καλλ., Λατ. melius fuerat ant melius fuisset: εἰ μὴ... ἡσμεν, φόβον παρέσχεον, πρὸνέσθησαν (ἀντὶ ἦτολε προφένῃ) φόβον, Εὐρ. Ἰκ. 1113. οὕτως ὁ Ὀρέσθη: me truncus illarum cerebra sustulerat... (ἀντὶ sustulisset).

2) μετὰ ὁρίστ. μέλλ.: α) συγχάκει παρ' Ἐπ., ὅπου δὲ μέλλ. τῆς ὁρίστ. λαμβάνει σημασίαν μεσάζουσαν μετὰ τοῦ ἀπλῶς μέλλ. καὶ τῆς εὐκτικῆς μετὰ τοῦ ἂν (κατωτέρ. III.), ὁ δὲ κεν κεχολώσεται ὅν κεν ἱκώμιαι, καὶ πῶς οὐκ ὀλέει θυμῶσιν ἐκείνους εἰς ὅτινα ὑπάγω... Ἰλ. Α. 139. καὶ τίς τίς ὧδ' ἔρεει, καὶ κἄποιος ὅτι εἴπη τυχὼν οὕτως, Α. 176. ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω Ὅδ. Γ. 80. οὕτω παρὰ τοῖς λυρικῶς, Πινδ. Ν. 7. 100.

β) ὀλίγα παραδείγματα ἀπαντῶσι παρὰ τοῖς Ἄττ. καὶ τοῖς περὶ τοῦ εἶναι, ἐνθα τὰ χειρόγρ. ἔχουσι τὴν ὁρίστ. τοῦ μέλλοντος μετὰ τοῦ ἂν: ἀπισχυρισόμενοι δὲ σφεδρὸς ἂν καταστήσεται (ἐνθα ὁ ἱερεὺς θυμῶσιν καταστήσεται) Θουκ. 1. 140. ἡκεῖ, οὐδ' ἂν ἦσει δέουσι (ἢ Στῆρ. ἔχει, ἡκεῖ) Πλάτ. Πολ. 615D, πρὸς Ἄπολλ. 290C, Σεν. Ἄν. 2. 5. 13.

II. ΜΕΘ' ΥΠΟΤΑΚΤ., μόνον παρ' Ἐπ. Ἡ Ἐπ. ὑποτακτ., ἥτις ἐν μὴ ἐξηγημέναις προτάσεσιν εἶναι ἐν χρήσει ὡς ὁ μέλλ. τῆς ὁρίστ., δυνάται νὰ λάβῃ τὸ κεν ἢ τὸ ἂν ὡς ὁ μέλλων, εἰ δὲ κεν μὴ ὁφείναι, ἐγὼ δὲ κεν αὐτὸς ἔλωμαι, ὁ εἰ. ἐμπροσθ' ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ τὴν πάρω, Ἰλ. Α. 324, πρὸς 205, Γ. 54.

III. ΜΕΤ' ΕΥΚΤΙΚΗΣ (οὐδέποτε τοῦ μέλλοντος): α) ἐν τῇ ἀποδοχῇ ὑποθετικῶν λόγων, ἐν οἷς ἡ πρότασις ἐκφράζεται καὶ αὐτὴ κατ' εὐκτικὴν μετὰ τοῦ εἰ ἢ ἄλλης τινὸς ὑποθετικῆς ἢ ἀναφορικῆς λέξεως καὶ ἐκφράζει μέλλοντά τινα ὅρον ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τὸ σημερινόν ἐάν ἦθελεν: ἀλλ' εἰ μοι τι πίθοιο, τὸ κεν πολὺ κέρδιον εἶναι Ἰλ. II. 28. οὐ πολλὰ ἂν ἀλόγια εἴη, εἰ φοβόιτο τὸν θάνατον; Πλάτ. Φαίδων 68B: — Ἰαρ' Ὀμήρῳ ὁ ἐνεστ. καὶ ἀδρ. εὐκτικῆς μετὰ τοῦ κεν ἢ ἂν εἶναι ἐνίοτε ἐν χρήσει ὡς ὁ παρ. καὶ ἀδρ. τῆς ὁριστικῆς μετὰ τοῦ ἂν παρ' Ἄττ. (B. I. 1. α), ὅπου ἐν τῇ προτάσει εἶναι ἡ κανονικὴ ὁριστικὴ ἢ ἑτέρα εὐκτικῆς: καὶ νῦν κεν ἐνθ' ἀπόλοιτο... εἰ μὴ νόησε, κτλ., ὅπλ. ὅτι εἶχον ἀπολεσθ' ἂν δὲν εἶχε παρατηρήσῃ, κτλ., Ἰλ. Ε. 311. πρὸς Ε. 388, P. 70. εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν... ἢ τ' ἂν ἐγὼ... κλισίῃν δὲ φερσέμεν, ἐάν τῶρα ἡγωνιζόμεθα εἰς τμήν ἄλλου, ἦθελα φέρῃ τῶρα... Ἰλ. Ψ. 274: ἡ Ὀμήρ. αὐτὴ χρῆσις ἀπαντᾷ ἐνίοτε καὶ παρὰ τοῖς Ἄττ. ποιηταῖς: οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἰ σὺ μὴ κνίλοι λέγους (ἀντὶ εἰ μὴ ἐκνίλεις) Εὐρ. Μήρ. 568: — Ἐνίοτε ὁ ἐν τῇ προτάσει χρόνος εἶναι ἐνεστώς ἢ μέλλων καὶ τότε ἡ εὐκτ. μετὰ τοῦ ἂν ἐν τῇ ἀποδοχῇ λαμβάνει ἀπλῶς σημασίαν μέλ-

λοντος (ὡς κατωτ. β), φρούριον δ' εἰ ποιήσονται, τῆς μὲν γῆς βλάπτοιεν ἂν τι μέρος, ὅτι ἡδύνατο ἴσως νὰ βλάψωσι, Θουκ. 1. 142, πρὸς 2. 60, Πλάτ. Ἀπολ. 25B. πρὸς ὡσαύτως Ἄριστοφ. Νεφ. 116, Δημ. 16. 25, καὶ ἄλλ.

β) ἡ πρότασις πολλὰκις ἐξυπακούεται: οὐτὰ ἐσθίουσι πλείω ἢ δύνανται φέρειν διαφρογέειν γὰρ ἂν, εἴπερ (ἐὰν ἦθελον πράξῃ οὕτω) ὅτι ἔσκαζαν, ὡς Σεν. Κύρ. 8. 2. 21. τὸν δ' οὐ κε δὲ ἄνδρες, ἀπ' οὐδέος ὀχλίσσειαν, δύο ἄνδρες δὲν ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐγείρουν τὸν λίθον ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ἐνν. ἂν ἦθελον προσπαθῆσαι, Ἰλ. Μ. 447. οὐδ' ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμι τι Σοφ. Ἄντ. 240, πρὸς Δημ. 20. 18., 598. 20: παρ' Ὀμ. ἡ εὐκτ. τοῦ ἀδρ. μετὰ τοῦ κεν ἢ ἂν δυνατόν νὰ ἀναφύεται εἰς τὸ παρελθόν οὐκ ἂν γνοίης ποτέρουσι μετεῖη, δ. ε. δὲν ὅτι εἶχε γνοίῃ (ἂν ἦθελος προσπαθῆσαι νὰ γνοίῃς), Ἰλ. Ε. 85. Ἦ ὑπὸνυμμένη πρότασις εἶναι πολλὰκις ἴσως ἀόριστος καὶ δὲν δύνανται εὐκτικῶς νὰ ὁρισθῇ, ὥστε ἡ εὐκτ. μετὰ τοῦ ἂν καταπνέει συνθηκὴ ἐγγλίσας οὕτως εἰπεῖν, συγχάκει πολὺ προσεγγίζουσα κατ' ἐννοίαν τῇ ὁρίστ. τοῦ μέλλοντος: ἡδέως δ' ἂν ἐροίμην Ἀσπίνην, ἀλλ' εὐχάριτος ὅτι ἦτοσαν τὴν Ἀσπίνην, Δημ. 406. 8. βουλεύειν ἂν, ὅτι ἦθελα, Λατ. velim (ἀλλ' ἐδουλόμην ἂν, ὅτι ἐπεθύμουν, ἐὰν ὑπῆρχεν ἐλπίς τις ἢ πιθανότης, Λατ. vellein) ποῖ οὖν τραποῖμεθ' ἂν; πρὸς ποῖον λοιπὸν μέρος δυνάμεθα νὰ στραφώμεν; Πλάτ. Εὐθύφρ. 290A. οὐκ ἂν μεθείμην τοῦ θρόνου, δὲν ὅτι παραιτηθῶ τοῦ θρόνου, Ἄριστοφ. Βάτρ. 830. οὕτως, αὐταὶ δὲ οὐκ ἂν πολλὰ εἴησαν, ἀλλ' αὐταὶ (ἂν ἐγένοντο ἐξέτασις) δὲν ὅτι ἐκρίνοντο ὅτι εἶναι πολλὰ, Θουκ. 1. 9. εἴψαν δ' ἂν οὗτοι Κρήτες Ἰπρόδ. 1. 5. Οἱ Ἀθηναῖοι ἤρασαντο νὰ κολάζωσι τὴν ὑδύτητα τῶν ἐκφράσεων, μὴ εἰδόντες εἰς τὸν λόγον ἴσως ἐκτικὸν τύπον οἶον, οὐκ ἂν οὖν πάνυ γέ τι σπουδαῖον εἴη ἢ δικαιοσύνη, ὁ εἰ. «δυνάται νὰ μὴ παύῃ πολὺ σπουδαῖον» κτλ. (ἀντὶ «δὲν εἶναι» κτλ.), Πλάτ. Πολ. 333E.

γ) ἡ εὐκτικὴ λοιπὸν μετὰ τοῦ ἂν ἔχει ἐνίοτε τὴν δυνάμιν ἐλαφρῶς προσταγῆς, προσταγῆς ἢ παρακλήσεως, οὐ μὲν κομίζεις ἂν σεαυτὸν ἢ θέλεις, εἰμπορεῖς ν' ἀπύλῃς (ἐλαφρότερον τοῦ κομίζεις σεαυτὸν), Σοφ. Ἄντ. 444. χωροῖς ἂν εἴσω, δύνανται νὰ εἰσέλθῃς, ὁ εἰ. Ἰλ. 1491. κλύεις ἂν ἦσθ, Φοῖβε, εἰσάκουσάν μου νῦν, αὐτότι 637.

δ) ἐν προτάσει ἥτις εἶναι ὡσαύτως καὶ ἀποδοχῇ: εἴπερ ἄλλῳ τῷ ἀνθρώπῳ πειθόμεν ἂν, καὶ σοὶ πειθόμεν, ὅτι ἦθελα ἐμπιστευθῇ ὀντοκαθόρῃ (ἄλλῳ) ἀνθρώπῳ (ἐὰν ἦμε μὴ δώσω τὸν λόγον σου), ἐμπιστεύομαι σέ, Πλάτ. Πρωτ. 329B. εἰ μὴ ποιήσῃς οὐκ ἂν τοῦτο, ἂν δὲν ἦθελες καὶ ταῦτο (ἂν ἡδύνασθαι), Δημ. 44. 30, πρὸς Σεν. Ἀπομ. 1. 5. 3. οὕτω πιθανῶς εἰ τοῦτω κε λάβοιμεν Ἰλ. Ε. 273 (ἴδ. κατωτέρ. Δ. 1. 1).

ε) ἀποδοχῇ, οἷα ἡ, πῶς ἂν ὀλοίμην! πόσον ευχαρίστως ἦθελα ἀπολοσθῇ! δὲν πρόπει νὰ συγχέωνται μετὰ τῆς συνθήκης εὐκτικῆς ἀνευ τοῦ ἂν ἐπὶ ἐνθῆς, ἴδε καὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1448, Σοφ. Ο. Κ. 1100.

ζ) τὸ ἂν σπανίως παραλείπεται ἐκ τῆς εὐκτικῆς ἐν ἀποδοχῇ: τὰ πλείστα παραδείγματα τοιαύτης παραλείψεως ἀπαντῶσι παρ' Ὀμήρῳ, ὡς ἐν Ἰλ. Ε. 303, Ὁδ. Σ. 128, Γ. 231. ὀλλῃ δὲ παρὰ τοῖς Ἄττ. ποιηταῖς, κυρίως ἐν λυρικοῖς χωρίοις, ἢ μετὰ τῶν φράσεων, οὐκ ἔσθ' ὅπως, οὐκ ἔσθ' ὅστις, κτλ., ὡς ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 620, Πρ. 992. οὕτω ἐν τῷ Ἄττ. περὶ λόγῳ, ὅπου τὸ κείμενον νὰ εἶναι ἀπληγμένον πάσης ὑποφύσεως, ὡς Σεν. Κύρ. 4. 1, 21. εἰθε ἀποθνήσκῃς εἰδείην ἂν.

IV. ΜΕΤ' ΑἰΔΕΣΕΩΣ, ΚΑΙ ΜΕΤΟΧ., ἄτινα κείνται ἀντὶ τῆς ὁριστικῆς ἢ τῆς εὐκτικῆς μετὰ τοῦ ἂν:

1) ἀπαρ. ἢ μετοχ. τοῦ ἐνεστώ. α) ἀντὶ τῆς ὁρίστ. παρατ. φησὶν αὐτοὺς ἐλευθέρους ἂν εἶναι, εἰ τοῦτο ἐπράξαν, λέγει ὅτι ὅτι ἦσαν (τῶρα) ἐλεύθεροι ἐὰν ὅτι εἶχον πράξῃ τοῦτο ὅσα αὐτοὺς ἐλευθέρους ἂν ὄντας, εἰ τοῦτο ἐπράξαν, γνωρίζω ὅτι ὅτι ἦσαν (τῶρα) ἐλεύθεροι, κτλ. ὁφείσθαι τὸν πατέρα... οὐκ ἂν φυλάττειν; νομίζετε ὅτι δὲν ἦθελε φυλάττειν... (οὐκ ἂν ἐφυλάττειν) Δημ. 1194. 20, πρὸς 1300. 8. ἀδυνάτων ἂν ὄντων [ὑμῶν] ἐπιδοθήσιν, ὅπου σεῖς ὅτι ἦθελε (ἦθελε) εἶναι) ἀνίκαιοι, κτλ., Θουκ. 1. 73, πρὸς 4. 40.

β) ἀντὶ εὐκτικῆς ἐνεστώ. φησὶν αὐτοὺς ἐλευθέρους ἂν εἶναι, εἰ τοῦτο πράξειαν, λέγει ὅτι (εἰς τὸ ἐξῆς) ἦθελον εἶναι ἐλεύθεροι (εἴεν ἂν) δὲν ἦθελον πράξῃ τοῦτο: ὅσα... ἂν ὄντας, κτλ., γνωρίζω ὅτι ἦθελον εἶναι, κτλ.: ἴδε Σεν. Ἄν. 2. 3, 18, Δημ. 313. 6.

2) ἀπαρ. ἢ μετοχ. ἀόριστ. α) ἀντὶ ὁρίστ. ἀπαρ., οὐκ ἂν ἡγήσθ' οὐτὸν κεν ἐπιδραμεῖν, δὲν νομίζετε ὅτι ἦθελε καὶ ἐπιδραμῇ (= καὶ ἐπέδραμεν ἂν); Δημ. 831. 10. Ἰσμεν ὑμᾶς ἀναγκασθέντας ἂν, γνωρίζομεν ὅτι ἦθελε σεῖς ἀναγκασθῇ, Θουκ. 1. 76, πρὸς 3. 89. ῥαδίως ἂν ἀφείθετε, ὅτε ὅτι ἡδύνατο εὐκτικῶς νὰ ἀφείθῃ (ἀφείθῃ ἂν), Σεν. Ἀπομ. 4. 4, 4.

β) ἀντὶ εὐκτ. ἀπαρ., οὐδ' ἂν κρατήσῃ αὐτοὺς τῆς γῆς ἡγοῦμαι, νομίζω ὅτι οὐκ εἴη ὅτι εἶναι κυριοὶ (οὐδ' ἂν κρατήσῃαν), Θουκ. 6. 37, οὕτω 2. 20., 5. 32. ὁρῶν ῥαδίως ἂν αὐτὸ ληφθῇ (= ληφθεῖν ἂν) ὁ αὐτ. 7. 42. οὕτω ὄντα ὅτε ἂν γένοντο, δηλ. πράγματα τὰ ὅποια δὲν εἶναι οὐτε εἶναι δυνατόν ποτε νὰ γένωσι (= ἂν οὐτε ἂν γένοντο), ὁ αὐτ. 6. 38.

3) ἀντὶ ἀπαρ. ἢ μετοχ. τοῦ παρατ. (περιλαμβανομένου καὶ τοῦ ὑπερσυντελ.): α) Ὀρίστ. ὑπερσυντελ., πάντα ταῦθ' ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἂν ἐλαλῶνται (φύσειαν ἂν), ὅτι ἦσαν ὅτι πάντα ταῦτα ὑπὸ τῶν βαρβάρων ὅτι εἶχον κυριεύθῃ (= ἐλαλῶσαν ἂν), Δημ. 441. 21. οἷσα ταῦτ' ἂν ἐλαλῶνται, δύνανται νὰ τελεῖ ἐπὶ τῆς

σαν ἀνά ἑκατόν, ἐπέθεσεν ἀνά ἑκατόν, ὁ αὐτ. 5. 4, 12· κλισίας ἀνά πεντήκοντα, ὁμίλους ἀνά 50. Εὐαγγ. κ. Λουκ. 9', 14· ἔλα-
θον ἀνά ὁμότιμον, ἑκάστος ἐν ὁμότιμον, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κ', 10·
ἀνά δύο χιτῶνας, ἑκάστος δύο, Εὐαγγ. κ. Λουκ. 9', 3.

IV. ἀνά κράτος, μέχρι τοῦ ἀνωτάτου βαθμοῦ τῆς ἰσχύος, μέλην τὴν
ἐνδύαμιν (κατὰ πολὺν ὅρ. τῷ κατὰ κράτος)· ἀνά κράτος φεύγειν,
ἀπομάχεσθαι. Ξεν. Κύρ. 4, 2, 30, 5, 3, 12· ἀνά λόγον, κατ' ἀ-
λογίαν, ἀναλόγως, Πλάτ. Φαίδων 1101, καὶ ἄλλ.· ἀνά μέσον,
ἐν τῷ μέσῳ, ἀνάμεσα, «Ἀντιφάν. ἐν ὁ Διδώνιδι 2, Μενάνδρ. Δέσηλ.
2, 19· ἀνά μέρος, ἀντίθ. πρὸς τὰ πάντα, Ἀριστ. Πολ. 4, 10, 17,
καὶ ἄλλ.

V. ἀνά τὸ σκοτεινόν, ἐν τῷ σκότεινῳ, Θουκ. 3, 22.
Δ. ANEY ΠΤΩΣΕΩΣ ΤΙΝΟΣ, ὡς ἐπὶ ῥ., ἐπ' αὐτοῦ, ἐπάνω εἰς
αὐτό, ἐκεῖ-ἐπάνω, Ὁμ. καὶ ἄλλοι Ποιητ.· καὶ μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς
ἐξαπλώσεως ἢ ἐπεκτάσεως ἐπὶ τῆς ὅλης ἐπιφανείας μέρους τινός,
καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, παντελῶς, ὁλοκλήρως· μέλανες δ' ἀνά βέ-
τρυνες ἦσαν, ἐπάνω δὲ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν ἦσαν «πασαμπά» ἀπὸ
μαύρα σταφύλια, Ψ. 562, πρὸς Ὁδ. 343·—ἀλλ' ἢ ἀνά πω-
λῆας φαίνεται ὡς ἐπιρρημα παρ' Ὁμήρῳ, ἐν ᾧ πράγματι εἶναι μόνον
κεχωρισμένον ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ ῥήματος κατὰ τιμῆς, ἀνά δ' ἰσχυρο
ἰστέι ἀντοχο δὲ ἀνέχου δέ· ἀνά δ' ὥρτο (ἀντὶ ἀνῶρτο δέ)
ἀνά τεύχε' ἀείρας (ἀντὶ τεύχε' ἀνείρας), κτλ.

Β. LN ΣΥΝΘΕΣΙΣ: 1) ὡς ἐν Γ. I, ἐπάνω εἰς, πρὸς τὰ
ἐπάνω, ἄνω, ἀντιθέτως πρὸς τὴν κατὰ· ὡς ἐν τοῖς ῥήμασι, ἀνα-
βαίνω, ἀναβλέπω, ἀναίρειω, ἀνίστημι· ποιητικῶς ἐνίσχυε τι-
θεῖται διπλοῦν, ὡς, ἀν' ὁρσοθύρην ἀναβαίνειν Ὁδ. X. 132.
2) ἐντεῦθεν πηγάζει ἡ ἐννοία τῆς ἀνέξεως ἢ ἐνισχύσεως, ὡς ἐν τῷ
ἀνακρίνω· ἂν καὶ ἐν ὅντως πάντως νὰ ἐρμηνεύσῃ, ὡς ἐν τῷ
Ὁμηρικῷ ἀνείρουμαι·—ἐπὶ τοιαύτης σημασίας εἶναι ἀντίθετον τῇ
ὑπὸ, καθ.

3) ἐκ τῆς ἐννοίας ὁλοκληρώως, παντελῶς (Δ)
πηγάζει ἡ τῆς ἐπαναλήψεως καὶ βελτιώσεως ἢ προόδου, ὡς ἐν τοῖς
ἀναβλαστάνω, ἀναγιγνώσκω.

4) ἡ ἐννοία τοῦ ὁπίσω ἢ
πρὸς τὰ ὀπίσω, τῆς ὁπισθοχωρήσεως, ἐν τοῖς ἀναχωρεῖω, ἀνα-
νεύω, κτλ., φαίνεται ὅτι πηγάζει ἐκ φράσεων οἷα ἡ ἀνά ῥέον,
πρὸς τὰ ἐπάνω, δηλ. ἐναντίον τοῦ βήματος, Λατ. re-, retro-.

Z. ἀνα, γεγραμμένον κατ' ἀναστροφὴν, κεῖται ἀντὶ τοῦ ἀνά-
στροφος = ἐγείρει· ἐγείρει· ἡ ἀνά· ἀλλ' ἀνα Ψ. 331, Ὁδ. Σ.
13· ἀντὶ ἀνάστροφος, ὡς, ἀνα γε μάν δόμοι (οὗτοι Βιωφ. ἀντὶ
ἀναγε μάν) Δισχὺλ. Χο. 963·—ἐπὶ τοιαύτης σημασίας ἡ λήγουσα
οὐδέποτε ἐκθλιβεῖται, ὡς βλέπομεν ἐν Ψ. I. 247· ἀλλ' ἀνα, εἰ
μείμονας Σοφ. ΔΥ. 194· ἀλλ' ἀνα ἐξ ἐδρώνων. 2) τὸ ἀπο-
κεκομμένον ἀν ἀέρισε κεῖται ἀντὶ τοῦ ἀνέστη, = ἡγέρθη, ἐσηκώθη,
Ψ. I. 268, Ψ. 837, κτλ.

3) ὅταν εἶναι ἐν χρήσει ἢ ἀνέστη, ἡ ἀνά οὐδέποτε
ἢ ἀνά οὐδέποτε πᾶσιν ἀναστροφῇ, δηλ. δὲν γίνεται ἀνα (ἀν καὶ
ὁ ἔρμηνος εἰς Ψ. 194· ἀλλ' ἀνα ἐξ ἐδρώνων. 2) τὸ ἀπο-
κεκομμένον ἀν ἀέρισε κεῖται ἀντὶ τοῦ ἀνέστη, = ἡγέρθη, ἐσηκώθη,
Ψ. I. 268, Ψ. 837, κτλ.

ἀνα [ἀν], κλητ. τοῦ ἀναξ = βασιλεῦς, μόνον ἐν ταῖς φράσεσιν ὡς
ἀνα, ὡς βασιλεῦς, συνγρ. ὦνα, καὶ Ζεῦ ἀνα, καὶ ἀέρισε ὡς προσ-
φώνησις γινόμενη πρὸς τοὺς θεοὺς. Λέγεται ὅτι ἡ Σαπφὴ μετεχειρί-
σθη τὴν φράσιν ἀντὶ τοῦ ὡ ἀνασσα.—Σπάνιον παρὰ Τραγ., Ἑρμάνν.
Εὐρ. Βάκχ. 516· ἡ λήγουσα οὐδέποτε ἐκθλιβεῖται, Ἑρμάνν. Γμ. εἰς
Ἀπόλλ. 320.

ἀναβάδην [βᾶ], ἐπὶ ῥ. (ἀναβαίνειν) ἀναβαίνων, ἀναβαίνων εἰς
ὅτις, ἐν ὅτῳ, ὅτῳ, ἀντὶ τοῦ ἀνέστη· ἐντεῦθεν ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 399, 410, Πλ.
1, 123, ἀντίθετον τῷ καταβάδην (Ἀχ. 411), ἐρεῖν ἄνω τοὺς πόδας,
καὶ εἶναι ἐπὶ ἀνακλίνοντος, ἐπὶ θηλυπρεποῦς στάσεως, Ἀθήν. 529A·
οὕτως, Σαρδανάπαλλος ἐξοῖνε πορφυρᾶν, ἀναβάδην ἐν ταῖς
παλαιαῖς καθήμενος Πλούτ. 2, 331C· ἀλλ' ὁ Σουίδας ἐρμηνεύει
ἐφ' ὅψῳ τοῦ τόπου καθήμενος· καὶ ἀναβάδην καθίσθαι, μετέωρον κατέ-
ξεσθαι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ καταβάδην· καὶ ἐκ τοῦ στίχ. 401
αὕτη φαίνεται νὰ εἶναι ἡ ὁλητὴς ἐννοία. Ἀλλ' ἴδε σημειώσεις Κοραῖ
ἐν Ἰπποκρ. π. Α'. ἑρμ. τόμ. Β', σ. 220 κτλ.

ἀναβάδων, ἐπὶ ῥ., ἐπὶ ἐπιβάσεως, «κατακλινεῖν», αἱ δὲ ἀρκτοὶ
τὴν ὁχέαν ποιοῦνται οὐκ ἀναβάδων, ἀλλὰ κατακεκλιμένοι
ἐπὶ τῆς γῆς Ἀριστ. Ἰστ. 2, 6, 30, 1.

ἀναβαθμικός, ἡ, ὄν, ὁ βαθμίδων, δηλ. κατὰ βαθμίδας ἀναβαί-
νων ὡς ἐν κλίμακι.

ἀναβαθμὶς, ἴδως, ἡ, βαθμὶς, σκαλοπάτι, Ἑδδ. (Ἑξοδ. κ', 26),
ἀναβαθμός, ὁ, κλίμαξ, βαθμός, Ἰερὸδ. 2, 125, Ἀριστ. Οἰκ. 2, 6,
1, Δίων Κ. 65, 21· «τοὺς ἐξ ἀναβαθμῶν (εἴποις ἂν) καὶ βάθρα καὶ
ἐῖρας καὶ ἐδωλίου Πολυδ. Δ. 121· «ἀναβαθμοὶ, ἀναβάσεις» Σουίδ.
Ἐν τῇ Ἑκκλ.-γλώσσῃ οἱ ἀναβαθμοὶ εἶναι ἐξέτορα ἀντιφωνικὰ τρο-
πάρια· πᾶς ἥχος ἔχει τοὺς ἀναβαθμούς αὐτοῦ· οἱ ἀναβαθμοὶ διαίρου-
νται εἰς τρία μέρη, αἵτινα καλοῦνται ἀντίφωνα.

ἀναβάθρα, ἡ, καθίσμα, αἱ ἀναβάθραι αἱ Στοικοὶ Σουλ. Ἐπιγρ.
(Προσθῆκαι) 443B.

6) ἐξῆλθον πρὸς τὸν οἰκισμὸν, ἐξέβρα·
«ἐν τῇ τῆς Ὑψίστης τοῦ Σπαυροῦ ἐρσητῇ γίνεται διὰ ἐξῆλθον ἀναβά-
θρα ἐν τῷ τρικλίνῳ ἢ καὶ ἐνδύουσι βλαττῶν κοκκίνῳ» Κωδινός περὶ
Ὁρ. Παλ. Κωνστ. Κερ. 14, 25.

ἀναβάθρον, τό, = τῷ προηγ., Σουλ. Ἐπιγρ. 2924, Λατ. ana-
bathrum Ἰουδινά. 7, 46.

ἀναβαίνω, παρκατ. ἀνέβαινον Ἰερὸδ., Λυσ. (πρὸς Βαλινῶν)
μήλλ. -δύσσαι (περὶ τοῦ ἀφρ. α' ἴδε κατωτέρω Β): ἀφρ. α' ἀνέ-

θην, προστ. ἀνάβηθι, ὑπ. -βῶ, ἀπ. -βῆναι, μετ. -βᾶς Ξεν.,
κτλ.: πρκατ. -βέθηκαί Μεσ., ἀφρ. α' -βηθῶμαι, Ἑπ. γ' ἐν.
-βηθεσθαι, ἴδε κατωτέρω Β:—Παθ., ἴδε κατωτέρω II. 2.

Βαλινῶν πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀναβαίνω μ. αἰε. τόπου: οὐρανόν, ὑπερῶτα ἀν.,
ὑπάνω ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τὰ ὑπερῶτα, Ψ. Δ. 497, Ὁδ. Σ.
301· φάτις ἀνθρώπου ἀν., ἀναβαίνει, διαδέχεται μεταξὺ τῶν ἀν-
θρώπων, Ὁδ. Ζ. 29· συχνότερον δὲ μετὰ ἐμπροσθέντος αἰτ., ἀν. ἐξ
ὀφθρον Ἰλ. Π. 657· σπαν. ἀν' ὁρσοθύρην ἀναβ., Ὁδ. X. 132·
καὶ μετ' Ὁμ. συχνότερον μετὰ τῆς προθέσεως ἐπὶ, ὡς, ἀναβῶ. ἐπὶ
οὕτως Ἰερὸδ. 1, 131·—σπανίως μετὰ δοτ., νεκροῖς ἀναβῶ, πατῶ
ἐπὶ τῶν νεκρῶν, Λατ. postulis insultare, Ψ. Κ. 493·—μ. αἰε.
συστολῇ, ἀναβ., στόλον, ἐξέρχομαι εἰς ἐκστρατεῖαν, Πινδ. Π. 2.
114· ἴδε ἀναβάσεις II.

II. ἰδιαίτεραι χρήσεις τοῦ ῥήματος
τούτου: 1) ἀναβαίνειν εἰς πλοῖον, ἐπιβαίνω, εἰσέρχομαι εἰς πλοῖον,
Λατ. conscendere, παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπολύτως· ἐς Ἱερὸν
ἀναβ., εἰσέρχεται εἰς πλοῖον διὰ τὴν Τροίαν, Ὁδ. Δ. 210· ἀπὸ
Κρήτης ἀναβ. Ξ. 252· εἰς ἐλάτην ἀναβ. Ψ. 287· οὕτως παρ'
Ἰερὸδ. καὶ Ἀττ.· πρὸς ἀνὰ Δ, ἀναβιβάξω: 2) ἀναβαίνειν
ἐπὶ ἵππῳ (πρὸς ἀναβάτης), ἀν. ἐφ' ἵππον Ξεν. Κύρ. 4, 1, 7,
πρὸς 7, 1, 3· ἀπολ., ἀναβέβηκώς, ἵππεύσας, ὁ αὐτ., οὕτως ἐν τῇ
φράσει, ἀναβάντας δ' ἐφ' ἵππων ἐλάσαι, τὸ ἀναβάντας πρέπει
νὰ ληφθῇ ἀπολύτως, ὁ αὐτὸς Κύρ. 3, 3, 27· ἀν. ἐπὶ τροχόν, ἀναβαίνειν
τὸν τροχόν τοῦ βασανιστηρίου, Ἀντιφών 134, 11.

3) μετ' αἰε.
ἀν. ἵππον, ἐπιβαίνω ἵππῳ, Θεοτόκῳ. Ἰστ. 2:—Παθ., [ἵππος]
δὲ μὴπω ἀναβαίνόμενος, ἐφ' ὃν ἀκόμη δὲν ἔχει ἀναβῆναι, Ξεν.
Ἰππ. 1. 1· ἀναβῶντες, ὅταν τις ἀναβῇ ἐπ' αὐτόν, αὐτὸς 3. 4· ἐν
ἵππῳ ἀναβέβαμένῳ, ἔχοντι τὸν ἵππον ἐπὶ τῶν νύκτων, ὁ αὐτ.
Ἰππαρχ. 3, 4, πρὸς 1, 4.

3) ἐπὶ πορείᾳ κατὰ ξηράν, ἀνα-
βαίνω ἐκ τῆς παραλλῆς εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀσίαν, Ἰερὸδ. 5, 100, Ξεν.
ἀναβ. παρὰ βασιλέα Πλάτ. Ἀλκ. I. 123B.

4) ἐπὶ καταμῆν
πλημμυρόντων, Ἰερὸδ. 2, 13· ἀν. ἐς τὰς ἀρούρας, καταπλημ-
μυρίζω τοὺς ἀρούρας, 1, 193.

5) ἐπὶ ἀναρριχώμενων φυτῶν, ἀμπε-
λὸς ἀνοδύνουσα ἐπὶ τὰ δένδρα Ξεν. Οἰκ. 19, 18· ὡσαύτως ἐπὶ
τροχῶν κόμης, ὁ αὐτ. Σουλ. 4, 23.

6) παρ' Ἀττ., ἀν. ἐπὶ
τὸ βῆμα ἢ μόνον ἀναβῶ, ἀνέρχομαι εἰς τὸ βῆμα, ἐγείρομαι ἵνα ὁμι-
λήσω, Λατ. in conspectum ascendere, Δημ. 247, 5, 580, 21,
1461, 22·—ἐντεῦθεν καὶ ἀν. ἐπὶ ἢ εἰς τὸ πλῆθος, τὸ δικαστή-
ριον, ἔρχομαι ἐνώπιον τοῦ λαοῦ, παρουσιάζομαι εἰς τὸ δικαστήριον,
Πλάτ. Ἀπολ. 31C, 40B, Γοργ. 486B, πρὸς Ἀριστοφ. Σφ. 963· ἀν.
ἐπὶ τὸν ἐκρίβαντα, ἀνέρχομαι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Πλάτ. Σουλ. 194B·
ἀπολ., ἀνάβαινε Ἀριστοφ. Ἰππ. 149· ἐπὶ μαρτύρων ἐν δικαστηρίῳ,
Λυσίας 94, 28.

7) ἐπὶ τοῦ ἀφρονοῦ, ἐπιδιδόναι, ἵπποι
οἱ ἀναβαίνοντες τὰς θηλάς Ἰερὸδ. 1, 192, πρὸς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 317· ἴδε ἀναβαδύν, ἀναβάτης II.

III. ἐπὶ πραγ-
μάτων καὶ γεγονότων, κατανεῖν, τελευτᾷ εἰς τι, ὡς τὸ ἀποβαίνω,
ἐκβαίνω, Λατ. evenire, Βαλκ. Ἰερὸδ. 7, 10, 8· καὶ ἀν. τι κακὸν
ἀναβαίνειν ἀφ' ὧν.. πηγάζει· ἀλλ' αἱ νεώτεροι ἐκδ. ἔχουσιν ἀπο-
βαίνειν, ὅπερ φαίνεται ὁρθότερον· Ξεν. Ἀθ. Πολ. 2, 17.

2) ἐρ-
χομαι εἰς τινα ἢ εἰς τι, κατανεῖν, ὡς τὸ περιέρχομαι, οὕτως δὲ
ἐς Λεωνίδην ἀνέβαινε ἡ βασιληΐη, οὕτως τῷ ὅντι περιήρθετο ἡ
βασιλεία εἰς τὸν Λεωνίδα, Ἰερὸδ. 7, 205, πρὸς 1, 109.

IV. ὑπάνω πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ἑμπρός· ἐπομένως προχωρῶ, προβαίνω,
ἰδίως ἵνα κἀμὲν λόγον περὶ τίνος· πρὸς τὸ Ξεν. Ἰππαρχ. 1, 4, πρὸς
Πλάτ. Πολ. 445C.

Β. ὁ ἀφρ. ἀνέβησα κεῖται παρὰ ποιητῶν, ὡς ἀφρ. τοῦ ἀναβι-
βάξω μετὰ σημεῖον μεταβατικῆς, κἀμὲν τινὰ νὰ ἀναβῇ, ἰδίως δὲ
σημαίνει, ἐπιβιβάξω εἰς πλοῖον, Ψ. Δ. 144, 308, Πινδ. Π. 4,
340· ὡσαύτως κατὰ μέσ. ἀφρ. ἀναβησάμενος Ὁδ. Ο. 475· σπάν. ἐν
τῷ πεζῷ λόγῳ, ἀνδρας ἐπὶ καμῆλοσ ἀνέβησε, ἀνέβησεν ἀν-
δρας ἐπάνω εἰς καμήλον, Ἰερὸδ. 1, 80.

ἀναβακχεύω, διεγείρω εἰς βακχικὴν μανίαν, καθιστῶ ἐκμανῆ,
Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1086.

II. ἀμπαδῶ, εἰς βακχικὴν μανίαν περιέρ-
χομαι, εἶμαι ἐν βακχικῷ οὐστῇ, ἐπικωμάζω μετὰ βακχικῶν ὁλοθυγ-
μῶν, Εὐρ. Βάκχ. 864, Πλούτ. Κράστ. 33.

ἀναβακχεύω = τῷ προηγ., Εὐρ. Ὁρ. 337, ἐκ διορθ. τοῦ Πέρσ.
ἀντὶ ἀναβακχεύει.

ἀναβαλλομαι, «φάρμακόν τι καὶ λίθος ἐν Σάμῳ» Πλούτ.

ἀναβαλλομαι, «ταῖναι ἢ σφαίραι» Πλούτ.

ἀναβάλλω (ἴδε βάλλω), ῥίπτω ἐπάνω, χροῦν ἐξ ὀργήματος
Θουκ. 4, 90· ἀναβάλλ. τινὰ ἐπὶ τὸν ἵππον, ἀναβιβάζειν, Ξεν.
Ἀν. 4, 4, 4, κτλ.: ἀλλ' ἐπὶ ἵππῳ, ἀναβάλλειν τὸν ἀναβάτην,
ῥίπτειν, ἐκτινάσσειν τὸν ἀναβ. αὐτοῦ, ὁ αὐτ. Ἰππ. 8, 7.

2) ἀναβάλλω. τὰ ἔμματα, ῥίπτω ἄνω τὰ βλεμμά μου οὕτως, ὥστε
νὰ φαίνεται τὸ λευκὸν τοῦ βολέου, Ἀριστ. Προβλ. 8, 1· ἐντεῦθεν, τὰ
λευκὰ Ἀλεξ. ἐν «Ταραντινῶν» 4, 4, Κτση. παρὰ Πολυδ. Β. 60.

II. ἀναβάλλω, ὡς καὶ νῦν, μηκέτι νῦν ἀνάσσει, ἀέθλον Ὁδ.
Τ. 581 (τὸ μόνον χωρίον, ἐνθα ὁ Ὁμ. μεταχειρίζεται τὸ ἐνεργ.)·
ἀναβάλλω τινὰ, δηλ. παρεμπιπλῶ διὰ προσφάτως, ἐξ ὧν ἀνα-
βάλλουσι μὲν ἡμᾶς Δημ. 102, 27· ἀν. τὰ πράγματα ὁ αὐτ. 44,
5:—Παθ., ἀνεβλήθη ἡ ἐκκλησία Θουκ. 3, 45· ὥστε.. οἰεσθαι..
εἰς τοὺς πατέρας ἀναβλήθησθαι τὰς τιμωρίας, ὅτι καὶ ἀνα-

ἐλθόντων αὐτῶν διὰ τὰ τέκνα των, Ἰσοκρ. 226C: πρὸς. κατωτ. B. II. III. ὡς τὸ μέν. B. III. ἐνδύομαι, περιβάλλομαι, φορέω, ἀν. τὸ Κρητικόν (ὑπερ ἢ το βραχὺ ἐπαναφύομαι) Εὐπολ. ἐν Ἀδελφ. 36. IV. διακινδυνεύω (πῶς. μεταφ. ἐν τῶν κύνων), ἔγω σφε θάψω κἀνὰ κινδυνον βαλὼν Διοσχ. Θ. 1028: ἴδε κατωτ. B. IV., καὶ πρὸς. ἀναρρίπτω.

II. πολλὰ συχνότερον κατὰ μέσ. ἀνακρούομαι. ἐναρξιν ποιοῦμαι τοῦ ἄγειν πρὸς αὐτὸν ἢ λύραν, (πρὸς. ἀναδολῇ II.), ἀνεβάλλετο καλὸν εἰδεῖν, ἀνεκρούετο ὡς ἀσόμενος, ἥτοι ἐπαινεμιζέσθαι (Εὐστ.). Ὁδ. Α. 155, Θ. 266, Θεοκρ. β. 20, καὶ ἀπολ., ἀναβάλλο Πινδ. Ν. 7.114· ἀναδολοῦ Ἀριστοφ. Εἰρ. 1269· ὡσαύτως μ. αἰ., ἀνεβάλλετο μοῖλῃν Χριστοῦ. Εὐκρ. 130· εὐχὴν ἀν. τῷ Ἑρωτὶ φιλόδοτ. 806: — Παρ. [μέλος] ἀναβελήμενον, ἀρχὸν μέλος, ἀνέθετον τῷ ἐπιτροχόν, Πλάτ. 2. 8· ὅθεν ἐπέρ. — μένως μετ' ἀναβολῆς, βραδέως. Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 54. II. ἀναβῆλιν ἢ ἐπι-θραβύνω τι, εἰς δ' ἐνδιαφέρομαι (ἴδε ἀνωτ. II.), μὴδ' ἐτι θερὸν ἀμβάλλωμεθα ἔργον Ἰλ. Β. 436, πρὸς. II. σ. 408, Πινδ. Ο. 1.129, Ν. 9. 69, Ἡρόδ. 3. 85· τὸ μὲν τι νυνὶ μὴ λάθης, τὸ δ' ἀναβαλοῦ Ἀριστοφ. Νεφ. 1139· εἰσαφίει ἀναβελήμεθα ὁ αὐτ. Ἑκκλ. 983· εἰς τὴν ὑστεράν ἀναβαλέσθαι [τὴν εἰ-ταὶν], νὰ ἀναβάλωμεν μέχρι τῆς αὔριου, Δημ. 541, 26· — μετ' ἀπαρ. μέλλοντος, ἀν. κυρώσειν ἐς τέταρτον μῆνα Ἡρόδ. β. 86, 2· ἀν. εἰς τρίτην ἡμέρην ἀποκρινέσθαι ὁ αὐτ. 5. 49· ἀν. ποιή-σειν τὰ θέοντα Δημ. 31. 1· μετ' ἀπαρμ. ἀπαρ., ἀν. ὑποκρίνα-σθαι Ἡρόδ. 9. 8· μὴ οὐ μηχανήσασθαι ὁ αὐτ. 8. 88. 2) ἐπιρρίπτω τι ἐπὶ τινα, ἀποδοῦναι τὸ πρᾶγμα εἰς αὐτόν, ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλόμεθα Λουκ. Ἀλ. 15. III. ῥίπτω τὸ ἱμάτιον ἢ ἐπαναφύομαι μὲν ἐπ' αὐτὸν ἢ ὅπως μου, ἢ πῶς μου, ὡς τὸς φίλους, ὡς τὸ νὰ κρίμαται κατὰ πτυχάς, ἀναβάλλεσθαι χλαῖναν Ἀριστοφ. Σπ. 1132· οὕτω καὶ μόνον ἀναβάλλομαι ὁ αὐτ. Ἑκκλ. 97· ἀν. ἐπιθέξαι Πλάτ. Θεαιτ. 175B, πρὸς. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1568· εἰσω τὴν χεῖρα ἔχοντα ἀναβελήμενον, μὲ τὸ ἐπαναφύομαι ἐρριμμέ-νον ἐπ' αὐτὸν ἢ ὅπως, Δημ. 420, 10· ἀναβελήμενος ἀνὼ τοῦ γό-νατος καθίζειν, οὕτως ὡς τὸ νὰ φαίνονται τὰ γυμνά αὐτοῦ, Θεοφρ. Χαρ. 4· — περὶ τῶν διαφόρων τρόπων καθ' οὓς ἐφόρουσι αἱ παλαιαὶ τὸ ἱμάτιον ἢ τὴν χλαῖναν, πρὸς. Ἑνδ. καὶ Σταλδ. Πλάτ. 80· ἀνωτ.: πρὸς. προσέτι ἀνωτ. Α. III. ἀναδολῇ I. 2. IV. = ἐνεργ. III. ἀναβάλλεσθαι μάχην, διακινδυνεύειν μάχην, ἀμφιβ. ἐν Ἡρόδ. 5. 49 ἀντ' ἀναλαβέσθαι, ἴδε Schweighl.

ἀναβαπτίζω, -ισω, -ιζω, βυβλίζω ἐπανεληγμένως, Πλουτ. Πομπ. 11. II. ἐκ νέου βαπτίζω, Διονυσ. παρ' Εὐσεβ. I. Ἑκκλ. 7. 5. 4: — ἢ ἀνὰ πρόθεσιν δευτέρωμά τι δηλοῖ, ὡς ἐν τῇ ἀναβαπτίζω φαί-νεται· Εὐστ. Ἰλ. σ. 80: — ἀναβάπτισις, εὖως, ἢ, καὶ ἀναβά-πτισμα, τὸ, τὸ ἀναβαπτίζειν, δευτέρον βάπτισμα παρὰ Σουικερ (Suicer) καὶ Δουκαγγ.

ἀναβαπτιστής, ὁ, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν ἀναβαπτίζον-των, λῆξ. νεωτ.

ἀναβάπτω, ἐκ δευτέρου βάπτω, βρῖχω, ἐπὶ ψυχρὸν ὕδωρ παρα-στᾶσθαι ἵνα ὡς ἀναβαπτόμενον κρατύνηται Σχολ. εἰς Ὀρείδ. σ. 93: — Μίσ., ἀν. τὰς χεῖρας. 2) κηλιδῶ, βάπτω τὰς χεῖρας μου, Θεοφρ. I. Φ. 3. 13, 6.

ἀναβάσιμος, ον, εἰς δὲ ὑνάται τις νὰ ἀναβῇ, Κυρὶλλ. Ἐξοδ. σ. 327.

ἀναβάσιον, τὸ, = ἀνάβασις, ὁ ἀνῆλθε διὰ τοῦ ἀναβάσιου.. εἰς τὰ κατηγόμενα τῆς ἐκκλησίας· Θεοφρ. — φυτὸν τι παρὰ Διοσκ. (νδ.) 4. 46· ἄλλως ἔππουρις.

ἀνάβασις, ποιητ. ἀμβάσις, εὖως, ἢ, (ἀναβαίνω), τὸ ἀνέρχε-σθαι, ἀναβαίνειν, ἰδίως ἐπὶ τῶν ἵππων, Ξεν. I. 3. 11· τρέπον τοῦ ἀναβαίνειν ἐπὶ τῶν ἵππων, ταύτην ἐπαινοῦμεν τὴν ἀνάβασιν αὐτοῦ 7. 4. 3) πᾶσα ἀμβάσις = πάντες ἀναβάται, πάν-τες οἱ ἵπποι, Σοφ. Ο. Κ. 1070. 2) ἐστρατεία ἀπὸ τῆς παρα-λίας εἰς τὰ μεσόγεια, ἰδίως εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀσίαν, οἷα ἡ τοῦ νεο-τέρου Κύρου, ἣν διηγείται ὁ Ξενοφών. 3) ἡ ἐξόγκισις, ὕψισις τῶν ὀρέων ποταμοῦ, ὅταν ἀναβαῖναι τὸ ὕδωρ, Διόδ. 1. 34, Στράβ. 757, Πλουτ.

4) παρ' ἱατρ. ἡ περίοδος, καθ' ἣν τὸ νόσημα βαίνει ἐπιτείνωμενον, πρὸ τῆς κρίσεως (ἀκμῆς), Ἰατρ. 9. 356· πρὸς. ἀναβατικὸς II. II. ἡδὸς φέρουσα πρὸς τὰ ἄνω, ἢ ἀνάβασις (δηλ. ἡ ἀνάντης ἡδὸς) πρὸς πύργον ἢ πρὸς κορυφὴν ὕρου, κτλ.. Ἡρόδ. 1. 181, 7. 223· ἡ ἀνάβασις τῶν Ἐπιπολῶν Θουκ. 7. 42· ἀναβᾶναι ἐκείνην τὴν ἀνάβασιν, ἐκείνην τὴν ἀνάντη ὁδὸν, Πλάτ. Πολ. 519D, πρὸς. 515E.

ἀνάβασμα, τὸ, «κλῖμαξ, σκάλα» Πούχ. ἀνάβασμός, ὁ, = ἀναβαθμός, Πανσ. 10. 5, 2, κτλ.: — θάσμα, τὸ, Ἀριστοφ.

ἀναβασσάρω = ἀναβακχεύω II, ἀνὰ θεῷτε βαρσαρήσω Ἀνακρ. 84 Bμκ.

ἀναβαστάζω, ἀνεγείρω, σηκώνω ἐπάνω, φέρω, «εἰς ὕψος ἀναθα-στάσας τὴν ἀντίπαλον» Λουκ. Γ. 29, 24.

ἀναβαστακτῆρ, ἥρως, ὁ ἀναβαστάζων, ὑποβαστάζων, κρῖκος λέγει τοὺς ἀναβαστακτῆρας Ὀλυμπιδο. Διάκονος εἰς Ἰωδελ. 5.

ἀναβάστασις, εὖως, ἢ, τὸ ἀναβάσταιναι, Ἰατρ. Πανσ. ἐν λῆξιν ἀνακωχῇ.

ἀναβατήριον, (ἐνν. ἱερὸν), ὅσπερ τὸν ἐπὶ τοῦ ὅτι ἐμῶν ν' ἀνα-βῶσιν εἰς τὴν ναῦν καὶ νὰ ἀποπλεύσωσι, Πλουτ. 2. 984B. — σημαίνει καὶ τὸ πῶδαρον, ὑποπόδιον, Ἰατρ. 9. 17.

ἀναβατίας, α, ον, ὃν πρέπει τις ν' ἀναβῇ, Θεοφρ. ἀναβάτης, ου, ὁ, ποιητ. ἀμβάτης, ὁ ἀναβαίνων, ὁ ἀναβάς, ὁ ἀναβελήμων, περὶ τοῦ Πενθίου ἐπὶ τοῦ δένδρου, Εὐρ. Βάκχ. 1107· ἰδίως, ὁ ἐπ' ἵππου, ὁ ἱππεύς, Ξεν. Ἑκκλ. 5. 3, 1, Πλάτ., κτλ.: πρὸς. ἀνάβασις I. 1. II. «ἵππος ὁγευτής» Πούχ.

ἀναβατιανός, ὁ, οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ πρὸς τῶν αἵρετικῶν Καταντιῶν τὸ βιβλίον τὸ περιέχον «ὅ εἶδεν ὁ Παῦλος κατ' ἐν ἀνέθῃ καιρὸν εἰς τρίτον οὐρανὸν Ἰλ. Χρον. 2, ἐν ἀρχῇ.

ἀναβατικὸς, ἢ, ὃν, ἱππεύς, εἰς τὴν ἀναβαίνειν, ὁ ἐτοίμως, εὐκόλως ἀναβαίνων, ἀναβατικώτεροι ἐπὶ τοὺς ἵππους, Ξεν. Ἀπομ. 3. 3, 5. II. ἐπὶ πυρετοῦ βαρμηθῶν ἐπιτετιομένον κατὰ τὴν θερμότητά (πρὸς. ἀνάβασις I. 4. 1), Ἰατρ. 7. 337.

ἀναβατικός, Ἰπ. ἀμβάτης, ἀν. ὃν ὑνάται εἰς νὰ ἀναβῇ, ἢ νὰ ὑπερβῇ διὰ κλῖμακος, Ἰλ. Ζ. 434, Ὁδ. Α. 315, Πινδ. 2) ἀρτοὶ ἐνζυμοί, τὴν ζύμην τὴν τὸν ἀναβατὴν ἄρτον αἵρουσαν· Μ. Κηρυκ. Πατρ. Ἑκκλ. CXX. 794B. — ἐκ τούτου ἐγενετο τὸ λεγόμενον ἀναβάτης, = ἄζυμος. Δουκαγγ.

ἀναβελήμενος, ἴδε ἀναβάλλω B. I.

ἀναβελήμενος, πρὸς. ἀνὴρ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει, ἀναβελήμενος ὕδωρ, τὸ ὕδωρ ἀνέβρυσεν, ἀνεβρῆσεν ἢ ἀνέβρυσεν, Ἰλ. β. 54, ἔνθα ὁ Ζηνὸς ἀναβελήμενος. (Συγγεν. τῷ βελύω, βλύω, βρύω, πρὸς. ἀνέβρυσαι πρὸς. βρύω I.)

ἀναβελήσις, εὖως, ἢ, ἀναβελήσις.

ἀναβελήσις = βήχω, ἐνδάλω ἐκ τῶν πενυμένων φλέγματι. Ἰππ. Πομπ. 41.

ἀναβελήσις ἀρ. — ἐβελήσις — Μίσ., μέλλ. — ἐβελήσις, Ἀπ. — ἐβελήσις, Ἀμειψ. Ἀδελ. 101 ἀρ. — ἐβελήσις, (ἴδε ἐν λῆξιν βελήσις). Ἰννεργητικὸν τοῦ ἀναβαίνειν (πρὸς. ἀναβαίνειν II), ἐμ-μὴν τινὰ νὰ ἀναβῇ, ἐπὶ τὴν πυρὴν, ἐπὶ πύργον Ἡρόδ. 1. 66, 3. 75, Ξεν. I ἐπὶ τὸν τροχόν, περὶ βασάνων, Ἀνδ. β. 43· κατὰ τὸ ἀκρότατον Ξεν. Ἑκκλ. 4. 5, 3. II. ἰδιόμορος χρήσις:

1) ἀνάβ. τινὰ ἐπ' (ἐπ') ἵππον Ἡρόδ. 1. 63, 4. 72, Ξεν. I ἐπ' ἄρμα Ἡρόδ. 4. 180· ἐπὶ τὸ δρχμα Ξεν. Κύρ. 4. 2. 28· πρὸς. ἀνα-βελήσις, 2) ἀναβελή. ναῦν, σφῶν πλοῖον ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν γῆν, Ξεν. Ἑκκλ. 1. 2. 3) Μίσ., ἀναβελήσις, εἰς τινὰς ἐπὶ τὰς ναῦς, ἐπιβελήσις εἰς τὸ πλοῖον διὰ ταξίδιον, Θεοφρ. 7. 33· ἀπολ., ἀναβελήσις, ἀνέβη 35, πρὸς. Ξεν. Ἑκκλ. 3. 4. 10.

4) ἐν Ἀθήναις, λῆξ. δικαν., προσάγει εἰς τὸ δικαστήριον ὡς μάρτυρα, Ἰσοκρ. 78. 4, Λυσ. 122. 17, Πλάτ. Ἀπολ. 181: ὁ δὲ κατὰ μέσ. τύπ. ἐπὶ ἐνόχου ἢ ὑποδίκου προσάγοντος τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ, ὅπως προκαλεῖται τὸν οἶκον τῶν δικαστῶν, Ἀνδρ. 19. 17, Πλάτ. Ἀπολ. 34C, Λυσίας 151, 27., 161. 9, Ἰππεύς, ὑπὲρ Εὐκλείπιδος 49, Διοσχ. 34. 25. 5) ἀν. ἐπὶ τὴν σκηνήν, παρουσιάζω εἰς τὴν σκηνήν, Πολύδ. 29. 7, 2, κατὰ παρ.

6) ἀνάβ. τὰς τιμὰς, ὑψώνω τὰς τιμὰς, Διόδ. 5. 10: — ἀλλὰ παθητικῶς ἀναβελήσις εἰς τιμὴν, κοσμεῖσθαι τιμὰς, ἀνέχεσθαι εἰς ὑψηλὰ αἰώματα, Πλουτ. Ἰκτ. Πρὸς. 16. 7) ἀν. τὸν τόνον, ἐν τῇ γραμμ. μεταβελήσις τῶν τόνων πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς λῆξεως· ἀλλὰ 6) ἀν. τοὺς φθόγγους, καθίστω αὐτοὺς μετριοτέρους, Πλουτ. Τετ. Ἰατρ. 2: ἔχων φωνασκίδον ὄργανον, ὃ τοὺς φθόγγους ἀναβελήσις, ὁ Κοραῖς (Πλουτ. Παράλλ. β. τμή. 13, σ. 372 ἐν σημ.) προτείνει τὴν γραμμ. μεταβελήσις.

ἀναβελήσις, εὖως, ἢ, καὶ ἀναβελήσις, ὁ, ἡ μετέθεσις τοῦ τόνου πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς λῆξεως, Γραμμ.

ἀναβελήσις, ἔρημ. ἐπὶ. = ἐπ' ἀναβελήσις, τοὺς ἱππέας Ξεν. Ἰππαρχ. 1. 2· ἐπὶ τοὺς ἱπποὺς ἀνάβ. τοὺς νεωτάτους Πλάτ. Πολ. 467E.

ἀναβελήσις, κατασκευάζω βιβλίον, «τὴν παρῶσαν ἀνελήσις» βιβλίον Ἰωσήφ Ραββ. ἐν Ἑκκλ. Ρήτ. ἐκδ. Wnlz, τμή. 3. σ. 471. 17. ἀναβελήσις, ἀρ. — ἐβρωσα, καταβίβω, καταβρωχίζω, Νικ. Θ. 134· παρ. ἀρ. ἀναβρωχίζω Φιλόστρ. 836.

ἀναβίωω, ἀναβίωω, Ἀριστ. περὶ Θάουμ. 29 (ἀλλὰ ἀναβίωω-μα εἶναι ὁ κοινὸς ἐνεστώτης): μέλλ. ἀναβίωωμαι ἀρ. 6· ἀν-εβίωω (ἴδε κατωτ.), ἀν-εβίωω Λουκ. Πῶς δὲ Ἰστ. Συγγρ. 40· ἀρ. α' ἀνεβίωσα Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 7. 10, 3, Εὐκρ. I. Φ. 4. 14, 12· πρὸς. ἀναβίωω Πλουτ. 2. 88D· ἐπανέρχεται εἰς τὴν ζωὴν, ἀνα-βίωω, ἀναβίωω, ἀποκτινύντων καὶ ἀναβίωωσκόμενων Πλάτ. Κριτ. 48C· ἀρ. ἀνεβίωωσιν ὁ αὐτ. Φαίδων 89B: οὕτως ἐν τῷ

ἀναβίωω, = τῷ ἐπομ., ἀναβίωω νεκρῶν φων., Ἀμφικλ. σ. 309, ἐκδ. Σ. Κ. Οἶκον.

ἀναβίωσις, εὖως, ἢ, τὸ ἀναβῆναι, Ξενοφ. Πλουτ. Λοβου. 18.

ἀναβίωσκωμαι, ὡς παρ., = ἀναβίωω (8 Ρελ), Πλάτ. Φαίδων 71E, 72C, Δ. Συμπ. 208E, Πολιτ. 271D. II. ὡς ἀπολ., ἐνε-ργητικὸν τοῦ ἀναβίωω (πρὸς. βίωωσκωμαι), ἐπαναφέρειν εἰς τὴν ζωὴν, ἀναβίωσκω, ἀποκτινύντων καὶ ἀναβίωσκόμενων Πλάτ. Κριτ. 48C· ἀρ. ἀνεβίωωσιν ὁ αὐτ. Φαίδων 89B: οὕτως ἐν τῷ

ἀναβρυάζω, φωνάζω δυνατά, χρεμετίζω ἡχηρῶς, ἐπὶ ἱππων, ἀνεβρύσαν Ἀριστοφ. Ἰππ. 802.

ἀναβρυκτον, τὸ, ὅτι ἀναβρυκτον ἐκ πολλῆς, Βυζ.

ἀναβρυχάμαι, ἀποθ., ἡχηρῶς βρυχάμαι, Πλάτ. Φαίδων 147D.

ἀναβρύω, ἴδε ἐν λ. ἀναβέβρω.

ἀναβρώω = ἀναβέβρω, Αἰλ. Π. 1. 3. 43, 44, 1. 477:—ἐφύω, μετ' αἵτ., ἀν. ἀνθεα Νόνν. Δ. 7. 346.

ἀνάβρωσις, εὖς, ἡ, τὸ καταβιβρώσκειν, κατάβρωσις, Ἰωάν.

ἀναβρωτικὸς, ἡ, ὄν, = ὁ ἀναβιβρώσκων, διαβρωτικός, Ἀλέξ.

Ἀπρὸς. Προβλ. 1, σ. 278.

ἀνάβρωνες, «βαθμοὶ εἶδος» Πισύχ.

ἀναγαγγανέουσιν, «ἀναβοῶσιν» Πισύχ.

ἀναγάλλε, εἶδος, ἡ, φυτόν τι, εἶδος γαλατσίδας, Διοσκ. 2. 209.

πρόβλ. ἀγαλλίς, — ἀγαλλίς, πόα εἶδος Πισύχ.

ἀναγαργαρίζω καὶ -λίζω, κάμνω γαργάραν, χλιαροῖσιν, Ἰππ. 470. 10, πρόβλ. 469. 53, 517. 5: οὕτω καὶ μέσον, ἀναγαργαλίζεσθαι νῆστιν παρὰ τῷ αὐτῷ 686. 28, Παθ. ἀναγαργαρίζομενον σὺν μελικράτῳ Διοσκ.

ἀναγαργάρισμα, ατος, τό, γαργάρα, Ἰατρ.

ἀναγαργάριστον, καὶ -λικτον, τό, φάρμακον διὰ γαργάραν Ἰππ. 569. 53, κτλ.

ἀναγγεῖα, ἡ, ἀνακήρυξις, τῶν στεφάνων Σουλ. Ἐπιγρ. 3640. 27, πρόβλ. Πολυδ. 8. 139.

ἀναγγέλλω, (ἴδε ἀγγέλλω), ἐπατέρχομαι φέρων ἀγγελίας, ἀγγέλλω Δετ. ἡτοιμασμένη, τι Διόγ. Πρ. 661: πάντ' ἀναγγεῖλαι φίλοις Εὐρ. 1. Τ. 781: τῷ Βρασίδᾳ τὴν εὐνοήκην Θουκ. 4. 122, κτλ.: τι πρὸς τινα Πολυδ. 1. 67, 11: μ. μετοχ. λίγω περὶ τινος προσώπου πρᾶττονός τι, Σεν. Ἀγρ. 5, 6: οὕτως ἐν τῷ παθητικῷ, ὡς ἀνηγγέθη τεθνεώας Πλουτ. Περικλ. 18. 2) ἀν.

τῷ δήμῳ, Δετ. ἡτοιμασμένη πρὸς πομπήν, Ἀριστ. Πθ. Ν. 3. 5, 18.

ἀν-άγγελος, ὄν, ἀνευ ἀγγέλου ἔστις ὡς ἀναγγεῖλη μάχη ἀνάγγελος, ἐν ἡ ἔπειστον πάντες καὶ δὲν ἔμεινεν οὐδ' εἰς ὅστις ὡς ἀγγεῖλη τὸ ἀποτέλεσμα, Ἀνθ. Π. 7. 244, πρόβλ. Ἰλ. Μ. 73.

ἀν-άγγελτος, ὄν, ὁ μὴ ἀναγγελλόμενος, ἀπόρητος, Ἡλιδ. παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξει ἀνάπτωσα.

ἀνάγειος, ὄν, ὁ ἀνὰ ἡ ὑπὲρ τὴν γῆν, Εὐσεβ. βίος Κίονστ. 3. 37.

ἀν-αγέρω, ἐκ νέου συναθροίζω, γαρ. ἐν Κόιντ. Σμ. 2. 577.

ἀναγελάω, = γελῶ μεγαλοφώνως, ἡχηρῶς, ἀναγελάσας, Σεν. Κῆρ. 5. 1, 9: ἐπὶ τινι αὐτόθι 6, 1, 34.

ἀναγεννώ, γεννῶ ἐκ νέου, ἀναγεννῶ, Ἐπιστ. Πέτρ. Δ'. α', 3, πρόβλ. 23.

ἀναγεννησις, εὖς, ἡ, ἀνάπλασις, μεταβολὴ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ αἰσθητῶς εἰς εὐσεβῆ, Ἰκκλ. ἴδε Σουίκερ (Suicer).

ἀναγεννητικός, ἡ, ὄν, = ἱκανὸς νὰ ἀναπαράγῃ, τινὸς Ἰαμβ. Μιστ. 3. 28.

ἀναγέτρια, ἡ, μαῖα, ἡ ταῖς τεκτούσαις ὑπηρετοῦσα γυνὴ παρὰ Ταραντίνους οὕτω λεγομένη, ἦν Ἀετῖκοὶ μαῖαν καλοῦσι Πισύχ.

ἀνάγευσις, εὖς, ἡ, ἡ πράξις τοῦ ἀναγεύειν.

ἀναγεύω, εἶδος τι εἶς τινα νὰ γεύῃ, τὸν ὄφιν νὰ γεύῃ, πρῶτους ἡξέωσα ἀναγεύσθ' ὅμιας Ἀριστοφ. Νερ. 523.

ἀναγηρόμαι, ἀποθ. φωνάζω ἰσχυρῶς, Αἰλ. περὶ Ζ. 5. 34.

ἀν-άγη, εἶς, (ἀγος) ὁ μὴ ἀγῆς, καθαρὸς, Πισύχ. ἐν λ. Ἐναγῆς: ἡ παρὰ τοῦ Ἀρπ. διδομένη ἐρμηνεία χρῆζει διορθώσεως.

ἀναγιγνώσκω, μεταγ. ἀναγιγνώσκω: 1) Ἐπ. χρῆσις περιοριζομένη εἰς τὸν ἀνδρ. 6) ἀνέγνω. 4) γνωρίζω καλῶς, εἰς τὴν μετὰ μελετήσεως, οὗ γὰρ πῶ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω Ὀδ. Α. 216, πρόβλ. Φ. 205, Ἰλ. Ν. 734. 2) γνωρίζω ἐκ νέου, ἀναγιγνώσκω, Ὀδ. Δ. 250: οὕτως ἀπαρ' Ἀπρὸς. ἀναγιγνώσκω, ἡμολογῶ τι ὡς ἰσχυρῶς, Δετ. ἀγνοῦμαι, ἀναγιγνώσκω τοὺς συγγενέας Ἠρόδ. 2. 91, πρόβλ. Πινδ. 1. 2. 35: οὕτως ἀπαρ' Ὀδ. παθ. ἀπαρ' Ἠρόδ. εἰ μὲν γὰρ ἔζη πόσις, ἀνεγνώσθημεν ἀν' ὁ αὐτὸς Ἐλ. 290: ἐν Ἀριστοφ. Πατρ. 557 ὁ Ἐλμύδης διώρθωσεν ἀν' γνῶναι. II. Ἀπρ.

χρῆσις: μέλλ. ἀναγνώσκειν (Κρητ. γ' πλθ. -γνώσκοντε Σουλ. Ἐπιγρ. 2564. 40): ἀνδρ. 6) ἀνέγνω: πρὶν. ἀνέγνωκα: Παθ. μέλλ. -γνωσθήσομαι, Λυσ. 149. 3: ἀνδρ. ἀνεγνώσθην Πλάτ. Παρμ. 1271): πρὶν. ἀνέγνωκα: Ἠπὶτρ. 342 Α, κτλ.: — ἐπὶ γεγραμμένον χαρακτηρῶν, = γνωρίζω αὐτοὺς πάλιν, ἀναγνωρίζω αὐτούς, ἐπομέν. = ἀναγιγνώσκω αὐτούς (ἡ Ἰων. πρὸς τοῦτο λέξις εἶναι ἐπιλέγομαι), κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. Ο. 10 (11). 1 (ἐνθα ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ ἀκολουθούτος γέγραπται), Ἀριστοφ. Ἰππ. 118, 1065, Πέτρ. 52, Θουκ. 3. 40, Ἀνδρ. κτλ., ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ Τραγ.: — ἀναγνώσκειν (ἐνν. ἡ γραμματεὺς) Δημ. 516. 27, κτλ.: ἀναγνώθι, συγχὼν παρὰ Δημ. — λέγ. — καὶ ἀναγνώθι ὁ αὐτ. 363. 11: — ἀπὸ λ., αἱ ἀναγνώσκοντες, οἱ συναθροισαί, Πλουτ. Ἀλέξ. 1: τὰ βιβλία τὰ ἀνεγνώσμενα, βιβλία μεγαλοφώνως ἀναγιγνώσκόμενα καὶ οὕτω γινόμενα δημόσια, δηλ. δημοσιεύμενα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἀνέκδοτα, Λύκων παρὰ Διογ. Α. 5. 62.

III. Ἰων. χρῆσις, μετὰ ἐνέργητος, σημασίας κυρίως ἐν τῷ ὀρισμῷ ἀνέγνωσα, ἔπεισά τινα νὰ πράξῃ τι, τοῦτοῦς ἀνεγνώσκειν ἔπεισθαι Ἠρόδ. 5. 106, πρόβλ. 1. 87., 4. 138., 6. 83, καὶ ἄλλ., Ἰππ. 1801): τὸ ἀπαρμ. ἐνίοτε παραλείπεται, ὡς ἀνέγνωσα, ὅτι κατέπεισεν αὐτόν, Ἠρόδ. 1. 68: ὁ ἐνεστὼς ὅπαι κείτοι ἐπὶ τοιαύτης

ἐννοίας, ἀναγιγνώσκεις στρατεύεσθαι, βασιλεὺς 7. 101: — οὕτως παρ. ἀνδρ. ἀνεγνώσθην, ἐπέστην νὰ πράξῃ τι, μετ' ἀπαρμ. 7. 7 καὶ 236 καὶ ἀνευ ἀπαρμ. ὅτι τῆς γυναικὸς ἀναγνώσθεις 4. 144: χρήμασιν ἀν. 6) 50, καὶ καθ' ὑπερσυν. παθ., ὡς δὲ οὗτοι οἱ ἀνεγνώσμενοι ἦσαν 8. 110: σπάνιον παρ' Ἀετ., ὑπὸ τῶν κυρίων ἀναγιγνώσκοντων Ἀναφῶν 117. 11.

ἀν-άγειος, α, ὄν, ὁ μὴ ἄγιος, ἀνέτερος, Γλώσσ.

ἀναγκάζω: μέλλ. — ἀσυν. πρὶν. ἡνάγκακα Πλάτ. Ἰππαρχ. 232B: ὑπερσυν. — εἰν Δημ. 901. 30 (ἀνάγκη).

ἡνάγκη, ἀναγκάζω, τὸ πείσσειν μετ' αἰτίας, προσηύχ. καὶ ἀπαρμ. — ἀναγκ. τινὰ

κτείνειν, ποιεῖσθαι, κατ' Ἠρόδ. 1. 11, 98., 6. 42: ὁρᾶν, λέγειν, κτλ., Σοφ. Πλ. 256, Ο. Κ. 979, κτλ., πρόβλ. Ο. Κ. 889 (ἐνθα πρίν

παρὶ νὰ ἐξυπακούσῃς ὅς ἡ τοῦς Ἀθηναίους), κατὰ οὕτως ἐν τῷ

παθ., ἡνάγκάζοντο ἀμύνεσθαι Ἠρόδ. 5. 101: — οὕτως καὶ ἀνευ ἀπαρμ., καὶ ἡνάγκάζεις τέδες: (ἐνν. ὁρᾶν) Σοφ. Φ. 1366: πρόβλ. Ο. Τ. 280: ἀναγκάζεσθαι τι, ἀναγκάζεσθαι (ποιεῖν) τι. Πλάτ. Φαίδρ. 242A, 254B, πρόβλ. Σεν. Ἀπρ. 4. 5, 41 ὡς ἀπὸ τοῦ ἀν. τινὰ

εἰς τὸ πολεμεῖν. Θουκ. 1. 23: εἰς τὸ ἐργον ὁ αὐτ. 2. 75. 2) μ. αἵτ. πρὸς, μόνον, ἡνάγκάζω τινὰ ἰδίως δι' ἰσχυρῶν ἰπνευμένων

μύτων, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ πείθειν, Πλάτ. Ἰοργ. 472B: δεῖναίς ἡνάγκάζοιτο, ἐπέστην, ἐδασκάνθη, Σοφ. Πλ. 221, πρόβλ. Σεν. Ἰερ. 9, 2: ἡνάγκασμένος, ἀναγκασθεὶς Θουκ. 6. 22., 8. 90, πρόβλ. 7. 62: ὑπὸ δρασμῶν ἀναγκάζεσθαι Ἀνδρ. 1. 9: φανεροὶ ἦσαν ἀναγκασθῆναι ὅτι Δημ. 231. 16. 3) μ. αἵτ. πρὸς, ἡνάγκη, ἐπιβάλλω διὰ τῆς βίης, πόλις ἀναγκάζει τάδε Εὐρ. 1. Τ. 595, πρόβλ. Σεν. Ἀπρ. 4. 5, 5, Ἀριστ. Ἰοργ. 2. 19, 9: ἡνάγκα-

σμένα λάχανα, τὰ βεβαιωμένα διὰ κόπου ἡ τεχνικῆς θερμότητος, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ ἄγρια καὶ αὐτόματα, Φιλῶστ. 27. 4) μ. αἵτ. πρὸς, καὶ ἀπαρ., ἰσχυρίζομαι ὅτι πρᾶγμα τι ἀναγκαῖος ἔχει οὕτως ἡ

ἄλλος, μὴ τοῖνον ἀνάγκαίς, ὅμηρ. καλὸν ἔστιν, αἰσχυρὸν εἶναι Πλάτ. Συμπ. 202A: πρόβλ. Κρατ. 432C. Δ, Θεαιτ. 196B: οἰσάντες, ἐπομένους συνδέσμου, ἀν. 8: τὸ ἀνάγκη πρὸς ψυχῇ, ὁ αὐτ. Πλάτ. 611B

5) ἀναγκάω διὰ βίας, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4. 12: — ἴσως οὕτω πρᾶγμα τι ἐρμηνεύσῃ ἡ λέξις καὶ ἐν Θεαιτ. Πλάτ. 196C, ἐνθα ἡ ἐννοία

τοῦ χωρίου δὲν εἶναι λίαν παρὰ.

ἀναγκάει, ἡ, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἀνάγκης, Ὀρ., Τυρτ., Σώων, Ἠρόδ., κτλ.

ἀναγκαῖον, τό, τόπος περιορισμοῦ, ἰσχυρῆ, φωνική, Σεν. Πλ. 8. 4. 8 καὶ 14, πρόβλ. Ἀπρ. 4, 5, 5, Ἀριστ. Ἰοργ. 2. 19, 9: ἡνάγκαίς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀναγκάω, ὅτι πρᾶγμα τι ἀναγκαῖος ἔχει οὕτως ἡ ἄλλος, μὴ τοῖνον ἀνάγκαίς, ὅμηρ. καλὸν ἔστιν, αἰσχυρὸν εἶναι Πλάτ. Συμπ. 202A: πρόβλ. Κρατ. 432C. Δ, Θεαιτ. 196B: οἰσάντες, ἐπομένους συνδέσμου, ἀν. 8: τὸ ἀνάγκη πρὸς ψυχῇ, ὁ αὐτ. Πλάτ. 611B

5) ἀναγκάω διὰ βίας, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4. 12: — ἴσως οὕτω πρᾶγμα τι ἐρμηνεύσῃ ἡ λέξις καὶ ἐν Θεαιτ. Πλάτ. 196C, ἐνθα ἡ ἐννοία

τοῦ χωρίου δὲν εἶναι λίαν παρὰ.

ἀναγκάει, ἡ, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἀνάγκης, Ὀρ., Τυρτ., Σώων, Ἠρόδ., κτλ.

ἀναγκαῖον, τό, τόπος περιορισμοῦ, ἰσχυρῆ, φωνική, Σεν. Πλ. 8. 4. 8 καὶ 14, πρόβλ. Ἀπρ. 4, 5, 5, Ἀριστ. Ἰοργ. 2. 19, 9: ἡνάγκαίς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀναγκάω, ὅτι πρᾶγμα τι ἀναγκαῖος ἔχει οὕτως ἡ ἄλλος, μὴ τοῖνον ἀνάγκαίς, ὅμηρ. καλὸν ἔστιν, αἰσχυρὸν εἶναι Πλάτ. Συμπ. 202A: πρόβλ. Κρατ. 432C. Δ, Θεαιτ. 196B: οἰσάντες, ἐπομένους συνδέσμου, ἀν. 8: τὸ ἀνάγκη πρὸς ψυχῇ, ὁ αὐτ. Πλάτ. 611B

5) ἀναγκάω διὰ βίας, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4. 12: — ἴσως οὕτω πρᾶγμα τι ἐρμηνεύσῃ ἡ λέξις καὶ ἐν Θεαιτ. Πλάτ. 196C, ἐνθα ἡ ἐννοία

τοῦ χωρίου δὲν εἶναι λίαν παρὰ.

ἀναγκάει, ἡ, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἀνάγκης, Ὀρ., Τυρτ., Σώων, Ἠρόδ., κτλ.

ἀναγκαῖον, τό, τόπος περιορισμοῦ, ἰσχυρῆ, φωνική, Σεν. Πλ. 8. 4. 8 καὶ 14, πρόβλ. Ἀπρ. 4, 5, 5, Ἀριστ. Ἰοργ. 2. 19, 9: ἡνάγκαίς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀναγκάω, ὅτι πρᾶγμα τι ἀναγκαῖος ἔχει οὕτως ἡ ἄλλος, μὴ τοῖνον ἀνάγκαίς, ὅμηρ. καλὸν ἔστιν, αἰσχυρὸν εἶναι Πλάτ. Συμπ. 202A: πρόβλ. Κρατ. 432C. Δ, Θεαιτ. 196B: οἰσάντες, ἐπομένους συνδέσμου, ἀν. 8: τὸ ἀνάγκη πρὸς ψυχῇ, ὁ αὐτ. Πλάτ. 611B

5) ἀναγκάω διὰ βίας, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4. 12: — ἴσως οὕτω πρᾶγμα τι ἐρμηνεύσῃ ἡ λέξις καὶ ἐν Θεαιτ. Πλάτ. 196C, ἐνθα ἡ ἐννοία

τοῦ χωρίου δὲν εἶναι λίαν παρὰ.

ἀναγκάει, ἡ, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἀνάγκης, Ὀρ., Τυρτ., Σώων, Ἠρόδ., κτλ.

ἀναγκαῖον, τό, τόπος περιορισμοῦ, ἰσχυρῆ, φωνική, Σεν. Πλ. 8. 4. 8 καὶ 14, πρόβλ. Ἀπρ. 4, 5, 5, Ἀριστ. Ἰοργ. 2. 19, 9: ἡνάγκαίς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀναγκάω, ὅτι πρᾶγμα τι ἀναγκαῖος ἔχει οὕτως ἡ ἄλλος, μὴ τοῖνον ἀνάγκαίς, ὅμηρ. καλὸν ἔστιν, αἰσχυρὸν εἶναι Πλάτ. Συμπ. 202A: πρόβλ. Κρατ. 432C. Δ, Θεαιτ. 196B: οἰσάντες, ἐπομένους συνδέσμου, ἀν. 8: τὸ ἀνάγκη πρὸς ψυχῇ, ὁ αὐτ. Πλάτ. 611B

5) ἀναγκάω διὰ βίας, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4. 12: — ἴσως οὕτω πρᾶγμα τι ἐρμηνεύσῃ ἡ λέξις καὶ ἐν Θεαιτ. Πλάτ. 196C, ἐνθα ἡ ἐννοία

τοῦ χωρίου δὲν εἶναι λίαν παρὰ.

ἀναγκάει, ἡ, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἀνάγκης, Ὀρ., Τυρτ., Σώων, Ἠρόδ., κτλ.

ἀναγκαῖον, τό, τόπος περιορισμοῦ, ἰσχυρῆ, φωνική, Σεν. Πλ. 8. 4. 8 καὶ 14, πρόβλ. Ἀπρ. 4, 5, 5, Ἀριστ. Ἰοργ. 2. 19, 9: ἡνάγκαίς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀναγκάω, ὅτι πρᾶγμα τι ἀναγκαῖος ἔχει οὕτως ἡ ἄλλος, μὴ τοῖνον ἀνάγκαίς, ὅμηρ. καλὸν ἔστιν, αἰσχυρὸν εἶναι Πλάτ. Συμπ. 202A: πρόβλ. Κρατ. 432C. Δ, Θεαιτ. 196B: οἰσάντες, ἐπομένους συνδέσμου, ἀν. 8: τὸ ἀνάγκη πρὸς ψυχῇ, ὁ αὐτ. Πλάτ. 611B

5) ἀναγκάω διὰ βίας, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4. 12: — ἴσως οὕτω πρᾶγμα τι ἐρμηνεύσῃ ἡ λέξις καὶ ἐν Θεαιτ. Πλάτ. 196C, ἐνθα ἡ ἐννοία

τοῦ χωρίου δὲν εἶναι λίαν παρὰ.

ἀναγκάει, ἡ, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἀνάγκης, Ὀρ., Τυρτ., Σώων, Ἠρόδ., κτλ.

ἀναγκαῖον, τό, τόπος περιορισμοῦ, ἰσχυρῆ, φωνική, Σεν. Πλ. 8. 4. 8 καὶ 14, πρόβλ. Ἀπρ. 4, 5, 5, Ἀριστ. Ἰοργ. 2. 19, 9: ἡνάγκαίς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀναγκάω, ὅτι πρᾶγμα τι ἀναγκαῖος ἔχει οὕτως ἡ ἄλλος, μὴ τοῖνον ἀνάγκαίς, ὅμηρ. καλὸν ἔστιν, αἰσχυρὸν εἶναι Πλάτ. Συμπ. 202A: πρόβλ. Κρατ. 432C. Δ, Θεαιτ. 196B: οἰσάντες, ἐπομένους συνδέσμου, ἀν. 8: τὸ ἀνάγκη πρὸς ψυχῇ, ὁ αὐτ. Πλάτ. 611B

5) ἀναγκάω διὰ βίας, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4. 12: — ἴσως οὕτω πρᾶγμα τι ἐρμηνεύσῃ ἡ λέξις καὶ ἐν Θεαιτ. Πλάτ. 196C, ἐνθα ἡ ἐννοία

τοῦ χωρίου δὲν εἶναι λίαν παρὰ.

ἀναγκάει, ἡ, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἀνάγκης, Ὀρ., Τυρτ., Σώων, Ἠρόδ., κτλ.

ἀναγκαῖον, τό, τόπος περιορισμοῦ, ἰσχυρῆ, φωνική, Σεν. Πλ. 8. 4. 8 καὶ 14, πρόβλ. Ἀπρ. 4, 5, 5, Ἀριστ. Ἰοργ. 2. 19, 9: ἡνάγκαίς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀναγκάω, ὅτι πρᾶγμα τι ἀναγκαῖος ἔχει οὕτως ἡ ἄλλος, μὴ τοῖνον ἀνάγκαίς, ὅμηρ. καλὸν ἔστιν, αἰσχυρὸν εἶναι Πλάτ. Συμπ. 202A: πρόβλ. Κρατ. 432C. Δ, Θεαιτ. 196B: οἰσάντες, ἐπομένους συνδέσμου, ἀν. 8: τὸ ἀνάγκη πρὸς ψυχῇ, ὁ αὐτ. Πλάτ. 611B

5) ἀναγκάω διὰ βίας, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4. 12: — ἴσως οὕτω πρᾶγμα τι ἐρμηνεύσῃ ἡ λέξις καὶ ἐν Θεαιτ. Πλάτ. 196C, ἐνθα ἡ ἐννοία

τοῦ χωρίου δὲν εἶναι λίαν παρὰ.

ἀναγκάει, ἡ, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἀνάγκης, Ὀρ., Τυρτ., Σώων, Ἠρόδ., κτλ.

ἀναγκαῖον, τό, τόπος περιορισμοῦ, ἰσχυρῆ, φωνική, Σεν. Πλ. 8. 4. 8 καὶ 14, πρόβλ. Ἀπρ. 4, 5, 5, Ἀριστ. Ἰοργ. 2. 19, 9: ἡνάγκαίς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀναγκάω, ὅτι πρᾶγμα τι ἀναγκαῖος ἔχει οὕτως ἡ ἄλλος, μὴ τοῖνον ἀνάγκαίς, ὅμηρ. καλὸν ἔστιν, αἰσχυρὸν εἶναι Πλάτ. Συμπ. 202A: πρόβλ. Κρατ. 432C. Δ, Θεαιτ. 196B: οἰσάντες, ἐπομένους συνδέσμου, ἀν. 8: τὸ ἀνάγκη πρὸς ψυχῇ, ὁ αὐτ. Πλάτ. 611B

5) ἀναγκάω διὰ βίας, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4. 12: — ἴσως οὕτω πρᾶγμα τι ἐρμηνεύσῃ ἡ λέξις καὶ ἐν Θεαιτ. Πλάτ. 196C, ἐνθα ἡ ἐννοία

τοῦ χωρίου δὲν εἶναι λίαν παρὰ.

ἀναγκάει, ἡ, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἀνάγκης, Ὀρ., Τυρτ., Σώων, Ἠρόδ., κτλ.

ἀναγκαῖον, τό, τόπος περιορισμοῦ, ἰσχυρῆ, φωνική, Σεν. Πλ. 8. 4. 8 καὶ 14, πρόβλ. Ἀπρ. 4, 5, 5, Ἀριστ. Ἰοργ. 2. 19, 9: ἡνάγκαίς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀναγκάω, ὅτι πρᾶγμα τι ἀναγκαῖος ἔχει οὕτως ἡ ἄλλος, μὴ τοῖνον ἀνάγκαίς, ὅμηρ. καλὸν ἔστιν, αἰσχυρὸν εἶναι Πλάτ. Συμπ. 202A: πρόβλ. Κρατ. 432C. Δ, Θεαιτ. 196B: οἰσάντες, ἐπομένους συνδέσμου, ἀν. 8: τὸ ἀνάγκη πρὸς ψυχῇ, ὁ αὐτ. Πλάτ. 611B

5) ἀναγκάω διὰ βίας, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4. 12: — ἴσως οὕτω πρᾶγμα τι ἐρμηνεύσῃ ἡ λέξις καὶ ἐν Θεαιτ. Πλάτ. 196C, ἐνθα ἡ ἐννοία

τοῦ χωρίου δὲν εἶναι λίαν παρὰ.

ἀναγκάει, ἡ, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἀνάγκης, Ὀρ., Τυρτ., Σώων, Ἠρόδ., κτλ.

ἀναγκαῖον, τό, τόπος περιορισμοῦ, ἰσχυρῆ, φωνική, Σεν. Πλ. 8. 4. 8 καὶ 14, πρόβλ. Ἀπρ. 4, 5, 5, Ἀριστ. Ἰοργ. 2. 19, 9: ἡνάγκαίς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀναγκάω, ὅτι πρᾶγμα τι ἀναγκαῖος ἔχει οὕτως ἡ ἄλλος, μὴ τοῖνον ἀνάγκαίς, ὅμηρ. καλὸν ἔστιν, αἰσχυρὸν εἶναι Πλάτ. Συμπ. 202A

τὰ ἐκ Θεοῦ ἀνάγκη, ἡ ὑπερμένη τάξις τῶν πραγμάτων, αἱ τῆς φύσεως νόμοι, ὁ αὐτ. Εὐλ. 1.7, 36. Θεῶν ἀναγκαῖον τόπος Εὐρ. Ἔκ. 688, πρὸς λ. Φοίν. 1000. 5) ὁ ἀπολύτως ἀναγκάσιος, ἀπαράτητος

Διεύθυνση Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερούδας

μιν αὐτὸν νὰ ὑπερχείλῃ, Λουκ. Θεῶν Διδλ. 3· ἀνάγ. φάλαγγα, = ἀναπτύσσειν, Πλουτ. Κράσσ. 23. 40) μύρια τάλαντα = εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνήγαγεν, τὰ ἀνέβλεπεν εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ἢ, εἰ, τὰ ἐπληρώσεν εἰς τὸ ἔχει ταμεῖον, Δημ. 35. 7. 41) ἀγὼ τινὰ συλλεγόμενα ὅπως δικασθῇ, Ξενοφ. Ἑλλ. 2. 4, 8., 3. 3, 11, Πολύβ., κτλ.

II. ἀγὼ ὁπίσω, ἐπανάγω, ἀνήγαγον οὕτως Ἄργος εἰς ἱππόδοτον Ἰλ. Ο. 29· οὕτως Ὁδ. Ω. 401, Πινδ. Π. 5, 4, καὶ Ἀπτ.

2) τὸν λόγον ἐπ' ἀρχὴν ἀν., φέρω αὐτὸν ὁπίσω ἐπὶ τὴν αὐτοῦ ἀρχήν, Πλάτ. Νόμ. 620D· εἰς ἄλλας ἀρχάς Ἄριστ. Ἱστορ. Ν. 3. 5, 6, πρὸς Γεν. Ζ. 5. 1, 4, καὶ ἄλλ., εἰς γνωριμώτερον ὁ αὐτ. Μεταφ. 6. 16, 3, καὶ ἄλλ. 3) ἀνάγ. τι εἰς τὸν δῆμον, Λατ. ad populum referre, Ἄριστ. Πολιτ. 4. 4, 29:— οὕτως ἐπὶ προσώπων, ἀν. τινὰ ἐπὶ τὴν συγγραφὴν, παραπέμπον αὐτὸν εἰς τοὺς ἄνους τοῦ συμβ. Δημ. 1292. 12· ἀνάγ. τι εἰς τινα, ἀναφέρω, ἀποδείκνυμι πρᾶξιν τινὰ εἰς τὸν πρᾶξαντα, ὁ αὐτ. 1126. 4· εἰς αὐτὸν τὴν ἀρχήν [τῆς πράξεως] Ἄριστ. Ἱστορ. Ν. 3. 3, 17.

4) φέρω συλλεγόμενα εἰς τὸ πρῶτον σχῆμα, ὁ αὐτ. Ἀνακλ. Πρ. 1. 32, 1, καὶ ἄλλ.

5) ἀναγωγὴν ποιῶμαι, ἀναφέρωμαι εἰς τοὺς ἄνους: ἀπαιτῶν νὰ δώσω ὁπίσω τοῦτον ὃν ἡγόρασα καὶ νὰ λάβω παρὰ τοῦ πωλῆσαντος τὰ χρήματά μου, ἐστὶ ἐκ τοῦ ὅπου εἶχε πάθος ἐν ἀνάσσειν, Λατ. redhibere, Πλάτ. Νόμ. 916A· πρὸς ἀναγωγὴν, ἴδε καὶ Α. Β. σ. 214 ἐν λέξεσιν ἀνάγειν καὶ ἀναγωγῇ.

6) ἀναυχοδομῶ, Πλουτ. Ποπλ. 16, Κάμειλ. 32: ἀπλῶς οἰκοδομῶ, ὁ αὐτ. Νικ. 18.

7) ὑπολογίζω, λογαριάζω, ἀνάγ. τὰς ἡμέρας πρὸς τὸ μαντεῖον Πλουτ. Κίμ. 18· χρόνων ἐκ τῶν Ὀλυμπιονικῶν ὁ αὐτ. Νουμάς 1· ἀν. εἰς ἀσφάλειαν, βασιζομαι, στήριζομαι ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας, ὁ αὐτ. Βροῦτ. 12.

8) ἀμετάβ. (ἐν. ἐαυτόν), ἀνάγ. ἡμεῶν, ὑποχωρῶ, ὑποχωρῶ, Λατ. referre pedem, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 45, κτλ. ἐπὶ πύδα ἀν., ὑποχωρῶ ἔξω τὸ πρόσωπον πρὸς τοὺς πολεμίους, χωρὶς νὰ στρέψω πρὸς αὐτοὺς τὰ νύτα, «πληθαίνω ὁπίσω ὁπίσω», αὐτὸς 3. 3, 69· ἀνάγ. ἐπὶ σκέλος Ἄριστ. Ὀρν. 383: μεταφ. ἀναγε τοῖνον.. εἰς τοῦτοίσι, ἴσως ναυτική φράσις, «κάμει λοιπὸν πανὰ πρὸς τὰ ὁπίσω», γύρισε λοιπὸν ὁπίσω, Πλάτ. Πολ. 528A. 6) φέρω ὁπίσω, περιτριβὼ εἰς μικρὸν μέτρον ἢ μέγεθος, συστέλλω· ἀνάγ. ὡς εἰς ἐλάχιστον Δημ. 783. 20.

II. Μέσ. καὶ παθ. ἀποπλέω, «κάμνω πανά» (ἴδε ἀνωτ. 1, 2), Ἰλ. Δ. 478, Ἡρόδ. 3. 37, Θουκ. 6. 30, κτλ. ἀναχθῆναι Ἡρόδ. 3. 138, 4, 152· ἀναχθεὶς Αἰσχύλ. Ἀγ. 626. 2) μεταφ. ἀνάγωμαι πανά, ἐτοιμάζομαι, ὡς ἐρωτήσω Πλάτ. Χαρμ. 155D, πρὸς Ἐρμ. 392D.

ἀναγωγεύς, εἰς, ὁ, ὃς ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω ἄγων, ὁ ἀναβιβάζων, ψυχῶν ἀν. Πρὸκλ. ὅμ. εἰς Πλ. 34. 2) μηχανὴ πρὸς ἀναγωγὴν ὕδατος, Ἰῦστ. Πονημάτ. 328. 25. II. ὁ ἡμῶς δι' οὗ τραπέζαι ἄνω ἢ ἀσπίς, ὁ ἄλλως τελαμῶν ἢ ἀναφορεὺς, Ἰῦστ. 995. 26:—ἀναγωγεὶς ἐκάλουντο τὰ λωρίδα, τὰ ὅποια ἐτήρουν τὸ σανατόριον προσήρμοσμένων εἰς τὸν πύδα, στερέομενα ἐμπροσθεν ἐκ τῶν ἀνασπαστῶν Αἰλ. Π. 1. 9. 11 (ἴδε καὶ τὴν σημείωσιν τοῦ Perizon.), Ἀθῆν. 543F.

ἀναγωγὴ, ἡ, τὸ ἀνάγειν, ἰδίως πλοῖον εἰς τὸ πέλαγος, ὁ ἐκπλοῦς, ἀναγ. γίνεται Θουκ. 6. 30, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 28. 2) ἡ ἐκ τοῦ στομάχου ἢ τῶν πνευμάτων ἀναγωγὴ, πτυέλου ἀναγ. ἀποχρεμφοῖς φλεγμάτων, Ἰππ. περὶ ὉΕ. 393· σιτίων ἀν. ἔμετος, ὁ αὐτ. Ἐπιδ. 1. 943, πρὸς Ἀρ. 1253· αἷματος Ἐρκοίστερ. παρὰ Ἰατρ. 19. 14.

3) ἡ περιποίησις τῶν φυτῶν καὶ ἡ φροντίς πρὸς σχηματισμὸν αὐτῶν κατὰ τὸ ὕψος καὶ τὸ πλάτος καὶ τὰ ἄλλα, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3, 7, 4· ἀναγ. καλλιτεχνία, ἀνατροφή, Πολύβ. 33. 15, 5. 4) ἐξέφυσις τῆς ψυχῆς εἰς οὐράνια πράγματα, Συνέσ. 50C: ἐντεῦθεν παρ' Ἑκκλ. μυστική ἐρμηνεία. II, τὸ ἀναφέρειν, ὑπάγειν, ἀνάγειν εἰς ἀρχὴν τινὰ ἢ εἰς τὴν Ἄριστ. Μεταφ. 3. 2, 22· ἡ ἀναγωγὴ φαινομένων εἰς αἰτίαν, αὐτὸς 5. 3, 4. 2) ἀναγωγὴ συλλογισμῶν (ἴδε ἀνάγω II. 4), ὁ αὐτ. Ἀναλ. Ἰστ. 2. 3. 1. 3) ἡ ἀπόδοσις, ἐπιστροφή κατὰ τὸν νόμον, Λατ. redhibitio· ἀναγ. ἐστὶ, ἀποζημιώσει ἐγένετο, Πλάτ. Νόμ. 916A· ἀναγωγὴν ποιεῖσθαι, ἀνάγειν πρὸς ἀποζημιώσιν, αὐτὸς Β· ἀναγωγῆς τυγχάνειν, λαμβάνειν ἀποζημιώσιν, αὐτὸς Ἰδε Αἰτ. Proc. ss. σ. 525.

ἀναγωγή (ἐν. ἱερά), τὰ, θυσίαι καὶ προσφοραὶ γινόμεναι ἐπὶ τῇ ἀναγωγῇ, τῷ ἀπόκλιω, καὶ ἑορτῇ πρὸς τιμὴν τῆς Ἀφροδίτης ἐν Ἐρυκί τῆς Σικελίας, Αἰλ. Π. 1. 1. 15, πρὸς Ἀθῆν. 395A. ἴδε ἀνάγω I. 5.

ἀναγωγία, ἡ, (ἀν-στερητ., ἀγωγῇ) ἡλικίᾳ ἀνατροφῆς καὶ παιδείας, ἀκολασία, Πολύβ. 7. 10, 15. II. = ἀναγωγὴ Νικήτ. Παρλ. 33A.

ἀναγωγικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐγείρων τὴν αἰσάνοιαν εἰς ὑψηλὰ οὐράνια πράγματα, μυστικός (πρὸς ἀναγωγὴ I. 4), Ἑκκλ.

ἀναγωγίος, ὄν, = τῷ προηγ. Πρὸκλ. ὅμ. εἰς τὰς Μούσ. 19.

ἀναγωγός, ὄν, ὁ ἀνάγων πρὸς τὸ ἄνω, ἀναβιβάζων, πτυέλου Ἰππ. π. διαίτ. ὉΕ. 392.

2) ὁ ἀσκαθιστὴν, ἀποδίδων, Ἰαμβλ. Μυστ. 2. 6, ἐγείρων, ὁ ἀνυψῶν, ὑπέρροχος, ὡς ἡ Ἑκκλ.

ἀν-ἀγωγός, ὄν, ὁ κακῶς ἀνατετραμμένος, κακῶς ἡμμένος, Τίμων παρ' Ἀθῆν. 888A· ἀμαθής, ἀνευ παιδείας, Πολύβ. 13, 25, 6: ἀκόλυστος, Πλουτ. 2. 140A, κτλ.: ἐπὶ ἱππων καὶ κυνῶν, στέλσας, ἀδ-

μαστος, Ξεν. Ἀπομ. 3. 3, 4, 1, 3:—Ἐπίερ. -γως Μίχων παρ' Ἀθῆν. 580B.

ἀν-ἀγώνιστος, ὄν, ἀνευ ἀμύλλης ἢ ἀγώνος, ἀναγ. ἀπέναντι Θουκ. 4. 92: ὁ μηδέποτε ἀγωνισθεὶς περὶ βραδείου, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 10· ἀναγ. περὶ τῆς ἀρετῆς, ὁ μηδὲν ἀγωνιζόμενος, μηδεὶν καταβάλλον ἀνταγωνιστὴν ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς, Πλάτ. Νόμ. 845C.

ἀναδαινύμαι. ἀντεσθίω, δηλ.: ἐσθίω τὸν ἐσθιόντα ἐμοῦ μου, ἐξ ὅπου δαίνονται ἄνδρα, ἀνὴρ δ' ἀναδαινύται ἰχθύν· ἄμφω δαίτυμνε: ἀμφοτέρων, ὁ Θεοφ. Προδρ.

ἀναδαίωμα, ἴδε ἀναδατῖωμα.

ἀναδαῖω, ποιητ. ἀνδαῖω, ἀνὰπει, ἀνδαλόντες... φλογὸς μέγαν πύγωνα Αἰσχύλ. Ἀγ. 305:—Παθ., Ἀπολλ. Ρίθ. Δ. 172D. ἀναδάκνω, ἐκ νέου δάκνω, δάκνω ὀδύγυρα, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3, 17, 4: ἐν γένει, ἐρεθίζω, ἐξερεθίζω, Ὁρείδας.

ἀναδάσασθαι, ἀπαρ., ἀόρ. δ' τοῦ ἀναδατῖομαι.

ἀναδάσιμος, ὄν, ὅστις δύναται ἢ πρέπει ἐκ νέου νὰ διανεμηθῇ, Σχολ. Ἐντ. Πλ. Δ. 300.

ἀναδασμός, ὁ, (ἀναδάσασθαι) ἡ ἐκ νέου διανομή, «ξαναμοίρασμα», «διαμοίρασις» τῆς γῆς μεταξὺ ἀποικίων, Ἡρόδ. 4. 159, 163· ἰδίως ὡς μέτρον δημοκρατικὸν πρὸς ἀπάλειψιν ἀπὸ τῶν χειρῶν (πρὸς ἀναδατῖομαι, ἀνάδαστος), Πλάτ. Πολ. 566A, Δημ. 215, 25, 746, 25.

ἀνὰδαστος, ὄν, ὁ ἐκ νέου διαμοιρασθεὶς, «ξαναμοιρασθεὶς», ὁ ἀν. γῆν ποιεῖν, ἰδίως ἐπὶ δημογυγῶν, (πρὸς ἀναδασμός), Πλάτ. Νόμ. 843B· ἀν. ποιεῖν τὴν χώραν Ἄριστ. Πολιτικ. 5. 7, 4· τὰς οὐσίας ἀν. ποιεῖσθαι αὐτοῦ 5. 5, 5, πρὸς 8. 20. II. παρ' ἡμετέραν, ἀν. ποιεῖν τι, μεταβάλλειν, λυεῖν, παραλύειν, ἀκυροῦν, Λουκ. Ἀποκρ. 11: πρὸς Ρουγίον Τιμ.

ἀναδατῖομαι, (ἴδε δατῖομαι), διαίτῳ ἐκ νέου, ἐκ νέου διατῖομαι, (πρὸς ἀναδασμός), ὁ δῆμος τὴν γῆν ἐπενδύει ἀναδατῖομασθαι ὅπως, 5. 4:—Παθῆν. δὲ τις τύπος ἀναδατῖομαί, διαμοιράζομαι, ἀπαντᾷ ἐν Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 4. 159· ἀόρ. -δασις Πλουτ. Ἀγ. 8.

ἀνὰδειγμα, αἶτος, τὸ, εἶδωλον δεκνόμενον, «ἀναδείγματα» τὰ ἐν ταῖς τραγικαῖς σκηναῖς εἶδωλα δεκνόμενα· Ἰσχυ. 2) εἶδος ἐπιστομίου ὑπερ μετεχειρίζοντο οἱ δημόσιοι κήρυκες πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ νέου τῆς φωνῆς, ὡς ἡ νῦν ναυτική σάλπιγξ, ὅ· τῆς ἡμῶν μακροῦν, (πρὸς ἀνὰδειγμα) Ἀνθ. Π. φορβέα 372.

ἀναδεῖκνυμι καὶ -ῶμαι μέλλ. -δεῖξω, ἰων. δεῖξω: (ἴδε δεῖκνυμι). ἀνυψῶ καὶ δεκνύω, ἐπιτεκνύω, πύλας ἀναδεῖκνυμαι, ἀνοῖξαι τὰς πύλας καὶ δεκνύμαι τὰ ἔνδον, Σαρ. Πλ. 1458· οὕτως, μυστοδόκος δόμος ἀναδεῖκνυται Ἀριστοφ. Νεφ. 304· ἀναδεῖξαι ἀσπίδα, ἀνυψῶν ἀσπίδα ὡς σημεῖον, Ἡρόδ. 115, 121, κτλ. ἀνέδειξε σημεῖον τοῖς ἄλλοις ἀνάγκασθαι, ἐποίησε σημεῖον εἰς τοὺς ἄλλους νὰ ἐκπλεύσωσιν, ὁ αὐτ. 7, 128. II. καθιστῶ εἰς γνωστὸν τοῖς πᾶσιν, ἀγγέλλω τι διὰ κηρύγματος, ἀνακηρύττει ἡ καθιστῶ τινα εἰς τι ἀξιωμα. ἀν. τινὰ βασιλεῖα Πολύβ. 4. 48, 3· ἀναδ. τινὰ μέγιστον, καθιστῶ τινα μέγ., ὁ αὐτ. 22, 4, 3· Ὁαλῶν ἀν. ἀστρολόγον Βπίερ. παρὰ Διογένη Α. 1. 34. 2) ἀπαιτῶ, καθιερῶ, Λατ. dedicare, Στράβ. 410, Πλουτ. Πομπ. 52· ἱερά ἀναδ., Ἀνθ. Π. 9. 340.

ἀναδεκτέον, ῥηματ. ἐπιθ. = πρέπει τις νὰ ἀναδείξῃ, νὰ ἐπιδείξῃ, Κλήμ. Ἀλ. 291.

ἀναδεῖξις, εἰς, ἡ, τὸ ἀναδεῖκνυμαι: ἰδίως ἡ δημοσία ἀνακηρύξις ἢ ὁ διορισμός τινος εἰς τινα θέσιν ἢ υποθήγην, Λατ. dedicatio, ἡ τῶν ὑπάτων ἀνάδ., Πλουτ. Μάρ. 8· τῶν συναργόντων ἢ ἀναγόμενων καὶ ἀνδρ. ὁ αὐτ. 1· ἱεράχ. 12: ἀπολ., ἡ ἀναδεῖξις, ἡ ἐκλογὴ, ὁ αὐτ. Κάτων γεώτ. 44, 46:—οὕτω καί, 2) ἡ ἀν. τοῦ διαδοῦμαι, ἡ τελετὴ τῆς βασιλικῆς στέφειρας, Πολύβ. 13, 26, 7: ἡ ἀπείρωσις ναυῶ, Στράβ. 381.

III. (ἐκ τοῦ παθ.) ἀναδεῖξις ἡ ἐμφάνισις τῆς τοῦ Ὀσίριδος Διόδ. 1. 85, Ἑκκλ., — ἔν ἐνταῖς βέβαιον ἂν αἱ λέξεις ἢ ἀνάδ. αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἰσραήλ Λουκ. α', 80, πρέπει νὰ ληφθῇ μετὰ ἐνεργ. ἢ παθητ. ἐννοίας, πρὸς Ἑβδ. (Σιράχ, μγ', 6). ἀναδεῖξις, τὰ, παρὰ τοῖς Λακίοις, «ἐστηρικτὰ εἰδήματα τραχηματώδη μετὰ κρία καὶ ἰχθύς» Ἰῦστ. 1141, 14.

ἀναδέχομαι, ἰων. ἀντὶ ἀναδέχομαι.

ἀναδεκτικός, ἡ, ὄν, ἐπιδεκτικός, «τὸ γὰρ δρατικὸν πάθος ἀναδεκτικὸν δρατικῶς κινεῖται» Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 335.

ἀν-ἀδελφος, ὄν, ἀνευ ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς, Εὐρ. Ὀρ. 310, κτλ.

ἀνὰδερμα, ποιητ. ἀνδερμα, αἶτος, τὸ, = ἀνὰδερμα, Ἀνθολ. Π. 7. 423.

ἀναδέμομαι, μέσ., κτλ. ἐκ νέου, ἀναυχοδομῶ, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πλ. 2. 20, 6, Φίλ. 1. 317, 324.

ἀναδενδράδιον, τὸ, ὅπως κατάρτυος ἔξ ἀναδενδράδων ἢ μικρὰ ἀναδενδράς, Κ. Παρμ. Ἰσοκ. Π' Τάξ. 201. 9, — 515. 17.

ἀναδενδράς, ἄδης, ἡ, ἀμπελὸς ἥτις αὐξάνεται ἀναρριχόμενη ἐπὶ πένδρων, κοινῶς δένδρον κλημὰ ἢ ἀγρόκλημα, Λατ. vitis arbutivina, Φερειρ. ἐν Ἀμεταλλεύσει 2, Δημ. 1251. 23, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 10, 4:— μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας, Γρηγ. ὁ Νύσσης ἔχει ἡ ἀναδενδρούμενη ἀμπελός.

ἀναδενδρίτης οἶνος [I]. ὁ, οἶνος ἔξ ἀπὸ τοῦ ἀναδενδράδος,

Πολύδ. 34. 11. 1: — θηλ., ἀναδενδρίτις ἄμπλος Γιωπ. 5. 61: ὁπότες ἀναδενδροκαρπία, ἡ δὲ καρπὸς αὐτῆς, Νικήτ. Εὐγύν. ἀναδενδρο-μαλάχην, ἡ, ὁ ὁμοία δένδρῳ μαλάχην, ἀλθαία, ἰσώ: Λαλαίτην αἰθιορεα, Ὁρειδᾶς.

ἀναδενδρομαί, ἐπὶ ἀμπέλου, ἀναρριχῶμαι ἐπάνω εἰς δένδρα, Γρηγ. Νύσσ. τὸμ. Γ. 40911, 4041Δ.

ἀναδέξαι, ἴδε ἐν λ. ἀναδέξινυμι. ἀναδεξιματός καὶ ἀναδέξιμος, ον. ὅν τις ἀνεδέξατο ἐν τῷ βαπτίσματι, ἀναδεξιμητός Νομοκ. Ἰδε Δουκάγγ.

ἀναδέρνομαι, ἀποθ., βλέπω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβλέπω, ὁρ. 6' ἐνεργ., ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν, ἐπὶ τοῦ ἀπὸ λιποθυμίας ἀναλαμ- δάνοντος, Ἰλ. 15. 436: πρὸλ. ἀναβλέπω.

ἀναδέρω, ποιητ. ἀνδ-, ἀραιῶν τὴν σχηματισθεῖσαν ἐπὶ οὐλῆς τινος ἐπιθερίδα, ἀναέω, ἄν. τὸ δέριμα Ἰππ. 189. 23: γένυσιν ἀνδέρωσιν πόδας ἡδὲ κεφαλὰς, ἐκδέρουσι διὰ τῶν γνάθων τοὺς πόδας καὶ τὰς κεφαλὰς, Πινδ. Ἀποσπ. 217. 2) μεταφ., ἀπο- γυνῶν τι, ἐκδέτω τι, ἄλλα καὶ ἀναδέρειν αὐτὰ αἰσχροῦ Λουκ. 15. 20: οὕτως ἐν τῷ μέσ. ἡρώτα δ' ὑπὲρ αὐτῶν οὐδὲν, ὡς μὴ ἀναδέρωτο Φιλόδοτ. 534: ἐν Ἀριστοτ. Βάτρ. 1106, ἐνὸς τὸ ἀναδέρειν τὰ τε παλαιὰ καὶ τὰ καινὰ, εἶναι ἐναντίον τοῦ μέ- τρου, δ' ἱουήκ. διώρθωσεν ἀναδέρειν, ἀνακαλύπτει, εἰς τὸ μέσον προφέρετε, ὡς δ' Σχολ. ἐξηγεῖται. — Ὁ Βγκ. προτείνει ἀνά δ' ἔρεσθον, ἐρωτήσατε, ἐξετάσατε. — Ὁ Πούχ. ἐξηγεῖται: ἀναδέρειν, γυννῶν.

ἀνάδεσις, εως, ἡ, ἡ πρῆξις τοῦ ἀναδεῖσθαι, θηλ. τοῦ περιδέειν, στεφάνων Πλουτ. Σερτώρ. 22. 2) τὸ συσσωρεύειν καὶ δένειν πρὸς τὰ ἄνω, κόμη Λουκ. Ζεύς Τραγ. 33.

ἀνάδεσμα, τό, ἴδε ἀνάδεσμα. ἀναδεσμεύω, δένω ἐπάνω ἢ ὑψηλᾷ, Διόδ. 18. 42: οὕτως ἀνα- δεσμεύω, ὡς ἀναδεσμονύται Σχολ. εἰς Δίσχυλ. Πίρσ. 101.

ἀνάδεση, ἡ, ταῖνα πρὸς συγχρηστῶν τῆς γυναικείας κόμης, κε- φαλόδεση, ἀνάδεση, ὡς ἡ μήτρα, κεκρύφαλον τε ἰδὲ πλεκτην ἀνοδέσην, ὁ πειράνῃ κύκλῳ περὶ τοὺς κροτάρους ἀναδούσων (Ἰβύδ., Ἰλ. X. 469, Ἀνθ. Π. 5: 276, καὶ ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἰλ. 10. 178, 978: — ἴδε εἰκόνα ἐν τῇ τοῦ Σχλημ. Τρωάδι σ. 255. — καὶ πρὸλ. δέσημα Π.

ἀνάδεσμος, ὁ = τῇ προηγ., λυε κόμας ἀνάδεσμον Ἀνθ. Πλαν. 4. 134. — μεταφ. λέγεται ὁ γυναικεῖος τῆς κεφαλῆς ἀνάδεσμος Ἔτυμ. Μ. σ. 589, 8.

ἀνάδετος, ον. ὁ ἀναδεθεμένος, ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀναδέ- τοις μίτραισιν ἐρρυθμίζεον Εὐρ. Ἰκ. 923, ὅπερ δ' Σχολ. ἐξη- γεῖται: ἐρρυθμίζον κατὰ τῆν καὶ ἐκδομον ἐν μίτραις καὶ ταῖναις ἐπάνω τῆς κεφαλῆς δεδεμέναις.

ἀναδεύω, ὑψαίνω, βρίζω, ποτίζω, ἐμβάπτω ἐντὸς ὕδατος ἢ ἄλλου ὑγροῦ, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 9. 13, 3, Φύλαρχ. 28: ἦρεσι ἄν. τοὺς νό- μους = ποτίζειν τοὺς νόμους δι' ἡθικῶν ἀργῶν, Πλουτ. Λυκούργ. καὶ Νουμᾶ Σύγκρ. 4, πρὸλ. Μάξ. Τύρ. σ. 178: μέλλ. ἀναδεύομαι μετὰ παθ. σημασίας, Ἰαλνν. 2) ἀναμνησκῶ εἰς ἐν θλον, Πλουτ. 15. 997Α, 700Α. — πρὸλ. καὶ τὸ νῦν κοινολεκτούμενον ἀναδεύω.

ἀναδέχομαι, μέλλ. -δέχομαι, ὁρ. ἀνδεξάμην, Ἰππ. ὁρ. ἀνδεξάμην, πρμ. ἀναδέχομαι, ἀνδεξάμην, (ἴδε δέχομαι): ἀποθ., λαμ- βάνω, δέχομαι: σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλὰ [ἐνν. δόρατα] Ἰλ. 13. 619: ἀνάδ. πληγὰς εἰς τὸ σῶμα Πλουτ. Τιμόλ. 4: βέλη τῶν σῶματι δ' αὐτ. Μάρκελλ. 10. II. λαμβάνω ἢ δέχομαι ἐπάνω μου, παραδέχομαι, ὑποκύπτω, ἀναδέχομαι, ἀνδεγόμεθ' διζύν, ἀνδεξάμεθα (Σχολ.), Ὁδ. Ρ. 563, πρὸλ. Ἀρχιλ. 60, Πινδ. Π. 2. 77: οὕτως, ἄν. τὴν αἰτίαν Πλάτ. Ἰππ. 12. 365Π: πόλεμον Πλούδ. 1. 88, 12: ἀπέχθειαν Πλάτ., κτλ. καὶ πληρεσ' ἄν. τι ἐφ' ἑαυτὸν Δημ. 613. 5, πρὸλ. 352. 18: — ἀπολ., ἀναγνωρίζω γεγονός τι, παραδέχομαι, δ' αὐτ. 1131. 2. 2) ἀποδέχομαι, δέχομαι, λουτρά.. μητρόε ἀνεδέξω πάρα; Εὐρ. Ι. Τ. 818: χορηγίαν, ἡγεμονίαν Πλουτ. Ἀριστοτ. 1. 23, κτλ., τὸν κληρὸν δ' αὐτ. Κικ. 43: ἄν. θερμότητα δ' αὐτ. Κάτ. νεώτ. 61. 3) ἀναλαμβάνω, νά εἴπω ἢ νά πράξω τι, μετ' ἀπαρ. μέλλ., Ἰπρὸδ. 5. 91, Σεν. Κύρ. 6. 1. 17: μετ' ἀπαρ. ὁρ. Πλουτ. Ἀριστοτ. 14: ἀπολ., Δημ. 925. 13.

4) γίνομαι ἐγγυητής εἰς τινα, τίνα Ἰουκ. 8. 81: τίνα τι, ὑπαι- χνούμαι ἢ ἐγγυῶμαι εἰς τινα περὶ τίνος πράγματος, Πολύδ. 11. 25, 9. ἄλλ., ἄν. τίνα τῶν χρημάτων, γίνομαι ἐγγυητής ὑπὲρ τίνος διὰ τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν τῶν χρημάτων, δ' αὐτ. 5. 16, 8: ἄν. τοὺς δανειστάς, ἀναλαμβάνω νά ικανοποιήσῃ αὐτούς, Πλουτ. Καῖτ. 11.

5) λαμβάνω ἐπίσω, Δημ. 1366. 1. III. περιμένω τίνα, Πολύδ. 1. 52, 8.

ἀναδῆω, ποιητ. ἀνδῆω, ἄττ. συνηρ. μέτοχ. ἀναδῆν (κατωτέρ. Ι. 2): μέλλ. -δῆσμαι ὁρ. ἀνδῆσαι — Μίσ. καὶ Παθ., ἄττ. συνηρ. ἀναδῆσνται, ἀναδῆσμενος, (κατωτέρ. Ι. 2, III): — Παθ., πρμ. -δῆσμαι. ἄνω πρὸς τὰ ἑπάνω, στεφανῶν, δάφνη, κόμος ἀνα- δῆσαντες Πινδ. II. 10, 62: στεφανοῖ.. ἀνέδρασαν ἔθειραν δ' αὐτ. Ι. 5. (4) 11: καὶ οὕτως ἐν τῇ μέσ., ἀναδέσθαι τὰς κεφαλὰς μί- τρησι, νά δένωσι τὰς κεφαλὰς τῶν., Ἰπρὸδ. 1. 105: ἀνδραμέ- νος κόμαν = στεφανώσας τὴν κόμην του, Πινδ. Ν. 11. 36, πρὸλ. Ι. 1. 37: κρώδυνον ἀναδῆσανταί τῶν τριχῶν, νά δένωσι τὴν κόμην

τῶν εἰς κόμβον, Θεοκ. 1. 6: στέμμι' ἀνδραμέμενος, περιδέσας τοὺς κροτάρους αὐτοῦ διὰ ταῖνας, Σύλλ. Ἰππ. 5173: ἐντεῖθεν, τίς το- σάσδε.. ἀνεδῆσας νίκας; = τίς πόρους στεφάνους νικῶν ἐκείρησε; Σμικρ. 22: ἀναδῆσαι πίστιν, κτῶναι ὑπόληψιν, ἐμπιστοσύνη, εἰς ἑμαυτὸν, Πλουτ. 2. 243Α. 2) μετ' αἰτ. πρῶσ., περιγίψων τινὰ στεφάνοις Πινδ. II. 2. 10: λήροις (κωμ. ἀπὸ στεφάνοις) ἀναδῶν τοὺς νικῶντας Ἀριστοτ. Πλ. 539: ἄν. τίνα εὐαγγέ- λια, στεφανῶν τινὰ διὰ τὴν καλὴν ἀγγελίαν ἣν μοι ἐκδόσαν, αὐτοὶ 764: ἄν. τὸν ἡνίοχον, Θεοκ. 5. 50: — μεταφ. ἐν τῇ παθ., τροφὴ τε καὶ τοῖς ἀλλοῖς πᾶσιν, ὅσων βίος δέλεται, .. ἀναδῶνται, εἶναι καλῶς ἐφωτισμένοι... Πλάτ. Παλ. 465D. II. ἀναδῆσαι τὴν πατρίην (ἢ αὐτοὺς) ἐς τινα, ἀναφέρειν τὸ γένος μου ἢ ἑμαυτὸν εἰς τινα ἀρχηγίην, θεῶν ἢ ἥρωα, Ἰπρὸδ. 2. 143. III. ἐν τῇ μέσ., περιδέειν τι διὰ σχολίου· ὄνυσον ἀναδῶνται τοὺς αὐτοῦ- ρούς, περιδέοντες αὐτοὺς τοὺς ἀνελκον διὰ τοῦ ἐρίστου, Θεοκ. 7. 25: ἰδίως ἐπὶ πλοῖον, ἀναδῶνται ἐλκεῖν, προσδῖναι καὶ σῶμα, βυρσουλῆν, δ' αὐτ. 1. 50, 2. 90, κτλ. — μεταφ., ἀναδῆσθαι τινα, προσελθὼν αὐτοὺς πρὸς ἑαυτὸν, Διλ. II. 1. 4. 9. Λουκ. ἀναδῆσθαι τι εἰς τίνος, ἐξαρτῶ, κάμνω ὥστε νά ἐξαρτῶται., Πλουτ. 2. 321Ε: καὶ ἐν τῇ παθ., ἀναδῶνται ἐκ τίνος ἢ εἰς τι δ' αὐτ. ἐν βίῳ Δίανος 26, Εὐμ. 11.

ἀνάδημα, ποιητ. ἀνδημα, τό, = ἀναδέση, Πινδ. Ἀποσπ. 170, Εὐρ. Ἰππ. 83, Πλ. 882: ἀνάδ' χρυσοῦν Πλάτ., Κωμ. ἐν αἰθαιονί 4.

ἀνάδηξις, εως, ἡ, δῆξις ἢ δηκτικὴ ἐνέργεια παρὰ Θεοφρ. Δίτ. Φ. 3. 17, 5, πιθανῶς ἐπὶ τῆς ἐρεθιστικῆς ἐνεργείας κοπριασμένων τινῶν. ἀναδῆσκακτεον, δὲ ἀναδῆσκακτεον, πρίπει τις νά διδῇ ἄλλω, ἡ διὰ καλλιτέρου πρῶτον, Φίλων 1. 102.

ἀναδιδάσκω, (ἴδε διδάσκω), διδάσκω ἄλλω, ἡ διὰ πρῶτον καλ- λιτέρου, Δατ. didocere, ἄν. ὡς... Ἰπρὸδ. 8. 95, πρὸλ. Θεοκ. 3. 97, 8. 80: ὡσαύτως ἀπλῶς = διδάσκω, δ' αὐτ. 1. 32: — Πλάτ., διδά- σκωαι καλλιτέρα, μακρόν, ὅτι... Πλάτ., Ἰππ. 12. 365Π: μακ- ρόν καλλιτέρα πράγματα, μεταβάλλω γνώμην, ἀναμνησκῶμαι, Ἰπρὸδ. 8. 63: ἀνὰδῶν ἐκ νῆου ἢ ἐξ ἀρχῆς, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρ. 2. 9, 3.

II. ἀνάδ. δῶμα, μεταβάλλω δῶμα τι καὶ τὸ παρῶν δῶμα ἐγὼ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Βλαμπ. προοίμ. εἰς Δίσχυλ. Πίρσ. σελ. XXII. 2) ἐξηγεῖται, ἐξηγῶ, λόγια ἄν. τίνα, εἰς τινα, Ἀριστοτ. Τηπ. 1045, κτλ., πρὸλ. Πλουτ. τοῦ αὐτοῦ 503.

ἀναδιδράσκω, ἀποδιδράσκω ἐκ νῆου, Πολύδ. 29. 7, 1, ὁμῆδ. ἀναδιδῶμαι, ποιητ. ἀνδιδῶμαι μέλλ. -δῶμαι, κτλ.; ἴδε δῶ- δωμαι) εἶδω πρὸς τὰ ἑπάνω, κρατῶ τι ὑψηλῶ καὶ εἶδω, Πινδ. 1. 6: (5) 57, 57. Σμικρ. 2. 8. II. παράγω, ἀναδῖνω, ἰδίως ἐπὶ τῆς γῆς, φέρω, καρπὸν Ἰπρὸδ. 7. 15, πρὸλ. Ἰππ. Ἀρ. 288: τὰ ὠραία Θεοκ. 3. 58, κτλ. καὶ παθ. αὐξάνομαι, ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. περὶ ἰσχυρῶν, 10. 2) ἐπὶ ποταμῷ, ἀναδιδῶναι ὄψαλτον Ἰπρὸδ. 1. 197: ἐπὶ ἡταιστίῳ, ἄν. πῶρ καὶ καρπὸν Θεοκ. 3. 88, κτλ.: ἄν. εὐωδέαν Πλουτ. 2. 645Ε, πρὸλ. 918B. 3) ἀμεινῶ, ἐπὶ πηγῶν ὕδατος, πυρός, κτλ., ἐξορμῶ, ἐξέρχομαι, Ἰπρὸδ. 7. 26, Ἀριστοτ. Μετεωρ. 1. 13, 28: πρὸλ. ἐκδιδῶμαι Π.

III. διανίμω δέχομαι, διαμηνάω, παρῖχνω, προβάλλω εἰς συνδιδάσκην, διαδοῦλιν, τοῖς φίλοις Πολύδ. 5. 58, 2, πρὸλ. 8. 17. 2: τοῖς λόχοις τὰς ψήφους Διον. Ἀλ. 10. 57, Πλουτ., κτλ. ῥήμην ἀνεδῶκε διδῶν, Πλουτ. Ἀχιλ. 251: — Παθ., διαδίδωμαι, διανίμωμαι, μεταδίδω, ἴατρο, καὶ ἐπὶ τροφῆς, χωνεύομαι, αὐτοὶ (τὸ ἐνεργ. ὡσαύτ. ἀμεινῶ, μετὰ τῆς αὐ- τῆς σημασίας, αὐτοῖ). IV. εἶδω, ὅπισω, ἐπιστρέφω, ἀποδίδω, Πινδ. Ἀποσπ. 4, κατὰ γ' ἐν. ἀνδῖδοι ψυχὰς πάλιν: οὕτως δ' αὐτὸ καὶ τὸ ἀνδῖδω (ἐν μὲν τῇ γραφῇ νά ληθῇ ἐν Σοφ. Ο. 6. 1076: ὁ Bachelet καὶ ὁ Jebb διώρθωσαν ἀνδῖδωσεν: ἴδε σημ. Jebb ἐν τῇ περ. — Μίσ., πωλῶ [ἐκτός ἐάν ἀναγνώσῃ ἀνδῖδωσθαι] Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 517. 2) παρὰ ἱερμ., ἄν. τὸν τένον, ἀναδιδῶν τὸν τένον, Schäf. Γρηγ. Κορ. 411. 3) ἀμεινῶ, πορεύομαι ὁπισθοβατικῶς, ὁπισθοχωρῶ, ἀντὶ. τῷ ἐπισδίδωμαι, Ἀριστοτ. Γρηγ. 2. 15, 3.

ἀναδιδάξω, ἀποφαίλω ἐκ νῆου, διδάσκω ἐρεσιφλημίαν ὑπόδοσιν, τὰ γινώσκοντα Φίλων 1. 299. II. Μίσ., ἀνανήναι δίκην μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς πρώτης ἀποφάσεως, Ἰσαῖος περ' Ἀρποκρ. καὶ Πολύδ. 8. 23.

ἀναδιδῶν, ἐλλείπει. ὁρ., ἀναρρίπτειν. Ἰππ. γ' ἄν. πρῶσ. προστ. ἀνδῖδεις: ἀνάρριφον Α. Β. 394.

ἀναδιδῶ, ἡ, ἀνανήναι δίκην (ἴδε ἀναδιδάξω II.), Λυσ. περὶ Πολύδ. 8. 23.

ἀναδιδῶς, ον. ὁ ἐκ νῆου δικαστής, δίκαι ἄν. γίγνονταί τε ἀναδιδῶ II.), Ἀντοκ. 12. 7, Πλάτ. Νόμ. 937Π: ψῆφον ἄν. καθιστάναι, ἀναρῶ προηγθεῖσαν ψῆφον, Δημ. 760. 3.

ἀναδιδῶν, ὁ περιδιδῶναι περὶ, Ἰππ. Ἀλ. 3. 296. ἀναδιδῶν, ἀμεινῶ, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, περιστρέφω, Ἰππ. 294. 21. ἀναδιδῶν, μέλλ. -δῶμαι, Ἰππ. 1. 3. ἀναδιδῶν, ὁ, ἰδύλλ. Γρηγ. ἀναδιδῶν, Παθ. γίνομαι ἐπιπλῶς φύλαξ Εὐεῦτερος ἐγί- γνετο ἀναδιπλούμεν, καθισταμένη διπλῇ, Σεν. Κίρ. 7. 4, 5. 2) παρὰ ἱερμ. ἐπὶ λείων ἢ συλλέων, ἀναδιπλῶνται,

τὸν ἵππον, ἀναπηδᾷ, ἀνέρχεται ἐπ' αὐτοῦ; Ἡρόδ. 3. 64.
ἀναθυάω, ὄργω πάλιν πρὸς συνοουσίαν, ἐπὶ χοίρων, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 14, 23; 1. 18, 28· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων οἵτινες πειρῶνται νὰ δαί-
ψωσιν ὅτι εἶναι νέοι, ὡς αὐτοὶ ἀναθυᾷ ἐπὶ τῶν ἀναεὶς καὶ ἀνη-
θῶν πειρωμένων· ἐπὶ τούτῳ πρεσβύτου τὰ νέων πειρωμένου ὄραν· Α. Π. 33. 20.

ἀναθυᾷσσι, εὖως, ἢ, ὡς καὶ νῦν, διαφέρει ἐκ τῆς ἀτιμίας·
ἔστι γὰρ ἀτιμία μὲν φύσει ὑγρὸν καὶ θερμὸν, ἀναθυᾷσ-
σις δὲ θερμὸν καὶ ἔηρόν, καὶ ἔστιν ἀτιμία μὲν δύναμις ὅσον
ὑδωρ, ἀναθυᾷσσις δὲ δύναμις ὅσον πῦρ· Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 4,
καὶ ἄλλ. 2) λέξις ἐν χρήσει παρ' Ἡρακλείτῳ πρὸς δόλῳσι τῆς
ψυχῆς, Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 1. 2, 19· πρὸς δὲ ἐκπύρωσιν.

ἀναθυμάς· μέλλ. ἀσω [α], ἐγείρω ἀναθυμάσι, Θεοφρ. περὶ
Πυρ. 38· Παθ., ἐγείρωμαι ἐν εἴδει καπνοῦ ἢ ἀτμοῦ, Ἀριστ. περὶ
Μορ. Ζ. 2. 7, 11 καὶ 12· ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὁ αὐτ. Μετεωρ. 1. 3. 27·
ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἀποπεμπόσης ἀναθυμάσις, ὁ αὐτ. 2. 4, 14· οἶνος
ἀναθυμάσθαι Πλούτ. 2. 432B· ἐπὶ καπνοῦ, Λουκ. περὶ Ἀλ. Ἰστ.
1. 23· μεταφ. πῶς ἀναθυμάται Πλούτ. 15. 25, 7. II. Μῆδ.
ἀνέλω· ἀτμός, ὁ ἡρακλειτίζοντες φασιν ἐκ τῆς θαλάττης τὸν ἥλιον
ἀνέλω· Ἀριστ. Πρὸς Δ. 23, 30.

ἀναθυράω = ἀθυράω· Εὐστ. (εἰς Ἰλ. σ. 1396, 53).
ἀναθυάω. (Α) ἀναπηδᾷ, ὁρμῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβλύζω, ὑδωρ
Καλλ. εἰς Διήφ. 30.

ἀναθυάω. (Β) θυαίω ἐκ νέου, ἐν τῷ παθ., διὰ γρ. ἐν Διωνί.
Κ. 37. 46.

ἀναθυᾷσσι· μέλλ. -όξω. ἀναθῶ, Ἡσυχ.
ἀναίδια· Ἐπ. καὶ Ἰων· ἀναίδια· Ἀστ. καὶ ἀναίδια· Ἀρι-
στοφ. Δοσπ. 29, πρὸς Ἰλ. 608· ὡσαύτως ἀναίδια· Ἀρ-
χίλ. 64· (ἀναίδια)· ἑλλειψις αἰδοῦς, «ἀδαντροπία», αὐτοδεια, ἀναί-
σχυντα, ὑπαστήρις, ἀναίδια ἐπὶ ἐπιειμένε, ἀναίσχυνται ἡμῶσι·
Ἰλ. Α. 140· ἀναίδια ἐπέδρασαν, ἔφρασαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀναί-
σχυντίας, Ὁδ. Χ. 624 (ἴδε ἐπὶ δαίτω Α. 1. 4)· ἀναίδια ἡμεῖς·
Ἡρόδ. 7. 210, πρὸς 6. 129· ἀναίδια πλῆς Σοφ. Ἰλ. 607·
μετ' ἀναίδιας = ἀναίδιας, Πλάτ. Φαῖδ. 254D· εἰς τοῦθ' ἦκεν
ἀναίδιας Διμ. 232, 17 κατ. II. ἐν τῷ δικαστηρίῳ τοῦ Ἀρείου
Πάρος λίθος ἀναίδιας ἐκαλεῖτο ὁ λίθος ἐπ' οὗ ἱστάμενος ὁ κατή-
γορος ἀπῆκε τὴν πλήρη ποιήν τοῦ ἐπὶ φόβῳ κατηγορουμένου (ἴδε
αἰδέομαι II)· ὁ κατηγορούμενος ἵστατο ἐπὶ τοῦ λίθου ὀδρεως,
οὗτος δὲ ἀργυρὸς λίθος, ἐφ' ᾧ ἑστᾶσιν ὅσοι δικαστὲς ὑπάρχουσιν καὶ οἱ
ἐπὶκοντες, τὸν μὲν ὕδρευον τὸν δὲ Ἀναίδιας αὐτῶν ὀνομάζουσι·
Πινδ. 1. 28, 5· II· ἀναίδια προσωποποιουμένη ἐθεωρεῖτο ὡς θεός·
«Θεὸς ἡ ἀναίδια· αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν δι' ἀναίσχυνται τινὰ
ἀφίλουμένων. Φησὶ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ νόμων ὕμνῳ καὶ Ἀναί-
διας παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις εἶναι βωμόν» Ζηνὸς, IV, 36.

ἀναίδιαμαι, ὑποθ. = ἀναίδιασμαι, -Πλούτ. παρὰ Διογ. Α. Κ. 8· ἀμφίβολου γρ. ἐνεργητικὸς δὲ τύπος ἀναίδιασμαι ἀναφέρεται
ὑπὸ Σουῖδ.
ἀναίδιασμαι, «ἄμειρον, ἄτιμον» Ἡσυχ.
ἀναίδιασμαι, ὑποθ. φέρωμαι ἀναίδιας, Ἀριστοφ. Ἰππ. 397, πρὸς
Λοβ. Φρόνιμ. 66.
ἀν-αἰδῆμων, ον, οντος, ἀναίδιας, ἀναίσχυντος· — Ἐπίρρ. -μά-
νοις Ἰων.

ἀναίδια, τύπος ἐσθλὸς ἀνὲρ τοῦ ἀνδρῶν, δ ἴδε.
ἀν-αἰδῆς, ἐς, (αἰδέομαι) ἀναίσχυντος, ἀπεισχετικὸς, περὶ τοῦ
Ἀγαμέμνονος, ὃ μὲν ἀναίδιας Ἰλ. Δ. 158· περὶ τῶν μνηστήρων
τῆς Πηλεΐδης, Ὁδ. Δ. 254, καὶ ἄλλ., καὶ ἐν Ἀστ. ποιήσει, καὶ
ὁρμήμῳ ἀναίδιας Σοφ. Ἰλ. 622. 2) μετὰ γεν., κυδοιμὸν
ἀναίδιας ἐπισημῶς, ἀκέραιον μάχης, Ἰλ. Ε. 593. II. ἐπὶ
πραγμάτων ὡς ἐν Ὁδ. Α. 598, ὁ λίθος τοῦ Σισύφου καλεῖται λίθος
ἀναίδιας, ὁ σκληρὸς, ὁ ἀνήμερος, (πρὸς Ἰλ. Δ. 521, Ν. 139)· μετὰ
πειτα, πότμος ἀν. Πινδ. Ο. 10 (11), ἐν τῇ ἐλπίδι ἀν., ἐπλη-
στος, ὁ αὐτ. Ν. 11. 59· Ἐργ' ἀναίδια Σοφ. Ο. Κ. 516· λόγος
τῶν ἀναιδῶν ἀναίδιας Ἀριστοφ. Ἰππ. 383· τὸ ἀναίδιας
= ἀναίδιας, βλέφορα πρὸς τὰ ἀναίδιας ἀγαθῶν Ἡρόδ. 1. Δ. 379·
ἐνθα τὰ ἀναίδιας κρατεῖ Διὸς. ἐν Ἀδλ. 29· εἰς ἀναίδιας, ὁ
δός μοι σεαυτὸν Σοφ. Φ. 83· ἐπὶ τὸ ἀναίδιας τραπε-
σθαι Ἡρόδ. 7. 30. III. ἐπίρρ. -δῶς Σοφ. Ο. Τ. 354, Εὐρ.,
Ἀριστοφ., κατ.

ἀν-αἰδῆτος, ον, = τῷ προηγ., Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 92, 4. 360.
ἀναίδιασμαι = ἀναίδιασμαι, Ἀριστοφ. (Ἰππ. 397) ἐν Α. Β.,
ἀλλ' ἐν τῷ κείμενῳ ἀναίδιασμαι.

ἀναίδιασμαι, δ. δ μὴ συσταλλόμενος ἐν τῇ μάχῃ, ὁ ἀφύσως
μαχόμενος, ἀκέραιον ἀναίδιασμαι Βακχ. V. 105.
ἀναίδιασμαι, «ἀνέπειρος» (Ἡσυχ.) Σοφ. Δοσπ. 486, ἀναρρι-
πίσω, φλόγα Εὐρ. Τρω. 344.
ἀναίδια, ἀνάπτω, ἀναρπάζω, Εὐρ. Κόκλ. 331· κινῶ εἰς θερμὴν
ἀγάπην, Μόσχ. 1. 23· Παθ., ἀναρπάζωμαι, Ὀππ. Κ. 2. 188.
II. ἀναίδια, ἀνήθοντ'· λαμπτήρες Αἰσχ. X. 536 (ὡς πρέ-
πει νὰ ἀνέγνυσεν ὁ Σχολ. ἀντὶ ἀνῆλθον, διότι ἐρμηνεύει αὐτὸς
ἀναίδιασμαι).

ἀναίδια, «ἀδαντροπία» Ἡσυχ.

ἀναίδια, ἀνάπτω, ἀναρπάζω, Εὐρ. Κόκλ. 331· κινῶ εἰς θερμὴν
ἀγάπην, Μόσχ. 1. 23· Παθ., ἀναρπάζωμαι, Ὀππ. Κ. 2. 188.

II. ἀναίδια, ἀνήθοντ'· λαμπτήρες Αἰσχ. X. 536 (ὡς πρέ-
πει νὰ ἀνέγνυσεν ὁ Σχολ. ἀντὶ ἀνῆλθον, διότι ἐρμηνεύει αὐτὸς
ἀναίδιασμαι).

ἀναίδια, «ἀδαντροπία» Ἡσυχ.

ἀναίδια, ἐπίρρ. τοῦ ἐπομ., ἄνευ χύσεως αἵματος, ἀναίδια,
Θεοφρ. 90Δ· οὕτως ἀναίδιασμαι Νικ. Θ. 90.

ἀναίδιασμαι, ον, = ἀναίδιας, ὁ μὴ ἔχων αἷμα, Αἰσχ. Εὐρ. 302, Ποιητ. παρ' Ἀθην. 63B.

ἀναίδιασμαι, ον, ὁ ἄνευ αἵματος, μὴ μολυνθεὶς ὑπ' αἵματος,
Λατ. inquinatus, ἀν. φυγὰ Αἰσχ. Ἰκ. 196· χρώς Εὐρ. Φοίν. 264·
βωμὸς Πυθ. παρὰ Διογ. Α. 8. 22.

ἀναίδια, ἡ, ἑλλειψις αἵματος, Ἀριστ. π. Μορ. Ζ. 2. 7, 6.
ἀναίδιασμαι, τὸ, «ἀνδρῶν» Ἡσυχ.

ἀναίδιασμαι, ον, (αἷμα) ἀντὶ τοῦ ἄνευ αἵματος, ὁ ἄνευ αἵματος, ἐπὶ
μελὶν τοῦ σώματος, Πλάτ. Πρ. 707, Πρωτ. 321B, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 1.
16, 5, 3. 19, 5, καὶ ἄλλ. II. ἐπὶ ζῴων τινῶν, συχ. παρ'
Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 1. 4, 3, καὶ ἄλλ.

ἀναίδιασμαι, ον, ὁ ἔχων ἀναίδια σάρκα, περὶ τοῦ τέττατος,
Ἀνακρέων. 43. 17 (κατ' ἑλλην γρ. ἀνὰ μ' ἀσάρκα).

ἀναίδιασμαι, ον, ὁ ἄνευ αἵματος, Ἀριστ. π. Μορ. Ζ. 4. 1. 2.
ἀναίδιασμαι, ον, οντος, = ἀναίδιας, ὁ ἄνευ αἵματος, ἐπὶ τῶν θεῶν,
τοῦτέκ' ἀναίδιασμαι εἰσι... Ἰλ. Ε. 342· ἐπὶ ἐχθρῶν, Ἰων παρ' Ἀθην.
318B· ἐπὶ οἴνου, Πλούτ. 2. 692E.

ἀναίδιασμαι, ἐπίρρ., ὡς τὸ ἀναίδιασμαι, ἄνευ χύσεως αἵματος, οὐδ'
οἱ γὰρ ἀναίδιασμαι γὰρ μόνον Ἰλ. Ρ. 363, πρὸς Ὁδ. Σ. 149.

ἀναίδιασμαι· παρὰ θνητῶν, Ἐπ. ἀναίδιασμαι, μεταγιν.
καὶ ἀνῆλθον Ἀναθ. — ἀπ. θνητῶν, ὑποτακτ. ἀνῆλθον, ἀπάρη.
ἀνῆλθον· πρὸς ἀπ. ἀναίδιασμαι· — ἀπ. ἀν. (ἀν. πτε-
ρητ. αἰὼνος ἢ κατὰ βουτμ. ἀναίδιασμαι ἀνῆλθον τύπος τοῦ
ἀν. √AN.) 4) μετ' αἰ. ἀνῆλθον, ἐν ἀποδόχῳ, ἀπ. ἀν.
δύναμις καὶ μετὰ περιφρονήσεως, καταφρονῶ, οὐδ' ἀναίδιασμαι ἦδ' οὐδ' ἀνῆλθον
κατὰ βουτμ. ἀνῆλθον καὶ αἰ καὶ τὰ δὲ δὲ αἰ, Ἰλ. 1. 679· ὅς δ' ἐκ' ἀνῆλθον
νητῆ [σφῆς] αὐτοῦ 510· τῶν ἄλλων οὐ τιν' ἀναίδιασμαι, αὐτένο
τῶν ἄλλων περιφρονῶ, Ὁδ. Θ. 212· καὶ ἀνευ τῆς ἐννοίας περιφρονή-
σεως, τὸ πρὶν μὲν ἀναίδιασμαι ἔργον ἀεικῆς, ἀπέρχου, ἐν συγ-
κατεσθῆτο νὰ πρᾶξῃ αὐτὸ, Ὁδ. Γ. 265· χαλεπὸν κεν ἀνῆλθον
δὲσιν εἴη, ὁ ἦτο δύσκολον νὰ ἀπορρίψῃ δῶρον, Δ. 651· οὕτως
ὡς μὴδ' ἀναίδιασμαι ἔργον ἔσται, Ἰκ. 2. 1, 31. 2) ἀπ. ἀν.
κατὰ βουτμ. ἀνῆλθον καὶ αἰ καὶ τὰ δὲ δὲ αἰ, Ἰλ. 1. 679· ὅς δ' ἐκ' ἀνῆλθον
νητῆ [σφῆς] αὐτοῦ 510· τῶν ἄλλων οὐ τιν' ἀναίδιασμαι, αὐτένο
τῶν ἄλλων περιφρονῶ, Ὁδ. Θ. 212· καὶ ἀνευ τῆς ἐννοίας περιφρονή-
σεως, τὸ πρὶν μὲν ἀναίδιασμαι ἔργον ἀεικῆς, ἀπέρχου, ἐν συγ-
κατεσθῆτο νὰ πρᾶξῃ αὐτὸ, Ὁδ. Γ. 265· χαλεπὸν κεν ἀνῆλθον
δὲσιν εἴη, ὁ ἦτο δύσκολον νὰ ἀπορρίψῃ δῶρον, Δ. 651· οὕτως
ὡς μὴδ' ἀναίδιασμαι ἔργον ἔσται, Ἰκ. 2. 1, 31. 2) ἀπ. ἀν.
κατὰ βουτμ. ἀνῆλθον καὶ αἰ καὶ τὰ δὲ δὲ αἰ, Ἰλ. 1. 679· ὅς δ' ἐκ' ἀνῆλθον
νητῆ [σφῆς] αὐτοῦ 510· τῶν ἄλλων οὐ τιν' ἀναίδιασμαι, αὐτένο
τῶν ἄλλων περιφρονῶ, Ὁδ. Θ. 212· καὶ ἀνευ τῆς ἐννοίας περιφρονή-
σεως, τὸ πρὶν μὲν ἀναίδιασμαι ἔργον ἀεικῆς, ἀπέρχου, ἐν συγ-
κατεσθῆτο νὰ πρᾶξῃ αὐτὸ, Ὁδ. Γ. 265· χαλεπὸν κεν ἀνῆλθον
δὲσιν εἴη, ὁ ἦτο δύσκολον νὰ ἀπορρίψῃ δῶρον, Δ. 651· οὕτως
ὡς μὴδ' ἀναίδιασμαι ἔργον ἔσται, Ἰκ. 2. 1, 31. 2) ἀπ. ἀν.
κατὰ βουτμ. ἀνῆλθον καὶ αἰ καὶ τὰ δὲ δὲ αἰ, Ἰλ. 1. 679· ὅς δ' ἐκ' ἀνῆλθον
νητῆ [σφῆς] αὐτοῦ 510· τῶν ἄλλων οὐ τιν' ἀναίδιασμαι, αὐτένο
τῶν ἄλλων περιφρονῶ, Ὁδ. Θ. 212· καὶ ἀνευ τῆς ἐννοίας περιφρονή-
σεως, τὸ πρὶν μὲν ἀναίδιασμαι ἔργον ἀεικῆς, ἀπέρχου, ἐν συγ-
κατεσθῆτο νὰ πρᾶξῃ αὐτὸ, Ὁδ. Γ. 265· χαλεπὸν κεν ἀνῆλθον
δὲσιν εἴη, ὁ ἦτο δύσκολον νὰ ἀπορρίψῃ δῶρον, Δ. 651· οὕτως
ὡς μὴδ' ἀναίδιασμαι ἔργον ἔσται, Ἰκ. 2. 1, 31. 2) ἀπ. ἀν.
κατὰ βουτμ. ἀνῆλθον καὶ αἰ καὶ τὰ δὲ δὲ αἰ, Ἰλ. 1. 679· ὅς δ' ἐκ' ἀνῆλθον
νητῆ [σφῆς] αὐτοῦ 510· τῶν ἄλλων οὐ τιν' ἀναίδιασμαι, αὐτένο
τῶν ἄλλων περιφρονῶ, Ὁδ. Θ. 212· καὶ ἀνευ τῆς ἐννοίας περιφρονή-
σεως, τὸ πρὶν μὲν ἀναίδιασμαι ἔργον ἀεικῆς, ἀπέρχου, ἐν συγ-
κατεσθῆτο νὰ πρᾶξῃ αὐτὸ, Ὁδ. Γ. 265· χαλεπὸν κεν ἀνῆλθον
δὲσιν εἴη, ὁ ἦτο δύσκολον νὰ ἀπορρίψῃ δῶρον, Δ. 651· οὕτως
ὡς μὴδ' ἀναίδιασμαι ἔργον ἔσται, Ἰκ. 2. 1, 31. 2) ἀπ. ἀν.
κατὰ βουτμ. ἀνῆλθον καὶ αἰ καὶ τὰ δὲ δὲ αἰ, Ἰλ. 1. 679· ὅς δ' ἐκ' ἀνῆλθον
νητῆ [σφῆς] αὐτοῦ 510· τῶν ἄλλων οὐ τιν' ἀναίδιασμαι, αὐτένο
τῶν ἄλλων περιφρονῶ, Ὁδ. Θ. 212· καὶ ἀνευ τῆς ἐννοίας περιφρονή-
σεως, τὸ πρὶν μὲν ἀναίδιασμαι ἔργον ἀεικῆς, ἀπέρχου, ἐν συγ-
κατεσθῆτο νὰ πρᾶξῃ αὐτὸ, Ὁδ. Γ. 265· χαλεπὸν κεν ἀνῆλθον
δὲσιν εἴη, ὁ ἦτο δύσκολον νὰ ἀπορρίψῃ δῶρον, Δ. 651· οὕτως
ὡς μὴδ' ἀναίδιασμαι ἔργον ἔσται, Ἰκ. 2. 1, 31. 2) ἀπ. ἀν.
κατὰ βουτμ. ἀνῆλθον καὶ αἰ καὶ τὰ δὲ δὲ αἰ, Ἰλ. 1. 679· ὅς δ' ἐκ' ἀνῆλθον
νητῆ [σφῆς] αὐτοῦ 510· τῶν ἄλλων οὐ τιν' ἀναίδιασμαι, αὐτένο
τῶν ἄλλων περιφρονῶ, Ὁδ. Θ. 212· καὶ ἀνευ τῆς ἐννοίας περιφρονή-
σεως, τὸ πρὶν μὲν ἀναίδιασμαι ἔργον ἀεικῆς, ἀπέρχου, ἐν συγ-
κατεσθῆτο νὰ πρᾶξῃ αὐτὸ, Ὁδ. Γ. 265· χαλεπὸν κεν ἀνῆλθον
δὲσιν εἴη, ὁ ἦτο δύσκολον νὰ ἀπορρίψῃ δῶρον, Δ. 651· οὕτως
ὡς μὴδ' ἀναίδιασμαι ἔργον ἔσται, Ἰκ. 2. 1, 31. 2) ἀπ. ἀν.
κατὰ βουτμ. ἀνῆλθον καὶ αἰ καὶ τὰ δὲ δὲ αἰ, Ἰλ. 1. 679· ὅς δ' ἐκ' ἀνῆλθον
νητῆ [σφῆς] αὐτοῦ 510· τῶν ἄλλων οὐ τιν' ἀναίδιασμαι, αὐτένο
τῶν ἄλλων περιφρονῶ, Ὁδ. Θ. 212· καὶ ἀνευ τῆς ἐννοίας περιφρονή-
σεως, τὸ πρὶν μὲν ἀναίδιασμαι ἔργον ἀεικῆς, ἀπέρχου, ἐν συγ-
κατεσθῆτο νὰ πρᾶξῃ αὐτὸ, Ὁδ. Γ. 265· χαλεπὸν κεν ἀνῆλθον
δὲσιν εἴη, ὁ ἦτο δύσκολον νὰ ἀπορρίψῃ δῶρον, Δ. 651· οὕτως
ὡς μὴδ' ἀναίδιασμαι ἔργον ἔσται, Ἰκ. 2. 1, 31. 2) ἀπ. ἀν.
κατὰ βουτμ. ἀνῆλθον καὶ αἰ καὶ τὰ δὲ δὲ αἰ, Ἰλ. 1. 679· ὅς δ' ἐκ' ἀνῆλθον
νητῆ [σφῆς] αὐτοῦ 510· τῶν ἄλλων οὐ τιν' ἀναίδιασμαι, αὐτένο
τῶν ἄλλων περιφρονῶ, Ὁδ. Θ. 212· καὶ ἀνευ τῆς ἐννοίας περιφρονή-
σεως, τὸ πρὶν μὲν ἀναίδιασμαι ἔργον ἀεικῆς, ἀπέρχου, ἐν συγ-
κατεσθῆτο νὰ πρᾶξῃ αὐτὸ, Ὁδ. Γ. 265· χαλεπὸν κεν ἀνῆλθον
δὲσιν εἴη, ὁ ἦτο δύσκολον νὰ ἀπορρίψῃ δῶρον, Δ. 651· οὕτως
ὡς μὴδ' ἀναίδιασμαι ἔργον ἔσται, Ἰκ. 2. 1, 31. 2) ἀπ. ἀν.
κατὰ βουτμ. ἀνῆλθον καὶ αἰ καὶ τὰ δὲ δὲ αἰ, Ἰλ. 1. 679· ὅς δ' ἐκ' ἀνῆλθον
νητῆ [σφῆς] αὐτοῦ 510· τῶν ἄλλων οὐ τιν' ἀναίδιασμαι, αὐτένο
τῶν ἄλλων περιφρονῶ, Ὁδ. Θ. 212· καὶ ἀνευ τῆς ἐννοίας περιφρονή-
σεως, τὸ πρὶν μὲν ἀναίδιασμαι ἔργον ἀεικῆς, ἀπέρχου, ἐν συγ-
κατεσθῆτο νὰ πρᾶξῃ αὐτὸ, Ὁδ. Γ. 265· χαλεπὸν κεν ἀνῆλθον
δὲσιν εἴη, ὁ ἦτο δύσκολον νὰ ἀπορρίψῃ δῶρον, Δ. 651· οὕτως
ὡς μὴδ' ἀναίδιασμαι ἔργον ἔσται, Ἰκ. 2. 1, 31. 2) ἀπ. ἀν.
κατὰ βουτμ. ἀνῆλθον καὶ αἰ καὶ τὰ δὲ δὲ αἰ, Ἰλ. 1. 679· ὅς δ' ἐκ' ἀνῆλθον
νητῆ [σφῆς] αὐτοῦ 510· τῶν ἄλλων οὐ τιν' ἀναίδιασμαι, αὐτένο
τῶν ἄλλων περιφρονῶ, Ὁδ. Θ. 212· καὶ ἀνευ τῆς ἐννοίας περιφρονή-
σεως, τὸ πρὶν μὲν ἀναίδιασμαι ἔργον ἀεικῆς, ἀπέρχου, ἐν συγ-
κατεσθῆτο νὰ πρᾶξῃ αὐτὸ, Ὁδ. Γ. 265· χαλεπὸν κεν ἀνῆλθον
δὲσιν εἴη, ὁ ἦτο δύσκολον νὰ ἀπορρίψῃ δῶρον, Δ. 651· οὕτως
ὡς μὴδ' ἀναίδιασμαι ἔργον ἔσται, Ἰκ. 2. 1, 31. 2) ἀπ. ἀν.
κατὰ βουτμ. ἀνῆλθον καὶ αἰ καὶ τὰ δὲ δὲ αἰ, Ἰλ. 1. 679· ὅς δ' ἐκ' ἀνῆλθον
νητῆ [σφῆς] αὐτοῦ 510· τῶν ἄλλων οὐ τιν' ἀναίδιασμαι, αὐτένο
τῶν ἄλλων περιφρονῶ, Ὁδ. Θ. 212· καὶ ἀνευ τῆς ἐννοίας περιφρονή-
σεως, τὸ πρὶν μὲν ἀναίδιασμαι ἔργον ἀεικῆς, ἀπέρχου, ἐν συγ-
κατεσθῆτο νὰ πρᾶξῃ αὐτὸ, Ὁδ. Γ. 265· χαλεπὸν κεν ἀνῆλθον
δὲσιν εἴη, ὁ ἦτο δύσκολον νὰ ἀπορρίψῃ δῶρον, Δ. 651· οὕτως
ὡς μὴδ' ἀναίδιασμαι ἔργον ἔσται, Ἰκ. 2. 1, 31. 2) ἀπ. ἀν.
κατὰ βουτμ. ἀνῆλθον καὶ αἰ καὶ τὰ δὲ δὲ αἰ, Ἰλ. 1. 679· ὅς δ' ἐκ' ἀνῆλθον
νητῆ [σφῆς] αὐτοῦ 510· τῶν ἄλλων οὐ τιν' ἀναίδιασμαι, αὐτένο
τῶν ἄλλων περιφρονῶ, Ὁδ. Θ. 212· καὶ ἀνευ τῆς ἐννοίας περιφρονή-
σεως, τὸ πρὶν μὲν ἀναίδιασμαι ἔργον ἀεικῆς, ἀπέρχου, ἐν συγ-
κατεσθῆτο νὰ πρᾶξῃ αὐτὸ, Ὁδ. Γ. 265· χαλεπὸν κεν ἀνῆλθον
δὲσιν εἴη, ὁ ἦτο δύσκολον νὰ ἀπορρίψῃ δῶρον, Δ. 651· οὕτως
ὡς μὴδ' ἀναίδιασμαι ἔργον ἔσται, Ἰκ. 2. 1, 31. 2) ἀπ. ἀν.
κατὰ βουτμ. ἀνῆλθον καὶ αἰ καὶ τὰ δὲ δὲ αἰ, Ἰλ. 1. 679· ὅς δ' ἐκ' ἀνῆλθον
νητῆ [σφῆς] αὐτοῦ 510· τῶν ἄλλων οὐ τιν' ἀναίδιασμαι, αὐτένο
τῶν ἄλλων περιφρονῶ, Ὁδ. Θ. 212· καὶ ἀνευ τῆς ἐννοίας περιφρονή-
σεως, τὸ πρὶν μὲν ἀναίδιασμαι ἔργον ἀεικῆς, ἀπέρχου, ἐν συγ-
κατεσθῆτο νὰ πρᾶξῃ αὐτὸ, Ὁδ. Γ. 265· χαλεπὸν κεν ἀνῆλθον
δὲσιν εἴη, ὁ ἦτο δύσκολον νὰ ἀπορρίψῃ δῶρον, Δ. 651· οὕτως
ὡς μὴδ' ἀναίδιασμαι ἔργον ἔσται, Ἰκ. 2. 1, 31. 2) ἀπ. ἀν.
κατὰ βουτμ. ἀνῆλθον καὶ αἰ καὶ τὰ δὲ δὲ αἰ, Ἰλ. 1. 679· ὅς δ' ἐκ' ἀνῆλθον
νητῆ [σφῆς] αὐτοῦ 510· τῶν ἄλλων οὐ τιν' ἀναίδιασμαι, αὐτένο
τῶν ἄλλων περιφρονῶ, Ὁδ. Θ. 212· καὶ ἀνευ τῆς ἐννοίας περιφρονή-
σεως, τὸ πρὶν μὲν ἀναίδιασμαι ἔργον ἀεικῆς, ἀπέρχου, ἐν συγ-
κατεσθῆτο νὰ πρᾶξῃ αὐτὸ, Ὁδ. Γ. 265· χαλεπὸν κεν ἀνῆλθον
δὲσιν εἴη, ὁ ἦτο δύσκολον νὰ ἀπορρίψῃ δῶρον, Δ. 651· οὕτως
ὡς μὴδ' ἀναίδιασμαι ἔργον ἔσται, Ἰκ. 2. 1, 31. 2) ἀπ. ἀν.
κατὰ βουτμ. ἀνῆλθον καὶ αἰ καὶ τὰ δὲ δὲ αἰ, Ἰλ. 1. 679· ὅς δ' ἐκ' ἀνῆλθον
νητῆ [σφῆς] αὐτοῦ 510· τῶν ἄλλων οὐ τιν' ἀναίδιασμαι, αὐτένο
τῶν ἄλλων περιφρονῶ, Ὁδ. Θ. 212· καὶ ἀνευ τῆς ἐννοίας περιφρονή-
σεως, τὸ πρὶν μὲν ἀναίδιασμαι ἔργον ἀεικῆς, ἀπέρχου, ἐν συγ-
κατεσθῆτο νὰ πρᾶξῃ αὐτὸ, Ὁδ. Γ. 265· χαλεπὸν κεν ἀνῆλθον
δὲσιν εἴη, ὁ ἦτο δύσκολον νὰ ἀπορρίψῃ δῶρον, Δ. 651· οὕτως
ὡς μὴδ' ἀναίδιασμαι ἔργον ἔσται, Ἰκ. 2. 1, 31. 2) ἀπ. ἀν.
κατὰ βουτμ. ἀνῆλθον καὶ αἰ καὶ τὰ δὲ δὲ αἰ, Ἰλ. 1. 679· ὅς δ' ἐκ' ἀνῆλθον
νητῆ [σφῆς] αὐτοῦ 510· τῶν ἄλλων οὐ τιν' ἀναίδιασμαι, αὐτένο
τῶν ἄλλων περιφρονῶ, Ὁδ. Θ. 212· καὶ ἀνευ τῆς ἐννοίας περιφρονή-
σεως, τὸ πρὶν μὲν ἀναίδιασμαι ἔργον ἀεικῆς, ἀπέρχου, ἐν συγ-
κατεσθῆτο νὰ πρᾶξῃ αὐτὸ, Ὁδ. Γ. 265· χαλεπὸν κεν ἀνῆλθον
δὲσιν εἴη, ὁ ἦτο δύσκολον νὰ ἀπορρίψῃ δῶρον, Δ. 651· οὕτως
ὡς μὴδ' ἀναίδιασμαι ἔργον ἔσται, Ἰκ. 2. 1, 31. 2) ἀπ. ἀν.
κατὰ βουτμ. ἀνῆλθον καὶ αἰ καὶ τὰ δὲ δὲ αἰ, Ἰλ. 1. 679· ὅς δ' ἐκ' ἀνῆλθον
νητῆ [σφῆς] αὐτοῦ 510· τῶν ἄλλων οὐ τιν' ἀναίδιασμαι, αὐτένο
τῶν ἄλλων περιφρονῶ, Ὁδ. Θ. 212· καὶ ἀνευ τῆς ἐννοίας περιφρονή-
σεως, τὸ πρὶν μὲν ἀναίδιασμαι ἔργον ἀεικῆς, ἀπέρχου, ἐν συγ-
κατεσθῆτο νὰ πρᾶξῃ αὐτὸ, Ὁδ. Γ. 26

2, 8, 8· ἄν. τινος Πλούτ. 2. 427E. — Ἐπίρρ. -κῶς, ἀννητικῶς, Διογ. Λ. 9.75.

ἀναιρετήριος, ὁ, = ἀναιρετικός, παρὰ Τζέτζ. εἰς Ἔργα κ. Πρ. Πισιδ. 142.

ἀναιρετής, ὁ, φονευτής, ἐκτομεύς· Πισχ., θηλ. ἀναιρέτες, εὐθης, Κωνστ. Πορρ. π. Εἰκ., Ἐδεσσ. σ. 92.

ἀν-αίρετος, ον, (αἰρέομαι) ὁ μὴ αἰρούμενος, ὁ μὴ ἐκλέγων· οὐκέτι ἀφυγῆς καὶ ἀναιρετος ἔσται... ἀλλὰ τὸ μὲν ἐλεῖται τοῦ δὲ ἀποστῆσθαι τῶν παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 11.104.

ἀναιρεῶ, (ἴδε αἰρέω): αἶρω τι κεκρυμμένον κάτω, σηκώνω ἐπάνω, Λατ. 1011εἰο, ἀνελόντες ἀπὸ χθονός, ἔσχον, ἀναβασάσαντες, δηλ. σηκώναντες ὑψηλὰ ἐκράτησαν, περὶ θυμῶτος πεινόντες ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ πληγῶν-πελέκω, οὐ τὴν κεφαλὴν ἐσήκωσαν ὀλίγον ἀπὸ τῆς γῆς ὥπως ἀποκόψῃ τις αὐτήν. (πρβλ. αὐερῶ) Ὁδ. Γ. 453. 2)

λαμβάνω τι μετ' ἐμοῦ, κομίζομαι, ἰδίως ἐπὶ ὁδῶν μετὰ κόπου κη- λυμένων, Πλ. W. 738, πρβλ. 551, Ἡρόδ. 5.102 (πρβλ. κατωτέρω Π. 1.)

3) ἀπλῶς σηκώνω, παῖδα Πινδ. Π. 9.105· τὰ ὅσα θῶναι. 1.126. 4) σηκώνω νεκρὰ σώματα πρὸς ταφὴν, ἀνελόντες καὶ κατακλυσάντες Ἀριστοφ. Σφ. 386, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 6. 4, 9· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι κοινώτερον ἐν τῇ μέσῃ τύπῃ, ἴδε κατωτέρω Β. 1. 3.

Π. αἶρω ἐκ τοῦ μέσου, ἐκποδῶν ποιοῦμαι, ἐπὶ ἀνθρώπων, φονεύω, Ἡρόδ. 4. 66, πολλοὺς ἀναιρῶν Διοχῶν. Χρ. 100· σὲ μὲν ἡμε- τέρα ψῆφος ἀναιρ. Εὐρ. Ἀνδρ. 517· ὡσαύτως, θανάτοις ἀν. Πλάτ. Νομ. 870D (ἴδε ἐν λ. ἐξόρυστος)· ἀνελὼν ἐκ τῆς πολι- τείας τὰ τοιοῦτα θηρία Διναρχ. 110. 30, κτλ. 2) ἐπὶ πραγ- μάτων, καταλύω, ἀκυρῶ, διαγράφω, ἐκλείπω, ὀλιγαρχίαι Ξεν. Κύρ. 1. 1, 1· ὁστῶν ἀπὸ πρᾶσιδος ἀνελών, κατ'εἰκασίαν ἐν Πινδ. Ἀποσπ. 125 (228)· νόμον Διοχῶν. 59, 13· διαθήκην Ἰσαῖος 30.

32· στήλην Ἀνδοκ. 14. 6· ἀταξίαν Δημ. 38. 14, κτλ. ἐκ μέσου ἀν. βλασφημίας Δημ. 141. 1· τηλικαύτην ἀνελόντας μαρτυ- ρίαν ὁ αὐτ. 837. 10.

3) ἀναιρῶ, ἐλεέγω, ἀνελῶ ἀνατρέπω ἐπιχειρήματι, Πλάτ. Πολ. 533C, καὶ συγχ. παρ' Ἀριστ., ἰδίως ἀναιρῶ κατ' εὐθείαν ἐπιχειρήματι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ διατρέπειν (ἴδε ἀνατρέπεις Η. 2). Ἀριστ. Σοφ. Ἐλεγχ. 18. 3., 22, 9.

III. ὀρέω, διατάσσω, ἐπὶ χρησμοῦ ἀποκρινόμενον πρὸς γενόμενον ἐρωτή- σιν, ὁ θεὸς αὐτοῖς ἀν. παραδοῦναι Θουκ. 1. 25· οὗς ἂν ὁ θεὸς ἀνέλῃ Πλάτ. Νομ. 865D· πρβλ. 642D· ἀνέλιε θεοὶς οὗς ἔδει θύειν Ξεν. Ἀν. 3. 1, 6· ὡσαύτως μετ' αἰτίας. καὶ ἀπαρ., ἀνελίε- μιν βασιλέα εἶναι Ἡρόδ. 1. 13:—ἀλλὰ 2) συνηθέστερον ἀπο- λύνω, ἀποκρίνομαι, δίδω ἀπάντησιν, ἀνέλιε ἡ Πυθίη, κτλ. ὁ αὐτ. 1. 13, κτλ. καὶ παρ' Ἀττ. ἀν. τι περὶ τινος, δίδω χρηρμόν τινα περὶ τινος πράγματος, Πλάτ. Νομ. 914A:—ἀνελτελς ἀν., δίδω χρη- ρμόν, Δημ. 1466, ἐν τίλει· οὕτως ἐν τῇ Πλάτ., Δημ. 530. 26.

Π. Μέσ., λαμβάνω εἰς ἐμαυτὸν, λαμβάνω εἰς χεῖρας μου καὶ ὑψώνω, σηκώνω, οὐλοχύνω ἀνέλοντο Πλ. Α. 449· ἀσπίδα, ἔγχος Λ. 32, Ν. 296· κύντην Ἡρόδ. 1. 84· ἔκτυα Ἀριστ. Ἰστ. 2. 8. 19.

13:—κερδαίνω, νικάω, ἀν. Ὀλυμπία, τὴν Ὀλυμπιάδα, τὴν νί- κην Ἡρόδ. 6. 36, 70, 103· καὶ ἐν γένει, αἰ γάρ ὅτ ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνας ἀνέλοντο, εἴθε ποτὲ νὰ λάβῃς συντάξιν μέτρα, Ὁδ. Τ. 22· εὐδοκίαν Πινδ. Ν. 7. 83, πρβλ. Ὁλέγν. 281· ἀν. κλῆρον Πλάτ. Πολ. 617E· καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἐνείκεος σπαργάνων ἀν. Σοφ. Ο. Γ. 1035· εἰ σ' ἀνελόμην, ἐάν ᾔθελόν σε δεχθῇ, δηλ. εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, Ὁδ. Σ. 357· οἷα ἀν. λαμβάνω ζωογραφίας, Ἡρόδ. 4. 128· ποινήν τινος ἀν., τιμωρίαν τινα, λαμβάνω ἐκδικήσιν, ὁ αὐτ. 2. 134.

2) λαμβάνω τι εἰς ἐμαυτὸν καὶ ἀπέρχομαι, ἀρ- πάζω, κεύρας ἀνέλοντο θυελλοῦ Ὁδ. Υ. 66· ἀναιρούμενος σί- καδος φέρειν Πλάτ. Νομ. 914B· ἀνελματο δαίμων Σουλ. Ἐπιγρ. 4. 137.

3) σηκώνω νεκρὰ σώματα ὥπως ὕψην αὐτὰ, Ἡρόδ. 2. 41., 4. 14, Θουκ. Α. 97, κτλ., πατέρων ἀρίστον σώμαθ' ὦν ἀνελ- λόμεν Εὐρ. Ἰκ. 1167·—ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ἀπαινώτερον ἐν τῇ ἐνέργ. ἴδε ἀνωτέρ. Δ. 1. 2:—ὡσαύτως ἐπὶ ζώντος, Εὐρ. Ἰλ. 1616, Ξεν. Ἰλλ. 6. 4, 13· τοὺς νοσηγούς ὁ αὐτ. 1. 7, 4 καὶ 11· τοὺς ἐξέκα στρατηγούς τοὺς οὐκ ἀνελόμενους τοὺς ἐκ τῆς ναυμη- χίας Πλάτ. Ἀπολ. 321B:—Παθ., ἀναιρεθόντων τῶν νεκρῶν... ὑγιῆς ἀνιέρθη ὁ αὐτ. Πολ. 614B, καὶ ὅλλ.

4) λαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, Πλ. Π. 8: ἐντιθέτω, λαμβάνω νεώτεροι τοῦ ζήντα παιδία, ἀποδέχομαι, ἀναγνωρίζω αὐτὰ ὡς ἰδικά μου, Λατ. 1011εἰο, εὐσεπίερο liberos, Πλούτ. Ἀντων. 36, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 531.

5) συλλαμβάνω (ἐν γαστρὶ), Ἡρόδ. 3. 108., Β. 69. 6) λαμβάνω χρήματα ἐπὶ τόκῳ, Δημ. 1212. 3.

II. ἀναλαμβάνω, ὑποδύομαι, ἐπιχειρῶ, Ἀττ., μεταχειρίζομαι, πόνους Ἡρόδ. Β. 108· πέλεμον τινα, πόλεμον κατὰ τινος, ὁ αὐτ. 5. 36· πολέμους ἀναιρούμεσθαι Εὐρ. 492, πρβλ. Δημ. 11. 4:—ὡσαύτως ἀν. ἔχθραν Πλάτ. Φαῖδρ. 233C· ἔχθραν πρὸς τινα Δημ. 71. 2· ἀν. δημόσιον ἔργον, ἀναλαμβάνω τὴν ἐκτέλεσιν δημοσίου ἔργου, συμπαρῶν εἰς αὐτὸ, Πλάτ. Νομ. 921B, πρβλ. Δ. Β. Δημ. 53. 21.

2) ἀποδέχομαι τι ὡς ἑμὸν, γινώσκω Ἡρόδ. 7. 16, 1· τὰ σόνό- ματα τὰ ἀπὸ τῶν βαρβάρων ᾗκοντα 2. 52· ἀν. φιλοφυλῆν ἔχω ἀγάπην πρὸς τὴν ζών, 6. 29· τὸν παρ' αὐτὸν πεσόντα [κλῆ- ρον] ἀν. Πλάτ. Πολ. 617E.

II. ἀποσύρω, λύνω, διαγράφω, ἀκυρῶ, συγγραφῆν, συνόθῃς, κτλ., Δημ. 916. 16., 1180. 0.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΘΡΩΠΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ἀναίρω: μέλλ. ἀναρῶ, ἄνω αἶρω, ὑψώνω, ἐν μέσῳ φωνῇ, ἔως γὰρ λευκὸν ἐμῇ· ἀναίρεται, διότι ἡ χαραυγὴ αἶρει ἄνω τὸ λευκὸν αὐτῆς ἔμμη. Εὐρ. Πλ. 102· ἐν παθ., ἀναρθεῖς, περὶ τοῦ Γανυμή- τους, Ἀνθ. Π. 12, 67.

ἀναίσθητος, ἔς=ἀναίσθητος, Μέτ. Τύρ. 17, 5. ἀναίσθησις, ἡ, ἔλλειψις αἰσθήσεως ἢ ἀντιλήψεως, Πλάτ. Τίμ. 52B (ἴδε ἐν λ. ἀποκναίω)· ἔλλειψις αἰσθήσεως πρὸς τὰς ἡδονὰς ἢ τὰς ἀλγηδόνες, Ἀριστ. Πθ. Ν. 2. 8. 6., 3. 11, 7. 3) ἀποδύω- σις, κόμος, ἀναίσθησις, Πλάτ. Τίμ. 74E, Ἀρετ. Αἰε. Ὁδ. Παθ. 1, 5: ἔλλειψις συνειδήσεως ἢ ἐξωτερικῆς αἰσθήσεως, Πλάτ. Ἀε. 365D.

ἀναίσθητεῶν, = ἀναίσθητεῶν, Διοσκ. 1 ὡσαύτως ἐν μέσ. φωνῇ, ὁ αὐτ. ἴδε Ἀδθ. Φρύγιχ. 349:—παρὰ Τζέτζ. ὡσαύτως καὶ ἀναι- σθηταῖναι.

ἀναίσθητῶν, σπερμαῖ αἰσθητικότητος ἢ ἀντιλήψεως, Δημ. 302. 3· ἀν. ταλαιπωρίας, δὲν αἰσθάνομαι κόπων, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Γ. 11, 5, 8.

ἀναίσθητος, ον. ἄνω αἰσθήσεως ἢ αἰσθητικότητος, Ἰππ. Ἀρχ. Ἰηρ. 14, Πλάτ. Τίμ. 75B, Ξεν. ἄν. τινος, μὴ ἔχων αἰσθησιν πράγματος τινος, Πλάτ. Νομ. 843A· ἀν. καὶ νεκρὸς Μινάνδρ. Ἀθλ. 157· ἀν. ἡ ἀσθησις τῆς ὁρῆς εἶναι ἀναίσθητος, Ἀρετ. Αἰε. Χρον. Παθ. 1. 7:—Ἐπίρρ., ἀναίσθητως πάντων Ἰππ. παρ. Ἐπιτ. 3. 1115· ἀν. ἔχειν, εἶναι τινα ἀναίσθητον ἢ ἀσθησιν, Ἰσοκρ. 256A, πρβλ. Θουκ. 1. 82.

2) ἄνω ἀντιλήψεως ἢ τοῦ κοινῶ- ὦν, ἀνόητος, ἀκομψος, εὐ/θης, αὐτεῖς 6. 80· αἱ ἀν. Θηδοῖαι, αἱ βλάκες, Δημ. 240. 10:—τὸ ἀναίσθητον = ἀναίσθησις, Θουκ. 1. 69.

II. παθ., ἐν εἰς αἰσθάνεται τι, θάνατος Θουκ. 2. 43· ἀάρατον καὶ ἄλλως ἀναίσθ. Πλάτ. Τίμ. 52A, κτλ. 2) ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς τὰς αἰσθήσεις (εἰρημ. εἰσκήρυξις Ἰσοκρ.) Πλάτ. Τίμ. 52A, κτλ. ἐν ἀν. χρόνῳ, ἐν τῇ χρονικῇ διαστάσει τοῦ ὁσῶν δὲν εὐναται τις νὰ ἀντιλήψῃ, Ἀριστ. Φυσ. 4. 13, 7, πρβλ. Ποιητ. τοῦ αὐτοῦ Τ. 9.

ἀναίσθησις: παρὰ. ἀναίσθησις ὑποσπ. ἀν. ἀναίσθησι- σις:—Παθ., ἐνιστ. καὶ παρὰ. ἀν. ἀναίσθησιν, πρην. ἀναίσθησις, ἔκπαιτα παρ' Ἡρόδ. Πρβλ. Ἰων. (ἴδε κατωτ.), μεταχειρίζομαι, ἔκπαιτα, καταναλίσκω, ἔκπαιτα, τὸν κοιν. ἀναι- σθησις, μεταχειρίζομαι τὸ κοιν., Ἡρόδ. 1. 185· ἵνα μὴ τὸν οἶτον ἀναίσθησις 3. 150:—Παθ., οἶνος ἀναίσθησις 2. 60· εὐ- ζώνῳ ἀνδρὶ πέντε ἡμέρας ἀναίσθησις, χρεάζονται, 1. 72, πρβλ. 2. 11., 5. 53· ἐκ τῆς ἵππου ἐκστὴν τάλαντα ἀναίσι- μωτος 3. 90· ὅσα ἐκ συρμαίνῃ ἀναίσθησις, 2. 125· τάλαντα ἑνὶ χιλιάδες ἀναίσθησις [δηλ. ἐκ τῆς πυραμίδος] 2. 134· ὡσαύτως, ποῦ ταῦτα ἀναίσθησις; καὶ ἰδὲ πῶς ταῦτα δαπανῶνται; 3. 0· δεῖ. ἔτι γράσαι ἵνα (ἰδὲ. ἐκ τῇ) ἡ γῆ ἀναίσθησις 1. 179.—Ἐν τῷ ἔμμη τοῦτο εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀνὰ καὶ τοῦ αἰσθησις (ἐκ τοῦ αἰσθησις). οὐδαμῶς ἀπαντᾷ ἐν τῇ ἀπλῇ τύπῃ· ὅπως δὲ καὶ τὰ σύνθετα αὐτοῦ πρην. πρην-ἀναι- σθησις εἶναι ἐν χρήσει σχεδὸν ἀποκλειστικῶς παρ' Ἡρόδ. Ἰσοκρ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. ἐν χρήσει εἶναι τὰ ῥήματα ἀναλίσκω καὶ κατα- νίσκω, ἔκπαιτα· ἐάν δὲ δινοῦντο, ὁρῶντο ἐπὶ τῇ διαστάσει ἐκ χειρογρ. ἀνη- σθησις ἀντὶ τοῦ ἀνῆλως ἐν Ξεν. Κύρ. 2. 2, 15: καταίσι- μῶς ὅμως ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς κομικοῖς ποιηταῖς.

ἀναίσθησις, αὐτός, τὸ, = τῷ Ἀττ. δαπάνῃ τὰ ἀναίσθησι- ματα τῇ στρατιῇ, αἱ δαπάναι τοῦ πολέμου, Ἡρόδ. 5. 31.

ἀναίσθησις [ἀνὰ], Ἀττ. συγγρ. ἀνίσθησις, ἐν χρήσει καὶ παρὰ Πινδ. (ἴδε ἀίσθησις). Ἀναίσθησις, ἀνίσθησις, μὴ πρην ἀνίσθησις... ὡς Ἀγαιῶν, ἀνίσθησις (Σχολ.), Πλ. Δ. 114· ὅτι ἐξ ἀναι- σθησις Ὀδυσσεύς, ἀνίσθησις ἀναίσθησις (Σχολ.), Γ. 210· ἐπὶ διαστομῆτος, ὅς δ' ἐπ' ἀνίσθησις (ἔλλ. γρ. ἀν ἀίσθησις) νόσος ἀνίσθησις Ο. 80· ἐπὶ πηγῇ, διὰ τὸ ὅτι ἀνίσθησις ἀνίσθησις μὴ ὁρῶντο πρὸς τὰ ἀνὰ, ἀναίσθησις (ἴδε ἐν λ. πηγῇ), Σ. 148:—οὕτως παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς, μισθὸς σπέρων ἐν τῇ ἀνίσθησις, ἀναίσθησις ἐν τῇ τοῦ σπέρωνος, Αἰσχ. 77· ὁρῶντο δ' ἀνίσθησις πάντες Εὐρ. Πλ. 1600· βωμὸς ἀνίσθησις, ὁρῶντο, ὁρῶντο, ὁρῶντο, Πινδ. Ο. 13. 163 [παρὰ τοῦ ἐν Διοχῶν. Πρην. 98, ἴδε ἀνίσθησις ἐν τῇ λ. σπέρων ἐν τῇ περὶ λόγῳ, ἀναίσθησις νόσος Ἰππ. Πρην. 43· ἀνίσθησις, ἐπὶ λαγυοῦ, Ξεν. Κύρ. 6. 17.

2) μετ' αἰε., ἀνίσθησις, ἄρρη καὶ ἱπποῦς, πηδῆσις ἐπάνω, διὰ πηδῆματος ἀνίσθησις, Πλ. Ο. 146. 3) μετ' ἀπαρ., ἀρχίζω μετὰ προθυμίας νὰ πράξῃς, εἰσορμῶ, οὕτως εἰπεῖν «ἐρχομαι» κοινῶς, Ὀππ. Κ. 1. 107.

ἀναίσθησις, ἔς, = ἀναίσθησις, Α. Β. 207. ἀναίσθησις, εἶναι ἀναίσθησις, ἀναισθησις, ἀναισθησις, Ἀριστοφ. Αὐσ. 460, Θουκ. 1. 37, Ἀνδοκ. 20, 17· πρὸς τινα Ξεν. Σμπτ. 8. 33: ὡσαύτως μετὰ ματοχ., ἀναίσθησις ποιῶν, εἶναι ἱκανῶς ἀναίσθησις ὡς νὰ πράξῃ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 708· ἀν. εἰσ- λεγόμενος Πλάτ. Κρίτων 53C· μετ' αἰτίας. συστοχῶν, ποῖσι, ἀναίσθησις Ἀριστ. Πρην. 2. 6, 1. 2) μεταδ. μεταχει- ρίζομαι τινα μετ' ἀναισθησις, καὶ παθ., μὴ μεταχειρίζομαι τις ἀναισθησις, ὁ ἀναίσθησις πρὸς τὸν ἀναίσθησις ἀναισθησις ἀναισθησις 3. 11, 3. ἀναίσθησις, ἡ, ἀναίσθησις, Ἀρχ. Λεβ. ἀναίσθησις, αὐτός, τὸ, ἀναίσθησις ἢ ἀναισθησις πρὸς, ἴδε. ἴδε. Ἀποσπ. 254, Πιολ. γ', 180.

ἀναίσθησις, αὐτός, τὸ, = τῷ Ἀττ. δαπάνῃ τὰ ἀναίσθησι- ματα τῇ στρατιῇ, αἱ δαπάναι τοῦ πολέμου, Ἡρόδ. 5. 31.

ἀναίσθησις [ἀνὰ], Ἀττ. συγγρ. ἀνίσθησις, ἐν χρήσει καὶ παρὰ Πινδ. (ἴδε ἀίσθησις). Ἀναίσθησις, ἀνίσθησις, μὴ πρην ἀνίσθησις... ὡς Ἀγαιῶν, ἀνίσθησις (Σχολ.), Πλ. Δ. 114· ὅτι ἐξ ἀναι- σθησις Ὀδυσσεύς, ἀνίσθησις ἀναίσθησις (Σχολ.), Γ. 210· ἐπὶ διαστομῆτος, ὅς δ' ἐπ' ἀνίσθησις (ἔλλ. γρ. ἀν ἀίσθησις) νόσος ἀνίσθησις Ο. 80· ἐπὶ πηγῇ, διὰ τὸ ὅτι ἀνίσθησις ἀνίσθησις μὴ ὁρῶντο πρὸς τὰ ἀνὰ, ἀναίσθησις (ἴδε ἐν λ. πηγῇ), Σ. 148:—οὕτως παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς, μισθὸς σπέρων ἐν τῇ ἀνίσθησις, ἀναίσθησις ἐν τῇ τοῦ σπέρωνος, Αἰσχ. 77· ὁρῶντο δ' ἀνίσθησις πάντες Εὐρ. Πλ. 1600· βωμὸς ἀνίσθησις, ὁρῶντο, ὁρῶντο, ὁρῶντο, Πινδ. Ο. 13. 163 [παρὰ τοῦ ἐν Διοχῶν. Πρην. 98, ἴδε ἀνίσθησις ἐν τῇ λ. σπέρων ἐν τῇ περὶ λόγῳ, ἀναίσθησις νόσος Ἰππ. Πρην. 43· ἀνίσθησις, ἐπὶ λαγυοῦ, Ξεν. Κύρ. 6. 17.

2) μετ' αἰε., ἀνίσθησις, ἄρρη καὶ ἱπποῦς, πηδῆσις ἐπάνω, διὰ πηδῆματος ἀνίσθησις, Πλ. Ο. 146. 3) μετ' ἀπαρ., ἀρχίζω μετὰ προθυμίας νὰ πράξῃς, εἰσορμῶ, οὕτως εἰπεῖν «ἐρχομαι» κοινῶς, Ὀππ. Κ. 1. 107.

ἀναίσθησις, ἔς, = ἀναίσθησις, Α. Β. 207. ἀναίσθησις, εἶναι ἀναίσθησις, ἀναισθησις, ἀναισθησις, Ἀριστοφ. Αὐσ. 460, Θουκ. 1. 37, Ἀνδοκ. 20, 17· πρὸς τινα Ξεν. Σμπτ. 8. 33: ὡσαύτως μετὰ ματοχ., ἀναίσθησις ποιῶν, εἶναι ἱκανῶς ἀναίσθησις ὡς νὰ πράξῃ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 708· ἀν. εἰσ- λεγόμενος Πλάτ. Κρίτων 53C· μετ' αἰτίας. συστοχῶν, ποῖσι, ἀναίσθησις Ἀριστ. Πρην. 2. 6, 1. 2) μεταδ. μεταχει- ρίζομαι τινα μετ' ἀναισθησις, καὶ παθ., μὴ μεταχειρίζομαι τις ἀναισθησις, ὁ ἀναίσθησις πρὸς τὸν ἀναίσθησις ἀναισθησις ἀναισθησις 3. 11, 3. ἀναίσθησις, ἡ, ἀναίσθησις, Ἀρχ. Λεβ. ἀναίσθησις, αὐτός, τὸ, ἀναίσθησις ἢ ἀναισθησις πρὸς, ἴδε. ἴδε. Ἀποσπ. 254, Πιολ. γ', 180.

ἀναίσθησις, αὐτός, τὸ, = τῷ Ἀττ. δαπάνῃ τὰ ἀναίσθησι- ματα τῇ στρατιῇ, αἱ δαπάναι τοῦ πολέμου, Ἡρόδ. 5. 31.

ἀναίσθησις [ἀνὰ], Ἀττ. συγγρ. ἀνίσθησις, ἐν χρήσει καὶ παρὰ Πινδ. (ἴδε ἀίσθησις). Ἀναίσθησις, ἀνίσθησις, μὴ πρην ἀνίσθησις... ὡς Ἀγαιῶν, ἀνίσθησις (Σχολ.), Πλ. Δ. 114· ὅτι ἐξ ἀναι- σθησις Ὀδυσσεύς, ἀνίσθησις ἀναίσθησις (Σχολ.), Γ. 210· ἐπὶ διαστομῆτος, ὅς δ' ἐπ' ἀνίσθησις (ἔλλ. γρ. ἀν ἀίσθησις) νόσος ἀνίσθησις Ο. 80· ἐπὶ πηγῇ, διὰ τὸ ὅτι ἀνίσθησις ἀνίσθησις μὴ ὁρῶντο πρὸς τὰ ἀνὰ, ἀναίσθησις (ἴδε ἐν λ. πηγῇ), Σ. 148:—οὕτως παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς, μισθὸς σπέρων ἐν τῇ ἀνίσθησις, ἀναίσθησις ἐν τῇ τοῦ σπέρωνος, Αἰσχ. 77· ὁρῶντο δ' ἀνίσθησις πάντες Εὐρ. Πλ. 1600· βωμὸς ἀνίσθησις, ὁρῶντο, ὁρῶντο, ὁρῶντο, Πινδ. Ο. 13. 163 [παρὰ τοῦ ἐν Διοχῶν. Πρην. 98, ἴδε ἀνίσθησις ἐν τῇ λ. σπέρων ἐν τῇ περὶ λόγῳ, ἀναίσθησις νόσος Ἰππ. Πρην. 43· ἀνίσθησις, ἐπὶ λαγυοῦ, Ξεν. Κύρ. 6. 17.

2) μετ' αἰε., ἀνίσθησις, ἄρρη καὶ ἱπποῦς, πηδῆσις ἐπάνω, διὰ πηδῆματος ἀνίσθησις, Πλ. Ο. 146. 3) μετ' ἀπαρ., ἀρχίζω μετὰ προθυμίας νὰ πράξῃς, εἰσορμῶ, οὕτως εἰπεῖν «ἐρχομαι» κοινῶς, Ὀππ. Κ. 1. 107.

ἀναίσθησις, ἔς, = ἀναίσθησις, Α. Β. 207. ἀναίσθησις, εἶναι ἀναίσθησις, ἀναισθησις, ἀναισθησις, Ἀριστοφ. Αὐσ. 460, Θουκ. 1. 37, Ἀνδοκ. 20, 17· πρὸς τινα Ξεν. Σμπτ. 8. 33: ὡσαύτως μετὰ ματοχ., ἀναίσθησις ποιῶν, εἶναι ἱκανῶς ἀναίσθησις ὡς νὰ πράξῃ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 708· ἀν. εἰσ- λεγόμενος Πλάτ. Κρίτων 53C· μετ' αἰτίας. συστοχῶν, ποῖσι, ἀναίσθησις Ἀριστ. Πρην. 2. 6, 1. 2) μεταδ. μεταχει- ρίζομαι τινα μετ' ἀναισθησις, καὶ παθ., μὴ μεταχειρίζομαι τις ἀναισθησις, ὁ ἀναίσθησις πρὸς τὸν ἀναίσθησις ἀναισθησις ἀναισθησις 3. 11, 3. ἀναίσθησις, ἡ, ἀναίσθησις, Ἀρχ. Λεβ. ἀναίσθησις, αὐτός, τὸ, ἀναίσθησις ἢ ἀναισθησις πρὸς, ἴδε. ἴδε. Ἀποσπ. 254, Πιολ. γ', 180.

ἀναίσθησις, αὐτός, τὸ, = τῷ Ἀττ. δαπάνῃ τὰ ἀναίσθησι- ματα τῇ στρατιῇ, αἱ δαπάναι τοῦ πολέμου, Ἡρόδ. 5. 31.

ἀναίσθησις [ἀνὰ], Ἀττ. συγγρ. ἀνίσθησις, ἐν χρήσει καὶ παρὰ Πινδ. (ἴδε ἀίσθησις). Ἀναίσθησις, ἀνίσθησις, μὴ πρην ἀνίσθησις... ὡς Ἀγαιῶν, ἀνίσθησις (Σχολ.), Πλ. Δ. 114· ὅτι ἐξ ἀναι- σθησις Ὀδυσσεύς, ἀνίσθησις ἀναίσθησις (Σχολ.), Γ. 210· ἐπὶ διαστομῆτος, ὅς δ' ἐπ' ἀνίσθησις (ἔλλ. γρ. ἀν ἀίσθησις) νόσος ἀνίσθησις Ο. 80· ἐπὶ πηγῇ, διὰ τὸ ὅτι ἀνίσθησις ἀνίσθησις μὴ ὁρῶντο πρὸς τὰ ἀνὰ, ἀναίσθησις (ἴδε ἐν λ. πηγῇ), Σ. 148:—οὕτως παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς, μισθὸς σπέρων ἐν τῇ ἀνίσθησις, ἀναίσθησις ἐν τῇ τοῦ σπέρωνος, Αἰσχ. 77· ὁρῶντο δ' ἀνίσθησις πάντες Εὐρ. Πλ. 1600· βωμὸς ἀνίσθησις, ὁρῶντο, ὁρῶντο, ὁρῶντο, Πινδ. Ο. 13. 163 [παρὰ τοῦ ἐν Διοχῶν. Πρην. 98, ἴδε ἀνίσθησις ἐν τῇ λ. σπέρων ἐν τῇ περὶ λόγῳ, ἀναίσθησις νόσος Ἰππ. Πρην. 43· ἀνίσθησις, ἐπὶ λαγυοῦ, Ξεν. Κύρ. 6. 17.

2) μετ' αἰε., ἀνίσθησις, ἄρρη καὶ ἱπποῦς, πηδῆσις ἐπάνω, διὰ πηδῆματος ἀνίσθησις, Πλ. Ο. 146. 3) μετ' ἀπαρ., ἀρχίζω μετὰ προθυμίας νὰ πράξῃς, εἰσορμῶ, οὕτως εἰπεῖν «ἐρχομαι» κοινῶς, Ὀππ. Κ. 1. 107.

ἀναίσθησις, ἔς, = ἀναίσθησις, Α. Β. 207. ἀναίσθησις, εἶναι ἀναίσθησις, ἀναισθησις, ἀναισθησις, Ἀριστοφ. Αὐσ. 460, Θουκ. 1. 37, Ἀνδοκ. 20, 17· πρὸς τινα Ξεν. Σμπτ. 8. 33: ὡσαύτως μετὰ ματοχ., ἀναίσθησις ποιῶν, εἶναι ἱκανῶς ἀναίσθησις ὡς νὰ πράξῃ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 708· ἀν. εἰσ- λεγόμενος Πλάτ. Κρίτων 53C· μετ' αἰτίας. συστοχῶν, ποῖσι, ἀναίσθησις Ἀρισ

ἀναισχυντία, ἡ ἀναίδεια, ἑλλειψὶς αἰδοῦς, «ἀδιαντροπία», Ἄριστοφ. Θεσμ. 702, Λυκούρ. 169. 22, κτλ. ὕπ' ἀναισχυντίας Πλάτ. Συμπ. 192A.

ἀναισχυντο-γράφος, ὁ, συγγραφεὺς ἀναισχυντῶν καὶ ἀκολάστον πραγμάτων, πορνογράφος, Πολύβ. 12. 13. 1.

ἀναισχυντος, ὁ, ἀναιδής, «ἀδιαντροπος», Εὐρ. Ι. Α. 327, κτλ., Ἄριστοφ. Εἰρ. 182, Ἀνδοκ. 31. 20, Πλάτ., κτλ.:—τὸ ἀναισχυντον = ἀναισχυντία, Εὐρ. Ι. Α. 1144:—Ἐπίρρ. πρὸς Πλάτ. Ἀπολ. 31B ὑπερβ. ἀναισχυντότατ' ἀνθρώπων Δημ. 819. 7.

II. ἐπὶ πραγμάτων, αἰσχύνῃς ὄψις, βδελυκτά, βερὰ Εὐρ. Κύκλ. 416, πρβλ. Θουκ. 2. 52.

ἀν-αἰτήτος, ἡ, ὁ, ἡ μὴ αἰτῆσις, Πινδ. Ἀποσπ. 151. 8.

ἀναιτεῖστος, ὁ, ὁ δὲν αἰτιώμεθα, ἀκατηγόρητος, Κ. Μανασσ. Χρ. 3368.

ἀν-αιτιολόγητος, ὁ, ὁ δὲν ἐνδέχεται τις νὰ αἰτιολογήσῃ, Διοσκ. Θηρ. 1. σ. 417F, Ἀλεξάνδρ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 52.

ἀν-αἰτίος, ὁ, ὡσαύτως α, ὁ, Ἡρόδ. 9. 110, Αἰσχ. Χο. 873, πρβλ. μεταίτιος:—παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῖς μόνον ἐπὶ προσώπων, — ὁ μὴ αἰτίος, ἀθῶος, ἀναίτιον αἰτιάσασθαι Πλ. Ν. 775, πρβλ. Ὁδ. 1. 138, κτλ. ἀναίτιος ἀθανάτοισιν, ἀθῶος ἐνώπιον τῶν θεῶν, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 827, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 730 ἄν. παρὰ τινι Σεν. Κύρ. 1. 6. 10.

2) μ. γεν. πράγμ., ἀθῶος ἀπὸ τινος πράγματος. Ἡρόδ. 1. 129, 7. 233, κτλ. φόνου, κακῶν Αἰσχ. Ἀγ. 1505, Χο. 873· κακίας Πλάτ. Τιμ. 42D ἄφροσύνης Σεν. Κύρ. 1. 5, 10:—ὁὐκ ἀναίτιόν ἐστι, μ. ἄπαρ., εἶναι ἀτιμώμετον τὸ νὰ πράξῃ τις..., αὐτοῖς 5, 5, 22.

III. τὸ μὴ ὂν αἰτιον, τὸ ἄν. τιθεῖναι ὡς αἴτιον Ἄριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 2. 17, 3, πρβλ. Ρητ. 2. 4, 8:—Ἐπίρρ. ἀναίτιως Σέξτ. Ἐμπ. 3. 67.

ἀναιτος, ἴδε ἀναίτος.

ἀν-αισχύνω, ὁ, ὁ μὴ αἰσχύνω, ἰσχύ. ἐν λέξει: ἀπὸρ-υγῆται.

ἀναιωρέω, ὑψώνω, ὑψώνωτι καὶ κρατῶ αὐτὸ ὑψηλὰ, ἐανόν., ἐς ἡμέρα.. ἀνηώρησε Κόλουθ. 153 ὑπερπ. παθ. ἀνηώρητο παρὰ Νόυν. Δ. 16. 342.

ἀνακαγγάζω, (ἴδε καγγάζω), γελῶ μετὰ καγχασμοῦ, μέγα πᾶν ἀνακαγγάσας Πλάτ. Εὐθύδ. 300D ἀνεκάγγασε μάλα σαρδάνιον Πολ. 337A.

ἀνακαθαίρω, καθαρίζω, καθαρίζω ἐντελῶς, τοὺς πόρους, τὰς φλέδας, Ἀνάξ. ἐν «Ἐγκαλυπτομένῳ» 1. 16· καθαρίζω φυτὸν διὰ τοῦ κλαδεύματος, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 1. 3, 3:—Παθ., ἐπὶ μεταλλεῖον, καθαρίζω ἐντελῶς, τῶν μετάλλων ἀνακαθαρθέντων Ἄριστ. περὶ Θασμ. 52· ἐπὶ τοῦ αἵματος, γίνεσθαι ἐντελῶς καθαρὸς, Διωνυσίου, Πλουτ. Φλαμιν. 8.

II. Μέσ., καθαρίζω, ἥτοι ἀποδοῶμαι, τὸ βάρβαρον ἀνακαθαίρεσθαι ἐκ τῆς θαλάσσης Πλάτ. Μενέδ. 241D (οὕτω καὶ ἐνεργ. παρὰ Διον. τῷ Ἀλ. 4. 12)· τὰ πρὸ ποδῶν Πολύβ. 10. 30. 8· τὴν παραλίαν ἀνακ. Πλουτ. Ἀλέξ. 17.

2) καθαρίζω, ἀποχωρίζω τὰς ξένας οὐσίας· ἐπὶ μετάλλων, Πλάτ. Νόμ. 678D.

3) ἀνακαθαίρεσθαι λόγον, ἀναπτύσσω, ἐξηγουμαι, σαφηνίζω ὑπόθεσιν τινα, αὐτοῖς 642A.. **4)** ὡς ἱατρ. ὅρος, καθαρίζω πρὸς τὰ ἄνω, ὁ ἔ. ἔ. ἐμῆτου ἡ ἀποχρέμψις φλεγμάτων, Ἱππ. Ἀφ. 1253, κτλ.

ἀνακαθαίρω, -ισω, -ιδω, = ἀνακαθαίρω, Δωρικ. τύπος: ἀγ-καθαρίζω· ἀγκαθαρίζονται δὲ ὁσάκις κα δύνανται Πίνακ. Ἱερὰκλ. 1. 84.

ἀνακαθαίρεις, εὖ, ἡ, τὸ ἀποκαθαίρειν, Πολύβ. 5. 100. 6.

II. ἡ διευκρινίσαι σκοτεινοῦ χωρίου, ἐξηγήσις, ἐρμηνεία, Γραμμ. ἀνακαθαίρεις, ἡ, ὁ, = ἐμετιός, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Διοσκ. ἀνακαθίσταμαι, παθ., κάθισθαι ὁρθά, σὺχὶ πικρίως ἡ κύπτων, Δουκ. Ὠκύπ. 112.

ἀνακαθίζω, καθίζω, ὅθεν μέσ., καθίζω ἐμαυτὸν, κάθισθαι, ἀνακαθιζόμενος ἐπὶ τὴν κλίνην Πλάτ. Φαῖδ. 60B.

II. ἀμετάβ. κάθισθαι ἐπὶ τῆς κλίνης, Ἱππ. Προγν. 37:—ἐπὶ λαγῶν προσέχοντος καὶ ἀκρωμένου, διατρέχων γὰρ καὶ ἀνακαθίζων Σεν. Κυν. 5. 7.

ἀνακαίνιζω, ἀνανεώνω, τὸν πόλεμον Πλουτ. Μάρκελλ. 6, πρβλ. Ἀππ. Μίθρ. 37:—Παθ., τῆς ἐχθρας ἀνακαταίνισμένης Ἰσοκρ. 141D.

ἀνακαίνις, εὖ, ἡ, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνακαίνιζειν, ἀνανέωσις, Σουῖδ., Ἐκκλ.

ἀνακαίνισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Κλήμ. Ἀλέξ. 392.

ἀνακαίνισσις, = ἀνακαίνιζω, Ἐκκλ., προσέτι ἀνακαίνι-νουργία Ἀνδολ. Π. 14. 60 καὶ ἀνακαίνισμός, κατὰ παθ., ἀνανεοῦμαι, Ἐπιστ. πρὸς Κορ. Β' 16, πρὸς Κόλουσσ. γ' 10.

ἀνακαίνωσις, εὖ, ἡ, ἀνακαίνισις. Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. ιθ' 2, πρὸς Τιτ. γ' 5.

ἀνάκαιον, τό, ἴδε ἀναγκαῖον.

ἀνακαῖω, Ἀππ. -κάω: ἄορ. ἀνέκαυσα, Εὐρ. Κύκλ. 383: (ἴδε καῖω).

ἀνάπτω, ἡ οἱ πῦρ ἀνέκαίει Ὁδ. Π. 13., Ἡρόδ. 4. 145, κτλ.:—Μέσ., ἀνάπτω πῦρ ἢ ἐμαυτὸν, Ἡρόδ. 1. 202., 8. 19:—μεταφ. διεγείρω, ὁρεῖν Πλούτ. 2. 1080A. **2)** Παθ., ἐξάπτω-μαι, ἐξεργίζομαι, Ἡρόδ. 5. 19.

ἀνακαῖω, παθητ. ἀκ-: (ἴδε καῖω): καλῶ, προσκαλῶ ἐπά-νω, ἰδίως τοὺς νεκρούς, Αἰσχ. Πέρσ. 621, Εὐρ. Ἐλ. 966, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ.

II. καλῶ ἐπανειλημμένως, ἐπομένως, **4)** ἐπιγαλόμεναι ἐπανειλημμένως, ἐκετεύω, τοὺς θεοὺς Ἡρόδ. 9. 90, Εὐρ. Φοῖν. 608, καὶ ἄλλ.· τὰς ἐπινοήμας τοῦ θεοῦ ἀνακαλῶν Πλάτ. Πολ. 394A· τοὺς προγόνους Δημ. 799. 9, κτλ.: οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, τὸν αὐτῆς δαίμον' ἀνακαλούμενη Σοφ. Τρ. 910· κεκλημένους μὲν ἀνακαλούμεθ' αὐθιγὰς Εὐρ. Ἰκ. 626· μετ' ἄπαρ. ἀνακαλούμαι ἐνιμάχους ἐλθεῖν θεοὺς Σοφ. Ο. Κ. 1376: ὡσαύτως, συχνάκις Ἡρόδ. Πινδ. Ἀποσπ. 101.

2) προσκαλῶ, καλῶ, Ἡρόδ. 3. 127, Ἀνδοκ. 7. 6: κλητεύω, προσκαλῶ εἰς δικαστή-ριον, Λυσ. 144. 34:—Μέσ., καλῶ πρὸς ἐμαυτὸν, μεταπέμπομαι, Ἡρόδ. 2. 121. 1, Θουκ. 7. 73· εἰς τοὺς μισοὺς ἄν. Σεν. Ἐλλ. 7. 4, 33.

3) ὀνομάζω, ἀποκαλῶ ἄν. κακοὺς Εὐρ. Τρωί. 469· Δανασοὺς Θουκ. 1. 3· μετὰ τοῦ ἀρθρου, ἀνακαλοῦντες τὸν προ-δοτήν Σεν. Ἀν. 6. 6, 7, πρβλ. Κύρ. 3. 3, 4· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, Πλάτ. Πολ. 471D:—Παθ., Ἀργεῖος ἀνακαλούμενος Σοφ. Ἡλ. 683· οὕτω πᾶν. τῷ Δημῶνι τῷδ' ἀνακαλούμενι πυρὶ, τοῦτ' ἐν ὀνομαζομένῳ, τῷ φημιζομένῳ, ὁ αὐτ. Φιλ. 600.

4) παρα-καλέομαι, ἐπιθαρύνω, ἀναθῶν, ἀλλήλους Σεν. Κύρ. 7. 1, 35, κτλ.· τοὺς τριηράρχους ὀνομασθὶ ἄν. Θουκ. 7. 70· καὶ ἐν τῷ μέσῳ, αὐτοῖς 73· ἀνακαλεῖσθαι τὰς κύνας, παρορμᾶν, ἐξεραβεῖν, Σεν. Κύρ. 1. 6, 19:—μετ' αἰτ. συστοίχου, τίνα στίναχάν· ἀνα-καλέσθωμαι; Εὐρ. Φοῖν. 1499· ἀνακαλεῖ με τίνα βράν; τίς τίνος κραυγῇ με φωνάζεις; ὁ αὐτ. Ἱπρ. Μαιν. 910.

III. ἀνα-καλῶ, ἐπανακαλῶ, ἐπαναφέρω, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, πρὸ πάντων κατὰ μέσ. φωνῇ, αἶμα τίς ἄν πάλιν ἀγκαλέσται; ἐπαεῖθω Αἰσχ. Ἀγ. 1021, κτλ.: ἰδίως, ἀνακαλῶ, ἐκ τῆς ἐξουσίας, Πλάτ. Φαῖδ. 80A: ἀνακαλῶ στρατηγὸν ἐκ τῆς στρατηγίας του, Θουκ. 1. 131: καλῶ τοὺς μαχομένους νὰ υποστρέψωσιν, ἀνακαλεῖσθαι τῇ σάλπινγι, σημαῖν νιν υποχώρησιν, recourir à l'aide, Σεν. Ἀν. 4. 4, 22· καλῶ τοὺς κύνας νὰ ἐπανεέλθωσι, Πλάτ. Πολ. 440D, ἐν τῷ παθ.

2) κατὰ μέσ. ἀνακαλῶ ἐμαυτὸν, συνέρχομαι, Ἱππ. περὶ Ἐπιδημ. 1. 906· ἔθθα ἴδε Γαλν.· οὕτως ἄν. τὸν νόον ἐξ ἀγνοίας Τιμ. Δοκρ. 104C:—ἐντεῦθεν ἀνακαλῶ, τ. ἔ. διορθῶμαι, ἐπανορθῶ, τὰ ἁμαρτήματα Λυσ. 107. 32.

ἀνακαλινδύομαι ἀντὶ καλινδύομαι = κυλινδύομαι.

ἀνακαλλύνω, ἐκ νέου καλλύνω, ἀνακαλλύνειν τὰ σαλῖν, 8 καὶ ἀνακορεῖν· ἐξ οὗ καὶ κάλλυντρον καὶ κόρημα τὸ σάρων Α.Β. 14.

ἀνακαλύπτῃρια, τά, ἡ ἐρρητὴ τῆς ἐκκαλύψεως, ὥστε δηλ. ἡ νύμφη κατὰ πρῶτον ἀφίρει τὴν παρθενικὴν αὐτῆς καλύπτραν καὶ ἐξέ-χετο ὄψρα (ἔδνα) παρὰ τοῦ νυμφίου, Πολύβ. 1. 36· πρβλ. Τιμαί. Ἀποσπ. 149.

II. αὐτὰ τὰ ὄψρα τὰ ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐρρητῇ προσφερόμενα, τὰ ἄλλως ἔδνα ἡ ἀπτεῖρια καλούμενα, Λυσ. Ἀποσπ. 8· καθ' ἑνὶς Πλουτ. Τιμολ. 8.—πρβλ. ἀνακαλύπτρα καὶ οὐώρητρα.

ἀνακάλυπτος, ὁ, ἀκάλυπτος, Ἐβδ. (Ἰωβ. 11. 9, κατὰ τὸ Ἀλέξ. χειρόγρ.).

ἀνακάλυπτρα, τά, = ἀνακαλυπτῃρια Π. Διόδ. 5. 2.

ἀνακάλυπτος, ἀποκαλύπτω, ἐκκαλύπτω, «εἰσεκπέζω», τι πρὸς τινα Πολύβ. 4. 85, 6· ἄν. λόγους, μεταχειρίζομαι γλώσσαν ἐλὼν ὕβριν, τὰ λέγω φανερά, Εὐρ. Ι. Α. 1146:—Μέσ., ἀποκαλύπτω ἐμαυ-τόν, «εἰσεκπέζομαι», Σεν. Ἐλλ. 5. 4, 6· ἄλλ' ἐν Εὐρ. Ὁρ. 294 εὐ-ρηται τὸ ἐνεργεῖν, μετὰ τοιαύτης σημασίας, ἴδε Πέρσ. ἐν τόμῳ [288].

II. αἶψα κάλυμματι, ἀνοίγω, βλεφάρων μὴ ἀνακαλυφθέν-των Ἄριστ. περὶ Αἰσθ. 5. 24· οὕτως ἴσως καὶ ἐν τῇ πρὸς Κορ. Ἐπιστ. Β' γ' 14.

ἀνακάλυψις, ἡ, ἀποκάλυψις, εἰσεκπέπασμα, φανέρωσις, Διον. Ἄριστ.

ἀνακαμπή, ἡ, κάμψις, Πίτων Μήχ. σ. 108.

ἀνακαμπτήριον, τό, τύπος πρὸς περίπατον, «οἷκοι τε βασιλῆαι ταῖς στοαῖς, λουτρά τε καὶ ἀνακαμπτήρια παρετεταίνετο» Εὐθύδ. βίος Κωνστ. 4. 59.

ἀνακαμπτικός, ἡ, ὁ, ὁ ἀνακαμπτῶν, Εὐστ. Ἰλ. σ. 1107.

ἀνακάμπω, κλίνω πρὸς τὰ ὀπίσω, Ἄριστ. Μέστερ. 4. 9, 6· κατὰ παθ. φων.

II. κάμνω τινὰ νὰ ἐπανακάμψῃ, ἐπανελθῇ, «ἀνακάμψει· ἀντὶ τοῦ υποστρέψαι ποιήσιν» (Ἀντιπατρίκ. σ. 81. 10) Ἀντιφάν. ἐν «Ἀδελφαῖς» 1. **2)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀμετάβ., κλίνω πρὸς τὰ ὀπίσω, υποστρέφω, ἐπανέρχομαι, ταύτη μὲν λήγον ἀνακ. ἐς τὰ εἰρηται τὸ οὖρος Ἡρόδ. 2. 8· ἡ περιφράξ' ἐπ' ἀρ-γὴν ἀνακ. Ἄριστ. περὶ Ψυχ. Ι. 3, 20 καὶ ἄλλ., πρβλ. Πλάτ. Φαῖδων 72B· πάλιν ἀνακ. Ἄριστ. Π. Γενέσ. κ. Φθωρ. 2. 10, 12, κτλ.

6) περιπατῶ ἄνω καὶ κάτω, Διογ. Α. 2. 127, πρβλ. Πλουτ. 2. 706D.

γ) ἐν τῇ λογικῇ ἐπὶ τῶν ἔργων προτάσειος τινος, ἀντιστρέφω, Ἄριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. Ι. 3, 4, περὶ Ψυχ. ἐνθ' ἄνω.

δ) ἀνα-κάμπω τὸν ἥτο τὸ ὄνειμα μῆς τινος τῶν κῶδων πώσεως, Εὐθύδ. ἐν «Κυβερταῖς» 2.

ἀνακάμψ-ερως, ὡς, ὁ, βοτάνη περὶ ἧς ἐλέγετο δοι εἶχε τὴν δύνανται νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἔρῳα καὶ δι' ἀπλῆς ἐπαφῆς, εἶδος ἀει-ζώου, sedun, Πλν. 24. 17, 102 § 167, —οἱ ἀνακαμψέστες οὗτοι προσαγορευόμενοι τῆς γῆς ἐξαιρεθέντες οὐ μόνον ζῶσι κρεμάνοντες χρό-νον ὅσον βούλεται τις, ἀλλὰ βλασταίνουσιν.—Ὁ Πλούτ. γράφει τὴν

λέξιν παροξυσμῶν καὶ ἐρηγνέει· «φυτὸν τι δὲ καὶ ἄρδεν ἀπὸ τῆς γῆς ζῇ.» — [Τοιοῦτον τι φυτὸν φέρεται περὶ τὴν κορυφὴν τοῦ Ἄθω, ὅπερ οἱ Μοναχοὶ τῶν Καυσοκαλυβίων ὀνομάζουσιν **ἀθάνατον** καὶ κρεμῶσιν ἐντοτε αὐτὸ εἰς τὰ κελλία των· ἐγὼ ἐκόμενα βίβας τινας ἐκείθεν καὶ βόσκω αὐτὰς τῷ Π. Γενναδίῳ γεωπόνῳ, ὅστις ἐπεμψεν αὐτάς εἰς τὴν Βοτ. Ἐτ. τῶν Παρισίων. Ἔως τότε τὸ φυτὸν ἦτο ἀγνωστὸν εἰς τὴν ἐπιστήμην. Μ. Κ.]

ἀνακαμψίπνοος, ὁ ἐπανακάμπτων ἄνεμος, εἶδος ἀνέμοστροβίλου, «πῶν ἀνέμων οἱ μὲν εἰσιν εὐθύπνοοι, ὅποσοι διεκπνέουσι πρῶτον κατ' εὐθείαν, οἱ δὲ ἀνακαμψίπνοοι, καθάπερ δὲ κακίαις λεγόμενοι» Ἀριστ. π. Κύσμ. 4.15, — «ὁ κακίας καλούμενος» Ἰσχύ.

ἀνακαμψίς, εὖως, ἡ, ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω κάμψις, Ἰππ. 278. 39, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 8, «σιδήρου ἀπὸ ἐξυγῆτος ἀμβλύτητα κατ' ἀνάκαμψιν ἔχον στροφὴν εἰς τὸ ἐμπάλιν».

ἀνάκανθα, «ἐν ὑπερίῳ, Ἀλκυονες» Ἰσχύ.

ἀν-ἀκανθος, ον, ἀνευ ἀκάνθης (βραχοκοκκάλου), οὕτως ὀνομάζεται ὁ ἀντακτὸς, ἔχων μέγας τῶν ἐν τῷ Περυπόρῳ παταμῶ καὶ ἀλλασῶ, Ἰπρὸς. 4. 53.

ἀνακάπτω, χάπτω εὐθύς, καταβρυχάω, «ἡγόνται δὲ οἱ Κροεες (ἰχθύες) ἀπορραίνοντες τοῦ θορύ· αἱ δὲ ἐπόμεναι ἀνακάπτουσι» Ἰπρὸς. 2. 93, Ἀριστοφ. Ὀρν. 579, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 3. 5, 9 καὶ ἄλλ.

ἀνάκαρα, ἐπέρρ. (κάρ) ἐπ' αὐτὸν πρὸς τὴν κεφαλὴν, πρὸς τὰ ἐπάνω, ἡ μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω, Ἰππ. (ἴσως ἀναγινωσκτέον ἀνὰ κάρ), πρὸς. ἐπίκαρ, κατωκάρ.

ἀνακαρτερέω, ὑπορίνω, καρτερῶ, ὑποστηρίζω, Εὐμαθ. σ. 130.

ἀνακαταλήκτως, = κατακαλήκτως, Κύριλλ. Ἀλ. 1.1076B.

ἀνάκαυσις, εὖως, ἡ, τὸ ἀνακαίειν, ἀνάπτειν, ἡ πυρπώλησις, Πλούτ. 2. 248D.

ἀνακαχλάζω, βράζω μετὰ καχλασμοῦ, ἐξορῶ, «Σικελικὴς Ἀλφειὸς ἀνεγλάσεν ἀέαντα πῦρ» Ὀππ. Κυν. 1. 275.

ἀνακλάσεις, εὖως, ἡ, ἡ ἀνάβλυσις, ἐξορμησις, ἐκχέλισις, Σχολ. εἰς Αἰσχ. Πρ. 367.

ἀνάκαψις, εὖως, ἡ, ἡ κατέποσις, καταβρόχισις, οὐράκιον, Ἀριστ. Ἰεν. Ζ. 3. 5, 15.

ἀνακίεσθαι, ἴων. ἀντὶ ἀνάκεινται.

Ἀνάκεια, ον, τὰ, ἡ ἱερὰ τῶν Διοσκούρων, Ἀνα. παρὰ Διον. Ἀλ. Περὶ 1. 37 — «Ἀνακίαι» Διοσκόρων ἱερὰ τὰ Ἀνάκειαν Ἰσχύ., ἴδε ἐν λ. Ἀνακίαι.

ἀνάκειμαι, ποιητ. ἔγκ- (ἴδε κέικμαι) — ἐν χρήσει ὡς παθητ. τοῦ ἀνατίθην, κείμε ὡς προσφορὰ ἢ ὀφεισμένη ἐν τῇ ναυῇ θεοῦ τινας κρητῆρες οἱ.. ἔξ χύσεοι ἀνακέσται Ἰων. ἀντὶ ἀνάκεινται

Ἰπρὸς. 1. 14. ἀν. ἐν ἱρῷ δὲ αὐτ. 2. 135. πρὸς τοῖς ἱεροῖς Ἀνα. 118. 30: — μεταφ., αἰνὸς τινὶ ἀνέκειται, ἐπαινος, προσφέρεται ἢ ὀφεισμένη εἶναι, Πινδ. Ο. 11 (10). 8, πρὸς. 13. 48. λόγος τῷ θεῷ Ἰπλάτ. Συμπ. 197E.

ἔ εἶμαι ἀνεγερμένος, ἐπὶ ἀνδριάντος, φασὶν ἀνακεῖσθαι [τὸν ἀνδριάντα], Δημ. 420. 8, πρὸς. Πλάτ. Πολ. 592B, Σχολ. Ἐπιγρ. 8280 B. 8. οὕτω χύσεοι ἀνακεῖμεθα Θεόκρ. 10. 33, πρὸς. Λυκούργ. 154. 19. ἴδε ἐν λ. Ἐσχημα Α. III. 1.

2) ἀποτίθηναι ἢ ἀνήκω εἰς τινα, αἱ πράξεις ἀν. τινὶ Πλούτ. Λυκούργ. 1. ἢ ἡγεμονία ἀν. τινὶ ὁ αὐτ. Ἀριστοτ. 15.

II πᾶν ἢ πάντα ἀνάκειται εἰς τινα, πᾶν πρῶτον ἀναφέρεται εἰς τινα, ἐφαρτῆται ἐκ τῆς θελήσεως αὐτοῦ. Ἰπρὸς. 1. 97. 3. 31. οὕτω μετὰ δοτ. προσ., πάντων ἀνακειμένων τοῖς Ἀθηναίοις ἐκ τὰς ναῦς, σφοῦ τὰ πάντα τῶν Ἀθηναίων ἐφειρόντο ἐκ τῶν πλοίων των, Θουκ. 7. 71. ἐπὶ σοὶ τὰδε πάντ' ἀνάκειται Ἀριστοφ. Ὀρν. 638. ἀπάντα. ἐπὶ τῇ τύχῃ μᾶλλον ἀνάκειται ἢ τῇ προνοίᾳ Ἀντιφῶν 130. 4. ἐπὶ προσώπων, σοὶ ἀνακειμένη Εὐρ. Ἰόν. 934.

III μεταγεν., εἶμαι ἀνακεκλιμένος παρὰ τὴν ἐράπειαν, Λατ. recumbens, Ἀριστ. Κατηγ. 7. 3, Ἀποσπ. 565, Δίφιλ. ἐν Ἀδελ. 41, κτλ., ἴδε Ἀδελ. 23C: πρὸς. ἀνακλίνω, ἀναπίπτω.

Ἀνάκειον, τὸ, {Ἀνακες} ὁ ναὸς τῶν Ἀνάκων, «τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερὸν, — ἀνακίον (προπερισπμηνέως), Διοσκούρων ἱερὸν, οὗ νῦν οἱ μισοποροῦντες δοῦλοι ἐστῆσαν» Β. Α. 212. 12. — ἐθεντο ἐν τῷ Ἀνακίῳ τὰ ὅπλα Ἀνδοκ. 7. 10, πρὸς. Δημ. 1125. 24, Σχολ. Ἐπιγρ. 1949. πρὸς. ἀναγκαῖον, — ἵπταται καὶ γραφῇ, ἀνάκειον, «Ἀνακες καὶ Ἀνάκειον, Ἀττικῶς. Διοσκουροὶ καὶ Διοσκορεῖον Ἑλληνικῶς Μοῖρις σ. 77.

ἀνακλῶμαι, μέλλ. -κέρω, ἀνολύω, σκλῶ, ὑποδύνον τῇ προτομῇ καὶ ἀνακλῶν τὴν γαστέρα Στράβ. 775.

ἀνακλῆσαι, «ἡσυχάσαι» Ἰσχύ.

ἀνακλῶμενός, ἐπέρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. φανερῶς, Νικήτ. Χρον. 920A, Σχολιαστ.

ἀνακλῶμας, ποιητ. ὀντὶ ἀνακαλῶ = ἀναβοῶ, Ἰπρ. Ὀρ. 18. 3.

ἀνακλῶδης, ὁ, ἰσχυρὸς κραυγῇ ἢ κρύτος, ἦχος, Εὐρ. Ὀρ. 185.

ἔ οὐκ ὁ Σχολ. μεταχειρίζεται τὸ ῥῆμα ἀνακλαδίζω.

ἀνακλῶμαι, ἀποθ., διερῶς, ἐπανορθῶ, θεραπεύω, Αἰλ. περὶ Ζ. 3. 19.

ἀνακεράννυμι, καὶ -ύω, = ἀναμινύω, ἡ ἐκ νέου μινύω, ἀνά κρητῆρα κέρασεν Ὀδ. 1. 300. οἶνον ἀνακεράννυ γλυκύτατον Ἀριστοφ. Βάτρ. 511: μεταφ., Πλούτ. Κάτων νεώτ. 25: πολλὰ

τῷ θνητῷ ἀνακεράννυμι Πλάτ. Κριτ. 121A: ἄρ. παθ. -κέρω-σθην Πλάτ. Τιμ. 87A. -κράβεις Πλούτ. Ρωμ. 29. κτλ.: — πρὸς. ἀνακλῶμαι.

Ἀνακες, ον, οἱ, οἱ Διοσκουροὶ, Πολυδεύκης καὶ Κάτωρ, Σωτῆριον ἀνάκειν τε Διοσκουροῖν Σχολ. Ἐπιγρ. 484, πρὸς. Πλούτ. Ἰπρ. 33, Κικέρ. Da Deum. Παλαιῖν 3. 21: πιθανῶς παλαιὸς τις πληθ. τοῦ ἀναξ: — πρὸς. Ἀνάκειον, -εἰα, Ἀνακες.

ἀνακίς, ἀνιάτος, «ἀνακίς, ὁ ἐπὶ τῶν Ἀττικῶς, καὶ Εὐπολὶς Ἀλφειῶν» ἀνιράπειον, Ἑλληνικῶς Μοῖρις σ. 78.

ἀν-ἀκείτος, ον, ἀνιάτος, ὅμοιον τῷ ἀνῆκτος Ἑρῶτιαν.

ἀνακεφαλαίω = συγκεφαλαῖω τὸ ἐπιχειρῆμα, ἐπὶ ῥήτορας, Διον.

Ἀλ. περὶ Λυσίου 9. οὕτως ἐν μέσ. φωνῇ, ἀν. πρὸς ἀνάμνησιν Ἀριστ. Ἀποσπ. 123. — Παθ. συγκεφαλαῖομαι, ἐν τῷ λόγῳ τουτέμῃ Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. ιγ' 9.

ἀνακεφαλαίωσις, εὖως, ἡ, συγκεφαλαῖσις, περίληψις, Διον.

Ἀλ. 1. 90.

ἀνακεφαλαιωτικός, ἡ, ὅν, ὁ εἰς τὴν ἀνακεφαλαῖσιν ἀνήκων, τὸ ἀνακεφαλαιωτικὸν μέρος, τὸ περὶ τὴν ἀνακεφαλαῖσιν, = τῇ προηγ., Διον. Ἀλ. περὶ Λυσ. 19. Ἐπιγρ. «ὡς Εὐστ. 1579. 8, κτλ.

ἀνακλήσις, ἀναφέρωμαι, ἀνακλῶμαι, ἐκρίω, ἐξορῶ, ἀνεκκίεσθαι, ἀνάλω (Σχολ.), Π. II. 262. ἀνακλήσει ἰδρῶς Ν. 705. πέτρης = ἐκ πέτρης, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 227.

2) σπᾶν. παρὰ τοῖς πεζοῖς, ἀναβράζω, καχλάζω, ἀλλομαι μετὰ σφαιρότητος, Πλάτ. Φαῖδρ. 211B.

II ἐνεργητικῶς, κᾶμνω τι νὰ ἀναβλύσῃ, νὰ ἐξορμήσῃ, συγνάκις παρὰ μεταγεν. Ἐπ., ὅρα Wellauer Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 600.

[I Ἐπ., πρὸς. κηκίω].

ἀνακρηκτός, ον, = ὁ ἀνακρηκτός, Διον. Ἀρεοπ. 1. ἀλλὰ,

2) παρὰ Πλούτ. II. 139 ἡ λέξις φαίνεται ὡς ἔχουσα τὴν σημασίαν τοῦ ἀκρηκτός. ἔ. ὁ καὶ παρελείθη ἐν τῇ ἰδ. τοῦ Βικκ.

ἀνακρηκτής, εὖως, ἡ, ἐπὶ νικητοῦ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἀνάρρησις, ἀναγρόσις, Πλούτ. I. 152.

ἀνακρηδύω, Ἀττ. -ετω, ἀνακρηδύω διὰ τοῦ κήρυκος, καθιστῶ τι γνωστὸν εἰς τὴν πόλιν ὅπως εὐρεῖται ὁ διαπράττει, φόνον τὸν Λατρινόν Σοφ. Ο. Τ. 450: — Παθ., μὴ ἀνακρηγυῖν ἢ βδελυρία εἰς πόλιν Αἰσχίν. 9. 16.

2) μετ' αἰε. προσώπ., ἀνακρηδύω ὡς νικητὴν, τοὺς νικῶντας Ἀριστοφ. Πλ. 585: — Παθ., ἀνακρηγυῖναι Ἰπρὸς. 6. 103, πρὸς. Θουκ. 5. 50.

II φέρω εἰς δημοκρασίαν, Ἰπρὸς. 1. 106.

III ὑπισχνούμαι, προσφέρω, τὸ εἰς τὸν κήρυκος ἀνταποδοθῆναι, ἀνάκ, σῶστρον τινα Σεν. Ἀπομ. 2. 10, 2.

ἀνάκῃς, ἐς, ἴδε ἀνακίς.

ἀνάκῃς, «ὅθεν ἐν τῇ Ἰνδικῇ ὅμοιον φάρμ» Ἰσχύ.

Ἀνάκεια, ἴδε Ἀνάκεια.

ἀνακίδωτος, ον, (ἐκίς) ἀνευ ἐκίδων, Ἀρχαῖος. 82.

ἀνακίδων, = ἀνακλήσις. Πινδ. Ἀποσπ. 184.

ἀνακινδυνεύω, -κινδυνεύω ἐκ νέου, διατρέχω νέον κίνδυνον, μετ' ἀπαρημ., Ἰπρὸς. 8. 100. μ. δοτ. ἀνάκ. ναυμαχίῃσι ἢ αὐτ. 8.

68, 1: Μετὰ μετοχ., ἀνάκ. συμβάλλοντα ἢ αὐτ. 9. 26.

ἀνακινέω μέλλ. -ήσω, κινῶ τῇδε κάκεισε, ἴσασιν, ὡς καὶ νῦν, Ἰπρὸς. 4. 94. ἀνάκ. τὰς χεῖρας, ἐπὶ πυκνότητι, τὸ τοῦ Κι- κέρωνος brachia conpactiora, πρὸς. ἀνακίνησις.

II ἐξεγείρω, ἐξάπτω, Λατ. suscitare, νόσον ἀνάκ. [ἐτεροι λαμβάνου- σιν αὐτὸ ἀμεταβίβας, ἀλλ' ἐνὶ ἀνάκῃσι, Σοφ. Τρ. 1259. ἀνάκ. θηρία, ἐξερεθίζω αὐτὰ (εἰς μάχην), Πλάτ. Νόμ. 789C. ἀν. πόλε- μον, στάσιν, κτλ., Πλούτ., κτλ.: — Παθ., δόξαι ἀνακινῆναι Πλάτ. Μένων 85C.

ἀνακλίνωμαι, αἰσθ., τὸ, ἡ ἀνὰ καὶ κάτω κίνησις τῶν βραχιόνων ὡς ἐν τῇ ἀσκήσει, Ἰππ. 364. β' πρὸς, τὸ ἐπὶ μινύειν.

ἀνακλίνσις, εὖως, ἡ, τῇδε κάκεισε κίνησις τῶν βραχιόνων ὡς προπαρασκευαστικὴ ἀσκήσις πρὸς τὴν πυγμαχίαν: ἐν γένει προπαρα- σκευή, προπαιον, προπύκρουσμα, Πλάτ. Νόμ. 722D.

II ἐκ- ψις, συγκλίνσις, ταρσῇ, φρενῶν Σοφ. Ο. Τ. 127.

ἀνακινητικός, ἡ, ὅν, ὁ ἀνακινῶν, ὁ πρεσβυτέρων ἀνακλίνων, Διον.

Ἀρεοπ. σ. 115.

Ἀνάκειον, ἴδε Ἀνάκειον.

ἀνακλῶμαι, ἀποθ. ἀναμινύω, ἀνακλῶνται ποτόν Σοφ.

Ἀποσπ. 239: μεταφ. φιλικῶς.. ἀνακλῶνσθαι, ἀναμινύειν τὸν κρατῆρα τῶν φίλων, Λατ. jugere amicis, Εὐρ. Ἰπρ. 254. ἴδε Πίρρ. Μήδ. 138. πρὸς. νεοκράς.

II ὡς παθ., ἀπὸ ἡλίου ἀκτίσιν ἀνακλινόμενος, συγκλινόμενος, μετριάθμενος..., Πλάτ.

Ἀλ. 371D: — ἐνεργ. τύπος ἀνακλίνων ἀπάντ' παρὰ Φίλωνι 1. 184.

ἀνακλάζω, μέλλ. -κλάξω, ὁ ἄρ. β' ἀνέκλαξον Εὐρ. 1. Δ.

1062: ἄρ. α' ἀνέκλαξα Αἰλ. Πίρρ. Ζ. 12. 33: — ἀναβοῶ, κραυ- γῇ παύσθαι, μέγα βοῶ, Εὐρ. ἔνθ' ἀνιστ'. ἐπὶ κυνέ, ὕλακτῶ, γαυ- ρίζω, Σεν. Κύρ. 1. 4. 15. ἐπὶ χηνῶν, παπαῖζω, Αἰλ. ἔνθ' ἀνιστ'.

ἀνακλαῖω, Ἀττ. -κλάω, μεγαλοφώνως ἀναβῶ μετὰ κλαυθμοῦ καὶ θαυμάσιν, ἀνακλαῖσας μέγα Ἰπρὸς. 3. 14, πρὸς. 68.

2) μετ' αἰτίας, κλαίω διὰ τι, μέλω κακῇ ἢ ὥστε ἀνακλαῖσιν Ἰπρὸς. 3.

14. οὕτω καὶ ἐν μέσ. φωνῇ, ὅμιν τὰδ' ἀνακλάσθαι Σοφ. Φι. 939.

τὰς παρούσας ἀτυχίας ἀνάκλ. πρὸς ὕμῳ Ἀντιφῶν 110. 24.

ἀνακλῶσις, εὖως, ἡ, (ἀνακλάω) ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀνάκαμψις,

Ἰππ. 761C: — ἀνάκαμψις ἢ ἀναστροφή, Διόδ. 5. 30.

II ἐπὶ

φωτός, ἀντανάκλασις, ἐπὶ ἡχου, ἀντήχησις, Ἀριστ. Ἀν. Τ'στ. 2.15, 1, περὶ Δίσθ. 2. 6, καὶ ἀλλ.· ὁμοίως ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, ὁ αὐτοῦ Προβλ. 26. 40: ἐπὶ τοῦ ὕδατος, οὐκ ἔτι.. ποιεῖται τὰς ἀνσκήσεις, τὰς ἀναστροφὰς τοῦ ῥοῦ, Πολύβ. 4. 43. 9· ἀν. τῆς σαρκὸς ποιεῖσθαι, ὅπως καταστῇ ἐλαστική, Ἀριστ. Προβλ. 37. 6.

ἀνάκλασις, εἰς, ἡ, (κλάω) ὁρῆσις, Διον. Ἀλ. 9. 23.

ἀνακλασμός, ὁ, = τῷ προηγ., Παύλ. Δίγ.

ἀνακλασάριον, τό, ἀγγεῖον τι, Ζώστ. Παντοπλ. Ἰδε Δουκάγγ. ἀνάκλαστος, ὁ, (ἀνακλάω) ὁ εἰς τὰ ὀπίσω κεκαμμένος, ὁ ἀντανεκλώμενος.

II. ἐν τῇ Γραμμ., κλιτός, Πλούτ. 2.1011D.

ἀνακλαυθμός ἢ -κλαυσμός, ὁ, = τῷ ἐπομ., Διον. Ἀλ. 6. 46.

ἀνακλάω (ἴδε κλάω) λυγίζω, κάμπτω πρὸς τὰ ὀπίσω, Εὐλα Ἰππ. περὶ Ἀγμ. 761· ἀνακλάσας δέσμεν Εὐρ. Ὀρ. 1471:—Παθ., πίοιμι τὸν τράχηλον ἀνακεκλωσμένην, ἔχουσα τὸν τράχηλον πρὸς τὰ ὀπίσω κεκαμμένον, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Στρατιώταις» 1· ὅλλε παρ' Ἰατρ. ἀνακεκλωσμένοι εἰσὶν οἱ ἀνθρώποι, ὡς τὰ βλεφαρά εἶναι ἀνεστραμμένα, Ἰππ. Κωμ. 126, κατὰ τὸν Ρούθ. 2) ἀνέκλω, σύρω πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἀναστρέφω, Θεοκ. 2. 76., 7. 25.

3) μεταρ., ἀν. ἐπ' ἄλλα τὴν διάνοισιν Πλούτ. 2. 359A.

II. ἐπὶ τοῦ φωτός, ἐν τῇ καθ. φωνῇ, ἀντανεκλώμαι, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 16., 3. 5, 13 καὶ ἀλλ.· τασσοῦτον ἀνακλασθῆναι, ἔτι [αἱ ἀκτίνες] τόσον ἔπρεπε νὰ ἀντανεκλώνται, αὐτοῦ 1. 6, 11· ἐπὶ ἡχου, ἀντηχοῦμαι, Θεορρ. Περὶ αἰσθῆς 53, πρὸλ. κατακλάω III. ἐπὶ σφαίρας, ἀναπηδῶ, Ἀριστ. Φυσ. 8. 4, 19. 2) ἀνακλώμενος ἐν τῇ μετρικῇ, περὶ ἀνωμαλίας τινὸς ἐν τῷ ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικῷ μέτρῳ, Πραιοστ. 321, ἐκδ. Γαισφόρδου.

ἀνακλάω, Ἀττ. ἀντὶ ἀνακλάω, ὁ ἴδε.

ἀνάκλεις, εἶδος, ἡ, εἶδος κλειτός, Πολυδ. Ζ. 107.

ἀνακλῆπτασθαι, ἀναχωρεῖν· Ἠσύχ.

ἀνάκλημα, ατος, τό, = ἀνάκλησις, πρὸς τὸ ἀνάκλημα τοῦ ῥυθμοῦ συνομαρτοῦντες, πρὸς τὸ ἀνάκρουσμα, Ἰουλιαν. 421B.

ἀνακλήρωμα, διανέμω ἐκ νέου διὰ κλήρου, ἐξαναμοιράζω, = ἀνακληρώσεις, ἡ, ἐκ νέου διανομή, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 7.110, Βοικχ.

ἀνάκλησις, εἰς, ἡ, (ἀνακαλέω) ἐπικλήσις, θεῶν Θεοκ. 7. 71· χαίρεισμός, προσαγόρευσις, Πλούτ. 2.35A. 2) συνεχὲς ἐπιφώνημα, οἱ βάτραχοι περὶ τὰς θύλας ἀνακλήσει χροῦνται αὐτοῖς 982D.

II. ἐπανάκλησις, ἀνάκλησιν θέρμησι ποιεῖται Ἀρετ. Θερ. Χρον. Παθ. 2. 7, πρὸλ. Ἀττ. 2. 12. 2) ἀποκατάστασις, ἀνάκλησις, ἀνάρρυσις, ὁ αὐτὸς π. Αἰτ. Ὀδ. Παθ. 1. 6, πρὸλ. π. Χρον. Παθ. 1. 7.

3) ἀνάκλησις, ἀνάκλ. σάλπιγγι σημαίνειν, = τὸ ἀνακλητικὸν σημαίνειν Πλούτ. Φάβ. 12, πρὸλ. Ἀλέξ. 33.

ἀνακλητήριον, τό, ἐορτὴ τῆς ἀναρρήσεως ἢ ἀναγορεύσεως βασιλείας τῶς ὑπὸ κληρονομίαν διατελοῦντος, Πολύβ. 18. 38, 3., 28. 10, 8.

ἀνακλητήριος, ἡ, ὁ, ὁ προερέπων, ὁ παροτρύνων, ὁ συντελοῦν πρὸς τι, πρὸς ὁμόνοιαν Πλούτ. Δυκοῦργ. 4.

II. ἐπιτήδειος ἢ κατὰλληλος πρὸς ἀνάκλησιν· τὸ ἀνακλητικὸν σημαίνειν ἢ σαλπίζειν, σαλπίζειν ὑπογώρησιν, Διον. Ἀλ. 8. 65, Ἀνθ. Π. 11.136.—Ἐπίρρ. -κὼς Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 818.

ἀνάκλητος, ὁ, ὁ ἀνακληθεὶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, Λατ. onocatus, Δίων Κ. 45. 12.

ἀνάκλιμα, τό, ἀνωφέρεια, τὸ πρόσαντες, ἄναντες, Λατ. acclivitas, ἐπὶ τὸ ἀνάκλιμα τῆς γῆς Ἀπολλοδ. Πολιορκ. σ. 32.

ἀνακλῖνο-πάλη, ἡ, = παγκράτειον, ὅταν οἱ παλαῖοντες ἀνακλίνονται καὶ ὑπὸ τῇ παλῇ, πρὸς τὴν γῆν ἀνακλίνονται, ἡλ. ὁρβία πάλη, Μαρτιάδης 14. 201· πρὸλ. Σαλμας. Σωλήνων 206A.

ἀνακλινέμενος, τό, ἀνακλινέμενος, Ἰερων. σ. 88, Ἠσύχ.· ὡσαύτως καὶ ἀνάκλιντρον, τό, αὐτὸ δὲ καλούμενον ἀνακλινέμενον ἐπὶ κλινέμενον Ἀριστοφάνης Ἐφη· Πολυδ. ε', 9.

ἀνακλῖνω, ποιητ. ἀγκλ- (ἴδε κλῖνω)·—στηρίζω τι ἐπὶ τινος, [τόξον] ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνω, πρὸς τὴν γῆν ἀνακλίνω αὐτό, Ἰλ. Δ. 113· ἀν. ἑαυτοῦς ἐπὶ τὸ ἑλάντιον, ἐπὶ ναυτῶν παλαιόντων κατὰ τοῦ ἀνέμου, Ἀριστ. Μηχαν. 7. 21—ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῷ παθητικῷ, κεῖμαι, βυθίζομαι ἢ ἐπεριδεῖμαι, ἀκκουμβῶ ὀπίσω, ἀνάκειμαι, Λατ. resupinari, ἀνακλινθεὶς πέσεν ὑπὸ τῆς ὕρας τοῦ Σ. 189· ἐπὶ ἐρετῶν, Ν. 78· περὶ ἑλάντος, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2, 1, 9:—παρὰ μεταγενεστέροις ἀντὶ τοῦ κατακλίνομαι, ἴδε ἐν λ. συνανακλίνομαι.

2) Παθ., ὡσαύτως ἐπὶ ἑδῶνος, εἰμαι ἀνάκτις, ἀνωφέρης, ἔχων κλῖσιν πρὸς τὰ ἄνω, Γεωγ. 2. 3, 1.

II. ὡς πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀνοίγω (ἴδε ἀνέμω II.), θύραν ἀγκλίνω Ὀδ. Χ. 136· οὕτω περὶ τῆς θύρας τοῦ Ὀλύμπου, ἡμῖν ἀνακλίνει πυκινὸν νέφος ἡδ' ἐπὶ θείναι Ἰλ. Ε. 751· καὶ περὶ τῆς θύρας τοῦ βουρείου ἵππου, Ὀδ. Α. 525· πρὸλ. Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 6· τὴν θύρην τὴν καταπηκτὴν ἀν., ἡλ. τὴν καταπακτὴν, τὴν «κλαυθάνην», Ἠρόδ. 5. 16.

III. κλῖνω τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπομ. ἀνυψῶ, τὴν τῆς ψυχῆς σύλῃν Πλάτ. Πολ. 540A. IV. διαρρηγνύω τείχος, ἐπὶ τοῦ κριοῦ (τῆς πολιορκητικῆς μηχανῆς), Παισ. 7. 24.10.

ἀνάκλις, εἰς, ἡ, τὸ ἀνακλῖνεσθαι, ἐξάπλωμα, «πλάγισμα», Ἰππ. Κωμ. 197, Ἀριστ. Κατην. 7. 3.

II. ἐρείσιντων, βάλ-

θρον ἀνάκλισιν ἔχον Συλλ. Ἐπιγρ. 2139· πρὸλ. Hell. J. 12. σ. 232, 233.

ἀνακλισμός, ὁ, τὸ ὀπίσθιον στήριγμα, τὸ ἐρείσιντων καθίσματος ἢ ἀνακλινέμενος, Ἰππ. π. Ἀρρ. 783.

ἀνάκλιτος, ὁ, ἀνακεκλιμένος, ἐν δίσκῳ Ἀρετ. περὶ Θερ. Ὀδ. Παθ. 1. 2.

II. ἀν. θρόνος = ἀνακλιντήριον, Πλούτ. Ρωμ. 26.

ἀνακλινέω, κλινέω, κινῶ ἄνω καὶ κάτω Ὀππ. Ἀλ. 3. 478.

ἀνακλινύω, μέλλ. -ύσω, περὶ τῆς θαλάσσης, ἥτις ἀναταρασσόμενη ἐφορμᾷ, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 551.

2) ἀπολ., ἀναβράζω ὡς τὰ κύματα, Πλούτ. 2. 500F.

ἀνακλῖνω, ἐπὶ τῶν Μοιρῶν, κλῖνω ἐκ νέου τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τινας, μεταβῆλιν τὴν τύχην του, Λουκ. πῶς δει Ἰππ. Συγγρ. 38· Μοιρῶν νῆμ' ἀνέκλωσαν [αἱ Μοῦσαι] Συλλογ. Ἐπιγρ. 6092.

ἀνακμαστικός, ἡ, ὁ, ὁ ἀκμαῖος πάλιν, ἀνὴρ ἡγήτορας, ἀνακμαστικὴν Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἀνδρ. 543.

ἀνακμαδάλλω, ἐξεγείρω, ἀνερεθίζω διὰ κνισμοῦ, ἐπὶ ἱερτύων, Πολυδ. 7. 136., 9. 108:—ἀνεκμαδάλλον, ἀνέκλων, ἐκνίζον, ὡς οἱ ἐρυτοπόλλαι· Ἠσύχ.

ἀνακνέπω, λευκαίνω, καθαρίζω, ἀνακνέπω παλαιὰ ἱμάτια: μεταρ., ἀνακν. τὰς ἀλλοτρίας ἐπινοίας, παρουσιάζω τὰς ξένας ἐπινοίας ὑπὸ ἑτέραν μορφήν ὡς νέας· ἴδε Meineke Δύσιππ. ἐν «Βάκχαις» 5.

ἀνακνέω, ἀνατρέβω, Α. Β. 9. 6, ἐν λέξει ἀναφθοάλλειν.

ἀνακνέσω, πληρῶς τι κνίσῃς ἢ εὐοδίας, καθιστῶ τι εὐώδες, «γαῖαν ἀνεκνέσω» χυτὴν εὐώδει πηλῶν, Τρυφίδ. 349, Νόνν. Δ. 18. 101.

ἀνακνέζω, ἀμφ. λέξ. ἐν Ἰππ. Μοχλ. 845, ἀντὶ ἀνυκνέζω, = ἀνακνωζέω.

ἀνακογχυλίαιζω, (κύγχη) ἀνοίγω καὶ παραχαράττω, παραποῖω σπραγῖτα, Ἀριστοφ. Σρ. 589. 2) = ἀναγαργαρίζω (ἐνν. ὕδατι), Πλάτ. Συμπ. 185D, πρὸλ. Εὐπολ. ἐν «Φίλοις», 5, Ruhnke Τ'μ.

ἀνακογχυλίσμας, ὁ, τὸ νὰ κάμνη τις γαργάραν, Ἀδὸν. 187A· καὶ ἀνακογχυλίστατον (ἐνν. φάρμακον), τό, ἡ γαργάρα, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδὸν. 13.

ἀνακογχυλίω, -ισμός, Πολυδ. ε', 25, Ἀρετ. π. Θερ. Ὀδ. Παθ. 17.

Ἄνακοι, ὡν, = Ἄνακες, Κορρ. Γρηγ. σ. 592· πρὸλ. Ἠσύχ.

ἀνακοινῶ, ἀνακοινῶ ὡς καὶ νῦν, τί τι, Λατ. communicare aliquid cum aliquo, Πλάτ. Κρατ. ἐν ἀρχ. (διὰφορος γραφή, ἀνακοινώμεθα). 2) ἀν. τινί, συμβουλευσάμενα εἶνα, Ἀριστοφ. Λυσ. 1177· ἀν. τοῖς μάντεσι Πλάτ. Νόμ. 913B· ἀν. τοῖς θεοῖς περὶ τινος Ξεν. Ἀν. 3. 1, 5· ἀν. τισὶ ὑπὲρ τινος Ἀριστ. περὶ Θεσμ. 133.

II. Μίσ., μετὰ παθ. παρκμ. ἀνακεκοινώμαι Ξεν. Ἀν. 5. 6, 36:—κυρίως συνεννοῦμαι, εἶμαι ἐν συγκαίνωσι· οὕτως ἐπὶ ποταμοῦ, ἀνακοινοῦται τῷ Ἰστροῦ τὸ ὕδωρ Ἠρόδ. 4. 48· οὕτως, ἀν. τὸ ὕδωρ πρὸς τὴν πηγὴν Παισ. 5. 7, 3, πρὸλ. 8. 28, 3. 2) κατὰ πολὺ ἡμίονον τῷ ἐνεργ. μεταβῆλιν, τί τι Θεογ. 73 (κατ' ἀνὸμαλ. προστακτ. ἀνακοίνω) Ξεν. Ἀν. 5. 6, 36, κελ. ἀνακοινοῦσθαι τινί, συμβουλευσάμενα εἶνα, Πλάτ. Πρωτ. 314B, Ξεν. Ἠθλ. 6. 3, 8· πρὸς τοὺς οἰκέτας ἀνακοινοῦται Θεόρρ. (·) ἀπολ., βουλευόμενος ἀνακοινοῦσθαι τε καὶ ἐς λόγον ἐλθεῖν Ἀριστοφ. Νεφ. 470, πρὸλ. Πλάτ. Πρωτ. 349A.—ἴδε Πιερο. Μοῖρ. σ. 20 καὶ πρὸλ. συμβουλευέω.

ἀνακοινώσεις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακολπάζω (κόλπος), ἀνασηκώνω τὸ ἐνδυμῶ μου, ἀναζώννυμαι, ἐβέλθε κἀνακόλπισσον Ἀριστοφ. Θεσμ. 1174.

ἀνακολπίζω, = τῷ προηγ. Ἑτυμολ. Μ. 410, 20.
ἀνακολυμβάζω: μέλλ. -ήσω, ἀνέγχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ἀφ' οὗ καταβυθισθῶ: μεταβ., ἀνάγω τι ἐκ τοῦ πυθμένος, πόντιον φύκος, ὃ οἱ σπογγεῖς ἀνακολυμβάσκει Θεοφρ. Ἱστ. Φ. Α. Β. 5.
ἀνακομᾶω, κομῶ ἐκ νέου, ἀνεκομῆσαι τὸ σάτυρον κόμην: «ἔκαμε πάλιν τόσα μαλλίᾳς» Λουκ. Ἐπαφρ. Διάλ. 12, 5.

ἀνακομδύομαι, ἀποθ., ἀνακομδύνομαι, «σκομδύνομαι» ὅπως ἐργασθῶ, συζωσάμενος καὶ ἀνακομδύνσμενος Γεωπ. 10, 83, 1. Τὸ ἐνεργ. ἀνακομδύω ἀπαντᾷ παρὰ Στεφ. Διακ. 1137C. μετὰ τῆς σπμασίας τοῦ «ξεκουμπώνω», «ξεγυμνώνω», ἀλλὰ καὶ τὸ μέσον δύ- νεται νὰ ἐξηγηθῇ «ξεκουμπώνομαι», ἐπλ. ἐκβάλλω τὸ ἐπαναφύριόν μου ὅπως ἐργασθῶ: οὕτω καί, ἀνεκομδύωτο τὰς χεῖρας Βίος Νεῖλ. Νεωτ. 76A.

ἀνακομῶδῃ, ἡ ἡ ἀνάκτησις-ῃ τῶν πλοίων ἀν. Ἡγήσιμ. παρὰ Δημ. 250, 13. 2) ἀνάρρησις, ἐκ νόσου Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἱηρ. 171. 3) ἀπονύσσεισις, ἐπὶ νόσος, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8, 12, 9. 4) ἀπόσπασις, ἐξέλιξις, «πρὸς τὸ κατὰ τὴν ἀνακομῆδην τοῦ ὕδατος σπαραττεῖν τὸ τραῦμα», Διόδ. 5, 30. 5) ἀνακομῶδῃ λειψάνων, Ἑκκλ. ὡς καὶ νῦν.

ἀνακομίζω, ποιητ. ἀγομῶ-ι (ῖδε κομίζω): — φέρο ἐπάνω, Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 20: — Παύλ., Δειναρχ. 98, 43: ἰδίως φέρομαι πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ρεύματος, ἢ τὰ μεσογαυέστερα τῆς χώρας, Περδ. 2, 115.

II. Μέσ., ἀνευρίσκω τι ὑπερ ἀπώλεσα καὶ παραλαμβάνω αὐτὸ ὅπως μετ' ἐμάντω, ἀνακτῶμαι, Ξεν. Ἀπομ. 2, 10, 1: — κομίζω μετ' ἱμνου- τοῦ, τὰ ἐπιτήδεα πάντα εἶχον ἀνακεκομισμένοι Ξεν. Ἀν. Α. 7, 1 καὶ 17: — φέρω ἢ λαμβάνω τι ὅπως μετ' ἐμάντω, ὡς ἀνέκον ἐξ ἐμῆ, Περδ. 5, 85, Θουκ. 6, 7: — Παύλ., κομίζομαι ἄνω, Περδ. 3, 129, κατὰ καὶ ἐπὶ προσώπ., ἐρχομαι ἢ ὑπάγω ὀπίσω, ἐπανερχομαι, ἀνα- κομίζομαι, ἐπανερχόμενος, ὁ αὐτ. 2, 107, Θουκ. 2, 31: — διασώ- ζομαι, λατ. se rescire, τῶν ἐκ τῆς ναυαγίας ἀνακομισθέν- των Πολύδ. 1, 38, 5 οὕτω καὶ μέσ., ἐαυτὸν ἀνακομίζεσθαι ἔκ. Πλουτ. Ἀρατ. 51. 2) ἐν μέσ. φωνῇ ὡσαύτως, τὸ Μηδείας ἵππος ἀγκομισαίθ', «ἀνασώσειν, ἀνακομίσαι, ἐπιμελεῖσθαι ἀξιώσειν» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 4, 15: ἀνακομίζομαι τύχαν δαιμονίων, ἐπα- ναφέρειν ἐπ' ἐμάντω, Εὐρ. Ἱππ. 831. III. θεραπεύω, ἀνακομι- σαι, θεραπεύσαι, ἀνενέγκαι, Ἰσοχ. — ἔπειτα σιτίοισιν αὐτὸν ἀνακομίζειν ὑποχωρητικῶταίσιον Ἱππ. 446, 41 (κατὰ τὴν παρα- πομ. Θ. Σ.): — μεταφ. πεπονηκῶται ἐξ ἀρχῆς ἀνακεκομισθαι τὴν οἰκουμένην Ἀριστ. τὸμ. 1, 225.

ἀνακόμισις, ἡ, τὸ ἀνακομίζειν, «ἄνοισις, ἀνακόμισις» Σουῖδ, ἀνακομιστέον, ῥήμ. ἐπὶ τοῦ ἀνακομίζω, πρέπει τις νὰ ἀπο- καταστήσῃ τινὰ εἰς ὑγίαν, νὰ ἐνδυναμώσῃ αὐτόν, «ἀνακομιστέον αὐ- τὸς ὁρνιθὸς νεοττοῖς» Παύλ. Διγ. 2) πρέπει τις νὰ ἐπανέλθῃ, εἰς τὴν πατρίδα ἀνακομιστέον Ἀχιλλ. Τάτ. 5, 11.

ἀν-ἀκοντίζω, ἀμετάβ., ἀνορμῶ, ἀναπηδῶ, ἐνέασσομαι πρὸς τὰ ἄνω ζήτην ἀκοντιον, αἷμα 2' ἀνηκόντις Ἰλ. Ε. 113: οὕτως ἐπὶ ὕδατος, Περδ. 4, 181. 2) ἐνεργητικῶς, Φιλίστρ. 906.

ἀνακοντισμός, ὁ, τὸ ἀκοντίζειν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 458.

ἀνακοπή, ἡ, πρὸς τὰ ὀπίσσω ὠθήσις, ἀναστολή, ἐπίσχεσις, ἐμπό- διον, λατ. retinere, Πλουτ. 2, 761', κατὰ. II. ἡ ὀπισθοδρομία

τῶν κυμάτων, ὁ αὐτ. Πύρρ. 15. III. τὸ μετὰ τὴν πλήμυναν ὑπολειφθὲν ὕδωρ, τὸ λιμνάζον ὕδωρ, Σερὰβ. 174, Πλουτ. Ἀλέξ. 44.

ἀνακόπτω, ἀπνοῶ, ὑφ' ἑνὸς ἀνέκοπτεν ὄχλῳ, ἀνέκρυνεν, ἀνῶειν (Σχόλ.), Ὁδ. Φ. 47. 2) ἀπακροῦν ἐπιτιθέμενον ἐχθρὸν, Θουκ. 1, 12, πρὸλ. Πλουτ. Καίσαρα 38. 3) ἀν. νοῦν, μετα- βάλλειν τὸν ἐρόμενον πλοῖον, Κασαυδ. Θεοφρ. Χαρ. 25. II. ἀπο- κόπτω, ἀποτέμνω, ἐκβάλλω, τὴν κεφαλὴν, τοὺς ὀφθαλμούς, Διόδ. 14, 115: τὰς ὄψεις ἀνακοπεῖς, τυφλωθεῖς, Φιλίστρ. 664.

III. διακόπτω, ἀσταματῶ, ἀοιζῶν Κέλσ. 123: — Παύλ. διακόπτομαι, ἐμποδίζομαι, τινός, ἀπὸ τινος πράγματος, Λουκ. Ἀλέξ. 57: διακόπτομαι ἐν τῷ λόγῳ, ὁ αὐτ. Περδ. 35.

ἀνακορῶ, σάιρω, σαρώων, συγυρίζω, Α. Β. 14, 11, ἐν λῆξει ἀνακαλλύνειν.

ἀνακος ἢ ἀνακός, ὁ, = ἀναξ, ὡς τὸ φύλακος (ἢ φυλακός κατὰ Ἀρίσταρχον) ἀντὶ τοῦ φύλαξ, — πρὸλ. Ἀνακος.

ἀνακοσμία, κοσμῶ ἐκ νέου, ἀνακαλλύνω, Σουλ. Ἑπιγρ. 6830, 14, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. 225.

ἀνακοσμοποιέω, ἐπαναφέρειν εἰς τὸν κόσμον, Ἑκκλ.

ἀνακουφίζω, αἶρω τι ἄνω, ἐγείρω, σηκώνω ἐπάνω, Σοφ. Ἀποστ. 24, ἀν. δέμας Εὐρ. Ὀρ. 218: ἐπὶ ἱππῶς καθ' ἣν στείγην ἀναβα- λινεῖ ἐπὶ τὸν ἵππον, ἐπειδὴν δὲ ἀνοκουφίσῃ ἐαυτὸν εἰς τὴν ἀνά- βασιν, ὅταν μετεωρίσῃ τὸ ἐαυτοῦ σῶμα ὅπως ἀναβῇ, Ξεν. Ἱπ. 7, 2: κατὰ μεταφοράν ἀπὸ τοῦ πλοίου, ἀνακουφίσαι κἀρα βυθῶν Σοφ. Ο. Τ. 23: ὁ ἄνθρωπος ἀνοκουφ. τὸν ἀσκὸν Ἀριστ. Περδ. 23, 15: — Παύλ., αἰσθάνομαι δι' ἐγενόμην ἐλαφρότερος ἢ εἰ ἀνεγείρομαι, ἀνε- κουφίσθην δέμας Εὐρ. Ἱππ. 1392: οὐαίρεται τὸ πνεῦμά μου, ὡς τὸ ἀναπτεροῦμαι, ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Φοῖβιδας ἀνεκουφίσθη, «ἐπύρην τὰ μυαλά του ἀέρα», Ξεν. Ἰλλ. 5, 2, 28.

ἀνακούφισις, εἰς, ἡ, ἐλάφρυνσις ἀπὸ τινος πόνου, κακῶν Σοφ. Ο. Τ. 218.

ἀνακουφισμα, ατος, τό, ἐλάφρυνσις, Ἱππ. 364, 4.

ἀνακουφιστής, ὁ, ὁ ἀνακουφίζων, «ἐλάττωσις ἀνακουφισταί», Σχόλ. εἰς Λισχὺλ. Πρ. 484.

ἀνακοχλάζω, = ἀνακοχχυλάζω.

ἀνακραγαίνω, (= ἀνα) κραῖνω, Ἰσοχ. Πισύχ.

ἀνακράδαινω καὶ ἀνακράδῶ, σείω, σαλεύω, Γρ. Νοξ. ἔνθ. 14, 8, σ. 78, 11.

ἀνακράδῶω, σείω, σαλεύω, Γρ. Νοξ. ἔνθ. ἀν. (Ἰσοχ.), σ. τῷ προηγ.

ἀνακράζωι μέλλ. -νράζομαι Ἑδδ.: ὁρῶ, ἀνικράζον· οὗτος εἶναι ὁ συχρητότατος χρόνος: μεταγεν. ἀνικράζα' Ἑδδ. (ἵδε κρᾶζω): κρᾶζω ἰσχυρῶς, ὡφύων τὴν φωνήν μου, ἐπὶ ἀνδρῶν, ἐπὶ κλ., ἀνέ- κραγον Ὁδ. Σ. 467: εἰ τι πέραν μου, ἀνέκραγον, ἀνὴρ ὅπως τὴν φωνήν μου περισσύτερον τοῦ ὁέοντος, Πινδ. Ν. 7, 112: ἔξ ἐνδὸς στό- ματος ἅπαντες ἀνέκραγον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 670, πρὸλ. Σ. 1311, κτλ.: οὐκ ἀνέκραγεν, ἐπὶ θυήσαντι ἀνδρῶν, Ἀντιφῶν 134, 29: — ἐποκίνας ἀναφ. ἡ εἰδ. προτάσις, ἀνέκραγον ὅς ἐξ ἔλγαι Ἀριστ. Ἑκκλ. 431, πρὸλ. Ξεν. Ἀν. β. 1, 14: τηλικαυτ' ἀνικρά- γετε, ὡς, Δημ. 583, 17: μετ' ὅππρ. ἀνακρῶντων βάλλειν, Πλουτ. Φιλκ. 34. 2) σπιν. ἐπὶ ἔρωϊν, ἀνὴρ γλῆσφι ἀνακράγῃ Μένανδ. ἐν Ἀδελφ. 5, 11.

ἀνακράκτης, ὁ, ὁ ἀνακράζων, λέξ. μεταγ.

ἀνακράσις, εἰς, ἡ, ἡ μετ' ἄλλων ἀνάμιξις, Πλουτ. Ἀλέξ. 47, κατὰ.

ἀνακραυγάζωι μέλλ. -άσω, κρᾶζω ἰσχυρῶς, Α. Β. 396.

ἀνακραύγασμα, τό, μεγάλη, ἰσχυρά κραυγή, Ἐπίκουρ. παρὰ Κλαιομένη. 2 σ. 91.

ἀνακρέκομαι, Μέσ., ἀνεκρούω ἐνστατὶν ὄργανον διὰ τοῦ πλῆκ- τρον, ἡχῶ, φέγγομαι, οὗ ἅπας ἔρως ἀνακρέκεται, ἐκαστον ηγε- νὸν παρασκευάζει τὴν φωνήν του διὰ σέ, Ἀνθ. Π. 9, 562: ἵδε κρέκω.

ἀνακρεμάννυμι ποιητ. ἀγρυ- Παύλ. -κρέμαμαι (ἵδε κρε- μάννυμι): — κρεμῶ τι ἐκ τινος, πασσάλλω ἀγκρεμιάσσω Ὁδ. Α. 440: τὰς πέδας ἀνεκρέμασαν ἐς τὴν ἀκρόπολιν, ὡς ἀνέθηκα, Περδ. 5, 77: τὰ ὕπλα πρὸς τὸ Ἀθήναιον αὐτῷ 95: ἀν. τινὰ, ἀπαγορεύω τινὸς, ὁ αὐτ. 9, 120: Ἐπίσχεσις, ἀν. [ἐαυτοῦ], ἀπαγορεύ- ζειν ἐαυτὸν, Διόδ. 2, 6: — Παύλ., ἀνακρεμῶμενον τοῦ νέκρου, ἐπὶ ἐκρέματο, Περδ. 2, 121, 3: τοῦτου, τοῦ ἀνακρεμῶμενου ὡς αὐτ. 9, 122, πρὸλ. 7, 191. II. κρέμω τι νὰ ἐκρεμίσῃ ἐκ τινος, ἀν. ἐξ ἀλλήλων τὴν θύναριν Πλάτ. Ἰων. 338A: οὕτως, ἀνα- κρεμῶσας [ὕμης] ἀπὸ τῶν ἐλπίδων Αἰσχύλ. Πρ. 2, ἀν. τὴν πίστιν εἰς τινὰ Πολύδ. 8, 21, 3.

ἀνακρεμασμός, ὁ, τὸ ἀνακρέμασμα, ἀνάρτησις, ἀρτησιμῶς: Α. Β. 447, 19.

ἀνακρήνημα, = ἀνακρεμάννυμι, Ἀππ. Μύρ. 75: ἀνακρ. Ὀηρίον τῆς οὐρᾶς, ἐκ τῆς οὐρᾶς αὐτοῦ, Κλήμ. Ἀλ. 274.

ἀν-ακρέδης, ἐς, οὐχὶ ἀκρεδής, Ἰώστ. 878, 37, κατὰ ὡσαύτως ἀνακρεδῶς, οὐ, Νικήτ. Χρον. 363A.

ἀνακρίνω [τ]: μέλλ. -νῶ (ἵδε κρίνω): — ἐξετάζω διὰ παντοίων ἐρωτήσεων ὅπως εὖρω τὴν ἀλήθειαν, ἀνακρίνω, ὡς καὶ νῦν, Παιου- σίαν Θουκ. 1, 95, πρὸλ. Ἀντιφῶνα 116, 6, Πλάτ. Συμπ. 201E: ἀν. τινὰ πόθεν ζῇ Δελφί, ἐν Ἑμπίρῳ 1. 2) ἐξετάζω, ἐρωτῶ περὶ τινος γεγονότος, ἀν. τοῦς ἐργασμένοισι, ἐρωτῶ, ἔρτω νὰ εὖρω τίς εἶναι ἡ αὐτοῦργός τῆς πράξεως, Ἀντιφῶν 118, 10: — Μέσ., ἀν. ποινὰ τίς ἐστίν, ποῖα θεραπεία θὰ ὑπάρξῃ, Πινδ. Π. 4, 111. II. ἐν Ἀθήναις ἐν χρήσει ὡς τῆς ἐργασίας ὁρος: 4) ἐξετάζω τοὺς ἀρχόντας ἵνα γινώσκω εἰ ἔχουσι τὰ ἀποταύμενα προ- νότα, Δημ. 1319, 21, 1320, 18, πρὸλ. Ἀριστ. Ἀποστ. 374-5, καὶ ἵδε τὴν λέξ. δοκιμασία. 2) ἐπὶ τὴν ἀρχάντων, ἐξετάζω πρόσωπα ἐνδιαφερόμενα εἰς τινὰ ζήτην, ἵνα οὕτως ἐτοιμάσω τὴν ὁδὸν διὰ τὴν δίκην, (ἵδε εἰσαγωγεὺς II.), Ἀνδοκ. 13, 35, Ἰσαῖος 54, 11, Δημ. 1175, 28: τὸν ἀρχόντα ἀνακρίσαντα εἰσάγειν [τὴν δίκην] Ἀριστ. Ἀποστ. 382: — Μέσ., οὐκ ἀνεκρίσθη τούτῳ [τὴν γραφὴν], δὲν τὴν ἐξέτασεν, ἐπὶ τοῦ κατηγόρου, Δημ. 518, 1, πρὸλ. ἀνακρίσεις. III. ἐν μέσ. φωνῇ, ἀποκλ., ἀνακρινόμενος πρὸς ἑωυτοῦς, συζητούντας πρὸς ἀλλήλους, Περδ. 9, 56.

ἀνακρίσις, ποιητ. ἀγρυ- (πρὸλ. συαγρυκτερος), εἰς, ἡ, ἐν Ἀθήναις ἡ ἐκ τῶν προέτρων ἐξέτασις τῶν δύο μερῶν τῶν ἐνδιαφε- ρομένων εἰς δίκην τινὰ, πρὴν παρασκευῇ τῆς δίκης πρὸς τὴν δικαιοσύνην, Ξεν. Συμπ. 5, 2: τοῦτο ἦτο τὸ ἔργον ἐν προετρέφοντι ἀρχαῖοι, εἰ 8 ἐλέγχοι περὶ αὐτῶν, ἀνέκρισιν δὲ δόξαν ἢ παραβέδοναι (Πλάτ. Χαρμ. 176C, Νέμ. 855E), ἐνῷ περὶ τῶν δικαιοσύνης ἡ ἰσ- τηρίας, ἐκ ἀνέκρισιν ἦκειν [Ἰσαῖος 57, 20, κατὰ], ἐνταῦθα, μὴ δὲ ἀνέκρισιν ἐλθεῖν, ὁ κ. μὴδ' ἀρχὴ τῆς δικαιοσύνης νὰ γίνῃ. (ἵδε ἡμῶς ὁ Σχόλ. ἐρμηνεύει ἐκ ἀγκρισιν διὰ τοῦ ἐς μάχην, πρὸλ. ἀνακρίνω III.), Αἰσχύλ. Πέρδ. 314, οὕτως, πρὸ ἀν. μὴ δέωσις, ἀν. δὲ μὴ ἐπιτελέσῃς αὐτὸς τὰς πρώτας διαταγὰς τοῦ νόμου, Πλάτ. Χαρμ. ἐνθ. ἀνωτ. — Ἐκτόρος τῶν δικαιοσύνης ἀνταρῶσις ἡ δικαιοσύνη (ἡ δικαιοσύνη) ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὐτοῦ ἦτο δικαία, Περδ. ἀνακρίνω II, 2, καὶ ἵδε

Ἀρχαιολ. Λεξ.
Φαίδρ. 277E.

2) ἐν γένει σημαίνει ἐξέτασιν, ἔρευναν, Πλάτ.

ἀνακροταλίζω, = ἀνακροτέω, Ἰπποδ. παρ' Ἀθην. 129C.
ἀνακροτέω, ἀνατείνω πρὸς τὰ ἄνω τὰς χεῖρας καὶ συγχεύω
αὐτὰς, τὴν χεῖρ' ἀνεκρότησ' ὑφ' ἥρωνης, Ἀριστοτ. Πλ. 739.
ἀνακροτήσας τὰς χεῖρας Δίσχιν. 33. 36: ἀπολ., οἱ δ' ἀνεκρό-
τησαν, ζωηρῶς ἐπενυρήσαν, Ἀριστοτ. Ἰππ. 651, Σπ. 1314. — Περὶ
ποιητικοῦ τινος τύπου ἀνακροτέω ἴδε ἐν λ. κροτέω καὶ πρὸλ.
ἐγκροτέω.

ἀνάκρουσις, εὖως, ἡ, ἡ ἀπώθησις, ἀπωσις, ἰδίως ἐπὶ πλοίων, ἡ
πρὸς τὰ ὀπίσω κίνησις, ἡ ὀπισθοχώρησις, — «ἐν ναυμαχίᾳ ἐλέγετο ἐπὶ
τοῦ πρῶτον κρούειν» Πλούτ., τὴν γὰρ ἀνάκρουσιν οὐκ
ἐξεσθαι τοῖς Ἀθηναίοις Θουκ. 7. 36: καὶ μετὰ τοῦ πάλιν, τὴν
πάλιν ἀνάκρουσιν τῆς προοπεσούσης νεὼς αὐτοῦ 62: αὐτῶς,
ἀνάκρ. Ἰππου, ἡ δὲ τοῦ χαλινῶ ὀπισθοδρομήσις, Πλούτ. 2. 549G.

2) ἡ εἰς ἑαυτὸν ἐπιστροφή, τὸ εἰς ἑαυτὸν ἐλθεῖν, ὁ αὐτ. 78A.
II. ἐν τῇ μουσικῇ ἡ πρώτη πλῆξις τοῦ ὄργάνου, ἡ ἀρχὴ μέ-
λους, τὸ πρῶτον, τὸ προανάκρουσμα, Σπ. 421: πρὸλ. ἀνα-
κροτῆ. 2) ἐν τῇ μετρικῇ ἀνάκρουσις λέγεται ἡμισυς τοῦ προ-
ταξαμένου τοῦ στίχου, ἐρ' οὗ ἡ φωνὴ ἀνακροῦσται, ὅταν ἰ-ῆτε Δά-
λιε Παιάν Σοφ. Ο. Τ. 154: πρὸλ. Ἰσχυρ. Στοιχ. Μετρ. σ. 11.

ἀνακρουστέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις ν' ἀνακρούσῃ, νὰ ἀνα-
κρούσῃ, νὰ σταματήσῃ, Σεν. Ἰππ. 10. 12.
ἀνακρουστικός, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος ἡ κατάλληλος πρὸς ἀνάκρου-
σιν ἢ ἀνακροτήν, πλήρη Πλούτ. 2. 936F.

ἀνακροῦς, ποιητ. ἀγκρ-, ἀπωθῶ, σταματῶ, ἀνακρόω, ἀνα-
χαιτέω, Ἰππον χαλινῶ Σεν. Ἰππ. 11, 3: τὸ ζεύγος Πλουτ. Ἀλκ.
2.

2) ἀπὸ χέρσου νῆα.. ἀνακρούεσκον, τὴν ἀπεμάκρυ-
νον ἐκ τῆς ξηρᾶς, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1650: πρὸλ. ἀνάκρουσις, ἀνα-
κρουστέον. II. κατὰ μέσ. φωνήν, ἀνακρούεσθαι πρῶμην, ἡ
ὑπισθρομῆν διὰ τῆς πρῶμης, δηλ. ἀπωθεῖν τὸ ὄπισθον διὰ τῆς πρῶ-
μης, Ἀριστοτ. Σπ. 399. πρὸλ. Διόδ. 11. 18: ἡ ἀνακρούεσθαι μόν-
ον Θουκ. 7. 38, 40: ὡς αὐτῶς, κρούεσθαι πρῶμην ἴδε κρούω
9: — ἐν Ἰσοδ. 8. 84 ἔχον ἐπὶ πρῶμην ἄλ., μετὰ τῆς αὐτῆς ἐν-
νοίας, ἀλλ' ὁλίγον κατωτέρω ἵππευσι ἔτι πρῶμην ἄν. καὶ ὁ Βαλκ.
ῥέλει νὰ γράψῃ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ἔτι ἀντὶ τοῦ ἐπὶ: — μεταφ.,
τὴν λόγον πάλιν ἄν., ὑπισθρομῶν καὶ ἀρχίζω ἐκ νέου, Πλάτ.
Φιλ. 131: παθε... μικρὸν ἀνακρούμενος Λουκ. Νιγρ. 8: ἄν. αὐ-
θις πὶ σὺ γάρ σον βίον Πλουτ. Κλεομ. 16. 2) ἐν τῇ μουσικῇ,
ἀνακρῶ μέλος, ὡς τὸ ἀναβάλλομαι, κεῖ μὲν τὰ Γλαύκτα ἀνα-
κρούομαι, Θεοφρ. 4. 31: ἐντεῦθεν, ἀρχίζω λόγον, δημηγορίαν, Πτο-
λμ. 4. 22, 11. III. ἀνακρούειν χερσὶν (ὡς φαίνεται) = ἀνα-
κροτεῖν Αὐτοκράτης ἐν «Τυμπαρισταῖς» 1.

ἀνακροῦσθαι, ποιητ. ἀγκρ-, ἀπωθῶ, σταματῶ, ἀνακρόω, ἀνα-
χαιτέω, Ἰππον χαλινῶ Σεν. Ἰππ. 11, 3: τὸ ζεύγος Πλουτ. Ἀλκ.
2.

2) ἀπὸ χέρσου νῆα.. ἀνακρούεσκον, τὴν ἀπεμάκρυ-
νον ἐκ τῆς ξηρᾶς, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1650: πρὸλ. ἀνάκρουσις, ἀνα-
κρουστέον. II. κατὰ μέσ. φωνήν, ἀνακρούεσθαι πρῶμην, ἡ
ὑπισθρομῆν διὰ τῆς πρῶμης, δηλ. ἀπωθεῖν τὸ ὄπισθον διὰ τῆς πρῶ-
μης, Ἀριστοτ. Σπ. 399. πρὸλ. Διόδ. 11. 18: ἡ ἀνακρούεσθαι μόν-
ον Θουκ. 7. 38, 40: ὡς αὐτῶς, κρούεσθαι πρῶμην ἴδε κρούω
9: — ἐν Ἰσοδ. 8. 84 ἔχον ἐπὶ πρῶμην ἄλ., μετὰ τῆς αὐτῆς ἐν-
νοίας, ἀλλ' ὁλίγον κατωτέρω ἵππευσι ἔτι πρῶμην ἄν. καὶ ὁ Βαλκ.
ῥέλει νὰ γράψῃ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ἔτι ἀντὶ τοῦ ἐπὶ: — μεταφ.,
τὴν λόγον πάλιν ἄν., ὑπισθρομῶν καὶ ἀρχίζω ἐκ νέου, Πλάτ.
Φιλ. 131: παθε... μικρὸν ἀνακρούμενος Λουκ. Νιγρ. 8: ἄν. αὐ-
θις πὶ σὺ γάρ σον βίον Πλουτ. Κλεομ. 16. 2) ἐν τῇ μουσικῇ,
ἀνακρῶ μέλος, ὡς τὸ ἀναβάλλομαι, κεῖ μὲν τὰ Γλαύκτα ἀνα-
κρούομαι, Θεοφρ. 4. 31: ἐντεῦθεν, ἀρχίζω λόγον, δημηγορίαν, Πτο-
λμ. 4. 22, 11. III. ἀνακρούειν χερσὶν (ὡς φαίνεται) = ἀνα-
κροτεῖν Αὐτοκράτης ἐν «Τυμπαρισταῖς» 1.

ἀνακροῦσθαι, ποιητ. ἀγκρ-, ἀπωθῶ, σταματῶ, ἀνακρόω, ἀνα-
χαιτέω, Ἰππον χαλινῶ Σεν. Ἰππ. 11, 3: τὸ ζεύγος Πλουτ. Ἀλκ.
2.

2) ἀπὸ χέρσου νῆα.. ἀνακρούεσκον, τὴν ἀπεμάκρυ-
νον ἐκ τῆς ξηρᾶς, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1650: πρὸλ. ἀνάκρουσις, ἀνα-
κρουστέον. II. κατὰ μέσ. φωνήν, ἀνακρούεσθαι πρῶμην, ἡ
ὑπισθρομῆν διὰ τῆς πρῶμης, δηλ. ἀπωθεῖν τὸ ὄπισθον διὰ τῆς πρῶ-
μης, Ἀριστοτ. Σπ. 399. πρὸλ. Διόδ. 11. 18: ἡ ἀνακρούεσθαι μόν-
ον Θουκ. 7. 38, 40: ὡς αὐτῶς, κρούεσθαι πρῶμην ἴδε κρούω
9: — ἐν Ἰσοδ. 8. 84 ἔχον ἐπὶ πρῶμην ἄλ., μετὰ τῆς αὐτῆς ἐν-
νοίας, ἀλλ' ὁλίγον κατωτέρω ἵππευσι ἔτι πρῶμην ἄν. καὶ ὁ Βαλκ.
ῥέλει νὰ γράψῃ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ἔτι ἀντὶ τοῦ ἐπὶ: — μεταφ.,
τὴν λόγον πάλιν ἄν., ὑπισθρομῶν καὶ ἀρχίζω ἐκ νέου, Πλάτ.
Φιλ. 131: παθε... μικρὸν ἀνακρούμενος Λουκ. Νιγρ. 8: ἄν. αὐ-
θις πὶ σὺ γάρ σον βίον Πλουτ. Κλεομ. 16. 2) ἐν τῇ μουσικῇ,
ἀνακρῶ μέλος, ὡς τὸ ἀναβάλλομαι, κεῖ μὲν τὰ Γλαύκτα ἀνα-
κρούομαι, Θεοφρ. 4. 31: ἐντεῦθεν, ἀρχίζω λόγον, δημηγορίαν, Πτο-
λμ. 4. 22, 11. III. ἀνακρούειν χερσὶν (ὡς φαίνεται) = ἀνα-
κροτεῖν Αὐτοκράτης ἐν «Τυμπαρισταῖς» 1.

ἀνακροῦσθαι, ποιητ. ἀγκρ-, ἀπωθῶ, σταματῶ, ἀνακρόω, ἀνα-
χαιτέω, Ἰππον χαλινῶ Σεν. Ἰππ. 11, 3: τὸ ζεύγος Πλουτ. Ἀλκ.
2.

2) ἀπὸ χέρσου νῆα.. ἀνακρούεσκον, τὴν ἀπεμάκρυ-
νον ἐκ τῆς ξηρᾶς, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1650: πρὸλ. ἀνάκρουσις, ἀνα-
κρουστέον. II. κατὰ μέσ. φωνήν, ἀνακρούεσθαι πρῶμην, ἡ
ὑπισθρομῆν διὰ τῆς πρῶμης, δηλ. ἀπωθεῖν τὸ ὄπισθον διὰ τῆς πρῶ-
μης, Ἀριστοτ. Σπ. 399. πρὸλ. Διόδ. 11. 18: ἡ ἀνακρούεσθαι μόν-
ον Θουκ. 7. 38, 40: ὡς αὐτῶς, κρούεσθαι πρῶμην ἴδε κρούω
9: — ἐν Ἰσοδ. 8. 84 ἔχον ἐπὶ πρῶμην ἄλ., μετὰ τῆς αὐτῆς ἐν-
νοίας, ἀλλ' ὁλίγον κατωτέρω ἵππευσι ἔτι πρῶμην ἄν. καὶ ὁ Βαλκ.
ῥέλει νὰ γράψῃ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ἔτι ἀντὶ τοῦ ἐπὶ: — μεταφ.,
τὴν λόγον πάλιν ἄν., ὑπισθρομῶν καὶ ἀρχίζω ἐκ νέου, Πλάτ.
Φιλ. 131: παθε... μικρὸν ἀνακρούμενος Λουκ. Νιγρ. 8: ἄν. αὐ-
θις πὶ σὺ γάρ σον βίον Πλουτ. Κλεομ. 16. 2) ἐν τῇ μουσικῇ,
ἀνακρῶ μέλος, ὡς τὸ ἀναβάλλομαι, κεῖ μὲν τὰ Γλαύκτα ἀνα-
κρούομαι, Θεοφρ. 4. 31: ἐντεῦθεν, ἀρχίζω λόγον, δημηγορίαν, Πτο-
λμ. 4. 22, 11. III. ἀνακρούειν χερσὶν (ὡς φαίνεται) = ἀνα-
κροτεῖν Αὐτοκράτης ἐν «Τυμπαρισταῖς» 1.

ἀνακροῦσθαι, ποιητ. ἀγκρ-, ἀπωθῶ, σταματῶ, ἀνακρόω, ἀνα-
χαιτέω, Ἰππον χαλινῶ Σεν. Ἰππ. 11, 3: τὸ ζεύγος Πλουτ. Ἀλκ.
2.

2) ἀπὸ χέρσου νῆα.. ἀνακρούεσκον, τὴν ἀπεμάκρυ-
νον ἐκ τῆς ξηρᾶς, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1650: πρὸλ. ἀνάκρουσις, ἀνα-
κρουστέον. II. κατὰ μέσ. φωνήν, ἀνακρούεσθαι πρῶμην, ἡ
ὑπισθρομῆν διὰ τῆς πρῶμης, δηλ. ἀπωθεῖν τὸ ὄπισθον διὰ τῆς πρῶ-
μης, Ἀριστοτ. Σπ. 399. πρὸλ. Διόδ. 11. 18: ἡ ἀνακρούεσθαι μόν-
ον Θουκ. 7. 38, 40: ὡς αὐτῶς, κρούεσθαι πρῶμην ἴδε κρούω
9: — ἐν Ἰσοδ. 8. 84 ἔχον ἐπὶ πρῶμην ἄλ., μετὰ τῆς αὐτῆς ἐν-
νοίας, ἀλλ' ὁλίγον κατωτέρω ἵππευσι ἔτι πρῶμην ἄν. καὶ ὁ Βαλκ.
ῥέλει νὰ γράψῃ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ἔτι ἀντὶ τοῦ ἐπὶ: — μεταφ.,
τὴν λόγον πάλιν ἄν., ὑπισθρομῶν καὶ ἀρχίζω ἐκ νέου, Πλάτ.
Φιλ. 131: παθε... μικρὸν ἀνακρούμενος Λουκ. Νιγρ. 8: ἄν. αὐ-
θις πὶ σὺ γάρ σον βίον Πλουτ. Κλεομ. 16. 2) ἐν τῇ μουσικῇ,
ἀνακρῶ μέλος, ὡς τὸ ἀναβάλλομαι, κεῖ μὲν τὰ Γλαύκτα ἀνα-
κρούομαι, Θεοφρ. 4. 31: ἐντεῦθεν, ἀρχίζω λόγον, δημηγορίαν, Πτο-
λμ. 4. 22, 11. III. ἀνακρούειν χερσὶν (ὡς φαίνεται) = ἀνα-
κροτεῖν Αὐτοκράτης ἐν «Τυμπαρισταῖς» 1.

ἀνακροῦσθαι, ποιητ. ἀγκρ-, ἀπωθῶ, σταματῶ, ἀνακρόω, ἀνα-
χαιτέω, Ἰππον χαλινῶ Σεν. Ἰππ. 11, 3: τὸ ζεύγος Πλουτ. Ἀλκ.
2.

2) ἀπὸ χέρσου νῆα.. ἀνακρούεσκον, τὴν ἀπεμάκρυ-
νον ἐκ τῆς ξηρᾶς, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1650: πρὸλ. ἀνάκρουσις, ἀνα-
κρουστέον. II. κατὰ μέσ. φωνήν, ἀνακρούεσθαι πρῶμην, ἡ
ὑπισθρομῆν διὰ τῆς πρῶμης, δηλ. ἀπωθεῖν τὸ ὄπισθον διὰ τῆς πρῶ-
μης, Ἀριστοτ. Σπ. 399. πρὸλ. Διόδ. 11. 18: ἡ ἀνακρούεσθαι μόν-
ον Θουκ. 7. 38, 40: ὡς αὐτῶς, κρούεσθαι πρῶμην ἴδε κρούω
9: — ἐν Ἰσοδ. 8. 84 ἔχον ἐπὶ πρῶμην ἄλ., μετὰ τῆς αὐτῆς ἐν-
νοίας, ἀλλ' ὁλίγον κατωτέρω ἵππευσι ἔτι πρῶμην ἄν. καὶ ὁ Βαλκ.
ῥέλει νὰ γράψῃ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ἔτι ἀντὶ τοῦ ἐπὶ: — μεταφ.,
τὴν λόγον πάλιν ἄν., ὑπισθρομῶν καὶ ἀρχίζω ἐκ νέου, Πλάτ.
Φιλ. 131: παθε... μικρὸν ἀνακρούμενος Λουκ. Νιγρ. 8: ἄν. αὐ-
θις πὶ σὺ γάρ σον βίον Πλουτ. Κλεομ. 16. 2) ἐν τῇ μουσικῇ,
ἀνακρῶ μέλος, ὡς τὸ ἀναβάλλομαι, κεῖ μὲν τὰ Γλαύκτα ἀνα-
κρούομαι, Θεοφρ. 4. 31: ἐντεῦθεν, ἀρχίζω λόγον, δημηγορίαν, Πτο-
λμ. 4. 22, 11. III. ἀνακρούειν χερσὶν (ὡς φαίνεται) = ἀνα-
κροτεῖν Αὐτοκράτης ἐν «Τυμπαρισταῖς» 1.

ἀνακροῦσθαι, ποιητ. ἀγκρ-, ἀπωθῶ, σταματῶ, ἀνακρόω, ἀνα-
χαιτέω, Ἰππον χαλινῶ Σεν. Ἰππ. 11, 3: τὸ ζεύγος Πλουτ. Ἀλκ.
2.

2) ἀπὸ χέρσου νῆα.. ἀνακρούεσκον, τὴν ἀπεμάκρυ-
νον ἐκ τῆς ξηρᾶς, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1650: πρὸλ. ἀνάκρουσις, ἀνα-
κρουστέον. II. κατὰ μέσ. φωνήν, ἀνακρούεσθαι πρῶμην, ἡ
ὑπισθρομῆν διὰ τῆς πρῶμης, δηλ. ἀπωθεῖν τὸ ὄπισθον διὰ τῆς πρῶ-
μης, Ἀριστοτ. Σπ. 399. πρὸλ. Διόδ. 11. 18: ἡ ἀνακρούεσθαι μόν-
ον Θουκ. 7. 38, 40: ὡς αὐτῶς, κρούεσθαι πρῶμην ἴδε κρούω
9: — ἐν Ἰσοδ. 8. 84 ἔχον ἐπὶ πρῶμην ἄλ., μετὰ τῆς αὐτῆς ἐν-
νοίας, ἀλλ' ὁλίγον κατωτέρω ἵππευσι ἔτι πρῶμην ἄν. καὶ ὁ Βαλκ.
ῥέλει νὰ γράψῃ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ἔτι ἀντὶ τοῦ ἐπὶ: — μεταφ.,
τὴν λόγον πάλιν ἄν., ὑπισθρομῶν καὶ ἀρχίζω ἐκ νέου, Πλάτ.
Φιλ. 131: παθε... μικρὸν ἀνακρούμενος Λουκ. Νιγρ. 8: ἄν. αὐ-
θις πὶ σὺ γάρ σον βίον Πλουτ. Κλεομ. 16. 2) ἐν τῇ μουσικῇ,
ἀνακρῶ μέλος, ὡς τὸ ἀναβάλλομαι, κεῖ μὲν τὰ Γλαύκτα ἀνα-
κρούομαι, Θεοφρ. 4. 31: ἐντεῦθεν, ἀρχίζω λόγον, δημηγορίαν, Πτο-
λμ. 4. 22, 11. III. ἀνακρούειν χερσὶν (ὡς φαίνεται) = ἀνα-
κροτεῖν Αὐτοκράτης ἐν «Τυμπαρισταῖς» 1.

ἀνακροῦσθαι, ποιητ. ἀγκρ-, ἀπωθῶ, σταματῶ, ἀνακρόω, ἀνα-
χαιτέω, Ἰππον χαλινῶ Σεν. Ἰππ. 11, 3: τὸ ζεύγος Πλουτ. Ἀλκ.
2.

2) ἀπὸ χέρσου νῆα.. ἀνακρούεσκον, τὴν ἀπεμάκρυ-
νον ἐκ τῆς ξηρᾶς, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1650: πρὸλ. ἀνάκρουσις, ἀνα-
κρουστέον. II. κατὰ μέσ. φωνήν, ἀνακρούεσθαι πρῶμην, ἡ
ὑπισθρομῆν διὰ τῆς πρῶμης, δηλ. ἀπωθεῖν τὸ ὄπισθον διὰ τῆς πρῶ-
μης, Ἀριστοτ. Σπ. 399. πρὸλ. Διόδ. 11. 18: ἡ ἀνακρούεσθαι μόν-
ον Θουκ. 7. 38, 40: ὡς αὐτῶς, κρούεσθαι πρῶμην ἴδε κρούω
9: — ἐν Ἰσοδ. 8. 84 ἔχον ἐπὶ πρῶμην ἄλ., μετὰ τῆς αὐτῆς ἐν-
νοίας, ἀλλ' ὁλίγον κατωτέρω ἵππευσι ἔτι πρῶμην ἄν. καὶ ὁ Βαλκ.
ῥέλει νὰ γράψῃ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ἔτι ἀντὶ τοῦ ἐπὶ: — μεταφ.,
τὴν λόγον πάλιν ἄν., ὑπισθρομῶν καὶ ἀρχίζω ἐκ νέου, Πλάτ.
Φιλ. 131: παθε... μικρὸν ἀνακρούμενος Λουκ. Νιγρ. 8: ἄν. αὐ-
θις πὶ σὺ γάρ σον βίον Πλουτ. Κλεομ. 16. 2) ἐν τῇ μουσικῇ,
ἀνακρῶ μέλος, ὡς τὸ ἀναβάλλομαι, κεῖ μὲν τὰ Γλαύκτα ἀνα-
κρούομαι, Θεοφρ. 4. 31: ἐντεῦθεν, ἀρχίζω λόγον, δημηγορίαν, Πτο-
λμ. 4. 22, 11. III. ἀνακρούειν χερσὶν (ὡς φαίνεται) = ἀνα-
κροτεῖν Αὐτοκράτης ἐν «Τυμπαρισταῖς» 1.

ἀνακροῦσθαι, ποιητ. ἀγκρ-, ἀπωθῶ, σταματῶ, ἀνακρόω, ἀνα-
χαιτέω, Ἰππον χαλινῶ Σεν. Ἰππ. 11, 3: τὸ ζεύγος Πλουτ. Ἀλκ.
2.

2) ἀπὸ χέρσου νῆα.. ἀνακρούεσκον, τὴν ἀπεμάκρυ-
νον ἐκ τῆς ξηρᾶς, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1650: πρὸλ. ἀνάκρουσις, ἀνα-
κρουστέον. II. κατὰ μέσ. φωνήν, ἀνακρούεσθαι πρῶμην, ἡ
ὑπισθρομῆν διὰ τῆς πρῶμης, δηλ. ἀπωθεῖν τὸ ὄπισθον διὰ τῆς πρῶ-
μης, Ἀριστοτ. Σπ. 399. πρὸλ. Διόδ. 11. 18: ἡ ἀνακρούεσθαι μόν-
ον Θουκ. 7. 38, 40: ὡς αὐτῶς, κρούεσθαι πρῶμην ἴδε κρούω
9: — ἐν Ἰσοδ. 8. 84 ἔχον ἐπὶ πρῶμην ἄλ., μετὰ τῆς αὐτῆς ἐν-
νοίας, ἀλλ' ὁλίγον κατωτέρω ἵππευσι ἔτι πρῶμην ἄν. καὶ ὁ Βαλκ.
ῥέλει νὰ γράψῃ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ἔτι ἀντὶ τοῦ ἐπὶ: — μεταφ.,
τὴν λόγον πάλιν ἄν., ὑπισθρομῶν καὶ ἀρχίζω ἐκ νέου, Πλάτ.
Φιλ. 131: παθε... μικρὸν ἀνακρούμενος Λουκ. Νιγρ. 8: ἄν. αὐ-
θις πὶ σὺ γάρ σον βίον Πλουτ. Κλεομ. 16. 2) ἐν τῇ μουσικῇ,
ἀνακρῶ μέλος, ὡς τὸ ἀναβάλλομαι, κεῖ μὲν τὰ Γλαύκτα ἀνα-
κρούομαι, Θεοφρ. 4. 31: ἐντεῦθεν, ἀρχίζω λόγον, δημηγορίαν, Πτο-
λμ. 4. 22, 11. III. ἀνακρούειν χερσὶν (ὡς φαίνεται) = ἀνα-
κροτεῖν Αὐτοκράτης ἐν «Τυμπαρισταῖς» 1.

ἀνακρότης, σ., ὄν, ἡ ἀνήκων εἰς κύριον ἢ ἡγεμόνα, βασιλέα,
ἕσσαν ἀνακτ. Ὀζ. Ο. 397. II. ἀνακρότης, τὸ, = ἀνάκρο-
τον, Ἰππ. Σουίξ. ἐν Ἰσοδ. 9. 65 ἀνάκροτον εἶναι ἡ ἑρυντέρα
γραφή.

ἀνάκροτον, τὸ, βασιλικὸν ἐνδείκτημα, μόνον παρὰ Βυζ.: ὡς ἐπὶ
τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν κατοικητηρίων τῶν ὁσῶν, ναὸς, σηκός, ἄδων,
Σιμων. 180: τὸ κρυπτόν ἄν. Σοφ. Ἀποστ. 696: Θέτιδος εἰς ἄν.
Εὐρ. Ἀνδρ. 43, πρὸλ. 117, 1112, Ἰων 55, Ρῆσ. 516: τὸ ἱρὸν ἐν
Ἐλευσίνι ἀνάκροτον (ἐνθα τὸ ἱρὸν ἱσως εἶναι προσθήκη ἐπεξη-
γῆς.) Ἰσοδ. 9. 65.

ἀνακρο-τελέσται, ὄν, οἱ, (τελέω), οἱ πρόεδροι τῶν μυστη-
ρίων, ἦτοι ἱερῶν τελετῶν, τῶν Κορυδαίνων, πρὸλ. Πaus. 10. 38, 7,
Κλήμ. Ἀλ. 12.

ἀνάκτωρ, ὄρος, ὁ, = ἀναξ, Δίσχολ. Χο. 356, Εὐρ. 1. Τ. 1414.
ἀνακυσκω, ἔρχομαι πάλιν εἰς συνουσίαν, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 19, 1:
ἀνακυσκώ, ἀνακινῶ καὶ ἀναμινύω, «ἀνακατώνω», Ἀριστοτ.
Ἀχαρ. 671, Πλ. 302 καὶ ἄλλ.

ἀνακυκλῶ, ἀναστρέφω, γυρίζω, πάλιν, ἀνακύκλει δέμας Εὐρ.
Ὀρ. 231: μεταφ., περιστρέφω τι ἐντὸς τῆς διαγραφῆς μου, διανοῦμαι
περὶ τινος πράγματος, Λουκ. Νιγρ. 6: ἐπαναλαμβάνω, Πλούτ. Δημ. 29.

II. ἀμετάδ. ἐν τῷ ἐνεργ., ἐπανέρχομαι, ἐπανακίμπω, κἀμνω
τὸν γυρὸν καὶ ἔρχομαι πάλιν, Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 2. 11, 9:
τὰς αὐτὰς δόξας ἀνακυκλεῖν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ὁ αὐτ. Με-
τεωρ. 1. 3, 8: — οὕτως ἐν τῷ παθ., ἀνακυκλούμενη πρὸς αὐτήν,
ἐπανακίμπουσα πρὸς ἑαυτήν, Πλάτ. Τιμ. 37A: αἱ τύχαι πολλὰ-
κις ἄν. περὶ τοὺς αὐτοὺς Ἀριστ. Ἰσοδ. Ν. 1. 10, 7. III. ἐν
τῷ παθ., ἀσπύτως, ὡς τὸ Λατ. versari, ἀναστρέφομαι, τριγυρίζω,
ἄν. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις Ἀθην. 44E.

ἀνακύκλησις, εὖως, ἡ, ἡ ἐν κύκλῳ ἐπάνοδος, στροφή, ἐπιστροφή,
Πλάτ. Πολ. 269E.

ἀνακυκλῶς, ἡ, ὄν. εὐκόλος νὰ ἀναστραφῇ, ἐπὶ στίχῳ ὑπερ-
δύναται νὰ ἀναγνωσθῇ καὶ ὀπισθοδρομικῶς, ἀναστρέφον ἡ ἀνακυ-
κλικῶν, ἐπιγραφὴ ποιήματος ἐν Ἀνθ. Π. 6. 323.

ἀνακυκλισμός, ἐσφαλ. γραφ. ἀντὶ ἀνακυλισμός, ὁ ἴδε.
ἀνακυκλῶ = ἀνακυκλῶ, Ἀνθ. Π. 9. 342 ἐν τῷ παθ.

ἀνακύκλωμα, τὸ, κύκλος, περὶ τῆς σελήνης, μεταγεν.
ἀνακύκλωσις, εὖως, ἡ, = ἀνακύκλησις, περιστροφή, Ἰππικοῦ
τάγματος Ἰπποδ. 4. 2, 19: ἀνακ. τῶν πολιτειῶν, κατάλυσις,
μεταβολή, ἀνατροπὴ, Πολύδ. 6. 9, 10.

ἀνακυλισμός, ὁ, τὸ πρὸς τὰ ἄνω ἢ ὀπίσω κυλίεσθαι, Διον. Ἀ-
ρεοπ.: — ἐπὶ χροῖον. Διόδ. 12. 36, ἐκ Βιορρώσεως τοῦ Δ. Δινοδωρ.
ἀντὶ — κυλισμός.

ἀνακύλλω ἢ ἀνακυβάζω κυλίων πρὸς τὰ ἄνω, ἀνακύλλω κατ'
ἐπανάληψιν, λίθους ἀνακυλλόντες Λουκ. π. 11: ὁ 8. — κατακυλλῶ,
ἀνακυλλῶ οὐσίας Ἀλεξ. ἐν «Κυβερνήτῃ» 1. 7.
ἀνακυβαίνω, ἐγείρω κύματα, Τζέτζ. Ἐξηγ. ἐν Ἰλ.
ἀνακυμβαλίσζω, (κύμβαλον) μόνον ἐν Ἰλ. Π. 379, διόφροι
δ' ἀνακυμβαλίζον, τὰ ἄρματα ἀνετρέποντο μετὰ κρότου, πρὸλ.
Λ. 160: ἔπειτα, ἀνεκυμβαλίζον (ἐκ τοῦ κύμβαχους), ἀνετρέ-
ποντο ἐπὶ τὴν κεφαλὴν, «κατακέφαλα», ἴδε Spitzl.

ἀνακυβῶ, ἀνατρέπω, Αὐτοδ. 137, Νικ. Θ. 705.
ἀνακύπτω: μέλλ. — κύψομαι Ἀριστοτ. Ὀρν. 146: — ψω Λουκ.
Ἐνάλ. Διόδ. 3. 1: ἀν. ἀνέκυψα Ἰσοδ. 5. 91, Ἀττ.: πρην. ἀνα-
κύπτω Εὐρ. Κύκλ. 212, Σεν.

ἀνακυβῶς, ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐπηρμένην, ἐπὶ ἵππῳ, Σεν.
Ἰππ. 7. 10: καγκύψας ἔχε, καὶ μένε ἔχων τὴν κεφαλὴν ὑψηλὴν
(ἀντὶ τοῦ κα

ἀνάλεκτος, ὄν, ἐκλεκτός, ἐξαίρετος, γυναῖκες ἄν. τὸ κάλ-
λος 'Επιστ. Σωκρ. 9.

ἀνάλεξις, ἡ, τὸ ἐπιπροσέλογεσθαι, Κύριλλ. 'Ιερ. σ. 111.
ἀν-ἀλήθης, εἰς, ἡ μὴ ἀληθής, ψευδής, Πλουτ. 'Αλκ. καὶ Κορ.
σύγγρ. 2, Διον. 'Αλ. V. 646. 2, Διδόκ. κτλ.—'Επιρρ. -θωσι—καὶ ἐπι-
πλάστως καὶ ἀναλήθως τι ποιεῖν ἢ λέγειν Μ. 'Αντων. 2. 10.
—'Εν τισι χειρογράφοις καὶ ἐνδόξοις συγγραφεῶν εὐρεται ἡ λέξις δὲ-
τύνης, ἀλλὰ κατὰ τὸν Χειροδοσκὸν τὰ ἐκ τοῦ ἀληθούς συνθετα πρέ-
πει νὰ παροξύνωνται ὡς φιλαλήθης, μεσαλήθης κτλ. 'Ιδὲ Chan-
dler (Greek accent. σ. 198, στήμ. 700).

ἀναληπτικά, αὐτός, τὸ, (ἀ. ἀναλῆναι) ὁ, τι μεταχειρίζεται τις πρὸς
ἐδάρθωσιν ἢ υποστήριξιν, χειρουργικὴ ταῖνια ἀνηρημένη ἐκ τοῦ λα-
μοῦ ὅπως κρατῇ ὑψηλὰ πάσχον μέλος τοῦ σώματος, 'Ιππ. περὶ
'Ιγρεσιῶν 748· κατὰ πληρ., τοῖχοι ἰσχυροὶ πρὸς υποστήριξιν κἀτων, ὡς
υποστηρίγματα, Δασ. συνιστάσεις, ἀναληπμοῖσιν ὑψηλοῖς
πολλὰ γέθεν περιλαβῶν Διον. 'Αλ. 3. 69· τοῦτε κίλους τόπους
ἀναληπμοῖσιν ἐξισώσας Διδόκ. 20. 36· αὐτὴ καὶ καθ' ἐν., τὸ πρῶ-
τον [τεῖχος] ἀναληπματι πολυδαπάνῳ κατεσκευάστο Διδόκ.
17 71, Σουλ. 'Επιγρ. 1104, 2747· 'Επιγρ. Δείρ. ἀρ. 67, Κούρε.
II. ἡλιακὸν ὠρολόγιον, Σουλ. 'Επιγρ. 2681 (ἐνθα ἴδε Βολέχιον), Βι-
τρούδιος 9. 4.

ἀναληπτήρ, ἀναληψίς, ἴδε ἀναληπτήρ, ἀνάληψις.
ἀναληπτεόν, ῥημ. ἐπιθ.· πρέπει τις ν' ἀναλῇ ἐκ νέου, ταῦτα
εἰς μνήμην ἀναληπτεόν Πλάτ. Νόμ. 864B· μνήμην δ, τί ποτ'
ἔστι, πρότερον ἀναληπτεόν, πρέπει τις ν' ἀρχίσῃ νὰ ἐξετάσῃ, ὁ
αὐτ. Φιλ. 331.

ἀναληπτήρ, ἄρως, ὁ, καθίσταται πρὸς ἀντήσιν ὕδατος, ἀντήμα,
κουθέξ, κ. 'Ιωσήφ. 'Αρ. I. 8. 3, 7.

ἀναληπτικός, ἡ, ὄν, ὁ συλλέγων πρὸς ἀνάρρωσιν καὶ ὑγίειαν,
Γαλην.

ἀναληπτικῶς, κατὰ τρόπον προξενούντα ἀνάληψιν, ὅγλ. ἀνάρ-
ρωσιν, «οἱ αἰτῶν ἀναληπτικῶς τὸν ἀσθενούντα» Γαλην.

ἀναληπτρίς, ἰδὺς, ἡ, ταῖνια ἢ ἀνάδεσμος πρὸς ἀνάρρωσιν πράγ-
ματός τινος ἢ πάσχοντος μέλους τοῦ σώματος, «φασικία», Γαλην.,
«τὴν Σωστράτου στήθεσσι δὲ τὴν ὕβριν μετὰ τὴν ἀναληπτρίδων»
Γαλην. τὸμ. 12, σ. 496 (18. 2, σ. 223L.).

ἀνάληψις, παρὰ μεταγεν. ἀνάλημψις, εἰς, ἡ: (ἀναλαμβάνω):
—τὸ ἀναλαμβάνειν, ἰδὺς τὸ ἐξ ἀνάδεσμου ἢ ταῖνιαις κρέμασμα, 'Ιππ.
περὶ 'Αρθρ. 795. 2) παραβολή, ἀναγνώρισις παιδίου ὡς ἰδίου,
Λουκ. 'Αποκρυπτ. 5.

3) κτήσις γνώσεως, κτλ., Τίμ. Λουκ. 100C, Σέξτ. 'Εμπκ. 1. 73, Διδόκ., κτλ. 4) ἡ ἀναδοχή ὑποურγῆ-
ματος ἢ ἀξιώματος, Σουλ. 'Επιγρ. 2906. 5) παθ., τὸ νὰ ἀνα-
ληφθῇ τις πρὸς τὰ ἄνω, ἡ 'Ανάληψις (τοῦ Κυρίου), Εὐαγγ. κ. Λουκ.
6', 51, 'Εκκλ.

II. ἡ ἀνάκτησις, μνήμης 'Αριστ. Περί μνήμ. 2. 2: μέσον πρὸς ἀνάκτησιν, Πλουτ. Ποπλ. 9. 2) ἐπανόρθω-
σις σφάλματος τινος, Θουκ. 5. 65: ἀναφυγή, «ἐκκούρασμα» τῶν στρα-
τιῶν κατόπιν ἐπιπύου ἔργου, Πολύβ. 3. 87. 1, καὶ Λουκ.: ἀνάρ-
ρωσις ἐξ ἀσθενείας, 'Ιππ. 'Αρ. 1250, Πλάτ. Τίμ. 83E· ἄν. ποιεῖν,
ἐπιφέρειν, προξενεῖν ἀνάρρωσιν, Δημήτρ. Κωμικ. ἐν ν' Ἀρεοπαγίτῃ
1. 9. 3) ἀποκατάστασις, ἐπανόρθωσις, ἐπὶ καταστραφείσης πό-
λεως ἥτις ἤρχισ ἀναλαμβάνει πάλιν, Στράβ. 599, Εὐστ. 'Ιστ. 'Εκκλ.
6. 39, 5. 4) ἐπανάληψις, Γραμμ.

ἀν-ἀλθής, εἰς, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος θεραπείαν, ἀνίατος, ἐλκῦ-
δριον 'Ιππ. περὶ 'Αρθρ. 829. πρὸλ. 'Αρκετίν. παρὰ Σχολ. εἰς 'Ιλ.
Λ. 515 (Düntzer σ. 22). 2) ὁ μὴ θεραπεύων, ἀνίσχυρος πρὸς
θεραπείαν, φάρμακα Βίων 7 (11). 4.—'Ο 'Ησύχιος ἐρμηνεύει: «ἀναλ-
θής· ἀνίατον· ἀνυγίαστον· ἀναισθητόν».

ἀν-ἀλθης, ὄν, = τῷ προηγ., ἀνίατος, Νόνν. Δ. 35. 296.

ἀν-ἀλθικός, ὄν, ἀνόμενος, 'Ησύχ.

ἀναληπτικῶς, ἀποχωρίζω τὰ ἄχυρα ἐκ τοῦ σίτου διὰ λιμηνήσας,
«λιχνίζω», Πλάτ. Τίμ. 52E.

ἀν-ἀλως, ὄν, ἄνω, ἀντὶ ἀν-ἡλως.

ἀνάλιπος [άλ], ὄν, ἄνω, ἀντὶ ἀνῆλιπος, ἀνυπόδητος, «ἀνά-
λιπος, ἔχων ἀνυπόδητος, ἔξ οὗ καὶ πέδιλον τὸ ὑπόδημα» ἡλψ γὰρ τὴ
ἐπὶ δὴμα,» (Σχολ.), Θεόκρ. 4. 56.

ἀναλίσκω, Κύρ. I. T. 337, 'Αριστοφ. Θεσμ., Θουκ. 7. 48, Πλάτ.:
ὡσαύτως ἀναλίσκω 'Ιππ. π. 'Αέρ. 288, Αἰσχύλ. Θύβ. 813, Εὐρ. Μήδ.
325, 'Αριστοφ. Πλ. 248, 'Αποσπ. 15, Ἀραρώς ἐν «Καμπυλιῶνι» 3,
Θουκ. 2. 24, 3. 81, 4. 48, 6. 12, 8. 45, Ξεν. 'Ιερ. 1, 11: παρὰ.
ἀνῆλσκον Πλάτ., Ξεν., ἀνάσκον 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 15, Θουκ. 8.
45: μέλλ. ἀναλίσσω Εὐρ., Πλάτ.: ἄρ. ἀνῆλσκω καὶ ἀνάλίσσω
[ἀ]: πρkm. ἀνῆλσκω καὶ ἀνάλσκω [ἀ]:—Πλάτ., μέλλ. ἀνῆλ-
σκωμαι Εὐρ., Δημ., ἀναλίσκωμαι Γαλην.: ἄρ. ἀνῆλσκω καὶ ἀνάλ-
σκωμαι Εὐρ., Δημ., ἀνῆλσκω καὶ ἀνάλσκωμαι. Οἱ τύποι τῶν δε-
χομένων αὐτῶν ἔχων πρὸς ἀνάλισιν μεταξὺ ἀναλ- καὶ ἀνῆλ- ἐν
τοῖς ὁρίτοις χειρογρ.· οἱ ἀντικείμενοι ἀπορρίπτουσι τοὺς ἀνῆλ- τύ-
πους, ἀναυφύλλως διότι τὸ α εἶναι ἤδη μακρόν· ἀλλ' ἐν παλαιᾷ τινι
'Αρκετῇ ἐπιγραφῇ (Σουλ. 'Επιγρ. 147) ὑπάρχει ἀνάλισαν (δὲ ἀνῆλ-
σκω) καὶ ἐν ὅλῃ (158) ἀνῆλσκω οἱ δὲ τύποι ἀνάλσκω, ἀνῆλ-
σκωμαι, ἀνῆλσκω ἀπαντῶσι ἐν συνθέσει μετὰ τῆς
προθ. κατὰ (κατ-) ὡς, κατηγάλσκω.—[Ἡ μορφή τοῦ ῥήματος

τοῦτου φαίνεται σχετίζουσα αὐτὸ πρὸς τὴν ἀνάλισκωμαι· ἀλλ' ὅμως ἡ
διαφορά ποσότητος τῆς συλλαβῆς αλ, ἡ ἐνεργ. τύπος τοῦ ῥήματος,
ἡ μεταβ. ἔννοια τοῦ πρkm., καὶ ὑπὲρ πάντα τῆς διαφοράς τῆς σημασίας,
δεικνύουσιν ὅτι τὸ ῥῆμα ἔχει ἄλλην ἀρχήν]. Δαπανῶ, ἐξοδεύω,
'Αριστοφ. Πλ. 381· ἀπολ., αὐτὸς 248: ἰδίως ἐπὶ κακῆς σημασίας,
καταπαύω, καταναλίσκω χρήματα, κατασπαταλῶ, Θουκ. 1. 117., 7.
83· ἄν. εἰς τι, δαπανῶ πρὸς τι, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 15, Πλάτ. Φαί-
δων 78A, Πολ. 561A καὶ ἄλλ.· ἐπὶ τινι αὐτὸς 369B· πρὸς τι
Δημ. 33. 26· ὑπὲρ τινος ὁ αὐτ. 247. 7· ὡσαύτως μετὰ ἑστ., 'Ισο-
κράτει ἀργύριον ἄν., δαπανῶ ἵνα πληρώσω αὐτόν, ὁ αὐτ. 937.
25:—Πλάτ., τὰνῆλσκωμαι, τὰ δαπανηθέντα χρήματα, ὁ αὐτ. 264.
15· τοῦτο γὰρ μόνον οὐκ ἔστι τὰνάλσκωμαι ἀναλωθὲν λαβεῖν
Εὐρ. 'Ικ. 776. 2) μεταρ. τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνῆλσκω
λόγον; Σοφ. Αἴ. 1049. κτλ.· χρόνον καὶ πόνον Πλάτ. Πολ.
369B· ἄν. σώματα πολλέμω Θουκ. 2. 84· τὴν τῶν προγόνων
ἐξέσαν Πλάτ. Μενέξ. 247B· τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκύν παῦρον
ἐπὶ γλεσφόροις ὕπνον ἀναλίσκωσαι βλέποντα πρὸς αὐ· καὶ
τὸν ἐκθινόν δ' ὀλίγον ἐπερχόμενον τοῖς βλεφάροις ἡδὺν ὕπνον ἀφανί-
ζουσα καὶ ἀναλίσκωσαι (Σχολ.), Πινδ. Π. 9. 41, ἀλλ' οἱ νεώτεροι
ἐρμηνεύει ἐξηγουσι: σπανίως παρέχουσα εἰς τὰ ἐαυτῆς βλέφαρα ὕπνον
κτλ. 'Ιδὲ σημ. Δοναλ. ἐν τόμῳ 3) ἁπλῶς καταναλίσκω, σίττω
'Ιππ. π. 'Αρχ. 'Ιγρ. 12:—Πλάτ., δαπανῶμαι, καταναλίσκωμαι, εἰς τὴν
πυρμαλὴν, πρὸς σχηματισμόν πυρμαλῆς πύχους, 'Αριστ. π. Γεν. Ζ. 1.
19, 17, καὶ ἄλλ. II. ἐπὶ προσωπῶν, φονεύω, καταστρέφω,
τοὺς ἀναλωθέντας Αἰσχύλ. 'Αγ. 570, πρὸλ. Σοφ. Ο. T. 1174,
'Αποσπ. 763, Εὐρ. Πλ. 681, Θουκ. 8. 65:—Μέσ., φονεύω ἑμάντον,
«σκοτώνωμαι», ὁ αὐτ. 3. 81:—Πλάτ., ἀφανίζωμαι, καταστρέφωμαι, τὸ
γῆϊνον ἡδὺν πᾶν ἀνῆλσκω γένος Πλάτ. Πολιτικ. 272D. 2)
ἐπὶ πραγμάτων, ἐκπυδῶν γίγνομαι, ἐκλείπω, ἀνῆλσκωται αὐτὸς
289C.

ἀν-ἀλίστος, ὄν, ἀναλίστος, ἀνάλκτος, ἀνόητος, μωρός, Τίμων
παρὰ Διογ. Λ. 4. 67.

ἀναλίσκωμαι, ἀποθ. = ἀναλείγω, Φιλόστρ. 225: ἄρ. ἀνε-
λίσκωσαντο 'Ιωσήφ. 'Αρχ. 'Ι. 8. 15, 6.

ἀνάλκεια, ἡ, ἐλλείψις ἀλκῆς, ἰσχύος, ἄδυναμία, δειλία, ἀναλ-
κείῃσι δαμέντες 'Ιλ. Ζ. 74, P. 320:—ὡσαύτως καὶ ἐν. οἱμοὶ
ἀναλκίῃσι [παλαιὸς ποιητ. τύπος μετὰ τ] Θέογν. 891.

ἀν-ἀλκῆς, εἰς, = τῷ ἑπομ., 'Ιππ. π. 'Αέρ. 290, 'Αριστ. Φυ-
σιγγ. 5. 4.

ἀν-ἀλκεις, ἰδὺς, ὁ, ἡ: αἰτ. -τεῖα 'Πλ. Θ. 153, κτλ., ἀλλὰ -εν,
ἐν 'Οδ. Γ. 375, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1224: [ἀλκή]: ὁ ἀνευ ἀλκῆς, ἰσχύος,
ἀδύνατος, ἀσθενής· ἐπὶ ἀπολέμῳ ἀνὴρ πῶν, ἀπτόλεμος καὶ ἄν.
'Ιλ. B. 201, πρὸλ. I. 35· κακὸν καὶ ἀνάλκεις Θ. 163, Ξ. 126·
ἐπὶ τῶν μνηστέρων, 'Οδ. Δ. 334, P. 125· ἐπὶ τοῦ Αἰγίσθου, I. 310,
πρὸλ. Αἰσχύλ. 'Αγ. 1224· περὶ τῆς 'Αφροδίτης, 'Ιλ. E. 331· ὡσαύτως
ἀν. θυμὸς Π. 656· φύζα Ὁ. 62:—ὁ πάντ' ἀνάλκεις Σοφ. 'Πλ.
301, πρὸλ. 'Ηρόδ. 2. 102.

ἀνάλλαγμα = ἀντάλλαγμα, «κτήσεσθαι παρὰ σοῦ ἐν ἀναλλάγ-
ματι» 'Εδδ. Βασ. B. κδ', 24.

ἀν-ἀλλακτός, ὄν, ἀμετάβλητος, ἀναλλοίωτος, 'Ορφ. 'Αποσπ. 3. 8.

ἀν-ἀλληγόρητος, ὄν, ὁ ἀνευ ἀλληγορίας, Εὐστ. 83. 23.,
549. 29.

ἀν-ἀλλοίωτος, ὄν, ἀμετάβλητος, 'Αριστ. Μεταφ. 1. 7, 13, Οὐρ.
1. 3, 9· ἀναλλοίωτον, ἀτρέπτον, τὸ μὴ ἀλλοιούμενον, ὅ ἐστι ἄλλο
ἐξ ἄλλου γινόμενον· 'Ησύχ.—'Επιρρ. -ως Διογ. Λ. 4. 16.

ἀν-ἀλλομαι, ἀποθ., ἐκπνέω, πνέω πρὸς τὰ ἄνω, πνέων ἀνα-
βαίνω, 'Αριστοφ. 'Αγ. 669· ἐπ' ὀχθους ἀνάλλεσθαι Ξεν. 'Ιπ-
παρχ. 8. 3.

ἀν-ἀλλος, ὄν, μεταβεβλημένος, διάφορος, Εὐστ. 1000. 31, κτλ.

ἀν-ἀλμος, ὄν, ἐπὶ γῆς, ἡ μὴ ἀλμύδης, ἡ μὴ ἔχουσα ἄλμυρον
ἱμάδα, τοῖς ἀνάλοις ὑγροῖς τε καὶ ξηροῖς Ξεν. Οἰκ. 20, 12.

ἀν-ἀλμυρος, ὄν, = τῷ προηγ., ἀνάλμυροι, οἱ οὐχὶ ἄλμυροί, «
Διασκ. παρὰ Γαλην. (Γ' ἡμισσ.).

ἀναλογάδην, (ἀνάλογος) ἐπιρρ. «κατ' ἀναλογίαν» 'Ησύχ.

ἀναλογεῖν καὶ ἀναλόγειον (μεταγ.), τὸ, «ἐν ᾧ πλῆθονται τὰ
βελία» Σουδ., ἀναγνωστῆριον, ἀναλόγιον, Πολυβ. 10. 60: «ἀναλό-
γιον, ἐρ' οὐ ἐπὶ κείνῳ ἁγίον Εὐαγγέλιον» Κωδιν. π. 'Ορφικ. β. 2.

ἀναλογεῖν, εἶμαι ἀνάλογος, σπλάγγνον οὐκ ἔχει ἀναλογεῖν
'Αριστ. 'Αποσπ. 315· τοῖς τὰς ἀέρας βασιμῶς ἀνελόγγος, πρὶς
τοῖς βαθμοῖς τῆς ἑαυτοῦ πάξεως ἀναλόγηται, 'Επιγρ. Μυσ. ἐν τῇ
Σουλ. 'Επιγρ. 2189, πρὸλ. 3486, 'Αδὴν. 80C, 81A, κτλ.

ἀναλογητέον, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ ἀναλογεῖν ἢ ἀναλογεῖσθαι, ἀναλο-
γητέον ἐν κεφαλῇ τὸν λόγον ὅλον 'Αριστ. Πρτ. εἰς 'Αλ. 37. 26
(ὡς πρέπει νὰ ἀναγνώσῃ τις ἀναλογητέον ἢ κατελλογητέον).

ἀναλογητικός, ἡ, ὄν, = ἀνάλωτος, ἀμρ. παρὰ Διογ. Λ. 1. 17.

ἀναλογία, ἡ, ἰσότης λόγων, ὡς, αθ = γ· δ, ἢ $\frac{\alpha}{\beta} = \frac{\gamma}{\delta}$, Πλάτ. Τίμ.

31C, 32C, πρὸλ. 'Αριστ. 'Ηθ. N. b. 3. 8, Πολ. 4. 12, 3, Ποιητ.
21. 11, κτλ.: κατὰ τὴν ἀναλ., ἀναλόγως, Πολ. 3. 13, 5· τὸ κατ'
ἀν. ἴσον αὐτῶν 5. 1, 2. II. ἐν γένει, ἀναλογία, ὁμοιότης ἐν

ταῖς σχέσεσι, Πλάτ. Πολιτικ. 257B, κτλ.· πρὸς. ἐν λέξει πολλὰ-πλάσιος.

ἀναλογίζομαι, ἀποθ., λογαριάζω κατ' ἐμαυτὸν, συγκεραλαῶ, ἀναλογίζομαι, τὰ ὁμολογημένα Πλάτ. Πρωτ. 332C, πρὸς. Πλάτ. 1741I· τὰ δεῖνὰ Ξεν. Ἀπομν. 2.1, 4· τὰ γεγονότα καὶ τὰ παρόντα πρὸς τὰ μέλλοντα ἀναλ., ὑπολογίζω τὰ παρόντα ἐν συ-κρίσει πρὸς τὰ μέλλοντα, Πλάτ. Θεαιτ. 180A· ἀναλ. τι πρὸς τι Ἀριστ. Πολιτ. 6.6.1· ἐκ τούτων ἀναλ., ὑπολογίζω ἐκ τούτων, ὁ αὐτ. Οὐρ. 2.13, 3. 2) ὑπολογίζω, ἐξετάζω, θεωρῶ, τι Θουκ. 5.7, Λυσ. 144.10. 3) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρακολουθεῖται ὑπὸ συνδέσμου, ἀναλ. ὡς... ὅτι... ἀναλογίζομαι, σκέπτομαι, ἐν-θυμούμαι ὅτι... Θουκ. 8.83, Ξεν. Ἑλλ. 2.4, 23, κτλ.

ἀναλογικός, ἡ, ὄν. (ἀνάλογος) ὁ κατ' ἀναλογίαν, τοιγάρτοι τῇ μὲν ἀκοῇ οὐκ ἔκρινεν αὐτόν, τῇ δὲ ἀναλογικῇ ἀρμονίᾳ, Πλούτ. 2.1145A· ἡ ἀναλογικὴ τέχνη, ὑπερλομεν παρόντες τὴν ἀνα-λογικὴν τέχνην ἐπὶ τὴν συνήθειαν ἀναδραμεῖν Σίετ. Ἑμπ. M.1.199. —Ἐπίρρ. -κώς Γρηγ. Νύσσ. τμή. 2, α. 211.

ἀναλόγιον, ἴδε ἀναλογεῖον.
ἀναλόγισμα, ατος, τό, ἡ ἐκ παραβολῆς κρίσις, τὸ ἐξ ἀναλογι-σμοῦ συμπέρασμα, τὰ δὲ περὶ τούτων ἀναλογίσματα Πλάτ. Θεαιτ. 186C.

ἀναλογισμός, ὁ, τὸ ἀναλογίζεσθαι μετὰ πλείονος περιστάσεως, τὸ ἀνασχοπεῖν ἐν νόνῳ, Θουκ. 3.36, πρὸς. 8.84:—σκέψις, ὑπολο-γισμός, ἀπόφασις στηριζομένη ἐπὶ ἀναλογισμοῦ, Ξεν. Ἑλλ. 5.1, 19· ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν ἀναλ. Μένανδ. ἐν «Στρατιώταις» 1, 3.

2) κατὰ τὸν ἀναλογισμὸν, κατὰ τὸν ἐξ ἀναλογίας ὑπολογισμὸν, παρὰ δὴμ. 282.5· δι' ἀναλογισμοῦ ἢ τινος ἀποδείξεως Σίετ. Ἑμπ. Πυρρ. Ὑποτ. 1.147.

ἀναλογιστέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἀναλογίζομαι, δεῖ ἀναλογί-ζεσθαι, Διογ. Λ. σ.719· ἴδε ἐν λ. ἀναλογητέον.

ἀναλογιστικός, ἡ, ὄν, ὁ κρίνων ἐξ ἀναλογίας, ἀναλογικός. Σίετ. Ἑμπ. M.11.250· ἡ -κὴ τέχνη αὐτοῦ 1. 214. II. ὁ διδάσκων ἀναλογίαν, γραμματικοὶ αὐτοῦ 2.59.—Ἐπίρρ. -κώς αὐτοῦ 3.40.

ἀνάλογος, ὄν, ὁ σύμφωνος πρὸς τὸν προσήκοντα λόγον, ὁμοιος, ἀνάλογος, σύμμετρος, σύμφωνος, Πλάτ. Τιμ. 69B, πρὸς. Τιμ. Λοκρ. 1031I: τὸ οὐδ' ἀνάλογον συχνάκις ἐν χρήσει παρ' Ἀριστ. ἐπὶ ἐπιρρηματικῆς σημασίας, ἀνάλογως, κατ' ἀναλογίαν, ΠΠ. N. 3.8, 3, κτλ.:—συχνάκις ὁμοιος δύναται νὰ εἶναι καὶ ἐπιθ., τὸ ἀνάλογον λέγω, ὅταν... Ποιητ. 21.11· παρὰ τὸν ἀν. ΠΠ. N. 5.3, 12 καὶ ἄλλ.· ἄλλα πολλάκις ἀδύνατον νὰ ἐκληθῇ οὕτως ὡς, ἐκ τοῦ ἀνά-λογον Ρητ. 2.23, 17, 3.2, 9 καὶ ἄλλ.· μεταφορὰ αὖ ἀνά-λογον (δηλ. οὐσαί) αὐτοῦ 3.6, 7· τὰ τούτοις ἀνάλογον Ἰστ. 1.1.1, 11, κτλ.· ἀνάλογον αὖ οἰκοδόμοι (ὡς κατηγ.) ΠΠ. N. 2.1, 6, πρὸς. Ρητ. 1.7, 20, καὶ ἄλλ.· ὥστε εἶναι φανερόν ὅτι τὸ ἀνάλογον εἶναι ἀπλῶς ἰσοδύναμον τῷ ἀνά λόγον, ὡς ὑπάρχει γε-γραμμένον ἐν Πλάτ. Τιμ. 37D· πρὸς. λόγος B. III:—τὸ κανονικὸν ἐπίρρ. ἀναλόγως παρ' Σίετ. Ἑμπ. Π.1.88, καὶ ἄλλοις—ὁ Ἰσὺχ. ἔχει· ἀναλόγως, ἴσως.

ἀναλογούντως, ἐπίρρ. μετοχ. ἴνεστ. = ἀναλόγως, μετὰ δοτ., Σουλ. Ἑπιγρ. 276B.

ἀναλογυγῶν, διὰ λαγχιδίου ποικίλλω, Ἰωάνν. Λαυρ. π. Ρωμ. 88.

ἀναλόγως, ἴδε ἀνάλογος, ἐν τίλει.

ἀναλοκίζω, -ισω, -ιῶ, ἀντληθῆναι, ἀνέσθισμαι· Ἰσὺχ. ἀν-αλος, ὄν, (ἀλξ-) ὁ ἄνευ βλαπτος, ὁ ἀνάλωτος, Ἀριστ. Προβλ. 21.5.

ἀνάλω, ὄν, ὁ ἀπλῶς τύπος τοῦ ἀναλίσκω, ὁ ἴδε.

ἀν-αλτος, ὄν, (ἀλξω) ἀπλήρωτος, ἀπληρτος, ὁ ἀκόρεστος, Λατ. inexplerabilis, βόσκειν ἢν γαστέρ' ἀναλτον Ὄδ. P. 228, Σ. 364· οὕτω καὶ Κρατέους παρὰ Σουλῶ.

ἀν-αλτος, ὄν, (ἀλξ) ὁ μὴ ἀλατισμένος, ἀνάλατος, Ἰππ. 480, «ἀναλτος, τὸ χωρὶς ἁλῶν καὶ οὐκ ἀλμυρόν» Γαλην. Γλωσσ., Τιμο-κλῆς ἐν «Ἰατροῖς» 2.7.

ἀναλύζω, κλαίω μετὰ λυγμῶν, Λουκ. Ἐνυκν. 4. Κόδιντ. Σμ. 14. 281 (κοιν. γραφή, ἀνωλύζεσκε).

ἀνάλυσις, εως, ἡ, (ἀνάλυσις), ἀπαλλαγὴ, ἐν οἷς ἀνάλυσις ἐστὶν οὐδέποτε κακῶν Σοφ. ΠΠ. 142. 2) διέλυσις, Ἀριστ. Κησμ. 4.11, Πλούτ., κτλ.:—ἡ διέλυσις τοῦ ὅλου εἰς τὰ ἐξ αὐτοῦ συνε-τίθη, ἀντιτίθεται δὲ ταῖς σημαίνουσιν τὸ ἐναντίον λήεσι γένεσις, συνθέσις, Ἀριστ. ΠΠ. N. 3.3, 12. 3) ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀρι-στοτέλους, ἡ ἀναγνῶν τῶν ἀτελῶν σχημάτων εἰς τὸ ἀπλὸν ἢ τέλειον, Ἀναλυσ. ΠΠ. 1.45, 9.

ἀναλύω, ΠΠ. 1.45, 9. 4) ἡ λύσις προβλήματος τινος, κτλ., Πλούτ. Ρημ. 12.

II. (ἐκ τοῦ παθ.) ἀναπτύσσειν, ὁπισθοδρῶ-μεναι, Πλούτ. 2.76B: ἡ ἀποχώρησις, ἀναχώρησις, Ἰωσήφ. Ἀρρ. 1. 19. 4. 1· ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ τοῦ θανάτου (πρὸς. ἀναλύω III.).

Ἐπίστολ. πρὸς Τιμ. B' 2, δ', 6.

ἀναλύετῃ, ἡρος, ὁ, σωτήρ, λυτρωτής, Λισχύλ. Χο. 159.

ἀναλύτης (ῥ), ὄν, ὁ, σωτήρ, ἴδιος ἢ ἀπαλλάσσων ἀπὸ μαγα-νοῖας, «ἀντιφωμάντιον ἀναλύτης» Μάγνης ἐν «Λυδοῖς» 2, πρὸς. Λοβ.

Ἀγλαφ. βιάτ·—Ὁ Διόνειρος, προτείνει νὰ ἀποκατασταθῇ ὁ Δωρικὸς ποιητ. τύπος στόνων ἀλλύτας (ἀντὶ αὐτῶς) ἐν Λισχύλ. Θῆδ. 146.

ἀναλύτικός, ἡ, ὄν, ὁ εἰς τὸ ἀναλύειν ἢ τὴν ἀνάλυσιν ἀνήκων,

ὁ περὶ ἀναλύσεως πραγματευόμενος:—τὰ Ἀναλυτικά, αἱ περὶ λογικῆς πραγματείας τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐν αἷς τὰ διανοήματα ἀνα-λύονται εἰς τοὺς ἀπλουστάτους αὐτῶν τύπους, πρὸς. ΠΠ. N. 3.5, Ἀναλυσ. ΠΠ. 1.32.—Ἐπίρρ. -κώς ὁ αὐτ. Ἀναλυσ. Ὑποτ. 1.22, 12, ἀνάλυτος, ὄν, ὁ συνάμενος νὰ ἀναλυθῇ, Πλωτίν. 457A. ἀναλυτρός, ἀπολυτρώων, ὑπολλῶν χρημάτων ἀνελύτρωσε· Διοδ. Σικ. 16.51, διορθ. ἀπελύτρωσε.

ἀναλύτω, ἴδε ἀναλύζω.

ἀναλύω, Ἐπ. ἀλλύω· ἀνλύω Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1028. 55: μέλλ. ἀναλύσω: ἴδε λύω διὰ τοὺς σχηματισμούς καὶ τὴν προσφωβαν· Ὁ Ὀρ. ἔχει ἀλλύουσα, ἀλλύουσα μετὰ ὤ), Ἄνω, «λύνω», διαλύω, ἐπὶ τοῦ ἴστού τῆς Πηνελόπης, νύκτας δ' ἀλλύουσκεν, ἀνέ-λυεν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἡματιῇ μὲν ὑφαίνεσκεν, ὕφαινε· Ὄδ. B. 105· ἀλλύουσιν.. ἀγλαὸν ἴσθον, ἀναλύουσιν, αὐτῶς B. 109, κτλ.· ἀνὰ τε πρυμνήσια λύσαι αὐτοῦ 1. 178, κτλ. 2) ἀπο-λύω, ἀπελυτρώω, ἐμέ τ' ἔκ δεσμών ἀνέλυον αὐτόν M. 200 (οὐδαμῶς ἐν Ἰλιάδῃ)· ἀπαλλάσσω, ὅτ' ἀναλτίον οὐν βρέφος ἀναλύον-τες τῆς καταβίχης· Δίλ. Π. 1.5.18.

II. μεθ' Ὀμ., λύω κατὰ διαφόρους ἐννοίας: 4) «λύνω», οὐδέποτε ζῶντην ἀναλύεται Κελλ. εἰς Δῆλ. 237, κατὰ μέσ. τύπον, πρὸς. Ἀριστ. 1.2.5.19. 11.

2) ἀποδίδω εἰς νεκρὸν τὴν χρῆσιν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ καὶ τῆς γλώσσης, ἀνὰ δ' ἔλυσεν μὲν ὀφθαλμόν, ἔπειτα δὲ φωνάν γαλκομήτρα Κάστορος Πινδ. N. 10 ἐν τῇ. 3) διαλύω τὴν ὕλην εἰς τὰ συστατικά αὐτῆς ἢ στοιχεῖα, ἐς αὐτὰ ταῦτα Τιμ. Λοκρ. 1021I: διαλύω, τήκω χιόνα, κτλ., Πλούτ. 2.898A.

4) ἀναλύω τι εἰς τὰ στοιχεῖα αὐτοῦ, ἐξετάζω, Ὑπερο-Φωκυλ. 961· ἐρευνῶ τὴν ἀναλυτικὴν, Ἀριστ. ΠΠ. N. 3.3. 11. 4) ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ., ἀναλύω συλλογισμὸν εἰς τὰ στοιχεῖα αὐτοῦ, ὁ αὐτ. Ἀναλυσ. ΠΠ. 1.32, 2, καὶ ἄλλ.: πρὸς. ἀνάλυσις 1.3.

5) ἀκυρῶ, διαγράφω, Δημ. 584. 16, πρὸς. 187. 25, Πλούτ., κτλ., ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ μέσ. τύπον ἐξελεῖται, κάμνει τι νὰ λησμονηθῇ, ἐπὶ φραγμάτων, πάντα ταῦτα Ξεν. Ἑλλ. 7.6, 18· ὁμορτίς Δημ. 187. 24.

6) καταπαύω, διακόπτω, ὅτις τέρμα εἰς τὴν καὶ ὅταν ἀναγρίαι ἐμπέτη, ἀναλύειν χρὴ τὰ περὶ κληρονομίαν πάντα Ξεν. Κυν. 5.34.

7) λύω πρόβλημα, κτλ., ὁ Πλούτ. 2.7921I, Βυττιμ. αὐτοῦ 133B.

8) λύω τὴν μαγανείαν, «ἐμα-γεύω», «ἐφαρμακέω», ὡς γλυκύετα, ἀναλυθεῖς μόλις, «ἐμαγε-ύεις», Μένανδ. ἐν «Περὶ» 4, πρὸς. Ἀλβέρτ. Ἰσὺχ. α. 330.

III. ἀμετέλλω, λύω τὰ πρυμνήσια καθήκοντα, αἶρω τὴν ἀγκυραν καὶ ἵπω, ἀποπλῖν, ἀπέρχομαι, Πλούτ. 3.69, 14, Βασίλ. 42.8, Χρησμ. Σουλλ. 8.55, κτλ.:—μεταρ., ἐπὶ τοῦ θανάτου, ἐς θεοῦς ἀνέλυσα Ἐπι-γράμμ. Ἑλλ. 340. 7· ὅθεν καὶ ἀπολύτως, ἀπολύτως (πρὸς. ἀνά-λυσις II.). Ὑποστ. πρὸς Φιλ. α', 23, Ἑπιγρ. Ἑλλ. 713.

2) ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, Εὐαγγ. κ. Λουκ. 16', 36· ἐξ ἔδου Ἑσθ. (Σοφ. Σολ. 6'· 1).

ἀν-αλφάβητος, ὄν, ὁ μὴ γινώσκων οὐδὲ τὸ ἀλφάβητον, ὅπως ἀγράφητος, «ἀμύθητος γραμμάτων ἀπέναντον καὶ τὸ δὴ λεγόμενον ἀναλφάβητος» Φιλώλ. ἐν ἀλίγαις 2, πρὸς. Ἀδὴν. 170K.

ἀνάλωμα, ατος, τό, ἀνάλωμα ἐν μεταφ. ἐπιγραφεῖ, Σουλ. Ἑπιγρ. 2347I. 61., 3137. 58· (ἀνάλωμα)·—δαπάνη, ἔξοδος, ἀπώ-λεια, ἐμπίδα, Λισχύλ. Ίκ. 478· ἐν τῇ. τῷ λῆμμα Λυσ. 905.1, Πλάτ. Νόμ. 920C· κατὰ πληθ., δαπάναι, Θουκ. 1.28, κτλ., οὐσίαν, ἢς οἱ πρόσδοσι λύουσι τὰνάλωμα, καλύπτουσι τὰ ἔξοδα, Δίφιλ. ἐν «Ἑπιγράμμ.» 1.5· ἴδε ἐν λ. ἀναλίσκω I.—ἐκ τῶν ἰδίων ἀνα-λωμάτων καθοπλίζειν = ἐξ ἰδίων δαπάνης, Ὑψίφην. παρὰ Δημ. 245. 22: μεταφ., σκαῖόν γε τὰνάλωμα τῆς γλώσσης τότε Νύρ. Ίκ. 547.

2) ἀναθυμίασις, Πλούτ. 2.384A.

ἀνάλυσις, ἡ, δαπάνη, ἔξοδος, Θέογν. 903. Θουκ. 6.31. II.

καταστροφή, ἴουστ. M. Ἀπολ. 1.20.

ἀναλυστικός, α, ὄν, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἀναλίσκω, ὄν πρέπει τις νὰ ἀναλύσῃ, Πλάτ. Νόμ. 847E.

ἀνάλωτός, ὄν, ὁ, ὁ ἀναλίσκων, ὁ δαπανῶν, ὁ σπάταλος, Πλάτ. Πού. 5521I, C.

ἀνάλωτικός, ἡ, ὄν, ὁ προκαλῶν δαπάνας, δαπανηρὸς, ἴδοναι, ἐπιθυμῆται Πλάτ. Πού. 5581I, 559C.

ἀνάλωτος (ῥ), ὄν, (ἀν στερητ., ἀλίσκομαι) ἐν δὲ δύναται τις νὰ κυριεύσῃ, ἐπὶ ἐρυμνῶν θέσεων ἢ προυφείας, Ἡρόδ. 1.84., 8.51· ἀλλ' ἐν Θουκ. 4.70, ἀπλῶς ὁ μὴ κυριεύειν, ὁ ἐκ ἀπόρροτος.

2) ἐπὶ προσώπ., ὁ δι' ἐπιχειρημάτων ἀνατρίβητος. ἐν δὲ δύναται τις νὰ ἀναίρεσθαι, Πλάτ. Θεαιτ. 179C· ἀν. ὑπὸ χρημάτων, ἀναιρέτης, ὁ μὴ ἐκκαθόμενος. Ξεν. Ἀγρ. 8.8. 3) ἐπὶ πρᾶ-γμάτων, ἀνιέρτος, διὰ κορτερίας καὶ φιλοστονίας οὐδὲν τῶν ὄντων ἀγαθῶν ἀνάλωτον πέφυκε Δημ. 1412. 23.

ἀναλωρῶ, ἀνακουρίζομαι, ἀναπαύομαι ἀπὸ τῶν πόνων, Ἀρετ. π. Θερ. Ὀδ. Παθ. 2.11.

ἀναμαγανεύω, ποιῶ τι διὰ μαγανείων, «οἱ μάγοι περιστάσεις πῦρ ἀναμαγανέουν» Γεωργ. Πισδ. Βίος Ἀναστ. Μάρτ. α. 311, ἐκδ. Γουρ.

ἀναμαινῶ, ἐπὶ πυρὸς, νέμομαι, ἐπεστείνωμαι κατακαίω μεθ' ὀρ-μῆς, ὡς δ' ἀναμαινῶναι βαθεῖ ἄγρεα Θεοπίδοις πῦρ Ἰλ. γ. 491).

ἀναμαλάσσω, μαλάσσω πάλιν, «ξαναμαλάζω», καθιστώ τι μαλακὸν διὰ μαλάγειας, Ἰππ. 672. 2.

ἀναμαλῶναι, μαλῶναι τι μετ' ἀκριβείας, λαμβάνω ἀκριβεῖς πληροφορίες, ἐξετάζω λεπτομερῶς, Ἡρόδ. 9.101.—«ἀναμάω, ἐξ ἀρχῆς μάω» Ἡσυχ.

ἀναμαντεύομαι, ἀποθ., καθιστώ τὰ μαντευόμενα ἄκυρα, «ἐξε-
δροι γὰρ τινες ὄρνιθες ἀπέπταντο καὶ διὰ τοῦτο ἀνεμαντεύσαντο»
Δίων Κ. 37. 25.—«ἀναμαντεύσθαι: σημαίνει τὸ τὰ μαντευόμενα ἀπαξ
ἀμάντευτα ποιῆσθαι» Α. Β. 26. 9.

ἀν-αμάξευτος, ὄν, τόπος ἀδιάβατος εἰς ἀμάξας, ὃν δὲν δύναν-
ται νὰ διέλθωσιν ἀμάξαι, Ἡρόδ. 2.108.

ἀν-αμάξεις, εὖως, ἡ, ἐκθλίψεις, ἐκπίσεις, Ὡριγ. ἐν Ἰωάνν. σ. 339.

ἀναμαρμαίρω, κινεῖμαι ταχέως, ἐπὶ τῶν φυσικῶν αἰδηρορ-
γῶν, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1300 ἄλλ' ὁ Σχολιαστὴς δίδει εἰς τὴν λέξιν
ἄλλην σημασίαν: «ἀναμαρμαίρειν κυρίως τὸ καθεῖν» μετενήνοχε δὲ
τὴν φωνὴν ἀπὸ τῆς σφύροσάτης φυσίξεως ἐνεργούσης ἐξελθῆναι.—Ὁ
Ἰσχυκ. ὑπέβαλε διδρῶσιν ἀναμορμύρους, ὃ δὲ Μέρκελος ἀνα-
μαρμαίνουσι.

ἀναμαρτῆς πρὸς ἐξήγησιν τοῦ νημερτῆς Ἡσυχ. Ἰδε νημερ-
τῆς καὶ νημερτῆς παρὰ τῇ αὐτῇ.

ἀναμαρτησία, ἡ, ἔλλειψις ἀμαρτίας, ἀθωότης, Ἀπκ. Καρχ. 52.
ἀν-αμάρτητος, ὄν, ὁ μὴ σφαλόμενος, ὁ διατελὼν ἐν ἀρμονίᾳ
καὶ τάξει, Σεν. Κύρ. 8. 7, 22. 2) ἐπὶ ἡθικῆς ἐννοίας, ὁ μὴ ἔχων
σφάλμα ἢ πταίσμα, ἀμεμπτος, ἀνεπίληπτος, Ἰππ. π. Ἀγμ. 763. ἀντι-
τίθεται τῷ ὅς τε ἀπὸ τῆς ἀντιπράξεως Πλάτ. Πολ. 339B. ἀν. πολιτεία,
ὅθεν ἐλλείψεως ἢ σφάλματος, τέλειος τύπος κυβερνήσεως, Ἀριστ.
Πολ. 3. 1, 9. ἀν. πρὸς τινὰ ἢ τινί, ὁ μὴ βλάψας τινά, ὁ μὴ ἐνο-
χλήσας τινά, Ἡρόδ. 1.117., 5. 39. ἀνμ. τινός: ἀναμάρτητον
ἐχούσαν τὴν ὁδὸν καὶ τῶν νῦν ἐστέων, μὴ ὑπάν
ὑπάτιον ἢ ἐνοχον, 1.155. τὸ ἀν. = ἀναμαρτησία, Σεν. Ἀγρ. 6. 7,
Πλάτ., πρὸς τὸ ἀναμ., πρὸς φύλαξιν ἀπὸ σφάλματος, Ἀριστ. Ἡθ.
8. 1, 2.—Ἐπὶ ἀρ. — τῶς, ἀπαισίας, Σεν. Ἀπομ. 2. 8, 5. ἀδολῶς,
ἀσίνως, Δημ. 1407.18.

II. ἐπὶ πραγματικῶν, τὸ μὴ γενόμενον
ἐνεκα σφάλματος, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης, ἐλεοῦντες τοῦ νηπίου τὴν
ἀναμάρτητον συμφορὰν Ἀντιφῶν 122. 18.

ἀναμαρτοσέφης, ἐς, ὁ μὴ ἀμαρτάνων ἐν τοῖς λόγοις, ὁ μὴ λῆ-
γων ψεύματα, Διον. Ἀρεοπ. Ἐκκλ. Ἱερ. 5. 3.

ἀναμαρτυρῶ, μαρτυρῶ, Βασιλ. Σελευκ. σ. 214.

ἀναμαρτυράμαι, ἴδε ἀναμνηρ-.

ἀναμαρτάνω, ἀποθ., μνησκώμαι, μασώμαι ἐκ νέου, «ξαναμασῶ»
μόλις τὸ πρᾶγμ' ἔγνωσαν ἀναμαρτάνοντες Ἀριστοφ. Σφ. 783.

ἀναμάσσω, ἀπ. — τῶι, μέλλ. — ξω (ἴδε μάσσω). Ἀπο-
τολὴν ἢ ἀποστολὴν, ἔργον, ὃ σὴ κεφαλῇ ἀναμάσσει, ἔργον (ὡς
ἐν ἡτο κίβητι) τὸ ὁποῖον συζῇ (τῶν τριῶν) τῆς κεφαλῆς συν θά ἀπο-
στολῆς, δηλ. σὺ θὰ εἶσαι ὑπεύθυνος δι' αὐτό, Λατ. capite luere,
Ὡδ. Τ. 92. οὕτω, τὰ μὲν.. ἐμὴ κεφαλῇ ἀναμάσσει φέρω Ἡρόδ.
1.155. οὕτω καὶ κατὰ μέσ. τύπον, Πανσ. 10. 33. 2. καὶ τῷ προ-
σώπῳ τοῦ αἵματος ἀναματτομένη, ἀποσπογγίζουσα μέρος τοῦ
αἵματος διὰ τοῦ ἐαυτῆς προσώπου (ἢ Κλεοπάτρα), Πλουτ. Ἀντ. 77.

II. Μέσ., ζυμῶναι «ψωμί», «ἀναματτοῦμαι, ἀναφύραν» Α.
Β. 391. 19. πρὸλ. ἐκμάσσωμαι. 2) ἀποτυπῶ τι εἰς ἐμά-
σῳ, ὅταν δεξαμένην τὰ ὁμοιώματα ἐξ ἐαυτῶν καὶ οἷον ἀνα-
ματῶσιν Τίμ. Λοκρ. 94A. 3) ἐκράνισι, τὸν σωτήριον
βίον Κλήμ. Ἀδελφ. 156. πρὸλ. Ἀρρ. Ἐπικτ. 2. 23, 3.— Πρὸλ. ἐκ-
μάσσω.

ἀναμαστῶναι, ἀνερπνύω, ἀναζητῶ, ἐξετάζω, Λατ. anquillare,
ἀναμαστῶναι, ἀναζητῶν, Ἡσυχ.

ἀναμασχαλίστηρ, ἥρος, ὁ, (μασχαλῆ) περίεσμος τῆς μασχά-
λης καὶ τοῦ αἵμου, «εἶδος γυναικείου κόσμου» (Ἡσυχ.), Φιλίππιδ.
ἐν «Ἀδωνιαδούσας» 1.

ἀ-νάμᾶτος [νᾶ], ὄν, ἀνδρὸς, ἀνάματος νᾶρος Ἐπίγρ. παρὰ
Πλουτ. 2. 870E, ἀμφ. γραφ.

ἀναμάχομαι (ἴδε μάχομαι): Ἀποθ.—ἐκ νέου μάχομαι, ἀνα-
μίννω τὴν μάχην, ἐπανορθῶ ἦταν, Ἡρόδ. 5. 121., 8. 109. Θουκ. 7.
61.

II. μεταφ., ἀν. τὸν λόγον, ἀναμαλῶναι ἄγωνα συζητή-
σεως ἢν πρὸ ὁλίγου ἀπέφυγον, Πλάτ. Ἰππ. Μείζ. 286C, πρὸλ. Φαί-
δωνα 89C. 2) ἐπανορθῶ ζημίαν, ἀν. τὰ ἀμαρτανόμενα
θεωρῶ. Διτ. Φ. 3. 2, 5. περιπέτειαν Πολύβ. 1. 55, 5. ἡ φύσις τὴν
φθορὰν ἀν., ἡ φύσις ἐπανορθῶ, ἀναπληρῶ τὴν ἔλλειψιν, τὴν ζημίαν,
Ἀριστ. Γεν. Ζ. 3. 4, 6.

ἀν-ἀμᾶτος, ὄν, ἐπὶ ἵππου μὴ ἔχοντος ἵππεία, τοῦτους οὖν
(τοὺς ἵππους) εἰ μὲν ἐάσωμεν ἀναμᾶτους, ἄνευ ἀναβάτου,
Σεν. Κύρ. 4. 5, 46.—Ἐν τοῖς λέξιόις προστίθεται καὶ ἡ σημασία,
ὃ μὴ ἀμᾶτος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀναβῇ, ἀδάμαστος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμέλγῃτος, ὁ μὴ ἀμελγῶν ἢ ὃν δὲν δύναται τις ν' ἀμέλγῃ,
μεταγ.

ἀναμελετῶ, ἐπαναλαμβάνω τὸ μελετηθέν, μελετῶ αὐτὸ πάλιν,
παράγγελμα Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 11.122.

ἀν-ἀμελγῶν, ὄν, ὁ μὴ ἀμελγῶν, «ἀνάρμεγτος» Σχόλ. εἰς
Θεοκρ. 1. 6. πρὸλ. ἀνήμελγτος.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλῳ, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλῳ, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλῳ, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλῳ, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλῳ, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλῳ, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλῳ, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλῳ, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλῳ, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλῳ, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλῳ, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλῳ, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλῳ, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλῳ, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλῳ, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλῳ, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλῳ, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλῳ, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλῳ, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλῳ, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλῳ, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλῳ, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλῳ, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλῳ, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλῳ, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλῳ, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλῳ, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλῳ, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλῳ, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλῳ, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλῳ, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

ἀναμείλω, ὄν, ὁ μὴ ἀμείλω, ἀνάρμεγτος, ἀλλ' ἄνευ
μαρτυρίας.

μιανσίνυνθαι (δὲ μὴ ἀναμ-) τύχας τὰς σὰς Εὐρ. Ίκ. 591.
 II. συγχώνει ἐν τῷ παθητ. ἀναμινύμεται μετ' ἄλλων, πάν-
 τεσ' ἀναμινύμενοι Σοφ. Πλ. 715· τοῖσι ... ἔθνεα πολλὰ ἀνα-
 μιμύγεται Ίβρ. 1. 146· Κέδμου παισὶν ἀναμινύμεναι Εὐρ.
 Βάχχ. 87· πάντες ἀλλήλοισι Ἀριστ. Πολιτ. 6. 4, 19· ἐν μέσσοις
 τοῖς ἑλλήσιν, πρὸς Πλάτ. Φιλ. 48Δ, Ξεν. Ἀν. 4. 8, 18—ὡσαύ-
 τως, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, μάραννα δ' ἀμμεμύζεται (ἐκ διορθώσεως
 τοῦ Ἑρμάννου ἀντὶ μέλαινα δ' αὐ μμεμύζεται) Λισχύλ. Πέρσ. 1051.
 2) ἐνδομα μετὰ συνοδείας τινός, ὡς δὲ ἀνεμύχθημεν Δημ. 1259.
 7: ἐρχομαι εἰς συγκοινωνίαν, Πλουτ. Νουμ. 20.
 ἀναμικτέον, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ ἀναμίνυναι, Ὁρείδ. ἔκδ. Δαν.
 τόμ. 5, σ. 51.
 ἀναμικτός, ἡ, ὄν, ἀναμειμμένος, Ἀλεξ. Τραχίλ. σ. 415.
 ἀν-ἀμικτός, ὄν. ὁ μὴ ἀναμειμμένος, Ὁριγέν. κατὰ Μαρκίανον
 3. σ. 78, Welsl.
 ἀ-ναμύλλητος, ὄν. ἀδιαφιλονεικῆτος, ἀναμύλλητον, ἀφιλονεικ-
 τον καὶ ἀναμύλλητον Ψούχ., ὁ Σουίδ. ἐρμηνεύει ἀφιλόνοστος,
 οὐχὶ ἠρόδης.
 ἀναμειμώμεται, γρῆπτ. ἀπομειμώμεται ἐν Πλουτ. Ίθ. σ. 303Δ.
 ἀναμνηστικός, μέλλ. ἀναμνήσσω, ποιητ. ἀμνησῶμαι (ἴδε μι-
 μνήσκω). Ἐπεθυμῶ τινα περὶ τινος πράγματος, μετὰ ἑπιπλ. αἰτ.,
 ταῦτά μ' ἀνεμνήσας Ὁδ. Γ. 211, πρὸς Πρὸς. 6. 140, Σοφ. Ο.
 Τ. 1133, Θουκ. 6. 6· ἄλλ' ὡσαύτως καὶ μετὰ γεν. πράγμα, ἀν. τινα
 τινος Εὐρ. Ἀλκ. 1045, καὶ Πλάτ. 2) μετ' αἰτ. προσ. καὶ
 ἀπρ., ἐπεθυμῶ τινα νὰ πρῶξῃ τι, Πινδ. Π. 4. 96· οὕτως, ἀνα-
 μνήσας τινα ἴνα .. Δημ. 230, 26. 3) μετ' αἰτ. πράγμ. μόνον,
 ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην, μνημονεύω, ἀναφέρω, Ἀντισθ. 120. 26,
 Δημ. 299. 8.
 II. ἐν τῷ παθητ., ἐνθυμούμαι, ἀνακαλῶ εἰς τὴν
 μνήμην μου, μ. γεν., ἀναμνησθέντες τοῦ χρημοῦ Ίβρ. 2.
 151, Θουκ. 2. 54, κτλ., σπανιότερον μ. αἰτ., ἱαμβόν Ἰπιδώνα-
 κτος ἀνεμνημνησκόμην Ἀριστοφ. Βάτρ. 661, Πλάτ. Φαίδων 72B,
 Ξεν. Ἀν. 7. 1, 26· μετὰ πρὸς, περὶ τι Πλάτ. Πολ. 329Α· ἐπιθυ-
 νῶ ἀναμνηστικῆς προτάσεως, ἀναμνησθέντας, οἱ ἀπάσχετε Ίβρ. 2.
 5, 109· ἀναμνι, ὅτι .., κτλ., Θουκ. 2. 89, κτλ. ἀπολ., Ίβρ. 3.
 51, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 552. Πρὸς ἀνάμνησιν, μνήμη I. 2.—ἴδε
 Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. 112 κτλ.
 ἀναμινύω, ποιητ. ἀντὶ ἀναμίνω, μετ' αἰτ., Πλ. Δ. 171· ἀπολ.
 II. 363.
 ἀναμινύριζω, ἔδω ἀσθενῶς, μετὰ χαμηλῆς καὶ κλαυθμηρᾶς φω-
 νῆς, Πρωτ. παρ' Ἀθην. 176B.
 ἀναμινύρομαι = τῷ προηγ., «τραγηδίαν ἀναμινύρῃ, οὐ θελκτέ-
 ριον ὡδῶν» Θεοφύλ. Σιμοκ. Ίστιστ. 21.
 ἀναμίζε, ἐπίρρ., ἀναμειμμένως, πρὸ τοῦ δὲ ἀναμίε ἦν πάντα
 ὁμοίως ἀναμειμμένα Ίβρ. 1. 103· ἀναμίε τεταγμένοι Θουκ.
 3. 107.
 ἀνάμειξες, εὖως, ἡ, τὸ ἀναμινύεσθαι, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 15, 4·
 ἐπιποινωσία, Πλουτ. Νουμ. 17.
 ἀνάμειγσω, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἀναμίνυναι, ἀνέμιγχε δὲ
 οἷῳ φάρμακα Ὁδ. Κ. 235· ἀμείγσω Ἑμπεδ. 47 Σιμύτ.—
 Μίσ., ἀναμινύομαι, ἐρχομαι εἰς σχέσεις, οὐκ ἀξιεύμεναι ἀναμί-
 σασθαι τῇσι ἄλλῃσι Ίβρ. 1. 199.
 ἀναμεισθάρναι, ἐκ νέου ὑπέρκει ἐπὶ μισθῷ, Κημ. Ἀνών. 302*,
 Πλουτ. Νικ. 2. *ἴδε ἔκδ. Καραῆ τόμ. 3. σ. 410 ἐν ὑποσημ.
 ἀναμεισθόμαι, παθ., μισθοῦμαι, ἐνοικιάζομαι ἐκ νέου, Πίννακ.
 Ίβρ. κλ. ἐν Σουλ. Ίβριγρ. 5774, 111.
 ἀναμεισθώσις, ἡ, ἡ ἐκ νέου μίσθωσις, Ίβριγρ. Ἱεροῦ Προειδῶνός
 ἐν Κορίθ. L. el W. 483.
 ἀναμμεα, αὐτός, (ἀνάπτω) πῶν τὸ ἀνημμένον, ἀνημμένη, φλε-
 γομένη ὕλη, π. γ. ὁ ἥλιος, ὁ ἥτορος περιγράφεται ὑπὸ τῶν Στωϊκῶν
 ὡς ἀναμμεα νοερόν ἐκ θαλάττης Πλουτ. Διογ. Λ. 7.
 145· τὸ χωρίον τοῦτο δ' Ὀκτωβρίου ἀποδίδει εἰς τὸν Ἰπράκλειτον καὶ
 τὸν Ἑκαταῖον, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 526.
 ἀν-ἀμμάτος, ὄν, (ἄμμα) = ἄνευ ἀμμάτων, κόμβων, Ξεν. Κυν.
 2. 4.—«ἀνάμματοι, ἄμματα μὴ ἔχοντες» Ψούχ.
 ἀνάμνησις, εὖως, ἡ, (ἀναμνήσκω) ἐνθύμησις, ἡ ὄναμις τοῦ ἀνα-
 μνησκούμενου, ὅτι ἡμῖν ἡ μνήμησις οὐκ ἄλλο τι ἢ ἀνάμνησις
 τυγχάνει οὐσα Πλάτ. Φαίδων 72B, 92Δ, Φιλ. 34C, καὶ ἄλλ., Ἀριστ.
 Περὶ μνήμης, ἔνθα διακρίνεται ἡ ἀνάμνησις τῆς μνήμης, τοῦ μνη-
 μονικοῦ ὄντος, ἴδε μνήμη I. 2.—σημαίνει προσέτι ἀνακεφαλαιώσιν·
 παλλιλογία δ' ἐστὶ σύντομος ἀνάμνησις Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ.
 21.—ἀναμνήσεως θυσιῶν, ἐνθύμησις τῶν εὐχῶν, ἥτοι «ταξιμά-
 των», πρὸς τέλοςιν θυσιᾶς. Λυσ. 194. 22.—Κατὰ τί δὲ διαφέρει τῆς
 ὑπομνήσεως λέγει ἡμῖν ὁ Ἀμμώνιος· «ἀνάμνησις καὶ ὑπόμνη-
 σις διαφέρει· ἀνάμνησις γὰρ ἐστὶν ὅταν τις ἔλθῃ εἰς μνήμην τῶν πα-
 ρελθόντων· ὑπόμνησις δὲ δεῖν ὅφ' ἑτέρου εἰς τοῦτο προαχθῇ· ὁ ἐπὶ
 τῶν ἀναμνήσεων, ἀξιοματικῶς τοῦ βασιλ. Οἴνου ἐν Βυζαντίῳ, ὅ-
 τισ ἀνέγραφε καὶ ἀνεμνήσκε τὸν βασιλέα τοὺς ἐν στρατείᾳ καὶ ἀλο-
 λαχοῦ ἀριστεύσαντας ἵνα λαμβάνωσι τὰς προσηκούσας τιμὰς, Κωδω-
 νός. ἴδε Δουκάγγιον.
 ἀναμνηστικός, ἡ, ὄν, ὁ δυνάμενος ἢ ὁ ἱκανὸς νὰ ἀναμνή-
 σκηται εὐκόλως, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ μνημονικός, ἵσπερ σημά-
 νει τὸν ἔχοντα σταθερὰν καὶ παραμεινόνταν μνήμην, οὐ γὰρ οἱ οὗ-
 τοι εἰσι μνημονικοί καὶ ἀναμνηστικοί· ἀλλ' ὡς ἐπὶ πολλοῖς
 μνημονικώτεροι μὲν οἱ βραδέες, ἀναμνηστικώτεροι δὲ οἱ
 ταχεῖς καὶ εὐμαθεῖς Ἀριστ. Περὶ Μνήμ. I. 1., 2. 24.
 ἀναμνηστός, ὄν. ὅν τις δύναται νὰ ἀναμνησθῇ, — τὸ ἀναμνη-
 στὸν, τὸ δυνάμενον νὰ ἔλθῃ ἢ τὸ ἐρχόμενον εἰς τὴν μνήμην, Πλάτ.
 Μένων 87B.
 ἀναμοερία, ἡ, ἡ ἀπόδοσις τοῦ ἔσου, μεταγ.
 ἀναμολεῖν, ἀνέμολον, ὄνρ. ὁ' ἄνευ ἐνεστώτος ἐν χρόνῳ (πρὸς
 βλώσκω). διέρχομαι, (ἐν τμήσει) ἀνά δετέ κέλευδος ἐμὸς πόλιν
 Εὐρ. Ίκ. 928.
 ἀναμολύω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ μολύω, φερρερ. Ἀδελ. 4,
 πρὸς Πλουτ. 2. 580F.
 ἀναμονή, ἡ, τὸ ἐν ὑπομονῇ ἀναμένειν, ὑπομονή, Ἰαμβ. Βίος Πιλ.
 Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1101—«ἀναμονή, μακροθυμία» Ψούχ.
 ἀναμοργνυμι, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ ἐνομόργνυμι ἐν Πλουτ.
 Κικ. 32.
 ἀναμορμολύτομαι, ἐμβόλλω τινὶ τρόμον, φοβῶ, Θεοφύλακτ.
 Σιμ. Ἰστ. 125B.
 ἀναμορμύρω, μεγάλως καὶ ἡχηρῶς θορυβῶ, παταγῶ, ἀναβρῶναι,
 πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε, περὶ τῆς Χαρυβδέως, Ὁδ. Μ. 238· ἴδε ἀνα-
 μαρμαίρω.
 ἀναμορφῶ, ἀναμορφῶναι, σχηματίζω ἐκ νέου, ἀνακαινίζω,
 Ἑκκλ. Πλουτ. 2. 580F.
 ἀναμορφώσις, εὖως, ἡ, ἡ ἐκ νέου μόρφωσις, Κλύρδ.
 ἀναμορφώσης, ὁ, ὁ ἀναμορφῶν, κατ' Ἰβρ. «εἰδοποιός».
 ἀναμορφέω, κινῶ ἢ ἐγείρω διὰ μοχλοῦ, βιάζω, ἀναμορφέειν
 πύλας Εὐρ. Μήδ. 1317, ἔνθα ἴδε Πέρσ. (1314)—ἀνακινῶ, ὥστε
 ἀναμορφέωμεν τὴν Ὀσσαν πρῶτον Λουκ. Σάρ. 4:—μεταφρ.,
 τί ταῦτα κινεῖς κάναμορφέεις; Ἰλλιοδ. Διὸς τόμ. Δ' σ. 13 ἐν
 τέλει, ἔκδ. Κοραῆ.
 ἀναμολέωσις, εὖως, ἡ, ἀνακίνησις, ἀνατροπή, Θεοδ. Ὑρτω.
 ἐν Ἀνεκδ. Βοασπ. τόμ. 2, σ. 442.
 ἀναμπεύχωνος, ὁ ἄνευ ἀμπεύχωνος, ἐπανομορτίου, ἐπὶ γυναικί,
 Πυθαγόρας παρ' Ἀθηναίῳ 13, 580F.
 ἀν-αμπλάκητος, ὄν, ὁ μὴ σφαλόμενος, μὴ ἀποτυγχάνων, κῆ-
 ρες ἀν., «ἀπλόητοι, αἱ εἰς μὴδὲν ἀμαρτάνουσιν, ἀλλὰ πάντων κρη-
 τοῦσαι» (Σχόλ.), Σοφ. Ο. Τ. 472, ἔνθα [κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ μέ-
 τρου] ἦδη ἀναμνίσκειται ἀναπλάκητος. ἴδε σχμ. Iulib ἐν τόπῳ.
 2) ὁ ἄνευ ἀμπλάκητος, ἀναμάρτετος, ἑπαιστος, Λισχύλ.
 Ἀγ. 344, Σοφ. Ἰρ. 120.
 ἀν-ἀμπύξ, υἱός, ὁ, ἡ, ἄνευ ἀμπυκός, κερχλοδίσμου, ταινίας,
 Καλλ. εἰς Δῆμ. 124.
 ἀναμυλλάειν, «ἀναμυλλᾶναι» ἀναεῦσαι, ὀρθήσκειν Ψούχ.
 ἀναμυρίζω, χρίω ἐκ νέου διὰ μέρου, «ἐαναμυρίζω, ἐπὶ τοῖς
 μετὰ τὸ βαπτισμῶν χρίσματος, Ἑκκλ. — ὡσαύτως τὸ οὐσιαστ. ἀνα-
 μυρισμός, ὁ.
 ἀναμυρισάμενος, ἐρηματιστάμενος Ψούχ.
 ἀναμυρίδωσις, ἀποθ., ἀναπέμνω βιβλὸν στεναγμένον, οἰμῶν,
 δδύρομαι, Λισχύλ. Πρ. 743· πρὸς μνημ. μνηρίδωσις.
 ἀναμύω, ἀνοίγω τοὺς ὀφθαλμούς μου, ἀναβρίπτω, κατ' ἀντίθεσιν
 πρὸς τὸ σωματῶν. Α. Π. 391, «εὐχόμεν ἢ ἀναμύσαι τινὰς ὀφθαλ-
 μούς, α. β. 7:—Ὁυσίας. ἀνάμυσις, εὖως, ἡ, τὸ ἀνοίγμα, «ἡ πᾶν
 ὀφθαλμῶν ἀνάμυσις ἔστι. Πονημ. α. 163, 50.
 ἀν-αμφ-ἡριστος, ὄν. ἀδιαφιλονεικῆτος, ἀναμφίβολος, ὡς ὁ
 Schneid. ἐν Τίμωνι παρὰ Σίλτ. Ἑμπ. Ρ. 1. 228· ἄλλοι ἔχουσι
 ἱσαμφήριστος.—Ἑπίρρ. — τῶς Κλήμ. Ἀλ. 3. 274.
 ἀναμφιστος, = ἀναμφέστος, ὁ ἴδε, Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἰστ.
 σ. 58. 8.
 ἀν-αμφίβλητος, ὄν, ὁ μὴ ἀμφίβολος, βέβαιος, θετικὸς, ὑλικὴ
 Διογ. Ἀλ. 3. 57—Ἑπίρρ. — τῶς Λουκ. Γουμ. 24.
 ἀναμφίβλητος, ὄν, ὁ μὴ ἀμφίβλητος, ὁ μὴ ἔχων διαφωνούσας (ἢ
 ἀντιδορούσας) βίβας.—Ἑπίρρ. ἀναμφίβλητος, μεταγεν.
 ἀν-αμφέστος, ὄν. ὁ μὴ ἡμιστεμένος, ἐνδεχόμενος, «γυμνῶν
 οἶοντι πως καὶ ἀναμφέστον τὴν ἀλήθειαν» Κλύρδ. Ἀλ. Ὁμ. Πασχ.
 22, σ. 273.—Ἑπίρρ. — σῶως, μιονονουχὶ γυμνῶς καὶ ἀναμφί-
 στως Ἰουλιαν. π. 318.
 ἀν-αμφέλετος, ὄν, «τῷ ἱσχυρῶ, τριμῇ Διον. Ἀλ. 3. 44, πρὸς
 Λουκ. Ρητορ. διδασκ. 15, Λογίγν., κτλ.—Ἑπίρρ. — τῶς Σίλτ. Ἑμπ.
 Μ. 7. 5.
 ἀν-αμφέλητος, ὄν. ἀδιαφιλονεικῆτος, ἀναμφίβολος, Ξεν. Ἀπομ.
 4. 2. 34, Συμπ. 3. 4· ἐν τῷ ὑπερβ. — Ἑπίρρ. — γῶως, ὄναι φιλο-
 νεκίας, ἄνευ ἐντιλογίας, παρόμους, ὁ πόντ. Κλύρδ. 8. 1, 44· ἀμφοτε-
 νεκίας, ἄνευ συζητήσεως, ἡ αὐτ. Ἀγρη. 2. 12.
 ἀν-ἀμφος, ὄν, ὁ ἄνευ ἀμφιστείας, ἀναμφέστος, Συμ. Μάτ. παρ'
 Ἀλλιατ. Διατρ. π. Συμ. 134 Βοασπ.
 ἀν-αμφισθητήριος, ὄν, μὴ ἰσχυρῶς ἀμφοτεροῦ, βέβαιος,
 τεκμηρίον Θουκ. 1. 132· ἀναμφισθητῆτα τὰριστιὰ τῆς υἱομυ-
 χίας ἔλαβον Λυσ. (Ἰπιδ.) 184. 24· ἀναμφ. ἡ κολαίς Ἀριστ.

νεὶ τὸν ἔχοντα σταθερὰν καὶ παραμεινόνταν μνήμην, οὐ γὰρ οἱ οὗ-
 τοι εἰσι μνημονικοί καὶ ἀναμνηστικοί· ἀλλ' ὡς ἐπὶ πολλοῖς
 μνημονικώτεροι μὲν οἱ βραδέες, ἀναμνηστικώτεροι δὲ οἱ
 ταχεῖς καὶ εὐμαθεῖς Ἀριστ. Περὶ Μνήμ. I. 1., 2. 24.
 ἀναμνηστός, ὄν. ὅν τις δύναται νὰ ἀναμνησθῇ, — τὸ ἀναμνη-
 στὸν, τὸ δυνάμενον νὰ ἔλθῃ ἢ τὸ ἐρχόμενον εἰς τὴν μνήμην, Πλάτ.
 Μένων 87B.
 ἀναμοερία, ἡ, ἡ ἀπόδοσις τοῦ ἔσου, μεταγ.
 ἀναμολεῖν, ἀνέμολον, ὄνρ. ὁ' ἄνευ ἐνεστώτος ἐν χρόνῳ (πρὸς
 βλώσκω). διέρχομαι, (ἐν τμήσει) ἀνά δετέ κέλευδος ἐμὸς πόλιν
 Εὐρ. Ίκ. 928.
 ἀναμολύω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ μολύω, φερρερ. Ἀδελ. 4,
 πρὸς Πλουτ. 2. 580F.
 ἀναμονή, ἡ, τὸ ἐν ὑπομονῇ ἀναμένειν, ὑπομονή, Ἰαμβ. Βίος Πιλ.
 Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1101—«ἀναμονή, μακροθυμία» Ψούχ.
 ἀναμοργνυμι, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ ἐνομόργνυμι ἐν Πλουτ.
 Κικ. 32.
 ἀναμορμολύτομαι, ἐμβόλλω τινὶ τρόμον, φοβῶ, Θεοφύλακτ.
 Σιμ. Ἰστ. 125B.
 ἀναμορμύρω, μεγάλως καὶ ἡχηρῶς θορυβῶ, παταγῶ, ἀναβρῶναι,
 πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε, περὶ τῆς Χαρυβδέως, Ὁδ. Μ. 238· ἴδε ἀνα-
 μαρμαίρω.
 ἀναμορφῶ, ἀναμορφῶναι, σχηματίζω ἐκ νέου, ἀνακαινίζω,
 Ἑκκλ. Πλουτ. 2. 580F.
 ἀναμορφώσις, εὖως, ἡ, ἡ ἐκ νέου μόρφωσις, Κλύρδ.
 ἀναμορφώσης, ὁ, ὁ ἀναμορφῶν, κατ' Ἰβρ. «εἰδοποιός».
 ἀναμορφέω, κινῶ ἢ ἐγείρω διὰ μοχλοῦ, βιάζω, ἀναμορφέειν
 πύλας Εὐρ. Μήδ. 1317, ἔνθα ἴδε Πέρσ. (1314)—ἀνακινῶ, ὥστε
 ἀναμορφέωμεν τὴν Ὀσσαν πρῶτον Λουκ. Σάρ. 4:—μεταφρ.,
 τί ταῦτα κινεῖς κάναμορφέεις; Ἰλλιοδ. Διὸς τόμ. Δ' σ. 13 ἐν
 τέλει, ἔκδ. Κοραῆ.
 ἀναμολέωσις, εὖως, ἡ, ἀνακίνησις, ἀνατροπή, Θεοδ. Ὑρτω.
 ἐν Ἀνεκδ. Βοασπ. τόμ. 2, σ. 442.
 ἀναμπεύχωνος, ὁ ἄνευ ἀμπεύχωνος, ἐπανομορτίου, ἐπὶ γυναικί,
 Πυθαγόρας παρ' Ἀθηναίῳ 13, 580F.
 ἀν-αμπλάκητος, ὄν, ὁ μὴ σφαλόμενος, μὴ ἀποτυγχάνων, κῆ-
 ρες ἀν., «ἀπλόητοι, αἱ εἰς μὴδὲν ἀμαρτάνουσιν, ἀλλὰ πάντων κρη-
 τοῦσαι» (Σχόλ.), Σοφ. Ο. Τ. 472, ἔνθα [κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ μέ-
 τρου] ἦδη ἀναμνίσκειται ἀναπλάκητος. ἴδε σχμ. Iulib ἐν τόπῳ.
 2) ὁ ἄνευ ἀμπλάκητος, ἀναμάρτετος, ἑπαιστος, Λισχύλ.
 Ἀγ. 344, Σοφ. Ἰρ. 120.
 ἀν-ἀμπύξ, υἱός, ὁ, ἡ, ἄνευ ἀμπυκός, κερχλοδίσμου, ταινίας,
 Καλλ. εἰς Δῆμ. 124.
 ἀναμυλλάειν, «ἀναμυλλᾶναι» ἀναεῦσαι, ὀρθήσκειν Ψούχ.
 ἀναμυρίζω, χρίω ἐκ νέου διὰ μέρου, «ἐαναμυρίζω, ἐπὶ τοῖς
 μετὰ τὸ βαπτισμῶν χρίσματος, Ἑκκλ. — ὡσαύτως τὸ οὐσιαστ. ἀνα-
 μυρισμός, ὁ.
 ἀναμυρισάμενος, ἐρηματιστάμενος Ψούχ.
 ἀναμυρίδωσις, ἀποθ., ἀναπέμνω βιβλὸν στεναγμένον, οἰμῶν,
 δδύρομαι, Λισχύλ. Πρ. 743· πρὸς μνημ. μνηρίδωσις.
 ἀναμύω, ἀνοίγω τοὺς ὀφθαλμούς μου, ἀναβρίπτω, κατ' ἀντίθεσιν
 πρὸς τὸ σωματῶν. Α. Π. 391, «εὐχόμεν ἢ ἀναμύσαι τινὰς ὀφθαλ-
 μούς, α. β. 7:—Ὁυσίας. ἀνάμυσις, εὖως, ἡ, τὸ ἀνοίγμα, «ἡ πᾶν
 ὀφθαλμῶν ἀνάμυσις ἔστι. Πονημ. α. 163, 50.
 ἀν-αμφ-ἡριστος, ὄν. ἀδιαφιλονεικῆτος, ἀναμφίβολος, ὡς ὁ
 Schneid. ἐν Τίμωνι παρὰ Σίλτ. Ἑμπ. Ρ. 1. 228· ἄλλοι ἔχουσι
 ἱσαμφήριστος.—Ἑπίρρ. — τῶς Κλήμ. Ἀλ. 3. 274.
 ἀναμφιστος, = ἀναμφέστος, ὁ ἴδε, Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἰστ.
 σ. 58. 8.
 ἀν-αμφίβλητος, ὄν, ὁ μὴ ἀμφίβολος, βέβαιος, θετικὸς, ὑλικὴ
 Διογ. Ἀλ. 3. 57—Ἑπίρρ. — τῶς Λουκ. Γουμ. 24.
 ἀναμφίβλητος, ὄν, ὁ μὴ ἀμφίβλητος, ὁ μὴ ἔχων διαφωνούσας (ἢ
 ἀντιδορούσας) βίβας.—Ἑπίρρ. ἀναμφίβλητος, μεταγεν.
 ἀν-αμφέστος, ὄν. ὁ μὴ ἡμιστεμένος, ἐνδεχόμενος, «γυμνῶν
 οἶοντι πως καὶ ἀναμφέστον τὴν ἀλήθειαν» Κλύρδ. Ἀλ. Ὁμ. Πασχ.
 22, σ. 273.—Ἑπίρρ. — σῶως, μιονονουχὶ γυμνῶς καὶ ἀναμφί-
 στως Ἰουλιαν. π. 318.
 ἀν-αμφέλετος, ὄν, «τῷ ἱσχυρῶ, τριμῇ Διον. Ἀλ. 3. 44, πρὸς
 Λουκ. Ρητορ. διδασκ. 15, Λογίγν., κτλ.—Ἑπίρρ. — τῶς Σίλτ. Ἑμπ.
 Μ. 7. 5.
 ἀν-αμφέλητος, ὄν. ἀδιαφιλονεικῆτος, ἀναμφίβολος, Ξεν. Ἀπομ.
 4. 2. 34, Συμπ. 3. 4· ἐν τῷ ὑπερβ. — Ἑπίρρ. — γῶως, ὄναι φιλο-
 νεκίας, ἄνευ ἐντιλογίας, παρόμους, ὁ πόντ. Κλύρδ. 8. 1, 44· ἀμφοτε-
 νεκίας, ἄνευ συζητήσεως, ἡ αὐτ. Ἀγρη. 2. 12.
 ἀν-ἀμφος, ὄν, ὁ ἄνευ ἀμφιστείας, ἀναμφέστος, Συμ. Μάτ. παρ'
 Ἀλλιατ. Διατρ. π. Συμ. 134 Βοασπ.
 ἀν-αμφισθητήριος, ὄν, μὴ ἰσχυρῶς ἀμφοτεροῦ, βέβαιος,
 τεκμηρίον Θουκ. 1. 132· ἀναμφισθητῆτα τὰριστιὰ τῆς υἱομυ-
 χίας ἔλαβον Λυσ. (Ἰπιδ.) 184. 24· ἀναμφ. ἡ κολαίς Ἀριστ.

Πολιτ. 3.13. 5^ο ἀν. καὶ φανερά ἡ ὑπεροχὴ αὐτοῦ 7.14, 2^ο ἀν. χώρα, τόπος περὶ οὗ οὐδεμία ὑπάρχει φιλονεικία, δ' ἔ. καλῶς ἐγνωσμένος, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 6. II. ἐνεργ., ἐπὶ προσωπῶν, ἄνευ φιλονεικίας ἢ λογομαχίας, ἀναμφισβήτητοι τὸν ἄποντα χρόνον διετετέλεσαν Ἰσάιος 74. 5:—Ἐπίρρ., ἀναμφισβήτητως πιστεύειν τινὶ Ἀντιφών 131.16, πρὸς Πλάτ. Εὐθύδ. 305D, καὶ ἄλλ. ἀναμωκόμοι, ἀποθ., χλευάζω, περιγελῶ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1358.

ἀν-ἀνάγκαστος, ον, ὁ μὴ ἀναγκαστός, προαιρετικός, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 8, 40, κτλ.

ἀνάνδρια, (ἐν τοῖς χειρογρ. ἐνίοτε ἱσφαλμ. -εἰα καὶ Ἰων. -ητή) ἢ, ἡλείφης ἀνδρότης, Ἰππ. π. Ἀέρ. 290, Εὐρ. Μήδ. 466, Πλάτ., κτλ. 2) ὁ χαρμηλὸς τοῦ ἀνδρὸς, δειλία, Αἰσχύλ. Πέρσ. 755, Εὐρ. Ὀρ. 1031, Θουκ. 1. 82, Ἀνδοκ. 8. 22, κτλ. ἀνάνδρια γερῶν Εὐρ. Ἰν. 314.

II. ἡ κατάστασις τῆς ἀνυπάρχοντος γυναικός, αἱ δὲ ἀνάνδριαν ἀντὶ τοιοῦτων ἐλόμενοι γάμων Πλούτ. 2. 302F. ἀνάνδριαις, οἱ, εὐνοῦχοι παρὰ Σκύθαις οὕτω καλούμενοι οἱ καὶ γυναικεῖα ἐργάζονται καὶ ὡς γυναῖκες διαλέγονται Ἰπποκρ. π. Ἀέρ. 293· ἴδε λ. ἐναρέες.

ἀνάνδρῳμαι, παθ., καθίσταμαι ἀνίκανος πρὸς σαρκικὴν μῆτιν, Ἰππ. Ἀέρ. 294.

ἀνάνδρος, ον, (ἀνὴρ). I. = ἄνευ ἀνδρός, δηλ. συνζυγοῦ, ἐπὶ ἀγάμῳ γυναικῶν καὶ ἐπὶ χρηρῶν, Τραγ., π. γ. Αἰσχύλ. Ἰν. 287, Πέρσ. 289, Σοφ. Ο. Τ. 1506 κτλ. καὶ παρὰ πεζοῖς ὡς Ἰππ. 592, 18, Πλάτ. Νῆμ. 930C. 2) = ἄνευ ἀνδρῶν· χρήματα ἀνάνδρα Αἰσχύλ. Πέρσ. 166· πόλις Σοφ. Ο. Κ. 939· ἀνάνδρον τάειν ἡρήμου (πρόληψις, = ὥστε εἶναι ἀνάνδρον) Αἰσχύλ. Πέρσ. 298.

II. ὁ μὴ ἀνδρεὺς, δειλός, Ἡρόδ. 4.142, Πλάτ. Γοργ. 522E, καὶ ἄλλ.· τὸ ἀνάνδρον = ἡ ἀνάνδρία, Θουκ. 3. 82. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀνάρμοστος εἰς ἀνδρα, θίαιτα Πλάτ. Φαῖδρ. 239D. 3) Ἐπίρρ. ἀνάνδρως, ἀντίθ. τῷ ἀνδρικῶς, Ἀντιφών 116. 2, Πλάτ. Θεαιτ. 177B.

ἀνάνδρωτος, θήλ. ἐστερημένη, ἔρημος ἀνδρός, εὐνοῖα Σοφ. Τρ. 110, ἀνανεάζω, μέλλ. -άσω, ἀνανεῶμαι ἐμαυτὸν, ἀνιῶμαι, καθίσταμαι πάλιν νέος, νῦν σὺν ἔργῳ ἔστ', ... πάλιν ἀνανεάσειν, παρέχειν σεαυτὸν νέον, Ἀριστοφ. Βατρ. 593·—μεσ. ἀνανεάσεσθαι αὐτὸν .. Διον. Ἀλ. Τέχν. Πηγ. 2. 6. σ. 239. 4.

ἀνανέμω, ποιητ. ἀννέμω, διανέμω ἐκ νέου, ὡς τὸ ἀναδαπέσμαι (πρὸς ἀνανυμή). II. κατὰ μέσον τύπον, ἀρῆμω, λογαριάζω, καταλέγει ἐξωτὸν μητρὸς ἐν καὶ τῆς μητρὸς ἀνανέμεται, τὰς κατ' ἐμὲ (Ἰων. μέλλ.) Ἡρόδ. 1.173. 2) ἀναγεγέλλω, ἀναγινώσκω, τὸ πλεῖστον, Διωρ., ἀνανέμεν· ἴσον τῷ ἀναγινώσκειν· οὕτως Ἐπίχρμος· Ἡρόδοτος δὲ ἀνανέμεσθαι ἐπὶ τοῦ καταλέγειν τὸ διεικνέει Ζωναρ. 203, Θεόκρ. 18. 48, ἐνθα ἴδε Τούτιον.

ἀνανεόμαι, ποιητ. ἀννέομαι, ἀποθ., ἀνέρχομαι, ἀνατέλλω, οὐδ' ὅση ἀννέται (ποιητ. ἀντὶ ἀνανεῖται) ἡέλιος Ὀδ. Κ. 192.

ἀνανεόμοι, μέλλ. -ώσομαι. Πολύδ.: ἀνρ. ἀνανεώσασθαι Θουκ. 5. 43, 46, ποιητ. ἀπαρ. ἀννεώσασθαι, ἴδε κατωτέρ. Ἀνανεῶν, ἀν. τὸν ἔρκον Θουκ. 5.18· τὴν προξενίαν 5. 43· τὰς σπονδὰς 5. 80· φίλιαν 7. 33, Δημ. 660.17· ὁμόνοιαν τινὶ Φίλιππ. παρὰ Δημ. 284.1· συμμαχίαν, συνθήκας, κτλ., Πολύδ., κτλ. II. κἀννεύσασθαι λόγους, ἀναζωπυρῆσαι, εἰς μνήμην ἀνακαλέσασθαι (καθ' Ἐρμάν. ἀντὶ τοῦ καὶ νεώσασθαι), Σοφ. Τρ. 396, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ, πρὸς Πλάτ. Εὐθύδ. 305D, 36, 7.—Τὸ ἐνεργ. μόνον παρὰ μεταγεν., Ἰβδ. (ἴδε λγ', 24), Σουλ. Ἐπίγρ. 8622, κτλ.

ἀν-ἀνετος, ον, ὁ ἄνευ ἀνέσεως, ὁ μηδέποτε ἡσυχάζων, Πόρφυρ. Ἐΐσαγ. σ.19.

ἀνάνευσις, εως, ἡ, (νέομαι) ἐπάνοδος, ἀναβίσις, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀνάνευσις ἐν τῷ θανάτῳ αὐτῶν Ψαλμ. 72. 4. 2) κίνησις πρὸς τὰ ἄνω, Ἀθήν. μηχαν. 61· = ἀνάδυσις ἐν τῇ βαπτίσματι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κατὰδυσις. II. (νέωμαι) ὀρνήσις, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ κατὰδυσις, Εὐστ. Πονημ. 80. 5.—τὸ πρὸς τὰ ἄνω στρέφειν τὸ ὅμμα· «ἡ πρὸς τὰ θεὰ φῶτα .. ἀνάνευσις» Διον. Ἀρεοπ. Οὐρ. Ἰερ. 15, 3, σ.186.

ἀνανεωτικῶς, ἐπίρρ. ὀρνήτικῶς, τοῖς μὲν συγκαταθετικῶς, τοῖς δὲ ἀνανεωτικῶς Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1.14, 7.

ἀνανεῶμαι· μέλλ. -νεύσομαι Πλάτ. Πολ. 350E, -νεύσω Λουκ. πρὸς Κῆρβ. 1: ἀρ. ἀνένευσσα, κτλ.: (ἴδε νέωμαι). κινῶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὅπισθ' ὡς σημεῖον ὀρνήσεως, δεξιὸν σημεῖον ὀρνήσεως, ἀντίθ. τῷ κατὰνεῶμαι ἢ ἐπινεῶμαι, ὡς ἔφατ' εὐχομένην, ἀνένευσεν δὲ Παλλὰς Ἀθ. Ἰλ. Ζ. 311· ἀνένευσεν κερῆσσι Χ. 205· ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἐκάστω Ὀδ. Ι. 408· ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἀνένευσεν Φ. 129· οὕτω καὶ παρ' Ἰηρόδ. 5. 51, Ἀριστοφ. Λυσ. 126, Πλάτ., κτλ. 2) μετ' αἰτ. πράγματος, ἀρνοῦμαι, ἀρνοῦμαι νὰ πράξω τι, ἔτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἔτερον δ' ἀνένευσεν Ἰλ. Π. 250· οὕτω μετ' ἀπαρ. μέλλ. σὸν δ' ἀνένευσεν μάχην ἔσπονδῆσαι Π. 252. 3) μεταγεν. μετὰ γεν. πράγμ., στρέφωμαι ὀπίσσω, ἀποσύρομαι, Ἀλκίφρ. 3. 53· ἀπὸ τίνος Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 26, 3.

4) ἀπλῶς, ἐπανερχομαι, ὑποστρέφω, Κύριλλ. II. ἐν γένει, κινῶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω, κρατῶ αὐτὴν ὑψηλὰ ἐντεῦθεν, ἀνα-

νευενκῶς, ἔχων τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ, ἔχων αὐτὴν ὀρθίαν, Πολύδ. 18.13, 3, πρὸς Πλάτ. 1.23, 5.

ἀνανέω· μέλλ. -νεύσομαι, ἀναβίω, ἀνέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, Λατ. emigere, Διὸς περὶ Ζ. 5. 20: ἐντεῦθεν, ἀναλαμβάνω, Δίων Χρυσ.

ἀνανέω, ἐξ οὗ τὰ παρ' Ἰουκλῶ· ἀνανέσαι, καταστῆσαι, Κρήτες· καὶ ἀνανῆσαι, σφάξαι.

ἀνανεώμα, τό, = τὸ ἐπομ. Εὐστ. Ἰστ. Ἐκκλ. σ. 314.

ἀνανεώσις, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἐνμαχίαν Θουκ. 8. 82· ἀνα- νέωσις ἀγώνων, Σουλ. Ἐπίγρ. 2932, πρὸς Διδό. 5. 67.

ἀνανεωτός, ῥημ. ἐπὶ τοῦ ἀνανεώω, ἰλωστ.

ἀνανεωτής, ὁ, ὁ ἀνακινιστής, ὁ ἀναεὼν, ὁ ἀναζωπυρῶν, Σουλ. Ἐπίγρ. 1. 2804.

ἀνανεωτικός, ἡ, ὁ, ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα ἢ τὴν δύναμιν νὰ ἀνανεῶν, νὰ ἀναζωπυρῇ, τινός Ἰωσήφ. Ἀργ. Ἰ. 11. 417.

ἀνανεωτομαι, παθ., γίνομαι πάλιν νῆπιον, Λατ. rejuvencere, «ἀναμωρῶμαι» Ἰακῆς ἐν μεταφρ. Κικ. Κάνων. Πρεσβυτ. 23.

ἀν-ἀνήφοι, ἐπανερχομαι εἰς τὰς αἰσθήσεις μου, ἀννήφω, «ἐμε- ὀω», Ἀριστ. Θανμ. 178· ἐκ μέθης ἀνών, Ἀλ. 4. 35:—ἐρχομαι εἰς τὰ λογικά μου, Ἐπίστ. πρὸς Τιμόθ. Β', 6', 26. 2) μεταβ., κἀμνη τινὰ νὰ ἔλθῃ εἰς ἑαυτὸν, νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς νηρηλιότητα, Λουκ. Δι: κατηγ. 17.

ἀν-ἀνήχομαι, ἀποθ., = ἀνανέω, ἐπιπλέω, ἐν τοῖς ὑγροῖς παλὺν χρόνον ἀννήχεται τὰ ἔντομα τῶν ζώων Ἀριστ. Περί ἀναπν. 9. 8, Πλούτ. 2. 985B:—μεταφ., ἀναμωρῶμαι, ἀναεῶμαι τὴν ὕλην μου, ἐκ νόσου λοιμώδους ἀν. Παστ. 7.17. 2.

ἀν-ἀνήφεις, εως, ἡ, ἀνάρρωσις, ἀναζωπυρῶνσις, Ἐκκλ.

ἀν-ἀνέω, ἀνιῶμαι ἐκ νέου, ἐξακολουθεῖν θάλλων, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 24, 3.

ἀν-ἀνόης, ἔς, ἄνευ ἄνους, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3.19, 1· μεταφ., ὁ μὴ ὢν πλέον ἐν ἀκμῇ, ὁ ἀπολέσας τὸ ἄνθος τῆς νεότητος, ἀν-ἀνθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκός· καὶ σώματι καὶ ψυχῇ ... οὐκ ἐνίξει ἴσως Πλάτ. Συμπ. 196B.

ἀν-ἀνός, ον, ὁ ἄνευ ἀνίας, ἐνεργ., ὁ μὴ προξενῶν ἀνίαν, — ἀνάνιος, ἀβλαβής· ἡ ὑπερήφανος, ἡ ἀλυπος· Ἰουκλ., — ἀνάνιον, ἀλυπον κατὰ στέρησιν τῆς ἀνίας· ἀβλαβής, — καὶ ἀνάνιος, ὑπερήφανος, ἀλύπτος, καὶ (ἐπίρρ.) ἀνανίως, τὸ ἀλύπως· Ἐνυμ. Μ. 97. 43: πρὸς ἀνήνους.

ἀν-ἀνίσσομαι, ἀποθ., = ἀνανεομαι, Ὀππ. Ἀλ. 5. 410.

ἀν-ἀνός, ἀναλογίζομαι, φέρω εἰς τὴν μνήμην μου, «παρθένοι γὰρ τὴν ἑαυτοῦ παρθένοι ἀνανοῖν ἑλπίαν ἐν τῇ καρδίᾳ» Θεοδ. Περδρ. 8, σ. 350· καὶ μέσον, Φεῦδο-Καλλισθ.

ἀν-ἀνός, ἡ, ἐκ νέου διανομή, ἀν-ἀνός· ἀν-ἀνός· ἀν-ἀνός γὰρ τὸ μερίζειν, Εὐριπίδης Τηλέφω· Πισχ. Ἀποσπ. Εὐρ. Τηλέφω. 20.

ἀν-ἀνός, νοσῶ πάλιν, πίπτω πάλιν εἰς τὴν αὐτὴν νόσον, μεταφ., Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πολ. 5. 6, 1.

ἀν-ἀνός, ἐπίρρ., ἀνωρεως, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κατάντα (ἴδε), πολλὰ δ' ἀνάντα κατάντα πάσαντά τε βόχημά τ' ἡλ- θον Ἰλ. Ψ. 116.

ἀν-ἀν-ἀνός, ον, ὁ ἄνευ ἀνταγωνιστοῦ, ἄνευ ἀγῶνος, Θουκ. 4. 92· ἀνάντι, εὐνοία, ἀδαιοφιλονεικίης, ἀμύνης, ὁ αὐτ. 2. 45:—Ἰππ. — τως Πλούτ. 2.1128B.

II. πρὸς δὲ οὐδεὶς δύ- νηται νὰ ἀνταγωνισθῇ, ὁ αὐτ. Φωκ. 14, κτλ.: — «ἀκαταμάχητος» (Σουδ.), «ἀήττητος» (Πισχ.)

ἀν-ἀν-ἀνός, ον, δι' ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀποδῇ ἀντά- λαγμα, ἰλωστ.

ἀν-ἀν-ἀνός, ον, ὁ ἄνευ ἀποδόσεως τὸ ἀν-ἀν-ἀνός· ὑποθετικὴ πρότασις ἄνευ τῆς ἀκολουθοῦσης ἀποδόσεως, ὡς ἐν Ἀριστοφ. Πλ. 468, κτλ., ἴδε Γοργ. Κορ. σ. 47.

ἀν-ἀνός, τὸ οὐδ' ἀνάντες (ἀν-ἀν-ἀνός) ἀνωρεως, ἀήττητος, ἀντίθ. τῷ κατάντης, χωρὶς Ἡρόδ. 2. 29· πεδία Ἰππ. Ἀέρ. 292· ὁδός, ἀνάδασις Πλάτ. Πολ. 364D, 515E· πρὸς ἀνάντες ἐλαύνειν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ κατὰ πρηνούς («τὴν κατήφορον»), Ξεν. Ἰππ. 3. 7, πρὸς Πλάτ. Φαῖδρ. 247B· πρὸς τὸ ἀνάντες τῶν πολιτειῶν, πρὸς τὸ ὑψιστον σημεῖον τῶν πολιτειῶν μας, ὁ αὐτ. Πολ. 568C· πρὸς ὑψηλὰ καὶ ἀνάντη ὁ αὐτ. Νῆμ. 732C.

ἀν-ἀν-ἀνός, ον, ὁ δὲν δύναται τις νὰ προσδῇ, Πλούτ. 2. 67B.

ἀν-ἀν-ἀνός, ον, πρὸς δὲ δὲν δύναται τις νὰ ἀντεπῇ, Ὀλυμ- πιάδ., Συμπληρ.—Ἐπίρρ.—τως Ἐπίφαν.

ἀν-ἀν-ἀνός, ον, ὁ μὴ ἐπιτελόμενος ἀντιλογίαν, Κικ. π. Κάνων. ὁδ. 2.10, Λουκ. Εὐν. 13.—Ἐπίρρ.—τως Στράβ. 622.

ἀν-ἀν-ἀνός, ον, ὁ μὴ ἐπιτελόμενος ἀντίρρησην, ἀναμωρῶ- νητος, Πολύδ. 6.7, 7, 28.11, 4: ἀναμωρῶν, ἐναργής, λόγος Σέξτ.

Ἐμπ. Μ. 8.160.—Ἐπίρρ.—τως Πολύδ. 23. 8, 41.

ἀν-ἀν-ἀνός, ον, μὴ παρέχων ἀντίστασιν, ὁ μὴ ἀντιστάμενος, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 411.

ἀν-ἀν-ἀνός, ἡ, τὸ μὴ ἀντιφωνεῖν, δηλ. μὴ ἀποκρίνεσθαι, Κικέρ. πρὸς Ἀττ. 1.5.13, 2.

ἀν-ἀν-ἀνός, ον, ὁ μὴ ἀντιφωνηθεὶς, ὁ μὴ λαβὼν ἀπὸ κρι- σιν, Κικέρ. πρὸς Ἀττ. 6.1.23.

ἀναπισμός, οὗ. ὁ, καταπίσις, ἐκπίσις, πίσις, ἀναπισμός γίνεσθαι πρὸς ἐν ἂν βουλώμεθα τέπον 'Ἦρων Πνευμ. 182Α.

ἀναπλήσσει, γ' ἐν. -πλήσσει. 'Ἀριστ. Προβλ. 38. 8: μέλλ. ἀναπλήσσει: (ἴδε πείμπλημι)· πληρῶ μέχρι χειλέων, γεμίζω εἰς ἐπάνω, Λατ. exple, πίθον 'Επιγραμμ. παρὰ Λουκ. π. Διφάδ. 11:—ἀλλὰ πρὸ πάντων 2) μεταφ., ἐκπλήρωσιν τὸ ὁρισθὲν ὑπὸ τῆς μοίρας, ὡς ἀέποτε παρ' 'Ομ., πότμον ἀναπλήσαντες, ἐκπλήσαντες τὸ πεπρωμένον, 'Ἰλ. Α. 263· αἱ κε θάνης καὶ πότμον ἀναπλήσει βιότοιο Δ. 170· οὕτως, ἀναπλήσει οἶτον, κακά, ἔλγεα, κήδεα, 'Ομ., οὕτως ἐν 'Ἠρωδ. 5. 4., 6. 12., 9. 87, Πίνδ., κτλ.

II, μετὰ γεν. πράγμ., καταγεμίζω τινά τινας, κοῦ ἐυνυγῶν ο' Ὑπερέβολος δικῶν ἀναπλήσει 'Ἀριστοφ. 'Αγ. 847, πρὸλ. Νεφ. 1023, Πλάτ. Φιλ. 42Α, Δημ. 466. 1, κτλ. 2) συγν. μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ μοιῶναι, μολύνειν, ὡς πλείστοις ἀναπλήσει αἰτιῶν Πλάτ. 'Ἀπολ. 32C· οὕτω κατὰ παθ., ὡς τὸ Λατ. iniuriā (Λιβ. 4. 30), μολύνεται ἐκ νόσου τινός, Θουκ. 2. 51· ἀν. τῆς τοῦτου [τοῦ σώματος] φύσεως Πλάτ. Φαίδων 67Α· πρὸλ. Ρουγκ. 'Ἰμ. ἐν λ. ἀνάπλειως.

ἀναπλήρημι, ἰζηγῶ, φουσκῶνω, παθ. ἐφογκῶμαι, ψαφάρδος δ' ἀναπλήρηται αὐχὴν, καὶ ὁ αὐχὴν δὲ ἐμπλήρηται φουσῶντος τοῦ θηρίου (Συγγλ.), Νικ. Θ. 179· πρὸλ. ἀναπλήρω.

ἀναπίνω [i], πίνω, ῥοφῶ, ἀναρροφῶ, ὡς ὁ σπόγγος, 'Ἰπκ. π. 'Αρχ. 'Ἰητρ. 18:—ἐκ νέου ἀναρροφῶ, Λατ. resorbere, ἐπὶ πύσεως (ἐμπύσεως), ἥτις δὲν συμπυκνῶται ὅπως ἀποτελεῖσθαι κεφαλὴν, ἀλλὰ πάλιν ἀναπίνεται ὑπὸ τοῦ σώματος, ὁ αὐτ. π. 'Ἀρθρ. 805, πρὸλ. 817.

ἀναπίεω, ὁ μὴ ἔχων ἅπια, «ἄμηλοι τε καὶ ἄσχυοι καὶ ἀνάπιοι» Τρέτ. 'Ἐπιστ. 56, σ. 50.

ἀναπληράσκω, ἐκ νέου πωλῶ, Πολυδ. Ζ. 12:—Παθ., μεταφ. σ' ἄρ. τρις ἀναπληράσκει τῆς ἀνῆς Συγγλ. 'Ἐπιγρ. 2058Α. 53: προσέτι ὁμοι. ἄρ. ἐκ τυποῦ ἀμπιερ-, τὸ ὕδωρ ὅσου ἀμπράθῃ Συγγλ. 'Ἐπιγρ. 'Αττ. 2. 610, 9.

ἀναπίνω, ποιητ. ἀμπε- μέλλ. -πίνωμαι: (ἴδε πίνω):—πίνω πρὸς τὸ ὀπίσω, Διογύλ. 'Αγ. 1599, Εὐρ. Κύκλ. 410· ἀναπίνω τὸ σῶμα μου πρὸς τὰ ὀπίσω ὡς οἱ κωπηλάται, Κρατίν. ἐν 'Ἀδύλ. 8, Ξεν. Οἰκ. 8· ἀνέπρεσεν ὑπὲρ Πλάτ. Φαίδρ. 254Β, πρὸλ. Ε. 2) ἀποσφύραι, ὑποχωρῶ, Θουκ. 1.70: ἐντεῦθεν ἀνῶν, δεξιῶ, Λατ. considerare animo Δημ. 411. 3· ταῖς σπουδαῖς (κοιν. σπονδ-) ἀναπινώμεναι, Λατ. refrixisse studiis, Διον. 'Ἀλ. 5. 53. 3) ἐπὶ σχεδίου τινός, ἐγκαταλείπομαι, ἀφίνομαι, ἀναπινώκει τὰ τῆς ἐξόδου Δημ. 567.12. 4) ἀν. ἀπ' οἰκῶν, ἐξορίζομαι ἐκ τῆς οἰκίας μου, Ποιητ. παρ' 'Ἀθανασ. ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ 22. 5) ἀναπίνωμαι ὡς ἐπὶ δειπνῶν, κατὰ τὸ ἀνάκειμαι, ὡς μετὰ ταῦτα ἀναπίνειν ἐκέλευον αὐτὴν παρ' ἡμῶν 'Ἀλεξ. ἐν 'Ἀδύλ. 26. Κομ. παρὰ Μείν. 4, σ. 650, Λουκ. 'Ον. 23, Κ. Δ.

ἀναπισσάω, ἐκ νέου ὀλέω τι διὰ πλῆσεως, «ἀναπισσάων», ἀναπίσσω κατὰ τὸ ἔως τοὺς πίθους· Γεωπ. 6. 8, 3.

ἀναπιστεύω, πιστεύω, ἐλπίζω, Θ. Στ.

ἀναπίνωμι, ποιητ. ἀντὶ ἀναπείνωμι, Πίνδ. Ο. 6. 45.

ἀναπιστός, ὁ, ἔσφ. ἀντὶ ἀναπιστός.

ἀναπλάκωτος, ον, = ἀναμπλάκωτος. ὁ ἴδε.

ἀναπλάσσωμαι, πλάσσωμαι, Θ. Στ.

ἀναπλάσσει, εἰς, ἡ, (ἀναπλάσσω) ἡ ἐκ νέου πλάσις, μεταπλασις, ὁ ἐκ νέου σχηματισμός, σαρκῶν 'Ἰπκ. περὶ 'Ἰητρείου 748: ἐπαγέρωσις, μετασχημάτισις, αὐτοῦ 746: ἐντεῦθεν παρ' 'Εκκλ. κατὰ μεταφράσιν ἡ ἀναγέννησις.

ἀναπλάσμα, ατος, τό, τὸ ἀναπλάσθαι, τὸ ἐκ νέου σχηματισθῆναι, τύπος, πρότυπον, τὸ ἀνάστημα, τὰ ἀν. τῶν σωμάτων Διόδ. 2. 56.

II, γέννημα τῆς φαντασίας, κενεποιήματα καὶ ἀναπλάσματα τῆς διανοίας Σέξτ. 'Εμπ. Ν. 8. 354, Στράβ. 530.

ἀναπλασμός, ὁ, = ἀνάπλασις, ἀν. ματαίων ἐλπίδων, ὡς νὰ κτίσῃ τις εἰς τὸν αἶρα, Πλούτ. 2. 113D, πρὸλ. Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 7. 223.

ἀναπλάσσω, 'Ἀττ. -ττω: μέλλ. -πλάσω [ᾱ]: (ἴδε πλάσσω):—ἐκ νέου σχηματίζω, ἀποκαθιστῶ, τῆς Αἰδοῦς.. τάγαλμ' ἀν. 'Ἀριστοφ. Νεφ. 995· ἀποκαθιστῶναι, θεραπεύειν καταγνὲν μέλος τοῦ σώματος, κάρτα γὰρ καὶ ἡ ῥῆς καταγείσα ἀναπλάσσεται 'Ἰπκ. 845Ε:—Μέσ., ἀναπλάσασθαι οἰκίαν, ἀνοικοδομησάμεν τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν, 'Ἠρδ. 8. 109. 2) δῖον νέον σχῆμα, μετασχηματίζω, Λατ. relingo, τὰ μέλη τοῦ παιδὸς Πλάτ. 'Ἀλκ. 1. 121D· μεταφ., τοῖς ψηφισμασιν ἀν. ['Ἀλέξανδρον] Δημάδ. 179. 41· ἀναπλάττουσι τοῦτας [τὰς πρωτοπείρους ἑταίρας], ὥστε μήτε τοὺς τρόπους μήτε τὰς ὁψεις ὁμοίας διατελεῖν οὕσας ἔτι 'Ἀλεξ. ἐν 'Ἰσοστρώϊω 1. 5. 3) μεταφ., ἀν. διπλάσια τῆς ἀληθείας κακά, ἐξυπλοῦμαι, ἐπινοῶ, φαντάζομαι κακὰ διπλ., τῆς ἀληθ., φιλήμ. ἐν 'Ἀδύλ. 71, πρὸλ. Πολύδ. 3. 94, 2· οὕτως καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ 'Ἀν. II. 9. 710. II, ἀναπλάσω, ἀλείφω, ἐπαλείφω, «ἐμ-κλαστρώνω», ὑπὸ τοῖς δυνεῖ κηρὸν ἀναπεπλάσμενος 'Ἀριστοφ. Σπ. 108.

ἀνάπλατος, ον, ὅστις δύναται νὰ πλάσῃ εἰς σχῆμά τι, εὐπλάστως, 'Ἰαλιν.

ἀναπλατύνωμαι, παθ., ἐπικτείνωμαι εἰς πλάτος, «νὺξ δὲ οὐδὲν ἔστιν ἄλλο πλὴν σκιά γῆς, ὅταν γὰρ πλησιάζωσι ταῖς δυσμαῖς ἀπο-

κρύψῃ τὸν ἥλιον, ἀναπλατύνωμένη μελαίνει τὸν αἶρα» Πλούτ. παρ' Εὐστ. ἐν Πρ. Εὐαγγ. 84D.

ἀναπλείω, 'Ἰπκ. ἀντὶ ἀναπλέω, Νικ. Θ. 308.

ἀναπλέω: μέλλ. -ξω, πλέω περί τι, περισκοπῶ, περιστεφῶ, ὁρῶσις τῶν χέρας ἀναπλέκοντι καὶ κεφαλὰς Πίνδ. Ο. 2. 135· ἀν. τὰς τρίχας Πολυδ. 2. 35: ἀπολ., κατὰ μέσ. τύπον, πλέω τὴν κόμην μου εἰς πλόκαμον κρεμᾶμενον ὀπίσω, «οὐ ἐλεύθεροι παῖδες ἀναπλέονται [τὴν κόμην] ἔσπε πρὸς τὸ ἐρηϊκόν», Λουκ. Πιλοῦν ἡ Εὐχ. 3. 2) μεταφ., ἀν. ῥυθμὸν ὡς τὸ ὑφαίνειν 'Ἀνθ. Π. 11. 64, πρὸλ. Χριστοδ. 'Εκφρ. 113. 3) ἀνοπεπλεγμένοι, συμπεπλεγμένοι, «ἀνακατωμένοι», Πλούτ. Βροῦτ. 17.

ἀνάπλειος, α, ον, 'Ἀττ. ἄρσ. καὶ οὐδ. ἀνάπλειως, ον, ἀλλὰ ὅλ. ἀναπλέα Πλάτ. Φαίδων 83D:—πληθ. ὄνομ. ἄρσ. καὶ ὅλ. ἀνάπλειω Πλάτ. Θεαιτ. 196Ε, ἀνάπλειω ψυμυθίου Εὐδουλ. ἐν «Στεφανοπέλυσιν» 1. 8· οὐδ' ἀνάπλειω 'Ἀριστ. περὶ ψυχ. 2. 11, 6· αἰτ. ἄρσεν. ἀνάπλειως Πλάτ. Πολ. 516Ε· ἐντελῶς, καθ' ὅσον κλη-ρίων, πλήρης πράγματός τινας, πτερῶν... λέγουσι ἀνάπλειον εἶναι τὸν ἥερα 'Ἠρδ. 4. 31· ἀνάπλειως ψυμυθίου 'Ἀριστοφ. 'Εκκλ. 1072· σκότους ἀν. οἱ ὀφθαλμοὶ Πλάτ. Πολ. 516Ε, κτλ.

II, μεμολυσμένος (ἴδε ἀναπείμπλημι II. 2), τοῦ σώματος ἀναπλέα [ἡ ψυχῇ], μεμολυσμένη ἐκ τοῦ σώματος, Πλάτ. Φαίδων 83D· αὐτὸ τὸ καλὸν.. μὴ ἀν. σαρκῶν ὁ αὐτ. Συμπ. 211Ε· ἐσμέν ἀνάπλειω τοῦ μὴ καθάρως διαλέγεσθαι ὁ αὐτ. Θεαιτ. 196Ε.

ἀνάπλευσις, εως, ἡ, μόνον μεταφ., σῆψις καὶ κατάσφιξις τοῦ ὁστού, τὰ περὶ γένους ἀλγύματα σφάδρα κινδυνος εἰς ὁστέως ἀνάπλευσιν ἐλθεῖν 'Ἰπκ. 157Ε, πρὸλ. ἀναπλέω III.

ἀναπλέω, 'Ἰων. -πλώω, 'Ἐπ. -πλείω: μέλλ. -πλεύσομαι: (ἴδε πλέω). Πλέω πρὸς τὰ ἀνω, ἀνέρχομαι τὸ βρέμα, πλέω ἐναντίον τοῦ βρέματος, στενωπὸν ἀνεπλέομεν 'Οδ. Μ. 234, πρὸλ. 'Ἠρδ. 2. 97., 4. 89:—Παθ., ἀναπλείται ἐκ τῆς θαλάττης ὁ ποταμὸς Πολύδ. 2. 16, 10. 2) μεταβαίνει διὰ θαλάσσης εἰς τόπον τινά, ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον 'Ἰλ. Α. 22, πρὸλ. 'Ἀνδοκ. 10. 28, Δημ. 290. 2. 3) ἐπιπλέω, ἀνέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ναυάγειον ἀν. 'Ἀριστ. Προβλ. 23. 5, 1.

4) ὑπερχεῖλιζω, πλημμυρῶ, 'Ἰακωφ. Διλ. π. 2. 10. 19.

II, πλέω ὀπίσω διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, ἐπαπέρχομαι διὰ θαλάσσης, 'Ἠρδ. 1. 78, Ξεν. 'Ελλ. 4. 8, 36:—ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ἰχθύων, ἐπαπέρχομαι, 'Ἠρδ. 2. 93. 2) μεταφ., ἐπὶ τροφῆς, ἀνερχομένης ἐκ τοῦ στομάχου πρὸς ἀναμάσθιν, ἐπὶ μνημονομένον ζῶον, Διλ. π. 2. 54. III, ὁδόντες ἀναπλέουσι, πίπτοναι, 'Ἰπκ. 1125C, Νικ. Θ. 308· πρὸλ. ἀνάπλευσις.

ἀνάπλειως, ἴδε ἐν λ. ἀνάπλειος.

ἀναπλήθω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀναπείμπλημι, γὰρ' ἐνιστ. καὶ παρατ. (ἴδε τὸ ἀναπλήσσω. ἀνέπλησας, ἀνήκουσιν εἰς τὸ ἀναπείμπλημι. 'ἴδε Κορῆν εἰς 'Ἠλιόδ. τόμ. 2. σ. 123. Βασίλειος 'Ἐπιστ. Κριτ. σ. 138], Κόνιν. Σμ. 11. 312. 2) ἀμετάδ, εἶμαι πλήρης, ὁ αὐτ. 13. 22.

ἀναπλημῦρῶ, ὑπερχεῖλιζω, Φιλδοστρ. 809.

ἀναπλημῦρῶ, κάμνω νὰ πλημμυρῶ, ἀνεπλήμῦρε θαλάσσαν Κόνιν. Σμ. 14. 835.

ἀναπληρῶ, γεμίζω πάλιν μέρος κενωθέν, Πλάτ. Τίμ. 81Β, πρὸλ. 78D:—παθ., πληρῶμαι, γεμίζομαι ἐντελῶς, 'Ἀριστ. Οὐρ. 3. 8, 1.

2) συμπληρῶ, χορηγῶ, παρέχω τὸ ἐλλείπον, εἰ τι ἐλλείπον, ἀν. Πλάτ. Συμπ. 188Ε· τὴν ἐνδοσίαν 'Ἀριστ. Πολ. 6. 4, 4· τοῦ.. ἀμύρτους ἀναπληροῖ ἡ τοῦ λέγειν πιθανότης, ἀποζημιώνει, ὁ αὐτ. 'Ἀποσκ. 108:—Μέσ., δῶματ' ἀναπληρουμένης, πληρῶντας καλῶς τὰς ἑαυτῶν οἰκίας, Εὐρ. 'Ελ. 906. 3) συμπληρῶ ἀριθμὸν τινα, τὴν βουλὴν Πλούτ. Πόλ. 6. 4, 4· τοῦ.. τὰς διακοσίους καὶ χίλιους ἀναπληρῶσαι φημι χορηγῶν καὶ ποιῶν διςχιλίους Δημ. 182. 12, πρὸλ. Ξεν. Πόρ. 4. 21· ἀν. τὴν συνηγορίαν, καταλαμβάνω τὴν θέσιν τοῦ συνηγόρου (καταλειφθεῖσαν κενήν), ἀντικαθιστῶ, Πλούτ. Κράσ. 3. 4) ἀπὸ τινος, πληρῶναι μέχρι ὁδοῦ, κατὰ μέσ., εἰς ἀνεπληρῶστα τὴν προῖκα Δημ. 817. 26.

II, παθ., ἀποκαθίσταμαι εἰς τὸ προτερόν μου μέγεθος ἡ σχῆμα, ἀνεπληρῶθῃ ὁ ἥλιος, μετὰ ἐκείνην, Θουκ. 2. 28· ἀναπληρουμένης τῆς φύσεως, ἀποκαθισταμένης, 'Ἀριστ. 'ἸΙΟ. Ν. 7. 8, 2, πρὸλ. 'Ἰστ. Ζ. 5. 16, 6.

ἀναπληρώμα, ατος, τό, συμπλήρωμα, 'Ἀριστ. π. Θανυμ. 44.

ἀναπληρωματικός, ἡ, ον, κατάλληλος πρὸς ἀναπλήρωσιν ἡ συμπλήρωσιν, συμπληρωματικός, Γραμμ.

ἀναπληρώσις, εως, ἡ, συμπλήρωσις, μέσον συμπληρώσεως, τῆς ἐνδελίας 'Ἀριστ. 'ἸΙΟ. Ν. 3. 11, 3. 2) (κανοποιήσις, ἐκπλήρωσις, τῆς ἐπιθυμίας ὁ αὐτ. Πολιτ. 2. 7, 19· (κανοποιήσις, ἐκπλήρωσις, τῆς ἐπιθυμίας, ὁ αὐτ. 'ἸΙΟ. Ν. 10. 3, 6. 3) ἀποκατάστασις, ἀνάκτησις, τῆς κατὰ φύσιν αὐτορκείας ὁ αὐτ. Πολιτ. 1. 9, 6, πρὸλ. Πλούτ. Δημήτρ. 45.

II, (ἐκ τοῦ παθ.) τὸ καθορῶσθαι πλήρη, πληρῶσθαι, πλημμυρεῖν, περὶ τοῦ Νείλου, Θεαγῆς παρ' 'Ἀθην. 2. 87.

ἀναπληρωτέον, ἡματ.-ἐπιθ., πρέπει τις ν' ἀναπληρώσῃ, Πλούτ. Κίμ. 2.

με λάδι, Έβδ. (Λευτ. Ζ', 2).

ἀναποίνους, ἡ, οὗς, τοῦ ἀναποίνου, Εὐστ. Θεσσ. σ. 113 Έκδ. Μί. ἀναποίνους, ον, ὁ πεποιημένος, κατασκευασμένος, «αἰσῶρα, τὸ ἐκ τῶν τετριγυμένων δερμάτων ἀναποίνον στεγάστρον» Ἀμμόν. 128. ἀναποικίλλω, ποικίλλω τι, κόσμω, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 10. 113 Βούκχ.

ἀν-άποινος, ον, ἄνω ἀποίνων, δηλ. λύτεων, Ὁρμ., ἀλλὰ μόνον ὅπαξ κατ' οὐδέτ. ἀναποίνον ὡς ἐπέρρ., ἀπριάτην ἀναποίνον, δηλ. ἀπριάτην ἀναποίνως, Ἰλ. Α. 99. Ἰδρλ. νήποινος.

ἀναποκρίνομαι, ἡμαρτημένον ἀντὶ τοῦ ἀνταποκρίνομαι. ἀν-αποκρίτος, ον, πρὸς ὃν δὲν ἀπεκρίθη τις, ὁ μὴ λαβὼν ἀποκρίσιν, ἀν. ἀποστέλλειν τινὰ Πολύδ. 4. 34, 1. ἀν. ἀπελθεῖν 23. 10. 13. Ἐπέρρ., ἀναποκρίτως εἰπὼν Ἀντιφῶν 122. 34.

2) ἐνεργ., ὁ μὴ ἀποκρινόμενος, Πολύδ. 8. 23, 6. ἀναπολάζω, σαλεύω, Ἀθην. π. μυχ. σ. 9. 19.

ἀν-απόλαυστος, ον, οὗ δὲν δύναται τις ἢ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀπολαύσῃ, Πλούτ. 2. 829D, 1104E. 2) ὁ μὴ ἀπολαύων τινός, «ἀγευστος» Ἡσύχ.

ἀναπολεμέω, ἀνανεῶναι τὸν πόλεμον, «ἐξανπολεμέω», Στράβ. 833, Συλλ. Ἐπιγρ. 4040. 1V. 8. καὶ ἀναπολεμήσεις, εως, ἡ, Στράβ. 511.

ἀναπολέω, ποιητ. ἀμπ-, κυρίως, ἀναστρέφω τὸ χῶμα δι' ὄρθου, ἀναστρέφω αὐτὸ πάλιν, (τρίς ἄροτριν τὴν γῆν Ἡσύχ. ἐν λ. ὠραπολέειν), πρὸλ. πολέω, ἀναπολέω: ἐντεῦθεν, διεξέρχομαι ἐκ νέου, ἐπαναλαμβάνω, ἀναθεωρῶ, Λατ. volvere ἢ reverti [animo], ταῦτά δὲ τρίς τετράκι τ' ἀμπολεῖν Πινδ. Ν. 7. 153. εἰς ταῦτά βούλει καὶ τρίς ἀναπολεῖν μ' ἔπη; Σοφ. Φ. 1238. ὅταν.. αὖθις ταύτην ἀναπολήσῃ [μνήμην] Πλάτ. Φιλ. 34B, «ἀναπολεῖ, ἀναμνήσκεται» Σουῖδ. — ἀναπολεῖ, μνημονεύει, Ἀλκίωνα» Ἡσύχ. — περὶ τροφῆς, ἀναμασάμμαι, μόνος ὁ θαλάσσιος σκάρης τὴν τροφὴν ἀναπολεῖ, ὥσπερ καὶ τὰ βληχτά, ἃ δὴ μυρουκταί» Ἀθ. παρὰ Σουῖδα (Ἀθ. π. Ζ. 2. 54, ἔνθα ὁμοῦ γράφεται ἀναπλέουσιν): — ἀ' ὄρ. παθ. Ἰωσήφ. Ἀρχ. 1. 13, 5, 8.

ἀναπολήσας, εως, ἡ, τὸ ἀναπολεῖν, ἐνθυμεῖσθαι, φέρειν εἰς τὴν μνήμην, «ἡ τῆς καθήμενης ζωῆς ἀνάμνησις μελέτη γίνεται τῆς τῶν προεβιωμένων ἀναπολήσεως» Ἰεροκλ., Σχόλ. εἰς Χρ. Ἐπη σ. 213 (Γαισφ. 118).

ἀναπολητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἀναπολεῖν, ἀναμνηστέον, Μ. Ἀντων. 4. 32.

ἀναπυλῆτικος, ἡ, ὢν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀναπολεῖν, Θ. Στ.

ἀναπολιζέω = ἀναπυλέω, «ἐξανοργύνω», ἐπὶ ἀργῷ, μεταφ., ἡ γὰρ ἐλικώπιδος Ἀφροδίτας ἀρουραν ἢ Χαρίτων ἀναπολιζομεν Πινδ. Π. 6. 2.

ἀν-απολόγητος, ον, ὁ μὴ ἐπιδεγόμενος ἀπολογίαν, ἀδικαιολόγητος, ἀναπολόγητον γίνεταί τὸ ψεῦδος Πολύδ. 12. 21, 10, κτλ. ἀν-απόλυτος, ον, ὁ μὴ ἀπολελυμένος, ὁ μὴ εὐνόμενος ν' ἀπολυθῇ, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 13, 15. — Ἐπέρρ. — τως Ἰάλην, τόμ. 13, σ. 183.

ἀναπομπή, ἡ, (ἀναπέμψω) τὸ ἀπάγειν ὡς αἰχμάλωτον ἄνω, δηλ. εἰς τὴν κηρόπολιν, τὴν πρωτεύουσιν, Πολύδ. 30. 9, 10. 2) Ὁμοειδῶν ἀναπομπάς, διὰ μαγικῶν ἐπωδῶν ἀναβιβάζει ὁμοειδῶν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, Λουκ. Ἀλέξ. 5. ἸΙ. ἀναγωγή, ἐπὶ γένος Σέτ. Ἐρμ. Μ. 9. 274.

ἀναπόμπιμος, ον, ὁ ἄνω ἢ ὀπίσω ἢ οἰκᾶδε πεμπόμενος, ἀναπόμπιμος πάλιν εἰς τὸν βίον ἀφικνουῦνται Λουκ. π. Πένθ. 10, Δίων Κ. 62. 2. 2) ἐπὶ δίκης, ὁ ἐρεσθαλλόμενος, ἀναπεμπόμενος εἰς ἔτερον δικαστήριον, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην Λουκ. Εὐνούχ. 12.

ἀναπομπός, ὁ, ὁ ἀναπέμψων, δηλ. ὁ πέμπων ἄνω, ἐπίθ. τοῦ Ἀἰδου, Αἰδωνεύς δ' ἀναπομπός ἀνείης, Αἰδωνεύς, .. Δαρῖα-να Δισχὺλ. Πέρσ. 650.

ἀν-απόνικτος, ον, ἄνικτος, Ἀριστοφ. Ἰππ. 357. ἸΙ. = τῷ ἱερῷ, Κύριλλ.

ἀν-απόπλυτος, ον, ὃν δὲν δύναται ν' ἀποπλύνῃ τις, νὰ ἐκλείψῃ, ἀναπόπλυτον ἔχει τὸ ἄνθος Εὐστ. Πονημ. 326. 89.

ἀναπορεύομαι, ἀποθ., πορεύομαι πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ἔμ-πρὸς, «καὶ οἱ μὲν αὐτῷ τῶν στρατιωτῶν περὶ ἄνω παρὰ τὸν Τίγριν, οἱ δὲ καὶ ἐπὶ πλοῖον ἀναπορεύθησαν» Δίων Κ. 75. 9.

ἀν-απόσβεστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀποσβέσῃ, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Ἰωσήφου κατὰ Ἀπίωνος 1. 23.

ἀν-απόσπαστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις ν' ἀποσπάσῃ, ἀχώριστος, «καὶ τὸ τῆς υἱότητος γνήσιον, καὶ τὸ τῆς κυριότητος ἀναπόσπαστον» Ἰω. Χρυσ. τόμ. 4. σ. 432. 30. — Ἐπέρρ. — τως Σιμπλίκ.

ἀν-απόστατος, ἀνέκφικτος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ διαφύγῃ, ἄν. Θανάτου, Ἐπιγρ. Ἐλλ. 526 ἡρεσπότης ἀν. ἀφ' οὗ οὐδὲς τρέπος ἀπολαγῆς ὑπόσχει, Πλούτ. 2. 166E.

ἀν-απόστρεπτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀποστρέψῃ, Σύμμ. Π. Δ. (Ἰώδ. 13).

ἀν-αποτέλεστος, ον, ὁ μὴ ἀποτελεσμένος, οὗ δὲ δοκῶν πρὶν ἀναποτελεσθῆναι Εὐστ. Ἰλ. σ. 922. 19.

ἀν-απότευκτος, ον, ὁ μὴ ἀποτυγχάνων, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 4, 11, κτλ.

ἀν-απότιτος, ὁ μὴ ἀποτινόμενος, Μ. Ἀκομ. τόμ. Β', σ. 310. 6, Έκδ. Α. — ὁρῶν. ἀναπότιτος, Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παράτ. σ. 67.

ἀν-απότμητος, ον, ὁ μὴ ἀποτεμνόμενος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀποκόψῃ, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 1, 24.

ἀναποτνιασμός, ὁ, ἀναστειναγμός μετ' ἐπικλήσεως τῆς θείας βοήθειας, Γρηγ. Ναζ.

ἀν-απότριπτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀποτρίψῃ, ἀνέξ-λειπτος, Κύριλλ.

ἀν-απούλωτος, ον, ὁ μὴ ἐπουλωθείς, Γαλήν.

ἀναποφαίνω, ἀποφαίνω, ἀμρ. γραφ. ἐν Δίλ. περὶ Ζ. 13. 6.

ἀνἀπραξίς, ἡ, ἀπαίτησις καὶ εἰσπραξίς χρέους ἡ προσημίου, θανείων διον. Ἀλ. 6. 1. ἃ ἐκδάνεισις καὶ ἀνἀπραξίς τοῦ ἀργυρίου γινέσθω.. καθὼς κα δοκῇ βουλῇ καλῶς ἔχειν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 10.

ἀνἀπράσις, εως, ἡ, μεταπώλησις, «τὸ δὲ δευτέρῳ τι πιπράσκειν, ἀναπωλεῖν ἐρεῖς καὶ ἀναπιπράσκειν» καὶ τὸ ἔργον, ἀνἀπρασις Πολύδ. Ζ', 12.

ἀναπράσσω, Ἀττ. -πράττω, συντετμ. διμπρ.: μέλλ. -πράξιαι εἰσπράττω διὰ τῆς βίας; χρηματα ἢ ἀπλῶς εἰσπράττω, Θουκ. 8. 107, Λυσ. 146. 10. ἀν. τό τε κεφάλαιον καὶ τὸν τόκον Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 58. ἀν. ὑπόσχεσιν, ἀπαιτῶ καὶ λαμβάνω τὴν ἐκπλήρωσιν ὑποσχέσεως, Θουκ. 2. 95, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1621: — Μία, απαιτῶ καὶ λαμβάνω δι' ἐμαυτὸν, δικαστὴν Διον. Ἀλ. 6. 19: συλλίγω, εἰσπράττω, τόκους Πλούτ. 2. 295D.

ἀναπράτης, ὁ, μεταπράτης, Πολύδ.

ἀναπρεσβεύω, ἀποστέλλω πρέσβεις ἄνω, δηλ. εἰς τὴν Ρώμην, Ἰωσήφ. Ἀρ. 1. 18. 2, 4.

ἀναπρήθω, ἀναρῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἀναπέμψω, ἐκχέω, κάμνω τι νὰ βύσῃ ἀφθόνως, δάκρυ ἀναπρήσας Ἰλ. 1. 433, Ὁδ. Β. 81: — κατ' ἄλλους σημαίνει, χύσας θερμὰ δάκρυα ἴδε ἐν λ. πρήθω 1. 2, καὶ πρὸλ. Βουττμ. Λεξίλ. § 94 ἐν λίξει πρήθω. — καὶ Ἡσύχ. ἀναπρήσαι, .. ἀνενέγκαι.

ἀνάπρῳσις, εως, ἡ, τὸ πρῶνισμα, Ἰππ. Ἐπιστ. 1288. 34.

ἀναπρίω, πριονίζω, Νικ. Θ. 308.

ἀναπρουιμάζομαι = ἀνακρούομαι, Σουῖδ. καὶ Ζωναρ. (σ. 200).

ἀνάπταιστος, ον, = ἄπταιστος, Σουῖδ., ἀλλ' ἴδε Λοβ. Παθ. 1. 195.

ἀναπτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ προσάψῃ, προσαρτήσῃ, τὸν λόγον ἀπὸ τίνος Στράβ. 54.

ἀναπτέρω: μέλλ. -ώσω, κυρίως ἐπὶ πτηνῷ ἐγείροντος τὰ πτερά αὐτοῦ: — ἐντεῦθεν μεταφ., ἐγείρω, ἀνορθῶ, γέγηθα, κρατὶ δ' ὀρθοῦς ἐθείρας ἀνεπτέρωκα, με σηκωμένος τρίχας πτερυγίω ἐκ χαρᾶς, Εὐρ. Ἐλ. 633. 2) μεταφ., μετεωρίζω τὴν διάνοιαν τινος, γεμίζω τὸν νοῦν αὐτοῦ διὰ μεγάλων προσδοκιῶν, τὴν ὀρευμαλίω: ὡς λέγομεν κυνῶς, ἀναπτέρωσας αὐτὴν οἶχεαι Ἠρόδ. 2. 115, πρὸλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 255C: προεῖναι παρὰ τὴν, «σηκῶν» εἰς τὸ πόδι, μὲν τι.. ἀγγέλιμ' ἀνεπτέρωκε Δαναΐδων πόλιν; Εὐρ. Ὀρ. 876: πτωῶ, φάος μ' ἀναπτέρωκε ὁ αὐτ. Ἰκ. 89: νοῦτετῶ, προτρέπω εἰς τὸ καλόν, ἀναπτέρωσας.. χρηστῶς λόγους τρέψαι πρὸς ἔργον νόμιμον Ἀριστοφ. Ὀρν. 1449, πρὸλ. πτερόω: — Παθ., ἀναπτέρομαι ὑπὸ ἐλπίδος, ἀνεπτέρωθες καὶ δοκῆς ὄραν ἐμὲ Δισχὺλ. Χο. 229: τρομάζω, ἀνεπτέροισαι τὴν ψυχὴν, ὡς ἀνασείσθῃς (Δ. Β. 308. 6), Κρατῖν. ἐν Ἀδῇ. 166. — ἐξάπτεται τὸ πνεῦμά μου, ἀνεπτέρωμαι κλύων Ἀριστοφ. Ὀρν. 433: ἀνησυχῶ, ταρασσομαι, ἀνεπτέρωμένων τῶν Λακεδαιμονίων Σεν. Ἐλλ. 3. 4, 2: κυριεύομαι ὑπὸ ἐρωτικῆς ἐξάψεως, πάντες ἀνεπτέρωμένοι ἐθεῶντο ὁ αὐτ. Συμπ. 9. 8: ἀναπτέρωθες ὑπὸ τινῶν ὡς.. ἐρεθισθεὶς ἐκ τῶν λόγων τινῶν ὅτι.. ὁ αὐτ. Ἐλλ. 3. 1. 14: — πρὸλ. ἀναπτέομαι 2, μετεωρίζω ἸΙ.

ἸΙ. παρέω νεας πτέρυγας, καθιστῶ τινα ἐκ νέου ἐλαφρὸν καὶ ἐνεργητικόν, Ἀριστοφ. Λυσ. 669: — Παθ., λαμβάνω, ἀπακτῶ νεας πτέρυγας, Πλάτ. Φαῖδρ. 249D.

ἀναπερυγίζω, ἐγείρω ἢ ἀνοίγω τὰς πτέρυγας μου καὶ ἀρίστα-μαι, Δίλ. Ἰστ. Ζ. 4. 30.

ἀναπερύσσομαι, παθ., ἀλλᾶσσω τὰ πτερά μου, ἀπακτῶ νέα πτερά, ὄργωμαι πτερούμενος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 1341.

ἸΙ. μεταφ., ὡς τὸ ἀναπτέρωμαι, Εὐστ. Πονημ. 243. 11.

ἀναπτεριστός, ὁ, ὁ ἀναπτέρων, «ὅτι ἀναπτέρωνται τι χρῆμα» ἡ νίκη Μενάνδρ. Ἰστ. Ἀποστ. 428.

ἀνάπτῃς, ον, ὁ, (ἀνάπτω ἸΙ) ὁ ἐξάπτων καὶ διεγείρων εἰς στά-σιν, ταραχῆς, ταραξίας, Ἰρηγ. Ναζ.

ἀνάπτῃσις, εως, ἡ πρὸς τὰ ἄνω πῆσις, Φιλῆς Περὶ Ζήνων, τ. Δ', σ. 170. Έκ. Mil.

ἀναπτίχης, ἡ, ὢν, ὁ ἀνάπτων, ὁ ἔχων τὴν (ιδιότητα νὰ ἀνάπτῃ, Ἀρχ. Λεξ.

ἀναπτοέω, ποιητ. -πτοέω, κατατρομάζω τινὰ, Μόσχ. 2. 23, Ὁππ., κτλ.: — παθ., κυριεύομαι ὑπὸ τρόμου, τρομάζω, Πλούτ. Πε-

λοπ. 16· εἶμαι ἐν μεγάλῃ ταρχῇ, δ' αὐτ. 2. 261A, κτλ. Καθ' Ἰσχύ. «ἀν(α)πτομένην» τὰς διανοίας ἀναπετραμένους.

ἀν-απτος, ον, (ἀν-, ἀπτομαι) ὅν δὲν δύναται τις νὰ ἐγγίῃ, ἀνα-
ρῆς, ἄριστ. π. 409. 2. 11, 19: — καὶ Ἰσχύ. «ἀναπτος» ἀλπτος, ἀπλῆτος.

II. ἀναπτος, ον, (ἀν-απτι) ὁ προσηρμοσμένος, ὡς
ῥῆος ἀναπτόν (δουλοῦν), Εὐστ. 1774. 15. 2) ἀνημμένος, Νόνν. Εὐαγγ. κ. 10. ιθ', 18.

ἀνάπτωκτος, ον, ὁ δυνάμενος νὰ ἀνοίχῃ, ἄριστ. π. Ζ. Μορ.
4. 7. 3. Β' ἐν τῷ Θ. Στεφ. ἀναπτωκτός δ' ἐυδύς.

ἀνάπτωξις, εως, ἡ, τὸ ἀνοίγειν, ἀνοίγμα, τοῦ στόματος
ἄριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 1, 13. 2) ἀνάπτωξις, ἐμπνεῖα, ἐξηγη-
σις, ὡς τὸ ἀνάπτωσις δ' αὐτ. Ρητ. πρὸς Ἀλ. 26, 6, πρὸλ. Πλουτ.
2. 382D).

ἀνάπτωσις, εως, ἡ, (ἀναπτύω) ἡ ἀποχρημῖς φλεγμάτων, Γαλην.
ἀναπτύσσει· μέλλ. -πετύχῃ αὐρ. παθ. ἀναπτύχου· Ἰππ. 57.

16, ἀλλὰ καὶ -πετύχῃ 558. 27: (ἴδε πτύσσω). ἀνελίστω,
ἐξελλίστω, ἀνοίγω, ἐκτυλίσσω τοὺς κυλίνδρους, ἴφ' ὧν ἐγράφοντο τὰ
βιβλία, ἐπομ. ὡς τὸ Λατ. *enlignare*, ἐκτυλίσσω, ἀνοίγω πρὸς ἀνα-
γνωσιν, ἀν. τὸ βιβλίον Ἰερὸδ. 1. 125, πρὸλ. 48· δέλωται ἀνα-
πτύσσει γῆρρον Εὐρ. Ἀποσπ. 370: — ὡσαύτως, ἀν. πύλας,
κύτος, «ἐκκλιπώνων», ἀνοίγω, Εὐρ. Ι. Τ. 1280, Ἰων 39· γλαμύδα
Πλουτ. Δημήτρ. 42· ἐπὶ δὲ καὶ γυλῶς Ὀπκ. Ἀλ. 3. 247· ἀνα-
πτύσας χέρας, μὲ ἀνοικτάς ἀγκάλας, Εὐρ. Ἰππ. 1190: — Παθ.,
ἐξελλίσσονται, ἀνοίγομαι, ἄριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 3, 11, καὶ ἄλλ.

2) ἐκτυλίσσω, ἀποκαλύπτω, φανερώω, Λατ. *explicare*, πᾶν ἀν.
πάθος Δισχύλ. Πέρσ. 254, 294· πᾶντ' ἀναπτύσσει χρόνος
Σοφ. Ἀποσπ. 284· ἀν. πρὸς φῶς δ' αὐτ. Ἰππ. 639, πρὸλ. Εὐρ. Ἰπρ.
Μαιν. 1256· φρένα πρὸς τινα δ' αὐτ. Τρω. 657· κῆρ Μόσχ. 4. 51·
II. ὡς στρατιωτ. ὅρος ἀναπτύσσω τὴν φάλαγγα, κάμπτω
τὴν φάλαγγα ἐκαστέρωθεν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ καθιστῶ αὐτὴν διπλῆν,
ἥτοι εἶδω εἰς αὐτὴν διπλοῦν βάθος, Ἰάλλ. *gerliar*, Ξεν. Κύρ. 7. 8,
3· ἀλλὰ τὰνάπαιιν, ἀναπτύσσειν τὸ κέρας, ἀνελίσσειν, ἐπεκτείν-
ειν αὐτὸ ὅπως τὸ μέτωπον τῆς φάλαγγος καταστῇ ἐκτενέστερον,
Γαλλ. *déployer*, Λατ. *explicare* (Ὁυεργιλ. Ι'. 2. 280), Ξεν. Ἀν. 1.
10, 9 (ἴδε ἴδε Κίρβερ), Πλουτ. Πελοπ. 23.

ἀναπτύχῃ, ἡ, = ἀναπτύξεις, ἰω. . σιθέρος ἀμπυχαί, ὡ ἀχα-
νεῖς ἐκτάσις τοῦ οὐρανοῦ, Εὐρ. Ἰων 1445· ἄλλ' ἐν Σοφ. Ἀποσπ.
655, νυκτός τε πηγὰς οὐρανοῦ π' ἀναπτύχας σημαίνει τὰς
πηγὰς τῆς νυκτός καὶ τὸ ἀνοίγμα τοῦ οὐρανοῦ, δηλ. τὴν θύσιν καὶ
τὴν ἀνατολὴν ἡλίου ἀναπτύχαι, τοῦ ἡλίου δ' ἀνέμελος κύκλος,
Εὐρ. Ἰππ. 601: ἐν Ἰάλλ. 868 ἀμπενοαὶ εἶναι ἡ πιθανὴ γραφή. —
Πρὸλ. πτυχή, περιπτύχῃ.

ἀνάπτωχος, ον, = ἀνάπτωκος, ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 4, 4.
ἀναπτύωι μέλλ. -ύσῃ (ἴδε πτύω) — πτύω, ἐκπτύω, σῆμα
Ἰππ. Ἀφ. 1253· σιλοῦν Πόλυδ. 12. 13, 11: ἀπολ., πτύω, ῥίπτω ἔξω,
βανέζω, πόντος ἐς. . οὐδας ἀνέπτυσσε Ἰσμπ. 357 (ἐτερ.
ἀπέπτ-)· μυθῶσα κηκίς. . κάτυφε κἀνέπτυσσε Σοφ. Ἀντ. 1009·
ἐν ἡρὰ δ' ἀναπτύει [ῥ] Νικ. Ἀλεξίτ. 211.

ἀν-απτω: μέλλ. -φῶι ὅπως στερεώσῃς εἰς τι ἡ ἑπάνω εἰς τι, Ὀμ.
(μόνον ἐν Ὀδ.), ἐκ δ' αὐτοῦ [τοῦ ἰσοῦ] πείρατ' ἀνήπτων,
πρὸςέδεσαν καλῶς τὰ σχοινία εἰς τὸν ἰσόν, Ὀδ. Μ. 179, πρὸλ. 51,
162· πρυμνήσι· ἀνάψαι 1. 137· μετὰ δεσ., γαίῃ Ἀπολλ. Ρόδ. Β.
177· ἀν. τὴ πρὸς τὴν Εὐρ. Πρ. Μαιν. 1011· τὴ εἰς τὴν ἄριστ.
Μεταφ. 12. 4, 3: — Μέσ., ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεθα πρυμνήτην κά-
λων, ἐκ τούτου θὰ εἰσάγῃμεν τὰ σχοινία μας, ἐκ τούτου θὰ προστε-
θῇμεν τὸ πλοῖόν μας, 8. ἐ. οὗτος θὰ εἶναι ὁ προστάτης μας, Εὐρ.
Μήδ. 770, κτλ.· θεοῖσιν κῆδος ἀνάψασθαι, συνάψαι στενὴν σχέ-
σιν. . δ' αὐτ. Τρω. 845· χάριτας εἰς τινα ἀν., ἐπιδαφίλῳ χά-
ριτας εἰς τινα, δ' αὐτ. Φοίν. 569· ἄλλ' ὡσαύτως, προσδένω πρὸς
ἐμμεν, σῆμα, ῥυμιναλῶ, ναῦν Διόδ. 13. 19, Πλουτ. Κἀμύλ. 8·
τὸ κράτος Φίλων 1. 474: — Παθ., προσδένωμαι ἢ προσκολλώμαι
(προσκολλῶ ἑμαυτὸν) εἰς. ., ἐμμένω· μετὰ γεν., π. γ. πέλπωιν
Εὐρ. Πρ. Μαιν. 629· ἀμφὶ τινι αὐτοῦ 1038· ἀνῆρθεαί τι, ἔχειν τι
προσηρημένον, ὡς τὸ τοῦ Ὁρακίου εὐρησθαι ἰοκαίης, αὐτοῦ 549·
ἐπιστολὴν ἐκ τῶν δακτύλων ἀν. Δελφιν. 94, 41. 2)

ἀνάρτωι τι ἐντὸς ναοῦ, προσφέρει ὡς ἀνάθημα, σφιερώ, ὡς τὸ ἀνα-
τέλλωμαι, πολλὰ δ' ἀγάλλματα ἀνῆρθεν Ὀδ. Ι'. 274, πρὸλ. ἄριστ.
Ἀποσπ. 532, Λυκάρ. 853, Τρω. 250. 3) μεταφ. προσάπτω,
ἀναφέρω, ἐπιδίδω, μῶμον ἀνάψαι Ὀδ. Β. 86· αἶμα ἀν. τινα, ἀπο-
δίδω τὴν αἵματοχυσίαν εἰς τινα, Εὐρ. Ἀνδρ. 1197, πρὸλ. Ψευδο-Φωκυλ.
65, κτλ., τὴ νύτῃ τόσα κῆδε ἀνῆρται· Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 245: —
ἀνάγω ἢ ἀναφέρω εἰς τι, συνδέω, τοὺς λόγους εἰς ἀριθμοὺς ἀν.
ἄριστ. Μεταφ. 12. 4, 3· ἀρχὴν, αἰτίαν ἀν. εἰς τινα Πλουτ.
Λυκούργ. 6, κτλ., καὶ Μοναίην τὴν χάριν ἀνάπτω, καὶ ἀπο-
δίδω τὴν χάριν εἰς τὸν Μοναίην, δηλ. εἰς δὴν ὑφιέσθαι, δ' αὐτ.
Ἀντών. 46· ἀλλὰ, τὴν χάριν τινὸς ἀν. εἰς τινα, ἀναφέρω τὴν
εὐγνωμοσύνην τινὸς εἰς τινα, δ' αὐτ. Βροῦτ. 6.

II. ἀνάπτω, ὡς
καὶ παρ' ἡμῖν λύχνα Ἰερὸδ. 2. 133· πῦρ Εὐρ. Ὀρ. 1137· φῶς
Πλάτ. Τίμ. 39B· ὡσαύτως, πυρὶ ἀν. δόμους Εὐρ. Ὀρ. 1594: —
μεταφ., νέφος οἰμωγῆς ὡς τὰχ' ἀνάψῃ δ' αὐτ. Μήδ. 107· ἀνα-
φύεντος· τοῦ δῆμιου, διὰ· γραφ. ἐν Διοχίν. 51. 42. 2) ἀνα-

ταθ., ἀναλάμβουσι καὶ ἀνάπτουσι, περὶ καιομένων λῶων, ἄριστ.
π. Θωμ. 115.

ἀνάπτωσις, εως, ἡ, τὸ ἀναπλεῖν, μεταφ., ἀποβάλλειν τὸ
ὀάρος, ἀποδείλλαις, Εὐστ. 1400. 8.

ἀνάπτωτος, ον, ὁ ἀναπλετωκός, Σχέλ. Διογυσ. Περ. 69.
ἀναπνῶνόμενος: μέλλ. -πεύσομαι Δημ.· ἐπεὶ δὲ ἐπεὶ δὲ ἐπὶ μὲν
ἀναπνῶν, τὰς πάτρας τε αὐτῶν ἀναπνῶντο Ἰερὸδ. 5. 128· ἀνα-
πνῶντο τὸν ποιήσαντα δ' αὐτ. 8. 90· ἀναπνῶνόμεθα τοῦδε
δε, τίνες ποτέ, καὶ πόθεν ἔμελλον ἄριστ. Ὀρ. 403.

2) ἀναρῶν, ἀναρῶν, ἀναπνῶνόμενος εὐρίσκω Ἰερὸδ. 5. 57·
πληροφοροῦμαι, μαθησκώ, ταῦτα οὖν οἱ στρατιῶται ἀναπνῶ-
ντο Ξεν. Ἀν. 5, 7, 1· ἀν. περὶ τινος Πλάτ. Ἰππ. Ἰλ. 363B·
ἀν. τί τινος, ἐρωτῶ τινα, μαθησκώ παρ' αὐτοῦ, ἄριστ. Εἰρ. 693.

ἀναπύριζω, = τῷ ἐπομ., πυρπολῶ, «εἰ μὴ σπινθήρες ἀναπύρι-
ζοντο, οὐκ ἂν ὁ οἶκος ἀναπύριζετο» Ἰω. Χρυσ. εἰς Ὑάμ. γ', τόμ.
8, σ. 2. 24.

ἀναπύρῳ, ἀνάπτω, κάμνω τι νὰ ἀνάψῃ, πυρπολῶ, ἄριστ. π.
Κύρ. 4. 19.

ἀναπυρρεῖω, εἶδω ζωηρότητα, εἶδω σπινθύντητα καὶ λάμψιν,
ἐπὶ τοῦ χρώματος τῆς πορφυρᾶς, «χαίρει δὲ ἡλῆρ ὁμιλοῦσα τῆς πορ-
φυρᾶς ἢ βαρὴ, καὶ ἡ ἀκτίς αὐτὴν ἀναπυρρεῖ καὶ πλεῖον ποιεῖ καὶ
φαιδρύτεραν τὴν αὐγὴν, ἐκφανισσομένην ἐκ τοῦ αἵματος πυρὸς» Πολυδ.
Α' 49.

ἀνάπυστος, ον, πασίγνωστος, περίφημος, «εὐκακοῦτος», ὡς τὸ
περίπυστος, ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν, ἀνὰ στήμα
πᾶσι κείμενα πυνθάνεσθαι. (Εὐστ.), Ὀδ. Α. 274, Ἰερὸδ. 6. 64,
66, κτλ.

ἀναπτύξω, ἀναπτύω, ἀναβλύζω, ἀναβλύω, Ἰππ. Πνευμ. α. 181:
— ἐντεῦθεν, ἀναπτύσσειν δ' αὐτ. Ἀύτομ. σ. 247.
ἀναπωλῶ, πωλῶ ἐκ νέου, «ἐναπωλῶ», «τὸ δὲ δεύτερον πι-
πράσκει ἀναπωλεῖν καὶ ἀναπιπράσκειν λέγουσι» Πολυδ. Ζ' 12· πρὸλ.
ἀμπαλῶνμα.

ἀναπώλημα, Διωρ. ἀμπαλῶνμα, τὸ ἀναπωλούμενον.
ἀναπωμάζω. (πώμα) αἶρω, σηκώνω τὸ πώμα, τὸ σκέπασμα,
Ἰππ. Πνευμ. σ. 150.

ἀνάπτωσις, ἴδε ἐν λ. ἀμπατωσις — ἐπὶ ἀναπωτικῆς, ἡ, ὄν.
Εὐστ. 1719. 44.

ἀνάρ, ἡ ροιὰ, Λεξικ. χειρῶν, ἐν τῇ Βασιλ. Βιβλ. Παρ. κωδ. 1843·
πρὸλ. τὴν Τουρκ. λίξ. νάρ, τὸ ρῆδι.

ἀναρ-· Ὅπου τὴν ἡρόδ. ἀνὰ εἶναι συντεθειμένη μετὰ λέξεων ὅτι
ρ' ἀρχομένην, τὸ ρ' συνήθως διπλασιάζεται, ὡς ἐν τῷ ἀναρραῖζω,
κτλ., ἀν καὶ παρὰ ποιητὰς καὶ τοῖς Ἰωσὶν ἄνθρωποι εὐρηται ἀπλοῦς,
ὡς ἐν τῷ ἐπομ.

ἀναρᾶσθαι, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἀναρραῖζομαι.
ἀναρᾶσθαι, ἀποθ., ἀνακαλῶ κατάραν, Καλλιπ. παρὰ Σουῖδ.,
Πολυδ. 5. 130.

ἀν-ἀρβύλος, ον, ἄνευ ὑποημάτων, ἀνυπόδητος, Εὐρ. Ἀποσπ.
534. 7.

ἀναργύρεα, ἡ, τὸ μὴ λαβεῖν ἀργύριον, δρος δικ. (ἀναργυρίας
περιγραφὴ), «ἀναργυρία λέγεται ὅταν τις γράψας οἰκονομίας καὶ
ὁμολογήσας λαβεῖν ἀργύριον καὶ οὐδ' αὖτις ἔλαβεν ὁ ὁμολογήσας ἢ ὅτι
μέρος τι» Γλῶσσαι Βασιλ.

ἀν-ἀργύρος, ον, ὁ ἄνευ ἀργυρίου, δηλ. ὁ ἄνευ χρημάτων, Ἀνα.
Ἀποσπ. 19· πλοῦσι δ' οὐκ ἂν ποτ' ἐγένοντο ἀχρεῖς τε
καὶ ἀναργυροὶ ὄντες Πλάτ. Νόμ. 679B. II. ἐπὶ πραγμά-
των, τὸ μὴ ἀγορασθῆναι δι' ἀργύρου, «ἀναργυρον δώρημα» Παυλ. Σιλ.
ἐν Πισθ. Θερμ. 5. — Ἐπίρρ. -ριως ἡς. 2) ἀν-ἀργυρος ὑπὸ χρη-
μάτων, ῥῆτιον ἀνάργυρος, ἀπρῶτος· Πολυδ. ζ', 191. 3) παρὶ
ιατρῶν θεραπευόντων ζωρεάν τοὺς πάσχοντας, ὡς εἰ πῆσι Ἀνάργυροι
π. γ. Κομῆς καὶ Δαμιάδος (Ὁροδῶ. τὰ Μίχα Ἰανουα. 31). — Ὁ
φιλόσοφος 508B λέγει περὶ τοῦ Ἀτίου, «ἀριστέως δὲ ἐν ἱατρικῇ
δ' Ἀτίος ἄριστον παρῆχε τοῖς νοσούντοισι τὴν θεραπείαν».

ἀν-ἀρκευτος, ον, ἀπόστιχος, ἐρητός, Κύριλλ. εἰς Ἀδμ. 3, σ. 565,
ἀν-ἀρκετος, ον, ὁ μὴ ἐνάρκετος, ὁ κακός, Σοφ. Ἀποσπ. 140. —
ἴδε Μ. Βέλλ. ἐν Σάβ. Μισ. βιβλ. τ. Ε' σ. 427.

ἀναρῶρεα, ἡ, ἀτονία τῶν ἄρθρων, ἐπὶ εὐνοῦχων, ἄριστ. Περὶ λ.
10. 36, 1.

ἀν-ἀρῶρος, ον, ὁ ἄνευ ἄρθρων, Πλάτ. Τίμ. 75A, ἄριστ. Ἰων. 2.
7. 3, 6, καὶ ἄλλ. 2) ὁ ἄνευ ἰσχύος, ἴστανος, Σοφ. Τρ. 1103,
Κύρ. Ὀρ. 238.

3) ὁ ἄνευ ἑσπεῖων ἄρθρων οὐ σὶ ἄρθροι ἵναι
ἀφανεῖς, ἐπὶ παχυσάρκων ἀνθρώπων, Ἰππ. π. Ἀτρ. 292. II. ἐπὶ
ἥτοι, ὁ μὴ ἐνάρκτος, ὁ μὴ ἐνάρκτος, 3. 17· ἀλαλαγμός Πλουτ. Μόρ.
63· φωνὴ δ' αὐτοῦ 2. 613B· φθέγγματος Σουλ. Ἐπίρρ. 4711· —
Ἐπίρρ. -ριως, συγχεχρμένως, ἀνάρκτως καὶ συγχεχρμένως
Πλουτ. 2. 611B· «τερεσιμακα καλοῦνται τὰ προφάσματα τῶν πτε-
ραῶν ὅτι ἀνάρκτως ἀλυσσι δοκιμασίας ἔχουσιν τῆς ἀνηχέσεως» Ἰω.
Φιλ. εἰς Ἀναλ. Ἰππ.

III. ὁ μὴ ἔχων τὸ ἄρμα, Γραμμ.
ἀναρῶρως, = ἀνάρκτως, Σπράδ. (ἐν τῇ ἀναρῶρι τοῦ Α'
136B).

ἀναρῶμεθα, μέσ., ἀπεριμῶν, Δημ. 340. 20. II. ἀνα-
θερμῶν, ἀναλογίζομαι, νυνὶ δὲ ἡρῶμα κατ' ἑμαυτὸν ἀναριθμή-

σομαι τὰ λεχθέντα Πλάτ. Ἀε. 372B.—Τὸ ἐνεργ. ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Διωνος Κασ. (36, 18): ἂν τοὺς κινδύνους.. ἀναριθμήσητε.

ἀν-ἀριθμητός, ον, δὲν δὲν δύναται τις νὰ ἀριθμήσῃ, ἀλογά-
ριστος· Πινδ. Ο. 7. 45, Ἡρόδ. 1. 126., 7. 190, 211, καὶ ἄλλ. καὶ
Ἀττ.: ἐπὶ χρόνου, ἀμέτρητος, πολὺς, ὁ μακρὸς ἀναριθμητός
χρόνος Σοφ. ΔΥ. 646. 2) ὁ μὴ ἀναριθμῶς, ὁ μὴ «λογαριθμέ-
μενος», ἀσημαντος, ἀναριθμητον, ἐκ δοῦλης τινὸς γυναικὸς
Εὐρ. Ἰων 837, Ἐλ. 1679.

ἀν-ἀριθμῶς, ον, = ἀνάρσιος, ἀναριθμῶν, ἐχθρὸν· Ἰπύχ.,
κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ «ἐναριθμῶ» φίλα, συνήθη, ὁ αὐτός· πρὸλ.
ἐν-ἀριθμῶς καὶ ἴδε Βεντλ. Καλλ. Ἀποσπ. 127.

ἀν-ἀριθμῶς [α], ποιητ. ἀν-ἀριθμῶς, ον, ἀναριθμητός, ἀλογά-
ριστος, Σαφ. 72, Τραγ. (πρὸλ. γέλασμα)· πληθὺς τ' ἀν-ἀριθ-
μοι Δισχὺλ. Πέρσ. 40: μετὰ γεν., ἀν-ἀριθμῶς ὡς θρήνων, ἀμε-
τρος οὕτως εἰς τοὺς θρήνους, Σοφ. Ἰλ. 232· μνηῶν ἀν-ἀριθμῶς (ἐκ
δοσθ. τοῦ Ἑρμάν, ἀντὶ μήλων), ἄνευ ἀριθμῶ τῶν μνηῶν, ἀναριθμή-
τους μνηάς, ὁ αὐτ. Αἴ. 604· ὡν πόλις ἀν-ἀριθμῶς ἐλλυται, διὰ [τῆς
ἀπωλείας] ἀναριθμήτου πληθους ἐξ αὐτῶν., ὁ αὐτ. Ο. 1, 179· ἄλλὰ
χρόνον.. ἡμερῶν ἀν-ἀριθμῶν· ἀπλῶς ἀντὶ ἡμέρας ἀν-ἀριθμῶς,
ὁ αὐτ. Τρ. 247.—Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Δοθ. Φρόνιχ. 711· [ἀν-ἀριθ-
μῶς ἀπαντᾷ ἐν Δισχὺλ. Πέρσ. 40· (λυσ.)· ἀν-ἀριθμῶς ἐν Εὐρ. Πάχχ.
1335 (ιαμβ.).] Ὁ Σοφ. ἔχει ἀν-ἀριθμῶς ἐν λυσ., Ο. Τ. 167, 179,
καὶ πιδ. ἐν Ἰλ. 232· Ὁ Δισχὺλ. καὶ ὁ Σοφ. ὡσαύτως μεταχειρίζον-
ται τὸ ἀν-ἀριθμῶς ἐν λυσ.: Ὁ Θεοκρ. ἔχει ἀν-ἀριθμῶς ἐν ἄρσι, 15,
45, ἀλλ' ἀν-ἀριθμῶς 16, 90.]

ἀν-ἀριστέω, δὲν λαμβάνω ἄριστον, πρῶτευμα, Ἰπκ. Θερ. Ὁξ.
Παθ. 388.

ἀν-ἀριστήτος, ον, ὁ μὴ προγευματίας, ἀπρογευματίας, ἀνα-
ριστήτος ὡν κοῦδὲν βεδρωκῶς, ἀλλὰ γὰρ στέφανον ἔχων
Εὐπολ. ἐν «Βάπταις» 3, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 391, κτλ.

ἀν-ἀριστία, ἡ, τὸ μὴ λαμβάνειν ἄριστον, πρῶτευμα, ἀναριστήσεως,
Ἰπκ. 371. 38, κατὰ πληθ.· καὶ οὕτω πιδ. ἐν 379. 17, ἐνθα ἀναγ-
νύσκωμεν ἀναριστήσεως.

ἀν-ἀριστος, ον, ἀναριστήτος, Ἰπκ. π. Ἀρχ. Ἰηρ. 12, Ξεν. Ἀν.
1. 10, 19, κτλ.· ἴδε ἐν λ. ἀναριστήτος.

ἀναρίστης [τ], ον, ὁ, = νηρεΐτης, Ἰδου. 34, Ἐπίχ. 23 Αἰγ.
πρὸλ. νηριτοσύφρος.—«ῥῶν κοχλῶδες ἐν πέτραις» Ἰπύχ.

ἀναριτοσύφρος, ὁ τρέφω ἀναρίτας, νῦν γράφεται νηριτο-
σύφρος.

ἀναρίχθαι, ἴδε ἀναρριχθῶμαι.

ἀν-ἀρχος, ον, (ἄρχω) ὁ μὴ ἀρχόμενος, ὁ μὴ ὑποταταγμένος,
Θουκ. 5. 99· ὁ μὴ ὑποτασσόμενος ὥστε νὰ κυβερνηθῇ ὑπ' ἐτέρου,
μὴτ' ἀναρκτον βίον μῆτε δεσποτοῦμενον αἰνέσης Δισχὺλ.
Εὐρ. 526 (ἐνθα δὲ Winkeler γόρην τοῦ μέτρου διώρησε λαν ἐπιτυχὺς
ἀν-ἀρχετος κατ' ἀναλογία τοῦ ἀπειύχετος), Σοφ. Ἀποσπ. 28.

ἀν-ἀρμενος, ον, (ἄρμω) ὁ μὴ κατηρτισμένος, μὴ ἐξηρτημένος,
ἀπαρτισμένος, ἀν-ἀρμενος ἀν παραβόλῃ πλώειν, τὴν κώπην μὴκέτ'
ἔχων ἐρίτω· Αὐτομέδων ἐν Ἀνθ. Η. 11. 29.

ἀν-ἀρμόδιος, ον, ὁ μὴ ἀρμόδιος, Ἰωσιφ. 1. 29.—Ἐπίρρ. ἀν-
αρμοδίως, «ἀκαταλλήλως» Α. Β. 363. 33.

ἀν-ἀρμος, ον, ὁ μὴ ἀρμόζων, μὴ προσαρμοζόμενος, ἀν-ἀρμος
θγκους Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 10. 318, κτλ.

ἀναρμιστέω, εἶμαι ἀν-ἀρμιστός, δὲν προσαρμίζομαι, δὲν ἀρμύ-
ζω, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀρμύζω, μ. δοτ. ἀρὰ ἂ νῦν διηλ-
θόμεν εἰς μὲν τὸ τοῦ ἀγαθοῦ ἴχνος ἡμῖν ἀρμύζω, τῷ δὲ
τοῦ κακοῦ ἀναρμιστέω; Πλάτ. Πολ. 462A, πρὸς τι, τὰ μὲν
ἀναρμιστέω που πρὸς ἄλληλα, τὰ δὲ ἐναρμύζω Σοφ. 253A·
ἐπὶ μουσικῶν ὁργάνων, παραφώνως ἡχῶ, κάμνω παραφωνίας, Heind.
Πλάτ. Γοργ. 482B.

ἀναρμιστία, ἡ, παραφωνία, ἐπὶ μουσικῶν ἡχῶν, ἀντίθετον τῷ
ἀρμονία, Πλάτ. Φαίδων 93C, Ε, καὶ ἄλλ.

ἀν-ἀρμιστός, ον, ἀκατάλληλος, ἀσύμφορος, δυσανόλογος,
Ἡρόδ. 3. 80, Ξεν. κτλ.:—ἐπὶ ἡγου, παράφρωνος, παράγορρος, ἄνευ
ἀρμονίας, ὁ αὐτ. Φαίδων 93C, Συμπ. 206C, Τίμ. 80A· τὸ ἀν-ἀρ-
μιστον, ἀντίθ. πρὸς τὸ εὐ-ἀρμιστον, Θεαίτ. 178D:—Ἐπίρρ.
τως Πλάτ. Πολ. 590B.

II, ἐπὶ προσώπων, φορετικὸς, ἀπειρο-
καλός, ἀλλόκοτος, Λατ. Ineptus, τυφογέρων εἰ κἀν-ἀρμιστος
Ἀριστοφ. Νεφ. 908. 2) ὁ μὴ παρσκευασμένος, πρὸς τι, καὶ
οὐκ ἀνάρμοστοι πρὸς ἔκαστον αὐτῶν ἐσόμεθα Θουκ. 7. 67.

ἀναροδανισθῆναι, «ἀναβληθῆναι» Ἰπύχ.

ἀναροιδέω, ἴδε ἐν λ. ἀναρρ-.

ἀναροίζω, «φονεύει» Ἰπύχ.

ἀναρός, «ἄγγελος, Ταραντίνοι» Ἰπύχ.

ἀν-ἀροτρίαστος, ον, ὁ μὴ ἀροτρίασθεις, Ἐπιμ. Μ. 175, 36, ἐν
λέξ. ἀφάρτος.

ἀναρπάγδην, ἐπίρρ., διὰ βίαιας ἀρπαγῆς, βιαίως, ἀναρπάγ-
δην φορέοντο Ἀπολλ. Ρῶδ. Δ. 379, 1232.

ἀναρπάγη, ἡ, ἡ ἐκ νέου ἀρπαγή, ἀνάκτησις, στράτευμα· ἀθροί-
σας τὰς ἐμάς ἀναρπάγας θηρᾷ Εὐρ. Ἐλ. 50.

ἀναρπάξω, «ἀσώ (κατωτέρ. III.), καὶ -ᾶξω, συγνύσσω
ἐν τῷ μέσ. τύπῳ -ᾶσομαι, ἴδε κατωτέρ. III: ὁρῶ. -ῆρπασα καὶ

-ᾶξα, παρ' Ὀμήρ. κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου: (ἴδε ἀρπάξω).

Κύπτω καὶ ἀρπάξω ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη
(τὸ ἐγγυος)· ἀνὰ δ' ἤρπασε Παλλὰς Ἀθῆνην Ἰλ. Χ. 276· οὕτω
Πινδ. II. 4. 60, καὶ Ἀττ.: ἀν. τὰ ἔπλα Ξεν. Ἀν. 7. 1, 15: ἐπὶ τοῦ
ἡλίου μεταβάλλοντος εἰς ἀπὸν καὶ ἀνάγοντος τὸ ὕδωρ, ὁ ἥλιος ἀνά-
γει καὶ ἀναρπάζει τοῦ ὕδατος τὸ τε λεπτότατον καὶ κουφό-
τατον Ἰπκ. π. Ἀέρ. 285.

II, ἀρπάξω, ἀπάγω, ὅτε μιν.,
ἀνήρπασε Φεΐδος Ἰλ. I. 564· ἡ μιν ζωὴν ἐόντα μάχης ἀπο-
δακρυόσεως θείω ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πόνι δήμῳ II. 437·
τότε δὲ μιν ἀναρπάξας Θυέλλα Ὀδ. Δ. 515, πρὸλ. Ε. 419·
ἐπὶ δουλεμπίων, ἀλλὰ μ' ἀνήρπασεν Ἰάφαιος Ο. 427· οὕτω
παρὰ Διοδ., κτλ.: ἀνήρπασεν ποτε ἡ καλλιφεγγής Κέφαλον
εἰς θεοῦς Ἔως Εὐρ. Ἰπκ. 454· ἀν. τοῖς δουρίν, ἐπὶ αἵματι,
Ἀριστοφ. Σρ. 17· πρὸλ. Ἐπικράτ. ἐν «Ἀντιλαΐδῃ» 1. 10:—Παθ.,
φροῦδος ἀναρπάσθεις Σοφ. Ἰλ. 848: καὶ παρὰ τοῖς παλαιῶς ὡσαύ-
τως, ἀπάγομαι διὰ τῆς βίας, σφραῖμαι ἐνὶ πόνι τῶν ἀρχόντων, ἀγῆμαι
εἰς τὴν φυλακὴν, Λατ. mīri in jus, δεῖ με ἀνήρπασθαι 554. 1·
πρὸλ. 136. 11., 650, 20· ἴδε Βουττμάν. Δμ. Μειδ. ἐν τῷ Πίνακι.

2) ἐπὶ καλῆς σημασίας, διασώζω, ἀπολυτρῶν, Πλούτ. Πύρρ.
16. III, κυριεύω ἐξ ἐφ' ὅπου, διαρπάξω, λαφυραγωγῶ, σύ.,
ἀναρπάσσει δόμους Εὐρ. Ἰων 1303· οὕτω καὶ ἐπὶ προσώπων,
καταβάλλω, νικῶ ἐξ ἐφ' ὅπου, ὡς ἀναρπάσκει τοὺς Φωκίας
Ἡρόδ. 8. 28., 9. 59:—Παθ., ἀνήρπασται πόλις Εὐρ. Φοίν. 107B,
Ἐλ. 751, Δμ. 123. 10, Δισχὺλ. 72. 30.

IV, διαρπάξω, ἀρπάξω
καὶ φεύγω, πολλοὺς καὶ πολλὰ χρήματα ἐχομέν. ἀνηρπακτέες
Ξεν. Ἀν. 1. 3, 14· τρία τάλαντα ἀνηρπακτέες ὡς 822. 27:—
ὡσαύτως, ἐπὶ προαγοραζόντων ἐμπόρευμα χονδρικῶς εἰς χαμηλοτάτην
τιμὴν ὅπως πωλήσωσιν αὐτὸ ἀισχρομερῶδες εἰς ὑπερβολικὴν τιμὴν,
ὅταν γὰρ μάλιστα σίτου τυγχάνητε δεόμενοι, ἀναρπάξου-
σιν οὗτοι καὶ οὐκ ἐθέλουσι πωλεῖν Λυσ. κατὰ Σιτοπωλ. 165. 30.

ἀναρπάξανδρος, ἑσφαλ. γραφ. ἀντὶ ἀρπάξανδρος, ὁ ἴδε.

ἀναρπάστος, ον, (ὡσαύτως ἡ (δὲν τὸν) ἐν Εὐρ. Ἐκ. 206:
εἰσὸς) χεῖρ ἀναρπάσταν σὰς ἄπας: [ἀναρπάξω]:—ὁ ἀναρ-
πάσθεις, ὁ ἀπαχθεῖς, Εὐρ. ἐνθ. ὑπὸ τοῦ βορέου ἀνάρπα-
στον γεγενῆσιν Πλάτ. Φαίδρ. 229C. 2) ὁ ἀπαχθεῖς εἰς τὸ
μεσόγαϊα, ὁ εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀσίαν, ἀναρπάστους πρὸς βα-
σιλέα γεγενῆσιν καὶ ἐκεῖ δουλεύειν Ξεν. Ἀπομ. 4. 2, 33:—ἐπὶ
προσώπ. ἐξοριζομένων ἢ ἄλλως τιμωρομένων, ἀναρπάστους ἐποίει
Ἡρόδοτ. 7. 3, 3: ἴδε ἀνάσπαστος.

II, ἐπὶ πραγμάτων,
καὶ ποιῶν ἀναρπάστους αὐτῶν τοὺς βίους, καὶ παραδίδων τὰς
περιουσίας αὐτῶν εἰς διαρπαγὴν, Πινδ. 9. 26, 7.

ἀν-ἀρραγής, ἑς, ἀρραγής. «ἀναρραγέει, ταῖς μὴ ἐχούσαις φύσιν
βήγνουσαι» Σχόλ. εἰς Δισχὺλ. Περσ. 6 πρὸς ἐξήγησιν τοῦ ἀρρήκτους.

ἀναρραθαγέω, «ἀναρ[ρ]αθαγῆται, ἀναφύρσαι, ἀναπηδῆσαι»
Ἰπύχ.

ἀναρρατίζω, ἀναλαμβάνω ἐκ βαρείας ἀσθενείας, Πινδ. 3. 108.—
ἀναρρατρίσται, παύσασθαι ὡνύσθηται Ἰπύχ.

ἀναρραίνω, ἀναβλύζω, ἀναπίμπω, «κλειόμενος γενομένου ἐκ τοῦ
αὐτοῦ τύπου κρουσὺν ὕδατος ἀναρραίνειν (τὴν πέτρην)» Ἀριστ. π.
Θαυμ. 114.

ἀναρραριχκῶς (Ἀλδ. Οὐαλλ.) ἀντὶ ἀναρραριχκῶς, μετοχ.
Ἰων. πρ. τοῦ βήμ. ἀνατρέω, στεφανηφόρους τε ἀγῶνας ἀναρ-
ραρι[ρ]ηκότα Ἡρόδ. 5. 102.

ἀναρράπτω, μέλλ. -ψω, συρράπτω, καταρράπτω, ἡ βάπτω πρὸς
τὰ ἄνω, ἀναρράπτειν τὰ βλεφαρά Γαλιν. 8. 21, 23.

ἀναρράψῃ, ἡ, τὸ ἀναρράπτειν, ἡ πρὸς τὰ ἄνω βρή, κατ' ἀντί-
θεσιν πρὸς τὸ καταρράψῃ, ἐπὶ τριχάστεως τῶν βλεφάρων, Πινδ. Αἰγ.—
ἐπιδ. ἀναρραφικῶς, ἡ, ὅν, ἐπιτήδεως πρὸς ἀναρραφήν, ἀναρρα-
φικὸν σμιλῶν ὁ αὐτός.

ἀναρραφιδέω, ἴδε ὡς ραφιδέω, Λουκ. Ζεύς Τραγ. 14.

ἀναρρέγγω, ἀρχίζω νὰ βέγω, ροχαίλω, «καὶ ὁ μὲν Ἰρατισθίνης
εὐθὺς ὑπνώτων ἀνέρρεγγεν» Εὐμῶδ. σ. 74. 8.

ἀναρρέπω, βέγω πρὸς τὰ ἄνω, ἀνελθ. τῷ καταρρέπω, ἐπὶ
πλάστειγος, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 29.

ἀναρρέω, μέλλ. -ρεύσομαι, βέω ὅπισω ἢ πρὸς τὰ ἄνω, δηλ.
πρὸς τὰς πηγὰς, Πλάτ. Τίμ. 781).

ἀνάρρηγμα, τό, = τὸ ἀνερρῶδες, πλήρει δ' ἀνάρρηματα δῆ-
μων (μεθ' ἐνός ρ) Ἀπολλινάρ. Ψαλλ. 109. 12.

ἀναρρήγνυμι ἡ -ῶμι μέλλ. -ρήξω (ἴδε βήγνυμι):—διαρρη-
γνύω, σχίζω καὶ ἀνοίγω τι, μὴ οἱ ὑπερθεῖν γαίαν ἀναρρήξει
Προειδῶν Ἰλ. γ'. 63· ἀν. αὐλακας Ἡρόδ. 2. 14· ἀν. τάφον,
ἀνορύττειν τάφον, Εὐρ. Τρω. 1153. 2) καταρρηγνύω, ἀνατρέπω,
τείχος ἀναρρήξας Ἰλ. II. 461· φέρω τὰ κάτω ἄνω, «ἀναποδογυ-
ρίζω», σὺν τῶν τῶνδ' ἀναρρήξω μυχοῦς Εὐρ. Ἐκ. 1040· ἀνασκά-
πτω, ἀνοίγω, «τοῦτον (τὸν ὑπόνομον) ἀναρρήξαντες ἐνέφραξαν ὕλην
καὶ λίθους» Πινδ. 5. 71, 9· δεσποτῆρια Πλούτ., κτλ.:—Παθ.,
νῆες, ἀντιπρῶτοι ἐμβαλλόμενοι καὶ ἀναρραγίσαι τὰς
παρεξείρεας ὑπὸ τῶν Κορινθίων νεῶν, καὶ ἀποκοπεῖσθαι
ἢ ρυπηθεῖσθαι κατὰ τὰς παρεῖας, Θουκ. 7. 34.

3) διαπαράρττω,
ἀνοίγω πτώμα, ἐπὶ λεόντων, Ἰλ. Σ. 582· ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Κυν. 7, 9·
ἐπὶ τοῦ Διάντος, δίχα ἀνερρήγνυι, τὰ ἐκκοπτεν εἰς δύο, Σοφ. Δ.

236. II. κάρμυ τινά ἢ τὴν ἐξορμήσιν, νὰ «ἐξορμήσῃ», λόγον Πινδ. Ἀποσπ. 172. ἔφη Ἀριστοφ. Ἰππ. 626. νεῖκος θεοῦ. 22. 172. τὰς πόλεις ἀνερρήγυσαν Αἰτωλοί, ἤρτιζον, συνετέρασσαν, Πλουτ. Φλαμιν. 10, Μάρ. 35. πρὸς βήγνυμι — Παθ., «σπάνω», «σπάνω» πάλιν, ἐπὶ τρώματος τῆς πτέρης ἢ ἄλλου μέλους τοῦ σώματος προελθόντος ἐκ πηδήματος ἀρ' ὤψλου, χρόνια καὶ δολυδύσεα καὶ πολλάκις ἀναρρηγνύμενα Ἰππ. π. Ἀγμ. 750. ἐπὶ πλημυρῶν, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 35. ἐπὶ ἡρασιτείων. ὁ αὐτ. π. Θανμ. 154. μεταφ. ἐπὶ προσώπων, ἀναρρηγνύσθαι πρὸς ὀργήν, εἰς τόλμαν Πλουτ. Βροῦτ. 18, Κικ. 14. οὕτω καί, III. ἀμετάβ., δέδοιχ' ὅπως μὴ 'κ τῆς σιωπῆς «ἐξορμήσῃ» θυελλὰ κακῶν, Σοφ. Ο. Τ. 1075. ἰδίως κατὰ μεταφ. παρακ., ἀνερωγῶς, περὶ τοῦ στόματος τῶν σαρκολόγων ἑρῶν, στίβια ἔχειν ἀνερωγῶς, μετὰ μεγάλῳ ὀνοϊσμοῦ, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 7, 1, π. Ζ. Μορ. 4. 13, 22. ὡσαύτως ἐπ' αὐτῶν τῶν ἑρῶν, τὰ μὲν καργαρόδοντα πάντα ἀνερωγῶτα αὐτοῖς 3. 4, 12, πρὸς 13. πρὸς βήγνυμι G. — Ἐνεσταίς τις ἀναρρηγνύει εὐρηται παρὰ Διοδ. 17. 58.

ἀναρρηγμα, ατος, τό, διάταγμα, Λατ. edictum (παρὰ Βυζ. ἔδικτον) Δ. Β. 23.

ἀναρρηθῆναι, ἀπαρ. παθ. ἀορ. τοῦ ἀνεπαῖν, δ ἴδε. ἀναρρηξίς, εως. (ἀναρρηγνυμι) διάρρηξις, νεδῶν Πλουτ. Ἀντών. 66, κατὰ πληθ.: ἐκ τῶν αἱμάτων τῆς ἀναρρηξίος, τῆς αἱμορραγίας, Ἰππ. 910.

ἀναρρησις, εως, ἡ, ἀνακήρυξις, ἡ ἀν. τοῦ στεφάνου Δισχίν. 58. 20, Δημ. 244. 21. πρὸς ἀναρρηξίω, ἀνεῖπον.

ἀναρρηῖνον, τό, θριμύ τι φυτόν, πιθ. τὸ κάρδαμον, nasturtium, Ἀριστ. Προβλ. 20. 22. — «ῥαφανίς, γογγυλίς, ῥάφης, ἀνάρρινον, ἄμια» Σπείσιππ. παρ' Ἀθηναίῳ 9. 390B. ἐν τῇ Γαληνοῦ Γλῶσσ. σ. 432 ὑπάρχουσι τὰ ἑξῆς: ἀνάρρινον, τὸν διὰ τῶν βινῶν παλίσσοντον ἴν' ἐννοίει διὰ διαιροῦσιν, ἀνὰ βινῶν εἶναι, ἀνὰ τὸ ἔρμα.

ἀναρρηπίζω, ἀνάπτω ἐκ νέου, τὸ θερμῶν Ἀριστ. Ἀποσπ. 224, πρὸς Διον. Ἀλ. 1. 59. μεταφ., στάσιν δ αὐτ. 7. 15. — κάρμυ ἀέρα ὡς διὰ βριπίδων, ἐπὶ περισσοτέρων περιπετομένων, καὶ τῶν ἀνερριπίζον, ὥστε συμμετρῶν αὐτῷ τὸ πνεῦμα, μὴ περισκλήρην, ποιεῖν Ἀντιστ. ἐν «Στρατιώτῃ» 2. 16.

ἀναρρηπίζω, ὡσαύτως - ριπίζω: δ τελευταῖος οὗτος τύπος τοῦ ἔνεστ. εὐρηται ἐν Ὁδ. Ν. 78, Προδ. 7. 50, Θουκ. 4. 95, κτλ.: (ἴδε ῥιπίζω). Ριπίζω πρὸς τὰ ἄνω, ὅσον ἀριστοὶ νῆες ἐπιμαί, καὶ κοῦροι ἀναρρηπίζει ἄλλα πηδῶ, καὶ νεανίσκοι ν' ἀναρρηπίζωσι τὴν θάλασσαν διὰ τῆς κύπης, ἐπλ. νὰ κυνηγεῖται μετὰ σθένους καὶ ὀρμῆς, Ὁδ. II. 328. ὡσαύτως καὶ ἄνευ τοῦ πηδῶ, οἱ δ' ἄλλα (κοινὴ γραμμ.) πάντας ἀνερριπίζαν Κ. 130. ἐπὶ κάρμυ ἀναρρηπίζοντος κύμα, Ξεν. Κυν. 10, 9. ἀναρρηπίζει τὴν κόριν, περὶ τοῦ βονάσου, ἀγρίου βοῦς τῆς Παιονίας, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 45, 5. ἀν. ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν Πλουτ. Διμήλ. 20.

II. ἀν. κινδύνον, φράσις εὐλημμένη ἐκ τοῦ παγινύδου τῶν κύμων, ἀναλαμβάνω τὸν κινδύνον πράγματός τινας, ἐκθέτω ἑμαυτὸν εἰς τὸν κινδύνον, διακινδυνεύω τι, Προδ. 7. 50, Θουκ. 4. 85, 95, ἴδε Ἑλλμλ. Ἰρακλ. 149. περὶ ἡ ὑπὲρ τινος, Πλουτ. Νικ. 11, Δημ. 20. διὰ μίθς μάχης τὸν περὶ τῆς πατρίδος κύβον ἀν. Πλουτ. Βροῦτ. 40. ἄλλ. ἡ λέξις κινδύνος κατηντήσε νὰ παραλείπεται, ὡς τοῖς δ' ἔς ἄπαν τὸ ὑπάρχον ἀναρρηπίζουσι εἰς δὲ τοὺς διακινδυνεύοντας πᾶν δ, τι ἔχουσι, Θουκ. 5. 103. παρὰ μεταγεν. περὶ ἄλλης αἰτ. προσετίθετο, αὐτὸς μὲν γὰρ εὐλαδῶς εἶχε Πομπήϊος ἀναρρηπίζαι τὴν μάχην περὶ τηλικούτων Πλουτ. Καῖς. 40, κτλ.: ὡσαύτως, τὸ πᾶν πρὸς ἓνα κινδύνον ἀν. ὁ αὐτ. Ἀρατ. 5. — Παθ., ἀνερριπίζω κύβος, jacta sit alea, Μένανδρ. ἐν «Ῥιπιδόρῳ» 1, πρὸς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 545, Πλουτ. Καῖς. 32. — ἴδε ῥιπίζω θ, παρρηπίζω 1, βιφολκινδυνος.

III. κινῶ, ὑποκινῶ, στάσιν Διον. Ἀλ. 10. 17.

ἀναρρηχάομαι, παρατ. ἀνερριχῶμην Ἀριστοφ. Βίρ. 70, Ἀριστ. αἰν. 1. 20: μέλλ. - ἡσπομαι Πολυδ. 5. 82: ἀόρ. ἀνερριχῶσάμην Δίων Κ. 43. 21. — παρὰ Σουῖδ. καὶ Ἑτυμολ. Μ. οἱ δεχόμενοι αὐθῆσιν χρόνοι γράφονται ἀνηρρ-, καὶ οὗτος ἀληθῶς ἔπρεπε νὰ εἶναι ὁ κανονικὸς σχηματισμός, ἀφ' οὗ τοῦ ἀπλοῦς εἶναι ἀρρηχάομαι, Ἰππῶναξ 97, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 40. 14. ἴδε Διονύσιος. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἄνωτ.: ἐνίοτε γράσσεται δι' ἐνός ρ, Δ. Β. 110, 35, καὶ ἐν χειρογρ. Ἀριστοτέλ. ἐνθ' ἄνωτ. Ἀναβαλῶν μεταχειριζόμενος χεῖρας καὶ πόδας, ἀνέπρωι τρέπον τινά, «σκαλῶν» ἢ «σαρραλῶν», ἀναρρηγνύνται δὲ ὥσπερ οἱ πίθηκοι ἐπ' ἄκρα τὰ θένδρα Ἑλλ. λάνικ. 178: ἀν. εἰς οὐρανὸν ἐνθ' ἄνωτ. οὕτω καὶ παρὰ μεταγεν. περὶ τῶν π. χ. τῶ Φιλύστρ. 853, Αἰλ. περὶ Ζ. 7. 24, 10. 29. Ἀριστ. αἰν. 1. 3, Λιβαν., κτλ.: σπάντως μὲν αἰτιατ., τοὺς ἀναδοσμοὺς τοῖς γόνισιν ἀναρρ. Δίων Κ. ἐνθ' ἄνωτ. τὸν τοῖχον Ἀριστ. αἰν. 1. 20: — ἡ λέξις χλευάζεται ὡς ἀπρηχαιωμένη ἐν Λουκ. Λεξιφ. 8. (ἡ ἐτυμολογία ὅμως ἀσφής).

ἀναρρηχίσις [Γ], εως, ἡ, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναρρηχᾶσθαι, τὴν ἐπὶ τοῦς οἴκους ἀναρρη[χ]ισιν Ἀριστ. Ἀποσπ. 73, πρὸς Δ. Β. σ. 693. 17.

ἀναρρηψίς, εως, ἡ, ἡ πρὸς τὰ ἄνω ρίψις, ἐπὶ ἡρασιτείου, πε-

τρῶν καὶ φλεγμονῶν ὑπὸ πνεύματος ἀναρρηψίσις Πλουτ. 2. 303B, πρὸς αὐτοῖς 961C.

ἀναρρηθῆναι, ἡ, «τῶ ἔλαμ», «τὸ ἀναρρῆθαι σημειώσθαι βαρυνόμενα» Εὐστ. Ἰλ. σ. 912, 57. — αὐτὸ δὲ ἀναρρῆθαι παροξύνεται, καίτοι ἀπὸ τοῦ ῥητῆ Ἀρχαίου σ. 103. 2.

ἀναρρηθῆναι, προσπαρᾶται μετὰ πατάγου, θυροδῶ, ἐφ' ὅν μὲν τὰ ῥήθων, ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐν τρικυμίᾳ, ἀνερρηθῆναι περὶ τὰ χεῖλη τῆς νῆος Εὐκλ. ἐν Ἀδελ. 92.

ἀναρρητα, ἡ, ἡ ἀμπελις, Ἀριστ. π. Θανμ. 130. 4, Πλουτ.

ἀναρρηθῆναι, ποιητ. ἀναρρηθῆναι, ἀναπνῶ, ἀναρρηθῶ, Χάρυβδις ἀναρρηθῆναι μέλαν ὕδωρ Ὁδ. Μ. 101. τρίς δ' ἀναρρηθῆναι αὐτοῖς 105, πρὸς 236, Σοφ. Ἀποσπ. 390.

ἀναρρηθῆναι, εως, ἡ, ἀναρρηθῆναι τῶν ὑδάτων, ἀναρρηθῆναι, Σπρόδ. 75.

ἀναρρηθῆναι, ὁρμῶ πρὸς τὰ ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ὅπισθεν, Πλουτ. 2. 970J.

II. φέρομαι ὡς εἰς τὴν αἶρα μετὰ ταχύτητος καὶ ῥοίους, ἐπὶ βελῶν, ἀνερρηθῆσαν διστοὶ Νόνν. Δ. 29. 289.

ἀναρρηθῆναι, ἡ, ἡ πρὸς τὰ ἄνω ῥοή, κίνησις, περὶ τῶν χυμῶν, ἀναρρηθῆναι κατ' ἀνέμῳ, πρὸς τὸ καταρρηθῆναι Ἰππ. 47. 13.

ἀναρρηθῆναι, ὁ, πρὸς τὰ ἄνω ῥέπων, ὡς ἐπὶ πλάστιγγι, Ἰππ. Μοχλ. 860.

II. ὁ ὑποχωρῶν, ἀποσυρμένος ὑπὸ πῶν, Παιτρ. 8, σ. 602, 623.

ἀναρρηθῆναι, ὁ, ἡ πρὸς τὰ ἄνω ῥοή, ἀντιθῆσις πρὸς τὸ κατάρρῶν, ὅπως ἀναρρηθῆναι τοῦ αἵματος καὶ μὴ κατάρρῶν Ἰππ. 881H: — ὡς εἰς ἀναρρηθῆναι τινὸς ἐναντίον τοῦ ῥιπίζοντος ἄνιο ποταμῶν, μεταφ. ἐν Εὐστ. Πονημ. 270. 43, ὅτε ἀναρρηθῶν αὐτῷ χωρεῖ τὰ πράγματα, 100. 14.

ἀναρρηθῆναι = ἀναρρηθῆναι. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3. 2. ἀναρρηθῆναι τοὺς ποταμούς Πλουτ. 2. 894H, — ὅς τις κῆπος ἴδῃ παρῶν καὶ ἀναρρηθῆσαν ἡμᾶς αὐτῇ τῇ νηὶ κατέπιεν Λουκ. π. Ἀλ. 1. 30.

ἀναρρηθῆναι, εως, ἡ, = ἀναρρηθῆναι. «τὴν μετ' ἡδονῆς τοῦ πόματος ἀναρρηθῆσαι» Εὐκλ. σ. 170.

ἀναρρηθῆναι, ἀνακινῶμαι μετὰ ῥόχθον, ἐπὶ τῶν κυμάτων, Εὐκλ. δ' ἀναρρηθῆσαι Ὁρφ. Ἀργ. 706 (709).

ἀναρρηθῆναι, μεταβάλλω τὸν ῥυθμὸν, τελειοποιῶ, «ἡμᾶς δι' ὧναι τὸ μνηστῆρὸν ἔχοντα ἀναρρηθῆναι ἐν αὐτῇ καὶ ποιῆναι» Φιλύστρ. 74.

ἀναρρηθῆναι, τό, ἱερῶν, σφάγιον, οὔμα, Σχόλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. 21B. — ἐν Δ. Β. 417. 7, εἶναι γεγραμμένον δι' ἐνός ρ, ἀναρρηθῆναι.

ἀναρρηθῆναι, εως, ἡ, ἀπολύτρωσις, δικαιοσύνη, φῶς. 2) τὸ ὄνομα τῆς δευτέρας ἡμέρας τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀποστολῶν, καὶ ἡ ἐπετελεῖται θυσιᾶς Ἀριστοφ. Βίρ. 890, ἐνθα ἴδε Σχόλ., πρὸς Δ. Β. 417.

ἀναρρηθῆναι, (ῥῶν, ἔρῶν), ἀνέλκω τὴν κεφαλὴν τοῦ θύματος πρὸς τὰ ὕψη, ὅπως θυνηθῶ νὰ κόψω τὸν λαιμὸν αὐτοῦ, ὡς τὸ Ὀμηρ. αὐερίω, σφάξω, οὕτω, Εὐκλ. ἐν Ἀδελ. 136.

2) μέτ., ἀντιστάω, ἀπολυτρώω, σφάζω, σφάζω ψυχὴν ἀναρρηθῆσαι παρὰ Διονύσιον ἐν Ἰππ. Ἐπιστ. 1288. 51. — ἐπανορθῶ, ἀναρρηθῆσαι τὴν προτέραν ἡτταν Διον. Ἀλ. 5. 46: — Παθ., ἀναρρηθῆσαι Μεταλ. σ. 461.

ἀναρρηθῆναι: ἀόρ. ἀνερρῶσα, ὁλῶ νίκας δυνάμεις, Πλουτ. 2. 694H, κτλ.: — Παθ., λαμβάνω νίκας δυνάμεις, ἀναρρηθῆναι, ἀναρρηθῆναι (Θουκ. 7. 46, Πλουτ., κτλ.). 2) ἀντιστάω, κατ' ἀντ. ἀνερρῶσα, νοσήσας ἀνερρῶσα, ἀνέλαβε, Πλουτ. Πομπ. 57, πρὸς 2. 182B.

ἀναρρηθῆναι. ἀποθ., ὁρμῶ πρὸς τὰ ὅπισθεν, ὑποσχωμῶν, ἀναρρηθῆναι ἐπίσω Ὁρφ. Ἀργ. 1263. 2) μεταφ. ἀναρρηθῆναι, ἀποθῶν, ἀποθῶν πρὸς τὰ ὅπισθεν, ἀναρρηθῶν δ' ἀνέτρεψε αὐτοῖς 1209.

ἀναρρηθῆναι, εως, ἡ, ἐπάνω εἰς ὕψη ἐκ νήσου, ἀνάληψις, ἀναστατήριον, θυσιᾶς ἐπὶ ἀναρρηθῆναι ἐκ νόσου Ἰσχυ. ἐν λ. ἀναστατήριον.

ἀναρρηθῆναι, ὁ, ὡσαύτως, α, ὁ, Σοφ. Τρ. 6421 (ἔρῶν, ἄρῶν): — ὁ μὴ ἀρῶν, ἀνάρρῶν, ἀποπός: ἐνεσθῆναι. 1) ἐπὶ προσώπων, ἐχθρικός, δυστολῶν, ἀπαίσιος, ἀσπείρος, δυσμενὴς καὶ ἀνάρρῶν Ἰλ. Ω. 365, Ὑδ. Σ. 85. 85. ἀνάρρῶν ἀνδρες ἔδῃλῃσαντ' ἐπὶ χέρσῳ Ὁδ. Κ. 459, Α. 401, κτλ.: ὡσαύτως παρὰ Τραγ. ἡσθ' ἀνάρρῶν (κοιν. γραμ. ἡλῶν), ἐπὶ τοῦ Ἀπύλωνος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 511. ἀνάρρῶν, ἐχθρὸς, πύλῃμος, Σοφ. Τρ. 853. οὕτως, ἀν. καναχὰ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν θεῖα μοῦσα, αὐτοῖς 842.

II. ἐπὶ συμβυδῶν, δυσχερῆς, παράδοτος, τερατώδης, ἀνάρρῶν πρῆγματα πεποῦθεναι Ἠρόδ. 1. 114, πρὸς 0. 37. οὕτως ἀνάρρῶν πρῆγμα συνηγέθη 3. 10, 5. 89, 90. εἰσιν δὲ καὶ ἀνάρρῶν ἐποιετο [τὸ πρῆγμα] 9. 110. — Ἐπ. καὶ Ἰσοκ. λῆ. ἀπαντᾶσα δις ἡ τρίς καὶ παρὰ Τραγικοῖς.

ἀναρρηθῆναι, κρεμῶ ἐπάνω εἰς τὴν ἐν τινι, λαμβάνω ἀναρρηθῆναι μελᾶθρῳ, ἐν μελᾶθρῳ, Ἀπολλ. Ρόβ. 1. 780. — κρεμῶ, λαμβάνω Πλουτ. 2. 841A. βρόχῳ τὸ ζῆν ἀνάρρῶν οὕτως 1146: — ἄλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον.

2) μεταφ., ἐκπαῖναι ἐκ τινος, δῆμῳ.. μῆτε πᾶν ἀναρρηθῆναι κρατὲς Εὐκλ. Ἀποσπ. 658. ἐν. εἰσιν δὲ δῆμον Δημ. 1480. 5. ἐκ θεοῦ ἀν. τὴν ἀπὸ τῆς γὰ ἐκπαῖναι ἐκ αὐτῶν, Εὐκλ. Φολν. 709.

3) σφίλῳ ἢ κρεμῶ τι μετῴρων, Ἀλκίφρων 1, 22. II. παθ., ἀρῶμαι, παρὰ δὲ γ-

ματα ἀνηρτημένους, κρεμαμένους ὡς παραδείγματα, Πλάτ. Γοργ. 525C. 2) μεταφ., ἐφαρτῶμαι, ἔκ τινος Πλάτ. Ἰων 533E: ἐλπίζω ἐν ἐλπίδων ἀνηρτημένους, ἐξηγητικόνους νῦν μὲν ἐκ τούτων ἔπειτα δὲ ἐξ ἄλλων ἐλπίδων, Δημ. 346, 27:—ἀνηρτησθαι εἰς... ἀνέρεσθαι εἰς... τὰ ἀμνησθήματα... εἰς θεὸν ἀνηρτημένα τιμωρὸν Πλάτ. Νομ. 729E: τὰ ἄλλα πάντα εἰς τὴν ψυχὴν ἀν. ὁ αὐτ. Μένων 88E: ὅτω πάντα εἰς ἐσὺν ἀνήρτηται, ὅστις ἔχει τὰ πάντα ἐξ ἐαυτοῦ ἐφαρτῶμενα, ὁ αὐτ. Μενέξ. 241E: ἀνηρτημένοι ταῖς ἐψοσι πρὸς τινὰ, ἔχοντες ἀδιαλείπτως τοὺς ἀρτῶν προστῶντας εἰς τινὰ, Πλουτ. Ὀθ. 3: ταῖς ἐπιθυμίαις εἰς τι ὁ αὐτ. 2. 989D: ἀνηρτημένοι ταῖς ψυχαῖς, ὄντες ἐν ἀμνηστικῇ ἢ ἀνησυχίᾳ, Διόδ. Ἀποσπ. 2, σ. 503. 628. III. μέσ., ὡσπύτως μετὰ πρῆμ. παθ., = τῷ ἐνεργ., Διον. Ἀλ. 11, 46:—ἔντευν-θεν, κάμνω τινὰ νὰ προσκολληθῇ εἰς ἐμέ, κάμνω αὐτὸν νὰ μὲ ἀγαπᾷ καὶ νὰ ἐνδιαιτῇ δι' ἐμέ, ταχὺ δὲ τοὺς πατέρας αὐτῶν ἀνήρτητο Ξεν. Κύρ. 1, 4, 1: ὡσπύτως, προσαρτῶ εἰς τὸ κράτος μου, ὑποτάσσω, αὐτοὶ 1, 1, 5.

ἀναρτέομαι. Ἰων. ῥήμ. ἐν χρῆσει μόνον ἐν τῷ παθ. πρῆμ. (πρὸς ἀρτέομαι), προτίθεμαι, διανοοῦμαι. σχεδιάζω, ἔγω ἀνέρεσθαι νὰ πρῶξω τι μετ' ἑαυτοῦ, ἀναρτημένους σου... χρηστά ἔργα... ποιεῖν Ἰερὸς. 1. 90: μαθὼν... τοὺς Ἀθηναίους ἀναρτημένους ἔρδειν Αἰγινήτας κακῶς θ. 88: ἀνάρτημαι ἐπ' αὐτοὺς στρατεύεσθαι 7, 8, 3.

ἀνάρτησις. εὖς, ἢ, ἀνακρέμασις, εἶς ἡ ἀνάρτησις ποιεῖ συμπόθειαν τῶν νεύρων καὶ φλεβῶν Ὁσερ. Ἀποσπ. 7, 10.—βασανιστήριον, ἀναρτήσεις τοῦ σώματος Εὐστ., «ἡ ἐπὶ ἐξου καὶ καθήκουσιν» Σουῖδ.

ἀνάρτιος, οὐ, ὁ μὴ ἀρτίος, περιττός, ἀντίθετος τῷ ἀρτίῳ, Πλάτ. Φαίδων 104E, καὶ ἄλλ. 2) ἐχθρός, ὁ ἐχθρῶς διακείμενος, ἀναρτίους δὲ τοὺς ἐχθρούς καὶ τοὺς πολέμιους [καλοῦντας] Πλουτ. 2. 1030A.

ἀν-ἀρτέυτος, οὐ, ὁ μὴ παρεσκευασμένος, μὴ ἡρτυμένος, ἀνάλυτος, ἐπὶ ἐδεσμάτων καὶ μεταφ. ἀπερόκαλος, σδιλτερος, ἀνάρτυτος βρῶμα Σύμ. εἰς Ἰωδ. 5, 6:—ἀλλήνη οὐκ ἐνεσθιν αὐτῷ, ἐπὶ τοῦ ἀρτίου καὶ ἀνάρτυτου Διογενειαν. 2. 12.—ἀνάρ. βίος Ἀθήν. 511D.

ἀναρυστήρ, θῆρας, ὁ, ἀντήρημα, «κοιν. «κουβάς»—ἀναρυστήρα, ἐν ᾧ ὁ ἰνὸς ἀνιμάται» Ἡσύχ.

ἀνάρυτος [ῥ], ἀνέλυτ' ὡς ἐκ φρέατος, Πλουτ. 2. 942E:—μεταφ. ὅτε οὐ τοὺς καλοὺς θιβάδοντας ἀναρύτους ἀπὸ ἡθάνου Κρατίν. ἐν Ἀδισκαλῆαις 1, ἐνθα ἴδε Meineke.

ἀν-αρχαίω, καθιστῶ πάλιν ἀρχαίον, τὸν ἐν καινοῖς τεθραμμένον ἦθεσιν ἦδη ἡγαγεν εἰς μνήμην, πατρίδ' ἀναρχαίσας Ἀνθ. Π. 7. 707.

ἀνάρχος, ἴδε ἐν λ. ἀναρχος.

ἀναρχία, ἢ, (ἀναρχος) Ἑλληνικὴ ἀρχηγία, ἀρχόντος, ἀναρχίης ἐξουσίας, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχεν ἀρχηγός, Ἰερὸς. 9. 23: οὐκ ἐρεῖτ' ἀν. Δίσχυλ. Ἰκ. 906. II. ἡ κατάστασις λαοῦ διατελουμένης ἀνευ νομίμου ἀρχῆς, δημόθρους ἀναρχία Δίσχυλ. Ἀγ. 883, πρὸς. Θουκ. 6. 72: ἀν. καὶ ἀνομία, ἀν. καὶ ἀσωτία Πλάτ. Πολ. 575A, 560E: ἀν. καὶ ἀταξία Ἀριστ. Πολ. 5, 3, 5: ἀν. ἐθῶν καὶ ἡθῶν καὶ ἀναικῶν, ἡ ἀνεξαρτησία αὐτῶν, αὐτοὶ 6, 4, 20.

III. ἐν Ἀθήναις τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδόθη εἰς τὴν περίοδον καθ' ἣν ἦγον οἱ τριάκοντα τυράννοι (404 π. Χ.), ὅτε δὲν ὑπῆρχεν ἀρχὴν, Ξεν. Ἀλ. 2, 3, 1, πρὸς. Οὐόφ. Προλεγ. εἰς Δημ. πρὸς Λεπτίν. σ. CXXVIII.

ἀνάρχουμαι, ἀρχομαι ἐκ νέου, ὀργὴ ἀναρχομένη, ἀλλ' ὁ Κορῆς διωρὸς ἐναρχομένη, ὡσπύτως καὶ ἐν Πλουτ. Σύλλ. 30 τὸ ἀνῆρχτο μετέτρεψεν εἰς ἐνῆρχετο.

ἀν-αρχος, οὐ, (ἀρχή) ὁ ἀνευ ἀρχῆς ἢ ἀρχηγός, Ἰλ. Β. 703: ναυτικὸν στρατεύειν ἀν. Εὐρ. 1. Α. 914, πρὸς. Ἐκ. 607: ἀν. ἴσως, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ὀφ' ἡγεμόνα ὄντα Ἀριστ. Ἰστ. 2. 1, 1, 25:—τὸ ἀναρχον = τὸ ἀναρχία Δίσχυλ. Εὐμεν. 696. 2) ἔτος ἀναρχον, ἔτος ἀνευ τῶν συνήθων τακτικῶν ἀρχόντων, Ἰππ. Τηγ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3064. II. ἐνεργ., ὁ μὴ ἔχων ἀρχὴν τινὰ ἢ υπούργημα, πῶς. γραφ. ἐν Ἀρρ. Ἐπικτ. 4, 6, 3. 2) ὁ ἀνευ ἀρχῆς, Παρμενίδ. 83, Σίξτ. Ἐμπ. Μ. 7, 312, παρὶ θεοῦ, τὸν ἀναρχον θεὸν Ἰκλῆμ. Ἀλεξ. 638, κτλ., πρὸς. Σαίκερ. 3) ἀνευ τῶν πρώτων ἀρχῶν, Σίξτ. Ἐμπ. 611, 10 καὶ ἄλλ.—Ἐπὶ τῷ ἀνάρχῳ, ἀνευ ἀρχῆς, τ. ἔ. ἐξουσίας, ἢ τοῦ κύρους αὐτοῦ, Θ. Βαλσ. ἐν Σύντ. καν. 3 σ. 578.—Ἡ σημασία αὕτη εἶν ἐσημειώθη ἐν τῷ Θ. Στ.

ἀναρχοφωτίζομαι, οὐ, ὁ ἐν ἀνάρχει φωτὶ διατελὼν, Π. Σιλ. Θερμ. Πυθ. 174.

ἀνασκαρῶσσε, «εἰς ὁρσὴν ἐμπλήξαι» Ἡσύχ. ἴσως ἐμπλήξαι. ἀνασκαρῶ, σκαρῶ τι ἐκ τῆς θείας του, μετακινῶ, λίθους ἀνασκαρῶσθαι, Δουκ. π. Ἀστρολογ. 29, κτλ.

ἀνασκάξιμον, τὸ μεταλλεῖον παραμεινὲν καὶ καταχωρηθὲν, ἢ ὅτε ἐκ νιού ἀνοικθὲν καὶ μεταλλεῖον, πα(λ)σιδὸν ἀνασκάξιμον Σύλλ. Ἐπιγρ. Ἀττ. II, 180, —ἀνασκάξιμον στήλην ἔχον αὐτοῦ 782.—[Κ]ροπίδης κατέλαβε [ἀ]νασκάξιμον μεταλλὸν αὐτοῦ IV, 1078b.

ἀνασκαρᾶ ἐν Θ. Στ. γίνεται παραπομπὴ εἰς τὴν λέξ. ὑποσάρ-κισός, ἀλλ' ἴσως σημαίνει τὸ παρ' ἡμῶν ἀνασκαρᾶ.

ἀνασκαρῶσσε = ἀνασκαρῶσσε, Πλουτ. ἀνασκαρῶσσε, ἀποσθεννύω, ἀμύλλω, ἀνασκαρῶσσε τὰς ὀρ-μάς ὑποπτ. ἐν Πλουτ. 2. 917D.

ἀνασκαρῶσσε, ἔγω πρὸς τὰ ὀπίσω διὰ τῆς σειρᾶς, ἦτοι τῆς ἀν-σας, ἀπὸ ἀνασκαρῶσσε ἔχον προτέρως κινῶσαν Ἀπολ. Ρέδ. Α. 391: μεταφ., περιορίζω, φλόγα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 170: τὴν ἐρεξιν Ἀνθ. Π. 9. 687:—ῥήμ. ἐπὶ. ἀνασκαρῶσσε, Βυζ.

2) ἀπάγω ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ὅστις σε θεὸν ἀνασκαρῶ-ζει καὶ παρακρίπτει φρένας Εὐρ. Ἰππ. 237, ἐνθα ἴδε Βαλκ.

ἀνασκαρῶσσε, οὐ, ὁ, τὸ ἀνασκαρῶσσε τοὺς χαλινούς, τὰ ἡνία, μὴ ἀρεῖναι τὰ χαλινά, ἀλλ' ἐγκλίβειν ἀνασκαρῶσσε τοὺς ἵππους Νικίτ. Χων. 866, 4, ἐκδ. Βόνν.

ἀνάσεισις, εὖς, ἢ, ἀνάσεισμα, ὅπλων ἀνάσεισις Δέξιπ. σ. 24, 3.

ἀνασεισέ-φαλλος, οὐ, ὁ τὸν φαλλὸν ἀνάσειων, ἴδε Περκ. Ἰπ-πώνων. 9.

ἀνάσεισμα, ατος, τὸ, (ἀνάσειω) ἀπειλητικὴ ἀνάσεισις πράγματις: τινος πρὸς ἐκρήσθαι, ἀνάσεισματα τῶν ὅπλων Διον. Ἀλ. 14. 15.—Ὡσπύτως, ἀνάσεισμός, ἀπειλή, ὁ αὐτ. 6. 62.

ἀνασειστέος, παραξίας, παραξοπιδί, μεταγεν.—περὶ τοῦ ἐπαισμοῦ τῆς λέξεως ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρ. σ. 433.

ἀνασειστικός, ὁ κατάλληλος ἢ ἀρκούντις εἰς τὸ ἀνάσειν, Εὐστ. εἰς Ἰλιάδα Β. 235.

ἀνάσειω, ποιητ. ἀνασειώ: Ἰων. παρ. ἀνασειώσκει Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 403: (ἴδε ἀείω). Σέλιος πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀνα-σειώσκει τὰ κόμης Εὐρ. Βίχη. 240:—ἀνάσειω τῆς ἀκρίσεως, κά-λω, ἀγίδια Ἰπ. Ἀποτ. 344: ἀν. τὰς χεῖρας, κινῶ τὰς χεῖρας πρὸς τὰ ἄνω καὶ πρὸς τὰ κάτω ὡς σημεῖον, Θουκ. 4. 38: ἀν. φει-νικίδα Λυσ. 107. 40, πρὸς. φαινεῖς 4:—τὸ ἀν. βοῶν ἐν Ἀρι-στοφ. Ἀχ. 347, φαίνεται ὅτι εἶναι κοινὴ φράσις ἀντὶ ἰστανεῖ

βοῶν, ἐν ἀναρχῷ πρὸς τὰ προηγηθέντα ἐκσέσεισται καὶ ἰσιστός.

2) ἐπισείω, ἀπειλῶ, εἰσαγγέλλω Δημ. 784 22, πρὸς. προ-σ-ανασείω.

3) ἀνασείωσσε, πλεόρην ἀνάσεισσαντες πάντα κάλων, τ. ἔ. ἀπὸ ἀνεπεσάμεν πᾶν ἱστὸν, Πολυδ. 1. 107: ἀν. τὰ ἱστία ὁ αὐτ. 103: πάσας τὰς ἡνίας αὐτοῦ 214: τὴν γλα-μύδα Φιλίστ. 772.

II. ἀνακινῶ, ἀναταράττω, τὸ πλήθος Διον. Ἀλ. 8. 81, Διόδ. 13, 91, Κ. Δ., ἴδε Wess. Διοδ. 1. 615.

ἀνασεύομαι, (ἴδε αὐτός), σπθ., εὐρησθαι δὲ μόνον ἐν τῷ συγχε-κομ. ἀν. αἶμα.. ἀνέσυστο, τὸ αἶμα ἀνεπλήσθη, ἐξωρμήσεν, Ἰλ. Α. 458.

ἀνασκηδῶ, ἀναπλήρω τὸ ἐλλείπον διὰ τῆς προσθήκης βάρους, ὀπο-ζημῶ, ὡς τὸ ἀντισκῶ, Λατ. rependere, τὴν μεταβολὴν Ἰππ. π. διατ. Ὀψ. 388, πρὸς. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 583: αἱ γενέσεις ἀνα-σκηδοὶ τὰς φθοράς Ἀριστ. παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 696. ἴδε Ἀριστ. περὶ Κόσμου 5. 13, ἐνθα τὰ χειρόγρ. ἔχουσιν ἐπαναστέλ-λουσιν.

ἀν-σκηδῶμαι, ἀναπνέω μετὰ δυσκολίας, ἐκ δὲ μόγοιο λάβρον ἀνασκηδῶντες Κόντ. Σμ. 4. 244.

ἀνασκάλλω, ἀνασκάλλω, ἀνασκάλλω, ἔγω ἀνιρῶμενος τὰς τρίχας, καθ' Ἡσύχ. ἀνασκαρῶσσε, ἐσπερμένως ἔχειν τὰς τρίχας, Ἀνάσκαλλος ἀσπένδος.

ἀνασκάλλω-κομῶ, = τῷ προηγ., ἀμφ. γραφ. ἐν Πλουτ. Κράσσ. 24: ὁ Κράσος Πλουτ. Παρ. 3. σ. 439 σημειοῦται τάδε: ἴσως γραπτὸν ἐπὶ τῷ φθερῶν ἀνασκάλλω κομῶντων, τούτεστιν, ἐπὶ τῷ φθερῶν τούτων ἐναντίους κομῶντων ἀνασκάλλω. ἴσως δὲ τὸ ἀνασκάλλω (ἢ ἀνάσκα-λλω), ὡς ἐξηγεῖται ὁ Ἑτυμολόγος (σ. 100), τριχῶν τὸ ἀπὸ μετώπου ἐπὶ τὴν κορυφὴν ἀναστραμμένον ταυτὸν πως ὡ καὶ οἱ ἀρχαῖοι Γαλά-ται εἰσέσσαν χρῆσθαι κτλ.

ἀνασκάλλω ἢ -σκάλλω, ὁ, μέρος τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ὠρῶ-μένων κατὰ τὸ μέτωπον, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ἰσθμίων, τῷ ἀνα-σκάλλω κομᾶν Πλουτ. Κράσσ. 24: οὕτως δὲ ἐγράφη ἐκ διορῶσεως τοῦ Σολωμβίου ἐν εὐαί χωρίοις τοῦ Ἀριστ. Φυσικῶν. 2. 8, 8, ἀντὶ ὅσον ἀν. σκεῖλον, καὶ ἐν 6. 43 ἀντὶ ἀνασκαρῶν. ἴδε σμ. Κορῆς ἐν τῇ προηγ. λέξει.

ἀνασκαρῶσσε, ἀπόθ. = ἀνασκαρῶσσε, Πολυδ. Β'. 73.

ἀνά-σκαρῶς, οὐ, Λατ. resipiscere, ἔχον τὴν ῥίνα σιμῆν, ἔροι ἐστραμμένον πρὸς τὰ ἄνω, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 940. 2) καθόλου, ὁ κατὰ τὸ ἐν ἄκρον ἐστραμμένος πρὸς τὰ ἄνω, ὁδόντες ἀν., ἐπὶ τῶν χαυλιόδοντων πῶν ἐλεφάντων, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 5: ἀν. πλοῖα ὁ αὐτ. Περὶ 23. 6, 4.

ἀνασκαρῶς, ὁραίνωμαι καὶ ἔπειτα ἀνιρῶ τὴν κεφαλὴν καὶ συ-στέλλω τὴν ῥίνα, ἐπὶ ὀρῶντων ζώων ἀκολουθούσων τὰ ὀπίσω, καὶ ἴδιως ἐπὶ ὄνου. Λατ. nasim sursum, —ἀνασκαρῶν, τὸ τὰ ῥίνα πρὸς ὀπίσω ὠρῶντα ὀραίνωμαι. Ἡσύχ.

ἀνασκαρῶς, -σκαρῶσσε, ἀναπνέω, ἀνασκαρῶ, Κόντ. Σμ. 8. 321.

ἀνασκαρῶς, ἐκ νέου σκαρῶ, ἀνασκαρῶντες, ἀνασκαρῶντες ἢ ἐρευνῶντες Ἡσύχ. Ζηνοδ. Παροιμ. 1. 27. II. ἀνασκαρῶντες, ἀποκαλύπτω, Εὐστ. Πονημ. 268. 20, κτλ.:—πρὸς. ἐπὶ.

ἀνασκαρῶς, = ἀνασκαρῶ, Εὐστ. Πονημ. 44. 17, κτλ.:—Πλάτ. Κριμ., παρὰ Πολυδ. Β'. 83, τὸ ἀνασκαρῶσσε πλοῦτος εἶναι ἐσφαλμ.

ἀντί τοῦ ἀνασκαλεύεται, ἴδε Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 2. σ. 666.
 ἀνασκάπτω, ἀνορύττω, σκάπτω, Ἀριστ. π. Θουμ. 73, ἐν τῷ παθ.
 2) ἐκρύπτω, «ἐκρύπτω», ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 3. 18, 5:
 ἀνατρέπω ἐκ θεμελίων, κατεδαφίζω, ἐπὶ οἰκοδομῶν, Πολύβ. 10. 1, 6.
 3) σκάπτω τὴν γῆν, Πλούτ. Θυσ. 36, πρὸλ. Πομπ. 62.
 ἀνασκάφω, ἡ, τὸ ἀνασκάπτειν, Στράβ. 421.
 ἀνάσκαφος, ον, ὃς πρέπει νὰ ἐξαχθῇ ἐκ τοῦ τάφου καὶ ἐξηφθῇ ἔξω,
 ἐναγής, «ὃ ἐξηλασμένος καὶ ἀνάσκαφος Χορδής» Χρον. Πασχ. 399B.
 ἀνάσκει δ' ἀννυμι ἡ -ύω, διασκορπίζω, Πλούτ. Πύρρ. 22.
 ἀνασκοπεῖον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἀνασκοπεῖσθαι, —ἀνασκοπεῖν,
 Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6. 13, 2.
 ἀνασκοπεύομαι, ἀποθ., μεταγεν. τύπος τοῦ ἀνασκοπέω, Πλούτ.
 2. 438D.
 ἀνασκευάζω, ἀντίθ. τῷ κατασκευάζω, συσκευάζω, συνάγω
 καὶ δίδωμι τὰς ἀποσκευὰς πρὸς ἀναχώρησιν, Λατ. vasa colligere,
 convasare, καὶ ἔπειτα, μετακομίζω, τὴν ἀγορὰν (τὰ ὄνια δηλ.
 ἢ τὰ ἐπιτήδεια) εἰσὼ ἀνεσκευάσαν, «τὰ ἐμύζουσιν καὶ τὰ ἐπιτή-
 γαν μέσα» Ξεν. Ἀν. 6. 2, 8, κτλ.: —ἀπέργω, κολύω, ἀπομακρύνω,
 ἀνεσκεύαζε τοὺς Ἀθηναίους τῆς θαλάσσης, ὡς κακῶς ἐν
 αὐτῇ ἀκούοντες Φιλύστ. 505: —οὐγν. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, διαλύω
 τὸ στρατόπεδον, ἀπέρχομαι, Θουκ. 1. 18: εὐτάκτως κατασκευά-
 ζετο καὶ πάλιν ἀνεσκευάζετο Ξεν. Κύρ. 8. 5, 2, κτλ. 2)
 ἀπογυμνῶ ἐντελὲς τὸ πόνον τινά, μετακομίζω πᾶν ὅτι εὐρὼ ἐν αὐτῷ,
 καὶ τὴν Λήκυθον καθελὼν καὶ ἀνασκεύαζας τέμενος ἀνέ-
 κεν ἅπαν Θουκ. 4. 116: καὶ κατὰ μέσ. διάθεσιν, ἀπογυμνῶ τὴν
 ἐμαυτοῦ οἰκίαν ἢ πόλιν, λαμβάνω μετ' ἐμοῦ πᾶν ὅτι, ἔγω, καὶ ἀνα-
 σκευασμένοι ἐς τὰς ναῦς ἐσδάντες ναυτικοὶ ἐγένοντο
 ὁ αὐτ. 1. 18. 3) καταστρέφω, ἐρημύνω, Ξεν. Κύρ. 6. 2. 25:
 ἀκυρῶ, ἀνασκευάζειν μέλλετε συνθήκας Πολύβ. 9. 31, 6.
 4) παθ., ὡς τεχνικὸς ὅρος, πτωχεύω, διαλύομαι, τῆς τραπέζης
 ἀνασκευασθείσης Δημ. 895, 5: ἀνασκευάζονται αἱ τράπεζαι.
 διαλύονται, Δημ. 1205, 2: οἱ ἀνεσκευασμένοι τῶν τραπέζιτων,
 οἱ πτωχεύσαντες, ὁ αὐτ. 1204, 26: οὕτως καὶ μεταφ., ἢ πάντ' ἀνε-
 σκευάσμεθ' ὥσπερ αἱ τῦχαι: ἡ εἰμὸν καὶ ὅλα κατεστραμμένοι,
 ὡς αἱ περιουσίαι ἡμῶν, Εὐρ. Πλ. 602. 5) ἐπὶ τῶν διαλεκτι-
 κῶν, ὡς τὸ ἀνατρέω, ἀνατρέπω, ἀνατρέφω τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ἀντι-
 πάλου, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 26, 3, καὶ ἄλλ., κατασκευάζειν ἢ
 ἀν. ὁ αὐτ. Πρ. 2. 24, 4. II. ἀνοικοδομῶ, Στράβ. 738: ὡσαύ-
 τως κατὰ μέσ. τύπον, Πλούτ. 2. 578F.
 ἀνασκευαστέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἀνασκευάζειν, Θέων Προγυμν.
 12, σ. 128.
 ἀνασκευαστικός, ἡ, ὅν, ὁ κατάλληλος ἢ ἀρμόδιος πρὸς ἀνα-
 σκευὴν ἢ ἀνατρέσιν, ἐν τῇ λογικῇ, ἀνασκευαστικοὶ τόποι Ἀριστ.
 Τоп. 7. 2: —Ἐπίερ. —ὡς, ἀνασκευαστικῶς δεικνύται ὁ αὐτ.,
 Ἀναλυτ. Πρ. 1. 40, 13. 2) μετὰ γεν. καταστρεπτικὸς τινος,
 ἀλλήλων Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8. 196.
 ἀνασκευή, ἡ, ἀντίθ. τῇ κατασκευῇ, καταστολή, κατὰπνιξις,
 «οὐ γὰρ ἐκπληρώσει τὸν ἐπιθυμωμένον ἐλευθερίαν παρασκευάζεται,
 ἀλλὰ ἀνασκευῇ τῆς ἐπιθυμίας» Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 175. 2) ἀναί-
 ρσεις ἐπιχειρημάτων, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 6. 4, πρὸλ. Κοῦντιλ. 2. 4, 18.
 ἀνασκησία, ἡ, ἑλλησφις ἀσκήσεως, γυμνάσιος, Πολύβ. 1. 159,
 Κλήμ. Ἀλ. 460.
 ἀν-άσκητος, ον, (ἀσκέω) ὁ μὴ ἡσκημένος, ὁ ἀγύμναστος, Ξεν.
 Κύρ. 8. 8, 24, Πολύβ. κτλ.: —Ἐπίερ. —ὡς Πλούτ. 2. 112D.
 ἀνασκηδνημί = ἀνασκεδάννυμι, Φίλων 1. 262.
 ἀνασκηδνάζεω, ἡ -ύλεω, μεταγ. τύπος τοῦ Ἀττ. ἀνα-
 σκηδνάζω.
 ἀνασκερτάω, μέλλ. -ήσω, σκιρτῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἀναπηδῶ, Διόδ.
 19. 55: μεταγ. παθ. πρkm. ἀνεσκερτημένος, ἀνατρέπεται ἐκ τοῦ
 Εὐπύλου. (Ἀδελ. 28).
 ἀνασκολοπίζω: ὁρ. -εσκολόπισα Ἡρόδ.: —Παθ., μετὰ μέσ.
 μέλλ. -εσκολοπιόμαι (μετὰ παθ. σημ.) ὁ αὐτ. 3. 132, 4. 43,
 ἀλλὰ παθ. μέλλ. -εσκολοπιόσομαι Λουκ. Πρην. 7: —ὁρ. -εσκο-
 λοπιόσθην καὶ πρkm. -εσκολόπισμαι ὁ αὐτός. Προσθλῶ τινα
 ἐπὶ ἐξέλου μακροῦ, «παλουκῶν», Ἡρόδ. 1. 128, 3. 159, καὶ ἄλλ. ἐν
 9. 78 κείται ὡς παυδόσημον πρὸς τὸ ἀνασταυρώσει, ὡς καὶ ἐν Φίλων
 1. 237, 687, Λουκ. Περειγ. 11.
 ἀνασκολόπις, εως, ἡ, «παλούκωμα», Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ.
 Πρ. 7, Εὐστ.
 ἀνασκολοπισμός, ὁ καὶ -εσκολόπισμα, τό, = τῷ προηγ. Μαχάλ.
 ἀνασκυλύπτω, = ἀποσκυλύπτω, «ἀνασκυλῶσαι, γυμνώσαι»
 Ἡούχ.
 ἀνασκυπέω, μετὰ μέλλ. -σκέψομαι καὶ ὁρ. ἀνεσκεψέμαιν,
 (ἴδε ἀνασκάπτωμαι): παρατηρῶ τι μετὰ προσοχῆς, ἐξετάζω τι κα-
 λῶς, πάντ' ἀνασκοπεῖ καλῶς Ἀριστοφ. Θεσμ. 888, πρὸλ. Θουκ.
 1. 132, κτλ.: ὡσαύτως ἐν μέσ. φωνῇ ἀνασκοπυμένους Ἀριστοφ.
 Ἐκκλ. 827. II. ἀναθεωρῶ, ἀναλογίζομαι, εἰ τις τὰ προγε-
 γνημένα ἐστὶ ἀνασκοποῖ τῇ πόλει πῶς ἀπεδόθηκεν Ξεν.
 Πύροι 5. 11.
 ἀνασκοπή, ἡ, ἱετασις, ἐρευνα, Τίμων παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς
 Γράμματικ. σ. 227.

ἀνασκυζάω, ἀνασκυζῶ καὶ σκυζῶ, σκυζῶ μὲν ἔστι τὸ ὑπὸ
 τῷ πλάγχθιν ὄργαν καὶ εἰσέται ἐπὶ τῶν νεωτέρων ἢ παλίων ἢ γυναικῶν,
 τὸ δὲ ἀνασκυζῶ σημαίνει μὲν τὸ αὐτὸ, εἰσέται δὲ ἐπὶ τῶν πρεσβυτέ-
 ρων. Περὶσσεύεται δὲ τὸ ἀνδρ., σημαίνει τὴν ἐξ ὑπάρχουσιν ἐν γυναικὶ
 τὸ πλάγχθιν ὄργανον Λ. Β. σ. 12, 15.
 ἀνασκάπτω, σκώπτω, «ἀνείκασσθε, ἀνασκώψατε σκώματα»
 Ἡούχ. Δ. Β. 396, 24.
 ἀνασκέυω, καταναλίσκω τι βραδείως ὡς διὰ ἡσύχου πυρὸς, οὐ γὰρ
 τοῦ σάματος μόνον ἀπρίε λαδόμενον ταχὺ ἀνασκέυει καὶ ἐσπείρει
 Ἀριστ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 1.
 ἀνασοδῶ, φεῶ, «σκιάζω», κόμω τινά νὰ ἀναπλήσῃ ἐκ
 φόδου: ἐν γένει, διεγείρω, ἄγγραν Πλάτ. Λύσι. 200A: —Παθ. ἀνα-
 σοδημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, ἔχων αὐτὴν ὀφρυνί-
 νην, Λουκ. Τίμ. 54: κόμην ἀνασοδουμένην, ὀφρυνίην, ἐπὶ τοῦ
 Ἀπόλλωνος μέλλοντος νὰ χρησιμοδοτήσῃ, ὁ αὐτ. Ζεύς Τραγ. 30.
 ἀνασοδῶ, ἡ, ταρχῇ, ὀρυσθῶς, «ἀνασοδῶ καὶ στάσεις-πρόφασιν»
 Ἀδαν. τόμ. 1, σ. 174B ἐκδ. Βενετ.
 ἀνασπαράσσω, μέλλ. -άξω, ἐξέλκω, «τραπῶ» ἐπάνω καὶ ἀνω-
 κομματιζέω, ρίζας ἀνεσπάρασσον αἰσιδήροις μοχλοῖς Κύρ.
 Βάχχ. 1104.
 ἀνάσπασις, εως, ἡ, τὸ ἀνασπᾶν, ἡ συστολή, Ἰνπ. π. Ἀρρ. 8. 151:
 ἀνάσπασις τεμαχίου γῆς, ἐπὶ πιστότος δένδρου, οὐ ἡ ρίζα συμπα-
 ραίρει καὶ μέρος γῆς, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 4, 7.
 ἀνασπαστήριος, ον, ἐπιτήδειος πρὸς ἀνάσπασιν: τὸ ἀνασπα-
 στήριον, μηχανήμα πρὸς ἀνύψωσιν καταρριπτή: πύλης, τὰς πύλας
 οὐ δύναμινους ἐπὶ ἀνασπᾶσι χωρὶς ἀνασπαστηρίων γενο-
 μένας Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 78.
 ἀνασπαστός, ὅν, ἡ ἀνάσπαστος, ον: —κατὰ τὸν ἐν Ἡούμ. Μ.
 260, 3, κανὼν ὁ δένδρου τύπος εἶναι ὁ μέγας ὀρθός, ἀλλ' ἐν τοῖς
 χειροφ. καὶ ἐν ταῖς ἐκδόσεσιν ἐπικρατεῖ ἡ προπαραξυτονός: —ὁ ὅρος
 συμβαίνει, ὁ πρὸς τὰ ἄνω ὀρθός, Ἀριστοφ. Σφ. 384: ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ
 πλεῖστον ὁ μετακινούμενος διὰ τῆς βλας ἐκ τῆς ἐαυτοῦ πατρίδος εἰς
 ἄλλην χώραν, Παύσαν. ἀνασπαστοὺς ποιήσας ἐκ τῆς Εὐρώ-
 πης ἐς τὴν Ἀσίην Ἡρόδ. 5. 12: τοῦτοος δὲ ἐκ τῆς Αἰγύπτου
 ἀνασπαστοὺς ἐποίησαν παρὰ βασιλεῖα ὁ αὐτ. 4. 204, πρὸλ. Π.
 9, 32: τοὺς ἀνασπαστοὺς, κατοικίξει βασιλεὺς ἐκ αὐτ. 3. 03,
 πρὸλ. Βάχχ. ἐν 7. 80: παλιννοστος, σπείζων, Πολύβ. 2. 53, 5.
 2) ἐπὶ θύρας ἢ πύλης, πρὸς τὰ ἔσω ἀνοίγεται, καὶ τυχάνω το
 κληθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης χαλῶσα Σφ. Ἀντ. 1. 186. II.
 ὡς οὐσιασ., οἱ ἀνασπαστοὶ (ἐνν. ἡμίνας), ἀπὸ ὑπολήψεως,
 ἴδε ἐν λ. ἀναγωγέως.
 ἀνασπᾶν, ποιητ. ἀνσπ-: (ἴδε σπᾶν). Σόφω, Πλκιο πρὸς τὰ
 ἄνω, ἀνασπᾶν, ἐκτενῶν Σόλων 92, 3, πρὸλ. Ἡρόδ. 4. 154, 5, 161:
 βύβλον, ἐκ τῶν ἐλλῶν ὁ αὐτ. 2. 92: —οὕτως ἐν μέσ. τύπ., ἐκ
 χρόδ' ἔγχεος ἀνεσπᾶσθ', ἐξελκυσεν ἐκ τοῦ σώματος τὸ ἔγχος,
 Ἰλ. Ν. 574. 3) ἀνελκύω πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, ὡς τὸ ἐνέλκω
 Πινδ. Π. 4. 48, Ἡρόδ. 7. 188, Θουκ. 4. 9, 2) ῥοπῶ, ἀναρροπῶ
 ἀπληστικῶς, αἶμα Αἰσχύλ. Εὐμ. 047: ἀν. ποτόν, τραπῆν, νηλ.
 Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 16, 9, π. Ζ. Μορ. 2. 17, 15: ἀλλὰ, ἔστω ἀν.,
 ἀνελκῶ ὕδωρ, Θουκ. 4. 97: —Μέσ., ἀν. ὑγρότητα, ἀπορροπῶ, Ἰνπ.
 π. Ἀρρ. Ἰππρ. 17. 3) σῶω ἡλίαν, ἀποσπᾶν, τὴν χεῖρα
 Ἀριστοφ. Πλ. 091. 4) καταρρίπτω, συντρίβω, καταστρέφω,
 τὰ ἀγάλλματα ἐκ τῶν βάρυνων Ἡρόδ. 5. 80: τὴν σκηνὴν ἔ-
 κτ. 7. 119: τὸ σταύρωμα Πλούτ. 6. 100: τὴν βύβλον Εὐρ. Μήδ. 1. 151,
 πρὸλ. Βάχχ. 949: δένδρα Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 1, 6, καὶ ἄλλ.: τῆς
 ἐπὶ αὐτῷ (δηλ. ποταμοῦ) γεφύρας ἀνασπᾶσσαντες τὰς σκαλ-
 δας Πολύβ. 2. 5, 5: ὡς ἀνασπᾶσσαντες, τὰς πυλίδας ὁ αὐτ.
 5. 39, 4, κτλ. 5) μεταφ., ἀνασπᾶν λόγους, ἔξω, ἀπο-
 τεύω, προτέρω λέγει διὰ τρόπου σπασμώδους λόγους ἀνέσπα-
 σσαντες μὲν Ἀτρεΐδων κάτα, κτλ. Σφ. Αἰ. 302, πρὸλ. Ἀριστοφ.
 Βατρ. 903: —ἡ φράσις δύναται νὰ ἐρμηνεύθῃ ἐκ τοῦ Πλάτ. Θεαιτ.
 180A (ὥσπερ ἐκ φαρέτρας ῥηματικῶν ἀνασπᾶντες), καὶ
 Μενάνδ. ἐν Ῥαπισμῶνι 7 (πέθεν, τοῦτοος ἀνεσπᾶσσαντες
 οὗτοι τοὺς λόγους: ἀνευρέκασιν, εἰληφασιν) περὶ τῆς λέξεως πρὸς
 τὸ Εὐστ. 079. 61 σημειοῦται τάδε: οὐ μόνον ἐπὶ φυτῶν τὸ
 ἀνασπᾶν λέγεται, ἀλλὰ καὶ περὶ ἀλαστονίας, ὡς δηλοῦν τὰ παρὰ
 Σφοριεῖ λόγους ἀνέσπαν· πρὸλ. ὡσαύτως καὶ ἀποσπᾶν.
 6) τὰς ὀφρὺς ἀνασπᾶν, ἀνασῶρω, ἀνυψῶ τὰς ὀφρὺς, καὶ αὖτω
 προσλαμβάνω σοφάρην καὶ ἐπιθυμητὴν ἔκφρασιν προσώπου, τὰς
 ὀφρὺς ἀνεσπᾶσκάς ὥσπερ τι δεινὸν ὄγγελον Ἀριστοφ. Ἀλ.
 1009, πρὸλ. Ἀδελ. ἐν Ἀπὶ γλαυκωμένῳ 2, Δημ. 442. 11: οὕτως,
 καθέλκω νᾶπυ, καὶ τὰ μέτωπ' ἀνέσπασαν Ἀριστοφ. Ἰνπ. 081:
 μέγχι νεφῶν τὴν ὀφρὺν ἀν. Φιλίμ. ἐν Ἀδελ. 81, πρὸλ. Ξεν.
 Σμυρ. 3. 10, καὶ ἴδε τοξοποιεῖω. II. ἀποσῶω, ἐκτενέω Ἰνπ.
 262, 35. III. παθ., συλλαμβάνωμαι, μεταξὺ ἀποσώμενος
 τοῦ διδασκάλου ἀνασπασθεῖς Λουκ. Τόμ. 28, πρὸλ. ἀνασπασ-
 τός.
 ἀνασπᾶν, διασπᾶν, μεταγ.
 ἀν-σπᾶσις, εως, ὁ, ἡ, ὁ μὴ ἔχων ἀσπίδα, Νάνι. Διον. 36, 202.
 ἀνασπογγίζω, καθαρίζω προσεκτικῶς διὰ σπόγγου, σπογγίζω
 καλῶς, τὸ ἔλκος Ἰνπ. 87211, Γαλῆν.

ἀνασσα, ἡ, θηλ. τοῦ ἀναξ, βασίλισσα, κυρία, δέσποινα, ἀποδίδεται δι' εἰς τὰς θεάς, 'Οδ. Γ. 380, Ζ. 175, ἰδίως παρ' Ἄττ. εἰς τὴν Ἀθήνην, Αἰσχύλ. Εὐμ. 228, 235, 443, κτλ.

2) εἰς θνητὰς γυναῖκας, ὡς π. γ. τὴν Ναυσικάαν, ἣν οὕτως προσαγορεύει ὁ Ὀδυσσεύς: Γουνοῦμσί σε, ἀνασσα 'Οδ. Ζ. 149, Τραγ.—Ἡ λέξις καθίσταται κοινὴ παρὰ ποιηταῖς ἀπὸ τοῦ Πινδ. καὶ ἐφεξῆς, ἀλλὰ σπανίως παρὰ πελοῖς, ὡς Ἰσοκρ. 203D, Ἀριστ. ἐν Κυπρ. Πολ. ('Ἦδε Ἀρπ. ἐν λῆξ. ἀνακτεῖς καὶ ἀνασσαί)· μετ. δοτ., ἐνέροισιν ἀνασσάν 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 862.

3) καθόλου, ὡς τὸ ἀναξ IV, ἀνασσα πράγους καὶ βουλευμάτων, αὐτοῦργος τῆς πράξεως, Εὐρ. Ἀποσπ. 704· ἐργίῳν Ἀριστοφ. Βάτρ. 385.

II. ὡς ἐπίθ., βασιλική, ἀν. βουλή ἐπὶ τῆς Ρωμαϊκῆς Συγκλήτου, Ἐπιγράμμ. Ἐλλ. 1046.35. ἀν-δασσάτος, ἀνρ. ἀντὶ ἀνῆσσητος, Θεόκρ. Β. 45, ἐνθα γράρεται νῦν ἀνῆσσητος.

ἀνασσαίλασσα, ἴδε ἀνασείλω.

ἀνάσσωτος, ον, (ἀνασπύομαι) ὁ εἰς τὰ ὅπσια ἢ ἄνω ὁρμῶν, ὁ εἰς τὰ ὅπσια ἢ ἀν. ὠθούμενος, ἀνέρομητος, Ἰππ. 645. 9.

ἀνάσσω, παρτ. ἤνασσαν 'Ομ., Ἰππ. ἤνασσαν Ἰλ. Δ. 252: μέλλ. ἀνάξω Ἰλ. Γ. 180: Ἐπ. ὁρρ. ἀνάξω Ἰλ. Θ. 837:—οπν. ἐν τῷ μέσ. καὶ παθ. τύπῳ, ἴδε κατωτ.: (ὡς τὸ ἀναξ, εἶχε κατ' ὅρρ. τὸ f, φανάσσω παρ' 'Ομ.). Ποιητ. ῥήμα, κατὰ τὸ πλείστον εὐρηται ἐν τῷ ἐνεστώτι, εἶμαι κύριος, δεσπότης, κυρίαρχος, ἄρχων, κυβερνῶν· ἐπὶ τε ἐπιγείῳν δεσποτῶν καὶ ἐπὶ τῶν προστατῶν ἢ πολιορκῶν δεσποτῶν· παρ' 'Ομήρῳ τὰ πολλὰ μετ. δοτ., Ἀργεῖ, νῆσοισι, δώμασι, κτήμασιν οἷσι ἀν., ἀλλ' ὡσαύτως καὶ μετὰ γεν., Τενέδοιο, Ἀργείων, πεδίοιο ἀνάσσειν Ἰλ. Δ. 38, κτλ. ἐπὶ δὲ μετ. γεν. ἄμα καὶ δοτ., ἐλπίόμενον Τρώεσσι ἀνάξειν ἱπποδάμοιο τιμῆς τῆς Πριάμου· ἐλπίζοντα βασιλεύσειν τῶν Τρῶων μετὰ τῆς τιμῆς τοῦ Πριάμου (μετάφρ. Θ. Γαζή), Ἰλ. Γ. 180, πρὸλ. 'Οδ. Ω. 30· (οὕτω, γῆς ἀνάσσει βαρδάρχοισι Εὐρ. Γ. 1. 31)· πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν, πᾶσι δὲ σημαίνειν Ἰλ. Α. 288: ὡσαύτως μετὰ παθ., μετ' ἀθανάτοισι ἀνάσσειν, πρωτεύειν μετὰ τῶν ἀθανάτων, Ἰλ. Δ. 61, πρὸλ. Ψ. 471· ἐν Βουδείῳ.. ἤνασσε Ἰλ. 572· ἐν Φαίηϊ 'Οδ. Η. 62· παρὰ τὸν Ἀχέροντα Σοφ. Ἰλ. 184· ὑπὸ γόας αὐτοῦ 841· μετ' αὐτ. ἐπιθέτου, Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσειν ὁ αὐτ. Ο. Γ. 904·—παρ' 'Ομ. συχν. τῇ προσθήκῃ τοῦ ἰφί, Τενέδοιο τε ἰφί ἀνάσσεις, βασιλεύεις μετὰ δυνάμει, Ἰλ. Δ. 38· ἰφί ἀν. δώμασι, κτήμασι, κτλ. 'Οδ. Δ. 275, κτλ.: ἀπολ. τῶν ἀνασσόντων, τῶν βασιλέων, Σοφ. Φ. 6:—Μέσ. ἀπαξ παρ' 'Ομ., τρίς.. ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν, βασιλεύσαι ἐπὶ τριῶν γενεῶν, 'Οδ. Γ. 245:—Παθ. κυβερνῶμαι, ἀνάσσεσθαι δ' ἐμοὶ αὐτῷ Δ. 177.—Σύνθεσις καὶ παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ., οἵτινες μεταχειρίζονται τὰς αὐτὰς συντάξεις.

II. παρὰ Τραγ. ἐνίοτε μεταφρ. ἐπὶ πραγμάτων, κύριος ἀνάσσειν Εὐρ. Τηλέφ. 20 (ἐν τοῖς Ἀποσπασμασιν)· ὄχων ἀνάσσειν 'Ἐλ. 1040· στρατηγίας Γ. Γ. 17· οὕτω, κούφου πηδήματος ἀνάσσειν, βασιλεὺς τοῦ ἱεροῦ πηδήματος (ἐνθα τινὲς τῶν ἐκδοτῶν ἔχουσιν ἀνάσσειν, χωρὶς νὰ διασαφηνίζωσι τὴν συντακτικὴν θέσιν τῆς γεν. πηδήματος) Αἰσχύλ. Πέρσ. 96· ἂ.. τῶν νυκτιπόλων ἐφάδων ἀνάσσεις, ἐπὶ Περσεφόνῃς, Εὐρ. Ἰων 1049:—Παθ., παρ' ἔτῳ.. σκῆπτρον ἀνάσσειται, ὅρ' οὗτος κρατεῖται ὡς ὑπὸ βασιλέως, Σοφ. Φ. 140, πρὸλ. Ἀριστ. Ρήτ. 3. 2, 10:—ἴδε ἀναξ IV, ἀνασσα 3, δεσπότης II.

ἀν-φασω, Ἄττ. ἀντὶ ἀνατίσσω.

ἀνασταδόν, ἐπὶ ῥρ. (ἀνίστημι)· δεῖδ' ἔχ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδόν, ἀνιστάμενος, ἐξείσως, Ἰλ. Γ. 671, Ψ. 469.

ἀνάσταθμος, ὁ, ἡ σκηνή, εἰς τὸν ἱερὸν ἀνάσταθμον ἀνίων Νικήτ. Χρον. Χρον. 293D.

ἀνασταλάω, ἐξέρχομαι κατὰ σταλαγμούς, ἐπὶ πηγῆς ἥτις μόλις δακρύει, ὡς λίγισιν κοινῶς, ἀνασταλάει μέλαν ὕδωρ 'Οππ. Κ. 4. 324.

ἀνασταλτικὸς, ἡ, ὅν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀναστέλλειν, καλύειν, λύτης Διλ. II. Γ. 7. 3.

ἀνασταλύζω, ἐπιτεταμέν. ἀντὶ τοῦ σταλύζω, ἀσταλύζω, στενάζω, Ἀνακρ. 41. 4.

ἀναστάς, ἱερ. γραφ. ἀντὶ παστὰς ἐν Ἀπολ. Ροδ. Α. 789.

ἀναστασία, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ἀνάστασις, Χρησμ. Σι-βυλ. 4. 69, Βυζ.

ἀναστασίμικος, ον, ἀνήκων εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ· ἡ ἀναστασίμικος ἡμέρα = Κυριακή, Εὐσέβ. V. 213C, Βασίλ. IV, 192A.—ἀναστ. ἑορτὴ ἡ πανήγυρις = τὸ Πάσχα, Βασίλ. III, 424, Γρηγ. Νύσσ. III, 1028C, Ἐπιφ. II, 828D κτλ.—ἀναστασίμικος κανὼν, ἀναστ. Εὐαγγέλιον· οὗδ. τὰ ἀναστασίμια, ἔθνη. τροπάρια· ἴδε Δουκάγγ.

ἀνάστασις, εως, ἡ, Ἰων. ιος, ἡ, I. ἐνεργ. (ἀνίστημι) τὸ νὰ κάμῃ τις τινα νὰ ἐγερθῇ, τὸ ἐκ νέου ἐγείρειν, ἐγείρειν νεκρὸν, ἀν-ερός δ' ἐπειδὴν αὐτὸν ἀνασπᾶσθαι κόνις ἀπαξ θανόντος, οὕτως ἔστ' ἀνάστασις Αἰσχύλ. Εὐμ. 648, πρὸλ. Πέρσωνος Φοιν. 581.

2) τὸ νὰ κάμῃ τις τινα νὰ ἐγερθῇ καὶ ἀρήσῃ τὸ μέρος ἐνθα ἵστατο, μετατόπισις, ὡς ἐπὶ ἱερῶν, ἀν. ἐκ τοῦ ἱεροῦ Θουκ. I. 133· περὶ ἀναστάσιος τῆς Ἰωνίης, περὶ μετοικισμοῦ τῶν κα-

τοίκων τῆς Ἰωνίης [χάριν ἀσφαλείας], Ἰερὸδ. 9. 106, πρὸλ. Θουκ. 2. 14: ἀλλὰ τὸ πλείστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀναστάναι, ἀναστρεφῆ, καταστροφή, ὕλητος, ἀλλωσιν Ἰλίου τ' ἀνάστασιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 589· πόλεων ἀν-ὁ αὐτ. Πέρσ. 107, Εὐρ., τῆς πατρίδος Δημ. 10. 17.

3) ἀνέγερσις, τεχνικῶν Δημ. 478. 24· τροπαίου Ἰλίου 2. 873A· εἰκόνας Ἐπιφρ. Κνίδ. ἐν Νεώτῳ σ. 760. II. (ἀνίσταμαι) τὸ ἀνεγείρεσθαι, ἰδίως εἰς ἐνδεῖν σεβασμοῦ, Δσι. Πλάτ. Πολ. 4. 4· ὅταν τις προκαλούμενος εἰς μοναμαχίαν δέχεται καὶ ἀνίσταται, ὡς π. γ. ὁ Μενέλαος παρ' 'Ομήρῳ, —ὅτι τὸ πρότερον ἔκ ριλονεικίας ἡ ἀνάστασις Ἀριστ. Ἀποσπ. 151.

2) ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ στρατοπέδου καὶ ἀναχώρησις, ἡ ἀνάστασις ἦδη τοῦ στρατεύματος.. ἐγίγνετο Θουκ. 7. 75· ἀν. ἐκ τοῦ ἱεροῦ ὁ αὐτ. 1. 133.

3) ἐτέγερσις ἐκ τοῦ ὕπνου, πολεμ. ἀνάστασιν δοκεῖς.. ἔξ ὕπνου στήναι τότε; Σοφ. Φ. 276.

4) ἀνέγερσις μετὰ προηγηθέντων πτωσιν, ἰδοὺ οὗτος κέῖται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν Ἰβήγγ. κ. Λουκ. β'. 34. γ) ἡ ἐκ νεκρῶν ἐγερσις, καὶ τὴν Τυνδάρω ἀνάστασιν Λουκ. περὶ Ὀρχήσ. 45:—ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ τοῖς Ἑκκλ., ἡ Ἀνάστασις (τοῦ Κυρίου καὶ τῶν πασχόντων ἀνάστασις τῶν νεκρῶν).

ἀναστατήρ, ὁ, ἡ ποιῶν ἀνάστατον, ὁ καταστρέφων, ὁ ἐρήμυν, ὡς ἐντ' ἀναστατήρα Καδμείων χθονὸς Αἰσχύλ. Θ. 1015, Νο. 303.

ἀναστατήρια, τὰ, «ουσίας ἐπὶ ἀναρρώσει ἐκ νόσου» Ἠσυχ.

ἀναστατής, ον, ὁ, = ἀναστατήρ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1227.

ἀνάστατος, ον, (ἀνίσταμαι) ὁ ἀναγκασθεὶς νὰ ἐγερθῇ καὶ νὰ ἀνέλθῃ, ὁ ἀποδιωχθεὶς ἐκ τῆς οἰκίας καὶ τῆς πατρίδος του, Συρίδωρ τε οὕδ' ἐόντας αἰτίους ἀναστάτους ἐποίησε Ἰερὸδ. 1. 76.—ἀνάστατοι ἐκ τῶν οἰκίων ἐγίνοντο 7. 118, Ὑψίμοι, παρὰ Δημ. 289. 22, πρὸλ. Σοφ. Ο. Κ. 429, Τρ. 39· πρὸλ. ἀνασταστός.

2) ἐπὶ πλείων σημαίνει κατεστραμμένην, ἥττωμένην, Ἰερὸδ. 1. 155, 178, Ἀνδοκ. 14. 35, κτλ.: ἀν. ἐορὴ χώρα Σοφ. Τρ. 240, δέλιος τιθόναν ἀν. ὁ αὐτ. Ἀντ. 673· ἀν. ποιεῖν τὰ χωρία Θουκ. 8. 24.

3) μετὰ γεν., ἀποδιωχθεὶς ἀπὸ τίνος, ἀποστρεφθεὶς τίνος, Ἰλλοῦ 2. 613D.

II. ὁ περιπελεγμένος εἰς ἐπανάστασιν ἡ πτάσιν, Πλάτ. Σοφ. 252A.

III. ὡς οὐσιαστ., ἀνάστατος, ἡ, εἶδος ἐλαφροῦ, σπογγώδους πλακούντος ἐν Ἀθήναις, Ἀθήν. 114A, πρὸλ. Βαλκ. Ἀδωνιν 398B.

ἀναστατώνω, ἀναστατώνω, ἀνατρέπω, κλῆνω ἄνω κάτω, ὅτι οἱ τῇν οἰκουμένην ἀναστατώνσαντες οὗτοι καὶ ἐνθάδε πάρεσιν, Πέρξ. Ἀπ. ι', 6, πρὸλ. κα', 38· ἐπὶ τῇ καταστάσει τοῦ πνεύματος, πρὸς Γαλ. ε'. 12:—Παθ., ἀναστατωθῆναι Ἀποκρ. 1.

ἀναστατώσις, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ κατάστασις καθ' ἣν τὰ πάντα ἀλλάσσουσιν θέσιν, ἀνατάραξις, Εὐστ. 81. 41.

2) καταστροφή, ἐρήμωσις, Πολυδ. 3. 91.

ἀνασταυρίζω, = τῷ ἑπομ., Κτησίας ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 44. 10.

ἀνασταυρώω, παλαιοκόμω, Ἰερὸδ. 3. 125, 6. 30, καὶ ἀλλ., ταυτόσημον τῷ ἀνασκολοπίζω 9. 78:—Παθ., Θουκ. 1. 140, Πλάτ. Γοργ. 473C.

II. κατὰ τοὺς Ρωμαίους χρόνους, προσήλῳ σταυρῷ κερκῶν ἐπάνω εἰς σταυρὸν, σταυρῶντι ἔρα σταυρός II, Παλ. 1. 11, 6, καὶ ἀλλ., Ἰλλοῦ 2. 613D, 6, καὶ ἀλλ.

2) σταυρῶντι ἐν νῶ, Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. 6. 6.

ἀνασταύρωσις, εως, ἡ, ἀνασκολώσις, Εἰν. Ἐπίσ. 4. 2.

ἀνασταχῶω, (σταχῶω) αναρῶμαι ὡς σταχὺ, εἰ δ' ἦδη κατὰ ὠλεας ἀνασταχῶμαι γίγαντες Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1054, κτλ.:—εἰ μέλλ. ἀνασταχῶσομαι (ὡς εἰ ἐκ βήματος· -ύομαι) ἀπαντᾷ ἐν Χρησ. Σιβυλ. 3. 382, κτλ.

ἀνασταγνῶω, στεγνῶω, Θησ. Στ.

ἀναστείλω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ στείλω, Ἀνθ. Π. 7. 544.

ἀναστεῖλος, ὁ, ἴδε ἀνάσσειλος.

ἀν-άστεις, ον, ὁ ἀνευ τρόπου ἀστέλιον, ἥτοι ἐξηγνευσμένων, ὁ ἀγρικός, Λατ. inurbanus, Ἀθήν. 585B.

ἀνάστειρος, ον, (στεῖρα) περὶ νεῖς ἡς ἡ τρώεις κατὰ τὴν πρῶτην ἐκτείνεται πολὺ πρὸς τὰ ἄνω, ἡ ἔχουσα ὑψηλὴν πρῶτην ναῦς, ἀνοστεῖρου τῆς νεῖς οὕσης Πτολ. 16. 3. 8.

ἀναστελίζω, ἀνέρχομαι, ἀναστελίζω σ' ἐπὶ γαῖαν ποτιζόμεν· περὶ τῶν ἀμριβίων, Ὀππ. Ἀλ. 1. 422: ἀναβαίνω, κολώνην αὐτοῦ 4. 85.

ἀναστελλῶ, ἀναπέμπω, ἐγείρω, ὁπωπάς Χριστοῦ, Ἰβήφρ. 63:—Μέσ. ἀνασηκῶν καὶ ζώνων ἐπάνω τὰ ἱματῖά μου, νεβρίδας τ' ἀνεστελλανθ' Εὐρ. Βάκχ. 696· ἀνεστέλλεσθ' ἀνὺ τὰ χιτῶνια Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 268· ἀπολ., ἀναστελλασθαι Ἀρεμίδ. 4. 44:—Παθ., ἀνεσταλμένῳ τῷ χιτῶνι, περιεζωμένῳ ὑψηλῶ, Ἰλλοῦ 2.

178C.—πρὸλ. ἀναστύριον.

II. ἀνέλκω, σφύρω πρὸς τὰ ὅπσια, π. γ. τὴν σάρκα κατὰ χειρουργικὴν τινα ἐγγελησιν, τάμινοντα δὲ γρή ἀναστεῖλαι τὴν σάρκα ἀπὸ τοῦ ὀστέου Ἰππ. π. Κίφ. Ῥωμάτ. 907, πρὸλ. Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 50, 6:—Παθ., στρέφωμαι πρὸς τὰ ἄνω, πτέρνα βραγχεῖ ἀκρῶς ἀνέσταλται Ἰππ. Μεχλ. 855.

2) ἀπὸ τοῦ, εἰν ἀπὸ τοῦ νὰ πληρώσῃ, ἐν χρήσει κατὰ τὸ πλείστον ἐπὶ ἀποκρούσεως ἐκδοῦν εὐζώνων ἡ φυλῶν, Εὐρ. 1. Γ. 1378, Θουκ. 6. 70, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 23· οἱ ἀνεμοὶ ἀν. τὰ νέφη Ἀριστ. Προβλ. 26. 20· φέβος ἀν. τινὰ Διλ. π. Ζ. 5. 54:—Μέσ., προορῶν ἡ καταπνίγω ἐκς ὀρέας μου, ὑποκρίνομαι, προσποιούμαι, Πολυδ.

9. 22, 9:—Παθ., ὑποστρέφω, ἀποχωρῶ, μένω ὑπίσω. Θουκ. 3. 48: μ. γεν., ἀναστῆλθαι ἐμαυτὸν, τοῦ περαιτέρω χωρεῖν ἀναστῆλ-
λονταί. Αἰλ. π. Ζ. 8. 10. 3) μετακινῶ, σηκώνω, μετατοπίζω,
«πάλιν ἀναστῆλθαι τὴν γῆν (ἀπὸ τῶν περιεχουσμένων ἀμπελώνων)
κατὰ τὸν τοῦ βλαστοῦ καιρὸν» Διδό. 17. 82. III. κατὰ μέσ.
τύπον, ἀρνοῦμαι νὰ λάβω, ἀπέχομαι, περὶ ἐλέφαντος, τότε καὶ τρο-
φήν ἀνεστῆλλετο Αἰλ. περὶ Ζ. 11. 14.

ἀνασθενάζω = ἀναστένω, Περδ. 1. 86., 6. 80: μετὰ συστοίχου
αἰ., τοῖά μοι.. ἀνεστέναζες.. ἐχθροδὲπ' Ἀτρεΐδοις, τοιούτους
μισητούς λόγους μετὰ γογγυσμῶν προέφερες κατὰ τῶν Ἀτρεΐδων,
Σοφ. Αἴ. 930. II. μετ' αἰτ. προσ., στενάζω, ὀρῶν διὰ τινα
Διοχ. Ν. 335, Εὐρ. Πρ. Μαιν. 118, Ξεν. Συμπ. 1. 15.
ἀνασθενᾶνάζω, συχνάκις καὶ μεγαλοφώνως στενάζω, ὀρῶν
μεγαλοφώνως, Ἰλ. Κ. 9.

ἀνασθενᾶν, μετ' αἰτ. προσώπου, στενάζω διὰ τινα μεγαλοφώ-
νως, γογγύζω, ὀρῶν μεγαλοφώνως, μετ' αἰτ., Ἰλ. Ψ. 211, οὕτω
κατὰ μέσ. τύπον, Σ. 315, 355.

ἀναστένω, στενάζω μεγαλοφώνως, Διοχ. Αἴ. 546, 1286, Σοφ.
II. ὡς τὸ ἀνασθενᾶν, μετ' αἰτ., Ἀρχ. 8. 8, Εὐρ. 1. 551.

ἀν-άστρετος, ὄν. ποιητ. ἀντί ἀστρος, Ἄστρ. 228.

ἀναστρέφω: μέλλ. -ψωι—στέρω, στεφανώνω: τὸν σὸν κῆρτα
ἦν. Ἀποστ. 243: ἄν. στεφάνοισι αὐτοῖσι 362. 48:—Παθ., ἀνέ-
στειμιαι κῆρα.. φύλλοις, ἔχω τὴν κεφαλὴν μου ἐστειμένην διὰ
φύλλων, ὁ αὐτὸς Ἰππ. 806. II. δάφνας κλῶνας ἀναστρέφε-
σθαι, περιτίθεσθαι στέφανον ἐκ κλῶνων δάφνης, Ἐπιγράμ. Ἐλλ. 766.

ἀναστέλλεω, γράφω ἐπὶ στήλης καὶ καθιστῶ αὐτὸ γνωστὸν
τοῖς πᾶσιν, ἀγγέλλω, γνωστοποιῶ, «ταῦτα δὴ καὶ ἡμῶν κατὰ πᾶ-
σαν ἐπαγγίλῃ ἀναστήλιντο» Εὐσεβ. Ἰστ. Ἐκκλ. σ. 447. 33.
ἀναστέλλω, ἀνεγείρω τι ὡς μνημεῖον ἢ ἐπὶ μνημείου, Λουκ. 883,
Πλούτ. 2. 1033E.

ἀναστήλωσις, εὖως, ἢ, ἀνέγερσις μνημείου ἢ εἰκόνας, Πτολεμ.
παρὰ Φωτ. 190:—ἢ ἀναστήλωσις τῶν σεπτῶν εἰκόνων, ἢ μετὰ
τὸν διωγμὸν τῶν εἰκονοκλαστῶν γενομένη αὐτῶν ἀναστήλωσις, Ἐκκλ.,
ἀνάσθημα, αὐτός, τὸ, (ἀνίσταμαι) ὕψος, μέγεθος, ἐπὶ δρόνι π.χ.
ἢ φυτῶν, κτλ., Θεορ. Ἰστ. Φ. 9. 9, 5: ἀνάστ. βασιλικόν, τὸ βα-
σιλικὸν μεγαλεῖον, Διδό. 19. 92. 2) ἀνέγερσις οἰκοδομημάτων,
οἰκοδόμημα, Ἰππ. παρὰ Στεφ. 316. 40:—Ἐν τοῖς Σιδυλῶν, Νηρημ.
8. 268 ἀπαντὰ μεταγενεστέρως τις ποιητικὸς τύπος ἀνάσθημα.

ἀναστηρίζω: μέλλ. -ξω, ἀνορθῶ καὶ στηρίζω καλῶς, ὑποστη-
ρίζω, καὶ γὰρ ἀεὶ πρέμνον σοι ἀνεστήριξεν ἐλπίς Ἀνθ. Π.
7. 321, 3.

ἀναστηρίσει, ἔρετ. τοῦ ἀνίσταμαι, Ἀγαθ. 7613.

ἀναστίζω, ἐκ νέου στήζω.

ἀναστοιβάω, καταπαύω, «στρατιὰν.. ἀναστοιβάουσιν τὰ τῶν
Εὐβοίων ἀγγίστρον διαβούλια» Νικήτ. Χρον. σ. 393, —κατασκευά-
ζω, «τοῖχος.. τοῖς παροδεύουσιν ἀνεστοιβάστο» Εὐστ. Πονημ. 310, 29.

ἀναστοιγεῖω, διαλύω πάλιν εἰς τὰ ἀρχικά στοιχεῖα, Φίλων 1.

501. II. ἐν τῷ παθ., ἀνακαταίνομαι, ἀναγεννῶμαι, Ὀργ. κτλ.

ἀναστοιγεῖωσις, εὖως, ἢ, διάλυσις, Ἀλέξ. Ἀρρ. Πρόβλ. 1. 79.

II. ἀνάπλσις, ἀναγέννησις, Ἐκκλ.

ἀναστολή, ἢ, (ἀναστήλω) τὸ ἀναστήλιν, ῥίπτειν πρὸς τὸ
ὑπίσω, Πλούτ. Πομπ. 2:—πρόβλ. Βιγελμ. 5. 5, 11. 2) ἡ ἀπο-
γύμνωσις ἔκτους διὰ τῆς ἀνελευθερίας τῆς σαρκός, Πατρ. 3) κατα-
στολή, περιορισμός, παθῶν Κλήμ. Αἰ. 507.

ἀναστολίζομαι, ἐκ νέου στολίζομαι, Ἰω. Χρυσ. τὴμ. 8. σ. 399.

ἀναστομῶ, ἀνοίγω, κἀμιν ἀνοίγμα εἰς, ἀναστομοῦν τὰς
τάφρους [πρὸς τὸν ποταμὸν] Ξεν. Κύρ. 7. 5, 15: ἄν. τὰς Νεῖλου
διώρυγας Πλούτ. 5. 62, 4, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 5. 59: ἄν. τὸ
ἑρσύν, ἀνοίγω αὐτὸ, Σουλ. Ἐπιγρ. 910:—Μέσ., φάρυγος.. ἀνα-
στόμιον τὸ χεῖλος, ἀνοίξω καλῶς τὴν φάρυγγά σου, Κύρ. Κύκλ.
357:—Παθ., τραυλὴ μὲν ἔστιν, ἀλλ' ἀνεστομωμένη, ἔχουσα
στόμα εὐρέως ἀνοικτὸν, πολλὰ καὶ μεγαλοφώνως δαίλουσα (πρόβλ.
στόμωσις), Καλλίας Ἀδελ. 3. 2) Παθ., ὡσαύτως ἀνοίγο-
μαι, διασπῆλμαι, ἄν. οἱ πόροι Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 7. 1, 9, π. Γεν.
Ζ. 3. 1. 24: ὑστέρα ἄν. Ἰστ. Ζ. 10. 2, 6. 3) ἐπὶ τοῦ ὡκεαν-
οῦ, ἀποτελεῖ παρθμόν, πῇ μὲν κατὰ στενοπόρουσιν οὐχένας
ἀνεστομωμένους Ἀριστ. π. Κόσμ. 3. 8: ὁ Ἀράβιος κόλπος
ἀνεστομωται εἰς τὸν.. ὡκεανόν, στενεύει, ἀποτελεῖ παρθμόν
εἰς τὸ μέρος ἐνθα συχναιωνεῖ μετὰ τοῦ ὡκεανοῦ, Διδό. 3. 38, πρβλ.
Φίλων 2. 475, Πλάτ. 1. 29, καὶ ἴδε συστηματοίμα.

II. μεταφ., ὀξύς, ἀκούζω τὴν ὄρεϊν, ταῦτα τῶν ἡδυσμάτων ἀνα-
στομῇ τᾷσθητήρια Διφίλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 2.

ἀναστομωσις, εὖως, ἢ, ἀνοίγισμα, ἔκδοσις, ἐκβολή, Πλούτ. 2,
590F, πρβλ. Ροδὸν Οἰκ. Ἰππ. II. τὸ ὀξύειν τι, ἢ ὀξέειν μεταφ.,
ἢ ἀκούειν τῆς ὄρεϊως, Ἀθην. 132F:—ἐνεπύθη, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ
τῆς ἐρεθιστικῆς ἐνεργείας τῶν κοπρισμάτων, Θεοφρ. π. Αἰτ. Φ. 3,
17, 6.

ἀναστομωτήριος, ὄν. = τῷ ἐπομένῳ, ὑστέρας ἀναστομω-
τήριον τὸ αὐτὸ καὶ καθαρτικόν Ἰππ. 587. 22.

ἀναστομωτικὸς, ἢ, ὄν. ὁ προκαλῶν ἐκρηγνῆν αἷματος ἢ ἄλλου

ὑγροῦ, τοῖς ἀναστομωτικαῖς χρώμεθα, ἐπειδὴν καθαροῖν
ἐπασχημένην προκαλεῖσθαι θέλωμεν Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειδ. II,
411. 11:—διεγερτικὸν ὀρεξίως, Διοσκ. 1. 4.

ἀναστονάζω: μέλλ. -ήσω = ἀναστένω, Ὀρφ. Ἀργ. 1294:—
οὕτως, ἀναστοναχίζω, Κύντ. Σμυρν. 2. 634: ἴδε Spitzn. Exc.
III. εἰς Ἰλ.

ἀναστοφάρος, ὄν. ὁ μὴ ἐσθλὸν τὸν νασπέν, ὀθλ. πλεκοῦντα
πρὸς θυρίαν, Χρησμ. παρὰ Πανσ. VIII, 45. 6.

ἀν-αστράγαλος, ὄν. ὁ ἀνευ ἀστράγγων, Θ. Στεφ.

ἀν-αστράπτω, ἀστρέπτω, Φίλων 2. 204.

ἀναστράτεω, καλῶ πάλιν εἰς στρατεῖαν, Ἀππ. Ἐμφ. 3. 88:—
Μέσ., πάλιν στρατεύομαι, ὑπηρετῶ ὡς στρατιώτης, Δίων. Κ. 41. 35.

ἀναστράτοπεδεῖα, ας, ἢ, τὸ ἀναστρατοπεδεύειν, Πλούτ. 6,
40, 1.

ἀναστράτοπεδεύω, μεταστρατοπεδεύω, ἀλλάσσω τὴν θέσιν τοῦ
στρατοπέδου, ἐπιπεσὼν αὐτοῖς αἰφνιδίως ἀναστρατοπεδεύου-
σιν, καὶ ἦν ὡρα ἀνεστρατοπεδεύον Πλούτ. 1. 24, 4, κτλ.:—Μέσ.,
Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰουδ. 14. 15, 14.

ἀνδστρεμμα, τό, ἐν Ξεν. Κυν. 4. 4, ἔσφ. γραφ. ἀντὶ ἀνδ-
δλεμματος.

ἀναστρεπτεῖν, ῥηματ. ἐπὶ τοῦ ἀναστρέφω, δεῖ ἀναστρέφειν ἢ
ἀναστρέψαι, ἀλλ' ἀναστρεπτεῖν καὶ μετασταπτεῖν ἀπαντα
ταῦτ' ἔστιν Ἰσοκρ. 109B. 2) ἐκ τοῦ παθ., πρῆπει τις νὰ
προσέξῃ εἰς τι, οὐ περὶ τὴν λέξιν, ἀλλὰ περὶ τὰ σημαινόμενα

ἀναστρεπτεῖν, προσεκτεῖν, Κλήμ. Αἰ. 810.

ἀναστρέφω, ποιητ. ἀναστρέφω: μέλλ. -ψωι πρην. ἀνίστασθαι
θεόγοντος ἐν «Φάσματι» 1. 8, γυρίζω τι «ἀναστρέφω», στρέφω τὸ
ἄνω κάτω, ἀνατρέπω, μὴ πως.. ἔθρουσε ἀναστρέψαν Ἰλ. Ψ.
436: ὁ γὰρ θεὸς πάντ' ἄν. πάλιν Κύρ. Ξκ. 331: ἄν. γένος Ἀρι-
στοφ. Ὀρ. 1240: ἀναστρέφειν τὴν καρδίαν, ἀναστρέφειν τὴν σφύ-
μαχον, ἐγείρειν ἡμεῖς, ἀνέστρεφε τι αὐτὴν [τὴν καρδίαν] κτλ.
Θουκ. 2. 49: ἀνατρέπω, Διοχ. 118. 333, 139. 139: ἄνω, κτλ.,
Ἀριστοφ. Πλ. 779:—Παθ. μέλλ. ἀναστρεφῆσθαι τὰ πράγματα
Ἰσοκρ. 95A: πρην., ἀναστρέφθαι τῆς πολιτείας ὁ αὐτ. (29R-
δρος. ἀνεστραμμένον ἐν τῇ ζητήσῃ, ὀνισκαρμένον πανταχοῦ
ἐν τῇ ζητήσῃ μεταλλῶν, Περδ. 6. 17, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 16, 11.

II. στρέφω ὑπίσω, φέρω ὑπίσω, τινὰ ἐξ Ἐδου Σοφ. Φ. 440, πρβλ.
Εὐρ. Ἰππ. 1238: ἀναστρέφω τινὰ, ἢ οὐ πάλιν ἀναστρέφω ἔδην
ὁ αὐτ. Πύκκ. 703: ὀμμι' ἄν. κύκλῳ, περιστρέφω, ὁ αὐτ. Ἰλ. 1357:
σὺλλεγω στρατιώτας, Ξεν. Ἐλ. 6. 2, 21. 2) ἀμείβεσθαι, στρέφω
ὑπίσω, γύρω ἢ περὶ, ὑποστρέφω, ἀποχωρῶ, Περδ. 1. 80, καὶ συζ.,
παρ' Ἀτε., ὁδὸς κατὰ μετοχ., ἀναστρέψας ὀπίσθαι Ξεν. Ἀν.
1. 4, 5, κτλ.:—ἀναστρέψων, τό, ἴσα ἀνακυκλικός.

III. παρὰ γραμμ., γράφω κατ' ἀναστρέψην, ὡς π. χ. πέρα ἀντὶ περὶ
Σχόλ. Ἰνδ. Ἰλ. 1. 440.

B. Παθ., ἴδε ἀνωτ. I. II. εἶμαι ἢ κατοικῶ ἐν τινι τόπῳ,
ὡς τὸ Λατ. vegnari, ἀλλὰ τιν' ἄλλην γαίαν ἀναστρέφομαι,
ἀλλὰ περιστρέφομαι εἰς ἄλλην τινὰ γαίαν, Ἰλ. Ν. 320, πρβλ. Καρδ.
Λουτρ. Παλλ. 76: (οὕτως, ἀναστρέφειν πόδα ἐν γῇ Κύρ. Ἰππ.
1176): ἀναστρέφσθαι ἐν Ἀργεῖ ὁ αὐτ. Ἰρρ. 993: ἐν φανερῷ,
ἐν μέσῳ, Ξεν. Ἐλλ. 6. 4, 16, 11: ἴδε Πλ. 558A: ἄν. ταύτην θουκ.
8. 94: ἐν εὐφροσύναις Ξεν. Ἀγησ. 9. 4: ἐν τοῖς ἴδεσι Πλάτ.
Νόμ. 865D:—οὕτως, ἄν. ἐν ἐνυμνασίᾳ, διατελῶ ἐν ἐνυμνασίᾳ,
Ξεν. Ἐλλ. 7. 3, 2: ἄν. ἐν γεωργίᾳ, κατὰγινωμι εἰς τὴν γεωργίαν..
ὁ αὐτ. Οἰκ. 6. 13: ἐπὶ κυνηγεσίαις Πλούτ. 32. 15, 19:—καθύδου,
διόγω, συμπεριφέρωμαι, Ξεν. Ἀν. 2. 5, 14: ὁρασίως, ἀχαρίτως
ἄν. εἰς τινα Πλούτ. 1. 9, 7, 25. 1, 10. 2) περιστρέφομαι,
περιοδικῶς ἐπανέρχομαι, ὡς ὁ ἥλιος ἐν τῷ οὐρανῷ, Ξεν. Ἀπομ. 4,
3, 8. III. ἐπὶ στρατιωτῶν, συναγείρομαι καὶ στρέφωμαι κατὰ
μέτωπον τοῦ ἐχθροῦ, ὅπως δεχθῶ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ ἢ ἀντιπρὸς αὐ-
τόν, ὁ αὐτ. Ἀν. 1. 10, 12, κτλ. 2) ἀνατρέπομαι, μετατρέπο-
μαι, ἐμοὶ ταῦτ' ἀνέστραπται ὁ αὐτ. Ἰρρ. 4. 5, πρβλ. Κύρ. 8, 8,
13, Ἀριστ. Μηχαν. 20. 5. 3) ἐπανέρχομαι, γεννῶμαι πάλιν,
ἐκ γῆς πάλιν ἀναστρεφόμενον Πλάτ. Πολιτικ. 271A, Ἀριστ.
Ἰστ. Ζ. 9. 37, 20.

ἀναστρεφίζω, καλῶ, φωνάζω δυνατὰ, «χουγιάζω» ἴδε Δου-
κάγγ. ἐν ἰδίᾳ στρεγγίζεω.

ἀν-αστρολόγητος, ὄν. ὁ ἀγνοῶν ἀστρολογίαν, ἀδαῆς ἀστρολό-
γος, Στράβ. 76.

ἀν-αστρος, ὄν. ὁ ἀνὶ ἀστέρων, Θεοφρ. παρὰ τῷ Σχόλ. Ἀριστ.,
Ἰκρατοθ.

ἀναστροφάδην, ἐπίρρ. (ἀναστρέφω) ἀνεστραμμένως Ἰσοκρ.
ἀναστρεφῆ, ἢ (ἀναστρέφω) τὸ ἀναστρέφειν, ἀνατρέπειν, ἀνα-
τροπῆν, Ἰππ. Ἀποστ. 303: ἔχθρων γὰρ ἀνδρῶν μοῖραν εἰς ἀνα-
στροφὴν δοσίων εἰδωσι ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 1007:—σταθεῖα, αὐτήναι,
ὁρόμεναι, αὐλοὶ, παγνυχθῆτες, ἀναστροφή Ποσειδ. ἐν Χορυσ-
σαις 22. 2) ἐπιστροφή, ὁδοὶς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀνα-
στροφὴν Σοφ. Ἀντ. 126: πολλὰς ἄν. ποιοῦμενος, ἐπὶ κυνηγε-
τικῶν ἀναστρέφοντος καὶ ἀνιχνεύοντος, Ξενοφ. Κυν. 6. 24: ἢ περι-
στροφή, ὡς τοῦ ἵππου, ὁ αὐτ. Ἰππ. 3. 14 ἴδε ἀνδρ. στροφῶν:
ἴδωσι ἐπὶ στρατιωτῶν ἐν μάχῃ, ὅταν ἀναστρέφονται εἰς τὴν ἐξου-
σίαν. Α'. — 20

ἔκτε πρὸς ἀντίστασιν, ὁ αὐτ. Κύρ. 5. 4, 8· μηκέτι δοῦναι αὐτοῖς ἀναστρέφω, χωρὶς νὰ δώσωσιν εἰς αὐτοὺς καιρὸν νὰ σπαραχθῇ πρὸς ἀντίστασιν, Ἐλλ. 4. 3, 6, πρὸλ. Ἀγρ. 2. 3· ἐπὶ πλοῦν, Θουκ. 2. 89· αὐτοὶ δὲ ἀναστρέφει ἐπανήλθον, ἀναστρέφοντες ἐπανήλθον, Πολύβ. 4. 54, 4· κατ' ἀναστρέφω, ἀντιστρέφω, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Λογικ. 430.

3) παρὰ Γρομμ. ἀναστρέφω εἶναι ἡ ἀναβί-
θασις τοῦ τόνου τῶν προθέσεων, ὅταν αὐταὶ ἐπιτάσσονται τῆς ἐξ αὐ-
τῶν ἐξηρημένης λέξεως, π. χ. ἀπο ἀντί ἀπό, κτλ.

4) σχῆμα
βητορικόν, καθ' ὃ ἡ ἀναστρέφω εἶναι ἐπανάληψις τῆς τελευταίας λέξεως
κώλου τινὸς ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἐπομένου, ὡς π. χ. παρὰ Δημοσθ. 229,
23, οὗ γὰρ δὴ πού Κτησιφῶντα μὲν δύνανται διώκειν δι' ἐμέ,
ἐμὲ δὲ, εἰπερ ἐξελέγειν ἐνόμιζεν [αὐτὸν] οὐκ ἂν ἐγράφωτο,
ἴδε Πλούτ. 2. 54, 4· κατ' ἀναστρέφω, ἀντιστρέφω, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Λογικ. 430.

11. (ἐκ τοῦ παλ.) τὸ ἐν τινι τόπῳ περιστρέφεται, κατοικεῖν, Πλούτ.
2. 216Α· ἀν. ἐποίησαντο, ἐμειναν, κατέκλιναν, Ἐπιγρ. Μεγαρ.
ἐν Κούλ IVb. 7, πρὸλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 1193.

2) τὸ μέρος ἐν ᾧ
διαμένει τις, κατοικία, τόπος συγκαθήμενος, δαιμονίων ἀναστρέφω
Λισγύλ. Εὐμ. 23.

3) τρέπος τοῦ διαγίγειν, τοῦ ζῆν, Πολύβ. 4.
82, 1, Διογ. Λ. 9. 64, πρὸλ. Ἐπιστ. Παύλου πρὸς Ρωμ. α'. 13, Ἐπ.
8'. 22, καὶ ἄλλ.

4) ἀγορεύω, βραδύτης, ὡς τὸ ἀναστρέφω,
Πολύβ. 1. 66, 3:— καιρὸς διὰ νὰ πράξῃ τις τι, ὁ αὐτ. 3. 93, 3.

5) ἀπιστορῶ, ἐπ' ἀνδρ. Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 48, 5, πρὸλ. Πρωτ. 26. 5.
ἀναστρέφω, ἀναστρέφω, ἀναστρέφω τ' ἐφ' ὁρίστους ἐκφαί-
νει φύσεσθαι Μανέθ. 4. 312.

ἀναστρέφω, ἐπ' ὁρ. ἀνάπαλιν, ἀντιστρέφω, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 22.
ἀναστρέφω, ἡ, λέξις ἐπινοηθεῖσα ὑπὸ Πλάτ. ἐν Κρατύλ. 409C,
πρὸς ἐξήγησιν τῆς λέξ. ἀστραπὴ (ὅτι τὰ ὕψα ἀναστρέφει).

ἀναστρέφω, θαμιστ. τοῦ ἀναστρέφω, τόσον ἐνώμα πάντῃ
ἀναστρέφω, στρέφω αὐτὸ πανταχοῦ, Ὁδ. 4. 394:— Μείν., περι-
πλανῶμαι, περιφέρωμαι, Σοφ. Ἀποσπ. 682 [ἐν ἡ σήμ. δ' Ἀρατ. 1069
ἔχει τὸ ἐνεργ. ἀμετάβ.]· ἀν. ἐν ἀφθόνοισι, δίδωμι ἐν μείω ἀφθό-
νιαι, ἐν ἀφθονίᾳ, Μένανδ. (Εὐρ.) ἐν Ἀδύλ. 1. 7.

ἀναστρέφω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ συστρέφω, Νόνν. Δ.
1. 181.

ἀναστρέφω [ῶ], συγγνώμ. φαίνομαι κατηφὴς καὶ μελαγχολικός,
Σοφ. Ἀποσπ. 371 (στυρικ.).

2) παρὰ κωμ. συγγρ. = στυγν.
ἐννοεῖται δι' κατ' ἀπ. ὅρ. ἀναστρέφω, «τὸ μέντοι ἀνασπάζει τὸ
αἰθεῖον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς ἀναστρέφω καλεῖται» Πολύβ. Β'.
176.— ἀναστρέφω, ἐπ' ὁρ. τὸ αἰθεῖον, ἡ συγγνώμ. Σοφοκλῆς Μήμω.
Πούχ. Σουίθ.

ἀναστρέφω, εἰς, ἡ, μεταβολὴ ἐν τῇ συντάξει, ἥτοι τῇ πολι-
τικῇ ὁρμῇ, ὅστις ἐπεβάλλετο ἀναλόγως τῆς περιουσίας τοῦ φορολο-
γούμενου, Πολύβ. γ'. 179· Σουίθ., ἴδε Βοίτχ. Πολ. Οἰκ. Ἀθην. 2.
280' πρὸλ. διαγράμματα.

ἀναστρέφω, μέλλ. -ῶ. μεταβάλλω, τροποποιῶ τὴν πολεμι-
κὴν φορολογίαν, Ὑπερίδ. παρ' Ἀποκρ.

ἀναστρέφω, αὐτός, τὸ, ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναστρέφω· ἐντεῦ-
θεν, παρ' ὁρίστους ἀν., κρύφιος τοκετός, Εὐθύλ. ἐν Ἀδύλ. 29.

ἀναστρέφω, εἰς, ἡ, πόρνη, «Ἰπποκράτης δὲ βορβορώπιν καὶ
ἀκάθαρτον ταύτην ὁρμῇ... καὶ ἀναστρέφω (ἐσφαλ. ἀντὶ ἀναστρέ-
φω) ἀπὸ τοῦ ἀναστρέφω» Σουίθ., ἐν λέξει μουσάχην.

ἀναστρέφω [ῶ] (ἴδε σύρω), σύρω ἐπάνω τὸ ἱμάτιον ἄλλου, Διογ.
Λ. 2. 116· ἐκθέτω εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἄλλων, παριστῶ τι γυμνόν,
ἀναστρέφω πρὸς ἀλήθειαν τὴν τῶν οὐτῶς αὐτῇ χρωμίζοντων
ἀκρυσαν Κλέαρχ. δ' Σολεὺς παρ' Ἀθην. 548B:— Μείν., ἀναστρέφω
τὰ ἱμάτιά μου, σκηλῶν αὐτὰ ὑψηλά, γυμνῶμαι, αἱ δὲ ἀναστρέ-
φονται ἀνίστασθαι Ἰπρόδ. 2. 60:— ὁ δὲ βδελυρὸς τοιοῦτος,
οἷος ὑπ' ἀνθρώπων ἐλευθερίας, ἀναστρέφω δειξάμενος δεῖξαι
τὸ αἰθεῖον Θεοφρ. Χαρακ. κ. 11, περὶ Βδελυρίας, — Διόδ. 1. 85,
κτλ., ἀναστρέφω τὸν χιτωνίσκον Πολύτ. 2. 248B:—
μετοχ. παθ. πρὸν. ὡς ἐπίθ., ἀγοραῖός τις καὶ ἀναστρέφωμένος,
αἰσχυρός, ἀκόλαστος, κωμῶνται Θεοφρ. Χαρ. 6· κωμῶντα ἀν. Συνέσ.
213C.

2) ἐν τῇ παλ., ἐπὶ τῆς κόμης τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὴν
μὲν κόμην ἀναστρέφω αὐτῷ, ὅτι ἦτο ἀναστρέφω πρὸς τὰ
ὀπίσω (πρὸλ. ἀναστρέφω 1.), Διόδ. II. Ἰστ. 12. 14.

11. Μείν.,
ἀρπάξω, λαυραγαθῶ, ὁρῶ, Πολύτ. 2. 330D.

ἀναστρέφω, «ἀναστρέφω, ἀναστρέφω, ἀνάλλω, λακίζειν»
Πούχ., ἴδε καὶ Τιμ. Λεξ. ἐν λέξει.

ἀναστρέφω, -ῶ, -εἶ, ἐκρίπτω, ἀνακρίπτω, «τῶν κενῶν
γὰρ γὰρ νέκυν ἀναστρέφω», Μαν. Παλαιολ. ἐν Ἀνεκτ. Μαντρυγ.
τόμ. 2, σ. 686, 113, — βλέπε, παρ' ὁρ. πρὸς πηλίκον ὕψος ἀνε-
σπάρειν τὴν τοῦ λόγου σου γλῶσσαν» Θεοδώρ. τόμ. 1, σ. 951.

ἀναστρέφω, μέλλ. ἀναστρέφω (ἴδε σφάλω), ἀμετάβ., ἐγεί-
ρωμαι ἀπὸ πτώσεως ἡ νόσου, ἀναστρέφω, συμπτῶματος ἀναστρέφω
Πλάτ. Ἀλ. 384C· ἐκ νόσου βαρ. 75. 9· νόσου καὶ πόνων
78. 3:— ἀναστρέφω ὑγίαναι, ἀναστρέφω, ἀναστρέφω καὶ
ἀνέστηναι· ἀνέστηναι Πούχ., Δ. Β. Σουίθ., κτλ.— ἴδε Κόντου
Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 492.

ἀναστρέφω, συστρέφω, στερεῶ διὰ σφηνῶν, σφηνῶν, Ἀπολλοδ.
Πολιτ. ἐν Ἀρχ. Μαθημ. σ. 24.

ἀναστρέφω, κρατῶ καλῶς, κατέχω, ἀναστρέφω ἵππον
χαλινῶ μηκύνειν γλυκὺ φέγγος Νόνν. Δ. 42. 51.

ἀναστρέφω, = πτέρω, Διοσκ. 765 (4. 183), Δουκόγγ.
ἀναστρέφω, -ῶ, ἀπαρ. τοῦ ποιῆς. ὅρ. ὅτ' ἀνέχοι.

ἀναστρέφω, εἰς, ἡ, ἀνέχομαι, τὸ ἀνέχεσθαι, ἀνοχή, καρτέ-
ρησις, τῶν δεινῶν Πλούτ. Νουμ. 13.

2) ἀν. ἡλίου, ἡ ἀνα-
τολή τοῦ ἡλίου, Ἀριστ. π. Κόσμ. 3. 10· πρὸλ. ἀνατολή, ἀνοχή.
ἀναστρέφω, ἡ, ὄν, ὑπομένω, ἐγκατεργῶν, ὑπομονητικός,
Πλούτ. 2. 31A.

ἀναστρέφω, Ἐπ. ἀναστρέφω, ὄν, (ἀνέχομαι) δν δύναται τις νὰ
ἀνέχεται, νὰ ὑπομένῃ, ἀνεκτός, ὑπερπρόσ, Θεοφρ. 119, Σοφ. Φ.
987· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἀνέχεται, οὗ γὰρ ἔτ' ἀναστρέφω
ἔργα τετελεγμένα, Ὁδ. Β. 63· πεσεῖν· πτώματ' οὐκ ἀν. Αἰ-
σγύλ. Πρ. 919· θρέμματ' οὐκ ἀν. ὁ αὐτ. Θ. 182:— οὐκ ἀναστρέ-
φω [ἔστι]. μετ' αἰ. καὶ ἀπαρ., Ἰπρόδ. 1. 207, πρὸλ. 3. 81, 8.
142· ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσιν οὐκ ἀναστρέφω Σοφ. Τρ. 721,
πρὸλ. Ο. Κ. 1652· οὐκ ἀναστρέφω ποιεῖσθαι τι Ἰπρόδ. 7. 163.

ἀναστρέφω, μέλλ. -ῶ, στήλω καὶ ἀνοίγω, «ἐκκαμίζω», [τοῦ
λαγοῦ] τὴν γαστέρα Ἰπρόδ. 1. 123, 124, κτλ.· πρὸλ. 3. 35· τὰς
κυούσας Ἀριστ. Ἰστ. Ν. 7. 5, 2:— ἐκδέρω, «ἐκδέρω», ὁ δερμα λένον-
τος ἀναστρέφω ὀνύχουσι Θεοφρ. 25. 277.

ἀναστρέφω, παρὰ μεταγενεστέρους συγγραφεῖς ἀναστρέφω
δουλεύω, ἀνασκολοπιζώ, Πλάτ. Πολ. 362A· πρὸλ. Πιερε. Μοῖριν
360, Ρουγκ. Τιμ. 32.

ἀναστρέφω [ῶ], μέλλ. -ῶ, στήλω (ἴδε στήλω) ἀπὸ κινδύ-
νου, «γλυκύνω» τὴν ζωὴν τινος, ἀπὸ τε φόβου ἔρρυτο κἀνέσωσέ
μ' Σοφ. Ο. Τ. 1351· ἀναστρέφω, ἀλλοιωθῆναι οὖν [φίλον] ἀδυνα-
τῶν ἀναστρέφω, ἀφίσταται Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 3, 3:— συγγνώμ.
κατὰ μέσ. τύπον, κἀναστρέφω ἀφ' ὁρ. νὰ σε σώσῃ ἐκ τοῦ φό-
βου, Σοφ. Ἠθ. 1133· ἀπολυτῶν τι χάριν τινός, ἀναστρέφω μοι
ὅς τὴν πατρίδα Σάμον Ἰπρόδ. 3. 140:— ἀλλ' ὁ Ἰπρόδ., κρινῶς
μεταχειρίζεται τὸ μέσον μετὰ τῆς σημασίας τοῦ ἀναστρέφω· πρὶν ἂν
Θυρέας ἀναστρέφωται, ἀναστρέφωται, 1. 82· καὶ οὕτως ἀναστρέ-
φω τὴν ἀρχὴν, ἀνεκτέλετο, αὐτοῦ 106, κτλ.· ἐν 3. 65 συν-
δίδει τὸ ἐνεργ. μετὰ τοῦ μέσ., μὴ ἀναστρέφω μοι δὲ τὴν ἀρ-
χὴν μὴδ' ἐπιχειρήσας ἀναστρέφω:— Πούχ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ
διαφθεῖρωμαι, τῶν μὴ διαφθεῖρωμένων μὴδ' ἀναστρέφω
Πλάτ. Φίλ. 32B.

2) παρακλινῶμεν ὑπὸ τῆς προθέσεως
εἰς, τὰ ἀγάλματα ἀνέσωσε εἰς Αἴγυπτον Ἐπιγρ. ἐν Hicks
98. 19· ἐπαγγέλλομαι σώας, εἰς Κατάνην Λυσ. 160. 13· ἀναστρέφω
εἰς τὰς πατρίδας, νὰ ἐπανέλθωσι σώας, ἐπὶ ἐξορίστων, Ξεν.
Ἐλλ. 4. 8, 28· ἐκ συγγ. Πολύβ. 18. 10, 2.

3) διατρέφω ἐν τῇ
μνήμῃ, ἐνθυμούμαι, Ἰπρόδ. 6. 65.

ἀναστρέφω, συστρέφω, παθ., τοῦ χόδου ἀναστρέφω
Πολύβ. 8. 35, 5.

ἀναστρέφω, εἰς, «κομιδὴ ἡ ἀνάσσει», Ἰπρόδ. 4. 134· Σουίθ.
ἐν λέξει κομιδῇ.

ἀναστρέφω, τὸ, ἀντιτιμῶν, Τζέττ. Λυκούρ. 1297.

ἀναστρέφω, ὁ, διάσωσης, διατήρησις, Ἀκύλ. II. Δ. (Γένεσ.
μ'. 7).

ἀναστρέφω, ἐπαναφέρω εἰς σωτηρίαν· «ἄμνηστο, ἀναστρέ-
φω ἡσυχία» Πούχ.

ἀναστρέφω, ἡ, οὐσ. τοῦ προηγουμένου, Ἀντοῦς νεαρὸς ἸΠ.
ἀναστρέφω = ἐκτάδην, «ἐπὶ κλινῶν ἐλεφαντίνων καὶ Μιλησίων
στρωμάτων ἀναστρέφω καθέδουσιν» Θεόδ. Ὑρτ.

ἀναστρέφω, ποιητ. ἀναστρέφω, = ἀνατείνω, Καλλ. εἰς Δία 30.

ἀναστρέφω, Ἀττ. -τεται, μέλλ. -ῶ, ταράττω, «ἀνακατάνω»,
θολῶναι, ὅταν ἐν τοῖς ἀμμιώδεσιν ἡ θολώδεσιν ἀναταράσσας
κρύψῃ αὐτόν, ἐπὶ τοῦ βαλασίου βατράχου, τοῦ ἐπικλυόμενου
ἀλγῶς, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 37, 2:— Πλάτ., οὐρα ἀναταράσσεται,
θολά, Ἰππ. Ἀφ. 1252, πρὸλ. Ἐπιδ. 1. 976.

11. ἀνακινῶ, ἐξε-
ρεῖζω, προεῖναι ἐκπλῆν, διεγερῆναι εἰς μάχην, Σοφ. Τρ. 218:— συγ-
γνώμ. Πλάτ. Φαίδων 88C:— Πλάτ., ἀναταράσσεται, ἐπορεύετο
[τὸ στράτευμα] = ἐν ἀτάξει, Ἐν. Ἀν. 1. 7, 20.

ἀναστρέφω, εἰς, ἡ, (ἀνατείνω), τὸ ἀνατείνειν, ἐκτείνειν πρὸς τὰ
ἄνω, εἰς ὕψος Πολύβ. 5. 44, 3, κτλ.

2) ἐξήλπιον, Ἰππ. Ἀφθ. 788· τὸ ἀνατείνειν τὴν χεῖρα κατὰ τινος, βία, Πολύβ. 4. 4, 7, κτλ.

3) ἐντασις, τὸ ἀκαμπτον, τοῦ φρονήματος Πλούτ. Μόρ. 6.

4) τὸ ὑπομένειν πέναν, νηστεία, Πλούτ. 2. 62A, ἔνθα ἴδε
Ὅρ. 149.

5) ἀν. τῆς βοῆς, ἐπίτασις, ἐντασις, Σχόλ. εἰς
Ὅρ. 149.

ἀναστρέφω, Ἀττ. -τεται, μέσ., ἐκ νέου διεγέρωμαι τι
κατὰ σείραν, ἐπαναλαμβάνω:— ἀναταττόμενος τὰ μαθήματα καὶ
μελετῶν Πλούτ. 2. 968C.— συγγνώμ., ἀνατάσσειν, ἐγείρειν
Εὐαγγ. κ. Λουκ. ἐν ἀρχῇ· πρὸς δὲ καὶ ἔνεργ. φων. — Δουκῶς
ὁ τὸ ἱερὸν ἀνατάσσει Εὐαγγέλιον Θεόδ. Σουίθ. σ. 34D.

ἀναστρέφω, ἡ, ὄν, (ἀνατάσσεις 2) ἀπειλητικός, Πολύβ. 5. 42,
5.— Ἐπὶρρ. -κός ὁ αὐτ. 4. 4, 7.

ἀναστρέφω, ἴδε ἀνατέλ.

ἀναστρέφω, ποιητ. ἀνατείνω: (ἴδε τείνω) — ἐκτείνω πρὸς τὰ
ἄνω, σηκώνω ἢ κρατῶ ὑψηλά, ὑψώνω, χεῖρα ἀν., ὑψώνω τὴν χεῖρα

καὶ ἠρξάμεθα, Πινδ. Ο. 7. 120· ὡσαύτως ἐν προσευχῇ, ὁ αὐτ. Ι. 6 (5), 60· εὐδόμεθ'.. ἀνατεινόντες τὴν χεῖρ' Ἀριστοφ. Ὀρν. 623· ὡς σημεῖον συναινέσεως ἢ ἐγκρίσεως, καὶ ἔτω δοκεῖ, ἔφη, ταῦτ', ἀράτω τὴν χεῖρα· καὶ ἀνέτειναν πάντες, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 33, κτλ. 2) ἀνατείνω, ἀνυψῶ τι ἀπειλητικῶς, τὴν μάχην· ἀνατεταμένους Ξεν. Κύρ. 4. 1, 3· οὕτως ἐν τῇ μάχῃ, οὐδὲ Πολυδεύκης βιά χειρας ἀντείνει· ἂν ἐναντίον αὐτῷ Σιμων, 8 [20]· οὐδὲν ἂν ὅμιν εἶχεν ἀνατεινασθὰ φοβερόν, νὰ ἐπιστολῇ εἰς ἡμᾶς φοβεράν τινα ἀπειλήν, Δημ. 389. 1, πρὸλλ. Πολύδ. 5. 53, 1. 3) κρατῶ ὑψηλὰ, προβάλω ὡς βραβεῖον, Πινδ. Ν. 8. 43· ἐν τῷ παθ. 4) ἐξηγῶ, μεγαλύνω, κῶδός τινος αὐτόθι 58· ἀνατεινασθαι ἀρχήν, ἐντείνω, ἐπαυξάνω τὴν δύναμιν αὐτοῦ, Πλουτ. Κλέομ. 10. 5) ἀνυψῶ, ἐγείρω, κόρα Πινδ. Ν. 1. 65· ἑαυτὸν Αἰλ. π. Ζ. 3. 21· ἂν. τὰς δόρυς, ἀνασπῶ, θ. Λουκ. Τίμ. 54· — Παθ., τείνω πρὸς τὰ ἄνω, ἐντείνω τὰς δυνάμεις μου πρὸς τὰ ἄνω, ὡς ἐπὶ τῆς ψυχῆς, συχν. παρὰ τοῖς νεώτεροις Πλατωνικοῖς, Ρουγκ. Τίμ., κτλ. 6) ἐντείνω, «ἐντείνω», μεταφ., διεκρίνω, τινὰ Πλουτ. 19. 37. II. ἐκτείνω, π.χ. τὰ κέρματα τῆς φάλαγγος ἐν ὥρᾳ μάχης, κἀμπόντες ἀνέτεινον τὰ κέρματα Ξεν. Κύρ. 7. 1, 6· τὰ ἀνατεινόμενα κέρματα δ' αὐτ. 23· ἀέτος ἐπὶ δόρατος ἀνατεταμένους, ὑψημένους, αὐτόθι 4· ἂν. ἱστία πρὸς ζυγὸν Πινδ. Ν. 5. 93· — Παθ., ἐκτείνωμαι, διασπείλλομαι, Τίμ. Λοκρ. 102Δ.

III. ἐντείνω τὰς δυνάμεις μου, ἐπιμένω ἰδίως ἐπὶ ἐγκρατείας, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 17. 9. IV. ἀμεινῶ, ἐκτείνωμαι πρὸς τὰ ἄνω, φθάνω ἑαυτῷ.. πέδιλα ἐς γόνυ ἀνατείνοντα Ἡρόδ. 7. 67· ἂν. εἰς ὕψος Πολύδ. 9. 21, 20. 2) ἐκτείνωμαι, ἔρως.. ἀνατείνω ἐς τὴν Οἴτην Ἡρόδ. 7. 176, πρὸλλ. 8. 107, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 1, 20. ἀνατειχίζω, ἀνοικοδομῶ τεῖχος, ἀνατειχίσαι.. τὰ τεῖχη Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 18· ἐκ νέου περιτειχίζω, Κύριλλ.

ἀνατειχισμός, ὁ, ἡ ἐκ νέου τῶν τευχῶν οἰκοδόμησις, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 9. ἀνατέλλω, ποιητ. ἀντέλλω· ἄρ. ἀνέτειλα· πρὸν, ἀνατέταλκεν Πολύδ. 9. 13, 10· (ἴδε τέλλω), ἀναβῆναι, ἀναφῆναι, κἀμῶν νὰ φυτρώσῃ, τοῖσιν δ' (ἔσθλ. τοῖς ἔσθλ.) ἀμβροσίην Σιμῶνις ἀνέτειλε νέμεσθαι Ἰλ. Ε. 777· Αἰγυπτὸς.. Διμήητος ἀνατέλλει σπᾶγγον Αἰσχλ. Ἀποσπ. 304· ὕδωρ ἀνατέλλειν, ἀναθρεῖν, Πινδ. Ι. 6 (5). 111· οὕτως ἐν τῇ παθ., φλὸς ἀνατελλομένη, ἀνεγερμένη, ἀνυψομένη, αὐτόθι 4 (3). 110. 2) γεννῶ, φέρω εἰς φῶς· Διόνυσον ἀνέτειλας αὐτόθι 7 (6). 5· φῶς, ἰούλους ἀντέλλων, ἀνατέλλειν τὸ φῶς ἐνταῦθα ἐνεργητικῶς σημαίνει (Σχόλ. 1 Ἀπολλ. 185, Β. 14· ἐπὶ συμβεβηκέναι, μυρὶ ἄπ' αἰσχροῦ ἀνατέλλοντα Σοφ. Φ. 1139. II. ἀμεινῶ, ἐγείρομαι, ὑψοῦμαι, ἀναφαίνομαι, ἀνατέλλω, ἰδίως ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, Ἡρόδ. 2. 142., 4. 40, Σοφ. Ο. Κ. 1246, Ἀριστοφ. Νεφ. 754, ὡς τὸ ἀνέχω Β. 1· πρὸς ἡμᾶς καὶ ἡλίου ἀνατέλλοντα Ἡρόδ. 1. 204· ὡσαύτως ἐπὶ ἀστεριῶν, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 959., Β. 1007, πρὸλλ. ἀνατολή (ὅν καὶ συν-σῶν), ἡλίσσετον ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας· κῆναι τὸ ἔρημα ἐπιτέλλω), 2) ἐπὶ ποταμῷ, πηγάῳ, ἐκ ταύτης [τῆς λήμνης] ἀνατέλλων 5 Ὑπανίς ποταμὸς Ἡρόδ. 4. 52., πρὸλλ. Αἰλ. π. Ζ. 14. 16, κτλ. 3) αὐθεῖμαι, αὐθόνομαι, μεγαλύνω, ἐπὶ κόμης, τερφύς ἀντέλλουσα θρίξ Αἰσχλ. Θ. 535· ἐπὶ ὁδόντων, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 4. 4) ἐπὶ ὅρῳ, ὑψοῦμαι, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 501, κτλ. 3) ἀναφαίνομαι, ἀνέτειλε σωτήρ Ἑπιγρ. Ἑλλ. 978.

ἀνατείνω· μέλλ., -τείνω, τείνω σῶμα, σχίζω καὶ ἀνοίγω τὸ σῶμα, νεκρὸν Ἡρόδ. 2. 87, πρὸλλ. Λουκ. Πρωμ. 21. II. κατα-εἰπῶ, ἀνατετμήκασι τινες κλήματα τὰ τοῦ δῆμου Αἰσχλ. 77. 26. ἀνατεταμένους, τὸ, ἡ ἐλλήνι, Διοσκ. (νύθ.) 464 (4. 39). ἀνατεταμένους, ἐπίρρ. μετοχ. τοῦ παθ. πρὸν. τοῦ ἀνατείνω, μετ' ἀνατάσεως, Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1315. ἀνατετμήκα· μέλλ., -ξω, τέχω, ἀναλύνω, μεταφ., χαλαρώνω, μαλα-εῖνω, ἡδοναῖς τὰ σῶματα Πλουτ. 2. 130D· — Παθ., τέχομαι, «λυώνω», Πολύδ. 2. 16, 9.

ἀνάτῃς, εὖς, ἡ, τῃς, «λυώσιμον», Πολύδ. 9. 43, 5. ἀνάτῃ [1], ἐπίρρ. τοῦ ἀνατεῖς, «ἀνευ ἄτης καὶ βλάβης» Ἡσυχ., ἐπιμορητὶ Αἰσχλ. Εὐμ. 39, Σοφ. Ἀντ. 485, Εὐρ. Μήδ. 1357, Πλάτ. Νόμ. 871· γράφεται καὶ ἀνατεῖ Σουλ. Ἑπιγρ. 104· ἦτον δρυὶς ἐπὶ Βλῆμ. Γλωσσ. εἰς Αἰσχλ. Πρ. 216. ἀνατέλλω· μέλλ., -οῦμαι, Διολ. ἄρ. ἐνέθεκα, Σουλ. Ἑπιγρ. 1700, πρὸλλ. 3524, 9, 54 καὶ ἄλλ. Ἑπιτέλλω, ἐπιρρίπτω, παρ' Οἰμ. μόνον ἀπατ., ἐλεγχέην ἀναθῆσαι μοι, ὡς τὸ μῦθον ἀνάπτειν Ἰλ. Χ. 100· ἂν. ἄχθος, ἐπιβάλλω ὡς βάρος, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1056· κινδύνους ἰδιωταῖς ἂν. Ὑπερίδ. ὑπὲρ Εὐκλείπ. 24· — ἄλλ' ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἂν. κῶδός τινι Πινδ. Ο. 5. 17, πρὸλλ. Λυσ. 110. 7. 2) παρὰ περὶ τοῦ ἀναφῆρ, ἀποδίδω τι εἰς τινα, μεγάλα οἱ χρήματα ἀναθεῖναι Ἡρόδ. 2. 135· οὐ γὰρ ἂν οἱ πυραμίδα ἀνέθεσαν ποιήσασθαι, δὲν θ' ἀπέδιδον εἰς αὐτὴν τὴν ἀνέγερσιν τῆς πυραμίδος, αὐτόθι 134· Φοῖβῳ τήνδ' ἀναθῆσαι πρᾶειν Κύρ. Πλ. 129B· εἰ μὴ καὶ ὅταν.. εὐ πράγῃτε ἐμοὶ ἀνα-θῆσετε, ἑκάς ἂν, καὶ ὅταν παρὰ λόγον συμβῇ εὐτύχη εἰς ὑμῖν, ἀποδώσῃτε αὐτὴν εἰς ἐμέ, Θουκ. 2. 64· οὐ τῷ συμβούλῳ τὴν

τοῦ κατορθοῦν.. ἀνέθηκε δύναμιν Δημ. 322, 21· ἂν. τινὶ τὴν αἰτίαν τινὸς Ἰσοκρ. 10B, Αἰσχλ. 29, 25. 3) ἀνατίθημι ἐπὶ τι, ὑμῖν ἀναθεῖς ἅπαντα τὰμὰ πράγματα, ἐμπιστεύω· εἰς ὑμᾶς τὰ πάντα μου, Ἀριστοφ. Νεφ. 1453, Θουκ. 8. 82· τὴν ὁμῶσαν εἰς τὸν χρόνον ἂν, ἀφ' ἧς ἐμπιστεύομαι αὐτὴν εἰς τὸν χρόνον, Πλουτ. 2. 817G. II. ἀνεγείρω τι ὡς ἀνάθημα, ἀρτεῖω, καθιερῶ τινὶ τι Ἡσ. Ἑργα κ. Ἡμ. 656, Ἡρόδ. 2. 149, 7. 54, Ἀριστοφ. Πλ. 1089, κτλ., Πήνεια ἀνέθηκε τῷ Ἀπόλλωνι Θουκ. 1. 13· ἐντεῖθεν αὐτὸ τὸ δῶρον ἦτοι τῇ ἀφίερσιν ἐκλήθη ἀνάθημα, οἷον ἀνάθημα ἀνατίθεναι Ἡρόδ. 1. 53., 2. 1821 συνθήκῃς δὲ ἐλίσσον ἀνατίθημι τι εἰς Δελφοὺς, σὺχ' ἐν Δελφοῖς· — τὰ μὲν οὖν εἰς τε Δελφούς καὶ ἐς τοῦ Ἀμφίρεω ἀνέθηκε ὁ αὐτ. 1. 92., 2. 135, 182, Πλάτ. Φαῖδρ. 235D, κτλ., ἄλλ' ἐν Δελφοῖς Ἀρσπ. Ἀποσπ. 377· ἀρτεῖω βιβλίων, Πλουτ. Σὺλλ. 6· — Παθ., ἀνατεθεῖναι Ἀριστοφ. Ἰππ. 849· πρὸλλ. ἀνάκειμαι. 2) ἀπῶς, ἰδρύει, ἐγείρω, ἀνεγείρω, βωμῶν, νεῶν, κτλ., Πολύδ. 5. 93, 10, Πλουτ., κτλ. 3) μεταφ., ἂν. τι λύρα (ὡς παρ' Ὁμήρῳ κομπητικῶς ὠλοῖται.. ἰδιώτης), ἀναθέμεν πᾶσαν μακρογορίαν λύρα τι καὶ φθέγματι μαλθακῇ Πινδ. Π. 8. 41· ὡσαύτως, ἂν. τὰς ἀκοὰς τοῖς ἀκούρασιν, παρέχω τὰς ἀκοὰς εἰς, (= ἀκροῦμαι), Πολύδ. 24. 6, 9. 4) ἄγω καὶ καταλείπω τινὰ που, ἀναθεῖς γὰρ ἐπὶ κρημνὸν τιν' αὐτόν (τὸν τυφλὸν Πλουτ. 11. 1. 86, 11. 69· σταυρώνω, τοῦτον δὲ ἀνέθεσαν ὧντα Πλ. 1. 86, 11.

III. ἀναθέλλω, (πρὸλλ. ἀναθεῖναι)· τὴν γὰρ παρ' ἡμῶν ἡμέρα τέρπειν ἔχει, προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε καθανέιν· ἄλλοτε προσεγγίζουσα ἤμῃς εἰς τὸν θάνατον καὶ ἄλλοτε ἀπομαρτύνουσα τῆς ἀπ' αὐτοῦ· Σοφ. Αἴ. 476· ἴδε μετέρω, καὶ σημ. Jebb ἐν τόπῳ· οὕτω πῶθ, ἐν Πινδ. Ο. 7. 110, (ἐν τῇσιν ἀμ-θέμεν ἀναθέμεν), μινασσέντι δὲ Ζεὺς ἀμ πάλον μὲλλον θέμεν καὶ ἴτε (ἡ Ἥλιος) ὑπέμνησεν αὐτό, ὁ Ζεὺς ἤμελλε νὰ βῇ ἐκ νέου κλη-ρούσῃ. ἴδε σημ. Δοναλδ, ἐν τόπῳ. — ἴδε κατωτέρω μέσ. II. B. Μέσ., ἀναθέσθαι τὰ σκευὴ ἐπὶ τὰ ὑποζύγια Ξεν. Ἀν. 2. 2, 4· τοῖς ὅμοις ἂν. τι, ὅτιω τι ἐπὶ τῶν ὁμῶν μου, Πλούτ. 2. 9H3B· ἄλλῃ συχνάκις ἡμοιότητα πρὸς τὸ ἐνεργ., ἂν. τινὰ ἐρ' Ἰπ-πον ὁ αὐτ. Ἀρτοφ. 11, κτλ. 2) ἐκθῆται, ἡτηγούμαι τι εἰς τινα καὶ ζητῶ τὴν γνώμην αὐτοῦ, ὁ Φύστος τῷ Πιστρίτῃ ἀνέθετο τὰ κατὰ τὸν Πάλλον Ἡρόδ. Ἀπόστ. κ. 14, Ἐπίκτ. πρὸς Γαλ. 6', 2, Πλουτ. 2. 772D. 3) ἀναθέτω εἰς ἄλλον, ἀφίνω εἰς τὴν ζωδῶν αὐτοῦ, ἐθέλω σοι.. ἀναθέσθαι ἔ τι βούλει τῷ ἐρημένῳ Πλάτ. Ἰππαρ. 229E, οὕτι πάν γε τοῦτ' μοι ἀνάθεον αὐτόθι 230A, καὶ ἄλλ., ἂν. περὶ τινος εἰς σύγκλητον, ἀναφίρειν τὴν ἐξέτα-σιν τοῦ πράγματός εἰς τὴν σύγκλητον, Πολύδ. 22. 27, 31. II. ποιοῦμαι διαφύρω, μεταθέτω, οἷον τοὺς πασούς ἐπὶ τοῦ ἁδῶτος (ἐν τῇσιν), ἀνὰ πάντα τίθεσθαι Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 8. 77, ἔκ Λουκ. Φεῦδ. 29. 2) μεταφ., ἀπυστῶ ἢ τι προσιπῶν, μετα-βάλλω γνώμην, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 44· καὶ συχν. παρὰ Πλάτ., ὡς ἀνατίθεσθαι ὅ τι δοκεῖ Πλάτ. Γοργ. 462A, πρὸλλ. Πρωτ. 354E, Χαρμ. 164D· οὐκ ἀνατίθεμαι μὴ οὐ τοσοῦ εἶναι, δὲν ἀνέχω, δὲν μεταβάλλω τὴν γνώμην μου, ὥστε νὰ εἴπω ὅτι τοῦτο δὲν ἔχει οὕτω, ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 87A· οὐκ ἂν. μὴ οὐ καλῶς λέγεσθαι ὁ αὐτ. Μένων 89D· ἴδε ἀνωτ. ἐνεργ. III.

ἀνατέλλω, τέκω, γεννῶ ἐκ νέου, Αἰλ. π. Ζ. 1. 17. ἀνατεμάω, ὑψώνω τὴν τιμὴν, Ἡρόδ. 9. 33· ἂν. ἑαυτὸν Διαι Κ. 38. 5· πρὸλλ. ἀπειμαῖω καὶ ἴδε Πολύδ. 3. 125. ἀνατευναγμός, ὁ, ἰσχυρὰ ἀνατιναεῖς, βιαία διάσεισις, Ἑρδ. — καὶ Ἡσυχ. «μετάστασις, μετακίνησις». ἀνατενάσσω· μέλλ., -ξω, σπῶ πρὸς τὸ ἄνω καὶ πρὸς τὰ κάτω, πᾶλλον, κινάσσω τῆδε κακίῃς (ἐν τῇσιν), ἀνὰ θύρῳν τε τινάσ-σω·ν Εὐρ. Βάκχ. 80· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, ὅταν τινάσῃ τῆδε κακίῃς τὸ ἱστίον, ὁ αὐτ. Ὀρ. 341. ἀνατετραῖω· μέλλ. ἀνατρήσω, διατρυπῶ, τρυπῶ, Διοσκ. 1. 7, 9, Ἰρρύων παρ' Ἀθην. 182E, ἐν τῷ παθῳ. ἀνάτλας, = τῷ ἐπομ., ἀνατλήσεις συμφορῶν Ψελλῶς ἐν Ιδρ. Ρηγ. π. 1, σ. 226. ἀνάτλημα, αἶσος, τὸ, καρτέρησις, καρτερία, ὑπόμονη, Σουῖδ., Α. Β. 393. 12.

ἀνατλήναι, ἀπαρ. τοῦ ἀνέτλην, ἄρ. ἀνευ ἐνέου. ἐν χρήσει μέλλ. ἀνατλήσσομαι, ὑποφύω τι, ὑπομένω, κῆδε· ἀνέτλης Ὀδ. Ε. 47· ἐξέτος, ἦν.. ἀνέτλημεν Γ. 101· εὐδὲ τις ἄλλος δὲν ἦν τὰδε φάρμοι· ἀνέτλη, δ. ἐ. θὰ ἡδύναντο νὰ ἀνίστασθαι εἰς τὴν ἐνέ-ργειαν τοῦ μαγικοῦ τοῦτου ποταμοῦ, Κ. 327· πολὺβερνον αἰῶνα.. ἀνατλάσσω Αἰσχλ. Ἀγ. 716· πατέρα.. οὐκ ἀνέτλατ' Σωφ. Ο. Κ. 239, κτλ., πόλλ' ἀνατλάς Ἀριστοφ. Βίρ. 1035· τὴν ἐμμε-μένην Πλάτ. Θεαιτ. 109C· τὰ προσήκοντα πόθῃ ὁ αὐτ. Ἰππ. 625A· μετὰ μετοχ., ἀνέτλην μογέουσα Σουλ. Ἑπιγρ. 627B· — ἀνατλήναι, ὑπομεῖναι Ἡσυχ.

ἀνατελεῖν, «καρτερῆς» Ἡσυχ. ἀνατελεῖσθαι, παθ. ἐλαττωθῆναι, Δημόκριτ. παρ' Ἀθην. (εἰ) 87D. ἀναταλίσσω, (τοῖχος) μετακίπτω ἢ μετακυλλομαι ἀπὸ τοῦ ἐνὸς τοῖχου (τῆς πλευρᾶς) τοῦ πλοίου εἰς τὸν ἑσπέρου, ἰδίως ἐπὶ ἐπιστά-ῳ ἐν καιρῷ τρικυμίας· μεταφ., «τεροκλινῶς ἔχω πρὸς ἡδονήν» ἀνατοι-

11, 19

ἐνεργ. καίτοι ἀμετάβ. παρὰ μεταγεν. συγγραψ. ὡς ἀνέφαιεν ἐσπερος Μουσαῖ. 111, πρὸς. Κοραῖ. Ἠλιάδ. 2. π. 187:— παρ' Ἡρόδ. 1. 165: πρὶν ἢ τὸν μύθον τοῦτον ἀναφῆναι, τινὲς μὲν διορθοῦσιν ἀναφανῆναι, τινὲς δὲ ἀποφύγουσι τὴν δυσκολίαν μεταφράζοντες, «πρὶν ἢ αὐτοὶ ἀνελέγκωσι τὸν μύθον εἰς φῶς», ἀλλ' ἡ ἐρμηνεία αὕτη φαίνεται πως βεβαιωμένη: ὁ Ἡρόδ. ἔχει, «ἀναφῆναι, φανερωσαί». Ἀνάφαιος, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ ἀναφαίνοντος πάντα Κορινθίου.

ἀν-αφαίρετος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀφαιρήσῃ, «ἀναφαίρετον κτῆμα» ἐστὶ παιδεία βροτοῖς· Μενάνδρ. Μονόστ. 2, Διον. Ἀλ. 8. 74:— «ἀναφαίρετων» ἀμετακλήτων, μηκέτι ἀφαιρουμένων Ἡούχ.

ἀναφάλακρος, ον, = ἀναφάλαντος, Περικλ. Παερρ. Πιστ. σ. 203.

ἀναφάλλαντος, ου, ὁ, = ἀναφάλαντος, Λουκ. Γίμ. 47.

ἀναφάλλαντίας, εως, ἡ, τὴν ἔχον φαλακρὸν τὸ ὑπὲρ τὸ μέτωπον μέρος τῆς κεφαλῆς, «ἡ μὲν οὖν κατὰ κορυφὴν λειότης φαλακρήτης καλεῖται, ἡ δὲ κατὰ τὰς ὀφρὺς ἀναφάλλαντίας» Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 3. 11, 8.

ἀναφάλλαντος, ον, ὁ ἔχων ἄτριχον τὸ ὑπὲρ τὸν μετώπου μέρος τῆς κεφαλῆς, «ἐν δὲ κατὰ πρόσωπον μαδρήσῃ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ, ἀναφάλλαντος ἐστίν» Ἐδδ. (Λευκ. ιγ', 41). — ἀναφάλλας, ὁ, Μαλαχ. ιζ' Δουεγγ.

ἀναφάλλαντωμα, ατος, τό, ἡ κατὰ τὸ πρόσθιον μέρος τῆς κεφαλῆς φαλακρία, = ἀναφάλλαντίας, Ἐδδ. (Λευκ. ιγ', 42).

ἀναφανδᾶ, ἐπίρρ. (ἀναφαίνω) φανερώς, ἐνώπιον πάντων, ἀναφανδὸν, ἀντιθέτως πρὸς τὸ κρύβδην, οὗ γόρ πω ἴδον ὡδὲ θεοὺς ἀναφανδᾶ φιλεῖντας Ὁδ. Γ. 221· κρύβδην, μὴδ' ἀναφανδᾶ Λ. 155· παρ' Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 84. καὶ ὡς οὗδ. ἐπὶ. (ἴδε ἐν λέξει ἀμφανδᾶ).

ἀναφανδῶν, ἐπίρρ. = τῷ προηγ., Ἰλ. Π. 178, Ἡρόδ. 2. 35, 40, Πλάτ. Πρωτ. 348E, κτλ.: ποιητ. ἀμφανδῶν Πινδ. Π. 9. 73.

ἀναφανερῶς, φανερόν ποιεῖ, φανερώων, Σχολ. εἰς Πινδ. Π. 4. 301, ἀναφανείας, ἡ, τὸ ἀναφαίνεσθαι, «ὑπερέβητο τὸ ἔργον εἰς ἀνάφανειν» Νικήτ. Χρον. α. 255.

ἀναφαντάζω: μέλλ. -άσω, = ἀναφαίνω, Βασίλ.

ἀναφάγγω, ἀναφαίνεται, ἀναφάγγει· Ἡούχ. ἐν λέξει ἀναφαίμας.

ἀναφέρω, ποιητ. ἀμφέρω: μέλλ. ἀνοίσω: ἀφ. ἀνήνεγκα, Ἰων. ἀνήνεκα, ὡπαύτως ἀνήσα Ἡρόδ. 1. 157: (ἴδε φερω).

1. φέρω ἢ φέρω ἐπάνω, αὐτὸν μὲν (τὸν ἑλθέοντα) ἐγὼν ἀνένεκα καὶ ἵγρον ἐξ Ἀἰθῆς Ὁδ. Α. 625· ἐκ τῆς ἰλίου ψήγματος ἀναφέρωσι χρυσοῦ Ἡρόδ. 4. 195, πρὸς. 6. 102· ἀν. τινὰ εἰς Ὀλυμπον, εἰς τοὺς θεοὺς Ξεν. Σομπ. 8. 30, Πλούτ., κτλ.:— παρ' ἱστορικοῖς συγγραφεῖς, φέρω εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς γῆρας, ἰδίως εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς Ἀσίας, Ἡρόδ. 6. 30 (πρὸς ἀνδράσιν 1. 2): ἀν. φέρω, εἰς τὸ ἄνω Ἰππ. π. Ἀρρ. 802:— Μίσ., λαμβάνω, κομίζω, «μετ' ἑμαυτοῦ, καὶ ἀνενεκάμενος τὰ ἔχων ἐξεχώρησεν» 3. 148· φέρω μετ' ἑμὸς εἰς τόπον ἀσφαλῆ, ἐκ τῆς οἰκίας ἀνήνεκα τὸ (τὰ) χρήματα καὶ αὐτοὶ ἀνέδωσαν 8. 32, 36, κτλ.

2) ὀρίνω ν' ἀναβαίνει τι, γίνω, ἐπὶ δακρύων, ἐτοιμότερα γέλως ἀνέφερον λίθον Αἰσχύλ. Χο. 447· ἐξεμῶ, ἐξερῶν, ἀλματὸς πλήθος ἀνενεγκέτω Πλούτ. Κλεομ. 15· ἀναπέμω, ἐκπέμω, «βγαίνω», ἀν. φωνάς, στεναγμούς αὐτοῦ κτλ.:— Μίσ., ἀνενεκασθῆναι, ἀπολ., ἐκπέμω βαλίσαν ἀναπνοήν, ὁμοίᾳ βαδὺν στεναγμόν, «μηδ' ἀνέμενε δ' ἀδινῶς ἀνενεκασθῆναι, πολλὸν ἤγαγε πνεῦμα, οἰονεῖ ἀνεστάνειν» (Σχολ.), Ἰλ. Τ. 314, πρὸς. Βουττμ. Λεξιλ. ἐν λ.:— ἀνενεκάμενον τε καὶ ἀναστενάζοντα Ἡρόδ. 1. 86 (ἐνθα ἄλλοι ἐρμηνεύουσιν, ἀφ' οὗ συνῆλθεν, ἀφ' οὗ ἦλθεν εἰς ἐαυτὸν, ἴδε κατωτέρ. II. 6): παρ' Ἀλέξανδρ. ποιηταῖς, = προφέρω, ἐκπέμω, ἀνενεκάτω φωνάν, μύθον, Θεόκρ. 23. 18, Ἀπολλ. Ροδ. Γ. 463.

3) σηκώνω, βαστάζω, ὑπομένω, Λατ. sustinere, ἀγθος Αἰσχύλ. Χο. 841· κινδύνους Θουκ. 3. 38· πόλεμον, διαδόλᾳ, κτλ., Πλούτ., κτλ.:— πολλῶν ἀν. ἀμαρτίας Ἐδδ. (Πιστ. γγ', 12), Ἐπιστ. πρὸς Ἐδρ. 9', 38.

4) προσφέρω, συνεισφέρω, εἰς τὸ κοινὸν Δημ. 1030. 13: ὑπομένω, ὑφίσταμαι τὴν τιμωρίαν, «ἐπεὶ προσεγενεῖς εἰς τὸ πολλὸν ἀνενεγκέτω ἀμαρτίας» πρὸς Ἐδρ. η', 27., ιγ', 15, κτλ.:— ἀπολ., ἴσως, = ἐξιδάσκω, ποῶ ἐξιδάσκον, Ἐπιγρ. παρὰ Νεωτῶν 82, 83, 88, κτλ.

5) ἀμετάβ., ἐπὶ ὁδοῦ, κατὰ τὴν εἰς Πειραιᾶ ἀμαεῖτον ἀναφέρουσάν Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 10, πρὸς. Πλούτ. 8. 31.

II. φέρω, ἐπικρατέω, ἀρχαῖα δ' ἀρεταὶ ἀμφέρωντ' ἀλλασσόμενα Πινδ. Ν. 11, 49, (μέσως) ἐπαίρονται, ἀναλαμβάνουσι πάλιν· ἀνασηκίων· λαῖον μὲν εἰς τοῦτοισιν ἀμφέρει πόδα, ἀναστρέφει πρὸς τὰ ὕψω προσποιεῖται πρὸς στήν· ὅτι τὰ ἀποχωρήσῃ τῆς μάχης, Εὐρ. Φοῖν. 1410· συχν. παρὰ πελοῖς, καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἐν κλυδωνίῳ ἀναφέρειν, ἔχαιεν αὐτὰς ἐκ τῆς βαλίσσης, κατὰ τὴν εἰρεσίαν, Θουκ. 2. 84· οὕτως, ἡ εἰρεσία ἀναφέρεται Πλούτ. Δημ. 53· Ἀντιφών. 24. 2) ἀναγείλλω, ἀναφέρω, ὡς καὶ νῦν, Λατ. reponere, ὅσα δ' ἀν' ἑκαστα τῶν χρηστηρίων θεοποίησιν, ἀναφέρειν παρ' ἑωυτοῦ, νὰ ἀναγγείλωσιν εἰς αὐτόν, «νὰ τοῦ τὰ ἀναφέρων», Ἡρόδ. 1. 47· ἐκ τινὰ ὁ αὐτ. 1. 91, Θουκ. 5. 28, κτλ.: τὰ ἐκ τῆς

ἐκκλησίας ἀνενεγκόντες Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 250. 12:— Παθ., Ἡρόδ. 1. 141, καὶ ἄλλ.:— Μίσ., χρησιμεύω ὡς κατάσκοπος, Εὐσ. Γ. Ἑκκλ. 6. 5, 3., 8. 4, 3.

3) ἐπικρατέω, ἐκ τῆς ἐξουρίας, Θουκ. 5. 16, 4) ἀνιχνεύων εὐρίσκω τὸν προπάτορα τῆς οἰκογενείας, ἀναφέρω, ἀνάγω, τὸ Ἡρακλέους γένος εἰς Περασία ἀναφέρεται Πλάτ. Ἀλκ. 1. 120E· ἀλλ' ὡσαύτως ἀνεν τοῦ γένος, ἀν. εἰς Ἡρακλέα ὁ αὐτ. Θεοκρ. 175A.

5) ἀναφέρει τι εἰς τινα, φέρω τι ἐνώπιόν τινος, βουλευόμενα δὲ πάντα ἐς τὸ κοινὸν ἀναφέρει Ἡρόδ. 3. 80· ὁ δὲ περὶ τοῦ Ὠκεανοῦ λέξας, ἐς ἀφανὲς τὸν μύθον ἀνενεκάς, οὐκ ἔχει ἔλεγχον ὁ αὐτ. 2. 23· ἀποδείξω, ἀπορτίαν εἰς τινα ἀν. Εὐρ. Ὀρ. 76, Βάκχ. 29, κτλ.: ἀναφ. κηλίδα εἰς τινα Ἀντιφών. 123. 42· τὴν αἰτίαν εἰς τινα Λυσ. 164, 42· σπανίως ἀν. τί τινα Εὐρ. Ὀρ. 432, Λυσ. 127. 33· τι ἐπὶ τινα Δημ. 302. 28, Αἰσχίν. 84. 36· τι ἐπὶ τι Πλάτ. Φαίδων 76D· τι πρὸς τι Ἀριστ. ἸΠ. Ν. 1. 12, 5, καὶ ἄλλ.:— κατὰ τὴν ἀνοίσομεν: εἰς τινα νὰ ἀναφέρωμεν τὴν κρίσιν, Εὐρ. Ἰων 253.

6) ἀνεν αἰ., ἀν. εἰς τινα, ποῶ τι γνωστὸν εἰς τινα, ἀναφέρω τι εἰς τινα ὅπως εἴπη τὴν γνώμην αὐτοῦ, ἐπεὶ τε ὕμιν ἀναφέρειν ἐς πλεῖονας ἐδόκεε, ἀφ' οὗ ὑμεῖς ἐκρίνατε εὐλογον ν' ἀναφέρητε τὸ πρᾶγμα εἰς πλείονας, Ἡρόδ. 3. 71, Πλάτ. Ἀπολ. 20E, Δημ. 920, 26· εἰς τινα περὶ τινος Ἡρόδ. 1. 157., 7. 149· ἀν. πρὸς τι, ὡς εἰς πρότυπον ἢ παράδειγμα, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰηρ. 11:— ἐπὶ πραγμάτων, ἀν.: εἰς τι, ἔχον σχέσεις πρὸς τι, Πλάτ. Πολ. 484C, πρὸς. Φαίτρ. 237D.

6) ἐπικρατέω τι εἰς τὴν προτέραν (καλὴν) κατάστασιν, ἀνορθώω, καὶ ἐκ πονήρων τῶν πραγμάτων γεννομένων τοῦτο πρῶτον ἀνένεγκε τὴν πόλιν Θουκ. 8. 97· ἀν. αὐτὸν Αἰσ. π. 2. 13. 12:— καὶ ἐν τῷ παθ., ἀναλαμβάνω, ἔρχομαι εἰς ἐμαυτόν, μόγις δὲ δὴ κοτε ἀνενεγκέως εἶπε (ἴδε ἀνωτ. 1. 2) Ἡρόδ. 1. 116· ἀφ' ὧν ἐγένετο, ἐπεὶ τὰ πάλιν ἀνενέχθη Θεόδοτ. Κωμ. Ἀδελ. 12:— οὕτως.

6) ἀμετάβ. ἐν ἐνεργ. φωνῇ, συνέρχομαι, ἀναλαμβάνω, τῷ πόματι ἀνέφερον (ἐνν. ἐαυτοῦ) Ἡρόδ. 3. 22, πρὸς. Ἰππ. Ἀρ. 1246, Δημ. 210. 15· ἐκ τραύματος Διον. Ἀλ. 4. 67· ἐξ ὕπνου Πλούτ. Κάμ. 23· ἀνέφερε τις ἐλπίς ἀνιθερά ἐκ τῶν παρόντων, ἀνέφαινε, ὁ αὐτ. Ἀλκ. 38· ἴδε σημ. Κορ. Πλούτ. Β. II. πόμ. 2. σ. 372.

7) παθ. εἰσχωρίζομαι, εἰσέρχομαι, πᾶν πολλὰ χρήματα εἰς τὴν πόλιν ἀνενεχθέντα Ξεν. Πόρ. 5. 12· πληρόνως ἢ ἐπιστρέφω τι ὡς πληρωθὲν, εἶδω αὐτὸ ὅπως, οὗτ' ἐκείνῳ διέλευσεν οὕτε νῦν εἰς τὸ κοινὸν ἀνενήνοχεν Δημ. 1030. 13, πρὸς. 1031. 9. 11· πρὸς ἣν [ἀρχὴν] αἱ πρόσδοσι ἀναφέρονται Ἀριστ. Πολ. 6. 8, 6.

8) φέρω εἰς τὸν νοῦν μου, θεωρῶ, ἐξετάζω, γρῆ δὲ ἀναφέρειν παραδεικνύοντα αὐτῷ τὸν νομοθετήν τῷ λόγῳ Πλάτ. Νόμ. 829E· ἐνθυμούμαι, οὐνεταίμ. Πλούτ. 2. 126F.

9) ἐπικρατέω, Πλάτ. Τίμ. 26A. 10) παραβάλλω τι πρὸς τι ὡς ὅμοιον, παραλλήλίζω, «καὶ πῶν γε καθ' αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας γενομένων ἐπιφανῶν ἀνδρῶν ἀναφέρειν ἐννοῦς πρὸς τὸν ἀνδράντα τοῦ Εὐρύτου τὴν ὁμοιότητα τῆς ἰδέας Πλούτ. Εὐρύτ. 1:— παρυστάτω, εἰκονίζω, ὁ αὐτ. 2. 66B.

ἀναφεύγω: μέλλ. -φεύξομαι = φεύγω πρὸς τὰ ἄνω, οἱ δὲ λοιποὶ ἐπὶ τὸ ὅρος ἀνέφυγον, φρυγὸν ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος, Ξεν. Ἀν. 6. 4, 24, Πλούτ.

2) διαφεύγω, ἔδω νῦν ἀναφύωσιν οἱ Ἀσκεδαμόνιοι Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 40. 3) ἐπὶ φήμης, βαθμῶδ' ἐκπαυλίζομαι, «ἀλλ' ὁ λόγος εἰς ἄλλον ἐξ ἄλλου διωκόμενος ἀνέφωγεν» Ἐφρασίμ. Πλούτ. Διμήλ. 25.

ἀναφευκτικός, ἡ, ὅν, ἐπιτήδειος ἢ κατάλληλος πρὸς φυγὴν ἢ διαφυγὴν, Στράβ. 699.

ἀναφεύξεις, εως, ἡ, τὸ ἀναφεύγειν, τὸ φεύγειν ὕψω, «καὶ καταπρόνθησαντες αὐτοὶ πρὸς τὴν ἐκ βράχους ἀνέφυκτον» Διον. Κάσ. 75. 6, ἀν-αφῆς, ἑς, (ἀφῆ) ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐγγίσῃ, Πλάτ. Φαίτρ. 247C, Πλούτ. 2. 721C, κτλ.:— ἀναφῆς· ἀφαστος, ὁ μὴ ψηλαφητός· Ἡούχ.— Ἐπίρρ. -φῶς Ἰάμβλ. κτλ.

II. ἐπὶ οἴκου, ὁ μὴ ἔχων γεύσιν, ἀφῆς, ἀνούσιος, ἄνυστος, Πλούτ. 2. 650B (ἐλλ. ἀβαφῆς).

ἀναφύεγγομαι, ἀπολ., ἀναφύω, ἀναβοῶ, Πλούτ. 17. 5, 6, Πλούτ. Θεο. 24, Κατ. 46, κτλ.:— ἀναφύεγες, εως, ἡ, φίλων.

ἀναφύεργμα, παθ., καταπνέω ὅλους, κατὰ τὴν δευρ' ἀνεφθάρεως· ποῶ ὅλους σ' ἔρριψεν ἔδω· Ἀριστοφ. Ὀρν. 916· πρὸς. φθέρω II.

ἀναφλασμός, ὁ, τὸ ἀναφῆναι ἢ τὸ μαλάσσειν τὸ αἰδοῦν, Λατ. insturbatio, Εὐπολ. ἐν «Ἀντολῶν» 21 (Σουῖδ.).

ἀναφλάω: μέλλ. -άσω, μαλάσσειν διὰ τῆς χειρὸς τὸ αἰδοῦν, Λατ. insturbare, —ἀναφλάν· χειροτεβεῖν αἰδοῦν· οἱ δὲ πύειν, ἡ μαλάσσειν· Ἡούχ.— αἱ κ' εἶδον ἀμέ τῶνδρες ἀναπεφλασμένως Ἀριστοφ. Λυσ. 1099, κτλ.

ἀναφλεγμάλω: μέλλ. -φλεγμᾶνθω, φληγίζομαι, ἀνεφλέγμην γὰρ αὐτῆς (τῆς Κλεοπάτρας) τὰ στέρνα τυπτομένης καὶ καυήλκωτο Πλούτ. Ἀντ. 82.

ἀναφλέγω, ἀνάπτω, ἀνίστημι πάλιν, ἐγὼ τὸ δ' ἐπὶ γάμοις ἐρεῖς ἀναφλέγω πυρὸς φῶς Εὐρ. Τρη. 520.

II. μεταφ., ὑποκινῶ, ἀνάπτω, κάμνω τι νὰ ἀνάψῃ, «οἶνον φωτιά», ὁ δὲ παντάπασιν τὸν ἔρωτα τοῦτον ἀναφλέσας αὐτῶν Πλούτ. Ἀλκ. 17:— συχν. κατὰ παθ., ἐξήπτωμαι, ἀνάπτω ἐκ θυμοῦ, ὁ δὲ ἀκούσας

ἀναφώνεω, ἀναφώνεωμαι, ἀναφώνω, ἄρετ. π. Θερ. Χρον. Παθ. 1. 3· ὅπως ἐπὶ ποιητ. ἀναφώνησιν, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 31, Πλούτ. Κορ. 32· — ἀσκή τὴν φωνὴν διὰ μεγαλοφώνου ἀπαγγελίας, Πλούτ. 2. 130C· τὰ πρὸς τι ἀναφώνησιν, ἀπαγγέλλω, ἡ αὐτ. 30E.

2) ἀναφώνεω, ἀναφώνωμαι, βασιλέα Πλούτ. Δημήτρ. 18. 3) ἀπαιτῶ μεγαλοφώνως τὴν ἐλευθερίαν μου, ἀναφώνησαντας ἔλκυσερωθῆναι Ἀρτεμίδ. 1. 56, πρὸς Πλούτ. Κικ. 27, καὶ ἔδε σην. Κύρην (Πλούτ. Β. Παράλλ. τὸμ. V. σ. 418).

ἀναφώνημα, αὐτός, τὸ, ἀνακλήσεις, ἀναφώνημα .. τοῦ στρατοῦ Πλούτ. Πομπ. 13, κτλ.

ἀναφώνησις, εἰς, ἡ, προαγόρευσις, ἀπαγγελία, Πλούτ. 2. 107IC, Ἀρετ. Χρον. Παθ. Θερ. 2, 7 καὶ 13.

II. κραυγὴ, ἐξερώνημα· Πλούτ. Ηρόστ. 24.

ἀναφώνησις, Εὐστ. εἰς Ἰλ. II, 46.

ἀναφώνησις, ἰδὸς, ἡ, παράθυρον ἐν τῇ ὁρῇ, φεγγίτης, ἡ σιδηρόδετος ἀνοφωτὶς Νικήτ. Χρον. 70C· περὶ τοῦ τοιμήτου τῆς λεί. ἔδε Λοβ. Παραλειπ. σ. 257.

ἀναχάω, κάμνω τινά νὰ ὑποχωρήσῃ, εὐρῆται μόνον ἐν τῷ ποιητ. ὁρ. α', οὐδ' ἀνέχασαν (κοιν. ἀνέχασαν) «οὐδ' ὑποχωρήσαι πεποιήχασιν» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 10. 129. II. ὡς ἐπὶ τὸ πάλυ μίσην, ἀναχάζομαι, Ἐπ. ὁρ. ἀνέχασσάμεν· — ὑπισθαμῶν, ὑποχωρῶ, σὺν, ἐν Ἰλ., ἐπὶ πολεμιστῶν, ἀλλ' ἀναχασσάμενος λίθον ἐλάτο II. 264· ἀλλ' ἀνέχάζεται τυτθὸν O. 728· ἀψ ἀναχαζόμενον II. 819, πρὸς P. 47, κτλ., ἀναχασσάμενος νῆγον πάλιν, ἀρεῖς ἐμαυτὸν εἰς τὸ κύμα. «ὑποκαταδῆς ἐνηγον» (Εὐστ.), Ὁδ. II. 280· — μετὰ γεν., ἀναχάζεται ἡπειροῖο, ἀποσύρεται ἀπὸ .. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1241· ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ Ξεν., οὐκ ἐδύναντο ἀντέχειν, ἀλλ' ἐπὶ πόδα ἀνεχάζοντο, βραδέως ὑπεχώρουν χωρὶς νὰ στραφῶσιν, ἀλλὰ βλέποντες πρὸς τὸν ἐχθρὸν, ἐπὶ μαχόμενον στρατιωτῶν, Κύρ. 7. 1, 34· ἐν δὲ τῇ Ἀναβάσει (4. 1, 16) ὑπάρχει τὸ ἐνεργ. μετὰ παθ. σημασίας· ἐπιδιώκοντες καὶ πάλιν ἀναχάζοντες, ὑπισθαμῶντες.

ἀναχαίνω, ἔδε ἐν λ. ἀναχάσκω.

ἀναχαίτιζω, (χαίτη) ἐπὶ ἵππου, ῥίπτω ὀπίσω τὴν χαίτην καὶ ἀνίσταμαι ἐπὶ τῶν δύο ὀπισθίων ποδῶν, κάνεχαίτιζον φῶδω Εὐρ. Ρῆα. 780· κόμην ἀν. Πλούτ. 2. 36· μεταρ. ἐπὶ ἀνδρῶν, γίνονται σκληροτράχηλοι, δυσπειθῆς, Σοφ. Ἀποστ. 189, Πλούτ. Δημήτρ. 34· ὁλότατα ἀναχαίτιζουσα, τρικυμώδης, Φιλίστρ. 835.

2) μετ' αἰ., ἀνίσταμαι ἐπὶ τῶν δύο ὀπισθίων ποδῶν καὶ ῥίπτω τὸν ἀναχάτην, φυλάσσω μὴ ἀναχαίτισσιν νιν, μήπως τὸν ῥῖψῃ, Εὐρ. Πάχ. 1072· — μεταρ., καταρρίπτω, ἀνατρέπω, ἔσφηλε κάνεχαίτισσιν ὁ αὐτ. Ἰππ. 1232· ἀνεχαίτισσε καὶ διέλυσε Δημ. 20. 27· ἀνεχαίτικεν [ῖμης], ἐπὶ τοῦ οἴνου, Ἀνακρ. ἐν «Ἀγροίκοις» 2· πρὸς ἐκτραχηλίζω.

3) μετὰ γεν., ἀν. τῶν πραγμάτων, ἐκτινάσσω, ἀποσείω τὸν ζυγὸν τῶν ἀσχημάτων, ἀπαλλάσσωμαι αὐτῶν, Πλούτ. Ἀντών. 21, ἔδε Schäl. ἐν τόπῳ. II. κρατῶ ὀπίσω διὰ τῆς χαίτης, ἐμποδίζω, ἀνακόπτω, ἐν γένει σταματῶ, ἀν. ναῦν ὁρῶν Λοκ. Λεῖψ. 15· — ἀμετάβ., τινάσσωμαι ὀπίσω, Κλήμ. Ἀλέξ. 149.

ἀναχαίτισις, ἡ, τὸ ἀναχαίτιζειν, παρακώλυσις, «ἡ ἀνακοπή τε καὶ ἀναχαίσις» Ἰω. Σικελ., Ρήτορες τὸμ. 6, σ. 235, ἔδε Wnlz.

ἀναχαίτισμα, τὸ, ἡ ὀπισθαχώρησις, ὁ περιορισμός, ἡ παρακώλυσις, ἀμφ. γραφ. ἐν Πλούτ. 2. 611F.

ἀναχαίτισμός = ἀναχαίτισις, «κατ' ἀναχαίτισμὸν τῶν προσδοκῶντων θυροφῶν» Γεωργ. Παχυρ. Ἀνδρ. Παλαιολόγ. 6, σ. 380, Ἰω. Λυδ. περὶ Μην. 2. 15., 3. 52.

ἀναχαλασμός, ὁ, χαλάρωσις, οὐ κατ' ἀναχαλασμὸν Πλούτ. 2. 909D.

ἀναχαλαστικός, ὁ, ἐκλυτικός, χαλαρωτικός, φάρμακα, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἀναχαλᾶω, χαλαρώνω, παραλύω, ἡ ἡδονὴ ἀναχαλᾶω τὴν ἰσχὺν τῶν σωμάτων Στωβ. 42, Πολύβ. 6. 23, 11, ἐν τῷ παθ. τύπῳ.

ἀναχαλινῶω, ἀναχαίτιζω, Ἰσοχ., Σουῖδ.

ἀναχαλινεῖς, ἡ, τὸ ἀναχαλινεῖν, Φωτ. Βιβλ. 514.

ἀναχαλινεῖω, χαλκεῖω ἐκ νέου, κατεργάζομαι ἐπὶ μεταλλῶν, «τῶν δὲ ἡλίων τοὺς μὲν εἰς τὴν ἰδίαν περικεφαλαίαν ἀνεχαλινεῖ» Ἀλέξ. Μον. 4004B· — ἐν γένει, ἀνακαίνιζω, ἀνανεῶ, «ἵνα ἀναχαλινεῖς πρὸς ἀφάρσιν τοὺς τῷ θανάτῳ κατεστημένους», Κύριλλ.

ἀναχαράζω, ἡ, χάραγμα, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. σ. 47.

ἀναχαράξις, εἰς, ἡ, ἀνθρώποις, ἀναστροφή, μὴ φοβούμενον τὴν ἀναχαράξιν τῆς λεπίδος, ἐπὶ ἰχθύων, Πλούτ. 2. 979C.

ἀναχαράσσω, ἄτε. -τωω, ἀπολύω, Πλούτ. 2. 913B· ἀνὰ ἀναχαράσσει ἰόν, ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς δειότητος αὐτοῦ τὸν ἰόν, δηλ. τὴν σκυρίαν, αὐτῷ 395A.

ἀναχάσκω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνέστε. καὶ παρ., Ἀριστοφ. Ὀρν. 502, παρ' Ἀδην. 86F. (Ἀριστοφ. ἐν «Βαβυλωνίῳ»), Λοκ. π. Ἀλ. Ἰστ. 2. 1· ποιητ. ἀγχασκέ φερεκρ. ἐν Ἀδῆλ. 22· — οἱ λοιποὶ χρόνοι σχηματίζονται ἐκ τοῦ μεταγεν. ἐνέστε. ἀναχαίνω· μέλλ. -χάνομαι Ἰππ. 264. 51., 678. 34· — ὁρ. ε' ἀνέχων· πρὸς ἀνακλήσιν· — ἀνοίγω μεγάλως τὸ στόμα μου, κάνωχανὼν μέγα

ἀνέκραγον Ἀριστοφ. Ἰππ. 641· στόμα ἀνακεκχρηδὸς Ἰπποκρ. 579, 40, πρὸς 36.

ἀναχανύω, ἀναλύω, Σουῖδ. — ἀνακουφίζω Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 43.

ἀναχειρίζομαι, ἀποθ., κρατῶ ὀπίσω, κολύω, Διον. Κ. 38. 13. ἀναχειροτονέω, χειροτονῶ ἐκ δευτέρου, ἀναχειροτονῶσαι τινα ἐτόλμησε Βασίλ. Ἐπιστ. 130, τὸμ. 3, σ. 222.

ἀναχειροτόνησις, ἡ, ἡ ἐκ νέου χειροτονία, Ματθ. Βλαστ. ἐν Συναγμ. καν. τὸμ. 6, σ. 507.

ἀναχειροτονία, = τῷ προηγ., Θεοδ. Ἀλάντας, σ. 405, ἔδε Μί. ἀναχειλύσσομαι, ἀποθ., «ξεροθήκω», Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλ. 81, καὶ πῶ. γραφ. ἐν Γαλν., καὶ Ἑρωτιαν. Ἀλέξ. Ἰππ., ἐνθα ἴδε τὰς λέξ. ἀναχειλύεται, ἀναχειλύεται (σ. 80 καὶ 432).

ἀναχέω· μέλλ. -χέω, χύνω ἐν ἀφρονίᾳ ἢ ἐπάνω, ἀνέχευε καὶ ἐξέστεψε θάλασσαν Ὀππ. Ἀλ. 2. 33· — παθ., χύνομαι ἐπάνω, ἐξαπλούμαι εἰς μεγάλην ἔκτασιν, Ἀριστ. Προβλ. 26. 34, π. Κόσμ. 3. 8.

II. = ἀναχώννυμι Ὀρρ. Ἀργ. 568 (ἐν τμήσει), πρὸς 724. ἀναχλαίνω, ἐνδύω, περιβάλλω τινά με χλαῖναν, Νόνν. Δ. 11. 232.

ἀναχλαίνω, χλαῖνω, καλίστῳ χλαῖρον, ὑπόθερμον, Ἀριστ. Προβλ. 8. 18, 2· — παθ., αὐτῷ 22. 7.

ἀναχνοαίνομαι, παθ., φύω τὸν πρῶτον χυτῶν, τὰς πρῶτας τρίχας (χύνω), κυμαίνω ἐπὶ χοίρου, αἱ δ' ἀν παχυνθῇ κάνανοι-ανθῇ τρίχῃ, κάλλιστος ἐσται χοῖρος Ἀφροδίτη θύειν, «ἐάν ἀκμάσῃ καὶ ἡδύσῃ» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἀλ. 791.

ἀναχοή, ἡ, (ἀναχέω) ἔκρηξις, Αἴτης Λογγίν. 35. 4.

ἀναχορεύω, ἀργίζω χορὸν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 994· καὶ μετὰ συνταγῆς, αἰ., ἀν. θάλασσαν ὄρη, στεφανοφορίαν Εὐρ. Φοίν. 1756, Βάκχ. 482, καὶ ἄλλ.

2) πανηγυρίζω ἐν τῷ χορῷ, Βάκχ. 1153. 3) οὐκ ἂν με .. ἀνεχόρευ' Ἑρινύσιν ὁ αὐτ. Ὀρέστ. 582.

II. ἀμετάβ., χορεύω ἐκ χαρᾶς, ὁ αὐτ. Ἰων. 1059.

ἀναχόω, παλαιότερος τύπος τοῦ ἀναχώννυμι, Λοκ. Λεῖψ. 2.

ἀναχράομαι, ἀποθ., διαχράομαι, ἀποκτείνω, «ἀνεχρήσαντο· διέφθειραν» οὕτω Θουκυδίδης Δ. Β. 399· σχεδὸν πάντα τὰ χειρὸς-γραφα ἔχουσιν ἀνεχώρησαν. ἐν ᾧ ἐν τῶν ἀρίστων ἐν τῷ κειμένῳ καὶ τέσσαρα ἐν παρασημασίᾳ ἔχουσιν ἀνεχώρησαν, ἄλλο δὲ ἐν παρασημασίᾳ ἀνεχώρησαν· περὶ δὲ τῶν ἐν ταῖς ἐκδόσεσι γραφῶν ἴδε Πόμπου, Ἀρνόλδ., Βίλμοφελ. κτλ. εἰς Ροκκ. 3. 81.

ἀναχρέμπτωμαι, ἀποθ., μετὰ βίης ἀναπτύξω ἢ ἐκβάλλω φλέγμα, Διογ. Λ. 2. 75, «ἀναχρέμπτω τὸ ἀναπέμπω» Σουῖδ.

ἀναχρέμψις, εἰς, ἡ, τὸ μετὰ βίης ἀναπέμψει φλέγματα, Ἰππ. Προβλ. 67, κτλ. — ἀναχρέμψις ἀνάβηξις· Ἰσοχ., ἀναχρίω, ἐπιφράττω, «ἀνεχρίσθῃ ἡ ὕρα (τοῦ πυργίου)» Κ. Μαλαλ. σ. 380, 13.

ἀναχρονίζω, ποιῶ ἀναχρονισμόν, ἔνι φυλάττει ἀκριβῆ χρονολογίαν, παθ., ἐπιτηδὲς πρὸς ἑαίανον τῶν Ἀθηναίων ἀναχρονίζονται Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοίν. 861, Ἰππ. 231, Εὐστ. Ὁδ. σ. 1404. 29.

ἀναχρονισμός, ὁ, ἡ παραλλαγὴ τῆς χρονολογίας, Σχόλ. εἰς Λισχόλ. Πρ. 846, Βάκχ. Φοίν. 861.

2) ἐναλλαγὴ τῆς προσώ-πτος δύο συλλεβῶν, «τὸ δὲ Κρονίωνος ἐκτείνει μὲν καὶ ἐνταῦθα κατὰ ἀναχρονισμόν τὴν προπαράλυσον, συστήλλει δὲ τὴν παραλύνουσαν» Εὐστ. 1204. 8.

ἀναχρώννυμι, εἰδὼ νέον χρώμα, χρωματίζω, «σταγὴν αἵματος εἰς ὕδρον ἐμπεσόντος ἀνέχρυσσε πᾶν ἅμα φοινιχθέν» Πλούτ. 2. 930F· — παθ., Θερ. Ἰδρωτ. 12, καὶ μετὰ τῆς σημασίας τοῦ συγγίγνω-μαι «παρανέμει περὶ τὴν εὐνὴν (ὁ Ζεὺς) πολλὰς ἀναχρώννυμενος γυναικῶν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 122. 26· — προσέτι σημαίνει, ἐμπιμπλημι, πληρῶ, «μύρον τὸν αἶρα ἀναχρῶσαν τῆς ἡμέρας», Ἰω. Χρυσ. τὸμ. 11, σ. 600D, «πάντα τὰ ἄλλα στοιχεῖα τῆς οἰκίας ἀναχρώννυσι κακίας», μετατίθουσι τὸν χρωματισμὸν τῆς ἰδίας κακίας, αὐτῷ σ. 126B.

ἀναχρῶσις, εἰς, ἡ, μόλυσμα, Πλούτ. 2. 53C.

ἀναχρύμα, αὐτός, τὸ, ἀπέραντος ἔκτασις, τὸ ἀχανές, ἀν. αἰθέρ-ριον Νικομ. Μουσ. σ. 6.

ἀν-αχρύματος [ῶ], ον, ἀν. ἀχρύμων, ἀναχρύματος πληθὸς Ἀριστοφ. Ἀποστ. 152.

ἀναχρύσις, εἰς, ἡ, (ἀναχέω) ἔκρηξις, χολῆς Ἀρετ. Χρ. Νούσ. Θερ. 1. 15.

2) ἡ τῆς ἀσώτης ἀν., τὸ τῆς ἀσώτης ἀκόλαστον, Πέτρ. Ἐπιστ. Α. 2', 4.

II. λιμνοθάλασσα, -λέγονται δὲ ἀνα-χρύσεις αἱ πληροῦμεναι τῇ θαλάττῃ κοιλιάδες ἐν ταῖς πλημμυρίσι καὶ ποταμῶν ἐκτὴν ἀνάπλους εἰς τὴν μεσόγειαν ἔχουσαι· Στράβ. I', 140.

ἀναχρύτων, ῥημ. ἰπθ. τοῦ ἀναχέω, δειλ' ἀναχέω, «σηκτεῖον ταύ-την τὴν περιττεῖαν καὶ εἰς πέψιν ἀναχρύτων» Κλήμ. Ἀλ. I, 640D.

ἀνάχρωμα, τὸ, ἀνδρῶν, «ἀνδρῶν .. τὰ τῶν ποταμῶν ἀναχρώματα» Σχόλ. εἰς Θεόδωρ. 5. 93, ἴδε καὶ Ἀριστοφ. ἐν λ. ἀνδρῶν.

ἀναχρωματίζω, ποιῶ σωρὸν ἐκ χρώματος, «τάφον χῶσαι, ὅ ἐστιν ἀναχρωματίζω» Εὐστ. 652. 30.

ἀναχρωματισμός, ὁ, τὸ ἀναχρωματίζειν, Σχόλ. εἰς Δίοχλ. Πέτρ. 646, κτλ. Ὡσαύτως -ῶω καὶ -ωσις, ἡ, Που.

ἀναχώνεσις, ἡ, τὸ ἀναχωνεύειν, ἡ μεταβολή, Ἰω. Χρυσ. Ἐπι-φάν. Εὐστ. κτλ.

ἀναχωνεύω, ἐκ νέου χωνεύω, ἀναλύω ἐκ δευτέρου, τὴν πα-

λαϊὰν ἐκδολὰδα καὶ σκωπρίαν ἀναχωνεύοντες εὕρισκον, κελ.
Σερβ. 1. 399.

ἀναχώννυμι μέλλ. -χῶσω, ἐπισπεύω γῆμα καὶ σχηματίζω
λῆρον, ἅπτω, καλύπτω διὰ σωροῦ χῶματος, τήνδ' ἀνέχωνσε κό-
νιν 'Ανθ. Π. 7. 537. ἐν τῇ παθ., παθ. γραφ. ἐν Θουκ. 2. 102. ἀντί
ἀν κενύσθαι—καὶ τὴν δὲδὸν ἀνακεχωκότες, ἀνυψώσαντες
ἐπ' ἐπιχρύσεως χωμάτων, Δημ. 1279. 20. δύο τάφους ἀναχώσαν-
τες Δουκ. Τδ. 43.

ἀναχωρῶ, ὑπάγω ὁπίω, ὑποστρέφω, πόλιν δὲ ἀφ' ἀναχω-
ρήσουσιν 'Ιλ. Κ. 240, πρὸς. 'Οδ. Γ. 401.

2) ἐν τῇ 'Πλ. κατὰ
τὴ πλείστον, ὑποχωρῶ ἢ ἀποχωρῶ ἀπὸ τῆς μάχης, ἀλλὰ σ' ἐγώ γε
ἀναχωρήσαντα κελεύω ἐς πληθύν ἰέναι 'Πλ. Ρ. 30. τόφρ.
ἀναχωρεῖται Α. 189, πρὸς. Δ. 305, γ. 335, κελ. — ὁσπεύω: παρὰ
πείλους, ὁπίω ἀν. 'Ηρόδ. 4. 183., 5. 94, κελ., εἰς τοῦτοισι Δυσ.
140. ὅ. ἐς τοῦτοισι ἀριστορ. Πλ. 1208. ἀνακεχωρήκεσαν,
εἶχον ἀποχωρήσῃ ἢ ὑποστρέψῃ: Θουκ. 8. 15. ἀν. φυγῇ Πλάτ. Συμπ.
221Α.

3) ἀποχωρῶ ἀπὸ τινος, μετὰ γεν. τόπου, ἀνεχώρησαν
μεγάραιοι 'Οδ. Χ. 270. καὶ παρὰ πείλους μετὰ πασῶν τῶν προθίστων
ὅσαι σημαίνουσι κίνησιν εἰς τόπον ἢ ἀπὸ τόπου, ἐς τὴν ἀκρόπολιν
καὶ εἰς 'Αθήνας, 'Ηρόδ. 5. 61.

II. ἐπ' ἀντίρρησην εἰς τὸν νόμιμον
καίτοιρα, ἢ βασιλικὴν ἀνεχώρεε ἐς τὸν ποῖδα ὁ αὐτ. 7. 4. οὕτως,
ἢ ποινὴ ἀν. εἰς ἑμᾶς 'Αντιφῶν 115. 13: πρὸς ἀναδελφίαν III. 2.

III. ὑποχωρῶ, ἀπέρχομαι, ἀποσύρομαι, ἐκ τινος Πλάτ. Φαι-
δων 83Δ. ἀν. ἐκ τῶν πραγμάτων, ἀποχωρῶ ἐκ τοῦ δημοσίου
βίου, ἐκ τοῦ κόμου, Πολύβ. 29. 10, 5. πρὸς. Κικ. π. 'Αετ. 9. 4:
—ἀπολ., ἀποσύρομαι, παρατινύμαι, 'Αριστοτ. 'Ορν. 524. Πλάτ.
Συμπ. 175Δ. ἀνακεχωρηκῆσα χώρα, μέρος ἀποκεχωρημένον ἀπὸ
τοῦ κόμου, παράμερον, μοναχικόν, Λατ. locus in recessu, Θεοφρ.
'Ιστ. Φ. 9. 7. ἂν πολισμάτιον... ἀνακεχωρηκὸς μὲν ἀπὸ θα-
λάσσης, μεμακρυσμένον, Πολύβ. 2. 11. 10. εἴπου τι ἀνακεχωρη-
κὸς ὄνομα ἢ ῥῆμα εὐρήσεται, τοῦτο θηρύοντες, ἀπρηχταίμενον
ὄνομα ἢ ῥῆμα, Διον. 'Αλ. Γ. ἤτοιρ. τέχνη 10. 7.

ἀναχώρημα, αὖτος, τό, ἀποχώρησις, ἀναχωρήματα θαλάσ-
σης 'Αριστ. π. Κόμ. 4. 33.

ἀναχώρησις, εἰς, 'Ιων. -ιος, ἢ, τὸ ἀποσύρεσθαι, ἀποχώρησις,
ὑποχώρησις, ἀναχωρήσις γενομένης καὶ ὑποστροφῆς, 'Ηρόδ.
9. 22 καὶ συχν. παρὰ Θουκ. ἀν. ποιεῖσθαι Διόδ. 1. 10: περὶ τῆς
θαλάσσης, ἐπιδρομὴ τὰ κυμάτων καὶ ἀναχωρήσεις, ἀνάρραιαι,
'Αριστ. π. Κόμ. 9. 32.

II. καταφύγιον, Λατ. refugium,
Θουκ. 1. 90, Δημ. 354. 11.

ἀναχωρητέον, ῥῆμ. ἐπιθ. τοῦ ἀναχωρῶ, δεῖ ἀναχωρεῖν, πρέπει
τις νὰ ἀποχωρήσῃ, νὰ ἀποσυρῇ, Πλάτ. Κρίτων 51Β.

ἀναχωρητής, οὗ, ὁ, ὁ ἀποχωρήσας, ὁ ἀποσυρθεὶς ἀπὸ τοῦ κό-
μου, μοναχός, 'Εκκλ. ἰδε Suicer.

ἀναχωρητικὸς, ἢ, ὁ, διατεθειμένος νὰ ἀποχωρήσῃ, τὸ ἀνα-
χωρητικόν 'Αρρ. 'Επίκτ. 2. 1. 10.

ἀναχωρίζω, ἀναχωρεῖν ποῖω, ἀποσύρω, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 41, 'Αν.
5. 2. 10. ἀχωρίζαντες (Δωρ.) τὸν θρόνον, ἀποσύραντες, 'Περικλ.
Πίν. ἐν Σουλ. 'Επιγρ. 5774. 50, πρὸς. 59.

ἀναφᾶδάλω, ψάω ἐπὶ πᾶσι—ἐπ' ἀνὰ, ἀνατρίβω, ψηλατῶ, ἐξεγείρω,
Α. Β. 9.

ἀναφᾶλάσσω, σχίζω, ἀνίσω, Δουκ. 343.

ἀναψάω, μέλλ. -ήσω, σπαγγίζω, ὁμοιον τῷ ἀνασπαγγίζω,
Κτηρ. 'Ινδ. 28, ἰδε παρὰ Κλήμ. 'Αλ. 568: — Μίσ., ἄδρ. -ήσασθαι
Πλουτ. Θυσ. 22.

ἀναψηλαφᾶω, ἀναζητῶ, ἀνέρευνῶ, 'Επιφάν. 1. 937.

ἀναψηλαφῆσις, εἰς, ἢ, ἀναζήτησις, ἔρευνα, ἐξέταση, Εὐστ.
254. 31, κελ.

ἀναψηφίζω, ἐκ νέου ἐλθῆμι εἰς ψηφοφορίαν, Θουκ. Β. 14.—
ἐπιγραφ. παρὰ Hicks 98. 10: — Μίσ., ψηφοροῦ ἐκ νέου, κἀναψη-
φίσασθ' ἀποδοῦναι πάλιν τὰ χρυσία φερειν. ἐν 'Αουλοδιδα-
σκάλῳ.

ἀναψις, εἰς, ἢ, (ἀνάπτειν) τὸ ἀνάπτειν, τὸ ἀναμναι, Διον. 'Αλ.
2. 66: — ἐπὶ τῆς ἐπιτολῆς τῶν ἀστέρων, «καὶ κατὰ ἀναψιν γίνεσθαι
δύνανται καὶ κατὰ ἀβέειν» 'Επίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 92.

ἀναψοίρω, ποῖω ψόρον, 'Πισχ. ἐν λῆξει ἀναρθαγῆσαι.

ἀναψυκτήρ, θῖρος, ὁ, ὁ παρίγων ἀναψυχὴν, ὁ ἀνακουφίζων,
ἀνοψυκ. πόσιον Εὐρ. 'Αποσπ. 135.

ἀναψυκτῆριν, τό, τὸ παρίγων ἀναψυχὴν, Βίος 'Αγ. Συγκλ. σ. 98.

ἀναψυκτικός, ἢ, ὁ, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀναψυχεῖν, εὐρεσι-
στικός, Γαλην.

ἀναψύξας, εἰς, ἢ, τὸ ἀναψύχειν, τὸ δροσίζειν, ἔλκεος 'Ἰππ.
π. 'Αγμ. 767: — ἀνάπαυσις, ἀνακούφισις, Σερβ. 450: — ἀναψύξας
ἀνάπαυσις 'Ἰππ.

ἀναψύχῃ, ἢ, τὸ δρόσιμα, Πλάτ. Νῆμ. 919Δ. 2) ἀπαλ-
λαγῇ, ἀνακούφισις, ἄνεσις, Πλάτ. Συμπ. 176Δ. κοκῶν Εὐρ. 'Ἰκ. 413.
πόνων ὁ αὐτ. 'Ἰων 1004.

3) ἀναψυχή, τὰ οὐ τυγχάνοντα
ἀναψυχῇ σήπει Πλάτ. Τιμ. 84D, 'Αδύθ. 24B.

ἀναψυχῶ, ἐμψυχώνω πάλιν, 'Ἰω. Χρυσ. τόμ. 5. σ. 931, 41,
ΚΑΛΗΝΙΚΟΝ ΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΕΣΤΗ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΟΥ

ἀναψυχώμεν νεκρὰς ψυχὰς καὶ τὸ θλίμμεναι: Τὰ κατὰ Κλήμ.
καὶ Χρυσ. σ. 1737 ἔκδ. Α., ἐν δὲ σ. 1768: «ἀναψυχοῦται μετ' αὐ-
τοῦ».

ἀναψύχω [ῶ]: μέλλ. -ψέξω, ἀποψυχρίω, δροσίζω, ἀναψυ-
χῶναι διὰ δροσικοῦ αἵματος, ἄλγος ἔλκεος ἀνίστασθαι, ἀναψύχειν
ἀνθρώπου (ὄντος. Δ. 568) ἀνέψυχον φίλον ἦτορ. ἔρβοντον
τὴν ψυχὴν τῶν, ἀνεψυπύρου τὸ πνεῦμά τῶν, 'Ἰλ. Ν. 84. ἰδ. κατι-
εῖραι ἔλκεος ἀναψύχοντα Ε. 795, πρὸς. 'Ἰππ. π. 'Αγμ. 767. θυμῶσε
ἀν. 'Πρ. 'Εργ. κ. 'Ἰμ. 606. ἀν. βᾶσιν, δροσίζω τοὺς πόδας ἐν τῇ
ὕδατι. Εὐρ. 1. Α. 421: — Παθ., ἀναψυχοῦμαι, δροσίζομαι, ἀνέ-
ψυχθεν φίλον ἦτορ 'Ἰλ. Κ. 575: — ἐπὶ τοῦ σώματος, Πλάτ. Τιμ.
78B. πρὸς. 70D. ὥστ' ἀνεψύχης [ῶ] 'Αμειψ. ἐν 'Ἰδίοις 1.

2) ναῦς ἀν., ὁρίων τὸ πλοῖα εἰς τὴν ἐλπίδα νὰ στεγνώσωσιν, ἀνακ-
υρῶν αὐτά, 'Ἠρόδ. 7. 59, Ξενοφ. 'Ἰλλ. 1. 5, 10: — οὕτως, ἀν. τὸν
ἰβρώτα, ὁρίων νὰ στεγνώσῃ, Πλουτ. Σουλ. 29. ἀν. τὰς αὐλαίς,
τὰς στεγνάνων, ὁ αὐτ. Θεμιστ. 30.

3) μεταρ. μὲν γινέ, ἀν.
πόνων τινά, τὸν ἀνακουρίζω ἀπὸ τῶν κόμων, Εὐρ. 'Ἰλλ. 1094.

II. τὸ ἐργεῖν, εἶναι ὡσαύτως ἐν χρήσει ἀρεταβήτης, ἐροδίζομαι, ἀνα-
λαμβάνω, ἀναψυχοῦμαι, ἀνέψυξαι «ἀντί τοῦ ἀνεπαυστῆτος Δι-
εῖφ. ἐν 'Ἀφιδελφοῖς» 1, 'Ανθ. Π. 12, 132, 'Οπκ. 'Αλ. 3. 623. εὐ-
ρεν: ἐρόμην ἀναψύχουσαν (τὴν Ἐλάρην) 'Περ. 95. 57.

ἀνγράφειν, ἀνγράφει, ἀνγραφάμενος (= ἀναγράφειν, ἀναγρ-
φῆναι, ἀναγραφάμενος) (= ἀναγραφάμενος), 'Ἰππ. 'Ἰπρ. κ. ἐν τῇ
Μεγ. 'Ἰλλ. 101, Σουλ. 'Ἰππ. 5774. — ἀνγραφέντων ἰ. εἰ. Γ. 1.

ἀνγράφοντες = ἀναγράφοντες, Bull. de cor. hel. 1415. σ. 293:
— παρὰ τοὺς κατάλξεις ἐν πληρ. ὄντι, μεταχθ. τριτοκλίτων, ἀντί
τῆς συνήθους ἐξ ἐν τρισὶ Κρητικαῖς ἐπιγρ. ἐπελθόντων (= ἐπιλ-
θόντες), ἀναφύσαντες (= ἀναφύσαντες) καὶ ἀνγράφοντες.

ἀνδάλω, ποιητ. ἀντί ἀναδάλω.

ἀνδάλω [ῶ]: παρ. θῆνδανον, 'Ἰπ. ἔθνδανον, παρὰ τοῖς 'Ἰωνσι
περιγράφουσι θῆνδανον 'Ἠρόδ. 9. 5 καὶ 19 ἐν 7. 172., 8. 29 τὰ γὰρ
ἔχουσιν θῆνδανον: — μέλλ. ἀδῆσω 'Ἠρόδ. 9. 39: — παρ. ἀδῆσας
'Ἰππ. 90. ἀλλ' ὡσαύτως ἔαδα 'Αππ. Π. 807 (γενεαρχεῖν)
ἔαδα ἐν Θεοφρ. 27. 22: μετ. ἔαδῶς (ἢ ἔαδῶς): — αὐτ. ἔαδον
'Ἠρόδ. 4. 201., 6. 106. — 'Ἰπ. ἐθῆδαν [ῶ] ἔφασαν 'Ἰλ. Σ. 340.

ὄδ. Π. 28. ἀλλ' ὅ. 'Ορ. ἔχει ὡσαύτως ἔδδον [ῶ] 'Ἰλ. Ν. 748. γ' ἐν,
ὕποτακτ. ἀδῆ 'Ἠρόδ. 1. 133. εὐκτ. ἔδδον 'Οδ. Γ. 377. ἀπαρ. ἀδελν
'Ἰλ. Γ. 173, Σορ. 'Αντ. 89.

(Ἰδ. ΣΡΑΒ. πρὸς. Σανκρ.
σναι, αναδ-αμι [guale placeo], αναδ-αμ [duhais], Λατ. ann-νι
[ῶ] ἐ. ann-νις), αναδ-αμ, Ροθ. αναδ-αμ, Παλαισ. Σανκρ. αναδ-αμ
[ῶ] ἐ. αναδ-αμ, 'Αγγλ. αναδ-αμ, αναδ-αμ, αναδ-αμ, αναδ-αμ, αναδ-αμ,
'Εκ τῆς αὐτῆς ῥίζης πιθανῶς παράγονται καὶ τὰ θῆδωμαι, θῆδῶς,
ῥῆδῶς, ῥῆδων, ἀσμενός, ἴσως δὲ καὶ τὸ θῆδανός.

Ἀρτέκας,
ἑδραστὴν, εἰρημ. κατὰ τὸ πλείστον 'Ἰων. καὶ ποιητ. ἐν χρήσει ὡς
τὸ θῆδωμαι ἐκείνη τῆς συντάξεως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ ἐστ.
προσ. 'Ορ. 'Ἠρόδ., Πίνδ., κελ. ὡσαύτως μετὰ διηλῆς δοτ., ἀλλ'
οὐκ 'Ατρεΐδῃ 'Αγαμέμνονι ἤνδανε θυμῷ 'Ἰλ. Α. 24, πρὸς. 'Οδ.

Π. 28. εἰ σωθὶν κραδίη ἔδοι γ' 327. Πηνελόπειᾳ ἤνδανε
μύθοισι, οἱ λόγοι αὐτοῦ ἦσαν εὐχάριστοι τῇ Πηνελόπῃ. Π. 398: —
ἐν τῇ φράσει ἔδδοντα δ' εἴη με τοῖς ἀγαθοῖς ἐμμελῆς, ἢ δικαίᾳ
ἀντικῇ εἰς τὴν μετοχὴν καὶ τὸ ἀπαρτῆρ., Πίνδ. Π. 2 ἐν τῇ. —
ἀπάλ., τοῖσι δὲ πᾶσιν ἔαδοντα μῦθον ἔπειαν 'Ἰλ. 1. 173, 'Οδ. Σ.
422.

2) ἀν τὸ ἀνδάλω δύναται νὰ συντάσσεται μετὰ αἰτίας.
(ὡς τὰ ἀρτέκας III.), ἐνδύμεθα νὰ ἀποδεδιχθῶμεν τὴν γράψῃ τοῖς
χειρογράφοις ἐν Εὐρ. 'Ορ. 1607. οὐ γάρ μ' ἀνδάνουσι, καὶ ἀνδάν-
ουσα μὲν φυγῇ πολίτας ἐν Μηδ. 12. βεβαίως εὐρίσκωμεν νόον
δ' ἐμὸν οὕτως ἔαδε ἐν Θεοφρ. 27. 22. ἀλλ' ἐν Θεοφρ. 26 ἀντί τοῦ
οὐδ' ὁ Ζεύς ὤων πάντας ἀνδάνει, ἢ πιθανώτερα γράφῃ εἶναι
πάντες.

II. παρ. 'Ἠρόδ. ἀνδάνει ὡς τὸ ἀπ. πλεον.
ἐκφράζει τὴν γνώμην διὰ τὸν ἀνθρώπου, οὐ σοφ. ἤνδανε ταῦτα 7.
172, πρὸς. 9. 5. τοῖσι τὰ ἀμείνω ἔανδαν 9. 19. μετ' ἀπαρτῆρ.,
τοῖσι δὲ ἔαδε μὲν βοηθεῖν 'Αθηναῖοις 6. 106, πρὸς. 4. 145,
153, 201: — 'Ο 'Ομηρ. ἔχει τὸ ῥῆμα τοῦτο ἀπροσώπως ἐπὶ ταύτης τῆς
σημασίας ἐπὶ νύ τοι ἔαδεν οὕτως [ἐν. ποιεῖν] 'Ἰλ. Γ. 547,
πρὸς. 'Οδ. Β. 114. — τὰ βεβαίως ἔαδε placeuerunt, Λατ.

'Ἰππ. παρὰ Hicks 63. III. ἐν 'Ανθ. Π. 10. 7 ἀνάνει τὸ
μέσον ἀνδάνεται, οὐδ' ἐκατόμβῃ τόσσον, ὅσον τιμὴ δαίμονος
ἀνδάνεται.

ἀνδεδιράς, ἄδρος, ἀνδεδιράδες, πρασιαί, ὁμοιοὶ παρὰ τοῖς 'Ἰωνσι.
Α. Β. 394. 16.

ἀνδελμα, ἀνδελμας, ἀνδελχομαι, ἀνδελω, ἀνδελμα, ποιητ.
ἀντί ἀνδελμα, ἀνδελμας κτλ.

ἀνδελμων, τὸ, πᾶσι ἀνδελμα παρὰ τὴν ἐλπίδα καταμῶν ἢ τάρων
πρόσχω, Μόσχ. 5. 102: — ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον κατὰ πληθ., ἀνδελμα,
τὰ, Δυσ. 929, κελ. τετιμῆσθαι καθάπερ ἀνδελμοῖς καὶ ὁμοιοῖς
Πλουτ. 2. 650C. πρὸς. Δουκ. Λεῖψ. 2. ἀνδ. ὁμοιοῖς 'Οπκ.
'Αλ. 4. 319.

2) πρακτὶ ὑπερέχουσα τοῦ ἰδῆσθαι ἐν ἐξῆς πρὸς
εὐτερεσιν ἀνδελμῶν κυρίως, Θεοφρ. Δίτ. Φ. 3. 16, 4 (τὸ γὰρ ἐν 'Ἰστ. Φ.
7. 15) 2 εἶναι ἐπὶ πρῶτον), Θεοφρ. 5. 98, 'Ανθ. Π. 12. 107, Νικ. Θ.
576. ὡσαύτως ἐν τοῖς Α. Β. 394, ἀνδεδιράδες, κτλ.

ἀνδελκτής, οὐ, ὁ, ἀντί ἀναδελκτής (ἀναδελκτῆν), ὡς ἀναρρι-
τὸμ. Α'. — 26

πτόμενον τῆς μνάρας εὐλον· Ἡσυχ., ὅπερ καὶ ῥόπτρον λέγεται· κατὰ Σουίδαν ὅμως καὶ Ἔντυμ. Μ. ὁ ἀνδίκτης ἦτο εἶδος παγίδος· πρβλ. καὶ Κάλλιμ. Ἀποστ. 233.

ἀνδίκω, Διολ. ἀντί ἀναδίκω, ἀναρρίπτω, «ἀνδίκη· ἀναρρίψων»· εἰκὲν γὰρ τὸ ῥίπτειν· ὅθεν καὶ ὁ εἰσικός ἀπὸ τοῦ ῥίπτειν καὶ τὸ ὀκτείνον τὸ δικαιούμενον εἰς τὴν θάλασσαν· Ἡσυχ.

ἀνδίζω, ἐπέρω. (ἀνδ-εἰχά) εἰς εὖος (κοιμήματα), ἢ ὁ· [κεφαλὴ] ἀνδίζω πᾶσα κεάσθη, ἐσχίσθη εἰς δύο κοιμήματα, Ἰλ. Π. 412· ἀνδίζω πάντα δάσασθαι, διελεῖν εἰς δύο, Σ. 511· ἀντιτίθεται τῷ ἀμειγδύνω, Νικ. Θ. 912· πρβλ. **διάνδίζω**·—ὡσαύτως, χωριστά, ἀνδίζω ἀλλήλων· Ἀνθ. Π. 5. 5. 2) ὡς πρὸς, μετ. γεν., ὡς τὸ ἀμείψω, χωρὶς, ἀνδίζω δ' αὖ χύτων νηροσόφω Ἀπόλλωνι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 927.

ἀνδισχάζω (ἀναδισχάζω), αἶ κ' ἀνδισχάζωντι = ἐάν ὀλγα γένωνται, διχολογήσων, Ἐπιγρ. Δοκρ. ἔκδ. Ἰω. Οἶκ.

ἀνδοαδίζω, ἐπέρω, (ἀναδοαχῆ) «ἐκ διαδοχῆς», Ἡσυχ.· πρβλ. ἀμειδοαδίζω.

ἀνδοκεία, ἡ = ἀναδοαχῆ II, ἐν ἀνδοκείᾳ ζωτικοῦ, ἐν χειρὶ τοῦ ζωτικοῦ, ἐπὶ περισσευματός ἐκ τοῦ παρελθόντος ἔτους, Σουλ. Ἐπιγρ. 5640. 11. 19, καὶ ἀλλ., 5641. 50:—ἀνδοκάρχης, οὐ, ἄρχων, ὁ παραλαμβάνων τὸ περισσεύμα τοῦτο, ἀντόμ. 8545. Ἠρβλ. ἐπιμονή.

ἀνδοκεύς, ὡς, ὁ, ὁ Ἡσυχ. ἱερηνεύει ἀνάδοχος, ἀλλ' ἴσως γραπτέον ἀναδοχεύς.

ἀνδράχάβη (ἀνδράχάβη), ἡσυχ. Διδό. Σ.: πρμ. ἡνδραχάβηκα ὁ αὐτ.: ἀδρ. -ῆσα Πολύβ. (ἀνδρ-ἀγαθός):—μεταγεν. τύπος τοῦ ἀνδραγαθίζεσθαι Πολύβ. 1. 45, 3, καὶ ἀλλ., Σουλ. Ἐπιγρ. 2222. 14:—Πολύβ., ἡνδραγαθισμένα ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἡμαρτημένα Πλουτ. 466. 20.

ἀνδράχάβη, ατος, τὸ, γενναῖα πρῆξι, Πλουτ. Σερτ. 10, Σουλ. Ἐπιγρ. 5879. 9.—Ἰδε Φρύν. ἐν λέξει κατὸ ῥήμα.

ἀνδράχάβη, ἰων. -έη, ἡ, γενναῖότης, ἀνδρεία, ἀρετή, Ἠρόδ. 1. 99, 136, καὶ ἀλλ. 2) ἐν Ἀθήναις ἡ λέξις ἐσήμαινε γενναῖότητα μετὰ τιμωρίας, ἡτις ἦτο τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ γενναίου καὶ τιμίου ἀνδρός, Ἀριστοφ. Πλ. 191, Φρύν. Κωμ. ἐν «Ἐφιάλτη» 2, Θουκ. 2. 42· ἀνδραγαθίας ἔνεκα στεφανοῦσθαι Ὑπερίδ. ὑπὲρ Ἀνκιδόρ. 13· πρβλ. ἀνδραγαθίζεσθαι.

ἀνδράχάβη, ἀδρ. ἀνδραγαθίσασθαι Ἀπκ. Ἐμφ. Πόλ. 5. 101:—ἀποθ.: φέρομαι γενναίωσιν, ὡς ἀρμύζει εἰς γενναῖον ἄνδρα, εἰ τις.. ἀπραγμοσύνη ἀνδραγαθίζεται, εἴ τις.. ὑπὸ ἀπραγμοσύνης ἀνδραγαθίαν ἐπιδεικνύεται, Θουκ. 2. 63· ἐκ τοῦ ἀκινδύου ἀνδραγαθίζεσθαι ὁ αὐτ. 3. 40· ἔτι δὲ ἀνδρείας ἐστὶ καὶ τὸ πονεῖν καὶ καρτερεῖν καὶ αἰρεῖσθαι ἀνδραγαθίζεσθαι Ἀριστ. π. Ἀρετ. καὶ Κριτικῶν 4. 4.

ἀνδράχάβη, ἡ, ὄν, ἀρμύζων εἰς γενναῖον ἄνδρα, ἀνδρεῖος, Ἰεπ. Ἀφρ. 837.

ἀνδρ-ἀγχι, ὡν, τὰ, λόφους φονευθέντος ἐχθροῦ, Ἰλ. Ξ. 509,

ἀνδρ-ἀγχιος, ὁ τοὺς ἀνδρας ἀγχιών, ὁ δῆμιος, Εὐστ. 1833. 54., 1858. 57:—ἀνδραγχιος εἶναι ἐσφαλμένη γραφή.

ἀνδρ-ἀελοφ (ἄ), τὸ, ὁ τοῦ ἀνδρός (τοῦ συζύγου) ἀελοφός, — ἡ ἀνδρ-ἀελοφός, ἡ ἀελοφὴ τοῦ συζύγου, Σουίδ., ἐν λέξει γαλῶν, ὁ Εὐστάθιος ὁμοῦς (Ἰλ. 392. 2) καὶ ὁ Ζωναράς (419) ἔχουσιν ἀνδρ-ἀελοφὴν ὡς καὶ νῦν· ὡς πρὸς τὸν τονισμὸν τῆς λέξεως ἴδε Chan-oller § 193 καὶ 425.

ἀνδραδελφός, ἰδός, ἡ, = ἀνδραδελφῆ, Παράφρ. Ἰλιάδ.

ἀνδραδελφός-παις, ὁ, ὁ τοῦ ἀνδρός (συζύγου) ἀνεψιός, ὁ καὶ τὸν ἀνδραδελφόντα τὸν Μιχαῆλ ἐκείνον· Κ. Μανασσ. Χρον. 4148.

ἀνδραῖζω, ὡς παθ., γίνωμαι ἄρην, μεταβάλλομαι εἰς ἄνδρα, «τὰ γυναῖκα ἀνδραῖζεσθαι καὶ τοῦ ἀνδρός φέρειν τὸ σχῆμα» Ἐπιφάν. τὴμ. 1, σ. 648C.

ἀνδράχας, ἐπέρω. (ἀνδρ), = κατ' ἄνδρα, λατ. virilitas, ἀλλ' ἄγε εἰ δώμην τριπόδον μέγαν.. ἀνδρακάς Ὀδ. Ν. 14, Κρατίν. ἐν οἰκουμένοις ὁ, πρβλ. Πλούτ. 2. 151E· ἀνδρακάς καθήμενος, χωριστά, Δισγύλ. Ἀγ. 1595 (ἀλλ' ὁ Ἐρμαν, γράφει· ἀνδρακάς καθήμενος ἀσημα.)—«κατ' ἄνδρα ἕνα ἕκαστον ἐπιρρηματικῶς» ὡς εἰπεῖν καὶ ἕνα, ἡ κατ' ἄνδρα· Ἡσυχ.

ἀνδρακάς, ἄδρος, ἡ, (ἀνδρ) τὸ μερίδιον ἀνδρός, μερίς, «τῶν μὲν ἀπ' ἀνδρακάδων προτεμῶν ἰσῆρα χραισμεῖν» ἰσόμερον μερίς, Νικ. Θ. 832.

ἀνδραπόδισσι, ἴδε ἐν λ. ἀνδράποδον.

ἀνδραπόδιστος, οἱ σὺν ἀνδραπόδισι ἀποδημοῦντες· Ἡσυχ.

ἀνδρ-ἀποδίζω, μέλλω. Ἀστ. -εὖ, Σεν. Ἑλλ. 2. 2. 20: ἀδρ. ἡνδρα-ποδίζω. Ἠρόδ. 6. 17 (πρβλ. ἑξάνδρ.)· ἀλλ' ὡσαύτως ἀνδρα-ποδισθεῖσθαι Σεν. Ἑλλ. 2. 2. 14: ἀδρ. παθ. ἡνδραποδισθῆναι Ἀστ.: πρμ. ἡνδραποδισθῆναι Ἠρόδ., Ἰσοκρ.: (ἀνδράποδον). Ἰῆμα παρὰ περὶ οὐρανοῦ ἀπαντῶν· περιάγω εἰς θουλίαν, καθιστῶ τινα θούλιον, ὑποδουλῶν, ἔλκει, πωλῶ τοὺς ἐλευθέρους ἀνδρας κυριευθείσης πόλεως ὡς θούλιον, λατ. venditio vbi eripio [καὶ οὕτως ἐκφράζει γῆν τὴν ἐπὶ τὸν θούλιον, καταδουλωθῶν, καθυπατάσσω], Ἠρόδ. 1. 151, Θουκ. 1. 98· παῖδας καὶ γυναῖκας ἀνδρ. Θουκ. 3. 36· πόλιν ὁ.

62:—Παθ., πωλοῦμαι εἰς δουλείαν, Ἠρόδ. 6. 106, 119., 8. 29, Σεν., κτλ., πόλις ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἡνδραποδισθῆναι Ἀστ. 195. 46. Τὸ μέσον ἦτο ὡσαύτως ἐν γράσει ἐπὶ ἐνεργ. σημασίαν, Ἠρόδ. 1. 76., 3. 59., 4. 203, Ἀνδοκ. 26. 11, κτλ., μάλιστα ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. ἀπαφτὰ κατὰ πρῶτον ἐν Ἀλκιβ. 3. 40.

II. τοιαύτη πώλησις ἦτο συνήθως πρᾶξις δημοσία, ἀλλ' ἡ λέξις κεῖται ἐνίοτε καὶ ἐπὶ ἀνδραποδιστῶν ἐξ ἐπαγγέλματος, Πλάτ. Γοργ. 508E, Σεν. Ἀπομ. 4. 2, 14, Συμπ. 4. 36: καὶ Ἡσυχίον, «ἀνδραποδίζει, αἰχμαλωτίζει, βιάζει, καὶ ὑπερλαίρει»· πρβλ. ἀνδραποδισμός.

ἀνδραπόδιον, τὸ, ὑποκορ. τὸ ἀνδράποδον, ἀνδραπόδι· ἤδη ταῦθ' ὅρως· Διφιλ. ἐν «Τιθαύστῃ».

ἀνδραπόδισις, ὡς, ἡ = τῷ ἐπομ., Σεν. Ἀπολ. 25.

ἀνδραπόδισμός, ὁ, οὗτος. τοῦ ἀνδραποδιστοῦ, ὑποδουλώσεως καὶ πώλησις πρὸς θουλίαν ἀνθρώπων ἐλευθέρων, ἀπὸ τοῦ ἀνδραποδισμοῦ σφῶν αὐτῶν Θουκ. 2. 68, Ἰσοκρ. 61D, κτλ.· πατριδός Δημ. 10. 18· πρβλ. ἀνδραποδίζω. II. ἐπὶ ἀνδραποδιστῶν, ἄρπαγῇ καὶ πώλησις ἐλευθέρων ἀνθρώπων, ἡ θούλιαν εἰς ἄλλους ἀνηκόντων, σωματεμπορία, ὑπόδικος ἀνδραποδισμοῦ, ἐπὶ ἀνδραποδισμῷ, Πλάτ. Νομ. 879A, 955A.

ἀνδραποδιστήριος, α, ον, κατάλληλος ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἀνδραποδισμόν, Τζέτ. Λοκ. 784.

ἀνδραποδιστής, αὐ, ὁ, σωματέμπορος, «ὁ τὸν ἐλευθέρων καταδουλούμενος ἢ τὸν ἀλλότρων οἰκίτην υπάγόμενος» (Πολύβ. I' 78).—«ἀνδραποδιστὴς οὐ μόνον ὁ τοὺς ἐλευθέρους δουλοῦμενος, ἀλλὰ καὶ ὁ τῶν ἐσποτῶν τοὺς θούλους ὑποσπῶν εἰς αὐτόν» Α. Β. 394/11.—κῦνα Κέρβερον ἀνδραποδιστήν, «σωματέμπορον, τοὺς ἐλευθέρους καταδουλούμενον» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἰππ. 1030, Πλ. 522, Ἀνακ. 117. 8, κτλ.—ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῶν λέξεων ἐρδούλοισι, τυχωρῶνχοι, κτλ., Πλάτ. Πολ. 344B· μεταφ., ὁ πωλὼν τὴν ἑαυτοῦ ἀνεξαρτησίαν, τοὺς δὲ λαμβάνοντας τῆς δουλίας μισθὸν ἀνδραποδιστὰς ἑαυτῶν ἀπεκάλεε Σεν. Ἀπομ. 1. 2, 6.

ἀνδραποδιστικός, ἡ, ὄν, = ἀνδραποδιστήριος:—ἡ ἀνδραποδιστική, ὁλ. ἡ τέχνη τοῦ ἀνδραποδιστοῦ, ἡ σωματεμπορία, Πλάτ. Σοφ. 222C:—Ὑπερίδ. ἐπέρω. ἀνδραποδιστικῶτατα Εὐκλ. ἐν Ἀδρ. 77 (Πολύβ. I' 77).

ἀνδραποδιστὴς, ὁ, ὁ ἀνδραποδιστὴς μεταβολεὺς Α. Β. 393, 27, ὁλ. σωματέμπορος, Λοκ. πρὸς ἀπαλ. 24, φιλίαν 2. 388.

ἀνδράποδον (δρᾶ), τὸ, λέξις τῶν περὶ οὐρανοῦ, ὁ αἰχμαλωτισθεὶς ἐν πολέμῳ καὶ πωληθεὶς εἰς θούλιον, εἴτε ἦν ἐξ ἀρχῆς ἐλεύθερος· εἴτε μὴ αἰχμαλωτὴς, πρῶτον παρ' Ἠρόδ. 3. 125, 129., 5. 31, καὶ συγν. ἐν τῷ περὶ Ἀστ. λόγῳ:—ἡ ἐξ ἀρχῆς εἰσκήρις μεταξὺ ἀνδραπόδου καὶ θούλου εἶναι σαφές, ὅσοι δὲ ἦσαν ἐξένοι περὶ καὶ θούλοι.. ἐν ἀνδραποδῶν λόγῳ ποιούμενος· εἴδε Ἠρόδ. 3. 125· τὰ ἀνδρ. πάντα, καὶ θούλα καὶ ἐλεύθερα Θουκ. 8. 28· τὰ ἀνδρ. τὰ θούλα πάντα ἀπέδοτο Σεν. Ἑλλ. 1. 6, 15. II. κατὰ τὴν τρεῖς ὅμως δὲ σημαίνει ἀπλῶς τὸν θούλον, τὸν θούλιν, ὃν τὸν θούλον πρὸς, Πλάτ. Γοργ. 483B, Θεόγ. 130B, Σεν. Ἀπομ. 4. 2, 30, πρβλ. ἀνδραποδιστής.—II λέξις εὐρηται ἐν στίχῳ τινὶ τοῦ Ὀμήρου, Ἰλ. Η. 475, ἐν τῇ Ἐπ. δοτ. πληθ. ἀνδραπόδισσας (ὡς εἰ ἐξ ὀνομαστ. ἀνδράποδους) ἐνθα ὁ Ἀριστοφάνης προέτινε τὴν γραφὴν ἀνδράποδισσι· ἀλλ' εἶναι σχεδὸν βέβαιον ὅτι ἡ λέξις ἦτο μεδομηρική καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ὁ στίχος ὠδελίσθη ὑπὸ Ζηνοδότου καὶ Ἀριστοφάνους. (Ὁ τύπος ἀνδραπόδισσας ὑποδεικνύει παραγωγὴν ἐκ τοῦ ἀνδρός καὶ τοῦς, ἀλλὰ τὸ γε νῦν ἔχον οὐδὲν σαφὲς γινώσκοντες περὶ τῆς ἐτυμολογίας αὐτοῦ).

ἀνδράποδωδης, ες, (εἰδός) θουλικός, θουληπρεπής, ποταπός, ἀντίθ. τῇ ἐλευθέρῳ. (Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 8, 5), ἀρετὴ Πλάτ. Φαίδων 69B· ἀγροίκος, καὶ ἀνδρ. ὁ αὐτ. Νόμ. 880· πρβλ. Σεν. Ἀπομ. 4. 2, 22· θηριώδης καὶ ἀνδρ. Πλάτ. Πολ. 430B, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 10, 8., 11. 3, κτλ., ἀνδρ. θορὴ, βραχέια καὶ ἡμελῆνη κόμη, οἷα ἡ τῶν ἀνδραπόδων, ἐντεῖθεν μεταφ., ἔτι τὴν ἀνδρ. τρίχα ἐν τῇ ψυχῇ ἔχοντες Πλάτ. Ἀλκ. 1. 120B.—Ἐπίφρ. -δὼς ὁ αὐτ. Συμπ. 215E.

ἀνδραποδωδία, ἡ, θουληπρέπεια, ἀνελευθερία, Ἀριστ. Πολ. 7. 17, 9, Πλούτ. 2. 7B.

ἀνδράποδ-ώνης, ον, ὁ, ὁ δουλέμπορος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 295, Κύριλλ. 237D.

ἀνδραποδωνία, ἡ, σωματεμπορία, ἀνδραποδωνίης ἀτέλεια, Ἐπιγρ. Κωζίκου ἐν Παιγνίς τ. 15, σ. 93, ἐνθα καὶ ἡ λέξις ἐπικωλύει. Ὅμοιοι δὲ αἱ ἐν τοῖς λεξικοῖς βωωνία καὶ στωωνία.

ἀνδράριον, τὸ, ὑποκορ. τὸν ἀνδρ., ἀνδραράριον, ἀνθρωπίνος εἰλεῖν, ἀνδράρια μοχλῶντα Ἀριστοφ. Ἀγ. 517· πονηρὰ Σουίδ. 246C.

ἀνδρ-ἀριστος, ον, ἐξοχώτατος, Σουλ. Ἐπιγρ. 8762.

ἀνδρ-ἀσῖτος, ὁ, ἀνθρωποφάγος, Μιχ. Δοκρ. Πανηγ. σ. 32, 18.

ἀνδράφαξις, ἴδε ἐν λ. ἀνδράφραξις.

ἀνδραφραστῆν, φεύγαιν ἢ ἐπὶ φόβῳ διώκειν· Ἡσυχ.

ἀνδρ-αχολός, ἔς, ἀνδραφραξής, «ἀνδραφραξίτι λθοῖσι οἱ ἀνδραφραξίτι, ἢ ὡν ἕκαστος ἀνδρὴς ἂν εἴη ἄνθρωπος, ὁ ἔστι φόρος» Εὐστάθ. 146D, 50, 1651, D· χειρμάδια Ὀδ. Κ. 121· βρώλακες Ἀπολλ. Ρόδ. 1. 1334· γόγγροι Εὐδοκ. παρ' Ἀθην. 288L.

ἀνδράχλη, ἡ, λέγεται ὅτι εἶναι ὁ Ἀστ. τύπος τῆς λέξεως ἀνδρ-ἀχολός.

δράγνη (I.), ἡλλὰδ. παρὰ Φωτίω Βιβλ. π. 533, 26. II. ἀγ-
γείον πρὸς ἑρμάνιον, ἐσθράς εἶδος ἢ ὑποπόδιον πύραυλον, «τὸ ἰδιω-
τικὸς γυναικεῖον ποταρὸν» Εὐστ. 1571-25 (ἐν τῇ δευτέρᾳ σημα-
σίᾳ πιθαν: συγγενὲς τῷ ἀνδράξ).

ἀνδράχλος, ἢ, ἄλλ. γραφ. παρὰ Θεοφρ. ἀντὶ τοῦ ἀνδράχνη.
ἀνδράχνη, ἢ, κοινῶς ἀνδράχλη, ἢ ἡλυστρίδα, Θεοφρ. Αἰτ. Φ.
1. 10, 4 καὶ ἄλλ., Διοσκ. 2. 450, Λουκ. Τραγ. 151.
2) εἶδος
δένδρου θρεῖνθ ἀειφύλλου, εἶδος κομάρου, «κομμάριον», Θεοφρ. Ἰστ.
Φ. 1. 9, 3.

ἀνδράχνος, ἢ, = ἀνδράχνη (2) «καὶ οἱ τῆς ἀνδράχνης θάμνοι
[ἐν Ἑλικῶνι] παρέχονται τῶν πανταχοῦ καρπῶν αἰεὶν ἥμιστον» Πλουσ.
9: 28, 1, πρὸλ. καὶ Ρ. 22, 2.

ἀνδρεία, ἢ, ἰων. -ῆτη (Ἠρόδ. 7. 99), συνήθως ἐν τοῖς χειρογρ.
ἀπαντᾷ ἀνδρεία συμφώνως τῇ γνώμῃ τοῦ Ἀπολλωνίου. (Α. Β. 546),
πολυμήρησι καὶ ἀναμειβίῃ ὑπ' ἄλλων γραμμ. ἐν Ἑρμολ. Μ. 461:
53, πρὸλ. Δινδορ. Ἀριστοφ. Νερ. 510: — ἀνδρεία ἀπατεῖ τὸ μέ-
τρον ἐν Ἀριστοφ. Νερ. 510, καὶ ἂν ἀντιβαίνει παρὰ εἰς τὸ μέτρον
ἐν τοῖς ὁλλοῖσι ποιητικαῖς γωρίαις, ἐνθα ἀπαντᾷ (Συμμενίδ. 26, Αἰσχύλ.
Θ. 52, Σοφ. Ἠλ. 983, Εὐρ. Τρω. 669), μόνον ἐν Εὐρ. Ἠρ. Μαιν.
475 ἀπατεῖται ἢ διὰ τοῦ ε γραφ. μέγα φρονύδιον ἐπ' ἀνδρεία
(ἐνθα ὁμοῦ δ' Ἑλμυλ. διωρῶσεν εὐανδρία), καὶ παρὰ μεταγ. τινί
ποιητῇ ἐν τοῖς Παρισianoῖς Ἀντικ. Κραμῆρου 4. 342. Ὁ τύπος ἀν-
δρεία βεβαιῶνται προσέτι καὶ ἐκ τοῦ ἰων. ἀνδρητή καὶ ἥδη ἐγέ-
ντο καθόλου ἀποδεκτοί. II δὲ σημασία τῆς λέξεως εἶναι ἡ αὐτὴ ὡς
καὶ νῦν, τὸ ἀνδρικόν, ἢ ἀνδρότης, τὸ ἀνδρικόν πνεῦμα, ὁ ἀνδρικός
χαρακτήρ, ἢ γενναϊότης, Αττ. νῆπ. 118, ἀντίκειται δὲ τῇ δειλίᾳ. Σεν.
Ἀπομν. 1. 1, 16, ἄλλ' ἐν Σοφ. Ἠλ. 983, ἐπὶ γυναικῶν πρὸλ. Ἀριστ.
Ἰγν. 1. 9, 110, Ν. 3: 9 ἀνδρεία περὶ τι Στράβ. 140: — κατὰ πληθ.,
γενναῖα πράξεις, γενναῖα κατορθώματα, Πλάτ. Νόμ. 922Α. II.
ἐπὶ κακῇ σημασίᾳ, ἀναίδια, αὐθάδεια, Οὐίτεμ. Ἐπιστ. Κρ. π.
233, 275.

ἀνδρείκελον, τό, εἰκόν, ὁμοίωμα ἀνδρός, Πλάτ. Πολ. 504B
(ἐκτός δ' ἐν ταύτῃ καίτι ἐπὶ τῆς II. σημασι.), Ἀππ. Ἐμφ. 2. 147,
Ἄνθ. Πλαν. 221. II. εἶδος φωνήου χρώμα σαρκὸς ἔχοντος.

ὥσπερ οἱ ζωγράφοι... ὅσον ὕταν ἀνδρείκελον σκευάζουσιν
Πλάτ. Κρατ. 424E, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπαλειφόμενος ἀν-
δρείκῳ Σεν. Οἰκ. 10. 5, Ἀριστ. π. 1. ἐν Ζ. 1. 18, 47, Θεοφρ. Αἰθ.
51: πρὸλ. Ρουγκ. Τίμ.

ἀνδρ-εἰκελός, ον, ὁμοῖος ἀνδρὶ, εἰδῶλα ποιοῦντες ἀνδρεί-
κελα διον. Ἀλ. Ρητορ. 1. 38: ἔφη τῶν ὁρῶν μάλιστα τὸν ὀφθαλ-
μὸν Ἀθων διατύπωσιν ἀνδρείκελον δέχεσθαι Πλουτ. Ἀλλ. 72.
Ὁ τύπος ἀνδρείκελος εἶναι μεταγενέστερος καὶ ἀμφιβολός.

ἀνδρείδουμος, ὁ ἔχων ἀνδρὶκὸν θυμὸν, Σοφ. ἐν λ. Φυγικός.
ἀνδρείδουμαι, γίνομαι ἀνδρείος, κοιν. «ἀνδρεῖναι» Περικλ. τ.—
τὸ ἐνεργ. μετὰ μεταβ. σημ. ποῦ ἀνδρεῖν, «ἀνδρεῖναι», ἀπαντᾷ παρὰ
Ψευδ. Ἰωσήφ. Μακκ. 15, σ. 516, ἀμεταβάτως δὲ παρὰ μεταγεν.
Βυζ. συγγρ.

ἀνδρείος, α, ον, ἰων. -ῆτος, η, ον, ἄλλ' ὁ Ἠρόδ. τηρεῖ τὸν
κοινὸν τύπον ἐν τῇ συγγρ. καὶ ὑπερθ. ἀνδρείότερος, -ότατος
1. 79, 123: — (ἀνὴρ) ἀνδρικός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ γυναικεῖος,
Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 123: θαμνιάτι τὰνδρεία, τὰ ἀνδρικά, Ἀριστοφ.
Ἐκκλ. 75: ἀνδρεία δ' ἦν ποιή τις ὁ αὐτ. Θεσμ. 154, Πλάτ.,
Σεν., πέπλοισι Θεόκρ. 28. 10 (ἐνθα ἀνδρείος) αὐλός (ἴδε αὐ-
λός) Ἠρόδ. 1. 17: ἀνδρ. ἀγορά, ἢ ἀγορὰ τῶν ἀνδρῶν. Ἐπιγρ.
Κυκ. ἐν Συλλογ. Ἐπιγρ. 3657: (οὗτω, γυναικεῖα ἀγορὰ Μένανδ.
ἐν Συναριστώσαις 7) ἀνδρείος (δηλ. σύλλογος) Ἐπιγρ. Διο-
ρικὴ ἐν Συλλογ. Ἐπιγρ. 2438. 1. 24: ἀνδρεία ἡμίπλαστο, «φορῶ-
σεν ἀνδρικήν, vestiepi virilem», Διογ. Λ. 3. 46. II. ἀνδρείος,
γενναῖος, θαρράλεις, Ἠρόδ. 7. 153, καὶ συχν. παρ' Ἀττ., ἐπὶ δὲ
καὶ γυνή, ὡς, δειτ' τὴν γυναῖκα εἶναι σώφρονα καὶ ἀν-
δρείαν Ἀριστ. Πολ. 1. 13, 3, 3. 4, 17: καὶ ἐπὶ κακῇ σημασίᾳ,
ἰσχυρογνώμων, εἰ καὶ πάντῃ ἀναλοχυντός εἰ καὶ ἀνδρ. τὰ τοι-
αῦτα Λουκ. Πρὸς Ἀπαίδ. 3: — οὗτ. τὸ ἀνδρεῖον = ἀνδρεία,
Θουκ. 2. 39: καὶ τοῦτο δὴ τὰνδρεῖον, ἢ προμηθία, τοῦτο εἶναι
ἀληθὲς ἀνδρεία, ἢ πρόνοια, Εὐρ. Ἰκ. 510: ἐβόσαν πρὸς τὰνδρεῖον
(ὡς τὸ πρὸς ἀλήθην τρέπεσθαι) ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 683: — Ἐπίερ. -ως
Ἀριστοφ. Εἰρ. 498, καὶ ἄλλ. ὑπερθ. -ότατα Πλάτ. Πολιτ. 262Δ,
Ἀριστοφ. Εἰρ. 498, καὶ ἄλλ. ὑπερθ. -ότατα Πλάτ. Πολιτ. 262Δ.

2) ἐπὶ ζώων Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 1, 32, πρὸλ. Πλάτ. Λάχ. 196D
καὶ Ε.
3) ἐπὶ πραγμάτων, ἰσχυρός, ζωηρός, λαφυρῶν ἀν-
δρεῖον πᾶν Εὐπολ. ἐν «Κόλασι» 22: ἔργον Ἀριστοφ. Σπ. 1200:
ὄφρα τρον Διλ. II. 1. 1. I. III. ἀνδρεία, τά, τὰ συστάτια
τῶν Κρητῶν, προσέτι τὸ ἀρχαιότερον ὄνημα τῶν παρὰ Σπαρτιάταις
φειδελίων ἢ φελετῶν (ἴδε τὰς λέξεις), Ἀλκμάν 37, Ἀριστ. Πολ.
2. 10. 5 (ἐνθα, ὡς ἐν Πλουτ. Λυκούργ. 12, εἶναι γεγραμμένον ἀν-
δρεία), πρὸλ. Μυλλ. π. Δωρ. 4. 3, 3: — ὡσαύτως, τὸ ἀνδρῆτιον,
Κρητικὴ λέξις, ἢ δημοσία αἰθουσα, Ἐπιγρ. Κρητ. ἐν τῇ Συλλογ.
Ἐπιγρ. 2554, 51., 2556, 38.

ἀνδρείότης, ητος, ἢ, = ἀνδρεία Σεν. Ἀν. 6. 5, 14, Τίμ. Λοκρ.
103D.

ἀνδρείοφρων, υνος, ὁ, ὁ ἀνδρεῖον ἔχων φρόνημα, Γενέσιος σ.
14C. — Ἐπίερ. ἀνδρείοφρώνως ὁ αὐτὸς 41B, 44B.

ἀνδρεῖω, ἴδε ἀνδρεῖσθαι.

ἀνδρεῖ-φόντης, ον, ὁ, (φονεύει) ἀνδροφόνος, δειπνῶν ὡς ἐπὶ 10.
τοῦ θεοῦ τοῦ πολέμου, Ἑνυσάλῃ ἀνδρεῖφόντῃ II, 1. 651, πρὸλ.
πρὸλ. ἀνδροφόνος, ἀλλὰ τὸ μέτρον φαίνεται ὡς νὰ ἀπατεῖ ἀνδρο-
φόντης, πρὸλ. ἀνδρῆς.

ἀνδρεῖων, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἀνδρεῶν, ἀνδρῶν.
ἀνδρ-εράστρια, ἢ, ἢ ἑμμανῶς ἀγαπᾶσα τοὺς ἀνδρας, τὰς μοι-
χοτρόπους, τὰς ἀνδρεραστροφίας καλῶν Ἀριστοφ. Θεσμ. 392.
— ἀνδρεράστρια γυνή, ἢ ἐπιμεινόμενη ἀνδρῶν ἢ ἑρῶσα ἄλλου καὶ
ἄλλου Α. Β. 21, 12.

ἀνδρεῖμενος, η, ον, ἰων. ἀντὶ ἀνδρούμενος.
ἀνδρεῖσθαι, ἀποθ. = ἀνδρεῖσθαι Ἐτυμολ. Μ. 599, 17.
ἀνδρεφόντης, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ἀνδρεφόντης, ἢ ἰσχυρῶς παρ'
Εὐσταθ. 183. 5.

ἀνδρεῶν, ἀνδρητή, ἀνδρῆτος, ἰων. ἀντὶ ἀνδρῶν, ἀνδρεία,
ἀνδρεῖος.

ἀνδρηλάτεις, μέλλ. -ήσω, ἀποθῶμαι ἐκ τοῦ οἴκου καὶ τῆς πα-
τρίδος, ἑξορίσθαι, οὐ τοῦτον ἐκ γῆς τῆς πατρίδος γρῆν ο' ἀνδρηλατεῖν
Αἰσχύλ. Ἀγ. 1410 (1392): ἐκ πόλεως τε καὶ δόμων Σοφ. Ω. Τ.
100, πρὸλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 221, Πλάτ. Πυλ. 503E, κτλ. — Παν.,
μήτε ἀνδρηλατεῖσθαι Δίων Κ. 47, 19, πρὸλ. ἐπὶ μ.

ἀνδρηλάτης, ἄ, ον, ὁ, (ἐλαύνει) ὁ ἀποδιώκων τινὰ ἀπὸ τῆς
ἐστίας αὐτοῦ, ἴδιος ὁ ἐκδικητὴς τοῦ αἵματος, ἐν περιπτώσει φόνου,
Αἰσχύλ. Θ. 637, πρὸλ. Ρουγκ. Τίμ., Μυλλ. Εὐμειν. 2. 44.

ἀνδρεία, ἴδε ἐν λ. ἀνδρεῖα.

ἀνδρεία, τά, ἴδε ἐν λ. ἀνδρεῖος (III.).

ἀνδριανταίριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀνδρείας, Σχόλ. εἰς Δευκ.
Λεῖψ. 3.

ἀνδριαντέλιον καὶ ἀνδριάντειον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀνδρείας,
Ἐπιγρ. Δήλου Bull. de cor. hel. VI., σ. 47. 50, ἔτι σ. 50 σημ. 5.
ἀνδριανταίος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἀνδρείας, Πλουτ. Θησ. 20, πρὸλ.
ἀνδριαντο-γλύφας, ὁ, ὁ γλύφων ἀνδριάντας, Τζέτζ. Λουκ. 615.
ἀνδριαντο-εἰδής, ἔς, ὁμοῖος ἀνδριάντι, Κλημ. Ἀλ. 10.
ἀνδριαντο-εργάτης, ον, ὁ, = ἀνδριαντοποιός, Τζέτζ. Ἰστ.
10. 268.

ἀνδριαντο-θήκη, ἢ, κόγχη, «ἀνδριάντα» ἐν τῇ τοίχῃ πρὸς τοπο-
θέτησιν ἀνδριάντος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2749. 1.

ἀνδριαντο-πλάστης, ον, ὁ, ὁ πλάττων (ἐκ πηλοῦ) ἀνδριάν-
τας, Εὐστ. 206. 37.

ἀνδριαντο-πλαστική, (ἐνν. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ πλάττειν
ἀνδριάντας ἐκ πηλοῦ ἢ ἄλλης εὐπλάστου ὕλης, Δίετ. Ἐπιγρ. Μ. 1. 118.
ἀνδριαντοποιεῖν, ποιῶ ἀνδριάντας, Σεν. Ἀπομ. 2. 1, 2.

ἀνδριαντοποιεῖν, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ἀνδριαντοποιεῖν, Πλάτ. Γοργ.
450C, Σεν. Ἀπομ. 1. 4, 3.

ἀνδριαντοποιική, (δηλ. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ἀνδριαντοποιεῖν,
Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 1, 17, Ψυσ. 2. 3. 5, Μισαρ. 4. 2, 4 (μετὰ δια-
φόρου γραφ. -ποιητική).

ἀνδριαντο-ποιός, οὔ, ὁ, ὁ κατασκευάζων ἀνδριάντας, ἀνδριαν-
τουργός, Πινδ. Ν. 5. 1, Πλάτ. Πολ. 540C, κτλ.

ἀνδριαντουργία, = ἀνδριαντοποιεῖν, τινὰ Πινδ. Ἀλ. 296.
ἀνδριαντουργία, ἡ, ἀνδριαντοποιία, Τζέτζ. Ἰστ. 8. 348.

ἀνδριαντουργός, ὁ, (ἐργῶν) = ἀνδριαντοποιός, Γαλην.

ἀνδριάς, ὁ, γεν. -άντος (Ἀττ. -άντος) κατὰ ἰων. Ἀλκ. το-
νινὰ παραγγέλλ. 8): (ἀνὴρ) = ὁμοίωμα ἀνδρός, «ἴσται εἰς ἀνδριάς
καὶ τὸ ἀγαλμα, καὶ ὁ ἐκ χαλκοῦ καὶ ὕλου καὶ χρυσοῦ καὶ τῆς ἄλ-
λῃς ὕλης ὅση δύναται δέξασθαι καὶ κατεῖναι εἰς... λέγεται μέντοι
καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ζῶων καταχρηστικῶς ἀνδριάς» Α. Β. σ. 394, 32
κτλ., ἀμφ' ἀνδριάντι σχεδὸν Πινδ. Π. 5. 53: ἀνδριάς θυώδεα
πηνέων, χρύσεος, στέρεος Ἠρόδ. 1. 183, 2. 91, Ἀριστοφ. Κίρ.
1183, Θουκ. 1. 134, κτλ. ἀνδριάντας καὶ ἄλλα ζῶα λίθινα καὶ
ξύλινα Πλάτ. Πολ. 514B: πρὸλ. ἀγαλμα: — αὐτοῦ 420C, ἀν-
δριάντας γράφειν, χρωματίζειν, ζωγραφεῖν ἀνδριάντας (οὐχὶ εἰκό-
νας), ἴδε Σταλβ., (ἐν τοῦτοις πρὸλ. Μεινεκὸς Μένανδρ. σ. 53): —
παροιμ. ἀνδριάντας ἀφωρότερος Σύνετ. 55D: γυμνότερος Δίων
Χρ. 2. 34: εἰρωνικῶς, νευρόσπαστον, τὸν καλὸν ἀνδριάντα καὶ
τριτογενιστὴν ἄκρον ἐξέθρεψέ σε Δημ. 270. 11. — ἀνδριάς: ὡς
ἐν τῇ συνήθειᾳ λέγουσι αἱ μητέρες περὶ τῶν υἱῶν, «ὁ καλὸς ἀν-
δριάς μου» Α. Β. 394, 29.

ἀνδρεῖω, μέλλ. -ίσω, καθιστῶ τινὰ ἀνδρικόν, σκληρογνώμων,
τοὺς δὲ τῇ ἐπιμέλειᾳ γεωργοῦντας ἀνδρεῖσι Σεν. Οἰκ. 4, 4.

II. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ καθ. καὶ μέτ., ἀνδρεῖσθαι, καθι-
σταῖν ἀνὴρ, ἔρχομαι εἰς ἡλικίαν ἀνδρός, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 859.

2) φέρομαι ὡς ἀνὴρ, πράττω τὰ τοῦ ἀνδρός, ἐάν θεὰς ἐθέλῃ καὶ
ἀνδρῶν Πλάτ. Θεαιτ. 151B. — αἶμα ἐρ καὶ ἀνδρεῖσθαι ἐν οἷς
ἔστιν ἀλκή II. Νικ. 3. 6, 12. — ἐνδύσθαι ὡς ἀνὴρ, «ἐνδυμῶν δὲ
ὁ κῆμος καὶ γυναικὶ ἀνδρεῖσθαι», δηλ. ἀνδρικῶς ἐνδύσθαι ποδή-
φιδας, πρὸλ. Λουκ. Ἀνὰ. 15: ἀνδρεῖσθαι τῷ βλακύνειν,
μαλθακίζεσθαι.

3) ἐπὶ αἰσχυρῶς σαρκινῶς μέλει συγγίνομαι
τινί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σκληρύνεσθαι. ἀνδρεῖσθαι καὶ ἐθ-
λύνετο καὶ ἔπραττε καὶ ἔπασχε Δίων Κ. 79. 11.

ἀνδρεῖος, ἢ, ὁν, ὁ ἀνδρῶν ἢ ἐργῶν εἰς ἄνδρα, ἀνδρῶνας,

άνδρικός, Λατ. virilis, Πλάτ. Πολ. 474Ε, κτλ.—άνδρ. ιδεώς, ιδίως άνδρικού παμάτου, Άριστοφ. Άγ. 695· σφής ή αὐτ. Σπ 1090, πρβλ. 1077· Ισθής Δίων Κ. 45. 21—μετ' άπαρ., πώνειν μὲν άμέες και φργεῖν μέγ' άνδρικός, εἰς τὸ φαγοπῶν· εἰμῆτα πρωτοπαλλήκαρα, Εὐβουλ. ἐν "Αντιόπη" 1.—τὸ άνδρικόν, τὸ γενναῖον, ὁ χαρμητὴρ γενναίου άνδρός, Άριστ. Άποσπ. 499.—κῆς, ὡς ἡρόδωτος εἰς άνδρα, Άριστοφ. Ίππ. 599, Σπ. 153, και ἄλλ.—Συγρ.—ώτερον ή αὐτ. Εἰρ. 515· ὡς αὐτ. —ώτατα ή αὐτ. Ίππ. 81· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀνάνδρως Πλάτ. Θεαιτ. 177B. 2) ἐπὶ κύλικας μεγάλης χωρητικότητος, μάλ' άνδρικήν Εὐβουλ. ἐν "Κυβευταῖς" 1.

II. ὁ ἐξ άνδρῶν ἀποτελούμενος, και τοῦ άνδρικοῦ χοροῦ ἐνδον ὄντος Ξεν. Έλλ. 6. 4, 16· νικήσας άνδρικήν χορὸν Λυσ. 161. 35.—Πρβλ. άνδρεῖας.

άνδριον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ άνδρ. άνδράριον, ἀνθρωπίσκος, "άνθρωπάκιον", Άριστοφ. Εἰρ. 51· ὡς φθονερὸν τὸ και ἀπρεπές άνδρ(ον), "εὐσεγενὲς ἀνθρωπάριον" (Σγῶλ.), Θεόκρ. 5. 40, πρβλ. Εὐκλ. ἐν "Αἰόλ. 15.

άνδριμος, ὁ, = άνδρεῖα, Πολυδ. Γ' 120· οὕτως, άνδρισμα, ατος, τὸ, ἔργον άνδρικόν, ἔργον γενναῖον, Μάξ. Τύρ. 38. 4.

άνδριστέον, άνδρικός·πρακτέον, Πλάτ. Φαίδων 90E.

άνδριστής, οὗ, ὁ, γενναῖος άνδρ, Νικήτ. Χρον. σ. 23A.

άνδριστι [τ], ἐπίρρ., άνδρικός, ὡς οἱ άνδρες, Άριστοφ. Έκκλ. 149, Θεόκρ. 18. 23.

άνδρο-δάμων, ὄνος, ὁ, ἀτραπός, "μονοπάτιον", Συλλ. Έπιγρ. 2570. 3.

άνδρο-δῶρής, ἐς, = άνδραχθής, Εὐστ. 1651. 9.

άνδρῶδασμος, "στενὴ ὁδός" Ήσύχ.

άνδρῶδᾶτω: μέλλ. -ήσω, (βαίνω) = Λατ. raudire, Άνθ. Π. 5. 208· τὴ οὐσίαστ. άνδρῶδᾶτης, ὁ, "ἀρετινοδότης", Ήσύχ. ἐν λ. παιδοπάτας.

άνδρῶ-θιος, ον, ἐπὶ γυναικὸς άνδρικός βιούσης, "ή δὲ ἦν άνδρῶθιος και ἄρρητος", Σουῖδ. ἐν λ. Ὀρύπτειται.

άνδροθῶρος, ον, (βιβρώσκω) άνδρῶθας, Άνθ. Π. 7: 206, Κόντ. Σμ. 6. 247.

άνδρῶ-βουλος, ον, (βουλή) ἐπὶ γυναικὸς ἐχούσης ἐρονήματα άνδρῶδᾶ· ὡς γάρ κρατεῖ γυναικὸς άνδρῶδουλοῦ ἐλπίσαν κερσ Αἰσχύλ. Άγ. 11, — "άνδρῶδουλος γυνή ή άνδρὸς βουλήματα βουλευομένη" Α. Β. 19· κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴ γυναικῶδουλος.

άνδροθῶρως, ὡτος, ὁ, ή, (βιβρώσκω) = άνδρῶθῶρος, γνάθος Εὐρ. Κύκλ. 93· χρησιμοι ή αὐτ. Ίρ. Μαιν. 385· πρβλ. ὠμοφάγος.

άνδρογένεια, ή, (γένος)· κατ' άνδρογένειαν· καταγόμενος ἐκ τοῦ μέρους τοῦ άνδρός, Ίππ. Έπιστ. 1294. 33.

άνδρο-γίγας, αντος, ὁ, ὁ γιγαντώδης, πελώριος άνδρ, Καλλ. εἰς Δῆμ. 35.

άνδρο-γόνος, ον, [ήμερα] άνδρῶγόνος, πρόσφορος πρὸς γέννησιν ἀρρένων τέκνων, Ήσ. Έργ. και Ήμ. 781. 78h.

άνδρο-γύναιος, ὁ, ὁ αἰσχροῦς και ποιωὺν και πάσχων, Άθων. Διαλ. 3 περὶ τριάδ. 2, σ. 185.

άνδρᾶ-γύνος, ὁ, άνήρ ἅμα και γυνή, ὁ ἄρρην ἅμα και θήλυς, άνδρῶγυνον γάρ ἐν τότε μὲν ἦν και εἶδος και ὄνομα ΕΞ ἀμφοτέρων κοινόν τοῦ τε ἄρρενος και θήλεος, νῦν δ' οὐκ ἔστιν ἄλλ' ή ἐν ὀνειδίζει ὄνομα κείμενον Πλάτ. Συμπ. 189B: ὡσαύτως γύνανδρος, Εὐριμαφρύδης.

2) γυναικῶδης ἄνθρωπος, ἐκτεθλυμμένος, θηλυπρεπής, ἐκνευρισμένος, Ήρδ. 4. 67, Κωμ. Άνων. 250, Πλούτ. 2. 219F: ὡσαύτως ἡμέτανδρος, ἡμεγύναιος.

3) παθικός, παθικός, κίναδος, Κωμ. Άνων. 335b, Άνθ. Π. 6. 234.

II. ὡς ἐπὶ, κοινὸς εἰς τε τοὺς άνδρας και τὰς γυναῖκας, λουτρά άνδρ., λουτρά ἐν χρήσει παρ' ἀμφοτέρων συγγένους τῶν γενῶν, αὐτόθι 9. 783.

III. άνδρῶγυνον, τὸ, ἐν τῇ ἡύαν. νομοθεσίᾳ, ὁ άνήρ και ή σύζυγος αὐτοῦ, τὸ συζυγικὸν ζεύγος, ὡς παρ' ἡμῖν· και άνδραγυνος-χωριστής, ὁ διαχωρίζων τὸν άνδρα ἀπὸ τῆς γυναικὸς, Νομοκλέων Κοιη. 219, Δουκᾶγγ.

άνδρῶ-δάκτος, ον, (δαίω) ὁ τοὺς άνδρας φονεύων, φονικός, πειρα (κατ' ἄλλους πεῖραι) κοπάνων άνδρῶδαίκτων Αἰσχύλ. Νο. 860· περὶ τοῦ Αἰσχύλ. Άποσπ. 131 (ἐν Άριστοφ. Βατρ. 1264) "πὶ πρὶ άνδρῶδαίκτων ἀκούων Ιήκοπον (ή Ιή κόπον) οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν· ἴδε Έρμάνν. Πονημ. 5, 138· πρβλ. Ιήκοπος.

άνδρῶδᾶμας, [ᾶ] αντος, ὁ, ή, (δαμία) ὁ καταδαμῶζων τοὺς άνδρας, φόβος, οἶνος Πινδ. Ν. 3. 67· Άποσπ. 147· άνδρῶδᾶμος, περὶ τῆς Έρμῆλης, ὁ αὐτ. Ν. 9. 37 (ἔμβα ἄλλοι "άνδρῶδᾶμαν τ' b ἀντὶ α· δάμιαν τ' b).

άνδρῶ-δωώκης, ου, ὁ, καταδωώκης άνδρῶν, Μανασσ. Χρον. 6564. Βασσ.

άνδρῶ-δόκος, ον, ὁ τοὺς άνδρας δεχόμενος, Παύλ. Σιλ. "Αμ. λων 118.

άνδρῶ-δομος, ὁ, άνδρὸς δῆμος, άνδρῶν, "εἰκλινος", Σουῖδ., Ήσύχ.· Εὐστ. 1573. 29.

άνδρῶ-ειδής, ἐς, άνδρὸς εἶδος ἔχων, ἕμοιος άνδρὶ, Κύριλλ. Άλ. τόμ. 5, σ. 550D.

άνδρο-εξάδελφος, ὁ, ὁ ἐξάδελφος τοῦ άνδρός, Σγῶλ. εἰς τὰ Βασιλ. 2, σ. 93.

άνδρο-θεᾶ, ή, ή άνδρῶδης θεᾶ, ή ή ή Άθηνᾶ, Άνθ. Π. 15. 22, άνδρῶθεν, ἐπίρρ., ἐξ άνδρός, ἐπὶ ἱπποκνεταύρου· άνδρῶθεν ἐκ-κῆνθ' ἱππος· άνδρῶθι δ' ἱππῶδεν άνήρ Άνθ. Πιλονίδ. 115.

άνδρῶ-θηλυς, ὁ, ή, άνδρῶγυνος I., Φιλῶστ. 489.

άνδρῶ-θῆς, ἥτος, ὁ, ή, (θνήσκω) φονικός, άνδρῶθῆτας Ἰλ(ου) φθσράς (κατὰ Πλωμφίδ. άνδρῶθῆτας) Αἰσχύλ. Άγ. 814.

άνδρῶ-κάδης, "πόα τις" Ήσύχ.

άνδρῶ-κάπηλος, ὁ, δουλέμπορος (ὡς παρεθάρη ἐκ τοῦ άνδραποδοκάπηλος), Γαλην.

άνδρῶ-καρδεις, ον, ὁ άνδρικήν ἔχων καρδίαν, άνδρεῖας, Μανασσ. Χρον. 1271, κτλ.

άνδρῶ-κλᾶς, ὁ, (κλᾶς) ὁ ἐξασθενῶν τοὺς άνδρας, ἐπὶ τοῦ κλῆ-μακτικικοῦ ἐνιαυτοῦ, ή ή, τοῦ 63ου ἔτους τῆς ἡλικίας τοῦ άνδρός, Ιούλιος Φερμίκος 4. 4, 14· ὡσαύτως άνδρῶ-κλᾶσσης, ὁ, ἐξασθεῖς τρίτος... άνδρῶκλᾶσσης, χαλεπὸς και θανατηφόρος· Κρατῶθῆμος ἐν Valent. Med. 5· ἴδε Λοβ. Φρόν. 609.

άνδρῶ-κμῆς, ἥτος, ὁ, ή, (κᾶμνω) ὁ καταπονῶν τοὺς άνδρας, λαιγός, τύχαι, μόχθοι, Αἰσχύλ. Ίκ. 679, Εὐμ. 248· ὁ άνδρῶ-κτόνος, πέλεκυς ὁ αὐτ. Χο. 889· οὗδ' άνδρῶκμητας προσφῆριον ἀγωνίας Εὐρ. Ίκ. 525.—[Τὸ ἐν Αἰάντι τοῦ Σοφοκλ. [325] χωρίον, "ἐν μέσοις βοτῶσι σιδηροκμήτην ἥσυχος θακεῖ πσιών, ὁ ἐρμηναῖον ὁ Σωλίσσας λέγει: "τῷ σιδηρῷ φονευθεῖσιν, ὡς άνδρῶκμηται·" κατὰ ταῦτα τὸ άνδρῶκμῆς ἔπρεπε νὰ σημαίνει: ὁ ὑπ' άνδρὸς φονευθεῖς.]

άνδρῶ-κμητος, ον, (κᾶμνω) ὁ ὑπ' ἀνθρωπίνων χειρῶν εἰργασμένος, άνδρῶκμηται ἐπὶ τύμβῳ Π. Α. 371· ὁ Ήσύχ. ἐρμηναῖον προφανῶς τὸ χωρίον τοῦτο λέγει: "άνδρῶκμηται·" ἐν ᾧ άνήρ ἀποθαῖ νῦν κείται, ή ὑπὸ άνδρὸς οἰκοδομηθέντι· πρβλ. Οεόδιμητος.

άνδρῶ-κῶβᾶλος, ὁ, "κακούργος, πανούργος" Ήσύχ., Σουῖδ.

άνδρῶ-κυγγυλευτής, ὁ, "άνδροπορφευεύς... ἀναλέγων τοὺς κόβλους".

άνδροκοιτέω, (κοίτη) ἐπὶ γυναικὸς, συγκαοιμῶμαι μετ' άνδρός, άνδροκοιτεῖω Μοσχίων π. Γυν. Παθ. 160:—ὡσαύτως οὐσίαστ.

άνδροκοίτης, ὁ, ἴω. Μαλακ. σ. 436, 14.

άνδροκοινωνᾶ-κλῆς, ἀντὶ τοῦ ἡλιθίου, ἀνθρωπίνων χειρῶν εἰργασμένος, άνδρῶκμηται ἐπὶ τύμβῳ Π. Α. 371· ὁ Ήσύχ. ἐρμηναῖον προφανῶς τὸ χωρίον τοῦτο λέγει: "άνδρῶκμηται·" ἐν ᾧ άνήρ ἀποθαῖ νῦν κείται, ή ὑπὸ άνδρὸς οἰκοδομηθέντι· πρβλ. Οεόδιμητος.

άνδρῶ-κῶρος, ὁ, ή, ὁ περιποιούμενος ή θεραπεύων άνδρα, Σγῶλ. εἰς Λουκ. Άλκ. 1. ἴδε σημ. Περσ. ἐν Μοίριδι σ. 449, ἐν λέξει ἐριονόμος.

άνδρῶ-κῶνος, ον, = άνδρῶκτόνος, ή ή, "άνδρῶκνοι· άνδρῶ-φῶνοι" Ήσύχ., Α. Β. 394.

άνδρῶ-κρίνθος, ή, οὕτως ἐκάλεῖ ὁ Στρατόνικος τὴν Ἡράκλειαν, ἐν ᾗ οἱ άνδρες εἶχον τὰ πορνικὰ ἥθη τῶν γυναικῶν τῆς Κορίνθου, Αἰόλ. 351C.

άνδρῶ-κτᾶσα, ή, (κτείνω) ή ἐν μάχῃ άνδρῶφονία, κατὰ τὸ κτεῖ-στον πληρ., πάσασσαι.. Άρην άνδρῶκτασιῶν Ίκ. Π. 909· μάχας τ' άνδρῶκτασίας τε Η. 237, κτλ., = καθ' ἐνίκην, άνδρῶ-κτασίης ὑπὸ λυγρῆς, ἐνεκα ὀλιεσῆς άνδρῶφονίας, άνδρῶκτονίας, Ή. 86, πρβλ. Αἰσχύλ. Θ. 693.

άνδρῶ-κτενεῖον, τὸ, μέρος πρὸς θανάτωσιν ἀνθρώπων, ὠλεῖται ὁ ἄν άνδρῶκτονεῖα και τὰ τῶν θημῶν ἐνδοιαγήματα, ἐν οἷς τοὺς ἐπὶ θανάτῳ καταδικασθέντας καταχρῶνται Α. Β. 28, 9.

άνδρῶ-κτονέω, φονεύω ἀνθρώπου, πράττω άνδρῶκτονέαν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 602.

άνδρῶ-κτόνος, ον, (κτείνω) άνδρῶφῶνος, ὁ φονεύων ἐν γάμοις ἄν-θρωπον, Ίρδ. 4. 110, Σοφ. (ς) παρὰ Πλουτ. 2. 35E, Εὐρ. Κύκλ. 22.

άνδρῶ-λαγνος, ον, ἐπὶ γυναικὸς λάγνου ἐχούσης μεγάλην ἐπιθυμίαν συνουσίας μετ' άνδρός, ἀσελγής:—ὁ Κοραῆς προτείνει άνδρῶ-λόγος ἴδε Θεοφρ. Χαρ. 28 και σημ. Κοραῆ ἐν τῇ ἐκδ. αὐτοῦ σ. 329· ἄλλη γραφή άνδρῶλάδος, ή παγιθεύουσα άνδρας, και ἕλλη άνδρῶ-λάδος, περὶ άνδρὸς λαλοῦσα, φλυαρούσα.

άνδρῶ-λεθῶρος, ον, ὁ εἰς ἐλευθρον ἄγων, ὁ καταστρέφων άνδρας, Θεόδ. Στουτ.

άνδρῶ-λιτεῖρα, ή, ή ἐξολοθρεύουσα άνδρας, Αἰσχύλ. Άγ. 1465· άνδ. νόσος ὁ αὐτ. Θ. 314.

άνδρῶ-λήμη, ή, (λήμα) άνδρῶδουλος, "ή άνδρὸς ἔχουσα λῆμα" Ήσύχ.

άνδρῶ-ληψία, ή, ή κατᾶληψις, ή σύλληψις άνδρῶν ἐνδύων φόνου πολεῖται ἐν τῇ ἐξένη· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ Ἀθηναῖκος νήμις ἀπῆ-τει τὴν σύλληψιν τριῶν άνδρῶν τῆς ἐνδύου και μὴ παραδούσης τὸν φονέα πόλειος, Νόμ. παρὰ Δῆμ. 647· 24 κτλ., 1292. 4· ὡσαύτως άνδρῶληψιον, τὸ, ὁ αὐτ. 648. 11., 692. 22.—"άνδρῶληψιον και άνδρῶληψία· άνδρῶληψιον ἐστὶ τὸ φόνου πρᾶγμέντος ἐν τινὶ πόλει, και τὸ φονεὺς μὴ ἐκδιδομένου ὑπὸ τῶν πολιτῶν, τρεῖς ἄντ' αὐτοῦ τῶν ἐκείνου πολιτῶν ἄγειν εἰς δικαστήριον, δίκην ὑφείοντας τοῦ φόνου και ἐδῶτα άνδρῶληψιον καλεῖται.—Παρ' Ἀπ. Έμμελ. πολ. 4. 6, ἔχει γυνικήν σημασίαν ή λέξις σημαίνουσα κατᾶληψιν ή σύλληψιν.

άνδρῶ-λόγιω, συλλέγω άνδρας, στρατολογῶ, Ἀλκίφρ. 1, 11:—Παύλ. Λουκ. Τύταρ. 58, Κλήμ. Ἀλεξ. 947.

άνδρολογία, ή, στρατολογία εν Μακκαβ. Β', ιθ', 48, συλλογή χρημάτων κατ' άνδρα, κεφαλαιώδης φόρος.

άνδρουλόγος, ον, ό λαλών ως άνθρ, λίθος Τζέτζ. Μεθ' Όμ. 573.

άνδρουμάνης, ές, (μαίνομαι) επί γυναικός, ή μαίνομένη δι' άνδρα, Εύρ. παρ' Ηλιντ. σύγκρ. Λυκ. και Νουμ. 3, Δ. Β. 394. Ήε εν λ. γυναικομανής.

άνδρουμάνια, ή, έμμανής επιθυμία δι' άνδρα, Γρηγ. Ναζ. και τό β' μα-μαίνω Έκκλ.

άνδρου-μάχος [ά], ον, (μάχομαι) πρὸς άνδρας μαχόμενος, γετ-ρες Άλθ. Π. 7, 241:—Οηλ., άνδρομάχη άλογος αυτού 11. 378. παρ' Όμήρῳ, μόνον ως κύριον όνομα Άνδρομάχη.

άνδρου-μεγίλης, ές, = άνδρομάχης, Νικητ. Χρον. 132D.

άνδρήμεος, α, ον, (άνηρ) ανθρώπινος, κρία, αίμα, χρώς άνδρ. Όδ. 1. 297. X. 19, 'Ιλ. N. 20. 100. ψωμίς τ' άνδρήμεοι, τιμωρία ανθρώπων κρείων, Όδ. 1. 374. Επιλον άνδρόμεον, έμιλ. έξ άνδρών, 'Ιλ. Α. 533. άνδρ. κεφαλή Έμπεδ. 302. αυδής, ένοπή Άπολλ. Ρέδ. Α. 238, Δ. 581.

άνδρουμήκης, ές, (μήκος) άνδρὸς μήκος έχων, σταύρωμα Ξεν. Έλλ. 3. 2, 3. ύψος, βάλος, Ηολύδ. 8. 7, 6., 10. 46, 3. τὸν άνδρουμ. πυρὲν Ξωσιθλον Δάφνις ή Λιτυέρσας 18 (Ήε Clinton F. Π. 3. σ. 502).

άνδρουμηρόν, (ή-μητόν), τό, έγχειρίδιον οὗ ή λεπὲς υπεχώρει εἰς τήν λαβήν και ήτο εν χρήσει επί τῆς σκηνῆς τοῦ μακτροῦ πρὸς παράστασιν φύλων, συσπαστόν έγχειρίδιον τραγικόν. 'Ισούχ., πρὸλ. Άλλ. Τάτ. 3. 20 κέξ.

άνδρ-μορφος, ον, (μορφή) άνδρὸς μορφήν έχων, άπλετον μέ-γθος άνδρόμορφον Άπολλόδ. 1. 8, 3.—Έπιδρ. -φως Άνών. Κώδ. Παρ. 1087, εἰλ. 162.

άνδρομας, ον, = άνδρῶδης, Άρχαί. β1, 12.

άνδρουνομίω, μετοχ. μέσ. φων. άνδρουνομύμενος = αλαζο-νεύμενος, Μερκ. Άντ. 10. 19. 'Ο Κοραῖς σημειοῦται: εἴσως γρα-πτέον, άνδρῆζόμενος.

άνδρ-νους, ουν, = άνδρόβουλος, Μανασσ. Χρον. 5704.

άνδρ-ο-μοιος, α, ον, όμοίων πρὸς άνδρα, έχων άνδρικὴν μορφήν, Τζέτζ. Μεθ' Όμ. 370.

άνδρ-ο-παγής, ές, συμπαγής ως άνήρ, άνδρικός, ήνα εἰς τέλειον φρόνημα και άνδρῶταγες μεταποίησιν Άμφιλχ. σ. 12.

άνδρ-ο-παγες, αιδός, ή δ παῖς δ νεωστὶ εἰς άνδρας ελθὼν, ή δ εν τῇ παιδικῇ ηλικίᾳ άνδρεῖός ών, λέγει δὲ τὴν Παρθενοπαῖον τὴν υἱὸν τῆς Άταλάντης (Σχολ. Άισχύλ. Θ. 633. τοῦ Τρωίλου, Σοφ. Άποσπ. 551. άνδρῶνμενος ήδη παῖς ή άνδρὸς φρόνησιν έχων παῖς 'Ισούχ.

άνδρ-ο-πλασία, ή, (πλάσσω) τό πλάττειν (έκ μαλακῆς ύλης) αν-θρώπου, Διον. Άρεοπαγ.

άνδρ-ο-πλήθεια, ή, πλήθος άνδρῶν, ήδὲ τις πάρεστιν αὐτοῖς άνδρ-ο-πλήθεια στρατοῦ Άισχύλ. Πέρσ. 235.

άνδρ-ο-πλουτος, ή, επί γῆρας ήτις εἰνέτο πλουσία εκ τοῦ απο-θανόντος άνδρὸς αὐτῆς, Παλαδ. β1. Χρυσ. σ. 35.

άνδρ-ο-ποιός, όν, δ καθιστῶν τινά άνδρικόν, δ έμπνέων αἰσθη-ματα άνδρικά, «μουσικήν κασμῶν ως άνδρ-οποιόν,» Πλούτ. 2. 334F.

άνδρ-ο-πυρνος, ό, δ πορνεύμενος, δ κλεινός, Οείδομ. 'Ιστ. 240, Δημ. Φαλ. 27.

άνδρ-ο-πορφυρεὺς = άνδρ-οκογχυλευτής δ Ήε.

άνδρ-ο-πρεπής, ές, (πρέπω) άνδρὶ πρέπων, άνδρικός, γενναῖος, Κυρίλλ. Άλ. τόμ. 5, σ. 522.

άνδρ-ο-πρῶσωπος, ον, = τῷ έπομ., 'Ισούχ. εν λέξει άνδρ-ο-πρῶρος.

άνδρ-ο-πρῶρος, ον, ή έχων άνδρικὸν πρῶσωπον, οβουγενῆ άν-δρόπριον Άμπεδ. 314. Ήε πρῶρα.

άνδρ-ο-σάθων, ό, (σάθη) δ μεγάλη έχων αἰδοῖα, επίθ. τοῦ Πριά-που, πθ. γραφ. Α. Β. 394. αντί -σάθων Σουδ., ώσαύτως -σά-θης, ό, Δ. Β. αὐτόθι.

άνδρ-ο-σάμων, τό, (αἶμα) φυτὸν εκβάλλον έρυθρὸν όπὸν, είδος άγρίου πηγάνου, κοινῶς «λειχινόχορον,» Κατὰ Διοσκωρίδην 3. 173, «θάμνος λεπτόκαρρος, φρυγανώδης, πεφρονιγμένος τὰ βάρβιλα, φύλλα τριπλασία του πηγάνου, ή τριφθέντα οἰνώδη χυλὸν άφίρσι» καρπὸς εν κάλυκι όμοιος τῷ τῆς μελαίνης μήκονος, αἰολεῖ κατάγραφος, ανα-τριφθεῖσα δὲ ή κόμη ήρπινώδη όσμὴν αποδίδωσι.»

άνδρ-ο-σάμεις, τό, όπρ και πικράς όνομάζεται, εἶναι πόα λευκή, λεπτόκαρρος, πικρά, άρυλλος, θυλάκιον επί τῆς κεφαλῆς έχουσα περι-εχτικὸν σπέρματος· γίνεταί δὲ εν Συρία εν παραθαλασσίσι τόποις Δοσκ. 140 (180).

άνδρ-ο-σάμεις, εδος, ό, ή, δ τοὺς άνδρας σινόμενος, δηλ. βλά-πτων, επιβλαπὲς τοῖς ανθρώποις, Άνθ. Πλανούδ. 266, 6.

άνδρ-ο-σπλάγγνος, ον, έχων ανθρώπινα σπλάγγνα ή καρδίαν, Μανασσ. Χρον. 5704.

άνδρ-ο-στροφος, ον, άνδρόστροφα έργα. τοῖς άνδράσιν άνή-κοντα, μετ' ασχάρως σημασίας, «και πόρνας, τριβέδας τ' άνδρόστροφα έργα τελοῦσας» Μανέθ. 4. 358.

άνδρ-ο-σύνη, ή, = άνδρεῖα, Χρησμ. παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 223D.

άνδρ-ο-σφαγεῖον, τό, μέρος ένθα σφάζονται άνδρες, εκ εὐρω-σείας τοῦ Dubreo εν Άισχύλ. Άγ. 1092 αντί άνδρὸς σφαγεῖον.

άνδρ-ο-σφαγῆς, ιγγος, ό, ή όρρητὴ σφαγή, έχουσα ενλ. κραταιήν άνδρὸς και οὐχί ως συνήθως γυναικός, 'Ηρόδ. 2. 175.

άνδρ-ο-σφης, ητος, και άνδρ-ο-σφης, ητος, ή, άνδρ-ο-σφης, άν-δρεῖα, λιποῦσα άνδρ-ο-σφῆτα και ήθην 'Ιλ. X. 303.—Φίντες παρὰ Στοβ. 444. 18:—περὶ τοῦ εν 'Ιλ. ενθ' αἰ. Ήε εν λέξει άνδρ-ο-σφης.

άνδρ-ο-σφίω, (τίμνω) εκτίμνω, όρχομαι, εύνοουχίζω, τὸν πα-τέρα ήνδρ-ο-σφίω Σίξτ. Έμπ. π. γραμμ. 289.

άνδρ-ο-σφίω, εν, ό τοὺς άνδρας τείνων, έρως Νικήτ. Εὐ-γεν. 4. 380.

άνδρ-ο-σφύης, ές, (σφύζω, σφύζω) επί νεανίδων, ή άξιουμένη άνδρὸς, άνδρ. βίσιος, έγγαμος βίος, Εὐμ. 960.

άνδρ-ο-σφύϊω, έσθίω άνδρας, δηλ. ανθρώπους, διάφορ. γραφ. αντί άνθρ-ο-σφύϊω 'Ηρόδ. 4. 100.

άνδρ-ο-σφύϊος, ον, (σφύζω) ή έσθίων άνδρας, άνθρ-ο-σφύϊος, επίθ. τῶν Κουλίπων, Όδ. K. 200. οἱ 'Ανδρ-ο-σφύϊοι, λαὸς κατοικῶν καθύπερθε τῶν Σκυθῶν πρὸς βορρην, μετὰ δὲ τὴν έρῆμον Άν-δρ-ο-σφύϊοι οἰκεῖσιν, Εθνός ένόν έθιον και οὐδασίως Σκυθικόν 'Ηρόδ. 4. 18. 106.

άνδρ-ο-σφύϊος, ον, (σφύζω) ή φηρόν κατ' άνδράσι προεχόντων, φν-νικός, μοῖρα Πινδ. Άποσπ. 164. Εχίθνα Σοφ. Φ. 266.

II προπαρ. άνδρ-ο-σφύϊον αίμα, = άνδρὸς έκπαρμένον αίμα, δηλ. φν-νευθέντος, ό αὐτ. Άντ. 1021. πρὸλ. τραχόκτονος.

άνδρ-ο-σφονεύς, ό, = άνδρ-ο-σφόνος, Μανέθ. 2. 302. Τζέτζ. Όμ. 341.

άνδρ-ο-σφονεύς, φονεύς ανθρώπων, ή άπλως φονεύς, καθόρου, Στράβ. 206. μετ' αἰς, 'Ιππ. Έπιστ. 1282:—Πλούτ., Φίλων 2. 314.

άνδρ-ο-σφονία, ή, φόνος άνδρῶν, άνθρ-ο-σφονία, Άριστ. 'Ηθ. N. 2. 6, 18, Πλούτ. Ρωμύλ. 22.

άνδρ-ο-σφονός, ον, (σφονεύω) ή άνδρας φονεύων, Όμηρικόν επίθ. τοῦ Έκτορος 'Ιλ. Ω. 724 κτλ. τοῦ Άχιλλέως, Σ. 317:—εν Όδ. Α. 261, φάρμακον άνδρ. = φονικὸν φάρμακον:—εν γένει ως επίθετον πολλῶν λέξεων, π. χ.: άνδρ-ο-σφόνος μελίη, φροντίς, σιωπή, σί-δηρος, κτλ. 2) επί γυναικῶν φονευσασῶν τοὺς άνδρας αὐτῶν, Λαμινίαν τ' Εθνεῖ γυναικῶν άνδρ-ο-σφόνων Πινδ. Π. 4. 449.

II, ως όρος νομικός, δ αποζημιωτὴς ένοχος άνθρ-ο-σφονίας, άνθρ-ο-σφονικός, Λυσ. 116. 38, Πλάτ. Φαίδων 114λ, Δημ. 629 εν τίλ.:—Έντεῦθεν ως επίθετον καταχρηστού, πρὸς τοὺς άνδρ-ο-σφ-όνους Ιχθυοπώλας Άθην. 228C, πρὸλ. Άμφιν εν 'Ιλλείδῃ 'Ι. 8, και αὐτόθι Μελνεκν.

άνδρ-ο-σφόντης, ου, ό, = άνδρ-ο-σφόντης, Άισχύλ. Θ. 572.

άνδρ-ο-σφρων, ό, ή, επί γυναικός, ή έχουσα φρόνημα άνδρῆς, ως τῇ άνδρ-ο-σφονίᾳ, κατ' όρσανδὸν γάρ οἶκον άνδρ-ο-σφρων γυνή Σοφ. Άποσπ. 680 εκ τοῦ Στοβαίου.

άνδρ-ο-σφύης, ές, ό έχων σφύη ή φύσιν άνδρὸς, Έμπεδ. 210, Νέων. Δ. 36. 94.

άνδρ-ο-σφύϊος, -ώσω, μεταβάλλω εἰς άνδρα, Λυκίερ. 176. 943.

II, ανατρίψω μέχρι τῆς άνδρικῆς ηλικίας, «μεγαλύνω» ήνδρῶσεν ό 'Ιερά δεξαμένη με Τύρος Άνθ. Π. 7. 418, Πλούτ. 2. 490Α:—Παθ. γίνονται άνθρ, φθάνω εἰς τὴν άνδρικὴν ηλικίαν, 'Ηρόδ. 1. 123., 2. 32, 'Ιππ. π. Άδρ. 825, Εύρ. 'Ηρ. Μαιν. 42, κτλ.:—μεταρ., διθυράμβοι ήνδρ-ο-σφύϊοι Μάχων παρ' Άθην. 341C.

III, εν τῷ παθ. ώσαύτως και επί γυναικός, άνδρ-ο-σφύϊος, άνδρὸς πέτρην λαβούσα, Λετ. virgin sخرچيا, Παλκεν. 'Ιππ. 490, Galak. εἰς M. Άντων. 1. 17. και 'Ισούχ. άνδρ-ο-σφύϊος άνθρῆ συνοικήσας, διαπο-ρρηθῆσα, —Πρὸλ. άνδρ-ο-σφύϊος.

άνδρ-ο-σφύϊος = άνδρ-ο-σφύϊος, άνδρ-ο-σφύϊος δὲ τὴν φρένα Παλ-λάδ. β1. 'Ιω. Χρυσ. σ. 40. 23.

άνδρ-ο-σφύϊος, ές, (είδος) ως άνήρ, άνδρικός, άνδρεῖος, 'Ισοκρ. 97C. οἱ άνδρ-ο-σφύϊοι τὴν φύσιν Άριστ. 'Ηθ. N. 9. 11. 4. άνδρ-ο-σφύϊοι-ροῖ τε ή ήθ ή αὐτ. Ρητ. 2. 17, 2. άνδρ. ρυθμίς, σχήματα Διον. Άλ. παρ. Δημ. 43, και άλλ.· λόγος Πλούτ. 2. 110D.—Έπιδρ., άνδρ-ο-σφύϊος διακεῖσθαι 'Ισοκρ. 239B.—'Ιπερ. -όσφύϊος Ξεν. Άπομν. 48. 1.

άνδρ-ο-σφύϊος, όνος, ή, τό διὰ τοὺς άνδρας διαμέρισμα τῆς σῆλας, ή αἰδοῦσα τῶν συμποσίων, ή τό δειπνητήριον, κτλ., 'Ηρόδ. (Ήε κασπ.), κτλ.· εντρίπτει, Άισχύλ. Άγ. 243, υἱένοι, Χο. 712, Εύρ., Ξεν., κτλ.· 'Ιων. άνδρ-ο-σφύϊος 'Ηρόδ. 1. 34., 3. 77, και άλλ.· 'Επ. άν-δρ-ο-σφύϊος Άνθ. Π. 9. 332:—ώσαύτως άνδρ-ο-σφύϊος, εδος, ή, Λυσ. 92. 29, Ξεν. Οἰκ. 3. 61:—αντιτίθενται τὰ γυναικῶν, γυναικ-ο-σφύϊος.

II, παρὰ Ρωμαίους, είδος μεταξὺ δύο αὐτῶν τῆς οἰκίας, Επιδρ. 6. 10 § 52.

άνδρ-ο-σφύϊος, τό, άνδρ. τεθρῶνμενον επί τοῦ κήπου, 'Εκπαρ. Δήλου, Bul. de cor. hel. VI. σ. 63.—'Η λέξις βεβαίως εἶναι υπο-κοριστικὸν τοῦ άνδρῶν.

άνδρ-ο-σφύϊος, (ύ), τό, (άνήρ, όνομα) άνδρὸς όνομα, εἴτως ανα-γνωστέον εν Θεογνώστ. Καν. 9 και εν Σχολ. εἰς Άριστον. 27. 1231:—άνδρ-ο-σφύϊος (δηλ. όνομα), τό, όνομα μεταβιβασθὲν από ζῴου εἰς άνθρωπον· π. χ. Σκύμνος, Πωλός, Σχόλ. εἰς 'Ιλ. X. 319.

άνδρ-ο-σφύϊος, α, ον, μεταγεν. τύπος τοῦ άνδρεῖος (εἰπεῖν εν 'Ιππ. 1. 26, Ξεν. Οἰκ. 9. 6, τὰ σπιντα τῶν χειρῶν. έχουσι άνδρ-ο-σφύϊος, Μουσων. παρὰ Στοβ. Παρτ. σ. 54, 'Ιωσφ. Σχόλ. εἰς Άριστον, Βατρ. 47.

ἀνακός, καὶ ὅτι ἐν εἶναι, ὡς κοινῶς ὑπολαμβάνεται, σύνθετον ἐκ τῆς ἀνὰ καὶ τοῦ ἐκός].

ἀν-ἐκβάτος, ον, ὁ ἄνευ ἐκβάσεως, ἄνευ ἐξόδου, χαράδρα Θουκ. 3. 98. Ἄϊδος εὐνὴ Ὀππ. Ἀλ. 4. 392.

ἀν-ἐκβαστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐκβάλῃ, νὰ κατα- νικήσῃ, Πλούτ. 2. 105D. — Ἐπίρρ. ἀνεκβάστω, Γέλλ. Ἀττ. Νύκτ. 1. 2, 7.

ἀν-ἐκδαρτος, ον, (δαρτός) «ἀγδαρτος». — Ἐπίρρ. ἀνεκδαρτί, ἀμφότερα παρὰ Σουίτ. ἐν λῆ. ἄδορος καὶ ἄδορατ.

ἀν-ἐκδήμητος, ον, ἀκατάλληλος, μὴ ἀρμόδιος πρὸς ἀποδημίαν, τὴν μετὰ καλάνδας ἡμέραν καὶ νόνας καὶ εἰδούς ἀνέξοδον καὶ ἀνεκδήμητον τίθενται Πλούτ. 2. 269D.

ἀν-ἐκδηγήτος, ον, ἀπερίγραπτος, ἀνέκφραστος, χάρις δὲ τῷ Θεῷ ἐπὶ τῇ ἀνεκδηγήτῳ αὐτοῦ δωρεᾷ Ἐπιστ. πρὸς Κορ. Β', 8, 15, Ἐκκλ.

ἀν-ἐκδίκητος, ον, ὃν δὲν ἐξεδικήθῃ τις, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Γ. 20. 3, 1, Ἀπολλ. Λεξ. ἐν λ. γήποιναί.

ἀν-ἐκδοτος, ον, ἐπὶ κόρης, ἢ μὴ δοθεῖσα εἰς ἄνδρα, ἢ μὴ ὑπαν- δρευθεῖσα, Λυσ. 134. 1, Δημ. 1124. 7, Ἰσάτος 57. 37. ἀνέκδοτον ἔνδον καταγγράσκειν Ὑπερίδ. ὑπὲρ Λυκούρ. 11. II, ὁ μὴ δημαρτυρεῖς, ὁ πρὸς μυστικὸς, Διόδ. 1. 4, Κικ. πρὸς Ἀττ. 14. 17, 6, πρὸλ. ἐκδιδώμι 1. 7.

ἀν-ἐκδρομος, ον, ἄφυκτος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀποφύγῃ, ἀειδύτος, ἀειξοδός, ἀνέκδρομος ὠχίσις θώμιξ (ἰρὺντ. θώ- μιγξ, ἔδε τὴν λῆξ.) Ἀνθ. II. 9. 343.

ἀν-ἐκδυώπητος, ον, ἀνέκδυατος, ἀμειλικτος, Δοσιθ. ἐν Λατ. Γραμμ. ἔκδ. Keil, VII. σ. 392.

ἀν-ἐκδυτος, ον, ἐκ τοῦ ὀπίου δὲν δύναται τις νὰ ἐξέλθῃ, πρὸς ἔρμην. τοῦ νήδυμος, Εὐστ. 1580. 13.

ἀν-ἐκζήτητος, ον, ὁ μὴ ἐκζητηθεῖς, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 42.

ἀν-ἐκζήτητος, ον, ὁ μὴ θερμανθεῖς ἢ ὁ μὴ θυνάμενος νὰ θερμανθῇ, Ὀρειδᾶς. παρὰ Φωτ. Βιβλ. σ. 175. 40. — Ἐπίρρ. -τως Ἀντιλλ. Μετληαί σ. 256.

ἀν-ἐκθλιπτος, ον, ὁ μὴ ἐκθλιβεῖς, «ἀστρυτος» τῇ ἀνεκθλίπτῳ σταφυλῇ Εὐστ. Πονημ. 355, 35.

ἀνεκθόρυνμι, ἀναπθῆναι, Χρησμ. παρὰ Πορφ. ἐν Εὐστ. Εὐαγγ. Πρ. 3. 14. ἀνά θ' ἐξέθορες, μάντι Λυκούρεῦ (ἐν τμήσει).

ἀν-ἐκθύτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐξελεύσῃ ἢ καθυποχέσῃ διὰ θυσιᾶς, ἔλλη γραφ. ἐν Κορυούτ. Θε. Φύσ. 9.

ἀν-ἐκκλειστος, ον, ὁ μὴ ἀποκεκλεισμένος, Δίδουμ. Π. Τριδ. 2. 4.

ἀν-ἐκκλησιαστος, ον, ἄνευ ἐκκλησίας, δηλαδὴ συνελθούσης, Θέλατρον Ποσειδωνίου παρ' Ἀθην. 213D. 2) παρ' Ἐκκλ. συγγρ., ἀποκεκλεισμένος ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας: κληρικὸς ἀρπύζων γυναῖκα ἀνεκκλησιαστος ἔστω Κανὼν 27 τῆς ἐν Χαλκιδ. Συνόδου.

ἀν-ἐκκλητος, ον, ὁ μὴ προκληθεῖς, Σουλ. Ἐπίρρ. 5912. 12., 5913. 11., 5914.

ἀν-ἐκκλῖτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐκκλινῇ ἢ ἐκφύγῃ, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 797, Ἠσυχ. ἐν λῆξ. ἄλκιστος.

ἀν-ἐκκλῖτως, ἐπίρρ., ἀρεσκώς, Σχόλ. εἰς Ἰλ. ἐνθ' ἀνωτέρω.

ἀν-ἐκκρίτος, ον, ὁ μὴ κενωθείς, γαστήρ Παιστής περὶ Βου- νιχῆς 137.

ἀν-ἐκκλῆτος, ον, ἀνέκφραστος, ἀπερίγραπτος, Ἐπ. Πέτρ. Δ', α', 8, Εὐνά. 77. — Ἐπίρρ. -τως Ἀθανάσ. τόμ. Α', σ. 814. 2, σ. 390, Νικήτ. Εὐγ. 6, 525.

ἀν-ἐκλειπτος, ον, ἀκατάπαυστος, ἀτελεύτητος, Ὑπερίδ. Ἐπι- τάρ. V. 115, Διόδ. 4. 84, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 10. 141.

ἀν-ἐκλεκτος, ον, ὁ μὴ ἐκλεχθεῖς, Διον. Ἀλ. περὶ Σινθ. 3.

ἀν-ἐκλεπτής, ἐς, = ἀνέκλειπτος. Ἐβδ. (Σοφ. Σολ. ζ', 14, η', 18).

ἀν-ἐκλόγιστος, ον, = ἀνεύθυνος, μὴ ὑπεύθυνος, Εὐστ. Πονημ. 70. 45, κτλ. II, ἀνυπολόγιστος, «ἀλογόριστα», αὐτόθι 893.

45: — Ἐπίρρ. -τως, «ἀσυλλόγιστα», «ἀλογόριστα», ὅπως ἀνεκ- λογίστως πλείστος οἶνος ἐκποθῇ Φιρεκρ. ἐν «Τυραννίδι» 1. 7.

ἀν-ἐκμελέτητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐκμελετήσῃ, Μ. Ἀκόμ. τ. Β', σ. 2. 6, ἔκδ. Α.

ἀν-ἐκνεκτος, ον, = ἀνέκπλυτος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐκ- πλύνῃ, νὰ ἐξαλείψῃ, Πολυδ. Α', 44.

ἀνεκπληκτῆμι, πληρῶν ἐκ νέου; ὅποτε δὲ διάσχοιεν αἱ πλε- υραὶ τοῦ πλαισίου, τὸ μέσον ἀνεξέπληκτῳ ἔειπεν Ἀν. 3. 4, 22. ἔνθα ὁ Κρύγερος ἀν' ἐξέπληκτῳ.

ἀν-ἐκπληθύντος, ον, ὁ μὴ πληθυνθεῖς ἢ ἐνυρυνθείς, Βασίλ.

ἀν-ἐκπληκτος, ον, ὁ μὴ ἐκπληττόμενος, ἄροτος, ἄτρομος, ἀτά- ραχος, Πλάτ. Θεαιτ. 165B. ὑπὸ κακῶν ὁ αὐτ. Πολ. 619A. πρὸς τι Σινθ. 61B. — τὸ ἀνέκπληκτος = ἀνεκπληξία, Σεν. Ἀγασ. 6. 7. — Ἐπίρρ. -τως Πλούτ. 2. 260C. II, ἐνεργ. ὁ μὴ πρὸς- νῶν ἐκπλητῆν, Πλούτ. 2. 7A.

ἀνεκπληξία, ἢ, τὸ ἀτρόμητον, ἢ ἀροβία, Πλάτ. Ὅροι 412C.

ἀν-ἐκπλήρωτος, ον, ὁ μὴ πληρωθεῖς ἢ ὁ μὴ θυνάμενος νὰ πλη- ρωθῇ, Ἀποστ. Ἰερουσαλ. σ. 211 Scott.

ἀν-ἐκπλῦτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐκπλύνῃ, νὰ ἐξαλείψῃ, ἀνεξέλειπτος, ἀνεξέλητος, οἷον ἐγκαύματα ἀνεκπλῦτου γραφῆς

Πλάτ. Τίμ. 26C, αἱ ἀνέκπλυτοι κηλίδες Σινθ. 183A, Πολυδ. Α', 44. — Ἐπίρρ. -τως Μ. Ἀκόμ. τόμ. Α', σ. 263. 20, ἔκδ. Α.

ἀν-ἐκπόμευτος, ον, ὁ μὴ ἐπιδοκινούμενος, ἐπίρρ., ἀνεκπομ- πεύτως, ἄνευ πομπῆς ἢ ἐπιδείξεως, Διον. Ἀρεστ. σ. 63. 151, κτλ.

ἀν-ἐκπόμευτος, ον, ὁ μὴ ἐκπορευόμενος, Βυζ.

ἀν-ἐκπράξις, ἢ, ἔλλειψις ἀποτελέσματος, Σχόλ. εἰς Διογύλ.

Θ. 843.

ἀν-ἐκπτωτος, ον, ὁ μὴ ἐκπίπτων ἢ ἀποστερούμενός τις, ἀν- ἐκπτωτος πατρωνικῶν δικαίων Ψελλ.

ἀν-ἐκπύητος, ον, ὁ μὴ πυώδης, Ἰππ. Ἀφ. 1253. ἑακρυδῶης καὶ ἀν. ὁ αὐτ. π. Ἀγμ. 767.

ἀν-ἐκπύρωτος, ον, ὁ μὴ πυρποληθεῖς, Νικήτ. Βλεμμ. Ἐπιστ. ρ. σ. 15.

ἀν-ἐκπυστος, ον, ὁ μὴ θρυλούμενος, κοινός, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Γ. 17. 11, 2.

ἀν-ἐκρίζωτος, ον, ὁ μὴ ἐκρίζωθείς, πλάνη Ἰουστίν. Μάρτ. 391.

ἀν-ἐκρυπτος, ον, = ἀνέκπλυτος, Πολυδ. Α', 44.

ἀνεκτέος, ον, ἔρχομαι ἐπὶ τοῦ ἀνέχουμαι, δεῖ ἀνέχεσθαι, ἀνε- κτέα (ἐνν. ἐστὶ τάδε), ἀρ' οὐχ ὕβρις τάδε; ὕβρις, ἀλλ' ἀνεκ- τέα Σορ. Ο. Κ. 883. ἀνεκτέα τάδε (διορθωθὲν ἀντὶ ἀνεκτά) Ἀρίστοτ. Λυσ. 478.

ἀνεκτικός, ἢ, ὃν, (ἀνέχουμαι) ὁ ἀνεχόμενος, ὁ ὑπαμαρτυρικός, Μ. Ἀντων. 1. 9. τινός Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 22, 36. — Ἐπίρρ. -κῶς Ἰερουλ. Πυθ. σ. 145.

ἀνεκτικός, εὖως, ἢ, ἱκανοποίησις, «ἀντίκρυσμα» Φίλων 2. 508.

ἀνεκτός, ὢν, μεταγεν. ἢ, ὢν, Διογ. Α. 2. 36. — Ῥημάτ. ἐπὶ τοῦ ἀνέχουμαι. ὃν δύναται τις νὰ ὑποφέρῃ, ὑποφερτός, κατὰ τὸ πλείστον μετ' ὀνήσ. (ὡς τὸ ἀνασχετός): λαγία ἔργα..., οὐδ' ἔτ' ἀνεκτά Ἰλ. Α. 573. χρειώ... οὐκέτ' ἀνεκτός Ἰσ. 118, Θεογ. 1195, κτλ., οὕτως ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ παρ' Ἀττ., οὐκ ἀνεκτὸν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1364. οὐκ ἀνεκτά Σορ. Ἀντ. 282, κτλ. ἢ μετ' ἰρω- τήσεως, ἢ ταῦτα ἔστ' ἀνεκτά; ὁ αὐτ. Ο. Τ. 429. ταῦτα ἔστ' ἀνεκτ' ἀκούειν; Ἀρίστοτ. Θεσμ. 563. — οὐκ ἀνεκτὸν [ἐστὶ] ἐπομέν. ἀπαρ. μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ μὴ οὐ Πλάτ. Θεαιτ. 154C, 181B.

τὸ μὲν οὐκ ἀν. ἐμοί... γίγνεται ὁ αὐτ. Νόμ. 861D. 2) ἄνευ ὀνήσ., τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακόν; ὅπερ εἶναι ὑπο- φερτόν. Ὁδ. Υ'. 83. ἀνεκτά παθεῖν, ἰολεῖσθαι ῥητὶ, Θουκ. 7. 77.

μέχρι τοῦδε ἀνεκτοὶ εἰ ἔπεινοι, ἐς ὅσον... ὁ αὐτ. 2. 35.

παντὶ τρόπῳ ὅστις καὶ ὀπωσοῦν ἀνεκτός, καὶ οἰονόησεν ὀπωσοῦν ὑποφερτόν τῶπον, ὁ αὐτ. 8. 90, πρὸλ. Δημ. 1477, 24. ἀν.

τι λέγειν Ἰσοκρ. 172B. ἀνεκτότερα, ὑποφερτότερα, Κικ. π. Ἀττ. 12. 45. ἀνεκτότερον ἔσται τινα Εὐαγγ. κ. Ματθ. ι', 19, ια', 22, κτλ.

6) ἐπὶ προσώπων, μόγις ἀνεκτοὶ Λυσ. 166. 10, πρὸλ. Δημ. 1477. 25.

II, Ἐπίρρ. -τως παρ' Ὀμ. ἀεὶ ποτὶ οὐκέτ' ἀνεκτῶς Ὁδ. Ι. 350, κτλ. νομίσας οὐκ ἀνεκτῶς ἔχειν ὅτι δὲν εἶναι ὑποφερτά, Σεν. Ἐλλ. 7. 3, 1.

ἀνεκτότης, ητος, ἢ, τὸ ἀνεκτὸν εἶναι, Ἰωσφ.

ἀν-ἐκτρεπτος, ον, ἀνεξέλειπτος, Πολυδ. Α', 44.

ἀν-ἐκφαντος, ον, ὁ μὴ ἐκφανεῖς, μὴ ἀποκαλυφθεῖς, Εὐστ. Πονημ. 237. 57. — Ἐπίρρ. -τως ὁ αὐτ. Ἰλ. 382. 9.

ἀν-ἐκφευκτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ διαφύγῃ, ἄφυκτος, Διόδ. 20. 54.

II, ἐνεργ., ἀνίκανος νὰ διαφύγῃ, ἀναπόδρα- στος Πλούτ. 2. 166E.

ἀν-ἐκφοβήτος, ον, μὴ εἰδοσμένος νὰ ἐξέρχεται, ἀκαινόντης; Πρὸκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 2. — Ἐπίρρ. -τως Ἀθανάσ. τόμ. Β', σ. 421, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 136, Διον. Ἀρεστ. σ. 177, 179, 250, 266, Νικήτ. Βυζ. 785B, κτλ.

ἀνεκφοροῦμαι, λῶν τὰ ἐνέχυρα, Ἰωσφ.

ἀν-ἐκφορος, ον, ὁ μὴ εἰς φῶς ἐκφερόμενος, ὁ ἄρρητος, Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 226, Πολυδ. Α', 147.

ἀν-ἐκφραστος, ον, ἀπερίγραπτος, ἄρατος, καὶ ἐπίρρ. -τως, Ἐκκλ.

ἀν-ἐκφώνητος, ον, παρὰ Γραμμ., ἀνεκφώνητος εἶναι τὰ μὴ προπερόμενα γράμματα οἷον τὸ ὑπογεγραμμένον ε, Ἐτυμολ. Μ. 203. 7. — ἐν τοῖς σχολ. εἰς Ἀρίστοτ. Λυσ. 1150 ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ ἀνεκφραστῆς.

ἀν-ἐκχύμωτος, ον, ὁ μὴ ἀποβαλὼν τὸν ἑαυτοῦ χυμὸν, ὑγρά καὶ ἀνεκχύμωτα ἐκκρίνεται τῆς ὄρας Γαλην. τόμ. 13, σ. 684.

ἀνεκχωρήτως, = ἀνεκκλῖτως, Σχόλ. εἰς Ἰλ. 52. 549.

ἀν-ἐλπίως, ον, ὁ ἄνευ ἐλπίου, Θεοφρ. Δίτ. Φ. 2. 3, 8, Στράβ. 809.

ἀν-ἐλάττωτος, ον, ὁ μὴ ἐλαττούμενος, ὁ μὴ ἐλαττωθεῖς, Πρὸκλ. εἰς Ἀλκ. ι, κεφ. 7, σ. 76. — Ἐπίρρ. -τως, Βυζ.

ἀν-ἐλεγκτος, ον, ἀνέλεγκτος, ἀνέλεγκτος, ἐπαγωγὰ καὶ ἀνέλεγκτα Θουκ. 5. 85. ἢ γλῶττα ἀνέλεγκτος ἡμῖν ἔσται, ἢ δὲ φρὴν οὐκ ἀνέλεγκτος Πλάτ. Θεαιτ. 154D, πρὸλ. Φιλ. 41B.

2) ὁ μὴ ἀναιρεθείς, εἰ δὲ με ἐάσεις ἀνέλεγκτον ὁ αὐτ. Γοργ. 107Δ. ἴνα μοι καὶ ἀνέλεγκτος ἡ μαντεία γένοιτο, ἀνε- λειγτός, τὴν ὁποίαν νὰ μὴ δυνήται τις ν' ἀποδείξῃ ψευδῆ, ὁ αὐτ.

TOM. A', - 27

ρτόν, Μδρ. Τύρ. 35, 7.

2) ένεργ., μηδεμίαν έχων κληρονομίαν, άναλαβείν τόν άπορον καί άνέμνητον όχλον, ή ούκ άνενηβή κληρος γγς, Πλουτ. Κόστων νεώτ. 26.

άνεμία, ή, (άνεμος) = έμπνευμάτως, φύσα, «φούσκιμα», Ίππ. 1040Ε.

άνεμιατός, ον, ώσάυτως α, ον, (άνεμος) ή άνεμον περιέχων, ώδν άνεμιατόν, «άδάτευτον αύτόν», τδ άνευ άλέκτορος γεννηθέν, ή· ή καί άγονον.—ύπηνέμιον Άραρώς έν «Καινεί» 2, 'Αθην. 57Ε· άγονα καί άνεμιατά Θεμιστ. 356Α: (ύπηνέμιον, ή Ίβε, είναι ήτοιον Άττι, Περσ. Μοίρ. σ. 73). 2) μεταφ.: κενός, κούρος, μάταιος, γόνημον ή άνεμιατόν τυγχάνει έν Πλάτ. Θεαίτ. 151Ε· άνεμιατόν τε καί ψευδός αύτόν 161Α.

άνεμιότιος, ον, = άνεμιατός, Θεσ. Στεφ.

άνεμιόζομαι, παθ., κινούμαι υπό τού άνέμου, έοικε κλύδωνι θαλάσσης άνεμιόζομένη καί ριπιζομένη Έπιστ. Ίαχώδ α', ή προσβάλλομαι υπό τού άνέμου: «ένθα ήν σκέπη πρds τδ μή άνεμίεσθαι», Σχόλ. εις Όδ. Μ. 336:—τδ ένεργ. παρ' Ίλιου. έν λέξει άνεμίζομαι, «ανάμίζαι, άνεμισαι».

άνέμιος, ον, = άνεμιατός, 2· πράξεις άνέμιοι καί κούφοι Φίλων 1. 98: άνέμιον πνεύμα Κτισάρ. σ. 1112, έκδ. Μ., Διδ. Άλεξ. 956Β.

άνεμό-θαρτός, ον, υπό τού άνέμου θερμόμενος, φυτά.. άνεμίοθαρτα, τά όποια «έρννει» ή άνεμος, «ή όπλαδ ή πνοιαι θονένουσι παντοίων άνέμων» (Ίλ. Ρ. 55) Εύστ. 1095.12.

άνεμό-δοδύκειον, είδος άνεμοδείκτου επί της κορυφής τετραπλεύρου οικοδομήματος εις όδν σχήμα κατὰ πυραμίδα τελευτώντας Ν, Χωμ. Άγαλμ. Κωνσταντινουπόλεως σ. 857.11, έκδ. Ρεκκ.

άνεμό-θρυμνος, ον, ταχύς ως ή άνεμος, Λουκ. π. Άληθ. Ίστορ. 1. 13.

άνεμίδεις, Δωρ. αντί ήνεμίδεις.

άνεμιόζαλη (ή), ή, ως καί νυν, ίσχυρά τρικύμια μετά δυνατόν άνέμου, Σχόλ. εις Όδ. Ε.1, Σχόλ. εις Εύρ., κτλ.

άνεμο-κούται, οι τούς άνέμους καταπαύοντες, υγιείς έν Κορίνθιους τούς άνέμους κοιμίζοντες, ως οι μάγοι της Λαπλανδίας αναφέρεται έκ τού Εύστ., πρβλ. Διογ. Α. 8. 59.

άνεμο-μάχλια, ή, ή σύγκρουσις έναντίων άνέμων, Ίω. Λυδ. Περὶ Μηνηών, 4.13.

άνεμο-πόλεμος, ή, έλαφρά συμπλοκή, άκροβολισμός, τοξασμοί καί άνεμοπόλεμοι Νικ. Χων. εις Ίσακ 1. 6, σ. 494.24.—έπειλάσεις ή έπιδρομής μερικαί, Ίβε Δουκάγγ. έν λέξει.

άνεμό-πους, συν. γεν. -οδος, έχων πόδας ταχείς ως ή άνεμος, Έτυμολ. Μ. 20. 6:—ούτως, άνεμό-πτερος, ον, Μανασσ. Χρον. 3652.

άνεμος, ή, βέυμα άέρος, Όμ., κτλ. πέτετο πνοής άνέμοιο Ίλ. Μ. 207· άνέμων άτάλαντοι άέλλη Ν. 795· ώρσεν, άνέμον θυέλλαν Μ. 253· άνέμοιο δέ δεινός άήτης Ο. 626, πρβλ. Ε. 254· άνέμων άμέγαρτον άσμήνη Όδ. Α. 407, κτλ.:—ούτως, άνέμων πνεύματα Ήρόδ. 7.16, Εύρ. Ήρ. Μαιν. 102· ρίπαι Σοφ. Άντ. 137, 929· άήματα Δίοχλ. Εύμ. 905· σφραι Εύρ. Μήδ. 338· ήνοιαι Άριστοφ. Όρν. 1396· άνέμου φθόγγει Σιμωνίδ. 7. 12· άνέμου κατιόντος μεγάλου, έπελδούσης ίσχυράς καταγέλαδος, Θουκ. 2. 25· άνέμου «αίφνης άσελγούς γενόμενου Εύπολ. έν Άδελ. 25· άρπασθείς υπό άνέμου.. δς έκπνεί τούτη μέγας κατὰ Βορέαν έστηκώς, έταν ή βορέας, Θουκ. 6. 104· άνέμοιοι ρέρεσθαι παραδίδωμι», ήπιται εις τούς άνέμους, Λατ. ventis trahi, Εύρ. Τρω. 419, πρβλ. Άπολλ. Ρόδ. Α. 1334· κατ' άνέμον στήναι, ίσταμαι ούτως ώστε νά προσβάλληται υπό τού άνέμου, Άριστ. Ιστ. Ζ. 5. 13, πρβλ. Πλουτ. 2. 972Α:—Παρρημ. άνέμιος, άνθρωπος, άσταθής ως ή άνεμος, Εύπολ. έν Άδελ. 78· τούτοισι τίς ειμι... φέρειν τιν' άρσας (ούτως άναγνωστέον) άνεμος, νά σπρώξω τινά εις τόν άέρα καί νά τόν φέρω ειμαι όσοτός άνέμος, Άντιφάν. έν «Προγόνοις» 1. 5· άνέμουος θηράν έν δι-κτύοις, «πίπνυι τόν άνεμο μέ τδ έλχτυ», καί, άνέμω διαλέγεσθαι, Παροιμιογρ.—Ό Όμηρ. καί ή Ήσ. αναφέρουσι μόνον τέσσαρας άνέ-μους, Βορέον, Εύρον, Νότον (ή Ήσ. Άργέστην) καί Ζέφυρον· πρβλ. Ίλλέστωνος Όμηρικας Μελέτας 3. 272 κδ. Ό Άριστοτ. Μετεωρ. 2. 6, όνομάζει δώδεκα, όστινες έχρησίμευον πρds όρισμόν των διαφόρων σημείων τού όρίζοντος, πρβλ. Γιστ. Ήσ. Θ. 379.

II· άνεμος έν τῷ σώματι, φύσα, Ίππ. 605.24. [Έκ της √AN πρβλ. Σανσκρ. an, an-imi (spirito), an-as (spiritus) an-ilas (ventus) Λατ. an-imus, an-imus (πρβλ. Όρατ. Ωδ. Α. 12, 2, Κικ. Τύσε. 1. 9· Γο-θ. ahina (πνεύμα) us-an-an (έκπνεύει) Παλαο-Σκανδον. an-di und (anitta).—Τι ρίξα τού Λατ. ventus, κτλ. φαίνεται ότι είναι διάφορος, Ίβε έν λ. άτιμα].

άνεμό-σκαπής, ές, ή σκαπάζων τινά από τού άνέμου, ή προσυλάστων· χλαίνα Ίλ. Π. 224.

άνεμό-στροφος, ον, ή υπό τού άνέμου ή μετά τού άνέμου περι-σπρεφόμενος, θυέλλα Άνακρεοντ. 41 (ως ή Faber αντί άνεμο-τρόφῃ) άνεμοτρόφος Σαλμάς.

άνεμό-συρις, έδος, ή, (σύρις) δίνη, θυέλλα, τυρών, καί είδος ήπιστιρος, λέξις έπιχωριζούσα παρ' Άλεξανδρινών, οδία τδ έοικεί

ναι κυκλάνεμοις γυναικείοις, Άπερ άνεμόσυρον καθύστῃ οι έπιχωριζόντες Όλυμπιόδ. εις Άριστ. Μετεωρ., Ίβε Starz Διόλ. Μαχέδ. σ. 146.

άνεμο-σφαράγος, ον, ή άνέμῳ «εις τούς άνέμους, άνεμο-σφαράγων έκ Παλίου κόλπων Πινδ. Π. 0. 6. [σφα].

άνεμο-στροφής, ές, ή υπό τού άνέμου·σπρεφόμενος, αέτης ή λα-μόνων, κύμα, άνεμοστροφής Ίλ. Ο. 825· έχων άνεμοστροφής έγχος, «ήτοι κούρον, καί εύκίνητον» (Σχόλ.), κατὰ έι Εύστ. 1095.12· υπό άνέμων σπρεφθέν ήτ' ήν ένέμῳ Σιμωνίδης· δέ «άνεμοστροφής» πύλας τας έντόνους λέγει (623, 50. 843, 1, 1034, 1), Ίλ. Α. 238 (άλλ. γραφ. άνεμοστροφής ή -στροφής = σπρεφόμενος· ή ιστιόμεινον υπό τού άνέμου, Ίβε Spitzm.)· πρβλ. Φιλολογ. 814.—Ό τύπος -τροφής εύρηται παρ' Εύστ. 1095.12.

άνεμόσυρον, τό, (σύρις) τδ ίστιον άναμαύλου, Ήρων· Πνεύρ. σ. 230.

άνεμο-φθόρητος, ον = άνεμόφθορος, Κ. Μανασ. Χρον. IX. α. 46.

άνεμοφθορία, ή, ή υπό τού άνέμου προξενουμένη φθορά, όλθρος, κατάρ, Ήβδ. (Δευτερ. κη', 22).

άνεμό-φθορος, ον, ή υπό τού άνέμου φθοραίς, έτι άνεμό-φθορα έσπειραν Ήβδ. (Ώση 8. 7), Φίλων 2. 431.

άνεμό-φωιτος, ον, Ίβε ήνεμόφωιτος.

άνεμο-φώρητος, ον, ή υπό των άνέμων φωρήσεις, παρασπυρίεις ή διασκορπισθείς, Κικ. π. Άττι. 13. 37, Λουκ. Διτ. 7.

άνεμό-χορτον, τό, βοτάνη, άλλως παρόνομον.

άνεμόω: μέλλ. -ώσω, έχόθω εις τόν άνεμον, Βυζ. — Παθ., κινούμαι ή σαλεύομαι υπό τού άνέμου, Πλάτ. Τιμ. 83D· ήνεμώμε-νος τήν τρίχα, έχων τήν κόμην κυματίζουσαν εις τόν άνεμον· Καλλιστρ. 14· ήνεμωμένη πτερερίς· Λυκούρ. 1119· περί της θαλάσσης. έγείρομαι, διεγείρομαι υπό τού άνέμου, Άνθ. Π. 13. 12.

II· παθ., «φουσκώνω», φυσούμαι, έξογκούμαι, ήν άνεμώσιν αι υστεραί Ίππ. 670, 37:—μεταφ., ήνεμώσθαι περί τι. όρμω πρds τι μετά· ζήλου, Διδ. π. Ζ. 11.7.

άν-εμπόστευτος, ον, εις άν άέν δύναται τις νά εμπιστευθῃ Ρήτορ. 1. 575, έκδ. Walz.

άν-εμπληκτος, ον, ή μη έκπληττέμενος, άτρέμτος.—Έπίερρ. -τως έν Πλουτ. Γάβ. 23· άλλ' Ίσως έπρεπε νά είναι άνεμπληκ-τως.

άνεμπλοκος, ον, μη εμπλεχόμενος, μεταγεν· άνεμπλοος, ον, (εμπλώ) όηλ., ή μη πλέουσα, ναύς· Νέων, μεταφρ. Εύαγγ. κ. Ίω. ε', 90.

άν-εμπόδιστος, ον, ή μη εμπόδιζόμενος, ή άνευ εμπόδου, Άριστ. Ήθ. Ν. 7.13, 2, Πολιτικ. 4. 11, 3:—Έπίερρ. -τως Διδ. 1. 36. II· ένεργ., ή μηδέν εμπόδιον ή κώλυμα παρίχων, Άριστ. περί Ζ. Μορ. 3. 2, 12.

άν-εμπόλητος, ον, ή μη εμπόλητος, ή μη πωλητής, Σχόλ. εις Σοφ. Άντ. 1036.

άν-εμπόρευτος, ον, ή μη εμπορικός, έλευθερόπρεπτος· έξοστρα-κιστής γάρ αὕτη ή παροιμιακή άνάγκη, «δός τι· καί λάβε τι», πρλι-ταις ύγιανούσης τδ ανεμπόρευτον κοινωνιόν ανακρούσα, Εύστ. Πονημ. 315.11.

άν-εμπυτος, ον, ή μη περίπλετων· έκ τι, άλύπια ζεις, καθ' ήν άνέμπυται έσμεν εις λύπας Πλάτ. Όρμ. 412C, πρβλ. Διογ. Α. 7.117.—Έπίερρ. -τως Θ. Στουδ. σ. 1460, έκδ. Μ.

άνεμφάνιστος, ον, ή μη έμφανής, «έξοστρακιστής», Νταρά ΡΕΒ' 1.

άν-εμφατος, ον, ή άνευ εκφράσεως, ή μη έμφανής, «μη έκ-φράζων τι, μ. γεν. προσώπου κατάστασις», άνεμφατός δόγ υβρεως κτλ. Πλουτ. 2. 45C, —Έπίερρ. -τως Ρήτορες 3. 369, έκδ. Walz.

άνεμώδης, ές, ως καί νυν, Σκυρος Σοφ. Άποσφ. 479· γώρια Ίππ. π. Άέρ. 295, άνεμώδες ακρωτήριον Πλουτ. 987B· πρβλ. Νικ. Θ. 96· έτος άν. Άριστ. Μετεωρ. 2. 4. 8· κύματα άνεμώδη, προμηνύοντα άνεμον, ή αυτ. Προβλ. 23.11· σημειόν άν. υεθέρ· π. Σημ. 1.18.—ή Ίσχυ. έν λέξει κριαπατάλλας έχει· άνεμώδης· καί άσθενής, ή ληρώδης.

άνεμώκης, ές, (ώκύς) ταχύς ως ή άνεμος, γεφέλα Ήβδ. Φηδ. 163· δίνει Άριστοφ. Όρν. 697· έσχηματισή· κατὰ τδ ποδωχής. άνεμώλιος, ον, άνεμιατός, πλήρης άνέμου, Όμ., άλλα μένον μεταφ., άνεμώλια βάλειν, λέγειν λόγους τού άνέμου, «λόγια τού άέρος», «ένα ελλέγεσθαι» (Εύστ.), Ίλ. Α. 355, Όδ. Α. 464· οι δέ αὐτ' άνεμώλιοι, θύοιαι άνέμους, άστατοι, άνόμοι, Ίλ. γ'. 123· τί νύ τέέον έχεις άνεμώλιον... διατί κρατῖτε τδ τέον του με-ταίως; Φ. 474· άνεμώλια γάρ μοι όπηδεν (ένν. τὰ τέεα) Ε. 216· έπεσεν, άνεμώλιον αὕτως Θεοκρ. 25. 239· εἶπε· εἴθε εἴθεωρ πίνειν, άνεμώλιος, ή ανώδης, ή κούρος τόν νότον! Άνθ. Π. 11. 61· άν. άσιπτα θεΐναι, καθίστα αὕτην άνίσχυρον, θ. έ. άδελφ. Όρφ. Α. 506.—Έπ. λέξις καί έν γράμει ως τοιαύτη παρ' Λουκ. Άστρολ. 2. (Έκ τού άνεμος· πρds τόν σχηματισμόν πρβλ. μετα-μωνός).

άνεμώνη, ή, τδ γνωστόν άνθος, άνεμωνών κάλυξι ή ήρις

νοῖς ἱερῶν, ἐν «Μαθηταῖς» 1. 3. ὑπὸ μυστήριον καὶ ἐνέμωται, κεχυμένοι Φερερ, ἐν «Ματαλλεύσει» 1. 25, κτλ., πρὸς. Πλάτ. 1. 66:—μεταφ., ἀνεμώται λόγων, τὰ ἐνέμωται μαρτυρούμενα καὶ παρερριμένα ἀνθ' ὧν λόγων, οἱ κενοὶ λόγοι, Λουκ. Δεσιφ. 23:—καθ' ἡσυχίαν, ἀνεμώται, μή τις εἶδος καὶ φησὶ καὶ ἡ μήτις καὶ τὸ ἄνθος καὶ πᾶν φυτὸν ταχέως ὑπὸ ἀνέμου φερερόμενον, καὶ μέλαινα καὶ ἀνεμώδες. — Έν. Νικάνερ. Ἀποσπ. 2. 64 (παρ' Ἰδον. 624C,) ὡσαύτως καὶ ἀνεμώδες. ἔδος, ἡ.

ἀνεμώτας, ὁ, «παρὰ Ταραντίνους ὁ ὅσιος ὁ ἀνέμωτος θυόμενος» Έν. Μεγ. σ. 103. 33. — εὐρηται γεγραμμ. καὶ ἀνεμώτας καὶ ἀνεμώτας, πρὸς ἡσυχίαν, ἐν λέξει.

ἀνεμώτης, ἔδος, ἡ, ἡ καταπαύουσα τοὺς ἀνέμους, ἐπὶ τῆς Ἀθηναίης, ἐν Μοθωνίᾳ δὲ ναὸς ἐστὶν Ἀθηναίης Ἀνεμώτιδος Παιῶ. 4. 35, 81.

ἀνεμώτης, ἔς, ὁ μὴ ἐνδεής, ὁ μὴ ἔχων χρεῖαν, Πλούτ. 2. 1008C, Ἀνθ. Π. 10. 115. — ὁ Ἀμμών, ἐν λέξει πλούσιος λέγεται «εὐπορὸς» δὲ ὁ πρὸς τὰς ἐπιβαλλούσας τύχας ἀνεμώτης. — Έπὶ τῆς ἀνεμώτης ἐλπίδας, ἀγών, ἀνεμώτης κεκραμένος καὶ ῥύμη σωμάτων καὶ καλλιφώνια Διον. Ἀλ. π. 1. 5. ἀνεμώ. τελέσας Σουλ. Έπὶ τῆς 3989, 4085.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀπαράδεκτος, ἀδύνατος, ἀνεμώτης ἐστὶ μὴ ἐλθεῖν τὰ σκόδραλα Έλ. γ. κ. Λουκ. 1. 1. Ἀρτεμίδ. 2. 70. — Έπὶ τῆς ἀνεμώτης Ν. Χαν. ὁρθ. σ. 61, ἔκδ. Μ.

ἀνεμώτης, ὁ, ὁ μὴ ἐνδοξάζομενος, ἀναμώτης, Λουκ. Έρμότ. 67, Πολυδ. Ε. 151. — Έπὶ τῆς ἀνεμώτης Πλάτ. 7. 296, Πολυδ. Ε. 152.

ἀνεμώτης, ὁ, ὁ μὴ ἀποχωρῶν, αὐστηρὸς, πρᾶξ, τόνος κλῆρος Ἀνθ. Π. 10. 115. — Έπὶ τῆς ἀνεμώτης Πλάτ. 2. 269:—μεταφ., πρὸς τὴν ἱερὰν, παρὰ Σοφ. 489. 19. — Έπὶ τῆς ἀνεμώτης Έκκλ.

ἀνεμώτης, ὁ, (ἐνδύω) ὁ μὴ ἐνδεδυμένος, ἀνέμωτης, Πλάτ. ἐν λ. ἀφαιροί.

ἀνεμώτης, ἰων. ἐνεργ. ὁρ. τοῦ ἀναφέρω.

ἀνεμώτης, ῥηματι ἐπὶ τοῦ ἀναφέρω, δὲ ἀναφέρειν, πρὶν τὴν ἀναφέρειν, Πλάτ. 432A.

ἀνεμώτης, ἔς, ὁ μὴ ἐνεργῶν, ἀδρανής, μὴ ὡς ἀποτελεσματικός, Έρμότ. 107, Φ. 9. 17, 1.

ἀνεμώτης, ἡ, κατὰ τὴν ἀνεμώτης τοῦ ἀνεμώτης, τὸ μὴ ἀποτελεσματικός, Σέτ. Έπ. π. Μ. 11. 181.

ἀνεμώτης, ὁ, (ἐνεργῶ) ὁ μὴ ἐνεργῶν, ὁ ὅστις ἐνεργῶς, Σέτ. Έπ. π. Μ. 7. 30.

ἀνεμώτης, ἡ, ἐν λ. ἐνδύω.

ἀνεμώτης, ὁ, ὁ μὴ ἐνδεδυμένος, Πλούτ. 2. 751B, κτλ. — Έπὶ τῆς ἀνεμώτης ἀνέμωτης 3461B.

ἀνεμώτης, ὁ, ὁ μὴ ἐκκλησιαστικός, ὁ μὴ ἐκκλησιαστικός, Σοφ. 489. 19, 8, 3, Διόδ. 1. 8, κτλ. — Σημαίνει, ὡς φαίνεται, ἡ λέξις τὴν κόγχην, ἥτις οὐ καθιερῶται, ὡς κατωτέρω αὐτοῦ λέγεται ἀνεμώτης ἐκκλησιαστικός ἐν Σοφ. καν. τ. 2, σ. 582.

ἀνεμώτης, ὁ, ὁ μὴ ἔχων τὴν ἐννοίαν τινος, ὁ μὴ ἐννοῶν τι, τινος Πολυδ. 2. 35, 6, 11. 8, 3, Διόδ. 1. 8, κτλ.

ἀνεμώτης, ἡ, ὡς τοῦ ἐπομένου, Ἀνδρον. πρεσβ. χρυσόβ. ἐν Μ. Έλ. Πατρολογία τ. 161, σ. 1049 καὶ 1069.

ἀνεμώτης, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Πρωτ. 5. 7, Ἠλ. 5. 19. ἐπὶ τῆς ἀνεμώτης ἀνέμωτης, Σουλ. Έπ. 2845. 9. — Έπὶ τῆς ἀνεμώτης Σοφ. 489. 19. — Έπὶ τῆς ἀνεμώτης Έρμότ. 630.

ἀνεμώτης, ὁ, ὁ μὴ ἐνεχόμενος, ὁ μὴ ὑπεύθυνος, Θεόδ. Στουδ. σ. 215D, 271A.

ἀνεμώτης, ὁ, (ἐνέμω) ὁ μὴ ἐντεταμένος, Θεοφ. Κωμ. Ἀνθ. 9, Ἀνθ. Π. 10. 115.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνεμώτης, ἀνεμώτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ὁ μὴ ἐντεταμένος, διασπῶ, ἔφει ἀνέντετατον Έν. Ματθ. σ. 115. 15.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ὡς οὐδεὶς δύναται ἐντεταμένως, Πλούτ. 2. 10A, κτλ. 2) ἐπὶ καλῶς σημαίνει, ἀνέμωτης, ὡς ἀνέμωτης ἡμᾶς τὴν δικαιοσύνην καὶ ἀνέντεκτον οὐρανὸν δ' αὐτ. 355A, κτλ.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

ἀνεμώτης, ὁ, ἀνέμωτης, ἀνέμωτης, Έν. 1278. 60.

269E. II. ἐπὶ προσώπων ἢ καταστάσεως, κτλ., ὁ μὴ ἐξερχόμενος εἰς τὸ δημόσιον, ἀκονώνητος, αὐτὸν 242E, 426B, κτλ., βίος 1098D, διάνοια 610A· λόγοι ἀνέξοιστοι, ἀνευ πρακτικοῦ ἀπορρο-
λέοματος, 1034B.

ἀν-ἱξοιστος, ον, = ἀνέκφορος, ὃν δὲν πρέπει τις νὰ ἐξε-
νέγκῃ, νὰ φανερώσῃ, ἀλλ' ἐκείνῳ γὰρ δοκῶ μὴ τ' ὀρρητον εἶναι
μὴτ' ἀνέξοιστον πρὸς ἑτέρους Πλούτ. 2, 728B, Σέξτ. Ἐμπ.
M. 7. 82.

ἀν-ἐξομολόγητος, ον, ὁ μὴ ἐξομολογηθεὶς, Ψευδ., Χρυσ., Ομ.
88, τὸμ. 7, σ. 512.

ἀν-ἐξούσιος, ον, ὁ ἀνευ ἐξουσίας ἢ δυνάμεως, Γλωσσ.
ἀνευ (= ἀνευ), ἑπιγρ. Λουκ. ἀνδρὸς ἐν Ἀττικῇ, Σούλ. Ἐπιγρ.
Ἀττ. 111, 73: πρὸς ἐννοια (εὐνοια) ἐν Κουμαν. Συναγ. Ἀθ. Λέξ.
σ. 118.

ἀνεοὶ ἢ ἀνεοὶ ἴδε ἐν λ. ἀνεω).
ἀν-ἐόρταστος, ον, (ἐορτάζω) ὁ ἀνευ ἐορτῶν ἢ ἐορταστικῶν ἀπο-
λαύσεων, βίος ἀνέορταστος Δημόκρ. παρὰ Στob. 154. 38, Πλούτ.
2. 1102B.

ἀν-ἐορτος, ον, ὁ ἀνευ ἐορτῆς, Ἀλκίφρων 3. 49· ἐορταὶ ἀνέ-
ορτοι, ἐορταὶ μὴ τηρούμεναι, Διον. Ἀλ. 8. 25: μετὰ γεν. ἀνέορ-
τος ἱρῶν, ἀμέτοχος ἐορταστικῶν τελετῶν, Εὐρ. Ἠλ. 310.

ἀνερσάσσει, ἢ = ἐνεορσάσει, «θάμβος», Πλούτ., ἴδε Ρουγκ.
Ἐπιστ. Κριτ. σ. 212.

ἀν-ἐπάγγελτος, ον, ὁ μὴ χρηρυχεὶς, πόλεμος ἀνἐπάγγε-
λος, ἀρξάμενος ἀνευ τῆς συνήθους προκηρύξεως, Πολύδ. 4. 16, 4·
πρὸς ἀκήρυκτος. 2) ἀκλήτος, ἀνευ προσκηλύσεως, ἀν. φοι-
τῶν ἐπὶ δεῖπνον Κρατίδης ἐν «Διονυσιαλέξανδρῳ» 4: — «ἀνἐπάγ-
γελτοι» οἱ οὐ παρηγγέλην ἐπὶ δεῖπνον ἐλθεῖν ἀκλήτοι· Πλούτ.

ἀν-ἐπαίσθητος, ον, ἀπαρτήρητος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ αἰ-
σθανθῇ, ὅς καὶ νῦν, Τίμ. Λοκρ. 100B, Πλούτ. 2. 1062B, Λουκ.
Κρον. 33. 2) ἐνεργ., ὁ μὴ παρατηρῶν τι, τινὸς Λογγίν. 4.
1, Σούλ. Ἐπιγρ. 4717. 13.—Ἐπίρρ. -τως Βυζ.

ἀν-ἐπάστος, ον, ὁ μὴ ἀκονστικός, τὸν κνυζήθμον τοῦ βρέ-
φους ἀνἐπάστος τοῖσι παριοῦσιν ἐτίθει, ἔκαμινεν αὐτὸν νὰ μὴ
ακούηται, Ἀγαθ. κλ. παρ' Ἀθην. 376A.

ἀν-ἐπαισχύντος, ον, ὁ μὴ ἔχων αἰτίαν ἐρ' ἢ νὰ αἰσχύνῃται,
Ἐπιστ. π. Τίμ. Β' 6', 15. II. ἀναίσχυντος, — ἐπίρρ. -τως,
ἀναισχύντως, Ἐκκλ.

ἀν-ἐπαιτέατος, ον, ἀπηλλαγμένος πάσης κατηγορίας, ἀδύος,
Ἰωσήφ. Ἀρχ. I. 4. 8, 38.

ἀν-ἐπακτος, ον, ὁ μὴ ἐπανερχόμενος, Φίλων 1. 139. 18. II.
ἀνευ ἐπακτῶν ἡμερῶν, ὡς ἐνιαυτός, μῆν, Μάξ. Ὁμολ. κανόνιον πρὸς
εὐρεσιν τοῦ Πάσχα 1244B.

ἀν-ἐπαλλάκτος, ον, ὁ μὴ ἐπαλλάσσων ὁ ἔχων τι οὐχ ἐν συ-
νεχείᾳ στήθεϊ, ἀλλ' ἐναλλάξ, ἀνἐπαλλάκτα ζῷα, ἐν οἷς οἱ ἄνθρωποι καὶ
ἀσθὲς δὲν συγκλείονται εἰς τὰ κενὰ ἀλλήλων διαστήματα, ἀλλὰ
σχητίζονται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἀλλήλων, ὡς π. χ. οἱ δόντες τῶν
βοῶν καὶ τῶν ἵππων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς τῶν κερχαραδόν-
των ζῶων, ὡς π. χ. τῶν λεόντων, τῶν κυνῶν καὶ ἄλλων, Ἀριστ.
Ἰστ. Ζ. 2. 1, 51.

ἀνἐπαλτο, ἀνἐπάλμενος, ἴδε ἐν λ. ἀναπάλλω.

ἀν-ἐπαμύνετος, ον, ὁ ἀνευ ἀμύνης, πρὸς τοὺς πολέμοι-
τας Θ. Στουδ. σ. 916, ἔκδ. Ml.

ἀν-ἐπανάκλητος, ον, ἀμετάκλητος, Πλανούδ. Μετάφρ. Ὁβιδ.
6. 264.

ἀν-ἐπανόρθωτος, ον, ὁ μὴ ἐπανορθούμενος, ἀδιόρθωτος, Πλούτ.
2. 401B· ὁ μὴ διορθωθείς, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 3. 1. 11. II. ὁ μὴ ἐπι-
δεχόμενος διορθώσεως, τέλειος, Φίλων 2. 614.

ἀν-ἐπαύξητος, ον, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος αὐξήσεως, Ἀνέκδ. Ὁξων.
4. 180.

ἀνεπαφής, ἐς, = τῷ ἐπομ., Ἀθανάσ. τὸμ. Β, σ. 274.

ἀν-ἐπαφος, ον, (ἐπαφή) = ἀθικτος, ἀβλαβής, ὡς καὶ νῦν, ἀν.
παρέχειν τι, rem iniregram praestare, Δημ. 931. 5, πρὸς. 926.
20· ἀνέπ. σώματα, ἐπὶ δούλων (πρὸς ἀνέπαφος), Μενάνδ. ἐν
«Περικλῆ» 8 («ἀνέπαφος· ἀνεύθυνον, καθαρὸν, ἀθιγές, ἀψηλάφητον»
Σουίδ.)· ἔλευθέρα ἔστω καὶ ἀν. Ἐπιγρ. Δελφ. 39. 26: — μετ.
γεν., πάσης ὕβρεως ἀνέπαφον M. Ἀντων. 3. 4.—Ἐπίρρ. -φως,
αψύστως, Σουίδ.

ἀν-ἐπαφρόδετος, ον, = ἀναφρόδετος, Ξεν. Συμπ. 8, 15,
Ἀλκίφρ. 3. 60.

ἀν-ἐπαχθής, ἐς, ὁ μὴ ἐπαχθής, ὁ μὴ ὀχληρὸς, Πλούτ. Κάτων
νέωτ. 8, Πτομ. I· οὐκίματα Λουκ. Ἐπ. Κρον. 34: — οὕτως ἐπίρρ.
ἀνεπαχθῶς συνομιλεῖν Θουκ. 2. 37· λέγειν Λουκ. Σολοικ. 5.

2) μὴ φέρειν βαρὺς, ἀλύπως, ἀνεπαχθῶς φέρειν, Λατ.
hant gravate ferre, Πλούτ. 2. 102E, κτλ.

ἀν-ἐπεγκλητος, ον, ἀκατηγόρητος, ἀμειπτος, καὶ ἐπίρρ. -τως
Νικήτ. Χρον 30B, κτλ.

ἀν-ἐπεκτάτος, ον, ὁ μὴ ἐπεκταθείς, ὁ μὴ μηχανθείς, Χοιροδ.
12· ἐπὶ τῶν κλισίων, ἰσοσύλλαβος, «ὀνομασίων ἀνεπεκτάτων κοινῶν
κατ' εὐθείαν καὶ γενικήν» Δ. Β. 818. 19.

ἀν-ἐπελευστος, ον, ἀνεπίστροφος, ὁ μὴ ἐπανερχόμενος, Σχολ.
εἰς Σοφ. Ἠλ. 182.

ἀν-ἐπεξέργαστος, ον, ὁ μὴ ἐπεξεργασμένος, ἀτελής, Εὐστ.
499. 2.

ἀν-ἐπείριστος, ον, ὁ μὴ ἐπεριδόμενος, ὁ μὴ ἔχων ἐρείσμα,
Ἰάμβλ. ἐν Ἀνεκδ. Βιλλοζ. 2. 198.

ἀν-ἐπερυδρίαστος, ον, ὁ μὴ ἐπερυδριῶν, M. Ψελλ. ἐν Σάθ.
Μισ. Βεβλ. τ. 2', σ. 428.

ἀνεπερωτάω, ἐπερωτῶ πάλιν, Γλωσσ.

ἀνεπερώτησις, ἢ, ἡ ἐκ νέου ἐπερώτησις, Γλωσσ.
ἀν-ἐπερώτητος, ον, περὶ οὗ οὐκ ἐγένετο ἐπερώτησις, ἢ συμ-
φωλία, «τόκος ἀνεπερώτητος εἰς θάνατον οὐ τρέχει» Ψελλ. Σύνοψ.
Νόμ. 382.

ἀν-ἐπηρέαστος, ον, ὁ ἀνευ ἐπηρείας, ὕβρεως, Μέμν. 11, Ἀρχηγ.
παρὰ Mollh. 153.—Ἐπίρρ. -τως Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰουδ. 16. 2, ἐν τέλ.

ἀν-ἐπής, ἐς, «ἄφρων» Ἰσούχ.

ἀν-ἐπιδάρητος, ον, ὁ μὴ ἐπιβαρυνόμενος, πόλις Σούλ.
Ἐπιγρ. 3612.—Πρὸς Σούλ. Ἐπιγρ. Ἀττ. 2. 482, 64.

ἀνεπιβάσις, ἢ, τὸ ἀνεπιβάτον, τὸ ἀπρόσιτον, Ἰρακλ. Ἐπιστ. ἐν
σημ. Βασσ. εἰς Εὐνάπ. σ. 430.

ἀν-ἐπιβάτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀναβῇ, ἄβιατος, ἀδιά-
βατος, Στράβ. 545: ἀπροσπέλαστος, Πλούτ. 2. 228B.

ἀν-ἐπιβλητος, ον, ὁ μὴ ἐπιβαλλόμενος, ἀμελής, ἀδιάφορος,
πθ. γραφ. ἐν Φιλοδῆμ. π. Μουσ. 15. 5.—Ἐπίρρ. -τως, τυχαίως,
ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Ἰαμβλ.

ἀν-ἐπιβούλευτος, ον, ὁ ἀνευ ἐπιβουλῆς, καὶ ἱσπομένης,
1) ἐνεργ., ὁ μὴ ἐπιβουλεύων τι, τὸ ἀνεπιβούλευτον πρὸς ἀλ-
λήλους, ἡ ἑλληφίς βολοπολίας ἐναντίον ἀλλήλων, Θουκ. 3. 37. 1

2) παθ., ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἐπιβουλήν, ἀν. φθόνῳ Κωμ. Ἀνών.
52, πρὸς. Πολύδ. 7. 8, 4, Διλ. π. Ζ. 9. 59, κτλ.—Ἐπίρρ. -τως
Φίλων, Εὐστ.

ἀν-ἐπιβούλιος, ἀνευ ἐπιβουλῆς, Εὐστ. 905. 57.

ἀν-ἐπιγνώμων, ον, οὐδὲν τι, μὴ αἰσθάνμενος τι,
τινος Πορφ. Ἀποχ. 1. 45.—ὡσαύτως παρὰ Βυζ. ἀνεπιγνωμο-
σύνη, ἢ ἀγνοία, ἑλλειψίς ἐπιγνώσεως.

ἀν-ἐπιγνώστος, ον, ὁ μὴ σαφῶς γνωσκόμενος, μέχρι πότε
τῆς ἀνεπιγνώστου ταύτης δεσποσόμενος ἡγεμονίας; Ἐρμῆς ἐν
Στob. Ἐκλογ. 1. 968.—Ἐπίρρ. -τως Πολύδ. 18. 1, 16.

ἀνεπιγραφία, ἢ, ἡ ἑλλειψίς ἐπιγραφῆς, τῇ ἀόλῳ ἀνεπιγραφίᾳ
Θεόδ. Στουδ. σ. 75C.

ἀν-ἐπιγραφος, ον, ὁ ἀνευ ὀνόματος ἢ ἐπιγραφῆς, χιτωνίσκιον
ἀν., καλεῖται τὰ ὀνόματα τῶν ἀμειρούμενων ἐνδύματα, ἦσαν κενεμένα
ἐν αὐτοῖς, Σούλ. Ἐπιγρ. 155. 31, πρὸς. 1570b, 49, 2860. 11· Ἀίοι.
ἀνεπύργος, αὐτόν 5774. 84.—οὕτω παρὰ Πολύδ. 8. 33, 6,
Διόδ. 1. 64, κτλ.: μεταφ. ἀνευ σαφῶν γινωρισμάτων, Λουκ. Νεκυσμ.
15, Κατὰπλ. 25.

ἀν-ἐπιδανειστος (ἀ), ον, ὁ ἐρ' ὃ οὐδὲν συνήρθη θάνατον, ὁ μὴ
ἐνεχυρασθεὶς, Σχολ. εἰς Λουκ. Δία Τραγ. 48.

ἀν-ἐπιδεής, ἐς, = ἀνευδεής, Πλάτ. Νόμ. 947A· ἀνεπ. τινος
Λουκ. Θε. Διάλ. 26. 2 (ἄλλη γραφή ἀτελεῖς).

ἀνεπιδεικνύμε, ἐπιδεικνύω, ἐπιδεικτικῶς φανεράνω, Φώτ.

ἀν-ἐπιδεκτος, ον, ὁ ἀνευ ἐπιδείξεως, Ἐρμόφ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ.
M. 11. 50.

ἀν-ἐπιδεκτος, ον, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος τι, ἀνεπίδ. κακοῦ Σέξτ.
Ἐμπ. M. 9. 33.—ὁ χρυσὸς τοῦ ἰοῦ ἀνεπιδεκτός ἐστι· Εὐστ. 548.

45· πρὸς. Διογ. Α. 3. 77. 2) ἀπαράδεκτος, Γρηγ. Ναζ. πρὸς
ἀνεγχώρητος.—Ἐπίρρ. -τως Ἀθανάσ.

ἀν-ἐπιδεός, ον, ὁ μὴ ἐπιδεύς, Ἰππ. Ἀποσπ. 765. II. ὁ
μὴ προσδεδεμένος, Διοσκ. 5. 100 (κοιν. γραφή ἀνεπιδεός).

ἀν-ἐπιδήλος, ον, ὁ μὴ ἐπιδήλος, ὁ μὴ φανερός, ἀπαρτήρητος,
Πτολ. Μουσ. 1. 4.

ἀνεπιδέω, διάφ. γραφ. ἀντὶ ἀναπιδέω, Πλούτ. Ἀντών. 60.

ἀν-ἐπιδέικτος, ον, ὁ ἀνευ ἀμφισβήτησεως (κληρονομία), ἢ ἀνευ
ἐπιδείξεως, ἀνεπιδέικτα ἔχειν τὰ πατέρα Ἰσακ. 41. 1· παρὰ-
λαμβάνειν ἀνεπ. τὴν ἀρχισταλὴν ὁ αὐτ. 72. 36· ἀνεπιδέικτον
μὴ ἔχειν αὐτὸν μῆτε κληρονομία μῆτε ἐπικληρονομία, 1135. 27·
πρὸς. Πολύδ. 1. 33.

ἀν-ἐπιδόκητος, ον, ἀπροσδόκητος, Σιμων. 43.

ἀν-ἐπιδότητος, ον, ὁ μὴ ἐπιδότης, μὴ αὐξάνων, μὴ πρόδουκων,
Θεοφρ. Δι. Φ. 1. 6, 3.

ἀν-ἐπιδύτος, ον, ὁ μὴ δύνων, ὁ ἀνευ δύσεως, Ἰω. Δαμασκ. τὸμ.
2, σ. 857A.—Ἐπίρρ. -τως Θεόδ. Στουδ.

ἀνεπιδέικτος, ἢ, ἑλλειψίς ἐπιδείξεως, Δημ. 843. 22.

ἀν-ἐπεικτής, ἐς, ὁ μὴ ἐπεικτής, σκληρὸς, Θουκ. 3. 66.—Ἐπίρρ.
-τως Πολύδ. H' 13.

ἀν-ἐπεικτησία, ἢ, (ζητέω) ἑλλειψίς ἐπικητήσεως, ἐρείτης, Βυζ.

ἀν-ἐπιθέτος, ον, ὁ ἀνεπιδεκτικὸς προσθήκης, ἀνεπ. πονηρία,
ἢ ὕβρις, ἢ ἄκρα, Δικαίαρχ. ἐν Μυλλέρ. Ἰωργ. 1. 101.

ἀν-ἐπιθεώρητος, ον, ὁ μὴ θεωρηθείς, μὴ ἐξετασθείς, Ὀριγέν.
ἀν-ἐπιθόλωτος, ον, ὁ μὴ τεβολομένης, καθαρὸς, Σέξτ. Ἐμπ.
π. M. 1. 303.

ἀν-επιθύμητος, ον, ὁ ἀνέν ἐπιθυμία, ἀντίθετον τῷ ἐπιθυμη-
τικῷ, Στob. Ἐκλογ. 2. 302, πρβλ. Κλήμ. Ἀλ. 632.

ἀν-επικάλυπτος, ον, ὁ μὴ ἐπικαλυμμένος, Τρέτζ.—Ἐπίρρ. πρὸς
Διδ. 2. 21.

ἀν-επικαμπτος, ον, ὁ μὴ ἐπικαμπθεὶς ἢ μὴ ἐπικαμπόμενος·
ἀναφέρεται ἐκ τῆς Εὐστ. Ἐκκλ. Ἰστ.—Ἐπίρρ. ἀνεπικαμπτως
πύττω, θ. 7.

ἀν-επικάυστος καὶ ἀν-επικάυτος, ον, ὁ μὴ ἐπικάυστος, Θεοφ.
Στεφ.

ἀν-επικηρύκειντος, ον, = ἀκήρυκτος, Ἰσοχρ., Προκλ. π.
Κτισμ. σ. 663.

ἀν-επικινδύνως, ἐπίρρ., μὴ ἐπικινδύνως, Προκλ. π. Κτισμ. σ.
καρ. 3.

ἀν-επικλήρωτος, ον, ὁ μὴ ἐπικεκλήρωμένος, Ἐπίρρ. ἐν Ποικ.
χλ. Ἀτ. Ναυτ. 263.

ἀν-επικλήτος, ον, ὁ μὴ ψευδόμενος, μὴ κατηγορούμενος, ἀνεί-
πληγτος, ἀμεμπτος, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 22.—Συγκρ. -ὁπότερος ὁ αὐτὸς
Ἀγγο. 1, 5.—Ἐπίρρ. ἀνεπικλήτως = ἀνέγκλητως, Θεοφ. 1. 92.
Διον. Κ. 39. 22.

ἀν-επικλωστός, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ κλώσῃ ἐκ νέου,
ἀμετάκλητος, Νικήτ. Χρον. 644.

ἀν-επικόινον, τό, τὸ μὴ ἐπικόινον, δηλ. τὸ μὴ κοινὸν εἰς πολ-
λοὺς, ἀνεπικόινον καὶ κεχωρισμένα Θ. Βασίλ. ἐν Συντ. Καν. τόμ.
2, σ. 56.

ἀν-επικοινωνήτος, ον, ὁ μὴ κοινωνικός, μὴ συναγελαζόμενος,
Εὐστ. 73, 38.—Ἐπίρρ. -τως Εὐστ. Θεοσ. σ. 608, ἔκδ. Μ.

ἀν-επικόρριςτος, ον, ἀνέκδοτος, ἀνερμύδιστος, Ἰσοχρ. Μ. 103. 35.

ἀν-επικόρητος, ον, ἀπεριχώρητος, Εὐμ. 2, σ. 48.

ἀν-επικούρητος, ον, ὁ ἀνευ ἐπικουρίας, ἀνευ συνδρομῆς, Φι-
λ. 1. 2 (Στob. Ἀνθολ. 30. 4, 2).

ἀν-επικρίσιος, ἡ, τὸ μὴ ἐπικρίνειν, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 11.
182, σ. 723.

ἀν-επικρίτης, ον, ὁ μὴ κεκριμένος, περὶ οὗ δὲν δύναται τις νὰ
κρίνῃ, ν' ἀποφασίσῃ, Ἀριστοκλ. ἐν Εὐστ. Εὐαγγ. Πρ. 758D, Σέξτ.
Ἐμπ. Πυρρων. Ὑποτ. 1. 98, κτλ.—Ἐπίρρ. -τως ὁ αὐτ. πρὸς Μ.
11. 230.

2) ἀκριτος, ἀποκος, Ἰουστίν. Μ.

ἀν-επικρυπτος, ον, ὁ μὴ κεκρυμμένος, Μ. Ἀντων. 1. 14.

ἀν-επικωλύτος, ον, ἀκόλυτος, ἀνερμύδιστος, Ἰσοχρ. Ἰ. 1.
18, 4, 4.—Ἐπίρρ. -τως ἀνεμυδίστως, Συλλ. Ἐπίρρ. (προσθ.)
2114 b. χρῆσθαι ταῖς ἡδοναῖς ἀνεπικωλύτως, ἀκόλυτως, ἐλευ-
θέρως, Διδ. 2, 21, πρβλ. Εὐσεβ. Ἰστ. Ἐκκλ. 9. 7.

ἀν-επικώπτος, ὁ μὴ ἐπιτελεῖν, Πλάτ. Γεμιστ. ἐν Μουστοδ.
Συλλογ. 3, σ. 5.

ἀν-επιλήπτος, ον, ἀδιάβλητος, τοῖς ἐχθροῖς Θεοφ. 5. 17· ὁ
μὴ ἐπιτιμῆθεις, ἀμεμπτος, Βίος Εὐρ. Ὀρ. 922, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 15·
ἀνεπιλήπτοτερον, ἦτον ἐκτεθειμένον εἰς μομφήν, ἀμεμπτοτερον,
Πλάτ. Φιλ. 43C· ἔξουσία ἀν., ἀπόλυτος, Διδ. Ἀλ. 2. 14· τέχνη
Φίλων 1. 15.—Ἐπίρρ. -τως Ξεν. Ἀν. 7. 6, 37.

ἀν-επιλήστως, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ λησμονήσῃ, ἀλησμέ-
νητος, Ἀριστ. 2. 13.—Ἐπίρρ. -τως Σχόλ. εἰς Ὀδ. Σ. 174.

ἀν-επιλόγιστος, ον, ἀπερίσκεπτος, ἀσυλλόγιστος.—Ἐπίρρ.
-τως Πλάτ. Ἀλ. 385D, 389E.—οὐσιαστ. -ιστία, ἡ, Σχόλ. εἰς
Ὀδ. Ο. 225.—Ρήμ. -ιστίον Φιλόδημ. π. Ὀργ. 1. 37.

ἀν-επιλύτος, ον, ἐπιτελεστέος, ἀνεπύλτον ἔλκος Γαλην.

ἀν-επιμελήσιος, ἡ, οὐσα τοῦ ἐπομ., Ναυκράτ. εἰς τ. θάν. Θ.
Στουδ. σ. 1436, ἔκδ. Μ.

ἀν-επιμέλητος, ον, περὶ οὗ οὐδεὶς φροντίζει, ἀπεριποίητος,
Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1175, Γεωμ. 12. 29, 1.

ἀν-επιμερίστος, ἐπίρρ., ἀμερίστως, ἀδιαίρετως, Φωτ. ἐν τῇ
Νέα Συλλογ. Μαΐου 1. 338.

ἀν-επίμικτος, ον, ὁ μὴ ἐπιμινύμενος, ἄμικτος, ἀνεπίμικτος
τῷ ἔξω Ἀριστ. π. Πινεύμ. 5, 4: καθάρς ἀπὸ τινος, ἀνεπίμικτος
ρύπαρις, ἀναφέρεται ὡς εἰλημμένος ἐκ τοῦ Διοσκ. II. ὁ μὴ
μετ' ἄλλων ἀναμιγνύμενος, ἀκοινωνήτος, βίος ἀνεπ. θηρίαις
Πλούτ. 2. 438C· διαίτα ἀνεπ. ὁ αὐτ. Ρωμ. 3· τὸ ἀνεπιμικ-
κτον, = ἡ ἀνεπιμείζια, Σερβά. 333: ἐπὶ χώρας, ἡ μὴ συχνάζο-
μένη, ἣν δὲν ἐπισκέπτονται ξένοι, αὕτη... ἀνεπίμικτος ἐγένετο
ἐξενικαῖς θυνάμειν Διδ. 5. 21, πρβλ. Πλούτ. 2. 604B· οὕτω,
ψυχὴ ἀνεπίμικτος πάθειν αὐτῷ 989C· ποιεῖσθαι τι ἀνεπ.
ἐαυτοῦ, ἀπολεῖν τι ἀπ' ἐμαυτοῦ, εἶνα οὖν ἀνεπιβούλευτον ἔχων
τὴν κτῆσιν, ἀνεπίμικτος ἐαυτοῦ ἐποίησαν τὸν ἐξ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ
πλοῦτον Διδ. 5. 17.—Ἐπίρρ. ἀνεπιμικτως Πλούτ. Ε' 139.

ἀν-επιμείζια, ἡ, ἡλικίης ἐπιμείζιας ἢ ἐμπόριου, Πλούτ. 16. 29,
12, Ἀπκ. Μιδρ. 93.

ἀν-επιμόνος, ον, ὁ μὴ ἐπίμονος, ἄσταθις, πρὸς τὴν ἀσκήσιν
ἀψήκορον καὶ πάντῃ ἀνεπίμονον εἶναι νομίζω Πλούτ. 2. 7B.

ἀν-επιμώμηςτος, ον, = ἀμώμηςτος, ἀνεπίλητος, Σχόλ. εἰς
Ὀδ. Ν. 42:—ὡσαύτως ἀνεπιμώμηςτος, ον, Φωτ. III. 372A.—Ἐπίρρ.
ἀνεπιμώμης Φωτ. Ἀργιόχ. σ. 191, ἔκδ. Σ. Κ. Οἶκ.

ἀν-επινοήσιος, ἡ, τὸ ἀκατανόητον, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 3. 57.

ἀν-επινόητος, ον, ἀκατανόητος, ἀκατάληπτος, ἄγνωστος, καὶ

κατὰ Συνέτ., ὃν ἐπίνοια ἀνθρώπου χωρῆσαι οὐ δύναται, Διδ. 2.
59, Σέξτ. Ἐμπ. π. Πυρρ. Ὑποτ. 2. 104. 2) ἀνίκανος νὰ ἐπι-
νοήσῃ ἢ ν' ἀντιληφθῇ, «τὰ κατὰ βίον ἀνεπινόητον» Γ. Παχυμ. Μ.
Παλ. 5, σ. 236B.

ἀν-επιστάτως, ἀνευ ἐπισταγίου, Γερμ. Κωνσταντινουπό-
λεως σ. 233, ἔκδ. Μ.

ἀν-επιξέστος, ον, ὁ μὴ ἐπιξεσθεὶς, ἀκόρητος, ἀτάλῃς, μηδὲ
δόμον ποιῶν ἀνεπίζεστον καταλείπειν Ἰσοχρ. Ἐργα κ. Ἰμ. 746,
Θεμιστ. 338B. Ὁ Götting παρατηρεῖν ὅτι ἐν Ἰσο. οὐδὲ καυατέρω
ὕπαρχει ἡ φράσις χυτροπόδων ἀνεπिरρέκτων, ὑποκτείνει μήπω
τὰ οὗτο ἐπιθετα μετετυπώθησαν, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐν στίχ. 746
ἀνάγκη ν' ἀναγνώσωμεν δόμον ἀνεπिरρέκτον, μὴ παθιραδίσαι
οἰκίαν, καὶ ἐν 746 χυτροπόδων ἀνεπίζεστον, μὴ ἐπιτεσμένω
χυτρῶν· ἀλλ' οὐδεμίαν ἀνάγκη τσαύτης μεταβολῆς ὑπάρχει.

ἀν-επιπλαστός, ον, ὁ μὴ ἐπιπλασθεὶς, μεταρ. ὁ μὴ ἐπιπλα-
στος, ἀνυπόδικτος, ἀπλοῦς, Διογ. Α. 2. 117.

ἀν-επιπλέκτος, ον, ὁ μὴ συνδεόμενος διὰ σχέσεων πρὸς ἄλ-
λους, μισονομήτος, διὰ τὸ ἀνεπλέκτον Σερβά. 115, κτλ.

ἀν-επιπλήκτος, ον, μὴ ὑποκείμενος εἰς ἐπιπλήξεις, ὁ μὴ ἐπι-
πλητόμενος, ὃς οὐδεὶς ἐπιπλήττει ὁμαρτάνοντι· Ἐπίρρ. Σουῖδ.
ἄλλη γραφή ἐν Ξεν. Κύρ. 2. 1, 22 ἀντὶ τῆς παραδεδομένης ἀνεπι-
κλήτους. 2) ἐπὶ κακῇ σημασίᾳ, ἀκόλαστος, τροφὴ ἀνεπι-
πλήκτου τραφέντος Πλάτ. Νόμ. 896B.

II. ἐντὶν, ὁ μὴ
ἐλλείπων, μὴ ψέγων, τὸ ἀνεπλήκτον, τὸ μὴ ἐπικλήτειν, Μ.
Ἀντων. 1. 10.

ἀν-επιπλήξια, ἡ, ἀτιμωρησία, ἀκολασία, τρυφῆς μεστοὶ καὶ
ἀνεπιπλήξιας Πλάτ. Νόμ. 895B.

ἀν-επιπλόκιος, ἐπίρρ., ἀνευ ἐπιπλοῦς, Ἰσοχρ. Δαμασκ. ἐν Πατρ.
Ἑλλ. τόμ. 55, σ. 1260, ἔκδ. Μ.

ἀν-επιπλοήτος, ον, ἀνεπλόκιστος, Νικήτ. Χρον. 286.

ἀν-επιπροσθήτος, ον, ὁ μὴ ἐπιπροσθεύμενος, ὁ ἀνευ πρὸς
ἐπιπροσθήσεως, ὃς οὐδὲν ἐπιπροσθεῖ· ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Πορφυρ.—
Ἐπίρρ. -τως Εὐστ. 1138, 59.

ἀν-επιρρέκτος, ον, (ῥέζω) ὁ μὴ ἀφιερωθεὶς, ὃν δὲν μετεχειρίσθη
τις ἐπὶ εἰς ὑπὸς, μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπिरρέκτων ἀνε-
λόντα ἐθεοῖν, ἀλύτων (Τρέτζ.). Ἰσοχρ. Ἐργα κ. Ἰμ. 748, ὅτι ἐν
λίθ. ἀνεπίζεστος.

ἀν-επισήμαντος, ον, ὁ μὴ διακρινόμενος, κατὰ τὴν ἱσοχρ.
καὶ τὴν ἄλλην περιβολὴν ἀνεπισήμαντος Πλούτ. 5. 81, 3
ἀπαρτήρητος, οὐκ εἰς ἀνεπισήμαντον παραλίπειν τὸν Ἄσ-
θροῦσαν ὁ αὐτ. 11. 2, 1, Διδ. 11. 59.—Ἐπίρρ. -τως Ἀφν. σ. 43.

ἀν-επισημειώτος, ον, ὁ ἀνευ ἐπισημειώσεων, ὁ μὴ ἐληγμένος,
ἀνέλεγκτος, Κλήμ. Ἀλ. στρ. 7. 883.

ἀν-επισκέπτομαι, ἀναθεωρῶ, ἰλωσ.

ἀν-επισκέπτος, ον, ἀπερίσκεπτος· ὡς ἐπίρρ. -τως, λέγεται
δὲ πολλά καὶ ἄλλα ἀνεπισκέπτως οἱ Ἕλληνες Ἰσοχρ. 2. 43·
τῆς τοῦ τέλους (αἰτίας) ἀνεπισκέπτως εἶχον, ἀπαρτήρητος εἶχον,
Ἀριστ. π. Γ. Ζ. 5. 1, 6. II. παθ., ἀνέλεγκτος, ἀπαρτήρη-
τος, Ξεν., οὐδὲν ἐάν ἀνεπiskeπτον Ἀπομν. 2. 4, 3.

ἀν-επισκεύστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐπισκεύσῃ, ἰλωσ.

ἀν-επισκευός, ον, ὁ ἀνευ παρασκευῆς ἢ ἐλκρύσεως, Ἐπίρρ. ἐν
Ποικ. Ἀτ. Ναυτ. 273, κτλ.

ἀν-επισκαφία, ἡ, ἡλικίης ἐπισκαφίης, ἐξιστάσις, παρατηρη-
σις, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ἰστ. 1. 13, 8.

ἀν-επισκαφίος, ον, ὁ μὴ ἐπισκαφόμενος, καθαρὸς, λαμπρὸς,
Βασίλ., κτλ.

ἀν-επισκόπητος, ον, παρημελημένος, περὶ οὗ οὐδεὶς φροντίζει,
Ὀλυμπιδ. εἰς Ἰσοχρ. 34. 9.—ἀνελερυνήτος, μυστήρις, καὶ ἀγ-
γέλοις ἀνεπισκόπητα Εὐστ. Πονημ. 255. 95. II. ὁ ἀ-
εργάτος ἀπὸ ἐπισκόπων, Εὐστ. Πονημ. 262.—Ἐπίρρ. -τως Θεόδ.

Μετοχ. 528.

ἀν-επισκοπος, ον, ὁ ἀνευ ἐπιθέσεως, Εὐστ. Ἰστ. Ἐκκλ. 8. 1.

ἀν-επισκόπητος, ον, ὁ μὴ ἐπισκοπούμενος, Γαλην. κτλ.

ἀν-επισκόπιστος, ον, = τῷ προηγ., Ἰσοχρ., πρὸς 8. Πτολ. 2.
14, σ. 144. Ἰσοχρ. ἔπρεπε νὰ γραφῇ ὡς τὸ προηγούμενον.

ἀν-επιστάθμευτος, ον, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἐπιστάθμην, ἐλκ.
ἀπληλαγμένος νὰ παρέχῃ σταθμὴν (κατωκίαν) εἰς στρατιώτας, συγγω-
ρεῖν τὸν βασιλέα εἶναι Θεοφ. 15. 24· ἀνεπιστάθμευτος Πλούτ.
15. 24· ἀνεπιστάθμευτος, σταθμὴν μὴ δεχομένου, ἦτοι ἄγραιος·
Σουῖδ.—ὡσαύτως ἀνεπιστάθμος, ον, Συλλ. Ἐπίρρ. 1474. 37.

ἀν-επιστάθμιος, ον, ὁ ἀνευ ἐπιστάθμης, μέσην τινα τῆς
πολυγραφίας καὶ τῆς ἀνεπιστάθμου σιωπῆς τερμινῶν ἀτραπὸς
Μ. Ἀχομ. τόμ. Β', σ. 324. 3, ἔκδ. Α.

ἀν-επιστάσιος, ἡ, ἡλικίης ἐπιστάσις, ἀλογιστία, ἀπρησιμία,
Πλάτ. Ἀλ. 305B.—τὸ μὴ ἐπιστάσθαι, ἐπιπρορρημένους ἐπιστάς διὰ τῆς
ἀνεπιστάσιος εἰς ἑὸν καὶ τοῖς αὐτοῦ· Ἀφν. Ἐλκρ. Ἰσοχρ. μερ.
1, σ. 46B.

ἀν-επιστάτηςτος, ον, ἀνευ ἐπιστάτου, ἄνευ ἐξουκτοῦ, Μάξ. Τύρ.
14. 8· καθόλου, ὁ ἀνευ λόγου, ὁ ἀνευ συμβουλῆς, Κύριλλ.—καθ' ἡ
ἰσοχρ. ἀνεπιστάτητον, τὸ ἀρύλακτον, ἀνεπιστάτητον, πρβλ. καὶ Α.
Β. 397. 20.

ἀνεπίστατος, ον. (ἐπίσταμι) ἀπρόσθετος, ἀδιάφορος. Πολύβ.
5. 34, 4. τινος, ἤτις τι πρῆγμα, Παρρ. π. ἀποχ. ἐμψύχ. 129:—
Ἐπὶ τῷ πως Πολύβ. 1. 4, 4, κ.λ. 2) καθ. ἀπαρτήρησης;
οὐδὲ ταῦτην (τὴν ἀνιστότητα) ἀνεπίστατον ἐλάσμεν Πικλ.
Μαθ. τόμ. 1, σ. 439, 1

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μιλλοῦντες αὐτὸν ἀνεδάξιν. Πλάτ. 'Αποστ. κβ'. 29, πρβλ. κδ'.
 ἀν-έταιρος, ον, ὁ ἀνεύεταιρος, ἀνεύει, Πλούτ. 2, 807A.
 ἀνέτασις, εως, ἡ, ἐξέτασις, ἀνίχνευσις, ἔρευνα, Εὐσέβ. κατὰ
 'Ιερουσλ. 820.

ἀνεύειν, βημ. ἐπὶ τοῦ ἀνέστημι = δεῖ ἀνίστασθαι, περὶ δὲ τοῦ
 σοφιστοῦ που ἐβλῶν ὡς οὐκ ἀνεύειν, οὗτις δὲν πρέπει ν' ἀφί-
 σωμεν νὰ χαλαρώσῃ ἡ συζητήσις, Πλάτ. Σοφ. 254B. Εἰδοξέ μοι
 ἐπιθετόν εἶναι τῷ ἀνδρὶ .. καὶ οὐκ ἀνεύειν, οὗτις δὲν πρέπει νὰ
 ἐπιτελῶ κατὰ τοῦ ἀνδρός καὶ νὰ μὴ ἐγκαταλίπω τὴν ἰδέαν, ὁ αὐτ.
 Συμπ. 217C, Πολιτ. 291C.

ἀν-επιρωτώτος, ον, ἀναλλώτως, ἀμετέβλητος, τὸ γλυκὺ οὐκ
 ἀν γένοιτο πικρόν, ἀπαθές καὶ ἀντερωτώτον ὑποκειμένον
 'Αριστ. π. Κόσμ. 2, 9, Σίετ. 'Εμπ. π. Μ. 8, 455.

ἀνετικός, ἡ, ὄν, (ἀνέτος) ὁ παρέχων ἀνεσιν, οἱ ἐν εὐνὴνίμῳ
 (περίπτοι) .. ἀνετικοὶ 'Αντολλ. ἐν Μιθ. Μυθ. 110: παρὰ
 γραμμ. ἀνετικά ἐπερρώματα λέγονται τὰ σημαίνοντα ἀνεσιν, ὡς
 π. χ. ἡρέμα, μόγις, ἀντιτίθεται δὲ τῷ ἐπιτετατικῷ. — 'Επίρρ.
 -αὐτός, ἀνετικῶς ἐφ' ἑτέρα Σοφ. 'Εκλογ. 2, 150.

ἀν-έτοιμος, ον, ὁ μὴ έτοιμος, Πολύβ. 12, 20, 6, Διόδ. 12, 41.
 εἰς τι 'Ανθ. Πλάτ. 242: — ὁ μὴ ὢν ἐν χειρὶν ἢ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τινός,
 νῆπιος δὲ τὰ ζῖτομα λιπῶν, ἀνέτοιμα διώκει, ἀρίνει τὰ
 ἡμέρα καὶ ζητεῖ τὰ ἀγρία. ('Ιστορ.) παρὰ Πλούτ. 2, 505D.

ἀνετός, ον, (ἀνίμμι), χαλαρός, μὴ τεταμένος, ἐπὶ ἡνίων, παν-
 ταχοῦ. Εἰ. ἡδονοί .. καὶ ἀνετοὶ μὲν ἡνίαι γαστρὸς .. χαλινῶν
 δὲ οὐδέ τις ὁμημάτων Φιλόστρ. 242: ἐπὶ κόμη, Λουκ. 'Αλέξ. 13.
 τὸ ἀν. τῆς κόμης Φιλόστρ. 41: — ἀκολούθως ἐπὶ τῶν σωματικῶν
 καὶ πνευματικῶν ὁνύμων τοῦ ἀνθρώπου, 'Αριστ. π. Γεν. 2, 4, 61.

— 'Επίρρ. ἀνέτως (καθ' 'Ησύχ. ἀνετῶς) Σοφ. 'Αποστ. 567.
 2) ὁ ἀπελευθερωθεὶς, ἐλευθέρως, ἀπηλλαγμένος ἀπὸ κόπου, ἰσχύος ἐπὶ
 ἀνθρώπων καὶ ζῴων καθιερωθέντων εἰς θεὸν τινα, καὶ οὕτως ἀπαλλα-
 γέντων παντός ἔργου, τὸ τοῦ Ταχίτου nullo mortali onere con-
 tacti, Φιλόστρ. 805, 'Αππ. 'Εμφ. Πόλ. 1, 110: καὶ ἐπὶ γῆς, ἱερὰ, διὸ
 καὶ ἀκαλλίεργτος, Ἀλ. π. Ζ. 11, 2, Πολύβ. Α', 10.

3) ἄρετος, ἐλευθέρως, τὴν τῶν μεираκίων ὁρμὴν ἀνετον (κατ' ἄλλ. ὀφει-
 τον) εἰσάγει νέμεσθαι Πλούτ. 2, 12A: ἀκόλαστος, ἀνετον ἐξου-
 σίαν τῶν στρατιωτῶν 'Ηρωδιαν. 2, 4.

ἀν-ετυμολόγητος, ον, ὁ μὴ ἐτυμολογούμενος ἐτυμολογίαν, ὁ
 ἀγνώστου παραγωγῆς, Σίετ. 'Εμπ. π. Μ. 1, 245.

ἀν-έτυμος, ον, = τῷ προηγ., «τὸ ὕρ' ἡμῶν καλούμενον ὑποπό-
 ριον» 'Αθηναῖος καὶ Κῆροι χελωνίδα καλοῦσιν' ἄλλ' ἔστι τὸ μὲν ὑπο-
 πόδιον ἐτυμον, ἡ δὲ χελωνὶς ἀνετυμον» Σίετ. 'Εμπ. π. Μ. 1, 245. —
 'Επίρρ. -μοσις αὐτοῦ 244.

ἀνευ, παρὰ Μεγαρεῖσι καὶ τοῖς μεταγεν. ποιητ. ἀνεῖς, ὁ ἴδω ('ἴδω
 ἐν ἀρθρ. ἀνε, ἀρνητ. πρόθεμα, ἀχάριστον μῦθον): — Πρὸς τοὺς (οὐδέ-
 ποτε κειμένη ἐν συνθέσει), μετὰ γεν., χωρὶς, ἀντιθέτως πρὸς τὴν
 σύν, ἀνευ ἔθου, οὐδὲ σύν αὐτῷ 'Ἰλ. Ρ. 407: ἀνευ κέντροιο,
 ἀνευ τῆς χρήσεως κέντροιο, Ψ. 387: μόνος ἀνευ τινός 'Αριστ.
 Λυσ. 143, Πλάτ. Συμπ. 217A: — ἐπὶ περιεκτικῆς σημασίας, ἀνευ
 θεῶν (δηλ. ἀνευ τῆς ἐπινεύσεως, τῆς θελήσεως ἢ τῆς ἐμπνεύσεως
 τῶν θεῶν) ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μετ' ἀρνητικῶς, ὡς παρὰ Λατ. ποη-
 τιστοὺς Olla, οὗτοι ἀνευ θεοῦ ἦδ' οὐ γὰρ βουλή 'Ὀδ. Η. 372: οὗτοι
 ἀνευ θεοῦ ἔπτατο .. ἔρως O. 531: οὐκ ἀνευ θεῶν τινος
 Λισχύλ. Πέρσ. 163: ὡσαύτως ἀνευ ἀρνητικῶ μῦθου, ἀνευ ἐμέθεν,
 χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω καὶ νὰ τὸ θέλω, 'Ἰλ. O. 213: ἀνευ πολιτῶν
 Λισχύλ. Χο. 431: ἀνευ τοῦ κραίνοντος, Λατ. injussu regis,
 Σοφ. O. K. 926: ἀνευ τοῦ ὑγιεινοῦ, ἀσχετῶς πρὸς τὸ ὑγιεῖν,
 τὴν ὑγίαν, Πλάτ. Γοργ. 518D, πρβλ. 519A: οὐκ ἐνδεχεται γὰρ
 ζῆν ἀνευ κακοῦ τινός 'Αριστ. ἐν 'Εμπεδοκλ. 1, 12, κτλ.

II. μακρὰν ἐπὶ, ἀνευ ὁρίων 'Ἰλ. Ν. 556: ἀνευ ὅπου, ποιεῖν τινὰς
 ἐστιμώμενος Πλάτ. Πολ. 372C, πρβλ. 'Ἰππ. Μείξ. 290E. III.
 παρὰ πελοῖς, ἐκτός, πλὴν, ὡς τὸ χωρὶς: πάντα ἀνευ χρυσοῦ
 Πλάτ. Κριτ. 112C: ἀνευ τοῦ καλλὴν δόξαν ἐνέγκειν, πλὴν
 τοῦ ... Λατ. praeterquam quod abstinuit .., Δημ. 255, 10: καὶ
 ἀνευ τοῦ λαμβάνειν Ξεν. Κύρ. 5, 4, 28. — Παρ' Ἀττ. σπανι-
 στάτα ἐπιτάσσεται, ὑφ' ἡγήτου γ' ἀνευ ('Ερμανν. καὶ πλείστοι ἐλ-
 λοι ἐν οἷς καὶ ὁ Jobb εἰχα) Σοφ. O. K. 502: ὦν ἀνευ Ξεν. Κύρ.
 O. 1, 14: συχωρότερον παρὰ μεταγεν. πελοῖς, π. χ. παρὰ Πλούτ., κτλ.

ἀν-ευάζωι μέλλ. -άξω, Νόνν. Δ. 1, 20. ἀνακράζω εὖα, ὁ ἦν
 ἐπιβροχία ὕμνον εἰς Διόνυσον, ὡς κεῖνον κατὰ γῶρον, ἀνευ-
 ζῶσι γυναῖκες, «οὐτέστι τὸν ὕμνον εἰς τὰ Διονυσιακὰ τιλοῦμενον
 λέγουσιν» (Παράρρ. Διον. Π. 579, 'Ανθ. Π. 9, 139. II. μετ' αἰτ.
 προσ., τιμὴν τινα διὰ τοιοῦτον ἐπιφωνήσεων, ἐπευρημὸν σωτήρα
 Βάκχον τῶν πάροιδι πημάτων Σφάλτην ἀνευάζοντες, «αν-
 ευφημοῦντες, ἀνυμνοῦντες» (Σχολ.) Λουκόρρ. 207, 'Αρρ. 'Ανάβ. 5, 2, 7.

ἀνευθεὶ καὶ πρὸ φωνήεντος -θενι ἐκ τοῦ ἀνευ, ὡς τὸ ἀπερθε
 ἐκ τοῦ ἀπέρ: — 'Ἰππ. λέξις: 4) πρὸς μετὰ γεν. ὡς τὸ ἀνευ-
 εἰς, ἀνευθ' ἄλλων (ὡς τὸ παρὰ μεταγεν. οἷος ἀπ' ἄλλων)
 'Ἰλ. Χ. 39: μόνων ἀνευθ' ἄλλων 'Ὀδ. Π. 239: ἀνευθεὶ πόνοιο
 Π. 192: ἀνευθεὶ θεοῦ, ἀνευ θεοῦ, 'Ἰλ. Ε. 185, πρβλ. Πινδ. Q. 9.
 156.

2) μακρὰν ἀπὸ, ἀνευθεν ἀγων πατρός τε φίλων τε
 Λήμινον ἐς ἡγαθέην 'Ἰλ. Φ. 78: — 'Ὀ' Ὀμηρος ἀπέστη τέσσασι τὸ

μῦθον τοῦτο πρὸ τῶν πτωτικῶν, ἀν καὶ ἐνίοτε παρεμπιπτεῖ μετὰ
 αὐτῶν καὶ ἄλλη λέξις, ὡς π. χ. ἀνευθεὶ δὲ σε μέγα νόον 'Ἰλ. Χ.
 88: παρὰ μεταγεν. συγνάκις τὸ ἀνευθεὶ ἐπιτάσσεται, ὡς π. χ. ἡα-
 τρὸς ἀνευθεὶ 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 746. II. ὡς -επίρρ., μακρὰν,
 μακρὰν ἀπέχων, αἱ δὲ τ' ἀνευθεὶ [νῆσοι] 'Ὀδ. 1, 26: τοὶ δ' ἄλ-
 λαι ἀνευθεν 'Ἰλ. Ψ. 241: ἐγγύθι μοι θάνατος κακὸς οὐδὲ
 τ' ἀνευθεν Χ. 300: οὐδὲ .. ἀνευθ' ἔσαν ἄλλα μάλ' ἐγγύς
 Ψ. 378: ἀν. λείπειν, ἐγκαταλείπειν μακρὰν, Πινδ. Π. 1, 10: —
 συγνάκις συντάσσεται μετὰ τῆς μετοχῆς τοῦ εἶναι, ὡν, οὕσα, ὅν,
 ὡς π. χ. ὅς σε ἀνευθεν ἔων 'Ἰλ. Β. 27, τῷ δὲ τ' ἀνευθεν
 ἔοντι Δ. 277.

ἀν-εὐθετος, ον, ὁ μὴ εὐθετος, ἀκατάλληλος, ἀνευθετοῦ δὲ
 τοῦ λημίνος ὑπάρχοντος πρὸς παραχειμασίαν Πρὸξ. 'Αποστ.
 κβ', 12.

ἀν-εὐθύνας, ον, ὁ μὴ εὐθύνας, μὴ ἔχων νὰ εὐθύνῃ λόγον,
 ἀνίθ. τῷ εὐεθύνας: — τῇ [μουναρχίᾳ] ἔξεστι ἀνευθύνας
 ποιεῖν τὰ βούλεται: 'Πρὸξ. 3, 80, πρβλ. 'Αριστ. Πολιτικ. 2, 9,
 26: ὑπεύθυνον τὴν παραίνεσιν ἔχοντα πρὸς ἀνεύθυνον
 τὴν ὑμετέραν ἀκρόασιν Θουκ. 3, 43. 2) ὁ μὴ εὐθύς,
 ἀθύς, καθ' ὅσον ὁ τοιοῦτος δὲν ὑπόκειται εἰς δίκην, Λουκ. 'Απο-
 κρυπτ. 22: μετὰ γεν., ἀνευθ' ἀμαρτημάτων, μὴ ἐκλογῆς, Λουκ.
 Νιγρ. 9. — 'Επίρρ. -γως Πόλ. 1, 139. — Παρ' Ἀττ. τὸ ἀνευθύ-
 νους ἦτο κοινότερον.

ἀν-εὐθύνης, ον, ὁ μὴ εὐθύνης, ἀκαμπίτα καὶ ἀνεύθυντα,
 δηλ. τὰ μὴ εἶναι εὐθύνης εἰς περιφέρειαν μεταβαλλόμενα καὶ τὰ μὴ
 ἐκ περιφέρειας εἰς εὐθύτητα, 'Αριστ. Μετεωρ. 4, 9, 8.

ἀνευθότης, ἡ, Θ. Στουδ. σ. 937, ἐκδ. ΜΙ.

ἀν-ευκτος, ον, ὁ μὴ εὐκόμενος, εὐχομένης καὶ ἀνεύκτοιο
 Παιήτης παρὰ Πλάτ. 'Αλκ. Β. 143A ('Ανθ. Π. 10, 108).

ἀνευλάβεια, ἡ, ἡ ἐλλείψις εὐλαβείας, σιτισμοῦ, Κύριλλ. 'Αλέξ.
 Χ. 1025A, Βλ. Νεῖλ. Νεωτ. 144 B. C. 2) ἀμείλεια, ἀφροντι-
 σία, 'Ἰω. Χρυσ. 2, 566, 43.

ἀν-ευλαβής, ἐς, ὁ μὴ εὐλαβούμενος, ἀφροδ., 'Απόλ. 2)
 ὁ μὴ εὐλαβὴς πρὸς τὰ θεῖα, 'Γρηγ. — 'Επίρρ. -θως Εὐσέβ.

ἀν-ευλόγητος, ον, ὁ μὴ εὐλογηθεὶς, Νομοκάν. Catech. Mo-
 num. τόμ. 1, σ. 142, 11.

ἀν-εὐλογος, ον, ὁ μὴ εὐλογος, ἀπλοῦς, ὑπόνοια .. οὐκ
 ἀνεύλογος Νικήτ. Χων. Χρ. σ. 34. — 'Επίρρ. -γως 'Οριγένη.

ἀν-εὐδωτός, ον, ὁ μὴ εὐδοκούμενος, ὁ μὴ εὐδοκίμων, 'Αδελφ.
 Π. Δ.

ἀν-ευπαράδεκτος, ον, ὁ ἀπαράδεκτος, Κύριλλ. 'Αλέξ. 'Ἰστορ. 58,
 σ. 814.

ἀν-ευπρεπής, ἐς, ὁ μὴ εὐπρεπής. — 'Επίρρ. -αὐτως 'Ἰσχυρ. ἐ.
 λέξ. σχέδιον.

ἀνεύρεσις, εως, ἡ, ἀνακάλυψις, Εὐρ. 'Ἰων 569, Διον. 'Αλ. 11
 27, Πλούτ. Θησ. 12, κτλ.

ἀνευρεσίαν, βημ. ἐπὶ τοῦ ἀνευρεσίκω, πρέπει τις νὰ ἀνεύρῃ
 ἢ ἀνακαλύψῃ, Πλάτ. Πολιτ. 294C.

ἀνευρετής, ὁ, ὁ ἔχων ἔργον νὰ ἀνευρεθῇ τι — ἀνευρεται τῷ
 χωρίων τῶν δημοσίων, ὅρχη τις οἷα ἡ τῶν 'Αθηνῶν ζητητῶν,
 'Επιγρ. Ζηλείας, Μιθ. d. d. arch. 1, 1, 229.

ἀν-εὐρετής, ον, ὁ νὰ εἶναι δύσκολον νὰ εὐρῇ τις, Πλάτ. Νόμ.
 874A, Διόδ. 5, 20, κτλ.

ἀνεύρημα, ατος, τό, ἐφεύρεσις, ἀνακάλυψις, Πινδ. 5, 9, 2

ἀνευρεσίκω μέλλ. -εὐρήσω, ἀνρ. -εὐρήν, καὶ μὴ Ἀττ. -εὐ-
 ράμην 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1133: παθ. -εὐρεθῶν. 'Ανευρεσίκω,
 ἐπινοῶ, ἀνακαλύπτω, 'Πρὸξ. 1, 67, 2, 54: Ἀττ. ἀγαθὸν ἀν, λο-
 γιζόμενος 'Πρὸξ. 7, 8, 3: ἀν. φόνον Λισχύλ. 'Αγ. 109A: σὸν,
 ὡ μέλα ψυχά, χρέος ἀνευρεσίκην Κύρ. 1, 7, 883: ἀν. τὴν
 αἰτίαν Πλάτ. Φαῖδρ. 100B: τὴν τοῦ θεοῦ φύσιν ὁ αὐτ. Φαῖδρ.
 252E, κτλ.: — Μέσ., κερδαίνω, κτῶμαι, ἱερὸν χῶρον ἀνευρο-
 μένην Σουλ. 'Επιγρ. 4703: — Παθ. ἀνευρεσικῶμαι, ἀνακαλύπτωμαι,
 ὡς ὕστερον ἀνευρεθῇ Θουκ. 1, 128: μετὰ μετοχ., ἀνευρεθῆναι
 ἔδντα 'Πρὸξ. 1, 137: ἀνεύρηται δημοία παρεχόμενη ὁ αὐτ. 4.
 44. — II. ἐφευρεσίκω, ἐπινοῶ, ἐφευρεσίκω, μάνος ἀνευρεσικῶς
 τέχνην 'Αντιφάν. ἐν 'Καρτίῳ 1, 4, πρβλ. Τιμοκλ. ἐν 'Αδελφ. 3,
 Πλάτ. Φαῖδρ. 273C: ἀν. πρόφασιν τινα Φιλήμ. ἐν 'Αδελφ. 4.
 10, κτλ.

ἀ-νευρος, ον, ὁ ἀνευ νεύρων, 'Ἰππ. Μοχλ. 886. 2) ἀνεί-
 μένος, χαλαρός, ἄσπρος, ἀδύνατος, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν 'Αδελφ. 9.
 'Αριστ. 'Ἰστ. Ζ. 4, 11, 12, καὶ ἄλλ.

ἀνεύρυνσις, εως, ἡ, τὸ ἀνεύρυνειν, ἡ διαστολή, ἐξ ἀνεύρυν-
 σιως ἢ ἐξέλιξις 'Ἀλφ. τόμ. 1, 228.

ἀνευρύνωι μέλλ. -ῶν, εὐρύνω, ἀνοίγω, διαστέλλω, 'Ἰππ. 264,
 14, Πλούτ. 2, 907E, κτλ.: — Παθ., ἀν. πάλιν ὁ 'Ὀκτανδός 'Αριστ.
 π. Κόσμ. 3, 11.

ἀνεύρημα, ατος, τό, πλάτυνσις, κυρίως οἰδημα ἀρτηρίας, 'Ἰα-
 λην. 10, 355, κτλ., γὰρ Doremberg 'Ορειβάς, δ. 680: «εὐαφρὸν ὄγ-
 κων καὶ τοῖς δακτύλοις ὑπέκοντα, ἐξ αἱματός τε καὶ πνεύματος γίνε-
 σιν ἔχοντα» Παῦλ. Δίγ. 6, 37, σ. 188.

ἀνευρυσμός, ὁ, εὐρυνσι, διαστολή, Ἀντυλλ. παρ' Ὁρείβας. 4. 52, 53.

ἀνευς (= ἀνευ)· ἀνευς βουλάν καὶ ἔμιον πλάθοντα Ἰππ. γρ. Ὀλυμπίας, Διελ. Ζιγ. 1879, σ. 47. Μόνον ὁ τύπος ἀνευ ἀσφαλῶς παραδοθεὶς ἐκ τῆς ἀρχαιότητος εὐρεται ἐν τῷ Θησ. Στρεφ.—Ἰ μετ' αἰτιατικῆς σύνταξις τοῦ ἀνευ ἡμοία τῇ τῆς ὑπὲρ προθέσεως. Ἰδε ὑπὲρ ἐν τῇ Συναγ. Ἀθην. λέξ. Κομμανοῦδου.

ἀνευφημῆω, ἀνακράζω, εὐφημῆμι ἢ εὐφημῆτε· ἐπειδὴ δὲ τοῦτο ἐγένετο ἐν λυπηρῆς περιστάσεσιν, κατήντησε νὰ σημαίνει ἀνακραυγῶν, γοερώς φωνάζω, «εὐφυνίζω», ἅπας δ' ἀνυμφήθησεν οὐμωγῇ λαός Σοφ. Τρ. 783, πρὸλ. Εὐρ. Ὀρ. 1335, Πλάτ. Φαίδωνα 60Α.

II. παρὰ μεταγεν., ὑποδέχομαι τινα ἢ τιμὴν δι' ἐπευφημῶν ἢ ἱπαινων, τινὰ ὡς εὐεργέτην Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 42, 5, πρὸλ. ἀν-εμφήμης, ὁν, ὁ μὴ ἀνευφημηθεὶς, μὴ ἱπαινωθεὶς, Γρηγόρ. Θαυμ. εἰς Ὀρίγ. 6.

ἀν-εὐφημικός, ὁν, ὁ δυστοίμως, Μερόδ. σ. 417. ἀν-εὐφραντός, ὁν, ὁ μὴ προτιμῶν ἡδονῇ, Σχόλ. εἰς Δισχύλ. Θ. 363 (361)· πρὸλ. Σουῖδ, ἐν λέξει ἀηδῆς.

ἀν-εὐχομαι, ἀποθ., ἀνακαλῶ, ἀποσπῶ παρὰ κλήσιν, Πλάτ. Ἀλκ. II. 142D, 148B, πρὸλ. ἀναμάχομαι. ἀνεφάλλομαι, ἀποθ., ἀναπηδῶ κατὰ τινος, ἐν χρήσει μόνον κατὰ μετοχ. ἀνεπάλημνος, ὕψι μάλ' ἐκ δονάκων ἀνεπάλημνος ἦλθας μηρόν Ἀπολλ. Ἀργον. Β. 825 (827)·—ἴδε ἐν λ. ἀναπάλλω.

ἀν-εφαπτός, ὁν, ὁν δὲν δικαιοῦται τις ν' ἀπαγγάγῃ ὡς δοῦλον (πρὸλ. ἀνέπαφος), ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον Σουλ. Ἐπιγρ. 1699, 1704—1709b.

ἀν-εφέδρος, ὁν, ὁ ἀνευ ἐφέδρου (ἴδε τὴν λέξιν)· ἀνέφεδροι νικῶντες Ἐπιγρ. Σπάρτης, Bull. d. cor. hell. I. σ. 349·—ἐστὲ φθὴν ἀνέφεδρος Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Διελ. Ζιγ. 1878, σ. 90· πάντας ἀνέφεδρος ἐπανκρατίσας τοὺς κλήρους αὐτοῦ σ. 92. ἀνεφέλλομαι, Μέσ., ἀνασπῶ δι' ἐμαυτὸν·—ἀνεφέλλεται ἐξ ἄλλος ἰχθύν Μανέθων 5. 279.

ἀ-νέφελος, ὁν, ὁ ἀνευ νεφελῶν, αἰθρῇ Ὀδ. Ζ. 43· ἄνρ Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 4· νύξ Πλουτ. Ἀρατ. 21, κτλ.· μεταφ., ὁ μὴ καλυπτόμενος, φανερός, κακὸν Σοφ. Πλ. 1246. Τινὲς ἀναγινώσκουσιν ἀνέφ- ὡς Ἐπ. εὐπ. ἐν Ὀμ., ἐν Ἄντ., Ἀρατ. 415, κτλ. Ὁ Εὐστ. 945. 4, ἔχει καὶ τὸν τύπον ἀνεφής, ἔς.

ἀν-εφθος, ὁν, ὁ ἄδραστος, Ἀντυλλ. ἐν Matth. Mml. σ. 251, Γεωπ. 10. 67, 1. 2) ἐπὶ πλινθίων, ἡμέτε, μὴ ὀπτός, Ἀρχαῖος 2. 16, σ. 99, 10.

ἀν-εφικτός, ὁν, ὁ μὴ ἐφικτός, Πλούτ. 2. 54D, Λουκ. Ἐρμῆ. 67, πρὸλ. τοῦ αὐτ. Ἀλκ. 3.

ἀν-εφοδός, ὁν, ὁ μὴ ὀποκείμενος εἰς ἐφοδόν· ἀνέφοδον φυλάττει ὁ Ρήνος τὴν Γαλατικὴν Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. πολ. I. 32.

ἀν-εφύδριστος, ὁν, = ἀνύδριστος, Μ. Ἀτταλ. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάδ. τ. Α', σ. 42.

ἀν-εχέγγυος, ὁν, ὁ μὴ παρέχων ἐγγύησιν, διὰ τὸ τὴν γνώμην ἀνεχέγγυον γεγενῆσθαι, ἐπειδὴ δὲν εἶχον βεβαίαν ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτούς, Θουκ. 4. 55.

ἀν-εχῦρος, ὁν, ὁ μὴ ἐχυρός, μὴ ἀσφαλής·—Κατ' ἐπιρρ. τύπ. ἀνεχύρως, οὐχὶ ἀσφαλής, Εὐστ. Πονημ. 286. 5.

ἀνέχω, Ἐπ. γ'. ἐν ὑποτ. ἀνέχῃσι (πρὸλ. παμφαίνῃσι, προφέρεται) Ὀδ. Τ. 111· παρὰ. ἀνέχον· ὡσαύτως ἀνέχῃσι παρὰ. ἀνέχ[η] τ' ὄρνιθιν μέλλ. ἀνέχω Ἀρχιλ. 76, Λουκ., ὡσαύτως ἀνασχῶσω Ἠρόδ. 5. 100, 7, 14. Εὐρ. I. Δ. 732·—ἀνρ. ἀνέσχω Ἰλ. Π. 310, Ἀττ. ποιητ. ἐπεκτεταμ. ἀνέσχεον Ὀμ., Εὐρ. Μήν. 1027, Ἐπ. ἀπαρ. ἀνασχεθεὶν Ὀδ. Ε. 320 (ἴδε ἐν λέξ. ἀμυ- νάδω)·—πρην. ἀνέσχωκα Σέξτ. Ἐρμ. πρὸς Μ. 7. 190, Φέλαρ. 52·—Μέσ., ἀνέχομαι παρὰ. ἡνευχόμην (μετὰ διπλῆς αὐτῆς, ἢ Δισχύλ. Ἀγ. 905, Σοφ. Φ. 401, Θουκ., κτλ.; μέλλ. ἀνέξομαι Ὀμ., Ἀττ. ὡσαύτως ἀνασχήσομαι Δισχύλ. Θ. 252, Ἀριστοφ. Ἀχ. 299, Ἐπ. ἀπαρ. ἀνασχήσεσθαι Ἰλ. Ε. 104· ἀνρ. ἀνέσχω- μην Σ. 430, Δισχύλ. Χρ. 747, Εὐρ. Ἰπκ. 687 (ἐνθα τὸ ἡνέσχω εἶναι ἐναγέλον τοῦ μέτρου)· ἀλλὰ συχνότερον μετὰ διπλῆς αὐτῆς ἡνέσχόμην Ἠρόδ. 5. 48, Δισχύλ. Ἀγ. 1274, κτλ.· συγχεομαι ἡνέσχόμην Σοφ. Ἀντ. 467 (ἐνθα ἴδε Δινδόρφ.), 6' ἐν προσε. ἀν- οχεο (ἴδ. κατωτ. Γ. II.).

Α. μεταβ., κρατῶ τὴν ὑψηλὰ, ἀνυψῶ, ἀνατείνω, χεῖρας ἀνέσχω, ὕψωσαν τὰς λαυτῶν χεῖρας ἐν μάχῃ (ἴδε κατωτέρ. Γ. I.). Ὀδ. Σ. 89' (μεταγεν. ἐπὶ πυκνόν, ἀνατείνω τὰς χεῖρας μου, ὡς σημειῖται ἐν τῇ ἱστορίᾳ, Λατ. dare manus, Θούρ. 22. 129)·—συχνῶς, ἀνατείνω τὰς χεῖρας ἐν προσευχῇ, θεοὶ δὲ χεῖρας ἀνέσχω Ἰλ. Γ. 318, πρὸλ. Δ. 450, κτλ.· οὕτως, ἀνακτι τῷδ' ὅπως λυτῆριους εὐχὰς ἀνάσχω, ἀναπέμψω εὐχὰς (ἴδωσ ὁδοὶ ἐνταῦθα, μετὰ χειρῶν τιτα- μένων πρὸς τὰ ἄνω, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ) Σοφ. Πλ. 636· ἀνέχε χεῖρας, ἀνέχε λόγον Εὐρ. Πλ. 592· ὡσαύτως, ἀν. τὴν χεῖρα, προσφέρει τὴν χεῖρα (εἰς χαίρετισμόν) Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδελ. 24. 2) ἀνυψῶ τε καὶ κρατῶ αὐτὸ ὑψηλὰ, καὶ τὰ γ' [τὰ λάβωρα] Ἀθη-

ναίη ληϊτίδι εἰός Ὀδυσσεὺς ὑψόσ' ἀνέσχεθε χεῖρι καὶ εὐ- χόμενος ἔπος ἡβόα Ἰλ. Κ. 460· ὡσαύτως, ἀνατείνω τε πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐπικαλούμενος τοὺς θεοὺς εἰς μαρτυρίαν, ὡς εἰπὼν τὸ σκηπ- τρον ἀνέσχεθε πάσι θεοῖσιν Π. 412· ἐντερεθὶ δὲ μοῦρον ἀνέ- σchein, περὶ τῆς ἱσχυρῆς ἰκετευούσης τὸν υἱὸν αὐτῆς Ἐκτορα, Χ. 80· κενεάδ' ἀνέσχεον γλῆνας Ἀπολλ. Ρόδ. Π. 254· οὕτως, ἄκουε δ' ἀν' οὐς ἔχων, «ἀντὶ τοῦ ἀνὰ τὸ οὐς ἔχων» (Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 674), Δισχύλ. Ἀποσπ. 124. 3) ἐπὶ γάμου, κρατῶ ὑψηλὰ ἀνημμένως λαμπάδας, τίς δ' ἀνασχῆση φλόγα· Εὐρ. I. Δ. 732· ἐντεῦθεν ἡ φλόξις ἀνέχε, παρέχε ἰδὲλ. τὸ φῶς), κράτει ὑψηλὰ τὸ φῶς διὰ τὴν πομπήν, προπορεύου, φέγγε, ὁ αὐτ. Τρω. 308, Κούλ. 203, πρὸλ. Ἀριστοφ. Σρ. 1326· ὡσαύτως, ἀν. φῶς σωτήριον Εὐρ. Μήρ. 482· τὸ σημειεῖται τοῦ πυρὸς Θουκ. 4. 111. 4) ἀνυψῶ, μεγαλύνω, τινὰ Πινδ. II. 2. 163. 5) ὑποδαστάζω τὴν ἐν μὴ πύσῃ, οὐρανὸν καὶ γῆν, ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντος, Πλουτ. 5. 11, 5· κίων ἀν. τὴν στέγην Οἰνόν. παρ' Εὐσ. Εὐαγ. Πρ. 230D·—Παθ., γέ- φυρα εὐλόφορτος σκάφαις ἀνέσχετο καὶ σκεῖλαις, ὑποδα- σταζομένη ὑπὸ πλοίων καὶ σκεῖλαις, Διν. Ἀλ. 3. 54·—ἀλλὰ συχνό- τερον 6) μεταφ., ὑποστηρίζω, ὑπερασπίζω, ἔχω ἐν τιμῇ, ἔς τε.. εὐδικίας ἀνέχῃσι Ὀδ. Τ. 111· πόλεις θούκ. I. 141· ἐρ- γία ἀν., τῇσ' τὰ ὄργια, Ἀριστοφ. Θεσμ. 118·—Βάκχης ἀνέχων λέκτρ' Ἀγαμέμνων, διαμείνων σταθερὸς εἰς.. Εὐρ. Ἰλ. 123' [ἴδε κατωτέρ. Β. 3]· οὕτω καὶ τὸ παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 674 οἰνῶπ' ἀνέ- χουσα κισσόν (ἐν ἡ γραφ. ὁρθῇ) δύναται νὰ ἡρμηνεύῃ, οὕσα ποτὴ εἰς τὸν κισσόν, θαμίζουσα ἐν αὐτῇ, ἴδε κατωτέρ. Β. 3'· ὁ Jebb ἔχει τὸν οἰνῶπ' ἔχουσα κισσόν καὶ ἡρμηνεύει ἔχουσα ὡς κατοικίαν τὸν οἰνῶπ' κισσόν, ἴδε σημ. κατωτέρ. ἐν τόπῳ. 6) ἀναψῶ, δάφνα θ' ἱεροῦς ἀνέσχε πτόρθευσε Εὐρ. Ἰλκ. 458. 7) παρ- χωρῶς, ἐμφορῶμαι τι, τι Πινδ. Ν. 7. 131.

II. ἀνακόπτω, ἀνακαί- τίζω, κρατῶ ὀπίσω, ἀλλ' ἀνέχ' ἱππεύς Ἰ. Π. 420· ἀνέσχω ἐμειωτόν· ἀλλὰ νῦν πᾶσαι αἱ ἀρσεναὶ ἐκδοαὶ ἔχουσιν ἐν ἱσχυόν Ἠρόδ. 1. 42· ἀν. τὰ ἐπὶ διὰ τῶν ἀνασκητικῶν αἰν., Ἀλκ. 9. 21· ἀνέχοντας τὴν Σικελίαν.. μὴ ὑπ' αὐτοῦς εἶναι, προε- λάττοντας αὐτὴν νὰ μὴ ὑποπέσῃ εἰς τὴν δουλείαν αὐτῶν, Εὐκλ. 5. 86· εἰσὶν ἀπὸ τινος Πλούτ. 2. 514A πρὸλ. ἀναχῇ. ἀνοικηχῇ.

II. ἀναβαλῶ, ἀνέρχομαι, ἀναδύομαι, ἀνασχεθεὶς μεγάλοιο ὑπὸ κύματος ὄρηις, ἀνασχεθεὶς ἀντὶ τοῦ ἀνασχεῖν ἦτοι ἀναδύσθαι, ἀνελθεῖν (Εὐστ.), Ὀδ. Ε. 320· ἐπὶ αὐτοῦ, Ἠρόδ. 8. 8· σκεῖπελοι ἐν τῷ Νέλιφ δέλεος ἀνέχουσι ὁ αὐτ. 2. 29· ἡμίσεος ἀνέχον- τας ἐς ἡέρα Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1383. 6) εἶδος ἐν τῷ τύπῳ ἀνέσχω, ἐπὶ τοῦ ἀνατίλλοντος ἡλίου, πρὸς ἥλιον ἀνέσχοντα Ἠρόδ. 3. 98, κτλ.· οὕτω, λαμπρὰς ἀνίσχει Δισχύλ. Ἀγ. 92· ἀμ' ἡλίου ἀνέχοντι Σεν. Κυν. 6. 13, πρὸλ. Εὐδουλ. ἐν Ἀδελ. 1.

7) ἐπὶ συμβάντων, συμβαλῶν, γίνονται, Ἠρόδ. 5. 106, 7. 14. 8) ἐπιβαίνωμαι, ἀνατίλλω, ὡς ἀεληπτον ὀρει' ἐμὲ φήμης ἀνα- σχόν, ἀνατίλλαν, ἐπιφανῆ. Σοφ. Τρ. 204. 9) ἐγείρωμαι, ἵστα- μαι, κίονας.. περὶ τοίχους ἀνέχον Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 217. 10) ἐξέρχομαι, οἰκίῃ χαλκήλει παρὰ.. ὦμον ἀνέσχω Ἰλ. Π. 310, πρὸλ. Πλούτ. Καίσαρα 44·—ἐπὶ ἀποκρίμενον ἄρας γὰρ, προτίγῃ εἰς τὴν θάλασσαν, Ἠρόδ. 7. 123, Θουκ. I. 46, κτλ., ἀν. πρὸς τὸ Σικε- λικὸν πέλαγος ὁ αὐτ. 4. 83, πρὸλ. Δημ. 175. 26· εἰς τὸν πόντον τὴν ἀκρὴν ἀνέχοντα, περὶ τοῦ Σουνακτοῦ ὕψωματος τοῦ ἀπὸ τῆς ἀκ- ρῆς ἀποκρίμενον ἀκροτήριον, Ἠρόδ. 4. 89, πρὸλ. 2. 29· καὶ τὰν- παλιν, πολλὰ χεῖρ κοιλὰδες ἐς τὴν μεσόγειον ἐκ τῆς θαλάσ- της ἀνέχουσι Στράβ. 142. 3) ἐξακολουθεῖ, μετὰ μετοχ., τῇ μὲν ἐργῇ ἐπὶ ἐπ' ἀμφοτέρω ἔχων καὶ διασκόπων ἀνέχῃς (Θουκ. 7. 48· οὕτως, ἐπὶ εἰς λέγος ἐξουσιάζωντος ἀνέχῃς θούριος Αἴας, διδοὶ ὁ Αἴας ἀγαπήσας σε ἀπᾶς εἶναι σταθερὸς εἰς τὴν ἀγάπην σου, Σοφ. Αἴ. 212 [ἴδε ὅπου Δ. I. 1]· μετ' αἰ. καὶ ἀπαρ., λόγος ἐσσίειν ἀνέχει (ὁ Γ. Δινδόρφ. καὶ ὁ Jebb ἐξακολου- θούντες τῷ Τρικλίνῳ ἔχουσι ὁ λόγος οἷον ἔχει), φήμῃ ἐξακολουθεῖ ἐπικρατοῦσα περὶ αὐτοῦ, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1573·—ὡσαύτως ὁπολ., Σεν. Ἠλλ. 2. 2. 10· ταύτῃ ἀνέχειν Θουκ. 8. 94. 4) παύομαι, ἔλειο ὁθ' ὅταν πάντες ἀνδάνει οὐτ' ἀνέχων ἔθον. 26, πρὸλ. Σεν. Βίλλ. I. 6, 28·—ἐν γένει, περιμένει, βραδύνει, ἀναβάλλω, Θουκ. 2. 18, πρὸλ. 7. 48. 5) μετὰ γεν., παύομαι ὑποφέρειν, εὐρίσκει ἀνεῖν, οὕτε τόκοισιν ἱλίων καμῶντων ἀνέχουσι γυ- ναικὲς Σοφ. Ο. Γ. 174· τοῦ πολέμου Ἀπκ. Κερχ. 75· τοῦ φθ- νεύειν Πλουτ. Ἀλξ. 33·—Ὁ Ὀμήρος οὐδένα τύπον μεταχτηρί- ζεται ἀμεταβέτως πλὴν τοῦ ἀορίστου.

Γ. Μέσ., κρατῶ ὑψηλὰ πράγμα τι ἰδικῷ μου, ὁ δ' ἀνέσχετο μέλινον ἔγχος, ἀνέτεινον (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 635· δοῦρατ' ἀνα- σχομένοι Α. 594, κτλ.· ἐντεῦθεν τὸ ἀνασχομένοι συχνάκις εἰσ- τὴ ἀπολύτως [ἴδε ἐν λ. ἔγχος, ἔφιος, κτλ.], πληρὴν ἀνασχο- μένος Γ. 362· κόψε δ' ἄνασχο Ὀδ. Σ. 42· πύξ μάλ' ἀνασχο- μένω πεπληγέμεν Ἰλ. Π. 660· ὡσαύτως, αὐτὰ δ' ἀνασχο- μένω χειρὶ αὐτοῦ 685, πρὸλ. 31. II. κρατοῦμαι ἄρῃς, οὐδέ σ' ὅτω ὁρῶν ἐτ' ἀνέσχεσθαι, ἀνασχεσθαι, ὑπομείναι (Σχόλ.) Ἰλ. Ε. 245, πρὸλ. Ὀδ. Α. 375· προσηύει ἀνρ ἀνέσχεα = εἰ- τλασθ. ἔχε θάρρος, Ἰλ. Α. 586· ἀναχευ. ἔχε ὑπομονήν, Π. 587· οὕτω παρ' Ἀρχιλ. 60 ἀντὶ τοῦ ἀνὰ δ' εὐ πρέπει νὰ διορθωθῇ ἀνὰ

έως -ίθω, όπως τὸ ἀντομαί ἐγένετο ἐκ τῆς ἀντί μᾶλλον ἢ ὅτι τὸ
 ἡνοθα εἶναι πρὸς τοῦ ἀνθίου (μετὰ προθεματ. ἀνθ ἢ ἐν), ὡς ὁ
 Βουτεμ. καὶ ὁ Κούρτ. ὑπολαμβάνουσιν].

ἀν-ήνυστος, ον, (άνω) ὡς τὸ ἀτέλεστος, ὁ ἔνευ ἀποτελέ-
 σματος, ἀνετέλεστος, ἀκατέρωτος, ἀνὴνύστῳ ἐπὶ ἐργῳ 'Οδ.
 Π. 111.

ἀν-ήνυτος, ον, = ἀνήνυστος, οἶτος Σοφ. Πλ. 167· ἀν. πό-
 νος, εὐχολ Πλάτ. Νόμ. 735B, 936C· ἀν. ἔργον πράττειν, περὶ
 τοῦ ἰστού τῆς Πηνελόπης, ὁ αὐτ. Φαίδ. 84A· πρὸς. Εὐρ. 'Ελ. 1285:
 —'Επίρρ., ταῦτα ἀνὴνύτως ἔχει Σοφ. 'Αποσπ. 501.

2) ἀτελεστέος, μὴ ἔχων τέλος, κακὸν Πλάτ. Γοργ. 507E.

ἀν-ήνωρ, ορας, ὁ, (άνηρ) ἀνάνηρος, ἑλιδός, 'Οδ. Κ. 301· ἀν-ήρ
 ἀν-ήνωρ, ἀν-ήρ ἀνένυ ἀνδρότης, ἀνίκανος, 'Ήσ. 'Εργα κ. 'Ήμ. 751.

III. ἀνέκκος, «άνηνωρ» ὡ (ἀρσενά) τέκνα οὐ γίνεσθαι, ἀτέκνος
 'Πλούτ.

ἀν-ήνυστος, ον, (ήνω) ἀν-ήνυστος, ἀν-ήνυστος, τὸ ἀν-ήκου-
 σον· ἀνυπακούον δὲ τὸ ἀπόρητον καὶ ἀνυπομνήτον διὰ τῆς οἰ δι-
 φλόγου· Ζωναρ. 191, 'Ιδε Λοθ. Φρύν. 701.

ἀν-ήνυτος, μέλλ. -σας, = ἀναφώνως, ἐκπέμπω φωνήν, ἄλλω,
 λιγύν ἤχον ἀν-ήνυστος ἀκούειν Μόσχ. 2. 98· [μερδένθ'
 'Υμέναιον ἀν-ήνυστον 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1197· [περὶ τῆς ποσότητος
 'Ιδε ἐν λ. ήνω].

ἀν-ήρ, ὁ, ἀνδρός, ἀνδρὶ, ἀνδρᾶ, κλητ. ἀνερ: πληθ. ἀνδρες,
 -δρῶν, -δράσι [α], -δρας: παρ' 'Αττ. τὸ ἄρδρον συγκαίς πά-
 σχει κρῆσι μετὰ τοῦ ὀνόματος, ἀν-ήρ ἀντί ὁ ἀν-ήρ, τᾶνδρός,
 τᾶνδρῶν, ἀντί τοῦ ἀνδρός, τᾶνδρῶν. ἀνδρες ἀντί οἱ ἀνδρες·
 ἡ 'Ιων. κρῆσι εἶναι ὡ-ήρ, ὡ-δρας 'Ηρόδ. 4. 161, 134. Οἱ 'Επ.
 ἔχουσιν ὡσαύτως καὶ τὴν κανονικὴν κλίσιν ἀνδρός, ἀνέρι, πληθ.
 ἀνέρες, ἀνδρεσσιν. [Παρ' 'Επ. παιηταῖς τὸ α ἐν μὲν τῇ ἄρσει
 κατὰ τὸ πλείστον εἶναι μακρόν, ἐν δὲ τῇ ἑσεί βραχύ· ἀλλ' ἐν ταῖς
 ἐριγυλλῶσιν πτώσεσιν ἀνδρός, ἀνέρι, ἀνέρες, αἰετοσε τὸ α εἶναι
 μακρόν· οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Τραγικοῖς ἐν λυρικοῖς χοροῖς, Σοφ. Τρ.
 1010, Ο. Τ. 869. 'Αλλ' ἐν Τραγ. τριμέτροις αἰετοσε εἶναι βραχύ·
 ἵπου δὲ τὸ ἀν-ήρ εὐρεθῇ ἔχον τὸ α μακρόν πρέπει νὰ γράφηται
 ἄν-ήρ μετὰ ἑσείας (δηλ. ὁ ἀν-ήρ). 'Πέρσ. Φοίν. 1670]. ('Πιστ.
 ἐκ 'NEP, μετὰ προβληματικῶν α. εὐφωνικῶν, ANEP καὶ μετὰ
 παρεμβολομένου δ ἀνδρῶν: ἐντεῦθεν ἡνωρῆ, ἀγ-ήνωρ, πρὸς.
 ἐνωρῶπος· πρὸς. προσέτι Σανσκρ. nari, nari-as (vir), nari-yas
 (virilis) nri-innam (virtus, vis)· Ζενδ. nar, nar-a (vir)· Σκδιν.
 asro (fortis) ner-io (fortitudo)· 'Ομηρ. ner (princeps)).

'Αν-ήρ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν γυνή, Λατ. vir, (ἀνδρικός, Λατ.
 homio, ἀντιθέσιν πρὸς τὸ αἰγῆνος), ἢ τ' ἐπὶ τύμῳ ἀνέρος
 ὁστέκη· ἢ ἐν γυναικὶ 'Π. Ρ. 435, 'Οδ. Φ. 323· τῶν ἀνδρῶν
 ἄπαις, ἀνένυ ἀνδρῶν τέκνων, Πλάτ. Νόμ. 877E· 'Αν καὶ ὁ 'Ομηρος
 μεταχειρίζεται τὴν λέξιν κατὰ τὸ πλείστον ἐπὶ ἡγεμόνων, ἀρχηγῶν,
 κτλ., ἀλλ' ὅμως ἐπεκτείνει τὴν χρῆσιν αὐτῆς καὶ ἐπὶ παντός ἐλευ-
 θέρου ἀνδρός· ἀν-ήρ δῆμου, εἰς ἐκ τοῦ λαοῦ, 'Π. Β. 198, 'Οδ. Ρ.
 352· καὶ πρὸς δῆλῳ ἀνδρὸς ὕψηλῆς τάξεως, προστίθεται ὡς ἐπὶ
 τὸ πλείστον χαρακτηριστικῆς λέξεως, ὡς π. χ. ἀν-ήρ βουλευφόρος,
 ἀρχός, βασιλεύς, ἀγός, ἡγήτωρ, ἔσχατος.

II. ἀν-ήρως, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ θεός· πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τ' 'Ομ.,
 Διὸς ἀγγελοὶ ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν 'Π. Δ. 334, 403, πρὸς. 'Ηρόδ.
 5. 63, κτλ.: συνθέσται κατὰ πληθυντικόν, ἐνίοτε ὅμως καὶ καθ'
 ἐνικόν, π. χ. 'Π. Σ. 432, Σοφ. Αἴ. 77: — συγκαίς τῇ προσθετῇ
 περιρριπτικῶν τινος ὀνόματος ἢ ἐπιθέτου, βροτὰ ἢ θνητὰ ἀνδρὸς
 'Ομ.· ἀνδρες ἡμίθεοι 'Π. Μ. 23· καὶ συχν. ἀνδρες ἥρωες: —
 ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς θεοὺς ἢ τέρατα, κεν-
 τῶροι καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη 'Οδ. Φ. 303: — ἐπὶ ἀνδρῶ-
 πων ἐν κοινωνίαις ἢ πόλεσι ζώντων, οὔτε παρ' ἀνδράσιν οὔτ' ἐν
 ναυσὶ κοίλαις Πινδ. Ο. 6. 15· καὶ οὕτω πιθανῶς, ἄλλοτε μὲν
 τ' ἐπὶ Κύνθου ἐδόησαο..., ἄλλοτε δ' αὖ νήσους τε καὶ ἀνέ-
 ρας ἡλάσκαζες 'Γμ. 'Ομ. εἰς 'Απόλλ. 142.

III. ἀν-ήρ, κατ'
 ἀντίθεσιν πρὸς τὸν νεανίαν, ἀν καὶ παρ' 'Ομηρῳ καὶ ὁ τοιοῦτος ἀπο-
 καλεῖται ἀν-ήρ νέος, νεώτερος, κούροτερος, ὀπλότερος, νεη-
 νής: οὕτω δὲ καὶ ἀν-ήρ γέροντος ἢ προγενέστερος 'Οδ. Δ. 203,
 Σ. 53· ἀλλὰ μόνον ἀν-ήρ σημαίνει αἰετοσε ἀνδρᾶ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς
 ἡλικίας αὐτοῦ, ἰδίως πολεμιστῆν, ἀν-ήρ ἔλεν ἀνδρᾶ 'Π. Ο. 328·
 οὕτως, ἀν-ήρ ἀντ' ἀνδρὸς ἐλύθησαν Θουκ. 2. 103· αἱ διάφοροι
 ἡλικίαι λέγονται, παῖς, μειράκιον, ἀν-ήρ, πρεσβύτερος, ἔην.
 Σομπ. 4. 17· εἰς ἀνδρας ἔγγράφεσθαι, συντελεῖν Δημ. 412,
 25, 'Ισοκρ. 277B· εἰς ἀνδρας ἀναβαίνειν, μεταβαίνειν 'Επιγρ.
 Newton σ. 698· συχν. ἐν ἐπιγρ. πραγματευομένης περὶ ἀγώνων
 εὐρηγὰ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ παῖδες, Σουλ. 'Επιγρ. 213, 217, 218
 καὶ ἄλλ.

IV. ἐμφαντικῶς, ἀληθῆς ἀν-ήρ, γενναῖος, «παλληκάρης»,
 ὡ φίλοι, ἀνέρες ἔστε 'Π. Β. 529· καὶ συχν. παρ' 'Ηρόδ., π. χ.
 πολλοὶ μὲν ἀνθρωποὶ εἰεν, ὀλίγοι δὲ ἀνδρες 7. 210· οὕτως,
 ἀνδρᾶ γίνεσθαι σε χρὴ Εὐρ. 'Ηλ. 693· ἀν-ήρ γεγέννηται δι'
 ἐμὲ 'Αριστοτ. 'Ίππ. 1225· 8 οὐ μαθὼν ἀν-ήρ εἶσι ὁ αὐτ. Νεφ.
 823· ἀνδρας ἡγοῦνται μόνους τοὺς πλείστα δυναμένους
 φραγεῖν ὁ αὐτ. 'Αχ. 77· εἰ ἀνδρες εἰεν οἱ στρατηγοὶ 'Θουκ. 4.
 27· οὐκέτι ἀν-ήρ ἀλλὰ σκευοφόρος Ξεν. Κύρ. 4. 2, 25· τὸν

Λυκομήτην.. μόνον ἀνδρᾶ ἡγοῦντο ὁ αὐτ. 'Ελλ. 7. 1, 21· οὐκ
 ἐν ἀνδράσι, οὐκ ὡς ἀν-ήρ, Κύρ. 'Αλκ. 723, πρὸς. 732· ἀνδρὸς τὰ
 προσπίπτοντα γενναίως φέρειν, εἶναι ἴδιον ἀνδρός... Μένανδρ.
 ἐν 'Δόλ. 283, κτλ.

V. ἀν-ήρ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν γυναῖκα
 αὐτοῦ, σύζυγος, ἀνδρᾶ μὲν, ὡς ἔδοσαν με πατὴρ καὶ πότνια
 μήτηρ 'Π. Τ. 291, 'Οδ. Ω. 196, 'Πρόδ. 1. 146, καὶ 'Αττ., εἰς ἀν-
 δρὸς ὡσαν ἡκούσα κόρη Πλάτ. Κριτ. 113D· οὕτως, ἔξοικιστ'..
 εἰς ἀνδρὸς [οἶκον] τὴν θυγατέρα Λουκ. Λεῖφ. 11: — ἀλλ' ὡσαύ-
 τως ἐν χρῆσει ἐπὶ ἐραστοῦ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πόσις, Σοφ. Τρ.
 551, 'Ιδε Βαλκ. 'Ίππ. 491, Τουσ. Θεόκρ. 15. 131· ἀν-ήρ ἀπασῶν
 τῶν γυναικῶν ἐστί νῦν Φερεκρ. ἐν 'Δόλ. 5· οἷγ' ὡν ἀνερ, τὸ
 τῷ Ουεργίλιου vir gravis, Θεόκρ. 8. 49. — Σχεδὸν ἀπασαί αἱ σημα-
 σίαι αὐταὶ ἀν-ήκουσι καὶ εἰς τὴν Λατ. λέξ. vir.

VI. ἄλλαι
 χρήσεις μεθ' 'Ομηρον, ἰδίως παρ' 'Αττ.: 1) τὸ ἀν-ήρ συνήθως
 συνοδεύετο μετὰ λέξεων δηλοῦσιν τὴν τάξιν τοῦ ἀνδρός ἢ τὸ ἐπάγ-
 γελμα καὶ τὰ ὅμοια, ὡς παρ' 'Ομ. ἐνθ' ἀναι, π. χ. ἀν-ήρ μάντις,
 ἀν-ήρ στρατηγός 'Ηρόδ. 6. 83, 92· ἀν-ήρ νομεύς Σοφ. Ο. Τ.
 1118· ἀνδρες λοχίται, ληστοί, ἀσπιστήρες αὐτοῖς 751, 842,
 κτλ. 'Ωσαύτως μετὰ ἐθνικῶν ὀνομάτων, ὡς, ἀνδρες Κίλικες, Θρη-
 κες, κτλ.: ἰδίως ἐπὶ προσφώνησιν, ἀνδρες ἔφοροι 'Ηρόδ. 9. 9·
 ἀνδρες πολῖται Σοφ. Ο. Τ. 513· οὕτως, ἀνδρες δικαστοί, βου-
 λευταί, ἔφοροι Ρήτορ.· ἰδίως ἐν τῇ συνθέσει τῇ προσφώνησι
 ἀνδρες 'Αθηναῖοι: ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ἀνδρες ἰχθυῖες,
 'Αργίππ. ἐν «'Ιχθυῖσιν» 14· ἀνδρες θεοὶ Λουκ. Ζεύς Τραγ. 15·
 ὡς ἀνδρες κύνας 'Αθήν. 160B.

2) ὁ ἀν-ήρ κατὰ κρῆσιν 'Αττ.
 ἀν-ήρ, 'Ιων. ὡν-ήρ εἶναι συχν. ἐν χρήσει ἐπὶ ἐμπάσεως ἀντὶ αὐ-
 τός, ἐκαῖνος, Τραγ. καὶ Πλάτ.: ἐνίοτε γίνεται τοῦτο ἐν ταῖς
 πλαγίαις πτώσεσιν ἀνευ τοῦ ἄρδρου, ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν Σοφ.
 Τραγ. 55, 108, 293, κτλ.: ἀλλ' οὐκ παρὰ πεζοῖς: πρὸς. ἀνθρω-
 πος.

3) ἀν-ήρ ὅδε, ὅς· ἀν-ήρ, συχν. παρὰ Τραγ. ἐν πάσαις
 ταῖς πτώσεσιν ἀντὶ τοῦ ἐγώ.

4) πᾶς ἀν-ήρ, πᾶς ἀνθρωπος,
 πᾶς τις, συχν. παρὰ Πλάτ.

5) ἀν-ήρ οἰοδότητος, εἰτ' ἀνδρᾶ
 τῶν αὐτοῦ τι χρὴ προεῖναι: 'Αριστοτ. Νεφ. 1214· πρὸς. Πλάτ.
 Φαίδωνα 114D, κτλ.: οὐ παντὸς ἀνδρός ἐπὶ τράπεζαν ἐσθ' ὁ
 πλοῦς, δὲν δύναται πᾶς τις (ὁ πλούσιος) νὰ ὑπάγῃ, Νικηλ. ἐν 'Αδῆλ.
 1. 26.

6) ὡς δαιμόνιοι ἀνδρῶν Εὐπὸλ, ἐν 'Δόλ. 15· καὶ
 συγκαίς ὑπερβείτ., ὡς φιλῶν ἀνδρῶν Φρύν. Κωμ. ἐν 'Αδῆλ. 10,
 κτλ.

7) κατ' ἀνδρᾶ, Λατ. viriliter, 'Ισοκρ. 271A· οὕτω, τοὺς
 κατ' ἀνδρᾶ, τοὺς καθ' ἑκάστον, Δίων Χρυσ. 1, 855.

VII.
 ἄρρεν ζῶον, 'Αριστ. 'Ιστ. 2. 10, 6, 2.

ἀν-ήρεϊκος, ον, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ ἀνέρεϊκος, ὁ ἴδε.

ἀν-ήρεϊκτος, ον, ὁ μὴ ἡρεμῶν, Σέξτ. 'Επιμ. π. Μ. 3. 5: —
 'Επίρρ. -τως ὁ αὐτ. 10. 223.

ἀν-ήρεϊς, «κρῆσι δι' ὧν οἱ κάλοι διαδέχονται» 'Ίσούχ.

ἀν-ήρεϊστος, ον, (ἀρεστής) ὁ μὴ ἀρεστός, 'Ίσούχ.

ἀν-ήρεϊφής, ἔς, (ἐρέφω) ἀνευ ὀροφῆς, ἀν-ήρεϊφῆος πέλε νηοῦ
 'Απολλ. Ρύδ. 2. 1171 (κατὰ Μαδδ. εὐν-ήρεϊφῆος).

ἀν-ήρης, ες, «ἀνδρῶδης, Δίσχυλος Σαλαμινιάτης» 'Ίσούχ. (Δίσχυλ.
 'Απασπ. 218), κατὰ Σύνδλ. ἀνυπανδρός: ἀν-ήρης, ἀνάνδρους χήρας
 ἢ παρθένας.

ἀν-ήριθεντος (= ἀν-ήριθεντος) 'Επιγρ. Χίου, Bull. do cor.
 hell. III. σ. 232.

ἀν-ήριθμος, ἴδε ἐν λ. ἀν-ήριθμος.

ἀν-ήριναστος, ἄλλη γραφή ἀντὶ ἀν-ήριναστος.

ἀν-ήριστα, «ἀν-ήριστα, ἀπλάστα» 'Ίσούχ.

ἀν-ήροστα, 'Ιων. -λη, ἢ, ὅταν ἐνεκα αὐχμοῦ ἢ ἄλλης αἰτίας μὲνῃ
 ἢ γῇ ἀνέροτος, ἀπορίην καὶ ἀν-ήροσιν Χρησμ. Σουλ. 3. 433.

ἀν-ήροτος, ον, (ἀρόν) ὁ μὴ ἀροτριάτης, ἀκαλλιεργητός, 'Οδ. I.
 109, 123· ὡσαύτως ἐν Δίσχυλ. 'Πρ. 708, καθὼς 'Αττ. τύπος ἀν-
 ῥοτος δὲν ὑπάρχει: — μεταφ. ἐπὶ γυναικὶ, ἀλλ' ἀδάτος καὶ
 ἀν-ήροτός ἐστι Λουκ. Λεῖφ. 19.

ἀν-ήρημενως, ἐπίρρ. (ἀναρῶ) ἀνευ ζωρότητος, χαλαρῶς,
 ὅτι ἀμεθοδῶς καὶ ἀν-ήρημενως ἔγραψε 'Ερμείας ἐν Πλάτ.

Φαίδρῳ.

ἀν-ήριδωρα, ἢ, (ἀν-ήριμ, δῶρον) ἢ ἀναπέμπονσα δῶρα, ἐπὶθετον
 τῆς ἱγῆς καὶ τῆς Δημήτρος (πρὸς. Ζεῦδωρος) 'Αλκίφρων 1. 3, Παῦδ.
 1. 31, 4, Πλούτ. καὶ ἄλλαχού. — ἀν-ήριδωρα· ἢ γῇ διὰ τὸ τοῦς
 καρποὺς ἀνέναι· 'Ίσούχ.

ἀν-ήρησον ἢ ἀν-ήρησον, ἴδε ἐν λ. ἀν-ήρησον.

ἀν-ήρηστος, ὡρ, ἀνάσσειν καὶ ἀν-ήρηστος, ον, ὁ μὴ
 ἡγεμῶν ἢ ὁ μὴ ἡγεμῶν, ἀήτηςτος, ἀν-ήρηστος δ' ἐγίνοντο
 Θεόκρ. 6. 45· πρὸς. τὸ συνθέσται ἀν-ήρηστος.

ἀν-ήρησις, ὁ, ἢ, = νῆσις, ὅτε τὸ ὄνησις ὁ νῆσις πλονασμῷ
 τοῦ α, ὡς στάχες ἀπαχῆς παρὰ Κρατίνῳ κείται, 'οὐ γάρ τοι σῆχε
 πρῶτος (ἀκλῆτος) φοιτᾷς ἐπὶ δειπνῶν ἀνῆσις· 'Αθήν. 2. 47A (Κρα-
 τίνος ἐν «Διονυσιαλῶν»)· πρὸς. νῆνυμος ἀνάνυμος, νῆνυ-
 μος ἀνῆνυμος, νῆριθμος ἀν-ήριθμος· ἴδε Α. Β. 402, 32 καὶ
 Σουλ. ὅστις ἀνατρεῖ καὶ τὴν ἀντίθετον σημαίνει: «ὁ μὴ γεγενημέ-
 νος», ἀλλ' ὁ μάρτυρον.

ἀν-ήρηστος, ον, ὁ μὴ ἥσυχος, Ἰλῶσσ.

οὐ δὲ τὸ ἄκρον τῶν ἀπταχυνῶν· Ἰων. δι. σ. 100, 1· ἀκρον ἐπ'

άνθρεψικόν καρπὸν θέον οὐδὲ κατέκλων Πλ. γ. 227, Πισ. Δποσπ. 143 (160), Νόνν. Δ. 28, 287, κτλ. II. = άνθρεψικός I. 1 (δ' ἴδε), ἡ καλὰ μὲν ἢ ἡ καυλὸς τοῦ ἀσφαδέλλου, Θεόκρ. 1. 52.

άνθρεψικός, ὁ, = άνθρεψικός, ἀμφιβ. ἐν Δ. Β. 403, Λόγγ. 1. 10. άνθρεψό-χειλός, ον, ὁ ἔχων άνθρεψή χεῖλη, Ἰζέτ. Μεθ' Ὁμ. ἀντί άνθρεψόχειλος, ὑπερ ἐπίσης ἀπαντᾷ παρὰ Ἰζέτ.

άνθρεψαν, Ἐπ. γ' πλ. τοῦ ἐνεργ. ἀρ. β' τοῦ ἀνατελόμενου.

άνθρεψουργός, ὁ ποιῶν, ὁ παράγων ἀνθ, ἐν νύα θυγατέρας..

άνθρεψουργός Ὁρφ. παρὰ Πρόκλ., Σχόλ. εἰς Πλάτ. Κρατύλ. 112.

άνθρεψι-πάτατος, ον, ὁ περὶ τῶ άνθρεψι πετόμενος, περυγίζων,

άνθρεψιπάτατα μέλας Ἀντιφάν. ἐν Ἑριταρχωνιστῇ 1. 8.

άνθρεψις = άνθρεψις, Ἐπιγρ. Χαλκηδόνος Κομμανοῦδ. ἐν Ἀθην. αἰώ 7, σ. 208.

άνθρεψι-χρύς, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ παικίλος, ὁ άνθρεψὸν ἔχων χρύμα,

Μάτρων παρ' Ἀθην. 135E.

άνθρεψήρια, ων, τὰ, ἡ ἑορτὴ τῶν άνθρεψῶν, ὁ εἰς ἡ μεγάλη τριήμερος ἑορτὴ τοῦ Διονύσου ἐν Ἀθήναις, ἀγομένη μὲν Ἀνθρεψήριον (11, 12, 13,) Ἀνθρεψήρια μὲν καλεῖσθαι τὴν ὅλην ἑορτὴν Διονυσίῳ ἀγομένην, κατὰ μέρος δὲ Πιθόγια, Χόας, Χύτρος, Ἀρποκρ. ἐν λέξει χάσας ἴδε Βουστρ. Εἰς Δημ. Μειδ., καὶ πρὸλ. Διονύσια.

άνθρεψήριος, ὁ, τὰς ἐχούσας ὥραν γάρου Ρόδιοι Πισύ.

άνθρεψήριον, ὄντος, ὁ, ὁ ὄντος μὲν τοῦ Ἀπριλίου ἔτους, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ Φεβρουαρίου καὶ τὸ πρῶτον τοῦ Μαρτίου κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον (11, 12, 13) ἡγοῦν τὰ Ἀνθρεψήρια Σουλ. Ἐπιγρ. 71B. 39, Ἀρποκρ. ἐν λέξει, καὶ ἄλλ.

άνθρεψήριος, ἡ, οὗς. τοῦ ἔπορ., Μ. Ἀκομ. τόμ. Β', σ. 346, 11, ἐκδ. Α.

άνθρεψιῶν: μέλλ. -ῶν [α], (ἀντί, ἐστιῶν), ἐστιῶ τὸν ἐστιῶσαντά με, ἀμφοτερίως άνθρεψιῶστέ με Λουκ. Ἐρωτ. 9.—II. 11, πάλιν άνθρεψιῶστέ με ὑπ' ἀμφοτέρων Πλουτ. Ἀντων. 32.

άνθρεψήρια, τὰ, ἑορτὴ ἀγομένη εἰς τιμὴν τῆς Περσεφόνης, ἡεἰς ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος ἐνὶ συνέλεγον άνθρεψ, Πλουτ. Δ. 37, άνθρεψήριος, ον, (ἐνθρεψήριος) ὁ φέρων άνθρεψ, πλῆρης άνθρεψῶν, σμῖλας Εὐρ. Βάκχ. 703· λειψιακάς τ' άνθρεψήριος (ἐπὶ οὐδὲν ἐκ χειρογράφων ἀντί τοῦ άνθρεψήριος) ὁ αὐτ. 1. Δ. 1544.

II. άνθρεψήριος, αἱ, γυναῖκες ἐορτάζουσαι τὰ Ἀνθρεψήρια,

Πλουτ. Δ. 78· πρὸλ. άνθρεψήριος II.

άνθρεψι, Ἐπ. γ' ἐν. τοῦ μέσ. ἀρ. β' τοῦ ἀνατελόμενου.

άνθρεψι μέλλ. -ήσω, κτλ.: (ἐνθρεψι): — άνθρεψ, φύομαι, ἐπὶ νεανικῷ γενεῖν, πρὶν.. ὑπὸ κροτάφουσιν ἰούλους άνθρεψαι Ὁδ. Δ. 320 (τὸ μόνον παρ' Ὁμ. χρωλον), πρὸλ. Ὁρφ. Λιθία 252· ἐπὶ νεανίσκων, πρῶτον δ' άνθρεψαντας ὑπὸ κροτάφουσιν ἰούλους Σουλ. Ἐπιγρ. 1499. 3, πρὸλ. Ἀνθ. Πλαν. 384.

2) ἐπὶ άνθρεψῶν καὶ φυτῶν πρῶτον παρ' Ἡσ. Ἐργ. καὶ Ἠμ. 580· στάχυς Σοφ. Ἀποσπ. 698· κυπάρισσος Θεόκρ. 27. 44· μετὰ δὲ, ἐνθρεψῶν Ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 139· ῥόδοις Πινδ. 1. 4. 31· μεταρ., άνθρεψῶν πλάγος Αἰγαῖον νεκροῖς Δισχόλ. Ἀγ. 659· ἀφρός ἦναι (ἀντί ἦναι) Λακων. ἐν Ἀριστ. Λυσ. 1257.

II. μεταρ.,

1) φανόμεν άνθρεψ, παρὲν λαμπρὸν ὄναι. ὥστε ἡστραπτὴ μὲν χαλκῷ, ἦναι δὲ φοινικίῳ πᾶσα ἡ στρατιὰ Ξεν. Κύρ. 6. 4. 1.

2) άνθρεψ, εἶμαι εἰς τὸ άνθρεψ τῆς ἡλικίας μου, ἦδ' εἰς καρπὸν άνθρεψαντα Πινδ. II. 9. 193· άνθρεψῶσαν ἀκμήν ἔχων Ἰσοκρ. 84C· ἐν ὥρᾳ, ἐφ' ὥρᾳ άνθρεψῶν, εἶμαι ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος, Πλάτ. Πολ. 475Δ, Πλουτ. Περικλ. 16· τὰ δὲ εἰς ἀλγεί ὥρας, οὐ δ' ὅρῃ άνθρεψῶν Πλάτ. Ἀλκ. 1. 131E, πρὸλ. αὐτοῦ C.

3) ἀκμήν εἰς πλῆθος καὶ εὐμερίαν, λαοὶ Πισ. Ἐργ. καὶ Ἠμ. 295· άνθρεψήσης τῆς Ἀσίης, Ἐρετρίης Ἰπρόδ. 4. 1., 6. 127, πρὸλ. Θουκ. 1. 19, κτλ.· ὁ δὲ σμικρὸν άνθρεψῶν χρονον Εὐρ. Πλ. 944· τὸ άνθρεψῶν τῆς εὐναίμεως, τὸ άνθρεψ τοῦ στρατοῦ, Πλουτ. Κορ. 39·

μετὰ δὲ, άνθρεψ. άνθρεψῶν, ἔχω ἀφρονίαν άνθρεψῶν, Ἰπρόδ. 4. 1. 6)

ἐπὶ προσώπων, ἀκμήν, εἶμαι ἀγαπῶν παρὰ τῷ λαῷ οὕτως, ἦν-θησεν ἐκεῖνος Ἀριστοφ. Ἰπ. 530, πρὸλ. Νεφ. 897, 902· πρα-πίδεσαι, δόξῃ άνθρεψ. Πινδ. Ο. 11 (10). 10, κτλ.· Ἐκτορος ἦναι δόρυ Εὐρ. Ἐκ. 1210· σφάδρα γε ἦνθησεν ἐπὶ ταῖς ἑλπίσιν, περὶ τοῦ Φιλίππου, Δημ. 21, 3· άνθρεψ. πρὸς δόξαν, πρὸς χάριν Πλουτ. Σερ. 18, κτλ.

4) εὐρίσκαμαι εἰς τὸ ὑψιστον σημειῶν, ἐν τῇ ἀκμῇ, άνθρεψί πάθος τι Πισ. 1009· ἐπὶ νόσῳ, ἦν-θησεν Σοφ. Τρ. 1089, πρὸλ. Ἰπ. Ἐπιδ. 1. 963· σκαμνίσματα άνθρεψῶντων, εὐρίσκαμένων ἐν ἀκμῇ, ἐπιπολαζόντων πανταχοῦ, Πλουτ. Ἀντων. 32· πρὸλ. ὁ δὲ ἄλλω.

5) μετὰ γεν., ὡς τὸ βρύω, εἶμαι πλῆρης, φθειρῶν ἦνθησεν Πισ. 9. 33, 6· πρὸλ. Ρήτορ. 26. 1. 495, ἐκδ. Walz.

III. μεταρ., μόνον παρὰ μεταγενεστ., Λοδ. Σοφ. Αἰ. σ. 93.

άνθρεψῶν ἢ άνθρεψῶν, ὄντος, ὡς καὶ νῦν, μέρος κατάρτυον εἰς άνθρεψ, άνθρεψῶν, Πλωτ.

άνθρεψ, ἡ, ὡς τὸ άνθρεψῶν, ἡ πλῆρης άνθρεψῶν φύσος ἡ άνθρεψ, Πλάτ. Φαῖδρ. 230B· ἴδε Ἀπριλίου τύπος, Μοῖρις σ. 4, ἐκδ. Πισ. 1. 127.

2) ἦνθος ἢ άνθρεψ, Νικ. Θ. 625, κτλ., Δλ. π. Ζ. 12. 4.

άνθρεψῶν, ὄντος, ἡ, (άνθρεψ) ἡ άνθρεψῶν, ἡλ. ἡ μέλισσα, Δλ. π.

2. 15. 1. II. εἶδος μεσπλῆς, «μουςμουλιᾶς», Θεοφρ. Ἰστορ. Φυτ. 3. 12, 5.—Ἐνθρεψῶν άνθρεψῶν-εἰδῆς, ἐς. ὡς ἐπὶ ὅ. ἑτέρου εἶδους, αὐτοῦ. (Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ πρὸλ. ὁλγῶν, ὁλγῶν, ὁλγῶν, ὁλγῶν).

άνθρεψ, ἡ, (άνθρεψῶν ἀντί άνθρεψῶν) ὁ γυνυδύς στάχυς, κοιν. «φουῖνα» τοῦ καλῶν, Λατ. panicula, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 4. 10, 4, Διοσκ. 1. 114.

άνθρεψ, τὸ, ὑποκορ. τοῦ άνθρεψῶν. Διοσκ. 3. 173., Δ. 122.

άνθρεψ, ον, μεταγενέστερος τύπος ἀντί άνθρεψῶν.

άνθρεψ, τὸ, μόνον ἐν συνθέτοις, ὡς ἐξάνθρεψ.

άνθρεψ, τὸ, ποιητ. ἀντί άνθρεψῶν, ἀπείρωμα, προσφορά,

Ἐπιγρ. Ἑλλ. 948. 1.

άνθρεψ, ον, γεν. -όντος, = άνθρεψῶν, κυτίναιο πόροις άνθρεψῶν καρπὸν Νικ. Ἀλεξ. 623.

άνθρεψ-γραφέω, γράφω μετ' άνθρεψῶν ὕφους, Κικ. π. Ἀτ. 2,

6, Εὐστ. 991. 8.

άνθρεψ-λεκτέω, μεταχειρίζομαι φράσιν άνθρεψῶν, Ἰπρὸν ἢ Ἀνών.

ἐν Wesch. Polignac. d. Gr. σ. 263.

άνθρεψ-ποικίλος, ον, πεποικιλμένος δι' άνθρεψῶν, διηνημένος,

Φίλων 1. 666.

άνθρεψ, αἱ, ὄν. (άνθρεψ) πλῆρης άνθρεψῶν, άνθρεψῶν, άνθρεψῶν τέκνα ἑαρος Χαίρημ. παρ' Ἀθην. 608B· λειψία, δάπεδον Ἀρ-στοφ. Ὁρν. 1093, Βάτρ. 351· πρόσφω, διάθεσις Διόδ. 5. 3, καὶ 19·—τὰ άνθρεψῶν, άνθρεψῶν λειψία, Πλουτ. 2. 770B· ἄλλ' ὡσαύ-τως, φρεσὶ άνθρεψῶν, αὐτοῦ 763B.

II. μεταρ., δροσερῆς, νεα-ρῆς, σφαιρῶν, χλόη Εὐρ. Κύκλ. 541· ἐπὶ μουσικῇ, κτλ., πρόσφα-τος, καὶ ἐν τῷ μεουσικῷ τὰ νέα καὶ τὰ άνθρεψῶν εὐδοκίμει Ξεν. Κύρ. 1. 6, 38, πρὸλ. Πλουτ. Περικλ. 15· ἐπὶ προσώπων, Πλουτ. Πλουτ. 69· ἰαρός καὶ άνθρεψ. ὁ αὐτ. 2. 50B· ἴδε άνθρεψ II. ἐν τέλ.

2) τὰς μανίας εἰνὸν ἀποστάζει άνθρεψῶν τε μένος, τὸ ἀκμαῖον καὶ άνθρεψῶν ἐν κακοῖς (Σχόλ.) Σοφ. Ἀντ. 960.

3) ζωρὸν ἔχων χρομα, λαμπρὸς, ὡς τὸ άνθρεψῶν, άνθρεψῶν εἰμάτων στολῇ Εὐρ. 1. Δ. 73· τοῦ γαλκοῦ τὸ άνθρεψ, ἡ λαμπρότης, ἡ στιλπνότης αὐτοῦ, Πλουτ. 2. 305B, πρὸλ. 79D· ἐπὶ χρωμάτων, τὸ άνθρεψ, τῶν χρωμάτων Λουκ. Νεφ. 13, καὶ συγ. παρὰ Πλουτ.

4) λαμ-πρῆς, ἑλαφρὸς, τὸ δειπνάρειον άνθρεψῶν ἦν, γλαφυρὸν σφά-δρα Διφιλ. ἐν Ἠελίσι 1· ἐξωδὴ Φίλων 1. 670.

5) ἐπὶ ὕφους, άνθρεψῶν, γλαφυρῶν, Πλουτ. 2. 648B· οὕτως, ὡς ἐπὶ ἑρ., άνθρεψῶν λεγέιν Ἰσοκρ. 294B.

άνθρεψ-της, ἡτος, ἡ, τὸ άνθρεψῶν, ἡ κατὰστασις τοῦ άνθρεψῶν, λαμπρότης, Νικητ. Χρον. 276.

άνθρεψ-φωτός, ον, ὁ ἔχων φωτὴν άνθρεψῶν, Ἰγνάτ. ἐν βίῳ Νικητ. Κωνσταντινουπόλεως σ. 204. 17, ἐκδ. De Bous.

άνθρεψ-χρύς, ον, ὁ ἔχων άνθρεψῶν χρομα, άνθρεψ-τάτης Εὐστ. Πονημ. σ. 328. 75.

άνθρεψῶνμος, ον, ὁ ἔχων άνθρεψῶν ὄνομα, Εὐστ. Πλ. 501, 49.

άνθρεψῶν, εως, ἡ, = άνθρεψ Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 10, 1, Πλουτ. 2. 647F.

άνθρεψῶνμα, άνθρεψῶνμα, άνθρεψῶνμα, πεφύκασιν τοῖς μὲν ἔκρυψαν ἐνδοῦσιν άνθρεψῶνμα μεθ' ἡδονῆς Θουκ. 4. 19, πρὸλ. Διωνα Κ. 49, 44.

άνθρεψῶνμα, ἡσυχῶ καὶ αὐτὸς, Ἀππ. Ἐμρ. 2. 93.

άνθρεψῶνμα, ἡ, ὄν. (άνθρεψ) ὁ άνθρεψ, κατ' άνθρεψῶν πρὸς τὸ άνθρεψῶν, καὶ τὰ μὲν άνθρεψῶν τὰ δὲ άνθρεψῶν ἑσπερ. Ἰστ. Φ. 1. 14, 3· οὕτως καὶ παρὰ Κλ. 1. 338 (ἐνθρεψῶν-),

άνθρεψ-φρός, ον. ἴδε άνθρεψῶνμα. άνθρεψῶνμα II.

άνθρεψ κατὰ λ. ἡμαρ. = αἰετῶν—ἀποδεδομένης (= ἀποδεδομένης, ἀποδεδομένης) Ἐπιγρ. Ὁρμονοῦ Ἰωάν. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 1569.—

ἴδε καὶ -ενθρεψ ἐν Λεξ. Ἀθην. 1. 15: Κουμανοῦδης.

άνθρεψ, ὁ, εἶδος θαλασσίῳ ἰχθύος ἀγχαλόνι ἑκαλῆτο καὶ αὐλω-πίας, πρόσπει καὶ ἑρὸς ἰχθύς, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 37, 6, Ἐπὶ Ζ. 29, Διφ. Ἀνών. Ἀποσπ. 2, Ιαδρεῖς ἢ Σερραῖος αὐθίλας (Adame).

Κατὰ Σιθόβριον εἶναι ὁ νῦν χάννος, Memoirs κτλ. ὑπὸ R. Walpole (1817) σ. 272.

άνθρεψῶν, ἀπείρω καὶ αὐτὸς, ἀντιπανεῖς, Ἐπὶ Κουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1117C.

άνθρεψῶν: μέλλ. -ῶν, (άνθρεψ) περικουμῶν δι' άνθρεψῶν, αὐτ' εἰς κόλπους κρέατα πέταλα φάρεσιν ἑδρεπον άνθρεψῶν χρυσαν-ταυγῇ Εὐρ. Ἰων 890· ὁ Πίλγυ θεωρεῖ ἐφαρμμένον τὸ χρονον καὶ διφροῦν άνθρεψῶντα χρυσανταυγῇ—κεφαλὴν ῥόδοις Φιλδοτ. 78B:

μεταρ., ποιῶ τι άνθρεψῶν, άνθρεψ. τὴν λέξιν Διον. Ἀλ. περὶ Ἰσοκρ. 14:—Μέσ., συλλέγω άνθρεψ, Ἀππ. Ἐμρ. 4. 105.

2) χρυσανταυγῇ, βῆπτο, ὀλιδέμενος άνθρεψ, τὴν χεῖρα Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 15, 8:—Παθ., ἡνθρεψῶντος φαρμάκοις Ἰπρόδ. 1. 98· οὐ γὰρ σς μὴ.. γυνῶν.. ὡδ' ἡνθρεψῶντος, οὕτω πως λευκανθρεψῶν τὰς τρίχας:

κατ' ἄλλους, μεταμειψῶντος, Σοφ. Πλ. 43, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ κρέα.. πυρὸς ἀκμαῖς ἡνθρεψῶντος, «κοκκινισμένον» εἰς τὸ πυρ, Ἐπικράτ. ἐν Ἑμπερίῳ 1. 5, πρὸλ. Φιλίμ. ἐν Ὑπερῶντι 1. 6.

άνθρεψῶν, ὄν. άνθρεψῶν εἰς άνθρεψ ὁμοίως τοῖς άνθρεψ, τὰ άνθρεψῶν = άνθρεψ, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 6. 6, 2.

άνθρεψῶν, ον, = τὸ ἔπορ., Ὁρφ. Λιό. 18, 94.

άνθρεψῶν, ὄν. άνθρεψῶν, ὡς, καὶ άνθρεψῶν, ὡς, (άνθρεψ) ὁ εἰς άνθρεψῶν

II. ἀνθρώπος, ἔχων λαμπρὸν
ἐνδυμάντων, ἐσθῆτες, στολή
ἀ ἀνθινά (δελ. ἰμάτια), ἐν-
δων, ἅπερ ἐφόρουν αἱ ἐταῖραι
σοφῶ II. 2) ὁπασύτως,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πύραυλος (μαγκάλι) ἐπὶ μικροῦ τρίποδος, Ἰλ. 1. 36. 38. Ἰλ. 1. 36. 38.

II. ὅπλ. ἔτις, ἔδος, εἶδος ἀνθρώπου (πρὸς καὶ αὐτὸν) 37. 27.

άνθρακο-δύπανον, τὸ βετονική, συνάγεται μὴν Ἰουλίῳ, Πλωσσ. ἀνθράκο-γράφει, ἡ, πρόχειρον ἰχνογράφημα δι' ἀνθρώπου, προσχεδιασμός, Πρὶγορ. Θανμ. εἰς Ὀριγ. σ. 50Α.

άνθρακο-εὐδής, εἰς, ὅμοιος ἀνθρώπῳ ἢ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἀνθρώπου, Φιλων 1. 383.

άνθρακεις, εἰσα, εν, ὁ ἐξ ἀνθρώπων, ἀνθρακείος πυρρός Νόν. μετάφρ. Ἰουάγγ. κ. Ἰω. ιη', 117.

άνθρακο-ὀθήκη, ἡ, ἀποθήκη ἀνθρώπων, «καρβουνόθηκη» Γλωσσ. ἀνθράκο-καύστης, ου, ὁ, (καίω) = ἀνθρακεύς, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀλ. 325.

άνθρακόμενοι, παθ. (ἀνθράξ), κατακαλομαι, μεταβάλλομαι εἰς ἀνθρακα, «γίνονται σάχτη», κεραυνῷ Ζηνὸς ἡνθρακωμένος Διόσκυλ. Πρ. 372, θαλάσῃ ἡνθρακωμένος κρύπτεται εἰς σποδιάν Εὐρ. Κῆκλ. 612, Θεοφρ. Αἰθ. 12. Περὶ τοῦ ἐνεργ. ἴδε ἐν λ. ἀπανθρακίω, καταανθρακίω.

άνθρακο-πώλης, ου, ὁ πωλὼν ἀνθρακας, ὡς καὶ νῦν, Φιλύλλ. ἐν «Πόλεσιν» 5.

άνθρακουργία, ἡ, (ἔργον) ἡ ἐν τῇ κατασκευῇ τῶν ἀνθρώπων καύσις, μεταφ., ἡ ἐν τῇ καρδίᾳ γινόμενη καύσις, ἀδράν λαδὼν ἔρωτος ἀνθρακουργίαν Νικήτ. Ἰουγ. 2. 120.

άνθρακώδης, εἰς, = ἀνθρακευδής, μέλανα καὶ ἀνθρακώδεα Ἰππ. 595. 38, Ἀριστ. περὶ Δισφ. 2. 7.

άνθρακωμα, τὸ, πῦρ ἐξ ἀνθρώπων, ἔπειτα ὀπηθεῖσα ἐπ' ἀνθρακώματος Διοσκ. περὶ Ἰούπρις. 1. 48.

άνθρακῶν, ὄνος, ὁ, = ἀνθρακίς, Ἀρκάδ. 12.

άνθρακωσις, εὐς, ἡ, «κακότης» ἔλκος ἐστὶν ἰσχυρῶς, ποτὶ μὲν ἐν τῇ βολῇ (τοῦ ὀφθαλμοῦ), ποτὶ δὲ ἐν τῇ βλεφάρῃ, καθύπερ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῦ σώματος μέρεσιν συνιστάμενον» Παῦλ. Διγ. 3. 22.

άνθραξ, ακος, ὁ, (ἡ ἔλκα ἀγνώστου) «καρβουνό», ἐνίοτε ὁ πεπυρακτωμένος ἀνθράξ: «ἐρίγλας .. καὶ κίχλας .. ἔρριψα .. ἐπὶ τὸν ἀνθράξ» ὡς ἔχει· Σωκράτ. ἐν «Ἰσχυρίσμενοις» 1. 12. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ἀνθρακας πρὶν Ἀριστοφ. Ἀλ. 34. ὅστις ἀνθρώπων τι κήδεσθαι αὐτοῦ 332. ἡμεῖς δ' ἀνθρακας ὁ αὐτ. 98. ἄν. Περνήσιοι, κατεσκευασμένοι ἐν τοῖς δρυμοῖς τῆς Πάροντος, ὁ αὐτ. Ἀλ. 348. ἐμπεφύσμενα ὀπταμέναις κόγχαισιν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ὁ αὐτ. Ἀποστ. 49. ἀνθρακας ἡμιμένους Θουκ. 4. 100, κτλ.· περὶ τοῦ ἐκ τῶν καυμένων ἀνθρώπων ἀερίου ὁ Ἀριστοτέλης (περὶ Δισφ. 5. 25) λέγει: οἱ ἀνθρώποι ὑπὸ τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀτμίδος καρθεύουσι καὶ φθείρονται πολλάκις. 2) ἡ ἀνθράξ, Θεοφρ. Αἰθ. 16.

II. πολύτιμος λίθος, χρώματος βαλεός ἐρυθροῦ, ὁ ἀνθράξ περιλαβάνων καὶ τὸν λυγρὸν (βουδίν), πρὸς τὸ καὶ τὸν χαρχρόνιον (Adamas), Ἀριστ. Μιστρ. 4. 9. 30, Ἰβ. 2. 10. ἐντελέν, ὡς τὸ Λατ. carbunculus, ὁ ἀνθράξ, διαδρωτικὸν τι καὶ κακότης ἀπάσχημα, κατὰ τινας δὲ καὶ ἡ εὐλογία, ἀνθρακες πολλοὶ κατὰ θέρος, καὶ ἄλλα ὅσα φησὶ καλεῖται Ἰππ. Ἐπίδ. 3. 1082, Γαλην. — ὡσαύτως, ἀνθράκωσις, Ἰαλην. III. τὸ κιννάβαρι, Βεροῦδ.

άνθρηδών, ὄνος, ἡ, εἶδος σφηκός, Διόδ. 17. 75. πρὸλ. πειμαφρηδών, τενορηδών.

άνθρηνη, ἡ, καὶ Ἰβ. Ἰβ. εἶδος μελισσῆς, κατὰ Σουῖδ. «εἶδος σφηκός ἡ ἀνθήνη, κατακρῶνται δὲ οἱ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ μελισσῶν ... συγγενὴς ἐστὶ τῇ μελισσῇ ἡ ἀνθήνη, σφηκὶ παραπλησία» — κατ' Ἀριστοφ. αὐτὸν ἀνθρήνη ἀποτείνου γέννη συγγενική καὶ μελισσῆς καὶ τοῖς σφηκῶν, αὐτὸν ἀνθρήνη εἶναι παραπλησιαί καὶ ποικιλιώτεροι τῶν μελισσῶν, κτλ. Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 23, Ο. 42, 1, καὶ ὀλλαχού, Ἀριστοφ. Νεφ. 947.

άνθρηγιον, τὸ, φωλεὰ σφηκῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 1080, 1107. ὁ Ἰππύχους ἐρμηνεύει: «άνθρηγιον» τὸ τῶν μελισσῶν πλάσμα· ἡ «κηρήρα» — Φιλώστ. ὁ Νέως. (Ἰβ. 884) καλεῖ τὸν Σοφοκλῆ Μουσῶν ἀνθρήγιον.

άνθρηγιώδης, εἰς, παρόμοιος ἀνθρήνῃ, δηλ. μὲ κηρήραν, ἀνθρ. καὶ πολύπορος Πλούτ. 2. 916Ε.

άνθρηγο-εὐδής, εἰς, ὅμοιος ἀνθρήνῃ, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 7. 13, 3.

άνθρησκιον, τὸ, ὀλλάχων ἔχον ἄνθος, ὡς ἀνθήν· ἡ τὸ ἀνθησον Ἰβ. Ἰβ.

άνθρίσκος, ὁ, «σεφάνου ἄνθος» Ἰβ. Ἰβ. Πολυδ. σ'. 106.

άνθρυσκον, τὸ, φυτὸν φέρον ἄνθος σκιαστικόν, anthriscus, Κρατίνος ἐν «Μαλθακίς» 11. γράφεται δὲ ἄνθρυσκον ἐν Περικρ. ἡ Μεταλλεύσιν 2. πρὸλ. Schimid, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 7. 7: — ὁ Σουῖδ. γράφει τὴν λέξιν δι' οἱ καὶ ἐρμηνεύει: «άνθρυσκα», ἄγρια λάχανα παραπλησία ἀνθήσις, οἷα καὶ τὰ μάραθα.

άνθρωπ-απάτης, ου, ὁ, δὲ ἐξαπατῶν τοὺς ἀνθρώπους, ἀνθρωπαπάτης ὁ πικρός, ἡ τῆς κακίας ρίζα (ὁ χρυσὸς) Μανασσ. 5. 5.

άνθρωπαρέσκεια, ἡ, ἡ προστάθεια τοῦ ἀρέσκειν τοῖς ἀνθρώποις· νῆ πρὸς ἀνθρώπους σπουδή» Σουῖδ.

άνθρωπαρέσκεια, σπουδάζει ἀρέσκειν τοῖς ἀνθρώποις οὐ θέλω γὰρ ὕμῃς ἀνθρωπαρέσκειν Ἰγνατ. Ἐπιστ. 12, σ. 139.

άνθρωπ-ἀρέσκος, ὁ, ὁ σπουδάζων ἀρέσκειν ἀνθρώπους, μὴ κατ' ἐφ' ὅθλου. ὡς ἀνθρωπαρέσκοι, ἀλλ' ὡς δοῦλοι Χριστοῦ Παῦλ. Ἐπιστ. πρὸς Ἐφ. σ'. 6, πρὸς Κολ. γ'. 22.

άνθρωπάριον, τὸ, ὁπλοκ. τοῦ ἀνθρώπου, πῖθεται περιφρονητικῶς ὡς καὶ νῦν, τολμῶντε ἔραν ἀνθρωπαρίω κακοδαίμονες Ἀριστοφ. Πλ. 416, ταλαίπωρον ἀνθρωπάριον Ἀερ. Ἐπικτ. 1. 3, 5.

άνθρωπιή, συνγρ. -πιή (ἐξ υπακ. δαρά), ἡ, τὸ ἀνθρώπινον εἶδος, ὡς τὰ δλωπεκή, λεοντή, κτλ., Πρὸδ. 5. 25 (ἐν εἰσι χειρογράφ. ἰσχυρίσμενος ἀνθρωπιή) Πολυδ. Β'. 5.

άνθρωπινος, α, ου, Ἰων. -ήνας, η, ου, (ος, ου, Λουκ. Ὀνος 46): — ἀνθρώπινος εἰς ἀνθρώπων, ἀνθρωπίνος, ἀνθρωπινὴ φωνή Πρὸδ. 2. 55. ἡ ἀνθρ. φύσις ὁ αὐτ. 3. 65, καὶ ἀλλὰχού· ἀνθρωπία πῆματα, εἰς ἃ ὁ ἀνθρώπος ὑπέκειται, Αἰσχύλ. Πέρσ. 706. ἀνθρ. φύσις, ὁ φύσις τῶν ἀνθρώπων, ὁ αὐτ. Ἀλ. 937. τέχνη ἀνθρ. Θουκ. 2. 47. ἀνθρωπία πράγματα, ἀνθρωπίνα πράγματα, Πρὸδ. 1. 32. τὰ ἀνθρώπια Αἰσχύλ. Ἀποστ. 155. ἅπαντα τὰ ἀνθρ. Σοφ. Ἀλ. 132. Ἀντιφάν. ἐν Ἀδελφ. 68, κτλ.: — τὸ ἀνθρ. δύναται νὰ ἐρμηνεύσῃ ἡ τὸ ἀνθρώπινον γένος ἢ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, πέφυκε γὰρ τὸ ἀνθρώπειον .. ἀρχειν .. τοῦ ἐκόντος Θουκ. 4. 61, πρὸλ. 5. 105.

2) ἀνθρώπιος, ἐρμύζων εἰς ἀνθρώπων, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως, ἡ ἀνθρ. εὐδαιμονία Πρὸδ. 1. 5. ἀδύνατον καὶ οὐκ ἀνθρώπιον, ὑπέρτερον τῶν ἡνδαιμῶν τῶν ἀνθρώπων, Πλάτ. Πρωτ. 344C. ὅσα γε τὰ ἀνθρώπια, κατὰ πᾶσαν ἀνθρωπίνην πιθανότητα, ὁ αὐτ. Κρίτων 48E. κατὰ τὸ ἀνθρ. Θουκ. 1. 22.

3) ἀνθρώπινος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μυθικός, ἡ ἀνθρ. λεγομένη γένεσι Πρὸδ. 3. 122.

II. Ἐπὶ ἰσορ. -ως, δι' ἀνθρωπίνων μέσων, κατὰ πᾶσαν ἀνθρωπίνην πιθανότητα, οἷς, πορὸν ἀνθρωπείως σὺλζεσθαι Θουκ. 5. 103. ἀνθρ. ἀράζειν, ὁμολεῖν ὡς ἀρμόζει εἰς ἀνθρώπων, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1058. ἴδε ἀνθρώπινος ἐν τέλ.

άνθρωπεύομαι, ἀποβ., ἐνεργῶ ὡς ἀνθρώπος κατ' ἀντιθέσει πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ τὰ κτήνη, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 8, 6. ψυχὴ ἀνθρώπου, ἀνθρωπίνη, ἀνθρωπίνη, Σοφ. Ἐκλογ. 1. 1074.

άνθρωπητός, η, ου, ἴδε ἐν λ. ἀνθρώπειος.

Ἀνθρωπιανός, οἱ, αἰρετικοὶ τινες, ἔτεροι παρὰ τοὺς Ἀνθρωπομορφίτας, Ιακ. Ιη. Ιη. 4. 30, ἐν Μί. Λατ. Πατρὸλ. 2. 6, σ. 542, Κύπριαν. Ἐπιστ. 73.

άνθρωπιείω, ὁλῶν νὰ με πιστεύσωμεν ὅτι εἶμαι ἀνθρώπος: «ἐνμαρτὶ μὲν οὕτω λεονταίνετε, ἀνθρωπιέσθε δὲ ὡς πύλη» Γεῖτ. Ἐπιστ. 1. σ. 2.

άνθρωπιζω, μέλλ. -έσω, ἐνεργῶ ὡς ἀνθρώπος, φέρομαι ὡς ἀνθρώπος, εἶμαι φιλόανθρωπος, Ἀρχιτ. παρὰ Διου. Α. 3. 24. ἀντίθετι τῷ κυνός, ἀνθρώπια, οὐ κυνός, ἀπεκρίνατο, Περικρ. 10, οὐκ ἀνθρωπιζέτω Λουκ. Δημιῶναξ, βίος 21: — οὕτως ἐν μί. τύπω, Ἀριστοφ. Ἀποστ. 100. II. Μίσ., γίνομαι ἀνθρώπος, Ἐκκλ. 1: — καὶ οὕτως ἐν τῇ ἐνεργ., Ἀνθ. Π. 1. 105.

άνθρωπιτικός, ἡ, ἀν, ὁ ἀνθρώπινος ἢ ἀνθρώπινος, ἀνθρώπινος, κατ' ἀντιθέσει πρὸς τὸ θεῖος, οὐ θεῖον, ἀλλ' ἀνθρωπικόν Πλάτ. Σοφ. 268D (ὁ Περικλ. ἀνθρώπινον), καὶ συγγ. παρ' Ἀριστ. ἡ ἀνθρωπικὴ ἀρετὴ (ὁ Bywater ἀνθρωπίνη) Ἠθ. Ν. 1. 13. 14. αὐτὸ γὰρ κατὰ ταύτην ἐνεργεῖται ἀνθρωπικῶς 10. 8, 1. ἀνθρωπικόν (ἔστι), μετ' ἀπαρ., εἶναι ἀνθρώπινον, ἐρμύζων εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου, αὐτοῦ 8. 16, 4, καὶ ἀλλὰχού· τῶν ἀνθρωπικῶν ἀπάντων (ὁ Bywater τῶν ἀνθρώπινων) — πᾶσι ἀνθρώπινων πραγμάτων, αὐτοῦ 3. 3. 6. — Περὶ τῆς διακρίσεως τοῦ ἀνθρωπικοῦ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπειου ὁ Μίτας Ἐτυμολόγος σημειοῦται ἐν 187: αὐτὸν εἶδος οὐκ ἐνέχεται ἐν χρήσει, εἰμὴ παρὰ Ἀδωνίαν· ἡμῶνται δὲ, οὐδέποτε γὰρ λέξει σημαίνουσα μέτρος σήματος ἔχει εἰς κὼν κτηνικόν, ἀλλὰ διὰ καθαροῦ τοῦ οὐ, οὐ γὰρ λέγομεν χοιρικὸν κρέας, ἀλλὰ χοίρειον, οὕτῃ ἀνθρωπικὸς πούς, ἀλλ' ἀνθρώπιος· οὕτως οὐ δεῖ λέγειν ὕψος, ἀλλ' ὕψος εἶδος. — Ἐπὶ ἰσορ. -κῶς Λουκ. Ζεῦ. 4, Πλούτ. 2. 909B. — ἴδε ἀνθρώπινος ἐν τέλ.

άνθρώπινος, η, ου, ὡσαύτως ος, ου, Πλάτ. Νόμ. 737B. ἀνθρώπινος, ὡς καὶ νῦν, ὁ πᾶς ἀνθρ. βίος Πρὸδ. 7. 46. ἅπαν τὸ ἀνθρ., πάντες οἱ ἀνθρώποι, αὐτ. 1. 88. τὸ ἀνθρ. γένος Ἀντιφάν. 125. 22, Πλάτ. Πρωτ. 32B. ἀνθρ. κινδύνοι, πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ θεοῦ, Ἀνδρ. 18. 14. πρὸλ. Δυστ. 105. 7, Σεν. Ἀπομν. 5. 4, 19. ἀνθρ. τεκμήρια, κατ' ἀντιθέσει πρὸς τοὺς οἰωνοὺς, Ἀντιφ. 139. 1. τὰ ἀνθρ. πράγματα, ὡς λέγομεν καὶ νῦν, Πλάτ. Παρμ. 131B, κτλ.: οὕτως, τὰν ἀνθρώπων ὁ αὐτ. Θεαίτ. 170B. 2) ἀνθρώπινος, ἐρμύζων εἰς ἀνθρώπων, ἀνθρωπίνῃ δόξῃ, ἀνθρωπινὴ ἀντίληψις ἢ δόξα, ὁ αὐτ. Σοφ. 229A. οὐκ ἀνθρ. ἀμοιβή, πλεον ἢ ἀνθρωπ. ἀμοιβή, ὁ αὐτ. Νόμ. 737B, κτλ.: ἀνθρωπίνῃ καὶ μετρίᾳ σκέψις Δημ. 327. 14. οὐ γὰρ .. ἀνθρώπων φρονεῖν ἀνθρώπων ὄντα Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 7, 8. ἀνθρ. νοῦς Μέναιχ. 1. σ. 1. καὶ ἰσορ. 1. 105, κτλ.

II. ἐπὶ ἰσορ., ἀνθρωπίνως, ὡς ἐγγυνημὴν ἀμάρτυρ ἀνθρωπίνως λήφονται, ὅτι ἡ δεινότης συγκύνηται ὡς ὑπνεύσιν εἰς σφάλμα ὡς ἀνθρώποι, Εὐκλ. 3. 40. ἀνθρωπινώτερον

Πλάτ. Κρατ. 392B, Δημ. 311. 19· ἀνθρωπίνως ἐκλογίζεσθαι, ὅ ἐ. μὲ αἰσθητικὰ συμπαθείας, Ἀνδοκ. 8. 27· πράως, ἡμερώς, φιανθρώπως, Δημ. 643. 11· ἀνθρ. γρή τὰς τύχας φέρειν, μετὰ μετρίτητος, μετὰ μετριοπαθείας, Μένανδρ. ἐν Ἀδελφ. 281· εὐτυχίαν δ' ὁδ. 1. 60.—Ἐκ τῶν τριῶν τύπων, τὸ ἀνθρώπειος εἶναι ἐν γρήσει ἀποκλειστικῶς παρὰ τοῖς Τραγικοῖς καὶ ἐν τῇ ἀρχαιτέρῃ πεζῇ Ἀττ. λόγῳ· τὸ ἀνθρώπινος πλέονάζει παρὰ τοῖς κωμικοῖς καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς, ἀπὸ τοῦ Πλάτ. καὶ ἔξ. (ἀν καὶ αὐτὸς μεταχειρίζεται οὐχ ἥτεον συχνῶς καὶ τὸ ἀνθρώπειος)· τὸ ἀνθρωπικὸς εἶναι συχν. παρ' Ἀριστ.

ἀνθρώπιον, τὸ, = τῷ ἔπομ., Εὐρ. Κύκλ. 185, Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 16· ἀνθρωπῆριον, πρῶτοντος, ὁ αὐτ. Κύρ. 5. 1, 14, πρὸλ. Ἀπομ. 2. 3, 16, Δημ. 307. 23· ἐλλεινὺς ἄνθρωπος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 263.

ἀνθρωπικαὶ, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἀνθρώπου, μικρὸς ἄνθρωπος, «ἀνθρωπίκι», Λατ. hoinuicic, Εὐρ. Κύκλ. 316, Πλάτ. Πολ. 495C· οὐκ ἰδιώτας ἀνθρωπικους κωμωδῶν Ἀριστοφ. Εἰρ. 751.

ἀνθρωπισμός, ὁ, (ἀνθρωπίζω) ἡ ἀνθρωπίνη μέριμνα, τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα, οἱ δὲ ἀπαίξευτοι ἀνθρωπισμοῦ δεόνται Ἀριστιππ. παρὰ Διογ. Λ. 2. 70. II. ἡ ἐνανθρωπήσις, ἡ ἀνάλυσις ἀνθρωπίνης φύσεως, Ἐπιφάν. τόμ. 2, σ. 137B.

ἀνθρωποθυρέω = ἀνθρωποφάγειω, εἶμαι ἀνθρωποφάγος καὶ οὐσιαστ., ἀνθρωποθυρία, ἡ, = ἀνθρωποφάγια, Ἐκκλ.

ἀνθρωπο-θύρος, ον, = ἀνθρωποφάγος, Φίλων 2. 472, Εὐσεβ. Ἰστ. Ἐκκλ. 7. 8, 2.

ἀνθρωπο-θρῶτος, ον, ὁ ὑπ' ἀνθρώπων βιβρωσκόμενος, «τὸ τὸν ἄνθρωπον εἶναι ἡ γενέσθαι ἰχθυόθρῶτον καὶ τὸν ἰχθύν ἀνθρωποθρῶτον οὕτε τὸν ἄνθρωπον εἰς ἰχθύν ἀναλύει οὕτε τὸν ἰχθύν εἰς ἄνθρωπον» Ἰουστ. Μάρτ. σ. 541.

ἀνθρωπο-γενής, ἔς, καὶ -γέννητος, ον, ὁ ἐξ ἀνθρώπων γεννηθείς, Ἐκκλ.

ἀνθρωπο-γλωσσος, Ἀττ. -ττος, ον, ὁ ὁμιλῶν ὡς ἄνθρωπος, ἐπὶ τοῦ ψιττάκου, τὸ Ἰνδικὸν θρῆον ἢ ψιττάκη, τὸ λεγόμενον ἀνθρωπογλωττον Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 12, 13.

ἀνθρωπο-γναφεῖον, κωμικῶς ἀντὶ βαλανεῖον, παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 281.

ἀνθρωπο-γονεῖω, (γονή) γεννῶ, παρὰ γὰρ ἀνθρώπους, Φίλων 2. 494.

ἀνθρωπογονία, ας, ἡ, ἡ γένεσις, ἡ ἀρχὴ τῶν ἀνθρώπων, Ἰώσηφ. κατὰ Ἀπίωνος 1. 8, Εὐσ. Εὐαγ. Πρ. 719B.

ἀνθρωπο-γράφος [ᾱ], ὁ, ὁ ζωγραφῶν ἀνθρώπους ἐν Πλιν. Φυσ. Ἰστ. 35. 37.

ἀνθρωπο-δαίμων, ονος, ὁ, ἡ, ὡς τὸ θῆρος, ἄνθρωπος καὶ θεός, ὅ ἐ. ἀποθεωθεὶς ἄνθρωπος, Εὐρ. Ρῆσ. 971.—παρὰ μεταγ. δαίμων ἀνθρώπου μορφήν λαβὼν, ἀνθρωπιμόρπον πονηρὸν πνεῦμα, Προκλόπ.

ἀνθρωπο-δημιος, ον, ὁ ὑπ' ἀνθρώπου δημιόεις, Διοσκ. 1. 178.

ἀνθρωπο-διδάκτος, ον, ὁ ὑπ' ἀνθρώπου διδάσκεις, ὁ πατήρ ἀπεκάλυψε τῷ Πέτρῳ, καὶ οὐκ ἀνθρωποδιδάκτος ἦν Κύριλλ. Ἀλ. σ. 309.

ἀνθρωπο-ειδής, ἔς, ὁμοῖος ἀνθρώπῳ, ἀνθρωπιόμορφος, Εὐλινον τύπον ἀνθρωποειδέα Ἡρόδ. 2. 86· ἔλεγον θεὸν ἄνθρ. οὐδένα γενέσθαι αὐτοῦ 142· θεοὶ Ἀριστ. Μεταφ. 2. 2. 22· ἐπὶ τῶν πιθήκων, αὐτ. Ἰστ. Ζ. 2. 1, 53· «ἀνθρωποειδὲς ὕλην ὕδατι συζῶν, ἐπὶ τοῦ Γ' αὐτοῦ, ἀναφανέντος ἐκ τῆς θαλάσσης· Δισχύλος» Λ. Β. 5. 21.—Ἐπίρρ. -δῶς Διογ. Λ. 10. 139.

ἀνθρωπο-εἰκελος, = «ἀνθρώπῳ ὁμοῖος» Ἠσύχ. ἐν τέλει τοῦ προμῆται.

ἀνθρωποθῆν, ἐξ ἀνθρώπου, Γλωσσ.

ἀνθρωπο-θεος, ὁ, ὁ θεὸς ἀνθρώπου, ὁ ἐνανθρωπήσας θεός, μεταγ. Ἐκκλ.

ἀνθρωποθηρία, ἡ, (θήρα) θῆρα ἀνθρώπων, Πλάτ. Σοφ. 223B.

ἀνθρωποθυνησία, θάνατος, φθορὰ ἀνθρώπων, Εὐστράτ. 2369B.

ἀνθρωπο-θύμος, ον, γενναῖος, ἔχων θυμὸν, εὐφυλίαν ἀνθρώπου, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ θυμολέων, Πλούτ. 2. 988D.

ἀνθρωπο-θύσια, ἡ, τὸ θυσιάζειν ἀνθρώπους, ἀνθρωποθυσίας καὶ ἔξνοκτονίας Πλούτ. 2. 417C, καὶ ἀλλαχοῦ, ἐν τῷ πληθυντ., Στράβ. 198.

ἀνθρωπο-θυτέω, θύω ἀνθρώπους, προσφέρω αὐτοὺς ὡς θυσίαν, Φίλων 2. 28.

ἀνθρωποκομικός, ὁ, (κομέω) ὁ εἰς τὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐπιμέλειαν ἀνήκων·—ἡ ἀνθρωποκομικὴ τέχνη, ἡ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ ἀνθρώπου ἔχουσα, ἡ πολιτικὴ ἢ βασιλική, Θεμιστ. 186D.

ἀνθρωπο-κόμος, ον, ὁ τὴν ἐπιμέλειαν ἀνθρώπων ἔχων, Ἰησοῦς τ. 3. σ. 607, Ἐδ. Walz.

ἀνθρωποκτονέω, διάφορος γραφή ἀντὶ ἀνθρωποφάγειω, Εὐρ. Ἰκ. 260, πρὸλ. Ὑλάρχ. 63·—Οὐσιαστ., ἀνθρωποκτονία, ἡ, ἰκλήμ. Ἀλ. 36, Ἠλιόδ. 10. 7.

ἀνθρωπο-κτόνος, ον, (κτείνω) ὁ ἀποκτείνων ἀνθρώπους, φονεὺς, Εὐρ. Ἰ. Τ. 389. II. ἀνθρωποκτόνος, προπαραφυσικῶς ἔχει παθ. σημασ., βορᾶ χάριτον ἀνθρωποκτόνῳ· ἀγαπᾷσι νὰ τρώγῃσι φονευμένους ἀνθρώπους· ὁ αὐτ. Κύκλ. 127.

ἀνθρωπολατρεῖ[ι]α, ἡ, τὸ λατρεύειν ἀνθρώπους, καὶ -λατρεῖω, προσκυνῶ, ἀποδίδω θείαν τιμὴν εἰς ἄνθρωπον, Κύριλλ.

ἀνθρωπο-λάτρης, ὁ, ὁ λατρεύων ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους, Ἀθα-νάσι., κτλ.

ἀνθρωπο-λόγος, ον, ὁ λόγος τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἐξολοβρεύων τοὺς ἀνθρώπους, Εὐστ. Πονημάτ. 239. 51, «ὁ φονεὺς» Σουΐδ·—ὡσαύτως, -ολόγος, ον, ὁ, Βυζ.

ἀνθρωπο-λόγος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ προσκολλᾷται εἰς τὸν ἄνθρωπον, περὶ τῆς μυίας, ἀνθρωπολόγον γὰρ ἰδίως ἐστὶν ἡ μυία Ἐρμῆς ἐν Στ. Ἐκλογ. Φυσικ. 1. 1074.

ἀνθρωπολογέω, ὁμιλῶ περὶ τινος ὡς περὶ ἀνθρώπου, ἀνθρωπολογεῖ ἡ γραφή τὸ θεῖον, πέδας καὶ χεῖρας καὶ πρόσωπον αὐτῷ περιτιθεῖσα Διον. Ἀρεοπ. περὶ Θεῶν Ὀνομ. σ. 401.

ἀνθρωπο-λόγος, ον, ὁ περὶ ἀνθρώπου ὁμιλῶν, Ἀριστ. ἸΙΟ. Ν. 4. 8, 31.

ἀνθρωπο-λοιγός, ὁ, = ἀνθρωπολόγος, Γρηγ. Ναζ.

ἀνθρωπο-μάγειρος, ὁ, ὁ, ὁ γινώσκων νὰ μαγειρεύῃ τὸν ἄνθρωπον, μεταφ. νὰ τοῦ καίῃ τὴν καρδίαν, νὰ τὸν καταστρέψῃ, τὶ γελᾷς· ἀκριβῆς βλέπει ἀνθρωπομάγειρον Λουκ. Ὁμοσ. 6.

ἀνθρωπο-μέμνος, ον, ὁ μιμνόμενος ἀνθρώπους, Ψευδο-Πλουτ. Περὶ ποταμ. 1157A.

ἀνθρωπομορφία, ἡ, ἡ ἀνθρωπίνη μορφή, Διονυσ. Ἀρεοπ.· -μορ-φῶν. λαμβάνω μορφήν ἀνθρώπου, Θεόδ. Στουδ.

ἀνθρωπο-μορφος, ον, ὁ μορφήν ἀνθρώπου ἔχων, ἀνθρωποειδής, Στράβ. 805, Φίλων 1. 15, πρὸλ. Δισχύλ. Ἀποστ. 21.—Ἐπίρρ. -φως Θεόδ. Στουδ. Ἐντεῦθεν ἀνθρωπομορφικαντοὶ καὶ -μορφῶ-ται, οἱ, αἰρετικοὶ παραδεχόμενοι τὴν Θεὸν ὡς ἔχοντα μορφήν ἀνθρωπίνην· οἱ αὐτοὶ ἐκαλοῦντο καὶ Λυδικοὶ ἀπὸ τοῦ αἰρετιστοῦ αὐτῶν Αὐδαίου, Ἰερώνυμ. Π. 364, Κύριλλ. Ἀλ. IX. 1065, Ἐπιφάν. Π. 2336A. κτλ.

ἀνθρωπομορφῶν, δίδω μορφήν ἀνθρωπίνην, ἀλλ' οὐδὲ.. ἀνθρωπομορφώσαντες καὶ ἐν ναοῖς ἱερῶσαντες Θεοῦ προσω-νομήσαντες Ἰουστίν. Μ.

ἀνθρωπο-νεκρός, ὁ, νεκρὸν σῶμα ἀνθρώπου, ἀνθρώπινον πτώμα, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 305.

ἀνθρωπο-νομικός, ὁ, (νέμω)·—ἀνθρωπονομικὴ τέχνη, ἡ μέθοδος τοῦ νέμειν ἢ διακεῖν τοὺς ἀνθρώπους, Πλάτ. Πολιτ. 266E.

ἀνθρωπο-νομος, ον, συνηρ. -νομός, ον, ὁ ἔχων ἀνθρωπίνον νοῦν, εὐφυής, γένος πιθήκων ἀνθρωπονόμος Ἀλ. π. Ζ. 16. 10· ὑπερθ. -νομήσατος, ἀνθρωπονόστατος τὸ ἔχον Στράβ. 699.

ἀνθρωπονομαί, παθ., ἔχω τὴν κατὰ δίκαιον παράστασιν ἢ τὴν ἰδίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἐν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ ὑπαρ-ξίν, οὗτοι, φησὶν, ἀνθρωπον εἶναι καὶ ἵππον καὶ τοῖον οὐ λίγουςιν, αὐτοὺς δὲ τοιγοῦσθαι καὶ ἱπποῦσθαι καὶ ἀνθρωποῦσθαι, Πλούτ. 2. 1120F.—Πρὸλ. ἐκπρόνομα.

ἀνθρωποπαθεῖα, ἡ, ἀνθρωπίνη φύσις, Ἀλκίφρ. 2. 1.

ἀνθρωποπαθεῖω, ἔχω ἀνθρώπου πάθη ἢ αἰσθήματα, ἀνθρωπος ὢν ἄνθρ. Φίλων 1. 134.

ἀνθρωπο-πάθος, ἔς, ὁ ἔχων ἀνθρώπου πάθη ἢ αἰσθήματα, Κλήμ. Ἀλ. 719.—Ἐπίρρ. -θῶς, Ἐρμογ. ἐν Ρήτορσι τόμ. 3. 376, Ἐδ. Walz, καὶ Ἐκκλ.

ἀνθρωπο-πλαστικός, ὁ, ὁν, ὁ πλάττειν ἢ σχηματίζων ἀνθρώ-πους, Θεόδ. Πρὸδρ.

ἀνθρωπο-ποιεῖω, ποιῶ ἢ σχηματίζω ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους, Γρηγ. Ναζ.

ἀνθρωποποιία, ἡ, τὸ ποιεῖν ἢ δημιουργεῖν ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώ-πους, Λουκ. Πρῶμ. 5. 17.

ἀνθρωπο-ποιός, ὁ, ὁ ποιῶν ἢ κατασκευάζων ἀνθρώπους, ἐπὶ ἀνδριαντοποιοῦ κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ οὐποιοός, Λουκ. Φιλιπ. 18. 20.

ἀνθρωπο-πολιτής, ον, ὁ, ὁ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ κατοικήσας, περὶ τοῦ Θεοῦ λόγου τοῦ ἐνανθρωπήσαντος, Κύριλλ. Ἀλ. διὰ. 9, σ. 750.

ἀνθρωπο-πρετής, ἔς, ὡς πρέπει ἢ ἀρμόζει εἰς ἄνθρωπον, Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. -πῶς, Ἐκκλ.

ἀνθρωπο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων πρόσωπον ἢ μορφήν ἀνθρώ-που·—«ἀνθρωποπρόσωπον τὸν πατέρα θεῖον ὑπολαμβάνουσιν οἱ Βογό-μιοι, παρ' ἑκατέρων μὴν γὰρ ὁκτίνα ἐκλάμποντα, τὴν μὲν Ἰδοῦ, τὴν δὲ Πνεύματος» Εὐθ. Ζυγαβ. ἐν Μί. Ἐλλ. Πατρῶν, τόμ. 130, σ. 1292.

ἀνθρωποπραΐστης, ον, ὁ, (πραΐω) ὁ τοὺς ἀνθρώπους καταστρέ-φω, ὅμοια κωμωδίας τοῦ Στράτιδος Meineke, Κωμ. Ἑλληνες 1. 224 (Ἀθήν. 127C).

ἀνθρωπος, ὁ, παρ' Ἀττ. ἐν κράσει ἀνθρωπος, Ἰων. ἀνθρω-πος ἀντὶ ὁ ἀνθρ. (Ἠλιανὸς ἐκ τοῦ ἀνθρ, ἀνθρῆς καὶ ὦψ, ὁ ἔχων ὦψιν ἢ πρόσωπον ἀνδρῆς, Poll. Curt., κλπ.). Ἀνθρωπος καὶ ὡς ὄνομα τοῦ εἰδους καὶ ἐπὶ ἀτόμων, ἀπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ ἐφεξῆς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀθανάτων τε θεῶν, χαμᾶ ἐργαζόμε-νων τ' ἀνθρώπων Ἰλ. Ε. 442, κτλ.· ἢ πρὸς ἡλείων ἢ ἑσπε-ρίων ἀνθρώπων, «ἢ πρὸς ἀντὶ τῆς ἀπὸ ἰν' ἢ ἀπὸ τῶν πρὸς δυ-μῆς ἢ πρὸς ἀνατολῆς» (Σχόλ.), Ὁδ. Θ. 29· ὁ Ὀμηρος δίδει τὸ ὄνομα τοῦτο ἔτι καὶ εἰς τοὺς θανάτους καὶ εὐρισκομένους ἔξω ἐν τῷ Ἰλλυδίῳ πεδίῳ, τῇ περὶ ἐρίστη βιοτῇ πέλει ἀνθρώποιον Ὁδ. Δ'. 565·—κόμπος οὐ κατ' ἀνθρώπον Δισχύλ. Θ. 425, πρὸλ. Σοφ. Δ'. 761. 2) ὁ Πλάτ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μετὰ τε

τοῦ ἄρρου καὶ ἄνευ αὐτοῦ ὅταν ἡμιλῇ ἐν γένει περὶ ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρ. θέλει μετέσχε μοίρας Πρωτ. 322Δ· οὕτω.. εὐδαίμονέ-
στατος γίνεσθαι ἄνθρ. Πολ. 619B, καὶ ἀλλοχοῦ· ἡ ὑψηλὴ ἰδέα
περὶ τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ἰδανικὸν καὶ εὐγενές τῆς ἀνθρωπότητος κατ'
ἀντίθεσιν πρὸς τὰ θηρία καὶ τὰ κτήνη, «Οὐκ ἔστι τὸ τυγόν.. ἀνθρώ-
που ἐπαγγελίαν πληρῶσαι. Τί γάρ ἐστιν ἀνθρώπος; ζῷον.. λογικόν.
Εὐθὺς ἐν τῷ λογικῷ τίτῳ χωρίζομεθα; Ὡς θηρίων.. τῶν προβάτων
καὶ τῶν ὁμίλων. Ὅρα οὖν μὴ τί πως ὡς θηρίον ποιήσης· εἰδὲ μὴ,
ἀπώλεσας τὸν ἀνθρώπον, οὐκ ἐπλήρωσας τὴν ἐπαγγελίαν» Ἀρρ.
Ἐπίκτ. 2. 9, 3.

3) κατὰ πληθ., τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἀν-
θρώπων, .. ἀνδρῶν ἡδὲ γυναικῶν Ἰλ. 1.134· ἐν τῷ μακρῷ..
ἀνθρώπων χρόνῳ Σοφ. Φ. 303.

β) συνδυάζεται μετὰ υπερθ. πρὸς ἐπίτασιν, δεινότητας τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀπάντων Δημ.
1246.13· ὁ ἀριστος ἐν ἀνθρώποις ὄρνυξ, ὁ ἀριστος ἄρτυξ τοῦ
κόσμου, Πλάτ. Διδ. 211E· οὕτω, οἱ γὰρ μοι τὰ ἐξ ἀνθρώπων
πράγματα παρέχουσιν, ἕνα σιμῶν ἐνοχλήσεις, δ' αὐτ. Θεαιτ. 170E·
γραφὰς τὰς ἐξ ἀνθρώπων ἐγράφετο Λυσ. 136. 34· αἱ ἐξ ἀν-
θρώπων πληγαὶ Διόγ. 9.12· καὶ συχν. ἄνευ προθέσ., μάλιστα,
ἡκιστα ἀνθρώπων, πλεῖστον ἢ ἐλάττωστον πάντων, Ἡρόδ. 1. 60,
Πλάτ. Νόμ. 629A, Πρωτ. 361E· ἀριστὰ γ' ἄνθρ., ὁρῶντα
ἀνθρ., δ' αὐτ. Θεαιτ. 148B, 195B, κτλ.

4) ἐν συνδυασμῷ μετ'
ἄλλων οὐσιασ., ὡς συμβαίνει εἰς τὸ ἄνθρ· ἄνθρ. ὁδότης Ἰλ. II.
263· πολίτης ἄνθρ. Δημ. 609 ἐν τέλ. μετὰ ὀνομάτων ἐθνῶν,
πόλις Μερόπων ἀνθρώπων, Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 42· ἀλλὰ
παρ' Ἀττ. τὸ ἀνθρώπος συχνάκις εἶδει εἰς τὸ συνοδεῦον αὐτὸ οὐ-
σιαστικὴν σημασίαν καταρρονητικὴν, ἀνθρώπος ὑπογραμμάτεος,
ἀνθρ. γόνης, ἀνθρ. συκοφάντης, Λυσ. 186. 6, Διόγ. 48. 33.,
52. 35· ἀνθρώπος ὑφάντης Πλάτ. Φαίδρ. 87B· Μένιππου,
Ἰσάρδος τίνος ἀνθρώπου Δημ. 571.17·—οὕτω, ἱστοῖο hystrio,
Κικ. π. Ρητ. 2. 46.

5) καὶ περὶ ὑπέρθετον περὶ αὐτὸ ἐγένετο
λόγος πρὸ ὀλίγου, μόγις οὖν ποτε ἡμῖν ἀνθρώπος ἀνέωξε τὴν
Οὐραν Πλάτ. Πρωτ. 314B, οὕτω γὰρ ἐκέλευσεν ὁ ἀνθρώπος
φασίην 117B· ὡς ἀστέρες, Ἐρη. ὁ ἀνθρ. (τινὲς βλεποῦσιν ἐν-
ταῦθα ἐλαφρὰν τινα εἰρωνείαν, ἀλλὰ δὲν ἔχουσιν δίκαιον) αὐτῷ 116D
καὶ ὀλίγου· ὡσαύτως μετὰ τίνος αἰσθηματος οἴκτου, τὴν καταδί-
κην ἐκτέτικε δι' ἣν τὸν ἀνθρώπον ἀπώλεσε, τὸν καθήμερον
τὸν ἀνθρώπον, ὡς ὁ ἐλέγχον νῦν, Δημ. 543. 26.

6) ἐν τῇ
κλητικ. συχνάκις εἶχε περιφρονητικὴν σημασίαν, ὡς δε ἀπηνόητο
πρὸς δούλους, ἀνθρώπε ἢ ὠνθρωπε·—οὐτ' ἂν ἐγὼ ἐὼν Βελ-
δινίτης ἐτιμήθην οὕτω πρὸς Σπαρτιητέων, οὐτ' ἂν οὐ, ὠν-
θρωπε, ἐὼν Ἀθηναῖος, ὥτε οὐ, «παλὴν ἀνθρώπε», ὡς ὁ ἐλέγ-
χον νῦν, Ἡρόδ. 8. 125, 9. 39· καὶ συχν. παρὰ Πλάτ., ἀλλὰ σπάν.
παρὰ Τραγ., ὡς ἐν Σοφ. Δε 791, 1145.

7) ὁσὺς, τὸν ἐμὸν
ἀνθρώπον Ἰαλ. ν. 2. 8, σ. 845·—ὑπέρθετος, ὑεράπων, Μαλακ. 163.
15, Θεοφάν. 602· ὡς τιμαριωτικὴ λίξις σημαίνει ὑποτελῇ τιμαριού-
χον, ὑποτελῇ ὄργανον, «πειθεὶ παραχρημα ἀνθρώπον αὐτοῦ γενέσθαι,
τὸν τοῦ Λατίνου συνήθη ὄργανον ἐμποροσάμενον» Ἀννα Κομ. 10, σ. 289.

II, ὡς θηλ. [καθὼς ἐπίσης ἐν τῇ Λατίν. τὸ ἱομιο εἶναι καὶ θηλ.],
γυνή, πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 1. 60, πρὸλ. Ἰσοκρ. 381B, Ἀριστ. Πρ. Ν.
7. 5, 2·—περιφρονητικῶς ἐπὶ δούλης, Ἀντιφ. 113, 16, κτλ.· μετ'
οἴκτου ἐπὶ γυναικὶ ἀνατιπαλῶστος, Δημ. 402. 25·—ἡ ἀνθρωπὸς
παρὰ Δάκωσιν ἐλέγετο ἀνθρωπίω, ἢ «ἀνθρωπῶ» ἡ γυνὴ παρὰ Λέ-
κωσιν Ἡσυχ., ὣς Λοβ. Ἀγλαῶρ. 733·—Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ
ἄνθρ, ὡς τὸ Λατ. ἱομιο πρὸς τὸ νῖν, ὡς ἐν λ. ἄνθρ.

ἀνθρωποσφάγγω, [σφάττω] σφάζω ἀνθρώπους, Εὐρ. Ἔκ. 260.
ἀνθρωπο-σχημίζω, ὀν, ὁ ἔχων σχῆμα ἀνθρώπου, «οὗτ' ἐν ἡμε-
τέραν ἀσθένειαν πολλάκις καὶ ἀνθρωποσχημον τὸ ἕρπον αἱ οἷται γρα-
φαὶ καταγγέλλουσιν» Ἀθαν. τ. 2, σ. 200.

ἀνθρωπότης, ἡτος, ἡ, ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, ἡ ἀφρημένη ἔκνοια
τοῦ ἀνθρώπου, Σέξτ. Ἐπιμ. πρὸς Μ. 7. 273, Κλήμ. Ἀλ. 406· ἡ ἀνθρ.
τοῦ Χριστοῦ Σουλ. Ἐπιγρ. 8964.

ἀνθρωπο-τέκος, ὀν, θηλ. ἡ τεκοῦσα ἀνθρώπον, ἡ ἀποκύημα
ἀνθρωπίνης φύσεως, Ἐκκλ.

ἀνθρωπο-τροπικῶς, κατ' ἀνθρώπινον τρόπον, Ἰερμ. Κωνσταν-
τινουπόλεως, σ. 649, ἔκδ. ΜΙ.

ἀνθρωπο-τρόφεις, ὀν, ὁ τρέφων ἀνθρώπους, Ἡσυχ.
ἀνθρωπο-ὕψιστατος, ὀν, ὁ ἔχων ἀνθρωπίνην ὑψίστασιν, Ἀθαν.
τ. 2, σ. 396B, ἔκδ. Βενεδ.

ἀνθρωποφυγία, ἡ, -οφυγός, ὀν, (* ἔργω) = ἀνθρωποποιεῖα,
-ποιός, Ἐκκλ.

ἀνθρωποφάγγω, ἔσθω ἀνθρώπους ἢ ἀνθρωπίνους σάρκας, Ἡρόδ.
4.106, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 5, 2.

ἀνθρωποφάγια, ἡ, τὸ ἐσθῆναι ἀνθρώπους, Ἀριστ. Πολ. 8. 4. 3·
κατὰ πληθ., Πλούτ. Λούκουλλ. 11.

ἀνθρωποφάγιος, [ἐπίρρ., δεικν. ἀνθρωποφάγων, Εὐστ. 631. 59,
ἀνθρωποφάγος, [α], ὀν, ὁ τρέφων ἀνθρώπους, τοῦς γὰρ
μεγάλους τοῦτους ἀπαντὰς νενέμικα ἀνθρωποφάγους ἰχθὺς
Ἀντιφ. ἐν Βουταλίωνι 1.12, κατόπιν ἡμῶς φαίνεται ὅτι οὐκ ἀντι-
θετον σημασίαν εἰς τὴν λέξιν·—τί φῆς, ὡ φίλτοτε, ἀνθρωποφά-
γους; πῶς;—ὦν γ' ἂν ἀνθρώπος φάγοι, ὅλην δὲ αὐτῷ,

—Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2.1, 53:—ἰδίως ἐπὶ φυλῶν ἀνθρωποφάγων, Στράβ.
201, κτλ.

ἀνθρωποφάνης, ἔς, (φαίνωμαι) ὁ φαίνόμενος ὡς ἀνθρώπος, Ἰνδὸ-
στοργ. 497B.

ἀνθρωπο-φθόρος, ὀν, (φθείρω) ὁ φθείρων, δηλ. ὁ καταστρέφων
ἀνθρώπους, πρὸς ἐξήγησιν τοῦ βροταλαιγῆς. Σχόλ. εἰς Ἰλ. 15. 31.

ἀνθρωπο-φλόγος, ὀν, (φλέγω) ὁ φλογίζων, ὁ καταφλέγων τὴν
ἀνθρωπον, Εὐστ. Πονημάτ. 188.19.

ἀνθρωπο-φόντης, ὀν, ὁ φονεύων ἀνθρώπους, Κ. Μανασσ.
Χρον. 3605.

ἀνθρωπο-φόρος, ὀν, ὁ φέρων, παράγων ἀνθρώπους, ἀντιθέτως
πρὸς τὸ στυγφόρος, Ἰσακίω τὴν πόλιν σου καὶ ἀροτριῶ αὐτήν,
ἵνα γένῃται σιτοφόρος μάλλον ἢ ἀνθρωποφόρος Ἀμφιλόχ.
σ. 180.

ἀνθρωπο-φύης, ἔς, (φυῖ) ὁ ἀνθρωπίνην ἔχων φύσιν· οὐκ ἀν-
θρωποφύεας ἐνόμισαν τοὺς Θεοὺς Ἡρόδ. 1. 131· Κένταυροι
Διόδ. 4. 69:—παρὰ Διονυσ. Ἀρτοπαγ. (Μουσ. Θεολογ. 3, σ. 735) καὶ
ἀνθρωποφυϊκός, ἡ, ὀν.

ἀνθρωπο-φύτης, ὀν, ὁ ἐξ ἀνθρώπου φύς, γεννητὴς, Μελέτ. ἐν
Ἀνεκδ. Κραμ. τ. 4.15.

ἀνθρωπο-χοιροτροφεῖον (ἢ -τρέφειον), τὸ, χοιροτροφεῖον
ἀνθρώπων, βέρβηρος κακοηθείας, «γεγονάσιν ἀνθρωποχοιροτρέφειον καὶ
συμποσίον καὶ μοιχείας καταγωγὰς Ὑτίετης Ἐπιστ. σ. 16,

ἀνθρώσκω, ποιητ. ἀντὶ ἀναθρώσκω.

ἀνθ-υβρίζω· μέλλ. -έσω, ἀναποδίδω τὴν ὕβριν, μεταχειρίζο-
μαι καὶ ἐγὼ μετὰ τρόπου ὕβριστικῶς, οἱ δὲ Σάμιοι τοὺς αἰχμα-
λώτους τῶν Ἀθηναίων ἀνθυβρίζοντες ἐστίζον εἰς τὰ μί-
τωπον γλαῦκας Πλουτ. Περικλ. 26, κτλ.

ἀνθ-υλακτεῖν· μέλλ. -ήσω, ὡς ἀκτεῖν ἐναντίον τινός, λέοντι δὲ..
βρυχομένῳ ἀνθυλακτεῖ Ἀλ. Ἰστ. Ζ. 4.19.

ἀνθυλλεῖν, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἀνθους, μικρὸν ἄνθος, ἐπυλλο-
εῖται Μ. Ἀντων. 4. 20· πρὸλ. ἐπυλλεῖν. II, = τὸ ἐπυρ. ἐν
Πλιν. Φυσ. Ἰστ. 26. 8.

ἀνθυλλίς, ἔδος, ἡ, φυτὸν, κατὰ τινὰς τὸ εἰρησὶν Ἰουλίαν, Διοσκ.
3.143 (153).—Ἀετ. Βοταν. «ἀνθυλλίς, τὸ λευκάνθεμον».

ἀνθ-υπάγω [α], καταγγέλλω καὶ ἐγὼ εἰς τὸ δικαστήριον τὸν
ὑπαγαγόντα με εἰς δίκην καὶ ἀποτυχόντα, Θουκ. 3. 70.

2) ἀναφίρει, ὑπάγω, τὰ ὄρθρα ἀνθυπάγεται ταῖς ἀντωνυμίαις
Ἀπολλών. περὶ Ἀντικουμ. 264C.—ἐπὶ στρατῷ, ἀνθυπαρχῶν, ἀν-
θις δὲ ἀνθυπῆγε Μαρδόκιοις τοὺς Λακεδαιμονίους ἀνθαιρού-
μενος Ἀριστέιδ. τήμ. I, σ. 237, ἔκδ. I. Ἀποδρ. (1829).

ἀνθυπαγωγῆ, ἡ, τὸ ἀναφίρειν πρὸς τι, Ἀπολλ. Γραμμ.

ἀνθ-υπακούω, ὑπακούω καὶ ἐγὼ, τῶν ὑπακούειν ἐγνακώ-
των ἀνθρώπων, ἀνθυπακούειν εἰ κρείττους ἐγνακασιν Ἰφί-
τορις τήμ. I, σ. 314. 28, Walz.

ἀνθ-υπαλλαγή, ἡ, ἡ ἀνταλλαγή, Δημήτρ. Φαλ. 80.

ἀνθ-υπαλλάσσω, -ττω, ἀνταλλάσσω, λίγω ἄλλο ἀπὶ ὄλου,
Δημήτρ. Φαλ. 59.—ἀνθυπηλάλας γὰρ εἰπὼν· ἐν τῇ συρῷ, δέον ἐν
τῇ ἡλικίᾳ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 276:—Μίσ., εἰσέρχεται ὡς ἀν-
τάλλαγμα εἰς αὐτὸν τινος, ἐφ' οἷς εἰκότως θνητὸν ἀντὶ ἀθανάτου
βίον ἀνθυπηλάλαστο φίλων 2. 440. 38.

ἀνθυπανταῖα, ἀνταπαντῶ, καὶ τὸ πρὸς ἑαυτὸν ὡς πρὸς
ἕτερον ἀνθυπαντᾶν Δογγί. 18.

ἀνθῦπαρξες, εἰς, ἡ, τὰ κινητὰ ὑπάρχοντα, Ἐπιπλ. κτλ., Νικήτ.
Εὐν. 6. 3.

ἀνθυπάρχω, ἔχω ἐναντίαν ὑπαρῆν, οὕτως ὑπάρχοντι τῷ
λογικῷ χρῆναι τὸ ἀλογον ἀντικεῖσθαι καὶ ἀνθυπάρχειν
Πλούτ. 2. 960B.

ἀνθυπάτελα, ἡ, τὸ ἀτίμα τοῦ ἀνθυπάτου, Ἡρωιδ. 7. 5, Σουλ.
Ἐπιγρ. (Πρὸς θ.) 3841f.

ἀνθυπάτεως, εἰμὶ ἀνθυπάτος, Πλουτ. Σύγκρ. Δημ. καὶ Κικέρ.
3, Ἡρωιδ. 7. 5.

ἀνθυπατεῖς, ἡ, ὀν, ὁ τοῦ ἀνθυπάτου, ἀνθυπατικῆς ἐξου-
σίας Δίων Κ. 58. 7· παρὰ Βυζ. ὡσαύτως ἀνθυπατεῖαν, ἡ, ὀν.

2) ἀνθυπατικὴ δεκαδραχμία, τὸ σωματεῖον τῶν χιλιάρχων
(tribuni militares), οἵτινες εἶχον ὑπατικὴν ἐξουσίαν, Πλούτ. 2. 277E.
ἀνθυπάτισσαι, αἱ, τὸ θηλ. τοῦ ἀνθυπάτος, Κ. Πτορρ. Ἐκδ.
βασ. τῆς. σ. 618, ἔκδ. Β.

ἀνθῦπάτος, ὀν, Λατ. pro consule, Πολύβ. 21. 8.11, καὶ ὁλ-
λαχῶς, συχν. ἐν ἐπιγραφαῖς. II, ὡς ἐπὶ θ. = ἀνθυπατικός, ἐξου-
σία Δίων Ἀλ. 9.16· ἀρχὴ αὐτῷ 11. 62.

ἀνθυπεῖλαι, μέλλ. -ξῶ, ὑπείκω ἐν τῷ μέρει μου, τὰς γνώμης
σφῶν ἀκριβῶς εἰδότες.. ἀνθυπεῖλάν τινα ἀλλήλοισι συμβι-
βάζουσιν, ἀμοιβάζει ὑπεχώρησαν πρὸς ἀλλήλους· εἰς τινα ἐτή-
μας, Πλουτ. Κορ. 18, κτλ.

ἀνθῦπειξες, εἰς, ἡ, τὸ οὐς τοῦ ἀνθυπεῖλαι, ἡ ὁμοειδὴς ὑπο-
χώρησις, Πλουτ. Σόλων 4.

ἀνθυπεκκαῖω, ἀνάπτω πῦρ ἐναντίον ἄλλου πυρὸς καὶ νηστειῶν
αὐτοῦ, πυρὶ πῦρ ἀνθυπεκκαῖωσας Ζεῦς Νικητῆρ. Πτορρ. Ἰστορ. Ἰστορ.
Walz. τ. 1. 497. 18.

ἀνθυπεξάγω, ἐξάγω ὅν εἶχον εἰσαγάγε, «ὁ τῆς γενέσεως κύκλος

τοὺς μὲν εἰς τὸν βίον εἰσάγων, τοὺς δὲ ἀναγκάτως ἀνθυπεξάγων· Μαρκ. Εὐγγ. π. "Ορ. ζ. σ. 354.

ἀνθυπερβάλλω, ὑπερβάλλω καὶ αὐτὸς, Ἰωσήφ. 'Αρ. 1. 16. 7, 2. ἀνθυπερφρονέω, ὑπερφρονῶ καὶ αὐτός, Δύγ. παρὰ Σουετ. ἐν βίῳ 'Ορατ. μετὰ διχρόνου γραφ. ἀνθυπερηφανέω.

ἀνθυπερχομαι, ὑπερχομαι καὶ αὐτός, προσερχόμενος ὑποκλίνω, ἀπατῶ καὶ αὐτός, ἐδὼλὴ τὴν ζολερὰν ψυχὴν ἀνθυπερχομαι Νικητ. Ρήτορες 1, σ. 601. 17, Walz.

ἀνθυπηρετώ, ἀνταποδίδω ὑπηρεσίαν, ἀντιχαρίζομαι, μ. δοτ., ἀνθυπηρετέιν ἐστὶ τῷ χαρισμένῳ 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 5, 5, 7., 9. 10, 2.

ἀνθυπισχνέομαι, ἀποθ., δίδω καὶ ἐγὼ ὑπόσχεσιν, «ἐπειδὴ ψευδόμενος καὶ ἀνθυπισχόμενος ἔδοξεν αὐτὸν δὲ ἀλλαντοπολὴς παρευδοκίμειν» Σχόλ. εἰς 'Αριστοτ. 'Ιππ. 691.

ἀνθυποβάλλω, φέρω ἐνστάσεις τινι, ἀντερωτῶ, ὅταν ὑμῶς ἐρωτᾷ ποῖ καταφύγῃ, ἄνδρες 'Αθηναῖοι;... ἀνθυποβάλλετε οὕτω, ὅ δὲ δῆμος δ' 'Αθηναίων ποῖ καταφύγῃ, Δημόσοφες; Λίσην. 83 ἐν τέλ.

ἀνθυποβάλλω, ὑποκλίνω τὰ σκέλη, γονακίζω, ὑποπτήσσω, τινι Φιλῆς π. 7. 35, 7.

ἀνθυποκλέπτω, ὑποκλέπτω καὶ αὐτός, κλέπτω κρυφίως καὶ ἐγώ, Εὐμόδ. σ. 193.

ἀνθυποκρίνομαι, Ἰων. ἀντυπ-, Μέσ., ἀποκρίνομαι καὶ ἐγώ, ἀνταπαντῶ, 'Πρόδ. 6. 86, 3. II. προσποιούμαι καὶ ἐγώ, πρὸς τὴν τῆς μανίας ὑπόκρισιν, ὀργὴν καὶ οὗτος ἀνθυποκρίνεται Λουκ. Περὶ τοῦ Οἴκ. 30.

ἀνθυποκρούω, ὑπολαμβάνω, ἀποκρίνομαι, Μανασσ. Χρον. 2900. ἀνθυποκρούπτω, κρούπτω καὶ αὐτός, Μανασσ. Χρον. 3801.

ἀνθυποκρίνω, ἀφίνω εἰς τὸ ἄλλο μέρος ὡς ἀντιστήμιμα, Φίλων 2. 505, ἐν τῷ παθ. ἀνθυπομνηστικῶ, ὑπενθυμίζω τινὰ περὶ τίνος, «ἀνθυπομνηστικῶ γραφὰς» Μεθόδ.

ἀνθυποκρίνω, ὀρκίζομαι καὶ ἐγώ, δίδω ἔρκον διαβεβαίωσιν περὶ τοῦ ἐναντίου, ὑπωμοσόμεθα ἡμεῖς τούτων... δημοσίᾳ ἀπεινῶν στρατευόμενον· ὑπομοσόμεντος δὲ τούτου, ἀνθυπομύσαντο οἱ ἀντίδικοι Δημ. 1174. 8· οὕτε τότε ἀνθυπομύσαντο 1336. 13, κατὰ μέσ. τύπον. — Καθ' Ἰσχύ. «ἀνθυπομύσθαι» τὸ ἀναβάλλεσθαι ὕκην, ἢ χειροτονίαν δι' ἥρκου.

ἀνθυπονοστέω, ὑποστρέφω πάλιν, ἐπανερχομαι, αὐθις πρὸς τὴν οἰκίαν χώραν ἀνθυπονόστησεν Κωνσταντ. Βασ. Μακεδ. σ. 136.

ἀνθυποπτεύω, ὑποπτεύω πλεονεχτικὸν σκοπόν. — Παθ., ὁ γὰρ διδοὺς φανερώς τι ἀγαθὸν ἀνθυποπτεύεται ἀφανῶς πη πλὴν ἐξείν, δηλ. ὑπόκειται εἰς ὑπόψιν διὰ ἀντὶ τοῦ δοθέντος ἀγαθοῦ ἀποβλέπει εἰς κρυπτόν τι συμπερόν, Θουκ. 3. 43.

ἀνθυπορύσσω, μέλλ. -ύξω, ἀνολίγω καὶ ἐγὼ ὑπόνομον πρὸς ματαιώσιν τῶν ὑπονομευτικῶν ἔργων τοῦ ἐχθροῦ, καὶ αὐτοὶ (οἱ Ἀμπρακίωται) σφίγγα ἐνδοθεν ἀνθυπορύσαν Πολύαν. 6. 17.

ἀνθυποστρέφω, ἐπὶ νοσήματος, ὑποτροπιάζω, ἐπανερχομαι, Πολυδ. Γ' 107, κτλ.

ἀνθυποσχεσις, εἰς, ἢ, ἀμοιβαία ὑπόσχεσις, Νικήτ. Εὐγεν. 3. 228.

ἀνθυποτείνω, ἀποθ., ἀνθυποβάλλω, Σχόλ. εἰς Δημ.

ἀνθυποτεμάομαι, προτείνω νέαν ἀντίκλησιν (ἴδε ὑποτέμνωσις), Πολυδ. 8. 150.

ἀνθυποτρέχω, ὑποτρέχω καὶ αὐτός, ὑπερβάλλω, τινὰ Θεόδ. Πρὸς τὴν πρὸς τὴν «ἀνθυπέδραμε πρὸς κοίτην» Τζέτζ. Ἀλληγ. 'Ομ., περὶ ποταμοῦ.

ἀνθυποτρέχω, ἀποδίδω εὐεργεσίαν, ἀντενεργεῖν, ἢ μὴν ἀντυποურγήσειν ἐκείνῃ τούτῳ τὸ ὅν αὐτῆς δεηθῇ 'Πρόδ. 3. 133· ἀνθυποურγήσαι χάριν, «ἀνταποδοῦναι χάριν» (Σχόλ.), Σοφ. 'Αποσπ. 313· οἷον αἰδῶς μὴτ' ἐπαγγέλλειν κακὰ μὴτ' ἀνθυποურγεῖν αἰσχρὰ τοῖσι χρωμένοις Εὐρ. 'Ιππ. 999.

ἀνθυποτρέφω, εἰς, ἢ, ἀνταποδοσις εὐεργεσίας, «ἀντενεργετήμα» 'Ψούχ.

ἀνθυποφείνω, ὑποφείνω, ἀναφείνω καὶ αὐτός, Σουλ. 'Επιγρ. 4958.

ἀνθυποφύρω, ἀνθυποβάλλω (πρὸς). ἀνθυποφορὰ Διον. 'Αλ. περὶ Δημ. 54), Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 7. 440. II. ἀνταφείρω, Πλούτ. 2. 78D: — Παθ., περὶ τῆς σελήνης, λείως καὶ ὁμαλῶς αἰεὶ τάχῃ τοῖς αὐτοῖς ἀνθυποφερομένην αὐτοῖς 939Δ.

ἀνθυποφύω, προσφύω ἐναντίον ἄλλου, μεταγεν.

ἀνθυποφύω, ἢ, ἐνστάσις τιμωμένη ὑπὸ τοῦ ἀγορεύοντος καὶ ἀναιρουμένη ὑπ' αὐτοῦ, Διον. 'Αλ. περὶ Δημ. 54, Οὐλίαν. πρὸς. Κόντιν. 9. 3, 87.

ἀνθυποφύω, εἰς, ἢ, ἀμοιβαία ὑποχώρησις, τῇ εἰς τὸ ἐν τῷ ἀνθυποχωρήσει Πλούτ. 2. 903D.

ἀνθυφαιρέσις, εἰς, = ἀναναίρεσις, Σουῖδ. ἐν λέξ. ἀνάλογον.

ἀνθυφαιρέω, ἀφαιρῶ πάλιν, ἀνθυφαιρέθω αὐθις [τῇμα ἐμδολίμω] Δίων Κ. 48. 33 ἐν τῷ παθ.

ἀνθυφίσταμαι, ἀν. ἀνθυπέστην, ὑφίσταμαι καὶ ἐγώ, ἀναλαμβάνω καὶ ἐγώ, ἔγρην γὰρ αὐτόν, .. ὅτ' ἐγὼ τῆς Πανδιονίδος

χορηγὸς ὑπέστην ἐν τῷ δήμῳ, τότε τῆς Ἐρεχθίδος ἀναστάντος τῆς ἐστούς φυλῆς ἀνθυποστῆναι (δηλ. χορηγὸς γενέσθαι) Δημ. 536. 21. — καθ' Ἰσχύ. «ἀνθυπερστώα» ἀντικαθεστῶτα, ἀνθυψῶ, ὑψώνω καὶ αὐτός, 'Ψέλλ. Πονηρ. σ. 65, ἐκδ. Βασσ. ἀνθώδης, εἰς, (ἄνθος, εἶδος) ὁμοιάζων πρὸς ἄνθος, πλήρης ἀνθῶν, ὡς καὶ νῦν, Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 1. 13, 1.

ἀνθυωραξομαι, ἀποθ., ἀμύλλωμαι πρὸς ἄλλον ἐν τῷ ὠραϊσθῆναι, ὡς πρὸς τὸ ὠραῖον, ἀναφύεται ἐκ τοῦ Γρηγ. τοῦ Ναζ.

ἀνύα, Ἰων. ἀνίη, Διολ. ἀνύα, ἢ, ὀλίγος, λύπη, πόνος, στενοχωρία, ἀνυσχία, 'Οδ. Ο. 394, 'Ησ. Θ. 611, Σαπφ. 1. 3, 'Θέογν. 76, κτλ. ὑπὸ τῆς ἀνίας ἀνεθολοῦθ' ἢ καρδία Φερέκρ. ἐν «Μυρμηκωνόροις» 8· τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοῦπος ἐρχεται τινι (τὸ τινι φυλάττει τὸν τόπον τοῦ χάριν ἐμρῶσεως), ὁ λόγος οὗτος ὅτι προεγνήθη ἄλλος εἰς τινά — εἰς τὴν ὕπνον, Σοφ. Α'. 1138· ὡσαύτως παρὰ πελοῖς, Πλάτ. Γοργ. 477D, Πρωτ. 355Δ, καὶ ἄλλαχού. — ὡσαύτως κατὰ πλῆθ., ὀνίσαι Σαπφ. ἐνθ' ἄνωτ. ἀντ' ἀνίων ἀνία 'Θέογν. 344· ἐμοὶ λιπὼν ἀνίας Σοφ. Α'. 973, πρὸς. 1005, Φ. 1115, Πλάτ. Γοργ. 353E.

2) ἐνεργητικῶς, αἰτία ἐνοχλήσεως, τίς δαίμων τῷδε πῆμα προσήγαγε, δαίτης ἀνίην; 'Οδ. Ρ. 446· δαίμων ἀνίη, κακὸν ὅπερ δὲν δύναται τις ν' ἀποσπῇ, περὶ τῆς Σκύλλης, Μ. 223· ἀνίη καὶ πολλὸς ὕπνος, καὶ ὁ πολλὸς ὕπνος πρόεινε ἀνίαν, Ο. 394. [Παρ' 'Ομ. καὶ Τραγικ. (ἀλλὰ μόνον παρὰ Σοφοκλεῖ ἐνθ' ἄνωτ. καὶ Εὐρ. Γ. Τ. 1031) τὸ εἶναι πάντοτε μακρόν. Ἀπὸ δὲ 'Θέογν. καὶ Σαπφ. καὶ ἐρεξῆς οἱ ποιηταὶ ἔχουσι τὸ εἶναι μακρόν ἢ βραχὺ κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, ἂν καὶ ἡ 'Ομηρ. ποσότης ὑπερλήγουσε παρὰ τοῖς 'Επ., Ρουγκ. Κριτ. 'Επιστ. σ. 276, Πόρτ. Φοιν. 1934.]

ἀνύα, Δωρ. ἀντὶ θήνας, χαλινός, ἀκρότατος ἀνίας ποδαρκέων Σώδερκ' ἀν δρόμον τέμενος Πινδ. 11. 5. 30 (41).

ἀνιάζω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτ. (ἐξαίρεσις τοῦ ἀορ. ἀνιάσας, 'Ανθ. Π. 11. 254): Ἰων. παρτατ. ἀνιάζασκον 'Απολλ. Ρόδ. — 'Επ. ῥῆμα, προεῖναι ἀνίαν, ὡς τὸ ἀνιάω, μετ' αἰ. προσ., ὅς κεν τοῦτον ἀνιάζῃ 'Οδ. Τ. 323· ἀλλ' ὅτε δὴ β' ἀνιάζον. 'Αχαιοὺς [Εὐστ. 'Αχαιοὶ] 'Ιλ. Ψ. 721, ἴζε Σπρίνκ. II. ὁμοειδῆ, εἶμαι τεθλιμμένος ἢ λυπημένος, αἰσθῶμαι ἀνίαν, θυμῶ ἀνιάζων, ἐνδομύως θλιβόμενος, 'Οδ. Χ. 87· ἀλλ' ὅτε δὴ β' ἀνιάζει, ἀλλ' ὅτε ἡσθάνετο ἀνίαν, Δ. 160· κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει, ὑπερβολικῶς θλιβεται διὰ τὰ κτήματά του, 'Ιλ. Σ. 300· ἐπὶ παιδί 'Δρατ. 196. [εἰς χάριν τοῦ μέτρου παρ' 'Ομήρῳ καὶ ἑτέροις 'Επ.]

ἀνιάκας, ὠδὴς ὄνομα, Εὐθουλ. ἐν «Καμπυλιωνίῳ 6 (Σουῖδ. ἐν λέξει).

ἀνιάμα, αἶμα, αἶμα, τὸ, ὀλίγος, λύπη, ἄλγος, Δέονε, Αὐτ. Πανηγ. εἰς 'Ιω. Χρυσ. σ. 284.

ἀν-ιάομαι, ἀποθ.: — πάλιν ἵσται, θεραπεύω ἐκ νέου, διορθῶ, τὸ παρὸν τῷμα ἀνιεύνται (ὅπερ κατὰ σημασίαν τοῦ ἀνιάσκειν εἶναι 'Ιων. μέλλων) 'Ηρόδ. 7. 236, ['ἴδε ἐν λ. ἱάομαι].

ἀν-ιάρκω, Δωρ. ἀντὶ ἀνιερέω, ἀφιερώω, Σουλ. 'Επιγρ. 5773.

ἀνιάρως, ἄ, ὄν, Ἰων. καὶ 'Επ. ἀνιηρός, ἢ, ὄν (ἀνιάω): — ὁ προεὶναι ἀνίαν, ἐνοχλητικός, ἐπὶ προσ., πτωχὸν ἀνιηρόν 'Οδ. Π. 220· ἐχθροὶ ἀνιαιοὶ 'Αριστοφ. Πλ. 561, πρὸς. Λυσίαν 173. 10: — ἐπὶ ἔργῳ, βλαβερὸς, σχετλια καὶ ἀνιηρὰ 'Ηρόδ. 3. 108: — 'Επίρρ., ἀνιάρως λέγειν Σοφ. 'Αντ. 316.

2) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ πραγμάτων, λυπηρὸς, θλιβερὸς, ἀνιάρως ὡς καὶ νῦν, πτωχεύειν πάντων ἔστ' ἀνιηρότατον Τυρτ. 7. 4, πρὸς. 'Θέογν. 124· πόλλ' ἀνιηρὰ παθὼν 'Θέογν. 276, πρὸς. 472· ἐν ἀνιηρόσει πρὸς τὸ θῆδ', ἐπὶ ἡδὺ βροτοῖς ἐπὶ ἀνιηρὸν Εὐρ. Μ. 1095, πρὸς. Πλάτ. Πρωτ. 355E· τὸ ἀνιηρὸς γεγεννημένος Δημ. 923. 3: — Συγκρ. ἀνιηρότερος Λυσ. 118. 28, πρὸς. Τυρτ. καὶ 'Θέογν. ἐνθ' ἄνωτ.: ἀνώμαλον συγκρίτ. ἀνιηρότερος 'Οδ. Β. 190 (πρὸς. ἀκρατός).

II. παθ., τεθλιμμένος, οἰκτρὸς, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 14: — 'Επίρρ., -ρῶς, ὀλίγος, οἰκτρὸς, ζῆν, ὁ αὐτ. 'Απομ. 1. 6, 4. [Παρ' 'Ομ. καὶ Σοφ. πάντοτε ἀντὶ - ἀνιηρὸς ὅμως παρὰ Τυρτ. καὶ 'Θέογν. ἐνθ' ἄνωτ. παρ' Εὐρ. ὡσαύτως καὶ κατωτέρω ποιηταῖς ἀντὶ ἀρῶς, — ὥστε τὸ εἶναι βραχὺ ἐν τῇ συνήθει γλώσσῃ· πρὸς. ἀνιάω].

ἀνιάτος, Ἰων. -ιητός, ὄν, ἢ μὴ ἱατός, ἀνιηρὸς, 'Ιππ. 'Αφ. 1262· ἔλκος, τραῦμα Πλάτ. Νόμ. 877Δ, 878C· ὡσαύτως ἐπὶ ἡθικῆς ἐννοίας, πράγματα αὐτοῖς ὁμοῦ ἄν. καὶ ἀνιηκεστα κακὰ Δισχίν. 75. 42· ἀνιηρὸς ἀν. ἐστίν 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 4. 1, 37. 2) ἐπὶ προσώπων, ἀδύνατος, Πλάτ. Πολ. 410Δ, Γοργ. 526B· ἀν. διὰ μοχθηρίαν 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 9. 3, 3, καὶ ἄλλαχού. οὕτως ἐπίρρ., ἀνιάτος, οἱ δ' ἀν δόξωσιν ἀνιάτους ἔχειν διὰ τὰ μεγέθη τῶν ἀμαρτημάτων Πλάτ. Φαίδρον 113E, Δημ. 332. 21· οἱ ἀν. κακοὶ 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 5, 9, 17.

II. ἐνεργ., ἀν. μετάνοια, ἀνιηρὸς, ματαία, πρὸς οὐδὲν ἰσχύουσα, 'Αντιφῶν 120. 29.

ἀν-ιηρεύω, ὄν, = τῷ προηγ., Σουῖδ. ἐν λ. βρῦει.

ἀνιηρεύω, ἱατρεύω ἐκ νέου, Τζέτζ. 'Ιστ. σ. 653.

ἀν-ιηρολόγητος, ὄν, (λόγος) ὁ ἀνοῶν τὰ τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης, ἀπείρος τῆς ἱατρικῆς, Βιτρούβ. 1. 1, 13.

ἀν-ιητρος, ὁ μὴ ἱατρός, «ἀνιητρος», «κομπογιαγνίτης», 'Αριστ. Φυσ. 1. 8, 3.

ἀνίαχος, ἔσφ. γραφ. ἀντί αὐτῆς, ἐν Ὁμήρῳ καὶ Κοϊντ. Σμ. ἀν-τάχω: μέλλ. -αχῆσθω, ἰσχυρῶς φωνάζω, ἀναβοῶ, «χουγιά-ζω», Ἀπολλ. Ρόδ. 2. 270, κτλ. 2) μετ' αἰε., μεγαλοφώνως ἐπαίνω, Ἀνθ. Πλαν. 296.

ἀνιάω, Σοφ., κλπ.: γ' ἐν παρ. θήνα Σοφ. Αἴ. 273, Πλάτ. Γοργ. 502Α: μέλλ. ἀνιάσθω [α] Σεν. Ἀν. 3. 3, 19, Ἐπ. ἀνιήσθω Ὀμ.: ἄρ. θνιῖσθα Ἀνδοκ. 7. 38, κτλ.: ἄρ. ἀνιῖσθα Θεόφρ. 9. 23: πρkm. θνιῖσθα Ἡλιάδ. 7. 22: — Παθ., ἀνιῖσθαι Ὀδ., Ἀστ. Ἰων. γ' πληθ. εὐκτ. ἀνιῖσθαι Ἡρόδ. 4. 130: γ' πληθ. παρ. θνιῖσθαι, Σεν. Κύρ. 6. 3, 10: μέλλ. ἀνιῖσθαι Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 445α, Σεν. Ἀπομ. 1. 1, 8 (ἀνιῖσθαι μόνον παρὰ Ἰαλ. η.) Ἐπ. δ' ἐν ἀνιῖσθαι Θεόφρ. 991: ἄρ. θνιῖσθαι Σεν. Ἑλλ. 6. 4, 20 Ἰων. ἥθην Ὀμ., πρkm. θνιῖσθαι Μόσχ. 4. 3.—Ὁ μέσ. ἄρ. ἀνιῖσθαι εἶναι πιθαν. ἔσφαλ. γραφ. ἀντί ἀνιῖσθαι (ἀνία) ἰπαρ' Ὀμ. καὶ Σοφ. τὸ ἰ αἰετὶ μακρόν· παρὰ δὲ Θεόφρ. καὶ τοῖς μεταγεν. ποιηταῖς ἐπαμφοτερίζον· βραχὺ παρ' Ἀριστοφ. ἐν ἄνιπ., κτλ., — ὥστε τὸ ἐ πιθανῶς ἦτο βραχὺ ἐν τῇ συνήθει γλώσσῃ, πρβλ. ἀνιῖσθαι. Συνηθέστερος τύπος τοῦ Ἐπικ. ἀνιῖσθαι, λυπῶ, ἀλγύνω, προσενῶ ἀνίαν, μετ' αἰετ. πρkm., ἀνιῖσθαι.. ὡς Ἀχαιοὶ Ὀδ. Β. 115, πρβλ. Γ. 178 ἰηθεὶς φίλου ἀνία Θεόφρ. 1032: φίλου ἀνιῖσθαι Σοφ. Αἴ. 266, πρβλ. Ἀνδοκ. 7. 38, κτλ.: — μετ' αἰετ. πρkm., ἀνιῖσθαι μοι τὰ ὦτα Πλάτ. Γοργ. 483B: — μετὰ διπλῆς αἰετ., δ' ὁρῶν σ' ἀνιῖσθαι φρένας Σοφ. Ἀντ. 319: μετ' αἰετ. πρkm. καὶ οὐδ' ἐπιθ., τί ταῦτ' ἀνιῖσθαι με: ἀντι 550: παῦρ' ἀνιῖσθαι, πόλλ' εὐφράνας (ἐνν. ὡμᾶς) Ἀριστοφ. Βίρ. 784: — Παθ., λυποῦμαι, στενοχωροῦμαι, δυσχεστεῖν, ὀλιγοῦμαι, μετὰ δευτ. προσ. ἢ πρkm., ἀνιῖσθαι παρεόντι, δυσχεστεῖται ἐκ τῆς παρουσίας του, Ὀδ. Ο. 335: ἀν. ὀρμηγῶν Α. 133: σὺν τοι.. παθόντι κακῶς ἀνιῖσθαι μεθα Θεόφρ. 655: πάσχων ἀνιῖσθαι ὁ αὐτ. 991: ἀν. ὑπομνησάμενος Ἀντίοχ. 133: 35: δαπανῶντα ἀνιῖσθαι Σεν. Κύρ. 8. 3, 44: περὶ τίνος Ἀριστοφ. Λυσ. 593: μετ' οὐδ' ἐπιθ. ἢ ἐπιθετ. ἀντιανιῖσθαι, τοῦτ' ἀνιῖσθαι πάλαι, ἀπὸ πολλοῦ στενοχωροῦμαι διὰ τοῦτο, Σοφ. Φ. 906, 912: πολλὰ μὲν αὐτοῦ ἀνιῖσθαι, πολλὰ δὲ ἀνιῖσθαι τοὺς οἰκτίρας Σεν. Οἰκ. 3. 2: — ἀπολ., οὐδ' ἀν.. ἀνιῖσθαι Θεόφρ. 1205: ἰδίως κατὰ μετοχ. παθ. ἄρ. ἀνιῖσθαι, βαρυνεῖς, Ὀδ. Γ. 117: ἀνιῖσθαι, ἐπὶ ψυχῇ ὀδυνηθέντα, λυποῦντα (Σχολ.) Ἰα. Β. 291.

ἀνιγρός, ἄ (ῆ). ὄν. = ἀνιῖσθαι. Νικ. Θ. 8, Ὀππ. Ἀλ. 3. 188, Ἀνθ. Π. 7. 561, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 562: — καθ' ἰσοχ. ἀνιγρόν· ἀκαθαρτον, φαῦλον, κακόν· λυπηρόν, μοχληρόν. ἀνιῖσθαι, ἀπαρ. ὄρ., ἀναβλεῖν, ἀρkm., ἐν Δίσχολ. Χο. 808, (δ' Ἰερμάννος ἀνιῖσθαι, δ' ἀνιῖσθαι ἀναδύον ἀποκακωμένον, ἀντί ἀναδύ-ναι καὶ ὁ Weil ἀνάγειν).

ἀν-ἔλιος, ὄν, δ' μὴδὲν ἔχων ἴδιον, = ἀνιῖσθαι, ἄσκιος, Βασίλ. τ. 3, σ. 71.

ἀν-ἔδωκε, ἐπέρρ. (ἴδιω) ἀνιῖσθαι, δηλ. ἀπὸνος, ἄνευ κόπου, Πλάτ. Νόμ. 718E.

ἀν-ἔδωκε, ἱδρώνω οὕτως ὥστε ὁ ἱδρῶς ἐπιπολάζει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος μου, θέρου μὲν ἀνιῖσθαι Πλάτ. Τίμ. 74C, Bekk.· κρινή γραφ. ἀνιῖσθαι.

ἀνιῖσθαι, ὄν, ἔδε ἐν λ. ἀνιῖσθαι.

ἀνιῖσθαι, ἱδρώνω, ἰππ. Κισκ. Προγ. 120.

ἀν-ἔδωκε, ὄν, ἔδε ἐν λ. ἀνιῖσθαι.

ἀνιῖσθαι [ῆ]: μέλλ. -ύσαι, ἀνεγείρω, στήνω, π. χ. ἔγαλα μ' ἀνιῖσθαι, Δίων Κ. 37. 34.

ἀνιῖσθαι, ὄν, δ' ἄνευ ἱδρώτος, «ἀνιῖσθαι» Ἀρετ. Αἴτ. Χρον. Παθ. 1. 16., 2. 7: καὶ οὕτω διορθοῦν τὸ ἀνιῖσθαι ἐν ἰππ. 399. 21.

ἀνιῖσθαι, εὐς, ἢ, τὸ ἱδρώνειν, «ἱδρῶμα» ἰππ. 1236B.

ἀνιῖσθαι, ἐπέρρ. (ἱδρῶ) ἄνευ ἱδρώτος, χωρὶς τῶν ἱδρώσεως, ἰππ. Προγ. 72, Σεν. Κύρ. 2. 1, 29: μεταφ. ἄνευ κόπου καὶ καμάτου, Πλ. Ο. 228: νωχελῶς, βραδέως, Σεν. Κύρ. 2. 2, 30, Οἰκ. 21. 3.

ἀνιῖσθαι, ὄν, (ἱδρῶ) ὁ μὴ ἱδρώσας, δ' μὴ γυμνάσας τὸ σῶμα αὐτοῦ ὥστε οὐ ἱδρῶσθαι, ἐπεμελεῖτο δὲ.. ὥπως μὴποτε ἀνιῖσθαι.. ἐπὶ τὸ ἀριστον καὶ τὸ δεῖπνον εἰσάγειν Σεν. Κύρ. 2. 1, 29.

ἀν-ἔδωκε, ὄν, δ' ἄνευ ἱερῶς τελετῆς, Ἀέοντ. Νεαρά Δ.

ἀν-ἔδωκε, ὄν, «ἢ ἱερῶς μὴ ὕεται» Α. Β. 405, 20: — «ἢ ἱερῶ μὴ ὕεται» Σουῖδ.

ἀνιῖσθαι, ἄνευ ἱερολογίας, Νικηρ. Χαρτοφύλ. ἐν Συντ. καν. τ. 5, σ. 400.

ἀν-ἔδωκε, ὄν, δ' μὴ ἱερῶς, μὴ ἡγιασμένους, βέβηλος, Δίσχολ. Ἀγ. 220, 770, Ἰκ. 757: ἀνιῖσθαι ἀθύρων πελάγων, μὴ ἱερῶς, βέβηλος ἐνεκα τῶν μὴ προσεγενομένων θυσίαν, Εὐρ. ἰππ. 147: ἅπαντα λυρικά χωρία.

II. δ' μὴ καθιερωθείς, Πλάτ. Πολ. 461B.

ἀνιῖσθαι, ἀνιῖσθαι, ἀνιῖσθαι, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 2: τινί τι Πλουτ. Κορ. 3: ἐν χρήσει περὶ ἀνθρώπων ἐπισκασμένων τὴν μῆνιν τῶν θεῶν ἢ αὐτοῦ ἢ ἑτέρους, ἐν περιπτώσει κακῆς πίστεως ἤτοι παραβάσεως τῶν ὑπεσχημένων, Newton Ἐπιγρ. 81, κτλ.

ἀνιῖσθαι, εὐς, ἢ, καθιῖσθαι, ἱεροῦ Διον. Ἀλ. 5. 35.

ἀνιῖσθαι, Ἐπέρρ. = ἀνιῖσθαι Ἰερῶς, παρ' Εὐσ. Εὐαγ. Πρ. 67Δ, Κλήμ. Ἀλ. 19.

ἀνιῖσθαι, ἢς (ἐν Ἰλ. Ε. 880, ἀνιῖσθαι ὡς εἰ ἐκ τύπου ἀνιῖσθαι), ἢς παρ. ἀνιῖσθαι, δ' καὶ γ' ἐν. εὐς, εἰ. Ὀμ. καὶ Ἀπ. Ἰων. γ' ἐν. ἀνιῖσθαι Ἰσ. Θ. 157: ἀπαύτως ἡνιέ ἰππ. 1222: α' ἐν. ἀνιῖσθαι Λουκ. Κατόπλ. 4, ἔδε ἰππ. ἀνιῖσθαι. Ἰ. 108: μέλλ. ἀνιῖσθαι πρkm. ἀνιῖσθαι ὄρ. α' ἀνιῖσθαι Ἰων. ἀνιῖσθαι — Ὁ Ὀμ. ἔχει ἀπαύτως γ' ἐν. μέλλ. ἀνιῖσθαι Ὀδ. Σ. 265, γ' πληθ. ὄρ. ἀνιῖσθαι Ἰλ. Φ. 537, εὐκτ. ἀνιῖσθαι Σ. 209, μετοχ. ἀνιῖσθαι Ν. 637 (ἐνὶ τῇ ἀναφύοντι ταῦτα εἰς ῥῆμα ἀνιῖσθαι) — ἄρ. ὁ πληθ. γ' ἀνιῖσθαι Θεοκ. 5. 32, πρkm. ἀνιῖσθαι Δίσχολ. Χο. 489, Εὐρ., ὑποτακ. ἀνιῖσθαι Δίσχολ. Εὐρ. 183, Ἐπ. γ' ἐν. ὑποτακ. ἀνιῖσθαι Ἰλ. Π. 34: εὐκτ. ἀνιῖσθαι, ἀπαρ. ἀνιῖσθαι, μετοχ. ἀνιῖσθαι — Παθ., ἀνιῖσθαι, πρkm. ἀνιῖσθαι Ἡρόδ. 2. 65, Δίσχολ. Θ. 413, γ' πληθ. πρkm. ἀνιῖσθαι (ὡς τὸ ἀφύωνται ἐκ τοῦ ἀφύμι ἐκ ἀφύωνται τοῦ Στόμ). ἐν Ἡρόδ. 2. 165 ἀνιῖσθαι, ἀπαρ. ἀνιῖσθαι (εἰς) Ἰερῶς, Πλ. ἀν. ἐν Σὺλλ. Ἐπιγρ. 5774. 153, ἔδε ἀνιῖσθαι. Ἰα. Dial. Herodot. α, XXXVII: ὄρ. μετοχ. ἀνιῖσθαι Πλάτ. Πολ. 410B: μέλλ. ἀνιῖσθαι Θεοκ. Β. 63, [ἀνιῖσθαι] ἀνιῖσθαι Ἀπ. ἀλλ' οὐκ ἔστιν καὶ ὁ Ὀμ. ἔχει ἀνιῖσθαι, ἀνιῖσθαι, ὑπὸ-σχομεν δὲ καὶ ἀνιῖσθαι παρὰ Πλάτ. Κριτ. ἐν Ὀμ. ἀνιῖσθαι 2). Ἀναπέρρ. Ζεφύροιο.. ἀνιῖσθαι Ἐλεάντ. ἀνιῖσθαι Ὀδ. Δ. 508: πρkm. τῆς Χορῆς, τρεῖς μὲν γὰρ τ' ἀνιῖσθαι.. τρεῖς δ' ἀνιῖσθαι Ὀδ. Δ. 105: ἀφύων ἀνιῖσθαι, ἀνιῖσθαι, Εὐρ. 183: στα-γόντας [ἀνιῖσθαι] ἀνιῖσθαι. Σοφ. Ο. 1. 1277: πρkm. τῆς γῆς, οὐ πρkm. γῆς καρπὸν ἀνιῖσθαι, ἐν ἐν ἡ καμῆ ν' ἀνιῖσθαι καρπὸς γῆς. πρkm. καλ., Ἰων. Ὀμ. εἰς ἀνιῖσθαι. 333: ἀνιῖσθαι, γεννῶ, ἀνιῖσθαι γὰρ τὰ ὄρακα, ὀδμήλον δυσμενῆ ἐννοεῖται ἀνιῖσθαι. Ἰκ. 206: ὡσαύτως ἐπὶ τῶν θεῶν, εὐχόμεναι θεοὺς μὴ ἄρkm. αὐτοῖς γῆς ἀνιῖσθαι τινά, εὐχόμεναι δὲ οἱ θεοὶ νὰ μὴ πέμψωσιν εἰς αὐτοὺς μύρε καρπὸν γῆς, Σοφ. Ο. Τ. 270, Πλάτ., κτλ., ἐπὶ τοῦ γάρμου, γάρμου, ἀνιῖσθαι γάρμου, ἐφύσθαι ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες πάλιν ἀνιῖσθαι τοῦτοῦ σπέρματος Σοφ. Ο. Τ. 1405: ἔδε σπμ. Ἰα. ἐν ὁδῷ οὕτως ἐν τῇ παλ. σπμ. τῶν δ' ἀπ' ἀνδρῶν.. ῥίζωμι ἀνιῖσθαι Δίσχολ. τ. 413: ἀνιῖσθαι κατὰ διαφόρους σχέσεις, οὐδὲς μέγιστον χεῖρμι, ἀνιῖσθαι.. ἔδε Σοφ. Ἀποσπ. 337: κρήνην Εὐρ. Βάκχ. 706: πρkm. καὶ φλόγα θεοῦ. 2. 77: πνεῦμα ἀνιῖσθαι ἐκ πνευμονῶν Εὐρ. Ὀρ. 277, πρkm. ἀνιῖσθαι — ἀναπέρρ. στέλλω ἐπὶ αὐτῶν ἡ τοῦ τάρου ἡ ἐκ τοῦ κάτω κόσμου, Δίσχολ. Πέρσ. 650, Σοφ. Ἀντ. 1101, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1462, Πλάτ., κτλ.: — Παθ., ἐκ γῆς κάτωθεν ἀνιῖσθαι ἐκ πλοῦτος Πλάτ. Κρατ. 403Δ: ἐπὶ καρπῶν, Θεοφρ. Αἴτ. Φ. 5. 1, 5. 2) ἐπὶ τῇ πρkm. εἰς τινὰ νὰ ἀνιῖσθαι ἢ νὰ πλησιάσῃ, οἱ δὲ ἀπὸ φύλης ἐπὶ μὲν ἐπεχειρήσαν μὴ ἀνιῖσθαι αὐτοῦς, νὰ μὴ ὀφείλων αὐτοῖς νὰ ἀνιῖσθαι, Σεν. Ἑλλ. 2. 4, 11: οὐκ ἀνιῖσθαι εἰς τὸ πείδιον αὐτοῦ αὐτῶν 7. 2. 12.

II. ἀνιῖσθαι ἐκ τῆς ἀνιῖσθαι, εἰ κέν μ' ἀνιῖσθαι θεός, ἔδε με πρkm. ἡ θεὸς ὀπίσω εἰς τὴν παρῆκα μου ἐκ τῆς ἐννης γῆς, Ὀδ. Σ. 265 (ἐν τῇ αὐτῇ ἀναφύοντι τὴν λέξιν εἰς τὴν ἐπομένην σημασίαν III.) ἔδε ἔρπον δ' ἀνιῖσθαι, «ἀνιῖσθαι», ἀνιῖσθαι (Σχολ.), Ἰλ. Ν. 637: πύλας ἀνιῖσθαι, ἀνιῖσθαι, ἀνιῖσθαι (Σχολ.), Φ. 537: κλῆρος τ' ἀνιῖσθαι θύρετρον, ἀνιῖσθαι θνητῆς χειρὸς, ἀνιῖσθαι ν' ἀνιῖσθαι τὰ θύρετρα, Εὐρ. Βάκχ. 148: σήμιαντ' ἀνιῖσθαι, ἀνιῖσθαι: τὰς σφραγίδας, ὁ αὐτ. I. Δ. 325: — Παθ., πύλας ἀνιῖσθαι Ἀνθ. 10. 14: πρkm. ἀνιῖσθαι II.

III. ἔδε, ἐπὶ τῇ πρkm. ἀνιῖσθαι, ἀνιῖσθαι, ἀπὸ τοῦ Ἰμ. καὶ ἱερῶς κοινοτάτη σημασία, ἐμὲ δὲ γλυκύς ὕπνος ἀνιῖσθαι, ὁ δὲ μὲ ἔλαττε, μὲ ἀνιῖσθαι, Ἰλ. Β. 71, Ὀδ., κελί, πρkm. III. Πρkm. 110D: σπανιότερον μετὰ γεν. πρkm., ἀνιῖσθαι ἀνιῖσθαι, ἐννοεῖται αὐτοῦ τῶν ἱερῶν, Ὀδ. Θ. 359: οὕτως, ἐλθὼν κόρη μὲν ἐκ κατὰφρονος στέγης ἀνιῖσθαι, ἀνιῖσθαι ἐν τῇ ἐλθούσῃ, Σοφ. Ἀντ. 1101: ἀνιῖσθαι τινὰ ἀνιῖσθαι, ἐπὶ ἀνιῖσθαι ἀνιῖσθαι τὸν φανερώς τὴν ὀλιγαρχίαν λυμηνόμενον Σεν. Ἑλλ. 2. 3, 51, πρkm. Ἀνθ. 138. 40: ἐπὶ ψυχικῆς διαβολῆς, ἐμὲ δ' οὐδ' ὥς θυμὸν ἀνιῖσθαι.. ὁδῶν, «ἐμὲ, κατελίστανται» (Σχολ.), Ἰλ. Ω. 91: οὕτως, ὡς μὲν ὁ τε οἶος ἀνιῖσθαι, ὡς ἀνιῖσθαι αὐτὸν ὁ οἶος, ἐπὶ. ὡς ἀνιῖσθαι ἐκ τῆς μέθης, Ἡρόδ. 1. 213, πρkm. Σοφ. Πλ. 229, κατὰ. ὡς ἀνιῖσθαι τ' ἀνιῖσθαι οἰκιστὸν ἰππ. ἀνιῖσθαι τὸν ἐλθὼν ἰππ. νὰ τρέχῃ (χαλκῶν τῶν ἡνίας τοῦ ἐλθούσῃ ἰππου), αὐτῶν 721: εἰς τὸ γὰρ ἀνιῖσθαι αὐτοῦ τὸς ἰππους, νὰ ἀνιῖσθαι τρέχοντες, Σεν. ἰππ. 147. 2: τῇ δὲ μὲν τὰς ἡνίας ἀνιῖσθαι Περικλῆς ἐπολιτεύετο πρkm. γάρμιν, χαλκῶσας τὸν χαλκόν, Πλουτ. Περικλ. 11. 2) εἰς ἱερνυτικῶν κινῶν, λῶν, ἀνιῖσθαι ἐλθόντων νὰ ὀφείλῃ πρkm. τὰς ἐννης γῆς οἶρας μὴ ἀνιῖσθαι εὐθὺς (τὰς ἀνιῖσθαι), Ἀπ. ἀνιῖσθαι ἰππ. 1222, Σεν. Κυν. 7. 7: ἀφύων τούτων ἀνιῖσθαι πρkm., ἀνιῖσθαι, Ἰλ. 12. 761, πρkm. 880: μετ' αἰετ. καὶ ἀπαρ., Διομήδεα μαρτυρεῖν ἀνιῖσθαι αὐτοῖς 882: — ἀνιῖσθαι ἐν γένει, ἐπὶ τῇ πρkm. πρkm. ἀνιῖσθαι τινὰ νὰ πρkm. μετ' ἀπαρ., Μοῦσ' ἀρ' ἀνιῖσθαι ἀνιῖσθαι ἀνιῖσθαι Ὀδ. Θ. 73, πρkm. I. Δ. 325, Ἰλ. Π. 270, Ε. 329, Σ. 209: — συνηθίως μετ' αἰετ. προσ. μόνον, ἀνιῖσθαι (Σχολ.) ἱερῶς πρkm. εἰς, οὐδὲ κατὰ Τηλέμαχον.. ὡς ἀνιῖσθαι, «κυνηγεῖν ἢ λείπει, ὡς τὰς κύνες τοῦ ὁρμήνους ἀνιῖσθαι κατὰ ὁρμήν» (Σχολ.), Ὀδ. Β. 185: μέγας δὲ σε θυμὸς ἀνιῖσθαι, ἀνιῖσθαι (Σχολ.), Ἰλ. Π. 25: τοῖσιν μὲν ὁρμήνους ἐλθὼν ἀνιῖσθαι, πρkm. τῶν ὁρμήνους εἰς ὁρμήνους αὐτοῦ. P. 703: — οὕτως ἐν τῇ παθ.,

ἄπος., κινδυνος ἀνείται σοφίης Ἀριστοφ. Νεφ. 955. 3) ἄν. τινὰ πρὸς τι, ἄφνω ἐλεύθερον πρὸς τινα σκοπόν, τὸν λεόν., ἀνείναι πρὸς ἔργα τε καὶ θυσίας Ἠρόδ. 2. 129· ἐς παιγνίην αὐτὸν ἄν. αὐτοῦ 173· ἐς τύχην ἀνείκ. Εὐρ. Ἀπαιτ. 964 (ἐἴπω· γραφὴ ἀφελς)· τὸ σῶμα ἐπὶ βαδισμοῦ Ἰων. Κύρ. 7. 5. 75· ἄν. τινὰ μανίας, ἀπελευθερῶ ἐκ τῆς μανίας, Εὐρ. Ὀρ. 227· περὶ γυναικός, ἂν δ' ἀνῆς, ὑδριστόν ἐστι χρῆμα κάκῳ λαστον, ἐν στήθεσιν αὐτῇ νὰ κάμνη ὅ, τι ἂν θέλῃ, Πλάτ. Κωμ. ἐν Πεισιάνδρῳ 2.

4) ἄφνω, ἐπιτρέπω, μετ' αὐτ. καὶ ἄπαρ., ἀνείναι αὐτοὺς ὅ τι βούλονται ποιεῖν Πλάτ. 179Α· ἄν. τριῶς αὐξέσθαι Ἠρόδ. 2. 36., 4. 175· ἢ παραλείπομένου τοῦ ἄπαρ., ἄν. πενθήρη κέριον, ὅφρην αὐτῇ νὰ κρέχεται λυτή, Εὐρ. Φοίν. 333· ἄν. σταλίσαν αὐτοῦ 1491· κόμισαν Πλούτ. Λύσανδρ. 1·—ὡσαύτως μετὰ ὅτ. προσ. καὶ ἄπαρ., ἀνείκ. αὐτῷ θηρῶν, ἐπιτρέψας εἰς αὐτὸν νὰ κυνηγῇ, Ξεν. Κύρ. 4. 6, 3.

5) Μέσ., ἀνείγω, γυμνῶναι, μετ' αὐτ., κόλπον ἀνιέναι, γυμνοῦσα τὸν κόλπον, λέγει δὲ τὸ κατὰ τὸ στήθος μέρος (Σχολ.) Πλ. Χ. 80· αἶγας ἀνιένουσας, ἐκδέροντας, Ὀδ. Β. 800· οὕτως, ἀνείτω λαγόνας Εὐρ. Πλ. 826.

6) ἐπὶ χώρῳ ἀφιερουμένου εἰς θεόν τινα, ὅφρην αὐτὸν ἐλεύθερον, ἔν ναιμιερῶ αὐτόν, τέμνους ἀνῆκεν ὅπαν Θουκ. 4. 116· ὀργὸν παντάπασιν τὸ χωρίον ἀνιέντες τῷ θεῷ Πλούτ. Πόπλ. 8· ἢ ἐν γένει, τὴν χώραν ἄν. μηλέεστον Ἰσχυρ. 302C· ἀρούρας ὁσπόρους ἄν. Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 8. 11, 9·—ἀλλ' αὕτη ἡ σημασία ὑπάρχει κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῷ παλ., ἀφιερῶ ἑμαυτὸν, παραδίδω ἑμαυτὸν εἰς, ἐς τὸ ἐλεύθερον Ἠρόδ. 7. 103· ἰδίως ἐπὶ τῶν ἀφιερμένων εἰς θεὸν τινα, τὰ ὅποια καὶ ἀφίονται ἐλεύθερα καὶ ἀνεῳχθησὶ (πρὸλ. ἀνιέντες). ἀνείται τὰ θηρία Βαλκ. Ἠρόδ. 2. 65· ἐπὶ ἀνθρώπων, γίνονται ἀφιέρωμα ἢ θυμία εἰς θεὸν τινα, γυν. δ' αὐτοῦ ἀνείται στυγερῶ ὁσίῳσι Σοφ. Δῖ. 1214· ὡσαύτως ἐπὶ τόπων, κτλ., δένδρεα ἄν. θεοῖσι Καλλ. εἰς Δῆμ. 47· ἄλσος ἀνιέντων, καθιερωμένων, ἱερὸν, Πλάτ. Νόμ. 761C· ἐντεῦθεν, μεταφ., ἀνιέντες εἰς τι, ἀφωσιμένους εἰς τι, ἢ ὅπως δεδομένους εἰς αὐτό, π. χ. ἐς τὸν πόλεμον Ἠρόδ. 2. 167· ἀνιένονται ἐς τὸ μάχημον (ἦ ἐν ὄρχῃ) εἶναι ἀφωσιμένοι καὶ ἡλοκληρίαν εἰς τὰ πολεμικά, ὁ αὐτ. 2. 165· ἐς τὸ κέρδος λῆμ' ἀνιέντων, παραδεδομένων εἰς... Εὐρ. Ἠρακλ. 3·—ἐντεῦθεν μεταφ. παθ. πρkm. ἀνιέντες· ὡς ἐπὶ θ., ἐλεύθερος νὰ πράττῃ ὅ, τι καὶ ἂν θέλῃ καὶ νὰ μεταβάλῃ ὅπου καὶ ἂν θέλῃ, ἐκ δὲ τοῦδε χρή γυναικας εἶναι τάδε μηδ' ἀνιέντες Σοφ. Αντ. 579, Πλ. 516· ἄν. τι γρήμια προσδύτων γένος καὶ δυσφύλακτον Εὐρ. Ἀνδρ. 728· πέπλοι ἀνιένται, οὐκ στενοί, ἀλλὰ κρεμαμένοι ἀνέτως, αὐτοῖσι 598· τὸ ἀνιέντων εἰς ἡ πρός τι, ἢ ἀγαλλιωτός ἐπιτρέπεται ἢ κλίσις εἰς τι, Πλούτ. Νομ. 16, Λυκούργ. 10· ἀνιέντες γέλωτος, ἀχαλίνωτος γέλωτος, Οὔπτεμβ. Κριτ. Ἐπιστ. 159. 5· πρὸλ. ἀνιέντως. 7) ὡς τὸ Λατ. remittitur, χαλάρω, ἀντιθέτως τῷ ἐπιτείνειν ἢ ἐντείνειν, ἐπὶ τῷ οὐδ' ἡ γγῶρδον ὀργάνω, χαλάρῳ ἢ ἀφαιρῶ τὴν γγῶρδον, ὡς Ἠρόδ. 3. 92, πρὸλ. Πλάτ. Πολ. 442Α, Ξεν. Ἀπομ. 3. 10, 7, κτλ.· μεταφ., ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλλωπ' ἄν. Ἀριστοφ. Σφ. 574, πρὸλ. Φερεκρ. ἐν Χείρῳ 1. 4·—ἐντεῦθεν:

6) ὄκνω, ὀμῶμαι, ἐγκαταλείπω, Λατ. prolempere, omi mtere, οὐδ' ἀνέσαν στέφανον ἀργυροῦς Σοφ. Ο. Κ. 1608· φυλακάς ὄνῃκα Εὐρ. Ίκ. 1042· φυλακὴν, δακτυλὸν κτλ., Θουκ. 4. 27, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 70, κτλ.· ὡ φλος, φλος, ἄνεκ. θάνατόν μοι, χάρισαι μοι τὴν ζωὴν, Εὐρ. Ἀνδρ. 532· ἔχθρας, κολάσεις τισὶ Πλούτ. 2. 536Α· ἄν. τὰ χρέα, τὰς καταδίκας Πλούτ. Σόλων 15, Δίων Κ. 64. 8, πρὸλ. 72. 2· ἄνεκ. λόγον (κατὰ διόρθ. Ἐρμάνν. ἄνεκ. μόνον) ἡμίλει ἡσυχώτερον, Εὐρ. Ἰλ. 442· οὕτως, τὴν μὲν τοῦ Μήδου ἐχθρὰν ἀνιέντας Θουκ. 3. 10· ἄν. ἀρχὴν, πόλεμον, κτλ., ὁ αὐτ. 1. 76., 7. 18, κτλ.·—Παθ. παρακλινόμεναι, ὅταν ὅτω τρέψῃ μὴ ἀνεθῇσεται τὰ πράγματα Θουκ. 8. 63· ὁ νόμος ἀνείται, παρακλινέται, ἔχει κατακτείνῃ ἀνίσχυρος, Εὐρ. Ὀρ. 911· τοῖς γηράσκουσιν ἀνίεται ἢ συντονία, χαλαροῦται, καταπίπτει, Ἀριστ. π. Γεν. 2. 5. 7. 16, πρὸλ. Πλάτ. Πολ. 410Ε·—συχνάκις κατὰ μεταφ. πρkm. ἀνιέντες, ὡς ἐπὶ θ., ἐν τῷ ἀνιέντῳ τῆς γυνώμης, ἐν τῇ χαλάρᾳ καταστῶσι τῆς γυνώμης αὐτῶν, Θουκ. 5. 9· ἀνιέντῳ μοῦσα, χαλάρᾳ, ἥρεμος, ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἐντονον, Πρατίνος 8· ἀνιέντῳ τῇ διαίτῃ, εὐμαρεῖ τῷ βίῳ, περὶ τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. 1. 6· δειλὰ λίσαν ἄν., περὶ τῶν Ἐφρώων, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 24· ἄν. ἡδοναί, ἀνιένται, Πλάτ. Πολ. 573Α· ἄν. καὶ λίσαν ἄν. αὐτοῖσι 549Β· ἄν. χεῖλας, στεγνά, Θεόφρ. 22. 63·—Συγκρ. ἀνιέντων ἡδονῶν, Πλούτ. 2. 54·—ἀλλὰ,

8) ἢ ἔννοια τῆς χαλάρωσις ἀπαντᾷ ἐπίσης ἐν ἀμεταβάτῳ χρήσει τοῦ ἐνεργ., κοπᾶς, καταπίπτει, ἐπὶ ἀνιέντων, ἐπειδὴ ἀνιέντων ἀνῆ Σοφ. Φ. 639, πρὸλ. Ἠρόδ. 2. 113, 4. 152· ἔως ἀνῆ τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου, ἔως νὰ περῇσθαι τὸ βῆσανον τοῦτο τῆς νόσου, Σοφ. Φ. 764, πρὸλ. Ἠρόδ. 1. 94· ἢ θήλεα ἀνιένται τῆς δεξιρῆς, καὶ ἐμφύσσει οὐκ ἀνίει, τὸν πᾶντα αὐτὸν τὸν λαίμον (τὸν ἄρρενα) καὶ προσκυλῆσθαι δὲν «ἐκυλλῆ», ἐπὶ ἐχθρῶν, ὁ αὐτ. 3. 109·—σημασ. διαφ. φράσσειν, οὐδὲν ἀνιέναι, οὐδὲν ὑποχωρεῖν, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 46, πρὸλ. Κύρ. 1. 4, 22· αὐτὴν ἀνιέντα, ἔχουσι καταπίσθαι, Δημ. 1290. 22, πρὸλ. Ἀριστ. Γῆτ. 2. 13, 13· [τὰ σιδήρια] ἀνιένται γὰρ ἐν τοῖς μαλακοῖς, χάνουσι τὴν

ἐξότηα αὐτῶν, τὸ «κοπτεῖν» αὐτῶν, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 5. 5. 1. 9) μετὰ μεταφ., παύομαι πράττειν τι, ὡς οὐκ ἀνίει [ὁ θεός] Ἠρόδ. 4. 22, πρὸλ. 125., 2. 121, 2, Εὐρ. Ἰ. Τ. 18, κτλ. γ) μετὰ γεν., σὺ δ' οὐκ ἀνίεις μωρίς, ἐν ὠλεόσυνες τὴν... ὁ αὐτ. Μήδ. 436· τῆς δριμύτης Ἀριστοφ. Βάτρ. 709, Δημ. 572, 2· φιλονεκίας Θουκ. 5. 32. 9) διαλύω, κεραυνῶ, ἀναμύγνυναι, Γαλην., πρὸλ. Λοβ. Φρύνη. 27 [ὁ Φρύνη. λέγει δὲ τὸ διήμι εἶναι δριμύτερον ἐπὶ τοιαύτης σημασίας]· διυγραινόμενων καὶ ἀνιέντων Θεοφρ. περὶ Ἀνέμ. 58.

ἀνιέρ, «βοτάνη τις» Ψεύχ.

ἀνιέρρος, ἢ, ὄν. Ἰων. ἀντὶ ἀνιέρρος, ἢ, ὄν.

ἀνίκα [ς], Δωρ. ἀντὶ ἡνίκα.

ἀν-ἐκάνος [ς], ὄν, ὁ μὴ ἀρκετός, ὁ μὴ ἱκανός, ὡς καὶ νῦν, Βαθρ. 92, ἐν τέλ., Ἠλιάδ. 2. 30. 2) ὁ μὴ ἐν εὐρίσκειν ἱκανός, ἀδύνατος, «ὃ οὐδὲν ἐστὶν ἱκανόν, ὁ μὴ ἐπὶ πλείονος λέγων ἄλλος» (Σημ.). Κιρατῆ σ. 408 εἰς Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 106.—Ἐπίρρ. -νως, Ἰκρύλλ.

Ἄλ. καὶ ἄλλ.

ἀν-ἐκάνωτης, ἡτος, ἢ, τὸ μὴ ἐπαρκεῖν, ἢ ἑλλειψίς ἱκανότητος, Ἀρφιλόχ. σ. 101.

ἀν-ἐκεί ἢ ἀνέκ, ἐπίρρ. (νίκη) ἀνευ νίκης, Δίων Κ. 61. 21.

ἀν-ἐκτέκωτος, ὄν, ὁ ἀνευ ἱεσσίας, ὁ μὴ ἱκετεύων, Εὐρ. Ἰ. Δ. 1003.

ἀν-ἐκχέτος [ς], Δωρ. -ἄτος, ὄν, ὁ μὴ νικηθεὶς ἢ ὁ μὴ νικῶμενος, ἀήττητος, Ἠσ. Θ. 489, Τυρ. 7. 1, Θέογν. 491, Πινδ. Π. 4. 161, Σοφ. Ἀντ. 781, Φ. 78, Εὐρ., κτλ.—Ἐπίρρ. -τως, Ἠσυχ. ἐν λέξει ἀπρώτως.

ἀνικλῶμενον, «ἀνακαθαίρομενον» Ἠσυχ.

ἀνικμάζομαι, ἀποβάλλω (χάω) τὴν ἱκμάδα μου, ἐξηρῶμαι, πρὶν ἢ ἀνικμασθῆναι πᾶν τὸ ὑγρὸν Διοσκ. 4. 65·—ἐντεῦθεν ῥηματ. ἐπιθ. -αστέος (ἐξηρατέος), α, ὄν, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἀνικμοπραξία, ἢ, ἀνικμος, ματαία πρᾶξις, μεταγεν.

ἀν-ικμος, ὄν, (ἱκμός) ὁ ἀνευ ἱκμάδος, ἢ δὲ Διδύη ἀμμιώδης καὶ ἀνικμος Ἀριστ. Προβλ. 12. 3, 5, Πλούτ. 2. 951Β.—Ἐπίρρ. -μως Ἀδωνάδ.

ἀνικμωσθῆναι, ἀναξηραθῆναι, Ἰω. Γενέσ. σ. 66. 21, ἐκδ. Β. Ἐν τῷ Θησ. Στεφάνου ἡ γραφὴ τοῦ ῥήματος τούτου συγχέεται μετὰ τῆς τοῦ ἀναλκμασθῆναι καὶ ἀμμιώδης.

ἀν-ἱκαστος [ς], ὄν, ὁ μὴ ἐξιδιαιμένος, ὃν ἐν δύναται τις νὰ καταπραύνη, ἀνῆκής, Πλούτ. 2. 170C.

ἀν-ἱκείως [ς], ὄν, Ἀπτ. ἀντὶ τοῦ ἀνίκατος (ἀχρήστου), ἀνῆκής, Ἰσπλάγχθος, Ἠρωδίου. Ἐπίρρ. 257· πρὸλ. ἀνέκτος.—Πρὸλ. Κόντου Ἰλίου. Παράτ. ἐν λέξει ἀνέκτος σ. 72 κέτ.

ἀνίλλω, = ἀνέλλω, ἀνίλλω βιβλίον· οἱ μὲν ἄλλοι περισπῶσι τὴν ῥῆσιν καὶ δι' ἐνός λ γράφουσιν, οἱ δὲ Ἀπτικὸι παροξύνουσι καὶ διὰ δυσὶν λλ γράφουσιν· οὕτω καὶ τὸ ἐξίλλωιν Δ. Β. 19· Ὀλυμπιάδ, ἀνίλλωμαι, ατῶς, τὸ, = ἀνέβλημα Πλούτ. Β', 54,

ἀνελυσπάζομαι, ἀποδ., ἀναρριχῶμαι, Ἠσυχ.· ἐσφαλμένως γραφόμενον ἀνέλλω.

ἀν-ἱμαστος, ὄν, ἀμαστίγματος, Νόνν, μετέφρ. Εὐάγγ. κατὰ Ἰω. 8', 3.

ἀνέμῳ, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἁρίστοις τῶν συγγραμ. μόνον κατ' ἀνεστ. καὶ παρὰτ., ἀνελκῶ, ἀνασύρω, ἀντὶ τοῦ ὕδωρ διὰ δερματίνου ἱμάντος, ἐνιστοῦ δὲ καὶ τὰ φρέατα εἶναι ἐκατόν ὀργυίων, ὥστε ὑποζυγίους ἀπὸ τροχῶν ἀνιμῶν Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 4. 3, 5· ἐκ τούτου ἐν γένει, σύρις ἐπάνω, ἀνασύρω, ἀλλήλους ὁρῶσιν ἀνιμῶν Ξεν. Ἀν. 4. 2, 8, πρὸλ. Ἰππικ. 7. 2· ἀνασύρω, ἀνέλλω, [χθῆς Κύριλ.] = Παθ., ἀνρ. ἀνιμῶν ἡ δέσπομα, παρὰ Διόν. Δ. 1. 116· πρkm. ἀνιμῶμαι Λουκ. Ἀλ. 50·—συχνάκις ἐν χρήσει παρὰ μεταγεν. συγγραμ. κατὰ μέσ. τύπον ἀνιμῶμαι Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 6, 9, Λουκ. Ἀλέξ. 14, Γεωπ. μέλλ. -ῆσθαι Λόγγος 1. 12· ἀνρ. -ῆσθαι, Πλούτ. 2. 773Ε, Λουκ. περὶ Ἀλ. Ἰστ. 2. 42, κτλ.

κατὰ τὴ φαινόμενον ἀμεταβάτως, ὡς [μῆτ' ἂν ἀνιμῶν, ἐξυπακούεται ἐαυτὸν, ἐγείρων ἐαυτὸν (ἐν τῷ ἱππεύειν) Ξεν. Ἰππικ. 7. 1· ἀνρ. ἀνιμῶμαι Πλούτ. Φωκ. 18, Ἰεροκλ. παρὰ Στράβ. 491. 20.

ἀνιμῶσις, εως, ἢ, ἡ ἀνελκυσίς, Σουῖδ. ἐν λέξει Ἀχέρων.

ἀνίος, ὄν, (ἀνία) = ἀνιέρρος Διόφυλ. Πέρτ. 256, 1055, 1061.

ἀν-ἱουλος, ὄν, ἐπὶ μετράκων, ἐπὶ τῶν παρειῶν τῶν ὁπλοῶν δὲν ἤρχισαν εἶναι νὰ ἀναβαλῶνται αἱ λεπταὶ καὶ χροῦδεις τρίχες τῆς ῥόδης, πρὶν εἶναι ἀνθῆσθαι ὑπὸ τοῦς κρυτάφους αὐτῶν αἱ ἱούλοι, Χρηστωδ. Ἰκάρσας 136, 291.

ἀνίλοχος, Δωρ. ἀντὶ ἡνίλοχος, χειρῶν τε καὶ ἰσχύος ἀνίλοχον Πινδ. Ν. 6. 75.

ἀνιππεύω, ἐπὶ τοῦ ἀνατρίλλοντος ἡλίου, ἱππεύω πρὸς τὴ ἄνω, Εὐρ. Ἰων 41· ὁ Μουσργάβιος ἔως διώρθωσεν ἄμ' ἱππεύοντος ἡλίου κύκλῳ, καὶ ἡ διώρθωσις αὕτη ἐπικρατεῖ νῦν ἐν ταῖς ἀρίστοις ἐκδόσεσιν.

ἀν-ἱππος, ὄν, ἢ ἀνευ ἱπποῦ, ὁ μὴ ὑπηρετῶν ἐν τῷ στρατῷ ὡς ἱππεύς, ἱπποῦται, καὶ ἀνιπποὶ Ἠρόδ. 1. 215, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἱπποῦτος, πάντα λεῶν ἀνιπποὶ ἱπποῦται τῇ Σοφ. Ο. Κ. 899· ὁ μὴ ἔχων ἱππον ἔνα ἱππεύον, ὁ ἐστερημένος ἱππων (Σουῖδ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 125· ἀνικάνος νὰ ἱππεύῃ, Πλούτ. 2. 100Α. 2) ἐπὶ

χωρῶν ἢ τόπων μὴ ἐπιτηθέντων πρὸς ἱππασίαν, ἀνίππος καὶ ἀναμιά-
ζεντοσι. Ἡρόδ. 2.108, πεζοὶ δὲ θποῦ τραχύς εἴη καὶ ἀνίππος
τόπος Διον. Ἄλ. 2.13, 10.

ἀνίπταμαι, ἀποθ. = ἀναπέτομαι, ὁ ἴδε.

ἀνιπτό-πους, ὁ, ἡ, γεν. -ποδός, ὁ ἔχων τοὺς πόδας ἀνιπτους,
ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ ποτὶ ναύους ὑποζήται ἀνιπτόποδες χαμαιε-
ναί. Ἰλ. II. 235· περὶ τῶν ἐν Δαυλῶν ἱερέων τοῦ Διός, οἵτινες φαί-
νεται οἱ ἦσαν εἶδος ἀσκητῶν, Περην. Ἰλ. τόμ. 7. 288· καὶ Ἰσχύ-
νάπιτόποδες· δι' ἀγνείαν γρείαν μὴ ἔχοντες νίπτεσθαι·—ὁ Ἰσχυλοῦς
ἐν Ἀδελφίσι 16 ἀποκαλεῖ τοὺς παρασίτους ἀνιπτόποδας, οὗτοι ἀνι-
πτόποδες· ἀνόσοι λαρυγγες·—ὁ Νόνν. ἐν Διον. 40. 285 διδ-
τὸ ἐπὶ τοῦτο εἰς τὸν ἀστερισμὸν τῆς Μεγ. Ἀρκτ., πρὸς. Ὁδ. II. 273,
ἀ-νιπτος, ον, (νίπτω) ἀνιπτος, χερσὶ δ' ἀνιπτοῖσιν (ἐλλή γραφὴ
-οισι) δι' αἰθερίων. ἄλλοιαι. Ἰλ. 2. 266, πρὸς. Ἰσ. Ἐργ. καὶ
Ἰμ. 723· ἀνιπτοῖσι ποδὶν ἀντὶ τοῦ ἀνιπτοῦ καὶ χωρὶς τίνος
παρασκευῆς (Σουῖδ.). οὐδὲ ἀνιπτοῖσι ποσὶ κατὰ τὴν παροιμίαν
ἐπὶ τόνδε τὸν λόγον ἀπηντήκειεν Λουκ. Ψευδολ. 4. 2) ὅν
δὲν δύναται τις νὰ ἀποπλύνῃ, ἀνεξέλιπτος, αἷμα Δίσχυλ. Ἀγ.
1459.

ἀνις = ἀνευ, Μεγαρικὸν ἐν Ἀριστοφ. Ἀγ. 708, 834· ὡσαύτως
παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, Λυκόφρ. 350, Νικ. Ἀλεξφ. 419, Σουλ.
Ἐπιρρ. 6172. 7.

ἀνισάζω, ἰσάζω, ἐισώνω, τὰ ὅσα ἀνισάζειν, τὰ ἐφθὰ τοῖσι
ὀπτοῖσι Ἰππ. 368. 2· ἵνα ἀνισάζῃ τὴν θατέρου υπερβολὴν
θάτερον Ἀριστ. π. Ζήν. Μορ. 2. 7, Οὐρ. 2. 12, 14, καὶ ἀλλανού·—
Παθ., ἀνισαζόμενων τῶν ἐλαττώσεων ὑπὸ τῶν μειζόνων
αὐτοῦ 2. 14, 15.

ἀνισάκις, ἐπίρρ., οὐχ ἰσάκις, περὶ ἀνισάκις ἰσων Θέ. Σμυρν.
π. ἀριθμ. 12, σ. 41, Νικομ. Ἀριθμ. 131.

ἀνισ-ἀριθμος, ον, μὴ ἰσάριθμος, ἀνισάριθμον ἔτων φέρων
τὸ μὴ ὅμοιον τῆς γενέσεως τῇ ἰσοχῇ ἢ ἄρρωστία Ξενοφ.
Ἐπιστ. παρὰ Στοβ. 612. 2.

ἀνισασμός, ὁ, τὸ ἀνισάζειν, ἐξίσωσις, Εὐστ. 42. 6.

ἀνισάτων, τὸ, ἀνέφλημα τοῦ ἀνθρώπου, καὶ οἰνόμελι καὶ ἀψιν-
θάτον καὶ ἀνισάτων πίνωμεν Ἀλεξ. Τραλλ. 8. 6.

ἀνισ-ἐπίπεδος, ον, ὁ ἔχων ἄνισον ἐπίπεδον, Ἰαμβλ. ἐν Νικομ.
Ἀριθμ.

ἀνισήλικος, ον, Προκλ. εἰς Πλάτ. Παρμεν. σ. 945, 949, ἐκδ.
Στάβ.

ἀνισότης, ον, ὁ, θηλ. -της, εἶδος, ἡ, ὁ μετὰ καρποῦ ἀνίσου
παρεσκευασμένος, ἀνισότης οἶνος Γεωμ. 8. 4.

ἀνισο-γώνιος, ον, ὁ ἔχων ἀνίσους γωνίας, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 131.

ἀνισό-δρομος, ον, ὁ ἔχων ἄνισον δρόμον· ἀναφέρεται ἐκ τοῦ
Φιλονοῦ.

ἀνισο-εὐδής, ἐς, ὁ ἔχων ἄνισον σχῆμα, Πορφρ. βίος Πινθ. 50.

ἀνισο-κράτης, εἰμαι παραπολὺ ἀδύνατος διὰ τι πρᾶγμα, Σέξτ.
Ἐμπ. π. Μ. 10. 82.

ἀνισό-μετρος, ον, ὁ ἔχων ἄνισον μέτρον πρὸς τινα, τινὶ Ἀρετ.
Λύτ. Χρον. Παθ. 2. 2.

ἀνισο-μήκης, ἐς, ὁ ἔχων ἄνισον μήκος, Γαλην.

ἀνίσσον, τὸ, τὸ νῦν γλυκάνισον ἢ ἀνάσθιν· καλούμενον, Διοσκ.
3. 65· συγγενὲς πρὸς τὸ ἀνίσθιν· πρὸς. Σχολ. εἰς Θεόφρ. 7. 63.

ἀνισο-πλάτης, ἐς, ὁ ἔχων ἄνισον πλάτος, Εὐκλείδ. 608.

ἀνισό-πλευρος, ον, ὁ ἔχων ἀνίσους πλευράς, Τίμ. Λοκρ. 98Δ.

ἀνισόρ-ρους, ον, ὁ μὴ ἰσορροπῶν· ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Πλάτ.

ἀν-ῖσος, ον, καὶ ἀδολφίως-η, ον, ἴδε Λοβ. Παρμ. 469· (ῖσος),
ὁ μὴ ῖσος, ἄνισος, ἀνόμελος, Ἰππ. π. Ἀγμ. 776, Πλάτ. Τίμ. 36D,
κτλ.: τὸ ἀνίσουν = τὴ ἀνισότης, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 5. 1, 8, κτλ.:—
ἀν. πολιτεία, περὶ ὀλιγαρχίας, Δισχίν. 1. 24:—οὕτως ἐπὶ προσώ-
πων, οἱ ἄνισοι = οἱ ὀλιγαρχικοί, καὶ τὸ ἀνίσουν δοκεῖ δι-
καιον εἶναι. ἀλλ' οὐ πᾶσιν, ἀλλὰ τοῖς ἀνίσοις Ἀριστ. Πολ.
3. 9, 2· ἀν. κατὰ τι αὐτοῦ 3. 13, 13· ἀλλὰ καὶ ὁ μὴ ευχαριστού-
μενος εἰς ἰσότητα ἡ δικαιοσύνην, ἄδικος, οὐχ ῖσος ἀνθρωπος, ὁ αὐτ.
Ἡθ. Ν. 5. 1, 8 καὶ 11.

ἸΙ. ἡ ἀνίσους διανενομένης, ἄδικος·—
Ἐπίρρ., ἀνίσως αὐτὰ ἐσωτοῖσιν ἐκπίπτει Ἰππ. π. Ἀρρ. 827·
ἀν. ἔχειν πρὸς τινα, ἀνίσως φέρεσθαι, οὐχ ἡμερολήπτως, Δημ.
752. 17· ἀν. νενεμησθαι τὰς ἀρχάς Ἀριστ. Πολ. 3. 12, 2.

ἀνισο-σθενής, ἐς, ὁ μὴ ἰσοσθενής, Ἰαλην. 5. 379.

ἀνισο-σκελής, ἐς, ὁ ἔχων ἄνισα τὰ σκέλη, Σχολ. εἰς Διον.
II. 175.

ἀνισο-σάχης, ἐς, ὁ ἀνίσως ταχύς, Φίλων 2. 937.—Ἐπίρρ.
-ὤς Ἡρόκλ.

ἀνισότης, ητος, ἡ, ἑλλειψις ἰσότητος, Πλάτ. Φαίδων 74B, καὶ
ἀλλαχού, Ἀριστ. Πολ. 5. 1, 7, καὶ ἀλλαχού.

ἀνισό-τιμος, ον, ὁ ἀνίσουν ἔχων τιμήν, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ
Γρηγ. Ναζ.

ἀνισο-τοιχέω, (τοιχός) εἰμαι ἐκτός ἰσορροπίας, κλίνω πρὸς τὸ
ἕτερον μέρος, «φέρνω», μεταφορ., ἀπὸ τοῦ πλοίου, Σιμπλίκ. παρ'
Ἐπικτήτῃ.

ἀνισό-πους, ον, ἄνισος τὸν τόνον, ἐν ἑντασιν, Πτολ. παρὰ
Πορφ. 259.

ἀνισο-φύης, ἐς, ὁ ἄνισον ὕψος ἔχων, Ἀπολλόδ. Πολιορκ. 15. 31.
ἀνισο-φύης, ἐς, ὁ ἔχων ἀνομοίαν φύσιν, Κύριλλ. Ἄλ. — ἀνι-
σοφύης· ἀνόμοιον Ἰσχύ.

ἀνισο-χρόνως, ἐπίρρ., ἐν ἀνίσω χρόνῳ, Μαν. Βρυένν. Ἀρμον.
σ. 382.

ἀν-ῖσῳ, (ἀνά, ἰσῳ), καθιστῶ τι ῖσῳ, ἔισῳ, φέρω εἰς ἰσορρο-
πίαν, Πλάτ. Πολιτικ. 289B· ὁ σιδηρὸς ἀνισοῖ τοὺς ἀσθενεῖς
τοῖς ἰσχυροῖς ἐν τῷ πολέμῳ, καθιστῶ αὐτοὺς ἰσοδύναμους, Ξεν.
Κύρρ. 7. 5, 15:—Ἰαθ., γίνωμαι ἴσος κατὰ τι, ἀνισοθεῖς πλήθει
Ἡρόδ. 7. 103.

Ἰ) (ἀνισος) κλῆμα τι ἄνισον, μεταγεν. Βυζ.
ἀνίστημι. Α. ἐνεργ. ἐν τῷ ἐνεστ. ἀνίστημι (μεταγ. ἀνι-
σῶμαι Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 61): παρὰ. ἀνίστημι μέλλ. ἀνα-
στήσω, ποιητ. ἀναστήσῃ· ὁρ., α' ἀνίστηται, Ἰπ. ἀνίστηται
πρὸς. ἀνίσταται Ἐπικτ.: ὡσαύτως κατὰ μίαν. ὁρ. α' ἀνίστη-
σῶμαι (ἴδε κατωτ. 1. 4, III. 6).

1) κόμην τινα νὰ πτελῇ ὁ-
θις, νὰ ἐγερῇ, ἐγείρω, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη, ἰσχυρῶς τὴν
γέροντα λαθεῖν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς, Ἰλ. Ω. 515, πρὸς. Ὁδ. 3. 319·
τί μ' αὖ. ἔξ ἔδρας ἀνίσταται; Σοφ. Αἴ. 788· ἀν. τινα ἐκ τῆς
κλίνης Πλάτ. Πρωτ. 317E· ὁρῶν ἀν. τινα Ξεν. Ἀπομ. 1. 4, 1, 1.
2) ἐγείρω τινα ἐκ τοῦ ὕπνου, ἐγείρω, ἀρπυνίζω, Ἰλ. Κ. 32,
Ω. 561, 689, κτλ.: εἰς ἐκκλησίαν ἀν. τινα Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 740·
ἀν. τινα ὠμόθυπον Εὐκλ. ἐν Ἀδελφ. 8: μεταγ. ἀν. νύσον
Σοφ. Τρ. 979.

3) ἐγείρω ἐκ νεκρῶν, οὐδὲ μιν ἀνστήσει
Ἰλ. Ω. 551, πρὸς. Δισχλ. Ἀγ. 1361. Σοφ. Πλ. 139· ἐξ ἐκκλησίας
ἢ συσκευίας, ὁ αὐτ. Ω. Κ. 270, πρὸς. Φ. 666· ἐκ τῆς ἀφύπναις, Δί-
σχυλ. 6. 28:
4) μεθ' Ὁμήρου, ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ὁ-
δρῶν, ἀνεγείρω, στήνω, στήλην Ἡρόδ. 2. 102· πύργον Ξεν. Κύρρ.
7. 5, 12, κτλ.: τρώπαια Πλάτ. Τίμ. 25C· ἀνδριάντα ἐς Δελ-
φούς παρὰ Δημ. 164. 21· οὕτως, ἀν. τινα χρυσοῦν, χαλκοῦν
(παρ' ἀρχαιοτέροις συγγραφεῦσιν ἰσάνα· ἀνεῖν τῆς προθέσεως), ὁ ἐ-
γείρων χρυσοῦν ἢ χαλκοῦν ἀνδριάντα τινός, Πλάτ. 2. 170E, Βροῦτ.
1:—οὕτω κατὰ μίαν. ὁρ. α', ἀναστήσασθαι πόλιν, ἀνεγείρειν
ἐκ τῆς πόλεως, Ἡρόδ. 1. 165· ἀνεστήσαντο ἔξ βουρῶν Ἰσάκ, εἰς
Ἄρτεμιν 199.

5) κτίω ἐκ νεοῦ, ἀνικοδομῶ, ἀνιέρω πάλιν,
ἐπαναγείρω, τείγω Δημ. 477. 23· μεταγ., θεῶν τιμὰς Ῥώρ. Ἰπ.
Μ. 852.

6) ἐγείρω, στήνω, παρουσιάζω πρὸς πώλησιν. ἀνι-
στάς δὲ κατὰ μίαν ἐκάστην [παρθένον] κήρυξ πωλέσκει
Ἡρόδ. 1. 190.

II. ἐγείρω εἰς ἐνέργειαν, ἐγείρω, ἀλλ' ὅτι νῦν
ἀφάντα. ἀνίστηρον Ἰλ. Κ. 170, πρὸς. 170. Ω. 61, κτλ.: μετὰ
δοτ. πρσ., ἐγείρω τινα κατ' ἄλλον, τούτῳ δὲ πρόριον ἄλλον
ἀναστήσουσιν Ἰλ. II. 116 (ἴδε κατωτ. II. 1, 4): προσκαλεῖται
εἰς τὰ ὅπλα καὶ συμπεριλαμβάνει αὐτὸν μετ' ἑαυτοῦ εἰς τὴν πόλιν·
αὐτοὶ τε καὶ τῶν βαρβάρων πολλοὺς ἀναστήσαντες ἰσά-
τευσαν Θουκ. 2. 68, 68· ἐγείρω, πωλέω τινα βαρύν καὶ
ὅμορον ἀναστήσαι ἐπ' αὐτοῦς Πλάτ. Κύρρ. 21· καὶ ὁ ἀσ-
τή-
σας ἵγει τὸν στρατόν, καὶ κατέσας τὸν στρατόν εἰς τὰ ὅπλα ἤγειν
αὐτόν, Θουκ. 4. 93, πρὸς. 112, κτλ.

III. κλῆμα τοὺς ἀνθρώ-
πους νὰ ἐγερῶσι, διαλύει συνάθροισιν διὰ τῆς βίαις, τοὺς μὴ ἀνι-
στήσειεν ἀναστάτους καὶ ἐν παραγῇ ποιῆσαι (Σχολ.). Ἰλ. Α. 191·
ἀλλὰ, ἐκκλησίαν ἀναστήναι σημαίνει: διακρίπτειν τὴν ἀνικτή-
την, Ξεν. Ἐλλ. 2. 4, 42.

2) κλῆμα τοὺς ἀνθρώπους νὰ μεταστρέψω-
σιν, ἀναστᾶτους ποιῶ (ἴδε κατωτ. B. II. 2), ἐνθεν ἀναστήσας
ἀγε Ὁδ. 2. 7· ἀνίστασαν τοὺς δῆμιους Ἡρόδ. 9. 73· Ἀλγινῆτας·
ἔξ Ἀλγίνης Θουκ. 2. 27· ἔτι, γαίαν ἀναστήσειν Ἀπολλ. 192,
Α. 1349· οἴκου Πλάτ. Πολιτικ. 21· πρσῆναι, ἀν. τινα ἐκ τῆς
ἐργασίας Δημ. 270. 14, πρὸς. 313. 18· ἴδε κατωτ. B. II. 2.

3) σηκώνω ἐκ τῆς παρακλήμενον εἰς ἀγῆλα θεοῦ ἡ ἡμῶν, τούτους
ἀνιστάς μὲν οἱ πρυτάνεις Ἡρόδ. 5. 71, Θουκ. 137, κτλ.: ὡσαύ-
τως, ἀν. στρατόπεδον ἐκ χώρας, σηκώνω τὸ στρατόπεδον ἐκ τῆς
οἰσεως του, μεταστρατοπεδεύω, Πολύδ. 20. 11, 10· τὰ πρᾶγματα
ἀνίστησι τινα Πλάτ. Ἀλκ. 31.

4) ἀν. ἐπὶ τὸ βῆμα, κέ-
μνω τινα νὰ ἀναβῇ εἰς τὸ βῆμα, Πλάτ. 2. 784C, πρὸς. Κόμωλ. 32,
33· ἐπὶ κυνηγῶν, ἐγείρω, ἐξεγείρω, σηκώνω τὸ «κυνηγῆναι» τὸς
δὲ ὡτίδω, ἀν. τις ταχύ ἀνιστῇ, ἔστι λαμβάνειν Ξεν. Ἀν. 1,
5, 3, πρὸς. Κύρρ. 2. 4, 20, Κυν. 6. 23.

5) μάρτυρα ἀνι-
στήσασθαι τινα, καλεῖν τινα εἰς μαρτυρίαν, Πλάτ. Νόμ. 937A.

IV. πρὸς. ἀνίσταται, μεταγ.: καὶ ἀνίστασθαι αὐτῇ χεῖρι
Ἐλλ. (Πασιλ. Α', ιε', 12).

VI. ἀνιστά. ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρὰ. ἀνίσταμαι, -μεν, ἐν τῇ
μέλλ. ἀναστήσασθαι, ἐν τῇ ὁρ. 6' ἀνίστην, πρὸς. ἀνίσταται,
Ἄττ. ὑπερσ. ἀναστήσῃ· ὡσαύτως ἐν τῇ περ. ὁρ. ἀναστήσῃ
(ἴδε κατωτ. II. 2):—σηκώνωμαι, σηκώνομαι ὁρῶς, κυρίως ἐπεὶ ἡμ-
λῶν, τοῖσι δ' ἀνίστη Ἰλ. Α. 68, 101, κτλ.: ἐν μέσοισι Ἰλ.
77· παρ' Ἀττ. μετὰ μετοχ. μέλλ. ἀν. λῆξων, κατηγορησῶν,
κτλ.: οὕτως μετ' ἀπρ., ἀνίστη μαρτυρεσθαι (42, 7, 380)· νπὲρ
μετοχ., ἀναστάς εἴπε Κύρρ. Ὁρ. 883· παρουσιάζει ἐπεισοδιον·
ἀνιστάμενοι Θουκ. 8. 76· ὡσαύτως ἐγείρωμαι ἐκ τῆς θέσεώς μου
εἰς ἐνδεῖαν σαβασμόν, Δατ. ἀνιπτήκω, θεοὶ δ' ἄμα πάντες ἀνέ-
στησαν Ἰλ. Α. 533.

2) ἐγείρωμαι ἐκ τῆς ἐκείνης, ἔξ ἐκείνης
ἀναστᾶσα Ἰλ. Ω. 336, πρὸς. Δισχλ. Εὐμ. 121· ἐκείθεν Ὁδ.
1, 124· ἐρῶν ἀν. Ἰσ. Ἐργα κ. Ἰμ. 975· ὅψε Ἀριστοφ. Σρ.

217. ἄν. ἐκ κλίσης, μετὰ ἀσθενείαν, Ἄνδον. 9. 20: — ἀπολ., ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ὑπνίου, Ἠρόδ. 1. 31. 3) ἐγείρομαι ἐκ νεκρῶν, Ἠ. Φ. 56, πρὸς. Ο. 287, Ἠρόδ. 1. 62, Διογύλ. Ἀγ. 569: παρὰ τῶν πλείονων Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 1073. 4) ἐγείρομαι ἐξ ἀσθενείας, ἀναπαύσασθαι, ἐκ τῆς νούσου Ἠρόδ. 1. 22, πρὸς. Πλάτ. Ἀγ. 195C: ἀπολ., Θουκ. 2. 49. 5) ἐγείρομαι ὡς ὑπέρμαχος ἢ πρόμαχος, Ἠ. Φ. 709: θανάτων δ' ἐρίᾳ χώρα πύργος ἀνέστα (Οἰδίπους), Σοφ. Ο. Τ. 1201: ἐντεῦθεν μετὰ τοῦ, ἀνίσταμαι [ὡς ἀνταγωνιστὴς κατὰ τινος], Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ [ἐνίκησα] Πλευρώνιον, ἔς μοι ἀνέστη Ἠ. Φ. 635: μή τίς τοι... ἄλλος ἀναστή Ὀδ. 2. 334: Ἰσχυρὸν θούρον πᾶσιν δὲ ἀνέστη θεοῖς (πρότερον ἐγράφ. ἀντέστη) Διογύλ. Ἠρ. 354: ἔδε ἀνῶν. Α. 11. 6) ἐγείρομαι, ἀνυψοῦμαι, πύργος ἀνέστα Εὐρ. Φοῖν. 824, πρὸς. Πλούτ. 16. 1. 5: ἐπὶ ἀγαλμάτων ἢ ἀνδρικῶν, κτλ.: ἀνιδρύομαι, Πλούτ. 2. 91A, 198F: μεταφ., μὴ τι ἐξ αὐτῶν ἀναστή κακὸν Πινδ. 11. 4. 276: πόλεμος Διον. Ἀλ. 3. 23. 7) καθίσταμαι, γίνομαι, βασιλεύς, διὰ γρ. ἔν. Ἠρόδ. 3. 68. 8) ἐπὶ ποταμῷ, πηγάῳ, ἔξ ὁρίων Πλούτ. Πομπ. 34. II. ἐγείρομαι ὅπως ἀπείλθω, σηκώνομαι νὰ ὑπάγω, «ἐκινῶ», εἰς Ἀργεῖς Εὐρ. Ἠρακλ. 59, πρὸς. Θουκ. 1. 87, 7. 49, 50: ἀνίστατο εἰς οἰκὴν αὐτῶν ὡς λευσομένος Πλάτ. Φαίδρ. 116A, ἔνθα ἔδε Heind. 2) ἀναγκάζομαι νὰ μεταναστεύσω (ἀνῶν. Α. 111. 2), ἔξ Ἀρνης ἀναστάντες ὑπὸ Θεσσαλῶν Θουκ. 1. 12, πρὸς. 8: — ἐν γένει, σηκώνομαι, ἀπέρχομαι, ἐπὶ ἱετῶν, ἀναστῆναι... ἀπὸ τοῦ βωμίου Αἰσχίν. κατὰ Τιμάρχ. 18. 7: — ἐπὶ χώρας, γίνομαι ἀνάστατος, ἐρημοῦμαι, ἐν ἀνεστηκυῖᾳ τῇ χώρῃ Ἠρόδ. 5. 29: πόλις... πᾶς ἀνέστηκεν ἐορὴ Εὐρ. Ἑκ. 494: ἡσυχάσασα ἢ Ἑλλάς καὶ οὐκέτι ἀνισταμένη, μὴ ὑποκειμένη πλέον εἰς μεταναστάσεις, Θουκ. 1. 12: τὴν ἀσφαλείαν... περιεῖδετε ἀνασταθεῖσαν Δημ. 367. 20. 3) ἐπὶ δικαστηρίου, διακόπτω τὰς συνεδριάσεις, παύω, ἐπειδὴ ἀνάστη τὸ δικαστήριον Δημ. 585. 9. 4) ἐπὶ κυνηγίῳ, ἐξεγείρομαι, σηκώνομαι, καὶ τὰ ἀνιστάμενα θηρία ὑπεδέχοντο καὶ ἐδίωκον Ξεν. Κύρ. 2. 4, 20: ἔδε ἀνῶν. Α. 111. 5, καὶ πρὸς. ἀνάστατος. ἀνίστορξω, ἔρωτῶ νὰ μάθω, ἔρωτῶ, ἀρνησις οὐκ ἔνεστιν ὦν ἀνίστορξος Σοφ. Ο. Τ. 578: μετ' αὐτ. προσ. καὶ πράγμα. ἔρωτῶ τινα περὶ τινος πράγματος, πεύσει γὰρ οὐδὲν ὦν ἀνίστορξος ἐμὲ Διογύλ. Ἠρ. 963, πρὸς. Σοφ. Ο. Τ. 991, Φ. 253: οὕτω, σὲ... ἀνίστορξω Εὐρ. Ἑκ. 110: ἄν. τινὰ περὶ τινος ὁ αὐτ. Ἰππ. 92: — ἐρωτῶ, ἱετέω, τι, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 5, 5. ἀνιστορησία, ἡ, ἄγνοια τῆς ἱστορίας, Κικ. πρὸς Ἀττ. 1. 7. -ἀνιστορήσις, ὡν, ὁ ἀγνοῶν τὴν ἱστορίαν, ἀμαθής, ἀπαιδεύτος, μὴ γνωρίζων, ἀνιστορήσις περὶ τῶν κατὰ τὴν Λιβύην Πλούτ. 12. 3, 2: ἀθέατος τῶν τοιοῦτων καὶ ἀνιστορήτοι Α. Χρυσ. λόγ. 12, τόμ. 1, σ. 404: — Ἐπίρρ., ἀνιστορήτως ἔχειν τινός Πλούτ. Δημήτ. 1. II. μὴ μνημονεύμενος ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ἀγνωστος, ὁ αὐτ. 2. 731C, 733B, Ἀγαπαρχίδ. ἐν τῇ Φοίτῃ: Βιβλ. 463. 37. -ἀν-ιστωρ, ὡς, ὁ, ἡ, μεταγεν. τύπος τοῦ ἀίστωρ, Τζέτζ. Ἰστ. 3. 272. -ἀνισχαλός, ὡν, ἀνίσχαλον, ἄτοκον ἢ ἀνήμελκτον, ἡ ἀθήλαστον, Διογύλ. Ἠρ. 110. 32. -ἀνισχάνω, ὡς τὸ ἀνίσχω, ποιητ. ἀντὶ ἀνέχω Ὀρφ. Ἀγ. 447. -ἀν-ισχυός, ὡν, ὁ μὴ ἔχων σαρκώδη ἰσχία, ὁ ἔχων τὰ σκέλη ἄσπρα, ἐπὶ πτηνῶν, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 1, 28. -ἀν-ισχυρός, ὡν, ὁ μὴ ἰσχυρός, ὁ ἄνευ ἰσχύος, Σπέρδ. 89, Σχόλ. εἰς Θεοφρ. 14. 15: — Ἐπίρρ. -ρως, Βασιλικ. ἐκδ. Heimb. τόμ. Δ', σ. 302, τόμ. Ε', σ. 245. -ἀνισχυρότης, ἡ, ἑλλειψὶς ἰσχύος, Γλώσσ. -ἀν-ισχυς, ὡς, γεν. -υος, ὁ ἄνευ ἰσχύος, Ἑδδ. (Ἰστ. 40. 30). -ἀνισχῶ, ἔδε ἐν λ. ἀνέχω. -ἀνίσων, ὡς, ὁ, = ἐπίστατος, (ἡ) κατὰ τὸν Ἀθῆν. (447A) ἀλ.: ὁ Μεινεκὸς ἔχει ἀνίσωμα συμφ. τῷ Διονορρίῳ. -ἀνίσωσις [ς], ὡς, ἡ, ἐπίστωσις, Θουκ. 8. 87, Πλάτ. Νόμ. 740E. -ἀνιτέον, ῥηματ. ἐπὶ τοῦ ἀνέμε. δεῖ ὀνείναι, πρέπει τις νὰ ἐπανέλθῃ, ἀνιτέον δὲ ὅθεν ἐξέδημιν εἰς ταῦτα Διον. Ἀλ. περὶ Λυσ. 13. -ἀνιτέω, κραυγάζω ἰσχυρῶς, φωνάζω ἀγρίως καὶ μεγαλοφώνως, Κόνιν. Σμ. 11. 177. -ἀν-ιχθός, ὡς, γεν. -υος, ἄνευ ἰχθύων ἢ μετὰ ὀλίγων ἰχθύων, ἀλιμπράν σὺτήν (τὴν λίμνην) οὖσαν καὶ ἀνιχθὺν Σπέρδ. 746. -ἀνιχνεύσις, ὡς, ἡ, τὸ ἀνιχνεύειν, Εὐστ. 1497. 16. -ἀνιχνεύσις, α, ὡν, ὃν πρέπει τις ν' ἀνιχνεύσῃ, Βασιλικ. ἐκδ. Heimb. τόμ. Α', σ. 320. -ἀνιχνεύτης, ὡς, ὁ, ὁ ἀναζητῶν τὰ ἔχνη τινός, Θεοφ. Στεφ. -ἀν-ιχνεύσις, ὡς, ὁ μὴ ἀνιχνεύσις, μηδὲν ἔδωκε ἀνιχνεύσιον αἰῶνος Δουκ. Ἐρωτ. 35. -ἀνιχνεύω, (ἀνὰ, ἰχνεύω) ἀναζητῶ τὰ ἔχνη ὡς ὁ κυνηγετικὸς κύνων, Ἠ. Χ. 192, πρὸς. Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 40: 13: ἐν γένει, ἀνιχνεύω, ἐξερευνῶ, ἀναζητῶ, Πλούτ. Κατ. 69: χέρσον ἄν. Λυκόφρ. 828: — ἀνιχνεύω ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 2372. -ἀν-ιχθός, ὡν, ἄνευ ἰχθῶν ἢ σημύων, Γρηγ. Ναζ. φδ. 2. 55. -ἀν-ιψαλός, ὡν, (ἵππομαι) ὁ μὴ παλὼν βλάστην, Στήσιχ. 74. —

-ἀνιψαλόν· ἀβλαβὴν Ζωαναρ. 171: καὶ Ἰσὺχ. ἀνίψανος, ἀνίψανον· οὐ βεβλαμμένον». -ἀνιψός, ὡς, = ἀνιψός Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 6. 10, 8, ἔνθα ὁ Σκαλῆς γράφει ἀλμυρός. -ἀν-ιψός [ς], ὡν, (ἴω) ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς σκωρίασιν, χαλκὸν... ἀνιψόν Ἀριστ. π. Θουκ. Δκ. 48. 2: — καθαρόν καὶ ἀνιψόν ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 248. 8. -ἀνικριτῆρ, ὁ, ἀνικριτῆς, ἀνικριτῆρες τοὶ ἐπὶ βασιλῆος Ἀντιφίου τοῦ Θεγεσίτου ΒCII. XI, 296: Collitz. 3055. -ἀννεῖται, Ἐπ. ἀντὶ ἀνανεῖται, ἐκ τοῦ ἀνανεοῦμαι. -ἀννεφέλος, Ἐπ. ἀντὶ ἀνέφελος. -ἀννησο-ειδήξ, ὡς, ὁμοῖος πρὸς ἀννησον «κώνειον» Ἰσὺχ. — «κώνειον» τοῦτο οἱ μὲν καρίανον, οἱ δὲ ἀννησοειδὲς καλοῦσι Σχόλ. εἰς Νικάνδρ. Ἀλεξίφ. 186. -ἀννησον, ἀννητον, τό, ἔδε ἐν λ. ἀννηθον. -ἀννισαῖκος, ἡ, ὡν, Ἀννισαῖκος πόλεμος, πόλεμος τοῦ Ἀννισαῖ, Πλούτ. 2. 71, 9, Διον. 2. 5: — γράφεται καὶ Ἀννισαῖκος, ἀλλ' οὐχὶ ὁρθῶς. -ἀννισαῖος, εἶμαι μὲ τὸ μέρος τοῦ Ἀννισαῖ, Πλούτ. Μάρκελλ. 10. -ἀννισον, τό, ἔδε ἐν λ. ἀννισον καὶ ἀννηθον. -ἀννώνα, ἡ, Λατ. annona, σιτηρέσιον, ἡ παρὰ βασιλῆος διδομένη ἐκδοσις ἐναυτοῦ ῥόγα, Ἰτυμ. Ρούδ. ἔνθα γράφεται διὰ τοῦ ο. -ἀννωνεύομαι, ἔχω σιτηρέσιον ἢ ἐπιχορηγήσιν (annona), ἀννωνευόμενοι καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἄρτους σιτίλους μὲ Σουλ. Ἐπιγρ. 5128. 20. -ἀννώνη = ἀννώνα, Σουλ. Ἐπιγρ. 4447, 5128. 16, καὶ ἀλλαχού. -ἀν-όδοτος, ὡν, ἀδιάδοτος, ἀνόδοτον χεῖμα Πλούτ. παρὰ Σπέρδ. 683. -ἀνोधγέω, δαηγῶ ὀπίσω, δεικνύων ἀνωδῆγει Βαθρ. 95. 55 (ἄν ὠδήγει, Dübner). -ἀνοδία, ἡ, (α στερ. καὶ ὁδός) ὁδὸς ἥτις δὲν εἶναι ἀληθῶς ὁδός, ἔδδν ἡ κυριώτερον εἰπεῖν ἀνοδία Φίλων 2. 156, πρὸς. 257: ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον κατὰ τοῦ, ἀνοδία, ἀνοδίαις, διὰ μέσου τόπων ἔνθα ὁδοὶ δὲν ὑπάρχουσι, Πλούτ. 5. 13, 6., 4. 57, 8, Διόδ. 19. 5. -ἀν-όδομος, ὡν, ἄνευ ὁδοῦ, ὁσμος, Ἰππ. Προρρ. 151, Ἀριστ. Προβλ. 3. 13. -ἀνόδοτος, ὡν, = ἀνόδοτος, ἀνὴρ γέρον ἀνόδοτος ἀλήθει φερρεκρ. ἐν Ἰκριανοῦ καὶ ἐν Ἰκριανοῦ 13. — Παρὰ δὲ Βυζ. ἀνόδοτος, ὡν. -ἀν-όδος, ὡν, μὴ ἔχων ὁδόν, ἀδιόδοτος, ἄδατος, ὁδοὶ ἄν, Εὐρ. 1. 7. 889: ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ εὐδοτος, τῇ μὲν γὰρ ἀνοδοῖν, τῇ δὲ εὐδοῖν ἐνρήσμεν τὸ ὅρος Ξεν. Ἀν. 4. 8, 10. -ἀνοδος, ἡ, (ἀνὰ, ὁδός) ἡ πρὸς τὰ ἄνω ἄγουσα ὁδός, ἀνάβασις, ὡς π. γ. εἰς τὴν Ἀγρόπαιον τῶν Ἀθηνῶν, Ἠρόδ. 8. 53: τὴν ἄν. οἰκοδομήσασα Σουλ. Ἐπιγρ. 1948: μεταφ., ἡ εἰς τὸν νοσητὸν τόπον τῆς ψυχῆς ἄν. Πλάτ. Πού. 517B. 6) περιὰ πρὸς τὰ μεσάγια, ἰδίως τῆς Ἀσίας, ὡς ἡ ἀνάβασις (πρὸς τὴν λέξ. ἰ) τριῶν μηνῶν ἀνοδος (εἰς Σούσα), Ἠρόδ. 5. 50: ἄν. παρὰ βασιλεῖα αὐτοῦ 51, Ξεν. Ἀν. 2. 1, 1. 2) ὕψος, ἀνάβασις, ἀνύψωσις, τοῦ ὕψους Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2, 9: ἡ ἀνατολὴ ἀστέρος, κατηλυομένη τ' ἀνοδος τε Ἀριστ. 536: ἡ ἀνωφέρεια ὑψώματος, Πλούτ. 5. 24, 4. II. ἡ πρώτη τῶν θεσμοφορίων ἡμέρα, ὅπως αἱ γυναικες ἀνέβαινον εἰς τὸν ναόν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 80, ἐκδ. Βεκκ. ὁ δὲ Ἰσὺχιος λέγει: ἀνοδος· ἀνάβασις ἡ ἐνδεκάτη τοῦ Ἰουανειμῆνος ὅτε αἱ γυναικες ἀνέρχονται εἰς θεσμοφορία, οὕτω καλεῖται. -ἀν-όδοτος, ὡς, ὁ, ἡ, ἄνευ ὁδόντων, νωδός, Ἀριστ. π. Ζ. μορ. 3. 14, 9, Ἀποσπ. 278. -ἀνοδύρομαι, ἀποδ., δαδύρομαι, κλαίω ὁδύρομενος, ὀρηνολογῶ, Ξεν. Κύρ. 5. 1, 6, Πλούτ. 2. 123C. -ἀν-όδυρος, ὡν, ὁ μὴ ὁδυρόμενος, μὴ ὀρηνῶν, θεόθεν δὲ πνέοντ' οὖρον ἀνάγκη τλήναι καμιάτος ἀνοδύρτοις Ποιητῆς παρὰ Μ. Ἀντων. 7. 51. -ἀν-όζος, ὡν, ὁ μὴ ἔχων ζῆλον ἢ ἔχων ὀλίγους μόνον, ἀντιθετὰ πρὸς τὸ δζώδης, ἔστι γὰρ (τῶν δένδρων) τὰ μὲν δζώδης, τὰ δὲ ἀνοζα Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 8, 1, κτλ.: — Συγρ. -όζαρος αὐτοῦ 3. 13, 3: — Ὡσαύτως, ἀόζος, ὡν, αὐτοῦ 1. 5, 4, κτλ. -ἀνόημα, ατος, τό, ἀνόητος πρᾶξις, ἀνοησία, Στεφ. Ἑκλογ. 2. 194. -ἀ-νοήμων, ὡν, ὁ ἄνευ νοημοσύνης ἢ νοῦ, ὀνόητος, οὐδ' ὀπιθεν κακός ἔσσαι, οὐδ' ἀνοήμων Ὀδ. Β. 270, 278, Ρ. 273. -ἀνοησία, ἡ, ἑλλειψὶς νοῦ, Σοφῶδ. ἐν λξ. ἀδελτερος περὶ τὸ τέλος. II. = ἀκατάληψία, τὸ ἀκατάληπτον, τὸ ἀκατανόητον, Διονύσι. Ἀρεοπ. περὶ Θείων Ὄνομ. 1. 1, σ. 376. -ἀνοηταῖων, εἶμαι ἀνόητος, φέρομαι ἀνόητος, τὸν ἀνοηταῖον καὶ ἀνοήτων ὁδῶν καὶ ἐπιδῶν μετόδων Πλάτ. Φίλ. 12D, Ἰνίλοχος ἐν Ἀλήλ. 1. 3: ἀνοητεύω Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 1484: ἀνοητεύω ἀμφ. παρ' Ἐπιφραν. -ἀνοητία, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ ἀνοησία, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 585. — ἀνοητῶν, Ἀττικῶς, ἀνοησιῶν, Ἑλληνικῶς, Μοῖρας σ. 28. -ἀνόητος, ὡν, ἀκατανόητος, ἀκατάληπτος, ἀφραστ' ἡδ' ἀνόητα Ἰμ. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 80. 2) ὁ μὴ περιλαμβανόμενος εἰς

ἀνοίκις, εως, ἡ, τὸ μετοικίζειν εἰς τὰ μεσογαῖα, περὶ δὲ τῆς ἀνοίκισις. ἔστι καὶ τὸδε ἀμύχανον Ἀππ. Καρχ. 84.

ἀνοικοδομῆς, ὁ, = τῷ προηγ., Στράβ. 406. II. ἡ ἐκ νέου κτίσις, ἀνακαίνισις, ἐπανόρθωσις, πόλεων Ἡρωιδαν. 3, 6.

ἀν-οικοδομητός, ον, ὁ μὴ ἔχων κύριον τοῦ οἴκου, ἀστρολ. ὅρος, Σαλμάς. Κλίμακτ. 301.

ἀνοικοδομοῦμαι, μέλλ., -ήσω, ἀνοικοδομῶ, κτίζω, τὰς καταβάσεις τὰς ἐκ τῶν πυλίδων ἐς τὸν ποταμὸν φερούσας ἀνοικοδομήσας πλίνθοισι Ἡρόδ. 1. 186.

2) φράττω διὰ τοίχου, τοὺς τε κοπρῶνας καὶ τὰς λαύρας καίνας πλίνθοισιν ἀνοικοδομοῦμεν, ἀποφράττειν (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Εἰρ. 100, πρὸς Λυκούργ. 166, 8· πύλας Διόδ. 11. 21 (ἐν τῇ τοιαύτῃ σημασίᾳ εὐρηται συγκακίς ἀποικ- ὡς διέφορος γραφή).

II. οἰκοδομῶ ἐκ νέου, κτίζω πάλιν, πόλιν καὶ τείχη Θουκ. 1. 89, πρὸς Λυκούργ. 158, 7, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 19, κτλ., καὶ τὴν χώραν ἀνοικοδομήσας, καὶ ἀνεγείρας οἰκοδομὰς ἐν τῇ χώρᾳ, Διόδ. 15. 66:—Παθ., μεταφ., ἐξυψοῦμαι, «καὶ νῦν ἡμεῖς μακαρίζομεν ἐναντίους καὶ ἀνοικοδομοῦνται πάντες πρὸς ὅσον» Ἑβδ. (Μαλαχ. γ', 15).

ἀνοικοδομή, ἡ, καὶ -μησις, εως, ἡ, ἡ ἐκ νέου οἰκοδόμησις, ἀνέγερσις, εἰς τὰν ἀνοικοδομίαν τοῦ τοίχου καὶ τῶν μνημείων τῶν πεσόντων ἐν τῷ σεισμῷ Ἐπιφ. Ροδ. 16. 19, 9, = Guier 186, Μαλακ. 1. 240, Θεοφύλ. Βουλγ. Ἐπιστ.

ἀν-οικοδομήτος, ον, ὁ μὴ ἀνοικοδομηθείς, Χρησ. Σιδουλ. 5, 409.

ἀνοικοδομήα, ἡ, τὸ ἀνοικοδομεῖν, Σχόλ. εἰς Θουκ. 8. 90, Ἐπιφ. Ἱουλιανός L. et F. 157a.

ἀν-οικονόμητος, ον, ὁ μὴ τακτοποιηθείς, ὁ μὴ ἐν τάξει, ἀτακτος, Μάχιον παρ' Ἀθην. 341B, Λογγίν. 33. 5:—οὐσιαστ. -νομησία, ἡ, κακὴ διοίκησις, ἀταξία, Βυζ.

ἀν-οίκος, ον, = οἰκός, ὁ μὴ ἔχων οἶκον ἢ οἰκόμεναι, ἀνέσσις, ἀν. ποιεῖν τινὰ Ἡρόδ. 3. 145, πρὸς, οἰκός.

ἀνοικτεῖ, ἡ -τε, ἐπίρρ., ἀνοικτικώς, ἀνευ οἴκου, Ἡρωιδαν. Ἐπιμ. 257.

ἀνοικτεόν, ῥήμ. ἐπίθ. τοῦ ἀνοίγω, πρέπει τις νὰ ἀνοίξῃ, Εὐρ. Ἴων 1387.

ἀνοικτής, ὁταλαιπώρητος Ἡσύχ.

ἀνοικτήριον, τὴ, τὸ ἐκ' οὐ ἀνοίγομεν, κλειδόν, Μ. Ἀτταλ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σέβ. τ. Α', σ. 40: «ἐπικρίνεται ἐκάστη τῶν ἀμυκλίων δύο κλειδοί (= κλειδαῖραι), καὶ τῆς μὲν μιᾶς τὸ ἀνοικτήριον κατέχει ὁ κληρονόμος μου, τῆς δὲ ἑτέρας ὁ οἰκονόμος».—Τῆς λέξεως ταύτης παραφθορὰ φαίνεται τὸ τουρκικὸν ἀναχτάρ.

ἀνοικτής, ον, ὁ, ὁ ἀνοίγων, Ἀπολλ. Δυσκ. Συντ. 324. 6: ἔδε καὶ Κόντου Ἰλίουσ. Παρατηρ. σ. 428.

ἀνοικτικός, ἡ, ον, «Ρωμαῖοι Ἀπρίλιον ὥσανει ἀπὲρλιον [ἐκ τοῦ ἀπρίν]», οἰκὸν ἀνοικτικὸν τοῦ καιροῦ φασί» Ἰω. Αὐδ. π. μνη. Δ. 44.—πρὸς Ὀδιδ. Fast. IV. 87 κτλ. καὶ Πλούτ. ἐν βίῳ Νουμά 19: «Ἀπρίλιον... ἀνοίγοντα καὶ ἀνακαλύπτοντα τοὺς βλαπτοὺς τῶν φυτῶν».—Παρ' ἡμῶν σήμερον, καὶ ἀπὸ αἰώνων πιθανός, ἀνοίξας = ἔαρ.

ἀν-οικτρίμων, ον, ονος, ὁ μὴ οἰκείμων, ἀνηλεής, ἀσπλαγχνος, Σοφ. Ἀποσπ. 587, Ἀνθ. Π. 7. 303.

ἀν-οικτικός, ον, ὁ μὴ ὀρηγνυθείς, οὐνομα Ἀριστ. ἐν Ἀνθ. II, παρατρ. 9. 74. II. ἐνεργ., ἀνηλεής, οὕτως ἐπίρρ. -τως, ἀνευ οἰκείμων, Ἀντιφών 114. 10.

ἀνοικτὰ-κλειστός, ον, ἐπὶ θύρας, ἣν δύναται τις ν' ἀνοίγῃ καὶ νὰ κλείῃ, καὶ τὴν ἀνοικτὸκλειστον ἐγκλείσας θύραν Ἰ. Πισίδ. Βεζαντ. 1745.

ἀνοικτός, ἡ, ον, (ἀνοίγω) ὁ μὴ κλειστός, ὡς καὶ νῦν, Βαέρ. 59. 11, Δουκ. Ἀλ. Ἰστ. 1. 24.

ἀν-οικτός, ον, ὁ ἀνευ οἴκου ἢ ἐλέους, ἀνοικτρίμων, σκληρός, Εὐρ. Ἱων. 782, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1022:—Ἐπίρρ. -τως, ἀνευ ἐλέους, χωρὶς νὰ λυπηθῇ τις, νηλέα δὲ γένεθλα.. κείται ἀνοικτικῶς Σοφ. Ο. Τ. 180, Εὐρ. Ἱων. 751.

ἀνοικτός, μέλλ., -ξομαι, οἰμῶζω, ὀρηγῶ μεγαλοφώνως, Δίσχυλ. Πέρσ. 465, Θουκ. 3. 113.

ἀν-οικτικός, ον, ὁ μὴ ὀρηγνυθείς, Δίσχυλ. Χο. 433. 511:—Ἐπίρρ. ἀνοικτικῶς (ἡ), ἀνευ οἰμωγῆς, ὅθεν ἀνιμωγῆς, Σοφ. Δέ. 1227.

ἀνοικτός, ἡ, = ἀοικτός, Εὐσεβ. Ἐγκώμ. Κωνσταντ. 17:—οὕτως ἀνοικτός, ον, = ἀοικτός, Ἡρωιδαν. Ἐπιμ. 216.

ἀνοίξας, εως, ἡ, (ἀναγνυμι) τὸ ἀνοίγειν, τὸ ἀνοίγειν, πυλῶν Θουκ. 4. 67, 88, κτλ.—οὕτω παρὰ Βυζ., ἀνοίξας, «τὰ ἀνοίξας τῆς ἐκκλησίας» τὸ ἐπίσημον ἀνοίγειν—νῦν ἀνοίξας = ἔαρ, ἔδε ἀνοικτικός ἐν τέλει.

ἀνοίσις, εως, ἡ, (ἀναφέρω, ἀνίσταμι) ἀνακόμισις Σουῖδ.

ἀνοιστός, α, ον, ῥήμ. ἐπίθ. τοῦ ἀναφέρω, πρέπει τις νὰ ἀνεγέρῃ, ἄλλ' ἀνοιστός ὁ λόγος.. ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς ὑπόθεσιν Εὐρ. παρὰ Πλούτ. 2. 431A.

II. ἀνοιστός, πρὶν τις ν' ἀναγέρῃ, νὰ ποιῇ φανερόν, ἣν δ' ὁ μῦθος ὡς ἀνοιστέον σοὶ τοῦργον εἴη τοῦτο κούχλ' κρυπτεόν Σοφ. Ἄντ. 272, Εὐρ. Ἴλλ. Ναιν. 1221:—πρέπει τις νὰ ἀναγέρῃ, νὰ ἀναγέρῃ, τι πρὸς τι Πλούτ. Φωκ. 5: ἐπὶ τι Θεοφ. Δίε. Φ. 4. 11. 8.

ἀνοιστός, Ἰων. ἀνώστατος, ἡ, ον. (ἀναφέρω, ἀνίσταμι) ὁ ἀνεγέρθεις εἰς τινα ὅπως ἀπορασίη, ἀνωίστου δὲ γενομένου.. ἐς τὴν Πυθίην, ἀνεγέρθεις δὲ τοῦ πράγματος εἰς τὴν Πυθίαν, Ἡρόδ. 6. 68.

ἀνοιστρέω, ἐμβάλλω εἰς τινα βακχικὸν ὄστρον, ἐξεγείρω μέχρι βακχικῆς μανίας, ἴτε θαλ' Ἀλυσσας κύνας.. ἀνοιστρήσατέ νιν Εὐρ. Βάκχ. 979.

ἀν-οιστρός, ον, ὁ ἀνευ ὄστρου, ὁ ἀνευ βακχικῆς μανίας, Γρηγ. Ναζ. Ὡδ. 2. 88.

ἀνοίσω, ἔδε ἐν λ. ἀναφέρω.

ἀνοίτω, ἔδε ἐν λ. ἀνω.

ἀνόκατον, «ὕπερ ἡν» γράφεται καὶ ἀνώγειον Ἡσύχ.

ἀνοκωχεύω ἢ ἀνακωχεύω: μέλλ., -σω (ἀνοκωχῶ, ὁ ἔδε), κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ, ἐμποδίζω, κωλύω, ὡς ναυτικὸς ὅρος, συγγέλω τὰ ἱστία καὶ ἐμποδίζω τὴν πορείαν τοῦ πλοίου, σταματῶ εἰς τὰ ἀνοικτά, οἱ δὲ βάρβαροι τῇσι νηυσὶ ὑπεραιωρηθέντες Φαλήρου.. ὑπὲρ τοῦτο ἀνακωχεύσαντες τὰς νέας ἀπέπλων, κρατήσαντες τὰ πλοῖα εἰς τὰ «παγὰ» ἐπ' ὀλίγον ἀπέπλων, Ἡρόδ. 6. 118, κτλ. «ἀνακωχεύειν» ὅταν χειμῶνας ὄντος ἐν πελάγει στείλαντες τὰ ἄρματα αὐτοῦ σαλεύσιν Ἡσύχ.:—μεταφ., ἐπὶ ἄρματος, κρατῶ αὐτὸ ὀπίσω, τὸ σταματῶ, γνοῦς δ' οὐδ' Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος ἔξω παρασπὰ κἀνοκωχεύει Σοφ. Ἠλ. 732, ὡσάντως, ἀν. πόλεμον Διαν. Ἀλ. 9. 16. 2) ἀν. τὸν τόνον τῶν ὀπλων, διατηρῶ τὴν ἔντασιν τῶν σχοινίων, τηρῶ αὐτὰ «τεντωμένα», Ἡρόδ. 7. 38.

II. ὡσάντως ἀμεταβ., ἐπὶ ἀνθρώπου (ἐξυπακούμενου τοῦ ἐλατόν), ἀνεκώχευε (ὁ Μαρδόνιος) ἐθέλων εἰδέναι τὸ παρ' Ἀθηναίων, ὁκοῖόν τι ποιήσουσι, ἔμεινε ἐπ' ὀλίγον, ἔσταμάτησεν, αὐτ. 9. 13, πρὸς Διόδ. 11. 18.—Ἀμφιβάλλος τις τύπος εἰς -έω εὐρηται παρ' Ἱππ. π. Ἀρρ. 803.

ἀνοκωχῆ (συνήθ. ἀνακωχῆ) ἡ, σχηματισθὲν κατ' ἀναδίπλασισμον ἐκ τοῦ ἀνωχῆ (πρὸς δ. κωχῆ, πρην. τοῦ ἔχω), στάσις, παύσις, ἀνάπαυλα, κακῶν Θουκ. 4. 117, ἀν. νομῆς, παύσις, στάσις τῆς ἐξαπλώσεως ἔκτους, Ἀρετ. περὶ Δίε. Χρόν. Παθ. 2. 9, πρὸς. 1. 7. 2) ἰδίως διακοπὴ τῶν ἐχθροπραξιῶν, πρὸς καιροὺς παύσις τοῦ πολέμου, δι' ἀνοκωχῆς γίνεσθαι τι, διατελεῖ ἐν ἀνακωχῇ μετὰ τιος, Θουκ. 1. 40, ἀν. γίνεσθαι τι πρὸς τὴν 5. 32.

II. ἐμπόδιον, κώλυμα, τριβὴ καὶ ἀν. τῶν Ἑλλήνων ὁ αὐτ. 8. 87. (Οἱ ἐσθαρμένοι σχηματισμοὶ ἀνακωχῆ, ἀνακωχεύει πρέπει νὰ διαβωδῇ πλὴν ὅπου ἀπαντᾷ παρὰ μεταγενεστέρους συγγραφεύς, ἔδε ἀνοκωχῆ, κατωκωχῆ, συνοκωχῆ. Ὅτι αὐτὸ τοῦ οὐτύπου ἀπαιτοῦνται ὑπὸ τῆς ἀναλογίας εἶχε παρατηρήσῃ ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ἱστορικῶν νῦν δὲ γενικῶς ὑμολογεῖται ὡς ὁρθότερον αὐτῶν. Βαλκναίρ. Ἀμμιαν. σ. 24, Διόδ. Στεφ. Ὁπ. ἐν λ. ἀνοκωχῆ, κατωκωχῆ, ἔτι καὶ παρὰ Κυρίλλῳ 533A, διωρθώθη νῦν εἰς ἀνοκωχῆν ἐκ τοῦ χειρογρ. Ἰδε ἐν τούτοις τὸ ῥήμα κωχεύω.

ἀνολόβια, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ ἀνολέου, ἀλλύτης, [ἐν Ἠτ. Ἐργ. καὶ Ἠμ. 317.]

ἀνολέβια, μακαρίζω, «πάντες ἀνολέβιουσι τήσας μεθριθιτά λῶν» Ἀπολλινάρι. Ψαλμ. 143. 37.

ἀν-ολέβιος, ον, = τῷ ἐπομ., Ἡρόδ. 1. 32, Εὐρ. Ἀποσπ. 175. ἀν-ολέβιος, ον, ποιητ. ἐπίθ., ὁ μὴ ὀλέβιος, ὀλέβιος, δυστυχής, ἐλεεινός, ἦμαρ Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 1. 85, γὰρ, ὄμμα Εὐρ. Ἠλ. 247, I. Δ. 354, ὡμοὶ ἐμῶν ἀνολέβια βουλευμάτων, ἀντὶ ἰσμοὶ ἐμῶν ἀνολέβια βουλευμάτων Σοφ. Ἄντ. 1265, ἔδε σημ. ἰσμοὶ ἐν τῷ πρῶτῳ:—ἐπὶ προσώπ. ἀνολέβιοι Θεογ. 288, δίκαιος ὢν οὐκ ἀνολέβιος ἔσται Δίσχυλ. Εὐμ. 551, ἀνότης, ἄδουλος, ταιαυτ' ἀνολέβιος ἀνδρ' ἐνουθετεῖ παρῶν Σοφ. Δέ. 1156, κτλ. 2) ὁ ὄλεθρον ὡς ἔχων, πτωχός, ἄπορος, χαίρει ἀνολέβιος ἀνὴρ, «ὁ πένθος καὶ ἀνέλεον» (Σχόλ.), Ἀρατ. 1073.—ἐν τοῖς εἰς Ὀμηρ. Σχολίοις (Ἠλ. Ω. 536) ὑπάρχει: «ἀνολέβιος, παρὰ Στωϊκοῖς ἀπαίδευτος».

ἀν-ολέθρος, ον, ὁ μὴ παθὼν ὄλεθρον, ὁ μὴ ἐξολοθρευθείς, Ἠλ. Ν. 761, πρὸς. τὸ Ἀττ. ἀνολέθρος.

ἀν-ολέθρος, ον, ὁ μὴ ὀλέθρος, ὁ μὴ ἀμελής, Θεόδ. Στουδ. 276.—Ἐπίρρ. -ρως, μεταγεν.

ἀνολέσθαι, ἀν. -όλεσθαι, ὀλισθαίνει πρὸς τὰ ὀπίσω, ὑποστρέφω, πάλιν τὸ ὄωρον ἐς Θάλατ' ἀνολέσθη Κελλ. Ἀποσπ. 96, ἔδε αὐτῷ Βεντλ.

ἀνολκῆ, ἡ, (ἀνέλαμι) ἡ πρὸς τὰ ἄνω ἔλκει, τὸ σύρειν πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς ἰθὺν ἀνολκῆν Θουκ. 4. 112, τῷ δὲ ναυκλήρῳ (ἐλ-έσσει) ἀνολκῆν καὶ καθολκῆν Διν. Ἰακτ. 10.

ἀνολόφω, μέλλ., -ύξω, κράει μεγαλοφώνως, ἰσχυρῶς φωνάζω, ἰκπύμαι ἰσχυρὰ καὶ διαρκῶς ἔχον ἐκ τοῦ ἰσχυρός. ὡς ποιοῦνται ἐπὶ καὶ νῦν αἱ γυναῖκες ἐν Διγύπτῳ καὶ Συρίᾳ πρὸς ἑνδεχόμενους χαρὰς ἡ λύπης:—ἀνολόφω α. χαρὰς ὑπο Δίσχυλ. Ἀγ. 587, πρὸς. Σημει. ἐν Ἀνθ. Π. 13. 28, Σοφ. Τρ. 205, Εὐρ. Μήρ. 1173, κτλ. πρὸς. Ἠλ. 750, μετὰ συστολῶν αὐτ., ἐπικαλοῦμαι μεγαλοφώνως βοήθειαν, ἡ ποίαν βοήθην ἀνολόφωσα Εὐρ. Ἱων. 1000. II, μετὰ ἐνεργ. σημασίας, ἐξεγείρω διὰ βακχικῶν κραυγῶν, πρῶτας δὲ ὠλέας.. ἀνολόφω αὐτὸς αὐτ. Βάκχ. 24.

ἀνολόφικτον, «ἀσάκρυτον» Ἡσύχ. (ἴσως διορθ. ἀνολόφικτον).

ἀνολοφύρομαι [ῶ], ἀπολ., = ἀνυδύρομαι, ἠρηνολογῶ, τὴν ἰδίαν ἐυφορίαν... ἀνολοφύρομαι Θουκ. 8. 81, ἡ δὲ τροφὸς ἀνολοφύρατό τε καὶ περιεκάλυπτεν ἀμφω Ξεν. Κύρ. 7. 3. 14. μετὰ μετοχῆς, ἀνολοφύροι' ἀν ποθῶν., Πλάτ. Πρωτ. 327B.

ἀνολυμπιάς, ἡ, ὀλυμπιάς μὴ γραφεῖσθαι ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ὀλυμπιάδων, περὶ τῆς 34 καὶ τῆς 104 Ὀλυμ., «ταύτας τὰς ὀλυμπιάδας... ἀνολυμπιάδας οἱ Ἕλληες καλοῦντες οὐ σφας ἐν καταλόγῳ τῶν ὀλυμπιάδων γράφουσιν» Παιυσ. β. 22, 3, πρὸς Διόδ. 15. 78.

ἀνομαί, ἴδε ἐν λ. ἀνω.

ἀνομαλίξω, ἐπαναφέρω εἰς τὸ ἁμαλόν, ἐξισῶ, γενώσκωμεν δὲ τὸ ῥῆμα μόνον ἐκ τοῦ ἀπαρ. τοῦ παρακ. ἀνομαλίσθαι, Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 5, πρὸς Διόδ. ἐπομ.

ἀνομάλυσαι, εὖως, ἡ, ἴση διανομή πράγματός τινος, ἡ τῶν οὐσίων ἀνομάλυσαι, ἡ ἴση διανομή τῶν περιουσιῶν, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 12, 12.—Ἡ ἔννοια δεῖκνυται ὅτι ἡ λέξις εἶναι σύνθετος ἐκ τῆς ἀνά προθ. καὶ τοῦ ῥήματος ὁμαλῶν καὶ οὗ δὲν παράγεται ἐκ τοῦ ἐπιθ. του ἀνώμαλος καὶ διὰ ταῦτο δὲν πρέπει νὰ γράφηται διὰ τοῦ ω.

ἀνομήριον, ἀναβλύζω ὕδωρ, καθάπερ ἀπὸ τινος πηγῆς ἀνομήρουσθαι Φιλων. 2. 91, μετ' αἰς. μεταφ., ἐκχέει τι ὡς ὕδωρ, «συνετοὶ ἐν λόγις καὶ αὐτοὶ ἐροφίσαντο, καὶ ἀνὸμῆρισαν παροιμίαις ἀκριβεῖς» Ἰσοκρ. 129C, (Σειράχ ιη'), 29, καὶ ἀλλαχοῦ).

ἀνομήρως, εἰσα εν, πολὺμέγροος, Νικ. Ἀλεξ. 288:—καὶ ῥῥισσ. ἀνὸμῆρως, εὖως, ἡ, ὑετός, Ρυξ.:—ἡγετικός, ἡ, ὁν, ὁ ἐκχέων, ἀναβλύζων ὡς ὕδωρ, ἐξ οὗ καταρρέει τι, μ. γεν., ὁ πατήρ., ἀνομήρητικός πνεύματος ἀγίου Ἐπιφάν.

ἀνομήρως, ἡ, ἑλλειψις βροχῆς, ἀνυμός, ξηρασία, Ἀριστ. Ἰστ. 2. 8. 28, 12.

ἀνομήρος, ὁν, στερούμενος ὕδατος, ἐπὶ χωρῶν, ἀνομήρος ἡ χώρα καὶ ἀκρύσταλλος Ἠρόδ. 2. 22, 4. 185. 2) ἂν ἐκατόστομοι βαρβάρου ποταμοῦ ῥοαὶ καρπίζουσιν ἀνομήροι, μὴ τρεφόμενοι ὑπὸ τῶν ὑετῶν, Εὐρ. Βάκχ. 406.

ἀνομήω, εἶμαι ἄνομος, πράττω ἄνομιαν, παρανομῶ, τοὺς περὶ τὸ ἴρον ἀνομήσαντας Ἠρόδ. 1. 144.

ἀνομήλιχος, ὁν, ὁ μὴ ὁμήλιε, Ἠρόδ. 1. 144. Παιρμεν. σ. 949, ἐκδ. Σταλδ.

ἀνόμημα, ἄτος, τὸ, παράβασις τοῦ νόμου, ἄνομος πρῆξις, Διόδ. 17. 5, Σουλ. Ἐπιγρ. 8940.

ἀνομία, ἴων. -ία, ἡ, παρανομία, παράνομος διαγωγή, ἐν ἁντιθ. πρὸς τὸ δικαιοσύνη, Ἠρόδ. 1. 96. 97, ἂν νόμων κρατεῖ Εὐρ. Ἰ. Α. 1095. ἂν. ἀμύνειν Ἀντιφῶν 125. 44. ἂν. ὀφλισκάειν Εὐρ. Ἰων 443. ἀντι αυτονομίας... εἰς ἀνομίας ἐμπίπτειν Ἰσοκρ. 129C, πρὸς Πλούτ. 2755B. ζῆν ἐν πάσῃ ἀναρχίᾳ καὶ ἂν. Πλάτ. Πολ. 575A.

ἀν-ομιλήτος [ι], ὁν, ὁ μὴ ἔχων κοινωνίαν μετ' ἄλλων, ἀκοινωνήτος, Πλάτ. Νόμ. 951A, Πλούτ. 2. 50, κτλ. 2) μετὰ γεν., ἀν-ομιλήτος παιδείας, ἄμοιρος παιδείας, ἀπαίδευτος, Πλάτ. Ἐπιστ. 332C, πρὸς Δουκ. περὶ τῶν ἐπὶ μ. συν. 14.—Ἐπίρρ. -τως Ν. Χω. Ὄψ. ὁρθο. σ. 76, ἐκδ. ΜΙ.

ἀ-νόμιμος, ὁν, μὴ νόμιμος, διάφορος γραφῇ ἀντί ἀνομος, Πλάτ. Μενέξ. 314C.—ἀνομιμὴ νόμῳ θνήσκεις μόνη ἀγνή Ἰωσ. Ὑμνογρ. σ. 1000, ἐκδ. ΜΙ.

ἀν-όμιχλος, ὁν, ὁ ἄνευ ὁμιλίας, ἀνὸμιχλος ἀήρ Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 4.

ἀν-όμιμας, ὁν, ὁμομας, τυφλός, ἀνὴρ δ' ἀνὸμιματος οὐδ' ἔχων ὀρωγάν Σοφ. Φ. 857.

ἀν-ομογενής, ἐς, ὁ μὴ ὁμογενής, ὁ διάφορος τὸ γένος, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 8. 229.

ἀν-ομοειδής, ἐς, ὁ διάφορος τὸ εἶδος, Ἰαμβλ. Μυστ. 19.

ἀν-ομοδύτης, ὁν, ὁ διάφορος ἔχων καὶ οὐχὶ ὁμοίον ἔλκρον, ἀντί, τὸ ὁμοδύτης, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 7. 56.

ἀν-ομοδότητος, ὁν, ὁ ἄνευ νομοδότησεως, ἄνευ νόμου, ἄτακτος, Πλάτ. Νόμ. 785A, 781A, Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 5. 2) ὁ μὴ κανονιζόμενος ὑπὸ νόμου, Διονυσ. Ἀλ. 7. 41.

ἀν-ομοπαθής, ἐς, ὁ ἔχων ἄνισον βάρος, Ἀριστ. Οὐρ. 1. 6, 8.

ἀν-ομοπογενής, ἐς, ὁ εἰς διάφορον γένος ἀνήκων, ὁ διάφορος τὸ γένος, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 32, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 20, 2:—Ἐπίρρ. -νως, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντιφ. 74.

ἀν-ομοισιδής, ἐς, ὁ διαφόρου εἶδους, ἐξεραιδής, ἐν πάσαις δὲ ταῖς ἀνομοιοδείοις φιλίαις τὸ ἀνάλογον ἰσάζει καὶ ἀφίζει τὴν φιλίαν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. Β. 1, 11.—Ἐντεῦθεν οὐσιασ., -εἰδέεισα, ἡ, Ἀπολλ. περὶ ἀντινομ. 389.

ἀν-ομοιο-κατάληκτος, ὁν, ὁ μὴ ἔχων τὴν αὐτὴν κατάληξιν, μεταγεν.

ἀν-ομοιο-μερής, ἐς, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ οὐχὶ ὁμοίων μερῶν, οὐχὶ ὁμοιομερής, Ἀριστ. Ἰστ. 2. 1. 1, 3, καὶ ἀλλαχοῦ.

ἀν-ομοιοπτωτος, ὁν, ὁ μετ' ἀνομοίων πτώσεων, Εὐστ. 1228. 62.—Ἐπίρρ. -τως αὐτόθι 631. 27.

ἀν-όμοιος, ὁν, Πλάτ. Φιλόβ. 14A, κτλ., ὡσαύτως α. ὁν. Ἰσοκρ. 279D, κτλ.:—οὐχὶ ὁμοιος, διάφορος, Πινδ. Ν. 8. 48, συχν. παρὰ Πλάτ., ἐξ ἀνομοίων ἡ πόλις, συγκρίνεται ἐκ διαφόρων καὶ οὐχὶ ὁμοίων στοιχείων, Ἀριστ. Πολ. 3. 4, 6. ἀνὸμοιοις τινι Πλάτ. Ἰων.

513B, καὶ ἀλλαχοῦ περὶ τῆς ἐν Δίσχλ. Ἰν. 54, γραφῆς τῶν χειρογράφων τὰ τ' ἀνὸμοιοις ἴδε ἐν λξ. γαιανόμοιος.—Ἐπίρρ. -ως, Θουκ. 1. 84, Πλάτ. Πολ. 388C, καὶ ἀλλαχοῦ ἀνομοίως ἔχειν Ξεν. Ἀν. 7. 7, 49.

ἀν-ομοιοστροφος, ὁν, ὁ συγκείμενος ἐξ ἀνομοίων στροφῶν, Ἰφαιστ. 9. 3.

ἀν-ομοιοσχημων, ὁν, ὁ ἔχων ἀνὸμοιον σχῆμα, Ἰαλην., Ἀλξ. Ἀρρ.

ἀν-ομοιοτής, ἡτος, ἡ, ἑλλειψις ὁμοιότητος, διαφορά, Πλάτ. Παρμ. 169B, καὶ ἀλλαχοῦ μετὰ γεν., αὐτόθι 161B:—κατὰ πληθ., ὁ αὐτ. Πολιτικ. 294B, Ἀριστ. Ποιητ. 2. 5.

ἀν-ομοιοφύσεως, ὁ διαφυριζόμενος ὅτι ὁ υἱὸς εἶναι ἀνομοιοφύσεως τῷ πατρί, Ἰασιλ. 1. 752A.

ἀν-ομοιοφύσιος, ὁν, ὁ ἐξ ἀνομοίου (διαφόρου) οὐσίας, Ἀθανάσ.

ἀν-ομοιοχρόνος, ὁν, ὁ ἔχων διάφορον χρόνον ἥτοι ποσότητα, Εὐστ. 13. 7.

ἀνομοιεύω, κάμνω τι ἀνὸμοιον, ἔτοι διάφορον, Πλάτ. Πολ. 546B, Παρμ. 148B:—Πλάτ. (μετὰ μέσ. μέλλ.) Πορρ. περὶ Ἀποχ. 1. 37) εἶμαι ἡ γίνωμαι ἀνὸμοιος, Πλάτ. Θεατ. 166B, καὶ ἀλλαχοῦ.

ἀνομοιογέτομαι μέλλ. -ῆσθαι, πρῶμ. ἀνομοιολόγηται ἀπόθ.:—συμπληρῶν περὶ τινος πράγματος, ἔρχομαι εἰς συνεννόησιν, περὶ τινος Πλάτ. Πολ. 442E: πρὸς ἀλλήλους αὐτόθι 384B: πρὸς τι, πρὸς τὴν σκοπὴν τοῦ., ὁ αὐτ. Θεατ. 164C: τινί, μετὰ τινος, Πλούτ. 2. 1070D: ἀπολ., παραδέχεσθαι, Μουσώνιος παρὰ Σοφ. Βασιφ. 596. 18. 2) ἀνακεφαλαίω, συγκεφαλαίω τὰ προελθόντα, ἴθι δὴ., ἀνομοιολογούμεθα τὰ ἐρηγμένα, Πλάτ. Συμπ. 200E.

3) πληροῦναι χρήματα διὰ σημειώσεως ἰδιοχείρου ἡ ἐπιταγῆς ἡ ὁμολογίας, Σουλ. Ἐπιγρ. 147, 34: ἐντεῦθεν τὸ οὐσιασ., ἀνομοιολόγημα, τὸ, ὁμολογία, χρηματικὴν ὁμολογίαν, αὐτόθι 221. II. τὸ ἐνεργ. ὅλν ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς δοκιμαῖς συγγραφεῦσιν (ἔτι καὶ τὸ ἐν Πλούτ. Περικλ. 39, 2, 1070D, εἶναι λίαν ἀμφ.) ὅλλ' ἡ Δημ. 234. 11 μεταχειρίζεται τὸν πρῶμ. ἐπὶ παθ. σημασί., ἀνομοιολόγηται.. τὰ ἀριστα πράττειν, πάντες ὁμολογοῦσι περὶ ἐμοῦ οὕτως κτλ., πρὸς 315. 14., 1389. 24: οὕτως καὶ μετοχ. ἀορ. -γυθεῖς Φιλων. 2. 520: πρὸς ἀνομοιολογούμενας.

ἀνομοιογυτέον, ῥῆμ. ἐπὶ., πρέπει τις νὰ ὁμολογήσῃ, νὰ παραδεχθῇ, τοῦτο περὶ αὐτῶν Πλάτ. Πολ. 452E, πρὸς Νόμ. 737C.

ἀνομοιολόγητος, ὁν, πληθ. ἀνομοιολόγητα. ἵκαν ἀπαντίσῃ εἰς τὴν ὁμολογίαν Δ. Β. 184. 22.—«ἀνομιολόγητα» τὸ ἐπὶ ἀργυρίῳ ἐκ δευτέρου συνθήκας ποιῆσθαι πρὸς ἀλλήλους τοὺς διδαναικῶτας καὶ τοὺς ἀρτεῖοντας τοῦ τὰ τέκνου καὶ τῆς προθεσμίας, εἰ ἄνθρωπος ἰκανὸς διέλθαι καὶ μὴ διαλύειντο οἱ δεδανεισμένοι, τοῦτο ἀνομιολογεῖσθαι καλεῖται Δ. Β. 221. 22.

ἀνομιολογία, ἡ, (ἀνομιολογία) πληθ. «ἀνομιολογία» αἱ διὰ λόγων συγκαταθέσεις Ἰσοκρ. II. (ἀνομιολόγος) ἀσυμφωνία, Στράβ. 98, Πλούτ. Σύγκρ. Νικ. καὶ Κράσ., 1.

ἀν-ομιλόγος, ὁν, ἀσυμφωνός, διὰ τὸ ἐκεῖνα εἶναι ψευδῆ καὶ ἀνομιλόλογα Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 8. 331.—Ἐπίρρ. -γως Πορρ. περὶ Ἀποχ. 2. 40.

ἀν-ομιολογούμενος, ἡ, ὁν, ὁ μὴ συμφωνῶν, ἀσύμφωνος, ἀπάδων πρὸς τι, Ἰων.. μὴ ἀνομιολογούμενος ἡ ὁ λόγος Πλάτ. Πορρ. 495A: τοῦτο δὲ ἀνομιολογούμενον τοῖς προσετημένους Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 34, 4. 2) ὁ μὴ ὁμολογῶν, ὁ μὴ γινόμενος παραδεκτός, ἐξ ἀνομιολογούμενων συνάγειν ὁ αὐτ. Ρητορ. 2. 22, 15, πρὸς 2. 23, 23.—Ἐπίθ. σύνθετον ἐκ τοῦ ὁρητ. ἀν- καὶ ὁμολογούμενος.—ἐπειδὴ εἶναι ἐναντίον τῆς ἀναλογίας νὰ υποθέσωμεν ῥῆμα ἀνομιολογεῖσθαι μετὰ τῆς σημασίας διαφωνῶν πρὸς τινα.—Ἐπίρρ. -νως Γαλην.

ἀνομοιοσύσις, ὁν, ὁ μὴ ὁμοσύσις, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 222B.

ἀ-νομος, ὁν, ἄνευ νόμου, παράνομος, ἀσεβής, ὁ δὲ Μήδων βασιλεὺς Ἀστυάγης ἀνὸμῳ τραπέζῃ ἔδασκε, ἀνοσίφ δεσπότη, Ἠρόδ. 1. 162: συχνάκις παρὰ Τραγ. ἐπὶ τοῖς προσώπων καὶ πραγμάτων, π. χ. Δίσχλ. Ἀγ. 151, Σοφ. Ο. Κ. 142, Τρ. 1096, Εὐρ. Βάκχ. 995, Ὀρ. 1455: ἀνομος μοναρχία, ἡ ἄνευ νόμου, Πλάτ. Πολιτ. 302B: τὰ ἀνομια, παράνομαι πράξεις, Ἠρόδ. 1. 81.—Ἐπίρρ. -μως Εὐρ. Μήδ. 1000, Ἀντιφῶν 125. 25, Θουκ. 4. 92.—Σύγκρ. -ώτερον Πλάτ. Ἰων. Μετ. 285A. 2) ἐν τῇ πρὸς Ρωμ. ἐπιστολῇ θ', 12, ἀνὸμως = χωρὶς νόμου.

II. (νόμος II.) ὁ μὴ κατὰ μουσικὸν νόμον γινόμενος, ὁ μὴ μαθηδικός, ἀμφὶ δ' αὐτὰς θροεῖς νόμιον ἀνομιον Δίσχλ. Ἀγ. 1142.

ἀνομο-παθής, ἐς, (πάσσι) ὁ μὴ ὑποταγῆς, ὁ εἰς διάφορον εἶδον ἀνήκων, Δεμασκ. ἐν Οὐσίου Ἀντιφ. σ. 3, σ. 236.

ἀνομο-φύσιος, ὁν, ἐκ διαφόρου φύσεως ἡ γένους, ἔρως.. βέλκος ἐπαφίη καὶ ταῖς ἀνομοφύλοις Κ. Μανασσ. 1. 411).

ἀν-ομώκως, «ἐνυθεν» Ἰσοκρ.

ἀν-ομώλιστατος, ὁν, ὁ δὲν δύναται τις νὰ ἀντιβῇ, ἄμειπτος, Νικόλ. Δερ. σ. 22, 4. ἐκδ. Πικρόλουν.—Ἐπίρρ. -στως Ἐρμῆς ἐκδ. Δηρ. εἰ Διμήλ. σ. 103. 26.

ἀν-όννητος, ἄμω, ἄτος, ὁν, ἀνωφελής, περισσὰ κἀνόννητα σῶματα Σοφ. Αἰ. 758: ὡ πολλὰ λῆλας ἀρτι κἀνόννητ' Ἐπιφάν. 1272: ἀνόννητος γάμος Εὐρ. Ὀρ. 1602, πρὸς ἑλ. ἑλ. 866: πάντα

ταῦτα ἀχρηστ', ἀπρακτ', ἀνόνητα ὑπὸ τῶν παλοῦντων γίνονται Διημ. 121. 16, Πλούτ. ἀν. ἐστὶ τί τινα Ἄριστ. ἸΙθ. Ν. 1. 3, 7, πρὸλ. Πολ. 7. 16, 3.—τὸ οὐδ. πληθ. ἀνόννητα εἶναι συγγόν παρ' Εὐρ. ὡς ἐπίρρ. = ματαίως, ὡς π. γ. ἐν Ἐκ. 766, Ἄλκ. 413. κτλ., οὕτω καὶ παρὰ Πλάτ. Πολ. 486C. II. ἐνεργ. μ. γεν., ἀν. τῶν ἀνοθῶν, μὴ ἀφελόμενος ἐκ τῶν ἀγαθῶν, Διημ. 275. 5, 442. 26.—Ἐπίρρ. ἀνοθήτως Γ. Τερνίκ. ἐπιστ. ἐν Μ. Ἀκομ. τ. 13, σ. 411. 21, 286. Α.

ἀν-ονόμαστος, ον, καθ' Ἱερωνίαν (Ἐπιμερ. 203) ἀντὶ ἀν-νόμαστος, ὁ ἴδιος.

ἀν-όζυντος, ον, ὁ μὴ ἔχων ὀξείαν, Εὐστ. 930. 57. ἀ-νοος, οον, συγγρ. ἀνοους, ουν, ὁ ἀνευ νοῦ, μωρὸς, κραδίη Ἰλ. Φ. 441· ψυχὴ Πλάτ. Τίμ. 44Α. κτλ.· ἐπὶ προσηκόντων καὶ πραγμάτων, Σοφ. Ἀντ. 99· ἀνοους τε καὶ γέρον ἅμα αὐτόθι 281· ἀνοους ἐφρόνευσα, ἐν τῇ ἀνοία μου, δ αὐτὴ Ο. Κ. 547· ἀλλ' ὁ Μέλκλερος διαφύσσει τὸ χωρίον· καὶ γὰρ ἀν οὗς ἐφρόνευο, ἐπὶ ἀπώλεσαν, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπω· πλούτος ἀνοους, πλούτος ἀνευ νοῦ, Ἄνθ. Π. Θ. 43.—Συγγρ. ἀνοούστερος Δίσχλ. Ἰρ. 987, Σοφ. Ἀποσπ. 514· πρὸλ. Δοβ. Φρόνιχ. 143.

ἀν-ους, ουν, (= ἀνούατος, αἰστος, ἀνευ οὐτός ἤτοι λαβῆς) Ἐπιμ. Ἀθηνῶν (Ἰδρυότ.) ον, ὁ ἀνέθηκε Κτησικλῆς, ἀνοους... ἀνοουν Bull. de cor. hell. II, σ. 425.

ἀνοπαῖα, μόνον ἐν Ὁδ. Α. 320· ὄρνις δ' ὥς ἀνοπαῖα διέπιπτο, ἐνθα διαφύσσει γράφεται καὶ ἐρμηγεύεται. 4) κατὰ τὸν Ἱερωνίαν, παρ' Εὐστ. εἶναι ἐπίρρ. (σύνθετον ἐκ τῆς ἀνά καὶ ὀπτομαί) ἀπέναντι ἀπαρτήρητος, ἀόρατος· 2) κατὰ τὸν Εὐστ., ἀνω, ἀνωφερές, ἐπάνω εἰς τὸν αἶρα, πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐν τῇ σημασίᾳ δ' Ἰερμεδ. μεταχειρίσθη τὴν λέξιν, καρπαλίμως ἀνόπαιον· πρὸλ. Ἀνόπαια, ὄνομα τῆς διόδου τῆς ὑπεράνω τῶν Θερμοπυλῶν (Ἰρδ. 7. 216).

2) κατὰ τὸν Ἀριστοτ., ἀνόπαια ἢ πανόπαια, εἶδος ἀετοῦ, πρὸλ. Ὁδ. Γ. 371. 3) κατὰ τοὺς γραμμ., ἐν τοῖς Ὁδ. Ἀνεκδ. I. 83, ἀν' ὀπαῖα (= ἀνά ὀπῆν) ἀνω διὰ τῆς ὕψους τῆς στέγης (ὡς ἐν δ' ἀνωτὸς ἐξήρχετο), οὐκ ἢ, ὀπαῖα καὶ ἀνόπαια ἢ ἀνωπύδοχ' αὐτως Ἀριστοφάνης.

ἀνόπιν, ἐπίρρ., πρὸς τὰ ὀπίσω (πρὸλ. κατόπιν) εἰς τοῦπίσω Ἰσχυ., ὀπίσω ἐν τοῖς προηγηθεῖσιν, ἐν βιβλίῳ κτλ.· ἐν τῇ ἀνόπιν ἐκτέλεσι παραβολή· Εὐστ. 1031. 46· ὡς καὶ ἀνόπιν ἐφαμεν Διον. Περιγ. σ. 71. 25.

ἀν-οπλος, ον, ὁ ἀνευ τοῦ ὅπλου, δηλ. τῆς μεγάλης ἀσπίδος· ἐπὶ τῶν Περσῶν, οἵτινες ἔφερον μόνον γέρρα, Ἰρδ. Θ. 62· καθόλου, ὁ μὴ ὀπλισμένος, Πλάτ. Εὐθύδ. 299B· τὸ ἀνοπλον ἀντιθέτως πρὸς τὰ ἡπλιτικόν, ἐπὶ πολιτῶν μὴ φερόντων ὅπλα, Ἀριστ. Πολ. 4. 3, 1· ἐπὶ πλοίων, χωρὶς ἐξέχρεια· κτλ., Πολύδ. 2. 12, 3. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ, ἴδε ἀσπλος.

ἀν-οπτος, ον, αἰθέατος Σουῖδ.

ἀν-όρᾶτος, ον, Πλάτ. Τίμ. 51Α, Πολύχαρι. παρ' Ἀθην. 333F, ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου ἀόρατος.

ἀνοργάζω, ἀναζυμῶναι, πλάσσω, κοινῶς «πλάθω», μαλάσσω, ἵνα γοῦν ἀνωργασμένον (κοιν. ὠργισμένον) τὸ σῶμα ἢ πρὸς τὴν φαρμακοποιήν (Ἰπκ. 543. 51) = ἀναμεμαλαγμένον—τὸ δὲ μαλάξει λέγουσι πολλοὶ ἀνοργάσαι Ἰσχυ., ἐν Ἀνεκδ. Βασαο. τ. 3. 225, 440.—δ' Ἰσχυ. ἐρμηγεύει· «ἀνοργάζει» ἀνακινεῖν.

ἀν-όργανος, ον, ὁ ἀνευ ὀργάνων, ἀλλ' ὁ μὲν (θεωρητικὸς φιλόσοφος) ἀνόργανον καὶ ἀπροσδεῖα τῆς ἐκτὸς ὕλης ἐπὶ τοῖς καλοῖς κινεῖ τὴν διάνοιαν Πλάτ. Περικλ. 16· κλητὶς ἀνόργανος, χωρὶς νὰ ὑπάρχωσι τὰ προσήκοντα μέλη πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἐπὶ ὄψεων, ἀοπίς χρωμένῃ κινήσειν ἀνοργάνοις δ' αὐτ. 2. 381Α.

ἀνόργητος, ον, ὁ ἀνευ ὀργῆς. Κατὰ Μόρριν (σ. 12.) «ἀνοργαί, Ἀετὶκῶς· ἀνόρητοι· Ἑλληνικῶς».

ἀνοργία, ἡ, = ἀμυγσία, Ἰσχυ.,—«ὀργια γὰρ τὰ μυστήρια» Σουῖδ.

ἀν-οργίαστος, ον, ἀτέλεστος· τὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἀνοργίαστα σοί... ἐστίν, ἀντὶ τοῦ ἀτέλεστα σοί ἐστίν, δηλ. οὐκ ὠργίασας τῇ Ἀφροδίτῃ (Σουῖδ.). Ἀριστοφ. Λυσ. 898· ἀνοργίαστοι τελεταί Κλήμ. Ἀλ. 19. 2) ἐπὶ θεῶν, πρὸς τιμὴν τῶν ὑποίων δὲν γίνονται ἄργια, ἀνοργίαστοι τε δότας... καὶ τιμὰς μὴ δεχομένου τὰς προσήκουσας αὐτοῖς Πλάτ. Ἐπινομ. 985D. II. ὁ μὴ μυηθεὶς ἀμύητος καὶ ἀνοργίαστος· τοῦτων τῶν ἱερῶν Θεμιστ. 166C.

ἀν-οργος, ον, ὁ μὴ ἔχων ὀργήν, ὁ μὴ ὀργιζόμενος, Κρατῖν. ἐν Ἀδελ. 43· πρὸλ. ἀνόρητος.

ἀνορία, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου Ἰων. τύπου ἡνορήη, ἀνδρεία, ἀνορέας δ' οὐκ ἀμυγλῶν Πινδ. Ο. 8. 62 (88).

ἀνορέτω, ἐκτείνω πρὸς τὰ ἄνω, ἐπὶ ἐλέφαντος μεταχειριζομένου τὴν προδοσκήϊα αὐτοῦ, Ἀριστ. Ἰστ. 7. 2. 1, 6.

ἀνορεκτέω, δὲν ἔχω ἔρεϊν, Ἀντυλλ. ἐν Ματθ. Ἰατρ. 74.

ἀν-όρεκτος, ον, ὁ μὴ ἔχων ἔρεϊν, μ. γεν., πάσης ἀπολαύσεως ἀσχετῶς ἡδονῆς ἀνόρεκτον Ἀριστ. περὶ ἀρετ. 4. 3· μετ' αἰ. ἀνόρεκτος περὶ τὰς ἀπολαύσεις τῶν φαύλων ἡδονῶν αὐτόθι 2. 1· ἀπολ., Πλούτ. 2. 460Α.—Ἐπίρρ. -εκτως, ἀνορέκτως ἔχειν Ἀλέξ. Τραλλ. Θ. 2, σ. 103. II. τὸ ἀνόρεκτον, τὸ μὴ κινεῖν τὴν ἔρεϊν, Πλούτ. 2. 664Α.

ἀνορεξία, ἡ, ἐλλειψὶς ὀρέξεως, Τίμ. Λοκρ. 102Ε, Ἀρετ. Ὁδ. Νουα. Θεραπ. 2. 3.

ἀνδρεος [α], α, ον, (ἀνὴρ) = ἀνδρεῖος, Σοφ. Ἀποσπ. 384:—ἀνυρέα, Δωρ. ἀντὶ ἡνορήη.

ἀνορθαῖζω, φωνάζω ἰσχυρῶς, καὶ γὰρ οἱ λόγιστ' τῶν κατηγορησίων ταῦτα τὰ δεινὰ καὶ φρικτὰ ἀνωρθαῖζον, μεταφ., ἀπὸ τῶν ὀρθίων νόμων, δηλ. μουσικῶν ῥυθμῶν, Ἀνδοκ. 5. 6. II. ἀνεγείρω, ἀνορθώνω, τὰ ὅσα φιλῶν 2. 188.

ἀνορθο-περιπατήτικος, ἡ, ον, ὁ ἔχων τὸ σῶμα ὀρθιον καὶ μὴ κύπτων ὅταν περιπατῇ, ἀνορθ. λέγεται ὁ ἀνθρωπος, ἐπειδὴ βλέπει καὶ θεωρεῖ τὰ ἄνω· Ψευδ. Ἄδων. τ. 2: 243Α.

ἀνορθος, ον, ἔρῳος, εὐθύς, Ἰπκ. 295. 8· ἀνορ. εἷς τι, ἰσάπεδος, καὶ ἐγκατοικοδομήσει στρωτῆρας... ὕψος ποιῶν τοῦ στόχου ὥστε ἀνόρθους εἶναι εἰς τὰ εἴσω Ἐπιμ. παρὰ Μυλλίρ. Μνημ. Ἀθηνῶν σ. 56.

ἀνορθοῦν μέλλ. -ώσω· ἀν. ἀνὴρ ὡς Εὐρ. Ἀλκ. 1138, Ἰσοκρ. 95Α, κτλ. (πρὸλ. καπορθῶν) =—ὑπερσ. μετὰ διπλῆς αὐξήσεως ἡνωρθώκειν Λισβ., ἴδε Δοβ. Φρόνιχ. 154: ἡ διπλῆ αὐξήσις εἶναι συνήθης ἐν τῇ συνθέτῃ ἐπανορθῶν, πρὸλ. συνεπανορθῶν.

Ἀνεγείρω ἐκ νέου, ἀνακαίνιζω, ἀνοικοδομῶ, τὸν νηὸν Ἰρδ. I. 19· τὸ τεῖχος 7. 208· καὶ τὸ στρατόπεδον, ὁ κατεκαύθη ὑπὸ τῶν Συρακοσίων, αὐθις ἀνορθώσαντες διεχειρίζον Ἰσχυ. 6. 88, κτλ.· ὑποδοσάμενος τι, κρατῶ τι ὀρθιον, πειρῶ δ' ἀνορθῶν σῶμ' ἑμὸν, καγὼ τὸ σὸν Εὐρ. Βάκχ. 364:—Μέσ., ἀνορθοῦσθαι τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, ἐπὶ τῶν ἐπιμελητῶν, φρονεῖν νὰ ἀνακαίνιζω τὰ ἐτοιμώροισι τῶν οἰκοδομημάτων, Ἀριστ. Πολ. 6. 8. 18. 2) ἐπαναγείρω τι εἰς προτέραν αὐτοῦ ἀκμὴν, ἀνορθῶν, ὡς βροτῶν ἀριστ', ἀνορθώσαν πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 46. 51, Πλάτ. Νομ. 919D. 3) ἐπανορθῶ, διορθώνω, εὐ γὰρ μ' ἀνορθοῖς Εὐρ. Ἰκ. 1228· τὰ ἀλλότρια κακὰ ἵλλατ. Πολ. 346B.

ἀνὴρ ὡς Εὐρ. Βάκχ. 364:—Μέσ., ἀνορθοῦσθαι τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, ἐπὶ τῶν ἐπιμελητῶν, φρονεῖν νὰ ἀνακαίνιζω τὰ ἐτοιμώροισι τῶν οἰκοδομημάτων, Ἀριστ. Πολ. 6. 8. 18. 2) ἐπαναγείρω τι εἰς προτέραν αὐτοῦ ἀκμὴν, ἀνορθῶν, ὡς βροτῶν ἀριστ', ἀνορθώσαν πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 46. 51, Πλάτ. Νομ. 919D. 3) ἐπανορθῶ, διορθώνω, εὐ γὰρ μ' ἀνορθοῖς Εὐρ. Ἰκ. 1228· τὰ ἀλλότρια κακὰ ἵλλατ. Πολ. 346B.

ἀνὴρ ὡς Εὐρ. Βάκχ. 364:—Μέσ., ἀνορθοῦσθαι τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, ἐπὶ τῶν ἐπιμελητῶν, φρονεῖν νὰ ἀνακαίνιζω τὰ ἐτοιμώροισι τῶν οἰκοδομημάτων, Ἀριστ. Πολ. 6. 8. 18. 2) ἐπαναγείρω τι εἰς προτέραν αὐτοῦ ἀκμὴν, ἀνορθῶν, ὡς βροτῶν ἀριστ', ἀνορθώσαν πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 46. 51, Πλάτ. Νομ. 919D. 3) ἐπανορθῶ, διορθώνω, εὐ γὰρ μ' ἀνορθοῖς Εὐρ. Ἰκ. 1228· τὰ ἀλλότρια κακὰ ἵλλατ. Πολ. 346B.

ἀνὴρ ὡς Εὐρ. Βάκχ. 364:—Μέσ., ἀνορθοῦσθαι τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, ἐπὶ τῶν ἐπιμελητῶν, φρονεῖν νὰ ἀνακαίνιζω τὰ ἐτοιμώροισι τῶν οἰκοδομημάτων, Ἀριστ. Πολ. 6. 8. 18. 2) ἐπαναγείρω τι εἰς προτέραν αὐτοῦ ἀκμὴν, ἀνορθῶν, ὡς βροτῶν ἀριστ', ἀνορθώσαν πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 46. 51, Πλάτ. Νομ. 919D. 3) ἐπανορθῶ, διορθώνω, εὐ γὰρ μ' ἀνορθοῖς Εὐρ. Ἰκ. 1228· τὰ ἀλλότρια κακὰ ἵλλατ. Πολ. 346B.

ἀνὴρ ὡς Εὐρ. Βάκχ. 364:—Μέσ., ἀνορθοῦσθαι τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, ἐπὶ τῶν ἐπιμελητῶν, φρονεῖν νὰ ἀνακαίνιζω τὰ ἐτοιμώροισι τῶν οἰκοδομημάτων, Ἀριστ. Πολ. 6. 8. 18. 2) ἐπαναγείρω τι εἰς προτέραν αὐτοῦ ἀκμὴν, ἀνορθῶν, ὡς βροτῶν ἀριστ', ἀνορθώσαν πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 46. 51, Πλάτ. Νομ. 919D. 3) ἐπανορθῶ, διορθώνω, εὐ γὰρ μ' ἀνορθοῖς Εὐρ. Ἰκ. 1228· τὰ ἀλλότρια κακὰ ἵλλατ. Πολ. 346B.

ἀνὴρ ὡς Εὐρ. Βάκχ. 364:—Μέσ., ἀνορθοῦσθαι τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, ἐπὶ τῶν ἐπιμελητῶν, φρονεῖν νὰ ἀνακαίνιζω τὰ ἐτοιμώροισι τῶν οἰκοδομημάτων, Ἀριστ. Πολ. 6. 8. 18. 2) ἐπαναγείρω τι εἰς προτέραν αὐτοῦ ἀκμὴν, ἀνορθῶν, ὡς βροτῶν ἀριστ', ἀνορθώσαν πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 46. 51, Πλάτ. Νομ. 919D. 3) ἐπανορθῶ, διορθώνω, εὐ γὰρ μ' ἀνορθοῖς Εὐρ. Ἰκ. 1228· τὰ ἀλλότρια κακὰ ἵλλατ. Πολ. 346B.

ἀνὴρ ὡς Εὐρ. Βάκχ. 364:—Μέσ., ἀνορθοῦσθαι τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, ἐπὶ τῶν ἐπιμελητῶν, φρονεῖν νὰ ἀνακαίνιζω τὰ ἐτοιμώροισι τῶν οἰκοδομημάτων, Ἀριστ. Πολ. 6. 8. 18. 2) ἐπαναγείρω τι εἰς προτέραν αὐτοῦ ἀκμὴν, ἀνορθῶν, ὡς βροτῶν ἀριστ', ἀνορθώσαν πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 46. 51, Πλάτ. Νομ. 919D. 3) ἐπανορθῶ, διορθώνω, εὐ γὰρ μ' ἀνορθοῖς Εὐρ. Ἰκ. 1228· τὰ ἀλλότρια κακὰ ἵλλατ. Πολ. 346B.

ἀνὴρ ὡς Εὐρ. Βάκχ. 364:—Μέσ., ἀνορθοῦσθαι τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, ἐπὶ τῶν ἐπιμελητῶν, φρονεῖν νὰ ἀνακαίνιζω τὰ ἐτοιμώροισι τῶν οἰκοδομημάτων, Ἀριστ. Πολ. 6. 8. 18. 2) ἐπαναγείρω τι εἰς προτέραν αὐτοῦ ἀκμὴν, ἀνορθῶν, ὡς βροτῶν ἀριστ', ἀνορθώσαν πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 46. 51, Πλάτ. Νομ. 919D. 3) ἐπανορθῶ, διορθώνω, εὐ γὰρ μ' ἀνορθοῖς Εὐρ. Ἰκ. 1228· τὰ ἀλλότρια κακὰ ἵλλατ. Πολ. 346B.

ἀνὴρ ὡς Εὐρ. Βάκχ. 364:—Μέσ., ἀνορθοῦσθαι τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, ἐπὶ τῶν ἐπιμελητῶν, φρονεῖν νὰ ἀνακαίνιζω τὰ ἐτοιμώροισι τῶν οἰκοδομημάτων, Ἀριστ. Πολ. 6. 8. 18. 2) ἐπαναγείρω τι εἰς προτέραν αὐτοῦ ἀκμὴν, ἀνορθῶν, ὡς βροτῶν ἀριστ', ἀνορθώσαν πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 46. 51, Πλάτ. Νομ. 919D. 3) ἐπανορθῶ, διορθώνω, εὐ γὰρ μ' ἀνορθοῖς Εὐρ. Ἰκ. 1228· τὰ ἀλλότρια κακὰ ἵλλατ. Πολ. 346B.

ἀνὴρ ὡς Εὐρ. Βάκχ. 364:—Μέσ., ἀνορθοῦσθαι τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, ἐπὶ τῶν ἐπιμελητῶν, φρονεῖν νὰ ἀνακαίνιζω τὰ ἐτοιμώροισι τῶν οἰκοδομημάτων, Ἀριστ. Πολ. 6. 8. 18. 2) ἐπαναγείρω τι εἰς προτέραν αὐτοῦ ἀκμὴν, ἀνορθῶν, ὡς βροτῶν ἀριστ', ἀνορθώσαν πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 46. 51, Πλάτ. Νομ. 919D. 3) ἐπανορθῶ, διορθώνω, εὐ γὰρ μ' ἀνορθοῖς Εὐρ. Ἰκ. 1228· τὰ ἀλλότρια κακὰ ἵλλατ. Πολ. 346B.

ἀνὴρ ὡς Εὐρ. Βάκχ. 364:—Μέσ., ἀνορθοῦσθαι τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, ἐπὶ τῶν ἐπιμελητῶν, φρονεῖν νὰ ἀνακαίνιζω τὰ ἐτοιμώροισι τῶν οἰκοδομημάτων, Ἀριστ. Πολ. 6. 8. 18. 2) ἐπαναγείρω τι εἰς προτέραν αὐτοῦ ἀκμὴν, ἀνορθῶν, ὡς βροτῶν ἀριστ', ἀνορθώσαν πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 46. 51, Πλάτ. Νομ. 919D. 3) ἐπανορθῶ, διορθώνω, εὐ γὰρ μ' ἀνορθοῖς Εὐρ. Ἰκ. 1228· τὰ ἀλλότρια κακὰ ἵλλατ. Πολ. 346B.

ἀνὴρ ὡς Εὐρ. Βάκχ. 364:—Μέσ., ἀνορθοῦσθαι τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, ἐπὶ τῶν ἐπιμελητῶν, φρονεῖν νὰ ἀνακαίνιζω τὰ ἐτοιμώροισι τῶν οἰκοδομημάτων, Ἀριστ. Πολ. 6. 8. 18. 2) ἐπαναγείρω τι εἰς προτέραν αὐτοῦ ἀκμὴν, ἀνορθῶν, ὡς βροτῶν ἀριστ', ἀνορθώσαν πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 46. 51, Πλάτ. Νομ. 919D. 3) ἐπανορθῶ, διορθώνω, εὐ γὰρ μ' ἀνορθοῖς Εὐρ. Ἰκ. 1228· τὰ ἀλλότρια κακὰ ἵλλατ. Πολ. 346B.

ἀνὴρ ὡς Εὐρ. Βάκχ. 364:—Μέσ., ἀνορθοῦσθαι τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, ἐπὶ τῶν ἐπιμελητῶν, φρονεῖν νὰ ἀνακαίνιζω τὰ ἐτοιμώροισι τῶν οἰκοδομημάτων, Ἀριστ. Πολ. 6. 8. 18. 2) ἐπαναγείρω τι εἰς προτέραν αὐτοῦ ἀκμὴν, ἀνορθῶν, ὡς βροτῶν ἀριστ', ἀνορθώσαν πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 46. 51, Πλάτ. Νομ. 919D. 3) ἐπανορθῶ, διορθώνω, εὐ γὰρ μ' ἀνορθοῖς Εὐρ. Ἰκ. 1228· τὰ ἀλλότρια κακὰ ἵλλατ. Πολ. 346B.

ἀνὴρ ὡς Εὐρ. Βάκχ. 364:—Μέσ., ἀνορθοῦσθαι τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, ἐπὶ τῶν ἐπιμελητῶν, φρονεῖν νὰ ἀνακαίνιζω τὰ ἐτοιμώροισι τῶν οἰκοδομημάτων, Ἀριστ. Πολ. 6. 8. 18. 2) ἐπαναγείρω τι εἰς προτέραν αὐτοῦ ἀκμὴν, ἀνορθῶν, ὡς βροτῶν ἀριστ', ἀνορθώσαν πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 46. 51, Πλάτ. Νομ. 919D. 3) ἐπανορθῶ, διορθώνω, εὐ γὰρ μ' ἀνορθοῖς Εὐρ. Ἰκ. 1228· τὰ ἀλλότρια κακὰ ἵλλατ. Πολ. 346B.

ἀνὴρ ὡς Εὐρ. Βάκχ. 364:—Μέσ., ἀνορθοῦσθαι τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, ἐπὶ τῶν ἐπιμελητῶν, φρονεῖν νὰ ἀνακαίνιζω τὰ ἐτοιμώροισι τῶν οἰκοδομημάτων, Ἀριστ. Πολ. 6. 8. 18. 2) ἐπαναγείρω τι εἰς προτέραν αὐτοῦ ἀκμὴν, ἀνορθῶν, ὡς βροτῶν ἀριστ', ἀνορθώσαν πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 46. 51, Πλάτ. Νομ. 919D. 3) ἐπανορθῶ, διορθώνω, εὐ γὰρ μ' ἀνορθοῖς Εὐρ. Ἰκ. 1228· τὰ ἀλλότρια κακὰ ἵλλατ. Πολ. 346B.

ἀνὴρ ὡς Εὐρ. Βάκχ. 364:—Μέσ., ἀνορθοῦσθαι τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, ἐπὶ τῶν ἐπιμελητῶν, φρονεῖν νὰ ἀνακαίνιζω τὰ ἐτοιμώροισι τῶν οἰκοδομημάτων, Ἀριστ. Πολ. 6. 8. 18. 2) ἐπαναγείρω τι εἰς προτέραν αὐτοῦ ἀκμὴν, ἀνορθῶν, ὡς βροτῶν ἀριστ', ἀνορθώσαν πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 46. 51, Πλάτ. Νομ. 919D. 3) ἐπανορθῶ, διορθώνω, εὐ γὰρ μ' ἀνορθοῖς Εὐρ. Ἰκ. 1228· τὰ ἀλλότρια κακὰ ἵλλατ. Πολ. 346B.

ἀνὴρ ὡς Εὐρ. Βάκχ. 364:—Μέσ., ἀνορθοῦσθαι τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, ἐπὶ τῶν ἐπιμελητῶν, φρονεῖν νὰ ἀνακαίνιζω τὰ ἐτοιμώροισι τῶν οἰκοδομημάτων, Ἀριστ. Πολ. 6. 8. 18. 2) ἐπαναγείρω τι εἰς προτέραν αὐτοῦ ἀκμὴν, ἀνορθῶν, ὡς βροτῶν ἀριστ', ἀνορθώσαν πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 46. 51, Πλάτ. Νομ. 919D. 3) ἐπανορθῶ, διορθώνω, εὐ γὰρ μ' ἀνορθοῖς Εὐρ. Ἰκ. 1228· τὰ ἀλλότρια κακὰ ἵλλατ. Πολ. 346B.

ἀνὴρ ὡς Εὐρ. Βάκχ. 364:—Μέσ., ἀνορθοῦσθαι τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, ἐπὶ τῶν ἐπιμελητῶν, φρονεῖν νὰ ἀνακαίνιζω τὰ ἐτοιμώροισι τῶν οἰκοδομημάτων, Ἀριστ. Πολ. 6. 8. 18. 2) ἐπαναγείρω τι εἰς προτέραν αὐτοῦ ἀκμὴν, ἀνορθῶν, ὡς βροτῶν ἀριστ', ἀνορθώσαν πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 46. 51, Πλάτ. Νομ. 919D. 3) ἐπανορθῶ, διορθώνω, εὐ γὰρ μ' ἀνορθοῖς Εὐρ. Ἰκ. 1228· τὰ ἀλλότρια κακὰ ἵλλατ. Πολ. 346B.

ἀνὴρ ὡς Εὐρ. Βάκχ. 364:—Μέσ., ἀνορθοῦσθαι τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, ἐπὶ τῶν ἐπιμελητῶν, φρονεῖν νὰ ἀνακαίνιζω τὰ ἐτοιμώροισι τῶν οἰκοδομημάτων, Ἀριστ. Πολ. 6. 8. 18. 2) ἐπαναγείρω τι εἰς προτέραν αὐτοῦ ἀκμὴν, ἀνορθῶν, ὡς βροτῶν ἀριστ', ἀνορθώσαν πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 46. 51, Πλάτ. Νομ. 919D. 3) ἐπανορθῶ, διορθώνω, εὐ γὰρ μ' ἀνορθοῖς Εὐρ. Ἰκ. 1228· τὰ ἀλλότρια κακὰ ἵλλατ. Πολ. 346B.

ἀνὴρ ὡς Εὐρ. Βάκχ. 364:—Μέσ., ἀνορθοῦσθαι τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, ἐπὶ τῶν ἐπιμελητῶν, φρονεῖν νὰ ἀνακαίνιζω τὰ ἐτοιμώροισι τῶν οἰκοδομημάτων, Ἀριστ. Πολ. 6. 8. 18. 2) ἐπαναγείρω τι εἰς προτέραν αὐτοῦ ἀκμὴν, ἀνορθῶν, ὡς βροτῶν ἀριστ', ἀνορθώσαν πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 46. 51, Πλάτ. Νομ. 919D. 3) ἐπανορθῶ, διορθώνω, εὐ γὰρ μ' ἀνορθοῖς Εὐρ. Ἰκ. 1228· τὰ ἀλλότρια κακὰ ἵλλατ. Πολ. 346B.

ἀνὴρ ὡς Εὐρ. Βάκχ. 364:—Μέσ., ἀνορθοῦσθαι τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, ἐπὶ τῶν ἐπιμελητῶν, φρονεῖν νὰ ἀνακαίνιζω τὰ ἐτοιμώροισι τῶν οἰκοδομημάτων, Ἀριστ. Πολ. 6. 8. 18. 2) ἐπαναγείρω τι εἰς προτέραν αὐτοῦ ἀκμὴν, ἀνορθῶν, ὡς βροτῶν ἀριστ', ἀνορθώσαν πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 46. 51, Πλάτ. Νομ. 919D. 3) ἐπανορθῶ, διορθώνω, εὐ γὰρ μ' ἀνορθοῖς Εὐρ. Ἰκ. 1228· τὰ ἀλλότρια κακὰ ἵλλατ. Πολ. 346B.

ἀνὴρ ὡς Εὐρ. Βάκχ. 364:—Μέσ., ἀνορθοῦσθαι τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, ἐπὶ τῶν ἐπιμελητῶν, φρονεῖν νὰ ἀνακαίνιζω τὰ ἐτοιμώροισι τῶν οἰκοδομημάτων, Ἀριστ. Πολ. 6. 8. 18. 2) ἐπαναγείρω τι εἰς προτέραν αὐτοῦ ἀκμὴν, ἀνορθ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀντακροάομαι, ὁποῶμαι, ἀκροῶμαι καὶ ἐγώ, ἦν οὖν ἡμῶν χρηστά λεγουσῶν ἐξελέγητ' ἀντακροᾶσθαι Ἀριστοτ. Αὐσ. 527. ἀνταλαζονεύομαι, ἀλαζονεύομαι καὶ ἐγώ εἰς ἀπάντησιν, Εὐστ. Ἰλ. 500. 11.

ἀνταλαλάζω, ἀποκρίνομαι εἰς τὸν ἀλαλαγμὸν αἰ' ἀλαλαγμοῦ, ἐπὶ ἀντιπαρομένω σπαρτῶν, Πλουτ. Πύρρ. 32, κτλ., ἐπὶ τῆς ἡχού, ἀντηχῶ, «ἀντιλαλῶ», Δισχύλ. Πέρσ. 390.

ἀνταλλάγῃ, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Δατ. ruzmialatjo, Γλωσσ.

ἀντάλλαγμα, ατος, τό, τὸ πρὸς ἀντάλλαγῇ διδόμενον ἢ λαμβανόμενον, ἀντ. γενναίου φίλου, ἀντὶ γενναίου φίλου, Εὐρ. Ὀρ. 1157, πρὸλ. Ἔδδ. (Ἰωβ κη', 15, καὶ ἀλλάχου)· τί δώσει ἀνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ=λύτρον, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 26.

ἀντάλλαγματικὸς, ἡ, ὧν, ὁ σημαίνων ἀντάλλαγῇ, βρος γραμματικὸς, ἀνταλλακτικά ῥήματα, π. χ. πωλῶ, ὠνοῦμαι, ἀλλάττω καὶ τὰ ὅμοια.

ἀντάλλαγος, ὧν, «ἀντάλλαγον καλοῦσι τὸν ἀντὶ ἐτέρου ἡλλαγμένον. Μένανδρος (ἐν) Κανηρόν: ἔδειτό χρῆσαι τὴν σεαυτῆς θυγατέρα ἀντάλλαγον. (ἐν) Νύκτα· ἐκούσα δ' ἀδελφῇ ποιήσῃ τοῦτό σοι ἀντάλλαγόν γ' ἔξυστα τούτῳ διδομένη καὶ ἐν Ἀλκίῃ: ἐκλεάκτισεν ὁ χρηστὸς ἡμῖν μοιχός, ἀλλ' ἀντάλλαγον Σούδ.

ἀνταλλακτεόν, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ δώσῃ εἰς ἀντάλλαγῇ, καὶ οὐκ ἀνταλλακτεόν εἶναι μοι τὴν πρὸς ὑμᾶς φιλοτιμίαν οὐδενός κέρδους Δημ. 410. 20.

ἀντάλλακτος, ὧν, ὁ ἔχων ἴσην ἀξίαν μετ' ἄλλο πρᾶγμα καὶ δυνατόν νὰ ἀνταλλαγῇ μετ' αὐτό, Πορφ. π. Ἀποχ. 1. 51.

ἀνταλλάσσω, ἄττ. -τω (ἴδε ἀλλάσσω): — ἀνταλλάσσει πρᾶγμα τι πρὸς ἕτερον, δάκρυα τ' ἀνταλλάσσετε τοῖς τῆροσ· μέλεισι Εὐρ. Τρω. 351· καὶ τὴν εἰσθῆναι ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων ἐς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ δικαιοῦσαι, καὶ τὴν συνήθη σημασίαν τῶν λέξεων μεταβαλὼν ἐν ταῖς ἔργοις τῆς στάσεως, ἡ ἐδῶκει αὐταῖς εἰκασίαν πρὸς τὸ ἴδιον πᾶθος, Θουκ. 3. 82· ἀντήλλαξε τῇ δικαιοῦσαι τῶν ὀνομάτων ἀξίωσιν εἰς τὰ ἔργα Πλουτ. 2. 56B· τὴν ψυχὴν ἀν' ἀνταλλάξας τοῦ χρυσοῦ Πλουτ. Γ', 113.

II. συνήθετον κατὰ μέτ. τύπ., ἀνταλλάσσει ἀντὶ ἄλλου, ἄνδρα δ' ἀντήλλαξετο Ἀγισθόν, ἔλαβε δὲ ἄνδρα εἰς ἀντάλλαγῇ τὸν Δίγιστον, Δισχύλ. Χο. 133· ἀνταλλάσσεσθαι τί τινας, λαμβάνω πρᾶγμα τι αἰς ἀντάλλαγμα ἄλλου, Εὐρ. Ἰλ. 1088, Δημ. 68. 6, κτλ.· τι ἀντὶ τίνος ὁ αὐτ. 203. 12· ἀνταλλάσσεσθαι τὴ τῇ εἰσθῆναι, ἀνταλλάσσει κατὰ διάνοιαν, Πλάτ. Θεαιτ. 189C· θάνατον ἀνταλλάσσεται, ὡς λάβῃ ὡς ἀντάλλαγμα θάνατον, ὁ δὲ ὡς τιμωρίαν, Εὐρ. Φοίν. 1633—οὕτως ἐν τῇ παλ., ἐγένετο γὰρ ὁ Θόρυβος μέγας καὶ ἀντήλλαγμένος τοῦ ἐκατέρων τρόπου περὶ τὰς ναῦς, ἐγένετο γὰρ ὁ θόρυβος περὶ τὰς ναῦς μέγας καὶ ἀντήλλαγμένος τοῦ ἐκατέρων τρόπου (Geller), ὥστε ἐγένεν ἓνας θόρυβος περὶ τὰς ναῦς ἀνεκδήλως, καὶ μάλιστα μετ' ἓνα τρόπον ἐναντίον εἰς τὴν τάξιν τῶν δύο τούτων ἰδῶν» (Δούκας), Θουκ. 4. 14.

ἀνταμείβομαι, μέσ., ἀνταλλάσσει πρᾶγμα τι μετ' ἄλλο, μηδ' ἔβαν δελφῶσι θῆρες ἀνταμείψονται νομόν ἐνάλιον Ἀρχιλ. 69. 7.

II. μετ' αἰτ. προσώπ., τὸ ὅμοιον ἀπεδίδω τι, τὸν κακῶς [με] θρώπων δεινοῖσ' ἀνταμείβεσθαι κακοῖς Ἀρχιλοχ. 81 (78)· κακοῖσι ποιεῖται τοῖσδε μ' ἀντημείψατο Δισχύλ. Πρ. 223· κακῶς κακοῖσι ὁ αὐτ. Θ. 1049· ἀθέοις ἔργοις.. ἀνταμειψόμεσθα σ'. ἀντὶ τῶνδε Ἀριστοφ. Θεσμ. 722. III. ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ, ὁ δ' ἀνταμείβετο τοιοῦδε Ἠρόδ. 9. 79· ἀντ. τι πρὸς τινα Σοφ. Ο. Κ. 814· οὐδ' ἀνταμείβει μ' οὐδὲν ὁ αὐτ. 1273· ὡσαύτως, ὑμᾶς.. τοιοῦδ' ἀνταμείδομαι λόγοις Εὐρ. Ἀνδρ. 154.

ἀνταμείψω, εως, ἡ, ἀνταμειβῇ, «ἀνταπόδοις», Ἦσυχ.

ἀνταμοιβῶς, ὄνομα μετρικοῦ ποδός, ἐκ δύο βραχυῶν, δύο μακρῶν καὶ βραχυῶν, Διοσμ. ἐν Gram. Γρη. ἐκδ. Keil. 1. σ. 481. 30.

ἀνταμοιβή=ἀνταμείψω, καὶ οὐδὲν ἐπὶ μισθῷ πράττοντες, οὐδὲ ἀντιδόσει καὶ ἀνταμοιβῇ Ἰω. Χρυσ. ἐν Ἐπιστ. π. Κορινθ. λόγ. 19, τήμ. 3, σ. 357.

ἀνταμοιβός, ὧν, ἴδε ἐν λ. ἀντημοιβός.

ἀντάμυνα, ης, ἡ, ἀμυνα ἐναντίον τινός, Θεόδ. Περδρ., ἴδε Λοθ. ἡρῶν. 23.

ἀντάμυνομαι [δ], Μέσ., ὑπερασπίζω ἑμαυτὸν ἐναντίον ἄλλου, ἀνίσταμαι, Θουκ. 4. 19.

II. ἀποδίδω τι· τὸ ὅμοιον, ἀντεπεῖρξομαι κατ' αὐτό, ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς Σοφ. Ἀντ. 643· οἱ ἀνταμυνόμενοι Θουκ. 3. 84.

ἀνταναβαίνω, ἀναβαίνω καὶ ἐγώ, εἰς τὴν ἰδίαν ἀντανείδη πατρίδα (ὁ Ἰσχυρίος ἔχει ἀντανείπει) Θεόδ. Περδρ. σ. 186.

ἀνταναβιβάζω· μέλλ. -άσω καὶ -σεῖσθαι, ἀναβιβάζω καὶ ἐγώ, ἀνταναβιβάζαντες εἰς τὰ μνημεῖα καὶ τὰς τύψεις τινὰς Ξεν. Ἰλλ. 3. 2, 15.

ἀνταναδοῶ, ἀναδοῶ καὶ ἐγώ εἰς ἀπάντησιν, ἀντιφωνῶ, ἀναδορῶσάντων δὲ πολλῶν... ἀντεβόησαν οἱ μισθῶτοί Ἀπκ. Ἐμφυλ. 2. 131.

ἀνταναγινώσκω, ἀναγινώσκω βιβλίον ἀντιπαραβάλλον αὐτὸ

πρὸς ἄλλο, Κρατύν. ἐν Ἀδύλ. 44, ἐνθα ἴδε Meineke.—ἀνταναγινώσκει· ἀντιβάλλει βιβλίον Ἰσυχ.

ἀνταναγινώσκω, ὁ, ὁ ἀνταναγινώσκων, ὁ συμπαραβάλλον δύο ἀντίγραφα τοῦ αὐτοῦ βιβλίου, Ἀρχ. Λελ.

ἀντανάγω, ἐπὶ πλοίων, ἀνάγω τὰς ναῦς ἐναντίον ἐπιτορμημένων ἐχθρικών ναῶν, τότε ὧν ἐπὶ ἐπὶ πλοίων οἱ Φοίνικες, οἱ Ἰωνες ἀντανήγον καὶ αὐτοὶ τὰς νέας ἐπὶ κέρας Ἠρόδ. 6. 14, Θουκ. 7. 37· ἀλλ' ὡσαύτως, ἀντ. ναυοὶ αὐτῶν δὲ συγχρότον ὅπου ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐνοίας, —ἴτε κατ' ἐνέργ. τύπον ὡς ἐν Θουκ. 8. 38., Ξεν. Ἰλλ. 2. 1, 23· εἴτε κατὰ μέτ., ὡς Θουκ. 4. 13, Ξεν. Ἰλλ. 1. 1, 5:—Παθ., ναυεὶν ἀνταναχθεῖς Διόδ. 18. 71:—καθόλου, ἀντεπεῖρξομαι, ἀντεπεῖρξομαι, ταῦτα ἐμοῦ λέγοντος ὁ Πρόδικος ἀντανήγετο πρὸς τὸ μεῖράκιον ὡς ἀμυνόμενος, ἡτοιμάζετο ν' ἀντιπαραστήσῃ τὸ μεῖράκιον, Πλάτ. Ἐρυθ. 318C. 2) ἀναβιβάζω ἀντὶ ἄλλου, ἔργονα ῥίψας Ἀρεος, εὐνομήης ἀντανάγει πατέρα Ἀνθ. 11. 9, 283.

ἀντανάρεσις, εως, ἡ, = ἀνθυφάρεσις, Ἀριστ. Τέπ. 8, 3. 5· ἴδε Σούδ. ἐν λήξει ἀνάλων. II. ἐπὶ κυβέτας, ἡ ἀμειψίς μετακινήσις, Εὐστ. 1397. 44.

ἀνταναιρέω, ἀναιρέω, ἐξελείψω, ἀρά σοι ψήφοις ὅμοιος ὁ τῶν ἔργων λογισμὸς φαίνεται· ἡ δὲ ἀνταναιρέω ταῦτα... Δημ. 304. 19:—Παθ., ἐξελείφωμαι, ἀπαλείφωμαι, Ἀριστ. Μεταφ. 6. 15, 7. 2) ἀντιφωνεῖν, ἀνταποδίδω φῶνον ἀντὶ φῶνον, Πλάτ. 2, 321, ἐν τῷ παθ.

ἀντανάκλασις, εως, ἡ, ἀντανάκλασις φωτός, Πλουτ. 2. 901B· ἐπὶ καθόπτρῳ ἢ ἐστὶν ὁμοιωμένου γαλκῶ ἢ ὕδατος, «ἀντανάκλασις ἐγγίνοντι τινος ἐν τῇ ἀσπίδι, [γαλκῇ οὐστῇ] Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Πέδ. Α' 746:—ὡσαύτως ἐπὶ ἡχῷ, ἡχώ, ἀντήχησις, ὁ αὐτ. 502D.

II. χρήσις λέξεώς τινος ἐν ἀντιθέτῳ σημασίᾳ, Δατ. contraria significatio, Κοινητ. 9. 3, 68.

ἀντανάκλασμός, ὁ, ἡ ἀντανάκλαστικὴ σημασία τῶν λέξεων, Ἀπολλ. περὶ ἀντωνυμ. 70B.

ἀντανάκλαστικός, ἡ, ὧν, ἀντικλῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἀντανάκλασιν, ἡ ἀν. ἀντωνυμία, αὐτοπαθής, Γραμμ.:—ὡσαύτως ἀντανάκλαστος, ὧν. Πισκίαν.

ἀντανάκλω, ὡς καὶ νῦν, ἀντανάκλω, φῶς Πλουτ. 2. 901A:—Παθ., αὐτῶν 903A· ἀντανάκλωται ἀκτίς Σέξτ. Ἠμπ. π. Μ. 5. 82· ὁφθαλμοὶ ἀλλήλοισι ἀντανάκλωμενοι Ἀγλ. Τέτ. 1. 9. 2) ἐπὶ ἡχῷ, ἀντανάκλωμαι, ἀντηχῶ, Ἰλλ. 1. 1, 5, 20, 19.

3) παρὰ Γραμμ., σχῆμα ἀντανάκλωμενον, ὡς: σφῆνις ἐμμετῶν, ἀντανάκλωμενον ἐν τῇ ἀπὸ τῆς μεταφορῆς τῶν εἰς αὐτὰ ἀντανάκλωμενων σημασιῶν, καὶ δ' ἀναφέρεται τι εἰς αὐτό, Ἀπολλ. περὶ Συναδέ. σ. 175, πρὸλ. προηγ.

ἀντανάκλινομαι, παθ., ἀνακλίνωμαι, κατακλίνωμαι ἀπέναντι, ἡ γράσθαι δὲ λοιπὸν ἐνθεν ἀντανεκλίθη Νικήτ. Βύρων. 7. 333.

ἀντανάκωπή, ἡ, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀνακωπή, ὑποστρεφῇ, κυμάτων Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 33.

ἀντανάκωπτω μέλλ. -ψω, ὡδὴ πάλιν ὀπίσω, Α. Β. 34.

ἀντανάκρῶ, ἀνακρῶ καὶ ἐγώ εἰς ἀπάντησιν, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλησις, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλησις, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἀντανάκωκλῆς, ἡ, ἡ ἀμειψία ἀνακώκλῆς, Ἀπκ. Μήρ. 26.

ἐξέρματος κατὰ τὴν θρησκείαν τραγῳδίας: ὧς ἀντανατρέχων τὸ δέριμα καλύψῃ τὴν διαίρεσιν Παῦλ. Διγ. σ. 197. 32.

ἀνταναφῆρω, μέλλ. -ανοίσω, ἀνταναφῆρω τι πρὸς τι, αἱ δὲ τῶν ποιητῶν ὑπεναντιώσεις πρὸς αὐτοὺς ἀνταναφῆρουσι τὴν πλοῖν οὐκ ἐξωσιν ἰσχυράν βροχὴν γενέσθαι πρὸς τὸ βλέπτον, Δατ. *habeam aequanem*, Οὐντεμέ. Πλούτ. 2. 200.

II, ἀπολ., ἐκπαρῶν, ἀποζημιώνω, Θερίστ. 906.

ἀνταναφῶναι, (ἀναφῶν) φῶμαι ἀντὶ ἄλλου, Κύριλλ. 'Αλ. X. 133D).

ἀνταναφώνω, = ἀντεφώνω, Διδ. 'Αλ. 543D.

ἀνταναχωρέω, ἀμειβαίω; ἔλω τόπον, ὑποχωρῶ, 'Αριστέλ. I. 529.

ἀντανδρός, ον, (ἀνὴρ) ἀντὶ ἀνδρός, ἀνὴρ ἀντικαθίστων ἄλλον ἄνδρα: εἰ δὲ βούλεσθε, καὶ ἀντανδρὸν ὑμῖν ἀντὶ ἑαυτοῦ παρὰδῶσω τὸν ἀγαπητὸν Λουκ. Κατάκλ. 10, κτλ.

ἀντάνειμι, (εἴμι, Δατ. *ibo*) φάνω εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος εἰς ὃ ἔφθασε καὶ ἄλλοι τι: ἤρετο δὲ τὸ ὕψος τοῦ τείχους μέγα, καὶ τὸ χῶρος οὗ σχολαίτερον ἀντανῆσι αὐτῷ, Θουκ. 2. 75.

ἀντανείργω, ἀντίσταμαι, ἐμποδίζω, ἀπακρούω, τοὺς ἐν αὐτοῖς ἀντανείργων ἐπλίτας Μαν. Φιλῆς 8. 241, σ. 282.

ἀντανέλω, ἀνασῶρ, σῶρ ὅπισθ, ὅψις δὲ τῶν σῶν ἀντανέλωι χαρίτων Νικήτ. Εὐγεν. 6. 402.

ἀντανέρχομαι, ἀποθ., ἐπιστρέφω πάλιν, εἰς τὰς ἑαυτῶν ἀντανέλθων ἐκίκας Θεοῦ, Προδρ. Ραδάνθ. 353 (II, 218).—'Εν τῇ ἐκδόσει τοῦ 'Εργερίου: ἀνταπῆλθουν κατὰ τὸν Le Bas.

ἀντανέχω, ἀνυψῶ καὶ ἐγώ, Πλατωναίς ἐκ τῆς πόλεως ἀντανέχον πυρσὺς φιλοῦς Πολυκλ. Στρατηγ. 6. 19, 2, κτλ.

ἀντανίσταμαι, = τῷ ἐπομ. Μ. Ψέλλ. ἐν Σάθ. Μεσ. Βιβλ. τ. ε', σ. 278, ἀντανίσταμαι, καθίσταμαι τὸ ἴσον καὶ ἐγώ, συμπληρῶ, ὁ Θεὸς ἀντανισώσκει τὸ ἐνδεὲς Συνέσ. 126B.

ἀντανίστημι, παρουσιάζω τι ὡς ἐξάμειλον πρὸς ἄλλο ἢ καὶ ὑπέρτερον αὐτοῦ, «τὸ μὲν γὰρ ἀντεπιπῖν οὐ χαλεπὸν, ἀλλὰ καὶ πᾶν βροχὸν εἰρημνίαν λόγῳ» τὸ δὲ ἔτερον ἀντανίστημι βελτίονα παντάπασιν ἐργῶδες Πλούτ. 40E, «ἵσθιον τῷ στρατηγίῳ τὸ θέατρον ἀντανίστησι» 348D: ἀνεγείρω καὶ ἐγώ, «τῶν παλαιῶν ἀντανίσταται» Δίων Κ. 42. 43.

II, Πλάτ. μ. ἐνεργ. ἀπορ. 6' ἐγείρωμαι ἐναντίον τινός: ἔρωτι μὲν νῦν ὅστις ἀντανίσταται Σοφ. Τρ. 441, πρὸλ. Πλούτ. Σύλλ. 7' ἐγείρωμαι κατ' ἄλλῳ, ὁ αὐτὸς 2. 723B.

ἀντανίσχω = ἀντανέχω, Πλάτ.

ἀντανίσταμαι, αταξ, τὸ, τὸ δι' οὐ ἐξισούται τι, 'Ιωσήφ. 'Αρ. 'Ιουδ. 18. 9, 7.

ἀντανίσταμαι, εως, ἐξίσωσις, Πορρ. παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 556D.

ἀντανοίω, ἢ -οίγωμαι, ἀνοίγω τι ἐναντίον τινός, καὶ ὅταν ἂν τις κεραινοῖς φερομένοις ἀντανοίῃαι τὰ δῆματα δύναιτο, ἢ, κτλ. ἀντανοίω εἰς αὐτοὺς ὀφθῶς, Λογγίν. 34. 4.

ἀντανύτω (ῶ): μέλλ. -σω, ἀνύτω καὶ αὐτός, ἐπιτελῶ καὶ αὐτός ἐν τῷ ἐμῷ μέρει, 'Επιγράμ. 'Ελλ. 1026. 5.

ἀνταξ, «ἐν μέρει» Πλούτ.

ἀνταξίως, α. ον, ἴσος κατὰ τὴν ἀξίαν, μ. γεν., οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχρὴ ἀνταξίον 'Ιλ. I. 401: πολλῶν ἀντάξις ἄλλων Α. 514: ἕκαστος δέκα ἀνδρῶν ἀντ., ἴσος κατὰ τὴν ἀξίαν πρὸς δέκα ἀνδρά, 'Ηρόδ. 7. 103, πρὸλ. 2. 148: οὕτω καὶ παρὰ Πλάτ., Ξεν., κλ.

2) ἀπολ., ὁ οὐκ κκωτέρας ἀξίας, ἰσάξιος, ἀρσαντες κατὰ θυμὸν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται «ἴσον τῇ τιμῇ, ἰσότημον» (Σχόλ.), 'Ιλ. Δ. 136:—Συγκρ. -ώτερος, Κύριλλ. 'Αλ.—'Επίρρ. -ίως Σχόλ. εἰς Λουκ. (Ζεύς Τραγ. 55).

ἀνταξίω, ἀνταπαίτῳ, ἢ τὰ ἴσα νέμων τὰ ὁμοῖα ἀνταξίουτω Θουκ. 6. 16: μετὰ διπλῆς αἰτ., ἀνταξίωσαι ὥρεάν καυτὸν τινα Μάχων παρ' Ἀθην. 579A.

ἀνταπαίττω, ἀνταπαίτῳ ὡς καὶ νῦν, τὴν τε ὥρεάν ἀνταπαίτῃσι Θουκ. 3. 58., 5. 17, κτλ.:—Παθ., ἀνταπαίτηθεῖς λόγον ὑπ' ἐκείνων Πλούτ. Κάτων δ Νεώτ. 53.

ἀνταπαίνομαι, μέσ., ὑπακούω ἐν τῷ ἐμῷ μέρει, μ. εἰς. ἔπειτα δὲ δημότας ἀνδρας εὐθείαις βήτραις ἀνταπαίνομαι μένους Τυρταί. 4 (2), 6.

ἀνταπαύω, ἀπαύω τὸν πειρώμενον νά μ' ἀπατήσῃ, ὁ δὲ Σαμφών.. ἀντηπάτα τὴν Δαλίλῃν 'Ιωσήφ. 'Αρχ. 'Ιουδ. 5. 8, 11.

ἀνταπαύω, ατος, τὸ, ἀντανάχλασις φωτός ἢ ζῆτος, Θεόδ. Στουδ.

ἀνταπειλῶ, ἀπειλῶ καὶ αὐτός, ἐκφράζω καὶ ἐγὼ ἀπειλῶν, μ. εἰς. τινι Φίλων 2. 469, πρὸλ. Θερίστ. 93D.

ἀνταπερύχω (ῶ), ἀπακρούω καὶ ἐγώ, 'Ανθ. Π. 15. 14.

ἀνταπερύχομαι, ἀπολ., ἀπέρχομαι καὶ ἐγώ, Θεόδ. Πρόδρ.

ἀνταποδίδωμι ἢ -δωί μέλλ. -δωίω ἀποδίδωμι καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέρει, Ξεν. Συμπ. 2. 22, 'Αριστ. Ρητ. 2. 26, 3. 2)

2) ἀπολ., ἀντὶ τινός, τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἀνταπιδείξεν, διώρισεν ἀντ' ἑαυτοῦ, Δίων Κ. 49. 43.

ἀνταποδέχομαι, ἀμειβαίω; δέχομαι, Βυζ.

ἀνταποδίδωμι μέλλ. -δώσω ἀντιτίνα, πληρώνω ἡρεσίην, καὶ εἰς ἔχω ἀνταποδύναμι Βατραχομ. 187: ἀνταποδίδω, ἀνταποδύ-

δύναμι τὸ ἐμοῖον, τὸ ἴσον 'Ηρόδ. 1. 13, Θουκ. 1. 43: τὴν ἱσὴν 'Αριστ. Ρητ. 2. 2, 16, πρὸλ. ἀνταποδοτέον· ἀντ. τροφοῖς Λυσ. 107. 32: ἀρετὴν Θουκ. 4. 19: ἐν ἀντιῳ. πρὸς τὸ πάσχειν, Πλάτ. Τιμ. 79E: ἀπολ.. ἀνταποδίδω δ, τι ἑκάθον, τιμωρῶ, νῦν ἀνταποδοτε Θουκ. 3. 40, 'Αριστ. Ρητ. 1. 9, 24: ἀντ. ἀλλήλοισι αὐτ. 3. 5, 2.

II, ἐρῶν ἢ εὐρίσκω ἀντιστοιχοῦν διατί, οὐκ ἀνταποδίδωμεν τὴν ἐναντίαν γένεσιν...: Πλάτ. Φαίδων 71B, πρὸλ. 'Αριστ. Ρητ. 3. 4, 4: οὕτω περὶ προτάσεων ἐν περιόδῳ τῇ ἡρώδῃ, Δημ. Φαλ. 53: ὅδε ἀνταποδοτέον II.

2) ἀμειβῶ, ἀντιστοιχῶ, εἰ γὰρ μὴ αἰ ἀνταποδίδωσι τὰ ἕτερα τοῖς ἑτέροις γιγνόμενα Πλάτ. Φαίδων 72A, πρὸλ. B: οὐκ ἀποδίδωσι τὸ ὁμοῖον, ὅθεν ὑπάρχει ὁμοῖον τι ἀντιστοιχοῦν, 'Αριστ. Μετεωρ. 1. 11, 4: πρὸλ. Περὶ ζῴων μορ. 7, 6: δεῖ τὴν μεταφορὰν τὴν ἐξ ἀναλόγου ἀνταποδιδύναμι ὁ αὐτ. Ρητ. 3. 4. 4.

3) ἀνταποδίδω λόγον ἀντὶ λόγου, ἀποκρίνομαι, ἀνταποδιδόντες ἀλλήλοισι Πλάτ. Φαίδρ. 236C.

III, Παῦλ., ἐπὶ συνθήματι πολεμικοῦ, μεταδιδέσθαι ἐπίστω ἀπὸ σθένος εἰς σθένος, ἐπὶ δὲ πάλιν ἦκε τὸ σύνθημα ἀνταποδιδέμενον Ξεν. Κύρ. 3. 3, 58, μέσ. 1:—δὲ γὰρ οὐκ, ἐρμηνεύει ἐν τῷ μέρει, Πλάτ. Τιμ. 87C.

IV, πέμπω ὅπισθ τὸν ἥλον, ἀντηγῶ, τῆς κραυγῆς διχθέν. φερομένης καὶ τῶν ὁρῶν ἀνταποδιδόντων τὴν περιήχησιν Πλούτ. Σύλλ. 19, Τιμολ. 27.

ἀνταπόδομα, τὸ, τὸ ἀνταποδιδέμενον, ἔτε καλὸν εἶτε κακόν, εὐ ποίησον εὐσεδέει καὶ εὐρήσεις ἀνταπόδομα 'Εβδ. ('Ξυρῶν' 2, 18', 6, καὶ ἀλλαχῶ), πρὸς Ρωμ. 16', 10, πρὸλ. Ψαλμ. 138, 22.

ἀνταπόδοσις, εως, ἢ, τὸ ἀνταποδιδέμεν ἐν γένει, ἢ τὸ ἀνταποδιδέμεν χάριν, κτλ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀποδοῦναι. Θουκ. 4. 81: διὸ καὶ Χαρίτων ἱερὸν ἐμποδὸν ποιοῦνται, ἵνα ἀνταπόδοσις ἢ 'Αριστ. 'Πρ. N. 5. 5, 7, 8, 13, 10, καὶ ἀλλαχῶ: χάριτος..

ἀνταπόδοσις Μενάνδ. Μονόστ. 330, Διόδ. 20. 100: ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἡμέρα γὰρ ἀνταπόδοσεως ἐπληθύνει αὐτοῖς 'Εβδ. ('Πατ. 4', 4, καὶ ἀλλαχῶ): γίνετα ἀνταπόδοσις ἐκ τινος Πολύδ. 5. 30, 6:—ἀνταποδῆ, 'Εβδ. (Ψαλμ. 11', 11), 'Επιστολ. πρὸς Κολ. γ', 24.

II, ὑποστροφή, κίνησις πρὸς τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν, ἐκείθεν δὲ πάλιν.. τὴν ἀνταπόδοσιν ποιεῖται πρὸς τὰ.. ἄκρα Πολύδ. 4. 43, 5, κτλ.

2) ὁ ἐκ τῆς ὀψέως πῶν χορῶν ὁρῶν ἀνταποδιδέμενος ἥχος, ὅν τις ἀπῆγται πῶν χορῶν βίαιως, ἀνάγκη καὶ τὴν ἀνταπόδοσιν αὐτὰς εὐτὴν πάλιν ποιεῖσθαι βιαιοτέρην 'Αριστ. περὶ ἄκουσ. 50.

III, μεταβολή, ἀμειβία διαδοχή, π. γ. ἐπιβράντως καὶ ἀντιβράντως, καὶ αἱ τῶν περιόδων πρὸς ἀλλήλας ἀνταποδόσεις 'Ιππ. 'Αρ. 1243.

2) ἐν τῇ Ρητ., ἢ ἀντιστοιχία ἢ ἀντιθέσις προτάσεων ἐν τινι περιόδῳ ἢ κώλῳ, πρὸλ. Κοῖνιτ. 8. 3, 78, καί.

ἀνταποδοτέον, ῥῆμι ἐπὶ τῷ ἀνταποδιδέμεν, δεῖ ἀνταποδιδέμεν, τὴν ἀξίαν ὧν ἐπαθὲν 'Αριστ. 'Πρ. N. 8. 13, 9: τιμὴν 8. 14, 3: χάριν 9. 2, 1: τὰς εὐεργεσίας αὐτοῦ 3: τὸ ὀφείλημα αὐτοῦ 5.

II, ἀνταποδοτέον τινί τι:—οὐκ ἀνταποδοτέον ταῖς λύπαις τε καὶ ἡδοναῖς τὴν τοῦτων ἀντίστροφον 'Εἰν ἐν ἐκείνοις: ὅθεν πρέπει λοιπὸν ν' ἀποδώσωμεν ἐπίσης εἰς τὰς λύπας καὶ τὰς ἡδονὰς τὴν ἀντίστροφον τοῦτων κατὰστάσιν ἐν ἐκείνοις: Πλάτ. Φίλ. 40D.

ἀνταποδοτής, ον, ὁ ἀνταποδιδούς, 'Επ. Βαρνάβ. σ. 66.

ἀνταποδοτικός, ὁ, ὢν, παρὰ Γραμμ., ἀντὶ τὴν εἰς ἀνταπόδοσιν ἢ ἀποτέλεσιν ἀνταποδοσίν προσέτι αἱ συσχετικαὶ ἀντωνυμικαὶ ὀνομαζόνται ἀνταποδοτικαί.—'Επίρρ. -κῶς Σχόλ. εἰς 'Απολλ. Ρῶδ. Δ. 5.

ἀνταποδύομαι, μέσ. μετὰ πρην. καὶ ἀπορ. ἐνεργ., ἀντεπεξίρχομαι τινι ἐν τῷ ὄντι, τοῖς δὲ ἐρρωμένεστέροις ἀνταποδύεται Φιλόστρ. 842. 19.

ἀνταποθνήσκω, καταδικάζομαι εἰς θάνατον ὡς φονεύς, ἀνταποθαγῆν τοῦ νόμου κειμένου τὸν ἀποκτείναντα 'Αντιπῶν Περὶ 'Ηρώδ. φόνου 10.

ἀντάπεινα, ἐσφαλμένος τύπος ἀντὶ τοῦ ἀντίποινα, Δινδ. Σοφ. Φ. 316.

ἀνταποκλίνω, Γ. Παχ. τ. Β', σ. 225. 12, 'Εκδ. Β'.

ἀνταποκρίματα, τά, Θ. Στουδ. σ. 981, 'Εκδ. Μ.

ἀνταποκρίνομαι [τ], μέσ., ἀντιλέγω, καὶ οὐκ ἴσουςαν ἀνταποκρίθηναι αὐτῷ πρὸς ταῦτα Εὐαγγ. Λουκ. 16', 6: οὐ τίς εἰ δὲ ἀνταποκρινόμενος τῷ θεῷ: 'Επιστ. πρὸς Ρωμ. 6', 20.

II, ἀντιστοιχῶ πρὸς, ἀλλήλοισι Νικομ. 'Αρ. 77Δ.

ἀνταπόκρισις, εως, ἢ, ἀπόκρισις, ἐμοὶ λόγον δός, ἀνταπόκρισιν λάβε Νικήτ. Εὐγεν. 1. 266.

ἀνταποκτείνω, φονεύω τινά πρὸς ἀντεκλήθησιν διὰ τελεσθέντα φόνον, ἀντιφονεύω, 'Ηρόδ. 7. 136, Διόφυλ. Χο. 121, κτλ.

ἀνταποκρίνομαι μέλλ. -λήψομαι, ἀπολαμβάνω ἐν τῷ μέρει, ἀπολαμβάνω ἀμειβαίω, τελέω τε καὶ λαμβάνω εἰς ἀνταπολήψεσθαι τὴν τῶν λόγων ἐστίασιν Πλάτ. 'Τιμ. 27B, Δημ. 471. 2.

ἀνταπόλλυμι, καταστρέφω τὸν καταστρέφοντα, οὐ χρῆ με τοῦς κτείνοντας ἀνταπολλύναι: Εὐρ. 'Ιων 1328, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀπόλλυμι, Πλάτ. Κρίτων 51Δ.

II, Παθ., καὶ μέσ., μετὰ ἐνεργ. πρην. ε', καταστρέφωμαι, ἐν τῷ μέρει, καὶ εὖν γε πέρας αὐτός ἀνταπολλόμεν Εὐρ. 'Ελ. 106, πρὸλ. 1. 1. 715: ἐδίκασαν.

ὑπὲρ ἀνδρὸς ἐκάστου δέκα ἀνταπόλλυσθαι, νὰ φονεύονται δέκα ἀντὶ ἐκάστου ἀνδρὸς, πρὸς ἀπὸς ποιῆς, Ἡρόδ. 3.14.

ἀνταπολογέομαι, ἀπλ., ἀπολογέομαι εἰς ἀπάντησιν, πολλὰ δὲ Λεωχάρους ἀνταπολογουμένου Ἰσαῖος 52. 21, πρὸλ. Δίωνα Κ. 50. 2.

ἀνταποπαίζω, γάνω, ὅ, τι ἔχω κερδήσῃ ἐν τῷ παιγνίῳ, ἀνταποπαίζειν, θίαν τις παίζων ἀστράγαλός ἢ ψήφους ἢ καρπούς ἢ κυβεύων ἐπ' ἀργυρίῳ νίκησῃ, εἰς αὐτὸς νικάται ἢ ἐνίκησεν Ἡρόνιχ. ἐν Δ. Β. 25. 15.

ἀνταποπάλλω, ἀποπάλλω ἐν τῇ μέρει, Νικηρ. Βλεμ. Ἐπιτ. Φυσ. 144.

ἀνταποπαλίσ, εἰς, ἢ, ἀνάπαλιν ἐν τῇ μέρει, ἀμοιβαία δόνησις, Κασσ. Προβλ. 26.

ἀνταποπέμπω, ἀνταποστέλλω, Ματθ. Ἀνέκδ. τ. 1, σ. 33.

ἀνταποπέριω, πέριωμαι ἐναντίον τινός, καὶ βούλομαι ἀνταποπαρῶν πρὸς τὰς βροντάς Ἀριστοφ. Νεφ. 293.

ἀνταποπέω, προβάλλω πάλιν ἀπορίαν, Σίετ. Ἐμπ. π. Γραμ. 1. 231.

ἀνταποστέλλω, στέλλω ἀντὶ ἄλλου ἢ πρὸς ἀνταλλαγῇ, διήρους δ' εἰκοσι διδῶν Ἀντίοχος, δι' ἐτῶν τριῶν ἄλλους ἀνταποστέλλων Πολύβ. 22. 26, 22; στέλλω ὁπίσω, Νικηρ. Ἐδγεν. 5. 325; παραπέμπω τινὰ πάλιν, ἐπὶ τι Σίετ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 8. 86.

ἀνταποστολή, ἢ, ἀμοιβαία ἀποστολή, πρέσβειαν Νικηρ. Χρον. 257B.

ἀνταποστρέφω, ἐπιστρέφω τι, εἶδω τι ὁπίσω, εἴσα ἀφ' ὧν ἐκ αὐτῶν ἀνταποστρέφω πάλιν Ὑλέτ. Ἰστ. 5. 903.

ἀνταποστρεφῶ, ἢ, τὸ ἀποστρέφω ἀπὸ τινος, ἐπὶ τόπων βλεπόντων πρὸς ἀντίθετα μέρη, νεύει δὲ ἐπὶ θερινὰς ἀνατολάς, καθάπερ καὶ ἡ Καίτης πρὸς τὴν ἑσπέραν, ἀνταποστρεφῆναι τινα ἀπ' ἀλλήλων ποιοῦμένων αὐτῶν Στράβ. 257.

ἀνταποταφρεύω, ἀποχωρίζω διὰ τάφρων, Ἀππ. Ἐμπ. 2.

ἀνταποτειχίζω, ἐγείρω τείχισμα ἐναντίον ἄλλου τειχίσματος ἢ οἰουδὴποτε ὁχυρώματος, Δίον Κ. 43. 7.

ἀνταποτένω, ἀνταποδίδωμι, Ἀνθ. Π. 9. 223;—ὡσαύτως ἀνταποτένωμι ἢ—ὡς. Βυζ.

ἀνταποφάνω, ἀνταποδείκνυμι, ἀποδείκνυμι τὸ ἐναντίον, Θουκ. 3. 38, 67;—Μέσ., ἀποφάνομαι ἐναντίαν γνώμην, ἰσχυρίζομαι ἐκ τοῦ ἐναντίου, Κλήμ. Ἀλ. 891.

ἀνταποφένω, ἀποφένω ἐν τῷ μέρει, σφαίραν ἀνταποφένειν, ἀντιπέμπειν, = ῥίπτειν ὁπίσω, Πολύβ. Θ. 107.

ἀνταποχῆ, ἢ, ἡ ὑπὸ τοῦ ὁρελίζετο ἀναγνώρισις τῆς ὑφελῆς (ῖ); ἀνταπέμαι, ἴων. ἀντὶ ἀνυπάπτου.

ἀνταπωθεῖω, ὡς ὁπίσω ἢ πρὸς τὰ κάτω, διὰ βάρους σωματισίδος, ἀνταπωθεύοντα Ἀριστ. Προβλ. 24. 9, 3;—Παθ., τὸ ἀναχθῆναι [σωματισίδος]... πάλιν ἀνταπωθεῖται καὶ κάτω ῥεῖ δ' αὐτ. Περὶ Ὑπν. 3. 23.

ἀνταπώθησις, εἰς, ἢ, ἀμοιβαία ἀπώθησις, Ἀναξ. παρὰ Στράβ. Ἐκλογ. 1. 526.

ἀντάπωσις, εἰς, ἢ, = τῷ προηγ., Πλούτ. 2. 890D.

ἀνταρ' ἀετὶς ὑπὸ Ὑρρηγῶν Ὑρρηγῶν δὲ τῆς αἰσῆς Πούχ.

ἀνταρᾶται, αἰ, ἡ ἀλλήλους δὲ τὰ ἀρμένα, τὰ λεγόμενα ἀνταρᾶται Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 1. 227.

ἀνταριθμεῖω, παραδίδωμι ἀριθμὸν πρὸς ἀριθμὸν, συγκρίνω ἀριθμούς, Πλουτ. 10. 20, 2;—ῥηματι. ἐπιθ. —ἡτέον Πολύβ. Β'. 93.

ἀντάριθμος, ὁ, ἰσάριθμος, εἰκασία Ἑρμάννου ἐν Εὐρ. Ἐκ. 1155.

ἀνταρκεῖω, εἶμαι ἀρκούντως ἰσχυρὸς ὥστε ν' ἀντεσταθῇ πρὸς τινα, μὴ δὲ τοῖς παροῦσιν ἀνταρκεύονται Θουκ. 7. 15; πρὸς τι Πλουτ. Κλεμ. 30.

II. ἀπολλ., ἀντίγω, ἀντίσταμαι, Ἀριστοφ. Ἰππ. 540, Ἰσοκρ. 132C, 389D; μετὰ μετοχ., τρέφουσα.. ἀντήρκεσεν Δίον Κ. 68. 25.

ἀνταρκτηκοῦλοστρόφος, μία τῶν προσηγοριῶν τοῦ θεοῦ, Θ. Λάσκ. σ. 707, ἔκδ. ΜΙ.

ἀνταρκτηκός, ἢ, ὅν. (ἄρκτος), ὁ ἀντίθετος τῷ ἀρκτικῷ, ὁ μεσημβρινός, ὁ ἀνταρκτηκός πόλος Ἀριστ. π. Κόσμ. 2. 6, Πλουτ. 2. 888C.

ἀνταρσις, εἰς, ἢ, ἐγέρσις, ἐπανάστασις, Σόμμ. 11. Α. Βυζ.; ὡσαύτως, ἀνταρσία, ἢ, Βυζ.;—ἀνταρτής, ὅν., ἐπαναστάτης, Ἰω. Χρυσ., καὶ ἐπιθ., ἀνταρκτηκός, ἢ, ὅν. Βυζ.

ἀντάρχω, ἐνεργῶ ὡς ἀντιπρόεδρος, τοῦ ἀγῶνος Συλλογ. Ἐπιγρ. 353. 8, πρὸλ. 2222. 17.

ἀνταπαίζομαι; μέλλ. —ἀσομαι, ἀσπάζομαι καὶ ἐγώ, ἀνταποδίδω φιλοφροσύνην, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 3;—περιποιούμαι φιλοφρόνως, ὁ αὐτ. 5. 5, 42; ἐντεῦθεν ἀντασπασμός, ὁ, ἀμοιβαῖος ἀσπασμός, χαιρετισμός, Θεόδ. Στουδ. σ. 572E.

ἀνταστράπτω, ἀστράπτω ἐναντίον τῆς ἀστραπῆς, ταῖς τε βρονταῖς ἐκ μηχανῆς τινος ἀντιδρόντα καὶ ταῖς ἀστραπαῖς ἀντήστραπτει Δίον Κ. 59. 28.

ἀντασχόμενος, ἢ, ὅν. ἔτε ἐν λ. ἀντα.

ἀνταυγάζω; μέλλ. —ἀσω, ἀνταυγέω, «λαμποδελῶ», τῆς λουθῆτος πρὸς τὸν ἥλιον ἀνταυγαζούσης Ἡρόδ. 1. 2.

II.

μεταβ., λαμπρύνω, ἡλίου καθαρῶ τὸν βίον ἀνταυγάζοντες Ψάλλον 2. 260.

ἀνταυγασία, ἢ, ἀνταυγάζεις φωτός, Γλωσσ.;—οὕτως, ἀνταυγέας, ἢ, Φιλόλαος ἐν Σταβ. Ἐκλογ. 1. 530, Ξεν. Κύρ. 5. 18; τῆς χιόνος, ἐκ τῆς χιόνος, Διδ. 17. 82.

ἀνταυγέω, ἀντανακλῶ φῶς, Ἀριστ. Προβλ. 23. Β. 1, Χαίρημ. παρ' Ἀθην. 6081; πρὸς Ὀλυμπιον Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 400B; φάσανον ἀνταυγέει φόνον, ἀντανακλῶ. ἀντιλάμπει φόνον, Εὐρ. Ὀρ. 1519;—λάμπω, στίβω, μαρμαίρω, Εὐδουλ. ἐν Κυθεύτικῃ 1. 1.

ἀνταυγής, ἐς. ὁ ἀντανακλῶν φῶς, σπινθηροδελῶν, κόραι Ἀριστοφ. Ὀσμ. 902; γιῶν Διδ. 17. 82.

ἀνταυθάω; μέλλ. —ἡσω. ὁμολῶ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον ἢ κατὰ τὴν ἰσὺν κατὰ ὁμοίαν, εὐ γὰρ αἰσθάνει πάλιν ζῶντας θαυοθαῖν οὐνεκ' ἀνταυθῆς Ἰσα; Σοφ. Πλ. 1478.

ἀνταυλέω, αὐλῶ ἐναντίον τινός, οἰκίῃ Θεῷ ἀνταυλήσας Ἀγαθ. Ἰστ. 257. 3.

ἀνταύξω, αὐξάνω καὶ ἐγώ, Νικηρ. Βλεμ. Ἐπιτομ. Φυσ. σ. 69; ἀνταύξω; μέλλ. —σω, ἀντηγῶ εἰς ἀπάντησιν, ἐκ νεφελῶν δὲ οἱ ἀνταύξω [δ] βροντὰς αἰσιον φθέγγω Πλούτ. Π. 4. 350, πρὸλ. Ὀππ. Κ. 2. 78.

ἀνταφαιρέω, (μέσ. φων.) ἀφαιρῶ τι παρὰ τινος πρὸς τιμωρίαν κακῆς πράξεως ὅπως δὲ χρὴ τὴν τε ἀνομίαν τοῦ παθῆματος ἀμύνοντας, τὴν τε ὑδριν κολάζοντας ἄλλως τοῦ πάθος, τὴν βουλευόμενον ψυχὴν ἀνταφαιλέσθαι αὐτόν Ἀντισθ. 123. 16.

II. ἀφαιρῶ ἐξ ἑκατέρου μέρους, καὶ ἀνταφαιρέσεις, εἰς, ἢ, ἀφαιρέσεις ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν, Νικηρ. Ἀριθμ. 86.

ἀνταφρασιῶ, ἔτε ἐν λ. ἀντεφρασιῶ.

ἀνταφύγμαι; μέλλ. —αφῆσω, ἀφίω καὶ ἐγώ, γύναι καὶ ἐγώ, ἐγὼ σ' ἀπ' ὅσων ἐκβαλόντ' ἰδὼν ἑάκρυ, κοῦτος ἀνταφύγμαι σοὶ πάλιν, καὶ ἐγὼ ἀφῆκα διὰ αὐτὴν πάλιν δάκρυ, Εὐρ. 1. Α. 678.

II. ῥίπτω ὁπίσω, σφαίραν Πολύβ. Θ. 107.

ἀντάω, ποιῶ; εὐκτ. ἀντήσω Σοφ. Τρ. 902; ἴων. παρ. ἡντων Ὀμ.; μέλλ. ἀντήσω; τρκμ. ἡντηκαὶ (ἀντα, ἀντί);

μετὰ ὅσ. προσ., ἔρχομαι ἀπέναντί τινος, συναντῶ αὐτὸν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, συναντῶ νῆα, ἢ οἱ ἐπεῖτ' ἡντησ' Ὑλ. 2. 399; ἡντησεν ἀλλήλοισιν Π. 423; οὕτω καὶ παρὰ Τραχ., ἀντήσας ἀντ. Λισχόλ. Ἰκ. 57; πατρὶ Σοφ. Τρ. 902, κατ.; πρὸλ. ἀντήσας Π. 11.

II. = ἀντιῶ μετὰ γεν. 1) μετὰ γεν. προσώπ., συναντῶ ἐν τῇ μάχῃ, εἰ κεν πάντων ἀντήσασιν Ὀδ. 11. 251, πρὸλ. Ἰλ. 11. 423;—ὡσαύτως ἀντα τινός ἐχθρῆς σημασίας, σπέρμα μέν. ἀντασ' Ἐρεχθιδῶν, κατὰ μὲν τὴν καταγωγὴν ἱεῖας μέχρι τοῦ Ἐρεχθιδῶν, Σοφ. Ἀγρ. 982.

2) μετὰ γεν. πράγμ., συναντῶ, λοιδόω μέρος ἢς τι, μετῴω τινός, μάχης, δαίτης Ἰλ. 11. 168.

Ὀδ. 1. 44; κατὰλεξον ὅπως ἡντήσας ἐπώπης, πῶς ὁπλοῦσας νὰ τὸν ἔξῃ (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐν τῇ προηγουμένῃ στίχῳ μετὰ πατρός ἀκουήν) Ὀδ. 1. 44, πρὸλ. 1. 93, 97; οὕτως, ἀντ. εἰσιώνων Ἡρόδ. 2. 119; ἀλώσιος Πινδ. Ὀ. 10 (11). 49; ἀντῶν τινός ὑπὸ τινος, πρὸς τὸν πατέρα ἀποικτιζέτο τὸν ὑπὸ Κύρου ἡντήσας, παρεπονέτο εἰς τὸν πατέρα του δι' ἐκείνα τὰ ὅποια ἔπαθιν ἀπὸ τοῦ Κύρου, Ἡρόδ. 1. 114; σφῶς (οὕτως δ' Ἐρμῶν. ἀντὶ σφῶν) .. ἀρῶμαι μὴ ποτ' ἀντήσοι κακῶν Σοφ. Ο. Κ. 1445.

III. ἀπώνως μετ' αἰτ. (πρὸλ. ἀντεῖχω 1.), Ἀργεῖον ἀντήσας στέλλον Λισχόλ. Ἰκ. 323; ἐν τῇ χειρὶ ἀντήσας (δὴν ὁ Πάρις ἀντήσας);—Τὸ ἐν Εὐρ. 1. Α. 150, ἢν γὰρ νιν πομπῆς ἀντήσας τὸ νιν πομπῆς παρεστέρησεν.—Τὸ ἀπλὸν ῥῆμα οὐδέποτε παρὰ τοῖς Κωμ. ἢ πεζοῖς Ἀππ.; πρὸλ. ἀπαντάω.

ἀντεγγράφω, ἐξαλείφω ὄνομα ἐγγεγραμμένον καὶ ἀντ' ἐκείνου γράφω ἕτερον, Δημ. 702. 3.

ἀντεγγυῶ, ἐγγυῶμαι ἀμοιβαίως, Θεόδ. Πρῶτ.

ἀντεγείρω, ἀνιγείρω ἢ οἰκουμένῃ ἐν τῇ θέσει ἄλλου, καὶ ἐς τὸν τοῦ ναοῦ τοῦ θεοῦ τὸπον ναθν τῷ, διὲ ἕτερον ἀντεγείραντος Δίον Κ. 69. 12; ἐγείρω τι ἐναντίον τινός, ἀντήγειραν αὐτῷ χάρακα Ἀππ. Καρχ. 114.

ἀντέγεραις, εἰς, ἢ, ἐγέρσις ἐναντίον τινός, οὐδ' ἀντέγεραις πνευματικῶν ἀντιθρόνων Θεοδ. Πρῶτ. Ροδ. 50.

ἀντεγκάλλω; μέλλ. —ἔσω, ἐγκάλλω καὶ ἐγώ, ἀξιοθύντας ἐμεῦ ἀπολαβεῖν τὴν τῆς μητρὸς προίκα ἀντενεκλόουν καὶ οὕτοι Δημ. 1012. 17; μ. ὅσ., ἐφασκεν ἡμῖς ἀφρονισσάντας τὸν παῖδ' ἀντεγκάλλειν οὕτῳ Ἰσοκρ. 360E.

ἀντέγνεμαι, παθ., κίμαι που ἀντὶ ἄλλου, ὅτι τὸ λέπω αὐτόν ἀντεγγεμένον ἔχει τὸ σ (ἐν τῷ λωπάς) ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν τῷ λωπάς (ἴσως ἐν τῷ λέπος) κατὰ τὸν Εὐστ. εἰς Ὀδ. 1863. 58, Εὐνάπ. σ. 39, Βυζ.;

ἀντέγκλημα, αἶος, τὸ, ἀντέγκλησις, ἀνταγωγῇ, ἀντακτιπηρία, Ρήτορες (ἐκδ. Wnlz) 4. 647, καὶ ἀλλαχού.

ἀντεγκληματικῶς, ἢ, ὅν. ὁ ἀντέγκλημα περιέχων, Ρήτορες (Wnlz) 4. 673.—Ἐπιγρ. —ὡς Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ροδ.

ἀντέγκλησις, ἢ, = ἀνταγωγῇ (ἡσ. Στερ.)—= ἐκείνη ἡ ἐν τῇ γράμματι. Νικ. Βλεμ. εἰς ΜΙ. Ἐκλ. Περ. τ. 147, σ. 1325.

ἀντεγκύκλια. (ἐγγ. γράμματα), τὰ ἐγκύκλια ἱεροῦ, ἀντιπρῶτοι τὰς πρότερον ἀποσταλμένας, ἀντεγκύκλιὰ τε διαπέμπτομ. Α' —31

σθαι συνιστώντα τήν ἐν Καλχηρῶνι σύνοδον Εὐαγρ. Ἰστ. Ἑκκλ. 3. 7.

άντεγχαράσσω, εξαλείφω τι καί ἀντ' αὐτοῦ ἐγχαράσσω ἕτερον, Μανασσ. Χρον. 4338.

άντεγχειρίζω, λαμβάνω τι ἀπό τινος καί ἐγχειρίζω αὐτό εἰς ἄλλον, τοῖς στρατηγοῖς δίκας τινάς, ὅς πρότερον οἱ ὑπατοὶ διεδίκασον, ἄντεγχειρίσει Δίων Κ. 60. 24.

άντεικάζω: μέλλ. -άσομαι Πλάτ. Μένων 80C: ἄρ. -ήκασα Ἀριστοφ. Σπ. 1311, ὑποτακτ. -εἰκάσω Πλάτ. αὐτόθι: — παρομοιάζω τι καί ἐγὼ πρὸς ἄλλο, λέγω ὅτι εἶναι ὅμοιον μετ', ὃ δὲ ἀνσκραγὼν ἀντήκασ' αὐτὸν πάρνοπι Ἀριστοφ. ἐνθ' ἄνωτ.: ἀπολ., Πλάτ. ἐνθ' ἄνωτ.: — Ἐντεῦθεν -κάσσει, ἢ, Σχόλ. Ἐντε. εἰς Ἰλ. Θ. 560.

άντεικόνισμα, ατος, τδ, = ἀπεικόνισμα, άντεικόνισμα τῆς Ἰοργόνης Ἰω. Μαλαλ. 36. 16.

άντεινω, ποιητ. ἀντὶ ἀνατείνω.

άντειπον, ἄρ. 6' ἀνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει (πρὸς ἄντερῶ, άντελέγω, άνταγορεύω). ὡς ἄρ. τοῦ άντελέγω: άντελέξα, τὸ πλείστον μετὰ 2ου., οὐδὲν ἀντ. τινι Δισχόλ. Πρ. 51, Σοφ. Ο. Κ. 999, κτλ., ἀντ. τινι δεομένῳ Θουκ. 1. 136. 2) ἀπολ., εἶπον εἰς ἀπάντησιν, ἀπεκρίναμην, πρὸς τινά ἢ τι δ αὐτ. 3. 61, Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 3, Πλάτ. Θεάγ. 131A: ἀντ. ὑπὲρ τινος, ἡμίλησα ὑπὲρ τινος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 545: — μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., ἄρα γ' ἔχοιεν άντειπεῖν ἔπος: δυνάμεθα εἰς ἀπάντησιν νά εἰπωμεν μίαν λέξιν: Ἰβρ. 1. Α. 1391: ὅθω λόγῳ περὶ τῶν αὐτῶν.. άντειπεῖν, νά ἡμιλήσῃ τις περὶ τινος ζητήματος ἔξετάζων αὐτό ἐξ ἐκατέρου μέρους, Ἰσχυρ. 208A.

3) μετ' αἰτ. πράγμ., ἀντ. τινί τι, άντετάσσειν τι ἐναντίον ἑτέρου, Πλάτ. Ἀπολ. 28B. 4) άντειπεῖν τινα κακῶς, οὐ βούλεμαι τὸν μάντιν άντειπεῖν κακῶς, δὲν θέλω νά ἀπαντήσω εἰς τὸν μάντιν με κακολογίας, Σοφ. Ἀντ. 1053: πρὸς. εὐ εἰπεῖν τινα κτλ. (εἶπον Π. 4).

άντειρομαι, ἴσως μόνον κατ' ἄρ. -εἰρομένη Ἀπ. -ηρομένη (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. -εἰρομαι): άντερωτῶ, Ἠρόδ. 1. 120., 3. 23, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 22' ἐν τῇ μετοχῇ, Πλούτ. 2. 739B: τοὺς άντερομένους τῶν πολιτῶν Σουλ. Ἑπιγρ. 2671. 34.

άντεισάγω, εἰσάγω ἀντὶ τινος, άντικαθιστῶ, Δημ. 121. 6 (ἐν τῇ παθ.), Πλάτ. Ἀδ. 369E, Μένανδ. ἐν Ἀλκυλῶν 1. 16. II.

εἰσάγω ἀμοιβαίως εἰς ὑποῦργημά τι, εἰς ἐπαρχίαν καὶ στρατεύματα καὶ δυνάμεις ἀλλήλους άντεισαγόντων Πλούτ. Κατ. 14.

άντεισαγωγή, ἢ, σχῆμα ῥητορικόν, Ἀπ. σοιμνησάτιν, καθ' ὃ εἰς γενικὸν τινα ἰσχυρισμὸν άντετάσσεται περὶ τῶν δεικνύσασα ὅτι ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα, π. γ. ἡδὺ τὸ ζῆν, ἀλλὰ τό γε ὑπὲρ πατριδος ἀποθανεῖν δόξαν αἰώνιον παρασκευάζει Ἰησοῦς (Walz) τ. 8, σ. 457.

άντεισακτέον, ῥήμ. ἐπιθ., πρέπει τις ν' άντεισαγῇ τι ἀντὶ ἄλλου ἀποβληθέντος, νά άντεκαταστήσῃ, Βυζ.

άντεισακτος, ον, ὁ άντεισακτής, ἱκκ. πρὸς Κόνιν. Ἀδελφ. 2. 10.

άντεισβάλλω, άντεπρίπτω, συμφορὰν τινι Νικήτ. Εὐφ. 6. 43. II. ἀμετάθ., εἰσβάλλω καί ἐγὼ πρὸς άντεκδίκησιν, Δίων Κ. 48. 21.

άντεισδρομή, εἰσδρομή εἰς μέρος ὅθεν ἀπεβλήθη ἄλλο τι, Κύριλλ. Ἀλεξ.

άντεισδύνω, εἰσδύνω εἰς τὴν θέσιν ἄλλου ἐξελθόντος, ἐξικμασθεῖσθαι τῆς βύρσης τῷ ταυσιμῶ, άντεισδύνει (τὸ λίπος) εἰς τοὺς πόρους Εὐστ. 1111. 45.

άντεισείμι, άντεισέρχομαι, Συνέσ.

άντεισενεγκτέον, (άντεισφέρω) δεῖ άντεισφέρειν ἢ άντεισενεγκεῖν, Συνέσ. π. βασιλ. § 28.

άντεισέρχομαι, ἀποθ., εἰσέρχομαι εἰς τὴν θέσιν ἄλλου ἢ εἰσέρχομαι καί ἐγὼ, Κλημεντίν. 333A.

άντεισκαλέω, εἰσκαλῶ καί ἐγὼ, Κύριλλ.

άντεισσιδιάζω, άντεισάγω, Δ. Β. 883.

άντεισπράττω, εἰσπράττω ἐν τῇ μέρει ἢ πάλιν, ἀπαιτῶ, Φωτ. ἐν τοῖς Wolf. Anecd. 2. 121.

άντεισυκίζω, εἰσοικίζω ἐν τῷ μέρει, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 690.

άντεισφέρω, μέλλ. -οῦμαι, εἰσφέρω ἀντὶ ἄλλου δαπάνην ἐνέχον, τὸν ἔρανον.. ἀναλώσαντες οὐκ άντεσφέρετε τὰς ἐσφοράς Ἀριστοφ. Λυσ. 954, πρὸς. εἰσφορά. II. νόμον άντεισφέρειν, άντεισάγειν, εἰσάγειν νέον νόμον ἀντὶ ἄλλου παλαιοῦ, Δημ. 48B.

24' καινά τινα δαιμόνια... άντεσφέροντες Δίων Κ. 52. 36.

άντεισφορά, ἢ, εἰσαγωγή πράγματός τινος ἀντὶ ἄλλου, άντεκατάστασις, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 230.

άντεκθίω, τρέχω, ὁρμῶ ἐναντίον τινός, καί ἐν τούτῳ άντεκθίωσι τινός καί ἄλλοι Ἀρρ. Ἀν. 1. 21.

άντεκθίβω [τ], ἐκθίβω καί ἐγὼ, καὶ οἱ σάρκες ὅμοι αὐταὶ άντεκθίβουσι Ἰππ. 411. 45.

άντεκλήπτω, κλέπτω καί ἐγὼ πρὸς ἐκδίκησιν, πόρνην δὲ Σιμαίθαν ἰόντες Μέγαροδς νεανίαι κλέπτουσι... κἀθ' οἱ Μέγαροδς... άντεἰκλήψαν Ἀσπασίας πόρνα εὖς Ἀριστοφ. Ἀχ. 527.

άντεκκοιμίζω, άντεκφέρω, Ἰσούχ.

άντεκκόπτω, άντεκκόπτω καί ἐγὼ πρὸς ἐκδίκησιν, άντεκβάλλω,

δντος.. νόμου, ἐάν τις ἐφθαλμὲν ἐκκόψῃ, άντεκκόψαι πα-

ρασχεῖν τὸν ἑαυτοῦ Δημ. 744. 13, Ἀριστ. Μεγ. 110. 1. 34, 15.

άντεκπέμπω, πέμπω ἐναντίον τινός, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι νομι-

σάντες τοὺς Λακεδαιμονίους πάλιν δύνανται κατασκευάζε-

σθαι ἐν τῇ θαλάσῃ, άντεκπέμπουσι Θρασύβουλον σὺν τεσ-

σαράκοντα ναυσὶν Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 25.

άντεκπλήω, ἐκπλήω ἐναντίον τινός πλείοντος κατ' ἐμοῦ, ἦν μὲν

άντεκπλήειν ἐθέλωσι σφίσιν Θουκ. 4. 18' ἀπολ., Πλούτ. Λυσ. 10.

άντεκπλήσσω, μέλλ. -ξω, κάμνω καί ἐγὼ νά τρομάξῃ ἐκείνον

ὅστις με τρομάζει, βάρταχος ὕδρον.. δέδοικεν ἰσχυρῶς: οὐ-

κοῦν τῇ βροῇ.. πειράται άντεκπλήττειν αὐτὸν Διδ. π. 2. 12. 16.

άντεκπνέω, ἀμοιβαίως ἐκπνέω, Γαλην.

άντεκρέω, ἀμοιβαίως ἐκρέω, Γαλην.

άντεκτασις, εως, ἢ, Ἰσούχ., πιθ. διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ άντεκ-

τασις.

άντεκτάσσω, (ἐνν. στρατόν), άντιπαράτάσσω στρατόν εἰς μά-

χην, οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Βρούτον άντεἰτάσσον Ἀππ. Εὐμφ. 4. 108.

άντεκτείνω, ἐκτείνω τι ὅπως καταστήσῃ αὐτὸ ἴσον πρὸς ἄλλο,

άντεκτείνειν αὐτὸν τούτοις, ὁμοιοῦν, ἐξισοῦν (Σχόλ.), Ἀρι-

στοφ. Βάτρ. 1042' τί τινι Φιλόστρ. 517.

άντεκτείνωμι, ἐκτίθημι ἀντὶ ἄλλου προεκτεθέντος, Διονυσιο-

δωρος δὲ.. άντεκτίθησι τὴν ἀληθινὴν [παροιμίαν] Πλούτ.

Ἀρατ. 1' δημοσιεῦμα διάταγμα ἐναντίον ἑτέρου διατάγματος δημοσιευ-

θέντος ὑπ' ἄλλου, ὁ αὐτ. Γ. Γράχ. 12. II. ἐκτίθημι τι κατ'

ἄλλου, τὸ ἱστορικὸν άντεκτιθεῖς, Σέξτ. Εὐμπ. Μ. 1. 251.

άντεκτείνω [τ], άντεπληρύνω, άνταποδίδω, Φίλων 2. 78.

άντεκτίσις, εως, ἢ, ἀνταπόδοσις, ποινή, τιμορία, Φίλων 2.

510, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 1. 112' ἴδε καὶ Ἰσούχ. ἐν λέξ. πωινῶσθαι

καὶ ποινῇ.

άντεκτιστος, ον, (ἐκτίνω) άντιτιμώρητος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ω. 213.

άντεκτρέφω, ἐκτρέφω τὸν ἐκτρέφοντά με, ἐν τῇ παθ., άντεκ-

τρέφεσθαι ὑπὸ τῶν ἐκτρώων Ἀριστ. Ἰστ. 2. 9. 13, 2. 2.

ἐκτρέφω, καλλιερῶ ὡς ἐκτρέφω, πρὸς δ' ἔχει καλουμένῳ βότρυν

Νικοστρατῶν τὸν Ἰπώνιον άντεκτρέφουσι βότρυν (κατὰ Μεινέκιον

ὑπὸ δ' ἔχει καλουμένῳ βότρυν νικοστρατῶν τὸν Ἰπώνιον άντεκτρί-

ρουσα βότρυν) Λυκαεύς παρ' Ἀθην. 654A.

άντεκτρέχω, τρέχω ἐναντίον τινός ἐκτρέφοντος κατ' ἐμοῦ, Ξεν.

Ἑλλ. 4. 3, 17, Ἀγρ. 2. 10.

άντεκτρέω, άντετάσσω, παρρησίᾳ παρρησίαν άντεκτρέειν

Πλούτ. 2. 72E.

άντεκφύω, ἐκφύω ἐν τῇ μέρει, παράγω, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 146.

άντελαττεύομαι, ἡτῶμαι ὑπὸ τοῦ ἡττηθέντος, ἀντὶ τῷ άντε-

πικρατῶ, καὶ τοτὲ μὲν άντεπικρατοῦντες ἄλλων, τοτὲ δὲ

άντελαττούμενοι Δίων Κ. 44. 27.

άντελαύνω, ἀμετ., άντεπεῖρχομαι, ἐκπλήω ἐναντίον τινός,

άντελαύνει δέκα τριήρεις Πλούτ. Νικ. 24.

άντελιγμός, ὁ, ἰων. ἀντὶ ἀνθελ-, ὁ ἴδε.

άντελλογος, ὁ, ἀποζημίωσις, Νόμ.: ὡσχύτως άντελλογο-

σμός, ὁ, Γλωσσ.: — άντελλογιζομαι, ἀποζημιῶ, Νόμ.

άντελπίζω, συλλαμβάνω νέαν ἐλπίδα πρὸς ἐπανόρθωσιν ὅπου-

χίας, άντελπίσαντες ἄλλα ἐπλήρωσαν τὴν χρεῖαν Θουκ. 1. 70.

άντεμβάλω, ἐμβάλω ἀμοιβαίως καὶ προσαρμόζομαι, ἐπὶ στρα-

τείγων ἢ ἄρῃων, «γίγγλυμα», ἀντιβαλόντων εἰς ἀλλήλους, ὥστε

καὶ ἐν ταῖς θύραις οἱ γίγγλυμοι (οἱ ὑρέζες) Γαλην. 2. 737 (Γλωσσ.

τοῦ αὐτοῦ σ. 452, ἐκδ. Franz.) ὁ αὐτός μεταχειρίζεται ὁμοίως καὶ

ἐν οὐσίᾳ. άντέμβασις καὶ άντεμβολή, ἢ.

άντεμβάλλω, ἐμβάλλω τι ἀντὶ τινος, άντεμβάλλειν.. τῇ γῇ

παγκαρπῖαν μελιττοῦσαν Ὀεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 3. 7. 2) ἀμταθ.,

εἰσβάλλω καί ἐγὼ εἰς τὴν χώραν τοῦ εἰσβαλόντος εἰς ἄλλην χώραν,

Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 4, Πολύδ. 5. 96, 3' άντεπιβίεμαι, Πλούτ. Φίλοπ. 18.

άντεμβῶσις, ἢ, ἴδε ἐν λ. άντεμβάλω.

άντεμβιδάξω, ἐμβιδάξω τινά εἰς πλοῖον ὡς άντεκαταστάτην,

ἀνδράποδα Ὑκκαρικὰ άντεμβιδάσαι ὑπὲρ σφῶν Θουκ. 7. 13,

πρὸς. Δημ. 50. 24.

άντεμβοάω, βοῶ πρὸς τινά εἰς ἀπάντησιν, Α. Β. 86, 32, Εὐστ.

855. 21: — ὡσαύτως άντεβοή, ἢ, κραυγὴ πρὸς ἀπάντησιν, Ἰησοῦς

(Walz) 3. 580.

άντεμβολή, ἢ, ἀμοιβαία ἐμβολή, Ἑκκλ. 2) ἴδε ἐν λ. εἰς

άντεμβάλω.

άντεμβριάζειν, «άντετετάζειν» Ἰσούχ.

άντεμβριμάομαι, ἀποθ., ἀπειλῶ καί ἐγὼ, ἀπειλοῦντι δεινὰ

άντενεδρίματο Νικήτ. Χρον. 169C.

άντεμπαίξω, περιπαίξω τινά ἐπαναλαμβάνων τὰς λέξεις δι' προ-

εῖπε, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Περ. 1112.

άντεμπήγνυμι, ἄρ. -ενεπάγην, «ἐμπήγνομαι» πρὸς ἐκδίκησιν,

πρὶν ἂν σχοῖνος αὐτοῖσιν άντεμπαγῶ Ἀριστοφ. Ἀχ. 230.

άντεμπίπλημι, μέλλ. -πλήσω, πληρῶ καί ἐγὼ ἐπίσης, άντε-

νέπλησαν τὴν ἐδδὸν Ξεν. Ἑλλ. 2. 4. 12' πληρῶ τι εἰς άνταμειδὴν

ἢ ἀποζημίωσιν, τήν τε οἰκίαν αὐτοῦ άντεμπλήσαντες τῶν ἐπι-

τηθέντων, ὁ αὐτ. Ἀν. 4. 5, 28: — Πάθ., πληροῦμαι πράγματός τινος

ἀντὶ ἄλλου ἐξαγόμενον, Πλάτ. Νόμ. 705B.

ἀντεπεμβαίνω, ἐναντιοῦμαι, Θεόδ. Πιρόδρ. σ. 209.
 ἀντεπεξαγείρω, συναθροίζω ἐναντίον τινός, Θεόδ. Πιρόδρ. σ. 210 ἐν τῷ παθ.
 ἀντεπεξάγω, ἄγω, ἐξέρχομαι ἐναντίον τινός, ἢ μὲν ἐδοῦλοντο ἀποφράζειν [ἀποφράσσονται] αὐτοὺς οἱ ἐναντίοι ἀντεπεξήγον καὶ περιεγίγνοντο τῷ πλῶ Θουκ. 8.104, Λουκ. Διόνυσ. 3:—ὡσταύως ἐν τῷ μέσ. τῆς π., Δίων Κ. 50. 31.
 ἀντεπεξείμι, (εἰμι) ἀντεπεξέρχομαι κυρίως κατ' ἐχθροῦ, πρὸς τινά Θουκ. 7. 37· ἀπολ., Ξεν. Κύρ. 3. 3, 30, κτλ.
 ἀντεπεξαλύνω, = τῷ προηγ., Θουκ. 4.72· πρὸς ἐλαύνω I. 2.
 ἀντεπεξέρχομαι = ἀντεπεξείμι, Θουκ. 4. 131, 'Αριστ. εἰδ. 1. 140.
 ἀντεπεξοδος, ἡ, ἔξοδος ἐκ πόλεως ἢ οχυρώματος πρὸς ἐπίθεσιν ἐναντίας ἐξόδου τῶν πολέμιων, Δίων Κ. 47. 37.
 ἀντεπεριείδομαι, μέσ., ἀντιτείνω, δυσχυρίζομαι ἐναντίον τινός, Γλωσσ., Δατ. οὐρίου.
 ἀντεπερχομαι, ἀντεπεξέρχομαι, ἀντεπελαύνω, τινι Δίων Κ. 36. 34.
 ἀντεπερωτώ, ποιῶ ἀντερώτησιν, restipulor—ἀντεπερώτησις, ἐπερώτησις ἐπὶ ἐρωτήσεως, Γλωσσ.
 ἀντεπηγίω, διὰ κραυγῶν καὶ ὀδυρμῶν ἀποτελῶ θύρουδον πρὸς ἐνόησιν ἄλλων καλούντων ἢ ἀδόντων, Λουκ. Κατόπλ. 19.
 ἀντεπιβουλεύω, σχεδιάζω ἐπιβουλὰς ἐναντίον τῶν ἐπιβουλῶν ἐτέρου, μετὰ δατ., προεπιβουλεύειν αὐτοῖς μᾶλλον ἢ ἀντεπιβουλεύειν Θουκ. 1. 33, 3.12, κτλ.
 ἀντεπιγράφω, ἐπιγράφω τι εἰς τὴν ὅσιν ἄλλον, ὅπερ ἐξήλειψα, καὶ μὴν... σκέψασθ' ὡς καλὰ καὶ ζηλωτὰ ἐπιγράμματα τῆς πόλεως ἀνελών, ὡς ἄσπερ καὶ 'δεῖν' ἀντεπεγράψεν Δημ. 615 ἐν ἐλ.:—Μέσ., ἀντεπιγραφόμενος ἐπὶ τὸ νίκημα, τ. ἔ. οἰκειοποιούμενος τὴν νίκην ἢ ἄλλος ἐκέρδησε, Πολύδ. 18.17, 2.
 ἀντεπιδελνύμι, ἐπιδελνύμι καὶ ἐγὼ ἐξ ἄλλου, Πλάτ. Θεαίτ. 162B· μετὰ μετοχ., δεικνύμι ἐμαυτὸν ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλλον, ἐαυτὸν δ' ἀντεπιδείξας... ἔρκους ἐμπεδούναται Ξεν. 'Αγιστ. 1.12:—Μέσ., ἐμιλλώμαι καὶ ἐγὼ νὰ ἐπιδείξω τὸ αὐτὸ, ζηλοῦντας ἐτέρους ἀντεπιδελνύσθαι Πλούτ. 2. 674B· ὡσαύτως, μετ' αἰτ. πράγμα, βουλομένων δέ τι 'καὶ Μεγαρέων καλὸν ἀντεπιδείξασθαι ταῖς Ἀθήναις, ὅπερ νὰ ἀντιμιλλᾶται πρὸς τὰ τῶν Ἀθηναίων καλὰ, δ' αὐτῶν. 23· ὡσαύτως, τι πρὸς τι δ' αὐτῶν. 'Αλξ. 21.
 ἀντεπιζεύγνυμαι, παθ., ἐπιζεύγνυμαι εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος, Περικλ. 1. 17.
 ἀντεπιζητέω, ἐπιζητῶ καὶ ἐγὼ, 'Αννα Κορν. 13, σ. 402.
 ἀντεπίθεις, εὖως, ἡ, ἀμοιβὰς ἐπίθεις, προσβολή, ἔμιλλα, Φίλων 1. 7.
 ἀντεπιθύμειω, ἐπιθυμῶ πρῶτά τι, ὅπερ ἐπιθυμῶ καὶ ἄλλος, ἐναμιλλῶς τινὲ ἐπιθυμῶ, τινός 'Ανδοκ. 32. 42:—Παθ., καὶ ἐπιθυμῶν εὐνεῖναι καὶ ἀντεπιθυμεῖσθαι τῆς εὐνουσίας, καὶ νὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐπιθυμητὸς διὰ τὴν συναναστροφὴν μου, Ξεν. 'Απομ. 2. 6, 28.
 ἀντεπικαλεῖω, μέλλω, ἀντεκαλῶ, ἀντινέειμι, ἀντεπικαλούντων ὅτι 'Απκ. 'Εμφ. 5. 59.
 ἀντεπικηρύσσω, ἐπικηρύττω ἐξ ἄλλου, ἀντεπικηρύσσω χρήματα, ἐπικηρύσσω ἐξ ἄλλου χρηματικὴν σμοιβὴν διὰ τὴν κεφαλὴν τινος, Πολύδ. Δ' 93· ἴδε ἐπικηρύσσω 2.
 ἀντεπικλῶ, ἀμοιβάζω σπῶ τι ἢ κλίνω, ὑποκλίνω, Βυζ.
 ἀντεπικλύζω, ἀλλεκαπήληκας κατακλύζω, καταπλημμυρῶ, ζάλλαι, ζέουσαι συφορῶν ἀνεγδότην τὰς τῆς Δροσίλλης ἀντεπέκλυζον φρένας Νικήτ. Εὐγεν. 9. 34.
 ἀντεπικουρέω, βοηθῶ τὸν βοηθούντά με, τινι Ξεν. 'Ελλ. 4. 6, 3.
 ἀντεπικραίνω, φέρω εἰς πέρας, καὶ αὐτὸς ἴδε ἐπικραίνω.
 ἀντεπικράτεια, ἡ, ἡ ἐναλλαξὶ ἐπικράτης, ἡ διαδοχικὴ ὑπερίσχυσις, τὸν κόσμον φθίρεσθαι κατὰ τὴν ἀντεπικράτειαν τοῦ νείκου καὶ τῆς φιλίας Στοδ. 'Εκλογ. Φυσ. 1. 416.
 ἀντεπικράττω, ἐπικρατῶ τινος προσπαθούτος νὰ ἐπικρατήσῃ, ἔχει μόνον ὅν καταβάλλομαι, ἀλλὰ καὶ ἐπικρατῶ, Στράβ. 745, Δίων Κ. 44. 27.
 ἀντεπικραμβάνομαι, μέσ., κρατῶ, πᾶν καὶ ἐγὼ ἐξ ἄλλου, δ' δ' ἀντεπελάδετο καὶ οὐκ εἶα πλεονεκεῖν Λουκ. Συμπ. ἢ Λαπίθ. 43.
 ἀντεπελέγομαι, ἀποθ., ἐκλέγω τι ἀντὶ ἄλλου, Εὐστ. Πονημ. 248. 51.
 ἀντεπεμελεῖομαι ἢ -μελλομαι, ἀποθ., φροντίζω, ἢ ἐπιμελοῦμαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβάζω, διάφ. γραφ., Ξεν. Κύρ. 5. 1, 18· τινός δ' αὐτῶν. 'Αν. 3. 1, 16.
 ἀντεπεμῆλλω, ἴδε ἐν λ. ἀντιμέλλω.
 ἀντεπεμαστρέω, ἀπονέμω καὶ ἐγὼ τὸ αὐτὸ μέτρον, Πολύδ. Ε' 142.
 ἀντεπεινοῖω, ἐπινοῶ καὶ ἐγὼ ἄφ' ἐτέρου, Δίλ. π. 2. 6. 23, 'Ιουστ. 'Αρχ. 1.10. 8, 1.
 ἀντεπειπλῶ, ἀντανάγωμαι, πλῶ ἐναντίον ἐπιπλέοντος, ἐπὶ νεῶν, Πολύδ. Δ' 124· καὶ αὐτοὶ ἀντεπέπλεον Θουκ. 1. 50.
 ἀντεπειπλήττω, ἐπιπλήττω τὸν ἐπιπλήττοντα, Μ. Ψελλ. ἐν Σάδ. Μέσ. Πιθλ. τ. Ε' σ. 486.

ἀντεπεπρίω, ἐπρίω ἐξ ἄλλου, 'Ιπκ. 418. 54.
 ἀντεπεπρίω, τῆ, Πολύδ. Δ' 112· ἴδε ἐν λ. ἐπρίω.
 ἀντεπεπρίω, ἡ, ἡ παλίστρια, ἡ ἀνω καὶ κάτω διαρρή, Εὐστ. Πονημ. 128. 81.
 ἀντεπεπρόβω, ἀντηγῶ, ἐπὶ πέτρας ὑπὸ τῶν κυμάτων πληττομένης, Μανασσ. Χρον. 4016.
 ἀντεπισκόνητος, ὁ, ὁ ἀντιστάμενος ἐπισκοπικῇ ἐξουσίᾳ, Εὐστ. Πονημ. 202. 35, συνάπτεται τῷ ἀνταπισκοπητός.
 ἀντεπισκοπος, ὁ, ἀντιῆλος ἐπισκοπος, ἦτοι ὁ τῆς αὐτῆς ἐπισκοπικῆς ἐξουσίας ἀντιποιοῦμενος, Γρηγ. Ναζ.
 ἀντεπισκώτω, ἐπισκώτω πάλιν ἢ ἀμοιβάζω, Μανασσ. Χρον. 3078.
 ἀντεπισκώπτω, ἐπισκώπτω καὶ ἐγὼ τὸν ἐπισκώψαντά με, τινὰ Πολύδ. 17. 7, 5.
 ἀντεπισπαστος = ἐπισπαστος Κύρ. Δ. VI. 1016Δ.
 ἀντεπισπᾶω = ἀνθελῶ 'Παύλ.
 ἀντεπισταλτικῇ, ἡ ἀποστελλομένη εἰς ἀπάντησιν ἐπιστολῇ, μεταγεν.
 ἀντεπισταίμαι, ἐπισταίμαι καὶ ἐγὼ ἄφ' ἐτέρου, Κωλέτ. 'Αλ. I. 948Δ.
 ἀντεπιστέλλω, πέμπω ἀπάντησιν προφορικὴν ἢ δι' ἐπιστολῆς, Λουκ. Κρον. 19, Παυσ. 4. 22, 6, κτλ.
 ἀντεπιστένω, ἐπιστενάζω καὶ ἐγὼ εἰς τοὺς στεναγμοὺς ἄλλου, Νικήτ. Εὐγ. 1. 51.
 ἀντεπιστολῇ, ἡ, ἐπιστολὴ εἰς ἀπάντησιν, 'Επιφάν. III. 17.
 ἀντεπιστρατευτός, ῥηματ. ἐπὶ τοῦ ἐνομή, ὅτι ἀντεπιστρατεύειν Νικήτ. Εὐγεν. 5. 348.
 ἀντεπιστρατεύω, ἐκστρατεύω ἐναντίον τινός, Ξεν. 'Ελλ. 4.8. 33.
 ἀντεπιστρέφω, ἐπιστρέφω ὀπίσω, ἐπὶ λοιδορίων, Πλούτ. 2. 810E.
 ἀντεπιστροφή, ἡ, στροφή πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀντεπιστροφή τῆς χειρὸς ἐπὶ τὸν ὦμον Πλούτ. 2. 901D.
 ἀντεπιστάσω, ἐπιτάσσω καὶ ἐγὼ, τινι ποιεῖν τι Θουκ. 1.135· τινι τι Πλάτ. Τιμ. 20B.
 ἀντεπιστείνω, ἐπιτείνω πρὸς τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν, Πλούτ. 2. 933C.
 ἀντεπιτελιζομαι, ἀποθ. μετὰ παθ. πρkm. ἐγείρω καὶ ἐγὼ ἐπιτελιζομαι ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, Θουκ. 1.142· πρὸς, ἐπιτελιζῶ.
 ἀντεπιτίθημι, ἀντεπιθέτω τι, οὐχ ὁ θάνατος δὲ τοῦτω πάλιν τὴν θανάσιμην ἀντεπὶθήκε πληγὴν; Κλημ. 'Αλ. 932:—Παθ., τίθεμαι ἐπὶ τινος ἀντὶ ἐτέρου, ἐτέρας κεφαλὰς ἀντεπιτελεῖσθαι αὐτῶν, βηλ. τῷ ἀγάλματι, Δίων Κ. 587. 2) ἀντεπιτίθημι τινι ἐπιστολὴν παρὰ τινος, εἰδωμὶ τινι ἐπιστολὴν περιέχουσαν ἀπάντησιν πρὸς τινά, 'Θουκ. 1. 129, 'Ισάιος παρ' 'Αρποκρ., πρβλ. ἐπιτίθημι. II. Μέσ., ἐπιτίθεμαι καὶ ἐγὼ ἐξ ἄλλου, Διοδ. 'Αποσπ. 533. 61.
 ἀντεπιτιμάω, ἀντεπιπλήττω, Εὐδ. Ζυγ.
 ἀντεπιτρέχω = ἀντεφοδεύω, Σουῖδ.
 ἀντεπιτροπος, ὁ ἀναπληρῶν τὸν ἐπὶ τρόπον, Σουλ. 'Επιγρ. (προσθῆκαι) 4536f.
 ἀντεπιφέρω, ἀμοιβάζω ἐπιφέρει, προξενῶ, ὅσα πόλεις πόλεσι καὶ ἔθνεσιν ἔθνη καὶ χώραις χώραι ἀντεπιφέρουσι Φίλων 1. 407· πέμπω ὀπίσω, ἀντηγῶ, ἄπερ ἀκούει (ἡ τῆς) φήματα ἀντεπιφέρει Πλουτ. μετὰρ. 'Οιδ. 3. 369. 2) ἀντεπιφέρωμαι = ἀντεπιτίθεμαι, Τιμ. Λοκρ. 102Δ.
 ἀντεπιχειρέω, ἐπιχειρῶ καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέρος, Στράβ. II. ἀντεπιθεμαι, τινι Πλούτ. Θεμιστ. 31. III. προσπαθῶ νὰ ἀποδείξω τὸ ἐναντίον, 'Αριστ. π. Τόπ. 8. 8, 2· τὰ ἀντεπιχειρούμενα, ἐριστικὰ προσπάθειαι πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας ἢ ἔλεγχον τοῦ ψεύδους, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 9.191· πρβλ. ἐπιχειρήματα.
 ἀντεπιχειρήσεις, εὖως, ἡ, ἀντεπίθεις, Δίων. 'Αλ. 9.14.
 ἀντεπιχωρεύω, ἐπὶ λείων, ἀμοιβάζω κατέχω τὸν τόπον τῆς ἄλλης λείων, Βασίλ.
 ἀντεποφείλω, ἀμοιβάζω ὀφείλω, ὀφείλω ἀπέναντι ὀφείλης εἰς ἐμέ, Βυζ.
 ἀντερᾶμαι, ἀφρ. -ηράσθην: ἀποθ., ἀντερᾶω, καὶ ἀντερᾶσθῆναι γὰρ τῇ Σελήνῃ, τοῦ 'Ενδυμίωνος Λουκ. Μυσίας 'Εγκώμ. 10.
 ἀντερᾶνίζω, καταβάλλω τὸ μέρος μου ἐν τῷ ἔργῳ κατὰ σιρᾶν. Παθ., ἀντιπληρώνομαι, ὁμᾶσιν ἄλλοις τοῖς 'Ανθ. II. 9. 12.
 ἀντερᾶσθης, αὐθ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, τινός 'Αριστοφ. 'Ιπκ. 733· ἀντιπαλός, Πλάτ. Πολ. 521B, 'Αριστ. Πητ. 2.10, 6:—ὁτλ. ἀντερᾶσθης, παλῆκας, Γλωσσ.
 ἀντερᾶω, ἀνταγᾶω, τῶν ἀντερῶντων ἡμέρῳ πεπληγμένοι Δίσχλ. 'Αγ. 644· ἐρῶν... ἀντερᾶται Ξεν. Συμπ. 8. 3, πρβλ. Πίνος 8. 1· ἀντερᾶν τινος Λουκ. 'Ισάκ. Διάλ. 1. 5· ἀντερᾶσθαι ὑπὸ τινος Πλούτ. Δίων 16. II. εἶμαι ἀντερᾶσθης, τινι Πλούτ. 2. 932D· ἀντ. τινι τινος, καὶ μὴν ἐρῶντι γ' ἀντερᾶς 'Ιππων ἐμοὶ Εὐρ. Ρῆσ. 184: ἀπολ., τὸ ἀντερᾶν, ἢ ἀντιζηλᾶν ἐν τῇ ἐρωτι, Πλούτ. Λυκούργ. 18.
 ἀντεργολαβέω, ἀνταναγχαρῶ τὸν ὀμᾶεχόν μου ὡς ἀνίκανον, ἀντεργολαβέοντες ἔλεγον Πισιδίππ. ἐν 'Ανακλέποντι 1. 3.

γράφω λογαριασμῶν, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 19· εἰκόνας ἀντ., ἀντί-
τυπον, Λουκ. Ζεῦξ. 3.

ἀντιγράφω [ᾱ]: μέλλ., -φω, γράφω ἐναντίον τινός ἢ εἰς ἀπάν-
τησιν, Θουκ. 1. 129 (ἐν τῷ παθ.), Πλούτ. Λούκιωλλ. 21, κτλ.· πολλὰ
ἰδόντα με [ἐν τῇ εἰκότι]· πῶτος ἔσχεν ἀντιγράφει τῇ
γράφῃ, με ἐκυρίευσεν ἐπιθυμία νὰ περιγράψω διὰ τοῦ λόγου τὴν εἰ-
κόνα, Λόγγ. ἐν τῷ προοίμῳ τῶν κατὰ Δάμν. κ. Χλῆ. II. Μέσ.
μ. παθ. πρkm. (Δισχίν. 22. 11, Δημ. 1115. 16) ὡς ἄνθρωποι νομικοί,
εἰσάγω ἀντιγραφὴν, κατηγοροῦ, τι περὶ τίνος Ἰσακ. 85. 19, πρβλ.
Δημ. 1175. 26· ὡσαύτως, ἀντ. τινὶ ἢ τινά, μετ' ἀπαρεμ., ἰσχυρί-
ζομαι ἐναντίον ἐτέρου ὅτι οὗτος ἔχει τὸ πρῶγμα, Λυσ. 166. 45, Δημ.
1092. 10:—ὡσαύτως φέρω ἀντικατηγορίαν, ἀντιγράφωμαι, τὸ ἀντι-
ποιεῖσθαι κλήρου ἢ ἀντικατηγορεῖν· Πλούτ. 11, 58, πρβλ. Δισχίν.
17. 1., 22. 11.

2) φυλάττω ἀντιγραφὴν λογαριασμοῦ τῶν κατα-
βαλλομένων ἢ λαμβανομένων χρημάτων (πρβλ. ἀντιγραφεύς),
Ἀριστ. Ἀποσπ. 399.
ἀντιγραφίς, εως, ἡ ἢ εἰσαγωγὴ ἀντιγραφῆς, Λυσ. 167. 22 (ὁ
Βεακ. καὶ ἄλλοι -φῆ).

ἀντιγράφον, τό, (= ἀντιγραφόν), Ἐπιγρ. Ἀνάφης, Ραγκ. Ant.
110. 820.—Οὗτως ἀπαίτῳσι καὶ τὰ: ἐνγράφον, σύγγροφον,
γροφεύς, γρόφων, ἀνεπίγραφος, ἀπογράφονσι, γρόπματα,
στρόταγος, στρότος, στρότιωτης, ἐστροτεύσθη, δέκοτος,
δύοντον, κέθαρτος, ἀνκοθρίοντι, ἐνάλευμα, δυνείκει, δυνέ-
θην καὶ τινα ἄλλα (ἴδε Ὁ ἐν ἀρχῇ ἐν Λεξ. Ἀθην. λέξ. Κομμανοῦλη)-
ἀπαντα ἴδια τῆς Διολικτῆς διαλέκτου, ἥς καὶ ἡ Ἀρκαδικὴ συγγενὴς
καὶ ἡ Κρητικὴ. Ἀλλὰ καὶ νῦν προερέμεν μολόχων τὴν τῶν παλαιῶν
κοινῶς μαλάχην, ἥτις ἦτορ καὶ μολόχῃ τὸ πάλαι ἐλέγετο κατὰ
τύπου.

ἀντιγρύζω, γρύζω εἰς ἀπάντησιν, ἀντιγρύζειν οὐδὲν ἐτόλ-
μων Ἰω. Καντακ. τ. Γ', σ. 105. 16, ἐκδ. Β.

ἀντιδάκνω: μέλλ., -δῆξομαι: ὁ ἄρ. ἀντιδάκα ἐν Λουκ.
Ἰωαν. 27 εἶναι λίαν ἄμφ.: δάκνω τὸν δάκνοντά με, τὰς κεφαλὰς
δὲ κομῶσαι, τοὺς φθείρας ἐπέαν λῶδωσι τοὺς ἐσωτῆς ἐκά-
στη ἀντιδάκνει καὶ οὕτω ρίπτει Ἰερὺ. 4. 168, Ἀλ. π. Ζ. 4.
19, Μουσώνιος παρὰ Στωβ. 170. 27.

ἀντιδάκτυλος, ὁ, ὁ ἀντίχειρ, Ἀκύλας II. Διαθ. II. παρὰ
ταῖς μερικαῖς, ἀνεστραμμένος δάκτυλος, ἥτοι ἀνάπαιστος (φυ-).

ἀντιδανείσκειν, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ ἀντιδανείζειν, τῷ δανείσαντι
Ἀριστ. 110. Ν. 9. 2, 5:—τὸ ῥῆμα ἀντιδανείζω, Ἰω. Χρυσ. τ. 5,
σ. 844.

ἀντιδᾶπνᾶω, δαπανῶ ὁμοίαιως εἰς τι, τοὺς δαπανωμένους
ἀντ. Λιβαν. Ἰππιστ. 703.

ἀντιδείπνως, ον, ὁ λαμβάνων τὴν θέσιν ἄλλου κατὰ τὸ δεῖπνον,
Λουκ. Ἀλεκτρ. 9.

ἀντιδεξιόμαι, ἀποθ., δεξιόμαι τὸν δεξιούμενόν με, ἀνταπο-
δίδω δεξιῶσιν, ἀντιχειρεῖζω, τινὰ Ξεν. Κύρ. 4. 2, 19, Λουκ. ὑπὲρ
τοῦ ἐν Προσαγ. 1141α. 13.

ἀντιδεξιῶσις, ἡ, τὸ ἀντιδεξιῶσθαι τινα, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ.
169. 18, 308. 16, ἐκδ. Α.

ἀντιδέρμαι: μέλλ., -δέρσομαι, ἀποθ., δέομαι καὶ ἐγὼ ἐν τῷ
μέρει, ἀντικετεύω, Πλάτ. Ἀλξ. 186D.

ἀντιδέρνομαι, ἀποθ., ἀντιδέρνω, μετ' αἰτ., Εὐρ. Ἦρ. Μαιν.
163· μετὰ δοτ., διόφθορος γραφὴ ἐν Λουκ. Ἰκαρχμ. 14.

ἀντιδέρνω, δέρνω καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέρει, Ἐκκλ.

ἀντιδεσμεύω, δεσμεύω τὸν δεσμεύσαντα, Βυζ.

ἀντιδέρχομαι, ἀποθ., δέρχομαι τι ἢ λαμβάνω ὡς ἀντάλλαγμα
ἀντ' ἄλλου, ποθ' ἐγὼ δ' ἡμῖς, ὅντιν' ἀντιδεξάμην; Δισχύν.
Χο. 916· ἐδῶκα κἀντεδεξάμην Εὐρ. I. Δ. 1222.

ἀντιδῆλός, ποῖδ' ἐναντίαν δῆλῳσιν, Βυζ.

ἀντιδῆμαγωγέω, δημαγωγῶ ἐναντίον δημαγωγούντος, Πλούτ.
I. Γράμχ. 8.

ἀντιδῆμηγορέω, δημηγορῶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν δημηγορίαν
ἄλλου, τινὶ Εὐστ. 1029. 1:—τὸ οὐσιαστ. -γορέα, ἡ, ἐν τῇ Φωτ.
Βιβλ. σ. 28. 9.

ἀντιδῆμιουργέω, δημιουργῶ, κατασκευάζω τι ἀμυλῶμενος πρὸς
τινα, τινὶ Κλήμ. Ἀλ. 202:—Μέσ., πρὸς τι Ἀθην. 469B.

ἀντιδισθαίνω, διαθαίνω ἐναντίον τοῦ διαθάνοντος, ἐπειδὴ ὁ
Πέρονης πρόσθεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα διέβη, ἀντιδιαθῆναι ἐπ'
αὐτὸν Ξεν. Ἀγρο. 1. 8.

ἀντιδιασθάλω, διασθάλω τὸν διασθάλλοντα, Ἀριστ. Ρῆτ. 3. 15, 7.

ἀντιδιαξέγγυμι, διαχωρίζω καὶ διαθέτω τὸ ἐν πρὸς τὸ ἔτερον,
Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 11. 15, ἐν τῷ παθ.

ἀντιδιαίρεσις, εως, ἡ, ἐν τῇ λογικῇ, ἢ κατ' ἐναντίωσιν διαί-
ρεσις, ὑποδιαίρεσις, ἀντιδιαίρεσις ἐστὶ γένους εἰς εἶδος τομὴ
κατὰ τὸνναντίον, ὅς ἂν κατ' ἀπόφασιν, ὅσον τῶν ἐν τῶν
τὰ μὲν ἐστὶν ἀγαθὰ τὰ δὲ οὐκ ἀγαθὰ Διογ. Α. 7. 01, Πλωτίν.
4. 4, 28., 6. 3, 10.

ἀντιδιαίρεω, διαίρω, χωρίζω εἰς ἀντίθετα, [τοὺς βαρβάρους]
ἀντιδιαίρουσιντες πρὸς τοὺς Ἑλληνας Στράβ. 602:—Παθ.,
ἀντιδιηρησθῆαι λέγεται ἀλλήλοισι καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν διαίρε-
σιν, ὅσον τὸ πτηνὸν τῷ πεζῷ καὶ τῷ ἐνύδρῳ ταῦτα γὰρ

ἀλλήλοισι ἀντιδιηρηται ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους Ἀριστ. Κατηγ.
13. 3, Τάκ. 5. 6, 10, καὶ ἄλλαχού.

ἀντιδιακονέω [ᾱ], ον, ὁ διακονῶν τῷ διακονοῦντι, ὥστε.. καὶ
ποτ' ἀντιδιακονοῦν τοῖς ἄλλοις αὐτὸν γενέσθαι Στράβ. 783.

ἀντιδιακουσέω, ἀντιπαράτασσω, παρατάσσει ἐναντίον ἄλλου
παρατάσσοντος, [ὁ Πωμπήιος] παρέτασσε τοὺς λοιποὺς.. καὶ ὁ
Καῖσαρ ἀντιδικόσκει Ἀππ. Ἰμψ. 2. 75.

ἀντιδιαλέγομαι, ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ ἐν συνδιαλέξει ἢ συζη-
τῇ, Κλήμ. Ἀλ. 203· ἐν τῷ παθ., Χρύσιππ. παρὰ Διογ. Α. 7. 202.

ἀντιδιαλλάσσομαι, Μέσ., ἀνταλλάσσω αἰχμαλώτους, τινὰ
τίνος Διον. Ἀλ. Ἐκλογαί 4.

II. ἀλλάσσω τι καὶ θέτω ἄλλο εἰς
τὴν θέσιν του, ἐν διηγήσει λίγω ἄλλο ἀντ' ἄλλου, ἀντιδιαλλαττό-
μενοι δὲ πρὸς ταῦτα λέγουσιν ὡς κτλ. ὁ αὐτ. I. 84.

ἀντιδιάμετρος, ον, ὁ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος, ἀρετῆς ἀντι-
διάμετρος ἢ κακία, Ἰω. Μόσχος ἐν Λειμωνάρ. 1140.

ἀντιδευκνυκτερεύω, διανυκτερεύω ἀπάναντι τινος ἐπίσης διανυ-
κτερεύοντος, καὶ ὁ Ἀντώνιος Εὐνοπλος ἐπὶ τῶν φυλακτηρίων
ἀντιδευκνυκτέρει τῷ Βρούτῳ Ἀππ. Ἰμψ. 4. 130.

ἀντιδιαπλέκω, ἀνταπαντῶ, ἀντιτάσσω, ἀντιπαρηρηῶ, ναι.
ἀλλ' ἀντιδιαπλέκει πρὸς τοῦτο εὐθέως λέγων Δισχύν. κ.
Κτησιφ. 3. 9, 1:—ἀντιδιαπλέκειν: τὸ ἐν ἐκτῇ ἀντιλέγειν Δ. Β.
406. 25.

ἀντιδιασταλτικὸς, ὁ, ὁ συντελὼν πρὸς ἀντιδιαστολήν,
«ὁμοίως καὶ αἱ σύνθεσι [προσωπ. ἀντωνυμ.]· καὶ γὰρ αὐταὶ ἀντιδια-
σταλτικαί, τὸ γὰρ παρὰ τῇ οὐκίᾳ μὴν ἐστὶ καὶ ἐχθλινόμενον διαφέρει
τοῦ παρὰ τῇ ἐμμεντοῦ οὐκίᾳ» κτλ. Ἀπολλ. περὶ Ἀντων. 4813. —
Ἰππ. 525, ἀντ. 50Δ.

ἀντιδιαστατάειω, διαφέρωμαι, ἐρίζω, ἀντιπολιτευομαι, Ἀρμύαν.
ἐν λέξει ἀντιπολιτευέσθαι.

ἀντιδιαστέλλω, διακρίνω ἐκ παραθέσεως δύο πραγμάτων τὸ ἐν
ἀπὸ τοῦ ἄλλου, οὐκ ἀντιδιέσπειλε δὲ τὴν ὁμιλιαν Στράβ.
457· ἀντιδιέσπειλε γὰρ ἐκεῖνος ἀπὸ ρυθμῶν τὰ μέτρα Λογ.
γίνων Ἀποσπ. 3. 5:—Μέσ., ἀντ. πρὸς τινα Διον. Ἀλ. περὶ Ἰουκ.
32.

II. ἀντιτάσσω, ἀντιδιαστέλλωμεν αὐτοῖς τὰ νοητὰ
Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 9.

ἀντιδιαστολή, ἡ ἐξ ἀντιπαθέσεως διάκρισις, πρὸς ἀντιδια-
στολήν τούτων φησὶν Κλήμ. Ἀλ. 546, Ἐπιμ. Μ. 13. 23. 66, 67
104, 16. 192, 4, Σχόλ. εἰς Ἀρίστοφ. Νεφ. 305 κτλ.

ἀντιδιατάσσομαι, μέσ., ἀντιτάσσω, ἀντιπαρῆσθαι, τινὶ περὶ
τίνος Σέξτ. Ἰμψ. Μ. 7. 150· τί τινὶ συνέπ. 240B.

ἀντιδιατείνωμαι, μέσ., ἐισχυρίζομαι κατ' ἄλλου ἐισχυρίζο-
μένου, ἀμφοτέρωθεν ἀντιδιατείνωμεναι Γεωργ. Παχυμ. Ἀνδρ.
Παλατολγ. 4. α. 234A.

ἀντιδιατίθωμαι, ἀποδίδω τὰ ἴσα εἰς τινα, ἀμύνομαι, «ἡμυνόμε-
νοι, τοὺς κακὸν τι πράξαντας ἀντιδιατίθεντες» Στωβ. Δισδ. Ἐκλογαί
602. 70· κακῶς παθόντα ἀντιδιατίθεναι Εὐστ. 546. 28:—Μέσ.
ἀντιδιατίθωμαι ἀντίστασι, πρὸς τι Λογγίν. 17. 1· τοὺς ἀντιδιατίθε-
μένους, τοὺς ἐναντίους, τοὺς ἐχθρούς, Ἰππιστ. π. Τιμήδ. Β'. 6', 25.

ἀντιδιδάσκω, οἱ, ποιητὰ ἀνταγωνίζονται ἐν δραματικῇ ἢ
λυρικοῖς ἀγῶσι, Σχόλ. εἰς Ηινδ. Ν. 4. 60, ἴδε Κασανδ. Ἀριστοφ.
Ἰππ. 525, πρβλ. τὸ ἐπὶ μ.

ἀντιδιδάσκω, λέγω τὸ ἐναντίον, ἀντιπείθω, Ἀππ. Ἰμψ. 5. 19,
Ἀνθ. II. 6. 236.

II. ἐπὶ δραματικῶν ἢ λυρικῶν ποιητῶν, ἀντα-
γωνίζομαι περὶ τοῦ βραβείου, Ἀριστοφ. Σπ. 1410.

ἀντιδιδῶμαι, μέλλ., -δῶμι, δίδω καὶ αὐτὸς τι εἰς τὸν δόντα μοί
τι, ἀνταποδίδω, δῶρον βουλόμενοι ἀντιδιδῶναι τῷ Κρόισῳ
Ἰερὺ. 1. 70., 3. 135, Δισχύν. Χο. 94, κτλ.· πόνον, οὐ χάριν,
ἀντιδιδῶσιν ἔχειν Σοφ. Ο. Κ. 232· πρβλ. Δισχύν. Χο. 498, Εὐρ.
264· νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὴν ἀντ. Σοφ. Ἀντ. 1067· ἀντ. χάριν
Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. 1337, Θουκ. 1. 41., 3. 63· τιμωρίαν δ' αὐτ. 2. 53·
λαμβάνων ἀντιδίδου Ξεν. Κύρ. 8. 6. 23:—Παθ., ἐλὼς τε γὰρ
πρὸς τοὺς ὁμοίους δίκαιος ἀντιδίδεσθαι Θουκ. 3. 40.

2) δίδω τι ἀντ' ἐκεῖνου ὅπρ' ἐμείλλε νὰ δώσῃ ἄλλος, οὐ 3' ἀντιδίδωσα
τῆς ἐμῆς τὰ φίλτατα ψυχῆς βίωσας Εὐρ. Ἀλκ. 340, I. I' 48.

τι ἀντ' ἑνὸς Ἀριστοφ. Ἰπρ. 1251.

II. ἐν Ἀθήναις, ἀντ.
[τὴν οὐσίαν], προτείνω νὰ ἀνταλλάξω τὴν περιουσίαν μου πρὸς
τινα (πρβλ. τὴν λέξ. ἀντιδίδωσις), Λυσ. 169. 4, Δημ. 469. 21· γὰρ
εἰ μὲν ἀντιδίδωμι, μὴ λείψω μοι πρὸς αὐτοὺς ἀντιδίδωμι,
ὥστε εἰν παραλέγωμαι νὰ ἀντιδίδω κτλ., ὁ αὐτ. 840. 28· οὕτως,
ἀντ. τριηραρχίαν ὁ αὐτ. 539, ἐν τίλ.

III. δίδω ὡς ἀντιδιδ-
ον ἢ ἀντιπρόσβαλλον, ἀμύνομαι, παρὰ Ἰαλίν. 14. 90.

ἀντιδιέξειμι, διεξέρχομαι, ἀναφέρω ἐκ τοῦ ἐναντίου, καὶ πάλιν
ὡπὴν ἀντιδιέξειμι ἀνθρώπων.. ἐνόματα Δισχύν. κατὰ
Γιμάρχ. 47. 2.

ἀντιδιεξέρχομαι, ἀποθ., ἀντιπεξέρχομαι κατὰ τινος διεξέρχου,
ἀμφοτέρωθεν, λόγῳ ἀντιδιεξέρχων Πλάτ. Θεαιτ. 167D.

ἀντιδισσταλμάνιος, ἐπίρρ., μετοχ. τοῦ παθ. πρkm. τοῦ ἀντι-
δισσταλῆω, κατ' ἀντιδιαστολήν.

ἀντιδιήγησις, εως, ἡ, ἐναντία διήγησις, ἀντίθετος διήγησις,
Ρήτορες.

ἀντιδίσταται: μέλλ. -διαστήσω = ἀντεδιαστέλλω, 'Ηούχ., Σούδ.

ἀντιδικάζομαι, ἐγείρω δίκην κατὰ τοῦ ἐγείραντος κατ' ἐμοῦ δίκην, Λυσ. παρὰ Πολυδ. II', 5. 24.

ἀντιδικάζω, ἡ, ἡ ἐναντίον τινός διαδικασία, «κρισιολογία», 'Ακύν. Παροιμ. κ', 3.

ἀντιδικέω: μέλλ. -ήσω: παρατ. ἡντιδίκουν Λυσ. 104. 12, δὴλ' ἡντιδίκουν (κατὰ τὸ ἄριστον χειρόγραφ.) Δημ. 1006. 2., 1013. 23; ἀόρ. ἡντιδίκησα Δημ. παρὰ Πολυδ. II', 23. 'Ἐγείρω ἡ ἔχω δίκην κατὰ τινος, προστρέχω εἰς τὸ δικαστήριον ὡς ἀντιδικός, περὶ τίνος Ξεν. Ἀπομν. 4, 4, 8· οἱ ἀντιδικοῦντες ἐκότεροι, ἀμφοτέρω οἱ ἀντιδικοί, Πλάτ. Νόμ. 948D· ἀπολ., ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου, ἀντιδικῶν δίκην, ὑπερασπίζων δίκην, Ἀριστοτ. Νερ. 776· ἀντ. πρὸς τι ἢ πρὸς τινά, ἐγείρω δίκην ἐναντίον τινός, Δημ. 840, ἐν τέλ., 1030, ἐν τέλ., 'Ισοκρ. 84. 21· μετ' αἰτίας, καὶ ἀπαρεμ., ἀντιδικάζομαι πρὸς τινά περὶ τίνος, ὃ δὲ Ἀρχιππος ἡντιδίζει ἡ μὴν τὸν Ἐριήν ὑγῖα τε καὶ ὅλον εἶναι Λυσ. ἐνδ' ἀντ.: ἐναντιοῦμαι, ἀποκρούω, διαδολάζω Δημ. 1032. 4.

ἀντιδικήσεις, εὖως, ἡ, = τῷ ἐπομ., Γλωσσ.

ἀντιδικία, ἡ, ἀντιδικασία, ἐρις, φιλονεικία, αἱ ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ ἀντιδικίαι Πλούτ. 2. 483B.

Ἀντιδικομαρτυρεῖται, αἱ, ἀρετικοὶ δοξάζοντες ὅτι ἡ Μαρία μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ἔγεινε πραγματικὴ σύνευνος τοῦ 'Ιωσήφ, Ἐπιφάν. II, 604B.

ἀντιδίκος, ον, (δίκη) ὡς καὶ νῦν. Δίσχιν. 50. 22· κυρίως δὲ κατηγοροῦντος, Ἀντιφών 111. 41· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ὁ ἐνάγων, Λυσ. 109. 25· ἀντ. πρὸς τινά Ἀντιφών 112. 7· οἱ ἀντιδικοί Πλάτ. Παιδ. 273C, καὶ ὁ ἀλλοτρίος: καθόλου, ἐναντίος, ἐχθρὸς, Δίσχιν. 'Αγ. 41· διαίτητάς ἀλλ' οὐκ ἀντιδίκους εἶναι τοὺς μέλλοντας τάλαρθεσ κρίνειν ἱκανῶς Ἀριστοτ. π. Οὐρ. 279b. 11.

ἀντιδικτάτωρ, ὡρας, ὁ, τὸ Ἀπ. Pro-dictator, ὃ ἐκτελὼν χρέη δικτάτωρ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ αὐτοῦ, 'Ιω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. I. 38.

ἀντιδοικητέα, αἱ, οἱ ἐκτελοῦντες χρέη διοικητῶν, Λέων φιλόσ. ἐν Cod. reg. 2732, fol. 70 v°.—Δουκαγγ. Γλωσσ. ἐν λέξει.

ἀντιδιδόν, τὸ, τὸ γινώσκον σαλατικόν, Δουκαγγ.

ἀντιδιωρίζω, δίδωμι ἕτερον ὅρισμὸν ἀντίθετον, Γαλήν. π. 12, σ. 81.

ἀντιδιωρύσσω, ἄπτ. -ύττω, σκάπτω ὑπόνομον ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους, Σπράβ. 576.

ἀντιδισκωτός, ἡ, ἡ διπλάσιος τοῦ δίσκου τοῦ ἡλίου, 'Ιω. Λυδ. Περὶ σύστημ. 4.

ἀντιδιωγματίζω, πρὸςθεύω καὶ διδάσκω ἐναντία τοῖς ἄλλοις δόγματι, ἀντιφών, τινὶ ἀναφέρεται ὡς λέξις τοῦ Λουκ., ἀλλ' ἄνευ μαρτυρίας ('Ἐργ. Νύσσ. τ. 1, σ. 4C).

ἀντιδοικέω, ἔχω ἐναντίαν γνώμην, δὲν συμφωνῶ, διάφ. γρ. ἐν Ξεν. Ἀπομν. 4, 4, 8, ἀντὶ τοῦ ἀντιδικέω, ὃ ἴδε.

ἀντιδιώμα, ατὺς, τὸ, ἀντιδιωρέα, «βραχυτάτον σοι τοῦτο μέγαν ὅρων ἀντιδιώμα» Εὐστ. Πονημ. 312, ἐν τέλ.

ἀντιδιωμή, ἡ, (δέμω) οἰκοδομημα ἀνεγερθὲν ἐναντίον ἄλλου οἰκοδομήματος ἢ ἀντὶ πεσόντος οἰκοδομήματος. Δίν. Τακτ. 23.

ἀντιδοξάζω, ἔχω ἐναντίαν δόξαν ἢ τὴν γνώμην, Πλάτ. Θεαιτ. 170D.

ἀντιδοξέω, = τῷ προηγ., πρὸς τινά ἢ τινὶ Πολυδ. 2. 56, 1., 16. 14, ἢ τινὶ περὶ τίνος Διόδ. 2. 29· ἀντιδοξεῖ Σπράβ. 110 (ὡς ὁ Μαδβίγ. ἀντ., ἀντὶ, δόξει δ').

ἀντιδοξος, ον, (δόξα) ὁ τὸ ἐναντίον δοξάζων, ὁ ἀνέχων εἰς ἐναντίαν αἵρεσιν, Λουκ. Ἐπιμ. 17· μάχη φροῶς ἀντ. ὁ αὐτ. Παράσ. 29.—'Ἐπιφρ. -ξως Θ. Στουδ. σ. 441, ἐκδ. Μί.

ἀντιδορος, ον, (δορά) ὁ ἀντὶ δορᾶς ἔχων ἄλλο τι κάλυμμα, κάρυν χλωρῆς ἀντιδορον λεπίδες Ἀνθ. II. 6. 22.

ἀντιδοσις, εὖως, ἡ, (ἀντιδιδόν) τὸ δίδόναι τι ἀντὶ τοῦ λαμβανομένου, Ἀριστ. Πθ. N. 5. 5, 8, Καλλ. Ἀποσπ. 221· φορτίον Διόδ. 2. 54· αἰχμαλώτων 12. 63· κακῶν Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 3· ἢ εἰς τὴν σιωπὴν ἀντ. Δίλ. π. Ζ. 5. 9:—ἀνταποδόσεις, ὕδρεως Λουκ. Ἀλέξ. 50:—ἀντιδοσὶν τίνος, εἰς ἀνταπόδωσιν οὗτος, Ἐπιγράμ. 'Ελλ. 822.

II. διαδικασία τις παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις δικαστηρίοις, καθ' ἣν πᾶς πολίτης, προσκαλούμενος εἰς λειτουργίαν τινὰ ἢ εἰσφορὰν δυσανάλογον πρὸς τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, ἤδυνάτο νὰ καλέσῃ πάντα ἄλλον πολίτην, ὃν ἐνόμιζεν ἑαυτοῦ μὲν πλουσιώτερον οὐχὶ δὲ ἀναλόγως φορολογούμενον, νὰ ἀνταλλάξῃ τὰς ἐαυτοῦ περιουσίας ἢ νὰ ὑποβλήῃ ἐκεῖνος εἰς τὸ βάρος τῆς εἰσφορᾶς ἢ λειτουργίας: ὁ τελευταῖος ὤφειλε κατὰ τὸν νόμον ἢ νὰ δεχθῇ τὴν ἀνταλλαγὴν τῆς περιουσίας ἢ νὰ ἀναλάβῃ τὴν λειτουργίαν. Λυσ. 98. 9, κλ.· οὐ γὰρ ὅθ' ὅταν γέ με εἰς ἀντιδοσὶν καλῶνται τριηραρχίας ἢ χορηγίας Ξεν. Οἰκ. 7. 3· καταστὰς χορηγὸς ἐξ ἀντιδοσεως Δημ. 565. 8· ποιεσθαι ἀντ. τινὶ Δημ. 50. 20· ἀντιδοσὶν ἐπ' ἐμὲ παρεσκεύασαν 840. 27· πρὸλ. 'Ισοκρ. περὶ Ἀντιδοσεως, Δημ. πρὸς Φαίωνα, Οὐλορ. Λεπτιν. σ. CXXIII, Βουκλ. Π. Οἰ. 2. 368, ἴδε προσέτι τὸ ῥῆμα ἀντεδίδωμε II.

ἀντεδοτικῶς, ἐπίφρ. κατὰ τρόπον ἀντιδοτικόν, Εὐστ. Πονημ. 193. 55.

ἀντιδότης, ον, (ἀντεδίδωμι) ὁ δοθεὶς, ὁ δίδόμενος ἀντὶ τίνος,

ἀνιερὸν τοῦ πυρός ἀντίδοτον Ἀνθ. Π. 9. 165.

II. ὁ διδόμενος πρὸς ἄσιν ἢ παῦσιν, κακῶν φάρμακον ἀντίδοτον αὐτοῦ 10. 118. 2) ὡς οὐσιαστ., ἀντεδοτός (δὴλ. δόσις), ἡ, ἀντίδοτον φάρμακον, ἀντιφάρμακον, θεραπεία, Ἀνθ. Π. 12, 13, Κλημ. Ἀλ. 461· ἀλλοτρίον τὸ γένος εἶναι ὀδύσειον, Πλούτ. 2. 42D, 54B, κτλ.

ἀντιδουλεύω, ἀνταποδίδω ὑπηρεσίαν, τοῖς τεκοῦσι γὰρ δούστηνος ὅστις μάντιδουλεύει (μὴ ἀντιδουλεύει, Νάυκιος) τέκνων Εὐρ. Ίκ. 382.

ἀντιδούλος, ον, ὁ ἀντὶ δούλου, οὗδ. πληθ. ὡς ἐπίφρ. ταύρων γονάς δεύς ἀντιδούλα Δίσχιν. Ἀποσπ. 194.

II. ἐπὶ προσώπων, ὁ ὢν ὡς δούλος ἢ ὢν μεταχειρίζεται ὡς δούλον, ὁ αὐτ. Χο. 135.

ἀντιδουπος, ον, ὁ ἀντιχῶν, Δίσχιν. Πέρσ. 121· βοᾶν ἀντιδουπά τινι αὐτ. 1010.

ἀντιδράσσομαι, ἄπτ. -τομαι, πιδῶ, ἐγγίω, ἀντιδράττεται καὶ ἀνθάπτεται τῆς καρδίας Θεμιστ. 357B.

ἀντιδράω: μέλλ. -δράσω [ἄ, ἀντενεργῶ, ἀνταποδίδω τὰ ἴσα, παθὼν μὲν ἀντιδρῶν Σοφ. O. K. 271· πρὸλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 438, Ἀντιφώντα 126. 12· ἀνθ' ὧν πεπονθὼς ἡλίσουν τὰδ' ἀντιδρᾶν Σοφ. O. K. 953· πρὸς τὰς πράξεις ἀντ., αὐτόθι 950. II. μετ' αἰτ. προσ., ἀντιπληρώνω, ἀνταποδίδω πράξιν, ἀντ. τινά κακῶς αὐτόθι 1191, πρὸλ. Πλάτ. Κρίτων 49D· γενναῖα γὰρ παθόντες ὑμᾶς ἀντιδρᾶν ἐφέλομεν Εὐρ. Ίκ. 1179.

ἀντιδρομέω, τρέχω κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν, ἀμφίβ. ἐν Λουκ. Ἀστρολ. 12, ἐς ἀντίθετον ἀλλήλοισ ἀντιδρομέουσι.

ἀντιδρῶν, λέγεται ἐπὶ αὐτοῖς ὅστις δύο καθ' ἑν ὡραν ἕκλος ἀντέλλει, Θεὸν ἐν τῇ 'Ἰσοφ. τῶν Φαινομ. τοῦ Ἀράτου.

ἀντιδυσχεραίνω, μέλλ. -ἄνω, δυσχεραίνω κατὰ δυσχεραίνοντος, μὴδὲ τοῖς δυσχεραίνουσιν ἀντιδυσχεραίνοντα M. Ἀντων. 6. 26.

ἀντιδυσωπείω, παρκαλῶ τὸν παρκαλούντα, ἀντιβολούντων δὲ καθέζεσθαι ἀντεδυσώπει Εὐστ. βίος Κωνστ. 4. 33.

ἀντιδωρεά, ἡ, ἀνταποδίδουσι δωρεάς, ἀνταμοιβή, καὶ δωρεάς καὶ ἀντιδωρεάς Πθ. N. 4. 2, 15.

ἀντιδωρύσσω, ἀπολ., παρίτω τι ὡς δωρεάν ἀντὶ ἐκείνου ὅπερ ἔλαβον, ὃ δὲ σφραγ. τῷδε ἀντιδωρέται, ἔνθα ἡ δοτ. σημαίνει τὸ πρᾶγμα, Περὶ 2. 39, Πλάτ., κτλ.· ὡσαύτως, τινὶ τι, πρᾶγμα τι εἰς τινά, ὡς ἀνταμοιβή καλῆς πράξεως, Θεοὶ δὲ σοὶ ἐσθλῶν ἀμοιβὰς ἀντιδωρῶσάτο Εὐρ. Ἐλ. 159, πρὸλ. Πλάτ. Εὐθύφρ. 142· μετὰ τοῦ τι μόνον, οὐ γὰρ τυγχάνει τις ἐνδεχέσθαι, τούτου ἐφίμενος ἀντιδωρεῖται ἄλλο Ἀριστ. Πθ. N. 8. 8, 6.

ἀντιδωρόν, τὸ, τὸ ὡς ἀντιδωρεὰ διδόμενον, Κλημ. 900D, Θεοφρ. 134. 2) τὸ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς θείας λειτουργίας ὑπὸ τοῦ ἱερέως πᾶσι τοῖς ἐκκλησιαστικῶς μεταδιδόμενον τεμάχιον ἄρτου εὐλογηθέντος, Ἰρηγόρ. Δεκαπολ. 1204B καὶ ἄλλοι.

ἀντιεξυγνύμι, ἀντιεγνύω τί τινα, οἱ μὲν γὰρ ἀκολούθως τῇ κοινῇ συνηθείᾳ οἰχηματίζοντες τὴν φράσιν τῷ τε θηλυκῷ γένει τῆς προσήγορας τὸ θηλυκὸν ἀντέζευξαν ἰόριον Διον. Ἀλ. πρὸς Ἀμμ. 2. σ. 800. 7.

ἀντιεζήλια, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Γλωσσ.

ἀντιεζήλος, ὁ, ἡ, ἀντιπαλός, ἀντιεζήλος, ὡς καὶ νῦν, Ἐσθ. (Λευκ. ιη', 18, Σειράχ κς', 6).

ἀντιεζήλωδ, εἶμαι ἀντιεζήλος εἰς τι πρὸς τινά, ἡ ἀμύλλωμαι πρὸς τινά, Βυζ.—εζήλωτος, ὁ ἀντιεζήλων· Ἰσχυρ.:—ὡσαύτως εἰς μέσ. τύπ. τισὶ Κλημ. Ἀλ. 319.

ἀντιεζήτω, ζήτω τὸν ζητοῦντά με, Ξεν. Οἰκ. 8. 23.

ἀντιζομαι, ἴων. ἀντὶ τοῦ ἀντιζομαι, κάθημαι ἐμπρός ἢ ἀπέναντι.

ἀντιζύγος, ον, ὁ τεθείς εἰς τὴν ἀπέναντι πλάστιγγα, ὅθεν ἰσοζυγῶν, ἀντίστοιχος, Ἀριστ. π. Ζ. μορ. 3. 4, 15, Πλούτ. 2. 723C.—ἀντιζύγα, ἰσόζυγα· Ἰσχυρ., τοῦτ' ἐστὶν ἰσόρροπα, ἰσοστάθμα.

ἀντιζυγῶ, ἀντιστοιχῶ, πρὸς τι Εὐστ. 60. 29.

ἀντιζωγρέω, σφίζω τὴν ζωὴν τοῦ σφισσαντος τὴν ζωὴν μου ἄλλοι, ἀντιζωγρήσας Βαθρ. 107. 15· ἄλλὰ τὸ χωρίον διωρθώθ' ἐπ' ἐξέσιν δεύς μισθὸν ἀντὶ ζωγρείας—παρὰ Βυζ.—ζωγρεύω.

ἀντιθάλπω ἀλλήλους:—οἱ μὲν γὰρ ἴδουμαίτοι συσπειραθέντες τοῖς σώμασιν ἀλλήλους ἀντέθαλπον, ἐβέρμαινον ἀλλήλους, Ἰωσήφ. Ιουδ. Πόλ. 4. 4, 6.

ἀντιθάπτω, ὁπτιω ἀπέναντι: παθ. ἀόρ. ἀντετάφην:—δεξιὰ δ' ἀντετάφην γηραδὸς Ἰππομέδων Ἀνθ. Π. παρὰρ. 147.

ἀντιθεά, ἡ, (ἀντιθέσις II.), λοτεῖα ψευδὸν θεῶν, Ἐκκλ.

ἀντιθεμα, τὸ, ἡ τελευταία προσθήκη εἰς οἰκοδομὴν τινά, ἀντιθέματα ταῖς περιφανείαι καὶ ταῖς ἐπιγρ. Τρωϊκ. BCH. 1893, 117. 'Ο Γεο Γρηγόρ νομίζει ὅτι ἡ λέξις σημαίνει τὰς ἐκατέρας τοῦ τοίχου ἐπιθεμένους πλάκας.

ἀντιθέας, ἡ, ον, ἴσως τοῖς θεοῖς, ὅμοιος θεοῖς, ὡς τὸ ἰσοθεός, (πρὸλ. Σίξτ. Ἐπιμ. π. M. 7. 6): Ὀμηρ. ἐπὶ ὅ, πᾶν ἱερωὴν ὡς εὐκακριμένον ἐπὶ ῥωμῇ, καλλοπῇ, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ διολκλήρων ἐνῶν, Ἰλ. M. 408, Ὀδ. Ζ. 241· ἐπὶ γυναικῶν μόνον ἐν Ὀδ. Δ. 117:—Ὀδύσεια ἡδίκη ἀρετὴ ὑπονοεῖται, ἰσχυρὴ τὸ ἐπιθετον τοῦτο ἀποδίδεται εἰς τὰς τὸν Πολύμημον καὶ εἰς τοὺς μνηστήρας, Ὀδ. Δ. 70, Ξ.

18· πρὸλ. ἀμύμων· ἀντίθεος ἀντί τοῦ ἰσθόεος, καὶ διὰ παρ' Ὀμήρου ἀντίθεοι οἱ τῆς Πηνελόπης μνηστῆρες διὰ τὸ γένος ἢ τὸ κάλλος λέγονται, καὶ οὗτοι διὰ πλοῦτον ἢ ἀνδρείαν ἀντίθεος τις λέγεται Εὐστ. 1749. 3. II. ἐναντίος τῷ θεῷ, ἀσεβής, Νόνν. μεταφρ. Εὐαγγ. κ. 1ω, ε', 166. 2) ὡς οὐσιαστικ., ἀντίθεος, ὁ, ἐχθρικός· δαίμων, ἐχθρική θεότης, ἀλλὰ μοι ἀντίθεος ἔοικεν ἐμποδίζειν τὴν πρόειν Ἡλιόδ. 4. 7. ἀντιθεραπεύω, περιθάλπω τὸν περιθάλψαντά με, γονέας Ξεν. Κύρ. 8. 3, 49.

ἀντιθερμάνω, ἀντιθάλπω, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 115. ἀντιθέσιον = ξάνθιον, ὁ ἵψος, Διοσκ. 4. 138. ἀντίθεσις, εὖως, ἢ, ἐναντίωσις, Πλάτ. Σοφ. 257E, 258B· ἀντίθεσιν ἔχειν πρὸς τι, εἶναι ἀντίθετον, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 11, 3· ἐναντίωσις, ἀντίστασις, Ἀνθ. Π. 12. 200. 2) ἐν τῇ λογικῇ, ἀντίθεσις προτάσεων, Ἀριστ. περὶ ἐρμην. 10. 3, Τοπ. 2. 8, Μεταφυσ. 9. 3, 1, καὶ ἀλλαγῶν, πρὸλ. ἀντικειμαι. 3) ἐν τῇ ρητορικῇ, ἀντίθεσις, Ἰσοκρ. 233B, Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 9. 4) παρὰ γραμμ., ἢ μετῴσεις γράμματος, «αὐτᾶν καὶ κατὰ ἀντίθεσιν αὐτέλικα» Ἐτυμολ. Μ. 172. 9, 156. 11.

ἀντιθεσπίζω, ποιῶ νέον θέσπισμα ἀναίρουσιν ἄλλο προηγηθὲν θέσπισμα, Λέοντος Νεκρὰ Β' 1, ις', Κ', ε' 8'. ἀντιθεστέον, ῥήμα, ἐπὶ τοῦ ἀντιθέμῃ, πρέπει τις νὰ ἀντιτάξῃ, τι πρὸς τι Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 15, 10.

ἀντιθετικός, ἢ, ἂν, ὁ ἔχων ἢ ἀποτελῶν ἀντίθεσιν, ἔστι δὲ σκεπτικὴ ζώνη ἀντιθετικῆς φαινομένων τε καὶ νοουμένων καθ' ὅσον ἐλήποτε τρόπον Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 8·—ὁ ἐξ ἀντιθέσεως προερχόμενος, Εὐστ. 1335. 19. II. ἀντιστοιχός, ἐπὶ μέτρων, ἐν οἷς ὁ πρῶτος στίχος τῆς ἀντιστροφῆς ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν τελευταῖον τῆς στροφῆς, καὶ ἀντιστροφός, Ἡρασιδίων σ. 117.

ἀντίθετος, ον, (ἀντιθέμῃ) ἐναντίος, ἀντίθετον εἰπὼν οὐδὲν Τίμοκλ. ἐν «Πρωσίῳ» 1· φύσιν ἔχειν ἀντ. πρὸς τι Πλούτ. 2. 672B· ἀρεταίαι κακίαι ἀντ. Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 156. 2) ἀντίθετον, τό, ἀντίθεσις, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 300B, Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 27. 1.

ἀντιθέω· μέλλ. -θεύσομαι, ἀνταγωνίζομαι εἰς ἀγῶνα δρόμου, ἀγωνίζομαι στάδιον, οἱ ἀντιθευόμενοι Ἑλλήνων ἔξεργόν μιν Ἡρόδ. 5. 22. II. τρίχω ἀντιθέως, τρίχω πρὸς τὸ μέρος ἄλλου τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος μου, Ἀνθ. Π. 9. 822.

ἀντιθίγω, ἀντακονίζω, ἀκονίζω ἐναντίον ἀκονίζοντος, ἀλλὰ κἂν ἐπ' αὐτὸν ὁ σὺς τὸν δόδοντα θήγῃ, καὶ ὁ παρόσιτος ἐπὶ τὸν σὺν ἀντιθίγῃ Λουκ. Παρὰ. 51.

ἀντιθίματα, τά, = τὰ ἀντιθέματα, λίξεις οἰκοδομικῆς, Ἐπιγρ. Ἀθηνάων, Σὺλλ. Ἐπιγρ. I. 321·—περὶ τῆς ἀμοιβῆς ἀνταλλαγῆς τῶν καταλήξεων -εμα καὶ -ημα Ἰβε Λοβ. Φρόν. 240 ἐν ὑπόθεσιν.

ἀντιθλίβω, θλίβω, ἀντιπλέω, ἀντιθλίβειν ἀλλάλας τὰ ἀγαγὰ Ἀρχύτ. παρὰ Σοφ. Ἐκλ. σ. 742, ἐκδ. Γαισφόρδ.·—Πλάτ., ἀντιθλίβεται τὸ θλίδον, ἢ πλείσις προκαλεῖ ἐναντίαν πλείσιν ἦτοι ἀντίδρασιν, Ἀριστ. π. Ζ. γεν. 4. 3, 18.

ἀντιθνήσκω, θνήσκω καὶ ἐγὼ ἐξ ἄλλου, ἢ ἀποθνήσκω ἀντ' ἄλλου, Ἐτυμολ. Μ. 119. 14.

ἀντιθώκος, ον, (θώκος) ἀπέναντι καθήμενος, ἀντίθρονος, ἀντιθώκων ἀναστῆσαι κακότητα Γρηγ. Ναζ. τ. 2. σ. 169.

ἀντιθρηγνέω, θρηγνέω καὶ ἐγὼ θρῆλαι, «ἀλλ' ἐπιτραγυδῶ καὶ αὐτὸς τῷ πάθει...» καὶ ἀντιθρηγνῶ σοι Ἀνέκδ. Ὀξ. 3. 180.

ἀντιθροῦω, ἀντεγείρω θροῦν, θρῶβον, ἀντιθροοῦντος Ἐμπεδ. 372· ὁ Καντίων διώρῳσεν ἀμφιθροῦντος.

ἀντίθρονος, ον, ἢ καθήμενος ἀπέναντι, ὁ ἔχων ἀπέναντι τὸν θρόνον του, ἐντεῦθεν, ἀντιέληος, ἀντίπαλος, Γρηγ. Ναζ. Arcan. 4. 25.

ἀντίθρους, ον, ἀντεγχεῖν, Κόλυβ. 118, Ἀνθ. Πλαν. 153.

ἀντιθρυλλέω (ἀντὶ ἀντιθρυλλέω), ἀντιψιθυρίζω, Βίος Ἀλεξ. στ. 2138, ἐκδ. Wj.

ἀντιθυμιάω, θυμιάω καὶ αὐτὸς ἐν τῇ μέρει, Βυζ.

ἀντιθυμούμαι, θυμῶν καὶ αὐτός, ὥσπερ σὺν ἀντιθυμούμενος, ὥλλ' ὁ Ἐρχίριος διώρῳσεν ἀντιφιλοτιμούμενος Διλ. π. Ζ. 17. 13.

ἀντιθύρετρος [ῦ], ον, ὁ ἀντὶ θυρέτρου, ὁ ἀντικαθιστῶν θύραν, λίθος ἀντιθύρετρος Νόνν. Μετάφρ. Εὐαγγ. κ. 1ω. ια', 140.

ἀντιθύρος, ον, (θύρα) ἀπέναντι τῆς θύρας, στή δὲ κατ' ἀντιθύρον κλισίη, «ἀντιπρὸ τῆς θύρας» (Ὀξ. Π. 159) κατὰ τὸν Σχολ., δυνατὸν ὅμως νὰ εἶναι οὐδ. οὐσιαστικ., ἀντιθύρον, τὸ μέρος τὸ ἐναντὶ τῆς θύρας, ὁ πρόδρομος, ὡς ἐν τῷ βᾶτε κατ' ἀντιθύρων Σοφ. Πλ. 1433, ἐνθα ἴδε Ἐρμάννον· ἐν Λουκ. Συμπ. 8, ἢ ἀπέναντι τῆς θύρας καίμην πλευρὰ δωματίου· κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον ἄνω τις ἀντιθύρος Ἀθηνᾶς νῆας πεπονηταὶ δ' αὐτ. Περὶ τοῦ οἴκ. 26.

ἀντιθύω, θύω καὶ αὐτὸς ἐν τῇ μέρει, Φιλῶδ. 10. ἐν τῷ παθ.

ἀντικαθαίρειν, καθαίρειν τινα ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ καὶ ἀντικαθιστῶ αὐτὸν ἐν ἄλλου, ἐπειτα καὶ ἐκείνους ἀντικαθελεῖν ἐπιχειρήσαντες Δίων Κ. 46. 34.

ἀντικαθεύδω· μέλλ. -εὐδῆσω, καθεύδω πάλιν ἢ ἀντὶ ἄλλου, Ἀνθ. Π. 11, 366.

ἀντικᾶθῆναι, Ἰων. ἀντικᾶτ-, κυρίως, πρῆμ. τοῦ ἀντικαθε-

ζομαι, ἀλλ' ἐν χρήσει ἐπὶ ἑνὸς, καθήμεν, εἶμαι τοποθετημένος ἀπέναντι τινος, τινὶ Ἀρχύτ. παρὰ Στάβ. 269. 11. 2) κατὰ τὸ πλείστον ἐπὶ στρατῶν καὶ στόλων καθήμενων ἀπέναντι ἀλλήλων καὶ ἐπιτηροῦντων ἀλλήλους, ἡμέραι δὲ σφί ἀντικατημένους ἦδη ἡγεγόνεσαν ὁκτώ Ἡρόδ. 9. 39, πρὸλ. 41, Θουκ. 5. 8, Ξεν., κλι· μεταφρ. λόγος ἀντ. τινὶ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 145.

ἀντικαθεῖρῶ, καθεῖρῶ εἰς τὴν θέσιν ἄλλου, μεταγεν.

ἀντικαθεῖζομαι καὶ ἀντικαθίστομαι, Ἰων. ἀντικατ-ι μέλλ. -εδοῦμαι· παρὰ. (μ. σημ. ὅφρ.) -εζόμεν·—Μέσ., λαμβάνω θέσιν ἀπέναντι, ἀντιστρατηγεύομαι, ἐπὶ στρατιωτικῶν κινήσεων κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλασσαν, ἀντικατεῖζόμενοι ἐμύγοντο Ἡρόδ. 4. 3, 5. 1, ἐπέπλεον τε οὐδέτεροι ἀλλήλοις, ἀλλὰ τὸ θέρος τοῦτο ἀντικαθεῖζόμενοι χειμῶνος ἦδη ἀνεχώρησαν Θουκ. 1. 30., 4. 124.

II. τὸ ἐνεργ. εὐρίσκεται παρὰ τοῖς Ἰβδ. (Βασίλ. Δ', ις', 26), «τὰ ἔθνη δ' ἀπώκισας καὶ ἀντεκῆσας ἐν πόλεσι Σαμαρείας, τὰ ἐκῆσας εἰς τὰς θέσεις ἄλλων ἑθνῶν.

ἀντικαθίσταω, ἀντικαθιστῶ, Ἰλλισσ.

ἀντικαθίστημι, Ἰων. ἀντικατ-ι μέλλ. -καταστήσω, ἀντικαθιστῶ, ἐν νόμῳ ἔχων ἀντικαταστήσειν ἄλλα Ἡρόδ. 9. 93· μὴ ἐλάσσω ἀντικαταστήσαι πάλιν, δηλ. τὸν χρυσὸν τοῦ ἀγῶν· ματος τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῷ Παρθενῶν, Θουκ. 2. 13· καὶ οὕτοι ὄρχουσι αὐτῶν, κατ' ἐνιαυτὸν δ' ἄλλους ἀντικαθιστάναι τοιοῦτους Ἀριστ. π. Θουκ. Ἀκουσμ. 94. 2) ἵσται μὲ τι ἐναντίον τινος, ἀντιτάσσω, Βοιωτοὶ δὲ πρὸς τοῦτους ἀντικατέστησαν τοὺς ἀμυνομένους Θουκ. 4. 93· τινὰ τινὶ Πλάτ. Πλο. 591A.

3) ἐπαναφέρειν, καὶ δεδιότας αὐ ἀλόγως ἀντικοίσειν πάλιν ἐπὶ τὸ θαρσεῖν Θουκ. 2. 65· τοὺς θερυνθέντας Δίων. Ἀλ. 6. 11. II. Πλάτ. μετὰ ἐνεργ. ὁρ. 6' καὶ πρῆμ., ἔτι δὲ καὶ παθ. ὁρ. ἀντικατεστήθην (Ξεν. Ἀν. 3. 1, 38)·—τίθεμαι εἰς τὴν θέσιν ἑτέρου, τίθεμαι ὡς διάδοχος, ἔπειδ' ὅτι τις (τῶν ἱερῶν) ἀποθάνῃ, τοῦτον ὁ παῖς ἀντικατίσται Ἡρόδ. 2. 37· εἰ ἐπιμεληθείητε ὅπως ἀντὶ τῶν ἀπολωλότων.. στρατηγοὶ καὶ λοχαγοὶ ἀντικατασταθῶσιν Ξεν. Κνθ' ἄνωτ.

2) ἀνθίσταμαι, ἀπολ., ταύτης μέντοι τοιαύτης ἀντικαθεστηκυίας πόλεως Θουκ. 1. 71., 3. 47, κτλ.· τινὶ Ξεν. Ἰπαρχ. 7. 5.

ἀντικαίνος, ον, ἴσος πρὸς νέον, «ἀντίκαινον» ἰσόκαινον· Ἰπσύχ.

ἀντικαίω, Ἀιτ. -κάω, καίω τὸ καυσάμ με, καὶ πάλιν αὐτὰ ἀντικαίνω τὸ διαθερμίζω Πλάτ. Τιμ. 65E.

ἀντικακουργέω, κακοποιῶ διότι ἐκακοποιήθην, ἀντικακουργέιν κακῶς πάσχοντα Πλάτ. Κρίτων 49C. 54C.

ἀντικακώω, = τῷ προηγ., Ἰωσήφ. Ἰουδ. II. 3. 6, 30·—Ἐντιπύ· ἂν, ἀντικακώσεις, εἰς, ἢ, ἀνταπόδοσις κακώσεως, ἀμοιβή· κακοποιήσεις, Εὐστ. Πονημάτ. 100. 37, κτλ.

ἀντικακαίμαζομαι, συλλέγω καὶ αὐτὸς καλᾶμην, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 735.

ἀντικαλέω, προσκαλῶ τὸν προσκαλέσαντά με, οὔτε μὴν ὡς ἀντικληθροσόμενος καλεῖ μέ τις Ξεν. Συμπ. 1. 12, κατὰ παθ. μέλλ.

ἀντικαλλωπίζομαι, ἀνθυπεργρονῶ, ἀντικαλλωπίζεσθαι πρὸς τὴν πολυτέλειαν εὐτελείᾳ Πλούτ. 2. σ. 406D.

ἀντικαμπύω, ἐπανακάμπω, Μαν. Φιλῆς σ. 264.

ἀντικανονίζω, ἀπορασίω ἢ πράττω τι ἐναντίον τῶν κανόνων, λέξ. τοῦ Ἰωκλ. δικαίου, Βυζ.

ἀντικακίδιον, τὸ, ἐν Πολύδ. Β' 105, «τὸ ὑπὸ τὸ στέφανον κοίλων, ἀλλὰ Ρούφος ὁ Ἐπίσ. (Pavl. Corp. II., σ. 28, 50, Gliech) μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ὡς σημαίνουσαν τὸ μετὰ τὴν κλειδα καὶ ὑπὲρ τὸ στέφανον κοίλωμα τοῦ λαμποῦ, = σφαγῆ, λαυκακίη»—ἀντικακίδιον· τόπος ὁ μετὰ τὴν κλειδα· Ἰπσύχ.

ἀντικαρτερέω, καρτερέω, ἀντίχω ἐναντίον τινος, Δίων Κ. 39. 41.

ἀντικαταβάλλω, ἀνταποδίδωμι, καὶ ὅμως τοὺς εὖ παθόντας οὐκ ἀποκτεῖν ἀντικαταβαλέσθαι χάριν Λιβάν. 4. 800.

ἀντικατάγω, κατὰ γῶν ἀντὶ τινος·—Πλάτ., ἀντικαταχθῆμέν τινι, ἐλθὼν εἰς τὴν θέσιν ἑτέρου, Τιμ. Λοκρ. 101D.

ἀντικαταδύνω, ἐπὶ ἀστέρος, δύο καθ' ἣν ὥραν ἄλλος ἀστὴρ ἀνατέλλει, ἔπειδ' ἂν ἡλίου ἀνατελείαντος τὸ κατὰ διάμετρον ἀστρον ἀντικαταδύνη θέων Ἀστρολ. σ. 178.

ἀντικαταδύομαι, καταδύομαι πλείοτερον, κύπτω τῇ κεφαλῇ καὶ τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματός μου πρὸς τὸν κόλπον μου περισσώτερον, ἢ δὲ ἀντικατεδύετο καὶ ἀπεκρούετο τὰ φιλήματα. Ἀλκ. Τάτ. 8. 18.

ἀντικαταθνήσκω ὁρ. β' -θῶγονι καταδικάζομαι καὶ θανατοῦμαι ὡς φονεύς, καὶ τοὺς κτανόντας ἀντικατιθάνειν δίκην ἰδ' Ἐρμάννον· ἀκλόντων τῷ Σκαλιτέρῳ ἔγραφε δίκη ἀντὶ τῆς αἰτίας· δίκη) Διοχῶλ. Χο. 144.

ἀντικατακάνω καὶ -καίνω, ἴδε ἐν λ. ἀντικαταθνήσκω.

ἀντικατακαμβάνω, καταλαμβάνω καὶ αὐτὸς ἐν ἑτέρου, Τιμ. Λοκρ. 102D.

ἀντικαταλέγω, ἐκλέγω ἄλλον ἀντὶ τοῦ παρόντος, καὶ τινὰ ἀπαλλάσας ἄλλους ἀντικατέλλεεν Δίων Κ. 61. 14.

ἀντικαταλείπω, καταλείπω τινὰ εἰς τὴν θέσιν ἄλλου, Πλάτ. Πολ. 540B.

ἀντικαταλλάγη, ἢ, ἀνταλλάγη, τινός πρὸς τι Πλούτ. 2. 49D.
ἀντικατάλλαγμα, τό, ἀντάλλαγμα, ἀνταπόδοσις, Ἰωσήφ. Ἀρχ.
Ἰ. 15. 9, 2.

ἀντικαταλλακτεόν, ἑσμ. ἐπὶ 0., πρέπει τις νὰ ἀνταλλάξῃ, Ἀρχ.
Ἐπίκτ. 4. 3.
ἀντικατάλλαξις, εὐως, ἢ, τὸ ἐκ τοῦ ἐμπορίου κέρδος, Διογ.
Λ. 7. 99.

ἀντικαταλλάσσομαι, ἄττ. -ττομαι, μέσ., ἀνταλλάσσω τι
πρὸς ἕτερον. 1) δίδωμι τι ἀντὶ ἑτέρου, τι ἀντὶ τινος Λυκούργ.
159. 2· τι ὑπὲρ τινος Ἰσοκρ. 109C· τί τινος Δημ. 273. 25. 2)
δέχομαι τι ὡς ἀντάλλαγμα ἑτέρου, τι ἀντὶ τινος Ἰσοκρ. 138B. 3)
ἀνταλλάσσω τι πρὸς τι, μὴδὲ τὴν κοινὴν σωτηρίαν ἀντικατα-
λλάσσομαι τῶν τοῦ κρινομένου λόγων Δεινάρχ. κατὰ Δημ. Δ.
α', 5· ἀντικαθίστω κἀπως, ἀναπληρῶ ἐν μέρει, ἀντικαταλλάττε-
ται τι πρὸς τὴν περὶ τὰ θεῖα φιλοσοφίαν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ
1. 5, 3· ἀντ. ἀδικεῦντα, εἰ βλάδερν, ἀλλὰ καλὸν ὁ αὐτ.
Ρητ. 3. 15, 2. 4) ἀνταλλάσσω, Πτολ. Ν. 8. 5, 2, Δισχλιν. 66
ἐν τέλ. II. παθ., ἀντικαταλλάγηναί τι, συνδιαλλάττειναι,
συμφιλιωθῆναι, Πολύδ. 15. 20, 5. III. τὸ ἐνεργ. = τῷ μέσῳ,
Ἀθανάσ.

ἀντικαταμειδίζω, καταγεῖω, περιπαίω, οὔτε μὴν ἀντικα-
ταμειδίσουσι τοῦ Χριστοῦ ἵγουν τῶν ἐκκλησιῶν Κύριλλ.
εἰς Σοφρων. 3, σ. 623.

ἀντικαταμύω, κλείω καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέρει τοῦ ἐφαλμῶς μου,
Πολύδ. Θ', 113.

ἀντικαταπέμψω, καταπέμψω τι ὡς ἀμοιβὴν διὰ τὸ ἀναπεμπό-
μενον, ἀντικατάπεμψον ἡμῖν τὴν χάριν τοῦ ἀγίου σου πνεύ-
ματος Βασίλ. Μ. τ. 2, σ. 677Δ, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 317.

ἀντικαταπλήσσω· μέλλ. -ξω, καταπλήττω τὸν καταπλήξαντά
με, ἡλιπίον ἀντικαταπλήξαι τὸν Καίσαρα Ἀππ. Ἐμπ. 3. 91.

ἀντικαταρρέω, καταρρέω καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέρει, Ὀλυμπιόδ. εἰς
Ἀριστοτ. Μετεωρ. 31B.

ἀντικατασκευάζω, ἀντικαθίστημι, Διον. Ἀλ. 1. 5, κατασκευάζω
τι ἐναντίον ἄλλου κατασκευάσαντος, οἱ βάρβαροι μονόξυλα πλοῖα
ἀντικατασκευάσαντες, ἐναντίον τῶν πλοίων τοῦ Καίσαρος, Δίων
Κ. 49. 37.

ἀντικατάστασις, εὐως, ἢ, ἀντίστασις, ἀπάντησις εἰς ἐπιχείρημα
ἐν συζητήσει, Πολύδ. 4. 47, 4· ἐναντιότης, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰ. 16. 2, 5·
τὸ ἀντικαθίσταν τι, ἐξ ἀντικαταστάσεως Σουλ. Ἐπιγρ. 2222. 8.

ἀντικαταστράτωπεδεύω, στρατοπεδεύω ἀπέναντι, Διον. Ἀλ.
8. 84.

ἀντικατάσχισις, εὐως, ἢ, ἡ βίαια συγκράτησις, τοῦ πνεύμα-
τος Ἀριστ. Προβλ. 3. 1, 3.

ἀντικατάστασις, εὐως, ἢ, ἐπέκτασις δι' ἑλξῶς ἐκ τῶν ἀντιθέ-
των ἄκρων, Ἰππ. π. Ἀρρ. 834.

ἀντικατατάσσω, τάσσω τινὰ εἰς τὴν θέσιν ἑτέρου, τινὰ ἀντὶ
τινος Κλήμ. Ἀλ. 351.

ἀντικατατείνω, ἐκτείνω ἑλκων ἐπὶ τὸ ἕτερον μέρος, Ἰππ. π.
Ἀγμ. 761, π. Ἀρρ. 781· μεταφ., δεισχυρίζομαι, διατείνομαι ἐναντίον
τινός, Ἀν. ἀντικατατείναντες λέγωμεν αὐτῷ λόγον παρὰ
λόγον Πλάτ. Πολ. 348A, πρὸλ. Πλούτ. 2. 69F.

ἀντικατατρέχω, μετ' ἄρ. -ἐδράμω, κατατρέχω καὶ ἐγὼ ἐν
τῷ μέρει, ποῖω καὶ ἐγὼ ἐπιδραμὴν εἰς τὴν χώραν τοῦ ἐπιδραμμένου
τὴν ἐμὴν χώραν, ἐπιτρέχω, Δίων Κ. 60. 9.

ἀντικαταφρονέω, καταφρονῶ τὸν καταφρονήσαντα, τινός Δ.
Κ. 54. 33.

ἀντικαταχωρισμός, οὗ, ὁ, ἀντικατάστασις, Ἀντυλλ. παρ' Ὁ-
ρεῖδας. σ. 98.

ἀντικατηγορέω, κατηγορῶ τὸν κατηγορήσαντα, ἔατε γὰρ τοὺς
ἀπολογουμένους ἀντικατηγορεῖν τῶν κατηγοροῦντων Δί-
σχιν. 25. 25, Λυσ. σ. 106, 41·—Ἐν τῷ παθ., Δίων Κ. 36. 23.

II. παθ., ἐν τῇ λογικῇ, τὸ νὰ δύνωνται δύο ὅροι νὰ χρησιμεύωσιν
ἐναλλὰξ ὡς κατηγορούμενα καὶ ὑποκείμενα τῆς προτάσεως, ὡς τὸ
ἀντιστρέφειν Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 3, 7, 1. 13, 1· ἀντ. τοῦ
πράγματός ὁ αὐτ. Τοπ. 1. 5, 4, καὶ ἄλλαχού.

ἀντικατηγορία, ἢ, κατηγορία ἐναντίον κατηγορίας, Κόντιλ.
3. 10, 4.

ἀντικατέμμαι, ἀντικατέζομαι, ἀντικατίστημι Ἰων. ἀντὶ
ἀντικαθ-.

ἀντικατοίχομαι· μέλλ. -οίχησθαι, ἀποθ. γάνομαι ἐμοῦ
μὲ ἄλλον, συγκατατρέπομαι, θεοῦ μὴ λάθωι τὸ κακὸν καὶ
πρὸς τοὺς τῶν κλάδων ὑγιεστέρους ἐνσκήψαν καὶ ὅλον τὸ
δένδρον ἀντικατοίχεται Ρήτορες 1. 465, 20, ἐκδ. Walz.

ἀντικάτων, ὠνος, ὁ, Ἀντίκατο, ὄνομα βελίου τινός τοῦ Καί-
σαρος, γραβέντος εἰς ἀπάντησιν τοῦ «Κάτωνος» (Calo), βελίου γρα-
φέντος ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλούτ. Καίτ. 54· Ἀππ. Ἐμπ. 2. 99.

ἀντικείμεαι, ἐν χρήσει ὡς παθ. τοῦ ἀντιτίθημι, εἰμαι τεθε-
μένος ἀπέναντι, κείμεαι ἀπέναντι, ἀντιστοιχῶ, τιμὰ δ' ὀρθοῦσιν
ἀντ., ἐπιφυλάσσεσθαι δι' αὐτοὺς ὡς ἐμπρέπουσα ἀμοιβή, Πινδ. 1. 7
(6). 36. II. κείμεαι ἀπέναντι, ἐπὶ τόπων, τινός Ἰππ. π. Ἀέρ.
282· τινὶ Στράβ. 120· ἐπὶ πραγμάτων, κείμεαι ἀπέναντι ἢ ἐναντίον

τινός, καὶ τῆς τοῦ ὄντος πρὸς ἄλληλα ἀντικείμενων ἀντι-
θέσις Πλάτ. Σοφ. 258B· ἐπὶ κύλου, ἀντικείμενα κατὰ διαμέ-
τρον, Ἀριστ. Οὐρ. 1. 8, 11, καὶ ἄλλαχού. 2) ἐν τῇ λογικῇ τοῦ

Ἀριστ., ἐπὶ προτάσεων, ἀντικείμεαι, Κατηγ. 10. Μεταφ. 4. 10, 1,
καὶ ἄλλαχού· τὰ ἀντικείμενα, τὰ ἀντίθετα, Ἀν. Πρ. 2. 15, καὶ
ἄλλαχού· ἀντικείμενως, ἐν ἀντιθέσει, λέγεσθαι Ἀριστ. Ρητ. 3.
10, 5. Αἱ προτάσεις ἀντικείμεναι πρὸς ἀλλήλας ἢ ἀντιφατικῶς, ἢ
ἐναντιῶς, περὶ Ἑρμ. 7· πρὸλ. π. Ζ. Μορ. 2. 8, 6, καὶ ἄλλαχού.

3) ἐν τῇ Ρητ., ἀντικείμενη λέξις, ἢ ἀντιθετική, Ρητ. 3. 9, 7·
ἀντικείμενως εἰπεῖν αὐτοῖς 2. 24, 2, πρὸλ. 3. 10, 5. III.
ἀντικείμενος, ἀντίστανται, εἰμαι ἐναντίος, ἀντικείμεσθαι τοῖς ἀντι-
κειμένοις σοι Ἑσδ. (Ἑξ. κγ', 22, πρὸλ. Ἡσ. ξς', 6, καὶ ἄλ-
λαχού).

ἀντικείμενος, ον, ὁ ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι μέρους τῆς οδοῦ, τοῦ-
χον ἐς ἀντικείμενον ἐλὼν ἐκινεῖν ὅπως Νάων. Δ. 8. 191.

ἀντικελεύω, κελεύω καὶ ἐγὼ ἄρ' ἑτέρου τὸν κελεύσαντα, ἀντε-
κέλευον δὲ καὶ εἰ Ἀθηναῖοι τοὺς Λακεδαιμονίους Θουκ. 1.
128·—Παθ., κελεύομαι καὶ ἐγὼ τι ἐξ ἄλλου, Λακεδαιμόνιοι δὲ ..
τοιαῦτα ἐπέταξάν τε καὶ ἀντεκελεύσθησαν ὁ αὐτ. 1. 139.

ἀντικέντρον, τό, πρᾶγμα τι χρησιμεύον ὡς κέντρον, κεντρικὸν
Διοχά. Εὐμ. 136. 466.

ἀντικερδαίνω, κερδαίνω τι πράξεώς τινος ἕνεκα, ἐξήλθον ..
καὶ πικρὸν ἦλθον ἀντικερδάνας βέλους, Νικήτ. Εὐγ. 3. 363.

ἀντικηδεύω, κηδεύω, περιποιούμαι, πρὸς ἀνταπόδοσιν κηδεύ-
ματος, περιποιήσεις, ὥσπερ καὶ σὺ πατέρ' ἐμίον ποτε, .. ἀντι-
κηδεύω Εὐρ. Ἰων. 734·—ὡσαύτως ἀντικηδόμεαι, Πολύδ. Ε'. 142.

ἀντικηρύξω (ἢ -κήρυξ) ὁ ἀντικαθίστων τὸν κήρυκα, Σουλ. Ἐπιγρ.
353. III. 9.

ἀντικηρύσσω, ἀποκρίνομαι εἰς τὸ κήρυγμα κήρυκός δι' ἄλλου
κήρυκτος, κοῦδεν Κρέων τοῖσδ' ἀντεκήρυξεν λόγοις Εὐρ.
Ἰκ. 673· τὴν ἀληθινήν γνώσιν Εὐσ. 1. Ἑκκλ. 3. 32.

ἀντικινέω, κινῶ τι ἐναντίον ἄλλου, Ἀριστ. περὶ μνήμ. 2. 29·—
Παθ., ἀνάγκη τὸ κινεῖν ἀντικινεῖσθαι ὁ αὐτ. Φυσ. 8. 5, 19,

πρὸλ. περὶ Ζ. Γεν. 4. 3. 18, περὶ Οὐρ. 1. 5, 12. II. Μέσ., ποῖω
ἀντιθέτους κινήσεις, κινούμαι παρακολουθῶν τὰς κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ,

πρὸς πᾶν ἐτοίμως ἀντικινεῖσθαι τὸν Κλεμένη Πολύδ. 2. 66. 3.

ἀντικίνησις, ἢ, ἡ ἐναντία κίνησις, Ἐρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 400.

ἀντικίρνημι, ἀντικιρνώ, Μ. Φιλῆς τ. Δ', σ. 98, ἐκδ. Mil. Ἦδε
κίρναίνω.

ἀντικλάζω, ἀντικλῶ, κραυγῇ .. πέτραισιν ἀντέκλავέ' Εὐρ.
Ἀνθρ. 1145. 2) μετὰ συστ. αἰτ., βακχεῖον ἀντεκλάζον

ἀλλήλοισι μέλος, ἀντεφθέγγοντο, ἀντεδῶν πρὸς ἀλλήλους, ὁ αὐτ.
Βάκχ. 1057.

ἀντικλαίω, ἄττ. -κλάω, κλαίω ἀκούων ἄλλον κλαίοντα, ἀνε-
δῶν καὶ ἀντέκλαιον Ἡρόδ. 3. 14 (ἐκδ. γραφ. ἀνέκλαιον)

κλύσσει. 37. 14.

ἀντικλάω, ἀντανκλάω, ἐπανερχομαι, ἀντηκλῶ, οὐ μὴν ἐπὶ πᾶ-
σις ἀντιτυπίας σωμάτων ἀντικλᾷ ἑαυτὴν ἢ φωνὴν Ἡρῶδ. — Παθ.,
Γρηγ. Ναξ.

ἀντικλαιορὸν, τό, = τῇ ἐπομ., Γλωσσ.

ἀντικλεις, εἰδος, ἢ, ἀντικλῆϊς Κλήμ. Ἀλ. 897, Πολύδ. 1', 22

ἀντικλῆμα, τό, ἀντεγκλῆμα, ἀντικατηγορία, Ἀρχ. Λεξικ.

ἀντικλτρήομαι, μέσ., λαμβάνω τι διὰ κλήρου ἐν τῷ μέρει.
Εὐστ. Πονημάτ. 273. 91.

ἀντικλῶν [τ], ἀντὶ νὰ ὑπάγω ἐμπρὸς στρέφω τι πρὸς τὰ ὀπίσω,
τὸ δ' ἀντικλῖναι πρὸς φυγὴν τὰς ἡνίας Θεόδ. Προδρ. Ροδάνθ. Ε.
375· στρέφω τι πρὸς ἄλλο μέρος ἡρνούμαι, καὶ πάλιν ἀντέκλινεν
Μουσαῖος 108.

ἀντικλώθω, κλώθω ἐναντίον τινός, Θεόδ. Ὑτρεχ. ἐν Βοασα.
Ἀν. τ. 1, σ. 259.

ἀντικνήθω, κνήθω τὸν κνήθοντά με, *τὸν ἐξόντα ἀντιέειν, ἀπὸ
μεταφορᾶς τῶν ὄντων ἀλλήλους γὰρ ἀντικνήθουσιν Ἀποστόλιος Διδασκ.
19, 43 (17, 20 ἐκδ. Leutsch).

ἀντικνήμιζω [ἢ -κνέζω], κνέμω εἰς τὸ ἀντικνήμιον, Σίξτ. Ἐμπ.
π. Μ. 1. 217.

ἀντικνήμιον, τὸ ἐμπροσθεν μέρος τῆς κνήμης, καὶ τούτης [τῆς
κνήμης] τὸ μὲν πρόσθεν ἀντικνήμιον, τὸ δὲ ὀπίσθιον γασ-
τροκνήμιον Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 15, 5, Ἰππ. 40, 1 π. π. Ἀγμ.
764, Ἀριστοτ. Ἀχ. 219, Ἰππ. 907.

ἀντικοίλον, τό, τὸ κοῖλον τοῦ ὑποκάτω μέρους τοῦ ποδός, καὶ
μὴ ἔχοντες τὸ ἀντικοῖλον τὸ ποδός, ἀλλ' ὅλην βαίνοντες, πανούργοι,
ὥσπερ καὶ τὴν ἀλώπεκα λόγος ἔχει Πόλεμον Ἰνυιογν. 2. 27.

ἀντικολάζομαι, παθ., κολάζομαι ὡς πράξας τι ἔτιον τιμωρίας,
εἴ τις .. ἀπέκτεινεν ... ἀξίος δὲ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι
Λουκ. Τυραννοκ. 12.

ἀντικοκλῶν, κολοκλῶ καὶ ἐγὼ ἄρ' ἑτέρου, Πλούτ. Ἀλκ. 24.

ἀντικοκλῶ, κοκλῶ εἰς ἀπάντησιν, λόγον Πλούτ. Λύπ. 28,

ἀντικοκλάζωι μέλλ. -άζω, κοκλάζω ἐναντίον ἄλλου κοκπά-
ζοντες, τινὶ Πλούτ. Ἀνών. 62.

ἀντικοντόω, ὑποστηρίζω διὰ κοντοῦ ἥτοι ἐκλήρου ὑποστηρίγμα-
τος, κατὰ δὲ τὸ ὑγιεῖς ἐκλήρου, πλάγιον ἐξ ὧν τῷ σώματι ἀντι-

κοντέουσι Ἰππ. Μοχλ. 852· τὸ ἀντι-κοτέουσι ἢ -κοταίνουσι παρ' Ἑρωτ. σ. 90 μετεδλήθη ὑπὸ τοῦ Ρουῖς εἰς -κοντέουσι, ἀλλ' ἐπὶ τὸ εἰς -ῶν τύπος εἶναι δ' ὁρθῶς καταρτίζεται ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ ἀντικοντέουσις, εἰως, ἢ, ἢ ἀντέρεσις, καὶ ἀκούμεθα εἰς τὸ βῆδαι ἐπὶ γυλῶν· τῷ ἐὼλῳ ἀναγκάζονται ἀντερεῖδεσθαι πλάγιοι κατὰ τὸ ὑγιὲς σκέλος, δεόνται γὰρ ἀντικοντώσιος ταύτης Ἰππ. π. Ἀρρ. 8191, 824F.

ἀντικοπή, ἢ, ἀνακοπή, ὡς πρὸς τὰ ἐπίσω, ἀντίστασις, Πλούτ. 2. 77Δ, 649B, ἐν τῇ πληθ., Στράβ. 222.

ἀντικοπητικός, ἢ, ὄν, ὁ παρέχων ἀντίστασιν, ἀποκρουστικός, ὁ ἀπωθῶν, Σέξτ. Ἑμπ. π. Μ. 10. 137.

ἀντικόπτω, ἀντικρούω, ἀπωθῶ, ἀνθίσταμαι, ἐμποδίζω, 1) ἐπὶ φυσικῶν φαινομένων, μετ' αἰτίας, ὅταν νέφεα .. ἀντικόπτῃ πνευμῶ ἐναντίον Ἰππ. π. Ἀέρ. 285· ἀπολ., ὅταν πνευμῶ ἀντικόπτῃ νότιον Ἀριστ. 1^{ος}. Ζ. 8. 13, 13, πρὸλ. π. Ζ. Μορ. 1. 1, 36, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 12, 9· ἀντ. ἀλλήλοισι, ὡσαύτως ἐπὶ ἀνέμων, ὁ αὐτ. περὶ Ἀνέμ. 53.

2) ἐπὶ προσώπων, ὁ δὲ Θηρα- μένης ἀντέκοπτε λέγων .. Ξεν. Ἰλλ. 2. 3, 15. 3) ἀπὸρ., ἦν τι ἀντικόπτῃ, ἐὰν παρουσιασθῇ κανὲν ἐμπόδιον, αὐτῷ 2. 3, 31.

ἀντικροθῶ, ἀντεξεγείρω ὁ μὲν Προσειδῶν ἐξεγείρει τὸν νότον, νότος δὲ τὴν θάλασσαν ἀντικροθῆσι Νικήτ. Εὐγ. 9. 29.

ἀντικροθῶμαι, μέσ., παρασκευάζομαι εἰς μάχην, ἐπλίζομαι ἐναντίον τινός, τινί Ἀνθ. Π. 7. 608, Ἀθῆν. 702B.

ἀντικροσμέω, κοσμοῦμενος αὐτὸς κοσμῷ ἄλλον, εἰκαίον γάρ, ὑπὸ τῶν μειζόνων κοσμομένους ἀρχῶν, ἀντικροσμεῖν τὰς ἑλάττονας, ἐπὶ τῶν κατεχόντων μέγα ἀξίωμα ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ ἔπειτα δεχομένων κατωτέρων, Πλούτ. 2. 813D, κελ.: — τὸ οὐσιαστ. -κόσμησις, ἢ; ἀντιπαράτορα, ἀντικόσμησις, ἢ ἄλλη εὐπρέπεια· παρῶν γὰρ ἡ παρασκευὴ παρὰ Ρωμαίους· Σουῖδ.

ἀντικροσμητής, οὐ (καὶ -κοσμητής, ου), ὁ, ὁ ἀναπληρῶν τὸν κοσμητῆν, (σημασ. 1, 2), ἔχει τὸν κοσμητὸρα ὡς λέγομεν νῦν μεταχειριζόμενοι τὸν ποιητικ. τύπον, Σουλ. Ἐπιγρ. 272. 276, 281, 284: — ὅθεν ἀντεκοσμητῶ, ἐκτελῶ τὰ καθήκοντα τοῦ ὑποργήματος τούτου, αὐτῷ 376.

ἀντικοψίς, εἰως, ἢ, (κόπτω) ἐναντία πνοή, ἐπίπνοια καὶ ἀντικόψεις [ἀνέμων] Θεοφρ. περὶ Ἀνέμ. 55.

ἀντικράζω· μέλλ. -κεκράξομαι, ἀντιβῶ, μειζόν ἀντεκεκράγει Νικήτ. Εὐγ. 1. 229.

ἀντεκράτεις, κρατῶ ἢ ἔχω τι ἀντὶ ἐτέρου πράγματος, μητέρα, μητρίδης χαλεπὸν τρόπον ἀντικρατοῦσα Ἀνθ. Π. 11. 298.

ἀντεκρίνω, κρίνω τὸν κρίνοντα, καὶ τοὺς μὲν κρίνοντας αὐτῶν ἀντικρίνουσιν αὐτοὶ βελτίους ἐαυτῶν εἶναι Ἀριστ. 2. 410· συγκρίνω, παραβάλλω, τινί τι Διὰ: — Μέσ., ἀγωνίζομαι ἐναντίον τινός, οὐ γὰρ εἰ ἄνθρωπος κατ' ἐμὲ, ὃ ἀντεκρινούμαι· Εἰδ. (ἰδὲ θ' 32, α', 3).

ἀντεκρίσεις, εἰως, ἢ, = ὑπόκρισις, Ἀναλ. ἐν Ἀδῆλ. 11 (ἰδὲ Πολυδ. Α, 113).

ἀντεκρούσεις, εἰως, ἢ, τὸ ἀντεκρούειν τινί, ἐμπόδιον, ἀφνίδιος ἀντίστασις, Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 6, Πλούτ. 2. 721B: ἢ ἔννοια ἀμφιβολίας ἐν Δισχίν. 24. 10, ἴσως ἐτοιμολογία, εὐστοχος ἀπάντησις.

ἀντεκρούω, ἀντ., κρούω ἐπὶ τινος, συγκρούομαι. 1) ἐπὶ φυσικῆς ἐννοίας, ὅλγῃ .. τὰ ἀντεκρούοντα αὐτοῖς Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 6, 2· ἀπολ., ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Μορ. 1. 1, 45, καὶ ἄλλα οὐκ ἀντ. Πλάτ. Νόμ. 857B· ἀσπίς ἀσπίδι Διδάκ. 4. 542. 2) κατὰ γενικὴν ἔννοιαν, οὕτως τοῦτο .. ἀντεκεκρούκει, ἥτοι ἐμπόδιον εἰς αὐτοῦς, ἀντενῆγχε κατ' αὐτῶν, Θεοφρ. 6. 46· ἀντ. ταῖς συμβουλαῖς Πλούτ. Ἀγρ. 7· ἀντ. πρὸς τι ὁ αὐτ. Κάτ. πρὸς, 24: — ἀπολ., ἀποδεικνύομαι κύλημα, παρέχω ἐμπόδιον, ἀντεκρούσας τι καὶ γέγον· ὅσον οὐκ ἔδει Δημ. 204. 20· ἐὰν ἀντεκρούση τις Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 9· ἀντεκρουοὶν αἱ γυναῖκες Πολυδ. Β' 9, 11.

ἀντεκρύ, ἐπίρρ. = ἀντην, ἐκ τοῦ ἐναντίου, μὴ τι σὺ γ' ἀδονάτοισι θεοῖς ἀντικρύ μάχεσθαι Ἰλ. Β. 130· μετὰ γεν., Ἐκτορος ἀντικρύ Ἰλ. Θ. 301.

II. = ἀντίκρυς, κατ' εὐθείαν ἐμπρὸς, ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἐναντι μέρος, ἀντικρύ ὁδῷ χάλκεον ἐξεπέρχοντο Ὀδ. Κ. 163· ἀντικρύ μεμιάς Ἰλ. Ν. 137· — ὁλῶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἀκολουθεῖται ὑπὸ προθ., ἀντικρύ δ' ἀν' ἐδόντος Β. 74· ἀντικρύ δὲ ὤμου Δ. 481, πρὸλ. Ὀδ. Χ. 16· ἀντικρύ κατὰ μέσον, ἀκριβῶς ἐν τῷ μέσῳ, Ἰλ. Π. 285· οὕτως ἀπᾶς παρὰ Ξεν., ἀντικρύ δι' αὐτῶν Κύρ. 7. 1, 30: ἐν παραβολῇ σημασ. ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τὴν καταντεκρύ, ὁ ἴδ.

2) ἐντελῶς, ὁλοκλήρως, παντελῶς, ἀντικρύ δ' ἀπέφθιμι Ἰλ. Π. 362· ἀντικρύ δ' ἀπάραιξε Π. 116, πρὸλ. Ρ. 49, Ὀδ. Κ. 162, κελ.: — Πρὸς τὸ ἀντικρύ μακάρεσσι .. ἔκτο Ἀπολλ. Ρῶδ. Δ. 1612, συνάμειθα νὰ παραβάλλωμεν τὸ ὁμοιότημιναι ἀντην, κελ. — ἴδε ἀντεκρυς ἐν τῇ. [Ὁ Ὀμ. ἔχει ὃ ἐν ἀρται, ὃ ἐν ὕδασι, ἀλλ' ὁ Ἀριστοτ. ἐν Ἑκλ. 87 ἔχει καταντεκρύ μετὰ τῆς ποσότητος τοῦ ἀντεκρυς.]

ἀντεκρύς, ἐπίρρ., ἐπ' εὐθείας, κατ' εὐθείαν ἐμπρὸς, ἀντικρυς ἴων παρεκθεῖτο ἐκ δεξιᾶς, ἦδη κατ' εὐθείαν ἐμπρὸς κατ., Πλάτ. Ἰδῶδ. 273B, πρὸλ. Ἀριστοτ. Λυσ. 1069, Θεοφρ. 2. 4· ὡσαύτως εἰς τὸ ἀντ. πορεύεσθαι Πλάτ. Συμπ. 223B.

2) φανερώς, ἀπροκαλύπτως, ὡς ἀντ. τὰδ' αἰνέσω Δισχύν. Σο,

192· ὁ χρησμός ἀντ. λέγει Ἀριστοτ. Ἰππ. 128· εὐχονται γὰρ πλοῦτεῖν ἀντ. ὁ αὐτ. Πλ. 134· ἀντ. ἐφη χρῆναι πλεῖν Θουκ. 6. 49· οὐδὲν ἢ ἀντ. θουλείαν, ἀληθῆ, πραγματικὴν θουλείαν, ὁ αὐτ. 1. 122· ἢ ἀντ. ἐλευθερίαν ὁ αὐτ. 8. 84· εὐκ δὲν, αὐθιγῶς, κοῦ διοίσαντ' ἀντικρυς τῶν ἱρακλειδῶν Ἀριστοτ. Πλ. 384.

3) ἐνίοτε ἐπὶ χρέους, εὐδὲς, ἀμείσις, συλλαβόντες ἀγορεύειν ἀντ. ὡς ἀποκτενοῦντες Λυσ. 137. 10, πρὸλ. Πλάτ. Ἀε. 367A.

II. παρὰ μεταγεν., = ἀντεκρύ, ἐναντίον, ἀντ. εἶναι, ἐναντιοῦσθαι, Ἀριστ. Πρ. 1. 7, 10, 20· ἀντ. ἐπιέναι, ἐναντίον, Διον. Ἀδ. 3. 24· κῶτασθῆναι Πλούτ. Σόλων 27· ἐν τῇ ἀντ. πυσάλει Σουλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκαι) 422A, κελ.: ἴδε Λοδ. Φρόνιμ. 441. — II διε-φορὰ μεταξὺ τοῦ ἀντεκρύ καὶ ἀντίκρυς, ὡς ἔχει ὁρισθῇ ἀνωτέρω ἐπὶ τῇ βάσει τῆς χρήσεως τῶν ἐν λόγῳ λέξεων παρὰ τοῖς δοκιμαῖ-τοις τῶν συγγραφέων, εἶχε παρατηρηθῇ ὑπὸ τῶν γραμματικῶν, οὐ-τενε ἡρίτηενον τὸ μὲν ἀντεκρύ εἰς τὸ εἶς ἐναντίας, τὸ δὲ ἀντί-κρυς διὰ τοῦ φανερώς, διακρῆδην. πρὸλ. Δ. Β. 408. Ὁ Ὀμηρος μεταχειρίζεται μόνον τὸ ἀντεκρύ ἐπὶ ἐκατέρῃς σημασίας, ἴν τῇ δοκίμῃ Ἀττικῇ σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἀπαντᾷ τὸ ἀντεκρυς καὶ τοῦτο ἐπὶ τῆς δευτερευούσης σημασίας του· ἀντὶ εἰ τοῦ ἀντεκρύ εἶναι ἐν χρήσει τὸ καταντεκρύ. Παρὰ Τραγ. οὕτως τὸ ἀντεκρύ εὐρίσκειται, οὕτως τὸ καταντεκρύ, τὸ δὲ ἀντεκρυς μόνον παρ' Ἀισχύλ. ἔνθ' ἀνωτέρω.

ἀντεκτείνω, ἀναποδίδω φόνον ἀντὶ φόνου, Ὀριγίν. κατὰ Μαρκ. σ. 15.

ἀντεκτενίσεις, εἰως, ἢ, ἢ κτῆσις πράγματος· τινος ἀντὶ ἄλλου, ἀδελφοῦ ἀντίκτενις οὐκ ἔστι Πλούτ. 2. 481E.

ἀντεκτόνος, ον, (κτείνω) ὁ γινόμενος πρὸς ἀνταπόδοσιν φόνου, πρὸς τιμωρίαν γενομένου φόνου, ἀντεκτόνοισι ποινιστοῖ .. πατὴρ Δισχύν. Εὐγ. 464: — τὸ οὐσιαστ. -κτονία, ἢ, ἀπαντᾷ παρ' Ἑκλ.

ἀντεκτύπῳ, κτυπῶ, κροτῶ ἐπὶ τινος, τινί Ἀνθ. Πλ. 221.

ἀντεκτύπος, ον, ὁ ἀντηγών, γέων ἀντικτυπον διμῆρῃ, Διστ. γραφ. ἀντὶ γέων ἀρίστηλον ἰσὺν Νόνν. μετὰρ. Εὐαγγ. κ. ἰω, ἡ, 70, ἀντεκτυδαίνω, ἀντεπαινῶ, ἀντικυδαίνειν καὶ ἀντιτιμᾶν Θεοφρ. 57D.

ἀντεκυμαίνομαι, παθ., κλυδωνίζομαι ἐν μέσῳ κυμάτων ἐναν-τίον ἀλλήλοισι φερόμενων, φέρομαι πρὸς κακίαν ὑπ' αὐτῶν, Πλάτ. 2. 807B: — τὸ ἐνεργ. ἀντ. ἐαυτόν, ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ, Ὀριγίν. Ματθ. 244: — ὡσαύτως ἀντεκυματώ, Βυζ.

ἀντεκύπρω, ὁ, πούς ἐν τῇ μετρίῃ χρίσει ὡς ὁ -ου, Διαμέτ. ἐν Λατ. Γραμμ., ἐκδ. Keil, 1. σ. 482, 5.

ἀντε-κύριος, ὁ, ὡς (σοῦδοναρον τῇ Λατ. vice-dominus, Δυν-αγγ. καὶ ἀντεκύριος, ἢ, ἐξουσία, Σουῖδ.

ἀντεκύρω [ῶ] ἀόρ. ἀντεκύρωα: — συναντῶ τι κατὰ τύχην, τινί Πινδ. Ο. 17, 16, Σαρ. Ο. Κ. 99, κελ.: ἀπολ., ὁ αὐτ. Φ. 545.

ἀντεκωλῶ, ἐμποδίζω ἀντιστάμενος, Ἰππ. 412. 36: — τὸ ἔργ. ἐπιθ. -υτέον ἀπαντᾷ παρὰ Ἰσλιν.

ἀντεκωμάζω, ἀντεπνευγνίζω, ἀντεγωνιμάζω, «κατὰ ἐντικω-μάσας αὐτοῦς καὶ ὑμνήσω» Σχολ. Πινδ.

ἀντεκωμῶνδῶ, κωμῶνδῶ, περιπαίζω καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέρει, Πλούτ. Φλαβίν. 9.

ἀντεκωπηλάτης, ὁ, ὁ ἀντίθετος κωπηλάτης, Σχολ. εἰς Αἰσχύν. Θ. 283 πρὸς ἐτήγησιν τῆς λέξεως ἀντηρέτης, ἥτις ἦμας ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ σχολιαστοῦ ἑρμηνευμένῳ χωρίῳ σημαίνει ἀντεπαλός, ἀντελᾶδός, εἰως, ὁ, μέρος τῆς λαβῆς τῆς ἀσπίδος, ὁ πόρπαξ τῆς τοῦ ἐπλήτους ἀσπίδος· Ἰσλιν.

ἀντελαβή, ἡ, (ἀντελαβάνω) μέρος ἐκ τοῦ ὁποῖον δύναται τις νὰ συλλάβῃ τι, λαβή. Λατ. npsa, ὅπως ἐν ἀπολιτοῦσιν καὶ μὴ ἔχον ἀντελαβὴν ἡ χεὶρ ἐπιβαλλομένη Θουκ. 7. 66· ἐπὶ ἀσπί-δος, οὕτε πόρπακος οὐτ' ἀντελαβᾶς ἔχει Στράβ. 164.

2) μετὰρ., πολλὰς .. ἔχει ὑποψίας καὶ ἀντελαβᾶς, ἔχει πολλὰς λαβὰς, Πλάτ. Φαίδρ. 84C· οὕτως ἀντ. εἰδόναι Διστ. Ἀλ. περὶ Ρητ. 8. 15· παρέχεσθαι Λουκ. Τίμ. 20· πρὸλ. λαβή.

ἀντελαγχάνω, μέλλ. -λήξομαι πρkm. -εἰληχχ Δημ. 1003. Α: — ὡς νομικός ὁρος, ἀντ. δίδαι, «ἀντελαχεῖν, ἀντεκαλίσαι ἐστίν» Δ. Β. 184. 29. — τὸ δίκην ἐπὶ διαίτητος λαχόντα ἐρήμην ὕβριν, καὶ πάλιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ εὐχάριστα· Ἰσλιν. — τὴν μὴ οὐραν (εὐχην) ἀντελαχεῖν ἔξην αὐτῷ δῆπου, ἐπετρέπετο νὰ διαμαρτυρηθῇ κατ' αὐτὴν ὡς ἀκούρου, Δημ. 543. 14· ἴνα .. τὴν ἐρημίον (ἐνν. δίκην) ἀντίλαχῃ, κατορθώσῃ νὰ τὴν ἀντιρῇ ὡς αἰκν., ὁ αὐτ. 889. 23· ἀντ. τὰς παραγραφὰς ὁ αὐτ. 976. 24: — πρὸλ. Δι. Ἰεουεμ. 75B.

ἀντελαξομαι, υμαι. ποιητ. ἀντὶ ἀντελαβάνομαι, μετὰ γεν., περὶ σὸν ἐξαρτωμένης γένειον, εὐ νῦν ἀντελάξοις χερί, «πᾶν με τὸ χερί μου», Eur. I. Δ. 1227· συνετελέχω, ἀλλ' ἀντελάξου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει ὁ αὐτ. Ὀρ. 412, κελ.

2) μετ' αἰτ., λαμβάνω ὡς ἀμείβην ἀντὶ τοῦ δεδομένου ὑπ' ἐμοῦ, κάλλιστον ἔρανον· δεῦ γὰρ ἀντελάξεται παῖδων παρ' αὐ-τοῦ τοιάδ' ἀν τοκεῦσι δῆ Εὐρ. Ἰκ. 303, πρὸλ. λαξομαι.

ἀντελακτεῖν, λακτεῖν τὸν λακτεῖντα ἢ τυφάντα με. μ. ἐπ. καὶ πῖθος πληγὴς ὑπ' ἐργῆς ἀντελακτεῖν πῖθι Ἀριστοτ. Εὐρ. 613· μ. αἰτ.: καὶ εἰ με ὄνος ἐλάκτισεν, ἀντελακτεῖται τοῦτον λείωσας ἀντ. Πλούτ. 3. 100.

ἀντελακωνίζω, ἀποκρίνομαι λακωνικῶς τῇ τρώπῃ, Ἀγασίλας
 ζε ἀκούσας ἀντελακωνίσει Εὐστ. 1642. 51.

ἀντελάλῃω, ἀντίλγω, λαλῶ ἐναντίον τινός, λοιδορῶ, Συμμ. Π.
 Δ. Ψ' αμ. 138. 20.

ἀντελαμβάνω· μέλλ. -λήψομαι, λαμβάνω ἀντί τινος, μὴ χρυ-
 σοῦ δῶματα πλήρη τὰς ἡδῶς ἀντιλαβεῖν Εὐρ. Πρ. Μειν. 646
 (λυρ.)· κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνέν γενικῆς, εὐ δὲ τῶν εὐ πάλιν ἀντι-
 λαβεῖν Θεογ. 108· κἄν.. ἢ σώφρων.., σώφρον' ἀντιλήψεται
 Εὐρ. Ἀνδρ. 741· ἡδονὴν δόντας ἄλλοις καὶ αὐτοὺς ἀντι-
 λάβεισι Θουκ. 3. 58· ἔρανον Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 14, 5· ἄλλην
 [χώραν] ἀντιλαβεῖν ἀμαγεί Θουκ. 1. 143· ἀντ. ἄλλους τινὰς
 Ξεν. Κύρ. 5. 3. 12.

II. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν μέσ. τύπῳ μετὰ
 παθ. πρῆμ. -εἰλημμαι Λυσ. 180. 44·—ὡς τὸ ἀντέχομαι, μετὰ
 γεν.· κρατῶ τι, πιάω, ἕως ἄκρου τοῦ στήρακος ἀντελάβετο
 Πλάτ. Δῶρ. 184Δ, πρὸλ. Πρωτ. 317D, καὶ ὅλγ.· πιάνομαι ὅπου καί τι
 τι ὅπως ἀνακῶ, ἀντιλαμβανόμενος Θουκ. 3. 22· τῇ ἀριστερᾷ
 ἀντ. τοῦ τρίδωνος αὐτοῦ 335B· καὶ ἦν ἀντιλαβόμεθα τοῦ
 φιλοῦ χωρίου τῶν Σικελῶν, καὶ ἂν ἀπαξ κατορθώσωμεν νὰ
 φθάσωμεν εἰς κανὲν φιλικὸν χωρίον τῶν Σικελῶν, Θουκ. 7. 77· πρὶν
 ἀντιλαβεῖσθαι τὸν γε.. τῆς φλογός, πρὶν τουλάχιστον πάρη
 ρωτῆαι καὶ καυρῶσθαι.. Ἀριστοφ. Θεσμ. 242·—Ἐντεῦθεν κατὰ δια-
 ῥόχρους σχέσεις· 2) βοήθῃ, λαμβάνω μέρος εἰς τινα ἐργασίαν ἢ
 κινδύνον, οὐκ ἀντιλήψομαι· Εὐρ. Τρω. 464· ἐπιλαμβάνομαι, τοῦ
 κοινου τῆς σωτηρίας ἀντιλαμβάνεσθαι Θουκ. 2. 61· ἀντι-
 λαβεῖν ἀνέμοιο αὐτῆς [τῆς ἐλευθερίας] 62, κτλ.· ἐπὶ πρῶτ., ἀντ.
 Ἐλλήνων, λαμβάνω τὸ μέρος τῶν Ἑλλ., Διόδ. 11. 13· δεῖ ἀντι-
 λαβεῖν ἀνέμοιο τῶν ἀσθενούντων, προσερχεσθαι εἰς βοήθειαν,
 Πλάτ. Ἀπ. κ', 35, κτλ.·—ἐν Θουκ. 7. 70, ἡ συνταξίς πειθαρχῶς ἔχει
 οὕτω, περὶ τῆς ἐς τὴν πατρίδα σωτηρίας—νῦν, εἰ ποτε καὶ
 αὖθις, .. ἀντιλαβεῖσθαι [αὐτῆς], ἢ τῶρα νὰ δώσῃτε εἰς αὐτὴν
 χεῖρα βοήθειας, ἢ ποτέ. 3) φθάω εἰς, καὶ τοῦ ἀσφαλούς
 ἀντιλάβοιτο Θουκ. 3. 22· καταλαμβάνω, λαμβάνω κατοχὴν· ἀντε-
 λάβετο τοῦ θρόνου Ἰν' Ἀλσχύλος καθῆστο Ἀριστοφ. Βίτρ.
 777, 787.

4) ἀπτομαί τινος, ἐπιλαμβάνομαι, ἐπιχειρῶ, Λατ.
 carere, Θουκ. 2. 8· τῶν πραγμάτων Ξεν. Κύρ. 2. 3, 6· Δημ.
 15. 3, κτλ.· τοῦ πολέμου Ἰσοκρ. 136E· τῆς θαλάττης Πλούτ.
 1. 39, 14· τῆς Ἀφροδίτης Ἀλεξ. ἐν Ἐπαρτινίαις 3. 15· τῆς
 παιδείας Πλάτ. Πολ. 534B· ἀντ. τοῦ λόγου, λαμβάνω τὸν λο-
 γον διακόπτων τὴν συνομιλίαν τῶν ἄλλων, αὐτοῦ 336B. 5)
 λαμβάνω τὴν ἀνὰ χεῖρα μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ εὕρω σφάλμα τι, νὰ ἐπι-
 πλῇω ἢ νὰ ἐλέγξω, ἡμῶν Πλάτ. Σοφ. 239D, πρὸλ. Γοργ. 800A,
 κτλ.· τοῦδε τοίνυν πρῶτον πάλιν ἀντιλαβόμεθα οὐ περ
 τὸ πρότερον, ὅς ἐπανεῖλθωμεν λοιπὸν πρῶτον εἰς τὴν προτέραν
 ἡμῶν ἐναντίωσιν, ὁ αὐτ. Θεαίτ. 169B· ἀντίλ. ὡς ἀδυνάτον..,
 φέρω ἀντίρρῃσιν ὅτι.., ὁ αὐτ. Σοφ. 251B, πρὸλ. Πολ. 497D.

6) ἔχομαι τινος, κατακυριεύω, αἰχμαλωτίζω, μεταφ., θαυμαστὸς
 γὰρ μου ὁ λόγος οὗτος ἀντιλαμβάνεται καὶ νῦν καὶ αἰεὶ ὁ
 αὐτ. Φαίδων 88D, πρὸλ. Περμ. 130E, Λουκ. Νιγρ. 19. 7) ἐπὶ
 φυτῶν, ἀπλώνω ῥίζας, ῥιζοβολῶ, «πιάνω», ὡς τὸ Λατ. comprehendere
 Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 4. 1, 5. 8) ὡς καὶ νῦν, συναρπάζω διὰ
 τοῦ νοῦ, ἀντιλαμβάνομαι, καταλαμβάνω, Πλάτ. ἈΕ. 370A· σημειώ-
 ται δὲ ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης ὡς ἀπαραίτητη λέξις ἀντὶ τοῦ
 κοινοῦ οὐνοῦ συνήθη, ὑπὸ Λουκ. ἐν τῷ Σολοικ. 7·—οὕτως ἐπὶ τῶν
 αἰσθησέων, ἀντ. κατὰ τὴν ἀκοήν, ὁσφρῆσαι Σέξτ. Ἐμπ. π. Π.
 1. 50, 64.

III. ἐν τῷ μέσῳ ὡσαύτως, κρατῶ ὅπως, ἦν δὲ
 τις τοῦτο μεμαθημένος αὐτοῦ [τοῦ ἵππου] αἶμα ἀντιλαμβάν-
 νηται τε τῷ χαλινῷ, κτλ. Ξεν. Ἰππ. 10. 15· οὕτως, τοῦ ἵππου
 ἀντιληπτόν τῷ χαλινῷ αὐτοῦ 8. 8· πρὸλ. Ἀριστ. Μεγάλ. Πθ.
 1. 14, 2. περὶ Ἀκονστ. 41.

ἀντελάμπω, πέμπω καὶ ἐγὼ λάμπω, μεταβιβάζω διὰ πυρσοῦ
 ἄγγελμα, οἱ δ' ἀντέλαμπαν (δηλ. οἱ ἐρύλακες) καὶ παρήγγει-
 λαν πρός Διόχλ. Δγ. 294. II. ἀμετάβ., ἀνεναλλάξ φως,
 λάμπω, Ξεν. Κυν. 5. 18· πρὸς τὴν σελήνην Πλούτ. Ἀρετ. 21.

2) λάμπω ἐναντὶ ἢ κατὰ πρόσωπόν τινος, ὁ ἥλιος ἀντελάμ-
 πει τινὶ Πλούτ. Μέρ. 26, κτλ.: θαμβάνω, ἐκπλήττω, τινὶ ὁ αὐτ.
 2. 41C, 420F.

ἀντελάμψις, εὖως, ἡ ἀνεναλλάξις τοῦ φωτός, Πλούτ. 2. 930D,
 931B.

ἀντελέγω, Ἠρόδ., Κουμ., καὶ Ἀστ. πεζ. (πρὸλ. ἀναγορεύω)·
 μέλλ. ἀντελέγω Εὐρ. Ἰππ. 903, Ἀριστοφ. Βάτρ. 998, Ξεν.· ἄλλ' ὁ
 κοινὸς μέλλ. εἶναι ἀντερῶ·—ἀόρ. ἀντελέξα Σοφ. Ο. Τ. 409,
 Ἀριστοφ. Νεφ. 1040 (ἄλλ' ὁ κοινὸς ἐν χρήσει ἀόρ. εἶναι ἀντελέποναι)
 οὕτως ὁ πρῆμ. εἶναι ἀντερίκηκα, ὁ παθ. μέλλ. ἀντερίκησμαι,
 ὁμολῶ ἐναντίον τινός, ἀντελέγω, ἐναντιοῦμαι διὰ λόγων, τινὶ Θουκ.
 5. 30, Πλάτ., Ξεν., κτλ.: περὶ τινος Θουκ. 8. 53· τινὶ περὶ
 τινος Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 8· ὑπὲρ τινος αὐτοῦ 3. 5, 12· πρὸς τι
 Ἀριστοφ. Νεφ. 888·—συχνώεις ἐπομένης ἐληγμένης προτάσεως,
 ἀντ. ὡς.. διακρίνεται ἐκ τοῦ ἐναντίου (ἢ ἀποκρίνομαι) ὅτι..,
 Ἠρόδ. 8. 77, Ἀριστοφ. Ἰππ. 980, Θουκ. 8. 24, Ξεν., κτλ.· οὐ
 τοῦτο γ' ἀντιλέγουσιν, ὡς οὐ.. Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 16, 11·
 ὡσαύτως, ἀντ. ὑπὲρ τινος ὡς.., Θουκ. 8. 45· οὕτω μετ' ἀπαρ.,

ἀντ. ποιῆσιν ταῦτα, ἦν.., ἀποκρίνομαι ὅτι ὁδὲ πρῶτον ταῦτα
 ἐν.., ὁ αὐτ. 1. 28· ἀντελέγω, λέγω ὅτι δὲν.., καίπερ πάνυ πολ-
 λῶν ἀντιλεγόντων ὡς, κτλ., Ξεν. Ἀν. 2. 3, 25· ἀντ. μὴ οὐκ
 ὀκνεῖσθαι τινα Ξεν. Κύρ. 2. 2, 20. 2) μετὰ αἰτ. πράγμα., ἴσ'

ἀντιλέξει (ὡς ἀνωτ.) Σοφ. Ο. Τ. 409· ἀντ. τινὶ τι, λέγω τι ἐναν-
 τίον τινός, Θουκ. 5. 30· ἀντ. λόγον Λυσ. 113. 19· μῦθον ἀντ.,
 τινὶ, λέγω ἕνα λόγον ὅπως ἀποκριθῶ εἰς ἕτερον, Ἀριστοφ. Λυσ.
 806· οὕτως ἐν μέσ. τύπῳ, ἀντιλέγεσθαι τι πρὸς τινα περὶ
 τινος Δημ. 818. 13·—Παθ., διαφιλονεικεῖσθαι, εἶμαι ὑπὸ ἀμφισβή-
 τῆσιν, ἀλλὰ ταῦτα μὲν.. ἴσως ἀντιλέγεται Ξεν. Ἠλλ. β. 5,
 37· ἐπὶ τέπου, ὑπὸ τινος ἀντιλεγόμενον, διαφιλονεικούμενον, ὁ
 αὐτ. 3. 2, 30. 3) ἀπὸλ., ἀντελέγω ὡς καὶ νῦν· τοῦτου δὲ
 οὕτω δικαιεῖντος ἀντέλεγε οὐδεὶς Ἠρόδ. 9. 42, Εὐρ., Ἀρι-
 στοφ. κτλ., ὁ ἀντελέγων, ὁ ἐναντίος, Πλάτ. Πρωτ. 335Δ· οἱ ἀντι-
 λεγόντες Θουκ. 8. 53.

ἀντελεκτέον, ῥημ. ἐπὶ θ. τοῦ ἀντιλέγω, δεῖ ἀντελέγειν, Εὐρ.
 Ἰππ. 975.

ἀντελεκτός, ον, διαφιλονεικούμενος, ὃν δύναται τις νὰ διαφιλο-
 νεικήσῃ, ὅρος οὐκ ἀντ. Θουκ. 4. 92.

ἀντελέξεις, εὖως, ἡ ἀπόκρισις, ἀπάντησις, Ἰππ. 24. 44. 2)
 διάλογος, ἀντιλέξεις τῶν ὑποκριτῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ
 μωνῶδες, Φιλότηρ. 243.

ἀντελεσχάινω, ὁμιλῶ ἐναντίον τινός, φλυαρῶ ἐναντίον αὐτοῦ,
 καὶ (ὥντας ὦν (τοὺς γονέας) καὶ ἀποχοιμένους σέβειν χρή
 καὶ μηδέποτε ἀντελεσχάινειν Περικτιόνη παρὰ Σισθ. 458. 3.
 ἀντελέων, ὁ, ὅμοιος λέοντι, σχηματισθὲν κατὰ τὸ ἀνελθεῖν
 Ἀριστοφ. Ἰππ. 1044· ἔνθα ὅμως εἶναι πράγματι κήριον ὄνομα.

ἀντελήξις, εὖως, ἡ ἀντεγλήσις ἢ ἐρεσις πρὸς ἀναθεώρησιν τῆς
 εἰκῆς ἢ πρὸς νέαν διαιτησίαν, Δημ. 1006. 14· ἴδε ἐν λ. ἀντιλαγ-
 χάνω.

ἀντεληπτέον, ῥημ. ἐπὶ θ., πρέπει τις νὰ λάβῃ μέρος ἐν τινὶ ὑπο-
 θέσει, Ἀριστοφ. Εὐρ. 485· τῶν πραγμάτων αὐτοῖς ἀντ. Δημ. 9.
 13, πρὸλ. 13. 15. II. ἴδε ἀντελαμβάνω III.

ἀντεληπτικός, ἡ, ὢν, ἱκανὸς πρὸς ἀντίληψιν, ὁ δυνάμενος νὰ
 ἀντελήψῃ, τὰν ἀκοῶν λόγων καὶ μελῶν ἀντιληπτικὸν Τίμ.
 Λοκρ. 100C· οὐ δύναμις ἀντιληπτικῆς πληγῆς ἀέρος δι' ὅπως
 καὶ ἐγκεφάλου Πλούτ. 2. 98B· ἐπὶ ἀναρριχόμενων φυτῶν, ὁ ἔχων
 τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα νὰ προσκολληταί, ἢ τε γὰρ γλισχρότης
 ἀντιληπτικῆς Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 6, 4· βοηθητικός, ὁ θερμοὺς εὐερ-
 γητῆρα καὶ εἰς ἀντιληπτικὴν χειραγωγίαν εὐόρομος Εὐστ.
 Πινυράτ. 338. 40·—Ἐπίρρ. -κῶς ἱσοσπίν. Μ. π. Τρύρ. 325. 2)
 παθ., ὁ διὰ τῶν αἰσθησέων γινόμενος ἀντεληπτικὸς τινὶ Κόσσω-Περσέλ.
 35. II. ἱκανὸς νὰ ἀναχαιτίσῃ τι, δευιλία ἀντιληπτικῆς ὁρμῆς
 Πλάτ. Ὀροι 416.

ἀντελήπτωρ, ἀντιλαμβανόμενος, ὑπερκασιστής, βοηθός (Πίσχ.),
 μ. γεν. οὐ δὲ Κύριε ἀντιλήπτωρ μου εἰ Ψ' αμ. γ' Α.

ἀντελήψις, εὖως, ἡ, (ἀντιλαμβάνω) τὸ λαμβάνειν τι ἀντὶ τοῦ δι-
 ορμμένου, ἡ λῆψις προϊόντος τινός πρὸς ἀνταγλαγὴν. ἄλλου διόλετος,
 χαλεπωτέραν ἔξουσι τὴν κατακομιδὴν τῶν ὥραιων καὶ
 πάλιν ἀντίληψιν ὦν ἡ θάλασσα τῇ ἡπείρῳ δίδωσι Θουκ. 1.
 120· ἀντεπλήσις, τῆς τε ἀντιλήψεως τῆς τοῦ Ἀπέλλου
 δεκάτης Ξεν. Ἠλλ. 3. 5, 5. II. (ἐκ τοῦ μέσ. τύπου) ἡ ὁμοι-
 οβία προσκόλλησις, τοῦ δὲ συμμένειν τὰς οὐσίας μετ' ἀλλή-
 λων μέχρη τινὸς αἰτιᾶται τὰς ἐπαλλαγὰς καὶ τὰς ἀντίλη-
 ψεις τῶν σωμάτων Δημόκρ. ἐν Ἀριστ. Ἀποστ. 202· ἐπὶ φυτῶν,
 ῥιζοθήλεις, μεγίστην ἔχει ῥοπήν καὶ πρὸς ἀντίληψιν καὶ
 πρὸς εὐκαρπῆαν Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 6, 6·—ἡ προσάρτησις τῶν κλη-
 μάτων ἀμπελίου διὰ τῶν ἑλλικῶν (κοιν. ψαλίδιον) ἐκ τῶν χλαδῶν φυ-
 τῶν τοινοὶ ἀλλὰ καὶ τὴν ἑλλικὰ δεκεῖ τοῦτου γάρνιν ἔχειν ὅπως
 εὐθὺς ἀντίληψις γένηται καὶ ὅταν θεομοὶς αὐτοῦ 2. 182. 2)

ἀντελαβῆ, μέρος τὸ ἥποιον νὰ πιάσῃ τις ἢ νὰ πιασθῇ ἀπ' αὐτοῦ,
 περὶ τῆς χεῖρας τοῦ ἵππου, ὅπως τῷ ἀμύδατῃ ὡς ἀφθονωτάτη
 ἀντίληψις ἢ Ξεν. Ἰππ. 5. 7· ἐπὶ ἐπιέσμου, Ἰππ. κατ' Ἰππεῖον
 743· ἀντίληψιν βοηθείας ἔχειν Διόδ. 1. 30· ἀντ. διδόναι τινὶ
 διδοῖς εἰς τινα λαθόν, ἀφορμήν, Πλούτ. 2. 966E. 3) προστασία,
 βοήθεια, συνδρομή, Ἐπιστ. πρὸς Κορ. Δ', ε', 28. 4) αἰλωσις ἐπὶ
 τινος πράγματος, Ξεν. Ἠλλ. 3. 5, 5. 5) ἐπιθέσις, ἀντίρρῃσις,
 Πλάτ. Φαίδων 87Δ, Σοφιστ. 241B, Ἰππίας Μείζ. 287Α·—ἀμφισβή-
 τῆσις πράγματος τινος ἐν δικαστηρίῳ, «ἔστι γὰρ ἀντίληψις ἀνευθύου
 πράγματος εἶναι δοξαζόμενος ὡς ὑπευθύνου κατηγόρου» Ἐρμογένης. περὶ
 Στάσεων, Ρήτορες (Walz) = 3, σ. 12. 38. 6) τὸ ἀντιλαμ-
 βάνεσθαι διὰ τοῦ νοῦ, ἀντίληψις, Τίμ. Λοκρ. 100B, Διόδ. 3. 15·
 ποιοτήτων Πλούτ. 2. 625B. III. (ἐκ τοῦ παθ. τύπου) προσ-
 βολή ὑπὸ νόσου, καὶ εἴ τις ἐκ τῶν μεγίστων περιγένοιτο,
 τῶν γε ἀκρωτηρίων ἀντίληψις αὐτοῦ ἐπεσθαιμεναι, καὶ ἂν τις
 ἐπὶ τῷ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων, ἡ νόσος ὅμως προσέβαλλε τὰ ἀκρᾶ
 τοῦ σώματος αὐτοῦ καὶ ἐκεῖ ἄρνευε τὰ σημεῖα αὐτῆς, Θουκ. 2. 40·—ὁ
 Δούκας ἐρμηνεύει ἄλλως τὸ χωρίον. Ἐν Ψ' αμ. κ' 1 (κατὰ τοὺς
 Ἠρόδ.) τὴν φράσιν· ὑπὲρ τῆς ἀντιλήψεως τῆς ἐπιβουλῆς, ὁ Ἀκὺ-
 λας ἐρμηνεύει, ὑπὲρ τῆς ἐλάφου τῆς ὀρθρινῆς, ὅν τὸ ἔβρακιν
 πρῶτον ἐχει· εἰς τὸν πρῶτον μουσικόν.

ἀντιλιτανεύω, ἱκετεύω ἐν τῇ μέρει τὴν ἱκετεύοντά με, Πλούτ. 2. 1117G.

ἀντιλόθειον, τό, μέρος τοῦ ὡτός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν προλόθειον, Πλούτ. B. 86.

ἀντιλογέω, ἡ, μέλλω, -ῆσμαι, ἀντιλέγω, ἀρνούμαι, πῶς εἰδῶς ἀντιλογήσω τὴνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην Σοφ. Ἀντ. 377.

2) = ἀντιλέγω 3. ἑτέρω λόγῳ ἀντιλογῆσαι Ἀριστοφ. Νεφ. 322: ἐν μέσ. τύπ., Ἀντιφῶν παρὰ Πλούτ. B. 120.

ἀντιλογία, ἡ, ἀμφιλογία, ἀντίφασις, Λατ. *hinc inde dictio*, ἀντιλογία χρησιμῶν Περὶ 8. 77' συζητήσεις ὑποθέσεως τινος, ἡμεῖς ἡμέας αὐτοὺς ἐς ἀντιλογίην παρέξομεν, ἡμεῖς θὰ παραδώσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς εἰς ὑμᾶς ὅπως συζητήσωμεν τὸ πρᾶγμα ἢ ὅπως ἀπολογηθῶμεν, ὁ αὐτ. 9. 87' ἐδόκεον ἀντιλογίης τε κυρήσειν, ἡλπιζογ ὅτι θέλει ἐπιτραπῇ εἰς αὐτοὺς νὰ συζητήσῃαι τὸ πρᾶγμα ἢ ἀπολογηθῶσιν, αὐτόθι 88' Ἀνσ. Ἀποστ. 45. 1, Πλάτ., κλ. ἐς ἀντ. τινὶ Θουκ. 1. 73' ἀντ. καὶ λοιδορία Διμ. 1018. 8' ἀντιλογίαν ἔχει, ἔχει ἀντιρροπὴν τὸ πρᾶγμα, δηλ. τὸ περὶ ἐαυτοῦ λέγειν Ἀριστ. Ἰητ. 3. 17. 16, πρὸς 13. 3' κατὰ πληθ., ἐπιχειρήματα ἐναντία πρὸς τὰ τοῦ ἑτέρου, λόγοι ἀνααιρετικοὶ τῶν ῥηθέντων, Ἀριστοφ. Βάτρ. 775, Θουκ. 4. 59: ἀντ. πρὸς τινα Ξεν. Ἑλλ. 6. 3. 20' ἐς ἀντ. ἐλθεῖν Θουκ. 1. 31' ἀντιλογίαν ἐν αὐτῷ ἔχειν, ἔχειν λόγους ὑπερασπίσεως ἐν αὐτῷ, ὁ αὐτ. 2. 87.

ἀντιλογίζομαι, ὑπολογίζω ἀπ' ἑτέρου, οἱ δὲ Θηβαῖοι ἤκουον μὲν ταῦτα, ἀντελογίζοντο δὲ ὅτι... Ξεν. Ἑλλ. 6. 5. 24.

ἀντιλογικός, ὁ, ὅν, ὁ ἀγαπῶν ἢ ὁ ἐπιτίθειος νὰ ἀντιλέγῃ, ἐριστικός, φιλονεικός, Ἀριστοφ. Νεφ. 1173, Ἰσοκρ. 319B, Πλάτ. Θεαιτ. 197A, καὶ ἀλλαγῶν: ἡ ἀντελογική (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἀντιλέγειν ἢ τοῦ ἀντελεῖν ἐπιχειρήματα ἐκ τῶν ἀντελεγόντων, ὁ αὐτ. Πόλ. 453E, Φαῖτρ. 261D' οὗτω, τὸ ἀντελογικόν ὁ αὐτ. Σοφιστ. 225B: οἱ ἀντελογικοὶ, οἱ ἐξησχημένοι εἰς τὴν ἀντελογικὴν τέχνην, ὁ αὐτ. Ἀνσ. 216A' καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιχειρημάτων αὐτῶν, οἱ περὶ τοὺς ἀντιλογικοὺς λόγους διατρίψαντες ὁ αὐτ. Φαῖτρ. 90B, πρὸς 101E. — Ἐπίρρ. -ωδης, κατὰ τὸν τρόπον τῶν τοιούτων ἀνθρώπων, ὁ αὐτ. Θεαιτ. 164C.

ἀντελογισμός, ὁ, ἐναντίος λογαριασμός, ἀντιλογισμοῖς τε ὑπῆγοντο Φιλότηρ. 549.

ἀντελογος, ὁν, παράλογος, ἐναντίος, ἀντιλόγοις πηδῶντ' ἀνεπίστοις τύχαις; Εὐρ. Ἑλλ. 1142.

ἀντελοιδορέω, λοιδορῶ τὸν λοιδοροῦντα, Πλούτ. 2. 88E, Πέτρ. Α' 6', 22: — Μέστ., μετ' αἰε. πρᾶγμα., καὶ Διονυσόδωρος ἀντελοιδορεῖτο τὰ εἰκότα Λουκ. Συμπ. 40.

ἀντελοῖξος, ὁν, πλάγιος, λοξός, καὶ πυκνὸν ἀντίλοξον εὐστροφον τάχος Νικήτ. Εὐγεν. 7. 322.

ἀντελυπέω, προξενῶ λύπην εἰς τὸν λυπήσαντά με, οὐχ ὑπέμεινεν ἀντιλυπῆσαι τοὺς Ροδίους Πλούτ. Δημήτρ. 22, ἀντιλυπεῖν ἐδουλόμην αὐτὸν Λουκ. Ἐταίρ. Δι. 3. 3.

ἀντελυπής, εὖς, ἡ, τὸ λυπεῖν τὸν λυπήσαντα, ὅρεξιν ἀντιλυπῆσεως Ἀριστ. Περὶ Ψυχ. 1. 1. 16, Πλούτ. 2. 442B.

ἀντελύρος, ὁν, (λύρα), ἀλλὰ θέλος ἀντίλυρον μούσας ἀντιμῶς, ἰσίδυρος (Σχόλ.) Σοφ. Τρ. 643.

ἀντελυτρον, ὁν, τό, τὸ ἀντὶ λύτρου διδόμενον, «Χριστὸς Ἰησοῦς, ὁ δὸς ἐαυτὸν ἀντιλυτρον ὑπὲρ πάντων» Ἐπιστ. πρὸς Τιμ. Α' 6', 6. 2) ἐν Ὁρφ. Λιθ. 587, ἀντίδοτον φάρμακον.

ἀντελυτρώω, ἀπολυτρώω τὸν ἀπολυτρώσαντα, εὐρεται μόνον τὸ ῥημα, ἐπὶ ἀντελυτρωτέον, οἷον τῷ λυτρωθέντι παρὰ ληστῶν, πότερον τὸν λυσάμενον ἀντιλυτρωτέον, ἢ τὸν πικτέρα λυτρωτέον Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 2, 4.

ἀντελυδύομαι, ἀποθ., κακοποιῶ τὸν κακοποιήσαντά με, Εὐστ. 757. 59.

ἀντεμαίνομαι, παθ., παίνομαι καὶ ἐγὼ ἐν τῇ μέρει, «τρελλαινόμεαι καὶ ἐγὼ δι' ἐκεῖνον ὅστις δι' ἐμὲ τρελλαίνεται», καὶ ὅψαι... αὐτόν... ἀντιμεμνηνέτα ἀληθῶς Λουκ. Ἐταίρ. Δ. 12. 2' τινὶ Ἀνθ. Πλαν. 30.

ἀντεμανθάνω, ἀφίνω τὰ παλαιὰ καὶ μανθάνω νέον τι, ἕτερα δὲ νῦν ἀντιμαθῶν Ἀριστοφ. Σπ. 1453.

ἀντεμαντεύομαι, μαντεύομαι καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει ἢ μαντεύομαι ἐναντίον ἄλλης μαντείας, Θεμιστ. Δόγ. 13. σ. 163.

ἀντεμαντεύς, εὖς, ὁ, ἀντίζηλος, ἀντίπαλος, μάντις, Σχόλ. εἰς Λουκ. 429.

ἀντεμαρτυρέω, μαρτυρῶ κατὰ τινος, Ἀριστοφ. Ἀποστ. 382: μαρτυρῶ τὸ ἐναντίον, τινὶ ἢ πρὸς τι Πλούτ. Ἀλκ. 21., 2. 471C: τινὸς αὐτοῖ 418A.

ἀντεμαρτύρησις, εὖς, ἡ, ἐναντία μαρτυρία, Σέξτ. Ἐμπ. II. 2. 244: κατὰ πληθ., Πλούτ. 2. 1121E.

ἀντεμαρτύρομαι [ῶ], ἀποθ., διαμαρτύρομαι, ἀντιμαρτύρομαι λέγοντα Λουκ. Συμπ. 47.

ἀντεμάχῃω, ἀνθίσταμαι διὰ τῶν ὅπλων, Διοδ. Ἑκλογ. 502. 69.

2) ὡς νομικός ὅρος, ἀνθίσταμαι, ἐγείρω ὁστάσεις, φέρω ἀντιρρήσεις, «ὅταν ἀντιποιῇται τίς οἰκίαν ἢ γυναικίαν καὶ ὁ πεπραχὼς ἐτίραζεν τὴν γῆν καὶ μάχεται, ποῦτο λέγεται ἀντεμάχῃω» Δ. B. 184. 13.

ἀντεμάχησις [ῆ], εὖς, ἡ, ἀγὼν, συμπλοκή, ἐπ' ἀλλήλοισ

Διον. Ἀλ. 8. 58: — ἀντεμάχῃος, ὅς, ἡ, Ἐρατοσθ. ἐν Σχολ. Ἑντ. II. T. 233.

ἀντεμάχῃος, ὁ, ἀνταγωνιστής, Χρησ. Σιδηρ. 14. 165.

ἀντεμάχομαι: μέλλω, -μαχῆσθαι, ἀποθ., μάχομαι ἐναντίον τινός, τῶν προδιδόντων Μεγορέων ἀντιμαχομένων Θουκ. 1. 63.

ἀντεμάχος, ὁν, ὁ ἐναντίον τινὸς μαχόμενος, ἀντίπαλος, τινὶ Ἀππ. Ἰππ. 9., πρὸς Ἀνθ. 154F.

ἀντεμεγαλοφρονέω, μεγαλοφρονῶ καὶ αὐτὸς κατὰ μεγαλοφρονήσαντος, μ. δούτ., ὁ Ἀίας ἀντιμεγαλοφρονῶν τῷ Ἑκτορι Εὐστ. 678. 5.

ἀντεμεθέλλω, ἔλλω, σύρω πρὸς ἀντιθέτους διεκλήσεις, τάν βλοάν Μήδειαν ὅτ' ἔγραφε Ἱερομάχου χεῖρ, ἔλλω καὶ τέκνοια ἀντιμεθελλομένην Ἀνθ. Πλαν. 136. 139, ἐν τῷ παθ., τῇ καὶ τῇ θαμνῶς ἀντιμεθελλόμενος Ἀνθ. II. 10. 74.

ἀντεμεθέστημι: μέλλω, -μεταστήσω, μετακινῶ ἀπὸ ἐνὸς μέρους εἰς ἕτερον, ἀνατρέπω, ψηφίσματα καὶ νόμιον ζητοῦσ' ἀντιμεθιστάναι Ἀριστοφ. Θεσμ. 362.

II. παθ., μετὰ ἀορ. 6' καὶ πρkm. ἐνεργ., μεταβάλλω ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἕτερον μέρος, ἀντιμεθισταμένων ἀλλήλοισ τοῦ τε ἄερος καὶ ὕδατος Ἀριστ. Φυσ. 4. 2. 4, πρὸς 4. 4, 13. Μετεωρ. 2. 8, 27' πρὸς ἀντιπερίεστημι 1. 2: — μεταβάλλω εἰς τὸ ἕτερον μέρος, Λουκ. Διμ. Ἑγκ. 37.

ἀντεμετράκειν, ἀποθ., δεικνύω ἐναντίον τινὸς παιδικῶν αὐθάδειαν καὶ ἀντεδίκησιν, ἀντιγαλεπαῖνω πρὸς τινα, πρὸς Τιμόθεον μὲν οὖν φασιν οὕτω φανέντα φιλότιμον ἀντιμετρακίευσθαι τὸ θαμνόνιον, Πλούτ. Σύλλ. 6.

ἀντεμετρεῖσθαι, μελετῶ τι μετὰ ζήλου, ἢ γυμνάζομαι ἐναντίον τινός, Ἀθανάστ.

ἀντεμερίζω, ἀνθαμιλλῶμαι πρὸς τινα ἐν τῇ μουσικῇ, Τερψιχόρη ἀντεμερίζε μίτοις Ἀνθ. II. 5. 222.

ἀντεμέλλω, περιμένω καὶ ἐγὼ καίρεσθαι ἐναντίον τινός, ἀντιμελλῆσαι Θουκ. 3. 12, ἐκ διορθώσ. τοῦ Βεκκ. ἀντὶ τῆς γραφ. τοῦ χειρογρ. ἀντεπιμελλῆσαι.

ἀντεμεμφομαι, ἀποθ., μέφομαι εἰς ἀπάντησιν, πέμψαι ἐς τὸ μαντήιον τῷ θεῷ ὀνειδίδια, ἀντιμεμφομένον ὅτι... Ἐρῶδ. 2. 133.

ἀντεμερίζομαι, ἀποθ., παρέχω, μεταδίδωμι καὶ αὐτός, χάριν ἀντιμερίζου Ἀνθ. II. 6. 209.

ἀντεμεσουργέω, εἶμαι εἰς τὴν ἀντίθετον μεσημβρινὸν ὡς πημεῖναι εἰς τὸν ἥλιον κατὰ τὸ μεσονύκτιον, (κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν οἱ ἀντίποδες ἔχουσι τὸν ἥλιον ἐν μεσουρανήματι), Πλούτ. 2. 284E.

ἀντεμεσουργήμα, τό, τὸ ἀντίθετον μεσουράνημα, δηλ. ὁ ἀντίθετος μεσημβρινός, Σέξτ. Ἐμπ. M. 5. 12.

ἀντεμεταβαίνω, μεταβαίνει ἀμοιβαῖον, ἐν τῇ μέρει, ἐπὶ τι Ἀλξ. Τραλλ. 6. 2, σ. 101.

ἀντεμεταβάλλω, πρὸς μίαν μεταβολὴν ἀντίστροφον ἑτέρῳ, ἀμοιβαίως μεταβάλλω, Ἰππ. π. Ὁξ. 388, Σχόλ. εἰς Θεοκρ. 8. 93.

ἀντεμεταβολή, πρᾶγμα λόγου, ἀντιμεθέσεις, ἀμοιβαία μεταλλαγῇ, Λογγίν. 23, πρὸς Κορυττ. 9. 3, 85.

ἀντεμετάδοσις, εὖς, ἡ, ἀμοιβαία μετὰδοσις, ἀνταλλαγή, Εὐστ. Πονημάτ. 50. 63.

ἀντεμετάδοσις, εὖς, ἡ, ἀμοιβαία μετὰδοσις, Λογγίν. 26.

ἀντεμετακλίνω [ῶ], κλίνω πλάγιος ἢ κατὰ τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν, Φίλων 1. 678.

ἀντεμεταλαμβάνω, ἀντὶ ἐνὸς πράγματος λαμβάνω ἄλλο, Πλούτ. 2. 785E: — Παθ., ἀντεμεταβάλλομαι, ἀντιμετεταλημμένον 22 εἰς αἰτιατικὴν Δ. B. 540. 21.

ἀντεμετάληψις, εὖς, ἡ, ἀνταλλαγή, Πλούτ. 2. 438D: ἀντ. τῶν βίων, ποικίλη μεταλλαγή, αὐτόθι 468B.

ἀντεμεταλλεύω, ὀρύσσω ἐναντίαν ὑπόνομον, ἀνθυπαύσσω, Πόλυδ. 1. 42, 2., 16. 31, 8.

ἀντεμεταπρέω, ῥίω ὀπίσω, ἐπανέρχομαι, πάλιν εἰς τὸν πνεύμονα τὸ περιττὸν ἀντιμεταπρέει Πλούτ. 2. 904A.

ἀντεμετασπᾶω: μέλλω, -σπᾶσω, ἔλλω, σύρω πρὸς τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν, ἀντιμεθέλλω, εἰς τι Ἰωσήφ. Ἀρχ. 1. 13. 5, 3.

ἀντεμετάστασις, εὖς, ἡ, ἀμοιβαία μετὰστασις, μετὰθεσις, μεταβολή, Ἀριστ. Φυσ. 4. 1. 2, Διον. Ἀλ. 3. 19.

ἀντεμετάταξις, εὖς, ἡ, μεταλλαγή, ἀνταλλαγή θέσεως, ὡς σπην γίνηται χρήσις λέξεως τινος ἀντὶ ἑτέρας, Διον. Ἀλ. περὶ Θουκ. 91.

ἀντεμετατάσσω: μέλλω, -ξω, μεταβάλλω καὶ αὐτός τὴν θέσιν τῷ στρατοῦ, μετατάσσω αὐτὸν συμφώνως πρὸς τὴν μετὰθεσιν τοῦ ὀπεναντι ἐχθροῦ, Διον. Ἀλ. 3. 25.

ἀντεμεταχωρέω, μεταχωρῶ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἀντιμεταχωρεῖ ταῖς ἐλπίσι, κέμνει τόπον διὰ νῆας ἐλπίδας, Ἰωσήφ. Ἀρχ. 1. 15. 2, 2.

ἀντεμεταχωρήσις, εὖς, ἡ, ἀνθυπαλλαγῇ γερμᾶται, κτλ., Εὐστ. 1618. 36.

ἀντεμετρέω, ἀνθαμιλλῶμαι, ἀνταγωνίζομαι, Κάτωιν δὲ θεῶν τερος μὲν ὑπᾶτος ἡρέθη παλλῶν ἀντιμετιόντων Πλούτ. Σύγκρ. Ἀριστεῖδ., καὶ Κάτωιν 2.

ἀντεμετρέω, δίδω τι ὡς ἀποζημίωσιν, δίδω τι ὡς ἀντιτάξιμον, ἢ φύσις τῷ ὀνήσκοντι τὸ τιμωμένον ἀντεμίστησεν Λουκ.

Ἔρωτ. 19: — Πασ., καὶ ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε, ἀντιμετρηθήσεται ὑμῖν, ὅτι ἀποδοθῇ, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ζ', 2, κ. Λουκ. ζ', 38: — Ἐν-
τεῦθεν — ημεῖς, εὖως, ἡ, ἀνταπόδοσις, Νικηρ. Π'ρηγερ. τ. 1, σ. 173.

ἀντιμετώπειω, εἶμαι ἀντιμέτωπος, Κίνναμ. Ἰστ. 2, σ. 24.

ἀντιμετώπος, ον, κρῶσων πρὸς πρῶσων, μέτωπον πρὸς
μέτωπον, ἀλλ' ἀντιμέτωπος συνέρραξε τοῖς Θεοφίλοις Ξεν.
Ἑλλ. 4. 3, 19, Ἀγ. 2. 12.

ἀντίμηλον, τό, συνώνυμον τῷ μανθραγόρας (ὁ ἴδε), Διοσκ.
4. 76.

ἀντίμηνα, «κατὰ μῆνα» Ἰσούχ,

ἀντιμηνῶ, ἀντοργίζομαι, Σουῖδ.

ἀντιμηνύομαι, λαμβάνω μῆνυμα εἰς ἀπάντησιν τῶν ἐπιστολῶν
μου, Νικήτ. Εὐγ. 2. 317.

ἀντιμηχανάζομαι, ἀποθ., μηχανῶμαι καὶ ἐγὼ ἐξ ἄλλου, ἄλλα
τε ἀντεμνηχάνοντο καὶ δὴ καὶ, κτλ. Π'ρδ. 8, 52· ἀντεμνηχα-
νῆσαντο ὁδοστῆρια κωλύματα Θουκ. 7. 53· ἀποθ., Εὐρ. Βάκχ.
291, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 8, 5· ὁ μέντοι Ἀγχιλαος πρὸς τοῦτο
ἀντεμνηχανῆσαντο Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 16.

ἀντιμηχανήμα, ατος, τό, μηχανήμα ἐναντίον ἄλλου μηχανή-
ματος, τοῖς μηχανήμασιν ἀντιμηχανήματα εὐτρέπιζον Πο-
λύτιν. 4. 2, 20.

ἀντιμειβόμεαι, μιμῶμαι καθ' ὅλα, Ἀπκ. Ἐμφ. 5. 698.

ἀντιμείμῃμα, ἀκριδὲς ἀπομείμῃμα, ἀντιμήμιμα τῶν ἐπιγελῶν
Ἐπιγελ. τ. 1, σ. 345.

ἀντιμείμῃς [μῖ], εὖως, ἡ, πιστὴ ἀπομείμῃς, μ. διπλ. γεν., τὰ
τῆς ἀντιμείμῃσεως αὐτῶν τῆς προσκευῆς ἡμῶν Θουκ. 7. 67.

ἀντίμιμος, ον, ὁ πιστῶς ἀπομεινόμενος, μ. γεν., ἀντίμιμον
τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιθυμίαν Ἀλκιδ. ἐν Ἀριστ. Π'ρητ. 3. 3, 3· μετὰ
δοτ. ὁδοπαλμὸν ἀντίμιμον ἡλίου τροχῷ Ἀριστοτ. Θεσμ. 17.

ἀντιμίσειω, μισῶ τὸν μισούντά με, Ἀριστοτ. Λυσ. 818.

ἀντιμισθία, ἡ, ἀνταμοιβή, ἀνταπόδοσις, μισθοποδοσία, Ἐπιστολ.
π. Κύρ. Β', 5, 13· ἐπὶ κακῆς σημασί, κόλασις, τιμωρία, ἐπιχειρεῖα
κακῆς πράξεως, Ἐπιστ. π. Ρωμ. α', 27.

ἀντιμισθος, ον, ὁ ἀντὶ μισθοῦ διδόμενος, ὁ ὡς ἀνταμοιβὴ διδο-
μενος, μν/μην .. ἀντίμισθον ἡῦρετ' ἐν λιταῖς Αἰσχύλ. Ἰκ. 270.

ἀντιμισθωτός, ον, ὁ μισθωθεὶς ὡς ἀντικαταστάτης, «ὁ ἀντ' αὐ-
τοῦ ὑπηρετῶν» Ἰσούχ.

ἀντιμνηστειόμαι, εἶμαι ἀντίπαλος μνηστήρ, εἶμαι ἀντεραστής,
Διοδ. Ἑκλογ. 550. 97, καὶ ἀντιμνηστήρ, — ἦρος, ἀντίπαλος μνη-
στήρ, ἀντεραστής, τινὸς Σχόλ. εἰς Κλήμ. Ἀλ. 31.

ἀντιμοιρεῖ, ἐπίρρ. ἰσομοιρεῖ, Δημ. 946. 28, ἐκ διυρβώσεως τοῦ
Οὐλύρ.

ἀντιμοιρεῖω, λαμβάνω ἴσον μερίδιον, «ἀντιμοιρεῖ, ἰσομοιρεῖ»
Πολυδ. Δ. 176.

ἀντιμοιρεῖα, ἡ, ἀποζημίωσις ὡς ἐν τισι χειρογρ. τοῦ Δημ. ἐν τῷ
χωρίῳ τῶ ἐν λ. ἀντιμοιρεῖ.

ἀντιμοιρεῖς, ον, = ἰσομοιρεῖς, ὁ ἴδε.

ἀντιμολεῖν (ἴδε βλώσχω) συντελεῖν, Ἀπολλ. Λεξ. Ὀμ. ἐν λ.
ἀντιβολῆσαι.

ἀντιμολπος, ον, ἀντιθρογγος, εἶτ' ἀντίμολπον ἦκεν ὁλο-
λυσγῆς μέγαν κωκυτάν, ἔπειτα ἀντὶ εὐπροσύνου ἐπιφωτισθεὶς (ὁλο-
λυσγῆς) ἐξέπεμψε μέγαν ὄρῃον, Εὐρ. Μήδ. 1176· ὑπνοῦ τὸς ἀντι-
μολπον .. ἄκος, ἄσμα ἀντικαθιστῶν τὸν ὕπνον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 17.

ἀντιμολπος, ον, ὅμοιος, ἀνάλογος, τινὶ Σουλ. Ἐπιγρ. 160. 26
(σ. 273).

ἀντιμορφος, ον, ὁμομόρφος, Λουκ. Ἐρωτ. 44. — Ἐπίρρ. — φως,
τινὶ Πλούτ. Κρῆσσ. 32.

ἀντιμούσος, ον, κακοχηγῆς, θλιβερός, μέλος ἀντίμουσον ἐν
Νικηρ. Π'ρηγορσι ἔκδ. Walz 1. 493, 22.

ἀντιμύζω, ἀντιμουγγίζω ἢ ἀντιμουρμουρίζω, Εὐστ. Θεσσ. Πονημ.
ἔκδ. Γηφ. σ. 202. 81: «ὁ δ' ἐπιτελεύτιον οἶον ἀντιμύζας τὸ καθα-
λίκειμα καὶ τὸ καθά με βλέπετε, ἐπὶ τοῖς μὲν κτλ.» — Ἐν τῷ
Θησ. Σειφ. κακῶς παρετίθη το χωρίον τοῦτον ἐντὸς τοῦ ἄρθρου ἀντε-
μυζομαι, εἰς δ' ἐν ἀντὶ καὶ ἡ μετοχὴ ἀντιμύζας. Π'ρδ. ὑπο-
μύζω ἐν Λεξικ. Ἀδης. λ. ξ. Κουμανούδη.

ἀντιμυκάομαι, ἀποθ., ἐπὶ βοῶν, μυκάομαι εἰς ἀπάντησιν ἄλλου
μυκωμένου, ἀντεμυκῶντο τοῖς ἔκτοσθεν Διον. Ἀλ. 1. 39.

ἀντιμυκτηρίζω, μυκτηρίζω τὸν μυκτηρίζοντα, Κικέρ. Εἰρησ. ad
Ρ'αιν. 25. 19, 4.

ἀντιναυλόν, τό, φέρος ἐπιδηλῆεις εἰς τοὺς ναύτας ὑπὸ Ἀλεξίου
Ἀγγέλου: «τὸ ἐπιτελεῖν παρ' αὐτοῦ κεφάλαιον εἰς τοὺς ναύτας τὸ νῦν
ληγόμενον ἀντιναυλόν» Νικήτ. σ. 312C.

ἀντιναυμαχέω, ναυμαχῶ κατὰ ναυμαχοῦντος, οἱ γοῦν σὺν
ἡμῖν, ὡς ἀριστοὶ ναυτίλοι .. τοῖς τὰ εἴφη φέρουσιν ἀντεναυ-
μάχουν Νικήτ. Εὐγεν. 4. 23.

ἀντιναυπηγῶ, κατασκευάζω πλοῖα ἐναντίον τινός, οὗχ ὁμοίως
ἀντιναυπηγημένους [τὰς ναῦς] Θουκ. 7. 36, 62, ἐν τῷ παύ.

ἀντινήφω, συνέρχομαι εἰς ἑμαυτὸν, Νικήτ. Εὐγεν. 7. 83.

ἀντινήχομαι, ἀποθ., νύχνημαι ἐναντίον τινός, οἱ ἰχθύες .. αἰεὶ
πρὸς κύμα καὶ βούν ἀντινήχονται Πλούτ. 2. 974B.

ἀντινέκχω, ἡπτερεῖς κακῶ, εἴπερ κρατηθεῖς γ' ἀντινέκῃσαι
Θέλεις Αἰσχύλ. Χο. 499, πρῶτ. Δίωνα Κ. 48. 21.

ἀντινομία, ἡ, (νόμος), ἀσέβεια τοῦ νόμου καὶ οὕτως εἰπεῖν
ἀντίνομος πρὸς ἑαυτὸν, Πλούτ. 2. 742A· ἐν ἀντινομίᾳ γίνεσθαι,
εὐρίσκεισθαι ἐν ἀπορίᾳ μεταξὺ δύο νόμων, ὁ αὐτ. Κικέρ. 13. Περὶ τοῦ
ἰσμοῦ τῆς ἀντινομίας ἴδε Ἐρμογέν. ἐν Π'ρηγορσι (Walz) τόμ. 3,
σ. 56.

ἀντινομίζομαι, παθ., ἐπὶ νόμων, ἐφαρμόζομαι κατὰ τινος,
πονηρῶν ἀθέτων νόμοι θεῶν ἀγροφοὶ ἀντινομίζομενοι, δηλ.
κατὰ πονηρῶν ἀθέτων οἱ ἄγροφοὶ νόμοι τῶν θεῶν ἐφαρμοζόμενοι, Ἀρχύτ.
παρὰ Στob. 267, 39.

ἀντινομικός, ἡ, ον, ὁ ἀφορῶν τὴν ἀντινομίαν, ὁ ἀναφαιρόμενος
εἰς ἀσέβειαν ἐν ταῖς νόμοις, Πλούτ. 2. 741D. — Ἐπίρρ. — καὶ Σχόλ.
εἰς Διμ. 592.

ἀντινομοθετέω, κάμνω νόμους ἐναντίον τινός, τινὶ Πλούτ. 2.
104C, κτλ.

ἀντινόσος, ον, ὁ ἔχων ἀντιθετον χαρακτῆρα, ὁ ἀντισταμένος,
ἴησι ἀντινόσον μὴ ἐρίονοσιν τῷ πάθει Ἰπκ. 1184F.

ἀντινοθετέω: μέλλ. — ἦσω, νοθεύω τὸν νοθευοῦντά με, ἦκι-
στα δὲ προσήκει νοθευτοῦμενοι ἀντινοθετεῖν Πλούτ. 2. 741D.

ἀντινύκτης, ὁ, στήριγμα, «σπεύσας ἐπ' ἔρε τοὺς ἀντινύκτας τοὺς
δύτας ἐν τῷ τροῦλλῳ ξυλλήνοισι», Περιγραφ. Ἀγ. Σοφίης. ἴδε Δουκάγ-
γιον ἐν λ. ξ.

ἀντινώτος, ον, κατὰ πληθ., νῦτα πρὸς νῦτα, «πλάτη μὲ πλά-
την» καθημένους ἀλλήλοισι ἀντινώτους Διόδ. 2. 54.

ἀντιξενίζω, ξενίζω τὸν ξενισαντά με, Εὐστ. 1961. 37.

ἀντιξοέω, ἐναντιοῦμαι, ἀντικειμαι, Νέμεα τ' οὐκ ἀντιξοεῖ,
«ἀντιβαίνει» (Σχόλ.), «ἐναντιοῦται» (Ἐτυμ. Μ.), Πινδ. Ο. 13, 47.

ἀντιξοός, ον, συνήρ. — ξοός, ουν, Ἰων. λ. ξ., ἐναντίας τινί,
ἐλπίμενοι οὐδὲν σφί φανήσεσθαι ἀντιξοῶν Π'ρδ. 7. 218, πρβλ.
6. 50· τὸ .. τοῖσι Σκύθῃσι ἀντ. 4. 129· στρατὸν .. ἀντ. Πέρ-
σῃσι 6. 7: — ἀποθ., ἐν μυρίῃσι γυνώμῃσι μίαν οὐκ ἔχω ἀντι-
ξοῶν 8. 119· ἀντ. δοῦρα Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 79· τὸ ἀντιξοῶν, ἐναν-
τιότης, Π'ρδ. 1. 174· τὸ ἀντ. συμμέτρον Ἡράκλ. παρ' Ἀριστ. ἸΙθ.
Ν. 8. 1, 6. — Ἐπίρρ. ἀντιξοός, ἐχθρικός, Φιλόστρ. 315. (Ἢ βίβα
φαίνεται οὐσα ξέω, ἂν καὶ ἐν εἶναι εὐκόλῃ νά ἴδῃ τις τὴν σχέσιν
τῶν ἐννοῶν).

ἀντιξώω [ῶ] ξύω τὸν ξύοντά με, ἀντιξέειν τὸν ξύοντα Σω-
φρόν. παρὰ Σουῖδ. (Mus. Gril. τ. 2, σ. 355)· παροιμ.: τὸν ξύ-
οντα δ' ἀντιξέειν «ἐπὶ τῶν διὰ χάριν χρίτας ποιούτων», κοινῶς
«ξῶσέ με γὰρ σε ξύσω» Διογενεῖαν. 8. 48.

ἀντίος, ὡς ἐπίρρ. = ἀντην, ἴδε ἐν λ. ξ. ἀντίος.

ἀντίον, τό, μέρος τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ, Ἀριστοτ. Θεσμ. 822· τὴ
ὑπὸ τοῦ Πολυδ. (1. 125) ἱστοῦ ἀντίον καλούμενον «ἀντὶ τοῦ ὀρ-
γαλειοῦ».

2) καθόλου, ὁ ἱστός, ὁ ὀργαλειός, ἀντίον ὀργα-
λεῖν Ἐβδ. (Βασ. Β' κα', 19, καὶ ἀλλαχού. ἴδε Ἀθηναῖ τ. 10. τεύχ.
4, σ. 540, ἐνθα ὑπάρχει σχεδιογράφημα τοῦ νῦν «ὀργαλειοῦ» μετὰ
τῶν ὀνομασιῶν τῶν διαφόρων αὐτοῦ μερῶν).

ἀντιόομαι: μέλλ. — ὀομαι. Π'ρδ. 7. 6. 102, καὶ ἀλλαχού —
παθ. ἀόρ. ἡντιώθην, Ἰων. ἀντιώθην ὁ αὐτ. 4. 126, 7, 9, κ. ἀλλ.:
ἀποθ., ἀντισταμαι, ἐναντιοῦμαι, τινὶ ὁ αὐτ. 1. 76, Αἰσχύλ. Χο. 389,
κτλ. — τινὶ ἐς μάχην Π'ρδ. ἐνθ' ἀνωτ.: — ἀποθ., οἱ ἀντιοῦμε-
νοι = οἱ ἐναντίοι, ὁ αὐτ. 1. 207, 4. 1. 2) ἐν Π'ρδ. 9. 7,
μετ' αὐτ., τὸν Πέρσῃν ἀντιώσεσθαι ἐς τὴν Βαιωτίνην, εἰ
ἦντε συναντήσῃ αὐτὸν ἐν Βαιωτίᾳ, Σπάρτιον παρ' Ἀττ. (ἴδε ἀνωτ.),
ὁἷος ἀντ' αὐτοῦ μεταχειρίζονται ἐν γένει τὸ ἐναντιοῦμαι. — Οἱ
Ὀμηρ. τύποι ἀντιώω, ἀντιώωσι κτλ., ἀντιόομαι εἰς τὸ ἀντιέω.

ἀντίος, α. ον, (ἀντὶ) ὁ ἀπέναντι, ἐπόμενος. 1) ἐπὶ τοπι-
κῆς ἐννοίας, ἐμπροσθεν, πρῶσων πρὸς πρῶσων, ἀντίοι ἔσαν
ἅπαντες Ἰλ. Α. 535· ἀντίος ἦλθε θέων, ἦλθε πρίμων ὅπως συν-
αντήσῃ αὐτόν, Ζ. 54· ἢ β' οὗτ' ἀβρῆσαι δύνατ' ἀντίη, ἂν καὶ
εἶχε τὸ πρῶσων τῆς ἐστραμμένου πρὸς αὐτόν, Ὀδ. Τ. 478· ἴδως ἐν
μάχῃ, ἀρτύνθη δὲ μάχῃ, στάν δ' ἀντίοι Ἰλ. Α. 216, κτλ.
ἐχώρεον .. οἱ Πέρσαι ἀντίοι Π'ρδ. 9. 62· ἀντίος ἐλαύνει Ξεν.
Κύρ. 1. 4, 8: — συχνάκις μετὰ γεν., ἥτις πολλάκις προηγύεται. Ἀγα-
μέμνονος ἀντίος ἐλθόν Ἰλ. Α. 231, πρβλ. Ε. 301., Π. 98· ὅλλ'
ἐπλήθη καὶ ἀκόλουετ', ἀντ. ἦλυθ' ἀνοκτος Ὀδ. Π. 14, πρβλ. Ἰλ.
Ρ. 31, κτλ. — σπανιότερον παρ' Ὀμ. μετὰ ὅστ', ὅς ῥά οἱ ἀντ.
ἦλθε Ο. 584, πρβλ. 7. 20· ἀλλὰ κατὰ τὴν πλειστον οὕτω μετ' Ὀμη-
ρον, ἀντίοι ἴζοντο τοῖσι Πέρσῃσι Π'ρδ. 5. 18, πρβλ. Πινδ. Ν.
10. 149, Εὐρ. Ἰκ. 667, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 17, κτλ. — ὡσαύτως, ἀντίος
ἀνέτι τι Ὀδ. Π. 334.

2) παρ' Ἀττ., ἐναντίος, ἀνέλλετος,
τὸν ἀντίον τοιοῦδε λόγον Αἰσχύλ. Ἀγ. 499· τοῦτοισι ἀντία,
γνώμαι ἀντιθετοὶ πρὸς ταῦτα, Εὐρ. Ἰκ. 466· ἀδέστα μὲν, ἀντία δ'
οἶσω, εὐαρέστω [ἰμιλῶ], ἂν καὶ ὁ δῖος ἐναντίαν συμψηφίην, Σωφ.
Τρ. 122· οἱ ἀντίοι = οἱ ἐναντίοι Πινδ. 11. 1. 80, Π'ρδ. 9. 62·
ἀντ. γίνεσθαι = ἐναντιοῦσθαι ὁ αὐτ. 8. 140· ἐκ τῆς ἀντίης,
ἐκ τοῦ ἐναντίου, αὐτίθι β' εἰς τὸ ἀντίον Ξεν. Ἰπκ. 12. 12: — Ὁ
Ξεν. ἔχει τὴν σπανίαν σύνεαξιν, λόγοι ἀντίοι ἢ οὐς ἤκουον,
ἐναντίοι ἐκείνων οὐς ἐγὼ ἤκουον. Ἀν. 6. 0. 64.

11, ὡς ἐπίρρ.

ἀντιπαράθεω, τρέχω ἐναντίον τινος: ἐκ τοῦ πλαγίου, ὑπεροκλήγ.

γῶ, Ξεν. Ἀν. 4. 8, 17. II. τρέχω παραλλήλως πρὸς τι, Πλωτίν. 6. 5, 11.
 ἀντιπαρθεωρέω, ἐξετάζω δι' ἀντιπαρθεωρῆς, Ἰρηγ. Νύσσ. 2, σ. 769.
 ἀντιπαραινέω, εἶδω ἐναντίαν συμβουλὴν, μετ' ἀπαρ., Δίων Κ. 65. 11.
 ἀντιπαρὰλλῶ: μέλλ. -έσω, παροτρύνω, προτρέπω ἐξ ἄλλου, ἐπὶ ἀληθευτέραν γε σωτηρίαν Θουκ. 6. 86, πρὸς. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 24, Πλάτ. Γοργ. 526E.
 ἀντιπαράκειμαι, παθ., κεῖμαι ἀκριβῶς ἀπέναντι, τινὶ Πολύδ. 3. 37, 7. 2) παρὰ γραμμ., ἀντιστοιχῶ πρὸς τι, τινὶ Ἀπολλών. π. Ἐπίρρ. 625.
 ἀντιπαράκειναι, ἀποθ., παροτρύνω καὶ αὐτὸς, ἀντιπαράκεινόμενοι αὐτοῖς Ξεν. Κύρ. 3. 3, 42 καὶ 59.
 ἀντιπαράκλησις, εὐς, ἡ, ἀμοιβαία παράκλησις, προτροπή, Πολύδ. 11. 12, 2.
 ἀντιπαράκειναι, παθ., παρακληθῆναι ἀντὶ ἄλλου, Γαλην.
 ἀντιπαράλῃω, παρενοχλῶ, παραδύλπτω καὶ αὐτὸς ἐν τῇ μέρει, Θουκ. 4. 80.
 ἀντιπαράπτεμαι, παθ., ἀναπολῶ, φέρω εἰς τὴν μνήμην μου, Ἰπικιοῦρ οὐδ' ἂν εἰς ἡμῶν πιστεύσειεν ὅτι ταῖς μεγίσταις ἀληθείαις καὶ νόμοις ἐναποθνήσκον ἀντιπαρεπέμπετο τῇ μνήμῃ τῶν ἀπολαυσμένων πρότερον ἡδονῶν Πλούτ. 2. 1099D.
 ἀντιπαράπτηναι, παρὰπτηναι ἀπέναντι, Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. 37.
 ἀντιπαράπλῃω, παραπλῃώ καὶ αὐτὸς, ἐπειδὴ μέντοι ἀντιπαράπλῃοντάς τε ἑώρων αὐτοῦς Θουκ. 2. 83.
 ἀντιπαράπρησιναι = ἀντιπάρειμι, τῶν ὁρακῶν καὶ ψιλῶν ἀντιπαρὰπρησινόμενων ταῖς χώραις Πολύδ. 5. 7, 11.
 ἀντιπαράσκευάζωμαι, μέσ., παρασκευάζομαι καὶ αὐτὸς ἐναντίον ἄλλου παρασκευαζόμενος, Θουκ. 1. 80, κτλ. ἀντ. ἀλλήλοισι ὡς ἐς μάχην ὁ αὐτ. 7. 3. II. μεταγεν., ἐν τῷ ἐνεργεῖ, παρασκευάζω ἐναντίον, διεγείρω, ἐπεὶ Κικέρων Λούκιον Νίνυιον ἐναντιωθῆναι πᾶσι σφίσιν ἀντιπαρεσκεύασεν Δίων Κ. 38. 14.
 ἀντιπαράσκευη, ἡ, τὸ ἀντιπαρεσκεύασθαι, παρασκευὴ κατ' ἐχθροῦ παρασκευαζόμενος εἰς πόλεμον, Θουκ. 1. 141.
 ἀντιπαράστασις, εὐς, ἡ, σχῆμα ῥητορ. — ἔνστασις ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἀντίστασις ἐνστάσεως, Ἀφίνης 55, Hake: — Ἐπίθ., -στατικός, ἡ, ὅν. Βυζ. — Ἐπίρρ. -κὼς Εὐστ. 704. 36.
 ἀντιστρατοπεδεύω, στρατοπεδεύω ἀπέναντι, Δίων Ἀλ. 8. 25.
 ἀντιπαράταξις, εὐς, ἡ, ἐχθρική παράταξις ἐναντίον ἄλλης ἡμῶν, ἀντιπαράταξις κατὰ τὴν ἀγορὰν Δίων Ἀλ. 6. 22. ἀντ. τῆς γνώμης, ἀνένδοτος ἐπιμονὴ πρὸς ἀντίστασιν, Ἰωσήφ. Ἀρχ. 1. 18. 8, 4.
 ἀντιπαράτασσομαι, Ἀντ. -ττομαι, μέσ. καὶ παθ. παρατάσσομαι ἐναντίον τινός, τινὶ Θουκ. 6. 98. ἀντιπαρεταγμένους πρὸς τὴν τούτων ἀσέλγειαν Αἰσχίν. 90. 16: — ἀπολ., καὶ οἱ Μακεδόνες ἱππῆς ἀντιπαρετάσαντο ὡς κωλύοντες Θουκ. 1. 63, ἀπὸ τοῦ ἀντιπαρεταγθέντος (ἐνν. στρατοπέδου) ὁ αὐτ. 5. 9. ἐν κωμ. μεταφορᾷ, ἡ δημιουργὸς ἀντιπαρεταγμένην κρεαδί' ἐπὶ τὰ Μένανδ. ἐν Ὁμήρ. 1. 12. II. τὸ ἐνεργ., μετὰ μέσ. σημασ. ἐν Πολύδ. 9. 26, 4.
 ἀντιπαρετίνω, παρετίνω παραλλήλως, πρὸς παρεθλήν ἢ σύγκρισιν, ἄλλον λόγον πρὸς αὐτὸν ἀντ. Πλάτ. Φαῖδρ. 257C.
 ἀντιπαρετίθημι, ἀντιπαρεβάλλω καὶ συγκρίνω, τὰς ἄλλας νύκτας ταύτη ἀντ. Πλάτ. Ἀπολ. 401D. πρὸς. Μένανδ. ἐν Ὁμήρ. 1. 15. περὶ τῶν Ἑσπερίων, Εὐσεβ. Ἑκκλ. Ἰστ. 6. 16, 4.
 ἀντιπαρετρέπω, παρὰτρέπω ἢ στρέφω πρὸς τὴν ἐναντίαν διέθυνσιν, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 5, σ. 583C.
 ἀντιπαρεχωρέω, παρὰχωρῶ, ὑποχωρῶ καὶ αὐτὸς, Βασίλ. Μ. τ. 2, σ. 70E. — Οὐσιαστ., ἀντιπαρὰχωρήσεις, ἡ, ἀμοιβαία ὑποχώρησις, Εὐστ. 415. 11.
 ἀντιπάρειμι, (εἶμι, πορεύομαι) πορεύομαι παραλλήλως πρὸς τοὺς ἀπέναντι, πορευόμενων δὲ αὐτῶν ἀντιπαρήσαν αἱ τάξεις τῶν ἱππέων, ἀντιπορεύοντο καὶ αἱ (πέρην τοῦ ποταμοῦ) τάξεις τῶν ἱππέων, Ξεν. Ἀν. 4. 3, 17, Ἑλλ. 5. 4, 38.
 ἀντιπαρεδύομαι, ἀντιπαρίνομαι, ἀνέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, Συνέστ. 17B.
 ἀντιπαρίκτασις, εὐς, ἡ, παρέκτασις πρὸς τι, ἀντιπαράτασις, ἐξίστασις, Χρύσιππ. ἐν Στοβ. Ἑκλογ. 1. 376, Φίλων 1. 433.
 ἀντιπαρεκτείνω = ἀντιπαρετίνω, Χρύσιππ. ἐν Στοβ. Ἑκλογ. 1. 376.
 ἀντιπαρεξάγω, ἐξάγω ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, τὴν δύναμιν, τὸν ἵππον Πλούτ. Δουκυλλ. 27, Πύρρ. 16. 2) (ἐξυπακ. στρατὸν) ἐπάγω ἐναντίον, ὡς τὸ ἀντιπαράγω, Φίλιππ. παρὰ Δημ. 239. 6: μεταφ., ἀντιπερέρχομαι ἐν συζητήσει, τινὶ Σίλτ. Ἑμπ. πρὸς Μ. 7. 166. 6) πορεύομαι παραλλήλως, τινὶ Πλούτ. Διμίλ. 30.
 II. συγκρίνω, ἐαυτὸν πρὸς τινα ὁ αὐτ. 2. 470B.
 ἀντιπαρεξάγωγῃ, ἡ, μέσον ἐπιφάνειας ἐν συζητήσει, ἐναντιώσας, πρὸς τινα Σίλτ. Ἑμπ. πρὸς Μ. 7. 150.
 ἀντιπαρίεξις = ἀντιπάρειμι Πλούτ. 2. 195C.

ἀντιπαρερέρχομαι, ἀποθ. = τῇ προηγ., Δίων Κ. 47. 46.
 ἀντιπαρεξετάζω, ἀντιπαρεβάλλω τι πρὸς ἕτερον καὶ ἐξετάζω αὐτό, Δίων Ἀλ. 3. 11: — Οὐσιαστ., -παρεξέτασις, ἡ, Εὐστ. Πονημ. 255. 40.
 ἀντιπαρέρχομαι, ἀποθ., παρέρχομαι χωρὶς νὰ πλησιάσω, χωρὶς νὰ εὐώσω προσοχὴν, καὶ ἰδὼν αὐτὸν (ὁ ἱερεὺς τὸν ἡμίανθον ὁριζών) ἀντιπαρῆλθεν, παρῆλθε χωρὶς νὰ τὸν βοηθήσῃ, Εὐαγγ. κ. Λουκ. 4. 31. μετὰ αὐτ. τόπου, Ἀνθ. 11. 12. 8. II. προσέρχομαι εἰς ἀντίληψιν, «τοὺς δὲ υἱοὺς σου οὐδὲ ἰοδύλιν ἐρακόντων ἐνίκησαν ἰδόντες, τὸ ἔλεος γὰρ σου ἀντιπαρῆλθε καὶ ἰάσατο αὐτούς», 125δ. Σοφ. Σολ. 15, 10.
 ἀντιπαρέχω, παρέχω καὶ αὐτὸς ἀπ' ἑτέρου, Θουκ. 6. 21. ὡσαύτως ἐν μέσ. τύπῳ, Ξεν. Ἰέρ. 7. 12, Ἀνθ. 11. 9. 12. 2) προξενῶ τι καὶ αὐτὸς ἐξ ἄλλου, τοὺς ἀντιπαρέχοντας πράγματα μισθώσασθαι Δημ. 555. 12.
 ἀντιπαρηγορέω, παρηγορῶ καὶ αὐτὸς, Πλούτ. 2. 118A.
 ἀντιπαρήκω, ἐκτείνω παραλλήλως πρὸς τι, τοῖς εἰρημνέουσιν, μετὰ δοτ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 3. 10, πρὸς. Σπράβ. 128: — ὑπερφαλαγγῶ, κυκλῶ, τῇ στρατεύματι Παισ. 8. 10, 6.
 ἀντιπαρονεύω, διάγω καὶ αὐτὸς βίον παρβενικόν, Εὐμάθ. σ. 333.
 ἀντιπαριπνέω, φέρω τὸ ἱππικὸν ἐκ τοῦ πλαιῖου ἐναντίον ἄλλου ἱππικοῦ, Ἀρρ. Ἀν. 5. 16.
 ἀντιπαρίσταμαι, παθ., ἀνταπικρίνομαι, ἀντιπαρισταθῆναι τῇ δουτικῇ παραλλήλῳ Πτολ. Γεωγρ. 8. 1, 4.
 ἀντιπαροδεύω, ἀπαντῶ ἐνῷ πορεύομαι ἕτερον ἐναντίως ἐρχόμενον δι' ἄλλης παρόδου, ἀντιπαρῶδεον ἀλλήλοισι Ἀπ. Καρχ. 107.
 ἀντιπαρησιάζομαι, ἀποθ., παρησίαν παρησιᾶ ἀντενέφρω, καὶ ἔλως οὐκ ἀντιπαρησιάζομενος δέδεικεν ἂν Πλούτ. 2. 72E.
 ἀντιπαρῶδεω, παρῶδε ἀντιπρὸς ἀλλῇ παρῶδε, οἱ δὲ Μεγαρεῖς ἀντιπαρῶδεσσι οὕτως ... Σπράβ. 394.
 ἀντιπαρῶνυμέομαι, παθ., ἔχω ἀντίθετον ἥνομα, καλοῦμαι δι' ἀντίθετον ὀνόματος, Νικομ. Ἀριθμ. 77. τὸ ἐνεργεῖ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Ἰάμβλ.: — Οὐσιαστ., -παρῶνυμία, ἡ, Ἰάμβλ. — καὶ ἐπίθ. -παρῶνυμος, ὅν. Νικόμ. Ἀριθμ. 110.
 ἀντιπάσχα, τό, ἄκλιτον, ἡ πρώτη μετὰ τὸ πάσχα Κυριακή, ἡ Κυριακή τοῦ Θωμᾶ, Κ. Παρρ. π. 6. τάξ. 52. — ἡ τρίτη τοῦ ἀντιπάσχα, ἡ τρίτη ἡμέρα μετὰ τοῦ ἀντιπάσχα, Κεδρ. 11. 539.
 ἀντιπάσχω: μέλλ. -πείσομαι: ἄορ. -ἐπαῖθον: — πάσχω καὶ αὐτὸς, κακῶς (ἢ κακῶς) ἀντ., πάσχω κακὸν ἀντὶ κακοῦ, Ἀντιπῶν 126. 16. τί ἂν δρασίαν οὐτοὺς ὅ τι οὐκ ἂν μείζον ἀντιπάσχοιεν; Θουκ. 6. 35. δρῶν ἀντιπάσχω χρηστὰ, εὐεργετοῦμαι δι' εὐεργεσίας δὲ ἔπραξα, Σοφ. Φ. 584. εἰ εὐ ποιήσας ... ἀντ' εὐ πείσεται Πλάτ. Γοργ. 520B, (ἴδε ἐν λ. ἀντεπαπάσχω), καλὸν δὲ τὸ εὐ ποιεῖν, μὴ ἵνα ἀντιπάσῃ Ἀριστ. Πτολ. Ν. 8. 13, 8: — ὡσαύτως, ἀντ. ἀντὶ τινος Θουκ. 3. 61: ἀπολ., πάσχω ἐνεκα τῶν πράξεών μου, Ξεν. Ἀν. 2. 5, 17. 2) τὸ ἀντιπεπονθός, ἡ ἀμοιβαίως, Ἀριστ. Πτολ. Ν. 5. 5, 1, κτλ., ἀλλ' ἐπὶ προσώπ., εὐνοίαν γὰρ ἐν ἀντιπεπονθόσι φιλικὴν εἶναι, ἐν περιστάσεσιν ἀμοιβαίως, αὐτοῖς 8. 2, 3. 3) εὐρίσκομαι ἐν τῇ αὐτῇ σχέσει πρὸς τι ὁ αὐτ. Μηχαν. 3. 2. II. ἀντεργῶ, τινὶ Δισκ. 3. 70, 74. III. εἶμαι ἀντιθέτου φύσεως πρὸς, τινὶ Θεοφρ. Διόφ. 1. 14, Πολύδ. 34. 9, 5. IV. ἀντιπεπονθός, ῥήματα αυτοπαθῶν, Διογ. Λ. 7. 64.
 ἀντιπατάγγω, πατάγω, κροτῶ οὕτως ὥστε νὰ καταπνίγω ἕτερον ἥγον, πατάγω οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἀκούηται ἄλλος ψόφος, ψόφῳ δὲ .. ἀντιπαταγούτος τοῦ ἀνέμου Θουκ. 3. 22.
 ἀντιπείθω, καταπείθω ἢ προσπαθῶ νὰ καταπείσω εἰς τὸ ἐναντίον, Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 908A.
 ἀντιπεστικός, ἡ, ὅν. ὁ ἰσχύων νὰ καταπείσῃ εἰς τὸ ἐναντίον, Βαχμ. Ἀνέκδ. τ. 2, σ. 291.
 ἀντιπελάργω, πελάργω, περιποιῶμαι, περιβάλλω τινὰ ἐν τῇ μέρει, ἀμοιβαίως: — ἀντιπελάργησις, ἡ (ἐν Σχολ. Σοφ.) -γῶσις, εὐς, ἡ, καὶ -γία, ἡ, ἀμοιβαία ἀγάπη ἢ περιθαλψὶς γονέων καὶ τέκνων, Ἀριστ. 1. 25. Γλυκὰ Βίβλος Χρονική σ. 413, Σουῖδ., κτλ. ἴδε Ἰακωβίου Διόκ. π. 2. σ. 114. Πρὸς. σπογγή.
 ἀντιπέμνω, στέλλω ὀπίσω ἀπάντησιν, Πρὸς. 2. 114, 3. 68, κτλ.: — Παθ., ὁ αὐτ. 6. 4. 2) πέμνω ὀπίσω ἥγον, ἀντηγῶ, Ἀρρ. Ἀν. 6. 3, 3. 3) πέμνω ὡς ἀντιπληρωμὴν ἢ ἀνταμοιβήν, ἢ ἀντιδῶρον, οἰκούρια, ἐνν. δῶρα, Σοφ. Τρ. 542. τινὶ Θηρίον Φιλίμ. ἐν Ὁμήρ. 1. II. πέμνω ἐναντίον, στρατιᾶν τινὶ Θουκ. 6. 99. III. πέμνω ἀντὶ ἑτέρου ἀντιπέμψαν στρατηγούς ἐπὶ τὰς ναῦς ὁ αὐτ. 8. 54.
 ἀντιπέμψω, εὐς, ἀντήχησις, ἐν τῇ ἀντιπέμψει τοῦ κτύπου Ἀρρ. Ἀν. 6. 3, 3.
 ἀντιπενύθης, ἐς, ἰσοπενύθης, ὁ προκαλὼν πένθος, ὁ ἀντιπενύθης, ἰσοπενύθης, ὁμοία ὄντα οἷς πένοντα (Σχολ.), Αἰσχύλ. Εὐμεν. 782 (ἴδε ἀντιπαθῆς I.).
 ἀντιπεπονθός, ἴδε ἐν λ. ἀντιπάσχω. — Ἐπίρρ. -ὀδῶς Ἀρχιμ. ἐπὶ π. ἰσορροπ. 1. 7, καὶ οὐσιαστ. -πεπενύθησις, ἡ, Νικομ. Ἀριθμ. σ. 75.
 ἀντιπέρω. ἰπία. ἀντὶ τοῦ ἀντιπέοαν, Πολύδ. 1. 17, 4, κτλ.

ἀντιπεραίνω, ἀμοιβαίως διατρυπῶ, ἐπὶ ἀμοιβαίας αἰσχροφυγίας, Ἀνθ. Π. 12. 238. ἴδε περαίνω Π.
ἀντιπεραϊσμοί, μεταφύρομαι ὀπίσω εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, ἀντιπεραϊσμοῦ αὐθις πρὸς τὴν πόλιν τῆς Ὀνωρίου στρα-
τίας Σωζ. Ἐκκλ. 1. 15.

ἀντιπέραιος, α, ον, ὁ ἀπέναντι κείμενος, ἀντιπέραι· ἐνέ-
μοντο, τὰς χώρας τὰς ἀντιπέραι κειμέναι, Ἰλ. Β. 635: — παρὰ
μεταγεν. Ἐπ. καὶ ὡς ὀηλ. ἀντιπέραι· Ἀπολ. Ρόδ. Β. 351, Διονύς.
Π. 962: οὕτω, παρὰ Τρεῖς, ἀντιπεραῖτες, ἦ.

ἀντιπέραιον, Ἰων. -ην. — Ἐπίρρ. = ἀντιπέραι. Ξεν. Ἑλλ. 6. 2.
9. II, ἐπὶ 0., Ἀσιζα τ' ἀντιπέρην τε, Ἀσίαν τε καὶ τὴν
ἀπέναντι παραλίαν, Μύσχ. 2. 9. — ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ.
246—250.

ἀντιπέραιος, ἐπίρρ. ἀπέναντι, ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι μέρους, μετὰ γεν.,
Θουκ. 2. 66, κτλ., ἀπολ., ἢ ἀντ. Θράκη ὁ αὐτ. 1. 100, πρὸλ. 4. 92.

ἀντιπεραῶ = ἀντιπεραϊσμοί Βυζ.
ἀντιπέρηνθεν, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ἀντιπέραι μέρους, Ἀπολ. Ρόδ. Δ.
613: μ. γεν., ὁ αὐτ. 2. 1031, Ἀνθ. Π. 9. 551.

ἀντιπεριάγω, φέρω ὀλόγουρα ἐναντίον τινός, τὸν δὲ (οκορπίον)
τὸ κέντρον ἐπαίροντα ἀντιπεριάγειν Ἀριστ. κ. Θαν. 1. 39.
οὕτως, ἐπὶ τὴν κοράκων (ναυτ. πολέμ. ὀργάνου, λατ. κοινυς) ἐν
χρήσει ἐπὶ τῶν Ρωμαίων πλοίων, Πλούτ. 1. 22, 8.

ἀντιπεριάγωγη, ἡ, ἀντίστροφος περιάγωγη, ἐναντία κίνησις,
ἐκ τῆς ἀμφοτέρων τῶν κινήσεων ἀντιπεριάγωγης περὶ τὸ
κέντρον Πτολ. Μαθ. κ. 1, σ. 289.

ἀντιπεριλάμμαι, τὸ, ἀντίθετος δεσμός, Εὐσέβ. εἰς Ψαλμ. σ. 389.

ἀντιπεριβάλλω, περὶ ἐπιδέσμου, περιβάλλω, περιτυλίσσω πρὸς
τὸ ἐναντίον μέρος, Ἰππ. κ. Ἀγμ. 759. 2) περιπύσσονται τὸν
περιπευξάμενόν με, ἀντιπεριβάλλω τε αὐτὸν καὶ τὰς αὐτάς
ἀπιδίδουν περιπλοκάς Ἀχ. Τάτ. 5. 8: — παθ., κυκλοῦμαι, «ἔστι
λέξις ἀντιπεριβεβλημένη θανάτῳ» Ἐβδ. (Σειράχ κγ', 12).

ἀντιπεριέρειμι, περιέρειμαι ὡς ἐν κύκλῳ, Ἀρετ. π. Διτ. Ὁε.
Παθ. 2. 2.

ἀντιπεριέλκω, σύρω ὀλόγουρα πρὸς τὸ ἀπέναντι μέρος, Σέξτ.
Ἑμπ. πρὸς Μ. 7. 189.

ἀντιπεριέρχομαι, ἀποθ., μεταβάλλομαι, καταντῶ εἰς τι, εἰς
θάκερον ἀντιπεριήλθεν ὁ γέλως Θεοδ. Προδρ. Ἀμάρκων. σ. 453.

ἀντιπεριήχτω, ἀντιχῶ ὀλόγουρα, τῆς ἀδολεσχίας ἀν ἐλά-
χιστος ἀψήγεται λόγος εὐθύς ἀντιπεριήχει κινδύοσα χορδὰς
τὰς ἀκινήτους φρενῶν Πλούτ. 2. 5021).

ἀντιπεριόστημι, μέλλ. -στέσω, περιβάλλω καὶ συμπερίζω πρὸς
τὰ ἔσω πανταχόθεν, ἐνίοτε γὰρ καὶ κῆριν λέγεται καὶ θερμαί-
νειν τὸ ψυχρὸν, οὐχ ὡς τὸ θερμὸν, ἀλλὰ τῷ συνάγειν ἢ
ἀντιπεριστάναι τὸ θερμὸν Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 5, 5, πρὸλ. 1.
10, 5: — Παθ., μετὰ τῶν ἀμεταβάτων χρόνων τοῦ ἐνεργ., συμπερίζο-
μαι πρὸς τὰ ἔσω πανταχόθεν, αὐτόθι 1. 12, 12, κ. ἄλλ. 2) ἐν
τῷ παθ., ὡσαύτως, ἀντικαθίσταμαι ὑπὸ ἐτέρας οὐσίας, αὐτόθι 4. 4, 5.
ἀντ. ἀλλήλοισι ὁ αὐτ. περὶ ἀναπν. 5. 2, πρὸλ. ἀντιμεθέστημι
II. II, περίσθημι τι ἐναντίον τινός, μ. δοτ., ἀντιπεριστή-
σειν τῷ Προυσία φόβους καὶ κινδύνους Πλούτ. 4. 50, 1.

ἀντιπεριλάμβάνω, περιπύσσομαι καὶ αὐτὸς, περιλαβὼν ἐφί-
λησεν αὐτήν· ἢ δ', ἀντιπεριελάμβανεν Ξεν. Συμπ. 9. 4.

ἀντιπεριπλέτω, ἀντὶ νὰ πέσω εἰς τι πίπτω εἰς τὸ ἐναντίον,
ἔως ἀντιπεσῶν ὑφάλοις πέτραις.. διασφαλεῖν Κλήμ. Ἀλ. 183
(ὁ Δινδ. περιπεσῶν).

ἀντιπεριπλέκομαι, ἀντιπεριβάλλω, Λυδ. κ. Ροδ. ς. 1701,
ἐκδ. Μαυρ.

ἀντιπεριπλέω, πλέω ὀλόγουρα πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, Στράβ. 5.

ἀντιπεριποιέομαι, ἀποθ., ἐπὶ ῥημάτων τινῶν, δηλῶ ἀμοιβαίαν
ἐνέργειαν, Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. 299: — Ἐπίθ., -ητικὸς, ἦ, ὄν,
«ἔτι τὰ ἀντιπεριποιητικὰ ῥήματα, οἷον ἀντιλέγω, ἀμφοτέρω» Παχμ.
ἀνέκδ. τ. 2, σ. 291. 5.

ἀντιπερίσπασμα, τὸ, ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, τὸ ἀντιπερισπᾶν,
ἀντιπερίσπασμός, ἀντιπερίσπασμα ποιεῖν τινα Πλούτ. 3. 100, 8.

ἀντιπερίσπασμός, ὁ, τὸ ἀντιπερισπᾶν τὰς δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ,
Διόδ. 14. 49.

ἀντιπερισπᾶω, ἀναγκάζω τὸν ἀπέναντι ἐχθρὸν εἰς ἐναντίαν κί-
νησιν παρὰ τὴν σκοπομένην, Διόδ. 3. 37: — Παθ., ὑπέρσπασμι ἀντι-
περισπασμόν, Ἀριστ. π. Ζ. μορ. 3. 7, 15 ἴδιως ὡς στρατιωτικὸς ὅρος,
Πλούτ. 2. 24, 8, κτλ.

ἀντιπερίστασις, εὖως, ἡ, συμπίεσις πανταχόθεν, Ἀριστ. π.
Ἰγν. 3. 18 καὶ 30, Προδρ. 2. 16, 33. 5. 2) ἀμοιβαία ἐναλ-
λαγή δύο οὐσιῶν, Ἀριστ. Φυσ. 4. 8, 6., 8. 10. 12 (ἴδε Συμπλ. κ. ἐν
τόπῳ), Μετεωρ. 1. 12, 10 πρὸλ. Πλάτ. Τίμ. 59Α, 79Β.

ἀντιπεριστρέφω, περιστρέφω πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, Θησ.
Ξεφ.

ἀντιπεριστροφή, ἡ, ἡ πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος περιστροφή,
Πλούτ. 2. 901C.

ἀντιπεριτίμνω, ἐκ νέου περιτίμνω, ὅσοι ἀπὸ Ἰουδαίων
Σομαρειταῖς προσφύγουσιν ἀντιπεριτίμνονται Ἐπιφάν. 2.
172B.

ἀντιπεριτρέπω, περιτρέπω εἰς τὸ ἐναντίον, Ζαχ. Μυτλ. Διαλ.
σ. 192. 2 ἐν τέλει.

ἀντιπεριφέρω, φέρω ὀλόγουρα, μεταπέτω εἰς τὸ ἐναντίον, Φωτ.
Ἐπιστ. σ. 270. 44.

ἀντιπεριχωρέω, περιπορεύομαι ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, περιβάλλω
αὐτόν, τὰ δὲ ἀντιπεριχωρῶν ἐμβάλλει τὸ πληθὺς αὐτῶν
εἰς τόπον ἔχοντα διώρυχα Πλούτ. Ἀγρ. 39.

ἀντιπεριφύχω [ῶ], περιφύχω καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει, διατρεῖω
ψυχρὸν τὸ περιφύχον με, Πλούτ. 2. 691F.

ἀντιπεριωθέω, ἀπωθῶ οἷον ὁποῦ ἀντιπεριστάμενον πρᾶγμα
οὐσιαστ. ἀντιπεριώπις, εὖως, ἡ, ἀμφοτέρω ἐν Πλούτ. 2. 10051).

ἀντιπέσομαι, Ἀττ. -πομαι, παθ., ἐπὶ τρυφῇ, ἀδολεσχεῖς
χωνεύομαι, ἔως ἀντιπεφθῇ Ἀριστ. Προδρ. 5. 30, 1.

ἀντιπέτρος, ὄν. «ἰσότητος» (Σχόλ.) ἡ ὁμοίος πέτρα, «βασιλί-
κη», μηκέτι τοῦδ' ἀντιπέτρου βήματος ἔξω πόδα κλίνης,
«ὅτι ἀντὶ πέτρας χαλκοῦν ἦν» (Σχόλ.) ἡ εἰκασία αὐτοπέτρου
εἶναι μὲν ἐπιτυχῆς, οὐχὶ δὲ καὶ ἀναγκαῖα, ἀλλ' ὁ δὲ θεὸς παρίστα
αὐτήν, Σοφ. Ο. Κ. 192 πρὸλ. ἀντιπέτρος, κτλ. II ἐπὶ 0. τοῦ
Διός, μακροπολιέμοιο δὲ μάτηρ μάλα ἀντιπέτροιο θεῶν τί-
κεν ἰθύνθηρα, «μαίαν δὲ ἀντιπέτρον φησὶ τὴν αἶγα· ἀντιπέτρος μὲν
γὰρ ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ ἀντὶ αὐτοῦ πέτρος ἰδύθη τῷ Κρόνῳ, ἐτάρχη δὲ
ὑπὸ αἰγῇ τῆς Ἀμαθίας» (Σχόλ.), Θεοκρ. Σύριγξ Ἀνθ. Π. 115. 21.

ἀντιπεφάσθαι, «τεθνᾶναι, ἀναιρεῖσθαι» Πλούτ., ἀλλὰ γραπτέον
διηρημένως ἀντὶ πεφάσθαι ὡς ἐν Ὁμ. Ἰλ. Ν. 447.

ἀντιπήγνυμι, ἐπὶ τῶν ἐδόντων τοῦ κροκοδείλου, ἐμπίπτω τὸν
ἕνα πρὸς τὸν ἄλλον, «ὅτι ἡμία δάκνη, ἀντιπηγνύσας ἀλλήλους οἱ
ἐδόντες.. οὐκ ἀπαλλάσσονται», Ἀνέκδ. Ὁε. τ. 4, σ. 264. 20.

ἀντιπηθᾶω ἀντὶ ἀναπηθᾶω Ἀρχ. Δεξ.

ἀνέπηξ, ηγος, ἡ, (πήγνυμι) εἶδος λίκων πλεκτοῦ, κάκτιθριν
(ἡ Κρίσσα τὸ βρέφος) ὡς θανούμενον κοίλῃ ἐν ἀντίπηγος
εὐτ' ὅχῳ κύκλῳ, ἐν τῇ καλλιτρόχῳ ἢ κατ' ἄλλους ἐντελῶς στρυ-
γύλῳ κυκλῳ τῆς ἀνέπηγος, Εὐρ. Ἰων 19· κύτος εἰλικτὸν ἀντί-
πηγος αὐτόθι 40· κατεσκευασμένον ἐκ λυγαριᾶς, πλεκτὸν κύτος
αὐτοῦ 37· πρὸλ. 1338, 1391· ἴδε τὴν λέξ. λάρναξ. (Λέγεται ὅτι
εἶναι λέξις τῶν Μυτιληναίων, σημαίνουσα κιβωτῶν, κιβωτίον ὡς λῆ-
γομεν νῦν, Εὐστ. 1050. 49.) — Καθ' Ἡσυχ. «ἀνέπηγα· κίστην
Εὐρυπίδης Ἰωνίῳ καὶ κατ' ὄνομαστ. ἀνέπηξ· κιβωτὸς» ὁ αὐτ.
ἀντεπηρόομαι, παθ., πηροῦμαι ὑπὸ τοῦ περῶντος, Φίλιππ.
2. 332.

ἀντεπίπτω· μέλλ. -πεσοῦμαι, πίπτω ἐναντίον τινός, ἀπαγνῶ
ἐμπόδιον, Ἀριστ. Προδρ. 16. 13, 1., 26. 4· — συναντῶ ἐχθρὸν, τίτι ἢ
πρὸς τινα Πλούτ. 3. 19, 5., 4. 14, 9. 2) ἀντίσταμαι, ἀντι-
πίπτω, ἀντιπύσσομαι, Ἀριστ. Προδρ. 32. 13 ἀντ. τίτι Πρὸλ.
Ἀποστ. ζ', 51. 3) ἐπὶ περιστάσεων, εἶναι ἐναντίος, τίτι
Πλούτ. 10. 2, 1, κτλ.: ἀπολ., ὁ αὐτ. 16. 28, 2. II, πίπτω εἰς
ἐναντίαν ἐπιθυμίαν, αἱ σκιάι Στράβ. 76.

ἀντεπιφάσκει = ἀνταποδίδωμαι, «ἀντιπράσσει» ἀνταποδίδωσι
[λόγον]· Πλούτ.

ἀντεπλάγάζω, ἀντίθετος πλάγίζω, πλάγιως θέτω, Λυδ. Μαγ.
3. 37, σ. 214.

ἀντεπλάσσομαι, παθ., ἐκ νέου πλάττομαι, ἀναπλάττομαι,
ἀντιπλάσθηναι πάθει οὐ θέμις τὸ ἀπὸς πεπλασμένον Κλήμ.
Ἀλ. 221.

ἀντεπλάστος, ὄν. = ἰσοπλάστος, ὁμοιος, Σοφ. Ἀποστ. 268
(Ἡσυχ. ἐν λέξει).

ἀντεπλάστουργεῖν, πλαστουργεῖν ἐναντίον τοῦ πλαστουργήσαν-
τος, τῷ Θεῷ Λέοντι. νεαρόν Ξ.

ἀντεπλέκω, συμπλέκω, ἐμπλέκω, πλέκω τὸ ἐν μετὰ τοῦ ἄλλου,
Γαλιν. τ. 12, σ. 46.

ἀντεπλεονεκτέω, πλεονεκτέω καὶ αὐτός, Ἰσίδ. Πηλοσ. Ἐπιστ.
5. σ. 380, κτλ.

ἀντεπλευρος, ὄν. ἔχων τὴν πλευρὰν ἀπέναντι, παράλληλος,
Σοφ. Ἀποστ. 19.

ἀντεπλέω· μέλλ. -πλεύσομαι, πλέω ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, οἱ
δὲ.. μετὰ τῶν Ἀττικῶν νεῶν καὶ αὐτοὶ ἀντέπλεον Θουκ. 1.
50, 54· ἀντ. ἀνέμοισιν Ψευδο-Φινυχ. 113.

ἀντεπλήκτης, ὁ, ὁ ἀνταποδίδους κτύπημα ἀντὶ κτυπήματος,
ἀντιστάται, ἀντιπλήκται Βασιλ. 2. 208B.

ἀντεπλήκτιζω, ἔρχομαι εἰς ἐρίδα, «μαλλώνω», πρὸς τὸν ἀδελ-
φόν αὐτοῦ ἀντιπλήκτισσε Τρεῖς, εἰς Λυδέρρ. 930.

ἀντεπλήξ, ηγος, ὁ, ἡ, ἀντεπλήγεις δακταί, αἱ πλησσομένη
κατὰ μέτρον ὑπὸ τῶν κυμάτων, οὐχὶ πλαγίως ὡς τὸ παραπλή-
γεις, ἴδε τὴν λέξ. κυματηπλήξ· — ὁκταὶ Σοφ. Ἀντ. 592.

ἀντεπλήξεις, εὖως, ἡ, ἐναντία πλῆξεις, ἀντιπρῶσις, Ἰουστίν. Μ.
ἀντεπληρώω, πληρῶ, γεμίζω καὶ αὐτός, διὰ τάχους ἀντιπλη-
ρώσαντες ἐξήκοντα ναῦς, πληρώσαντες ἀνδρῶν καὶ αὐτοὶ ἐξή-
κοντα ναῦς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, Θουκ. 7. 69, κτλ.: — Μίσ., ἀντιπλη-
ροῦμαι φιλοστολίαν πρὸς τινα, πληρῶ τὸ ποτήριόν μου πρὸς τιμὴν
τινός, «εἰς ὑγίαν του», Ἀριστ. εἰδ. τ. 2, σ. 115. II, ὅτε ἐλθόν
εἰς τὴν θείαν τοῦ ἀποβλήντος, μηδὲ μέντοι σκοπεῖτε ὅπως ἐκ
τῶν πολιτῶν ἀναπληρώσετε τὰς τάξεις Ξεν. Κύρ. 2. 2, 28: —

ἀντιπράσσω, ἄντ. -τιω, ἴων. -πρήσσω· μέλλ. -ξω· ἐνεργῶ ἐναντίον τινός, ἀντενεργῶ, ἀντιπράττω, ὅλγιοι ἄνθρωποι αὐτῷ ἀντιπράττοντες Ξεν. Ἀθην. 2. 17, Ἀλεξίς ἐν Ἀδύλ. 10. 8· πρὸς τὴν Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 5, 3, κτλ.· μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρ., Δημ. 886. 2.

2) ἀπολ., πρᾶττω κατὰ τινος, ἐνεργῶ ἐναντίον τινός, ὁ ἀντιπρήσσω = ἀντιστασιώτης, Ἰερὸς. 1. 92· ἐναντιοῦμαι κατὰ τινος τρέπον, ἀντιπράττειν δὲ τι ἐπιχειροῦντας Ξεν. Ἑλλ. 2. 3. 14· ἐὰν ἀντιπράττῃ ἢ μὴ συμπράττῃ Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 9:—ὡς ἐν μέσ, τύπω, Ξεν. Ἰερ. 2. 17, Διον. Ἀλ. 7. 51.

ἀντιπροσβέουμαι, μέσ., ἀποστέλλω πρέσβεις πρὸς τινος ἥκως ἀντιπράττειν κατὰ τῶν πεμφθέντων ὑπ' ἄλλου, ἀντιπροσβέοντο καὶ αὐτοὶ Θουκ. 6. 75, Λουκ. Περὶ γρ. 16· μετὰ ζοτ. Πλουτ. 7. 9, 5.

ἀντιπροσβουτῆς, οὗ, ὁ, ὁ ἀντικαθίστων τὸν πρεσβυτέρου, Γλωσσ.

ἀντιπρίξιμαι, ἀποθ., ἀνταγορεύω, Θεόδ. Πρὸς τ. τετράκτ. σ. 62. 2.

ἀντιπροαίρεσις, εὖ, ἡ, ἀμειβαία προαίρεσις, ἀντιφίλια καὶ ἀντιπροαίρεσις πρὸς ἀλλήλους Ἀριστ. Ἠθ. 7. 2, 12.

ἀντιπροβάλλομαι, μέλλ. -βᾶλλομαι, μέσ. προβάλλω ἢ προτείνω τι ἀντὶ ἐτέρου, ἐὰν δὲ τις ἄρα δοκῇ τινὶ τῶν μὴ προδεδημένων ἀμείνων εἶναι τῶν προδεδημένων τινός, ἐπονομασθῇ ἀνθ' ὅτου θυντα προβάλλεται, τοῦτ' αὐτὸ δημῶς ἀντιπροβάλλεσθω τὸν ἕτερον Πλάτ. Νόμ. 755D:—τὸ ἐνεργ. ἀπάντῃ παρὰ Γαλῆν. (Γλωσσ. σ. 406).

ἀντιπροβουλή, ἡς, ἡ, τὸ προτείνειν τι ἀντὶ ἐτέρου, Πλάτ. Νόμ. 755D, 756A.

2) ἀντιπρόστασις ἢ ἐνστασις, Ρήτορες.

ἀντιπροσέδω, ἀορ. ἐ' (πρὸς, *εἶδω), εἶδον πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, ἀλλήλους Φίλων 2. 544.

ἀντιπροδέρμι, (εἶμι, πορεύομαι) ἀντεπεξέρχομαι κατὰ τινος, καὶ προσήλθον μὲν ἐγγύς τοῦ στρατεύματος. Ἐπειτα δὲ, ὡς οὐκ ἀντιπροήσαν αὐτοῖς, κτλ. Θουκ. 6. 16· ἀπολ., Ἀπ. Καρχ. 107.

ἀντιπραγέομαι, ἀντὶ ἐὰν ὑποτάσσωμαι προηγούμεναι, ἐπὶ τῶν γραμμάτων, Ξεν. Μ. 462. 35.

ἀντιπροθυμίζομαι, ἀποθ., ἔγω ἀντίθετον προθυμῶν, διὲν διὰ κειμαι εὐμενῶς, Διν. Τακτ. 11.

ἀντιπρῶικα, ἐπὶ, σχεδὸν δωρεάν, εὐθηνά, ἀντίπρῶικα τὰ πάντα ἐπὶ ὡλετο Ξεν. Ἀγρο. 1. 18, πρὸς. Πολυδ. Ζ'. 10:—Ὁ Λοφ. ἐν Παρὰ. 280 ἐκλαμβάνει τὴν λέξιν ὡς ἐπὶ ὅτεον, ἀντιπρῶικος, ον.

ἀντιπρῶιχομαι, ἀποθ., κρατῶ τὴν ἐνώπιόν τινος, ἀντιτάσσω, ἐπειδὴν ἡ λύπη ἀμύνεται καρτερῶς καὶ τὰς προσβολὰς ἀποκρούεται τοῦ λόγου, ἀντιπρῶιχομένη τὰ ἄμαχα κέντρα τῆς φύσεως Θεμιστ. 357D:—τὸ ἐνεργ. εὐρηται παρ' Ἰσχυ. «ἀντιπρῶιχεν» ἀντιδρῶναι.

ἀντιπροκάλλομαι, μέσ., ἀντιτάσσω πρόκλησιν κατὰ προκλήσεως, ἡναγκαζέμην, παρ' ἡ ἡγοῦμένη δίκαι' εἶναι, ἀντιπροκαλέσθαι Δημ. 979. 9· προκαλοῦμαι τὸν προκαλεσάμενον, ἀντιπροκαλοῦμεθα ὅμιλος. ἔκχωρεν Φρεγγέλης Διον. Ἀλ. τ. 4. σ. 2315 Reisk:—Ἐντεῦθεν ἀντιπροκλήσεις, εὖ, ἡ, «ἀντιπροκλήσεις, ἀντιλογίαι, ἀντεγκλήματα» Ἰσχυ.

ἀντιπροκαταληπτέον, ἥμ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀντιπροκαταλήψῃ ἐξ ἄλλου, ἀντιπροκαταληπτέον ἐστὶν αὐτὰ Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλ. 9. 12.

ἀντιπροσπίθω, ἀνταποδίδω πρόπον, ἀντιπροσπίθω δ' ἀλλήλοισι τὸ αἶμα τῶν δημοτῶν Ἰωσήφ. Ἰουδ. Π. 5. 10, 4.

II, μεταφ. ἀντιδωροῦμαι, καὶ οὐ λαβὼν τόδε δῶρον δοῖδας ἀντιπρόπιθι Διονύσι. Ἑλεγ. 1. 4 Bgk.

ἀντιπροσαγορεύω, ἀνταποδίδω χαιρετισμὸν, ἀντασπάζομαι, οὐδενὶ γὰρ οὕτως ἀπέναντος Ρωμαίων ἀδῶξω καὶ ταπεινῷ Κράσσος, ὃν ἀσπασάμενον οὐκ ἀντιπροσηγόρευσεν ἐξ ἐνόματος Πλουτ. Κράσσ. 3:—ἀλλ' ὁ ἄντ. ἀορ. εἶναι ἀντιπροσπίθω Θεοφ. Χαρ. 15· παθ. ἀντιπροσερρήθη Ξεν. Ἀπομ. 3. 13, 1.

ἀντιπροσαμαύομαι, μέσ., ἐπισωρεύω νέον χῶμα ἀντὶ τοῦ παρὰ σφόντος ὑπὸ βέματος, τί δέ, ἐφη, τῷ ἐψιλωμένῳ τὰς ρίζας· ἀντιπροσαμαύομαι τὴν γλῆν ἄν, ἐφη ἐγὼ Ξεν. Οἰκ. 17. 13 [ἔδε ἀμάω].

ἀντιπρόσειμι, (εἶμι, πορεύομαι) πορεύομαι ἐναντίον, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 24, διαφ. γραφ., Θουκ. 6. 66.

ἀντιπροσέπειν, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀντιπροσαγορεύω.

ἀντιπροσελαύνω, ἀμειβ., προσελαύνω ἐναντίον, Δίων Κ. 46. 37.

ἀντιπροσέρχομαι, ἀποθ., ἀντιπρόσειμι, τινὶ Δίων Κ. 60. 6.

ἀντιπροσέχω, προσέχω ἐν τῷ μέρει, τοῦτοισι δ' Χάγος ἀντιπροσέχων τοῖς λόγοις Νικίτης. Ἑγγεν. 6. 93.

ἀντιπροσκαλέομαι, μέσ., προσκαλοῦμαι τὸν προσκαλεσάμενον, ἀντιπροσκαλέωμαι, ἀντιπροσκαλεσάμενον δὲ κάκεινου ἐμὲ Δημ. 1153. 3.

ἀντιπροσκήνυω, προσκηνῶ τὸν προσπίπτοντα εἰς ἐμέ, Πλουτ. 2. 1117C.

ἀντιπροσλήγω, ἀντιπροσαγορεύω, Βυζ.

ἀντιπροστίθημι, προστίθημι ἀπ' ἐτέρου, Βυζ.

ἀντιπροσφέρω, προσφέρω καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει, λύχον τινὶ Ξεν. Συμπ. 5. 9.

ἀντιπροσφύλλομαι, ἀποθ., ἀντιπροσφύλλω, Φίλων 1. 30.

ἀντιπροσφύνησις, εὖ, ἡ, προσφύνησις πρὸς τὸν προσφύνησαντα, Βυζ.

ἀντιπροσχωρίω, προσχωρῶ, πλησιάζω καὶ αὐτὸς, τινὶ Βυζ.

ἀντιπρόσωπος, ον, ἔχων τὸ πρόσωπον ἰσχυρῶς πρὸς τινος, τοῖς περὶ τοῖς Κῦρ. 7. 1, 25:—πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, ἀντιπρόσωποι μαχόμενοι ὁ αὐτ. Ἑλλ. 6. 5, 28.—Ἐπὶ ῥρ. -πῶς Ἀριστ. π. Θαν. 72:—τὸ ῥῆμα -ωπείω, δύναμαι ἀντιβλέπειν, τινὶ Βυζ.

ἀντιπρόστασις, εὖ, ἡ, ἐναντία πρόστασις, Τζιτζ. ἐν Ὁξ. Ἀνικ. τ. 4, σ. 74, 23.

ἀντιπρωτείνω, προτείνω εἰς τὸν προτείναντα, τὴν δεξιάν προτείναντας Φαρναδάξω ἀντιπρωτείνε καὶ ὁ Ἀγροκόρος Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 31· ἀντιπρωτείνοντες ἱκετηρίας Διον. Ἀλ. 8. 19.

2) ὑπερόπλιον ἢ προτείνω ἐναντίον πρὸς τινος κατ' ἄλλης, ἀντιπρωτείνω τὸ τινος, ὁ αὐτὸς μὲν εὐπρέπειαν ἔφερεν, ἀδύναστα δ' ἦν Δίων Κ. 48. 11.

ἀντιπροτίθημι, = ἀντιπροτείνω 2, Δίων Κ. 63. 1.

ἀντιπροφίρω, παρουσιάζω καὶ αὐτὸς ἀπ' ἐτέρου, φέρω ἐμπρὸς ἐναντίον ἄλλου, Ῥηγ. Νύσσ. Π. 161A.

ἀντιπρῶρος, ον, (πρῶρος) ὁ ἔχων τὴν πρῶσαν ἰσχυρῶς πρὸς τινος, ἀντιπρῶροι τοῖσι βορβοροῖσι γινόμενοι Ἠρῶ. 8. 11· τοῦς. Ἐσπλους τὰς ναυσὶν ἀντιπρῶροις. κληροῖν Θουκ. 4. 8· [ταῖς ναυσὶ] μὴ ἀντιπρῶροις χρησθῆναι, νὰ μὴ ἐφορμῶσι μὲ πρῶσαν ἐναντίον πρῶρος, ὁ αὐτ. 7. 36· τὸ ἀντιπρῶρον εὐχερῶς οἱ αὐτοὶ ἀντ. ἐμβάλλεσθαι αὐτοῖσι 31· τῶν πολεμίων ἀντιπρῶρων. ἐφορμούντων ὁ αὐτ. 8. 75· ἀντ. καταστῆσαι τὰς τριήρεις Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 28· τὸ στράτευμα ἀντ. ὥστε τριήρη προσῆγε αὐτοῖσι 7. 5, 23.

2) ὡς τὸ ἀντιπρῶρος, πρῶσιον πρὸς πρόσωπον, τὰ δ' ἀντιπρῶρα.. βλάπτειν ἰσχυρῶς Ξεν. Τρ. 223· κατ' ἀντιπρῶρα ναυστάθμων, ἐμπροσθεν αὐτῶν, Εὐρ. Ἰφ. 136· ὁργῆς ἀντιπρῶρου κυλινδουμένης Πλουτ. παρὰ Σωδ. 175. 49· κατὰ κεφαλῆς, κατωκάρα, «κατωκάρα», Πίπτιον Χρυσ. Σιδυλ. 8. 100.

ἀντιπερύσσομαι, μέσ., περύσσομαι κατ' ἄλλου περυσσόμενον, κυματῶ καὶ ἐγὼ ἀπ' ἐτέρου τὰ πτερὰ μου ὀμιλῶμενος, Κῦστ. Πονημ. 320. 43.

ἀντιπτῶμα, αὐτ. τὸ, πρόσκομμα, ἐν ὁδῷ ἀντιπτῶματος μὴ πορεύοι, δηλ. ἐν ἡ δυνάτῳ νὰ προσφύγῃ πρὸς τι, Ἑσδ. (Σειρήν λα', 34· λα', 21):—δυστύχημα ἐκ τύχης, Ἰσχυ.

ἀντιπτῶσις, εὖ, ἡ, τὸ πῖπταιν ἐναντίον τινός, ἀντίστασις, Ἰσχυ. 22. 48.

II, παρὰ γραμμ., ἐναλλογή πτώσεων, Σχολ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 140.

ἀντιπτῶτικος, ἡ, ον, ὁ ἐξ ἀντιπτῶσεως ἢ εἰς ἀντιπτῶσιν ἀνήκων· (ὅρα ἀντιπτῶσις II.), Ἰσχυ. (Walt.) 8. 660:—Ἐπὶ ῥρ. -πῶς Κῦστ. αὐ. Ἰλ. σ. 22, 24, κτλ.

ἀντιπύρος, ον, ὁ ἔχων τὴν πυρὴν ἰσχυρῶς πρὸς ἄλλην πυρὴν, ἐπὶ τῆς ὁχέσεως ζῶντων τινῶν, ὁχέσει οὐκ ἀντίπυρος Ἀριστ. 1. Ζ. 5. 2, 8., συμπλέκεται ἀντίπυρα αὐτοῖσι 5. 8, 4· πρὸς, πυρὴν δὲ.

ἀντιπυκτεύω, πυκτεύω πρὸς τινος, πυγμαχῶ πρὸς αὐτόν, τινὶ Σχολ. Σοφ. Τρ. 411.

ἀντίπυλος, ον, (πύλη) ἔχων τὰς πύλας ἀπέναντι, ἀντίπυλοι ἀλλήλοισι οὐλαί Ἠρῶ. 2. 148.

ἀντιπυλῶναι, ἀποθ., ἐρωτῶ ἢ ἐρευνῶ καὶ αὐτὸς ἀπ' ἐτέρου, Κλήμ. Ρώμ. Ἐπιστ. σ. 50, 23 καὶ 168. 27.

ἀντιπυργός, ον, ὁμοῖος πύργῳ ἢ ὁ χρησιμῶν ἀντὶ πύργου, ἀντίπυργον ἐπιβάσαι πέτραν Εὐρ. Βάχ. 1097· ἐπικρατεῖται ἐπὶ ὡς τὸ ἀντιθετός, κτλ., ὁ Ἰσχυ. ἐρμηνεύει· ἀντιπυργός· ἰσχυρῶς, ἴσον κατὰ τὸ ὕψος τοῦ μήκους τὸ ἀνίστασμα ἔχων.

II, ὡς οὐσιασ., ἀντιπυργός, ὁ, ἀποθήκη, ἀντίπυργοι ἐξόχιοι Λιδά. τ. 1, σ. 338, 10.

ἀντιπυργός, οἰκοδομῶ πύργον ἀπέναντι ἄλλου πύργου ἢ φρουρίου, μετὰ ἀντιστοίχου αἰτ., πόλιν.. τήνδ'. ἀντεπύργωσαν τότε, ἀντήγειραν τότε ὡς ἀντίπυργον, 8 ε. τὸν Ἀρείου Πάγου ὡς ἀντίπαλον τῆς Ἀχαιοῦ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 688.

ἀντιπυρσύνω, ἀπάντῳ εἰς τὸ διὰ πυρσὺ σημειῖον εἰ' ἀνυψώσεως ἄλλου πυρσὺ, ἐνδοθεν ἀντιπυρσύνω Πλουτ. 8. 30, 3.

ἀντιρρήπιζω, ῥαπίζω τὸν ῥαπισαντά με, παρῇζει.. ὁ Χριστὸς ῥαπίζεσθαι καὶ μὴ ἀντιρραπίζειν Ἰω. Χρυσ. Ψαλμ. 7. τ. 1, σ. 571. 39.

ἀντιρρήπω, ῥέπω εἰς τὸ ἕτερον μέρος, κάμνω τὴν πλῆθειν νὰ κλῖνῃ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, νικᾷ τὸ κέρδος, πῆμα δ' οὐκ ἀντιρρήπει Ἀισχύλ. Ἀγ. 574· τινὶ Ἰσχυ. περὶ Ἀζού. 782· μεταφ. ἀντιρραπίζομαι, ἐπαμφοτερίζων δὲ τὴν γνώμην καὶ ὥστε ἐπὶ πλάστιγγος ἀντιρρήπων Φίλων 2. 170, κτλ.: πρὸς. ἀντιρροπος.

ἀντιρρέω, ῥέω ἢ (ἐπὶ ἀνέμου) πνέω ἐναντίως, τοῦ πνεύματος ἀντιρρέοντος Πλουτ. Δ'. 111.

ἀντιρρήγνυμι, παθ., ἀντιρρήγνυμαι, ῥήγνυμαι καὶ αὐτός, κάκεινος ἀντιρραγείε ὑποχωρεῖ Πλουτ. 2. 1003B.

ἀντιρρημονέω, ἀντιλέγω, ἀντιρρημονεῖν τῷ ἐλέγχοντι Ἰω. Δαμασκ. ἐν Νι. Ἑλλ. Πατρολ. τ. 90, σ. 476.

ἰδιώτης οἷας καὶ ἡ ἐκ μετάλλου (ἰδίως δὲ ἐκ χαλκοῦ παραγομένη),
'Ορειάδα. 2. 720, Γαλην. τόμ. 12, σ. 234.

ἀντισποδος, ον. = τῷ προηγ., ἐπειδὴ δὲ καὶ τὰ ἀντισποδα
ἱκανῶς εὐχρηστῇ, ὑπερποσσης πολλὰκις σποδοῦ, τὰ ἱσοδυνα-
μοῦντα ἀναγκαῖον ἔστιν ὑποδεῖξαι Διοσκ. 5. 86. ἴδε τὴν
λέξιν σποδος III.

ἀντισποδάζω = ἀντισπεύδω, τινι Δίων Κ. 40. 55.

ἀντισποδία, ἡ, τὸ ἀντισποδάζειν, Οἰνύμ. παρ' Εὐσ. ἐν Βυαγγ.
Πρ. 217Α.

ἀντιστάδην [ᾱ], ἐπίρρ., ἐπὶ μάχης ἐκ τοῦ πλησίον, δηλ. δι' ἄγχε-
μάων δπλων, ἀντιστάδην συρραγέσης μάχης Θ. Μετοχ. σ. 694.

ἀντιστάδης, α, ον, ἔχων μῆκος σταδίου, μακροῖς, μέγας,
Σχόλ. εἰς 'Οδ.

ἀντισταθμάω = ἀντιστηκώ, Βασίλ. τ. 1, σ. 303Β. Γρηγ. Ναζ.
τ. 1, σ. 897D: — οὕτως, ἐν τῇ μέσῳ τύπῳ, Ἰούστ. 1875. 8.

ἀντιστάθμευσις, ἡ, = ἀντιστήκωσις, Ἰω. Χρυσ. εἰς Θεοδ. τ.
6, σ. 83 καὶ παρὰ Γραμμ.

ἀντισταθμίζω = ἀντιστηκώ, Ψευδ.-Αθαν. IV, 1001Α.

ἀντισταθμός, ον, (σταθμή), ἰσοδάρης, ἰσοζυγής, ἰσόρροπος,
τινι Πλάτ. Σοφ. 229C: χρυσὸν ἀντισταθμὸν τῆς κεφαλῆς οὐκ
ἔδεδαντο Διόδ. 5. 29: — μεταφ., ὡς πατήρ ἀντισταθμὸν τοῦ
θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὐτοῦ κόρη, ἀντίρροπον διὰ τὴν φονευθεῖ-
σαν ἔλαφον πρὸς ἐξίσασμόν τῆς Ἀρτέμιδος, Σοφ. Πλ. 571.

ἀντιστάσις, ἡ, = ἀντίστασις, Νικήτ. Χρον. 179C.

ἀντιστασιαζώ, ἀνταμιλλώμαι, ἀντιστασιαζών, δὲ αὐτοῖς
Καλλιμαχος, καὶ οὗτος ἔφη ἐθέλειν πορεύεσθαι Ξεν. Ἀν. 4.
1, 27: αἱ ἀντιστασιαζόμεναι = οἱ ἀντιστασιαζόμενοι, ἡ αὐτὴ Κύρ.
7. 4, 3: πρὸς πάνθ' ὅσα δ' ἕτερος τὸν ἕτερον ἐθέλοντα
ἀίσθοιτο ἀντιστασιαζόντα, παρουσιαζόντα ἀντίστασιν, Δίων Κ.
37. 54.

ἀντιστάσιαστος, οὔ, δ, = ἀντιστασιαστής, Δίων Κ. 73. 4.

ἀντιστάσιος, ον, ὁ ἴσον ἔχων βάρος, ἰσοδάρης, Μάξ. Τύρ. 39.
1: μεταφ., ὁ αὐτ. 4. 1.

ἀντίστασις, εως, ἡ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ στάσις, στάσις καὶ
ἀντίστασις καὶ μάχη Πλάτ. Παιδ. 360Α. II, τὸ ἀντιτάσασθαι
τινι, ἀντίστασις ὡς παρ' ἡμῖν, τύχης Πλουτ. Διμύλ. 36: ἔξ ἀντι-
στάσεως ἀγωνίζεσθαι, συστάσθαι, Ἡρωδιαν. 5. 4, 6: ἴση ἀντί-
στασις, ἰσορροπία, Ἀριστ. π. Κόσμ. 5. 7. III, ἀντίστασις ἰσχυ-
ρισμός, Ρήτ.

ἀντιστασιασθῆς, στασιαστικός, ἐπαναστατικός, Κλήμ. Ἀλ. 430.

ἀντιστασιαστής, ον, δ, ἐκ τῆς ἐναντίας στασιαστούσης πατρὸς,
'Πρόδ. 1. 92, 4. 164, Ξεν. Ἀν. 1. 1, 10, κτλ.

ἀντιστάτω = ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, ἰδίως ὡς πολιτικῶς
ἀντίπαλος, 'Πρόδ. 3. 52: τινι Πλάτ. Γοργ. 513C: πρὸς τι Πλουτ.
2. 802B.

ἀντιστάτημα, ατος, τό, ἀντίστασις, πρόσκομμα, Νικήτ. Χρον.
345Α.

ἀντιστάτης [ᾱ], ον, δ, ἐναντίας, ἐχθρὸς, Αἰσχύλ. Θ. 518,
Πλουτ. 2. 1084B. II, ὑποστρίγμα, Ἡρων Βελοπ. 131 κτλ.

ἀντιστατικός, ἡ, ον, ὁ πρὸς ἀντίστασιν διατεθειμένος, Ἰερμογ.
'Ἐπίρρ. -κός Γρηγ. Νύσσα. — οὕτως ἀντιστατικός, ον, Γρηγ. Ναζ.

ἀντιστέλλω, ἀντιδιιστέλλω, τινι τι Ἰω. Χρυσ.: — Πλουτ., δια-
φέρει ἀπὸ τινα, τινι Βασίλ.

ἀντιστέργω, ἀνταγοπῶ, διάφ. γραφ. ἐν Δίωνι Χρυσ. λόγ. 12, σ.
394 ἀντὶ τοῦ ἀντιθεραπεύω.

ἀντιστερννν, τό, τὸ μέρος τῆς ῥάχης τὴν ἀπέναντι τοῦ στέρνου,
«τὸ μέρος (τῆς ῥάχης) ἐν τῇ νύκτι κατὰ μῆκος ἄχρις ὀσφύος κοιτα-
ζόμενον κρείσσει καὶ ταύτης τὸ καταλήγον ἀντιστερνον» Πλούτ. 1^η, 177.

ἀντιστεφανός, πτεφάνων καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει, Βύμβλ. 8. 10.

ἀντιστήκω = ἀνθίσταμαι, κοιν. «ἀντιστήκω», «ἐνστάτης, ὁ ἐν
ἐπὶ δὲ ἀντιστήκων τινι Σχόλ. εἰς Σοφοκλ. Αἶαντα 104. — ἀντετάγω,
ἀντιστήκω» Ἰσχυρ.

ἀντιστήριγμα, ατος, τό, ἀντήρισμα, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 785, 793:
μεταφ., ὑποστήριξις, προστάσις, Ἐβδ. (Βασίλ. Β') κδ', 19 κ. ἄλλ.

ἀντιστηριγμός, οὔ, δ, ἀνταθισμός, ἀνακοπὰς τε ποιήσει
συλλαβῶν, καὶ ἀναβολὰς χρόνων, καὶ ἀντιστηριγμοὺς
γραμματίων Διον. Ἀλ. π. Συναθ. Ὄνομ. (ἐκδ. Reiske τ. V. σ. 99,
10) ἴδε ἐν λ. στήριγμος II. 3.

ἀντιστηρίζω: μέλλ. -έξω, ὑποστηρίζω, Ἀριστ. Προβλ. 25. 29,
2. II, ἐπιπέζω, Ἰππ. Ἀρθρ. 813, Σίξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 137.

ἀντιστελίζω, ἀντανακλῶ λαμψὴν εἰς τὸ λάμπον, ἀντιστρίψω
τὸ κάλλος τῷ κάλλει Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 480C.

ἀντιστοιχείωσις, εως, ἡ, μεταβολὴ στοιχείου (γράμματος), ὡς
π. χ. «φίτρων, κορμῶν, ἀντὶ τοῦ φυτρῶν κατὰ στοιχείωσιν», Σχόλ.
εἰς Ἰλ. Μ. 29.

ἀντιστοιχέω, ἐπὶ χροῦ, ἀντιστοιχεῖν = ἵστασθαι ἀπέναντι ἐν
τοίχοις ἡ κατὰ ζεύγη, ὥστε γορεῖ ἀντιστοιχοῦντες ἀλλήλοισι
Ξεν. Ἀν. 5. 4, 12: συνορχοῦμαι τινι ὡς σύκροτες, ἐμὲ μὲν πα-
ρακάλει, ὅταν μέλλῃς μαυθάνειν ὀργεῖσθαι, ἵνα σοὶ ἀντι-
στοιχῶ τε καὶ συμμιανθῶμαι δ' αὐτ. Συμπ. 2. 20. II, ἐπὶ
γράμμάτων, ἴδε σύσταιχος.

ἀντιστοιχία, ἡ, τὸ ἀντιστοιχεῖν, τὸ ἵστασθαι ἀπέναντι ἄλλου,
κατ' ἀντιστοιχίαν τῶν ποδῶν ἢν ἡ κίνησις Ἀριστ. Προβλ.
10. 30: προημάτων ἀντιστοιχίας Πλούτ. 2. 474B. II, ἐπὶ
γράμμάτων, ἴδε σύσταιχος.

ἀντιστοιχος, ον, περὶ τῶν ποδῶν τῶν ζώων (ἰδίως τῶν τετρα-
πόδων καὶ πολυπόδων), οἵτινες εἶναι ἀντίστοιχοι πρὸς ἀλλήλους, ὡς
π. χ. οἱ δεξιὸι πόδες πρὸς τοὺς ἀριστεροὺς: ἀλλ' ὁ δεξιὸς πρὸς τὸν
δεξιὸν εἶναι σύσταιχος, ἐπίσης καὶ ὁ ἀριστερὸς πρὸς τὸν ἀριστερόν,
'Αριστ. Περὶ Ζ. παρ. 6. 4., 8. 6 καὶ 7. 2) ἴσος, ἴσους, σκιῶ
γὰρ ἀντίστοιχος οὖν ἔνυρ. Ἀνθρ. 745: ἀντίστοιχα λέγωνται
τοῦτοιοι, ἀντιστοιχοῦντα πρὸς, Διον. Ἀλ. π. Ρήτ. 6. 7. II,
ἐπὶ γραμμάτων, ἴδε σύσταιχος.

ἀντιστομος, ον, πῶαν, ἐφαπλμ. γραφῇ, ἀντὶ ἀμφίστομος ἐν
'Αρθρ. Τακτ. 20. 2: ἀλλ' ὑπάρχει ἡ λέξις ἐν τῷ Μ. Ἰσχυρ. καὶ ἐρμη-
νεύεται ὅδε: «ἀντίστομος, παρὰ τοῖς τακτικαῖς τάξεσι ἐξ ἑκατέρου
μέρους ἔχουσα τοὺς μαχημοὺς», Ἰσχυρ. Μ. σ. 114. 12. — Καθ' Ἰσχυρ.
δὲ «ἡ ἐξ ἑκατέρου μέρους τάξις».

ἀντιστοχατικός, ἡ, ον, ὁ ἀμειβαλὺς στοχαζόμενος, εἰκάζων,
Σχόλ. εἰς Δημ.

ἀντιστρατεύσεις, ἡ, ἐκστρατεία ἐναντίον τινός, Βουζ.

ἀντιστρατεύομαι, ἀποθ., ἐκστρατεύω ἐναντίον τινός, κινῶ πό-
λεμον, τινι Ξεν. Κύρ. 8. 8, 20: — οὕτω καὶ ἐν τῷ ἑνεργ. Διοδ.
'Ενολ. 409. 22: μεταφ., Ἀριστ. τιν. 2. 1.

ἀντιστρατήγιον, ἐνεργῶς ἐναντίον τινός ὡς στρατηγός (ἡ ἐν γένει)
κινῶ πόλεμον ἐναντίον τινός, τινι Διον. Ἀλ. 11. 37, Ἀρθρ. Ἀνδρ. 2.
7, 5, Κλήμ. Ἀλ. 581. II, εἰμυ ἀντιστρατήγος, Πλουτ. Σερ. 12.

ἀντιστρατήγημα, ατος, τό, στρατηγία κατὰ στρατηγήματος,
'Αρθρ. Μαθύμ. 326: — ἀσάτως -γῆσις, ἡ, Ὀνήσανδ. 32.

ἀντιστρατήγος, ὁ, ὁ στρατηγός τοῦ ἐχθρικοῦ στρατεύματος,
Θουκ. 7. 86, Διον. Ἀλ. 6. 5. II, ὁ ὑποστράτηγος τοῦ ἐν Πώμῃ
στρατηγού, ὁ Πριγκιπάλιν ἢ Λαγκάτιον Πριγκιπάλιν, Πόπλιος ἔξ...

καταλιπὼν Βαβίον ἀντιστρατήγον αὐτὸς μὲν, κτλ. Πολύδ.
15. 4, 1, καὶ συγχαίει ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ.: ὡσαύτως, ἀνθύπατος
Πριγκιπάλιν, Πολύδ. 28. 3, 1, πρὸλ. 28. 5, 6.

ἀντιστρατιώτης, ον, δ, στρατιώτης ἐκ τῶν πολεμίων, ἐναντίος
πολέμιοις, Ἰωσήφ. Ἀρχ. 1. 13. 14, 2 (διάφ. γραφ. ἀντιστασιώτης)
Λιβάν. 4. 522.

ἀντιστρατοπέδεια, ἡ, στρατοπέδευσις ἀπέναντι ἢ ἐναντίον
ἐχθρικοῦ στρατοπέδου, Πολύδ. 3. 101, 8.

ἀντιστρατοπέδευσις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., ἡ ἀπέναντι ἀλλή-
λων στρατοπέδευσις δύο ἐχθρικών στρατευμάτων, μάχης περὶ τοῦ
ὑδατος τοῖς στρατιώταις ἐν τῇ ἀντιστρατοπέδευσις γένου-
μένης Δίων Κ. 78. 26.

ἀντιστρατοπέδεω, στρατοπέδεω ἀπέναντι τινος, μι βοτ.,
περὶ τὰς αὐτὰς δυσχωρίας ἡμῶν ἀντιστρατοπέδουσαντες ἀν-
θρώπους ἀτάκτους Ἰσοκρ. 1321), Πολύδ. 1, 74. 13, κτλ. II,
συνέτιον ἐν τῇ μέσ. τύπῳ, τινι Ἡρόδ. 1. 70, Θουκ. Ξιν. ἀπολ.,
Θουκ. 1. 30: οὕτως ὁ παθ. πρῆμ., ὁ αὐτ. 4. 124.

ἀντιστρέπτεις, α, ον, βηματ. ἐπὶθ., διὰ ἀντιστρέφειν, λογικῆς
ἔρος παρ' Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρόβ. 1. 45, 10 κ. ὅλλ.

ἀντιστρεπτικός, ἐπίρρ., ἀντιστρέφω, Ἰω. Δσμ. τ. 1, σ. 644.

ἀντιστρέπτος, ον, δν δύναται τις νὰ στρέψῃ πρὸς τὸ ἐναντίον
μέρος, τὰ ἀντιστρέπτα, μηχαναὶ ἐπὶ ὁδῶν καὶ ἀντὶ τὸν ὅλον
τὰς διευθύνσεις, Διόδ. 20. 91.

ἀντιστρέφω: μέλλ. -ψω: πρῆμ. -εστρεψαί: — στρέψω πρὸς τὸ
ἐναντίον μέρος: — Ἰλαθ. φων., στρέφομαι καὶ βιβλίου ὁπῶς, ἡ ἐλλο-
γισμ., Ἀριστ. τιν. 1. 4. 2) στρέφω πρὸς τὸ ἐναντίον, ὁ δὲ Ἀγχι-
σλαος ἀντὶ τοῦ ἐπὶ Κάρλιαν ἰέναι εὐθὺς ἀντιστρέψας ἐπὶ
Φρυγίας ἐπορεύετο Ξεν. Ἀγχι. 1. 16. II, ἀντιστρέφω συλ-
λογισμὸν, ἀντιστρέφειν ἐθίκεσθαι γρή τοὺς λόγους Ἀριστ. Τον.
8. 14, 1: ἀπολ., ὁ ἀντιστρέφων, εἶδος συλλογισμοῦ, Γέλλιος (Αἰ-
λίος Gallienus) 5. 11.

III, παρ' Ἀριστ. δύο ὅροι λέγεται ὅτι
ἀντιστρέφονται (ὁμοτῆς) ἢ ἀντιστρέφονται (παθητ.), ἡ ὁποῖαν δύναν-
ται νὰ ἀλλάξωσι θέσεις, δηλ. νὰ λάβῃ ἑκάτερος τὴν θέσιν τοῦ ἑτέρου,
'Αριστ. Κατηγ. 12. 6. κ. ὅλλ.: τὰ γένη κατὰ τῶν εἰδῶν κατη-
γορεῖται, τὰ δὲ εἶδη κατὰ τῶν γενῶν οὐκ ἀντιστρέφει, εἰν
πάσχωσιν ἀντιστρέφειν ὥστε νὰ κατηγοροῦνται κατὰ τῶν γενῶν, αὐ-
τόθι 5. 11: — ἀπρὸς, ἀντιστρέφει, ἀντιστροφή τῶν ὁρῶν εἶναι δυ-
νατὴ, δ' αὐτ. π. Γεν. καὶ Φυσ. 2. 11, 5, πρὸλ. Περὶ Φυσ. 2. 11, 4,
Προβλ. 5. 25., 30. 4. 2) ἡ λέξις αὕτη εἶναι ἐν συνηθείᾳ
χρήσι ἐν τοῖς συλλογισμοῖς, εὖθι ἡ ἀναγωγή τοῦ διενέξου καὶ ἐπὶ τοῦ
σχήματος εἰς τὸ πρῶτον ἐκτελεῖται διὰ τῆς ἀναστροφῆς ἐκείνης τῶν
ὁρῶν, ἴδε Ἀναλυτ. Πρ. 1. 2, κτλ. καὶ τὸ ἔκμα κείμεν ἡ ἐπὶ τῶν ὁρῶν
ἀντιστρέφει τὸ Β τῷ Α αὐτόθι 2. 22. 1, κ. ὅλλ.: τὸ Γ πρὸς
τὸ Α ἀντ. αὐτόθι 2: ἀντ. τὸ καθόλου τῷ κατὰ μέρος αὐτόθι
1. 11, 3 κτλ.: ἡ ἐπὶ τῶν προτάσεων, αὐτόθι 1. 2, κ. ὅλλ.: ἀντ.
καθόλου, ἀπὸ τῶν δύναται νὰ πάθῃ ἀντιστροφήν, αὐτόθι 1. 3. 1: ἀντ.
ἐπὶ μέρους, κατὰ μέρος αὐτόθι 1. 20, 3, κ. ὅλλ. 2) ἀμείλως
ἀντιστρέφω πρὸς ἐναῖ ἄλλον σκοπὸν, ὁ τόπος ἀντιστρέφει πρὸς
τὸ ἀνασκοπεῖν ἢ τὸ κατασκοπεῖν δ' αὐτ. Τοπ. 2. 2. 4:
ἀντ. πρὸς ἀμείλως αὐτόθι 2. 6, 1, κ. ὅλλ. IV, παθ. ἀμειβαλὺς

ἀντικείμεναι, ἀντεστροιμμένα πρὸς ἄλληλα ὁ αὐτ. 'Ιστ. Ζ. 2, 1, 9, πρὸλ. Πολύβ. 6. 32, 6.

2) ἐν τῇ λογικῇ ἀντιστρέφωμαι, ἐπὶ προσάσειν, 'Αριστ. 'Αναλυτ. Πρῶτ. 1. 28, 7, 2, 5, 4' ἀντ. τῇ πᾶλιν ὁ εὐρύς, τὸ ἀντιστρέφον αὐτῆς, ὁ αὐτ., π. Γεν. Ζ. 5, 4, 7, ἢ ἀντ. πρόσθεσις ὁ αὐτ. Φυσ. 3. 6, 13.

3) 'Επίρρ. ἀντεστροιμμένως αὐτ. 3. 6, 7, π. Ζ. Μαρ. 4. 9, 6, κ. ἄλλ. — 'Εν τῇ λογικῇ ἀντιστρέφω, δι' ἀντιστροφῆς, ὁ αὐτ. περὶ 'Ερμην. 13. 31.

ἀντιστροφῆ, ἢ, τὸ ἀντιστρέφειν, ἢ ἐν χοροῖς, ἢ ἀντιστροφή, ἥτοι ἐπιστροφή τοῦ χοροῦ ἀκριβῶς ἀναπαυρυνόμενη πρὸς τὴν στροφὴν, ἥτις προηγήθη, μετὰ τῆς διαφοράς ὅτι ἐν ταύτῃ οἱ χορεύοντες ἐκινουνο ἐξ ὁρισμένων πρὸς δεξιὰ, ἀντὶ τὰ κινουμένων ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερά· ἐντεῦθεν καὶ τὸ ὄνομα τὸ διζόμενον εἰς τοὺς στίχους τοὺς ἀντιστοιχοῦντας εἰς τὴν στροφὴν, ὡς παρὰ Πινδάρου καὶ 'Τραγικοῦ' πρὸλ. Διον. 'Αλ. π. Συνθ. 19, κ. ἄλλ. 'Ἰδε καὶ τὴν λέξ. ἀντιστροφικὰ.

II. σχῆμα ῥητορικὸν κατὰ τὸ ὑποῖον δύο κῶλα τελευτῶσι μετὰ τὰς αὐτὰς λέξεις, π. γ. «ὦ μὲν γὰρ ὅσα ἄν τις λάβῃ καὶ σώσῃ μεγάλην ἔχῃ τὴν τύχην τὴν χάριν» ἀντὶ ἀναλύσας λέξιν, συνανάλωσας καὶ τὸ μνησθῆναι τῇ τύχῃ τὴν χάριν' 'Ερμην. 1, σ. 177.

III. ὁμοίαν, κατὰ τὴν ἀντ. τῆς ἀναλογίας 'Αριστ. Φυσ. 8. 10, 7: — 'Εν τῇ λογικῇ ἡ ἀντιστροφή τῶν θῶν τῆς προσάσεως, ὁ αὐτ. 'Αναλυτ. Πρ. 1, 3, 3' ἀντιστροφὴν ἐδέχεσθαι, ἐπιδέχεσθαι, αὐτοῖσι 1. 43, 4. 'Ἰδε ἀντιστρέφω III.

IV. ἐν τῇ γράμμῃ, σύνταξις ἀντεστρομένη, ὡς ἔκαστε τεύχων, ληρείς ἔχων, ἀντὶ ἔτευθε καριῶν, ἔχεις ληρῶν· ὡσαύτως, ἀντιστροφος θέσις τῶν γραμμάτων ἐν τινὶ λέξει, ἴδε 'Ετυμ. Μ. 424, 8.

ἀντιστροφικὰ, ὧν, τὰ, τὰ λυρικά μέρη τῶν ἐλληνικῶν δραμάτων συνιστάμενα ἐκ στροφῶν καὶ ἀντιστροφῶν, Γράμμ.

ἀντίστροφος, ὧν, ἐπισταμένης οὕτως ὥστε νὰ εἶναι πρῶτον πρὸς πρῶτον πρὸς ἕτερον, τελεμένης ἀπέναντι, ἐπομ. ἀντίστοιχος, Πλάτ. Θεαιτ. 158C, κτλ.· τινὶ ὁ αὐτ. 'Πορ. 464B, Πολ. 665A, 'Αριστ. Ρητ. 1. 1, 1, Πολ. 4. 6, 11, κτλ.· ἄλλ' ὡσαύτως, τινὸς ὡς ἐάν ἦτο τὸ ἀντιστροφος οὐσιαστ., τὰ ἀντίστοιχον τοῦ... Πλάτ. Πολ. 530D, 'Πορ. 465D, 'Ισοκρ. 94D, κτλ. ἀντ. πρὸς τὸ Λουκ. Περὶ τῶν ἐπὶ μ. συν. 31: — ἀντ. ὡσπερ 'Αριστ. Πολ. 4, 5, 2, — 'Επίρρ. -φως, τινὶ Πλάτ. Πολ. 539D.

II, ὅτι δύναται νὰ ἀνταποδοθῇ ὡς ἀπάντησις, Διον. 'Αλ. π. Ρητ. 9, 5.

III, ἐξ ἀντιστροφῶν, δι' ἀντιστροφῶν συντάξις, Ρήτορες.

IV. ἀντίστροφος, = ἀντιστροφῆ Διον. 'Αλ. π. Συνθ. 19, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Πλ. 253: ὡσαύτως, τὰ ἀντ. 'Αριστ. Προβλ. 19, 15.

ἀντισυγκλητος, ἢ, ἐναντία συγκλητος, ὄνομα δοθέν ὑπὸ τοῦ Μαρλὸν εἰς τοὺς ἐξακσίους δορυφόρους, οὓς εἶχε περὶ αὐτὸν, Πλούτ. Μάρ. 35. Σύλλ. 8.

ἀντισυγκρίνω [τ], συγκρίνω πρὸς ἄλληλα, Χαρίτων σ. 98.

ἀντισυζυγία, ἢ, ἀντίθετος συζυγία, συνδυασμός ἀντιθέτων ἰδιοτήτων, Κλημεντίν. 3. 33.

ἀντισυκοφαντέω, συκοφαντῶ τὸν συκοφαντούμενον, Γερμστ. Πλῆθ. ἐπερὶ ὧν 'Αριστοφ. πρὸς Πλάτ. διαφέρεται' ἐν ΜΙ. 'Ελλ. Πατρολ. τ. 160, σ. 889.

ἀντισυλλογίζομαι, ἀπαθ., ἀπαντῶ δι' ἐναντίου συλλογισμοῦ, 'Αριστ. Ρητ. 2. 25, 2.

ἀντισυμβουλεύω, βίδω ἐναντίον συμβουλῆν, Σοδ. 'Εκλογ. 2. 40.

ἀντισυμμάχῃναι, παθ., ἀντιδοῦναι, ὑπὸ τινος Λογγίν. 17. 1.

ἀντισυμπνοιάζω, γράφω καὶ αὐτὸς Συμπόσιον ἀμυλλώμενος πρὸς τὸν Πλάτωνα, Λουκ. Λεξιφ. 1.

ἀντισυμφωνέω, ἰσφ. γραφ. ἀντὶ ἀντεφωνέω ἐν Πλούτ. 2. 334B.

ἀντισυνάγει, ἀντιτρέφωμαι κατὰ τῶν καθεστῶτων τῆς ἐκκλησίας, γίνωμαι σχισματικὸς, Σύνδ. Κωνσταντινουπόλεως κανὼν 6.

ἀντισυναλείφω, ἐξαλείφω, συγχέω καὶ αὐτὸς, Φιλῶδ. ἐν Πίν. 'Πρακτ. τ. 1. 18A: — ὁ Κουμανούδης ἐν τῇ Συναγωγῇ Λέξεων 'Αδολφ. παρρησιᾷ περὶ τῆς λέξεως ταύτης: «κεῖται μὲν ἡ λέξις ἐν τῷ Θ. Σ., καὶ δὴ ἐκ μόνου τοῦ χωρίου, ἄλλ' ἐρμηνεύεται οὕτῳ ὅρῳ: «ἐνθ' οὗ αὐτῆς σημαίνεται κυριολεκτικῶς ἡ ἐν βιβλίῳ ἢ γυμνασίῳ ἀμοιβή τῶν ἀνθρώπων συναλοφῇ δι' ἐλαίου».

ἀντισυναπτάω, συναπτῶ τινα ἐρχόμενον διὰ τῆς ἄλλης πλευρᾶς τῆς ὁδοῦ, 'Ανθ. 11. 12, 227.

ἀντισυναφίς, εἰς, ἢ, ἀντισυναγωγὴ σχισματικῶν ἢ αἰρετικῶν, Θεοδώρητ. III. 1213B.

ἀντισυνάπτω, ἀπτάω, συνάπτω κατὰ τὰ ἐναντία μέρη, κἂν ὁδὸς κατάντης ἀντισυνάπτῃ Γαλῆν. σ. 12, σ. 38: — Παρὰ Βυζ. ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῷ παθ., «ὁδὸς ἀνθρώπων ἀντισυναπτόμενοι ἀμφοτέρω (περὶ τῶν ἀντιπῶν) ... πῶς εὐρεθίσονται ἀμφοτέρω ὁδοῖσι:» Κοσμ. Τοπογρ. Χρ. σ. 121A.

ἀντισύνδρομος, ὧν, ἐπιπίπτων, ἐφορμῶν κατὰ τινος μετ' ἄλλου, Γεωργ. Πισιδ. 'Αδελφ. 486.

ἀντισύνθεσις, ἢ, ἐναντία σύνθεσις, Γεωργ. Πισιδ. 'Εξαήμε. 1673.

ἀντισυνόψω, ὧν, ἀντίστοιχος, Γεωργ. Πισιδ. 'Εξαήμε. 1131.

ἀντισυνοδικὸν γράμμα, γράμμα ἐναντίον συνόδου, Τάχας. Κωνσταντινουπόλεως: σ. 1476D, ἴδε ΜΙ.

ἀντισυντάσσω, συντάσσω βιβλίον ἐναντίον τινὸς ἢ εἰς ἀπάντην.

σιν, πρὸς ὃν ἀποτεινόμενοι καὶ αὐτοὶ ἀντισυντάσαν 'Επιφάν. τ. 1, σ. 837C.

ἀντισυνώνως, ὧν, ὀνομαστικῇ δὲ λέξει ἐστὶ καὶ ἡ συνωνὴ τὰ ἐξ μῆδαι τῶν παραλίων καὶ πέσσαρα τῶν χειρῶν ἀντὶ σημεῖου· ἀντισυνώνως δὲ τὰ ἀντὶ τοῦτον σημεῖον κτλ. 'Γρηγόρ. Κορίνθ. ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 7. μέρος II, σ. 118, 20.

ἀντισύρω, σύρω πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, τὸν μεираκίσκον ἀντίσχυρεν ἡρέμα, Θεοδ. Περὶ Ροδῶν. σ. 174 (Δ. 404).

ἀντισυστρέφω, συστρέφω πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, Γεωργ. Πισιδ. 'Εξαήμε. 1065.

ἀντισυστροφος, ὁ πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος συστρεφόμενος, Μ. Φιλῶδ. ποιημ. 5. 514.

ἀντισφαιρίζω, παίζω τὴν σφαῖραν ῥίπτων αὐτὴν ὅπισθι εἰς τὸν ῥίψαντα, οἱ ἀντισφαιρίζοντες, οἱ ῥίπτοντες πρὸς ἄλλήλους τὰς σφαῖρας ἐν τῷ παιγνιδίῳ, Ξεν. Λακ. 9, 5.

ἀντισφάττω, ἀντικτείνω, φονεύω τὸν φονεύσαντα, ὁ μὲν Κίννας οὐ πολλῷ ὕστερον ἀντεσφάγγη Δίων Κ. 45, 47.

ἀντισφῆν, ὁ, σφῆν τεθειμένος οὕτως ὥστε νὰ συναντᾷ ἕτερον, 'Αρχ. Μελημ. 67.

ἀντισφίγγω, (κατὰ τὸν Λιττὸν ἐν 'Ιππ. π. 'Αδελφ. 781) ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἀντ., συσφίγγω τὸ ἐν μετὰ τοῦ ἄλλου.

ἀντισφράγισμα, τὸ, ἐσφραγισμένον ἀντίγραφον, Συλλ. 'Επιγρ. 222, 12.

ἀντισχηματίζω, ἀπαντῶ δι' ἑτέρου ῥητορικῶν σχήματος, τοῦτο τὸ σχῆμα συνιδῶν καὶ ὁ 'Αχιλλεὺς ἀντισχηματίζει ἐξῆς μιμούμενος τὴν τέχνην τοῦ εἰδασκάλου Διον. 'Αλ. π. Ρητ. 9, 14: — ὡσαύτως, οὐσιαστ. ἀντισχηματισμός, ὁ, ἡ γρῶσις ῥητορικῶν σχήματος κατ' ἄλλου ποιούτου, αὐτοῦ.

ἀντισχηλαστής, ὁ, ὁ ἀντίθετος σχολῆν ἐναντίον ἄλλου, ἀντίζηλος διδασκαλός, Σοῦδ. ἐν βιβλ. 'Αδριανοῦ σοφιστοῦ· ἀντίζηλος ὁμιλητής, Βύδακ. Μακροβουλ. 50.

ἀντ-σχυρίζομαι, μέσ., διασχυρίζομαι τὸ ἐναντίον, Θουκ. 3. 44' ἀντίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, πρὸς τὴν Πλούτ. 2. 535E.

ἀντισχυρός, ὧν, ἰσχυρὸς πρὸς ἀντίστασιν, 'Αριστ. 88.

ἀντ-σχύω [ω], μέλλ., -ύσω, ἀπαθῶς διὰ τῆς βίας, ἀντίσταμαι ἰσχυρῶς, Δίων Κ. 48, 11, Συλλ. 'Επιγρ. 2977.

ἀντ-σχω, τύπη ἰσοδυναμίας, τῷ ἀντίχω (ὁ ἴσος), 'Ιππ. π. 'Αχιλ. 759, Σοφ. Φ. 830, Θουκ. 1. 7' ἀλλὰ τὸ ἀντ-σχω εὐρεται πολλὰς ὥς ἰσφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ἀπχρ. τοῦ δ' ἀορ. ἀντ-σχεῖν.

ἀντισφῆς, πῶς τὸν σφῆσαντά με, «... ὥστε τὸν ἐμὲ σφῆσαντα μὴ ἀντισφῆσαι» παρὰ Σοῦδ. ἐν λέξ. Διακρίσεις.

ἀντίσωμος, ὧν (σῶμα), ὁ ἀντιπαθιστῶν τινα, Βυζ.

ἀντίσχημα, ἀτος, τὸ, ἀντιστασμένη στρατιωτικὴ δύναμις, Διόδ. 11. 67, Πλούτ. Κλεομ. 23.

ἀντιτάκτιον, ῥημα. ἐπιθ. τοῦ ἀντετάσσω, πρέπει τις νὰ ἀντιτάξῃ, τι πρὸς τι Πλούτ. 2. 127F.

2) (ἐκ τῆς παθ. φων.)· πρέπει τις νὰ ἀντιστῇ, πρὸς τινα 'Αριστ. Τοπ. 5, 4, 17.

ἀντιτακτικός, ἢ, ὧν, ἐπιτήδειος πρὸς ἀντίστασιν, πρὸς τι Πλούτ. 2. 759E.

2) παρ' 'Εκκλησιᾶς, αἰρετικὸς: — 'Επιγρ. -ὡς 'Εκκλησιᾶς: — ὡσαύτως οὐσιαστ. ἀντιτάκτης, ὧν, ὁ, αἰρετικὸς, Κλήμ. 'Αλεξ. 526.

ἀντιτάλαντεύω, = ἀντισχῶ, 'Ανθ. Πλαν. 221, Λιόβαν. 4. 798.

ἀντιτάλαντος, ὧν, = ἰσοτάλαντος, «ἀντιτάλαντον» ἀντίσταθμον, 'Ισων. 'Ἰσων.

ἀντιτάλαντωσις, εἰς, ἢ, ἰσορροπία, Ρήτορες (Walz) 1. 466.

ἀντιτάλας, ὁ, ὑποταλάς, ὁ 'Ρωμαῖος Proquaestor, Δίων Κ. 41, 43.

ἀντίταξις, εἰς, ἢ, (ἀντετάσσω) ἀντιπαράταξις, ἢ σφετέρη ἀντ. τῶν τριήρων Θουκ. 7. 17' ἀντ. ποιεῖσθαι πρὸς τινα = ἀντιτάσσεσθαι, ὁ αὐτ. 8.

2) καθύλου, ἐναντίωσις, ἀντίστασις, Πλούτ. 2. 663B, κτλ.

ἀντιτάρβω, τάρβω τι ἐκ καταφορᾶς πρὸς αὐτό, ἀντιφιλοτιμεῖται (ἢ τυχῇ) τῇ ἀρετῇ καὶ ἀντιστατεῖ καὶ ἀνταγωνίζεται καὶ πολλὰς αὐτὴν ἀντιπαράττει· Μάζ. Τύρ. Α. 14, 7.

ἀντιτάσις, εἰς, ἢ, (ἀντετείνω) ἢ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος τάσσων, ὅταν κατὰ τὴν τοποθέτησιν ἐξαριθμῶνται: μέλους, 'Ιππ. π. 'Αδελφ. 836.

2) ἐναντίωσις, ἀντίστασις, πᾶσαν ἀντίτασιν ἀντετείνω Πλάτ. Νόμ. 781C.

ἀντετάσσω, 'Αττ. -τάττω: μέλλ. -τάξω, τάττω τι ἐναντίον τινός, ἀντετάσσω στρατὸν ἐναντίον πολέμιον, μετὰ δοτ., τὸ ἀριστον ἀντ. Πέροισι 'Πρόδ. 5. 110' τιν' ἀντιτάσεις τῶν: Λί-σχλ. Θ. 395, κτλ.· ἐμπροθέτως, ἀντ. τὸν νόμον πρὸς τὴν ἀναδείξαν Δίσχιν. 56, 8, πρὸλ. 'Ισοκρ. 201B, κτλ.: — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, πρὸς.. τὸ ἐμπειρότερον αὐτῶν τὸ τολμηρότερον ἀντιτάξασθε Θουκ. 2. 87' τῶν 'Ελλήνων.. ἀρετὴν τῇ ἐφ' ἧς δύναμι ἀντιτάξασθαι ὁ αὐτ. 3. 50.

II, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ὡσαύτως, τάττω ἐμαυτὸν ἐναντίον τινός, συναπτῶ τινα κατὰ πρῶτον ἐν τῇ μάχῃ, ἀντιτάξομαι κτενῶν σε Εὐρ. Φυλ. 622, πρὸλ. Θουκ. 4. 55, κτλ.· περὶ τῶν πρωτείων ἡμῶν ἀντιτάξασθαι Δημ. 36, 6: — οὕτως ἐν τῷ παθ., παρατάσσομαι ἐναντίον τινός, τινὶ 'Πρόδ.

4.134, Ξεν. Έλλ. 3.1, 6· πρὸς τινα Ἰερὸδ. 7.103, Ξεν. Κύρ. 3.1, 18, κατὰ τινας ἡ αὐτ. Έλλ. 4. 2.18· αὐτὸν, τὸ δὲ ἀντιτε-
τάχθαι τῇ γνώμῃ ἀλλήλοισι Θουκ. 3. 83. 2) ἐν γένει, ἐναν-
τιοῦμαι, ἀνίσταμαι, Πολύβ. 32.11.8, κατὰ Περὶ τῆς ἐν Εὐρ. Ἰκ. 1144
γραμμῆς ἀντιτίσσομαι ἀντὶ τῆς ἀντιτάσσομαι ἕτε τοῦ ἁπλοῦς ἀντιτίσσω
ἐν τέλ. — Ἰδε Κόντου Ἰωάν. Παράτηρ. σ. 474, ἐνθα σημειοῦται:
ἀντιτετάχθην καὶ ἀντετάχθην ἐμφαίνουσι τὴν αὐτὴν διάθεσιν.

ἀντιταφρεύω, ὁρῶσιν τάφρον ἐναντίον ἄλλης τάφρου, Φίλων
Βελοπ. 93C.

ἀντιτείνω: μέλλ. -τενῶ (Πλάτ. Πολ. 604A): — τείνω, τενώνω
πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος, εἰς τοῦπισθεν τὰ οὐροῖα Ἀριστ. Πρωτ. 8. 9, 5· τὰς ἡνίας Πλούτ. 2.13D. 2) ἐκτείνειν ἢ προσφέρειν ἐν
τῷ μέρει, ἀντιπληρώνω, τι ἀντὶ τινος Εὐρ. Μήδ. 891.

II. ἀντετεργῶ, ἀνίσταμαι, ἐπιβουλίᾳ Πινδ. Ν. 4. 60· τινὶ Ἰερὸδ. 7.
161, Πλάτ., κατὰ ἀντ. παντὶ λόγῳ Πλάτ. Φαίδρ. 91C· πρὸς
τι ἡ αὐτ. Φαίδρ. 256A, Ἀριστ. Πρ. Ν. 4. 6, 2: — ἀπολ., Ἰερὸδ. 7.
219, Σοφ. Ἀντ. 714, κατὰ οὐκ ἀντετείνον, ἀλλ' εἶκον Ἰερὸδ.
8. 3· ὑπείκει καὶ οὐκ ἀντ. Πλάτ. Νόμ. 727D· δύο ἄνδρες ὁ
μὲν ἐνθεν ὁ δὲ ἐνθεν ἀντιτείνοντες Ἰπποκρ. 762E, πρὸλ.
ἀντετασις. 2) ἐπὶ χωρῶν καὶ τόπων, κείμει ἀπέναντι, τινὶ
Πλούτ. Περικτ. 8.

ἀντετεχνίζω, ἐγείρω τεχνισμὸν ἐναντίον ἄλλου τεχνισμοῦ, Θ.
Σουδ.

ἀντετεχνίσμα, τὸ τεχνισμὸν ἐγερὼν ἐναντίον ἄλλου τεχνισμοῦ,
Θουκ. 2. 77, Ἀθην. 602I.

ἀντετείνω: μέλλ. ἀντετεμῶ, τέμνω τι ἐναντίον τινός, οὐδ'
ὅσα Φοῖδος Ἀσκληπιάδαις ἔδωκε φάρμακα πολυπόνοισι ἀν-
τιτεμῶν βροτοῖσιν, τιμῶν βροτῶν ἐναντίον τῶν ὕψων χάριν τῶν
βροτῶν, Εὐρ. Ἀλκ. 972: πρὸλ. ἀντίτομος, ἐντέμνω.

ἀντετέρπω, τέρπω τὸν τέρψαντά με, Πλούτ. 334A, ἐν τῷ παθ.

ἀντετεταγμένως, ἐπὶ ῥ. μετοχ. παθ. πρkm., ἀντιθέτως, ἀντι-
τεταγμένως τῷ ποιεῖν Πλωτίν. 5. 3, 15.

ἀντετευχος, (γένους ἀβεβῆλου) ἐν ἐν τῶν πολλῶν ὀνομάτων
βελγῆς (βόλου) κύβου· Εὐθύλ. ἐν Ἐκκευαταῖς 2. (Πολυδ. Ζ', 205).

ἀντετεύχω, κάμνω ἢ κατασκευάζω τι ἐναντίον τινός, ἀντιτέ-
τυκτο Ἀντίμαχ. 24.

ἀντετεχνάζω, μεταχειρίζομαι τέχνασμα κατὰ τεχνάσματος, Διον.
Ἄλ. π. Ρήτορ. 9. 5.

ἀντετεχνάζομαι, ἀποθ., ἀντετεχνάζω τέχνασμα ἐναντίον τινός, ὁ
Ἰσαγόρης ἀντετεχνάζει τάδε Ἰερὸδ. 5.70· τινὶ Μάξ. Τύρ. 32.
9· ἀπολ., Πλούτ. Σερ. 18.

ἀντετεχνέω, εἶμαι ἀντετεχνος ἢ ἀντίτεχνος ἐν τῇ τέχνῃ, Σχόλ.
εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1402.

ἀντετεχνήσας, εἰς, ἢ, τέχνασμα κατ' ἄλλου τεχνάσματος,
πολλὴ δὲ ἢ ἀντιτέχνησις τῶν κυβερνητῶν Θουκ. 7.70· παρὰ
Βυζ., καὶ ἀντετεχνόω, ἢ.

ἀντετεχνος, ον, ἀντίτεχνος, ἀντίπαλος ἐν τινὶ τέχνῃ ἢ ἐπιτηδεύ-
ματι, Ἀριστοφ. Βάτρ. 816, Πλάτ. Πολ. 493A· οὐκ ἐκείνῳ οὐδὲ
τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ ἀντίτεχνος ὁ αὐτ. Φαίδρ. 60D· πρὸλ.
Νόμ. 817B· μετὰ γεν., τῆς μαγγανείας αὐτοῦ Λουκ. Ἀλέξ. 43.

ἀντετεχνέω, διατηρῶ καὶ αὐτὸς ἐν τῇ μέρῃ, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 20, 15.

ἀντετείνω, μέλλ. -οθήσω, -τίθημι τι ἐμπροσθεν ἢ ἐναντίον τινός,
ἀντετάσσω, θαλασσοτασιζοῖ διναις ἀντιθέντα (κατὰ Βερνίη) ἀντίλα
Θέντα) μένος στάλας Σίμων. 57 (101).

3) τίθημι τι ἀπέναντι ἄλλου πρὸς παραβολὴν καὶ σύγκρισιν, ἀντιπαραβάλλω, τωὺτὸ ἐκείνῳ
ἀντιθέσω Ἰερὸδ. 1. 207, πρὸλ. 8.66· δύο γὰρ ἀντίθεος δυσὶν Εὐρ.
Ἦρ. 551· ὡσαύτως μετὰ γεν., τὴν Ἀθηναίων ἐκ πολλοῦ ἐμπε-
ρίαν τῆς σφετέρας δι' ἐλπίου μελέτης Θουκ. 2.65, πρὸλ. 3. 5. 10·

μετὰ πρὸλ., ἀντ. τι πρὸς τι Δημ. 571.13:—Παθ., ἀντιπαραβάλλο-
μαι, συγκρίνομαι, τινὶ ἢ πρὸς τι Πλάτ. Σοφ. 257E. 2) ἀντ.

τινὶ τινα, ἀντετάσσω ὡς ἰσοπάλους τὸν ἕνα ἐναντίον τοῦ ἄλλου ἐν
ράχῃ (ὡς τὸ ἐνυλῆμι παρ' Ὀμ.), Δατ. committere, ἴσους ἴσοισι ..
ἀντιθεῖς Εὐρ. Φοίν. 750· πρὸλ. Ἀριστοφ. Ἰπκ. 353:—Παθ., εἶμαι
τεταγμένος ὡς ἰσοπάλους ἐναντίον ἑτέρου, Ἰερὸδ. 4. 50, 8. 83. 3)

ἀποκρίνομαι, ἀντιλέγω, κἀντίθεος παρηγοῖα, ὅπως τέθηκε ὁδὸς
πατήρ οὐκ ἐνδίκως Εὐρ. Ἠλ. 1049· ἀντιθεῖς ἀμείβομαι αὐτ.
Τρῳ. 917· ἀντ. ὅτι .., Θουκ. 6.18. 4) ἀμετάδοι, ἀνίσταμαι,
ἐναντιοῦμαι, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 24, 24, κατὰ.

II. τίθημι τι ὡς
τίμημα πράγματός τινος, ὡς ἀντίμην, ἀλλ' ἀντιθέντας σοῖσιν
ἐν ναοῖς βροτοῦς ἢ χρυσὸν ἢ σίδηρον .. ποιεῖν πρῶτον
σπέρμα, τοῦ τιμήματος τῆς ἀξίας ἕκαστον Εὐρ. Ἰπκ. 620,
πρὸλ. Ξεν. Ἀπομν. 8.14.1· τίθημι τι ἀντ' ἑαυτοῦ, ἀν ποτε (τὴν
χρυσόκερυν ἔλαφον) Ταυγέτα ἀντιθεῖς Ὀρθωσία ἔγραψεν
Ἰράν, ἢν ποτε ἡ Ταυγέτη ἦτορα ἀντ' ἑαυτῆς ἀντίρωσιν εἰς τὴν Ἀρ-
τεμιν, Πινδ. Ο. 3. 54· ἀντ. τί τινος, πρᾶγμα τι ἀντ' ἑτέρου, τὴν
ἐνθάδ' Ἀῶλιν ἀντιθέσας τῆς ἐκεῖ Εὐρ. 1. Τ. 358.

ἀντετίμα: μέλλ. -τήσω, τιμῶ τὸν τιμῶντά με, ἀνταποδίδω
τιμὰς εἰς τινα, ὥστε καὶ ἀντετίμα αὐτῇν (τὴν Μανίαν) μεγαλο-
πρεπὲς ὁ Φαρνάβαλος Ξεν. Έλλ. 3.1, 13· τινὰ τινὶ ὁ αὐτ. Κύρ.
5. 2.11, κατὰ:— μέλλ. μετὰ παθ. σημ., ὅπως χαριζομένη
τι ἡμῖν ὑφ' ἡμῶν ἀντιτιμῆσεται ὁ αὐτ. Οἰκ. 9.11.

Μέσ., ὡς ἄλλος νομικός. ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου ἐν δικαστηρίῳ, ἀντε-
πρὸτείνω ἄλλῳ ποινὴν, ἢν ἐγὼ θεωρῶ δικαιότεραν τῆς προτεθείσης·
ὅπῃ τοῦ κατηγοροῦ, μετὰ γενικ. τοῦ τιμήματος, τιμᾶται δ' αὖν μοι
ὁ ὄνῃρ θανάτου· εἶεν· ἐγὼ δὲ δὴ τίνος ὅπῃ ἀντιτιμῆσθαι,
ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι ἢ δῆλον ὅτι τῆς ἀξίας: Πλάτ. Ἀπολ.
36B, Δημ. 743. 21: πρὸλ. τιμᾶω III·, ὑποτιμᾶω.

ἀντετίμημα, τὸ, καὶ ἀντετίμησις, εἰς, ἢ, τὸ ἀντιτιμᾶσθαι,
Ἀρρ. νομικός ἄλλος σχεδὸν = τῷ παραπλήρῳ ἔρω ὑποτίμησις.

ἀντετιμωρέομαι, ἀποθ., ἀντεκικούμαι, τινὰ Εὐρ. 1. Τ. 357,
Θουκ. 3. 82· ἀπολ., λαμβάνω ἐκδίκην, Ἀριστοφ. Εἰρ. 134, 609:—
παθ. τις μέλλων ἀπαντᾶ ἐν Σχολ. Λυκούργ. ἀντιτιμωρηθήσεται:—
κατ' ῥημ. ἱπθ., -ητέον, παρὰ Γαλήν. ἀντετιμωρήτος, ον, =
ἀντετος (β. ἱθ.), Εὐστ. 134B. 3.

ἀντετιμωρήμα, αὐτὸς, τὸ, καὶ -τιμωρία, ἢ, ἐκδίκης,
Σχόλ. εἰς Λυκούργ. αὐτῶν, ἀντετιμωρήσας, εἰς, ἢ, Ὀρίγην.

ἀντετίνω: μέλλ. -τίσω, πληρώνω ἢ ὑποφέρω τιμωρίαν διὰ τι
πράγμα, τι Θούργ. 738· ἀπολ., Σοφ. Λγ. 1080:— ἐν γένει, ἀντιπλη-
ρώνω, χάριτάς τινι Εὐστ. 142.15. II. Μίσ., λαμβάνω ἀντί-
ποινα, ἀντιτιμωρῶ τινα, κάπεύχεται .. ἐμὴς ἀγωγῆς ἀντιτίσσο-
σθαι (ἀντιτίσσοσθαι Witl) φόνον, νὰ τιμωρῶσιν αὐτὸν ἐπὶ φόνο,

διότι μὲ ἤγαγεν ἐνταῦθα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1263· πόσιν εἰκνῶν ἱεραφ.
γραφ. δίκη) τῶνδ' ἀντιτίσσοσθαι κακῶν, λαθεῖν παρ' αὐτῶν ποι-
νὴν διὰ τὰ πονηρὰ ταῦτα ἔργα (πρὸλ. ἀποτίνω), Εὐρ. Μήδ. 281,
ἐνθα ἴδε Ἰσχυλ. (256). 2) ἐκδικούμαι, τιμωρῶ, σὸν φόνον
Εὐρ. Ἰκ. 1144 ὁ Conter διώκῃσιν ἀντιτίσσομαι ἀντὶ τοῦ ἀντι-
τίσσομαι.— Πρὸλ. τίω II. (Περὶ τῆς ποσότητος, ἴδε τίτω).

ἀντετιτυγχάνοντες (= ἀντετυγχ-), μετοχ., Ἐπιγρ. Λεβα-
δίαις, Ἀθηνῶς Τόμ. Θ', σ. 362.

ἀντετιτρώσσω, ἐν τῷ παθ., λαμβάνω καὶ ἑτέρον τραῦμα, ἀντι-
τέτρωτο δὲ ἐκ θατέρου;] ὡν ὁ Ἀχαμένης Ἰλιὰδ. 7. 27.

ἀντετολμάω, δείκνυμι τόλμην κατὰ τολμηροῦ, Θουκ. 2. 80·
πρὸς τολμηροῦς αὐτ. 7. 21.

ἀντετολμός, ον, (τόλμη) ὁ εὐθαρσῶς ἐπιτιθέμενος, Αἰσχύλ.
Εὐμ. 553.

ἀντίτομος, ον, (ἀντιτέμνω) ὁ τέμνωντος ὡς θεραπεία κακοῦ
τινός = ἀντίτομον, τὸ, φάρμακον, ἀντίδοτον, Ἰγν. Ὀμ. εἰς ἀθήρ.
229· ἀντίτομα .. δδυνάν, ἀντίτομα δδυνάν, Πινδ. Π. 4. 341.

ἀντιτονέομαι, ἢ -θάρμαι, παθ., ἔρω διάφορον τόνον, «Κλειτός
ἀντιτονόμενος τῷ κλειτῷ» Εὐστ. 1025. 1.

ἀντίτονος, ον, (ἀντιτέμνω) ὁ ἐναντίον τινός τεταγμένος, ὁ ἀντι-
στάμενος πρὸς τινα, Πλάτ. Τηρ. 62C: ὡς τὸ παλιντυνός, ἐπὶ τό-
λῳ, Ἀνθ. Παν. 211. 4. 2) ὡς οὐσιασ., ἀντίτονος, τὸ,
ἀγνοία χρησιμεύοντα πρὸς τὴν διεύθυνσιν πολιτικῆς; τινος μηχαν-
νῆς, Πλούτ. Μάρκελλ. 15, πρὸλ. Φίλ. Βελοπ. 991).

ἀντιτοξέω, τοξέω κατὰ τοξέουτος, Ξεν. Ἄν. 3. 3, 15:— καὶ
οὐσιασ. -τοξέτης, ον, ὁ, ἢ τοξέωντι ἰκνύντων ἄλλου τοξέου,
Ἀρριαν. Κεστ. ἐν Ὀργ. Μαθημ. πλ. 301.

ἀντιτορέω, διατηρῶ μέχρι τοῦ ἔλλου μέρους, διαπερῶ, μετὰ
γεν., ὁδῳ χρόνῳ ἀντετόρησεν ἐνθάδε, διετήρησεν (Σχόλ.)
Ἰλ. Ε. 357: ἀπαύτως, μετ' αἰτ., πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας,
«διατήρησας, διωρύξας» (Σχόλ.) Ἰλ. Κ. 267, πρὸλ. Ἰρμάν, Ἰγν. Ὀμ.
εἰς Ἰέρμ. 36, 178:— Ἐντεῦθεν τὸ οὐς ἀντετόρησις, ἢ, ἐκτρέφει-
σι, Εὐστ. 672. 30.

ἀντίτορος, ον, (ποιεῖ ἀντὶ τοῦ ἀνάτορος, ἐπὶ εὐρείᾳ μόνον
παρ' Ἰσχυλ.), ὡς τὸ παλιντερος, μένος ἐν τῇ τρέσει ἀντιτα
ἔργα, ἔργα ἐκδικητικά, ἀντιτιμωρήται, (Σχόλ.) Ὀδ. Ρ. 51, 60·
ἀντιτα ἔργα .. παιδός, ἀντιτιμωρήται, ἐν μέρει τινὶ τιμωρίαν λαμ-
βάνοντα (Σχόλ.), Π. Ω. 213· πρὸλ. Σέλινα 12. 31.

ἀντιτραγός, ὁ, ἢ ἱερχὴ τοῦ ἐκτελεστοῦ αἵματος (πρὸλ. τράγος
V.), «τὸ δὲ ἀπεναντίας τῆς κίχης ἔδαρμα παρὰ τὸ πέρας τοῦ κρατέ-
ου τράγος» τὸ δὲ ἀντικρὺ τοῦτου παχυτέρας τῆς ἀνυλίκης ἀντετρα-
γός Ραῦφ. σ. 49, Ἀρετ. Χρον. Νέυσ. Θερ. 1. 2, Πλούτ. Β', 85,

ἀντιτράγωδῶ, ἀντιτράγῳ, Θιού. Πρωτ. Ροδ. 26.

ἀντετραυματίζω, τραυματίζω τὸν τραυματίζαντά με, Εὐστ.
Πονημ. 233. 26.

ἀντιτράχυνομαι [ῶ], τραχύνομαι πρὸς τὸν τραχυνόμενον, Ὀδυσ-
σεύς δὲ ἀντιτραχύνεται αὐτὸς ἡρέμα πρὸς τὸν βασιλέα
Εὐστ. 467. 9.

ἀντετρέφω, τρέφω τὸν θρέψαντά με, ἐνθα δὲ ἐγὼ ἀντετρέφον
ἐκείνον Κύρ. 8. 3, 38.

ἀντιτρέχω, τρέχω ἀμυλῶμενος πρὸς τινα, ὁ ἥλιος ἀνὺν τρέ-
χει, Παῦλος κατὰ ἀντιτρέχει Ἰω. Χρυσ. τ. VI, σ. 285A, συν-
τρέχων ἢ ἀντιτρέχων τῷ Ἰωάννῃ Νικητ. Χων. σ. 391.

ἀντετρέβω [ε], ἐν τῷ παθ. τρέβομαι ἐν τῷ μέρει, Πλωτίν. 6.1. 20.

ἀντετυγχάνω: ὁδ. -ετύχων, τυγχάνω καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει,
τινός Σίμων. 184, Θούργ. 1334· ἀντ. ἐπιποιεῖται ἀπὸ τινός
Θουκ. 6. 87· ἀντ. μάχας, ἐμπέτω εἰς ἔργον, Πινδ. Ν. 7. 62· πε-
τραίης .. χοιράδος ἀντιτυγεύσας, προσκρούσας, Ἰλιν. Ἀ. 4.42B·
πλίστῳ ἀντ. ἀέθλῳ Σχόλ. Ἐπιγρ. 12. 2.

ἀντιτυμπανίζω, τυμπανίζω ἐναντίον τινός, κυρίως ἐναντίον ἐλ-
λόν ἥχου ὅπως μὴ ἀκούσῃ, ἀντιτυμπανίζειν φασί Γέτας ταῖς

τοῦ Διὸς βρονταῖς ἄνωγν. ἐν Rer. natural. script. gr. ed. Keller I, σ. 111. 19.—Ἐκ διορθώσεως τοῦ Rohde ἡ λέξις ἀντί τῆς πρότερον ἐκεῖ ἀποπύου γραφῆς ἀποτυμπανίζω.

ἀντιτυπέω, πλήττω ἐναντίον, ἀνθίσταμαι, ἀντιτείνω, ἀπωθῶ, ἰδίως ἐπὶ σκληρῶν συμμάχων, ὅταν τὸ ἐκκρινόμενον πνεῦμα ἐτέρῳ ἀντιτυπήσῃ Ἀριστ. Μετεωρ. 3, 1, 4· πρὸς τι Ἀχ. Τάτ. 2, 38· ἀπολ., Ἰππ. 665, 6· τὸ εἶκον καὶ μὴ ἀντιτυποῦν Πλάτ. Κρατ. 420D.—ὡσαύτως ἐν τῇ μέσ. τύπῃ, Ἰππ. 638, 51.

ἀντιτυπέης, ἑς, ἀνθιστάμενος, ἀπωθῶν, ἀντικρούων, ὡς τὸ ἀντιτυπος, Ἡρωιδ. 6, 7. 2) μεταφ., τραχύς, σκληρός, πόνος Φίλων 2, 162.

ἀντιτυπέα, ἡ, ἡ ἀντίστασις τραχέος σώματος, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3, 39, Ἀρετ. π. Δίτ. Χρον. Παθ. 1, 14· κατὰ πληθ., Πλούτ. 2, 599D, II. ἀντικρούσις, ἀνταπόδῃσις, ἀντωσις, Ἐρμῆς ἐν Στόμα. Ἐκλογ. 1, 400.

ἀντίτυπος, ον, σπανίως ἡ, ον, ἴζε κατωτ. II. 2: (τόπῳ) τι—δ ἀντικρούμενος, ἀπωθούμενος ὑπὸ σκληροῦ σώματος, τύπος ἀντ., κτύπος προεξενούμενος ἐκ κτύπου, κτύπημα καὶ ἀντικτύπημα, περὶ τῆς πύρας καὶ τοῦ ἄκμονος, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1, 67, πρὸλ. 68:—ἐπὶ ἤχῳ, δ' ἀντηγῶν, στόνον ἀντίτυπον Σοφ. Φ. 695, 1460, πρὸλ. Ἀνθ. Πλαν. 494· κατὰ τὸ ἀντίτυπον, δι' ἐπαναλαμψέως τοῦ ἤχου, δι' ἀντηγῆσεως ἐπὶ τῆς ἡσυχίας, Λουκ. Περὶ τοῦ Οἴκ. 3:—ἐπὶ σωτῆς, ἀντανανλιώμενος, ἀντιτύπους ἀκτίνας Τρωφ. 319, πρὸλ. Ἀνθ. Π. 6, 822. 2) ἀπεικόνισμα ἢ ἀντίγραφον ὁμοίον τῷ πρωτοτύπῳ ἢ παριστῶν τὸ πρωτότυπον, οὗ γὰρ εἰς χειροποίητα ἄγια εἰσαήλθεν ὁ Χριστός, ἀντίτυπα τῶν ἀληθινῶν, ἀλλ' εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν Ἐπιστ. Παῦλ. πρὸς Ἐβρ. Θ', 24· πρὸλ. Ἐπιστ. Πέτρ. γ', 21, Νόν. μεταφρ. Εὐαγγ. κ. Ιω. 16', 122· ἀντ. τοῖς θακρύοις χάριτα Σουλ. Ἐπιγρ. 6210· ἀντ. μιμησις, ἀκριβὲς ἀπομίμησις, Χρησμ. Σβ. 1, 33, 8, 270. 6) ὡς οὐσιαστ., **ἀντίτυπος**, ὁ, ἡ ἀντίτυπος, τό, εἰκὼν, ὁμοίωμα, Ἀμμωνιος κερασσοχάλεκρον ἀντ. Σουλ. Ἐπιγρ. 4535: μεταφ., ἐντύπῳσις ἐν τῇ διακρίσει, Πλωτίν. 2, 9, 6. II. ἐνεργ., ἀπωθῶν ὡς ἀπωθεῖ σκληρόν τι σῶμα· ἐντεῦθεν, 1) ἐλαστικός, χωρίον Ἰππ. π. Ἀρόρ. 808· **ἀντιτυπώτατον** εἶδος, διαφέρον, διακρινόμενον τοῦ σκληροῦ Πλάτ. Τίμ. 62C· ἀλλ' ὡσαύτως, μετὰ τῆς ἐναντίας ἐννοίας, ἀπωθῶν, τραχύς, μὴ ἐλαστικός, Ἀνθ. Π. 9, 737· ἀντιτυπώτερος γὰρ ὄντα κόπτεται τε τὸν ἀνασάτην, κατ., περὶ τῶν ὁσῶν τοῦ ποδὸς τοῦ ἵππου, ἀνωτέρω μὲν τῶν ὀπλῶν κατωτέρω δὲ τῶν κυνηγῶδων Σεν. Ἰππ. 1, 4· καὶ οὕτως, ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γὰρ πέσε, μετὰ τῆς θῆλ. καταλήξ. ἐκ διορθώσεως τοῦ Πόρσ. ἀντὶ τοῦ ἀντίτυπα, [ὅπερ εἶναι ἐναντίον τοῦ μέτρου], Σοφ. Ἀντ. 134· οὐ ἐν ἀντίτυποις περιπατοῖ, ἐπὶ σκληροῦ, μὴ ἐλαστικοῦ ἐδάφους, Ἀριστ. Πρὸλ. 5, 40, 6. 6) μεταφ. ἀπωθῶν, ἰσχυρογνώμων, ἐπιμόνος, ἀνθρώπου Πλάτ. Θεαίτ. 156A· μάχη ἀντ. Σεν. Ἀγχις. 6, 2· τραχέως ἡχῶν, ἁρμονία Διον. Ἀλ. π. Συνθέσ. 22· ἀντ. ἀκούσαι Αἰλ. π. 2, 12, 15: ἐπὶ χρωμάτων, αὐγάζων, λαμπρός, Πλούτ. Δημ. 22:—Ἐπίρρ. -πῶς, τραχέως, Ἐκκλ. 3) ἐναντιούμενος εἰς τι, ἀντίθετος, ἥθος ἔχων δόλιον, πίστιος ἀντίτυπον, Ἑσών. 1244· ἀντ. Διὸς, ἀντίπαλος τοῦ Διὸς, Δίσχυλ. Θ. 521· ἐναντίας, ἐπὶ γεγενομένῳ, Σεν. Ἐλλ. 6, 3, 11:—ἀπλῶς, ἀντ. τινι, ἀπέναντι τινος, ἀντικρῶ, Πολύβ. 6, 31, 8.

ἀντιτυπόω, ἀπεικονίζω, χρώμασι μιμηλὴν ἀντετύπωσε χάριν Ἀνθ. Π. 1, 36, 6. **ἀντιτυπέω**, τύπτω τὸν τύποντά με, Ἀριστοφ. Νεφ. 1424· τυπτόμενον ἀντιτυπεῖν Πλάτ. Κρίτων 51A. **ἀντιτυπώσις**, εὐς, ἡ, εἰκὼν ἐντυπωθεῖσα, ἐντύπωσις, Ὁρειθῆς. 36, 6.

ἀντιτυραννέω, γίνομαι καὶ αὐτὸς τυράννος, Μαρρίου τυραννήσαντος Σύλλας ἀναστάς ἀντετυράννησεν Ἰω. Διδ. 165, 5. **ἀντιτυβάξω**, ἀντισκώπτω, ἔσκωπτον τοὺς ἥρωας, οὐ δὲ ἀντετύβαζον τὰς γυναῖκας Κόνων Διηγ. 49.

ἀντιφαινω, ἀντανανλιῶ λαμβάνω, Θεοφρ. π. αἰσθ. 26. **ἀντιφάνεια**, ἡ, ἀντανάλλασις, ἀλλασχὺ ἔμφασις, Ἡλιοδώρ. Λαρισαίου π. Ὀπτικ. ὑποθ. 8.

ἀντιφάρμακον, τό, ὡς καὶ νῦν, ἀντίδοτον, Ἀριστ. π. Θωκυρ. 86, Κίβης 26, Ἀθην. 85A.

ἀντιφάσις, εὐς, ἡ, (ἀντίφημι) ἐν τῇ λογικῇ ἀντίφασι προτάσεων, Ἀριστ. π. Ἐρμ. 6, 3· Ἀναλυτ. Ὑστ. 1, 2, 6, Μεταφ. 3, 7, 8, 9, 4, 8, κ. ἄλλ. II. ἀντιφατικὴ πρότασις, ὁ αὐτ. π. Ἐρμ. 7, 13, Ἀναλυτ. Πρ. 1, 15, 15 κ. ἄλλ.

ἀντιφάσκω, ἀντιλέγω, ἀναιρῶ, τὰ ἀντιφάσκοντα, τὰ ἀντιφατικά, τὰ ἀντίθετα, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. σ. 44, 37 Βραβηδίου. 2) ἀποκρίνομαι, τοῦτοίς Χαρικλῆς ἀντέφασκε τοιαύδε Νικήτ. Εὐγεν. 6, 170, κτλ.

ἀντιφᾶτικός, ἡ, ὅν, ἐν τῇ λογικῇ ὡς παρ' ἡμῶν, Ἀριστ. π. Ἐρμ. 7, 6, κ. ἄλλ.—Ἐπίρρ. -αὐτός, αὐτὸς 7, 6 καὶ 13, κ. ἄλλ.: πρὸλ. ἀντίκειμαι.

ἀντιφείζω, ὡς τὸ ἰσοφείζω, τάττω ἐμαυτὸν ἐναντίον τινός, ἀντιμετρῶ ἐμαυτὸν πρὸς τινά, Ἡφαιστ', οὐ τις σοὶ γε θεῶν δύναται ἀντιφείζειν ἐξισοῦσθαί σοι νεο. (μετάφρ. Γαβῆ) Ἰλ. Φ.

357, πρὸλ. Πσ. Θ. 609· μένος τινὶ ἀντ. Ἰλ. Φ. 488· σὺ Θεμίστοκλει ἀντιφείζεις· Ἀριστοφ. Ἰππ. 813, πρὸλ. 818· ὡσαύτως, ἀντ. παρὰ τινά Πινδ. Π. 9, 88· ἀντιφείζω· ἐξισοῦσθαί, ἀντιστήναι· Ἰππ. π. πρὸλ. ἀντιφείρομαι.

ἀντιφείρος, ον, (πρηνὴς) ὁ ἀντὶ προκός, ἀντακιστῶν τὴν προίκαν, ἀντιφείρων Ἰλίου φθορὰν Δίσχυλ. Ἀγ. 406.

ἀντιφείρω, μέλλ. ἀντεῖσω, ἀντιτάσσω, ὥστε μὴ ἔχειν ὅ, τι πρὸς ταῦτα ἀντιφείρῳσιν Πλάτ. Ἐρμ. 395B· ἀντ. πόλεμον ἐπὶ τινι Ἀνθ. Π. 7, 438:—ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ μέσ. καὶ παθ. τύπῳ, φέρομαι ἐναντίον τινός, ἐπιτίθεμαι, μάχη ἀντεφείροντο, «ἔξ ἐναντίας ἐφέροντο» (Σχόλ.) Ἰλ. Ε. 701· ἀνθίσταμαι, ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφείρεσθαι, «ὅς ἐστιν ἐναντιούσθαι καὶ φιλονεικεῖν» (Σχόλ.) Δ. 589· ἡ κεν νῶϊ θυνησόμεθ' ἀντιφείρεσθαι Ὀδ. Π. 238· ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτίας, χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφείρεσθαι, ἀνταμύλλεσθαι σοι κατὰ τὴν ἰσχύν «ἐναντιούσθαι τὴν δύναμιν» (Σχόλ.) Ἰλ. Φ. 482· πρὸλ. ἀντιφείρω.

II. ἐν τῇ παθ. ὡσαύτως, φέρομαι κατ' ἐναντίαν διεκδύοντι πρὸς τι, τῷ οὐρανῷ Ἀριστ. π. Οὐρ. 2, 10, 2, πρὸλ. Φυσ. 2, 8, 8.

ἀντιφείω, πέμπω εἰς ἐξέριαν, ἡ φεύγω ὡς ἐξέριστος ἀντὶ ἄλλου, κοῦτ' ἀντιφείγεται παιδὸς ἀντὶ σοῦ πόσις, καὶ οὕτως ἀντεφείρεται οὗτος ὁ σύγγενός σου (ὁ Ἀγρίστος) ὁ ἐξέριστος τὸν σὸν υἱὸν Ὀρέστην, Εὐρ. Ἰλ. 1091.

ἀντιφείμαι, μέλλ. -φείσω, ὁμολῶ ἐναντίον, ἀντιλέγω, Πλάτ. Γοργ. 501C· ἀντ. τινι, ἀντιλέγω πρὸς τι, οὐδὲν ἀντίφημι τῇ φαντασίᾳ Ἀριστ. π. Ἐνυπν. 3, 14· πρὸς τι αὐτόν 2, 18.

ἀντιφθέγγομαι, ἀποθ., πέμπω ὀπίσω τὸν ἥχον, ἀντηγῶ, ἀντεφθέξατο ὁ ἄρτιεπὴς πατὴρ δόσα, «ἀντεφθέξατο δὲ αὐτῷ χρηματισμὸς πατρικὸς ἀρτιεπῆς, ἥχον ἀληθὴ χρηματίζων» (Σχόλ.) Πινδ. Ο. 6, 105, Εὐρ. Ἰππ. 1216: ἐπαναλαμβάνω (ὡς ἡ ἡχώ), τὸ ἀκούσθαι Ἀριστ. π. Ζ, γεν. 5, 2, 3. II. ὁμολῶ ἐναντίον τινός, ἀντιλέγω, πῶς ἀντιφθέγγεσθαι ἐλεῖνοις τελεμῆς Λουκ. Ὀρχ. 23: ἀνταλαλῶ, τῶν βαρβάρων ἀντιφθεγξαμένων Διδ. 17, 33.

ἀντιφθεγμός, ατος, τό, ἀντήχημα, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἰλ. 109.

ἀντιφθογγος, ον, ὁ ἔχων ἥχον ἀνταποκρινόμενον, σύμφωνος, ψαλμῶν ἀντιφθογγῶν Πινδ. Ἀποσπ. 91· μιμητικός, Ἀνθ. Π. 7, 191.

II. ὁ ἔχων ἐναντίον ἥχον, ἀντίθετος, ἐναντίος, Πινδ. Ἰων. Ἀπομν. 2, 6, 28, Θεοφρ. 12, 16, Ἀριστ.:—Παθ. Ἀριστ. Ἰπ. Ν. 8, 3, κ. ἄλλ. II. ἀντιφθῶ, φιλῶ καὶ αὐτὸς ἐν τῇ μέρῃ [αὐτῶν χειλέων] Ἀνθ. Π. 5, 285.

ἀντιφίλησις, εὐς, ἡ, τὸ ἀντιφιλεῖν, ἀνταπόδῃσις φιλίας, ἐπὶ μὲν τῇ τῶν ἀψύχων φιλήσει οὐ λέγεται φιλία· οὐ γὰρ ἐστὶν ἀντιφίλησις Ἀριστ. Ἰπ. Ν. 8, 2, 3.

ἀντιφίλια, ἡ, ἀμύδεια φιλία, ἀσorge, Ἀριστ. Ἰπ. Εὐδ. 7, 2, 12.

ἀντιφίλοδοξέω, ἀμιλλώμην ἐν τῇ φιλοδοξίᾳ, συναίσθανομαι καὶ αὐτὸς φιλοδοξίαν, ἀντιφίλοδοξοῦντες οἱ τῶν ἐλεφάντων ἐπιστάται πρὸς τὸν Ἀσπρῶσαν Πολύβ. 1, 40, 11.

ἀντιφίλονεικῶ, ἀντερίζω, ἀντιτείνω, θεωρῶν δὲ τὸν Μάρκον ἐκπεφουσημένον καὶ πρὸς πάντα ἀντιφίλονεικῶντα Πολύβ. 3, 103, 7· χάριν τοῦ πρὸς μηδὲν ἀντιφίλονεικεῖν ὁ αὐτ. 32, 7, 6, κτλ. ἀπολ., Ἰωσήφ. Ἀρχ. 1, 2, 9, 1.

ἀντιφύλοσοφέω, ἔχω ἐναντίας φιλοσοφικὰς θεωρίας, τινὶ Λουκ. Δίε Κατ. 21.

ἀντιφύλοτιμέομαι, παθ., κινεῖμαι ὑπὸ φιλοτιμίας ἢ ἀνείζηλιας ἐναντίον τινός, ἀντιφύλοτιμούμενος ὁ δῆμιος πρὸς τὴν βουλήν Διον. Ἀλ. 6, 96, Πλούτ. Περικλ. 14· τινὶ Μάξ. Τύρ. 14, 7· ὑπερσυντ. ἀντεπεφύλοτιμέμετο, Δίων Κ. 50, 19:—οὐσιαστ. -ησις, ἡ, ἀνταγωνισμός, ἀμιλλὰ, ἀνείζηλια, Ἐκκλ.

ἀντιφύλωφρονέω, ἀποθ., ἀνταποδίδω φιλοφροσύνην, Πλούτ. Σερτ. 20.

ἀντιφύλω, κάμνω τι γὰ ἀντιλάμψῃ, καταφωτίζω, ὅλον χρυσόρριμος ἐσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μῆνα, «ὅλον ἐσπέρας ὀφθαλμὸν τῆς νυκτὸς πληροῦσα ἡ σελήνη κατελάμπρυνεν» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 3, 36:—ὡσαύτως, **ἀντεφύλω**, Θεόδ. Πρῶδρ.

ἀντιφλυαρέω, λέγω φλυαρίας ἐναντίον τινός, φλυαρῶ κατὰ φλυαρούντας, τοῖς φλυαροῦσιν ἀντ. Γαλν. 8, σ. 80, 501.

ἀντιφύβειω, προεινῶ φόβον εἰς ἐκείνον ὃν φοβοῦμαι, πειράται (ὁ βίατραχος) ἀντεκπλήττειν αὐτόν (τὸν ὕδρον) καὶ ἀντιφύβεῖν Αἰλ. π. Ζ. 12, 15.

ἀντιφονεύω, ἀνταποδίδω φόνον ἀντὶ φόνου, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 415, Ἐπιφάν.

ἀντιφόνος, ον, ὁ ἀντὶ φόνου διδόμενος, ὁ πρὸς ἐκδίκησιν αἵματος, ποινὰς ἀντιφόνους ἄτας = ποινὰς ἀπὸ τῆς ἀντὶ φόνου, Δίσχυλ. Εὐμ. 982· ἐώσαυσ' ἀντιφόνους δίκας Σοφ. Ἠλ. 248· ἀντίφονον κορῆσαι στόμα Σοφ. Φ. 1156. II. θάνατος ἀντίφονος, θάνατος ἐξ ἀλλήλοφθαγίας, Δίσχυλ. Θ. 893:—Τραγ. λῆξις, ἀλλὰ μόνον ἐν λυρ. χωρίοις.

ἀντιφόρησις, εὐς, ἡ, τὸ φορεῖν τι ἀντὶ ἄλλου, Εὐστ. Πονημ. 279, 87.

ἀντεφουρικῶς, ὡς ἐπίρρ. = ἀντεφραστικῶς, Σχόλ. εἰς Θουκ. 3, 15.

ἀντιφορτίζω, διὰ τῶν χρημάτων τοῦ πωληθέντος φορτίου ἀγοράζω ἄλλο ἐμπόρευμα καὶ φορτύνω δι' αὐτοῦ τὸ πλοῖον, ἐπειδὴ ἀποδύνται ἐν τῇ Πόντῳ ἢ ἄλλῳ, πάλιν ἀνταγοράζειν χρήματα καὶ ἀντιφορτίζειν (-εσθαι, Blass) καὶ ἀπαγεῖν Ἀδύναζε Δημ. 931.1 (κατὰ τὰ ἄριστα τῶν χειρογρ.), ἀλλὰ τὸ μέσ. εἶναι συνηθέστερον ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, αὐτοῖσι 13., 935. 20. II. ἐν μέσ. τὸ πρῶν ἀσυνήτως, ἐξ ἧν ἐμπορεύματα ἀπέναντι τῶν εἰσαγομένων, τοῖς ἐμπόροις. ἀντιφορτίζεσθαι τι ἀνάγκη νομισμοῖσι γὰρ οὐ χρησίμοις ἔξω χρώνται Ξεν. Πέρ. 3. 2. ἀργύριον Ἀριστ. π. Θανμ. 135.

2) Παθ., ἐμπορεύματα φορτωθέντα ἀπέναντι τῶν πωληθέντων, καὶ ἀπάξουσιν τὰ χρήματα τὰ ἐκ τοῦ Πόντου ἀντιφορτισθέντα, συγγραφή (συμπρωματικὴν) παρὰ Δημ. 926.11., 931.1.

ἀντιφορτός, ὁ, φορτίον ἀνταλλαγθὲν πρὸς ἕτερον φορτίον. Ἰπποθεσίς ἐἰς Ἀριστοφ. Ἀχαρν.

ἀντιφράγμα, τό, φράγμα ἐναντίον τινός, πρόδικμα, ταῦτα μὲν ὡς περ ἀντιφράγματα οὐ κεῖσθαι πρὸς τοὺς... κατηγορικοὺς ἐκείνους Πλούτ. 2. 5581).

ἀντιφράζω μὲλλ. -άσω, φράζω δι' ἄλλου ἢ δι' ἀντιθέτου ὀνόματος, Γαλην. 13, σ. 143, Ρήτορες (Walz) τ. 8, σ. 755.

ἀντιφρακτικὸς, ἡ, ὅν, ὁ ἀντιφράττειν, ὁ προεινῶν ἀντιφραξίν, τὰ ἀντιφρακτικὰ = τὰ ἐμπόδια, Ἰω. Φιλόπ. π. 2. 8.

ἀντιφράξεις, εὖως, ἡ, (ἀντιφράσσω), φράξιμον ἢ ἐμπόδιον μεταξὺ δύο πραγμάτων, γῆς ἀντίφρ., ἡ παρέμπεισι τῆς γῆς, ἐξ ἧς ἡ τῆς σελήνης ἐκλειψίς, Ἀριστ. Ἀναλ. 2. 2. 3, πρὸς Μετεωρ. 2. 8, 27. οὕτως, ἧλιον ἐκλείπειν σελήνης ἀντιφράξει ὁ αὐτ. Ἀποστ. 203. πρὸς ἀντιφράσσω 2.

ἀντιφράσεις, εὖως, ἡ, (ἀντιφράζω) παρὰ Ρήτορας καὶ γραμματ. ἐπὶ λέξεων ἐχουσῶν καλὴν σημασίαν ἀντὶ τῶν ἐχουσῶν κακὴν, Εὐμεγίδες ἀντὶ Ἐρινύες, Πόντος εὐεῖνος ἀντὶ ἄξεινος, Ἀθην. 909, ἀντιφράσις ἐστὶ λόγος ἐπὶ ἐναντίου τῷ ἐναντίον σημαίνον, ὡς ὅταν τις τὸν τυφλὸν βλέποντα λέγῃ Ρήτορες (Walz) τ. 8, σ. 722. 10. ἴδε Inb. Act. Soc. Gr. 2, σ. 293, κτθ.

ἀντιφράσσω, ἄτε. -φράττω, φράττω, ἐμποδίζω, [τὸ σημεῖον τῆς ῥίνος] οὐκ ἀντιφράττει, ἀλλ' εὐθὺς ἐὰν τὰς δὴσεις ὄραν ὁ ἄν. βούλωνται Ξεν. Συμπ. 5. 6. ἀντιπεφραγμένους λαμπτήρας, ἔχων περὶ αὐτοὺς κάλυμμα, καὶ τὰς νύκτας ἐπαίρεισθαι λαμπτήρας ἀντιπεφραγμένους Φίλιππος παρὰ Πλούτ. 1. 116. II. μ. 202., ἀποτελὼν περίφραγμα, παρακλύει τι, ἀντιφράττει τε (ἢ τέρρα) τῷ περὶ ἑαυτοῦ πρὸς τὸ σθενεῖν (τὸ πῦρ) Ἀριστ. περὶ Ζωῆς κ. Θαν. 5. 6, πρὸς Προβλ. 21. 20. ἰδίως ἐπὶ τῆς γῆς ἀποφραττομένης τὸ πῦρ τοῦ ἡλίου (ὡς κατὰ τὴν ἐκλείψιν τῆς σελήνης), ὅσοις ἀντιφράττει ἢ γῆ ὥστε μὴ ὄρασθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ὅσα οὐράνια σώματα παρεμπιπτοῦσα ἢ γῆ ἀποστρεφὲ τὸν ἥλιον τοῦ ἡλίου (καίμιν νὰ μὴ τὰ βλέπῃ ὁ ἥλιος), ὁ αὐτ. Μετεωρ. 1. 8, 5. ἔκαστον ἀντιφράττει αὐτὴν (αὐτῇ), δηλ. τὴν σελήνην, ὁ αὐτ. Οὐρ. 2. 13, 7: ἀπολ., ἢ γῆ αὐτ., ὁ αὐτ. Ἀναλ. 2. 1. 31, 2, πρὸς 2. 2. 3. ἢ ὁλόκληρα αὐτ., ὁ αὐτ. Μετεωρ. 2. 8, 38. κυλῶει τὸ ἀλλότριον καὶ αὐτ. ὁ αὐτ. Περὶ ψυχ. 3. 4, 3.

2) ἴδε ἀντιφράξεις. — Παθ., τίθεμαι ὡς ἐμπόδιον, ἀντιφραχθέντος τινός περὶ τὴν ἀναπνοὴν Πλάτ. Τίμ. 68B.

ἀντιφρασεύω, ἐπίρρ. = κατ' ἀντιφρασίν, Εὐστ. Ἰλ. σ. 339. 37, Ὀδ. σ. 1389.7.

ἀντιφράσσω, ἐπὶ χαίρου, ὁρῶντι τὰς τρίγας μου κατὰ τινος, ἦδη δ' ὤπται λέων καὶ ὕψι ἐπιτίθεσθαι μέλλων, καὶ ὡς εἶδεν ἀντιφρέξαντα, φεγγῶν Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 44.7.

ἀντιφρουρός, ὁ, ἔχων ἴσην φρουράν, ἀντιφρουροῖ τὴν ἴσην ἔχοντες φρουράν Ἰπποχ.

ἀντιφρυάσσομαι, ἀποθ., κυρίως ἐπὶ ἑπῶν, χρεμετίζω πρὸς ἄλλον ἑπὶ χρεμετίζοντα, μεταφ. ἀνθυπεφρονῶ, γυνυῖω τῷ γυνυῖωτι, Γρηγ. Νατ. II. 484B.

ἀντιφρών, ὄν, γεν. -ονος, (φρήν), δυσηρεστημένος, δυσμενὴς πρὸς τινα, Νικήτ. Χρον. 96B.

ἀντιφυλάκῃ, ἡ, πρὸς ἀλλήλους ἀντιφυλακῇ, ἀμοιβαία προφυλάξεις ὅπως μὴ συγκρουσθῶσι τὰ πλοῖα ἐνεκ τῆς σφοδρότητος τοῦ ἀνέμου, Θουκ. 2. 84. πολλὰ ἀντιφυλακαί, πολλὰ προφυλακτικά μέτρα, Δίων Κ. 77. 2.

ἀντιφυλάξ [ῶ], ὁ, τεταγμένος νὰ ἀντιφυλάσῃ, ὁ ἀντιφυλάσσων φρουρὸς, φυλάκας καὶ ἀντιφυλάκας Λουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. συγγρ. 28. κατ' ἄλλους ὅμοις ἐκδοτάς φυλακάς καὶ ἀντιφυλακάς. ἴδε ἔκδ. Ἰακωβίου ἐν τόπῳ.

ἀντιφυλάσσω, ἄτε. -ττω, ἐπιτηρῶ τὴν ἐπιτηρῶντα, ἀντιφυλάσσει ἐπόμενοι Πλάτ. Νόμ. 705B: — Μέσ., λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα κατὰ τινος φυλασσόμενον με, φυλαττόμενον δὲ σε ὁρῶ ὡς πολεμίους ἡμᾶς, καὶ ἡμεῖς ὁρῶντες ταῦτα ἀντιφυλασσόμεθα Ξεν. Ἀν. 2. 5, 3, πρὸς Πλούτ. Δημήτρ. 3B.

ἀντιφύομαι, παθ. ἐπὶ φουσῶν, φύομαι ἀντὶ ἄλλου ἐκποπέντος, μεταφ. διαδύομαι, ἐνδύομαι τούτου ἀλυσιτελοῦς ἐκκεκομμένου ἀντιφύγειν τὸν μέγαν Νικηφόρον Ρώστ. Πονημ. σ. 6, στ. 29. καθ' Ἰπποχόν: ἀντιπεφυκῶν ἐναντίας πεφυκῶν.

ἀντιφύσσω, φουσῶ κατὰ τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν, Ἀντιλλ. ἐν Matth. Med. 249: — Οὐσιαστ. -φύσημα, τό, ἐναντίον φύσημα,

Γρηγ. Νόσος. Ἀντιφρ. 28, σ. 193. — προσέτι, ἀντιφύσησις, ἡ Γρηγ. Νατ. λόγ. Δ', σ. 296.

ἀντιφύεσθαι, φουσιῶ ἐναντίον τινός, γεννῶ, ἔρρι δ' ἔρρι ἀντιφουσιῶν Ψευδ.-Πουκλ. 78.

ἀντιφωνέω, φωνῶ εἰς ἀπάντησιν, ἀποκρίνομαι, ἀπολ., οὐδ' ἀντιφωνεῖς, ἀλλ' ἀπαπτεύεις λόγους Αἰσχύλ. Κύμ. 303. ἀντιλέγω, οὐ γὰρ εἰχομεν οὐτ' ἀντιφωνεῖν Σοφ. Ἀντ. 271, κτθ. ἰδίως ἀποκρίνομαι μεγαλοφώνως, Πλούτ. Μάρ. 19, κτθ., ἀντ. τινι Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 327. 2) μετὰ συστοίχου αἰτ., ἀντ. ἔπος, προσέρι λέγειν εἰς ἀπάντησιν, Σοφ. Ἀν. 773. πολλὰ ἀντ., ὁ αὐτ. Ἰλ. 1501. ἀντ. Ἐρώτω, ἐπὶ λύρας, ἡδὴ μελωδίας ἐρωτῶντες εἰς ἀπάντησιν, Ἀνακρέοντ. 93 (1). 9. 3) μετὰ αἰς. προσ., ἀποκρίνομαι εἰς τι, μὴ μ' ἀντιφώνει μὴδὲν Σοφ. Φ. 1085. 4) ἀποκρίνομαι δι' ἐπιστολῆς, τινι Πλούτ. 8. 18, 11. — Παθ., μέχρ' ἂν ἐκ Ρώμης ἀντιφώνηθῃ τι, ἔλθῃ χαρμὰ ἀπ' αὐτοῖς, ὁ αὐτ. 15. 18, 6.

II. ἀποκρίνομαι ἀντὶ ἐτέρου, εἰμὶ ὑπεύθυνος, Ἰω. Χρυσ. Ἐνεκτὸν -νήσις, εὖως, ἡ, καὶ -νήτης, 45. ὁ, ὅροι νομικοὶ παρὰ Περ.

ἀντίφωνος, ὄν, (φωνή) ὁ εἰς ἀπόκρισιν ἡδὼν, σύμφωνος, ἐναρμόνιος, ὡς ἐν τῇ φωνῇ. κλημακί, δέξτεται βάρυτητι ἐμφωνίαν καὶ ἀντ. Πλάτ. Νόμ. 212D. ἀντ. τοῖς πρότερον ῥηθείσι αὐτοῖς, 717B: ἀπολ., μέλλ, ἁρμονία, Φίλων 2. 185. 2) ἀνταποκρινόμενος πρὸς τι, μετὰ γεν., αντασπρίων Εὐρ. Ἰκ. 800. ἀντίφωνα τῶν γεννησομένων Πλούτ. 2. 412B.

II. ὡς οὐκ οἰκετ., ἀντίφωνος, τό, συμφωνία ἐν τῇ μουσικῇ κλημακί μετὰ τῆς πρώτης καὶ ὁγδόης, τό ἀντ. σύμφωνόν ἐστι διὰ πασῶν Ἀριστ. Προβλ. 19. 39, 1, πρὸς 19. 16 κ. ἄλλ.

2) παρ' Ἰκκλ. ἀντίφωνα εἶναι αἰτίαι τινὲς ἐκ τῆς ἀγίας Γραφῆς ψαλλόμενοι διαδοχικῶς ὑπὸ τῶν δύο χορῶν ψάλλονται δὲ πρὸ τῆς μισθῆς εἰσόδου ἐν τῇ λειτουργίᾳ. — Ἐνεκτὸν, ἐπίρρ. ἀντιφωνικῶς Βυζ.

ἀντιφωτισμός, ὁ, (φωτίζω) ἀντανάλασος φωτός, ἀντίλαμψις, πῶς νῦν (τὰ αἰσθητήρια τῶν γερόντων) ἐν τῷ ἀναγινώσκειν τὸν ἐγγυθὲν ἀντιφωτισμὸν οὐ φέρουσι: Πλούτ. 2. 625B. ὁ πρὸς τὴν σελήνην τῶν ἀσπίδων ἀντιφωτισμός ὁ αὐτ. Νικ. 21.

ἀντιχαρτερίζω, ἀντασπρίζομαι, ἀντιχαρτερίζω, ἀντιχαρτερίζονται παρ' αὐτοῦ Κ. Πορφ. Ἰκκ. 800. τάξ. σ. 412, ἐκδ. B.

ἀντιχαρτερίζω, χαίρω καὶ αὐτὸς ἡμῶν, συμπεριζομαι τὴν χαρὰν τινος, Νίκα. ἀντιχαρτερίζω ὅλβη (κατὰ τὸν Βλαχδὲν, ἀντ. χαρτερίζω) ὁ δὲ Βλαχδὲν γράφει ἀρτί φανείσα) Σοφ. Ἀντ. 149. περὶ τοῦ τύπου ἴδε τὸ ἀπλοῦν ἥμμα χαίρω.

ἀντιχάριεπαίνω, χαλεπαίνω κατὰ χαλεπήματος, Διον. Ἀλ. Ἐκλογ. τ. 4, σ. 2335, 17, ἐκδ. Πρίκ., Πλούτ. 2. 389B.

ἀντιχαλκιδεύω, χαλκιδεύω τι ἐναντίον ἄλλου προχαλκιδεύοντας, χαλκιδεύω τι κλιθεῖον ἐναντίον τοῦ γνησίου, Κλάττ. Ἐκκλ. Ἰστορ. 1, 2, σ. 251. 161: — Μέσ., χαλκιδεύω τι πρὸς ἀντίστασιν, ἐκέλευσεν ἀντιχαλκιδεύασθαι τὰ κράνη ὁλοσθῆρα καὶ λείτα, ὅπως αἱ μάχαιρα ἀπολοισθάνοιεν ἢ κατεάγοιντο Παύσαν. 8. 7, 2.

ἀντιχαράσσω, χαρῶσθαι, χαίρω εἰς ἀπάντησιν, πρὸς οὗ αὐτὸς ἀντιγραφὴν ἀντιχαράδας γράφει Κ. Μαν. Χρον. 991A.

ἀντιχαριενεζομαι, ἀνταποδίδω χαριενεζομαι, ἄσπρ. Στ.

ἀντιχαρίζομαι, ἀποθ., χαρίζομαι τῷ χαριζομένῳ, τῷ ὑπὲρ γῆν λεγομένῳ εἶναι θεῷ ἀντιχαρίζεσθαι Ἰερὸς. 7. 114. τοῖς τε χαριζομένοις πειρώμενος ἀντιχαρίζεσθαι Ξεν. Κύρ. 8, 3, 49. κτθ.: — ἀντιχάρεις, εὖως, ἡ, τὸ ἀντιχαρίζεσθαι, ἢ ἀνταποδομένην χάριν, Ρήτορες (Walz) 1. 447, κτθ.

ἀντιχαρποίδης, ὁ ἐπὶ πρὸς προεινῶν χαρὰν, Ἀνδρ. Κρίτ. 27.

ἀντιχαρμαύομαι, ἀποθ., χασιμῶμαι ὅταν χασιμᾶται ἄλλος, διὰ τὴν τοῖς χασιμῶμενοις ἀντιχασιμῶνται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ: Ἀριστ. Προβλ. 7. 1. 1., 7. 6, 1.

ἀντιχασιματόομαι, ἀντὶ λόγου γίνομαι χάσιμα, Θεοδ. Προβλ. Ροδ. 50.

ἀντιχειρ [ῶν], δάκτυλος, ὅπερ ὑπάρχει ἐν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 137, ὁ, ὁ μέγας δάκτυλος, ὁ πλησίον τοῦ μικροῦ δακτύλου, ἀπλοκοῦμε τὸν ἀντίχειρα Πλούτ. 2. 761C. Πλούτ. B. 145. ὁ μέγας δάκτυλος πρὸς τὸ λοιπὸν τῆς χειρὸς ἀντίθεσιν ἔχει (ἐντὶ καὶ ἀντιχειρ) Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 11, 3.

ἀντιχειροτονέω, χειροτονῶ ἢ ψηφίζω ἐναντίον, ἀπολ., ὑπὲρ τῆς πατρίδος... ἀντιχειροτονεῖν παρὰ Θουκ. 6. 13. 24. οὐδέ τις ἀντεχειροτόνησεν ἂν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 423. γενομένης γὰρ τῆς διαχειροτονίας, οὐδέ τις ἀντεχειροτόνησεν ὡς οὐ εἶλ, κτθ., Δημ. 1346. 25. οἱ δὲ ἢ τούτους Πλάτων ἀντιχειροτονεῖν... Μάτ. Ἰστ. 17. 5.

ἀντιχειροτονέω, ἡ, τὸ ἀντεχειροτονεῖν, καταψήφισις, Πλούτ. B. 150.

ἀντιχθών, (ἐν. γῆ), ὄνος, ἡ, ἐναντία τις γῆ, κατὰ τὸ Πυθαγόρειον σύστημα τοῦ παντός, ἐπὶ δ' ἐναντίαν ἀλλήν ταύτην κατασκευάζουσι γῆν, ἢν ἀντιχθονα ὀνομα καλοῦσιν Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 13, 2, Μεταφ. 1. 5, 3, Φιλολογ. παρὰ Πλάτ. 2. 895B, πρὸς Κλῆμ. Ἀκ. 732, Στωβ. Ἐκλογ. 1. 488, καὶ τοῦ Π. Γερσίλου ἐν Πλάτωνα 1. 13. 2) τὸ νότιον ἡμισφαίριον, Κικ. Τιμοκ. 1. 28: — κατὰ πλὴν, οἱ κάτοικοι τοῦ νοτίου ἡμισφαίριου, Πλν. Ν. II. 6. 24, Μολ. 1. 1.

ἀντίχορδος, ὁν, ὁ μὴ συμφωνῶν κατὰ τὸν ἦχον, ἀντίθετος, ἐναντίος, καὶ ταῦτα μὲν ὡς ἀντίχορδα κεῖσθαι τοῖς ὑπὸ σοῦ περικλοσοφμένοις Ἰηοῦ. 2. 603B· ἀλλ' ὁ Ἰησὺς. εἶδε ἐναντίαν ἐρμηνείαν· «ἀντίχορδα· σύγχορδα· ἰσοχορδα».

ἀντιχορεῖω, συγχορεῖω, σύννομος ἀντεχόρευε λέων βη-τάριον κάπρω Νόνν. Π. 22· ἐβδόμας ἀστέρων ἀντιχορεῖται αὐτοῖς 44, Σύνεσ. Γυν. 4.159.

ἀντιχορηγέω, εἶμαι ἀντιχόρηγος, δηλ. ἀντίπαλος χορηγός, τυγ-χάνω ἀντιχόρηγος τραγωδοῖς οὐ τύπτων τοὺς ἀντιχορη-γούντας Ἀνδοκ. 34. 30· ἀντ. τινί, ἀνταγωνίζομαι πρὸς τινά ἐν τῇ χορηγίᾳ, Δημ. 534. 25. II. χορηγῶ τι ἀπέναντι λαμβανόμε-νου, ἀνταποδίδω, καὶ τοῖς τὰ σῖτα πέμπουσιν ἀντιχορηγεῖσθαι παρὰ τῶν ὀπλιτῶν τὴν ἀσφάλειαν Ἰωσήφ. Ἰουδ. Π. 2. 20, 8.

ἀντιχόρηγος, ὁ, ἀντίπαλος χορηγός, Ἀνδοκ. 31. 36, Δημ. 533. 14· πρὸλ. Οὐολορίου Δημ. πρὸς Λεπτ. σ. XCII.

ἀντιχόριον, τό, ἡ ἀντιχορία, ἡ, καὶ ἡμιχόριον ἐξ καὶ διχο-ρία καὶ ἀντιχόρι· εἶκοι δὲ ταῦτόν εἶναι καὶ τὰ τρία ὑπόματα, ὁλοκν [γάρ] ὁ χορὸς εἰς δύο διαιρεθῇ [μέρη τεμνῇ], τὸ μὲν πρῶμα καλεῖται διχορία· ἐκαστέρα δὲ [ἡ] μοῖρα ἡμιχόριον· ἃ δὲ ἀνάδουσιν ἀντιχόρια· Πολυδ. Δ', 107.

ἀντιχρᾶω, (χρᾶω B) ἀρκῶ, ἐπαρκῶ, ὡς τὸ ἀποχρᾶω, ἐν χρή-σει μόνον κατ' ἀόρ. α', ὁ ποταμὸς οὐκ ἀντέχρησε τῇ στρατιῇ πινόμενος, ἀλλ' ἐπέλιπε Ἡρόδ. 7.127· τὰ σῖτα ἀντέχρησε.. μωρίζαι τοσαύτησι αὐτοῖς 187.

ἀντιχρησις, εὖως, ἡ, ἡ χρῆσις πράγματός τινος ἀντὶ ἄλλου, Ἡεροδ-Γρην. 40.

ἀντιχρησιμοδύω, χρησιμοδοτῶ καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει, διδῶ ἐναντίον χρησόμεν, Εὐμῶν. 468.

ἀντίχριστος, ὁ, ὁ τῷ Χριστῷ ἐναντίος, λόγος Ὀριγέ. IV. 188C, ὁ Ἀντίχριστος, ὁ ἀντίπαλος τοῦ Χριστοῦ, ὁ προσδοκώμενος Δεσπότης τῶν Ἰουδαίων ὑπὸ χριστιανικῇ ἐποψίᾳ· ὅς ἐμφανισθῇ δὲ οὗτος πρὸ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, καὶ καθὼς ἡκούσατε ὅτι ὁ ἀντίχριστος ἐρχεται, καὶ νῦν ἀντίχριστοι πολλοὶ γεγόνα-σιν· ὅθεν γινώσκουμεν ὅτι ἐσχάτῃ ὥρᾳ ἐστὶν Ἐπιστ. Ἰωάν. Α', β', 18, κτλ. Πολυδ. 7, Εἰρη. 865A, κτλ.: — Ἐντεθεν τὰ ἐπι-θετικὰ -χριστιανός, -χριστιανὸς καὶ τὸ βῆμα -χριστέω, Θεόδ. Στουδ. σ. 494E.

ἀντιχρονισμός, ὁ, ἐναλλαγὴ χρόνου, «ἀπὸ τοῦ εἶδος ἀχρήστου ὁ παρακείμενος οἶδμα· καὶ ἔστιν ἀντιχρονισμός, διότι λαμβάνεται ἀντὶ ἐνστατός» Ἡρωδ. ἐν Ὁξ. Ἀντιχρό. τ. 3, σ. 274. 16, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 48: — ὡσαύτως -χρονία, ἡ, αὐτοῖς 82.

ἀντιχροός, ὁν, ποικίλχρους, Ἰρη. Νεξ. τ. 2, σ. 184D.

ἀντιχρῶζω, ἀντιχρονιστέω, Λιδόμ. 4.107I.

ἀντιχώννυμι, ἐσφαίρω, ἀντὶ ἀναχώννυμι, Ἀθῆν. 529E.

ἀντιψάλλω, κρούω ἔγχορον ὄργανον καὶ συναποτελῶ μελωδίαν μετ' ἄσματος, Φαίδος· τοῖς σοῖς ἐλέγοις ἀντιψάλλων ἐλε-φαντόδετον φόρμιγγα, θεῶν ἱστίῳ χοροῦς Ἀριστοφ. Ὀρν. 217.

ἀντιψάλλω, ὁν, ἀνταποκρινόμενος, ἀρμονικῶς, ἀντιψάλλομαι ὡς Εὐρ. 1. T. 179· καθ' Ἰησὺ· «ἀντιψάλλομαι» ἀντιστρεφόμενος.

ἀντιψάω = ἀνὸ ἀπτομαι, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 275.

ἀντιψέγω, ψέγω τὸν ψέγοντά με, «οὐ δύνηση ἐφ' οἷς εἶπον ἀντι-ψέγω» Σχόλ. εἰς Δισχύλ. Εὐρ. 413.

ἀντιψηφίζομαι, ἀποθ., ψηφοροῦν ἐναντίον, ῥίπτω ἐναντίαν ψῆρον, πρὸς ταῦτα ἀντεψηφίσαντο Θηετοῖο Πλουτ. Αὐτ. 27.

ἀντιψηφίς, ὁν, ψηφοροῦν ἐναντίον, ἀντιψῆρον τῷ Θεῷ γενέσθαι Πλάτ. Δίλ. II. 150B· Ἀριστοτ. I. 15.

ἀντιψύχος, ὁν, (ψυχῇ) ὁ ἀντὶ τῆς ψυχῆς, δηλ. τῆς ζωῆς, διδῶ-μενος, Δουκ. Δεῖρ. 10· ἀντ. εἶναι τινος Ἰγνάτ. Ἐπιστ. 31, Σμυρν. 10 κ. ἀλλ.

2) ἀντιψυχοῖ οἱ ἀποθανεῖν ἐθελήσαντες, θελήσαντες γ' ἀποθάνωσιν αὐτ' αὐτοῦ, Δίων Κ. 59. 8.

ἀντιψύχω [ῶ], ψυχθεῖ ψύχω καὶ αὐτός, ψυχθέντα παρὰ τῆς χιόνος, ἀντιψύχοντα ταύτην τηροῦσιν αὐτῆς τὴν ψυχρό-τητα Ἀλεξ. Ἀρρ. Περδ. 1.115.

ἀντιψυμίζω, τρέφω καὶ αὐτός, δεισαντος δὲ τοῦ Κλέωνος κάπῃ τὸ ψυμίζειν τὸν Δῆμιον ὀρμήσαντος, ἀντιψυμίζειν ἄτερος ἐγγχεῖρῃ Ἰππόθεσ. I. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ.

ἀντλέω τὴν μέλλ. -ήσω: (ἀντλος)· — ἐξάγω καὶ χύνω ἔξω τὸν ἄντλον, δηλ. τὸ δυσώδες ὕδωρ διερ συνάγεται εἰς τὸ βάθος τοῦ πλοίου, κοιν. «σεντίν», ἡ ἀπλὸς χύνω ἔξω τὸ εἰς τὸ πλοῖον εἰσέρχο-μενον θαλάσσιον ὕδωρ, ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐξέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα ἀμφοτέρων τοίχων θέτην. 673· Ἀλκατ. 19, πρὸλ. Ἠλμολ. Εὐρ. Ἡρακλ. 169.

2) καθάλου, ἐξάγω, ἀνασύρω ὕδωρ, ἀντλέει καὶ... ἐκχεῖ Ἡρόδ. 6.119· ὅσον ἐκ κρήνης ἐπ' ὄχρετος ἀντλ., ἀνασύρειν ὡς ἐκ φρέατος καὶ ἐκχύνειν εἰς ὄχρετος, Πλάτ. Τιμ. 79A· οὕτως ἀντλ. εἰς., Σεν. Οἰκ. 7.40· ἦντλουν διὰ γυναι-κής τοῖσι βουλομένοις πιεῖν Φερεικ. ἐν «Μεταλλεύειν» I, 31: — παροιμία ἐπὶ ματαιοπονίας, ἦθμῳ ἀντλεῖν, «νερό μετ' ὅτι κίονα» Ἀριστ. Οἰκ. I, 6.1.

II. μεταφ., ἐξαντλῶ, δέ., 1) μετα-χειρίζομαι πᾶν κατορθωτὸν μέσον, καταβάλλω πᾶσαν προσπάθειαν, τὰν δ' ἐμπρακτον ἀντλεῖ μαχανὰν Πινδ. II. 3.110· ἀλλὰ συνη-θέστερον,

2) ἐπὶ μόχθων, παθμάνων, κτλ., ἐξαντλῶ, ὑπομένω

μέχρι τέλους, ὡς τὸ Λατ. exantllare ἢ exhaustire labores, τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην, ὅτι ὑπομένω μέχρι τέλους τὴν παρού-σαν κατὰσκαίν, Δισχύλ. Ἰπρ. 375· τλημόνως ἦντλουν κα-κά ὁ αὐτ. Χο. 718· λυπρὸν ἀντλήσει βίον Εὐρ. Ἰππ. 898· δέκα ἀντλήσας ἔτη ὁ αὐτ. Ἰρμ. 433: — πρὸλ. εἰς ἀντλέω, ἐξαντλέω.

3) πατρώαν κτῆσιν ἀντλεῖν, ἀσπαστεῖν, κατασπαταλᾶν, Σοφ. Πλ. 1191.

ἀντλήμα, ατος, τό, = ἀντλητήριον, καθίσκος, «κουβέτα», πρὸς ἀντλῆσιν ὕδατος, Πλουτ. 2. 974E, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1332· οὕτε ἀντλήμα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ Εὐαγγ. κ. Ἰω. 8. 11.

2) ἐπὶ χύσει ὕδατος ἐπὶ πάσχοντος μέρους τοῦ σώ-ματος, Διοσκ. 4. 64.

ἀντλήσις, εὖως, ἡ, τὸ ἀντλεῖν ὕδωρ, ἐξαντλήσις, κένωσις, Δίλ. II. 1. 24.

ἀντλητήρ, ἥρος, ὁ, ὁ ἀντλῶν ὕδωρ, Πολυδ. Γ', 31· ληνῶν ἀντλήων 4. 257: = κύβητος, κύβητον δ' ἐπὶ τοῦ ἀντλητήρος Πλάτ-ωνα εἰρήνην ἐν τῷ Φάωνι οὕτως κτλ. Ἀθῆν. 424A. — καθ' Ἰησὺ· «ἀντλητήρ» κέδος ναυπηγός.

ἀντλητήριος, α, ὁν, ὁ πρὸς ἀντλῆσιν κατάλληλος, τὸ ἀντλη-τήριον (ἐνν. ἀργεῖον) = καθίσκος πρὸς ἀντλῆσιν, Δίων Κ. 50. 34.

ἀντλητής, υ, ὁ, = ἀντλητήρ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1332.

ἀντλία, ἡ, = ἀντλος, ὁ ἐ.

1) τὸ ἐντὸς κοῖλον τῆς νεῆς, κοιν. «σμπάρι», ἐμβόλου μ' ὅπῃ θέλει ἄγων, εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῶραν, κλπ. Σοφ. Φ. 482· τὴν ἀντλίαν φυλάξω Ἀριστοφ. Ἰππ. 434· ἐξ ἀντλίας ἦκοντα Διονύστ. Κωμ. ἐν «Θεσμοφόρῳ» I. 41.

2) τὸ εἰς τὸν πυθμένα τοῦ πλοίου συναγόμενον θαλάσσιον ὕδωρ, «σεντίν», ῥύπος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 17.

ἀντλι-αντλητήρ, ὁ, καθίσκος, «κουβέτα», πρὸς ἀντλῆσιν ὕδα-τος, καὶ κάδους οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλ' ἀντλιαντλητήρας Μί-νανδ. ἐν «Ἀνατιθέμενῃ ἡ Μεσορηγία» I, (Δ. B. 411.12), ἔτε Μει-νεκε.

ἀντλίων, τό, = τῷ προηγ., Ἀριστοφ. Ἰππ. 82· Ἐπὶ λυκος ἐν «Κω-ραλλοκίω» 5.

ἀντλος, ὁ, παρὰ Πολυδ. Δ', 92· ὡσαύτως, ἀντλον, τό, (περὶ τῆς ῥίτης ἴδε *εὐλῶ)· — Παρ' Ὀμ. τὸ ἐντὸς κοῖλον τῆς νεῆς ἐνθα ὕδωρ συρρεῖ ἐκ τῆς ἀνωθεν καὶ τὸ ἐκ τῶν ὀρμονίων· Λατ. sentina, «σεντίν», ἐπὶ τὰ πάντα εἰς ἀντλον κατέχυνθ' ἔπειον ἄλλως εἰς τὸ κύτος τοῦ πλοίου, Ὀδ. Μ. 411., Ο. 479· ἀντλοῦσιν, οὐκ ἐδέξατο, δὲν ἐπέτρεψεν ὕδωρ νὰ συναχθῇ· μεταφ. ἀντὶ τοῦ εἰς οὐδένα ἔγβρον ἐπέτρεψε νὰ εἰσχωρήσῃ, Δισχύλ. Θ. 796· ἀντλον εἰργων νάσας, ἐκχύνων τὸν ἀντλον τοῦ πλοίου, Λατ. sentinam exhaustire, Εὐρ. Τρω. 686· εἰς ἀντλον ἐμβαίνειν πόδα, μεταφ., ἐμπέπειν εἰς δυσκόλιν τινα, ὁ αὐτ. Ἡρακλ. 168, ἐνθα ἴδε Ἐλμολ.

3) καθόλου, τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, ἡ θάλασσα, Πινδ. Ο. 9.79, Εὐρ. Ἐκ. 1025· ἐν ἀντλῳ τιθέναι, ῥίπτω εἰς τὴν θάλασσαν, δέ. κόμματι νὰ ἐξαφανισθῇ, Πινδ. II. 8.14.

II. καθίσκος πρὸς ἀν-τλῆσιν, «κουβέτα», Μανέθ. 6. 431.

III. σπῆρος σίτου ἡλορημένου, δηλ. ἡλωνισμένου, ὅστις δὲν ἐλικμήθῃ ἔτι, ἀλλὰ μένει μετὰ τῶν ἀχύ-ρων, Ν. Θ. 114, 545, Κόιντ. Σμ. I. 352.

ἀντοδυνάω, προευνῶ καὶ ἐγὼ ἰδύνην, «ἵνα κεντήσας (ὡς ἡ μέ-λισσα) ἀντοδυνῇ» Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 3. 13.

ἀντοδύρομαι [ῶ], ἀποθ., οὐδύρομαι καὶ αὐτός ἀφ' ἐτέρου, οἱ δ' αὖ πένητες ἀντωδύροντο Ἀππ. Ἐμφύλ. I. 10.

ἀντοικέω, κατοικῶ εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος, ἡ ἀντοικουμένη = ἀντιχέω, Πορφ. ἐν Σχολ. Ὀδ. Γ. 296.

ἀντοικοδομέω, οἰκοδομῶ ἡ ἐγείρω ὀχυρώματα ἐναντίον τινός, τὰ μὲν ἀντοικοδομῶν, τὰ δ' ἀντιμεταστέλλω Πλούτ. I. 42, 12: — μεταφ. μ. ὅτι, ἀντωκοδομῶσιν αὐτῷ ἰδὼν, ὁ Ἀριστοτέ-λης τῷ Πλάτωνα διατριβὴν Δίλ. II. I. 4, 9: — ῥημα. ἐπὶ 0. -ητέον Φίλων Βελοπ. 92B.

ἀντοικοδομή, ἡ, οἰκοδομὴ κτισθεῖσα ἐναντίον ἄλλης, Ἐπιγρ. Θυακίων (ς) Ἰσως Θεός, Bull. de cor. hel. I, σ. 136.

ἀντοικοδομία, ἡ, τὸ οἰκοδομεῖν ἐναντίον τινός, Πλούτ. I. 48.1.

ἀντ-οικος, ὁν, ὁ κατοικῶν ἐν τῷ αὐτῷ γεωγραφικῇ πλατείᾳ τοῦ ἀντιθέτου ἡμισφαίριου, τοῖς ὑπὸ τὸν χειμερινὸν τροπικὸν ἀν-τοίκος, Πλουτ. 2. 898B· τοὺς ἀντιπόδας καὶ ἀντοίκους Νι-κηφ. Γρηγ. Ἰστ. Βυζ. I, σ. 6C· πρὸλ. περίοικος III.

ἀντοικτεῖρω, οἰκτεῖρω τὸν οἰκτεῖραντά με, καὶ αὐτὸς λυποῦμαι δι' αὐτόν, ἡμεῖς σ' ἀρ' αὐθις, ὡ ἐν', ἀντοικτεῖρομεν Εὐρ. Ἰων 312.

ἀντοικτεῖω, = τῷ προηγ., Θουκ. 3. 40.

ἀντοίκομαι, ἀποθ. μετ' ἀορ. παθ. ἀντρωθήην, τὸ ἐναντίον οἴο-μαι, εἶμαι ἐναντίας γνώμης, Πλάτ. Θεαίτ. 178C.

ἀντολή, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἀνατολῆς.

ἀντολή, ἡ, ποιητ. = ἀντολή, ἀνατολή, Ἀνθ. Πλαν. 61.

ἀντολή, ἡ, ποιητ. = ἀντολή, ἀνατολή, ἐπὶρρ. ἀντὶ ἀνατο-λήθε, ἡ ἀνατολὴν, Ὀππ. Κ. 2. 123, Μανέθ. 2. 49, κτλ.: — ἀντο-λήνθε, πρὸς ἀνατολὰς, Δίων. II. 260.

2) ὡς ἐπὶ 0. ἀνατολική, ἐν ἀντολήν.. ἀρούρη Νόνν. Δ. 25. 98.

ἀντολικός, ἡ, ὢν, = ἀνατολικός, Παύλου Σιλ. Ἀρβων 241.
 ἀντομαί, ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστώτα καὶ παρατ. 1 (ἀντ., ἀντα): — ποιητ. ῥήμα (ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ἰλ.) = ἀντάω, συναντῶ, ἐνθα τε Μοῦσαι ἀντέμηναι Ἰλ. Β. 595, κ. ἄλλ.: ἰδίως ἐν μήχρῃ δοτ., ἀλλήλοισιν ἀντεσθ' ἐν πολέμῳ Ο. 698, πρὸλ. Π. 788· ἀργύρῳ ἀντομένην, ἐπετράπετ' αἰχμήν Δ. 237· οὕτω, χαλεπῇ δ' ἦν τεο θυμιορήν Κηλλ. Ἐπιγράμ. 31: — ἀπολ., θοὶ ζωστήρος ὁχῆες χρύσειοι σύνεγον καὶ διπλός ἦν τεο θώρηξ, «ἔπου τὰ τῆς θωρακίδος ζώνης ἐπίδεσμα τὰ χρυσᾷ συνέδεον καὶ ὁ θώραξ διπλὸς συνήγετο, τῶν περυγίων αὐτοῦ περιμένον ἀλλήλοισι» (μετὰρρ. Γαζή) Ἰλ. Δ. 133, Υ. 415· πρὸλ. Εὐστ. 453, 40, ἐνθα διεξοδικῶς περιγράφεται ὁ θώραξ: — εἰμαί παρών, προσέχω, ἐπτακτύπου φόρμιγγος ἀντὶ μένος Πινδ. Π. 2. 130.

II. μ. αἰτ. προσ. = ἀντιτάξω I. 2, προσέρχομαι ταπεινῶς μετὰ παρακλήσεων, ἱκετεύω, πρὸς σε τοῦ σπεύσαντος ἀντομαί Διὸς Εὐρ. Ἀλκ. 1098· πρὸς σε γενειάδες, ἀντομαί δ' αὐτ. Ἰλ. 279· πρὸς σ' ὅ, τι σοὶ φίλον ἐκ σέθεν ἀντομαί Σοφ. Ο. Κ. 250· ἀντ. Ἐρμῆν Ἀριστ. Θεσμ. 977· ὡσαύτως ἱκετεύω ὑπὲρ τινος, πατρός ὑπὲρ τοῦμοῦ μόνου ἀντομαί Σοφ. Ο. Κ. 243: ἀπολ., ἔλθετον, ἀντόμεθ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 1155.

ἀντομαστέω, = ἀντοφθαλμέω, βλέπω εἰς τὸ πρόσωπον ἢ κατὰ πρόσωπον, τινί Ἀποστολ. Διακτ. 6, 2, σ. 333.

ἀντόμνυμαι, μέλλ., -ομοῦμαι: — ὁμνῶμι καὶ αὐτός, μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρεμ. μέλλ., Τισσαφέρην μὲν ὥμοσε τοῖς πεμφθεῖσι πρὸς αὐτόν, ἢ μὴν πράξειν ἀδόλως τὴν εἰρήνην... ἐκεῖνοι δὲ ἀντόμωσαν ὑπὲρ Ἀγχιλαίου, ἐμπέδωσιν τὰς σπονδὰς Σεν. Ἑλλ. 3, 4, β, Ἀγχιλ. 1. 10. II. ὡς νομικὸς ὅρος τοῦ Ἄττ. δικαίου, ἐπὶ μὲν τῷ ἐνάγοντος (δικώκοντος), ὁμνῶν κατὰ τοῦ ἀντιδίκου ὅτι ἀληθὴς ὁ κατηγορούμενος, ἐπὶ δὲ τοῦ κατηγορουμένου (φεύγοντος) ὅτι ἀληθὴς ὁ ἀπολογητὴς, (πρὸλ. ἀντωμοσία), Ἀντιφῶν 112, 22, Ἰσαῖος 74, 31, κτλ., ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἰσαῖος 52, 19.

ἀν-τομος, ὁ, διαλεκτικὸς τύπος τοῦ ἀνάτομος, σκόλοψ, χάραξ, «παλοῦν καὶ περιληπτικῶς φραγμός, περίφραγμα, συγχ.» ἐν τοῖς Ἰπρακλειωτ. Πινδάρῳ, ἐπὶ τὸν ἀντομαίον τὸν ἐρίζοντα I. 5774, 5775· ὡσαύτως ἰδὲς γεγενῆσθαι πρὸς τοιοῦτον φραγμόν, 5774. 15., 5775. 12 κ. ἄλλ., ἴδε Κρανζ. σ. 706.

ἀντοναί, αἱ (ἀντὶ ἀνατοναί), ἀναστασεις, καθ' Ἡσὺν, «ἀντοναί, αἱ τῶν χειρῶν φορεαί».

ἀντονειδίζω, ὀνειδίζω τὴν ὀνειδισαυτά με, μ. δοτ., ἀντονειδίσει τῷ Ἀχιλλεῖ Εὐστ. 1042, 40.

ἀντονένημι: μέλλ., -ονήσω, ἐμυθαίω: ὠρελῶ, χρησιμεύω, ἀντορελῶ, Λιβάν. I. 240.

ἀντονόμαζω, δίδωμι τὸν ὄνομα ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοντος, μετὰ διπλῆς αἰτιατ., τὴν πόλιν Μεσσηνίαν ἀπὸ τῆς ἐαυτοῦ τὸ ὄρχαιον πατρίδος ἀντωνόμασεν Θουκ. 6. 5· τὸν μῆνα τὸν Σεξτοῖον ἐπικαλούμενον Αὐγουστον ἀντωνόμασε Δ. Κάσσ. 55, 8.

II. μεταχειρίζομαι ἐν τῷ λόγῳ ἀντονόμασις (ἴδε τὴν λέξιν), Ἀριστοφ. Θεσμ. 55. 2) μεταχειρίζομαι τὴν ἀντωνυμίαν, ἀλλ' ὁπηνίκα συνόθως ἀντονόμασι βούλεται, κτλ., Εὐστ. 103, 23· ἀντ. τινὰ Ἀπολλών, π. Συντάξ. 192.

ἀντονόμασις, ἡ, ἡ χρεῖσις ἐπιθετοῦ, πατρωνυμικοῦ ἢ προσηγορικοῦ ἀντὶ τοῦ κυρίου ὀνόματος καὶ ἀνἀπαλιν, ἀντονόμασις ἐστὶ λόγος δι' ἐπιθετῶν ἢ τῶν δημοίων αὐτὸ τὸ ὄνομα τὸ κύριον δηλῶν Ρήτορες (Waltz) περὶ τρώων τ. 8, σ. 723, βίος Ὁμ. 24.

II. παρὰ γραμμ. ἡ ἀντωνυμία, ἡ ἢ χρεῖσις αὐτῆς, Λατ. pronominatio, Βασίλ. Γρηγόρ. Κορίνθ. σ. 399.

ἀνταπεύω, παρατηρῶ, ἀντιβίω εἰς τι, τὸν οὐρανὸν ὡς οἰκητήριον ἀνταπεύοντα Κοσμ. Τοπογρ. Χριστ. 1461.

ἀντοργίζομαι, παθ., ὀργίζομαι κατὰ τοῦ ὀργιζομένου, τί οὖν ἐάν ὀργίζωνται, μή τι ἀντοργίζῃ; Μ. Ἀντων. β. 26.

ἀντορέγω, ὀρέγω καὶ αὐτός, ἀπλῶν καὶ ἐγὼ τὴν χειρά μου καὶ ἰδω τι, ὀρέξαντι τὴν κύλικα τοῦ φορμιάκου ἀντῶρεξ τὴν ἐπιστολήν Θεμιστ. 153A.

ἀντ-ορός, ὁ, διαλεκτικὸς τύπος τοῦ ἀνθ-ορός, ὁ ἀπέναντι ὄρους, δηλ. ἡ στήλη ἢ δεικνύουσα τὸ ὅριον μέρους τινός, ἀλλως δὲ ἀντόρους τοῦτοις ἐστάσμεν ἐπὶ τὰς ἀμαξίτω [IV] Ἰπρακλειωτ. Πινδ. I. 67, 75, 18.

ἀντόρυξις, ἡ, τὸ ἀντορύσσειν, ὄρυξις ὑπονόμου ἐναντίον ἄλλου, Φίλων ἐν Ἀργ. Μαθηματ. 100.

ἀντόρυσσω, ὄρυσσω, σκάπτω ἐναντίον ὑπὸντον ὄρυγμα, ἀντορύσσοντες δ' ἐν ταύτῃ οἱ Βαρκαῖοι ἐκτεῖνον τῶν Περσέων τοὺς γεωρυχέοντας Πρὸδ. 4. 200: μεταρ., δάκνουσι τε καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀντορύσσουσι, «βγάζει ὁ ὄνας τὰ λουνοῦ τὰ μμάτια» Πλάτ. 3. 14, 10.

ἀντορχέομαι, ἀποθ., μιμῶμαι τὸν χορὸν τινος, ἀντορχέομενος, ἀλλοσκεταί [ὁ ἄλλος] Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 12, 12, Ἀδόν. 390Γ.

ἀντοφείλω, ὀφείλω χάριν, ὁ δ' ἀντοφείλων ἀμειβόμενος, εἰδὼς οὐκ ἐς χάριν, ἀλλ' ἐς ὀφείλημα τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων, εἰδύρων δὲ θά ἀποδώσῃ τὴν εὐεργεσίαν οὐκ ἐπὶ χάριν, διὰ τὴν χρεωστῆται χάρις, ἀλλὰ πρὸς ἀπότιναι χρεῖον, Θουκ. 2. 40.

ἀντοφθαλμέω, ἀντιβλέπω, ἀντιβίω, ἀντοφθαλμίζω κατὰ πρόσωπον Πολύδ. 18, 29, 12: ἐντεῖθεν, ἀνταίρω, ἐνίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, τινί καὶ πρὸς τινὰ ὁ αὐτ. I. 17, 3, 2. 24, 1, κτλ.: ἐπὶ πλοίου, ἀνθίσταμαι κατὰ τινος, «συναρπασθέντος δὲ τοῦ πλοίου καὶ μὴ δυναμένου ἀντοφθαλμεῖν τῷ ἀνέμῳ Πρὸδ. Ἀποστ. κ'. 13: — Ἐντεῖθεν, ἀντοφθαλμίζεις, ἢ, τὸ προσβλέπειν κατὰ πρόσωπον, τὸ βλέπειν ἀντιῶ: πρὸς τι, Εὐστ. — καὶ ἀντοφθαλμίζω, = -έω, Γρηγόρ. Κόμρ. ἐν Ἀντιόχ. Βοκασ. τ. 1, σ. 344.

ἀντόφθαλμος, ὁ, ὁ βλέπων κατὰ πρόσωπον, Ἡσὺς ἐν λίτῃ ἀντωπὸν.

ἀντοχέομαι, παθ., ὀχοῦμαι ὡς εἰ ἐρ' ἱπποῦ ἢ ἡμάτης, αἶ δ' ὅρα πᾶσαι κητεῖσις νῶτοις ἐφῆμεναι ἀντοχέοντο Μόσχ. 2. 119.

ἀντοχέως, ἡ, ὁ, «ἀντιπλοῦς» Ἡσὺς. — «πόρπαι ἀσπίδος», ὁ αὐτ.

ἀντοχή, ἡ, τὸ ἀντίχεσθαι, συνοχή, συνάρησις, τὰ δὲ ὁμιλεῖ ἐπυτοῖς κατ' ἀντοχὴν καὶ περιπλοκὴν Ἀλλε. Ἀπρὸδ. Πρὸδ. 2. 67, σ. 75, 14.

ἀντοχῦράω, ἀντοχῶμαι περὶ ὄρχησιν, τὸ καταρριφθῆναι ἀντοχῶσαν Ἰωσήφ. Ἰουδ. Π. 3, 7, 23.

ἀντραός, α. ὁ, ὁχυρὸν, φοιτῶν εἰς σπήλαια, «εὐρηται δὲ ἀντραός, ὡς Εὐριπίδης ἐν Αἰετ. Στῆρ. Βού. ἐν λ. ἀντραν, πρὸλ. Ἑλλην. Κομικ. (Meineke) τ. 2, σ. 431.

ἀντρέπω, ποιητ. ἀντὶ ἀντρέπω (ὁ ἴδε).

ἀντριάς, ἄδρας, ἡ, ἡδερμῶν ὄντων, τοῦ ἀντραῖος. Νύμφη, ἀντριάς, Νύμφη τῶν ἀντρῶν, ὅγρ' εἴην λιπαρῶν παλ' ἰνιον ἀντριάων Ἀνθ. Π. 9, 224· ἀντριάσι, ταῖς τοῖς ἀντροῖς ἐκλυομένους Σουίδ., πρὸλ. Δ. Β. 17, 5.

ἀντρο-δίαίτις, ὁ, ὁ διαίτιος ἐντὸς ἀντρῶν, ὁ κατοικῶν ἐν σπηλαίῳ, Ὀρρ. Ἰγν. 11 καὶ 32, 3.

ἀντροειδής, ἑς, ὅμοιος ἀντρῶ, ἢ ἀντρώδης, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 105, Πλάτ. 2. 896E.

ἀντροθε, ἐπὶρρ. ἐσχηματισμένον ὡς τὸ ὀφθαλμῶν, ἐξ ἀντρῶν, ἀντροθε γάρ νεομαι πᾶρ Χαρίκλους καὶ Φιλύρας Πινδ. Π. 4, 181.

ἀντρον, τὸ, Λατ. antrum, ποιητ. λέξις, σπήλαιον, κοιν. «σπηλῆα» Ὁδ. (οὐχ) ἐν Ἰλ.) πρὸ πάντων ὡς οἰκητήριον τῶν νυμφῶν καὶ τῶν ὀρίων θεῶν, ὡς τὸ σπέος I. 216, 218, κτλ.: ὡσαύτως ἐν Ἰπ. Θ. 483, Πινδ., Τραγ., κλ.: ἐπὶ λέοντος, λέοντος ἀντρον αἰσιοττορῶν Δισχόλ. Εὐμ. 103: ἐπὶ ἐράκοντος, ἐράκοντος ἀντρον Δράκοντος Εὐρ. Φιδ. 232.

ἀντροφῆς, ἑς, (φῆς) ὁ γεννηθεὶς ἐν σπηλαίῳ, ὀρίων ὑπ' ἀνθροῖ ἀλλέζονται ἀντροφῆς Ὀππ. Ἀλ. 3, 212.

ἀντροχῆρης, ἑς, (χαίρη), ὁ χαίρων νῆ διαίτῃ ἐντὸς ἀντρῶν, ἐπὶ τῶν νυμφῶν καὶ τοῦ Πανός, Ὀρρ. Ἰγν. 11 καὶ 31.

ἀντρώδης, ἑς, πλήρης σπηλαίων, πέτρα Σεν. Ἀν. 4, 3, 11.

τόπος Ἀριστ. Πρὸδ. 23, 5, 1.

ἀντύα, «τὸ ὑποπόδιον» Ἡσὺς.

ἀντύγιωτός, ὢν, «ἀναβεβημένος, ὅτι αἱ ἀντύτες καταδύονται», Ἡσὺς.

ἀντυξ, ὄρος, ἡ, ὡς τὸ ἔτος, ἡ περιφέρεια ἢ τὸ χεῖλος παντὶς πράγματος κυκλοτεροῦς ἢ ἐπικαμπύς, ἐπομένως, I. ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ (μόνον ἐν Ἰλ.), 4) κύκλος μετὰ τὴν περιλήψιν τὴν ἀσπίδα, ἀντυξ ἢ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὁμηροειδέσσης Ἰλ. 2. 118. B. 412, 2. 479 κτλ.

2) ἡ κομπύλη βέβηδος: ἡ περιβόουσα τὴν πλάγια καὶ τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ ὄρματος καὶ χρεῖσις μενύουσα ὡς ἔκρεσμα ἢ λαβὴ εἰς τὴν ὀχούμενον, ἡ γῆρας τοῦ ὄρμου, ἔξ ἀντυγῶς ἡνία τείνας, «ἐκ τῆς περιφέρειας τῆς ἡνίας τέναντας» (μετὰρρ. Ἰαζή) Ε. 262, 322· ἐνίως αὐτῇ ἦτο διπλῆ, ὅσοι δὲ περὶ ὄρμου ἀντυγῆς εἴσι, οἱ περιφέρειαι τοῦ ὄρματος αἱ παραπλήγη γυαῖαι τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρμου ἡμικύκλια, ὅθεν καὶ τὰ ἡνία ἐφάπτονται (Σχόλ.) Ε. 728· καὶ ἀντυγες αἱ περὶ ὄρμου Α. 435· κατὰ πλην, ὡσαύτως Σοφ. Αἴ. 1030, Πλάτ. Θεαιτ. 207A· καὶ ἡνικόν, μίθρηπται δὲ ἡνίας ἀπ' ἀντυγῶς Εὐρ. Ἰππὸλ. 1488.

II. μὲθ' Ὀμῆρον, 1) κατὰ πλην, αὐτὸ τὸ ὄρμα, Σοφ. Ἰπ. 744, Εὐρ. Φιδ. 1193· καὶ ἡνικόν, κατ' ἀντυγὰ Νυκτὸς ἐπαβολὴ Θεαιτ. 2. 163.

2) ἡ σκελετὸς τῆς λύρας, Βαλκ. Ἰππ. 1131.

3) ἡ τροχὸς πλανήτου, Ἰγν. Ὁμ. 7. 8: ἐντεῖθεν, ἀντ. οὐρανίη Ἀνθ. Π. 9, 808, 11. 292: — ὁ κύκλος τοῦ κόσμου, τὸ πᾶν, Νόνν. Δ. 38. 108· σντ. ἡμιτόμου, ὁ σελήνης, ὁ ἡμίτομος κύκλος τῆς σελήνης, Μόσχ. 2. 88.

4) παρὰ Νόννον, τὰ στερογγύλια μέρη τοῦ σώματος, ἀντυγες μαστῶν, μηρῶν = μαστοί, μῆροί, Διον. 18. 393, 18. 228. — ποιητ. λέξις ἐν χρήσει παρὰ Πλάτ. ἐν Θεαιτ. 207A, Λουκ. ἐν Ηιῶν Διαλ. 25. 2· ἐν τῇ σημασί. I. 2.

ἀντυποκρίνομαι, ἀντυποωργίζω, ἰών, ἀντὶ ἀνθυπο- ἀντυπος, (ὡς ἀντίτυπος) ἄπιστος, ὁμῶς, ὁ ἐναντίας Ἡσὺς.

ἀντο-φδῆ, ἡ, ἀντιστοίχος φῆς, ἀντοφδῆ καὶ ἀντιστοφῆ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σρ. 1086.

ἀντο-φδός, ὢν, ὁ ἐπαναλαμβανόμενος τὴν φῆσιν, ὁ ἐπαναλλέγων, ἡ γὰρ λόγων ἀντιφθός, ἡ ἐπαναλαμβανόμενος τοὺς λόγους, Ἀριστοφ. Θεσμ.

1059· ἀντ. τινι κέλαδος Ἀνθ. II. 7. 196· μέλος ἀντ. ἤχεν, ἐπὶ πηγῶν, Διλ. π. Ζ. 4. 16.

ἀντωθεῖω, ὡς ἐναντίον ἢ ὑπίσω, Ἰππ. π. Ἀγμ. 776: — Παθ., τὸ ὠθεῖσθαι ἀντωθεῖται Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 3. 18, πρβλ. Μιχ. 31.1: — Μίσ., ὡς τινι κατὰ τινος ἄλλου, Θεοπόμπ. Ἰστ. 126.

II. ἐναντιοῦμαι, Φίλων 1.14.

ἀντωθήσεις, εὖως, ἢ, ἢ κατὰ τινος ὡς ἡσίοις, «σπρώξιμον», Νικήτ. Χρον. 27Α: ὡσαύτως ἀντωθισμός, οὐ, δ. αὐτόθι 102B.

ἀντ-ωμός, ον, ὁ ἰσχυμένος πλησίον ἄλλου ὡμον πρὸς ὡμον: — ἀντωμοί, οί, οἱ κατοικούντες ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἡμισφαιρίου, κατ' ἀντιθεσιν πρὸς τὸ ἀντιποδός, Κίεσμ. 4.

ἀντωμοσία, ἢ, (ἀντῶμυμι) ἔνορκος διαβεβαίωσις ἐγγράφως γινόμενη κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἀνακρίσεως, ὑπὸ μὲν τοῦ κατηγοροῦ διδόντος περιλήψιν τῶν κατηγοριῶν κατὰ τοῦ ἐναγομένου, ἀς ἀνελθεῖν νὰ ἀποδείξῃ, ὑπὸ δὲ τοῦ κατηγορουμένου βεβαιούντος ὅτι ἐν τῇ ἀπολογίᾳ αὐτοῦ οὐ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν: — ἀντωμοσία γράμματά τινα γράψαντες ἀποφέρουσι πρὸς τὴν ἀρχὴν οἱ τε κατηγοροῦντες καὶ οἱ κατηγορούμενοι, περὶ ὧν ὅν ἡ δίκη καλεῖται δὲ οὕτως ἐπειδὴ ἀντῶμυμι οἱ ζωόντες καὶ οἱ φεύγοντες, οἱ μὲν ἀληθῆ κατηγοροῦσιν, οἱ δὲ ἀληθῆ ἀπολογίῃσθαι Ἀρτοκρ. ἐν λ.: — Ὁ Πολύδ. II. 55, λέγει «προωμοσία μὲν ὅρκος ὃν ὁ κατηγορούμενος προμύει, ἢ μὴν ἀληθῆ κατηγορεῖν, ἀντωμοσία δὲ ὅρκος ὃν ὁ κατηγορούμενος ἀντομύει, ἢ μὴν μὴ ἀδικεῖν». Ἀλλ' ἡ λέξις προωμοσία δὲν ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς συγγραφεῦσιν· ἡ δὲ διωμοσία (ὡς τὴν λέξιν) φαίνεται ὅτι ἦτο ἴδιον εἶδος ἀντωμοσίας, «διωμοσία δὲ ὁ παρ' ἐκατέρου ὅρκος» (αὐτόθι): — Παραδείγματα ἀντωμοσίας κατηγοροῦ ἐν Ἰνδ. Ἀπολ. 19B, Σωκράτης ἀδικεῖ, κτλ., 24B, Σωκράτης φησὶν ἀδικεῖν, κτλ., Λυσ. 167. 38, Ἰσά. 50. 10, κ. ἐξ., πρβλ. 75. 31· τοῦ δὲ κατηγορουμένου παρὰ τῷ αὐτ. 38. 28, πρβλ. δὲ καὶ Ἀντιφῶνα 112. 22.

ἀντωνοῦμαι, ἀποθ., ἀγορεύω ἀντὶ τοῦ πωληθέντος, καὶ ἀπεδίδοτο νῆ Δι'., ἀλλὰ ἄλλον τοι εὐθύς ἀντεωνεῖτο Ξεν. Οἴκ. 20. 26, Μένανδ. ἐν «Σικυονίῳ» 3 (Σουῖδ, ἐν λ. ἄβρα).

2) προσεφώνων τιμὴν ὡς ἀντίπαλος ἀγοραστής, παρουσιάζομαι καὶ αὐτὸς ὡς ἀγοραστής τοῦ αὐτοῦ πράγματος, ἐπεὶ οὕτως ἀντεωνεῖτο Ἀνδοκ. 17. 29· ἀλλὰ μὴ ἀλλήλοισ ἀντεωνεῖσθε Λυσ. 165. 5· ὁ ἀντωνοῦμενος, ἀντίπαλος πλειοδότης, Δημ. 307. 6.

ἀντωνόγηται τὰ Παναθηναϊκά, ὄνομα ἄγωνος εἰς τιμὴν Ἀντωνίου τοῦ τριάρχου, ὡς νέου θεοῦ Διονύσου, Ἐπιγρ. Ἀθηναίων ἐν Συλλ. Δε. Ἐπιγρ. II, 482. 22.

ἀντωνοῦμαι, ἔχω ἐναντίον ὄνομα, Θεολ. Ἀριθμ. 41.

ἀντωνοῦμαι, ἢ, ὁρίστέον αὐτὴν τὴν ἀντωνοῦμαι ὡς «λέξιν αὐτὴν ὁρίσας» προσώπων ὁρισμένων παραστατικῇ, διαφύρον κατὰ τὴν πτωσὶν καὶ ἀριθμὸν, οἷον καὶ γένους ἐστὶ κατὰ τὴν φωνὴν ἀπαρίμπτους: — Ἀπολλών. π. Ἀντωνυμ. 10Δ, Διον. Ἀλ. π. Σουδ. 2, Πλούτ. 2. 1009C.

ἀντωνοῦμικός, ἢ, ὃν, ὁ ἀνήκων εἰς ἀντωνοῦμαι, Διον. Ἀλ. Ἐπιστολ. πρὸς Ἀρμαῖον τ. VI, σ. 802, ἐκδ. Ρεῖσκ. — Ἐπίρρ. — κῶς Ἀπολλών. π. Σουτάξ. 156.

ἀντωπῆ = ἀντωφθαλμῶ, Ἰνδ. 1. 21, Κλήμ. Ἀλ. 971.

ἀντωπῆς, ἐξ = ἀντωπός.

ἀντωπία, ἢ, πρόσθεσις, Μεθόδ. σ. 107.

ἀντωπῆς, ον = ἐνώπιος, ον, κατὰ πρόσωπον, ἀπέναντι, παρὰ ὀπισθεν τοῦ ἑρῶς ἀντῶπιος Νόν. Δ. 7. 193· πυροστόκον νάρθηκα λαδὼν ἀντῶπιον ἡρώς ἡμελῖν θέρμηνεν αὐτόθι 23. 256, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 729.

ἀντῶπις, ἰδος, ἰδιόρρ. θηλ. ἐκ τοῦ ἐπομ., ἀντῶπιδι Μήνην Νόν. Δ. 6. 76.

ἀντωπός, ὢν, (ὡψ), ὁ ἀντιθέπων, ὁ ἀντιτίκων κατὰ πρόσωπον, ἐν ἀντωπῇ βλέφαροις ἐρωτὰ δέδωκα Εὐρ. I. Δ. 585· τῆς ὄψεως ἀντωπῆ, τὰ ἐμπροσθεν μέρη τοῦ προσώπου, Λουκ. Εἰκ. 6: ἐναντίας, ἀπέναντι, ἐμποδὶν ἀντωπῶς Ἀνθ. II. 10. 14: — ὡσαύτως, ὅμοιος, ἀντῶπὸν μακάρεσσι κάμεν γένος Ὀπ. Ἀλ. 5. 7· ὁ Ἰπύχ. ἐρμηνεύει: «ἀντῶπός· λαμπρός, ἀντὶ τοῖς ὅμοιοις, «ἀντωπὸν ἀντοφθαλμον» ὁ αὐτ.

ἀντωρῦσθαι, ἀποθ., ὠρύσθαι ἐναντίον τινος ἢ πρὸς τινι, Σχόλ. εἰς Λουκ. Παράς. 51.

ἀντωπῆς, εὖως, ἢ, ἢ ἐναντίον τινος ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω ὡς ἡσίοις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σύνωσις, ἀναπήδησις μὲν οὖν ἐστὶν ἀντωπῆς, γινόμενη πρὸς τὴν τοῦ ψυχροῦ σύνωσιν Ἀριστ. π. Ἀνακν. 20. 7.

ἀντωπῆς, ἰδος, ἢ, (ἀντί, οὐς), καλύμματα τῶν ὤτων, ὡς αἱ ἀμωπῆδες, Κλήμ. Ἀλ. 198.

ἀντωφελῶ, ὡφελῶ τὸν ὠφελοῦντα, ὠφελούμενοι. οἱ ἵπποι καὶ αἱ κύνες ἀπὸ τῆς γεωργίας ἀντωφελοῦσι τὸν χωρὸν Ξεν. Οἴκ. 5. 6· αἰσχύνειτο δ' ἄν. εἰ ὠφελούμενος ὑπὸ σοῦ μὴ ἀντωφελῶν σὲ ὁ αὐτ. Ἀπομν. 2. 10. 3: — Παθ., ὁμοίαις ἀπολαμβάνω ὠφέλιαν, ὠφελούσθαι ἀντωφελῶσθαι αὐτόθι. 2. 8, 3, Κύρ. I. 6, 11.

ἀνυδριστεῖ, ἐπίρρ. τοῦ ἐπομ. II. ἄνευ ὕδατος, Ἀνακρ. 62.

ἀν-ὕδριςτος, ον, ὁ μὴ ὑδριστεῖς, Ψευδο-Πλάτων. 145· τελευταίη Πλουτ. Πειλοπ. 9. II. ἐνεργ. ὁ μὴ ὑδρίων, οὐχὶ παρόφορος,

ἐνπρεπῆς, παιδίαι ὁ αὐτ. Σερτ. 26· σκώμμα ὁ αὐτ. 2. 46C· τὸ ἄν. τοῦ βίου 92E. — Ἐπίρρ. — τῶς Δημόκρ. παρὰ Σουδ. σ. 72. 34.

ἀνυγαίνω, ἐπαναφέρω εἰς ὑγίαν, Ἀλέξ. Τραλλ. 12, σ. 748.

ἀν-ὕγιαστος, ον, ἀνίκατος, ἴδε Πλούτ. ἐν λέξ. ἀναλῶεις.

ἀν-ὕγραίνω, ὑγραίνω, μαλακώνω, Ἰππ. 560, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 6. 1: μεταφ., ποιῶ τι μαλακώτερον, ἡπιώτερον, τῷ οἶνῳ μαλάσσων τὰ ἡθῆ καὶ ἀνυγραίνων Πλούτ. 2. 1561: — Παθ. αὐτόθι 566A.

ἀνυγρασμός, ὁ, τὸ ἀνυγραίνειν, Ἀρχιγέ. παρ' Ὀρειβάσ. ἐν Matthiae Med. 159.

ἀν-ὕδριςτος, ον, ὁ ἄνευ ὕδατος, Μανθ. I. 114.

ἀν-ὕδριςτος, ἀποθ., ἀντῶ, ἀναστῆναι ὕδωρ ἐκ πρέατος, κἀνύδριςσαι τὸν κάδον φερεσθ. ἐν «Κοριανῶι» 11 (A. B. 411. 32). — Παρὰ Σουῖδ. ἐσφαλμ. ἀν ὕδριςσαι.

ἀν-ὕδριςτος, ον, ἀπότιστος, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 7. 4, 6.

ἀνυδρία, ἢ, ἐνδεία, ἑλλειψὶς ὕδατος, αὐχμῆς, ἐρησία, ὑπὸ .. ἀνυδρίας ἀναζητεῖται Ἰππ. π. Ἀέρ. 288· θέρους δὲ δι' ἀνυδρίαν ἀδύνατα ἦν ἐπιστρατεύειν Θουκ. 3. 88, Πλάτ.

ἀν-ὕδρος, ον, (ὕδωρ) ὁ πάσγων ἑλλειψὶν ὕδατος, μὴ ἔχων ὕδωρ, ἐπὶ ἑρῶν τόπων, Πισ. Ἀποσπ. 35, Μαρκσελ. Ἡρόδ. 4. 185· γῆ Ἰππ. π. Ἀέρ. 280: ἴδιος ἄνευ πηγῶν ὕδατος, περὶ τοῦ Διῖτα τῆς Αἰγύπτου, Ἡρόδ. 2. 7, πρβλ. 149., 3. 5· ἡ ἀνύδρος (ἐλ. γῆ) αὐτ. 3. 4 καὶ 9, Ἀριστ. Ἀποσπ. 99· ἐπὶ τῶν ὠρῶν τοῦ ἔτους, ἦν δὲ βόρειον ἢ καὶ ἀνυδρὸν [τὸ φθινόπωρον] Ἰππ. π. Ἀφ. 1247· ἐν Κύρ. 1085, ἐπὶ νεκρῷ μὴ ἀξιώμεντος ἐκτελεῖν λουτρῶν. Ἐν Ἰωνι 89· σύμῳρης δ' ἀνύδρου εἶναι ἡ πιθανὴ γραφή, σημαίνει δὲ ἐρηψῆ· ἴσως λέγεται οὕτω διότι παράγεται ἐν ἀνύδρῳ χιμῶναι.

ἀν-ὕκτερος, ον, ὁ ἄνευ νεκρῆς ἢ σκότητος, αὐλὸν καὶ ἀνύκτερον φῶς Καίσαρ. Ἐρωτ. 2, σ. 10· πρβλ. ἀνέσπερος.

ἀν-ὕλακτος, ον, ὁ μὴ ὕλακτος, «ἀναίρουσιν αὐτοὺς [τοὺς κύνας]· εἰδὲ ἀνύλακτοι ἔμειναν, τῶν κτηνῶν ἐκδοσάντων Σουῖδ. ἐν λέξ. μαῖουμάς.

ἀν-ὕλος, ον, (ὕλη) ὁ ἄνευ δάσους, δι' ὃ καὶ οἱ μεταστάσεις τῶν πασιμῶν πολλοὺς τόπους ποιοῦσιν ὕλῳεις τοὺς πρότερον ἀνύλους Θεοφρ. Αἰτ. Φ. I. 8, 2· (εἰδ. γαρ. αὐλός).

ἀν-ὕμεναιος, ον, ἄνευ ὕμεναίου, ἄγχιος, ἀκλῆτος, ἀφίλος, ἀνυμέναιος Σορ. Ἀντ. 876, 917, Εὐρ. Ἐκ. 416, κτλ., μοῖρα δν. Σορ. Ο. Κ. 1222· οὐ, πληρ. ὡς ἐπίρρ. ὁ αὐτ. Ἰλ. 962, Εὐρ. Φοίν. 347. — Ἐπίρρ. — ὡς Σχόλ. εἰς Εὐρ. ἐνθ' ἄνω.

ἄνυμα, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀνύω.

ἀνυμνέω, ὕμνω ἐν ὁμάτῃ, μ. αἰτ. Εὐρ. Ἰλ. 1190.

ἀ-νύμφετος, ον, ὁ μὴ νυμφευθείς, ἄγαμος, ἀνύμφετος αἰὲν οἰχνῶ, ὄγαμος ἀεὶ περιέρχεται, Σορ. Ἰλ. 165· ματρός ἔχοντες ἄν. γονάν, γεννηθέντες ἐξ ὀλεθρίου γάμου τῆς μητρός, ὁ αὐτ. Ἀντ. 980· ἴδε Σχόλ. — Ἐπίρρ. — τῶς, Ἐκλ.

ἀ-νυμφῆς, ἐξ. = τῷ ἐπομ., ἄν. μήτηρ, παρθένος μήτηρ, Γρηγόρ. Ναζ.

ἀ-νυμφος, ον, ὁ μὴ νυμφικός, ὁ μὴ νυμφευθείς, ὄγαμος, φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμήρου τέ τροφῆς, τῆς ἀγάμου καὶ κακοτύχου τῆς σου, Σορ. Ἰλ. 1183· νύμφη ἀνυμφος, νύμφη ἥτις δὲν εἶναι νύμφη, δυστυχὴς νύμφη, Εὐρ. Ἰκ. 612· πρβλ. ἄλκτερος. II. ὁ ἄνευ νύμφης ἢ οἰκοδόμητορος, μέλῳρα ὁ αὐτ. Ἰλ. 1125.

ἀν-ὕπακτος, ον, ὁ μὴ ὑπακτός, ἡμιμακτός, ἀνάκτις, Ἰνδ. 9. 11, Πλούτ. II, 68. — Ἐπίρρ. — τῶς Φίλων 1. 206.

ἀν-ὕπαρτος, ον, ὁ μὴ ὑπάρετος, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 135, Πλούτ. κτλ.

ἀν-ὕπαρξια, ἢ, τὸ μὴ ὑπάρετος, Σίετ. Ἐμπ. II. 1. 21, κτλ.

ἀν-ὕπατος, ον, ἄνευ ὑπάτου, ἐνισαυτὸς Βυζ.

ἀν-ὕπεικτος, ον, ὁ μὴ ὑποχωρῶν, ἀνυποχώρητος, ἀνένδοτος, τὰς .. ἀνυπεικτους ψυχὰς Γρηγ. Νύσος. τ. 3, σ. 606C., Σουῖδ.

ἀν-ὕπεραιςτος, ἐπίρρ. ἄνευ ἐπεραισέως, Μ. Ἀντων. 8. 41.

ἀν-ὕπερῶντος, ον, ὑπερῶντος, Νικήτ. Χρον. 29C, κτλ.

ἀν-ὕπερῶτος, ον. ὃν δὲν δύναται τις νὰ ὑπερῶ, κτημνοῦς ἀνυπερῶτους Δ. Χρυσ. Α. 64, τ. 2, σ. 338, ἀκατανίκητος, Σίετ. Ἰμπ. π. Μ. 9 153, Διγ. Α. 7. 93. — Ἐπίρρ. — τῶς, χωρὶς νὰ ὑπερῶ ἡ ἡσίοις, χωρὶς νὰ παραδέρμῃ, ἐν γὰρ τῇ φυσικῇ ταύτῃ ἐκθῆσει τοῦ ὁρίθου συνεχῶς καὶ ἀνυπερῶτως ἐξεταζομένη, ὡς π. γ. 1. 2, 3, κτλ., Νικόμ. Γερασ. 2. 23, εὐθύς ἀμέσως, Γαλην. 8. 906B. C.

ἀν-ὕπερῶντος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ὑπερῶ, δηλ. νὰ ὑπερῶ ἢ νὰ ὑπερνικήσῃ, οὕτως ἀεὶ ἀνυπερῶντος ἐστὶ ἡ ὑμετέρα φίλια Ξεν. Κύρ. 8. 7, 15, Διγ. 23. 11, Δυκοῦρ. 161. 37· ἀνυπερῶς ἀνυπερῶντος εἰς πονηρίαν Ἀντιφ. ἐν «Νεοττίῳ» 1. 5. — Ἐπίρρ. — τῶς Ἀριστ. Περ. 1. 11, 13.

ἀν-ὕπερῶντος, ον, ἡ μὴ ὑπερῶντος, Ἰέρρ. Σὺρ. τ. 3. σ. 425D. Ἐπίρρ. — τῶς Βασιλ. Ἐπιστ. 267, τ. 3, σ. 414A.

ἀνυπερῶσις, ἢ, τὸ ἄμεσον, σπουδῆ, τὸ ἀνυπερῶντος, Ἰπρ. Χρυσ. εἰς Φαλμ. 7, τ. 1, σ. 561. 41· καὶ ῥῆμα ἀνυπερῶσις, ἐκτελεῖται εὐθύς, ἄνευ ὑπερῶσεως, σπείδω, Ἀκύλ. Π. Δ. (Φαλμ. αζ', 21, 59).

ἀν-ὕπερθετος, ον, ἄμεινος, ὁ μὴ ἀναβαλλόμενος, Φίλων 1. 9. 23, περὶ Ἰσοδ. τ. 2, σ. 43, ἐκδ. Kühn, Δισκ. ἐν τῷ προμ. —

Ἐπίρρ. -τως, ἀμέσως, ἄνευ ἀργοπορίας, Σουλ. Ἐπιγρ. 523.7, Διοσκ. π. 1066. 33. II. ἀνυπερόχως, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 451. 55. ἀν-υπερόχος, ον, ὁ μὴ υπερέχων, ὁ μὴ υπερινικῶν, Εὐστ. 832. 3. ἀν-υπεσταλμένως, ἐπίρρ., ἄνευ ὑποστολῆς, ἀφύθως, Ψευδ-Ἀδαν. IV. 1065C. ἀν-υπεύθυνος, ον, μὴ ὑποκείμενος εἰς εὐθύνην, μὴ υπεύθυνος, Ἰππ. 27.15, Ἀριστοτ. Σρ. 587, Πλάτ. Νόμ. 761E, 875B, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 24, κ. ἄλλ.· πρβλ. ἀνεύθυνος, — Ἐπίρρ. -νως Διόδ. 1.70. ἀν-υπήκουος, ον, ὁ μὴ ὑπακούων, ἀπειθῶν, τινὸς Πλάτ. Τίμ. 73A, 91B. ἀν-υπηλὶφής, ἔς, Ἐτυμ. Μ. 61. 6, ἡ -υπηλὶφος, ον, Α. Β. 21, 7, ἐπὶ νεῷς, ἡ μὴ ὑπαλημμιμένη διὰ πίστης. ἀν-ύπηνος, ον, ἀγένειος, Εὐστ. 133. 47. ἀν-υπηρέτης, ον, ὁ ἄνευ ὑπηρετῶν, Εὐρύκλμ. Πυθαγόρ. παρὰ Στοβ. 556. 44. ἀν-υπνος, ον, ἄπνους, Θεοδ. Προδρ. Ροδ. 301. ἀν-υπόβλητος, ον, ὁ μὴ ὑποβλημένος, ὁ μὴ ὑποκείμενος, μ. ἔστ., οὗτος ἀνυπόβλητος τῷ τῆς ἐλαττώσεως ὀνόματι Ἰουστίν. Μάρτ. ἀν-υπόγνωστος, ον, ὁ, ἀνυπολόγητος, ἀνυπόγνωστον κακομηνίαν, τὰ κατὰ Καλλίμ. καὶ Χρυσορ. στ. 2201, ἔκδ. Α. ἀνυποδεδίκατος, -δετέω, -δετος, μεταγεν. τύποι ἀντί τῶν ἀνυποδεδίκατος, -δετέω, -δετος, εὐρισκόμενοι μόνον παρὰ Πλουτ., Λουκ. κλ. ἴδε Λοβ. Φρόνιχ. 445. ἀν-υποδότης, ον, = ἀνυπόδότης, Α. Β. 82. 17. ἀν-υποδότης, ἡ, τὸ μὴ ἔχειν εἰς τοὺς πόδας ὑποδήματα, τὸ εἶναι τινα ἀνυπόδοντον, Πλάτ. Νόμ. 633C, Ξεν. Λακ. 2. 3. ἀνυποδότης, εἶμαι ἀνυπόδότης, «ὑποδότης», Ἀριστ. Ἀποσπ. 64, Λουκ. Κυν. 1. ἀν-υπόδότης, ον, ὁ μὴ ὑποδεξιμένος τοὺς πόδας, δηλ. ὁ μὴ φορῶν ὑποδήματα, γυμνόπους, «ὑποδότης», ὡς οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ Σπαρτιάται, Ἐπίρρ. ἐν Α. Β. τ. 1. σ. 82, 16, Λυσ. 903. 5, Πλάτ. Πρωτ. 321C, Φαίδρ. 229A, Συμπ. 173B, κ. ἄλλ.· ἀνυπόδότης δροθρὸν περιπατεῖν Ἀριστοφῶν ἐν Πυθαγορίστῃ 1. 8· πρβλ. Βεκκ. Χαρικλ. 2. σ. 364 κτλ.· ὡσαύτως ὁ φορῶν παλαιὰ ἢ ἐπὶ τοῖς μέγα ὑποδήματα, κακῶς ὑποδεξιμένος, Ἐρνεστού Αἰτιστορ. Νεφ. 103. ἀν-υπόδικος, ον, ὁ μὴ ὑπόδικος, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς δίκην, Πλουτ. Κόττων Νεώτ. 11· ἀξιόμιος ἐὼν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ἱστίας Ἐπιγρ. Δεῖρ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 1600, 1701, —2, —4, —6, κ. ἄλλ. ἀν-υπόδξωστος, ον, ἐπὶ νεῶν, ἡ ἄνευ ὑποζωμάτων [37D/3] Milth. 1883, 173. ἀν-υπόδοτος, ον, ὁ μὴ ὑποδοτικός, ὁ μὴ ἐκδίδμενος ὑπὸ ἔρων καὶ περιστάσεων, ἀπόλυτος, ἀρχὴ Πλάτ. Πολ. 510B· τὸ ἀνυπόδοτον αὐτόθι 511B κ. ἄλλ. II. ὁ ἄνευ θεμελίου ἢ βῆσις, Πλουτ. 2. 358F· —οὕτως ἐπίρρ. -τως αὐτόθι 399B. ἀνυπόδοτος, ον, ὁ μὴ ὑποδοτικός, τὸ διὰ χειρογράφου ὁμολογούμενον, Σχόλ. Βασίλει. τ. 4, σ. 26 Δουκ. 44. ἀν-υπόδοτος, ον, ὁ ἄνευ ὑποδόχης, Ψελλ. Σύνοψ. Νόμ. 902, 918. ἀν-υποιστός, ον, ἀφόρητος, Τίμ. παρ' Ἀθ. 509F, Διον. Ἀλ. 7.15. —Ἐπίρρ. -τως Πολυδ. I', 130. Ἐντεῦθεν, οὐσιαστ. -οιστότης, ἡ, Ἰλυσσ. ἀν-υπόκριτος, ον, ὁ ἄνευ ὑποκρίσεως, Ἐσθ. (Σοφ. Σολ. ε', 19), Ἐπιστ. π. Ρωμ. 16', 9, κ. ἄλλ., παρ' Ἀθ. 509F, Διον. Ἀλ. 3: —Οὐσιαστ. -κρίσις, ἡ, εἰλικρίνεια, Εὐστ. Πονημάτ. 90. 26. II. ὡς γραμματ. ὅρος, ἴδε ἀνυπόκριτος. ἀν-υπόκλητος, ον, χωρὶς ὑπόκλητον, Σπαν. στ. 134. 200, ἐν Ἐκλογ. Μνημ. ἔκδ. Μαυροφρ. ἀν-υπόκλητος, ον, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς εὐθύνην, μὴ ὑπόχρεως νὰ δώσῃ λόγον, Σουλ. Ἐπιγρ. 2693c. ἀν-υπομνετός, α, ον, ὃν (δὲν πρέπει ἢ) δὲν δύναται τις νὰ ὑπομείνῃ, Στοβ. Ἐκλογ. 2.196: ὡσαύτως -τός, ἡ, ὃν. αὐτόθι. ἀν-υπομονήσιος, ἡ, τὸ μὴ ὑπομένειν, τὸ ἀφόρητον, Νεῖλ. Ἐπιστ. 16, ἔλλειψις ὑπομονῆς, ὡς καὶ νῦν, Μακάρ. 764B, Ἰω. Κλμ. 716A: —Ἐπίρρ. -ητικῶς, ἡ, ὃν, ὁ μὴ ὑπομένων, μὴ ἀνεχόμενος πρᾶγμα τι, Βεκκλ. ἀν-υπομόνητος, ον, ἀφόρητος, Ἀριστ. π. Θουμ. 130. 2, Διόδ. 3.29, «ἀντίκτιστον, ἀθεράπευτον, ἀνυπομόνητον» Ἐρωτ. σ. 92. 2) ὁ μὴ ἔχων ὑπομονήν, Νεῖλ. 216D. —Ἐπίρρ. ἀνυπομονήτως, ἄνευ ὑπομονῆς, Μακάρ. 517D: πρβλ. Ἰσούχ. ἐν λ. ἀστέκτως. ἀν-υπονόητος, ον, περὶ οὗ δὲν ἔχει τις ὑπόψιν, πρὸς τι, ὡς πρὸς τι πρᾶγμα, Δημ. 1404. 22: —Ἐπίρρ. -τως Πολυδ. 1. 84, 9, 2) ἀπροσδόκητος, ὁ αὐτ. 2, 57, 6. II. ἐνεργ., ὁ μὴ ὑποπεύων, τινὸς αὐτ. 4.10, 7: —Ἐπίρρ. ἀνυπονόητως, ἄνευ ὑποψίας, ὁ αὐτ. 5. 39, 2. ἀν-υπόπτευτος, ον, ὃν δὲν ὑποπτεύει τις, Πολυδ. Π' 58 ἐκ τοῦ Ὑπερίδου. ἀν-υπόπτος, ον, ὁ ἄνευ ὑποψίας, ὁ 5. 1) παθ., ὃν δὲν ὑποπτεύει τις, Θουκ. 3. 13 (ἐν τῷ συγγρ.), Ξεν. Κύρ. 5. 3.11: —Ἐπίρρ. -τως, ἄνευ ὑποψίας, χωρὶς νὰ ὑποπτεύηται τις ὑπ' ἄλλου,

Θουκ. 1. 146, Μενάνδρ. Ἀλκλ. 120. 2) ἐνεργ., ὁ μὴδὲν ὑποπτεύων ἢ ὑπονοῶν τινος Πολυδ. 8. 92, 2: —Ἐπίρρ. ἀνυπόπτως, ἀνυπόπτως ἔχειν Ἀριστ. Τοπ. 8.1.14. ἀν-υπόπτως, ον, (ὑποπτεύω) ὁ μὴ ὑποπτεύων εἰς τὴν ἀντιλήψιν τῶν αἰσθησίων, Σίξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 345, κτλ. ἀνυποστάλτως, ἐπίρρ. = ἀνυποστάλως, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. τ. 35.13, Βρανθία. ἀν-υποστασία, ἡ, τὸ μὴ ὑπομένειν, τὸ ἀφόρητον, Ἰδε Ἰσούχ. ἐν λ. ἀτλησία καὶ Σχόλ. Φίλων εἰς Εὐρ. Ἐκ. 691. ἀν-υπόστατος, ον, ὃ δὲν δύναται τις νὰ ἀντιστῇ, ἀκαταγνώριστος, δύναμις Πλάτ. Νόμ. 686B· ἀνάγκη Ξεν. Λακ. 10. 7· φράσημα, πόλις ὁ αὐτ. Κύρ. 5. 2, 33, Ἀπομν. 4. 4, 15· τομήματα Δημ. 1268, ἐν τέλ.: —Ἐπίρρ. -τως Ἀριστοβ. παρ' Εὐστ. Ἰσάγγ. Πρ. 37711. II. ἄνευ ἀσφαλτοῦ βᾶσις, ὁ μὴ ἔχων ὑπόστασιν, ἡ τῆς ἀρχῆς ὑπόστασις Πολυδ. 1. 5, 3· ἄν. εἶναι τὰς τῶν ὅλων ἀρχὰς Διογ. Α. 9. 99· ἴδε τὸ λογοπαίγνιον ἐν Ἀθην. ὈΣC. 2) ἄνευ ὑποστάσεως, οὐρα Ἀριστ. π. Διτ. Χρον. Παθ. 1.13, πρβλ. Χρον. Παθ. Θερ. 1.13. ἀν-υπόστατος, ον, ὁ μὴ ὑποκρυπτόμενος, ἐλεύθερος, παρησιαστικός, Ἄρσεν, φήτωρ Πολυδ. Δ' 21· τὸ τῆς ἐργῆς ἀνυπόστατον Ἰωσήφ. Ἀρχ. I. 16. 3, 1. —Ἐπίρρ. -λως Πολυδ. Δ' 24, Ἀλκλ. 3. 39, κτλ. ἀν-υπόστρεπτος, ον, ὁ μὴ ὑποστρέφω, ὁ μὴ ἐπανερχόμενος, Σουλ. ἐν λ. ἀνοστος. ἀν-υπόστροφος, ον, ὁ ἐξ οὗ οὐδεὶς ὑποστρέφει, κοιν. «ἀγύρι-στος», Κωκυτός ναλὼν ἀνυπόστροφον οἶμον ἀνάγκη Ὀρφ. Ἰμν. 50. 2) ἐπὶ νόσων, ἡ μὴ ὑποτροπιδουσα, πᾶν τὸ ἐκ-πυόν ἀνυπόστροφον Ἰππ. 1175A. ἀν-υποταγῆ, ἡ, ἀνυποταξία, Ἐπρ. Σύρ. τ. 1, σ. 12. ἀνυποταξίως, εἶμαι ἀνυπότακτος, ἀκατάστατος, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Τ. 179. ἀν-υπότακτος, ον, ἐπὶ πρᾶγματι, ὁ μὴ ὑποτασσόμενος εἰς τινα, μ. ἔστ., οὗδὲν ἀφῆκεν αὐτῷ ἀνυπότακτον Ἐπιστ. πρὸς Ἐδρ. 6, 8: —ἀπεριόριστος, ἐλεύθερος, Φίλων 1. 433. 2) ἀτακτος, συγκεχυμένος, ἀσφατέλης, ἀνυπότακτος καὶ κωφὴ γλῶσσα ἢ διήγησις Πολυδ. 3. 38, 4. II. ὁ μὴ ὑποτασσόμενος, ἐπειθεῖς, παραγωγὴς, ἀνέμοιοι δὲ καὶ ἀνυπότακτοι Ἐπιστ. π. Τιμόλ. Α' α', 9, πρὸς Ἰε. α', 6 καὶ 10, πρβλ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 10, 1. ἀνυποταξία, ἡ, τὸ μὴ ὑποτάσσασθαι, Παρλ. IV. 261A κ. ἄλλοι. ἀν-υποταξίως [I], ον, ὁ μὴ ἐκτιμῶν (ὑπὸ τιμῆς), Ἀρρ. πρὸς οὐκ, Ἰωσήφ. Ἀρχ. I. 15. 7. 10. II. ἐπὶ κατηγορουμένῳ οὗ ἡ ποινὴ δὲν ὀρίσθη εἰσέτι, ἀτιμώρητος, καὶ αὐτὸ 16. 9, 1· πρβλ. ἀνεπιτέλετος. —Ἐπίρρ. -τως αὐτόθι 15. 6, 9. ἀν-υπόβλητος, ον, ἀφόρητος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 93. ἀν-υπουλος, ον, ὁ μὴ ὑπουλος, ὁ μὴ ἐόλιος, Φίλων 2. 435. —Ἐπίρρ. -λως Ἰω. Χρυσ., Ἐπιφάν., κλ. ἀνύπους, ὁ, ἡ, μόνον παρ' Ἰσακ. ἀνύπους, ταχύποδος, ἀπὸ τοῦ τοῖς ποσὶν ἀνύειν, ἔπερ πιθανῶς βασιλεὺς ἐπὶ ἐσφαλμένης γραφῆς ἐν Σοφ. Α' 837 Ἐρινύς τανύποδας. ἀν-υποφώρητος, ον, ἀφώρητος, Ἐτυμολ. Μ. 115.18: —ὡσαύτως ἀν-υποφωρος, ον, ἐντεῦθεν ἀνυπόφορον, ἤλεις, πάθος εἰδὲς Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 97. ἀν-υποφώρητος, ον, ὁ μὴ ὑποφωρῶν, Ἰσούχ. ἐν λ. ἀνύπεικτος. ἀν-ύπειος, ον, ἐπὶ βήματι, ὁ μὴ ὑπαιος, δηλ. ὁ μὴ παθητικός, Διογ. Α. 7. 64· ἴδε ὁρόδος V. ἀνυρεῖς καὶ ἀνυρεῖς, «ἀδικος, ἀσεβής» Ἰσούχ. ἀνύς-εργός, ον, καὶ ἀνυσίργος, ον, (ἀνύς, ἔργον) εὐλαγής, φιλόπονος, οὕτως ἀνυσίργος, φιλέει 3' ὅσσα σασφρονες Θεόκρ. 28.14 [αὐτὸν τοῦ μέτρου]. ἀνύσιμος [ὑ], ον, (ἀνύς) = ἀνυστικός, ἀνυσικός, ὑσιπελὴς, συντελεστικός, ἀποτελεσματικός, πρὸς τι Πλάτ. Νόμ. 716D· εἰς τι Ξεν. Κύρ. 1. 6, 22: —Συγγρ. -ώτερος Ἀριστ. Ὀλ. Νόυσ, Θερ. 1. 10: —Ἐπερ. -ώτατος Πλάτ. ἔνθ' ἄνωγ. —Ἐπίρρ. -μως Πλάτ. Θεαίτ. 144B, Ἐπερ. -ώτατα ὁ αὐτ. Πολ. 518D. ἀνύσιος, εὐς, ἡ, (ἀνύς) κατέβησις, τελεσιμασία, ἀνυσίς δ' οὐκ ἔσεται αὐτῶν, «ἐντελής ἐπὶ πρᾶξι οὗ γενήσεται αὐτῶν» (Σχόλ.), «τελεσιμασία δ' οὐκ ἔσται τῆς βουλῆς αὐτῶν» (μετὰρ. Γαλῆ), Π. Π. 347· οὐκ ἀνυσίον τινα δῆριεν, δὲν εὐρίσκωμεν τίς τις, οὐδὲν κατορθώμεν, Ὀδ. Δ. 514· χρήμασι, τῶν ἀνυσίς γίνεται οὐδέ-μια Θέογν. 462· οὐδ' ἀνυσίς Θεόκρ. 25. 93. ἀνυσμα, ατος, τό, ἐκπράξις, ἀποτέλεσμα, κατέβημα, τίς, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ρ. 299. ἀνύστακτος, ον, ὁ μὴ νυστάζων, ἄγρυπνος, ὁ τοῦτου ἀνύστακτος ἐφθαλμὸς Ἐπρ. Σύρ. τ. 3, σ. 602. —Ἐπίρρ. -κτως Πρβλ. Κωνσταντινουπόλεως 860B, Ἰρηγόριον τοῦ Ἀντιόχου Ἐπιστ. ἐν Μ. Ἀκομ. τ. B', 408.10, ἔκδ. Α. ἀνυστέον ἡ -τέα, βήμα, ἱππ. ἰδίῳ ἀνύειν Σουλ. ἐν λ. ἀνυσταί. ἀν-υστέρητος, ον, ὁ μὴ ἐκλείπων, μὴ ὑστερῶν, Φίλων ἐν Ἀσμ. Ἀκομ. σ. 58: —Ἐπίρρ. ἀνυστέρητως Ἐπιφάν. II. 665D. ἀνυστικός, ἡ, ὃν, συντελεστικός, ἀποτελεσματικός, μεγάλως

ἐν τῷ ἀνω μέρει τῆς πόλεως, ὅ ἐ. ἐν τῇ Πυκνῇ, Δημ. 285. 2· ἡ ἀνω βουλή, δηλ. ἡ τοῦ Ἀρείου Πάγου, Πλουτ. Σδλ. 10· βαλλόμενοι ὑπὸ τῶν ἀνω, ὑπὸ τῶν εὐρισκομένων εἰς ὑψηλότερον θέσιν, Θουκ. 4. 48· τὰ ἀνω Ξεν. Ἀν. 4. 3, 25· τὸ ἀνω τῆς οἰκίας ὁ αὐτ. Ἰππ. 1, 2· δ' ἀνω τόπος, ἡ ὁρεινὴ χώρα, Πλάτ. Πολ. 435E. α) γεωγραφικῶς πρὸς τὸ ἀνω μέρος, ὅ ἐ. πρὸς βορρᾶν, ὅσον Λέσβος ἀνω.. ἔξργει Ἰλ. Ω. 544· ἀνω πρὸς βορρᾶν Ἰρδδ. 1. 72· οὔτε τὰ ἀνω χωρία οὔτε τὰ κάτω, οὔτε τὰ πρὸς τὴν ἡῶν οὔτε τὰ πρὸς τὴν ἐσπέρην ὁ αὐτ. 1. 142· οὕτως ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι, ἴδε λέξ. κάτω II. δ. ε. ζ) πρὸς τὰ μεσόγεια ἐν τῆς παραλίας, τὰ ἀνω Ἀσίης, οὕτω καὶ τὰ κάτω κατ' ἀνέθεσιν, ὁ αὐτ. 1. 95, 177. κτλ., τῆς Διόνης τὰ ἀνω ὁ αὐτ. 2. 24· ἡ ἀνω ὁδός, ἡ ἀνωτέρα, ἡ μεσόγαιος. ὁ αὐτ. 7. 128, Ξεν. Ἀν. 3. 1. 8· ἡ ἀνω πόλις, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Πειραιᾶ, Θουκ. 2. 48· ὅπως μὴ ἐπιβληθῶσιν οἱ ἀπὸ θαλάσσης ἀνω Ἀκαρνᾶνες, δηλ. ὅπως μὴ οἱ παρὰ τῇ θαλάσῃ Ἀκαρν. ἀπὸ θαλάσσης ἀνω βοιωτῶν (Ἐρμάνιος). ὁ αὐτ. 2. 83· ἡ ἀνω Μακεδονία Πλουτ., κτλ.· ὁ ἀνω βασιλεὺς, ὁ βασιλεὺς τῆς ἀνω χώρας, δηλ. τῆς Περσίας, Ἰρδδ. 4. 18· ἴδε ἐν λ. ἀνάβασις. η) περὶ τῆς σημασίας τῆς λέξεως ταύτης ἐν ταῖς ἀγῶσι καὶ ἐν τῇ ἀνθρωπίνῳ σώματι, ἴδε τὴν λέξιν κάτω II. δ. καί ε. ο) ἐπὶ χρόνου, πρότερον, ὅς τὴν παρελθόντι, τὸ πάλαι, εἰς τὸ ἀνω, εἰς τὸ παρελθόν, Πλάτ. Θεαιτ. 175B· ὁ ἀνω, οἱ ἀρχαῖοι, ὁ αὐτ. Κριτ. 110B· οἱ ἀνω τοῦ γένους ὁ αὐτ. Νόμ. 878A· αἱ ἀνω μητρές, αἱ πρὸς μητρὸς πρόγονοι γυναῖκες, ὁ αὐτ. Πολ. 461C· οὕτως, ὁ ἀνωτέρω, ὁ αὐτ. Νόμ. 880B· ἐν τοῖς ἀνω χρόνοις Δημ. 328. 23. ι) ἀνωτέρω, ὡς τὸ Δατ. εὐρημα, ὅταν ὁ λόγος περὶ προηγμένου χωρίου ἐν συγγραμμάτων, Πλάτ. Γοργ. 508E, Πολ. 603D. κ) ἐπὶ τόκῳ τῆς φωνῆς, οἱ ἀνω τόνοι Πλουτ. Κριτ. 3. λ) μεταρ., ἀνω βαίνειν, ὑπερηφανῶς περιπατεῖν, Φιλίστρ. 15· ἀνω φρονεῖν Πλούτ. 7. 23. 2) ἀνω καὶ κάτω, ἐπάνω κάτω, ἔδω καὶ ἐκεῖ, εἰρπ' ἀνω τε καὶ κάτω Εὐρ. Ἰπρ. Μαιν. 953· ἀνω καὶ κάτω φεύγειν Ἀριστοφ. Ἀχ. 21· ἀνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκλῶσιν ὁ αὐτ. Ἰππ. 866· περιπατεῖν ἀνω κάτω ὁ αὐτ. Λυσ. 709. 6) ἀνω κάτω, Δατ. εὐρημα ὅπως, τὰ μὲν ἀνω κάτω θήσω, τὰ δὲ κάτω ἀνω, ὅα τὰ καμῶ ἀνω κάτω, Ἰρδδ. 3. 3· πάντ' ἀνω τε καὶ κάτω στρέφω τίστησιν Αἰσχύλ. Εὐρ. 650· τρέπουσα κύρδ' ἀνω κάτω ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 321, πρὸς Ἀριστοφ. Ὀρν. 3· ἀνω κάτω συγγεῖν Εὐρ. Βάκχ. 340· καὶ ἐν τῇ περὶ λόγῳ, ἀνω καὶ κάτω στρέφειν, μεταστρέφειν, μεταλαμβάνειν, κτλ., Πλάτ. ποιεῖν Δημ. 120. 19, πρὸς. 544. 1· ἀνω καὶ κάτω μεταπίπτειν, γίγνεσθαι Πλουτ. Ο. 12. 7· ἄλλ' ἢ φράσις ἀνω καὶ κάτω μεταβάλλειν ἢ μεταβάλλεσθαι σημαίνει περιστρέφειν πᾶσι καὶ κατὰ παντοίους τρόπους ἐν τῇ διατάξει μου, εὐρίσκομαι ὅπως ἐν ἀπορίᾳ, Πλάτ., πρὸς. Heind. ἐν Φαίδρῳ 96A, Πρωτ. 350D. 3) ἀνω ἔχειν τὸ πνεῦμα, πνευστιῶ, ἀσπνῶμαι (=υψιλιῖ ἀσπνῶμαι Ὀράτ.), Μένανδ. ἐν Ἀλκίσιον 3, Σωσιγέρας ἐν Παρκαταθήκῃ 1, ἴδε καὶ ἐν λ. ὀρ-06πνοια.

π. ὡς πρὸς. μετὰ γεν., ὑπεράνω, ἡ ἀνω Ἄλυσος Ἀσίῃ Ἰρδδ. 1. 130· Ἄλυσος ἀνω ὁ αὐτ. 1. 103· αἱ ἀνω μητρές (ἴδε ἀνωτ. II η) ἀνω τοῦ γένους, ὑπεράνω, Θουκ. Χαρ. 4· ἄλλα κυρία παρὰ μεταγεν., Schäl. Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 825. 2) ἡ γενικὴ εἶναι χωρικὴ ἐν ταῖς αἰθέρας ἀνω ἔλειν Σοφ. φ. 1092, ἀλλὰ περὶ τοῦ χωρίου τούτου ἴδε Jellh ἐν τόμῳ, ὅπως τὸ εἶθ' αἰθέρος ἐκέρχῃ εἰς πέλειαι δ'... πρὸς. Εὐρ. Ὀρ. 1542· γῆς ἔκοντ' ἀνω ὁ αὐτ. Πρακλ. Μαιν. 610· μικρὸν προαγαγὼν ἀνω τῶν προγμάτων Αἰσχίν. 32. 42.

ρ. Συγχρ. ἀνωτέρω, ἀπολ., ἀνωτέρω θακῶν.. ὁ ὑψηλότερον χαυῖμενος Ζεύς, Αἰσχύλ. Πρ. 312· ἀνωτέρω τε οὐδὲν τῶν προηγμάτων προσκοπιζόμενος, μὴ προχωροῦντων περαιτέρω, Ἰρδδ. 1. 190, κτλ.

2) μετὰ γεν., τὸ πρὸς ἐσπέρης ἀνωτέρω Σάμου, ἐπέκεινα, πέραν τῆς Σάμου, ὁ αὐτ. 8. 132· ἀνωτέρω γίγνεσθαι τινος Ξεν. Ἀν. 4. 3, 25· ἀνωτέρω τῶν μαστῶν, ὑπεράνω τῶν μαστῶν, αὐτόν. 1. 4, 17· μεταγενεστ. ὡς παρὰ Πολυβ. 1. 7, 2, κτλ., ἐπίσης ἀνωτέρω παρ' Ἐκκλ. -τέρως· — πρὸς. ἀνωτέρω.

II. ὑπερθ. ἀνωτάτω, ἐς τοὺς ἀν. (ἐγγ. στάντας) Ἰρδδ. 7. 23· ἡ ἀν. κώμη Ξεν. Ἀν. 7. 4. 11· ἀνωκίσανθ' ὅπως ἀνωτάτω Ἀριστοφ. Εἰρ. 207· ἡ ἀνωτάτω ἀσκησις, ἡ ὑψιστή, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 24, 84· τὰ ἀνωτάτω γέννη Σέξτ. Ἐμπ. II. 1. 138· ἴδε ἀνωτάτος· ἀνάγνωθι τὴν λέξ. κάτω ὁλοκληρον.

ἀνῶ (ἄ), ὑποτακτ. τοῦ ἀνω. δ' τοῦ ἀνέτηκε.

ἀνωγα, παλαιὸς Ἑπ. πρhm. μετὰ σημασ. ἐνεσε., ἔχον σφόδρα ἀνιμάλους σχηματισμούς· ἀνωγα, ας, ε, ἀνω αὐτήσ., Ἰλ. καὶ Τραγ., Ἰρδδ. 3. 81· α' πλh. ἀνωγεν Ἰγν. Ὀρ. εἰς Ἀπδλ. 528· προστ. ἀνωγα Εὐρ. Ὀρ. 119, ἀλλὰ πλεονάκει ἀνωγι Ἰλ. V. 158, Αἰσχύλ. Χο. 772, Εὐρ. γ' ἐν ἀνωγέτω Ὀδ. II. 195, ἀνωχθα Ἰλ. Α. 189· δ' πλh. ἀνώγετε Ὀδ. V. 132, ἀνωγθα X. 437, Εὐρ. Ρῆσ. 987· ὑποτακτ. ἀνώγη Ὀρ., Ἰρδδ. 7. 104· ἀπαρ. ἀνωγέμεν Ἰλ. N. 56· — ὑπερσυντ. μετὰ σημασ. παρσε., γ' ἐν. ἡνώγετε Z. 170, Σοφ. καὶ ἀνω αὐτήσ. ἀνώγει Ἰλ. Σ. 176· ἴων. ἡνώγεα Ὀδ. 1. 44, P. 55· — ἄλλ' ὁ τύπος ἀνώγει ἐν Ἰλ. Z.

439, II. 74, T. 102, Ὀδ. E. 139, 357, Ἰασ. Θ. 549, Ἰρδδ. 7. 104· εἶναι κατ' ἀνάγκην ἐνεστώς κατὰ σημασίαν, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἀναχθῇ εἰς ἐνεστώτα ἀνωγα [ἀν καὶ ἐν ἀπαια τοῖς τοῖς χωρίοις ἡδύνατο νὰ ἀναγνωσθῇ ἀνωγεν]· ἔχομεν ὡσαύτως· δ' ὑπὸ τῶν ἀνωγέτων Ἰλ. Δ. 287, καὶ (μεταγ.) δ' ἐν. ἀνώγετε Ἰόντ. Σμ. 13. 248· — Ἐκ τούτου πάλιν τοῦ ἐνεστώτος σχηματίζονται ὁ παρσε. ἡνωγον Ἰλ. 1. 578, Ὀδ. Σ. 239, ἡ ἀνωγον Ἰλ. B. 805, Ὀδ. 1. 35, κτλ.· ἡνωγε Ἰγν. εἰς Δῆμ. 298, Ἰασ. Ἐργ. κ. Ἰπρ. 68· μῆλλ. ἀνώγω Ὀδ. II. 404· ὁδρ. ἡνωγῆα Ἰο. Ἀπρ. 479, ἀπαρ. ἀνώγεα Ὀδ. K. 531· ὁδρ. ὑποτ. ἀνώγομεν. Ἐπ. ἀντ. -ομεν, Ἰλ. O. 725· — Ἐν Ἰλ. II. 394, ὁ παρσε. ἡνωγεν ὑποτίθεται ἔτερον ἐνισπῶτα ἀνωγέτω, ἐκτός ἀν (μετὰ τοῦ Ἰπλh. π.) ἀναγνώσασθαι ἡνωγεν. Παιητ. βῆμα (ἀπαντῶν ἐπὶ παρ' Ἰρδδ.), καλεῖται, παραγγέλλεται, διατάττει, Δατ. juluo, ἰδίως ἐπὶ βασιλέων καὶ ἐπιστοτῶν, Ἰλ. B. 899, κτλ.· ἄλλ' ὑποσώτως καὶ ἐπὶ ἴσων καὶ κατωτέρων, συμβουλευτῶν, παρκακῶν, προτρέπων, II. 8, Ὀδ. B. 193, κτλ.· — Ἡ πῆλῃς σύνταξις εἶναι μετὰ αἰς, προσ. καὶ ἀπαρ., σιωπᾶν λαθὼν ἀνώγει, ἐκάλυψε τὸν λαὸν καὶ σιωπήσῃ, Ἰλ. B. 280, πρὸς. Δ. 287, κτλ.· πατήρ σ' ἀνώγε· οὐδ' ἀν Αἰσχύλ. Πρ. 947, πρὸς. 1037, κτλ.· πρᾶσσειν ἀνώγεα σὺν με τάδε, Σοφ. Τρ. 1247· σιγᾶν ἀνωγα (ἐν, αἰ) 6 αὐτ. Ἰλ. 1581· παρ' Ὀρ. ὡσαύτως μετὰ ὄστ. προσ., Ὀδ. K. 631, γ. 139, κτλ., πρὸς. Ἀπολλ. Ρόδ. A. 693· — μετ' αἰς, προσ. μένου, αὐτόν θυμὸς.. ἀνώγει, ἡ ψυχὴ τοῦ τινος παρκακῆναι, τὸν προτρέπει, τὸν ἀναγκάζει.. Π. O. 43· κέλομαι καὶ ἀνωγα Ὀδ. Γ. 317, κτλ.· ἀνωγαμεν ἡ ἀνώγειν, τὸ. (ἐνω, γὰρ) σὺ ἐνω τῇ· τῇ· ἀν. (ἔνω, M.), τὸ ὑπερῶν τῆς οἰκίας χρηματίζων ὡς ἀποθήκη, κάρμα δὲ ἐπὶ τῶν ἀνωγαίων ἦν πολλὰ καὶ πλατῆα Ξεν. Ἀν. 5. 4, 29, Ἀντιφῶν. ἐν Ἀδῆλ. 86· — ὡσαύτως, ὡς δευκτησίαν, Δατ. εὐρημα πνευλιον, Εὐαγγ. κ. Μαρκ. 16. 15, κ. Λουκ. κδ. 12. 2) δεσμο-τήριον, Ἀρποκρατ. ἐν λέξ. ἀναγκαῖον, πρὸς. καὶ Σουλῆ. ἐν λέξ. ἀνάγκαιον. — Εὐρίσκομεν ὡσαύτως ἐν χειρογρ. καὶ Γραμμ. τῶς τύπους ἀνώγειν, ἀνάγειν ἢ ἀνύγειν, τὸ, καὶ ἀνώγειν, -εω, δ, ἡ, λαβ. Ἀρύνιχ. 297.

ἀνώγεν, ἴδε ἐν λ. ἀνολύγνυμι.

ἀνωγή, ἡ, (ἀνωγα) παρκαλῆυσις, Ἀπολλ. Ρόδ. A. 1134, ντλ. ἀνώγη, ἴδε ἐν λ. ἀνωγα.

ἀνώθης, ες, (ἔθω, ἑθῶα) ὁ μὴ ἔχων ὁσμὴν, ποιεῖσθαι ὅτι μά-λιστα ἀνώθῃ (ἀώθῃ, Ἑρμάνιος) τὰ ἐξέμενα ὑγρά τὰς ἐσμᾶς Πλάτ. Τίμ. 50B· ἐσχηματισμένον ὡς τὸ ἀνώθῃ.

ἀνωδύναι (τ), ἔγω ὠδύνω τοκετοῖς, τίκτω, πιεζομένη ἔξ λο-γείῃ λυσιστόκω Κύπρις ἀνωδύνεσκε Πλουτ. Δ. 41, 167.

ἀνωδύρακας. ἀβύρακας ὁ ἔχων ὑπὸ τηλασίαν· Ἰρδδ. 2. 10.

ἀνωδύρας, ον, ὁ μὴ ἔχων, Ἀριστ. Ἰπρ. 2. 1. 1, 20.

ἀνωδύναι, ἡ, ὠδύνειν ὠδύνῃ, Πρωταγ. παρὰ Πλουτ. 2. 113E.

ἀνωδύνος, ον, (ὠδύνῃ) ὁ μὴ προκινῶν ὠδύνῃ, οἰδήματα

Ἰπρ. Προγ. 38· ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ ἔχων ὠδύνῃ, ὁ μὴ ὑπόκεινται

ἐξ ἔχοντος, ἀλλ' ἡδοναί μὲν σ' εἰσάδων παρ' ἐλπίδα ἀνωδύνον

Σοφ. φ. 883· τὸ ἀνωδύνον ἀνωδύναι Πλουτ. 2. 108B· —

Ἐπὶ πρ. ἀνωδύνος, τίκτεσθαι Ἰπρ. Κωξ. Προγ. 215· ἀνω-

δύνωτα ὁ αὐτ. π. Διατ. Ὀδ. 384. 3. 2) ὁ μὴ βιάσων,

ἀδωθῆς, τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνωδύνων κακῶν Σοφ. Αἴ. 534 (πλh. ὡς νόθος σείλας) ἴδε σημ. Jellh ἐν τῷ τῷ ἑρμῆσει ἡ

αἰσχρος ἀνωδύνων, ἡσυχία τῆς λ. γελῶναι Ἀριστ. Παιητ. 2. 2. II,

ἐνεργ., ὁ καπαπαύων, πρᾶσις τὴν ὠδύνῃ, Ἰπρ. Ἀρ. 1263· φέρ-

μακον ἀνωδύνον Πλουτ. 2. 614C· — Τὸ ἐπιτύχει, ἐπιγράμμα ἰα-

τροῦ ἐν Ἀνθ. II. παραρτ. 67, συνδύασι ἀμφοτέρω τὸς σημασίας,

πολλοὺς δὲ σώσας φαρμάκοις ἀνωδύνους, ἀνωδύνον τὸ

σῶμα νῦν ἔχει θανάτων.

ἀνωθεν, καὶ χάριν τοῦ μέτρου ἀνωθε (Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 698),

Δωρ. ἀνωθα, Πρακτικῶν, Πλν. ἐν τῇ Σουλῇ. Παιητ. 574. 87 (ἀνω):

— Ἐπὶ πρ. εἰπον, ἐν τῶν ἀνω, ἴς ὅπως, Ἰρδδ. 1. 105, Πανθ.

Ἀποσπ. 87, Τραγ., κτλ.· ὕδατος ἀνωθεν γενομένου, 2 ἐ. βορ-

γῆς, Θουκ. 4. 76· βάλλειν ἀνωθεν ὁ αὐτ. 7. 84· — αἱ δὲ μὴ θεός

ἐστρεψ' ἀνωθεν περιβαλὼν κάτω χθονός (κατὰ τὸν Paley

αἰ δ' ἡμᾶς θεός ἐστρεψε τῶν κατὰ κτλ.) Εὐρ. Τριπ. 1243· ἐκ τοῦ ἐσω-

τερικοῦ χώρου τινός, Θουκ. 1. 59, Ξεν. Ἀν. 7. 7, 2. 2) κατὰ τὴν

κοινὴν ἑλληνικὴν ἑλισμα ἴδε Jellh. Ἐκκλ. Γραμμ. 2 617, συγγεῖται

τίθεται ἀντὶ τοῦ ἀνω, ἐπάνω, ὑψηλῶ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κάτω-

θεν ἡ κάτω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 871, καὶ συχνάκις παρὰ τοῖς ἑλλh. Τραγ. ἐπὶ τῶν θεῶν, ὁ αὐτ. Ἰκ. 597, Πλάτ. Νόμ. 717B· ἐπὶ τῶν

ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων, οἱ ἀνωθεν (καθ' Ἑρμάνιον οἱ ἀνω), οἱ ὠδύνον,

Αἰσχύλ. Χο. 834, Εὐρ. Ἰλ. 1014· ἄλλ' ὡσαύτως, αἱ ἐπὶ τῶν κατω-

τέρωματος πλοῦς, Θουκ. 7. 113· ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἀπὸ πτηνῶν, Σοφ.

Πλ. 1058· ἡ ἀνωθεν φρυγία, ἡ ἑνω φρυγία, Δημ. 671. 19. 6)

ἐπικν. μετὰ γεν., ἀνωθεν τοῦ στρατοπέδου Ἰρδδ. 1. 74· τῆς

γῆς Πλουτ. Θεμιστ. 12· ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1670, τὸ γῆς πλh. ὡς

ἀνίγει εἰς τὸ ἀχρ. II. ἐπὶ χρόνου, εἰ ἀρχῇ, ἀπ' ἀρχῆς ἀνω-

θεν ἀρχεσθαι ἐπιχειρεῖν Πλάτ. Φέδρ. 261D Ἰδμ. 761B· ἔξε-

τάττειν, Δατ. ex alto repositum, Δημ. 1082. 7· ἐπὶ ἀπαρσιν, εἰ

τὰ προηγουμένως γραπτά, ἀνωτέρω, προηγουμένως, Ἀθανᾶς,

Γραμμ. — οἱ ἀνωθεν, οἱ προηγουμένως Πλάτ. Τίμ. 18D· Κορίν.

Θισι εἰμὲς ἄν., ἐκ καταγωγῆς. Θεόκρ. 15. 91, πρβλ. 22. 164· πο-
νηρὸς ἀνωθεν, ἐν γενεῇ, Δημ. 1125. 23· ἐν τοῖς ἄν. χρόνοις
ἡ αὐτ. 121. 19· — τὰ ἀνωθεν, αἱ πρῶται ἀρχαί, Πλάτ. Φαίδ. 101D.

2) πόλιν ἐκ νέου, πάλιν ἐξ ἀρχῆς, φιλικὸν ἄν. ποιεῖται Ἰω-
σήπ. Ἀρχ. 1. 1. 18, 3, Ἀρτεμ. Ὀνειρ. 1. 14, πρβλ. Εὐαγγ. κ. 1. 9, γ',
3, Ἐπιστ. π. Γαλ. 8', 9· πρβλ. Ἀρποκρ. ἐν ταῖς λέξ. ἀναθεσθαι,
ἀναποδιδόμενα, ἀνασυντάξας.

ἀνωθῆω: μέλλ. ἀνώσσω:—ὡθῶ πρὸς τὰ ἄνω ἢ ἐμπρός, ἀνώσαν-
τες [Ζηλ. τὴν ναῦν] πλέον ἐς πόλιν, ὡθήσαντες αὐτὴν μακρὰν
ἀπὸ τῆς ἀκτῆς ἐπλεον εἰς τὴν πόλιν, Ὀδ. Ο. 553·—ὡς τὸ Λατ.
propulsi in altum, μηδ' ἐκ τούτων πολέμιους ἀνῶσαι [τὴν
πόλιν], μηδὲ ἐμβάλεῖν τὴν πόλιν ἐς τὰς τῶν πολέμιων χεῖρας, «μηδὲ νὰ
τὴν κάμειτε νὰ πέσῃ εἰς τὰ χεῖρα τῶν ἐχθρῶν», Θουκ. 8. 93·—Παθ.,
ὠθουμαι πρὸς τὰ ἄνω, Ἀριστ. Προβλ. 23. 4, 3.

2) ὡθῶ πρὸς
τὰ ὀπίσω, Ἰππ. π. Ἀρρ. 839· πέμπω ὀπίσω, ὅστις σίτον .. ἐπα-
χθέντα ἀνωθεοῖ Συλλ. Ἐπιγρ. 3044. 51·—Μέο., ἀπωθῶ, ἀπο-
κρούω, οὗτοι ἦσαν οἱ .. βασιλεῖς .. ἀνωσόμενοι Ἠρόδ. 7. 139,
πρβλ. 8. 109.

ἀνωστέ [τ], ἐπίρρ. τοῦ ἐπομ., ἀνωσπονήτως, ὁπρσοδονήτως
(Ἰησὺς.), Ὀδ. Δ. 92.

ἀν-ώιστος, ον, (οἶμαι) ἀπροσδόκητος, ἀνέλπιστος, ἀπρόσπτος,
ἀνώιστον κακὸν Ἰλ. Φ. 39· ἀνώιστων πολέων περ Ἐπιγρ. ἀμ.
Ὀμ. 5· βέλεα Μίσχ. 2. 75·—Ἐπίρρ. -τως Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 680.

ἀνώιστος, ον, ἰων. ἀντί τοῦ ἀνωιστός, ἀνώιστον δὲ γενο-
μένον .. ἐς τὴν Πυθίην, ἀνενεχθέντος δὲ εἰς τὴν Πυθίαν τοῦ
πράγματος, Ἠρόδ. 6. 66. 2) ἀνωψοθείς, ὑψωμένος, Ἀρεταί.
Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 15.

ἀν-ώλεθρος, ον, (ὤλεθρος) δὲ μὴ ὑποκειμενος εἰς ὤλεθρον, Παρμεν.
Ἀποσπ. 57· ἀθάνατος καὶ ἀνώλεθρος Ἀναξίμανδρ. 1. Πλάτ.
Φαίδων 88B, 95B, κ. ἄλλ. II, ἐνεργ., ἡ μὴ προεξὶν ὤλεθρον,
ὁδολογῆς, ὅφρις Πλουσ. 10. 17, 12· ἐπὶ συμπτωμάτων, Ἀρετ. π. Αἰτ.
Χρον. Παθ. 1. 5.

ἀν-ωλόφωκτος, ον, (ὀλοφύω) δὲ δὲν ἐθρήνησέ τις, ἀνωλό-
φωκτον· ἀδάκρυτον Ἰησὺς.

ἀνώλειος, ἰσχυρός Ἰησὺς.

ἀνωμαλῶς, εἶμαι ἀνώματος, Γρηγ. Νύσς. τ. I, σ. 315D.

ἀν-ωμαλῆς, ἑς, (ὠμαλῆς) = ἀνώμαλος, Ἀριστ. Προβλ. 19. 6,
1· ἡ φωνὴ μεταβάλλει ἐπὶ τὸ .. ἀνωμαλότερον ὁ αὐτ. Ἰστ.
Ζ. 7, 1, 3·—Ἐπίρρ. λῶς = ἀνωμαλῶς, ὁ αὐτ. Φυσ. 8. 9, 5.

ἀνωμαλία, ἡ, ἡ ἑλλειψὶς ὁμαλότητος, Πλάτ. Πολ. 547A, Αἰσχίν.
29. 11, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. Α. 1. 16, 11· ἐπὶ τῆς φωνῆς, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν.
5. 7, 25.

II, ἐπὶ περιστάσεων ἢ καταστάσεων, κτλ., ἀνωμα-
λία τῆς κτήσεως ὁ αὐτ. Πολιτικ. 2. 9, 13· βίου, τύχης Διόδ. 18.
59, 20, 30.

III, ἐπὶ προσώπου, ἀταξία, Αἰσχίν. 35. 7, Ἰσοκρ.
16A, Πλουτ. Αἰμῆλ. 17· ἀνωμαλίαν ἔχειν, ἀνώμαλον εἶναι, Σερὰδ.
742.

IV, παρόδους κανόνος, ἀνωμαλία, Γραμμ. V, ἀδια-
θεσία, Πλάτ. 7. 19.

ἀνωμαλίζω, ἀνωμαλίσαις, ἵδε ἀνωμ-.

ἀνώμαλος, ον (ἀν- ἄν., ὁμαλῆς) ἐπὶ ἐδάφους, ὁ μὴ ὁμαλῆς,
δὲ μὴ πεδινός, ἢ δὲ γὰρ [ἡ χώρα] ἀνώματος αὐ Πλάτ. Νόμ. 625D·
τὸ ἀνώμαλον, ἡ ἀνωμαλία τοῦ ἐδάφους, Θουκ. 7. 71, Ἀριστ. Προβλ.
5. 40, 1 κ. ἄλλ. καὶ ἐν τῷ ὑπερβ., Ἰππ. π. Ἀέρ. 289· ἐπὶ κινήσεων,
Ἀριστ. Φυσ. 5. 4, 14 κ. ἄλλ. ἐπὶ περιόδῳ χρόνου, ὁ αὐτ. π. Ζ.
Γεν. 4. 4, 37· ἐπὶ τῆς φωνῆς, αὐτόθι 5. 7, 25·—Ἐπίρρ. ἀνωμα-
λῶς = ἀνωμ. κινεῖσθαι ὁ αὐτ. Φυσ. 6. 7, 6 κ. ἄλλ.

II, ἐπὶ
καταστάσεων, περιστάσεων, τύχης καὶ τῶν ὁμοίων, φεῖ τῶν βρο-
τείων ὡς ἄν. τύχαι Εὐρ. Ἀποσπ. 685· πόλις, πολιτεία, Πλάτ.
Νόμ. 773B, Μενέξ. 238E· φύσις ὁ αὐτ. Τίμ. 58A·—Ἐπίρρ. -λως
Ἰππ. Προγν. 37, Πλάτ. Τίμ. 52E.

III, ἐπὶ προσώπων, ἀστα-
θῆς, ἰδιότροπος, κἀν γὰρ ἀνώμαλος τις ἢ δὲ τὴν μίμησιν παρ-
έχων Ἀριστ. Ποιητ. 15, 6· ὄχλος, δαιμόνιον Ἀππ. Ἐμφύλ. 3.
42, Καρχ. 59· πῖθηκος Φρόν. Κωμ. ἐν «Μονοτρίπῳ» 2.

IV,
παρὰ γραμμ. λέξεις μὴ σχηματιζόμεναι κατὰ τοὺς γενικούς κανόνες,
ἀνωμαλότης, ἡτος, ἡ = ἀνωμαλία, Πλάτ. Τίμ. 57E, 58C,
καὶ ἀλλαχού.

ἀνωμαλῶς, ἵδε ἐν λ. ἀνωμαλῶς.

ἀν-ώμος, ον, ὁ μὴ ἔχων ὥμον· Σουῖδ.

ἀνωμοτέ, ἐπίρρ. τοῦ ἐπομ., ἀνευ ὅρκου, καὶ ὁμνύντας καὶ
ἀνωμοτί Ἠρόδ. 2. 118.

ἀν-ώμοτος, ον, (ὁμνυμι), ὁ μὴ ὁρκισθείς, ὁ μὴ δεδε-
μένος ἢ υποχρεωμένος δι' ὅρκου, ἡ γλῶσσά· ὁμώμοχος, ἡ δὲ φρὴν
ἀνώμοτος Εὐρ. Ἰππ. 612, πρβλ. Ἀριστ. Θεσμ. 275, Ἀριστ. Ἰππ.
3. 13, 8· ἀνώμοτοι μάρτυρες Ἀντιφών 130. 40, πρβλ. Δημ. 542.
14· Ὁεὼν ἀνώμοτος (ἐνώμοτος, Νάυκιος) Εὐρ. Μῆδ. 737·—
Ἐπίρρ. -τως Ἀριστ. 2. 287.

II, ἐλρήνην, ἐν ἣ οἱ συνθηκο-
λογήσαντες δὲν ὥρκισθον, Δημ. 404 ἐν τέλ.

ἀνωμῶς, σηκώνω εἰς τὸν ὦμον, ἕτερος σημαίνει ἀνωμῶς
Νικήτ. Χρον. 153A· (ἰδιόφ. γραμ. ἀνεμῶς).

ἀνωμῆς, ἑδος, καὶ ἀνωμῆς, ἑδος, φυτὸν θαμνοειδὲς καὶ ἀκαν-
νώδες, κοιν. πελαγονία (ἐν Ἰλλιδί καὶ Μεσσηνί), ἀνωμῆς (ἐν Λή-
μνῳ), Διοσκορ. 3. 19 [21]· ἵδε ἐν λέξ. ὀνωμῆς.

ἀνωνομαστος, ον, (ὀνομάζω) ἀνώνομος, μὴ ἔχων ὄνομα, ἀπει-
ρίματος, ἀρρητος, ἀδιήγητος, Εὐρ. Ἐκ. 714· ἄν. ὁμοῖ Ἀριστοφ.
Ὀρν. 1715.

ἀνωνομῆς καὶ -ῆ, ἐπίρρ., ἀνωνομῶς, Δ. Β. 747. 31, Ἑτυμολ.
M. 764. 22.

ἀνωνομῆς, ἡ, τὸ μὴ ἔχειν ὄνομα, Ἀρετ. 146.

ἀνώνομος, ον, (ἐκ τοῦ ὄνομα Λιολι, ἀντί ὄνομα) ἀνευ ὀνό-
ματος, οὐ μὲν γὰρ τις πάμπαν ἀνώνομος ἐστ' ἀνθρώπων
Ὀδ. Θ. 552· ἡ Εὐρώπη .. ἦν ἀνώνομος Ἠρόδ. 4. 45· ταῖς ἀνω-
νόμοις θεαῖς, δηλ. ταῖς Ἐρινύσι, Εὐρ. 1. T. 944· Ὀρέκου πάγς
ἐστὶν ἀνώνομος Χρησμ. παρ' Ἠρόδ. 6. 86· οὕτω Πλάτ., κλ.

2) ἀνώνομος, ὡς παρ' ἡμῖν, μήνυσσι Δυσ. 131. 39.

3) ἀρρη-
τος, ἄφατος, ἀπερίγραπτος, Ἀριστ. 1. 322. II, ἀγνώστος,
ἀσήμαντος, ἄδουλος, γῆρας Πινδ. Ο. 1. 132· γῆ μὲν πατρὶς οὐκ ἄν.
Εὐρ. Ἐκ. 16, πρβλ. ὁ αὐτ. Ἰππ. 1· ὄνομα ἄν. Ἀριστοφ. Δυσ. 854·
ἐπὶ προσώπων, Σοφ. Ἀποσπ. 377, Πλάτ. Νόμ. 721C· ἄν. καὶ ἀδο-
ξοί Δημ. 106. 6, —Ἐπίρρ. -μῶς Πολυδ. Ε', 160.

ἀνωξίς, εως, ἡ = ἀνωγῆ· «βούλευσις» Ἰησὺς.

ἀνώξω, ἵδε ἐν λ. ἀνωγῆ.

ἀνώπειον, τό, (ὀπή) τὸ ἀνωθεν τῆς θύρας μέρος, κατὰ πληρ.,
Πολυδ. Ε', 53.

ἀνώπειον, με τοὺς πόδας ἄνω, ἀνάπειον, ἀνώπειον ἐαυτὸν
ἰνδασσόμενον ἐν ὕδασι ἐνοπτρισάμενος Ν. Χων. ἐν Σάθ.
Μεσ. Βδλ. τ. Α', σ. 93.

ἀνωρεάς· οὐκ ἀπολλυόμενος Ἰησὺς.

ἀνω-ρεπής, ἑς, ὁ πρὸς τὰ ἄνω ῥέπων, Βυζ.

ἀνωρεῖα, ἰων. -ῆ, ἡ, τὸ ἀκαιρον, τὴ ἀκατάλληλον τῆς ὥρας τοῦ
ἔτους, ἅμα δὲ ἀνωρεῖν εἶναι τοῦ ἔτους πολυμειν, πρὸς πό-
λεμον ἀκατάλληλος ὥρα τοῦ ἔτους, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ὥρα ἔτους,
Ἠρόδ. 8. 113.

ἀν-ωρος, ον, = ἄωρος, ἄωρος ἀποθανόντων Ἠρόδ. 2. 79.

ἀν-ώροφος, ον, (ὄροφος) ἀνευ ὀροφῆς, ἀστεγαστος, Λουκ. 350,
Διον. Κ. 37. 17.

ἀνωρροθία, ἡ, τὸ κύμα τὸ ἀνυψούμενον μέχρι τῶν χειλέων τοῦ
πλοῦ, Πολυδ. Ε', 90.

ἀνωρροπος, ον, ἀδόκιμος τύπος ἀντὶ τοῦ ἀνάρροπος (ὁ ἵδε),
Εὐστ. Πονημάτ. 185. 77.

ἀνωρύομαι [ῶ], ἀποθ., ὀρώομαι ἰσχυρῶς, κραυγάζω μετὰ ὀρω-
γῆς, πένθος δ' οὐχ ὕμνιοι ἀνωρύοντο γονῆες Ἀνθ. 11. 7.
408· μυκηθμῷ τινι προσεικὸς ἀνωρύετο Ἠλιόδ. 10. 16.

ἀνώσαι, ἵδε ἐν λ. ἀνσφῆρι.

ἀνωστεικῶς, ἐπίρρ., δι' ὠθήσεως πρὸς τὰ ἄνω, Σίξτ. Ἐμπ. Π.
3. 69.

ἀνωστόν· ἐγκλητόν Ἰησὺς.

ἀνώτατος, ἡ, ον, ὑπερβ. ἐπίθ., ἐσηματισμένον ἐκ τοῦ ἄνω·
τὰ ἀνώτατα Ἠρόδ. 2. 125· θεοὶ ἀνώτατοι Εὐρύταμ. παρὰ Στοδ.
555. 53·—Ἐπίρρ. ἀνώτατοι· ἵδε ἐν λ. ἄνω.

ἀνωτερικός, ἡ, ὄν, τὰ ἀνωτερικά μέρη, τὰ ὑψηλά, τὰ με-
σθαῖα (ἵδε ἄνω II. 1. ε), Πράξ. Ἀπ. 19', 1. II, πρρ' Ἰππ.
264. 11, τὸ ἀνωτερικόν, φάρμακον ἐνεργούν πρὸς τὰ ἄνω, ἱμε-
ρικόν.

ἀνώτερος, α, ον, συγκρ. ἐπίθ. ἐσηματισμένον ἐκ τοῦ ἄνω,
Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 17, 13· -ον ὡς ἐπίρρ., αὐτόθι 2. 11, 9·—Ἐπίρρ.
ἀνώτερος· ἵδε ἐν λ. ἄνω.

ἀνωτέρωθεν, ἐπίρρ., ἐξ ἀνωτέρου μέρους, Ἰππ. 275. 3.

ἀνώτερος, ἀντὶ ὥματος, Κωδ. Ἠθ. Πλουτ. σ. 963B.

ἀνω-φάλακρος, ὁ κατὰ τὴν κορυφὴν φαλακρός, Πτολ. Τετράβ.
σ. 143. 17.

ἀνωφέλεια, ἡ, ὀλλειψὶς ὠφελείας, Διογ. Λ. 9. 78, Ἀκύλ. Π. Δ.
ἀν-ωφελῆς, ἑς, ὁ μὴ ὠφέλιμος, ἀχρηστος, ἀφροσύνη Σενο-
φάν. 3. 1· γόοι Αἰσχύν. Πρ. 33· σκιά Σοφ. Πλ. 1159 πάντα ἄν.
ἦν Θουκ. 2. 47· ἄν. αὐτῶ τε καὶ τοῖς ἄλλοις Πλάτ. Πολ. 496D
κ. ἄλλ.

2) ἐπιβλαθῆς, βλαπτικός, Θουκ. 6. 33· τινὶ Πλάτ.
Πρωτ. 334A, Ξεν. — Συγκρ. -έστερος Εὐρ. Ἀποσπ. 49·—Ἐπίρρ.
-λῶς Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 3, 6.

ἀν-ωφέλιτος, ον, ἀνωφελῆς, μάταιος, ἀχρηστος, τινὶ, εἰς τινά
Αἰσχύν. Χ. 752· ἀπολ., Σοφ. Ἀντ. 645, Ἠλ. 1144· γῆ Ξεν. Κύρ.
1. 6, 11.

II, ἀνωφ. ἀνθρωπος, ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμένου ἢ μὴ
βουλομένου ὠφελῆσθαι, Εὐπολ. ἐν Ἀδῶλ. 87 (Δ. Β. 4, 24).

ἀνωφείρεα, ἡ, ἡ πρὸς τὰ ἄνω φορὰ, ἡ ἀνέφορος, ἐν ἀντιθέσει
πρὸς τὴν κατωφείρεα, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 92.

ἀνω-φερέης, ἑς, ὁ πρὸς τὰ ἄνω φερόμενος, ἀναβαλνών, κατ'
ἀντίθ. πρὸς τὴν κατωφερέης, ὁμοίᾳ Ἀριστ. Προβλ. 13. 5· τὸ ἀνω-
φερέας Πλουτ. 2. 649C.

2) ἐπὶ οἴνου, ὁ εἰς τὴν κεφαλὴν ἀνα-
βαλνών, μεθυπτικός, Ἀθήν. 32C.

II, ἐνεργ. ὁ πρὸς τὰ ἄνω φέ-
ρων, Ἀριστ. Φυσ. 4. 9, 2.

ἀνώφλῶν, τό, (φλιά) τὸ ἄνω μέρος τῆς θύρας, «τὸ ὑπέρθυρον»,
Σουῖδ.

ἀνώ-φοιτος, ον, δὲ πρὸς τὰ ἄνω ἀναβαλνών, ἀνερχόμενος, Ζήνων
ἐν Στωδ. Ἠθολογ. 1. 408, Φιλων 2. 513, κτλ.

ἰνωφουρέω, φέρω πρὸς τὰ ἄνω, συγν. παρ' Εὐστ., ἰδίως ἐν τῇ παύσει.

ἰνωφορός, ον, = ἰνωφερής, Σέξτ. Ἐμπ. 10. 9.

ἰνωχθεῖς, ἰνωχθεῖς, ἰνωχθεῖς, ἴδε ἐν λ. ἰνωχα.

ἰνωχουρός, ον, δοκιμώτερος τύπος τοῦ ἰνωχουρός (Λοβ. Φρόν. 712), ὁ μὴ ὠχυρωμένος, Ξεν. Ἀγιστ. 6. 6. II. ἀνοικτός, χώρα ὑποπτε. ἐν Ἰππ. π. Ἀέρ. 295.

ἰξενός, ον, ἰων. ἀντὶ ἰξενός, ὁ ἴδε.

ἰξενός, ον, ἰων. ἀντὶ ἰξενός, ὁ ἴδε.

ἰξενόγῳγος, ον, ὁ μὴ γενόμενος δεκτὴς ὡς ξένος, ὁ μὴ ἐναγγελεῖ, Εὐστ. Προοίμ. 1. 10. — Ὡσαύτως, ἐν Notices des Mss. τ. 10. μ. 2. σ. 262, ἰξενόγῳγος, ον.

ἰξενός, ἡ, ἑλλειψὶς φιλοξενίας, Ἐρατοσθ. παρὰ Στράβ. 802.

ἰξενός, ἰων. καὶ ποιητ. ἰξενός, ον. ἀφιδένος, ἐπὶ προσώπων, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ πολυξενός, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 713. ἰξενός, ἰξενόσιον ἰξ. Εὐρ. παρὰ Στράβ. 621. 4. ἰξ. καὶ ἄγριον ἰλάτ. Σοφ. 217B: ἐπὶ τέλει, ἄριστος Σοφ. Φ. 217. γῆ, στέγη Εὐρ. I. T. 94, Κύκλ. 91:— Συγρ. καὶ ὑπερβ. ὥτερος, ὥτερος. ὁ αὐτ. Ἀλκ. 558, Μήδ. 1204. II. ἰξενός (ἐνν. πόντος) ὁ μετὰ ταυτὶ κληθεὶς ἰξενός (Βυκεῖνος qui pinis Aeneas ille full, Ὁβ.), Πινδ. II. 4. 362. ἰξενός ἐν Εὐρ. Ἀνδρ. 794 καὶ μετὰ τῶν συγγραστ. πόρος, πόντος ἰξενός Εὐρ. I. T. 253; 341:— πρὸλ. ἐπιδρῶν, συμπληγῶν.

ἰξενός, ον, μὴ ἐξεσμένος, ἀπελκτός, μὴ κατειργασμένος, λῖθος Σοφ. O. K. 19, πρὸλ. Ἀποπ. 487, Ἀνθ. Π. 7. 657:— μεταρ' ἐπὶ ποιητῶν, τραχὺς, ἀδέξιος, Σχὺλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 86.

ἰξενόρατος, ον, ὁ μὴ ἰξενόρατος, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 130. 48. ἰξενός, ἰων. -ῖα, ἡ, (ἄξιος) ὡς καὶ νῦν, ἡ ἄξια πράγματός τινος, πρὶν ἂν σφί ἀπισθῇ (ὁ χρυσός) τῇ ἀξίᾳ τῶν φορητῶν Ἡρόδ. 4. 106. ἀλλ' ἀντιθέτως.. τοῦ τιμῆματος τῆς ἀξίας ἕκαστον Εὐρ. Ἰππ. 623. ἡ ἄξια τοῦ δούλου ἰλάτ. Νόμ. 930D: τὸ ἀρκούν, τὸ πρέπον, κατ' ἄξιν ἕκαστου ἀδικήματος Ἡρόδ. 1. 100. χρηματικὸν ποσόν, ὑποτελεῖν.. ἄξιν βασιλεῖς ὁ αὐτ. 4. 201. τῆς ἀξίας τιμῆσθαι, τῆς πραγματικῆς ἀξίας, Πλάτ. Ἀπολ. 36B, πρὸλ. D. E. ἡ ἄξια τῆς βλάβης ὁ αὐτ. Νόμ. 845B: προσάπτειν ἕκαστον τῶν ἀμαρτημάτων τὴν ἄξιν τοῦ.. πάθος αὐτοῦ 876D: μὴ κατ' ἄξιν τῆς οὐσίας Ξεν. Κύρ. 8. 4. 32. σκοποῦμαι.. εἰ ἄρα ὡς περ τῶν οἰκετῶν, οὕτω καὶ τῶν φίλων εἰσὶν ἄξιοι ὁ αὐτ. Ἀπομν. 2. 5. 2. κατὰ τὴν τῆς ὀλιγορίας ἀξίαν, κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ἀμελείας του, Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 249. 27. ἡ κατ' ἄξιν ἰσότης Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 1. 15. τὸ κατ' ἄξιν ἴσον αὐτοῦ 5. 7. 8. παρὰ τὴν ἄξιν ὁ αὐτ. Ἠθ. N. 4. 2. 13 κ. ἀλλ.

2) ἐπὶ προσώπων, ἄξια, ὑπόληψις, βαθμὸς, τιμὴ, Θουκ. 6. 68, Δημ. 171. 13., 246. 1. ἡ τῆς ἀρχῆς ἄξια Πλάτ. Νόμ. 945B. ἡ τῆς ἀξίας τιμὴ αὐτοῦ 744B: οἱ ἐπ' ἄξιας, ἀνὴρσι ποιοῦντες ἔχοντες, πρόσσωπα ἐπίσημα, Λουκ. Νίγρ. 24. ἐξεπορεύετο μετὰ μεγάλης ἀξίας, μετὰ μεγάλης μεγαλοπρεπείας, ποιμπ. Πολύδ. 39. 2. 6:— καὶ ἐπὶ ἐναντίας σημασίας, δουλικὴ ἄξια, δουλικὴ κατάστασις, Διόδ. 5. 40.

3) καθόλου, ἡ ἄξια τοῦ ἀνθρώπου, τὸ τι ἀξίζει, τὴν μὲν ἄξιν οὐ λαμβάνει, ἐλάσσων δὲ τῆς ἀξίας Ἡρόδ. 7. 39: εἰ τῆς ἀξίας ἐτύγχανεν Ἀριστοφ. Ὀρν. 1223. κατ' ἄξιν, ὅσον ἀξίζει, Εὐρ. Ἐκ. 374, Πλάτ. Πολ. 406A, Φαίδων 113E, κ. ἀλλ. ὑπὲρ τὴν ἄξιν, περισσώτερον ἢ ὅσον ἀξίζει τις, Εὐρ. Ἰπρ. Μαιν. 146, Δημ. 18. 23. παρὰ τὴν ἄξιν, οὐ κατ' ἄξιν Ἰσίδωρ. 7. 77, πρὸλ. Δημ. 61. 1.

4) κατὰ τὴν τεχνικὴν γλῶσσαν τῶν Στωικῶν, ἡ ἄξια εἶναι τὸ ἀγαθόν, τὸ καλόν, honestum Περὶ Ἐπίκτ. 36. II. ἐκτελεῖν τῆς ἀξίας, πραγματεῖν τινος, γινώσκ. κατὰ τὴν ἰδίαν ἄξιν Διόδ. 14. 10, πρὸλ. 107. πρὸλ. καὶ τὰς λέξ. ἀξιώω, ἀξίωμα.

ἰξενόρατος, ον, ὁ ἄξιος ἀγάπης, Κλήμ. Ρώμ. 1. 1, Κλήμ. Ἀλ. 612.

ἰξενόρατος, ον, ἄξιος θαυμασμοῦ, ἀξιοθαύματος, Ξεν. Λακ. 10. 2, Εὐστ. Μαρτ. ἐν Παλ. 11. 21.— Ἐπίρρ. -τως, ἐκ τοῦ ἰωσήμ.

ἰξενόρατος, ον, ὁ τιμημένος δι' ἀγνότητά, Ἰγνάτ. πρὸς Ρώμ. ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

ἰξενόρατος, ον, ὁ ἄξιος ἀνταγωνιστῆς, ἀντίπαλος, πρὸς τινα Νικήτ. Χρον. 601D.

ἰξενόρατος = ἀξιώω, ὅστις παραγενόμενος πρὸς λαμβανῶναις [τό τ]ε ψάφισμα ἀποδώσει καὶ ἀξιώσει Ἐπίρρ. Διόδ. 3183. Τὸ ῥῆμα τοῦτο ὑπάρχει ἐν τῇ ὁσῃ. Στερ. ἐκ τῶν Χρον. Νικήτ. 10, σ. 322 καὶ ἐρμηνεύεται ἀξιώω ἴδε Δουκῆ. ἐν λ. ἀξίω.

ἰξενόρατος, ον, ὁ ἄξιος ὁκοῆς, Ξεν. Συμπ. 4. 44. ἰξενόρατος, ον, ὁ ἄξιος ἀκράτειας, Ξεν. Λακ. 4. 2. ἐν τῇ ὑπερβ. -ότατος.

ἰξενόρατος, ον, ὁ ἄξιος ἀπολαύσεως, Στράβ. Ἐκλογ. 2. 118. ἰξενόρατος, ἰων. ἀξιαπῆγος, ον, ὁ ἄξιος ἀρρηγῆσεως, Ἡρόδ. 1. 16, 177 κ. ἀλλ.

ἰξενόρατος, Ἀλδ. καὶ Σκ. ἀντὶ ἀξιώω, ὁ ἴδε. ἰξενόρατος, ον, ὁ ἄξιος ἰλέους, Ψευδο-Διογεν. Ἐπιστ. 27. Δουκῆ.

ἰξενόρατος, ον, (ἐντρέπομαι) ὁ ἄξιος σεβασμοῦ, ἀξιοσεβαστος, Κλήμ. Ἀλ. 997.

ἰξενόρατος, ον, ἰδάρ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ ἰππομ., ἀξιοπαίνε- τωτάτης τελευτῆς Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 6, ἀλλ' αἱ νεώτεροι ἐκδόσεις ἔχουσιν ἀξιοπαίνετοτάτης.

ἰξενόρατος, ον, ὁ ἄξιος ἰπαίου, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 6, κτλ.— Ὑπερβ. -ότατος- ὁ αὐτ. Ἑλλ. 4. 4, 6.— Ἐπίρρ. -ως Ἀπολλ. Βλ. Λίσιγ. 16, σ. 43.

ἰξενόρατος, ον, ἄξιος ἐπιθυμίας, ἀξιογάπητος, Ἡούχ. ἐν λξ. ἀξιοραπτον.

ἰξενόρατος, ον, ἄξιος ἐπιτυχίας, Ἰγνάτ. πρὸς Ρώμ. ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

ἰξενόρατος, ον, ἄξιος ἀγάπης, Ξεν. Συμπ. 8. 14, Σουλ. Ἐπίγρ. 8655, ἀξιοραπτον, ἀγαπᾶσθαι ἄξιν, ἀξιοπαύμετον, ἐπέραστον Ἡούχ.:— Ἐν τῇ συγρ., ὅτερος Λουκ. Ἡούχ. Διάλογ. 1. 2.

ἰξενόρατος, ον, (ἀκοή), = ἀξιοακουστος, Ἐπιστ. Σωκρ. 33. ἀξιορατος, ἀξιορατος, ἴδε ἐν λ. ἀξιορατος.

ἰξενόρατος, τὸ ὑποκορ. τοῦ ἰππομ., Ἰωσήμ. Ἰουδ. II. 2. 8, II. Πορρ. π. Ἀπολ. 4. 12.

ἰξενόρατος, ἡ, εἶδος πελίκειας, κοιν. ἀξινός, ἀξινὴν ἰξενόρα- τος, ἐλαττωρ ἀμφοτέρων πελίκων Ἰλ. N. 612. ἀλλ' ἐν O. 711 εἶναι τοῦ πολέμου ἀξινὴν, διαφέρουσα τοῦ πελίκους (= ἱστορίας πελίκους) κατὰ τὸν Ἡούχ. πρὸλ. Ἡρόδ. 7. 64. 2) πῆλκος πρὸς σχίσμα ἐξ ὧν ἡ κοινὴ δένδριον, τῶν στρωσιμῶν ἐξ ὧν σχίσμα τις... ἴσῃ τῇ ἀξινῇ Ξεν. Ἀν. 1. 5, 12. καὶ ἡ ἀξινὴ πρὸς τὴν ῥίζαν τῶν δένδριον Ἡούχ. κ. Ματθ. γ', 10, Λουκ. γ', 9.

ἰξενόρατος, ον, στρατιωτῆς φέρων ἀξινὴν, ὠπλισμένος δι' ἀξί- νης, Παχυμ. Μιχ. Παλαιολ. σ. 344.

ἰξενόρατος, τὸ ὑποκορ. τοῦ ἀξινός, Ἰωσήμ. Ἰουδ. II. 2. 8, 9.

ἰξενόρατος, κατακλύπτει δι' ἀξινός, Παχυμ. Ἀνδρ. Παλαιολ. 4. 247B.

ἰξενόρατος, αὐτός, τὸ τοῦ πελίκους ἐξ ὧν, κοιν. στεί- λειον Ζώναρ. σ. 1669 ἐν λξ. στείλειος.

ἰξενόρατος, ον, ὁ πληγὴς δι' ἀξινός, Ἡράκλ. Ἀνέκδ. Παρ. 3. 114.

ἰξενόρατος, τὰ, εἶδος ἀξινός πρὸς ὀρυκτὴν, Κ. Πορρ. Ἐκλ. βασ. τὰ. σ. 463, 671, 672, κτλ. B. (Κουμανοῦ. Συναγ. Α. Ἀθην.) ἀξιο-βλῶτος, ον, ἄξιος νὰ ζῇ τις δι' αὐτόν, οὕτω οὐκ ἀξιο- βλῶτον εἶναι (αἱ νεώτεροι ἐκδ. ἔχουσιν ἀξιώω ἀντὶ οὐκ ἀξιώω.) Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 6. πρὸλ. ἀξιώω, ἀξιώω.

ἰξενόρατος, ον, ἄξιος βραδείου, Νικήτ. Μειών. Ἐκδ. Ἀν- δρον. Δημοκρατοπούλου, σ. 4.

ἰξενόρατος, ον, ὁ ἄξιος θαυμάσιος, Σχὺλ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 1221.

ἰξενόρατος, ον, = ἀξιοαφήγτος, Εὐσεβ. Ἰστ. Ἐκκλ. 3. 30.

ἰξενόρατος, (ὀδωμι) ἐπίρρ., ἀξίως, ἐπαξίως, Ἡού.

ἰξενόρατος, ον, ἀξιοδύκτος πράξις, ἀξία διώσεως, Θ. Στράβ. σ. 1224, ἐκδ. ΜΙ.

ἰξενόρατος, ον, ἄξιος, ἱκανὸς νὰ ἐργασθῇ, ἐπειδὴν δὲ ἐκτραφεῖ (ὁ τόπος τῶν μελισσῶν) καὶ ἀξιοεργοὶ οἱ νεοττοὶ γίνονται κτλ. Ξεν. Οἰκ. 7. 34.

ἰξενόρατος, ον, ἀξιοζήλωτος, κατεκδομήσεν ἐσοῦντι βασι- λικῇ καὶ ἐνταφίσις ἀξιοζήλωτος Αἰλ. Π. I. 12. 64, 10.— Ἐπίρρ. ἀξιοζήλωτος, ἀξιοπαίνετος Σουλ. ἐν λξ.

ἰξενόρατος, ον, = τῷ προηγ., Διοσκ. προοίμ., Πλουτ. Φύα- μιν. 20. ἀξιοζήλωτος, ὁ ἄξιος ζηλοῦσθαι, Σουλ. ἐν λ. ἀξιοζήλωτος.

ἰξενόρατος, ον, ὁ ἄξιος ζητήσεως, ἄξιος ἐρευνῆς, Οἰνόμ. ἐν Εὐσεβ. Εὐαγγ. Πρ. 255B.

ἰξενόρατος, ον, ἄξιος θανάτου, Σχὺλ. Λίσιγ.

ἰξενόρατος, ον, ὁ ἄξιος θαυμασμοῦ, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 4 (ἐν τῇ συγρ.), Καλλιπ. παρ' Ἀθην. 205C.

ἰξενόρατος, ἰων. -ητος, ον, ἄξιος ὕλης, Ἡρόδ. 1. 14, 184, κ. ἀλλ., Ξεν. Συμπ. 1. 10:— Συγρ. -ότατος Πλουτ. Δημήτρ. 43.

ἰξενόρατος, Ἡρόδ. 2. 17B, Ξεν. Λακ. 4. 2.

ἰξενόρατος, ον, (οὐδὲ) ἄξιος τοῦ θεοῦ, εὐσεβής, ἄγιος, Οἰνόμ. παρ' Εὐσεβ. Εὐαγγ. II. 230C.

ἰξενόρατος, ον, (ὕλη) = ἀξιοθέατος, Ἀλκίπρ. 3. 55:— ἐν ποιητ. τύπῳ ἀξιώωτος, Σουλ. Ἐπίγρ. 4943. καὶ ἀξιοθέατος, ον, αὐτοῦ.

ἰξενόρατος, ον, ἄξιος ὀρήνου, Εὐρ. Ἀλκ. 904.

ἰξενόρατος, ον, ἄξιος ὀριζήσεως, Σουητῶνιος ἐν Κα- λυ. 47.

ἰξενόρατος, ον, ὁ ἄξιος καταφρονήσεως, Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 206.

ἰξενόρατος, ον, ὁ ἄξιος κλέους, Ἠλιδ. Χρυσοπ. ἐν Φερικῇ. Ἑλλ. Βίβλ. τ. 6, σ. 798.

ἰξενόρατος, ον, ὁ ἄξιος τῆς κοινωνίας, τινὸς Πλάτ. Πολ. 371B, Νόμ. 901A.

ἰξενόρατος, ον, ὁ ἄξιος κτήσεως, ἄξιος νὰ γείνη κτῆμά τις, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 10, Πασ. 1. 9. 5.

ἀξιό-ληπτος, ον, ὁ ἄξιος νὰ ληφῇ, πολύτιμος, Κύριλλ.
ἀξιό-λογος, ον, ὁ ἄξιος λόγου, αξιοσημείωτος, ὁ ἐν Ἑφέσῳ ..
 νηὲς Ἰσρὺ. 2. 148· οὕτω Πλάτ. κ. ἄλλοι· πόλεμον .. ἀξιολογώ-
 ταντο, σημαντικώτατον, σπουδαίωτατον, Θουκ. 1. 1· τοῦτο ἀξιο-
 λογώτερον Σεν. Κύρ. 8. 2, 13·—Ἐπίρρ. -ως ὁ αὐτ. Ἀπομν. 1.
 1. 2) ἐπὶ προσώπων σπουδαίος, ἐπίσημος, τοὺς μάλιστα ἐν
 τέλει καὶ ἀξιολογώτατους Θουκ. 2. 10, κελ. —

* **ἀξιολογουμένη**, ἡ, ὡς ἂν εἴπω τὴν ἀξιολογουμένην τῶν
 ἐπιτηδεύων ὑπηρεσίαν; ὁ Θεόδ. Ἀλαν. σ. 400, ἐκδ. Μί.—Ἡ παρὰ
 Διον. Ἀλικ. Ρωμ. Ἀρχ. Δ', 78, καμένη πρῶτην μετοχὴν ἀξιο-
 λουμένων ἐκδίδεται νῦν ἀπολομένην κατὰ διόρθωσιν τοῦ Ροδ.
 Στεφάνου.—Κουμανούδ. Συναγ. Ἀδ. Δέξ.

ἀξιο-μάθητος [ᾱ], ον, ὁ ἄξιος νὰ τὸν μάθῃ τις, Ἰαμβλ. βίος
 Πυθ. 38.

ἀξιο-μακάριστος [αῖ], ον, ἄξιος μακαρισμοῦ, ἀξιομακαρι-
 στότατον Σεν. Ἀπολ. 34.

ἀξιομανεῖς, οἱ, «βουανώτεροι» Ἡσυχ.
ἀξιο-μάχη, ον, ἄξιος, ἱκανὸς, ἰσοδύναμος ἐν πολέμῳ ἢ μάχῃ,
 ἀξίωμαχοι γινόμεθα τοῖσι ἐπιούσι Ἡρόδ. 7. 157, 236, κ. ἄλλ.,
 Θουκ. 8. 38· πρὸς τινα Πλουτ. Κάτων Πρεσβ. 12, κελ.—Ἀπολ.,
 Ἡρόδ. 3. 10, 8. 63, Θουκ. 8. 80. 2) μετ' ἄπαρ., ἀρκετός
 κατὰ τὴν δύναμιν ἢ τὸν ὀρίον, ἰσοδύναμος, ἰσοπαλὴς, νέος .. ἀξιο-
 μάχῃ τῇσι Ἀλγινητέων συμπαλέειν Ἡρόδ. 6. 89· νεῶν ..
 ἀξιομάχων δέκεσθαι τὸν ἐπιόντα ὁ αὐτ. 7. 138, πρὸλ. 101· ἀξιο-
 μάχον τι δρᾶν, συντελεστικὸν πρὸς νίκην ἐν μάχῃ, Δίων Κ. 43.
 4·—Ἐπίρρ. -ως Πλουτ. Θησ. 4.

ἀξιο-μιμητός [τ], ον, ἄξιος μιμήσεως, παρέχων ἀξιομιμη-
 τὸν ὡπτόν· Ἰβρανέος Πυθαγόρ. παρὰ Στωδ. 334, 52.
ἀξιο-μίσσης, ἱς, ἄξιος μίσους, μισήτος, Δίων Κ. 78, 21· οὕτω
 καὶ ἀξιομισήτος, ον, Πλουτ. 2. 10Α, 537C·—ἀξιομίσης, ον,
 ἀπαντῇ ἐν ἐξορκισμένῳ τινὶ χωρίῳ τοῦ Διόσχλου, Ρώμ. 366.

ἀξιο-μνηστικός, ον, ἄξιος μνήσεως, Πλάτ. Πρωτ. 348Α,
 Συμπ. 178Α, Σεν. Ἑλλ. 4. 8, 1.—Ἐν Γλωσσ. καὶ ἀξιομνη-
 στος, ον.

ἀξιο-μορφος, ον, ὁ ἔχων ἄξιον λόγου μορφήν, εὐμορφος, Μα-
 νθ. 4. 513.

ἀξιο-νίκης, ον, ἄξιος, ἱκανὸς νὰ νικήσῃ, καὶ εἰ τις γε ἀσκή-
 τής... ἀξιδνικός γενόμενος ἀναγώνιστος διατελέσειεν Σεν.
 Κύρ. 1. 5, 10· μετ' ἄπαρ., ἀξιονικότερος ἔχειν .. τοῦτο τὸ κρά-
 τος, ἀξιώτερος, ἀρκετώτερος νὰ ἔχῃ ταύτην τὴν δύναμιν, Ἡρόδ. 7.
 187, πρὸλ. 9. 26.—Ἐπίρρ. -ως Ἀρέτας σ. 928.

ἀξιο-ονόμαστος, ον, ὁ ἄξιος νὰ ὀνομάζεται, νὰ ἀναφέρεται,
 Ἰγνατ. π. Ἐρεσ. 4.

ἀξιο-παράκλητος, ον, ὁ ἄξιος παρηγορίας, Θεόδ. Στουδ. σ.
 402Π).

ἀξιο-πενθήτης, ἱς, ἄξιος πένθους, θρήνων, Εὐρ. Ἰππ. 1465·—
 Ὁσαυτὼς, ἀξιοπενθήτης, ον, Κ. Μανασσ. Χρον. 155, 3983.

ἀξιο-πιστός, ον, ὁ ἄξιος πίστεως, ἀξιοπίστητος, ὡς καὶ νῦν, Πλάτ.
 Ἀλκ. 1. 123B· ἀξιοπίστητος ἂν εἰκότως φαίνοιτο Δημ. 10. 5·
 Κηρύλας οὐκ ἂν ἀξιοπίστητος Ἀριστ. Ἰστ. 7. 8. 28, 4, κ. ἄλλ.,
 ἄξ. εἴτε τι Σεν. Ἀπομν. 1. 5. 2· ὁ δὲ, πρὸς τὴν τοσαύτην ναυ-
 τιλίαν, ἱκανὸς, ἀρκετός, Πλουτ. Κάτω. 58. 2) τὸ ἐκ πείρας
 καθιστάμενον ἄξιον πίστεως, ἀλλὰ ταύτων μὲν οὐ πείραν ἔχο-
 μεν δξιοπίστητον Ἀριστ. Ἰεν. Ζ. 2. 5, 7· ὅσων ἀξιοπίστητον ἔχο-
 μεν τὴν πείραν αὐτοὶ 4. 10·—οὕτως, ἐπίρρ. -τως, ὅπερ ἀξιο-
 πίστως μὲν οὐ συνῶπται μέχρι γε τοῦ νῦν π. 2. γεν. 2. 5.

3) ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὁ φαινόμενος ἀξιοπίστητος, εὐλογοφανής,
 Ἐκκλ.;—καὶ ἐπίρρ. -τως Ἰππ. 70.

ἀξιοπιστοσύνη, ἡ, = ἀξιοπιστία, Μανέθ. 4. 505.

ἀξιο-πλοκος, ον, ὁ ἄξιος πεπλεγμένος, στέφανος Ἰγνατ.
 ἐπιστολ. πρὸς Μαγν. 13, σ. 21.

ἀξιο-πόθος, ὁ, ὁ ἄξιος πόθου, ποθεινός, ἐπιθυμητός, Νικήτ.
 Παρλ. σ. 364.

ἀξιο-ποινός, ον, ὁ ἄξιος ποινῆς, ἀλλ' ἐν Σπάρτῃ τὸ πάλαι
 ὑπῆρχεν ἱερὸν Ἀθηνῶς Ἀξιοποίνου ὡς τιμωροῦσας ἐπαξίως τοὺς ἀξιο-
 ποίνους, «ὡς γὰρ δὴ ἀνυπόδικτοι» Πρακτικῆς ἱπποκόμωτα καὶ τοὺς
 παῖδας μετῆλθε κατ' ἄξιαν ὡν προῦπῆραν, ἱερὸν Ἀθηνῶς ἱδρύεται,
 Ἀξιοποίνου εἰ ἐπὶ κλησιν, ὅτι τὰς τιμωρίας οἱ παλαιοὶ τῶν ἀνθρώ-
 πων ἀνὸμαζον ποινὰς Πλουτ. 3. 15. 6.

ἀξιο-πρωγία, ἡ, ἄλφα ἐπαίνου πρᾶξις, καλὴ διαγωγή, Κλημ.
 Ἀλ. 226.

ἀξιο-πρεπής, ἱς, εὐπρεπής, εὐαγέμων, πρέπων, Λατ. decō-
 ritus, σώμια Σεν. Συμπ. 8. 40, τὸ ἀξίωματικόν τῆς διψέως καὶ
 τὸ ἄσμιονσπρεπές Ἰγν. Ἐπιστ. σ. 69·—Ἐπίρρ. -πῶς Ἐρρ. Σὺρ.
 ε. 3. σ. 385B.

ἀξιο-προσπάτευτος [ᾱ], ον, ἄξιος νὰ προσπατῇ, νὰ προ-
 στατῇ, νὰ εἶναι πρωτοστάτης, ἀρχηγός, Πλουτ. Α' 178.

ἀξιο-ῥατος, ον, ἀξιόρατος, Λουκ. Πῶς δαὶ Ἰστ. συγγρ. 32,
 Φίλων 1. 441.

ἄξιος, ἱς, ον, (ἐκ τοῦ ἄγω VI, καὶ ἱσπα. κυρίως) ὁ ἔχων τό-
 σον ἢ ἴσον βάρος, πόσῃ ἢ ἴσῃ ἄξιαν, πόσῃ ἢ ἴσῃ τιμῇ, μετὰ
 γεν., βάρος ἄξιος Ἰλ. Ψ. 885, πρὸλ. Ἡρόδ. 1. 32., 7. 21· νῦν
 δ' οὐδ' ἔνδος ἀξίει εἰμεν Ἐκτορας, τώρα δὲ ἐν ἀξίῳ ἐμῶν
 (καὶ οὐδὲ τόσον ὅσον ἀξίει ἐμῶν) Ἐκτωρ, Ἰλ. Θ. 234· πάντων Ζεὺς
 ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε, ὡς τὸ Λατ. instat omnium, Ο. 719·—οὕτω,
 πολλοῦ ἄξιος, ἔχων μεγάλῃν ἄξιαν, Σεν. Ἀν. 4. 1, 28, Πλάτ. Συμπ.
 185B, κελ.· πλείονος ἄξ. ὁ αὐτ. Φαίτρ. 235B, κελ.· πλείστου
 ἄξιον, quantivis prelii, Θουκ. 2. 65, Πλάτ. Γοργ. 464D, κελ.·
 οὕτω καὶ παντός, καὶ τοῦ παντός ἄξιον Εὐρ. Ἀποσπ. 277,
 Πλάτ. Σὺρ. 216Γ'· παντός ἄξιον, μετ' ἄπαρ., Ἀριστοφ. Ὀρν.
 707· λόγου ἄξιος = ἀξιόλογος, Ἡρόδ. 1. 133, Θουκ. 1. 73, κελ.·
 ἐντετα πρὸς ταῦτα εἶναι τὰ: οὐδενὸς ἄξιος Θεογ. 456· ἢ παν-
 τός.. ἢ τὸ παράπαν οὐδενός Πλάτ. Φίλῃδ. 64D· ὀλίγου ἢ αὐτ.
 Γοργ. 497B, κελ.· σμικροῦ ὁ αὐτ. Πολ. 504D, κελ.· βραχέος ὁ
 αὐτ. Νόμ. 692C· μέλλονος, ἑλάττωτος, ἐλαχίστου ἄξιος Σεν.
 Πέρ. 4. 50· πολλαπλασίον τιμήματος ἀξία κτήσεαι Ἀριστ.
 Πολ. 5. 6, 17· ὡσαύτως, εἰς ὀγδοήκοντα μινὰς ἄξια, πράγματα
 ἄξιας μέγας ὄν. μιν. Δημ. 816. 20. 2) μετὰ δὲ, προσ.,
 σοὶ δ' ἄξιον ἔσται [τὸ δῶρον] ἀμοιβῆς, ὅλ' ὅδῃς ἀντάξιον ὄν-
 ον, «ἄξιον ἀμείβεται, ἢ τοῦναντίον παρ' ἐμοῦ καλὸν δῶρον λάβεις
 ἄξιον ἀμοιβῆς γενέσθαι» (Σχόλ.), Ὁδ. Α. 318· πολλός δὲ οἱ ἄξιος
 ἔσται Ἰλ. Ψ. 562· πολλοῦ ἢ πλείστου ἄξιον εἶναι τινα Σεν.,
 κελ. 3) ἀπολ., ἄξιος, ἀξιόλογος, ἔξοχος, καλός, ἄξια δῶρα,
 κελ.· ὁ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν, καλὴν τιμὴν ἐπλήρωσεν, Ὁδ. Ο.
 429· ἔθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι, «ἄξιον εὐροί τιμῇ» (Σχόλ.) Γ.
 383· φέροντες ὅ τι ἕκαστος ἄξιον εἶχε Σεν. Κύρ. 3. 3, 2.—
 Παρ' Ὀμήρῳ λοιπὸν καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἰδίως ἡ λέξις εἶχε τὴν
 σημασίαν τῆς μεγάλης τιμῆς ἢ ἀξίας· ἀλλὰ, 6) παρ' Ἀττικοῖς
 εἶχε ὡσαύτως καὶ τὴν ἐναντίαν σημασίαν, δηλ. μικρῆς τιμῆς, οὐ-
 πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιώτερας, εὐθηνότερας, Ἀριστοφ. Ἰππ.
 645· τὰς ἀφύας παρ' ἡμῖν ἀξίας; εὐθηνάς; 672· τὸν ἄξιον
 γενόμενον; τὸν γενόμενον εὐθηνόν; 895· ὡς ἀξιώτατον πρία-
 σθαι Λυσίας 165. 3. 4) παρ' Ἀττικοῖς, ὡσαύτως, ἄξιος, ἐπά-
 ριος, κατάλληλος, προσήκων, ὁρμηδός, δίκη Ἰλ. 298, Σεν. Οἰκ.
 12. 10· χάρις ὁ αὐτ. Ἑλλ. 1. 6. 11· ἄξια δράσας ἄξια πάσχων,
 πάσχων ἄξια τῶν πράξεων τοῦ, Δισκλ. Ἀγ. 1527, πρὸλ. Εὐρ.
 Ἰων. 735. 5) ἐπὶ προσώπων, οἱ ἑωυτοῦ ἄξιοι, οἱ ἐκ τῆς τά-
 ξεως εἰς ἣν ἀνήκει καὶ αὐτός, οἱ ὅμοιοι τοῦ, Ἡρόδ. 1. 107. 6)
 ἐπαρκὴς πρὸς τι, μετὰ γεν. ἄξια τοῦ πολέμου τὰ χρήματα Δημ.
 185. 26. 7) αἰδοῦς ἄξιαν .. τὴν προθυμίαν μαλλίον ἢ
 ὁράσους = ἄξιαν μαλλίον αἰδοῦς ἢ ὁράσους .. Ἀριστ. Οὐρ. 2. 12. 1.
 11, μετ' Ὀμήρ. ἰδίως ἐπὶ ἡλικίᾳ σχέσεως, ἄξιος, ἀξιώτιμος. ἔχων ἄξιαν
 ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, Ἡρόδ. 7. 224, κελ.· οὐδὲν ἄξια Δι-
 σκλ. Νο. 445· ἄξιαν ἀπ' ἀξίων ὁ αὐτ. Εὐρ. 435. 2) ἄξιος
 τινας, ἄξιον τι, πρὸ πάντων μετὰ γεν. πραγμάτων, ἄξιον φυγῆς, ἄξια
 στεναγμάτων, γέλωτος, κελ., Εὐρ. Μήδ. 1124, Ὁρ. 1326, κελ.
 ἐγκωμίων τι ἀξιώτερον ἢ .. Σεν. Ἀγασ. 10. 31· ἀλλὰ μετὰ γεν.
 προσ., ποιεῖν ἄξια οὔτε ὡν οὔτε πατέρων, Θουκ. 2. 71· ἄξιον
 τοῦ πατρὸς Ἰσχυρ. 207B· οὕτως, ἄξια τοῦ Μαραθῶνος διανο-
 εῖσθαι Πλουτ. Κίμ. 5. 6) μετὰ γεν. πράγμ. καὶ δὲ, προσώπ.,
 ἡμῖν δ' Ἀχιλλεύς ἄξιος τιμῆς Πέρ. Εὐρ. Ἐκ. 309, Ἑμμολ. Εὐρ.
 Ἰππ. 316· πολλὴν ἀγαθὴν ἄξια ὡν Ἀριστοφ. Ἀγ. 633·
 οὕτως, πλείστου ἄξ. Λακεδαιμονίους Θουκ. 4. 81· θανάτου τῇ
 πόλει Σεν. Ἀπομν. 1. 1. 1, πρὸλ. 1. 2. 62· εἰμὶ δ' οὐ τοῦτων ἡμῖν
 ἄξιος Δημ. 584. 2, πρὸλ. Ἀντιφῶνα 142. 26· μεταγεν. τιμῆς ἄξια
 παρὰ τινος Λουκ. 1. 68. 3. 3) μετὰ ἄπαρ., ἢ ὅ οὐ αὐτὸς
 ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι ἄξιος; ἄξιος νὰ φανῇ ἀντὶ
 ἐκείνου; Ἰλ. Ε. 472, πρὸλ. Ἡρόδ. 1. 14, Θουκ. 1. 76· τίσεσθαι ἀξιώ-
 τας Δισκλ. Ἀγ. 531· ἄξιος θρήνων τυχεῖν Σοφ. Δι. 924·
 ἄξιοι δουλεύειν, ἄξιοι μόνον δουλείας, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 5. 10·—
 καὶ οὕτω, 6) ἄξιος εἰμι, ὡς τὸ δικαίος εἰμι, μετὰ πρᾶξι, νὰ ..,
 ἄξιος εἰμι ἀπολαύσαι Σεν. Κύρ. 5. 4, 19·—ἀπολ., τοῦ ἀπαρεμφ.
 εὐκόλου· ὑπονοουμένου, ἔχων δύναμιν καὶ ἐξουσίαν νὰ ἐνεργήσῃ, Ἀν-
 δοκ. 17. 10· οὕτως, ἄξιος γὰρ, ἐμφατικῶς, Πλάτ. Θεαίτ. 143B.

4) ἀξίον (ἔστι), εἶναι προσήκον, ἀντίστοιχόν, ἢ ἀρα δὴ τι ἐπὶ σκοπεῖν
 ἄξιον εἶναι τρεῖς ἐνός ἀντὶ πεφάσθαι; Ἰλ. Ν. 446· ἄξ. ἐμῇ-
 μιν ἔχειν Ἡρόδ. 1. 14. 6) μετὰ δὲ, προσ. καὶ ἄπαρ., τῇ πό-
 λει γὰρ ἄξιον εὐλλαβεῖν τὸν ἄνδρα, προσήκον, Ἀριστοφ. Ἀγ.
 205· τί σοὶ ζῆν ἄξιον ὁ αὐτ. Νεφ. 1074, πρὸλ. Ὀρν. 548· ἄξιον
 γε πᾶσιν .. ἐπολοῦνται ὁ αὐτ. Ἰππ. 616, καὶ ἡ σύνταξις αὕτη εἶναι
 συνηθὴ παρὰ Σεν., ὡς οὐκ ἄξιον εἶναι βασιλεῖ ἀφεῖναι κελ., δι
 ἔν τὸ ἐπὶ τρεπεν ἡ θέσις ἢ ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ βασιλέως νὰ .. Ἀν. 2. 3,
 25, πρὸλ. λεξικ. Σενοφ. (Σιμν) ἐν λέξ., 10, Ἀνδοκ. 1. 6. γ) ἐννοεῖται
 τὸ ἀπαρέμφ. παραλείπεται, ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι, ἔχον τῆς Ἑλλάδος
 προξενεῖν τιμὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα (νὰ πρᾶξῃ τις οὕτω), Ἀριστοφ. Ἀγ. 8.
 ἀξίον ἔστιν, ἀξίει, ὡς ἂν πρὸς τιμὴν ἐστὶν, ἐνθυμηθῆναι Δημ. 15. 7·
 γαμῖν οὐκ ἄξιον Εὐρ. Ἀλκ. 627. 111. Ἐπίρρ. ἀξιώτος, μετὰ
 γεν. ἐμάχοντο ἀξίως λόγου Ἡρόδ. 6. 112· οὕτε ἐξωτοῦ δέ. ὁ

αὐτ. 3. 125. οὐκ ἀξ. ἀπηγγίσιος ὁ αὐτ. 3. 125. τῆς ἀδικίας Θουκ. 3. 39. ἐν Διοχ. Χο. 707. ὁ Διὸς. προτείνει ἀξίως! — ἀπολ., Σοφ. Ο. Τ. 133. κτλ., κολάσατε ἀξίως, οὐκ ἀξίως τῆς ἀδικίας ἢ ἐπαρξάν. Θουκ. 3. 40.

ἀξιο-σέβαστος, οὐ, ἄξιος σεβασμοῦ, Εὐστ. εἰς Διον. II, σ. 72. 22:—ὡσαύτως:—ἀειπτος. οὐ, Κ. Μανασσ. Χρον. 4208, 6047.

ἀξιο-σκέπτος, οὐ, ἄξιος σκέψεως, Ξεν. Έλλ. 6. 1. 13.

ἀξιο-σπουδαστος, οὐ, ἄξιος σπουδῆς ἢ ἐπιμελείας, Ξεν. Λακ. 10. 3. Πλούτ. 2. 5C.

ἀξιο-στράτηγος, οὐ, ἄξιος νὰ εἶναι στρατηγός, φάνητε τῶν λοχαγῶν ἀριστοὶ καὶ τῶν στρατηγῶν ἀξιοστρατηγότεροι Ξεν. Έλ. 3. 1. 24:—ὡς τῶν ἀξιο-στρατηγικῶς καὶ ἀξιο-στρατηγητος, εὐρίσκονται ἐν χειρὶ τοῦ Ἄρρ. καὶ Δίωνος Κ., ὁ Βένκ. καὶ ὁ Διὸς. προτιμῶσι τὸν τελευταῖον.

ἀξιο-σουλός, οὐ, ὅχων κτήματα ὑποκείμενα εἰς κατάρχεσιν διὰ χρέος, αἱ δ' ἀξιοσουλός γένονται [V1] Έπιγραφ. Έλλ. 11510 = Έλ. 16 = Roberts 298.

ἀξιο-τεκμαρτος, οὐ, ἄξιος νὰ ἀχθῇ εἰς μαρτυρίαν. ἀξιοπιστος, ἀξιοτεκμαρτότερον τοῦ λόγου τοῦ ἔργον, τὸ ἔργον εἶναι ἀξιοπιστότερον τοῦ λόγου, Ξεν. Έπομν. 4. 4. 10.

ἀξιο-τεμής, [I], οὐ, τιμῆς ἄξιος, Φίλων 1. 464:—ὡσαύτως ἀξιο-τερός, οὐ, Ἄπκ. Έμρ. 3. 19, ἐν τῷ ὑπερβ. — καὶ οὐσιαστ. ἀξιο-τεμής, ἢ, ἐκτεμής, ἔκτακος, Σχολ. Ἄριστολ.

ἀξιο-φάνης, ἔς, (φανῆναι) ἄξιος νὰ φαίνεται, ἄξιος νὰ εἶναι φανερός, γνωστός, Εὐστ. Άνειοχ. 613Δ.

ἀξιο-φίλητος [I], οὐ, ἄξιος ἀγάπης, Ξεν. Οἶκ. 10. 3, Σοφ. Έκλογ. 2. 118.

ἀξιο-χρεως, εἰων, γεν. ω: Έων. ἀξιοχρεως, οὐ, Ἡρόδ. (ἐν καὶ εὐρίσκεται ὡσαύτως καὶ ὁ ἕτερος τύπος ἐν χειρὶ γρ.), καὶ Έπκ. τ. οὐδ. πληθ. ἀξιοχρεαί Σουκρ. καὶ ὑπερβ. ἀξιοχρεώτερος. — ὠτάτος, Πολύβ. 4. 3. 3, 10. 27, 1: (χρέος):—ἀξίος τινος, ἐπομένως, I. ἀπολ., ὡς τὸ ἀξιοδόχος, ἄξιος λόγου, σημαντικός, μέγας, πόλις Θουκ. 1. 10: ἐπὶ προσώπου, ὑπ' ἀξιοχρεω καὶ ἀποθανέειν ἡμίση συμφορῇ (πρόβλ. Αἰσέλας inagni dextera cadit), Ἡρόδ. 5. 111.

2) χρήσιμος, ἀξιοπιστος, ἱκανός, ἀρκετός, ἀξιοχρεον πρόφασιν προτείνειν ὁ αὐτ. 1. 156: ἐπ' οὐδεμιῇ αἰτίῃ ἀξιοχρεω ὁ αὐτ. 3. 35: ὡσαύτως ἐπὶ προσώπ., ἀξ. ἐγγυηται, ἀξιοπιστος, ἀνυμνοῖται νὰ πληρώσων, Ἄριστοφ. Έκκλ. 1065, 1147. Ἄπολ. 383: εἰς ἀξ. — τὸν λέγοντα ἀνοίσω αὐτὸς 20B.

II. μετ' ἀπαρμ. ἐπαρκῆς, ἱκανός νὰ πράξῃ τ., Ἡρόδ. 4. 126, Θουκ. 5. 13: ἀξιοχρεω — ἡμῖν ἀντιπρόσβατοι Διμ. 36. 5: ἢ οὐκ ἀξιοχρεως ὁ θεός... μίσση λύσαι: Εὐρ. Έρ. 598.

III. μετὰ γεν. πράγματος, ἄξιος, ἀξιοχρεα ἀπηγγίσιος = ἀξιοἀπηγγίσιος, ἀξιοἀπηγγίσιος, Ἡρόδ. 5. 55: ἀξ. τηλικούτου πράγματος, ἀξιοπιστος ἐν., Διμ. 101. 28, πρόβλ. 381. 22. — Σπῆν. παρὰ ποιητῶς, ὡς Εὐρ. Ένδ' ἀντιπ. — ὁ Ἀμφρόνιος ἐν τῷ π. Διαφ. Λέξ. λέγει: ἀξιοχρεως μὲν ἔστιν δέπειλσαι εἰ ἱκανός, ἀξιοπιστος δὲ ὁ πιστεύεσθαι ἄξιος.

ἀξίωσις: μέλλ. — ὥσως: πρkm. ἡξίωσις Ἰσοκρ. 376Δ:—Μίσ., ἴδε κατω. II, 3:—Παθ., μέλλ. ἀξιώσασθαι Ἰσοκρ. 100B, ὅλλ. ὡσαύτως ἀξιώσεται Σοφ. Άνε. 637: ὁρ. ἡξιώσθην: πρkm. ἡξίωμαι: (ἀξίως). Νομίζω ἢ θεωρῶ ἄξιον. I. μετ' αἰτ. καὶ γεν., ἢ ἐπὶ καλῆς σημασίας, θεωρῶ τινα ἄξιον ἀμοιβῆς, ἡμῶς ἀξιοτὸν λόγου Εὐρ. Μήρ. 902: αὐτὸν τῶν καλλίστων Ξεν. Έλ. 3. 2. 7: ἢ ἐπὶ κακῆς σημασίας, νομίζω τινα ἄξιον τιμωρίας, Ἡρόδ. 3. 145: ἀξ. τινα ἀτιμίαν Φίλων. παρὰ Διμ. 283. 25: κακοῦ Πλάτ. Ἄπολ. 38Δ:—Παθ., ἀξιώμενος θυγατρὸς τῆς σῆς Ἡρόδ. 9. 111: λέγει δὲ τὰμὰ δοῦλας ὠνηγῆς ποιεῖν χρανεῖ, τυράννων πρόσθεν ἡξιώμενα, θεωροῦμενα ἢ ὄντα πρότερον ἀξία βασιλείων, Εὐρ. Έκ. 386: ἀξιοῦσθαι κακῶν Ἀντιφών 122. 23: τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος Πλάτ. Φαίδων 103E, κ. ἄλλ. 2) μετ' αἰτ. μόνον, ἐκτιμῶ, τιμῶ, Σοφ. Δγ. 1114. Εὐρ. Έρακλ. 918: ἀξ. τινα προσφθίγγουσιν, τιμῶ τινα διὰ προσφθιγγμάτων, Δίσχυλ. Άγ. 903:—Παθ. καλοῖς ὕμνεμαίς ἀξιοῦσθαι Εὐρ. Έρ. 1210: πρόβλ. Πόρρ. καὶ Έρμαννον ἐν Εὐρ. Έκ. 319 (τὴν ἰδὸν ἀξιοῦμενον ὁρᾶσθαι) καὶ Θουκ. 5. 16.

3) θεωρῶ τι ἄξιον ἀρισμένης τιμῆς, ἐκτιμῶ, ἐπόσης ἂν τιμῆς ἀξίωσιν τὸ πωλούμενον Πλάτ. Νόμ. 917Δ. II. μετ' αἰτιατ. προσ. καὶ ἀπαρμ., νομίζω τινα ἄξιον νὰ πράξῃ ἢ νὰ εἶναι, σὲ τοι ἡξίωσις ναίειν Εὐρ. Ἄλλκ. 572: οὐκ ἀξίω γὰρ μαυτὸν ἰσχυεῖν μέγα Ἄριστοφ. Έπκ. 182: τί σαυτὸν ἀποτινίσκεις ἀξίως; φερπερ. ἐν Ἑκπατάλλοις 7:—Παθ., Πινδ. Ν. 10. 73, Διοχ. II. 240: διδόσκαλος ἀξιοῦσθαι, ἐκτιμᾶσθαι ὡς... Πλάτ. Έσέτ. 161D. 2) νομίζω καλὸν, ἐλπίζω, ἀξίω, ἀπαίτω νὰ... λατ. postulavi, ἀξ. τινα εἶναι Ἡρόδ. 2. 162: ἀξ. τινα ἀληθῆ λέγειν Ἀντιφών 118. 20: οὐκ ἀξ. [ὡς ἀξ.] τὰ μὴ δεῖναι ἐν ὁρρωδίᾳ εἶχειν, ἐλπίζομεν, πεποιθόμεν ὅτι δεῖν... Θουκ. 2. 69: ἀξ. τὴν εἰρηγενέσθαι Ἀνδοκ. 18. 36: ἀξ. καὶ παρακῶλεῖν τινα, μετ' ἀπαρμ. Έπκ. 182, παρὰ Διμ. 283. 3. III. μετ' ἀπαρμ. μόνον, ἀξ. κομίζεσθαι, τυγχάνειν, νομίζω ὅτι ἔχω δικαίωμα νὰ λάβω τι, ἐλπίζω νὰ λάβω, Θουκ. 1. 42., 7. 15: ἀξίως ἀλλὰ τὸ ἢ ἀποθανεῖν: Λυσ. 164. 32: — μετ' ὀρνίσ., οὐκ ἀξίω ὑποπτεύεσθαι, νομίζω ὅτι δὲν εἴμαι ἄξιος νὰ ὑποπτευθῶμαι, νὰ θεωρῶμαι ὡς ὑποπτος, ἔχω δικαίωμα νὰ εἶμαι ἐλεύθερος ὑποψίας... Θουκ.

4. 86, πρόβλ. 1. 102., 3. 44:—Παθ., ὡς τὰ ἀξιοῦσθαι λειτουργεῖν, ὡς τὰ νὰ θεωρῶνται ἄξιοι, ἔπλ. Ἰκανῶς πλοῦσι ὡς τὰ νὰ ὑποβιβάζωνται εἰς λειτουργίας... Διμ. 833. 26: ὡς τὰ ἀξιοῦσθαι τὰς ἀξιοῦμενων ποιεῖν, τὸ καθήκον, Μένανδ. ἐν Ὑ. Ἄδελφοῖς. 3. 2) θεωρῶ κατὰ πολλὰ: ληλόν, προσδοκῶ, συναινῶ, ἀποφαίνομαι, κτλ., καὶ οὕτω κατὰ πολλὰ: σημασίας, ἀξίω θανεῖν, συναινῶ νὰ ἀποθάνω, Σοφ. Ο. Τ. 914 κτλ., ἀξίω πράσσειν, τελμῶ, εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ πράξω, Δίσχυλ. Πόρρ. 335, κτλ. ἰδίως, θεωρῶ τι ἄξιον, ὡς ἔχει λόγος γινώσκεις, εἰ τις ἀξίω μύθεῖν ἢ αὐτ. Ἄγ. 1661: πρόβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1412. ὡς τινος, ἀξίω λαμβάνειν, δὲν ἐπιστάω νὰ λάβω, Πλάτ. Έπκ. Έλ. 364D, κτλ. ὁμοίως πάντας... φέρειν ἀξιοῦν, νομίζω ὅτι πάντες ὅς εἶναι ἐπὶ καλῶς ἐκτελεῖν καὶ πρὸς τοῖς... νὰ φέρωσι Διμ. 547. 9: σφεδ. κς μετ' ὀρνίσ., οὐκ ἀξίω μνησθῆναι, δὲν θεωρῶ αὐτοὺς ἄξιους μνησθῆναι, Ἡρόδ. 2. 20: οὐκ ἡξίωσαν οὐδὲ προσβλέψαι Δίσχυλ. Πρ. 215: οὐκ ἀξίωσαντες... τοῦτο πάθειν Θουκ. 1. 102: πρόβλ. 120: περὶ Θεσθαι οὐκ ὀξιοῦντες, ἀξιοῦμεν, μὴ συναινόντες, Ξεν. Οἶκ. 21. Α' σπανίως, ἀξ. μὴ ποιεῖν Θουκ. 3. 66:—ὡσαύτως ἐν τῷ μέτ. τύπω (ἀλλ' οὐχὶ ἐν περὶ Ἄρε. λόγῳ), ἀξιοῦσθαι μέλειν, θεωρῶ ἀξίον φρονεῖν, Δίσχυλ. Ἄγ. 370: φρονεῖν γὰρ εἶναι ἡξίωσσο, ἐνδύειν καλὸν νὰ εἶναι... ὁ αὐτ. Εὐρ. 425: οὐκ ἀξιοῦμεναι ἀναμίσγεσθαι τῇσι ἄλλῃσι, μὴ καταδεχόμεναι νὰ... Ἡρόδ. 1. 199:—ἀλλ' ὡσαύτως, ὡς πραγματικὸν μέσ., οὐκ ἀξιοῦμενος ἐς τὸν... ὁρόνον ἵζεσθαι, μὴ θεωρῶν ταυτὸν εἶναι νὰ... δὲν 7. 16.

3) νομίζω, θεωρῶ, ἐσχαρίζομαι, ἀξιοῦντες ἀκρίβεσθαι ὁ αὐτ. 6. 87: πρόβλ. Σοφ. Ο. Κ. 379, Εὐρ. Έρ. Μαν. 1513: ἐκότεροι νικῶν ἡξίουν, ἐθεώρουν ταυτοὺς νικητάς, εἶχον ἀξίωσιν ἐπὶ τῆς νίκης, Θουκ. 1. 54. 4) ἡξίω ἀξίωσιν, Θουκ. 4. 58, Ἄριστοφ. Πλούτ. 3. 17, 6: ἀξίωσιν ἀξ. Πολύβ. 39. 1. 7:—ὡσαύτως, ἀξιοῦν τινα τι, ἀπαίτῃν τι παρά τινος, Ξεν. Ἄπομν. 3. 11, 12. 2) ἡξίω μὲν οὐδ' οὕτως περὶ τῆς τύχης ἀξίω, κατέην εἶχον τὴν τύχην... Διμ. 312. 6: ἡξίω μὲν οὐκ ἀξίω, ὡς τὸ εὖ φημι, ὁ αὐτ. 460. 28:—Ἐν τῇ φιλοσοφικῇ γλῶσσῃ, τίθημι ὡς ἀξίωμα, ἐσχαρίζομαι (πρόβλ. ἀξίωμα II, 2), Ἄριστοφ. Άνε. Πρ. 1. 17, 5., 84. 2, κ. ἄλλ. ἐν τῷ τοιῷδε ἀξίωσιν τι, ἐν τοιῷδε καταστάσει γνῶμης, Θουκ. 3. 43: πρόβλ. Έλλ. Έπαρμ. 1015: ἔξ. 436. 2.

ἀξιο-ύμνητος, οὐ, ἄξιος ὕμνων, Νεκταρ. Όμιλ. σ. 14, Έκδ. Περ. ἀ-ξίφος, οὐ, ὁ ἀνὴρ ἔφρατος, Λυκ. 30.—Έπίρρ. ἀξίφει Έρμαννον. Έπκ. 237.

ἀξιο-ὠκεύρος, οὐ, ἔξως ἐλθόντος, Ἡροκλ. Γορ. 4. 30. ἀξίωμα, αἶος, τό, (ἀξίωμα) ἐκείνο τοῦ ἀπέναντι τις θεωρεῖται ἄξιος, τιμὴ, γάμων... ἀξίωμα ἐδέξατο Εὐρ. Έων 62: ὅς ἀξ. παλίνεν αὐτὸς 605: κοινῆς τραπέζης ἀξ. ἔχειν ὁ αὐτ. Έρ. 6: ὅς τῆς πόλεως ἀξ., τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς πόλεως, Διμ. 277. 4. 2) τιμὴ, φήμη, μεγάλη ὑπόληψις, διακεκριμένη χαρακτήρ, Λατ. dignitas, Εὐρ. Έκ. 424, Όμην. 7. 34, 63, κτλ., εἶναι ἐν ἀξιώματι ὑπὸ ἀσπίων ὁ αὐτ. 6. 15: τὸ τῶν ἐλευθέρων γυναικῶν ἀξ. Διμ. 1384. 3:—μετὰ γεν. ἀντιπαρμ., ἀξ. ἔχειν ἀρετῆς, φήμην δι' ὁρίτην, Ἄριστοφ. Πλούτ. 3. 14, 6. 3) τάξις, θέσις, ἀξιώματος ἀφάνεια Θουκ. 2. 27: γένει καὶ τοῖς ἄλλοις ἀξιώμασιν Ἰσοκρ. 385B:—ἐπὶ πραγμάτων, ἀξία, ποιότητες, οὐ τῷ πλῆθει ἀλλὰ τῷ ἀξιώματι Θουκ. 5. 8. II. ἡξίω νομίζω κατὰ ἄλλῃον, ἐπιφρασίς, σκεπός, ἐπιμνησθῶν Σοφ. Ο. Κ. 1452, πρόβλ. 1459: τὰ τῶν προγόνων ἀξ. Διμ. 908. 4. 2) ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, εἰ τι παραλαμβάνεται ὡς βῆσις τῆς ἀποδείξεως, ἔπειτα αὐτὰ πειρακτικὸς τις ἀρχή, Ἄριστοφ. Μεταφ. 2. 15, Ἄν. Έπκ. 1. 3, 7, κ. ἄλλ.:—ἐν ταῖς μαθηματικαῖς, ἀντιπρόκεινται θεωρημα, ἀξίωμα, ὡς καὶ νῦν, αὐτὸς 1. 10, 4, Μεταφ. 3. 3, 1, κ. ἄλλ. 3) ἀπαίτησις, αἵτησις, Πλούτ. 2. 633C.

ἀξιοσυνεικός, ἢ, ὁν, ὁ συνήκων ἢ νατᾶλληος δι' ἀξίωμα, ἀξιοπρεπής, ἔνκακος, Πολύβ. 10. 18, 8, κτλ.:—ἐπὶ ὅροις, Διον. Ἄλ. τ. Διμ. 1093. κτλ.: κατέχων ὑψηλὴν θέσιν, ὡν ὑψηλὴς τόσις, Πλάτ. 2. 617D. II. ἐκτετυτικός, Πολύβ. 20. 9, 9. III. ὁ ἀξιωματικός, ἀξιοματῶν, Διογ. Α. 4. 35.—Έπίρρ. ἀξιοματῶν, μετ' ἀξιώματος, αὐθαδῶς, αὐστηρῶς καὶ ἀξιοματικῶς Διμ. 1088. 19. ἀξιοματίουν, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἀξίωμα, μικρὰ ἀξιοπρεπῆς, Ἄγρ. Έπκ. 2. 2, 10.

ἀξιοῦντες, οὐ, (ὄνομα), ἄξιος, Βυζ.—Έπίρρ.—ως Γργ. Έκδ. ἀξίως, ἐπίρρ. ἴδε ἐν λ. ἀξίως IV.

ἀξίωσις, γεν. σεις. Έων.—σος, ἢ, (ἀξίωσις), τὸ θεωρεῖν τι ἄξιον, καλόν, τῆς ἀξιώσεως εἴνεκεν τῆς ἐξ ἐμεῦ γήμης, ὅσων τὰ ὅτι νομίζεις ἄξιον νὰ λάβῃς γυναικα ἐκ τῆς ἐμῆς ἐσκαγεμένης, Ἡρόδ. 6. 130.

2) τὸ νὰ θεωρεῖται τις ἄξιος, ἢ ὑπόληψις, ὁ χαρᾶν τινος, διὰ τὴν προϋπάρχουσαν ἀξ. Θουκ. 1. 138: τὴν ἀξ. μὴ ἀφανίζεῖν ὁ αὐτ. 2. 616: ἢ πραγματικῶς ἀξία πράγματός τινος, τὸ ἔσχατον, ἢ ὑπεροχή, Σόληλ Διον. π. Σουλ. σ. 53.

II. ἀξιοπρεπής, ἀξίως βασιζομένη ἐπὶ λόγων ἀξίας (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν χρῆσιν, ἥτις ἀντιτίθεται ἐπὶ λόγων ἀδράκει), Θουκ. 1. 37: ἀξ. γάρ τος αὐτ. 41, πρόβλ. Πολύβ. 3. 67, 10, κτλ.: ὡς ἀπὸ τῆς ὑπαρχούσης ἀξ. Θουκ. 6. 81. III. τὸ νομίζειν καλόν, γνῶμην, ἀρχή, ἀξίωμα, τὴν ἀξ. ταύτην εἰλήφεσαν ὁ αὐτ. 2. 88: πρόβλ. Δίσχυλ. 85. 17.

IV. καὶ τὴν εἰδήσιν ἀξίωσιν τῶν ὀνομαστικῶν

ἐς τὰ ἔργα ἀντιλάλαεν τῇ δικαιοῦσαι καὶ τὴν ἀνέκαθεν συνήθη σημασίαν τῶν λέξεων μετέβαλον ἐν τοῖς ἔργοις τῆς σάφειας, ἣ ἐδόκει αὐτοῖς δικαίον πρὸς τὸ ἔϊον πάθος (Δούκας) Θουκ. 3. 82.

ἀξιώτεον, ῥήμ. ἐπιθ., δειξ. ἀξιῶν, τινὰ ἄριστον. Πινδ. Ν. 8. 8, 6.

ἀ-ξιάνας, ὄν, ὁ ἀνευ ξιάνων, δηλ. ὁμοιωμάτων ἐκ εὐλῶν, Δουκ. π. Συρ. Θωκυ 3.

ἀξον-ῥήλατος, ὄν, περιστρεφόμενος περὶ ἄξονα, σύριγγος Δίσχυλ. Ίκ. 181.

ἀξόνειον, τὸ, ὑποκορ., μικρὸν ἄξον, Ἡρων Πνευματ. 183C, Πολυδ. Γ' 31:—ὡσαύτως, ἀξόνισκος, δ, Ἡρων αὐτόθι 220A.

ἀξόνιος, α, ὄν, (ἄξων) ἀνήκων εἰς τὸν ἄξονα, Ἄνθ. Π. 9. 117.

ἀξοος, ὄν, = ἀξιστος, Ἡσύχ., ἴδε Βεντλ. Κραλλ. Ἀποσπ. 105.

ἀξος, ὁ, Κρητικὴ λέξις ἀντὶ ἀγμάδος, Στέρ. Βυζ., πρὸς West. ἐν Ἠρόδ. 4. 154.

ἀ-ξυκρύπτως, ὄν, ἀντὶ ἀσυγκ., ὁ μὴ συγκυλληθεὶς διὰ συνρηλατήσεως, μεταφ. ἐπὶ ἐρετῶν, μὴ ἡσυχασμένοις νὰ κωπηλατῇ ταῦτο-χρόνως μετὰ τῶν ἄλλων, Θουκ. 8. 95: ἐπὶ ὕρσι, μὴ συναρῆς καὶ πυκνῶν, ἀλλὰ χαλαρῶν καὶ ἀσυνόρθητων, Διον. Ἀλ. π. Αἰμ. 19.

ἀξυλαιοτος καὶ ἀξυλαιοτος, ὄν, = ἀξυλος 1. Ἡσύχ.

ἀξυλλία, ἡ, ἑλλειψὶς ξύλων, Ἰσ. ἐν Ἑνετ. Σχολ. εἰς Ἰλ. Δ. 155, Σπέρδ. 725.

Ἀξυλος, ὄν, ὁ ἐξ οὗ δὲν ἐκόπησαν ξύλα, Λατ. incoeduius, ἀξυλος ὕλη, μὴ ἀραιωθεῖσα, ἡ ἐ. πυκνή, Ἰλ. Δ. 155, «ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλίσσεται» Σχολ. Ἑνετ. ἐν τόπῳ:—Ἄλλοι ἀναφέρουσι τὴν λέξιν εἰς τὸ ἐπιτακτικὸν α, πυκνὸν μὲ δένδρα (ξύλα), ἀλλ' ἐσφαλμένως, ἐπειδὴ ξύλον δύνανται νὰ σημαίνῃ μόνον κεκομμένον περὶ ἄξονος ξύλου, ἐκ τῶν ὡς τὰ πολλὰ, οὐχὶ δὲ ξῶν καὶ αὐξανόμενον δένδρον: καὶ Ἡσύχ. «ξυλον» πολὺν, ὅθεν οὐδεὶς ξυλοφορεῖ ἢ ἱερὸν τόπον».

II. ὁ ἀνευ ξύλων, τῆς δὲ γῆς τῆς Σκυθικῆς αἰνῶς ἀξυλίου ἐοῦσης ὡς ἐστὶ ἐς τὴν ἔψην τῶν κρεῶν ἐξέχυρται Ἠρόδ. 4. 61, 185, Ἄνθ. Π. 9. 89: ὡσαύτως, ἀνευ φορτίου ξύλων, Δουκ. Ὀνοκ. 32.

ἀξυμ-, ἀξυν-, ἴδε ἀσυμ-, ἀσυν-.

ἀξυνοτος, ὄν, καὶ ἀξυνοτος, ὄν, ἀξυνοτος καὶ ζωναρ. ἀκονιόνωντος, περὶ ἄλλης ἐναντίας σημασίας ἴδε Βαλκν. Ἀδων. σ. 226C.

ἀξυρός, ἐς, καὶ ἀξυρος, ὄν, ἀξυρός: ἀξυρον, ἀστομον, ἀτομον, ἀμύλον, Ἡσύχ.

ἀ-ξυστατος, ὄν, ἴδε ἐν λ. ἀσυστατος.

ἀ-ξυστος, ὄν, ὁ μὴ ἐξεσμένος, ἀξυστος ὡς καὶ νῦν, Ἀντυλλ. ἐν Matthaei Med. 53.

II. ὁ μὴ ἐστρωμένος, Σχολ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 102.

ἄξων, ὄνος, ὁ, ἄξων, χάλκεος, Ἰλ. Π. 378: σιδήρεος Ε. 723: φήγινος αὐτόθι 838: οὐτις παρὰ Τραγ., κ λ. 2) ὁ ἄξων κίνου, Ἄριστ. Μετεωρ. 3. 8. 2., Ἀποσπ. 342.

3) ὁ ὑποτιθέμενος ἄξων τοῦ οὐρανοῦ, ὁ αὐτ. π. Κόσμ. 2. 4, Ἄριστ. 22, Διον. Ἀλ. 2. 5: ἄξων νοητός Πλάτ. 1389. 50.

II. οἱ ἄξωνες, οἱ ἐξυλίσσονται πίνakes τῶν νόμων ἐν Ἀθήναις κατεσκευασμένοι οὕτως ὥστε νὰ στρέφονται ἐπὶ ἄξονος, Πλουτ. Σύλων 25: πρὸς Ἑρμάν. Πόλ. Ἀρχ. κ 107. 1: ἴδε τὴν λίστ. κύρσεις: ἔνις. παρὰ Δημ. 630. 12.

III. κατὰ πληθυντ. ὡσαύτως, μέρος τοῦ χαλικοῦ περὶ τὸ στόμα, Ξεν. Ἰππ. 10. 9 καὶ 10.

IV. ὄνομα ἐνός τῶν σπονδύλων, αὐτῶν δὲ σπονδύλων ὁ δευτέρως ἀκίνητος ὡς ἄξων ὀνομάζεται, Πόλυδ. Β' 132. (ἐκ ὧν ἄξων, κατ' ἐπίτασιν ἐκ τῆς Δ' (ἄξων), ὅθεν καὶ τὸ ἄμαρς, πρὸς Σανσκρ. a k s h i n s, Λατ. a k s i s, Πόλ. Ἰψ. Γερμ. a k s a (achse), Διὸ. a k s i s).

ἀ-ογκος, ὄν, ὁ μὴ ἔχων ὄγκον, λεπτός, λελεπτυσμένος, ὡς ἀογκό-τατος Ἰππ. 229. 5.

ἀ-ογκος, ὄν, = ἀνογκος.

ἀοζέω, ὑπηρετῶ τινά, Δίσχυλ. Ἀποσπ. 50.

ἀοζία, ὄν, -ῶν, ἡ, ὑπηρεσία, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 425.

ἀοζος, ὁ, = θεράπων, ὑπηρετής, ἴδω: ὁ ἀνήκων εἰς ναὺν τινά, μάγειρος, — ὑπηρετίας, — ἀοζος — οἰνοχόος Ἐπιγρ. Κερκυρας 3212, πρὸς Δίσχυλ. Ἀγ. 231: ἴδε καὶ ῥήμα ἀοζέω: (πι-θὺν. ἀντὶ ἀ-οζιος (α ἀθροιστ.) καὶ ἔποικ. = ἀκώλουθος), ἀοζος, ὑπηρετής, διάκονος Α. Β. καὶ καὶ Ἡσύχ. «ἀοζοι» μάγειροι, ὑπηρεταί, θεράποντες, ἀκώλουθοι Καλλιμαχος (εἰς Δῆλ. 249).

ἀ-οζος, ὄν, = ἀνοζος, ὁ ἴδω.

δοιδή, Ἀντ. συνηρ. ὡδὴ, ἡ, ὁ ἴδω: (ἀείδω): — ἄσμα. 4) ἡ τέχνη τοῦ ἀδεῖν, αὐτὰρ ἀοιδὸν θεσπεσίην ἀφελόντο Ἰλ. Β. 599.

ὡς ἀρα τοι... θεὸς ὥπασε θέσπιν ἄ. Ὀδ. β. 498, πρὸς Δ. 197.

1) ἡ πρῆξις τοῦ ἀδεῖν, ἄσμα, οἱ δ' εἰς... ἡμερόεσσιν ἄ. τρε-ψάμενοι Σ. 304.

3) τὸ ῥέζον, ἄσμα, ὡδὴ, στονόσασαν ἄ. οἱ μὲν ἀρ. ἐθρήνεον Ἰλ. Ω. 721, πρὸς Δ. 352: οὕτως, Ἠρόδ. 2. 79: καὶ συγν. παρὰ Πινδ., εἴτε ἐπὶ χαρᾷ εἴτε ἐπὶ λύπῃ, πρὸς Δίσχυλ. Εὐμ. 954: πρὸς Σοφ. Ἀντ. 882: — λῦρας ἀοιδῆ, Εὐρ. Μήδ. 425.

4) ἀφορμὴ ἀοιδεῖν, ἵνα ἦσι καὶ ἐσομένοισιν ἀοιδῇ Ὀδ. Θ. 580: οὕτως καὶ ἐν Ω. 200 λέγεται ἐπὶ τῇ Κλυταιμνήστρας ὅτι σὺν γερῇ δέ τ' ἀοιδῇ ἴσσετ' ἐπ' ἀνθρώπους: πρὸς Θίαν. 232: ἐντεθὲν 5) μῦθος, διήγημα, ἱστορία, Ἰακωφ. Delisle Xpigramm. Gr. 9. 12 (3). Περδ. ὡδὴ, [ἐν Ἰσ. Θ. 48 (ἐκτὸς ἀν. ἀναγνώσμων, λήγουσι τ' ἀοιδῆς) καὶ ἐν Πινδ. Ν. 11. 23, ἀοιδῇ πρῆπει νὰ ἀναγνώσῃ ὃν μὴ γραφῇ ὡδὴ-].

δοιδή, ποιητ. ἀντὶ ἀείδω, Ὀδ. Ε. 61, Κ. 227, Ἑρμῆτιαν. 5. 13.

δοιδικός, ἡ, ὄν, μουσικός, λέξις πιθάν. σχηματισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σχολ. τοῦ Ἰφαιστίνου 7. 3.

δοιδίμος, ὄν, ὁ ῥέζων, οὗ τὸ ὄνομα ἀποτελεῖ ὄλμα ἡδῆς, ὁ περφημένος, Ἠρόδ. 2. 79, 135, Πινδ. Π. 8. 85, κλ.: — ἀπὸ τοῦ Πινδ. (Ἀποσπ. 46) καὶ ἐξῆς ἡ λέξις αὕτη χρησιμεύει ὡς ἐν ἐκ τῶν προσφιλισταίων ἐπιθέτων τῶν Ἀθηνῶν, ὡς τὸ λιπαρά, Οὐτίμα. Ἐπιστ. Κριτ. σ. 144: ἀοιδίμον πέμα, θαυμάσιον ποτόν, Πινδ. Ν. 3. 136: ἀοιδίμος εὐνομήσιν, περίφημος ἐπὶ δικαιοσύνην, Σουλ. Ἐπιγρ. 1080: ἄ. αἶεν δρᾶσθαι Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 1069: — ῥόνον ἀπαε παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, διαβόητος, ὡς καὶ ἐπὶ ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοιδό-οέτης, ὄν, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50: πρὸς ὡς ἀνθρώποισι πελώριοι ἀοιδίμοι Ἰλ. 2. 358.

δοκνος, ον, δ' άνευ διαταγμῆς, ἀπορραϊστικῆς, ἀκούραστος, ἐνεργός, φιλεργός, ἐνθα κ' ἄσκητος ἀνὴρ μέγα οἶκον ἐφέλλη' Ἡσ. Ἐργ. κ. Πμ. 493· φύλαξ Σοφ. ΑΥ. 563· ἄ. πρὸς μελλήτας· ὅπου. 1.70· πρὸς τι Πλούτ. Πελ. 3· ὦν δὲ ἄ τλῆμων δοκνον μεγάλαν προσερῶσα δόμοισι βλάβαν, ἐπικειμένην, σπεύδουσαν, Σοφ. Τρ. 841· ἀλλ' ἔτε Jebb ἐν τόπῳ, ὅτις μετὰ τοῦ Μουσγρ. ἀναγινώσκει· ὦν δὲ ἄ τλῆμων ἀσκητος, μεγάλην.. βλάβαν, καὶ ἐρμηνεύει· μὴ ὑποπεύουσα, μὴ φοβούμενη τοιαῦτα ὁποτελέσματα.— Ἐπίρρ. -νως, ἄνευ ἔκνου, ἄνευ διαταγμῆς, εἰπεῖν τε ἀσκήτως ὅτιοῦν Πλάτ. Νόμ. 649B, Ἰκπ. Ἄμρ. 803.

ἀλλήθης, ἐπίρρ. τοῦ ἐπομ., ἐν σώματι, πάντες ὁμοῦ, θάλασσαν ἀλλήθην ἐφέπωσιν [αἱ ἀρύται] Ὀπκ. Ἀλ. 1. 788· — Ἐπὶ οὗ μόνον, ὁμοῦ δ' ἔστασαν ὕψου ἐπ' ἐφρύος αἰγιαλοῦ φῶτες ἀλλήλῃδην Μόσχ. 2. 49, πρὸλ. τὸ ἐπόμεν.

ἀλλήθης, ἐς· (ἴδε ἐν λ. εἴλω)· πάντες ἐν τῇ πληθ., ἴδιαι ὁμοῦ, ὡς τὸ ἀθρόον, καθ' ὁμάδας, καθ' ὁμάδας, ὁμοῦ πάντες· Πισχ., συγχ. παρ' Ὀμ., ἴδιαι ἐπὶ τῶν πυκνῶν τάξεων τῶν πολεμικῶν, Ἀργεῖοι δ' ὑπείκειν ἀλλήλους οὐδ' ἐφρόθεν Ἰλ. Π. 498· βάλλον δ' εἰν ἔλεοισιν ἀλλήλα, τὰ ἔβαλον ἑα ἑαυτοῦ (τὰ τεμάχια τοῦ γοιμίου κράτος) ἐπάνω εἰς μαγειρικὰς τραπέζας ἢ ἔβλιναν πινάκια, Ὁδ. 3. 432· τύραννον μὲν ἔπαινοντες ἀσκέλλεις Ἀλκαῖος 37A (5.)· — ὡσαύτως παρ' Ἀπ., χωρῶμεν δὴ πάντες ἀσκέλλεις Σοφ. Φ. 1469· — ἐπὶ οὗ μόνον, ὁμοῦ, δ' αὐτ. Τρ. 513· πρὸλ. προηγ.

ἀλλήθης· μέλλ. -ισα, ἀνθρωπίνως εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, συναθροίζω τὰ δ' ἄρ' ἀλλήλως κατὰ ἀστυ γεραίει Ἰλ. Ζ. 287· ἀλλήλως συναγεύονται αὐτοὶ 270· — Ἰαθ. συνέρχονται ἐπὶ τὸ αὐτὸ, συναθροίζονται, πάντες ἀλλήλως Ἀχαιοί Ἰλ. Τ. 54· πρὶν περ ἔμιλον ἀλλήλοισιν Ο. 588· νῆσοι ἀλλήλως Καλλίμ. εἰς Δῆλον 18. 2) μεταγεν. ἐπὶ πραγματικῶν, συναθροίζω, συσσωρεύω, ὁλοῦν Ἀνθ. Π. 9. 649· Βάκχον αὐτοὶ 772.

δομθρία, ἢ ἀντὶ ἀνομθρία· ἀναφέρει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ Ἀριστ. δ' Λοθ. ἐν Τρυν. 729.

δομθρία, ον, = ἀνδομθρία, τυρλός, Τρέιζ. Ἰστ. 1. 538 Βοκασ., καὶ ἄλλοι.

δομθρία, ον, δ' ἄνευ ἀσπίδος, δ' ἄνευ τοῦ βαρέος ὀπλισμοῦ (πρὸλ. ἡπλότης), ὅπου. 4.9· κτλ.: ἐν γένει, δ' ἡπλίστατος, Πλάτ. Πρωτ. 321C· τὰ τυφλά τοῦ σώματος καὶ δοπτα καὶ ἀχρία, δ' ἐ. τὰ νῦτα, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 45· ἄρμα ἀσπλ., ἄρμα, ὅχημα πολεμικὸν ἄνευ ἀρεπῶν, αὐτοῦ 6. 4, 16· ἐπὶ πλοίοις, τὸ μὴ ὀπλισμένον, μὴ ἐξηρτυμένον πρὸς πῦλον, Πολύδ. 2. 12, 3· — Ἐπίρρ. -ως, Βυζ. — Πρὸλ. ἀνοπλος, ὅπου φαίνεται ὅτι εἶναι μεταγενέστερος καὶ οὐχὶ τῶν ἀντικειμένων τύπος, ἴδε Δινδ. ἐν Στεφ. Θεσσαρ. ἐν λ.

δοπός, ον, (δψ) ὡς φωνή· Ἰσχυ. II. = τῷ ἐπομ., ἄνευ ὁράσεως, ὡς αὐτ.

δοπός, ον, (= ὑπτομαι) ἀόμματος, τυρλός, ἀόματος, ὡς αὐτὸ ἀντὶ τῶν ἀόματος καὶ οὐκ ὁρῶντα ἀλλὰ δόξαντα ὁρᾶσθαι, Ἀντιφῶν ἀληθείας α'· Ἄρποκρ.

δορ ἢ δορ, δορος, τό, πρὸλ. Λοθ. Παράλλ. 204 (ἀεῖρω)· — κυρίως, εἶδος κρεμνόμενον ἀπὸ ζώνης ἢ τελαμίνος (πρὸλ. ἀορτήρ), εἶδος συγχ. παρ' Ὀμήρ., πρέπει εἶναι τὸ πλατὺ καὶ παχὺ, ἐπειδὴ δ' Ὀδυσσεὺς ἔσκαψε βέβρον δι' αὐτοῦ, ἐγὼ δ' ἄρ δέξω ἔρυσσάμενος παρὰ μηροῦ βέβρον θρυξ' Ὁδ. Α. 24· ἀλλ' ἐν Ὁδ. Κ. 294, παραβαλλόμεν, πρὸς 321, εἶναι συνώνυμον τῷ εἴδει. Ἐν Ρ. 222 ἔχοντες ἀρσενικὴν αἶτ, πληθ., οὐκ ἀορας, οὐδὲ λείδητας, εἰς δ' ἀναφύμενος δ' Ἰκπ. λέγει «ἀορας, εἶδος, ἀρσενικῆς» ἀλλ' ὁ Εὐστ. καὶ οἱ Σχολ. ἐν τῇ αὐτῇ ἀναφύμενοι εἰς πολλοὶ ἐλαμνόμενοι τὸ ἐν λόγῳ ἀορας ὡς = ἀορας, γυναικῆς διδομένης ὡς βραδεία, ἢ = τρέποντας, καθ' Ἰσχυ. «ἀορας» γυναικῆς λέγονται καὶ τὸ πῶδες· 2) μεταγεν., πᾶν ὄπλον, ἀορὶ τριγλῶχινι τριαίνῃ Καλλ. εἰς Δῆλ. 31· περὶ τοῦ κίρατος τοῦ βινοκίρατος, κίρας αἰνὸν ἀκαχλῆνον, ἄγριον ἀορ Ὀπκ. Κ. 2. 553. — Πρὸλ. ὡσαύτως τὰς λέξ. ὅπλον, χρυσάωρ. [Ὁ Ὀμ. ἐγείναι ἐν δισουλῆσι πτώσεσιν, ὡς καὶ ὁ Ἰσχυ. ἐν Ἀσπ. 457· ἐν δὲ τρισυλλάβοις πτώσεσιν α ἐν ὄρει, α ἐν ὀρει, π. γ. ἀορὶ θεινομένῳ Ἰλ. Κ. 384· ἐν τινι Τυζαίθης ἀορὶ πληξείε παραστάς αὐτοῦ. 489· Ἐν Ἡσ. Ἀσπ. 221 καὶ μεταγεν. ποιηταὶ α ἐν ἀορει, εἰ καὶ ἐν τῇ ἀορ παροξυσμῶν, ὅπου τότε πρέπει νὰ γραφῇ ἀορ. Ἐν Ἡσ. Θ. 283 ὑπάρχει ἀορ ὡς μονοσύλ., ἐκτὸς ἐν ἀναγνώσει μετὰ τοῦ ὁμοῦ γένθ', δ' δ' ἀορ χρύσειον].

ἀορῶσα, ἢ, στέργουσι ὁράσεως, τυρλότης, Ἐβδ. (Γεν. 10, 11, κ. ἄλλ.). ἀ-ἀρῶτος, ον, δ' μὴ ὁρώμενος, δ' ἐν δυνάμει τὴν νῆξ, Πλάτ. Φαίδων 85E, κτλ. ἀόρατος ὅπιν' Ἀλεξ. ἐν «Γεν. 1.5· τραῦμ' ἀόρατον ἔρωα Ἀνθ. Πλιν. 198· τὸ μέλλον ἀόρατον ὁμοκρ. 8B· τὸ ἀόρατον, δ' ἀόρατος κόσμος, ὁ ἄλλος κόσμος, ἐξ οὐρανοῦ καὶ τοῦ ἀορ. Πλάτ. Σοφ. 246A, πρὸλ. Θωαίτ. 1561, κ. ἄλλ. τὰν ἄ. ἀτραπὶν βιότου, τὴν σκοτεινὴν, τὴν ἀσπλὴν ἀτραπὶν τοῦ βίου, Σύλλογ. Ἐπιγρ. 2892, 2· — Ἐπίρρ. ἀοράτως Πλούτ. 2. 891A.

ἀορῶσα, ἢ, στέργουσι ὁράσεως, τυρλότης, Ἐβδ. (Γεν. 10, 11, κ. ἄλλ.). ἀ-ἀρῶτος, ον, δ' μὴ ὁρώμενος, δ' ἐν δυνάμει τὴν νῆξ, Πλάτ. Φαίδων 85E, κτλ. ἀόρατος ὅπιν' Ἀλεξ. ἐν «Γεν. 1.5· τραῦμ' ἀόρατον ἔρωα Ἀνθ. Πλιν. 198· τὸ μέλλον ἀόρατον ὁμοκρ. 8B· τὸ ἀόρατον, δ' ἀόρατος κόσμος, ὁ ἄλλος κόσμος, ἐξ οὐρανοῦ καὶ τοῦ ἀορ. Πλάτ. Σοφ. 246A, πρὸλ. Θωαίτ. 1561, κ. ἄλλ. τὰν ἄ. ἀτραπὶν βιότου, τὴν σκοτεινὴν, τὴν ἀσπλὴν ἀτραπὶν τοῦ βίου, Σύλλογ. Ἐπιγρ. 2892, 2· — Ἐπίρρ. ἀοράτως Πλούτ. 2. 891A.

II. ἐν γρ. δ' μὴ ἴδων, ἀπειροὶ δὲ καὶ ἀόρατοι παντὸς κακοῦ Πολύδ. 2. 21, 2, 3, 108, 6· ἀπολ., Λοκ. Ἀλκ. 3. ἀορρησία, ἢ, ἡ παντελὴς ἐλλείψις ὀργῆς, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ὀργηλότης, ἢ δὲ ἐλλείψις (ὀργῆς), εἰτ' ἀορρησία τις ἐστὶν εἰθ' ὅτι δῆποτε, ψέγεται, οἱ γὰρ μὴ ὀργιζόμενοι ἐφ' οἷς δεῖ ἡλθιοῖ

δοκοῦσιν εἶναι Ἀριστ. Πθ. Ν. 4. 5, 5· — Ἐπὶ καλῆς σημασίᾳ, Πλούτ., ὅτις καὶ ἔγραψε πραγματεῖαν περὶ ἀορρησίας.

ἀορρησιόμαι, εἰμαι ἀορρησιός, δ' ἐν ὀργῇ, Ἀδανάς. σ. 2. σ. 506 (ἀμρ.).

ἀορρησιός, ον, δ' μὴ ὀργιζόμενος, δ' μὴ ἔχων ὀργήν, Ἀριστ. Πθ. Ν. 2. 7, 101· — Ἐπὶ καλῆς σημασίᾳ, Πλούτ. 2. 10B, κτλ. — Ἐπίρρ. -της Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 16, 6.

ἀορρησιόω, = τῷ ἐπομ., Πλούτ. Πλ. σ. 912. 10.

ἀορρησιός, εἰμαι ἀόριστος, ἀβέβαιος, Ἀριστ. Πρωτ. 18. 7, 4· περὶ τινος Σίτ. Ἐμπ. Π. 1. 28.

ἀορρησιός, ἢ, ἀορρησιός ὡς καὶ νῦν, ἀβέβαιος, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 4· — ἢ ἀκαταστασία, δ' αὐτ. Πρωτ. 20. 13, 2.

ἀορρησιός, ἢ, δ' ἐν, ἀόριστος, μὴ ὁρισμένος, ὁμοῦς τῷ ἀόριστῳ (χρόνῳ) Γαζή.

ἀ-ἀριστος, ον, δ' ἄνευ ὁρίων, γῆ Θουκ. 1. 130. II. δ' μὴ ὁρισμένος, δ' μὴ δυνάμενος νὰ ὁρισθῇ, ἀόριστος, Ἀριστ. Πλάτ. Νόμ. 916D, συγχάκις παρ' Ἀριστ. συνάπτεται κατὰ λέξ. ἀντιθέσεως, ἀτακτος, ἀδιορύθωτος, Δημ. 50. 16, 16· ἀόρ. ἀργῶν, δ' ἐχῶν τὸ ἀέλιον ἐπ' ἀόριστον χρόνον, Ἀριστ. Πολ. 3. 1, 6· ἀβέβαιος, ζωῆς τελευτῇ Ἀνθ. Π. 9. 499· — Ἐπίρρ. -τως Πλάτ. ἐνδ' ἀντιθ., Ἀριστ. 2) ἀόρ. ὄνομα, τὸ μὴ ὁρισμένον, οἷον οὐκ ἐν ὀργῇ, τὸ γὰρ οὐκ ἀνθρώπος, ὄνομα μὲν οὐ λέγω, ἀλλ' ἀόριστον ὄνομα αὐτ. π. Ἐμπρ. 10. 1. 3) δ' ἀόρ. (ἐν. χρόνος) Γραμμ. ἀορρησιός, ἐκτὸς τοῦ ἀόριστου, ὅπου. 2) Πάθ., εἰμαι ἀόριστος, συγχ. παρ' Ἀπολλων. π. Συντάξ.

ἀορρησιός, εἰς, (εἶδος) ὁμοῦς ἀόριστῳ, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 68, κτλ.

ἀ-ἀριστος, ον, δ' ἄνευ ὁρίων, Φίλων 1. 278.

ἀ-ἀριστος, ον, (δρῶν) ἄνευ πηλοῦ, λίμνῃ Σοφ. Ἀποσπ. 840· ἀορνα ὕψη, ὕψη ἐκ τοῦ πηλοῦ ἐν δύνανται νὰ φθάσῃ, Πλούτ. 2. 327C· — ἀορνος λίμνη, ἢ λίμνη Ἀορνος [Avernus] Ἀριστ. π. Θωμ. 102. 1, καλομένη δ' Ἀορνος ὑπὸ Στράβ. 244· ἢ ἀορνος πέτρα, εἰναι ὁμοῦς ἐπὶ κρημνοῦ παρὰ τῷ Ἰνδῷ, Διόδ. 17. 85, Πλούτ. 2. 181C· — Ὁ Διον. Ἀλκ. ἐν 1151 ἔχει ἀορνες, δ. ἢ. ἀορς, δ. = ἀορς, ὅπου, ἐκ διορθώσεως τοῦ Schell, ἐν Ἀνθ. Π. 9. 270, ἐδάρυν' ἀορς, ἀντὶ τῆς τοῦ χειρογρ. γραφῆς ἐδάρυρος.

ἀορτήρ, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ ἀεῖρω, ἀπαντῶν μόνον κατὰ μετοχ. παθ. ἀορ. α' ἀορθηθεὶς, ἀορθηθεὶς, κρημασθεὶς, Ἀνθ. Π. 7. 9, 9B, ἀορτήρ, ἢ, [ἀεῖρω] κατὰ πληθ. τὰ κατωτέρα ἄκρα τῆς τραχείας ὀρητίας, τὰ αὐτὰ καὶ βρόγχια Ἰκπ. Περὶ τῶν 416 (ἐκδοθέντος δ' Ἰλίου ἀναγινώσκει ἀορτήρων, — τρησι). 2) μεταγεν. τὰ ὀρητῆς καὶ τῆς καρδίας, Ἀριστ. Ἰστ. 2. 1. 17, 14, 3, 3, 7, 3, 5, 1, κ. ἄλλ. κατὰ πληθ. αἱ ἀορταί, Πολύδ. Β'. 205. II. πακ-κίτιον κρημασμένον ἐκ τῶν ὤμων, Μένανδ. ἐν Ὁμοσύνῃ. 11, Ἀεῖρ. ἐν «Ἐπιστολῇ», Πιστιδίππ. ἐν «Ἐπιστολῇ», 1. πρὸλ. Πολύδ. Ζ'. 79, 1', 139· — καθ' Ἰσχυ. ἀορτήρ ὑπὸ Μακεδόνων ἄγρος δερμίνων ἱματίων καὶ ἀρ. «ἀορτήρ» εἰσιπτήρ· δ' αὐτ.

ἀορτήρ, ἦρος, δ. [ἀεῖρω] ἱμν. δι' οὐ δύναται τις νὰ κρημασθῇ, τὴν ἦρος, Ὁδ. Α. 609· κατὰ πληθ. κούρετον.. χρυσέοισιν ἀορτήρεσσιν ἀορτήρ Ἰλ. Α. 31· καθ' Ἰσχυ. «ἀορτήρ» [σ]ιν· αἱ ἀναφορεῖς τοῦ ἦρος, ἢ οἱ κρῖνοι τῆς ἦρας. 2) Ἐν Ὁδ. ἦρος πρὸς ἀνέστησιν σακκίλου, στρόφος ἀορτήρ, ἴδε ἐν λ. στρόφος.

II. ἀορτήρ ἐπὶ ποί = σειραφόρος, Ἰω. Χρυσ. ἔμ. 122. τ. 6, σ. 701.

ἀορτο, ἰων. ἀντὶ τοῦ ἦρος, γ' ἐν. τοῦ πρὸ, ὅπου. τοῦ ἀεῖρω, πρὸλ. ἀορτο.

ἀορτρα, ὦν, τὰ, οἱ δύο λοβοὶ τῶν πνευμένων, Ἰκπ. 480. 10.

ἀορτήρ, εἰς, δ' ἄνευ ὀργῆς, ἐκτετατός, ἐκτετατός, Διον. Κ. 77. 14. ἀορ ἢ ἀορ, τὸ, αἶμα, ἀορ, αἶμα, πνεῦμα, ἴμα [διορρωσίου ἀημα], Ἰσχυ., Ἰβρ. ἀορ ἐν Αἰσχύλ. Ἰκ. 782.

ἀ-ἀορῶσα, ἢ, ἐλλείψις ὀργῆς, ἐκτετατός, ἀντιθέτου τῷ ἐκτετατός, Θωαίτ. Φ. 6. 16, 13.

ἀ-ἀορῶσα, ον, (ὁμῆς) δ' μὴ ἔχων ὁμῆν, ἄνευ ὁμῆς, Ἰκπ. π. διατ. Ὁδ. 394, Ἀριστ. π. Αἰσθῆς. 5. 4· κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐκ-αορῶσα, Θωαίτ. Φ. 6. 16, 6.

ἀορῶσα, ἀορ. ἀπαρ. ἀορῶσαι, βοηθῶ, τινὶ Μόσχ. 4. 110· πρὸλ. ἀορῶσα.

ἀορρησιός, ἦρος, δ. βοηθῶς, ἐπικουρός, Ἰλ. Ο. 254, X. 333, Ὁδ. Δ. 165, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 471· πρὸλ. ἀορῶσα.

ἀορῶσα, ον, (ὁμῆς) δ' μὴ ἔχων ὁμῆν, ἄνευ ὁμῆς, Ἰκπ. π. διατ. Ὁδ. 394, Ἀριστ. π. Αἰσθῆς. 5. 4· κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐκ-αορῶσα, Θωαίτ. Φ. 6. 16, 6.

ἀορῶσα, ἀορ. ἀπαρ. ἀορῶσαι, βοηθῶ, τινὶ Μόσχ. 4. 110· πρὸλ. ἀορῶσα.

ἀορρησιός, ἦρος, δ. βοηθῶς, ἐπικουρός, Ἰλ. Ο. 254, X. 333, Ὁδ. Δ. 165, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 471· πρὸλ. ἀορῶσα.

ἀορῶσα, ον, (ὁμῆς) δ' μὴ ἔχων ὁμῆν, ἄνευ ὁμῆς, Ἰκπ. π. διατ. Ὁδ. 394, Ἀριστ. π. Αἰσθῆς. 5. 4· κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐκ-αορῶσα, Θωαίτ. Φ. 6. 16, 6.

ἀορῶσα, ἀορ. ἀπαρ. ἀορῶσαι, βοηθῶ, τινὶ Μόσχ. 4. 110· πρὸλ. ἀορῶσα.

ἀορρησιός, ἦρος, δ. βοηθῶς, ἐπικουρός, Ἰλ. Ο. 254, X. 333, Ὁδ. Δ. 165, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 471· πρὸλ. ἀορῶσα.

ἀορῶσα, ον, (ὁμῆς) δ' μὴ ἔχων ὁμῆν, ἄνευ ὁμῆς, Ἰκπ. π. διατ. Ὁδ. 394, Ἀριστ. π. Αἰσθῆς. 5. 4· κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐκ-αορῶσα, Θωαίτ. Φ. 6. 16, 6.

ἀορῶσα, ἀορ. ἀπαρ. ἀορῶσαι, βοηθῶ, τινὶ Μόσχ. 4. 110· πρὸλ. ἀορῶσα.

ἀορρησιός, ἦρος, δ. βοηθῶς, ἐπικουρός, Ἰλ. Ο. 254, X. 333, Ὁδ. Δ. 165, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 471· πρὸλ. ἀορῶσα.

ἀορῶσα, ον, (ὁμῆς) δ' μὴ ἔχων ὁμῆν, ἄνευ ὁμῆς, Ἰκπ. π. διατ. Ὁδ. 394, Ἀριστ. π. Αἰσθῆς. 5. 4· κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐκ-αορῶσα, Θωαίτ. Φ. 6. 16, 6.

ἀποψ. οπος. ὁ, ἡ, ἀνευ ὄψεως, τυφλός, ἀνόφθαλμος· 'Πλούτ. ἀπαγγελάς, ὥς, ὁ, ἀπαγγελητής, Μανέθ. 2, 263.

ἀπαγγελάς, ἡ, ἐκθεσις ἢ λογιζομένη πρεσβευτοῦ, ὅτι ἐκ τῶν ἀπαγγελητῶν τὸ βουλευόμεθα περὶ τῶν πραγμάτων ἡμῖν ἐστὶν Ἀριστ. 342. 20, κ. ἀλλ., Ἀριστ. Ρητ. π. 'Αλ. 31. 2· ἀπ. ποιεῖσθαι Δουλοῦν. 149. 29.

2) ἐπιστολή, ὧν βραχέα ἢ ἀπαγγελία ὀρεῖται Θουκ. 3. 67· ἀπαγγελία ὡς καὶ νῦν, οὕτως ἡ λυρικὴ ποίησις λέγεται ὅτι εἶναι ἢ δι' ἀπαγγελίας αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ Πλάτ. Πολ. 391C· ἡ ἐρωματικὴ ποίησις ἐκφράζεται διὰ μιμήσεως πράξεως, καὶ οὐ δι' ἀπαγγελίας Ἀριστ. Ποιητ. 6, 2, πρὸλ. 3. 7.

2) ὕψος λόγου, λεκτικόν, Διον. Ἀλ. π. Σουδ. σ. 120. ἀπαγγελλω· μέλλ. -αγγελλῶ, ἴων. -έω, Σμων. 12. 20· ἀγγ. -ἡγγεῖλαι· Παρ. πρμ. -ἡγγεῖλαι Πλάτ. Χαρμ. 153C· ἀγγ. -ἡγγίλθην Ἠρόδ. 2. 121. 5, Εὐρ. Πρ. 672· μεταγεν. -ἡγγίλθην Πλούτ. Ρολ. 25.

4) ἐπὶ ἀγγέλου, δηλ. ἀπεσταλμένου, ἀναγγελλῶ, μνησῶ, γνωστοποιῶ, τινί τι 'Πλ. 1. 626 κτλ., Ἠρόδ. 3. 25, καὶ συνγ. παρ' Ἀττ.· ὡσαύτως, τι πρὸς τινα Ἀισχύλ. Χο. 268, Ξεν. Ἀν. 6. 3, 22, κτλ.· ἀπ. εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὸ στρατόπεδον, κτλ., ὁ κωτ. 2. 4. 4, 6. 2, 25· τὰ παρὰ τινος αὐτοῦ 2. 8, 4· ταῦτα περὶ σοῦ οἰκάδε Πλάτ. Μένων 71C, πρὸλ. ἴππ. 6. 53, Θουκ. 4. 122· ἀπ. ἡδονάς, φέρον Εὐρ. Ι. Τ. 641, Ἀνδρ. 1241· — ἐπομένης ἐκρηγμένης προτάσεως, ἐκέλευε τὸν ἀγγελλον ἀπαγγελλεῖν ὅτι... Ἠρόδ. 1. 127, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 5· ἀπ. ἑως... Λυσ. 114. 38· — ὅπου, πάλιν ἀπ., φέρω ὅπου εἰδόμεναι, Ὁδ. 1. 95· — Πλάτ., εἰς ὧν ἀπαγγελλέτο μοι, ὡς εἶχον μοι ἀναγγεῖλαι περὶ αὐτοῦ, Δημ. 522. 25· μετὰ μεταχ., ἀπαγγελλῶ... ὁ νέκυς ἐκκεκλησμένος, ἀναγγέλλω ὅτι εἶχε κλησθὲν τὸ νεκρὸν σῶμα, Ἠρόδ. 2. 121, 5, πρὸλ. Πολύβ. 1. 15, 11.

2) ἐπὶ ἀγορεύσει, ὡς, διηγῶμαι, ὁμιλοῦμαι, λέγω, Ἠρόδ. 1. 210, Ἀριστ. Ρητ. 3. 16, 10, Ποιητ. 3. 1· ὧν ὁ παθὼν... οὐδ' ἀν' ἀπαγγεῖλαι δύναται· ἐτέρω Δημ. 537, 27· περιγράφω, ἴππ. Πτορρ. 84, Πλούτ. Φιδ. 16.

ἀπαγγελέας, ὥς, ἡ, ἀπαγγελέα Δ. Β. 438, Σουδ. ἐν λ. ἀποδριψέας.

ἀπαγγελέας, ὧς, ὁ ποιῶν γνωστὸν, ὁ δεικνύων, ἀπαγγελητὴς τῶν κρυπτῶν φελλόν Δαν. 11. 6. 5.

ἀπαγγελετικός, ἡ, ὧν, ὁ ἀπαγγελλών, διηγηματικός, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 9. II. ἐν τῇ Ῥητορ. ὁ εἰς τὴν ἀπαγγεῖλαι ἀνήκων, ὡς τὸ ἐρμηνευτικός· τὸ ἀπαγγελετικόν, ἡ δύναμις τοῦ ἀπαγγελλεῖν, ἡ δύναμις τοῦ ἐκφράζεσθαι, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 23, 2· — Ἐπίρρ. -κὼς Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 197.

ἀπαγε, κυρίως προστ. τοῦ ἀπάγω, ἀλλὰ συνήθως λαμβάνεται ἐκρηγματοῦς ὑπονοουμένου τοῦ σεαυτὸν, ὅπερ καὶ τίθεται ἐν τῇ ἀπαγε σεαυτὸν ἐκποδῶν, «ἐκκυμπίσου ἀπ' ἐδῶ», Ἀριστοφ. Βάτρ. 853, ἀπαγ' ἐς μακαρίαν ἐκποδῶν, «πῆγαινε ἐς τάνανδρα», «κρεμνίσου ἀπ' ἐδῶ», ἀπαγ' ἀπὸ τῆς ὀσφύος, μακρὰν, κάτω τὰ χεῖρα ὁ αὐτ. Εἰρ. 1053· ἀπολ., Λουκ. Πτομ. 7, Ἐρμ. 38, κτλ.· σπικνύως μετὰ μεταχ., ἀπαγε τὰ πάρος εὐτυχίαν αὐτῶν Εὐρ. Φοῖν. 1733· ἡ μετὰ γεν. ἀπ. τοῦ νόμου Σύνεσ. 161B. Τὸ πληθ. ὡσαύτως· ἀπαντὰ παρὰ Δίῳν Κ. 38, 46. — Καθ' Ἰσὺχ. «ἀπαγε· καὶ οὕτως ἀναγύρει».

ἀπ-ἀγέλος, ὧν, ὁ μὴδὲ συναγελαζόμενος παῖς· ὁ μέχρι ἐσῶν ἐπτακαίδεκα, Κρήτης Ἰσὺχ.

ἀπάγης, ἑς, (πῆγνυμι) ὁ μὴ στερεῆς ἢ σκληρῆς, μαλακός, πῖλοι ἀπαγέες, περὶ τῶν Περσικῶν τιστῶν. Πέρσαι... περὶ τῆς κεφαλῆς εἰχον τήφρας καλομένους πῖλους ἀπαγέας, μὴ συμπαγεῖς ἀλλὰ μαλακοὺς, Ἠρόδ. 7. 61· πιθανῶς ἀντιθέτως τῶν κυρδοσίων, αἵτινες ἦσαν συμπαγεῖς καὶ ὀρθαί, Σάκραι δὲ οἱ Σκύθαι περὶ μὴ τῆς κεφαλῆς κυρδοσίας ἐς ἐξὺ ἀπηγμένους ὀρθὰς εἶχον πεπηγυῖας αὐτοῦ 84· — ἐπὶ ὕδατος, ἀπαγέες καὶ ἀσύστατον Πλούτ. 2. 949B· — ἐπὶ σαρκὶ, χαλάρους, πλαστέας, γαῦνος, Διογ. Λ. 7. 1, Πλούτ. 1. 191· ἐπὶ τῶν ἀπτερίων ἐπὶ νεοσσῶν, καὶ τοὺς ἀπαγέες οὐκ ἔωσι φιλάτους κτλ. Φιλῆς Περ. Ζ. 12. 33.

ἀπαγίδευτος, ὧν, ὁ ἐν δυνάμει εἰς τὴν παγίδευσιν ἢ συλλήβῃ, τῶν θηράων ὑπεραλλόμενος ἀπαγίδευτος ἦν καὶ ἀθήρευτος Νικήτ. Χρον. 93C.

ἀπαγινέω, ἴων. ἀντὶ ἀπάγω, ἐξάγω. ἀπαγινέοντας φορτία Λιβύητι Ἠρόδ. 1. 1, καμίζω, ἰδίως φόρον ὡς ὑποτελεῖς, ἀπαγινέειν φόρον Ἠρόδ. 3. 89, 94, πρὸλ. ἀπάγω III, ἀπαγωγῆ.

ἀπαγίνωτος, ὧν, ἀπαγῆς, Μετάρρ. Ὁεῖδ. 15. 203.

ἀπαγκυλώω, κάμνω τι ἀγκύλον, ἀγκιστροειδές, κάμπω, λυγίζω, Ἀλφ. 667C, Ἰων. Δύομ. 271D.

ἀπαγκωνίζομαι, ἀπολ., ἀπὸ τῶν ἀγκώνων, ἀπηγκωνισμένη πάντα φιλάτερ. 242· γλῶττα ἀπηγκωνισμένη καὶ γυμνῇ ὁ αὐτ. 561· καθ' Ἰσὺχ. «ἀπαγκωνισμένοι» ἐκτείναντες τοὺς ἀγκύνας. II. τὸ ἐνεργ. παρ' Εὐστ. 1221. 58· «ἀπαγκωνίσαι, τὸ τὰς χεῖρας τινος ὀπίσω ὀρῆσαι».

ἀπαγλαῖζω, ἀποστερῶ τῆς ἀγλαίας, τοῦ στολισμοῦ, μὴδὲ κομῶν τὴν βασινὴν κόρην πάμπαν ἀπαγλαῖσαι Δαν. 11. 5, 220, πρὸλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 2384, Πολύβ. Δ' 217.

ἀπαγμα, ατος, τό, οὐχ ἑτερόν τι γένος πάθους ἐστὶ τὸ ἀπαγμα τοῦ κατὰ γένος ἀλλ' ἐστὶ τὸ ἀπαγμα κατὰ γένος κατὰ τὸ τῆς διαφόρου

σπείας χωρίον γινόμενον Ὁρεῖδ. ἐν Conchii Chirurg. 86. 6, ἐνθα ἀπὸ πάντων ὡσαύτως τὸ παθ. ἔρημα ἀπάγνυμαι, ἀπαγνίζω, ἴων. ἀντὶ ἀπαγνίζω, ἴππ.

ἀπαγόρευμα, ατος, τό, ἀπαγόρευσις, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ πρὸς-ταγμα. Πλούτ. 2. 1037C.

ἀπαγορεύσις, ὧν, ὁ ἀπαγορεύων, ὁ ἀπαγορευθῆναι, Ρου.

ἀπαγόρευσις, ὥς, ἡ, τὸ ἐμποδίζειν, τὸ μὴ ἐπιτρέπειν, Ἰκλῆμ. Ἀλ. 223. 2) ἀρνησις, ἡμετ' ἀπαγορεύσεως τιθέασιν, ὅλον, οὐδεὶς ἐκὼν εἶναι Θουκ. 3. 67. II. κῶπσις αἰσθητικῆς, ἐξέντησις δυνάμεως, οἱ μὲν τοὶ Πάρθοι τὴν εἰς γόνυ κλίσιν τῶν Ῥωμαίων ἀπαγορεύουσιν ἡγούμενοι καὶ κάματον εἶναι Λουκ. Ἀνάχαρ. 37, Πλούτ. Ἀντ. 45.

ἀπαγορεύειν, ἔρημ. ἐπὶ τοῦ ἀπαγορεύω, δεῖ ἀπαγορεύειν, Λουκ. Ἐρμ. 47· περὶ τίνος Δίῳν Χρυσ. 1. 267· — Ὡσαύτως -τέος, α, ὧν, Ἀδαμάντ. Φυσιογν. 1. 17.

ἀπαγορευτικός, ἡ, ὧν, ὁ ἀπαγορεύων, ἐμποδίζων, μὴ ἐπιτρέπων, Πλούτ. 2. 1037F, — Ἐπίρρ. -κὼς, Σχολ. εἰς Ὅμ. πρὸς ἐτήρησιν τοῦ ἀπηλογέως· — ἐν τῇ γραμμ. ἀπαγορευτικὰ ἐπιρρήματα Δ. Β. σ. 947. 27, «τὸ ἐστὶ... βαρύνεται καὶ μετὰ τοῦ μὴ ἀπαγορευτικού» Ἐστμ. Μ. 301. 4.

ἀπαγορεύω, τὸ πλεῖστον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. μόνον (τὸ ἀπερῶ εἶναι ὁ δόκιμος μέλλ., ἀπειρῶν δὲ ὁ ἀόρ., ἀπειρήκα ὁ πρμ. καὶ ἀπερρηθῆσομαι, ἀπερρηθην, ἀπειρήκα ὡς παθ. μέλλ., ἀόρ. καὶ πρμ.)· ἀόρ. ἀπηγορεύω Πλάτ. Θεαιτ. 200D· (ἀλλὰ ἀπαγορεύης ἐν τῷ Βοδλ. χειρ.,) Δημ. 1021. 18., 1273. 2, καὶ συχνάκις παρὰ μεταγεν. συγγρ.· πρμ. ἀπηγορεύω, Ἀριστ. Φυσιογν. 3. 8, Πλούτ. 2. 1096, κτλ.· καὶ ὁ Ἀριστ. (ἔξω κατωτέρ.) ἔχει παθ. πρμ. ἀπηγορεύμενος (ἔξω ἀγορεύω Πλάτ. Θεαιτ. 200D)· — ἐν ἐπιτήρησι, ἀπαγορεύω, μὴ ποιεῖν τι Ἠρόδ. 1. 183., 3. 51., Ἀριστοφ. Ἀχ. 169, Πλάτ., κτλ.· ἀπ. τινί μὴ ποιεῖν Ἠρόδ. 4. 125, Πλάτ.· ἀπ. τινὰ ποιεῖν Ξεν. Κύρ. 1. 4, 14· ὡσαύτως, ἐμοίγε ἀπηγορεύεις ἔπωσ... ἀπεκρινόμεν Πλάτ. Πολ. 339A· τοῦ νόμου ἀπαγορεύοντος ἔαν τις... Λυσίας 114, 89· ἀπ. τι ὁ αὐτ. 116. 38· περὶ ὧν ὁ νόμος ἀπ. μὴ κινῶσιν Ἀριστ. Πολ. 4. 14, 8· τὰ ἀπηγορευμένα, τὰ μὴ ἐπιτρέπόμενα, αὐτοῦ 7. 17, 9· οὕτω καὶ παρὰ μεταχ., πρὸλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 152.

2) ἀποτρέπω, πολλὰ ἀπαγορεύων οὐδὲν ἤνυε Ἠρόδ. 9. 66· πρμ. 3. 124· ἀπ. τινί τι Πλούτ. Ἀρατ. 35. II. ἀμετάβ., παραιτοῦμαι, ἐγκαταλείπειν, βαρύνομαι, ἀρῶμαι νὰ κούρτζωμαι, μ. ὅτε, ἐπειδὴ ἐώρα [ὁ βασιλεὺς] Λακεδαιμονίους τῷ κατὰ Θάλατταν πολέμῳ ἀπαγορεύοντας Πλάτ. Μενέξ. 245B· ὡσαύτως μετὰ μεταχ., οὕτε λέγων, οὕτε ἀκούων περὶ ἐκείνου οὐδεὶς ἀπαγορεύει Ξεν. Κύν. 1. 16· ἀπ. θεώμενος ὁ αὐτ. ἴππ. 11. 9· — ἀπολ., παραιτοῦμαι, ἀφίνω τι, Πλάτ. Πολ. 368C.

2) ὡς τὸ ἀπεῖρηκα, ἀπεῖπον, ἀπαυδῶ, ἐλαττοῦμαι, ἐκλείπω, ὡς δύναμις κτλ., αὐτοῦ 368C, Θεαιτ. 200D (ὁμοίον πρὸς τὸ ἀπερῶμαι, ὀλίγον ἀνυπέρω), καὶ παρὰ Ξεν., ἀπ. γήρα, ἐνεκα γήρως, ὁ αὐτ. Ἰππαρχ. 1. 2· ὑπὸ πόων ἀπαγορεύοντες, καταβαλλόμενοι, ἐκκαταλύμενοι, Ἀν. 5, 8, 3· ταχὺ ἀπαγορεύουσιν οἱ ἵπποι Ἀριστ. π. Ζ. πορ. 14. 3· ἀπ. πρὸς στρατεῖαν Πλούτ. Κορ. 13· — ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ἀπαγορεύοντα, τὰ καθιστάμενα ἀχρηστα ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 33.

ἀπαγορεύω, ἀπαρῶ, ἀντὶ ἀπηγορεύω.

ἀπαγορεύω, ἀπαρῶ, ἀπαρῶμαι, ἀπαρῶμαι Ἰσὺχ. ἀπαγορεύομαι, παθ., γίνομαι ἄγριος, μὴ μ' ὀκνῶ ἐξελαντες ἐκπλαγῆτ' ἀπηγριωμένον Σοφ. Φ. 226, πρὸλ. Πλάτ. Πολιτικ. 274B· ὑπὸ τῶν στανῶν ἦν [ἡ] ἀπηγριωμένη, ἐνεκα τῶν χρημάτων κατέστη θλιωτοῦ ἀγρία, Ἐπικράτ. ἐν Ἀντιλαίδ. 1. 16.

ἀπαγρίωσις, ὥς, ἡ, ἡ μεταβολὴ εἰς ἀγρίαν κατάστασιν, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 5, 6.

ἀπαγρός, ὧν, (ἄγρα) ἀτυχῆς περὶ τὰς ἄγρας Ἰσὺχ.

ἀπαγχνόζω, κρεμῶ τινα ἐκ τοῦ λαμῶ καὶ αὐτῶ τὸν πνίγω, νῆμα λαβὼν ἀράχνης αὐτὸν ἀπηγχνόσιον Δαν. 11. 111· — Παθ., ἀπὸ τῆς τοιαύτης θύσεως πολλοὶ ἦδη ἀπηγχνόσθησαν ἴππ. 562. 32.

II. λυῖω ὑπὸ τῆς ἀγχνότητος, ἀπαλύνω ἐν, εἰ μὴ ἐγὼ ἐπιστάς, ἀπηγχνόσιός τε αὐτὸν καὶ παρέλυσά τῆς ἐμῆς ὀφθῆς Λουκ. Λεῖπ. 11.

ἀπαγχνύσις, ὥς, ἡ, θάνατος δι' ἀγχνότητος, «κρέμασμα», Θεοδ. Σουδ. σ. 492C.

ἀπάγχομαι, μέλλ. -ἄγξω, στεργαλλίζω, πνίγω, ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχομαι Ὁδ. 1. 230· γαλῆν ἀπ. Ἀριστοφ. Βίρ. 796, πρὸλ. Πλούτ. Μάρ. 27, Λουκ. Λεῖπ. 11· ὁ μόλις τὰ μ' ἀπάγχει, μὲ πνίγει, μὲ κάμνει νὰ σκάνω, Ἀριστοφ. Σπ. 686· — Μέσ. καὶ παθ., ἀπαγχνόζω ἐμαυτὸν, ἀπαγχνόζομαι, Ἀρχιλ. 61, Ἠρόδ. 2. 131, ἴππ. Ἀφ. 1246, Ἀισχύλ. Ἰκ. 165, Ἀνδρ. 16. 28· ἐκ δὲ νόρων Θουκ. 3. 81· ὥστε μ' ἀπάγχομαι, ἤμην εἰσιμις νὰ κρεμασθῶ, Ἀριστοφ. Νεφ. 988· ἀπάγχομαι ὁρῶν ἡμῶν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 20, 31.

ἀπάγωμι, μέλλ. -ἄξω, ἄγω, ὁδηγῶ μακρὰν, ἀρπάζω, ἀπάγουσι βόας καὶ ἱρία μῆλα Ὁδ. 2. 278· οὕτω παρὰ Τραχ. κτλ. σπρωσάγειν..., ἀπάγειν..., ἄγειν πλησίον..., ἄγειν μακρὰν..., Ἀριστ. Πτορρ. 31. 25· ἀπ. ἀγλύν ἀπ' ὀφθαλμῶν, μετακινῶ, ἀφαιρῶ

Θεόφρ. Πστ. Φ. 7. 6, 2 τὸ ἱμάτιον τοῦ τραχήλου Πλουτ. Ἀντων. 12.—Μέσ., λαμβάνω μετ' ἑαυτοῦ ἢ δι' ἑαυτοῦ, Ἰερὸδ. 1. 190. 4. 80. Τραχ., ἢ εἰσὶ εἶναι ἐμὸν, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 37, κελ.:—Παθ., ἐξ οὗ ἀπηγγιμένος, ληγούσας εἰς οὗ, ομνεντέας, Ἰερὸδ. 7. 04, πρὸς, 2. 28, Ἀριστ. π. 2. Μορ. 2. 16, 1.

2) ὁδηγῶ μακράν, ἀποσύρω στρατὸν, τῆς στρατιῆς τὸ πολλόν, Ἰερὸδ. 8. 100, πρὸς, 115, Θουκ. 1. 28, κ. ἄλλ.: οὕτως, ἀπ. κύριους πρὸς τάφον Εὐρ. Τρω. 1184. θεωρίαν εἰς Δῆλον Πλάτ. Φαίδων 58B ἀπαγε τὸν ἵππον Ἀριστοφ. Νεφ. 35.

3) ἔλλειπτικῶς, ἀποσύρομαι, ἀναχωρῶ, Ἰερὸδ. 5. 120, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 34, κ. ἄλλ., πρὸς, ἀπαγε.

II. φέρω ὀπίσω, φέρω εἰς τὴν πατρίδα, Ἰλ. 2. 326 ἀπὴν γαγεν οἴκαδ' Ὀδ. II. 370, πρὸς, Σοφ. Φ. 941, Ξεν. Ἀν. 1. 3, 14, ἀπ. ὀπίσω Ἰερὸδ. 9. 117.

III. ἐπιστρέφω, ἀποστρέφω, ἢ ἐπιστρέφω, πληρώνω, (ὡς τὸ ἀποδίδωμι, ἀποφέρω), τὸν φόρον Ἀριστοφ. Σφ. 707, πρὸς, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 12, Θουκ. 5. 53, πρὸς, ἀπαγωγὴ III.

IV. συλλαμβάνω καὶ ἄγω διὰ τῆς βίας, ἀπάγετε αὐτὸν παρ' ἐμὲ, Ἰερὸδ. 2. 114, πρὸς, 6. 81, δεῖν κἀπάγειν ἐφίετο Εὐρ. Βάχχ. 439.—II. ἀπαχθέντας παρ' ἐωυτὸν Ἰερὸδ. 6. 119.

2) ὡς ὡς Ἀττ. νομικὸς ὅρος, ἄγω ἐνώπιον ἄρχοντος καὶ κατηγορῶ, (ὡς ἀπαγωγὴ III.), Ἀντιφῶν 139. 27, ἀσεβείας, δι' ἀσέβειαν, Δημ. 601. 26, ἀπ. ὡς θεομοχέτας δ' αὐτ. 630. 16, ἀπ. τοῖς ἐνδεκα ὁ αὐτ. 736. 2, πρὸς, Ἀντιφῶντα 137. 35.

3) ἐντεῦθεν ὡς τὸ ἀποτελεσματικὴς ἐνεργείας, ἄγω εἰς τὴν φυλακὴν, Πλάτ. Γοργ. 486A, Δημ. 647. 2, εἰς τὸ ἐσεβείαν, Ἀνδρόκ. 31. 24, Δημ. 940. 4, ἀπολ., ὡς γόνος ἀπαχθῆναι Πλάτ. Μένων 80B ἀπαχθεὶς Λυσ. 172. 34.

V. ἐπὶ συζητήσεως, ἀπομακρύνω τὸν λόγον τοῦ προκειμένου, φέρω αὐτὸν μακρὰν τῆς ὑποθέσεως, ἴδιως διὰ σοφιστίας, ἀπὸ τοῦ ὄντος ἐκαστοῦ ἐπὶ τοῦ ὄντος Πλάτ. Φαίτρ. 262B ἀπ. τινὰ ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως Δημ. 416. 24, ἀπαγαγὼν τὸ ὀργιζόμενον τῆς γνώμης, ἀποτρέφω, ἀποκλίνας, Θουκ. 2. 59, ἀπὸ δεῖνον ἀπ. τὴν γνώμην αὐτοῦ 65.

2) ἀπαρῶ, ἀποχωρῶ, ἀπ' ὀφείας, τὰ δοξάζοντα ἀπ. Πλάτ. Φιλ. 39B, πρὸς, Φαίδωνα 97B.

VI. ἀπὸ φέρω, ἐν ἀριστερᾷ τόξον ὁ αὐτ. Νόμ. 795A.

ἀπαγωγὴ, ἡ, τὸ ἀπάγειν, ἀπάγειν μακράν, τοῦ στρατεύματος Ξεν. Ἀν. 7. 8, 5.—ἢ διὰ τῆς βίας τινεμένη ἀπαγωγή, ὁρπάγη, γυναικῶν ἀπαγωγῇ Λουκ. Φάλ. Δ. 3.

II. πληρωμὴ, κατεστρέφω ἐς φόρον ἀπ., ὑπέβαλον αὐτοὺς εἰς πληρωμὴν φόρου, Ἰερὸδ. 1. 6, 27, 2. 182, πρὸς, ἀπάγω III, ἀπαγεύω.

III. ὡς Ἀττ. νομικὸς ὅρος. 1) ἐνέργειαν, ἀνευ τινὸς διατυπώσεως, καθ' ἣν ἄνθρωπος λαμβάνει ἐν τῇ πράξει τοῦ ἐγκλήματος (ἐπ' αὐτοφώρῃ) ἡδύνατο νὰ συλληφθῇ ὑπὸ οἰουδήποτε πολίτου καὶ νὰ ἀχθῇ ἐνώπιον τῶν ἀρχόντων (συνήθως πρὸ τῶν ἐνδεκα, ὡς τὴν λέειν), Ἀντιφῶν 130. 20, Ἀνδρόκ. 12. 9, Λυσ. 137. 43, κέτ., Δημ. 735, ἐν τέλ., ἀπαγωγῆς ἀξία Ὑπερίδ. ὑπὲρ Εὐθέων. 22: κατὰ τινὰς περιστάσεις ἡ εἰσαγγελία συλλήψεως ἐπετρέπετο ἐπὶ τῇ βίᾳ ποινῶν, στοῦ ἐνοχῆς, ὡς αὐτοφώρος ἐν τέλ.

2) ἡ ἔγγραφος καταγγελία, ἢ εἰς τοὺς ἀρχοντας παραδιδόμενη, ἀπάγειν τὴν ἀπαγωγὴν, ποιεῖν καταγγέλλειν, καταγγέλλειν, Λυσ. 138. 7, παραδέχεται ἀπαγωγὴν, ἐπὶ τῶν ἐνδεκα ὅτε παρεδίδοντο τὴν ἀπαγωγὴν, οἱ ἐνδεκα οἱ παραδεχάμενοι τὴν ἀπαγωγὴν ταύτην ὁ αὐτὸς 138. 5, πρὸς, Λεξικ. Ἀργ.

IV. ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ., ἢ εἰς τὸ ἀδύνατον ἀπαγωγὴ, ἔρμους ἀπόδειξις, *reductio ad impossibile*, Ἀνάλυτ. Ἰβ. 1. 7, 4.—ἀλλ' ὡσαύτως καὶ αἰσὸς ἐπιχειρήματος περιγραφόμενον ἐν 2. 25: «ἀπαγωγὴ ἔστιν ὅταν τῷ μὲν μέσῳ τὸ πρῶτον ὅλρον ἢ ὑπόρχον, τῷ δὲ ἐσχάτῳ τὸ μέσον ἄλλορον μὲν ὁμοίως δὲ πιστόν, ἢ μᾶλλον τοῦ συμπεράσματος, ἔτι ἂν ὅλρα ἢ τὰ μέσα τοῦ ἐσχάτου καὶ τοῦ μέσου» κτλ.

ἀπαγωγὴς, ὅν, ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων, «αἱ γὰρ ἐνθεοὶ διὰ λόγων ἡδύνατο, ἐπαγωγὰ μὲν ἡδύνης, ἀπαγωγὰ δὲ λύπης γίνονται», Ἰοργ. Ἐγκώμ. Ἑλλ. 95.

ἀπαγώνιος, ὡς ἐν λ. 3 παγώνιος.

ἀπαίδευτ., Ἰων.—ἔστιν, ὡς ἐν λ., ἀφανδάνω.

ἀπαίδευκω, ἀδίκως κατακρατῶ, μισθὸν ἀπ. τινος Ἑβδ. (Δευτερ. κδ', 14).

ἀπάδεις, αἱ, (ἀπᾶ), εὐρισκόμενον ἐν πλείστοις χειρογρ. τοῦ Πινδ.

II. 1. 161, καὶ ἐρμηνεύμενον ὡς = πρᾶξιδες (πρὸς, ἤπαρ) ἀλλ' ὑπάρχει πολλὴ πιθανότης διὰ τὴν γραφὴν ἐλπίδας, ἣν ὁ Βοηθὸς ἀποδέχεται.

ἀπαίδω: μέλλ.—ἀπομαί, Πλάτ. Τίμ. 26D:—ἔδω παραγώνως, διατελῶ ἐν παραγῶνι, δεῖνον γὰρ ὅλην τὴν ἀρμονίαν ἀπάδειν ὁ αὐτ. Νόμ. 802E, πρὸς, Ἀριστ. Ἰερὸδ. 10. 21, ἀπολ., Πλάτ. Ἰππ. Ἑλλ. 374C.

II. μεταφ. διαφωνῶ, διαφέρω, ἀπ' ἀλλήλων ὁ αὐτ. Νόμ. 662B πρὸς τὴν Πλουτ. Δουκέρ. 27, μετὰ γεν., ἔθωμ Λουκ. Ἀνάχ. 6.

2) ἀπομακρύνωμαι, ἀπομακρύνωμαι, ἀπὸ τοῦ ἐρωτήματος Πλάτ. Ἰππ. Μελ. 292C.—Ἐντεῦθεν ἐπὶ ἑρρ. ἀπαδόντως, ἀκαταλλῆως, ἀσυμφώνως, Πλωτίν. 3. 4, 5.

ἀπαίρω: ἄδρ.—ἡετρα, ποιητ. τύπος τοῦ ἀπαίρω, ἀπέρχομαι, Εὐρ. Ἀποσπ. 775. 62:—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἀπαερόμενον πόλιος Ἰλ. Φ. 563.

ἀπαίξομαι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀπαυξάνομαι, θάλλει δ' ὑπ'

αὐτῆς κἀπαίξεται βίος Σημινδ. Ἀμοργ. 7. 85, ὑπερσυντ. ἀπηξήνουν, Κύνε. Σμ. 14. 198.

ἀπαερόσμαι, παθ., μεταβάλλομαι εἰς ἄλλα, «μέλλων δ' εἰς πῦρ μεταβαλεῖν πρῶτον ἀπηρώσμαι» Τζέτζ. Ἀλληγ. σ. 103, 577.

ἀπαθάνειζω, κλίνω πρὸς τὸ ἀθάνατον, κλίνω πρὸς τὸ θεῖον, προσηλῶ νὰ παρομοιάσω πρὸς τὸ θεῖον, χρῆ δὲ οὐ κατὰ τοὺς παρομοιούτας, ἀνθρώπινα φρονεῖν, ἀνθρώπων ὄντα, εὐδὲ θνητὰ τὸν θνητόν ἀλλ' ἔρ' ὅσον ἐνέχεται ἀπαθανατίζειν καὶ ἅπαντα ποιεῖν πρὸς τὸ ζῆν κατὰ τὸ κράτιστον τῶν ἐν αὐτῷ Ἀριστ. Ἰβ. N. 10. 7, 8, Πλάτ. Χαρμ. 156D, ἐνθα ἔτι Πωτίν.

II. μεταφ., ἀνάγω τινὰ εἰς θεόν, ἀποθεῖ αὐτόν, Διόδ. 2. 20, ἀπ. τὴν ψυχὴν, παριστῶ αὐτὴν ὡς θάνατον, Σχολ. εἰς Ἀριστ. 576. 38 Brandis:—Παθ., καθίσταται θάνατος, κερδαίνει τὴν ἀθανάσιαν, ψυχὰ ἀπαθανατίζονται, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ φθαρτά σώματα, Φίλων 1. 427: γίνονται θεοί, Δίων Κ. 45. 7, τὸ ἐνομά μου καθίσταται θάνατος, τοὺς διὰ τῶν ποιημάτων ἀπαθανατίζομένους τῇ δόξῃ Διόδ. 4. 7 ἐν τέλει.

ἀπαθάνάτισσις, ἡ, ἀποθέσις, Δίων Κ. 60. 35: καὶ -ισμός, δ, Ἐπιφάν.

ἀπαθανατέω, ἀπαθανατίζω, Οἰνύμ. παρ' Εὐσεβ. Εὐαγγ. Πρ. 23D, ἀπάθεια, ἡ, ἔλλειψις αἰσθήσεως, ἀναισθησία, ἐπὶ πραγμάτων, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ πάθος, Ἀριστ. Φυσ. 4. 9, 11, μεταφ. 8. 1, 5.

II. ἐπὶ προσώπων, ἀναισθησία, ἀπάθεια, ὁ αὐτ. Ἰβ. N. 2. 9, 5, Περὶ ψυχ. 3. 4, 5 ἀπάθεια κακῶν Θεοφρ. Δ. Ἰστ. Φ. 9. 15, 1, ἀπ. περὶ τῆς Ἀριστ. Ἀναλ. Ὑστ. 2. 13, 18, Ἰγν. 2. 6, 2.

2) παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, ἡσυχία, ἔλλειψις πάθους, ἡ κατὰστασις τοῦ κατ' αὐτοὺς ὁληθοῦς σοφοῦ, τὸ τοῦ Ὁρακίου *nil admihi curae*, πρὸς, Πλεγμα Ἐπίκτ. 12. 29, κατὰ πλὴθ. Σίτζ. Ἑμ. π. M. 10. 224.

III. ἔλλειψις ἡ ἀπουσία παθημάτων, δι' ἀπάθειαν, χωρὶς ἂν ὑποφέρῃ τις πόνον, Ἀριστ. π. 2. Μορ. 4. 6, 6.

Ἀπαθοναῖος, ὢν, οἱ, οἱ παρηλαχμένοι, οἱ διετηχημένοι Ἀθῶν, αἰσ., Θεοπόμ. Ἰστ. 332, κατεκρινόμενον ὑπὸ τοῦ Πηλοῦ. I'. 58.

ἀπαθής, ἔς, ὁ ἀνευ πάθους ἡ αἰσθήσεως, ὁ μὴ πάσχειν ἢ δὲ μὴ παθόν:

I. μ. γεν., ἀπ. ἔργων ἀσχερῶν ὁληγ. 1177, κακῶν Ἰερὸδ. 1. 32, 2. 119, Ξεν. Ἀν. 7. 7, 33, κτλ.: ἀπαθής Ἰερὸδ. 3. 180, τῶν οἰσιμῶν τῶν τοῦ σώματος Πλάτ. Φιλ. 33B, νόσων Δημ. 1399. 19, κτλ., ὅλλ' ὡσαύτως ἀνευ πείρας τινός, πόνων Ἰερὸδ. 6. 12, καλῶν μεγάλων ὁ αὐτ. 1. 207.

2) ἀπολ. Ἀπολῶν. Πέρος. 861. Θουκ. 1. 26, πρὸς τινος Πινδ. II. 4. 529, χάριν ἰσθί ἐλὼν ἀπαθής, νὰ ὁμοιοῦται χάριν ἐπὶ ἐν ἐτυμολογίᾳ, Ἰερὸδ. 0. 70: ἐν γένει ὁ μὴ παθόν, ὑπὸ τινος Ἀριστ. Ἰερὸδ. 3. 8, Θεοφρ. π. Περ. 42, πρὸς τὴν Πλουτ. Ἀλκιβ. 13, κτλ.: μετὰ δογ., ἀπαθής ὢν τῷ πυρὶ Λουκ. Πλωτίν. ἡ ἰδύχ. 41 (3. 277).

II. ὁ ἀνευ πάθους ἡ αἰσθήσεως, ἀναισθητός, ἀπαθής, ὁληγ. τοῦ ἐγκρατῆς, Ἀριστ. Τον. 4. 5. 2, πρὸς, Ἰγν. 2. 1, 4, 2. 5, 181.—Ἐπίρρ., ἀπαθής ἐστιν Πλουτ. Σδλ. 20, ὑπερθ. -εστατα Λογγύ. 41. 1.

2) ἐπὶ πραγμάτων, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς μεταβολὴν, μὴ πάσχειν μεταβολήν, Ἀριστ. Μεταφ. 4. 12, 4, κ. ἄλλ., ἀπαθής αἱ ἰδέαι ὁ αὐτ. Τον. 6. 10, 2, πρὸς, Μεταφ. 1. 9, 19, Ἀναεγρόρας θέν νεῦν ἀπαθὴ λέγει ὁ αὐτ. Φυσ. 8. 5, 10, ὁ δὲ νεῦς ἰσως θεϊοτέρων τι καὶ ἀπαθής ἐστιν ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 1. 4, 15, πρὸς, 3. 6, 2: ὡς ἐν τῇ Στωϊκῇ φιλοσοφίᾳ, οὐσία ἀσώματος καὶ ἀπαθῆς Πλουτ. 2. 765A, πρὸς, ἀπάθεια 2.

III. ἐνεργ., ὁ μὴ διεγείρων αἰσθησιμ., ὁ μὴ προξενῶν ἐντύπων, Ἀριστ. Πωτίν. 1. 16, τὰ ἀπαθῆ, τὰ μὴ προξενούντες ἐντύπων, ὁ αὐτ. Ἀπυσπ. 125, τὰ ἀπαθῆ, τὰ ἀμετάβητα βήματα, Ἰγν. 41.

ἀπαλ., ποιητ. ἀντὶ ἀπό, ὡς τὰ διαλ., παρὰ, ὑπαλ., Ἡσιόδ. Ἀσπ. 409, δ. γρ. ἐν Ἰλ. Α. 604.

ἀπ-αγειρόμεμαι, μεταβάλλομαι, μεταμορφοῦμαι εἰς αἴμιον, Στράβ. 215.

ἀ-παιδ-αγωγήτος, ὢν, ὁ ἀνευ παιδαγωγοῦ ἢ ἡγετοῦ, Ἀριστ. Ἰβ. N. 4. 1, 30: ὁ μὴ παιδαγωγηθείς, ἀπαίδευτος, τινὸς ὁ αὐτ. Πολιτ. 8. 4, 6 (δ. γρ. ἀπαιδ-αγωγος).—Ἐπίρρ.—τως Κύριλλ.

ἀπαιδεύομαι, ἡ, ἡ ἡλείψις παιδεύσεως, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν παιδεύειν, Πλάτ. Πολ. 314A, κ. ἄλλ.: μετὰ ἀπαιδεύσεως Θουκ. 3. 42, δι' ἀπαιδεύσειαν Ἀριστ. Ρητ. 1. 2, 7, δι' ἀπαιδεύσειαν τινὸς ὁ αὐτ. Μεταφ. 3. 3, 5, πρὸς, 3. 4, 2, ἀπαιδεύσεια πλούτου, ἀπειρία περὶ τὰ χρήματα, δηλ. ἐν τῇ διαχειρίσει αὐτοῦ, ὁ αὐτ. Ρητ. 2. 10, 4.

2) ἀμάθεια, ἀγνοία, ἀβέλτερις, ἀγροικία, σκαίδης, Πλάτ. Γοργ. 627E, κ. ἄλλ., Διτγίν. 18. 36, κελ.

II. ἀπαιδεύσεια ἐργῆς, ἐλλείψις παιδεύσεως εἰς τὸ κρατεῖν τῆς ἐργῆς, Θουκ. 3. 84.

ἀπαιδεύτω, εἶμαι ἀπαιδευτός, Α. Β. 501.

ἀπαιδευτός, ὢν, ὁ μὴ παιδευθεὶς, παιδευόμενος τὸν ἀπαιδευτὸν Εὐρ. Κύνλ. 492, Πλάτ., κλ.: πιθανώτεροι οἱ ἀπαιδευτοὶ τῶν πεπαιδευμένων ἐν τοῖς ἐχθροῖς Ἀριστ. Ρητ. 2. 22, 3, πρὸς, Εὐρ. Ἰππ. 989:—μ. γεν. πράγμ., ὁ μὴ παιδευθεὶς, ὁ μὴ ἀσκηθεὶς εἰς αὐτὸν, τοὺς δὲ ἀπαιδευτοὺς παντάπασιν ἀρετῆς Ξε. Κύρ. 3. 3, 55.

2) ὁμάτης, ἀγροικίας, σκαίδης, Εὐρ. Κύνλ. 492, Πλάτ. Γοργ. 510B, Φαίτρ. 269B, ἀπαιδ., βίος Ἀλκιβ. ἐν Ἀλκιβ. 17, ἀπαιδ. μαρτυρία, χονδροειδέστατη, Διόσκ. 7. 12.

II.

ἀπακτός, ὅν, ὁ δυνάμενος νὰ ἀπαχθῇ εἰς φυλακὴν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 24. 105 (ὡς ὁ Schweg. ἀντὶ ἀπόπακτος).

ἀ-παλαιστος, ὅν, ὅν δὲν δύναται τις νὰ καταβάλῃ ἐν τῇ πόλει, ἀνίκτος, Πινδ. Ν. 4. 154. ἴδε τὸ ἐπὶ.

ἀ-παλαίετρος, ὅν, ὁ μὴ γεγυμνασμένος ἐν τῇ παλαιστρᾷ, ἀνεπιτήδεος εἰς τὴν πόλιν, Ἀνθ. Π. 12. 222. κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν φράσιν: οἱ μετέχοντες τοῦ γυμνασίου Συλλογ. Ἐπιγρ. 3086, πρβλ. 3085.

2) ἐν γένει, ἀδέξιος, ἄκριτος, Κικ. Περσ. 68, Κυντὶλ. 9. 4. Πούχ. ἐν λ. Κυπρία πόλι.

II. οὐχὶ συνήθης ἐν τῇ παλαιστρᾷ, ἐναντίος τῶν κανόνων αὐτῆς, Ἀνθ. Π. 5. 214. — ὁ Ἰακώβ, προτιμᾷ πανταχοῦ ἐν τῇ Ἀνθολογ. τὴν γραφὴν ἀπάλαιστος (ἴρα Ἰακώβ. εἰς Ἀνθολογίαν σ. 101).

ἀ-παλαίωτος, ὅν, ὁ μὴ παλαίουμενος, μὴ φειδόμενος, Πούχ. ἐν λέξει ἀγῆραον.

ἀπάλαλκα, γ' ἐν, εὐκτ. ὅρ. 6', ἀπαλάλκαος, (ἄνευ ἐνεστώ-τος ἐν χρήσει, ἴδε ἀλάλκα καὶ πρβλ. ἀπαλέξω): — ἀποδιώκω, ἀπώθω τινα ἀπὸ τινος, ἀπομακρύνω, τί τινος: — ὡς οὐκ ἔσθ' ἔς γε κύνες κεφαλῆς ἀπαλάλκαος οὐ γάρ ἐστιν ὅστις ἀποσοβῆσαι καὶ ἀποδιώξει τῆς σῆς γε κεφαλῆς τοὺς κύνες (μετέφρ. Ἰακώβ), Π. Ν. 348, πρβλ. Ὁδ. Δ. 766. νόσους Πινδ. Ο. 8. 112: — Ὁ Θεόφρ. 28. 20 ἔχει ἀπαρέμφ. ἀπαλαλκίμεν.

ἀ-πάλαμνος, ὅν, ποιητ. ἀντὶ ἀπάλαμνος (πρβλ. παλαμναῖος ἐκ τοῦ παλάμη, νώνυμος ἐκ τοῦ νώνυμος): — κυρίως ἄνευ χειρῶν, ὁ ἑ. ἀνίκτος, πρὸς οὐδὲν χρήσιμος, ἄχρηστος, «μηδὲν μι-χανάσθαι δυνάμενος» (Σχολ.), ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος κτλ., Π. Ε. 597, πρβλ. Σμίων. 8. 11: — Ἐπίφρ. — νῶς Α. Β. 418. — Ὁ Θεόδ. Πρδρ. ἔχει ὑπερβ. — ἔστατος, ὡς εἰ ἐκ τύπου ἀπα-λαμνῆς.

2) ἐν λυρ. καὶ ἑλεγ. ποιηταῖς, ἀμήχανος, θρασύς, παρά-βολος, ἀνόσιος, ὑβριστικός, ἐπὶ προσώπων, Πινδ. Ο. 2. 105. ἐπὶ πράξεων, ἐρδειν ἐργ' ἀπ. Σόλων 14. ἀπάλαμνα μυθεῖσθαι Θεογν. 481. ἀνελέσθαι ὁ αὐτ. 281. οὕτως, ἀπ. τι πάσχειν Εὐρ. Κύκλ. 598.

ἀ-πάλαμος, ὅν, (παλάμη) ὡς τὸ ἀπάλαμνος, ἀνίκτος, Πσ. Ἐργ. κ. Πρ. 20. ἀμήχανος, βίος ἀπ., ἐπὶ τοῦ Ταντάλου, Πινδ. Ο. 9. 95. (ἀπ- χάριν τοῦ μέτρου ἐν Ἡσ. Εὐθ. ἀνωτ.)

ἀπάλαμμαι, παθ., ἀποπλανῶμαι, παρεκβαλῶ τῆς εὐθείας οδοῦ, αὐτὸς δ' ἀπαλίσσεται ἄλλῃ Πσ. Ἰσπ. 409.

ἀπαλαστέω, (ἄλαστος) σχετιάζω, ἀπαλαστήσασα, σχετιάζω, Πούχ.

ἀπάλαγμαι, παύομαι τοῦ ἀλγεῖν, ἀπαλγίσαντας δὲ τὰ ἴδια τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀντιλαμβάνεσθαι, πικραμένους ἀλγεῖν κτλ., Θουκ. 2. 61. ἀπ. τὸ πένθος, ἀφίνα τὴν λύπην, Πλούτ. Κλέομ. 22. ὡς τὸ ἀπολοφύρομαι. II. ἐν γένει εἶμαι ἀπα-θῆς, ἀδιάρροτος, ἀνασπῆτος ἔγω πρὸς τι, ἀπαλγούντες ταῖς ἐλπί-σιν Πλούτ. 9. 40. 4. πρὸς ἐλπίδα Δίων Κ. 48. 37: ἀπολ., Πλούτ. 1. 35, 5, κτλ.

ἀπάλλησις, εἰς, ἡ, ἡ παῦσις τοῦ ἀλγους, τὸ μὴ αἰσθάνεσθαι πλέον ἄλγος, Πλούτ. 6. 5.

ἀπαλεῖφω: μέλλ. — φων. πρμ. ἀπαλήλεφα Δημ. 1243. 20: — ἐξαλεῖφω, ἰδίως ἀπὸ ἐπιτήδεως καταλόγου ἡ γραμματείου, τότε οὖν αὐτὸν ἔδει ταῦτ' ἀπαλεῖφειν κελεύειν ὁ αὐτ. 1115. 5. ἀπ. τινὰ ἀπὸ ὀφλήματος, ἀπαλλάσσειν, ὁ αὐτ. 1338. 8. ἀπ. τι, ἐξα-λεῖφειν, διαγράφειν, Δισχλ. 49. 36. ἀπ. ἀπὸ τῶν παρακαταθι-κῶν, ὑπαρρεῖσθαι, κλέπτειν μέρος τῶν παρακατατεθειμένων, Δημ. 1243. 17, πρβλ. 29. — Ἐντεῦθεν βήμ. ἐπὶ ἀπαλεῖπτόν, πρέπει τις νὰ ἐξαλεῖφῃ, νὰ διαγράψῃ, Μ. Ἀντων. 11. 19. — καὶ ἐπὶ — πεικρός, ἡ, ὅν. ἐξαλεῖπτικός, Ἰσχυλ.: — φως, εἰς, ἡ, ἐξέλεψις, Ἀθανάς.

ἀπαλέξαι, ἀπαλέξασθαι, ἴδε ἐν λ. ἀπαλέξω.

ἀπαλέξισις, ἡ, ὑπεράσπισις, πρὸς ἀπαλέξισιν κρυμῶν ὑπερ-βολῆς Κλήμ. Ἀλ. 224. «πρὸς ἀπαλέξισιν, πρὸς βοήθειαν» Φώτ.

ἀπαλεξήτικος, ἡ, ὅν, ὁ ἀμυντικὴν ἔχων δύναμιν, ὁ ἀποκρούων, Ἐπιφρ. Μ. σ. 58. 10.

ἀπαλέξικακος, ὅν, = ἀλεξικάκος, Ὁρφ. Ἦ. 67.

ἀπαλέξω, ι μέλλ. — ἔξω, ἀπομακρύνω, ἀπωθῶ ἀπὸ τινος, μετὰ αἰε. πράγμ. καὶ γεν. πρόσωπ., καὶ δὲ κεν ἄλλον σεῦ ἀπαλέξω-σσιμι Πλ. Ω. 371. οὕτω, μετὰ ὅτ. προσ., Ζεὺς.. μοι ἀπαλέξαι γάμιν, εἴθε νὰ ἀπομακρύνῃ, νὰ ἀποτρέψῃ ἀπ' ἐμοῦ, Δισχλ. Ἰκ. 1053. 2) τὰν ἀπάλιν, μετ' αἰε. πρόσωπ. καὶ γεν. πράγματα, ὡς ἐδ. Λατ. dolendere aliquid ab aliquo re, οὐδ' ὡς τιν' ἔ-μελλ' ἀπαλέξῃσιν κακότητος Ὁδ. Ρ. 364. II. Μέσ., ὑπερασπίζω ἐμαυτὸν, πρὸς ταῦτ' ἀπαλέξασθαι Σορ. ΔΥ. 100. πρβλ. Ἀποσπ. 286, Νικ. Θ. 829. ἴδε ἀπάλαλκα.

ἀπάλευμαι, ἀποθ., μένω μακρὸν ἀπὸ τινος, ἀποφεύγω, διά-φορος γραφ. ἐν Νικ. Θ. 395, ἐν τῇσιν, ἐνθα νῦν γράφεται ἀπὸ οἷφως ἀλέξεται ἀντὶ τοῦ ἀλέυεται, «ἐκκλίνει καὶ ἰαταί τὴν ἐλ-ψαν αὐτῆς» (Σχολ.).

ἀπάληθεύω, λίγω πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, πρὸς τινα Σεν. Οἶκ. 3. 12. ἐν μέσ. τύπ. II. ἀπαληθεύω, ξευροσκω τὴν ἀλήθειαν, ἐκφαίνω τὴν ἀλήθειαν, Σουδ.

ἀπαλῶναινομαι: μέλλ. — ἡσυχμαί ἀποθ.: — ἰώμαι, θεραπεύω ἐν-

τεῶδε, ἔλκε' ἀπαλῶναινοσθον (-εσθαι, Ἀριστοφ.) Π. Θ. 410. παρὰ, παρὰ Κοίντ. Σμ. 4. 404.

ἀπαλῶμαι, = ἀπαλῶναινομαι, ὁ ἴδε.

ἀπαῖλα, ἡ, (ἀπαλῆς) ἀπαλότης, μαλακότης, τοῦ δέφους Γεωφ. 1. 8. 2.

ἀπαῖλας, οὐ, ὁ, ἔριφς γαλαθῆς. Περὶ Πυθαγόρου ἀναφίρ. πα-θεῖ ἐν ταῖς θυτίαις ἐχρήτο. ἀλῆκτορας μόνον καὶ ἐρίφους γαλαθῆναι τοῖς λεγομένοις ἀπαῖλαις Διογ. Λ. 8. 20.

ἀπαλλᾶγῃ, ἡ, (ἀπαλλάσσω) ἀπελευθέρωσις, «γλυτωμὸς» ἀπὸ τι-νος, πόρων, πημάτων, εὐμορφῆς Δισχλ. Ἀγ. 1. 20, Πρ. 754, Σορ. Ἀντ. 1938, κτλ. οὕτω κατὰ πληθ. Αἰσχλ. Πρ. 316, Εὐρ. Ἰπρ. 811. ἀπ. πραγμάτων Ἀντιφῶν 145. 30. ἀπ. τοῦ πο-λέμου Θουκ. 7. 2. τοῦ πολέμου οὐκ ἦν πέρας οὐδ' ἀπ. Δημ. 275. 29. ἐπὶ ὑποθέσει, ἀπ. συμβολαίων Δ αὐτ. 893. 13. ἐν γί-ναι, διακοπή, τινος Ἀριστ. Ἰστ. 7. 2. 3. 2) ἀπολ. διαζύγιον, Εὐρ. Μῆδ. 236, 1375. II. μετατόπισις, ἀπαλλαγὴν ἐνεργία ἀποκικλιν τιθέμενος Πλάτ. Νόμ. 786Α.

III. (ἐκ τοῦ παθ.) ἐδ. ἀπέρχεσθαι, μίσθον πρὸς ἀναχώρησιν, διαφυγή, ὑποχώρησις, Πρδ. 1. 12. 7, κ. ὅλλ. τέλος τῆς ἀπαλλαγῆς, ἡ τελευτα ἀναχώρησις, ὁ αὐτ. 2. 139. ἡ ἀπ. ἐγένετο ἀλλήλων, χωρισμὸς τῶν διαμαρ-μένων, Θουκ. 1. 51. 2) ἀπ. τοῦ βίου, ἡ ἀπὸ τῆς ζωῆς ἀπο-θνήσκω Ἰπκ. 1234Α, Σεν. Κύρ. 5. 1. 13. ψυχῆς ἀπὸ σώματος Πλάτ. Φαίδων 64C. Ἐντεῦθεν, ἀπαλλαγῇ, θάνατος, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 8. 3, κτλ.

ἀπαλλακτίον, βήματ. ἐπὶ τοῦ ἀπαλλάσσω, πρέπει τις νὰ ἀπαλλάξῃ τινὰ τινος Πλούτ. Κορ. 32. 2) πρέπει τις νὰ «ἐτι-κάμῃ» ἀπὸ κατὶ, ἀπαλλακτίον ἡμῖν καὶ ταῦτα τὰ σώματα ἐκποδῶν Δισχ. Ἀλ. 6. 51. II. (ἐκ τοῦ παθ.) πρέπει τις νὰ ἀποχωρήσῃ, ν' ἀπαλλαχθῇ, τινὸς Λυσ. 104. 4, Πλάτ. Φαίδων 66D.

ἀπαλλακτής, οὐ, ὁ, ὁ ἐλευθερωτὴς ἀπὸ τινος, κοκκοῦ Μάκ. Τύρ. 13. 5.

ἀπαλλακτεῖω, — ἀπαλλαξέω Μ. Ἀντων. 10. 36.

ἀπαλλακτικός, ἡ, ὅν, κατὰλήτης, ἰκανὸς ὥστε ἀπαλλάξῃ ἀπὸ ... τινος Διοσκ. 3. 83: — Ἐπίφρ. ἀπαλλακτικῶς ἔχειν — ἀπαλλαξέειν Διον. Ἀλ. περὶ Ρηγ. 11. 8. 4) κατώλητος

πρὸς θεραπείαν νόσου, Ἀριστ. Πρδ. 31. 23.

ἀπαλλαξάω, ἔφρ. τοῦ ἀπαλλάσσομαι, ἐπιθυμῶ νὰ ἐλευθε-ρωθῶ, νὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τινος, νὰ ἀπαλλαχθῶ, τινος Θουκ. 1. 95. 3. 84.

ἀπαλλάξεις, εἰς, ἡ, — ἀπαλλάγῃ, Πρδ. 9. 13, Ἰπκ. 48. 11. ἀπαλλάσσω, Ἀντ. — πτωι μέλλ. — ξω, Ἰσοκρ. 92B. πρμ. ἀπηλ-λάχα Σεν. Ἀπομν. 3. 13, Π: ὁδρ. ἀπηλλάχα Πρδ. καὶ Ἀντ. περὶογράφοι: — Πινδ. πρμ. ἀπηλλάχαται Ἀριστοφ. Κύρ. 1178, Ἰσοκρ. Ἰων. ἀπαλλάχαται Πρδ. 2. 144. 167. — ὁδρ. ἀπηλ-λάχων, Ἰων. ἀπαλλ., ὁ αὐτ. 2. 152. Πρμ. — παρ' Ἀντ. ἀπηλ-λάχων [α] ὡς πάντοτε παρὰ περὶο: ὡσαύτως παρὰ Τραγ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χάριν τοῦ μέτρου, πρβλ. ὁμοι Σορ. Ἀντ. 422, Πλ. 782), Πρδρ. Φοίν. 988: μέλλ. ἀπαλλαχθῆσθαι Εὐρ. Ἰπκ. 330, Ἀριστοφ., παρὰ περὶο: ἀπαλλαχθῆσθαι Θουκ. 4. 28, κτλ.: — Μέσ. μέλλ. (μετὰ παθ. σημ.) ἀπαλλάξομαι Πρδ. 7. 122, Κύρ. Ἰπκ. 437, Θουκ. κτλ.: ὁδρ. ἀπηλλάξαντο Εὐρ. Ἰπρ. 317, πρβλ. Πλούτ. Κάτωνα νεώτερ. 64.

Α. ἐλευθερῶ, ἀπαλλάσσω τινὰ ἀπὸ τινος: πράγματος, παιζέων δυσμορφίης Πρδ. 6. 61. τινὰ πόρων, πημάτων, κακῶν, φέ-δοι, κτλ., Αἰσχλ. Πρ. 773. 471 κτλ.: τινὰ ἐκ γόδων Σορ. Ἰπκ. 292. ἐκ φόδου Ἀνθ. 8. 39. μετ' αἰε. μόνον, ἀπελευθερῶ, ἀπα-λύω, Σορ. Ἀντ. 397, κτλ. κέπος μ' ἀπ. ὁ αὐτ. Φ. 880. ἀπαλ-λάττω, ἀνακουρίζω, ἀπὸ χρίους ἡ υποχρέωσις, κάμνω χάριν εἰς τινα, Δημ. 952. 16. 2) ἀπομακρύνω ἀπὸ τινος, μετακινῶ μα-κρὰν τινος, τί τινος, ὡς ἀπ. γῆς πρόσωπον, ξενῶν ξρωτῶ Εὐρ. Μῆδ. 27, Ἰπκ. 774. σφαγῆς χεῖρα Ι. Τ. 994. χρυσὸν χε-ρὸς Ἐκ 1224. ἀπ. τινὰ τινος, ἀφαιρῶ, ἀπομακρύνω ἀπὸ τινος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1018. τινὰ ἀπὸ τινος Δίων Κ. 43. 32. 3) μετ' αἰε. μόνον, ἀπομακρύνω τι, μετακινῶ, τι Εὐρ. Ἐκ 1068, ΠΔτ. κτλ.: μῦθοις ἐργ' ἀπ. κακὰ, ἀπομακρύνω τὰ κακὰ διὰ λόγου, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 284. 26: — ὡσαύτως, ἀπελευθερῶμαι, ἀπαλλάσσομαι τῶν θανάσιων, Ἀνθ. 16. 16, Ἰακώβ. 53. 36, Δημ. 914. 4. ἀπαλλά-σσομαι διὰ δικαίων ἡ ἀδικῶν μέσων ἀπὸ ἀντιπάλου, ὁ αὐτ. 711. 25, 712. 1. ἀπ. τοὺς κατηγοροῦς Λυσ. 181. 25. ἀπολύω, ἀποπέμπω, τινὰ Θουκ. 1. 90. μεταθέτω, ἀπολύω ἀπὸ ὑπουργήματος, αὐτὸς 129: ὡσαύτως, ἐξαπαλίζω, καταστρέφω, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 15. 2. εὐστύν Πλούτ. Κάτωνα νεώτ. 70.

6) ἀποσύρω κατηγόραν, Δημ. 952. 11, 966. 3. ἴδε ἐρηγνεντὸς τῶν χωρίων τούτων: — πληρέδως χρίος Δίων Κ. 59. 1, κτλ. οὕτως ἐν τῷ παθ., ὁ αὐτ. 51. 17. II. ἀμεταβ., ἐκφεύγω, διαφεύγω, ἰδίως μετὰ προσθήκῃ: ἐκφυγῆματος, ἐρηγνέω Ἰπκ. π. Ἀρχ. Ἰπρ. 11. πρβλ. Σεν. Κύρ. 4. 1. 5. ὁ στό-λος οὕτως ἀπ., ἐγένετο, ἐτελειώθη, Πρδ. 5. 63, πρβλ. Αἰσχλ. Ἀγ. 1288, Εὐρ. Μῆδ. 780. οὐκ ὡς ἠθέλε ἀπηλλάξαι Πρδ. 1. 16. κακῶς ἀπ. Πλάτ. Πούλ. 491D. κατὰγελάσας ἀπ. Αἰσχλ. 33. 17. οὕτω μετὰ μετοχ. ἡ ἐπὶ τοῦ, γελῶν ἀπ. Πρδ. 9. 69. ἀδόξος ἀπ. Ἀριστοφ. Πλ. 271, Πλάτ. Σορ. 234D, κτλ.: — μετὰ γεν.,

ὑπάρχοντες, τοῦ βίου Εὐρ. 'Ελ. 302, πρὸς Πλάτ. 'Αδ. 267 (οὗτω, πῶς ἀπὸλλαντες ἐκ τῆς οὐδ' ἔστιν. 'Απομν. 3. 13. 6. ὅστις ἀπαλλάττει ἐπὶ τούτου τοῦ κύβου, ὡς πρὸς .., Διφίλ. ἐν 'Συνωρίει 1: ἴδε κατωτέρ. II 2.)

Β. Παθ. καὶ μέσ., ἐλευθεροῦμαι ἢ ἀπαλλάσσομαι ἀπὸ τινος πράγματος, «γλυτώνω», ἀπαλλάχθέντας δουλοσύνης 'Ηρόδ. 1. 170. τυράννων ὁ αὐτ. 5. 78. τῶν παρεόντων κακῶν ὁ αὐτ. 2. 120. πημονῆς Δίσχυλ. Πρ. 471. φρόβου Σοφ. 'Ιδ. 783. πραγμάτων τε καὶ μοχλῶν 'Αριστοφ. Εἰρ. 293. στρατιᾶς 'Αριστοφ. 'Αγ. 251. Κλέωνος Θουκ. 4. 28. κακῶν τῆςδε χθονὸς Σοφ. Ο. Κ. 786, κτλ.

2) ἐκφύγω, ὡς ἐπὶ το πλείστον ἐπὶ προσθήκῃ ἐπιθέτου τινὸς ἢ ἐπιρρήματος (ὡς ἐν τῷ ἐνεργ. II.), ἀγώνως ἀπ. καλῶς Εὐρ. 'Ηρακλ. 346. ἀζήμιος ἀπ. 'Αριστοφ. Πλ. 271. καὶ συχν. παρὰ Πλάτ.

3) ἀπολ., ἀπελευθεροῦμαι, ἀφαιρῶμαι, Δημ. 605. 17. 4) ἐπὶ ζητήματος ὑπὸ συζήτησιν, λαμβάνω τέλος, τούτο ἀπὸλλεται, μὴ.. τὸ φίλον φίλον εἶναι, τούτο τὸ ζήτημα ἔλαβε τέλος, Πλάτ. Λύσι. 220B. πρὸς Φίληβ. 67A.

II. ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ ἐκ τινος, ἐξέρχομαι, ἐκ χώρας, ἐκ γῆς 'Πρόδ. 1. 61., 2. 139, κτλ. μαντικῶν μυθῶν Δίσχυλ. Εὐμ. 180. ὡσαύτως, γῆς ἀπαλλάσσομαι πόδα Εὐρ. Μήδ. 729 (πρὸς βάλειν πόδα, βαίνω Δ. II. 4). ἀπ. παρὰ τινος Δίσχυλ. 8. 20. — ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, ἐς τὴν ἐξωτοῦ 'Πρόδ. 1. 82. κ. ἀλλ. ἐπὶ τῆς ἐξωτοῦ ὁ αὐτ. 0. 11, πρὸς 5. 61. πρὸς χώραν Πλάτ. Νόμ. 938A. ἐπὶ τόπον Πολύδ. 5. 15, 6. ἀπολ., 'Πρόδ. 2. 93, κ. ὅλλ. — 'Εν-τεῦθεν ἐν πολλαῖς σχέσεσιν, ὡς:

2) ἀπολλάσσεσθαι τοῦ βίου, ἀπέρχεσθαι τοῦ βίου, ἀποδηγεῖν, Εὐρ. 'Ελ. 102. πρὸς 'Ιππ. 356. βίου ἀπαλλαγὴν ἀπ. Πλάτ. Πολ. 496E. ὡσαύτως συχνάκις ἀνεῦ τοῦ βίου, ἀποδηγεῖν, Εὐρ. 'Ηρακλ. 1000, Θουκ. 2. 42, Πλάτ. Φαίδρ. 81C, κτλ.: ἐπὶ πραγμάτων, παύσθαι, 'Αριστ. Μεγ. 'Ηθ. 2. 6, 20.

3) ἀπαλλάσσομαι, γίνωμαι, ξεκάνω, οὐ γὰρ μετ' ἀνδρῶν, ὃ κάκιστε κακὸν κοινόν;.. ὅστις πρὸς ἀνδρὸς Φρυγὸς ἀπὸλλάγῃς λέγουσιν, ὅστις κατ' ὁρμῆς νὰ ἐκπερνοῖς τὴν γυναῖκά σου, εὐκύνει δὲ τὴν ἀρπαγὴν αὐτῆς, Εὐρ. 'Ανδρ. 592. ἀπ. γυνὴ τε ἀπὸ τοῦ ἀνδρός καὶ ἀνὴρ ἀπὸ τῆς γυναικὸς Πλάτ. Νόμ. 868D.

4) ἐπειδὴ τῶν διδασκάλων ἀπὸλλάγῃ, ἀφ' οὗτου δὲν διδασκόμεθα πλέον, ἀφ' οὗτου δὲν ἔχομεν πλέον διδασκάλους νὰ διδάσκωσιν ἡμᾶς, Πλάτ. Γοργ. 514C, πρὸς 'Απομν. 1. 224.

5) ἀπολλάσσεσθαι ἐκ παίδων, ὡς τὸ Λατ. ο rueris excedere, ἐξέρχεσθαι ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, οὗτος (ὁ 'Τίμαρχος) ... ἐπειδὴ ἀπὸλλάγῃ ἐκ παίδων, ἐτελείωσεν τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, Δίσχυλ. 0. 16.

6) ἀπομακρύνω ἀπὸ τινος, τὸ 'Ελληγινόν [ἐθνος] ἔδον καὶ δεξιώτερον καὶ εὐνηθὲς ἡλιθίου ἀπὸλλάγμενον μάλλον 'Πρόδ. 1. 60. εὐμορφῶν Θουκ. 1. 122. αἰσχύνῃς ὁ αὐτ. 3. 63. μετ' ἀπαρμ., κρίναι (καλῶς οὐκ ἀπὸλλάκτο, δὲν ἐστερεῖτο τῆς ἱκανότητος νὰ κρίνῃ ἐπαρκῶς, Θουκ. 1. 138.

7) ἀφίνω, παραιτοῦμαι, καὶ νῦν ἀπαλλάχθέντες τῶν μακρῶν λόγων.. εἰσω παρέλθεθ' Σοφ. 'Ιλ. 1335. σκωμμάτων 'Αριστοφ. Πλ. 316. ἀπ. λημμάτων, παραιτοῦμαι, ἀφίνω τὴν ἐπιζήτησιν, τὴν ἐπιδίωξιν, Διφ. 37. 24. οὐκ ἀπὸλλεται γραφικῆς, δὲν διακρίνεται δυσμενῶς πρὸς τὴν γραφικὴν, Λουκ. π. 'Ορχίς, 35.

8) ἀπολύω, παύωμαι, παύομαι, κοπάω, καὶ τοῦδ' ἀπαλλάγνεντος.. ἢ παῖς ὁρατὴ Σοφ. 'Αντ. 422, Πλάτ. 'Απολ. 39D. ὡς ἀπὸλλάγῃ, δὲν παρῆλθεν, Δημ. 578. 14.

9) μ. μετοχ. ὡς τὸ ἀνυπὸν πράξας, κτλ., εἰπὼν ἀπαλλάγῃ λέγει καὶ τελεῖται, Πλάτ. Γοργ. 491C, πρὸς Θεαίτ. 183C. λαμβρόν πυρώσας ἔμμ' ἀπαλλάχθηθ' ἀπαξ, κατακαύσας τὸν ὀρθαλμὸν αὐτοῦ [τοῦ Κύνκλωπος, ὃ 'Ηρακλῆς], ἀπαλλάχθητι ἀπαξ διὰ παντὸς τοῦ πυρὸς αὐτοῦ, Εὐρ. Κύνκλ. 600, ὁ Πάλεν ὅμως τιθεῖς κόμμα μετὰ τὸ ἔμμ' ἐρμηνεύει: ἀπαλλάχθητι αὐτοῦ (τοῦ Κύνκλ.) ἀπαξ διὰ παντός. — ὡσαύτως καὶ κατὰ μετοχ. ὡς τὸ ἀνύσας, μετὰ ῥήματος, οὐκ οὐν ἐρεῖς ποτ', εἴτ' ἀπαλλάχθεις ἀπει; ἐπὶ τέλους δὲν θὰ μᾶς εἴπῃς τί συνέβη καὶ νὰ σηκωθῇς νὰ φύγῃς; Σοφ. 'Αντ. 244. ἀφίνω τὴν ἐχθρὰν, συμριπτοῦμαι, ὡς τὸ διαλλάσσομαι ἢ καταλλάσσομαι, ἐάν μὴ πρότερον ἐν γείτοσιν ἢ ἐν αἰρετοῖσι δικασταῖς ἀπαλλάττονται πρὸς ἀλλήλους τῶν ἐγκλημάτων Πλάτ. Νόμ. 915C. — ἀπολ., αὐτόθι 708C, Δημ. 578. 14.

10) ἀναλαμβάνω ἐκ νόσου, 'Ιππ. π. 'Αρ. 'Ιππ. 9, 'Αρετ. π. Δίτ. Χρον. Παθ. 1. 14.

ἀπαλλοτριών· «θαυμαστόν, ξαλλόν, πολὺ παρηλλαγμένον» 'Ησύχ. ἀπαλλοτριεύς, α., ον, ὁ ἀπαλλοτριωθεὶς, ὁ δυνάμει εἰς ξένους Διόδ. 11. 76.

ἀπαλλοτριεύω· μέλλ., -ώσω· πρκμ., ἀπὸλλοτριεύω Δίσχυλ. 29. 20. — καθιστῶ τι ἄλλωτερον, ξένον, ἀποτενώνω, 'Ιππ. π. 'Αρπ. 824. ἀπ. τὴν ἀπὸ τινος Δίσχυλ. ἐνδ' ἂν τινὰ τινος 'Ιωσήφ. 'Αρχ. 'Ιουδ. 4. 1. 1. — Παθητ. ἀλλοτριούμενα μὲν λύπας κτλ. Πλάτ. Τιμ. 65D. τινος Πολύδ. 1. 79, 6. πρὸς τινὰ 'Ισοκρ. 'Επιστ. 423E, Διόδ. 18. 48. ἀπὸλλοτριωμένον πρὸς φυτεῖαν χώραν, ἀκατάλληλον, ἀναρμόδιον πρὸς .., ὁ αὐτ. 3. 73.

2) ἐπὶ κτημάτων, ἀπαλλοτριῶ, ἀποδίδωμι, πωλῶ (πρὸς τὸ ἐπ.), 'Αριστ. Ρητ. 1. 5, 7, Σύλλογ. 'Επιγρ. 2058B.

ἀπαλλοτριεύω, ἢ δόσει, πώλῃσι, λέγω δὲ ἀπαλλοτριῶσιν δόσιν καὶ πρᾶσιν 'Αριστ. Ρητ. 1. 5, 7, πρὸς Σύλλογ. 'Επιγρ. 3281. ἀπαλλοτρίω. ποιητ., -οῦμαι· μέλλ., -ήσω, ἀλυνῶ, οἶτος ἀπηλορημένος, «ἀλυνόμενον σπέρμα», Δημ. 1042. 22. 2) μεταφ. ὁρῶν, συντρέφω, ἄχρως ἀπηλοῖρεται 'Ιλ. Δ. 522. ἐν γένει σημαίνει, ἀνασπένδω, καταστρέφω, Νόμ. Δ. 9. 320.

ἀπαλῶ-θεύω, ον, ὁ ἀπαλῶς, μαλακῶς ζῶν, ἀερόδιδος, Κ. Μανασσ. Χρον. 6692.

ἀπαλῶ-θραχῆς· «ἀπαλοθραχέα» ἀπαλοανθῆ, ἀπαλῶς θάλλοντα» 'Ησύχ.

ἀπαλῶ-θραχῆς, ἔχως, ὁ ἔχων ἀπαλῶς τρίχας, Εὐρ. Βάκχ. 1185. ἀπαλῶ-θραχῆς, ὁρῶσαι· 'Ησύχ., ἐκ τοῦ ὅθι. Στεφ.

ἀπαλῶ-θραχῆς, ἢ (ἀπαλῶ) ἐξέλειψις, ἴλωσσ.

ἀπαλῶ-κωρύς, ἴδος, ἢ ἀπαλῆ κυυρίς, ἢ κωρίς θωρικ. ἀντὶ κωρύς, εἶδος ἀπαλῆς κωρύδος ἢ ἐχθρῆς, 'Επίχαρμ. παρ' 'Αθην. 304E.

ἀπαλῶ-παις, -δας, ἀπαλόν, τρυφερὸν παιδίον, 'Ησύχ. ἐν λέξει, ὁρῶσαι εἰς δ.

ἀπαλῶ-πάρης, ον, ὁ ἔχων ἀπαλῶς παρειάς, Εὐστ. 691. 52. ἀπαλῶ-πλοκάμους, ον, ὁ ἔχων ἀπαλῶς πλοκάμους, «σηπιο-πολυποδῆλον τῶν ἀπαλοπλοκάμων» Φιλῶδ. παρ' 'Αθην. 147B.

ἀπαλῶ-πυρός, ον, ὁ ἀπαλῶς, μαλακῶς πυρὸν ἀπαλόπυρος οὐρα Κ. Μανασσ.

ἀπαλῶ-πυρός, ὅς, ὁ ἔχων ἀπαλῶς, ἀερόδιδος πόδας, Γλωσσ.

ἀπαλῶ-πτερυγῆς, υγός, ὁ ἀπαλῶς ἔχων πτερυγας, Κ. Μανασσ. Χρον. 6570.

ἀπαλῶς, ἢ, ἐν, Διόλ. ἀπαλός, μαλακὸς εἰς τὴν ἀφῆν, τρυφερὸς· παρ' 'Ομήρῳ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἀπαλὴν ὑπὸ δειρὴν 'Ιλ. Γ'. 371. πορείων ἀπαλῶν Σ. 123. ἀπαλῶς δι' αὐχένος ἦλθεν ἀκωκῆ Ρ. 49, 'Οδ. Ν. 16. ἀπ. πόδες 'Ιλ. Γ'. 92. ἀπ. τέ σφ' ἦτορ ἀπηύρα, ὁ ἐ. τὴν ζωὴν νέων ζῶντων, Δ. 115 (ὡς τῶς, ἀπαλῶς λαβούσας, νέας τὴν ἡλικίαν, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 10. 6. 3). οὕτως, ἴσους αὐτῶν ἐξ ἀπαλῶν στομάτων 'Ιππ. 'Ασπ. 279. ἐπὶ ἀνθρώπων, τρυφερὸς, εὐμορφότερος.. τὰς ἀπαλὰς Γυρίωνας Σαπφώ 76 [42]. σπῆν. παρὰ 'Ιραγ., καὶ μόνον ἐν Διφ. χωρίῳ, Δίσχυλ. 'Ικ. 70 (πρὸς ἀμαλῶς) βρέφος ἀπαλὸν Εὐρ. Γ. Δ. 1286. βρέφον τεγγούσ' ἀπαλὸν 'Ιλ. 1339. ἀλλὰ συχνότερον παρὰ Κωμ. ἀπαλὸν εἰσὺμφοριον Κρατίν., ἐν 'Χειρῶσι» 2. κρέα 'Αριστοφ. Λυσ. 1063. δακτύλους ἀπαλούς 'Αλκιβ. ἐν 'Δημητρίῳ» 3. θερμολουσίαις ἀπαλοὶ Κωμ., 'Ανώνυμ. 241. οὕτως παρὰ πελοῖς, ἀπ. ψυχῇ Πλάτ. Φαῖδρ. 245A. ἐπὶ προσφάτοις καρπῶν, 'Πρόδ. 2. 92. πρὸς. Σεν. Οἰκ. 19. 18. ἐπὶ τρυφεροῦ κρέατος, Σεν. 'Αν. Γ. 5, 5. ἐπὶ ἰσχύος πυρός, Φιλῶδ. ἐν 'Στρατιώτῃ» 1. 8. Διόδ. 3. 25.

II. μεταφ., μαλακός, ἥσυχος, γλυκύς, ἀπαλὸν γελάσαι, ὡς τὸ ἡδὺ γελάσαι, 'Οδ. Σ. 405. ἀπ. θάλασσα, ἀδρά θάλασσα, Πλάτ. Φαῖδρ. 239C. τῷ αὐτῷ.. χρησώμεθα τεκμηρίῳ περὶ ἔρωτα, ὅτι ἀπαλός, ὁ αὐτ. Συμπ. 105B. — προσέτι, ἀπ. εἰς πλοῦς λιμνῆς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τραχὺς Κρατίν. ἐν 'Αδύλ. 12. 6. — 'Επίρ., ἀπαλῶς ὅππῃ ἐπὶ μετρίῳ πυρός, Σωτᾶδ. ἐν 'Εγ. κλειόμεναι» 1. 16, πρὸς. Wess. Διόδ. 1. σ. 102.

2) ἐπὶ κακῆς σημασίας, μαλακός, μαλακός, ὅμ' ὡς ἀπαλῶς καὶ λευκός, Κρατίνος ἐν «Πυτίνῃ» 3. λευκός ἐξυμνημένος.. ἀπαλῶς 'Αριστοφ. Θεσμ. 102. (Πολὺ πιθανόν ὅτι τὸ ἀπαλός καὶ ἀδρός ἔχουσι τὴν αὐτὴν ῥίζαν, ἴδε ἐν λ. ἀδρός. 'Ο Döderl. σχετίζει αὐτὴν λέξιν πρὸς τὸ ὁπὺς (χυμὸς φυτοῦ ἢ καρποῦ)). [ἀπαλός· διότι τὸ καλὰ μὲν.. ὅρ' ἀπολῶ ἐν Θεοκρ. 28. 4 εἶναι ἐφαρμένον· ἀλλ' ὁ Meinelke γράφει, ὑπαπάλω].

ἀπαλῶ-σπέρκος, ον, ὁ ἔχων ἀπαλὴν ἦτοι τρυφερὰν σάρκα, 'Ιππ. 426. 53, 588. 51.

ἀπαλῶ-στοματός, ον, ἐπὶ οἴνῳ, ὁ μαλακὸς εἰς τὸ στόμα, γλυκύς· ὁ ἀνεμμένος οἶνος καὶ ἄτονος, ὃν ἐνίοι μὲν ἀπαλόστομον, οἱ δὲ γλυφεῖν» 'Ησύχ. ἐν Δ. γλυφεῖς.

ἀπαλῶ-στραχός, ον, ὁ ἔχων ἀπαλὸν ἵστραχον, «πάντα τὰ ἵστραχόερα καὶ ἀπαλόστρακα ὡς οἱ κάρθοι καὶ καρλίνι καὶ ἀστακοὶ» Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 92C.

ἀπαλῶ-πύκνιτος, ον, ὁ ἀπαλῶς συγκεκριμένος, δηλ. ὁ ἔχων ἀπαλὴν σύστασιν, κατὰ τὰ ἔργα δύναται γενέσθαι ἐπὶ τῶν παιδικῶν καὶ γυναικείων σωματικῶν τῶν ἀπαλοσυγκρίτων» 'Ορειβάς. σ. 9. 12, ἐκδ. Μαβου.

ἀπαλῶ-της, ἡτος, ἢ, (ἀπαλῶς) μαλακότης, τρυφερότης, 'Ιππ. π. 'Αρχ. 'Ιππ. 18, Πλάτ. Συμπ. 195D, Σεν. 'Απομν. 2. 1, 22. δι' ἀπαλότητα 'Αριστ. Πολ. 7. 17. 2.

ἀπαλῶ-τρεφής, ἔς, ὁ, καλῶς τετραχόμενος, παχύς, σφαλός 'Ιλ. Φ. 363. ἀπ. λειμῶνες, πλοῦσιαι νομαί, 'Ανθ. Π. παρὰρ. 50. 11. ἀπαλῶ-φόρος, ον, ὁ φορῶν ἀπαλῶς, δηλ. ἀδρά ἱμάτια, τὸ τοῦ Εὐαγγελ. ὁ τὰ μαλακὰ φορῶν (κ. Ματθ. ια', 8): 'Ετυμ. Μ. 4, ἐν λ. ἀδρόσκιμονες.

ἀπαλῶ-φρων, ον, ὁ ἔχων ἀπαλὰς, τρυφερὰς αἰσθημάτων, ἡπιός, 'Ανθ. Π. 7. 403, Κλέμ. 'Αλ. 108.

ἀπαλῶ-χρῶς, ον, συνηρημ. — χρῶς, ουν· μετὰ ἑτεροκλίτ. γεν. ἀπαλόχρους, ὅτ-χρῶς, αἰτ-χρῶς· ὁ ἔχων ἀπαλὸν χεῖμα,

ἔγν. Ὀμ. εἰς Ἀργ. 14, Ἰπ. Ἐργ. κ. Ἰπ. 517, Θέογ. 1341 Πγκ., Εὐρ. Ἰλ. 373 (λυρ.): — ὡσαύτως, ἀπαλόχρως, χρωτός, δ, ἡ, Δ. Β. 18.

ἀπαλόψυχος, ον, ἔχων ἀπαλὴν, ἥτοι τρυφεράν ψυχὴν, προσήνως, γλυκύς, ἥπιος. Κ. Μανασσ. Χρον. 4130, πρβλ. Πισύχ. ἐν λεί. γλυκύθυμος.

ἀπαλυντής, οὗ, δ, ὁ ἀπαλύνων δέρματα, βυρσοδέψης, «δεφ. ποιός» βαρέυς, ἀπαλυντής Ζωναρ. 478.

ἀπαλύνω: μέλλ. ὕνθ. (ἀπαλός) μαλακύνω, μαλάσσω, τοῦ ἵππου τὸ στόμα, τὰς τρίχας ἔεν. Ἰππ. 5. 5: παχύνω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἱσχναίνω, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 816. 2) καθιστῶ τι ἀπαλόν, τρυφερόν, τοὺς πόδας ὑποδύμωσι ἔεν. Λακ. 2. 1. πρβλ. Ἰππ. 4. 5: — Παθ. μαλακύνωμαι, μαλάσσομαι, μεταφ. Ἐδδ. (Βισιλ. Δ' κβ', 19', Ψαλμ. νδ', 21).

ἀπαλύνωμαι, = ἀπαλεινόμεαι: ἀπαλύνεσθαι, διάφ. γραφ. ἀντὶ ἀπαλείεσθαι Νικ. Θ. 829.

ἀπαλυντός, δ, πάχυνσις, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 817.

ἀπαλφύττω, μέλλ. -σω, ἀναμύγνυμι αἶνον μετ' ἀλφίτων (δὴλ. γονόρρασι μὲν κρητὴς) κατὰ τὸν Περσικὸν τρόπον, Ἀθην. 4321) ἐπ' ἀλφίτου πίνειν Ἐπίνικος αὐτόθι, Ἰδε Μοιν. Κομ. Ἰλλ. 161.5.

ἀπαλῶσις, εως, ἡ, ἡ μαλάκυνσις, Ἀθανάστ. τ. 2. σ. 62C.

ἀπαμαλδύνω, καθιστῶ τι ἀφανές, ἀπημιάλδυνεν Ὀμηρος ὕμνοδόλως Ἀν. 11. 9. 24, ἀστράειν ἡέλιος, ἡέλιω δὲ νέφος κάλλος ἀπημιάλδυνε, ἱετάρων, Ἰρηγορ. Νατ. Ἰππ. 161.1.

ἀπαμακρύνω, ἀφαιρῶ τὸ σκότος, ἔσσων δὲ σκοτόεσσιν ἀπημιούρωσας διήλχην Ὀρφ. Ἰγν. 5. 6. II. καθιστῶ τι ἀμακρόν, ἀσφές, σκούτερον, Ἐπιγράμμ. Ἰλλ. 1028. 21.

ἀπαμαθῶμι μέλλ. -θῶ, ἀποκόπτω, ἀπ' οὐατα νηλεῖ γαλκῷ ῥινάς τ' ἀμήσαντες (ἐν τμήσει) Ὀδ. Ψ. 301, πρβλ. Ἰπ. Θ. 181' ἀπαρήσον (τὸν πόδα) Σοφ. Φ. 749: οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ Θιγορ. Λθ. 21' ἀπὸ στάχυν ἀμήσαντο Κόνιτ. Σμ. 13. 242: — Παθ. Νόν. Δ. 4. 413. [ἀπα- παρ' Ἐπ., ὁλλὰ παρὰ Σοφ. ἀπα-].

ἀπαμβλέσκω, καθιστῶ τι ἀτελεσφόρτον, καὶ καρπούς ἀπαμβλόκειν «ἀτελεσφορτίους ποιεῖν. II μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀπαμβλίσκοντων γυναικῶν» καρπούς δὲ τοὺς στικτοὺς ἴλεμι ἀντιδισαταλμένους πρὸς τὴν δένδρα» (Σημ. Κοραῆ), Πλουτ. Ἀρατ. 32. II ἀμεταβ. ἐπὶ γυναικὶς, ἀποβάλλω, κάμνω ἀποδολὴν: ἀρ. ἀπημόλωσε, δ αὐτ. Παρμ. 53.

ἀπαμβλύνωμι μέλλ. ὕνθ. ἀμβλύνω, καθιστῶ τι ἀμβλύν, κάμνω αὐτὸ νὰ μὴ εἶναι κοπερόν, τὰ εἶδη πάντα ἀπημβλύνθη Δίων Κ. 40. 24' ἀλλὰ κατὰ τὸ πλείστον. 2) μεταφ., ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει αἰσθῆς ταχεῖας ἐλπίδας Πινδ. Π. 1. 160' ἐπὶ πρῶτῳ, τεθνηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ, Δισχὺλ. Θ. 715' φάος ἔσσων Ὀππ. Ἀλ. 4. 525: — συγχρότερον ἐν τῷ παθ., γίνωμαι ἀμβλύν, γάνω τὴν δέουσα καὶ δύναμιν μου, Ἐπιγράμμ. Ὀμ. 12. Πιδά. Πολ. 442' ἰσχυρὸς ἀπήμβλυνται Ποιητῆς παρ' Ἀθην. 892Α' γηράσκοντι συγγηράσκουσιν αἱ φρένες καὶ ἐς τὰ πρῆγματα πάντα ἀπαμβλύνονται Ἠρόδ. 3. 134' ἀπαμβλύνθησεται γνώμην Δισχὺλ. Πρ. 806.

ἀπαμβρύνω, ἔδε ἐν λ. ἀπαμυρτάνω.

ἀπαμείβομαι ὁρ. ἀπημιέφωην ἔεν. Ἀν. 2. 5. 15: ὑπερσυντ. ἀπαμείβετο Ἀνθ. Π. 14. 3: ἀπρὸς: — ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ, συνηθέστατον παρ' Ὀμ., ὁλλ' αἰ μετ' ἑτέρου ἐμφατικωτέρου ῥήματος, ὡς ἀπομειβόμενος προσέφη ἡ ἀπαμειβετο φώνησέν τε οὕτω, Τισσαφέρνης δὲ ὡδε ἀπημιέφθη, δὴλ. ἀπεκρίνατο, ἔεν. ἔνθ' ἄνωτ. τινὰ Θεόκρ. 8. 8.

ἀπαμείβω, ἀποστρέφω, ἀραιῶ τι παρὰ τινος, μηδ' αὐτῶς .. τένδ' ἀπαμειβόμεν σφέτερον κτέρας Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 180: — Παθ., σπερδύμαι, τινός, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ἀπομειβόμεναι, ἐν Ἰπ. Θ. 801, Ἐργ. Ἰπ. 576, καὶ ἐν Ὀδ. Ρ. 322 ἀντὶ τοῦ ἀπομειβόμεναι. ἀπαμείλγω, βυζάνω, ἔλω, ῥοφῶ γάλα ἐκ τοῦ μαστοῦ, ἡ τροφὴς ἀπαμειλάτω τὸ παρακαλόμενον τοῖς μαστοῖς γάλα Ἰατρ. ἀπαμειλόμαι, παθ., ὅλως ἀμελοῦμαι, ἀπημιελήμενον ... καὶ ῥάκεισι ἐσθόμενον Ἠρόδ. 3. 129, 132, Σοφ. Φ. 652.

ἀπαμείργωμαι, μέσ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἀποδρίπω δι' ἐμαυτὸν, πτόρθους ἀπαμείργω βαμνον Νικ. Θ. 861, ἀπαμείργω βλάστας, «ταπεινὰς ἀποκόπτεω» (Σχόλ.), Ἀλεξ. 306.

ἀπαμείρῶ, = ἀπαμείρω, ἴδοντι. Σμ. 4. 422, κτλ.

ἀπαμείνως, Ἰων. μετοχ., παθ. πρkm. τοῦ ἀφάπτω.

ἀπαμαπαίω, ἀποκρούομαι, ἀπωδύμαι, ἀποδιώκω, κύνανε ἀπαμ-

παίόμενοι [νς] Ἐπιγρ. Γόρτ. Κρήτης, Κομ. 152 Πμ.

ἀπαμαίλω, ἀπεκδύω, πάντα ἀπαμύλαχοντες καὶ ἀπογυ-

μινούψτες Φίλων 2. 74, 47 κτλ.

ἀπαμύλλαται, ἀπαρ. τοῦ ὁρ. ἀπημύλλατον (ἄνευ εὐχρήστου ἐνεστώτος) = ἀφαμαρταίνω, ὁλοκληρῶς ἀποτυχεῖν, Σοφ. Ἰρ. 1139,

(Ἐπτεροι προτιμῶσι τὸν ἄνευ τοῦ μ τύπον, ἀπαμύλ-) πρβλ. Ἐμμολ. ἐν Μήδ. 115.

ἀπαμύνω: μέλλ. ὕνθ. ἀποκρούω, ἀποδιώκω, μετὰ τῆς συμπαραμορφοῦσιν ἐννοίας τῆς ὑπερασπίσεως, τί τινι: Αἰτωλῶσις ἀπήμυνεν κακὸν ἡμῶν, «ἀπεσθῆκε τὴν δεινὴν ἡμῶν τοῖς Αἰτωλοῖς» (μετάφ. Γαζή), Ἰλ. 1. 597' ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνειν Α. 67'

μεταγεν. τί τινος Λουκ. Κυν. 13 (πρβλ. ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμύνειναι Ὀδ. Β. 59): ὡσαύτως μετ' αἰ. μόνον ἀπ. τὰ κακὰ Ἠρόδ. 7. 120' ἀπ. τὸν βάρβαρον 9. 90' ἀποσοφῶ, τὰς μύσας Ἀριστοφ. Σρ. 597' τοὺς ἔξωθεν Πιδά. Πολ. 41518.

II. Μάσ., ἀπαμύνω ὅπ' ἐμαυτοῦ, ἀποκρούω, ἀποδιώκω, ἀνδρ' ἀπαμύνεσθαι Ὀδ. 11. 72' οὕτως, ἀπ. τὰς νέας Ἠρόδ. 5. 86' τὴν πένιν καὶ τὴν ἔσπεσον ἡ αὐτ. 7. 102' ὡσαύτως τὰ δεῖ (τὰ περιτὰ θέρια) ἀπαμυνόμενος ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν οὕτω ὀρέπειν τὴν κοσίην δ αὐτ. 3. 110.

2) ἀπολ., ὑπερκασιζῶ, ἡ προφυλάσσει ἐμαυτὸν, ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσὶν Ὀδ. Α. 579' πόλις .. ἡ κ' ἀπαμυνάμεσθ', δι' ἧς δυνάμεθα νὰ ὑπερκασιζώμεν ἐαυτοῦ, Ἰλ. Ο. 738' οὕτως Ἀριστ. Περὶ μαγροδ. 5. 11.

ἀπαμυρίσσω, ἀπειτῶ, ἀπογυμνῶ, ἀφαιρῶ τὸ περιβάλλον ἡ τὸ περιχρῶσθαι, Πλουτ. 2. 406D. — Μίσ., ἀπαμυρίσασμενοι τὰ περιτὰ γυμνὴν ἐπιδείκνυνται τὴν ὑπόκρισιν Φίλων 1. 288. ἀπαμυρίσσει πενθικὴν ἀμορφίαν Σὺλλ. Ἐπιγρ. 8. 705. μεταφ., γυμνὴ καὶ ἀπημυρίσμενη ἀλήθεια Φίλων 1. 293' ἀπαμυρίσσει γυμνὴν τὴν ψυχὴν Θεμιστ. 240D: — Ἐπεσθῆκε οὐσίαν. ἀπαμυρίσας, Κερνυοῦς π. Θε. Φύσ. 30' — καὶ -ασις, ἡ -σεις, ἡ, Διονύσ. Ἀρ., Κύριλλ.

ἀπαμυρύνωμαι, ἐκδύω, ἀπολύνω, «ἐγυμνῶμαι», ἀνολῶ, στέρν' ἀπημυρύνεσας, ἐχούσας τὰ στήθη γυμνωμένα, ἀνοικτά, Ἐκκαρχ. ἐν Πεντάβλ. 1. 5. 2) ἀραιῶ, ἐξαλείφω, ταίγους Πλουτ. 2316F.

ἀπαμυρίσσω: μέλλ. Ἀττ. -ίω. = ἀπαμυρίσσω, ἀραιῶ τι ἀπὸ τινος, ἀπογυμνῶ, «ἐξαλείφω». ἀπαμυρίσσει γὰρ τὸ κατάπλαστον τοῦτό σου καὶ λανθάνειν βουλομένον ἡ μίθῃ ποτὲ Μιανδρ. ἐν Μισομένω 9: — ὡσαύτως ἀπαμυρίσσω Φίλων 2. 319.

ἀπαναγινώσκω, κακῶς καὶ πλημμελῶς ἀναγινώσκω, Ἀπολλών. περὶ Συνατά. 126: ἀπαναγνώσκω, σφάλμα ἐν τῇ ἀναγνώσει, ἐσφαλμένη ἀναγνώσις, αὐτόθι 136, κτλ.

ἀπαναγιάζω: μέλλ. -ίω, ἐπαναγιάζω, ὑποτείνω τοὺς διακτύλους, ἀπαναγιάζοι ἀπὸ τῶν πλεονεξῶν κτλ., Ἰππ. π. Ἀρθρ. 780' ὁλλ' ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Κῆλη ὑπάρχει τὸ ἀλλοῦν ῥῆμα ἀναγιάζω, ἴδε ἔκδ. Διττ. τ. 4. σ. 82' ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ προαναγιάζω, αἱ γὰρ ἐπιθέσεις οὐδὲν ἐν μῆλλον προσαναγιάζουσιν ἡ ἀπαναγιάζουσιν αὐτ. 792: — συγ. ὡς ἐσραμ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ ἐπαναγιάζω.

ἀπαναίδεομαι, ἀποθ. = ἀναίσχυντέω, φέρομαι ἀναιδέως, Θωμ. δ. Μ. ἀναφέρει τὴν λέξιν ὡς Ἀττ., ὁλλ' εὐρηται μόνον παρὰ μεταγεν. συγγραφο., ὡς ἐν Νικητ. Χρον. 142D).

ἀπαναίνομαι, ἀποθ., δὲν ἀναγιωρίζω, ἀπορρίπτω, ἀπαρνούμαι, οἱ δ' οὐ γινώσκοντες ἀπηνήνοντα, «ἀπαναίστανται» (Σχόλ.) Ἰλ. 11. 185' ἀπηνήνορας θεοῦ εὐνήν Ὀδ. Κ. 267' εὐθὺς δ' ἀπανάνατο νύμφαν Πινδ. Ν. 5. 60' μετοχ. ἀπανηνάμενος Δισχὺλ. Εὐμ. 972' ὁ ἐνεστ. παρ' Ἰππ. 555. 26, Πλουτ. 2. 132C.

ἀπαναίνομαι, = ἀπαναίνομαι, Ἰππ. 555. 26, Πλουτ. 2. 132C.

ἀπαναίσχυντέω, ἔχω τὴν ἀναίδειαν νὰ εἶπω ἡ πράξω τι, τοῦτο οὐχ οἶοί τε ἔγινοντο ἀπαναίσχυντήσιν αὐτ. ... Πιδά. Ἀπολ. 31C.

II. ἀρνούμαι ἀναίσχυντες, Ἀπρ. 85D. 17.

ἀπαναίλω: μέλλ. -ανώσω, πρβλ. Ἀλκίνορος 3. 47: πρkm. ἀπαναίλωκα Θουκ. 7. 11: ὁρ. παθ. -ώθη ἐν αὐτ. 7. 30: ὑπερβλητ. ἀπανηλώμην Διδό. 12. 40: καταναίλω τι ἐλοσχερῶς, καταδραπάνω, ἔνθ' ἄνωτ.: — ὁ τύπος ἀπαναίλω ἀπαναί παρὰ Τιμ. Λαοκ. 101D κατὰ παθ. μετοχ. ἐνεστ.

ἀπαναίλωσις [νδ], εως, ἡ, ἡ παντελὴς κατανάλωσις, Διδό. 1. 41.

ἀπαναῖν, «κατεῖν» Ἰππ. 555.

ἀπανάστασις, εως, ἡ, μετοχισίς, μετάστασις. Διον. Ἀλ. 111, 1751. 17, Στρεβ. 4. 1. 13, σ. 293, 1. Ἰωσήφ. Ἰωνδ. 11. 1. 15, 3.

ἀπαναστάτης, ον, δ, μετάνστης, πατριζῶν ἀπ. Ἠρόδ. 273.

ἀπαναστεύω, = ἀπαναίσταμαι, Νικητ. Χρον. 1141κ.

ἀπαναστομέω, = ἀπαναστομέω, ἀνθ' οὐ εὐρηται ὡς ὁδ. γραφ. ἐν Διον. Ἀλ. 3. 40.

ἀπανατέλλω, ποιητ. ἀπανατέλλω κάμνω τι νὰ ἀνατεῖχῃ, ἐγείρω ἀπὸ .. Ὀππ. Κ. 2. 97, 563: — περὶ τοῦ ἐν Δισχὺλ. Ἀγ. 26, ἴδε ἀπανατέλλω.

ἀπαναχωρῶ, ἐπιτεταμένον, ἀντὶ τοῦ ἀναχωρεῖν, Ἀνθρ. Κρήτ. σ. 222, 228' μετὰ γεν., Θεοζύλ. Σμολκ. Ἐπιστ. 79' καὶ ἀπαναχωρήσεις, εως, ἡ, Διδό. 25. 5' ἐκτὸς ἐκτὸς ἀπαναχωρῶ πρὶν νὰ διορθωθῇ ἀπαναχωρῶ.

ἀπαναδύκευτος, ον, ἄνευ πανδοκείου πρὸς ἀνάπτυξιν, βίσις ἀνεδύκευτος, μακρὰ ἐδὼς ἀπαναδύκευτος Δημόκρ. παρὰ Στρεβ. 154. 38.

ἀπανδρίζομαι, ἀποθ. ὑπομύγω, ἀντεῖχω, ἀντρίκω, πρὸς τὸ τῆς ἀκμῆς φλογίδες εἰλωθῶν ἀπανδρίζεσθαι Καλλιστρ. Ἐπρ. 895.

ἀπανδρόμαι, γίνωμαι ἀνδρικός, ρθάνω εἰς ἡβην, ἡδύσκω, Εὐρ. Ἰων 53, Λουκ. Ἰερωτ. 26' περιγῶ, ἀπηνδρῶσθαι αἱ μῆτροι.

Ἀπρ. ἰστο ματρηα factio sunt, Ἀπρ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 6.

ἀπάνεμίζομαι, παθ., καταρρίπτωμαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, Πισύχ. ἐνθ' ἀπρεπὶ νὰ διορθωθῇ ἀπηνεμῶθῃ (κατὰ Σινίαν) ἀντὶ -θήν.

ἀπάνευθε καὶ πρὸ σπηγέοντος = θεν. ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀνεγ-

οἱ, ἐπὶ ῥο. μακρὰν, πολὺ μακρὰν, ἀπ. κίων 'Ιλ. Α. 35· φεύγον
ἐπεὶ· ἀπ. Ι. 478, κτλ. II, ὡς πρὸς μετὰ γεν. μακρὸν
ἀπὸ ... ἀποκεχωρισμένους ἀπὸ ... τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν 'Ιλ.
Ε. 189, πρὸς γ. 41· ἀπ. θεῶν, κατ' ἰδίαν, χωρὶς ἐκείνων νὰ γνω-
ρίζωσι τίποτε, Α. 549· οὕτως, ἀπ. τοκήων 'Οδ. Ι. 30.
2. πῆρρωθεν, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ' ἥδε μήνη, «τούτου
δὲ πῆρρωθεν αὐγὴ ἐγένετο, καθάπερ σελήνης» (Μιτσαρ. Γαζή), 'Ιλ.
Γ. 374.

ἀπάνοις: μέλλ. -ήσω, πάνομαι ἀνθῶν, μαραινόμεαι, ἐτραίνομαι,
'Ιπκ. 234. 44· — κατὰ τὸ πλεῖστον μεταρ., 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 1121·
ἀνανθεΙ. καὶ ἀπηνυθικότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ, ἀκόμη καὶ
μετὰ μεμαρμαμένον σώματος καὶ φυγῆς, Πλάτ. Συμπ. 196Α· οὕτως,
ἐν 'Αριστ. Πητ. 3. 10, 2, ἡ γεροντικὴ ἡλικία παραδύλλεται πρὸς ἄγχι-
νον, ἀμφω γὰρ ἀπηνυθικότα, συχν. ὡσαύτως παρὰ Λουκ.
II, ἐπὶ οἴνου, γὰρ τὴν γλυκύτητα μου, ἀρχίζω νὰ γίνωμαι, ἀπαν-
θῆσαντα 'δὲ (τὸν οἶνον) σκληρὸν γενέσθαι 'Δλεξ. ἐν «δημη-
τρῶ» Β.

ἀπάνοις, εἰς, ἡ ῥοὴ τῶν ἀνθρώπων, δηλ. ὅταν μαραινῶνται
καὶ πίπτωσι τὰ ἄνθη, κατὰ τὴν ἀπάνοις, κατὰ τὸν χρόνον τῆς
ἀπάνοις, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. Β. 9, 13.

ἀπανοίξω: μέλλ. -ίσω, ἀποδρέπω ἔνθῃ, λατ. decerpere·
ἀλλὰ τοσοῦτοί ἐμοὶ ματαίαν γλώσσαν ὡς ἀπανοίξαι, ἀλλὰ νὰ
ἐκτασθῇ τις εἰς τοῦτο οἱ ἄνθρωποι ὅα με ἔρρανον οὕτω μετὰ ἔνθῃ
τῆς μετατολῆς αὐτῶν γλώσσης! Αἰσχύλ. 'Αγ. 1662· 'Αρης φι-
λεῖ ... τὰ λῶστα πάντ' ἀπανοίξιν (κατὰ Σοφιστὸν ἀνὴρ πάντα
τὰ νθρώπων), νὰ ἀποκῶπῃ. ἀποδρέπῃ πάντας τοὺς ἀρίστους, ὁ αὐτ.
'Αποστ. 98· — Μῆσ. συλλέγω μέλι ἐξ ἄνθων, Λουκ. Α· — λ. 6: μεταρ.
ἀποδρέπω, συλλέγω, λαμβάνω, τὸ κάλλιστον μέρος πράγματός τινος,
Πλάτ. 2. 301, Λουκ. Περὶ τ. ἐπὶ μισθ. συν. 39, Φιλόστρ. 565,
πρὸς λωπίζομαι.

ἀπάνοις, τό, ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἀρίστου, ὁ «ἀνθός», «ἔστι δὲ αὐτὸν
τὸ ὄνομα ἀπάνοις καὶ κάλλιστον» Εὐστ. 782. 21· τὸ τερπνὸν τῆς
προφύρας ἀπ., ῥητορικὴ περιγραφή τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου
ἐν Περύρῳ. 'Εἰς. Προβλ. 11· ἐκλογὴ τεμαχίων ἐκ ποιητῶν ἢ
πεζῶν συγγραφέων, «ἀπάνοις φυσικῶν τε καὶ φιλοσόφων δογματιῶν
τοῦ σοφιστοῦ Σωκράτους» Μιχ. 'Αποστ. ἐν τῷ Μτθ. κώδικι τοῦ 'Αρ-
ποκρ. 58. 4· — ἀπάνοις, ὁ, συλλογὴ ἀνθρώπων, Σχολ. εἰς 'Ιλ.·
ἐν 'Αλγν. 2. 808, σημαίνει ἡ γραμμὴν μόλις ὁρατὴν, ἡ τριχοειδὲς
ἐγγύς.

ἀπανοιράζω, ὅπως τι (κοιν. ψήνω) ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, βεῖν
ἀπηνυθικότ' ὅλον 'Αριστοφ. Βάρ. 506, πρὸς 'Ορν. 1540, Φιλων
1. 065· — ἀπανοιράζομαι, τό, τὸ ἐπὶ ἀνθρώπων ὁπτηθῆναι, 'Ησύχ.
ἐν λ. γναυμάτα.

ἀπανοιράξω, ἰσοθ. ἡ, μικρὸς ἰσθὺς πρὸς ὁπτηθῆναι, «ἀπανοιρά-
ξω» οἱ πρὸς ὁπτηθῆναι ἰσθῶς, 'Ησύχ.: ὡσαύτως, ἀπανοι-
ράξω (ἴδε τὴν λέξιν) 'Αθην. 1298.

II, πῆμα ὁπτηθῆναι
ἐπ' ἀνθρώπων, εἰς γὰρ ἔνθῃ ἀποστ. παρ' 'Αθην. 110Β, «πέμ-
μας εἶδος ἀπανοιράξω» 'Ησύχ.: ἴδε Στόνρ. Μακεδ. Διάλ. σ. 69.

ἀπανοιράξω, καί τι εἰς οὐ μεταβληθῇ εἰς ἀνθρώπου, ἀπηνυ-
θικότ' ὅλον Λουκ. Νεφρ. Διάλ. 20. 4· — Παθ., ὁ αὐτ. 'Ενάλ. Διάλ.
11. 1, Περύρ. 1, κτλ.

ἀπανοιράζομαι, ἀποθ., ἀπορεύω τοὺς ἀνθρώπους ὡς μετάνο-
μι, καταδικάζεται ἡ λέξις ὑπὸ τοῦ Πολυδ. ἐν Η', 6, ὅλλ' εὐρη-
ται ἐν 'Ιπκ. 'Επιστ. 1275 ἐν τῷ τύπῳ ἀπανοιράζομαι, μεταβλη-
θῆναι ὑπὸ τοῦ Στεφάνου εἰς «ἀνθῶν», ἀλλὰ τὸν κοινὸν τύπον ἀπα-
νοιράζω εἰς Τίτ. ἐν 'Ιστ. 7. 880, 885 (ἐνθα -οῦνται).

ἀπανοιράξω, ἡ, μισανθρωπία, ἡ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀπο-
στρεφῆ, Λουκ. Τίμ. 44.

II, ἔλλειψις ἀνθρωπίνου αἰσθημάτων,
σκληρότης, «ἀπανοιράξω», 'Ιπκ. Κωκ. Προγν. 194· ἀπανοιράξω
παρὰ Πολυδ. Η', 14· ἄλλ' -ία ἐν Β', 5, Γ', 61, Δ', 14.

ἀπανοιράζομαι, παθ., γίνομαι ἀνθρώπος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς
τὸ κτήνος, 'Ερμῆς ἐν Στόβ. 'Εκλογ. 1. 1096.

ἀπάνθρωπος, ὁ, ὁ μακρὸν τοῦ ἀνθρώπου, ὅθεν, I) ἔρη-
μος, ἐγκαταλειμμένος, τῷ δ' ἀπάνθρωπος πάγω, ἐπὶ τοῦ Κου-
κάσου, Αἰσχύλ. Πρ. 20· ἀπ. ἡ γῆ Λουκ. Προβλ. 11.

II, ἐπὶ
ἀνθρώπων καὶ τῶν πράξεων αὐτῶν, ἀπάνθρωπος, σκληρὸς, ἄγριος,
Σοφ. 'Αποστ. 842· ἀπάνθρωπος διαπραγμαίνετο Διον. 'Αλ. Β. 81·
— μὴ κοινωνικός, μισάνθρωπος, τρόπος Πλάτ. 'Επιστ. 309Β· χροά
οὐκ ἀπάνθρωπος, οὐχὶ δυσάριστος, Πλάτ. 2. 54Ε, Κέτων νέωτ.
51· — ἔπρρ. -πως Λουκ. Τίμ. 35.

ἀπάντησις, μέλλ. -ατήσω, σκῶνω, ἀποπίπω, ἀπανιστά-
ναι τὴν στρατιὴν 'Πρόδ. 3. 156, Β. 133, Θουκ. 2. 70.

II, Πλάτ., μετὰ ἐνέργ. ἀπ. 6· καὶ πρμ., καὶ μέσ. μέλλ., ἐξεργασίαι καὶ
ἀπέρχονται, ἀναγνώρισις, 'Πρόδ. 9. 87· ἀπὸ τῆς πόλιος αὐτοῦ
86· ἐκ πόλεως Θουκ. 1. 61· Ποτιδαίας τε ἀπαν... αὐτοῦ 139·
ἰδίως, καταλείπω τὸν τύπον μου, μεταστασία, αὐτοῦ 2· — μεταγε-
νιέσθαι εἰς τὸν τύπον ἀπάντησιν ἀπαντῶ ἐν Εὐστ. Ποιητ. 147. 11.

ἀπάντησις, ὁ, ὁ μὴ πανοῦργος, ἀπλοῦν τε καὶ πανοῦργον
Πλάτ. 2. 96Α· — ἔπρρ. -γως Σίξ. 'Εκπ. π. Μ. 2. 77· —
ὡσαύτως ἀπανούργετος, ὁ, 'Ετμ. Μ. 163. 6· — ἔπρρ. -τως
Σχολ. εἰς Δημ.

ἀπανταῖα, ἐπὶ ῥο., ὁλοχέρως, καθόλου, Σόλων 34.

ἀπανταχῇ, ἐπὶ ῥο. (ἄπαν), ἀπανταχοῦ, ἔρρ. 'Αποστ. 217· —
ἀπανταχοῦ, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, Διόδ. 20. 57· μετὰ γεν., γῆς
Λουκ. Νεφρ. Διάλ. 9. 2· ἀπανταχοῦ = ἀπανταχοῦ, Λουκ.
Προμ. 12, Θιμιστοῦ σ. 310Β· — ἀπανταχοῦ, πρὸς πᾶν μέρος,
'Ισαΐ. 76. 9· — ἀπανταχοῦ = ἀπανταχοῦ Πλουτ. Κόμ. 41· —
ἀπανταχοῦ, «παντοῦ», ἔρρ. Ι. Τ. 517, ἀπανταχοῦ, κακεῖ
καὶ θάδε 'Δλεξ. ἐν «Μίλωνι» Ι, Μένανδ., κ. ἄλλοι ἀπ. γῆς
Δίων Κ. 69. 13.

ἀπαντῶ: παρτ. ἀπῆντων, Θουκ. 4. 127, Διορ. γ' ἐνικ.
ἀπάντη Βίων 4. 7: μέλλ. ἀπαντήσω 'Αριστ. Ρητ. π. 'Αλ. 19. 4,
Πολύδ. 4. 26, 5· καὶ μεταγεν. ἄλλὰ δοκιμώτερον -ήσομαι Θουκ.
4. 77, 7. 2 καὶ 80, Ξεν., Λυσ., κλ.: ἀπ. ἀπῆντησα ἔρρ. Φοίν.
1392, Θουκ. 2. 20: πρμ., ἀπῆντηκα 'Αριστοφ. Λυσ. 420., Δημ.
— ὁ μέσ. ἐνεστ. μετὰ ἐνέργ. σημασ. παρὰ Πολυδ. 8. 8, 6, καὶ Πό-
λυδ., κατακρίνεται ὑπὸ τοῦ Λουκ. ἐν Δελφ. 25· οὕτω καὶ ὁ πρμ.
ἀπῆντημαι Πολύδ. 2. 37, 6, Διον. 'Αλ. 6. 88, κτλ.: ἴδε Δοδ.
Φρόν. 288. Πρὸς. συναντῶ, ὑπαντῶ.

I, τὸ πλεῖστον
ἐπὶ προσώπων, κινεῖται ἀπὸ τῆς θέσεως μου πρὸς συνάντησιν τινος,
καὶ ἐν γένει, ἀπαντῶ, συναντῶ, τινὶ 'Πρόδ. 8. 9, ἔρρ. 'Ικ. 772,
Θουκ. 7. 1, κτλ.: ἀλλήλοισι ἐξ ἐναντίας ἀπ. Πλάτ. Νόμ. 893Ε·
ἀπ. τοῖς ἐμοῖσι φύσει Δημ. 1395. 5· — ἀπολ., ὁ δὲ ἀπῆν-
τῶν, πᾶς δοτὶς συμβαίνει νὰ σε συναντήσῃ, ὡς ἡ πεῖσις, ὁ τυχεῖον,
Πλάτ. Πολ. 563C· οἱ ἀπαντῶντες Δημ. 958. 16, τοὺς ἀπῆν-
τῶντας 'Δλεξ. ἐν «Ἐπικλήρῳ» Ι, τῶν ἀπαντῶντων τινὸς ἡ
αὐτ. ἐν «Θεοφράστῳ» Ι.

6) συχνάκις μετὰ πρὸς, ἀπ. τινὶ
εἰς τόπον 'Πρόδ. 2. 75, 6, 84· ἐπὶ τόπον Θουκ. 4. 70. 89, κτλ.
ἀπ. τινὶ Μαραθῶνάδε 'Ανδοκ. 14. 32· — ὡσαύτως ἔνεν ὅτε
προσώπων, παρουσιάζομαι εἰς τὸ μέρος, εἰς Κῦθικον Εὐν. 'Ελλγν. 1.
3. 13, κτλ.: ἀπ. ἐνθάδε 'Αριστοφ. Λυσ. 13· δεῦρο πάλιν ἀπ.
Πλάτ. Θεαίτ. 210Ι, κτλ. (ἴδε κατωτέρ. 3).

2) συχνάκις ἐπὶ
ἐχθρικής ἐννοίας συναντῶ ἐν μάχῃ, ἀπ. ὁρρ. (παραλειπομένης τῆς
δοτ. προσωπ.) ἔρρ. Φοίν. 1392· ἀπ. 'Αθηναίοις ἐς Τάραντα
Θουκ. 6. 34, πρὸς. 2. 20., 3. 95, κτλ.: ὡσαύτως, ἀπ. πρὸς τινὰ
'Ισοκρ. 58Β, 59Α· ἐν γένει, ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι καὶ ἀντι-
στέλλομαι, νομοθέτῃ ἀπ. λέγων. Πλάτ. Νόμ. 684D· εἰς
λόγον νομοθετικῶν ἀπ., αὐτοῦ 740Ε· ἀπ. τραχέως πρὸς τι
'Ισοκρ. 8D. Δημ. 522. 23· ἀπ. τοῖς εἰρημίοις, ἀπαντῶ, ἀπο-
κρίνομαι, 'Ισοκρ. 227C.

6) ἀπολ., παρουσιάζομαι ἐν ὁπῳ,
ἐννοῖται μετὰ τῶν ἐπιστρατευομένων κατὰ τινος, ἔρρ. Βάκχ. 782·
ὁπῳ ἀπ. ὁ αὐτ. 'Πρ. Μαν. 542.

3) συχνάκις ὡς δικανι-
κὸς ὅρος, συναντῶ τὸν ἀντίδικον ἐν δικαστηρίῳ, τῷ καλεσμένῳ
Πλάτ. Νόμ. 936Ε, πρὸς. Δημ. 995. 17, κτλ.: — συχνάκις ἄνευ τῆς
δοτ. προσ., ἀπ. πρὸς τὴν δίκην, παρουσιάζομαι εἰς τὴν δίκην,
Πλάτ. Νόμ. 936Ε· πρὸς ἢν [δίκην] οὐκ ἀπῆντα, δὲν ἐναντιόετο
ἵνα ὑπερασπίσῃ ἐαυτὸν, Δημ. 543. 18, πρὸς. 540. 23· ἀπ. πρὸς
τοὺς Οσομοθέτας, διατητάς, κλ., παρουσιάζομαι ἐνώπιον αὐτῶν,
ὁ αὐτ. 501. 27, 1011. 15, πρὸς. ἀπαντητέον· — καὶ ἀπολ., ἐμ-
φανίζομαι ἐν δικαστηρίῳ, ὁ αὐτ. 1013. 6, πρὸς. 898. 6., 1041. 6,
κ. ἄλλ.: — ἀλλὰ,

6) ἀπ. ἐπὶ τὴν δίκην, παραδίδωμι τοῦς
ἄρτους τῆς διακτῆς, ὁ αὐτ. 544. 20· ἀπ. ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις
ἀγῶσι, εἰμαι παρὼν κατὰ τὰς διαδικασίας ἄλλων ἀνθρώπων, ἀναμ-
γνύομαι εἰς αὐτὰς, ὁ αὐτ. 580. 20, πρὸς. 133. 15.

4) ἀπ.
εἰς, εἰσέρχομαι εἰς τι, ἐπιχειρῶ τι, εἰς τὸν ἀγῶνα Πλάτ. Νόμ.
830Α· ἀπ. εἰς τὴν τήρησιν, ἐρχομαι εἰς τὸ ἔσθαι τῆς ἐκτεμῆ-
σεως, Αἰσχίν. 82. 21· ἀπ. εἰς τὰς χρεῖας 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 8. 6. 1·
οὕτως, ἀπ. πρὸς τὰς μαθήσεις Πλάτ. Θεαίτ. 144Β· πρὸς τὸν
λόγον, πρὸς τὴν ἀπορίαν, κτλ., 'Αριστ. Σοφ. 'Ελεγγ. 16. 4, κτλ.
ἀπ. πρὸς τὴν τροφήν, ἀπέρχομαι πρὸς ἀναγέτην αὐτοῦ, ὁ αὐτ.
Περὶ Ψυχ. 2. 9, 8· καταφεύγω, προστρέχω εἰς τι, Δημ. 563. 23,
760. 24, κτλ.: ἐπὶ ταῦτας τὰς οἰκίας ἀπ. οἱ τραγωδοποιοί,
'Αριστ. Ποιητ. 14. 20.

II, ἐπὶ πράγματι, ἐπέρχομαι, ἀπαντῶ,
ἀπ. ἑακρὰ μοι ἔρρ. 'Ιων 940· πρὸς. Πλάτ. 4. 7· τοῖς δὲ πρὸς
ὁμῆς ὥς... τοσαύτην κωφότητα, πρὸς ὁμῶν ἀπαντῶν Δημ.
411. 26· ἀπ. μοι κραυγὴ παρὰ τῶν δικαστῶν Αἰσχίν. 23. 31·
μὴ τίς τις ἐναντίος λόγος ἀπ. Πλάτ. Φαίδρ. 101Α· οὕτως ἐν
Διον. 'Αλ. 4. 33, καὶ παρὰ μεταγεν.

2) ἀπολ., συμβαίνω, γί-
νομαι, 'Αρ. Λυσ. 420, Πλάτ. 'Επιστ. 358Ε, 'Αριστ. Πολιτικ. 5. 1. 15,
π. Τομ. 8. 7. 1, κ. ἄλλ.: τούτων ἀπαντῶντων 'Πρόδ. 8. 142
Σχολ. εἰς· — οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ., Πολύδ. 2. 7. 4.

ἀπαντῇ, ἡ, ἀπάντησις, 'Ε88.

ἀπάντη, ἐπὶ ῥο. (ἄπαν) πανταχοῦ, χεῖς ἐξέματα κύκλω
ἀπάντη, ὁλόγου, 'Οδ. Θ. 278· κῆρυξ δὲ φέρων ἀν' ὄμιλον
ἀπάντη δέλεα (ἐν τὸν κλήρον) 'Ιλ. Η. 183, πρὸς. 186· ἀπ.
πλανάμενος Πλάτ. Νόμ. 752Α.

ἀπάντημα, αἶψα, τό, (ἀπαντῶ) συνάντημα, οὐδ' εἰς ἀπάν-
τημ', ὅστις οἱμ' ἔχων κυρεῖ ἔρρ. 'Ορ. 514.

ἀπάντησις, εἰς, ἡ, ἐν τῷ πρὸς. Πολύδ. 5. 26, 8, κτλ.: ἀπ.
λαμβάνειν, εὐρίσκειν εὐκαίρην, κερτασιν, ὁ αὐτ. 12. 8, 3.

II, ἀπάντησις ἐν συζητήσει, ἀπόκρισις, πρὸς τι 'Αριστ. Σοφ.
'Ελεγγ. 17. 12, Μεταφ. 3. 6, 3· ἀπ. ποιεῖσθαι, ἀποκρίνεσθαι,

Πολύδ. 5. 63, 7· προσφιλής κατ' ἀπ., ἐν συνδιαλέξει, δ' αὐτ. 10. 5, 6· πρὸλ. Πλούτ. 2. 803F.

ἀπαντιτέον, ἔμμ. ἐπὶ τοῦ ἀπαντάω, δεῖ ἀπαντᾶν, ἢ ἀπαντῆσαι· ἀπ. μοι εἰς τὴν στοάν Πλάτ. Θεαίτ. 210D, ἀπαντῆκ' ἐπὶ πρ. ἐπιτεταμ. ἀντὶ ἀντικρύ, ἀκριβοῶς ἀπέναντι, τινός Δημ. 99.1, Λουκ. Ἑβρ. 5· δ' ἀπ. λόφος Ξεν. Ἑλλ. β. 4, 4.

2) σαφῶς, φανερώς, Ἰππ. π. Ἀρβ. 807. ἀπαντίον, ἐπὶ πρ. ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀντίον, ὅμοιον τῷ ἀπέναντιον, ἀκριβοῶς ἀπέναντι· εἰς τὴν ἀπ. ἀκτὴν Ἰερ. 7. 34; πρὸλ. Σκύλακα ἐν Μυλλέρ. Γεωγρ. 1. 90.

ἀπαντῆτω, ἀνασύρω ἀπὸ τινος· ἀπ. χθονὸς ὕδρισμα θνητῶν Εὐρ. Ὀρ. 1041· ἐξέλω, ἀνέλω, ἀφαιρῶ· πόνους τινὶ Δίσχ. Πρ. 84· ἀπ. τὸ ὕγρον Ἀριστ. Πρὸλ. 2. 41· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐπὶ γένω (δ' ὅδε). II. μ. αἰτ. μόνον ἐλαφρύνω, σμικρύνω, ἐλαττώ, βάρος ψυχῆς Εὐρ. Ἀλκ. 354· τὰ σώματα διαταίς ἀπ. Πλάτ. Πολ. 407D. — Ἐν τῷ Παθ., Πλούτ. Ἀλφ. 57, Φίλων 1. 286. — Ἐντεῦθεν ἔμμ. ἐπὶ τοῦ ἀπαντῆτεον, πρέπει τις νὰ ἀντὶ ἢ νὰ ἀντιῆται, ν' ἀνασύρῃ, ὥσπερ π. γ., Γεωγρ. 6. 18.

ἀπαντῆσεις, εἰς, ἢ, τὸ ἀπαντῆειν, ἀνασύρειν ὥσπερ, Ἀριστ. Πρὸλ. 2. 33, 1.

ἀπάντομαι, = ἀπαντάω, Εὐρ. Ρῆσ. 901, ἐν τμήσει. ἀπάντοτε, ἐπὶ πρ. πάντοτε, ἐκάστοτε, Ἀπολλών. π. Συναξ. 152, κ. ἄλλ., Α. Β. 595.

ἀπάνω· μέλλ. -ύσω [ῶ]: τελειώνω ἐντελῶς, τελῶ, νῆες ἀπῆ- νυσαν οἰκάδε (ἐνν. ἐξόν), τὰ πλοῖα ἐτέλεσαν τὴν πρὸς τὴν πα- τριὰν πλοῦν, Ὁδ. Ἡ. 326; — Παθ., Κόνιν. Σμ. 5. 1.

ἀπάνωθεν, ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους, ἀπὸ τῆς κορυφῆς, τοῦ τείχους Ἑλλ. (Βασίλ. Β' α', 24).

ἀπαξ, ἐπὶ πρ. (ἀντὶ ἀπάκις, ὡς τὸ πολλάκις καὶ ἐξάκις, κτλ.)· — μίαν φοράν, μόνον μίαν φοράν. ἀπαξ διὰ πάντος, ὡς τὸ Λατ. semel (Βεντλ. Ὀρατ. Σάτ. 2. 8, 24), κατὰ πρῶτον ἐν Ὁδ., ὅτε τ' ἄλλοι ἀπαξ θνήσκουσιν Μ. 22· ἀπαξ.. ἀπὸ θυμὸν ἐλῆσαι αὐτοῖσι 350· πρὸλ. Εὐρ. Κύκλ. 600· οὐχ ἀπαξ μόνον, πλὴν ἢ ὅπαξ, Δίσχ. Πρ. 209· ἀπαξ.. κοῦγ' οἷς Σφ. Ο. Κ. 1208· πολλάκις καὶ οὐχὶ ἀποξ Ἡρόδ. 7. 46· πολλάκις τε κοῦχ ἀπαξ Σφ. Ο. Τ. 1275· οὐχ ἀπαξ ἀλλὰ πολλάκις Ἀντισθ. 111. 45, Πλάτ. Νόμ. 711Α· οὐ δις ἀλλ' ἀπαξ μόνον Ἀριστ. Πολιτ. 4. 15, 1. ἀπαξ ἔτι, ἀκόμη μίαν φοράν, ἀκόμη ταύτην τὴν φοράν, Δίσχ. Ἀγ. 1322· ἀπ. ἔστιν ποδοῖν, εἴς τετραγωνικούς πόδας (1 Χ 2), κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ δυοῖν δις (2 Χ 2) = τέσσαρες, Πλάτ. Μένων 82C. 2) μετὰ γέν., ἀπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἀπαξ ἔτος ἐκάστον Ἡρόδ. 2. 59., 4. 105· ὡσαύτως, ἀπαξ ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ὁ αὐτ. 2. 132. II. ἄνευ ἐννοίας ἐνὸς ὁρίμητι- κῆς κατέβην τῶν μορίων εἴπερ, θῆν, ἐπεὶ, ὡς, ὅταν, ὡς τὸ Λατ. ut scilicet, ἐὰν ἀπαξ, ἀποῦ ἀπαξ, εἴπερ ἵσπεῖσιν γ' ἀποξ, ἐν ὅπαξ ἔκαμες σπονδάς, εἰρήνην, Ἀριστοφ. Ἀγ. 307· πρὸλ. 923· ἢν ὅπαξ ἔκαμες σπονδάς, εἰρήνην, Ἀριστοφ. Ὀρν. 342· ἂν ἀπαξ τις ἀπο- θάνῃ Ἀμφι ἐν Ἰγνακοκρατίᾳ 1· ἐπειδὴ περ γ' ἀπαξ ἐμοὶ αἰσούδον παραδέδωκα Ἀριστοφ. Σφ. 1129· ἐπεὶ ἀπαξ ἐτα- ράγησαν ὅσων. 7. 44· ὡς ἀπαξ ἤρετο Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 58· ἐπεὶ ἀποξ αὐτοῖς φίλος ἐγένετο ὁ αὐτ. Ἀν. 1. 9, 10, πρὸλ. 3. 2, 25, Ἰσοκρ. 283D· ὡς ἀπαξ.. ἐγκλήματα.. ἐταράχθη Δημ. 277. 23· οὐτὸς μετὰ μετοχ., ἐπὶ γὰρ ἀπαξ πεσόν.. ἀπὸ Δίσχ. Ἀγ. 1019· ἀπαξ θανόντος οὕτως ἔστ' ἀνάστασις ὁ αὐτ. Εὐμ. 1148· ἀπαξ ἐλθόντες Πλάτ. Παρμ. 105E. — Πρὸλ. εἰσάπαξ, (Περὶ τῆς βίτης ἴδε ἐν ἀ ἀπορριπτικῇ καὶ ἐν τῇ ἰδέ. ἀμὰ ἐντεῦθεν τὰ ἀ-παξ, ἀ-παξ, ἀ-πλῶς, πρὸλ. Ξανσκρ. sakri (ἀπαξ)· Λατ. semel, s'mplex, singulis).

ἀπαξ-ἀπαξ, ἀσα. ἄν. ὁλος, η. ὁ ὅμοῦ ἢ διὰ μιᾶς, ὁλόκληρος, περιτρέχων τὴν γῆν ἀπαξάπασαν, ὁλόκληρον, ὅλην διὰ μιᾶς, Ἑρμπαπ. ἐν Ἀθηναῖς γοναί· 1· ἡμέρα ἀπ. Σεράτις ἐν Μυρμι- δούσιν 1· ἀπαξάπον εἰναρχ. ἐν Πορφυρ. 1. 16· — τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ἀριθ., πάντες ἄνευ ἐξαίρεσεως, μὴ Δ', ἀλλ' ἀπαξά- παντες Ἀριστοφ. Πλ. 111, εὐρὺν ἀπαξάπαντα κατακεκλει- μένα, πάντα ἀνεξαίρετως, αὐτοῖσι 206, κ. ἄλλ.

ἀπαξ-απλῶς, ἐπὶ πρ. ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς, γενικῶς, καθό- λου, Σέτ. Ἑμπ. π. Μ. 7. 428, Λουκ. Περσ. 3. ἀπαξία, ἢ (ἀξίος) ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν Στωϊκῶν, ὁλιψία ἥθικῆς ἀξίας. ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀξία, Ἀφρ. Ἐπίκτ. 1. 2, 10, Σέτ. Ἑμπ. π. Μ. 11. 62.

ἀπαξίος, ὡν, = ἀνάξιος, τινός Πλάτ. Νόμ. 645C. II. οὐκ ἀπ. [ἴσσι], μετ' ἀπαρ., Πλάτ. Ἐπιστ. 324D. — Ἐπίκρ. -ίως Ἰαμβλ. Μυστ. 5. 6.

ἀπαξίω, ἀπορριπτικῶς ὡς ἀνόσιον, δὲν ἀναγνωρίζω, Λατ. dedig- nari, τὴν ἢ τινα ὅσων. 1. 5, Πολύδ. 1. 67, 13, κτλ.: — Ὁσαύτως, ἀπ. μὴ, μετ' ἀπαρ., Πλουτ. 10. 14, β. 2) ἀπ. τί τινος, θεωρῶ τι ἀνάξιον τινος Ἀριστ. π. Κόσμ. 1. 1· Λουκ. περὶ τοῦ Οἴκου 2· — ὡς ἐν τῇ μίσ. κύμα, λέσχος ἀ ἀπηξιώσατο, ἰδωρῶσαν αὐ- τὰς ἀνάξιας τῆς.., Δίσχ. Εὐμ. 367· — Παθ., θεωροῦμαι ἀνάξιός τινος, λόγου Κλήμ. Ἀλ. 84.

ἀπαξίωσας, εἰς, ἢ, ἀπόρριψας, περιτρέχων, Πολύδ. Ἀποσπ. 42, Διον. Ἀλ. 1. 9.

ἀπαξίω· ὁ ἀπαξίω· ἰσονομοῖ· Πλούτ.

ἀπαύρις, ὡν. Ἀφρ. ἀντὶ ἀπηύρις.

ἀπαπατ, = ἀπαπατᾶν, ἀπαπατᾶν, φεῦ, ἀπαπατᾶν, φεῦ Ἀριστ. Σρ. 309.

ἀπάπας, ὁ, παπῆς μὴ παπῆς, ὅτι τῷ παπῆς εἶναι συναπολῶ- λεκας ὅπαν τιμὴν καὶ σοῦ καταχρῶντοισι τὰ παιδάρια ἐπιλεγοντα τὸ παπῆς ἀπάπας· Εὐστ. Πονηράτ. σ. 41. 17.

ἀπάπης, ἢ, φυτόν τι μετὰ κιστίνου ἄνθους· καὶ ὁδοντοῦ φύλλον, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 7. 2, 1 (ἐνθ' ἡ Ze Wimmer) 7. 8, 8 καὶ 11, 3, ἐκ τοῦ Οὐρῷ. κῶδ. ἀντὶ τοῦ κοινῷ ἀπάπης ἢ ἀράκη.

ἀπαπαπατ, = ἀπαπατᾶν, Σφρ. Φ. 746.

ἀ-παππος, ὡν, ὁ μὴ ἔχων παππὸν· μεταρ. φάος τῶς εὐκ ἀπαππον Ἰδαίου πυρός, φῶς ἔχον τὴν καταγωγήν αὐτοῦ ἐκ τοῦ πυρός τῆς Ἰδέας, Δίσχ. Ἀγ. 811.

ἀπάπτω, ἰων. ἀντὶ ἀφάπτω.

ἀπαράδωτος, ὡν, ὅν δὲν δύναται τις νὰ παραῇ ἢ μεταβῇ, Πλούτ. 2. 210F, 745D.

II. ἰνεργ. ὁ μὴ μεταβαλὼν εἰς ἐτε- ρον, π. γ. ἐπὶ ὑποργήματος ἢ αἰωήματος, ὅθεν ὁ μὴ παρεργόμενος, μὴ φθειρόμενος, ἀμετάβλητος, Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. 2', 24. 2) ὁ μὴ παραβαλὼν, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰ. 18. 8, 2. — Ἐπίκρ. -τως Ἀφρ. Ἐπίκτ. 2. 15, 1.

ἀ-παράδωστος, ὡν, ὁ μὴ φύων παραφύδα, κοιν. κοιλολο- γία, ἐπὶ ζῴων, ὅλα ἢ ἐλάττω, ἢ κυπάριστος, ἢ πεύκη, τὰ δὲ φύοντα παραφύδα λέγονται παραδωστικά, ὡς π. γ. ἢ ἀμπέλος, ἢ ῥέα, κτλ. Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 2, 5.

ἀ-παράδωτος, ὡν, ὁ μὴ ἔχων ὅμοιον ὅστις νὰ παραβλήῃ πρὸς αὐτόν, ἀσύγκριτος, ἀνόμιμος, Ὀριγένης.

ἀ-παράδωτος, ὡν, ὁ ἀνευ παρακαταθήκης, ἐνεχόρου, κρίσιν ἀπαρ[ά]βολον Ἐπίκρ. Κερκ. 3206, ἴδε παρὰ βολος III.

II. Ἐπίκρ. ἀπαράδωτος, ἀνευ κινδύνου, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 141.

ἀ-παράγγελλτος, ἐπὶ πρ. ἀνακλειόμενος, Σουῖδ., ἀπαράγγελλ- τως συνέδωλον ἀλλήλοις Πολύδ. 16. 3, 1.

ἀπαράγγελλτος, χωρὶς ν' ἀναγνώσῃ τίς τι, ἀπαράγγελλτος ὑπο- γράφειν χάριτας· Σουῖδ. ἐν λέξει Πουλίχερις.

ἀ-παράγραπτος, ὡν, ἀναφαίρετος, ἀνεξαίρετος, ἀμετάβλητος, ἰεπιστολάς, αἱ ὁρας αὐταῖς καὶ νόμος ἐστὶν ἀπαράγραπτος· Ἰησοῦς τ. 7, σ. 212, 23. — Ἐπίκρ. -τως Ἀρβ. σ. 974.

ἀ-παράγραφος, ὡν, ἀπορριπτικός, ποσότης Πολύδ. 16. 12, 10.

ἀ-παράγωγος, ὡν, ὁ μὴ παρασπόμενος, σταθερός, διαρκής, εἰ· ὡν τὸ μόνιμον καὶ ἀπαράγωγον τῆς ἀρετῆς ἐπιμορφίτε- ται Ἰεροκλ. π. Προνοίας 158. — Ἐπίκρ. -γίως ὁ αὐτ.

ἀ-παράδειγματος, ὡν, ὁ ἀνευ παραδείγματος, ὁ μὴ βε- βαιοῦμενος διὰ παραδείγματος, ὁ μὴ ἀποδείκνυς, Πτολεμ. Τετραβ. 170. — Ἐπίκρ. -τως Ἐπίκτ. Ἐπίκτ. Ἰλ. σ. 27. 5.

ἀ-παράδεκτος, ὡν, ὁ μὴ δεκτός, Ἐκκλ. καὶ Γραμμ. II. ἔνεργ. ὁ μὴ παραδεχόμενος, ὁ μὴ ἐπιδεκτικός, μετὰ γέν., μαθημα- τῶν Μίμων σ. 4. ἐκδ. Ὁρέλλη· μεταβολῆς Ὀριγ. κατὰ Κέλσ. σ. 151. — Ἐπίκρ. -τως Βυζ.

ἀ-παράδεκτος, ὡν, ὁ μὴ κυρούμενος ὑπὸ παραλλήλων χωρίων ἢ ὁ μὴ συνιστάμενος ἐξ ἀποσπασμάτων, Διογ. Λ. 7. 181· ἐντεῦθεν παρὰ Ἰραμ., ἀπαράδεκτα, λέξεις ἢ φράσεις ἄνευ παραβλήσεως τοῦ ἡρώμα- τος τοῦ συγγραφέως· ἐξ οὗ εἶναι εἰλημμένοι, Γρηγόρ. Κορίνθου (Β') σ. 348. 2) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος σύγκρισιν, ἀσύγκριτος, τὸ τοῦ παντοκράτορος Θεοῦ ἀπαράδεκτον Ἰγνατ. Ἐπιστ. π. Τραλλ. 5, σ. 62 ἐκδ. Coisl.

ἀ-παράθραυστος, ὡν, ὁ μὴ θραυόμενος, ἀδιόσειστος, ἀσάλευ- τος, τὴν πίστιν συντηρήσειν ἀπαράθραυστον Ἀθαν. τ. 2, σ. 229D.

ἀπαραιρημένος, ἰων. μετοχ. παθ. πρkm. τοῦ ἀφαιρέω.

ἀ-παραιρητος, ὡν, I. ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ καμπύμε- νος διὰ δέξαιον, ἀκαμπτος, ἀνεκλίνατος, ὀμεικτικός, Σαλμων Λουκ. 198. 5· Θεοφ. Πλάτ. Νόμ. 907B· δίκη Δημ. 772. 25· δίκαστος Λυκούργ. 148. 4· ἀπ. εἶναι περὶ τι Πλουτ. Πύρρ. 16· — Ἐπίκρ. -τως, ἀδυσωπήτως, ἀμειλκτικῶς, ἀτρέπτως καὶ ἀπαραιτήτως ὅσων. 3. 84· ἀπ. ἔχειν πρὸς τινα Πολύδ. 22. 14, 15· — ἀπ. ἔχειν πρὸς τινα Πλουτ. Πανλ. 3.

II. ἐπὶ παῖδων, κτλ., ἢν δὲν δύναται τις νὰ ἀπορῇ διὰ δέξαιον, ἀφροντος, ἀνηλέως, τι- μωρὰ ἀνιδύαρχ. 93. 8· κολάσις Γίμ. Λουκ. 104D· ὀργή, κατη- γορία, Πολύδ. 1. 82, 9, 12. 12, 4· — ἐντεῦθεν = ἀνήμετος Πολύδ. 4. 24, 6· ἀμρτῖα, ἀσυγχώρητος, ὁ αὐτ. 33. 8, 5. 2) ἐν εἰς, δύναται τις νὰ ἀρνήσῃ ἢ ἀπορῇ, ἰκτέχυμα Πλούτ. 2. 950F.

ἀ-παράκλητος, ὡν, ἀκάλυπτος, ἀνυπτος, φανερός, γυμνὴ καὶ ἀπ. κατηγορία Πλάτ. Πλάτ. 10. 29. — Ἐπίκρ. -τως, φανερός, Πλάτ. Πλ. 538C, Εὐθύδ. 294D. — Συγκρ. -άτερον Δίων. 16. 67. 3.

ἀ-παράκλητος, ὡν, ὁ μὴ παρακληθείς, ἐκούσιος, ἰσχυρ. 2. 98 καὶ παρακαλούμενος καὶ ἀπαράκλητος Πλούτ. 2. 403D, πρὸλ. Σουλγ. Ἐπίκρ. 2271. 28.

II. ἀπαρηγόρητος, Σχόλ. εἰς Δί- σκ. Πρ. 185· ἀπαράκλητος συμφορὰ Κύριλλ. Ἀλφ. 5, ἀδυσώ-

πτος. I. Μόσχ. Λεωμιν. Πεν. κ. 50, σ. 1076: —'Επίρρ. ἀπαρ-
κλήτως Σχόλ. Βεν. εἰς 'Ιλ. Ψ. 42, καὶ ἀπαράκλητα Ποιμ.
ἀ-παρκολύθιτος, ον, ἀκατάλητος, ἀκατανόητος, 'Τζέτζ.,
Λου. 5. II. ἀλόγιστος, ἀπρονόητος, προπετής, Βασ. τ. 1. σ.
508E: —'Επίρρ. -τως, ἐσπευσμένως, ἀσκέπως, Μ. 'Αντων. 2. 16.
ἀ-παράλειπτος, ον, ὃ ἄνευ παραλείψεως, συνεχής, πλήρης,
'Αἰ. Τρολ. 241, Εὐσ. 'Ιστ. 'Εκκλ. 1. 1. —'Επίρρ. -τως 'Εκκλ.
ἀ-παράλειπτος, ον, = ἀπαράτελτος, Φερεικρ. ἐν 'Αδύλ. 70,
ἴδε Πολύδ. Β'. 35.
ἀ-παράληκτος, ἐπίρρ., ἀδιακόπως, ἀπαύστως, Σουλ. 'Επιγρ.
2271.7.
ἀ-παράληκτος, ον, ὃ μὴ κυριευθεὶς, ἀνάλωτος, ἀπρόρητος, 'Ιω.
Μαλαλ. σ. 109, 3.
ἀ-παράλλακτος, ον, ὃ μὴ μεταβαλλόμενος ἢ μεταβληθεὶς, ἀμε-
τάβλητος, Διον. 'Αλ. 2. 71, Διοδ. 1. 91, Πλουτ. Τιβ. Γράμ. 3: —
μετὰ δὲ, ἀκριβῶς ὅμοιος, ἀπαράλλακτος, 'Ωριγέν. —'Επίρρ. -τως
'Αθην. 26A, κτλ. 'Εννεύειν τὸ ῥῆμα ἀπαράλλακτικῶ. Βυζ.
ἀπαράλλαξις, ἡ, τὸ ἀμετάβλητον, Πλουτ. 2. 1077C, Σέξτ.
'Εμπ. π. Μ. 7. 108.
ἀ-παράλογιστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀπατήσῃ, 'Ιαμβλ.
βίος Πινθ. 115. —'Επίρρ. -τως 'Αποστ. Διατ. 2. 25, σ. 240, 31.
II. ἐνεργ., ὃ μὴ ἀπατῶν, Κύριλλ. 98D, «ἀπαράλογιστον» ἀψευ-
δές, ἀληθές, 'Πισχ.
ἀ-παράλογος, ον, ὃ οὐχὶ ἄνευ λόγου ἢ μεθόδου, 'Ιαμβλ. βίος
Πινθ. 182.
ἀ-παράλυμντος [ῥ], ον, ὃ μὴ παραλυμνηθεὶς, ὃ μὴ παθὼν
φθορὰν, νεκρὸς Νικήτ. Χων. π. 'Αγαλμ. κτλ. Κωνσταντινουπόλεως
855. 22.
ἀ-παραιμύτης, ἑς, ὃ μὴ μεμιγμένος, ἄμικτος, Σχόλ. εἰς 'Οδ.
B. 341.
ἀ-παράμιλλητος, ον, πρὸς τὴν ὁποῖον οὐδεὶς δύναται νὰ ἔλθῃ
εἰς ἀμίλλαν, ἀνυπέρβλητος, 'Ιωσήφ. 'Αρχ. I. 8. 7, 3.
ἀ-παράμιλλος, ον, (ἀμίλλα) = τῷ προηγ., Εὐσε. Πονημάτια
208. 33. κτλ.
ἀ-παραιμύθητος [ῥ], ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ καταπεισῇ ἢ
ἱκετεύσῃ, ἀδυσώπητος, Πλάτ. 'Επινωμ. 980D, Πλουτ. 2. 629A: —
οὕτως, ἀπαρηγόρητος, ἀθυρία ὁ αὐτ., Κράσσ. 22: — οὕτως, κακὸν
'Ηλ. 1. 14. 2) ἀδιόρθωτος, ἐν τῷ ἐπίρρ. -τως Πλάτ. Νόμ.
731D. II. ἐπὶ περιστάσεων ἢ καταστάσεως, ὃ στερούμενος
παρηγορίας ἢ ἀνακουφίσεως, Πλουτ. 2. 332D, 187B.
ἀ-παράμυθος, ον, = τῷ προηγ., ἀδυσώπητος, ἀμειλικτος, Κέρσ.
Δισχόλ. Πρ. 185: ὃ μὴ παρέχων παρηγορίαν, ἔμμη πωλικὸν Ψευ-
δο-Εὐρ. 1. Δ. 620. ['Ἐν Δισχόλ. ἀπ- χάριν τοῦ μέτρου].
ἀ-παράνοικτος, ον, ὃ οὐχὶ ἀνοικτός, 'Εκκλ.
ἀ-παράπειστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ παραπεισῇ, Διον.
'Αλ. 8. 61.
ἀ-παράπιδιστος, ον, ἀνεμπόδιστος, καθάρης, διαυγής, διὰ-
νοια 'Ικείσ. παρ' 'Αθην. 689C: ὁρμητὴς 'Ηλ. 5. 3. 13. —'Επίρρ. -τως
'Αρχ. 'Επίκτ. 2. 13, 21, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 1. 178.
ἀ-παράπολητος, ον, ὃ μὴ παραπεποιημένος, ἀνόθευτος, γνή-
σιος, Κύριλλ. 'Αλ. —'Επίρρ. -τως ὁ αὐτ.
ἀπαράρροπος, ον, ὃ μὴ παραρρέπων, ὃ μὴ κλίνων πρὸς τὸ ἑτε-
ρον μέρος, ἰσθρροπος, 'Ανέκδ. 'ΟΕ. 3. 208.
ἀ-παρσάλευτος, ον, ἀδιάσειστος, 'Ιω. Χρυσ. κλ. —'Επίρρ.
-τως 'Επιφάν.
ἀ-παρσάμαντος, ον, ἀσημειωτος, 'Εδδ. (Μακκ. Β' 1, 36),
Βισίλ.
ἀ-παρσσημειωτος, ον, = τῷ προηγ., Διοσκ. Προοίμ.
ἀ-παρσσημος, ον, ἀπαρσσημωτος, ἀκίβδηλος, Κύριλλ. κατὰ 'Ιουλ.
σ. 25. 2) = ἀπαρσάμαντος, Γραμμ.
ἀπαρσσκευασία, ἡ, ἑλλειψὶς ἐτοιμασίας, 'Ιππ. π. διατ. 'ΟΕ. 395.
ἀπαρσκειύαστος, ον, = τῷ ἐπομ., ἄμρ. ἐν Ξεν. 'Αν. 1. 1. 6,
1. 5, 9, (ἐν τῷ συγκρ.), κτλ. ἀλλ' εὐρηται ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ παρὰ
μεταγεν. —'Επίρρ. -τως 'Αριστ. Ρητ. π. 'Αλ. 9. 11.
ἀ-παράσκευος, ον, ὃ ἄνευ παρσκειυῆς, ἐτοιμασίας, ἀνέτοιμος,
'Αντιφών 131, 28 (ὑπερβ.) Θουκ. 2. 87: ἀπαράσκευὸν τινα λα-
βεῖν Ξεν. Κύρ. 7. 5, 25: ἀπ. ληφθῆναι Δημ. 1017. 17: ἀπ. πρὸς
τι Πολύδ. 1. 49, 4: ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἀπόστασις Θουκ. 3.
13. —'Επίρρ. ἀπαρσκειύως ἔχειν, διακρίσθαι Πολύδ. 1. 45, 7,
14. 10, 7.
ἀπαρσπάζω, 'Επίρρ. χωρὶς νὰ συρῇ τις κατὰ μέρος, στε-
ρῶς, ἀσχεύτως, Βασιλικ. τ. 1. σ. 11.
ἀπ-ἀρᾶσσω, 'Ατ. -ττω, μέλλ. -ξω: — ἀποτέμνω, ἀντικρὺ
ὁ 'ἀπάρᾶξε [τὴν αἰγὴν] 'Ιλ. Π. 116: ἀποτέμνω καὶ βίπτω κάτω,
ἀπρόρροεν δὲ χαίμας.. κόρη Ψ. 497: ἀπ. τοῦ ἵππου τοὺς πό-
δας 'Ηρόδ. 5. 112: κράτα βίου Σοφ. Τρ. 1015. 2) φονεύω
ἢ ἐκδιώκω, ἐξολοθρεύω, 'Ατ. decutere, τοὺς ἐπι-
βάτας ἀπὸ τῆς νηὸς 'Ηρόδ. 8. 90: τοὺς ἀπὸ τοῦ πολέμου
καταστρώματος ὀπλίτας ἀπ. Θουκ. 7. 63: — Πισχ. ἀπ. μετοχ.
ἀπαρᾶγθεις Διον. 'Αλ. 8. 85. 2) = ἀπαλίσσω, ἴδε ἐν λ. ἀχρε.

ἀ-παρσχημάτιστος, ον, ὃ μὴ παρσχηματίζομενος, ὃ μὴ μετα-
βάλλων σχῆμα, ὁρος γραμμ., «πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον ὅπαθες εἰς
ν λῆγον, ἢ εἰς ρ, ἢ εἰς σ, εἴτε θηλυκὸν, εἴτε ἀρσενικόν, εἴτε οὐδέτε-
ρον ἀπαρσχημάτιστον ἀρσενικόν, εἴ ἔχει δίχρονον ἐκτείνειν αὐτὸ
ὅτελει», 'Ηρωδιαν. ἐν 'ΟΕ. 'Ανεκδ. 3. 282, 13.

ἀ-παρσχηρῆτος, ον, ὃ μὴ παρατηρούμενος ἢ ὃ μὴ παρατηρη-
θεὶς, ὃ ἔνευ παρατηρήσεως 'Ωριγέν. τ. 3. 619B. 2) ὃ μὴ πα-
ρατηρῶν, ἀπρόσεκτος, Βασιλ. —'Επίρρ. -τως Πολύδ. 3. 52, 7, 14,
1, 12.

ἀ-παράτελτος, ον, ὃ μὴ ἔχων τὰς τρίγας παρατετελεμένες, μαθη-
μέναις, πινῶν, ῥυπῶν, ἀπαράτελτος 'Αριστοφ. Λυσ. 270, Λουκ.
π. 'Ορχ. 5.

ἀπάρατος, ον, διάφ. γραφ. ἀντὶ ἐπάρατος, Πλουτ. 239E.
καθ' 'Ἡσυχ. «ἀπάρατον» ἀπευκτόν.

ἀ-παράτρεπτος, ἀγύριστος, ἐπὶ ἱματίων «ἀπαράτρεπτα ἱμάτια»
τὰ καινὰ καὶ πρὶν ἢ γυμῆναι ἱμάτια» Α. Β. 29. 18. II. ἐπὶ
προσώπων καὶ πραγμάτων, ἀκαμπτos, ἀδυσώπητος, ἀμετάβλητος, τὸ
βέλτιστον ἀπαράτρεπτον καὶ ἀπαράστατον, Πλουτ. 2. 743D: αὐστη-
ρῶς δικαίος, δικαστὴς Πολύδ. Π' 10. —'Επίρρ. -τως Μ. 'Αντων.
1. 16.

ἀ-παράτρωτος, ὃ μὴ παθὼν βλάβην, Φωτ. Βιβλ. 157. 10.

ἀ-παράφθορτος, ον, ὃ μὴ ἐφθαρμένος, ὃ μὴ βεβλαμμένος, ἄφθο-
ρος, 'Εκκλ. —'Επίρρ. -τως, 'Εκκλ.

ἀ-παράφθορος, ον, ἀφθαρτος, ἀδιόφθορος, Κύριλλ. 'Αλ. 334B.

ἀ-παράφυλακτος, ον, ἐκ τοῦ ὁποῖου δὲν δύναται τις νὰ φυ-
λαχθῇ, Γραμμ. II. (ἐκ τοῦ μέσ.) ἀμελής, ἀπρόσεκτος, Σχόλ.
εἰς Εὐρ. 'Ιππ. 657. —'Επίρρ. -τως Εὐσεβ. 'Ιστ. 'Εκκλ. 4. 7.

ἀ-παρᾶχακτος, ον, ὃ μὴ παρᾶχακθεὶς, ὃ μὴ κίβδηλος, Δη-
μόκρ. παρὰ Γαλ. 14. 135: πρὸλ. 'Ἡσυχ. ἐν λεξ. ἀπαρᾶσημον. —
'Επίρρ. -τως 'Ωριγέν.

ἀ-παράχυτος, ον, εἰς ὃν οὐδὲν ἔχει χυθῆ, ἄμικτος, οἶνος Δη-
μόκρ. παρὰ Γαλ. 10. 832: ὕδωρ 'Ηλ. 5. 16: ἐν γένει, καθάρης,
Πλουτ. 2. 988C.

ἀ-παρᾶχότης, ον, ὃ μὴ παρᾶχότης, ὃ μὴ ὑπαχωρῶν, Πολύδ.
2. 61, 3: —'Επίρρ. -τως, διακρίσθαι περὶ τινος ὁ αὐτ. 5. 106,
5.

II. ἀνένδοτος, Διον. 'Αλ. 10. 19, Πλουτ. 2. 10A.

ἀπαράβολος, ἴδε ἀπαράβολος.

ἀπαργία, ἡ, βοτάνη ἐκ τοῦ γένους τῶν ἐπιγειοφύλων, Θεοφρ.
'Ιστ. Φ. 7. 8, 3.

ἀπαργμα, ατος, τό, = ἀπαργχῆ, (ὃ ἴδε), καὶ ὡς ἔκτενον οὗτω καὶ
τοῦτο τὸ πλεῖστον (ἀν οὐχὶ πάντως) κατὰ πληθ., 'Αριστοφ. Πέρ. 1036,
Λυσ. 106: ἀπαργματα ὧν αἱ ὥραι φέρονται ἐν Σουλ. 'Επιγραμ.
(Περσθ.) 24651. II. ἐν Δισχόλ. 'Αποστ. 381: = μασχα-
λίσματα.

ἀπαργυρίζω, μεταβάλλω εἰς ἀργύριον, ἐπλ. ἐφαργυρίνω, πωλῶ,
τὸν οἶνον καὶ τὰ ὄψα ἀπαργυρίζειν Θεμιστ. 292D.

ἀπαργυρισμός, ὃ, τὸ πωλεῖν τοὺς μετρηταίς, Γλωσσ.

ἀπαργυρῶς, = ἀπαργυρίζω, ἐφαργυρίνω, δοῦλος μὲν ὧν
πραθίσεται ἵνα ἀπαργυρωθῇ ἢ ἀποχυρῶσθαι 'Αρτεμίδ. 1. 50,

ἀ-παρέγκλιτος, ον, ἀκαμπτos, αὐστηρῶς, 'Αλγν. II, ὃ
μὴ βλαπτέος, ὕψιστος 'Ιαμβλ. βίος Πινθ. 13.

ἀ-παρέγκλητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ προσβάλῃ, ἀπρόσ-
βλητος, 'Ιωσήφ. 'Αρχ. I. 15. 8. 1: — ἀμεμπτος, τέλειος, Τιμ. Λοκρ.
95A. 'Αρχ. 'Επίκτ. 4. 1, 161. —'Επίρρ. -τως, ἀναμειβητικῶς,
Διοδ. 4. 78.

ἀ-παρέγκλυτος, ον, = ἀπαράχυτος, ὃ μὴ μεμιγμένος, 'Αθην.
27A.

ἀ-παρεμπόδιστος, ον, = ἀπαρᾶπιδιστος, (ἀνθ' οὗ εὐρηται
συνθῆκας ὡς διάφ. γραφ.), Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 1. 147. —'Επίρρ. -τως,
Γραμμ.

ἀ-παρέμφατος, ον, (παρεμφαίνω) ὃ μὴ παρεμφαίνων ἢ ὁρί-
ζων τι, μετὰ γεν., Γραμμ., ἴδε Schäf. ἐν Διον. 'Αλ. περὶ Συνθέσ. σ.
83.

II. ἡ ἀπαρέμφατος (ἐπλ. ἔγκλισις), ποσὴν ἰνφίπλι-
νις, Διον. 'Αλ. περὶ Συνθέσ. 5, 'Απολλών, περὶ Συντάξ. 226 κτλ.
οὕτω καὶ οὐδετέρως, τὸ ἀπαρέμφατον Σέξτ. 'Εμπ. π. II, 1.
204. —'Επίρρ. -τως, κατ' ἀπαρέμφατον (ἐγκλιν), 'Απολλών, περὶ
Συντάξ. 78, πρὸλ. παρῆμφασις.

ἀ-παρενθύμητος [ῥ], ον, ὃ μὴ ἀμειλίως ἐξετάζων τι, ὃ ἐκρι-
βῶς καὶ μετὰ προσοχῆς ἐξετάζων τι, Μ. 'Αντων. 10. 8. —'Επίρρ.
-τως ὁ αὐτ. 6. 53.

ἀ-παρενόλητος, ον, ὃ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἐνόλησιν, Σουλ.
'Επιγρ. (προσθήκαι) 2114. hb, Πλουτ. 2. 118B.

ἀ-παρεξόδευτος, ον, ἐνθα δὲν δύναται τις ν' ἀποπληνῇ τῆς
ἡδονῆς, νὰ χύσῃ τὸν ὄρωμον του, ὁδὸς ἀπαρεξόδευτος καὶ ἀπλα-
νῆς Βισίλ. τ. 3. σ. 16B.

ἀ-παρέσκω: μέλλ. -αρίσω, εἶμαι δυσδρεστος εἰς τινα, δὲν εἶμαι
ἀρεστικός, καὶ ἐγγλόν δι' αὐτὸς πλείους ἀρεσκοντές ἐσμεν,
τοῖς δ' ἂν μόνοις οὐκ ὁρῶντες ἀπαρέσκοιμεν Θουκ. 1. 38, τὸ τοῖς
πολλοῖς ἀρέσκειν τοῖς σοφοῖς ἐστὶν ἀπαρέσκειν Πλουτ. 2. 8B.

2) μετ' αὐτ. προσώπ., δυσχερεσιῶ, Πλάτ. Θεαιτ. 202D,
'Ιουλιαν. 305D. II. Μίσ. οὐ γὰρ τι νεμεσητέον βασι-

λῆρα ἀνδρ' ἀπαρτέσσαοθαι, δὲν πρέπει τις νὰ τὸ θεωρήσῃ βαρὺ διὰ τὴν βασιλεὺς δεικνύει δυσαρτέσειαν, 'Ηλ. Γ. 183, ἐνθα δὲ Σχολ. ἔρημναι: «οὐ μεμπτός γὰρ ὑπάρχει βασιλεὺς θεραπείων ἀνδρὰ ἐν προση- δίκησεν», ὁ δὲ Εὐστ. «οὐ νεμεσητὸν τὸν βασιλέα φιλοῦσθαι», ὁ δὲ Γ' αὖτις μεταφράζει: «οὐδαμῶς γὰρ μεμπτόν τί ἐστίν, βασιλέα ἀνδρὰ ἐξιδάσθαι» ἀλλ' ἡ πρώτη δοθεῖσα ἐξηγήσις κάλλιον ἀρμυρὶ πρὸς τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου (ὅτε Περὶ ἐν τόπῳ) καὶ εἶναι ἡ μόνη ση- μασία ἐν χρήσει παρὰ μεταγενεστέροις· ἀπαρτέσσοντό τε αὐτοῦ τῷ βίῳ ὡς ἀνεμίνω 'Ηρωιδ. 'Ιστορ. β. 2, 5, πρβλ. 5. β. 8., β. 1, 24, 'Ιω. Λυδ. Περὶ ἀρχ. 2. 7, καὶ ἴδε ἀπαρτεστος.

ἀπαρτεστος, οὐ, ὁ μὴ εὐαρτεστών, 'Επικτ. 'Δποστ. 97, Στοιβ. 'Εκλογ. 2, 216.

ἀ-παρηγόρητος, οὐ, ἐν δὲν δύναται τις νὰ παρηγορήσῃ, Πλουτ. Δημοσθ. 22, 'Ιωσήφ. 'Αρχ. Γ. 7, 6, 1. II. ἀκυνέβρητος, ἀνυπό- τακτος, μόνος ἐστ' ἀπαρηγόρητον ἀνθρώποις ἔρως Μένανδ. ἐν 'Αδελφ. 196, ἀκατάσχετος, Πλουτ. Μήριος 2, 'Αντων. β. —'Επίρρ. -τωσις, ἀκάμπτως, Φίλων 2, 196, 42.

ἀ-παρήγορος, οὐ, ὁ μὴ παρέχων παρηγορίαν, θρήνος 'Επι- γράμ. 'Ελλ. 344, 2.

ἀ-παρθένευτος, οὐ, ἀπειρή: εἰς παρθένον, ἀνάρμοστος παρ- θένῳ, Εὐρ. Φοίν. 1740, κατ' οὐδ. πλῆθ. ὡς ἐπίρρ., πρβλ. τοῦ αὐτ. Γ. 993, 'Αθήν. 622 D (Bsgk. Λυρ. σ. 879). II. (α. ἄραιοις.) μὴ ἀπαρθευεῖσθαι (κῆρυ), παρθενική, Σοφ. 'Αποστ. 287.

ἀ-παρθένος, οὐ, ἡ μηκέτι παρθένος, Θεόφρ. 2. 41· νύμφην τ' ἀνυμφον παρθένον τ' ἀπαρθένον, «κακοπαρθένον παρθένον καὶ κακόνυμφον νύμφην» (Σχολ.) Εὐρ. 'Εκ. 612.

ἀπαρθρωμαί, παθ., ἐννοῦμαι δι' ἀρθρώσεις, ἡ δὲ κάτω γυνά- θεος ἀπὸ θρωμαί ἀπὸ τῆς ἀνω γυνάθου καὶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς 'Ιππ. π. 'Αρρ. 797· ἴδε διαρθρώμαί: — ἀπαρθρώσεις, ἡ, παρὰ Γαλην. τ. 5, σ. 400, 54, ἴδε τὴν λέξ. διαρθρώσεις.

ἀπαριθμεῖν, ἀριθμῶ μετὰ προσοχῆς ἐν πρὸς ἐν, ἀπαριθμήσαν- τες καὶ γραψάμενοι ἕκαστα Ξεν. Οἰκ. 9. 10· λογαριάζω, υπολο- γίζω, ὁ αὐτ. Κύρ. 5. 2, 35· μύθους ἀπ., ἐκ νέου υπολογίζω, εἰ καὶ καθ' ἕκαστον εἶδος, ἀπολαβόντες ἀπαριθμησάμεθα τὰς δυ- νάμεις αὐτῶν 'Αριστ. Ρητ. π. 'Αλέξ. 2· λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, πρὸ τοῦ μὲν γὰρ οἱ ποιεῖται τοὺς τυχόντας μύθους ἀπαριθμούν, νῦν δὲ περὶ ὀλίγας οἰκίας αἱ κάλλιστα τραγωδίαι συν- τίθενται 'Αριστ. Ποιητ. 13. 7. II. υπολογίζω ἡ πληρώνω ἐν νέου, ἀνταποτίσω, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 42, Διον. 'Αλ. 4. 10, κτλ.

ἀπαριθμήσεις, εὐς, ἡ, τὸ ἀπαριθμῆν, ὀνοματῶν Θεουκ. 5. 20· ἐπὶ πληρωμῆς χρημάτων, Γρηγ. Ναζ. —'Οσαύτως, ἐπὶ θ. -ητικῆς, ἡ, οὐ, Ρήτορες (Walz) 7. 1027. —Ρημ. ἐπὶ θ. -ητικῶν Νυξ.

ἀπαρίνη [Γ], ἡ, εἶδος φυτοῦ, πικρῶν ἡ κολλητοῦ, Galium apar- itinē, Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 8. 8, 4, πρβλ. Sprengel, Διοσκ. 3. 94· κα- λεῖται εἰς φιλόανθρωπος, φιλταίριος, ἐπειδὴ ὁ ἀκανθώδης στόχους αὐτῆς ἐπικολλᾷται εἰς τὰ ἱμάτια, ὁ αὐτ. 3. 104, 4. 8, κτλ.

ἀπαρίνης, εἰς, ἡ ἀπαρίνης, χυλός Νικ. Θ. 953.

ἀπαρκίω μέλλ. -εσω, ὀρκῶ, εἶμαι ὀρκητός, κοῦκ ἀπήρκεσαν οὐς πρόσθε Μαρθῶν ἀπώλεσαν Δίσχυλ. Πέρσ. 474, ταῦτ' ἂν ἀπάρκοι Σοφ. Ο. Κ. 1769, Εὐρ. 'Αποστ. 784, τινι Διον. 'Αλ. 11. 1· πρὸς τι Σέξτ. 'Εμ. II. 1. 185· οὐκ ἀπέρκει, εἰν ἦτο ἄρκε- τόν, 'Αριστοφ. 'Αποστ. 395. II. εἶμαι ευχαριστήσιμος, συν- αινῶ, συγκατατίθεμαι, ὥστ' ἀπαρκεῖν Δίσχυλ. 'Αγ. 879· οὕτως ἐν τῷ παθ., οὐδ' οἷ γ' ἀπαρκεσθῆσαν ἀντ' ἰσων ἴσα λαβόντες Λυκόφρ. 1302· ἀντί τοῦ ἀπαρκίω, ἐλθεῖν ἐδεῖτο καὶ ζάλην ἀπαρκεῖσαι 'Ιω. Δαμασκ. τ. 1, σ. 674 D.

ἀπαρκούντως, ἐπίρρ. (ἀπαρκίω), ἀρκούντως, ἱκανῶς, Πολυδ. Θ. 154, ἴσως ἰσραλ. γραφ. ἀντὶ ἀπαρκούντως.

ἀπαρκετόν, ῥημ. ἐπὶ θ. τοῦ ἀπαρκεῖν, εἰς ἀπαρκεσθαι, πρέ- πει τις νὰ προσφέρῃ ἀπαρκεῖν, Θεμιστ. 142 A, Φίλων 1. 533.

ἀπαρκετίας, οὐ, ὁ, (ἀρκετος) βόριμος ἄνεμος, Λατ. Septentio, 'Αριστ. Μετεωρ. 2. β. 8, κ. ἄλλ., Θεοφρ. 'Αποστ. β. 2. 10· ὁ τύπος ἀπαρκτίας (ἀνευ τοῦ τ) μνημονεύμενος ὑπὸ Εὐστ. 1136, 17. 1535, 16, ἀλλὰ κατακρινόμενος ὑπὸ Φρυγ. ἐν Α. Β. 19, ἀπαντᾷ ἐν τῷ πλῆ- ναι τῶν ἀνέμων ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 6160, πρβλ. ἀρκετος = ἀρ- κτετος.

ἀπαρκετος, α. οὐ, βόριμος, πνοαὶ Λυκόφρ. 27.

ἀπαρνέομαι· μέλλ. -ήσομαι, Πλάτ. ε. ἀρ. ἀπαρνησάμεν Καλλ. εἰς Δῆμ. 75. 107, 'Απολλ. Ρόδ., Καίν. Διαθ., ἀλλὰ παρ' 'Αττ. ἀπ. -ηνησθην Σοφ. Τρ. 480, Εὐρ. 'Ιππ. 1260, Θεουκ. κλ.: ἀποθ. βλοσυρῶς ἀρνούμαι, ἀπαρνούμαι, 'Πρόδ. β. 69· κλέψαντες ἀπαρνεσθαι 'Αντιφών 118. 20· μὴ .. ἀπαρνηθεῖς γένῃ Πλάτ. Σοφιστ. 217 C· ἀπαρνηθῆναι τι, ἀποβαλεῖν, ἀπορριψάει τι, Θεουκ. β. 66, κτλ.: ἀπ. μὴ μ. ἀπαρ., τὸν .. ἀπαρνηθέντα μὴ χράναι Εὐρ. ἐνθ' ἄνωτ.· οὐκ ἀπαρνούμαι τὸ μὴ (ἐνν. θράσος) Σοφ. 'Αντ. 443, Δῆ. 96· οὐκ ἀπαρνήσεσθαι μὴ οὐ .. Πλάτ. Γοργ. 461 C· ὡσαύτως ἀνευ τοῦ μὴ, ἀπ. χαρίσασθαι ὁ αὐτ. Φοῖβρ. 256 A.

2) ἐν τῇ λογικῇ ἀντιτίθεται τῇ κατηγορεῖν, μὴτε κατη- γορευτὰς αὐτοῦ μῆτε ἀπαρνούμενος 'Αριστ. 'Αν. Πρ. 1. 23, 9, ἀλλ' ἐκείνου μὲν ἄλλο ἀπαρνέεται, αὐτὸ δὲ ἄλλου κατηγορεῖται 'Αναλυτ. Β'. 15. II. ὁ μέλλ. ἀπαρνηθῆσε-

τας, ὁ συνήθως ἐπὶ παθ. σχηματ. λαμβανόμενος εἶναι μάλλον ἀπο- θετικὸς κατ' οἰκονομίαν: εἰν δὲ ὀρνέθῃ. — χῆ ναὺς γὰρ ἄξει κοῦκ ἀπαρνηθήσεται, τὴ πλοῖον ἢ κ' εἴρη αὐτὸν καὶ εἰν β' ὀρνέθῃ, Σοφ. Φ. 527, ἐνθα ἴδε τὴν διεξοδικήν σημ. τοῦ λεβη. — ἀπαρνηθήσεται μετὰ παθ. σημ. ἀπαντᾷ ἐν τῷ πατὴρ Λουκ. Εὐαγγ. κ. ιδ', 9.

ἀπαρνησι-θεῖα, ἡ, ἡ ἀπαρνησις τοῦ Θεοῦ, 'Επιφάν. Γ. 264 E. — ἀπαρνησι-θεος, οὐ, ὁ ἀπαρνούμενος τὸν Θεόν, ὁ αὐτ.

ἀπαρνησις, εὐς, ἡ, ἐντελής ἀρνήσις, ἀποκήρυξις, Φίλων 2. 133.

ἀπαρνητής, οὐ, ὁ, ὁ ἐντελής ἀρνούμενος, Γλωσσ.

ἀπαρνητικός, ἡ, ὁ, ὁ βλοσυρῶς ἀρνούμενος, Εὐστ. 20. 44.

—'Επίρρ. -κῶς βασιλ. τ. 2. σ. 647 C.

ἀπαρνος, οὐ, (ἀρνήομαι) ὁ παντελῶς ἀρνούμενος, ἀπαρνος ἐστὶ μὴ νοσέειν 'Πρόδ. 3. 99, πρβλ. 'Αντιφώντα 112. 27, 32: ὡσαύτως μετὰ γεν., ἀπαρνος οὐδενὸς καθίστατο, οὐδὲν ἥρκειτο, Σοφ. 'Αντ. 435.

II. παθ. ἀπαρνημένος, ἡ τ' οὐδὲν ἀπαρ- νον τελέθει, ἦτοι οὐδεμίαν ἀρνήσιν λαμβάνει, Δίσχυλ. 'Ικ. 104 B.

ἀπαρνυμαι, ἀπαθ. ταῦτ' ἀπαρνούμαι, ἀπαρνούμαι 'Πλούτ.

ἀ-παρδευτος, οὐ, ὁ ἀνὴρ παρδόν, ἄδατος, κρημνοὶ Διδό.

17. 67.

ἀ-παρδυντος, οὐ, ὁ ἀνευ παρδυσμῶν, 'Αλέξ. Τραλλ. 10. 23.

ἀ-παρόπλιστος, οὐ, ὁ μὴ παρωπλισμένος, ἀπλος, Λίσις, Διάκ.

σ. 124 C.

ἀ-παρόρμητος, οὐ, ὁ μὴ παρορμώμενος, ὁ μὴ παρορνούμενος,

Θεαγ. παρὰ Στοιβ. 12. 32.

ἀπαρτηρία, ὀργάνω ἐντελής, ἀπαρτήριον, ἀπαρτηρίασεν· Σουῖδ.

ἀπαρτυρίαστος, (παρτυρία) 'Επίρρ. ὁ ἀνευ σωματικῆς παρτυ- ρίας, 'Ολυμπιάδ. εἰς Πλάτ. 'Αλκ. π. 15.

ἀπαρτος = ἀπαρτυρία, Σουῖδ.

ἀπαρτενός, = ἀπαρτενός, ἐν τῇ παθ., πάσας ἀπαρτενεύ- σθαι Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 7. 4, 3.

ἀπαρτησίαστος, οὐ, ὁ ἐσπερημένος παρτησίας, ἐσπερημένος ἀ- γου, πολίτεια Πολύδ. 23. 12, 2, πρβλ. Λουκ. π. Διαβολ. 9.

II. ὁ μὴ μετὰ παρτησίας ἐμμελῶν, Νικ. π. 'Αττ. 9. 2 —'Επίρρ.

ἀπαρτησίαστος εὐλαβεῖσθαι Φίλων 1. 477.

ἀπαρτες, εὐς, ἡ, (ἀπαρτος) ἡ ἀναχώρησις, Διον. 'Αλ. 3. 59,

'Εβδ. 'Αρθ. λγ. 2), 'Ιωσήφ. 'Αρχ. 'Ιουδ. 17. 9, 3.

ἀπαρτάω· μέλλ. -ήσω, κρημνίσω ἀπὸ τινος, ἀναρτῶ, 'Αριστ. Μή- χαν. 12. 1· ἀπ. δέριον, στεργαλλίζω, ἀπαρταίω, Εὐρ. 'Ανδρ. 412:

— Παθ., κρημαίω χαλαρῶς, τὸ δὲ ἄλλο ἀπῆρτηται Ξεν. 'Ιερ.

10. 9, 'Αριστ. π. 'Αποστ. 35· ἀπὸ τινος π. Ζ. Γεν. 2. 4, 38·

ἐκ τινος Λουκ. 'Αλ. 48· τινος Εὐδ. 17. 2.

2) μεταφ. κἀνευ ὥστε νὰ ἐξαρτῶται τι ἐκ τινος, ἀπ. ἐλπίδας ἐξ αὐτοῦ

Λουκ. Τίμ. 36.

II. ἀπαρτάω, ἀπαρτίζω, ἀναρτῶ, ἐν ἀντὶ πρὸς τὸ

συναρτάω, τὸν λόγον τῆς γραφῆς Δημ. 244. 27, πρβλ. 'Αριστ.

Ρητ. 3. 35, 2: — Παθ. ὥστε τὴν χώραν πολλὴ τῆς πόλεως

ἀπαρτησθαι ὁ αὐτ. Πολιτικ. 6. 4, 14· ὁ πλεονέμων .. πόλιν

ἀπαρτημένον τῆς καρδίας ὁ αὐτ. 'Ιστ. Ζ. 2. 17, 23· εἰ πό-

ροι .. ἀπαρτηνται ἀλλήλων, ἐν ἀντὶ πρὸς τὸ συμπίπτουσι,

αὐτοῖς 1. 16. 7: — ἀλλὰ συχνόκις παραλείπεται τὸ ἀρ' οὐ τίς ἀπα-

ρτίζεσθαι καὶ τὸ παθ. καίτοι ἀπολύτως, ἀπαρτημένοι καὶ ταῖς

παρασκευαῖς καὶ ταῖς γνώμας, κεραισμένοι, μὴ συντημένοι,

Δημ. 43. 23· συνεχῶς καὶ οὐκ ἀπαρτημένοι, μὴ ἀπιστοί, 'Αριστ.

'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 3. 1, 5, πρβλ. 2. 15, 14, κ. ἄλλ.· ἐπὶ χρόνον, τοῖς

καίροις οὐ μακρὰν ἀπαρτησθαι Πολύδ. 11. 17, 1, πρβλ. Πλούτ.

Τιβ. Γράκκ. 3· ἵλιαν ἀπαρτ., κατὰ πολὺ διόρρος, Φίλων 1. 30 D.

III. κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ἀπέρχεται, ἐς

ἀλλοτρίαν ἀπαρτῶν Θεουκ. β. 21, ἐκτός ἂν τὰς ἐκμεθὶς παρα-

ληθῇ ἐκ τῆς προγῆ. προτάσεις: εἶμαι μακρὰν, ἀπέρχω, ἀπὸ τινος

Διον. Κ. 51. 4: — Κατὰ τὸν 'Πλούτ. ἀπαρτεῖσθαι χωρίσθαι, διαστῆσαι,

κατὰ εἰς τὸν Σουῖδ. ἀπαρτεῖσθαι, κρημαίω, ἀπαρτεῖσαι εἰς τὸ τι-

λεῖψασθαι.

ἀπαρτήμα, ατος, τὸ, τὸ ἀπαρτημένον ὡς κόσμημα, τοῖς τῶν

κοσμήτων ἀπαρτήμασιν Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 182 B.

ἀπαρτήσις, εἰς, ἀναγινωσκόμενον ὑπὸ τοῦ Λιττεῖ (σ. 174) ἐν 'Ιππ.

π. 'Αρρ. 803 καὶ ἐρμηνεύμενον: ἐν τῷ τόπῳ αὐτοῦ, ἐν τῇ θέσσει του

ἐπεὶ ἀναγιν. ἀπαρτήσις, ὥστε κρημασμένος ὡς ἐκ χειρουργικῆς

ἀρτήσις.

ἀπαρτήσις, ἡ, κρημασίς, τῶν πτερυγίων 'Αριστ. π. Ζ. Γεν.

1. 14, 2.

2) ἐξάρτησις, ἰσλήμ. 'Αδ. 148.

II. ἀπαρτίζω, ἀποσπασίς, Φίλων 1. 209.

ἀπ-αρτί [Γ], ἐπίρρ., τελείως, ἐντελῶς, καὶ ἐπὶ ὀρθῶν ἀρτίως,

ἡμέραι ἀπαρτί ἐνενήκοντα 'Πρόδ. 5. 53, πρβλ. 2. 158· ἀπ.

ταύτης τῆς τέχνης Τηλεκλείδ. ἐν 'Αδελφ. 8· ἀπ. ἀρτιόειν πρὸς

τι 'Ιππ. π. 'Αρρ. 634.

II. ἀρτίως τούναντιον, τί .. ἀποτί-

νειν τῷ δ' αἰεὶς: ἀπαρτί δὴ πῶς προσλαβεῖν παρὰ τοῦδ' ἐγώ

μᾶλλον, τούναντιον αἰεὶς, περιμένω νὰ δώσω μᾶλλον ἢ νὰ πληρώσω,

ἔπερρ. ἐν 'Εκκαπατάλλοις 7· πρβλ. τὴν αὐτ. ἐν 'Εκκαπατάλλοις θ. Α. Β.

1. 418· οὕτως, ἀπαρτί ποιεῖν τι .. ἐν φ. πράττειν τὸ ἀρτίως

ἐναντιῶν, 'Ιππ. π. βικίς. 'Οξ. 390, ἴδε Λιττεῖ.

III. ἐπὶ χρόνῳ, ἀπὸ τοῦ νῦν, ἀπὸ τοῦδε, ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου, εἰς τὸ ἔτι, 'Αρι-

στοφ. Πλ. 388, Πλάτ. Κομ. ἐν 'Σοφιστικῇ 10, Εὐαγγ. κ. Ματθ.

κ' 39, κελ. 2) ἀκριβῶς τώρα, μόλις τώρα, ὡς καὶ τώρα, Πλάτ. κ. 10, κ' 19, κελ. 118β. Διδ. Φρόν. 21. — Ἐν τῇ σημασίᾳ. (11. τινὲς γράφουσιν ἀπαρτί, καὶ ὁ Iachin. ἐν τῇ Καιν. Διαθ. γράφει ἀπ' ἄρτε.

ἀπαρτία, ἡ ἀποσκευή, οἰκιστὰ σκευή, κινητὰ πράγματα, ἐπιπλα, ἀκίρηστον δὲ τὴν ἀπαρτίαν ἔχει Ἰσπανοὶ (70), καὶ Θεόφρ. παρὰ Πλούτ. 1, 19.

II. δημοσίᾳ πρῶσις, πώλησις, δημοπρασία. «εἴποις δ' ἂν τὴν πρῶσιν τῶν ἐπιπλῶν τὴν ὑπὸ κήρυκι γινομένην, ἣν νῦν ἀπαρτίαν καλοῦσιν, ἀγοράν» κτλ. Πλούτ. ἐνθ' ἀνωτ. πρβλ. ἀπαρτίων.

ἀπαρτιζόντως, ἐπίρρ., τελείως, Διογ. Α. 7. 60.

ἀπαρτιζέω: μέλλ. -ίσω. καθιστᾷ τι ἄρτιον, κανονικόν, σπουδῇ δὲ καὶ τοῦδ' οὐκ ἀπαρτίζει πόδα, δὲν ἐπιτρέπει εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ νὰ κινῶνται κανονικῶς, προστηκόντως, Δισχύλ. Θ. 374 (ἀλλ' ὁ Ἑρμάνιος γράφει οὐ καταρτίζει).

II. ἐτοιμάζω, τελειώω, συμπλήρω, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 33, Πλούτ., κτλ. ἀπ. ὥστε σφαιροειδῆ εἶναι, κάμνω τι τελείως σφαιρικόν, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 26: — Παθ., καθιστῶμαι τελείως, τελειοποιούμαι, Ἀριστ. Ἀποσπ. 237: τελειοῦμαι ἀκριβῶς, Ἰππ. 507. 7: ἀπαρτίζεται εἰς ἑπτὰ κεφαλὰς, περὶ τῆς χρυσῆς λυχνίας, Ἰωσήφ. Ἀρχ. 10. 6, 7: ἀπαρτισμένους, πλήρεις, τελείους, Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 50.

2) ἀμεταβ., εἶμαι ἴσος, ἡ ἀκριβής, τῆς ὁκταμήνου ἀπαρτιζούσης Ἰππ. 1031C: ἀπ. δὲ τόπος καὶ τὸ σῶμα, ἀρμόζουσιν ἀκριβῶς, Ἀριστ. Φυσ. 3. 5, 16: ἀπ. πρὸς τι, Λατ. quadrare ad., εἶμαι τελείως κατ' ἄλληλος, ἀρμόζω ἐντελῶς, ὁ αὐτ. Πολ. 5. 10, 37: ἡ ἀπαρτιζούσα θύρα, ἡ κατ' ἄλληλος ὥρα (τοῦ ἔτους), ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 5. 8, 7: πρβλ. Λιδ. Φρόν. 447.

ἀπαρτιζόμενος: πρὸς ἀπαρτίαν καὶ ἀποδημίαν ἐτοιμος: Ἰσούχ.

ἀπαρτελογίω, ῥῆμα πλασθὲν ὑπὸ τοῦ Εὐσεβίου ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπαρτελογία.

ἀπαρτελογίω, Ἰων. -έω, ἡ ἀριθμὸς ἄρτιος ἢ ποσὸν ἄρτιον, Ἡρόδ. 7. 29, ἐνθα ἴδε Βαλκν., Λυσ. παρ' Ἀρποκρ., πρβλ. Πλούτ. Β' 120.

ἀπαρτίων προγράφειν, (ἀπαρτία), Λατ. nomenclationem imponere proseribere, ἐκθέτω εἰς δημοπρασίαν τὰ ἐπιπλά μου, ἔστι δὲ ἀπαρτίων, ἡ τῶν ἐπιπλῶν πρῶσις ἡ ὑπὸ κήρυκι γινομένη (Κορνήϊος), Πλούτ. Κικ. 27., 2. 205C.

ἀπαρτίως, ὡς, ἡ, συμπλήρωσις, συντέλειος, τελειότης, φυτοῦ Ἀριστ. π. Φυσ. 2. 4, 5. II. τελείον σύστημα, νεύρων Ἰππ. π. Ἀσθρ. 784.

ἀπαρτισμέδς, ὁ, συμπλήρωσις, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιδ' 28: κατ' ἀπαρτίσμεν, ἀπολύτως, τελείως, Διον. Ἀλ. περὶ Συνθέσ. 24, Στοδ. Ἐκλιν. 1. σ. 258.

ἀπαρτίως, ἐπίρρ. (ἄρτιος) = ἀπαρτί, ἀνθ' οὗ εὐρηται ὡς διὰ γρ. ἐν Ἰππ. 834.

ἀπαρύω. ἡ -ύτω [ῥ] μέλλ. -ύσω: — ἀποσύρω, ἀραιρῶ, τὸ ἐπιστάμενον ἀπαρύσαντες, ἀραιρῶντες τὸ ἐπιπλάζον, Ἡρόδ. 4. 2, πρβλ. Διδ. 5. 37.

2) μεταφ., ὁφισθὲν τὴν δύναμιν πράγματι τὸς τινος, χαλκῶ ἀπὸ ψυχῇν ἀρύσας Ἐπιγράμ. παρ' Ἀριστ. Παιτρ. Ἰππ. 21. 10: ἀπαρύστέον τῶν ἀπειλῶν Ἀριστοφ. Ἰππ. 921: — ὡσαύτως τὸ ἀπαντῆω, ἐξαντῶ, Πλούτ. 2. 463C, κελ.: — ὡσαύτως μέσ. μετὰ γεν., ὁ τῆς μνήμης ἀπαρυτόμενος Πλούτ. 2. 610E: — μεταφ. ἀρ., ἀπαρυθέντα τὴν ἄνω ταύτην ἀνοίαν ἐπιπολάουσαν, ἀπὸ ἀραιρέσεων ἀπ' αὐτοῦ τὴν ἄνω ἐπιπολάουσαν ἀνοσίαν, Ἄλεξ ἐν «Δημητρίῳ» Β.

ἀπαρχαίω, συγκρίνω τι πρὸς τι ἀρχαῖον, τινί τι Ἀθήν. 20C.

ἀπαρχαίωμαι, παθ., γίνομαι ἡ καθίσταμαι ἀρχαῖος, ἀπηρχαίωμένα, παλαιὰ ἄσματα, Ἀντιφῶν. ἐν «Διπλασίῳ» 1: καὶ γλωττηματικὴν καὶ ἀπηρχαίωμένην καὶ ξένην λέειν παραλογισμὸν ἀντὶ τῆς κοινῆς καὶ συνήθους Διον. Ἀλ. περὶ Θουκ. κερ. 24. σ. 866, 15.

ἀπαρχή, ἡ, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ πληθυντικῷ, ἀπαρχαί (πρβλ. ἀπαρχμα). 1) ἡ ἐναρξὶς θυσίας, ἡ πρώτη προσφορά (τριχὼν ἀπὸ τοῦ μετώπου κοπτομένην), ἀπαρχαὶ κόμης Εὐρ. Ὀρ. 96, πρβλ. Φοιν. 1525: προσέτι καὶ τὸ ῥῆμα ἀπαρχομαι.

2) τὸ πρῶτον καὶ κάλλιστον παντὸς πράγματος, οἱ πρῶτοι καρποί, ἀπάντων ἀπαρχαί Ἡρόδ. 3. 71: ἀπαρχὰς ἀγεῖν Θεοῖσι Σοφ. Τρ. 183: ἀπαρχὰς θύειν Εὐρ. Ἀποσπ. 520: ἀπ. σκυλευμάτων Φοιν. 857: ἐπιφέρειν ἀπ. τῶν ὠραίων Θουκ. 3. 58: τῶν θυτῶν Ἰσατ. 55. 15: οὕτω καὶ καθ' ἐνιαῖον, λείας ἀπαρχή Σοφ. Τρ. 761: ἀπαρχή τῶν πατρῶϊων χρημάτων Ἡρόδ. 1. 92, κελ.: ἀνθρώπων ἀπ. .. εἰς Δελφοὺς ἀποστέλλειν Ἀριστ. Ἀποσπ. 453: ὡσαύτως, κεφαλὴς ἀπαρχῇ ἀπὸ τινος ἀνατιθέναι Ἡρόδ. 4. 88: ἐπιγράφω δὲ καὶ ἐπὶ ἀναθημάτων ἡ ἀπειρημάτων, ἀνέθηκεν .. τὸδ' ἀπαρχῇ Ἐπιγράμ. Ἐλλ. 754, πρβλ. 753: — κατ' ἐνέργειαν δὲ ἐν μεταγενέστεροις χρόνοις νὰ σημαίνει εἶδος συμποσίου, Πλούτ. 2. 40B, ἐνθα ἴδε Οὐτέτις.

3) μεταφ., ἀπαρχαί τῶν ἐμῶν προσθημάτων Εὐρ. Ἰων. 402: ἀπαρχῇ τῆς σοφίας ἀνατιθέναι Πλάτ. Πρωτ. 343B, κελ.: ἀπ. ἀπὸ φιλοσοφίας Πλούτ. 2. 172C.

ἀπαρχομαι: μέλλ. -ξομαι: ἀποβ., κάμνω ἀρχήν, ἰδίως ἐν θυσίᾳ, παρ' Ὀμ. αἰ μετ' αὐτ., τρίχας ἀπαρχεσθαι, ἀρχεσθαι τῆς

θυσίας διὰ τῆς ἀποκοπῆς τριχῶν ἀπὸ τοῦ μετώπου τοῦ θυμῆτος καὶ ῥίψεως αὐτῶν εἰς τὸ πῦρ, κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος Ἰλ. Τ. 254: ἀλλ' ὁ γ' ἀπαρχόμενος τρίχας ἐν πυρὶ βάλεν Ὀδ. Ω. 422: πρβλ. Γ. 446.

II. μετὰ γεν., ἀποκόπτω μέρος πράγματος: τινος ὅπως προσενέγκω ἡ ἀπειρώσω αὐτό, τοῦ ὥτος τοῦ κτήνους Ἡρόδ. 4. 188: ἀπ. κάπρου Εὐρ. Ἰλ. 91: τῶν κρεῖων καὶ σπλάγγων, προσφέρω μέρος αὐτῶν, Ἡρόδ. 4. 61: ἐντελῶς, 2) προσφέρω τὸ πρῶτον καὶ κάλλιστον πράγματις τινος, τοὺς πρῶτους καρπούς, πάντων, πασῶν τῶν θυσίων, ὁ αὐτ. 3. 24. — ἀπὸ λ., ἀρχομαι τῆς θυσίας ἡ προσφέρω τὸς ἀπαρχάς, Ἀριστοφ. Ἀγ. 244, Πέρ. 1036, κελ.: ἀπ. τοῖς θεοῖς Ξεν. Ἰέρ. 4. 2: — οἱ εὐνοῦχοι ἐκαλοῦντο ἀπηρχόμενοι, καθότι προσηγέθησαν αἱ ἀπαρχαὶ αὐτῶν, Ἀναξάνορ. ἐν «Πύλλεσιν» 1.

3) μεταφ., λαμβάνω ὡς ποῦτον καρπὸν, λαμβάνω τι ὡς τὸ κάλλιστον, Πλάτ. Νόμ. 767C, Θιδκρ. 17. 109.

III. ἐν γένει, προσφέρω, ἀπειρώω, στατήρε δύο Σουλ. Ἐπιγρ. 150B. 18, πρβλ. Πλούτ. Σουλ. 27, Ἀνθ. κελ.

IV. παρὰ μεταγεν., ἀπλῶς ὡς τὸ ἀρχομαι, ἀρχίζω, μετὰ γεν., πημάτων Λυκόφρ. 1409: μετ' ἀπαρ., Λουκ. Νιγρ. 3: οὕτως, ἀσχυομαι εἰς ὄργανον τι, προσπαρουομαι, ὄργανων Ἰμέρ. 604: πρβλ. ἐπαρχομαι, κατάρχομαι.

ἀπαρχος, ὁ, ἴδε ἐν λ. Ἐπαρχος.

ἀπαρχω: μέλλ. -ξω, εἶμαι ὁ πρῶτος, ὁ ἀπάρχων τῶν ἐργαστῶν, ὁ ἄγων τὸν χορόν, Διον. Ἀλ. 7. 73: ὅμμι δ' ἀπάρξαι, ὅς ὁς ὀδηγήσῃ ἐν τῷ χορῷ, νῦν σύρη τὸν χορόν, Ἀνθ. Π. 9. 189.

II. παρὰ Πινδ. Ν. 4. 76, ἀρχω, βασιλεύω μακρὰν τῆς πατρίδος, ἐπὶ τοῦ Τεύκρου, πρβλ. ἀποικέω II.

ἀπαρρωθίζω, ἐπίρρ., ἄνευ παρρωθίας, Εὐστ. 1090. 12.

ἀπας, ἀπασα, ἀπαν (ἄμα, πᾶς) ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ πᾶς. ὅλος ὅμοι, ὁλόκληρος, καὶ κατὰ πληθ., πάντες ἡμῶν, συγχύν ἀπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ ἐρεξῆς, ἐν ἀπασι, εἰς ἀπαντα, Βαλκν. ἐν Εὐρ. Φοιν. 622: ἀπασι, εἰς ὅλα τὰ πράγματα, Ἡρόδ. 1. 1, πρβλ. 91.

2) μετ' ἐπιθέτου, ἀργύρεος δὲ ἔστιν ἀπας, ὅλος ἀργυροῦς, δ ἔ. ἐκ πραγματικῶ ὄγκου ὀργύρου, Ὀδ. Δ. 616, Ο. 116: ἀπας δὲ τραχὺς ὅστις ἀν νέον κρατὶ Δισχύλ. Ἡρ. 35: μικρός γὰ μάκας .., ἀλλ' ἀπαν κακὸν Ἀριστοφ. Ἀγ. 909: πρβλ. Θεόφρ. 15. 19, 148: ἡ ἐναντία ἀπασα ὁδός, ἡ ἀκριβής, ἡ ὅλος ἐναντία, Πλάτ. Πρωτ. 317B.

3) μετ' ἀρρημ. οὐσιαστ., ἀπέλυστος, ὁλοκληρῆς, ἀπας ἀνάγκη Ἀριστοφ. Θεσμ. 17: σπουδῇ Διον. Ἀλ. Β. 23: ἀτοπία Πλούτ. 40. 6, 7: οὕτως, εἰς ἀπαν ἀφικέσθαι ἀνσίτας Πλάτ. 7. 15, 8.

4) ἐνίοτε λαμβάνει τὸ ἄρρον, Ἡρόδ. 64 καὶ ἀλλαχῶ, Δισχύλ. Πρ. 483, Θουκ. 2. 13.

II. μετ' Ὀμ. τὸ ἐνικὸν ἦτο ἐν χρήσει, ὡς τὸ πᾶς ἐπὶ τῆς ἐννοίας πᾶς τις, Λατ. unusquisque, καὶ τὸ αὐδότερον ὡς τὸ πᾶν, πᾶν πᾶν, unusquisque, Πεινδ. ἐν Πλάτ. Φαίδωμ 103B: οὕτως, οὐ πρὸς τοῦ ἀπαντος ἀνδρός, δὲν εἶναι παντὸς ἀνθρώπου, Ἡρόδ. 7. 153: οὐκ ἔξ ἀπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν Σοφ. Ἀντ. 312: ἔξ ἀπαντος εὐ λέγει, ἐν πάσῃ περιστάσει, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 807, πρβλ. 761: σιγὰν νυν ἀπας ἔχε σιγὰν Κρατῖνος ἐν «Οὐδυσσεῦ» 15: ἀπαν γένοντο ἄν ἦδη, nihil nūn .., Ἀριστοφ. Θεσμ. 528: ὅστω καὶ μετ' οὐσιαστ., ἀπαντι λόγῳ, εἰς πᾶσαν ἐμιλάν, Κρατῖν. ἐν «Νεῖρω» σιν 11: τὸ ἀπαν ὡς ἐπίρρ., παντελῶς, Πλάτ. Φαίδρ. 241B: καθ' ἀπαν Τίμ. Λοκρ. 96D (ἴδε ἐν λ. ἀμα, ἀπας): [πᾶν Ὀμ., ἀλλ' ἀπᾶν Πίνδ. καὶ Ἀστ., Δράκων 24. 29, 85, Δ. Β. 416: ἀλλ' -ᾶν Ἀριστοφ. Πλ. 493].

ἀπασθοίωμαι, παθ., μεταβάλλομαι εἰς ἀσθόλην, πληροῦμαι ἀσθόλης, Διοσκ. 5. 87.

ἀπασκαρίζω: μέλλ. -ίσω. τινάσσωμαι, ἀσπαίρω, ἀσπαρῶ ὡς ἀποθνήσκων ἔχθω, ἀπασκαρίζειν ὡς περὶ πέρην χοίρει Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 416: ἀπασκαρίω ἐγὼ γέλωτι τήμερον, ὅδ' ἀσπαρῶ ἀπὸ τὰ γέλωτα σήμερον, Μένανδρ. ἐν «Δεφλ. 243A.

ἀπασπάζομαι, ἀποθ. ἀπυρατίζω, τινὰ Ἰμέρ. 194: ἀπασπαίρω, ἀγωνίζομαι, ἀγωνιῶ, τινάσσωμαι, θνήσκει δ' ἀπασπαίρουσα, ἀποθνήσκει ἐν ἀσπασμοῖς (πρβλ. ἀποπνέω), Εὐρ. Ἰων. 1207.

ἀπαστί, ἐπίρρ. τοῦ ἀπαστος, ἀγαυοῦς Ἰσούχ.

ἀπαστία, ἡ, ἀστίτις, ἀπ. ἀγεῖν Ἀριστοφ. Νερ. 621: — ὡσαύτως, ἀπαστύς, ὕος, ἡ, Ἑευμ. Μ. 118. 60.

ἀπαστος, ἀν, (πατέρομαι) ὁ μὴ φαγών, ἀπεχόμενος τροφῆς, νηστεύων, Ἰλ. Τ. 346, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 6, 2, Ἰκαλλ. εἰς Δῆμ. Β. 2) μετὰ γεν., ἀπαστος ἐδότητος ἦδ' ἐποτῆτος, χωρὶς νὰ φαγῇ καὶ νὰ πλῇ, Ὀδ. Δ. 788, πρβλ. Ζ. 250: — ὅθεν, ἐδότητος ἐργον ἀπαστον, φαγῆτόν ὅπερ δὲν τρέφει, Ὀπκ. Ἀλ. 2. 250.

II. παθ. ὁ μὴ βρωθεῖς, Διδ. π. Ζ. 11. 16.

ἀπαστραπτω, ἀσπράπτω, λάμπω, ἀκτινοβολῶ, Ἀρατος 430, Ὀπκ. Κινυρ. 220: μετὰ συντολ. σιγ., σίγλην αὐτοῦ 3. 479, Ὀρφ. Ἰγμν. 60. 6, πρβλ. Λουκ. Ἀλεκτρ. 7.

ἀπαστραψίς, ὡς, ἡ, ἀσπράκη, Τρέντ. Ἰστ. Θ. 106.

ἀπασφάλλω, ἐμψάπτω, κλειῶ ἐντός, σκεπάζω, φυλάττω, γονι, ἀσφαλίω: — ἀπασφαλισμένον αὐτοῦς ἄλλον εἰς ἄλλην στέγην Σχέλλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1120.

ἀπασχυλίω, ἀπασχολῶ ὡς καὶ νῦν Λουκ. Φιλόδ. 14, Ἠλιδό,

2. 21:—Παθ. εἶμαι ὁλοσπύδου ἀπασχολημένος χωρίς νά δύναμαι νά προσέξω εἰς ἄλλο τι, περί τινα Δουκ. Χαρίδ. 19^ο πρὸς. Κλήμ. Ἀλ. 778.

II τῆς συνεχείας τῶν φυτῶν ἀπασχολούσης εἰς ἐαυτήν τὰ βέλη, καθιστάσης αὐτὰ ἀτελεσφόρητα, Πρωδιαν. 7. 2. ἀπασχολία, ἡ, τὸ εἶναι τινα ἀπασχολημένον εἰς τι, φροντίς, νεότης (οὐσι δὲ διὰ τὰς τὼν Ρωμαίων ἀπασχολίας Στράβ. 288 (B. 4, 2):—ὡσαύτως, ἀπασχολήσεις, ἡ, Ἑπιφάν. τ. 326C.

ἀπαταγῆ, ἐπίρρ., (πάταγος) ἀνευ πατάγου, θυρόδου, ἀνευ φύρου, Σουλδ.

ἀπατάω, ἰων. -έω: παρὰ, ἡπάτων Εὐρ. Πλ. 938, ἰων. ἐξ-ἀπάτεσκον Χρησμ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1070: μέλλ. -ήσονται ἀόρ. ἡπάτῃσα, ἰων. ἀπάτετσα Πλ. 1. 344, Σοφ. Τρ. 500 (λυρ.): πρkm. ἡπάτῃσα:—Πλδ., μέλλ. ἀπατηθήσονται Ἀριστ. Ἀναλυσ. Πρδ. 2. 21, 9, πρβλ. (ἐξ-) Πλάτ. Κρατ. 436B, Λισχίν. ἄλλ. ὡσαύτως, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ἀπατῆσονται Πλάτ. Φαίδρ. 262A, (ἐξ-) Ξεν. Ἀν. 7. 3, 3: ἀόρ. ἡπατῆσθην Πλάτ.: πρkm. ἡπάτῃμαι Θουκ., κτλ.: (ἀπάτη). Ἀπατῶ, λατ. decipere. Πλ. Τ. 97, Ὁδ. Ρ. 139, κτλ.: διαφιδεύω τινος τὰς ἐλπίδας, Πιστ. Ἑργ. κ. Πμ. 460^ο οἱ ἡπάτηκας Σοφ. Φ. 929^ο κλέμματα .. ἀ τὸν πολέμιον ἀπατήσας (αὐτ. σύστοιχος κατὰ σημασίαν) Θουκ. 5. 9:—ἀπολ. εἶμαι ἀπατήλος, Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 25:—Παθ., ἀπατῶμαι, σπράλλομαι, Σοφ. Ο. Τ. 594^ο ἔγνωκα .. φωτός ἡπατημένην ὁ αὐτ. Ἀλ. 807. κτλ. τί γὰρ οὐκ ἔμοι ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατῶμενον: τί ἀγγελία μοι ἔρχεται ἥτις νά μὴ εἶναι ἀπατηλή; ὁ αὐτ. Πλ. 170, ἔνθα ἴδε Jebb: οὕτω παρὰ Πλάτ., κτλ. ἀπ. περί τι Ἀριστ. Ρητ. 1. 10, 4^ο περί τινος ὁ αὐτ. π. Δισθ. 4. 21^ο ἀπ. ταύτην τὴν ἀπάτην ὁ αὐτ. Ἀν. Ὑστ. 1. 5, 1. II, ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, ἀπατῆσθαι, ὡς .., σπράλλεσθαι ἐν τῷ νομίζειν ὅτι .., Πλάτ. Πρωτ. 323A:—Τὸ σύνθ. ἐξ-ἀπατάω εἶναι συνηθέστερον ἰδίως παρ' Ἱερουδίου καὶ τοῦς πεζοῦς Ἀτ.

ἀπ-ἀταροε, πρὸ συμμόνου, πρὸ δὲ φωνήεντος -Θεν. ἐπίρρ., χωρίς, χωριστά, μακράν, ἀπ. δὲ θαυρήσονται Πλ. Β. 587, πρβλ. Θέογν. 1059, Πινδ. Ο. 7. 137. II, ὡς πρῶτος, μετὰ γεν., μακρὴν ἀπὸ .., ἀπάτερθεν ὁμίλου Πλ. Β. 445, πρβλ. Θέογν. 1153^ο γόων ἀπ. Ἑπιγράμ. Ἰλλ. 562.

ἀπατέω, ἰων. ἀντί τοῦ ἀπατάω, Ξενοφάν. παρὰ Σίξτε. Ἑμπ. π. Μ. 9. 193.

ἀπατέων, ὄνος, ὁ, ὁ ἐξαπατῶν, δόλιος, πανούργος, Ἰππ. π. Ἀρρ. 808, Πλάτ. Πιδ. 451A, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 27:—ἐντεῦθεν, ἀπ. λόγος Μάξι. Τύρ. 2. 1.

ἀπάτη [pā], ἡ, (ἴσως συγγεν. τῇ ἀπαρῆσκα, δ ἴδε):—δόλιος, ἀπάτη, «γέλασμα», «παιχνίδι», νῦν δὲ καὶ ἡνίκαν ἀπάτην βουλευσάτο Πλ. Β. 114, πρβλ. Δ. 168: ἀκολούθως, στρατήγημα ἐν πολέμῳ, Θουκ. 2. 39:—συγγένεις, δόλιος, κατὰ πληθ. μηχανήματα, δολοπλοκίαι, οὐκ ἀρ' ἐμελλες .. λήξειν ἀπατῶν, λέγει ἡ Ἀθηναίη τῇ Ὁδυσσεῖ, Ὁδ. Ν. 294, πρβλ. Πλ. Ο. 31^ο σκολιαὶ ἀπάται Πινδ. Ἀποσπ. 232. 2.

2) δόλιος, ἐξαπάτησις, πανουργία, δολιότης, ἅταν ἀπάτα μεταγνοῦς Λισχίν. Ίκ. 110, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 230^ο ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποστατῆι Θεός, Λισχίν. Ἀποσπ. 287, πρβλ. Πέρσ. 93^ο ἀπ. ἐρώτων Σοφ. Ἀντ. 617^ο διαβολή καὶ ἀπ. Ἀντιφών 142. 10, κτλ. ἀπ. εὐπρεπής, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ βία ἐμφανής, Θουκ. 4. 86^ο ἀπάτας λεγέων ὑπερ-αλγῶν, ἀλγῶν διὰ τὴν ἀπάτην τὴν ὁποίαν τῷ ἐχθρῷ ἐκείνῳ διὰ τὸν ἐλπιζόμενον γάμον του, Σοφ. Ἀντ. 630^ο ἀνευ δόλου καὶ ἀπάτης Πρδ. 1. 69^ο μετὰ σκότους καὶ ἀπ. Πλάτ. Νόμ. 864C.

3) ἐν Πισ. Θ. 224 ἡ λέξις προσωποποιεῖται, τίκτε δὲ κοί Νέμεσιν .. Νυξέ δολή· μετὰ τὴν δ' Ἀπάτην τέκε καὶ Φιλόδητα πρβλ. Δουκ. Περὶ τ. ἐπὶ μ. συν. 42. II, τὸ διερχέσθαι εὐα-ρίστως τὸν χρόνον, τέρψις, (κατὰ Μοῖσιν σ. 85 ἔκδ. Πιερος ἀπάτη, ἡ πλάνη παρ' Ἀττικῶς ἀπάτη δὲ, ἡ τέρψις παρ' Ἑλληνικῶς), Πλούτ. 2. 56, 12. Δικαίωρ. ἐν Μυλλέρ. Γεωγρ. 1. 98. III, ὡς ὄνομα φυτοῦ, ἑσραλ. γραφ. παρὰ Θεοφρ. ἀντί ἀπάπη· ἴδε τὴν λέξιν.

ἀπατήλιος, ὡν, ποιητ. ἐπὶ, ἀπατηλός, πανούργος, ἀπατη-λία εἰδώς, ἐμπειρος εἰς πανουργίας, Ὁδ. Ξ. 288^ο ἀπ. βάζειν αὐ-τόθι 127^ο ἐπὶ προσώπων, Νόνν. Δ. 46. 10.

ἀπατέλης, ἡ, ὄν. (65, ὄν. Πλάτ. Κριτ. 107C) = τῷ προηγ. Πλ. Α. 526, Παρμεν. Ἀποσπ. 111 (ἴδε λίστ. κῶσμος) δὲσποινα Ξεν. Οἰκ. 1. 20^ο κακοῦργος καὶ ἀπατηλή Πλάτ. Γοργ. 465B^ο ἀπ. λόγος ὁ αὐτ. Νόμ. 892D^ο τὸ ἀπ. ἐν λόγοις ὁ αὐτ. Κρατ. 407E^ο σκιαγραφία ἀπατηλός, ἐξαπατῶσα, ὁ αὐτ. Κριτ. 107C:—Ἑπίρρ., -λως Ἰαμβλ. Μυστ. 93, Πλούτ. Θ. 135.

ἀπάτημα [pā], ατος, τό, ἀπάτη, στρατήγημα, Αἰν. Τακτ. 23^ο διὰ ψεύσεις, ἀπ. πόθων Ἀνθ. Π. 7. 193.

ἀπατῆμων, ὡν, γεν. ὄνος, = ἀπατῆλιος, Ζωσιμ. 1. 52, 9. ἀπατῆνωρ, ὄρος, ὁ, ἡ, (ἀνήρ) ὁ ἐξαπατῶν τοὺς ἄνδρας, Τρυφίδ. 137.

ἀπατῆσις, εως, ἡ, ἐξαπάτησις, Ἰβδ. (Ἰουδὴ 1^ο, 4). ἀπατῆτης, οὗ, ὁ, ὁ ἐξαπατῶν, Γλωσσ.: ἀνῶμαλ. θηλ. -ήτρια ἡ, Πλούτ.

ἀπατητικός, ἡ, ὡν, ὁ ἀπατῶν, ὁ δυνάμενος ν' ἀπατῇ, ἐπὶ σο-φισταίς, Πλάτ. Σοφ. 240D, 264D, Ἀριστ. Ἀναλυσ. Γαστ. 1. 16. κ.

ἄλλ. — Συγκρ. -κώτερος, ἀποτελεσματικώτερος πρὸς ἐξαπάτην, Ξεν. Ππαρχ. 5. 5:—Ἑπίρρ. -κῶς Πλούτ. Δ. 24.

ἀ-πάτητος [pā], ὡν, ὁ μὴ πεπατημένος, μὴ πατηθεὶς, ὡς καὶ νῦν. Ἀνθ. Π. 6. 51.

II ὁ μὴ καταπατηθεὶς, μὴ τετριμμένος, καινός, ἀπάτητος ὄρχη: ὁλον καὶ νῆς Α. Β. 29, 2.

ἀπατέμαζω, = τῷ ἱερῷ ἀπηγίμασθαι Λισχίν. Εὐμ. 95^ο ἀπατέμαζω, ἀτιμῶ μεγάλως, ἀπηγίμασεν Πλ. Ν. 113^ο εὐδ' Ἐρσην γοργῶπις ἀπηγίμασεν Ἀθήνη Ἀνθ. Π. παρὰρ. 51, 64. ἀπατμίξω, ἐξατμίξομαι, εἰς ὅτι μὲν μεταβάλλομαι, ἀπατμίξαι τὸ ὑγρὸν Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 37, πρβλ. π. Ἰπν. 3. 25, π. Ζ. Μορ. 2. 7, 18.

ἀπατος, ὁ μὴ ὑπεύθυνος, ἀπληχγμένος πάσης εὐθύνης ἡ ἐνοχῆς [V]. Νομολογία Γερμαν. Κρήτη: Πλ. IV^ο Κομπάρ. 152V^ο, κτλ.

Ἀπατουριών, ὄνος, ὁ, Κυζικηνὸν ὄνομα τοῦ τρίτου μηνός, ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὸν Ἀπρ. Πυανεψύωνα, Σουλδ. Ἑπιγρ. 3661, πρβλ. 2683^ο γράσσεται δὲ καὶ -ιών, αὐτόθι 2338:—C. P. Boumann. de Mene σ. 45.

Ἀπατούρια, ὡν, τὰ, ἑορτὴ ἀγομένη ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τῶν με-λῶν ἡρώτων φροτρίας κατὰ τὸν μῆνα Πυανεψύωνα καὶ διαρκέσασα τρεῖς ἡμέρας, αἵτινες ἐκαλούντο κατὰ σειρὰν θορπία, καὶ ἦν ἐγί-νετο συμπόσιον, Φιδύλλ. ἐν «Πρακτικῇ» 1, (ἐνθα ἴδε Meineke)· ἀνδρῶσις, καὶ ἦν θυσιαι καὶ προσφοραὶ ἐγίνοντο εἰς αὐτὰ τὸν θορπῶν καὶ Ἀθηναίων τὴν Ἀπατουρίαν καὶ κοινωσίαν, καὶ ἦν «τοὺς γεννημένους ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ἐνεῖναι παῖδας .. ἐνέγρα-φον ὁμνύντες οἱ πατέρες ἡ μὴ εἶναι Ἀθηναίους: ἐξ αὐτῶν Ἀθηναῖοις ἔ-βου, Μ. σ. 118, 54 ἐν λίστ. ἀπατούρεα» ἐνέγραφον δὲ τοὺς παῖ-δας εἰς τοὺς φράτορας ἡ ὁδοῦτερον φράτερας, ἐγγράφει τοῖς Ἀπατουρίοις τοῦτον ἢ Κοιῶν τὸν εἰς τοὺς φράτερας, τὸν δ' ἕτερον, κτλ. Δημ. 990^ο περί τῶ τέλους ἀπὸ τὴν τελευτὴν ταύτην τις ἐγγράφει εὐνομάζειν πρῶτον ἡ ἑρῶσις λαδόντες οἱ προσήκον-τες τῇ γυναικὶ τὸ παιδίον ἦκον ἐπὶ τὸν βωμὸν Ἀνδοκ. 16, 31, Θεοφρ. Χαρ. 3, Σχδλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 890. Παρομοία ἑορτὴ ἦγετο ἐν ἀπασαίς ταῖς Ἰωνικαῖς πόλεσι, πλην τῆς Ἑρέου καὶ Ἰε-λοφῶνος, Πρδ. 1. 147. — Πρβλ. Α. Β. 273, Ἑβρ. Μ. 533. 33. Ἐν Τρακτίῳ ἦν ναὺς Ἀθηνῶν ἀπατουρίας, ὅν ἔβρυσεν ἡ Αἴθρα ἐνεκεν ὁνείρου τινός, ὅπερ ἔπεμψεν αὐτῇ ἡ Ἀθηναῖα, Πανσ. 2. 33, 1^ο ὡσαύτως, Ἀπατούριος, Ἀπατούρη, ἡ Ἀπατουρίας, ἐν ταῖς τῶν πόλεων τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, Στράβ. 495, Σουλδ. Ἑπιγρ. 2109B, 1255. (Πιδαν. ἐπομένως νά παρήγῃται ἡ λέξις ἐκ τοῦ πα-τριᾶ -φρατρία μετὰ α εὐφωνιστοῦ, ἴδε Λεξ. Ἀρχαιολογ.).

ἀπατρία, ἡ, ἑορτὴ, Σουλδ. Ἑπιγρ. 3632.

ἀπατρίς, ἰδος, ὁ, ἡ, ὁ ἀνευ πατρός, Τέξε. Ἰστ. 7. 436.

ἀπάτωρ, ὡρας, ὁ, ἡ, (πατήρ) ὁ ἀνευ πατρός, ἐπὶ θεοτήτων, αὐτοπάτωρ, ἀπάτωρ Ὀρρ. Ἰμ. 9. 10^ο ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, Νόνν. Δ. 41. 53, πρβλ. Ἑπιστ. πρὸς Ἰβρ. 5^ο 3: ἡρῶντος πατρός, δόλικος ἀπάτωρ ὁ Σοφ. Τρ. 300^ο ἀμήτωρ ἀπάτωρ τὴν Εὐρ. Ἰων. 110^ο ἀπάτωρ πότμος ὁ αὐτ. Γ. Τ. 864^ο ὡσαύτως κατ' οὐδὲ πληθ., ἀπάτωρ τέκεσσι ὁ αὐτ. Πρ. Μαιν. 114: μὴ ἀναγνωρίζε-μενος ὑπὸ τοῦ πατρός, ἀποκεκλημένος, ἀποκεκαρυγμένος, Πλάτ. Νόμ. 928E^ο—ὡσαύτως μετὰ γεν., ἀπάτωρ ἐμοῦ, μὴ ἔχων ἐμὲ ὡς πα-τέρα, Σοφ. Ο. Κ. 1383. 2) ὁ ἐξ ἀγνώστου πατρός, ὡς ἐδ σκότιος, λατ. ignitus, Πλούτ. 2. 288D.

ἀπαυαίνω, ἀποτρεφαίνω, Θεοφρ. Αἰν. Φ. 3. 10, 8:—Παθ, ἀποτρεφάομαι, Κόινε. Σμ. 1. 66.

ἀπαυγάω, ἐκπίμπω λάμψιν, πλέων ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σπλάς ἡ τῶν ὀφθῶν ἀπηγάζειν Πλάτ. 3. 4^ο ἀπρόσφυλον Αἰθιόπων χροιάν ἀπαυγάζουσιν, ἐμπνυσαν λάμψιν χροίμα-τας ἐκφύλον τῆς Αἰθιοπίας (ἴδε σημ. Κοραὴ ἐν τῷ πρῳ), ὁ αὐτ. 4. 8, Φιδόστρ. 101. II, Μίσ., ἀκτινοβολῶ, Καλλ. εἰς Δηλ. 181.

2) βλέπω μακρόθεν, αὐτόθι 125.

ἀπαύγασμα, ατος, τό, ἀκτινοβολία, λάμψις φωτός προερχο-μένη ἐκ φωτεινοῦ σώματος, φωτός διδίου, Ἰβδ. (Σοφ. Σολ. 1^ο, 26^ο) δόξης, Ἑπιστ. πρὸς Ἑβρ. 1. 3^ο πρβλ. Φίλων 1. 337, 2. 356, Πηλιδ. 5. 27.

ἀπαύγασμός, ὁ, ἔκχυσις φωτός, λάμψις, ἀκτινοβολία, Πλούτ. 2. 83D. 93411).

ἀπαυδάω: μέλλ. -ήσω, ἀπαγορεύω, ἀπολ., ἐγὼ δ' ἀπαυδάω γ' Σοφ. Φ. 1293^ο συγγένεις ἀκολουθεῖται ὑπὸ τοῦ μὴ μετ' ἀπαρεμφ. ὡς συμβαίνει καὶ εἰς ἄλλα ἀπαγορευτικὰ ῥήματα, τὸν ἄνδρ' ἀπηύ-δα .. στέγης μὴ) ἔξω παρήκειν ὁ αὐτ. Αλ. 741, πρβλ. Ο. Γ. 236 (ἐνθα τὸ γῆς τῆς ὁδοῦ εἶναι γεν. μεριστικὴ συναινετικὴ μετὰ τοῦ τινα), Εὐρ. Ρῆσ. 934, Ίκ. 468, Ἀριστοφ. Ἰαν. 1072.

2) τὸ ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 360, τοῦτοισι αὐδῶ καὶ οὐδὲ ἀπαυδῶ καὶ οὐθις τὸ τρίτον μάλ' ἀπαυδῶ ἐξιστοῦμαι μύ-σταίσι χοροῖς ἐξηγεῖται: κελεύω ἡ λέγω ῥῆται, παραγγέλλω, δια-κηρύττω, λατ. edico, ἄλλ' ἔτι καὶ ἐκεῖ ἡ ἀνήθης ἔννοια εἶναι ἀνα-ερίτω, παραινῶ τινα φεύγειν τι. II, ἀπέρχομαι, ἀποφύγω, ἀφί-σταμαι τινος, οὐκ οὐκ ἀπαυδῶν δυνατόν ἵστί μοι πόντους Εὐρ. Ίκ. 343^ο ἀφρονῶμαι, ἀπορρίπτω, ἀποκηρύττω, νεῖκος ἀπ. Θεόδωρ. 22. 129^ο ἀποφάσκω, λέγω οὐ, ἔλε, Ἀλδ. Πιδαν. 4. 294.

III, ὑστερῶ, ἀποκάμνω, δύνω ἐπαρκῶ, ἐγκαταλείπω τινά, φίλοισι Εὐρ.

Ἄνδρ. 87: ἐντεῦθεν ἀπολ., ἐκλείπει, γάνομαι, ἢ ἀποθνήσκω, ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 5. 6. 1· ἀπ. πρὸς τι, Ἄντιλλ. ἐν Matih. Med. 108: καθίσταμαι ἄριστος, Δουκ. Φιλώπ. 18, ἀπ. τὰ μαντεῖα, εἶναι βροδᾶ, ἄριστα, Πλούτ. 2. 431B: — καταβάλλομαι, ὑπὸ λιμοῦ ἀπηυδηνόσας Δουκ. π. Πένθ. 24· κόπω Βέρρ. 7, 8· πόνοις Ἄνθ. II. 5. 168. — Πρβλ. ἀπαῖπον, ἀπαγορεύω, ἀπερῶ.

ἀπαυδής, εως, ἢ, ἐξάντλησις, κόποις, Ἀγαθίνος ἐν Matthei Med. 286.

ἀπαυδίζω, ατος, τό, αὐθάδης ὑψηλοφροσύνη, αὐθάδεια, Δίων Χρυσ. 1. 477, ἄμφ.

ἀπαυδίζομαι, ἀποθ. ὁμιλῶ ἢ ἐνεργῶ παρατόλμως, μετὰ θράσους, Πλάτ. Ἀπολ. 37A· συγγ. παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, ἴδε Δοδ. Φρόν. 66, Ὁ τύπος ἀπαυθαδιζομαι ἀπαντᾷ ἐν τῷ ἄορ., παρὰ Ἰωσήφ. ἐν Ἰουδ. Πολ. 3. 7. 11· καὶ ἐν ἰατρικῇ, ὡς ἐν Θιμιστ. 131D, 135A· ἄλλ· ἀπαυθαδίσασθαι 290C, Ἦ δὲ ἐνεργ. ἀπαυθαδιζόντες· «μεγαλοφρονοῦντες», εὐρηται ἐν Α. Π. 419, καὶ ἐν Σουίτ., τὸ δὲ, ἀπαυθαδίω παρὰ Νικήτη ἐν Χρον. 13. 1, σ. 501, 1, κ. ἄλλ., πρβλ. καὶ Θωμ. Μάγ. σ. 84.

ἀπαυθιμερίζω, ποιῶ τι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, μεταβαίνω καὶ ἐπανέρχομαι αὐθιμερόν, εἰς τὸ στρατόπεδον Ξεν. Ἄν. 5. 2, 1· ἐκ Πίσης εἰς Αἰγιναν Διλ. Πονκ. Ἰστ. 9. 2.

ἀπαύλια, ὡν, τὰ, (αὐλή) τὸ κοιμᾶσθαι μόνον, κυρίως κατὰ τὴν πρὸ τοῦ γάμου νύκτα, ὅτε ὁ νυμφίος ἐκοιμάτο μόνος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πενθεροῦ, ὡσαύτως καὶ τὰ θῶρα τὰ κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν διδόμενα τῇ νύμφῃ· ἀμφότερα αἱ σημασίαι ἐν Πολυδ. Γ', 39, Ἰσχυρ., Ἐτυμολ. Μ. Ἀλλὰ συγχυσίς τις φαίνεται ὅτι ὑπάρχει ἐν ταῖς προθέσει, διότι ἀπαντῶμεν ἀπαύλια καὶ ἀπαύλια συγκεχυμένως.

ἀπαυλίζομαι, ἰ ἀντ. -ηυλίζομαι: ἀποθ.: — κοιμῶμαι ἢ διαμένω μακρὰν ἀπὸ τινος, τῆς πόλεως Διον. Ἀλ. 8. 87.

ἀπαυλίσαι, ὁ, σεληνισμός, νομιζόμενος ὅτι προέρχεται ἐκ τοῦ κοιμᾶσθαι ἐν ὑπαίθρῳ, Ποιητ. Διδασκ. ἐκδ. Διδ. σ. 173.

ἀπαυλιστήριος, α, ὡν, ὁ ἀνήγων εἰς τὰ ἀπαύλια, ἀπ. χλα- νίς, χλανὶς δηρηγεία κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἀπαυλίων, Πολυδ. Γ', 40.

ἀπαυλος, ὡν, ὁ μόνος κοιμώμενος, «ἀπαυλον» ἀπόκοτον· Ἰσχυρ. ἀπαυλόσυνος, μακρὰν τῆς αὐλῆς, ὥχεται ἀπαυλόσυνος Ἄνθ. II. 6. 221, ὕποπτ.

ἀπαύξησης, εως, ἢ, τὸ ἐναντίον τῆς αὐτῆς, ἐλάττωσις, Λογ- γίν. 7. 8.

ἀπαυρᾶν, οὐδαμοῦ κατ' ἐνεστώται παρὰ. ἀπηρῶν, ας, α, μετὰ σημασι. ὅρ., «Ὀρ., πληθ. ἀπηρῶν Ἰλ. Α. 430: μετοχ. τύ- που ὅρ. ἀπουρᾶς (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. ἀπούρημι), Ὀρ., Δωρ. ἀπου- ραῖς Πίνδ. II. 4. 265: ὅρ. μέσ. ἀπηρᾶτο, διάφ. γραμ. ἐν Ὀδ. Δ. 646· καὶ μετοχ. ἀπουράμενος Ἰσ. Ἀσπ. 173: περὶ τοῦ μέλλ. ἀπουρήσω ἴδε ἐν λ. ἀπουρίζω, ἀφαιρῶ, ἀπουρῶ, ἀρπάζω, μετὰ διπλ. αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., ἀμφω θυμὸν ἀπηρᾶ Ἰλ. Ζ. 17· ἀπαλὸν τέ σφ' ἦτορ ἀπηρᾶ Α. 115· τοὺς μὲν Τυδείδης· τεύχε' ἀπηρᾶ ἀντίθ. 334· λάθον δὲ ἐ θυμὸν ἀπούρας Ν. 270, κτλ.

2) μετὰ γεν. προσ., Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηρῶν Τ. 89· κούρην.. Ἀχιλλῆος ἐβῆς κλισίῃθεν ἀπού- ρας Ι. 107· πρβλ. Ὀδ. Σ. 273· τὴν ῥά βίην ἀέκοντος ἀπηρῶν Ἰλ. Α. 430· ἄλλ' ἐν Ὀδ. Δ. 646· ἢ σε βίην ἀέκοντος ἀπηρᾶ νῆα, ἢ σύνταξις φαίνεται ἀναμεμιγμένη, ὡς ἐὰν ἀντὶ σε εἶχεν εἰπεῖ σοῦ, ἢ ὡς ἐὰν τὸ ἀέκοντος ἔπρεπε νὰ ᾔτο ἀέκοντα (ὡς ἀναγι- νώσκει ὁ Lagroche).

3) μετὰ δοτ. προσώπου, πολέσσειν.. θυ- μὸν ἀπηρᾶ Ἰλ. Ρ. 236· οἱ οὗτιν' ἀπηρᾶ Ὀδ. Γ. 192. 4) μετ' αἰτ. μόνον, ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας Ἰλ. Α. 356, 507· ἐλευθερον ἦμαρ ἀπ. Ζ. 455, κτλ.: — Μέσ., ἀπουράμενοι ψυ- χὰς, ἀπολέσαντες τὴν ζωὴν τῶν ἢ ἀφαιρέσαντες ἀλλήλων τὴν ζωὴν, Ἰσ. Ἀσπ. 173. II. μεθ' Ὀρ., δέχομαι καλὸν ἢ κακόν, ἀπα- λῶν ἢ ὑπορέω· οὕτω κατὰ πρῶτον ἐν Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 238· ἔμπασσα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηρᾶ (ἐνθα τινες ἀναγινώσκου- σιν ἐπαυρεῖ)· ἄλλ' ὁ Εὐρ. ἐν Ἄνδρ. 1029 ἔχει ἀπηρᾶ τὴν πρὸς τινος ἀνέν ἐτέρας γραμ., πρβλ. Βουττμ. ἐν λ. 12. — Περὶ τῶν χω- ρίων ἐν Δισχύλ. Πρ. 28, καὶ Ἰππ. Ὀρχ. ἴδε ἐν λ. ἐπαυρίσσομαι. Ἰ' ἢ ῥίκα τοῦ παλαιοῦ τούτου Ἐπ. ῥήματος δὲν εὐρίσκεται ἐν τῷ ἀπλῷ τούτῳ τύπῳ. Ὁ Αἰρενς ὑποθέτει δὲ τὸ ν παριστᾷ F, ὥστε τὸ ῥῆμα ἔπρεπε νὰ ᾔτο ἀπο-φράω ἢ ἀπ-αφράω (πρβλ. ῥύω, ἐ-ρύω), καὶ τὸ μὲν ἀπουρᾶς γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου, τὸ δὲ ἀπηρᾶ ἐκ τοῦ δευτέρου. Ἀλλὰ εἰ εἶναι ἢ √FPA ἢ AFPA διατελεῖ ἀγνωστον καὶ ἀβέβαιον. Ὁ Κούρτιος μετὰ τινος εἰσαγαγρῶ σχετίζει αὐτὴν πρὸς τὸ ἀπόφρασε, ἴδε ἀπόφρασε).

ἀπαυσσεῖ, ἐπὶ ῥρ. τοῦ ἐπομ. ἀπαύσσει, ἀδιακρίτως, Δίων Κ. 37. 46.

ἀπαυστος, ὡν, ἀδιάκοπος, συνεχής, ἀκατάπαυστος, Παρμεν. Ἀποσπ. 82· αἰὼν Δισχύλ. Ἰκ. 573· βίος Πλάτ. Τιμ. 36E· ἄτα Σοφ. Αἴ. 1186· ἀπ. καὶ ἀθάνατος φορὰ Πλάτ. Κρατ. 417C, κτλ.: — Ἐπὶ ῥρ. -τως, Ἀριστ. π. Κόσμ. 2. 2. 2) ὅν δὲν δύνα- ται τις νὰ σταματήσει ἢ ἱκανοποιήσει, ἀκόρετος, διψᾶς Δουκ. 2. 49· γνᾶσθαι Ἀντιπ. ἐν Ἀδελ. 15. II. μετὰ γεν., ὁ μηδέποτε παύ- μενος, ἢ κατασταλλόμενος, ἀκόρετος, γόων Εὐρ. Ἰκ. 82.

ἀπαυτεία, ἐπὶ ῥρ. ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ αὐτεία, παρυνός, ἀμεί- σως, Δίων Κ. 40. 15· μετὰ διωσ. νοσᾶ, ἀπαυτοῖ καὶ.

ἀπαυτομαΐζω, πράττω ἢ προσφέρω τι ἐκουσίως, αὐτομάτως, αὐτοπροαιρέτως. ἡ τύχη τοῦτο μουσικῶς εἰσιν ἀπαυτομαΐ- σαι Πλούτ. 2. 717B, Φίλων 1. 571: — Παθ., Φίλων 2. 182· καὶ ἐνεργ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, ὁ αὐτ. 1. 387, ττλ.

ἀπαυτομολέω, αὐτομολῶ ἀπὸ τινος, ἢ πρὸς τινα, ἐπὶ ὑπηρε- τῶν ἢ δούλων, δραπετεύω, ἀπηυτομολήκεσαν γὰρ πάλαι γε καὶ οἱ πλείστοι παραχρήμα Θουκ. 7. 75· πρὸς τινα Διον. Ἀλ. περὶ Ρήτορ. 2· τινὸς Δίων Κ. 35. 17.

ἀπαυχενίζω, ἀποκόπτω τὸν λαμβόν, Διοδ. Ἐκλογ. 529.

II. ἀπαυχενίζω ταῦρον, θαμάζω ταῦρον ἔλκων ὀπίσω τὸν αὐχένα αὐτοῦ, Φιλύστρ. 722, 864.

III. ἀπαυχεῖν τὸν ζυγὸν ἀπὸ τοῦ αὐχένος, ἀπελευθερῶμαι διὰ προσπαθείας ἢ ἀγῶνός, καθίσταμαι ἀνυ- πότακτος, ἀπηνιάζω, Φίλων 1. 305, κτλ.: ἐντεῦθεν οὐσιαστ. ἀπαυ- χένεισις, εως, ἢ, ζυγοῦ Νικήτ. Χρον. 238C.

ἀπαφνίζω, ἀφανίζω, καταστρέφω, Ἐβδ. («Ἐβδ. κα', 29).

ἀπαφταίνω, παντελῶς ἀποστραίνω, Θεοφ. Αἰτ. Φυσ. 3. 10, 7, ἀπαφτητός, ὡν, ὁ δυνάμενος ν' ἀπατηθῇ, εὐαπάτητος, Χρησμ. Σιδουλ. 7. 129.

ἀπ-αφθάρτησις, εως, ἢ, ἀφθαρσία, Μιχ. Γλυκ. Χρ. 1, σ. 89.

ἀπφρίσκω! μέλλ. ἀπαφῆσθαι· ἄρ. ἀπφῆσθαι: — ὡς τὸ ἀπα- τάω, ἐξαπατῶ, δολιεύομαι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εὐρηται σύντακτον μετὰ τῆς παρὰ καὶ τῆς ἐξ: — ἐκ τοῦ ἀπλοῦ ῥήματος ὁ Ὀμ. ἔχει μόνον τὴ ἀπαφίσκει Ὀδ. Α. 217 καὶ τὸ ἦπαφε Ξ. 488· μεταγεν. ἀπάφῃ Ἄνθ. Πλάν. 4. 108· ἀπαφῶν (οὕτως ἀναγινώσκον) Ὀππ. Ἀλ. 3, 444· εὐκτ. μέσ. ἄρ. ἀπάφωτο μετ' ἐνεργ. σημασι., ὁ αὐτ. 23. 216· (ἐκ τοῦ ἀπται (παίρνω, ψηλαφῶ, ψήλω, θωπεύω), ἀφῆ· ἴσως ὡσαύτως συγγενὲς τῷ ἀπάτη, ἀπατάω).

ἀπαφρίζω, -ίζω, ἐξαφρίζω, μέλιτος ἀπηφρίσμενος Ἰων. 8, 29, 32, ἀμετ., ἐκβάλλω ἀφρούς, ἀφρίζω, ἔπεσε δαίμονιόν καὶ ἀπαφρίζων Βίος Εὐδωμ. σ. 47A.

ἀπαφρισμός, ὁ, ἐξαφρισμός, μετὰ.

ἀπαφύσσω, ἴδε ἐν λ. ἀποαφύσσω.

ἀ-παχῆς, ἐς, ὁ ἀνεν πόχους ἢ στερεότητος, ἰσχνός, Εὐστ. 641.

35: — Παρὰ Πτόλμ. ἀπαχῆς, ὡν. Ἐντεῦθεν οὐσιαστικὸν ἀπάχεια, ἢ, ἰσχνότης, Εὐστ. 641. 33.

ἀπαχθῆς, ἀντὶ ἐπαχθῆς, μετὰ.

ἀπαχθαίω, καταθέτω τὸ ἄχθος, διάφ. γρ. ἐν Ἀνθ. 7. 49, ἀπη- χθαίω ἀντὶ ἀπημφιάσας.

ἀπάχθομαι, ἀποθ., εἶμαι μισητός, τινι Σαφρ. 37· πρβλ. ἀπε- χθάνομαι.

ἀπάχλυν [υ], ἀπαλλάσσω τῆς ἀχλὺς ἢ τοῦ σκότους, Κύντ. Σμ. 1. 78.

ἀπαχρεῖω, καθιστῶ ἄχρηστον, Εὐστ. Πονημάτ. 109. 10. κτλ.

ἀπέγγονος, ὁ, ἢ, (καὶ ἡ ἀπεγγόνῃ) τριεγγόνος, Λατ. trigene- ros, ὁ δὲ τέταρτος βαθμὸς περιέχει ἐκ μὲν τῶν ἀνιόντων, ἀπό- παππον, ἀπομάμην, ἐκ δὲ τῶν κατιόντων, ἀπέγγονον, ἀπεγγόνην· Θεοφλ. Ἰνστιτούτα 3. 4, 127.

ἀπεγγυαλίζω· μέλλ. -ίσω, καὶ -έξω, εἶδω ὀπίσω, ἀποκαθιστῶ, «ἀπεγγυαλίζειν» ἀποκαθιστῶ· Ἰσχυρ.

ἀπεγνωκότως, = τῷ ἐπομ.

ἀπεγνωσμένως, ἐπὶ ῥρ. μετοχ. παθ. πρkm. μετ' ἀπογνώσεως, μετ' ἀπειπισίας Βυθ.

ἀπειδανός, ὡν, = ἡπειδανός, «ἄπους, χωλός» Ἡούχ.

ἀπειδεσθαι, ἀπειδεσθῆναι, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀπειθεῖν.

ἀπειδέω, (ἀπειδος) ἰσοπεδῶ, ὁμαλίζω, ἰσάζω, ἡπέδιζον τὴν ἀκρόπολιν, Κλειτόδωρ. 22, — «ἀπειδεσθαι» ὁμαλίσαι, ἐλαφίσαι· Ἡούχ.

ἀ-πέδιλος, ὡν, ὁ ἀνεν πεδίων, ἀνυπόδητος, Δισχύλ. Πρ. 135.

Ἐν Καλλ. ὕμν. εἰς Δῆμ. 124, -δελωτος, ὡν.

ἀπειδος, ὡν, (α ἀφροιστ. -πέδον), ἐπίπεδος, ἴσος πεδινός, Λατ. planus campestris, χώρη Ἠρόδ. 1. 110, πρβλ. 9. 25, 102, Θουκ. 7. 78 Ξεν.: ὡς οὐσιαστ. ἀπέδον, τό, ἐπίπεδος ἐπιράνεια, πεδιάς, Ἠρόδ. 4. 62.

ἀπέδω, ἴδε ἐν λ. ἀπειθεῖν.

ἀπεξω, ὡν, (πίξω) ὁ ἀνεν παθῶν, ἄπους, Δουκ. 629.

ἀ-πεύλιζω, ἐνεργ. μεταβ. μέλλ. -έσω, «ἐσευνηθῆναι» (τινὰ), τιμω- ρίαις ἀπ. τινὰ Δισχύλ. 5. 27· μετ' ἀπαρ. ἀπ. μὴ ποιεῖν, «ἐσευ- νηθῆναι» ἢ διδάσκειν τινὰ νὰ μὴ κάμνῃ τι, Λατ. dedocere, ὁ αὐτ. 21.

31· μετοχ. πρkm. ἀπειυτικῶς, Πλούτ. Ἀλέξ. 40: — Παθ., ἀπει- οισμένως, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 13, 4.

ἀπειοιστέον, ῥῆμ. ἐπὶ ὁ. τοῦ ἀπειθῆναι, δεῖ ἀπειθεῖν, Γεωπ. 14. 7. 5.

ἀπειθῶν, ἀπαρ. ἀπῆθεῖν, ἄρ. ε'· ἀνεν εὐχρήστου ἐνεστώτος, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἐν χρήσει εἶναι τὸ ἀπαρᾶν στρίψαι τὸ βλήμμα μου πρὸς τι, ἀπιδεῖν ἔς τι ἢ πρὸς τι Θουκ. 7. 71· πόρρωθεν ἀπι- θῶν Τιμοκλ. ἐν Ἀγῶν. 1. 6.

II. βλῖπτο ἀλλὰχθας, ἀπο- στρέφω τὰ βλέμματά μου ἀπὸ τινος, περιφρονῶ, Πλούτ. 2. 1070F.

ἀ-πειθαρχία, ἢ, ἀπειθεία εἰς προσταγὴν, Ἀντιφῶν ἐν τοῖς Δ. Β. 78, Δίων Κ. Ἐκλογ. 23. 80.

ἀπειθεία, ἢ, τὸ μὴ πειθεσθαι, τὸ μὴ ὑπακούειν. Ξεν. Ἀπου. 3.

5, 5, Πλουτ. Διμίλ. 31, Καιν. Διαθ. ἀπ. πρὸς τὸν λόγον Κλέμ., Δλ. 159.

ἀπειθεῖω: μέλλ. -ήσω, ἄττ. τύπος τοῦ Ἑπικ. ἀπειθεῖω (ὡν καὶ οἱ Ἰσραὴλ. ποιητ. προτιμῶσι τὸ ἀπαστέω ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. ἴδε ἀπαστέω II.). εἶμαι ἀπειθές, ἀρνούμαι ὑπακοήν, Ἀισχ. Ἀγ. 1049· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ πείθουμαι, Πλάτ. Φαῖδρ. 271B· συγγνώμη μετὰ δοτ., παρακούω, οὐκ ἀπειθέσας Θεῷ Εὐρ. Ὀρ. 31· ἀπ. ἄμισ νόμῳ καὶ τῷ θεῷ Πλάτ. Νόμ. 741D, κτλ. τὰ μεγάλα ἀπ. τινι, εἰς μεγάλα πράγματα, ὁ αὐτ. Πολ. 538B· ἀπ. ταῖς ἐνεχυράσεσιν, μὴ ἐμμένειν αὐταῖς, ὁ αὐτ. Νόμ. 949D.

II. ἀπιστῶ, δὲν πιστεύω, Γρηγ. Ναζ.

ἀπειθεῖω, ἀπειθεῖσθαι, Ἰων. ἀόρ. α' παθ. τοῦ ἀφίημι.
ἀπειθεῖω, ἔσ. ὁ μὴ ὑπακούων, παρήκοος, Σοφ. Ἀποστ. 45· ἀπ. τοῖς νόμοις Πλάτ. Νόμ. 936D· ἐπὶ πλείον, τοῖς κυβερνήταις ἀπειθεστέρας τὰς ναυς παρῆγον, μὲλλον δυσζυμώτους, Ψουκ. 2. 84· πρὸλ. Σεν. Ἰππ. 3. 6· ἀπειθέα τεύχειν, ἀπειθεῖαν ἀπεργάζεσθαι, εἶναι ἀπειθῆ, Καλλ. εἰς Ἀρτ. 66· — Ἐπίρρ. ἀπειθεῖω ἔχειν πρὸς τινα Πλάτ. Πολ. 391B.

2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀκαμπτος, τραχύς, σκληρὸς, κέντρον Διλ. π. Ζ. 1. 55· σιδήρου ἀπειθεστέροι φίλων 2. 87· ὁδόντες ἀπ., μὴ ὑποχωροῦντες, Ὀππ. Κ. 2. 511· χῶρος ἀπ., δυσχερὴς, Ἑρμησίαν. 5. 3.

II. ἐνεργ. ὁ μὴ πείθων, ἀπίστευτος, μύθος Θεογ. 1235· ὁ μὴ προκαλῶν, μὴ διεγείρων τὴν ὄρεϊν, πρὸς τὴν γεῦσιν Ἀδύ. 87C· τὴν γεῦσιν ὁ αὐτ. 323A· οὕτως, ἐπὶ χωρίων, Διλ. παρὰ Σουίδ.

ἀπειθεῖα, ἡ, = ἀπειθεῖα, Γλωσσ.

ἀπειθεῖω, μέλλ. -άσομαι Σεν. Ἀπομν. 3. 11, 1· -άσω, Πλουτ. 2. 1135A· — Παθ., ἀόρ. ἀπειθεῖσθαι, Εὐρ., Πλάτ.: μέλλ. -σθήσομαι Θεμιστ.: πρkm. ἀπεικασμαι Πλάτ.: — οἱ μετ' αὐτῆς χρόνοι ἀπεικάζω, ἀπεικασα, γράγονται ἀπικ- ὑπὸ τοῦ Βεκνύρου ἐν τῷ Πλάτ. Σχεδίαζω τι ἀπομιμούμενος τὸ πρωτότυπον, ἀπεικονίζω, ζωγραφῶ, ἀντιγράφω εἰκόνα, ἐπὶ ζωγράφων, τοὺς μὲν γραφεῖς ἀπεικάζειν τὰ καλὰ τῶν ὥσων Ἰσοκρ. 4B· τὸ σὸν γρῶμα καὶ στήμη Πλάτ. Κρατ. 432B· πρὸλ. Κριτ. 107D, B· εἰς χρωμάτων ἀπ. Σεν. Ἀπομν. 3. 10, 1· χρώμασι καὶ σχήμασι Ἀριστ. Ποιητ. 1. 4· μεταφ., ἀπ. ἑαυτὸν τινι, συμμορφοῦμαι πρὸς τινα, Πλάτ. Πολ. 396D· — Παθ., γίνομαι ὁμοίος, ὁμοιάζω, τινι αὐτὸν 563A, Κρατ. 419C· ἀπεικαυθεῖα Θεῷ Εὐρ. Ἠλ. 979.

2) ἐκφράζω, παριστάνω διὰ παραβολῆς, συγκρίτως, ἔχομι· ἂν αὐτὸ μὴ κακῶς ἀπεικάσαι (ἔπειτα ἀκολουθεῖ ἡ σύγκρισις) Σοφ. Ἀποστ. 102, πρὸλ. Πλάτ. Θεαιτ. 167B· ὅς γάρ Ἀχιλλεύς ἐγένετο, ἀπεικάσειεν ἄν τις καὶ Βρασιδαν ὁ αὐτ. Συμπ. 221C· τὸ θάλλειν τὴν αὐτὴν μοῖδα καὶ ἀπεικάζειν τὴν τῶν νέων, ἡ ἑλπίς θάλλειν μοῖδα φαίνεται διὰ ἐκφράζου τὴν αὐτὴν... ὁ αὐτ. Κρατ. 414A· ἀπ. διὰ τοῦ ῥῶ, ἐκφράζω διὰ τοῦ ἥχου τοῦ -ρ, αὐτόν 426E· — Παθ., ἀναπαρίσταμαι, παριστάνομαι δι' ὁμοιωμάτων, τοῖς ὑπὲρ τῶν κάτω ἀπεικαυθεῖται ὁ αὐτ. Πολ. 511A· εἰς ὁμοιότητα ὡς ἀπεικάζετο (δηλ. τοῦτον ὦ) ὁ αὐτ. Τίμ. 39E· ἀπ. πρὸς τι, ἀναπαρίσταμαι ἐν σχέσει πρὸς... ἡ κατὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ..., αὐτὸν 29C.

3) ὁμοιάζω, παρομοιάζω, παραβάλλω πρὸς τι, τινι τι, Εὐρ. Ἰκ. 146, Πλάτ. Φαῖδρ. 76E, Γοργ. 493B, Συμπ. 221D, κ. ἄλλ.· οὐ τοιοῦτόν ἐστιν ὅτι οὐ ἀπεικάζεις, οὐχὶ τοιοῦτόν [ὡς ἐκεῖνον] πρὸς τὸ ὁποῖον τὸ παραβάλλεις, ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 92B· — Παθ., παραβάλλομαι, παρομοιάζομαι, ὁ αὐτ. Νόμ. 905B. κ. ἄλλ.· ἀπροσώπως, ἀπεικασταὶ τῇ πορείᾳ, ἡ παρομοιωσις γίνεται ἐν σχέσει πρὸς τὸ βῆδισμα, ὁ αὐτ. Κρατ. 420D· ἀπεικασταὶ τοῖς καθεύδουσιν αὐτόν 421B· — Δι' σημαίνει αὐταὶ εἶναι συχνὰ παρὰ Πλάτωνι.

II. ὡς ἀπεικασαί = ὡς ἐπεικασαί, καὶ ὅσον δύναται τις νὰ εἰκάσῃ, νὰ συμπιράνῃ ἐξ εἰκασίας, Σοφ. Ο. Κ. 16, Τρ. 141, πρὸλ. Εὐρ. Ὀρ. 1298· ἴδε ἐπεικάζω.

ἀπεικασαῖα, ἡ, ἀπεικονισμός, μίμησις καὶ ἀπ. Πλάτ. Νόμ. 668B, Κριτ. 107B· — ὡσαύτως -αἰμαδός, ὁ, Πορφ. π. Ἀποχ. 4. 7.

ἀπεικασμα, ατος, τό, ὁμοίωμα, πηγγῆς ἀπείκασμα Πλάτ. Κρατ. 402D, 420C· «ἀπεικάσματα ὁμοιώματα» Ἡσύχ.

ἀπεικαστέον, ἤμ, ἐπὶ τοῦ ἀπεικάζω, δεῖ ἀπεικάζειν ἡ ἀπεικασαί, Πλάτ. Φαῖδρ. 270E· τῶν μαχομένων ἀπειλητικά· τὰ δῆμινα ἀπεικαστέον Σεν. Ἀπομν. 3. 10, 8.

ἀπεικονίζω: μέλλ. -ίσω, (εἰκόν), ὡς τὸ ἀπεικάζω, παριστῶ ἐν εἰκόνι, αὐτὸν ἀπεικονίσας ἔπλασε Πραξιτέλῳ Ἀνθ. Π. 12. 56· ἐκφράζω, αὐτόν 127· — Παθ., τῆς μὲν εἰκόνας κατὰ θεὸν ἀπεικονισθείσης Φίλων 1. 106, 154, καὶ ἄλλ.

ἀπεικονισμα, τό, = ἀπεικασμα. Ἐπιστ. Σουκρ. 20, συχν. παρὰ Φίλωνι καὶ Ἑκκλ.: — ὡσαύτως ἀπεικονισμός, ἡ, Βυζ., καὶ ἀπεικονισμός, ὁ, Ἐπιφάν. = ἀπεικασμα.

ἀπεικόντις, ἀπεικός, ἴδε ἐν λ. ἀπεικός.

ἀπ-εἰλῶ: μέλλ. -ήσω, = ἀπειλῶ (ἴδε ἐν λ. εἰλῶ)· ὡς ἐπὶ τῷ πλείστον ἐν τῷ παθ., ἔς ἀπορίαν ἀπειληθεῖς ἡ ἀπειλημένο, περιελθὼν εἰς μεγάλην στενωπράν, Ἠρόδ. 1. 24, 2. 141· ἔς ἀναγκαίην ἀπειλημένος, ὁ περιελθὼν εἰς ἀνάγκην, ὁ αὐτ. 8. 100· ἀπειληθέντες ἐς στεῖνον, βία συνωστίζοντες εἰς στενόν, ὁ αὐτ. 9. 34.

II. ἐκτελλίσαι, ἀπαυλῶ, Ἠρων. Λύκοι. 248.

ἀπειλῶ: ἀπειλῶ, ἔπ. ἀντὶ τῆς ἀπειλῆς, γ'· βύξ. παρστ.

ἐνεργ., Ὀδ. Α. 312· μεταγεν. Ἐπ. ἐνεστ. ἀπειλῶ Μουσαῖος 127, Νόνν. Δ. 20. 204: μέλλ. -ήσω, κτλ. (ἀπειλή). Ἐπειθεῖν αὐτὸν εἰς τὸ ὡς ὑπόθεσιν εἶπε ὡς ἀπειλῆν.

I. ἐννοεῖ ἐπὶ καλῆς σημασί. ὑποσχεσθαι, οὐδ' ἡπείλησεν ἄνθρωποι, ἔλξιν κλειτὴν ἔκασ· τὸ μὲν (ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει: οὐδ' ἡδύτοιο) Ἠλ. V. 863, πρὸλ. 972: — ὡσαύτως, κομπάζω, μεγαλαυχῶ, κουζῶμαι, ὡς ποτ' ἀπειλήσας Θ. 150· ἡ μὲν ἀπειλήσας βητάρμονας εἶναι ἀρίστους Ὀδ. Θ. 383· πρὸλ. ἀπειλή I.

II. κοινῶς ἐπὶ κακῆς σημασί, ἀπειλῶ, φοβερίζω, Λατ. minari, παρ' Ὀμ. ἡ σκολ., ὡς ἐν Ἠλ. B. 663, Ὀδ. Φ. 368, ἡ (συχνότερον) μετὰ δοτ. προσώπ., ὡς ἐν Ὀδ. γ. 372, κτλ., καὶ συχν. μετὰ ταῦτα: ὡσαύτως μετὰ συστολίου αἰετ' αἰψά δ' ἀναστὰς ἡπείλησεν μῦθον, εἶπεν ἀπειλητικὸν λόγον, Ἠλ. Α. 388· ἀπειλὰς ἀπ. ἴδε ἐν λελ. ἀπειλή· δειν' ἀπειλήσων ἔφη Εὐρ. Ἰκ. 542· συγγνώμη ὡσαύτως καὶ μετ' οὐδέτ. ἀντωνυμ. ἡ ἐπὶ, ἀπ. τό γε θυμῷ Ἠλ. Ο. 212· ταῦτα, πολλὰ ἀπ. Ἠρόδ. 7. 18, 1. 111, Θουκ. 8. 33, κτλ.· πύργους δ' ἀπ. δειν' Ἀισχ. Ὀ. 426· τοῦτ' ἀπειλῶσας ἔχεις Σοφ. Ο. Κ. 817.

2) μετ' αἰετ. τοῦ πράγματος, εἰ· οὐ ἀπειλεῖ τις τινα, θάνατον ἀπ. τινι Ἠρόδ. 4. 81· ἔλξας Πλουτ. Πομπ. 47· ζημίαν ἀπ. κατὰ τινος ὁ αὐτ. Κλέμ. 39.

3) ἐξηρημαίνει, προάγει, προσηύχεται κατ' ἀπαρμάρτυρον μέλλοντος, γέρας.. ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλῆς Ἠλ. Α. 161, πρὸλ. Ο. 179, Ὀδ. Α. 313 (ἴδε ἀντιπ. I.)· καὶ ἡ αὐτὴ σύνταξις ἐξηρημαῖσεν ἐν χρήσει· σφέας.. ἡπείλεε ἐκτρίψειν Ἠρόδ. Θ. 37· ἀπ. δράσιν τι Εὐρ. Μήδ. 287· ἀπ. ἀπεκτείνειν Ἀνακ. 98. 43· ἀπαλύνει κατ' ἀπαρ. ἐνεστ., ἡπ.. ἐλκείμι Ἠλ. 1. 682· μὲθ' Ὀμ. κατ' ἀπαρ. ὁρ., Σεν. Ἀπομν. 3. 5, 4, Ἠλ. 5. 4, 7, Θεοκρ. 24. 16, (παραλειπομένου τοῦ ἀν, ἴδε Κίθων, V. 11, 97).

4) παρ' Ἀπτ. ὡσαύτως, ἀπ. ἔτι.. ὡς.. Ἀριστοφ. Πλ. 88, Σεν. Ἀν. 5. 5, 22, κτλ.· ἀπ. τινι, εἰ μὴ... ὁ αὐτ. Κύρ. 4. 5, 12.

III. Παθ., ἀπειλοῦμαι, ἐπὶ προσώπων, ἐκφοβίζομαι εἰς ἀπειλῶν, ὁ αὐτ. Συμπ. 4. 31.

2) ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ἀπειληθέντα = αἱ ἀπειλαί, Πλάτ. Νόμ. 823C· — ἀλλὰ παρὰ μεταγεν.

IV. ἀπειλοῦμαι εὐρεῖται ὡς ἀποθ., Ἀπτ. Ἐμφ. 3. 29, Πολύβ. 7. 35, Πράξ. Ἀποστ. 8, 17, Κλέμ. Ἀλ. 142.

ἀπειλή, ἡ, τὸ πλείστον κατὰ πληθυντ. ἀρίθμ., πομπάζει, μεγαλαυχῶ ὑποσχέσεις, κομπασμοί, «μεγάλα λόγια», ποῦ τοὶ ἀπειλάς δέ... ὑπόσχο οἰνεποτάζω; Ἠλ. Γ. 83, πρὸλ. ἀπειλῶ I., II.

II. συνήθ., ἀπειλαί, φοβηρισμοί, ποῦ τοὶ ἀπειλαί σίχονται, τὰς Ἰρῶσιν ἀπειλεῖον υἱὲς Ἀγαιῶν; Ἠλ. N. 219· οὐδέ... λήθεται ἀπειλῶν, τὰς ἀντιθέω Ὀδυσσῆϊ πρῶτον ἐληπειλήσας Ὀδ. N. 126, πρὸλ. Ἠλ. II. 201, Ἠρόδ. Θ. 32· εὐθύνουσιν ἀπείλοισι καὶ πληγαῖς Πλάτ. Πρωτ. 325D, Διόχ. 1. 174, κτλ.: — καὶ ἐνικ. ἀριθμ., ἐπαπειλήσεις ποινῆς, Σοφ. Ἀντ. 153, Θουκ. 4. 120, Πλάτ. Νόμ. 668B· ἀπειλήσεν καὶ τοῖς ἐν τῷ Ταρτάρῳ Ἀριστ. Ἀναλ. 2. 11, 8 (ἐτυμολογικὸν ὁμολογία).

ἀπειλημα, ατος, τό, = ἀπειλή, κατὰ πληθ., Σοφ. Ο. Κ. 600, Νικήτ. Χων. 281.

ἀπειλητήρ, ἥρος, ὁ, ὁ ἀπειλὰς ἐκφρίων, κομπαστής, Ἠλ. II. 96, Καλλ. εἰς Διλ. 69, Ἀνθ. II. Θ. 95· -ήτειρα, ἡ, ὡς ὅλη. ἐπὶ λ., Νόνν. Δ. 2. 257.

ἀπειλητήριος, α, ον, ὁ, ἀπειλητικός, «φοβηριστικός», λόγος Ἠρόδ. 8. 112.

ἀπειλητής, οὔ, ὁ, = ἀπειλητήρ, Διόδ. 5. 31.

ἀπειλητικῆς, ἡ, ὡν, = ἀπειλητήριος, ῥήσεις Πλάτ. Φαῖδρ. 268D· νόμιμα ὁ αὐτ. Νόμ. 823C· ἴδε ἐν λ. ἀπεικαστέων. — Ἐπίρρ. -ὡς Γρηγ. Νύσσ.

ἀπειλη-φόρος, ον, ὁ φέρων ἀπειλὰς, Ἰω. Χρυσ.

ἀπειληγέντω, καθιστὸν εὐρινέμεν, καθαρῶς, Σουτ. 126D, Ρήτορες (Walz) τ. 1. σ. 604.

ἀπειλῶ, ὁμοιον τῷ ἀπειλῶ, ἀπὸ τοῦ, ὡς ὁ δῖος, ἀλλ' αὐτῶς πιθάνως μόνον ἐν τῷ ἀρχαίᾳ Ἀπτ. ἡ ἐκκαλεῖται φρίσις, ἔστις ἀπειλῆς ἡ (ἀπείλη), Schol. τῇ Θύρᾳ, ὅπως κλεῖται τὴν ὁδὸν διὰ θύρας, παρα Αἰσ. 117. 37· πρὸλ. ἐξείλκω, Πλουτ. Διέξ. ἐν λ. εἰλῶ ἐν λ.

ἀπειμ (εἰμ) παρστ. ἀπην, ὁ ἐν ἀπείσῳ Σοφ. Φ. 37B· Ἐπ. ἀπέν, γ'· πληθ. ἀπείσαν, Ὀμ.: καὶ ἡ ἀπείσαι Ἀριστοφ. Νεφ. 887, Ἐπ. ἀπείσονται Ὀμ., γ' ἐν ἀπείσεται Ὀδ. Γ. 312.

ἀπουσιάζω, εὐρίσκομαι μακρὴν, λείπω, Ὀμηρ., ἐπὶ ἐν πάτρῃς ἡς ἀπέναι ἀνὴρ τόσον χρόνον Ὀδ. γ. 169, γ. 155, κ. ἄλλ.: ἐάν δ' ἀπὴ τούτων τὸ χάρειν Σοφ. Ἀντ. 1169· ἀπ. ἐπὶ τινος Θουκ. 1. 141· μετὰ δοτ., φ(α)ίσιν Εὐρ. Μήδ. 179, πρὸλ. Τρην. 393, Ἠρόδ. 4. 1, Θουκ. 2. 61, κτλ.: ἄλλ' ὡς ἐπὶ τῷ παύει, 2)

ἀπου-, εἶμαι μακρὴν ἡ ἀπὸν, καὶ ἐπὶ πραγματικῶν, ἰλλίπιν, οἱ τ' ἐντες οἱ τ' ἀπόντες, ὁ ἰ. σύμπαντες, ἀπαντες, Σοφ. Ἀντ. 1104· τὰς πόδας τέ μου καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας ὁ αὐτ. Ἠλ. 308· ἐπὶ τῶν νεκρῶν, Εὐρ. Ἰκ. 312· τοῦ θεοῦ ἀπέντος, μὴ ὑπελοπιζομένου τοῦ θεοῦ, Ἠρόδ. Θ. 53: — κατὰ γ'· πληθ. τῶν παρστ. τῷ χειρόν. ἐνίοτε συγχέονται τὸ ἀπέναι πρὸς τὸ ἀπέναι, ὡς π. χ. ἐν Θουκ. 1. 42.

ἀπειμα, (εἰμ), τὸ πορεύομαι ὡς μέλλ. τοῦ ἀπέρχομαι· ὅπαρ. ἀπέναι, ἐν Ἀνθ. II. 11. 401· χάριν τοῦ μέτρου ἀπέναι. Ἀπέρχονται, ἀναχωροῦν, ἐγὼ μὲν ἀπειμ, σύς εἰσι

ἀπεινα Ὁδ. Τ. 174. Ἦσ. Ἀποσπ. 39. 4. κτλ.: ὡσαύτως, ἀπ. εἰδος, ἀρατος καλλονή. Ἦσ. Ἀποσπ. 73. 3: — ἔπαε παρὰ Τραγ., ἀπ. πόνοι Σοφ. Γ. 928 (λυρ.): — τὸ οὐδέποτε ὡς ἐπὶ ῥ., Κόιντ. Σμ. 2. 179. Πρβλ. ἀπειρίτιος, ἀπερείσιος.

Ἀπειροθεν, ἴδε Ἀπειραλος.

ἀπειρηκα, ἴδε ἀπειτων.

ἀπ-εيرهτιός, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ., ἀπογνωστός, Νικήτ. Χρον. 179Δ.

ἀπειρήτος, Ἀμφ. καὶ Ἀττ. ἀπειράτος, ον ὡσαύτως η, ον Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀφρ. 133: — ὁ ἀνευ πείρας, δοκιμῆς, ἐπομένως.

1. ἐνεργ. ὁ μὴ δοκιμάσας τι, μὴ ἐπιχειρήσας τι, μετὰ γεν., ἀπειρήτος, σταθμοῖο, ἐπὶ λένοντος. Ἰλ. Μ. 304. ἀπολλ., ὁ μὴ ἐπιχειρών, μὴ τολμών, Πινδ. Ι. 4 (3). 50. 2) ὁ μὴ δοκιμάσας, ὁ μὴ ἔχων πείραν τινας, μὴ γινώσκων τι, φιλότιμος Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀφρ. 133: οὐκ ἀπειράτος καλῶν Πινδ. Ο. 11 (10). 18. ἄλλο-δαπὼν οὐκ ἀπ. ὁμοί, ἐπισκέψαντο θηλ. αὐτοὺς ἄλλοδαποί, δ αὐτ. Ν. 1. 33. ἀπ. πολειίας σάλπιγγος, ὁ μὴ ἀκούσας ποτὲ πολ-λεμῶν σάλπιγγα, Δημόδ. 180. 1: — ἀπολλ., ὁ μὴ ἔχων πείραν, ἄπειρος, ἀντίθ., τῷ εὖ εἰδῶς Ὁδ. Β. 170, Πινδ. Ο. 8. 80: — Ἐπὶ ῥ., ἀπειρήτως ἔχειν τινὰς Πανσ. 10. 7. 1.

II. παθ., ὁ μὴ δοκιμασθεὶς, μὴ ἐπιχειρηθεὶς, ἀλλ' ὃν μὴ ἐτι θορὸν ἀπειρή-τος πόνοος ἔσται. ἢ τ' ἀλλ' ἢ τε φάβοιο Ἰλ. Ρ. 41. ἄνθα ὅμως: ὁ Εὐστ. 49. ἐκλαρόμενος τὴν λέξιν ὑπὸ τὴν σημασι. Ι. 2) ἔστω μὴδὲν ἀπ. Ἰγν. 7. 9. 3. οὐδὲν ἀπειράτον ἦν τούτοις κατ' ἐμοῦ Δημ. 310. 11, πρβλ. Δουκ. Τέξ. 3.

ἀπειρία, ἡ (ἀπειρος Α), κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐμπειρία. ἔλλειψις πείρας, ἀγνοία, ὥστε μὴτε ἀπειρία ἐπιθυμητὴς τινὰ τοῦ ἔργου, ὑπὸ ἀπειρίας, Θουκ. Ι. 80. ἐμπειρία τε τῆς ἀπει-ρίας κρατεῖ Εὐρ. Ἀποσπ. 622. ἡ ἐμπειρία τέχνην ἐποίησεν. ἢ δ' ἀπειρία τύχην Πῶλος, παρ' Ἀριστ. ἐν Μεταρ. Ι. 1. 5. ὑπὸ ἀπειρίας Πλάτ. Θεαιτ. 167D. δι' ἀπειρίαν, δ αὐτ. Ἰορ. 5181).

2) μετὰ γεν. πράγμα, τοῦ θανέϊν Εὐρ. Φοίν. 9. ἀπ. μέ-θης ὅταν τις δὲν εἶναι συνεκτιναμένον εἰς μεθύθι καὶ παρεκτρέπεται, Ἀντιρῶν 127. 22. ἀπ. ἔργου Ἀνδοκ. 23. 37. μουσικῆς ἀπειρία Φιλέτιος. ἐν Φιλαύλῳ 1. δι' ἀπειρίαν τοῦ ἐρωτῶν τε καὶ ἀπο-κρίνεσθαι Πλάτ. Πολ. 487B. ἀπειρήσις νόοιο [μετὰ Ι], Ἀνθ. ΙΙ. παρὰ ῥ., 270.

ἀπειρία, (ἀπειρος Β), ἡ, τὸ ἄπειρον, τὸ μὴ ἔχον πείρας, Ἀνακ-ξαγ. παρ' Ἀριστ. Μεταρ. Ι. 7, 2, Πλάτ. Φίλ. 16C. ἀπ. χρόνου δ αὐτ. Νόμ. 676A. αὐτ. τῶν κόσμων Ἐπίκουρ. παρὰ Διог. Α. 10. 45.

2) ἄπειρον διάστημα, Ἀριστ. π. Οὐρ. Ι. 9, 15.

ἀπειρίτως, ον, = ἀπειρίσιος, Ὁδ. Κ. 195, Ἦσ. Θ. 109.

ἀπειρο-βάθης, ἔς, ὁ ἀπειρῶς βαθύς, ὁ ἔχων ἄπειρον βάθος, Σουφ. Ἰγν. 171.

ἀπειρο-βίως, ἐπὶ ῥ., ἀνευ πείρας τοῦ βίου, ἀπειροβίως δια-κεῖσθαι παρὰ Στοδ. 416.

ἀπειρο-βουλος, ον, ὁ ἀπείρους ἔχων βουλήσεις, Μάξιμ. Ὀμολ. τ. 2. σ. 25, Ἐκκλ.

ἀπειρο-γάμος, ον, μὴ λαβὼν πείραν γάμου, ἄγαμος, παρὸν-νος, νύμφα ἀπειρογάμος Εὐθουλ. ἐν Ἠχοῖ 1, Νόνν. Δ. 13. 98, κόρη Εὐστ. VI. 640D, IV. 881C, Ἰγν. Νάξ. κλ.

ἀπειρο-γνώστος, ον, ὁ ἄπειρα γινώσκων, ὁ ἄπειρον ἔχων σο-φίαν, Διον. Ἀρεοπ. π. Οὐραν. Ἱεράρχ. 14, σ. 158.

ἀπειρο-γυνος, ον, ὁ ἀπείρους γενέσεως, ἢ πῶθεν. ὁ εἰδὼν γε-νέσεως, Ἰω. Ἰγν. 2. 86.

ἀπειρο-γυνος, ον, ὁ ἀπείρους ἔχων γυνίκας, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 1.

ἀπειρο-δακρυς, υ, ὁ ἀπείρους δακρύων, ὁ μὴ ἔχων πείραν δα-κρύων ἄλλοι ὅμως ἐρηγιέουσιν: ὁ ἀπείρως δακρύων, ἀπειροδα-κρύν τε καρδίαν Δισχύλ. Ἰκ. 71.

ἀπειρο-δραστής, ον, ὁ ἀπείρους ἐρόσων, ὁ μὴ ἐραστήσας, κατὰ-ἐτρος, Εὐρ. Ἰλ. 733.

ἀπειρο-δύναμος, ον, ὁ ἄπειρον ἔχων δύναμιν, Παρρ. ἐν Στοδ. Ἰκλ. 1. 822, Ἐκκλ.

ἀπειροδύωρος, ον, ἀπείρους, ἄμειρος δώρων Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 39, οὐ τὰ δῶρα εἰσιν ἄπειρα, Ὡεὺδ. Διον. 21713.

ἀπειρο-ειδής, ἔς, ἀπείρους, Πρὸκλ. Στοιχείωσις, Θεολ. 90.

ἀπειρο-ζυγος, ον, ὁ ἀπείρους ζυγοῦ, ὁ μὴ εἰσισμένους εἰς τὸν ζυγόν, Βασίλ. τ. 2. σ. 114D κλ.

ἀπειρο-θάλαττος καὶ ἀπειροθάλασσος, ον, ὁ ἀπείρους θα-λάσσης, ὁ μὴ εἰσισμένους εἰς τὴν θάλασσαν, Φιλόστρ. 883.

ἀπειρο-κάκος, ον, ὁ μὴ γινώσκων τί ἐστὶ κακόν, ὄκακος, τὸ ἀπειρόκακον, ἐδ μὴ ἔχων πείραν κακοῦ, τὸ μὴ ὑποπτεύειν, Θουκ. 5. 105.

II. ὁ μὴ λαβὼν πείραν κακῶν, ὁ μὴ εἰσισμένους εἰς τὰ κακὰ ἢ τὴν δυστυχίαν, Εὐρ. Ἀλκ. 927.

ἀπειρο-καλῶμαι, ἡ-εὐομαι, ἀποθ. στεροῦμαι καλλισθησίας, εἰμαι ἀπειρόκαλος, Λισίν. Ἐπιστ. 10.

ἀπειροκαλία, ἡ, ἀγνοία τοῦ καλοῦ, θηλ. τοῦ ὥραλου, ἔλλειψις καλλισθησίας, ἀπειροκαλία καὶ ἀμουσία Πλάτ. Πολ. 403C. ὑπὸ ἀπειροκαλίας αὐτῷ 403B. ἀπειροκαλία περὶ χρήματα, κατὰ ἀσυνείαν, Ἀριστ. ἸΙΟ. Ν. 2. 7, 6. κατὰ πληθ., πράξεις χρυδαίαι καὶ ἀγροίκων ἔξαι, βασιανόαι, ὁ προστυχίαι. Ξεν. Κύρ. Ι. 2, 3.

ἀπειρο-κάλος, ον, ὁ ἄπειρος τοῦ καλοῦ, ὁ ἀνευ καλλισθησίας, χρυδαίος, (ἐν πολλοῖς ἔχει σχεδὸν τὴν αὐτὴν σημασίαν ἢ καὶ τὸ τοῦ Κισίρωνος ἱπποκρίσι, Πλάτ. Νόμ. 775B, Διον. Ἀλ. περὶ Πλάτ. 2, Πλούτ. 2. 44D, κτλ.: τὸ ἀπειρόκαλον = ἀπειροκαλία, Σει. Ἀπομν. 3. 10. b. — Ἐπὶ ῥ., -ως Πλάτ. Φαῖδρ. 243D κτλ., ἀπειρο-λεχτής, ἔς, (λέχος) = ἀπειρογάμος. Ἀριστοτ. Θεσμ. 119.

ἀπειρο-λογία, ἡ, (λόγος) ὁπραντολογία, ὑπερβολικὴ παύλο-γία, Σέττ. Ἐμπ. ΙΙ. 2. 151. ἀλλ' ἀπειρο-λογία, ον, ὁ μὴ πε-πειρημένος εἰς τὸ λέγειν, μὴ ἐξετασμένος εἰς τὴν χρήσιν λέξεων. Ἐπιστ. Ὀμολ. ἐν ἐορ. Βαλίων σ. 256, Εὐλόγ. 2921A.

ἀπειρο-μάχης, [ἄ] ον, Ἀμφ. -μάχας, α, ἡ, ἀπείρους-μάχης, ὁ μὴ λαβὼν πείραν πολέμου, Πινδ. Ν. 4. 49. Ὁ εὐπὸς -μάχης, ον, εἶναι Βυζ. (Κ. Μανασσ. Χρον. 6674).

ἀπειρο-μεγέθους, ἔς, ὁ ἔχων ἄπειρον μέγεθος, ὁ καθ' ὅσον ὑπερ-βολὴν μέγας, Σέττ. Ἐμπ. ΙΙ. 3. 44, Φίλων Ι. 688, Κλεομῆδ. 103. — Ἐπὶ ῥ., -θως Ἐπιστ. τ. Ι. σ. 970C.

ἀπειρο-μετίζων, ον, ἀπείρους μετίζων, μεγαλιέτερος, Κλεομῆδ. 96. ἀπειρο-μέριμνος, ον, ἀπείρους μεριμνῶν, ἀμέριμνος, Κ. Μανασσ. Χρον. 6131.

ἀπειρο-μετρος, ον, ἀμέτρητος, ἄπειρος, Κ. Μανασσ. Χρον. 6031.

ἀπειρο-μοθος, ον, ἀπειρομάχης, Νόνν. Δ. 20. 260.

ἀπειρο-νίκης, δ, ὁ ἀπείρως νικήσας, Δ. Ἀρεοπ.

ἀπειρο-νυμφος, ον, νυμφίος ἀπείρων νυμφῶν, Θεόδ. Στοδ. σ. 487E.

ἀπειροπαθία, ἡ, πάθος ἄπειραν, ὑπερβολικὴν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς λίε. ἀπάθεια καὶ μετροπαθία Σουφ. 277B. ἀπειρο-παθής, ἔς, ἀπείρους πάθους ἢ δυστυχίας, ἢ κατ' ἄλλους ὁ ἄπειρα παθών. Ἡσίοδ. (προσθ.) ις', 4.

ἀπειρο-πλάσιος, ον, ὁ ἀπείρως πολλοπλάσιος, Ὡριγ. νλ.: — ὡσαύτως ἀπειροπλάσιων, ανος, ον, Εὐστ. 89. 8: — Ἐπὶ ῥ., -ως Ἰγν. Νόσ. τ. 2. σ. 818A.

ἀπειρο-πλεθρος, ον, ὁ ἀπείρων πλείωνον ἔχων ἔκτασιν, ὁ ἀπεί-ρου ἔκταστος, Κ. Μανασσ. Χρον. 6879.

ἀπειρο-πληθής, ἔς, ἀπείρους τὸ πλῆθος, πολυπλήθης, Ἰω. Χρον. τ. 4. σ. 261, κ. ἄλλ. Τὸ οὐσιαστ. ἀπειρο-πληθής ἢ -πληθής, ἢ, Εὐστ. 202. 43.

ἀπειρο-πλους, ον, ὁ ἀπείρους θαλασσοπλοίας, ὁ μὴ ἱμπερι-εῖς τὴν ναυτιλίαν, Δουκ. Περὶ οἰκ. 12.

ἀπειρο-πλουτος, ον, ὁ ἔχων πλοῦτον ἄπειρον, Εὐστ. εἰς Ἰεροκλ. 10.

ἀπειρο-ποιός, ον, ὁ ποιῶν τι ἄπειρον, Δαρμακ. π. Ἀρχ. 281.

ἀπειρο-πόλεμος, ον, ὁ ἄπειρος πολέμου, Ἀσπ. Μῦθ. Ι. τὸ ἀπειροπόλεμος, ἢ ὁ λειψὶς πείρας ἐν πολέμῳ, Διον. Ἀλ. 8. 37. — Ἐπὶ ῥ., -μως Ἀσπ. Ἐμφύλ. 2. 71.

ἀπειρο-πονός, ον, ἀπείρους πόνων, μὴ εἰδιτμένους εἰς κόπον, Νόνν. Δ. 24. 270.

ἀπειρο-πους, ον, ὁ ἀπείρους, ἀναριθμήτους ἔχων πόδας, Διον. Ἀρεοπ.

ἀπειρο-πρόσωπος, ον, ὁ ἄπειρος, ἀναριθμήτως ἔχων πρόσωπα, Διον. Ἀρεοπ. Ἰκκλ. Ἰερ. 4. 3.

ἀπείρους, Ἀμφ. ἀντὶ ἡπείρους.

ἀπείρους (Δ), ον, (πείρα), ὡς τὸ ἀπειρήτος, ἀνευ πείρας ἢ δοκιμῆς πράγματις τινος, ἀσυνήθιστος εἰς τι, μὴ γινώσκων τι, Ἀστ. αχρεῖα, θάλων θέογ. 1007. καλῶν Πινδ. Ι. 8 (7). 154. τυράν-νου Ἡρόδ. 5. 92, 1. τῆς ναυτικῆς δ αὐτ. 8. 1. Περσέων δ αὐτ. 9. 58. πρβλ. 46. πόνων, νόσων Λισχύλ. Χο. 371, Ἀποσπ. 281. γυνώμενος Σοφ. Ἀντ. 1250. δικῶν Ἀντιρῶν 111. 34. πολέμων Θουκ. Ι. 141. τὸ μεγέθους τῆς νόσου δ αὐτ. 6. 1. γρομιάτων Πλάτ. Ἀπολ. 26D, κτλ.: — ἐπὶ γυναικὸς ἀπείρους ἀνδρός, μὴ γνοῦσα ἄνδρα, ἄγαμος Ἡρόδ. 2. 111. Πλάτ., κτλ.: οὕτως, ἀπείρος λέχους Εὐρ. Μῦθ. 672. ὡσαύτως, ἀνευ τῆς λ. λέχους, αὐτῷ 1091.

2) ὅπου, μὴ ἔχων πείραν, ἀμαλῆς, Πινδ. Ι. 8 (7). 106. γλυ-κὺς ἀπείροις πόλεμος δ αὐτ. Ἀποσπ. 70. εἰδοσικ' ἀπείρων Λισχύλ. Χο. 118. καὶ συγγόν παρ' Ἀττ. — Ἐπὶ ῥ., ἀπείρως ἔχειν τῶν νόμων Ἡρόδ. 2. 45. πρὸς τι Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 29. περὶ τινος Ἰσχυρ. 86A. — Συγκρ. ἀπειρότερον παρίσχευασμένον Θουκ. Ι. 49. ὡσαύτως, -οτέρως Ἰσχυρ. 240C.

ἀπείρους (Β) ον, (πείρας, πείρας) = τοῖς Ὀμηρ. ἀπείρων, ἀπεί-ρεσιος, ἀνευ πείρας, ἀπραντος, ἀγανίς, σκότος Πινδ. Ἀποσπ. 95. 8. τὸν ὑπόδ' τόνδ' ἀπείρων αἰθέρα Κύρ. Ἀποσπ. 935. ἡπείρου εἰς ἀπείρον αὐτῷ 998. ἐπὶ ἀριθμῷ, ἀναριθμήτης, πλη-θὺς Ἡρόδ. 1. 204. ἀριθμὸς ἀπείρος πληθύνει Πλάτ. Παρμ. Ι. 144. ἀπ. τὸ πλῆθος δ αὐτ. Πολ. 525A, κ. ἄλλ. εἰς ἀπ. σδέναντι τι δ αὐτ. Νόρ. 910B: — τὸ ἀπείρον, ὡς καὶ νῦν, ἢ ἀπείρος ὅλη, ἢ πρώτη ἀρχὴ τοῦ Ἀνατιμένδρου, Ἀριστ. Φυσ. 3. 4. 9. — ὁ Ἀρεοπ. εἰπάει τὸν ἄπειρον καὶ παπειραμένον αὐτῷ 3. 4. 8. εἰς ἀπ. εἶναι, προτείναι, ἡγεῖν, κτλ., δ αὐτ. Ἀναλ. Ἰσ. Ι. 18. 4, κ. ἄλλ.

2) παρὰ τραγ. συχυνάς ἐπὶ δικτύων ἢ ἐνδυμά-των. ἐν οἷς περιπλέκεται γνωεὶς νά εὐνῆται νά ἀπαλλαχθῇ αὐτῶν, ἀνευ

διαφυγῆς ἢ διεξόδου, ἀμφίδηστρον Δίσχυλ. 'Αγ. 1380· γιγνὼν Σορ. 'Αποστ. 473· ὕψιστος Εὐρ. 'Ορ. 25· πρὸλ. ἀπείρων 1. 2. ἀπείρωνος, ἀτέρμων.

3) χωρὶς τέλους, ἀτελείωτος, ὁ ἔ. κυκλικός, περιφερής, ἀπείρος δακτύλιος, ἀπλούς. ἔνευ λήθου= ἄλιθος, (Πολυδ. Ζ', 179), 'Αριστ. Φυσ. 3. 6, 10: ἴδε τὴν λεί, ἀπείρων, 1. 3:—'Επίρρ. —ῶς δ' αὐτ. Προβλ. 11. β, 6.

ἀπειροσύνης, ἔς, ὁ ἀπείρων ἔχων σθένος, ἀπειροδύναμος, 'Ιππόλυτ. σ. 226D.

ἀπειροσύνη, ἡ, = ἀπειρία, Εὐρ. 'Ιππ. 196, Μήδ. 1094. ἀπειρο-τάλαντος, ον, ὁ ἀπείρων ἔχων πλοῦτον, ὑπερπλοῦτος, Εὐστ. Πονημάτ. 129. 4.

ἀπειρο-τέρμων, ονος, ὁ, ὁ μὴ ἔχων τέρμα, μεταγεν.

ἀπειρο-τεχνής, ἰσφ. γραφ. ἀντί-λεχθῆς ἐν Χρυσμ. παρ' Εὐστ. Εὐαγγ. Πρ. 4. 23.

ἀπειροδότης, ἡ, τὸ ἀπείρων, Θ. Πρόδρ. ἐν 'Αν. Βοασσ. τ. 4. σ. 440, 7.

ἀπειρο-τοκος, ον, ἀπείρος τόκου, παρθένος, 'Ανθ. 11. 6. 10.

ἀπειρο-ωδίν, ἴνος, ἡ, ἡ ἀπείρος ὠδίνων τοκετοῦ, Νόνν. Δ. 16.

152. Παρ' 'Επιρ. ὡσαύτως ἀπειρωδίνος, ον.

ἀπείρων, ον, (πείρα) = ἀπείρος Δ, ὁ ἄνευ πείρας, ἀμαθής, μόνον ἐν Σορ. Ο. Τ. 1088.

ἀπείρων, ον, (πείρας, πείρας) 'Επ. τύπος τοῦ ἀπείρος Β, ἀπείραντος, μέγας, ὁκνήξ, ἀτελείωτος ἐπ' ἀπείρονα γαίαν 'Οδ. Δ. 93, 'Ιλλ. Θ. 187· 'Ελλήσποντος ἀπ. 'Ιλ. Ω. 545· ὁ ἄνευ ἀπ. ἀναρίθμητος λαός, Ω. 776· ὕπνος ἀπ., βαθεὺς ὕπνος, 'Οδ. Ζ. 286· ἀπείρονα γῆς βάθην 'Εμπεδ. 237· τῶν γὰρ ἡλιθίων ἀπ. γενέθλα Σίμων. 5, [12] σ. 8.

2) ἀπείρος Β, 2, ἄνευ τέλους τινός ἢ διαφυγῆς, διεξόδου, δεσμοὶ ἀπείροντες 'Οδ. Θ. 340. 3) παρ' 'Αττ. ἀπείρος (Β)· 3, ὁ μὴ ἔχων πείρας, ὁ μὴ τελειωτὴν, κυκλικός, δακτύλιος ἀπ. 'Αριστοφ. 'Αποστ. 247· (παρὰ Σχολ. 'Ιλ. Ω. 200)· καὶ ἐν τινι παλαιᾷ 'Αττ. ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 150. 38 (ἐνθα ἀπείρων, ὡς 'Ἰσούχ., «ἀπείρονα» πείρας μὴ ἔχοντα)· οὕτως, ἐν λόγῳ ἀπείρωνι, ἐπὶ ἀνθρώπων ἱσταμένων κυκλικῶς, Δίσχυλ. 'Αποστ. 407.

ἀπειρο-ἄνυμος, ον, (ἄνυμα) ὁ ἔχων ἀπειρα, ἀναριθμητὰ ἀνύματα Διον. 'Αριστ.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπείρ, ἴδε ἐν λ. ἀφίημι.

ἀπευλέγομαι, μέσ. διαλέγω καὶ ἀπορρίπτω τὸ μὴ καλόν, ἀπὸ χωρίου, τὴν μέντοι μέλεινον καὶ δυσκράτακτον ἀπεκλέγου Διοσκ. π. 'Γλ. 'Ιατρ. Ρ. 22 (25).

ἀπεκλεκτικὸς, ἡ, ὁ, ὁ μὴ ἄξιος ἐκλογῆς, Στοβ. 'Εκλογ. 2. 142.

ἀπεκλογή, ἡ, τὸ μὴ ἐκλέγειν, ἀπορρίπτειν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐκλογή. Σέτ. 'Εμπ. Μ. 11. 133.

ἀπεκλύω, χαλαρώνω, ἐξαδυνατίζω, 'Αλέξ. 'Αφρ. Προβλ. 1. 120, ἀμρ.

ἀπεκμυζάω, ἀπομυζῶ, ἀπορροφῶ, Εὐστ. Πονημάτ. 313. 90.

ἀπεκπέμπω, ἀποστέλλω, μακρὰν, Βυζ.

ἀπεκρύβεις, ἰσφ. γραφ. ἀντί τοῦ ἀπείρασις, ὁ ἴδε.

ἀπεκτᾶσις, εὖς, ἡ, ἔκτασις, 'Εμπεδ. [106 λς', 29], Γαλην.

ἀπεκτείνω, ἐκτείνω, τεντώνω, 'Αθανάσ. 1. 212C.

ἀπεκτέμνω, ἀποκόπτω, Βυζ.

ἀπέκτετος ἢ ἀπεκτός, ον, ἀκτείνστος, ἀπεκτῆτου σῆς τριχὸς ἀγλοῖην 'Ανθ. Π. 5. 270, 4· ἐπὶ ἀρνῶν, ὁ ἔστι ἀκαρτός, ὁ μὴ πω γενόμενος ἑνὸς ἔτους, Φιλόχορος δὲ ἱστορεῖ καὶ κεκωλυθῆναι 'Αθήνησιν ἀπέκτου ἀρνὸς μὴδὲνα γεύεσθαι 'Αθην. 9C, νόμος, ὡς φησὶν 'Ανδροτίων, μὴ σφάττειν πρόβατον ἀπεκτόν ἢ ἄτοκον (ἀτοκόν;) ὁ αὐτοῦ 375B, ἀπεκτόν δὲ ἄρνα ἡ ἱστορία ἔφη τὸν μὴ πω γενόμενον, ἦγον καρέντα· Εὐστ. 'Ιλ. 1348. 62, καὶ κατ' 'Ισούχ. «ἀπέκτετον» ἀκαρτόν, ἀπόκιστον.

ἀπελάξω, ἰσφ. γραφ. ἀντί ἀπελλάξω.

ἀπελάσια, ἡ, (ἀπελαύνω) τὸ ἀπελαύνειν, διωγμός, Κυρίλλ. 'Ιερ. κατήχ. σ. 206B.

ἀπελάσις, εὖς, ἡ, = τῇ προηγ. 'Επιφάν. τ. 1. σ. 425D.

ἀπελαστικός, ἡ-ατικός, ἡ, ὁ, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ διώκῃ, βῆμα δαιμονίων ἀπελαστικόν 'Ιουστίν. Μάρτ. τ. 3. μέρ. 2, σ. 166C.

ἀπελάστος, ον, ἀπρόσιτος, Σίμων. 43.

ἀπελάτεις, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ἐν πρίπει τις νὰ ἀπελάσῃ, νὰ ἀποδιώξῃ, Φιλύστρ. 254.

2) ἀπελατῆς, ον, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ ἀπελαύνῃ ἢ νὰ ἀπελάσῃ, Γ. Παχυμ. σ. 178, 16 Βοασσ.

ἀπελάττειρος, α, ον, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ ἀπελαύνῃ, νὰ ἀποδιώκῃ, Τζέτζ. 'Εβήγ. 'Ιλ. σ. 75. 28.

ἀπελάτης, ον, ὁ ἀπελαύνων, κλίπτων ζῷα, «ἀπελάτης κυρίως λέγεται ὅστις θρέμματα ἀπὸ βοσκῆς ἢ βουκολίων ἀποσύρει» κτλ. Γλωσσ. νομ. Λαβδαίου.

ἀπελαύνω, ὡσαύτως ἀπέλα ἀεὶ προστακτ. ἔξ ἐνεστώτος ἀπελάω Σεν. Κύρ. 8. 3. 32: Δωρ. παρατ. ἀπῆλααν 'Αριστοφ. Λυσ. 1001: μέλλ. -ελάσω, 'Αττ. -ελάω (ὡσαύτως παρ' 'Ηροδ. 7. 210): πρkm. -ελάλακα Σεν. Κύρ. 4. 2, 10:—Παθ., ἀφρ. -ηλάσων [α]:—Μέσ., ἀφρ. -ηλασάμην. 'Αποδωκίω, ἀποδιώκω, 'Αριστοφ.

τινὰ δόμων, πόλεως κτλ., Εὐρ. 'Αλκ. 553, κτλ., ἀπὸ τόπου Σεν. Κύρ. 3. 2. 16: ἀπ. τινὰ, ἀποδιώκω, ἱεροῦ, Σορ. Ο. Κ. 93.

1356, κτλ.: ἀποδιώκω, τοῦτον μὲν οὖν ἀπῆλασαν Σεν. 'Αν. 3. 1, 32: ἀποκλείω, τινὰ εἰς ἀπόστασιν τινα, ἀπομακρύνω, 'Αριστοφ.

'Ιππ. 58: ἀπορρίπω, ἀπομακρύνω, εἰς μέγαν αὐτοῖς φόβον ἀπεληλακέναι ἔδοκει, εἰς προφύλαξεν αὐτοὺς ἀπὸ μεγάλου φόβου, Σεν. Κύρ. 4. 2, 10: ἀποκλείω ἀπὸ τινος, δ' αὐτ. 'Ελλ. 3. 2, 31:—Μέσ., ἀπ. τὶ τινος, ἀποκρούω, ἀπορρίπω ἀπ' αὐτοῦ, 'Ανθ. Π. 7. 303.

3) ἀπέλαυε τὴν στρατιήν, ἦγε τὸ στράτευμα, 'Ηρόδ. 4. 92: ἐντεῦθεν, συγχύει, ἀπολ. ὡς τὸ ἀπάγω, ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, δ' αὐτ. 1. 77. 5. 25, κτλ., πυρώσας τὰς 'Αθήνας ἀπέλας δ' αὐτ. 8. 102: ὡσαύτως (ἐξυπακουμένης τῆς λέξ. 'ἵππον) ἀπέρχομαι ἐπιπας, Σεν. Συμπ. 9. 7, κτλ.

II, παθ. ἀποδιώκομαι, ἐνθεύτεν 'Ηρόδ. 5. 94· ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον τόπον Σεν. Κύρ. 1. 2. 3· γῆς ἔμψα πρὸς τινος Σορ. Ο. Κ. 599:—ἀποκλείω ἀπὸ τινος πράγματος, ἀπάσας [τῆς στρατιῆς], ἀπὸ τῆς ἀρχηγίας, 'Ηρόδ. 7. 161, πρὸλ. Σεν. Κύρ. 1. 2, 15· τῆς πολιτείας Λυσ. 149. 34: τῶν ἀρχῶν Πλάτ. Πολ. 564D· ὡσαύτως, ἀπ. τῆς φροντίδας, εἴμαι μακρὴν ἀπὸ ..., 'Ηρόδ. 7. 205· οὗτ' ἐς πατέρ' ἀπῆλασθην τύχης, οὕτε καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸν πατέρα μου, ἀπεκλείσθην [καλῆς] τύχης, Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 63· ἀπ. φιλικῶς Θεμιστ. 90C.

ἀπελεγχτής, ον, ὁ ἐξελέγχων, ἀναιρῶν, Οἰνύμ. παρ' Εὐστ. Εὐαγγ. Πρ. 256B.

ἀπελεγμός, ὁ, τὸ ἀπελέγεσθαι, Πρὸξ. 'Αποστ. 18', 27.

ἀπελεγγείς, εὖς, ἡ, = ἀπελεγμαίς, Εὐστ. 'Ιεροκλ. 1.

ἀπελέγχω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἐλέγχω, ἐξελέγω, ἐπικρίνω, ἀνασκευάζω, 'Αντιφών 131. 35· τινὰ τινος καὶ τὶ τινος Φίλων 1. 205, 193, πρὸλ. Συλλ. 'Επιγρ. (προσθήκας) 4325k· τινὰ περὶ τὴ Μ. 'Αντων. 8. 36:—Παθ., ἀποδεικνύομαι, οὐδὲ πείσας τὸν ἀνδρα ἀπελέγχομαι, οὐδ' ἐπείσα τὴν ἀνδρα ἐλέγχομαι, ἀποδεικνύομαι, 'Αντιφών 132. 2.

ἀ-πέλεθρος, ον, ὁμότητος, μέγας, 'Ιν' ἀπέλεθρον ἔχοντας, ἐδύναμιν ὁμότητος (Σχολ.), 'Ιλ. Ε. 245, 'Οδ. 1. 538· ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, ἀντινέχθη ὀπίσω εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, 'Ιλ. Α. 354.

ἀ-πελέκτους, ον, ὁ μὴ πελεκηθείς, μεταφ. τραχὺς ὡς καὶ νῦν ἦν δὲ καὶ εἰς τὴν δυνάμειν αὐτοῦ (ἡ ἱκανότης) τραχυδὲν γούρ ἀπελέκτετον εἶπεν ἔχειν φωνήν καὶ φλοιοῦ μιστὴν Διογ. Α. 1. 27.

ἀπελεῖσθαι, ἀπελεῖσθαι. 'Ιων. υἱ. α. αἰ. α. τοῦ ἀφαιρέω.

ἀπελευθερία, ἡ, ἡ ἀπελευθέρωσις δοῦλου, Δισχλν. 59. 25. II. ἡ κατάσταση τοῦ ἀπελευθέρου, Λατ. libertinus, Πολυδ. Γ' 83. ἀπελευθεριάζω, εἶμαι ἐλευθέρως, πρῶτον τι ἐλευθέρως, Φιλων 1. 419, κτλ.: — ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὁρατοῦμαι, ὁ αὐτ. 1. 277. ἀπελευθερικώς, ἡ, δυν. ὁ ἀνέκων εἰς τὴν τῆς ἀπελευθέρων, Πλουτ. Σούλ. 1, Κικ. 7.

ἀπελευθεριότης, ου, ἀπελευθερία, Στράβ. 235· διόφ. γραφ. ἀπελευθερίων.

ἀπ-ελευθερος, ον, δοῦλος χειραφετηθείς, ὡς τὸ Λατ. liber-lus, Πλάτ. Νόμ. 930D· ἀπ. τίνος Λυσ. 109. 13, ἀντιτίθεται τῷ δοῦλος καὶ τῷ μέτοικος, Ξεν. Ἀθην. Πολ. 1. 10, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 5, 2· ἀπ. ἀφίεναι τινὰ Δισχλν. 59. 25: — ὡσαύτως, ἀπελευθερία, ἡ, Λατ. liberta, Ἰσαῖος 58. 13, Μένανδ. ἐν «Ραπιδόμηνῃ» 10, πρὸς Λοβ. Παράλ. 470.

ἀπελευθερότης, ἡ, ἀπελευθερία II., Βυζ. ἀπελευθερώω, ἀποδίδω τὴν ἐλευθερίαν εἰς δοῦλον, Πλάτ. Νόμ. 915A κτλ.: — Παθ., αὐτὸς Β· ὁ ἀπελευθερούμενος αἰρείται ἐπίτροπον Ἀριστ. Ῥητ. 3. 8, 1.

ἀπελευθέρωσις, εως, ἡ, ἀπόδοσις ἐλευθερίας ὡς καὶ νῦν, δοῦλων Δημ. 215. 25.

ἀπέλευσις, εως, ἡ, ἀναχώρησις, Εὐστ. 191. 13.

ἀπέλευσις, ἐκπολίτισμα, «ἐκπολίτις», ἀπέλιξαν Δίων Κ. 46. 38: — Ὁ Ἴων. τύπος ἀπέλιξις εἰρήναι ἐν τῷ παθ. παρ' Ἑρῶνι Δυτομ. 245.

ἀπέλκω, Ἴων. ἀντὶ ἀφέλκω.

ἀπέλλω, ἡ, ἐκκλησία, συνέλευσις, ἔδοξε τῷ δάμῳ ἐν ταῖς μεγάλαις ἀπέλλαις [I] Ἐπιγρ. Λακ. Μ. 50₁ = Le B. — F. 243₁, Μ. 51₁ = [a] B. — F. 242₁, Πρὸς. Ἡσυχ. «ἀπέλλαι» σηκοί, ἐκκλησίαι· ὁρχαίρεσις» Ἡσυχ. — Δι' ἀνωτέρω ἐπιγραφαὶ εἶναι ἐκ Γ' οὐλοῦ.

ἀπελλάζω, Λακων. ἀντὶ ἐκκλησιάζω, Πλουτ. Λυκούργ. 6. «ἀπελλάζειν» ἐκκλησιάζειν· Λάκωνες Ἡσυχ. — Πιθανῶς συγγενὲς τῷ ἀελλήης ἀολλήης.

Ἀπέλλαι, αἱ, ἑορτὴ καθ' ἣν προσεφέροντο ὑπὸ τῆς φυλῆς τῶν Λαδοῦδων αἱ θυγατέρες αἱ ὑποαζόμεναι ἀπελλαῖα, τὰ δὲ ἀπελλαῖα ἄγειν Ἀπέλλαις καὶ μὴ ἄλλαις ἀμέραι.

ἀπελλοῖα, τὰ, θυγατέρες τελοῦμεναι κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν ἀπελλῶν, ταχυεὶς δικαίως κατὰ τοὺν νόμον τὰς πόλιος καὶ τοὺς τῶν Λαδοῦδων πέρ τῶν ἀπελλοίων καὶ τὰν δαράτῶν [V] Ἐπιγρ. Διφ. ΒCII. 1895, II, A.

Ἀπελλοῖος, ὁ, ὄνομα Μακεδ. μηνός, Ἐπιγρ. Διφ. παρὰ Κουρτ. 18 καὶ 23· Ἀπελλοῖος ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 1705: — ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν Ἑρμαῖον Δεκέμβριον, Εὐαγγ. Γ. Ἐκκλ. 4. 19: ὅλλ· ἴδε Ideler Handb. Chronol. 1. 430 κτλ.

ἀπέλλητος, ὁ, = ἀνταγωνιστής, Δισχλν. (Ἀποσπ. 429), κατὰ τὰ Α. Β. 421, 5.

Ἀπέλλων, ὁ, Δωρ. τύπος ἀντὶ Ἀπόλλων, Σουλ. Ἐπιγρ. 1065, 8426.

ἀπελος, τὸ, (πέλλα Β) ἔλλος μὴ ἐπουλωθὲν εἰσέτι, Καλλ. Ἀποσπ. 343, Εὐστάθ. σ. 842 [843, 33] κτλ.

ἀπελπίζω, μέλλ. -ίω. Ἄτε. -ίω· πρὸς. -ήλπεικα: ἐγκαταλείπω τὴν ἐν ἀπελπίσῃ, κοινῶς «ἀπελπίζομαι», μνημονευτέον ὡς τὸ μέλλον οὐδ' ἡμιτέρον οὕτε πάντως οὐχ ἡμιτέρον, ἵνα μὴ τὴν πάντως προσμένωμεν ὡς ἐσόμενον μὴ ἀπελπίζωμεν ὡς πάντως οὐκ ἐσόμενον Ἐπικούρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 127, Πολύδ. 1. 19, 12, κτλ. (ἴδε ἀπογεννώσκω) — Παθ. ἐγκαταλείπομαι ἐν ἀπελπίσῃ, ὁ αὐτ. 10. 6, 10. 2) ἀπ. τίνος, χάρις τὴν ἐλπίδα μου περὶ τίνος, ὁ αὐτ. 1. 55, 2, κ. ἄλλ., ἀπ. περὶ τίνος Διόδ. 2. 25. 3) ἀπολ., ἐλπίζω διτι πράγμα τι δὲν ἔσ' συμβῆ, Διογ. Α. 1. 59.

II. Μεταβατικ., φέρω εἰς ἀπελπισμόν, τινὰ Ἀθν. Π. 11. 114. III. ἐλπίζω νὰ λάβω ὅπισθεν, προσδοκῶ ἀνταπόδοσιν, δανείζετε, μὴδὲν ἀπελπίζοντες Εὐαγγ. κ. Λουκ. γ', 35· αὕτη ἡ σημασία ἰσχυρῶς ὑποστηρίζεται ὑπὸ τῶν συμφραζομένων, ἀλλὰ δὲν ἀπαντᾷ ἀλλοιού.

ἀπελπισμός, ὁ, ἀπελπίσις, ἐλλειψίς ἐλπίδος. Πολύδ. 31. 8, 11, καὶ Ἐκκλ.

ἀπελπιστέον, ῥηματι. ἐπὶ τοῦ ἀπελπιζώ. πρέπει τις νὰ ἀπελπίῃ ἢ νὰ ἀπελπίσῃ, νὰ χάσῃ τὴν ἐλπίδα του, Φίλων 2. 422, Ὁρειόδ. 2. 548 Dieremb.

ἀπελπιστία, ἡ, ἀπελπίσις, ἀθυρία, Τζιζ. Ἰστ. 11. 18. ἀπειμῶμαι μέλλ. -έω, ἔξω, ἔξω, Λατ. evomere, αἱμ' ἀπέμεσεν Ἰλ. β', 437, Ὀμπ. Ἀλ. 1. 560, Ἀριστ. Προβλ. 3. 3: — Παθ. ἀπειμῶμενα, αὐτὸς 20. 34.

ἀπειμπολόω: μέλλ. -ήσω, πωλῶ, ἀνημπολόα λάθρα Εὐρ. Ἴων 1371· ἀπειμπολῶν ἀντὶ τίνος, τοὺς δ' ἄρνας ἤμιν οὗτος ἀντ' οἴνου σκύφου ἀνημπολόα Εὐρ. Κύκλ. 256· τί τίνος Ξεν. Συμπ. 8. 21· ἀπ. τινὰ εἰς λατρείαν Λουκ. Περὶ τ. ἐπὶ μ. συν. 23· πωλῶ, δ. ἐ. προδίδω, ὡς καὶ νῦν, ἢ μὲν Ἄργος βαρβάρους ἀνημπολόα Εὐρ. Τρω. 973· ἀπ. ψυχὴν, πωλῶ τὴν ζωὴν μου, ὁ αὐτ. Φιλ. 1228 (πρὸς. ἐξαιμπολόω)· τίνος τίς ὦν εὐ τὴν δ' ἀπειμπολόε γόνος; ἀπάγει ταύτην ἐν τῇ χώρα ταύτῃ ἐπὶ

πώλῃς αὐτὴν ἔξω ὡς δοῦλον; ὁ αὐτ. Γ. Τ. 1360: — Παθ., ἀπειμπολόωμενοι, ἀγροαζόμενοι καὶ πωλοῦμενοι, Ἀριστοτ. Ἀγ. 374. — Δι' ἐκδόσεις τοῦ Λουκ. ἔχουσι τὸν Ἰωνικὸν τύπον ἀπειμπολῶ. Τζιζ. 28: — τὸ ἀπειμῶμαι εἶναι ἰσραὴλ. γραφ., Λοβ. Φρύν. 584.

ἀπειμπολῆσις, εως, ἡ, πρῶσις, πώλησις, Ἰππ. 23. 37: — ὡσαύτως = ἀπειμολῆ, ἡ, Κύριλλ.

ἀπειμολητής, οὗ, ὁ, πωλητής, μεταπράτης, Λυκούργ. 341.

ἀπειμολοῦμενος, ἐπὶ. ὡς παρ' ἡμῖν, τίνος Ἐπιφάν.

ἀπειμολοῦμαι, παρουσιάζω διάφορον ἐξωτερικόν, εἶμαι ἀνδρομότης, Πολύδ. 6. 47, 10· ἐπὶ σέλῳ, ἰσραηλῆνός κατὰ τὸ μέτρον, Ξυδλ. εἰς Ἡρατο. Ἐντεῦθεν, ἐπὶ. μετοχ. ἐνεστ. ἀπειμολοῦντος, οὐχὶ ἀπρωτίως, Ὀριγένης.

ἀπειμολοῦσις, εως, ἡ, ἀποπία, τὸ ἀποπον, τὸ ἀλογον, Στράβ. 454, Σίτ. Ἐπιπ. 11. 3. 61.

ἀπειμολοῦσις, ες, ὁ μὴ ἐμπερὶς, ἀνδρομότης, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 8. 8, 5.

ἀπέναντι, ἐπὶ. (ἐναντι) κατέναντι, μετὰ γεν., κατὰ τὴν ἀπέναντι ταύτης πλευρᾷ Πολύδ. 1. 86, 3, Σουλ. Ἐπιγρ. 2347c, 28: — ἐναντίον, καὶ οὗτοι πάντες ἀπέναντι τῶν δογμάτων Καίσαρος πράττουσι Πρὸς. Ἀποστ. ι', 7.

2) ἀπολ. ἐπὶ τὴν ἐπικειμένην ἀπέναντι νῆσον Σουλ. Ἐπιγρ. τ. 2, ἀρ. 2344, σ. 277, 28, πρὸς. καὶ 29051. 11. — οὕτως, ἀπεναντίον, ἡ ἀπ. (ὅλη, χώρα), ἐς τὴν ἀπεναντίον Πρὸς. 7. 56. — Ἐντεῦθεν ὡσαύτως, II. ἐπὶ. ἀπεναντίως, ον, Βυζ. — Ἐπὶ. -ίως, Λουκ. Νιγρ. 36, ἀλλὰ μετὰ διφ. γραφ. ὡπεναντίως.

ἀπεναντίως, μέλλ. -ίω. (ἐναντι) ἀπογινῶ τῶν δυνάμεων, ἀκυλῶν, ἀφαιρῶ, ὅφρ' οἱ τοὺς ἐναντίον ἀπ' ἐντεα μαρμαίρονται, ὅτε δ' οὗτοι αὐτοὺς ἀφαιρῶντο τὰ λαμπρὰ ἐπὶ τῷ (μετὰ. Ἀγῆ), Ἰλ. Μ. 195, Ο. 343.

ἀπεναντίως, γ' ἐν. τοῦ μέτ. ἀπορ. α' τοῦ ἀποναιῶ, Ὁμ. ἀπένεικα, ἀπενεῖχθην, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀποφέρειω.

ἀπεναντίως, α. ον, ῥημα. ἐπὶ τοῦ ἀποφέρειω, ἀποκομιστέος, Μοσχλν (περὶ Ὑνακίων Παθ. σ. 63).

ἀπεναντίως, παθ. (ἐνδὲς) γίνεσθαι ἐνδὲς, βωδός, ἄρνος, δαλός, Δανιὴλ δ', 6 (Θεοδόσιος).

ἀπενεῖκα, ἴδε ἐν λ. ἀπενενεῖκα.

ἀπενεῖχθην, ες, ὁ μὴ πένθων, ὁ μὴ ἔχων πένθος, Οἰψιν, Δισχλν. Πρ. 956, ἡύτε νεβρός ἀπεν[όη] Βακχλν. XIII. 54, Ἀποσ. 48[10] ἐκδ. Κίρυον, Πλουτ. Φλαριν. 11, κτλ.

ἀπενεῖχθης, ον, = τῷ προηγ., Δισχλν. Ἀγ. 885, Εὐμ. 912.

2) παθ. ὁ μὴ θρηνηθείς, Ἰσδ. Μακκ. IV, c', 10, Ἐπιγρ. 88μ.

Ἐπὶ. 436.

ἀπενεῖχθης, ἴδε ἀπενεῖχθης.

ἀπενεῖχθης, εως, ἡ, ἐξορία ἐπὶ ἐν ἔτος, Πλάτ. Νόμ. 868[1] (διφ. γραφ. ἀπενεῖχθης). Ὁραυτίως -πιαμάς ὁ, ἀπενεῖχθης.

ἡ εἰς ἐνιαυτὸν φυγὴ τοῦ ἐξόνος δρόσαςιν· Ἡσυχ. Α. Π. 321, 18, Ἐπὶ. Μ. σ. 120. 17.

ἀπενεῖχθης, μέλλ. Ἄτε. -ίω, ἀπενεῖχθης εἰς ἐξορίαν ἐπὶ ἐν ἔτος, ἀπενεῖχθης δὲ, τὸ φυγεῖν ἔτος, ἡ παύσασθαι τίνος ἐπὶ ἐνιαυτὸν· Πολύδ. Α' 58, σὺ δὲ, ὡ Κριτεῖδου, συμφορῶν ἀπενεῖχθης Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 13· οὕτως ἐν 11) τ. Νόμ. 868[1], ἡ Ἀλδ. ἐκδ. ἔχει ἀπενεῖχθης (ἀλλ' ἔστω χιρῶν γραφ. ἡσυχ. 1228).

ἀπενεῖχθης, πάντα συμφῶντος ἔχουσι τὴν γραφὴν ἀπενεῖχθης: ἴδε Μύλλερν εἰς Δισχλν. Εὐμ. 844.

II. ἴδε μετὰ ἀντιβηχῆς τὸ ἄλλο ἐν ἔτος, ἐπὶ ἐν ἔτος, Δίων Κ. 46. 49.

ἀπενεῖχθης, τραχ. λίξις, ὡσαύτως ἀπενεῖχθης (ἀλλὰ μόνον ἐν Λυρ. χυρῶν, Εὐρ. 1. Δ. 531: — ὡς τὸ ἀπαυθῶ, ἀπαγορεύω: ἀπολ., Δισχλν. Θέβ. 1053, κτλ.· ἀπενν. τι, ἀπαγορεύειν, μὴ ἐπιτρέπειν, τι τὸδ' ἀπεννέπει, γέρον; Σοφ. Ο. Κ. 209· συνθιπτερον μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρ. ἀπενν. τινὰ ποιεῖν Εὐρ. Μήδ. 813, Πρακλ. 450· αἰτ. τινὰ μὴ ποιεῖν ὁ αὐτ. Ἴων 1282, κτλ.: — ἀπ. τινὰ θαλάμῳ, ἀποδιδῶν αὐτὸν ἐκ τῶν θαλῶν, ὁ αὐτ. 1. Α. 553.

2) ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμα, ἀποστέρω, ἀνδροκμήτας δ'· ἀπεννέπω τὸν τὸν Δισχλν. Εὐμ. 957.

ἀπενεῖχθης, ἐπὶ. ἀπ' ἐδῶ, ἐντεῦθεν, Πολύδ. 40. 0, 1: — ἀπὸ τοῦδε, εἰς τὸ ἐξῆς, Ἐκκλ., ἴδε Λοβ. Φρύν. 40.

ἀπενεῖχθης, εἶμαι ἀτυχής, ἀποτυχῶν, Γ. Παχυμ. Μ. Παλ. Γ. Οὐσαπ. ἀπενεῖχθης, εως, ἡ, ἀποτυχία, ἐλπίδος, Βυζ.

ἀπενεῖχθης, ἴδε ἐν λ. ἀπενν.

ἀπενεῖχθης, ἄγω ἢ φέρω ἔξω, ἐξάγω, Θεοφρ. Σιμ. Ἰστ. σ. 48.

ἀπενεῖχθης, ἀφαιρῶ, ὅπδ' ἐλ λαθοσύναν (ματαιοσύνην) Μιτκλνδ νυκτωπὸν ἐξέχεν βροτῶν Εὐρ. Γ. Τ. 1278, ἐν τῇσιν ἀπενεῖχθης, κρῖναι τὴν ἀπὸ τίνος, Σουῖδ. ἐν λίξις ἀντιβηχῆς.

ἀπενεῖχθης, ἀπὸ. κατεργάζομαι τι, ἀποτελειῶναι, Ἰουλιαν. 233C (3).

ἀπενεῖχθης, ἐπὶ. μετοχ. παθ. πρὸς. κατὰ ἐρόσιν λείων καὶ κομῶν, γλαφυρῶς, Κύριλλ. Ἀλεξ. τ. 1, σ. 310A.

ἀπενεῖχθης, ἐξομῶ, ἀποδίδωμι, Α. Β. 1464.

ἀπενεῖχθης, ἄτε. ἀπενεῖχθης, ὡς, μετοχ. τοῦ ἀπενεῖχθης (ἀπενεῖχθης μόνον παρὰ μετὰ συνηγορῶν, Ἀρρ. Ἰνδ. 8. 8, Πλουτ. Περικλ. 8): παρὰ τὸν, ἀνδρομότης, ἀπενν. παρὰ τὴν πρῆσιν, παρὰ

τομ. Α' — 35

φύσιν, οὐκ ἀπεικός Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰηρ. 9, Ἀντιφών 117, 1· οὐκ ἀπεικός Πολύβ. 2, 62, 8· ἀπεικίως πρὸς τὰ καλὰ, ἀνδρόμυτος, μὴ διατεταμένος πρὸς ἐκτέλεσιν γενναίων ἔργων, ὁ αὐτ. 6, 26, 12· συγχόνιος παρὰ μεταγεν. περὶ γράφοις, Οὐδύτης μὲν. Πιν. Πλουτ.:—Ἰππ. ἀπεικίως, ἀλλήως, Θουκ. 6, 55· ἀλλ' ἐν 1.73., 2, 8., 8, 68, ἔχει οὐκ ἀπεικίως.

ἀ-πέπαντος, ον, ὁ μὴ πεπανθίς, ὁ μὴ ὀριμύσας, ἄωρος, Θεοφρ. Δί. Φ. 2, 8, 4, Ἀνθ. Π. 9, 561. Καθ' Ἰππ. ἀπέπαντος· ὁ μὴ παλαιούμενος.

ἀ-πέπειρος, ον, ὁ μὴ πέπειρος, ἄωρος, ὁ παρὰ καιρὸς, Ἀνθ. Π. 9, 78. ἀ-πέπλος, ον, ἄνευ πέπλου, ὁ ἔ, μόνον μετὰ χιτῶνος, ἐπὶ κώρης, ποσὶν ἀπέπλος ὁρούσαιο· ἀπὸ στρωμνῆς, ἐν χιτῶνι, ποικίως· μετὰ τὸ 'ποκάμισον', αὐτοποικίτη ἐκπρόστατα ἀπὸ τῆς κοίτης (Σχολ.). Πινδ. Ν. 1. (50) 74· ἀκρίδης ὄμιον τῷ μονόπτερος ἐν Εὐρ. Ἐκ. 933 (ἐνθα τὸ πέπλος λαμβάνεται γενικῶς ἐπὶ παντὸς ἐνδύματος):—ἀπέπλος φερῶν λευκῶν, ἀνέμῳ λευκῶν ἱματίων, ὁ ἔ, μέλανα ἐνδεδυμένη, Εὐρ. Φοίν. 324 (πρὸς. α ὡς προτέρη, 1).

ἀπεπτέω, ὑποφέρω ἐκ δυσπείρας, Λουκ. Παρ. 57, Πλούτ. 2, 136D. 2) παθ., ἐπὶ τροφῆς, εἶμαι δύσπετος, μένιο ἄπειτος, ἀγώνευτος, Γαλήν.

ἀ-πεπτος, ον, (πέπτω) ἀμαγείρευτος· ἀγώνευτος, ἐπὶ τροφῆς, Ἰππ. Ἐπιδημ. 1, 970, Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 2, 4, 19, κ. ἄλλ.: ἐπὶ καταστάσεως τοῦ σώματος ἢ ἐπὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ ἐξεργασμένων περιττωμάτων καὶ ὕγρων, ὁ μὴ παθὼν τὴν ἀναγκαίαν φυσικὴν ἀλλοίωσιν, ἀγώνευτος, ὁ μὴ ὥριμος εἰσέτι, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰηρ. 16· ἀπέπτων, οὐδ' ὡν· αὐτ. 55, 15· κόπρανα ὁ αὐτ., Ἐπιδημ. 970· φύματα ὁ αὐτ., Ἄρ. 807:—Ἐπίρρ. τὸς ὁ αὐτ., Ἐπιδημ. 1, 943. 2) μεταφ., ἀπ., καὶ ἀκράτητος ὑπὸ τῆς φύσεως Ἀριστ. Μετεωρ. 4, 7, 11, πρὸς. 3, 1, 6 κ. ἄλλ. II ὁ ἐκ δυσπείρας ὑποέρων, Ἀρετ. π. Δίε. Χρον. Πινδ. 2, 3.

III, γῶραι ἀπ., γῶραι ἐνθα οἱ καρποὶ κακῶς καὶ δυσκόλως ὀριμύζουσι, Θεοφρ. Δίε. Φ. 6, 18, 12. ἄπερ, οὐδ., πληθ. τοῦ ὀσπερ, ὁ ἴδε, παρ' Ἀττ. συχν. ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ. = ὥσπερ, Δίσχυλ. Εὐμ. 660, Σοφ. Δί. 167, Ο. Τ. 176, Ξεν. κλ.

ἀπερανίζομαι, ἐρανίζομαι ἀπὸ τίνος, λαμβάνω, Θεοφύλ. Σμ. Ἰστ. σ. 37. ἀπεραντολογία, ἡ, ἀπεραντολογία, Κ. Μανασσ. Χρον. 3210, ἀπεραντολογία, πολυλογία, Σερβάβ. 601. ἀπεραντολογία, ἡ, ἀπειρολογία, πολυλογία, Λουκ. Νικηρ. Διάλ. 10, 10.

ἀπεραντο-λόγος, ον, ὁ ἀτελευτήτως λαλῶν, γλῶσσαι ὡς λατὸς παρὰ Διογ. Λ. 1, 35, Φίλων 1, 216.

ἀ-περαντος, ον, (πέρα) ὁ μὴ ἔχων πέρατα, ἄπειρος, μέγας, ἐπὶ τόπου, πείδιον Πινδ. Ν. 8, 65, (δοτικὸς ἔχει ἐπίσης ἀπεραντος ἀλλὰ Π. 9, 61)· πόντου κλ' ἡδ' ἀπ. Εὐρ. Μήδ. 213· τὸν ἄερα τόνδ' ἀντ' ἀπ. Ἀριστοφ. Νεφ. 392· ὁδὸς Πλάτ. Θεαίτ. 147C· ἐπὶ χρόνῳ, ἀτελευτήτος, τὸ γρῆμα τῶν νυκτῶν ἔσον ἀπεραντος Ἀριστοφ. Νεφ. 3· χρόνος Πλάτ. Πολιτικ. 302A· ἐπὶ ἀριθμῷ, ἀναριθμητος, ἄπειρος, ἀπ. ἀριθμὸς ἀνθρώπων Πλάτ. Κριτ. 119A· ἀπ., κακὰ ὁ αὐτ. Πολ. 591D, κτλ.:—καθόλου ἐπὶ γεγονότων, ὑποθέσεων, ἀσχυλίων, κτλ., ἀπεραντος ἦν, ἦτο ἀτελευτήτων, ἀνεξάντητον, ἀτελευτῶν δὲν εἶχε, Θουκ. 4, 36· μακρὸν καὶ ἀπ. φαίνεται Ἀριστ. Πινδ. Ν. 1, 11, 2· ἀπεραντα.. Συμπεραίνω δὲ Δεινόμενα, καὶ ἡλψ, φασίν, ἐκκρούει τὸν ἥλον, παριστῶς ὡς τετελεσμένα τὰ πράγματα καὶ ἐξ ἧς συμπερασμα ἐνθ' ὅδε τὸ ζήτημα μένει ἄλυτον, Λουκ. Φιλοφ. 9, πρὸς. Διογ. Λ. 7, 77· μῆδ' ἐν ἀδασάνιστον μῆδ' ἀπ. Πολύβ. 4, 75, 3:—Ἐπίρρ. τὸ ἀπεράντως διεσθηκός, Ἀριστ. Φυσ. 3, 5, 9, Μεταφ. 10, 10, 7. II, ὁ μὴ ἐπιτρέπων νὰ περάσῃ τις καὶ νὰ ἐξέλθῃ, ὁ μὴ παρέχων μέσον πρὸς διαφυγὴν, ὁ δὲ οὐ οὐδεὶς δύναται νὰ περάσῃ, Τάρταρος, δίκτυον, Δίσχυλ. Πρ. 153, 1078· πρὸς. ἄπειρος Π. 2.

ἀπεράσις, εως, ἡ, (ἀπεράω) τὸ ἐξεμεῖν, ἔμετος, Πλούτ. 2, 134E· μεταφρ. Σερβάβ. 389 (διορθωθὲν ἐκ χειρογρ. ἀντὶ τοῦ ἀπέκρυσις). II, ἀποχωρισμός, ἀφαίρεσις ὑγρᾶσις, Θεοφρ. Δίε. Φ. 2, 8, 8.

ἀπεράσις, ον, (περάω) ὅν δὲν δύναται τις νὰ περάσῃ ἢ διέλθῃ, πεταρός Πλούτ. 2, 326E, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 1028, 58: μεταφρ., διὸς οὐ παρβάτος ἐστὶν μεγάλη φρὴν ἀπεράτος Δίσχυλ. Ἰκ. 1049.

ἀ-περάσιος, ον, ὁ μὴ ἔχων πέρατα, ἀπερίοτος, Πλούτ. 2, 424D.

ἀπεράω· μέλλ. -άσω (ā) ἐξεμῶ, Ἀλκίφρ. 3, 7. II, ἐπὶ ὕδατος, ὑπερεκχέομαι, ἐπειδὴ δὲ ὑπερεπέλασεν ἢ ἐντὸς (ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος) βιάσασθαι καὶ ἀπεράσαι τὸ πλεονάζον Σερβάβ. 52· παθ. ἐπὶ ὑγροῦ ἐν γένει, ἀπαρῶμαι, ἐκλείπω, τῆς ὑγρῆτος ἀπερασθείσης (ἕλλη γραφ. ἀπελαθείσης) Θεοφρ. Δίε. Φ. 1, 17, 10.

ἀπεργάζομαι· μέλλ. -άσωμαι:—ὄρρ. -εργασάμεν· πρην. -εργάομαι, ὅστις δὲ μὲν εἶνα· ἐνεργῆτι, ἡ δὲ παθητ., πρὸς. Πλάτ. Νόμ. 701C, Τίμ. 30B, κ. ἄλλ., πρὸς τὴν Πολ. 566A, Φαίτρ.

272D, κ. ἄλλ.:—ὄρρ. -εργάσθην, δὲ ἐπὶ παθ. σημασίας, δ' αὐτ. Πολ. 374C, κ. ἄλλ.: ἀποθ. Ἀποτελειώματι, καταεργάζομαι μετὰ τελειώσεως, κατασκευάζω τι μετὰ τέχνης, καθιστῶ τέλειον, ἀποπληρῶ, τὰ ἔθλινα τοῦ τείχους τίνες ἀπεργάσαντ' Ἀριστοφ. Ὀρν. 1154· συγχόνιος παρὰ Πλάτ., ἔργον ἀπ. Γοργ. 454A, Πολ. 353B, 603A, κ. ἄλλ.: καθιστῶ, εὐδαίμονα πόλιν ἀπ. Νόμ. 683B· τὸν τε πολιτικὸν ἀπ. καὶ τὸν φιλόσοφον Πολιτικ. 257A· ἡ τέχνη ἐπιτελεῖ, ἢ ἡ φύσις ἀδυνατεῖ ἀπεργάσασθαι Ἀριστ. Φυσ. 2, 8, 8. 2) ἐπὶ ζωγράφῳ, ἀποτελεῖν διὰ χειρῶν, παριστάνω ἢ ἐκφράζω τελεῖος, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ ὑπογράψαι (σχεδιάσαι ἢ σκιαγραφεῖν), Πλάτ. Πολ. 548A, πρὸς. 504D· ἐν γένει, κάμνω, σχηματίζω, προεἰνῶ, ὁ αὐτ. Φίλ. 24C, κτλ.

3) ἐκτελῶ, ἀναγκαζέω ἐστὶν ἀπεργάζεσθαι τοῦτο Ξεν. Ἀπομν. 1, 6, 5. II, προεἰνῶ, παράγω, δόξαν ψευδῆ Πλάτ. Φίλ. 401· νίκην ὁ αὐτ. Νόμ. 647B· πανουργίαν ἀντὶ σοφίας αὐτοῦ 747C· ὁσίμην Ἀριστ. Ἀποσπ. 327, κτλ. III, μετὰ διπλῆς αἰε. καθιστῶ, ἀγαθὸν ἀπ. τινα Ξεν. Συμπ. 8, 35· τοὺς παῖδας ἀπ. δειλοτέρους Πλάτ. Πολ. 381E, πρὸς. Πολιτικ. 287A, κ. ἄλλ.:—οὕτω καὶ ὁ πρην. μετὰ παθ. σημασ. ἀπεργασίμενος τύραννος, τέλειος, εἰς τὴν ἐντέλειαν, ὁ αὐτ. Πολ. 564A· τέχνη ἀπειργασμένη ὁ αὐτ. Φαίτρ. 272A· ἀνὴρ ἀπ. καλὸς καὶ ἀγαθὸς Ξεν. Οἶκ. 11, 3.

2) μεταβάλλω εἰς ἕτερον, ἀπ. ὕδωρ γῆν, πῦρ ἄερα, μεταβάλλω τὴν γῆν εἰς ὕδωρ, τὸν ἄερα εἰς πῦρ, Πλάτ. Τίμ. 61B.

3) ἀπ. τινὰ τι, κάμνω τι εἰς τινα, ὅ τι ἀγαθὸν ἡμᾶς ἀπεργάζεται ὁ αὐτ. Χαρμ. 173A, πρὸς. Ἀνταρσπ. 135C.

ἀπεργασία, ἡ, ἡ ἀποτελείωσις, ἐκτέλεσις, ἀποπεράτωσις ἐπὶ ζωγράφῳ, πρὸς τὴν ἀπ. τὴν τῶν εἰκόνων Πλάτ. Πρωτ. 312D, Ἀριστ. Ποιητ. 4, 6, πρὸς. ἀπεργάζομαι. II, τὸ ἀπεργάζεσθαι, παράγειν, προεἰνῶ τι, ἀπ. χάριτος καὶ ἡδονῆς Πλάτ. Γοργ. 462C. III, ἐργασία, ἀσχολία, ἐπιτήδευμα, ὁ αὐτ. Εὐθύφρ. 13D, E· ἡ ἀπ. τῶν νόσων, ὁ τρόπος τῆς θεραπείας αὐτῶν, θεραπεία, ὁ αὐτ. Δίλ. 2, 140B.

ἀπεργαστικός, ἡ, ὁν, ἐπιτίθειος πρὸς τὸ ἀπεργάζεσθαι, παράγειν, προεἰνῶ, κατασκευάζειν τι, μετὰ γεν., Πλάτ. Πολ. 527B:—ἡ ἀπεργαστικὴ (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἀπεργάζεσθαι, τινὲς ὁ αὐτ. Ἐπιν. 375D.

ἀπ-εργός, ον, ὁ ἀπεχόμενος ἔργου, ἀργός, Ἀρετιδ. 1, 42. ἀπέργω, ἴδε ἐν λ. ἀπαίργω.

ἀπέρδω· μέλλ. -ξω, φέρω εἰς πέρας, τελειώσω, ἱεῖρα Ἰερὺ. 4, 62 (ὡς τὸ ἀπολοφύρομαι, κτλ.).

ἀπέρει, ἐπίρρ. = ὥσπερ, ἐκ τοῦ ἄπερ, Σοφ. Πλ. 189.

ἀπερείδω· μέλλ. -σω, στηρίζω, προσηλώνω, τὰς εὐσεις Πλούτ. 2, 681E, τὴν ὅσιν πρὸς τὴν Λουκ. Δημ. Ἰγκ. 17. 2) ἀμεταφ. = τῷ παθ., ἐνθα ἡ εὐσις ἀπερείδῃ Λουκ. Θεωρ. Διάλ. 20, 8· ἄλλὰ, II, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς παλαιότεροις συγγραφεῦσιν ἐν τῷ παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. καὶ ἀορ., ἐπιστηρίζω ἱκανῶν ἐπὶ τινος, ἄκκουμῶ, στηρίζομαι, ἐπαναπαύομαι, ἐπὶ ἱπποῦ, ἦν.. ἀπερείδῃται ἐν αὐτῷ (δηλ. τῷ γαλιῶν) Ξεν. Ἰππ. 10, 7· ὅκτω τότε εὐσι τοῖς μέλεσιν ἀπερείδῃμενοι, στηρίζομενοι ἐπὶ τῶν ὀκτὼ μέλων τοῦ σώματος ἀπὲρ εἶχον τότε, Πλάτ. Συμπ. 190A, πρὸς. Τίμ. 44E, Ἀριστ. π. Ζ. μορ. 4, 8, 3, κ. ἄλλ.: ἀπ., εἰς τοῦτο, προσηλωσάμενος ἢ στηρίζομαι σταθερῶς εἰς .., Πλάτ. Πολ. 308D· εἰς ἐν κεφαλῇ ἀπ. ἀπ., ὁλοκλήρως στηρίζομαι ἐπὶ .., αὐτοῦ 581A· εἰς ἀσφαλῆς ἀπ. ἵστασθαι, ἔχω ὅσιν ἀσφαλῆς ἐφ' ᾧ στηρίζομαι, Πολύβ. 3, 66, 4· οὕτως, ἀπ. ἐπὶ τι ὁ αὐτ. 28, 17, 8· πρὸς τὴν Ἰππ. π. Ἀρ. 820, Ἀριστ. π. Περ. Ζ. 3, 3:—ἐπὶ ἀσθενείῳ, προσβέλλω μέρος τι καὶ αἰτερον, περιορίζομαι τοπικῶς εἰς ἐν μέρος, π. κ. εἰς βουδύνω, ἱστῶ. πρὸς. ἀποσπ. κτλ. III, Μίσ. μετ' ἐνεργ. σημασίαν, ἀπ. εἰς τοῦτο (τὸ οὐκ) Ξεν. Κυν. 5, 32· ἀπ. ἐλπίδα εἰς τινα, ἔχω ἢ στηρίζω τὰς ἐλπίδας μου εἰς τινα. Πολύβ. 24, 6, 3· ἀπ. ἐργῆν εἰς τινα, χάριν ἐπὶ τινα, κατευθύνω τὴν ἐργῆν μου, πρὸς ἐγγνώμην μου πρὸς τινα, ὁ αὐτ. 1, 69, 7, 24, 3, 6, πρὸς. Πλούτ. 2, 775E· ἀπ. ἀγνοίαν ἐπὶ τινα, ἐπιρρίπτω τὴν ἰδίαν μου ἀγνοίαν ἐπὶ ἄλλου, Πολύβ. 38, 1, 5· ἀπ. τι εἰς τὸν τόπον, μεταφέρω τι ἀσφαλῶς εἰς τὸ μέρος, ἀποβίβω εἰς .., τὸ ἀκκουμῶν ἐκεῖ, ὁ αὐτ. 3, 42, 9:—συγγ. παρὰ Πλούτ. 2) ὑφίσταμαι εἰς ἀγωνίαν τῶν ὁρίων, παράγω μετ' ἀγωνίας, γεννῶ, ὠδίνας ἀπηρεῖσαντο Καλλ. εἰς Δίλ. 120· πρὸς. Ἐδδ. (Ἰδδ. 20', 3).

ἀπερείσιος, ον, ἕτερος Ἐπ. τύπος τοῦ ἀπερίεσιος, ὡς ἀείθελος ἀντὶ ἀείθλου, παρ' Ὀμ. δὲ, ἀπερείσι' ἀποινα, ἄπειρα τῷ πληθει, πολλὰ ὄμρα, λύτρα (Σχολ.). Π. Δ. 13, κτλ.

ἀπείρεσις, εως, ἡ, τὸ ἀπερείδεσθαι ἐπὶ τινος, στηρίζεσθαι, πλεσις, ἀντίστασις, Πλάτ. Κρατ. 427A· ἀντ. πρὸς ἄλληλα Ἀριστ. π. Μορ. Ζ. 3, 3, Προβλ. 5, 40, 6. II, ἐπιβολή, τιμωρία Πλούτ. 2, 1130D.

ἀπείρεσις, ατος, τό, ὑποστήριγμα, ἀντήρις, Ἰππ. ἐν λείμ ἀπείρεσιμα.

ἀπερεύγομαι, μέσ., ἐρεύγομαι, ἐξεμῶ, τι Ἰππ. 482, 48, Νικ. Ἀλέξ. 380, κτλ., ἐπὶ ποταμῷ, ἐκβάλλω, ὑψοῖμαι, Πελοπίδης εἰς ἄλδος αἶμα Διον. Π. 931· πρὸς. Rulink Ἐπιστολ. Κριτ. α 150, Πρὸς. ἀπερυγγάνω.

ἀπέρειξις, εως, ἡ, τὸ ἀπερεύεσθαι, Ἀρετ. π. Διτ. 'Οε. Παθ. 1. 9.

ἀπέρειμφομαι, παθ., μένω ἐρημὸς τινος, τῆς τοῦ θαίμονος ἐπιμελείας Πλάτ. Πολιτ. 274B· ἀπὸ τῶν ὄντων ὁ αὐτ. Σοφ. 237D.

ἀπέρημος, ον, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἐρημίου, Σχολ. εἰς Πινδ. N. 4. 88.

ἀπερητύω [ύ]; μέλλ., ὕψω, καλύω, ἐμποδίζω, αὐτὸς ἐκὼν ἀπερήτυε κοῦρην Ἀπολλ. Ρήδ. A. 772.

ἀ-περιάγειστος, ὁ μὴ ἐξαγισθεὶς, ὃ μὴ καθαρὸς ἀπὸ φόνων παθ. παρ' Ἰουκ. ἴδε Schmidt.

ἀ-περιβλεπτος, ον, ὁ μὴ περιβλεπόμενος, ἀπερίσπτος A. B. 8. 9, ἐν λέξ. ἀπέρωπος. II. ἀκατάληπτος, Ἰαμβλ. βίος Πινδ. 162, «ἀνυπόληπτος» Σουίδ., «ἀπερινόητος» Ἰσοχ.

ἀ-περιβλήτος, ον, ὁ ἄνευ περιβλήματος, καλύμματος, μεταφ. ὁ μὴ κεκαλυμμένος, γυμνός, λόγος Ρήτορες (Walz) 3. 270.

ἀ-περιγίννητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ νικήσῃ, ἀκατανίκητος Διόδ. 3. 30.

ἀ-περίγραπτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ περιγράψῃ, ὃ ἐ. ἄπειρος, Ἐκκλ.: ὁρίστος, Κορνοῦτος καθ' Ἰσοχ. «ἀπερίγραπτον, ἀπερίορτον, ἀπερινόητον». — Ἐπίρρ. -τως, Ἐκκλ.

ἀ-περίγραφος, ον, = τῷ προηγ. Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 22, καὶ συγγ. παρὰ Φιλωνί. — Ἰπίρρ. -φως Φιλων 1. 47.

ἀπεριγραψία, ἡ, τὸ μὴ περιγεγραμμένον, τὸ μὴ ἔχον ὄρια, ἄπειρον, Ἐκκλ.

ἀ-περιδρακτος, ον, (περιδράσσομαι) ὃν δὲν δύναται τις νὰ συλλάβῃ, ἀκατάληπτος, τὸ δυσχερὲς ἢ τάχα καὶ τὸ ἀπερίδρακτον τῶν ζητούμενων προβαλλόμενος Ἀθανάσι. τ. 1. σ. 257A. — Ἐπίρρ. -τως ὁ αὐτ.

ἀ-περιέργαστος, ον, ὁ μὴ ἐπιμελῶς εἰργασμένος, ἀπλοῦς, Ἐκκλ. ὁ μὴ περιέργως ἐξετασθεὶς, Ἐκκλ. — Ἐπίρρ. -ἀπεριεργάστως Βασιλ. κ. ὅλλ.

ἀπεριεργία, ἡ, ἀπλότης, Περιτυνύνη παρὰ Στοδ. 488. 53.

ἀ-περιεργος, ον, ἀπέρειτος, μὴ ἐξεζητημένος, ἀπλοῦς, λιτός, ὀφελής, Ἰση. 22. 42, Ἀδιν. 274A. — Ὑπερβ. ἀπεριεργότατα ὁ αὐτὸς 274B· — τὸ ἀπεριεργον, τὸ ἀφελές, ἡ ἀπλότης, Πλούτ. 2. 144E· παρὰ Διλ. II. T. 12. 1. — Ἐπίρρ. -γως Κίθης 21.

ἀ-περιεσπασμένος, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm. = ἀπερισπάστως, Ἐκκλ.

ἀπεριζομαι, λογομαχῶ, «ἀπηρεστο, ἀντὶ τοῦ ἐφελονέικης» Σουίδ.

ἀ-περιήγητος, ον, ἀπερίγραπτος, ἀνεξήγητος, οὐκ ἀνήσομεν ἀπεριήγητον καθάπερ τινὶ περιγραφῇ Πλάτ. Νόμ. 770B· ἀπερίγραπτος, Θεόδ. Πιρόρ. σ. 453.

ἀ-περιήχητος, ον, ὁ μὴ περιχορήμενος, A. B. 422, Σουίδ. ἐν λέξ. ἀπερισάπικτος. II. ὁ περὶ οὗ δὲν γίνεται λόγος, Ἰργη. Νόσος.

ἀ-περιθαμθής, ἐπίρρ., μετὰ θράσους, ἀφίθως, ἀναιδῶς οὕτω καὶ ἀπεριθαμθῶς φθέγγεσθαι Νικίτ. Χρον. 2161).

ἀ-περιθάστος, ἐπίρρ., ἄνευ περιθλάσεως, Παυλ. Διγ. 122.

ἀ-περιθραυστος, ον, ὁ μὴ τεύραυσμένος, ἀδύναστος, μὴ ἡμερωμένος, Κυρίλλ. Ἀλ. τ. 2. σ. 644A.

ἀ-περικάθαρτος, ον, ὁ μὴ κεκαθαρμένος, ἀκάθαρτος, Ἐβδ. (Λευτ. ιβ', 23).

ἀ-περικάλυπτος, ον, ὁ μὴ περικεκαλυμμένος, ἐκτεθειμένος, διότι ἐνδιατρίβει ὁ ἥλιος ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ τῇ ἀπερικαλύπτῳ Ἀριστ. π. Φυτῶν 2. 2, 18. — Ἐπίρρ. -τως, φανερώς, οὐχὶ ἐν κρυπτῷ, Ἰλιόδ. 8. 5.

ἀ-περικλόνητος, ον, ἀνεκλόνητος. ἀδιατάκτος, Εὔστ. II. 185. 22.

ἀ-περικλυστος, ον, ὁ μὴ περικλυόμενος ἢ ὁ μὴ περικλυθεὶς ὑπὸ ὑδάτων, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 130.

ἀ-περίκοπος, ον, ἄνευ διακοπῆς ἢ κωλύματος, Τιμαρίων ἐν Notices des Mss. 9. 216. — Ἐπίρρ. -πως Τζέτζ. Σχολ. εἰς Αὐκ. 1432.

ἀ-περικόνητος, ον, ὁ μὴ ὑπὲρ τὸ δέον κεκοσμημένος, Εὔσταθ. καθ' Ὑσμ. κ. Ὑσμ. 10. 11.

ἀ-περικράττης, ον, ὁ μὴ συγκρατούμενος, ἀκυβέρνητος, Βασίλ. τὸμ. 1. σ. 878B. — Ἐπίρρ. ἀπερικρατῆτως Μακάρι. Ἐρημ. σ. 66A.

ἀ-περίκτῃτος, ον, ὁ μὴ περικτῆτικὸς, ὁ μὴ κτώμενος πλοῦτον, Πτολ. Τερράδ. σ. 182B.

ἀ-περικτύπητος, ον, «ἀτάραχος, ἀνεκλόνητος», Σουίδ. — Ἐπίρρ. -τως Ἰωρ. Παχυμ. Ἀνθρ. Παλ. 5, 20, σ. 285C.

ἀ-περιελάλητος, ον, ὁ ὑπ' οὐδενὸς ὑπερβαλλόμενος ἐν τῇ πολυλογίᾳ, αὐθαδέστομον, ἔχοντ' ἀχάρινον, ἀκρατές, ἀπύλωτον στόμα, ἀπεριελάλητον, κτλ.: οὕτως ὀνομάζει ὁ Εὐριπ. τὸν Δισκὺλ. ἐν Ἀριστοφ. Βαστ. 839· παρὰ Ἰσοχ.: ἀπεριελάλητον (οὕτως ὁ Kuster ἀντὶ ἀπεριελάλητος), «ἀνεπαπότητον, ἀφελῆ». — Ἐπίρρ. -τως Εὔστ. Πονημάτ. 191. 79.

ἀ-περίληπτος, ον, ὁ μὴ περιλαμβανόμενος, μὴ περιοριζόμενος,

ἀπερίορις, τὸ τῆς ἐξουσίας ἀπερίληπτον καὶ ὁρίστον Πλούτ. Πομπ. 23· ὃν δὲν δύναται τις νὰ περιλάβῃ ἢ ἐννοήσῃ, ἀκατάληπτος, ἴδου ἀπερίληπτοι λόγοι Φιλων 2. 24· συνώνυμον τῇ ἀπειρος, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. A. 10. 42, παρὰ Πλούτ. 2. 883A· ἀ-περιμάχῃτος, ον, ὁ μὴ περιμάχῃτος, ὁ μὴ περικτῆτικὸς, Φιλων 1. 2.

ἀ-περιμέριμνος, ον, ἀμέριμνος ἢ ἀπερίσκεπτος, Εὔστ. Πονημάτ. 248. 83: — Ἐπίρρ. -νως, ἀμαθὴς γὰρ νῆ Δί', ὅστις οὕτως σφόδρα ἀπεριμερίμνω τὴν θύραν λελακτικὰς, τὸσον «ἀσέβηστα», τὸσον «χωριάτικα», κατὰ δὲ τὴν σχόλιαστ. «ἀμαθῶς, ἀπειρῶς, ἀνεπίσημῶς», Ἀριστοφ. Νεφέλ. 136.

ἀ-περινόητος, ον, ἀκατανόητος, Σίετ. Ἐμπ. II. 2. 70, Φιλων 1. 581. II. ὁ χυδαῖος, Εὔστ. 644. 43. III. Ἐπίρρ. -τως, ἀπροσοκῆτος, Πολύδ. 4. 57. 10.

ἀ-περιόδευτος, ον, ὁ μὴ περιοδούμενος, ἀδιόρωτος, ἔθνος ἀνομιον καὶ ἀπεριόδευτον ἐν πολλῇ ἀνομίᾳ καὶ ἀγνωσίᾳ χρηματικῶν Γρηγόριος σ. 87G.

ἀ-περίοδος, ον, ὁ μὴ ἔχων περίοδον, ἀπερίοδον.. λέξιν Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 126.

ἀ-περίοπτος, ον, ὀλιγοπρος, ἀμέριμνος, τῶν πάντων ἀπερίοπτοι εἰσι παρὰ τὸ νικᾶν, τῶν πάντων ὀλιγορούσων ἵνα νικήσωσι, Φουκ. 1. 41. — Ἐπίρρ. -τως Πολύδ. I' 117.

ἀ-περιόριστος, ον, ὁ μὴ περιριζόμενος, μὴ ἔχων ὀρισμένη ἔρια, ὁρίστος, Λογγίν. 44, Φιλων 1. 187. — Ἐπίρρ. -τως Γαλιν. 7. 46B.

ἀ-περιουσίαστος, ον, ὁ ἄνευ περιουσίας, ἄνευ πλοῦτος, Εὔστ. Πονημάτ. 306. — Ἐπίρρ. -τως αὐτόδ. 146.

ἀ-περιπλάνητος, ον, ἄνευ περιπλάνησεως ἢ παρεκβάσεως ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, Εὔστ. 1308. 46.

ἀ-περίπνευστος, ον, ὁ μὴ ὑπὸ τῶν ἀνέμων περιπνεόμενος, ἐν ἀπεριπνεύστῳ, ἐν τόπῳ μὴ προσβαλλομένῳ ὑπ' ἀνέμων, Ἀγαθῆνος ἐν Muth. Med. 288.

ἀ-περίπτукτος, ον, ὁ μὴ περιπτύγμενος, ἀσκέπαστος, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰουδ. 3. 7, 3.

ἀ-περίπτωτος, ον, ὁ μὴ περιπίπτων, ἀπρόβλητος ὑπὸ .. ἀπεριπτώτως ὑδροφοβίας τηρεῖν πιστεύεται Διοσκ. 2. 49· τινι Διογ. A. 7. 122. II. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς τὴν τύχην, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 1, 31.

ἀ-περισάπικτος, ον, ἀπερίηχτος ὑπὸ ἤχου σαλπικῶν, Στοδ. 366. 35: — παρὰ Συνεσ. σ. 13, ἀπερισάπιαστος. — Ἐπίρρ. ἀπερισάπιαστος Ἀνα Κορν. 211.

ἀ-περίσκεπτος, ον, ὁ μὴ σκεπτόμενος, μὴ ἐξετάζων τὰ πράγματα, ἐπιπόλαιος, ἀσέβηστος, Φουκ. 4. 108, Διον. Ἀλ. 6. 10. — Ἐπίρρ. -τως Φουκ. 4. 10., 6. 57. — Συγκρ. -ἄτερρον 6. 65.

ἀ-περίσκοπος, ον, = τῷ προηγ., Σουίδ., A. B. 422 ἐν λέξ. ἀπερίγραπτοι.

ἀ-περίσπαστος, ον, ὁ μὴ περισπώμενος ἢ περισπασθεὶς τῇτε κἀνέτῃ, ὁ μὴ διασπασθεὶς, ἐπὶ σκεπτοῦ, Πολύδ. 2. 67, 7 κ. ὅλλ.· ἀπ. τινος Ἐβδ. (Σιργί. μα', 1.). — Ἐπίρρ. -τως Πολύδ. 2. 20, 10 κ. ὅλλ.· τὸ ἀπ. τῆς ἐξουσίας, τὸ ἐνιαῖον, τὸ μὴ μεταβαλόν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄλλον, Πλούτ. Ἀριστ. 5. 2) ἀδιόρωτος. συνεχῆς, Διον. Ἀλ. περὶ Φουκ. 9.

ἀ-περίσπυτος, = ἀπέρειτος Φιντ. παρὰ Στοδ. 14. 53.

ἀ-περίστος, ον, ἴδὲ ἀπέρειτος.

ἀπερίσταλτος, ον, ὁ μὴ περιστάλμενος, Ἰωσήφ. Ὑπομνηστ. σ. 165.

ἀ-περιστάτως, ον, περὶ ὃν οὐδεὶς ἔσται, ἐπομίνως, I. μὴ περιφυλαττόμενος, μὴ ἔχων ἀνάγκην φυλάκων, Λατ. securus, ασφαλῆς, Πολύδ. 6. 44, 8. 2) μονήρης, μόνος, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 159, Διογ. A. 7. 5, παρὰ Ημερίλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 333· ἔρημος, ἐγκαταλειμμένος, Ἐκκλ.

II. ἀπερίστατον, ἔρητον. ἄνευ περιστάσεων, δηλ. ἄνευ λόγου ἢ ἀφορμῆς ἢ ἀποδείξεως, «κατὰ τὸ ἀπερίστατον, οὐκ ἀποκρίνεται εἰς τὸν οὐδὲν ἐπὶ οὐδεμιᾷ αἰτίᾳ» Ἐρμούγ. π. Σέας, (Ρήτορες Walz. τ. 3. σ. 7, στ. 9), «ἀπερίστατον δὲ ἐστὶ τὸ μήτε ἐκ προσώπου μήτε ἐκ πράξεως ὅλην ἔχον» Σχολ. εἰς Σέας. Ἐρμ. Ρήτορες (Walz) τ. 4. σ. 141, στ. 3, κτλ.

ἀ-περίστατος, ον, ὁ μὴ περιστατῆς, ἐπὶ γραμματικῶν τινῶν σημειῶν, Κραμέριου Ἀνέκδ. Παρ. τ. 3. σ. 293.

ἀ-περίστρεπτος, ον, Βασίλ.: -στροφος, ον, Ἀφρικαν. Κεστ. ἐν Ἀρχ. Μαθ. 278F: = ἀπερίστρεπτος.

ἀ-περίτμητος, ον, μὴ περιτετμημένος, Ἐβδ. (Γεν. ιε', 14, κ. ὅλλ.), Καν. Διαβλ., κτλ. II. ὁ μὴ περιτεκομμένος, περιωρισμένος, ἡ φύσις Πλούτ. 2. 495C.

ἀ-περίτρεπτος, ον, ὁ μὴ περιτρεπόμενος, ὁμετάτρεπτος, ἀμετάβλητος, ἀναλλοκῆτος, Συμμ. Βαλμ. ἡε', 10, Πλούτ. 2. 983C. — Ἐπίρρ. -τως Σίετ. Ἐμπ. π. M. 1. 53.

ἀ-περίτροπος, ον, ἀδιόρωτος, ἀμέριμνος ἢ κατ' ἄλλους ὁ μὴ ὑποστρέφων, «ἀνεπίστρετος, ἀνεπίλευστος» (Σχολ.), οὕτε γὰρ παῖς Ἀγαμέμνονιδος ἀπερίτροπος Σοφ. Πλ. 182, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

ἀ-πέρειτος, ον, ἄνευ τινὸς περιτοῦ, μὴ ἀναγκαίου ἢ ὑπερπληροῦντος τι, ἀπλοῦς, λιτός, ἀφελής, Πλούτ. 2. 267F, Φιλόστρ. 527·

τὸ ἀπ. τῆς τροφῆς Λουκ. Νιγρ. 26. — Ἐπίρρ. -ττω, ἄνευ περι-
τῶν. εὐσυνόπτης, Διδδ. 12, 26: λιπὼς, Συμπλ. ἐν Ἐπικτ. σ. 75.

ἀ-περιτετάτης, ἡττος, ἡ ἀπλότης, λόγου Σέξτ. Ἰμπ. π. Μ.
12, 23· βίου Κλήμ. Ἀλ. 157.

ἀ-περιττωτος, ον, ἄνευ περιττωμάτων, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6, 10,
3, κτλ.

ἀ-περιφερής, ἑς, ὁ μὴ περιφερής, μὴ κυκλωτής, Θεοφρ. Αἰτ.
Φ. 6, 1, 6.

ἀ-περιφρακτος, ον, ὁ μὴ περιπεφραγμένος, μεταφρ. ἀπροστά-
τευτος, Βασ. τ. 1, σ. 940 D.

ἀ-περιφραστος, ον, ὁ ἄνευ περιφράσεως, Εὐστ. 1941, 59. —
Ἐπίρρ. -ττω αὐτῷ 1112, 42.

ἀ-περιφρυγρητος, ον, ἀφρύρητος, ἀφύλακτος, Σχόλ. Ἰω.
Κλίμακ. σ. 329, 39.

ἀ-περιχαρής, ἑπίρρ., οὐχὶ περιχαρής, Θεόδ. Στουδ. σ. 426 D.

ἀ-περιψυκτος, ον, ὁ μὴ ψυχρανθείς, Γαλην.

ἀπεροπεύς, ὁ, ὁ τῷ λόγῳ κακῶς χρίσμενος καὶ ἀπατῶν Ἔτυμ.
Μ. 433, 33.

ἀ-πέριπερος, ον, ὁ μὴ πέριπερος, δηλ. ὁ μὴ ἀλῶν ἡ ματαίω-
φρων, ἀπέρρ. ἡδὼς Παλλασ. Λαυσ. σ. 900 I.

ἀπερριμμένως, ἑπίρρ. τοῦ ἀπουριπτόω, ὁμολῶς, Ἀριστίας
περὶ τῶν Ἑβδ. 106 I.

ἀπέρρω, ἀπέρρωμαι, φεύγω, «ἐκκουμπίζομαι», Εὐρ. Πρ. Μαιν.
260: ἀπερρε, φuge ἀπ' ἐδῶ, «ἐκκουμπίσου», Λατ. ubi in malam
pari! Ἀριστοφ. Νεφ. 783, Ἑκκλ. 169: οὕτως, οὐκ ἀπερρήσεις σὺ
θαῖτον: «οὐκ ἀπελευσθήσῃ, οὐκ ἀποφθαρήσῃ» (Δ. Β. 422, 9) Κρα-
τίν. ἐν «Νόμοις» 6: ἴδε τὸ ἀπλοῦν ἔρρω.

ἀπερυγάνω: ἀόρ. ἀπέρυγον, ἐξερεύνομαι, ἐξεμῶ, τὴν κραί-
πάλην Μένανδ. ἐν Ἀδφλ. 517: οὕτω Νικ. Θ. 253, Διог. Α. 5.
77, Φίλων 1, 634: ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνωμαι, Νικητ. Ἀκομ.
Ἄλωσι. Πόλεως σ. 410 C.

II. ἀπολ., ἐρεύγομαι, Ἀριστ. Πρωβλ.
33, 5.

ἀπερυθραίω: μέλλ. -άσω [ᾶσω]: — δὲν ἐρυθραίω, ὁρίνω τὸ ἐρύ-
θραι εἰς ἐν μέρος, ἀφίνω τὴν ἐντροπὴν εἰς ἓνα πλάγιον, ἀλλὰ
κρεῖττον ἢν εὐθὺς τότε ἀπερυθრაῖσαι μᾶλλον ἢ σχεῖν πράγ-
ματα Ἀριστοφ. Νεφ. 1216: ἀπερυθრაῖ πᾶς, ἐρυθრაῖ δ' οὐδέ τις
ἐπὶ Μένανδ. ἐν Ἀδφλ. 287. — Ἐπίρρ. ἀπηρυθραιάκτως, ἀναι-
σχύντως, Ἀπολλοδ. ἐν Ἀδφλ. 1, 10: ἀπηρυθραιασμένως Κύριλλ.
παρὰ Σουδ. ἐν λ. σπαδῶν: ἀπαρυθραιάκτως Βυζ. 2) παύω
νῆ εἶμαι ἐρυθρός, ἐπὶ ὀφθαλμῶν, Λουκ. Λεξίφ. 4.

ἀπερύκω, [ῶ]: μέλλ. -ξω, ἀπωθῶ, ἀπομακρύνω, ἀποκρούω, εἰ
γάρ Ἀθήνη .. βελώνδ' ἀπερύκοι ἐρωήν Ἰλ. Ρ. 562: οὐκ τε
κύνας τ' ἀπ. Ὀδ. Α. 104: ἀπερύκοι .. φοῖβος κῶκάν φάτιν
Σοφ. Δι. 186 (λυρ.): — μετὰ γεν., στρατὸν .. Μῆδων ἀπέρυκε
τῆσδε πόλεως Θέογν. 775: μετ' αὐτ. καὶ ἀπορριπ. ἐμποδίζω τινά
ἀπὸ τινος: οὐτε σε κωμάζειν ἀπερύκομεν ὁ αὐτ. 1207: — κυρίως
μὲν ποιητ., ἀλλ' ἀπ. τινὶ τι, ἀποκρούω ἀπὸ .., ταῦτα δὲ ἡ εὐτυ-
χη' οἱ ἀπερύκει Ἠρόδ. 1, 32: τι ἀπὸ τινος Ξεν. Ἄπομ. 2, 1, 2.
Ὀίκ. 5, 6: ἀπ. τινά Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9, 34, 6: — Παύλ., πατρώας
γῆς ἀπερυκόμενος, ἀποκλειόμενος, Θεογν. 1210: — Μέν., ἐρίδας
(τῆλ.) ἀπερυκόμενοι, ἀπεχόμενοι, ἀφιστάμενοι ἀπὸ .., ὁ αὐτ. 494:
ἀπερύκου (ἐνν. φωνῆς), ἀπέχου τοῦ φωνεῖν, ὁμῆ διαλέγαν (Σχόλ.),
Σοφ. Ο. Κ. 169 (λυρ.).

ἀπερύσιζω: μέλλ. -ώσω, (ἐρυσίζω) καταστρέφω δι' ἐρυσίσης,
νόσον τῶν φυτῶν, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5, 10, 3, ἐν τῷ παθ. 2)
παράγω ἐρυσίσην, αὐτῷ 5, 9, 13.

ἀπερύω, ἀποσπῶ ἀπὸ τινος (ἐν τμήσει), ριπὸν ἀπ' ὅστεός τιν
ἐρύσαι «ἐλκύσαι, ἀποσπᾶσαι» (Σχόλ.). Ὀδ. Ξ. 134: ἡδὲ πόρ-
τιν .. μητρεὶς ἀπειρῶσαντες, ἀποσπᾶσαντες, Κόνιν. Σρ. 14.
259: — Μέν., Ἀνθ. II, 7, 730. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε ἐρύω].

ἀπέρχομαι: μέλλ. -ελεύσομαι (ἀλλ' ὁ Ἄστ. μέλλ. εἶναι
ἀπειμι): πρkm. -εἰλήλυθα· ἀόρ. -ήλυθον: ἀποθεσ.: Ἀπέρχο-
μαι, ἀναχωρῶ, μετὰ γεν., ἔξ οὗ κεῖθεν ἔδην καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα
πάτρης Ἰλ. Ω. 766: οἴκου Ὀδ. Β. 136, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1165,
κτλ.: ἀπελθε τοῦ λόγου τούτου Εὐρ. Ι. Τ. 546: ὡσαύτως, ἀπ.
ἀπὸ βουλευτηρίου Θουκ. 8, 92: ἐκ χώρος ὁ αὐτ. 1, 89. κτλ.:
καὶ μεταφ. ἐκ θαλάσσης τ' ἀπελθε, καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχομεν,
ἄφες τὰ δάκρυα κτλ., Εὐρ. Ὀρ. 295.

2) ὅποτεν συντάσσεται
μετὰ τῆς προθ. εἰς, ἐννοεῖται ἀναχώρησις ἀπὸ τινος τόπου καὶ ἀφίξις εἰς
ἕτερον, ἀπ. ἐς τὰς Σάρδεις Ἠρόδ. 1, 22, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 818: ἀπ.
εἰς τόπον οἰκήσεων Ἀνδοκ. 30, 30: παρὰ τινά Λουκ. Τιμ. 11:
ἀπ. ἐπ' οἴκου, ἀναχωρῶ, πορεύομαι πρὶς τὴν πατρίδα, Θουκ. 1, 92:
ἀπέρχεται .. οἰκάδε Ἀρχιπ. ἐν Ῥίνωνι, 1 κ. ἀλλ. ἀπ. εἰς τὴν
ἀρχαίαν φθιν, ἀναέρχομαι, Πλάτ. Συμπ. 193 C: ἀπῆλθεν δὲ ἐν
ἡλῶν, ὑπέστρεψεν εἰς τὸν τόπον ἐξ οὗ ἦλθε, Μένανδ. ἐν Ὑποβου-
λίῳ 2, 3.

3) ἀπολ., Ἠρόδ. 1, 199. Εὐρ. Ἀλκ. 379, Θουκ.
1, 24, κτλ.: ταχεῖ ἀπέρχεται (ἐνν. ἡ νόσος), Σοφ. Φ. 808:
κάτ' ὀφλῶν ἀπ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 689: ἀπελθε τούτου λωδῶν,
λάβε τούτον ἐδῶ, καὶ πήγαινε, ὁ αὐτ. Ὀρν. 948: ἀπελθόντος
ἐνιαυτοῦ Πλάτ. Νόμ. 954 D.

4) μετὰ μετοχ., ἀπ. νικῶν,
ἐπέρχομαι νικητής, Ἀριστοφ. 2, 2, κτλ., πρβλ. Πλούτ. Ἀγροφ. 7.

II. ἀπέρχομαι τοῦ βίου, Διογ. Α. 3, 6, ἐνθα ἴδε Κασαδ.,
Ἀνθ. II, 11, 335, πρβλ. Φίλων 1, 513.

ἀπερῶ, ἰων. ἀπερέω, μέλλ. ἄνευ ἐνεστώτος ἐν χρήσει, ἴδε ἐν
λ. ἀπεῖπον.

ἀπερωεύς, ἑως, κωλυτής, ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς Ἰλ. Θ. 361,
ἀπερωῖω, ἀπαχωρῶ, ἀρίσταμαι, ἀποσύρομαι, τῷ κα τὰ γα ..
πολλέμου ἀπερωήσεις, ἀπαχωρήσεις» (Σχόλ.), Ἰλ. II, 723.

ἀπερωή, ἡ ἀποσύβησις, λυγρῶν Ἰζέτ.

ἀ-πέρωπος, ον, ἀπερίσκαπτος, σκληρός, ἐν Α. Β. 8, ἐρμηνεύε-
ται: ὁ ἀναιδής, σκληρός, ὅλον ἀπερίσκαπτος καὶ ἀπερίσκαπτος, ἐν Που-
δῇ καὶ Ἑτυμ. Μ. «συγγός», κτλ. καὶ ἡ ἐρμηνεία, «συγγός», ἣν
εἶδει καὶ ὁ Σχόλ. τοῦ Δισχύλ. Χο. 600, δεικνύει ὅτι ἀνέγνω, ἀπέ-
ρωπος, οὐχὶ δὲ ἀπέρωτος.

ἀπ-έρωτος, ον, (ἔρως), ὁ μὴ ἔρων, ὁ μὴ ἔχων ἔρωτα, ἔρως
ἀπέρωτος, ὡς τὸ γάμος ἀγαμος, Δισχύλ. Χο. 600: ἀλλ' ἴδε
ἀπέρωτος.

ἄπερ, ἰων. ἀντὶ τοῦ ἄφες, ἴδε ἐν λέξ. ἀφρημι.

ἀπεσθέομαι, (ἐσθῆς) Μέσ. ἐκδύω ἐμαυτὸν, ἐκδύομαι, Λουκ.
Λεξίφ. 5: κατὰ μετ. πρkm. ἀπασθηνένοι.

ἀπεσθῶ: μέλλ. ἀπείδομαι: πρkm. ἀπεσθῆδοκα: — Παύλ. ἄρ-
α' ἀπῆσθην, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Σοφιστικῇ» 5: πρkm. ἀπεσθῆδε-
μαι (ἴδε ἐσθῶ) Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8, 2, 22. Τρώω, ἐσθῶ ἀπὸ τινος
ἢ ἀποδάνω, καὶ κηφῆνος πτερόν ἂν ἀποκρίσας ἀφῆ τις, τῶν
λοιπῶν αὐτῶν τὰ πτερά ἀπεσθίουσιν Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5, 22:
ἀπαντας ἀπέδομαι τοὺς δακτύλους Ἑρμιππ. ἐν «Εὐρύπῃ» 1,
πρβλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 20: οἱμοὶ τάλας, θάκνει, θάκνει, ἀπεσθίει
μου τὴν ἄκοήν Ἑρμιππ. ἐν «Στρατιώτῃ» 7: τίς τὴν κεφαλὴν
ἀπεσθῆκεν τῆς μαινίδος; Ἀριστοφ. Πάτρ. 984: ἀπεσθίει τὴν
ξίνα τάνθρωπον Δημ. 788, 25.

II. οὐκ ἐσθῶ, τὰ πέτρατα
τῶν ἰχθυοῦν ἀπέσθω, μὴ ἐσθῆ, ὀλοποι. Κωμ. ἐν «Φινεῖ» 1,
ἐνθα ἴδε Meineke. — Ὁ ἐνεστώδης ἀπέσθω μόνον παρὰ τοῖς μεταγεν.

ἀπεσία, ἰων. ἀντὶ ἀφesia, ἡ, = ἀφesis Ἠσύχ.

ἀ-πεσκής, ἑς, (πέσχοι) ἄνευ δερματος, ἀκάλυπτος (Σοφ. Ἀποσπ.
552): «ἀπεσκή» τῆς ἀπεσκή, ἔνιοι δὲ γυνὴ ὀλέης τῆς. Σοφοκλῆς
Τρωίλῃ. Ἠσύχ.

ἀπεσκληκα, ἀπεσκληκῶτως, ἴδε ἐν λ. ἀποσκληθναί.

ἀπεσκληρυμμένως, ἑπίρρ. τοῦ ἀποσκληρυμνῶ = τῷ προηγ.,
Δ. Β. 422.

ἀπεσσοῦα, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπυσεύω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
23: ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 92. — ὁ Α. Δινδάρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενωφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

ἀπεσσύω, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπυσεύω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
23: ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 92. — ὁ Α. Δινδάρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενωφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

ἀπεσσύω, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπυσεύω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
23: ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 92. — ὁ Α. Δινδάρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενωφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

ἀπεσσύω, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπυσεύω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
23: ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 92. — ὁ Α. Δινδάρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενωφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

ἀπεσσύω, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπυσεύω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
23: ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 92. — ὁ Α. Δινδάρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενωφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

ἀπεσσύω, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπυσεύω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
23: ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 92. — ὁ Α. Δινδάρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενωφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

ἀπεσσύω, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπυσεύω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
23: ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 92. — ὁ Α. Δινδάρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενωφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

ἀπεσσύω, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπυσεύω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
23: ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 92. — ὁ Α. Δινδάρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενωφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

ἀπεσσύω, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπυσεύω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
23: ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 92. — ὁ Α. Δινδάρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενωφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

ἀπεσσύω, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπυσεύω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
23: ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 92. — ὁ Α. Δινδάρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενωφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

ἀπεσσύω, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπυσεύω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
23: ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 92. — ὁ Α. Δινδάρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενωφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

ἀπεσσύω, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπυσεύω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
23: ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 92. — ὁ Α. Δινδάρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενωφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

ἀπεσσύω, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπυσεύω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
23: ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 92. — ὁ Α. Δινδάρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενωφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

ἀπεσσύω, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπυσεύω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
23: ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 92. — ὁ Α. Δινδάρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενωφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

ἀπεσσύω, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπυσεύω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
23: ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 92. — ὁ Α. Δινδάρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενωφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

ἀπεσσύω, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπυσεύω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
23: ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 92. — ὁ Α. Δινδάρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενωφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

ἀπεσσύω, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπυσεύω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
23: ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 92. — ὁ Α. Δινδάρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενωφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

ἀπεσσύω, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπυσεύω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
23: ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 92. — ὁ Α. Δινδάρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενωφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

ἀπεσσύω, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπυσεύω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
23: ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 92. — ὁ Α. Δινδάρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενωφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

ἀπεσσύω, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπυσεύω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
23: ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 92. — ὁ Α. Δινδάρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενωφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

ἀπεσσύω, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπυσεύω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
23: ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 92. — ὁ Α. Δινδάρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενωφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

ἀπεσσύω, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπυσεύω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
23: ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 92. — ὁ Α. Δινδάρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενωφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

ἀπεσσύω, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπυσεύω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
23: ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 92. — ὁ Α. Δινδάρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενωφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

ἀπεσσύω, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπυσεύω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
23: ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 92. — ὁ Α. Δινδάρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενωφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

ἀπεσσύω, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπυσεύω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
23: ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 92. — ὁ Α. Δινδάρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενωφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

ἀπεσσύω, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπυσεύω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
23: ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 92. — ὁ Α. Δινδάρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενωφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

ἀπεσσύω, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπυσεύω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
23: ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 92. — ὁ Α. Δινδάρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενωφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

ἀπεσσύω, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπυσεύω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
23: ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 92. — ὁ Α. Δινδάρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενωφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

ἀπεσσύω, ἀπῆλθε, «πάει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπυσεύω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
23: ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 92. — ὁ Α. Δινδάρφ. ἐν τοῖς Ἑλλ. Ξενωφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔμει μακρὰν ἀπό... ἀπέχον τῆς ἐξευρέσεως οὐδὲν ἔλασσον, ἀπέχον οὐδὲν ἥσσον... Ἡρόδ. 1. 67· ἀπέχιν τοῦ λέγειν, ποιεῖν Ἰσοκρ. 227D, 130C· ἀπέχει τοῦ μὴ [πράττειν] Δημ. 527. 21· τοσοῦτ' ἀπέχει [τις] (ἔνν. τοῦ μὴ κωλύειν) ὁ αὐτ. 533. 21· πλείστον ἀπ. τοῦ ποιεῖν Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 82.

3) κα-
ὄλυν, εἶμαι πολὺ μακρὰν ἀπό... πολιτείας, μοναρχίας, κ.τ.λ.
'Αριστ. Πολιτικ. 4. 2, 2, 4. 6, 8, κ. ἄλλ.· τοῦ μέσου ὁ αὐτ. 110. N. 2, 8, 7. IV. ἔχω ἢ λαμβάνω τι πλεονεξία, τὴν ἀποκρισιν Λισχίν. 34. 35· τὸ γρῆος ὡς ἀπέχεις, λαμβάνεις πλεονεξία, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 57· ἀπ. τὸν μισθὸν Πλουτ. Σόλων 22, Εὐαγγ. κ. Πλάτ. 2. 2, κ. ἄλλ.· καρπὸν ἀπ. τῶν πονηθέντων Πλουτ. Θυσ. 17· ἀπ. χάριν, λαμβάνειν εὐχαριστίας, πρὸς Ἰακωβ. Ἀνθ. 2, 3· σ. 243, Οὐντεμπαχ. Πλουτ. 2. 124B. 2) ἀπρος, ἀπέ-
χει, εἶναι ἱκανὸν ἀρκεῖ, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. 16· 41, πρὸς ἄντακρον. 15. 33. Πλούτ.

ἀπέφια, ἢ (ἀπεπτος), ἔλλειψις πέψεως, ἀγνοησία, Κωμ. Ἀνών. 50, Ἀριστ. κελ. 3· δι' ἀπέφιαν ὁ αὐτ. π. Ζ. μορ. 3. 5, 14· καὶ ἐν τῷ πληθ. ὁ αὐτ. Μεταωρ. 4. 3, 21, Σίξτ. Ἐμπερ. II. 1. 131.

ἀπέφω, ἴων. ἀντὶ ἀπέφω.
ἀπέφωσ, ἴδε ἐν λ. ἀπαφώω.

ἀπηγόμαι, ἀπηγήμα, ἀπήγησις, ἴων. ἀντὶ ἀπηγή-
μα, Ἀριστ. Περσ. 20. 13, 1.

ἀπηγόρημα, τό, ὑπεράσπισις, ἔχον ὡς ἀντίστατον τὸ κατηγό-
ρημα, Πλάτ. Νόμ. 705B.

ἀπηγορία, Δωρ. ἀπαγορία ἢ, = τῷ προηγ., Πινδ. Ἀποσπ. 87. 4, ἐν τῷ πληθ.

ἀπηδῆλος, ὧν, ὁ ἀνευ πηδαλίου, Ἀριστ. π. Περ. Ζ. 10. 4·
προσέτι, ἀπηδάλωτος, ὧν, Ἐρρ. Σὺρ.

ἀπηθέω, στραγγίζω, διυλίζω, Ἀριστοτ. Βάτρ. 943, Θεοφρ. Ἰστ. φ. 9. 8, 3.

ἀπηθῆμα, αἶμα, τό, τὸ στραγγισθὲν, τὸ διυλισθὲν μέρος ὕδατος, καὶ τοῦτο διήθησον, καὶ τὸ ἀπήθημα εἶδον διψῶντι τῷ ἵππῳ, Πινδ. Ἰππιαρικ. σ. 29. 10.

ἀπηθεός, ὧν, (ἀποθή), παρήκοος, ἐναντίον τῷ ὑπήκοος Ἰσχυρ. ἀπηθεώμενος, ἐπὶρρ. μεταφ. παθ. πρην. τοῦ ἀπαχευθῆναι, μετ' ἀκριβείας, μετὰ φειδωλίας, Ἀλκιβ. ἐν Ὑσπερέχουσιν 1. 4, ἐνθα ἴδε Meiske.

ἀ-πηχτός, ὧν, ὁ μὴ πηγνύμενος, ὁ μὴ γινόμενος πηχτός, ὁ ἀνεπιδεκτὸς στερεοποιήσεως, Ἀριστ. Μεταωρ. 4. 8, 6, κ. ἔξ., πρὸς π. Ζ. Γεν. 2. 2, 7, Ἰστ. Ζ. 3. 17, 1.

ἀπηληγμένως, ἐπὶρρ. τοῦ ἀπαλγῆναι πρὸς ἐξήγησιν τοῦ ἀπη-
λεγεως, Σχολ. εἰς Ἰλ. I. 309.

ἀπηλεγέως, ἀμελῶς, Ἀπολλών. Ρήδ. 2. 17.

ἀπηλεγέως, Ἐπὶρρ. τοῦ ἐπιθ. ἀπηλεγής, ἔς. (ὕπερ ἀπαντὰ παρὰ Γρηγ. Ναξ.), ἀρρονηστικῶς, ἀποτόμως, σκληρῶς, ἀπαγορευτι-
κῶς, Ὁμ., μόνον ἐν τῇ φράσει, μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν Ἰλ. 1. 309, Ὁδ. Δ. 373· οὕτω, νίσσετ' ἀπηλεγέως, συντόμως, μὴ περιβόλων τῶς χάσεως, Ἀπολλ. Ρήδ. Δ. 785·—Ὡσαύτως, ἀπη-
λεγές, Νικ. Θ. 495, Ὀππ. Κ. 2. 510, (Πλωτῶν ἐκ τοῦ ἀλέγω ὡς νηλεγής, ἀνηλεγής).

ἀπηλεγαστής, ὧν, ὁ ἀντὶ τῷ φιλελεγαστής, ὁ ἀπεχόμενος ἀπὸ τῆς ἱδρίας, ὁ ἐ. μισθικός, μετὰ λογοπαίγλιον ἐπὶ τῆς λέ-
ξεως ἡλίου (μὴ ἀρσενόμενος νὰ ὡληθῇται), Ἀριστοτ. Ὀρν. 110, (ἴδε ἐν λ. ἡλίου).

ἀπηλεόνομαι, παθ. γίνομαι ἡλιόιος, μωρός, βλάξ, Διοσκ. 5. 25·
ἀπηλιός, ἴων. ἀντὶ ἀφῆλιξ.

ἀπηλιώτης, (μετὰ τῆς λέξ. ἀνεμος ἢ καὶ ἀνευ αὐτῆς) ὧν, ὁ, ὁ ἀνατολικὸς ἀνεμος, Διτ. subolanus, Ἡρόδ. 4. 22. 7, 188 (ἐνθα ἴδε Vessel). Εὐρ. Κύκλ. 19, Θουκ. 3. 23· ἀντὶ τῷ ξέφυρος Ἀριστ. Μεταωρ. 2. 6, 6, πρὸς π. Κόσμ. 4. 12, Ἀνέμ. Θέσ. 3, κ. ἔξ.:—Ἐπὶ θ. ἀπηλιωτικός, ἢ, ὧν, ἐκ τοῦ μέρους τοῦ ἀπηλιώ-
του, ὁ αὐτ. Μεταωρ. 2. 6, 21. — Ὁ τύπος ἀπηλιώτης διετηρήθη παρ' Ἀττ. καὶ σφάζεται γεγραμμένος ἐπὶ τοῦ Πύργου τοῦ Ἀνδρονί-
κου Κυρρήστου ἐν Ἀθήναις, Σουλ. Ἐπιγρ. 518· ἀπηλιωτής, εὐρη-
ται μόνον ἐπὶ μεταγενεστέρου τινοῦ πίνακος τῶν ἀνέμων, αὐτοῦ 6180 (ἴδε ἐν λ. ἡλίου).

ἀπηλλαγμένως, ἐπὶρρ. τοῦ ἀπαλλάσσω, χωριστά, χωρὶς, Κύριλλ.

ἀπηλλοτριωμένως, ἐπὶρρ. τοῦ ἀπαλλοτριῶν, κατὰ τρόπον ἀλλοτρίον, ἀπηλλοτριωμένως δοξάζοντες Ἐπίφαν. τ. 2, σ. 55.

ἀ-πηλός, ὧν, ὁ μὴ πηλός, Γρηγ. Ναξ. Ἐπιστ. 6. σ. 77, ἔρστ. Ὁδ. σ. 1796, 58.

ἀ-πήμαντος, ὧν, ὁ μὴ παθὼν βλάβην ἢ κακόν τι, πέμπειν τί μιν... αὐτοὶ οἱκοῦσ' ἀπήμαντον Ὁδ. Τ. 282· ἀπήμαντος βίος, βίος ἀνευ παθημάτων, ὡς ἡ χωρίς βία, Πινδ. Ο. 8 ἐν εἰλ.:—ἔστω δ' ἀπήμαντον, ἔστω ἀνευ πημάτων ἀνευ παθημά-
των, Λισχ. Ἀγ. 378.

II. ἔνεργ. ὁ μὴ προκρινὼν βλάβην, σθένος ὁ αὐτ. Ἰκ. 576· ἐπὶ προσώπων, Νικ. Θ. 492. — Ἐπὶρρ. τῶς Τζιζ. σχολ. εἰς Ἀνακρ. 880.

ἀπήμαρτεν, ἴων. ἀντὶ ἀφῆμαρτεν = ἀπέτυχεν Σουίδ.

ἀ-πήματος, ὧν, = ἀπήμαντος, οὐκ ὀρθή γραφή, ἐν Πλουτ. 10. 22, 9, ἀλλὰ νῦν διορθωθεῖσα εἰς ἀπήμαντον, Ἀνέμ. Ὁδ. τ. 2. σ. 473, 28.

ἀπήμαρτον, ἴδε ἐν λ. ἀφαμαρτάνω.

ἀπημελημένως, ἐπὶρρ. τοῦ ἀπαμελεῖν, παρημελημένως, ἡμε-
λημένως, ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ Μαρκανδᾶ εἶπον δὴ ἀπημελημένως ἐκθέουε Προκοπ. Βανδ. 4. 4, σ. 185D.

Α-πήμιος, ὁ, ἐπὶ θ. τοῦ Διός, ὁ ἀποτρέπων τὰ κακά, ἀλείκα-
κος, Ἀπήμιον κολουντες Δία Πλουτ. 1. 32, 2, Χρον. Πέρ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2374. 7.

ἀπημονία, ἢ, = τῷ ἐπομ., Καλλ. εἰς Δία 92.

ἀπημοσύνη, ἢ, ἡ ἔλλειψις βλάβης, ἀλλόθεια, Θεογν. 758, Ἐπιγρ. Ἐλλ. (προσθήκη) 750κ.

2) τὸ μὴ βλάπτειν τινά, ἀπημοσύνη δὲ νέμονται ἁματός ἀχραντοὶ καὶ ἀκηδέες Ὀπ. Ἀλ. 2. 647.

ἀπημοφισμένως, ἐπὶρρ. ἐκ τοῦ παθ. πρην. τοῦ ἀπαμφιν-
νυμι, ἀπροκαλύπτως, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 2, σ. 607C.

ἀ-πήμων, ὧν, γεν. οὐός, (πήμα) ὡς τὸ ἀπήμαντος, ὁ μὴ παθὼν βλάβην ἢ κακόν τι ὑποσυνδρόμω, ἀδάκρυτος καὶ ἀπ. Ἰλ. Α. 415, κελ., πρὸς Ἰλ. Θ. 955· σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοὶ Ὁδ. Δ. 487· εὐτυχῆς αἰσίοις, νέστος Δ. 519· πλοῦς Εὐρ. I. Δ. 1575· μοῖρα Ἀπολλ. Ρήδ. Α. 422· ἀνευ οὐλῆτος ἢ φροντίδος, ἀμφὶ τι Πινδ. Ν. 1. 83· μετὰ γεν., ἀπήμων πείσης οἰκίους Λισχ. Εὐρ. 893·—σπάνιον ἐν τῷ περὶ λόγῳ, ὡς Ἡρόδ. 1. 42. 4. 179, Πλάτ. Φαῖδρ. 248C, Φίλων 1. 393.

II. ἔνεργ. ὁ μὴ προκρινὼν βλάβην, ἀβλαβής, καὶ ἐπομ. πρῶτος, ἡσυχος, αἰσίοις, οὐρον... ἀπήμωνά τε λιερὸν τε Ὁδ. II. 266, πρὸς π. M. 167· πόντος Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 668· ὕπνον ἀπήμονά τε λιερὸν τε Ἰλ. 5. 164· μῦθος Ν. 748· πομπὴ Ὁδ. Θ. 566· ἐπὶ τῶν θεῶν, ἀπήμων κέαρ Πινδ. Π. 10, 33· ἀνευ ἐχθρικῆς διαθέσεως, Λισχ. Ἰκ. 186· μετὰ γεν., πλοῦς νεῶν ἀπήμων, χωρὶς νὰ πλοῦσιν αἱ νῆες βλάβην τινά, Εὐρ. I. Δ. 1575.

ἀπήνεα, ἢ, (ἀπήνης) τραχύτης, ἢ δὲ αὐθάδεια ἔστιν ἀπή-
νεα δμιλίας ἐν λόγοις Θεοφρ. Χαρ. 15, Ἀπολλ. Ρήδ. B. 1202.

ἀπ-ήνεμος, ὧν, (ἀνεμος) ὁ μὴ ἔχων ἀνεμον ἢ ὁ μὴ προσβαλλόμενος ὑπ' ἀνέμων, Δίων Χρυσ. I. 209, Δ. B. 424· ἀπ. λιμὴν Πλουτ. Δ. 100.

ἀπήνη, ἢ, τετράτεροχος ἄμαξα σφραγισμένη ὑπὸ ἡμιόνων, ἡμίονοι ἔλκον τετράκυκλον ἀπήνην Ἰλ. Δ. 324· πρὸς Ἰλ. Ζ. 57, πρὸς τοὺς σελ. 68, 72, 73, 82· ἡ λέξις ἀπήνη εἶναι ἐν πλείστοις ὁμοία καὶ σχεδὸν ὁμώνυμος τῇ ἀμάξῃ, πρὸς Ἰλ. Δ. 266 πρὸς τὸ 324, καὶ Ὁδ. Ζ. 72 πρὸς τὸ 73· ὅτε ἐχρήσμευε δι' ἀματῆλας, ὡς ἐν Πινδ. Ο. 5. 6 (πρὸς Ἀριστ. Ἀποσπ. 527), καὶ τότε ἀκόμη ἐσώτετο ὑπὸ ἡμιόνων· ἡμίονοις ἔσεσθ' ἀπήνην Π. 4. 94 (166)· ἢ γὰρ δὴ ἀπήνη... ἡμίονους ἀνθ' ἵππων ἔχουσα Πλουτ. 5. 9. 2.

2) μετέπειτα ἐσήμανε πᾶν εἶδος ἀμάξης ἢ ἄμαξος, Λισχ. Ἀγ. 906, Σαρ. Ο. Τ. 753· ἀπ. πωλικὴ αὐτοῦ 803· πολεμικὸν ἄρμα, Στράβ. 200· πρὸς π. καπάνη.

III. μεταφ., ἐπὶ παντός μέσου μεταφράς, ναῖα ἀπ., πλοῖον, Εὐρ. Μήδ. 1123· πλωταῖς ἀπή-
νησι Πλωτῆς παρὰ Διόν. Ἀλ. περὶ Σύνθεσ. 17· τετραδάκτυλος ὡς ὑπ' ἀπήνας, περὶ τοῦ δουρεῖου ἵππου, ὡς κινουμένου διὰ τρο-
χῶν, Εὐρ. Τρω. 517. 4) μεταφ. ὡσαύτως, ὡς τὸ ἔσθρος, π. κ. ἐπὶ ἀελητῶν, ὁ αὐτ. Φοίν. 329· (ἐτυμολογία ἀγνωστος).

ἀ-πηνήκωτος, ὧν, (πηνήκη) ὁ ἀνευ ξένης κήμης, ἀνευ φει-
κῆς, Νικητ. 382D.

ἀπ-ηνής, ἔς. Ἐπ. ἐπὶ θ. τραχύς, χαλεπός, σκληρός, ἐπὶ προσώ-
πων ἢ πραγμάτων, καὶ πρὸς βασιλῆος ἀπηνέος Ἰλ. Δ. 310· οὕτως, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπ. II. 35· θυμὸς ὑπερφιάλος καὶ ἀπ. Ο. 94· μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε αὐτοῦ 202, πρὸς Ὁδ. Σ. 381, κ. ἄλλ.· ὅς μὲν ἀπηνῆς αὐτὸς ἔη καὶ ἀπηνέας εἰδῇ Τ. 329·—σπάν. παρ' Ἀττ. (σὺδαμόν παρὰ Τραγ.)· ὅπως τοῖς ἐξωθεν μηδὲν δεῖξειαν ἀπηνές Ἀριστοτ. Νεφ. 974 (ἔλαμ.)· ἀπηνέας τι εἰπεῖν Πλάτ. Φαῖδρ. 267B· πρὸς π. Νόμ. 950E· ἀλλὰ συγχῶν παρὰ μεταγένη· περὶ τῶν, ὡς ἐν Διόδ. Ἐκλογ. 553. 23, Πλουτ. κελ., ἴδε Οὐντεμπαχ. ἐν τοῖς Πινδαί:—Ἐπὶρρ. -νής διὸς Νικ. Θ. 679.

II. ἐπὶ φυσικῆς ἐννοίας, σπλὴν ἀπηνῆς, σκληρά, Ἀρετ. π. Διτ. Χρυσ. Πλάτ. 1. 14, πρὸς π. 2. 12, Ὁδ. Νόμ. Θεοφρ. 1. 5· ἔν-
τευθεν, ἀπηνεο-ειδώς, Ἐκκλ.:—ἀπηνότης, ἢ, = ἀπηνεία, Ἐκκλ.:—καὶ ἀπηνό-φρων, ὧν, ἀπηνῆς τὰς φρένας, ὡμόφρων, θυμώδης, Σχολ. εἰς Λισχ. Πρ. 159. (Ἡ ῥῖα τῆς καταλήξεως -ηνης, ἥτις ἀναφαίνεται καὶ ἐν τῇ ἐναντίῳ λέξει προσσηνῆς, ἵσως δὲ καὶ ἐν τῇ πρ-ηνης, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς βεβαιωμένη: ἴδε ἡμῶς Κουρτίου Ἐλλ. Ἐτυμ. ἀριθ. 419).

ἀπηνήμων, = ἀπηνέων, Δωρ. ἀρ. 6· τοῦ ἀπέρχουμαι, Βιόκρ. 2. 84, κ. ἄλλ.

ἀ-πηξία, ἢ, (πήγνυμι) ἔλλειψις πήξεως, στερεώσεως, τὴν τε ὑγρότητα καὶ ἀπηξίαν τοῦ σώματος Πτολ. Τετράβ. 4, σ. 204D.

ἀπ-ήρρος, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀπύρρος, ὧν (ἀέρω): μετώρος, ὑψηλός, ἀπέγαν, οὔτε τι πολλὸν ἀπήρορι οὔτε μάλ' ἐγγύς Ἀρατ. 396, 895· καὶ ἐν τῷ τύπῳ ἀπηρύριος, κλῶνες ἀπήρορι

ὑπὲρ τῶν βίβλ. 13:—Παθ., γίνονται ἴσως, τῇ ἀείξει τῶν φορτίων, πρὸς τὴν ἀτίαν τῶν φορτίων, Ἠρδ. 4. 196.
ἀπίστωτος, ον. (πιστός) ὁ μὴ ἀληθεύμενος διὰ πίστεως, Στράβ. 516.

ἀπιστώω, μέλλ. -ήσῃσι: πρὶν. ἡπίστανκα, κτλ.:—Παθ. μέλλ. ἀπιστηθήσονται· Διόδ. 32. 11· ἀπὸ ἀπιστήσονται ἐπὶ παθ. ση- μασίας, Πλάτ. Πολ. 450D. Εἰμαι ἀπιστος, ἐπομένως, 1. δὲν πιστεύω, δὲν ἐμπιστεύομαι τινα, ἐγὼ τὸ μὲν οὐ πιστὸν ἀπίστεον ὄρε. Ν. 339· τύχην ἀπ. Εὐρ. Ἀλκ. 1130· πάντα Ἀριστοφ. (ἔκκλ.) 775· πρὸλ. Θουκ. 7. 28, Ξεν. Ἀγ. 5, 6. 8. 7:—Παθ., τὴν δὲ γινώσκιν τοῦ οικείου ἀπιστεῖσθαι, οὐδεὶς ἡδύνατο νὰ εἶναι βέλαιος ὅτι ἐγίνωσκεν, Θουκ. 7. 44· ἀπ. ἐν μαρτυρίαις Ἀντιφῶν 117. 11· ἐπειδὴ γινώσκιν ἀπιστοῦμενοι, αὐτὸ φιλοῦσι τοὺς ἀπιστοῦν- τας Ξεν. Κύρ. 7. 2. 17:—ἀλλὰ πρὸ πάντων, 2) μετὰ δοτ., χρησμοῦ, Ἠρδ. 1. 158, Θουκ. 8. 83, Πλάτ. κτλ.: οὕτω, πῶς ἀπι- στήσῃ λόγους; Σοφ. Φ. 1350· ἀπ. τῇ ἐαυτῶν ἐνέσει Θουκ. 3. 37, πρὸλ. 6. 86· ἀπ. τινί τι, δὲν πιστεύω τινὰ εἰς τι, Ἠρδ. 3. 122· τινὶ περὶ τινος ὁ αὐτ. 4. 96, 3) μετ' ἀπαρμ., οὐδὲν σ' ἀπιστῶ καὶ δις εἰμῶσαι, οὐδὲν ὁμολογῶ ὅτι... Σοφ. Δί. 940· ἀπ. μὴ γενέσθαι τι, ἀμφιβάλλω ἐν ἡδύνατο νὰ ἔχη οὕτω, Θουκ. 1. 10· πρὸλ. 2. 101, 4. 40, Πλάτ. Πολιτ. 1. 301C:—οὕτω καὶ ἀπ. μὴ ἢ μὴ οὐ γένηται τι, ὑποπτεύω ὅτι θά γενηται ἢ δὲν θά γένηται (ὡς τὸ φοβεῖσθαι), Πλάτ. Πολ. 555A, Μένων 89D· ἀπ. πῶς, ὁ αὐτ. Φαίδων 73B· ἀπ. εἰ... Ἀνθ. Παν. 52, Φίλων 2. 555:—Παθ., τὸ ἐπιτήδευμα ἀπιστεῖται μὴ δυνατόν εἶναι, δὲν πιστεύουν οἱ ἀνθρώποι ὅτι εἶναι δυνατόν, Πλάτ. Νόμ. 839C, πρὸλ. Χαρμ. 168E, καὶ οὕτω τινὲς ἐκλαμβάνουσι τὴν λέξιν ἐν Ἠρδ. 3. 15· εἰ δὲ καὶ ἡπιστήθη μὴ πολυπραγμονεῖν, ἐὰν δὲν ὑπῆρχε κατ' αὐτοῦ ὑπόψις ὅτι ἡδύνατο νὰ παράσχη πράγματα, — ἀλλὰ τὸ ἡπιστήθη ἐνταῦθα ἔπρεπε νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁμηγερέας εἰς τὸ ἐπίστα- μαί. Ὡς ἐρμηνεύεται, 4) ἀπολ., εἰμαι δόσιπτος, ἀμφιβάλλω, Ἠρδ. 8. 94· νῆφε καὶ μένους ἀπιστεῖν Ἐπίχ. 119, Διγ. ἔπι τινὶ φίλων 2. 92.

II. = ἀπειθεῖω, δὲν ὑπακούω, παρ- ακούω, τινί Ἠρδ. 6. 108 (ἐνθα ἴδε Βαλκν.), ἐν ταύτῃ δὲ τῇ σημασίᾳ ἡ λέξις ἦτο συνήθιστος παρ' Ἀπ., Δισχυλ. Πρ. 640, Σοφ. Ἀντ. 381, Τρ. 1183, Πλάτ. Ἀπολ. 29C, κ. ἄλλ.:—ἀπολ., εἰμαι παρή- κοτος, τοῖς ἀπιστοῦσι τάδε, εἰς τὰ πράγματα ταῦτα, Σοφ. Ἀντ. 219, πρὸλ. 650· ἢ ν δ' ἀπιστῶσι, ἐὰν δὲ ἀνώνται νὰ συμμορνω- θῶσιν, Εὐρ. Ἰκ. 389, πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 941C.

III. τὸ σῶμ' οὐκ ἀπιστήσω χθονί, ὁ ἰ. δὲν θά διατάσῃ νὰ τὸ παραδῶσω εἰς τὴν γῆν, Εὐρ. Ἠερκλ. 1024, πρὸλ. Λυσ. 188. 39.
ἀπιστητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἀπιστῶ, δεῖ ἀπιστεῖν, πρέπει τις νὰ ἀπιστῇ ἢ νὰ δυσπιστῇ, μετὰ δοτ., Πολύδ. 4. 41, 8, Στράβ. 362, ἀπιστητέος, ἡ, ὅν, ὁ μὴ πιστεύων, Μ. Ἀντων. 1. 6.
ἀπιστία, ἴων. ἑη, ἡ, τὸ ἀπιστεῖν, τὸ μὴ ἔχειν πίστιν, ὑπόψιν, πίστιν, ἐμῶς καὶ ἀπιστία ὤλεσαν ἄνδρας Ἠα. Ἐργ. καὶ Ἠμ. 370· πίστει χρήματ' ἔλεσσα, ἀπιστή [ἱ] δ' ἐσώσσα ὀϊόν. 831· τοῖς παρεούσι ἀπ. πολλῇ ὑπεκρίχτο Ἠρδ. 3. 66, πρὸλ. 2. 152· ὑπὸ ἀπιστίας ὁ αὐτ. 3. 153 κ. ἄλλ.: ὑπὸ ἀπ. μὴ γενέσθαι τι, ἐκ δυσπιστίας ὅτι... ὁ αὐτ. 1. 68· ἀπιστία λό- γους ἐνδέχεσθαι Εὐρ. Ἰων. 160B· πέφευγε τοῦτοπος ἐξ ἀπιστίας Δισχυλ. Ἀγ. 268· ἀπιστίαν ἔχειν περὶ τινος, εἶναι ἐν ἀμφιδο- λῇ, Πλάτ. Φαίδων 107B· σῶφρων ἀπ. Εὐρ. Ἐλ. 1617· ἀπ. τοῦ κατηγοροῦ, ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης εἰς αὐτήν, Ἀριστ. Ῥητ. 2. 23, 7· ἢ ἀπ. ἢ πρὸς ἀλλήλους ὁ αὐτ. Πολιτ. 4. 12, 5· ἀπ. κατὰ τινος Λογγῖν. 38. 2· πρὸς τι Πλάτ. Σοφ. 258C.

2) ἐπὶ πραγμάτων, τὰ εἰρημένα ἐς ἀπ. πολλὴν ἀπικται Ἠρδ. 1. 193· πολλὰς ἀπιστίας ἔχει, ἐπιτέχεται πολλὰς ἀμφιβολίας, Πλάτ. Πολ. 450C· ὁ λόγος εἰς ἀπ. καταπίπτει ὁ αὐτ. Φαίδων 88D· κατα- βάλλει τινὰ ἐς ἀπ. αὐτοῦ C· ἀπ. παρέχειν αὐτοῦ 86E· ἀπ. ὦν λέγει, τὸ μὴ ἀξιόπιστον τῶν λεγομένων ὑπ' αὐτοῦ, Ἰσοκρ. 368C.

II. ἔλλειψις πίστεως, ἀπιστία, θνήσκει δὲ πίστις, βλαστὰ- νει δ' ἀπ. Σοφ. Ο. Κ. 611, πρὸλ. Πλάτ. Γοργ. 493C· προδοσία, Ἀνδοκ. 23. 38, Ξεν. Ἀν. 2. 5, 21· βλέπειν ἀπιστίαν, Εὐπολ. ἐν Ἀδελ. 22.

ἀπιστό-κορος, ον, διάκορος ὑπὸ ἀπιστίας, Χρησμ. Σιδουλ. 1. 150, 117. 329.
ἀ-πιστος, ον. I. παθ., ὅν δὲν πρέπει νὰ πιστεύσῃ τις, ἢ νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτόν, ἔπιμ. 4) ἐπὶ προσώπ. καὶ τῶν πράξεων αὐτῶν, ὁ μὴ ἀξιόπιστος, ὁπιστος, ὑπερφίαλος καὶ ἀπ. Ἠλ. 1. 106· θεοῖσιν τ' ἐχθρὲ καὶ ἀνθρώποισιν ἀπιστε θίγον, 601· ἀπ. ὡς γυναικεῖον γένος Εὐρ. Ἰ. 7. 1298· δολοπλο- κταί θείων. 226· ἀπ. ποιεῖν τινὰ, ὑποπτόν, Ἠρδ. 8. 22, πρὸλ. Ξεν. Ἀν. 2. 4, 7· ἀπ. .. ἐταιρείας λιμήν Σοφ. Δί. 683, πρὸλ. Φ. 867· θράσει ἀπίστῳ ἐπαιρόμενος, ἀναξιοπιστον, ἀδικαιολόγητον πεποιθῆσιν ἔχων, Θουκ. 1. 120· ἡθλ. ἀπ. ἀέθαια, ἀσταθῆ, Πλάτ. Νόμ. 705A, πρὸλ. 775D: 2) ἐπὶ φήμῃ, καὶ τῶν ὁμολιών, ἀπί- στευνος, Παρμην. 76, Ἀρχιλ. 69, Πινδ. Ο. 1. 51, Ἠρδ. 8. 80· τέρας Ἀίσχυλ. Πρ. 832· ἀπ. καὶ πᾶρα κλύειν Ἀριστοφ. Ὀρν. 418· ἀπ. ἐνόμενον εἰ... Φιλ. 2. 536· τὸ ἐλπίδων ἀπιστον, ὅτι τις δὲν δύναται νὰ πιστεύσῃ ἐπὶ καὶ ὡς ἐλπίζα, Σοφ. Φ. 868.

II. ἐπὶ φήμῃ, καὶ τῶν ὁμολιών, ἀπί- στευνος, Παρμην. 76, Ἀρχιλ. 69, Πινδ. Ο. 1. 51, Ἠρδ. 8. 80· τέρας Ἀίσχυλ. Πρ. 832· ἀπ. καὶ πᾶρα κλύειν Ἀριστοφ. Ὀρν. 418· ἀπ. ἐνόμενον εἰ... Φιλ. 2. 536· τὸ ἐλπίδων ἀπιστον, ὅτι τις δὲν δύναται νὰ πιστεύσῃ ἐπὶ καὶ ὡς ἐλπίζα, Σοφ. Φ. 868.

II. ἐπὶ φήμῃ, καὶ τῶν ὁμολιών, ἀπί- στευνος, Παρμην. 76, Ἀρχιλ. 69, Πινδ. Ο. 1. 51, Ἠρδ. 8. 80· τέρας Ἀίσχυλ. Πρ. 832· ἀπ. καὶ πᾶρα κλύειν Ἀριστοφ. Ὀρν. 418· ἀπ. ἐνόμενον εἰ... Φιλ. 2. 536· τὸ ἐλπίδων ἀπιστον, ὅτι τις δὲν δύναται νὰ πιστεύσῃ ἐπὶ καὶ ὡς ἐλπίζα, Σοφ. Φ. 868.

II. ἐπὶ φήμῃ, καὶ τῶν ὁμολιών, ἀπί- στευνος, Παρμην. 76, Ἀρχιλ. 69, Πινδ. Ο. 1. 51, Ἠρδ. 8. 80· τέρας Ἀίσχυλ. Πρ. 832· ἀπ. καὶ πᾶρα κλύειν Ἀριστοφ. Ὀρν. 418· ἀπ. ἐνόμενον εἰ... Φιλ. 2. 536· τὸ ἐλπίδων ἀπιστον, ὅτι τις δὲν δύναται νὰ πιστεύσῃ ἐπὶ καὶ ὡς ἐλπίζα, Σοφ. Φ. 868.

πίστις ἀπιστοτάτη, Ἀνδοκ. 9. 32· οὕτω παρὰ Πλάτ., κτλ.
II. ἐνεργ. ὁ μὴ πιστεύων, μὴ ἐμπιστευόμενος, δόσιπτος, φιλόπο- πτος, θυμὸς δὲ τοι αἰὲν ἀπιστος Ὀδ. Ξ. 150· ὦτα... ἀπιστὸς τε- ρα ὀφθαλμῶν, ἤτεον πιστά, Ἠρδ. 1. 8· ἀπιστός πρὸς Φίλιπ- πον, δόσιπτος, μὴ ἔχων ἐμπιστοσύνη πρὸς αὐτόν, Διγ. 349. 15· ἀπιστος εἰ... καὶ σαυτῷ, δὲν πιστεύεις οὐδ' ἐκείνῃ τὰ ὀπίσθ' αὐ- λέγεις, Πλάτ. Ἀπολ. 26B· τὸ ἀπιστον = ἀπιστία. Θουκ. 8. 60.

6) ἐν τῇ Κριν. Δισχ., ὁ μὴ πιστεύων, ἀπιστος, Ἐπ. π. Κορ. Δ'. 5', 6 κ. ἄλλ. 2) ὁ μὴ ὑπακούων, παρήκοτος, Σοφ. Ἀποσπ. 653· μετὰ γεν., Δισχυλ. Θ. 875· ἔχειν ἀπιστον, ἀναρχίαν πόλει, ὁ ἑ. ἀναρχίαν ἔχειν ἀπειθούσαν τῇ πόλει, αὐτοῦ 1030, πρὸλ. Εὐρ. Ἰ. Τ. 1470. III. ἐπίρρ. ἀπίστωτος. 1) παθ. κατὰ πρό- πον οὐχὶ πιστευτόν, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ χρόνου αὐτῶν ἀπίστωτος ἐπὶ τὸ μυθώδες ἐκνευκηνότα Θουκ. 1. 21, πρὸλ. Ἀριστ. Ῥητ. π. Ἀλέξ. 31. 8. 2) ἐνεργ. ὑπόψις Θουκ. 3. 83.

ἀπιστοσύνη, ἡ, = ἀπιστία. Εὐρ. Μήδ. 423.
ἀπιστούντως, ἐπίρρ. = ἀπίστωτος, Νουμίν. ἐν Εὐσεβ. Εὐαγγ. Ἠρ. 735A.
ἀπιστό-φριος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀπιστίαν, Χρησμ. Σιβ. 8. 186.
ἀπισχνάινω, κλησιτὴς τινὰ ἰσχνόν, καὶ δέδοικα μὴ λίαν ἀπισχνάινων με ποιήσῃ νεκρόν Φιλίμ. ἐν Ἀδελ. 12, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 20, 5:—ῥηματι. ἐπὶθ. ἀπισχναντίον, δεῖ ἀπισχνά- νειν, Ἀριστ. Πρὸλ. 1. 50. 2.

ἀπισχνῶν, = ἀπισχνάινω, ἴππ. 533. 29.
ἀπισχυρίζομαι, ἀπολ., ἐπιμένους ἐναντιοῦμαι, ἀντικρυς ἀγνοῦ- μαί, εἰς εἰ ἐξυχωρίζετε, καὶ ἄλλο τι μετίζον εὐθὺς ἐπιτα- γήσεσθε... ἀπισχυρισμένοι δὲ σαφὲς ἂν καταστήσοιτε αὐτοῖς Θουκ. 1. 140· πρὸς τὰς ἡδονὰς Πλουτ. Ἀγ. 4, κ. ἄλλ.
II. ἀπισχυρίζομαι, ἐπιμένω, Εὐστ. 1278. 23, κτλ., Συνέσι. 167D· ἀναγινώσκειται δὲ ὑπὸ Δινδ. ἐν Σχολ. Ἀριστοφ. Πλ. 1097 ἀντὶ ἐπισχυρίζομαι:—ἐπίρρ., ἀπισχυριστικῶς, ὁμοιωτικῶς, διαρρήδην, Εὐστ. 1861. 41.

ἀπίσχω, = ἀπέσχω, σύρω ὅπως, ἀποσύρω, ἀπίσχω δὲ φάσα- νον ἐξυ Ὀδ. Δ. 95· χείρας ἔργου ἰωστή. Ἰουδ. Π. 1. 7. 3.
ἀπίστωσις, ἡ, ἐξίσωσις, Πολυδ. Δ'. 27, Νικαρ. Ἀρβ. Εἰσαγ. σ. 105.
ἀπίτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἀπειμαί, δεῖ ἀπέναι, πρέπει τις νὰ ἀπείθῃ, Ξεν. Ἀν. 5. 3, 1, ἢ πρὸς ἄλλον ἀπτεῖον Ἀρμ. ἐν Ἀδελ. 1. 5, Λουκ. Ἐργ. 82.

ἀπίτης (ἐνν. οἶνος), ὁ, (ἀπίων), οἶνος ἐξ ἀπίων, κρησὶ ἀπὸ ἀπεί- ρια, Δισσχ. 5. 32, Γεωμ. 8. 5 [1].
ἀπτεῖον, κληθ. -έα, ῥηματι. ἐπὶθ. = ἀπτεῖον Λουκ. Λεξιφ. 2.
ἀπτεχνοῦμαι, παθ., γίνομαι ἰχθύς, μεταβάλλομαι εἰς ἰχθύν, Ἐρμ. ἐν Στωβ. Ἐκλογ. 1. 1098.
ἀπ-ιχθύς, ο, ὁ μὴ ἐσθίων ἢ ὁ μὴ φαγὼν ἰχθύς (πρὸλ. ἀπύσι- τος), «ἀπτεχνος παρ' Ἀριστοφάνει ὁ ἰχθύων ἐγευστος» Πολυδ. 5', 41 (Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 480). 2) παρ' Εὐστ. 1720. 24, ὡ. οὐσιαστ., ὁ μὴ ἐσθιόμενος ἰχθύς, πρόστυχος, πρὸλ. Α. Β. σ. 425, 3.

ἀ-πλων [ἱ], ον. ονος, οὐ πλῶν, οὐχὶ πλῆν, «ἀπαχρος», Διφιλ. Σιφ. παρ' Ἀθην. 120F, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 5.
ἀ-πλῶν-άστως (πλῶν-άστω), ἐπίρρ., οὐχὶ πλῆν, οὐδὲ, τουτέ- στι κατενθὺ καὶ ἀπλῶν-άστω, Εὐστ. 1229. 41.
ἀ-πλῶν-κτος, ον, = ἀπλῶν-κτος, Νόνν. Δ. 4. 313.
ἀπλῶν, ὅν, αἰ, (πλῶν. πλῆν. τοῦ ἀπλῶν), εἶδος Λακωνικῶν ὑποδημάτων ἔχοντων ἀπλῶν (ὡς τὸ πλῶν) πέδιλα, Διγ. 1267. 25.
ἀπλῶν-κτος, ἀπλῶν-κτος, κτλ. ἴδε ἐν λ. ἀμπλῶν-κτος.

ἀ-πλῶν-κτος, ον, ὁ ἄνευ πλῶν-κτων, Πλάτ. Κωμ. ἐν Παι- κτῇ 1.
ἀπλῶν-κτος, ἡ, σταθερότης, τὸ ἀμετάβλητον, Σουῖδ.
ἀ-πλῶν-κτος, ἐς, ὁ μὴ πλανώμενος, σταθερὴς, ἐδραῖος, Πλάτ. Πα- λιτ. 288A, κ. ἄλλ.: μετὰ γεν., ἀπλῶν-κτος ἀπειράσματο κινή- σων, κατέστησεν αὐτὸ μὴ ὑπακείμενον εἰς κινήσεις, ὁ αὐτ. Τίμ. 34A. 2) ἐν τῇ ἀστρονομ. ἐπὶ ἀστέρων, ἀπλῶν-κτος ἀστε- ρες, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς πλανήτας, αὐτοῦ 40B, πρὸλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 11, Μετεωρ. 11. 8, 10, Ἀρατ. 461, Ἀνθ. Π. 9. 23.

II. ἐπὶ γραμμῶν, εὐθαῖα, ἀπλῶν-κτος γραμμῆς ἡγεμῶν κο- νῶν Ἀνθ. Π. 6. 65. III. ὁ μὴ πλανώμενος, ὁ μὴ σφαλλό- μενος, Σέξτ. Ἰμπ. πρὸς Μ. 7. 195, κτλ.:—ἐπίρρ. -νῶς, χωρὶς νὰ ἀποπλανηθῇ τις, Μάξ. Τύρ. 5. 2: ἀκριβῶς, μετ' ἀκριβείας, Ἀλκίφρ. 3. 59.
ἀπλῶν-κτος, ἡ, τὸ μὴ πλανᾶσθαι, ὅτλ. τὸ μὴ ἀπατᾶσθαι, Σέξτ. Ἰμπ. πρὸς Μ. 7. 394.
ἀπλῶν-κτος, ον, ὁ μὴ παραπλανώμενος ἢ ἀπατῶμενος, Βαβρ. 50, 20, Ἐκκλ.

ἀπλῶν-κτος, εἰδικρινεῖα, Πλάτ. Ὀροι 412E, Εὐστ. Πονημάτ. 89. 90.
ἀ-πλῶν-κτος, ον, ὅν δὲν δύναται τις νὰ πλῶν, νὰ σχηματίζῃ, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 8, 5, πρὸλ. 9. 12. 2) ὁ μὴ πλῶν-κτος, αἰλ. ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ καταστάσει εὐρισκόμενος, ἀπλῶν, Πλουτ. 2. 161J, 62C: φυσικός, ἀπρὸς πλῶν-κτος, ἀνυπόκριτος, φρόνημα, εὐνοία, πρὸ- θυμία, κτλ. Πλουτ. Διαιτ. 37 Θεωρίαι ἡδον. κτλ.: ἐπὶ ποσότητι

πιν, Κίβητος Πιν. 20:—'Επίρρ. -τως, φυσικῶς, ἄνευ προσποιήσεως; γελᾶν Πλάτ. 'Επιστ. 319B: αὐτεῖν Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 4.11.4: ἀποκρίνεσθαι Αἰλ. Π. 'Ιστ. 9. 27. 3) ὁ μὴ ἐλαχίστως σχηματίζεις, ἀσχημάτιστος, Φίλων 2. 317. II. ὡσαύτως, λαμβανόμενον ὡς συγκεκομμένον ἀπὸ τοῦ ἀπλάτους, ὁ προσπλάστος, τερατώδης, ἀλλὰ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν προτιμᾶται ἐν γένει ἡ γραφή ἀπλάτος. 'Ιδε τὴν λέξιν.

ἀ-πλάττης, ἑς, ὁ μὴ ἔχων πλάτος, ἄνευ πλάτους, γραμμὴ 'Αριστ. 'Αναλυτ. Πρ. 1. 41, 4: μήκος ἀπλ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πλάτος ἔχον, ὁ αὐτ. Τοπ. 6. 6, 3.—'Επίρρ. -τως, 'Ιάμβωλ.

ἀ-πλάτος, Δωρ. καὶ 'Αετ. ἀντὶ τοῦ 'ἱπ. ἀπλητος. ον, (πλησιον, πρὸλ. τελεσειπλητής), ἀπλάστος, ἀπροσπλάστος, ὃν οὐδεὶς δύναται νὰ πλησιάσῃ, ἀλλ' αἰσπότε μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ φοβεροῦ καὶ τερατώδους, σχεδὸν ὅμοιον τῇ ἀαπτος. 'Ἦσ. 'Εργ. κ. 'Ηρ. 147, Θ. 151: ἀπλ. πύρ Πινδ. Π. 1. 40 (ὁπόθεν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἀντὶ τοῦ ἀπλήστου ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 371): ἀπλάτοις ὄφρων κεφαλῆς Πινδ. Π. 12. 15, ἀπλάτων. Τυφῶν. 'Αποσπ. 93: θρεμμία Σοφ. Τρ. 1093: αἶσα ὁ αὐτ. Δγ. 255: ἀπλάτων, ἀέμι-δλγίτον τ' ἐξεθρεψόμην ὁ αὐτ. 'Αποσπ. 350.—Πολλοὶ τὸ ἀπλάτος καίτοι ὡς ἁπλ. γραφή, πρὸλ. 'Ἰλμωλ. καὶ 'Ερμαννον εἰς Μῆδ. 149: ἴδε ὡσαύτως καὶ τὴν λέξ. ἀπλητος.

ἀ-πλευτος, ον, ὁ μὴ πεπλεγμένος, χαίτη 'Ανθ. Π. 7. 412, 'Επιγράμ. 'Ἰλλ. 790. 8:—ὡσαύτως ἀπλευτής, ἑς, Νόνν. Δ. 42. 87.

ἀ-πλεήσαστος, ον, ὁ ἄνευ πλεονασμοῦ, τὸ σταφίς π. γ. εἶναι ἀπλεόναστος ὡς ἐν ἔξω, ἐν ὁρχῇ τὸν πλεονασμὸν τοῦ α, ἐνῷ τὸ σταφίς ἔχει αὐτόν, 'Ευστ. 947. 16.

ἀ-πλεονέκτητος, ον, ὁ ἄνευ πλεονείας, ἀπλεονέκτητος καὶ ἰσότης δικαία Κλήμ. 'Αλ. 663: ὁ ἄνευ περισσεύματος, Θεολ. 'Αριθμ. 34. 2) παῖς, ὃν οὐδεὶς δύναται νὰ υπερβάλῃ, νὰ νικήσῃ, Κύριλλ. 'Αλ. εἰς 'Ιωάν. 1016.

ἀπλετο-μεγέθυος, ἑς, ὁ ἀπλετοῦ ἔχων μέγεθος, λίθος Σχόλ. εἰς 'Απολλ. Ρόδ. 1. 41.

ἀπλετος, ον, καὶ ὑπερβολὴν μέγας, ἄπειρος, ἀμέτρητος, ὕψος 'Ερμπεδ. 439: δόξα Πινδ. 1. 4. 17 (3. 28): βάρος Σοφ. Τρ. 482: ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ περὶ λόγῳ, χρυσὸς ἀπλ. 'Ἠρόδ. 1. 14, 50, κ. ἄλλ. ἄλλες, ὕδωρ, 4. 53, 8. 12: σιμωνὴ 6. 58: μάχη Πλάτ. Σοφ. 246C: ἀπλ. καὶ ἀμήχανον ὁ αὐτ. Νόμ. 676B: ἐν χρόνῳ μήκεισιν ἀπλετοὶ αὐτοὶ 638A: γίων Ξεν. 'Αν. 4. 4. 11: πληθὸς 'Αριστ. π. 2. Γεν. 3. 5: ποταμοὶ ἀπλετοὶ τὸ πληθὸς αὐτ. Μεττωρ. 2. 2, 17, ῥαφανίδες ἀπλ. τὸ πάχος ὁ αὐτ. 'Προβλ. 20, 13: θόρυβος Πολύδ. 1. 50, 3, κτλ. (Πλάτων ἐκ √ΠΛΕ, πέμ-πλημι, πλέω).

ἀ-πλευρος, ον, ὁ μὴ ἔχων πλευράς, ἀπλ. στήθος, στενόν, 'Αριστ. Φυσιογ. 5. 11: ἐπὶ προσώπῳ ὁ ἔχων στενὸν τὸ στήθος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εὐπλευρος αὐτὸς 9.

ἀ-πλευστός, ον, ὁ μὴ πλευστός, ὁ πλωτός ἢ ὁ μὴ διαπλευσθείς, τὸ ἀπλ., μέρος τῆς θαλάσσης μήπω διαπλευσθέν, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 16.

ἀπλήγχιος, ον, ὁ φορὸν ἐν μόνον ἐνδύμα: ἐν γένει, = ἀπλοῦς, 'Εὐπολ. ἐν 'Ἰλλεσιον' 27B.

ἀπληγίς, ἰδὸς, ἢ, = ἀπλοῖς (ὡς οὐσιαστ.) ἐπανωφόριον ἀπλοῦν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ διπληγίς, ἀπληγίς: τὸ ἀπλοῦν ἱμάτιον, διερ. 'Ομηρος ἀπλοῖα καλεῖ. Σοφοκλῆς 'Ευμ. Μ. (Σοφ. 'Αποσπ. 843), ἀπληγίς: ἱματίον σὺμμετρον. 'Αναγύρω 'Αριστοφάνης, 'ἐκ δὲ τῆς ἐμῆς γλῶσσης τρεῖς ἀπληγίαι ποίων' α, Δ. Β. 425, 20 ('Αριστοφ. 'Αποσπ. 149).

ἀ-πληγος, ον, (πληγῇ) ὁ μὴ πληγασόμενος, ὁ προσφυλαγμένος ἐκ κτυπημάτων, ὃ πνεύριον ὥσπερ στρωμὴ ἀπαλὸν. II. ἀπληγὸν αὐτὴν (τὴν καρδίαν) διατηρεῖ καὶ ἀδολογῇ Μελέτιος ἐν 'Ανεκδ. 'Οξ. 3. 41.—'Επίρρ. -γως 'Αχμ. 'Ονειρ. 251.

ἀ-πληθύντος, ον, ὁ μὴ πληθυνθείς, Διδ. 'Αλεξ. 484Δ, Πρὸκλ. Παρμ. 535 (103).—'Επίρρ. -τως Παρφύρ.

ἀπληκτής, ὁ, = τῷ ἐπομ.

ἀ-πληκτος, ον, ὁ μὴ πληκτόμενος, ἐπὶ ἵππου μὴ ἔχοντος ἀνόγ-κην μάστιγος ἢ μούρων, ἀπληκτος ὥσπερ ἵππος 'Εὐπολ. ἐν 'Ἰλλεσιον' 2: ἀπληκτος [ἵππος] κελεύματι μόνον καὶ λόγῳ ἡνιο-χεῖται Πλάτ. 'Φαῖδρ. 253D, ὡς τὸ ἀκέντητος, ἐν Πινδ. Ο. 1. 33: μεταρ., Πλούτ. 2. 721E:—μὴ πληγωθείς, μὴ κτυπηθείς, φρουδοὶ δ' ἀπλ. Εὐρ. Ρῆσ. 814: ἐπὶ φυτῶν, τὸ μὴ πληγνέειν, τὸ μὴ παθεῖν βλάβην, Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 9. 14, 1. II. ἐνεργητ. ὁ μὴ ἐρεθίζων τὴν κεντῶν, παρ' 'Ιατρ., ὡς 'Αντυλλ. Math 109:—'Επίρρ. -τως 'Ορειβάς. 2. 218, Daremth.

ἀ-πληκτικός, ἑς, ἀναμάρτητος, Κύριλλ. εἰς Λευίτ. σ. 372.

ἀπλήμων, ον, = ἀπληγός: 'Ἰσχυρ.

ἀ-πλήξ, ἡγος, ὁ, ἢ, = ἀπληκτικός I, 'Αρρ. 'Επίκτ. 4. 1, 124: μετὰ σημασίας σκοτεινῆς, Λουκ. 'Ἰερωτ. 54.

ἀ-πληροφόρητος, ον, ἀδέβαιος, ἀήλος, ἀσφής, ἀμφίβολος, 'Ἰω. Κλήμ. σ. 130, 30.—'Επίρρ. -τως Γρηγ. Ναζ. σ. 155, 25.

ἀ-πληροφρορία, ἡ, ἀδεβαιότης, 'Ἰω. Κλήμ. σ. 413.

ἀ-πληρωτός, ον, ἀκόρεστος, Λουκ. Περὶ τ. ἐπὶ μ. συνόντ. 30.

'Αἰδης 'Ανθ. Π. παρὰρ. 122: πάντων Πλούτ. 2. 524B. 2)

ὁ μὴ πεπληρωμένος, Πολύδ. Δ'. 121.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ἀπληστίαστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ πλησιάσῃ, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 12. 15, πρὸλ. ἀπλάτος.

ἀπληστεύομαι, ἀποθ., εἶμαι ἀπληστος, ἀκόρεστος, μ. γεν. ἀπληστεύομαι γὰρ τῶν ἐκ τῆς φιλοσοφίας καλῶν καὶ σεμνῶν καὶ τῆς ἐκ τῶν φούλων ἀπολυθησόμεθα ἀπληστος 'Ἰπαρχ. παρὰ Στωβ. 575. 8: ἐν τινι 'Ἰσοκ. (Σιράχ, λα', 19-20', 32), περὶ τὴν Ψευδο-Χρυσ. τ. 5. σ. 686D.

ἀπληστία, ἡ, ἀκόρεστος ἐπιθυμία τροφῆς ἢ χρημάτων, ἀχορ-τασία, πλεονεία. ὕπὸ τῆς ἀπληστίας Φερεκρ. ἐν 'Αδελ. Β. εἰς τοσοῦτην ἀπλ. ἀφίκοντο Λυσ. 121. 42: εἰς τὴν ἀπλ. Πλάτ. Γρηγ. 493B: μετὰ γεν. πράγμ., ἀπληστία πλούτου, χρυ-σοῦ, ὁ αὐτ. Πολ. 562B, Νόμ. 831D: λέγους Εὐρ. 'Ανδρ. 218: τῆς εὐχῆς, περὶ τοῦ Μῆλα, 'Αριστ. Πολ. 1. 9. 11.

ἀπληστ-εινός, ον, ἀπληστος εἰνός, τίμων παρ' 'Αθην. 424B.

ἀπληστό-κυρος, ον, ἀπληστος κατ' ἀκόρεστος, Χρησμ. Σιδυλλ. 14. 5.

ἀ-πληστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ πλησῇ, ἀκόρεστος, ἀχόρεστος, Θεογν. 109, Σοφ. 'Ἰλλ. 1336, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 8. 2, 27, κτλ.: πολλὰς συγγέται τῷ ἀπλάστῳ (ὁ ἢ ἀπλάτος), 'Ἰλμωλ. καὶ 'Ερμαννον εἰς Εὐρ. Μῆδ. 149: διὰ εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 371.

2) μετὰ γεν., ἀπλ. χρημάτων, αἵματος, ἀκόρεστος εἰς χρήματα, αἶμα, 'Ἠρόδ. 1. 187, 242, Πλάτ. Νόμ. 773B, κτλ.: κακῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 976. II. 'Επίρρ. -ήστος, ἀπλήστως ἔχων Πλάτ. Γρηγ. 493C, κ. ἄλλ.: ἀπλ. διακεῖσθαι ἢ ἔχειν πρὸς τὸ Ξεν. Κύρ. 4. 1, 14, 'Ἰσακρ. 1091, 160A: περὶ τὸ αὐτ., περὶ 'Αντιόχ. 311:—συγκρ. -οτέριος Βυζ.:—ὡσαύτως οὐδ. πληθ., ἀλλάς ἀπληστα Σουλ. 'Επιγρ. 2240: καὶ ἀπληστὶ 'Ἡρώδιαν. 'Επιμ. 257.

ἀ-πλητης, ον, 'Ἑπ. τύπος τοῦ ἀπλάτος (ὁ ἴδε) Ρουγκ. 'Ἰμν. 'Ομ. εἰς Διὸς. 83.

ἀπλο-εσχής, ἑς, ἀπλοῦς ἢ μόνος, Θεολ. 'Αριθμ. 32.

ἀπλόη, ἡ, = ἀπλότης Συναξ. 288H

ἀπλό-ορις, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων κόμην ἀπλὴν καὶ ἀκαλλώπιστον, 'Αλξ. 'Αρρ. σ. 6, 21., 8, 7, Πολ. 'Τετράδ. σ. 143.

ἀπλοία, ἡ, 'Ἰων. καὶ ποιητ. ἀπλοῖα. Καλ. εἰς 'Αρτ. 230, 'Ανθ. Π. 7. 640 (ἀπλοῦς):—τὸ μὴ δύσασθαι πλέειν, ἢ ἐν τῷ λή-μει κατ' ἀνάγκην διαμονή, ἰδίως ἐνταχ. χιμῶνος: ἢ ἐναεῖαν ἀνέ-μων, Αἰσχύλ. 'Αγ. 188: ἀπλοῖα χρῆσθαι Εὐρ. 1. Α. 58: ἡσύχα-ζεν ὑπὸ ἀπλοῖας θοῦν. 4. 4, πρὸλ. 6. 22: ὡσαύτως ἐν τῷ πλη-θύνει. ἀποπλάσειν. ὡρμημένον αὐτὸν ἴχον ὁπλοῖαι 'Ἠρόδ. 2. 119: χρονίας ἐγχευόδας ἀπλοῖας τεύχεα Αἰσχύλ. 'Αγαμ. 145, ἴδε τὴν λέξ. ἐγχευής.

ἀπλοῦξομαι, ἀποθ. (ὁπλοῦς):—φύσσει ἀπλῶς φανερός, ἐλευ-θέρως, ἐλκρινῶς, πρὸς τοὺς φίλους Ξεν. 'Απομν. 4. 2. 18: πρὸλ. Διόνα Κ. 65. 7. Τὸ ἐνεργ. ἐπὶ τῇ αὐτῇ σημασίᾳ, Σχόλ. εἰς 'Οδ. Ζ. 187.

ἀπλοεύομαι, ἀποθ. = τῷ προηγ. 'Ἰνστ. Πονημάς. 118. 18. ἀπλοεύος, ἡ, ὡν, ὅμοιος πρὸς ἀπλοῦν, φυσικός, φανερός, πα-φής, Πίντες παρὰ Στωβ. 444. 54. Λουκ. Τρ. 56, κτλ.:—Γρηγόρ. -ώτατος Φιλόστρ. 582, Λουκ. 'Αλξ. 4.—'Επίρρ. -κῶς Διον. 'Αλ. περὶ Δημ. 45.

ἀπλοῖς, ἰδὸς, ἡ, ἀπλῆ, ὁμονῆ, ἀπλοῖδες χλαῖναι 'Ἰλ. Ω. 130, 'Οδ. Ω. 276: κυρίως ὡς οὐσιαστ., μικρὸν ἱμάτιον = ἀπληγίς 'Ανθ. Π. 5, 294, 'Ἠσυχ., Πολύδ. Ζ', 13.

ἀ-πλόκαμος, ον, ὁ ἔχων τὴν κόμην ἀπλεκτον, ἄνευ πλοκάμων, 'Ανθ. Π. 7. 146, 3.

ἀ-πλόκος, ον, (πλέκω) = ἀπλεκτος, 'Οππ. 'Αλ. 3. 469: μεταρ, ὁ μὴ ἔχων πλοκήν, ἄνευ πλοκής, Λογγίν. 19. 1.

'Απλο-κύων, ὁ, σωματικὸν ὄνμα κυνικοῦ φιλοσόφου, μωρὸς κύων, ἀνόητος, Πλούτ. Ὑρῶν. 34, ἐνθα ἴδε διεξοδικήν σημασίαν Κοραΐ.

ἀπλόος, ἡ, ον, συγκρ. ἀπλοῦς, ἡ, αὐν, ὡς τὸ Λατ. εἰμιπλάς, ἀνείδ. τῷ διπλόος, διπλέκ, θῆν.

I. ἀπλοῦς, εἰς μόνος, ἀπλὴν οἰκίαν φησιν εἰς 'Αἰδοῦ φέρειν Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 236, πρὸλ. Ξεν. Κύρ. 1. 3, 4: ἀπλῶ τείχῃ περιτείλλειν Θουκ. 8. 18: οὐκ ἐς ἀπλοῦν, οὐκ μόνον κατὰ ἓνα τρόπον, Σοφ. Ο. Τ. 519: εἰς τὸς 'Εξ ἀπλῶν κακὰ ὁ αὐτ. Δγ. 677: ὅπως ἂν ἡ χάρις ἐξ ἀπλῆς διπλῆς φανῇ ὁ αὐτ. 'Ἦρ. 610: ἀπλάς δὲ λύπας ἔξδν, οὐκ οἷμα διπλάς Εὐρ. 1. Τ. 688.

6) ἀπλάγ (δελ. κρηπίδες), αἱ, ὑποδήματα μονόπελμα, Σιράτις ἐν 'Αθηνομύθῳ 4, 'Αρκαρ. ἐν λξ. ἀπλῆς, Δημ. 1267. 23.

II. ἀπλοῦς, φυσικός, ἐλκρινής, παρρησιαῖ ἔχων, κελεύσους ἀπλόας ἔχας Πινδ. Ν. 8. 61: ἀπλόος ὁ μῦθος Αἰσχύλ. Χο. 554: ἀπλῶ λόγῳ ὁ αὐτ. 'Ἦρ. 610, π. ἄλλ.: ὡς ἀπλῶ λόγῳ αὐτὸς 46, 'Αριστοφ. 'Αγ. 1153: ἀπλοῦς λόγος ἀπλῆ διήγησις Κύρ. 'Ἰλ. 979, Πλάτ. Πολ. 392D: ἀπλά γς καὶ σαφῇ λέγῳ μοθεῖν 'Αλξ. ἐν "Υπνρ. 1. 7: οὐδὲν ἔχω ἀπλοῦ-στερον λέγειν Ξεν. Κύρ. 3. 1, 32: ἐπὶ ἔρωτι, ἀμείψ. Φαλ. 17, κτλ. περὶ τοῦ τρόπου τοῦ ζῆν, περὶ τῶν ἔργων τοῦ βίου, ἀπλου-στάτος χρώμειον βίοις Πολύδ. 9. 10, 5: νόμοι λίαν ἀπλόοι καὶ βαρβαρικοὶ 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 8, 10:—ἀπλοῦν γὰρ ἦν τὸν μὴ ἐνδύμενον ζῆν ἀλυσίς, ἀποθανεῖν, εὐκόλῳ πράγμα, Μένανδ. ἐν "Αλκίμοισι 5. 6) ἐπὶ ἀρσῶν ἢ τῶν λέγων αὐ-

τομ. Δ', — 39

τῶν, ἀπέψεν καὶ πράξεων αὐτῶν, ἀπλοῦς, εἰλικρινὴς σαφής, ἀπλὰ γὰρ ἔστι τῆς ἀληθείας ἐπὶ ἀίσχλῳ. Ἀποστ. 173· ἀπλ. καὶ γενναῖος Πλάτ. Πολ. 361B, κτλ. ἀπλοῖ τρόποι Εὐρ. 1. Α. 921 κτλ. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ δόλος Ἀριστοφ. Πλ. 1158· πρὸς Πουγκ. Τίμ. ἐν λ. διπλῶς. γ) ἀπλοῦς, θύκαιος, ὁ κριτικὴς ὑπόκειται εἰς ἀπλοῦς Ἀριστ. Ῥητ. 1. 2, 13· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ κακοῦργος, ὁ αὐτ. 1. Ζ. 9, 1, 5, πρὸς Πρτ. 1. 9, 29·—ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀπλοῦς, εὐθύς, μωρός, Ἰσοκρ. 23E· λαν γὰρ ἀπλοῦν τὸ νομίζειν, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 3, 9· πρὸς ἀπλῶς II. 1, 8.

III. ἀπλοῦς, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ μεμιγμένον, κευραμένον, Ἀριστ. Μεταφ. 4. 5, 14 κ. ἄλλ., ἀπλὰ χρώματα ὁ αὐτ. περὶ Χρωμάτων, 1. 1· ἀπλὰ ὀνόματα, ἀντιθέτ. πρὸς τὰ διπλῶς, ὁ αὐτ. Ποιητ. 21. 1, πρὸς Πρτ. 3. 3, 1, κτλ. 2) ἀπλὴ δημοκρατία, ἀπλοῦτος, καθαρὰ, ἀκραιφνής, Πλάτ. Πολιτ. 302D· ἀκρασία Ἀριστ. Πθ. Ν. 7. 5, 5· συμφορὰ Δωσ. 168, 43, κτλ. 3) ἀπλοῦς, ἀπλοῦτος, ἀληθής (πρὸς ἀπλῶς II. 3)· οὐ πᾶν μοι δοκεῖ, οὕτως ἀπλοῦν εἶναι ὥστε, Πλάτ. Πρωτ. 331C· πρὸς Συμπ. 206A, Θεαιτ. 188D, κ. ἄλλ. 4) ὡσαύτως, γενικός, ἀντιθέτως τῷ ἀκριβέως, Ἀριστ. Μεταφ. 5. 1, 1, 6. 4, 11, κ. ἄλλ.

IV. Ἐπίρρ. ἀπλῶς, ὡς ἐν λέξ. V. συγερ. καὶ ὑπερθ. ἀπλοῦστερος, ἀπλοῦστατος Πλάτ. Φαῖδρ. 230A, κτλ. πρὸς Λοβ. Φρύν. 145· ἀπλοῦστατος Ἀνθ. Π. 6. 185. (Ἡ ἀ-πλῶς εἶναι συγγενὲς τῷ α ἀπλοῦς, ἀμα, ἀ-πλῶς, ἀπρὸς ἴδε, ὡς καὶ τὸ Λατ. simplex εἶναι συγγενὲς τῷ simplex· πρὸς διπλῶς duplex).

ἀ-πλῶς, οὐκ, συγερ. ἀπλοῦς, οὐκ, ἐν ἐργ. ἐπὶ πλοῦτος, ὁ μὴ πλεῖν, ἀκατάλληλος πρὸς πλοῦν, τριήρης Ἀνδοκ. 24. 6, ναῦς ἀπλοῦς ποιεῖν Θουκ. 7. 34· νῆες ἀπλοὶ ἐγένοντο αὐτοῖς—ἐπὶ προσ., ναυκλήρον ἐν τῷ λιμένι ποιήσας ἀπλοῦν Κρίτων ὁ κωμωδοποιὸς ἐν «Φιλοπράγμονι» 1·—συγερ. ἀπλοῦτεροι [νῆες], ἥσσον κατὰλληλοι πρὸς πλοῦν, Θουκ. 7. 60· ὕπερ ὁ Σουλίας ἀναφέρει ἐν τῷ τύπῳ ἀπλοῦστεραι, ἴδε Λοβ. Φρύν. 143.

II. παθ., ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἀπρόσφορος πρὸς ναυτιλίαν, ἐνθα δὲν δύναται τις νὰ πλεύσῃ (πρὸς ἀπλοῦς), ἀπλοῦς ἢ ὁ θάλασσα ὑπὸ τῶν ληστῶν γέγονε Δημ. 307.19· ἄλλη Ἀπολλ. Ρόμ. Δ. 1271· πόντος Πολύβ. 4. 38, 7· καὶ συχν. παρὰ μεταγεν.

ἀπλοπαθῆναι, ἢ, κατὰστασις ἀπλῶς παθητικῆς, καὶ ἀπλοπαθῆς, ἔς, (πῶτος) ὁ ἀπλῶς παθητικὸς ὢν, Σεξτ. Ἐμπ. II. 3. 3, 47. ἀπλῆς, ἢ, ὢν, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦς, ὡς καὶ νῦν παρὰ τῶν λαῶν, Ἀνέκδ. Ὁδ. τ. 2, σ. 331.

ἀπλοσύνη, ἢ, = ἀπλοῦτης, Ἐβδ. (Ἰώβ. κα', 23). ἀπλο-σύνθετος, οὐκ, ὁ ἀπλῶς συνθετός, ἢ συγχείμενος, Θεόδ. Στοιχ. σ. 162E.

ἀπλο-σχῆμα, οὐκ, ὁ ἀπλοῦς ἔχων σχῆμα ἢ μορφήν, Σερὰβ. Χρηστομ. σ. 465, 11.

ἀπλοῦτης, ἢ, ὡς καὶ νῦν, τῆς φωνῆς Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 17. II. ἀπλότης, τῆς μουσικῆς Πλάτ. Πολ. 404E· τῆς τροφῆς Διόδ. 3. 17. 2) ἐπὶ προσώπων, ἀπλότης, εἰλικρινεία, Ξεν. Κύρ. 1. 4. 3, κτλ., ἐλευθεριότης, φιλοδοξία, φιλοδωρία, Ἐπίστ. π. Κορινθ. Β'. κ', 2, 6', 11, κτλ.

ἀπλο-τομέω (τέμνω), κόπτω δι' ἀπλῆς ἐντομῆς, τι Ὁρειβάς. σ. 1 (Μαί):—Οὐκ, -τομέα, ἢ, ἀπλὴ ἐντομή, αὐτεῖς σ. 2, ἀπλοῦς, ἢ, οὐκ, συγερ. ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦς.

ἀ-πλοῦς, οὐκ, συγερ. ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦς.

ἀπλοῦστερος, -τατος, ἴδε ἐν λ. ἀπλοῦς V.

ἀ-πλοῦτος, οὐκ, ὁ ἀπλοῦς, Συμπ. Ἀποστ. 718· ἀδρός καὶ οὐκ ἀπλ. Φιλόστρ. 273· ἀπλ. ἀπεργάσσεσθαι τὸν πλοῦτον Πλουτ. Λουκ. 10, πρὸς 2. 527B· 679B.

ἀπλῶς: μέλλ. -ώσω, (ἀπλοῦς) καθίστω τὴν ἀπλοῦν, ἀναπτύσσω, ἐκτείνω, ἀπλῶν, οὐρὴν πρῶθ' ἠπλώσεν (πρῶτ' ἐπέλασσε Μοῖρην) Βατραχ. 74· σῶμα Ἀνθ. Π. 11. 107· ἰστία Ὀρρ. Ἀργ. 362, κτλ.· φάλαγγα Πλουτ. 4. 11, 2· ἀπλ. τὸν ἀργυρον, ἀπολεπτόν, ἀπλῶν αὐτὸν διὰ σφυρηλατήσεως, Ἀνακρέων. 10. 5:—Παθ., ἀγρευθεὶς εἰς τὸ πλοῖον ἠπλώθη [ὁ] (χθρὸς) Παερ. 4. 6:—τὸ μέσ. ἐν Ἀνθ. Π. 10. 9, Ὀρρ. Ἀργ. 280, Διον. Περιηγ. 235. 2) μεταφ., ἀπλωσὸν σεαυτὸν, ἔσο ἀπλοῦς, Μ. Ἀντων. 4. 26.—Ἡ λέξις εἶναι συνήθης παρ' Ἑκκλ. καὶ Βυζαντ.

ἀπλωῶτερος, συγερ. τοῦ ἀπλοῦς.

ἀπλωσία, ἢ, (ἀπλωτος) ἀκαθαρσία, ῥυπαρία, «ἀπλωσία», Ἀνθ. Π. 7. 377.

ἀπλωσίας σπόγγος, ὁ, καλούμενος οὕτω διὰ τὸ μὴ δύνασθαι πλύνεσθαι Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 16, 10: ἐν Ψεφρ. Ἰστ. Φ. 4. 6, 10, ἀναγιγνώσκεται αἱ ἀπλωσίδαι.

ἀ-πλώτος, οὐκ, (πλώνω) ὁ μὴ πλυσθεὶς, μὴ πεπλυνμένος, ἐπὶ ἐνδυμάτων, ἀλφουτος ἀπλώτοις ἐν εἰμοσιν Σιμων. Ἰαμδ. 6. 5· ῥοφανίδες Φερεκρ. ἐν Ἀδῆλ. 3· ἐπὶ σπόγγων, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 16, 8:—ὡσαύτως ὅμοιον τῷ αλφουτος, ἐπὶ μερίων τοῦ σώματος, Ἀριστοφ. Σπ. 103.

ἀπλωμα, τό, (ἀπλώω) ὡς καὶ νῦν τὸ ἐξάπλωμα, ἢ ἔκτασις, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 1218· ἐξάπλωμα, Εὐστ. Πονημάτια 329.13.

ἀπλῶς, ἐπίρρ. τοῦ ἀπλοῦς Λατ. simpliciter, κατὰ ἓνα μόνον

τρόπον, Πλάτ. Πολ. 381C, κτλ.· ἀπλῶς λέγεσθαι, κατὰ μίαν ἐννοίαν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πολλαχῶς, πλεοναχῶς, Ἀριστ. Τον. 8. 3, 2· ἐσθλοὶ μὲν γὰρ ἀπλῶς παντοδαπῶς δὲ κακοὶ Ἀρ. σ. 110. Ν. 2. 6, 14, κτλ. II. ἀπλῶς, ἀπείλῳ, ἄνευ περιστροφῶν, φανερῶς, «καθαρά», ἀλλ' ἀπλῶς φράσσον Ἀίσχλ. Ἰκ. 464· ἀπλῶς τι φράζουσα (πρὸς ἀπλωστέ) ὁ αὐτ. Νο. 121· ἀπλῶς εἰπεῖν Ἰσοκρ. 72E· λαλεῖν Ἀναξίλῳ ἐν «Νισοτίδῃ» 1. 23· ἀπλῶς καὶ ἀσκέπτως λέγειν Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 3. 6, 2. 6) φανερόν, ἐν εὐθέρῳ, μετὰ παρηγορίας, Ἰσοκρ. 37D, Ξεν. Ἑλλ. 4. 1. 37· παλὴ τῇ πίστει, Δημ. 328. 3, κτλ.:—ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀπλῶς εἶναι, ἢ ἴσθαι εἶναι, Ἰσοκρ. 44A· πρὸς ἀπλῶς II. γ.

2) ἀπλῶς, ἀπολύτως ἄνευ ἐκκρίσεως, ἀπλῶς ἀδύνατον Θουκ. 3. 45· τῶν νεῶν κατέδου οὐδεμία ἀπλῶς, ἀπολύτως οὐδεμία, ὁ αὐτ. 7. 34· ἀπλῶς οὐδὲ ἐν, συνήχημι φιλήμ. ἐν Ἀδῆλ. 40. 6· ὅς' ἔστιν ἀγαθὰ Βοιωταῖς ἀπλῶς, πάντα ἀνεξαιρέτως τὰ ἀγαθὰ ὅσα ἔχουσιν οἱ Βοιωτοὶ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 873· ἔδωκ' ἐμαυτὸν ὕμνῳ ἀπλῶς Δημ. 288. 12· ἀπλῶς ἠτίμωται Δημ. 547 [πρὸς] καὶ ἀπλῶς ἀπλῶς, ἀπολύτως, ἀντιθέτως πρὸς τὸ κατὰ τι (σχετικῶς), Ἀριστ. Τον. 2. 11, 4, προσέτι, ἀπλῶς βάρυ, κοῦφον, μαλακόν, κτλ. ὁ αὐτ. Οὐρ. 1. 4, 1, Μεταφ. 4. 6. 20 κ. ἄλλ.· τὸ ἀπλῶς καλόν, τὸ ἀπ. ἀγαθόν, κτλ., ὁ αὐτ. Πθ. Ν. 5. 9, 9, κ. ἄλλ.· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὅτι οὐκ (κατὰ τι ἰδιαίτερος), ὁ αὐτ. Πολιτικ. 5. 1. 3· ὡσαύτως ἐπιτεταμένον, ἀπλῶς οὕτως Πλάτ. Γοργ. 468B· τῇ ἀπλῶς δίκῃν, ἀπλότου, ἀσυνεχῶς δικαιοσύνην, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ τοῦ περικτῆς καὶ τὸ χάρις, Συμπ. Ἀποστ. 709· ἢ τελεῖα καὶ ἀπλῶς κακία Ἀριστ. Πθ. Ν. 5. 11, 7:—συγερ. ἀπλοῦστερος Ἰσακρ. 46. 32· -τέρως Σερὰβ. 255· ὑπερθ. ἀπλοῦστα Πλάτ. Νόμ. 921B.

3) ἐν συνόλῳ, σύνολόν τι εἰπεῖν, Λατ. denique, Ξεν. Ῥῆσ. 851, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 33, Ἀπομν. 1. 3, 2, κτλ. 4) ἐν γένει, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ σαφῶς, ἀκριβῶς, ὠριμαίνον, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7, 3, κ. ἄλλ.· ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν αὐτοῖς 3: 14, 8, Πθ. Ν. 3. 6, 2 κ. ἄλλ.·—ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἐπιπολαιῶς, χαλαρῶς, Ἰσοκρ. 43B, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 5, 16, κ. ἄλλ.· οὐχ ἀπλ. φέρειν, οὐχ ἐλαττωρ, Εὐρ. 1. Α. 899· ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε Μάξιμ. παρ' Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 342D.

ἀπλωστέ, ἐπίρρ., ὡς ὁ Ἑρμάννος εὐφυῶς ἀναγινώσκει ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς τι ἐν Αἰσχλῳ. Νο. 121, πρὸς μεγαλῶς καὶ ἴδε Sturz. Οἰκιστ. σ. 255.

ἀπλωτικῆς, ἢ, ὢν, ὁ ἀπλοῦς, ἀπλωτικὴν ἐνωσιν Διον. Ἀρεοπ. Οὐρ. Ἰερ. 1. 2.

ἀ-πλωτος, οὐκ, (πλώω) ὁ μὴ πλωτός, ὁ πλωτός, Ἀριστ. περὶ Θαμν. 105. 2, Φίλων 2. 108: ἀπλωτα ἦδη πάντα ἦν Ἀπκ. Μιθρ. 93.

ἀπνεῆς, ἔς, (πνέω), ἐν Ἀνθ. Π. 9, 420, πῦρ ἀπνεές, πῦρ μὴ ἀναρθὲν εἰς τῶν φυσητήρων (τοῦ ἔριτος) ἢ σφοδρόν.

ἀπνεύματος, οὐκ, (πνεῦμα) ὁ ἀνεύ πνοῆς ἀνέρον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πνευματώδης:—εἰκότως ἂν αἱ μέσαι νύκτες καὶ ἡ μεσημέρια ἀπνεύματοι εἴεν Ἀριστ. Πρὸς 15. 5, 5, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 8, 3, κτλ.

ἀ-πνεύμων, οὐκ, ὁ ἀνεύ πνεύματος, ὁ ἀνεύ ἀναπνοῆς, ἀνεύ ζωῆς, διὰ τὸ νεκρὰ εἶναι καθ' αὐτὰ καὶ ἀπνεύμονα Συμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 11.

ἀπνευστέ, ἐπίρρ. τοῦ ἀπνεύματος, ἔνευ ἀναπνοῆς, ἐνια διὰ τοῦτο πολὺν χρόνον δύνανται ἀπνευστὶ ζῆν Ἀριστ. Πρὸς 10. 67, 1, περὶ Ἀναπν. 9. 6· ἀπν. ἔχειν, κρατεῖν τὴν ἀναπνοήν, Πλάτ. Συμπ. 185D: ἐν μὲν πνοῇ, λόγους συνεφέρειν σαφῶς καὶ ἀπν. Δημ. 328. 12· ἀπν. ἔλκειν, ἐκπίνειν Ἀνακρέων. ἐν Ἀναμ. μῦθε 2. 14, Ἀλέξ. ἐν «Ἰππολοκράτῳ» 1. 3.

II. ἀνεύ πνοῆς, ἀπν. κεῖσθαι Πλουτ. 2. 642D.

ἀπνευστία, ἢ, τὸ μὴ ἀναπνεῖν, τὸ κρατεῖν τὴν ἀναπνοήν, Ἀριστ. Πρὸς 15. 9, 2, 33. 1, 3.

ἀ-πνευστίας, οὐκ, (πνέω) μὴ ἀναπνέων, ἀπν. καὶ ἀναπνοῆς Ὁδ. Ε. 466, πρὸς Θεοφρ. 25. 271. II. ἀπνεύματος, τοῦ ἀπνευστοτάτους τόπους Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 12, 7. — Ἐπίρρ. -σως, = ἀπνευστὶ (ὁ ἴδε) Ψευδοπλουτ. 2. 844F.

ἀπνους, ἢ, ἔλλειψις πνοῆς ἀνέμου, Ἰππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1081· γαλήνη, νηνεμία, Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 3. 6, 6, Πρὸς 26. 36, 2, Θεοφρ. Φ. 2. 7, 5.

ἀ-πνους, οὐκ, συγερ. ἀπνους, οὐκ (πνέω):—ὁ ἀνεύ πνοῆς ἀνέμου, ὁ μετὰ ὀλίγου ἄερος, Ἰππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1082, Ἀριστ. Μεταφ. 2. 4, 21, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 9, 1. II. ἀνεύ πνοῆς, Θεοφρ. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 9. 2) ὁ ἀνεύ ζωῆς, Ἀνθ. Π. 7. 229, Σουλ. Ἐπιγρ. 6248. 3) ὁ μὴ ἀναπνέων κατεργῶν, τὰ περὶ τὴν ἀπνῶν Ἰππ. Πρακτικ. παρὰ Διογ. Λ. 8. 60, 61, 67, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 11, 1.

ἀπό, Διολ. ἀπύ, Σαπρ. 50, Ἐπίγραμ. Μουσ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 2189, πρὸς 4725. 5, 4727: πρὸς μετὰ γεν. μένον (Σανασκρ. καὶ Ζενδ. ἀπα) Λατ. ab, au-, ubi, ubi, ubi, καὶ Παλαιό-Σκάνδ. af' Ἀγ-γλο-Σαξ. of (πρὸς τὰ ἀγγλ. of, off)· Παλ. Ὑψ. Γερμ. abn (von), Γερμ. ab- ἐν συνθήσει).

II. ἀρχική σημασία, εἶναι ἀπό, δηλ.

ἀπὸ τινος. [ἄπ' αὐτοῦ· ἀλλ' ἐν τῇ παλαιᾷ Ἑβρ. ἡ λήγουσα ἐνστάει ἐξαιρέτως ἐν τῇ ἄρσει πρὸ ὕψους, πρὸ τοῦ δ. ἢ πρὸ τοῦ ἐπαιγματος· οὕτως παρ' Ἀττ. πρὸ τοῦ β. Ἐν ταῖς τοιαύταις περιπτώσεσιν οἱ μεταγενέστεροι ποιηταὶ ἔγραψαν ἀπαλ, ὡς παρὰ, ὑπαλ. Spitz. Vana. Her. σ. 52. Ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρὰ ἐν τοῖς ἑπικοῖς συνθέταις, ὅσον ἐν τῷ ἀπανέεσθαι, ὅπου ἄλλως ἡ λέξις δὲν ὀκτίζοντο ἀσταθῆ ἐν τῷ στίχῳ.]

1. ΕΠΙ ΤΟΠΟΥ, ἡ ἀρχαιότερα, καὶ παρ' Ὀμήρῳ ἡ ἐπικρατέστερα σημασία: **1)** ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου, ἐπεσσεύοντο νεῶν ἀπὸ καὶ κλισιάων Ἰλ. Β. 208· ἀγειν ἀπ' ἀκτῆς ἀπὸ Τροίης· θέν, ἀπ' οὐρανὸθεν κτλ., Ὀμ. μ. ἄλλου μορίου, ἐκτός ἀπὸ κλισίας Ἰλ. Κ. 151· οὕτως παρ' Ἀττ. μετὰ πάντων τῶν κινήσεως σημαντικῶν ῥημάτων· ὡσαύτως, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο, ὑπονοούμενης ἀπελευθέρσεως ἀπὸ τοῦ βίου, Ἰλ. Δ. 723· — παρ' Ὀμ. συχναίως ἐπὶ πολεμικῶν μαχομένων ἀπὸ τῶν ὁρμημάτων, κτλ., οἱ μὲν ἀφ' ἵππων, οἱ δ' ἀπὸ νηῶν· μάχοντο Ἰλ. Ο. 384· ἀφ' ἵππων μάχασθαι Ὀδ. Ι. 49· οὕτως, ἡ μάχη ἦν ἀφ' ἵππων Ἠρόδ. Ι. 79, πρὸλ. Ἀριστοφ. Δυσκ. 879· λαμπὰς ἔσται ἀφ' ἵππων, ἡ λαμπρὸν ὅτι γίνηται ἀφ' ἵππων, δηλ. οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς τὴν μάχην ὅτι εἶναι ἵπποι (ἴδε Λεξικ. Ἀρχαίολ. ἐν λέξει λαμπασθ-φορία), Πλάτ. Πολ. 328Α· οὕτως καὶ ἀπὸ νεῶν περὶ μαχεῖν Ἰννακ. 7. 62· ἐν ταῖς ναυσὶν αἰρόμενος τοὺς ἰστέους ἀπὸ τούτων ἐσκοπεῖτο Σεν. Ἑλλ. β. 2, 29· — ἐπὶ θαλάσσης, ὁρμημάτων ἀπὸ κατ' ἐστῶτον γένυν Κυρ. Ἑκ. 241· — συνακταμένη μετὰ τῆς προθ. ἐκ, ἐκ Κορίνθου ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου Πλάτ. Θεαι. 142Α.

2) ἐπὶ ἀποστάσεως, χωρισμοῦ, μένων ἀπὸ ἡς ἀλόχοιο, «πύρρον τῆς ἰδίας γυναικὸς» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 292 (πρὸλ. ἀπ' ἀνδρός εἶναι, ζῆν κεχωρισμένους ἀπὸ τοῦ ἀνδρός, τοῦ συζύγου δηλ., Πλούτ. Γ. Γράμ. 41· κεκρυμμένα ἀπ' ἄλλων Ὀδ. Ψ. 110· οὕτως, μοῦνος ἀπ' ἄλλων Ἰμ. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 193· ἀπ' ὀφθαλμῶν, ἀπ' οὐρατος, πύρρον τῶν ὀφθαλμῶν, πύρρον τῆς ἀκοῆς, Ἰλ. Ψ. 53, Σ. 272, X. 454· οὕτως παρ' Ἀττ., ἀπὸ θαλάσσης ἐκλιθίσαν Θουκ. 1. 7· οὐλίξασθαι ἀπὸ τῶν ἑλίων ὁ αὐτ. β. 61· ἀπ' οἴκου εἶναι αὐτῷ 99· οπεύδειν ἀπὸ βυτῆρος, «ἀπὸ βυτῆρος τρέχον ἵππον» οἷον ἀπὸ χαλινοῦ ἢ ἀνευ χαλινοῦ (Φρόν. ἐν Δ. Β. σ. 24), Σοφ. Ο. Κ. 900· — παρ' Ὀμ. συχναίως μ. ἄλλου μορίου, τῆλε ἀπὸ... νόσφι ἀπὸ... οὕτως ἐπὶ καταμαρτυρίας ἡ καθοριστικὴ ἀποστάσεως, ὅσον ἐπ' ἐστάδια ἀπὸ Φυλῆς Σεν. Ἑλλ. 2. 4, 4, κτλ., ἄλλα παρὰ τῷ μετέπειτα τῷ ὀρμητικῷ, ἀκολουθεῖ τῇ ἀπὸ, πηγὰς ἔλγειν ἀπὸ μ' ἐσταδίων τῆς θαλάσσης Διόδ. 4. 56· ἀπὸ σταδίων εἰκοσι τῆς πόλεως Πλούτ. Φιλοπ. 4· κατεστρατοπέδευσεν ἀπὸ ν' σταδίων, δηλ. πενήκοντα στάδια μακρὰν, ὁ αὐτ. «Ὀλιγὸν ἀπὸ τῆς πόλεως» Σχόλ. 11.

3) πόρρω, μακρὰν, ἀλλ' ἀπὸ θύοις μάλλον ἐλπίοι ἔσται, «ἀλλ' ἀποθυμῶ μοι πλέον ἀπὸ ἐλπίδος γένεσθαι» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 502· οὕτως, ἀπὸ δόξης Κ. 324· οὐ μὲν ἦμιν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης μινεῖται, «ἀντὶ τοῦ εὐστοχα, ἐκ μεταφωρῆς τῶν εὐ τοῦ ἐνδοῦ κατὰ σκοποῦ, ἢ ἀντὶ τῶν οὐ πόρρω τοῦ ἡμετέρου ἔθους» (Εὔστ.), Ὀδ. Α. 344· — οὕτως παρ' Ἀττ., ἀπὸ ἀνθρωπείου τρόπου Θουκ. 1. 76· οὐκ ἀπὸ τρόπου, οὐχὶ ἀνευ λόγου, Πλάτ. Πολ. 473· οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ἡ καιροῦ ὁ αὐτ. Θεαι. 179C. 187E· οὐκ ἀπὸ γνώμης Σοφ. Τρ. 389· οὐκ ἀπὸ πράγματος Δημ. 701. 23· μάλα πολλὸν ἀπ' ἐλπίδος ἐπλετο Ἀπολλ. Ρήδ. Β. 865.

4) ἐπὶ περιεπικῆς σημασίας, δηλ. περιλαμβανούσης ποιήσεως ἐννοίας, μετὰ ῥημάτων στάσεως, ὑπονοούμενης προγενομένης κινήσεως, εἰσελθεῖν... ἐπὶ Ὀδύμῳ ἀπὸ εἰοῦ Ἰλ. Ε. 154· ἀνέδωκεν... ἀπὸ πέτρας σταθεῖς Εὐρ. Τρω. 523, πρὸλ. Σεν. Κύρ. 6. 18· ἀπὸ τῆς ἡμῶν κεφαλῆς τὴν... κεφαλὴν... ἀναθῆσω, ἀναρρίσας τὸν πτέρανον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μου ὅτι βλάμω αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἰδικῆς του, Πλάτ. Συμπ. 212B· — ὡσαύτως μετὰ ῥημάτων σημαίνοντων, κρημῶ, ἔκρημν, μεθ' ὧν συνήεσθαι εἶναι ἡ ἐκ. ὁψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὕψιλλοιο μελάθρου, «κρημασασα, ἡ μὲλλον ἐκδύσασα ὑψάμεν» (Εὔστ.), Ὀδ. Α. 278· ἴδε ἐκ Ι. Β.

5) μετὰ τοῦ ὄρητου, ἐνθα ἡ ἐννοία τῆς κινήσεως πολλάνκις ἐκλείπει, οἱ ἀπὸ τῶν οἰκίων φεύγουσιν, δ. 2, οἱ ἐν ταῖς κίλικας φεύγουσιν ἀπ' αὐτῶν, Σεν. Κύρ. 7. 5, 23· οἱ ἀπὸ τῶν πύργων... ἐπαρῆξουσιν, οἱ ἐν τοῖς πύργοις... ἐπαρῆξουσιν ἀπ' αὐτῶν, αὐτοὶ δ. 4, 18· σφρεῖν τὰ ἀπὸ τῆς γῆς Πλάτ. Κρατ. 410B· αἱ ἱπποὶ αἱ ἀπὸ τοῦ ἄρματος Ἠρόδ. 4. 8· δ' Ἀθηναῖος δ' ἀπὸ τοῦ στρατεύματος Σεν. Ἀν. 7. 2, 19.

6) μετὰ μεριστικῆς σημασίας, ἀπὸ ληθίδος αἰσάν, μέρος ἐκ τῆς λείας, μερίδιον, Ὀδ. Ε. 40· ἀπαίρειν ἀπὸ τῶν καλλίπιδων Ἀριστοφ. Δυσκ. 539· ἀπὸ ἐκατὸν παίδων εἰς μοῦνον Ἠρόδ. 6. 27· ὁλίγοι ἀπὸ πολλῶν Θουκ. 7. 87.

7) ἐπὶ μετεβολῆς ἀπὸ τινος εἰς τι, ἀθανάταν ἀπὸ ὄντος... ἐποίησας Βερνίκου Θεοφ. 15, 106.

II. ἐπὶ χρόνου, ἀπὸ μετὰ, ἀφ' οὗ, παρ' Ὀμ. μένον ἐν Ἰλ. Θ. 54, ἀπὸ δελφίνου θαυρήσονται, καὶ ἀπαν. παρ' Ἑβρ. ἴδε Spitz. ἐν ἀπαν. πρὸλ. Ἠρόδ. Ι. 133· συχναίως ἐν τῷ περὶ λόγῳ, ἀπὸ δελφίνου εἶναι ἢ γενέσθαι ὁ αὐτ. Ι. 126, 2. 78, 3. 18, κτλ. ἀπὸ τῶν αἰώνων διαπονεσθαι Σεν. Ἀν. 7. 8· τὸ ἀπὸ τούτου ἢ τοῦδε, ἀπὸ τούτου, εἰς τὸ ἐξῆς, Ἠρόδ. Ι. 4, 2. 99· ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου ὁ αὐτ. Ι. 82, Σεν. Ἀν. 7. 5, 8· τὸ ἀπὸ ἐκείνου Λουκ. 16. 25· ἡμέρη δεκάτη

ἀφ' ἧς... Ἠρόδ. 3. 14. κτλ. δευτέρῃ ἡμέρῃ ἀπὸ τῆς ἐμπαρῆ-σας ὁ αὐτ. 8. 55· πρὸλ. Σεν. Ἀν. Ι. 7, 18, κτλ. ἀφ' οὗ χρόνου ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 2, 13· συχνοτέρην, ἀφ' οὗ, Λατ. ex quo. Ἠρόδ. 2. 44, Θουκ. 1. 18, κτλ. ἀφ' οὗπερ Διόχῳ. Πίρπ. 177· ὅπῃ παλαίου, ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀρχαίου, ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων, Θουκ. 1. 2, 2. 15· — ὡσαύτως, ἀπ' ἀρχῆς Πινδ. Π. 8. 34, κτλ. ἀπὸ γενεᾶς Σεν. Κύρ. 1. 2, 81· ἀφ' ἐσπέρας Θουκ. 7. 29· ἀπὸ πρώτου ὕπνου ὁ αὐτ. 7. 43· ἀπὸ νουνηνίας Σεν. Ἀν. 5. 11, 23· γενόμενος ἀπὸ τῆς ἀρχῆς Πλούτ. Καίσαρ 5· οὕτω Λατ. da die, πρὸλ. Αἰδ. 22. 40, ubi hoc est tempus profectus Paulina.

III. ἐπὶ γενέσεως, ἀρχῆς, αἰτίας, κτλ. **1)** τὸ γεγενῆσθαι ἀπὸ τινος, οὐ γὰρ ἀπὸ ἐρυός ἔσται... οὐδ' ἀπὸ πέτρης, ἐν «ἐξερύθρυνσιν», ἐν κατάγνοι ἀπὸ ἐρῶν οὕτε ἀπὸ πέτρης, Ὀδ. Γ. 103· γίγνεται δ' ἀρα ταῖς ἐκ τε κρηνῶν, ἀπὸ τ' ἀλσέων Κ. 350· οὕτως παρ' Ἀττ., Σοφ. Ο. Γ. 415, Ο. Κ. 671, κτλ. ὁ δὲ ἐκ ἡμῶν, τοὺς μὲν ἀπὸ θεῶν, τοὺς δ' ἐκ αὐτῶν τῶν θεῶν γεγονότας Ἰσοκρ. 240B, πρὸλ. Ἠρόδ. 7. 150, Διόχῳ, Πρ. 8. 53· τρίτος ἀπὸ Διός, τρίτος ἐν τῇ ἀπὸ τοῦ Διὸς καταγωγῇ, Πλάτ. Πολ. 391C· οἱ ἀπὸ γένους τινός, οἱ ἀπὸ γένους τινος, Πλούτ. Θεμιστ. 32· Περσέως ἀφ' αἵματος Κύρ. Ἀλκ. 509B· — ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ τύπου ὅθεν κατάγεται τι, ἵπποι... ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήνης, τοῦ Ἰλ. Β. 389, πρὸλ. 849· οἱ ἀπὸ Σπάρτης Ἠρόδ. 8. 114, πρὸλ. Θουκ. 1. 89, κτλ. — τοὺς ἀπὸ Φρυγίας Σεν. Κύρ. 2. 1, 3, κτλ. — ἐντεῦθεν, **2)** μεταφ. ἐπὶ πραγματικῶν, κάλλος ἀπὸ χειρῶν, κάλλος προσερχόμενον ἐκ τῶν χειρῶν, κάλλος οἷον αὐτὰ ὀ-λουσιν, Ὀδ. Ζ. 18· μῆδεα ἀπὸ θεῶν αὐτοῖς 12· γάλα ἀπὸ βοός, Διόχῳ. Πίρπ. 611· ἀφ' ἡμῶν μῆνις ὁ αὐτ. Κύρ. 314· ἡ ἀφ' ἡμῶν τιμωρὶς Θουκ. 1. 69· ὁ ἀπὸ τῶν πολέμων ῥόδος, ῥόδος ἐν ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἰσχυρότερος τοῦ, ὁ τῶν πολ. ῥόδος, Σεν. Κύρ. 3. 3, 53.

3) μεταγεν. ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἰσχυρὸν ἢ ἀρχικὸν αἰρετικὸν τινος, οἱ ἀπὸ Πυθαγόρου, οἱ ἀπὸ Πλάτωνος, κτλ., Πλούτ. Λουκιαν., κλ. — οὕτως καὶ, οἱ ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἀπὸ τῆς στοᾶς, κτλ., αὐτοῖς, καὶ γενικώτερον, οἱ ἀπὸ φιλοσοφίας καὶ λόγων, φιλόσοφοι καὶ πεπαιδευμένοι, Λουκ. Συμπ. β' οἱ ἀπὸ σκηψῆς καὶ θεάτρου, ἡθοποιοί, Πλούτ. Σόλ. 2· ὁ ἀπὸ βουλῆς ὁ αὐτ. Καῖν. 10, κτλ. **2)** ἐπὶ τῆς ὕλης ἐξ ἧς ἐγγενεῖται τι, ἀπὸ ἐξόλου πεποιημένα Ἠρόδ. 7. 65· ἀπ' ἐμφακός τεύχεων οἶνον Διόχῳ. Ἀγ. 970, πρὸλ. Σοφ. Τρ. 704· ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος Διόχῳ. 15. 117· ὄρηλον ἀπὸ χροῖας, ὄρηλον κατὰ τὸ χροῖα τῆς ἐπιδερμίδος, κατ' ὅσον εἰς δύναται νὰ εἰσάγῃ ἐξ αὐτῆς, ὁ αὐτ. 18. 491· — ἐντεῦθεν, στέφανος ἀπὸ ταλάντων ἐξέκοντο, ἔτιες ἐξέκοντο ταλάντων, Δημ. 256. 241· κρῆσις ἀπὸ τῆς ἡδονῆς συγκε-κράμεν ὁμοῦ καὶ ἀπὸ τῆς λύπης Πλάτ. Φαῖδρ. 59A.

3) τὸ ὅργανον εἰς οὗ γίνεται τι, τοὺς... πέφμεν ἀπ' ἀργυρίου βοῖτο, οἷα (βέβαιος βιβλῆντος ἀπὸ) ἀργυρῶν τέφου, Ἰλ. Δ. 1015· τέφου ἀπὸ κρατερῶν... ὀλέκοντα φάλαγγας Θ. 479, πρὸλ. Κ. 371, Α. 675· ἐπὶ καὶ ἀπὸ χειρὸς ἐργάζεσθαι μεγάλα Λουκ. Πίρπ. τοῦ πῶς δ. ἰστ. συγγρ. 24· γυμνάζεσθαι ἀπὸ σκελῶν, χειρῶν, τραχήλου Σεν. Λακ. 5. 9· ἡ ἀπὸ ἐξίφους μάχη Διόχῳ. 29.

4) ἐπὶ τοῦ πρὸς ὅπου παρ' αὐτῷ προέρχεται πράξις τι, ἡ ἐ. ὅρ' αὐτὴ πρὸς τελεῖται· οὕτως μετὰ ἀπ' αὐτοῦ ἐγένετο Ἠρόδ. 1. 14· ζήτησιν ἀπὸ σφῶν γενέσθαι ὁ αὐτ. 2. 54· ἐπαράγῃ ἀπ' αὐτοῦ οὐδὲν Θουκ. 1. 17· πρὸλ. 6. 61· ὅπῃ τινος β) ἀ-πεσθαι, ἐναεσθαι, σφίλσθαι ὁ αὐτ. 7. 47, Πλάτ. Πολ. 628A, Δημ., κτλ. — ὥστε ἡ ἀπὸ κατ' ἐνέργειαν πλὴν τὸ πλεονάζει τὴν ἐκὼς κατὰ τὴν σημασίαν, ἐν αἰνεῖται ἑμῶς ἵσσαν ἑμῶν ἐνέργειαν ὡς ἐκείνη, πρὸλ. Ἑδλῆτ'... ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀκοντι Ἰλ. Α. 675· — οὕτως, τὰ π' ἐμῶν, τὰ π' τοῦ, Κύρ. Τρω. 74, Σοφ. Ο. Κ. 1028, — ἀλλ' ἐν πολλοῖς χειρῶν αἱ πρὸς αὐτὸν ἀπὸ καὶ ἀπὸ αὐτοῦ διακρίνονται ἡ μετὰ τῆς δόξης, Ἠρόδ. 5. 11, 276.

5) πρὸς ἐκείνων τῆς πηγῆς ἐξ ἧς ἡ ἐκὼς διακρίνεται ἡ ἐκὼς, ἡ ἐκὼς, ζῆν ἀπ' ὕλης ἀγρίης Ἠρόδ. 1. 203· ὅπῃ κτηνῶν καὶ ἰχθύων αὐτῶν 216· ἀπὸ πολέμου ὁ αὐτ. 5. 6· ἀπ' ἐλαχίστων χηρ-μάτων Σεν. Ἀπομν. 1. 2, 14· ὅπῃ τῆς ἐκέρσεως ὁ αὐτ. Ἀν. 6. 1, 1· τρέφειν τὸ ναυτικὸν ἀπὸ τῶν νηῶν ὁ αὐτ. Ἑλλ. 4. 8, 0, πρὸλ. Θουκ. 1. 99· ἀπὸ τῶν κοινῶν πλουτεῖν Ἀριστοφ. Πλ. 569· πρὸλ. Δημ. 739. 21· ὅπῃ μικρῶν ἐλόντων... γεγενῆσαι Ἀριστοφ. Ἰππ. 788, πρὸλ. Δημ. 260. 11· καὶ διαπληκτικὸν ἐν μέσῳ τοῖς ἀφ' ὧρας ἐργαζόμενοις γυναίκοις, γυναίκαρις ἀπὸ γεγενῆσθαι τὴν ἰσχυρὴν νουητῆ, Πλούτ. Τιμολ. 14.

6) πρὸς ἐκείνων τῆς αἰτίας, τῶν μέσων, ἡ τῶν περιστάσεων δι' ὧν ἡ ἐκὼς γίνεται τι, ἀπὸ τούτου κριοπροσώπων τὸ γάλαμα τοῦ Διὸς ποιεῖται Ἠρόδ. 2. 42· ἀπὸ τινος ἐπαινεῖσθαι, θαυμάζε-σθαι, ὠφελίσθαι Θουκ. 2. 25, 6. 12, Σεν. Κύρ. 1. 1, 2· ἀπὸ τῶν ἐμπαρῶν διαβάλλεσθαι Θουκ. 5. 17· τὴν ἐπαινεῖσθαι ἐκείνῳ ἀπὸ τινος ὁ αὐτ. 1. 46· ἀπὸ ληστέας τὸν βίον ἐκείνῳ Σεν. Ἀν. 7. 9· ἀπ' αὐτῶν τῶν ἐργῶν κρῖναι Δημ. 26· ἐν ἐκείνῳ ἀπὸ τοῦ πάθους, ἐκείνα τοῦ... Θουκ. 1. 34· βλάπτειν τινὰ ἀπὸ τινος ὁ αὐτ. 7. 20· ἐπὶ καὶ τρέπειν ἀπ' αὐτῶν ἐκείνῳ Δημ. 444, 8· οὕτως, τλήμων οὐδ' ἀπ' ἐυδολίου φρε-

νός Δισχύλ. 'Αγ. 1302, πρβλ. 1643· ἀπὸ δικαιοσύνης, ἔνεκα τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ, 'Ηρόδ. 7. 164· ἀπὸ τῶν αὐτῶν ληϊμάτων, κινούμενος ὑπὸ ἢ ἔνεκα τοῦ αὐτοῦ κέρους, Δημ. 38. 9, κτλ.· περὶ τοῦ ὅσον ἀπὸ βόης ἔνεκα, ἔδε ἐν λ. ἔνεκα: ἐντεῦθεν μεταπίπτει εἰς πολλὰς ἡμετεροματικὰς χρήσεις, ἀπὸ οπουδῆς, σπουδαίως, προθύμως, 'Πλ. II. 359· ἀπὸ τοῦ Ἰσσυ, ἀπὸ τῆς Ἰσσης, ἢ ἀπ' Ἰσσης, ἐξ Ἰσσυ, Θουκ. 1. 99, 15, Δημ., κτλ.· ἀπὸ ἀντιπάλου πρῶτα-σκευῆς Θουκ. 1. 91· ἀπὸ τοῦ προσφανεύς, φανερός, ὁ αὐτ. 1. 35· ἀπὸ τοῦ εὐθέως = εὐθύως, κτλ.· ἀπὸ τοῦ αὐτοριότητος, ἐκουσίως, Πλάτ. Πρωτ. 323C:—οὕτω καὶ, ἀπὸ γλώσσης, προφορικῶς, 'Ηρόδ. 1. 123 (ὁλλ' ἀσάφως καὶ ἐξ ἀσότης, Δισχύλ. 'Αγ. 819)· ἀπὸ στέμματος 'Πλάτ. Θεαίτ. 142D· ἀπ' ἔθους Λυσ. 147, 32· ἀπὸ χειρὸς (ἴδε ἐν λ. λογιζομαι)· πεύθονται δ' ἀπ' ὁμιλίαν νόστον Δισχύλ. 'Αγ. 988· ὁμιλίαν ἀπο, κατὰ τὴν μετφυρίαν τῶν ἰδίων μου ἐπαλμῶν, Εὐρ. Μῆδ. 216· ἀπ' ὁρθῆς καὶ δικαίως ψυχῆς Δημ. 325, 15, κτλ.: ἀπὸ τοῦ κυρίου ἀρχόντος καθιστάσθαι Ξεν. 'Απομν. 1. 2, 4· τριηράρχους αἰρεῖσθαι ἀπὸ τῆς οὐσίας Δημ. 202. 2:—ἀφ' ἑαυτοῦ Θουκ., κτλ.· ἀπὸ συνθήματος, ἀπὸ παραγγέλλματος, ἐκ συνθήματος, ἐν διακρίσει, 'Ηρόδ. 5. 74, Θουκ. 8. 99· ἀπὸ σάλπιγγος, διὰ σαλπικματος, Ξεν. 'Ππαρχ. 3. 12. 7) ἀπὸ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος, τὰ ἀπὸ τῆς νήσου.. οἰκία ἐστὶ, τὰ ὅπ' ἢ περὶ τῆς νήσου., 'Ηρόδ. 4. 196· πρβλ. 51, 53, 7. 195:—περὶ τοῦ ἐν 'Πλ. X. 126 ἔδε ἐν λ. ὀρθῶς.

Β. ΩΣ ΕΠΙΡΡ., μακρὰν, ἀλλὰ σχεδὸν ἀείποτε μετὰ ῥημάτων ἐν τμήσει, ὡς ἐν 'Πλ. Ε. 214, κτλ., καὶ ἐντοτε παρὰ πεζοῖς, ὡς ἐν 'Ηρόδ. 8. 89.

Γ. ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ σημαίνει. 4) χωρισμόν, ἀπομάκρυνσιν, ὡς ἀπολύω, ἀποπέμνω: καὶ ἐντεῦθεν, μακρὰν ἀπὸ, ὡς ἀποβάλλω, ἀποβαίνω· ἀναίρειν κατηγορίας, ὡς ἀπολυγέμαι, ἀποχρηστίζωμαι.

2) ἀποτελεῖσθαι, συμπλήρωσιν, ἀποκατάστασιν, ἀπεργάζομαι, ἀπανθροῶ, ἀπανθρωπίζω, ἀπογλαυκώω.

3) παῦσιν ἀπὸ τινος, λῆξιν, ὡς ἀπαλγέω, ἀπαυλίζω, ἀπολοφύρομαι, ἀποξέω, ἀπανοξέω, ἀφουδρίζω.

4) ἐπιστροφὴν, ὡς ἀπυθίζωμαι, ἀπολαμβάνω, ἀπὸ πλοῦς ὡσαύτως, πλήρη ἀπολαβὴν ἢ ἀπολαβὴν τοῦ ἀγγέματος εἰς αὐτὸν τὸν λαμβάνοντα, ὡς ἀπέγω, ἀπολαμβάνω:—ὅλλε συγνάξαι μόνον ἐνισχύει τὴν σημασίαν τοῦ ὅπ' οὗ ῥήματος, ἔδε ὡς ἄρμανον εἰς Σοφ. Δγ. 21.

5) ὡς ἐν ἀνέλει, τὸν τοῦ μανέντος.. ἔνυαιμον ἀποκαλοῦντες Σοφ. Δγ. 727, 'Ασθ. 31. 10 κλ. 6) σχεδόν = τῷ ᾧ στερεῶν, ἐντοτε μετὰ ῥημάτων, οἷον τὸ ἀπαυδαῖω, ἀπαγορεύω, συγχοτερον ὅμως μετ' ἐπιθέτων, ὡς ἀποχρημάτος, ἀπύτιμος, ἀπύσιτος, ἀπύφρονος.

Δ. ἄπο κατ' ἀναστροφὴν ἀντὶ ἀπὸ, καὶ τότε ἐπιτάσσεται, ὡς π.χ. ὁμιλίαν ἀπο, Σοφ. 'Πλ. 1231, κτλ.· οὕτωποτε οὕτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ.

2) ἄπο ἀντὶ ἀπὸσσι Τιμοκρίων 9 Bgk.

ἀποαγνέω, = ἀποκαθαίρω, «ἀποκνεῖς ἀποκαθαίρεις» 'Πούχ. ἀποαίνυμαι, ἴδε ἀπαίνυμαι.

ἀποαιρέωμαι, ποιητ. ἀντὶ ἀφαιρέωμαι, 'Πλ. Α. 275.

ἀποαφύσσω = ἀφ. α' ἀποαφύσσω, ἀποσύρω, ἀνασύρω, Εὐφορίων παρ' 'Αθήν. 475F.

ἀπόβα, ἔδε ἐν λ. ἀποβαίνω.

ἀποβαδίζω: μέλλ. 'Αττ. ἀποβαδίζωμαι, (οἱ μέλλ. βαδίζωμαι, βαδίζω καὶ βαδίζω ἐν τῷ ἀπλῷ ῥίμκτι εἶναι μεταγενέστεροι)· ἀπέρχομαι, βαδίζω· οἰκῶς 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 400, —ἀποβαδίζειν: οὐδὲν πλέον τοῦ βαδίζειν δηλοῦν Α. Β. σ. 425, 27, Σουῖδ.

ἀπο-βάθρα. 'Ιων. -βάθρα, ἢ σάνις τιθεμένη ἀπὸ τοῦ πλοίου μέχρι τῆς ἐκπῆς πρὸς ἔξωθεν καὶ εἰσόδον, οὐκ ἀλῶν, ὡς τῆς νεὸς ἐκβασις, δι' ἣς εἰσμέν τε καὶ ἐξέρμεν Α. Β. 12, 31, «ἀποβαθρία, κλίμαξ νεὸς» 'Πούχ., 'Ηρόδ. 9. 98, Σοφ. 'Αποσπ. 364, Θουκ. 4. 12.

II. κατὰ Σουῖδ., = λᾶσανον Ι.

ἀποβαίνω: μέλλ. -βήσομαι, μετὰ 'Επ. ἀρ. α' -εβήσετο ('Πλ. Β. 35): ἀρ. β' ἀπέβην: πρκμ. ἀποβέθηκα:—ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις ἀμετάβ. (ἂν καὶ ὁ ἐνεστώς δὲν εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρῳ). 'Εβέρχομαι ἐκ τινος μέρους, ἀλλ' οὕτως ἀποβάντες., νηός, ἀποβάντες ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ἐκπῆν, 'Οδ. Ν. 281· ἀπὸ τῶν νεῶν, ἀπὸ τῶν πλοίων 'Ηρόδ. 5. 86., 4. 110· ἐκ τῶν νεῶν Ξεν. 'Ελλ. 5. 1, 12· ἀπυλῶν, ἀποβάς παρὰ τὸν ποταμὸν δόμοπορὴν ποιήσας 'Ηρόδ. 2. 29, Θουκ. κτλ.· ἐκ τῆς σφετέρῃν ἀποβάντας 'Ηρόδ. 7. 8, 2, πρβλ. Εὐρ. 'Αποσπ. 700, Θουκ. 4. 9, Λυσ. 192. 30· ἐκ τῆς γῆς Θουκ. 1. 100:—οὕτως, ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθονί, κατελθόντες ἐκ τοῦ ἄρματος, 'Πλ. Γ. 265· ἵππων Ρ. 480· ἀπολ., Α. 618· ἀλλὰ παρὰ Δημ. 1408. 12 τὸ ἀποβαίνειν φαίνεται εἶναι δηλοῦν τὴν τέχνην τῶν ἀμφιππων, δηλ. τῶν ἀπὸ ἵππου εἰς ἵππον μεταπηδῶντων, ἴδε ἀποδάτης:—ἐν γένει: ἀποσύρωμαι, ἀφέρω, «τραβιῶμαι» ἀβάτω (ἐν ἀποβάς, ἀποσυρβίς ἐκ τῶν ἀβάτων τόπων, Σοφ. Ο. Κ. 106.

2) ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, ἀπέβησετο 'Πλ. Α. 428., Ε. 133, 'Αττ.· ἀπέβη πρὸς μακρὸν 'Ὀλυμπόν Ω. 468· πρὸς δώματα, κατὰ δώμα 'Οδ. Δ. 457, 715· μετ' ἀθανάτους 'Πλ. Φ. 298:—μετὰ γεν., ἀπ. πεδίων Εὐρ. 'Εκ. 142· ἀπὸ τῆς γάτης Ξεν. 'Ππαρχ. 1. 16:—ἐπὶ θανάτου, ἀπὸ δὲ φθίμενοι βεβαῖσι (ἐν τμήσει) Εὐρ. 'Ἀνδρ. 1021·

ἐπὶ ἐλπίδων, ἀποτυχάνω, διαψεύδομαι, ὁ αὐτ. Βάχχ. 909. II. ἐπὶ γεγονότων, ἀποβαίνω, καταλῆγω, τὰ ἐμελλε ἀποβήσεσθαι ἀπὸ τῆς μάχης 'Ηρόδ. 9. 66· τάναντία ἀπέβη, τὰ ἐναντία ἀπέβησαν, Πλάτ. Φίλ. 39Δ, πρβλ. Νόμ. 782Ε· ὅ τι ἀποβήσεται ὁ αὐτ. Πρωτ. 318Δ, κτλ.:—τὸ ἀποβήσανον κατὰ κράτος τάποβαίνον, τὸ ἀποτελεσμα, 'Ηρόδ. 2. 82, κτλ.· τὰ ἀποβαίνοντα. τὰ ἀποβάντα, τὰ ἀποτελέσματα, Θουκ. 1. 83, 2. 87, κτλ.· τὰ ἀποβήσμενα, τὰ πιθανὰ ἀποτελέσματα, ὁ αὐτ. 3. 38.

2) κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἐπιρρήματος ἢ ἄλλου προσδιορισμοῦ, σκοπέειν., τὴν τελευτήν κῆ ἀποβήσεται, εἰς τί δὲ καταλῆξῃ, 'Ηρόδ. 1. 32· ἀπέβη τῆπερ εἶπε αὐτῷ 86· ἀπ. κατὰ τὸ ἐν αὐτῷ 97· ἀπ. πορὰ δόξαν, ἀπ. τοιοῦτο ὁ αὐτ. 8. 4., 7. 23· τοιόνδ' ἀπ. τόδε πρᾶγμα Εὐρ. Μῆδ. 1419, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 1. 5, 13· οὐδὲν αὐτῷ., ὡς προσεβήχετο ἀπέβαιναν Θουκ. 4. 104, πρβλ. 3. 26· πῶς ἢ φῆμῃ δοκεῖ υἱὲν ἀποβῆναι; 'Ἀνδοκ. 17. 12.

3) ἀποβαίνω καλῶς, ἐπιτυχάνω, ἢ ὑπόσχεσις ἀπέβη Θουκ. 4. 39, πρβλ. 5. 14· ἐπὶ ἀνείρην, ἐπαλθόντων, 'Αριστ. Περὶ Μαντ. τῆς ἐν τοῖς 'Γγν. 1. 13.

4) οὕτως ἐπὶ προσώπων, μετ' ἐπιρρ., καταντῶ, γίνομαι, ἀποδιδέκνομαι (τοιούτος ἢ τοιούτος)· ἀπ. κοινοί, ἀποδιδέκνυται δίκαιος, ἀμερόληπτος, Θουκ. 3. 53· ἀπ. χείρους Πλάτ. Νόμ. 952D· φρενηντικοί ἀπ. 'Ιππ. Κνωκ. Πρωτ. 184· οὕτως ἐπὶ τραύματος, ἴσσιμον ἀπ. Πλάτ. Νόμ. 878C.

5) ὡσαύτως μετὰ τῆς εἰς., ἀπ. εἰς τὰ πολιτικά τοιοῦτοι, ἀποδιδέκνυται καταλῆξαι διὰ τὰς πολιτικάς ὑποθέσεις, ὁ αὐτ. Συμπ. 192Δ· ἐς ἀληθινὸν ἀνδρ., ἀπ. Θεόδωρ 13. 15:—καί, γ) ἐπὶ περιστάσεων κτλ.

ἀπέβη ἐς μοναρχίην, τὰ πράγματα κατέλκην εἰς μοναρχίαν, 'Ηρόδ. 3. 82· εἰς ἐν τὴν τέλεον Πλάτ. Πολ. 425C.

5) ἐν Πλάτ. Κριτ. 112B, ἐπὶ δικασίματος, μέγεθος μὲν ἦν πρὸς τὸν 'Ηριδανὸν ἀποδεχέμενος, διήκουσα, ἐκτεταμένη πρὸς., τῷ ἀποδεχόμενῳ ποδί, τῷ ὁποῖον ποδί, ἐν ἀντιπ. πρὸς τὸ: τῷ προδεδηκότι, 'Αριστ. περὶ Ζ. Παρ. 4. 9.

Β. Μεταβάτ., ἐν τῷ ᾧ, α' ἀπέβησεν, ἔκαμα τινα νὰ καταβῇ ἀπὸ τοῦ ἵππου, νὰ ἐβέλη ἐκ τοῦ πλοίου (ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ τὸ ἀποβιβάξω χρησιμεύει ὡς ἐνεστώς), ἀπ. στρατὴν 'Ηρόδ. 5. 63., 6. 107· ἐκ τῆς Ψυττάλειαν ὁ αὐτ. 8. 95.

II. ἐντεῦθεν ἐν τῷ καθ., τὸ ἀποβαίνονμενον σκέλος, τὸ οὗτω τιθέμενον σκέλος ὥστε νὰ μὴ φέρῃ τὸ βάρος τοῦ σώματος, ἀντιθέτως πρὸς τὸ ὑποβαίνονμενον, ἐφ' οὗ τις στηρίζεται, 'Ιππ. περὶ 'Αδρ. 819· πρβλ. Μοσχλ. 852 ἐν τέλει.

ἀποβάλλω: μέλλ. -βαλῶ, ῥίπτω ἀπ' ἐπάνω μου, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε (ἐν τμήσει) 'Πλ. Β. 183, πρβλ. Φ. 51· μετὰ γεν., ἀπορρίπτω τι, ἀπὸ φροντίδος ἄχθος., βαλεῖν Δισχύλ. 'Αγ. 165· ἀπ. ὁμιλίαν ὑπνον Εὐρ. Πάγχ. 692:—Μέσ., ἀπορρίπτω ἐπάνωθεν μου, ἀπεισορία, δυνάμιν βασιλέως 'Ἀνδοκ. 27. 12, 2) ῥίπτω, ἄρῳ, καταλείπω, 'Γγν. Ορ. εἰς 'Ερμ. 388, 'Ηρόδ. 3. 40, κτλ.· ἀπ. τὴν ἀσπίδα 'Αριστοφ. Σπ. 23, κτλ., 'Ἀνδοκ. 10. 22, Λυσ. 117, 5, κτλ.· ἥτις ἀνδρὰ τὸν πάρος ἀποβάλλουσ' ἄλλον φιλεῖ Εὐρ. Τριφ. 663· πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 151C, κτλ.· ἀπ. τὰ κέρατα, τὰς ὀπλὰς, κτλ., ῥίπτω, ἀλλᾶσσω, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 2. 1, 37., 8. 23, κ. ἄλλ.:—Μέσ., Πλάτ. Νόμ. 802B· ἀπλῶς μὲν γὰρ οὐδεὶς ἀποβάλλεται ἐκ τῶν, οὐδεὶς ἀπορρίπτει ἀπλῶς εἰς τὴν ὕλησσαν ἐμπροσθέντα ἐκ τοῦ πλοίου (ἐπὶ τρικυμίας), 'Αριστ. 'Πρ. Ν. 3. 1, 5· ἀπ. τὸν εἰλέοντα Θεόδωρ. 11. 19:—Παθ., ἀποδύσει τῆς τυραννίδος Πλουτ. Δίωνος καὶ Βρυῶντος Σόχρ. 3, πρβλ. Ὀξιδιότης:—πρωτῶ σχεδὸν χάρισμα, πρωτῶ λαν εὐθηνά, Ξεν. Οἰκ. 20. 28.

3) χάνω, Δατ. jaculam facere rei, τὴν τυραννίδα 'Ηρόδ. 1. 60· τὰ πατρῶα, τὸν στρατὸν, τὴν κεφαλὴν ὁ αὐτ. 3. 53., 8. 65, κ. ἄλλ.· βιοστὰν Σοφ. 'Αποσπ. 520· τὴν οὐσίαν 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 84, Πλάτ., κτλ.· τὰ θυτὰ 'Ἀντιφῶν 115. 25, κτλ.· ἀντὶ τοῦ κτῆσθαι, 'Ισοκρ. 128Δ, 'Αριστ. Πολιτικ. 4. 4, 24· ἀπ. δόξαν, τέχνην ὁ αὐτ. περὶ Ψυχ. 3, 3, 15:—Μεταφυσ. 8. 3, 3, κ. ἄλλ.· ἀπ. τι ὑπὸ τινος Ξεν. Συμπ. 4. 32· οὕτως, ἐπὶ προσώπων, ἀπ. πολλοὺς τῶν στρατιωτῶν Θουκ. 4. 7· τὸν εὐεργέταν Εὐκ. 'Πρ. Μαιν. 878.

4) ῥίπτω ὅπως, ἐκβάλλω, ἀποβάλλω, Πλάτ. Νόμ. 630D, ἐκτίθωμι, ἀποτίθωμι, ἐκβέτω, ἐπὶ βρέφους, αἱ ἀποβάλοι παιδίων Νουμ. Γόρτιν. Κρήτης [V] IV.

ἀπὸβάττω, τὸ, ὕδωρ ἢ ἄλλο τι ὑγρὸν ἐντός τοῦ ὅπου ἰδὼν πεπυρακτωμένους σίδερος ἢ ἄλλο μέταλλον, ἢ ἄλλο πρᾶγμα, Σχόλ. εἰς Νικ. 'Αλεξίφ. 51.

ἀποβαπτίζω, καθιστῶ τινα ἀβάπτιστον, ἀφαιρῶ τὸ βάπτισμα αὐτοῦ, τὸν «εὐεβοφτίζω», κτλ. Θεόδ. Σουῖδ. α. 516C.

II. Μέσ., ἀναδύομαι μετὰ τὴν καταβύθισιν, «εὐεβολιάζω», ἐπὶ πλοίου, 'Γγν. ἐν 'Ἀνεκδ. Βοασσ. τ. 3. σ. 68 f.

ἀποβάπτω: μέλλ. ψω, βυθίζω τὴν εἰς ὕδωρ ἢ ἄλλο ὑγρὸν, «βουτῶ» ἀπ' ὧν ἐβόψεν ἐνωτον (ἐν τμήσει) 'Ηρόδ. 2. 47· ἀποβάψαντες ἐκ τῆς κύλικα ἀκινάκεια καὶ εἰστούς καὶ σάγαριν ὁ αὐτ. 4. 70· εἰς ποταμὸν τὰ γινόμενα 'Αριστ. Πολ. 7. 17, 3· λῖθον ἐν εἰνῷ ἀποβάψαντες πίνουσιν ὁ αὐτ. 'Ιστ. Ζ. 8. 29, 3· φαρμάκων τοὺς διστοὺς ὁ αὐτ. περὶ Θουκ. 141:—μεταφ. ὥσπερ., ὁ Ζήνων ἐλεγεν ὅτι δεῖ τὸν φιλόσοφον εἰς νοῦν ἀποβάπττοντα προφέρεσθαι τὴν λέξιν Πλουτ. Φωκ. 5:—Παθ., ὅστις

γεῦσιν ἔχει, διὰ τῆς ἀπογεύσεως τῶν παθῶν καὶ τὸ λεγόμενον ἄκρῳ δακτύλῳ Πλάτ. Πολ. 354b, Θεαιτ. 147c, Σεν. Κύρ. 1. 3, 4· ἄλλ' ἐκαστοῦ μικρὸν ἀν' ἀπεγεύεθ' ὥσπερ παρθένος Μιλήσια Εὐθύου. ἐν «Καμπύλωνι» 4, II, ἐνεργ. ἀπογεύω, δίδω τόσον μόνον ἐκ τινος πράγματος ὅσον ἀρκεῖ νὰ λήθῃ τις γεῦσιν τοῦ διδομένου, Π. 4. 3 (39) ἀντίθ. τῷ ἀποπληρῶ· σὺμπλητρον ὁστέον μῆτε μόνον ἀπογεύοντας αὐτοὺς μῆτε ἀποπληροῦντας Ἰπρόδ. (Ἰατρός) παρὰ Μιλήθ. σ. 78.

ἀπογεφυρῶ, ἀποκλίνω ἐκ χωμάτων, ἐγείρω προγέματα ὅπως ἐμποδίσω εἰσροὴν ὑδάτων, ἀπογεφυρῶσαι τὴν Μέμφιν Ἰπρόδ. 2. 99, πρβλ. γέφυρα.

ἀπογυρᾶσθαι, γίνομαι γέρων, γηράσκω, ὠλεσθαι. 819, ὁ μὲν γ' (ἀνθρώπος) ἀπογυρᾶσκων ἀνδρὸς γίνεται. οἶνον δὲ τὸν παλαιτάτον οπουδάλομεν Ἰππ. Δφ. 124b· ἀπογυρᾶς, μετ' ὧ. ἀορ. (ἴδε γηράσκω), πιθάνη γραφή ἐν Ἀλέξανδρ. Ἀδριαν. 15· ἀλλ' ἀπεγύρασα ἐν Θεοφρ. Ἰστ. φ. 7. 19, ὁ ἐπὶ ἀμπίλῳ, ὅσσοι δὲ καὶ ἀπογυρᾶσκοντι, ἐκλείπεισιν ἕνεκα γήρας, Ἰπρακλειτ. Πίνακ. ἐν τῇ Συλλογ. Ἐπιγρ. 5774. 170.

ἀπογύγνομαι, ἴων. καὶ παρὰ μεταγεν. Ἀστ. -γύννημαι (μέλλ. -γυνήσονται) εἶμαι μακρὰν ἀπὸ .., δὲν ἔχω μέρος ἐν τινί, τῆς μάχης Ἰπρόδ. 9. 69· τῶν ἀμαρτημάτων Θουκ. 1. 39.

II, ἀπολ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πρὸσγίγνομαι, Πλάτ. Τιμ. 82B, Νόμοι 850A· ἀπεγίγνετο οὐδέν .., προσεγίγνετο δὲ Θουκ. 2. 98· καθόλου, εἶμαι μακρὰν, ἀποσιζῶ, Ἀναψών 118. 24, Πλάτ. Φαίδων 69B, Δημ. 98. 24· ἀπὸ τινος Ἀλκίβ. 44. 42· ἐπὶ νόσων, ἀντιτίθεται τῷ προσπύεσθαι, Ἰππ. 302. 33.

2) ἴδιος ἐπὶ θανάτου, τοῖσι ἀν' ἀπογίνεσθαι ἐκ τῶν οἰκίων ἀνθρώπων, ἀποθνήσκει, Ἰπρόδ. 2. 85· καὶ μόνον, ἀπογενέσθαι = ἀποθάνειν, ἀντίθ. 138, Θουκ. 5. 74· οἱ ἀπογενόμενοι, οἱ ἀποθνήσκοντες, Θουκ. 2. 34· τὸν ὕστατον ἀλεῖ ἀπογενόμενον τῶν βασιλέων, τὴν αὐτὴν τελευτᾶν ἀποθνήσκοντα τῶν βασιλέων, Ἰπρόδ. 6. 58· ὁ ἀπογινόμενος, ὁ ἀποθνήσκων, ὁ αὐτ. 5. 4, Θουκ. 2. 51, πρβλ. Ἰπρόδ. 3. 111.

3) ἀπέρχομαι, ἀπόλλυμαι, πορευομένην δὲ αὐτῷ ἀπεγίγνετο μὲν οὐδὲν τοῦ στρατοῦ εἰ μὴ τί νόσῳ, οὐδεὶς τῶν στρατιωτῶν ἀπώλλυτο ἢ ἀνεχώρει ἀπὸ τῆς ἐκστρατείας, εἰ μὴ τις ἀπίθνησκε νόσῳ (Δούκας) Θουκ. 2. 98· ἀντίθετον τῷ ἐκθλασθῆναι, Παιστ. 5. 12, 1.

III, φθάνω εἰς .., ἀπ. δωδεκάτοιο Ἰππ. 1122E. IV, κατακτείνω, γίνομαι, ἀποθνήσκω, Ἀστ. αναδο, σκληρὸς ὁ π. αὐτόθι ὁ νυθροὶ ἀπ. ὁ αὐτ. Προφρ. 77. V, ἀπ. τὸ ἔκτον μέρος εἰς τριῶν καὶ ἅμα, μεταβαίνει εἰς .., ἢ καταναλίσσεται πρὸς σχηματισμὸν .., Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 6, 5.

ἀπογεγνώσκειν, ἴων. καὶ παρὰ μεταγ. Ἀστ. -γυνώσκω (μέλλ. -γνώσονται) — ἐγκαταλείπω σχέθον τὴν ἢ τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ πράξω τι, ἐπεὶ δ' ἐπὶ τῇ τάφρῳ οὐκ ἐκώλυε βασιλεὺς τὸ Κύρου στρατεύμα διαβαίνειν, ἔδοξε καὶ Κύρῳ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπεγνώσκειν καὶ τοῦ μάχεσθαι (διάφ. γραφ. τὸ μάχεσθαι) Σεν. Ἀν. 1. 7, 19, πρβλ. Πολύδ. 1. 29, 5, κτλ., ἀπ. τὸ πορεύεσθαι Σεν. Πολύδ. 7. 5, 7· ἀπ. διώκειν Ἰλλων. Ἀντών. 34· πρβλ. Θησ. 6· ἀπ. μὴ βροθῆν, ἀπορρίπτω νὰ μὴ βοήθῳ, Δημ. 193. 5.

II, μετὰ γεν. πράγμ., ἀπελπίω, εὐρίσκω· ἐν ἀπογνώσει, χάω πᾶσαν ἐλπίδα, τῆς ἐλευθερίας Λυσ. 195. 7· οὐδενὸς χρή πράγματος τὸν εὐπονοῦνθ' ὅλως ἀπογνώσῃ ποτε Μενανδρ. ἐν «Δυσκόλῳ» 5· ἀπολ., εἶμαι ἐν ἀπογνώσει, ἐν ἀπελπισμῷ, Δημ. 37. 28, 52. 18 (ἐνθα τινὰ τῶν χειρογράφων ἔχουσι τὴν προσθήκην αὐτῶν), Βαέρ. 43. 18· καὶ μετ' ἀπαρ., αἰρήσειν ἀπ. Ἀρρ. Ἀν. 3. 20, 3, Λουκ. κλ.

2) μετ' αἰτ., ἐγκαταλείπω τι ὡς ἀπεγνωσμένον, χάω πᾶσαν ἐλπίδα περὶ αὐτοῦ, οἱ μὲν γὰρ ἀπεγνώκασι τὴν σωτηρίαν Ἀριστ. Πρ. Ν. 3. 6, 11· τὰς πρεσβείας Πολύδ. 5. 1, 5, κ. ἄλλ., τὴν ἐλπίδα, τὴν πίστιν, κτλ., ὁ αὐτ. 2. 35, 1, κτλ., ἀπ. τι ἀπὸ τῶν παρόντων Ἀππ. Ἰστ. 37· — οὕτω μετ' αἰτ. πρῶς, Δημ. 69 ἐν τέλ.· ἀπ. αὐτὸν Πολύδ. 22. 9, 14· — Παθ., εἶμαι ἀπεγνωσμένος, ὥστε πανταχῇ τὰ παρ' ὑμῶν ἀπογνωσθῆναι Δημ. 358. 13· ἐλπίς Διον. Ἀλ. 5. 15· ἐλευθερία Λουκ. Τυραννικ. 6· πρὸς ἀπεγνωσμένης ἐλπίδας Πολύδ. 30. 8, 3· ὑπὸ τῶν ἱατρῶν ἀπεγνωσμένος, ἀποφασισμένος, Πλουτ. Περικλ. 13· καὶ Ἰπρόδ. -νως, ἐν ἀπογνώσει, ὁ αὐτ. Νικ. 21.

6) ἀποκινῶ, ἀπορρίπτω, τι Ἰππ. 20. 14· τινὰ Δίων Κ. 73. 15. III, ὡς δικανικὸς ὅρος, ἀρνοῦμαι νὰ δεχθῶ κατηγορίαν, ἀπορρίπτω, γραφὴν, ἐνδειξίν Δημ. 605. 15, 1327. 8, ἐντεῦθεν, 2) ἀπ. τινός (ἐν. δίκην ἢ γραφὴν) ἀπορρίπτω καταγγελίαν εἰσαγομένην ἐναντίον τινός, ὅ ἐ. ἀρνοῦμαι τὸν ἀνθρώπον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ καταγίγνομαι τινός, Δημ. 1020. 14, πρβλ. Δισκλίν. 29. 6, κτλ., ἀπ. τί τινος Ἰσαίας 54. 20· οὕτω μετ' ἀπαρ. ἀπ. τινός μὴ ἀδικεῖν, κηρύττω αὐτὸν ἀδικοῦν ἀδικίας, Λυσ. 95. 4· — ἄλλ' ὡσαύτως, 3) ἀπ. (ἐν. τῆς δίκης ἢ τῆς γραφῆς), ἀπαλλάσσω τινὰ τῆς κατηγορίας, κηρύττω αὐτὸν ἀδικοῦν, Δημ. 539. 3· οὐκ ἀπέγνοι τῆς δίκης, ἀκολουθοῦμενον ὑπὸ τοῦ καταγινώσκειν, ὁ αὐτ. 913. 22, κτλ.

ἀπ-ο-γνῶ, μέλλ. -γνῶ. (ἦγκας) ἐξογκοῦμαι. ἦν δὲ ἐν τῇ βίῃ πολὺπος ἐγγίνεσθαι, οἷον πρῆγμα πνέσται τε καὶ ἀπογνέει Ἰππ. 517. 28.

ἀπογλυκόμεναι, παθ. ὑποφέρω ἐκ γλυκύματος τῶν ὑδατῶν.

μῶν, Πλουτ. Τιμολ. 37· Ἀπεγλυκωμένος εἶναι τὸ ὄνομα καὶ μάλιστα τινός τοῦ Ἀλκίτιδος (Κωμ. Ἰλλ. τ. 3, σ. 389).

ἀπογλυκύωσις, εως, ἢ, ἢ γένεσις γλυκύματος ἐν τῷ ὄρεθλῳ, Δισκλ. 1. 64.

ἀπογλύφω, ἀπελίσσω, ἀπαλείφω, «γλύφειν δὲ τὴν κοιλίαν ἐκ τῆς καὶ ὡς λιδοτέρων ἐστὶ τοῦ γράφειν κατὰ τὴν ἐκφώνησιν ἐξηκῶς καὶ ἀλλὰ τοῦ, καὶ ἐπὶ λογικῆς τινος γραφῆς ἔστιν ὅτε τίθεται. ὡς ὅλοι παρὰ Πανσωνία τὸ τὸν ἄνδρ' ἀπωσάμην τε κάπεγλαφόμην, ὅλοι ἀπὸ τῆς καὶ ἀπὸ τῆς ὡς ἀπὸ βελίου» Εὐστ. Ὁδ. σ. 1501, 13, Α. Β. 420, 22.

ἀπογλύπτω, ὡν, ὁ μικροῦς ἔχων γλύπτους, Ἀστ. Περικλ. Σουῖδ. ἐν λ. λίστοι.

ἀπογλυκάνω, μέλλ. -γνῶ, καθίσταμι τι γλυκύ, Ἀδριαν. 1. 40· ἀπεγλυκασμένος Δίφλ. Σίγν. παρ' Ἀθην. 55B.

ἀπογλύφω, ἢ, μέρος ἀποδεσθῆναι, ἀπορριπθῆναι, Ἀλκίβ. Τραλλ. 3, σ. 208.

ἀπογλύφω, [ῶ] ἢ μέλλ. -φω, ἀποεῖμι, γλύφω ὄρεθρῳ, ἀπολείπω, Ἀστ. Χρον. Νόμοι. Θεραπεύτ. 1. 2, Ἀλκίβ. 3. 60, — «απὸ κῆλιν δὲ ἐστὶ κυρία· τὸ τὸν κύνα πεινῶντα τὰ λεπτὰ τῶν σαρκῶν τοῦ ὁστέου ἀπογλύφειν» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 483. Πρβλ. τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ γλύφω κύνκαλα.

ἀπογλύπτω, ἀραιῶ τὴν γλῶσσαν τινος, καθίσταμαι αὐτὸν ἔλαλον ἐν τῇ παθί, ὡς ἀστόμοις οὖσι καὶ ἀπεγλωττισμένοις Λουκ. Λεβρ. 15.

ἀπόγονος, ἢ, (ἀπογεννώσκω) ἀπόγονος, ἀπτελισμός, καὶ τὰ πλεῖστα ἐμπρήσαντες, ὅπως ἀπόγονοι ἢ τοῦ ἄλλο τι ἢ κρατῶν τῆς γῆς Θουκ. 3. 85.

ἀπογονῶμων, ὡν, ἐπὶ ἱππων, = ἀγνῶμων, λιπογνώμων, Παιγλ., Σουῖδ.

ἀπογωνισιρᾶχέω, ἵππεταμ. ἀντὶ τοῦ γωνισιρᾶχέω, Ἰππ. 1292. 50.

ἀπόγονος, εως, ἢ, = ἀπόγονος, ἀπτελισμός, τοῦ βίου Διον. Ἀλ. 1. 81, Ἀρετ. π. Δίτ. Ὁδ. Παθ. 2. 2, Λουκ. Ἰνύκν. 17.

ἀπογωνιστέον, ῥηματ. ἐπὶ τοῦ ἀπογεννώσκειν, δὲ ἀπογινώσκω, οὐκ ἀπογινώσκον τὰς ἐλπίδας Φίλων 1. 455· διὰ ταῦτα ἀπογωνιστέον τοῦ κοινού ἀπασὶ νόμους γενέσθαι Σουῖδ. 154L.

ἀπογνώστως, ὡν, ὁ, ἀπογινώσκων, ὁ ἀπτελῶν, «ἀέλιπτος» Ὑσυχ.

ἀπογινώσκω, ἐπὶ πρ. μετ' ἀπογνώσκειν, ἐν ἀπγνώσει, Ἀρρ. Ἐπικτ. 3. 1, 21. Τὸ ἐπὶ τοῦ -εἰς, ὅ, ὡν, εὐρεται παρ' Ἰω. Δαρμάκ. τ. 1, σ. 197B.

ἀπογομῶ = ἀπογέμω, «εξορτύνω», Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 643B. ἀπογομφίω, ἐκβάλλω τοὺς γόμφους, «εκαρπύνω», Σηλ. διακρίνεται εἰς τεμάχια, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὰς (τὰς ναῦς) κατατεμνέειν καὶ ἀπογομφῶν Νικήτ. Χρον. 210C.

ἀπογυνή, ἢ, = ἀπογεννώμενος, ἢ μεταγενεσθεῖρα γενεά, Γλωσσ.

ἀπόγονος, ὡν, ὁ γεννηθείς ἢ καταγεγεννημένος ἐκ τινος, ἀπόγονος ὡς καὶ νῦν, Ἀστ. οἰκονομίας, Γλαύκου νῦν οὐτε τι ἀπόγονόν ἐστι οὐδὲν οὐτ' κτλ., οὕτε τι ὑπάρχει νῦν καταγόμενον ἀπ' αὐτοῦ οὕτε κτλ., Ἰπρόδ. 6. 86, 4· ἐν τῇ πληθ., ἀπόγονοι ὁ αὐτ. 1. 7, 4. 148, κ. ἄλλ., Θουκ. 1. 101· αὐταὶ γὰρ ἀπόγονοι τῶν· τέκνα σου, ἐκ οὗ γεννηθεῖσαι, (ὁ Jebb ἔχει: σὰ τ' εἰς) ὅρ' ἀπόγονοι καὶ καὶ ἄλλοι ἐκδοται ἄλλως) Σαρ. Ο. 15. 534· — ἢ ἀπὸ τοῦ γεννηθέντος ἀπόγονος ἐν κατῴσῃ τάξει διακρίνεται διὰ τακτικῶν ἁρίτων, πῆμιτος ἀπόγονος αὐτοῦ Ἰπρόδ. 7. 150, Θεοδόμου δὲ Ἀριστῶν ἀπόγονος ἔδδομος Παιστ. 4. 15, 3. Πρβλ. Ἀμμών. ἐν λίστῃ ἔκγονος.

ἀπογορᾶξω, ἀραιῶ τὸ ἐπιπολεῖον πετηγὸς μέρος τοῦ γάλακτος, τὸ Τουρκιστὶ «καλμάκιν» λεγόμενον, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξ. 91.

ἀπογραφῶς, εως, ὁ, πληθ. ἀπογραφῆς, οἱ ἀπαρτιζόμενοι καὶ ἀποσημαζόμενοι καὶ εἰσπραττόντες τοὺς φόρους, «ἀπογραφῆς ἐστὶν ἢ ἀπαρτίθης καὶ ἀποσημασίας τῶν ὑπαινομένων εἰσφορῶν ἐκαστοῦ τῶν πολιτῶν, καὶ ἀπογραφῆς οἱ αὐτὴν ποιοῦντες καὶ τοὺς μὴ βουλομένους εἰσφέρειν εἰσάγοντες εἰς τὸ δικαστήριον» Σχόλ. εἰς Πλάτ. Νόμοι. 8. σ. 454, Συλλογ. Ἐπιγρ. (Προσθήκαι) 49446.

II, ἐν Συνεπ. 122D, πιθανῶς σημαίνει κατάσκοπον.

ἀπογράφω, ἢ, καταγραφῇ· κατάλογος κτημάτων, κτηματολόγιον, καὶ πινὰς φορολογικῆς, ἀπογραφῆς ἀπάντων γενομένης Πλάτ. Νόμοι. 74011, 840C, Δημ. κτλ. τῶν πεντηκοστολόγων ὁ αὐτ. 909, 10· ἀπ. τῆς οὐσίας Συλλογ. Ἐπιγρ. 123. 14· ἐξηρῶν αὐτόθι (προσθήκαι) 1997C· κατάλογος χρημάτων ἀνηλθόντων μὲν εἰς τὴν πόλιν (ἀν κατακτασμένων δὲ ὑπὸ πολιτῶν, Λυσ. 148. 25, Δημ. 467. 8, κτλ., πρβλ. λεξ. Ἀρχαιολογ. 2) κατάλογος τῶν εἰς φορολογίαν ὑποκειμένων, τὸ Ῥωμαϊκὸν censum, Εἰσαγρ. κ. Λουκ. 8', 2· τὴν ἀπ. τῶν χρημάτων ποιεσθῆναι = τοὺς φόρους τᾶς οὐσίας Πλουτ. Ἀριστ. 441· ἀρατολογικὸς κατάλογος, Πολύδ. 2. 23, 11· — καὶ τοὺς, εἰς αὐτοῦ παρὰ Πυθαγόρειους = φόρος.

3) καθόλου, οὐκ ἐξ ἀπογραφῆς, ἐκ γραπτῶν καταλόγων, Σουῖδ. ἐν «Ἐγλείων» μέναι 1. 35. II, ὡς Ἀστ. δικανικὸς ὅρος, ἀντίγραφον ἀπακηρύξεως· γενομένης ἐνώπιον ἔρχοντος, κατάθεσις, Λυσ. 113. 30, 181B.

Νόμος παρὰ Δημ. 941. 14· ποιεῖσθαι ἀπογραφὴν = ἀπογράφειν Δημ. 1240. 4· τινὸς κατὰ τινος, Ἀνδοκ. 4. 19· πρὸς. Ἀριστοφ. ἐν λίσσει.

ἀπογράφος, ον, ἀντιγραφόμενος, ὡς οὐσιασ., ἀπόγραφος δ, ἀντίγραφον, Διον. Ἀλ. περὶ Ἰσίδου 11. Διογ. Λ. 6. 84· ὡσαύτως ἀπογράφον, τὸ, Κικέρ. πρὸς Ἀττ. 12. 52, 3.

ἀπογράφω, [ᾱ]· μέλλ. -ψω, καταγράφω, ἀντιγράφω, καὶ ἐν τῇ μέσ, τύπω, βάλῃμι τινά· νὰ μοι κάμῃ ἀντίγραφον, νὰ ἀντιγράψῃ τι· ἐμὲ, Πλάτ. Νόμοι. 156A, Πλούτ. 2. 221B· μεταγράφω, ἐνέμωστα Πλάτ. Κριτ. 113B.

II. καταγράφω ἐν καταλόγῳ, εἶδος ἐν ἑκάστῳ.. ἀπέγραφον οἱ γραμματισταὶ Ἡρόδ. 7. 104· μέσ· ποιοῦμαι καταγραφὴν πρὸς ἐμὴν χάριν, ὁ αὐτ. 5. 29·—Παθ. ἐγγράφωμαι, καταγράφωμαι, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Πλάτ. Νόμοι. 914C, πρὸς Μένανδ. ἐν «Κεκυρμένῳ» 1· πρὸς τὸν ἀρχόντα Ἰσίδου 60. 34· πρὸς. συναπογράφωμαι.

2) Μέσ· ὡσαύτως, καταγράφω πρὸς χάριν μου, τὰ ἔεσα Ἡρόδ. 2. 145, 3. 136, Πλάτ., κτλ.

3) Μέσ· ὡσαύτως, εἶδω τὸ ἀνὸρά μου, ἐγγράφωμαι ἐν τῷ καταλόγῳ, Λυσ. 172. 1· πρὸς τὸν ταξιάρχον εἰς τὴν τάξιν Ξεν. Κύρ. 2. 1, 18· ἔξωστὸι τοῖς ἀπογραφόμενοις ἐκκλησιάζειν Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 13, 3· ἀπογράφω ἐμπέλομαι (ὅ ἐ. εἰς πελοτροφίαν) (Κεῖλ) Ἐπιγρ. Δελφ. 4· αὐτὸς, εἰς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας ἀπογραφάμενος πυγμὴν ἢ πογκράτιον, ἐγγράφει διὰ... Πλούτ. 40. 6, 8, (ἀπογραφάμενος πυκτικῆς Ἀνθ. Π. 11. 75)· ἐπὶ στρατηγίᾳ ἀπ., ἐγγράφωμαι ὡς ὑποψήφιος διὰ τὴν στρατηγίαν, Πλούτ. Σύλλ. 5· ἐγγράφωμαι ὡς πολίτης, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 13, 3.

III. ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, 1) ἀπ. τινά, ἐγγράφω

τινὸς τὸ δόγμα ὅπως εἰσαγάγω κατηγορίαν κατ' αὐτοῦ, εἰσάγω, παραδίδω ἀντίγραφον τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας, Ἀνδοκ. 2. 46, κτλ.·—καθόλου, καταμνήσκω, ἀπομνήσκω τινά, Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 11· μετ' αἰτίας, καὶ ἀπαρ., Λυσ. 111. 2·—Μέσ., ἐγγράφω τὸ δόγμα μου ὡς κατηγοροῦ, ἐγκαλῶ, Ἀντισφών 145. 29 κξξ· ἀπ. ἀπογραφὴν Δημ. 1043 ἐν τέλ. ἐπὶ τοῦ ἀρχόντος πρὸς ἐν γίνεται ἡ καταγγελία, ἀπογράφω τὴν δίκην Ἀντισφών 140. 13, κτλ.· ἐν τῷ παθ., ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου προσώπου, ἀπ. φόνου δίκην ὁ αὐτ. 145. 32, Λυσ. 108. 25, κτλ.

2) εἰσάγω, εἶδω κατάλογον, ἐν ᾧ ὑπάρχει καταγεγραμμένη ἡ περιουσία, περὶ ἧς ὑπάρχει ἰσχυρισμὸς ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν πολιτείαν, ἐνῷ κατακρατεῖται ὑπὸ τινος πολίτου, Λυσ. 148. 26, κτλ., πρὸς Δημ. 1246. 7. 20· ἀπ. οὐσίαν τινὸς ὡς δημοσίαν οὐσίαν ὕπερ Εὐδελίπου 43, πρὸς Δημ. 752. 7·—καθόλου, εἰσάγω κατάλογον ἢ καταγραφὴν περιουσίας, τὸ πλῆθος τῆς αὐτῶν οὐσίας Πλάτ. Νόμοι. 754D· τὰ χωρεῖα, τὰς οἰκίας, τὴν οὐσίαν Δημ. 609, ἐν τέλ. 1015. 10·—Μέσ., ἐνεργῶ ὥστε τοιοῦτος κατέλθῃ νὰ εἰσαχθῇ, φροντίζω ὥστε νὰ γείνη τὸ τοιοῦτο, Λυσ. 120. 44, κ. ἄλλ· ἀπογράφω ἀπογράφωσθαι Δημ. 1043 ἐν τέλ., πρὸς Ἰσίδου 67. 23, κ. 75· τὴν ἀπόλειψιν οὗτοι πρὸς τὸν ἀρχόντ' ἀπεγράφαντο Δημ. 808. 17.

6) ὡσαύτως μετ' αὐτ. προσ., ἀπέγραψε ταῦτα.. ἔχοντα αὐτόν, ἐγγράφως ἀνεγνώρισεν ὅτι εἶχεν εἰς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ... ὁ αὐτ. 817 ἐν τέλ., πρὸς 828. 15·—ἐν τῷ παθ., καταγράφωμαι ἐν τῷ καταλόγῳ [τῶν χρητῶν], ὁ αὐτ. 791. 24. Πρὸς ἀπογραφὴν καὶ Αἰλ. Πυροσφ. 255. ἀπογυῖω, ἐκλύω, μὴ μ' ἀπογυῖωσθαι, «ἀπογυῖωσθαι, οἷον ἐκλύσθαι μου τὰ μέλη» (Σχόλ.), Π. Ζ. 265, πρὸς Ἀθην. 10B· γράφεται καὶ ἀπογυῖω, παρὰ Βούλ.

ἀπογυμνάζω· μέλλ. -άσω, ἐκγυμνάζω καλῶς, ἐξοκῶ, ἀπογυμνάζω, ἐντέλῳ ἀπεκδύω, γυμνῶναι τινά, κυρίως ἀφαιρῶ τὰ ὄπλα αὐτοῦ, ἀφοπλίζω, ὅθεν ἐν τῷ παθ., μὴ σ' ἀπογυμνῶ· βέντα κακὸν κοῖ ἀνήνορα θεῖη Ὀδ. Κ. 301· μὴ δ' ἀπογυμνῶσθαι, μὴ νὰ ἐκθέσθαι γυμνὸν τὸ σῶμά σου (ἐνεκα φυσικῆς ἀνάγκης), Πλάτ. Ἐργ. κ. Π. 728·—Μέσ., γυμνῶναι ἑμαυτὸν, «εὐγυμνῶνται», Ξεν. Ἀπομν. 3. 4, 1· ἀπογυμνῶσθαι τὰ ἰμάτια Ἀριστ. Πρὸς 1. 55, 3.

2) μεταφ., ἀνοίγω, ἀποκαλύπτω, ἀναπτύσσω, Πλουτ. 4. 22, 4, κτλ.

ἀπογυμνῶσθαι, εὖ, ἐντέλῳ γυμνῶσθαι, Πλούτ. 2. 751F.

ἀπογυμνάζομαι, παθητικ., γίνεσθαι γυμνῶδες, Φωτ. Βιθ. 459. 11.

ἀπογυμνάζω, εὖ, ἐντέλῳ γυμνῶσθαι, Πλούτ. 2. 987F.

ἀπογυμνάζομαι, παθ., γίνεσθαι γυμνῶδες, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 16, 4.

ἀποδάκνω· μέλλ. -θήξομαι, ὁδῶ, -εἰδάκνω·—ἀποδοῦναι διὰ τῶν δόνων, ἀρτου δὲς ἢ τριῶν ἀποδοκῶν Ἀριστοφ. ἐν Ἀδελφ. 1·—Παθ., μὴλὰ ἀποδοθήμενα, «οὐδ' ἀπαρμένεα», Λυσ. Τέξ. 13·—ὡσαύτως μετ' αὐτ., αὐτῇ (ἢ Ἀέαινα) τὴν αὐτῆς γλῶσσαν ἀπέδωκεν, ἀπέκρινεν διὰ τῶν δόνων, Πολύβ. 8. 45.

2) ἀπολ., δάκνω, τρώγω, «χρυσάκνω», ἀποδάκνειν ὁδῶς Κρατῖνος ἐν «Πλούτοις» 1, πρὸς Ξεν. Συμπ. 5. 7·—Παθ., δάκνῃσθαι ἢ κινεῖσθαι τὴν γλῶσσαν ὑπὸ δριμυτίας τινὸς ἢ ἡλικτικῆς οὐσίας, Ἀριστ. Πρὸς 31. 9.

ἀποδακνύειν, ὅ, ὅν, ὁ προκαλῶν δάκρυα, κολλύρια Κάσσι, Πρὸς 181·—ὡσαύτως, ἀποδακνύειν, ὅ, ἐκροῇ δάκρυα, αὐτ.

ἀποδακνύω [ῶ], δάκρυον περὶ τινος, χάρις δάκρυα, κλάινω, καὶ νῦν ὡς γεννησιώως με ἀποδακνύει Πλάτ. Φαίδρον 116D· ἀπεδάκνυσε τὴν ἀνάγκην, ἐκλάσσειν ὅτι εὐρήσῃ εἰς τὴν ἀνάγκην (νὰ συλῇ τὰ ἱερὰ), Πλουτ. Σύλλ. 12. 2) ἀπεδάκρυσα νῦν γυναικὴν ἐμὴν, ἐδάκρυσα ἐναντίον τῆς γυναικὸς μου, χωρίς δὲλ. νὰ ἔγω ὄνομα· πρὸς νῦν, Ἀριστοφ. Σπ. 983. 3) χέω δάκρυα προσηλθὲντα ἐκ δριμύτος φαρμάκου ἢ κρομμύου, Ἀριστ. Πρὸς 31. 9· εἶδον αὐτὸν ἐγκεχρισμένον, ὡς ἀποδακρύνει τῷ δριμύει φαρμάκῳ Λυσ. Περσ. 45. 4) ἐπὶ δένδρων, δάκρυα, στάζει κόμμι, κτλ.· τὰ εἰρημένα δένδρα πίονα ἔχει τὴν φύσιν, ὥστε πλῆτταν ἀποδακρύνειν καὶ ρητίνην Πλουτ. 2. 610D.

II. παύω· δάκρυον, Ἀριστοφ. παρ' Ἀθην. 632B· ἀποδακρύνει· οὐ σημαίνει τὸ δάκρυνται, ἀλλὰ τὸ παύσασθαι δάκρυνται· Α. Β. 427, 20· πρὸς. ἀποδοκνύομαι, ἀπαλγέω.

ἀποδαπανᾶω, δαπανῶ ἐπὶ ματαίῳ, «ἀποπον τὸν τροφῆς καιρὸν εἰς τὸν τῆς φρεσδοτικῆς ἀποδαπανᾶσαι» Matthaei Med. 131.

ἀποδάπτω· μέλλ. -ψω, ὀποδάνω, ἀποδοῦναι διὰ τῶν δόνων, «ὀποδᾶναι· ἀποδοῦναι» Πλούτ.

ἀποδαρθῶ· μέλλ. -δαρθῶμαι· ὁδῶ, -εἰδαρθῶ, καὶ ἐν Θεμιστίῳ 91A· -εἰδαρθῶ·—κοιμῶμαι ὀλίγον, Πλουτ. Δίων 26· «ἀποδαρθῶν» ἀποκοιμᾶται Πλούτ. ἀποδαρθεῖν ἀνελθόνειον ὕπνον, Α. Β. 349, 8, ὡς ἐν λ. ἀνελθόνειος.

II. ἐξεγερῶμαι τοῦ ὕπνου, ἐξυπνῶ, Αἰλ. π. Ζ. 3. 13.

ἀποδαρῶ, ὁ, πρόβλεψος τῶν πτηνῶν, Γλωσσ.

ἀποδάσκειν, τὸ, μέρος, «ἀποδάσκειν καταθέσθαι τῆς οὐσίας ἑκα-

στονο Ν. Χων. Χρον. σ. 303A.

ἀποδάσκειν, ον, ἀπονεχερισμένος, Φωκῆς ἀπ., ἀπονεχερισμένος ἀπὸ τῶν λοιπῶν, Ἡρόδ. 1. 146·—ἀποδᾶσκειν ἀποδᾶσκειν· Πλούτ. ἀπ. αἴσα, μερίδιον ἀποδᾶσκειν διὰ τινά, Ὀππ. Ἀλ. 5. 44· πρὸς. ἀποδατέομαι II.

ἀποδατέομαι, ὁ, (ἀποδατέομαι) μερὶς ἐκ συνόλου τινός, ἦν ἐξ αὐτῶν [τῶν ἰουδαίων] καὶ ἀποδατέομαι πρότερον ἐν τῇ γῇ ταύτῃ Θεοφ. 1. 12, Διον. Ἀλ. 3. 6· περὶ τοῦ τονισμοῦ Κε Λοβ. Παράλειπ. 385.

ἀποδατέος, ὅς, ἢ, Ἰων., ἀντὶ ἀποδατέος, «ἀπομεριστός» Πλούτ.

ἀποδάται, «μετοικισθέντες» Πλούτ., ἀλλὰ γραπτὸν ἀποδά-

ταται, μερσθέντες.

ἀποδατέομαι· μέλλ. -δάσομαι [ᾱ], Ἐπ. -δάσομαι·—ἀπομερίζω, χωρίζω μερίδιον δι' ἄλλου, ἦμισυ τῷ.. ἀποδατέομαι Ἰλ. Ρ. 231· Ἀγαθὸς ἄλλ' ἀποδατέομαι Χ. 118· σοὶ δ' αὖ.. τῶνδ' ἀποδατέομαι, ὅσοι ἐπέοικεν Ω. 595· πρὸς Πινδ. Ν. 10. 162, Κελλ. εἰς Ἀλ. 9, κτλ.

II. χωρίζω μέρος· ἐκ συνόλου τινός, ἀποσπῶ, ἀποδατέομαι τῆς ἐμυτοῦ στρατῆρος μερίον ἔσον δι' αὐτοῦ κατέλιπε τῆς χώρας οἰκητόρας Ἡρόδ. 2. 103.

ἀποδαυλίζω, ἔφρ. γραφ. ἀντὶ ἀποκαυλίζω ἐν Ξερ. Ἰκ. 717.

ἀποδαψέλευομαι, ἀπαθ. εἶμαι δαψιλῆς, ἐλευθέρως, Γλωσσ.

ἀποδεδέγμαι, πρkm. τοῦ ἀποδέχομαι· ἀλλ' ὡσαύτως Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀποδεδέγμαι. παθ. πρkm. τοῦ ἀποδείκνυμι.

ἀποδεδείκναι, ἔφρ. ἐπὶ ἐκ τοῦ ἀποδείκνυμι, μετ' ἀποδεί-

ξεως, Ματθ. Ἀνέκδ. 1, σ. 48.

ἀποδεδείκναι, ἔφρ. ἐν ἐργῳ, πρkm. τοῦ ἀποδείκναι, δειλῶς, καταδεδῶς, φέρεται ὑπὸ τοῦ Πλούτ. Εἰ. 123 ὡς δὲ φέρεται.

ἀποδεῖξαι, ἔξ. (δῶ) ὁ ἀποδεῖξαι, ὁ μὴ πλῆρης, Ἀριστ. Ἀποσπ. 215, Πλουτ., κλ. ναὺς ἀποδεῖξαι, ἢ μὴ ἔχουσα τέλειον πλῆρωμα ἀνδρῶν, ὁ αὐτ. Ἀντων. 62.

ἀποδεῖξαι, Ἰων. ἀποδεῖξαι, ἰδὲ ἐν λ. ἀποδεῖξαι.

ἀποδειδίσσομαι, ἀπαθ. προεὶν φέρον, ἀπὸ γὰρ δεῖδίσσοτο

τάφος εὐρεῖα, «εἰς δῖος ἔγχε καὶ φέρον» (Σχόλ.), Ἰλ. Μ. 52, ἐν τμήσει.

ἀποδείκνυμι, καὶ -ῶ· μέλλ. -δείξω, Ἰων. -δείξω· ἀπὸ

ἄλλων πραγμάτων δεικνύω πρὸς ἐν, ἐπομένως, 1) δεικνύω,

ἀποδείκνυμι, ἐπιδεικνύω, φανερώνω, καθιερῶ γνωστὸν διὰ λόγου ἢ διὰ ἔργου, τίτι τι Ἡρόδ. 1. 171, κ. ἄλλ· τάρους καὶ συγγεῖαν

Θουκ. 1. 26· ἦθος τὸ πρὸς τοκέων Δισχὺλ. Ἀγ. 727·—ἐντεῦ-

θεν κατὰ διαφόρους σχέσεις, 2) παρυσιάζω, παρέχω, Λατ.

πρηνεῖς μαρτύρια τοιούτων Ἡρόδ. 5. 45· πολλοὺς παῖδας ὁ αὐτ. 1. 136, πρὸς Σοφ. Ο. Τ. 1405, Ἰσσοκ. 3851, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 5, 8, 1, 85· ἀπ. τρόπαια Ἀνδοκ. 19. 12, Βοκκ.· χρήματα

πλήσιον· ἀπ. ἐν τῷ κοινῷ Ἀριστοφ. Ἰππ. 774· μορφήν ἑτέραν Ἰερ. Ἀποσπ. 838. 13 (ἑτέρα γραφ. ἐπέδειξεν)· μετὰ μοχλῶ,

ὕγινα τιμὴν ἔδοντα ἀπ., τὸν παρυσιάζω ὕγινα, Ἡρόδ. 3. 130, πρὸς 1. 14.

3) ὑπολογίζω, ἀπέδειξε ἐς τὸ δειπνῶν τετρακόσια

τάλαντα ἀργυρίου τετελεσμένα Ἡρόδ. 7. 118, πρὸς Θουκ. 2.

72· οἱ ἐπισταῖτες ἀπεδείκνυσαν τὸν λόγον, ὑπελογίζον, Ἡρόδ.

7. 119, πρὸς ἀποφάνω III.

4) δημοσιεύω νόμον, Λατ. προ-

μύλλωμαι. Λυσ. 181. 60, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 11.

5) ἐρίω, παρίω, τέλεινος ἀπ. τινι Ἡρόδ. 5. 67, 89· ὁρίω, τοῖσι ἀνέ-

μοῖσι βωμῶν τε ἀπέδειξαν ἐν Οὐλῇ καὶ ὁ αὐτ. 7. 178· καθίσταμαι,

ἐν βουλευτήριον ἀποδείλας Θουκ. 2. 15· τάττω, ὁρίω, «τοῖσι

τὴν τρίτην ἀπ. ἐκκλησίαν Δημ. 707 ἐν τέλ.·—Παθ. τοῖσι ἔστι

γῶρος ἀποδεχόμενος Ἡρόδ. 1. 153· τροφή αὐτοῖσι τοιαύτη ἀποδέδεκται ἡ αὐτ. 2. 65. 2) μετ' ἀπαρεμ., κώμιας εὐθεν ἀπέδειξαν λαμβάνειν τὰ ἐπιτήδεια, ἡκόθεν ἔρσαν νὰ λαμβάνωσι τὰ ... ἔθεν. Ἄν. 2. 3, 14: — Παθ., τοῖσι ἀποδέδεχθαι. ἔλκειν, (ἀπρστ.) ὥρθη αὐτοῖς νὰ ἔλκωσι. Ἡρόδ. 2. 124. 6) ἀποδεκνύω διὰ συλλογισμοῦ, ὡς καὶ νῦν, ἔγωγ' ἀποδείξω, καὶ σε νικήσω λέγων Ἀριστοφ. Νεφ. 1334, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 114B, κ. ἄλλ., Ἀριστ., κλ. ἀπ. ἀποδείξεις Ἀνδοκ. 20. 9· ἀπ. ὡς ..., Ἀριστοφ. Σφ. 549, Πλάτ. 8τι. Πλάτ., κλ. μετὰ διπλ. αἰτ., ἀποδεκνύω τινὰ ὅντα τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, οὗς ἀποδείξω λέκτρων προσδότας Εὐρ. Ἰων. 879, κτλ. ἀκολουθοῦσες μετοχές, ἀπ. λόγῳ. οὐδὲν ... μετεῖον Ἡρόδ. 5. 94· ἀπ. τινὰ οὐδὲν λέγοντα, καθίσταμι φανερόν ὅτι ..., 7. 17, πρβλ. 2. 133. II. ἀναδεκνύω πρό-

στυπνί τῇ πράγμα τοιοῦτον καὶ τοιοῦτον, ὅθιν. 1) διορίσω, καθίσταμι, ἀπ. τινὰ βασιλέα, στρατηγόν, ἵππορχον, κτλ., Ἡρόδ. 1. 124., 7. 154 κ. ἄλλ., ἔθεν. Ἄν. 1. 1, 2, κ. ἄλλ. ὡσαύτως μετ' ὁπρ., στρατηγὸν εἶναι Ἡρόδ. 5. 25· ἀπ. τούτους τὴν πόλιν νέμειν αὐτοῖς 29· — Παθ. διορίζομαι, ἀναδεκνύμαι, καὶ γν τε ἐγὼ ὑπὸ Ἀστυάγεος ἀποδεχθῶ στρατηγὸς ἀντὶα σεῦ κτλ., Ἡρόδ. 1. 124, 163, κ. ἄλλ. 2) καθίστω, κάμνω τινὰ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, συνήλιστα μετ' ἐπιθ., ἀπ. τινὰ μοχθηρόν, καθίστω τινὰ μοχθηρόν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1011· ἀπ. τινὰ κράτιστον κτλ., ἔθεν. Κύρ. 2. 1, 23, κτλ. γοργόν ἀπ. τὸν ἵππον δ' αὐτ. Ἰππ. 1. 10· ἀγρίων Πλάτ. Γοργ. 516B· οὕτω μετ' ὡσαύτως, γέλτω ἀπ. τινὰ ὁ αὐτ. Θεαίτ. 166A, πρβλ. Φαίδωνα 72C· ὡσαύτως μετὰ μετοχ., βλέποντ' ἀποδείξω σ' ἐξυτέρον, Ἀριστοφ. Πλ. 210· ἀπ. τινὰς ἀλλοτρίους ὄντας Πλάτ. Συμπ. 179C: — Παθ., παλίστοι ἀποδεκνύμενοι, κεκρυμμένοι ἔχθροί, ἔθεν. Ἄν. 7. 1. 20, πρβλ. Δημ. 687. 11. 3) παρίστω ὡς ..., κάμνω νὰ φανῇ, ἀπ. ποῖσα πατρός ἐμωτων ἕκαστον ἔοντα Ἡρόδ. 2. 143· λήρον τὸν Ἐνδυμίωνα ἀποδείξει, ὃς ἔκαμνε νὰ φανῇ ὁ περὶ τοῦ Ἐνδυμίωνος μύθος λῆρος, «κοροφῆαλα», ὅλῃ. οὐκ ἔτακτὸν τι συμβεβηκός, Πλάτ. Φαίδων 72B: — παθ., ἀνδραγοθήθῃ δ' αὕτη ἀποδέδεκτοί, θεωρεῖται ἡ παρίσταται ὡς ..., Ἡρόδ. 1. 130· οὐδὲ ... οὕτοι ἐν τοῖσι ἄλλοις θεοῖσι ἀποδέδεχονται, δὲν ἔχουσι θεωρηθῇ αἶται τῆς χορείας τῶν θεῶν, 2. 43· τὰ δύο τελευταῖα ταῦτα παραδείγματα πολλὰκις ὑπελήφθησαν ὡς παθητ. χρόνοι τοῦ ἀποδεχόμεναι. 4) κελεύω, ἔθεν. Οἰκ. 7. 30, Δακ. Πολ. 10. 7.

II. Μῆσ., ἐπιδεικνύω, ἐκράτω, ἀποδέξασθαι τὴν γνώμην, λέγω, ἐνφαίνω τὴν γνώμην μου, Ἡρόδ. 1. 170, 207, πρβλ. Θουκ. 1. 87· ὡσαύτως, ἀπ. ἔργα μεγάλα Ἡρόδ. 1. 59, κ. ἄλλ. ἀξιαγαπητότατα 1. 16· οὐδὲν λαμπρόν ἔργον 1. 174· ἀποδ. ἀρετάς, δεικνύω ἐξόχους ἰδιότητας, Πινδ. Ν. 6. 80 (οὕτως ἐν τῷ ἐνεργητ., Ὑπερβ. Ἐπιτάφ. 161) εἰς ἀλλήλα στάσις ... ἀποδεικνυμένα Δισχυλ. Πρ. 1038: — ὡσαύτως, ἐπὶ μεγάλων οἰκουμενῶν καὶ τῶν ὁμοίων, μνημόσυνα ἀπ. Ἡρόδ. 2. 101· χώματα ἀξιοθέητα 1. 184· ἐκδέξασθαι ἔλεγον τὴν βασιλῆην τὸν παῖδα αὐτοῦ ... τὸν ἀποδέξασθαι μὲν οὐδεμίαν στρατηγὴν, ὅτι δὲν ἀνεδείχθη εἰς οὐδεμίαν ἐνσπράττειν ἡ αὐτ. 2. 111: — Παθ., ἔργα μεγάλα καὶ θωμυστά, ἀποδεχθέντα Ἡρόδ. ἐν τῷ προσημῇ, πρβλ. 9. 27. 2) συγγάμεις λαμβάνεται ἀκριβῶς ἀπὸ τοῦ ἐνεργ., οἱ δὲ μάντεϊς ἀποδεδειγμένοι ἦσαν ὅτι, δικήρηναν ὅτι, ἔθεν. Ἄν. 5. 2, 9.

Γ. Παθ., ἔθεν ἄνωτ. 1. 5, Π. 1, 2, 3: — σημειωτέον ὅτι ὁ ἄνρ. ἀπεδείχθη ἐν αἰσίοτε παθ., ὡς ἐν Ἡρόδ. 7. 154· οὕτω δὲ κατὰ τὴν πλειστον καὶ ὁ πρῆμ. ἀποδεδειγμένοι 1. 136, Ἀντιφών 120. 17, ἔθεν. Ἄν. 7. 1, 26· ἄλλ' ἢ μετοχὴ τοῦ χρόνου τούτου (δηλ. τοῦ παθ. πρῆμ.) εἶναι ἐντοσε ἐνεργ., ὡς ἐν τῇ προσημῇ οὐδὲν χωρὶς (ἔθεν. Ἄν. 5. 2, 9).

ἀποδεικτέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀποδεικνύω, πρέπει τις νὰ ἀποδείξῃ, Πλάτ. Φαίδρ. 245B. 2) μετὰ διπλ. αἰτ., πρέπει τις νὰ καταστήσῃ τινὰ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, σκαπανέα αὐτὸν ἀπ. Λουκ. Βίων Πρῶσ. 7.

ἀποδεικτικός, ἢ, ὄν, κατάλληλος ἢ ἀρμοδῆς πρὸς ἀπόδειξιν, ὁ ἀποδεικνύων, ὁ ἀποδεικτικὸς συλλογισμὸς Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 6, 1· ἔστι ἀποδεικτικὴ ὁ αὐτ. Ἡθ. Ν. 6. 3, 4· πίστει ἀπ. ὁ αὐτ. Ρητ. 1. 2, 19, κτλ. — Ὑπερβ. ὡτάτος λόγος Φύλων 2. 409: — Ἐπίρρ. ἀποδεικτικῶς ἐπίστασθαι Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 6, 8. 2) ἀποδεικτικὴ ἱστορία, διήγησις, ἐν ἣ τὰ γεγονότα ἐκτίθενται κανονικῶς καὶ ἐξηγουνται, Πολύβ. 2. 37, 3, 4, 6, 1, πρβλ. Πλούτ. 2. 242F.

ἀποδεικτικός, ἢ, ὄν, (Φυλῶδ. ἐν Vol. Περρ. 1. 611), ὁ εὐνόμενος νὰ ἀποδείξῃ, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 10, 7, καὶ ἄλλ. 2) ἀποδεικνύμενος, ὁ αὐτ. Ἡθ. Ν. 6. 6, 1, κτλ. Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἔθεν Λοβ. Παραλειπ. 498.

ἀποδεικτέα, ἢ, = τῷ ἐπομ. ἀποδεικτέα, εἰς, ἢ, τὸ ἀποδεικνύω, μεγάλην δειλίαν, φόβον καὶ πρῆμ. Πολύβ. 3. 103, 2· ἀπ. πρὸς τινὰ Πλούτ. Ἀλξ. 13. ἀποδεικτέα, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀποδεικνύω, δεῖ ἀποδεικνύω, Πλάτ. Πολ. 374E.

ἀποδεικτέα, ἢ, ἄσας [α], ἔχω πολὺν φόβον, εἶμαι πεφοβη-

μένος ἐκ δειλίας, ἀποφύγω πάντα κίνδυνον ἢ κόπον, ἔθεν. Ἄπομ. 3. 12, 2, Πλάτ. Γοργ. 480C, κ. ἄλλ. ἀπ. ἐν ἱσχυροῖς μαθημασιν ὁ αὐτ. Πλάτ. 535B, πρβλ. 504A· ταῖς ψυχαῖς Πολύβ. 1. 15, 7· πρὸς τινὰ ἢ τὴν αὐτ. 11. 16, 2, Λουκ. Νεφρ. Διάλ. 10. 9, κτλ. 2) ἀπ. τοῦ ποιεῖν, ἀποφύγω τι, ἔθεν. Δακ. 10. 7. 3) ἀπ. τὴν φοβουμένην, Πολύβ. 5. 84, 5.

ἀπόδειξις, ἰων. -δεξις, εἰς, ἢ, (ἀποδεικνύω) ἀποκάλυψις, φανέρωσις, δι' ἀπειροσύνην ἄλλου βιότου κοῦκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γάλας, ἔνεκεν ἀπειρίας ἄλλου (τοῦ μέλλοντος) βίου καὶ οἷοι τὰ ὑπὸ τὴν γῆν εἶναι κεκρυμμένα εἰς ἡμᾶς, Εὐρ. Ἰππ. 186. 2) ἐκθεσις, διήγησις, Ἡροδότου Ἀλικαρνησέως ἱστορίας ἀπόδειξις ἦδε, ὡς προσημῇται ὁ Ἡρόδοτος ἐν ἀρχῇ τῆς ἱστορίας αὐτοῦ, ἀρχῆς ἀποδείξις, ἐκθεσις, σκιαγράφημα, Θουκ. 1. 97· ἀπ. περὶ τὴν Πλάτ. Πολιτικ. 277A· περὶ τινος Πολ. 358B.

3) ἀπόδειξις, βουλευμένοι σοφί γένοιτ' ἂν ἀπ. Ἡρόδ. 8. 101· ἀπ. ποιεῖσθαι Λυσ. 121. 43, κτλ. ὁδὸς διὰ λείων, ἀπ. λέγειν Πλάτ. Θεαίτ. 162B· φέρειν Πολύβ. 12. 5, 5· χρῆσθαι τινὶ ἀποδείξει τινός, τὸ νὰ μεταχειρισθῇ τίς τι ὡς ἀπόδειξιν τινος, Πλούτ. 2. 160A· κατὰ πληθ. ἀποδείξεις, ἢ ἐπιχειρήματα πρὸς ἀπόδειξιν, τινός, Δημ. 326. 4, κτλ., λέγειν τὴν ἐξ ἀπόδειξιν τοῦ περιέ-

σσεσθαι τῷ πολέμῳ Θουκ. 2. 13, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 71A· ὅντι ἀποδείξεως αὐτοῦ 92C· μετ' ἀπ. Πολύβ. 3. 1, 3· ἀπ. λαμβάνειν ... τῶν μανθανόντων, διακρίβειν αὐτοῦς δι' ἐκθέσεως, κτλ., Πλούτ. 2. 736B· ἀπ. τέχνης, εἰρήνης, Διονύσιον ἐν «Ὀρμινύμῳ» 1· ἀπ. δοῦναι τινος Πλούτ. 2. 79F, κτλ. 5) ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ. ἀπόλυτος ἀπόδειξις διὰ συλλογιστικοῦ συμπεράσματος ἐκ γνωστῶν προτάσεων, Ἀνολυτ. Ὑστ. 1. 1, 2, 1. 4, 1, κ. ἄλλ. κατ' ἀνέκδοτον πρὸς τὸ ἐπαγωγῇ. 1. 18, 1· ἄλλ' ὅλῃς ἐν τῇ γενικωτέρᾳ σημασίᾳ, ἔστι δὲ ἀπόδειξις ῥητορικὴ ἐνθύμημα ἢ αὐτ. Ρητ. 1. 1, 11· ἔθεν ἐν λ. εἰκόσ. II. (ἐκ τοῦ μέσ τυπου) ἀπόδειξις ἔργων μεγάλων, ἐπίδειξις, κατεβήσεις μεγάλων ἔργων, κτλ., Ἡρόδ. 1. 207, πρβλ. 2. 101, 148.

ἀποδειπνέω, ἢ, ἔθεν, τελειώνω τὸ δεῖπνον μου, Ἀθήν. 622B). ἀποδειπνίδεος, ὄν, ὁ ἀνέκδοτος εἰς τὸ δεῖπνον, ὁ προερχόμενος ἢ περισσεύων ἐκ τοῦ δεῖπνου, οὗδ' ἀποδειπνίδιου γευόμενος σκυδάλου; Ἀνθ. Π. 6, 302. ἀπόδειπνος, ὄν, εὐδαιμόνων Ἡρόδ. II. ἀποδειπνόν, τὸ, παρὰ μεταγν. ἔθεν. ἢ μετὰ τὸ δεῖπνον ἀκολουθεῖ συμπλαττωμένη, ὡσαύτως ἀποδειπνέων. ἀποδειπνυμένη, ἀπαυγανίζω, κήνην τὴν λαμάν, ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁδῶκα δὲ προπάρσθαι τιμῆς ἀποδειπνυμένης Ἰρῶνιων ἀγλάα τέκνω, «τοὺς τραγικούς ἀπαιτήτω» [Σχολ.], Πλ. Σ' 338, 4, 22, Λουκ. Ἐκκλ. Διάλ. 13. 3· ἐπὶ πρῶτον, Ὑστ. Α' 35· κατὰ τὴν ἀπ. Πισ. Θ. 280· ἔθεν ὅθεν οὐσιαστ. -τέμνησις, ἢ, ἔθεν. 1145. 63. ἀποδείρω, ἰων. ἀπὸ ἀποδέρω. ἀποδειρεσθαιμινύω, εἶμαι πλήρης δεισιδαίμονος; φόβου, Σχολ. εἰς Θουκ. 7. 50. ἀποδεκατέω, καὶ -τεύεις, εἰς, ἢ, ἀποδεκατέω, -τεύεις, ἰλιωσ. ἀποδεκαῖτώ, λαμβάνω τὸ δέκατον πράγματις τινος, τι Ἡρόδ. (Βασιλ. Α', ἢ, 16)· πάντα ῥόγαγ. κ. Λουκ. ἢ, 12· ἀπ. τινὰ λαμβάνω δέκατον παρ' αὐτοῦ, ἔπισ. π. Ἐρ. 7, 5· δεκάτην ἀπ. τινος Ἡρόδ. (Δευτ. 16, 22). ἀποδεκατέωσις, εἰς, ἢ, λῆξις τοῦ δεκάτου, Ἐπιρῶν. τ. 1. σ. 30Δ. ἀποδεικόμεαι, ἰων. ὁπὲ ἀποδειχόμεαι. ἀποδεκτέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀποδεικνύω, δεῖ ἀποδεικνύω, πρέπει τις νὰ παραλάβῃ, τὰ ἐσπερόμενα εἶναι. Οἰκ. 7. 30. 2) πρέπει τις νὰ παραδεχθῇ, μετ' αἰτ. πρῆμ., λόγον Πλάτ. Νόμ. 608A· ἄλλ' ὡσαύτως μετὰ γιν. πρῆμ. καὶ μετοχ., ἀπ. τινός λέγοντος ὁ αὐτ. Θεαίτ. 160C, Πολ. 379C· ἐντεῦθεν (σπανίως) μετὰ γεν. πρῆμ. καὶ παθ. μετοχ., ἀπ. λεγόμενης τέχνης ὁ αὐτ. Φαίδρ. 272B· ἔθεν ἀποδειχόμεαι 1. 4. ἀποδεκτῆρ, ἄνρ. ὁ, = τῷ ἐπομ., ἔθεν. Κύρ. 8. 1, 9, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 10. ἀποδεκτέος, ὄν, ὁ δεχόμενος, ὁ λαμβάνων: ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Κλεισθέους ἀποδεκταὶ εἰσέγοντο ἄρχοντες ἐν Ἀθήναις, οἷον διεδέχθησαν τοὺς κωλυακρέτας καὶ ἐπλήρωναν τοὺς δικαστάς, Σύλλογ. Ἐκκλ. 84. 19, Δημ. 750. 24, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 1· ἔθεν Ἀρπ. ἐν λ., Βολαχ. Π. Οἰ. 1. 214: — ὡσαύτως ἐν Θάσῳ, Σύλλογ. Ἐκκλ. 2. 1036. ἀποδεκτέος, ἢ, ὄν, ὁ ἀποδεχόμενος, Διον. Ἀρεοπ. σ. 144. ἀποδεκτός, ὄν, (ἀποδεχόμεναι) παραδεκτός, Δακ. περὶ τὴν Σίτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 11. Πλούτ. 2. 1061A, Καν. Διὰθ. -ὀμλ. -δεκτῆ, παρ' Ὑπερβ. 2. 413, κτλ. — Συγκρ. -ὀμλ. -δεκτῆ, πρὸς τὸν ἄνρ. ἐν ἀρχῇ τοῦ πρῆμ. — Ἐπίρρ. -τέως, Γραμμ. ἀποδενδράζομαι, παθ. εὐδύνω καὶ γίνωμαι δένδρον, ἔθεν. Ἰστ. Φ. 3. 17, 2· μεταβύλλομαι εἰς δένδρον, Λουκ. κ. Ἀλ. Ἰστ. 1. 8· πρβλ. ἀποδενδράζομαι. ἀποδέξασθαι, ἀπαρ. τοῦ μέσ. ἄνρ. α' τοῦ ἀποδεχόμεναι, ἄλλ' ἰων. Α', — 40

ὡς αὐτῶς, II. Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀποδεξασθαι ἐκ τοῦ ἀποδιδράωμαι.

ἀποδέξιος, εἰς, ἢ, ἀποδοχή, παραδοχή, τῶν ἀπονεμομένων M. Ἀντων. 10. 8.

ἀποδεύωντας, ἐπὶ ρ. μετοχ. ἐνεσ. τοῦ ἀποδέω, ἰνδῶς, ἑλλίπῳς. Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 137.

ἀποδέρμα, ατος, τό, (ἀποδέρω) τὸ ἀπεκδορῆν, ἀφαιρῆν δέρμα, Ἡρόδ. 4. 64.

ἀποδερματίζω, ἐκδέρω, «γδέρνω», Σχολ. εἰς Νικ. Ἀλ. 301, Παύλ. — Ἐντεῦθεν οὐσιαστ. -ισμός, δ, Ἰλῶσσ.

ἀποδερματίζομαι, παθ., ἐπὶ ἀπείδῳ, ἐκ βοείου δέρματος, αἰτνες εὐκλῆως ἐβλάπτοντο ὑπὸ τῆς βροχῆς καὶ κατεστρέφετο τὸ δέρμα, ὑπὸ τε τῶν θυμῶν ἀποδερματίζοντο καὶ μυθῶντες (οἱ θυρεοὶ) δύσχορητοι καὶ πρότερον ἡσάν, καὶ νῦν ἔτι γίνονται παντῶς Πλούτ. 6. 25, 7.

ἀποδερτρώω, (δέρτρων) δερτρώω τὰ σπλάγχνα, ἐξάγω τὰ ἐντέσθια, «ἐκτοιλιάζω», Σχολ. εἰς Ὀδ. Α, 578.

ἀποδέρω, Ἰων. -δερίω, (ὡς αὐτῶς καὶ ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 1286): ὁ μέλλ. -δερίω: ἐκδέρω, «γδέρνω», τὸν βούν Ἡρόδ. 2. 40, πρὸς 42., 4. 60: ἀποδέρει δὲ οὐτὴν (τὴν κεφαλὴν) τρώπῳ τοιῷδε, τὴν ἐκδέρει δὲ κατὰ τὸν ἐξῆς τρώπον, 4. 64: — Παρ. πρέδαστα .. ἃ ἀποδάρεστα καὶ φουρήντα, τὰ ἡοσιὰ ἀφου ἡδάρουσι καὶ φου-σμοῦσιν, Ξεν. Ἀν. 3. 5, 9.

2) ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, «ἐξγδέρνω», Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 137, διὰ μαστιγώσεως, Ἀριστοφ. Λυσ. 739. II. μετὰ αἰτ. παρ. ἀφαιρῶ ἀπέδριξε πᾶσαν τὴν ἀνθρωπότητα (ἐνν. ὁρμήν) Ἡρόδ. 5. 25.

ἀπόδεσις, εἰς, ἢ, τὸ δέσιμον, τὴν τοῦ ὀμφαλοῦ ἀπόδεσιν τοῖς παισὶν Ἀριστ. Ἰστ. 2. 7. 10, 1: τὴν τῶν χορδῶν κοινὴν ἀπόδεσιν τὴν ἐκ τοῦ πασσάλου Ἰαμβλ. βίος Πινδ. 26, 118.

ἀποδεσμεύω, καὶ -έω, δένω σφιγγὰς, Ἀπολλοδ. Πολιρχ. σ. 45B, Ἐδδ. (Παροιμ. κς), 8).

ἀπόδεσμος, δ, δέσιμος, στήθεσμος, ζώνη, «ἀντικτυρὸς δὲ τὸν νῦν καλούμενον ὑπὸ τῶν γυναικῶν στήθεσμον εὐροῖς ἂν ὀνομαζόμενον ἀπόδεσμον ἐν Θεμετοφωριάζουσας Ἀριστοφάνους: τὴν περὶ γὰρ παραλίσσασα τοῦ χιτῶνος καὶ τῶν ἀποδείσμων οἱ ἐντὶν τὸ τιτῆσαι» Πλούτ. Ζ', 60, Ἀριστοφ. Ἀποστ. 309, 13: ἢ δὲ φιλήσασα τὸ μῆλον μεταξὺ τῶν μοσθῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεδύσατο Λουκ. Ἰταίρ. Διάλ. 12. 1.

II. δέμα, «κομπόδεμα», πολὺν χρόνον, ἐξ οὗ φασὶν τὸν ἀπόδεσμον ἐκείνον δὲ Δημοσθένης ὡς φυλακτῆριον Πλούτ. Δημολ. 30: ἀπόδεσμος τῆς στακτῆς ἀδελφίδος μου ἐνρί (Ἐδδ. Ἰσχυρ. Ἀσάκ. α', 13).

ἀποδεχθεὶς, Ἰων. ὅτι ἀποδεχθεὶς, Ἡρόδ.

ἀποδέχομαι, Ἰων. -δέχομαι: μέλλ. -δέξομαι: ἄορ. -δεξέμεν: πρ. -δέξομαι (περὶ παθ. χρήσις τοῦ χρόνου τούτου, ἴδε ἀποδέκνυμι II. 3). Δέχομαι παρὰ τινος, παραδέχομαι, καὶ οὕτως ἀπεδέξοτο ὅποινα Ἰλ. Δ. 95: καὶ οὕτω παρ' Ἀττ. Ἀριστοφ. Ξυλλ. 712, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 24, κτλ.: ἄπ. γνῶμην παρὰ τινος, παραδέχομαι συμβουλὴν παρ' αὐτοῦ, Ἡρόδ. 4. 97: ἀποδέξατο μοι δὲ λέγω Πλάτ. Κρατ. 430B.

2) ἀποδέχομαι τὰς δεξιὰς τινος καὶ γίνομαι ὑπακούων αὐτοῦ, οὐ μικρὰ ὠφέλει τοὺς εὐθότας τε αὐτῷ συνειναι καὶ ἀποδεχόμενους ἐκείνων Ξεν. Ἀπομν. 4. 1, 1, κτλ. 3) δέχομαι, ὅτι μὲν οὖν πάντ' ἀνδρα εἰκότως ἀποδέχονται περὶ ταύτης τῆς ἀρετῆς συμβουλιὸν Πλάτ. Πρωτ. 323C: δέχομαι εἰς ἀνάγκην, ἀποδέξασθαι δὲ καὶ τοὺς παρὰ τῶν ἄλλων πόλεων πρεσβευτὰς Πλούτ. 22. 18, 5: δέχομαι, παραδέχομαι, αὐτόν τε τὸν βασιλέα καὶ τὰ ρηθέντα φησὶ φρόνως ἀπεδέχετο (τὰ συνέδριον) αὐτῇ 5. 1.

4) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὅταν ἐγκρίνη τις καὶ παραδέχῃται τι, α) ἐγκρίνω, ἐπιδο-κμάζω, παραδέχομαι, ἀπολογίαν Ἀντιφῶν 121. 20: κατηγορεῖται, διαδολάσ, Θουκ. 3. 3, 6. 29: τοῖσι μὴ ἀποδοκομένοις... γνῶ-μην ἀποδέξασθαι, ὡς χρεῶν Ἡρόδ. 6. 43: συχ. παρὰ Πλάτ., δοῦναι τε καὶ ἀποδέχεσθαι λόγον Πλούτ. 531E, πρὸς Πλάτ. 329B, Συμπ. 194D, κτλ.: τι παρὰ τινος δ' αὖτ. Τιμ. 29B: τὸ πρῶτον παρ' οὐ δέχεται τις εἰδέναι εἶνα μετὰ γενικῆς, ἄπ. τί τινος Θουκ. 1. 44., 7. 48, Πλάτ. Φιλ. 54A, κτλ.: ἀλλὰ παραλειπο-μένης τῆς αἰτίας, ἢ γενικῆς τοῦ προσώπου συνάπτεται ἀμέσως μετὰ τοῦ ρήματος, τὸ πλείστον κατὰ μετοχὴν, ἄπ. τινος λέγοντος, δέχομαι ἢ παραδέχομαι τὰ ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενα, δ εἰ. πιστεύω εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ ἢ συμφωνῶ μετ' αὐτοῦ, Πλάτ. Φαίδων 92A, Εἰ μὴ ἀποδέχεσθε τοῦτο φενακίζοντες ὅμως Δημ. 1292. 9: πα-μῆθητοῦ πιθανολογούντος Ἀριστ. ἸΠ. Ν. 1. 34, πρὸς Ρητ. 2. 2. 15: — ὡς οὐκ ἔστιν ἀντιμετοχῆς, οὐκ ἀποδέχομαι ἑμαυτοῦ ὡς, ἢ τὸ ἐν... δὺς γέγονεν, δὲν δύναμαι νὰ πείσω ἑμαυτόν, δὲν δύναμαι νὰ παραδέξω ὅτι, κτλ., Πλάτ. Φαίδ. 90B, πρὸς Εὐθύφ. 9E, Πλούτ. 329E: — ἀπολ., παραδέχομαι ἢ κρίνω λόγον ῥηθέντα, ὡς γὰρ ἂν ὅμως ἀποδέξησθε καὶ πρὸς ἕκαστον ἐχρητ' εὐνοίας οὕτως ὁ λόγος ἐξέειπε φρονεῖν Δημ. 31K. 11, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 5, 11: οὕτως, ἄπ. ἐάν.. Πλάτ. Πολ. 335D, 525D.

6) καταλαμβάνω ἢ ἐνέω, καὶ πάντ' ὁρῶς ἀποδέχῃ Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 15: πρὸς Κύρ. 8. 7, 10: ἰκανώτατα Πλάτ. Πούλ. 511D: τοιαῦτα δυσ-χερῶς πως ἀποδέχομαι ὁ αὐτ. Εὐθύφ. 6A: ὑπόπτως Θουκ.

6. 93: — Ἐντεῦθεν ὡσαύτως γενικῇ τοῦ προσώπου δύναται νὰ πρσ-τεθῇ ὑπονοούμενης τῆς αἰτίας. πρᾶγματοι, οὕτως αὐτοῦ ἀποδε-χόμεθα, ἢ ἐννοήσωμεν αὐτὸν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον (ἐν ἡμέ-ρῳ τῶν προηγουμένων), Πλάτ. Πολ. 340C: ἂν ἄρα τις ψεύγῃ τι, μὴ χαλεπῶς ἀλλὰ πρᾶως ἀποδεχόμεθα ἀλλήλων, ἢς συνεν-νοώμεθα πρᾶως πρὸς ἀλλήλους, ὁ αὐτ. Νόμ. 651C.

II. λαμ-βάνω ὑπὸ τῶν, ἀνακτῶμαι, Ἡρόδ. 4. 33, Δημ. 842. 13: ἀντιθέτως τῷ ἀποδέδοναι, Θουκ. 5. 26, πρὸς ἀποδοχῇ I.

III. δέχομαι, ὁτιοῦ ἐμαυτὸν ἐναντὶν τινος καὶ δέχομαι τὴν ὁρμήν αὐτοῦ. ἵνα τὸ πολὺ τῆς τοῦ ζεύματος βίας ἀποδεχομένων τῶν λειψῶν ἀσφαλεστέρα γίνονται τοῖς μονοζυλκοῖς παρακομιδῇ Πλούτ. 3. 43, 3., 5. 51, 1, — ἀλλ' ἐν τῇ σημασίᾳ ταύτῃ τὸ ὑποδέχομαι εἶναι καταληπτότερον.

ἀποδέω μετλ. -δῆσω, δένω καλῶς, δένω τὴν ὀμφαλὸν (πρὸς ἀποδέσιν), ἀπέδει κατὰ μέσσην τὴν γαστέρα Πλάτ. Συμπ. 190E: — Παθ., ἐν δερματῇ σμικρῷ ἀποδέδεται ὅσον γὰρ στα-τήρος τὸ μέγεθος ἰσάμισθα ὁ αὐτ. Ἐρμ. 400A.

ἀποδέω μετλ. -δῆσω, ἐπὶ ἀριθμῶν, εἶμαι ἐλάσσων ἢ ὀλιγώ-τερος κατὰ τὸν ἀριθμὸν, τριακοσίων ἀποδέονται μύ-ρια, ἐπλ. 10,000 πλὴν 300 (= 9,700), Θουκ. 2. 13, πρὸς 4. 38, κτλ.: καθόλου, τοσοῦτον ἀποδέω τινός, τόσον μακρὴν εἶμαι ἀπὸ τοῦ... Πλάτ. Ἀξ. 366B, 372B, πρὸς Πλούτ. 2. 1088C: μετ' ἀπα-ρεμῆς, ὀλίγον ἀποδεῖν εἶναι, ὀλίγον ἐλλείπει ἵνα εἶναι, αὐτῷ 978E: ὑπολείπομαι, εἶμαι κατώτερος τινος, καὶ ποιεῖσιν ἁμαρτία οὐ πολὺ τῆς Σαπφούς ἀποδέονται Λουκ. π. τῶν Μισθ. Σύνοντες. 36: πλήρη οὐ πολὺ ἀποδέοντες ἀλλήλων, μὴ διαφέροντες πολὺ κατὰ τὸν ἀριθμὸν, Διον. Ἀλ. 3. 52, 2) ἀπόρρωπ., ἀποδέω, ἐλλείπει, εἶμαι χρεῖς, τινός Πλάτ. Ἀξ. 364D, Κύριλλ.

ἀποδῆλω, καθιστῶ ὅλγον, φανερώω, Αἰσχλ. Ἀποστ. 305, Ἰππ. 544. 52, Ἀριστ. Ἰστ. 2. 10. 3, 4: — Παθ., Στράβ. 120. II. ἀμετάδ., γίνομαι κατὰ ὁλόν, Ἀριστ. περὶ Θουκ. 59.

ἀποδημαγωγέω: μέλλ. -ήσω, ἐπὶ δημαγωγῶν, διὰ ῥητικῆς καὶ σαρκισμοῦ ἐξάγω ἢ ἀποπλανῶ τινα, τῆς ἀληθείας Κλήμ. Ἀλ. 429. 42.

ἀποδημέω, Δωρ. -δᾶμέω: μέλλ. -ήσω: πρ. ἀποδημηκα. Ἐρμ. π. «Φοροφόροις» 8 (ἐνθα ἴδε Meineke). Εἶμαι μα-κρὰν τοῦ δήμου, μακρὰν τῆς πατρίδος μου, τῆς οἰκίας μου, εἶμαι ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, εἰς τὰ ξένα, «ταξιδεύω», Ἡρόδ. 1. 29., 4. 1, 152, Ἀριστοφ. Νεφ. 371, κτλ.: εὐρίσκωμαι εἰς ἐκστρατεῖαν ἐν τῷ ἐξωτε-ρική, εὐ γὰρ οἶδ' ὅτι πάσαισιν ὑμῖν ἐστὶν ἀποδημῶν ἀνὴρ ὁ αὐτ. Λυσ. 101: ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἐπιδημῶν, εἴτ' ἐπιδημῶν.. εἴτε καὶ ἀποδημῶν Ξεν. Κύρ. 7. 5, 69: μεταφ. ἀποσιδῶ, δὲν εἶμαι παρὼν, Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδημῇ, «ἢ δὲ μῦθος οὐκ ἔστιν ἀπόδημος ἀπὸ τῶν τρόπων καὶ τῶν ὁδῶν αὐτῶν οἷον οὐκ εἰσὶν ἄμου-ροι» (Σχολ.), Πινδ. 11. 10. 57: ὁ νοῦς παρὼν ἀποδημῇ Ἀριστοφ. Ἰππ. 1120: — ἐνίστοι μετὰ γεν., ἀποδημῇ οἰκίαν Πλάτ. Νόμ. 934B: ὡσαύτως, ἀπὸ τῆς ἐσωτῆς Ἡρόδ. 9. 117: ἐκ τῆς πόλεως Πλάτ. Κρίτων 53A: οὐκ ἐξέστιν ἀποδημῇν τοῖς Λακεδαιμό-νιοις Ἀριστ. Ἀποστ. 50Q. 2) ἀπερχομαι εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, παρὰ τινα, πρὸς ἐπισκεψῆναι τινος, Ἡρόδ. 3. 124: ἀπερχομαι εἰς τὸ-ποιν τινὰ πρὸς τινα σκοπεῖν, τὴν κατὰ τοὺς Αἰακίδας ἀποδημῆ-σαν (τρίτην) ἐς Αἰγίναν ὁ αὐτ. 8. 84: οὕτως, ἀποδ., ἐπὶ δεῖπνον εἰς Θετταλίαν Πλάτ. Κρίτων 53E: ἐνθὲν εἰς ἄλλον τόπον ὁ αὐτ. Ἀπολ. 40E: ἐπὶ ἐμπορίαν Λουκῶν. 155. 10: κατ' ἐμπορίαν αὐτῷ 21: πρὸς τὰ ἑρὰ Ξεν. Ἐλ. 4. 7. 3: ποί γῆς ἀπεδήμεις: Ἀριστοφ. Βύτρ. 48: οὐδαμῶς ἀπ. Πλάτ. Νόμ. 679B: ἐκεῖσε ὁ αὐτ. Φαίδων 61E.

ἀποδημητής, οὗ, ὁ ἀποδημῶν, ὁ ῥῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὁ μὴ ἐνδημῶν, ὁ ταξιδεύων, καὶ ἀποδημηταὶ πρὸς ἐνδομοιτάτους Θουκ. 1. 70, πρὸς Πλούτ. Θ', 9.

ἀποδημητικῶς, ἢ, ὡς, ἀγαπῶν τὰς ἀποδημίας, τὰ ταξιδία, Δικαιάρχ. 1. 9: εἰ δὲ μὴ ἀποδημητικῶς ποιεῖσθαι τὰς παρα-στάσεις αὐτῶν, εἰ δὲ μὴ νὰ ἐξοστρακίζονται εἰς ξένην χώραν, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 12: μεταφ., διαβασικός, ὅ εἰς θνητῆς, Ἀρρ. Ἐπικτ. 3. 24, 4: πρὸς αὐτῷ 60 καὶ 105.

ἀποδημέω, Ἰων. -λή, ἢ, τὸ ἀποδημῆν, τὸ εἶναι τινα μα-κρὰν τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, εἰς τὰ ξένα, ἄπ. ἐξ οἴκου Ἡρόδ. 6. 130, πρὸς Λυσ. 97. 17: ἄπ. ποιεῖν Πλάτ. Κρίτων 52B: ἐξω τῆς χώρας ὁ αὐτ. Νόμ. 949E: ἄπ. ἐς ἄλλας χώρας αὐτῷ 950A, πρὸς Ἀνδοκ. 33. 7: περὶ τῆς ἀπ. τῆς ἐκεῖ, περὶ τοῦ βίου μου ἐν τῇ ξένῃ ἐκείνῃ χώρῃ, δ εἰ. πέρα τοῦ τόπου, Πλάτ. Φαίδων 91E (ἐνθα προηγεῖται ἀποδημῆν ἐκεῖσε): πρὸς 67B, Ἀπολ. 41A: ἐξ ἀποδημίας τινὸς προσήει, ἐκ ταξιδίου τινός, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 7.

ἀποδῆμος, Δωρ. -δᾶμος, οὗ, ὁ ἀποδημῶν, ὁ ζῶν ἐκ ταξιδίου ἐν ξένῃ χώρῃ, Πινδ. 11. 4. 8., Πλούτ. 2. 799F, κτλ.: ἄπ. ἐπὶ ῥω-χέσθαι, ἐκ τῆς ξένης, Σουλ. Ἐπιγρ. 3344A: — ἥσαν Ἀττ. τοῦ ἐκ-δημῆς, «ἐκδημῶς, Ἀττικῶς: ἀπόδημος, Ἐλληνιστικῶς Μοῖρ. 143.

ἀποδέα, ἢ, (ποῦς) ἢ ἐλλείψει ποδῶν, τὸ μὴ ἔχειν πόδας, Ἀριστ. π. Ζ. μορ. 1. 3. 1., 4. 11. 1.

ἀποδιδράω, ἀποχωρίζω, «διαίγω», χωρίζω ἀπὸ τινος, ἐγγλ. λυαζ λχθῶν Εὐστ. 1221. 36: — παθ., Κλήμ. Ἀλ. 925.

ἀποδιδάτω (ἴδε διαιτάω). ἀποφαίνομαι ὡς διαιτητὴς ὑπὲρ τινος, ἀπολύω, ἀφώκυνον αὐτόν, ἀντίκειται τῷ καταδικαίῳ (δ' ἴδε): ὅπως τὴν διαιτὴν αὐτῷ ἀποδιδάτωσιν Δημ. 344. 24, πρβλ. 345. 26· ἐντεῦθεν ἀπ. τινός (ἐνν. τὴν δίκην), ἀποφαίλω περὶ τινος, δ' αὐτ. 1013. 14· τὰ ἀποδιδάτωσιν μου λύσας 1021. 12.— Πρβλ. ἀπολογέομαι ἐν τέλῃ.

ἀποδιδέκεσθαι, παθ., εἶμαι διατεθειμένος ἐναντίον τινός, θέν μοι ἀρέσκει, βδελύσσομαι τι, ἀποδιδέκεται τοῖς μύθοις Κλήμ. 'Αλ. 208.

ἀποδιδέλαμβάνομαι, παθ., διακρούμαι, ἀποχωρίζομαι, 'Οριγέν. 2. 60B.

ἀποδιδέληπτος, η, ον, δ' κεχωρισμένος, δυνάμενος νὰ χωριθῇ, Σιμπλίκ. εἰς 'Αριστ. Κατηγ. σ. 69, 32.

ἀποδιδάλλω, ἐξελέγχω, ἐλαγχον ποιοῦμαι τινος, ἀνατρέπω ἐντελῶς, 'Αποσπ. 'Ηρακλεωτ. σ. 272 ἔσολι.

ἀποδιδάσκειν, διαιρῶ, διαχωρίζω, 'Εβδ. ('Ιησ. α' β, διὰ γράφ.):—Παθητικ., ἀποχωρίζομαι, ἀπαγορεύομαι, αὐτόθι (Μαρκ. Β' ε', 5).

ἀποδιδάταιχιζω, ἀποχωρίζω διὰ ταυχίσματος, 'Ηρωτ. Βιβλ. 485. 28. ἀποδιδάττω [ε], κατακρίνω, καταναλλω, ἀπ. τὸν χρόνον Διογυλ. 34. 29· μετ' αἰτ. προσώπ., Δίων Κ. 44. 19:—Παθ., Δίων Κ. 54. 17.

ἀποδιδάσκω, τὸ ἐναντίον τοῦ διδάσκω, «ἐξιδάσκω», Λατ. docere, 'Ιππ. περὶ 'Αγμ. 750.

ἀποδιδράσκοντα (ἐνν. παιδιὰ), ἡ, εἶδος παιδιᾶς (δ' νῦν ὀνομαζόμενος «κυρτός»), ἐν ᾗ καὶ μὲν ἐν μέσῳ καταμύειν κάθεται, ἡ καὶ τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ τις λαμβάνει, οἱ δὲ ἀποδιδράσκουσι, διαναστάσαντες δὲ ἐπὶ τὴν ἐξερεύνησιν, ἔργον ἐπὶν ἐκάστω εἰς τὸν τόπον ἐκείνον φύσσει· Πλούτ. Θ' 117.

ἀποδιδράσκω, 'Ιων. ἀποδιδρῆσκω· μέλλ. -δράσσομαι, 'Ιων. -δρῆσσομαι (ἀποδράσσω μόνον παρ' 'Εκκλ.): αἰρ. ἀπέδραν, 'Ιων. -έδρην, εὐκτ. ἀποδράτην Θέογον. 927, προστακτ. ἀπόδρᾶθε, ἀπαρέμφ. ἀποδρᾶναι, 'Ιων. -δρῆναι, μετοχ. ἀποδράς—δ' ὁ μόνος τυπὸς οὗ εὐρίσκόμενος παρ' 'Ομ.—οἱ ἄλλοι χρόνοι παρ' 'Ηρόδ., κλ.

'Αποδιδράσκω, φεύγω, ἐκφεύγω, διαφεύγω ἀπὸ τινος, ἴδω· λῶδρ. 'Ομ. (οὐδαμοῦ ἐν 'Ιλ.), ἐκ νηὸς ἀποδράς 'Οδ. Π. 65· νηὸς ἀπ. Ρ. 516· ἀπ. ἐκ τῆς Σάμου 'Ηρόδ. 3. 148· ἐκ Σάμου 4. 48· ἐπὶ πλοῦσιν 6. 2· ἀποδράσα ψῆστο 'Ανέκκ. 16. 28· πρβλ. 31. 18, 'Αριστοτ. 'Εκκλ. 196, Πλάτ. Θεαιτ. 203D· δραπετεύω εἰς μέρος ἀγνωστον, ἀπολελοιπασιν ἡμᾶς Ξενίας καὶ Πασιών· ἄλλ. ... οὕτε ἀποδεδράσκουσιν· οἷσα γὰρ ἐπηγοῦνται· οὕτε ἀποπεφεύγασιν· ἔγω γὰρ τριήρεις ὥστε ἔλαιν τὸ ἐκείνων πλοῖον Ξεν. 'Αν. 1. 4, 8· («ἀποδρᾶναι καὶ ἀποφεύγειν διαφέρει· ἀποδρᾶναι γὰρ τὸ ἀναχωρήσαντά τινα μὴ εὐθὺς εἶναι ὅπου ἐστίν· ἀποφεύγειν δὲ τὸ μὴ δύνασθαι ἐπιληφθῆναι» 'Αμμόνιος): οὕτως, οἱ ἀποδράντες 'Επιγρ. 'Αστ. ἐν Ussing. σ. 58· ἐπὶ στρατιωτῶν, λείπω τὴν τάξιν, λιποτακτῶ, Ξεν. 'Αν. 5. 8, 34· ἀποδιδράσκοντα μὴ δύνασθαι ἀποδρᾶναι, ἐνῷ ἐπιχειρεῖ νὰ ἐκφυγῇ νὰ μὴ δύνηται νὰ τὸ κατορύσῃ, Πλάτ. Πρωτ. 317B· πρβλ. 310C.

2) μετ' αἰτ., ἀποφεύγω τινά, ὅτε ἀπεδιδρῆσκον (αἰ θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ) τοὺς Αἰγύπτου παῖδας 'Ηρόδ. 2. 182, 'Αριστοτ. 'Εβρ. 234, κτλ.· ἀπέδρασαν αὐτόν Θουκ. 1. 128· τὸν νόμον 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 9, 24· οὐκ ἀπέδρα τὴν στρατείαν Δημ. 567 ἐν τέλῃ· οὕτως, ὅτε... τὸ σὸν ὅμι' ἀπέδραν (ποιητ. ἀντὶ ἀπέδρασαν) Σοφ. Δ' 167—σπάν. παρὰ Τραγ.· πρβλ. ἐκδιδράσκω.

ἀποδιδύσκω, = ἀποδύω, μετ' αἰτ. προσ., 'Αρεμ. 2. 74:—Μέσ., Παρθέν. 15.

ἀποδίδωμι [ε]: μέλλ. -δώσω—παραδίδω ἢ δίδω ὅλῳ, ἐπιστρέφω τινὶ τι 'Ομ. καὶ 'Αττ.· κυρίως, ἀναποδίδω, ἀποτίναι τι ὀφειλόμενον, ὡς π. χ. χρεὶν, ποινὴς, τιμὴν, ὑποταγήν, κτλ., Θρέπτρα φίλοις 'Ιλ. Δ. 478· παρέχω ἱκανοποίησιν, πρίν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμολύγῃ λῶδην [ἐν τμήσει] 'Ιλ. Ι. 387· ἀπ. ἀμοιβὴν τινὶ Θεογν. 1203· ἀπ. τὴν ὁμολίην τινὶ 'Ηρόδ. 4. 110· ἀλλὰ τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν, ἀπέδωκε τὸ ὀφειλόμενον εἰς τὴν ἡμετέραν, Πινδ. Ν. 7. 64· τὸ χρέος 'Ηρόδ. 2. 138· τὸν νομῶλον 'Αριστοτ. 'Βίτηρ. 270· τὴν ζημίαν, τὴν καταδικήν Θουκ. 3. 70. 5. 50· εὐχὰς Ξεν. 'Απομ. 2. 2, 10· ἀπ. ὅλῳ ἐς 'Ηρακλῆϊδας τὴν ἀρχὴν 'Ηρ. 1. 13, κτλ.—περὶ τῆς ἐπικρατήσεως τῆς πρώτης καὶ κυρίας ταύτης σημασίας τῆς λέξεως ἐν 'Αθήναις, ἴδω· ὁλοκλήρως τὸν λόγον τοῦ Δημοσθ. περὶ 'Αλυνήσου, πρβλ. Διογίν. 65. 30· οὕτως, ἀπ. χάριτας Δυσ. 189. 9· πρβλ. Θουκ. 3. 63· ἀπ. τὴν χάριν, ἐκ δέλεημα δ' αὐτ. 2. 40· ἀπ. χάριν 'Ισοκρ. 131B [τὴν πόλιν] ἀπ. τοῖς ἐπιγιγνόμενοις ὄσαντες παρὰ τῶν πατέρων παρελάβομεν Ξεν. 'Ελλ. 7. 1, 30:—παθ., ἔως κ' ἀπὸ πάντων δοθεῖ 'Οδ. Β. 78· ἀπ. μισθός, χάριτες 'Αριστοτ. 'Ιππ. 1066, Θουκ. 3. 63.

2) ὀρέω, τάττω, ἀπανάμω, ταῖς γυναῖκες μουσικὴν Πλάτ. Πολ. 466B· τὸ δικάειν 'Αριστ. Ρητ. 1. 1, 7· τὸ πρὸς ἀλκήν δπλον ἀπ. ἡ φύσις δ' αὐτ. περὶ Ζ. 'Ιεν. 3. 10, β, κτλ.

3) ἀναφέρει τι εἰς τινα ὡς ἀντικειν εἰς τὸ ἔργον ἢ ὑπόβλημα αὐτοῦ, εἰς τοὺς κριτὰς τὴν κρίσιν Πλάτ. Νόμ. 705B·

ἀπ. εἰς τὴν βουλήν περὶ αὐτῶν, ἀναφέρει τὴν ὑπόθεσιν εἰς... 'Ισοκρ. 372B· πρβλ. Δυσ. 164, 7, κτλ.

3) ἀναποδίδω, παράγω, ἐπὶ καλλιεργουμένης γῆς, ἐπὶ εἰρηκσία μὲν τὸ παράπαν ἀποδίδω. ἀποδίδει καρπὸν δικαιοσύνης περισσεύον, 'Ηρόδ. 1. 193· ἀπέδωχ' ὅσας ἀν κατέβαλε (ἐνν. κρίσας) Μιανδ. ἐν 'Γεωργίῳ 4:—'Εντεῦθεν ἴσως μεταφ., τὸ ἔργον ἀπ. 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 2. 6, 2· ἀπ. ἑάκρου βύρ. 'Ηρ. Μαιν. 489.

4) παραχωρῶ, ἐπιτρέπω, μετ' ἀπαρέμφ., ἀφίνω, ἐπιτρέπω τινὰ νὰ πράξῃ τι, ἀπ. τισι αὐτονομιεῖσθαι Θουκ. 1. 144, πρβλ. 3. 36· εἰ δὲ τοῖς μὲν... ἐπιτρέπτειν ἀποδώσετε Δημ. 27. 1· ἀπ. κολλάζειν δ' αὐτ. 638· 0, πρβλ. Δυσ. 94. 36· ἀπ. τινὶ ζητεῖν 'Αριστ. Πολιτικ. 8. 7, 2, πρβλ. Πουτ. 15. 10·—ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., ἀπ. ἀπολογισμὸν τινὶ, παρέχω εἰς τινα ὅδεον νὰ ἀπολογηθῇ, 'Ανδοκ. 29. 16· οὕτως, ὁ λόγος ἀπεδόθη αὐτοῖς, τὸ δικαίωμα τοῦ λόγου ἐδόθη, ἐπετρέπη εἰς αὐτούς, Διογίν. 61. 16.

5) μετ' ἐπιθ. ὡς τὸ ἀποδιδέκωμαι, καθίσταται τι τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, ἀπ. τὴν τέρψιν βεδοιοτέρων 'Ισοκρ. 121B· τέλειον ἀπ. τὸ τέκνον 'Αριστ. περὶ Ζ. 'Ιεν. 2. 1, 23· οἱ τὰς ἐνεργείας ποίᾳ ἀποδίδονται ἑαυτ. 'Ηθ. Ν. 2. 1, 4.

6) ὡς τὸ ἀποδιδέκωμαι, ὡσαύτως, ἐπιδοκνῶ, παντρώω, τὴν ὑπάρχουσαν ἀρετὴν 'Ανδοκ. 14. 39· ἀπ. τὴν ὁδὸν μαρμῆν, ἐκράζω αὐτήν, ἐξηγουμαι αὐτήν, 'Αριστ. Πουτ. 15. 11.

6) παραδίδω εἰς τινα, ἢ χαρίζω (ἀλλ' ἴσως ἐνταῦθα σημαίνει πωλῶ) ὡς δούλον, ἀποδύσειν τινὶ πέτρους μοχλεῖν, κτλ., Εὐρ. Κύναι. 239· ἀπ. μισρὸν τῷ χρόνῳ φθίνει 'Αντιφῶν 129. 14.

7) ἀπ. ἐπιστολήν, παραδίδω ἐπιστολήν, Θουκ. 7. 70· πρβλ. Εὐρ. Ι. 7. 745.

8) ἀπ. τὸν ἀγῶνα, φέρω αὐτὸν εἰς πῖρας, τὸν τελευταῖον, Λυκούργ. 169. 8.

9) λόγον ἀπ. εἴλω λογαριασμοῦ, Λατ. rationes referre, Δημ. 838. 20· διηγουμαι, ἐξηγουμαι τι, Εὐρ. 'Ορ. 151:—Παθ., μαρτυροῖαι ἀπ. Δημ. 273. 12.

10) ἀπ. ὅρκον, ἴδε ἐν λ. ὅρκος. 11) κάρων, παρέχω, τὰς κρίσεις 'Αριστ. 'Ρητ. 1. 2, 6· ἀπ. τὴν ἐστί τι, ἱράτω, δ' αὐτ. Κατηγ. 5. 9, πρβλ. Ι. 2, κτλ., κ. ἄλλ.· Μεταφ. Β. 16. 6, κ. ἄλλ.· ἐπὶ μὲν τούτοις ἀπ. τὴν ψυχὴν δ' αὐτ. περὶ Ψυχῆς 1. 2, 14, πρβλ. Φυσ. 2. 3, 3, κ. ἄλλ.· ὡσαύτως, μεταχειρίζομαι ὅς ὄρον, δ' αὐτ. περὶ Ψυχῆς 1. 1, 10, κ. ἄλλ.·—ἐξηγῶ, ἐρμηνεύω, μίαν λέξιν δι' ἑτέρας, ἀπ. τὴν κοτύλην ἄλειςον 'Αθήν. 479C. 12) προσαρτῶ, προσθέτω, ἑκάρτω, τί τινι ἢ εἰς τι 'Περων. Δύτομ. 266. 17, 240. 1.

13) ἀπ. τί τινος, βεβαιῶ, καταβάσκω τι περὶ τινος, 'Αριστ. 'Τοπ. 5. 1, 3.

II. ἀντιδῶ, ἀντίνομαι, ἀνταποδίδωμι τῷ ἐπεδιδώμει III. ἢν ἡ χώρα... κατὰ λόγον ἐπιδιδῶν δ' ὕψος καὶ τὰ ἔμοιοι ἀποδιδῶν ἐς αὐτῆσιν (ἐπὶ). κατὰ μῆκος καὶ πλάτος 'Ηρόδ. 2. 13· ἄλλ' ὁ Πινκελαγὺς ὑπαλαμβάνει τὸ ῥῆμα ὡς ἀνταποδίδωμι τῷ ἐπεδιδῶν καὶ ἐρμηνεύει: ἐάν ἡ χώρα αὕτη ἐλαχιστοῦ οὕτω νὰ αὐξάνηται εἰς ὕψος καὶ κατ' ἀναλογίαν ἐκτείνεται κατὰ τὴν πολυεστρίαν, κτλ.

2) ἐκαναλαμβάνομαι, ἐπανέρχομαι, 'Αριστ. περὶ Ζ. 'Ιεν. 1. 18, 2, 'Ιστ. Ζ. 7. 6, 6.

3) ἐν τῇ Ρητορ. καὶ γραμμ. ἀπ. τελὸς ἀπόδοσις, 'Αριστ. Ρητ. 3. 11, 13, Διον. 'Αλ. περὶ Δημ. 9, κτλ.· πρβλ. ἀπόδοσις II. 2· οὐκ ἀποδίδωσι τὸ ἐτελ, ἀν' ἔχει ἀπόδοσιν, Σχόλ. εἰς 'Οδ. Ι. 103.

6) συντάσσεται μετὰ τινος, ἀναφέρειται εἰς τι, πρὸς τι Σχόλ. εἰς 'Αριστοτ. Πλ. 638.

4) ἀπέδωκε (ἐνν. τὴν ψυχὴν), ἀπέθανε, Σούλ. 'Επιγρ. 953I.

III. ἀπ. τὴν ἐκτετακτομένην, πωλῶ, πρῶτον παρ' 'Ηρόδ. 1. 70, κτλ., ἀπ. τὴν ἐς 'Ελλάδα, φέρω τὴν εἰς τὴν 'Ελλάδα καὶ ἐκτὶ τὸ πωλῶ, δ' αὐτ. 2. 56, πρ. 'Αριστοτ. 'Ορν. 585, κτλ., μετὰ γεν. τοῦ τιμῆματος, δ' αὐτ. 'Αγ. 830, 'Ηρ. 1237· οὐκ ἀν' ἀπέδομην πολλοῦ ἐς ἐλπίδας Πλάτ. Φαῖδ. 98B· ἀπ. τῆς εἰτίας, τὸ εὐρίσκειν-τας, πωλῶ τὴν εἰς τὴν ἀξίαν του, ὅτι ἡμπορεῖ νὰ ἐπίσῃ, 'Αισχλ. 13. 40, 41, πρβλ. Ξεν. 'Απομ. 2. 5, 5 (ἐνθα τὸ μὲν ἀποδίδεσθαι καίτοι ἐπὶ τῆς πραγματικῆς πωλήσεως, τὸ δὲ πωλεῖν ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ προσφέρειν τι πρὸς πώλησιν ἐν τῇ αγορά, πρβλ. Θεοφρ. Χαρ. 15, 1)· δίδωσι δὲ [τὰς νέας] πενταδράχμους ἀποδόμενοι 'Ηρόδ. 6. 89· ἀπ. εἰσπραγμένα, πωλῶ, δ' ἐ. ἐξομῶν ἑώρα ὅπως ἐγκατελείπω τὴν καταγγελίαν, Δημ. 784. 18· οὕτως, οἱ δραγμῆς ἀν' ἀποδόμενοι τὴν πόλιν Ξεν. 'Ελλ. 2. 3, 48: ἐν 'Αθήναις, ἴδω· μισθῶ, ἀπομισθῶ, τοὺς δημόσιους φόρους, Δημ. 475. 5, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εὐνείσκειται—'Ο Θουκ. ἐν Β. 62· ἔχει τὸ ἐναργ. ἀπέδωσαν. ὕπερ δ' Ξενκ. καὶ Δινδ. διορθῶσιν ἀπέδωσαν, πρβλ. 7. 87· τὸ ἐναργ. ὁμοῦ καίτοι ἐπὶ τοιαύτης ἑννοίας ἐν Νικίτ. χρομ. 280C· 'Η διαφορά εἶναι λίαν φανερά ἐν 'Ανδρ. 13. 10, πάντως ἀποδόμενος, τὸ ἡμίσεα ἀποδώσει τῷ ἀποκτείναντι, πρβλ. Βεακέρων προσμ. εἰς Θουκ. ἐν τέλῃ.

ἀποδιδέω, διτθῶ, στραγγίζω, ἐσομῶνω, Γεωμ. 9. 20.

ἀποδιδέωμαι, μέλλ. -σέσω, ἀπομακρύνω τι ἀπὸ ἐλλείψ. ὁρίσται, ἐξελέψοντα καὶ διαγογόντα τὴν προδοσίαν τῶν κριτῶν ἀπὸ τῆς ἀποδοσῆς καὶ διαχωρίσαι τὸ μέρος Πλούτ. 2. 964D:—Μέσ., ἀποχωρίζω ἑμαυτὸν, ἐκφεύγω, ἐκρέω, ἀπὸ μεταφορᾶς οὗν ὕψων, Εὐστ. Πονηρ. 180. 75.

ἀποδιδάσκω, ἐδιδάσκω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ καταδικάζω, 'Αντιφῶν 147. 5, 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 8, 15· ἀπ. δίκην ἐκρίνα· παρὰ Πλούτ. II', 25.

ἀποδίδωμι, ἀπαρέμ. τοῦ ἀπέδωκεν, κτλ.· ὁμοῦ ἐντετα-

ἀποθεάομαι, ἀποθ. θεῶμαι, βλέπω ἄνωθεν, πόρρωθεν, τὴν ποσανομίαν τῶν στρατιωτῶν ἀποθεωμένην Ἰωσήφ. Ἰουδ. 11. 2. 15, 1.

ἀποθέατος, ον, ἀτερπής τὴν θέαν, μεταγεν.
ἀποθεάζω, ἐπιτατάω, ἀντὶ τοῦ θειάζω, Θεμιστ. 230D.
ἀποθεῖω, ποιητ. ἀντὶ ἀποθεῖω, Ἀνθ. 11. 12. 177, Φιλύστρ. 834.
ἀποθεμελιόω, κατατρέφω ἐκ θεμελίων, Σουδ. δ. λ. ἀπο-
γεῖωσαι.

ἀποθεῖν, ἐπίρρ., (ἀπό), πόρρωθεν, μακρῶθεν, σφενδονᾶν, ἀκοντι-
ζειν Θουκ. 2. 81, Ξεν., κλ.: μετὰ γε, ἀποθεῖν τοῦ τείχεος
Λίγγιν. 14. 12.

II. μακρᾶν, ἐν ἀποστάσει, Θουκ. 6. 7. ἢ γῆ
ἢ ἀποθεῖν Ξεν. Κυν. 9. 2 καὶ 16· οἰκεῖν ἀπ. Ἀριστ. Πολιτικ. 3.
9, 10· οἱ ἀπ. σύμμαχοι αὐτοῦ 8. Ὁ παλαιὸς Ἀττ. καὶ μᾶλλον
συνήθης τύπος εἶναι τὸ ἀποθεῖν, δ ἴδε.

ἀπόθευς, ον, ὁ μακρὰν τῶν θεῶν, ἀσεδής, ὡς τὸ ἄθεος, Σορ.
Ἀποσπ. 246.

ἀποθεῖω, κάμνω τινὰ θεῖον, θεοποιῶ, Πολύδ. 12, 53, 4, Πλούτ.,
κλ.: Παθ., Γανυμήδης ... ἀποθεοῦμενος Νικέλ. ἐν Ἀδῆλ. 1.
35· μετὰ τὸ ἀποθεῖωθῆναι Σουλ. Ἐπιγρ. 2831. 7.—Ἐπικ. ἀπο-
θεῖωθεις Ἀνθ. 11. 12. 177.

2) παρὰ Ἰραμ., κατ' εὐφρ.,
ἐκποδὸν παυοῦμαι τινα, «ἐξεπαστρεύω» καὶ κυρίως διὰ πνιγμοῦ.

ἀποθεράπειλα, ἡ, κανονικὴ λατρεία, πρὸς τὴν τῶν θεῶν
ἀποθεραπειάν Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 14. **II.** θεραπεία τοῦ
σώματος, τελεῖται ἀνθρώποις, Ἀντυλλ. ἐν Matthaei. 106· ἡ μετὰ τὴν
ἐκ τῶν γυμνασίων κόπωσην περιποίησις καὶ θεραπεία τοῦ σώματος,
Γαλῆν. τ. β. σ. 30.

ἀποθεράπτεισις, εως, ἡ, = θεράπτεισις. Ἡσύχ. ἐν λέξει ἀνέ-
στων·—ἀποθεραπευτέως, α. ον. ὃν πρέπει νὰ ὑποβῇ τις εἰς
ιατρικὴν θεραπείαν, Σωραν.—ἀποθεραπευτικός, ἡ, ὄν. ὁ ἀνή-
κων (εἰς) ἡ κατὰλληλος πρὸς ἀποθεραπειάν, ὁ ἀποθεραπεύειν δυνάμε-
νος. 111, Ἀντυλλ. Matthaei 107, Γαλῆν.

ἀποθεραπεύω, θεραπεύω τινὰ, περιποιῶμαι αὐτὸν μετ' ἐνδεί-
ξιαν σεβάσμου, Διον. Ἀλ. 3. 71, κτλ. **2)** θεραπεύω ἱατρικῶς,
ὅπως ἐξέλιω εἰς θεραπείαν, τινὰ Ἰππ. 26. 52· τὸ ἀλγοῦν τινι
Πλούτ. 2. 118C· ἐφαρμόζω ἀποθεραπειάν (II.), Ἀντυλλ. ἐν Mat-
thaei. 106, 141, Γαλῆν.

ἀποθερίζω, ποιητ. ἀόρ. ἀπέθριζα·—ἀποκόπτω, ἄκρας ὡς
ἀπέθρισεν τριγῶνα Εὐρ. Ὀρ. 128, πρὸλ. Ἑ. 1188· οὕτως ἐν Ἀρχιλ.
127 ἵνας μεθέων ἀπέθρισεν καὶ συχν. ἐν τῇ Ἀνθολ.: ὁ κανο-
νικός τύπος «θέρια ἐν Αἰλ. περὶ 2. 1. 5» ἀπέθρισα τοὺς προ-
φήτας σου Ἑδδ. (Ἰσθῆς', ὅ).—Μέσ., ἀόρ. ἀποθερισάμην,
Ἀνθ. 11. 5. 137· ἀποθερίζασθαι, ἐπὶ τῇ κούρῃ τῶν μοναχῶν,
Πρωκόπ. Ἰστ. 48D, κτλ. (ἴσως ἐξ ἐσφαλμένης ἐτυμολογίας, πρὸλ.
ἀπόθριξις).

ἀποθερισμα, τό, ἴδε ἐν λ. ἀπόθρισμα.

ἀπόθριμος, ον, = ἄθεριμος, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 1.

II. ὡς οὐσιασ. = μελιτοῦτος. Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Πλ.

1122. **2)** εἶδος ποτοῦ, Ἰππ. 582. 23, κτλ.

ἀποθέσιμος, ον, ἀποτεθειμένος, ἀποθέσιμα .. χρήματα ..
οὐχ εὖρε Ἰωσήφ. Ἀρ. Ἰουδ. 16. 7, 1.

ἀπόθεσις, εως, ἡ, (ἀποτίθημι) τὸ ἀποτίθεναι, τὸ ἀποθήκευειν,
ἀποθήκευσις, εἰς ἀπέθεσιν γενέσθαι Πλάτ. Νομ. 844D· γάλα
χρήσιμον εἰς ἀπ. Ἀριστ. Ἰστ. 2. 3. 20, 13· ἡ ἀπ. τῆς τροφῆς,
ἐπὶ τῶν μελισσῶν, αὐτοῦ 9. 38, 2· τὴν ἀπ. τῆς θήρας ποιεῖ-
σθαι αὐτοῦ 39. 4.

2) ἡ τροποθεσίς ἐξ ἀκρῶθεντος ἡ θραυ-
σθέντος μέλου, Ἰπποκρ.

II. ἀπόρριψις, ἀπαλλαγὴ, ἀπομάκρυν-
σις, ῥύπου Ἐπιστ. Πέτρον Α' γ', 21, πρὸλ. Β' α', 14.

2) ἐκθεσις βρείου, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 10, 15, πρὸλ. ἀποτίθημι
Π. 7.

3) παραίτησις ἀξιώματος, Ἀππ. Ἐμφ. 1. 3. **4)**
ἀπ. κώλου, περιόδου, πύλας ἢ ἀνάπαυσις τῆς φωνῆς ἐν τῇ ἡμιλίᾳ,
Δημ. Φαλ. 19, κτλ.· οὕτως ἐν τῇ μετρικῇ, κατὰληξις Ἰφαιστ. 4.

5) παρὰ Βιτρούβιον 4. 1, 14 φαίνεται ὅτι εἶναι συνώνυμος τῇ
λίξει ἀποφυγὴ II.

III. = ἀποδυτήριον, Λουκ. Ἰππ. ἡ
Παλιν. 5.

ἀποθεσπίζω, προσηγεῖω, ἀπαγγέλλω χρησμούς ἀπὸ τοῦ τρίπο-
δος, τὴν Πυθίαν .. ἀποθεσπίζειν ἐμμετρά τε καὶ ἀμμετρο
Στράβ. 419, πρὸλ. Πλούτ. Λούκουιλ. 2, Διον. Ἀλ. 6. 43.

ἀποθέσπιτις, εως, ἡ, χρησιμοδοσία, Στράβων 814.

ἀπόθεστος, ον, περὶ τοῦ κυνὸς τοῦ Ὀδυσσεύς, καταπερρονή-
μενος, δὴ τότε κέτε' ἀπόθεστος, «ἀφίχτο» καὶ «ἀνιέλτο»
(Εὐστ.), Ὀδ. P. 296, πρὸλ. Λυκίερ. 540. (Ἐκ τοῦ θέσασθαι,
πρὸλ. πολυθέστος).

ἀποθεῖται, ὄν, τόπος χρημνῶδης καὶ βαρυσφύτης παρὰ τὸ Ταύ-
γετον ἐν Λακεδαιμονίᾳ, εἰς τὸν ὑποῖον ἐρρίπτοντο εὐθύς μετὰ τὴν γέ-
νησιν ὅσα βέλγη ἐγινώκοντο ἐν Σπάρτῃ δύμορφα ἢ μὴ ἀρτιμέλῃ,
Πλούτ. Λυκ. 16.

ἀποθετεύω, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἀποτίθημι, πρέπει τις ν' ἀποθέτῃ
ἢ νὰ βάλῃ κατὰ μέγεθος, Διοσκ. 9. 89.

ἀποθετικὸς, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα τοῦ ἀποτιθέναι, ὁ ἀπο-
μακρύνων ἢ ἀφίχων κατὰ μέρος, «ἀχίμ» ἀποθετικὸν τῆς πρώτης
διαποίας, ὡς π. χ. καὶ ταῦτα μὲν ὁ ἡ ταῦτα Σχόλ. Ἀριστοτ. 111.

8. **II.** ἐπὶ βήματων, ἀποθετικῶς, τὰ ἀποβαλόντα τὸν ἐνεργ.
τύπον.

ἀπόθετος, ον, (ἀποτίθημι) ὁ ἀποτεθειμένος, ὁ τεθεὶς κατὰ μέρος
πρὸς διατήρησιν, ὁ τετήσαυρισμένος, Πλούτ. Καίτ. 35, Λουκ. π. τ.
Μισθ. Συνόντ. 5.

2) κεκρυμμένος, μυστικός, μυστηριώδης, Ἐπη
1142. Φαίτρ. 262A, πρὸλ. Διον. Ἀλ. 11. 62, Λοδ. Ἀγλαορ. σ. 861.

3) ὁ δι' ἰδιαιτέρας περιστάσεις ἀποτεθειμένος, ἰδιαιτέρος, πολ-
λοῦ ἄξιος, Φίλος Λυσ. 113. 44· Σωρεδ. Δημ. 1370, ἐν τέλ. **II.**

ὁ βρεθείς κατὰ μέρος, ἀπερριμμένος, Πλούτ. 2. 159F.

ἀποθεῖω: μέλλ. -θεύσασθαι, ἀποτρέχω, Ἠρόδ. 8. 56, Ξεν. Κύρ.
7. 5, 40.

ἀποθεωρεῖω = ἀποθεάομαι, Ἀριστ. π. Θουκ. 104, Πολύδ. 27,
4, 4, Διόδ., κτλ.

ἀποθεωρήσις, εως, ἡ, σοβαρά, σπουδαία θεώρησις, ἔρευνα,
ἐξέτασις, Πλούτ. Πέλοπ. 25, κτλ.

ἀποθεωρήτεον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἀποθεωρεῖν, Πλούτ. 2. 30A.

ἀποθεώσις, εως, ἡ, θεοποίησις, Στράβ. 284, Σουλ. Ἐπιγρ.
2832, πρὸλ. Κικ. πρὸς Ἀττ. 1. 15.

ἀποθήκη, ἡ, μέρος πρὸς ἀπόθεσιν οὐλοῦν ποτε πράγματος, Θουκ.
6. 97· ἀποθήκη βιβλίων Λουκ. Πρὸς ἀπαί. 5· ἀπ. σωμάτων,
νεκροταφεῖον, Λουκ. Ἐπιστ. 22.

2) καταφύγιον, Φιλίστ. 59.

II. τὸ ἀποτίθεσθαι, ἀποταμίευσιν χάριν παρὰ τινι, ταῦτα
ἔλεγε ἀποθήκην μέλλων ποιήσεσθαι ἐς τὸν Πέτρον Ἰνα, ἣν
δρα τί μιν καταλαβάνην πρὸς Ἀθηναίων πάθος, ἔχῃ ἀπο-
στροφὴν, καταφύγιον, Ἠρόδ. 8. 109.

ἀποθηλάζω, -σω, ὑπλάζω, «πρὸς τὸ μὴ θρομβοῦσθαι τὸ γάλα ἐν
μαζαῖς τὰς τετοκίας ἀποθηλάσσει» Σωραν. π. Γυναικ. Παθ. σ.
146. 13.

ἀποθηλασμός, ὁ, (θηλάζω) τὸ ἀποθηλάζειν, ἀναφέρεται ὡς λη-
φθὲν ἐκ τοῦ Διοσκ., ἀλλ' ἀνευ ἀκριβοῦς παραπομπῆς, Θ, Στεφ.

ἀποθηλύνω, ἐκθηλύνω, ἐκνευρίζω, ἐκλύω, Πλούτ. Ἀντων. 53.

—Παθ., Ἰλιάρχ. παρ' Ἀθην. 513F.—μεταφ. ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ.
Ἰστ. φ. 7. 4, 3, κτλ. ἐπὶ οἴνου Πλούτ. 2. 692D.

ἀποθηριόω, μεταβάλλω εἰς θηρίον, ἐφ' ᾧ ὀργισθεῖσαν τὴν
θεὸν ἀποθηριώσαι αὐτὴν Ἐρατοστ. Καταστ. 1· κάμνω τινὰ ὅπως
ἄγριον, τὸν βίον Πλούτ. 2. 995D· ἐξερθεῖν, ἐξαγριῶναι τινὰ κατὰ
τίνας, τινὰ πρὸς τινα Πολύδ. 1. 79, 8.—Παθ., γίνεσθαι ἄγριος ὡς
θηρίον, ὁ αὐτ. 1. 67, 6, κτλ. ἐπὶ ἐλκῶν ἢ φυμάτων «θυμῶνα», ὁ αὐτ.
1. 81, 5, ἐνθα ἴδε Schweighl.

II. Παθ. εἶμαι πλήρης θηρίων,
ὁ δὲ Νεῖλος οὕτως καίπερ ὦν καλὸς ἀλλ' ἀποθεριώσεται
Ἀλκίφρ. 2. 3, 16.

ἀποθηριώσις, εως, ἡ, ἡ εἰς ἄγριον θηρίον μεταμόρφωσις, Ἡσύχ.
ἐν λέξει Αἰατῆ.

II. ἐκ τοῦ παθ., ἐξαγριώσις, πρὸς τινα ἀνα-
φέρεται ὡς ληφθὲν ἐκ τοῦ Διοδ., ἀλλ' ἀνευ ἀκριβοῦς παραπομπῆς, ἴδε
Θητ. Στεφ.

ἀποθησαυρίζω, ἀποτίθημι, βάλλω εἰς τὴν ἀποθήκην, θησαυρίζω
ὡς καὶ νῦν 5. 40, Λουκ. Ἀλέξ. 23.—Παθ., Ἰωσήφ. Ἰουδ. 11. 7. 8,
41.—ῥηματ. ἐπίθ. ἀποθησαυριστέον, πρέπει τις νὰ ἀποθησαυρίσῃ
ἢ ν' ἀποθησαυρίσῃ, ἦτοι ἐπισωρεύσῃ, ἀποθηκεύσῃ, Κλήμ. Ἀλ. 336.

ἀποθησαυρισμός, ὁ, ἀπόθεσις, ἀποθήκευσις, Διόδ. 3. 29.

ἀπόθητος, ον, ὁ μὴ ποθούμενος Ἡσύχ., Εὐστ., πρὸλ. Καλλ.
Ἀποσπ. 302.

ἀποθινύομαι, παθ. πληροῦμαι, ἀπορράττομαι δι' ἄμμου ἢ πηλοῦ,
Πολύδ. 1. 75, 8.

ἀποθλήω, μέλλ. -θσω, κατασυντρίβω, Γλωσσ.

ἀποθλίβω (Γ), μέλλ. -ψω, ἐκπιέω καὶ ἐλάζω, ἀποτέμνοντες
τῆς ἐσχέας κάτωθεν τοὺς ὀρχεις ἀποθλίβουσι, ἐπὶ εὐνού-
χισμῷ ταυριῶν, Ἀριστ. Ἰστ. 2. 9. 50, 6, πρὸλ. Θεοφρ. Ὀσμ. 29·
τὸν ἐκ τοῦ βότρου ἀποθλιδόμενον οἶνον Διόδ. 3. 62· ἐκ-
θλίβω, ἐκδιώκω, ἀρῶν με τῆς οἰκείας ἀποθλίψειν χώρας,
ἀπὸ τοῦ τόπου, Λουκ. Δικ. Φων. 2.

2) πιέζω καὶ ὠδῶ ὅπως,
τὸ αἶμα Ἀριστ. Ἰστ. 2. 7. 10, 3.—Ἐν Εὐρ. Κύκλ. 237 ὁ Ρούγκ.
ἐκθλίσεν ἀπολέψειν.

3) πιέζω ἰσχυρῶς, τὰ κράσπεδα
ἀφίχ. ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 30· ἀπ. τινὰ, πιέζω τινὰ, στενοχωρῶ,
συμθλῶ, «στερνωμένω», οἱ ὄχλοι συνέχουσιν σε καὶ ἀποθλίβουσι
Εὐάγγ. κ. Λουκ. ἡ', 45.

II. καταπιέζω, Ἀκὺλ. Παλ. Διαθ.
ἀποθλίμματα, ατος, τό, τὸ δι' ἀποθλίψεως ἐξαγόμενον ὑγρὸν,
Διοσκ. 1. 151.

ἀποθλίμω, ὁ, καταπίσις, Ἀκὺλ. Παλ. Διαθ.

ἀποθλίψις, εως, ἡ, τὸ ἀποθλίβεσθαι, τὸ δι' ἀποθλίψεως ἐλάγειν,
«πάτημα», τὴν ἐν τοῖς ληνοῖς ἀποθλίψιν τῶν βοτρυῶν Διόδ.
3. 63.

II. ἐκθλίψις, ἐκθλίω, ἐκδιώκω, Λουκ. Δικ. Φων. 2.

ἀποθνήσκω (ἡ): μέλλ. -θάνομαι, Παν.-θανεῖν καὶ ἡ -εῖμαι,
Ἠρόδ. 3. 143, 7. 131.—ἐπιτατάω, ἀντὶ τοῦ θνήσκω, Ὀμ. Πινδ.
Ο. 2. 45, καὶ ἀπαξ παρὰ Τρῶν. (Ἠρόδ. Ἀποσπ. 582. 6)· ἀλλὰ παρὰ
τοῦ κλημ. καὶ περὶ εἶναι ὁ συνήθης τύπος τοῦ ἐνεστώτος (ἴδε θνή-
σκω)· σεῦ ἀποτεθνήωτος (Π. Χ. 432· ἀποθνήσκων περὶ
φαργάνω Ὀδ. Α. 424· βάδες δ' ἀποτεθνασαν ἤδη Μ. 393· ὑπὲρ
λεμῶν. Θουκ. 1. 126· μετὰ δοτ., νόσφ' ἐκ αὐτ. 8. 84· μετὰ συστοίχ.
αἰτ., θάνατον ἀπ. Ξεν. Ἀπομ. 4. 8, 3, κτλ.)· εἰς ἔτερον ἤν ἀπ.
Πλάτ. Δε. 365D)·—ἐπὶ γέλωτος, ὡς καὶ νῦν, «σχοτῶνμαι», ἀπο-

θνήσκω ἀπὸ τῶ «γέλοιον» ὡς τὸ ἐκθνήσκω (δ' Ἰβρ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 15· ἀποθνήσκουσι τῷ δέει Ἀριστ. Πρωκ. Μεγὰλ. 1. 20, 13.

II. ὡς παθητ. τοῦ ἀποκτείνω, φονεύωμαι, ἀποθν. ὑπὸ τινος Ἠρόδ. 1. 137., 7. 154· κενώσας ἐπὶ καταδικασθέντος, ἀποθανεῖν ὑπὸ τῆς πόλεως Λυκούργ. 159. 29, πρὸς Πλάτ. Ἀπολ. 29C, 32D, κ. ἄλλ., Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 2.

ἀποθαρύειν. ἀπαρ. ἐνεργ. ἄρ. B', τοῦ ἀποθάρυμαι. ἀποθαρύνομαι· μέλλ. -ὑναίμηναι, ἀποθ., εἰμαι λίαν οὐρανόθεν ἢ τολμηρός, ἀποτολμῶ τὰ πάντα, Δημ. 1047. 14· μεταγιν. τύπος τοῦ ἀποθαρρύνομαι Διογεν. Ἐπιστ.

ἀποθάρυσαι, εὖως, ἢ, θάρυσις, θλάσις Ἰατρ. II. διασπασίς, νεφῶν Ἀριστ. π. Κόσμ. A. 7.

ἀποθάρυσμα, τὸ, θάρυσμα, σύντριμμα, τεμάχιον, μέρος ἀπχωρισθὲν ἐξ ἄλλου, Στράβων 480.

ἀποθάρυον, θάρυον καὶ ἀποκόπτω τὸ ἐξέχον μέρος τινός, ἤρξε δ' ἐμδολγῇ Ἑλληνικὴ ναῦς, ἀποθάρυει πάντα Φοινίσσης νεώς κόρυμβά Δισχύλ. Πέρσ. 410· — Παθ., ἀποθάρυμαι ἐκ τινος πράγματος καὶ ἀποχωρίζομαι, ἀποθάρυομένων ἅμα καὶ κομμένων τῶν ἀνθρώπων Ἀριστ. Πρωκ. 38. 8, 1· μεταφρ., ἐκπίπτω ἐκ τῆς θέσεως ἢ κατέχω, χάω τὴν ὑπόληψίν μου, μηδ' ἐς ὄργηστρον εἰσάπτειν, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνώς, μήλω βλήθῃς ὑπὸ πορνιδίου, τῆς εὐκλείας ἀποθάρυσσας Ἀριστοφ. Νεφ. 997· «καὶ σημειουσθῶν αἱ νέοι τὸ ἐπιχαρὶ ἅμα καὶ ἐναργεῖ τῆς μεταφορᾶς τοῦ ἀποθάρυσσασθαι» ὁχλήματι γὰρ παρεικάσει τὴν εὐκλείαν, ἥς ἀποθάρυεται, τούτεστιν ἐκπίπτει, καὶ κατὰ γῆς πασῶν ἀδελφῶν καὶ ἀδελφῶν συντρέπεται ὁ μὴ καλῶς ἐπογοῦμενος, τοῦτο δὲ ἐστίν, ὁ μὴ ταῖς τοῦ λογισμοῦ ἡλίκαις εὐθύναι τὴν τῆς βλάβης ὁχλήμα ἐπιστάμενος (σημ. Κοραῖ ἐπὶ Ἰσοκράτ. ἐπιμ. B', σ. 111).

ἀποθαρύνει, ὀρθολογῶ, πένθος ποιῶμαι, ἀποθάρυμαι, Βάβρ. 12, 3, Πλούτ. Φιλό. 18.

ἀποθαρύειν, κυρίως ἀποκόπτω φύλλα συνῆς, ἀλλ' ἐν γένει σημαίνει ἀποκόπτω οὐδὲν ποτε πρᾶγμα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 158 (ἐνθα ἴδε Ἑλλισμ.): «ἀποθαρύειν» τὸ ἀφαιρεῖν φύλλα συνῆς· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ὅτιον ἀφαιρεῖν Ἠσύχ.

ἀποθαρύειν, ἀποτεινῶ, περιφράττω, Προκῆπ. περὶ Κτισμ. σ. 36D).

ἀποθαρύειν, ἴδε ἐν λ. ἀποθερίζω.

ἀποθαρύειν, τρέχων, ὁ, ἢ, = ἄθροισ. Καλλ. Ἀποσπ. 341.

ἀποθαρύειν, εὖως, ἢ, ἢ τῶν μοναχῶν κουρά, οὐ πρὸ τῆς κουράς ... ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀποθαρύειν Εὐστ. Πονημάτ. 280. 3· (ἴδε ἐν λ. ἀποθερίζω).

ἀποθάρυσμα, αἶμα, τὸ, τὸ ἀποκοπέν, ἀπόκομμα, ἀποθάρυσματὰ ριζῶν Ὀρφ. Ἀργ. 998.

ἀποθάρυος, ὄν, ἐρχόμενος ἢ προερχόμενος ἀπὸ θρόνου, Γρηγ. Ναζ. σ. 91.

ἀποθάρυον· μέλλ. -ψω, συντρέφω εἰς τεμάχια, κατασυντρέφω, Ἰωσήφ. Ἰουδ. II. 9. 7, 23· — μεταφρ., συντρέφω τὸ πνεῦμα, ἐκνευρίζω, ἐκδηλύω, τὰς ψυχὰς συγκεκασμένοι τε καὶ ἀποτεθρυμένοι Πλάτ. Πολ. 495B, πρὸς Πλάτ. καὶ Ρητορ. 495B, 495C, 495D, 495E, 495F, 495G, 495H, 495I, 495J, 495K, 495L, 495M, 495N, 495O, 495P, 495Q, 495R, 495S, 495T, 495U, 495V, 495W, 495X, 495Y, 495Z, 496A, 496B, 496C, 496D, 496E, 496F, 496G, 496H, 496I, 496J, 496K, 496L, 496M, 496N, 496O, 496P, 496Q, 496R, 496S, 496T, 496U, 496V, 496W, 496X, 496Y, 496Z, 497A, 497B, 497C, 497D, 497E, 497F, 497G, 497H, 497I, 497J, 497K, 497L, 497M, 497N, 497O, 497P, 497Q, 497R, 497S, 497T, 497U, 497V, 497W, 497X, 497Y, 497Z, 498A, 498B, 498C, 498D, 498E, 498F, 498G, 498H, 498I, 498J, 498K, 498L, 498M, 498N, 498O, 498P, 498Q, 498R, 498S, 498T, 498U, 498V, 498W, 498X, 498Y, 498Z, 499A, 499B, 499C, 499D, 499E, 499F, 499G, 499H, 499I, 499J, 499K, 499L, 499M, 499N, 499O, 499P, 499Q, 499R, 499S, 499T, 499U, 499V, 499W, 499X, 499Y, 499Z, 500A, 500B, 500C, 500D, 500E, 500F, 500G, 500H, 500I, 500J, 500K, 500L, 500M, 500N, 500O, 500P, 500Q, 500R, 500S, 500T, 500U, 500V, 500W, 500X, 500Y, 500Z, 501A, 501B, 501C, 501D, 501E, 501F, 501G, 501H, 501I, 501J, 501K, 501L, 501M, 501N, 501O, 501P, 501Q, 501R, 501S, 501T, 501U, 501V, 501W, 501X, 501Y, 501Z, 502A, 502B, 502C, 502D, 502E, 502F, 502G, 502H, 502I, 502J, 502K, 502L, 502M, 502N, 502O, 502P, 502Q, 502R, 502S, 502T, 502U, 502V, 502W, 502X, 502Y, 502Z, 503A, 503B, 503C, 503D, 503E, 503F, 503G, 503H, 503I, 503J, 503K, 503L, 503M, 503N, 503O, 503P, 503Q, 503R, 503S, 503T, 503U, 503V, 503W, 503X, 503Y, 503Z, 504A, 504B, 504C, 504D, 504E, 504F, 504G, 504H, 504I, 504J, 504K, 504L, 504M, 504N, 504O, 504P, 504Q, 504R, 504S, 504T, 504U, 504V, 504W, 504X, 504Y, 504Z, 505A, 505B, 505C, 505D, 505E, 505F, 505G, 505H, 505I, 505J, 505K, 505L, 505M, 505N, 505O, 505P, 505Q, 505R, 505S, 505T, 505U, 505V, 505W, 505X, 505Y, 505Z, 506A, 506B, 506C, 506D, 506E, 506F, 506G, 506H, 506I, 506J, 506K, 506L, 506M, 506N, 506O, 506P, 506Q, 506R, 506S, 506T, 506U, 506V, 506W, 506X, 506Y, 506Z, 507A, 507B, 507C, 507D, 507E, 507F, 507G, 507H, 507I, 507J, 507K, 507L, 507M, 507N, 507O, 507P, 507Q, 507R, 507S, 507T, 507U, 507V, 507W, 507X, 507Y, 507Z, 508A, 508B, 508C, 508D, 508E, 508F, 508G, 508H, 508I, 508J, 508K, 508L, 508M, 508N, 508O, 508P, 508Q, 508R, 508S, 508T, 508U, 508V, 508W, 508X, 508Y, 508Z, 509A, 509B, 509C, 509D, 509E, 509F, 509G, 509H, 509I, 509J, 509K, 509L, 509M, 509N, 509O, 509P, 509Q, 509R, 509S, 509T, 509U, 509V, 509W, 509X, 509Y, 509Z, 510A, 510B, 510C, 510D, 510E, 510F, 510G, 510H, 510I, 510J, 510K, 510L, 510M, 510N, 510O, 510P, 510Q, 510R, 510S, 510T, 510U, 510V, 510W, 510X, 510Y, 510Z, 511A, 511B, 511C, 511D, 511E, 511F, 511G, 511H, 511I, 511J, 511K, 511L, 511M, 511N, 511O, 511P, 511Q, 511R, 511S, 511T, 511U, 511V, 511W, 511X, 511Y, 511Z, 512A, 512B, 512C, 512D, 512E, 512F, 512G, 512H, 512I, 512J, 512K, 512L, 512M, 512N, 512O, 512P, 512Q, 512R, 512S, 512T, 512U, 512V, 512W, 512X, 512Y, 512Z, 513A, 513B, 513C, 513D, 513E, 513F, 513G, 513H, 513I, 513J, 513K, 513L, 513M, 513N, 513O, 513P, 513Q, 513R, 513S, 513T, 513U, 513V, 513W, 513X, 513Y, 513Z, 514A, 514B, 514C, 514D, 514E, 514F, 514G, 514H, 514I, 514J, 514K, 514L, 514M, 514N, 514O, 514P, 514Q, 514R, 514S, 514T, 514U, 514V, 514W, 514X, 514Y, 514Z, 515A, 515B, 515C, 515D, 515E, 515F, 515G, 515H, 515I, 515J, 515K, 515L, 515M, 515N, 515O, 515P, 515Q, 515R, 515S, 515T, 515U, 515V, 515W, 515X, 515Y, 515Z, 516A, 516B, 516C, 516D, 516E, 516F, 516G, 516H, 516I, 516J, 516K, 516L, 516M, 516N, 516O, 516P, 516Q, 516R, 516S, 516T, 516U, 516V, 516W, 516X, 516Y, 516Z, 517A, 517B, 517C, 517D, 517E, 517F, 517G, 517H, 517I, 517J, 517K, 517L, 517M, 517N, 517O, 517P, 517Q, 517R, 517S, 517T, 517U, 517V, 517W, 517X, 517Y, 517Z, 518A, 518B, 518C, 518D, 518E, 518F, 518G, 518H, 518I, 518J, 518K, 518L, 518M, 518N, 518O, 518P, 518Q, 518R, 518S, 518T, 518U, 518V, 518W, 518X, 518Y, 518Z, 519A, 519B, 519C, 519D, 519E, 519F, 519G, 519H, 519I, 519J, 519K, 519L, 519M, 519N, 519O, 519P, 519Q, 519R, 519S, 519T, 519U, 519V, 519W, 519X, 519Y, 519Z, 520A, 520B, 520C, 520D, 520E, 520F, 520G, 520H, 520I, 520J, 520K, 520L, 520M, 520N, 520O, 520P, 520Q, 520R, 520S, 520T, 520U, 520V, 520W, 520X, 520Y, 520Z, 521A, 521B, 521C, 521D, 521E, 521F, 521G, 521H, 521I, 521J, 521K, 521L, 521M, 521N, 521O, 521P, 521Q, 521R, 521S, 521T, 521U, 521V, 521W, 521X, 521Y, 521Z, 522A, 522B, 522C, 522D, 522E, 522F, 522G, 522H, 522I, 522J, 522K, 522L, 522M, 522N, 522O, 522P, 522Q, 522R, 522S, 522T, 522U, 522V, 522W, 522X, 522Y, 522Z, 523A, 523B, 523C, 523D, 523E, 523F, 523G, 523H, 523I, 523J, 523K, 523L, 523M, 523N, 523O, 523P, 523Q, 523R, 523S, 523T, 523U, 523V, 523W, 523X, 523Y, 523Z, 524A, 524B, 524C, 524D, 524E, 524F, 524G, 524H, 524I, 524J, 524K, 524L, 524M, 524N, 524O, 524P, 524Q, 524R, 524S, 524T, 524U, 524V, 524W, 524X, 524Y, 524Z, 525A, 525B, 525C, 525D, 525E, 525F, 525G, 525H, 525I, 525J, 525K, 525L, 525M, 525N, 525O, 525P, 525Q, 525R, 525S, 525T, 525U, 525V, 525W, 525X, 525Y, 525Z, 526A, 526B, 526C, 526D, 526E, 526F, 526G, 526H, 526I, 526J, 526K, 526L, 526M, 526N, 526O, 526P, 526Q, 526R, 526S, 526T, 526U, 526V, 526W, 526X, 526Y, 526Z, 527A, 527B, 527C, 527D, 527E, 527F, 527G, 527H, 527I, 527J, 527K, 527L, 527M, 527N, 527O, 527P, 527Q, 527R, 527S, 527T, 527U, 527V, 527W, 527X, 527Y, 527Z, 528A, 528B, 528C, 528D, 528E, 528F, 528G, 528H, 528I, 528J, 528K, 528L, 528M, 528N, 528O, 528P, 528Q, 528R, 528S, 528T, 528U, 528V, 528W, 528X, 528Y, 528Z, 529A, 529B, 529C, 529D, 529E, 529F, 529G, 529H, 529I, 529J, 529K, 529L, 529M, 529N, 529O, 529P, 529Q, 529R, 529S, 529T, 529U, 529V, 529W, 529X, 529Y, 529Z, 530A, 530B, 530C, 530D, 530E, 530F, 530G, 530H, 530I, 530J, 530K, 530L, 530M, 530N, 530O, 530P, 530Q, 530R, 530S, 530T, 530U, 530V, 530W, 530X, 530Y, 530Z, 531A, 531B, 531C, 531D, 531E, 531F, 531G, 531H, 531I, 531J, 531K, 531L, 531M, 531N, 531O, 531P, 531Q, 531R, 531S, 531T, 531U, 531V, 531W, 531X, 531Y, 531Z, 532A, 532B, 532C, 532D, 532E, 532F, 532G, 532H, 532I, 532J, 532K, 532L, 532M, 532N, 532O, 532P, 532Q, 532R, 532S, 532T, 532U, 532V, 532W, 532X, 532Y, 532Z, 533A, 533B, 533C, 533D, 533E, 533F, 533G, 533H, 533I, 533J, 533K, 533L, 533M, 533N, 533O, 533P, 533Q, 533R, 533S, 533T, 533U, 533V, 533W, 533X, 533Y, 533Z, 534A, 534B, 534C, 534D, 534E, 534F, 534G, 534H, 534I, 534J, 534K, 534L, 534M, 534N, 534O, 534P, 534Q, 534R, 534S, 534T, 534U, 534V, 534W, 534X, 534Y, 534Z, 535A, 535B, 535C, 535D, 535E, 535F, 535G, 535H, 535I, 535J, 535K, 535L, 535M, 535N, 535O, 535P, 535Q, 535R, 535S, 535T, 535U, 535V, 535W, 535X, 535Y, 535Z, 536A, 536B, 536C, 536D, 536E, 536F, 536G, 536H, 536I, 536J, 536K, 536L, 536M, 536N, 536O, 536P, 536Q, 536R, 536S, 536T, 536U, 536V, 536W, 536X, 536Y, 536Z, 537A, 537B, 537C, 537D, 537E, 537F, 537G, 537H, 537I, 537J, 537K, 537L, 537M, 537N, 537O, 537P, 537Q, 537R, 537S, 537T, 537U, 537V, 537W, 537X, 537Y, 537Z, 538A, 538B, 538C, 538D, 538E, 538F, 538G, 538H, 538I, 538J, 538K, 538L, 538M, 538N, 538O, 538P, 538Q, 538R, 538S, 538T, 538U, 538V, 538W, 538X, 538Y, 538Z, 539A, 539B, 539C, 539D, 539E, 539F, 539G, 539H, 539I, 539J, 539K, 539L, 539M, 539N, 539O, 539P, 539Q, 539R, 539S, 539T, 539U, 539V, 539W, 539X, 539Y, 539Z, 540A, 540B, 540C, 540D, 540E, 540F, 540G, 540H, 540I, 540J, 540K, 540L, 540M, 540N, 540O, 540P, 540Q, 540R, 540S, 540T, 540U, 540V, 540W, 540X, 540Y, 540Z, 541A, 541B, 541C, 541D, 541E, 541F, 541G, 541H, 541I, 541J, 541K, 541L, 541M, 541N, 541O, 541P, 541Q, 541R, 541S, 541T, 541U, 541V, 541W, 541X, 541Y, 541Z, 542A, 542B, 542C, 542D, 542E, 542F, 542G, 542H, 542I, 542J, 542K, 542L, 542M, 542N, 542O, 542P, 542Q, 542R, 542S, 542T, 542U, 542V, 542W, 542X, 542Y, 542Z, 543A, 543B, 543C, 543D, 543E, 543F, 543G, 543H, 543I, 543J, 543K, 543L, 543M, 543N, 543O, 543P, 543Q, 543R, 543S, 543T, 543U, 543V, 543W, 543X, 543Y, 543Z, 544A, 544B, 544C, 544D, 544E, 544F, 544G, 544H, 544I, 544J, 544K, 544L, 544M, 544N, 544O, 544P, 544Q, 544R, 544S, 544T, 544U, 544V, 544W, 544X, 544Y, 544Z, 545A, 545B, 545C, 545D, 545E, 545F, 545G, 545H, 545I, 545J, 545K, 545L, 545M, 545N, 545O, 545P, 545Q, 545R, 545S, 545T, 545U, 545V, 545W, 545X, 545Y, 545Z, 546A, 546B, 546C, 546D, 546E, 546F, 546G, 546H, 546I, 546J, 546K, 546L, 546M, 546N, 546O, 546P, 546Q, 546R, 546S, 546T, 546U, 546V, 546W, 546X, 546Y, 546Z, 547A, 547B, 547C, 547D, 547E, 547F, 547G, 547H, 547I, 547J, 547K, 547L, 547M, 547N, 547O, 547P, 547Q, 547R, 547S, 547T, 547U, 547V, 547W, 547X, 547Y, 547Z, 548A, 548B, 548C, 548D, 548E, 548F, 548G, 548H, 548I, 548J, 548K, 548L, 548M, 548N, 548O, 548P, 548Q, 548R, 548S, 548T, 548U, 548V, 548W, 548X, 548Y, 548Z, 549A, 549B, 549C, 549D, 549E, 549F, 549G, 549H, 549I, 549J, 549K, 549L, 549M, 549N, 549O, 549P, 549Q, 549R, 549S, 549T, 549U, 549V, 549W, 549X, 549Y, 549Z, 550A, 550B, 550C, 550D, 550E, 550F, 550G, 550H, 550I, 550J, 550K, 550L, 550M, 550N, 550O, 550P, 550Q, 550R, 550S, 550T, 550U, 550V, 550W, 550X, 550Y, 550Z, 551A, 551B, 551C, 551D, 551E, 551F, 551G, 551H, 551I, 551J, 551K, 551L, 551M, 551N, 551O, 551P, 551Q, 551R, 551S, 551T, 551U, 551V, 551W, 551X, 551Y, 551Z, 552A, 552B, 552C, 552D, 552E, 552F, 552G, 552H, 552I, 552J, 552K, 552L, 552M, 552N, 552O, 552P, 552Q, 552R, 552S, 552T, 552U, 552V, 552W, 552X, 552Y, 552Z, 553A, 553B, 553C, 553D, 553E, 553F, 553G, 553H, 553I, 553J, 553K, 553L, 553M, 553N, 553O, 553P, 553Q, 553R, 553S, 553T, 553U, 553V, 553W, 553X, 553Y, 553Z, 554A, 554B, 554C, 554D, 554E, 554F, 554G, 554H, 554I, 554J, 554K, 554L, 554M, 554N, 554O, 554P, 554Q, 554R, 554S, 554T, 554U, 554V, 554W, 554X, 554Y, 554Z, 555A, 555B, 555C, 555D, 555E, 555F, 555G, 555H, 555I, 555J, 555K, 555L, 555M, 555N, 555O, 555P, 555Q, 555R, 555S, 555T, 555U, 555V, 555W, 555X, 555Y, 555Z, 556A, 556B, 556C, 556D, 556E, 556F, 556G, 556H, 556I, 556J, 556K, 556L, 556M, 556N, 556O, 556P, 556Q, 556R, 556S, 556T, 556U, 556V, 556W, 556X, 556Y, 556Z, 557A, 557B, 557C, 557D, 557E, 557F, 557G, 557H, 557I, 557J, 557K, 557L, 557M, 557N, 557O, 557P, 557Q, 557R, 557S, 557T, 557U, 557V, 557W, 557X, 557Y, 557Z, 558A, 558B, 558C, 558D, 558E, 558F, 558G, 558H, 558I, 558J, 558K, 558L, 558M, 558N, 558O, 558P, 558Q, 558R, 558S, 558T, 558U, 558V, 558W, 558X, 558Y, 558Z, 559A, 559B, 559C, 559D, 559E, 559F, 559G, 559H,

θύρας, τὰς δὲ οὐς Θουκ. 1. 134., 7. 73· οὕτω Δημ. 1273, 6, 8· Πλούτ. Κασσ. 49.

ἀποικονομέω, ἐξοικονομῶ τὸ πρῶγμα οὕτως, ὥστε νὰ ἀπαλα-
λαγῶ ὑποθέσεις τινος, Πλωτίν. σ. 331, 555:—Μεσ., κατορθώω διὰ
καταλλήλου βίου ν' ἀπαλαχθῶ τινος, ὡν οὐνεκά φημι δεῖν ἀποικ-
ονομῆσθαι πᾶν καὶ πάθος καὶ νόσημα τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς
τὸν πατρίδι χρησόμενον καλῶς Ἱεροκλ. ἐν Στοβ. Ἀνθολ. 229.
38, Ἐκλογ. 2. 214.

ἀποικονόμησις, εὖως, ἡ, ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τινος πράγματος,
Κασσ. Προβλ. 70.

ἀποικονόμητος, ον, ἐκ τοῦ ἀποικῶν πρέπει τις νὰ ἀπαλαχθῇ,
φεικτός, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 4. 1. 44.

ἀποικος, ον, ὁ μακρὸν τοῦ οἴκου, ὁ ἐν ξένη γῇ, ὁ ἐν ἑοικω-
ρίᾳ, ἀπ. πέμπτῃ τινὰ γῆς, ἀποπέμπειν ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ χώρας,
Σορ. Ο. Τ. 1518.

ἀποικιστής, ον, ὁ μεταναστεύων ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ εἰς ξένην χώραν,
ὁ ἐγκατασταθεὶς ἐν γῇ ξένη (ἀναφορικῶς πρὸς τὴν μητρόπολιν), Ἡρόδ. 5. 97, Θουκ. 1. 24, 35., 7. 57, κτλ. πάλιν Σινωπέων ἀποικόν
ἐν τῇ Κολχίδι χώρα Ξεν. Ἀν. 5. 3, 2· ἐντεῦθεν ὁ Δισχυλὸς ἐμ-
βλῶν περὶ σιδήρου λέγει Χάλυδος Σκυθῶν ἀποικος ἔπει· ἐπὶ
ὁρίζ. 729.

ἀποικία, ἀποικίαι, ἔξυπακουμένον τοῦ πόλεως, ἡ, ἀ-
ποικία, ἀποικίαι, Ξεν. Ἀν. 5. 3, 2, 6. 2, 1· καὶ μετὰ τοῦ
πόλεως Ἀριστοτ. Λυσ. 582.

ἀποικιολόγος, ἀπολ. παραπονέωμαι μεγαλοφώνως περὶ τινος,
πρὸς τὸν πατέρα ἀποικιολόγος, τῶν.. ἤντησε (δὴλ. ταῦτα
ὡν ἤντησε) Ἡρόδ. 1. 114.

ἀποικιστής, ον, ἐστρατημένος ποιμένος, παρημελημένος, Ἀνθ.
Π. 6. 239· μεταφ. παρ' Ἑκκλ.

ἀποικισμός· μέλλ. -ξυμαίε, θρηγὴν μεγαλοφώνως, τι Δισχυλ.
Ἀγ. 329, Σορ. Φ. 278· τινὰ Δισχυλ. Ἀποστ. 133, Ἀντιρῶν 134.
15· ἀπ. τι πρὸς τινὰ Εὐρ. Μήδ. 31· ἀπ. τινὰ τινος Διον.
Ἀλ. 5. 8.

ἀποινα, ον, τὰ· (πιθανῶς ἐκ τοῦ α εὐφών., ποινή καὶ ἐπο-
μένως σχετὸν = ποινή, ποινά· πρὸλ. τὴν φράσιν, τὰ χρήματα
ἀποινα ὠνόμαζον οἱ παλαιοὶ Δημ. 630, ἐν τέλει·

1. παρ' Ὀμ. (μόνον ἐν Ἰλ.), πολὺ ὅμοιον τῇ λύτρα. εἴτε πρὸς ἀνάκτη-
σιν τῆς ἐνυθερίας αἰχμαλωτισθέντος, ὡς φέρων ἀπερείσι· ἀπ. Ἰλ.
Α. 13· οὐκ ἀπέδεξετ' ἀπ. αὐτόθι 95, κ. ἄλλ., πρὸλ. Ἡρόδ. 8. 79·
εἴτε ὡς τὸ λύτρον, ὅπως ἐξαγοράσῃ τις τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν, Ἰλ. Ζ. 49,
Κ. 380, κτλ., πρὸλ. Θέογν. 727· ἡ πρὸς ἀνάκτησιν τοῦ νεκροῦ σώμα-
τος· φονεὺς ἐπὶ φόνου, ὅς ἀπ. φέροι καὶ νεκρὸν ἀγοίτο Ἰλ.
Ω. 139·—συγκρί· μετὰ γεν. τοῦ ἐξαγοραζομένου προσώπου, ἀποινα
κέρως, υἱος, λύτρα διὰ τὴν κόρη, διὰ τὸν υἱόν, Α. 111, Β. 230·
νεκροῦ δὲ δεῖσαι ἀπ. Ω. 137.

II. καθόλου, ἐξιλέσθαι, ἀπο-
ζημιῶσαι, ποινή, ἀπ' ἐθέλου ἀρέσαι δόμεναί τ' ἀπερείσι· ἀπ.
Ι. 120, πρὸλ. Ἡρόδ. 9. 120· ἰδίως κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος,
τὸ πρόστιμον τὸ ἐπιβέβηκεν ὑπὸ τοῦ φονέως εἰς τὸν πλητταμένον
συγγενῇ ὡς τὸ παλαιὸν Σκανδιναυικὸν καὶ Σαξονικὸν weingild,
Πλάτ. Νόμ. 862C· ὕβρεως, μισαμάτων, μωρίας ἀπ. διὰ βίαν,
ἐθρην, κτλ., Δισχυλ. Πέρσ. 808, Ἀγ. 1420, 1670, πρὸλ. Εὐρ.
Βάκχ. 516, Ἀλκ. 7· ἐν Ι. Τ. 1459 τῆς σῆς σφαγῆς ἀποινα πῖθ,
σημαίνει ἀπολύτρωσιν, ἐκδῶσιν ἀπὸ τοῦ θανάτου, σπάνιον παρὰ
πρὸς ἀπολύνειν ἐξισοθεῖναι Πλάτ. Νόμ. 862C, πρὸλ. Πολ.
393E.

2) ὁ Πίνδ. πολλὰκις μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ καλῆς
σημασίας, ἀναμοιβῇ, κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπολ., μετὰ γεν. ἀνταμοιβῇ,
ἀμοιβῇ διὰ... ἀποινα' ἀρετῆς Π. 2. 26·—καθ' ἐνικὸν ἀριθμ.,
τοῦτο γὰρ ἀντ' ἀγαθὸς νόου εἴληχεν ἀποινον Σωλόγ.
Ἐπιγρ. 6280B. 10.

ἀποινάω, (ποινή) ἀπειτῶ τὸ παρὰ τοῦ φονέως ἐπιβέβηκεν πρόσ-
τιμον (ἴτε ἀποινα II.), Νόμος παρὰ Δημ. 629. 22, πρὸλ. 630 ἐν
τέλει.—Μέσ. λαμβάνειν λύτρα ὅπως ἀπολύσω τινά, τίν' οὖν Ἀχαιῶν
ζῶντ' ἀποινάσθαι θέλεις;· τίνα τῶν Ἀχαιῶν λύτρα λαθὼν βού-
λει ἀπολύσαι; (Σχόλ.) Εὐρ. Ρῖσ. 177, πρὸλ. 466.

ἀποινέω, ἐπὶ οἶνον, δὲν ὑφίσταμαι πλέον ζῆμιον, διάφ. γραφ.,
Ἀλέξ. ἐν Ἀθηναίῳ 6.

ἀποινέ, ἐπίφρ. ἀτιμωρητέ, Ἀγαθ. Ἰστ. σ. 258.

ἀποινό-δίζνος, ον, ὁ ποινὴν ἐπιβάλλων, τιμωρὸν, εἰκοι Εὐρ.
Ἡρ. Μαιν. 888.

ἀποινό-δορπος, ον, ὁ καταβεβηκὼς ἐν λύτρᾳ, Δυσκόρ. 902, ἐνθα
ἴτε σημ. Τζέτζ.

ἀποινον, τό, ἴδε ἐν λ. ἀποινα.

ἀπ-οινος, ον, = ἀοινος, Εὐστ. 727. 20, κτλ.

ἀ-ποιος, ον, (ποιός) ἄνευ ποιότητος ἢ ἰδιότητος, στοιχεῖα
Δημόκρ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 17· ὅλη Πλούτ. 2. 369A· γεύσις
Ἀριστ. π. Αἰσ. Παθ. 2. 7· ἀπ. ὕβρω, καθαρὸν ὕβρω, Ἀθήν. 33C.

ἀποιστίον, βήματ. ἐπὶ τοῦ ἀποφύρου, πρέπει τις νὰ ἀναφέρῃ,
ἀποιστίον, ἀφαιρέσι, Γλωσσ.

ἀποιστεύω, ἀποικεῖναι δι' ὁσίων, διὰ βελῶν, Ἀνθ. Π. 7. 743.

ἀποισμός, μέλλων τοῦ ἀποφύρω.

ἀποιοίμαι· μέλλ. -οιχθόσομαι· ἄφρ. -οιχθόμην· ἀπολ., ἀπέρ-
χομαι μακρὴν, εἶμαι μακρὴν, διαμένειν μακρὴν τινος, μετὰ γεν. ἀποί-

χονται πολέμοιο Ἰλ. Α. 408· ἀποιοίμαι ἀνδρὸς, ἔχεις φύγῃ
ἀπ' αὐτοῦ, τὸν ἔχεις ἐγκαταλίπει, Τ. 343· οὗ καὶ παρ' Ἀττ.

2) ἀπολ., ἔχω ἀπέλθῃ, ἔχω ἀναχωρήσῃ, λείπει, ὅπως δὲ ὁμοειδὲς
ἀποίχεται, πόσον μακρὸν χρόνον λείπει, (ἴδ. Δ. 109· ἀνδρὸς
ἀποιομένου πολὺν χρόνον Φ. 70, πρὸλ. Ε. 253· περὶ ποι-
τρὸς ἀποιομένου Εὐσεβίου, περὶ τοῦ ἀπὸ τῆς πατρὸς αὐτοῦ, Α. 135.,
Γ. 77· ἀπ. εἰς τὰ ἐν πάλιν Εὐρ. Ἡρακλ. 818.

3) ἔχω ἀπέλθῃ, ἔχω ἀπολυσθῇ, ἀποίχεται χάρις Εὐρ. Ἡρ. Μαιν.
134· ἐπὶ προσώπων, ἀπέθανον καὶ δὲν ὑπάρχει πλέον, ἀπολιπὼν
μ' ἀποίχεται Ἀριστοτ. Πάτρ. 83· πηρεστέρον, ἀποιοχέμενον
βίῳ, διὰ. γραφ. ἐν Ἀνθ. Π. 10. 59· οἱ ἀποιοχέμενοι = οἱ
τελευτήσαντες, Πινδ. Π. 1. 181, πρὸλ. 3. 4.

4) μὴνός ἀποιοχέμενος = φθίνοντας, Ἀρατ. 810.

ἀποικωλίζωμαι, ἀπολ. ἀποφύρω τι ὡς κακὸν οἶονόν, Λατ.
σλο invari, Γλωσσ.

ἀποκαθαίρω· μέλλ. -ἄρῳ, καθάριζω, σφραγίζω. εὐθύς ἀπο-
καθαίρεις [-ει] τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρόμακτρα, τούτους σφραγίζεις...
Ξεν. Κύρ. 1. 3, 5· ἀποκαθαίρει τὰς τραπέζας ταύτης Ἀριστοτ.
Ἠθ. 1193· τοῖς προσθετοῖς ἀπ. σκέλεις, ἐπὶ μυῶν, Ἀριστ. π.
Ζ. μορ. Ζ. 4. 6, 14·—Παλ., ὁ αὐτ. Πινδ. 31. 9·—Μέσ., καθά-
ριζω ἐμαυτὸν, αὐτόθ. 4. 30.

2) καθάριζω μετὰλλον διὰ τῆς
ἐλαχίστης. Στράβ. 399· ῥητὴν ἀποκακαθαυμένην, καθαυμένην.
Διοσκ. 1. 24· μεταφ. ἀποκακαθαίρει τὴν φωνήν εἰς τὸ ἀκρι-
βέστερον, λαλεῖν τὴν γλῶσσαν καθαρῶς ἐπὶ τὸ ἀκριβέστερον, Λυσκ.
π. 8. Ἰστ. συγγ. 21.

II. μεταφ. ἀποκαθαίρει, τὰς μὲν βαναύσους ἀποκαθαίρουσα τέχνας εἰς μετοικὴν
χεῖρας Πλούτ. Λυσκ. καὶ Νουμ. Συγγ. 2· ἐνεργῶς ὡς καθαρὴν,
θεραπεύει, ἵκτερόν τε ἀποκαθαίρει Διοσκ. 4. 63·—Παλ. θερα-
πεύειν διὰ καθαρῶν, Ἰππ. περὶ Ἀρχ. Ἰγρ. 16· ἡ ἐξίτηται ὡς
ἀποκαθαίρει, πληροῦνενος τῶν ἀποκαθαίρουμένων Πλάτ. Τίμ.
72C· καθόλου, ἀπαλλάττωμαι τινος Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 6, 9, Ἰστ.
Ζ. 6. 14, 7·—Μέσ. ἀποκαθαίρειται τινος, ἀπαλλάττωμαι τινος· πρὶν-
ματος, Τίμ. Λοκρ. 101B· τινός, ἀπαλλάττωμαι τινος, Ξεν. Κύρ.
2. 2, 27.

ἀποκαθαρεύω = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 1.
ἀποκαθαρεύω· μέλλ. -ῶ, καθαρὸν ποιῶ, ἐξαγίζω, Ἐρδ. (Ἰώ,
κα', 4)·—ἀποκαθαίρειται, τὸ = καθάριμα Ἐτυμολ. Μ. 443. 12·
—ἀποκαθαίρειται, ὁ, καθαρὸς, ἀγνιστός, Βουζ.

ἀποκαθαίρω, αὐτός, τὸ, ἐκπεκρινόμενον, τὸ περίττωμα, ἀπο-
καθαίρω ἢ ὁλῇ Ἀριστ. περὶ Ζ. μορ. 4. 2, 10· ὅσα ἐξ ἀποκα-
θαίρειται γίνονται καὶ ἐκκρίσεις Πρὸλ. 4. 13, (ἡ μίτος) ὡς περὶ
ἀποκαθαίρω αὐταῖς τοῦ κηροῦ Ἰστ. Ζ. 1. 5, κ. ἄλλ.

II. ἀποκαθαίρωμαι, τὰ ἐκ τοῦ καθαρῶ ἀποπύματα, Στεφ. Βουζ.
ἐν λέξει Ἀζανία·—πρὸλ. καθάριμα.

ἀποκαθαίρει, εὖως, ἡ, τὸ ἀπὸ μετὰλλον ἀπογοιζόμενον διὰ τοῦ
καθαίρω, κόνις, σκυρία, ἔστι δ' ὁ μόνον σιδήρος ἐκ λείπτου
ἔχων ἀποκαθαίρειν Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 6, 10· ἐπὶ ζωτικῇ ἐκκρί-
σει, ὁ αὐτ. Γεν. Ζ. 1. 18, 6. Ἰστ. Ζ. 7. 11, 6· ἀποκαθαίρειται
χολῆς Θουκ. 2. 49.

II. καθάρις, καθαρὸς, ἐξιλέσθαι, Πλούτ.
Ρώμ. 21.

ἀποκαθαίρειν, βήματ. ἐπὶ τοῦ ἀποκαθαίρω, δεῖ ἀποκαθαί-
ρειν, Ἀριστοτ. 1. 25.

ἀποκαθαίρειν, ἡ, ὁ καθάριζον, ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ κα-
θαίρῃ, μετὰ γεν. Διοσκ. 3. 25· ἐξαγνιστικῶς μεταγεν.

ἀποκαθεύωμαι· μέλλ. -εσθῶμαι, καθίω (ἐν), καθίμαι, Γλωσσ.

ἀποκαθεύω· μέλλ. -εσθῶμαι, παρὰ. ἀποκαθεύωμαι ἢ κα-
θεύωμαι καὶ ἀποκαθεύωμαι·—ἀποκοιτῶ, καθιέδω ἐκτός τῆς οἰκίας,
ἐς τὸ ἱερὸν Φιλίστρ. 568· ἐπὶ γυναικὸς κηλοισμένης ὅπῃ τοῦ ἀνδρὸς
αὐτῆς, κοιμῶμαι χωριστά, Εὐπολ. ἐν Ἀδελφ. 138.

II. ἀποκοι-
μῶμαι ἐπὶ τῷ εἶναι, θεωρεῖται, 13D.

ἀποκαθίλω, εὖως, ἡ, ἐκκρίνωμαι, ἡ ἀπὸ τοῦ σεαυτοῦ κατα-
εἰσάγει, Σωλόγ. Ἐπιγρ. 8765.

ἀποκαθίλω, παλ., καθίμαι χωριστά, μακρὸν, ἡ τιμωμένον
ἀποκατεῖται (ἴων ἀντὶ ἀποκαθίλων) Ἡρόδ. 4. 66· ἐπὶ μελίσ-
σιν, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 40, 26· ἀποκαθίλων αἰμαρροῦσα.
Ἡρόδ. (Λευκ. κ', 18, κ. ἄλλ.).

II. καθίμαι ἀγός, μὴνεν πράτ-
τω, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 40, 26, Ἀλ. Π. 1. 6, 12.

ἀποκαθίλω, καθίμαι πού ἢ εἰς παράμυρνον, ἀποκαθίσει
ἐν τῷ γυμνασίῳ Πολύδ. 31. 10, 3.

II. καθίω ἡτοιμῶς ὡς
ὅπως ἀναπαύω, ὡς περὶ ὁδοπόρου δι' ἀσθενέσιαν πολλὰκις ἀπο-
καθίλοντος Πλούτ. 2. 649B.

ἀποκαθίσταίνω, = τῷ ἐπομ., Πολύδ. 3. 98, 9. Διόδ. 18. 57·—
ὡς αὐτός·—εσθῶ, Ἀριστ. Μετεωρ. 11. 8, 12· καὶ πάλιν ἀποκα-
θίστα εἰς τὴν γῆν Δούρις παρ' Ἀθήν. 606D, Διόδ. 1. 78.

ἀποκαθίστημι· μέλλ. -κατασθῆμι· πρὶν. -καθίσταμαι.
Πολύδ. 21. 9, 9. Ἀποκαθίστημι, εἰλω τι εἰς ἐν ἀνέκῃ, ἢ νου ἰδίῃ
ἵππον ὄντα, λαθύνει καὶ χρησόμενος καλῶς ἀποκαθίστησιν
Ξεν. Λακ. 6. 3· ἐπαναθίρω τι εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ κατάστασιν,
καὶ ἀποκαθίσταται τὸν πάτριον πολιτεῖαν Ψήφισμα Βυζαν-
τινὸν παρὰ Δημ. 256. 3· πολλὰκις Πλούτ. Ἀλέξ. 7· ἀπ. τινί τι,
ἐπιστρέφω τι εἰς τινά, ἀποδίδω, Πολύδ. 3. 98, 7, κτλ. ἀπ. εἰς

αὐτάν (ἐνν. φύσιν) Τημ. Δοκρ. 100C, πρὸς. Ἀριστ. Μεγ. Ἡ0. 2. 7, 11· εἰς τὸ αὐτὸ δ' αὐτ. Μεταφ. ἐνθ' ἄνωτο, ἀπ. ἐξουτὸν εἰς. πέρω ἐμῶν ὑπὸς εἰς., Πλούτ. 2, 600D· ἐπὶ., Διόδ. 5. 23:—
 ὑπερπεύω, ἐπανερῶ, Διοσκ. 1. 77, κτλ. II. 11α, μετὰ παθ. πρkm. ἀποκαθεστῆμαι, ἀφ. -εσθόθην [ἄ]: ἀπαύτως ἀφ. # (ζωνῆς ἐνεργ.) ἀποκατεστην:—ἀποκαθεσθαι, Ἀριστ. Κατηγ. 8. 14 κ. ἀλλ.· ἀπ. εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς κατάστασιν Πολύβ. 25.1, 1· ἐπὶ ἀσθενειῶν, ὁκόσα ποδαγρικὰ νοσήματα γίνονται, ταῦτα ἀποφλεγμῆναι ἐν τεσσαράκοντα ἡμέρῃσιν ἀποκαθίστανται, πρᾶνται, ἐπανεργάζονται εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς κατάστασιν, Ἰππ. Ἀπ. 1258· ἀπ. εἰς τὴν καθίσταται τοῦτο ἢ κεῖνο, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 4. 14, 5, πρὸς. Πολύβ. 2. 41, 14· ἀπαύτως, δένδρον τὸ ἐχον σκληρὸν τὸν φλοιὸν στεῖρον ἀποκαθίσταται, γίνεται, ἀποδίδει ἄγονον, Ἀριστ. περὶ Φυτ. 1. 6, 6.

ἀποκαίνυμαι, παθ., ὑπερτερῶ ἢ νικῶ, τῇ δ' [τῇ παλαισμοσύνῃ] αὐτ'. ἀπεκαίνυτο πάντας, ἐν ταύτῃ δὲ πάλιν [τῇ πάλῃ νῆλ.] ἐνίκα πάντας, Ὁδ. Θ. 127· οἷος δὲ με.. ἀπεκαίνυτο τόξῳ αὐτοῦ 219.

ἀποκαίριος, ον. = ἀκαιριος, Σοφ. Φ. 155.
 ἀποκαίσαρδομαι, γίνομαι κατὰ τοὺς τρόπους ὁλοκαυτῶντος Καίσαρος, μὴ ἀποκαίσαρδομαι, μὴ βαφῆς... τήρησον σαυτὸν ἀπλοῦν, ἀγαθὸν κτλ. Μ. Ἀντων. β. 30.

ἀποκαίω, Ἀπ. -κῶς· μέλλ. -καύσω: ἀφ. ἀπέκνη, Ἰλ. ἐνθα καιωτ., -ἐκαυσσά Δημ. 798. 23, Φιλίππιδ. ἐν Ἀδῆλ. 1. 4:—ἐπὶ ἰατρικῇ θεραπεύει, καυτηριάζω, Σεν. Ἀπομν. 1. 2, 54· ἐπὶ ὑπερβολικῷ φύγους, παγώνω, καιώ, (ὡς τὸ τοῦ Οὐεργίλλου frigus adunū), θύελλαν, ἢ κεν ἀπὸ Τρῶων κεφαλὰς.. κῆραι Ἰλ. Φ. 336· ἀνεμος βορρᾶς.. ἀποκαίων πάντα Σεν. Ἀν. 4. 5, 3· ἀπέκαυσεν ἡ πάχυν τὰς ἀμπελούς Φιλίππιδ. ἐν Ἀδῆλ. 2, καὶ συγν. παρὰ Θεοφρ.:—Παθ., ἀπεκαίνοντο αἱ ῥίγες, ὑπὸ τοῦ φύγους ἀπεκαίνοντο, ἀπεκίγγοντο, ἀπεκαίποντο, Σεν. Ἀν. 7. 4, 3.

ἀποκαίω, (κάκη) ὑποκύπτω ὑπὸ τὸ βάρος δυστυχίας, καταβάλλομαι ὑπ' αὐτοῦ, ἀπεκάκησεν ἡ ψυχὴ αὐτοῦ Ἐσθ. (Ἰερ. 15. 9).

ἀποκάκησις, εως, ἡ, ἀποδειλίσις, δειλία, Πούχ. ἐν λ. ἀποκνήσις.

ἀποκαλέω: μέλλ. -έσω, ἀνακαλῶ, καλῶ ὑπὸς, κυρίως ἐκ τῆς ἐξορίας, Ἰερὸς. 3. 53, Σεν. Κύρ. 1. 4, 25. 2) καλῶ εἰς ἰδιαιτέρον μέρος, κατ' ἰδίαν, τοὺς στρατηγούς ἀποκαλέσας δ' αὐτ. Ἀν. 7. 3, 35.

II. καλῶ ὀνομαστῇ, ἰδίως ἐπὶ ὀνομαστικῇ, πτηνιστικῇ ὡς.. τὸν τοῦ μανέντος.. ἐξυμνίον ἀποκαλοῦντες Σοφ. ΔΥ. 727· ὀλιγαρχικούς καὶ μισοδημίους ἀπ. Ἀνδοκ. 31, 10· ὡς ἐν δυνείδει ἀποκ., μηχανοποιὸν Ἰλάτ. Ἰοργ. 512C· ἀργόν, σοφιστὴν ἀποκ. τινά Σεν. Ἀπομν. 1. 2, 57 καὶ 6. 13· οὗς νῦν ὑβρίζει καὶ πτωχούς ἀποκαλεῖ Δημ. 282.12· ὡς ἐν αἰσχρῷ φιλαύτους ἀπ. Ἀριστ. Ἡ0. Ν. 9. 8, 1· παρὰ τὸν ἀποκαλὸν (ἐνν. τινά) Τιμοκλ. ἐν Ἰων. 1· χαριεντισμὸν τινά ἀποκαλῶν, στωικτικῶς ὀνομαζὼν ἀνεπιτυχίαν τινά ἀστέισμόν, Πλάτ. Θεαίτ. 108D· ἐνίοτε ὅμως ἀνευ αἰσθητικῆς κακῆς σημασίας, ὅτε δὲ τοὺς χαλεπαίνοντας ἀνδρῶδεις ἀποκαλοῦντες Ἀριστ. Ἡ0. Ν. 2. 9. 7, πρὸς. Σεν. Ἰππ. 10. 17.

ἀποκαλλυπίζω: μέλλ. -ίσω, ἀφαίρω τὸν καλλυπισμὸν, Πολύδ. Α'. 236.

ἀποκαλύπτω, ατος, ἀποκαλύψις, τὰ δῶματα καὶ τὰ ἀποκαλύμματα Ἰερὸς παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 426.

ἀποκαλύπτειν, ἡ, ὄν, δ' ἐκτείνω νὰ ἀποκαλύψῃ, ὁ ἀποκαλύπτων Κλήμ. Ἀλ. 98.

ἀποκαλύπτω: μέλλ. -ψω, ἐκτείνω, τὴν κεφαλὴν κτλ. Ἰερὸς. 1. 119· τὰ στήθη Πλάτ. Πρωτ. 322A:—Μίσ., ἀποκαλύπτειν τὴν κεφαλὴν Πλούτ. Κρίστος. 6. 2) ἀποκαλύπτω, φανερώω, τότε τῆς διανοίας Κλάτ. Πρωτ. 352A· τὴν τῆς ῥητορικῆς δύναμιν δ' αὐτ. Γοργ. 455D, πρὸς. 460A:—Μίσ., φανερώω πᾶν ὅ,τι ἐν νῷ ἔχω, Πλούτ. Ἀλῆξ. 55, 2, 880B, πρὸς. Εὐαγγ. κ. Λουκ. 6' 35, κτλ.· ἀποκαλύπτειν πρὸς τι, κάμνω γνωστὰ τὰ σχέδια μου περὶ τίνος πράγματος, Διδό. 17. 62, 18. 23:—Παθ., φανερώμαι, κατὰδῶλος γίνομαι, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε'. 26, κτλ. ἐπὶ προσώπων, Ἐπιστ. πρὸς Θεσο. Β' 6', 3, 6, 8, κτλ.· ἀσπύτως, λόγοι ἀποκαλυφθέντες, γινώσκω, δ' ἐ. ἀνακρίσεις λόγους, Πλούτ. Πίος Ὀμ. 214. II. ἐπὶ καλύμματος, μετακινῶ, ἀφαιρῶ, Ἀριστ. Περὶ Φυχ. 2. 9, 13, ἐν τῷ παθ.

ἀποκαλύψις, εως, ἡ, ἀφαίρεσις τοῦ καλύμματος, φανέρωσις, ἐκλῶσις, ἀμαρτίας Πλούτ. 2. 70F· ἀποκαλύψις, ἰδίως θεῶν μυστηρίων, πρὸς Ρωμ. ιε'. 25, κτλ.· ἐπὶ προσώπων, φανέρωσις, ἐκλῶσις, Ἐπιστ. π. Θεσο. Β' α', 7, κτλ.:—ἡ Ἀποκαλύψις τοῦ Ἁγίου Ἰωάν. Καν. Διαθ.

ἀποκάμνω: μέλλ. -καμοῦμαι, ὡς καὶ νῦν, κατακουράζομαι, καταβάλλομαι, παραλύομαι ἐντελῶς, κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπολ., Σοφ. Ο. Κ. 1776, Πλάτ. Πολ. 445B, Ἀνθ. 11. 5. 47· ἀσπύτως μετὰ μετοχ., ἀπ. ἑλγῶν, μηχανώμενος Πλάτ. Μένων 81D, Σεν. Ἀπομν. 2. 6, 35. 2) μετ' ἀπαρμῆς, παύομαι τοῦ ποιεῖν τι, μοχλοῦμαι οὐκ ἀπ. Εὐρ. Ἰων 135· μὴ ἀποκάμης σεαυτὸν σῶσαι, μὴ δι-

στάσης., Πλάτ. Κρίτων 45B. 3) μετ' αἰς., πόνον τε μὴ-δένα ἀποκάμνειν, ἀποστρέφειν, ἀποποιεῖσθαι, Λατ. abirecise lahorere, Σεν. Ἰλλ. 7. 5, 19· οὕτως, ἀπ. πρὸς τι Πλούτ. Ἀρατ. 33.

ἀποκάμπτω, ἀμεταβ., ἀποκλίνω, ἀποκάμπτω ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ὁρθοθρομῶ. Σεν. Ἰππ. 7. 14· οἱ ἐξωτέρω ἀποκάμπτοντες τοῦ τέρματος, ἐπὶ ἀρματηλασίαις, Ἀριστ. Ἰστ. 3. 9, 6.

ἀποκάμψις, εως, ἡ, τὸ ἀποκάμπτειν, Θεοφρ. Χαρ. 23.

ἀποκαπνίζω, καπνίζω τι, μεταγιν.

ἀποκαπνισμός, ὁ, τὸ ἀποκαπνίζειν, κάπνισμα (πρὸς κάθαρσιν) Διοσκ. 3. 126.

ἀποκαπύω (ἴδε ἐν λ. καπνός), ἐκπνέω, ἀποπνέω, ἀφ. α' ἐν τῇσι, ἀπὸ δὲ ψυχῆς ἐκπνέουσιν, ἀπένευσεν τὴν λαυτὴν ζωὴν ἐλπιόμηνσε (εἰν ἀπένευσεν), περὶ τῆς Ἀνδρομάχης, Ἰλ. Χ. 467· ψυχὴν οὕτι κάπνυσεν Κ. Σμ. 6, 323.

ἀποκαρᾶδακίω, περιμένω μετὰ πύθου, μετ' αἰς., Πολύδ. 10. 2, 8, Ἀκλ. Ὑαμ. λς', 7.

ἀποκαρᾶδοκία, ἡ, ἐνθουσιασμός προσδοκία, (=προσδοκία, ἀπεκδοχή) καθ' Ἠσυχ., Ἐπιστ. π. Ρωμ. η'. 19, πρὸς Φιλ. α', 20.

ἀποκαρᾶτομῶ, ἀποκαρᾶτῶ, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 10. 10.

ἀποκαρμα, ατος, τὸ, τὸ δι' ἀποκαρματικῶς ἀφαιρέσειν, τῶν πλῶκαμν τῶν ἐαυτῆς ἀπὸκαρμα ἀναβῆσιν ἐν τῷ ἐρῶν Ἰαμβλ. Περὶ 2).

ἀποκαρπεύομαι, ἀποθ., ἀπολαύω τῶν καρπῶν, οὐκ εἶναι καὶ ἀποκαρπεύομαι, μετ' αἰς., Νικητ. Χρον. 194B.

ἀποκαρπίζω, συλλέγω καρπὸν.—Παθ., ἀπογυμνοῦμαι τῶν καρπῶν, Πολύδ. Α'. 236. II. μεταρ. ἐν μέσῳ τῷ ἀποκαρπεύομαι, μετ' αἰς. πράγμ., Ἐπιγρᾶμ. Ἐλ. 546. 16· μετὰ γεν., Κλήμ. Ἀλ. 105.

ἀποκαρπύω, παράγω καρπὸν, παράγω, ἀποκαρπύω δὲ καὶ ἐκ τὰς ἱγνύας πολυπλόκου φλέβας Ἰππ. 278. 34:—Μίσ., ἀπολαύω τοῦ καρποῦ τινος τὸ πρῶτον γέρας, Ἐπιγρᾶμ. ε. 1. 741B.

ἀπόκαρσις, εως, ἡ, (κείρω) τὸ ἀποκαίρειν, κουρά, Ἰερ. 15. 9).

ἀποκαρτέω, ῥημ. ἐπὶ τοῦ ἀποκατεῖναι, πρέπει τις ν' ἀποκατεῖν Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 97.

ἀποκαρτερώ, ἀποκνήσκω ἐκουσίως ἢ ἀστέως, Ἰππ. π. διατ. Ὁε. 993, πρὸς. Κικ. Τιμ. 1. 34, Πλούτ. Νουμ. 21, Λουκ. Μαρκ. 19· ὥστε μάλλον ἢν ὀλέειν ἀποκαρτερεῖν ἢ τοῦτ' ἀσπύων καρτερεῖν, Λούσιπ. ἐν Ἀδῆλ. 2. οὐκ ἀποκαρτερεῖται, ἀλλ' ἐκαρτερεῖται Τιμοκλ. ἐν Ἰων. 1-4.

ἀποκαρτερέω, εως, ἡ, ἐκουσίως ὀλέωται, ἀστέως, Κρίστιν. 1. 8. 5.

ἀποκαρτεροῦμαι, -καρτεροῦμαι, Ἰππ. Περὶ 88.

ἀποκαταβαίνω, μέλλ. -βάσωμαι, καταβαίνω ἀπὸ, συγχάκω τοῦ ἵππου ἀποκατεβαίνει Διον. Ἀλ. 9. 16.

ἀποκαταγγνυμι, ἀποθνήσκω, ἀποσυντρίβω, ἀποκατεγγνύμαι Ἰππ. 1. 8. 5.

ἀποκαταδίκη, ἡ, καταδίκη, Ψελλ. Σύνοψ. 818.

ἀποκαταλείπω, ἱκαταλείπω, Ἐπιγρᾶμ. ε. 1. 1038A.

ἀποκαταλλάσσω, Ἀπ. -ττω, φιλιῶμαι, συνδιαλλάττω, Ἐπιστ. π. Ἰερ. 6', 16, Κολ. α', 20.

ἀποκαταρρίω, καταρρίω, ἀπὸ τινος Ἰππ. Ἀρ. 125D.

ἀποκαταρρίπτω, ῥίπτω ἀπὸ τινος μέρους κάτω, Ἰαγν.

ἀποκατάσσειν, εως, ἡ, πλήρως ἐπανόρθωσις, τὸ ἐπαναφέρειν τι εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν καὶ κατεστάτην, τοῦ ἐνδεοῦς Ἀριστ. Μεγ. Ἡ0. 2. 7. 12· εἰς φύσιν αὐτοῦ 11 καὶ 20· τῆς φύσεως ἐκ τὰς ἀρχαίων Ἀρετ. Χρον. Νέως. Θεραπεύει. 1. 5· ἀνάρθρωσις ἡ ἀσθενεία, δ' αὐτ. περὶ Αἰτ. Ὁε. Ἡ0. 1. 10· ἀποκ. ἀστροφῶν, ἡ ἐπ' αὐτοῦ τῶν ἀστέρων εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἐν ἣ ἦσαν κατὰ τὴν παρελθόν ἔτος, Πλάτ. Δε. 370B, Πλούτ. 2. 937 F, κτλ.:—ὡς ἐν τῇ καλῇ τοῦ Ἀρμυνίου οὗ ἡ ἑλῆς ἀποκαταστάσεις κίτται ἐπὶ ἐμφύγων, ἡ δὲ ἀπόδοσις ἐπὶ ἐμφύγων δὲν ἔχει κύρωσι.

ἀποκαταστατικός, ἡ, ὄν, ἡ ἐπιστρέφω ἢ ἐκ διαβολῆς συμβαλῶν ἡ ἐπαναρχούμενος ἐντὸς κύκλου ἡ τροχιάς, Φίλων 1. 24· ἀπ. ἀριθμοὶ Νικητ. Ἀριθμ. σ. 131.

ἀποκαταστάσεις, εως, ἡ, τὸ ἀνακλῆται ἀνακαίσεις, Ἰλῶσις.

ἀποκαταστήμι, ὁρῶ κατὰ μέρος, ἀποκατεῖναι (συγκομῇ μετ' ἀφ. ἡ) Ἀπολλ. Ἰδ. 1. 316.

ἀποκατασταίνω, ἀνακλῶμαι, Ἀριστ. Ἡ0. Εὐδ. 7. 14, 10.

ἀποκατῶ, ὡς καὶ νῦν, κάτωθεν, Ἰαγν.

ἀποκατεῖναι, ἐκ τῶν κάτω, Ὀλυμπιάδ., Λεβ. Φρόν. 40.

ἀποκαυλίζω: μέλλ. Ἀπ. -αῖω, (καυλός) ἀποκλῶ τὸν καυλόν, τὸ στέλεχος, ἀπονόπτω, σμικρύνω. Κύρ. Ἰα. 717, Θουκ. 2. 76:—Παθ. θραύομαι, θραύομαι ἐν τῇ μέσῳ, Ἰππ. περὶ Ἀγν. 778, περὶ Ἀρβρ. 799:—Ἰημκ. ἐπὶ τοῦ -ιστέω, Ὀρηδάτ. (Μαί). 18.

ἀποκαυλίσαις, εως, ἡ, ἡ ἀποκοπὴ τοῦ καυλοῦ, τοῦ στελέχους, ἀποκοπὴ κατὰ τὸ μέσον, ἀπόσπαισις, πηδάλων Λουκ. Μισθ. Σύνδεσ. 1.

ἀπόκαυλος, ὄν., = ἀκαυλος, Schneid. Θεορ. Ιστ. Φ. 7. 2, 4. ἀπόκαυμα, τό, μέρος κακαυμένον, «παρὰ τῆς Κομικῆς φῶδης τὰ ἀποκαυμάτα» Εὐστ. Π. σ. 1123.

ἀπόκαυσις, εὖς, ἡ, (ἀποκάλω) τὸ ἀποκαίειν, καύσις, Στράβ. 779. ἀποκαύω, ἴδε ἐν λ. ἀποκαίω.

ἀποκείμαι: μέλλ., -κείσομαι, ἐν γράμ. ὡς παθ. τοῦ ἀποτί-
θημι, εὐρίσκωμαι ἢ κείμαι μακρὰν ἀπὸ ..., προμαθείας δ' ἀποκείν-
ται ῥοαί, ὅδε ῥοὺς τῶν γεγονέντων κείται μακρὰν τῆς ἡμετέρας προ-
νοίας, αὐτῆς δὲ προγνώσεως αἱ ὁδοὶ ἀποθὲν ἡμῶν κείνται, ἀντὶ τοῦ,
ὃς ἐν ἀνέμεθα ἄνθρωποι ὄντες τὰ μέλλοντα προγινώσκουσιν (Συδλ.), Πινδ.
Ν. 11. 61, πρβλ. Ἀρατ. 110.

II. ἀπολ. εἶμαι ἀποτεθησαυ-
ρισμένος, ἐπὶ χρημάτων, ἀπόκειται ἐνδοῦ ἀργυρίου. Φιλέταιρ.
2. 9· παρὰ τινι Λυσ. 153. 45· τινι, πρὸς χρῆσιν τινος, Σεν. Ἀν. 2.
3. 15· ἐν οἷς γὰρ χάρις ἢ χροῦντα εἶναι ἀπόκειται (κατὰ Κεῖσις
ἀντὶ εὐναπόκειται), εἶναι ἀποτεθησαυρισμένη, ὑπάρχει ὡς κοινὴ
κτῆσις, Σοφ. Ο. Κ. 1752, ἐνθα ἴδε σημ. Jebb:—ἐντεῦθεν φυλάττομαι
ἐν ἀποθήκῃ, Σεν. Κύρ. 3. 1. 19, Πλάτ. κτλ.: πολὺς σοι [γέλως]
ἐστὶν ἀποκείμενος, ἔχεις μεγάλην ποσότητα γέλωτος ἀποτεθη-
σαυρισμένην, Σεν. Κύρ. 2. 2. 15· ἀπ. εἰς ..., πρὸς χρῆσιν ἐν περιστάσει
τινί, Πλάτ. Νόμ. 952D· συγγνώμην, ἔλεος ἀπ. τινὶ Δημ. 633,
26, Διδό. 13. 30, κτλ.: μετ' ἀπαρ., ἀτυχήματα ἀπόκειται τινι
ἐνευδοκίμειν Δημ. 204. 14· παθεῖν Διον. Ἀλ. 5. 8· πῶσι.. τὸ
θανεῖν ἀπόκειται Ἑπιγράμ. Ἑλλ. 416. 6:—τὸ ἀποκείμενον,
τὸ ἐπιφυλάττομενον εἰς τινα, ἢ μοῖρα αὐτοῦ, Schäf. Ἱρην. Κυρίνου
σ. 477.

III. κείμαι κατὰ μέρος, εἶμαι ἀπερριμμένος, παρημε-
λημένος, ἀπ. πέρρω Κρατῖνος ἐν Ἀδῶν. 46, πρβλ. Πλούτ. 2. 150F.

ἀποκαίρω: μέλλ., -καίω, Ἑπ. -καίρω: ἀόρ., -καίειρα, Ἑπ.
-καίειρα: Παθ., ἀόρ., -καίειται: πρκμ., -καίειμαι, ἀποκόπτω, κυ-
ρίως ἐπὶ τῆς κόμης, τὸ πλείστον κατὰ μέσ. τύπ., ξανθὸν ἀπεκεί-
ρατο χαίτην Ἰλ. Ψ. 141· ἀποκαίρασθαι τὰς κεφαλὰς, νὰ ἀπο-
κείρωσι τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς αὐτῶν μέχρι τοῦ δέρματος, Ἡρόδ. Β.
21· καὶ ἀπολ., ἀποκαίρασθαι, νὰ ἀποκαίρῃ τις τὴν κόμην του, Ἀρι-
στοτ. Νεφ. 830· ἴδιως ὡς σημεῖον θλίψεως, Ἰσίδος 47. 9· οὕτω καὶ
ἐν τῇ ἐνεργ., Σεν. Ἱππ. 5. 8, Λουκ. Ἀλ. 46:—παθ., δις ἀποκα-
ίρυντα πρόβρατα, δις κουρευθῆναι, Διδό. 1. 36· ἀποκαίρειν ἄνθρωπον
ἰοιχύν, ἀπ. σκάφιον, ἐπὶ ἰδιαίτερων τρόπων κουράει, Ἀριστοτ. Ἀγ.
849, Θεσμ. 838· μετ' αἰτ., ἀπὸ δὲ στεφάνου κέκασται πύργων,
οὗ ἀπέκειραν, δηλ. κατέστρεψαν τὸ διάστημα τῶν πύργων, οἵτινες πε-
ριέσταντο, Εὐρ. Ἑκ. 910.

2) μεταφ., ἐξαπατῶ, τοῦς πα-
γεῖς Λουκ. Ἀλ. 6. II. ἐν γένει διατέμνω, διαχωρίζω, ἀπὸ
δ' ὅμοιου κέρως τένοντες Ἰλ. Κ. 456· ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν
ἐκέρσεν Ν. 546.

III. ἀποκόπτω, φονεύω, ἀνέχερα, Αἰσχύλ.
Πέρσ. 921, πρβλ. Εὐρ. Μαιν. 875, Δημόδ. 180. 3.

ἀποκακλυμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., φανερώς, Ἰσοκρ.
171B, Διον. Ἀλ. περὶ Ρηγ. 8. 3.

ἀποκινδυνευμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., μετὰ κιν-
δύνου, Θεμιστ. 107C.

ἀποκκληρωμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., διὰ κλήρου,
εἰχῇ, κατὰ τύχην, Ἰω. Χρυσ.

ἀποκεκρυμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., κρυφίως, Σχόλ.
εἰς Ἀριστοτ. Ὀρν. 267, Ἑκκλ.

ἀπ-οκῆλλω, ἀποκλίνω ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, παρμαστρεῖω, Α. Β. 428, 16.

ἀποκινεῖν, ὄν., ὁ ὥπως κινεῖται, Διοσκ. 5. 45: πρβλ. ἀπέρριμτος.

ἀποκινεῖν, ἔκκενθ' ἐντελῶς, στραγγίλῳ, ἐκκινεῖν, Ἱππ. 237. 34·
ἀπ. τοὺς πόδας (ἐνθα τοὺς πόδας, Ἑβραϊστικῶς = τὴν γαστέρα)
Ἰσίδ. (Ἰουδ. γ', 24):—Παθ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 215.

ἀποκινεῖν, διαστρεφῶ, Ἑβδ. (Ἀριθμ. κ', 8, κ. ἄλλ.), πρβλ.
Διογ. Λ. 9. 26:—ἀποκινεῖν, εὖς, ἡ, Ἑβδ. (Ἰσ. η', 13).

ἀποκινεῖν, ὄν., ὁ μακρὰν τοῦ κέντρου, Μανέθων 3. 269.

ἀποκινεῖν, εὖς, ἡ, κένωσις, Matth. Med. 147.

ἀποκινεῖν, μέλλ., -κερδῶ, -κερδῶναι: ἀόρ., -κερδῶσα,
-κερδῶσα:—ἔχω κέρδος, ὡφέλειαν ἐκ τινος πράγματος, μετὰ γεν.
ἀποκερδῶντων ποτοῦ, ἀποκλίνω, Εὐρ. Κύκλ. 432· καὶ βραχέα
ἀποκερδῶνται, κερδαίνωμεν ὀλίγα (ἐκ τινος πράγματος), Ἀντοκ.
17. 32· ἀπολύν., ἐνέσται ἀποκερδῶναι Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 4. 1.

ἀποκερματίζω: μέλλ., Ἀττ. -τῶ, μεταβάλλω εἰς κέρματα, εἰς
μικρὰ νομίσματα, ὁρᾶν τι εἰς μικρὰ τεμάχια, Πορφ. ἐν Στοβ. Ἑκ-
λογ. 1. 822.

2) μεταφ., ἀπ. τὸν βίον, διακινῶ, διασκορπίζω,
κατασκευάζω τὴν περιουσίαν μου, Ἀπολ. 11. 7. 607.

ἀποκερφαλισμός, παθ., συγκεφαλαιῶμαι, Εὐστ. 1769. 4.

ἀποκερφαλίζω, ὡς καὶ νῦν, ἀποκόπτω τὴν κεφαλὴν, Ἀρρ. Ἐπίκτ.
1. 1. 24, Ἑβδ. (Ψαλμ. ρνα', 7):—Παθ., Φιλόδημ. ἐν Göttinger
Herk. Stud. 1. 17, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 1, 29.

ἀποκερφαλισμός, τό, ὁ τῆς κεφαλῆς ῥύπος, «κάθαρις κάρας»
Πολυδ. Β', 48.

ἀποκεφαλισμός, ὁ, ἀποκοπή τῆς κεφαλῆς, Πλούτ. 2. 358E.—
ἀποκεφαλιστής, ὄν., ὁ, ὁ ἀποκεφαλίζων, ὁ ἄνθρωπος, Στράβ. 531.

ἀποκεχωρισμένος, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., κεχωρισμένος,
χωριστός, Ἀπολλων. Δεφ. Ὀμ. ἐν λέξει τιμηθῆναι.

ἀποκηδεύω, παύομαι ὀργῶν, τινὰ Ἡρόδ. Β. 31.

ἀποκηδεῖν: μέλλ., -ήσω = ἀκηδεῖν. ἀρρυνιστῶ, ἀμειλῶ, αἱ κ'

ἀκηδεῖν, φερώμεθα χεῖρον ἀέθλον Ἰλ. Ψ. 413· κατὰ τὰ
Α. Β. 428, 22, «ἀποκηδεύσαντες, ἀντὶ τοῦ ἀποκαθήσαντες, Ὁμηροῦ.
παρὰ δὲ τῷ Σωφρονεῖ ἀποκαθεῖν ἀντὶ τοῦ ἀσθενεῖν κείται, πρβλ.
καὶ Σουδ. ἐν λέξει.

ἀποκηδής, εἰς, = ἀκηδής, «ἀποκηδέτεροι, ἀρρυνιστέτεροι»
Γαλγν. Γλωσσ. σ. 438.

ἀποκῆλειν, «ἀποδιώκειν» Ἰσοκρ.

ἀποκῆλομαι, καταθέλωμαι, ἀπεκλήθη Ἀκὺλ. Γέν. 2', 4,
ἐνθα γράφεται καὶ ἀπεκλήθη.

ἀπόκηρος, (κῆρ) μὴ ὑποκείμενος εἰς τὰς ἱκῆρας, τὸν θάνατον,
Ἑμπεδ. 461.

ἀποκῆρυγμα, ατος, τό, πῶγμα δημοσίᾳ κακῆρυγμένον, ἄμφ.
ἐν Ἱππ. 110.

ἀποκηρύκεσθαι, ἀποθ., πέμψω πρέσβεις καὶ ἐξαιτούμαι ὅπως
μὴ γένηται καὶ οὕτως ἐμποδίσω αὐτὸν, τὸν πόλεμον ἀπεκῆρυκεύ-
σαντο Θεορ. Σμυρ. Ἰστ. 1. σ. 14B.

ἀποκηρύκτης, α, ὄν., ῥήματι ἐπιθ. τοῦ ἀποκηρύσσω, ὅν
πρέπει νὰ ἀποκηρύξῃ τις, τῆς πανηγύρεως Γρηγ. Νακ. σ. 54.

ἀποκηρύκτης, ὄν., ὁ δημοσίᾳ ἀποκηρύχων, 1) ἐπὶ τοῦ
ἀποκληρωθείς, ἀποκληρῶς, Θεοτόκ. Ἰστορ. 333, πρβλ. Πολυδ. Δ',
93, Λουκ. Ἰκαρομ. 14.

2) παρ' Ἑκκλ., ὁ ἀποκληρῶς τῆς
ἐκκλησίας, ἀφωρισμένος, Κλήμ. Ἀλ. 562.

ἀποκηρύξιμος, ὄν., ὁ ὥρισμένος ἢ κατάλληλος πρὸς πώλησιν
διὰ κήρυκος ἐν δημοπρασίᾳ, Σουλ. Ἐπιγρ. 123. 5.

ἀποκηρύξις, εὖς, ἡ, πώλησις διὰ κήρυκος, δημοπρασία, ὅλλω
κυρίως ἢ λέξει σημαίνει δημοσίαν ἀποκήρυξιν, ἀποκληρῶς νιού,
ἀποκηρύξιν μὲν ὑπὸ τοῦ πατρὸς Πλουτ. Θεμιστ. 2, Λουκ.

Ἀποκηρυτ. 5. II. ἀποκληρῶς ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας, ἀφωρι-
σμός, Σουδ. 219B.

ἀποκηρύσσω, Ἀττ. -πτω: μέλλ., -ξω, ἀγγέλλω τι διὰ τοῦ κή-
ρυκος, προσφέρω τι πρὸς πώλησιν, πωλῶ ἐν δημοπρασίᾳ, Ἡρόδ. 1.
194, Πλάτ. Κωμ. ἐν Πρίστεισι 5· οὐ θάπτον αὐτὴν, ἀποκη-
ρύξει τις ὅτι ἂν ἀλφάνη, ὅτι ἂν εὐρη, Ἑβδ. ἐν Ἰακέρεισι
12:—Παθ., πωλῶμαι ἐν δημοπρασίᾳ, Λυσ. 148. 43, Λουκ. Ἀλ.
23.

II. ἀποκηρύττω δημοσίᾳ, ἐξέστη τῷ πατρὶ τὸν υἱὸν
ἀποκηρύττειν Πλάτ. Νόμ. 229C κέξ., πρβλ. Δημ. 1008, 21, Λουκ.
Ἀποκηρυτ. 1, κέξ., ὡς αὐτῶς, ἀποκηρύττω τινὰ ὡς ἔκνομον, ἐξο-
ρίζω, Ἑκκλ. Ἡρόδ. 29D ἄνω, παρ' Ἑκκλ. ἀποκλήναι τῆς ἐκκλη-
σίας, Εὐστ. Ἰ. Ε. 7. 29. 1, Ἀποκηρυτῆμενος, ἡ ἐπιγραφή ἐνδὸς ἐκ
τῶν λόγων τοῦ Λουκιανοῦ.

III. ἀπαγορεύω διὰ προκηρύξεως,
ἀποκεκήρυκται μὴ στρατεύειν Σεν. Ἑλλ. 5. 2, 27, πρβλ. Θεορ.
Ἰστ. Φ. 4. 4, 5.

ἀποκῆδάρω, ἀφαίρω ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὴν κλῆριν, ὡς θὰ ἐλ-
γομεν ἐν τῇ ἀπλῇ «ἐκκλῆρῳ» κατὰ τὸ «ἐξουκλῆρῳ», τὴν κεφα-
λὴν ὅμων οὐκ ἀποκιδάρωσεται Ἑβδ. (Λευ. ι', 6).

ἀποκιδναίμαι, παθ., ἀποκιδνῶμαι, διασκορπίζομαι ἀπὸ τινος,
ὅτε πρώτη ἀποκιδναται αὐτόθεν αὐγὴ Ἀρατ. 735, Ἀπολλ.
Ῥδ. Δ. 133.

ἀποκινδυνεύεις, εὖς, ἡ, τὸ ῥιψοκινδυνεύειν, τὸ ἐπιχειρεῖν τι
παράτλημον, οὐ παρασκευῆς μίλλον ἢ τύχης ἀποκινδυνεύει
Θουκ. 7. 67 (ἀποκινδυνεύσαι κατὰ τὴν εἰσασίαν τοῦ Δουκῆρου).

ἀποκινδυνεύω, ἐπιχειρῶ τι ἐπικινδύνω, τολμῶ τι ῥιψοκινδύ-
ναι, ῥίπτομαι εἰς ἔσχατον κίνδυνον, τὸ γὰρ ἀποκινδυνεύειν πρὸς
ἀνθρώπου ἀπενεωρημένους, οὐ πρὸς ἐκείνων μίλλον ἦν
ἐπὶ ἢ πρὸς τῶν Ἀθηναίων Θουκ. 7. 81· οὐ τῶν εὐτυχούντων
ἦν τὸ ἀπ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 154· πειράσομαι.. ἐν ὑμῖν ἀποκιν-
δυνεύων, μαρθάνειν δι' ἐπικινδύνου δοκιμῶν, ἐπὶ ἀμαλῶς ἱατροῦ,
Σεν. Ἀπομν. 4. 2, 5, Αἰσχίν. 41. 43· ἀπ. πάσαις δυνάμεσι Διον.

Ἀλ. 3. 52· ἀπ. περὶ τῶν δλων Πλουτ. Ἀλ. 17· ὡσαύτως μετ'
οὐδε. ἀντωνυμ. ἢ ἐπιθ., ἀποκινδ. τοῦτο Λυσ. 102. 15· μετ' ἀπαρ.,
ἀποκινδυνεύετον.. σοφόν τι λέγειν Ἀριστοτ. Βάτρ. 1108:—

Παθ., ἡμῖν ἀποκινδυνεύεται τὰ χρήματα, ὅλ περιέλωσιν
εἰς τὸν ἔσχατον κίνδυνον, Θουκ. 3. 39.

II. ἀπαρτῶ τοὺς
κινδύνους ἑτέρου, ἐγκαταλείπω αὐτὸν ἐν κίνδυνῳ, φεύγοιμι σε καὶ
ἀποκινδυνεύοιμι σου Φιλόστρ. 299.

ἀποκινῶ: μέλλ., -ήσω, ἀποκινῶ ἢ μεταφέρω, ὀποκλίνω, ἀφαίρω
ἀπὸ τινος, ἀπομακρύνω, ἀποκινήσασκε τραπέζης Ἰλ. Α. 636·
μή μ' ἀποκινήσωσι θυράων Ὀδ. Κ. 107, οὐ γὰρ ἂν εὖ οἶδ'
ὅτι ἡδυνήθη ἀποκινήσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας Λουκ.

Ἑνάλ. Διάλ. 2. 3. II. ἀμεταβ., ὁπέρχομαι, «ἐκκινῶ», Διν.
Τακτ. 10, Πολύαιν. 1. 43, 2.

ἀποκινῶ, εὖς, ἡ, μετακίνησις, μετατόπισις, μεταγιν.

ἀποκινῶ, ὁ, (κινεῖν) εἶδος ἀσελγούς ὀρχήσεως, ἣν ὕστερον μα-
κτριακὸν ἐκάλεσαν, Κρατῖνος ἐν «Νεμέσις» 13, Ἀριστοτ. Ἀποσπ.
209, πρβλ. Πολυδ. Δ', 101, Ἀδόν. 629C:—μεταφρ., ἀποκινῶν εὐ-
ρέ, εὐρέ μέσον τι ὅπως χορεύοντες αὐτομολήσωμεν, Ἀριστοτ. Ἱππ. 20.

ἀποκισσόδομαι, παθ. διασπείλλομαι, ἐξοιδαίνω, φλέβεις Ἀρχιγ.
παρὰ Γαλγν.

ἀποκισσόδομαι, παθ. μεταβάλλομαι εἰς κισόν, Θεορ. Ἰστ. Φ.
3. 18, 7.

II. ἀποστεροῦμαι τοῦ ἐκ κισοῦ στεφάνου, Ἐπι-
γράμ. Ἑλλ. 927.

ἀποκλαδεύω, κλαδεύω, ἀποκλῖπτω τοὺς κλάδους, Φίλων Πόλ[η].
-ΒΙ[βλος] παρ' Εὐσ., ἐν Εὐαγγ. Π. 35Δ.

ἀποκλαῶω: μέλλ. -κλαῶω, κλάω μετὰ βροντώδους φωνῆς ἐν εἰδῇ κλαγγῆς, τοιάδε Κάλχας.. ἀπέκλαγγε Δίσχυλ. 'Αγ. 166, ἀποκλαγγάσσα νομῆσι 'Ανθ. Π. 7. 101.

ἀπο-κλαῶω: μέλλ. -άσω, κλῖνω τὰ γόνατά μου, καὶ ἐντεῦθεν, ἀναπαύομαι, ὡς τὸ κάμπτειν γόνυ, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 163, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 106.

ἀποκλαῶω, 'Απ. -κλαῶω, [άω]: μέλλ. -κλαύσομαι: κλῖνω μεγαλωφώνως, θρηγῶ, 'Ηρόδ. 2. 121, 3, κτλ.· στόνον... ἀποκλαύσειεν αἱματηρόν, ἐκπέμψει στόνον κτλ., Σοφ. Φ. 695. 2)

ἀπ. τινα ἢ τι, κλαῶω, θρηγῶ τινα, οὐδὲ θανόντ' ἀποκλαίει εὐ-
ζεις Θέογν. 931, Δίσχυλ. Πρ. 637· ἐμαυτὸν Πλάτ. Φαῖδρον 117C:
— Μέσ., ἀποκλαύσασθαι κακὰ, καὶ νὰ κλαύσω τὰς δυστυχίας μου, Σοφ. Ο. Τ. 1467· τὴν πνύαν 'Αριστοφ. Σρ. 564· τερπνὸν τὸ λέγειν ἀποκλαύσασθαι Εὐρ. 'Αποσπ. 567.

II. Μέσ., ὡσαύτως παύομαι θρηγῶν, ἐπεὶ δὲ ἀποτύψωται τε καὶ ἀπο-
κλαύσονται Δουκ. π. Σοφ. Θεοῦ 6.

ἀποκλαῶω, ἀποκλαῶω, ἴσθ' ἐν λ. ἀποκλείω.

ἀποκλαῶρος, οὐ, Δωρ. ἀντὶ ἀποκλήρος.

ἀποκλαῶσις, εὐς, ἢ, θραύσις, σπάσσιμον· κύματος, 'Ενυμολ.

Μ. 8. 41, ἐν λέξει ἀγῆ.

ἀποκλήσιμα, τό, κατάγμα συμβαῖνον εἰς τὰ ἄκρα τοῦ σώματος,

'Ιππ. περὶ 'Ιγερτίων 748.

ἀποκλαυμά, τό, θρηγολόγημα, κλαυμός, 'Αρρ. 'Επίκτ. 2. 16,

39: — ὡσαύτως, ἀποκλαυσις, εὐς, ἢ, 'Εργίλ.

ἀποκλαῶω, μέλλ. -άσω, ἀποκλαῶω, σπάω τι ἀπὸ τινος, τὸ κέ-
ρως Στράβ. 458 — μετοχ. ἐνεργ. ἄρ. β' ἀποκλάς 'Ανακρ. 'Αποσπ.
161: Μέσ., 'Ανθ. Π. 7. 505: — Παθ., οὖν ἰστίῳ ἄρμενα.. ἀπο-
κλασθέντα Θεόκρ. 22. 14. 2) κλαδεύω ἀμπελούς, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 163.

ἀποκλαῶω, [ά] ἴσθ' ἐν τὸ βῆμα ἀποκλαῖω.

ἀποκλεισμάκωσις, εὐς, κλῖμαξ, 'Επιγρ. Κιλικ. ἐν HELL. J. τ.

12, σ. 232.

ἀποκλείσις, ἡ -κλήσις, εὐς, ἢ, (ἀποκλείω) τὸ κλείειν, κλει-
σιμον, θαυμάζω δὲ τῇ τε ἀποκλήσει μου τῶν πυλῶν, ὅτι μου
ἐκλείσται τὰς πύλας, ὅτι ἐκλείσται αὐτὰς ἐναντίον μου, Θουκ. 4. 85.

II. ἀποκλεισμός, κώλυμα, ἐμπόδιον ἐν τῇ τειχεῖν, ἀπο-
κλήσει γίγνεσθαι (ἐνν. ἐμελλον) ὁ αὐτ. β. 99.

ἀποκλείσιμα, τό, φυλακιστόν, 'Ερδ., οὕτω καὶ ἀποκλεισμάς,

οὐ, ἢ, 'Αρρ. 'Επίκτ. 4. 7. 20, 'Ακύλας, 'Ψαλμ. ρμα', 8.

ἀποκλειστέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀποκλείω, πρέπει τις νὰ ἀπο-
κλείσῃ, πόροδον Βασίλ. τ. 3. σ. 603C.

ἀποκλειστικός, οὐ, ἀποκλειστικός, 'Ακύλας Π. Δ.

ἀποκλείω: μέλλ. -κλείσω: 'Ιων. ἀποκλήσω, μέλλ. -κλήσει

('Ηρόδ.): 'Απ. ἀποκλήσω, μέλλ. κλήσω: Δωρ. ἄρ. -ἐκλαῶω

Θεόκρ. 15. 77· προσηκ. ἄρ. ἀποκλαῶω ὁ αὐτ. 43 (πρβλ.

κλείω) κλείω ἔξω, ἐμποδίζω νὰ εἰσέλθῃ, παρακλύω, τινὰ πυ-
λῶν 'Ηρόδ. 5. 104· ὁματίων Δίσχυλ. Πρ. 970· ἀπ. τινὰ,

κλείω αὐτὸν ἔξω, Θεόκρ. 15. 77· τινὰ τῇ κιγκλίδι 'Αριστοφ. Σρ.

775· τῇ θύρᾳ ὁ αὐτ. 'Εκκλ. 420: — Μέσ., ἀπ. τινὰ τῆς διεσά-

σεως Θουκ. 6. 101: — Παθ., ἀπ. τῆς διεσόδου 'Ηρόδ. 3. 117·

τῆς ὁπίσω ἐδοῦ αὐτοῦ 55, πρβλ. 58· ἀπ. τῶν πυλῶν 'Αριστοφ.

Λυσ. 423· τῆς θύρας Τιμοκλ. ἐν «Νεαίρα» 1. 4.

2) ἀπο-
κλείω ἀπὸ τινος, ἐμποδίζω, τοῦτον 'Ηρόδ. 1. 37, κτλ.· ἀπὸ τῶν

ἀγαθῶν 'Αριστοφ. Σρ. 601· ὡσαύτως, ἀποκεκλήκαμεν.. θεοὺς

μηκέτι διαπερᾶν ὁ αὐτ. 'Ορν. 1263: — Παθ., ἀπ. τοῦ σίτου,

τῶν σιτίων, ἀποστρίφομαι τὴν τροφήν, δὲν ἔχω ὑπερβ. 'Ιππ. 373.

44 καὶ 46, Δημ. 1260. 23. ἐγὼ δὲ ὀπεκλείσθην τοῦ λόγου

τυχεῖν ὁ αὐτ. 1107. 3.

II. μετὰ αὐτ. μόνον, κλείω, τὰς

πύλας, τὰ ἱρά 'Ηρόδ. 1. 150, 2. 133· τὰ.. πρὸς τὴν ἡμῶν

ἔχοντα τὸ τε Πήλιον οὐρὸς καὶ ἡ 'Οσσα ἀποκλήκει, περὶ τῆς

Θεσσαλίας, ὁ αὐτ. 7. 129· ἀπ. ὁδόν, ἀπαρτάτω, Παρ. 8. 4· ἀπ.

τὰς ἐφόδους τῶν ἐπιτηδελῶν Ξεν. 'Ελλ. 2. 4, 3: — Παθ.

κλείομαι, ἀπ. αἱ πύλαι 'Ηρόδ. 3. 117· ἀπ. ἡ Σκυθική ὑπὸ

'Αγαθύρων, ὅ ἐ. ὁρίζεται ὑπ' αὐτῶν, ὁ αὐτ. 4. 100. 2)

κατακλείω, ὡς ἐν δεσμοτηρίῳ, Σοφ. Ο. Τ. 1388, 'Αριστοφ. Σρ. 719·

τὴν πόλιν ἀπ. μοχλοῖς ὁ αὐτ. Λυσ. 487· ἀπ. τινὰ ἐνδον Δημ.

1359. 6: — Παθ. ἀποκλείεσθαι ἐν ὁματίῳ Λυσίας 93. 19.

3) κλείω ἔξω, τινὰ 'Αριστοφ. Σρ. 775· καὶ ταῦτα εἶναι τὰ

ἀποκλήγοντα τὴν ὅλην, παρεμποδίζοντα τὴν θίαν, 'Ηρόδ. 4. 7·

ἀποκλείει τὴν βλάστην τοῦ πετροῦ, ἐμποδίζει τὴν αὔξησιν,

Πλάτ. Φαῖδρ. 251D: — Παθ., ἀπ. ὑπὸ τῆς ἵππου 'Ηρόδ. 9. 50·

τὸ φῶς ἀποκλείεται 'Αριστ. Πρβλ. 11. 49. III. ἀπὸλ.

κλῖνω ἐκείρισιν, Δημ. 841. 5.

ἀπυκλέπτω: μέλλ. -ψω, κλέπτω τι ἀπὸ τινος, ὑποσχόμενος

κατένευσεν, μὴ πετ' ἀποκλέψειν ὅς 'Εκρηβόλος ἐκτεάτισται

Υμ. 'Ομ. τ. 13. 522· ἀπυκλέπτειν ἑαυτὸν, ἀπατῶν ἑμαυτὸν,

Γρηγ. Ναζ.: — Παθ., παρ' 'Αρτεμίδ. 2. 59, μετ' αὐτ., ὅδεσάμην

ἑμαυτὸν ἐν σφιρίδι ἔχοντα.. κερίματι.. ταῦτα ἀπεκλάπην

καὶ ἀπώλεσα, μοῦ τὰ ἐκλεψαν καὶ τὰ ἔχασα.

ἀπυκλήζομαι, μετεχεν. τύπος τοῦ ἀπυκλείομαι, κατακλείο-
μαι, Σούλλογ. 'Επιγρ. 434.

ἀπυκλήζω, 'Ιων. ἀντὶ ἀπυκλείω· ὡσαύτως ἀπυκλήζω, Σούλλ.
'Επιγρ. 434.

ἀπυκλήζονός, οὐ, -τῇ ἐπομ., ὁ ἀπυκλείσθεις τῆς κληρονο-
μίας, 'Αρρ. 'Επίκτ. 3. 8, 2, 'Εκκλ.

ἀπυ-κλήρος, Δωρ. ἀπυκλήρος, οὐ, ὁ ἀντὶ κλήρου, μερίδος
ἐν τινι, ὁ μὴ λαμβάνων μέρος εἰς τι, πόδων Πινδ. Π. 5. 71, 'Εμπεδ.

παρὰ Κλήμ. 'Αλ. 721. II. ἀπὸλ., ὁ ἀπυκλείσθεις τῆς κληρονο-
μίας, 'Αριστ. Τοπικ. 2. 6, 5.

ἀπυκλήριον, ἐκλήγω, λαμβάνω διὰ κλήρου, 'Ηρόδ. 3. 3· ἀπ.

ἐνὰ ἐκ δεκάδος ὁ αὐτ. 3. 25· ἀπὸ πάντων τῶν λόγων Θουκ.

4. 8· ἐν 'Αθήναις, ἐκλήγω διὰ κλήρου εἰς ἀξίωμα, ὁ αὐτὸς 8. 70.

'Ανδοκ. 11. 19· σιτοφύλακας ἀπ. Λυσ. 165. 35· καὶ ἐν τῇ πατρὶ.

ἐκλήγωμαι διὰ κλήρου, Δημ. 778. 4, Χρον. Παρ. ἐν τῇ Σούλλογ.

'Επιγρ. 2374. 16: — Μέσ., πολλὴ ἔμοικον τῷ ἐνεργ., Φίλων 2. 208,

Πλούτ. 2. 826E. 2) διακλῖνω ἢ ἀπονέμω διὰ κλήρου, χά-
ραν τινὶ Πλάτ. Κρατ. 51: — Παθ., ἀπονέμωμαι, πίπτω διὰ κλήρου

εἰς τὸ μερίδιον τινος. τινὶ Δουκ. π. τ. Μισθ. Σουάν. 32, Φίλων 2.

577: — ὡσαύτως, ἀπονέμω εἰς τινα, ἀποδίδω, τι Φίλων 1. 214.

II. ἀπυκλῖνω τοῦ διακλῖναι νὰ λήθῃ κλήρου δι' ὑποβύχημα, 'Αριστ.

Πολιτικ. 4. 14, 13, πρβλ. ἀπυκλήρος II.

ἀπυκλήριος, εὐς, ἢ, ἐκλογὴ διὰ κλήρου ἢ κατὰ τύχην, ἐκ-
λογὴ ἄλλοτος, Πλούτ. 2. 1045F: παράλογος διακλήγη, ἰδιοτροπία, Ξέξ.

'Επιγρ. π. Μ. 8. 831: — ἰναῖσθαι ἢ παρ' 'Οργίην, ῥῥασις, τίς ἢ

ἀποκλ., μετ' ἀπορρ., τί τὴν παράλογον ἐν τῷ πράττειν τοῦτο ἢ

ἐκτοῦ; καὶ, κατ' ἀποκλήρωσιν, ἐνευ λόγου, κατὰ τύχην.

ἀπυκλήρωσις, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἐκλήθῃ διὰ κλήρου,

'Αριστ. Πολιτικ. 6. 3, 6.

ἀπυκλήρωτικός, ἡ, οὐ, ὁ ἐκλήγων ἢ ἐνεργῶν διὰ κλήρου, ἥτοι

κατὰ τύχην, Ξέξ. 'Επιγρ. Π. 3. 79. — 'Επιγρ., -ὡς 'Οργίην.

ἀπυκλήριος, οὐ, (ἀποκλήριος) κληρίης ἢ ἐκκλησίας ἀπὸ τινος, ἐκ-
λεκτός, οἱ 'Απόκλητοι ἐν Αἰτωλσίᾳ, μέλη τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεδρίου,

Πόλυβ. 20. 1, 1, κτλ., πρβλ. 'Ερμίννου Πολιτ. 'Αρχ. § 184. 10.

ἀπυκλήριον, τό, κατασπέρεια, κλῖσις κατασπέρεις, 'Ενυμολ. Μ. 371,

35· ἐπὶ ὁστέων, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐκάστοις τοῦτων τῶν κλῖ-
νῶν τὸ μὲν προάγον (ὥδιον ἀπόκλῖνον) καλοῦσιν, τὸ δὲ ἐπὶ-
μένον ἀναστροφάν Ξέξ. 'Επιγρ. Μ. 5. 11 [ἴδε Λοδ. Παρκαλ. 418].

ἀπυκλήριος, εὐς, ὁ ἀποκλῖνων, Μανθ. 6, 62.

ἀπυκλήριον [ι]: μέλλ. -ίνω: — Παθ., ἄρ. -αυκλήριον, ποιητ.

-αυκλήριον, Θεόκρ. 3. 37: — κλῖνω τι πρὸς τὸ ἐκτός ἢ κατὰ μέρος,

οὐ πως ἔστιν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον ἄλλη ἀποκλῖναντ' 'Οδ.

Τ. 355· σπρίφω ἡλῖος, ἥμιος δ' ἄψ εἰς αὐλὴν ἀποκλῖνουσι νε-
μει-βροῦς τε καὶ ἱερὰ μῆλα 'Υμν. 'Ομ. εἰς 'Αρρ. 169: — Παθ.

(ὡς ἐν III. 1), κλῖνω πρὸς, εἶμαι κατασπέρεις πρὸς... ἐπὶ χειρῶν πρὸς

τόπον, Διόδ. 13. 89· ἐπὶ τῆς ἡμέρας, ἀποκλῖνω, κλῖνω πρὸς τὴν ἰσπ-

ραν, ἀποκλῖνονμένης τῆς μεσημέρης, τῆς ἡμέρας, 'Ηρόδ. 3.

104, 114, 4. 181. II. Παθ., ἀνατρέπομαι, Δημ. 1278, 24,

Πλούτ. Γάβ. 27. III. παρ' 'Απ. τὸ πλεῖστον ἀμετέδ., ἐν

τῷ ἐνεργ. 1) ἐπὶ χειρῶν, κλῖνω πρὸς, εἶμαι κατασπέρεις πρὸς...
Ἀπ. νεμεγα, Πόλυβ. 3. 47. 2)

σπρίφωμαι κατὰ μέρος ἢ

ἐκτός τῆς ἡδοῦ, Ξεν. 'Αν. 2. 2. 16, Θεόκρ. 7. 130· ὅθεν, πρὸς τὴν

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἡμῶν ἀποκλῖνοντι, τῷ σπρίφωμένῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22,

ἀφρ. — ἐκκατασθ. αὐτ. Πολ. 406B: — ἀποκνέω, ἢ ἀποτρίβω, τι Ἀντιφάν. ἐν Ἀδελφ. 9.

II. ἀποκν. τινά, ταραττει τινά, ἐναγλῶ τινά, παρενοχλῶ ὑπὲρ τὸ δέον, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1087, Πλάτ. ἐνὶ ἄνθρωπ. σύμ. ἀποκναίεις περιπατῶν Μενανδρ., ἐν «Μισομυμένω» 10· ἀποκναίει γὰρ ἀγρία θήπου καὶ ἀνασθησά Δημ. 614.12, Θεοφρ. Χαρ. 7, πρὸλ. Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 20: — Παλ. φέρομαι, καταστρέφωμαι, ἀφανίζωμαι, Πλάτ. Παιδ. 406B· εἰσφοροῖς Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 1: ἴδε Ρουγκ. Τίμ.

ἀποκνέω, ἀπέχομαι τινος, ἀποτρέφω τι ἕνεκα ὄνου, φόβου, μετ' αἰ., τὸν κίνδυνον Θουκ. 3. 20· τὸν πλοῦν δ' αὐτ. 8. 12: — μετ' ἀπαρ., ἀπέχομαι τοῦ νὰ πράξω τι, ὁ αὐτ. 4. 11, Πλάτ. Φαίδρου 84C, Θεαίτ. 166B.

2) ἀποκ. ὀπισθοχωρῶ, ἐπέχω, διατάξω. Θουκ. 3. 55, 6. 16, Πλάτ. κλ.

ἀποκνήσεις, εὖως, ἢ, ἀπυρνή, ἀποχὴ ἕνεκα ὄνου, φόβου, ἀπ., στρατιῶν Θουκ. 1. 99· ἀπ. πρὸς τι Πλούτ. 2. 783B.

ἀποκνήσαν, ἔφηματ, ἐπὶ. τοῦ ἀποκνέω, Πλάτ. Παιδ. 349A, 372A, Ἰσοκρ. 181B· πρὸλ. ἀποκνησάν.

ἀποκνίζω, μέλλ. -ίζω, ἀποκόπτω ἢ ἀποτέμνω μικρὸν περιχρῶν, «σιμῶν», τι Ἰππ. 677. 6, Σωτράδ. ἐν «Ἐγχειρημέναις» 1. 23· ἀπὸ τινος Διδ. 2. 4· τινός Πλούτ. 2. 977B.

ἀποκνήσεις, εὖως, ἢ, ἀποκοπὴ τεμαχίου μικροῦ, «ἀποσίμει», Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 9, 11.

ἀποκνίσμα, τό, τὸ διὰ τῶν ὀνύχων ἀποκοπὴν μικρὸν τεμάχιον, Ἀριστοφ. Βέρ. 790.

ἀποκνυγίζω, ἀντλῶ, σύρω ἔξω διὰ κόγυχης (σημασ. 1. 2), Δορκ. 1. 33.

ἀποκοιμάομαι, παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. -ήσομαι: κοιμῶμαι ἐντός, ἢ μακρὰν τῆς οἰκίας μου, Πλάτ. Νόμ. 762C· κἀνίστο' ἂν ἀπεκοιμῶν ἂν ἐν Λακεδαιμονίᾳ Εὐπολ. ἐν «Πόλεσι» 10.

II. κοιμῶμαι ὀλίγον, «παίρω ὀλίγον ὕπνον», Ἡρόδ. 8. 76, Ἀριστοφ. Σπ. 213, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 22, κέξ. — καὶ δ' φαίνεται, εἶναι στρατιωτικὴ φράσις, Dobner εἰς Ἀριστοφ. ἐνὸ ἄνωτ.

III. ἀπ. ἀπὸ τινος, παύομαι ἀπὸ ..., Ἐπιφάν.

ἀποκοιμίζω, κόμω τινά νὰ κοιμηθῇ, ἀποκοιμίζω, ὡς καὶ νῦν Ἀλκιφρ. 1. 39: — Παθ., ἀποκοιμῶμαι, Ἐπιστολ. Σωκρ.

ἀποκοινοῦνέω, ἀποχωρίζω, ἀπαλείφω τῆς κοινωνίας, κυρίως τῆς ἐκκλησίας, καὶ ῥηματ. ἐπὶ. -ητέος, α., ὄν, Ἐκκλ.

ἀποκοινώνησις, ἢ, ἢ ἀποβολὴ δι' ἀφαιρέσεως ἐκ τῆς ἐκκλησίας, Ἐκκλ.

ἀποκοιτέω, κοιμῶμαι μακρὰν τῆς τάξεώς μου, ἐκάστους, ἢν παρελάβον τάξιν διατηρεῖν, μήτε ἀφαιμερεύοντας, μήτε ἀποκοιτοῦντας Ὑψισμ. παρὰ Δημ. 238. 10.

ἀποκοίτος, ὄν, ὁ κοιμώμενος μακρὰν ἀπὸ τινος, τῶν συσσίτων Δίσιν. 45. 2· οὐδ' ἀποκοίτος ἐκεῖνος παρὰ τῆς Πέας ἦν Δουκ. Ὡσὼν Διάλ. 10. 2.

ἀποκολλάω, «ἐκκολλῶ», διαχωρίζω, διαλύω, Εὐνάπ. παρὰ Σινύδ. ἐν λείῃ Φράσιδος, Ὁρειβάς, παρὰ Goebl 82: ἀφαιρῶ τι, ἀποσπῶ, τί τινος Εὐστ. 854. 33.

ἀποκοινοῦντες, εὖως, ἢ, (κολοκύνθη) μετόπισθεν εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν κολοκύνθων, ἐπιγραφὴ βιβλίου τοῦ Σενέκα παρρησιῶντος τὴν ἀποθέσιν τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου: «συνέθηκε μὲν γὰρ καὶ ὁ Σενέκας σύγγραμμα, ἀποκοινοῦντων αὐτὸ ὡς περ τινὰ ἀπαθανάτισιν ὀνομάσας» Δίων Κ. 60. 35.

ἀποκοιλούω, κολοῦν τι, περιχέτω, τι Καλλ. εἰς Δία 90 (ἐν τμήσει), πρὸλ. Δ. Β. 435. 25, καὶ Ἰσὺχ. ἐν λέξει ἀποσκόλυπτε.

ἀποκοιλύομαι, παθ., σχηματίζω κύλπον, ἐπὶ θάτερα δὲ οὗχ ὁμοίως ἀποκοιλούμενος τρία ποιεῖ πελάγη Ἀριστ. π. Κύμα. 3. 9.

ἀποκοιλυβάω, σφίρωμαι κολυμβῶν, ἐξέρχομαι εἰς τὴν ἑρῆαν κολυμβῶν ἐν ναυαγῆσαντος πλοίου, μίαν ναὺν αὐτοὶ ἀπώλεσαν τῶν ἀνδρῶν ἀποκοιλυθῶσαντων Θουκ. 4. 25, Δίων Κ. 49. 1.

ἀποκοιμάω, χάνω, ἀπώλλω τὴν κόμην μου, Δουκ. Λεξιφ. 5.

ἀποκοιμῶ, ἢ, ἀποκοίσεις, μεταφορά, Πολύδ. 25. 7, 3.

II. (ἐκ τοῦ παθ.) ἐπιστροφή ἐπ' ἀνάστασιν, Θουκ. 1. 137.

ἀποκοιμίζω: μέλλ. Ἀντ. -ίζω, ἄγω, ὀδηγῶ, συνοδεύω, ἀπὸ ἐνός τόπου εἰς ἄλλον, καὶ συστήσω ὅστις ἀποκοιμῆται ὅποι ἂν αὐτὴ θέλῃ Ξεν. Κύρ. 7. 3, 12: μεταφέρω ὡς αἰχμάλωτον, τοὺς μὲν εὐθύς ἀπεκόμισον ἐς πόλιν Θουκ. 7. 82: — Παθ, μεταφέρωμαι, φερόμενος ἐπὶ κλίνης ἀπεκοιμήσθην οἰκάδε Ἀνδρ. 9. 7, πρὸλ. Δημ. 1259. 23: ἀποσύρομαι, ἀναχωρῶ, ἐς τόπον Θουκ. 5. 10· ἐπ' οἴκου δ' αὐτ. 4. 96.

III. φέρω ὀπίσω, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1106: — Παθ., ὀπίσω ἀποκοιμίζομαι, ὑποστρέφω, Ἡρόδ. 5. 27.

ἀποκοιμίστης, οὗ, ὁ, ὁ μετακοιμῶν τι, ἀγγελισφόρος, Ἄννα Κυμν. σ. 304, Σχολ. εἰς Εὐρ. Ἐκκλ. 219.

ἀποκοίμα, αἶτος, τό, τεμάχιον ἀποκοπέν, πέτρας ἀπόκοιμ' ἀτερῆμιν (ἐπὶ ἀνδρός) Θεοφρ. 10. 7· τῷ χεῖρε ὀπίσω δεθέντες ἀραχνίω ἀποκοίματι μὲ ἓνα κοίματι ῥαχύνει Δουκ. π. Ἀλ. Ἰστ. 1. 18.

ἀποκοιμάζω, ἐπὶ τῶν χορδῶν τῆς λύρας, θρῆνυμαι μετὰ ἤχου, Ἀνθ. II. 6. 54.

ἀποκομῖον, τό, βαλλάντιον, Βασιλικ. 16. 1. 25, προσέτι καὶ ἀποκομῖον, Κ. Πορφυρ.

ἀποκνέω, [τ], λέγεται: ὅτι εἶναι λέξις Αἰτωλικῇ σημαίνουσα ἀπολακνέω τὴν κόβιν, λακτίζων ἐγείρω κόβιν, δέ, τρέχω, ἀμφ. παρ' Ὑγίν. ἐν Ἀστρ. 3. 11.

ἀποκοντίζω, (κοντός) τινάσσω πρὸς τὰ ἔξω, καὶ τὰ ὀπίσω ἀποκοντίζω· Προκ. Ἰστ. Ἀνέκδ. 9, σ. 62, 14.

ἀποκοπίζω, ἀποκόπτομαι, «ἀποκοπήσασθαι» στερνοκοπήσασθαι, ἀποκοπῶμεν· Ἰσὺχ.

ἀποκοπῆ, ἢ, (ἀποκόπτω) τὸ ἀποκόπτειν, Δισχύλ. Ἰκ. 841, Ἰππ. Μοχλ. 860· ἐν Ἀθήναις, ἀποκοπὴ χρεῶν = τῷ Ρωμ. tabularum, ἀπάλειψις τῶν παλαιῶν χρεῶν, Ἀνδρ. 12. 7, Πλάτ. Πολ. 566A, Νόμ. 736C· οὐδὲ τῶν χρεῶν τῶν ἰδίων ἀποκοπὰς Ὅρκος παρὰ Δημ. 746. 24, κτλ.· πρὸλ. τὴν σεισάχθειαν τοῦ Σόλωνος, Πλούτ. Σόλ. 15.

2) ἐν Πλούτ. Φιλοσ. 4, πεδίων ἀπ., πρὸ τῶν ἀπότομα αὐτῶν πέρατα ἦ ἔρια.

III. παρὰ Γραμμ. ἀποκοπῆ, τὸ ἀποκόπτειν ἐν ἡ περισσώτερα γράμματα, ἰδίως εἰς τὸ τέλος λέξεως, πρὸλ. Ἀριστ. Ποιητ. 22. 8· καὶ ἴσα τὴν λέξ. συγκοπῆ.

III. φωνῆς ἀπ., ἀπώλεια, ὅταν κόπῃται ἡ φωνὴ τινος, Διοσκ. 2. 146.

ἀπόκοπος, ὄν, ἐκτομίας, εὐνοῦχος, Σωτράδ. 630, «ἀποκόπους, ἐκτομίας καὶ ἀντὶ τοῦ ἀσθενεῖς καίται» Σουίδ., ἴδε τὸν αὐτὸν ἐν λέξ. γάλλος ἀπόκοπος.

II. ὄρη ἀπόκοπα, ἀπότομα, ἀπόκηρμα, Ἀρρ. Περιπλ. Ἐρυθρ. Θαλ. 32.

ἀποκοπῶ, ἐκνευρίζω, ἐξαντλῶ, παθ. ἐξαντλούμαι, κατακουράζομαι, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 644C.

ἀποκοπτεῖν, ῥηματ. ἐπὶ. τοῦ ἀποκόπτω, πρέπει τις νὰ ἀποκόψῃ, Φίλων 1. 668.

ἀποκοπτός, ἢ, ὄν, νίκη ἀποκοπῆ, μεγάλη νίκη, Εὐστ. 1468. 3, πρὸλ. Κωνσταντίν. π. Βασ. Ταξ. 42C.

ἀποκόπτω: μέλλ. -ψω, ἀποκόπτω ὡς καὶ νῦν, συγχ. παρ' Ὀμήρ. τὸ πλείστον ἐπὶ μελὸν τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, Κάρη ἀπέκοψε Ἰλ. Α. 261· ἀπὸ τ' αὐτῆς κόψας αὐτοῦ 146, κτλ.· οὕτω καὶ παρὰ πεζοῖς, χεῖρας ἀπ. Ἡρόδ. 6. 91 κτλ.· ὡσαύτως, νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα Ἰλ. I. 241· ἀπὸ πείσματ' ἔκοψε νεὸς Ὀδ. Κ. 127· ἀΐσας ἀπέκοψε παρηγόρον, ἀπέκοψε καὶ ἀρῆκεν ἐλευθέρων τὴν παρατρέχοντα ἵππον, Ἰλ. II. 474: — Παθ., ἀποκεκόφονται, ἐπὶ καλύκων ἢ ὀφθαλμῶν φυτῶν, ὅα ἀποκοπῶσιν, Ἀριστοφ. Νεφ. 1125· ἀποκοπήναι τὴν χεῖρα Ἡρόδ. 6. 114· ἀπ. τὰ γεννητικὰ, ἐπὶ εὐνοῦχων, Φίλων 1. 89· καὶ οὕτως, ἀπολύε, Δουκ. Εὐν. 8· καὶ κατὰ μέσ. τύπον, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 20, 19.

2) μεταφ., ἀπ. ἐλπίδα, ἔλεον, κτλ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1272, Πολύδ. 3. 63, 8, Διδ. 13. 23· ἀπ. τὸ ἀμφίβολον τῆς γνώμης, ἀποφασίζω ἐσπευσμένως, Ἀλκιφρ. 1. 8.

III. παρὰ Ξεν., ἀπ. τινὰ ἀπὸ τόπου, ἀποδύω βίαιως ἀπὸ ἰσχυρᾶς θέσεως, ἐπὶ στρατιωτῶν, Ἀν. 3. 4, 39, 4. 2, 110· πρὸλ. ἀποκορύω.

III. Μίσ. κτεπῶ, πλῆττω τὸ στήθος ἐν ἑρήνῃ, κόπτομαι, μετ' αἰτ., ὕμνῳ τινα, νεκρὸν Εὐρ. Τρω. 623· πρὸλ. κόπτω II.

2) παύομαι λέγων, τελειῶν τὸν λόγον, ἀλλὰ δεῖ τῇ μακρᾷ ἀποκοπτεσθαι Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 6: — Παθ., ἀποκεκόπται τινι ἡ φωνὴ Πλούτ. Δημοσθ. 25.

3) παρὰ γραμμ. παθ. πάσχω ἀποκοπήν Εὐστ. 487. 10.

ἀποκορέννυμι: μέλλ. -ορέσω, ἐντελῶς ἰκανοποιῶ τινα, τὸν χορταίνω, Γλωσσ.

ἀποκορεύω, ἀποσπογγίζω, «ἀποκορεῖν» ἀποψῆν ἀπὸ τραπίζης Ἡσὺχ.

ἀποκορσόομαι, Παθ. (κόρη) = ἀποκαίρομαι, Δισχύλ. Ἀποστ. 241.

ἀποκορύφω, σχηματίζω κορυφὴν, Πολύδ. 3. 49, 6: — Παθ. ἐπὶ οὐδέματι, ἀποκορυφῶμαι εἰς οὐ, τὰ δὲ μεγάλα τε ἐόντα καὶ πλατέα καὶ ἡκίστα ἐς οὐ κορυφούμενα Ἰππ. Προγν. 39: λήγω εἰς οὐ, ἐν ταῖς ἀπνοαῖς ἀποκορυφούται μάλιστα ἡ φλόξ Θεοφρ. περὶ Πυρρ. 53.

2) μεταφ., ἀποκορύφω, ἀπεκορύφωται τὰς, ἔτιδεν εἰς αὐτοῦ τὴν σύντομον, κεφαλαιώδη ἀπόκρισιν, Ἡρόδ. 5. 73, πρὸλ. ἐκκορυφώ.

ἀποκος, ὄν, ὁ ἄνευ πόκου, ἄνευ μαλλοῦ, ἀποκος χιτῶν Κραμύρου Ἀν. Ὀε. τ. 2. σ. 238, 15, ἐν λέξει λετός: — ὁ μὴ κεκαρμένος, «ἄκουρος» Σουίδ.

ἀποκασμέω: μέλλ. -ήσω, ἀφαιρῶ, σκηῖνα, ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμιον ἐνταε δαιτός, τὰ ἐπὶ τῆς τραπίζης σκεῖνη, κρατήρας κτλ., Ὀδ. Η. 232· ἀπογυμνῶ, ἀφαιρῶ τὸν σελισμόν, εἰ τις ἀποκοσμήσει τοῦτο τὸ ἡρώδην Βοιωχ. Ἐπιφ. 1. 531· ἀσχημάτισα, πόλιν Διδ. 4. 779: — Μίσ., ἀποθέτω τὰ κοσμήματά μου, ἀφαιρῶ τὸν στολισμόν μου, Παιστ. 7. 26, 9: — Παθ., ἀπογυμνοῦμαι τοῦ στολισμοῦ, Ἀριστ. 1. 549.

ἀποκόσμιος, ὄν, (κόσμιος) μακρὰν τοῦ κόσμου, Γρηγ. Ναξ.

ἀποκοτταβίζω, ἀπορρίπτω, ἀποτινάσσω τὸ λειψόμενον πόμα τοῦ ποτηρίου εἰς τὴν γῆν ἢ εἰς χαλκὴν λεκάνην οὕτως ὥστε πίπτειν ἂν ἀποτρίβῃ γῆν ὡς ἐπολεῖν ἐν τῇ παιδίᾳ τοῦ κατὰ δού, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 56· λαδῶν τὸ ποτήριον ἐξέπιε, καὶ τὸ τελευταῖον ἀποκοτταβίσας τοῦτ' ἦρξεν Ἀλκιβιάδῃ τῷ καλῷ Σωκρ. Ἀνθ. 5. 67 μεταφρασθὲν ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος reliquum a poculo effusa· πρὸλ. κοτταβίς καὶ ἴδε Κωμ. Ἑλλ. (Meinelke) 1. 200· σφὶ λει-

πόμενον πόμα τοῦ πατρῆου ἐκχεῖν, οὕτως ὥστε ψῆφον παρῖναι. Ἑσπερ. M. 2) μεταφ. παρὰ μεταγεν., ἐμῶ, ἐξερμῶ, ἱστρ. (Matthaei) 294. ἀποκοταβισμός, ὁ, τὸ ἀποκοταβίζειν, Ἄδην. 667C. 2) ἡμετος, ἱστρ. (Matthaei) Med. 68.

ἀποκουρά, ἡ, (κρίμα) ἡ κοῦρά· πρὶς αὐτὴν καὶ ῥῥμα ἀποκου-
ρεῖται, ὑποβάλλω εἰς τὴν τελευταίαν τῆς κοῦρας, κάμνω μοναχόν, εἴ-
τις φωραβέη ἀποκουρεύων τινὰ χωρὶς παρουσίας τοῦ... ἡγουμένου
κτλ. Οὐδ. Οἶκ. Σύνδε. 1017D, βίος Nell. Newt. 100A.—ὡσαύτως
ἐν τῇ παθ. ἀποκουρεύομαι, κουρεύομαι εἰς μοναχόν, γίνουμαι
μοναχός, αὐτόθι.

ἀποκουφίζω· μέλλ. Ἄττ. -ῖω, ἐλαφρύνω, ἀπαλλάττω, τινὰ
κακῶν, παθεῖν Εὐρ. Ὀρ. 1341, Ἑκ. 106· ἐκ βροχιῶν Ἄνθ. II. 9. 372.—ἀνακουφίζω, Πλουτ. Κλεομ. 18.

ἀποκόψιμος, ὃν δύναται νὰ κόψῃ τις, Ἰλυσσ.

ἀπόκοψις, ἡ, τὸ ἀποκόπτειν, ἀποκοπή, ἱστρ. π. Ἄρθρ. 831.

ἀποκράδίζω, (κρίδη) ἀποδρίπτω, ἀποκόπτω ἀπὸ τῆς συνῆς,
ὁ πόευντας ἀποκραδίσεις ἐρινεούς, ἀπὸ τῆς κράδης κόψαις,
ὅλον ἀποκράδισαι (Συλλ.) Νικ. Ἄλ. 319.

ἀποκραδίσκος, ὁ, ὁ ἀρκῆς ἀποκοπῆς ἀπὸ τῆς συνῆς, τοῦτο
χλωρὸν οὐκ ἀποκράδειον Ἄνθ. II. 6. 300.

ἀποκρατεῖν, ἀπαλλάσσομαι τῆς κρατεῖας διὰ τοῦ ὕπνου,
ἐγείρομαι τοῦ ὕπνου ἐκ κρατεῖας, Πλουτ. Ἀντιφ. 311· ἐξοίμαι,
Παθ. Σουδ. -ισμός, ἡσυχ.

ἀποκρατίζω, ἀναλίσκω, δαπανῶ εἰς
ἀσπίαν, Θεόφνητος ἐν ἡθιοδιστοῖσι 1, 3.

ἀποκρανίζω, ἀποκόπτω ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, κέρας Ἄνθ. II. 6.
255. II. ἀποκόπτω τὴν κεφαλὴν, Εὐστ. 1850. 30.

ἀποκρατῆς, ὑπὲρχει πάντας τοὺς ἄλλους, ὑπερβαίνει, Λατ.
superare, ὁ Νεῖλος πληθεῖ [ὑδατος] ἀσκρατεῖ Ἡρόδ. 4.
50, πρβλ. 75. II. μεταβ., θεραπεύω, ἐντεροκήλας ἀπο-
κρατεῖ καταπλασσομένην Δισκ. 4. 9. 2) κρατῶ ὅπως,
ἐμποδίζω, τροφὴν Πλουτ. 2. 494A.

ἀπό-κρατος, ὁ ἄνευ ἰσχύος, ἐξηγνημένος, Φίλων 1. 209.

ἀποκρεμάω = ἀποκρεμάννυμι, μόνον παρὰ Σουδ. ἐν λέξει
ὑπὲρβολῶν.

ἀποκρεμάμαι, παθ. κρέμαμαι ἀπὸ τινος, ἐκ τινος Ἀριστ. Ἰστ.
Ζ. 5. 21, 4· παρὰ. ἀποκρεμάμεν Κόνιντ. Σμ. 11. 197· ἀδρ.
ἀποκρεμάσθην.

ἀποκρεμάννυμι· μέλλ. -κρεμάσω, Ἄττ. -κρεμῶ = ἀρῶναι
νὰ κλίνῃ πρὸς τὰ κάτω ἢ κρεμάμενον, αὐχέν· ἀποκρέμασεν (ἐπὶ
θνήσκοντος πεπνοῦ), ἐκρίμασε τὸν λαιμόν του, Ἰλ. Ψ. 879· χορ-
δὸν πλῆκτρον ἀποκρέμισσε, τὸ πλῆκτρον ἔβραυσεν τὴν χορδὴν
καὶ τὴν ἔκαστη νὰ κρέμαται πρὸς τὰ κάτω, Ἄνθ. II. 6. 3841—Παθ.
= ἀποκρέμαμαι, Ἀριστ. Προβλ. 27. 6. II. ἀναρῶ, κρεμῶ,
τὸν φαρτερεῶνα Ἡρόδ. 1. 216·—Παθ., Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 21,
1. 9. 37, 2· ἀδρ. ἀποκρεμάσθην Λουκ. Θωδὼν Διάλ. 21. 1.

ἀποκρεμάω, ἡ, τὸ κρέμασθαι πρὸς τὰ κάτω, Ἄττ. 3. 48·—
ὡσαύτως ἀποκρέμασμα, ατος, τό, Εὐστ. 1334. 2.

ἀποπρεμαστός, ἡ, ὃν, ὁ ἀπὸ τινος πράγματός· κρεμάμενος,
Ἄνθ. II. παρήρ. 120, ἐν τμήσει·—ὡσαύτως, ἀποκρεμάς, ἐς,
Εὐστ. 1587. 20.

ἀποκρεμάω, = ἀποκρεμάννυμι, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 5, 5.

ἀποκραύω, ἀπείχομαι ἀπὸ κράτος, παύομαι τοῦ ἐοθεῖν κρά-
τος, αὐτῶς. ἀπόκρεως, ὡ, ἡ, ἡ ἐδδομάς ἢ ἡ ἡμέρα μετὰ τὴν
ὁποῖαν ἀρχεται ἡ νηστεία, ἥτοι ἡ ἀποχὴ ἀπὸ κράτος, ἀμφοτέρω παρὰ
τοῖς μεταγεν., Ἑκκλ.

ἀποκρηθῶν, ἐπίρρ. = κατακρηθῶν, ἐσφ. γραφὴ ἀντὶ ἀπὸ κρη-
θεν Ἰστ. Ἄσπ. 7.

ἀποκρημνίζω, καταρρίπτω ἀπὸ τῆς ἀκρας κρηνοῦ, κατακρη-
μνίζω, Ὑλ. 8. 8.

ἀπόκρημνος, κρημνώδης, οὖρος ἀδατόν τε καὶ ἀπόκρημνον
Ἡρόδ. 7. 176, πρβλ. 3. 111· χώρος ἀπόκρημνος ὁ αὐτ. 8. 53,
πρβλ. Θουκ. 4. 31., 6. 96, κτλ.·—μεταφ. ἐπὶ ὑποθέσει τινος τοῦ
συνηγήρου, πλήρης δυσκολιών, πάντα ἀπόκρημνα δρῶν Διμ. 793. 6.

ἀποκρεῖδον, ἐπίρρ. (ἀποκρίνω) χωρὶς, χωριστά, μετὰ γε-
νέ, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 15· ἀποκρίδων Ἰω. Ἄλ. Τονικὰ Παραγγέλμ.
σ. 33. 4.

ἀπόκρεῖμα, ατος, τό, δικαστικὴ ἀπόφασις, καταβληθ., -κατά-
κριμα· Ἰσχυρ., τὸ ἀπ. τοῦ θανάτου Ἑπστ. πρὸς Κορ. Β'. α',
9.

2) (ἐκ τοῦ μέσ.) ἀπόκρισις, Συλλ. Ἑπιγρ. 1025. 28.,
9349 b. 23.

ἀποκρίνω [τ]· μέλλ. -κρίνω (ἴδε κρίνω)·—χωρίζω, ἀποχω-
ρίζω, ὅπως χωριστά, φερειν. ἐν Ἀυτομολοίς 1, Αἰλ. II. 1. 12. 8·
χωρὶς ἀπ. Πλάτ. Πολιτικ. 302C, κ. ἄλλ.·—Παθ., χωρίζομαι, ἀπο-
χωρίζομαι, ἀποκρινύμεν, ἀποχωρίζομαι ἀπὸ τοῦ πληθους (ἐπὶ δύο
ἡμίονοι, προερχομένων ὡς προμάχων), Ἰλ. Ε. 12· (σὺ δ' αὖτις ἄλλοι
παρ' Ὀμ.) πύθης ἦεν ὀφρὶν ἀποκρίθει Ἀρχιλ. 82· ἀπε-
κρίθη· τοῦ βαρδάρου ἔβρασε τὸν ἑλληνικὸν Ἡρόδ. 1. 80·
ἀποκρίθη ἡμεῖς χωρὶς, φυλαχθῶνα κεχωρισμένως, ὁ αὐτ. 2. 36· εἰς
τὸ μῆδ' Ἑλληνάς πα, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἀντίπαλον ἐς δὲ
ὄνομα ἀποκρίσθαι, διότι καὶ οἱ Ἑλληνες ἀκόμη δὲν διεκρίνοντο

δι' ἐνὸς κοινοῦ ὀνόματος, ὕπερ νὰ ἀνίστασθαι πρὸς ἄλλο τοιοῦτον,
Θουκ. 1. 3· ὡσαύτως, ὡς τὸ διακριθῆναι. ἐπὶ ἀνταγωνισμένων,
χωρίζομαι πρὶν ἀποφασισθῇ ὁ ἀγών, ὁ αὐτ. 4. 72·—Παρ' ἱστρ. συγ-
γραφεῖσι, διακρινόμενος σχηματίζεται, ἱστρ. Προγν. 45, Ἀριστ. Ἰστ.
Ζ. 6. 4, 3· ἀποχωρίζομαι ἀπὸ μέγαλός τινος, ἱστρ. π. Ἄρχ. ἱστρ.
13· ἐπὶ ζωϊκῶν ἀποκρίσκειν ἢ κρίναι, ἀποχωρίζομαι καὶ ἐκρίω,
ἀποδίδδομαι, ὁ αὐτ. 377. 51· ἄλλ. ἐς τοῦτο πάντα ἀπεκρίθη,
ἔπασαι αἱ ἀσθίνεαι κατέληξαν εἰς ταύτην μόνον, Θουκ. 2. 49, πρβλ.
Ροῦς. Οὐσπ. Hipp. 2) σημειῶ δι' ἰδιαιτέρου τύπου, δια-
κρίνω, πρῶτην Ἡρόδ. 1. 104· νόσημά τι ἀποκρινόμενον, δια-
κρινόμενον παντός ἄλλου, Πλάτ. Πολ. 407C.

II. ἐκρίνω, εἶνα ὡς ἀπ. ἐξάρετον Ἡρόδ. 6. 130· πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 940A·
ἀπ. τοῦ πεζοῦ, τοῦ στρατοῦ, ἐκρίνω ἐκ... Ἡρόδ. 3. 17. 25·
δυοῖν ἀπεκρίνας κακοῖν ἀπ., ἐκρίνας ἐκ δυο κακῶν τῶ Γγ, Σαρ.
Ο. Τ. 640· (τὸ μέτρον ἡμῶν ἀεὶ κινεῖται ὅτι τὸ χωρίον εἶναι ἰσοκρίνον,
ἀλλ' ἴδε σημ. καὶ διόρθωσιν Jebb ἐν τόμῳ).

III. ἀποκρίπτω μετὰ ἐρευνᾶν καὶ ἐξέτασιν, κρίνειν καὶ ἀποκρίνειν Πλάτ. Νόμ.
751D· ἐγκρίνειν καὶ ἀποκρίνειν αὐτὸν 936A· ἀπ. τινὰ γῆς
νίκης, ἀποκρίσκειν ὅτι τις ἔχει ἀπολίσση τὴν νίκην, ἀποκρίσκειν περὶ
αὐτῆς ἐναντίον τινός, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 12, 2·—ὡσαύτως ἐν μίᾳ
τύπῳ, Πλάτ. Νόμ. 968D· πρβλ. ἀποκρίπτω.

IV. Νισ. ἀποκρίνομαι· μέλλ. -κρίνομαι κτλ.· ἡ Πλάτ. μεταχειρίζεται
τὴν παθ. περμ. καὶ ὑπερσυντ. ἐν μίᾳ σημασίᾳ, Πρωτ. 357E, ἱστρ.
463C, κτλ.· ἄλλ' ὡσαύτως καὶ ἐν παθ. σημασίᾳ. (ἴδε κατωτέρ.)·—
οἶδω ἀποκρίσιν εἰς... ἀπαντῶ εἰς ἐρώτησιν, κατὰ πρῶτον παρ' Εὐρ.
(διότι δὲ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται μόνον τὸ ὑποκρινέσθαι ἐπὶ ταύτῃ
τῇ σημασίᾳ, ἔαίρειται ἐνὸς ἢ δύο ἀμφιβόλων χωρίων, 5. 49., 8.
101), Βάκχ. 1272, I. A. 1354· ἀπ. τινὶ Ἀριστ. Νεφ. 1245, κτλ.·
ἀπ. πρὸς τινὰ ἢ πρὸς τι, πρὸς ἐρωτῶντα ἢ πρὸς ἐρώτησιν, Θουκ.
5. 42, κτλ., Πλάτ. ἱστρ. Μείζ. 287A· ἀπ. εἰ... Ἀριστοφ. Σπ. 901·
ἀπ. ὅτι... Θουκ. 1. 90·—μετ' αἰς... ἀποκρίνεσθαι τὸ ἐρωτη-
θέν, ἀποκρίνεσθαι εἰς τὴν ἐρώτησιν, ὁ αὐτ. 3. 61· πρβλ. Πλάτ.
Κρίτων 49A· ἄλλ' ὡσαύτως μετὰ συντολχ. αἰς... ἀπ. οὐδὲ γὰρ
Ἀριστοφ. Πλ. 17· ἀποκρίνεσθαι τι, διδοῖ ἀπόκρισιν, Θουκ. 8. 71,
κτλ.· ἀπ. ἀποκρίσιν Πλάτ. Νόμ. 958C· οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ.,
τοῦτό μοι ἀποκρίσθαι, τοῦτο ἔσται ἡ ἀπόκρισις μου, ὁ αὐτ.

Θεατ. 187B· καλῶς ἂν σοὶ ἀπεκρίσθαι, ἡ ἀπόκρισις σου θὰ ᾔ-
ραται, ὁ αὐτ. Γοργ. 453D· πρβλ. Μένων 75C· Εὐδ. 299D.
2) ἀποκρίνομαι πρὸς κατηγορίαν, ὑπερασπίζω ἑμαυτὸν, ὡς τὸ ἀπο-
λογίζομαι, Ἑλλισπ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀγ. 632· ὁ ἀποκρινόμενος, ὁ
ἀποκρίνεται, Ἀντιφών 143. 30, πρβλ. 119. 32.

3) ὁ παθ. ὁδρ. ἀποκρίθω—ἀποκρίνατο εἶναι ἀγνωστός ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀετικῶ
λόγῳ, ἔαίρειται τοῦ φερειν. ἐν Ἀποκρίσει 4, καὶ τοῦ Πλάτ. ἐν
Ἄλκ. Β'. 149B·—ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ἀνέφη εἰς τὸν φερειν. καὶ ὁ
διόλογος εἰς τὸν Πλάτωνα· ἄλλ' ἀρῆται ἐν Μάχωνι παρ' Ἀθη.
349D, 577D, εἶναι δὲ πολὺ κοινὸν παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. καὶ πολ-
λῶς εἰσέχθη ὑπὸ τῶν ἀντιγραφῶν εἰς τὸ καίμενον δοκίμιον Ἄττ.
συγγραφ., ὡς ἐν Ξεν. Ἄν. 2. 1. 22· πρβλ. Ἀμμιανόν 21, Αἰλ. φέρν,
108.

4) ἀπ. τοῖς πράγμασι, αἵμαί ἐτοιμος νὰ ἀντεπείλῃ
πρὸς τὰς περστάσεις, Ἀρρ. Ἑπίκτ. 2. 16, 2.

ἀποκρισταίριος, ὁ, ἐπιστάμενος, πρὸς αὐτῆς. Γεωργ. Ἄλε-
ξανδρ. βίος Χρυσ. σ. 203. 13.

ἀπόκρισις, εως, ἡ, ἀποχωρισμός, καθάρισις ἀπόκρισις γε-
νῶν ἀπὸ βελτιόνων Πλάτ. Ὀρὶ 413D·—ὡς ἱστρ. ἔρας, ἐκ-
κρισις, συγγ. παρ' ἱστρ. καὶ Ἀριστ., ἴδε Ροῦς. Οὐσ. ἱστρ. Ἀρι-
στοφ. 11·—(ἐκ τοῦ μέσ.) ἀπόκρισις, ἀπάντησις, πρῶτον παρὰ Θεόφνητι
1167· ἀκολούθως παρ' Ἡροδ. 1. 49., 5. 50· (ἄλλ' ἀπόκρισις εἶναι
ὁ ἰον. τύπος) ἱστρ. 22. 46, Εὐρ. Ἀποσπ. 967· ἀπ. πρὸς τὸ ἐρώ-
τημα Θουκ. 3. 60· πρβλ. Ξεν. ἱστρ. 1. 25. 2) ὑπερασπιστής,
ἀπολογία, Ἀντιφών 137. 6.

ἀποκρίτειον, ῥηματ. ἐπίθ., πρὶς τις νὰ ἀπορρίψῃ. Πλάτ. Πλ. 377C·
ἀντίθετον τῇ ἐγκρίσει, αὐτόθι 413D· ἴδε ἀποκρίνω III.

II. πρὶς τις νὰ ἀποκρίθῃ, ὁ αὐτ. Πρωτ. 351C, Ἄλκ. I. 114
D· ἴδε ἀποκρίνω IV.

ἀποκρίτειος, ἡ, ὃν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα ν' ἀπο-
κρίνῃ, ν' ἀποχωρίσῃ, νὰ ἀπορρίψῃ, Γαλην. τ. 7, σ. 381.

ἀπόκριτος, ὁ, ἀποκρινόμενος, ἐκλεχτός, ἔλαττος, Ὀππ.
Ἄλ. 3. 266·—Ἑπίρρ. -τως Διδυμ. π. Τριδ. 2. 8, σ. 213.

ἀποκροτέω, καὶ κροτέω διὰ τῶν δακτύλων (τοῦ μέσου καὶ τοῦ
μεγάλου), ὡς ποιοῦμαι καὶ νῦν οἱ ὀρχοῦμαι, Στράβ. 672.

ἀποκροτήμα, τό, τὸ ἀποκροτῆν διὰ τῶν δακτύλων, Στράβ. 672,
Ἄδ. 530C·—ἀποκροτήμα.. κτύπος διενεῖ μίαν δακτύλον, ὅτε τὸ
μεγάλῳ ἐπαρασθῇ, εἰτα κατακτυπῆται τοῦ ὑπ' αὐτὴν σπασίδου
ἰδ. 1002, 17.

ἀπόκροτος, ὁ, ὁ καλῶς πεπαιγμένος, τραχύς, στερεός, ἐπὶ
ἰδῶντος, γῆ, χωρίον, Θουκ. 7. 27, Ξεν. ἱστρ. 7. 15·—ἐν γένει,
σκληρός, ἐπὶ τῶν ὀνύχων τῶν ζῴων, Πλούτ. 2. 98D· ἐπὶ σκληρῶ
φύματις ἢ οὐδὲματις, Παῦλ. Αἰγ.·—μετὰ ψυχῇ λείβῃ καὶ ἀπό-
κροτος Φίλων 2. 165· πρβλ. σημ. Κορῆς ἐν Πλούτ. Ἄδ. τ. 2, σ.
288·—Ἑπίρρ. -τως ἱστρ. τ. 1, σ. 813.

ἀποκρουνίζω: μέλλ. -ίσω, ἐν ῥέει, τινάσσομαι ἔξω μεθ' ὀρέης ὡς ἀπὸ κρουνοῦ, ἐπὶ αἵματος. Πλούτ. 2. 699B, ἀποκρουνίσμα, ῥοή ὡς ἀπὸ κρουνοῦ, Νικήτ. Χων. Χρον. σ. 273B.

ἀπόκρουσις, εὐς, ἡ, (ἀποκρούσθαι, παθ.) ὑποχώρησις, ἐλάττωσις, τῆς σελήνης Κλήμ. Ἀλ. 814, κτλ.: οὕτω καὶ ὁ Προκλ. ὁμιλεῖ περὶ σελήνης ἀποκρουστικῆς, ὅταν εὐρύσκηται ἐν τῇ μειώσει αὐτῆς. II. ἡ κυρία σημασία τῆς λέξεως, ἀπώθησις, εὐρύεται μόνον παρὰ Βυζ.

ἀποκρουστέον, ἔχηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀποκρούσῃ, Θεμιστ. 278A.

ἀποκρουστικὸς, ἡ, ὅν. ὁ δυνάμενος ἢ ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα νὰ ἀποκρούσῃ, φάρμακα ἀποκρουστικά, τὰ ἀναστέλλοντα τὸ φερόμενον ὑπὸ τῶν βουμάτων ἐπὶ τὸ πεπονθός, Γαλῆν. τ. 12. σ. 226, Δοσκ. 1. 167, ἴδε ἀπόκρουσις.

ἀπόκρουστος, ὄν. ὁ ἀποκρουσθείς, Νικ. Θ. 270.

ἀποκρούω, ἀπαθ., διὰ τῆς βίας ἀπομακρύνω ἀπὸ τοῦ ἡ προσώπου, Σεν. Ἑλλ. 5. 3. 22, Ἀνθ. Π. 11. 351: — συνηθέστερον ἐν μέσῃ φωνῇ, ἀπαθ. ὅπ' ἐμαυτοῦ, τὰς προσβολὰς Ἡρόδ. 4. 200, Θουκ. 2. 4: αὐτοὺς ἐπιόντας Ἡρόδ. 8. 61, κτλ.: καθύλου, ἀπαθ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἔλκω, Σέξτ. Ἑμπ. π. Μ. 7. 400: ἀποκρούω, ἀναίσιμῳ ἐπιχειρήματι, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 25: — Παρ. ἀποδιώκομαι βία ἐπὶ προσβολῇ (πρὸς ἀποκρίτω II.), Θουκ. 4. 107, Σεν. κτλ.: ἀπεκρούσθῃ τῆς πείρας, Θουκ. 8. 100: ἀπ. τῆς μηχανῆς, τῆς πείρας, Πολύβ. 22. 11, 5, Πλούτ. κτλ.

II. Παθ., κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουμένον, ποτήριον ἔχον τετραπυμένον καὶ ἐλλείπον τὸ χεῖλος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 459.

III. παθ., ἀσάυτως, κατακρίπτω ἀπὸ τοῦ ἴπου, Σεν. Ἱππαρχ. 3. 14.

ἀποκρυνίζῃ, ἡ, μέρος πρὸς ἀπόκρυψιν, ἀπόκρυψις, Σύμμ. II. Δ. Βυζ.

ἀποκρυπτέον, ἔχηματ. ἐπίθ. τοῦ ἀποκρύπτω, πρέπει τις νὰ ἀποκρύψῃ, Κλήμ. Ἀλ. 62.

ἀποκρύπτω: μέλλ. -ψω, ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρ. μόνον κατ' ἀόρ. α', ὡλλ'. Ἑπ. παρὰ: ἀποκρύπτασκε εὐρύεται παρ' Ἡσ. Θ. 157: Πλ. ἀόρ. -εκρυψήν [ῥ]: μέλλ. -κρυψήσομαι Ἑβδ. κτλ. Κρύπτω ἀπὸ τινος, διακρύπτω τὸ κρυμμένον ἀπὸ τινος, μετ. αἰτ. καὶ γεν., σὶ γὰρ μιν θανάσιοι, εὐνοσίμην νόσφιν ἀποκρύψαι Ἰλ. Σ. 465: μετὰ δοτ. προσώπ., ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους Δ. 717: — μεταγεν. μ. διπλ. αἰτ., ὡς τὸ Λατ. celare aliquid aliquid, κρύπτω τὴν φιλίαν τὴν κεκρυμμένην ἀπὸ τινος, ἀποκρύπτω, οὕτε σε ἀποκρύψω τὴν ἐμὴν οὐσίην Ἡρόδ. 7. 28: τι ἀπὸ τινος Ἑβδ. (Βασιλ. Δ' δ', 27): — Μέσ. ἀποκρύπτεσθαι τινὰ τι Πλάτ. Νόμ. 702B, Σεν. Ἀπομ. 2. 6, 29, κτλ. ἀπ. τι, φυλάττω τὴν μουσικὴν, Πλάτ. Πρωτ. 348E, πρὸς. 327B.

2) ἀποκρύπτω ἀπὸ τῶν δεσφύων, ἀπὸ τῆς ἡμέρας, κρύπτω, Ὁδ. Ρ. 286, καὶ συγχ. παρ' Ἀττ. ἔθηκε νύκτ' ἀποκρύψας φάος Ἀρχ. 74 (31): τὸν ἥλιον ὑπὸ τοῦ πλῆθους τῶν ὁσῶν ἀπ. Ἡρόδ. 7. 226: ἀποκρύψει φάος νύξ Διοχ. Πρ. 24: γίωιν ἀπ. τι Σεν. Ἀν. 4. 4, 11: ἀπ. τὴν σφρίαν Πλάτ. Ἀπολ. 22D: ἀπ. τι ἐν τινι Ἰσοκρ. 11B: εἴς τι Ἀριστοφ. Ἱππ. 424, 483, Σεν. Ἱππαρχ. 5. 7: — Μέσ., μετ' ἀπαρ., ἀποκρύπτεσθαι μὴ ποιεῖν τι, ἀποκρύπτω τὰς πράξεις μου, Θουκ. 2. 53: περὶ ὧν ἀποκρυπτόμεθα μηδὲνα εἰδέναι Λυσ. 110. 2: ὁ παθ. πρkm. ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν παρὰ Δημ. 83B, 19, οὐκ ἀποκρυπταὶ τὴν οὐσίαν: — Παθ., τὸν Ἑλλήσποντον ὑπὸ τῶν νεῶν ἀποκεκρυμμένον Ἡρόδ. 7. 45: τοὺς ἀποκρυπτομένους, ἐκείνους οἵτινες ἀσάφονται ἀπὸ τοῦ ἡμασίου, Ἀλεξ. ἐν Ἀδῇ. 8.

3) ἀμαυρῶ, σκιάζω, Εὐρ. Ἀποσπ. 152: ἡ πληγμῆλαια ἐκάλειν τὴν σφρίαν ἀπ. Πλάτ. Ἀπολ. 22D.

II. ἀπ. γῆν, χάνω ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὴν γῆν, ἐπὶ πλοῦν ἀπαλεόντων εἰς τὸ πέλαγος, ὡς τὸ τοῦ Οὐεργιλίου Phoenicium hissondinus areae, ἀντιθέτον τῷ ἀνοίγειν (I. 3), φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος, ἀποκρύψαντα γῆν Πλάτ. Πρωτ. 338A: ἐπειδὴ ἀπεκρύψαμεν οὐτούς, ὅτε δὲν εἰδόμενον πλέον αὐτοῦς, Λουκ. π. Ἀλῆθ. Ἰστ. 2. 38: — οὕτω πρὸς αὐτοῦς (ῥηλ. τοὺς Ἀργεῖους) πρέπει νὰ ὑπονοηθῇ ἐν Θουκ. 5. 65: καὶ ἐν Ἰστ. Ἀποσπ. 44 (Ἰσ. παρ.) ἔχομεν ἀποκρύπτουσι Πελειάδες (ἐνν. αὐτοῦς), ἔφαρ Ἰσωνται.

ἀποκρυσταλλόομαι, παθ., κρυσταλλώνω, παγώνω, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 281.

ἀποκρυφῇ, ἡ, μέρος διὰ κρύψιμον, κρυπτήριον, Ἑβδ. (Ἰώδ κβ', 14 κ. ὡλλ.).

ἀπόκρυφος, ὄν, κεκρυμμένος, Εὐρ. Ἱπρ. Μαν. 1070: ἐν ἀποκρύφῳ, κρυφίως, μυστικῶς, Ἡρόδ. 2. 35: ἀπ. θησαυροί, κεκρυμμένοι, ἐναποκειμένοι, Ἑπιστ. π. Κολ. 6', 31.

2) μετὰ γεν., ἀποκρύφω πατρός, ἀγνωστον εἰς αὐτόν, Σεν. Συμπ. 8. 11. II. ἀσάφης, σκοτεινός, δυσκατάληπτος, ὁ αὐτ. Ἀπομ. 3. 5. 14: γράμματα Σχόλ. Καλλ. Ἀποσπ. 242: ἀπ. σύμβολα ὀέλττων, ἐπὶ ἱεραγλυφικῶν, Ἑπιστ. Ἑλλ. 1028. 11).

III. παρ' Ἑκκλ. ἐπὶ βιβλίων, ὅτι μὴ νόθων, ἐπὶ δὲ μὴ κανονικῶν, μὴ ἀνεγνωρισμένων ὑπὸ τοῦ χρηστικισμοῦ, ἴδε Suicer ἐν λ., — Ἑπίρρ. -φως Ἀκλύα Παλ. Διαβ.

ἀπόκρυψις, εὐς, ἡ, κρύψιμον, ἀπ. ποιεῖσθαι Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 13, 9.

ἀποκτάμεν, -κτάμεναι, ἀποκτάμενος, ἴδε ἐν λέξ. ἀποκτείνω.

ἀποκτάμαι, χάνω, ἀνέθ. τῷ κτώμαι, πλοῦτος μὲν γὰρ .. κτηθεὶς βασιανίζει ταῖς φροντίσιν, ἀποκτηθεὶς δὲ ταῖς λύπαις Δημόκρ.

ἀποκτείνω: μέλλ. -κτενέω, Ἰων. -κτενέω, Ἡρόδ. 3. 30: ἀόρ. κ' ἀπέκτεινα, Ἰλ.: — πρkm. ἀπέκτονα, Ἰσοκρ. 246B, Πλάτ. Ἀπολ. 38C, Σεν. Ἀπολ. 29, Ἀτμ. 593. 14: ὑπερσυντ. γ' πληθύντ. -εκτόνεσαν ὁ αὐτ. 387. 21, Ἰων. γ' ἐν. -εκτόνεε Ἡρόδ. 5. 67: μεταγεν. πρkm. ἀπεκτέοντα Ἀριστ. Σοφ. Ἑλεγγ. 33. 2, πρὸς. Πλούτ. Τιμολ. 18, (εἰσαχθὲν ὑπὸ τῶν ἀντιγραφῶν εἰς τὸ κείμενον τοῦ Πλάτωνος κλ.): ὡσαύτως ἀπέκταγκα Μένανδ. ἐν Ἐπιστομῇ 13, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 2, 11, Ἑβδ. καὶ ἀπέκτακα Πολύβ. 11. 18, 10: — ἀόρ. 6' -εκτάων, Ἰλ., ποιεῖ, κ' πληθ. ἀπέκταμεν, Ὁδ. Φ. 121: ἀπαρ. -κτάμεναι, -κτάμεν, Ἰλ. γ' 165, Ε. 675: — Παθ. μόνον παρὰ μεταγ. (καθ' ὅσον παρὰ τῆς δοκιμῆς συγγραφεῦσι τὸ ἀποθνήσκω χρησιμεύει ὡς παθητικόν): ἐνεστ. παρὰ Παλαιφ. 7: ἀόρ. ἀπεκτέονθην Δίων Κ. 65. 4, Ἑβδ.: πρkm. ἀπεκτέονθαι παρὰ Πολύβ. 7. 7. 4, Ἑβδ.: — ἄλλ' ὁ Ὀμήρ. ἔχει ἀρίστον μέσον μετὰ παθητικῆς σημασίας ἀπέκτατο Ὡ. Ο. 437, Ρ. 472: μεταγ. ἀποκτάμενος Δ. 494, κτλ.: πρὸς. ἀποκτείνωμι.

Ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ κτείνω, φονεύω, σφάζω, Ὀμ., Ἡρόδ., ἀπαθ. παρ' Ἀισχύλῳ (Ἀγ. 1250), οὐδαμῶς παρὰ Σοφ., συγχ. παρ' Εὐρ. καὶ ὁ ἐπικρατὴς τύπος ἀντὶ τοῦ κτείνω ἐν τῇ Ἀττ. κωμῳδίᾳ καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ, ὡς τὸ ἀποθνήσκω ἀντὶ τοῦ θνήσκω. 2) ἐπὶ δικαστῶν, καταδικάζω εἰς θάνατον, Ἀντιφῶν 140. 24, Πλάτ. Ἀπολ. 30D, κτλ., 38C, 39D, Σεν., κτλ.: ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ κατηγοροῦντος, Ἀνδρ. 34. 7, Σεν. Ἑλλ. 2. 3, 21, πρὸς. Ἑλλ. 6. 61: ἐπὶ τοῦ θνήσκου, φονεύω, Ἡρόδ. 6. 4: καθύλου ἐπὶ τοῦ καταδικάζοντος νόμου, Πλάτ. Πρωτ. 325B.

3) μεταγ., ὡς τὸ Λατ. enecare, τὸ σερμύδν ὡς μ' ἀπ. τὸ σόν, ὡς σκοτώνει, Εὐρ. Ἱππ. 1064: σὺ μὴ μ' ἀπόκτείν', ὁ αὐτ. Ὀρ. 1027.

ἀποκτενέω, μεταγεν. τύπος τοῦ ἀποκτείνω, Ἀνθ. Π. 11. 305, Ἑβδ., κτλ.

ἀποκτενέομαι, παθ., γίνωμαι κτήνος, κτηνώδης, Ἀθανάσ. κτλ. ἀποκτενέαις, εὐς, ἡ, ὁπώλεια, καὶ -κτητός, ὄν, ἀπολοθεὶς, ἀκαλλοτριωθείς, Ἰων. Χρ.

ἀποκτείνωμι, ἡ -κτείνωμι, (Α. Β. 29), = ἀποκτείνω, εἶναι ὁ συνηθέστερος τύπος τοῦ ἐνεστώτος παρὰ Πλάτ., γ' ἐν -κτείνωσι. Κρατῖνος ἐν Βουκόλοις 3, Πλάτ. Γοργ. 469A, α' πληθ. -κτείνωμεν, αὐτῶν 468B. γ' πληθ. -ύξει (ἴδε κατωτ.), ὑποσπ. -ύχ, Πολ. 565B: εὐκτ. -ύσι, Φαίδων 82C: ἀπαρ. -όναι Λυσ. 120. 38, Πλάτ. Φαίδων 58B, κτλ., μεταγ. -ύς Κρίτων 48C, κτλ. Ὁ ἐνεστώτης ἀποκτείνω ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τῶν ἀντικεινῶν, οἵτινες γράφουσιν ἀποκτείνωσαι ἀντὶ -όναι, ἐν Πλάτ. Γοργ. 406C: καὶ Σεν. Ἑλλ. 4. 4, 2, πρὸς. Ἀν. 6. 3. 5: γ' πληθ. παρὰ, ἀπεκτείνουσιν ἀντὶ -όναι, ὁ αὐτ. Ἑλλ. 5. 2, 43, πρὸς. Ἀν. 6. 5, 28.

ἀπόκτεσις, εὐς, ἡ, ἔρυσσις ἀποικίας ὡς τὸ ἀποίκησις, Καλλ. εἰς Ἀπὸλλ. 74, Διον. Ἀλ. 1. 49.

ἀποκτεπέω, ἰσχυρῶς ἠγῶ ἀπὸ .. κρότος θαυμάσιος οἶος ἀπεκτύπει τῆς γλώττης Φιλόστρ. 537: κέμων θύρῳδον κτυπῶν, Σουίδ. ἐν λ. τύμπανον. Δ. Β. 298. 16.

ἀποκυαίμεναι, διὰ κλήρου ἐκλέγω, Σούλ. Ἑπιγρ. 70. 13, παύσαι ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκλέγῃται ταμίς, Σούλ. Ἑπιγρ. Ἀττ. 1. 32. 13.

ἀποκυβεύω, διακινδυνεύω, ριψοκινδυνεύω, περὶ βασιλείας Διόδ. 17. 30.

ἀποκυβίσσεω, ἀπὸ τινος τόπου πηδῶ κατακέφαλα, εἰς ὕδωρ Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 332E.

ἀποκυθάνω, λαμπρύνω, δοξάζω, Ἰεροκλ. παρὰ Στοβ. 477. 32, Ἑπιγρ. Ἑλλ. 164.

ἀποκυέω, φέρω, τίκτω, γεννῶ, μετ' αἰε., Ἀριστ. Ἀποσπ. 66, Διον. Ἀλ. 1. 70, Πλούτ. Σούλ. 37: ἀπολ., Λουκ. Ἑνάλ. Διάλ. 10. 1: — μεταγ., ἡ ἀμαρτία ἀπ. θάνατον Ἑπιστ. Ἰακώβ. α', 15, πρὸς. Φίλων 1. 214: — Παθ., ἐπὶ τοῦ γεννωμένου βρέφους, Πλούτ. Λυκούργ. 3, Ἡριδαν. 1. 5:

ἀποκύημα, τὸ, τὸ γεννηθὲν, ὁ τέκος, Ἑκκλ.

ἀποκύησις, εὐς, ἡ, γέννησις, γέννα, Πλούτ. 2. 907D, κτλ. ἀπακυέω, = ἀποκυέω, Δι. π. 2. 9. 3.

ἀποκυλινθῶ, = ἀποκυλίω, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Π. 3. 7, 28, ἐν τῷ παθῇ.

ἀποκυλίεμα, ατος, τό, σῶμα ἀποκυλισθὲν ἐξ ὑψηλοῦ μέρους, Λογγίν. 40. 4.

ἀποκυλίω, μέλλ. -ίσω [τ], κυλίω μακράν, Ἑβδ. καὶ Καίν. Διαβ. — Παθ., Λουκ. Ρητ. διδ. 3.

ἀπακυματίζω, κάμνω τι νὰ κυματίζῃ, νὰ ἀναδράζῃ, Πλούτ. 2. 734A: — μεταγ., ἀπ. τὰς ψυχὰς αὐτῶν 943C: εἶχαν Διον. Ἀλ. περὶ Σουλ. 23.

ἀπακύνων, τό, (κύνω) φυτὸν, cynanchens erectus, σκυλοθόταν, ἀπόκυνον, ὅς δὲ κύνωχρον, νὶ δὲ κύνωμορον, αἱ δὲ κύνωκράμην κἀκόντι, κατὰ δὲ Πισχ. κμῶς μεμειγμένη φαρμάκιον πρὸς ἀνάλρισιν κυνῶν, ἡ εἶδος βοτάνης.

ἀπολαυστός, ὅν, ὃν ἀπολαύει τις ἢ δύναται νὰ ἀπολαύσῃ, 'Επίκουρ., παρὰ Διог. Α. 10. 124, Πλούτ., Κάτων Πρεσβύτ., 4.

ἀπολαύω: μέλλ., ἀπολαύσομαι, 'Αριστοφ., 'Ορν. 177, Πλάτ., κλ., μεταγεν., ἀπολαύσω Διον. 'Αλ. 6. 4, Πλούτ., κλ. (παρ' ἀρχαιοτέροις συγγραφέ. ἀναμφιβόλως σφάλμα τῶν ἀντιγραφῶν ὡς ἐν 'Υπερείδ. 'Επιταφ., διαφ. γρ. ἐν Πλάτ. Χαρμ. 172B): — ὄνρ. ἀπέλαυσα, Εὐρ. 1. 1. 526, 'Αριστοφ., κτλ.: — πρkm. ἀπολέλαυκα, Πλάτ. κυμ. ἐν "Υπερέδω" 4, 'Ισοκ. 389B: — Παθ., πρkm. ἀπολέλαυσαι Φλόστηρ. 257, ἐλγ. ἀπολέλαυσμένους Πλούτ. 2. 1089B, 1099D: ὄνρ. ἀπελαύσθην Ψήλων 1. 37: — Οἱ αὐξήσαντες δεχόμενοι χρονοὶ ἐνίοτε γράφονται ἀπῆλκυσον, ἀπῆλκυσσα, ἀλλ' ἐσφαλμένως, ὡς λέγει ὁ 'Ηρωδιανὸς (ἐκδ. 'Ερμάν. σ. 315 XL.) ὡμοίως πλῆθμελοῦσιν, οἱ λέγουσιν ἀπῆλκυσσα... δέον μόνως διὰ τοῦ ἀπέλαυσα = κλ. (Τὸ ἀπλὸν λαύω δὲν ἀπαντᾷ, ἀλλὰ πιθανῶς ἦτο = λαύω ἢ λάβω (ὅπερ ὑπὸ τοῦ 'Αριστοφάνου ἱμνηθεῖται ἀπολαυστικῶς ἔγω, πρβλ. 'Απολλ. Λεξ. Σχολ. εἰς 'Οδ. Τ. 228): ἐνεῦθεν καὶ λεία, ληθεῖ καὶ πῖαν, λῆτρις, πρβλ. Σανσφρ. Ιοῖας (λεία), Δετ. Ιηθε, lucrum. — Γεοδ. Ιαυμ, (Γερμ. Ιοη) : — λαμβάνω, √ΛΑΒ, φαίνεται συγγενεῖς). 'Εγω τὴν ἀπόλαυσιν πράγματις τινος (πρβλ. συναπολαύω), ἔγω τὴν ἐξ αὐτοῦ ὠφέλειαν, μετὰ γεν. πράγμ., τῆς σῆς δικαιοσύνης 'Ηρόδ. 6. 86, 1. τῶν σιτιῶν 'Ιππ. 12. 20, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 354B, Ιχθύων, λογάων, ἐδεσμάτων, κτλ. 'Ανφίε ἐν 'Αευκάδῃ 1, 'Αριστοφάν ἐν 'Πυθαγορίστῃ 1, 3, κτλ. ποτῶν, ὀσμῶν Εὐν. Κύρ. 7. 5, 81, 'Ερ. 1. 24, κτλ. τῶν ὀσφῶν, σχολῆς, κτλ. Πλάτ. Γοργ. 492B, Νόμ. 874D: τῆς σιωπῆς ἀπολαύειν, ὠφελεῖσθαι ἐκ τῆς σιωπῆς, Διμ. 579, 24: τῆς ἐξουσίας Δίσχιν, 72, 15: ἀντὶ πολλῶν πόνων συμκράτ. ἀπ. Πλάτ. Φαῖτρ. 255B.

2) ὀπολαύω τί τινος: — τί γάρ, ἂν ἀπολαύσαιμι τοῦ μαθημάτος; 'Αριστοφ. Νεφ. 1231, πρβλ. Θεσμ. 1008, Πλάτ. 236: ἐλάχιστα ἀπ. τῶν ὑπαρχόντων Θουκ. 1. 70: τοῦ βίου τι ἀπ. ὁ αὐτ. 2. 53: 'Ἰππων τοσαῦτα ἀγαθὰ ἀπ. ὁ ἀνθρώπος Εὐν. 'Απομν. 4. 3, 10, πρβλ. Πλάτ. Εὐθύδ. 299Δ, κτλ. τοσοῦτον εὐερίας ἀπολέλαυκε Πλάτ. Κριμ. ἐν "Υπερέδω" 4. 3) ἐνίοτε μετ' αἵτιας, ἀντὶ μετὰ γεν., ἀπ. τὸν βίον Δίφιλ. ἐν "Εμπερίω" 1. 6, πρβλ. Μένανδρ. ἐν "Αδελφοῖς" 53: ἀλλ' ἐν σμυρτοῖς τοῖς χωρίοις ἀπολάττει εἶναι πιθανὴ διόρθωσις καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ἐν 'Αριστ. Δίοθ. 5. 9, ἀπολαύειν καὶ πάσχειν τι, δὲν εἶναι βεβαιωμένον. 4) ἀπολ., οἱ ἀπολαύοντες κατ' ἀνέλευσιν πρὸς τὸ εἰ πονοῦντες 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 5, 3: ἦττον ἀπ., ἔγω μικροτέρων ἀπόλαυσιν, ὁ αὐτ. 'Ιστ. Ζ. 7. 4, 6.

II. ἐπὶ κατῆς σημασίας, συγνάκις εἰρωνικῶς, ἔγω τὴν ὠφέλειαν ἐκ τινος, τῶν Οἰδίπων κακῶν ἀπ. Εὐρ. Φοίν. 1205: ἀπ. τῶν γάμων ὁ αὐτ. 1. 1. 328: ἦς ἀπολαύων 'Αἰθην... καταθήσει ὁ αὐτ. 'Ανδρ. 543: τῶν ἀσεβῶν ἀπ. Πλάτ. Νόμ. 910B, φλαυρόν τι ἀπ. 'Ισοκρ. 175B, πρβλ. Πλάτ. Κριτῶνα 54A: ὡσαύτως μετὰ πρῶ-θισεων, ἀπὸ τῶν ἀλλαστρίων (παθῶν) ἀπ. ὁ αὐτ. Πολ. 606B: ἔκ τῆς μιμησεως τοῦ εἶναι ἀπ., τὸ νὰ κατανέμῃ νὰ γείνη τις ἐνεκα τῆς μιμήσεως αὐτὸ τὸ μιμούμενον, αὐτόθι 953C: ἀπ' ἄλλου δοθαίμιος ἀπ. νὰ κολλήσῃ τις ὀρθαίμιαν ἀπ' ἄλλου, ὁ αὐτ. Φαῖτρ. 255D: πρβλ. συναπολαύω.

2) ἀπολ., ὠφελοῦμαι, βγαίνει ὠφελημένος, 'Αριστοφ. 'Ορν. 1358. III. αἰσθάνωμαι ἀπόλαυσιν διὰ τὸ πάθημα τινος, μετὰ γεν. προσώπ., Πλούτ. 2. 69D. — Τὸ ῥῆμα εἶναι σμεδὸν ἀποκλειστικῶς 'Αττ., ἀλλ' ἐκ τῶν τραγικῶν ποιητῶν μόνος ὁ Εὐρ. μεταχειρίσθη αὐτό. — 'Ιδε Κόντων 'Ιλῶσις. Παρτ. 306.

ἀπολαεῖν, ποῦ λείον, Διόδ. 5. 28, Πλούτ. 2. 350I, κτλ. 1) ἀπολέγω: μέλλ. -ψω: ἐπιλέγω ἐκ πολλῶν, καὶ ἐπομένως, 1) ἐκλέγω, ἐξάγω καὶ λαμβάνω, τὸ ἀριστον 'Ηρόδ. 5. 110, πρβλ. 3. 14, 'Αριστοφ. Σρ. 578: συγνάκις κατὰ μέτρον, ἐκλέγω δι' ἐμμε-τόν, τριήκοντα μυριάδας τοῦ στρατοῦ, ἐκ τοῦ στρατοῦ, 'Ηρόδ. 8. 101: ἐκ πάντων Θουκ. 4. 9: ἀπολέλεγμένοι, ἐκλεκτοί, 'Ηρόδ. 7. 40: ἀπειλεγμένοι Εὐν. 'Ιππαρχ. 8. 12. 2) ἐκλέγω εἶνα ἀπορρίψω, 'Αριστοφ. Δυσ. 576: ἀπ. τινὰ ἐκ τῶν ἐκαστῶν Πλούτ. Κλέων Νεώτ. 48. II. μεταγεν. ὡς τὸ ἀπαγορεύω, δὲν ἐπιτρέπω, τὸ μὲν χορηγεῖν ἀπολέγει Πολύδ. 2. 63, 1: ἀπ. περὶ τινος ὁ αὐτ. 4. 9, 3: — Μῆς, δὲν δέχομαι τί προσφερό-μενόν μοι, ὁ αὐτ., 'Απομν. 1: ἀπολέγεσθαι ἱκεσίαν, δέησιν Πλούτ. Σόλ. 12, Κλέων Νεώτ. 2: — παραποιῦμαι, δὲν ἔχω ἀξιώσεις ἐπὶ τινος πράγματος, ἀπολέγεσθαι τὴν νίκην, τὸν βίον ὁ αὐτ. Νικ. βί. 'Πλούτ. 2. 1060D: καὶ ἀπολ., ὑποχωρῶ, δὲν παρέχω ἀντι-στασιν, ὁ αὐτ. Λυκούργ. 22, Περμ. 23. 2) περιγράφω τι, τὸ σῶφρον ἀπολέλεκται (ἐνθα ὁ 'Ερχέριος ἔχει: ἀποδεδείκται) Διλ. περὶ Ζ. 8. 17, ἐν τῇ Παθ.

ἀπολείπω: μέλλ., -ψω: ἀτάξω τι, ἐνεῦθεν, ὡς τὸ ἀποσπένδω, ἀπολείψας (μετοχ. ἀορ., ἴδε Λοβ. Φρόν. 713) 'Ἡσ. Θ. 793: δέν-δρον ἀπολείδων μέλλ., σταλάζον μέλι, Διόδ. 17. 75, πρβλ. 'Αλκιφρ. 3. 21: μεταφ., Ἰχθυὶ τὰ ἐταιρικά ὦσαν ἀπολείβει Κριμ. 'Ανόνυμ. 39: — Παθ., σπένδω ἢ βέω κάτω, ὀδονύων ἀπολείβεται ὕγρον ἔλαιον 'Οδ. Η. 107: αἴμ' ἀπολείβειτ' ἔρριζε 'Ἡσ. 'Ασπ. 174.

ἀπολείμμα, τὸ, τὸ ἀπολείπειν, Διόδ. 1. 46.

ἀπολείνω, ἐξαλείφω τι καὶ λείπω τὸν τόπον, ἐπιγραφὴν Σουλ. 'Επιγρ. 3960.

ἀπολείπτειν, ῥηματ. ἐπὶθ. τοῦ ἀπολείπομαι, πρέπει τις νὰ μείνῃ ὀπίσω, Εὐν. Οἰκ. 7. 38. 2) ἐκ τοῦ ἐνεργ., πρέπει τις νὰ ἀφήσῃ ὀπίσω, 'Ἡρόδ. 2. 17.

ἀπολείπω: μέλλ., -ψω: ἀορ. ἀπέλιπον (τὸ ἀπέλειψα εἶναι πολὺ μεταγ., τὸ δὲ ἐν 'Ἡσ. Θ. 793 εἶναι ἐκ τοῦ ἀπολείθω, δ' ἔδε).

'Αφίνω μέρος ἢ περισσεύμα πράγματις τινος, π. γ. ἐπὶ τροφῆς, οὐδ' ἀπέλειπεν ἔγκατὰ τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μινελόντα 'Οδ. 1. 292: — κληροδοτῶ, Σουλ. 'Επιγρ. 2448. 1. 9, πρβλ. Μόσχ. 3. 98: — 'Ενεῦθεν, ἀφίνω ὀπίσω μου, καταλείπω εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, ἐπὶ συγγραμμάτων, Διог. Α. 5. 58, πρβλ. 7. 54. 2) ἀφίνω, καταλείπω, ἀπολύνω, ψυχάν Πινδ. Η. 3. 180: βον Σοφ. Φ. 1158: νέαν δ' ἀμέραν ἀπολιπὼν θάνοι Εὐρ. 'Ιων 720: ἀλλ' ὡσαύ-τως καὶ ἀντιστρέφως, ἀλλ' ἐμὲ μὲν δ' πολλὸς ἀπολέλοιπεν ἔδη βίσιος ἀνέλιπτος, με καταλείπειν ἄνυ ἐλπίδος, Σοφ. 'Ἠλ. 165.

3) ἀφίνω ὀπίσω ὡς ἐν ἀγωνί, ἀφίνω ὀπίσω εἰς ἀπόστασιν, καὶ καθόλου, ὑπερβαίνω, Εὐν. Κύρ. 8. 3, 25, Λυσ. 190, 37: ἀλλὰ τὸ μέσ. καὶ παθ. εἶναι συνηθέστερα ἐπὶ τοιαύτης σημασίας, ἴδε κατω-τέρω. 4) παραδέχομαι ὡς ὑπαγορεύω, Σέξτ. 'Εμμ. πρὸς Μαιδ. 7. 55, Φυλόδημ. Γομηριαν. σ. 48.

II. ἀφίνω τι ὀλιγοδύλου, ἐγ-καταλείπω, ἰδίως ἐπὶ θέσεων δὲ ὠρεῖον νὰ ὑπερασπίσῃ, εὐδ' ἀπο-λείψουσιν κοῖλον δέμον, ἐπὶ μελισσῶν, 'Ἠλ. Μ. 169, πρβλ. 'Ηρόδ. 8. 41, κ. ἄλλ. αὐτὰς, ἀπ. [ἐπὶ, τὴν πολιορκίαν] ὁ αὐτ. 7. 170: τὴν Συμησιάν, τὴν ἐνωμιόσιαν Θουκ. 3. 9. 64: ἐπὶ προσώ-πων, καὶ σ' ἀπολείψω σοὺ λειπέμενος Εὐρ. 'Ἠλ. 1310: ἐξείνων πατρῶων ἀπολείπειν, καταλείπειν κείς τοὺς ἐγγόνους, 'Θέων. 521: ἀπολιπὼν οἴχεται 'Ηρόδ. 3. 48, πρβλ. 5. 103, 'Αριστοφ. Βῆτρ. 83: ἐπὶ γυναικός, ἐγκαταλείπει, ἀφίνω τὸν ἄνδρα μου, 'Αἰδοκ. 30. 43, Διμ. 865. 6 (ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς κείτου τὸ ἀποπέμψω Α. Π. 421, πρβλ. ἀπόλειψις): ἐπὶ νεανίᾳ, εἰς γάμους, ὀρεσσέμενος ἐκ τοῦ πτόλου, Διμ. 1211. 2.

2) μετ' ἀπαρ., ἀπολείπουσι τοῦ-τους κακῶς γηράσκειν, κτλ. ἀφίνουσιν νὰ ἔχουν κακὰ γράμματα, Εὐν. Οἰκ. 1. 22. 3) ἐπὶ πραγμάτων, παραλείπει τι, ἀφίνω τι ἀτέλεστον ἢ ἄρρητον, ὅσα ἀπέλιπε κτείνων τε καὶ διώκων.. σφέα ἀπέτέλεσε 'Ηρόδ. 5. 92, 7, πρβλ. Θουκ. 8. 22, Πλάτ. Πολ. 420Α, Διμ. 1491. 6.

III. ἀφίνω μέρος ἀνοικίον, ἀφίνω διὰ-σταμα, ἀπ. μεταίχμιον οὐ μέγα 'Ηρόδ. 6. 77: ἀπ. ὡς πλείθρον Εὐν. 'Αν. 6. 5. 11: τῆς θαλάττης τὰ μὲν ἀπολείπουσιν, τὰ δ' ἐπιούσιν 'Αριστ. Μετεωρ. 1. 14, 26.

IV. ἀρεταί., παύσασθαι νὰ ὑπάρχω, ἐκλείπω, τῶν οὐποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ἀπολείπει 'Οδ. Η. 117: ἐπὶ ποταμῶν, ἐκλείπει, ἐλαττωῖται, ὀλι-γοστεύει, 'Ηρόδ. 2. 14, 93 (οὕτως ἀπ. τὸ ῥέεθρον 2. 19): ἐπὶ ἱκτί-ων καὶ χελιδόνων, ἱκτίνου δὲ καὶ χελιδόνος δι' ἔτεος ἐόντες οὐκ ἀπολείπουσι, ὅλη ὑπάρχουσι καθ' ἑαυτὸν τὸ ἔτος, ὁ αὐτ. 2. 22: ἐπὶ ἀνθρώπων, παρέρχομαι, παρακμάζω, παραίνομαι, ἀπολείποντος δὲ τούτου (δηλ. τοῦ ἄνθρωπος τῆς ὥρας) ἀνάγκη κτλ. Εὐν. Συμτ. 8, 14: ὡσαύτως ὡς τὸ ἀπειπεῖν, ἐκλύομαι, καταπονοῦμαι, ἀποκά-μνω, ὁ αὐτ. Κύρ. Α. 2. 3, 'Ηρόδ. 7. 221: ἐπὶ τῆς αἰλήτης, φύλων, μειοῦμαι, ἐλαττωῦμαι, 'Αριστ. 'Ακαλυτ. 'Υστ. 2. 15, 2. 2) εἶμαι ἑλλειπὴς ἐν τινι, οὐδὲν ἀπολείποντες προθυμίας, χωρὶς νὰ ὑπο-στῇ οὐδεμίαν μείωσιν ἢ προθυμία αὐτῶν, Θουκ. 8. 22, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 533Α: — συγγ. ἐπὶ ἀρμόνων, μῆδὲν ἀπολ. τὸν πέντε, Πλάτ. Νόμ. 828B: τῶν εἰκοσίν ὀλίγον ἀπ. 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 6. 18, 29, κτλ. καὶ ἐπὶ μέτρων, ἀπὸ τεσσάρων πηχέων ἀπ. τρεῖς δακτύλους 'Ηρόδ. 1. 60, πρβλ. 7. 177: ὥτως, μῆτ' ἄρ' ὑπερβάλω-λων βοός ὀπλὴν μῆτ' ἀπολείπων 'Ἡσ. 'Εργ. κ. 'Ἠμ. 489: ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ὀλίγον ἀπέλιπον ἐς 'Αθήνας ἀπικέσθαι, παρ' ὀλίγον να... 'Ηρόδ. 7. 9. 1: βραχύ ἀπ. γενέσθαι Θουκ. 7. 70: οὐδὲν δ' ἀπολείπετε οὕτω πολέμειν Διμ. 51, 25.

3) μετὰ μετοχ., παύομαι, ἐνθεν λέγων.. ἀπέλιπες Εὐν. Οἰκ. 6. 1: ἢ ἀπολ., ὅθεν ἀπέλιπες Πλάτ. Γοργ. 497C, πρβλ. Φαίδωνα 112C, Εὐν., κλ. 4) ἀπέρχομαι ἐκ τινος τόπου, ἀπολιπόντες ἐκ τῶν Συρακουσῶν Θουκ. 5. 4: ἐκ τοῦ Μητικίου πολέμου ὁ αὐτ. 3. 10: πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 78B.

π. Μῆς. (ὁ αὐτ. ἀπελπίσθαι παρ' 'Απολλ. 'Ροδ. Α. 390, ἐν τμη-σει), ὡς ἐνεργ. 1. 8, ἀφίνω ὀπίσω μου, καταλείπω εἰς τοὺς με ἀγενε-στέρους, 'Ηρόδ. 2. 134. 2) ἐγκαταλείπω, κτλ. Πλάτ. Φαῖτρ. 240C, κ. ἄλλ.

Γ. Παθ. ἐγκαταλείπομαι ὀπίσω, μένω ὀπίσω, Θουκ. 7. 75. Εὐν. Κύρ. 1. 4, 20: μόνος ἀπολείμιμένος 'Αντιφῶν 112. 3: δὲν δύ-ναμαι νὰ παρακολουθῶ σουλλογισμόν τινα ἢ ἐπελήρημα, μένω ἐν ἀπο-ρίᾳ, Πλάτ. Θεαιτ. 192D. 2) εἶμαι κατωτέρως τινος, ἐν τινι 'Ισοκρ. 245B.

II. ἀπέχω, εἶμαι μακρὰν τινος, μετὰ γεν., πολλὸν τῆς ἀληθείας ἀπολείμιμένος 'Ηρόδ. 2. 119, πρβλ. Πλάτ. Συμτ. 192D: μετὰ γεν. πρσ., Εὐν. 'Απομν. 4. 2, 40: ἀπώττως, ἀπολει-φθεῖσα δ' αἰδῶ τυχας Εὐρ. 'Ορ. 80: ἀντιρῶμαι τινος, τοῦ σοῦ, ἀπολείπεσθαι τάφοι Σοφ. 'Ἠλ. 1169: πατριώας μάτ. γθοῖνος Εὐρ. Μῆδ. 35, ἐνθα ἴδε 'Ελμολ. τῶν πρὶν ἀπολείφθαι φρενῶν ὁ αὐτ. 'Ορ. 215.

2) εἶμαι ἑλλειπὴς ἐν τινι, μείνω ὀπίσω, ὅτι τοῦ σκώπτειν ἀπέλειψθαι 'Αριστοφ. 'Ἰππ. 525: τοῖς ἀπολείφθεται (ἔνν. τῆς παιδείας) Διμ. 270, 3, πρβλ. 'Ισοκρ. 276D: ἀπολείφθαι ἡμῶν, χωρὶς ἡμῶν, ἐν ἀγνοίᾳ ἡμῶν, Διμ. 352. 12: ἀπολείφθηναι

11.22. ἀπ. ἀπολογίαν Λουκ. Ψα. β.

νάτου, ὁμῶς ἐναντιον τῆς εἰς θάνατον καταδίκης τινός, Θουκ. 8. 68.—Δεῖτε τοῦ περὶ λόγου ἀπαντήσας ἀπαξ μὴδον παρὰ τραγ., ἴσα ἀνωτέρω.—Ἡ πρόθεσις ἀπὸ ἔχει ἐνταῦθα τὴν αὐτὴν ὕψαιμιν, ἣν καὶ ἐν τοῖς ἀποδιδασκαλῶν ἀποφυγίζομαι, καὶ ὑποδηλοῦ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς κατηγορίας.

ἀπολόγημα, στος, τό, τὸ κατὰ τὴν ἀπολογίαν λεγόμενον, ὑπεράσπισις, Πλάτ. Κρατ. 436C. ὑπὲρ τινος, πρὸς τινὰ Πλουτ. Κίμ. 1.

ἀπολογητέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀπολογηθῇ, Ἀντιφών 128, 12, Πλάτ. Ἀπολ. 18B, 19A.

ἀπολογητικός, ῥη. ὄν, κατὰλλος πρὸς ἀπολογίαν, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλλ. 5, 1, κ. ἄλλ.—Ἐπὶ ῥητ. κ. ὄν, Βυζ.

ἀπολογία, ῥη. λόγος πρὸς ὑπεράσπισιν ἐναντίον κατηγορίας, ὑπεράσπισις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν κατηγορίαν Ἀντιφών 142, 7, Θουκ. 3. 61, Πλάτ., κλ.—ἀπ. ποιεῖσθαι, ἀπολογεῖσθαι, Λυσ. 442, 23, Ἰσοκ. 62, 29, κλ.—τὸν κατηγορηθέντων τὸ μὴ λαθεῖν ἀπολογίαν Ὑπερέλ. ὑπὲρ Εὐδ. 41.

ἀπολογίζομαι, μέλλ., ὀφείμαι Δίων Κ.: ὁρ. ἀπελογιστέον Πλάτ., κλ.—ἄμρ.—ἐξάμην Σουλ. Ἐπιγρ. 1843, 95: πρὶν ἀπολεγεσθαι Σουλ. Ἐπιγρ. 108, 10, 115, 6, Διον. Ἀλ. πρὸς Πομπ. 1.—ἄλλ. ἐπὶ παθ. σημασί, Ξεν. [ἴδε κατωτέρω]:—Ἀποθ.

Κράτος ἡ κἀμιν λογαρισμοῦ, λογαρίζω, ὄξω λογαρισμόν, Λατ. rationes reddere, ἀπ. κατ' ἐνισυτὸν Ξεν. Ἐλλ. 6. 1, 3.—ἀπ. τὰς προσόδους, παρέμιν λογαρισμὸν τῶν προσόδων, Δίσιγν. 57, 29, πρὸς Σουλ. Ἐπιγρ. ἐνθ' ἄνωτ., καὶ 1570α, κ. ἄλλ.:—Παθ. τὰ εἰς ἐνισυτὸν ἀπολεγοισμένα, ἐκεῖνα τὰ ὑποτα ὑπελογισμένον ὅτι ἐλ διακρίσασιν ἐν ἑτοῖς, Ξεν. Οἰκ. 9, 8.

2) ἀπ. εἰς τι, ἀναφέρει τι εἰς τι, ταῦτα ἐξυμπαῖνα εἰς τὸ πέρας ἀπολογίζομενοι καλῶς ἂν δοκοῖμεν ὅραν τοῦτο Πλάτ. Φίλ. 25B.

III. ἀπολογίζω ὅτι ἐντίς χρονικοῦ διαστήματος θὰ γένηται, καὶ ἀπαλογίζετο.. δυσὶν ἢ τριῶν ἡμερῶν.. ὥθλας μὲν πολιορκουμένους.. ἀκούσεσθαι κτλ. Δημ. 347. 15: ὑπολογίζω, σταθμίζω, ἴν' ἐναργέστερον ἀπολογισώμεθα πότερον.. Πλάτ. Σοφ. 261C.

III. διηγούμεναι λεπτομέρειας, ἀπολογιζόμενοι τὴν εὐνοίαν καὶ τὴν προθυμίαν κτλ. Πολύδ. 20. 13, 2.—ἀπελογίζοντο περὶ τε τῶν καθ' ἐξουσίας καὶ περὶ τῶν κατὰ τὴν πατρίδα 8. 26, 4.—ὡς.. 4. 25, 4.—Περὶ τοῦ ἐναργ. ἀπολογίζω, ἴδε ἀπολοπιζω.—Δεῖτε τοῦ περὶ λόγου.

ἀπολογισμός, ὁ, τὸ ἀπολογίζεσθαι, τὸ ζυγῆναι λόγον, Διογίν. 89, 8, Πολύδ. 10. 11, 5.

2) λογαριασμός, σημειώσις λογαριασμοῦ, ἀναλογιστῶν Λουκ. Δημ. 33, πρὸς Σουλ. Ἐπιγρ. 369B, 33.

3) λεπτομέρεια διήγησις, Πολύδ. 10. 24, 8.

ἀπόλογος, ὁ, διήγημα, ἱστορία, Ἀλκίνοῦ ἀπόλογος, παροιμία ἐπὶ τῶν φλυαρούντων καὶ μακρὸν ἀποτεινόντων λόγον (Σουὶδ.) προελθούσα ἐκ τῆς μακρᾶς διήγησεως τοῦ Ὀδυσσεύς πρὸς τὸν Ἀλκίνοον ἐν Ὀδ. 1. Μ.), Πλάτ. Πολ. 614A, Ἀριστ. Ρητ. 3. 16, 7, Ποιητ. 16, 8.—προσέτι ἡ ἐπιγραφή τοῦ I. τῆς Ὀδυσ.

II. μῦθος, οἱ οὗ τοῦ Διόσκου, ἀλληγορία, Κικ. de Orat. 2. 66, κτλ.

III. λογαριασμός, Σουλ. Ἐπιγρ. 2418.

IV. ἐν τῇ, ἀπόλογος, ὁ, ἀπολογία, Πλούχ. 2)=λογιστής, Ἐπιγρ. Θασ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2161, ἴδε Lexicogr. Stud. of Gr. Inscrip. by Hel. M. Scarpia Chicago 1893.

ἀπολοιδορέω, ἑσφ. γραφ. ὅντι ἐπιλοιδορ-, ὁ ἴδε.

ἀπολοιδορῶ, ἀπολοιδορῶν ῥαγόν· τὸν ἐπὶ δόλῳ Ἡούχ.

ἀπολοιδογραφία, ὁ ἐν τῇ βίβλῳ καταχωρισμός τῆς τῶν χρεῶν ἐπιλοδογίας, Ἡούχ.

ἀπόλοιπος, ὄν, ὑπόλοιπος, Ἰσοκ. (Ἰεζκ. μα', 15, κ. ἄλλ.).

ἀπολυλῶ, ἐκπέμνω ὁληγὴν χάριν, πότερον χαίρω κάπο-λογεῖω.. ἡ κλάω.. Δίσιγν. 821 (825).

ἀπολυπίζω, ἀπολεπίζω, ἀφαιρῶ τοὺς φλοῦς, ἀπολεπίζω, ἐκλεπίζω, Ἀριστ. Ἀποστ. 185 (ἐκ διορθώσεως τοῦ Vitellius ἀντὶ τοῦ ἀπολογίζεω)· οὕτω καὶ ἀπολυπίζω ἀντὶ ἀπολογίζω ἐν Ἀντιφών. Ἰκουρίδ. 1, 3.—ἀπολυπίζω, διὰ τοῦ α τὴν τριτην, οὐ διὰ τοῦ ε Δ. Β. 25, 26.

ἀπολυς, ὄν, ἐκκίνητος, ἀστροφος—ἐπολυ· ἀστρεφές, βαρὺ, ἐκκίνητος Ἡούχ.

ἀπόλυμα, στος, τό, ἀποκάβακ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 1398, Ρύστ. 1560, 32.

ἀπολύσια, τῆ, ὀρθοεπισκοπὴ τελετὴ γινόμενη εἰς τοὺς νεοφωτιστοὺς τὴν ὁγδὼν ἡμέραν μετὰ τὸ βάπτισμα. Κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην ὁ ἱερεὺς ἑλθεῖ τὸ ζωνόριον τοῦ παιδίου καὶ λαβὼν σπόνγον ἀποσπογγίζει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ· Εὐχολόγ.

ἀπόλυσις, στος, ἡ, τὸ ἀπολύειν, Πλάτ. Κρατ. 405B, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 118:—ὡσαύτως—ἀπολυσις, ὁ, Θεοδώρητ. ε. 2, σ. 401.

ἀπολύσω, κολοῶν, ὅτι κολοῶσιν· λούσων γὰρ φασι παρὰ Κυπρίους τὸ κολοῶν· Εὐστ. 124B, 37, καὶ καθ' Ἡούχ. ἀπολυσμένον· κολοῶσιν, Κύπριοι.

ἀπολύττειν, τό, ἴδε τὸ ἐπίθ.

ἀπολύττειν, τό, τὸ ὑπαρὴν ὕδωρ τὸ ἀπορρίπναι ἐκ τῶν λουσιῶν, τὸ ἀλύειν, τοῖς ἀπολύττοις τῶν διηχθέντων Αἰλ. περὶ 2. 17. 11:—ὡσαύτως Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 1801.

ἀπολύσις, μέλλ., ἀλύειν 1) μετ' αἰτ. πράγμα, ἐκπλύνω, λούειν ἀπο βρότον Ἰλ. Ξ. 7: οὕτως ἐν τῷ μίῳ ὑπὲρ, ἔργ.· ἀλύειν ὁμολοῖ ἀπολύσειν, ἵνα ἀπολύσῃ τὴν ἀλμυρὰν ἀπὸ τῶν ὀμῶν μου, Ὀδ. 2. 219.

2) μετ' αἰτ. προσ., λούειν καθαρίζω, ἀποκαθαίρω, Ἀριστοφ. Σφ. 118 (ἐνθα τὸ ἀπέλθω καίτοι ἀντὶ τοῦ ἀπέλθω, ἴδε ἐν λ. λούω). Πλάτ. Κρατ. 403B, πρὸς 406A:—Μίσω, λούειν ἐμπαύειν, λούσασθαι ἀπο βρότον αἱματέντα Ἰλ. Ψ. 41: οὕτω καὶ, τὸ σῶμα ἀπελευθεῖτο Λόγγ. 1. 13:—οὕτω κατ' ἀρχαίαν τῶν τῶν ἀπολύμενος Λουκ. Λεβ. 2, πρὸς 406A, 971, 98A.

3) μετ' αἰτ. προσ. καὶ πράγμα, ὅρα τὰ χίστα Πάτροκλον λούσειν ἀπο βρότον Ἰλ. Ξ. 345: μετὰ γεν. πράγμα, καὶ μ' ἀπέλυσεν λούφρου Ἐπιγρ. 314, 6.

ἀπολυοφύρομαι [ῶ], ἀποθ., ὁρῶν μεγαλοφύρως, Ἀνδοκ. 21. 35, Ξεν. Ἐλλ. 1. 1, 27.

2) ἐν τοῖς παρωχημένοις χρόνοις, παύομαι ὀλοφύρομενος, ὡς τὸ ἀπαλγίω, Θουκ. 2. 46.

ἀπολυοφύρις, στος, ὁρῶν Σχόλ. εἰς Σοφ. Αλ. 896.

ἀπο-λυοφύρομαι, παθ. γίνομαι θαμνώδης, θαμνῶδης, Θεοφ. Ἰστ. Φ. 6, 6, 6.

ἀπόλυμα, τὸ ἀπολύμασι· Κύπριοι Ἡούχ.

ἀπόλυμα, στος, τό, ἀκαθάρσις, ἀκαθάρσις, Ἀριστοφ. ἐν λείξει ἀπολύματι, τὰ κατὰ Ἰαλόνων τ. 19, σ. 422, 1, ἀποκρίματα, τὸ ἐκ κρινόμενον ὑγρὸν, κατὰ τὸν σχολ. Νικάνδρου (Θηρ. 578) ἀπο-λύματα.

ἀπολυμαίνομαι, μέσ., (λύμα) καθαίρομαι, καθαρίζομαι, ἱαγνίζομαι διὰ λουτρῶν, κυρίως δὲ ἄγους, Πλ. Δ. 313, 314, πρὸς Πανθ. 8. 41, 2.

ἀπολυμαντήρ, ὁ, (λύμη), ὁ λυμαινόμενος, δαίμων ἀπολυμαντήρ, ὃς ἐκ δαίμονος διὰ λαίμαργίαν λυμαινόμενος, ἡ τὰ τῶν δαίμων ἡμέρα ὅτε καθάρματα οἶον ψυχὰ καὶ εἰς τὴν αἰσθησιν ἀποφύρομενος Ἰσοκ. Ὀδ. Ρ. 240, 377, πρὸς Σχόλ. καὶ Ἡούχ. ἐν λείξει.

ἀπολυπτοίμα, παθ. κατατρυφῶμαι, καταβάλλομαι ὑπὸ λύπης, Παλλὰδ. Ἰστ. Λυσ. σ. 1014C.

ἀπολυπτοστάσις, ὄν, ὁ μὴ πολλαπλασιασθεὶς, Κύριλλ.

ἀπολυπραγμόνητος, ὄν, ὁ, περὶ οὗ ἂν πρέπει τις νὰ πολυπραγμονῇ, ὅλ. νὰ μὴ ὑπολειπθῇ, εἰκὼν ἀνοργαστοῦ ὅτε ἀν λέγει ἔθεός· ἀπολυπραγμόνητα δὲ τὰ παρ' αὐτοῦ τεχνουργούμενα Κύριλλ. Ἀλ. εἰς Ἡο. 45, σ. 600.—Ἐπὶ ῥητ. τῆς Θεοδ. Μεσοχ. Σύμμετα σ. 372, πρὸς καὶ Ἡούχ. ἐν λείξει ἀπολεπρώσεως.

ἀπολυπράγμων, ὄν, γέν. ἀνοργ., ὁ μὴ πολυπραγμόνων, ὁ μὴ ὅλων νὰ ἐκτελέσῃ καὶ νὰ πολυπραγμονῇ περὶ τῶν αὐτῶν πραγμάτων, Μ. Ἀντων. 1. 5.—Ἐπὶ ῥητ. μόνως Ἰων. Χρυσ. Ὑαλμ 130, τ. 1, σ. 857, 38.

ἀπολύς, ὄν, ὁ μὴ πολὺς, μόνος ἢ ὁλίγος, τὸ ἀπολύ, τὸ ἀπλόον, Δαμάσκιος π. Ἀργ. σ. 54 καὶ 88.

ἀπολύσιμος [ῶ], ὄν, (ἀπολύσις) ὁ ἕως ἀπολύσεως, ὁ συνελεῖν πρὸς ἀπόλυτον, Ἀντιφών 129, 4.

ἀπόλυσις, στος, ἡ, λύσις, π. χ. ἐπιθῆσις, Ἰππ. π. Ἀγρ. 759.

2) ἀπόλυσις, ἀπελευθέρωσις, ἀπολυτρώσις, Πλάτ. Κρατ. 405B μετὰ γέν., προσγενομένου δὲ τοῦ δήμου αὐτῶν κατὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ θανάτου, ζημιώσαντος δὲ κτλ., ἀπολύσαντες δὲ αὐτῶν τοῦ δήμου ὡς πρὸς τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ ἐκ τῆς θανατικῆς ποινῆς, ἐπιβαλόντες δὲ πρῶσιμον κτλ., Ἠρόδ. 6. 136: ἀπ. κακῶν ὀφάντος Πλουτ. Ἀρατ. 54.

3) ἀπαλλαγὴ ἀπὸ ἀσθενείας, Ἰππ. 178C, κτλ.

II. (ἐκ τοῦ παθ.) ἀποχωρισμός, Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 1. 6, 4, κ. ἄλλ.—ἀναίθετος ἡ τῆς ψυχῆς ἀπόλυσις γίνεται [τοῖς γένουσι] παντελῶς ὡς αὐτὸς περὶ Ἀναπν 17, 8: καὶ ἀπολ., θάνατος, Θεοφ. Ἰστ. Φ. 9. 10, 8: ἀπ. ποιεῖσθαι, ἀπέρχεσθαι, Πολύδ. 3. 69, 10.

ἀπολυτέον, ῥηματ. ἐπιθ. πρέπει τις νὰ ἀπολύτῃ, ν' ἀπαλλάξῃ, ν' ἀφαιρήσῃ, τὴν ἑλάνην τῆς δυσκαλίας ἀπολυτέον, Ἰοργ. Λεοντίνου Ἐλίν. Ἐγκ. 94, 13.

ἀπολυτικός, ῥη. ὄν, διατεθειμένος νὰ ἀπολύσῃ, ἀφαιρήσῃ:—Ἐπὶ ῥητ. ἀπολυτικῶς ἔχω τινός, ἔχω κατὰ νοῦν, εἰμαι διατεθειμένος νὰ ἀπολύσω, ἀφαιρῶ τινός, Ξεν. Ἐλλ. 5. 4, 25.

ἀπολυτικῶν, τὸ, κατὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας φασκόμενον τροπῶν, ὑπερ συνήθως ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐορτὴν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν φάλλεται Εὐχολόγ.

ἀπόλυτος, ὄν, ἀπολελυμένος, ἐλευθερός, Πλουτ. 2. 4, 26H: ἀπ. ψυχῆ, ψυχῆ ἐλευθερῆς πρὸ τῆς ἐνσωματώσεως, Πορρ. ἐν Στοιχ. Ἐκλογ. 1. 380.

2) παρὰ μεταγεν. φιλοσοφ. συγγραφεῖσι, ἀπόλυτος, ἄνευ ὅρων καὶ περιορισμῶν, ἀντίθετον τῷ πρὸς τι, Σέττ. Ἐμπ. Μ. 8. 273:—Ἐπὶ ῥητ. τῶς, αὐτοῦ 161.

3) τὸ ἀπ., ὁ θετικὸς βαθμὸς παραθέσεως, Τιμολ. Λεβ. Πλάτ.

ἀπολυτρώς, ὄν, ὁ μὴ πολυτρώς, ἐλευθερός, ἀπλόος, Πλούτ.

ἀπολυτρώ, ἐλευθερῆς διὰ λυτρῶν, καταβάλλω τὰ λύτρα καὶ ἐλευθερῶ τινά, μετὰ γέν. τοῦ τιμήματος, ὡς ἐχθροῦς ἀπ. τῶν μιαν-ρωτάτων λυτρῶν Πλάτ. Νόμ. 919A, πρὸς Φίλιπ. παρὰ Δη-μοστ. 151. 15:—Μέσ., Πολύδ. 5, 40.

ἀπολύτρωσις, εως, ἡ, ἡ ἐπ' ἀποτίσεως λύτρων ἀπελευθέρωσις, μεταρρ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. κα', 28, πρὸς Ῥωμ. γ', 24, κ. ἄλλ. ἀπολύω [ἴδε λύω]: μέλλ. -λύσω, κτλ.: μετ' ὄλ. μέλλ. ἀπολύε- λύσομαι Ξεν. Κύρ. 6. 2, 37. Λύω ἀπότις, ἱμάντα θρώς ἀπέλυσε κορώνης Ὁδ. Φ. 46. ἔφρ' ἀπὸ τοίχους λύσε κλύδων τρέπιοις, τὰ πλεῖρα τοῦ πλοῦν ἀπὸ τῆς τρέπιοις, Μ. 420. ὁ λύω τι δεδεμένον, ἀπὸ κρήθιμον ἔλυσε Ν. 392.

2) ἀπελευθερῶ τινα ἀπὸ τινος, ἀνακουφίζω τινά ἀπὸ... ἀπ. τινά τῆς φρουρῆς Ἰερὺ. 2. 30. τῆς ἐπιμελείας Ξεν. Κύρ. 8. 3, 47. τῶν ἐκεῖ κακῶν Πλάτ. Πολ. 365Α· τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος κοινωνίας ὁ αὐτ. φιλῶν 84Ε· ἀπ. τῆς μετρήσεως, ἀπαλλάττω τινά τοῦ κύπου τῆς... Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 9, 8.—Παθ. ἀπελευθεροῦμαι, τῶν δευνῶν, φό- βου Θουκ. 1. 70., 7, 56, κτλ.

3) συγκαίς ἐπὶ νομικῆς ση- μασίας, ἀπ. τῆς αἰτίας, ἀπὸ τῆς κατηγορίας, Ἰερὺ. 9. 88, Ξεν., Ἀν. 6. 6, 15. τῆς εὐθύνης Ἀριστοφ. Σπ. 571.—μετ' ἀπαρ., ἀπ. τινά μὴ φθῖρα εἶναι, ἀπὸ τῆς κατηγορίας οὐ εἶναι κλέπτῃς, Ἰερὺ. 2. 174. οὕτως, ἀπολύεται μὴ ἀδικεῖν Θουκ. 1. 95, 128.—ἀπὸλ., ἀπὸ τῆς κατηγορίας, Ἀριστοφ. Σπ. 988, 1000, Λουκ. 159. 43, κτλ. πρὸλ. καθίσταται καὶ ἴδε κατωτέρ. III. 5.

II. ἐν τῇ ἱλ. ἀέϊστα = τῷ ἀπολυτρώω, ἀφίω τινά ἐλευθερὸν ἐπὶ τῇ παρακλήσῃ τῶν λύτρων, οὐδ' ἀπέλυσε θυγάτρα καὶ οὐκ ἀπεδέξατο ἄπεινα Δ. 95. Ἐκτορ' ἔχει... οὐδ' ἀπέλυσε Ν. 115, κ. ἄλλ. — Μίσ. ἀπελευθερῶ δι' ἀποτίσεως τῶν λύτρων, ἀπολυτρώ, ἐξαγοράζω, χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυτρώμεθ', ἀντί... ἱλ. Χ. 50. οὕτως καὶ παρ' ἄλλ. ἀπολυτρώω πολλῶν χρημάτων Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 21.

2) ἀφίω, ἐγκαταλείπω, ἀπολείπω, ἐπὶ νόσου, Ἰππ. Κωκ. Πραγμ. 210. III. διαλύω στρατόν, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 21, πρὸλ. Πλάτ. Φαίδων 67Α.—Ἐν γένει, ἀπολύω τῆς ὑπηρεσίας, ἀποστέλλω, ἐμὲ γ'... ἀπέλυο ὁδεύοντων Ἀριστοφ. Ἀγ. 1155, πρὸλ. Βίων 1. 96.

2) ἐπὶ ἀνδρὶ, ἀποπέμπω τὴν γυναῖκά μου, διαλύω τὸν μετ' αὐτῆς γάμον, ἐβουλήθη λάθρα ἀπολύσαι αὐτὴν Εὐαγγ. κ. Ματθ. α', 19, κτλ. ἐπὶ γυναικὶ, καταλείπω τὸν ἄνδρα, δευτέρως δὲ διδοῦν ὁ νόμος ὁ διδοὺς ἐξουσίαν τῇ γυναικὶ ἀπολύειν τὸν ἄνδρα Διδό. 12. 18.

3) ἀποκλύω, ἐξαλείφω, αἰσχύνω Δημ. 471. 10, πρὸλ. Ἀντιφῶντα 115. 20. 4) πληρῶν ὀφει- λῆν, Πλάτ. Κρατ. 417Β. 5) ἐγκαταλείπω, ἀφίω, ἐξαγο- γεῖα ἀπολελυμένη ὑπὸ τοῦ κατηγόρου Ὑπερίδ. ὑπὲρ Εὐδέν. 47. ἀπολυμένη ὑπόψια Ἀντιφῶν 115. 20. IV. ἀπ. ἀνδρόποδα Ὀρξίν, πωλεῖν, ὁ αὐτ. 131. 39. ἀπ. οἰκίαν τινί, πωλῶ ἐξ ὁλοκλήρου τὴν οἰκίαν εἰς τινα, ὑποθηκευμένην ἤδη εἰς αὐτόν, Ἰσοκρ. 59. 32.

Β. Μίσ. μετ' ὅρ. 6' ἀπελύμεν (ἐπὶ παθ. σημασ.) Ὀππ. Κ. 3. 128.—ἀπολυτρώ, ἐξαγοράζω, ἴδε ἀνωτ. II. ἀπολύε- σθαι διδοῦν, ἀνακεῖν, ἀνασκευάζειν, ἀποδεικνύειν αὐτὰς ψευ- δεῖς, Λατ. diluere, Θουκ. 8. 87, Πλάτ. Ἀπολ. 37Β, κ. ἄλλ., πρὸλ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 15, 10. οὕτω, τὴν αἰτίαν, τὰς βλασφημίας. τὰ κατηγορημένα Θουκ. 5. 75, Δημ. 191. 11., 226. 26. ἀπόλ., ὁ δὲ ἀπολυόμενος ἔφη, ἀπολογούμενος, Ἰερὺ. 8. 59.

III. ὡς τὸ ἐνεργ., ἀπολύω τινα αἰτίας ἢ κατηγορίας, ἀπαλλάσσω αὐτόν, τινὸς Ἀντιφῶν 119. 12. τοῦ μὴ κακῶς ἔχειν ἢ ὁρθῶς Πλάτ. Νόμ. 637C. 2) ἀπελευθερῶ ἀπὸ τινος, τοῦς Ἑλλήνας ἀπ. δου- λείας ὁ αὐτ. Μενέξ. 245Α. IV. ἀπέρχομαι, κάπελύσατ', ἀπῆλθε, κατέλιπε τὸν βίον, Σοφ. Ἀντ. 1314.

Γ. Πάθ., ἀφίεται ἐλευθερός, ἀφίνομαι, ἀπαλλάσσομαι, ἐλπίζω τούτοις υἱὰς στρατηγῆς ἀπολελυθῆναι, ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑπη- ρεσίας, Ἰερὺ. 4. 84. τῆς ἀρχῆς ἀπολυθῆναι βουλευμένοι, νὰ ἐλευθερωθῶσι τῆς ἐξουσίας αὐτῶν, Θουκ. 2. 8. τῶν δευνῶν μηδέ- ποτε οἰεσθαι ἀπολυθῆσεσθαι 1. 70.—ἀπόλ., ἀπαλλάσσομαι, ἀφίνομαι, 6. 29. καθαιρόμενοι τῶν τε ἀδικημάτων διδόντες δίκας ἀπολύονται Πλάτ. Φαίδων 119D.

II. ἐπὶ ἀντιμαχο- μένων, ἀποχωρίζομαι, ἐπειδὴ γὰρ προσβάλλοιεν ἀλλήλους, οὐ ράδιως ἀπελύοντο Θουκ. 1. 49.—καθόλου, ἀποχωρίζομαι, ἀπο- σπῶμαι, ἀλλήλων ἢ ἀπ' ἀλλήλων Ἀριστ. Μεταφ. 6. 6, 5, Φυσ. 1. 2, 6. ἀπ. τὰ ὡς τῆς ὑστερίας ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Γεν. 3. 3, 7, κ. ἄλλ. — ἀπολελυμένος, ἀπόλ., ἀποχωρισμένος, ἐλευθερός νὰ κινῆ- ται, οὐχὶ προσκινημένος ὅλος εἰς τὸ σῶμα, αἰδοῖα, γλῶττα, ὄρχεις ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 2. 1, 41., 4. 8, 7., 4. 9, 2. τὴν γλῶτταν ἀπολελυμένος ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 300, κ. ἄλλ.

2) ἀπέρχομαι, φεύγω διὰ παντός, ἔθανες, ἀπελύθης Σοφ. Ἀντ. 1218, καὶ συγν. παρὰ Πολυδ. καὶ τοῖς Ἑβδ., πρὸλ. Β. IV. III. ἐπὶ παιδίῳ, γέννῳμαι, Ἰππ. 201. 49, κτλ., πρὸλ. 262. 39, Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 2. 6, 54: ἄλλ' ὡσάτως ἐπὶ τῆς μητρὸς, ἐλευθερώνομαι, εἴκω, Ἰππ. 1013E.

IV. ἐκλείπω, ἀπολυθέντος οὖν δι' ὃ φίλοι ἦσαν, διαλύεται καὶ ἡ φίλια Ἀριστ. Ἰθ. Ν. 8. 3, 3. V. ἀπολυ- τώμενος, ἡ, ον, ἀπόλυτος, ἔξουσία Εὐσ. Ἰστ. Τεκν. 10. 5, 7. πρὸλ. ἀπόλυτος.

ἀ-πολυώρητος, ον, ὁ μὴ πολὺ τιμώμενος, παρημιλημένος, Φιλῶν. 61. 9. 6611.

ἀπολυθῶ, ἐν τῷ παθ., πλάπτωμαι, καταστῶ εἰς ἐλευθερίαν κατὰ- στασιν, μισθὸν γὰρ ἄλούς ἡμῖν ὁ κλεινός... Αἴας ἀπελωδῆθη Σοφ. Αἰ. 217.

ἀπολυπίζω, (λύω) = λωποδύτέω, Σοφ. Ἀποσπ. 844 (κατὰ τὸν Πλούτ. Ζ', 44. ἀλλὰ πρὸλ. ἐκλυπίζω).

ἀπολυπτεῖω = ἀπανοῖζω, ἀπὸλύρω, συλλέγω ἄνθη: καθόλου, ἀποσπῶ, κόμω Εὐρ. Ι. Α. 793. ἀποτέμνω, ὅταν τις ὡς λειμῶ- νος ἡρίνω στάχυν τόλμας ἀφοίρη κάπωλυτλήν νλούς; ὁ αὐτ. ἱλ. 449.

ἀπολυοῦμαι, ἴων. ἰω, καταπαύω, Ἰππ. 1280. ἐν τέλ. (ἐν τῷ κατ. Ι). Ἀπολ. Ρόδ. Δ. 1418, ἐν τμήσει.—Ἐντεῦθεν οὐσιαστ. ἀπο- λυφῆσις, εἰς, ἡ, ἐλάττωσις, ἀνακούφισις, Ἀνέκδ. Ὁδ. 3. 188, ἀπομαγδάλειν, ἡ -εἶα, ἡ, (ἀπομάσσω), τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν μέρος, ὅπερ οἱ ἄρχαυοι μετεχειρίζοντο πρὸς ἀπόμαξιν τῶν χειρῶν αὐ- τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπομαγδαλία... φωνὴ εἰς ἐν ἐκμασόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρρίπτουν τοῖς κυσίν Α. Η. 431. 28.

ἀπομαγδαλίσ, ἡ -εἶα, ἡ, (ἀπομάσσω), τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν μέρος, ὅπερ οἱ ἄρχαυοι μετεχειρίζοντο πρὸς ἀπόμαξιν τῶν χειρῶν αὐ- τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπομαγδαλία... φωνὴ εἰς ἐν ἐκμασόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρρίπτουν τοῖς κυσίν Α. Η. 431. 28. ἀπομαγδαλίσ, ἡ -εἶα, ἡ, (ἀπομάσσω), τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν μέρος, ὅπερ οἱ ἄρχαυοι μετεχειρίζοντο πρὸς ἀπόμαξιν τῶν χειρῶν αὐ- τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπομαγδαλία... φωνὴ εἰς ἐν ἐκμασόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρρίπτουν τοῖς κυσίν Α. Η. 431. 28.

II. τὸ ἀπο- τυπῶμα σφραγίδος, Θεοφ. Αἰτ. Φ. 6. 19, 5, ὁ αὐτ. περὶ Αἰθων 67. ἀπομαγδαλίσ, ἡ -εἶα, ἡ, (ἀπομάσσω), τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν μέρος, ὅπερ οἱ ἄρχαυοι μετεχειρίζοντο πρὸς ἀπόμαξιν τῶν χειρῶν αὐ- τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπομαγδαλία... φωνὴ εἰς ἐν ἐκμασόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρρίπτουν τοῖς κυσίν Α. Η. 431. 28.

ἀπομαγδαλίσ, ἡ -εἶα, ἡ, (ἀπομάσσω), τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν μέρος, ὅπερ οἱ ἄρχαυοι μετεχειρίζοντο πρὸς ἀπόμαξιν τῶν χειρῶν αὐ- τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπομαγδαλία... φωνὴ εἰς ἐν ἐκμασόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρρίπτουν τοῖς κυσίν Α. Η. 431. 28.

ἀπομαγδαλίσ, ἡ -εἶα, ἡ, (ἀπομάσσω), τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν μέρος, ὅπερ οἱ ἄρχαυοι μετεχειρίζοντο πρὸς ἀπόμαξιν τῶν χειρῶν αὐ- τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπομαγδαλία... φωνὴ εἰς ἐν ἐκμασόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρρίπτουν τοῖς κυσίν Α. Η. 431. 28.

ἀπομαγδαλίσ, ἡ -εἶα, ἡ, (ἀπομάσσω), τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν μέρος, ὅπερ οἱ ἄρχαυοι μετεχειρίζοντο πρὸς ἀπόμαξιν τῶν χειρῶν αὐ- τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπομαγδαλία... φωνὴ εἰς ἐν ἐκμασόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρρίπτουν τοῖς κυσίν Α. Η. 431. 28.

ἀπομαγδαλίσ, ἡ -εἶα, ἡ, (ἀπομάσσω), τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν μέρος, ὅπερ οἱ ἄρχαυοι μετεχειρίζοντο πρὸς ἀπόμαξιν τῶν χειρῶν αὐ- τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπομαγδαλία... φωνὴ εἰς ἐν ἐκμασόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρρίπτουν τοῖς κυσίν Α. Η. 431. 28.

ἀπομαγδαλίσ, ἡ -εἶα, ἡ, (ἀπομάσσω), τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν μέρος, ὅπερ οἱ ἄρχαυοι μετεχειρίζοντο πρὸς ἀπόμαξιν τῶν χειρῶν αὐ- τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπομαγδαλία... φωνὴ εἰς ἐν ἐκμασόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρρίπτουν τοῖς κυσίν Α. Η. 431. 28.

ἀπομαγδαλίσ, ἡ -εἶα, ἡ, (ἀπομάσσω), τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν μέρος, ὅπερ οἱ ἄρχαυοι μετεχειρίζοντο πρὸς ἀπόμαξιν τῶν χειρῶν αὐ- τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπομαγδαλία... φωνὴ εἰς ἐν ἐκμασόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρρίπτουν τοῖς κυσίν Α. Η. 431. 28.

ἀπομαγδαλίσ, ἡ -εἶα, ἡ, (ἀπομάσσω), τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν μέρος, ὅπερ οἱ ἄρχαυοι μετεχειρίζοντο πρὸς ἀπόμαξιν τῶν χειρῶν αὐ- τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπομαγδαλία... φωνὴ εἰς ἐν ἐκμασόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρρίπτουν τοῖς κυσίν Α. Η. 431. 28.

ἀπομαγδαλίσ, ἡ -εἶα, ἡ, (ἀπομάσσω), τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν μέρος, ὅπερ οἱ ἄρχαυοι μετεχειρίζοντο πρὸς ἀπόμαξιν τῶν χειρῶν αὐ- τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπομαγδαλία... φωνὴ εἰς ἐν ἐκμασόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρρίπτουν τοῖς κυσίν Α. Η. 431. 28.

ἀπομαγδαλίσ, ἡ -εἶα, ἡ, (ἀπομάσσω), τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν μέρος, ὅπερ οἱ ἄρχαυοι μετεχειρίζοντο πρὸς ἀπόμαξιν τῶν χειρῶν αὐ- τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπομαγδαλία... φωνὴ εἰς ἐν ἐκμασόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρρίπτουν τοῖς κυσίν Α. Η. 431. 28.

ἀπομαγδαλίσ, ἡ -εἶα, ἡ, (ἀπομάσσω), τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν μέρος, ὅπερ οἱ ἄρχαυοι μετεχειρίζοντο πρὸς ἀπόμαξιν τῶν χειρῶν αὐ- τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπομαγδαλία... φωνὴ εἰς ἐν ἐκμασόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρρίπτουν τοῖς κυσίν Α. Η. 431. 28.

ἀπομαγδαλίσ, ἡ -εἶα, ἡ, (ἀπομάσσω), τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν μέρος, ὅπερ οἱ ἄρχαυοι μετεχειρίζοντο πρὸς ἀπόμαξιν τῶν χειρῶν αὐ- τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπομαγδαλία... φωνὴ εἰς ἐν ἐκμασόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρρίπτουν τοῖς κυσίν Α. Η. 431. 28.

ἀπομαγδαλίσ, ἡ -εἶα, ἡ, (ἀπομάσσω), τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν μέρος, ὅπερ οἱ ἄρχαυοι μετεχειρίζοντο πρὸς ἀπόμαξιν τῶν χειρῶν αὐ- τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπομαγδαλία... φωνὴ εἰς ἐν ἐκμασόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρρίπτουν τοῖς κυσίν Α. Η. 431. 28.

ἀπομαγδαλίσ, ἡ -εἶα, ἡ, (ἀπομάσσω), τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν μέρος, ὅπερ οἱ ἄρχαυοι μετεχειρίζοντο πρὸς ἀπόμαξιν τῶν χειρῶν αὐ- τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπομαγδαλία... φωνὴ εἰς ἐν ἐκμασόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρρίπτουν τοῖς κυσίν Α. Η. 431. 28.

ἀπομαγδαλίσ, ἡ -εἶα, ἡ, (ἀπομάσσω), τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν μέρος, ὅπερ οἱ ἄρχαυοι μετεχειρίζοντο πρὸς ἀπόμαξιν τῶν χειρῶν αὐ- τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπομαγδαλία... φωνὴ εἰς ἐν ἐκμασόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρρίπτουν τοῖς κυσίν Α. Η. 431. 28.

ἀπομαγδαλίσ, ἡ -εἶα, ἡ, (ἀπομάσσω), τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν μέρος, ὅπερ οἱ ἄρχαυοι μετεχειρίζοντο πρὸς ἀπόμαξιν τῶν χειρῶν αὐ- τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπομαγδαλία... φωνὴ εἰς ἐν ἐκμασόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρρίπτουν τοῖς κυσίν Α. Η. 431. 28.

ἀπομαγδαλίσ, ἡ -εἶα, ἡ, (ἀπομάσσω), τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν μέρος, ὅπερ οἱ ἄρχαυοι μετεχειρίζοντο πρὸς ἀπόμαξιν τῶν χειρῶν αὐ- τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπομαγδαλία... φωνὴ εἰς ἐν ἐκμασόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρρίπτουν τοῖς κυσίν Α. Η. 431. 28.

ἀπομαγδαλίσ, ἡ -εἶα, ἡ, (ἀπομάσσω), τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν μέρος, ὅπερ οἱ ἄρχαυοι μετεχειρίζοντο πρὸς ἀπόμαξιν τῶν χειρῶν αὐ- τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπομαγδαλία... φωνὴ εἰς ἐν ἐκμασόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρρίπτουν τοῖς κυσίν Α. Η. 431. 28.

ἀπομαγδαλίσ, ἡ -εἶα, ἡ, (ἀπομάσσω), τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν μέρος, ὅπερ οἱ ἄρχαυοι μετεχειρίζοντο πρὸς ἀπόμαξιν τῶν χειρῶν αὐ- τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπομαγδαλία... φωνὴ εἰς ἐν ἐκμασόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρρίπτουν τοῖς κυσίν Α. Η. 431. 28.

ἀπομαγδαλίσ, ἡ -εἶα, ἡ, (ἀπομάσσω), τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν μέρος, ὅπερ οἱ ἄρχαυοι μετεχειρίζοντο πρὸς ἀπόμαξιν τῶν χειρῶν αὐ- τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπομαγδαλία... φωνὴ εἰς ἐν ἐκμασόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρρίπτουν τοῖς κυσίν Α. Η. 431. 28.

ἀπομαγδαλίσ, ἡ -εἶα, ἡ, (ἀπομάσσω), τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν μέρος, ὅπερ οἱ ἄρχαυοι μετεχειρίζοντο πρὸς ἀπόμαξιν τῶν χειρῶν αὐ- τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπομαγδαλία... φωνὴ εἰς ἐν ἐκμασόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρρίπτουν τοῖς κυσίν Α. Η. 431. 28.

τοὺς τελομένους κάποιάτων τῷ πληῶ καὶ τοῖς πιτύροις Δημ. 313.17: — Μέσ. σπογγίζομαι, Ἀχιλλεῖων ἀπομάττει, σπογγίζεις τὰς χεῖρας σου μὲ τὴν ψίχαν τοῦ ἐκλεκτοτάτου ἄρτου, Ἰππ. 819: χεῖρας χειρομάκρην ἀπ. Ἀθην. 410B: ἀπολ., σπογγίζω τὸ σέδαμα μου, Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 2A: ἐπὶ ὅπως, ἀπ. τὸν ἰὸν, ἀποβάλλω τὸ ὀνητήριον, Ἀριστ. Ἀποστ. 334.

II. ὀμαλίζω, ἰσάζω τὸ ὑπερπληρωθὲν μέτρον διὰ τοῦ ἀπομάκτερος (ἴδε τὴν λέξιν), Λυκίῳ δὲ [παροματρεῖται] χοίνικα, ἀπομαγαμένην καὶ ταύτην, ἐπὶ ἄλλος ἐστὶ, ὅχι «κούμουλο» διότι εἶναι φύκρος, Λουκ. 11: ἰσάζειν ἀπομάσαι, κοινῶς ἐρμηνεύεται κενὴν χοίνικα ἀπομάσαι, δηλ. ν' ἀφαίρεσθαι διὰ τοῦ ἀπομάκτερος τὸ περισσεύον τοῦ κενῷ μέτρων, ὡς εἰ ἐλέγομεν ν' ὀφείρεσθαι τὸ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, Θεοφ. 15. 95.

III. ἀποτυπώω ἐπὶ μαλακῆς οὐσίας, κηρύττω, καὶ τῶν τυπώσεων, ὅσοι τε ἐν τῷ τῶν μαλακῶν σχήματα ἀπομάττειν ἐπιχειροῦσι Πλάτ. Τιμ. 50E: — Μέσ. ἐπὶ τῆς πλαστικῆς, πλάττω, πτυπύω, ὡς γλύπτει, Φιλότηρ. 256, Ἀνθολ. Πλαν. 120: μεταφ. λαμβάνω ἐντυπώσεις ἢ τύπους, ὅθεν ἡμῖν φρήν ἀπομασάμεν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1040: ἀπ. παρ' ἀλλήλων, ὁ εἰς παρὰ τοῦ ἑτέρου, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 12, 3: καθόλου, ἀπομολοῦμαι, Διον. Ἀλ. Ἀργ. Κρίσι. 3, 2.

ἀπομαστέω, (μαστιχέ) ὀρθόζω, οὐκ ἀπομαστέειν γὰρ εἶχον εὐκόλως, ἐπὶ βρεφῶν, Νικητ. Εὐν. 1. 33.

ἀπομαστέγγω, ἰσχυρῶς μαστιγώνω, Ἠρόδ. 3. 29, 8. 109.

ἀπομασάω: μέλλ. -ίσω, φέρομαι ἀπραγῶς, πρῶτως ὅσμονον πρᾶξιν, κατ' εὐρημ. ἀντὶ τοῦ ἀποπέριδομαι, ἐπάρας [ἴδη]. τὸ σκίλος ἀπεματάσει Ἠρόδ. 2. 162, Φαβωρ. παρὰ Στωδ. 586. 43.

ἀπομασάω: ἐξεντελίζω Ἠοῦχ.

ἀπομασάω, παύομαι μαχόμενος, Θεοφ. Σιμοκ. Ἰστ. 3. 12, σ. 78C.

ἀπομάχομαι, [ᾶ]: μέλλ. — μαχέσομαι, συνηρ. — μαχοῦμαι: — μάχομαι ἀπὸ τῶν τεχνῶν πόλεως ἢ φρουρίου, ἔξ ὕψους Θουκ. 1. 90: τείχεα ἱκανά ἀπομ., ὑψηλὰ ἢ ἱκανῶς ἰσχυρά, ὥστε νὰ μάχεται τις ἀπ' αὐτῶν, Ξεν. Κύρ. 1. 1, 1: — ἀπολ. ἀποκρούω, ἀντιτείνω εἰς τι, πὲν ἐγκρίνω τι, οἱ δὲ ἰσχυρῶς ἀπεμάχοντο ἀμφοῖν γὰρ ταῦτα ἐδόκει μὴ ἀναγκαζεῖν κτλ. ὁ αὐτ. Ἀν. 6. 2, 6: πρὸς τι Πλουτ. Βροῦτ. 5, Ἠλιόδ. 5. 1: τινι, ἐναντίον τινός, Πλουτ. Καῖσ. 17.

II. ἀντιτείνω ἐπὶ πόλεως καὶ πὲν παραδέχομαι, ἢ ἀποκρούω τι, ὡς δὲ ἀπεμαχέσαντο τοῦτο, δευτέρᾳ σφί λέγουσι Ἠρόδ. 7. 136. ἀπολ., ὁ μὲν δὴ ταῦτα λέγων ἀπεμάχετο 1. 9: οὕτως, ἀπ. μὴ ποιεῖν Διον. Ἀλ. 2. 80, κτλ. III. ἀπ. τινά, ἀπλάυνω, ἀποκρούω, ἀπαῖνω τινα ἐν μάχῃ, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5. 34.

IV. τελειώνω μόχλιν, φέρω αὐτὴν εἰς πέρας, Λυσ. 98. 32: ἀνθίσταμαι, Ἀριστ. Πρὸδ. 2. 41.

ἀπομάχος, ον. (μάχη) ὁ μὴ μαχόμενος, ὁ μὴ δυνάμενος πλεῖον νὰ μάχηται, ἀνέκωνος πρὸς πόλεμον, ἄρρητος, Λατ. cnuquies, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 32, 4. 1, 13.

ἀπομεθίμην ψυχὴν, παραβίβω τὸ πνεῦμα, ἐκπνέω, αὐτίκ' ἀπὸ ψυχῆν μεθέμεν Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 280, ἐν τμήσει.

ἀπομεθύσκομαι, -εμεθύω, ἔκτυμ. Μ. ἐν λέξ. μεθύω.

ἀπομευλίσσομαι, Ἀπ. — ἵσταμαι: μέλλ. ἀπομευλίσσομαι, ἀπολ., καταπαύω, καθύσυχζω, ἀπομειλιττόμενος τὴν τοῦ θεοῦ μῆνιν Διον. Ἀλ. 1. 38: καταπαύω, πείνω φιλων. 2. 477.

ἀπομευρίζω, (μεῖνυρος) ἀποτελειώνω τι οὕτως ὥστε νὰ καταλήγῃ εἰς δέυν, ὡς ἡ μονὰς ἀπομευρίσθη τὴν τελειώσιν τῆς πυρμίδος Νικομάχ. Ἀριθμ. 125.

ἀπομεύω, ἐλαττώνω, Ἀλ. 1. 1, Γραλλ., ἀπολεπτύνω, Βυζ.

ἀπομευροσμήκος, τὸ ἀπομευρίσκειν, Δαμάσκ. π. Ἀρχ. σ. 101

ἀπομεύρομαι, ἀπολ. διαμοιρῶ, Ἠσ. Ἔργ. κ. Π. 576.

2) παθ., ἀποχωρίζομαι ἀπὸ τινος, θεῶν ἀπομειρίζεται ὁ αὐτ. Θ. 801: — ἀλλ' ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ὑπάρχει καὶ ἑτέρα γραφή, ἀπαμειρομαι, ἴδε τὴν λέξιν.

ἀπομεύω, εἰς, ἢ, ἐλάττωσις, Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἰστ. σ. 62.

ἀπομευλίσσομαι, παθ. καθίσταμαι μέλας, μαυρίζω, ἐπὶ σταφυλῶν, Θεοφ. Ἰστ. Φ. 2, 7, 5: — ἐπὶ ἀπονεκρώσεως, ἀπομευλάνθηντο ἀποθανεῖν Ἰππ. π. Ἀθρρ. 832.

ἀπομεύω, τὸ, ὕδρῳ μελῇ, εἶδος πενήρου ποτοῦ, Διοσκ. 5. 17: — ὡσαύτως ὀξόγλυκον, τὸ, Γαλην.

ἀπομευλίζω, παραλύω τὰ μέλη, ἐκνευρίζω, ὡς συνώνυμον τοῦ ἀπογυῖναι, Βύστ. 641. 23.

ἀπομειφομαι, ἀπολ., αὐστηρῶς ἐπιπλήττω τινά, ἀπομειφομένην θ' ἐτέρων αὐτῶν ἐπὶ τοῖς παραβάσει τῶν ἔργων, κτλ. Πλουτ. 2. 219B (εἰ ἡ γράφη ἔχει ὀρθῶς) τινι Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 210D.

ἀπομένω, ὡς καὶ νῦν, ἀλλ' οὐ πεπαιδωνται οἱ καρποὶ αὐτῶν, ἀπομένουσι δὲ ὅμοι Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 7, 1, κ. ἀλλ. — ἐν Πολυνίᾳ, Στρατ. 4. 13 τὸ ἀπομένειν τὴν ἀποσκευὴν [ὡς γραπτόν] κατὰ Κοραῆν, ἐπομένην τὴν ἀποσκευὴν.

ἀπομειρίζω: μέλλ. Ἀπ. — εἰς, ἀποχωρίζω ἢ διακρίνω ἀπὸ πληθους, ᾧ... τις ἀπομειρίζων Πλάτ. Πολιτικ. 304 A: — Πλάτ., διακρίνομαι οὕτω, ἐπὶ... πολλῶν... ἐτέρων ευγενῶν ἀπεμειρίσθην ὁ αὐτ. 280B: ἀπομειρισθῆναι ἀριστίῳ τῶν, ἐκλεχθῆναι κατ' ἄλῃαν, ὁ αὐτ. Νόμ. 853E.

2) ἀπ. πρὸς ἢ ἐπὶ τι, ἀποχωρίζω, ἀπο-

πῶ διὰ τινα ὑπηρεσίαν, Πολύβ. 3. 101, 9., 8. 32, 1, 3) μετα-δίδωμι, τινί τι δαῦτ. 3. 35. 6.

ἀπομεριμνάω, ἀπαλλάσσομαι τῶν μεριμνῶν, ἐντεῦθεν ἀπονησκαῖ, Βύστ. 821. 36: ἐν φρονέσει πλέον, ἐν μεριμνῇ, μεταγεν.

ἀπομερισμός, ὁ = ἀπονομή, Βύστ. Πονημάτ. 91. 21, Πωύχ. ἐν λέξ. ἀνύδραγμα.

ἀπομεριμνίζω: μέλλ. -ίσω: ἀπ. ἐν Α. Β. 431 — εἶμαι ἀποκοιμῶμαι καὶ λησμονῶ τὰς μερίμνας μου, οἷδ' ἄλλ' ἐπιθυμῶ συμκρόν ἀπομεριμνῆσαι Ἀριστοφ. Σπ. 5, πρὸλ. Δίωνα Κ. 55. 14.

ἀπομεινάω, πληρῶ, γυμνῶ τι μέχρι τοῦ μέσου, ἐπὶ μὴ πλήρει, ἀλλ' ἀπομεινούμενον Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 814.

ἀπομεπτόμαι, παθ., πληροῦμαι μέχρι στερέωσης, ἢ τοῦ ῥεύματος ἐκείνου πηγῆς, ἢ μὲν εἰς αὐτὸν ἔξω, ἢ δ' ἀπομεπτομένου ἔξω ἀπορρεῖ Πλάτ. Φαῖδρ. 233C.

ἀπομετεωρίζω, ἀνυψῶ, ἀπομετεωρισθεὶς κατεκρημνίσθης Θεόδ. Στουδ. σ. 510I).

ἀπομετρέω, μέλλ. -ήσω, μετρώ, καὶ τοσοῦτος ἀπέκτεινα μῖας ἡμέρας, ὥστε τοῦτε θακτυλίους αὐτῶν ταῖς μεδίμνοις ἀπομετρήσαι Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 12. 2: — Μέσ., μεδίμνη ἀπομετρήσασθαι τὸ ἀργύριον Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 24: — Παθ., μετρώμαι ἀπὸ τινος, τεθείσθαι δὲ τῆς σημασίας, ἀπομετρεῖται πέριξ τῆς σημαίας τετραγώνος τόπος κτλ., Πλούτ. 6. 27. 2.

II. μετρώ ἀπὸ τινος πράγματος καὶ δίδω, ἐπισκεψάσθαι δὲ καὶ σιττοποῖόν, παραστῆναι καὶ ἀπομετρουσῇ τῇ ταμίᾳ Ξεν. Οἰκ. 10. 10.

ἀπομετρήμα, ατος, τὸ, τὸ ἀπομετρηθὲν μερίδιον διὰ τοὺς δούλους, τὸ τεταγμένον δι' αὐτοῦ, Ἰλυσσ.

ἀπομηκύνω: μέλλ. -ύνω, ποιῶ τι μακρόν, ἐκτείνω, παρατείνω, ἐκτείναντα ἀπομηκύνειν λόγον συγγενῶν Πλάτ. Σοφ. 217I: πρὸλ. Λουκ. Ἑρμῆ. 67, κτλ.: — ἀπολ., γίνωμαι σχοινετής ἐν τῷ λέγειν, ἐκτείνω τὸν λόγον ἐπὶ πολὺ, Πλάτ. Πρωτ. 336C, κτλ.: — Παθ., ἐκτείνωμαι, κατ' Ἐ μεταξὺ τοῦ ἔρους καὶ τῆς θαλάσσης ὁ σιγιαλὸς ἀπομηκύνεται Λουκ. Ἑβρ. Διάλ. 1. 2.

ἀπομηγνύω [ἴδε μνηνύω]: μέλλ. -ίσω, εἶμαι λίαν ὀργισμένος, ἐμμένω ἐν τῇ ὀργῇ, καί τ' ἀπομηγνύσας Ἀγαμέμνωνι Ἰλ. Β. 772. ἔνθα ὁ Εὐστάθ. σημειοῦται: ἐν τῷ αὐτῷ δὲ αἰῶνι [ἢ ποιητῇ] οἱ ἐν ὕμνῳ ἐκεῖτο ἀπομηγνύσας Ἀγαμέμνωνι, τὴν ἐπιμονὴν φησὶ τῆς μνήμης: καί τ' ἐκ τῆς ἀπὸ πόλεως ὀργῆς. Πρὸλ. Ἰλ. Β. 230, ἔμεο ἀπομηγνύσαντος, «ἐμοῦ ὀργισθέντος» (μετὰφρ. Γαζή), 1. 426, Τ. 62: ἀντιθ. τῇ μεμνέειν. Ὀδ. Η. 378.

II. ἀποσείβωμαι τῇ μνήμῃ, παύομαι τῆς ὀργῆς, μένω ἐν Α. Β. 431, 10 καὶ 20αβ.

ἀπομηγνύω [ῥ], ἀπολ., σὺν ὧν ἢ ἔξω ἐκ βόθρου, ἀνασείρω, ἰχθὺν ἀσπείροντα βυθῶν ἀπομηγνύσασθαι Ὀππ. Κ. 1. 5I).

ἀπομειμνύω: μέλλ. -ήσομαι, ἀπολ., μιμνύμαι τι ἀκριβῶς, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 3, Πλάτ. Νόμ. 805B, κ. ὅλλ. — διὰ ταῦτα τὸ ἵνα καὶ τὸ ἵσομαι διὰ τοῦ ἴσως ἀπομειμνύεται, ἀπομειμνύεται, ἐκφράζουσι κίνησιν διὰ τοῦ ὁμοῦ γ, ὁ αὐτ. Κρατ. 427Δ, κτλ. (Ὁ πρην. ἐπὶ παθ. σημαίνει, Ἀθην. 207F, κτλ.

ἀπομειμήμα, ατος, τὸ, πᾶν τὸ κατὰ μίμησιν ἄλλου γινόμενον, Βάτιον παρ' Ἀθην. 639F, Διόδ. 16. 26.

ἀπομειμνίσκος, εἰς, ἢ, τὸ πράττειν τι κατὰ μίμησιν, ἢ μίμησις τινος, Ἰππ. 344. 34, Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλ. 1. 7.

ἀπομειμνήσσομαι: μέλλ. -μνήσομαι: ἀπ. — ἐμνησάμενος Ἀπολ., ἀναμνησκόμαι, ἐμνησάμενος, ἀναμνησθῆναι, τῷ οἱ ἀμνησῶσαντο καὶ ἐν θανάτῳ περ αἰσθ, αἰεὶ ὁ αὐτὸς ἀμνησθῆναι καὶ ἐν τῇ θανάτῳ γι μορτᾷ (μετὰφρ. Γαζή), 12. 2. 428: ἀμνησῶσαντο χάριν εὐεργεσιῶν... ὡς εὐεργεσίας... Ἠσ. Θ. 803: οὕτως δὲ... χάριν ἀμνησθῆναι ἀλῆαν Θουκ. 1. 137, Εὐρ. Πάλλ. 299: πρὸλ. ἀμνησθῶμεν.

ἀπομεινύω, = μενύω, Ὀππ. Διων. 16. 15.

ἀπομεινύω, = μενύω, Ὀππ. Καταστ. 9, (ὁμολογ. 180C).

ἀπομεισθός, ον. ὁ ἀνεμεισθῆς, ὁ ἐμεισθός, ὁ κακῶς μεμεισθόμενος (πρὸλ. ἀπόμειστος). Ξεν. Ἑλλ. 11. 2, 16. 5: εἰς γὰρ ἡγήται μὲν ὁ στρατηγὸς ἀθλίων ἀπομεισθῶν ἔξω... τί καὶ χρὴ προσδοκᾶν; (Δημ. 53. 10), ἔνθα ὁ σχολ. σημειοῦται: ἀπομεισθῶν, οἱ μὴ ἐπιπληρωμένοι τῶν ὁμολογηθέντων μισθῶν, καὶ οἱ διὰ διδίων καὶ κακῶν μὴ ἀεισέμενοι μισθοῦ. Ἐνταῦθα δὲ οἱ μὴ δεχόμενοι μισθόν... ἐὰ μισθὸν ἔργον τι διαπραξάντες καὶ ὁμοῦ ἀμεισθῶντες Ἀρκερ.

II. ὁ λαθὼν τέλειον τὸν μισθὸν αὐτοῦ καὶ ἀπολύει, ἀπ. γίνεσθαι παρὰ Ἰμεισθῶν Δημ. 671. 1: λευκή με θρίξ ἀπ. ποιεῖ, Κωμ. Ἀνώνυμ. 301.

ἀπομεισθῶς, ἐκμισθῶν, δίδω ἐπὶ μισθῷ, γῆν ἐπὶ θέκα ἐτῆ Θουκ. 3. 68: χωρίον τινὶ Λυσ. 109, 10: ὡς περ... ἀπομεισθῶς ὡς τὰ ἄλλα Πλάτ. Πολ. 475D: μετ' ἄκαρ, ὁ μὲν ἐμεισθῶς ἀπομεισθῶς ἀνελεῖν καὶ καταθάψαι... ὅπως ἂν οὐκ ἔσται ὀλιγίστου, ὁ δὲ μαρξος: ὁ δὲ βάλῃ τινὰς ἐργολάβους νὰ σημεῖται καὶ νὰ θάψωσι [τοὺς νεκρούς]... μετ' ὅσον εἰσπορεύσιν ὀλιγώτερα ἰσοδ., Νόμ. παρὰ Δημ. 1080. 20: οὕτως, ἀπομεισθῶ τὴν στήλην, δίδω ὁ τῶν κατασκευαστῶν ἐργολάβους, Σχολ. Ἀπ. Ἐπιγρ. 1, σ. 11 (παράφρ.).

ἀπομεισθῶμα, ατος, τὸ, ἀπομεισθῶμας: ὁμοίως ἀπομεισθῶμας: ἢ Ἀπ. τῶν ἐλεγον ἔργον λαβόντες Ἠοῦχ. (ἐν τῇ ἐκφ. τοῦ M. Schmidt) γράφεται ὁρθῶς ἀπὸ μισθωμάτων κτλ.).

ἀπομιτρώω, ἀραιρῶ ὑπὸ τῆς κεφαλῆς τὴν μίτρην, ἀποκαλύπτω τὴν κεφαλὴν, Ἰβδ. (ἰδίω γρὰρ. ἀντὶ ἀποκατεμύω, ἐν Διούτ. κ. 1, 10), Φίλων τ. 1, σ. 562, 30.

ἀπο-δύματαυς, οὐ. ἀδύματος, τυφλός, Ἑκκλ.

ἀπομνημόνευμα, τὸ, μνημεῖον, τινός Διδ. 1. 14, Πλουτ. Πομπ. 2· κατὰ πληθ. ἀπομνημονεύματα, ὅτλ. ὅσα διὰ μνήμης ἔχει σώσει τις περὶ τινος, Δατ. commemoratiui, ὡς τὰ τοῦ Σικράτους ὑπὸ Σεν., πρβλ. Διον. Ἀλ. Ρηγ. 1. 12, Πλουτ. Κότωια Πρεσβ. 9· ἐπὶ τῶν Εὐαγγελίων, Ἰουστ. Μάρτ. 1, 66.

ἀπομνημόνευσις, εὐς, ἡ, τὸ ἀπομνημονεύειν, διηγεῖσθαι ἀπὸ μνήμης, τῶν λόγων Ἀριστ. Ῥομ. 8. 14, 7, Πλουτ. 2. 44B.

ἀπομνημονεύετον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις ν' ἀπομνημονεύῃ ἢ ν' ἀπομνημονεύσῃ, ἀπομνημονεύετον ἂν εἴη τινῶν ἐκείνου θανάτων Θεόδ. Ἰρρακ. Ἀνεκδ. Βοασσ. τ. 2, σ. 422.

ἀπομνημονεύω, διηγοῦμαι ἀπὸ μνήμης, ἐπαναλαμβάνω, οἶμαι με, ἂν ὁμοίως ἐν πολλῷ χρόνῳ κατὰ σχολὴν συνέβηκε. τούτοις ἰδιώτην ὄντα ἀπομνημονεύσειν ἀέως ἐκείνου; Πλάτ. Φαῖδρ. 228A, κτλ.: — Παθ., ἀπομνημονεύεται ὁπόστος ἐγένετο Σεν. Ἀγρ. 1, 2.

ἀπομνημονεύω, ἐνθυμούμαι, ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, Πλάτ. Πολιτ. 568E, Φαῖδων 103A, Δημ. 345. 10, Αἰσχίν. 50. 7, κτλ.: — διατηρῶ ἐν τῇ μνήμῃ μου, Πλάτ. Πολιτ. 273B, κ. ἄλλ.

ἀπομνημονεύω, 3) ἐπὶ τούτου δὲ τωὺτὸ σύννομα ἀπομνημόνευσε. τῇ παιδί θέσθαι, ἔδωκεν εἰς τὸν νόον του τὸ αὐτὸ ὄνομα πρὶς ἀνάμνησιν πράγματός τινος, Ἰρδ. 5, 65. 4) ἀπ. τινὶ τι, ἔχω τι ἐν τῇ μνήμῃ ἐναντίον ἑτέρου (πρβλ. ἀπομνημόνευμαι), Σεν. Ἀπομν. 1, 2, 34, Αἰσχίν. 15. ἐν τέλ., 83. 39· οὐδὲ μνηστικός, οὐ γὰρ μεμνημένος τοῦ ἀπομνημονεύειν Ἀριστ. Ἰθ. Ν. 4. 8, 30. ἀπομνημονεύω, = μνηστικός, τούτων ὧν εἶνεκεν ἀπομνημονεύω τῶν Σαπίσιαι οἱ Κορίνθιοι Ἠρδ. 3. 49.

ἀπομνημονεύω, ῥηματ. ἐπιθ., τοῦ ἀπομνημόνευμαι, πρέπει τις νὰ ἐνθυμῇ, Κύριλλ. Ἱεροσολ. σ. 155.

ἀπο-δύμωμαι, ἡ -δύω (Πινδ. Ν. 7. 102)· μέλλ. -ομύσμαι· γ' ἐν, πρῶτ. παρταται. ἀπώμωμαι Ὁδ. Β. 377· ὁρίζομαι ὅτι δὲν οὐ πρόβητι, ἢ δ' αὐτὸς ἀπώμωμαι Ὁδ. Κ. 315, πρβλ. Μ. 301., Σ. 58· μέγαν ἔρπον ἀπώμωμαι Β. 377· ἀπώμωσα καρτερόν ἔρπον Κ. 381.

ἀπομύω, 2) ὁρίζομαι ὅτι δὲν ἐπράξα τι, ἢ ὅτι δὲν ἔχει οὕτω τὸ πράγμα, ὁρνούμαι δι' ὅρκου, Δατ. ueretur, Ἰρδ. 2. 179, 6. 63· ἀπ. Ζηνὸς σέδας Σοφ. Φ. 1289· τοῦτ' ἀπ. μοι τοῦ θεοῦς Ἀριστοφ. Νερ. 1232, πρβλ. Ἰππ. 424· ὡσαύτως, ἀπ. τάναντία κατὰ τινος Δημ. 860. 21· συγχάσις προσέτι μετὰ τοῦ μή καὶ ἀπέρ., ἀπ. μὴ ἔρσαι Πινδ. ἔνθ' ἄνωτα, πρβλ. Εὐρ. Κύν. 266· τοὺς θεοὺς ἀπ. ἢ μὴν μὴ εἰδέναι. Πλάτ. Νόμ. 936B, Σεν. Κύρ. 6. 1, 3· ἀπ. μὴδὲ ἔδοξόν (ἐνν. ἔχειν) ὁ αὐτ. Σημπ. 3. 8· ἀπ. ὡς οὐκ εἶρηκε Δημ. 553. 25.

ἀπομύω, 3) μετ' αἰτ., ἀπ. υἱόν, ὁρνούμαι ἢ ἀποκαρῶν τὸν υἱόν μου μεθ' ὅρκου, Ἀνδοκ. 16. 41: — οὕτως ἐν τῷ μίσ. τύπων, ἀπομύσαστο τὴν ἀρχήν, μεθ' ὅρκου κατήχησεν αὐτήν, Πλουτ. Κικ. 19.

ἀπομύω, 4) ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἡμυνῆσαι, κυρῶ δι' ὅρκου, ὑπισχνούμαι δι' ἐπιστήμην ἔρπον ὅτι θὰ ἐκτελέσω τι, ἀπομύσαι ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων ἢ μὴν ἀποδώσειν ὑπερὸν τὴν καταδικήν Θουκ. 5. 50.

ἀπύμωρα, ἡ, μερίδιον, τὰς καθηκούσας ἀπομύσας τοῖς θεοῖς, μένειν Λαρ. Ροσ. ἐν τῇ Σουλ., Ἐπιγρ. 4. 697. 15, πρβλ. Πλουτ. 8. 22, 6, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰ. 6. 14, 6.

ἀπομοιρῶμαι, ἀποθ. διδω ὡς μερίδιον, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰ. 18, 8, 7: — ὡσαύτως -ἀξω, Σχόλ. εἰς Αἰσχύν. Θῆδ. 727· -εἶξω, Ἀριστ. 15.

ἀπομοιρέω, ἀμοιρῶ, στεροῦμαι, ὡς καὶ τὸ βῆθος μὴ ἀπομοιρεῖν τῆς θερμότητος Πριγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 619C.

ἀπομοίρια, τὰ, μέρος, Ἀνθ. Π. 6, 187.

ἀπόμοιρος, οὐ, ὁ ἀποτελῶν κλάδον ἢ μέρος ἔθνους, τὸ Σαλιῶν ἔθνος, Φράγκων ἀπόμοιρον Ζώσιμ. 3. 6.

ἀπομολυδδῶ, ἀποκλῶ, ἐκκλῶ, Πλουτ.

ἀπομονόμα, παθ. ἀποκλείομαι, τῆς ἐνυμύσεως, ἀπὸ τῆς συμφωνίας, Θουκ. 3. 28· ἐκ ἐνυμύσεως Πλάτ. Τίμ. 60D.

ἀπομολύω, 2) ὑπολείπομαι μόνος, ἐν πολέμοις Πλουτ. Φιλοπομ. 18.

ἀπόμοργμα, τὸ, = ἐκμαγεῖον παρὰ Διον. Ἀρεοπ., πρβλ. Εὐστ. 218. 12.

ἀπομόργνυμι, μέλλ. -μόρξω· ἀπομύσσω, ἀποσπογγίζω, ἢ ῥα καὶ ἀμφοτέρωσιν ἀπ' ἰχώ χειρὸς ὁμόργνυ, ἀπέψα, ἀπέμασεν (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 416· αἶψ' ἀπομόργνυ αὐτόν 798· πεύκης ἀπὸ δάκρυ· ἐμ. Νικ. Ἀλεξ. 558: — Μίσ., ἀπομορῶ μένω κονίην Ἰλ. Ψ. 739· ἀπομόρξατο δάκρυ Ὁδ. Ρ. 304· ἀπὸ. ἐπὶ τῇ αὐτῇ σημασίᾳ, ἀπομόρξασθαι Ἀριστοφ. Ἀχ. 700· ἀπ. ἰδρῶτα αὐτόν 696· καὶ ἐν τῷ παθ., τὴν ὀργὴν ἀπομορῶχθαι, ἀποσπογγισθεῖς τὸν θυμὸν μου, ἀστεγῆτος παρ' ὑπὸναιον, ὁ αὐτ. 560· ἀπομορῶμενος, ἀποσπογγισμένος, ἀπογεγυμνωμένος, Ἀριστ. Φυσικ. 6. 6.

ἀπόμοργμα, 2) σπογγίζω ἐντελής, σπόγγος δ' ὁμοίᾳ πρόσωπα. ἀπομόργνυ Ἰλ. Σ. 414: — Μίσ., ἀπομόρξατο χερσὶ παρείας, ἀποσπογγισθεῖς διὰ τῶν χειρῶν τὰς ταυτῆς παρείας, Ὁδ. Σ. 200.

ἀπομορξῆς, εὐς, ἡ, σπόγγισμα, καθαρισμός, Βυζ.

ἀπομορφοῦμαι, παθ., μεταμορφοῦμαι. Ἔνια ἀπομορφοῦται καὶ διαμίνει Θεοφ. Ἀποσπ. 171 (περὶ Ἰχθύων 9).

II, ἐνεργ. μεταβάλλω τὴν μορφήν τινος, μεταμορφῶ αὐτόν, «δ' ὅσπερ ὅν τις πηρὸν αὐτὸν ἀπεμόρφωσεν» Εὐστ. 1508. 64.

ἀπομόρφωσις, οὐ, ὁ ἔχων παραδόξην μορφήν, παράδοξος, «ἀπόμορφα, ἔνια, οὐκ ἐνικότα τοῖς ἔθουσιν» οὕτω Συφοκλῆς Δ. Β. 432, 6 (Ἀποσπ. Σοφ. 815).

ἀπομόρφωσις, εὐς, μὴρῶσις, σχῆμα, Βυζ.

ἀπομορῶσαι, οὐ, ὁ μακρὸν τῶν μουσῶν, ἀμορῶσαι, ἀπαίδευτος, ἄκριτος, Εὐρ. Μήδ. 1080: — Ἐπιγρ., κάρτ' ἀπομορῶσαι ἥσθα γεγραμμένους, οὐχ' εὐνοικῶς ἥσο ἐξωγραφημένους, Αἰσχύν. Ἀγ. 801.

ἀπομορῶσαι, ἀποκινῶ διὰ μορῶν, Ἰππ. π. Ἀθρ. 833, Φίλων. Βελ. σ. 70.

ἀπομορῶσαι, ἀπορροῶ, βυζῶναι, Ἀρεμίδ. 5. 49: — Παθ., ὁμιλῶ. 282C.

ἀπο-μύζωμαι, ἔδος, ἡ, ἡ γλωττοφύση, ἐπὶ αἰσχροῖς γυναικὶς ἀπομύζωσις, ἡλαζούσης, τὴν οὐρὴν, ἥτοι τὸ αἰδοῦν τοῦ ἀνδρός, Κωμ. Ἀνώνυμ. 107.

ἀπομύζωμαι, ἀποθ. ἀπαγεῖν, ἀποτρέπω, κωλύω, μάλα γὰρ τοι ἔγωγε πάλλ' ἀπεμύζωμην Ἰλ. 1. 109.

II, = ἀπο-λογεῖσθαι Σπράττις ἐν Ἀδελφ. 14 (Δ. Β. 421, 14).

ἀπόμυσις, ὁ, ὁ τὰς μυίας ἀπελύνων, ἐπιθ. τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἡρακλῆος. Πλουτ. 5. 14, 1, Κδ. ἡμ. Ἀλ. 33.

ἀπομυκάομαι, ἀποθ. ἀπαγεῖν, ἀποτρέπω, κωλύω, μάλα γὰρ τοι ἔγωγε πάλλ' ἀπεμύζωμην Ἰλ. 1. 109.

II, = ἀπο-λογεῖσθαι Σπράττις ἐν Ἀδελφ. 14 (Δ. Β. 421, 14).

ἀπόμυσις, ὁ, ὁ τὰς μυίας ἀπελύνων, ἐπιθ. τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἡρακλῆος. Πλουτ. 5. 14, 1, Κδ. ἡμ. Ἀλ. 33.

ἀπομυκάομαι, ἀποθ. ἀπαγεῖν, ἀποτρέπω, κωλύω, μάλα γὰρ τοι ἔγωγε πάλλ' ἀπεμύζωμην Ἰλ. 1. 109.

II, = ἀπο-λογεῖσθαι Σπράττις ἐν Ἀδελφ. 14 (Δ. Β. 421, 14).

ἀπομυκάομαι, ἀποθ. ἀπαγεῖν, ἀποτρέπω, κωλύω, μάλα γὰρ τοι ἔγωγε πάλλ' ἀπεμύζωμην Ἰλ. 1. 109.

II, = ἀπο-λογεῖσθαι Σπράττις ἐν Ἀδελφ. 14 (Δ. Β. 421, 14).

ἀπομυκάομαι, ἀποθ. ἀπαγεῖν, ἀποτρέπω, κωλύω, μάλα γὰρ τοι ἔγωγε πάλλ' ἀπεμύζωμην Ἰλ. 1. 109.

II, = ἀπο-λογεῖσθαι Σπράττις ἐν Ἀδελφ. 14 (Δ. Β. 421, 14).

ἀπομυκάομαι, ἀποθ. ἀπαγεῖν, ἀποτρέπω, κωλύω, μάλα γὰρ τοι ἔγωγε πάλλ' ἀπεμύζωμην Ἰλ. 1. 109.

II, = ἀπο-λογεῖσθαι Σπράττις ἐν Ἀδελφ. 14 (Δ. Β. 421, 14).

ἀπομυκάομαι, ἀποθ. ἀπαγεῖν, ἀποτρέπω, κωλύω, μάλα γὰρ τοι ἔγωγε πάλλ' ἀπεμύζωμην Ἰλ. 1. 109.

II, = ἀπο-λογεῖσθαι Σπράττις ἐν Ἀδελφ. 14 (Δ. Β. 421, 14).

ἀπομυκάομαι, ἀποθ. ἀπαγεῖν, ἀποτρέπω, κωλύω, μάλα γὰρ τοι ἔγωγε πάλλ' ἀπεμύζωμην Ἰλ. 1. 109.

II, = ἀπο-λογεῖσθαι Σπράττις ἐν Ἀδελφ. 14 (Δ. Β. 421, 14).

ἀπομυκάομαι, ἀποθ. ἀπαγεῖν, ἀποτρέπω, κωλύω, μάλα γὰρ τοι ἔγωγε πάλλ' ἀπεμύζωμην Ἰλ. 1. 109.

II, = ἀπο-λογεῖσθαι Σπράττις ἐν Ἀδελφ. 14 (Δ. Β. 421, 14).

ἀπομυκάομαι, ἀποθ. ἀπαγεῖν, ἀποτρέπω, κωλύω, μάλα γὰρ τοι ἔγωγε πάλλ' ἀπεμύζωμην Ἰλ. 1. 109.

II, = ἀπο-λογεῖσθαι Σπράττις ἐν Ἀδελφ. 14 (Δ. Β. 421, 14).

ἀπομυκάομαι, ἀποθ. ἀπαγεῖν, ἀποτρέπω, κωλύω, μάλα γὰρ τοι ἔγωγε πάλλ' ἀπεμύζωμην Ἰλ. 1. 109.

II, = ἀπο-λογεῖσθαι Σπράττις ἐν Ἀδελφ. 14 (Δ. Β. 421, 14).

ἀπομυκάομαι, ἀποθ. ἀπαγεῖν, ἀποτρέπω, κωλύω, μάλα γὰρ τοι ἔγωγε πάλλ' ἀπεμύζωμην Ἰλ. 1. 109.

II, = ἀπο-λογεῖσθαι Σπράττις ἐν Ἀδελφ. 14 (Δ. Β. 421, 14).

ἀπομυκάομαι, ἀποθ. ἀπαγεῖν, ἀποτρέπω, κωλύω, μάλα γὰρ τοι ἔγωγε πάλλ' ἀπεμύζωμην Ἰλ. 1. 109.

II, = ἀπο-λογεῖσθαι Σπράττις ἐν Ἀδελφ. 14 (Δ. Β. 421, 14).

ἀπομυκάομαι, ἀποθ. ἀπαγεῖν, ἀποτρέπω, κωλύω, μάλα γὰρ τοι ἔγωγε πάλλ' ἀπεμύζωμην Ἰλ. 1. 109.

II, = ἀπο-λογεῖσθαι Σπράττις ἐν Ἀδελφ. 14 (Δ. Β. 421, 14).

ἀπομυκάομαι, ἀποθ. ἀπαγεῖν, ἀποτρέπω, κωλύω, μάλα γὰρ τοι ἔγωγε πάλλ' ἀπεμύζωμην Ἰλ. 1. 109.

II, = ἀπο-λογεῖσθαι Σπράττις ἐν Ἀδελφ. 14 (Δ. Β. 421, 14).

ἀποναρκῶ, κυριεύομαι ὑπὸ ναρκώσεως, δυνῶ, δὲν τοιμῶ, ἀποναρκῶς γὰρ καὶ φρίττουσι πρὸς πόνους Πλάτ. 2. 8F.

ἀποναρκῶσις, εὖως, ἡ = ἀποναρκῶσις, Πλούτ. 2. 852D. ἀποναρκώμαι, παθ., ναρκῶμαι ἐντελῶς, ἢ διάνοια ἀπεναρκεύεται Ἰππ. Κωκκ. Προγν. 195, πρὸλ. 40B ταῦτα τὰ ῥθῃ .. πρὸς μαθήσεις αὐ δυσκινήτως ἔχει καὶ δυσμαθῶς ὥσπερ ἀποναρκωμένα Πλάτ. Πολ. 503D.

ἀποναρκῶσις, εὖως, ἡ μέχρι βελήμου ἀναίσθησις νάρκωσις, οὐρων σχεσέων καὶ ἀποναρκώσεων Ἰππ. π. Ἀφρ. τ. 4. σ. 216, 3 Liliu., αἱ ἀποπληξίαι καὶ αἱ ναρκώσεις τάχιστα μετὰ τοὺς πότους γίνονται Ἀριστ. Προβλ. 3. 29.

ἀπονει = ἀπονυτί, Συλλογ. Ἐπιγρ. 1141.

ἀπονειφῶ, χιονίζω ἢ καταβρέχω, τι Φίλων 2. 112.

ἀπονεκρῶ, ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ψύχους, νεκρῶναι ἐντελῶς, Τζέτς, Χιλ. 1. 332: — μεταρ., ἀπ. ἐλπίδας Πάτριες (Waltz 1. 472: — Παθ., εἶμαι ὅλως νεκρωμένος, νεκρῶμαι ἐντελῶς, καθίσταμαι ἀναισθητός, Διδό. 2. 12, πρὸλ. Λουκ. π. Ἀλφ. Ἰστορ. 2. 1: — μεταρ., τὸ αἰδῆμιον ἀπονεκρῶται Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 5, 21.

ἀπονεκρῶσις, εὖως, ἡ, ἡ παντελής νεκρωσις, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 5, 4.

ἀπονεμετικός, ἡ, ὅν, διατεθειμένος νὰ διανέμη, τὸ ἀπονεμῇ, [ἴθις], ἡ διάδοσις, ἡ χάρις τοῦ ἀποδίδειν ἐκαστῷ τὸ ὀφειλόμενον, Μ. Ἀντων. 1. 16: — Ἐπίρρ. — καὶ Διογ. Λ. 7. 126: — ἀλλ' ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ὑπάρχει καὶ ἑτέρα γραφή ἀπονεμητ-.

ἀπονεμῶσις, εὖως, ἡ, (ἀπονέμω) διανομή, Μ. Ἀντων. 8. 8.

II. διακλῶσις, ἡ χάρις τοῦ ἀποδίδειν ἐκαστῷ τὸ ὀφειλόμενον ταύτης (ἐλ. τῆς τραχείας ἀρτηρίας) ἀπονεμῶσις πολλοὶ Γαλν. 4. σ. 147.

ἀπονεμητέον, ῥηματι, ἐπιθ. τοῦ ἀπονέμω, δεῖ ἀπονέμειν, ἐκάστοις τὰ οἰκία καὶ ἀριόττονα ἀπονεμητέον Ἀριστ. Ἰδι. Ν. 9. 2, 7.

2) ἀπονεμητέος, α, υν, ὅν, πρέπει νὰ ἀπονεμῇ τις, Φίλων 1. 56, ὅρα μὴ οὐκ ἄλλη μὲν ἀνδράσιν, ἄλλη δὲ ἐσθῆς ἀπονεμητέα γυναικὶν Κλήμ. Ἀλ. 234.

ἀπονεμητῆς, οὐ, ὅ, ὁ ἀπονέμων, Γλωσσ.

ἀπονεμητικός, ἡ, ὅν, ἴδε ἐν λ. ἀπονεματικός.

ἀπονέμω: μέλλ. — νεμῶ καὶ μεταρ. νεμῶσις: ὁδὸς, μορφή, τάξις, χωρίον, ἀεὶρω, πρόσθριον, ἥμιν .. ταῦτ' ἀπένειμι τύχη Σίμων. 97· βωμοὺς καὶ ἀγάλματα καὶ νηοὺς θεοῖσι ἀπονέμω. Ἰβρ. 2. 54: τὸ πρέπον ἐκατέροις ἀπονέμοι Πλάτ. Νόμ. 757C: τῷ θεῷ τοῦτο γέρας ὁ αὐτ. Πρωτ. 341E. τοῖς εὐεργέταις τιμὰς Λυσίας 154. 23· προστάτ. ἀρ. ἀπένειμι. ὅδε, μετέδος. Πινδ. 1. 2. 68· τῇ συγγνώμῃ πλέον .. ἀπονέμειν Δειναρχ. 97. 13: — Μίσ. ἀπονέμω ἑμαυτῷ, μιμητικὸν δὲ τὸ τοῦ προσειπόντος ἀπονεμῶμεθα Πλάτ. Σοφ. 267A, Νόμ. 738B· εἴτ' ἀπένεμο· τ' ἐνταῦθα τὰ ψηφίσματα, εἴτα ἐθέλοντο ἐνταῦθα ἐσθίοντες ψηφίσματα, Ἀριστοτ. Ὀρνθ. 1289· ἀπονέμεσθαι τῶν πατρῶων Πλάτ. Πολ. 574A: — Παθ., εἰδομαι, ἀπονέμομαι, τῆς ἀρετῆς γὰρ ὅλον ἢ τιμὴν, καὶ ἀπονέμεται τοῖς ἀγαθοῖς Ἀριστ. Ἰδι. Ν. 4. 3, 15.

II. ἀπονωρίζω, μέριμνα ἐπὶ λυγικῆς διαίτησεως, ἐπὶ τάναντία ἀπ. τοῖς ὀνόμασι Πλάτ. Πολιτ. 307B· ἐν τῷ παθ. αὐτῶν 276D. 280D.

III. Παθ., λαμβάνομαι, ἀπαρῶμαι, ὁ αὐτ. Νόμ. 771C, 848A.

ἀπονενοσμένως, ἐπίρρ. μεταρ. παθ. πρkm. τοῦ ἀπονεύομαι. ἀπονενοσμένος, ἀπεγνωσμένος, ὁμῶς ἐχώρου ἀπονενοσμένως τοῖς ἀνοσεβήκοις Ξεν. Ἰδι. 7. 2, 8· ἀπ. ἔχιν πρὸς τὰ γεύματα, ἐπιμῶνως ἀποσερέφεισθαι τὴν τροφήν, Ἰππ. Ἐπίκτ. τὸ I', 109B· ἀπ. διακεσθαι πρὸς τὸ ζῆν Ἰσοκρ. 131D.

ἀπονεύομαι, ἀποθ. ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ συγν. παρ' Ὁμ., ἀλλὰ μόνον κατ' ἐνεστ. (ἐνίστη μετὰ σημασ. μέλλ.). καὶ παρατατ., αἰ- πάτε ἐν τῷ τέλει τοῦ στίχου μετὰ τῆς πρώτης συλλαβῆς μακρῆς ἀνάγκη τοῦ μέτρου, ἀπονέεσθαι Ἰλ. Β. 113, κτλ.· ἀπονέονται Ὁδ. Ε. 27· ἀπονέοντο Ἰλ. Γ. 313, κ. ἄλλ.

ἀπονεύομαι, ἀνανεύομαι, Ἐπίγρ. παρὰ Ήρακλ. 151, 7.

ἀπονευτέω, «ἐρωτεύω», «ἐκκλησιάζω», τίκεται δὲ ἡ περιστερά ἀπονευτέουσα πάλιν ἐν τριάκονθ' ἡμέραις Ἀριστ. 1. 2. 6. 4, 7.

ἀπονεύμα, ατος, τό, (ἀπονεύω) κλίσις, κατωφέρεια, «ἀπό- κλιμα» Σουίδ.

ἀπονευρόμαι, παθ. μεταβάλλομαι εἰς νεῦρον, εἰς τένοντα, Γαλν. 2. 252, 8, κτλ.

2) ἐκνευρίζομαι, παραλύομαι, Κύριλλ. Σουίδ· ἀπονεύρωσις, εὖως, ἡ, ἡ εἰς νεῦρον ἀπολήγησιν ἄκρα τοῦ μῆ- νος ἐνθα γίνεται τένον, Ἰαλν. 4. 368.

ἀπνεύσις, εὖως, ἡ, τὸ ἀπονεύειν, τὸ ἀποκλίνειν, κλίσις, Θιμιστ. 236B.

II. διαφυγή, ἀπνεύσις τοῦ κακοῦ Κύριλλ. Ἀλ. τ. 5. σ. 473.

ἀπονεύω, ἀποστρέφω τὸ πρόσωπον ἀπὸ ἄλλων πραγμάτων, κλίνω πρὸς ἕτερον, κλίνω πρὸς .. πρὸς τὸ γεωμετρεῖν Πλάτ. Θεαιτ. 165A· πρὸς τὸ διολογοῦν Ἀριστ. Ρητ. 1. 1. 11· πρὸς τίνα, Πολύβ. 21. 4, 4· ἐπὶ, εἰς ἢ πρὸς τι ὁ αὐτ. 10. 6, 7., 3. 79, 7· ἀπὸ τίνος Ἀρρ. Ἰβπίκτ. 4. 10, 2.

III. ἀπυλ., κλίνω πρὸς τὸ ἐν μέρῳ, κλίνω τὴν κεφαλὴν, ἢ δ' ἐπεκρίβος ἀσφαλῆς, ἀπο- νεύει γὰρ Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 22, 2.

ἀπονέω: μέλλ. — νῆσω «ἐφορτῶναι»: — Μίσ. ἀπορρίπτω βάρος

ἀπ' ἐμοῦ, στέρνων ἀπονηραμένην, ἐκπονηρεύσασα ἢ ἀποθιμένην Ἀ. Β. 432, 29, πρὸλ. Πλούτ. ἐν λείξει, Εὐρ. Ἰων 875 ἀπονηρῶσα. ἀπο- ναρῶ, Ἀ. Β. 421, 16· ἀπὸ δ' εἴματα .. νηήσαντο Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 304.

ἀπονηρῶ, (ἀπονος) εἶμαι ἄνευ πόνου, δυνῶς, ὑπαιτινῇ, Πλούτ. ἐν λείξ. ἀωδυνεῖν.

ἀπονηρῶσις, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀπονηρῶμαι.

ἀπονηρῶσις, ἡ, (πονηρῶμαι) ἀσθένεια, Οὐλίπιαν. εἰς Δημ.: — Ἰβπίδ. ἀπονηρῶσις, ον, Εὐστ. Πονημάτ. 71. 89: — Ὑπάρχουσι, ἀπονηρῶσις, ἡ, Ἐκκλ.

ἀ-πονηρῶς, αν, ὁ ἄνευ πονηρίας ἢ γαλας, ἀνακτος, Διον. Ἀλ. περὶ Λυσ. 487. — Ἐπίρρ. — ρως Εὐστ. 110 ημ. 2. 210. 60.

ἀπονηρῶς, καλίστη τι νῆσον, μεταβάλλω εἰς νῆσον, Εὐφρότης καὶ β' Ἀδόρας οἱ πεταιοὶ κυκλαδῶντες καὶ ὥσπερ ἀπονηρῶν- τες τὴν πόλιν Εὐαγρ. Ἰστ. Ἐκκλ. 5. 9, σ. 435, 14.

ἀπονηρῶσις, ἡ, τὴν νηστεῖαν μου, «ἐξουστῶσι», Ἰουστίν. Μ. Ἀπολογ. 2. σ. 93. — ἀπονηρῶσις, Συλλογ. Ἐπιγρ. 8613B, 6.

ἀπονηρῶ, ἐπίρρ. τοῦ ἀπονηρῶς. ἄνευ πόνου, ἀπόνως, Ἀλκμ. 1, Ἰβρ. 3. 146, Λουκ. Ρῆτ. 1. 11, 4, 8, κ. ἄλλ.

ἀπνηρῶ, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀπονηρῶμαι.

ἀ-πὸνηρῶς, ον, ὁ ἄνευ κόπου καὶ μόχθου — Ἐπίρρ. ὑπερθ., ἀπονηρῶτατα, μετ' ἐλαχίστου κόπου, Ἰβρ. 2. 14, 7. 234· πρὸλ. ἀπονηρῶ, 2) ὁ μὴ ὑποφέρειν οὐκ ἔχει, ἀλλ' οὐ τὰν Διὸς ἀστρο- πᾶν καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν, θάρσιν οὐκ ἀπὸνηρῶι Σοφ. Ἰδι. 1065.

ἀπονηρῶμαι, μέλλ. ἀπονηρῶμαι, ἀποθ., ἐκφύγειν κολυμβῶν, σφῶσαι κολυμβῶν, ἀποκλυμῶν, ἀπενεῖχτο πρὸς τὴν ἱπιδεῖν, ὁμοῖαν οὐτῷ τριημιολίαν Πολύβ. 10. 3, 14, Λουκ. Ἀλ. 50· ἀπὸ τίνος, ἀπονηρῶσθαι καὶ φυγεῖν μὴ δυνάμενος Πλούτ. 831E.

ἀπονία, ἡ, (ἀπονος) ἡ ἀπορυγὴ πόνου, ῥῥημῆς, ὀνηρία, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 25, Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 4: — ὁ ἐλαφὺς βίος, δηλ. ἡ καθι- στική ζωὴ, ἐπὶ γυναικῶν, ὁ αὐτ. περὶ Ζ. 1. 4. 6, 15, πρὸλ. Πλούτ. Ρωμ. β.

II. ἀναλγῆρις, Χρύσιπ. παρὰ Πλούτ. 2. 1047B, Ἀρεατοπ. Αἰτ. Ὁδ. Παθ. 2. 1, κτλ.

ἀπονήτω, καὶ μεταγεν. ἀπονήτω, ὡς ἐν Διδό. 4. 39, Πλούτ. Φωκ. 18, καὶ ἀπὸ παρ' Ὁμ., ἴδε κατωτ. 1. μέλλ. — νῆσω. Ἀπονήτω, ἀποπλύνω, ἀποπλύνω, βρότον ἐξ ὕδατος Πλάτ. Πολ. 189, πρὸλ. Ἰλ. 11. 425: — Μίσ., ἀποπλύνω ἀπὸ τῶ σῶμα, ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίπτεον θαλάσσει Κ. 572.

II. ἀπνῆσις καὶ καθάρσις, κυ- ρίως ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, τὴν ἀποπλύνουσα φρασάμην, πα εἰρήσα αὐτὴν (ἐλ. τὴν οὐλὴν) ἐπὶ ἐνέπουν τοὺς πόδας αὐτοῦ, Ὁδ. 11. 75· πρὸλ. Ἰ. 117B· ὅταν .. ἀποπλύνῃ καὶ τὸ πόδ' ἀλγίστην Ἀριστοτ. Σρ. 608· ἀπ. τὸν παῖδα Πλάτ. Συμπ. 173A: — Μίσ., χρωτ' ἀποπνίπτεσθαι, ἀποπλύνειν τὸ σῶμα, Ὁδ. 2. 179, πρὸλ. 171· χεῖρας τε πόδας τε Χ. 478· ἀπυλ., νῆσι τὰς χεῖρας μου, ἐγὼ μὲν ἀποτρέχων ἀποπνίσομαι Ἀριστοτ. Ὀρν. 1163· ἀποπνί- σθαι δοτέον, νὰ κομισθῇ ὕδωρ διὰ νίψιν, ἀνὰ πῆμον νίψιν, ὡς λέγουσιν ἐν Ὀρχῇ, Ἀλέξ. ἐν Φιλιόκω 1, πρὸλ. Ἀντιφάν. ἐν «Κωρύκω» 1· οὕτως ἐν τῇ παλ. πρkm., ἀποπνίψις Ἀριστοτ. Σρ. 1217· ἀποπνιμένους αὐτ. Ἐκκλ. 419: — ἴδε ἀποπνίπτω.

2) σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, «ἐπλύνω» νυνὶ δ' ἀποπνίζων τὴν κύλικα ὅδε ἐμπιεῖν Φερικρ. ἐν «Δουλοδουκῶν» 4.

ἀπονήτω, νικῶ, καταβάλλω, Ἰωσήφ. Ἀρχ. 1. 15. 3, 4: — Παθ., Ἀριστ. περὶ Ζ. Κιν. 10, 5.

ἀπονήτεις, εὖως, ἡ, πλήρης νίκης, Κύριλλ.

ἀπονήτω, τὸ, (ἀπονήτω) = ἀπὸνηρῶ, Πλούτ. Σούλ. 36· ἴδωις ὕδωρ πρὸς καθάρσιν τῶν νεκρῶν καὶ τῶν ἀκαθάρτων, Κλείδημος παρ' Ἀθην. 409F, πρὸλ. 410A.

ἀπ-ονέμαι, μέσ. (ὁ ἐνεστώδης σχεδὸν οὐδαμῷ οὐρίσκειται ἐν χρήσει): μέλλ. ἀπονήσομαι Ὁμ.: Ἐπ. ὁρ. δ' ὄνου αὐτῆς. ἀπο- νῆμην. ἀπὸνητο Ὁμ.: δ' ἐν. εὐκα, ἀπὸνατο Ἰλ. 11. 556, γ'· πληθ. ἀποναίετο Ἰγν. Ὁμ. εἰς Δημ. 132, Σοφ., ἀπαρ. ἀπὸνα- ούαι Ἀπολλ. Ρόδ. Π. 196· μετοχ. ἀπονήμενος Ὁδ. 11. 30·

μεταγεν. ὁρ. α' ἀπὸναμην Λουκ. Ἐρωτ. 52. Ἐγὼ τὴν ἀπὸλαμ- σιν ἢ τὴν τέρψιν πράγματός τινος, ἀπολάμω αὐτοῦ, ἢς ἦθες ἀπὸνηθ', «τῆς ἰδίας ἀκμῆς, ὁ ἐστὶ νεότης, ἀπὸλαμν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ρ. 24· τῶν δ' ἀπὸνατο, «ἀπολαύσεις» (Σχόλ.) ἀνὰ τὰς χερσὶν, Ὁ. 516· τιμῆς ἀπονήμενος Ὁδ. 11· ἀπὸνατο μὴδὲ ποτ' ἀγλάϊας ἀπο- ναίετο Σοφ. Ἰδι. 211· ὅλλ' ἡ γενική συχναίως παραλείπεται, Ἀρι- ἄδων. ἡν ποτε Θεοφύλ. ἡγε μὲν, οὐδ' ἀπὸνατο, ὁμοῖα μὲν αὐτὴν ὡς γυναῖκα ζῆν τὴν ἐχάρη ἡμῶς, Ὁδ. Α. 324· θρέψε μὲν οὐδ' ἀπὸνητο Ρ. 293, πρὸλ. Π. 120· οὐκ ἀπὸνητο (ἐνν. τῆς πόλεως) Ἰβρ. 1. 168.

ἀπὸνηπτω, τὸ, τὸ ἐκ τῆς ἀπὸνήσεως βυκαρὸν ὕδωρ, «τὸ δὲ μετὰ τὴν καθάρσιν καταπαθὼν ὕδωρ ἀπὸνηπτον ἐκαλεῖτο, ὅταν χειρῶν καὶ ποδῶν ἀπὸνημα» Εὐστ. 1401, 7., 1867, 25· ὥσπερ ἀπό- νηπτον ἐκχέοντες ἐσπέρας Ἀριστοτ. Ἀχ. 616, ἴδε Πολύβ. 2, 40, Πλούτ. κλ.

ἀπονήπτω, ἴδε ἀπονήτω.

ἀπονήσομαι, ἀποθ., ἀπέρχομαι, ὡ μοι ἐγὼν ἦρξας καὶ γήρσας οὐλομένοιο, τοῦ μὲν ἐπερχομένου, τῆς δ' ἀπονοσομένης

—Παθ. τὰ κρέαδι' ἔσται τ' οὐκ ἀπεξηραμμένα ἄλειψις ἐν Ἀέθρι· 5. 11· κριθαί ἀπέξ. Θεοφρ. Ἰστ. φ. 8. 11, 3.

ἀποξίφιζομαι: ἀποθ. = ἀπορρηγνύομαι. Α. Β. 423, 23, ἀποξίφειν ὄρεσθαι ποὺν ὄρησιν· ὁ γὰρ ἐπὶ τῷ σχήματι τῆς ἐμμελείας τραγικῆς ὄρησιν· Ἰσοχ., —κατ' Ἰούστ. (1167, 24) τὸ ἀποξίφισαι σημαίνει ἀπορρηγνύσθαι. Πρβλ. τὴν λέξ. Ἐπεὶ μὲν ἀποξίφισαι, ἀφαιρῶ τὰς ἐνδομῆνας ἵνας, ἀπεξίφισοντες κρέαδι· Ἰσοχ. Πρβλ. 3. 17· διὰ τὸν γὰρ ἀποξίφισον.

ἀποξυλοῦμαι, παθ., γίνομαι σκληρὸς ὡς ξύλον, Γεωπ. 17. 2, 1, 19, 2, 5.

ἀπο-ξύνω: μέλλ. -υνῶ, κάμνω τι νὰ ἀπολήγῃ ἡμέρα εἰς δέξ, τὸ κάμνω ἡμετέρον, ἀποξύνουσι ἐρετρία Ὁδ. Ζ. 269· ἀλλ' ἐν 1. 326, ὁ Νίτσεχ ἀκολουθῶν τῷ Βουττι. (Λεξίλ. ἐν λ., ἔξ ἐν τούτοις Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 2. 2) ἀναγινώσκει ἀποξύνει (ἀντὶ ἀποξύνει) ἀπολεῖν, ἀπολεῖται· Σχόλ., ὡς φαίνεται ἀναγκαῖον ἐκ τοῦ ἐπομένου στίχου, οἱ δ' ὁμιλῶντες πολήσαν, ἐγὼ δ' ἐθώσα παροστὰς ἄκρον, οὕτως αὐτοὶ τὸ κατέστησαν λέων, ἐγὼ δὲ κατέστησα αἰχμηρὸν τὸ ἄκρον· ὁ Βουττι. μάλιστα καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν μνημονευμένων χωρίων προτιμᾷ τὸ ἀποξύνουσι πρὸς. Ἐξαποξύνω: —παρὰ Πολυδ. ἔχομεν μετοχ. παύει. πρμ. ἀπωξυμμένος ἡ-υσιμμένος 18. 1, 13, 1. 22, 7. II. καθιστῶ τι δέξ καὶ διαπεραστικόν, τὴν φωνήν, Πλουτ. Τιβ. Γράμ. 2. III. καθιστῶ τι ἔινον, Ἰππ. 371. 51.

ἀποξυρῶ, ἡ -έω, ὡς τὸ ἀποξυρῶ, ευρίσκω ἐντελῶς, μετὰ διπλῆς αἰτ., τὸν δοῦλον ἀποξυρῶσας τὴν κεφαλὴν Ἰερὸδ. 5. 35· ἀποξυρεῖν ταδί Ἀριστοφ. Θεσμ. 215· ἀπεξυρῶσας αὐτὸν 1043· τὴν κόμην ἀπεξυρῶσας Λουκ. περὶ Θουσιῶν 15, ἀποξυρῶσις, εἰς, ἡ, ξυρῶσις, τριχῶν Ὀρειβάς. παρὰ (Jocch. 89.

ἀποξυρῶ, ον. (ξυρῶν) ἀπότομος, τραχύς, πέτραι Λουκ. Ρηγ. Διδάσκ. 7, Προμηθ. 1· ἴδε ἐν λ. ἀποξυρῶ.

ἀποξυρῶ [ῶ] = ἀποξυρῶ, Πολύμν. 1. 24. — Παθ. ἀντὶ τῷ κείρεσθαι, Δίων Κ. 57, 10: —Μέσ., ξυρῶν ἐμαυτὸν ἐντελῶς, Πλουτ. Ὁδ. 2.

ἀπο-ξυρῶ, υ, ὁ εἰς δέξ κατὰ μικρὸν ἀπολήγων, Ἰππ. περὶ Ἄρρ. 799F, πρὸς 743C (μετὰ διαφ. γραφ. ἀπόξυρα, ἀπόξυρα), 1165A. ἴδε Λοβ. Φρόν. 539.

ἀποξυρῶσις, εἰς, ἡ, ξυρῶσις, ἡ διὰ ξυρῶσις ἀφαιρέσις μορίων, Γεωπ. 10. 75, 11.

ἀποξυρῶσις, ατος, τό, (ἀποξυρῶ) τὸ ἀποξυρῶν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 48.

ἀπο-ξυσμός, οὔ, ὁ, ἡ ἐξίμια, Ἀέτ. 9, 10.

ἀποξυστέλλομαι, παθ., ἀμβλύνωμαι, Πολύμν. 2. 33, 3.

ἀποξύνω [ῶ] μέλλ. -ξύνω = ἀποξύνω, ἀφαιρῶ τι δι' ἀποξύνωσις, τὸν δ' ἐπὶ τοῖς δένδροις προσεχόμενον [λίθανον] ἀποξύνειν σιδήροις Θεοφρ. Ἰστ. φ. 9. 4, 4· τὸν κατὰ τερὸν Σουλ. Ἰππ. 1570. 15, πρὸς ἀποξύνω. 2) μεταφ., ἀφαιρῶ τι ὡς ἐάν τις δέμα, γῆρας ἀποξύνωσις θῆσειν νέον Ἰλ. 1. 446· κόρυζαν ἀποξύνωσις (πιδαν. γραφ. ἀντὶ ἀπομύεας) Λουκ. Πλούτ. 45· τὸ ξυρῶν ἀπ. τοῦ προσώπου ὁ αὐτ. Βίων Πρῶτ. 10· οὕτως ἐν τῷ παθ. ἀπέξυνται τὴν αἰδῶ τὸ προσώπου Ἀλκίρ. 3. 40. —Μέσ., Δίων Χρυσ. 1. 375· πρὸς ἀποξύνω.

ἀποκατεδάγγωμαι, παιδαγωγῶ κακῶς, ἀποπλανῶ, ἀπό τινος Ἰαμβλ. Πρωτ. 308.

ἀποκαίω: μέλλ. -ξοίμαι, παίζω μετὰ τινος, ἀποπαίλει τῶν παρδάλων Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 1451).

ἀποπαλαί, ἐπὶ, ἀπὸ παλαιῶ, ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Φρυγίου, ἀποπαλαί καὶ ἐκπαλαί ἀμφοτέρωθεν συσχεραίνω, ἐκ παλαιῶ γὰρ ἡ λέγειν Φρόν. 32, Ἐκδ. Rutherford.

ἀποπαλαιῶ, ἀποκρούω, καταργῶ, Λατ. antiquare, Ἰσοχ. ἐν λ. ἀποπαλαιῶσι.

ἀποπαλῶσις, εἰς, ἡ, ἀποδῶσις, ὅπως, Γαλην. Γλωσσ. σ. 440.

ἀποπαλῶ, πάλω τι καὶ ἐκκοντίζω αὐτό, ῥίπτω, βέλη Λουκ. Ἐρωτ. 45: —Παθ., πηδῶ ὀπίσω, ἀνακρίνομαι, τινάσσομαι ὀπίσω, ἀπ. πάλιν Ἀριστ. Πρωτ. 9. 14. 1, πρὸς Πλουτ. Ἀλέξ. 35.

ἀποπαλῶσις, ὁ, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ἐκπύδωσις, Ἰππικου. περὶ Διογ. Α. 10. 44.

ἀποπαλῶσις, εἰς, ἡ, ἀποπαλῶσις Γαλην. Γλωσσ. σ. 440.

ἀποπαλῶσις, ὁ, ὁ ἀποπαλῶσις. — Ἐπὶ, -κῶσι, εἰς τὴν ἀντίτυπιν ἀποπαλῶσις ποιεῖται τὴν ἀπ' αὐτοῦ κίνησιν Σέξτ. Εἰρ. πρὸς Μ. 10. 223.

ἀποπαλῶ, ἐν συνόλῳ, [καθ' ἡμέλ]ραν μισθοὶ κατὰ [τὰ εἰρημνία] ἀπόπαλῶ Σουλ. Ἀέτ. Ἐπὶ, 1, 288, 288. Καθ' ἡμέλ· Ἰσοχ. ἀποπαλῶ· ἔμψαν, ἡ ἀμψαν.

ἀποπαπῶμαι, παθεῖ, μεταβάλλομαι εἰς ἀπῆπον, γυνῶν, γυνῶν, ἐπὶ ἀνδρῶν, Θεοφρ. Ἰστ. φ. 7. 11, 4.

ἀποπαπῶν, περιδῶν, κυτῶν πῶ νὰ φύγω· Ἰων. μέλλ. ἀποπαπῶν· οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ στήσουσιν πόλεμον· ἀλλ' ἀποπαπῶν· οὐχ ὑπομένουσιν πόλεμον· ἀλλ' εἰς τὰς ναῦς ἀποδύουσιν ἢ ἀλλὰχόσας, ὅ ἐστι φεύγοντας (Σχόλ.) Γλ. 2, 101.

ἀποπαρῶ, ατος, ὁ, ὁ ἀποπαρῶς, «κλινῶς», «παρῶς»,

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΙΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

quī crepitum ventris amittit, -ἀποπαρῶ· τοῦτο ἵσθαι παρὰ τὸ ἀποπαρῶ· Ἰσοχ. (ἀποπαρῶ· ἐν τῷ Κώδ.)

ἀποπαρῶ, τὸ, (ἀποπαρῶ) πορῶ, crepitum ventris, Μανασσ. ἀποπαρῶν· ἀποπαρῶ τῆς παρῶν, διακορῶ, Ἰππ. π. Ἀρ. 291. 10· καὶ ἀποπαρῶν· 1552. (Συρῶν· 3).

ἀποπαρῶ, ἀπαρῶ, νῆσις, νησιῶς, βορῆς ἀπόπαρτον Ὀπ. Ἀλ. 1. 299.

ἀποπαρῶ, ἀντὶ, τῷ πάγῳ, Στωϊκὸς ἄνθρωπος, φαίνεται εἶναι δὲν ὑπάρχει τι, ἐνὶ πράγματι ὑπάρχει, ἀπόπαρθαι ὅτι ἡμέρα ἐστὶ, φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι ἡμέρα, Ἀρρ. Ἰππ. 1. 28, 3.

ἀποπαρῶ, μέλλ. -ξοίμαι, Ἀριστοφ. Πλ. 1184, ἀλλ' -ξοίμαι Ἰππ. 484, 29 (πρὸς, ἀποπαρῶ, παρῶν) ἀρ. ὑποπαρῶ, -παρῶν Ἀριστοφ. Ἰππ. 354: — ἀποπαρῶ ἐπὶ τῆς οὐδὲ, παραμεινῶ γὰρ φυσικῆς ἀνάγκης, Κρατῶν. ἐν ὁρακρίτειν· 8, Ἀριστοφ. ἐνθ' οὐσι· πρὸς, ἀρῶν· II. ἀποπαρῶ ἀντὶ κόπου ἄλλο τι, ἀλλὰ σὺ μὲν ἱονίαν τιν' ἀποπαρῶν Ἀριστοφ. Ἰππ. 351, Μ. Ἀντων. 10. 19.

ἀποπαρῶ, τὸ, κόπος, ἀποπαρῶν· ἀλλώπεκος Εὐκλ. ἐν Χρυσῷ γένει 15· πρὸς, ἀποπαρῶν.

ἀποπαρῶ, εἰς, τὸ ἀποπαρῶν, ἡ κίνησις τῆς κοιλίας, Ἰππ. τ. 11, σ. 70.

ἀποπαρῶ, ῥηματ. ἐπὶ, πρίπει τις νὰ ἀποπαρῶ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 326.

ἀποπαρῶ, ὁ, (καὶ ἡ) κόπος, Ἰππ. Πρωτ. 86, Πλουτ. 2. 727D, Λουκ. Τραγ. 168. 2) ἀποπαρῶ, ἀποπαρῶν, ἀποπαρῶ, ἀναγκαῖον, Ἀριστοφ. Ἀλ. 81, Πολύμν. 1. 44.

ἀποπαρῶ, εἰς, ἡ, (ἐκ τοῦ ἀποπαρῶν), παῦσις, καταπάτωσις προσβολῆς νόσου, Ἀρρ. π. Δίτ. Ὁδ. Παθ. 1. 5.

ἀποπαρῶ, ῥηματ. ἐπὶ, πρίπει τις νὰ ἀποπαρῶ, νὰ θίσῃ τὴν αἰτ. τι, τὴν Κλῆμ. Ἀλ. 894.

ἀποπαρῶ, ὁρος, ὁ, ἀποπαρῶν, Ὀρρ. Ἰππ. 39, 3.

ἀποπαρῶ, παῦσις, ἡ ἐμπόδις ἀπὸ, κάμνω τι νὰ παῦσθαι ἀπὸ, τοῦ μὲν, ἐλπίσας, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν Ἰλ. Α. 323. πένθος ἀπ. τινὰ Ἰερὸδ. 1. 46· ἐρώτων Σαρ. Αἴ. 1205· λόγου δὲ ος μακροῦ ποταμοῦ Εὐρ. Ἰκ. 639· μετ' ἀπαρ. ἐμπόδις ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τις τι, ἀπ. τινὰ ἀλητεῖν, ὁρμηθῆναι Ὁδ. Σ. 114, Μ. 126: —Μέσ., καὶ Παθ., ἀπῶν τι, παῦσις ποῦν τι· μετὰ γεν., πολέμου δ' ἀποπαρῶ πάμπαν Ἰλ. Α. 422, πρὸς Θ. 871, Ὁδ. Α. 340, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 62· ἐκ καμνῶν Σαρ. Ἰππ. 231· ἀπῶν ἐντελῶς, ἐγκαταλείπει, ὅσον· 2· γέρω εἰς πέρα, Ἀρρ. 51.

2) μετὰ μόνης αἰτ., παῦσις τι, ἀναγκαῖον, νῦν ἀπέπαυσαν ἡ Πηλεΐωνα Ἰλ. Σ. 267· Ἀλκίρῳ δ' ἀπ. τῶν Τ. 110, κτλ· οὕτως, ἀπ. κῶμον ὅσον 820· μερῶν Εὐρ. Πάχ. 380· ὡδῖνα Πλάτ. Θεαίτ. 151A, κτλ. II. ἀπαρ. ἐν τῷ ἐνεργ. ὡς ἐν τῇ σημεινῇ, ἀποπαρῶν, σέβας, παῦσις, Εὐρ. Ἀποσπ. 118· οὐκ ἀπὸ πυγμῆς ἀποπαρῶν· Ἀνθ. Π. 9. 217.

ἀποπαρῶ, ἀπαρῶ, παρῶν, τινὰ μὴ ποιεῖν τι, Ἰππικου.

ἀποπαρῶ, δοκιμῇ, τὸ μῆμα, ἀπ. ποιεῖσθαι τῆς μάχης, δοκιμῇ τινι τῷ μῆματι, Ἰερὸδ. 8. 9· ἀπ. ναυμαχίας λαμβάνειν, δοκιμῇ ναυμαχίας ποιεῖν, Θουκ. 7. 21· δοῦναι ἀπ. εὐσεβείας, ἀποδοῖν εὐσεβείας, Πλούτ. 1. 650.

ἀποπαρῶ, μέλλ. -άσω, [ᾶ] κάμνω ἀποπαρῶν, δοκιμῇ ἀπ. εἰ, Ἀρρ. περὶ Θουκ. 11. 2· κάμνω ἀποπαρῶν κατὰ τινος, Μεγάρων Ἀπ. Καρ. 117.

ἀποπαρῶμαι: μέλλ. -άσομαι [ᾶ]: ἀρ. παθ. ἀποπαρῶν, Ἰων. -ξοίμαι, ἴδε κατωτ.: ἀπῶ. Κάμνω δοκιμῇ, δοκιμῇ, πρὸς παθὸν νὰ ἀνέσω ἡ γωρίσω τ., λατ. cruciemur enim alienis, τῶν μανθῶν, τῶν δορυφόρων Ἰερὸδ. 1. 46, 3, 128· ἀπ. ἐκάστου, εἰ ναυμαχίαν ποιεῖτο δ' αὐτ. 8, 87, πρὸς 9. 21· ἀπ. γνώμης [ἐκάστου] δ' αὐτ. 3. 119· τῆς γνώμης ἀποπαρῶ Ἀριστοφ. Νερ. 477, Ἀνθ. 14. 13· ἀπ. τινὸς εἰ δύναιτο εἶναι. Κύρ. 7. 2, 17, πρὸς 2. 3, 5· ναυμαχίας ἀποπαρῶν, ἀποπαρῶν, Θουκ. 4. 24· ἀπῶν, ἐπεὶ δὲ ἀποπαρῶν Ἰερὸδ. 2. 73. — λέγει προσφιλῶς τῷ Πλάτῳ, Πρωτ. 311B, 319C, κτλ. II. ἐν τῷ ἐνεργ. ἰδίως παρὰ Θουκ. π. γ. σὺ τῶν ἀποπαρῶν 6. 90· ὅπως ναυμαχίας ἀποπαρῶν 7. 17· ἀποπαρῶν τοῦ Πειραιῶς, ἀποπαρῶν ποιεῖσθαι καταλαβεῖν τὸν Πειραιῶν, 2. 93, πρὸς 4. 121: — ἀπῶν, 4. 107· οὕτως Ἀπ. Ἐπ. 5. 36, κτλ.

ἀποπαρῶν, ῥηματ. ἐπὶ, πρίπει τις νὰ κάμῃ δοκιμῇ, νὰ λάβῃ πῆραν, τῶν λόγων Ἰσοχ. 191B.

ἀποπαρῶ, μέλλ. -ξω, ἀπαρῶ, κορῶν· Παθ., ἀποπαρῶν, ἀποπαρῶν, ἀποπαρῶν Ἰσοχ.: —Μέσ., ὡς ἀπὸ γάτων πείρηται, Καλλ. Αὐτορ. Παλλ. 32, πρὸς, Ἀνθ. Π. 6. 153.

ἀποπαρῶ, πελεῶ, οἱ τοῖς ῥύγγεσιν ἀπελεῖκον τὰς πύλας Ἀριστοφ. Ὀρν. 1158, Ἐρωτ. Ἰστ. φ. 5. 5. 6: — ἀπαρῶν, -πελεῖν, Α. Β. 438, 17: — ἀποπαρῶν, τὸ, τελεῖν ἐκ τοῦ πελεῖν, Ἰσοχ. ἐν λ. λατῶν.

ἀποπαρῶ, παθ., (πελεῖν) γίνωμαι πελῶν, ὡχρὸς, Ἰππ. 897. 34.

ἀποπαρῶ, α, ον, ἐν πρίπει τις νὰ ἀποπαρῶ, νὰ ἀποπαρῶ ἡ ἀποπαρῶ, Κλῆμ. Ἀλ. 102.

ΤΟΜ. Α'. — 43

πλανηθῶ Ἰσοκρ. 155D· ἀπολ., πλανῆμαι μακρὰν τῆς πατρίδος, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 23, 1, Χρύσιππ. παρὰ Πλούτ. 2. 1048A.

II, μεταφ., ἐξαπατῶ, «καὶ δώσουσι σημεῖα καὶ τέρατα πρὸς τὸ ἀποπλάνην, εἰ δυνατόν, καὶ τοὺς ἐλπίστους» Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιγ', 22.

ἀποπλάνημα, τό, ἐξαπάτησις, Ἰσὺχ. ἐν λῆξ. ἀπαιδολήμα. Σουῖδ. ἐν λῆξ. παιδολήμα. ἢν γραπτὸν αἰδολήμα.

ἀποπλάνησις, εὖς, ἡ, τὸ ἀποπλανάσθαι, παρέκδοσις, Πλάτ. Πολιτ. 269C, Λικύμνιος ἐν Ἀριστ. Ρητ. 3. 13, 5.

ἀποπλάνης, οὐ, δὲ, πλάνης, φυγᾶς, Βιάνωρ ἐν Ἀνθ. Π. 9. 240, 548.

ἀποπλάνος, ον, ὁ μακρὰν πλανώμενος, Παῦλ. Σιλεντ. Ἀμβων. 197.

II, ὡς οὐσιαστί, σῆρισμα, τὸράττειν . . τοῖς ἀντιθέτοις, τοῖς πέρασι, τοῖς παρῳήμασιν, τοῖς ἀποπλάνοις Κρατῖν, Νεφτ. ἐν Ἐταρνεύοντι 1.

ἀποπλάνης, εὖς, ἡ, τὸ ἀποπλάνειν, ἀπομιμῆσθαι, ἀπεικονίζειν, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 108 (1).

ἀποπλάνισμα, μέσ. πλάσσει τι καθ' ὁμοίωσιν ἑλλου, ἀπομιμῆσθαι, ἐν δ' Ὀλυμπία τοῦτο δὴ τὸ πολυθρόνητον ἀναφθῆναι φασὶν ὡς τὸν Ὀμήρου Δία φειδέας ἀποπλάσαιτο Πλούτ. Παῦλ. Διμῆλ. 38, Ἀνθ. Π. 5. 15., 7. 34, κτλ. ἀπ. πρᾶξιν Καλλ. Ἀποσπ. 104.

ἀποπλάνισμα, ορος, ὁ, ἀποπλάνων, ὁ πλάσσειν τι κατ' ἀπομίμησιν, Μανέτιον 4. 343.

ἀποπλάνω, = ἀποπλάνω, Ἰλ. 1. 418.

ἀποπλάνω, παθ. ἀποπλάνομαι, ἀρίτω τοὺς ἐναγκαλισμούς, ἀποχωρίζομαι, μόλις οὖν ἀλλήλων ἡμεῖς ἀπεπλάκημεν (ἀπηλάγημεν Hercher) Κόμμ. 345.

ἀποπλάνωσις, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις ν' ἀποπλάνω, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 192.

ἀποπλάνω, Ἰππ. -πλάνω, Ἰων. -πλάνω: μέλλ. -πλάνωμαι ἢ -πλάνωσθαι Πλάτ. Ἰππ. Ἐλ. 371B, κ. ἄλλ. Ἰων. -πλάνωμαι Ἰρῶδ. 4. 147, κ. ἄλλ.: — ἀποπλάνω ἐκ τόπου τινὸς ὅπως μεταβῶ εἰς ἕλλον, οἷκαδ' ἀποπλάνειν Ἰλ. 1. 418, κτλ., πρβλ. Ἰρῶδ. 4. 1· ὁπίσω ἀποπλάνειν ὁ αὐτ. 4. 156· ἀπέπλεον ἐκ τῆς Σικελίας ἐς τὰς Ἀθήνας Θουκ. 6. 61· ἐπ' οἴκου ὁ αὐτ. 1. 55.

2) ἀποπλάνω, ἀπέρχομαι, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1480.

ἀποπλάνω, ἡ, = ἀποπλάνω, Ἰαλν. 16. 672.

ἀποπλάνω, καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἀποπλάνης. Βυζ.

ἀποπλάνω, ἡ, ὁν. ἀποπλάνω, Ἀριστ. Ρητ. 3. 10, 7· τὰ ἀποπλάνω, σχεδὸν = ἀποπλάνω, Ἰππ. Κωμ. 193· τὰ ἀποπλάνω, τὰ ἀνέκοντα εἰς τὴν ἀποπλάνω, Ἀριστ. Προβλ. 30. 1, 25.

ἀποπλάνω, ον. (ἀποπλάνω) ὁ παθὼν ἀποπλάνω.

1) ἀποπλάνω, κατὰ τὸν νοῦν, ὡς τὸ Λατ. alienari, ἐμβρόντης, Ἰρῶδ. 2. 173, πρβλ. Σοφ. Φ. 731· οὐχ οὕτως ἄφρων οὐδ' ἀποπλάνωτος Δημ. 561. 10· ἀπ. καὶ πάντεσσι μαινόμενος ὁ αὐτ. 912. 10.

2) κατὰ τὸ σῶμα, ἀνάπνοος κατὰστάς, Λατ. sideratus, Ἰρῶδ. 1. 167, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ὀκρυάδῃ 1· ἀποπλάνωτος ἐξαίφνης ἐγένετο τὰς γνώσεις, πρᾶξιν καὶ τὰς γνώσεις, κατέστη ἀλάος, Ἀριστοφ. Σφ. 948.

3) παρ' ἱατρ. συγγραφεῶν, ὁ ὑπὸ ἀποπλάνης προσβλήσας, Ἰππ. Ἀρ. 1247· ἢν δὲ ἀποπλάνωτος ὁ ἱπποκράτης εἶπεν σκέλος τὸ κατ' ἢν. ὡς νεκρῶδες, τὸ ἀχρεῖον καὶ τὸ ἀναλθές θέλει φράσαι Ἀρετ. π. Διτ. Χρον. Παθ. 1. 7· — ἀποπλάνωτοι, ἀποπλάνωται νόσοι, ἀποπλάνωται, Ἰππ. Ἀρ. 1247.

ἀποπλάνω, εὖς, (εἶδος) = ἀποπλάνω, Γαλν. οὐτως, ἀποπλάνω, ἤγος, ὁ, Ἰω. Χρυσ.

ἀποπλάνω, ἡ, πῶδος τῆς ψυχῆς, «ὁλβίης, μενίας, ἄνοια» Σουῖδ. ἡ «ἄνοια» Ἰσὺχ. 2) πάθος τοῦ σώματος, ἀποπλάνω, μὲν ὅλου τοῦ σκήνεος, καὶ τῆς αἰσθήσεως . . καὶ κινήσεως ἐστὶ παράλυσις Ἀρετ. περὶ αἰτ. Χρ. Παθ. 1. 7. Λατ. sideratio, Ἰππ. Ἀρ. 1246, κτλ. ἢε Greenhill. Θεοφ. σ. 185· ἀπ. μέρους Ἀριστ. Προβλ. 11. 54· κατὰ πληθ., αὐτόθι 1. 9, 4, κ. ἄλλ.

ἀποπλάνω, εὖς, = τῇ προηγ., σώματος Ἰππ. Ἀρ. 1258.

ἀποπλάνω = ἀποπλάνω, γεμίζω, Ἰππ. περὶ Ἀρῶν. 810· γεμίζω ἐντελῶς, ἐκπλάνω, Λατ. explem, τὰς βουλήσεις τὰς ἐπιθυμίας Πλάτ. Πολ. 426C, Νόμ. 782E.

2) ἱκανοποιῶ τινα ἐρωτῶντα, κάμει τάχ' ἂν ἀποπλάνωσαι, ὡς . . ὁ αὐτ. Χαρμ. 169C, πρβλ. Πολιτ. 386A· ὡσαύτως, τοῦτό μοι ἀποπλάνωσον, κῆμε τοῦτο πλῆρες δὲ ἐμὲ, ἱκανοποίησόν με ἐν τούτῳ, δ αὐτ. Πρωτ. 329C: — Παθ., Ἀριστ. Ρητ. 1. 10, 17.

III, συμπληρῶ, ἐκπληρῶ, Ἡρωδιαν. 2. 7, 2.

ἀποπλάνω, εὖς, ἡ, πλῆρωσις, ἱκανοποίησις, Πλούτ. 2. 48C, Θεμ. 28: — ἐκπλάνωσις, Ἐκκλ.

ἀποπλάνω, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ πληρώσῃ, γεμίσῃ, ἱκανοποιήσῃ, Κλήμ. Ἀλ. 584.

ἀποπλάνω, οὐ, ὁ, δὲ συμπληρῶν ἢ ἐκπληρῶν, τῶν αἰρεθέντων Πλάτ. Πολ. 620E. — Ἐπιθ. -ωεικός, ἡ, ὁν. ὁ συμπληρῶν, δὲ ἐκπληρῶν, Γενωρ. Ἀκροπ. Χρον. σ. 26B. — Ἐπίρρ. -ωεικός Θεόδ. Στουρ. σ. 139D.

ἀποπλάνω, Ἀρετ. -πτω, πλήττων καθίστη τινα ἀνάπνοον κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν: — Παθ., χάνω τὰς αἰσθήσεις μου, χαλῶ

τοίμαι ἢ μὲν ἐκχωρῶ, ἐκπλάνωμαι, ὅπτις δὲ κλίνωμαι δείσασα πρὸς θῆματα καὶ ἀποπλάνωμαι Σοφ. Ἀντ. 1189· οἱ ἀποπλάνωτες, οἱ ἀποπλάνω παθόντες, Ἰππ. περὶ Ἀρχ. Ἰγτρ. 18.

2) Νίος, ἀπὸ τῆς ἀπ' ἑαυτοῦ, ἀθρόος γὰρ ἰὼν μάλλον ἀποπλάνωται τὸν προσπίπτοντα Ἀριστ. Προβλ. 11. 7.

ἀποπλάνω, ἀπέρχομαι μὲ ἀνοικτὰ θήματα, φέροντα πηδῶν, οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἀπεπλάνωτο, ἀπεπλάνωτο, ἀπέρχεται: πλὴ γὰρ τὸ βῆμα, καὶ πλῆματα τὰ πηδῆματα (Σχολ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 216.

ἀποπλάνω, ἡ, ἀπόπλους, Νικ. Χωνιάτ. Χρ. σ. 233.

ἀποπλάνω, ἡ, τὸ ἀποπλέεσθαι, ἀντίθετον τῷ συμπλάνω, Βυζ.

ἀπόπλους, συγγρ. -πλους, τὸ ἀποπλάνω, περὶ ἀπόπλους τῶν ἐνθεσίων Ἰρῶδ. 8. 79.

2) ἐπὶ τῇ ἀπόπλῳ ἔχειν τάπιτῃδεῖα Σεν. Ἀν. 5. 11, 20· περὶ τῶν Ἑλλήνων ἐν Τροίᾳ, Ἰλίου πέρις καὶ ἀπόπλους Ἀριστ. Πρωτ. 15, 10., 23, 7.

ἀπόπλους, ον, συγγρ. -πλους, οὖν, ὁ ἀποπλάνω, ὁ μέλλων ν' ἀποπλάνω, εἰ τις ἀπόπλους ἔμπορος ὦναιτο ποιεῖται, προσίτω Ἀνθ. Π. 5. 178, 7.

II, καθ' Ἰσὺχ. «τὸ μὲν πρὸς: πλὴν ἐπιτήδειον ὃν πλῆτον».

ἀποπλάνω, ἀποπλάνω τὸν πλῆτον, Ἰργ. Ναξ. εἰς ἀδελ. π. 179.

ἀπόπλους, τό, ὅσῳ ἐν τῇ ἐπὶ τῇ ἡ διελύθη, ἀπόπλους κηρίων, ὁρόμελι, ἀπόπλους τιτάνου, ἀποπλάνω, Διόδ. 5. 26, 28.

ἀποπλάνω: μέλλ. -πλάνω, ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ ἦτις κυμαίνονται πλῆναι καὶ καθάραι ποιεῖ τὰ λιβάτια τῆς παραλίας, ἡ κατ' ἄλλους ἢ ῥίπτονται καὶ ἐκβάλλονται αὐτὰ εἰς τὴν ἑρῶν, ἤτοι μάλιστα λαίγυρας ποτὶ χέρσον ἀποπλάνωσκε θαλάσσοι Ὀδ. Ζ. 93· τὸ δὲ τούτων τε ῥυπτικά καὶ πᾶν τὸ περὶ τὴν γλῶτταν ἀποπλάνωτο κτλ. Πλάτ. Ἰππ. 64D· τὰς χεῖρας Ἀδῶν. 409C.

2) πλῆτον, καθάρω, Ἀριστ. π. Διόδ. 5. 9, ἐν τῇ παλ.

ἀπόπλους, εὖς, ἡ, πλῆσις, καθαρῶδες, Ἀχμ. Ὀνερ. 231: — πλῆσις, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις ν' ἀποπλάνω, νὰ καθάρω, Γεωπ. 16. 18, 2.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰππ. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἀποπλάνω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλάνω.

ἐπὶ ἀκανθῶν, αἵτινες περιβάλλουσι καὶ ἀποπνίγουσιν ἄλλα φυτά, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 7, Λουκ. η', 7.—Παθ., μέλλ.-πνίγνυσθαι. 'Αριστοφ. Νεφ. 1504: ἀρ. ἀπεπνίγην [ἴ], μετοχ. πρkm. -πεπνιγμένος.—πνίγμαι, τρώγων ἀπεπνίγη 'Φερικρ. ἐν 'Αδῆλ. 2, πρβλ. 'Αλεξ. ἐν 'Αδῆλ. 9. ἡσυχ. πνίγμαι ἐν τῷ ὕδατι, Δημ. 883 ἐν τέλ.: πρβλ. ἐπαποπνίγω.

2) μεταφ. στενωπῶν, ἐνοχλῶ, πνίγω, ἀποπνίξεις δὲ με καινὴν πρὸς με λαλήων, ὅς με πνίξεις μὲ αὐτὴν τὴν νέαν γλῶσσαν ἣν λαλεῖς, 'Αντιστ. 'Οδρ. 2:—Παθ., πνίγμαι ἐξ ὀργῆς, ἐπὶ τινι, διὰ πρᾶγμα τι, Δημ. 403 17: ἐπ' αὐτὸν ἰδὼν, τοὺς ἰχθυοπώλας, τὰς ὀφρὺς ἔχοντας ἐπ' αὐτῶν τῆς κορυφῆς, ἀποπνίγμαι, «μὲ παρῶν οἱ διάβολοι», «οὐκ ἔστιν», 'Αλεξ. ἐν «'Απεγλυκισμένῳ» 2.7.

ἀποπνίξις, εὐς, ἡ, ἀποπνιγμός, πνίξιμον, Θεόδ. Στουδ. σ. 327, ἀποπνιγμή, ἡ, ἐκπνοή, ἀναθυμίασις, ἐξάτμισις, 'Αριστ. Προβλ. 1, 30, Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 9.7, 2, κ. ἄλλ.· οὕτως, ἀπύπνοια 'Ιππ. 7.54.

II. αἶψα πνέουσα ἐκ τινος τόπου, 'Αριστ. Προβλ. 20, 30, 2.

III. θάνατος, Διογ. Λ. 4, 21 (κατὰ Μαδδ. ἀντὶ ἀναπνοῆς). ἀπύπνοια, οὐ, = ἀπνοῖα, τελευτή, Σουλγ. 'Επιγρ. 6317, πρβλ. Θεοφρ. περὶ 'Ανέμ. 30.

ἀποπροέομαι, ἀποθ., ἀπομακρύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποπρίπτω, 'Εβδ. (ἴδ. ἰδ'), 15), Πλούτ. 2.152Α. ἀποπύμα, δὲν ἀναγνώριζω, ἐν ὁμολογῇ, εἰδέναι τι Μάξ. Τύρ. 24. 4:—Οὐσιαστ., ἀποπύτης, ἡ, ἀπέρριψις, ἡ μὴ ἀναγνώρισις, Ρήτορες (Walz) 8. 511.

ἀποπρολεμέω, πολέμῳ ἀπὸ τινος μέρους, π. χ. ἀπὸ ὄνου, ὡς ἀποπολεμεῖν τὴν χρήσιμον (τὸν ὄνον) καὶ προσενεγκεῖν δύνατον σκευὴ Πλάτ. Φαῖδρ. 260B.

ἀπόπολις, ποιητ. ἀπόπολις, ε, γεν. -τεως καὶ εὐς:—μικρὸν τῆς πόλεως, ἐξόριστος, ἀπ. ἔσει Δισχὺλ 'Αγ. 1410, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1000, Ο. Κ. 208: ἀπέπολιν ἔχειν τινά, ἡ αὐτ. Τρ. 674, πρβλ. ἀγγελοποις.

ἀποπολιτεύω, διαλύω πολιτικὰς σχέσεις, 'Επιγρ. Θεσσ. ἐν Usinger. 2, 16: γίνωμαι πολίτης ἄλλης πόλεως, μὴ ἐξέστω δὲ ἀποπολιτεύσασθαι τοῦ [ε] Μεδεωνίους ἀπὸ τῶν Σιτιρίων], 'Επιγρ. Φωκίδος 1539 σ. 55.

ἀποπομπάω, α, οὐ, ὁ ἀποπέμπων, ἀπομακρύνων τὸ κακόν, ὡς τὸ ἀλεξικάκος, ἀποτροπῆς, ἐπὶ τοῦ ἀποπομπαίου τράγου τοῦ μὴ θυομένου, ἀλλ' ἀποπεμπομένου εἰς τὴν ἔρημον, 'Εβδ. (Λευτ. ις', 8 κέξ.).

II. ἀπορριπτέος, βδελυρός, Φίλων 1. 238.

ἀποπομπή, = ἀποπέμπω, Θεοφύλ. Σιμοκ., Πισύχ. ἀποπομπή, ἡ, (ἀποπέμπω) ἀπορριπτέος, καὶ τὸ ἀποπέμψασθαι γυναῖκα.. ἀποπομπή, .. καὶ ἀποπομπῆς εἰκησ. Πολυδ. Ι', 46, γ', 153, Η', 31. 2) ἡ ἀποτροπὴ κακοῦ οἰωνοῦ, κελ., ἀπ. ποιεῖσθαι 'Ισοκρ. 106B: ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ ἀσθενείας, Λουκ. Φιλοφειδ. 9. ἀποπομπικός, οὐ, = ἀποψράς, 'Ωριγ. κατὰ Κέλσ. σ. 311: ἀπ. πάθος Φίλων 1. 75.

ἀποπνέω, λήγω τῶν πόγων, τελευτῶν ἔργον τι, τὰ πλεῖστα γὰρ ἐκπεπόνηκος 'Αριστοφ. Θεσμ. 245.

ἀποπνύω, (πόντος) ῥίπτω εἰς τὴν θάλασσαν, καταποντίζω, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 1297.

ἀποπορεῖα, ἡ, ἐπιστροφή, ἐπ' ἀνόδου, πορεῖα καὶ ἀποπορεῖα, ἐπὶ μηχανῆς ἐν ἐνεργείᾳ 'Ηρων. Αὐτομ. 255B, «ἀποπορεῖα, ἡ ἀπ' ἀναχώρησις» 'Εκκελεύσασθαι δὲ τοῖς ἐπημένοις οἰκέταις ἐπιταχύναι τὴν ἀποπορεῖαν, τὴν ἀποστροφήν, τὴν ἐπ' ἀνόδον. Προκόπιος (Περσ. 212) κελ., Σουῖδ.

ἀποπορεύομαι, παθ. (πρηνῶ), ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, Ξεν. 'Αν. 7, 6, 33, κ. ἄλλ. II. ἀπέρχομαι ὅπως, ὑποστρέφω, Πολυδ. 25.8.6: ἐπὶ μηχανισμοῦ (πρβλ. ἀποπορεῖα) 'Ηρων. Αὐτομ. 249A.

ἀποπόρευσις, εὐς, ἡ, ἀναχώρησις, 'Εκκλ.

ἀποπορεύεσθαι, ἡ -εἶα, ῥηματ. ἐπὶ, ὑποστρεπτεῖον, 'Αγαθίας. ἀποπορπαῶ, ἀραιῶ τὴν πόρεσιν ἢ περὶ ἀπὸ τινος, ἐξεληλυκῶν, ἀποπορπάσσω 'Ιππιατρ. σ. 52. 31.

ἀποπραγματεύομαι, ἀποθ., παύομαι ἀπὸ τοῦ νὰ πραγματευώμαι, Κοσμῆς Τοπογρ. Χριστ. σ. 139E.

ἀποπράσσωμαι, μέλλ.-ἔσομαι, μέσ., εἰσπράττω μέχρις ὁδοῦ, τὸν μισθόν, ὡς τὸ ἀναπράσσω, Θεμιστ. 260B. 2) συμπληρῶ, ἀποτελειῶν, τι Βυζ., πράττω, ἐκτελῶ, πολλὰ θαύματα ἀποπραττόμενος Παλλᾶδ. 'Ιστ. Λαυσ. σ. 987E.

ἀποπρατίζομαι, ἀποθ. (πιπράσκω) πωλῶ, 'Εβδ. (Τιωδ. α', 7). ἀποπρατίζω, καταπρατίνω, μαλακῶν τὰ πράγματα, καθησυχάζω, αὐτά, Πλούτ. Σεργ. 25.

ἀδόπρεμνος, οὐ, ὁ ἀπὸ τοῦ πρέμνου, Θεοφρ. 'Ιστ. Φυτ. 2. 7, ὁ ἐκ τοῦ κατωτάτου μέρους, ὁ ἐκ θεμελίων, Μεθόδ. σ. 285.

ἀποπρεπεία, δὲν εἶμαι εὐπρεπής, 'Επιφάν. 1, σ. 959.

ἀποπρεσβεία, ἡ, ἐκθεσις πρεσβείας, οὐ πρὸς τοὺς τῶν πρεσβευτῶν λόγους, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἀποπρεσβείαν ὁρισσάμενη τοῦ Μάρκου Πολυδ. 24. 10, 5.

ἀποπρεσβεύω, ἀπαγγέλλω τὰ τῆς πρεσβείας, πλάγω ἐκθεσίων τῶν πρέσβεων τῆς πρεσβείας, τὰ παρ' ἐκείνων Πλάτ. Νόμ. 941A: ἀποπ., κάμνω τοιαύτην ἐκθεσιν, Πολυδ. 2. 5.

ἀποπρηνίζω, (πρηνῆς) ῥίπτω, κρημνίζω κατακέφαλα, Νόνν. Δ. 18, 271 (-εἶεν).

ἀποπρίσθαι, ἀπαρ. ἀρ. ἀνεῖν ἐνσπύσας ἐν χρήσει, ἀποπρίω τὴν λήκυθον, ἀγόρασεν αὐτήν, 'Αριστοφ. Βάτρ. 1227.

ἀποπρίζω, ἀρ. ἀπέρριψα, μεταγ. τύπος ἀντὶ -πρίω, 'Ανθ. Π. 11. 14.

ἀποπρίσμαι, τό, πρίονιζι, πθ. γραφή ἐν 'Αριστ. π. Θαυμ. 113. ἀποπρίστέον, ῥηματ. ἐπὶ, πρέπει τις νὰ ἀποχωρήσῃ διὰ τοῦ πρίονος, Παύλ. Αἰγίν.

ἀποπρίω, [ε], μέλλ.-ἔσω, ἀποκόπτω, ἀποχωρίζω διὰ τοῦ πρίονος, 'Ηρόδ. 4. 65: -στέον 'Ιππ. περὶ 'Αγμῶν 774: παθ., Πλούτ. 2. 9241.

ἀποπρό, (οὐχὶ ἀπόπρο, Spitzn. Exc. XVIII εἰς 'Ιλ. περὶ τὸ τέλ.]:—'Επίρρ. μακράν, πολὺ μακράν, 'Ιλ. Π. 669. 2) ὡς πρὸς μετὰ γεν., μακράν ἀπὸ τινος, 'Ιλ. Η. 334, Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 1081, πρβλ. 'Ορ. 142, κελ., πρβλ. διαπρό:—'Εν φωνήσεσι εἶναι μόνον ἰσχυρότερος τύπος τῆς προθ. ἀπὸ. Προβλ. ἀπὸ-προθι, -προθε, -προσθεν.

ἀποπροδῶ, ἔξ ἐν λ. προηγμένα.

ἀποπροαίρειω, ἀραιῶ μέρος ἀπὸ τινος, οὐ τί μοι ἔτλης σίτου ἀποπροαίρων δόμεναι, ἀπαιροῦμαι, ἀποκόψας μέρος τοῦ ἔρτου νὰ μοι δώσῃς, 'Οδ. Ρ. 457.

ἀποπροβᾶλλω, βάλω, ῥίπτω ἀπ' ἐμοῦ, εὐρύ δ' ἀποπροβαλὼν, χαμάδις σάκος 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 1311.

ἀποπροηγμένα, τᾶ, (ἔξ ἐν λ. προηγμένα), Σέξ. 'Εμπ. II. 3. 191.

ἀπόπροθε, καὶ πρὸ φωνηέντων -θεν, 'Επίρρ.:—κυρίως μακρόθεν, ἀπ. εἰς ἐν ἴοντες 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 39, πρβλ. 1244, κελ.: ἀλλὰ παρ' 'Ομ. κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ ἀπόπροθι, μακράν, εἰς μακράν ἀπόστασιν ἀπὸ .., αὐθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπ. 'Ιλ. Κ. 209, πρβλ. Ρ. 66, 501: στῆθ' οὕτω ἀπ. 'Οδ. Ζ. 218: ἀπ. εἰν ἀλλ. κείτῃ Η. 244, πρβλ. Ι. 188, Ρ. 408, Θέογν. 595: πρβλ. ἀποπρό.

2) μετὰ γεν. μακράν ἀπὸ τινος, ὀφθαλμῶν 'Αργιλ. 21 Bgk.: πρβλ. ἐγγύθεν, σχεδύθεν.

ἀποπροθεῖω, φεύγω μακράν ἀπὸ τινος, 'Ανθ. Π. 9. 679 (ἑτεροι διηρημένως).

ἀπόπροθι, ἐπίρρ. μακράν, ἀπ. δώματα ναίεις 'Οδ. Δ. 811, πρβλ. 757, Ε. 80, Ι. 18, 38: μάλα πολλοὶ ἀπ. πόντες ἄγροι 'Ιλ. Ψ. 532: πρβλ. ἀποπρό.

ἀποπροθορεῖν, ἀπαρ. ἀρ. θ' τοῦ ἀποπροθορώσκω, ἀναπρῶ μακράν ἀπὸ τινος, νηὶς 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 1280, 'Ορφ. 'Αργ. 517.

ἀποπροτίζω, μέλλ.-προΐσω, πέμπω ἐμπρός, προπέμπω, [κύνε] ἀποπροέθηκε πόλινδ' 'Οδ. Ε. 26: ἐταίρους 'Ορφ. 'Αργ. 1216.

2) ἀποστέλλω, ἐξακοντίζω, ἰὼν ἀποπροτίζει 'Οδ. Χ. 82: ἀρίων τι νὰ πέσῃ, [εἰρος] ἀποπροέθηκε χαμάδι αὐτόθι 327.

ἀποπροικίζω, (προῖξ) δίδω προῖκα, προικίζω, Σχόλ. εἰς 'Οδ. Η. 53.

ἀποπρολείπω, ἀρίων μακράν ὀπίσω, 'Αργος ἀποπρολείπον 'Πισ. παρὰ Πικρ. 9. 36, 4, πρβλ. 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1285, 'Ερμησιαν. 21.

ἀποπρονοφίζω, μέλλ. 'Αττ. -ῖθι, ἀπομακρύνω, μεταφέρει μακράν, Εὐρ. Ι. Δ. 1286, ἔθλα δ' Δινδ. γράφει διηρημένως ἀποπρὸ νοσφίζω.

ἀπόπροσθεν, ἐπίρρ. = ἀπόπροθε, 'Ιππ. περὶ τῶν ἐν Κερ. Τριμ. 901. 2) μετὰ γεν., νεφῶν καὶ ὑδάτων ἀπ. Πλάτ. 'Επινομ. 987A.

ἀποπροσπᾶθω, αἰσθάνομαι ἀποστροφήν πρὸς τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, Γ. Παχυμ. 'Ανδρ. Παλαιολ. 5. σ. 298B.

ἀποπροσποιέμαι, μέσ., ἀπέρριπτω, 'Αδῶν. 401A, καὶ Βυζ. ἀποπροσποιήσεις, εὐς, ἡ ἀπέρριψις, Εὐστ. Πονημάτ. 306. 96. ἀποπροσωπίζομαι, μέσ., καθαίρω τὸ πρόσωπόν μου, 'Φερικρ. ἐν 'Αγρίαις 9.

ἀποπροτέμνω, κόπτω ἀπὸ .., νώτου ἀποπροταμών, ἀποκόψας, ἀρῶν τεμάχιον ἐκ τῆς ῥάχεως, 'Οδ. Θ. 475: πρβλ. Νικ. Θ. 573.

ἀποπροφεύγω, φεύγω μακράν ἀπὸ, ἐκφεύγω, δίψαν 'Ανθ. Π. 12.133.

ἀπο-οπτᾶω, ὅπτις ἱκανῶς, 'Ιατρ. ἐπὶ χαλκίτου λίθου, χαλκοῦ ἀποπτηθέντος πολλάκις Φίλων Βελοπ. 70A.

ἀποπτερνίζω, ἀπωθῶ διὰ τῆς πτέρνης, καταπατῶ, Φιλόστρ. 678.

ἀποπτερῶ, ἀραιῶ τὰ πτερά, ἀποπτερῶν τὰ βέλη, 'Υἱέτ. 'Αλ. ληγορ. 'Ομ. σ. 180, 18.

ἀποπτερνίζομαι, ἀποθ., «κυττῶ ἰσχυρῶς πρὸς ἀλλήλας τὰς πτέρυγας, Θεοφρ. 'Αποστ. 6.1, 18: ἐξαπλῶ τὰς πτέρυγας καὶ ἀρίπταμαι, μεταφ., ἔρως Εὐστ. 397. 5.

ἀποπτερύσσομαι, μέλλ. -ύξομαι, ἀποθ., = τῷ προηγ., καὶ 'Πλούχ. «ἀποπτερύσσεται» ἀποσπένεται τὰ πτερά».

ἀπο-οπτέω, ἐπὶ οἰκοδομῆς, βλέπω πρὸς, ἀμφιθέατρον κελίον ἐπιτηδεύει ἀποπτεῖν εἰς τὴν θάλασσαν 'Ιωσήφ. 'Αρχ. Ι. 15. 9, 6.

ἀποπτέω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ πτεῖσθαι, 'Πλούχ. ἐν λέξει καταμεμυκέναι.

ἀπόπτισμα, ατος, τό, (πίττω) ἄχυρον, κέλυρος, λέπυρον,

Λατ. *quiesquillare*, ἀμφιβ. γραφ. ἀντὶ ἀπόπρισμα, Ἀριστ. περὶ Θωμ. 113.

ἀποπτύσσω, ἀφαιρῶ τὸ κέλυφος, ἀπογυμνῶ τοῦ κελύφους, Ὁρει-
βάσ. 1. 283, *Daremb.*, ἐν τῇ παθ.
ἀποπτύω, ποιητ. -πτύω, πτοῶ, ἐκροῶ, τρομάζω, ἀπο-
θίωκω, Ποιητ. παρὰ Πλουτ. 2. 1129E: — Παθ., τρομάζω, φοβούμαι,
«σχιζόμεναι», Πολύβ. 3. 53, 10.

ἀπόπτολις, ὁ, ἡ, γεν. -ιδος, ποιητ. ἀντὶ ἀπόπολις, δ ἴδε.
ἀποπτος, ον. (ἀπόφομαι) πέρρωθεν δρώμενος, δρατὸς ἀπὸ τινος
μέρους, ὥπως μὴ ἀπ. ἔσται ἡ Κορινθία ἀπὸ τοῦ χύματος
Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 12, 9· καὶ περ ἐν ἀπόπτῳ γδῆ ἔχων τὴν
Δαρφείου δύναμιν, ἐν ὕψει, Ἀρρ. Ἀν. 2. 10, 3· ἐν ἀπ. εἰσιτά-
σθαι Ἰωσήφ. Ἀρχ. 1. 13, 14, 2, κτλ. II. ὁ μακρὰν τῆς ὕψους,
ὡς πλείστον εἶη τοῦδ' ἀποπτος ἀστεως Σοφ. Ο. Τ. 702· ἀπο-
πτος ἡμῶν ὁ αὐτ. Ἠλ. 1489: — ἀπολ., μακρὰν, κἂν ἀποπτος
ἦς ὁμοῦς ὁ αὐτ. Ἀλ. 17, ἔνθα ἴδε Λοδ. ἔξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ
γγύθεν σκοπεῖν, πόρρωθεν μᾶλλον κτλ., Σοφ. Φ. 467· ὡς ἔξ
ἀπ. θεώμενος Πλάτ. Δε. 360A. 3) ἀμυδρῶς ὁρώμενος, Διον.
Ἀλ. 2. 54· ὁράτος, Κύριλλ.

ἀποπτύγμα, τό, (πτύσσω) μέρος πτυχῆς ὑφάσματος, Συλλ. Ἐπιγρ.
151.

ἀποπτύεσθαι, ατος, τό, (πτύεσθαι) τὸ ἀποπτύμενον, πτύσμα,
«πτύμα», Δαμασκ.

ἀποπτύω, πτοῶ, «σχιζέω», «ἐκπύζω», Ἰλλωσ.

ἀπούπτωμα, τό, τὸ ἀποπτύμενον, Α. Β. 228.

ἀποπτύσσω, ἀναπτύσσω, ἀπλῶν, ἀνοίγω, Διν. Τακτ. 31.

ἀποπτύστες, α, ον, ὅμιλ. ἐπὶ, ἐν πρὶν τις ν' ἀποπτύσῃ,
ἄξιοι ἀποστροφῆς, βελωνκτός, Κλήμ. Ἀλ. 103.

ἀποπτύστηρ, ἄρως, ὁ, ὁ ἀποπτύων, ἀποπτο. χαλινῶν, ἵππος
μὴ ἀνεχόμενος τὸν χαλινόν, (πρὸλ. *respuente*), Ὁππ. Ἀλ. 2. 11.
ἀπὸπτυστος, ον, ἀπεπτυσμένος: ἐντεῦθεν, βελωνκτός, θεοῖς
Δισχὺλ. Εὐμ. 191· ἀπολ., Σοφ. Ο. Κ. 1383, Εὐρ. Μήδ. 1373, κτλ.

ἀποπτύω, μέλλ. -ύσω, ἐκπτύω, ἀποβάλλω, θυθον ἀποπτύων
Ἠλ. 17, 781· ἐπὶ τῆς θάλασσης, ἐκβάλλω, τινάσσω ἔξω, ἀποπτύει
ἀλῆς ἀχνην Δ. 426· ἀπ. σιῶν ἐκ τοῦ στόματος ἔξω, Ἀποιν.

1. 2, 54· ἀπολ. πτύω, Δισχὺλ. Ἀποστ. 376, Σεν. Κύρ. 1. 2, 16: —
Παθ., Φίλων 1. 29, Γαλην.

2) βελύττωμαι, ἀποκρούω, ἀπορ-
ρίπτω, περιρροῦν, Λατ. *respuere*, ἀποπτύουσι δὲ τ' ἄρας Ἰσο.

Ἐργ. καὶ Πρ. 724· ἀποπτύεις λόγους Δισχὺλ. Εὐμ. 303· ἀπέ-
πτυσαν εὐνάς ἀδελφοῦ ὁ αὐτ. Ἀγ. 1192. Πρ. 1070, πρὸλ. Ἀρι-
στοφ. Εὐρ. 528, Εὐρ. Ἀνδρ. 607· ἀπλῶς, δὲν ἀναγνωρίσω, Δισχὺλ.

Νο. 193· ὁ αὐρ. ἀπέπτυσσα συγνάνις κείνη μετὰ σημάς. ἐνεστ.,
ἀπέπτυσσα μὲν λόγον Εὐρ. Ἠλ. 684, πρ. Ι. Δ. 874· καὶ συγν.

ἀποπτ. ἀπέπτυσσα, Λατ. *omni aliali*, ὁ αὐτ. Ἰππ. 614, Ἐκδδ.
1266, 1. 1, 1161· ἀπ. χαλινόν, ἐπὶ ἱππου, Φιλύστρ. 781, πρὸλ.

ἀποπτύστηρ, [τὸ τὸ ἐνεστ. μακρὸν παρ' Ἐπ., τὸ δὲ οὐ τοῦ μέλλ.
καὶ αὐρ. βραχὺ παρὰ Τραγ.].

ἀπόπτωμα, ατος, τό, ἀτύχημα, δυστύχημα, Πολύβ. 11. 2, 6.

ἀπόπτωσις, εως, ἡ, τὸ πλῆτειν ἀπὸ τινος, πτώσις, ἀπείσιμνος
αἱ δὲ τῶν ὁστέων ἀποπτῶσις ἢ ἀν τὰ ὅρια τῆς ψιλώσεως

ἢ Ἰππ. Μοχλ. 860· ἀπ. τῆς ἀρχῆς Ἀθην. 530A.

ἀποπτωτικός, ὁ, ὅν, ὁ ἐκπίπτων, ἀποτυγχάνων, ἀτυχής, Ὀριγίν.

ἀποπτύαριζω, ἴδε ἐν λ. ποθαρίζω.

ἀποπτύω, «ἐκπύζω», Ἰππ. 1012C.

ἀποπυνητικός, ὁ, ὅν, ὁ παράγων πύον, φλεγμονή ἀποπ.

Ἰππ. Κωικ. Προγν. 165.

ἀποπτύω, (πτύω) συντελῶ πρὸς σχηματισμὸν πύου: — Παθ.,
«ὀμπύζω», Ἰππ. 470, 54.

ἀποπυκνόμεναι, παθ., συμπυκνῶμαι, γίνεσθαι στερεὰ, πάντοθεν
τῶν ἄκρων ἀποπυκνόμενων (ἔνθα ἀλλ. γραφ. ἀποπηκνόμενων)

Διογ. Α. 10, 107.

ἀποπυκνάνομαι, μέλλ. πύσσομαι: ἀπολ.: ἐρωτῶ περὶ τινος,
ἐρωτῶ ἵνα μάθω, προσελθὼν Δαρφείῳ ἀπεπυκνάνετο, εἰ περὶ

πολλοῦ κάρτα ποίεσται τὴν Βαθυλῶνα ἔλετν Ἠρόδ. 3. 154.

ἀποπυρρίζω, «ἀποπυρρίζοντας λόγους, οὗς ἔγραψε Διαγό-
ρας ὁ ἄθεος, ἀναγνώσας αὐτοῦ καὶ ἐκπύσας ἔχοντας τῆς περὶ τὸ θεῖον
δόξης» Σουίδ., ἴδε παρὰ τῷ αὐτῷ καὶ τὰς λέξεις Δεαγόρας καὶ πυρ-
ρίζω.

ἀποπυρίας, (ἐνν. ἄρτος), ον, ὁ, εἶδος ἄρτου ὁπωμένου ἐπὶ ἀν-
θράκων, «ἄρτου δ' εἰδὸς ἐστὶ καὶ ὁ ἀποπυρίας καλούμενος, ἐπ' ἀνθρά-
κων δ' ὁπταῖται» Ἀθην. 111E.

ἀποπύρεσθαι, βρέγω τι διὰ θερμοῦ ὕδατος, Ἀντυλλ. ἐν Matth.
Med. 150.

ἀποπύριζω, ὁπτῶ τι ἐπὶ ἀνθρακίῃς καὶ λαμβάνων αὐτὸ ἐκείθεν
θερμὸν εἶ τι ἐσθίω αὐτό, Ἰκπλάριος παρ' Ἀθην. 277F, «ἀποπυρίζων»
ἀπὸ πυρός ἐσθίων Ἰσὺχ. πρὸλ. ἐπὶ.

ἀποπύρις, εἶδος, ἡ, εἶδος μικροῦ ἔχθους, ὡς ἡ ἀπανθρακίς.

Ἠγίσανθ. παρ' Ἀθην. 344C: — ἄλλ' ἐν Ἰέλιγ. παρὰ Στοβ. 524, 8,
τῶν μαινίδων ἀποπυριν (ἀποπυριν;) ποιήσας, φαίνεται ὅς νά
σημαίνει ἡμῶν τηγανίαν. Ἐν ἐπιγραφῇ τινι τῆς Κωῖ [3634 B] σημαίνει

θυσίαν ἐκ μικρῶν ἔχθων, ποιεῖν δὲ καὶ τὰν ἀποπυρίδα [κ]ατά
τὰ πάτρια.

ἀπόπυρος, ον, ἀπὸ πυρός, ὁ τῶν ἐν πυρὶ, Ὀλυμπιδ.

ἀποπυρίω, καθιστῶ διάπυρον, διάπυρ. γρ. ἀντὶ ἀναπυρίω,
Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 18.

ἀποπυτέζω, ἐσχυρότερος τύπος τοῦ πυτέζω, Ἰππ. 1217II,
Ἀριστοφ. Λυσ. 205, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. Α. 3, 5.

ἀποπυλῶ, πωλῶ ἐν κατέπιν τοῦ ἄλλου, Εὐσ. Εὐαγγ. Ἀποδ.
129C (ἄλλ. γραφ. ἀπεμπόλῳ).

ἀποπωματίζω, ἀφαιρῶ τὸ πῶμα, Ἰαλγν.: ὡσαύτως ἀπυπω-
μάζω, Κρέμερ Ἀνικῆ. Παρ. 1. 7.

ἀποπώνω, Κρητικὴ λέξ. ἀντὶ ἀποφώνεω, Ἐπιγρ. Ἰόρτυν, ἐν
Πηλ. J. τ. 13, σ. 55-58.

ἀπορανθρος, ὁ, = ἀπορραντήριον, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι)
2477. 18.

ἀποραφάνιδωσις, εως, ἡ, ἡ εἰς τὸν πρῶτον εἰσαγωγὴ βαφα-
νίδος, αὐτὴ γὰρ ὥριστο ὅτι καὶ τοῖς μυχοῖς πένησιν, Σχέλ. εἰς Ἀρι-
στοφ. Πλουτ. 108, ἴδε τὸ ῥῆμα βαφανιδῶ.

ἀποργής, ες, ὀργίλος, ἀπρηγός, κατὰ Α. Δινδ. ἐν Ἀντιφάτ.

«Ἄνυμνός ἐστι: — Συγρ. ἑστέρον ἀναγερμένον ὑπὸ τοῦ Ἑρωτιαν.
ἐν σ. 80, πύαν. ἔσφαλ. γραφ. ἀντὶ ἀστεργέστερον (Ἰππ. 763E),
ὡς παρατηρεῖ ὁ Γλῶσσ.

ἀποργίζομαι, παθ. ὀργίζομαι, Ἠρόδ. (Μακκ. Β' ε', 17.).

ἀπορίγγω μέλλ. -ρέξω, ῥέγω, ῥοχαλίζω, Αἰδ. 11. 11. Α.

ἀπορίγω, ἐκτείνω πρὸς τὰ ἔξω, περιγίω, ἐπιτεστέμενος τῇ
χερὶ ἀπορίγει Ἰππ. π. Ἀγμ. 760, «ἀπορίγει» ἀπομει-
νάντες, ἀπομεινάντες Ἀρποκρ., κατὰ τὰ Α. Β. ἀπορίγει, δύναται
κατὰ δὲ Ἰσὺχ. ἀπορίγειν τὸ ἐκ πολλῶν ὀλίγα διδόναι.

ἀπορίκω μέλλ. -ψω, ἀποδιδράσκω, ἐπὶ στίβῳ, ἐπὶ κέρτῳ
λόσση, «τὰ καπνίζω», Διόδ. Π. 9, 746.

ἀπόρευτος, ον, μὴ πορευτός, δίδω Πλουτ. Κάμυλλ. 26, ἀνα-
δος, ἄδατος, ἀπορος, γῆ ἀπόρευτος Φίλων τ. 2. σ. 455, 45· πέλα-
γος ὁ αὐτ. τ. 2. σ. 112.

ἀπορίω, Ἰων. ἀντὶ ἀφορίζω, Ἠρόδ. 8. 37.

ἀπορίω, Λακων. α' πλῆθ. ἀπορίωμεν Σεν. Ἠλ. 1. 1, 23:
παρατ. ἡπόρουσιν, Ἠρόδ. Ἀττ.: μέλλ. -ήσωσι ἄρ. ἡπόρησθα Θουκ.,
κτλ.: πρῆμ. ἡπόρηκα Πλάτ., κτλ.: — Παθ., μέλλ. ἀπορηθήσεται
(συνν.) Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 3, ὅλλὰ μέσ, μετὰ παθ. σημασι.

ἀπορήσομαι, Ἀριστ. Μεγ. Ἠθ. 2. 3, 16· ἄρ. ἡπορήσθην, πρῆμ.
ἡπόρημαι, ἀμφοτέρω μετὰ ἔνεργ. καὶ παθ. σημ. (ἴδ. κατωτ.).

ἔλμαι ἄπορος, ἀνὺ πόρον, μὴ ἔχων ποῦ νά προσδράμω, αὐτῷ,
4) εἶμαι ἐν ἀπορίᾳ, εὐρίσκομαι ἐν ἀμυχανίᾳ, ἀγνοῶ τί τί πράττειν·
κατὰ τὸ πλείστον παρακολουθεῖται ὑπὸ ἐξηρημένης προτάσεως, ὡς
ἀπ. ὅπως διαδύσεται Ἠρόδ. 1. 75· ὅτι τὸν τρόπον διασωθήσεται
Θουκ. 3. 109· ὅ τι λέξω δ' ἀπορῶ Σοφ. Ο. Τ. 486· αὐτως, ἀπ.

ἔπη, ὁπότεν, ὅποι, κτλ., Θουκ. 1. 107., 8. 80, Πλάτ., Σεν.,
κτλ. ἀπ. ὅ τι χρήσαιο Πλάτ. Πρωτ. 321C· ὅ τι χρὴ ποιεῖν Σεν.
Κύρ. 4. 5, 38· ἀπ. εἰ . . . Πλάτ. Πρωτ. 326· πότερα . . . Σεν. Ἀπυρν.

1. 4. 6· ἀπ. ὁπότεραν τῶν ὁδῶν τράπηται αὐτοῖς 2. 1, 21·
ἀπ. μὴ . . . φοβούμεν μήπως . . . Πλάτ. Ἀλκ. Β' 142D: — Ὁσέως

τῇ προσθήκῃ αἰτιατ., ἀπορέοντι τὴν ἔλασιν, ὅπως τὴν ἀνυδρον
διεκτερεῖ, εὐρίσκομαι εἰς ἀπορίαν πῶς νά διέλθῃ τὴν ἀνυδρον ἱερ-
μον, Ἠρόδ. 3. 4· καὶ μετὰ μόνης αἰτιατ., ἀπ. τὴν ἔξαγωγὴν, εὐρί-
σκεισθαι ἐν ἀπορίᾳ περὶ τῆς ἔξαγωγῆς, ὁ αὐτ. Α. 179, πρὸλ. Ἀριστοφ.

Ἠκκλ. 681, Πλάτ. Πρωτ. 348C, κ. ἄλλ.: — ἐνίσκει ἀπαυτός μετ'
ἀπρ., ἀπορῶ μὴ γνωρίζω πῶς νά πράξω, Ἀριστοφ. Σπ. 590, Πλάτ.

Πολιτ. 262E, Λυσίας 115, 2: — Ὁσαύτως, ἀπ. περὶ τινος, Πλάτ.
Φαίδων 84C, Ἰοργ. Αἰδ. 11, κ. ἄλλ.: διὰ τὴν Ἀνδοκ. 30. 15· ἔς τι
Σοφ. Τρ. 1243: ὁσαύτως ἀπολ., Ἠρόδ. 6. 131· οὐκ ἀπορήσας, ὅθεν
δισταγμοῦ, ὁ αὐτ. 6. 159· τὸ δ' ἀπερεῖν ἀνδρὸς κακοῦ Εὐρ.

Ἠρ. Μαίν. 106, κτλ. τ — τὸ μῖσ. ὁσαύτως εἶναι ἐν χρήσῃ ὡς τὸ
ἐνεργ., Ἠρόδ. 2. 121, 3, συγν. παρὰ Πλάτ. καὶ Σεν., ὡς ἡπό-
ρηται τάδε Εὐρ. 1. Δ. 537· ἡπορούμην ὅ τι χρῆσαιμην Λυσ.

97. 17· οὕτως ἐν τῇ παθ. ὁρ., πολλὰ . . . ἀπορήθεις Ἀθην. 830.
2)

ἐν τῇ διαλεκτικῇ, προσδίδω ἀπορίαν (πρὸλ. ἀπό-
ρημα)· ἀπ. περὶ τινος Ἀριστ. Φυσ. 2. 2, 5, κ. ἄλλ.: τὰ αὐτὰ
περὶ τινος Μεταφ. 12. 9. 6· ἀπ. πότερον Πλάτων. 3. 13, 11,
πρὸλ. ἀποπορεύω ἀπορήσεις δ' ἂν τις, τί . . . Ἠρ. Ν. 1. 6, 5,

7. 2. 1, κ. ἄλλ.: — Παθ., τὸ ἀπορούμενον, τὸ ἀπορηθῆν, ἡ
ἐγερθεῖσα ἀπορία, Πλάτ. Σοφ. 243B, Νόμ. 799C, πρὸλ. Ἰππ. π.

Ἀρχ. Ἰγρ. 8· τὰ ἡπορημένα Ἀριστ. Πολιτικ. 0. 10, 6· ἀπο-
ρεῖται, ὑπάρχει ἀπορία ἡ δυσκολία, πότερον . . . Ἠρ. Ν. 1. 9, 1,

πρὸλ. 8. 7, 6, κ. ἄλλ. 3) τὸ παθ. ὁσαύτως, ἐπὶ πραγμ.

των, παραμιλοῦμαι, εἰν λωβδάνεσθαι πρόσωπα περὶ ἑμῶν, τῶν ἐσομέ-
νων γίγνεσθαι οὐδὲν ἀπορεῖται Σεν. Λακ. 13, 7, πρὸλ. Οἰκ.

8. 10· ἀντιθετον τῷ εὐπυρετῶσαι, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 814.

II. μετὰ γεν. πρᾶγματι: εὐρίσκειται ἐν ἀπορίᾳ, ἐν ἐσχαλίᾳ, ἀπορεῖς
δὲ τοῦ οὐ· Σοφ. Φ. 898· στερεῶμαι, ὀφθαλμῶν Ἀριστοφ. Ἰγρ.

636· πάντων ὁ αὐτ. Ἠλ. 531· τροφῆς Θουκ. 8. 81· ἐμυρίσθην
Σεν. Κύρ. 4. 2, 39· τοσαύτης θοπάτης ὁ αὐτ. Ἀπαιμ. 1. 3, 1

λόγων Πλάτ. Συμπ. 193D.

III. ἀπ. τινι, εὐρίσκειται ἐν

ἀπορριπνύω, = ἀπορραίνω, 'Αλέξ. Τραλλ. 1. σ. 43. ἀπορραίνω. εως, ἡ, παιδιὰ εἰς σφαίρας, συνήθως καὶ σήμερον· ὁ παῖς ῥίπτει μετ' ὁμίτης τὴν σφαῖραν εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ ἀναπηδῶσαν ἀποκρούει· αὐτὴν ὀπίσω πολλὰκις, «ἔδει τὴν σφαῖραν εὐδυνῶς πρὸς τὸ ἔδαφος ῥίξαι, ὑπεδέξαμενον τὸ πῆδημα τῆς σφαίρας, τῇ χειρὶ πάλιν ἀνταπέμψαι, καὶ τὸ πλῆθος τῶν πηδημάτων ἡραυμεῖται» Πολυδ. Θ', 103, 105, Βύστ. 1601. 53.

ἀπορριπνύω, ἀπορῶ, ἀποκρούω, συμπίδεται. τὰ βάρη. ἀπορραπίεσθαι 'Απολλοδ. Πολιορκ. σ. 15, 12, Βύσι. 511. 41: — Πλάτ., 'Αριστ. Περί τ. καθ' ὕπν. μαν. 2. 9. II. τῆς γλώσσης ἀκρας ἀπορραπίεζούσης τὸ πνεῦμα, ἀναγκαζούσης τὴν πνοὴν νὰ πᾶλλῃται κατὰ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ ρ, Διον. 'Αλ. περί Σύνθ. 14.

ἀπορράπισις, εως, ἡ, ἀποκρούσις, ἀνασχευή εἰς αἰρέσεων ἀπορράπισιν Γεωργ. Μετοχ. 558Δ καὶ 939Β, Βύξ.

ἀπορραπιστέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀπορρίψῃ, Βύστ. 310. 23.

ἀπορράπτω, μέλλ. -ψω, ῥάπτω πάλιν, λαγὼν μηχανησάμενος καὶ ἀνασχέας τοῦτου τὴν γαστέρα, ὡς δὲ εἶχε, οὕτω ἐσέθηκε βεβλήν. ἀπορράψω δὲ τοῦ λαγοῦ τὴν γαστέρα κτλ. 'Πρόδ. 1. 123· ῥάπτω τι, γράνων ὀμματα καὶ κύκλῳ ἀπορράψαντες καὶ ἀποκλείσαντες ἐν σκότει πιαίνουσιν Πλουτ. 'Πο. 997Α μετὰρ., κλίτω, τὸ στόμα τινὸς Δισχλν. 31. 5, πρὸλ. Φίλων 1. 476.

ἀπορράσσω, βιαίως, μετ' ὁμίτης τινάσσω τινὸ μακράν, ἀποδιώκω, ἀπορράξαι τοὺς Ῥωμαίους ἔγνωσαν ἀπὸ τοῦ λόφου Διον. 'Αλ. 6. 5· ἀποκρούσασθαι τε αὐτοὺς καὶ ἀπορράξαι Δίων Κ. 56. 14.

ἀπορραφανίδωσις, ὡς ἀπορραφανίδωσις.

ἀπορραφιδίω, ἀπαγγέλλω χωρὶς ἐκ βασιλείων, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 64.

ἀπορρίξω: μέλλ. -ρέξω, προσφέρω θυσίαν ἐξ ὧν ἔχω, κεῖθού ἀπορέξειν χίμαρον καλὸν Θεοκρ. 'Επιγρᾶμ. 4. 15 (διὰ γρᾶφ, ἐπιρρέξω) 'Ισαῖος παρ' 'Αρποκρ. (ὥστις λέγει ἀπορρέζοντες· ἀπομερρίζοντες, ἀπὸμοιραν τινὰ δόντες).

ἀπορρέμβομαι, ἀποθ. ἀποπλανῶμαι, διατάξω, ταλαντεύομαι, Μ. 'Αντων. 3. 4., 4. 22.

ἀπορρεπής, ἐς, (ρέπω), ὁ κλινὼν ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς τι, τὸ πρὸς τὴν ὕλην δὲως ἀπορρεπὴς τοῦ 'Ισραηλῆται λαοῦ 'Ιω. Δαμασκ. τ. 1. σ. 293C.

ἀπόρρευμα, ατος, τό, τὸ ἀπορρεῖον, τὸ ἀποστᾶζον ἐκ τινος, ὄχου, ἀπόρρευμα δένδρου Θεογνώστου Κανόνες 79.

ἀπορρευματίζω, ἀποπλύνω, ἐκπλύνω, καθαρῶς, ἀναγρᾶριζὼν ἀπορρευματίζω Πλάτ. Αἰγ. τ. 28, 28.

ἀπόρρευσις, εως, ἡ, ἀπορροή, ἀπόρροια, Πλούτ. 10. 28, 4 (ἀλλ. ἀπόρρυσις, ἐν 4. 39, 10, πρὸλ. 'Ἐμρ. 6. 5, 17) ἀπὸ λύτης καὶ μανίας ἀπόρρυσις 'Ιούλῳ παρὰ Στράβ. 587. 15 (μετὰ διαφ. γρᾶφ. -ρυσις).

ἀπορρέω, 'Επ. -ρεῖω Νικ. Θ. 404: μέλλ. ἀπορρύνωμαι ἀρ. ἀπερρύνω, μεταχ. ἀπορρύνει Δισχλ. 'Αγ. 1294· ἀλλὰ παρὰ Πλούτ. 5. 15, 7, 'Αδην. 381Β, ἀπερρυσία. 'Ῥίω, γύνωμαι ἀπὸ τινος, Κρήνην, ἀπ' ἧς τὸ ὕδωρ ἀπορρέον κτλ. 'Πρόδ. 4. 23· ἐκ τινος, ψυχρὸν ἐξ ὕδωρ] ἐκ τῆς Κρήνης ἀπορρέον ἔτερον Πλάτ. Κριτ. 113Β, κτλ.: — ἀπόλ., ἀποθνήσκω ἐκρίω, ἐπὶ αἵματος Δισχλ. 'Αγ. 1294· τὸ ἀπορρέον, ὁ ὅπως ἡ χυμὸς, ὥστις ἐκρίει, 'Πρόδ. 2. 94., 4. 23: — ὡσπύτος, ἐπὶ τοῦ πυρός, ἐξορμῶ, Πλάτ. Τιμ. 67C. 94., 4. 23 τὸ πρὸς τὸ φλογὸς ἀπ., ἐκπορευομένη ἐκ τῆς φλογός, 'Αριστ. Μετεωρ. 3. 4, 15, πρὸλ. π. Κόσμ. 4. 2.

II. ἀπορίπτω, ὡς οἱ καρποὶ, 'Πρόδ. 1. 193· περὶ, Πλάτ. Φαίδρ. 240Π· φύλλα, ἀμ. 615. 10· τρέχει, 'Αριστ. 'Ιστ. 2. 3, 11, ὁ σφρ. ὅρκος ἀπ' ὀστέων Βύρ. Μήδ. 1201· ἀποχωρίζομαι, ἀπ. ἀλλήλων Πλάτ. Νόμ. 776Δ· τοῦ ἵππου, Πλούτ. 2. 288Α. 2) ἐκλείπει, φθειρομαι, ἀπόλλυμαι, ἀπ. δαίμων (δ. εἰ. εὐδαίμονια), ἀπ. μνήστις Σοφ. 'Πλ. 909, ἀπ. 523· τὸν καλὸν ἢ μνήμην ταχέως ἀπορρεῖ Λογιστ. 33. 3.

3) ἐπὶ προσώπων, ἀπομακρύνωμαι ἀπὸ τινος, οἱ δὲ λοιποὶ παροχρήμα πάντες ἀπέρρεον ἀπ' αὐτοῦ Πλούτ. 5. 26, 11· πλῆθος κατὰ ἐκ, ἀπερρύνω τοῦ ἵππου Πλουτ. Νόμ. 7.—ἀπολ., ἀναξύνωμι, διαλύω τὸ στρατόπεδον καὶ ἀναχωρῶ, Πλούτ. 10. 44, 71— Πλάτ. κατέστη συχνὴ παρὰ τοῖς μεταγεν. περὶ Σοφ. 'Αγ. 1294· ἀν., Οὐττεμπαχ. Πλούτ. 2. 199Δ.

ἀπόρρηγμα, ατος, τό, τὸ ἀπὸ τινος ἀπορρηγνύμενον, μέρος ἀποσπώμενον ἀπὸ τινος, καὶ καταφερομένοισι ἀπορρήγμασι μεγάλαις ὑποτρέχοντες, περὶ τῶν πιστόνων μερῶν καιόμενης οἰκίας, Πλουτ. Δίων 46.

ἀπορρηγνύω, ἡ -ύω: μέλλ. -ρήξω ἀποκόπτω, κόπτω, διαρρηγνύω, ἐσπένω, δεσμὸν ἀπορρήξας 'Πλ. Ζ. 507· ἀπορρήξαντα τὸν δεσμὸν παραγενέσθαι 'Πρόδ. 3. 32· ἀποσπῶ, ἦκε ὁ ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλου 'Οδ. 1. 481· πνεῦμ' ἀπορρήξαι βίου, ἀποκόψαι τὸ νῆμα τοῦ βίου, ἀποθῆναι, Δισχλ. Πέρσ. 507· οὕτως, ἀπ. πνεῦμα, βίον Βύρ. 'Ορ. 864, 1. Τ. 974, πρὸλ. Τερμ. 751· ἀπ. ψυχὴν 'Ανθ. 11. 7. 313· τὰ μακρὰ τέλγη ἀπ. ἀπὸ τῆς τῶν Μεγαρέων πόλεως Θουκ. 4. 69· ἀπ. τῆς ἐρήνης τὴν ἐνυμνασίαν, φράσις τοῦ Δημ. ἀποδοκιμαζομένη ὑπὸ τοῦ Δισχλ. σ.

61. 3· ἔρα μὴ.. ἀπορρήξωμεν πάντων τελνύουσαι τὸ καλῶδες Διον. 'Ἐμρ. Δύλ. 3. 3. 3) κἀμὺν τι ἢ ἀφ' αὐτοῦ νὰ ἐισπάσῃ, ἀπ. τὸν θυμὸν Διον. 'Αλ. περί Ρητ. 9. 5, πρὸλ. Λουκ. 'Ἐμρ. 43, 'Αλπ. 'Ἐμρ. 2. 81— οὕτως ἐν τῷ παθ., πόλεμος, ἀπερρῆγνυτο 'Αλπ. Σπρ. 15.

II. Πλάτ., κυρίως κατ' ἄρ., ἀπερρῆγνυτο [α] 'Πρόδ. κτλ.: — ἀποσπῶμαι ἢ ἀποχωρίζομαι, ἀπὸ τινος Πλούτ. 8. 19, 37: ἀπολ., διασπῶμαι, διαχωρίζομαι, ὁ αὐτ. 2. 29, Πλουτ. 5. 10, κτλ., πρὸλ. τὴν λ. ἀκτίς. 2) ὁ ἐνεργ. πρην. ἀπερρῶγα κτεῖται ὡσπύτος ἐπὶ παθ. σημασίας, 'Αρχιλ. 126, κτλ., φωνὴ ἀπερρῶγυια, φωνὴ διασκορμιμένη, 'Ἰππ. 398, 3, 'Αριστ. π. 'Ακουστ., 71· ἀπερρῶγυις, παραλειψόμενος, ἀνέλεστος, ὁσπύτος, Λουκ. 'Ἰνδολ., 17· ἀλλόκοτος, γέλοιος. Σέξ. 'Ἐμρ. π. Μ. 8. 165.

3) περὶ Φίλωνι ἀπαντᾷ καὶ παθ. πρην. ἀπερρῆγμαι 2. 510· καί, 4) ὁ ὄρρ. α' κτεῖται ἀμετάδ. ἐν 'Ανθ. 11. 9, 240 ἀπορρήξας ἀπὸ δι-οριῶν, καὶ ἐν Λουκ. 'Αποκρ. 6· κακὸν ἀπερρῆξ. ἀπορρῆγναι, ἀπαρ. παθ. ὄρρ. α' τοῦ ἀπερρῶ, ἀπορρῆμα, ατος, τό, (ἀπερρῶ) ἀπαγορεύσις, Πλάτ. Πολιτ. 296Δ, ἀπορρηματικῶς, ἡ, ὄν, ἀπαγορευτικῶς, 'Απολλ. Αἰτ. 'Ομ. ἀπορρῆξις, εως, ἡ, τὸ ἀπορρῆγνυθῆναι, 'Ἰσάκ. 'Αρχ. 1. 19, 3, 11· ἀπερρῆξις, σπᾶσιμον, π. χ. ἀποσπῆματος, 'Αριστ. π. Αἰτ. 'Οδ. Πλάτ. 2. 2, ἀπορρῆσις, εως, ἡ, (ἀπερρῶ), ἀπαγορεύσις, Πλάτ. Σοφ. 258Δ· πορὰ τὴν ἀπ. Δημ. 902. 26.

II. ἡ ἰσχυρὰ ἀπερρῆσις, ἀρρησις, Πλάτ. Πολ. 387Δ, πρὸλ. Φαίδωνα 99D. 11, ἀπερρῆσις, ἀπερρῆσις, 'Ἰσάκ. περὶ Μενεκλ. κλῆρ. 36: — ἀπερρῆσις, διδύμους ἀναλωγῆς, Πλούτ. 14. 2, 14.

IV. ὑποχωρέσις, κατέπεισις, ἀποευχία, 'Αριστ. 1. 374.

ἀπορρήζω, μεταγεν. τύπ. τοῦ ἀπορρηγνύω, Πλουτ. 10. 15, 5.

ἀπορρητέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀπερρῶ, πρέπει τις νὰ ἀπαγορεύσῃ, ἐκ τοῦ Διωνος Χρυσ.

ἀπόρρητος, ὄν. (ἀπερρῶ) ἀπηγορευμένος, ἀπόρρητον πόλει, πρᾶγμα ἀπηγορευμένον τοῖς πολίταις, Σοφ. 'Αντ. 64, πρὸλ. Εὐρ. Φοιν. 1668· τὰ πόρρητα ὄραν 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 520· ἰδίως, τὰ ἀπερρῆτα, ἐμπνεύματα ὧν ἡ ἐξαγωγή ἔστ' ἀπηγορευμένη, ὁ αὐτ. 'Ἰππ. 265, 14, πρὸλ. 362· πρὸλ. Βουκλ. II. Οἰ. 1. 74.

II. ὁ μὴ λαγόμενος, περὶ οὗ δὲν πρέπει νὰ γίνῃται λόγος, μυστικὸς, Λατ. Inconspicue, ἀπ. ποι-εσθαι, φυλάττειν μυστικόν, 'Πρόδ. 9. 94· ἀπόρρητα ποιεῖν ὡς, πρὸς μνήσιν λέγειν ὡς αὐτοῖς 45, πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 432C· οὕτως, ἐν ἀπορρήτοις ἢ ἐν ἀπορρήτῳ λέγειν, εἰσαγγέλλειν, λέγειν ὡς ἀπόρρητον, Πλάτ. Θεαιτ. 152C, 'Ανδοκ. 22. 14· ἐν ἀπορρῆτοις φυλάττειν, φυλάττειν τι ὡς ἀπόρρητον, 'Αριστ. 'Αποσπ. 612· ἐν ἀπορρήτῳ ἐκπλῆξαι, συλλαβεῖν κρυφίως, ἀπ. θεοῦ, 'Ανδοκ. 1. 5· οὕτω, οἱ ἀπορρῆτων Λυκούργ. 168. 26, Πλάτ. Πολ. 378Δ· κύριον καὶ ῥῆτων καὶ ἀπορρῆτων, περὶ τοῦ Φιλίππου, ὁμοιον τῷ Λατ. Inconspicua, Δημ. 10. 10: — ἀπορρητέον, το, μυστικὴν τῆς πολιτείας, 'Αριστοφ. 'Ἰππ. 648, Λυσίας 126. 25, κτλ.

τὰ πόρρητα οἶδεν Δημ. 579. 3— ἀπόρρητα, ὡσπύτος τὰ ἰσχυρὰ δόγματα τῶν Πυθαγορέων, Stallb. Φαίδων 82B: — Συγκρ. -τέρας, Πλουτ. 2. 17, 4.

2) ἐπὶ ἐργῶν πραγμάτων, ἀρρητα, μυστικά, φλέξ Βύρ. 1. Τ. 1331· μυστήρια ὁ αὐτ. 'Ἰσοκ. 943· τὰ πόρρητα· ἐκφέρειν 'Αριστοφ. 'Ἰσάκ. 442, πρὸλ. Φιλεργ. ἐν 'Ἰσάκ. 6.

3) ὅν δὲν πρέπει τις νὰ προτρέψῃ, βέλους, ἀπορρῆταις, Λουκ. 116, 21, Πλάτ. Νόμ. 854E· τίς οὐκ οἶδεν, τὰς ἀπορρῆτους, ὡς περ ἐν τραγωδίᾳ, τὰς τοῦτου γονάς, Δημ. 563. 1: — ὡσπύτος: ἐπὶ φαν-λῆς κακολογίας, κακῶς τὰ ἀπόρρητα λέγομεν ἀλλήλους Δημ. 268. 22, κτλ.: — λέγεις τινὲς ἰδιωτικὰ καὶ νομικὰ ἀπορρῆτα καὶ ἡ χρῆσις αὐτῶν ἐπιμαρτυρεῖται παρὰ βαρβάρους, ὡς π. χ. ἡ λέξις ῥι-φασσις, 'Ἰσοκρ. 390Α, Λυσ. 117. 18, πρὸλ. Διέσκου 'Αρχαιολόγ. καὶ τὴν λέξιν κλύω 11.

5) τὰ ἀπορρῆτα, = τὰ αἰδύτητα, τὰ κρυφά, Πλουτ. 2. 284Δ, πρὸλ. 'Αριστοφ. 'Ἰσάκ. 12.

III. ἀπορρήτως, ἀρρητῶς, ἀνεπαρόχως, Φιλόσοφ. 588: — μυστικῶς, συγν. παρὰ τοῖς 'Εκκλ. — Πρὸλ. ἄρρητος.

ἀπορρίπτω, ὄν. πρην. ἀπερρῆγα, φρίσσω, δειλῶ, εἶν τολμῶ, μ. ἀπαρ., οἱ πατέρες μὲν ἐς οἶκον ἀπερρῆγασιν νέεσθαι, οὐ-δαίσι, φροῦνται (Σχλ.), 'Οδ. 11. 52.

ἀπορρίγγω, φρικῶ, τρέμω ἐκ τοῦ φόβου, οἱ ψυχρῶ λουόμε-νοὶ ἀπορρίγσαντες ὀλίγον γρόνον, τὴν λοιπὴν ἡμέραν οὐδὲν πάσχουσιν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ 'Αριστ. Περὶ 1. 28, 3.

ἀπορρίξω, = ἐκρίξω, -ξέριξω, 'Αλφ. 3. 60.

ἀπορρινάω, μέλλ. -ήσω, ἀποκόπτω διὰ τῆς βίτης, τῶν ε' ἀπορρινῶσι τὰ κέρατα Στράβ. 307.

ἀπορρινήματα, τὰ βνήματα, ἀφίτας παρὰ Στράβ. 647.

ἀπορρίπτω, ἐκρῶ, ἀπομακρύνω διὰ τῆς ἀνθ., ὅταν μὲν οὖν ἢ ἀνεμος, ἀπορρίπτει τὴν ἐκ τῆς γῆς ἀναθυμίασιν 'Αριστ. Περὶ 26. 58, 2.

ἀπορρίπτω, ποιητ. ἀπερρῆτω (Πινδ. Π. 6. 37), μεταγ. ὡσπύ-τος ἀπορρίπτω (ὡς ῥίπτω)· μέλλ. -ρίψω, ῥίπτω εἰς, ἀπὸ μακράν, ἀποβάλλω, μῆνιν, μνηστῆρον 'Πλ. 1. 617, II 282· ἀπὸ κρόκου ῥίψαις... εἰμα Πινδ. 11. 4. 412· ἀπορρίπτοντι ἰοικῶς, ἡμῶν πρὸς μέλλοντα νὰ ῥίψῃ [εἰκόν], 'Ἰσ. 'Ασπ. 215.

II. ἀποδιώκω, ἐξορίζω τινὰ ἐκ τῆς πατρίδος του, Δισχλ. Νο. 911· ἀπωστος γῆς ἀπορριφθήσεται Σοφ. Δι. 1019: — ἀπερρῆμενοι,

ζευγαγμένον, Δημ. 242. 3. πρὸλ. Διαν. 'Αλ. 9. 10. Οὐτως, ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ἀπερρ. τῶν ἐδεσμάτων 'Πρωδικαν. 4. 12. 2) δὲν συναγορεύω, ἀποκηρύττω, Πινδ. Ο. 9. 54, Σοφ. 'Πλ. 1006. 3) ῥίπτω κατὰ μέρος, περιφρονῶ. ἢ ἡμετέραν εὐδοκίμονην οὕτω τὸ ἀπέρριπται ἐς τὸ μῆδεν 'Πρόδ. 1. 32. Κύπρις δ' ἀτιμος τῷ δ' ἀπ' λόγῳ Δισχύλ. Εὐμ. 215. ὅταν ἡ τὰ χρηστὰ ἀπορριπτήται Δημ. 792. 25.

III. ἐπὶ λέξεων, ὡς τὸ Δατ. *jačere*, εἰκονοκλῶ βεῖτε, διαπεραστικούς λόγους, ἐς τινος, κατὰ τινος, 'Πρόδ. 1. 153, 4. 142, 8. 92. 2) ὡσαύτως, ἀρίτω νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῶν χειλέων μου λόγος τις, ἡ ἐστὶν ἐμὴν τι, ἀξίωσιν τῶν τοιούτων ἐκεῖνος τοῦτο ἀπέρριψε τὸ ἔπος 'Πρόδ. 6. 69. οὕτω, χαμαιπατέας ἔπος ἀπ. Πινδ. Π. 6. 37. μῆδ' ἀπορριφθῇ λόγος Δισχύλ. 'Ικ. 484. πρὸλ. ῥίπτω V καὶ ἐκρίπτω.

ἀπορρίψῃ, ἢ ἀπορρίψις, Θεόδ. Στουδ. σ. 177Α. ἀπορρίψιμος, ον, ὅστις δὲν νὰ ἀπορρίψῃ, 'Αρτεμίδ. 5. 85. ἀπορρίψις, εως, ἢ, τὸ ἀπορρίπτειν, ἱματίων 'Ιππ. π. Διατ. 'Οδ. 391.

ἀπορρυή, καὶ ἀπορρυα, ἢ, τὸ δεύτερον (κατὰ Φρόνυλ.) ἔστων 'Ατ., ὅλλ' ἔτι κεῖται παρὰ Ξεν. ἐν 'Ελλ. 5. 2, 5, ἴδε Λαβ. Φρόν. 496. (ἀπορρυή): — ἐκροή, βεῖσις, σήματος ἀπορροα Εὐρ. 'Πλ. 1587. ἐπὶ ὕδατος, ἐμφραχθείσης δὲ τῆς ἀπορροῆς ἤρετο τὸ ὕδωρ Ξεν. ἐνθ' ἀνωτ., ῥύακιον, [IV] Πινδ. 'Ηρακλ. 17, 15. 21. 21-26 27.

ἀναθυμίασις, ἀπορρυαίρις, ἐπίδρασις, Πλουτ. Σόλων 23. 2) ἐκροή, ἐκπύρεσις, ἐκχυσις, δεξιόμενος γὰρ τὸν κάλ. λους τὴν ἀπορροήν διὰ τῶν ἐμμάτων ἐθερμάνθη Πλάτ. Φαῖδρ. 251B. ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τοῦ Ἑμπεδοκλέους, ἀπορροαί ἐκαστοῦ αἱ ἐκπυρνώσεις ἢ ῥοαί, ἐπὶ ὧν χρώματα καὶ ὅλα ὁρατὰ ἰδιότητες τῶν πραγμάτων ἐγίνοντο καταληπτὰ εἰς τὴν νοῦν, 'Εμπεδ. 337, πρὸλ. 'Αριστ. π. Λισθ. 2. 10., 3. 15, κ. ὅλλ. οὕτως ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ συστήματα τοῦ Δημόκριτου, ὁ αὐτ. Περὶ τ. καὶ ὕπν. μαντ. 2, 5. οὕτως, ἐστὶ ἡ ἀπορροή στήματος ὅπως ἡμετέρος Πλάτ. Μένων 76B. ἐνθα ἡ θεωρία ἀποδίδεται εἰς τὴν Γοργίαν, πρὸλ. Τίμ. 67C. II. πῶσις, τῶν φύλλων 'Αριστ. π. Φυτ. 1. 1, 2.

ἀπορρυιδεύω, ἀρίμη, ἐκπέμνω, οὐδ' ὅπως ἐκπέμνω ἀπορρυιδεύει βράς, ὁ πηχρὸς, ἀρίστην (Σχολ.). Σοφ. 'Αντ. 1021. ἀπειληθεῖραν ἀπερρυιδέθησεν ἰωλὴν Νόνν. Δ. 2. 257. πρὸλ. ῥυιζίω, ῥυιδεύω.

ἀπόρρους, ον, πηχρ. -ρρους, ουν (ἀπορρῶ), ἀπορρῶν, μηκάδων αἰγῶν ἀπόρρουν θρόμβον 'Αντιφ. ἐν 'Αφροδισίῳ 1. 8.

II. ὡς οὐσιαστ. διακλῶσις ἢ βραχύνει ποταμοῦ ἢ θαλάσσης, ἐκ τῶν ἀνωθεν τόπων ἔρχεται τοῦ Νεῖλου τις ἀπόρρους 'Αριστ. 2. 351. 354.

ἀπορρυφίω, καὶ -άω, ῥιφῶ μέρος ἀπὸ τινος, τί οὐκ ἀπερρόφῃρας τοῦ εἶναι Ξεν. Κύρ. 1. 3, 10, Σύνεσ. 55C.

ἀπορρυφίω, ἀπορρῶ, ἐπὶ τοῦ ὁρροῦ τὸ ἐκρέοντος ἐκ τοῦ μεταβληθέντος εἰς τυρὸν γάλακτος: «ἐκροή τοῦ γάλακτος ῥοῦδες τὸ μὴ πηγνύμενον εἰς τυρὸν, ὅλλ' ἀπορρυφόμενον» Εὐστ. 1025. 65.

ἀπορρυμα, ατος, τό, = ἀπορροή, 'Επιφάν. τ. 1. σ. 269.

II. μέτρον Δίγυπτιακὸν διὰ ὕδατος, ὁ αὐτ. 2. 182D.

ἀπορρυπώω, καθαρῶς ἀπὸ ῥύπου, 'Πούχ. ἐν λιβ. ἀπεινοῦται.

ἀπορρυπύω, ἀποπλύνω τὸν ῥύπον, Λουκ. 'Αλεξτ. 9. — Μέσ., καθαρῶς ἑμαυτὸν, 'Εμπεδ. 442 Σκίτη, Πλουτ. Σόλ. 36, Διλ. περὶ Ζ. 9. 62. 2) ἀποπλύνω, τὸ λαστρὸν ἀπορρυπτεῖ μελέθωνας 'Ανθ. Π. 9. 815. 'Ὅσαυτως -ρυπώω, 'Πούχ.: ἐντεῦθεν οὐσιαστ. -πώσις, ἢ, καθαρισμός, 'Εκκλ.

ἀπόρρυσις, εως, ἢ, ἴδε ἐν λ. ἀπορρῆνσις.

ἀπόρρυτος, ον, = ἀπόρρους, ἀπορρῶν, κρήνη 'Πσ. 'Εργ. κ. 'Πμ. 593. ἀπ. ὕδατι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ στάσιμον, 'Ιππ. π. 'Αέρ. 283. II. ὑποκείμενος εἰς ἐκροήν, ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἐκρῶτος, Πλάτ. Τίμ. 43A. οὐκ ἀπόρρυτος, ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, 'Αριστ. Μετεωρ. 2. 1, 7.

III. ἀπ. σταθμά, σταυλοὶ ἔχοντες κεκλιμένον τὸ ἔλαρος ὅπως καταρτίωσιν αἱ ἀκαβαταί, Ξεν. 'Ιππ. 4, 3.

ἀπόρρυψις, εως, ἢ, καθαρισμός, 'Αθην. 409C, Εὐστ. 'Ιστ. 'Ε. 10. 4, 40. τῆς ψυχῆς 'Ιαμβλ. βίος Πωλ. 74.

ἀπορρυγὰς, ἀδός, ῥυιζώμενον θηλ. τοῦ ἐπομ., 'Εδδ. (Μακκ. Β'. 18, 45).

ἀπορρυγῆ, ὄγος, ὁ, ἢ, (ἀπορρυγῆ) ἀποκεκομμένος ἀπίτομος, κρημνώδης, Λατ. *maculatus*, ἀκταί 'Οδ. Ν. 98. πέτρα Ξεν. 'Αν. 6. 4, 2, πρὸλ. Καλλ. Λουτ. Παλλ. 41. καὶ ἄνευ τῆς λέξεως πέτρα, κρημνός, Πολύδ. 7. 6, 3, κλ.: ἄβυσσος, 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. Π. 1. 21, 3.

II. ὡς θηλ. οὐσιαστ., μέρος ἀποσπασθέν, Κωκυτός θ', ὅς δὲ Στυγὸς ὕδατος ἐστὶν ἀπορρυγῆ, βραχύνει ἢ διακλῶσις τῆς Στυγ., 'Πλ. Κ. 514, πρὸλ. Β. 755. ἀλλὰ τὸδ' ἀμφοτέρωσιν καὶ νεκταρός ἐστὶν ἀπορρυγῆ, εἶναι ἀπόρροια ἢ ἀπόσταγμα ('Ισχύλ.) τῆς ἀμθρ. καὶ τοῦ νεκταρός, 'Οδ. 1. 359. ἀπ. 'Ερινύων, μέρος τῶν 'Ερινύων, 'Αριστοφ. Λυσ. 813. ἢ δὲ προφητικῇ διῆς φρενὸς ἐστὶν ἀπ. Χρησμ. παρὰ Λουκ. ἐν 'Αλεξ. 40. μελέων ὅλην τὴν ἀπ., μὲρὸν τὸ μέρος μελεθίας, 'Ανθ. Π. 7. 571. ἀπ. δραχμῆ, μέρος ἔχον βέρος μίαν δραχμῆς, Νικ. Θ. 519. Δημόδωρος ἔλεγε τὴν Σάμον ἀπορρυγὰ τῆς πόλεως 'Αθην. 99D.

ἀπορρῶσω, 'Ατ. -τω, μέλλ. -ξω, σκάπτω ὀρύγματα, 'Ιλῶσσ. ἀπορρῶνίζομαι, παθ. γίνομαι ἢ εἶμαι ὀρρανός, ἀποστεροῦμαι, τοὺς ἀπορρῶνισμένους νῆστις πιέζει λιμὸς Δισχύλ. Χο. 249. ἀπὸ τινος ἀπ., ἀποσπῶμαι ἀπὸ τινος, 'Επιστ. πρὸς Θεσσαλ. Δ'. 6', 17: — ὡσαύτως, ἀπορρῶνίζομαι, 'Εκκλ.: — οὐσιαστ. -φάνισμα, τὸ, στήριξις ἐνεκα θανάτου, Βυζ.

ἀπορρῶς, ον, ἄνευ πορφυροῦ ἱματισμοῦ, Πλουτ. 2. 528B. ἰδίως ἐπὶ ἱματίου ἔχοντος πορφυροῦν τὸ κράσπεδον, ὁ αὐτ. 'Αντων. 71. ἀπορρῶμαι, χάνω τι ἐνεκεν ὀρχήσεως, ὡ παρ' Ἰσάνδρου, ἀπορρῶσά γε μὴν τὸν γάμιον, ἔηλ. τῇ ἀσχημονίᾳ τῆς ὀρχήσεως ἀπέδαλες αὐτόν, 'Πρόδ. 6. 129.

ἄπος, εως, τό, = κάματος, Εὐστ. 381. 19. πρὸλ. αἴπος. ἀποσάλευσις, εως, ἢ, ἡ ἀποτίναιξις τινος, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τινος, ὁ θάνατος ἢ ἀποσάλευσις τῆς συμπαφῆς ζωῆς τοῦ σώματος Πρὸλ. ἐν Πλάτ. Πολ. 10.

ἀποσάλευω, ἐπὶ πλοίων, ἐπ' ἀγκυρῶν σαλεύω, ἐπ' ἀγκυρῶν ἵσταμαι, εἶμαι ὀραγμένους εἰς τὰ ὄνοια, «ἐτὸ παντὶ, καὶ ἀποσάλευσας ἡμέραν καὶ νύκτα ὑπὲρ τοῦ στρατοπέδου, ὕστερον ἀφικνεῖται ἐς Ἐφεσσον Θουκ. 1. 137. ἐπ' ἀγκύρας Δημ. 1218, 24. πρὸλ. 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 4, 1, 8, π. Ζ. Μορ. 4. Ζ. 72: — μεταρ. ὀφίσταμαι τινος, ὁρκεῖν τοῦ κατὰ φύσιν ἀποσαλεύουσιν Πλουτ. 2. 493D. «ἐσάλευε καὶ ἀπεσάλευε, τοῦτο καὶ ἐπὶ νεῶν λέγεται καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, ἐπὶ μὲν πλοίων, ὡς Δίων ἐν Ρωμαϊκοῖς ὅλην μὲν γὰρ καὶ τὰ κοινὰ τῶν πλοίων πρὸς τῇ γῇ ὥρμη, τὰ δὲ πλείω καὶ μείζω μακίονα διὰ τὰ τεύχεα ἀποσάλευεν. ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, ὡς τὸ 'ἐρ' ἐνὶ δὲ τῶν παίδων ἀποσάλευεν», σημαίνει δὲ ἡ λέξις τὸ τὰς ἐλπίδας ἐπὶ τούτῳ εἶχεν» καὶ Ἀδριανὸς 'ἐπεί τοίνυν ἐπὶ τῶν ἐσχάτων ἐσάλευεν ἦδη, κομίζουσαν αὐτὸν οἱ προσήκοντες εἰς Ἀσκληπιοῦ Σουλῆ, ἐν λ. ἐσάλευε. 2) μεταβ. σαλεύω ἀπὸ τῆς θέσεως του, οὕτω ται λόγος ἔχει τὸν Μίλωνα γυμνάζειν ἑαυτὸν, ἐνίοτε μὲν ἀποσαλεύσας τε καὶ μετακινῶν τῆς ἔδρας ἐπὶ τρέποντα τῷ βουλομένῳ, .. ἐνίοτε δὲ, κτλ. Γαλην. τ. 6, σ. 85, ἐκδ. Chail. — Πωλ., ἀλλάσσω γνώμην, μελετᾷς μὴ ἀποσαλεύεσθαι διὰ σοφισμάτων ἀπὸ τίνων; 'Αρρ. 'Επικτ. 3. 26, 16.

ἀποσαλπίζω, διασαλπίζω, διακηρύττω, φώτ. ἐν Coll. Nov. Valia. 1. 259. ἀποσαρκῶμαι, παθ., συμπυκνῶμαι, καθίσταμαι πυκνότερος, συνίσταται γὰρ ἡ σὰρξ καὶ κομιδῇ ἀποσαρκῶνται 'Αριστ. Πρὸλ. 1. 52, 3. 2) γίνομαι σὰρξ, ἐνσαρκῶμαι, 'Εκκλ. II. ὅπου: ὅπου τὴν σάρκα, Κύριλ. 'Αλεξ., 'Ιω. Δαμασκ. κλ.

ἀποσαρκῶσις, εως, ἢ ἀποβολή, ἀπόθεσις ἢ ἀφίρσις τῆς σαρκός, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 335C.

ἀποσαρῶω, σαρώω τι καὶ ῥίπτω αὐτὸ ἔξω, ἀποβάλλω, ἀργολογῶν καὶ σαυρολογῶν. ἀποσαρῶσις Νικητ. Χρον. 31D.

ἀποσαρῶμα, τό, (παρῶ) «αὐκαυτεῖ», Νικητ. Χρον. 195D.

ἀποσάττω, μέλλ. -ξω, ἀπαίρει τὸ σῆμα, «ἐσταμαρῶμαι», «ἐσφρατίζομαι», ἀντιθ. τῷ ἐπιστάτῳ 'Εδδ. (1) ἐν. κδ', 32). II. φράττω, ἀποσάττα, εως, ἀφαιρῶ ἀντὶ τοῦ φράττα, τὸ τῆμα Δ. Π. 435, 10. παραγεμίζω με τροφῇ, αὐτὸν ἀποσάττειν τοῦτο: ὁ ἱεραὶν, ἀντὶ τάξεις) Δίφιλ. ἐν 'Ζωγράφῳ 2. 41. καὶ μέσ., πληρῶ ἑμαυτὸν, γεμίω τὴν κοιλίαν μου, Φιλίμ. ἐν 'Πτωχῷ 2, πρὸλ. Πλάτ. 'Αλ. 219.

ἀποσαφῶω, (σαφής), καθιστῶ σαφές, φανερόν, οὐδὲν ἀποσάφει, .. ὁπότ' ἐρα ποιήσῃ Πλάτ. Πρωτ. 348B, πρὸλ. Κρατ. 384A.

ἀποσαφηνίζω, = τῷ προηγ., Λουκ. Ζαρε Τραγ. 27.

ἀποσάθεννύω, ἢ ἀποσάθεννύω: μέλλ. -ξω, ὁρκεῖν, σέθεννύω, σθύνω, τὸ φῶς Σοφ. 'Αποστ. 497. τοὺς λύχνους 'Αριστ. 29, 255. τὸ πῦρ Πλάτ., κτλ. ὡσαύτως μεταρ. ἀπ. τὸ κακὸν Πλάτ. Πολ. 556A. τὸ γένος καὶ ὄνομα, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 30. ψυχῇ 'Ανθ. Π. 7. 303. (ἐν αὐτῇ 11. 321. τὰς ὁράσεις Πλουτ. 2. 681B.

II. Παθ., ἐνεστ. παρ' 'Ιππ. π. 'Αέρ. 282, Ξεν. Λακ. 13, 3, κτλ. μετὰ μέσ., μέλλ. ἀποσάθεννύω Πλάτ. Νόμ. 805C. ἀρ. ὁ καὶ πρμ., ἐνέργ. ἀμεταβ., ἀποσάθεννύω Εὐρ. Μήδ. 1218, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 30, κτλ., πρμ. ἀπέσθηκα αὐτόθι 8. 8. 13, Πλάτ. Πολιτικ. 269B, κτλ. ὑπάρχει δὲ καὶ ἀρ. α' παθ. ἀποσάθεννύω 'Αριστοφ. Λυσ. 293, Λυσ. 93, 2, κτλ., πρμ. ἀπέσθησας Παρμεν. 'Αποστ. 73: — σθύνωμαι, ἀφαιρῶμαι, ἐκλείπω, χάνομαι, ἀπολύνω, ἐνθ' ἄνωτος: ἐπὶ τοῦ γάλακτος γυναικός, 'Αριστ. περὶ Ζ. Γεν. 4. 8, 15. ἀπ. ὁ μαστός ὁ αὐτ. 'Ιστ. Ζ. 9, 30, 3.

ἀποσάθεις, εως, ἢ, σθέσις, σθύσιμον, πυρὸς 'Αριστ. 'Αναλυσ. 'Υστ. 2. 8, 7, κ. ὅλλ.

ἀποσειριάζω, σικχαίνωμαι, ἀηδιάζω, ἀποπτύσαντες καὶ ἀποσειριάζαντες 'Αμφιλόχ. σ. 53.

ἀποσεισις, εως, ἢ, τὸ ἀποσειεῖν ἀσελήγης τις ὀρχησις, Πλουτ. Δ'. 101.

ἀποσειώω, τινάσσω, ἢ ῥίπτω τι μακρὰν, φανός ἐστι μεστός ὕδατος οὕτοιο, δεῖ ὁ οὐχὶ σελεῖν, ἀλλ' ἀποσειεῖν αὐτόθεν Μένων. ὅρος ἐν 'Ανεψιοῖς 4, Θεοφρ. Διτ. Φ. 1. 20, 3: — Μέσ. ἀποσειώω ἀπ' ἑμαυτοῦ, τινάσσω τι μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, πάντ' ἀποσειώμενος Θεοφρ. 348. ἐπὶ ἵππου, ἀποσειώω καὶ ῥίπτω τὸν ἀνασθῆντα μου. ὁ ἵππος ἀποσειώσατο τὸν Φαρνύουχα 'Πρὸδ. 7. 88, 9. 24. ὁ δὲ ἵππος

πληγῆς σφοδράζων ἀποσεισμένην τὸν Κύρον Ξεν. Κύρ. 7. 1, 37· ταχέων .. θριγκοὺς ἀποσεισμένην, καταδελύουσα, καταρρίψασα, Συρ. Ἀποστ. 481· μεταρ., ἀποσεισεῖσθαι λύπην, γήρας Ἀριστοφ. Πάτερ. 346. Λυσ. 670· νέφος ὁ αὐτ. Νεφ. 288· ἐταίρους Λουκ. Ἐταίρ. Διάλ. 13. 2.

2) ἐν τῇ μέσῃ, τύπῳ, ὥσπερ αὐτοὺς, σέλις ἐμαυτὸν, τινάσσομαι, Ἀριστ. Ἰστ. 2. 6, 20.

ἀποσεμνύνω, σεμνὸν καθίστω, ὥστε ἀποσεμνύνωθι (ἀποσεμνύνωθι, Βεικ.) Ἀριστ. Ποιητ. 4.

ἀποσεμνύνω, ἐγκοιμᾶμαι, ἐπαινώ, μεγαλύνω, ἐξυμῶ, τιμῶ, Πλάτ. Θεαιτ. 168D, Διδό. 2. 47. II. Παθ., μετὰ μέσ. μέλλ., ὡς τὸ ἀβρύνομαι, λαμβάνω ὕψος σοβαρὸν περὶ τινος, ἐναβρύνομαι, μετ' αἰτίας, εἰ δὲ τοῦτ' ὀγκωσόμεθα ἀποσεμνύνουμιθα Ἀριστοφ. Βάτρ. 703· οὕτως, ἀποσεμνύνεται πρῶτον αὐτοὺς 833· ὥστε ἀποσεμνύνωθι, περὶ τῆς τραγῳδίας ἔλαβε σοβαρὸν, ἀποδοῦναι χαρακτῆρα, σπουδαῖον μυστήν, Ἀριστ. Ποιητ. 4, 17, ἴδε ἀποσεμνύνω· ἀποσεμνύναντο Ἀριστ. Διδ. 1. 214.

ἀποσεύω, ἀποσώζω, Νικ. Θ. 77, Ἀνθ. Π. Θ. 042:—Παθ., ὁρῶ ἐξω, ἀφορῶ, ἀπέρχομαι ἐρέχων, Ὁμ. μόνον κατὰ συγκέκοιμιν ἀνδρ' ὁ ἀπέσσεύτο, ὁ δ' ἀπέσσετο δώματος Ἐκτωρ τὴν οὐτὴν δὲδν αὐτὶς Ἰλ. Ζ. 390, κελ. ὥσπερ αὐτὸς ἀπέσσεύθη [υ] Ἰσ. Θ. 183:—Μέσ., =τῇ Ἐνεργ., ἀπέσσεύοντο γυναῖκες Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 805.

ἀποσηθύνω, κοσινίζω, χωρίζω διὰ κοσινίσματος, ἀποσηθύνετε τοῦ πυροῦ τὸ πρόφριον Ἰλ. 164:—στραγγίζω, συνῶναι, ὕδωρ, διαφ. γραφ. ἐν Ἰπκ. π. Ἀέρ. 285.

2) μεταφ. ἐξεστραγγίζω, γυμνάζω τινά, κατακλίσσω αὐτόν, Ἡρόδοτος δὲ τὴν Φρυγίαν παρὰ τοῖς ῥήτοσι... Σηστὸν καλεῖσθαι διὰ τὸ ἀποσηθύναι καὶ ἀποθεῖναι τοὺς συνόντας· Ἀδὴν. 591C.

ἀποσηκάζω, μέλλ. -άσω, ἀποδύω ἢ ἀποκλείω τοῦ σκηνοῦ, κλείω ἐξω, Νικήτ. Χρον. 131D, ἐν τῇ παθ.

ἀποσηκῶ, (σηκός) μανδρῶναι, κατακλίσω, ἀποσηκῶσαι ὡς ἐν σηκῷ κατακλίσαν· Ἰσούχ.

ἀποσημαίνω, ἀπαγγέλλω διὰ σημείων ἢ συνθημάτων, ἀποσημαίνωμαι, ἐπὶ τῷ, τοῦτο μὲν αὐτοὶ ἀποσημαίνετε Ἠρόδ. 5. 20· ἀπολ., κόμην σημειῶν, Πλάτ. Εὐθύδ. 276B, Φιλόστρ. 86· νοσήματα ἀπ., ἐμφανίζονται, ἀναφανίζονται, Ἀριστ. Προβλ. 30. 1, 25.

2) μετ' αὐτ., δηλῶ διὰ σημείων ἢ συμπτωμάτων, Ἰπκ. Ἐπιδημ. τὸ Δ'. 946· φανερώω, σημαίνω, Πλούτ. Σόλλ. 7, κελ. 1· Μίσ. δεικνύω διὰ σημείων ἢ ἀποδείξω, Ἠρόδ. 0. 71· εἰκάτω διὰ σημείων, Αἰλ. περὶ Ζ. Θ. 58.

II. ἀποσημαίνειν εἰς τινα, αἰνέτεσθαι, ὑποσημαίνειν, καὶ ἐς Νικίαν τὸν Νικηράτου... ἀποσημαίνεν Θουκ. 4. 27, πρβλ. Πλούτ. 2. 177B.

III. βίβω σημαίνει ἐναντία, εἶναι δυσώπιδος, κακὰ προσηνύω, τινὶ Φιλόστρ. 86.

IV. ἐν τῇ μέσῃ, τύπῳ, στραγγίζω τὴν ὡς διδρήμευμένον, ἐξημῶ, Ἀριστοφ. Ἀποστ. 378, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 21· ὥσπερ αὐτὸς ἐπὶ προσώπων, προγράφω, ἀποκρύπτω, ἐπικρύπτω ἀργύριον ἐπὶ τινι, καὶ τοὺς φιλάτους τῶν ἡμετέρων ἀποσημαίνοντο αὐτοὺς 2. 4, 13.

2) παρὰ μεταγεν. καθόλου, στραγγίζω, ὅταν ἐπιστολήν, Ἠρωδιαν. 4. 12.

ἀποσημάντωρ, ῥορὸς, δὲ, ὁ στραγγιστής, γραμματεὺς, ἐπόπτης, Εὐστ. 159D, 6.

ἀποσημεδομαι, ἀποθ., σημειῶναι ἢ κρατῶ σημειώσεις, ὁπομνήματα δὲ καλοῦσιν, ὅσα πρὸς οἰκεῖαν ἀποσημειοῦνται ὑπόμνησις Ἀμμιαν. εἰς Ἀριστ. Κατηγορίας.

ἀποσημεῖωσις, εὖως, ἢ, σημειώσις, ἀνύσπασμα, Βυζ.

ἀποσημαινέωμαι, παθ. ὁρ. ἀποσάφην [α] Ἰπκ. Ἀφ. 125B: μέλλ. -σάψομαι ὁ αὐτ. Προρρ. 83· μετὰ ἐνεργ. πρην, ἀποσημαίνω, γὰρ τι ἐνεκα ἀπονεκρώσεως καὶ ἀποσήμεως ἐκ παγετοῦ ὑπὸ τοῦ ψύγους τοῦ δακτύλου τῶν ποδῶν ἀποσεσηπότες Ξεν. Ἀν. 4. 5, 12, πρβλ. 5. 8, 15.

2) ἐν Ἰπκ. π. Ἀέρ. 285 Ξεν. Ἀν. 4. 5, 12, πρβλ. 5. 8, 15. 2) ἐν Ἰπκ. π. Ἀέρ. 285 συνάπτεται μετὰ τοῦ ἀφ' ἑσθαι, ἐπὶ ὕδατος ἀποδύοντος τὰς ἀκαθαρσίας του διὰ βρασμοῦ.

II. μεταβατ. κατ' ἐνεργ. ὁρ., κλίνω τι εἰς ἀσπὴν, ἀποσημαίνω Γαλν.

ἀποσηψίς, εὖως, ἢ, σψίς, Πλούτ. 9. 1087E.

ἀποσηγάω, ἀποσιμῶ, ὅταν κόμην λόγον, ἀκουσον πῶς υἱοῦ καὶ πνεύματος μέμνηται, καὶ τὸν πατέρα ἀποσιγᾷ Ἰω. Χρυσ. ἀποσίγησις [ε], εὖως, ἢ, τὸ ἀποσιγᾶν, σιωπᾶν περὶ τινος, τὸ φυλάττειν μυστικόν, Ἰπκ. 22. 48.

ἀποσιλλῶ, κόμην τι φασματόν, ἀποσιλλῶ, Γλωσσ.

ἀποσιμῶ, κόμην τι συμβῆναι—Παθ., ἀποσεσιμῶμεθα τὴν ῥίνα, ἐχομεν σιμὴν τὴν ῥίνα, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 24. 2.

II. ἀποσ. τὰς ναὺς, στέρφω αὐτὰς ἐκ τῆς γραμμῆς, κόμην πλάγιν κλίνω ὥστε νὰ ἀποφύγῃ τὴν κατ' εὐθείαν προσβολὴν τοῦ ἐχθροῦ καὶ νὰ προσβάλῃ αὐτόν ἐκ καλλίτερης θέσεως, Θουκ. 4. 25· ὅταν ἀποσιμῶσαντες τὴν πρῶραν ἐπιτηδεῖαν ἐργάζωνται πρὸς τὸ... καταδύσαι Ἰαλν. τ. 12. σ. 161—ἀποσιμῶν, ἀποτρέχει πρὸς τὸ συμβῆναι σιμὰ δὲ ἐκάλουν τὰ προσάντη χωρία λέγεται καὶ ἐπὶ νεῶν τὸ ἐκ διαστήματος ἐμβάλλειν, καὶ ἐπὶ ἀδύρου τὸ ἀποστρέφειν τὴν ἀκμὴν Ἐγμ. Μ. 125. 51, πρβλ. ἐπισειμῶ.

ἀποσιμῶμαι [ε], εὖως, ἢ, τὸ ἀποσιμῶν, ἢ ἐκ πλάγιου ἐπίσεως πολέμικῃς νεῶς, Ἀπκ. Ἐρημ. 4. 71.

ἀποσιδομαι, Ἰων. ἀντὶ ἀφ' οὐσιδομαι.

ἀποσιτέω, ἀπέρχομαι τροφῆς, μένιο ἕσπετος, ἀποκτείνω ἐμμετὸν λιμῇ, Πρβλ. Ὀν. 33: ἀποδύλλω, χάω τὴν ὄρεϊν μου, Ὀριόδ. 3. 104, πρβλ. ἀποκαρτερέω.

ἀποσιτέα, ἢ, ἀποστρεφὴ τροφῆς, ἔλλειψις ὄρεως, Ἰπκ. Ἀρ. 126δ, κελ.

ἀποσιτείζομαι, ἀποθ., ἐπισιτείζομαι, ἀποσιτίσασθαι τι ἐκείθεν Ἀριστ. 1. 3, ὁ Διγενὴς διώρθωσεν ἐπισιτεῖσθαι.

ἀποσιτεῖας, ἢ, ὅτι, ὁ διγενὴς ἀποστρεφὴν πρὸς τὴν τροφήν, τὰ κατ' ὄσφυν· χρόνια ἀλλήματα ἀποσιτικά ἅμα πυρετῷ Ἰπκ. Προρρ. 75· ἀποσιτικά, ἀποσιτίας καὶ ἀνυρετίας ποιητικῶς Γαλν. Γλωσσ.

ἀπόσιτος, ὄν, = ἄσιτος, ὁ μὴ εἶναι φαγῶν, ἡμερῶν τοσοῦτον ἀπ. Ἰλιόδ. 8. 7.

2) ἀπεχόμενος σιτίων, τροφῆς, Λουκ. πῶς Ἰστ. συγγρ. 21.

3) πεινασμένος, πεινῶν, Φιλωνίδ. ἐν Ἐκοθύναις 4.

II. ὁ ἀνευ ὄρεως, Ἰπκ. Ἐπιδημ. τὸ Δ'. 982.

ἀποσιπῶ, τερῶ σιγῇ, Ἰσοκρ. 277D, Πολύβ. 30. 17, ὁ παύσθαι ἐμμετὸν καὶ σιωπᾶν, μετὰ τοῦ λέγων ἀποσιπῶ καὶ διέλειπε Πλούτ. Ἀλκιβ. 10.

II. μεταφ., φυλάττειν τι μυστικόν, ὥστε καὶ εἰ τινα ἢ αὐτὸς οὗτος ἀποσιπώσῃς Λουκ. Ἀλ. 20.

ἀποσιπῶσαι, εὖως, ἢ, τὸ ἀποσιπῶν, τὸ μῆνιν τινὰ ἀναυθῶν, Πλούτ. Ἀλκιβ. 52.

2) ἐκτοκὸν σχῆμα, κατ' ὅσον ἐμφάνει ἢ εἰς αἰδοῦς ἢ κοσμιότητος ἢ προσας διακόπτεται, ὡς ἐν Ἰλ. Δ. 342, Συρ. Ἀν. 577, Εὐρ. Μυθ. 980, Οὐρεγῆ. Ἑλλ. 3. 8, Αἰν. 1. 135, κελ. —κατ' Ἀλκιβ. περὶ σχήματος σ. 579, ὁ λόγος ἐπιτελεῖται τὸ παρασιπώμενον, ἢ παραλείπειν τὸ γινωσκόμενον, ἢ σιωπᾶν τὸ αἰσχρὸν.

ἀποσκάλλω, ἀποξέω, ἀπόκλινε, ἀπόσκαλλε, ἀποτίλλε Α. Β. 428. 31.

ἀποσκάπτω, μέλλ. -ψω, σκάπτω τάρρον, ἴσως δὲ που ἢ ἀποσκάπτει τὴν ἢ ἀποτειγίσει ὡς ἀπορος ἢ (ἢ εἰ) ἢ ἕδος Ξεν. Ἀν. 2. 4, 4.

II. ἐπιτελεῖται ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ σκάπτω, Πλάτ. Νόμ. 760E.

ἀποσκαρίζω, = ἀσκαρίζω, ὁ ἴδε.

ἀποσκαδάνυμι, ἢ, ὅτι, μέλλ. -σκεδάσω, συνηρ. -σκεδῶ, Συρ. Ο. Τ. 138 (ποιητ. ὥσπερ ἀποκεδ- Ἀπολλ. Ρόδ. 1. 1360 ἐν τῇ σιγῇ) — διασκαρίζω, σκορπίζω εἰς τοὺς ἀνέμους, ἄλλους μὲν ἀποσκέδασεν βασιλῆας Ἰλ. Τ. 300· ψυχὰς μὲν ἀποσκέδασεν ἄλλους ἄλλῃ Ὀδ. Δ. 385· σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεσσι θυμὸς Θ. 149· ἀπ. μύσος Συρ. Ο. Τ. 138· ἀντιπάλων ὕδριν ἀποσκέδα-

σας Ἐπὶ γραμμὰ παρὰ Αἰμ. 322. 9:—Παθ., διασκαρίζομαι, τῶν ἐκ Τροίης ἀποσκέδαθεντων Ἠρόδ. 7. 91· διασκαρίζομαι μακρὰν ἀπὸ τινος μέρου, ἀπομακρύνωμαι, ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου Ξεν. Ἀν. 4. 4, 9· τῆς φάλαγγος ὁ αὐτ. Ἑλλ. 5. 4, 42:—Μίσ., ἀποθῶ καὶ διασκαρίζω, ἀποδύω, τὸν τοῖονδε φλύαρον Πλάτ. Δε. 365E.

ἀποσκαπῶ, ἀποκαλύπτω, ἀποκαλύπτω, Σχολ. εἰς Διόχλ.

Πρ. 83, Γεωγ.

ἀποσκαρνεύω, ὁ, (σκέπαρον), τὸ διὰ σκεπάρνου ἀποκόπτειν τι, ὅνομα ἰδιαίτερον τινὸς τραύματος ἐν τῇ κεφαλῇ, Ὀριόδ. 3. 106.

ἀποσκαπῆς, εὖως, ἄνευ σκεπάσματος, ἀσκαπῆς, γυμνός, Χρυσ. Σιλλ. 1. 37.

ἀποσκαπόμεμαι, ἄχρ. ἀποθ., ἴδε οὗ τὸ ἀποσκαπόμεμαι μέλλ. τοῦ ἀποσκαπῶ— ῥηματ. ἐπὶ (ὁ) ἀποσκαπτεῖν, πρὸς τι Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 6, 7.

ἀποσκάπτω, = ἀποσκαπῶ, Ἀρρ. Ἐπικτ. 3. 22, 66, Ἰσούχ. ἐν λ. ἀποσκαπτεῖν.

ἀποσκαυῶ, μέλλ. -άσω, ἀφαιρῶ τι, τὴν ὁροφὴν Λουκ. 16. 9.

II. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ μέσῃ, τύπῳ, δύνω εἰς ἕρματα τὸς ἀποσκαυῶ, ἐκμετῶ αὐτὰς πρὸς μετακλίσεις, Πολύβ. 2. 26, κελ.

2) ἐκποδῶν ποιῶμαι, ἐξοφρύνωμαι τινὰ, μόνος τῶν πόποτε τυραννοκτόνων μὴ πληγῇ διὸς πονηροῦς ἀποσκαυῶσάμενος καὶ φονεύσας Λουκ. Τυρανν. 1, κ. ἄλλ.

3) = ἀποκατῶ, Πολύβ. Ε', 91.

ἀποσκαυῆ, ἢ, μετακλίσεις, μεταφορᾷ, τῇ τῶν ἐπιτηδεῶν κομιδῇ (Σουδ.), Πλούτ. 2. 174Δ, κελ.

II. ἀποσκαυῆ ὡς καὶ νῦν, κατὰ τὸν ἐνικὸν καὶ πληθ., Πολύβ. 3. 3, 7, 1. 66, 7, κελ., τὸ τῆς οἰκίας σκευῇ, Ἠρόδ. (Ἰων. 18', 29, κ. ὅλλ.).

III. ἀποσκαυῆ, ἀκαθαρσία, διαφ. γραφ. ἐν Σερᾷ. 616· πρβλ. ἀποσκαυῶ II, 3.

ἀποσκαυῖα, αὐτος, τὸ, ὑποστήριγμα, στήριγμα, Διόχλ. Ἀποστ. 10.

II. = ἀποσκαυῆς, Ἰπκ. περὶ Γαλν.

ἀποσκαυῖος, κατασκαυῖος μακρὰν τινος, τοῦτου ἕνεκα πόρρω ἀποσκαυῖον τῶν Ἑλλήνων Ξεν. Ἀν. 3. 4, 35 (ὅπερ ἔτεροι ἀπέρρουσιν εἰς τὸ ἀποσκαυῖον).

ἀποσκαυῖος, ὄν, (σκαυῖ) ὁ κατασκαυῖος χωριστῶς, δὲ ὡς καὶ ἐρμηνεύεται κατ' ἱδίαν, ἀντιθίτως πρὸς τὸ σύσκαυῖος, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 14.

ἀποσκαυῖος, ἔχων ἢ τερῶ τι μακρὰν τινος, ἀποσκαυῖος μακρὰν τὰ ὡς τῶν μεσῶν Πλούτ. 2. 394B:—Παθ., = ἀποσκαυῖος, ὁ αὐτ. 2. 627Δ· ἄλλ. ὡς αὐτῶς, ἀμετάβ. ἐν τῇ ἐνεργ., δαυτ. Εὐμ. 15, Διμήτρ. 9· ἴδε ἀποσκαυῖος.

2) μεταφ. τὴν κατασκαυῖον, ὁλλῶσαι αὐτοῖαν, Ἠρόδ. (Ἰων. 18', 29, 181).

ἀποσκαυῖος, μέλλ. -ψω, ῥίπτω, ἔλασσετο ἄνωθεν, ἐς σκλή-

ματα τὰ μέγιστα. ἀποσκήπτει τὰ βέλεα (ἐνν. ὁ θεός) 'Πρόδ. 7.10, 5' μεταφ., ἀπ. τὴν ὁρμήν εἰς τινα, ἐκκενῶ τὴν ὁρμήν μου ἐναντίον τίνος, Διον. 'Αλ. 6. 55' ἀπ. τιμωρίαν Διδό. 1. 70.

11. ἀμεταβ. πίπτω αἰρινδίας, ἐνσκήπτω, ὡς π. χ. κεραυνός, λοιμός, πανικὰ, κτλ. ὅργαι δ' ἐς σ' ἀπέσκηψαν θεός, ἔπεσον ἐπάνω σου, 'Εὐρ. 'Ιππ. 438' εἰς ἕνα ἀπ. Αἰσχίν. 27. 20' ἀπ. τὸ ὕδωρ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς 'Αριστ. π. Θaum. 152' αἱ πληγαὶ τῶν ξιφῶν εἰς τὰς χεῖρας Πλούτ. Πομπ. 19' ὡσαύτως, ἀπ. ἐς φλαυρον, ἀπολήγει εἰς πῦλιν τέλος, καταλήγει εἰς μῆδεν, 'Πρόδ. 1.120' εἰς μέγα τι κακὸν ἀπ. Διον. 'Αλ. 7. 15' ἀπ. ἐς θλεθρον 'Δλκίρ. 1. 37.

2) παρ' ἱατρ. ἐπὶ τῶν χυμῶν τοῦ σώματος, ἀπ. εἰς τι, καταλήγει ἰδιαιτέρως εἰς τι μέρος.

ἀποσκηψίς, εὖως, ἡ, ἀποστέλλει τῶν ὑγρῶν εἰς ἓν τι μέρος τοῦ σώματος, 'Ιππ. 'Αρ. 1258' ἀπ. γούσου ἐς ἓν τι 'Αριστ. περὶ Αἰε. Χρον. Παθ. 1. 9.

ἀποσκηάω: μέλλ. -άσω, ἐπιρρίπτω σκιάν, σκια δὲ ἑτέρου .. φωτὸς ἀποσκηάζομεναι. Πλάτ. Πολ. 532C. II. ἐπισκιάζω, λυγρῶν. 17 ἐν τίλ., οὕτω καὶ ὁ Βερκ ἐν 'Εμπεδ. 174, ὅντι ἀπεσκηεύσιν.

ἀποσκηάσμαι, ατος, τό, σκιά σώματος τινος, Σουίδ. ἐν λ. ἀνθή- λιος. 2) σκιαγραφία, σκιαγράφημα, ἀληθείας ἰνδαλμα καὶ ἀποσκηάσμαι Γεργ. Ναζ.

ἀποσκηασμός, οὔ, ὁ, τὸ ἀποσκηάζειν, ἀποσκηασμός γνωμόνων, καταμέτρησης τοῦ χρόνου διὰ τῆς σκιάς τοῦ ἡλιακοῦ ὄριολογίου, Πλούτ. Περικλ. 6:— ὡσαύτως ἀποσκηάσεις, ἡ, Γεργ. Νύσσ.

ἀποσκηδινάμαι, παθ., διασκορπίζομαι, Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἶα ἀποσκηδινάσθαι 'Αλ. 4' ἐπὶ στρατιωτῶν, ἀπ. ἐς τι, διασκορπίζεσθαι πρὸς τινα σκοπόν, 'Πρόδ. 4.113' πρὸλ. Θουκ. 6. 98:— ὡσαύτως ἀποσκηδύν- 'Αρατ. 735.

ἀποσκηέμπτω: μέλλ. -ψω, = ἀποσκηίπτω: παθ., δύο ἀγκυραὶ ἀγασθαι ἐκ ναὸς ἀπεσκηίμφθαι, εἶναι καλὸν νὰ ἔχῃ τις δύο ἀγκυράς ἐρραμμένας ἐκ τοῦ πλοίου τοῦ εἰς τὴν ὁλάσαν, Πινδ. Ο. 6.172.

ἀποσκηέρω, εἰς σκληρὸν μεταβάλλω, καθιστῶ τι σκληρόν, ἐν γένει ἀποσκληρύνω, καθιστῶ τι πάγιον, Μελέτιος ἐν 'Αν. 'Οε. 3.47.8.

ἀποσκληρῶμα, ατος, τὸ σκληρὸν ἐξέγκλημα, τύλημα, ἀποσκληρῶμα τῶν γονάτων Σχλ. εἰς 'Αριστοφ. 'Αχ. 552.

ἀποσκληρῶ, μέλλ. -ήσω, ἀποσκληρῶ, φεύγω, 'Ελλάνικ. 97' ἀποσκληρῶσας τῆς ἀγέλης Διον. 'Αλ. 1. 35' παρὰ Στράβ. 807, ἐπὶ (βοῆς, σκυρῶ, πηδῶ τῆς κάκεισε.

ἀποσκληρῶναι, ἀπαρ. ἀόρ. 6' ὡς εἰ ἐκ βῆμ. ἀποσκληρῶμαι (πρὸλ. σκλήρω) εἶμαι ἀπεσκληρῶναι, ἐξαλείφωμαι, 'Αριστοφ. Σφ. 160:— ὡ- τως ὡσαύτως ἐν τῷ πρὸν., λιμῶ ἀπεσκληρῶναι Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 7' ἀλλὰ, ἀποσκληρῶ 'Ανθ. Π. 11. 37:— 'Επίερ. ἀπεσκληρῶ- τως ἔχειν πρὸς τι, διακείσθαι σκληρῶς ἐναντίον τίνος, Συνέσ. 276C.

ἀποσκληρῶς, ον, ἐπιτεταμ., ἀντὶ τοῦ σκληρῶς, ἴσως σκληρῶς, κατὰ σκληρῶς, τραχύς, Μολας τῆς Πυθαγορικῆς ἐπιστ. σ. 63 ἐκδ. 'Ορελλ. Πατλ. τ. 1. σ. 366.

ἀποσκληρῶ, ἀποσκληρύνω, 'Ιω. Χρυσ.

ἀποσκληρύνω, ποιῶ τι σκληρόν, 'Ιππ. Κωικ. Προγν. 204:— Παθ. 'Αριστ. π. Θaum. 81. 3, Θεοφρ. Αἰε. Φ. 3. 16, 2.

ἀποσκληρῶς, εὖως, ἀποσκληρύνω, ἀποξήραναι, Κορνοῦτ. Θ. Φ. 33.

ἀποσκηίπτω, -ψω, ἀποσκηίψης, ἀποσκαρὰσσης, ἀπορρίψης, ἀποδουκίσσης καὶ σκεδάσσης, κρούσσης 'Πσύχ.

ἀποσκηίφω, ἐπισκοτεῖω, ἀμαυρῶ, 'Εμπεδ. 175.

ἀποσκηιδόμαι, (σκολιός) παθ., γίνομαι σκολιός, μῆδ' ἀπο- σκηιδόσθαι 'Εὐργ. Παχυμ. Μ. Παλαιολ. 5. 9. σ. 246C.

ἀποσκηολοπέω, ἀραιρῶ τοὺς σκόλους, 'Ακύλ. Ψάλμ. 118. 18.

ἀποσκηόλω, μέλλ. -ψω, ἀραιρῶ τὸ δέρμα, ἀπογυμνῶ, ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου, πάντ' ἀνδρα ἀποσκηόλωται 'Αρχιλ. 111, Α. 11. 435. 24.

II. περιτέμνω, ἀποσκηόλωται ἀπολῆπις καὶ ἀποκίλου· φασὶ καὶ τὸν περιτετμημένον τὸ αἶδοϊον ἀποσκηόλωται Σοφοκλῆς Μῶμιος 'Πσύχ. (Σοφ. 'Αποσπ. 373).

ἀποσκηόπω, = τῷ ἔπομ., 'Εδδ. (Θρήνοι 4. 17), Φίλων 1. 677, κτλ.:— πευσίς, ἡ, Εὐστ. Πονημάτ. 120. 30.

ἀποσκηόπει, μετὰ μέλλ. -σκέψομαι:— ὡς τὸ ἀποσκέπειω, ἀποσφύρω τὰ βλέμματά μου ἀπὸ ἄλλων ἀντικειμένων καὶ προσήκω αὐτὰ εἰς ἓν καὶ ἐπομένως, βλέπω σταθερῶς, πρὸς τινα ἢ τι Σοφ. Ο. Τ. 746, Πλάτ. Πολιτ. 291E, κτλ.:— εἰς τι, Σοφ. Ο. Κ. 1195' πόρρω ποι ἀπ. Πλάτ. Πολ. 432E. 2) μετ' αἰε., βλέπω τι, παρα- τρώ, Εὐρ. 'Εκ. 939, Διον. 'Αλ. 6. 72:— ὡσαύτως ἐν τῷ μέλ. τυπρ., ἀποσκηόπεισθαι τὸ μέλλον Πλούτ. Πομπ. 79.

3) ἀποσκηόπειν εἰς... Εὐρ. 'Ικ. 236.

ἀποσκηόπης, εὖως, ἡ, τὸ ἀποσκηόπειν, τὸ ἀποδιδέειν εἰς τι, πρὸς τι Μελ. 'Ομολ. τ. 2, σ. 107A.

ἀποσκηόπιδω=ἀποσκηόπω, Κόιντ. Σμ. 6. 114.

ἀποσκηόπος, ον, μακρὴν τοῦ σκοποῦ, ἀποσκηόποις δ' ἀφά- μαρτον 'Ανθ. Π. παράρτ. 70.

ἀποσκηόπος, ον, ὁ ἀμαρτάνων τοῦ σκοποῦ, οὗ γὰρ μῦθος ἀποσκηόπος οὗδ' ἀδράμηων 'Εμπεδ. 197. II. ἀπόσκηος· ἀμωθεν σκοπῶν 'Πσύχ.

ἀποσκηόρκεω: μέλλ. -ίσω, (ἐς κόρακας), πέμπω εἰς τοὺς κόρακας, στέλλω ἐς τὸν διέβολον, ἀποδίδωμι ὥστε νὰ μὴ φανῇ πλέον, 'Εδδ. ('Πσ. ε', 13), Πλούτ. 2. 740A, 'Δλκίρ. 1. 38:— 'Εντεῦθεν, ῥηματ. ἐπὶθ. -κιστέων. πρέπει τις ν' ἀποσκηόρκει, νὰ ἀποπέμψῃ, νὰ ἀπορρίψῃ, νὰ ἀποβάλῃ, 'Ιλκμ. 'Αλ. 243.

ἀποσκηόρκεσμός, ὁ, τὸ ἀποσκηόρκειν, ἀποδίδωκεν, 'Εδδ. ('Πσ. ε', 13), ἀποσκηόρκεσμός· ἐξουθενώσας 'Πσύχ.

ἀποσκηόρπει: μέλλ. -ίσω=σκηόρπειω, 'Εδδ. ('Μακκ. Δ', ια', 55), Γεωμ. 20. 12, 1.

ἀποσκηόρπειω: μέλλ. -ίσω, -ίσω, σκοτεῖω, ἀμαυρῶ, μετὰ γεν., τῆς ἐκείνου (τοῦ θεοῦ) ἐνσφάσεως ἐαυτὸν ἀπεσκότισε Πορφυρ. πρὸς Μαρκέλλαν σ. 26 (376 ἐκδ. δευτ.) Μαί.

II. ἀποσφύρω-μαι ἀπὸ τῆς θέσεως μὲν ὅπως ἡ σκιά μου μὴ ἐπισκοτεῖ τινά, συμ- κρόν ἀποσκηόρκει κελεύοντος Πλούτ. 2. 605D' ἀνθ' οὗ ἀπο- σκηόρτησόν μου εὐρεται ἐν ταῖς ἐκδόσεσι Διογ. Α. 6. 38, ὡς εἰ ἐκ βῆμ. ἀποσκηότειν.

ἀποσκηόρμαι, παθ., γίνομαι σκοτεινός, τυφλοῦμαι, ὑπὸ λι- γνύσε (Πλούτ. 1. 48, 6' ἐπὶ τοῦ νοῦ, 'Αθήν. 446B' σελήνη ἀπο- σκηόρται Εὐστ. 176D, 19' ἀποσκηόρτεσθαι τὴν δψιν ἢ τῆς δψεως Πλούτ. Σερτ. 118, Σχλ. εἰς Πινδ. Π. 4. 93:— 'Τὸ ἐνεργ. μόνον ἐν Πλούτ. Δ', 118, ἀπ. τὰ ὅμματα. II. σκηόρ-μαι, γίνομαι σκιερὸς, ἐπὶ σκιαγραφίας ἐν τῇ ζωγραφικῇ, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 586.

ἀποσκηόρμαι, καταστρέφω τὴν σκούτην (σκούτην), εἶδος κοσμήματος ἀρχαϊκοῦ ἐπὶ τῆς ἀποσκηόρσει τοῦτο τὸ ἡρώιον ἢ ἀποσκηόρτωσαι Σχλ. 'Επιγρ. 'Αττ. Π. 1423, 1424.

ἀποσκηόρμαι: μέλλ. -ίσω, θεωρῶ τι ὡς σκῶζαν καὶ ἐπο- μένως ἀπορρίπτω αὐτό, Μελέτ. ἐν 'Αν. 'Οε. τ. 3. σ. 95, Εὐστ. 'Ιστ. 'Εκκλ. 7. 22, Σχλ. 'Επιγρ. 3927:— ἀποσκηόρμαι, ἡ, Σχλ. εἰς 'Αριστοφ. Πλ. 1185.

ἀποσκηόρμαι, ὀργίζομαι σφοδρῶς κατὰ τινος, 'Πρῆ, μὴ δὴ πᾶν ἀποσκηόρμαι θεοῖσιν, ὀργίζω ἢ ἐπιμέμφομαι, 'Ι. Δ. 65,

ἀποσκηόρμαι· ὀργίζω, χολοῦ, μέμφομαι 'Πσύχ.

ἀποσκηόρμαι, = τῷ πρὸν., 'Πσύχ., Προκοπ. 'Ανεκδ. 32B.

ἀποσκηόρμαι: μέλλ. -ίσω, ἀραιρῶ τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς μετὰ τῶν τριχῶν ὡς ἔπρατον οἱ Σκῶται, 'Ιωσήφ. Μακκ. ι', 7, πρὸλ. 'Πρόδ. 4. 64, 'Αθήν. 524F.

2) καταχρηστ. ἐν τῷ παθ., ἐπι- ζομαι μέχρι τοῦ δέματος, κρατ' ἀποσκηόρμαι ἐν Εὐρ. 'Τρω. 1026. — 'Ο Σουίδ. ἀναφέρει ἀμφότερας τὰς σημασίας: ἀποσκηόρμαι, κυ- ρίως μὲν τὸ ἐπιτερεῖν τὸ κεφάλαιον δέμας σὺν ὀρεῖ, καταχρηστικῶς δὲ τὸ ἀποκείραι.

ἀποσκηόρμαι, λαμβάνω ὡς σκύλον, λάφυρον πρὸς τινα, καλὸν ἔργον ἀποσκηόρμαι περὶ τινος Θεοφρ. 24. 5.

ἀποσκηόρμαι: μέλλ. ἀποσκηόρμαι, ἀποσπῶ, ἀποσκηόρμαι δὲ λάχνην Νικ. Θ. 690.

ἀπόσκημα, ατος, τό, σκῶμα, «μνηστήριμα» 'Πσύχ.

ἀποσκηόρμαι, ἐπίρρ. ἐμπαικτικῶς, Σχλ. εἰς Λουκ. Αεφ. 15.

ἀποσκηόρμαι: μέλλ. -ψομαι (καὶ -ψω, παρὰ Βού.) ἐμπαίτω, περιπαίτω, θαλῆν ἀπτορομοῦντα. ὁ θεραπευτὴς ἀποσκηόρμαι λέγεται Πλάτ. Θεαίτ. 174A: ὡσαύτως, ἀπ. πρὸς τὴν εἰς τινα, χλευάζω τινά, Δίων Κ. 48. 38, Λουκ. 'Εμπεδ. 51, κτλ.: ἐπὶ τινὶ Δίων Κ. 60. 33' τί εἰς τινα Διογ. Α. 5. 11.

ἀπο-σκηόρμαι, ἀποσπογγίζω, σὺλάς, Διοσκ. 5. 92' ῥύπον Λουκ. 'Ανάχ. 29.

II. σπογγίζω καλῶς, καθαρίζω, Λουκ. 'Αλ. 14, ἐν τῷ παθ.

ἀπόσκημα, τό, ὁ ἀποσκηόμενος ῥύπος, 'Ιώσφ.

ἀποσκηόρμαι, ῥηματ. ἐπὶθ., πρέπει τις νὰ ἀποσπογγίσῃ, νὰ καθαρίσῃ, 'Ιατρ.

ἀπόσκημης, εὖως, ἡ, ἔκνηψης, ... καθαρίσας 'Πσύχ.

ἀποσκηόρμαι = ἀποσκηόρμαι, Πασα. 5. 8, 11, Λουκ. Τίμ. 54:— Μίσ., Ρήτορες (Wulz) 1. 639:— Παθ., Γεωμ. 16. 18, 2.

ἀποσκηόρμαι = τῷ ἔπομ., Τίμ. Αεφ. ἐν λ. ὑποσκηόρμαι.

ἀποσκηόρμαι, ποιῶ τι μικρόν, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 21, κτλ.

ἀποσκηόρμαι, πλημμελὲς γραφ. ἀντὶ ἀπομυλλῶναι.

ἀποσκηόρμαι, τό, «τὸ σῆ σμύλη ἐκβαλλόμενον ἀπόξυσμα» Σουίδ.

ἀποσκηόρμαι, ἔξω ἢ ἐκκαθαίρω διὰ τῆς σμύλης, τόνειω, μεταφ., ῥήματα ἀποσκηόρμαι Θεμιστ. 251D, Συνέσ. 47C:— 'Εντεῦθεν εὖστ. -ευστής, ὁ, 'Ανώνυμ. ἐν Notices de Mss 6. 512.

ἀποσκηόρμαι, [ῶ], παθ., τέκομαι, καταναλίσκομαι διὰ βραδείας πυρός, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 6. 3' κατατέκομαι, φθείρομαι, ἐνθα ἥμως ὁ Πεινστ. εἰλάει ἀπομυγνέντες (ἐκ τοῦ ἀπομύσσω), ἡπατῆριον, εἰσπνέει.

ἀποσκηόρμαι: μέλλ. -ήσω, «σκηόρμαι», φοβίζω, ἀπελύνω, ὡς ὅταν φοβῇ τις τὰ πηνά, ἀποσκηόρμαι τοὺς ῥήτορας 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 60, πρὸλ. Σφ. 460' μεταφ. ἀποσκηόρμαι τὸν γέλιον 'Αριστοφ. Βάτρ. 45' ἀπομακρύνω, ἀπ. ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ λυποῦντα Εὐγ. 'Ιππ. 6. 6, πρὸλ. Πλούτ. 2. 11D:— Μίσ., ἀπομακρύνω ἀπ' ἐμμευτοῦ, Εὐγ. 'Ιππ. 5. 7:— Παθ., καταπτοῦμαι, τρομάζω, ἀποσκηόρμαι ταῖς διανοαῖς, δεισαντες μήποτε, κτλ., Πλούτ. 30. 5, 16.

11. ἀμετάδ., ἀπέρχομαι φεύγων, οὐκ ἀποσκηόρμαι: «ὅθεν ὁ ἐκ- κομμίσθης;» 'Αριστοφ. 'Ορν. 1029, 1258, πρὸλ. Λουκ. Πλούτ. 4'

λιπόντος τὸν ἐαυτοῦ προστάτην ἢ προσελθόντος εἰς ἄλλον, Δημ. 790. 2., 940. 15, Ἀριστ. Ἀποσπ. 387. 388· ἀποστασίου δίκη· δίκη τις ἐστὶ κατὰ τῶν ἀπελευθερωθέντων δεδομένη τοῖς ἀπελευθερωσάσιν, ἐὰν ἀφαιρῶνται ἀπ' αὐτῶν ἢ ἕτερον ἐπιγράφονται προστάτην, καὶ ὁ κελύουσιν οἱ νόμοι μὴ ποιῶσι. καὶ τοὺς μὲν ὀλόντας δεῖ δοῦλους εἶναι, τοὺς δὲ νικησάντας τελείως λοιπὸν ἐλευθέρους· Ἀρποκρ. ἐν λέξει.

II. βιβλίον ἀποστασίου, τό. ἔγγραφο διακελεύσεως, διαζύγιον, Ἐβζ. Εὐαγγ. κ. Ματθ. 18. 7, κ. Μάρκ. 1. 4.

ἀποσταῖς, εὖς, ἢ, τὸ ἰστασθαι μακρὰν ἀπὸ τινος, ἐπομένως,

1. ἀποστασία, ἐπανάστασις, ἀπὸ τινος Ἰερ. 3. 128· ἀπ. ἐγγίνετο ὁ αὐτ. 5. 35· τὴν Κυπρίαν ἀπ. πρὴξαι αὐτὴν 113· τὴν Αἰγύπτου ἀπ. παρασκευάσασθαι 7. 4· ἀπ. τῆς συμμάχιας Θουκ. 5. 81· ἀπ. πρὸς τινα ὁ αὐτ. 1. 75· ἐπιπλὴν ἀποστασίου ἀποστήσεσθαι ὁ αὐτ. 3. 13· ἀπόστασιν τῶν Ἀθηναίων ἀπὲρ ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν Ἀθην., ὁ αὐτ. 8. 5, κτλ. 2) ἀπο-

σημία ἀπὸ τινος, ἀσπείτῃ δὲ εἰς ἀπόστασιν βίου Εὐρ. Ἰππ. 277· ἀπ. τῶν κτημάτων Λατ. bonorum cessio, Δημ. 386. 12· τὸ ἀρίστασθαι, ἀπείχεσθαι τινος, Σέξτ. Ἐμπ. II. 1. 192, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 4, 39.

3) ἀπόστασις, διάστημα, ἀφεστάναι τῇ αὐτῇ ἀπ. ἡπερ.. Πλάτ. Φαίδων 111B· ἀπόστασιν ὅσῃν ἀφελστικῶς γίνεταί ὁ αὐτ. Πολ. 587D, πρὸς 546B· ἐκ μικρᾶς ἀπ. Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 8. τῇ ἀπὸ τῆς γῆς ἀπ. ὁ αὐτ. Ἰστ. 2. 2. 11, 3· ἐκ τῶν ἀπ., κατὰ τὰς ἀποστάσεις αὐτῶν, ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 2. 9, 3· κατὰ τὴν πρὸς τὸ νῦν ἀπ. ὁ αὐτ. Φυσ. 4. 14, 2· ἐν τῇ Ρητορ. σχῆμα λόγου, καθ' ὃ οἱ διάφοροι ἰσχυρισμοὶ εἶναι διακεκριμένοι ἀπ. ἀλλήλων καὶ μεμονωμένοι, Φιλότηρ. 492, πρὸς Ἀριστ. 1. 288.

II. μέρος ἐνθα τι εἶναι ἀποτεθειμένον, ἀποθήκη, Στράβ. 794, Φιλίππιδος ἐν «Μαστροπῷ» 1, Ἡρακλείδης Ποντικ. ἐν Προδρ. Ἑλλ. Βιβλίου Κοραῖ.

III. παρ' ἱατρ. ἀπόστημα ἐξάγον πύον καὶ οὕτως ἐκκρίνον τὰ ἐπιδεδωμένα ὅσα ἀφῆκεν ὁ πυρετός ἐν τῷ σώματι, κοιν. «ἐξιδύμασμα», Ἰππ. Ἐπιδημ. τὸ 1^ο, 1083· πρὸς ἀπόστημα.

2) ἐπὶ νόσων, μεταβάσις ἀπὸ μιᾶς εἰς ἕτεραν, αὐτὴ δ' 444, πρὸς 1^ο, 1059, καὶ ἴσα τὴν λέξιν μεταστάσις.

ἀποσταῖον, ῥημ. ἐπίθ. 1) τοῦ ἀφίσταμαι, δεῖ ἀφίστασθαι, τινός Θουκ. 8. 2· οὐκ., ἀπ. τῇ πόλει τούτων Δημ. 295. 1, πρὸς Πλάτ. Πολιτικ. 257C. 2) τοῦ ἀφίστημι, δεῖ ἀφίστασθαι, ἵππον ἀπὸ τινος Γεωπ. 16. 1, 4.

ἀποσταῖον· μέλλ. -ήσω, ἰσταίμαι μακρὰν τινος, ὅσα δ' ἀποστατεῖ φίλων Δισχύλ. Χο. 826, Ἀποσπ. 156, 287· οὐκ οὐκ παρὸς γε σῆς ἀπεσπάρει φρενός Σοφ. Ἀντ. 993· μορφή δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεσπάρει, δὲν ἴσο μακρὰν ἀπὸ... ὁ αὐτ. Ο. Τ. 743· ἀποσπάρω, καταλείπω, οὐκ ἀποστατῶ φίλων Ἀριστοφ. Ὀρν. 314, πρὸς Παν. Κύρ. 4. 5, 24, κτλ. ἀπ. τῶν ὄντων, ἀπέχω ἀπὸ, διακεῖν ἔχειν, Πλάτ. Παρμ. 144B, πρὸς Θεαίτ. 205A. II. ἀπὸλ., ἰσταίμαι μακρὰν, εἶμαι ἀπὸν, Δισχύλ. Χο. 444· ἐκός, πρὸς ἀπ., ἰσταίμαι μακρὰν, ὁ αὐτ. Ἀγ. 1104, Εὐρ. 65· σμικρὸν ἀπ. Πλάτ. Κρατ. 428D.

ἀποσταῖον, ὁ, ὁ ἔχων ἐξουσίαν νὰ διαλύσῃ ἐκκλησίαν, Νόμ. Λυκούργ. παρὰ Πλουτ. ἐν Λυκούργ. 6· πρὸς ἀφίστασθαι·—ἀφε-
τηρ (ὁ ἴσος) εἶναι ἐν χρήσει ὅλγῳ διαφύρως.

ἀπο-σταῖον, ου, ὁ, ὁραπότης δεύλος, Πλουτ. Ρωμ. 9· λιπο-
τάκτης, ἐπαναστάτης, ἀπ. τοῦ βασιλέως Πολύβ. 5. 57, 4, Πλουτ. Κίμ. 10· ἀπ. κύων, ὁραπότης, ὁ αὐτ. 2. 821D.

III. παρ' Ἑκκλ., ἀποσταῖον. ἀρνησιβήτης.

ἀποσταῖον, εὖς, ἢ, ἐπανάστασις, ἀποστασία, καὶ -στα-
τησιώ, μελετῶ ν' ἀποστατήσω, Εὐζ.

ἀποσταῖον, ἢ, ὄν, ἀνέχων εἰς ἀποστάσιν, ἔχων τάσιν πρὸς ἀποστάσιν, ὁραπότης Πλουτ. Ρωμ. 7· οἱ ἀποστατικοί, οἱ ἐπαναστάται, Σούλ. Ἐπιγρ. 8709·—Ἐπίρρ, ἀποστατικῶς ἔχειν, ἔχειν διάθεσιν ἢ εἶναι ἑτοιμὸν πρὸς ἐπανάστασιν, Πλουτ. Πελοπ. 45.

II. ἔχων τάσιν πρὸς σχηματισμὸν ἀποστήματος, Ἰππ. π. Ἀγμ. 767. III. ἐν τῇ γραμμ. = ἀσύνδετος, Εὐστ. 1380. 28·—Ἐπίρρ. -κῶς ὁ αὐτ. 835. 58.

ἀποσταῖον, εὖς, ἢ, ἰδιόρρυθμον ὄηλ. τοῦ ἀποσταῖον·—ἀπ. πόλις Ἰβδ., Ἰωσήφ. Ἀρχ. I. 1. 2. 1·—Ὁσαύτως, ἀποσταῖον, ἢ, Θεόδ. Στουδ. σ. 250D.

ἀποσταυρῶ, ἀποσπάρω διὰ σταυρώματος, περιφράγματος ἐκ πασσάλων, Θουκ. 4. 69, 6. 101, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 32·—Παθ., Φερ-
κρ. ἐν Κτωμικ. Ἀποσπ. 5. σ. 26·—πρὸς ἀποσταφρῶ, ἀπο-
χαράκω.

ἀποσταφρῶ, παθ. = σταφιδῶ, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 2. 8, 3.

ἀποσταῖον, ἀναδίδω, βλαπτῶν, στάχες σίτου, Γεωπ. 2. 24, 3.

ἀποσταῖον, ἀποκαλύπτω, «ἐσκεπάζω», πυκινὸν ῥόδον Ἐμ-
πεδ. 356, ὡσαύτως Ἀριστ. Προβλ. 20. 14, 1· ἀπ. τὸ ἱερὸν, ἀπαρῶ
τὴν στήν αὐτοῦ, Στράβ. 198· ἀπ. τὸ τρῆμα, ἀνοίγω αὐτό, Σωτὰδ.
Λακωνικῆ παρ' Ἀθην. 621B, ἀποσταῖον τὴν στήν Εὐαγγ. κ. Μάρκ. 6. 4.

II. = ἀποστερέω I, στεγάζω καλῶς, σκεπάζω, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 6, 5.

ἀποσταῖον, ἢ, = τῇ ἐπομ., ἀπὸ π[ο]στεγάσιος τῶν τοίχων τῶν λιθίνων Ἐπιγρ. Τροίε. 3362..

ἀποσταῖον, τό, στέγασμα ἐναντίον τινός, ἔχει προβολὴν καὶ οἶον ἀποσταῖον τοῦ ψύχους τὴν ἀλμυρίδα Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 13, 3.

ἀποσταῖον, στεγανῶς σκεπάζω, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 207B·—Παθ., εἶμαι κεκλεισμένος ἢ κλεισμένος Ἰππ. 405. 2· περιλειφόμενος στεγανῶς διὰ μίγματος πηλοῦ ἢ σμηρίματος, κλεισμένος, φεσάσθαι, στεγανῶς, Ἰερων Πνευμ. 177, 201· πρὸς κατασταῖον.

ἀποσταῖον, μέλλ. -έω, στέγω ἢ προσηλῶντο ἐκ τῶν ὑγρῶν, οἱ βλεφαρίδες ἀπ. οἶον ἀποσταῖον τῶν ὑγρῶν Ἀριστ. περὶ Ζ. Μαρ. 2. 15, 1· μετ' αἰτ, μόνης, προστατεύω, υπερασπίζω, αὐτὸς 9. 11. 1· τὴν ζῶν Ἱεροφ. Αἰτ. Φ. 1. 4, 5.

II. ἀποκλείω, ἐμποδίζω αὐτὸ ἀπὸ τοῦ νὰ εἰσέλθῃ, τὸ ὕδωρ Ἀριστ. Προβλ. 20. 13, πρὸς 25. 21, Ἐμπεδ. 228, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 6, 3, κ. ἄλλ.· μετοφ. τῆρσθαι εἰς ἀπόστασιν, ὄχλον πύργος ἀποσταῖον εἰς Δισχύλ. Ὀρν. 234· ἀπ. πληγὰς λιθίνων Πλούτ. 6. 23, 5.

III. φυλάττω ἐντὸς τῷ ὕδωρ, περισπάζω αὐτό, ἐμποδίζω τὴν ἐκροήν αὐτοῦ, Πλάτ. Νόμ. 844B, πρὸς Ἀριστ. Προβλ. 25. 18·—ἀπολ., εἶμαι ἀδιάρρο-
χος, ἀδιάρροτος ὑπὸ τοῦ ὕδατος, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 12, 2., 5. 12, 9· ἴδε τὴν λέξ. στέγω.

ἀποσταῖον, ποιητ. ἀντὶ ἀποσταῖον.

ἀποσταῖον, παθ. γίνομαι ἄγονος, Εὐστ. Πανηγμ. 66. 161·—ἀποσταῖον, ἢ, στείρωσις, Θεόδ. Στουδ.

ἀποσταῖον, ἀφ. ἀπείσχυον·—ἀπέρχομαι μακρὰν, πορεύομαι εἰς τὴν πατρίδα, Ὀδ. Α. 132, κτλ.· προστακτ. ἀποσταῖον ἢ Δ. 522· ὡσαύτως παρ' Ἡρόδ. 9. 56, Σοφ., κτλ.· ἐς νύκτ' ἀποσταῖον χοντος ἡλίου Δισχύλ. Ἰκ. 769.

ἀποσταῖον, μέλλ. -στελλῶ, στέλλω ἐκτός ἢ μακρὰν ἀπὸ, μὴ μ', τῆρσθαι ἀποσταῖον γῆς Σοφ. Ἰλλ. 71, πρὸς Εὐρ. Μῆδ. 281· τῆρσθαι ἀπ. χθονός ὁ αὐτ. Κύνκ. 468· ἔξω χθονός ὁ αὐτ. Φοίν. 485· ἐκ τῆς πόλεως Πλάτ. Πολ. 607B· ἀπολ., στέλλω μακρὰν, ἐξορίζω, Σοφ. Φ. 450, Εὐρ. Ἰκ. 731·—Παθ. ἀπέρχομαι, ἀνα-
χωρῶ, «ἐκινῶ», Σοφ. Ο. Τ. 115· ἀποσταῖον χθονός Εὐρ. Ἰκ. 582· δόμων.. τῶν ἐμῶν ἀπεσπάρει ὁ αὐτ. Ἰκ. 680· φυγὰς ἀποσταῖον ὁ αὐτ. Φοίν. 319· πρὸς σε δεῦρ' ἀπεσπάρει ὁ αὐτ. Ἰ. Τ. 1409.

II. στέλλω μακρὰν, ἀποσταῖον πρὸς ἐργασίαν τινὰ ἢ ὑπηρεσίαν, Σοφ. Φ. 125, 1297, κτλ.· αὕτη ἡ συνήθης σημασία παρὰ τοῖς περὶ, κυρίως ἐπὶ ἀγγελιαφόρων, πλοίων, κτλ., Ἡρόδ. 1. 46, 123, κ. ἄλλ.· νέας ἐπὶ τινα ὁ αὐτ. 7. 235, πρὸς 8. 64· στρατὸν παρὰ τινα ὁ αὐτ. 5. 32· ναῦς αὐτοῖς ἀπ. βοηθός Θουκ. 1. 45·—ὡσαύτως, ἀπ. ἀποικίαν Ἡρόδ. 4. 150· οἰκιστὰς Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 7, 2· πρὸς ἐλάν Θουκ. 3. 28· ἀγγέλλω Ξεν. Ἀν. 2. 1, 5, κτλ.·—μετ' ἀπαρ., οἱ ἀποσταλέντες στρατεύεσθαι Ἡρόδ. 3. 26, πρὸς 5. 33·—Παθ. ἀποσταῖον, ἐκπέμπομαι, ὁ αὐτ. 3. 20.

III. ἀποσπάρω, ἀπεκδύομαι, θαλάττια Ἀριστοφ. Λυσ. 1084, πρὸς σκυλῇ. IV. ἀμετάβ., ὑποστρέφω, ἀποσύ-
ρομαι, ὑποχωρῶ, ἐπὶ τῆς βαλάνσης, Θουκ. 3. 89· ἐπὶ ναυτῶν Δημ. 883. 15.

ἀποσταῖον, κατασταῖον, περιορίζω, Ἀθην. Μηναν. σ. 11.

ἀποσταῖον, ποιητ. -σταίνω, στενῶ, στενῶν, ἀναγκάζον τὸ πῦρ ἀποσταῖον εἶναι μάλλον Θεοφρ. π. Πυρ. 54· ἀπεσπεί-
νοντο, γ' πληθ. πηλ. ὑπερσυνε., Θεόκρ. 22. 101· τόπος ἀπεστε-
νωμένος Διόδ. 3. 37.

ἀποσταῖον, ὀργνῶ, στενάζω, ἀποσταῖον τὸν πόθον Ἀρι-
σταί. 2. 18.

ἀποσταῖον, εὖς, ἢ, στενῶσις, στενά, Σχολ. εἰς Ἰλ. Ψ. 330. ἀποσταῖον, ἢ, ὄν, ὁ ἀποσταῖον, συντέμνων, σύντομος, ἀντίθετον τῷ πλατυντικῶς, Εὐστ. 315. 11.

ἀποσταῖον, ἢ, ὄν. ἀποσταῖον, ἄσκη οὕτω καλούμε-
νον· ὅτι μετὰ τὸ ἀποσταῖον τοὺς στεφάνους ἦδεται Ἐτυμ. Μ. 331. 38.

ἀποσταῖον, μέλλ. -έω, ἀπαλλάττομαι τῆς ἀγάπης, ἀποβάλλω τὴν ἀγάπην, δὲν ἀγαπῶ πλέον, Θεόκρ. 14. 50· μῆτέρα ἀπ. Φιλότηρ. 610·—Ἐντεῦθεν, μισῶ, βδελύττομαι, ἀποστρέφωμαι, ἀπορρίπτω, Λατ. abominari· τὸν ἀντίον δὲ τοῖσδ' ἀποστρέγω λόγον Δισχύλ. Ἀγ. 499· ἀσίδην Τέρπανδρ. 1· πόθους τινός Θεοφρ. Ἐπιγρ. 4. 14.

ἀποσταῖον, παθ. γίνομαι, καθίσταμαι στερεός, Ἀριστ. π. Θουμ. 89. 134.

ἀποσταῖον, μέλλ. -ήσω·—Παθ., μέλλ. ἀποστερηθῆσομαι Λυσ. 128. 33, Δημ. 15. 24· ὡσαύτως, μέσ. ἀποστερήσομαι Εὐρ. Ἰπρ. Μαν. 137, Θουκ. 6. 91, Δημ. 785. 14· καὶ ἀποστερηθῆμαι Ἀνδοκ. 19. 20· πρὸς ἀποστερήματα, κτλ. Στερῶ, ἀφαιρῶ διὰ βίας ἢ ἀπάτης, στερῶ τινὰ τινος, μετ' αἰτ. πρὸς καὶ γεν. πρῶγ., χρημάτων ἀπ. τινα Ἡρόδ. 5. 92, 5, πρὸς 7. 155· τῆς τυραν-
νίδος Ἀριστοφ. Ὀρν. 1605· τῆς ψυχῆς Ἀντιφῶν 125. 40· ὡσαύ-
τως μετ' αἰτ, πρὸς καὶ πρῶγ., μὴ μ' ἀποστερήσῃς, ἡδονὰν Σοφ. Ἰλλ. 1276, πρὸς Ἀντιφῶντα 122. 33, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 9, Ἰσάτον 73. 16, κτλ.· ἀπολ. ἐξαπατῶ, λέγειν μὲν οὐκ ἔνεστι, ἀποστερεῖν δ' ἐνὶ Ἀριστοφ. Νερ. 487· ἀπεστερηκῶς γίγνεται, ἔλλειμματίας, καταχρηστικῶς χρημάτων (ὁ Βέκκ. προτείνει ἀπεστερηκῶς), Πλάτ. Φαίδρ.

ἀποστειμαχίζω, -ισω, ἀποστειμαχίζομαι, ἀποστειμαχίζεσθαι.
Asterios in Cotelier Monum. τ. 2, σ. 42D.

ἀποστομίζω, (στέμα) ἀμβλύνω τὴν ἀκμήν, τὸν καίθερα (ἱερὸς ἢ ἄλλου θεοῦ, κτλ., Φιλότηρ. Εἰκ. 2.17.11. 2) ἀποστομίζω, κόμωμι τι νὰ μὴ ζῶνται ν' ἀποκρῶθῃ, μεταγεν.

ἀποστομίζω, κλείω τὸ στόμα τινός, κλείω, φράσσω, Πολύδ. Ἀποσπ. 26: ἀνέθετον τῷ ἀποστομίζω. II. = ἀποστομίζω 1, 2, πλ. α... ἀποστομίζω δὲ δυν. Ἀλ. 6.14; μεταρ. Λουκ. Τιμ. 10.

ἀποστομίζω, κομπορημονῶ, «κόφτω μεγάλα λόγια», Θεόδ. Περὶ. ἐν Notit. Mss. τ. 8, μέρ. 2, σ. 83.

ἀποστομίζω, εἰς, ἢ, ἀνιγναι, τὸν πόρον Ἀριστ. Προβλ. 8.10: ἄλλ' ἢ σημάσι αὐτῇ κυρίως ἀνίχει εἰς τὸ ἀναπτόμωσις πρὸλ. ἀποστομίζω I.

ἀποστομίζω, ον. = ἀποστομίζω, Πλούτ. 2.49(C). **ἀποστομίζωμαι**, ἀποθ., ἀποσυνκάζω τοῦ σκετοῦ, Ἀθαν. τ. 1. σ. 50, 518.

ἀποστρέφωμαι, παθ. γίνωμαι στρεφόμενος, ἢ ἄλλος, παραδίδωμι, ἀντιλαμβάνομαι, Σωκράτης π. Γυναικ. Πλάτ. σ. 192, 4.

ἀποστραγγίζω, ρονεύω διὰ στραγγισμοῦ, πνίγω, τριάνκοντα συνήρπασε καὶ περιβέλε κάλων ἀποστραγγάλισε Διὸς, 14.12, Στρεβ. 796.

ἀποστραγγίζω, «ἐστραγγίζω», πύω, Θεοδ. Ἀριθμ. 49A. **ἀποστραγγίζωμαι**, αἰσ., τῶ, παρ' ἱατρ. τὸ στράγγισμα, ἢ τὸ ἐκ τῆς στραγγίσεως πρὸλύν, ἐξαχθέν, Σουέτ. σ. 302.

ἀποστραγγίζω, ὑπῆλθε εἰς ἰσχυρὸν πῦρ εἰς οὗ γενητὴ ἐξέθεν σκληρὸν ὡς ὑστρακόν, Γαλην. 6.484. II. ἐξυρῶ δι' ἀστρακισμοῦ, Πιστ. Σουέτ.

ἀποστραγγίζωμαι, παθ. γίνωμαι σκληρὸς ὡς ὑστρακόν, ἐπὶ πάσχοντι ἀπεξηραμένον ὅταν μὴ τρεφόμενον πλέον ὑπὲρ τοῦ αἵματος, ἱππ. περὶ τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. 910.

ἀποστρατεύωμαι, παθ. ἀπολύομαι ἐπὶ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, Λατ. evanescere, Ἀπκ. Ἑμρ. 5.26.

ἀποστρατεύωμαι, ον. ὁ ἐκ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἀποσυρθεὶς, ἀπ' ἱστ. Λατ. emeritus, Βυζ.

ἀποστρατεύω, ὁ, ὁ ἀπὸ τοῦ στρατηγικοῦ ἀξιωματικοῦ ἀποσυρθεὶς, ὅπ. ποιῶν τίνα, θέτω αὐτὸν ἐν ὄργῃ, ἀντικαθίστω αὐτὸν δι' ἐπὶ-δου, Δημ. 669. 7: ἐπὶ στρατηγικοῦ συμπληρώσαντος τὸν χρόνον τῆς στρατηγίας αὐτοῦ, Πλουτ. Μάρκελλ. 22.

ἀποστρατεύωμαι, ἀποθ., μεταφέρω τὸ στρατιωτικὸν μου ἀπὸ... στρατοπεδεύομαι μακρὰν ἀπὸ, οὐποτε γὰρ μετὼν ἀποστρατεύομαι οἱ βάρβαροι τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐξήκοντα σταδίων Σεν. Ἀν. 3.4.34: Σέυθης μὲν ἀποστρατεύομαι προσηύει, εἰς ἀπόστασιν τίνα, αὐτὸν 7.7.1.

ἀποστρέβωμαι, παθ., βασανίζωμαι διὰ στρεβλώσεως, τίλλωμαι εἰς τὴν ροθερὰν βάσανον τῆς στρεβλώσεως, τὰ μέλη τοῦ σώματος ἀποστρέβωσθαι Ἑβδ. (Μακκ. Β' γ' 7).

ἀποστρέπτω, ον. ὁπίσω ἱστραμένους, ἀποστρέφω, «ἀποστρέπτω» ἀπὸ: ἀντὶ τοῦ ἀποστρέφω ἀπὸ Α. Β. 10.22: ἐχθρὸς, ἀπαράδεκτος, Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 138D.

ἀποστρέφω: μέλλ. -ψω: ἱων. ἀρ. ἀποστρέψασκε Ἰλ. Χ. 197, κτλ.: — Παθ. καὶ Μέσ. ἢ μέλλ. -στρέφωμαι Σεν. Κύρ. 5.5, 30, Πλούτ. ἢ ἀρ. -εστράφην [ἄ]. Σορ., Εὐρ., κλ.: μεταγεν. -εστρεφάμην, Ἑβδ.: μέλλ. -εστρεφάσμαι, Ἑβδ.: πρkm. -εστραμμαι, Ἡρόδ., κλ.: ἱων. γ' πλ.θ. ὑπερ. -εστράφατο ὁ αὐτ. 1.160. Στρέφω ὁπίσω, Ὁμ. κλ. καὶ ἐπομένως ἢ τρέπω εἰς φυγὴν, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς αὐτὶς ἀποστρέψῃσιν Ἰλ. Ο. 62 κτλ. πρβλ., Ἡρόδ. 8.94, ἢ ἀναγκάζω τι νὰ στραφῇ ὀπίσω, γυρίζω αὐτὸ ὀπίσω, ἀμιάξω, καταλαβόντες καὶ ἀποστρέψαντες προσήλανον Σεν. Κύρ. 4.3, 1: — στρέφω τινὰ ὀπίσω, τὸν κλῆμον νὰ ὑπάγῃ ὀπίσω, ἀπαντᾷ κήρυκι Βοιωτῶ, ὅς αὐτὸν ἀποστρέψας κτλ. Θουκ. 4.07., 5.75: — ἀποστρέψαντες πόδας καὶ χεῖρας, συστρίψαντες ὀπίσω εἰς τὴν ῥίχιν (καὶ ἔσαντες) χεῖρας καὶ πόδας κτλ., Ὁδ. X. 173, 190, πρβλ. Σορ. Ο. Π. 1154, Ἀριστοφ. ἱππ. 264: ἀποστρέφετε τὰς χεῖρας αὐτῶν, ὡς σκῦβαι Ἀριστοφ. Λυσ. 45b: ἀπ. τὸν αὐχένα, ὡς τὸ παρ' Ὁμ. αὐτὸ ἐρύειν Ἡρόδ. 4.188: — στρίψω ὀπίσω. οἱ μὲν ἀποστρέψαντες ἔδαν νέας ἀμφιερίσας Ὁδ. Γ. 162: ἔχνη ἀποστρέψας, στρέψας τὰ ἔχνη τῶν βοῶν πρὸς τὰ ὀπίσω, ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι οἱ βόες ἐπορεύθησαν πρὸς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν, Ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 76: ἀποστρέφω, στρέφω τι πρὸς ἄλλο μέρος, αὐχέν' ἀποστρέψας Θεογγ. 858: ἀπέστρεψ' Ἑμπαλιν παρηΐσα Εὐρ. Μῆδ. 1148: ὁλλῆ, τὸ πρόσωπον πρὸς τίνα Πλουτ. Ποπλ. 6: ἀνακλῶ τίνα ἐκ τινος μέρους, οἱ Ἐφοροί... ἀποστρέφειν αὐτὸν ἐπειρώτων ἐξ ἰσθμοῦ Σεν. Ἀν. 2.5, 3: φώτας ἀπέστρεψεν Περσεφόνη ἀδύτων Ἑμπεδ. ἐν Βηκ. Λυσ. σ. 431. 2) στρέφω πρὸς ἄλλο μέρος, μεταφέρω πρὸς ἄλλο μέρος δι' ἀντιπερισπασμοῦ, Θουκ. 4.8, κτλ.: τὸν πόλεμον ἐς Μακεδονίαν Ἀρρ. Ἀν. 2.1.1: ἀποτρέπω κλῆμον, κἀχὼν τι, κτλ.: πημ' ἀπ. νόσου Δισχὺλ. Ἀγ. 850: δίκην Ἀριστοφ. Νεφ. 776: ἀποστρ. τύχην μὴ οὐ γενέσθαι Ἀντιφῶν 143.15: ἀπ. εἰς τοῦναντίον τοὺς λόγους Πλάτ. Σορ. 239D. 3) ἀπ. τινὰ τινος, πείθω τινὰ νὰ μὴ πράξῃ τι, ἀποτρέπω αὐτόν, ἀποστρέφω... τοὺς παῖδας αὐτῶν τῶν πολυτελεῶν, ἱππωνίων Σεν. ἱππαρχ. 112.

II. ὡς εἰ ἦτο ἀμετάβατον (ἰδυκακόνου, τοῦ ἐαυτοῦ, ἱππον.

κτλ.), ὑποστρέφω, Θουκ. 6.65: ἀπ. ὀπίσω Ἡρόδ. 4.43: ἀπ. πάλιν Σορ. Ο. Κ. 1403. 2) στρέφωμαι κατὰ μέρος, Ἡρόδ. 8.87: ἐπὶ ποταμοῦ, ἢ αὐτ. 4.52: τάναντια ἀπ. Σεν. Ἑλλ. 3.4.12.

B. Πάθ., λυγίζωμαι ὀπίσω, κόμωμαι, αἱ δὲ εἰκοσι [ῥῆς] αἱ περιεοῦσαι ἦσαν ἀχρηστοὶ ἀποστράφατο γὰρ τοὺς ἐμβόλους, οἱ δὲ τὰ ἐμβόλα αὐτῶν ἐκάρθησαν, Ἡρόδ. 1.166, πρβλ. 4.188: ἀποστραφῆναι τὴν πόδα, ἔχειν τοὺς πόδας περιστραμμένους, Ἀριστοφ. Βίρ. 274: τρέχας ἀποστραμμέναι, πυκνὰ στρεμμέναι, σγουραί, Ἀριστ. Φυσιογ. 5.8. II. στρέφω ἑμαυτὸν ἀπὸ τινος, ἀπ. ἀπ' ἀλλήλων ὁ αὐτ. ἱππ. Ζ. 0.3, 5, ἰδίως, 4) στρέφω τὸ πρόσωπόν μου ἀπὸ τινος, ἀποστρέφωμαι, Λατ. convertere, μετ' αἰτ., Φωκυλ. 2: μὴ μ' ἀποστραφῆς Σορ. Ο. Κ. 1272: μὴ μ' ἀποστρέφου Εὐρ. Γ. Τ. 801, πρβλ. Ἀριστοφ. Βίρ. 683, Σεν. Κύρ. 5.5, 36: τὴν θέτον ῥαδίως ἀποστράφης Εὐρ. Ἰκ. 159: ὡσαύτως, μετὰ γεν., ἀψορρὸς οἰκων τῶνδ' ἀποστραφεῖς Σορ. Ο. Τ. 431: — ἀπολ., μὴ πρὸς θεῶν, ἀποστραφῆς αὐτοῦ 326: ἀποστραμμένοι λόγοι, ἐχθρὸν λόγοι, Ἡρόδ. 7.160. 2) στρέφωμαι ὀπίσω, ὑποστρέφω, Σεν. Κύρ. 1.4, 25: στρέφωμαι καὶ φεύγω, αὐτὸν 6.2, 17: ἀποστραφῆναι, διαφυγεῖν, Πλάτ. Πάλ. 405C. 3) ἀποστραφῆναι τινος, ἐγκαταλείπειν τινὰ, Σεν. Ἑλλ. 4.8, 4.

ἀποστρεγγίζω, καὶ -στρεγγίζωμαι, εἰς, ὡς, γρηκ. ἀντὶ ἀποστρεγγίζω καὶ ἀποστρίγγωσις.

ἀποστρεφώ, = ἀποστρέφω, ἀποτρέπω, ἀποστρέφουσι δ' ὀπισπας Ἰκετ. Ὁμ. 283.

ἀποστρεφώ, ἢ, (ἀποστρέφωμαι), ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω στραφῇ, Σεν. ἱππ. 9.6: ἀποστρεφὴν λαμβάνειν, στρέφειν, ῥέειν πρὸς ἄλλο μέρος, ἐπὶ ποταμῷ, τοῦ δὲ ῥεύματος ἀποστρεφὴν λαμβάνοντος ἐπὶ τὰς ὀψεις Πλουτ. Λούκουλλ. 27. II. τὸ στρέφωμαι μακρὰν ἀπὸ... ἐκφυγῇ, διαφυγῇ, μετὰ γεν., τύχης κακῶν Δισχὺλ. Πρ. 769, Σορ. Ἀποσπ. 684: ζημία Εὐρ. Μῆδ. 1223. 2) καταφυγεῖν, Ἡρόδ. 8.109, Θουκ. 4.76: ἔκει βίου τελευτῇ, κούκλ' ἔστ' ἀπ. Σορ. Ο. Κ. 1473, πρβλ. Εὐρ. Μῆδ. 603: οὐκ ἔχων ἀπ. Διμ. 42. 2: — μετὰ γεν. ἀντικειρ., οὐ σφί ἔστι ὕδατος οὐδεμία ἄλλη ἀπ., οὐδὲν ἔτερον μέσον ὅπως προμηθεύῃ τῆς ὕδατος, Ἡρόδ. 2.13: οὐκ, σωτηρίας ἀπ. Θουκ. 8.75: βίου Λουκ. Ἑταρ. Διάλ. 6.1: ἀπ. τοῦ δήμου, βοήθεια παρ' αὐτοῦ, Φιλότηρ. 549.

III. παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ἀποστρεφῇ εἶναι τὸ σχῆμα καὶ ὁ ὁ ἀγορεύων στρέφει τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ γενικοῦ εἰς τὸ μερικὸν καὶ ἀποεἰναι αὐτὸν εἰς ἓνα μόνον ἰδιαιτέρως, Λουγγίν. 16.2, Κωνστίναν. 9, 2, 38.

ἀποστρεφώ, ἢ, ἢ ἀποστρέφωμαι, ἐπὶ. τῆς Ἀφροδίτης ἐν Θήβαις, ἔθετο δὲ τῇ Ἀφροδίτῃ τὰς ἐπωνυμίας ἢ Ἀρμονία... τριτὰ δὲ Ἀποστρεφίαν, ἵνα ἐπιθυμία τε ἀνόμους καὶ ἐργὸν ἀνόμιον ἀποστρεφῇ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων Πλουτ. 9.16, 3.

ἀποστρέφω, ον. ἐγὼ γὰρ ἀποστρέφωμαι αὐγὰς ἀπὸ τῶν σὴν πρόσψιν εἰσιδεῖν, κατὰ πρὸλῃψιν, ἀντὶ τοῦ ἀποστρέφωμαι τὰς αὐγὰς τὸν ὁμιλῶν αὐτοῦ, ὅς ἐμποδίσαν νὰ σε ἴδῃ, Σορ. Αἴ. 69: μετὰ γεν., ὁ ἀποστραμμένος ἀπὸ τινος, ὁππότε ἔκείνοι ἀποστρέφονται ὡς ἱ Σελήνης Μανέθ. 1.57. 2) ὡς ἐπὶ. τῶν Ἑρινίων, φοδερός, ἀποστρέφω, Ὁρρ. Ὑμν. 70.8.

II. ὡς οὐσιαστέ. ἀπόστρεφας, ἐν τῇ γραμμῇ, σημειῶν ἐκθλίψεως φωνήεντος ἢ φωνηέντων, Ἀν. Ὁδ. 3.356, 29.

III. ἐπὶ τοῦ χοροῦ ἐν τῷ ὄρχ. θεάτρῳ, ὅτε ἀποστρέφεται καὶ ὁμιλεῖ πρὸς τὸν δῆμον, παρὰ τῶν, ἱππ. 114, 44, ἐνδ. Περσ. ἀποστρέφωμαι ἐν προλεγόμ. εἰς Ἀριστοφ. σ. XIII, 44, ἐνδ. Περσ. ἀποστρέφωμαι, ἀφαιρῶ τὰ σάγματα, ἀπέλασεν ἀπεστρεφέναι ἱππ. 114.

ἀποστρέφω: μέλλ. -στέψω: ἀρ. α' -εστύγησα Σορ. Ο. Κ. 692: ὡσαύτως -εστύγη Ὁπκ. Ἀλ. 4.370: ἀρ. β' ἀπέστύγων, Κἀλλ. εἰς Δῶλ. 423: πρkm. μετὰ σημασ. ἐνεστ. -εστύγησα Ἡρόδ. 2.47: μισῶ ἀποστρέφωμαι, βελούττωμαι εἰς ἄκρον, Ἡρόδ. 2.47, Σορ. Ο. Κ. 186, 692, Εὐρ. Ἰων. 488: πάντες δ' ἀποστρέφον ὅδωρ (ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν ὀϊόν) Μελαμπιπῆς 4: μετ' ἀπαρ., ἀπ. γαμβρόν οἱ γενέσθαι ἱπποκλείδην Ἡρόδ. 6.129.

ἀποστρέφω [εἰς], εἰς, ἢ, ἀποστρέφω, βελούττωμαι, Σχόλ. εἰς Δισχὺλ. Ο. 77.

ἀποστρέφω, βημκ. ἐπὶ. πρὶς τις νὰ αἰσθάνηται ἀποστρέφω, βελούττωμαι, Βυζ.

ἀποστρέφω, στυπνὴ ἀποδιώκω, ἐδιώκων μετὰ τὸ ζῆλον, θυρεῶν ἀποστρέφω ἀπὸ ἀποδιώκων Ἀρχιλ. 114, ἀποστρέφω: ἐλύσις ἀπέδιωκον ἱππ. 114, 44, ἐνδ. Περσ. Μ. σ. 120, 3.771, 47.

ἀποστρέφω, ἀποθ., ἀποδιώκω τινὰ διὰ τῆς βίας, ἀπομακρύνω, τινὰ τινος Ἰλ. 5.158, Ἀνθ. Π. 7.603.

ἀποστρέφω, [εἰς], συστήλλω, συσπῶ, στυρῶ, ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐριμῶν, «στυρῶν», ὁρμήματα... ὥστε ἀποστρέφειν Ἀριστ. Προβλ. 1.33, πρβλ. Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2.8.1: χεῖρα ἀποστρέφειν Ἀνθ. Π. 7.536: — πρkm. παθ. οὐρὰ δ' ἀπέστρεψαι, ἔστρεψαν, δὲν ῥέουσι πλέον, Νικ. Θ. 433: πρβλ. Schell. ἐν Γρηγορ. Κορινθίου σ. 42, ὅστις συγκρίνει τὴν λείαν πρὸς τὴν Γερμανικὴν ἀβελυμπίαν.

ἀποστρέφω, ἐρυγῶ σῦκα, Ἀμφίπλε ἐν Α. Β. 435, 9. 2) πείθω διὰ τῶν δακτύλων καὶ δοκιμάζω τὰ σῦκα ἂν εἶναι ὠριμα ἢ μὴ, μεταρ. ἐπὶ τῶν συγκολλητῶν, ἀποσυνκάζω, πείθω τοὺς ὑπευ-

θύνομεν, σκοπῶν ὅστις αὐτῶν ὥμοδος ἔστιν, ἢ πέπων ἢ μὴ πέπων Ἀριστοφ. Ἰππ. 250.

ἀποσυνάω, λαμβάνω λάφυρα ἀπὸ τινος, ἔθεν ἀφαιρῶ, ἀρπάζω, τί τινος Πινδ. Π. 4. 196.

II. ἀποστερῶ πινά τινος, ἔς μ' ἐξέλωμεν κατέσπυλσεν πάτρας Σοφ. Ο. Κ. 1330 (ἔθετο ἔτε ἑκατόμ. καὶ Ἑρμ.). Ἰσάιος 54. 2: ὠκύτινος, ἀπ. τινά τι Εὐρ. Ἀλκ. 870. Ξεν. Ἀν. 1. 4, 8: ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ., ἀποσυνάσθαι τι Αἰσχύλ. Πρ. 174. — ἀποσυνάω καὶ -ῶω, εἶναι τύπος ἀμβολοῦ.

ἀποσυνάω, ἔως, ἢ λαμπραγγόησις, Εὐμέλ. σ. 286.

ἀποσυνάβω, = οὐ συνάβω, Σέξτ. Ἑμπ. π. Μ. 7, 282, Ὀριγέν., κλ.

ἀποσυνάβω, συναντῶ, Ἰσχύ.

ἀποσυνάβω, συναντῶ, συναντῶ τινά νά ἀπέχεται ἀπὸ τινος, ἀποτρέπω, τί τι ποιεῖν τι Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 23, 3.

ἀποσυνάβω, ἔως διερῶ, συμμίσγωμαι, Εὐδ. (Δαν. ια', 6).

ἀποσυνάβω, θραπέω τινά ἀπὸ τινος νόσου, ἀπὸ λέπρας Ἐδδ. (Βασίλ. Δ'. ε', 3): μετὰ διαφ. γραφ. ἀπὸ τινος τὴν λέπραν οὐτῶ.

ἀποσυνάγωγος, ον, ἡ ἀποβληθεὶς τῆς συναγωγῆς, Εὐαγγ. κ. Ἰω. θ'. 22, κτλ.

ἀποσυνάκτος, ον, = ἀποσυνάγωγος, Κύριλλ., Ἐπιφάν.

ἀποσυνάπτω, χωρίζω, ἀντίθετον τῷ συνάπτω, Θεόδ. Στουδ. σ. 375B.

ἀποσυνεοίξω, ἀποκόπτω τινά ἀπὸ τι, τὸν ἐξασυνθίζω, κατ' ὀλίγον ἀποσυνεοίξω τὸ βρέφος τοῦ μαστοῦ Σωφροδ. π. Γυναίκ. Παθ. σ. 200, 11.

ἀποσυνεργέω, ἐντονώτερον τοῦ οὐ συνεργέω, ἐναντιοῦμαι, ἀντενέγω, οὐ μόνον οὐ συνεργεῖ πρὸς τὴν γνώσιν, ἀλλὰ καὶ ἀποσυνεργεῖ Σέξτ. Ἑμπ. Π. 1. 212.

ἀποσυνεργέω, = συριγγέω, Ἰππ. 280, 3.

ἀποσυνεργέω, συρίζω ἡχηρῶς μὴ ἔχων τι νά σκεφθῶ, ἢ ὥπως δεῖται ἀδιαφορίαν, μάκρ' ἀποσυνεργέω Ἰππ. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 280: — Παθ., ψυρίζω ἐν εἰδῇ συριγγῶν, ἀπὸ τῶν κλάδων κινουμένων τερπνὰ .. μέλη ἀπεσυρίζετο Λουκ. π. Ἀλφ. 1. 2. 5. II. ἀποσυνεργέω τινά, ἀπελάνω αὐτὸν μετὰ συριγγῶν, ἀποσυριγγεῖν ἀπὸ αὐτοῦ Πονημάτ. 81. 90.

ἀποσυνεργέω, τὸ ἀποσυνεργέω, ἦτοι τὸ γύρωθεν ἀφαιρούμενον, ἐκλείπω, Ἰππ. 426. 10, Διοσκ. 1. 36: πρὸλ. σύριγμα 1. 3.

II. σκωρία καταλείμμεται μετὰ τὴν ἐξεργασίαν τοῦ μετάλλου, Ἀριστ. π. Θαν. 42.

ἀποσυνεργέω, [ῶ] : μέλλ. σὺρῶ : — ἀποσπῶ, Περικλῆς. 57, Σοφ. Ἀποστ. 365: τὰς ἐπ' αὐτῇσι ἰσχυρ. 7. 43: ἐκδύω, «γυμνάζω», μέτωπον ἐς ὁστέον Θεοκρ. 22. 105: σκάπτω, ἀφαιρῶ, τὴν ἐπιπολῆς γῆν Σιράβ. 208.

ἀποσυνεργέω, λείπω, ἀποσυνεργέω ἀπὸ τοῦ δημοσίου συνιστεῖν, Πλάτ. Νόμ. 762C.

ἀποσυνεργέω, εἰς, ἢ, ἡ διάλυσις, ἀποσυνεργέω, Κλήμ. Ἀλ. 458.

ἀποσυνεργέω, ἡ, σφαγή, Ἰω. Μαλακ. 12. σ. 374.

ἀποσφαγμός, ατος, τό, = ὑπόσφαγμος, Αἰλ. περὶ Ζ. 1. 34.

ἀποσφαγμός, ἐν τῷ Ἀτε. πεζῷ λόγῳ -σφαγμῶ, Λυσ. 137. 11, Ξεν. κλ.: μέλλ. -σφαγμῶ : ὑπερσυν. -σφαγμῶν Δίων Κ. 78. 7: — Παθ. ἄδρ. -σφαγμῶν (ἄ) Ἠρόδ. 4. 84: μέλλ. -σφαγμῶμαι Ἀριστοφ. Θesm. 750: — κόπτω τὸν λαμὸν τινος, σφάζω, Λατ. jugulo, ἀποσφ. τινά ἐς ἀγγος, οὕτως ὥστε τὸ αἷμα νά βεῖται εἰς ἀγγεῖον, Ἠρόδ. 4. 62, πρὸλ. Αἰσχύλ. Θ. 43: καθόλου, σφάζω, φονεύω, ἀποκτείνω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 327, Θουκ. 7. 86, Πλάτ., κλ.: — Μέσ. ἀποκτείνω τὸν λαμὸν μου, σφάζομαι, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 25.

ἀποσφαγεῖσθαι, καὶ ἀναπνεῖν ὡς σφαῖρα, Ἀριστ. Πρὸλ. 24. 9, 3.

II. ἐν τῷ ἐνεργῷ, πλήττω καὶ τινάσω τι μακρὸν ὡς σφαῖραν, Τζέξτ. Δυκόφρ. 17: — Ἐντεῦθεν -ρισίς, ἢ, τὸ ἀποσφαγεῖν, αὐτόθι.

ἀποσφαγεῖν, κάμνω τι σφαίρικόν, διδῶ εἰς αὐτὸ σχῆμα σφαίρας, Ἀθην. 421.

ἀποσφαγεῖν, ἀποναρκούμαι, ἀποναρκέωμαι ἐκ σφακίλου καὶ ἀποσφάλλω, ἵππου ἐν κρυμῷ ἔσπεύωτας ἀποσφακελίῃσι Ἠρόδ. 4. 28, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ἀποστ. 369.

II. καταλαμβάνωμι ὑπὸ σφαδασμοῦ, Πλούτ. Λυκούργ. 16, πρὸλ. σφακίλος.

ἀποσφαγεῖσθαι, εἰς, ἢ, σφίσις, γάγγραινα, σαρκῶν, ὁστέων Ἰππ. π. Ἀρρ. 831.

ἀποσφαγεῖν, ἀποσφαγεῖν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1108.

ἀποσφαγεῖν, μέλλ. -σφαγμῶ : ἄδρ. α' -σφαγμῶ : — ἀποσφάλλω, ὅντινα πρῶτον ἀποσφάλλωσιν ἀελλαι ἐς πέλαγος, τῆς ὁδοῦ, ἀποσφάλλω καὶ ἀποσφάλλω ποιήσωσιν (Σχόλ.), Ὀδ. Π. 320: ἀποσφάλλω καὶ ἀποσφάλλω ποιήσωσιν (Σχόλ.), Ὀδ. Π. 320: ἢ τι πάθοι, μέγα δὲ σφας ἀποσφάλλει πόντοις, μήπως πάθῃ τι καὶ μεγάλας ἀποσφάλλω καὶ ἀποσφάλλω ποιήσωσιν τοῦ ἔργου (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 567.

II. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ. καὶ κυρίως κατ' ἄδρ. ε' ἀποσφάλλω (ἄ), ἀποσφάλλω, τῆς ἐλπίδος Ἠρόδ. 6. 5: ἄγνος, ἀποσφάλλει φρενῶν Σόλων 25. 4, Αἰσχύλ. Πρ. 472: γνῶμις δ' αὐτ. Πέρσ. 392: οὐσίας τινὸς ἀποσφάλλω, ἡπατῆμένως πρὸς τὴν οὐσίαν, τὴν φύσιν τινός, Πλάτ. Νόμ. 950B: δὲν κατορθῶν νά φθάσω, Ἰταλίας Πλούτ. Πύρρ. 16: — ἀπολ., λείπω ἢ ἐχάθην,

Δημ. 801. 15: ἀποσφάλλεσθαι εἰς τι, ἀποπλεῖσθαι, Πλούτ. 2. 302B: — ἡ κυρία σημασία εἶναι ὀλισθαίνειν, ἀποσφάλλει ἐς ὕψους, ἔπειτα, Πλούτ. Περ. 13.

ἀποσφάλλω, ἢ -ῶω, πίπτω κατακίρην, διάφορ. γραφ. ἐν Πλούτ. 35. 1, 2, πρὸλ. Σουδῶν ἐν λέξει ἀποσφάλλωσας.

ἀποσφάλλω, ἄγρος, δ, ἢ, ἀποσφάλλω, ἀπόσφω, ὡς τὸ ἀπορριπῆ.

Νακ. Θ. 521: καὶ Ἡσυχ. ἀποσφάλλω τὸ ὕψην.

ἀποσφάττω, ἔα ἀποσφάττω.

ἀποσφενδονάω, (ἢ ἀποσφενδονέω) ῥίπτω τι μὴ ἔμμε μακρὰν ὡς διὰ σφενδόνης, τοῖς περὶ τοῦς ὑποκίπτοντας λίθους .. ἀποσφενδονάω πρὸς τοὺς διώκοντας Διόδ. 2. 50, Λουκ. Ζεύς Τραγ. 33.

ἀποσφενδονήτος, ον, ἀποσφενδονήτης, Πλούτ. 2. 293B.

ἀποσφενδονίζω, = ἀποσφενδονάω, Ἰωσήφ. ἐν Μαρκ. 16.

ἀποσφάλλω, ἀποσφάλλω, ἔκπτωσις, Ἀρχ. Αἰλ. 1.

ἀποσφάλλω, λῶω, «ἐλθῶ», «ἐσφίγγω», Νόνν. Δ. 21. 152, κτλ.

ἀποσφάλλω, σφηνίζω, σφίγγω, ἀποσφηνώσας ἐλνέω, τὰς χεῖρας Εὐστ. εἰς Διον. Π. 360: ἀποσφηνῶν τὴν ἀντηρίδα Ὀδ. Βελοπ. 76, Ἰππ. Βελοπ. 123. II. κάμνω τι σφηνώδεις, Παῦλ. Αἰγ. 6. 28.

ἀποσφάλλω, μέλλ. -γῶω, σφίγγω, σφίγγω καλὰ, περισφίγγω, Λατ. alisringere, τρώωμαι Ἰππ. π. Ἀρρ. 831: διακλύσει δὲ ἡ ὁδὸν καὶ τὰ ξρία, εἰς μου τὰς σφηνώνας ἀποσφίγγετε, Λουκ. Πην. 19: λόγος ἀποσφίγγόμενος, ὅπως συμπεπνυμένον, Λατ. oratio alisringens ἀποσφίγγόμενα καὶ νεωρῶν καὶ σκληρὰ (παραδείγματα λέγων) Λουκ. Ρητ. Διδ. 9.

ἀποσφάλλω, εἰς, ἢ, τὸ ἀποσφίγγειν, «σφίγγω», Ἰππ. π. Ἀρχ. 759, π. Ἀρρ. 831.

ἀποσφάλλω, ἴων. -σφηνίζω: μέλλ. Ἀτ. ἔωω -σφηνίζω, κλείω διὰ σφραγίδος ἐν τῇ παθ., οὐδὲν ἀποσφραγίζεσθαι τῶν κενῶν Πλούτ. Ἀλλε. 2: — πρὸς τι ἐν τῇ μέσ. τύπῳ, Ἰππ. Ὀρ. 1108.

Ἀθην. 344. II. λῶω τὴν σφραγίδα, ἀνοίγω, «ἐσφραγίζω», ἀποσφραγίζω καὶ ὅσα ἐδόυλετο ἐβάσταζεν Διογ. Λ. 4. 69.

ἀποσφραγίσμα, τὸ ἀποσφραγίσμα, σφραγίς, Ἀθην. 585B: σφραγίς, ἀποσφραγίσμα ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς Ἐδδ. Ἰερ. κδ', 21).

ἀποσφραγιστής, δ, ὁ ἀποσφραγίζων, Ἰωσήφ.

ἀποσφραγίζω, κάμνω τι νά ἔχη τὴν ὁμήν τινος, οὐ γλῆχηται Κρίτων δ' φιλάργυρος, ἀλλὰ διχάλλῃ αὐτὸν ἀποσφραγίζει, διδοίς εἰς αὐτὸν ὁμήν διχάλλου, Ἀθ. Π. 11. 165: — Παθ., ἐπὶ φρενιτικῶν ὁρμῶν ἀποσφραγίζομαι, νά τὸ ἀσφραγίζω, Διοσκ. 1. 64.

ἀποσφραγίζω, κατασφραγίζω τι διὰ σφραγιδῆς, οὕτως μὴν οἰδῆται τὴν ψυχὴν ἀποσφραγισθῆναι Λισάν. ἐν Ἀντιφ. Βασαπ. 1. 170.

ἀποσφάλλω, ἐναντιώτερον τοῦ σφάλλω, χαρίζω, ἀνολῶ, ἀπ. φλέβα Κράτης ἐν Ἀθην. 5, Ἀριστ. Ἰστ. 2. 3. 4, 3: — Παθ., Ἰππ. Πρην. 45: καὶ Ἡσυχ. ἀποσφάλλω διαρροῖται, διαλύεται, φρενιτικῶν: πρὸλ. ἀποσφάλλω. II. χαλάρωναι, ἀποσφάλλωσιν τὴν σφαστηρίαν Ἰππ. Βελοπ. 130.

ἀποσφάλλω, σφηνίζω τὰ δέντρα διὰ σφαιλίδων, Θεοκρ. Στερ.

ἀποσφάλλω, ατος, τό, (σφαιλίδων) ἔχον διακρονοῖται πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἀγρευτικῶν δικτύων, Λατ. varna, Ξεν. Κυρ. 10, 7.

ἀποσφάλλω, εἰς, ἢ, τὸ ἀνοίγειν φλέβας, φρενιτικῶν, Ἰππ. 128B.

II. ἡ ἐλθῶσα κίνησις μηχανῆς, Φίλων Βελοπ. 74.

ἀποσφάλλω, = ἀποσφάλλω I., Ἰππ. 303F, Ἀριστ. 1. 7. 3. 2, 13.

ἀποσφάλλω: μέλλ. -άσω, -αυτοσφάλλω, ποιῶ τι ἐκ τοῦ προχείρου, νόμος ἀποσφάλλωσιν Ἀριστ. Ἠδ. Ν. 5. 1, 14.

2) πρᾶττω τι εἰς καὶ ὡς ἔτυχεν, Ἰουλιαν. 433B, Σχόλ., κτλ.

3) γράφω ἐκ τοῦ προχείρου, περὶ τινος Πλούτ. 12. 3, 7: ἐκ αὐτοῦ σχεδίου λέγω, ὁμιλῶ ἐξ ὑπαγίου, ἐκ τοῦ παραπίπτου, Ἀθην. 125C, Φιλίστρ. 222.

ἀποσφάλλω, εἰς, ἢ, ἀποχή, Πλούτ. 2. 123B, κτλ. τῶν βρωμάτων Σιράβ. 524.

ἀποσφάλλω, βρωμα. ἐπὶ θ. τοῦ ἀπείχου, ὡς τὸ ἀφενεῖον, πρᾶττω τι νά ἀπέχεται, νά κάμνη ἀποχὴν, τινός Ἰππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 394.

ἀποσφάλλω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ σχετικῶς, Α. Β. 3B.

ἀποσφάλλω, τό, ὁμολογία, ἀπεικόνισμα, τινός Σχόλ. Μουσ. Ἐκλογ. 2. 463.

ἀποσφάλλω, διδῶ σχῆμα τι εἰς τι, σχηματίζω, εἰς τὰ ἄλλα ζῶα ἀποσφάλλωσιν τέχνην τῇ παλαιᾷ Ἐπιτολῇ Σωφ. 2H.

II. παρὶ μεταγεν. Ἐκκλ. ἀπελθῶ τινά τοῦ μοναχικοῦ οὐχίματος, ἀποσφάλλωσιν μοναχὸν Θεόδ. Στουδ. 516C.

ἀποσφάλλω, ἀποσφάλλω, -ῶω, ἔα τὸ ῥῆμα ἀπείχω.

ἀποσφάλλω, σφίζω ἢ ἀποκόπτω μέρος, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτὴν (τὴν πέτρην), ὅς ἔστι μέρος αὐτῆς κατεβῆκεν εἰς τὴν θάλασσαν, Ὀδ. Δ. 507: βιαίως ἀποσφάλλω, Κύρ. Ἀλκ. 172, Ὀππ. Ἀ. 2. 323.

2) ἀποσφάλλω ἢ ἀποσφάλλω ἀπὸ τινος, τινά ἀπὸ τοῦ συμμαχικοῦ Ἠρόδ. 6. 3: ἀπ. Λυδοῦς, ἀποσφάλλω αὐτοῦ, Πλάτ. Πολιτ. 262B: — Παθ., ἀποσφάλλωσιν ἀπὸ .. ἐπὶ παταγίου ἀποσφάλλωσιν ἀπὸ μεγάλου παταγίου, Ἠρόδ. 2. 17, 4. 66, ἐπὶ

φωτῆς ἀποχωριθεῖσθαι ἀπὸ τοῦ ἀργεῖνου στελέχους, κτλ. αἰτ. 1. 58. 143· ἀπὸ τῆς μεγάλης φλεβὸς ἀπ. Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 3. 4, 5· ὡσπύτως, ἀνεν τῆς ἀπὸ ἀποσχισθέντες τῆς ἀλλῆς στρατιῆς Ἰπρὸς. 8. 35, πρὸς. 7. 233, Πλάτ. Πολιτ. 267B· κτλ. : — Μείσ., ἀποσχίζομαι, ἀποχωρίζω ἑμαυτὸν, ὁ αὐτ. Νόμ. 728B. 3) μεταφ., ἀπ. τινὰ τοῦ λόγου, διακόπτω αὐτὸν ἐμμιλῶντα, Ἀριστοφ. Νερ. 1408.

ἀποσχίς, ἰδὺς, ἡ (σχίζω) μόνον κατὰ πληθ. ἀποσχίδες, κλάδοι φλεβῶν, Ἰππ. 275. 6, Ἀρετ.· ἐστὼν Γαλην· ἐπὶ ἔρους, Στράβ. 521. Τὸ ἱνικ. εὐρῆται παρὰ Γαλην. 2. 578.

ἀποσχίσεις, εἰς, ἡ, διαίρεσις, τῇ πρότερον ἀποσχίσει τῆς φλεβὸς Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 3. 3, 21· δοῖα [φλέδες] ἐξ ἀποσχίσεως γιγνόμεναι Ἀρετ. Αἴτ. Ὁς. Παθ. 2. 8.

ἀποσχισμα, ατος, τό, τὸ ἀποσχισθὲν ἢ ἀποχωρισθὲν μέρος, Μ. Ἀντων. 4. 29.

ἀποσχιστικός, οὔ, ὁ, ὁ σχισματικός, αἰρετικός, ὁ σχίσμα ἐνεργῶν καὶ ὑποσχιζῶν, Ἑκκλ.

ἀποσχιζέω, ἀποχωρίζω διὰ σχοίνου συρμένον δόλγυρα : ἐν γένει, ἀποχωρίζω, ἀπομονώνω, ἀποκλείω, ἀπεσοινισμένον πασι τοῖς ἐν τῇ πόλει δικαίοις Διμ. 778. 16· πρὸς. Πλούτ. 2. 443B, Φίλων 1. 205, 219. Ἐντεῦθεν, οὐσιαστ. -ισμός, οὔ, ὁ, Θεόδ. Στουλ. σ. 228C.

ἀποσχιζάω, ξεκουράζομαι, ἀναπαύομαι, εὐρίσκω ἄνεσιν, ἐν τινι Ἀριστ. Πτο. Ν. 10. 6, 4. 2) διέρχεται ἢ ἀπέρχεται τὸν χρόνον εἰς τι, τῷ οἴνῳ Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 12. 1. 3) διατρέχω παρὰ τινι, ὑπάγω πρὸς αὐτὸν χάριν διδασκαλίας, Βίος Ὀμ. 5 καὶ 34.

ἀπόσχιλος, ον, ὁ ἀποφεύγων τὰς σχολὰς τῶν σοφιστῶν, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 9. 69.

ἀποσώζω (-σώ-) σώζω ἢ διαφυλάττω ἀπὸ, θεραπεύω ἐκ, νόσου Σοφ. Π. 1379· ἀπ. ἐκασθε, φέρω σῶον εἰς τὴν πατρίδα, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2. 19, πρὸς. Ἀν. 2. 3. 18. 2) φυλάττω ἐν πληρεῖ ἀσφαλείᾳ, Πλάτ. Φιλ. 26C, Νόμ. 692C· ἀπ. πατρὸς γνῶμις, τηρῶ αὐτὰς ἐν τῇ νῆϊ, διαφυλάττω αὐτὰς ἐν τῇ μνήμῃ, ἐνθυμούμαι, Εὐρ. Ἀποστ. 364, 2. 11. Παθ., ἀποσωθῆναι ἐς .. ἀρκεῖσθαι σῶσι, εἰς, Ἰπρὸς. 5. 87., 7. 209, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 22· ἐπὶ .. αὐτοῖς 1. 2· ὁπλοῖ, σώζομαι ἐκ τοῦ κινδύνου, ὀγλυτώνω, Ἰπρὸς. 2. 107, κ. ἄλλ.

III, ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., εἶμαι, διατηροῦμαι σώος, Πλάτ. Ἐπιστ. 380B.

ἀποσωρεύω, ἐπισωρεύω, συσσωρεύω, Βυζ.

ἀποταγή, ἡ, (ἀποτάσσω) ἀποτάξις, ἀποκήρυξις, τοῦ κόσμου, Ἑκκλ.

ἀποταγηνίζω, ἴδε ἀποτηγανίζω.

ἀποταγμα, ατος, τό, ἀπαγόρευσις, Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 138.

ἀποτάδην [ἄ], (τέινω), ἐπὶρρ., ἐκτεταμένως, κατ' ἔκτασιν, ἐκτάδην, κατὰ μέτρον, Λουκ. Ζεῦ. 4, Αἰλ. παρ. Ζ. 4. 21· ἀπ. τρέχειν Πολυδ. 5, 175. 2) σχινοτενέω, μακροεπῶς, Φιλόστρ. 431, 500· ἀποτάδην φθεγγόμενον φθέγμα κηρύκων Πολυδ. Δ' 94.

ἀπότακτος, ον, ἡ ἀποτακτός, ον, (ἀποτάσσω) : ἀποκηχωρισμένος πρὸς ἰδιαιτέραν χρῆσιν, ὁ ὁρισθεὶς ἰδιαιτέρως, ἔκτακτος, στίχα Ἰπρὸς. 2. 69, πρὸς. Φιλόμωνα ἐν «Σικελικῷ» 2. 2) ὁρισμένος, τεταγμένος, ἡμέρα Κριτίας 2. 27. 3) ἴδε ἀπακτος.

II. Ἀποτάκται, ὦν, οἱ, αἰρετικοὶ τινες ἀναφερόμενοι ὑπὸ τοῦ Ἐπιφανίου 2. 18 : ὡσπύτως -τακτικοὶ ὁ αὐτ. -τακτισταί, ἀποτακτιστάς τινες ὀνομάζουσιν οἱ δυσσεβεῖς Γαλιλαῖοι Ἰουλιαν. 224A· -τακτιταί Ἐπιφάν. 2. 129.

ἀποτάλαντος, ζυγίζω, λίθον λίθῳ Ρήτορες (Walz) τ. 1, 497.

ἀποταμειώ, ἐσφ. ἀντὶ ἀποταμειεύω.

ἀποταμειώτος, ὁ, ἡ, ἀποταμειωμένος, Ρήτορες (Walz) τ. 1, σ. 599, 21.

ἀποταμειώω, θέτω εἰς ταμείον, φυλάττω, Ρήτορες (Walz) τ. 1, σ. 488, 10 : — ὡσπύτως ἐν τῇ μέτ. τύπῃ, Αἰλ. 11. Ἰστ. 1. 12 (ἐνθα τὸ ἀποταμειώσασθαι εἶναι ἐσφαλμ. γραφή).

ἀποτάμνω, ἴων ἀντὶ ἀποτέμνω.

ἀποτανύω, = ἀποτείνω, τὴν χεῖρα Ἰππ. π. Ἀγμ. 757.

ἀπόταξις, εἰς, ἡ, (ἀποτάσσω) ἀποχωρισμός, κυρίως ταξινόμησις ἀνθρώπων πρὸς φορολογίαν, ἀπόταξις, τὸ χωρὶς τετάχθαι τοὺς πρότερον ἀλλήλοις συντεταγμένους εἰς τὸ ὑποταγεῖν τὸν ὁρισμένον φόρον. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ Σαμοθρακίων φόρου· Ἀρετ., πρὸς. Βοήκ. 11. Οἰ. 2. 156. 2) = ἀποταγή, Ἑκκλ. : — ὡσπύτως -ταξίς, ἡ, Ἑκκλ.

ἀποτάξις, εἰς, ἡ, παράταξις, ἐπὶ ἥχου, ὅσων ἐστὶν ἀπ. τῆς φωνῆς, δ. ἐ. ὅσων ἀποτείνεται ἡ φωνή, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 14, 8, πρὸς. π. Ψυχ. 2. 8. 9. 2) ἐξήλωμα, τέντωμα, τῶν πεδῶν Πλούτ. 2. 670C· τέτανος ἡ ἐς εὐθὺ ἀπότασις Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὁς. Παθ. 1. 6. 3) ὁ σκοπὸς πρὸς ὃν ἀποβλέπει ὁ συγγραφεὺς, Σχόλ. εἰς Σοφ. Πλ. 107D, Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 113.

ἀποτάσσω, Ἀρετ. -τωω : μέλλ. -ξω, ἀποχωρίζω, προσδιορίζω ἰδιαιτέρως, μηδὲ τιν' αὐτῷ χώρῳ ἀπετάξῃς Πλάτ. Θεαι. 153E· ἀποσπῶ στρατιώτας, Πολύδ. 6. 35, 3, κτλ. : — Παθ., ἀπετέτακτο

πρὸς τὸ δεξιόν, ἐτάχθη πρὸς τὸ δεξιόν. Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 40· ἀπετέταγμένη ἀρχή, ἀρχὴ διαρκὲς ἐξ ὁρισμένου προσώπου, Ἀριστ. Πολ. 6. 8. 13· καθύλου, ὁρίζομαι, διορίζομαι, διανέμομαι, γυρίζω Πλούτ. 2. 120B.

II, ζυγίζω, τάσσω ὁρισμένως, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 7. 6, 6. II, Μείσ., ἀποτάσσομαι τινι, ἀποχωριεῖν τινά, ἀποχωρίζομαι ἀπ' αὐτοῦ, Εὐαγγ. κ. Λουκ. 9, 61, Ἰπρὸς. Ἀποστ. 17, 21, πρὸς. Εὐαγγ. κ. Μάρκ. 5, 46, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰουδ. 11. 8, 6, Λιβάν. 4. 511· ὡσπύτως μετὰ δοτ. πράγματι, χωρίζομαι ἀπὸ τινος πράγματος, παραιτοῦμαι, ἐγκαταλείπω, Εὐαγγ. κ. Λουκ. 18, 33· καὶ συγγ. παρὰ μεταγεν. συγγραψ., ἴδε Φρόν. ἐν λέξει καὶ Λοβ. ἐν τύπῳ· ὡσπύτως, ἀποτάξασθαι τῆς βασιλείας Μαλαλ. σ. 312· πρὸς. συντάσσω IV.

ἀποταυρόομαι, παθ., ὄργιζω ἢ βλέπω ἄγριως ὡς ταῦρος, καίτοι τεκάδος ἔδρημα λεαινῆς ἀποταυροῦται ὁμιῶν, «λείπει τὸ ἔχει, καίτοι φρενὶ ἢ δέσποινα δεινὸν ὄρα», ἔχουσα τετονίας λεαινῆς τὸ βλέμμα (Σχόλ.). Εὐρ. Μήδ. 188· εἶμαι ὀργισμένος, μακρινῶς ἐξ ἡγῆς ὡς ταῦρος, Κύριλλ. 2) περὶ τῆς Ἰούς, μεταβάλλομαι εἰς ταῦρον ἢ ἐκμαλιν, Ἑρωτιαν.

ἀποταυρός, ον, μακρὸν ἀπὸ τοῦ ταύρου, ἀνήμετος, εἰδ. ἐν τῇ ἡλείῳ τὰς καλομένηνας πυρρίκας [πυρρίχας] βοῦς ἐννέα ἐτη διατηροῦσιν ἀνοχεύτους καὶ καλοῦσιν ἀποταύρους Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 7, 3.

ἀποτάφως, ον, ὁ ἀπεστερημένος τῶν προγονικῶν τάφων, Δειναρχ. παρ' Ἀρετ. καὶ Δ. Β. 427, κατὰ δὲ τὸν Πλούτ. «οἱ συνηρησέμενοι τοῖς ἐλευθέροις (τὴν ἐλευθερίαν, Κωδὶξ) δοῦλοι καὶ μὴ συνταφέντες αὐτοῖς».

ἀποτάφρευσις, εἰς, ἡ, χαράκωσις, δούρωσις, Διον. Ἀλ. 9. 9. ἀποταφρεύω, περιβάλλω διὰ τάφρου, δούρωνω, κατὰ τὸ πλεῖστον συναπτόμενον μετὰ τοῦ ἀποσταυρόω. Ξεν. Ἀν. 6. 5, 1 Ἑλλ. 5. 4, 38, πρὸς. Διον. Ἀλ. 5. 58.

ἀποτέθνασεν, ἀποτεθνεὺς, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀποθνήσκω.

ἀποτείνω : μέλλ. -τενῶι πρkm. -τέτακται γ' πληθ. παθ. πρkm. ἀποτέτανται Λουκ. Ζεῦ. 4. — Ἐκτείνω, τείνω πρὸς μέρος τι, μέρος τι αὐτοῦ Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 27· ἀπ. ἐκεῖ τὴν διάνοϊαν ὁ αὐτ. περὶ Μνήμ. 2. 19· τὴν πόδε Λουκ. π. Μισθ. Συνόντ. 13 : — Παθ., δρέπανα ἐκ τῶν ἀξόνων ἀποτεταμένα Ξεν. Ἀν. 1. 18, 10· ἡ ὄψις πόρρω ἀποτεινόμενη Ἀριστ. Μεταφ. 3. 6, 6, κτλ. 2) ἐπιμηκύνω, ἐπεκτείνω, προάγω, ἐπὶ τῆς γραμμῆς στρατευμάτων τινος, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 40· μακροτέρως ἀπ. μισσοῦς, ἐπεκτείνω τὰς ἀραιὰς πολὺ περιτέρω, Πλάτ. Πολ. 363D· ἰδίως ἐπὶ λόγων ἢ ἡμιλίων, ἀπ. τὸν λόγον ὁ αὐτ. Γοργ. 406A· ἀπ. μακρὸν λόγον, κάμων μακρὴν ὁμιλίαν, Πρωτ. 335C, κ. ἄλλ. συγχὸν λόγον Γοργ. 406B· μακρὰν ῥῆσιν ἀπ. Πολ. 605D· ἐπὶ μεταλλῶν (χαλκῶν) ἀγγείῳ, μακρὸν ἡγεῖ καὶ ἀποτείνει [τὸν ἥχον] Πρωτ. 329A· ἐξὺν ἀπ. φθόγγον Πλούτ. Σόλ. 7 : — Παθ., ἐπιμηκύνομαι, ἀποτεινόμενον τοῦ πότου Λουκ. π. Μισθ. Συνόντ. 18. 3) ἐρεμνύω : Παθ., παραδεδίχματα ἀκριδῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς, μετ' αὐτοῦ ἀκριδῶς γεγραμμένα, Λουκ. Ρητ. Διδάσκ. 9 : — Μείσ., καταδίδω προσαθείας, Διογ. Λ. 5. 17· ὑπὲρ τινος, περὶ τινος πράγματος, Λουκ. Ἑρωτ. 17· ἀποτείνεσθαι πρὸς τινά, ἐπιηλωσάσθαι τι τινος, κατατρέχειν τινός, Εὐσεβ. 1. Ἑκκλ. 6. 17, 7. 11. II, ἀμεταβ., ἐκτείνω, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων φλέβια ἀποτείνει Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 11, 9· μέγρι ὁ αὐτ. Μεταφ. 1. 6. 13· καὶ νῦν ἴσως πόρρω ἀποτενοῦμεν, ἦν διαλεγώμεθα, τοῖς· ἔστι μακρολογῆσμεν, Πλάτ. Γοργ. 458C· μετὰ μετοχ., ἐξακολουθεῖ πράττειν τι, ἀπ. μαχόμενοι Πλούτ. 2. 60A.

ἀποτείνω : μέλλ. Ἀρετ. -εῖω, κτείνω ἢ γωρίζω τι διὰ τεύχους.

1) πρὸς δούρωσιν, ἀπ. τὸν ἰσθμόν, Ἰπρὸς. 6. 36, πρὸς. 9. 8. 2) πρὸς ἀποκλείσθαι, ὁ τοῦς θεοὺς ἀποτειχίσας Ἀριστοφ. Ὀρν. 1576· τοὺς ἐν τῇ ἀκροπόλει Θεοὺς δ. 130, πρὸς. 1. 61, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 4, 2. 4, 3 : — Παθ., Θεοὺς 6. 96 : — μεταφ. κτείνω, ἐμποδίζω, ἐλαθεῖν ἐαυτῷ τὴν φυγὴν ἀποτειχίσας Πλούτ. 9. 20. 3) Μείσ., ἀνεγείρω μισοτοίχον, τοῖχον πρὸς διαχωρισμὸν, Λουκ. Ἑρωτ. 28. II, ἐγείρω ὀχυρώματα, Πλούτ. 1. 3, 5· καὶ οὕτως ἴσως, ἀπ. τὴν ἀκρόπολιν Ἀρετ. Ἑλλ. 4. 1, 88· ἐνθα ἴδε Schweigh.

ἀποτειχίζω : μέλλ. Ἀρετ. -εῖω, κτείνω ἢ γωρίζω τι διὰ τεύχους.

1) πρὸς δούρωσιν, ἀπ. τὸν ἰσθμόν, Ἰπρὸς. 6. 36, πρὸς. 9. 8. 2) πρὸς ἀποκλείσθαι, ὁ τοῦς θεοὺς ἀποτειχίσας Ἀριστοφ. Ὀρν. 1576· τοὺς ἐν τῇ ἀκροπόλει Θεοὺς δ. 130, πρὸς. 1. 61, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 4, 2. 4, 3 : — Παθ., Θεοὺς 6. 96 : — μεταφ. κτείνω, ἐμποδίζω, ἐλαθεῖν ἐαυτῷ τὴν φυγὴν ἀποτειχίσας Πλούτ. 9. 20. 3) Μείσ., ἀνεγείρω μισοτοίχον, τοῖχον πρὸς διαχωρισμὸν, Λουκ. Ἑρωτ. 28. II, ἐγείρω ὀχυρώματα, Πλούτ. 1. 3, 5· καὶ οὕτως ἴσως, ἀπ. τὴν ἀκρόπολιν Ἀρετ. Ἑλλ. 4. 1, 88· ἐνθα ἴδε Schweigh.

ἀποτειχίζω : μέλλ. Ἀρετ. -εῖω, κτείνω ἢ γωρίζω τι διὰ τεύχους.

1) πρὸς δούρωσιν, ἀπ. τὸν ἰσθμόν, Ἰπρὸς. 6. 36, πρὸς. 9. 8. 2) πρὸς ἀποκλείσθαι, ὁ τοῦς θεοὺς ἀποτειχίσας Ἀριστοφ. Ὀρν. 1576· τοὺς ἐν τῇ ἀκροπόλει Θεοὺς δ. 130, πρὸς. 1. 61, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 4, 2. 4, 3 : — Παθ., Θεοὺς 6. 96 : — μεταφ. κτείνω, ἐμποδίζω, ἐλαθεῖν ἐαυτῷ τὴν φυγὴν ἀποτειχίσας Πλούτ. 9. 20. 3) Μείσ., ἀνεγείρω μισοτοίχον, τοῖχον πρὸς διαχωρισμὸν, Λουκ. Ἑρωτ. 28. II, ἐγείρω ὀχυρώματα, Πλούτ. 1. 3, 5· καὶ οὕτως ἴσως, ἀπ. τὴν ἀκρόπολιν Ἀρετ. Ἑλλ. 4. 1, 88· ἐνθα ἴδε Schweigh.

ἀποτειχίζω : μέλλ. Ἀρετ. -εῖω, κτείνω ἢ γωρίζω τι διὰ τεύχους.

1) πρὸς δούρωσιν, ἀπ. τὸν ἰσθμόν, Ἰπρὸς. 6. 36, πρὸς. 9. 8. 2) πρὸς ἀποκλείσθαι, ὁ τοῦς θεοὺς ἀποτειχίσας Ἀριστοφ. Ὀρν. 1576· τοὺς ἐν τῇ ἀκροπόλει Θεοὺς δ. 130, πρὸς. 1. 61, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 4, 2. 4, 3 : — Παθ., Θεοὺς 6. 96 : — μεταφ. κτείνω, ἐμποδίζω, ἐλαθεῖν ἐαυτῷ τὴν φυγὴν ἀποτειχίσας Πλούτ. 9. 20. 3) Μείσ., ἀνεγείρω μισοτοίχον, τοῖχον πρὸς διαχωρισμὸν, Λουκ. Ἑρωτ. 28. II, ἐγείρω ὀχυρώματα, Πλούτ. 1. 3, 5· καὶ οὕτως ἴσως, ἀπ. τὴν ἀκρόπολιν Ἀρετ. Ἑλλ. 4. 1, 88· ἐνθα ἴδε Schweigh.

ἀποτειχίζω : μέλλ. Ἀρετ. -εῖω, κτείνω ἢ γωρίζω τι διὰ τεύχους.

1) πρὸς δούρωσιν, ἀπ. τὸν ἰσθμόν, Ἰπρὸς. 6. 36, πρὸς. 9. 8. 2) πρὸς ἀποκλείσθαι, ὁ τοῦς θεοὺς ἀποτειχίσας Ἀριστοφ. Ὀρν. 1576· τοὺς ἐν τῇ ἀκροπόλει Θεοὺς δ. 130, πρὸς. 1. 61, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 4, 2. 4, 3 : — Παθ., Θεοὺς 6. 96 : — μεταφ. κτείνω, ἐμποδίζω, ἐλαθεῖν ἐαυτῷ τὴν φυγὴν ἀποτειχίσας Πλούτ. 9. 20. 3) Μείσ., ἀνεγείρω μισοτοίχον, τοῖχον πρὸς διαχωρισμὸν, Λουκ. Ἑρωτ. 28. II, ἐγείρω ὀχυρώματα, Πλούτ. 1. 3, 5· καὶ οὕτως ἴσως, ἀπ. τὴν ἀκρόπολιν Ἀρετ. Ἑλλ. 4. 1, 88· ἐνθα ἴδε Schweigh.

ἀποτειχίζω : μέλλ. Ἀρετ. -εῖω, κτείνω ἢ γωρίζω τι διὰ τεύχους.

1) πρὸς δούρωσιν, ἀπ. τὸν ἰσθμόν, Ἰπρὸς. 6. 36, πρὸς. 9. 8. 2) πρὸς ἀποκλείσθαι, ὁ τοῦς θεοὺς ἀποτειχίσας Ἀριστοφ. Ὀρν. 1576· τοὺς ἐν τῇ ἀκροπόλει Θεοὺς δ. 130, πρὸς. 1. 61, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 4, 2. 4, 3 : — Παθ., Θεοὺς 6. 96 : — μεταφ. κτείνω, ἐμποδίζω, ἐλαθεῖν ἐαυτῷ τὴν φυγὴν ἀποτειχίσας Πλούτ. 9. 20. 3) Μείσ., ἀνεγείρω μισοτοίχον, τοῖχον πρὸς διαχωρισμὸν, Λουκ. Ἑρωτ. 28. II, ἐγείρω ὀχυρώματα, Πλούτ. 1. 3, 5· καὶ οὕτως ἴσως, ἀπ. τὴν ἀκρόπολιν Ἀρετ. Ἑλλ. 4. 1, 88· ἐνθα ἴδε Schweigh.

ἀποτειχίζω : μέλλ. Ἀρετ. -εῖω, κτείνω ἢ γωρίζω τι διὰ τεύχους.

1) πρὸς δούρωσιν, ἀπ. τὸν ἰσθμόν, Ἰπρὸς. 6. 36, πρὸς. 9. 8. 2) πρὸς ἀποκλείσθαι, ὁ τοῦς θεοὺς ἀποτειχίσας Ἀριστοφ. Ὀρν. 1576· τοὺς ἐν τῇ ἀκροπόλει Θεοὺς δ. 130, πρὸς. 1. 61, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 4, 2. 4, 3 : — Παθ., Θεοὺς 6. 96 : — μεταφ. κτείνω, ἐμποδίζω, ἐλαθεῖν ἐαυτῷ τὴν φυγὴν ἀποτειχίσας Πλούτ. 9. 20. 3) Μείσ., ἀνεγείρω μισοτοίχον, τοῖχον πρὸς διαχωρισμὸν, Λουκ. Ἑρωτ. 28. II, ἐγείρω ὀχυρώματα, Πλούτ. 1. 3, 5· καὶ οὕτως ἴσως, ἀπ. τὴν ἀκρόπολιν Ἀρετ. Ἑλλ. 4. 1, 88· ἐνθα ἴδε Schweigh.

ἀποτειχίζω : μέλλ. Ἀρετ. -εῖω, κτείνω ἢ γωρίζω τι διὰ τεύχους.

1) πρὸς δούρωσιν, ἀπ. τὸν ἰσθμόν, Ἰπρὸς. 6. 36, πρὸς. 9. 8. 2) πρὸς ἀποκλείσθαι, ὁ τοῦς θεοὺς ἀποτειχίσας Ἀριστοφ. Ὀρν. 1576· τοὺς ἐν τῇ ἀκροπόλει Θεοὺς δ. 130, πρὸς. 1. 61, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 4, 2. 4, 3 : — Παθ., Θεοὺς 6. 96 : — μεταφ. κτείνω, ἐμποδίζω, ἐλαθεῖν ἐαυτῷ τὴν φυγὴν ἀποτειχίσας Πλούτ. 9. 20. 3) Μείσ., ἀνεγείρω μισοτοίχον, τοῖχον πρὸς διαχωρισμὸν, Λουκ. Ἑρωτ. 28. II, ἐγείρω ὀχυρώματα, Πλούτ. 1. 3, 5· καὶ οὕτως ἴσως, ἀπ. τὴν ἀκρόπολιν Ἀρετ. Ἑλλ. 4. 1, 88· ἐνθα ἴδε Schweigh.

ἀποτειχίζω : μέλλ. Ἀρετ. -εῖω, κτείνω ἢ γωρίζω τι διὰ τεύχους.

1) πρὸς δούρωσιν, ἀπ. τὸν ἰσθμόν, Ἰπρὸς. 6. 36, πρὸς. 9. 8. 2) πρὸς ἀποκλείσθαι, ὁ τοῦς θεοὺς ἀποτειχίσας Ἀριστοφ. Ὀρν. 1576· τοὺς ἐν τῇ ἀκροπόλει Θεοὺς δ. 130, πρὸς. 1. 61, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 4, 2. 4, 3 : — Παθ., Θεοὺς 6. 96 : — μεταφ. κτείνω, ἐμποδίζω, ἐλαθεῖν ἐαυτῷ τὴν φυγὴν ἀποτειχίσας Πλούτ. 9. 20. 3) Μείσ., ἀνεγείρω μισοτοίχον, τοῖχον πρὸς διαχωρισμὸν, Λουκ. Ἑρωτ. 28. II, ἐγείρω ὀχυρώματα, Πλούτ. 1. 3, 5· καὶ οὕτως ἴσως, ἀπ. τὴν ἀκρόπολιν Ἀρετ. Ἑλλ. 4. 1, 88· ἐνθα ἴδε Schweigh.

ἀποτειχίζω : μέλλ. Ἀρετ. -εῖω, κτείνω ἢ γωρίζω τι διὰ τεύχους.

1) πρὸς δούρωσιν, ἀπ. τὸν ἰσθμόν, Ἰπρὸς. 6. 36, πρὸς. 9. 8. 2) πρὸς ἀποκλείσθαι, ὁ τοῦς θεοὺς ἀποτειχίσας Ἀριστοφ. Ὀρν. 1576· τοὺς ἐν τῇ ἀκροπόλει Θεοὺς δ. 130, πρὸς. 1. 61, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 4, 2. 4, 3 : — Παθ., Θεοὺς 6. 96 : — μεταφ. κτείνω, ἐμποδίζω, ἐλαθεῖν ἐαυτῷ τὴν φυγὴν ἀποτειχίσας Πλούτ. 9. 20. 3) Μείσ., ἀνεγείρω μισοτοίχον, τοῖχον πρὸς διαχωρισμὸν, Λουκ. Ἑρωτ. 28. II, ἐγείρω ὀχυρώματα, Πλούτ. 1. 3, 5· καὶ οὕτως ἴσως, ἀπ. τὴν ἀκρόπολιν Ἀρετ. Ἑλλ. 4. 1, 88· ἐνθα ἴδε Schweigh.

ἀποτειχίζω : μέλλ. Ἀρετ. -εῖω, κτείνω ἢ γωρίζω τι διὰ τεύχους.

1) πρὸς δούρωσιν, ἀπ. τὸν ἰσθμόν, Ἰπρὸς. 6. 36, πρὸς. 9. 8. 2) πρὸς ἀποκλείσθαι, ὁ τοῦς θεοὺς ἀποτειχίσας Ἀριστοφ. Ὀρν. 1576· τοὺς ἐν τῇ ἀκροπόλει Θεοὺς δ. 130, πρὸς. 1. 61, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 4, 2. 4, 3 : — Παθ., Θεοὺς 6. 96 : — μεταφ. κτείνω, ἐμποδίζω, ἐλαθεῖν ἐαυτῷ τὴν φυγὴν ἀποτειχίσας Πλούτ. 9. 20. 3) Μείσ., ἀνεγείρω μισοτοίχον, τοῖχον πρὸς διαχωρισμὸν, Λουκ. Ἑρωτ. 28. II, ἐγείρω ὀχυρώματα, Πλούτ. 1. 3, 5· καὶ οὕτως ἴσως, ἀπ. τὴν ἀκρόπολιν Ἀρετ. Ἑλλ. 4. 1, 88· ἐνθα ἴδε Schweigh.

ἀποτειχίζω : μέλλ. Ἀρετ. -εῖω, κτείνω ἢ γωρίζω τι διὰ τεύχους.

1) πρὸς δούρωσιν, ἀπ. τὸν ἰσθμόν, Ἰπρὸς. 6. 36, πρὸς. 9. 8. 2) πρὸς ἀποκλείσθαι, ὁ τοῦς θεοὺς ἀποτειχίσας Ἀριστοφ. Ὀρν. 1576· τοὺς ἐν τῇ ἀκροπόλει Θεοὺς δ. 130, πρὸς. 1. 61, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 4, 2. 4, 3 : — Παθ., Θεοὺς 6. 96 : — μεταφ. κτείνω, ἐμποδίζω, ἐλαθεῖν ἐαυτῷ τὴν φυγὴν ἀποτειχίσας Πλούτ. 9. 20. 3) Μείσ., ἀνεγείρω μισοτοίχον, τοῖχον πρὸς διαχωρισμὸν

ἀποτέλειοι, οἱ, (τέλος) ἔρχοντες παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς, ἔδε Schwich. Πολύβ. 10. 21. 9.

ἀποτελείω, φέρω τι εἰς τὴν ἀκμὴν αὐτοῦ, ἀδύναμι, πεπαίνοι. —Παθ., ἀδύναμαι, φθάνω εἰς ἀκμὴν, φθάνω εἰς ἔσθην, ἡδύακω, ἀποτελείομαι τὰ ὅλγα τῶν ἀρρένων ἐμπροσθεν Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 22. 11.

II. μυσταγωγῶ, Διον. Ἀρεοπ. ἀποτελείμιος, ἡ, οὐ, ὁ δυνάμενος νὰ τελεσθῇ, «θεμνίσασα» πρακτικῇ, ἀνυπὲρ, ἀποτελεσίμην» Ἰσοχ.

ἀποτέλεισις, εὖς, ἡ, τελείωσις, συμπλήρωσις, Ἐπίκουρ. παρὰ Διог. Α. 10. 108.

ἀποτέλεσμα, ατος, τό, συμπλήρωσις, ἀποτελείωσις, μὴνός Ἀριστ. π. Κόσμ. 5. 9· τέχνης Πολύβ. 4. 78, 5, Πλουτ. Λυκούργ. 30.

2) γεγονός, συμβάν, ἀποτέλεσμα, Πηλύβ. 2. 39, 11. II. ὡς ἀστρολογικὸς ὅρος, τὸ ἀποτέλεσμα ἢ ἐπιβρασις θέσεων τινῶν τῶν ἀστρῶν ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης τύχης, Πλουτ. Ρωμ. 12, Ἀρεμ. 1. 9, κλ.: — συγγράμματα ἐπιγραφόμενα ἀποτελεσμάτων ἐγράψαν ὑπὸ Ἑλλ. καὶ ἑλλαν· ἄλλα κατὰ Σουῖδ. ἐν λέξει Ἑλληνικός τὰ συγγράμματα ταῦτα ὠνομάζοντο ἀποτελεσματικά «Ἑλληνικός ἀστρονόμος ἀποτελεσματικά, περὶ διουσημίων καὶ ἄλλα πολλά».

ἀποτελεσματικός, ἡ, οὐ, ὁ παράγων ἢ ἔχων ἀποτέλεσμα, τέχνη ἀπ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ θεωρητική, Σίξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 197: — Ἐπίρρ. — κῶς, ἐν τέλει, ἐπὶ τέλει, Εὐσταθ. Πονημάτ. 64. 3.

II. ἀστρολογικῶς, ὁ ἀσκήων ἐπιβρασι, Πηλύβ. 1 ὁ ἀποβλέπων εἰς τὴν ἀστρολογίαν, τέχνη, ἐπιστήμη Εὐστ. 900. 44· ἀποτελεσματικά, ὄνομα συγγράμματος ἀστρολογικοῦ ὑπὸ Παύλου Ἀλεξανδρ.: — καί, οἱ, ἀστρολόγοι, Εὐσταθ. 193. 7.

ἀποτελεσματογραφία, ἡ, πραγματεία περὶ ἀστρολογίας, Πυρρ. ἐν Πτολ. καὶ ἀποτελεσματολόγος, ὁ, συγγραφεὺς ἀστρολογικοῦ συγγράμματος, Θεο. Ἀριθμ.

ἀποτελεστέον, ἔρημα, ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀποτέλῃ, νὰ συμπληρώσῃ, Διοσκ. Θερ. 2: — Οὐσιαστ., ἀποτελεστέης, οὐ, ὁ, ὁ συμπληρών, τελειωτής, Κύριλλ.

ἀποτελεστικός, ἡ, οὐ, ὁ ἀποτελῶν, ἐκτελῶν τι, ἀποτελεσματικός, τινος Πλάτ. Ὀρ. 412C, Πλουτ. 2. 652A. — Ἐπίρρ. — κῶς Ἀπολλων. περὶ Συναξ. 268.

ἀποτελεσάω, ἄμεταβ., τελειῶ, εἰς τι, εἰς πρᾶγμα τι, Ἰππ. π. Ἀέρ. 287· εἰς ἀνίας, εἰς ἡδονάς, Πλάτ. Πρωτ. 353B, 354B· ἀποτελεστών, ἐπὶ τέλους, ὁ αὐτ. Πολιτικ. 310E. II. φέρω εἰς πέρας, εἰς τέλος, ἀποτελείων ἐντελῶς, Ἀλέξ. Ἀφρ.

ἀποτελεστέῃ, ἡ, = ἀποτελεστέης, εἰς τι Ὁρεῖδ. 14 Μαί.

ἀποτελεστέης, εὖς, ἡ, τὸ τελευτᾶν, καταλήγειν, εἰς τι Ἰππ. 409. 44, Θεοφρ. π. Πυρ. 54. II. συμπέρασμα, ἀποτέλεσμα, Πλάτ. Σοφ. 264A.

ἀποτελέω: μέλλ. — τελέσω, Ἀττ. — τελέω, φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, ἀποτελείων, συμπληρῶ ἔργον τι, Ἡρόδ. 5. 92, 7, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 10, Πλάτ., κλ.: — Παθ. Θουκ. 4, 60· μετοχ. πρkm. ἀποτελεσμένος, τέλειος, Δαδ. omnibus, numeris absolutus, Ξεν. Οἰκ. 13. 3. 2) παράγω, προεἰνῶ, νοσήματα Πλάτ. Τίμ. 84C: — Παθ., Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 19, 20. 3) ἐκπληρῶ, ἐκτελέω ὅτι ὀφείλω ἢ εἶμαι ὑπόχρεως νὰ ἐκπληρώσω, ἐκτελέσω, τὰς εὐχὰς σφί ἀπ. Ἡρόδ. 2. 65· τῷ θεῷ τὰ πάτρια ὁ αὐτ. 4. 180· τὰ νομιζόμενα Ξεν. Κύρ. 3. 2, 19, τελετάς τινας Πλάτ. Νόμ. 815C· ἀπαρχὴν τῶν ἐκ τῆς γῆς ὁ αὐτ. 808E: — ὡσχύτως, τίνω, ὑπέρσταμαι, ὑπερίτω, παραπλήσια ἀπετέλεσε τοῖς Καμύδοισιν παθῆμασιν ὁ αὐτ. 695E. 4) ἐκπληρῶ, ἐκτελέω, ὅπως καὶ οὗτοι τὰ καθήκοντα ἀποτελέσωσιν Ξεν. Κύρ. 1. 2, 5· προσαχθέντα Πλάτ. Νόμ. 823D· τὰ προσήκοντα ὁ αὐτ. Κριτ. 1081D· ἀπ. ἔρπον Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰπρ. 9. 6) ἰδίως ἐπὶ ἐπιβράσει τῶν ἀστρῶν, Δίων Κ. 45. 1, κτλ. πρβλ. ἀποτέλεσμα. 5) καθιστῶ τι ποιούτων ἢ τοιοῦτον, ὡς τὸ ἀποδεικνύειν ἢ παρέρχειν, τὴν πλῆλιν ἀπ. εὐδαίμονα Πλάτ. Νόμ. 718B· ἀμείνους ἐκ χειρῶν ἀπ. ὁ αὐτ. Πολιτ. 297B· τοιοῦτος ἀνδρὰς ὥστε., Πολύβ. 6. 52, 11· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπω, ἀμειμπτον φίλον ἀποτελέσασθαι, καταστήσαι αὐτὸν φίλον ἀμειμπτον, ἀγνόν, Ξεν. Λακ. Πτολ. 2. 13: — Παθ., τύραννος ἀντὶ προστάτων ἀποτελεσθέντος Πλάτ. Πτολ. 566D· ἐνύπνιον τέλειον ἀποτ., ἀποβάνει..., αὐτῶν 443B. 6) πληρῶ, κορίννυμι, χορταίνω, (μεταβ.) τὰς ἐπιθυμίας Ὀργ. 503D: — Παθ. Πολ. 558E, κ. ἄλλ. II. Παθ., προσκυνῶμαι, λατρεύωμαι, Συμπ. 188D.

ἀποτεμαχίζω, (τέμαχος) ἀποκόπτω τεμάχιον, χωρίζω, Θεόδ. Μετοχ. Σύμμικτ. σ. 92, 19.

ἀποτέμνω, ἰων. καὶ Ἐπ. — τεμάγω: μέλλ. — τεμῶ: ἄρ. 8' ἀπέτεμνω: — ἀποκόπτω, παραγορέας ἀπέταμνεν Ἰλ. Θ. 87· ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε Γ. 202, κτλ.: κράτ' ἀπό., καὶ ἄρθρα τεμῶ χερσὶ Σοφ. Φ. 1207· τὴν κεφαλὴν Ἡρόδ. 2. 39, κ. ἄλλ. τὰ σκέλεα ὁ αὐτ. 2. 40· τὴν ῥίνα καὶ τὰ ὦτα ὁ αὐτ. 3. 154, κτλ.: ἀποκόπτω, κόμνω ἐγγείρειν, καὶ τοῖς ἱατροῖς παρέρχουσι μετὰ πόνων τε καὶ ἀλγηδόνων καὶ ἀποτέμνουν καὶ ἀποκάειν Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 54· ἀπ. τινὰ, ἀποκαφαλίζω, Βυζ.: — Παθ., ἀποκόπτομαι, τὸ ἀκρωτήρια ἀποτμηθῆναι Ἀνακ. 105, 29· τὴν γλῶτταν ἀποτμηθεῖς Δισκ. 24. 32· τὴν κεφαλὴν Λουκ. Πιλοῦν,

33. 2) ἀποχωρίζω, ἢ διαχωρίζω, ὑπὸ γεωγραφικὴν ἔννοιαν, οὕτω δ' ἄλλος ποταμὸς ἀποτάμνει σχεδὸν πάντα τῆς Ἀσίης τὰ κάτω ἐκ θαλάσσης τῆς ἀντίον Κύπρου ἐς τὸν Εὐξείνιον πόντον Ἡρόδ. 1. 72· αὖρεα ὑψηλὰ ἀπ. [τὴν χώραν] ὁ αὐτ. 4. 25· καὶ κατεπ. II. 2: — μαθηματικῶς, ἡμισυ., ἢ γραμμῇ ἀπ. Πλάτ. Μένων πρβλ. Ἀριστ. Μηχ. 1. 13: — Παθ., ἐπὶ ἀποσπάσματος στρατιωτικοῦ, 85A, ἀποκόπτομαι, ἀποχωρίζομαι ἀπὸ τοῦ ὅλου σώματος τοῦ στρατοῦ, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 29. 3) ἀναχωρίζω, σταματῶ, ὅτε πέρας εἰς τι, τὰς μηχανὰς Κρατῖν. ἐν Ἀδῆλ. 129. 4) ἀποχωρίζω ἐν τῇ συζητήσει, τλήμι ἐκτὸς τοῦ ζητήματος, Πλάτ. Νόμ. 653C· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπω, Φιλ. 42B: — Παθ., ἀποκόπτομαι ἢ ἀποχωρίζομαι ἐν τῇ συζητήσει, Ἀριστ. Φυσ. 3. 3, 5. 5) ἀπ. τὰ βολλάντια, εἶμαι βαλλαντιοτόμος, Πλάτ. Πολ. 348B. II. Μέσ., ἀποκόπτω τι δι' ἑμαυτὸν, ἀποταμνόμενον κρεῖα ἐδμεναι Ἰλ. Χ. 347· ἀπ. πλδκαμον Ἡρόδ. 4. 34· τὴν χώραν ἀπ. τάφρον ὀρυζάμενοι αὐτῶν 3· ἀπ. τοῦ ὠτός, ἀποκόπτω μέρος τοῦ ὠτός, αὐτῶν 71. 2) ἀποχωρίζω, ἀπάγω, κλέπτω, πεντήκοντ' ἀγέλης ἀπετάμνετο βοῦς ἐριμύκους Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 74· τὰς θυράς.. ἀποταμνόμενοι ἔσχον Ἡρόδ. 1. 82· καὶ ἐν τῇ παθ. ἐπὶ ἀποκοπῇ: ἢ ἀποχωρίσθαι τὴν χώραν, ἀπ. τῆς χώρας, ἀποκόπτω μέρος τῆς χώρας, Ἰσοκρ. 134B· Φοινίκης ἀπ. Ἀραβίας τε, ἔχω μέρος ἢ περιθῖον ἐκ τῆς... Θεόδ. 17. 88. 3) ἀποχωρίζω ἀπὸ τῆς κοινῆς χρήσεως, ἀφαιρῶ, καθαιρῶ, ὕλας Λουκ. π. Θουσιῶν 10. 4) ἀπ. ὡς μέγιστος τῶν Ἀθηναίων, ἀφαιρῶ ὅσον τὸ εὐνατὸν περισσεύειν δύναμιν ἀπ' αὐτῶν, Θουκ. 8. 46.

ἀπὸτεβῆς, εὖς, ἡ, γέννη, τοκετός, γέννησις, Σίξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 153.

ἀποτεριτόμοι, παθ. (τίρας) ἐκπλήρομαι ὡς ἐκ τίραςος.

ἀποτεριμάττω, περιορίζω, ἥρως, Ἀγαθῆμ. 2. 4' καὶ ἀποτεριμασμός, οὐ, ὁ, ἔριον, Πηλύβ. π. σφίρ. 27, σ. 48· ὡσαύτως ἀποτεριμασμός, εὖς, ἡ, Ἐτυμολ. Μ. 583. 17. II. ἐν τῷ μέσ. = τῷ Ὀμηρικῷ, τέριμ' ὄρααν, ἐς ἀλήθειαν πρὸς τὸ ὑποδειχθῆν ἀποτεριματίζομενοι, ὅπερ εἰσὶν, ἀποβλέποντες, ἀποσκοπούντες, κατὰ ἡμέρ. Κοραῖ ἀντὶ ἀποτεριματίζομενοι, Ἰππ. 23. 2, (Πλουτ. Ρωμ. 11, Γκα. Κοραῖ, τ. Α', σ. 369).

ἀποτεριπμαί, ἀντὶ ἐπιτέριπτομαι, Ἰω. Γεωμ. β. Α. 25.

ἀποτεταγμένως, ἐπίρρ. παθ. πρkm., ὠρισμένως, ἀποκλειστικῶς, Ὀργίν. κατὰ Κέλσ. 4. σ. 198.

ἀποτετριμασμένως, ἐπίρρ. παθ. πρkm., ὠρισμένως, Ἰσοχ.

ἐν λέξει ἀμφετέριμω.

ἀποτετυγμένως, ἐπίρρ. παθ. πρkm. τοῦ ἀπυτυγχάνω, ἀντιτυχῶς, ἄνευ ἐπιτυχίας, Ὀργίν. κατὰ Κέλσ. 4. σ. 198.

ἀποτετριμασμένως, ἐπίρρ. παθ. πρkm., κεχωρισμένως, χωριστά, Βυζ.

ἀποτετολμημένως, ἐπίρρ. παθ. πρkm. τολμηρῶς, παρατόλμω,

Ὀργίν. κατὰ Κέλσ. β. σ. 309.

ἀπότευμα, τό, = τῷ ἔπομ., Ἀριστ. περὶ Ἀρε. καὶ κακ. 7. 5, Διόδ. 1. 1. Κικ. π. Ἀττ. 13. 27.

ἀπότευξις, εὖς, ἡ, ἀποτυχία, Πλάτ. Ἄλ. 368C· ἐλπίδος Πλουτ. Γόλβ. 23: — ἀποτυχευτικός, ἡ, οὐ, προεἰνῶς ἀποτυχίαν, τινος Ἰσοκράτους παρὰ Σπείδ. 554. 58: — ὑποκείμενος εἰς ἀποτυχίαν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 6, 6 καὶ 26, 14: — ἀποτυχεύω, = ἀποτυγχάνω,

φύω, ἄλλ' ἔδε Λοβ. Ἡρῶν. 393.

ἀποτεφρώω, μεταβάλλω εἰς τέφραν, Πολύβ. Α. 107, Διοσκ. 5. 96. — Ἐντενθεν οὐσιαστ. — οἰσας, ἡ, Βυζ.

ἀποτηγανίζω, (τήγανον) τρώγω ἀπὸ τοῦ τηγάνου, τρώγω τηγανισμένον, ἢ ὅπου ἀπὸ τῆς ὀνυρακίης, ὡς τὸ ἀναυθρακίζω, Ἰεροκράτ. ἐν «Μυρμηκονομίας» 1, Φρόν. Κωμ. ἐν Τραγηδοῖς 1. 1, Μόχων παρ' Ἀθην. 582B· — Συναξ. ἐν «Ἑγκλεισμέναις» 1. 1, ἀπετηγανίσας.

2) μεταγεν., τηγανίζω, ἢ ὅπου ἐπὶ ὀνυρακίης ἀποτήγαι μελλ. — ἔω, ἀποχωρίζω τι ἀπὸ τινος, δι' ἀπότησεως, τήκω, αὐθύνω, ὥστε ἀποτήκειν αὐτὴς τῆς φύσεως Πλάτ. Τίμ. 65D, πρβλ. Θεοφρ. Δίτ. Φ. 6. 1, 4· τετυγμένα βλέφαρα ἀποτήκει καὶ σμίχει, μαλακάνει καὶ καθαρίζει, Διοσκ. 5. 116: — Παθ., κατανηθίσκωμαι, χάνομαι, ἀπετάκη αὐτοῦ τρία δόλωνα Ἡρόδ. 1. 50· ἀπετάκησαν οἱ μισθοὶ κατὰ Γίγαν. ἀντὶ ἀπετάσθουσαν) Λουκ. Νικρ. Διάλ. 28. 5.

ἀποτήλα, ἐπίρρ., τῆς ἀπὸ, πόρω, μακράν, ἥϊόνων ἀποτήλε τυπείας κατέδουπε κερσυνῶ Ἀνθ. Π. 7. 637, 3· Ἀνθ. Παν. 80. 1.

ἀποτηλῶ, ἐπίρρ., πόρω, μακράν, οὔτε σχεδὸν οὐτ' ἀποτηλῶ Ὀδ. I. 117, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1092, κτλ., γράσεται ἐκ καὶ διηρημένους — ὡσαύτως ἀποτηλῶσι Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 728.

ἀπότηξις, εὖς, ἡ, τῆς ἀπὸ τινος, ἀπορροή, Ἰππ. 304. 43.

ἀποτηρεῖν, περιμῆναι τὸ ἀποθερῆμενον, ἀποτηροῦντες τὴν ῥοπήν τοῦ πολέμου Διόδ. 14. 21 (ἄλλοι ἐπετελ.)

ἀποτιβᾶτες, οὐ, ἄνω, καὶ ποιητ. ἀντὶ ἀπρόσδετος, Σοφ. Τρ. 1030.

ἀποτίθημι: μέλλ. — ὀθήσω: — ὀπιθῶμαι, ἐναποθεῖναι, βάλ्लω ἐπὶ μέρος, ὅτε, ἔλεπας δ' ἀπέθηνκ' ἐνὶ χηλῇ Ἰλ. II. 264, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 2. 3, 15· ἀπ. εἰς ὅσων τῶν Λυκούργ. 104. 21 ἔδε κατωτέρω II. 3.

2) ἐκθῆτω βρέφος, Πλάτ. Φαίλ. 161A· πρβλ.

ἀπόθεσις II. 2. κατωτέρ. II 6.

II. Μίσ., ἀποτίθειμαι, τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονί, νὰ τὰ θέσῃς κατὰ γῆς, Πλ. I. 89: τὴν στολὴν ἀποθέμενος τὴν Σκυθικὴν, ἀποβαλὼν, ἀπεκ-
 ζῶντι, Πρδ. 4. 78: ἀπ. κέμας, ἀποκύντω ὡς σημεῖον πάνθων,
 (πρδ.). κέριω) Εὐρ. Ήλ. 367: ἀπ. τὸν νόμον, ὅτω αὐτὴν κατὰ
 μέρος, ὅ ε. δὲν τὸν φυλάττω, τὸν παραβαίνω, Θουκ. I. 77: ἀπ. τὰν
 Ἀφροδίταν, καταπνίγω τὴν ἐπιθυμίαν, Εὐρ. I. Δ. 558: ἀπ. βρα-
 χυρίαν Δημ. 42. 32, 101. 6 ἔργῳ Πλουτ. Κορ. 19: ἀρχὴν δ'
 αἰσ. Πομπ. 23. 2) ἀποθέλλω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποριζώμι τι μι-
 σήν, ἀποθέσθαι ἐνιπὴν, ἀποσυγνέειν τὸ δυνεῖο, Πλ. E. 492, πρδ.
 Πισ. Ήργ. κ. Πρ. 760. Πλδ. O. 8. 90 (κατ' ἄρ. ἀποθέλατο),
 10 (11), 47. 3) θέτω κατὰ μέρος ἐπ' ἐμαυτοῦ, ἀποθηκεύω,
 Ἀριστοφ. Ήππ. 1219, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 15: ἀπ. τροφὴν τοῖς νεοτ-
 τοῖς Ἀριστ. Ήστ. Ζ. 9. 32, 8: ὡσαύτως, ἀποτίθεσθαι τινα εἰς
 φυλάκην, Πλούτ. 24. 8, 8: ὅς ἐστιν ἀντι- 1. 4) ἀποτίθεσθαι εἰς
 αὐτοῖς, ἀναβάλλω, Εὐρ. I. T. 376, Πλάτ. Ήργ. 449B, Ξεν. Συμπ.
 2. 7, κτλ.: — ἀπ. τιμωρίας εἰς τοὺς ποίδας Λυσ. Ἀποσπ. 31. 3.

5) ἀπεθρῶ, φυλάττω ὅπως, Πλάτ. Νόμ. 837C, Δεινάρχ. 94.
 6) ἀπεθῆκατο κόλπον, ἐπὶ γυναικὸς, κατέθηκε τὸ σπέρ-
 μα τῆς γαστρὸς αὐτῆς, ὅ ε. ἔτεκε, Καλλ. Ὑμν. εἰς Ἀρτεμ. 25,
 πρδ. Σπρδ. 485: — ἀλλὰ, 7) μὴδὲν ἀποτίθεσθαι τῶν
 γινωσκέντων, νὰ μὴ ἐκθέτῃ τις καὶ ἐκ τῶν τέκνων του, Ἀριστ.
 Πολιτικ. 7. 16, 15: πρδ. ἀπόθεσις II 2. 8) ἀπ. χρόνον
 εἰς τι, ἀφαιρῶ χρόνον, Πλούτ. 17. 9. 10.

ἀποτίκτω: μέλλ., -τέξομαι, γεννῶ, παράγω, Πλάτ. Θεαιτ.
 130C. 182B. Ἀριστ. Ήστ. Ζ. 5. 12, 1, κ. ἄλλ.: — Πλάτ., αὐτοῖς 2,
 Φιλόστρ. 6: γονός, ἢς ἀπετέλεσθαι Ἐπιγρ. 1. 5. ἀποτίλλω: μέλλ.,
 -τέλλω, Κρατῖνος ἐν Νόμοις 6: ἄρ. ἀπέ-
 τελλω Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 546: — ἀποσπῶ, μεῶ, τὰς τρίχας
 Ήρδ. 3. 16: οὐδὲν ἀποτίλλας, χωρὶς νὰ μαθήσῃ κανὲν μέρος τῆς
 ζωῆς, ὁ αὐτ. 1. 123. II. ἀποσπῶ ὅλας τὰς τρίχας, ἀποφύλλω,
 κλῆμον φαλακρὸν, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτίλλαι Ἀριστοφ. Λυσ.
 578: ἀποτίλλω σε τὴμερον Κρατῖν ἐν Νόμοις 6: — Παθ., ἀπο-
 τετιλμένος σάβριον, ὡς τὸ ἀποκεκαρμένον, Ἀριστοφ. Ὀρν.
 896, πρδ. Ήκν. 724. 2) ἐπὶ γῆρας, σαπέρδην ἀποτί-
 λαι ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 546.

ἀποτίλλω, τὸ μέρος ἀποσπασθέν, γραιὼν ἀποτίλλματα πη-
 ρῶν, ἀποσπασματα, μαθήματα, Θεόφρ. 15. 19.

ἀποτίμωμι, ὁ, τὸ μέλημα, ἢ ἀποσπασίς, Ήστρ.
 ἀποτίμωμι, δὲν τιμῶ, περιφρονῶ, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 35,
 Καλλ. Ἀποσπ. 103, Ἀνθ. Π. παρὰρ. 50, 33. II. Μίσ., ὁρίω
 τὴν τιμὴν τινος: δι' ἐκτιμῆσεως, διατιμῶ, διμινύω ἀποτιμησάμε-
 νοι, ὁρίσαντες τὴν τιμὴν αὐτῶν εἰς δύο μῶς δι' ἑκάστον, Πρδ.
 5. 77: ἄλλ' οἱ ἀνθρώποι αἰσχροὶ μὲν εἶναι πολλοὺ ἀποτι-
 μῶσι, οὐδὲν ἀρέσκονται, δίδουν ἅθε τι νὰ μὴ εἶναι ἀσχημόμορ-
 φοι, Ήππ. π. Ἀρδ. 803: — Παθ., ἐκτιμῶμαι, πλείονων χρημά-
 των παρὰ δυν. 262. 4.

III. ὡς Ἀττικὸς δικαστικὸς ὅρος,
 4) ἐν τῷ ἐνεργ. ὑποθήκευα κτήματα, περιουσίαν κατ' ἐκτιμῆ-
 σιν, λαμβάνωμι χρήματα ἐπὶ ὑποθήκῃ, ἢ ἐνεχύρῳ, ὁ αὐτ. 871. 19,
 1930. 4. 2) ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, λαμβάνω ὡς ἐνεχύρον, θαλερίζω
 ἐπὶ ὑποθήκῃ ἢ ἐνεχύρῳ, ὁ αὐτ. 871. 26. 3) ἐν τῷ παθ., εἰς
 κτηματικὴν περιουσίαν, ὑποθηκεύομαι ἢ δίδωμι ὡς ἐνεχύρον, ὁ αὐτ.
 262. 4., 865. 4, Σουλ. Ήπιγρ. (προσθῆκα) 2264 k.

ἀποτίμωμι, τὸ, ἐνεχύρον ἀποτιμῆν, δηλ. ὅπερ ἐξετιμήθῃ ὑπὸ
 τῶν ἀποσταλέντων ὑπὸ τοῦ ἀρχόντος ἐκτιμητῶν, Λυσ. παρ' Ἀρπ.,
 Ήσπας 50. 46, Δημ. 866. 3, Σουλ. Ήπιγρ. 82. 103, κ. ἄλλ. ἴδε
 Παιερ. Πολ. Οἱ. σ. 191E, Ἀποσπ., καὶ πρδ. τὸ βῆμα ἀποτιμῶμι
 III. 1.

ἀποτίμωμις, εἰς, ἢ, ὑποθήκευσις κτημάτων, ἔν λασδὼν χω-
 ρίων ἀμφισβητούμενον εἰς ἀποτίμωσιν Δημ. 878, ἐν τῇ.
 II. Τὸ παρὰ Ῥωμαίοις εἰρημια, ἀπογραφὴ, ἀποτίμωσιν πολιτῶν
 ἐνταύροτο Πλουτ. Κράσσ. 13, Ήσπ. Ἀρχ. I. 18. 2. 1, διατί-
 μης, τῆς ὑπὲρ ἀξίαν μου ἀποτιμῆσεως σου Θεόδ. Στουδ.
 σ. 250E.

ἀποτιμητής, οὗ, ὁ, ἐκτιμητής, ὁ ἐπιτεμπόμενος ὑπὸ τοῦ ἀρ-
 χόντος ὅπως ἐκτιμῆσῃ τὰ ἐνέχυρα τῶν μισοθυμένων τοὺς οἴκους τῶν
 ὀφειλόντων, εἰς δὲ περιεπόμενοι ἐπὶ τὸ ἀποτιμῆσθαι ἀποτιμηταὶ [ἐλέ-
 γοντο] Ἀρποκρ. ἐν λῆξει, Δ. B. 437. 15.

II. Ῥωμ. εἰρημια, κήνωρ, τιμητής, ἀπογραφεύς, οὗ ἔργον ἦτο ν' ἀπογράφῃ τὸ δυνάμι,
 τὰ κτήματα καὶ τὸν βίον ἑκάστου τῶν πολιτῶν, Σουλ. Ήπιγρ. 1306.

ἀπότιμος, οὐ, ὁ μακρὴν πάσης τιμῆς, ἐντοναίτερον τοῦ ἀτι-
 μοῦ, Πρδ. 2. 167: τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς Θεόν Σοφ. O. T.
 21., πρδ. ἀπότιμος, ἀπότιμος. 2) ἀπότιμος χρή-
 ματος, τὰ ἀποτιμῶμενα, ὑπέγγνα, ὑποτιθέντα, Δημ. σ. 866. 2.

ἀποτινάγμα, τὸ, τὸ ἀποτιναθῆναι. Σύμмах. Ήστ. α'. 31.

ἀποτινάσσειν, ἢ, ὁ, ἀποτινάσσω, ἰγγορίζω (Vahl) 3. 542.

ἀποτινάσσω, ἐκτινάσσω, ἀποσείω, οὐκ ἀποτινάσσεις κισ-
 σόν; Εὐρ. Πάχ. 253: — Μίσ., ἀποτινάσθαι Γαλῆν. G. 821:
 ἀποτινάκται τὴν φροντίδα, ἀππλάγη αὐτῆς, «τὴν ἐνταλὴν
 ἀπεπῶν του», Ήδδ.

ἀποτινῶμι, = ἀποτινῶ, Ήδδ.: — ὡσαύτως ἀποτινῶμι, ἐν

τῷ ἀπαρ. -τινῶναι, μεταγ. -τινῶντες, Θεμιστ. 289C, 40D,
 -τινῶτω. Ήσπ. Ἀρχ. I. 4. 8, 36.

ἀποτινῶμαι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀποτινῶμαι, (ὁ ἴδε).

ἀποτινῶ: μέλλ., -τίσω: πληρῶναι τι εἰς τινα ὡς ποιεῖν, πρῆ-
 τιμον, ἢ ὡς ἀντιστάθμια πινος, τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέ-
 μεν, ἦν τιν' ἔστικεν Πλ. I. 286: ἀναπαλῶ, εὐεργεσίας ἀπο-
 τίνειν Ὀδ. X. 235. 2) πληρῶναι δι' ὅσα ἔκαμα πρὶν

πάσαν μνηστῆρας ὑπερδασίην ἀποτίσαι Ὀδ. N. 193 (ἐν Γ.
 206 εἶχεν εἰπεῖ, τίρασθαι μνηστῆρας ὑπερδασίης, νὰ κάμῃ αὐ-
 τοῦς νὰ πληρώσῃ διὰ . . .) Πατρόκλαιο δ' ἔλωρα. . . ἀποτίση,
 «τιμωρίαν δὲ παράσχῃ ἀξίαν ὑπὲρ τῆς Πατρόκλου ἀναιρέσεως» (Σχδ.).
 I. Σ. 93: σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν σὺν σφῆρῃν κεφαλῇσι
 γυναιξὶ τε καὶ τεκέεσσιν, «καὶ σὺν μεγάλῳ τῶν ἀποτίσουςι σὺν
 ταῖς ἐαυτῶν κεφαλαῖς καὶ γυναιξὶ καὶ τοῖς τέκνοις» (μετάρρ. Θ. Γαζῆ),
 I. Δ. 161: οὕτως, ἀπ. αἶμα Λισχλ. Ἀγ. 1338: πληγὰς τῶν
 ὑπεραύχων Σοφ. Ἀντ. 1352. 3) συγχύειν πληρῶναι ὅλο-
 κλήρως, ἐξ ὁλοκλήρου, τίσιν οὐκ ἀποτίσαι Χρησμ. παρ' Ήρδ. 5.
 56, πρδ. 3. 109: Ζημίην Ήρδ. 2. 65: ἀργύριον Ἀριστοφ. Σοφ.
 1256: ἔγγυος Ἀντιφῶν 117. 32, πρδ. 136. 43: χρήματα Λυσ.
 94. 26: ἀξίαν Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 30. 1: ἀπότισον, «ἀπόδος τὸ
 συμπεφωνημένον» (Σχδ.), Ἀριστοφ. Πλ. 1059: — ὡς ἀποτίσαι, πα-
 θεῖν ἢ ἀποτίσαι, συνεχῶς ἀντιτιθέντας ὡς σημαίνοντα σωματικὴν ἢ
 χρηματικὴν ποινὴν, Νόμ. παρὰ Δημ. 529. 23, πρδ. 523. 2: ὅ, τι
 χρή παθεῖν ἢ ἀπ. Πλάτ. Πολιτ. 280A, πρδ. Ἀπολ. 86D, Νόμ.
 843B, κ. ἄλλ. 4) ἐν Λισχλ. Ἀγ. 1503 ἀλάστορ . . τόνος',
 ἀπέτισον, ὁ Ἑρμῆνος ἐπόμενος τῷ ἐπιτήδειον ἔρμηνει, τὸν
 ἐπλήρωσαν ὡς χρέος, τὸν προσήνεγκεν ὡς ὄψρα, δίδει τὸ ἀπέτισαν
 δυσκόλως εὐνασαι νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἐτίθη ἀντὶ τοῦ ἀπετίσαστο, ἐξε-
 δικήθη.

II. Μίσ., ἀποτινῶμαι, ποιητ. ἀποτινῶμαι (συνγ.
 γρηγομένην -τινῶμαι), Ὀμ., Ήστ. Ήργ. κ. Ήμ. 245, Ήεον. 362,
 Ήρδ. 6. 65, Δισχλ. 73. 8: μέλλ., -τίσωμαι: — πληρῶναι, εἰς-
 πράττωμαι δίκην, τιμωρίαν, πολέων δ' ἀπέτινυτο ποινὴν ἀπολ-
 λῶν δὲ εἰσεπράττετο δίκην» (μετάρρ. Θ. Γαζῆ) Πλ. II. 398 (ἐντα
 ἴδε Spitz), κτλ.: ἀποτίσασθαι δίκην πρδ. Ἑλμολ. Εὐρ. Ήρακλ.
 852: ἔεκα τάλαντ' ἀπ. Εὐπολ. ἐν Ἀδελφ. 16, κτλ. 2) μετ'
 αἰτ. προσ., ἀποτίσασθαι τινα, τιμωροῦμαι τινα, ἀποτίσεται,
 «τιμωρήσεται» (Σχδ.), Ὀδ. E. 24, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 35, κτλ.

3) μετ' αἰτίας, πράγμα, ἐκδικῶμαι, λαμβάνω ἐκδίκην διὰ τι, εἰ
 κέ ποτε σοὶ βίαις ἀποτίσεται Ὀδ. Γ. 216: τιμωρῶ τι, κείνων
 γὰρ βίαις ἀποτίσεται ἐλθόν, ὅτ' ἐκδικήσῃς τὰς βίαισιν αὐτῶν,
 αὐτοῖς Λ. 118: τὰ παράνομα . . θεὸς ἀπ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 684: —
 μετὰ γεν. πράγμα, ἀπ. τῶν ἱρῶν κατακαυθέντων Ήρδ. 6. 101,
 ἴδε ἄνωτ. I. 2: — ἀπολ., λαμβάνω ἐκδίκην, ἐκδικῶμαι, ἔθωγν.
 ἔνθ' ἄνωτ., Σδλιν 15. 16. [Ἐν τῷ ἐνεστ. ἔ παρ' Ἑπ., ἔ
 παρ' Ἀττ.: μέλλ., ἀείποτε ἔ.]

ἀποτίπλαστος, οὐ, ἀπρ. ἀντὶ ἀπρυστέλαστος, Ἡούχ.
 ἀπότις, εἰς, ἢ, πληρωτὴ χρέους ἢ ποινῆς, φωνῆς ἀπότισιν
 (ἐκδ. Casaub.), φωνῆς ἀπότισον . . καταλλαγήν (ἐκδ. Schweigh)

καὶ Meineke) Ἀθῆν. 503B.

ἀποτιστεόν, ῥημα. ἐπὶ, πρέπει τις νὰ ἀποτίσῃ, νὰ πληρώσῃ,
 καὶ ἅμα τοῦτο ἔχον ἀποτιστεόν Ξεν. Δακ. 9. 5.

ἀπότιςτος, οὐ, (ποτίσω) ὁ μὴ ποτισθεῖς, δένδρον ἀκλάδευ-
 τον καὶ ἀπότιστον Γρηγ. Θωκυρ. εἰς Ὀργ. σ. 12. 62A.

ἀπότιθος, οὐ, ὁ ἀπὸ τῶν μαστῶν τῆς μητρὸς ἀπομακρυνθεῖς,
 ὁ ἀπογαλακτισθεῖς, Φίλων 2. 83.

ἀποτιτρημί, ἢ ἀποτιτράω, τρυπῶ, σικυώνης ξηρῆς πεφυ-
 κίας τὸν πυθμένα ἀποτρήσας Ήππ. 680, 34.

ἀποτίω, τύπος ἐνεστώτος ἐξ οὗ σχηματίζονται οἱ χρόνοι τοῦ ἀπο-
 τίνω, ἐξαρνημένου, ἐννεσῆτι, τοῦ παρὰτα-ικῶ.

ἀποτιμῶμι μέλλ., -έω. Ήπ. ἀντὶ ἀποτινῶμαι, ἀποκίπτω, ἀπο-
 χωρίζω, μόνον ἀποτιμῆσας πόλιος Πλ. X. 456: τὸν . . λασοῦ
 ἀποτιμῆσαντε K. 304, κτλ.: ἀποκίπτω τι διὰ τίς, χεῖρας ἀπὸ
 χεῖρας τμήσας Λ. 146: πολλὰς δὲ κλιτύς τότε ἀποτιμῆγευσι
 χαράδραι, «πολλὰς δὲ ὁρέων ἀποκλίσεις ἀποτιμῶνται οἱ ὑπὸ τῶν
 χειμάρρων ἐκρησόμενοι αὐλῶνες» (Σχδ.), Π. 390: — Παθ., μόνον
 ἀποτιμῶντες Ἀπολλ. Ἰδδ. Δ. 1052.

ἀποτιμῶμαι, τὸ, τὸ τιμῶν, νοπὲν ἀπὸ τινος, τιμῶν, Ήππ.
 π. Ἀρδ. 803: ἔνταυτον τὸ βῆμα ἀποτιμῶμαι, χωρίζω, διαίρω
 εἰς τμήματα, εἰς δύο ἀποτιμῶμαι τὴν στρατιάν Νικητ.
 Χρον. 125D.

ἀποτιμῶ, ἦγος, ὁ, ἢ, ἀποκοινομένης, ἀπότμος, ὡς τὸ ἀπορ-
 ρῶ, ἀποτιμῶ σκοπὴ ἴσον, ὅ ε. ἀπερρηγμένη, ἀπεχισμένη,
 Ἀπολλ. Ρόδ. B. 581.

ἀπότμος, εἰς, ἢ, ἀποκοπή, ἀπόκοψις, Φίλων Βελοπ. 100.

ἀποτιμῶναι, ῥημα. ἐπὶ, πρέπει τις νὰ ἀποκόψῃ, τῆς τῶν
 πλησίον χώρας ἡμῶν ἀποτιμῶναι, μέρος αὐτῆς, Πλάτ. Πολ.
 373D: κἂν ὅλη μελανθῇ (ἢ μήτρα) τὴν σύμπασαν ἀποτιμῶ-
 ναι Σωφ. π. Γυναικ. Πλάτ. σ. 128. 15.

ἀποτμος, οὐ, ἀτυχὴς, δυστυχὴς, κακῆμορος, ὡς τὸ δῶσα-
 τμος, ἀπότμου παιδὸς Πλ. O. 388, Ὀδ. γ. 140: ἀποτμον βοῶν

Λ'αγύλ. Πέρσ. 280· πότιμον ἀποτιμον Εὐρ. Ίπκ. 1144: — Συγκρ. -ότερος Μόσχ. 4.11· ὑπερβ. -ότατος Ὀδ. Α. 219.

ἀπότοκος, ὄν, ὁ ἀπὸ τίνος γεννώμενος, πηγάζων ἢ προερχόμενος, ἄποσαι γὰρ αἱ νοῦσοι τῆσδε ἀπότοκοι Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 16, 2. 3: «ἀποτόκους» τὰς ἀπογεννήσεις τῶν νοσημάτων Ἰσοκρ. ἀποτολμάς, ἐπιχειρῶ τι μετὰ τὸλμης, μετὰ δὲ, ὥστε καὶ ἀνεπιστήμονες ἔτι ὄντες ἀποτολμήσαμεν Θουκ. 7. 67· μετ' ἀπαρ., ἀπ. ἐπιχειρῶσαι Λυσ. 110. 41· λέγειν Αἰσχίν. 72. 17· μετοχ. παθ. πρkm. μετὰ ἐνεργ. σημασι., δι' ἐλευθερίας λῆαν ἀποτολμημένους, λῆαν τολμηρῶς, Πλάτ. Νόμ. 701B· ὡσαύτως μετὰ παθ. σημασι., εἰπεῖν τὰ νῦν ἀποτολμημένα, ἀποτολμηθέντα, Πολυδ. 503B. — Πρματ. ἐπιθ. ἀποτολμητέον Πλούτ. 2. 11D.

ἀποτομαίς, ἄδος, ἢ, ἰδιόρρυθμον θηλ. τοῦ ἀπότομος, πέτρα Διόδ. 2. 13, 4. 78. 2) ὡς οὐσιαστ., ἀποκεκομμένον τεμάχιον ἔξω, ἀγρία, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰ. 3. 1, 2· ῥάβδος ἢ κονίτις ἐν χρήσει κατὰ τοὺς ἀσκητικούς ἀγῶνας, Πολυδ. 1. 64, Ἡσυχ.

ἀποτομαίς, ἑως, ὅ, = τῷ προηγ. 2, Πολυδ. 1. 151. ἀποτομή, ἢ, ἡ ἐκτομή, ἀποκοπή, τῶν χειρῶν Ξεν. Ἑλλ. 2. 1. 32. 2) τεμάχιον, τμήμα, μέρος, τὰς γὰρ Τίμ. Λοκρ. 9711· τοιαύτας ἔχειν τὰς ἀπ., περὶ τῆς σελήνης ἐν ἐκλείψει, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 14, 17, πρβλ. 13. 9: — ἐν τῇ μουσικῇ, τὸ μεῖζον τμήμα ἢ διάστημα τοῦ τόνου κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ λείμμα, ἴδε Charnell, Ἰστορ. τῆς Μουσικῆς σ. 202. 3) διακλάσεις, τῶν φλεβῶν Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 17, 16, πρβλ. ἀπόσχιαις: — ἔδω ἀποτομήνους ἄλλην δόξιν, ἡσασταύρωσι, ἐπὶ τῶν διαμερισμάτων στρατοπέδου, Πολυδ. 6. 29, 9. 4) διακοπή ἐν περιόδῳ ἢ κύκλῳ, Διον.

Ἰστορ. 1. 151. ἀποτομία, ἢ, ἀσθηρὴς, νόμων Διόδ. 12. 16· ἐπιτιμημάτων Πλούτ. 2. 13D.

ἀπότομος, ὄν, ἀπέρημος, ἀπ. ἔστι ταύτη ἡ ἀκρόπολις Ἡρόδ. 1. 84, πρβλ. 4. 62· ἀπ. ἐκ θαλάττης Πλάτ. Κριτ. 118A· ἀπότομον ὥρουσεν εἰς ἀνάγκαν, μεταφορικῶς ἐκ τῆς θείσεως ἐκείνου ὅστις περιπατῶν αἴφνης εὐρίσκει αὐτὸν παρὰ τὸ χεῖλος κρημνοῦ, Σοφ. Ο. Τ. 877· πρβλ. αἰπὺς ἐλευθρος. 2) μεταφ., αὐστηρὸς, ἀδυσώπητος, ἀποτόμου λήματος Εὐρ. Ἀλκ. 983· κρίσις Ἑλλ. (Σοφ. Σολ. σ', β).

Π. ἀπόλυτος, ἐπὶ, -μικρὸς, ἀπολύτως, ἀκριβῶς, Ἰσοκρ. 126B, Δημ. 1402. 16, ἴδε Isacsson εἰς Ἑπιστ. Πολυκάρπ. β. ἀποτοξεύω, ῥίπτω βέλη, ἀπὸ δένδρων Δίων Κ. 37. 2· παθ. πρkm. μετὰ μέσ. σημασι., Λουκ. Προμ. 21· μεταφ., ἐξακοντίζω τι ὡς βέλος, βηματολόγια Πλάτ. Θεαιτ. 180A. II, ῥίπτω βέλος κατὰ τινος, μεταφ., ἐμβάλλω εἰς ἀπορίαν, ὅρα μὴ σε ἀποτοξεύσω τῷ ἀναποδεκτῷ συλλογισμῷ Λουκ. Βλων Ἠρῶ. 24· ἐνθα ὁ Κρόβητος V. LL. 238 πρτείνει τὴν γραφὴν κατὰ.

ἀποτορεύω, ποιῶ τι γλαφυρὸν, κομψὸν ὡς διὰ σμιλῆς, οὐκ ἀποτορεύοντες λέξεις οὐδὲ σμιλεύοντες ἔννοιαν Εὐστ. Πονημάτ. 106. 28.

ἀποτορνεύω, ποιῶ τι στρογγύλον ὡς διὰ τόρνου, μεταφ., ἐπεξεργάζομαι τι μετ' ἐπιμελείας καὶ ἀκριβείας, ἐν τῷ παθ., σαφὴ καὶ στρογγύλα ἕκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτετόρνευται Πλάτ. Φαιδρ. 234E· τὴν φρίσιν ταύτην ἐμύκηθ' ὁ Πλούταρχος ἐν 2. 45A, καὶ ἄλλοι: — Ἐντεῦθεν κατὰ τὸ οὐσιαστ. ἀποτόρνευσις, ἢ, τῆς τῶν λόγων ἀποτορνεύσεως Τζέτζης Ἑλλ. Ἰλ. σ. 20. 11.

ἀποτορνύω, = τῷ προηγ., Γεώργ. Κύπρ. Βοασσονάδου Ἀνέκδ. τ. 1. σ. 352: — Ἐντεῦθεν οὐσιαστ. ἀποτόρνωσις, ἑως, ἢ, ἀποστρογγύλωσις ὡς διὰ τόρνου, Ορειβάς. 130 Μαί.

ἀποτορς, ὄν, ἀκατέλληλος πρὸς πόσιν, ὕδωρ Ἡρόδ. 4. 81, Φερεικρ. ἐν «Κοριαννοῦ» 4, κτλ. II, ἐνεργ., ὁ μὴ ποτε πίνων, ὅνοι Ἡρόδ. 4. 192· ἐπὶ τῶν ἀκρίδων, Πλάτ. Φαιδρ. 259C· ἐπὶ ἀρπακτικῶν ὀρνέων, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 3. 17, 18. 3. 2) ὁ μὴ πίνων, ὁ ἄνυ ποτοῦ, ἀσιτος ἀνὴρ, ἀσιτος Σοφ. Αἴ. 324, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 7. 5, 33· ἀπ. ἀνέχεσθαι Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 8, 2· ὁ μὴ δεδωμένος εἰς τὸ πίνειν, ἐδωδὸς καὶ ἀπ. Ἰπκ. π. Αἰρ. 281.

ἀποτράχυν, ἴδε ἀποτράχω.

ἀποτράχημα [α], τό, τὸ λείψανον τῶν τραχημάτων καὶ τρωτῶν ἀποτράχημα εἶρκεν Εὐπολις Ἀθην. 658D (Εὐπολις ἐν «Χρυσῷ γίνει» 15) διαφ. γραφ. ἀντὶ ἀποπάτημα.

ἀποτράχληξ, ἀπάγχω, καὶ οἱ μὲν αὐτοὺς διεφθειραν, οχοίνιοις ἀποτράχληζοντες Εὐνάπ. σ. 104 Nieb. ἀποτράχυν, καθίσταται τὴν τραχύ, σκληρύνω, Λατ. exasperare, (μεταφ.), Διον. Ἀλ. περὶ Συναδ. 22: — Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι τραχύς, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 8. 4, 2.

ἀποτρέχω, ἀντὶ ἀποτρέχω, βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1214.

ἀποτρεπτεόν, ῥημ. ἐπιθ. πρέπει τις νὰ ἀποτρέψῃ, Ἀριστ. Ἰστ. π. Ἀλ. 3. 32· τι ἐπὶ τὴν Πλούτ. 2. 125D. 2) -τέος, α. ὡν, ἀρ. οὐ πρέπει τις νὰ ἀποτραπῇ, Εὐσεβ. Ἀπὸδ. Εὐαγγ. 107B.

ἀποτρεπτικός, ἢ, ὄν, ἐπιτρέχεις ἢ ὁρμηδὸς ὅπως ἀποτρέψῃ, τινὸς Διοσκ. 1. 89, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 8· ἀπ. εἰδος τῶν λόγων Ἀριστ. Πρτ. π. Ἀλ. 2. 1.

ἀποτρεπτός, ὄν, βδελυκτός, ἄξιός ἀποστροφῆς, Θεμιστ. 170C.

ἀποτρέπω: μέλλ. -ψω, πείθω τινὰ νὰ μὴ πράξῃ τι, ἀποτρέπω, εἰ δὲ οὐ δεισιπότης σφίξεαι. ἢ τιν' ἄλλον παρφορμένον ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο Ἰλ. Μ. 249, πρβλ. Ἰ. 256· τρέπω ἐπίσω, ὅθεν αὐτίς ἀπέτρεψε λαὸν Ἀθήνη Α. 758· παρ' Ἀτε. προσπαθῶ νὰ πείσω τινὰ νὰ μὴ πράξῃ τι, ἀποτρέπω, τινος Θουκ. 3. 39· τινὰ τῆς κακουργίας ὁ αὐτ. 8. 38· τῆς γυναικὸς Ἀνδοκ. 26. 12, κτλ.· ὁπωσδήποτε ἀπαρ., ἀπ. τὸ μὴ πορεῖσθαι Ἡρόδ. 1. 105· ἀπ. βοᾶν Αἰσχύν. Ἰκ. 900· ἐρῶσιν ἀπ. 1397. 2, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 7. 5, 6· — ὅπως μετὰ μετοχ., ἀπ. τινὰ ὀφείζοντα Αἰσχύν. Ἰκ. 880. 2) μετ' αἰε. πρσσωπ. μόνον, πρὸς ἐνὶ φρόν. κάμνω τινὰ νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν, πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαώτας Ἰλ. Ο. 276· μετ' ὅπως ὅπως, οὐ μὴ ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις Ἰ. 256, πρβλ. 109· τοὺς ἀλαέοντας ἀποτρέπιν, ἀπομακρύνειν, ἀποδιώκειν, Πλάτ. Χαρμ. 179C· κατ' ἀντιθεσιν πρὸς τὸ παροξύνειν, Δημ. 520. 9· ἀντιθέτως τῷ προτρέπω, Ἀριστ. Πρτ. 2. 18, 1, κτλ. 3) μετ' αἰε. πρσσωπ., στρίψω ὅπως, ἀποτρέπε αὐτίς Εὐρώπην ποτὶ χέροον ἔντεα νῆος Πινδ. Ν. 4. 113. 4) κάμνω τι νὰ τραπῇ πρὸς ὄλιον μέρος, ἀπομακρύνω, ἀπὸ δὲ, Ἐγγεος ὁρμήν ἔτραπ' Ἥρα. Ἀεπ. 140· τὸ σφάλμα ἀπ., ἐμποδίζω ἢ ἀποκρύνω, Ἡρόδ. 1. 207· τὸ μέλλον γενέσθαι 3. 65· πρβλ. 8. 29, κ. ἄλλ. ἀπ. βλάσθην, ἐμφορᾶν, κτλ. Π. 11· Ἰσοκρ. 509B, κ. ἄλλ. πρβλ. ἀποτρέπαις, ἀποτρέπω: — ἀπ. τὴν ἐρήνην, ἐμποδίζω τὴν συνομιλίαν αὐτῆς, Ξεν. Ἑλλ. 9. 3, 12. 3) ἀπὸ τῶν ἄλλων καὶ στρίψω τι πρὸς ἓνα (πρβλ. ἀποβλέπω), ἐπὶ τῷδε, οὐκ ἔγγος τις, ἀποτρέψει; Σοφ. Τρ. 1019: — Παθ., ἀποτρεφθῆναι πρὸς τόπον Πλούτ. Φάβ. 19· καὶ μετ., ἀποτραπόμενος πρὸς θυσίαν, ὁ ἰ. στρίψω τὴν προσοχὴν τοῦ ἀπὸ ἄλλων πραγμάτων εἰς τὴν θυσίαν, ὁ αὐτ. Ρωμ. 7.

II, Μία καὶ (μεταφ.) παθ. στρίψομαι ἀπὸ τι, ἀπύχομαι, μετὰ μετοχ., ἀπετρέπεται ὁδὸς Εὐκωρ δὲ λῦα Ἀργείους Ἰλ. Κ. 200· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., Εὐρ. Ὀρ. 410, Ἀντιφῶν 133, 17, Δημ. 1434. 12· ἀπ. ἐκ κινδύνων Θουκ. 2. 40· ἀπ. τοῦ ἐρωτήματος Ξεν. Οἰκ. 15. 13: — ὅπως, ἀπύχομαι, εἰν πρῶτον τι ἐκ φόβου, Θουκ. 3. 11, κ. ἄλλ. 2) ἀποτρέπω τὸ πρῶτον μου ἀπὸ τίνος, εἰν διδοῖς προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τινός, οὐκ, ἀπετρέπεται οὐδ' ἀπύχομαι Ἰλ. Μ. 329· ἀπύχοι, Πλάτ. Συμπ. 206B. 3) μετ' αἰε. πρσσωπ., ἀποστρέφομαι, Λατ. converti, ἀλλὰ φοδοῦμαι ἀποστρέφομαι δεῖμα πολιτῶν Αἰσχύν. Θίβ. 1060, Εὐρ. Ι. Α. 336· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. περὶ, Ἀριστ. π. Φυσ. 1. 1, 7, Πολυδ. 7. 13, 1, Πλούτ., κτλ. 4) στρίψομαι ὅπως, ὑποστρέψω, Θουκ. 5. 13, κτλ. ἀποτρεπόμενοι γέντο Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 13· ἐς τὴν πόλιν Θουκ. 3. 24.

ἀποτρέφωμαι, παθ. τρέφομαι ἔκ τινος, Πολυδ. 5. 32, ὡς καὶ διδάγειν πορ' αὐτῷ καὶ τῶν αὐτοῦ συσσιτίων ἀποτρέφεσθαι Εὐστ. 1. 14.

ἀποτρέχω: μέλλ. -θρέψωμαι, Ἀριστοφ. Νερ. 1005, ἀλλ' ἀποθρέψω Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδύλ. 61· ὡσαύτως, ἀποθρεψαυόμεναι Ξεν. Ἀν. 7. 6, 5· ὅπως, ἀπείδραμον. Ἀπείδραμον ἀπὸ τίνος μίρους, ἀποθραμόντες τε ἔσσαν ἐξήκοντα στάδια ἔκοντο Ἡρόδ. 4. 203, καὶ ὄχι, ἐν τῇ Ἀτε. κωμικῇ, κτλ. II, τρέχω ἐρομαι, ἐπὶ ὁλητῶν ἀσχυμένων εἰς τὴν σταδιοδρομίαν, Ἀριστοφ. Νερ. 100· ἄνω.

ἀποτρέφεις, ἑως, ἢ, (ἐκ τοῦ ἀποτρέπομαι), ἀποστροφή, Ἰπκ. 425. 35, ἐν τῷ πληθ.

ἀποτρέβω, ἀναδύκνυμαι νικητῆς ἐν πεντάθλῳ, ἐπὶ δὲ πεντάθλου τὸ νικῆσαι ἀποτρέβει λέγουσιν Πολυδ. 1. 151, ἀποτρίανται, οἱ δὲ ἀποτρίανται διὰ τοῦ ἑ. πληγὰς τρεῖς δοῦναι Α. Β. 439, 7, ὡς ἀπράκτους, οὐκ ἀνληκτοὺς ἀπὸ τῶν παλαιστῶν, οἱ ἀποτρίανται ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων Σχόλ. εἰς Αἰσχύν. Χο. 339.

ἀποτρέβω, ἢ, τὸ ἀποτρίβειν, ἢ ἐκ πολλῆς χρήσεως γινόμενη ἀποτρίβη πράγματος ἢ σκεύους τινός, ἐκὼς φάγνυμα ὡς τὸ Λατ. tritu, ἐκ τῆς ἐκείνου, περὶ ὅ· ἀποτρίβης τῶν σκευῶν Δημ. 1215. 22· ῥάβδῳ, Δίων Κ. 37. 31.

ἀποτρέβω [τ]: μέλλ. -ψω, ἐπισταρ, ἀντὶ τοῦ τρέβω, συντρέβω, κατασυντρέβω, πολλὰ οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμῶν πλεურῶν ἀποτρίψουσι, ἀποτρίψουσι αἱ τοῦ ἱένου πλευραὶ (Εὐστ.), Ὁδ. Π. 282, — κατὰ τὸν Ἡρωδιαν. ἐν τῇ Σχολ., ὑπερβολικῶς, ἀντὶ πολλὰ σφέλα οἱ πλευράδες ἀποτρίψι, ὡς εἴ τις ἔλαγε πολλὰς μαστίγας ἀποτρίψῃ τὸν νῶτον τοῦδε, ἀντὶ τὸ νῶτον κατέτρίψαν πολλὰς μαστίγας. II, παθαρίζω, διὰ τρεῖς, «εὐστρέβω», ἀποτρίβειν ἵππον Ξεν. Ἰπκ. 6. 2.

III, φθίρω, ἐξερᾶνίζω, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεώστα Θεοκρ. 24. 131, πρβλ. 16. 17· — Μία, ῥίπτω τι μακρὰν ἀπ' ἑμυ, ἐξαλείφω, ἀπαλλάσσομαι τινος, ἀδελφίαν Δημ. 12. 19· ἐγὼ λήματα Αἰσχύν. 25. 20· τὸ πάθος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 3, 8· διαβολὴς Διόδ. 17. 6· τὸν πόλεμον, τὸν κινεῖον Πλούτ. 3. 8, 10, 10. 14, 1· τοὺς πελάζοντας ἀπ., ἀποδιώκω, ὁ αὐτ. 3. 102, 2: — ὡσαύτως, ἀποτρίπτω, τὴν μὲν πείραν ἰσχυρῶς ἀποτρίψασθαι Πλούτ. Ἠθ. 26. 2) ἐν τῷ παθ., ὥστε μὴδὲν ἀπ' αὐτῆς ἀποτρίβῃναι, πρὸς μεταφρασιν τοῦ Λατ. non quid detrimenti caperet gerere, Δίων Κ. 40. 19, κτλ.

ἀποτρημα, τὸ, τὸ ἀποτρίβειν, ἀκόντης Ναΐδας τὸ ἀπο-
τρημα τοῦ πρὸς αὐτὴν ἀκονηθέντος σιδήρου Διοσκ. 5. 167
(168).

ἀποτρίξ, ἐπίρρ., τρίς, τρεῖς φορές, Ἀπολλ. περὶ συντάξ. 339.
ἀποτρίξω, βράζω μέχρις οὐ μείνῃ τὸ τρίτον μέρος, ἕως ἀπο-
τρίτωθῃ τὸ ἀπόζημα Διοσκ. 4. 140.

ἀποτρίχης, πληθ. τοῦ ἀπότρηξ.
ἀποτρίχως, ὡν, φαλακρὸς, ἄτριχος, Εὐστ. Ἰλ. 581. 13.

ἀποτρίψις, ἡ, τὸ ἀποτρίβειν, ἐπὶ ἐκκρίσεων ἢ περιτωμάτων,
Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. σ. 292. 16.

ἀποτροπή, ἀποτροπὴν [ἄ], ἐπίρρ., δι' ἀποστροφῆς, διὰ ταχέως πρὸς τὰ
ὀπίσω στροφῆς, Ὀππ. Ἀλ. 3. 612.

ἀποτρέπαιος, ὡν, ὁ ἀποτρέπων τὸ κακὸν, ἐπὶ τοῦ Ἀπολλωνίου
ἐν Ἀθήναις, Λατ. antrypheus, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1307, Ὀρν. 61,
Πλ. 359, Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 26, Σούλογ. Ἐπιγρ. 464: ἐν
γίνε, θεοὶ ἀπ. Ἰππ. 378. 31, Πλάτ. Νόμ. 854B, Ξεν. Ἑλλ. 3.
3, 4, Παισ. 2. 11, 2.

2) ἐπὶ θυσιῶν, Διον. Ἀλ. 5. 54,
Πλάτ. 2. 200D, 292A. II. παθ. ὅστις ἐπρεπε νὰ ἀποτραπῇ,
νὰ ἀποκρουσθῇ, δυσωπίος, βδελυκτός, δυσφημία Πλάτ. 2. 587B.
Θέαμα Διον. Τίμ. 5. ἀκουσμα ὁ αὐτ. Ἀλεκτρ. 2, κτλ.

ἀποτροπάζομαι, ἀποθ. πηλ. ἀντὶ ἀποτρέπομαι, χρῆ-
κακουργεῖν ἀποτροπάζομαι, ἀποτρέπεται, ἀποφεύγει, Φωκυλ.
125.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀποκρούσις,
ἀποστροφή, κακῶν Δισχύλ. Πέρσ. 217. ἄλλος ἀποτροπὴ ἀποτροπὴ κα-
κῶν γένοιτο, ὅ ἐ. ἄλλος ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360.
λυπῶν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B.
τερμάτων ἀπ., τὸ Λατ. procuratio, Πλουτ. Ψάβ. 18. 2) τὸ
τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

3) τρέπος πρὸς ἀποτροπὴν, πρὸς παρακώλυσιν, Θουκ. 3. 45.
ἀποτροπῆς ἕνεκα κολάζειν Πλάτ. Πρωτ. 324B, πρὸς. Πλάτ.
392C. 4) μετὰ πηλ. Ὀεαγ. 128D. ἐν ἀντιθέσει πρὸς
τὸ προτροπή Ἀριστ. Ρητ. 1. 3, 3. II. (ἐκ τοῦ μέσ.) ἀπο-
μάκρυνσις ἀπὸ τινος ἔργου, ἐγκατάλειψις αὐτοῦ, Θουκ. 3. 82.

ἀποτροπία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ προηγ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1504.

ἀποτροπιάζω, μεταγεν. τύπος τοῦ ἀποτρέπω, Ἀριστ. 1.
1: — Μίσ., ἀποτρέπω, ἀποδιώκω κακὸν διὰ θυσιᾶς, Ἑσδ. (Ἰεζεκ.
ις. 21), Σχόλ. εἰς Δισχύλ. Πέρσ. 203: — ἐντεῦθεν ἀποτροπιά-
σμα, τὸ, θυσιὰ πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ, ἐξιδίωμα ἀποτρέπον τὸ
κακὸν Πλούτ. Ἰσχύλ. — αμαδός, ὁ, ἀποτροπὴ κακοῦ δι' ἱλαστηρίου θυσιᾶς
Ἑρμῆος παρ' Ἰωσήφ. ἐν Ἀρχ. Ἰ. 1. 3, 6, κατὰ πληθ. Διογ. Λ.
8. 32. — αστικός, ὁδ. ὁ, ὁ ἀποτρέπων, ὁ ἀποκρούων, ἐμποδίζων,
Σχόλ. Ἰωβ. ἀνωτ. — αστικός, ἡ, ὡν, κατάλληλος πρὸς ἀποτροπὴν,
Εὐστ. εἰς Διον. Π. 723.

ἀποτρόπιος, = ἀποτρέπαιος, Ὀρρ. Ἀργ. 479: — ὠκύτιος,
— τράπιμος, ὡν, Ἰσχύλ.

ἀπότροπος, ὡν, (ἀποτρέπω) ὁ μακρὰν τῶν ἀνθρώπων, ἔγιω παρ'
Ἑσσιον ἀπότροπος, «ὁ κεχωρισμένος καὶ ὅλον ἐξέριστος» (Εὐστ.),
Ὀδ. Ξ. 372: ὁ τρεπόμενος εἰς φυγὴν, Ὀππ. Ἀλ. 4. 254. 2)

ἀπότροποιος, φοβερός, δεινός, βδελυρός, ἀπ., ἄγος Δισχύλ. Χο. 155.
τὸν ἀπ. Ἀἰσάν Σοφ. Αἰ. 608: σκότος νέφος ὁ αὐτ. Ο.Τ. 1314.
πῶρ Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 792: γυνὴ ἀπ., αὐστηρά, ἐχθρὴ ἀπόφα-
σις, Πινδ. Π. 8. 133: κασιγνήτης ἀπότροπον .. εὐνήν Ψευδο-
Φωκυλ. 169. II. ἐνεργ., ὁ ἀποτρέπων, μακρύνων, ὡς τὸ ἀπο-
τρόποιος I. — κακῶν Δισχύλ. Χο. 42, Εὐρ. Φοίν. 580: ἀπ. δαί-
μονες, Λατ. dii avergentes, Δισχύλ. Πέρσ. 203. 2) ἐμποδι-
ζων, ἀπότρ. μὴ .. Πλάτ. Νόμ. 877A.

ἀποτροφή, ἡ, τροφή, διατροφή, διατροφή, ἄμφ. γρ. ἐν Διον.
Ἀλ. 7. 28: ἐν Φίλωνι 1. 617 ἀκλουθεῖ τῇ ἀπὸ γῆς τροφᾷ.

ἀπότροφος, ὡν, ὁ ἀνατροφὴς μακρὰν τῆς οἰκογενείας, τῆς πα-
τριᾶς ἰστίας, «ὁ μακρὰν τετραμμένος», Ἰσχύλ. τὸν Ἀρεα ἀπό-
τροφος ἔλθειν ἐξηνδρωμένον Ἰπρδ. 2. 64, πρὸς. Ἀριστ. Ἰστ.
Ζ. 4. 9, 19: — μετὰ γεν., ἀπ. ἀλλήλων, ἀνατραφέντες μακρὰν ἀλ-
λήλων, Πλάτ. 2. 915C: ὁ ἀποξενωθείς, τῆς ἐκκλησίας Σύνδ.
217A: ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τρώφιος, «ἔγωγ' οὐν ὑμᾶς βούλομαι
ἀποτρίφους μὲν εἶναι τῶν κοινῶν ἐθῶν, τροφίμους δὲ τῆς ἐπιστήμης»
Βελλ. Πονημάτ. σ. 151. 7: ἀποτρόφους, τοὺς μὴ ὄντας τροφίμους
τῆς φιλοσοφίας Σουῖδ. ἐν λέξει.

ἀποτροχίζω, μετακομίζω, Ἰωσφ.

ἀπότροχος, ὡν, (ἀποτρέχω) δρόμος, τρέξιμον, ἐδάδιζέ μοι τὸ
μειρόκιον ἐξ ἀποτρόχων Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 541: «ἐξ ἀποτρόχου,
ἐκ περιδρόμου» Ἰσχύλ., «ἀποτρόχου, ἐξ ἄρματος δρόμου» ὁ αὐτ.

ἀποτροχάω, τραγῶ, συλλέγω σταυλὰς ἢ ἄλλους καρπούς, Φι-
λόστρ. 98: οὕτως, ἀπ. πέπερι ὁ αὐτ. 97: μεταφ., ἀρχὰς ἐθῶν
ἀπ. Ἑσδ. (Ἀμώς ε'. 1).

ἀποτροχίζω, (τροχ) ἀφ' οὗ καλῶς κατακαθίστη ἡ τροχὴ μεταγίγναι
τὸν ὄνον, μετὰ δὲ ἰσημερίαν ἑαρινὴν ἀποτροχίζομεν (τὸν ὄ-
νον) εἰς ἀγγεῖα σύμμετρα Γεωπ. 8. 23, 2.

ἀποτροχῶν, ἀποτροχῶν, Ἀπολλωναρ. Ψάμ. 79. 25.

ἀποτροπῶν, «λάθρα ἐλθὼν» Ἰσχύλ.

ἀποτροχῶν, ἕως ἀποτροχῶν.

ἀποτροχῶν [6]: μέλλ. -ξω, = τῷ ἱερῷ, Πλουτ. Ἀντών. 24: —
Παθ., Σύνδ. 49A. Ὁ τύπος -χόμαι ἀμφίθ. ἐν Πλουτ. Ἀντ. 38.
ἀποτρώω [5]: μέλλ. -ύσω, ἀποτρίβω, ἀποῖνω, ἀποβάλλω τι,
φορὴ γὰρ οὐκ ἀποτρίβειν ἐλπιδὰ τὰν ἀγαθὰν χρῆναι σε
Σοφ. Τρ. 124: καταπονῶ, καταβάλλω, χρόνῳ καὶ δαπάνῃ ἀπο-
τρίβειν τινὰ Πλουτ. Διμήλ. 13. II. συνεχῶς ἐνοχλῶ, κατα-
τρίβω! — Μίσ., καταπονῶ τι, δὲν ἀρίνω αὐτὸ ἥσυχον, Γὰν ἀφθι-
τον, ἀκαμάταν ἀποτρίβεται, καταπονῶ διὰ τῆς καλλιέργειας,
Σοφ. Ἀντ. 339.

ἀποτρώω: μέλλ. -τρώξομαι: ἀπ. δ' ἀπετράχον, Διογ. Λ.
9. 27: — ἀποδάμνω ἢ παρῆσθαι τινός, κομάρου τε πτόρθους ἀπα-
λοῦς ἀποτρώγουσαι Εὐπολ. ἐν «Δίξι» I. ἀποτρώγουσι τὸ ἱπ-
πομανές Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 24, 9: μεταφ., μισθοῦς ἀπ. Ἀριστοφ.
Βάτρ. 367, πρὸς. Μένανδ. ἐν «Κυδερνήταις» 3: ἀπ. τὸ ἀπορηθῆναι,
ἐπιπολαιῶς ἐξετάζει τὴν ἀπορίαν χωρὶς νὰ προσπαθῇ νὰ ἐμβαλῇ
εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, Ἀριστ. Μεταφ. 2. 4, 23. 2) μ-
γεν., τρώγω ἀπὸ τινος, τρώγω μέρος τινός, τῆς πᾶς ἀποτρώγων
Βάτρ. 46. 6: μεταφ., τὰς αὐτάκας οὐκ ἀποτρώγεις, δὲν ἀπο-
εἰμεις τοὺς ἐν τῷ ὄγμῳ σου στάχτας, δὲν πολυθερίζεις τὰ στάχτα εἰς
τὰ αὐλάκι σου (ἐν τῷ θερισμῷ, πρὸς. Ἀλ. 5. 11), Θεόκρ. 10. 6.

ἀπότρωκτος, ὡν, «φαγωμένος», «δαγκαμένος», μεταφ., ἐπὶ
ἀποκεκομμένων λείων, π. χ. ἄλφι ἀντὶ ἄλφειτον, Ἰσχύλ., Σουῖδ.
ἐν λ. ἄλφι, πρὸς. Στράβ. 364.

ἀπότρωξες, ἡ, τὸ ἀποδάμνειν, διὰ δῆγματος ἀποχωρίζειν, ὁρθαλ-
μῶν ἐκκοπῆς ἢ μυκτῆρων ἀποτρώξεως Φιλόδημ. ἐν Vol. Herc.
1. 46D.

ἀποτρωπάω, θαυμαστικὸν τοῦ ἀποτρέπω, Ἰλ. Υ. 119, Ὀδ. Φ.
112, κτλ.: πρὸς. Σπρίτη. Exc. XIX ad II. § 2.

ἀποτυγχάνω: μέλλ. -τεύξομαι: — δὲν ἐπιτυχῶν εἰς τι,
τινός Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰστρ. 9, Πλάτ. Νόμ. 744A, Ξεν. Ἀπομν. 4.
2, 27, κτλ.: τοῦ ὠφελιμιάτου Πλάτ. Θεαιτ. 179A: τούτων
τρίων ἐνός .. ἀπ. Ἀλ. ἐν «Συναποδησικῶν» 3: μὴτ' ἀέλιος
τυχεῖν τῆς ἀληθείας, μὴτε πάντως ἀπ. Ἀριστ. Μεταφ. 1.
(Ἑκκλ.) 1. 1: — χάνω, ὡν εἶγον ἀπέτυχον Ξεν. Κύρ. 1. 6, 45:
— κακοῦ ἀποτυχεῖν, διαφύγειν ἀπὸ .., Φιλήμ. ἐν Ἀδύλ. 8.

II. Παθ., ἀποτυγχάνω, ἀποτυχεῖν συμβαίνει, Ἀριστ. Φυσ. 2.
8, 11: ἐπὶ πραγμάτων, δὲν ἐπιτυγχάνομαι, τὸ μὴ ἐπιτευχθῆναι ἀπ.
Διον. Ἀλ. πρὸς Πομπ. 2: τὰ προτεθεσπισμένα καὶ ἀποτετυγ-
μένα, τὰ προρηθέντα καὶ μὴ ἐκπληρωθέντα, Διον. Ἀλ. 28.

III. ἀπολ., ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ μου, ἀποτυγχάνω, δὲν κατορ-
θῶν τι, Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 14: ὅπως ἀπ. Δημ. 155. 20: λέγοντες
οὐκ ἀποτευξάμεθα, δὲν θὰ ἀποτύγμην τῆς ἀληθείας (δὲν θὰ εἴ-
πωμεν ψεύδος) λέγοντες, Πλάτ. Νόμ. 898E: ὡσαύτως, ἀπ. περὶ
τινός Ξεν. Ἰππ. 1. 16: τυγχάνειν καὶ ἀποτ. κατὰ τι Ἀριστ.
Ποιητ. 6. 7: τινί, ἐν τινί, Διδό. 12. 12: ἐν τινί Πολύδ. 5. 98. 6:
— μετ' ἀπαρ., ἀποτυγχάνω νὰ .., Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 14.

ἀποτυκίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ τυκίζω, Δ. Β. 438, καὶ (ἐν
τοῦ λέξ. τοῦ Παισ.) Εὐστ. 967. 21.

ἀποτυφλῶ, ἀποκαθιστῶ τὴν σκληρόν, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 356. 41.

II. = ἀναφλάω, Φερεκρ. ἐν Ἀδύλ. 71 Δ. Β. 423. 11.
ἀποτυμπανίζω, μέλλ. Ἀτ. ἰδ., ἑλαιοκόπῃ, «σκοτώνω» τὸ
ἐλὼν, «τουμπανίζω», πρὸς. τὸ Ρωμαϊκὸν iustitiam, Δημ. 104.
25., 126. 17: — Παθ., Ἀντ. 135. 9, Δημ. 383. 16, Ἀριστ. Ρητ.
2. 5, 14: — Οὐσιαστ. -ισμός, ὁ, ἰω. Χρυσ. ὅστις ἐρμηνεύει αὐτὸ
ἐσφαλμένως ἀποκεφάλισης.

ἀποτύβομαι, μέσ. ἀποτυπῶναι τι ἐπὶ τινος ὕλης, ὡς π. χ. ἐπὶ
κροῦ, ἐντυπῶναι τι εἰς τὴν μνήμην μου, ἀποτυποῦσθαι, ὥσπερ
δακτυλίων σημεῖα ἐνημισημένους Πλάτ. Θεαιτ. 191D, πρὸς.
Νόμ. 681B: πρὸς τὴν τοῦ παραδείγματος φύσιν ὁ αὐτ. Τίμ.
39E, πρὸς. Ἐπινομ. 990E: — τὸ ἐνεργ. ἀπαντὰ παρὰ μεταγεν.,
ἀπ. σφραγίδα, σφραγίζω, τυπῶναι, ἀπετύπου ὥσπερ ἐκ λίθου
τὴν αὐτὴν σφραγίδα Δουκ. Ἀλ. 21: — Πρὸς. Διομασάω II.
ἀπότυπος, ὡν, ἀπότυπον ἀναγλύφου ἢ ἀγάλματος, ἐκμαγεῖον,
ἀποτύποις εἰκόσιν ἐκόσμηι Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰουδ. 20. 9, 4.

ἀποτύπτω, κτυπῶ ὥς δτου κουρασθῶ, Ἰππ. 481. 16. 2)
Μίσ., παύομαι, κτυπῶν ἑμαυτὸν, παύομαι κοπόμενος, παύομαι ὀρη-
νῶν, Ἰπρδ. 2. 40, πρὸς. ἀπολοφύρομαι.

ἀποτύπωμα [5], τὸ, τὸ ἀποτυπῶν ἐν τῇ διανοίᾳ, ἐντύποις
Πλάτ. Θεαιτ. 194B.

ἀποτύπωσις [5], εἰς, ἡ, ἐντύπωσις ἀπὸ τινος πράγματος,
ἀλλ' ὡς ἀπὸ καλῶν ἡθῶν ἢ πλάσμάτων ἢ δημιουργημάτων
ἀποτύπωσις Λογγί. 13. 9, πρὸς. Θεοφρ. Ἀποσπ. 1. 51.

ἀποτύρομαι, μεταβάλλομαι εἰς τυρὸν, Ἑρωτ. σ. 274, ἐν τέλει
τῆς λεί. ἑρρὸν (σ. 276).

ἀποτυφλώτω, ἀποτυφλῶ, Ἀλ. 5. 11, Ἀφροδ. Πρὸς. 1. 151.

ἀποτύφω, -θύψω, καίω, «ἀποτεθνημένον» κεκαυμένον, Ἰσχύλ.
ἀποτύφω, ἀποτυγῶναι, Σχόλ. εἰς Σοφ. Διάνα 941.

ἀποτύχημα, ἀποτυχία, μεταγεν.

ἀποτυφλῶ, κάμνω τινὰ ἐντελῶς τυρῶν, τινα Ἀριστ. π.

Θαυμ. 144: τὴν ἑρασίαν Διδό. 3. 37: — Παθ., ἀποτυφλώνομαι,
Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 19, 5, 9. 30, 3. 2) μεταφ. ἀκόπτεται τὸν

ὄφθαλμον δένδρου, Πλούτ. 2. 529B. 3) κάμνω τὸ ὕδωρ πηγῆς νά μὴ ῥέῃ πλέον, νάματος ἐμφορηθέντας πηγὴν ἀποτυφλόντων αὐτοὶ 703B: — Παθ. ἀποφράττωμαι, ἐμφράττωμαι, ἀποτυφλωθῆναι τοὺς πόρους 'Αριστ. Πρωτλ. 4. 26, 2 τὰς πηγὰς Στράβ. 58. ἀποτύφλωσις, εὖως, ἡ, τὸ καταστῆσαι τινα ὕλως τυφλόν, τυφλωσις, τυφλώμα, πάντας τοὺς ἵππους πατάξω ἐν ἀποτυφλώσει 'Εδδ. (Ζαχ. 18', 4).

ἀποτυχῆς, ἔς, (τυγχάνω, τυχεῖν) ὁ ἀποτυχάνων, ἐν τῷ συγκρ. ἀποτυχεστέρος τοῦ μὴ ὄντος Πλάτ. Σίμφ. 391D.

ἀποτύχια, τὸ ἀπαυτοχία, ἀτυχία, Δελιαρχ. 94. 0. Πολυδ. Ε'. 98. 5, κτλ.

ἀποτυχιζῶ, ἀποτυχιθεῖς· ἀποτιλλεῖς καὶ τὸ ἀποτυχισθὲν ἐπὶ τοῦ ἀποπελεκῆσαι τὸν λίθον, ἀπὸ τῶν τύχων, ἔστι δὲ λιθοειδὴν σιδερίον 'Ἡσύχ.

ἀποτυλώω, κάμνω νά ἐποτυλώῃ ἔλκος, Διοσκ. 5. 92' μεταφ. Πλούτ. 2. 461F'—Παθ., ἐπὶ ἔλκω, ἀποτυλωθῆναι 'Αρρ. 'Επίκτ. 2. 21, 22· ἀποτυλωθήσεται Γαλην. 13. 719.

ἀποτύλωσις, εὖως, ἡ, τὸ οὖς. τοῦ προηγ., ἐποτύλωσις ἔλκος, Διοσκ. 2. 5, κτλ.

ἀποτυλωτικός, ἡ, ὄν. ὁ συντελὼν πρὸς ἐποτύλωσιν, θεραπευτικός, Διοσκ. 1. 48' μετὰ γεν., ἔλκων δ' αὐτ. 5. 99.

ἀποτυλώτος, ὄν, ὁ ἀντιτύχης, πύθ. γραφ. ἐν Πλούτ. 2. 1091E (ἀντὶ τῆς ἐν τῷ χειρογρ. γραφῆς ἀποτυλώτιστος).

ἀποτυρᾶν, οὐραγῶν, ἄνω τὴν ὀπισθοφυλακίην, καλύπτω τὰ νῶτα τοῦ στρατοῦ, τινὶ Πολύδ. 9. 49, 13, κτλ.

ἀπούρας, ἀμεινός, ἔτε τοῦ ῥήμα ἀπαυράω.

ἀπο-ουρέω, ἐκβάλλω τι μετὰ τὴν οὐρῶν, 'Αρετ. π. Δίτ. Χρον. Παθ. 2. 2, Δουκ. π. Δλ. 1. 23.

ἀποούρησις, εὖως, ἡ, τὸ οὐρεῖν, κατούρημα, 'Αρετ. Δίτ. Χρον. Παθ. 2. 3.

ἀπο-ουρίζω: μέλλ. -ίσω· ἐντεῦθεν τὸ ἐν 'Γλ. Χ. 489 ἄλλοι γάρ οἱ ἀποουρίζουσιν ἀρούρας ('Ἰων. ἀντὶ ἀφορίζονται, Σχολ. 'Ενετ. Δ), ἄλλοι δὲ θέσονται τὰ ὅρια τῶν κτημάτων του, ὅ ε. ὅτ' ἀφαιρέσωσιν ἀπ' αὐτοῦ. 'Αλλ' ἐν 'Ενετ. Σχολ. Β. ἀναγινώσκεται ἀποουρίζουσιν, ὅπερ ὁ Βουτρημ. ἀποδείχεται ὡς ἀπαυρίζουσι, ὅτ' ἀφαιρέσωσιν, ἔτε Λεξίλογ. ἐν λ. ἀπαυρᾶν 2.

ἀπουρός, ὄν (ὄρος, 'Ἰων. οὐρός), μικρὰν τῶν ὀρίων, ἀπ. πάτρας Σοφ. Ο. 1. 194: — ὁ Campbell καὶ ὁ Jebb προτίμωσι τὴν γραφὴν ἀπουρός = ἀποουρίζομενος, ἥτις βεβαίως εἶναι ἡ ὀρθότερα· πρὸλ. 1. 184 καὶ Κλημ. 'Αλ. Παῖδ. 130.

ἀπουρόδ, (οὐρός) ἔχω ἐναντίον ἄνεμον, Πολύδ. 16. 15, 4.

ἀπουός, ὁ, ἡ, ἀπουός, τὸ, ἄνεμος ποδὸς ἢ ποδῶν, Πλάτ. Φαῖδρ. 204C, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 1. 1, 14, κ. ἄλλ. 2) μὴ ἔχων τὴν χρῆσιν τῶν ποδῶν αὐτοῦ, χωλός, Σοφ. Φ. 632: ὁ κακὸν ἔχων πόδα, κύνας Σεν. Κυν. 3. 3· κακόποδες, οἱ διὰ τοῦτο καλεσθῆναι ἀποδες 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 1. 1, 21.

II. ὡς οὐσίασε.. πτηνὸν τι ὁμοίον χελιδόνι, cyprselus nris, νοί δ' ἀποδες, οὐς καλοῦσι τινες κυψέλους, ὅτι μὲν ὁμοιοί ταις χελιδόσι εἰσίν, εἴρηται πρότερον· οὐ γὰρ βῆδρον γινώπει πρὸς τὴν χελιδόνα, πλὴν τῷ τὴν κνήμην ἔχειν διαστάν, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 9, 30, 1.

ἀπουσία, ἡ, (ἀπείναι) τὸ μὴ παρῆναι, ἀπουσία ὡς καὶ νῦν, λέοντος εὐγενοῦς ἀπουσία Δισχύλ. 'Αγ. 1259, τῆς ἡμέρας ἀπουσίας Εὐρ. 'Εκ. 962, Θουκ. 1. 70, κτλ. II. ἀπόλειψις ('Ἡσύχ.) ἀπώλεια, κοιν. «φύρα», ὡς π. γ. κατὰ τὴν χώνευσιν μεταλλούχου γῆς, ἀπουσίαν γίγνεσθαι πολλὴν (ἐγλ. ἀπαρρεῖν πολλὰ τοῦ σιδήρου τηκομένου) καὶ τὸν σταθμὸν ἐλάττω 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 6, 10, Διόδ. 3. 14.

III. = ἀποσπεριματισμός, καὶ γὰρ οἱ 'Ἕλληνες τὴν τοῦ σπέρματος πρόεσιν ἀπουσίαν καλοῦσι, καὶ συνουσίαν τὴν μείν Πλούτ. 2. 364D, ἔτε Οὐύττιερδ. ἐν τόπω.

ἀπουσιάζω, εἶδω, διαπαντὶ ἡ καταναλίσκω μέρος τῆς οὐσίας μου, «ἀπουιάσει»· ὁ δὲ εἰς τὴν ἐαυτοῦ θυγατέρα ἀπουιάσει ('Αρεμίδ. 1. 78), τῆς οὐσίας μέρος δώσει· Σουίδ.

ἀποφάγεῖν, ἀπαρ. ἀφ. ὁ' τοῦ ἀπεσθῆναι, χῶπως τὰ κάλα· ἀποφαγῶν ἤξει πάλιν 'Αριστοφ. 'Ἰππ. 495.

ἀποφαειδρύνω, ἀποκαθίρω, Κόντ. Σμ. 5. 610: — Μέσ., 'Ανθ. Π. 9. 419.

ἀποφάνω: μέλλ. -φάνω· ἀναδεικνύω, καθιστῶ, εὐνομίᾳ δ' εὐκοσμία καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει Σδλων, 15. 32, κτλ.· φανερῶναι τι, παρουσιάζω. τοσόνδε μέντοι ἀπέφαινό μοι ἐς ὅψιν 'Ἡρόδ. 4. 81· ἀπ. τὴν φύσιν αὐτοῦ 'Αριστοφ. Νεφ. 332· ἀπ. παῖδας ἐκ γυναικός, ὅ ε. ἔχω τέκνα ἐξ αὐτῆς, 'Ἰσάκος 58. 32· ἐπὶ γυναικός, παράγω, τέκνω, ἐπεδρὸν βασίλειά .. ἀπ. 'Ἡρόδ. 5. 41· ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν τέκνων, ἐπτά πάππους ἀπ., παρουσιάζω ἐπτά γενεὰς προγόνων, Πλάτ. Θεαιτ. 174E.

II. καθιστῶ τι γνωστόν, διακηρύττω, ὡς εἰπὼν ἀπέφηνε Πατραχόμ. 144· γνῶμην ἀπ. περὶ τινος 'Ἡρόδ. 1. 40· δικαίην (ζήν) ἀπ., φέρω ἐνδείξεις νομίμου διακρίσεως, ὁ αὐτ. 2. 177· πρὸλ. κατωτέρ. Β. II.

2) ἀποδεικνύω, ἀποδεικνύω λογικῶς, παριστῶ μετὰ μεταφ., τοὺς μὲν ἀπ. πεφηνότας 'Ἡρόδ. 1. 82· Ἀετῶν γὰρ ὅς μιν ἀπέφαινε τῷ λόγῳ σκαιότατον ἔδοντα, ἀποδεικνύει

αὐτὸν λογικῶς ὅτι ἦτο σκαιότατος, αὐτοὶ 129· πόλλ' ἂν ἀποφηνάμην· ἐκεῖνοις ἀδικοῦμένους 'Αριστοφ. 'Αγ. 314· ἀποφάνω .. ὕμνος παντός κυριωτάτους ὄντας Θουκ. 2. 62· ἀπ. ἀγαθῶν .. οὐσαν αἰτίαν ἐμὲ 'Αριστοφ. Πλ. 468· καὶ παραλήψαι τῆς μεταφ., ἐκωλύον αἴτιον ἀπ. 'Ἡρόδ. 9. 41· ἀπ. τινὰ ἐνοχόν 'Αχιλλεύῳ 126. 13, πρὸλ. 'Ανδρ. 6. 32· ἀπ. τινὰ ἐχθρὸν Δημ. 160. 27· ἀπ. σεαυτὸν διδασκαλὸν Πλάτ. Πρωτ. 349A· σοφὸν ἀπ. τινὰ .. Νόμ. 718E· ἀντὶ φιλοσόφων μισοῦντάς τι ἀπ. τινὰς Θεαιτ. 168B· ἀπ. ἡδονὴν τῶν φαύλων (ἐνν. οὐσαν) 'Αριστ. 'Πο. Ν. 10. 1, 2. 3) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., παριστῶ ἐπὶ .., Πλάτ. Πολ. 338E. κ. ἄλλ. : — οὕτως, ἀπ. λόγῳ ὡς .., 'Ἡρόδ. 5. 84· ἀπ. ὡς .., ὅτι .., Θουκ. 3. 63, Πλάτ., κλ. : — μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Πλάτ. Πολ. 338E, κτλ.

4) ἀποδεικνύω, καταγγέλλω, 'Αντισφῶν 142. 17· πρὶν γ' ἂν τοῦτον ἀποφῆναι .., εἰς ὃν θρασύνεται 'Αριστοφ. Πέτρ. 845.

III. εἶδω λογαριασμοὺς περὶ τινος, τὴν πρόσδοον, τὴν οὐσίαν Δημ. 823. 16, 1012. 2, κ. ἄλλ., κυρίως πληρώσιον χρήματα (εἰς τὸ ταμεῖον) κατὰ τοὺς παραδεδότους λογαριασμοὺς, ἐπὶ ἀρχόντων, Δημ. 480. 11., 461. 9· εὐδεκα μὲν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἀπέφηνεν ὁ αὐτ. 819. 16· οὕτως ἐπὶ ἐνιαυτῶν, ἅπαντα εἰς τὸ κοινὸν ἀπ. Σεν. Οἶκ. 713.

IV. ὡς τὸ ἀποδεικνύει II, καθιστῶ ἡ κάμνω τινὰ τοσούτον ἢ τοιούτον, 'Αθηναίους μικροπολίτας ἀπ. 'Αριστοφ. 'Ἰππ. 817, πρὸλ. Σεν. 'Ἰππ. 1. 11., 10. 5.

2) διορίζω, τινὰς ἀρχοντας Πλάτ. Νόμ. 753D, πρὸλ. Θουκ. 8. 93: οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπω, ἀποφηνάσθαι τινα ταμίαν Πινδ. Ν. 6. 43· καὶ ἐν τῇ παλ., ἀπεφηνάσθαι εὐδοκίῳ στρατιᾷ, ἀποδεικνύμαι (σχηματίζεσθαι) εὐδοκίῳ στρατιᾷ, Δισχύλ. Πέτρ. 857: — Πρὸλ. εὐδοκίῳ τὸ ἀποδεικνύμαι.

II. Μέσ., ἐπιδεικνύω, παρουσιάζω τι ἴδιον, Μοῦσαν συγχερᾶν Δισχύλ. Εὐμ. 309· καλὰ ἔργα Πλάτ. Συμπ. 209E· ἀπὸλ., κἀμιν ἐπὶ λείπειν ἐμαυτοῦ, ἐπιδεικνύμαι, Σεν. Εὐμ. 8. 8. 13.

2) ἀπ. μαρτύρια, παρουσιάζω μαρτυρίας, 'Ἡρόδ. 5. 45· ἀπ. νόμους, προβάλλω, εἰσηγούμεναι, Πλάτ. Νόμ. 780A.

II. ἀποφάνισθαι γνῶμην, διακηρύττω, ἐκφράζω τὴν γνῶμην μου, 'Ἡρόδ. 1. 207., 2. 120, κ. ἄλλ. καὶ συγγ. παρ' 'Αττ., ὡς Εὐρ. ἐν 'Ἰκ. 336, Πλάτ. ἐν 'Γοργ. 466C, Δημ. 40. 4· οὕτως, ἀπ. δόξαν Πλάτ. Πολ. 376E· δόξαν περὶ τινος Θεαιτ. 170D.

2) ἀπὸλ., εἶδω γνῶμην, ταύτῃ ἀπ. 'Ἡρόδ. 7. 143· ἀπ. περὶ τινος Πλάτ. Φαῖδρ. 274E, Λυσ. 214A· ἐπὶ τινος 'Αριστ. π. 'Ερμην. 7. 4· μετ' ἀπαρ. ὅπ. τι κινεῖσθαι Πλάτ. Θεαιτ. 168B· ἀποπέφανται (ἐν ἰνέργ. σημασι.) χρήματα ἔχειν Δελιαρχ. 92. 4· εἶδω, εἰδέτω, κρίνειν ποσὺν, ἐκφέρει δικαστικὴν ἀπόφασιν, ἐρήμην κατ' αὐτοῦ ἀπέφηναντο τὴν θίσαιαν Δημ. 899. 9., 1263. 20.

II. τὰ μέσ., ἀσάφως κείται πολλάκις, ἀκριβὲς ὡς τὸ ἐνεργ., ὡς ἐν Πινδ. Ν. 6. 43, ἐν Πλάτ. Φαῖδρῳ 97E, Σεν. 'Απομν. 4. 2, 21· μετ' ἀπαρ. συμβούλιον, τὸν δ' ὑπακούειν τοῖς ἐπιταττομένοις ἀποφηνάμενον .. καταλιθώσαντες Δημ. 298. 9.

IV. εἶδω, εἶδ' ἀπὸλ. ἀπέφηναντο τάγαθόν, οὐ πάντ' ἐφίεται 'Αριστ. 'Πο. Ν. 1. 1, 1.

ἀποφάλακρῶμαι, παθ. γίνομαι φαλακρός, Δι. Π. 10. 32, ἐν λξ. ἀναφαλαντίας.

ἀποφανής, ἔς, ὁ μὴ φαινόμενος ἐναργῶς, ἀφανής, ἀποφανὲς πνεῦμα 'Ἰαμβλ. Μυστ. 10.

ἀποφανώ, φανερῶναι, ποιῶ τι φανερὸν, ἀποφανῶσαι, εἰς τὸ φανερὸν καταστήσαι· οὕτω Σοφοκλῆς Δ. Π. 439, 10.

'Αποφάνεις, ὄνομα ἐμπαῖον τὸ ἐνακτὸν τοῦ 'Ἐπιφάνειος, μεταπλάσθην δὲ ὑπὸ Μαθίμου τοῦ 'Ομόλ. (Παμενίου, τ. 1. τ. LXXXV.), οἱ περὶ τὸν 'Ἐπιφάνιον, μάλλον δὲ 'Αποφάνιον τὸν πυρίκων.

ἀποφάνεις, εὖως, ἡ, (ἀποφάνω) διακηρύττει, δηλώνει, γνῶμης, 'Αριστ. Πρτ. 1. 8, 2, κτλ. : συγγ. εἶφ, γραφ. ἀντὶ ἀπόφασις.

II. ἐν τῇ λογικῇ, βεβαίως, κατάφασις δὲ ἐστὶν ἀπάφασις τινος· ἀπόφασις δὲ ἐστὶν ἀπόφασις τινος ἀπὸ τινος 'Αριστ. π. 'Ερμ. 6. 1, πρὸλ. ἀνύφασις Δ.

ἀποφαντεύω, βήματ. ἐπίθ., πρὶν τις νά ἐκτελέγῃ γνῶμην, Φίλων 2. 461.

ἀποφαντικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀποφανόμενος, λόγος ἀπ., πρότερος, 'Αριστ. π. 'Ερμην. 5. 1, πρὸλ. Σίετ. 'Ερμ. π. Μ. 8. 71. — Ἐγὼ λξ. : ἀποφαντικός = ὀριστικός 'Απολλώνιος Δ. π. Σεντ. 244, 26, ἀποφαντ. ἐπὶ ῥήματι αὐτοῦ 243, 3: — 'Επίφρ. ἀποφαντικός 'Οριγ. 3. 868A.

ἀποφαντός, ἡ, ὄν, διακηρύττει, δηλώνει, ἐκτελέγει, τὸ μὲν ἀέλιμα φασιν εἶναι λεκτὸν αὐτοτελὲς ἀποφαντὸν ἐσθὺν ἐφ' αὐτῷ Σίετ. 'Ερμ. Π. 2. 104, Διογ. Λ. 7. 65.

ἀπόφασις· ἡ ἐκφράσις ὡς 'Ἠγῆσανδρος ('Αθήν. 247C).

ἀποφάργνυμι, ἔτε ἀποφράγγνυμι.

ἀπόφάσις, (Δ), εὖως, ἡ (ἀπόφασις) ὁριστική, κατ' ἐστὶν πρὸς τὸ κατάφασις, Πλάτ. Σοφ. 263E· ἀπόφασις ἐστὶν ἀπόφασις τινος ἀπὸ τινος 'Αριστ. π. 'Ερμην. 6. 1, πρὸλ. Α. 2. 2, 6· ἀπ. τινός, ὁριστική, ἀπόκλεισις πρότερος τινος, Πλάτ. Κρατ. 429D). ἀπόφασις (B), εὖως, ἡ, (ἀποφάνω) = ἀπόφασις, κρίσις,

ἀποφθίνω. Ἰ ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεστί, ἀλλὰ σπάν., γὰρ νομίζω ἐντελώς, ἀπὸλλυμαι, ἐκλείπω, ἐν χρόνῳ δ' ἀποφθίνει τὸ τάρβος ἀνθρώποισιν Δισχὺλ. 'Αγ. 857' ἀποφθίνει τὰ χρηστὰ Σοφ. 4. 457' οὕτω καὶ πρὶν, ἀπέφθικα, ἐν Θεμιστ. 341D: ἀλλὰ, II. μεταβάτ. ἐν ἀορ., ἀπέφθισα, [ἔ] 'Επ. 1' Τραγ.]: ἀπὸλλυμαι, ἐκλείρω, καταστρέφω, οὐτ' ἀνδρας ἀπεφθίσειε θάλασσα 'Πσ. 'Πργ. κ. 'Ημ. 664' πρὸς γυναῖκας δ' ἀπέφθισεν βίον, ὑπὸ γυναικὸς ἔχασε τὴν ζωὴν του, Δισχὺλ. 'Αγ. 1454' εἶδες ὡς χρόνῳ ἐμελλέει σ' ἔκτωρ καὶ θανάων ἀποφθίσειν, καὶ νεκρὸς ὢν νὰ σε καταστρέφῃ, Σοφ. ΑΓ. 1027' τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι χρόνων ἐθέλγμ' ἡ, δ' αὐτ. 'Τρ. 709: — ἐπὶ νόσων, προτενὼ θάλατον, εἶμαι θανατηφόρος, οὐλίριος, 'Ιππ. π. 'Αέρ. 288, πρὸλ. φθίω II. 2) συνήϊεσταιον ἐν τῷ παθ., = τῷ ἀμεταβάτῳ ἐνεργ., ἀπὸλλυμαι, καταστρέφωμαι, ἀποθνήσκω, κυρίως κατ' ἀορ. ἔχοντα τὸν ὑπερ-συνεχ. ἀπέφθικα [τ], 'Οδ. 268' προστακτ. ἀποφθίσθω 'Πλ. Θ. 429' εὐντ. ἀποφθίμην [τ], 'Οδ. Κ. 51., Α. 330' μεταφ. ἀποφθίμενος [τ], Λατ. moriens, 'Ομ., Πινδ., οὐχὶ παρὰ τοῖς Τραγ. φθίμενος [τ], καὶ ἐν 'Πρ. ἀορ. ἀπέφθισον, ἔπερ δὲν δύναται ἐνεκα τῆς σημασίας αὐτοῦ νὰ εἶναι παρατατ. ἐνεστώτος ἀποφθίτω 'Οδ. Ε. 110, 133, Η. 251, [δ] 'Ιουστ. καὶ ἄλλοι ἀναγινώσκουσιν ἀπέφθισεν γ' πλ.η. ἴδε 'Βετυρλ. Μ. 532, 43). 3) Μίσ., ἀορ. α', ἀποφθίσασθαι [τ], Κ. Σμ. 14. 545. ἀποφθορά, ἡ, (ἀποφθίρω) = φθορά, σπέρματός τ' ἀποφθορὰ Δισχὺλ. Εὐμ. 187' κυρίως ἑκτροσις, ἀποσπλή, 'Ιππ. 'Επισημ. τὸ 1', 1078, 9. ἀποφθιμόω. κλείω διὰ φμοῦ τὸ στόμα, μεταφορ. ἀποστομώνω, Α. Β. 421, 27 ἐν λήξει ἀπερραπείσιν. ἀποφλαυρίζω = μέλλ. -ίσω, καὶ -ίξω, ἀποφλαυρίζω, ἔξευτε-λίζω, περιφρονῶ, εἰς οὐδὲν λογίζομαι ἅ δ' ἀποφλαυρίζαισά νιν 'Πινδ. Π. 3. 23, 'Πρόδ. 1. 86. ἀποφλεγμαινίω, πύκνυμαι φλεγμαινίων, ἐπὶ φλογώσεως, 'Ιππ. 'Αρ. 1258' μεταφ., ἐπὶ ὀργῆς, 'Πλουτ. 2. 131D. ἀποφλεγματιζέω, ἐνεργῶ ὡς καθαρτικὸν τῶν φλεγμάτων, ἀποφλεγματίζει δὲ σὺν σταφίδι διαμασθῆν (τὸ πέπερι) Διοσκ. 2. 198 (189) συντελῶ πρὸς ἐξαγωγήν τῶν φλεγμάτων, Γαλην. 11. 769, κτλ.: — Οὐσιαστ. ἀποφλεγματισμός, αὐτ., δ, αὐτόθι 5. 4 — ἐπὶ 0. ἀποφλεγματικός, ἡ, ὅν, Γαλην. ἀποφλέω καὶ ἀποφλέω, ἀπαιτῶν, ἑξαφλῶ, εἶχεις τὸ χρεὸς ἀπαν-σοῖ ἀποφλέβην τελῶς 'Υγιειν. 'Ιστ. 13. 614. ἀποφλογίζω, καίω, φλογίζω τι, «ὡς στάχυς, ὅταν μήπω πέπειρος ὦν ἀποφλογισθῇ» 'Πισχ. ἐν λήξει εὐστρα. ἀποφλογίζομαι, ἐκπέμνω φλόγας, τὰ θμιατὰ ἀποφλογόου-ται Μῆτ. Τύρ. σ. 425. ἀποφλοιοῦω, (φλοῖος) ἀφαίρω τὸν φλοῖον, μεταφ. ἀφαίρω τὸ δέρμα, ἐκδέρω, ταυρεῖν ἄτορρον ἀπεφλοῖωσας καλύπτρην (ὅλη, τὸ καλύπτον τὸν ταῦρον δέρμα) Νόν. Δ. 14. 380' ἐν τῷ μέσ. πυρσοῦ τοῦτο λέοντος ἀπεφλοῖωσας δέρμα 'Ανθ. II. 6. 263. ἀποφλυᾶρῶ, φλυαρῶ, Μανασσ. Χρον. 3587. ἀποφλύξω = μέλλ. -σω, καὶ -ξω, ἀπερῶμαι, εἴφρ' ἀλεγει-νὴν ὕβριν ἀποφλύξωσιν 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 583 καὶ κατὰ τὴν Schneidew, ἐν 'Αρχιλ. 32 (Πγκ). ἀποφοιβάξω, χρησιμοῦμαι, ματαιοῦμαι, ταῦτα Δημήτριος, ὥσα-ναι θέλω τινὶ στόματι περὶ τοῦ μέλλοντος ἀποφοιβακέν 'Πολύδ. 29. 6. 4' προφέρω, ἀπαγγέλλω μετ' ἐμπνεύσεως, ὁ Διογέ-νης ποιήματα ὥστερ ἀποφοιβάξας Στράβ. 675. ἀποφοιτάω = μέλλ. -ήσεται, Θωμ. Μ. 106: — παύομαι ἐπὶ τοῦ νὰ μεταβῶ εἰς τὸν διδασκαλὸν μου, δὲν φοιτῶ πλέον εἰς αὐτόν, πρᾶστερόν με προδίδασκε, ἵνα μὴ ἀποφοιτήσω πορὰ σοῦ, ἐπὶ τῶν φοιτῶντων εἰς διδασκαλίαν, 'Πλάτ. Γοργ. 489D' οὕτως ἀπ. πρὸς τινα, ἀπέρχωναι εἰς ἄλλον διδασκαλὸν ἢ τεχνίτην, Δει-ναρχ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λ. χρυσόχαλκῳ ἀπολ., παύομαι τοῦ νὰ φοιτῶ εἰς τὸ σχολεῖον, Δυσ. παρ' Εὐστ. 1167. 23: — οὕτω καὶ ἀπ. τῶν ἐκκλησιῶν 'Φιλόστρ. 504. ἀποφοιτῆσις, εὐς, ἡ, τὸ ἀποφοιτῆν, ἀπέρχεσθαι, ἀναχώρησις, Κύριλλ. 'Αλ. τ. 2. σ. 377D: — 'Επιθ. -φοιτῆς, ὅν, ὁ ἀποφοιτήσας, ὁ ἀποχωρισθεὶς, Θεοφύλ. Σμ. 'Ιστ. σ. 84. ἀπόφονος, ὅν, ('φένω), ἀπόφονος φόνος, ἄετος φόνος, Εὐρ. 'Ορ. 163' ἀπόφονον αἶμα αὐτόθι 192. ἀποφορά, ἡ, (ἀποφέρω) ἀποκομιδὴ ἢ καταβολὴ φέρων, 'Πρόδ. 2. 109, 'Πλουτ. Θητ. 23, κτλ., κυρίως τὰ χρήματα ἅπερ οἱ μισθόμε-νοι εἰς ἄλλους δοῦλοι ἀπέφερον εἰς τὸν κύριον αὐτῶν, ἀποφορὰς πράττειν 'Ξεν. 'Αθην. Πολ. 1. 11' ἀποφορὰν κομίζεσθαι 'Ανδρ. 6. 11 φέρειν Δισχὺλ. 14. 1, Μένανδ. ἐν «Ραπιστομένη» 6, 'Πολύδ. Πολ. Οἱ. 1. 99: καθόλου εἰσδήματα, κέρδους, ἐνοίκιον, ἀποφορὰν φέρειν 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 5, 22' τελεῖν 'Πλουτ. 'Αριστοτ. 24., 'Πινδ. 2. 239D. II. τὴ ἀπὸ τινος πράγματος προερχόμενον, καπνὸς, ὁσμὴ, εὐσμία, 'Αριστ. π. Αἰτ. 'Οἱ. Παθ. 1. 10, 'Πλουτ. 2. 647F, κτλ. III. ἐν τῇ λογικῇ = στέργησις 'Αριστ. Μεταφ. 8. 2, 3, πρὸλ. 'Αλφ. 'Αφρ. σ. 463. 33. ἀποφύρησις, εὐς, ἡ, = ἀποφύρα II, Σέξτ. 'Επιμ. Π. 1. 126. ἀποφύρητος, ὅν, ὁ ἀποφύρεται, ἐν λαμβάνει τις καὶ φέρει

μετ' αὐτοῦ, τὰ ἀποφορητὰ δῶρα, ἅπερ οἱ κεκλημένοι ἐλάμβανον κατὰ τὸ δέικτον ὅπως παρὰλλήλων αὐτὰ μετ' αὐτῶν, 'Αθην. 229B, πρὸλ. Σουητών. ἐν βίω Καλιγ. 25, Οὐασπ. 19. ἀπόφορος, ὅν, ἀφύρητος, ἀποτρέπαιος, ὥστερ τι ἄγος ἢ ἡμί-σμα ἰδὼν ἀπόφορον, αὐτόθεν ἀπεστράφης ὡς εἰκὸς Φαλόρ. 'Επιστ. 139, ἡμῖν δὲ. ἀποφορτίζομαι, μέσ., ἐκβάλλω τὸ φορτὴν μου, «ἐξοφορτώνου-μαι», ἐκεῖσε γάρ ἦν τὸ πλοῖον ἀποφορτιζόμενον τὸν γόμον 'Πρόδ. 'Αποστ. κα', 3' τῇ θαλάσῃ τὰ φορτία 'Αθην. 37C: κε-νώνων τὸν στομάχον, 'Αρεμίδ. 2. 28: καθόλου, ἀπαλλάττομαι τινος, ἐξοφορτώνομαι, τι φιλων 2. 434, κτλ., τὴν ἐργὴν ἱκρύλλ. [ἵσας μεταχειρίζεται τὸ ἐνεργ., ἐλαφρύνω πλοῖον ἀπὸ τοῦ φορτίου του]: — 'Ἰντενσὴν, ἀποφορτισμός, ὁ, ἐπὶ ἱμέτῳ, 'Μαθηματ. Med. 188. ἀποφράγγυναι ἢ -ῶναι, ἀποφράττειν διὰ φραγμῶν, ἀποφράττειν, ἀποφράττειν, τὰς ὁδοὺς ἀπεφράγγνυσαν 'Θουκ. 7. 74: μεταφ., ἀποφρά-γγυσαι (ὁ Διὸς ἀποφράγγυσαι) κύκλῳ τὸ πρᾶγμα, «σφαλεῖς» ('Σχλη.) Σοφ. 'Αντ. 241: πρὸλ. ἀποφράσσω. ἀποφράξω, περιγράψω, ὁρίζω, ἐν τῇ παθ., εὐνοίας ἀποφρα-φρομένης Δαμάσκ. π. 'Αρχ. σ. 345, 1. ἀπόφραξις, εὐς, ἡ, ἀπόκλεισις, «φράξις», τῆς παρὰδου 'Ξεν. 'Αν. 4. 2. 25. ἀποφράς, ἄδης, ἡ, (φράξω) δυστοίμος, κακὴ, Λατ. infundus, nefandus, ἀποφράδες ἡμέραι, Λατ. dies nefasti, «ὅταν μήτ' αὖ ἄρχαι χρηματίζωσι, μήτ' εἰσαγωγῆται αἱ δίκαι ὡς, μήτ' ἐς ἱερουργίαν, μὴθ' ὅλας τι τῶν αἰσίων τελεῖται» Λουκ. 'Ψευδ. 12 (1) καθόρτα ἡμέραι 'Πλάτ. Νόμ. 800D' Ἀναίας 'Αποστ. 31, 'Πλουτ. 'Αλκίβ. 31' πρὸλ. Αἰ. Προεξ. σ. 152, Αἰ. 'Αγλαορ. σ. 431: — ἀποφράδες πόλεις, αἱ πόλεις ἐν Ρώμῃ, δι' ὧν ἀπὸ τῶν εἰς ὁράτων οἱ κατάδοκοι, 'Πλουτ. 2. 518B. II. σπανίως ὡς ὅρα, ἐπιθ., ἀστέλης, μοχθηρός, ἀνθρώπος Εὐβοῖ. ἐν 'Αετλ. 22' βίος Λουκ. 'Ψευδ. 32' ἀπ. ἐνιαυτοὶ Σύνεσ. 150C. ἀποφράσσω, ἡ, Κρητικὴ λέξις ἀντὶ τοῦ θαύλα, 'Αθην. 267C: — ὁ Εὐστ. ἐν 1090. 57, γράφει ἀποφράττειν. ἀποφράσσω, Αἰτ. -τω, μέλλ. -ξω, = ἀποφράγγνυμαι, ἀπο-φράττειν, ἀποκλείω, κλείω, 'Ιππ. 253. 36., 588. 34' τὰς ἐκείδουσι 'Πλάτ. Τίμ. 91C' ἀπ. καὶ πόροικοδομεῖν Δημ. 1276. 10: — Μίσ., ἀποφράσσειν αὐτοὺς, ἀποκλείειν τὴν διδασκίαν αὐτοῖς, 'Θουκ. 8. 104. ἀποφρέμ, ὁρ., -ίφρησ, = ἐκφρέω, ἀπὶφρησάν, ἀγίαν, Κρατίνος ἐν «Θράσσει» 11 ('Πισχ.) ἀπόφρετος, ὅν, (φρίσσω) ὁ φρίττειν, τρέμων, 'Αριστ. π. Αἰτ. Χρον. 1121. 12. ἀποφρονεῖζω, πύκνυμαι ἀπὸ τοῦ νὰ φρονεῖν περὶ τινος, Νεαήτ. Χρον. 164C. ἀποφρύγγω [ῶ], ἀποφρύγγω, ὕφ' ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο Εὐνέπ. παρὰ Σουῖδ. ἀποφύας, ἄδης, ἡ, = ἀπόφους, τῶν ἐντέρων 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 2. 17, 15 καὶ 16, 'Θεοφ. 'Ιστ. 4. 7. 2, 5. 2) κλέψας φρε-σιν, 'Ιππ. 277. 21, 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 6. 1. 3) ἀπαντα ἐκ τῶν φρυμμένων ἐπὶ τῆς χέρου τοῦ ὑπὸ τοῦ Κτησίου ἀναφερομένου ἀν-θροποφύτου θηρίου μαρτυχέου, ὁ αὐτ. 'Ιστ. Ζ. 2. 1, 53, πρὸλ. Κτησ. 'Ινδ. 5. ἀποφυγάνω, = ἀποφύγω II, Δημ. 644. 23. ἀποφύγη, ἡ, (ἀποφύγω) ὡς τὸ ἀπόφρευξις, φυγὴ ἢ καταρύ-γιον, μέρος ἐνθα καταρύγει τις πρὸς σφάλειαν, ἀποφυγὰς παρὲ-ρχειν 'Θουκ. 8. 108, διαφυγὴ, ἀποφυγὴ κοκῶν λυπῶν 'Πλάτ. Φαι-δων 107C, φιλων 44C. 2) διαφυγία, πρᾶξις, 'Αριστοτ. 2. 85. II. ἐν τῇ ἀρχαϊκῇ, ἡ καμπεῖ ἦτοι περιτρέχει ὡς δοκτύλιος τὸ κατώτατον μέρος κλονος, ἀκριβῶς ἐνθα προσορμίζεται εἰς τὴν στυλοβάτην, παρὰ Βιτρούβιρ [1. 7] ἀποφυγίς. ἀποφύλιος, ὅν, ὁ μὴ ἀνέκων εἰς φυλὴν, ἀποφύλιος ἔστι, οἱ μὴ ἔχοντες φυλὴν Δισχὺλ. (...) «σταυρικῇ» 'Πισχ. ('Απασοπ. Δισχὺλ. 375), 'Πολύδ. 1', 56. ἀποφυλλίζω, ἀποφυμνῶναι φυτὸν τι ἀπὸ τῶν φύλλων του, «ἐκ-φυλλίζω», 'Θεοφ. 'Ιστ. 9. 7. 12, 2' πρὸλ. Σχλη. εἰς 'Αριστοφ. Βίρ. 1147. ἀποφύξις, εὐς, ἡ, ἴδε ἐν λ. ἀπόφρευξις. ἀποφύσσω, ρυσθῶν ἀπομακρύνω τι, κάππειν ἀνελών μ' ἀπο-φυσήσας εἰς ὀξάλινην ἑμβασε θερμὴν 'Αριστοφ. Σρ. 330' ἀπο-φυσῶντες . . οἱ ἀνέμοι τὰ . . νέφη, ποιοῦσιν αἰθέραν 'Αριστ. Μεταφ. 2. 6, 18. II. ἀποφύνω, ἐκπύνω, ἀποφυσήσας τὸ ψυχρὸν Λουκ. 'Πλουτ. 26. ἀποφύσησις, εὐς, ἡ, τὸ ἀποφύνειν Σχλη. εἰς Πινδ. Πυθ. 4. 112, ἀποφύσησεν, βηματ. ἐπιθ., πρῖν τις νὰ ἀπομακρύνῃ διὰ τοῦ φυτῆματος, νὰ ἀποβάλλῃ, Διοσκ. 5. 116. ἀπόφυσος, εὐς, ἡ, παραμύς, παραδιδόσθημα, πολυκάλυμον εἶναι καὶ ἀποφύσεις ἔχειν 'Θεοφ. 'Ιστ. Φ. 6. 4. 1, 'Πολύδ. 19. 1, 10 ἐπὶ ἄρτρων, πλάτος, αὕτη δὲ ἡ μεγίστη τῶν ἄρτρων ἀποφύσεις ἐκατέρωθεν πέγνεται 'Αλκ. π. σ. 291. II. ἐν τῇ διαπολυγίᾳ, τὸ πρᾶξιον μέρος ἑαυτοῦ, ἐφ' ὃ προσκολλᾶται ἐνθα (πρὸλ. ἐπὶφυσίς), 'Ιππ. π. 'Αέρ. 810. ἀποφύττειν, ἡ, τὸ ἀποφύττειν, τὸ φυτεῖν παραφύδας ἢ κῆ-

τους ἐξ ἄλλων φυτῶν, Ἀριστ. περὶ Μακρυβ. β. 5, περὶ Νεότ. 3, 1, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 4, 3.

ἀποφυτεύω, φυτεύω παραφυλάσας ἀποσπασθείσας ἐκ φυτοῦ τινος, προτίετι κλάδους δένδρου ἢ τεμάχια κλημάτων, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 3. 11, κ. ἄλλ., Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 7. 2, 1.

ἀποφύω, φύω, φυτρώνω, «βλάσσω», ῥίζας Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 6, 4· ἐν Ἀριστ. Μεταφ. 3. 7, 6 ἀποφύωνεν (μεταφ.) φαίνεται ἐνθαρμύζον· ὑπάρχει δὲ διαφ. γραφ. ἀπέφηναν.

μετ' ἐνεργ. ἄορ. ὅ καὶ πρkm., συζάνομαι ὡς παραφυάς, μόνον δ' ἀπὸ τῶν ῥιζῶν ἀποφύεται... πυρὸς καὶ κριθῆς ὁ αὐτ. Αἰτ. Φ. 4. 8, 5· ἐπὶ φλεβῶν, ἀπὸ τῆς κοίτης φλεβῶς αὐτῆς ὅλον τὸ ζῶον ἀποπεφύκασι φλέβες Γαλην. τ. 6. σ. 290.

2) εἶμαι διαφύρου φύσεως, πρὸς τινὰ ἢ τὴν μνημονεύεται ἐκ τοῦ Συνεστ., πρβλ. Πύθηρας (Waltz) τ. 1. σ. 564.

3) ἀποφύωμαι, ὑπαστῆναι Ἰπποχ.

ἀποφύωμαι, φέρωμαι, ἐκβαίνω, λίνου σπέρμα ἀποπεφωσμένον Ἰππ. 641. 28.

ἀποφύλιος, ον, κατὰ τοὺς παλαιούς = ἀνεμώλιος, μάταιος, Λατ. inanix, inilius, ἐν χρήσει παρὰ μόνον τῷ Ὀμήρῳ ἐν Ὀδυσ., νόον ἀποφύλιος ἔσσι Θ. 177· οὐκ ἀποφύλια εἰδώς Ε. 182· ὡς αὐτοῖς συναπτόμενον τῷ φυγοπτόλεμος Σ. 212· ἐπεὶ οὐκ ἀποφύλιοι εὐναὶ ἀθανάτων, ἄγονοι, ἄκαρποι· ἐκ μεταφορᾶς δὲ ὡς καὶ τοῦτο ἀπὸ ἀπορρίπτουσαν τῶν φυλῶν ὡς οὐρία (Εὐστ.)· ἀποφύλια μνηστῶν Μανέθ β. 565· πρβλ. ἀπόφωλος·

— ὡσαύτως, ἐπὶ τοῦ Μινωαύρου ἑξήμεκτον εἶδος κάποφύλιον τρέφους, τερατώδες καὶ σύμμικτον γέννημα, Εὐρ. Ἀποσπ. 383· καὶ ἐν Νικ. Ἀλκιβ. 524, στομίων ἀπ. ἀσθμα ἐρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Σχολιαστοῦ, χαλεπόν, — ἄλλ' ὡς ὑποκρύπτεται λογοπαίγνιον ἀναφερόμενον εἰς τὸ φυλάσσοντα (φυλῶς), ὅπερ ἀπαντᾷ ὀλίγον ἀντιτέρω.

(Ὁ Εὐστ. σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὸ φώλιος· ἄλλοι δὲ παράγουσιν αὐτὴν ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ τοῦ ὕφελος· ἀλλὰ τὸ -ώλιος φαίνεται ὅτι εἶναι κατὰ φύσιν, ὡς ἐν τῷ ἀνεμώλιος, καὶ ἂν ἔχῃ οὕτω, τότε μένει μόνον τὸ πρῶτον μέρος τῆς λέξεως ἀποφ- ὡς ἡ ἀγνωστος ῥίζα).

ἀπόφωλος, ον = ἀποφύλιος, Μανέθ. 4. 316.

ἀποφωνέω, ἀναφωνέω, βοῶ, Λέοντα τὸν θεῖον ἀποφωνοῦντα συνετώς Μάξ. Ὁμολ. τ. 2. σ. 93C.

ἀποφῶρ, ὄρος, ὁ, κλέπτῃς, «ἀποφῶρας» Ἰπποχ.

ἀποχάζομαι, ἀποθ., ἀποσύρομαι, ἀλλ' ἀποχάζω βέθρου, χάζω ἀπὸ βέθρου, ἀποχωρήσων ἀπ' αὐτοῦ, Ὁδ. Λ. 95· ἀλλὰ τάχος γραφίδων ἀποχάζω Ἀνθ. Παν. 181· Ὁ Ἰπποχ. ἔχει τὸ ἐνεργ. εἰς τὴν αὐτὴν ἀμασίαν, «ἀποχάσων, ἀποχωρήσων».

ἀποχαιρετίζω, (χαίρει) κοινῶς ἀποχαιρετίζω, «ἀφίηναι» γαίης, Σχολ. εἰς Σοφ. Τρ. 532, εἰς Εὐρ. Φοιν. 996 (989)· — Ἐντεῦθεν, οὐσιαστ. -ισμός, ὁ, καὶ ἐπὶ θ. -ιστικός, ἡ, ὄν, Βυζ.

ἀποχάλας, μέλλ., -άσω (ἀ), χαλαρώνω καὶ ἀφίηναι, ἀποχάλα τὴν φροντίδα· εἰς τὸν δέσφα, λινόδετον ὡς περὶ μνηολόγητον τοῦ ποδός, (ὡς ποιοῦσι καὶ νῦν ἐπὶ τὰ παιδεία ἐν Κυζίκῳ καὶ πολυλαγῶ τῆς Ἐλλάδος) Ἀριστοφ. Νεφ. 762· ἐαυτὸν δὲ πως ἀποχάλασας ἀναπληρώσει Πλούτ. 2. 655B.

ἀποχαλινέω, ἀφαιρῶ τὸν χαλινόν, Σεν. Ἰππ. 11. 7· τὴν πρὸς αὐτὸν αἰδῶ τῶν νέων ἀποχαλινούσθαι Πλούτ. 2. 794C.

ἀποχαλκεύω, χαλκεύω, κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ, κατὰ δὲ μέσον τὸν αὐτὸν κινῶντας ἐχέτω ἀποκεχαλκευμένους Σεν. Κυνηγ. 10. 3.

ἀποχαλκίζω, ἀπογυμνώνω τοῦ χαλκοῦ, ἀφαιρῶ τὴν χαλκὸν ἀπὸ τινος, ὅ ἐ. τὰ χρήματα, λογοπαίγνιον, Χαλκίδος ἐκ γαίης ἀποχαλκίσει τὴν πόλιν ἡμῶν Ἀνθ. Π. 11. 283.

ἀποχάρωνος, ἀποσταυρόω, φράττω, ὀχυρώνω διὰ χαρῶν· ματος, ἀποχάρωνος τὰ περίε καὶ ἀπετάφρευεν Διοσκ. Ἀλ. 5. 58, τὸν ποταμὸν... σταυροῖς ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἀποκεχα- ρακωμένον Πλούτ. Πομπ. 35.

ἀποχάραξις, εὖς, ἡ, ἐντομή, «χαρῶματά», πολλὰς ἀπο- χαράξεις λαμβάνοντα (τὸν κῆνον) βαθμοειδεῖς καὶ τραγύ- τητας Πλούτ. 2. 1079E, ἀμυχή, «στυγερὰνισμα», Γαλην. τ. 10. σ. 448.

ἀποχάρσσω, ἀτε. -τέω, ἀποξίω, ἐξαλείφω, οὐκ οὖν δὲ τὴν ἐπιγραφὴν ἀναιρῶν εἰκόνας τινὸς ἡττόν τι ποιεῖ τοῦ τὴν στήλην ἀποχάρσσαντος; Δίων Χρυσ. λόγ. 31, σ. 612 (337).

II. ὁραπεία δι' ἐγγαράξεις, Ἰππιατρ.

ἀποχαρίζομαι, ἀποθ., χαρίζω, κάμνω ὥσπερ, τί τινι Σουλ. Ἐπιγρ. 3643, ἀποχαρίζομαι τὰ θεῖον ὑμέτερα φίλοις ἢ ἄλλοις οἰκείοις Εὐστ. Πονημ. 72. 30.

ἀποχαυνώω, ποιῶ τὴν χαῦνον, τὴν τῆς ἡλικίας ῥώμην Πλαν. μεταφρ. Ὁδ. 15. 228.

ἀποχειμάζει, ἀπροσ., παρέρχεται, λήγει ἡ κακοκαιρία, ὅταν ἀποχειμάζῃ, εὐδία εἴθε γίνεται Ἀριστ. Προβλ. 28. 31, 2.

ἀποχειρίζω, ἀποθ., χαρίζω, κάμνω ὥσπερ, τί τινι Σουλ. Ἐπιγρ. 3643, ἀποχαρίζομαι τὰ θεῖον ὑμέτερα φίλοις ἢ ἄλλοις οἰκείοις Εὐστ. Πονημ. 72. 30.

ἀποχειρῶ, ον, ὁ ἀπὸ τῶν χειρῶν ζῶν, «ἀποχειρῶν» οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν ἀφαιρῶν καὶ ἐγγειρογότεροι, οἱ τεχνῆται Ἰπποχ., Πλούτ. Δ'. 50.

ἀποχειροδιδάσκω, ἡ, ὄν, = τῷ ἔπομ., Θεοφρ. τ. 1. σ. 760.

ἀπο-χειρο-βίωτος, ον, ὁ ζῶν διὰ τῆς ἐργασίας τῶν ἰδίων αὐ- τοῦ χειρῶν, οὐδ' ἐδικαίωσα φέρειν ἐς ἀγορὴν, καὶ περὶ ζῶν ἀποχειροβίωτος Πρὸδ. 3. 42, Σεν. Κύρ. 8. 3, 37.

ἀποχειροῦμαι, μέσ., ὑποχείριον ποιῶμαι τινα, ὑποτάσσω, Εὐστ. Πονημ. 283. 23.

ἀπὸ χειρός, ον, ἀπαράσκευος, Πλούτ. 23. 14, 8.

ἀποχειροτονέω, ἀπομακρύνω τι διὰ χειροτονίας, ἐπομένως,

1. διὰ τῆς ψήφου μου ἀπομακρύνω κατηγορίαν τινὰ ἀπὸ τινος, κηρύττω αὐτὸν ἄθλον, τινὸς Δημ. 583. 1.

II. ἀπ. τινα ἀπὸ τῆς ἐπιμελείας, ἀπορρίπτω τινὰ ὡς ἀκατάλληλον διὰ τὸ ὑπούργημα, ὁ δὲ ἴσως... ἀπεχειροτόνησεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς τῶν ἐφθῶν ἐπιμελείας Δειναρχ. 110. 12· αὐτὸν ἀπ. τῆς ἀρχῆς Πλουτ. Νικ. 8: — μεταφ., ἀποχειροτονεῖς τῆς ἡδονῆς τὸν ἄνδρα, διὰ τῆς ψήφου σου κρίνεις ὅτι τοῦ ἀνδρὸς ἡ πολιτεία δὲν ἔχει ἡδύτητα, Μάξ. Τύρ. 23. 5.

2) παῦς τῆς ἀρχῆς, ἀπεχειροτονήσατε μὲν τὸν στρατηγὸν Δημ. 676. 10· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐπιχειροτονέω, Ἀριστ. Αποσπ. 394. 395: — Παθ., ἐπειδὴ δὲ ἀπεχειροτονήθη μὲν ὑφ' ἡμῶν ὁ στρατηγός, διὰ τὸ μὴ περιπλεῖσαι Πελο- πόννησον Δημ. 1187. 3: — παρ' Ἑλλ., καθαιρῶ τινα ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἀειώματος.

3) ἐπὶ πραγμάτων, φέρω ψήφον ἐναντίον τι- νός, ἀπορρίπτω διὰ τῆς ψήφου, τὴν εἰρήνην Ἀριστοφ. Εἰρ. 667: λῶν, ἄκυρον ποιεῖ, ἄκυρος, τοὺς νόμους παρὰ Δημ. 706. 17· τὰς συνθήκας ὁ αὐτ. 678. 1.

III. ἀπ. τι μὴ εἶναι... διὰ ψή- φου, ἀποφαίνομαι ὅτι δὲν εἶναι τι... ὡς ἀπεχειροτονήσασθ' ὑμεῖς μὴ φίλοι· εἶναι ὁ αὐτ. 703. 24· πρβλ. Ἰσακὸν 60. 4· τινὸς ὡς οὐδὲν αὐτῷ προσήκει ὁ αὐτ. 60. 40: — Πρβλ. ἀπο- ψηφίζομαι.

ἀποχειροτονήτεον, ῥηματ. ἐπὶ θ., πρέπει τις νὰ στερήτῃ, τινὸς Μάξ. Τύρ. 22. 5.

ἀποχειροτονία, ἡ, τὸ ἀποχειροτονεῖν, Δημ. 1330. 28.

ἀποχερῶω, μεταβάλλω εἰς χέρσον, εἰς γῆν ἄγονον, Γρηγ. Νύστα. III. 925D, Σιμοκ. 164. 3.

ἀποχεύομαι, τό, ἐπὶ θαλάσσης, βραχίων, τοῦ Ἀραβίου κόλ- που, ὅς τῆς νοτίας θαλάσσης ἐστὶν ἀποχέτευμα Εὐστ. εἰς Διον. II. σ. 92. 11, ἐκδ. G. Berthelardy.

ἀποχέτευσις, εὖς, ἡ, τὸ ἀποχετεύειν, περιττωμάτων Φίλων 1. 20.

ἀπ-ο-χετεύω, ἀπομακρύνω τὸ ὕδωρ ἀπὸ τινος μέρους δι' ὀχετοῦ, Λατ. deinvare, τὰ μὲν ἐξαντλοῦντες, τὰ δ' ἀποχετεύοντες καὶ παρατρέποντες Πλάτ. Νόμ. 736B: — Παν., ὡς περὶ ρεῦμα ἀποχετεύμενον ὁ αὐτ. Πολ. 485D.

2) μεταφ., ἀποτρί- πειν, μεταβιβάζειν, πρὸς ἑτέρους ἀποχετεύειν τὸ βάσκανον Πλούτ. 2. 485F.

ἀποχεύομαι, ἴδε ἀποχέω.

ἀποχέω: μέλλ., -χέω: ἄορ. ἀπέχεα, Ἐπ. -έχεα: ἐκχέω, ῥίπτω, σκορπίζω, ἀπὸ δ' εἰδῶτα χεύειν ἔραζε Ὁδ. X. 20, 85: ποιητ. ἐνεστ. μέσ., ἀποχεύονται παγὰν Εὐρ. Ἴων 148.

2) χέω ἔξω ἀπὸ τινος, ἐκχέω, τῇ δὲ ἔκτῃ ἀπόχει τὸ ἔλαιον ἀπὸ τοῦ κρόκου Διοσκ. 1. 64· τι εἰς τι ὁ αὐτ. 1. 63.

II. Παν. χύνωμαι ἔξω, Πλούτ. 34. 9, 10· τοῦ μὲν ἀποχευόμενου ὕδατος τοῦ δὲ ἐπιχευόμενου Διοσκ. 2. 90: χύνωμαι, πίπτω, ἀπο- χυθέντα φύλλα Πλούτ. 2. 332B.

2) ἐπὶ τοῦ στάχους, ὅταν ἀναλῇ ἡ κάλυξ καὶ ἀναφαίνεται οὗτος, ἐξέρχομαι, ἀλλ' οὐ πρό- τερον φανερός γίνεται (ὁ στάχυς) πρὶν ἂν προσηυθῇ ἐν τῇ κάλυκι γέννηται, τότε δὲ ἡ κύστις φανερά διὰ τὸν ἔγκον· ἀποχυθεὶς δ' εὐθὺς ἀναθεῖ κατ. Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 8, 2, 5, κατ. καταλήγω, αὐτάνω εἰς... ἀποχεῖται δὲ οὐκ εἰς στάχυν, περὶ τοῦ ὕδατος (τῆς ῥυτίδος), αὐτῶν 4. 4, 10: — Μίσ. ἐκδυστάζω, εὐώ, νέον δ' ἀπεχεύατο ποίην Νικ. Θ. 569· χαίτην ὁ αὐτ. 658.

ἀποχῆ, ἡ, (ἀπέχω) ἀπόστασις, διάστημα, ἔξ ἀποχῆς αὐτόρ- κους Πτολεμ. Γεωγρ. 1. 1, 4.

II. τὸ ἀπέχεσθαι τινος, ἀποχή, ἐγκράτεια, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 15, 5· ἀπ. τροφῆς Πλούτ. Δημίστρ. 38.

III. ἀπὸδείξει ἐξοφλήσεως, ἐξοφλήσεως, Φαίδρου Ἐγραφε λαδῶν εἰκονικὴν ἀποχὴν Ἀνθ. Π. 11. 233, Οὐλίπια,

ἀποχρηδομαι, ἀποστερεῖμαι, ὀλόμαν, ἀποχρησθεὶς τὰς ἐν τεύτλοις λογευόμενας Ἀριστοφ. Εἰρ. 1013.

ἀπόχεα, τὰ, εἶδος δικτύου, ὑποχαί, τὰ κοινῶς λεγόμενα ἀπό- χεια Σχολ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 1. 3.

ἀποχλωρίας, ον, ὁ, οὐ ἀπὸ αἰσχύνης ἢ μανίας ἡ χροὰ τῆς ὤφης ἀλλάσσεται Ἰπποχ.

ἀποχλωρίαζες, καθ' Ἰπποχ. ἀποχλωρίασεν· ἀποκρίτησεν· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν χολῶν ἀπέπληξεν· πρβλ. Δ. Β. 424. 3, Ἐτυμ. Μ. 125. 22.

ἀποχολήσις, ἡ, ἡ εἰς χολῶν μεταμρφώσις, Εὐστ. 1050. 32.

ἀποχον γραμμῆτιον, ἀπὸδείξει παραλαβῆς, πρβλ. ἀποχῆ III.

ἀποχον, ἀποτρίπτω, οἱ δὲ ἀγροικοί, οἱ δὲ μάταιοι· Ἰπποχ.

ἀποχόρδης, ον, παράχορδος· ἵνα μὴ τινες ἐκτονον καὶ ἀποχόρδον ᾤωσιν Ἰκλήμ. Ἀλ. Στρ. 2. 493, 33.

ἀποχραίνω, ἱλατῶ τοῦ χρώματος τὴν ζωρότητα, σφαίρω,

Πλάτ. Νόμ. 769Α: — Παθ. σκιάζομαι, σκιερὸς γίνομαι, ὁ αὐτ. Πολ. 586Β, ἐπὶ καρπῶν, μεταβάλλω χρώμα, Ἀριστ. π. Χρωμ. 5.21. ἀποχρᾶω, ἰων. -χρῆω, ἀπαρ. -χρῆν Δημ. 46. 101 Ἀντιφάνης ἐν «Μοιχοῖς» 1, Δουκ. Ἑρμ. 24 (οὐχὶ ἀποχρῆναι, κατὰ τὰ Α. Β. 81. 31), ἰων. -χρῆν, Ἡρόδ. μεταχ. -χρῶν, χρῶσα. ἴδε κατωτ.: ἀπαρ. ἀπέχρη, ἰων. -ἐχρα: μέλλ. -χρήσεται: ἀδρ. -ἐχρησα, ἀρχαῖο, ἱερακῶ:

1) ἀπολ., ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, εἰς ἐγὼν ἀποχρῆω Ἐπιχ. 114 Δημ. (τὸ μόνον χωρὶον ἐνθα τὸ α' ἐνικ. πρόσωπον ἀπαντᾷ) δὲ ἀποχρήσεται μόνω Ἀριστοφ. Πλ. 484 ἀποχρήσει (ἐνν. ἡ ὑφαντική) Πλάτ. Πολιτικ. 279Β: τηλικαύτην ἀποχρῆν εἶμαι δύναμιν Δημ. 46. 10. οὗτος μὲν ἦν ἀποχρῶν ἀνὴρ ἐμοίγε... πρὸς τὰ νῦν κακὰ Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 1. 6· ἡλικία ἀποχρῶσα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 417· ἐυμβούλος ἀποχρῶν Πλάτ. Ἀλκ. II. 145C· μετ' ἀπαρ., ἀποχρῶσιν... ἑκατὸν γέρας χειρῶσασθαι Ἡρόδ. 5. 31· Κινιδίου μόνους ἀποχρῶν οἱ... γίνεσθαι ὁ αὐτ. 3. 138, πρὸς 9. 48· πεδὶον ἀποχρῶν τὴν Ἀσίαν πρὸς τὴν Εὐρώπην ἀντιτάξει Φιλόστρ. 764.

II. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ γ' ἐνικ. μετὰ δοτ.

α) σὺν ὀνομαστ. ὑποκείμεν. ποταμοὶ οὐκ ἀπέχρησεν τῇ στρατιῇ πινόμενος, ἐνν. ἐξήρκεσεν, Ἡρόδ. 7. 43, 196, πρὸς ἀντιφάνησιν, ἐν τῇ φράσει, ταῦτα ἀποχρᾶ μοι Ἡρόδ. 6. 137, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1603, Πλάτ. Φαίτρ. 279Β· ἀποχρῆ μοι τοσοῦτον, ἐάν... Ἰσοκρ. 88Α· οὐκ ἀπέχρησεν δὲ αὐτῷ τοῦτο Δημ. 520. 7.

β) ἀπρσ. μετ' ἀπαρμ., ἀποχρᾶ μοι ἄγειν, ποιεῖν κτλ., εἶναι ἀρκετὸν δι' ἐμὲ νὰ ἰδῇμ, νὰ κάμω κτλ., Ἡρόδ. 1. 66., 8. 130., 9. 79, Ἰππ. Μοχλ. 863· [ἐφασαν] ἀποχρήσειεν σφὶ φυλάσσειν Ἡρόδ. 8. 130· ὡσαύτως μετὰ δοτ. μετοχ., ἀπέχρασφι ἡγεμένοις, ἥτο ὅρκετόν δι' αὐτοὺς ἂν εἶχον τὴν ἡγεμονίαν, ὁ αὐτ. 7. 148· κτεάνων τε μέρος βαῖον ἐχούσῃ πᾶν ἀπόχρη μοι, εἶναι ὅλος ἐπαρκὲς εἰς ἐμὲ νὰ ἔχω μικρὸν μέρος ἐκ τῶν κτημάτων μου, Διόσχλ. Ἀγ. 1574· (οὐδ' αὖτε ἀλλὰ χρῶ παρὰ Τραγ.).

γ) ἀπρσ. ἀπόχρη τινός, ὑπάρχει ἀρκετὸν ἐκ τίνος πράγματος, Ἰππ. 597. 7., 688. 40· ἀποχρῆν ἐνίαις ὑμῶν ἂν μοι δοκεῖ, νομίζω ὅς ἐστιν ἱκανοποίησις τινὰς ἐξ ὑμῶν, Δημ. 52. 13:—ἀπολ., κατὰ μετοχ., οὐκ ἀποχρήσαν αὐτῷ, ἀφοῦ δὲν τῷ ἥρκεσε, Ἀριστ. περὶ Ξενοφάν. 2. 25. 3) παθ., εἶμαι εὐχαριστήμιος μετ' τι, μετὰ δοτ. ἀποχρηόμενον τοῦτοισι τῶν Μουσῶν Ἡρόδ. 1. 37, πρὸς Δημ. 215. 9. 6) ἀπρσ. ὡς τὸ ἀπόχρη, οὐκ ἀπεχρέτο μοῦνον ἄρχειν τῶν Μήδων Ἡρόδ. 1. 102· ἀπεχρέτο σφὶ ἡσυχίην ἄγειν ὁ αὐτ. 8. 14. II. χρησιμοποῶν, ὡς τὸ χρᾶω, παρὰ Σουῖδ.

Β. ἀποχρᾶσθαι. ἰων. -χρῆσθαι, μεταχειρίζομαι ἐπὶ πρὸς ἰδίαν μου ὀφέλειαν, κάμω ἐπαρὲλθ' χρῆσιν αὐτοῦ, ἐπικαιρότατον χωρὶον... ἀποχρῆσθαι Θουκ. 1. 68· ἀποχρήσασθε τῇ ὠφελίᾳ ὁ αὐτ. 6. 17, πρὸς 7. 42· ὕταν... ἀποχρήσωνται, χρῶνται λοιπόν ὡς προδότες, ἀφοῦ μεταχειρισθῶσιν αὐτοὺς ὅσον δύνανται (καὶ ὠφελήσωνται ἐξ αὐτῶν) τότε πλέον τοὺς μεταχειρίζονται ὡς προδότες, Πολύβ. 17. 15, 9. 2) καταχρῶμαι, λατ. abuŕi, μετὰ δοτ. Δημ. 515. 8· εἰς ταῦτα ἀποχρήσθαι τῷ πλουτεῖν ὁ αὐτ. 355. 22· ἀποχρωμένον μᾶλλον ἢ χρωμένον αὐτῷ Πλουτ. Ἀλκ. καὶ Κορ. Σύγκρ. 2· οἷς μὲν χρῆσθαι, οἷς δ' ἀποχρῆσθαι ὁ αὐτ. 2. 178C.

3) μετ' αἰτιατ., διαχρῶμαι, ἀποκτείνω, λατ. conŕisere, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 328, Θουκ. 3. 81· πρὸς Π. 74, κτλ. 6) ἀπ. τὰ χρήματα, μεταχειρίζομαι, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 21, 7. ἀπόχρεα, τὰ, ἐπιπλ., Ἑκκλ., Δουκέργ.

ἀπόχρεμα, τὸ, τὸ διὰ τῆς ἀποχρέψεως ἐκβαλλόμενον φλέγμα, Ἰππ. 415. 54· ἀποχρέμματος ἀποκτενόμενος Ἡσυχ.

ἀποχρεμπτικός, ὁ, ὅν, ὁ συντελὼν πρὸς ἀπόχρεμψιν, ἱατρ. ἀποχρεμπτομαι, ἀπολ. ἐκβάλλω δι' ἀποχρέψεως φλέγματα, βήχου καὶ ἐκβάλλω φλέγματα, Ἰππ. π. Διατ. Ὀφ. 393. 414.

ἀπόχρεμψις, εὐς, ἡ, τὸ ἀποχρεμπισθαι, αἱ ἀποχρέμψεις αἱ ἐν τοῖσι πυρετοῖσι μὴ διαλείπουσιν αἱ πελιδναί, ἐνθα καίται τὸ ἀποχρέμψις ἀντὶ τοῦ ἀποχρέμματος, Ἰππ. Ἀφ. 1251 κτλ., «ἀπόχρεμψις δὲ ἐπὶ τῇ καθάρσει τοῦ λόρυγος (ἡ φάρυγος) καὶ τραχείας ἀρτηρίας Μελέτι, ἐν Ἀν. Ὀφ. π. 3, σ. 104. 24.

ἀποχρῶμαι, -χρῆω, -χρή, ἴδε ἐν λ. ἀποχρᾶω.

ἀποχρηματίζω, ἐπὶ ἐγρήματος, εἶδω τέλος εἰς τὴν συζήτησιν Ἀποστ. Ἡρακλεωτ. σ. 176 Scott.

ἀποχρηματός, ὁ, ἀποχρημάτοισι ζημίαις ταυροῦμενον, ὀργιζόμενον διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς πατρικῆς περιουσίας, ἄλλοι ὑπολαμβάνουσι τὸ ἀποχρημάτοισι ζημίαις ἀχρημάτοισι τιμωρίαις, ἐπλ. τιμωρία δι' αἵματος, Διόσχλ. Χο. 275, πρὸς 301.

ἀπόχρησις, εὐς, ἡ, ἡ ἀπάλλαξ ἀπὸ τίνος, ἀποχρήσεις καὶ συστολαὶ τῶν περιττῶν Πλουτ. 2. 267F. II. τὸ νὰ εἶναι τις εὐχαριστήμιος μετ' τι, τίνος Διον. Ἀλ. 1. 58· πρὸς, ἀποχρᾶω Δ. 1. 3.

ἀποχρῶ [εἰ] μέλλ. -ισω, ἀπολῶ, ἀπαρῶ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἀποχρυσάω, καταχρυσάω ἢ μεταβάλλω εἰς χρυσὸν ἢ χρήματα, Ἀριεπιδ. 1. 52.

ἀποχρᾶννυμι, χρωματίζω ἢ σκιάζω διὰ χρωμάτων, Πολυδ. Ζ', 129, πρὸς λ. ἀποχρᾶίνω.

ἀποχρᾶντως, ἐπὶ μετοχ. ἐνεστ. τοῦ ἀποχρᾶω, (καλῶς, ἐπαρκῶς, σαφῶς) (Σουῖδ.), Ἰσοκρ. 1. 21, 7. 77, Πλάτ. Πολ. 420Α· ἀπ. ἔχει τινι Ἀντιφάν. ἐν «Ποιήσοι» 1. 16.

ἀπόχρωσις, εὐς, ἡ, (ἀποχρᾶννυμι) βαθμιαία μεταβάσις ἀπὸ χρίματος εἰς χρώμα, ἡ ἀπὸ τοῦ ἀντικτοῦ χρίματος εἰς βαθὺ καὶ εἰς πάλιν, Ἀπολλοδόωρος ὁ ζωγράφος ἀνθρώπων πρῶτος ἐξευρών φθορὰν καὶ ἀπόχρωσιν σκιάς Ἀθηναῖος ἐν Πλουτ. 2. 346Α.

ἀποχρῶλιζω, ἱεράγω τὸν χυλὸν ἀπὸ τίνος φυτοῦ, Διοσκ. 1. 116· ἴδε ἀποχρῶλιζω.

ἀποχρῶλισμα, τὸ, ὁ ἐξαχθεὶς χυλός, Γεωπ. 15. 6, 1.

ἀποχρῶλω, = ἀποχρῶλιζω, Ἰππ. 635. 4.

ἀπόχρωμα, τὸ, (χρῶ) τὸ ἀποχρῶμενον ἢ ἐκρῶν, Τίμ. Δοκρ. 100Α. 2) = ζώπισσα, τὸ ἐκ τῶν πλοίων τυόμενον ῥητινῶδες, ἡ παλαιὰ πλσσα, Διοσκ. 1. 98.

ἀποχρῶν, μετοχ. τύπος τοῦ ἀποχρῶω, Ἑβδ. (Βασιλ. Γ' κδ', 35).

ἀποχρῶνός, ὁ, χυρῶν, μετοχ. οὐδὲ πρὸς τὸ λαμβάνειν πᾶν τάπαν ἀποχρῶνός, ἀδιάφορος, ἀόγκαστος, Πλουτ. Δημ. 14.

ἀπόχρωσις, εὐς, ἡ, (ἀποχρῶ) ἐκχυσις, ἐκλαμψις, ἀκτίνων Σέξτ. Ἑμπ. II. 3. 51:—ἐπὶ ψυμένον σίτον ἡ κρήνη, ἡ ἐμφάνισις τοῦ στάχους, ὅταν δηλ. ἀνοίγῃ ἡ κάλυξ καὶ ἀναρλινῇται ὁ στάχυς, Θεοφρ. 1στ. Φ. 8. 10, 4. II. αὐτὴ ἡ κάλυξ τοῦ πτάχους, ὁ αὐτ. 8. 3. 4.

ἀπόχρῶτος, ὁν, (χρῶ) ὁ ἀποχρῶμενος, Ἡσυχ. ἐν λ. εἰς ἀράμενοι.

ἀποχρῶλεω, κάμω τινὰ ἐντελῶς χυλόν, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 9· Οἰκ. 11. 17.

ἀποχρῶμαι, παθ., γίνομαι ἐντελῶς χυλός, Ἰππ. π. Ἀέρ. 293, Θουκ. 7. 27.

ἀποχρῶννυμι: μέλλ. -χρῶσω, κλείω ἢ φράττω διὰ χρωματώσεως, παταμόν, κτλ., Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 4., 5. 2, 4.

ἀποχρῶνός: μέλλ. -ήσω, ἀλλ' ὡσαύτως καὶ -ήσωμαι, Θουκ. 3. 13, Δημ. 793. 14:—ἐτερχομαι ἀπὸ τίνος μέρους, ἀπέρχομαι, ἐδμίων Ἀριστοφ. Ἀγ. 450· ἐκ τόπου Πλάτ. Πολ. 394Δ. 2)

ἀπολ., ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, πάλιν ἀπ. Κύρ. I. Γ. 265 (ἐδφ. γραφ. ἀναχωρῶ)· κυρίως μετὰ τὴν ἡγεσίαν ἐν μάχῃ ἀποχωρῶ, ἀποχωρομαι, Θουκ. 2. 89, κτλ.· καὶ συχνάκις παρὰ Ξεν., ἀπ. ἐπὶ Κορίνθου Θουκ. 2. 94:—ἀπ. εἰς τι, καταφεύγω εἰς τι... Δημ. 203, 14· ἐπὶ τὸ αὐτ. 772. 26. 3) ἀπ. ἐκ... ἀποσύρομαι ἀπὸ τι πράγματος, καταλείπω αὐτό, Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 13. II. διέρχομαι, κυρίως ἐπὶ τῶν ἐκκρίσεων τοῦ σώματος, Ἰππ. 63. 1, Ξεν. Κύρ. I. 2, 16· τὰ ἀποχωροῦντα, τὰ ἐκκρινόμενα, τὰ ἐτερχόμενα ἐκ τοῦ σώματος, ὁ αὐτ. Δπομν. I. 4, 8· τὸ ἀποχωροῦν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. I. 18, 62· I. 18, 53, πρὸς ἀποχώρησις II. 2. III. ἐπὶ τόπων, ἀπέρχομαι, εἶμαι μακρὸν, μέρῃ ἀποχωρημένα, Πολύβ. 15. 27, 8, ἐύλα κατὰ τὰ ἄκρα ἀποχωροῦντα ὡς πόδα, ἀπέρχοντα ὡς ἓνα πόδα, Ἀπολ. λὸδ. Πολιτρκ. 28.

ἀποχώρημα, τὸ ἀποχωροῦν, περίττωμα, ἱατρ. Δεξ.

ἀποχώρησις, εὐς, ἡ, τὸ ἀποχωρεῖν, ἀποσύρεσθαι, ἀποχώρησις, Θουκ. 3. 73· οὐκ ἐπὶ ἐς ἀνοδοῦς ἐποιεῖν τὴν ἀποχώρησιν Ἡρόδ. 8. 21· τόπος καταφυγῆς ἡ μέγα ἀσφαλὲς, ὁ αὐτ. 8. 76.

II. κένωσις ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ πληρῶσις, ὁ τρόπος τῆς πληρῶσεως ἀποχωρήσεως τε Πλάτ. Τίμ. 65Α 81Α. 2) κένωσις, ἐπὶ τῶν ἐκκρινόμενων ἀπὸ τοῦ σώματος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. I. 18, 62· καὶ ἐπομένως ἀπόπατος Πλουτ. Λυκοῦργ. 20· πρὸς ἀποχωρεῖν ἐπὶ τὰ ἀναγκαῖα Ξεν. Κύρ. I. 6, 36.

ἀποχωρητέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀποχωρήσῃ νὰ ἀπέλθῃ ἀποχωρητέον ἡμῖν Ἡρόδ. 7. 11.

ἀποχωρίζω: μέλλ. Ἀπ. -εῶ:—χωρίζω ἢ ἀποχωρίζω ἐπὶ ἀπὸ τίνος, τὸ χεῖρον ἀπὸ βελτίονος Πλάτ. Σοφ. 226Π, πρὸς Πλουτ. 289C:—Παθ., ἀποχωρίζομαι ἀπὸ τίνος, πῦρξ ὁ αὐτ. Γεν. 59D· ἔξ ἰσῶν αἷμα ἀπ. αὐτοῦ 84Δ. 2) ἀποχωρίζω, τιθεῖμι χωρὶς, κατ' ἰδίαν, ἀπομακρύνω ἐδ' ἀπὸ τοῦ αἵλου, ἀποχωρίζω τὰς τάξεις Λυσ. 147. 17· ἀπ. ὡς ἐν εἰδος, χωρίζω καὶ κατατάσσω εἰς μὴν τάξιν, Πλάτ. Πολιτ. 262D.

ἀποχωριστέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀποχωρίσῃ, Ἰσοκρ. 16. 1, 5:—Οὐσίαστ. -ιστής, ὁ, ὁ ἀποχωρίζων, Ἰωσασ. — Ἐπλ. -τικός, ὁ, ὁν, ὁ ἀποχωρίζων, Γρηγ. Νύσσ.

ἀπόχρωσις, εὐς, ἡ, ἡ διὰ χρωμάτων ἀπέρρεξις, ἀπ. ποταμοῦ Πλουτ. Ἀντ. 41.

ἀποψάλίζω, = ψαλίζω, ἀποκρίπτω διὰ ψαλίδος, Διοσκ. 1. 120. ἀποψάλλω: μέλλ. -ψάλλω, τιλλω, ἐποψάλλειν τὰς τρίχας· τιλλω ἀπὸ μεταφορῆς τῶν χορῶν Ἡσυχ.· ἐπὶ παλίδος, ἀπ. πᾶγην, ἐγγίξω, ψάλλω τὸ ἐλαττεῖον παλίδος καὶ κάμω αὐτὴν νὰ κλίσῃ, Ἀν. κόρρ. 407· ἡ γλῶττα ἀποψάλλει τὴν ἀκρὰν Ἀθθίδος, ἀπαχρῶ τὴν καθορωτάτην Ἀττικὴν διάλεκτον, μεταφορ. ἀπὸ τῆς λύρας, Φιλ. λὸστρ. 553.

ἀπόψαλμα, τὸ, τὸ μέρος τῆς χορδῆς, ὅπου ψαύει ἡ πληττεῖ ὁ μουσικός, «καὶ» ὁ τούτ' ἤχους αἱ χορδαὶ ἀποψάλλουσιν, ὅπου εἰσὶ δὲ γ'.

λονότε δεδεμένα:», Πορφύρ. εἰς Πτολ. Ἀρμ. 1. 8. Πτολ. Ἀρμ. σ. 18.
 ἀποψάω: μέλλ. -ήσω: παρ. ἀπέψη Εὐρ. I. T. 311: ἀρ.
 ἀπέψασι Διοσκ. 1. 84, Δοσκ. Ἀλεκτρ. 6. I. μετ' αὐτ. πράγμ.,
 ἀπομάσσω, ἀποσπογγίζω, ἀφρόν τε ἀπέψη Εὐρ. ἐνδ' ἀν. αὐτ. —
 Μέσ., ἀποσπογγίζω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ, τοῦτ' ἀπέψαντ' ἄν, ἀπε-
 μάσαντο ὡς οἱ παλαιότες ἵνα μὴδὲν ἔχουσιν πτώματος (Σχόλ.).
 Ἀριστοφ. Ἰππ. 572. II. μετ' αὐτ. προσώπ., σπογγίζω, καθαρ-
 ρίζω, ἀλλ' ἀποψήσω σ' ἐγώ, καίτοι πάνυ πονηρὸς εἰ Ἀρι-
 στοφ. Λυσ. 1035: — Μέσ., (ἴδε ψάω) σπογγίζομαι, σπογγίζω τὴν
 βίαν μου, ἀπομυξάμενος, ὡς Δῆμ. μου, πρὸς τὴν κεφαλὴν
 ἀποψά, «ὅταν βγάξῃς τὴν μύξαν σου καὶ σπογγίζῃς τὴν μύξην σου
 τὸ κεφάλι μου», ὁ αὐτ. Ἰππ. 909: ποδίσσιον δειλόμενον, ἀποψά-
 μεσθα δ' οὐ λίθοις ἐτι, ἀλλὰ σκοροδίσις ὑπὸ τροφῆς ἐκά-
 στοτε, «ἀποσπογγίζομεν τὸν πρωκτόν» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. Πλ. 817:
 ἀπεψήσαν μιν ὁ αὐτ. Βάτρ. 490: ὡσαύτως, ἀποψ. τὴν χεῖρα εἰς
 τὴν ἑν. Κύρ. 1. 3, 5.

ἀποψή, ἐπίρρ. ὡς, ἀργά, Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 336.
 ἀποψεύδομαι, ἀποψ. παχλύδης ψεύδομαι, ἀπατώ, μετ' αὐτ.
 καταπατεύω, ἐπινοῶ τι ψευδές, παρανομήματι δ' ἐπὶ τηλικούτῳ
 μεγάλῃν ἀπεψεύδομαι πρὸς τὴν ἰσθμ. Ἰουδ. II. 4. 3, 5: —
 Πλάτ. ἀποψεύζω, οὐδὲ ἀπεψεύσθη τῆς ἐλπίδος Πλάτ. Μόρ-
 κεῖλ. 29.

ἀπόψηγμα, τό, ἀπορρίνημα, ἀπόξεσμα, Λατ. ramentum,
 Διοσκ. 5. 85.

ἀποψήκτεον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις ν' ἀποσπογγίσῃ, βῆνας
 Γεν. 17. 20, 3.

ἀπόψημα, τό, ἀποκάθαρμα ἀνθρώπων, Ἡσύχ. ἐν λ. μαριλο-
 καστῶν.

ἀπόψηξ, εὐς, ἡ, εὐσιμον, πρὸς τὰς ἀποψηξείας ὁμοίαν
 αἰσθάνειν ἐπιποιεῖ δῆγματι μυρμηκῶν Πλάτ. Δίον. σ. 137.

ἀπόψητος, ον, (ἀποψάω) ὁ ἀποσπογγισθείς, Ἡσύχ.

ἀποψηφίζομαι: μέλλ. ἄτε, -οῦμαι: ἀποψ. μετὰ παθ.
 παρ. Δίον. Κ. 39. 55: — δὲν βίπτω τὴν ψῆφόν μου ἐναντίον
 τινός, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ καταψηφίζομαι, ὅταν δ' ἕκαστον χρή
 νομίζῃν, τὸν Λεωκράτους ἀποψηφίζομενον θάνατον τῆς
 πατρίδος καὶ ἀνδραποδεῖσθαι καταψηφίζεσθαι Λυκούργ. 169.
 II (ἐκδ. Κοραῆ σ. 43): — ἐντεῦθεν. I. ἀπ. τινός (γεν. προ-
 σωπ.), 4) διὰ τῆς ψήφου μου ἀπομακρύνω τὴν κατηγορίαν ἀπὸ
 τινός, ὁμοί. αὐτόν, Ἀντιφῶν 140. 42. Αὐσ. 128. 31, Δῆμ. 310. 17,
 407. 8, καὶ ἀποψ. βάλω τὴν ψῆφόν μου ὑπὲρ τῆς ἀθωώσεως τινός,
 Πλάτ. Ἀπολ. 341. 39B: ἀπ. ὡς οὐκ ἀδικεῖ Ἀριστ. Περὶ 29.

13. 5. 2) διὰ τῆς ψήφου μου, ὡς δημότου, ἀποστέρω τινα τῶν
 πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων, Δῆμ. 1302. 14, 1365. 14: Αἰσχίν. 16.
 14: οὕτως καὶ ἐν τῷ παθ. ἀποστέρωμαι τῶν πολιτικῶν μου δικαιωμάτων:
 τὸν ἀποψηφισθέντα Ἀντιφῶντα Δῆμ. 271. 6: εἴτ' οὐ δικαίως
 ἔστ' ἀπεψηφισμένος...; Ἀριστοφ. ἐν Πυθαγορίστῃ 2: ὡσαύτως,
 ἀποψηφισθῆναι τοῦ πολιτεύματος Πλάτ. Φαῖδρ. 28.

III. μετ' αὐτ. πράγμ., ἐπὶ δικαστῶν, ἀπ. γραφὴν, εἶδω τὴν ψῆφόν μου,
 ἐναντίον τῆς παραδοχῆς καταγγελίας, Αἰσχίν. 86. 31: ἀπ. τὸν νό-
 μον, ἀπορρίπτω τὸν νόμον, Πλάτ. Νόμ. 800D: ἀπ. ἅ διόπεφθες
 καταψηφίσαστο Ἰσάκις 54. 19, πρὸλ. Δῆμ. 507. 15: ἀποψηφισ-
 μένον μὲν κύριον δεῖ ποιεῖν τὸ πλῆθος, καὶ δόξῃ τις εἰς τὸ
 πλῆθος ἀπλόουτον ἐξουσίαν ἀπορρίψας, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 14, 15.

IV. ἀκολουθοῦντος τοῦ μὴ μετ' ἀπαρμ., εἶδω τὴν ψῆφόν
 μου ἐναντίον τοῦ νὰ πράξῃ τίς τι, Ξεν. Ἰλλ. 3. 5, 8: Δῆμ. 396. 2:
 οὕτως, ἢν δ' ἀποψηφίσωνται (ἐνν. μὴ ἐπεσθῇ) Ξεν. Ἀν. 1. 4,
 15: ἀποψηφισασθαι ἐφῇ (ἐνν. μὴ ἀφίστασθαι) ὁ αὐτ. Ἰλλ. 7. 3,
 2. Πρὸλ. ἀποχειροτονέω.

ἀποψηφισαί, εὐς, ἡ, ἀθώωσις, Ἀντιφῶν 130. 20. 2)
 ἀποστέρησις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, Δῆμ. 1299. 18, 1300. 12.
 3) ἀνθρώπις, ἀναίρεσις, Ἐπιγρ. ἐν Hicks ἀρ. 149. 19.

ἀπόψηφρος, ον, ὁ μὴ ψηφισας, ὁ μὴ ἐνεγκὼν ψῆφον, «ἀπόψηφρος
 ἐγένετο τοῦ ἀποκτείναι, σημαίνει τὸ οὐκ οὐκ ἤνεγκαν ψῆφον» Δ.
 Β. 9. 20.

ἀποψήχω, τρίβω διὰ τῆς παλάμης, πλατεῖα τε τῇ χειρὶ τρίβε
 ἐντόνως ἐν τῇ οὐίᾳ, οἶοντι ἀποψήχων Διοσκ. 5. 89: — Πλάτ.
 ἐκτρίβομαι, πίπτω, ἐπὶ τριχῶν, Ἀριστ. Ἰστ. 2. 9. 45, 6.

ἀποψήλω, μαζῶν τὰς τρίχας, καθιστῶ τι ἀτριχὺν, ταύτης ἀπο-
 ψήλωσεν τὸν χοῖρον, τὸ αἰδοῖον, Ἀριστοφ. Θεσμ. 538: — Πλάτ.
 ἀπεψήλωμενον τῷ λύχνῳ ὁ αὐτ. Αὐσ. 827. 2) ἀπογυ-
 μνώω, τὸ ἐστῆναι Ἰππ. 914B: τὸν Κύρου οἶκον ἀποψήλωσας
 Πρὸλ. 3. 32.

II. μετὰ γεν., ἀποστέρω, φιλῶν ἀποψήλωσις
 μετὰ τὴν παναθλίαν Αἰσχίν. Ξα. 695.

ἀποψήλωσις, εὐς, ἡ, ἡ διὰ κλαδεύματος ἀραίωσις τῶν κλημά-
 των τῆς ἀμπέλου, κλάδευμα, καὶ οἱ ἀποψήλωσεις τῶν ἀμπέλων
 Θεοφ. Αἰτ. φ. 5. 9. 11.

ἀποψή, εὐς, ἡ, ὅλα, πεδῖον ἀπειρον ἐς ἀποψιν, ἀπει-
 ριστον τὴν θάλα, Ἡρόδ. 1. 204: ἕκ τῆς ἀπ. ὅραν τινα, θεωρεῖν
 τινα μακρόθεν, Πολύδ. 11. 31, 8: ἐν ἀπόψει εἶναι, γίνεσθαι,
 εἶναι, γίνεσθαι ὁρατόν, Στράβ. 256. Ἀνθ. Π. 9. 412. 2)

ὡς ἡλὸν μέρος ἢ πύργος ἐπὶ δὲν βλέπει τις εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, ἔχει

λαμπρὸν θέαν, Στράβ. 800, Πλούτ. Κίμ. καὶ Λοσκ. Συγκρ. 1.
 II, τὸ μέρος πρὸς ὃ βλέπει τις, τὸ βλέπόμενον, ἢ αὐτ. Ἀριστ. π. Θαν. 130, Πλάτ. 2. 133B.

ἀποψυγέω, εὐσχεύωμαι ἑστῆσαι ἀντὶ τοῦ πέρδομαι, «ἀποψυγεῖν
 τὸ πέρδομαι, εὐσχεύωμαι λέγον, εὐσχευομένωτερον δὲ διαπνεῖν καὶ
 ἀποπνεῖν» Σουῖδ., πρὸλ. Α. Β. 439, 29: ἐν τῇσι προσδόχοις
 ἔστιν οἱ ἀποψυγέοι Ἰππ. 117511. Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 49B, 11,
 Περὶ 10. 44, 1, Μάχων παρ' Ἀθην. 319B.

ἀποψυγῆσις, εὐς, ἡ, τὸ ἀποπνέεσθαι, πορρή, crepitus ven-
 tris, τὴν ἀπείσοις ἀποψυγῆσιν Πλάτ. 2. 86B.

ἀπόψυγμα, τό, «ἀρύθρευμα, κύπρος» Ἡσύχ.

ἀπόψυκτος, ον, ἀπεψυγμένος, ψυχρός, ὁροσπρός, ἀποψύκτους
 τῆρεϊν Ἰαλόν.

ἀπόψυξ, εὐς, ἡ, ἐξάτμισις, ἀναθυμίασις, ἡ ἀπὸ τῆς γῆς
 ἀπόψυξις Θεοφ. Ἀποσκ. 12. 10.

ἀποψύχω [ύ]: μέλλ. -ξω — Παθ., ἀρ. ἀπεψύχων, καὶ
 ἀπεψύχην [ύ], ἴδε κατωτ., ἀπαύτως ἀπεψύχην, Πλάτ. 2. 3.
 Κόπτεται ἡ ἀναπνοή μου, λιποθύω, τὸν δὲ ποτὶ οἱ εἰλεν
 ἀποψύχοντα πολὺτλας διος Ὀδυσσεύς Ὀδ. Ω. 348: οὕτως
 ἐν τῇ ἱστορίᾳ. ν. Λοσκ. κα', 26 ἀποψυγόντων ἀνθρώπων ἀπὸ
 φόβου.

2) μετ' αὐτ., ἀπέψυξεν βίον, ἐξπνευσεν, ἐτελεύ-
 τησεν, Σοφ. Αἰ. 1031: πνεῦμα Ἀνθ. Π. 12. 72: ἀπαλ., ὡς τὸ
 ἀποπνέω, Λατ. exspiro, εκπνέω, ἀποπνέω, Θεοφ. 1. 134: πρὸλ.
 Ἐδδ. (Μακκ. Δ' ιε', 17): καὶ Κύπριν ἀνιή (ἡ Ἀδωνίς) λεπτὸν
 ἀποψύχων, ἡσυχία: εκπνέω, ἀποπνέω, Βίαν 1. 59: — οὕτως,
 ἐν τῇ παθ. ἀρ. 6' ἀπεψύχη, Αἰσχίν. Ἀποσκ. 102: ἀποψυχο-
 μένοι, Λατ. exanimati, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 145, πρὸλ. Ἀλκιερ.
 2. 2, 8.

II. ψυχρῶν, ψυχρὸν καθιστῶ, ἔψων... τὰ δ' ἔλως
 ἀποψύξαντα Σωσιπάτρ. ἐν «Καταψευδομένῳ» 1. 54: — οὕτως, ἡ
 Μέσ. ἀναψύχομαι, λαμβάνω ἀναψύχην, ἀναλαμβάνω, ἀναλαμνέομαι,
 «Οἱ μόνον ἐν τῇ πόλει τοὶ δ' ἰδρῶ ἀποψύχοντο χιτώνων,
 σπάντε ποτὶ πνοὴν παρὰ θιν' ἄλδα, οὗτοι δὲ πρὸς ἀνεμον
 ἐπιστραφέντες τὸν ἰδρῶτα ἐξηλύνοντο» (Σχόλ.), Πλ. Α. 621: ἰδρῶ
 ἀποψυγείς (διὰ λύσεως) φ. 561 [ἴδε οὐ τὸ ἐν Ὀρρ. Ἀργ. 1096
 ἰδρῶ ἀποψύχοντες]: — ἐν γένει, γίνωμαι ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος ὡς
 πρὸς... Ἀριστ. Ρητ. 2. 5. 14. 2) ἀπρος, ἀπαψύχῃ, ἀρχίζει
 νὰ γίνῃται ψυχρός, ὅταν τὸ καῦμα λήγῃ καὶ εἰς ψυχρὰς τρεπῇται (Δ.
 Β. ἐνθα κατ.), ἐπειδὴν ἀποψύχῃ, ἀπμιεν Πλάτ. Φαῖδρ. 242A
 (κατὰ τὸν Φρόν. Α. Β. 26. 12), ἐν ᾧ ἡ κοινὴ γραφὴ εἶναι ἀποψυχῇ
 (ἀρ. παθ.).

ἀποψυλῶ, (ψυλός) μετὰ σημασίαν ὀσμένου, Λατ. praeruptum
 retrahere plicem, vergerum facere, γυμνῶ τὴν βέλλανον τοῦ αἰδοῖου,
 Ἀριστοφ. Ἀχ. 592: ἀπεψυλῆμένος, αἰσχροῦ ἀνδραπέ, ὁ αὐτ. 161.
 ἄππα = πάππα, ἄττα, Κίλλ. εἰς Ἀρ. ε. 6. πρὸλ. ἀππά.
 ἀππαπαλ, ἐπιφώνημα, Ἀριστοφ. Σρ. 235, πρὸλ. ἀππαπαλ,
 ἀττατατ.

ἀππέμψει, σπαν. ποιητ. συγκατῇ ἀντὶ τοῦ ἀπαπέμψει Ὀδ.
 Ο. 83.

ἀπραγέω, οὐδὲν πράττω, διατελῶ ἄργος, ἀπραγόντων καὶ
 τὴν ἡσυχίαν ἀναγκαζομένων ἀγειν Πολύδ. 3. 70, 4., 4. 64, 7.
 ἀπραγία, ἡ, τὸ μὴ πράττειν τι, διατελεῖν ἐν ἀργίᾳ, ἀπραγία,
 Πολύδ. 3. 103, 2: ἑλλειψίς ἐνεργείας, τὴν δοκοῦσαν ἀπραγίαν
 Πλάτ. Φαῖδρ. 1.

ἀπραγματοῦτος, ον, περὶ οὐ δὲν δύναται ν' ἀσκηθῇ τις ἢ
 νὰ ἐπιχειρήσῃ τι κατ' αὐτοῦ, τὴν πόλιν κατὰ γῆν σχεδὸν
 ἀπραγματοῦτον οὖσαν, ἀνάλωτον, Διδ. 17. 40. II. ὅλγον
 ἔχων ἐμπόριον, ὅπου ἐμπορικῆς ἐπιμέλειας, χωρὶον Πολύδ. 4. 75, 2,
 Σουῖδ. ἐν λέξει.

III. τὸ οὐδ. ἀπραγματοῦτον, πᾶν δὲ τι
 δύναται τις νὰ ἔγῃ ἄνευ πολλῶν πραγμάτων, ὅλγ. ἄνευ πολλῶν κόπων
 καὶ φροντίδων, εὐπόριστον, τὸ ἀπραγματοῦτον τοῦ μετὰ πραγ-
 μάτων καὶ τὸ ἔτοιμον τοῦ ἀνέτοιμου πρὸς τρεφὴν πρεπω-
 δέστερον Μουσώνιος περὶ τροφῆς παρὰ Σωδάλῃ 167. 50. — Ἐπίερ.
 -τωίς, ἄνευ κόπου, εὐκόλως, Σουῖδ. 4B.

ἀπραγματοῦν, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ ἀπραγματοῦτος, ἀπραγματοῦ-
 σις ἀπὸ πολιτικῶν πραγμάτων, ἀγάπη ἡσύχου βίου, Λατ. otium,
 Ἀριστοφ. Νερ. 1007, Ξεν. Ἀπομ. 3. 11, 16: οὕτως ἐπὶ τῶν πολι-
 τικῶν, αἵτινες δὲν ἀναμιγνύονται εἰς ἐνάς πολιτικὴς ὑποθέσεις, Θεοφ.
 1. 32: ἡ Νικίου τῶν λόγων ἀπρ. ὁ αὐτ. 6. 18. 2) ἀτέ-
 λεια λειτουργιῶν Σουλ. Ἐπιγρ. 3. 178, 8, πρὸλ. Πολύδ. 8. 150.

II. ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀπραγματοῦτος, ἡτις ἀγάπη πρὸς τὴν σω-
 ματικὴν καὶ πνευματικὴν ἡσυχίαν, Θεοφ. 2. 63, Δῆμ. 560. 22. πρὸλ.
 ἀπραγμάτων.

ἀ-πράγμων, ον, ὁ μὴ φιλοπράγμων, «ἐπιεικής, μέτριος τοῖς
 τρόποις, οἷον οὐ φιλόνομος ἢ φιλοπράγμων ἢ ἀνεμῆρος ἢ μωρὸς»
 (Σουῖδ.), συχν. παρ' Ἀρ. ἐπὶ ἀνθρώπων ζώων ἐν ταῖς ἀρχαῖς καὶ
 μὴ ἀναμιγνυμένων εἰς τὰ δημόσια πράγματα, ἐνηργετοὶ, γιγνέσθαι,
 ἀντιθέτως πρὸς τὸν πολυπράγμονα (ἀνθρώπων ἀνίσχυον, ἀναμιγνυ-
 μένον εἰς ἐνάς πράγματα), ὅστις δὲ πράσσει πολλὰ... μωρός,
 παρὸν ζῆν ἡδέως ἀπράγμονα Εὐρ. Ἀποσκ. 193: ἄν τιν' αὐ-
 τὸν γνῶς ἀπράγμον' ὅντα καὶ κεχρησθέντα Ἀριστοφ. Ἰππ.
 261: πρὸλ. Ἀντιφῶντα 121. 13: αὐτοῦργοί τε καὶ ἀπράγμονες

χωρικοί, μὴ ἀναμειγνύμενοι εἰς τὰ πολιτικά, Πλάτ. Πολ. 565A. ἀπρ. καὶ ἀφιλόδοκος, ἀκακος καὶ ἀπρ. Δημ. 1018. 1., 1164. 13. οἱ ἀπρ. οὐκ ἀδικοῖσι Ἀριστ. Ρητ. 2. 4. 10. — ἄλλ' ἐν Ἀθλῆναις ὁ τοιοῦτος ἐθεωρεῖτο ὡς παραμελῶν τὰ δημόσια αὐτοῦ καθήκοντα, ὅθεν ὁ Περικλῆς λέγει, τὸν μηδὲν τῶνδε [τῶν πολιτικῶν] μετέχοντα οὐκ ἀπραγμόνα ἀλλ' ἀχρεῖον νομιζομεν Θουκ. 2. 40. οὕτω, πόλις ἀπρ., ἀπεχρημένη τῶν ἐνίων πολιτικῶν, ὁ αὐτ. 6. 18. ἐπὶ τοῦ τρόπου τοῦ ζῆν καὶ τῶν ἔξω τοιοῦτου ἀνθρώπου, ἀπρηλαγμένος φροντίζων, ἡσυχία ἀπρ. ὁ αὐτ. 1. 70. βίος ἀνδρός ἰδιώτου ἀπραγμόνος Πλάτ. Πολ. 620C. τὸ ἀπραγμόν = Λατ. otium, Θουκ. 2. 63. οὕτω καὶ τόπος ἀπρ., τόπος ἀπρηλαγμένος δικαστηρίων καὶ ἐρίων, Ἀριστοτ. Ὀρν. 44. ἀπόλαυσις ἀπρ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 1. 33. — οὕτως ἐπίρρ. ἄνευ κόπου ἢ φροντίδος. Εὐρ. Ἀποσπ. 785. ἀπραγμόνως ζῆν ἢ δὲ Ἀπολλιδωρος ἐν ὁδῷ 1. II. ἐπὶ πραγμάτων, ὁ μὴ προεξενῶν ἐνδόχῳ εἰς τινα, ἐξέσται μοι τῇ τελευτῇ χρῆσθαι ἢ ῥάστη μὲν... κέκριται. ἀπραγμονεστάτη δὲ τοῖς φίλοις Ξεν. Ἀπολ. 7. οὕτως, ἐπίρρ. -μύνης, ἄνευ κόπου, ἀπόνως, Θουκ. 4. 61. σὺλζεσθαι ὁ αὐτ. 6. 87. Συγκρ. -ίσσετον, Ξεν. Ἀγασ. 4. 1. ἀπρ. εἴρηται, ὁμολῶς, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 12.

Ἀπρᾶγ-καλῖς, εἰς, πόλις ἀνέπεως ἢ ῥήθυμιας, ὡς ἐκάλει ὁ Ἀλγυστος τὸ ἐν Καμπανίᾳ παρὰ τὴν νῆσον Καπρίαν ἡσυχαστήριον αὐτοῦ, Σουητών. ἐν βίῳ Αὐγ. 98.

ἀπράγος, ὡς, ἀπραγμῶν, Συγγ. Παλ. Διαθ. (Κριτ. Θ', 4). ἀπραγμίατις, εἰμαι ἀπρακτός, μέντοι ἄργος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 5, 6. ἄνελ, τῷ πράττειν, ὁ αὐτ. Πολ. 7. 3, 9. 2) οὐδὲν κερδαίνων, οὐδὲν ἀπολαμβάνων κέρδους, παρὰ τινος Ξεν. Κύρ. 1. 6, 6.

ἀπρακτος, ἰων. ἀπρηκτος, ὡς, οὕτω δὲ καὶ παρὰ Πινδ. 1. 8. 17. I. ἐνεργ., πράττων οὐδὲν, ἀνωφελές, μὴ ἔχων ἀποτέλεσμα, ἀπρηκτον πόλεμον Ἰλ. 13. 121. ἀπρηκτους ἐρίδας αὐτόν 376. ἀπρ. ἐλπίς Σίμων. 12. 14. πρὸς Πινδ. ἐνὸ ἄνωτ. ἀπρ. γίγνεται τι, μὴ ἔχον ἰσχύν, Δημ. 121. 15. ἀπρ. ἡμέραι, ἡμέραι ἐν αἷς ἐργασίας δὲν γίνονται, ἡμέραι ἄργίας, Πλούτ. 2. 270A. ἀπρ. ἐορτὴ Ῥήτορες (Walz) 4. 15. ἀπρ. ἔχειν τι, μὴ χρῆσθαι αὐτῷ, Πολύβ. 2. 31. 10. 2) ἐπὶ προσωπῶν, ἄνευ ἐπιτυχίας, ἀνεπιτυχής, ἀπρηκτος νέεσθαι, Λατ. in infecia, Ἰλ. 2. 221. καὶ παρὰ περὶ, ἀπρ. ἀπέναι, ἀπελθεῖν, ἀποχωρεῖν Θουκ. 4. 61. 99. 1. 161. ἀπρ. γίγνεσθαι, οὐδὲν κερδαίνων, ὁ αὐτ. 2. 59. ἀπρακτον ἀποτέμπειν τινα ὁ αὐτ. 1. 24. — οὕτω καὶ ἐν ἐπίρρ. -τως, ἀνεπιτυχής, ὁ αὐτ. 6. 48. ἀπραγθ' (ἄθ') ὀδυρόμενον, ματαίως, Βακχ. 49 (20).

3) ὁ μὴ λαμβάνων μέρος ἐν ταῖς πράξεσι τῶν ἐρώντων ἐπὶ σκηνῇ προσωπῶν, ἔστι γὰρ ὁ χορὸς κηδευτής ἀπρακτος· εὐνοῖαν γὰρ μόνον παρέχεται εἰς πάρεστιν Ἀριστ. Πρωτ. 19. 48, 3. — ὁ ἀπρακτός, ὁ μηδὲν πράττων, ἄργος, Τίμ. Λοκρ. 104E. Ἀρρ. Ἐπιχρ. 1. 10, 7. II. Παθ. ὡς τὸ ἀμήχανος ἢ ἀπορος· πρὸς ὁ οὐδὲν ἐστι πράττειν (Σχόλ.)· νῦν δὲ μοι ἀπρηκτος ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ Ὀδ. 8. 79. Σκόλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεόμην, ἀπρηκτον ἀνίην, πρὸς ἣν πράττειν τι καὶ μηχανήσασθαι οὐκ ἐδυνάμεθα (Σχόλ.), Μ. 223. μεληρόνας Σίμων. 54.

2) ἀπρ. πράγμα, ἔργον, ὃ δὲν δύναται τις νὰ πράξῃ, Θέογν. 1075, 1031. ἀπρηκτα, τὰ ἀδύνατα, ὁ αὐτ. 461. 3) ὁ μὴ πραχθεὶς, ὁ μὴ μὲν ἀπρακτος, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 2. Δημ. 430. 13. ἀπρ. ποιεῖν τι, ἀναγκάζει τὸ πραχθέν, ὡς εἰ ἐλέγχον ἐπὶ πράξεσιν αὐτόν, εἰ μὲν τοῖνυν ἀγανακτοῦντας ἦν ἀπρακτὸν τι ποιῆσαι τοῦτον, τοῦτ' ἂν ἔγωγε παρήνουν ὅτιν ἀπασιν ὁ αὐτ. 1449. 7.

4) μετὰ γεν., κοῦδὲ μαντικῆς ἀπρακτος ὅτιν εἰμι, οὐδὲ ἐκ τῆς μαντικῆς τέχνης ἔμεινα ἀνεπιδούλευτος ὅρ' ὕμνων, Σοφ. Ἀντ. 1035. ἀπραξία, ἡ, τὸ μὴ πράττειν, μὴ ἐνεργεῖν, τὸ μέλλον ἴσον ἀπραξίᾳ, τὸ μέλλειν τι πράξει ἴσον τῷ μὴ πράττειν, Εὐρ. Ὀρ. 426. οὐδεμίαν... πράξιν οὐδ' ἀπραξίαν Πλάτ. Σοφ. 262C. 2) ἀνάγκαις ἀπὸ τῆς ἐργασίας, ἄργια, ἀνάπαυσις, Μένανδ. ἐν Ἀδύλοισι 93. κατὰ πληθ., ἡμέραι ἄργίας, διακοπὴ τῶν δικαστηρίων, Πλούτ. Σὺλλ. 8.

II. ἑλλειψὶς ἐπιτυχίας, Δισχλν. 26. 38. τὸ μὴ μετέχειν τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, Σουητ. Ἐπιστ. 50 ἐν τέλει. ἀπραξία, ἡ, ἑλλειψὶς ἀγοραστῶν, οὐδέμια πώλησις, τὸ Τουρκιστὶ λεγόμενον «κεσάτι», Εὐπολ. ἐν Ἀντολόκῳ 26, Δημ. 820. 2., 909. 24.

ἀ-πράτος, ὡς, μὴ πωληθεὶς, ἡ ἐκείνος ὅν δὲν δύναται τις νὰ πωλήσῃ, Λυσ. 108. 44, Δημ. 910. 11. — ἀπώλητος, ὁ οὐδὲν ἀπρατὼν ἔχων μέρος τοῦ σώματος, οὐδ' ἔθεν τὴν φωνὴν προέεται Δισχλν. π. Παραπρ. 10, 3, (31. 19). — Ἐπίρρ. ἀπρατὲ, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 99.

ἀπρεπεία, ἡ, ἀπρεπῆς διαγωγή, ἑλλειψὶς εὐπρεπείας, ἀκοσμία, ἀσχημοσύνη, τὸ τοῦ Κικέρωνος incoerantia, Πλάτ. Πολ. 465C, κτλ. II. ἀσχημία, εἰδους ἀπρεπλή (Ἐπ. τύπ.) Ἀνθ. Πλαν. 319. ἀ-πρεπής, ἑς, ἀκοσμος, οὐκ εὐπρεπής, ἀναίετος, ἀσχημῶν, ἀπ. τι ἐπιγινώσκων, πάσιον Θουκ. 3. 57. 67. ἀπρ. καὶ ἀσχημῶν Πλάτ. Νόμ. 788B. ἀλλὰ μὴν μέθρη γε φύλαξιν ἀπρεπέστατον ὁ αὐτ. Πολ. 398E. τὸ... τοιαυτὴ ποιεῖν ἀπρεπῆς Ἐπίρρ. ἐν

Ἀδλ. 1. 33. τὰ ἀπρεπῆς = ἀπρεπεία Θουκ. 5. 46., 6. 11. — Ἐπίρρ. -πῶς, ποιητ. -πῶς, Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 272, Πλάτ. Φαίτρ. 274B, κτλ.

II. ἐπὶ προσώπων, ἀσχερός, μακρός· ὡς φθονερόν τι καὶ ἀπρεπῆς ἀνδρῶν Θεοκρ. 5. 40.

ἀπρεπής, ἴδε ἐν β. ἀπρεπεία.

ἀπρεπῶδης, ἑς, = ἀπρεπῆς, Ἐπίρρ. τ. 1. σ. 987D.

ἀπρηκτος, ἰων. ἀντὶ ἀπρακτος.

ἀπρηξὶς ἢ ἀπρηξίς, = ἀπρακτος, Τζέτζ. Περὶ Ὀμ. 139.

ἀ-πρηξύντος, ὡς, Ἀπρ. ἀπράξύντος, ἀδιόλλακτος, ἀνεξίλακτος, Ἀνθ. 11. 7. 287.

ἀπριάτῃν [ᾶ], ἐπίρρ. τοῦ πριάσθαι, ἄνευ πληρωμῆς χρημάτων, ἐνθα με Θεοπροτῶν βασιλεὺς ἐκομισσατο φειδῶν ἥρως ἀπριάτῃν, ἔστι ἐν τούτοις τὸ ἀπριάτῃν ὡς ἐπίρρημα δηλοῦν τὸ δίχα τοῦ πριάσθαι, ἵνα ἢ ἀντὶ τοῦ πριάσθαι, κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀντὶ τὴν καὶ μάτην· ἴσως δὲ καὶ ὡς ὄνομα. — ἐν δὲ γε τῇ Ἰλιάδι (Α. 90) ληστῆς καὶ ὡς ὄνομα ἡ τοιαύτη λέξις δηλοῦται γένους ἡν' (Πύρρ.) Ὀδ. 3. 317. μὴ με ἀπριάτῃν περσάντες ἔμης ἀποναιστο τιμῆς Ἰων. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 132. ὁμῶς καὶ... κοῦρην ἀπριάτῃν, ἀνὰ πείον Ἰλ. Δ. 99. ἐν τῷ τελευταίῳ χωρίῳ (ναὶά λέγει καὶ β. ἐνστάθ. Ἰδε ἀνωτέρω) ἐπειδὴ συνάπτεται μετὰ τῆς λέξεως ἀνάπτεινον, φαίνεται ὅτι εἶναι ἐπίθετον, ὡς πῶς. νὰ εἶναι καὶ ἐν τῇ Ὀμηρικῇ ὕμν., ἐνθ' ὁνοματ. καὶ ὁ Πινδ. ἐν Ἀποσπ. 131. 8, μεταχρηστέας αἰτίας, πληθ. ἀπριάτας, ἀλλ' ἐν Ὀδ. ἐνθ' ὁνοματ. εἶναι μεθεωρεῖται ἐπίρρ., ὁ δὲ Βουττμ. ἐπόμενος τῷ Ἀπολλων. Διέκ. Ὀμ. θέλει νὰ τὸ ἐκλάβῃ οὕτω καὶ ἐν Ἰλ. ἐνθ' ὁνοματ. — ἀπριάτῃν (κατὰ τὴν ὀνόμασιν τοῦ Πινδ.) ὅθ' ἦτο ὁ ἀναλογώτερος τύπος.

ἀπριεδα = ἀπριεξ (πρὸς. ἀμμιεγα, ἀνάμειξ) Δισχλν. Πέρσ. 1057. 1063.

ἀπριεδο-πληκτος, ὡς, ὁ ἀδιακόπως πληττόμενος, Δισχλν. Χο. 425, ἐν διορθώσεσι τοῦ Πλούτ. ἀντὶ ἀπριεδο-πληκτά.

ἀπριεξ, ἐπίρρ. (α. εὐφών., πρῶν, πρὸς. γυνῆς, ἐδδάξ, ὀκτάξ, κτλ.) — μετὰ κεκλεισμένων ὁδόντων, Λατ. inopitena ἐντελέθει, στενὴς, σφικτῆς, προσπεφυκτοῦς, ἰσχυροῦς, σφοδρῆς, ὁ οὗς αἶν τα πρῶτα διὰ τὴν σύμψυξιν· Ἠσυχ. ἀπριεξ δυνεὶ συλλαβοῦν Σοφ. Δι. 310. ἀπριεξ ἔχεσθαι τινος ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 323, Λοκρ. Νεκυρ. 5. τοῖν χειροῖν λαβεῖσθαι Πλάτ. Θεαίτ. 155E. ἔχειν χειρὶ Θεοκρ. 24. 54. δράξασθαι Ἀνθ. 11. 5. 248.

ἀ-πριετος, ὡς, ὁ μὴ διὰ πρῶτος κατεῖς, Κόδιν. Σμ. 12. 137.

ἀπριετος, ὡς, ἐν τῇ χειρουργικῇ ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς ἀνάρτησιν διὰ τρυπάνου, ἦν μὲν δεκτὴ εἰς πρῶτον ἀρκεῖν ὁ τρωπὸς τοῦ ὁσίου, πρῶτον γὰρ καὶ τὰς τρεῖς ἡμέρας μὴ ὑπερβάλλειν ἀπριστον Ἰππ. π. Κερκ. Τρωμ. 907.

ἀπριστορία, ἡ, ἑλλειψὶς προαιρέσεως, ἀπριστορία, ἀλυσία, Ἰππ. Ἐπιστολ. 1283. 37.

ἀ-πριστορίας, ὡς, ὁ ἄνευ ὁρισμένου σκοποῦ, ὁ μὴ ἰσχυρῶς, ὁ μὴ μεθουλημένος, ἐπὶ πράξεσιν, ἀπριστορία δὲ ὅσα ἀπριστολύετα Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 8, 5. — Ἐπίρρ. -τως Ἰππ. Προγν. 37, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 5, 4.

ἀ-πριεδο-πληκτος, ὡς, ὁ μὴ προδιβασθείς, I. Παχυμ. Ἀνθρ. Παλαιολ. 7. 35.

ἀ-πριεδο-πληκτος, ὁ μὴ καταβληθεὶς, Κύριλλ. Ἀλ. ε. 1. μέρ. 2. σ. 6C.

ἀ-πριεδο-πληκτος, ὡς, μὴ σχεδιασθεὶς ἐκ τῶν προτέρων, μὴ προμελετηθεὶς, ἀπριστορία δὲ ὅσα ἀπριστολύετα Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 8. 5. ἀβολεσχία ἐστὶ διήγησις λόγων μετὰ τὴν ἀπριστολύετων Θεοκρ. Χαρ. 3. 2) μὴ ὑποβληθεὶς εἰς τὴν βουλήν, Δημ. 594. 28. Ὑπερβ. παρὰ Πολύβ. 5., 144. Ἰδε Ἐρμάν. Πινδ. Ἀρχ. 126. 38. II. ἐνεργ., ὁ δυνάμει προμελετῶν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 8. 2. ἀπριστορίας, Κίθης Πινδ. 8. — Ἐπίρρ. -τως Πλάτ. Νόμ. 867 Δ. 11. ἀπρ. τοῦ ἀποκτείνειν... χωρὶς νὰ ἔχῃ σκοπὸν νὰ... αὐτοῦ 868D.

ἀπριστορία, ἡ, ἑλλειψὶς προηγουμένης σκέψεως ἢ μελέτης, Πλάτ. Νόμ. 867B.

ἀπριστορίας, ὡς, = ἀπριστολύετος I. — Ἐπίρρ. -τως, ἀπριστορίας, Δισχλν. Χο. 620.

ἀ-πριεδο-πληκτος, ὡς, ὁ μὴ προγινώσκων, ἀντὶ τῷ προγινώσκοντι, Κίθης Πινδ. 3. 38, Ἰππ. Περ. 218. 66, 67.

ἀ-πριεδο-πληκτος, ὡς, ὁ μὴ ὑποβληθεὶς ἀναγιγναμμένος, Ὑπερβ. παρὰ Πολύβ. 5., 144.

ἀ-πριεδο-πληκτος, ἐπίρρ. (διηγήσας) = ἀπριστομιάσας, ἀπριστομιάσας καὶ ἀκεφάλως Τζέτζ. Προλεγ. εἰς Ἠσυχ. Ἐργ. κ. Ἠμ. σ. 10, Ἐκλ. Παισφ.

ἀ-πριεδο-πληκτος, ὡς, ὁ μὴ ἔχων πρόεδρον, ἀπριεδο-πληκτικὴν Κίθης Πινδ. 249 Mai.

ἀπριεδο-πληκτος, ὡς, ὁ μὴ γινώσκων ἐν ὁρισμένῳ χρόνῳ, ὁ μὴ γινώσκων κατὰ τὴν δέξιν ἢ δέξιν ὥραν τοῦ ἔτους, κατ' ἀντίον, πρὸς τὸ ἐμπρόθεσμος. οὐδὲ καὶ τῶν πλεῖστων (ζῶντων) ἐμπρόθεσμος ὁ χρόνος τῆς ἐπὶ τὴν μέσην ὁμῆς, ἐπὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων ἀπριεδο-πληκτικὸς Σοφ. 10, σ. 28.

ἀπριεδο-πληκτος, ἐπίρρ. (προσέχοντι) ἔνευ προέσσει, τὰ μὲν οὖν ἀπριεδο-πληκτικὰ ἐν τοῖς πολεμικοῖς συμβαίνοντα πράξεις μὲν

οὐδ' αὖτε ἀρμόζει λέγειν, περιπετείαις δὲ καὶ συγκυρήσεσι μάλλον Πολύβ. 9. 12, 6: πρὸς καὶ Σουῖδ. ἐν λέξει.

ἀπροθυμία, ἡ, ἑλλειψὶς προθυμίας, Σουῖδ. ἐν λέξει ἀρρωστία. **ἀ-πρόθυμος**, ον, ὁ μὴ πρόθυμος, ὁ διστακτικὸς, Ἰρὼδ. 7. 220, Θουκ. 4. 86, κτλ.—Ἐπίρρ. μὴ Πλάτ. Νόμ. 665B.

ἀπροϋδής, ἑς, (προϋδὲν) ὁ μὴ προβλεπόμενος, ὃν δὲν προϋδῇ τις, ἀπρόδοτος, «ἀφανής» καὶ Ἰσχυρ., Νικάνδρ. Θηρ. 2. 18, Ἀνθ. Π. 7. 213, 911. **2)** ἐνεργ., ὁ μὴ προϋδὼν, μὴ προσδοκῶν, ἀπρ. ἄνδρες Νόνν. μεταφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ζ', 168.

ἀ-προικος, ον, (προῖξ) ὁ ἄνευ μεριδίου ἢ προίκος, ἀπρ. τὴν ἀξελγὴν διδόναι Ἰσαῖος 41. 2· λαβεῖν Λυσ. 153. 14, κρεῖττον γὰρ ἔστιν εὐ τεθραμμένην λαβεῖν γυναικ' ἀπρικοῦ ἢ κακῶς μετὰ χρημάτων Διόδ. παρὰ Στωβ. Ἀνθ. 72. 1.

ἀ-πρότερος, ον, «ἀνέξοδος» Κύριλλ.· «ἀπρότερος, ὁ τῆς οἰκίας μὴ ἐξερχόμενος» Σουῖδ.· ἐν γένει ὁ μὴ ἐξερχόμενος ἐκ τινος μέρους, «τῶν χειλῶν τοῦ βασιλέως ἀπρότερος» Νικ. Χων. σ. 52. 24.—Ἐπίρρ. ἀπρότερος, «ἀνέξοδος» Ἰσχυρ.

ἀ-προκάλυπτος, ον, μὴ κεκαλυμμένος:—Ἐπίρρ. -πτιος, φανερά, τὰς περὶ αὐτοῦ λεγόμενως καὶ ἀπροκαλύπτως ἐδήλωσα Χίλωνος Ἐπιστ. 7. 3.

ἀ-προκατασκευάστος, ον, μὴ παρεσκευασμένος, πρόχειρος, Διον. Ἀλ. περὶ Ἰσίδου 14.

ἀπροκοπία, ἡ, «ἀπροκοπή» Σχόλ. εἰς Λουκ. Δίς Κατ. 21.

ἀ-πρόκοπος, ον, ὁ μὴ προκόπτων, μὴ προσδιδόνων, Μανθ. 3. 375, ὁ ἄνευ προαγωγῆς, εἰς ἄνωτερον ἐκκλ. βαλμὸν, Βασίλ. IV. 800C.

ἀ-προκρίματιστας, ἔπρρ. (προκρίνω), ἀδιακρίτως, Θεόδ. Βαλα. Cοιολ. Eccl. Gr. Monum. tom. 3. σ. 420C.

ἀ-πρόκλητος, ον, ὁ μὴ θεωρούμενος ὡς δεδομένος, ὁ γὰρ τῆς εὐδουσίας καιρὸς ἐν τῷ ἀπρολήπτῳ τῶν πράξεων παραγίνεται Ἰεροκλ. σ. 150.

ἀ-πρόλογος, ὁ ἄνευ προλόγου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 126, ἀπρομηθεῖα, ἡ, ἑλλειψὶς προνοίας, ἀπρονοήσια, Πλάτ. Λάχ. 197B, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Π. 3. 5, 6.

ἀ-προμήθετος, ον, μεταγενέστερος τύπος ἀντὶ τοῦ ἀπρομηθετος, Ἰ. Παχυμ. Μεγ. Παλαιολ. 5. 3, σ. 236B.—Ἐπίρρ. -τως, Σουῖδ. ἐν λέξει ἀφειδής.

ἀ-προμηθής, ἑς, ὁ μὴ λαμβάνων πρόνοιαν περὶ μηδενὸς πράγματος, ἀπρονόητος, ἄσχετος, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰ. 18. 6, 5.

ἀ-προμηθης, ον, ὁ μὴ προβλεπόμενος, μηδ' ἐξ ἀέλπτων κάποιμῳ τῶν πόλεϊ νεῖκος γένηται Δίσχυλ. Ἰκ. 357.

ἀπρονοήσια, ἡ, τὸ μὴ προνοεῖν, ἀπερισκέψια, Ἐκκλ.· ἑλλειψὶς προνοίας, ἐν πλείοσι πρὸς τὸ δόγμα τῶν Ἐπικουρείων, Θεοφίλ. 2. 8. 38, Σωκρ. 420C: -νοητέω, εἶμαι ἀπρονόητος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 2.

ἀ-προνοήτος, ον, περὶ οὗ δὲν ἐσκέφθη τις ἐκ τῶν προτέρων, ὁ ἐξαίφνης γινόμενος, ἀκρασία Ἀριστ. Μεγ. Ἠθ. 2. 6, 42· χώρα ἀπρ., περὶ τῆς δὲν ἐλθούσης πρόνοιαι, ἀπρονοήσιας, Πολύβ. 4. 5, 5· τόποι ἀπρονόητοι, μὴ ἐξερευνηθέντες, ὁ αὐτ. 3. 48. 4.

II. ἐνεργ., ὁ μὴ σκεπτόμενος ἐκ τῶν προτέρων, μὴ προνοῶν, μὴ ὑπολογίζων τι δύναται νὰ συμβῇ: ἡ μὲν γὰρ ὀργὴ ἀπρονόητος ἔν. Ἑλλ. 5. 3, 7, Πολύβ. 5. 7, 2· ἀπρ. τίνος Λουκ. Δίς Κατ. 2, κτλ.:—Ἐπίρρ. -τως ἔν. Κύρ. 1. 4, 21, κτλ. ἀπρονοήτως τινος ἔχειν Στράβ. 109· ἀντὶ τοῦ προνοεῖν, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 151.

ἀ-προνομευτος, ον, ὁ μὴ παλὼν φθορὰν ἢ βλάβην τινὰ ἐξ ἐπιζομῆς πολεμίων, Εὐστ. Πονημάτ. 283. 72.

ἀ-πρόξενος, ον, ὁ ἄνευ προξένου, Δίσχυλ. Ἰκ. 239.

ἀ-πρόδοτος, ον, ὁ μὴ προερχόμενος ἐξ οἰασθῆναι αἰτίας ἢ ὀρχῆς, αὐτοῦπαρτος, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπάρχων, ἀμαρτία. π. Ἀρχ. σ. 224. 23.

ἀ-προουκίαστος, ον, ὁ ἄνευ προοικίου, Διον. Ἀλ. περὶ Λυσ. 17, Λουκ. πῶς δεῖ Ἰστ. συγγ. 23.—Ἐπίρρ. -τως Πύραρι (Walz) 3. 478.

ἀ-πρόδοτος, ον, ὁ μὴ προβλεπόμενος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ προῖξ.—Ἐπίρρ. -τως Χρύσιππ. παρὰ Πλούτ. 1038F.

II. ἐνεργ., ὁ μὴ προβλέπων, ὁ μὴ περιμένων τι, Πολύβ. Δ'. 179· ἀπρόδοτος τοῦ μέλλοντος ὁ αὐτ. I', 117.

ἀ-πρόδρατος, ον, = τῷ προηγ. I, Διόδ. 20. 96. **II.** = τῷ προηγ. II., Πολύβ. Δ', 179.—Ἐπίρρ. -τως Διογ. Α. 9. 62.

ἀ-προπέτεια ἢ ἀπροπετία, ἡ ἑλλειψὶς προπετείας, διερβολικῆς σπουδῆς, Τίμ. Λοκρ. 102E.

ἀ-προπηλασία, ἡ, ὡς τὸ ἀπροπετία, ἑλλειψὶς προπετείας, περιπέτεια, γίνων ὁ Στωϊκὸς παρὰ Διογ. Α. 7. 40 ὀρίζει αὐτὴν, ἐπιστήμην τοῦ πότε δεῖ συγκατατίθεσθαι καὶ μὴ Μ. Ἀντων. 3. 9.

ἀ-πρόπτωτος, ον, ὁ μὴ ὀρηκτικός ἢ ἀπερίσκεπτος, περισκεμμένος, προνοητικός, συγκατάθεσις Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 8. 29.—Ἐπίρρ. -τως Χρύσιππ. παρὰ Πλούτ. 2. 1038C.

ἀ-πρόρρητος, ον, ὁ μὴ προρρηθείς, Πλάτ. Νόμ. 968E, κατὰ τὸν Διὶ ἀντὶ τοῦ ἀπρόρρητος.

ἀ-προσαγόρευτος, ον, ὁ ἄνευ ἀνέματος, εἰς ὃν δὲν ἐδόθη ὄνομα, τὸ δὲ τοῦ σώματος μέρος ἐμμενεν ἀπροσαγόρευτος Πλάτων (Walz) τ. 4. σ. 21. 11.

ἀ-προσάριστος, ον, μὴ ἀρμόζων, ἀνάρμοστος, «καταίριστος», λιμὸν ἐργατικῷ ἀνθρώπῳ ἀπροσάριστον Εὐστ. 1271. 58.

ἀ-προσάρτητος, ον, ὁ μὴ προσαρητημένος, ἀνεξάρτητος, Θεολ. Ἀρ. 46A.

ἀ-προσάυδητος, ον, μὴ προσαυγερθεὶς, ἀπαράτητος, τὸν Σθένεον ἀπροσάυδητον παρήλθε, χωρὶς νὰ προσαυγερθεὶς αὐτόν, Πλούτ. 2. 29B· τὴν Στωϊκὴν δόξαν ἀπροσάυδητον ὑπερβαίνοντες, ἀπαράτητον, αὐτοῦ 921F.

ἀ-πρόσβατος, ον, ἄωτος, ἀπροσπέλαστος, πέτραι Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 5, 1· ἀπότεμοι πέτραι καὶ ἀπρόσβατοι Λουκ. Προμ. 1· ἀπρόσβατος ἀγρία νοῦστος, ἀπροσπέλαστος, ἄμυχος, ἀκαταπόλεμτος, Σοφ. Τρ. 1030.

ἀ-πρόσβλεπτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ προσβλέψῃ, «ἀπρόσβλεπτος καὶ οὐδ' εἰς ὅσον ἐλθεῖν θέλων» Ἐτυμολ. Μ. 433. 49.—Ἐπίρρ. -τως Ἀμφιλόχ. 47.

ἀ-πρόσβλητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ προσβλήῃ, ἀκαταμάχητος, τὰς ἐκείνου καθ' ἡμῶν προσβληόμενοι συγγραφάς, φάσκοντες ἀπρόσβλητον ἔχειν αὐτὰς τὴν δεινωσιν Κύριλλ. κ. Ἰουλιαν. σ. 4. 10.

ἀ-προσθεῖς, ἑς, ὁ μὴ ἔχων χρεῖαν πλειοτέρου, ἢ ἀπλῶς ὁ μὴ ἔχων χρεῖαν τινὸς πράγματος, Πλούτ. 2. 122F, 381B, κτλ.· ἀπολ., Λουκ. Ἰστ. συγγ. 36.

ἀπροσθέτης, ον, = τῷ προηγ., Πολύβ. 22. 6, 4.

ἀ-πρόσθεικτος, ον, πέτρα, τὴσαν ὕλην, ὥστε δὲν δύναται τις νὰ τὴν βεῖξῃ ἢ νὰ τὴν ἱδρῇ κάτωθεν, Δίσχυλ. Ἰκ. 794. ἀλλ' ἡ λίθις θεωροῦνται εἰς ἀπρόσθεικτος.

ἀ-πρόσθεκτος, ον, ἀνένδεκτος, ἀπαρόδεκτος, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 229· ὁ μὴ ἐμπρόσθεκτος, ἐλεημοσύνην γὰρ ἢ ἐκ τούτων ἀπρόσθεκτος τῷ θεῷ, καθὰ καὶ ἐκ μισθοῦ πόρνης Εὐστ. Πονημάτ. 70. 95.

ἀπρόσθεκτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ προσβλέψῃ, ἔδε ἀπρόσθεικτος.

ἀ-προσδιδόνσας, ον, ἀκατάλληλος, ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν ἰορτὴν τοῦ Διονύσου, ἐνέσθην, ἔξω τῆς ὑποθέσεως, ἄτοπος, καὶ ἡ παρομιμῶδες φράσις οὐδὲν πρὸς Διδόνουσαν Κικ. πρὸς Ἀττ. 16. 12, 1, Πλούτ. 2. 612B, Λουκ. Διδόνουσε 6.

ἀ-προσδιδόμενος, ὁ μὴ προσδιδωμένος ἢ ὠρισμένος, Σχόλ. εἰς Δημ. 722. 12.—Ἐπίρρ. -τως Τζέτζ. Προλεγ. εἰς Λουκῆρ.

ἀ-προσδοκῆτος, ον, ὁ μὴ προσδοκώμενος, Δίσχυλ. Πρ. 680, Σοφ. Ἠλ. 1017, Θουκ. 3. 39, κτλ.· πράγμ' ἡμῖν ἰδεῖν ἀπροσδοκῆτον Ἀριστοφ. Λυσ. 352· κακοπάθεια Ἀντιφῶν 122. 19· τύχη Πλάτ. Νόμ. 920D· ἀπρ. [δὲν] πορευθεὶς ἔν. Ἑλλ. 6. 4, 3:—ἔξ ἀπροσδοκῆτου, Λατ. necopinatio, Πλάτ. 1. 129. 7. 204· οὕτως ἔπρρ. -τως Θουκ. 4. 29, Λυσ. 92. 35, κτλ.

II. ἐνεργ., ὁ μὴ προσδοκῶν καὶ μὴ περιμένων τι, ἐπιθέσθαι τισὶν ἀπροσδοκῆτος Θουκ. 2. 33, πρὸς 7. 39· ἀπρ. εἰς αὐτ. 6. 69· ἀπρ. μὴ ἂν ποτε τινα σφίσι ἐπιθέσθαι αὐτ. 7. 29.

ἀπροσδοκία, ἡ, τὸ μὴ προσδοκῶν, Πλάτ. Ὀρ. 412D.

ἀ-προσέγγιστος, ον, ἀπροσπέλαστος, Ἰσχυρ.

ἀ-προσείκτος, ον, οὐδὲ ἐξ ἐλλείψεως, ἀλλ' ἐὼς πῶς πίπτει, ἡ ἀκαυμάτιστος, ἀπὸ τῆς εἰλῆς Ἰσχυρ. (Εὐρ. Ἀδελ. 203).

ἀπροσεκτώ, εἶμαι ἀπροσεκτός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ.

ἀ-πρόσεκτος, ον, ὁ μὴ προσέχων, Τζέτζ. εἰς Λουκῆρ. 314.—Ἐπίρρ. -τως Πορφ. παρὰ Στωβ. 24. 33:—ὡσαύτως **ἀ-πρσιεχής**, ἑς, Εὐφραίμ Σύρ. τ. 3. σ. 360B.

ἀ-προσέλευτος, ον, ἀπροσπέλαστος, ἀειεῖς, «ἐδὲ γὰρ ἐξέπαισθεν καὶ ἀπροσέλευστον ἦν διὰ τὸν παρρηκόντα ποταμὸν» Σουῖδ.

ἀπροσεξία, ἡ, «ὕλη», βαθυμία, παρὰ τῷ μὴ προσέχειν ἑαυτῇ ἢ τοῖς πρακτέοις Ἰσχυρ., Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 12, 5, Ὀριγένης, καὶ ἄλλοι.

ἀ-προσηγώρητος, ον, ἀπροσφώνητος, Κικ. π. Ἀττ. 8. 8.

ἀ-προσηγορία, ἡ, τὸ μὴ προσαγορεύειν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 5. 1.

ἀ-προσηγής, ἑς, ὁ μὴ προσηγός, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 2. 10.

ἀπροσεκτώ, δὲν συναντῶ, Διογ. Α. 9. 76.

ἀ-πρόσθετος, ον, ὁ μὴ αὐθιγὲς διὰ προσέτιος, Θεολ. Ἀρ. 30C.

ἀ-πρόσθεκτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐγγίσῃ, «ἄψυχοι» Ἰσχυρ. ἐν λέξει ἀπροτίμαστος.

ἀ-πρόσικτος, ον, ἀνέφικτος, ἀπροσέκτων δ' ἐρώτων δέυτεραι μανθ. Πινδ. Ν. 11 ἐν τέλ.

ἀ-πρόσῃτος, ον, ἀπροσπέλαστος, ἀπλησίαστος, ὅρη Πολύβ. 3. 49. 7· καταφυγὴ Διόδ. 19. 96: μεταφ., παρηρησία Πλούτ. Ἀλκ. 4.—Ἐπίρρ. -τως Πλούτ. 2. 45F.

ἀ-προσκατασκευάστος, ἀπαρασκευάστος, Ἰω. Κλίμ. 301.

ἀ-πρόσκαπτος, ον, ὁ περὶ οὗ δὲν ἔγινε προηγουμένη σκίψις, ἀπρόβλεπτος, οὐδὲν γὰρ ἀπρόσκαπτόν ἐστι ἔν. Λακ. 13. 7.

II. ἐνεργ., ὁ μὴ προνοῶν, μὴ προνοητικός, τῶν ἰδιωτῶν τοὺς μετὰ τὸ παθεῖν μαρθάνοντας ἀπροσέκτους ὀνομάζομεν Δημ. 1232. 18:—Ἐπίρρ. -τως Ἀντιφῶν. ἐν Προγόνους 1. 9.

ἀ-πρόσκλητος, ον, ἀκλήτευτος, ἀπρόσκλητος δίκη, καταγγεῖλαι εἰς ὑποστήριξιν τῆς ὁπίας οὐδεμία πρόσκλησις ἐξεδόθη, Δημ. 1251. 12· οὕτως, ἀπρ. γνῶσις ὁ αὐτ. 544. 3.

ἀ-προσκληνής, ἑς, ὁ μὴ κλίνων πρὸς τὸ ἐν ἢ πρὸς τὸ ἄλλο

μέρος, δίκαιος, τίς οὐκ ἂν ἀποδέξαιτο ψῆφον ἀπροσκληνῆς; Κύριλλ. — Ἐπίρρ. -ως Ἰκλήμ. Ἀλ. 169.

ἀ-πρόσκλητος, ον, ἀσάλευτος, σταθερός, ὃ ἐν πᾶσι μέλλας ἀπρόσκλητος Θεός. Στουδ. σ. 24Π. — Ἐπίρρ. -τως, «τῶν δυναμένων ἀπροσκλητως καὶ σοφῶς οἰκονομεῖν τὰ πάντα» Βασιλικ. τ. 2. σ. 381Α. ἀ-προσκόλλητος, ον, ὃ μὴ προσκεκολλημένος, πράγματι ἀπροσκόλλητος ὢν ἐκείνῳ Εὐστ. 1940. 20.

ἀπροσκοπίω, ἐν προβλέπω, «ἀπροσκοπεῖν» μὴ προορᾶν Ἰσὺχ. ἀ-πρόσκοπος, ον, μὴ προσκοπῶν, ἄμεμπτος, Ἐπιστ. πρὸς Φιλ. α' 10· ὃ μὴ πίπτειν εἰς πταίσμα, ἁπταίστος, συνεξήγησε Παρξ. Ἀποστ. κδ', 16: — Ἐπίρρ. ἀπροσκόπως, ἀπροσκοπῶν, ἀσφαλῶς, Ἐκκλ. II, ὃ μὴ παρέχων πρόσκομμα ἢ σκάνδαλον, τινὶ Σέτ. Ἐμπ. Μ. 1. 195, ἀπρόσκοπος γίνεσθε καὶ Ἰουδαίοις καὶ Ἑλ. λησι, μηδὲν σκάνδαλον ἀφορμὴν παρέχοντες, πρὸς Ἰκρ. Δ', ε' 32, Ἰκλήμ. Ἀλ. 525.

ἀ-πρόσκοπος, ον, ὃ μὴ προσκοπῶν, μὴ προβλέπων, μὴ προορῶν, Λισχλ. Εὐμ. 105· ἀπροσδοκῆτος, Π. Δ. (Μακκ. I' γ', 8).

ἀ-πρόσκοπος, ον, ὃ μὴ προσκοπῶν, ἄμεμπτος, Ἀνδρόβιος Λύκιος ναύκληρος ἔζησε ἀπρόσκοπος ἐτη λς' Συλλ. Ἐπιγρ. 5625. — Ἐπίρρ. -τως Ἰω. Χρυσ. Λειτ. τ. 6. 993, 15.

ἀ-προσκορῆς, ἐς, ὃ μὴ προξενῶν κόρον ἢ ἀηδία, Ἠλιοδ. 1. 6, Ἰκλήμ. Ἀλ. 170.

ἀ-πρόσχυρος, ον, ὃ μὴ προσχυρῶν, Πρόκλ. εἰς Ἠσ. σ. 151.

ἀ-προσχυνητος, ον, ὃ μὴ προσχυνούμενος, Ἀθανάσι. τ. 1. σ. 512., 2. σ. 36.

ἀ-προσληπτικῶς, ἄνευ προσλήψεως, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 955Π.

ἀ-προσληπτικός, ον, ὃ μὴ προσληπτικός, Ἰωάν. Δαμασκ. Ὁρθόδ. Πιστ. 3. 6, σ. 107. II, ἐνεργ., ὃ μὴ προσλαμβάνων, ἀπρόσληπτοι εἰσιν ἄρθρων Ἀπολλών. περὶ Ἀντων. 160.

ἀ-προσλόγιτος, ὃ μὴ προσλογίζεσθαι, συναριθμοῦμενος, Εὐστ. Πονημάτ. 65. 43.

ἀ-πρόσλογος, ον, ἄκαιρος, ἀκατάλληλος, ἄτοπος, Ὀριγένης. — Ἐπίρρ. -τως Πολύβ. 9. 36, 6.

ἀ-πρόσματος, ον, ἴδε ἐν λ. ἀπροτίμαστος.

ἀ-προσμάχης, ον, = ἀπρόσμαχος. Ἀνδρ. Κρήτης σελ. 151, 167.

ἀ-πρόσμαχος, ον, ἀκαταμάχης, ἀκαταγώνιστος, Σοφ. Τρ. 1098· τινὶ Δουκ. Τδδ. 48.

ἀ-προσμηχανήτος, ον, ὃ καθ' οὐ οὐδεμία μηχανή, ἐπινοήσας ἰσχύει, Σχολ. εἰς Ἠλ. Π. 29. — Ὡσαύτως ἀπροσμηχανος, ον, Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρδδ. Α. 1053.

ἀ-προσμήγης, ἐς, = τῷ ἵπομ., Στέφαν. Βυζ. ἐν λ. Σήρες, Εὐστ. εἰς Διον. Π. 752.

ἀ-πρόσμικτος, ον, ὃ μὴ ἐρχόμενος εἰς ἐπιμίξαν, ὃ μὴ συγκοινωνῶν, ἔξνοισι ἀπρόσμικτος Ἠρδδ. 1. 65: ἀπολ., «ἄφικτος, ἄμικτος, ἀπρόμικτος» Πολυδ. Γ', 64. — Ἐπίρρ. ἀπροσμίκτης ὁ αὐτ. Ε' 193.

ἀ-προσόδευτος, ον, ἀπρόδευτος, Διόδ. Σ., ὃ μὴ προσχορευθεὶς, μὴ χαριετισθεὶς, Εὐστ. Πονημάτ. 360. 91.

ἀ-πρόσοδος, ον, ὃν οὐδεὶς πλησιάζει, ἀπρόσοδος βίος, ὃν οὐδεὶς πρὸςεἰσιν, ἀλλ' ἔρημος Δ. Β. 25, 10· ἀπρόσιτος, ἐξὶ δὲ Τιμῶνος βίον, δέξομαι, ἀπρόσδοκον, ἀγέλαστον κτλ., Φρόν. Κωμ. ἐν «Μονοτρόπῳ» 1, ἔνθα ἴδε Meineke.

ἀ-πρόσοιστος, ον, ἀκαταγώνιστος, ἀκαταμάχης, ἀπρόσοιστος γὰρ ὁ Περσὺν στρατὸς ἀλκίφρων τε λαὸς Λισχ. Πέρι. 91.

II, ὃ ἀποφεύγων τοὺς ἀνθρώπους, ἀκονώμενος, ἐν ἐπιρρήματι ἀπροσσίτως, ἀμίκτως, ἀπροσσίτως καὶ χαλεπῶς εἰχον Ἰσοκρ. 198Π.

ἀ-προσμίλος, ον, ἀκονώμενος, δύστροπος, ἀπροσμίλον γῆρας ἀφίλον Σοφ. Ο. Κ. 1236: — Μεταγεν. ἀπροσμιλήτος, ον, Πλανούδ. μεταφρ. Ὁδδ. 9. 253 Boiss.

ἀ-πρόσποτος, ον, εἰς ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀνέλθῃ, ἀστραπή Πολυδ. Α' 117.

ἀ-προσρόατος, ον, ὃν δὲν τοιμᾷ νὰ ἴδῃ τις, φοβερός, τρομερός, τοι δ' ἀπροόρατον ὀκλεῖντι πόνον Πινδ. Ο. 2. 121· ἐπιθετον τοῦ Κῦρδαντος, Κῦρδαντ' ὀλβιόμοιρον, Ἀρήιον, ἀπροόρατον Ὀρρ. Ὑμν. 38. 2.

ἀ-προσδρμίατος, ον, ἔνθα δὲν δύναται τις νὰ προσαρμυθῇ, Διόδ. 20. 74.

ἀ-προσπάθης, ἐς, ὃ μὴ προσπαθῆς, ὃ ἀπηλλαγμένος πᾶσιν, Ἰκλήμ. Ἀλ. 869. — Ἐπίρρ. -θως ὁ αὐτ. 187. — Ἐντεῦθεν ἀπροσπάθεα, ἡ, Θεόδ. Στουδ. σ. 292Π.

ἀ-προσπλάστως, ον, ἀπληγίστως, ὃν δὲν δύναται τις νὰ πλησιάζῃ, Στράβ. 20, Πλούτ. Ἀντων. 70.

ἀ-προσπληστος, ον, ὃ ἀπροσπλάστως, ἀπροσπληστος, «ἀπροσπληστος» ὃ οὐκ ἂν τις προσπλάσειεν Ἰσὺχ.

ἀ-πρόσπλοκος, ον, ὃ μὴ προσπεπλεγμένος, ἀσύνδετος, ἀπρόσπλοκα καὶ ἀσυνάρτητα Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1379, Ὀριγένης.

ἀ-προσποίητος, ον, ὃ μὴ προσποιημένος, φίλιν ὄντως ἀκαρπυστάτην καὶ ἀπροσποίητον Τζέτζ. Ἐπιστ. 7. σ. 10. — Ἐπίρρ. -τως Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. 93.

ἀ-προσπρίστος, ον, ὃ μὴ προσπρίσθαι, τὰ ἀπροσπρίστα, τὰ ἐκτός τῆς κληρονομίας πράγματα, Ἀρμενόν. 5. 2, 12.

ἀ-πρόσπταιστος, ον, = ἀπρόσκοπος, Ἰππ. 1283. 50.

ἀπροπ-τωσία, ἡ, ἰσχύς, γρ. ἐν Δ. Λαερ. 7. 46 ἀντὶ ἀπροπ-τωσία.

ἀ-πρόπ-τωτος, ἰσρ. γρ. ἀντὶ ἀπρόπ-τος, Μακκ. I' γ', 14.

ἀ-πρόρητος, ον, = ἀπροσηγόρητος, «καὶ ἡ μὲν ἡμέρα ἐν ἣ γίνεται ἀσπασμός, προσηγη καὶ προσηγηταὶ ἐν ἣ οὐ μὴ γένοιτο, ἀπρόρητος» Πολυδ. Β', 137, 138.

ἀπροστασία, ἡ, ἑλλειψὶς προστασίας, Βασίλ. τ. 3. σ. 197Β.

ἀπροστασίαστος, ον, ὃ ἄνευ προστασίας ἢ συντηγόρου, ἀπροστασίαστον καὶ ἀνεπιτρόπευτον ὀφθαλμὸν Φίλων τ. 1. σ. 170. 20.

ἀ-προστασίον γραφή, ἡ, ἐν Ἀθήναις, καταγγέλλει ἐναντίον μετοίκου οἱ δὲν ἐξέλεξε προστατήν ἐκ τῶν πολιτῶν, Δημ. 910. 15· ἀπροστασίον δίκη «κατὰ τῶν προστατῶν μὴ ἀπογραφαιμένων μετρίων» Ἰσὺχ., Ἀριστ. Ἀποστ. 387, 388.

ἀ-προστατεύτος [ἄ], ον, «ὃ μὴ ἔχων προστασίαν τινός» Ἰσὺχ., Ἰωσήφ. Ἀρχ. I. 20. 8, 8· ἀγέλη ἐρήμην καὶ ἀπροστατεύτος, ἄνευ ἡγεμόνος, Αἰλ. π. Ζ. 15. 8.

ἀ-προστατήτος [ἄ], ον, = τῷ προηγ., Μ. Ἀντων. 12. 14.

ἀ-προστέλμητος [ἄ], ον, περὶ οὗ δὲν ὀρίζεται πρόστιμον ἢ ποινή, Βυζ. ἀτιμώρητος, Ἰωσήφ. π. Ὁνομ. Δια. σ. 101, 6.

ἀ-πρόστομος, ον, ὃ μὴ «κοπιτερὸς» ἐπρόστομον δὲ εἶρος τὸ ἐστομωμένον καὶ τομόν, τὸ δὲ μάλακον καὶ ἄσπαμον, ἀπρόστομον, ὡς Μάνης ὁ κομικός Πολυδ. Β', 101.

ἀ-προσψάλης, ἐς, (σφάλλαι) ὃ μὴ σφαλόμενος, Νικήτ. Χρον. 136Δ.

ἀ-πρόσφιλος, ον, οὐχὶ φιλικός, ἐχθρικός, Ἠλιοδ. 5. 7.

ἀ-πρόσφορος, ον, ἀσύμφορος, ἀκατάλληλος, ἐκτείνωνος, τὰς Ἐγινάδας λιπῶν νήσους ναυδάταις ἀπρόσφορος Κύρ. I. Α. 287. — Ἐπίρρ. -τως Ἐκκλ.

ἀ-προσφύης, ἐς, ὃ μὴ προσφύς, ἀκατάλληλος, ἀναρμόδιος, ἀπάδων, Τζέτζ. εἰς Ἠσ. Ἐργ. κ. Πμ. 735, κτλ. — Ἐπίρρ. -ως Εὐστ. 520. 31.

ἀ-πρόσφυλος, ον, (φυλόν) μὴ ἀνέκων εἰς τὴν φυλὴν, «ταῦτον τῷ ἔκφυλος» (Κορᾶς), Ἠλιοδ. 4. 8, ἀμφ6.

ἀπροσφωνήτῃ, ἰσρ. γρ. τῷ ἵπομ., ἄνευ προσφωνήσεως, Αἰσώπ. μῦθ. 127, σ. 70, ἔκδ. Κορᾶς.

ἀ-προσφώνητος, ον, ἀπροσαύδης, «ἀκαίρητος», Κικ. π. Ἀτ. 8. 8, 1. 2) ἀπαράτητος, Πλούτ. 2. 573Π.

ἀ-προσχαρίστος [ἄ], ον, ὃ μὴ δὲν πρὸς χάριν ποιῶν, Ἀποστ. Διαταγ. 8. 11.

ἀπρόσχημος, ον, δημοίωμος, Διομήδ. γραμμ. 3. σ. 498.

ἀπρόσχωρος, ὃ μίγα φρονῶν, ὑπερήφανος, Ἰλυσσ.

ἀ-πρόσφωστος, ον, ὅστις δὲν ἔχει μέρος ἐν «πιασθῇ» τις, καὶ τῷ μὲν λείπει εἶχε (ὃ παγετός) τὸ ὀλισθηρὸν καὶ ἀπρόσφωστον Εὐστ. Πονημάτ. 310. 64.

ἀ-προσωβόλητος, ον, ὃ μὴ προσωποληπτῶν, ἴδε Σουῖδ. ἐν λέξ. ἀδυσώπητος: τὸ ἀπροσωβόλητον Κλήμ. Ἀλ. 772. — Ἐπίρρ. ἀπροσωβόλητως, ἄνευ προσωποληψίας, Ἐπιστ. Πίτρ. Α' α', 17. Ἐντεῦθεν οὐσιαστ. -ληψία, ἡ, Γρηγ. Ναζ. σ. 116, 20.

ἀ-πρόσωπος, ον, ἄνευ προσώπου, ὃ εἰ. ἀντὶ καλλόνος τοῦ προσώπου, ἀντίθ. τῷ εὐπρόσωπος, Πλάτ. Χαρμ. 154Π, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 14. 18· ἐπὶ χώρας, Λιβάν. 4. 784· καθ' Ἰσὺχ., «καὶ ὁ προσωπεῖον μὴ χρώμενος» II, ὡς ὅρος γραμμ., ἐπὶ τῶν μὴ ἔχοντων α' καὶ β' πρόσωπον ῥημάτων, Α. Β. 420, 13: — Ἐπίρρ. -ποις Ἰω. Χρυσ. Ὁμιλ. εἰς Ματθ. 16. τ. 2. σ. 110, 30.

ἀπρότι-ελπιος, ον, ἄνω, ἀντὶ ἀπρως., ἀπροδοκῆτος, ἀνίλπιστος, Ὀππ. Κ. 3. 422 (ἀλλὰ τὸ ἄριστον χειρότερ. ἔχει ἀπρω-τι(ο)πτον).

ἀπροτίμαστος, ον, Ἐπικ. καὶ Ἀνω. ἀντὶ τοῦ ἀπρόσματος (προσμάστω), ἄψυστος, ἄδικτος, ἀμόλυτος, ἀλλ' Ἰμεν' ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν, περὶ τῆς Βρισηίδος, Ἠλ. Γ' 263.

II, ὃν δὲν δύναται τις νὰ πλησιάζῃ, οὐ δύσχερὶς ἐφάσθαι τῆς δυνάμεως, περὶ Ὁμήρου, Εὐτορίων 62.

ἀπροτίμωτος, ον, ἀπρονόητος, Ἰσὺχ.

ἀ-προτίπτος, ον, ἄνω, ἀντὶ ἀπρόπ-τος, ἀόρατος, ἀμυδρός, Ὀππ. Ἀλ. 3. 159, Κόιντ. Σμ. 7. 74, κτλ.· πρβλ. ἀπροτίπτεως.

ἀ-προφάνης, ἐς, = ἀπρόφαντος, ἀπρόδοκῆτος, Ὀρρ. Ἀργ. 785.

ἀ-προφάσιτος [ἄ], ον, ὃ μὴ ἐμφανὴς πρῶτα πρὸς δόξαν, ὃ ἄνευ προφάσεως, προθυμία Θεοῦ, Θ. 83· εὐνοία Αὐστ. παρὰ Σουῖδ. σύμμαχοι Ξεν. Κύρ. 2. 4. 10· συνερσστής Τιμοκλῆς ἐν Ἀρακοντίῳ 1. 6. — Ἐπίρρ. -τως, ἄνευ προφάσεως, Θεοῦ, 1. 49, κτλ.: τιμῶς, εὐκρινῶς, ὁ αὐτ. 6. 72: — ἐν Εὐρ. Πάγχ. 1002 ἡ λέξις φαίνεται ἐπὶ χερσίν.

ἀ-πρόφατος, ον, ὃ μὴ προφητεύς, ἀνίλπιστος, ἀπροδοκῆτος, Ἀρατ. 424, 768, Ἀπολλ. Ρδδ. Β. 268, Νικ. Ἀλ. 611 (508): — Ἐπίρρ. -τως Ἀπολλ. Ρδδ. Α. 1201, Β. 580.

II, ἄρητος, ἄφατος, φοβερός, ὁ αὐτ. Δ. 615.

III, = ἀπροφάσιτος ἐν ἰσρ., ὁ αὐτ. Β. 68, Δ. 1006.

ἀ-προψύλακτος [ῦ], ον, ἐκ τοῦ ὀψιλου δὲν προεψύλαχθαι τις,

ἀπροφώνητος, ἀπρόφωτος, Θουκ. 4. 55: — Ἐπίρρ. -τως Δίων Κ. 38. 41. 2) ἀρύλατος, Ὀππ. Ἀλ. 5. 106. II. ἐναργητικ., ὁ μὴ λαμβάνων προφαντικὰ μέτρα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀγ. Τάτ. ἀ-προφώνητος, ον, μὴ ἀναγγελλεῖς ἐκ τῶν προτέρων, Σχολ. εἰς Ὀδ. Δ. 727.

ἀ-προφώρητος, ον, ὁ ἄνευ παραφωρήσεως, μεταγεν., ἀ-πρόφωτος, ον, ὁ ἄνευ χειροποιήτου ἐπιχωματώσεως, αὐτοφώνη, ἐπὶ λιμένων, Ρήτορες (Waltz) τ. 9. σ. 174.

ἀ-πταισία, ἡ, ἵταν τις δὲν κόμην τῆς ἀπαιτούμενης παύσης ἐν τῇ μουσικῇ, Πλάτ. Νόμ. 669B: ὅλλ' ὁ ὀρθὸς τύπος ἢ ἀπ-πται-στία· ὁ Ἄσπ. πρωτεύει ἀπασυτία, ὁ δὲ Μαδελίγος ἀπνευστία.

ἀ-πταιστως, ον, ὁ μὴ προσκόπτων, ἀπταιστότερον πορεύ-χιν τὸν ἵππον, καθιστῶν αὐτὸν ὀλιγώτερον ἐπιρρεπῆ εἰς τὸ προσ-κόπτειν, γὰρ τὸν συνηθιστὴν γὰρ μὴ σκονόπτει, Ξεν. Ἴππ. 1. 6: μεταφ. ὁ ἄνευ πταίσματος ἢ σφάλματος, ἀπτ. ἐν τῷ βίῳ Ἐπιστ. Ἀπν. π. 62, πρὸς Μ. Ἀντων. 5. 9: — Ἐπίρρ. -τως Πλάτ. Θεαιτ. 144B: — ἀπταιστὴ Ἡρωδ. Ἐπιστ. 256. II. ὁ μὴ παθὼν βλάβην ἢ ὀλλυμσίαν τινα, ὁ διαμένων ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ καταστάσει, παρὶ γένους, καὶ γὰρ ἀχόρως σποργανοῦντες οὐτῇν (τὴν γένος) καὶ περιστέλλοντες ἡσυχίᾳ ἀνάντητοι, ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀπταίστον διωτηροῦσι Πλούτ. 2. 691D.

ἀπτεῖον, ῥήματ. ἐπὶ τοῦ ἀπτοίμαι, πρὶν τις νὰ ἐπιδοῇ, νὰ ὁριεμένη εἰς τι, μουσικῆς Πλάτ. Πολ. 377A: καὶ βάλῃ χεῖρα, ν' ἀρχίσῃ νὰ τρώγῃ, πλουτοῦντος Ἀλκιβ. ἐν Φιλίππ. 1. ἀπτερίως, ἐπίρρ. τοῦ ἀπτερός, «τάχιστα» (Σχολ.), κατ' ἄλλους ἐτοίμως, ἁπλοῶς, ἡδέως, Παρμενίδης 17, Ἀπολλ. Ρδδ. Δ. 1763: ἴδε Ἐρμ. ἐν Δισχόλ. Ἀγ. 261.

ἀ-πτερος, ον, ὁ μὴ πτεροῖς, ὁ παρήμενων, Ὀμηρος μόνον ἐν Ὀδ. καὶ οἷοιτο ἐν τῇ φράσει, τῇ δ' ἀπτερος ἐπλετο μῦθος, «ἀπτερος δὲ ὁ παρήμενος... ὁ μὴ ἀποπτάς, ἀλλ' ἐπιμένει: τῇ γυναικί» (Βύστ.), ὁ εἰσδὼς εἰς τὴν καρδίαν αὐτῆς, Ὀδ. Π. 57., Τ. 29: μετὰ πτήσεως ἄνευ πτερυγίων, ὁγλ. τάχιστα, ἀπτεροῖς πωτή-μασι Δισχόλ. Εὐμ. 250: ἀπτερος δρόμος, περὶ τοῦ Γερμανικοῦ ἵπ-που, Τρυφ. 85, ἐνθα ἴδε τὸν Vernick.: — ἀπτερος, τὰ, τὰ ἄνευ πτερυγίων ζῶντα, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 1. 6: ἀπτερον, ἡ σάξις τῶν τει-ούτων ζώων, ἡ ὁμαξία, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 1. 3. 3. II. ἄνευ πτερῶν, ἐσπερήμενος πτερῶν, ἐπὶ τῶν Ἀρπυιῶν, Δισχόλ. Εὐρ. 51, Εὐρ. 1. Τ. 1095: ἐπὶ βελῶν, Ἡρόδ. 7. 92. 2) ἐπὶ νεοσσῶν, μὴ ἔχον ἐπὶ πτερὰ, ἀπτερον καταστέλων ὠδίνῳ τέκνων Εὐρ. Ἴρ. Μαν. 1039: ἀπτερονος ζῶντος ἀπ. Πλάτ. Ὀροι 413Δ.

3) μεταφ. ὁφτίς ἀπτ., ἄνευ πτερῶν (ἢ ἐ. μὴ ἐπιδοῦναι εἰς τι, ἄ-ρορ, ἀπείρορ) φήμη, Δισχόλ. Ἀγ. 283 (ὡς ὁ Ἑρμῆος καὶ ὁ Οὐ-ρανίου), ἡ ἄνευ πτερυγίων (ὁγλ. ὁ μὴ ῥηθῆς) λόγος, ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἔπειτα πτερόεντα.

ἀ-πτερύγος, ον, ὁ ἄνευ πτερυγίων, Πλούτ. παρ' Ἀθην. 297B. ἀπτερύομαι. = πτερύσσομαι (μετὰ α εὐφών.), πτεροίμαι, ἵστα-μαι, Ἀριστ. 1009 (ἐκτός ἂν ἀναγνώσκωμεν ἀππτερύσσομαι μετὰ τοῦ Ἑρμῆος Ἀγ. 261).

ἀ-πτερώτος, ον, ἄνευ πτερῶν, ἐπὶ βελῶν ἢ ἀκοιτιῶν, ἐπιγρ. ἐν Βοιωτῷ Urkund. σ. 411. 499: κατὰ Σούδ. ἀπτεῖα, τὰ ἀπτε-ρώτα, κατὰ δὲ Πισχ. «ἀπτερώτα» ταχέα, αἰφνίδια.

ἀπτεῖν, ἦναι, ὁ, ἡ, (πηγὴς) ὁ μὴ δυνάμενος πτεῖναι, ὁπτιῇ νεοσσόσιν Ἰλ. Ι. 323: μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀπτήνα, τυτθόν, ὅρτι γυνὴν ὁστράκων Κωμ. Ἀγών. 167. II. ἄνευ πτε-ρυγίων, ἀπτήνες ἐφημέριοι, ταλαὶ βροτοί, ἀνέρες εἰκελόνει-ροι Ἀριστ. Ὀρν. 687: ἐν Πλάτ. Πολιτικ. 276Δ, μετ' οὗδ. συ-σιαστ. ἀπτήσι ζωοῖς.

ἀπτεικός, ἡ, ὧν, (ἀπτοίμαι) ὁ δυνάμενος ἢ ἐπιτῆδως ἀπτεσθαι τινος, ἀνάγκη γὰρ τῶν ὄντων ὅσοις ἐστὶ μῆεις, εἶναι ταῦτ' ἁλλήλων ἀπτικὰ Ἀριστ. περὶ Γεν. καὶ Φθορ. 1. 6. 5. 2) ἀπλ. ἡ ἀπτική αἰσθησις, ἡ αἰσθησις τῆς ἀφῆς, ὁ αὐτ. περὶ Ψυχ. 2. 2. 7: ἄνευ τοῦ ἀπτικοῦ τῶν ἄλλων αἰσθησεων αὐτοῦ 2. 3. 8: γλῶττα ἀπτικωτάτη, ἔχουσα μεγάλην ἀπτικὴν δύναμιν, ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Μορ. 2. 17, 2.

ἀ-πτέλος, ον, ὁ ἄνευ πτελῶν, λετός, Σούδ., Πισχ. ἀπτεσις, εἶδος, ἡ, «κρίθαι ἀπτεσιδες», αἱ μὴ δεδομένα πτεσις, διὰ «ἐκμήσεως», Ψελλ. ἐν Βοαστ. Ἀνεκδ. τ. 1. σ. 238.

ἀ-πτεστος, ον, μὴ λιχημῆσις ἢ κοπανισθείς, ὁ μὴ καπεῖς, ἀπτί-στων πυρῶν, «ὀλεπίστων» (Ἐρωτ.), Ἴππ. π. Ἀρχ. Ἰηρ. 13. 18. «ἀπτεστων» ἀκόπων» Πισχ.

ἀπτεσιπής, ἔς, (α στερ., πτεῖω, ἔπος) μὴ ποτούμενος ἐν τῇ λίγιν, Ἡρῆ ἀπτεσιπής, ποῖον τὸν μῦθον εἰπες; «ἀπτεσιπής, ἐν τῇ λίγιν θρασίᾳ» ἔνοι: δὲ θασίως ἀναγνώσκουσιν, ἴν' ἡ, καθὰ περὶ τὴν λόγον. (Σχολ.), Ἰλ. Θ. 209.

ἀ-πτόγητος, ποιητ. ἀπτολήτος, ον, μὴ ποτούμενος, ἀφροδ., εἰς μέρος ἀπτολήτος ἐκούσιον εἶχε πορείην Νόνν. μεταφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. 19, 88: — Ἐπίρρ. -τως Ψαλμ. Ἐπιστ. 103 Οὐσιαστ. ἀπτοήσια, ἡ, Νεῖλου Ἐπιστ. 192 Βοαστ.

ἀ-πτολήματος, ον, μὴ πολιμῆτος, Χρῆσμ. παρ' Ἀθην. 524B.

ἀ-πτολέμους, ον, ποιητ. ἀντὶ ἀπόλεμος, Ἰλ., Εὐρ., κλ.

ἀ-πτολέθρος, ον, = ἀπολεις, Γρηγ. Ναγ. Ὀδ. 8. 11. ἀπτός, ἡ, ὧν, (ἄπτω) ὁ εἰς τὴν αἰσθησιν τῆς ἀφῆς ὑποπίπτων, τὸ τοῦ Κικέρωνος tractatilla, ὁρατὰ καὶ ἀπτά σήματα Πλάτ. Πηλ. 525D, πρὸς Τίμ. 32B, κ. ἄλλ., Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 2. 11. 1. ἄπτρα, ἡ, καὶ ἀπτραῖον, τὸ, (ἄπτω Β) ἡ τοῦ λύχνου θρυαλλίς παρὰ Σχολ. Διον. Θρ. ἐν Α. Β. 791. 12, 13. ἀ-πτύελος, ον, ἄνευ πτύλου ἢ φλέγματος, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3. σ. 566D.

ἀ-πτυστος, ον, ἄνευ ἀποχρέψεως φλεγμάτων, αἱ ξηραὶ τῶν πλευριπιδίων καὶ ἀπτυσται χαλεπώταται Ἴππ. Κωαν. Προγν. 177.

ἄπτω: μέλλ. ἄφω: ἄρρ. ἡφα: — Παθ. πρην. ἡμαι, ἴων, ἄρμαι, Ἡρόδ. 1. 86 (ἴδε ἐξέφθη): μέλλ. ἀφώσσομαι. Γαλην. — Μέσ., μέλλ. ἀφομαι: ἄρρ. ἡφαίμην. (II) ἄφ φαίνεται ἐν ταῖς λέξεσιν ἀφ-ἡ. Ἐπαφ-ος). Προσαρμόζω, προσδένω τι εἰς τι, ἐν χορῇ παρ' Ὀμήρῳ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ἀπῆ: ἐν τῇ ἐνεργ. ἐπὶ αἰσθῶν προσκρινόμενος νέαν χορδὴν εἰς τὴν λύραν αὐτοῦ, ὡς δὲ τ' ἀνὴρ φόρηι γόος ἐπιστάμενος καὶ αἰσθῆς ῥηθῆς ἐτά-νυσσε νέω περὶ κόλλοσι χορδῇν, ἄψας ἀμφοτέρωθεν ἐύ-στρεφές ἐντερον οἷος Ὀδ. Φ. 408: καὶ ἀπῆ ἐν τῇ μέσῃ, ἀψα-μένην βρόχον. ὅφ' ὕψιλοι μελάθρου, κρεμάσασα ἡ ἐκδήσασα ἀπὸ τῆς δοκού βρόχον (ἡμῶς ἀπαχρονίστη αὐτῇ) περὶ τῆς Ἐπικα-στῆς τῆς παρὰ Τραγικοῦ Ἰονάστῆς, Ὀδ. Α. 278: ἐπίσης, ἐκτετατὴ ἀμφὶ βρόχον, δειρά Εὐρ. Ἴππ. 770: ἀψαμένην βρόχον ἀσθένει Ἀπολλ. Ρδδ. Α. 1015: οὕτως, ἐν τῇ ἐνεργ., δεῖ δ' ἡ βρόχους ἀπτειν κρεμνιστοῦς, ἡ εἰς τὸν θάλασσαν χειρὶ Εὐρ. Ὀρ. 1036: καὶ ἀνιστρέφω, βρόχον γ' ἀπ. ὅρην ἢ αὐτ. Ἐλ. 138, πρὸς Ἀνθ. 11. 7. 493. 2) συνάπτω, ἀπτειν χορδὴν Δισχόλ. Εὐρ. 307: πά-λιν τινι ἀπτειν, ἀγωνίζεσθαι, ὁ αὐτ. Νο. 868 (πρὸς ἀφῆ): — Μέσ., ἀπτεσθαι τὴν Μεγαρέων πόλιν καὶ Κορινθίων τοῖς τεύχεσιν Ἀριστ. Πολ. 3. 9, 9. II. πολλὰς συνχόμενους ἐν τῇ μέσῃ τύπῳ, ἀπτοίμαι: μέλλ. ἀφομαι, μετὰ παθ. πρην. ἡμαι (Σοφ., Πλάτ.): — προσάπτωμαι, προσκαλλώμαι εἰς τινα, κρατῶ τινα, ἐγγίζω, μετὰ γέν., ἀψασθαι γούνων, χειρός, ποδῶν Ὀμ., κλ., ἀψαμένην δὲ γενεῖσι Ὀδυσσεῖα προσείπειν Ὀδ. Τ. 473: ἀπτε-σθαι νηὶν Ἰλ. Β. 152: βρώμης δ' οὐχ ἀπτεται οὐδὲ ποτὶς Ὀδ. Κ. 379, πρὸς Δ. 60: ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων συδὸς.. ἀπτηται κατόπισθε.. ἰσχυρία τε γλουτοῦς τῆς (ἐνθα αἱ αἰτια-τικαὶ προστίθενται ἐκτός πόσης κανονικῆς συντάξεως) Ἰλ. Θ. 339: — οὕτω καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα, ἀπτ. τοῦ ἐπεόντος ἐπὶ τῶν ἐν-ὀρέων καρποῦ Ἡρόδ. 2. 32: τῶν τυτθῶν ἀπτόμενοι ὁ αὐτ. 4. 172: ἀ. τινος, Δατ. manas injicere alicui, ὁ αὐτ. 3. 137, κ. ἄλλ.: οὕτω καὶ παρ' Ἀττ. 6) ἀπλ., τῶν μὲν γὰρ πάν-των βέλε' ἀπτεται, διότι τὰ δόρατα πάντων τῶν ῥώων πλάτουν-σιν εἰς τὸν σκοπὸν τῶν, Ἰλ. Π. 631: ἀμφοτέρων βέλε' ἦπτετο Θ. 67: — πρὸς, ὡσαύτως τὸ ἐξέφθη, πιθανῶς ἀνέκον εἰς τὸ ἀπτω. — Βραδύτερον καὶ κυρίως οἱ Ἀττ. συγγραφεῖς μετένεγκαν τὴν ἐν-νοίαν ταύτην εἰς πᾶν πρᾶγμα μετ' οὗ τις δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς σχίσιν τινά. 2) προσκαλλώμαι εἰς τι, ἐπιλαμβάνομαι τινος, ἐπιγερῶ τι μετὰ δραστηριότητος, ὅστις.. μὴ τῶν ἀρίστων ἀπτεται βου-λευμάτων Σοφ. Ἀντ. 179: ἀγώνος Εὐρ. Ἰκέτ. 317: ἀπτεσθαι πολέμου Θουκ. 5. 61: ἦπται τοῦ πράγματος Δημ. 564. 26: ἡμῖνος φόνου, ἐμπεριεχόμενος εἰς.. Πλάτ. Φαίδων 108B: οὕτως, ἀπ. τῆς μουσικῆς ὁ αὐτ. Πολ. 411C: γεωμετρία ὁ αὐτ. Πολι-τικ. 266Δ: τῆς θαλάττης Πολύδ. 1. 24, 7: — συγχόμετα, ἀπτε-σθαι λόγου ἢ λόγων Εὐρ. Ἀνθρ. 662, κ. ἄλλ.: ἄλλ' ἀπτεσθαι τῶν λόγων, ἐπίσης, ἀμφοτέρωτ' ἐπὶ ἐπιχειρήματι ἔσπερον, Πλάτ. Πο-λιτ. 497E, Φαίδων 68D: ὡσαύτως, τοῦτων ἡφαται, ἡγίασε ταῦτα τὰ ζητήματα, ἐξέτασε, Θουκ. 1. 97. 6) ἀπλ., τίσημι εἰς ἐνέρ-γειαν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 582. 3) ἐφάρμω, ἐπιτίθειμαι, προσ-βάλλω, Πινδ. Ν. 8. 37, Δισχόλ. Ἀγ. 1608, κλ.: μόνον τῷ θα-κτύλῳ Ἀριστοφ. Αὐστ. 365: τῆς οὐραγίας Πολύδ. 2. 34, 12: κυ-ρίως διὰ λέξεων, Ἡρόδ. 5. 92, 3: οὕτως ἐπὶ νότων, ἦπται μου Σοφ. Ἴρ. 1009: ἦπται τῶν ἀνθρώπων Θουκ. 2. 48: ὅσα ἀπτεται ἀνθρώπων, ὅσα ἐγγίζουσιν, ἐσθλύνουσιν ἀνθρωπίνην σάρκα, αὐτοῖς 50.

4) ἐγγίζω, ἐπενεργῶ ἐπὶ τινος, ἀλγος οὐδὲν ἀπτεται νε-κρῶν Δισχόλ. Ἀποσπ. 244, πρὸς Σοφ. Ο. Κ. 955, Πλάτ. Ἰων 535Δ: τῆς ἐμῆς ἡψω φρενὸς Εὐρ. Ρῆσ. 916: ὡς μου χρησιμὸς ἀ. φρενῶν Ἀριστοφ. Ἴππ. 1237: πρὸς ἀνὸ ἀπτοίμαι. 5) λαμβάνω αἰσθῆσιν τινος, νῦν δ' ἐπαχάτων σου τοῦμὸν ἀπτεται δέμας Σοφ. Ο. Κ. 1550, Πλάτ. Φαίδων 99E. 6) συγγίνομαι τινι, οὕτε τινὲς πόποτε γυναικὸς ἦπται, οὕτε ποτὲ ἦπτεσε γυναικα, Πλάτ. Νόμ. 840Δ, Ἀριστ. Πολ. 7. 16. 18, Ἐπιστ. π. Κο-ρινθ. Α' 1, 1: — ἐν γένει, ἀπολαύω, Πλάτ. Νόμ. 913Δ, κλ. 7) ἐθάνω, καταλαμβάνω, ἀπτεσθαι τῶν ἀνδρῶν παρεκλελεύετο Ξεν. Ἰλλ. 5. 4, 43: γίνομαι κάτοχος, Δατ. assequi, attingere, πότε οὖν ἡ ψυχὴ τῆς ἀληθείας ἀπτεται; Πλάτ. Φαίδων 65B, κ. ἄλλ.: τοῦ τέλους Σοφ. 214B: παιδείας ὁρῆς Νόμ. 694C: — τὸ μέσον κεῖται παρὰ Πινδ. μετὰ τῆς τελευταίας σημασίας, μετὰ δὲ, (ὡς μεταχειρίζεται καὶ τὸ ψαδῶν), Π. 10. 44, 1. 4, 20 (3. 30), ἂν καὶ ἔχει αὐτὸ ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ μετὰ γέν. Ο. 3. 78, χρῶμαι

τινι, ὠφελοῦμαι ἐν τινος, ἀπόριος εἶχε . . τῆς τύχης ὅπως ᾤψαιτ' ἀριστά.

II. Ἐν τῷ ἐνεργ., προσέτι, ἀνάπτω, καίω, ὡς συμβαίνει πᾶν τὸ πῦρ ἀπὸ τῆς εὐφλέτου τινὸς ὕλης, Πινδ. I. 3 (4). 74. Ἡρόδ. S. 52. Θουκ. 4.100 (οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἴδε Καλλ. Ἰγμ. εἰς "Ἀρτεμ. 116) ἀπτεῖν τι πυρὶ Διόχῳ. Ἀγ. 295: ἡδὲ μετὰ μῆσ. μέλλ. (ἐν Ὁδ. I. 379) ἀνάπτουσι, καίωμαι. ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλάινος ἐν πυρὶ μέλλεν ἀψέσθαι Ὁδ. ἐνθ' ἄνωστ. ὡς ἀφ' ἧς τάχιστα τὸ λήϊον . . ἄψατο νηρῷ. εὐθὺς ὡς ἀνέψθη τὸ σπαρτόν, μετέδωκε τὸ πῦρ εἰς τὴν ναύον, Ἡρόδ. I. 10· πυρὴς γὰρ ἀμμένης αὐτοῦ 86· ἦπτοι πυρὶ Εὐρ. Ἡλ. 107.

III. ἀ-πύρ, ἀνάπτω πῦρ, «ἀνάπτω φωστῆρα», αὐτῷ 503: — Παιδ. ἀνὸρακες ἡμι- μένοι. «ἀναμμένα κάρδουνα», Θουκ. 4.100· δὲ δ' ἐν ἐν γὰρ τις ἡμιμένην, ἀναμμένην, Ἀριστοφ. Νεφ. 1400, πρὸς II. 301.

III. παρασκευάζω ἔδεσμα, μαγειρεύω, ἡψέσθαι δοκεῖ νικητὸν τι εἶπον δελφάκειον Ἀλέξ. ἐν «Λέβητι» 5.1.

ἀ-πτῶς, ὥκος, ὁ, ἡ, ὁ ἄνευ λαγῶν, Θεογώνιστ. Καν. 41. (Περὶ τοῦ τοισμοῦ πρὸς Χοιροῦ, τ.1. σ.176, ἐκδ. Γ. Αἰσφόρου ἐν Ὁδῶν. 1842).

ἀ-πτῶς, ὥτος, ὁ, ἡ, (πίπτω) ὁ μὴ πίπτων ἢ ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς πτώσιν, φῶτας δ' ἐξυρεπεῖ δόλῳ ἀπὸ τῆς θορότητας, ἐπὶ τεχνάσματος παλαιστοῦ, Πινδ. Ο. 9.139· λόγος Πλάτ. Παιδ. 534C· ἄ, ἐστάναι Μ. Ἀντων. 7.61.

ἀ-πτῶσις, ἡ, τὸ ἀπτῶν, σταθερότης, Μῆξ. Ὁμοί. τ.1. σ. 157· ἐν Γεωλ. ἐνν., τὸ ἀδιάπτωτον, τὸ ἀναμάρτητον, Ἀλλὰτ. Adv. Holling. σ.7. Βασσ.

ἀ-πτῶτος, ον. = ἀπτῶς, Λογῖν. 33.6, Συλλογ. Ἐπιγρ. 5924.

II. ὡς γραμμ. ὅροι, ὁ ἄνευ πτώσεως, ἀκλῆτος, Διούκ. Α. 7. 58, Α. Β. 501. — Ἐπίρρ. ἀπτῶτως Σέξτ. Ἐμπ. π. Μαθημ. 8.187.

ἀ-πτῶχυτος, ον. ὁ πτωχὸς ἄπειρος, Μεθόδ. σ. 438. — Ἐπίρρ. -τως Ἰω. Χρυσ. Ὁμιλ. 140, τ. 5. σ. 885.

ἀπύ, Διολ. ἀντὶ ἀπύ, ἴδε ἀπύ ἐν ὀργῇ.

ἀ-πυγος, ον. ὁ στερούμενος πυγῆς, «ἀκύνωτος», Σημων. Ἰγμ. 6.70, Κινησιὰς ἀπυγος Πλάτ. Κριτ. ἐν Ἀδῶλ. 2· «ἀπυγοί» οἱ λαοὶ τὰς πυγὰς ἐσκώπουντο δὲ ἐπικρίναι Ἀθηναῖοι εἰς ἀισχροτήτα· Ἰσοχ.

ἀπυδῶς (= ἀπυδός), Ἐπιγρ. Τεγεάς II. 1. 340a. — ἴδε περὶ τοῦ τύπου τούτου G. Meyer griech. Gram. § 263, σ. 307.

ἀπυθεν (Διολ.)· «ἀπυθεν» Ἰσοχ.

ἀπύθιμαντος, ον. ὁ μὴ ἔχων πυθμένα, Γοδι. Παρ. 2667 καὶ 2640.

ἀ-πύθμενος, ον. ὁ ἄνευ πυθμένος ἢ βάσεως, Παρθένιος δὲ δ' τ. 6 Διονυσίου ἀμφιθετον ἀκούει τὴν ἀπύθμενον φιάλην Ἀθην. 501A: — ἀπύθμενιος, ον. Εὐστ. 870. 28: — ἀπύθμεν. εἰς, Θεογώνιστ. Καν. 86.

ἀ-πυκνος, ον. ὁ μὴ πυκνὸς ἢ πεπυκνωμένος, Πτολεμ. Ἀρμον. σ. 30A, 31A: — ὡσαύτως ἀπύκνωτος, ον. Εὐστ. 972. 39.

ἀ-πύλωτος (ῥ), ον. ὁ μὴ ὑφαισμένος ἐκ πυλῶν, Σεν. Ἑλλ. 5. 4, 20· διὰ γὰρ ἀντὶ ἀπύρωτης. Ἀριστοφ. Βάτρ. 888.

ἀ-πυνόκωτος (ῥ), ον. = ἀπύθμενος, Ἰσοχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 541).

ἀ-πύος, ον. ὁ μὴ συνάγων πῦον, «χωρὶς ἐμπυον»· «ἄπυος διὰ τοῦ ψ φιλῶ δὲ δίχα ἔλκου» Σουῖδ. ἐν λέξει Ἀποεως.

ἀ-πύργος, ον. ὁ στερούμενος πύργων, «ἀτελίστος» Ἰσοχ. (Εὐρ. Ἀποσπ. 749).

ἀ-πύργωτος, ον. = τῇ προηγ., Ὁδ. Α. 264.

ἀ-πύρκατος, ον. = ἀπύρετος, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 6, 21.

ἀ-πύρεξια, ἡ, ἑλλειψίς πυρετοῦ, Γαλην. τ. 9. σ. 26.

ἀπυρατία, = τῇ προηγ., Γλωσσ.

ἀ-πύρετος (ῥ), ον. ἄνευ πυρετοῦ, Ἰππ. Ἀρ. 1249· ὡς ἀπύρε- τος ἦ (ἡ διαταξὶς) δαυτ. Π. Ἀρρ. 832D· ἐβίος Ἀντιφ. ἐν Ἀδῶλ. I. 6.

ἀπυρηνομήλη, ἡ, μῆλη (χειρουργικὴν ἐργασίαν) ἄνευ πυρήνος, δηλ. κάρβου ἢ κομμοῦ εἰς τὸ ἄκρον, Ἀλφιν.

ἀ-πύρηνος (ῥ), ον. ὁ μὴ ἔχων πυρήνα (κομμοῦσι) ἢ ἔχων λαγῶν πυρήνα, Λατ. argyrenus, ῥοὰ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 105, Θεοφρ. Ἰστ. φ. 4. 13, 2· πρὸς Ἀριστ. περὶ Ὑγ. 2. 10, 3, ὁ ἄνευ ἀκάνθης, ἔγχελυς ἢ φύσει ἰστίαν ἀπύρηνος (ἀπύρηνος, Κορτζῆ) μόνος ἰχθύος, ἄνευ τῆς ὑπερδύος ἀκάνθης, Ἀθην. 299A.

ἀ-πύρος, ον. ὁ ἄνευ πυρὸς, παρ' Ὀμ. μόνον ἐπὶ ἀγγείων καὶ τριπόδων μήπω τεθέντων ἐπὶ τοῦ πυρὸς, καίνας ἀμταχέριστος, ἔπτ' ἀπύρους τρίποδας Ἰλ. I. 122, πρὸς Ψ. 267· πινυκτικός Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 439· σκευὴν ἐμπύρων καὶ ἀπύρων Πλάτ. Νόμ. 679A· χρυσοῖον Συλλογ. Ἐπιγρ. 150B. 27.

2) ἀπ. οἶκος, στερούμενος πυρὸς, ἀνήλιος, ψυχρὸς, ἀτερπής, Ἰππ. Ἑργ. κ. II. 623. 3) ἐπὶ τρωτῆς. ἀπ. οἶκος Ἀλκαμῶν 110· οἷτα Πλάτ. 2. 349A· ἀκόλος Ἀνθ. II. 9. 563, κτλ. 4) ἀπ. χρυσοῖον, χρυσοῦ μὴ τακτεῖς, ἀγώνιστος, ἀκατήχητος, ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀπεφθον, Περδ. 9. 97· ἀπ. τέχνην Ἀριστοφ. I. 12.

5) ἀπ. οὐσίαι, ἐν αἷς εἰν ἐγίνετο χρῆσις πυρὸς, Πινδ. Ο. 7. 88· οὐσίαν ἀπυρον παγκαρπείας Εὐρ. Ἀποσπ. 904· ὁλλὰ, 6) ἐν Διόχῳ. Ἀγ. 70, ἀπυρα ἱερά, βιβλῆσις εἶναι οὐσίαι ἀνάξιοι διὰ τὸ ἱερὸν πῦρ, ἀνάξιοι, μαρὰ, ὅσα ἡ τῆς ἱερῆς ἱερῶν ἐν τῷ πρὸς πρὸς, Διόχῳ. 72. 17, 75. 12, ἢ ἴσως οὐσίαι μὴ προ- σ-

εναχθεῖσαι, ἀμειψθεῖσαι, πρὸς Σοφ. Ἀποσπ. 306· (ἡ παλαιὰ ἰδέα περὶ οὐσιῶν ἄνευ πυρὸς προσφερομένων εἰς τὰς ἱερῶν ἀναίρεται ὑπὸ τοῦ Πλάτ. 108).

7) ἐν Διόχῳ. Πρ. 880. ἀπ. ἀρτίς, αἰχμή οὐχὶ ἐν τῷ πυρὶ χαλκωθεῖσα, δ. ἡ τὸ νέκρον τοῦ εἴστρον, πρὸς. ἀποχρήματος.

II. ὡς ὅροι ἱερῶν, ὁ ἄνευ πυρετοῦ, Ἰππ. Ἐπιγρ. τὸ Α', 938: — Ἐπίρρ. ἀπύρος ὁ αὐτ. Ἰπρ. 77.

ἀ-πύρσευτος, ον. ὁ μὴ πυρσευθείς, ὁ μὴ ἀναφύει ὑπὸ πυρὸς, ἀπυρσεύτῃ ἀμυρογῇ Πλάτ. Σιλ. Ἑκφρ. 333.

ἀ-πύρωτος (ῥ), ον. ὁ μὴ τεθείς ἐπὶ τοῦ πυρὸς. ὁ μὴ εἰς πῦρ χρήσιμος, ὡς τὸ ἀπυρος, φιάλη Ἰλ. Ψ. 270· ἐπὶ τῆς σελήνης ἐν ἐκλείψει, Πλάτ. 2. 891B.

ἀ-πυστος, ον. περὶ οὗ οὐδεὶς ἤκουσεν τι, ὥστε ἄιστος, ἀπυ- στος, «ἀνήκουστος» (Σχολ.), Ὁδ. Α. 242· ἀπίπταν ἀπ. Ἐπιγρ. Ἑλλ. 1046. 16.

2) ἐπὶ λέξεων, ἀπυστα φωνῶν, ἰστέω χαμηλὴ τῇ φωνῇ, δηλ. οὕτως ὥστε οὐδεὶς ν' ἀκούῃ, Σοφ. Ο. K. 489.

III. ὁ μὴ ἀκούσας περὶ τινος πραγματος, ἀπληροφόρητος, οὐδὲ δὴν ἦεν ἀπυστος Ζεύς Ὁδ. E. 127· μετὰ γεν., οὐδ' ἄρα . . πολλὸν χρόνον ἦεν ἀπυστος μύθων Δ. 675.

ἀπύω, ἴδε ἐν λ. ἡπύω.

ἀπρά, ἡ ἀπρά. θεραπευτικὴ προαγόμενος κυρίως μεταξύ ἀδελ- φῶν, «οἱ τῶν συγγενικῶν ὑποκόμισαν τὰ μὲν ἐστὶ κοινὰ πάντων, οἷον πατέρα, μητέρα, ἀδελφὸν καὶ τὰ ὅμοια» λέγει δὲ οἱ πᾶς ἂν εἴποι πα- τέρα τὸν εἶνα τοῦ εἵναι, καὶ οἷον καὶ ἀδελφόν τὰ δὲ ἐκ προσώπου λέγεται ἰδίως, οἷον ἀπρά τὴν ἀδελφὴν Ἀπριχῶς μόνη ἡ ἀδελφὴ εἴποι ἂν, καὶ ἀπρά τὸν πατέρα μόνος ὁ παῖς . . ἰστέον δὲ οἱ ἐκ τοῦ . . ἀπρά γίνεται καὶ τὸ ἀπρίον, ὑποκόμισμα ἢ ἐρωμένης τινὸς δὲ καὶ τὸ ἀπρά ὑποκόμισμα φασὶν Ἀπριχῶν ὁ μὲν τὸ ἀπρίον παρὰ Θεοκρίτῳ πατρὸς κλησὶς, ἢν βρέξας ἂν προσέλοιτο πατέρα τὸν. ὅρ' οὐ ἔρ' τοῦτο γὰρ τι ἡ λέξις ὑποβάλλει νοεῖν Πλάτ. 505. 23· πρὸς Σουῖδ. ἴδε καὶ τὰς λέξεις ἀπρά, ἀπρά, ἀπρίον, πρίον.

ἀπράριον (ῥ), ὑποκορ. τοῦ ἀπρά, «τοῦ μὲν γίνοντος ὅταν ἐπικαλούμεναι πατρίδα, τοὺς δὲ ἀπράριον τοὺς νεώτεροις» Σίναρχ. ἐν Πεντάμετρῳ 1. 15.

ἀπρίδιον (ῥ), τὸ, Σχολ. Λαυκ., καὶ ἀπρίον ἢ ἀπρίον, τὸ. Εὐστ. ἐνθ' ἄνωστ., ὑποκορ. τοῦ ἀπρά, πρὸς Πλάτ. I. 1, 74.

ἀπρίος, ἡ ἀπρίος, (Α. Β. 857), γεν. -οῦς, ὁ, ἡ, ἡ ἀπρίος καὶ τρωτῆτος λεγόμενη ἐκ μέρους τῶν τέκνων πρὸς τὸν πατέρα, Ἐβραϊ- στί Ἀβδὰ, Θεόφρ. 15. 14· πρὸς ἀπρά ἐν τῇ λέξει.

ἀ-πώγων, ὠνος, ὁ, ἡ, ὁ μὴ ἔχων πώγωνα, Σουῖδ. ἐν λέξει ἀπώγωνι.

ἀπώδω, ἡ ἀπώ. γραμ. ἀντὶ τοῦ ἀπώδω, ἐν Πλάτ. 2. 1043D.

ἀπ-ωδός, ον. παράνομος, παράνομος Εὐρ. Κύνλ. 490, Λουκ. Ἰακωβ. 17.

ἀπώθεν, (παρὰ μέγαρον, ποιητῆς καὶ ἀπώθεν Κόδιν. Σμ. II. 647, Ἀνθ. II. 7. 172), ἐπίρρ. πώρθεν, μακρόθεν, Σοφ. Ἀντ. 120B.

Τρ. 816, Εὐρ. Πρακτ. 674, κτλ., οἱ ἀπώθεν Ἀριστ. Ἰγμ. I. 11, 16, κ. ἄλλ. 2) μετὰ γεν. μακρὴν ἀπὸ τινος, νεῦς Εὐρ. I. T. 108, πρὸς Ἀριστοφ. Ἰλ. 674, Θουκ. 3. 111, Βῆρ. I. 12: — Παρὰ πρὸς τὰ χειρὶ γράφαται ποικίλλουσι μεταξύ τοῦ ἀπώθεν καὶ ἀπώθεν καὶ οὐδέμια ἀμφιβολία οἱ ἐν μεταγεν. χρόνους τὸ οὐ ἀπρί- σχυον, Ἀλλ' αὐτὴν ἔπρον βιβλίον εἶναι ὁ παλαιὸς Ἀπριχῶς τύ- πος ἦτο ἀπώθεν, ὡς φαίνεται ἐκ χωρίων τῶν τραγικῶν καὶ τοῦ Ἀρι- στοφ. ἐν οἷς τὸ μέτρον ἀπαιτεῖται ἀπώθεν. — Πρὸς, Λοφ. Φρύν. σ. 9.

ἀπώδωμι μέλλ. ἀπώσω: ἀπ. ἀπώσω καὶ Βου. ἀπώσωμαι: — Μέσ. ἀπ. ἀπώσωμαι Ὀμ. κτλ., ἀπώσωμαι ἀπ. Α. K. 88. 28· «ἀπώσωμαι», «ἀπώσωμαι» ὅπως, ὅπως ὅπως, ὡς πύλος καὶ ἀπώ- σεν ὀχλῶς Ἰλ. Ω. 446, πρὸς Ψ. 537· καὶ τὰς ἐπὶ λέξεις ἀπώ- σαντες, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ὕψους αὐτῶν, βιβλῆσις αὐτῶν ἄνω. Θουκ. 3. 23· καὶ κατὰ μέσ. τύπ. χερσὶν ἀπώσωμαι λίθων Ἰδ. I. 305· ἀπώσωτο Ἰλκα γέροντα, ἀπώσωται αὐτὸν ἰσχυρῶς, Ἰλ. Ω. 308.

2) ἀπώσωμαι, ἡ ἀπώ. ἀπώσωμαι καὶ ἀπώσωμαι ὁμι- λῶν (Ζεύς) Ἰλ. P. 649· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, παρὰ τῶν ἀπώσωμαι ἐκ τῆς ὕψους, Βορέως ἀπώσωται Ὁδ. I. 81· οὕτως καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, σφέας κείθεν ἀπώσωτο ἱς ἀνέμοιο Ν. 276).

3) μετὰ γεν., ἐπὶ κεν οὐδὲ ἀπώσωμαι X. 76, πρὸς B. 130· γὰρ ἀπώσωμαι [με] πατρίδος Σοφ. Ο. T. 641, πρὸς 670: — Μέσ., ἰστέον, ἐκ- θέλω, ἡπύως κε μιν ἡστέον ἀπώσωται ἐκ μεγόρειο Ὁδ. Δ. 270: — Παιδ. ἀπώσωμαι, ἐκθέλωμαι, Περδ. I. 173· ἀπώσωμαι δόμων Ἀριστοφ. Ἀγ. 450.

4) περιφρῶν, ἀπώσωμαι, ἀνέρος τοῦδ' ἀπώσωται κράτη Σοφ. Δι. 416, ἴδε σμ. John ἐν τῷ πρ. — Παιδ., τὸν δῆμον πρότερον ἀπώσωμαι, ἀπώσωμαι, Περδ. 5. 69.

5) ἀπώσωμαι, ἀπώσωμαι, κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Τρῶας ἀπώσωμαι Ἰλ. Ω. 206· νεῖκος ἀπώσωμαι M. 270· ἀπώσωμαι κατὰ νηῶν Ω. 503· νηῶν μὲν ἀπώσωμαι νηῶν δὴν πρὸς II. 301, κτλ.: — οὕτως καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις, Περδ. 8. 109, Ἀντιφῶν 128. 27, κτλ.: — Παιδ., ἀπώσωμαι ἱσχυρῶς, 2. 39.

6) ἐν μέσῳ τύπῳ ὡσαύτως, ἀπώσωμαι, τὸ ἀπώσωμαι Περδ. 1. 190· τὸν σὺλόν Σοφ. Τρ. 216· ἐκλήθη δ' αὐτ. Φ. 1122· τὰς σπονδάς ἱσχυρῶς, 5. 22· τὰ κέρδη Πλάτ. Πινδ. 306A· ἀπ. πόνοισι, ἀπώσωμαι, Εὐρ. Ἀποσπ. 787· τὴν δουλεύουσαν ἀπ.,

ἀποσιῶν τὴν δουλείαν, Ἠρδ. 1. 95· αὐτῶς, ἀπ. ὕπνον Πλάτ. Πολ. 571C· ἀπολ. ἀρνούμαι νὰ πράξω τι, ποιήσω κούκ ἀπόσωμαι Σοφ. Τρ. 1249.

ἀπωθητής, ὁ, ὁ ἀπωθῶν, Γλωσσ.

ἀπώθητος, ὁ, ὁ ἀπωθηθείς, ἀπώθητον, τὸ ἐξαποθύνονον Σουίδ. **ἀπώλεια,** ἡ, τὸ ἀπώλυσθαι, καταστροφή, ἄσματος γὰρ ὁ δι' αὐτὸν ἀπολλύμενος, δοκεῖ δὲ ἀπώλεια τις αὐτοῦ καὶ ἡ τῆς οὐσίας θοροῦ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 5, πρὸς 17. 3, 2· πληρ., ὁ αὐτ. Μετωρ. 1. 14, 5.

II. ἀπώλεια, χάσιμον, ὁ αὐτ. Προβλ. 29. 14, 10. **2)** θρησκευτικῶς καὶ ἡθικῶς, ἡ ἀπώλεια, ἡ καταστροφή τῆς ψυχῆς, ἡ ἔδρα ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν Εὐαγγ. κ. Ματθ. 2, 13, σκευὴ ὁργῆς καθηρησιμῆς εἰς ἀπώλειαν Ἐπιστ. π. Ρωμ. 9, 22, πρὸς Θωσ. 6, 3.

ἀπωλεσι-οικίς, ὁ, ἀπωλεσιόικον μετράκιον, τὸ ἀκόλαστον καὶ ἀπολλύνον δι' ἀσωτίαν τὸν ἴδιον οἶκον· Δ. Β. 25, 15 (Κωμ. Ἀνώ- νυμ. 257).

ἀ-πώλετος, ὁ, ἐπὶ ἱππων, δάμαστος, Σουίδ.

ἀ-πώμαστος, ὁ, (πώμα) ὁ ἀνευ πώματος, χωρὶς «κατάκι», γύτρα μὴς ἐμπροσθεν ἀπώμαστω Βάβρ. 60. 1· ἀπώμ, ἀγγεῖον Γαλην. 2. σ. 488·—ὡπαύσις, ἀπώματος, ὁ, Γεωπ. 6. 1, 4.

ἀπωμίζομαι, ἀποθ., ἀποσιῶ ἀπὸ τῶν ὧμων μου, ἀχθος τοι- οὔτεν ἀπωμίζομαι Ἀννα Κομν. σ. 163B.

ἀπωμοσία, ἡ, (ἀπόμνημι) ἐνορκία ἀρνησις, ὡς Ἀττ. δικανικὸς ἔρος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐξωμοσία. Πολυδ. II, 54· Att. Process. σ. 69B, π. 8· κατὰ τὸν Ἰσὺν, «ἀπωμοσία ὅταν τις κρινόμενος σκῆ- πται μὴ εὐσχαλεῖν πρὸς τοὺς δικαστάς, ἀνθυπομνήμη δὲ ὁ ἀντιδικῶν καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦτου προδικάζονται».

ἀπωμοτικός, ὁ, ὁ, ὁ ἀν/κων εἰς ἀρνησιν δι' ὅρκου, π' Ἰστέον πλ. 61, ὅσο τοῦτων ὄντων ἐπιρρημάτων ὀρκιομοτικῶν τῷ μά καὶ τοῦ νῆ, ἀπωμοτικὸν μὲν ἔχει ἀπορατικὸν ἐστὶ τὸ μά· οἶον, μὴ τὴν δι- κην οὐ ποιήσω τῷ· κατωμοτικὸν δὲ τὸ νῆ· οἶον, νῆ τοὺς λόγους ποιήσω τῷ, Εὐστάθ. 92. 22·—Ἐπίρρ., ἀπωμοτικῶς, «διὰ μὲν τοῦ νῆ κατωμοτικῶς, ἀπωμοτικῶς δὲ διὰ τοῦ μά», αὐτέθι.

ἀπώμοτος, ὁ, ὁ, τὸ οὐδ., πᾶν ὁ τι τις ἀπορᾶνται δι' ὅρκου ἵπτι εἶναι· ἀδύνατον νὰ γείνη, χρημάτων δελπτον οὐδὲν ἐστιν οὐδ' ἀπώμωτον Ἀρχιλ. 69· βροτοῦσι οὐδὲν ἐστ' ἀπώμωτον, «οὐκ ἔστιν ὁ τι ἀπομύναι χρὴ βροτοῦς μὴ οὐκ ἂν γενέσθαι» (Σγλ.), Σοφ. Ἀντ. 388· τί δ' ἐστ' Ἀθηναίοισι πράγμ' ἀπώμωτον; Νύμφη ἐν Ἠοίῃσιν· 25· ἀπώμωτον, φευκόν· Σουίδ.

II. ἐπὶ προσώπων, ὁ δι' ὅρκου ὑποχρεωμένος νὰ μὴ πράξῃ τι, καὶ περ ὧν ἀπ. Σοφ. Ἀντ. 394· κἂν ἀπ. τις ἢ Ποιητ. παρὰ Θεμιστ. 207I).

ἀπωμώμας, ἀποθ., ἀγοράζω, ἀπωμωθήσεται Θεόδομ. Κωμ. ἐν Ἀλγῇ. 34· πρὸς ἀποπρίασθαι.

ἀπώρυξ, ὁ, ὁ, (ἀπορύσσω) διωρυξ, ἡ ὑπόγειος ὁχετὸς πρὸς ἀπώγην ὕδατος ἀπὸ τινος μέρους, καθ' Ἰσὺν, ὑδρηγός· «ἀπώρυγας· ὑδρηγούς»· ἀπώρυγες συχναὶ Προκλ. Ἰστ. 285B, κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Σκαλιγγῆ, ἀπὸ ἀπορρύγες· πρὸς ἀπορρύξ.

II. ἐπὶ κτημάτων ἀμπέλου, ἐμβροχάς, καταβολάς, Λατ. pueritia, καὶ ἐγένετο εἰς ἀμπέλον, καὶ ἐποίησεν ἀπώρυγας Ἐβθ. (Γεωγ. 1, 6). Γεωπ. 5. 18, 1.

ἀ-πώρυτος, ὁ, ὁ μὴ σκληρυνθείς, ὁ μὴ ἀποσεισθείς, ὁ μὴ συγ- κληθείς, ἐπὶ τετρασμένων ὀπῶν, Διοσκ. 1. 89· τὸ οὐσιασ., ἀποι- ρωσία ἐν Οσοχ. Οὐσιγρ. 23.

ἀπωρ-αῖ-αῖ, ὁ, ὁ τὸ κακὸν ἀπωθῶν, Θεοί Σουλ. Ἐπιγρ. 599I.

ἀπωρ-αῖ-αῖ, ὁ, ὁ τὸ κακὸν ἀπωθῶν, Θεοί Σουλ. Ἐπιγρ. 599I.

ἀπωρ-αῖ-αῖ, ὁ, ὁ τὸ κακὸν ἀπωθῶν, Θεοί Σουλ. Ἐπιγρ. 599I.

ἀπωρ-αῖ-αῖ, ὁ, ὁ τὸ κακὸν ἀπωθῶν, Θεοί Σουλ. Ἐπιγρ. 599I.

ἀπωρ-αῖ-αῖ, ὁ, ὁ τὸ κακὸν ἀπωθῶν, Θεοί Σουλ. Ἐπιγρ. 599I.

ἀπωρ-αῖ-αῖ, ὁ, ὁ τὸ κακὸν ἀπωθῶν, Θεοί Σουλ. Ἐπιγρ. 599I.

ἀπωρ-αῖ-αῖ, ὁ, ὁ τὸ κακὸν ἀπωθῶν, Θεοί Σουλ. Ἐπιγρ. 599I.

ἀπωρ-αῖ-αῖ, ὁ, ὁ τὸ κακὸν ἀπωθῶν, Θεοί Σουλ. Ἐπιγρ. 599I.

ἀπωρ-αῖ-αῖ, ὁ, ὁ τὸ κακὸν ἀπωθῶν, Θεοί Σουλ. Ἐπιγρ. 599I.

ἀπωρ-αῖ-αῖ, ὁ, ὁ τὸ κακὸν ἀπωθῶν, Θεοί Σουλ. Ἐπιγρ. 599I.

ἀπωρ-αῖ-αῖ, ὁ, ὁ τὸ κακὸν ἀπωθῶν, Θεοί Σουλ. Ἐπιγρ. 599I.

ἀπωρ-αῖ-αῖ, ὁ, ὁ τὸ κακὸν ἀπωθῶν, Θεοί Σουλ. Ἐπιγρ. 599I.

ἀπωρ-αῖ-αῖ, ὁ, ὁ τὸ κακὸν ἀπωθῶν, Θεοί Σουλ. Ἐπιγρ. 599I.

ἀπωρ-αῖ-αῖ, ὁ, ὁ τὸ κακὸν ἀπωθῶν, Θεοί Σουλ. Ἐπιγρ. 599I.

ἀπωρ-αῖ-αῖ, ὁ, ὁ τὸ κακὸν ἀπωθῶν, Θεοί Σουλ. Ἐπιγρ. 599I.

ἀπωρ-αῖ-αῖ, ὁ, ὁ τὸ κακὸν ἀπωθῶν, Θεοί Σουλ. Ἐπιγρ. 599I.

ἀπωρ-αῖ-αῖ, ὁ, ὁ τὸ κακὸν ἀπωθῶν, Θεοί Σουλ. Ἐπιγρ. 599I.

ἀπωρ-αῖ-αῖ, ὁ, ὁ τὸ κακὸν ἀπωθῶν, Θεοί Σουλ. Ἐπιγρ. 599I.

ἀπωρ-αῖ-αῖ, ὁ, ὁ τὸ κακὸν ἀπωθῶν, Θεοί Σουλ. Ἐπιγρ. 599I.

τῶν ἐνόντων· οἱ γὰρ πορρωτέρω οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς εἰσὶν» (Σγλ.), Θεοκρ. 16. 18.

2) μετὰ γεν. ἔννοι· ἀπωτέρω καθήνται τῆς

λύρας, Κρατίν. ἐν Χείρωσι 6, Πλάτ. Πολ. 449B.

ἀπ-ωχραίνω, καθιστῶ τι ὥχρον, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. π. Χρωμ. 5. 31, ἀντὶ ἀποχραίνω.

ἄρ, Ἐπ. πρὸ συμφώνου, ἀντὶ ἄρα, Ὀμ.

ἄρ, Ἐπ. β, (ἔπερ εἶναι ἐγγλετικόν), πρὸ συμφώνου ἄρ, (πῶσαν, συγγενεῖς τῇ ἄρῳ, ἀραρίσκω):—ὕπονοε' στενὴν συνά- φειαν ἢ σχέσιν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτερον συμπερασματικῇ· ἀλλ' αἰ- μεθ' ὑποκειμενικῆς ἐννοίας, καθ' ὅσον ἐκφράζει ἐντύπωσιν ἢ αἰσθημα, ἐκ προσδοκίας ἢ συμπερασμοῦ, ἐνῶ τὸ οὖν τούναντιον δηλοῖ θετικὸν συμπερασμα. Δὲν δύναται δὲ νὰ τελεῖ ἐν ἀρχῇ περιόδου ἢ κώλου. — Ἠ' Ἐπικὴ χρίσις δὲν δύναται νὰ τακτιομῇ εὐκόλως, ἐνῶ ἡ Ἀττικὴ εἶναι εὐκρινεστέρα.

A. ΕΠΙΚΗ ΧΡΗΣΙΣ. Παρ' αὐτοῖς σημαίνει, **I.** ἀπλῶς ἄμεσον

μετάθεσιν ἀπὸ ἐνὸς πράγματος εἰς ἕτερον, τότε, ἀμέσως, εὐθύς, αἴ- φνης, καὶ ἐνίοτε, ἰδοὺ ἢ ὡς φάτο, βῆ δ' ἄρ' ἐνειρος Ἰλ. Β. 16·

ἐπὶ ταύτῃ τῇ ἐννοίᾳ κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἄλλων μορίων, δὲ, ἢ, ὡς, κτλ.: οὕτω κατόπιν χρονικῶν ἐπιρρημάτων τότε δὴ ῥα, τῆμος ἄρα· συγγένειαν ἐν ἀποδοθεί, ὡς αὐτὰρ ἐπειδὴ θηρήσατο... αὐτὶκ' ἄρ' ἤλυθεν Ὀδ. Β. 77· ἐπαναλαμβανόμενον ἐκ τῆς προτάσεως, ὡς ἐν Ἰλ. Φ. 426, κτλ.

2) κατὰ τὴν ἀπαρίθμησην πολλῶν λεπτωμερειῶν, π. χ. ἐν τῷ Ὀμηρ. καταλόγῳ, ἔπειτα, ἀκολουθῶς, οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον κτλ.

3) ἐνθα ἐκκλητὴς εἰς πρῶκειται νὰ ἐκφρασθῇ ἡ νὰ διεγερθῇ ἡ προσοχὴ εἰς τὴν ἐκκλητικὴν, τὸν

τρεῖς ἐν ἐπιρρησέσκον... τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιρρησέσκε καὶ οἶος, ἀλλ' ὁ Ἀχιλλεύς, ἀκούετε· μόνος του... Ἰλ. Ω. 456· ὁμοίως, ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔλκυ, ἀλλὰ τῶρα

ποῦ εἶσαι ἰδοὺ ἔλα καθύπερ κατὰ, Ω. 522, πρὸς Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Ἀφρ. 10·—πρὸς ὑπόδειξιν ἡθικῆς τιμῆς ἢ γενικῆς ἀληθείας, φευγόντων

δ' οὐτ' ἄρ' κλέος θρυλάται οὐτε τις ἀλήκη Ἰλ. Ε. 532· ἴδε Hartung Partikeln Α. 446· ἐν Ἰλ. Α. 93. 96, οὐτ' ἄρ' ὅγ' εὐ- χωλῆς ἐπιμέμμεται... ἀλλ'... τοῦνεκ' ἄρ' ἔδωκεν, δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ, δὲν εἶναι (ὡς σὺ φαίνεσθαι νομίζων)... ἀλλὰ...

διὰ τοῦτο λοιπὸν λέγω· ἴδε σημασίαν II. 1.

II. πραγματικῶν σχέσεων μεταξὺ ἐνὸς πράγματος καὶ ἑτέρου, οἷα εἶναι, **1)** ἡ σχέ- σις τοῦ χρονικῶς προηγμένου καὶ τοῦ ἐπακολουθούντος, οἷον ἔνθα ὁ Ἰπρίσιος ψυχοχόος... ἀσδεστος δ' ἄρ' ἐνώπιο γέλως Ἰλ. Α. 599, πρὸς Ω. 507· οὕτω, τοῦνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκε, διὰ ταύτην

λοιπὴν τὴν αἰτίαν, Δ. 96· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιστάσει συχνάκις συγ- σκεται καὶ μετὰ τοῦ οὐνεκα ἐν τῇ προτάσει. Οὕτω καὶ ἐπὶ ἐρώ- τησις τις δηλοῦται οὕτως εἰπεῖν ἄφ' ἐαυτοῦ, τίς τ' ἄρ' τῶν ὄν-

δριστος ἐστίν, ποῖος λοιπὸν (λέγεις) νὰ ἦτο... Β. 761· οὕτω καὶ μετὰ δεικτικῆς ἀντωνυμίας ἐν ἀνακεφαλαιώσει ἢ ἐπαναλήξει, ἀλλ' ὕδον Πριάμοιο τὸν ῥ' Ὀδυσσεύς βάλε, ἐκείνος ἐστὶν τὸν ὅποιον, ὡς γνωστὸν ἦδ' ἔσθ', Δ. 501· οὕτω καὶ ἐν φράσεσιν οἷα ἡ ἔστις, ὡς ἄρα φωνήσας, ὡς ἄρ' ἔφη, ἡ ῥα, οὕτω λοιπὸν ὡμίλησεν, Ὀμ.—

ἡ χρίσις αὕτη εἶναι καθολικὴ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ. **2)** ἐκφέρει ἐξήγησιν προηγμένου πράγματος, εἰ μὴ ὑπερβόλον ἔπος ἐκ- βάλε... φῆ ῥ' ἀέκητι θεῶν φυγεῖν, ἂν δὲν εἶχεν εἰπεῖ ἀσέβῃ λόγον... ἐπειδὴ εἶπεν ὅτι... ἴδε Ἐρμ. ἐν Ἰγμ. εἰς Ἀφρ. 53· τὸ ἄρα

τιθέμενον μετ' ἀναφορ. ἀντωνυμίας καθιστᾷ αὐτὴν ἐμφατικώτεραν, ἔκ δ' ἔθορε κληρὸς ἐν ἄρ' ἠθέλον αὐτόν, ἀκριβὲς ἐκείνος ἐν... Ἰλ. Η. 182, ἴδε Ἐρμ. ἐν Ἰγμ. εἰς Ἀπολλ. 360.

B. ΑΤΤΙΚΗ ΧΡΗΣΙΣ. Ἐνταῦθα ἔχει πάντοτε δυνάμιν τινα συμ- περασματικῇν. **1)** ἡ ἐν πραγματικῶς συμπεράσματι, παρα-

πλησίως τῷ οὖν. ἀλλ' ὡς προεργηθῇ, μᾶλλον ὑποκειμενικῶς, ἐπομέ- νως, κατ' ἀκολουθίαν, ἄρα, ἀριστον ἄρα ἡ εὐδαίμονία Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 8, 14, ἡ συχνότερον.

2) ὅταν ἐτάχῃται πλάγιον τι συμπερασμα, μιάτην ἄρ', ὡς εἴκειν, ἦκομεν, ὥστε κατὰ τὰ φαι- νόμενα ἦλθομεν ἐπὶ ματαίῳ, Σοφ. Ἠλ. 772· οὕτω κοινὸν τὴν ἄρα

γορὰ καὶ λύπη δακρυά ἐστίν, οὕτω τῷ ὄντι τὸ δάκρυα κτλ., Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 32·—κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκφράζει πόνον ἢ ὀλ- τῶν, Ἐρμ. ἐν Ἀλ. 1005· αἰετοίτε δὲ ποῖαν ἐκκλησίαν, Ἑλλ. Γραμμ. Jell 2 788. 4·—ἐνίοτε τὴν ἀνέκρεσιν ἢ ἐπανόρθωσιν γενομένου

σφάλματος, ὡς οὐκ ἐνόησαμεν ὅτι εἰσιν ἄρα... Πλάτ. Πολ. 375D· καὶ οὐχ ἐωρῶμεν ἄρ' αὐτὸ αὐτόν 432D· εἰκότως ἄρα οὐκ ἐγίνετο, ὡς γὰρ ἐγὼ νῦν πυνθάνομαι... Ξεν. Ἀν. 2. 2, 3· ἴδε Ἀρτοῦργιον 1. 433.

3) ἐπὶ ἐρωτησίων, ἂν καὶ δὲν εἶναι ἐρωτηματικόν, ὡς τὸ ἄρα, ἐκφράζει ὅμως τὴν ἀνησυχίαν τοῦ ἐρω-

τῆτος, ὡς, τίς ἄρα ῥύσεται, τίς ἄρ' ἔπαρκεσι θεῶν ἡ θεᾶν; τίς τοῖς ῥύσεται; ἄρ' γε ἡ σῶσις τις; Ἀρτοῦργιος 1. 443, κτλ.

—Σχέσιν πρὸς τὰ εἰρημνία ἔχει ἡ χρίσις τοῦ μορίου τοῦτου ἐν ἐπι-

φωνήματι, ἐνθα χρησιμεύει ὥπως ἐτάρη καὶ ἐπέτιον τὴν ἐξέφρασιν τοῦ αἰσθηματός, οἷον ἄρ' ἦδ' ἔνθα ἐνυμνῶμεν ἀπώλεσεν, ὅπου

ἐκλεκτὸν ὅμιλον ἀνδρῶν συμμάχων ἀπώλεσεν, Διόγυλ. Πέρσ. 733· οὕτω, ὡς ἄρα αὐτὸν 472, Σοφ. Ἀποσπ. 508· τίς ἄρα; τί ἄρα; Σοφ. Ἀντ. 1286· πῶς ἄρα; οὕτως ἄρα, κτλ., ἡ ἀνευ ἐτέρου μο-

ρίου, ἔλκει ἄρα ὁ αὐτ' Ἀποσπ. 603·—μάλιστα ὅταν ἐκφράξῃ τις τὰς ἰδίας αὐτοῦ σκέψεις μετὰ εἰσαγγελίας ἢ ἐκπληξέως περὶ τινος λε-

χθέντος, κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι προϋφίλει μέγα 'Αριστοφ. Σφ. 3. 'Ορν. 476, 1371, κτλ. 4) ἐπιεγγητικὴν, δηλαδὴ, ἔτσι, ἐρῶ, ὡς ἄρα.. Πλάτ. Θεαιτ. 152D, πρὸς 156E. 5) περὶ τοῦ τοι ἄρα καὶ τὰρα ἴδε ἐν λ. τοι II. 2. 6) τὸ εἰ μὴ ἄρα φαίνεται νὰ σημαίνει, ἐκτός ἂν ἦτο, ἴδε Πλουτ. εἰς Δημ. κατὰ Μειδ. σ. 35' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ ἄρα συνηθίς χρησιμεύει ἀπὸ τοῦ εἰ μὴ, Stallh. Πλάτ. Πρωτ. 355B· μετὰ τινος εἰρωνείας, εἰ μὴ ἄρα ἢ τῆς ἀρετῆς ἐπιμέλεια διαφθορά ἐστίν Ξεν. 'Απομν. 1. 2, 8:—οὕτως, εἰ ἄρα, ἦν ἄρα, ἐν ὑποθετικῇς λόγοις, πρὸς ἐνδείξιν τοῦ ἀπὸ τοῦ ὑποθέσεως, ἦν ἄρα ποτὲ κατὰ γῆν βιασθῶσιν Θουκ. I. 93, κτλ.

Γ. οὐ μόνον αἱ κρίσεις τὰρα, μὲντὰρα, οὐτὰρα ἀπαντῶσιν, ἀλλὰ καὶ διήγοιρά, ἀντὶ διήγοιαι ἄρα 'Αριστοφ. 'Αχ. 325· οἰμώξετὰρα, κλαύσετὰρα Θισμ. 248, Ξφ. 532· ἴδε Ληϊκίης περὶ Κράσεως σ. 7.

Ἄρα, ἐρωτημ., μόνον ὑποδηλοῦν μέμνηται ἡ ἀνυπομονητικὴν [τοῦ ἐρωτῶντος = τῷ 'Ἐπ. καὶ Λυρ. ἤ βα. Λατ. quid? — κατὰ τὴν τὸν τόνον καὶ τὴν σημασίαν ἐντονιώτερος τύπος τοῦ ἄρα· 1) ὁπόταν τίθεται μόνον, ἐμφαίνει ἀπλῶς τὴν ἐρώτησιν, ἢ φύσει τῆς ὁποίας ἰρίζεται ἐκ τῶν συμπεραζομένων, π. χ. ἐν Δημ. 939. 4, ἀρνητικὴ ἀπάντησις ὑποδηλοῦται διὰ τῆς ἐρωτήσεως, ἄρ' ἂν οἴσθε;· ἀλλὰ καταφατικὴ ἐν Ξεν. Κύρ. 4. 6, 4, ἄρα βέβληκα διὰ ξφείζης, πρὸς ἄρ' αὐτοῦχε;· ἢ ὅστυχε;· Ξφ. Φοιν. 424. 'Οπως καταστῇ ἡ ἀπάντησις καθαρώς ἀρνητικὴ, ὑπάρχει τὸ ἄρα μὴ.; ἢ quid vobis? Αἰσχύλ. Θ/β. 208· καὶ ὅπως καταστῇ καθαρώς καταφατικὴ τίθεται τὸ ἄρ' οὐ; ἄρ' οὐχ;· ποιεῖ νενό? Σφ. Ο. Κ. 791, Ο. Τ. 540, πρὸς 1174. Φαίδωνα 64C, Φιλ. 11D· ἴδε 'Αρτοῦγιον 1. 454. 2)

ἄρα οὖν;· εἶναι ἐν γρησὶ ὅπως ἐκτάγῃ καταφατικὴν συμπέρασμα, Πλάτ. Γοργ. 477A· ἀλλ' ὡσαύτως ἀπλῶς ὡς ἐντονιώτερος τύπος τοῦ ἄρα ὥστε εὐρίσκωμεν αὐτὸ μόνον ἢ μετ' ἀρνητικῷ μορίῳ, ἄρ' οὖν μὴ.; ἄρ' οὖν οὐκ;· ἴδε 'Ἐρμ. ἐν Σφ. 'Αντ. 268. 3) ἐν τῷ ἄρα γε ἐκότερον μόνον τηρεῖ τὴν ἰδίαν δύναμιν, καὶ ὅσον τὸ γε χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ καθιστᾷ τὴν ἐρώτησιν μέλλον ὠρισμένην, 'Αριστοφ. Πλ. 546, κτλ. 4) συναπτόμενον μετὰ τοῦ ἐρωτηματικ. τίς, εἶναι πολὺ ὅμοιον τῷ ἄρα, ἀλλὰ σπανίως ἀπαντᾷ, τίνας ποτ' ἄρ' ἐπράξε Σφ. Αἰ. 903· τί δ' ἄρ' ἐγὼ σε; Κύρ. I. 4. 1228· τίς ἄρ' ὁ θεύγων; 'Αριστοφ. Σφ. 893· οὕτω καὶ μετὰ τοῦ ἦν, 'Εὐρ. Πρσ. 118, πρὸς 'Αρτοῦγιον 1. 456· ἐν Πλάτ. Φαίδωνι 70E, σκεψώμεθα τοῦτο, ἄρα., εἰς συντάξεις φαίνονται ἀνέμιν γινώμεναι, πρὸς Διλ. II. I. 2. 31.

II. παρὰ ποιητὰς ἐνίστοι πολὺ ὅμοιον τῷ ἄρα, 'Αρχιλ. 80. 82, Πινδ. II. 4. 138· τοιοῦτος χρησιμεύει ἄρα γρησὶ πεποιθὲν Αἰσχύλ. Χα. 297, πρὸς 435· τῷ δὲ ἐπιφθίμῳ ἄρ' ὑφιστῆται λέχος Κύρ. 'Ανδρ. 11141—οὕτω καὶ ἐν ἐπιφανήσῃ, βραδείαν ἡμῶς ἄρ' ἐ τήνδε τὴν δόδον πέμψας ἐπεμψεν Σφ. Αἰ. 738· εἰς νηρὸς ἄρ' ἐ πλοῦτος I Κύρ. Φοιν. 575, πρὸς 'Ιλ. 1229, 'Ἰππ. 1086· ἐμελλόν σ' ἄρα κινήσειν 'Αριστοφ. Νεφ. 1301 (ἐνθα τὸ ἄρ' οὐ μετὰ τοῦ ἐρωτηματικοῦ σημαίει ὡς ἐπὶ τοῦ ἦν τῷ ἐρώτησιν). 'Ο 'Ερμάννος ἀρναίει τὴν χρίσιν ταύτην ὁλοτελῶς ἐν τῷ προσωμῳ εἰς Σφ. Ο. Κ., ἀλλ' ἴδε 'Αρτοῦγιον ἐνδ' ἄνω. — 'Ἐν τῷ περὶ λόγῳ τῷ ἄρα εὐρηται αἰετοπε ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς προτάσεως, ἀλλ' ὅμως πρὸς 1174. Πρωτ. 467E— Πλάτ. ποιηταῖς, ὡς εἰκόσ, μεγαλειότερα ὑπάρχει ἐλευθερία, ἴδε ἀνωτ. I. 1. 4, 11.

Ἄρα, ἄρῃ, ἢ, εὐχὴ, εὐχολογία, πρᾶσιχὴ, ἀράων ἀίων (ὁ Ζεὺς) Νηληιάδῳ γέροντος 'Ἰλ. Ο. 378· ὡςτα δ' 'Ἰρις ἀράων ἀίοντα Ψ. 199· Θέτιδος ἐξαίσιον ἀρῇν Ο. 598, 'Ἰππ. 'Εργ. κ. 'Ἰμ. 724, Πινδ. I. 5 (C). 63· ἀρῇν ἐποίησαντο παῖδα γενέσθαι 'Αριστοφ. 'Πρόδ. β. 63· ἀρά 'Ανάω 'Ἰππ. Κύπρ. 97, 'Ἰππ. 61, I. 83 = Meister 25 i ἀρά Διί, κτλ. 2) κατὰρ, ἐπὶ κλησῇ τῆς θείας ἐκδικήσεως, ἔξ ἀρών μητρόσ., ἢ ῥα θεοῖσιν πόλλ' ἀγέουσι' ἦράτο 'Ἰλ. I. 568· συχ. παρὰ Τραγ., οἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μεταχειρίζονται αὐτὴν ἐν τῷ πληθυντ. π. χ. Αἰσχύλ. Πρ. 910, Σφ. Ο. Τ. 295, Εὐρ. Φοιν. 67· ἀράς, ἀράσθαι, προστιθέναι, ἐξανέναι Σφ. Ο. Κ. 952, 154, 1375· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ καὶ ἐνικ., πατρός δ' ἄρ' α. κραυγὴσεται Αἰσχύλ. Πρ. 910, πρὸς 946, 'Αγ. 457, κτλ.· ἢ τοῦ νόμου ἀρά Πλάτ. Νόμ. 871B· ἀρά.. ἐνοχος ἔστω αὐτοῖς 742B, κτλ.: ἀραί, δίκαιε, κατάραι εὐρηται ἐπιγεγραμμένα συχ. ἐν ἐπιγρ. ἐναελέον ἐκείνων οἵτινες ἔβλεον ἀκρωτηριάσῃ ἢ μετακινήσῃ αὐτάς, Σύλλογ. 'Ἰππ. 989—991, 2664, κ. ἀλλ., ἴδε Newton 'Αλκ. 2. σ. 720—45.

II. τὸ ἀπαιτήσιον τῆς κατάραι, καταστροφῇ, ὁλῆρος, ἀρῇν ἐτόρριον ἀμύνα (εὐκτ.) 'Ἰλ. M. 334· ἀρῇς ἀλκτῆρα γενέσθαι Ξ. 100· ἀρῇν καὶ λοιγὸν ἀμύνα Ο. 489, πρὸς 489. (ὁδ. K. 69· οὕτω καὶ ἐν Αἰσχύλ. 'Ικ. 83, ἐνθα ἡ ἐρμην. τοῦ Σχολ. βλάβης ἐπιτίθειται τῇ γραφῇ ἀρῇς ἀντὶ ἀρῆς. III. ἡ 'Αρά, κατὰ προσωποποίησιν, εἶναι ἡ θεὰ τοῦ ὀλέθρου καὶ τῆς ἐκδικήσεως, Λατ. Dira, διακρινομένη τῶν 'Ερινῶν ἂν καὶ εἴχε τὸ αὐτὸ ἔργον, ὡς πότνι' 'Αρά, σεμνοὶ τε θεῶν παῖδες 'Ερινῶδες Σφ. Πλ. 111, ζεινόντες 'Αρά (πρὸς χαλκίπους 'Ερινῶς) ὁ αὐτ. Ο. Τ. 418· ἀλλ' ἐν Αἰσχύλ. Νόμ. 417 αἱ 'Ερινῶς λέγουσιν εἰ 'Αρα εἶναι τὸ ἐνυπνίου ὑποκάτω τῆς γῆς, γῆς ὑπαί, πρὸς 701—ἐν ὡδ. 70 ἢ 'Αρά

προσωπεύεται ὡς προσωποποίησις τῆς κατάραι τοῦ Οἰδῆδους· 'Αράς λερόν 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 481· (ἐνταῦθεν τὸ ῥῆμα ἀράνιμαι) [ἀρ- 'Ἰπ. ἐν ἄρσι, ἀρ- ἐν οἴσι, ἀλλ' ἐν τῇ σημασίᾳ II. ἀρ- αἰέτορε. IIαρ· 'Αττ. πάντοτε ἀρ-].

'Αραβ-ἀρχης, ὡς, ὁ, ἡ τοῦ 'Αραβικοῦ νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ νομάρχης, Σύλλογ. 'Ἰππ. 4751, 6075, 'Ἰωσήφ. 'Αρχ. I. 18. 8. 1. 'Ἰπὸ ἐκδοτῶν τινῶν παρελήφθη ἡ λέξις (ἐκ χειρογρ.) εἰς Κικ. 'Ἰπποτ. πρὸς 'Αττ. 2. 17, 3, 'Ἰουθεν. 1. 130, ἀντὶ τοῦ 'Αλαβάρχης, Διηγηθεῖς. 'Ο τελευταῖος οὗτος τύπος ἐρμηνεύεται ὡς σημαίνον εἰσπράκτορα φόρων ἡ τελώνην, ἐν ᾗ σημασία μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ὁ Κικέρων σαρκαστικῶς περὶ τοῦ Πομπηίου, ὅστις ἐκαυχᾶτο ὅτι ἠΐθετε μεγάλως τοὺς φόρους, Κικ. π. 'Αττ. ἐνδ' ἄν., παρὰ δὲ τῷ 'Ἰωσήφῳ φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου ἀρχοντος τῶν 'Ἰουδαίων ἐν 'Αλεξανδρίᾳ. — 'Ἰὲ ἐπὶ τῇμα εἶναι ἂν ἀμφότεροι οἱ τύποι ὑπάρχον, ἢ ὁ ἑτερος (καὶ ἂν οὕτω, πότερος) εἶναι παραφθορὰ τοῦ ἑτέρου· πρὸς ἀλλασχρήσιμ, ἀλα-βωχρία καὶ ἴδε ἐπὶ πᾶσι Sturz Dial. Mac. σ. 65 κτλ.

ἀραβδός, ἴδε ἀρραβδός.

ἀράβδωτος, ἴδε ἀρράβδωτος.

ἀράβδωσις: μέλλ. -ῆσω (ἀραβός), φωνῶ, ἤχω, πρᾶνῶ ἤχω, κληγογῇ, 'Ομ. (τὸ πλείστον ἐν 'Ἰλ.) καὶ αἰετοπε ἐπὶ ὁπλισμοῦ, δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβδωσι δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ 'Ἰλ. E. 42, κτλ., ἐφύρησεν, ἤχησεν 'Ἰππ. I. ἐπὶ δόδωνται, τριῶ, κευπῶ, παταγῶ, πικνὸν δ' ἀράβδωσαν δόδοντες Θεοκρ. 22. 126· ἀραβεί δ' ἄ γνάθος 'Ἰππ. 9. Αἰρ.: ἀλλὰ μεταβ. ἐν 'Ἰπ. 'Ασπ. 244, Κήρες κυά-ναι, Λευκοὺς ἀραβεύσαι δόδοντας, καὶ ἐν 'Απολλ. 'Ἰσθ. II. 231, ἀκρηξ ἐν γενέσεσι μιάτην ἀράβδωσαν δόδοντας.

'Αραβία, ἢ, 'Ἡρόδ. 2. 8, κτλ., ποιητ. 'Αρραβία Θεοκρ. 17. 86:— ἐνταῦθεν, 'Αράβιος, α. ο. ἢ 'Αραβίς, οἱ 'Αράβιοι 'Ἡρόδ. I. 198, κ. ἀλλ., μεταγεν. 'Αραβες (ἴδε 'Αραψ), — ὡσαύτως, -ικός, ἢ, ὅν, Πλουτ. 'Αντων. 69:— ἰδιόρρηκτον ἡτ. 'Αραβίς, ἴδος, Θεμιστ. 50.

'Αραβίζω, κατὰ τῶν 'Αράβων φρονῶ Σουδ. ἐν λείξῃ II. = ἀραβίζω, ἀράβιζε τὰ τεύχη 'Ἰζέξ. μέθ' 'Ομηρ. 242, 319.

'Αραβίστι, ἐπίρρ. ἐν τῇ 'Αραβικῇ γλῶσσῃ, «Ναβᾶστι: δὲ φαίν' 'Αραβιστὶ ὁ ἐκ μοιχείας γινόμενος», Βούττ. Διον. II. 944.

ἀραβός, ὁ, ὁ βρυγμός, τὸ «τρίχημον» ἢ ἡ σύγκρουσις τῶν δόδωνται, ἀραβός δὲ διὰ στόμα γίγνεται 'δδόντων 'Ἰλ. K. 375, πρὸς 'Ἰσθ. 'Ασπ. 404· ἀπολ., Πλουτ. 2. 854B. 2) ἐν γένει, πρῶτος, κύριος, φόρος, σάκεος Καλλ. εἰς Διλ. 147, (Πιθ. λέξις κατ' ὄνομα-τοποίησιν, Κούρετ. π. 425).

ἀράβων, ἐπίρρ. (ἀράβω), μετ' ἀραγμοῦ, πατάγου, κρήτου, Λουκ. Διελφ. 5.

ἀραγμα, ατσε. τὸ = τῷ ἔπ., οὐ κρόταλα χαλκοῦ τυμπά-νων τ' ἀράγματα Εὐρ. Κόκκ. 205.

ἀραγμός, ὁ, κύριος ἢ πρῶτος ἐκ συγκρούσεως, πάταγος, τριημῆς, ἀραγμός δ' ἐν πύλαις ἐφέλλεται Αἰσχύλ. Θ/β. 240· ἐμπαρνα-μίσθα δ' ἐκγέδοις πετρῶν τ' ἀραγμοῖς Εὐρ. Φοιν. 1143· οὐδ' ἀνίσταν στέρων ἀραγμοῖς, κτυπήματα τοῦ στέρους, Λατ. planctus, Σφ. Ο. Κ. 1609.

ἀραβέω, ἴδε ἀραβός.

ἀραβευόρητος, ο. ἢ ἀνευ βαθυοργίας, «ἀκαπλήγυτον, ἄδο-λον, καθάρν, ἀραβιούρητον» Δ. B. 337, 38, Σουδ. ἐν λείξῃ ἀκα-πλήγυτον.

Ἀράβος, ὁ, παραχώδης κίνησις καὶ σάλος τις ἐν τῇ στομάχῳ, «γυρναγύρισμα», 'Ἰππ. π. 'Αρχ. 'Ἰππ. 14, περὶ Διαίτ. 'Ἰσθ. 385 κτλ.: πάλμος τῆς καρδίας, Νικ. Θ. 775. ('Ο 'Ἰππ. ἀναφέρει καὶ ῥῆμα ἀράβω, ἀραβήσι: θερμήσι, ταραξίσι καὶ ἀράβησι: καλίνηται, συγκινοῦνται, πιδαν. ὀνομασπ. ὡς τὸ ἀραβός.)

ἀράβω, ἢ ἀρράβω (α. εὐφων., β. ἔξω), ἐπὶ νυνῶν, κλυζῶμαι, «γυρναγύρισμα», 'Ἰππ. π. 2. 6. 51, Πλουτ. I. 9, κτλ., Φιλων. I. 694.

ἀραβί, ἀγ, ἢ, ἢ γαστήρ, ἄραβι: γαστήρ, τὰ λιπτά ἑντερὰ 'Ἰππ. κτλ. ἐν λ. ἀραβίς V.

ἀραβ-όδωτος, ο. ἢ, ὁ ἀραβίος ἔχων τοὺς δόδοντας, 'Αριστ. 'Ιστ. 2. 3, 2.

ἀραβ-οριξ, τριῶχος, ὁ, ἢ, τὸ, ὁ ἀραβίαν ἔχων τρίχα, Μοῖρ. ἐν λ. φεδνός, σ. 421.

ἀραβ-πυρος, ο. ἢ, ὁ ἀραβίος ἔχων τοὺς πόρους, χαλαρός, 'Αλξ. 'Αττ. Προδ. 1. 2, κτλ.

ἀραβίς, α. ο. ἢ, καὶ ο. ἢ, Σφ. 'Αντ. 667 (ἀρά):— 'Αττ. (κατὰ τὸ πλείστον Τραγ.) ἐπὶ, πρὸς, εὐκαταῖς. 1) εἰς, παρακαλούμενος, ἱκετευόμενος, Ζεὺς ἀραβίς = ἱκέσις Σφ. Φ. 1181.

2) ὁ καὶ ὁ προστυχίη τις, κατηραμένος, μετὴν ἀρῆς ἢ ἀρῶν, γονά Αἰσχύλ. 'Αγ. 1568· πότμος ἄρ. ἐκ πατρός ὁ αὐτ. Θ/β. 898· ὡς περ μ' ἀραβίον ἔλαβες, ἐπὶ ἀρῇ ἑνὸς, ('Αγ. 1568), ὡς περ με εἶλες διὰ τῆς ἀρῆς· Εὐστ., ἰσιδὴ μ' ἔχεις εἰς τὴν ἐξουσίαν σου ὑπὸ κατάραν ὅπως εἶπω τὴν ἀλήθειαν, Σφ. Ο. Τ. 276.

II. ἐνεργ., ὁ ἐπιφέρων κατάραν, βλάβην, μετὰ ἐστ., φθόγγος ἢ οἰκός Αἰσχύλ. 'Αγ. 231· δόμοις ἀραβίς Σφ. I. I. 4291· πρὸς Εὐρ. Μιδ. 608, I. T. 778· ἀραβίς γονεύς ἐκγόν-νοις Πλάτ. Νόμ. 931C:— ἀπολ., Αἰσχύλ. 'Αγ. 1398, Σφ. Τρ. 1302,

ἀραιός, ὁ, ὄν, ἀραιός ὡς παρ' ἡμῶν, λεπτός, στενός, ὀλίγος ἰσχύος, Λατ. Ienuis, ἐπὶ τῶν ποσὶν τοῦ Ἱεραιστοῦ, ὑπὸ δὲ κνήμῃ ῥῶοντο ἀραιαί, καὶ δὲ ὁσένης καὶ λεπταὶ αὐτοῦ κνήμαι ὑπερικινούντο μετὰ κακοπαθείας (Σχολ. I, Πλ. Σ. 411· ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς Ἀφροδίτης, καταυδᾶτο χεῖρα ἀραιήν, λεπτήν, ἄδραν, Ε. 425· περὶ τῆς γλώσσης διψήλειον λίκου, λαβύοντες γλώσσηςσιν ἀραιήσιν μέλαν ὕδωρ, διὰ λεπτῶν γλώσσων, Π. 161· περὶ τοῦ σενοῦ τῆς κατὰ τὸν λιμένα εἰσόδου, ἀραιή δ' εἰσόδός ἐστιν, ὡς τανύη (Σχολ.), Ὁδ. Κ. 90· ἐπὶ πλοίων, Ἰπ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 807· ἀραιὰ τροφή χρῆσθαι, ὀλίγη, οὐ συχνή, Ἀριστ. Πολιτικ. 7.16, 14.

II. μεταγεν, ἐπὶ τῆς οὐσίας τῶν σωμάτων ὅμοιον κατὰ πολὺ τῷ μακρῷ, οὐχὶ πυκνός, ἀραιός τὴν σύστασιν, πορώδης, Λατ. rarus, ἀντίθετον τῷ πυκνός, Ἀναξ. 8· ἀντίθ. τῷ πύκνῳ, Ἀριστ. Προβλ. 8. 10· συχν. ἐν Ἰππ. περὶ Ἀρχ. Ἰγρ. 17· δέσμα Ἀρ. 1250· ὅσπερ περὶ Ἀρρ. 709· Εἰρ. 588. 45· ἐμὴ γλῆξ, νέφους ἀραιό- τέρα Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 4, πρὸς. Μετεωρ. 2. 6, 21· σπογγῶι Διόδ. 3. 14.

III. ἐπὶ τῆς ἀναπνοῆς ἢ τοῦ σφυγμοῦ, ὁ μετὰ διαλειμματος, Ἰππ. Γενεσμ. τὸ Α' 906, 970, Ἀρετ. π. Διτ. Χρον. Παθ. 11, κτλ.:—Ἐπίερ. —ὁς Ἰππ. 243. 36, κτλ.

IV. ὁ μὴ πυκνός, ἀραιός, τρίχες Ἀριστ. π. Χρωμ. 6. 5· ἀκτίνες αὐτοῦ δὲ 1. 6· φωναὶ δ' αὐτ. π. Ἀκουστ. 57· ἐδόντες Πολυδ. Κ' 94, κτλ.

V. ὡς οὐσιασ., ἀραιά (ἐνν. γαστήρ), ἢ ἡ λαγών, Ἰατρ. πρὸς. Νικ. Θ. 133.

ἀραιό-σαρκος, ὄν, Ἰππ. 241. 35, 588. 40, ἔχων ἀραιάν, σπογγώδη, χαλαρὴν σάρκα, Ἰκστ. παρ' Ἀθην. 288C.

ἀραιό-στημος, ὄν, ὁ ἔχων ἀραιὸν στήμονα, λεπτός, Ἰσυχ. ἐν λ. μακρόστυμος.

ἀραιό-στυλος, ὁ ἔχων ἀραιούς στύλους, ἀντίθ. τῷ πυκνόστυ- λος, Βιτρούβ. 3. 2.

ἀραιό-σφυγμός, ὁ ἀραιῶς συνεστῶς, ἀραιὰν σύστασιν ἔχων = εὐδυσπνευστος, Γαλην. 6, σ. 171.

ἀραιότης, ἡτος, ἢ χαλαρότης τῆς συστάσεως, τῶν σωμάτων, ἀντίθ. τῷ πυκνότης, Ἰππ. Ἀφ. 1255, κ. ἄλλ., Ἀριστ. Προβλ. 2. 32, 2· πλ., ὁ αὐτ. Φυσ. 8. 7, 5.

II. σπάνις, ὀλιγότης, τῶν πόρων δ' αὐτ. π. Ἀκουστ. 32.

ἀραιό-τερητος, ὄν, ὁ ἀραιῶς τετραπλημένος, ἀντίθ. τῷ πολύ- τητος Ἰαλην. 4. σ. 493.

ἀραιό-φθόκλος, ὄν, ἐπὶ ἀμπέλων, ὁ ἔχων ὀλίγους ὀφθαλμούς, «μείζων», «μπουμπουκία», κληῖμα Ἰεωπ. 5. 8, 2.

ἀραιό-φυλλος, ὄν, ἔχων ὀλίγα, ἀραιὰ φύλλα, «μεινέφυλλον» (ὁλλ. γρ. μεινέφυλλον)· ἀραιόφυλλον· μανὸν γὰρ τὸ ἀραιόν· οὕτως Ἦρος ὁ Θηβαῖος· Ζωναρ.

ἀραιῶν, καθιστῶ τὴν ἀραιὸν, χαλαρὴν, πορώδες, τὴν ἐπιδερ- μίδα Ἰππ. 241. 1· τὴν σάρκα δ' αὐτ. 372. 42, Ἀριστ. Προβλ. 5. 34, 1· ἀντίθ. τῷ πυκνῶν, Ἀρετ. Ὁδ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 1, πρὸς. π. Διτ. 2. 2, κτλ.

II. Παθ., γίνεμαι ἀραιός, Ἰππ. 345. 31, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 7.

ἀραιόρηκα, -ημένος, -ητος, Ἰων. τύποι μετ' ἀνὰ διπλ., ἴδε τὸ ῥήμα αἰρέω.

ἀραιώδης, ες, (εἶδος) χαλαρὸς τὴν σύστασιν, πορώδης, Γαλην. τ. 14. σ. 680. 11.

ἀραιώμα, ἄτος, τὸ (ἀραιῶν) τὸ μεταξὺ δύο πραγμάτων μένον καὶ τὸν διδαστήμα, ἀναμεσάζει, χαρραγμάδα, ὡς π. χ. μεταξὺ σκινίων μὴ καλῶς συννηροσμένων, προσέτι σχίσμα γῆς, ῥαγός, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ὑψηλῶν διδαστήμα κτλ., ἔκ τῶν κατὰ γῆν ἀραιωμάτων Διόδ. 1. 39· διὰ τῶν ἀραιωμάτων (τῶν ἐδόντων) ἡ ναὺς εἰς τὰ ἔσω διεξέπεσεν Λουκ. π. Ἀλ. Ἰστ. 1. 30· πορώδες μέρος, σαρκοῦς Ἦρον Διότημ. 208· ὀλίγον τι, μικρὸν τεμάχιον, Λατ. frustulum, Λογγίν. 10. 12.

ἀραιώσις, εως, ἢ, τὸ ἀραιῶσθαι, ἐξαραιώσις, ἀντίθ. τῷ πύκνω- σις, Ἀναξ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγ. Πρ. 22D, Ἰππ. 278. 2, κλ.

ἀραιωτικός, ὁ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ ἀραιώσῃ, ἀραιω- τικὴ ὕλη Δισκ. 1. 75.

ἀράκη, ἡ, = φιδάκη, Ἰσυχ. ἐν λ. ἀράη (ἀράγν. ἀράκην), καὶ ἐν λ. ἀραιῶν (ἀράγν. ἀρακίων)· οὕτως ἐν Ἀθην. 302B, Αἰσ- λείε τὴν φιδάην ἀράκην (Κωδ. ἀρακίον) καλοῦσιν.

ἀρακίς, εἶδος, ἢ, καὶ ἀρακίσκος, ὁ, ὕποκορ. τοῦ ἀρακός, Γαλην. Λεξ. σ. 442.

ἀρακος, ὁ, εἶδος ὀσπρίου, ὁ νῦν ὀνομαζόμενος ἀρακίς, Ἀριστοφ. Ἀποπ. 364, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 8. 8, 3.

II. ἀρακος-ἱέραξ, Τυρρηνοῖς Ἰσυχ.

ἀρακτῆρ, ἦρος, ὁ, ἀμελητῆρ, Ἰσυχ.

ἀρακτῶν, τὸ, «τὸ κατὰ σταλαγμὸν διηλυμμένον ὕδρων εἰς τινὰς ὑπονόμους συνιστάμενον χάλικανθον» Δισκ. 5. 114.

ἀρακώδης, ες, ὅμοιος ἀράκῃ, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 6, 12.

ἀραμα, τὸ, «βόρβορος» Ἰσυχ.

ἀράμεν καὶ ἀράμενος, «μένειν, ἡσυχάζειν» Ἰσυχ.

ἀράμενος, «τὰ ἀπόλυτα ὕδατα» Ἰσυχ.

ἀραικος, «ἐρωδός» Ἰσυχ.

ἀρανίς, «ἐλαφος» Ἰσυχ.

ἀραξ, ακος (ς) = ἀρακος, Κλήμ. Ἀλ. 338.

ἀραξα, ἡ, εἶδος βοτάνης, γεννᾶται δὲ ἐν αὐτῷ (τῷ Ἀράτῃ παταμῇ) βροτάνῃ ἀρασα καλομένην τῇ διαλεκτῇ τῶν ἐγγύ- ριων, ἥτις μεθερμηνευμένη λέγεται μισοπάρενος Πλούτ. 1162F.

ἀραξίς, εως, ἢ, σύρραξίς, σύγκρουσις, Κασσ. Προβλ. 25.

ἀραξίς, ἄρτου ὄνομα παρ' Ἀθηναίων κατὰ τὸν Ἀθην. 114B.

ἀραξί-χειρὺς, ὄν (ἀράσσω), ὁ διὰ τῆς χειρὸς κρούμενος, τύμ- πανα Ἀ. Θ. Π. 6. 94· ὁ τύπος ἀραξόχειρὺς ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ Λοβ. ἐν Φρυν. 770.

ἀράσσειν, Ἰων. ἀρεύμαι· μέλλ. ἀράσσομαι [ἀ], Ἰων. ἀρή- σομαι· ἀρ. ἡρησάμην· πρκμ. ἡράμαι (ἀπαντᾷ μόνον ἐν συν- θέτοις ἐπ' ἡράμαι, κατ' ἡράμαι), ἀπολ. [ἀρά], — Ποιητ. ῥήμα (ἴδε κατωτ.), προσεύχομαι, ἡράθ' ὁ γεραίος Ἀπόλλωνι ἀνα- κτι Ἰλ. Α. 35· δολιμοσιν Ζ. 115· — ἀπαρ' μετ' αἰτ., ἐπικαλοῦμαι, — στυγεράς ἀρήσειτ' Ἐρινύς Ὁδ. R. 135.

2) μετ' αἰτ., καὶ ἀπαρεμ., παρακαλῶ, προσεύχομαι ὅπως, — ἀράται δὲ τὰ γίγνεται φανήμενα Ἰω. Ἰλ. I. 240· τὰ ἐναντία, — ἀρέσμαι ὑμῖν γε- νέσθαι Ἰλ. 3. 65· ἡρώντο (ἐνν. σφείας) ἐπικρατῆσαι, κῆ- ροντο ὅπως ὑπερσχύσωνται, 8. 94· ἢ σε θεοῖς ἀράται, — μολέτω Σοφ. Αἰ. 509, πρὸς. Ο. Κ. 1445, Ἀριστοφ. Θεσμ. 350.

3) μετ' αἰτ. ἀπαρεμ., πάντες κ' ἀρησάται ἑλαφρότεροι πόδους εἶναι, «εὐξάντο» (Σχολ.), Ὁδ. Α. 164.

γ) ὡς αὐτῶς ἐπομένως ευκαίτης, ἀρώμενος, εἰς ἴκοιο γῆρας τε λιπαρὸν, ευχόμενος νὰ φθάσῃ εἰς λιπαρὸν γῆρας, Ὁδ. Γ. 367, ἀλλ' ἴδε Mehlh. Ἀνακρ. σ. 121 κἑξ.

3) εὐχομαι τι περὶ τίνος, τινί τι, ἐνίοτε ἐπὶ κα- λῆς σημασίας, ἀρ. τινι ἀγαθὰ Ἠρόδ. 1. 132, πρὸς. 3. 65· ἀλλ' ἀντιθέτως ἐπὶ κακῆς σημασίας, καταρῶμαι τινα, παθεῖν ἀπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἡρησάμην Σοφ. Ο. Γ. 251· ἀράς ἀρ. τινί ὁ αὐτ. Ο. Κ. 952, κτλ., Ἀνδοκ. 5. 17, πρὸς. Δισκ. Θ. 633, Πρ. 912· καὶ ἔνευ τῆς αἰτίας, — ἀρᾶσθαι τινι, καταρῶμαι τινα, Εὐρ. Ἀλκ. 714, πρὸς. Σοφ. Ο. Γ. 1291.

4) μετ' ἀπαρεμ. μέλλοντος, καθιερω- μένῃ εὐχῇ, εὐχομαι νὰ, — «τάξω», Σπερχελ', ἀλλως σοί γε πατήρ ἡρησάτο Πηλεΐδης, — σοί τε κόμην κερεῖν ῥέξειν ὅ' ἡερὸν ἐκατόμβην, — ὡς Σπερχελ', εἰκὴ καὶ μάτην ἡξάτω σοί γε ὁ Πηλεΐδης, — σοί τε τὰς τῆς κεφαλῆς τρίχας ἀποκόψειν καὶ θυσίαν ἁγίαν ποιήσῃς (μετὰφρ. Θ. Γαζή), Ἰλ. Ψ. 144.

II. τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ Ἐπ. ἀπαρεμ. ἀρήμεναι, εὐχεσθαι, Ὁδ. Χ. 322· ἀλλ' ὁ Βουττμ. ἐν καταλόγῳ Ἀνωμ. ῥήματι παρατηρεῖ ὅτι παρρηχόμενος χρόνος ἀπαιτεῖται ἐν τῷ γυναικ. καὶ νομίζει ὅτι τὸ ἀρήμεναι δύνα- τόν νὰ εἴναι Ἐπικόν ἀντὶ τοῦ ἀρῆναι ἀρ. β' παθ. = ἀρήσασθαι, «εὐχέσθαι» (Σχολ.).

III. ἡ μετοχὴ ἀρημένος (ἴδε τὴν λέ- ξιν) δὲν ἀνήκει εἰς τοῦτο τὸ ῥήμα.

ἀραρίσκω, (κατ' ἀνάπτυκ.) ἐκ τῆς ὧΔΡ, συναρμύζω, ἴδε ἐν λ. ἄρω), γνωστὸν μόνον ἐκ τοῦ παρὰ. ἀράρισκος, Ὁδ. Ξ. 23, Θεοφρ. 25. 103.

Οἱ ἐν χρήσει χρόνοι σχηματίζονται ἐκ τοῦ ἀρῶ καὶ διακρίνονται εἰς μεταβατικούς καὶ ἀμεταβάτους συμφώνως πρὶς τὴν διδασίαν τοῦ ῥήματος· ἀπαντᾷ δὲ εἶναι ποιητ. καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον Ἑπικοί, ἴδε κατωτ.

A. METAB. Ἰων. ἀρ. α' ἡρσα (ἐπ-) Ἰλ. Ξ. 167· Ἑπκ. ἄρσα Ὁδ. Φ. 45· προστ. ἄρσαν Β. 289· μετοχ. ἄρσας Ἰλ. Α. 136· ὄρ. β' ἡρᾶρον, Ἰων. ἄρᾶρον, ἀπαρ. ἀραρεῖν, μετοχ. ἀράρων (ἄλλὰ ἀράρον κείτω ἀμεταβ.) ἐν Ἰλ. Η. 214, Ὁδ. Δ. 777, Σίμων. 54· ἐντὶ ἀντὶ τοῦ ἀρῆρεν, μ. μετοχ. σῆμ. (Ὁδ. Ε. 248) ἄρᾶσαν εἶναι ἡ ὠρὴ γραφή, ἀλλ' ἴδε Ἰνδ. Ν. 5. 81· — Παθ. πρκμ. ἀρήραμαι, (μετ') οὐ συγγενεῖς κατὰ τὰ τὸν τύπον καὶ τὴν σημασίαν ὁ νέος ἀνεστῶς ἀράσκω) Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 431 (ἐν συνθ. προσαρῆρεται)· μετοχ. ἀρηρεμένος ἢ -ίμενος Ἀπολλ. Ῥόδ. ἀνθ' οὗ ἐφαλμένως ὑπάρχει ἀρηράμενος ἐν Ἰοάντ. Σμ. 2, 265, κτλ.· γ' πληθ. ὑπερσυντ. ἡρῆρουντο Ἀπολλ. Ἰδ. 1. 1398· — ἀρ. α' ἡρῶν, οὐ ὁ Ὁρ. ἔχει μόνον τὸ γ' πληθ. ἀρῶν ἀντὶ ἡρῶσαν Ἰλ. Η. 211· — Μέσ., ἀρ. α' ἡρᾶμην, μετοχ. ἀραά- μενος Ἰσ. Ἀσπ. 320· γ' πληθ. ἀρ. β' εὐκτ. ἀραρήατο Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 369· συνάπτω, τίθημι τι πλησίον ἄλλου, συμπαύω, εἰ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἀραρον βόεσσι, νούτοι δὲ ἐπειδὴ ἀλλήλους ἐπύ- κνωσαν καὶ κατέρραιαν ταῖς κατεκυσμέναις βύρσαις, ἴστω ταῖς ἀπείσιν (μετὰφρ. Θ. Γαζή) Ἰλ. Μ. 105· (οὕτως ἐν τῷ παθ., μάλ- λον δὲ στίχες ἀρῶν Π. 211)· ἀγγεῖσιν ἄρσαν ἄπαντα, τοπα- θήτησαν καλῶς ἄπαντα εἰς τὰ ἀγγεῖα, Ὁδ. Β. 389.

II. συναρ- μύζω, κτίζω, ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρη πυκνοῖσι λιθοῖσιν Ἰλ. Π. 212· οὕτως ἐν τῷ μέσ., ἀραμένος παλάμησι Ἰσ. Ἀσπ. 320.

2) μνηστῆρσιν θάνατον καὶ Κῆρ ἀραροντες, ὅμοιον τῷ ἀρτύναντες, τεχνιζάντες, λέξις γὰρ ἴστω τεκτο- νική (Πύρρ.), Ὁδ. Π. 169.

III. ἐξαρίσκω εἰς πλοῦν, νῆ' ἀρ- σας ἐρέτησιν Δ. 280· καὶ πώμακιν ἄρσαν ὀπαντα, προσάρμο- σον εἰς ἄπαντας τοὺς ἀμφοτέρους πώματα, Β. 353, πρὸς. 289· καὶ ἤραρε θυμὸν ἑδωδῇ, ἱκανοποίησεν, ἔταρξεν, ἡρῆκε τὴν καρδίαν τοῦ διὰ τρυφῆς, Ε. 95.

2) ἀράσκω, ποῖο τι κατὰ τὴν ἀρέσκειαν τίνος, εἶμαι συμφώνως, «ταίριεχτός», ἐμέ γ' ὁ στονόεσσ' ἀραρεν φρένας (ἐνθα τὸ ἀράρεν εἶναι λυρ. ἀντὶ ἡραρεν) Σοφ. Ἠλ. 147· α Νειμέα ἀραρε, ἢ Νειμήα γυνήϊσεν (αὐτόν), Ἰνδ. Ν. 5. 81.

IV. ἄρασσας κατά θυμὸν (ἢν. τῷ γέρας), ἀρμήσαντες κατά τὴν ψυχὴν τοῦτον, ἀρετὸν καὶ θυμῷ ποιήσαντες (Σχολ.). Π. Α. 136.

V. τοῦ παθ. πρμ. ἡ μετοχ. εἶναι κατά τὸ πλείστον ἐν χρήσει, ἔνεσαν δὲ πύλας, ἐκίλιδας, εὐτύκτοισιν ἀρρημένους ἀνάλειψιν Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 787, κατ., ἀκρίβως ὅπως δ' Ὀμ. μεταχειρίζεται τὴν ἀρετὴν, μετοχ. τοῦ ἐνεργ. πρμ. ἀρρηώς.

II. ΔΙΕΤΑΒ.: — πρμ. ἄραρα μετὰ σημασ. ἐνεστώτος, Ἰων. καὶ Ἑπ. ἄρηρα, μετοχ. ἄραρώς, ἀρηρώς Ὀμ., Τραγ., καὶ μεταγ. πεζ. (πλὴν οἱ ὅτι ἔν. ἔχει προσαρτῆσαι Ἑλλ. Α. 7, 4) : Ἑπ. ἡλ. μετοχ. ἀρηρύτα Πισ. Θ. 608, καὶ χάριν τοῦ μέτρου ἀρᾶ-ρυτα Ὀμ. οὕτω καὶ ἐν Ὀπκ. Ἀλ. 3. 307, εὐ ἄραρός : Ἰων. καὶ Ἑπ. ὑπερουν. ἀρήρειν, ὡσαύτως ἡρήρειν, μετὰ σημασ. παρατατ., Ἰλ. Κ. 265, Α. 56, κατ. — τοῦ μέσ. εὐρίσκω μόνον μετοχ. ὄρ. εἰ συγκεκομ. ἄρμενος, ἡ, ον, ὡσαύτως ας, ον. Πισ. Ἑργ. κ. Πμ. 784 (ἀλλὰ πρβλ. ἀρηρῆμενος) περὶ τοῦ ὄρ. β' ἐν ἀμετάθετῳ χρήσει, ἴδε ἀνωτέρω Δ. 1. Συμπληνύται, συν-ἀρμυται, ὡς Τρώες πρὸς μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλ-λοι, οὕτως οἱ Ἰρῶες ἄλλοι μὲν ἔκπροσθεν συνηρησμένοι ἐν συμπα-γεῖ ἐτάει, ὅπισθεν δὲ ἄλλοι, Ἰλ. Ν. 800· ἄραρον κόρυθες τε καὶ ἀσπίδες II. 214· ἐξείης ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες (πίλοι ἀνών), τεθειμένοι ἐν τάξει, ὡς ἀδιασμένοι· πλῆστον τοῦ τοῖχου, Ὀδ. Β. 342 : ἐνεσθῶν.

2) ἀπολ. ἡρμοσμένοι, συμπαγῆς, οὕτε φρεσὶν ἦσιν ἀρηρώς Κ. 553· θυμὸς ἀρηρώς Θέωρ. 25, 113 : — παρὶ Τραγ. αὐαρε, ἐσπερώθη, προσηρμύθη, συνεπάγη, εἴς τε φυσικῶς, ἄραρεν ἦδε γ' ὠλένην, προσηλώθη, ἐκαρπύθη, Δίσχολ. II. 60 : εἴτε μεταγ., ἄραρε γὰρ τις ἔρκος ὁ αὐτῷ Ἀγ. 1284 Δινδ.· Θεῶν .. πίστις οὐκέτ' ἄραρε Μῦθ. 414· ὡς ταῦτ' ἄραρε αὐτῶν 322 : — ἀπολ., ἄραρε, ὠρίσθη, ἐψησαίσθη, αὐτῶν 745. Ὀρ. 1330, ἐνθα ἴδε Πισ.

II. προσαρμύζομαι, ὥσπερ ἀρηρώς, ζώνη καλῶς προσαρμυζομένη, Ἰλ. Δ. 134· πύλαι, ἀνάλειψις εὐ (ἡ σιτίδωρος) ἀραρυταί Ὀμ., ἀρῶν ἡ προσαρμύζομαι εἰς τι, δοῦρα, ἐγγος παλάμην ἀρήρει, προσηρμύζομαι εἰς τὰς χεῖρας, συγχ. παρ' Ὀμ., κόρυθες κροτάφοι ἀραρυταί, κνημίδες ἐπισφυρίοι ἀραρυταί, Ὀμ.· κυνέην .. ἐκατόν πολλὰν προλέσσω ἀραρυτάν, δυα-μένην νὰ ἀρμύσῃ εἰς ἐκατόν πόλεων μαχητὰς, τ. ἔ. ἀρκοῦντες μεγά-λην δι' αὐτοῦς, Ἰλ. Ε. 744· ὡσαύτως μετὰ προθ., κυνέην ἐπὶ κρο-τάφοις ἀραρυτὰ Ὀδ. Σ. 378, Πισ. Ἀσπ. 137· ὄρ. ἄν .. δοῦ-ρατ' ἐν ἀρμυρίῳ ἀρήρη Ὀδ. Ε. 361· κεραυνὸς ἐν κράτει ἀρ., συνηρμύζομαι μετ' ἰσχύος καὶ νίκης, Πινδ. Ο. 10 (11), 98.

III. εἶναι ἡρμοσμένοι, ὑπερθεῖν δὲ σκολόπτεσιν ὀξείν ἀρήρει, ὡς ὡς ἐξ ὧν ὁρῶντες εἰς δὴ λήγουσιν ἡρμοστοί (μετὰ γ. Θ. 145), Ἰλ. Μ. 56· πόλις πύργος ἀραρυτὰ Ο. 737· ζώνη θυσάνοις ἀραρυτὰ Ε. 181· ἐνεσθῶν βραδύτερον κεκοσμημένος, πεποικισμέ-νος, χορτεῖσιν ἀραρώς Πινδ. 1. 2. 29· κάλλει ἀραρώς Εὐρ. Ἰλ. 948· πολλήσιν ἐπωσυμύσιν ἀρηρώς Διον. II. 28.

IV. εἶναι ἀρμόδιος κατὰλληλος, εὐχάριστος, ὡς τὴν συγγένει ἀρτέσκα, ἐνὶ φρεσὶν ἡρσεν ἡμῖν, καλῶς ἡρμυσεν εἰς τὴν διάνοιν μας, Ὀδ. Δ. 777 (οὐδαμῶ ἀλλαχού ἡ σημασ. αὕτη παρ' Ὀμ.) οὕτως, ἀκοίτιν ἀραρυτάν πρᾶπιδεσσι Πισ. Θ. 608 : ὡσαύτως ἄραρεν, εἶναι καλὸν ἡ εὐνοϊκόν, Πινδ. Ν. 5, 81.

V. πρέπει ἰδιαίτερως νὰ παρατηρήσωμεν τὸν συγκεκομμένον μέσ. ὄρ. εἰ, ἄρμενος, ἡ, ον, ἀρμῶν, ἀρμῶν, κατὰ τὸν ἦλον εἰς τι παρ' Ὀμ. ἀκρίβως ὅπως ἡ μετοχ. τοῦ πρμ. ἀρηρώς) μετὰ δοτ., ἰσθὼν .. καὶ ἐπικρίον ἄρμενον αὐτῷ, προσηρμυμένον εἰς τὸν ἰσθόν, Ὀδ. Ε. 254 (ἴδε ἐν λ. ἀρμενα, τὸ) ὡσαύτως προχὼν ἀρμενον ἐν παλάμῃ Πισ. Σ. 600· πέλε-κυν μέγαν, ἀρμενον ἐν πσάμῃσι Ὀδ. Ε. 234, 2) εὐ ἡρμο-σμένοι, Ἀτ., ἡμῖν, ὡς ὅτε τις προχὼν ἀρμενον ἐν παλά-μῃσιν ἐξόμενος κεραμῖς περὶσσεύεται Ἰλ. Σ. 600· μάλα γὰρ νῦν οἱ ἀρμενα εἶπεν Πισ. Ἀσπ. 116· σπανίως μετ' ἀπαρμ. ἡμέρα κούρησι γενέσθαι ἀρμενος, ἡμέρα κατὰλληλος πρὸς γέν-νησιν κοραίων, Πισ. Ἑργ. κ. Πμ. 784 (ἔνθα ἡ μετοχ. κατὰ τὸν δίκαστῃ κατὰ τὸν ἐπὶ τὸν ἦλον).

3) ἔτοιμος, χρήματος δ' εἰν ὁκῶ πάντ' ἀρμενα ποιήσασθαι Πισ. Ἑργ. κ. Πμ. 405· ἀρμενα πάντα παρασχεῖν ὁ αὐτῷ Ἀσπ. 84, Θέωρ. 275· ἀρμενος εἰς τι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1461.

4) εὐχάριστος, εὐάρεστος, ἀρμενα πράξαις = εὐ πράξαις, Πινδ. Ο. 8, 96· ἐν ἀρμένειο θυμὸν σύ-εων Πινδ. Ν. 3, 99· οὕτως ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐξίνοις ἀρμενόν Πλάτ. Ἑπὶ γράμμ. 28.

ἀρᾶρότως, ἐπὶ πρ. τοῦ ἀρᾶρώς, μετοχ. πρμ. τοῦ ἀραρίσκω, στερεῶς, στενῶς, συμπαγῶς, ἰσχυρῶς, ἀρμυρίως, προσηρμυσμένως, ἀρμυρίως, ἀρμυρίως· ὅθεν καὶ τὴν ἄραρεν, παγίως διδοῦναι (Πισχ.), Δίσχολ. Ίκ. 945, Εὐρ. Μῦθ. 1192, Πλάτ. Φαῖδρ. 240D)· Ὁ Θερμίστ, 270C ἔχει συγχρ. ἀραρότερον.

ἀράσιμος (ρά), ον (ἀράσμαι), ἄλιος ἄρς, «καταράσιμος» Συνιδ. ἀράσσω, Ἀτ. — πτωγ. Ἰων. καὶ ποιητ. παρατ. ἀράσσεσθαι Πινδ. : μέλλ. ἀράξω (συν-) Ὀμ., Δμρ. ἀράξω Θεόδρ. 2. 159 : ὄρ. ἡραξα (ἀπ-) Ὀμ., Ἑπ. ἡραξα Πισ. Ἀσπ. 461 : — Παθ., ὄρ. ἡράχθην, Ἑπ. ἀράχθην (συν-) Ὀμ. : μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. σημ. κατ-αράξασθαι Πλουτ. Καίστ. 44 : (α εὐφών., β δασμα). Κτυπῶ, κρούω ἰσχυρῶς, συγχρόνως, κατασυντρίβω (ὁ Ὀμ.), ἔχει μόνον τὰ σύνθετα αὐτοῦ, ἀπαράσσω, συναράσσω· ἐπὶ πρ.

σας ἰσχυρῶς κρούσας μετὰ τῆς συμπαραρτῆσεως ἐννοίας τοῦ κρού-σας, ὡς ἐπὶ ἰππων, ἐπὶ λαοῖς ἀρ. χυθὼν Πινδ. II. 4. 401 ὄρας ἀρ., κρούειν μανικῶς τὰς θύρας, Εὐρ. Ίκ. 1044· τὴν θύραν Ἀρι-στοφ. Ίκκλ. 978· ἐν τῷ παθ. ἐπὶ τῆς θύρας, ἀνοίγεμαι μετὰ κρού-τῃ τριγμῷ, Λουκ. Ίταίρ. Διάλ. 15 : ἀράσσειν στέφνα, κρήτα, κρούειν τὸ στέφνα, τὴν κρηλὴν, ἐν πύλῃ καὶ ὀρήνῃ, Δατ. πλησι-κετε, Δίσχολ. Πισ. 1054, Εὐρ. Τραγ. 279· ἀράσσει μάλλον, κτύ-πει ἰσχυρότερον, ἡτύπα δυνατώτερα, Δίσχολ. Πρ. 58 : εἴψεις ἀρά-ξος, πλῆξαι, Σοφ. Ο. Τ. 1276· ἡρασε βλέφαρα ὁ αὐτῷ Ἀντ. 52· ἀρ. πέτροις τινά, πετραβολῶ, Εὐρ. 1. Τ. 327· ἀρ. κιθάρην, κρούειν τὴν κιθάραν ἰσχυρῶς, Ὀρ. Ἀργ. 384· ἐνεσθῶν, ὀρινον, μέλος κατ., συγχ. παρὰ Νόννῳ.

2) μετὰ δοτ. τρήσιν, ἀράσσειν ἐνεσθῶν, προβάλλειν τινά δι' ὀφθαλμοῦ καὶ ἐνδοκίμων, Σοφ. Α. 725, κακῶς Φ. 374, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1372 (καὶ ἴδε τὸ βῆμα βάλων I. 1.)

II. Παθ., καταρρίπτομαι ἰππῶν εἰς τι, πρὸς πέτρας Πισ. 6. 44· πέτραις Δίσχολ. Πισ. 460 : — ἐπὶ πρᾶ-μάτων, κτυπῶ ἐν ἐπὶ τοῦ ἐτέρου, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 553, Δίλ. π. 7. 16, 39.

2) ἐπὶ τραυματός, ποιοῦμαι ὑπὸ τινος, εἶδεν ἀρα-τόν ἔλκος ἀραχθὲν ἔξ ἀγρίας δάμαρος, τὴ ἀραχθὲν εἶναι γραφὴ τοῦ ὠκυπνῆ, τὰ χειρὸς, ἔχουσι τυφλωθῆναι καὶ τὴν γαστρὴν ταύτην διεσπῆκεν ὁ Jebb καὶ ἄλλοι, Σοφ. Ἀντ. 972. — Τὸ ἀπλοῦς ῥῆμα εἶναι ποιητικὸν ἀπανεὶν (ἀπαῖ) παρ' Ἡροδ. καὶ παρὰ τοῖς μεταγενέσιν, πεζοῖς, πρβλ. ἀπ-, ἐπ-, ἀπ-, συν-αράσσω.

Ἀράτειον, τὸ, ἱερὸν ἀριερωμένον εἰς τὸν ἄρατον, Πλουτ. 2. 9, 4, Πλουτ. Ἀρατ. 53.

ἀρατῆριον, τὸ, ἴδε ἀρητῆριον. ἀρατῆρος, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήγων ἡ κατὰλληλος εἰς εὐχὴν ἡ κα-ἀρατ, Σέξτ. Ἑμπ. π. Μ. 8. 72, Διογ. Α. 7, 66.

ἀρατῆς, Ἰων. ἀρητῆς, ἡ, ὄν, (ἀρῶμαι) καταρμυμένως, βλαπτο-κῆς, κατὰρτος, ἀρατὸν δὲ τοκεῖσιν γόνον καὶ πένθος ἔθνησας Ἰλ. Π. 37 (ἐνθα τινὲς προτιμῶσι τὴν ἐν τισι χειρὶν γραφὴν ἀρητῆ-τος) ὁ Ἰσχυ. ἐρμηνεύει ὁρητῶν βλαβερόν, πολυχρόνιον, Ἐπὶ τὸν διαφόρων ἐρμηνειῶν ἴδε Σπρίνκ. J. 6. 741· ἀρατὸν ἔλκος Σοφ. Ἀντ. 972.

II. ὁ ὑπὲρ οὗ ἡλίστα τις, ὅθεν Ἀρητῆς, Ἀρητῆς, γνρ. ὄν., ὡς τὸ Ἑβρ. Σαμουήλ, Ὀμ. μεταγεν. Ἀρατῆς (ἀρ-Ἰκπ., ἀρ-Ἀτ.)

ἀραχιδνα, ἡ, εἶδος ὑπερίου, ἔρκας, βίκος, ἀραχιδνα, ἡ ἰσως ὁ ἐπιστομικῶς καλούμενος λάδρος ὀμφικαρπος, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 1. 1, 7.

ἀραχναῖος, α, ον, ὁ τῆς ἀράχνης, ὁ ἀνήγων εἰς ἀράχνην, Ἀντ. II. 6. 39, 206· ἀραχναῖος = ἀράχνη αὐτῶν 9. 233. — ὡσαύτως, ἀραχνεῖος, ον, Πατλ. τ. 1, σ. 55B.

ἀραχναῖος, ὡς ἰσως ἰσθὼν ἀράχνης, ζυφία ὑπὸ ὀράφοις ἀραχναῖον Εὐσεβ. 285, 41.

ἀράχνη, ἡ, Ἀττικώτερος τύπος τοῦ ἀρσεν. ὁ ἀράχνης, κτῆσαι δ' ἀράχνην ἐν ὑφάσματι Δίσχολ. Ἀγ. 1492, πρβλ. 1516. Σοφ. Ἀποστ. 269, Ἀντ. II. 11. 110· αἱ λειμῶναι ἀράχνην Ἀριστ. I. Ζ. 6. 27, 3, ἄν καὶ ἀλλαχού μεταχειρίζεται τὸν ὄρον, τύπον δ' ἀρά-χνης.

II. τὸ ὕψωμα τῆς ἀράχνης, ὁ ἀραχιδνα, Δατ. αἰαπεα, Ἰππ. 269, 44, Ἀντ. II. 11. 100 (ἴδε ἐν λ. ἀρκυρ).

ἀραχνηεῖς, εσσα, εν, = ἀράχνεος, Νικ. Θ. 733, Ἀτ. Εφ. 492.

ἀράχνης, ἡ, τὸ ἐντομὸν, ἀράχνη, «παραγχοῦρι», Δατ. παραχνο (γινώσκον παρ' Ὀμήρ. μόνον ἐκ τοῦ ἀράχνης), Πισ. Ἑργ. κ. Πμ. 775, Πινδ. Ἀποστ. 268, Δίσχολ. Ἀποστ. 119, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 49, 3, κ. ἄλλ. παρ' Ἀττ. ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον τὸ θηλ. ἡ ἀράχνη. ἀράχνης, τῆς, τὸ ὕψωμα τῆς ἀράχνης, Δατ. αἰαπεα, ἴδε ἀράχνη λειπτά Ὀδ. Θ. 280, II. 35, Κρατῖν. ἐν Πιτυνί, Ἰκ. Θεοφρ. ἐν Ὑφαντίδι 3, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἑλλάδι 1, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 39, 7, κτλ. — ὡσαύτως, ἀραχνηδεῖον, τὸ, Ἰων. Χρ. 2. 3, σ. 514.

2) νόσημα τι τῶν ἐλαοειδῶν, γίνεται δὲ ἐκ ἄλλο νόσημα περὶ τὰς ἐλαίας, ἀράχνην καλούμενον φέρε-ται γὰρ τοῦτο καὶ διοφθαλμῶν τὸν καρπὸν Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 4, 14, 10.

II. ὑπόκορ. τοῦ ἀράχνης, μικρὰ ἀράχνη, ὁ παραγχοῦρις, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 27, 1, 9. 39, 1. [αράχνη-Κωμ. ἐνὸ ἀνωτέρω].

ἀραχνηδὺς, μέλλ. — ὡς ἰσως ἰσθὼν ἀράχνης πῆρε τινός, περιβλήν δι' ἀράχνης, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 27, 21 — Παθ., πληροῦμαι ὑπὸ ἰσθὼν ἀράχνης, ἀραχνηδύς, αὐτῶν 9. 40, 23.

II. σχη-ματίζω εἶδος τι ἀραχνηδὺς ἰσθὺς, ἡραχνηδὺς τοῦ σπληνὸς φλε-βίος Ἰππ. 280, 9.

ἀραχνηδῆς, ες, ἡμοῖος ἀραχνη, Ἰππ. 267, 33, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 19, 6.

2) ἐπὶ ὕψων, πλῆρες ἐκδιημάτων ἰσθὼν ἀράχνης, τὸ ἀραχνηδῆς οὖρον Ἰππ. Κωσκ. Προγν. 213· καὶ ἀραχνηδῆς τὸ γάλα Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 7. 3, 4· οὕτως καὶ ἀραχνηδῆς οὖρεν Ἰππ. Διοσκ. 4. 66.

ἀραχνο-εσθής, ες, ἡμοῖος ἰσθὼν ἀράχνης, ἐπὶ τοῦ ἡρώ τῶν αὐ-ρών, Ἰππ. Προγν. 40· ὡσαύτως ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν τριχοειδῶν ἀρτήρων ἡ νεύρων, Ἀλφιν. 2. 808, ἐν τῇ Ἱεστ. 516· ἀραχνοειδὲς χιτὼν, ὁ ἄλλος ὡλοειδῆς ἡ ἀμφιβληττωειδῆς χιτὼν καλούμενος, Γισσενίλλ, Θεοφρ. σ. 164, 7.

Ζεύς ἀργῆς, ὁ ἐ. πῦρ, Ἑμπειδ. 160.

σετάτος, πάχους, ἀργῆτι δημιῷ Ἰλ. Α. 818· ἀργέτα δημιόν Φ. 127· ἐπὶ ἡμετέρου, ἐναντὶ ἀργῆτι χαλινῷ Γ. 419· ἀργῆτι μαλλῷ Δίσχυλ. Εὐμ. 45, πρβλ. Σοφ. Τρ. 675· τὸν ἀργῆτα Κολωνόν, τὸν λευκόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ χλωρῶς ὑπὸ βάσσαις, «τὸν λευκόμενον» (Σχολ.), δ. αὐτ. Ο. Κ. 670· μετ' οὐδετέρου, ἀργῆτος ἐλαίου Νικ. Θερ. 105.

ἀργῆς, Δωρ. ἀργῆς, ὁ, εἶδος ὕφους, ἔφικ ἀργῆς Ἰππ. 1160C, πρβλ. ἀργηστής· ὡσαύτως ὡς ἐπίθετον τοῦ Δημοσθένους, Δίσχιν. 41.15 (ἵδε ἐν λέξ. ἀργῆς), Πλουτ. Δημ. 4.

ἀργηστής, οὐ, ὁ, ἀργῆς ἢ ἀργῆτης, ἀπαστρέπτων, δ. καλόμενος, πτηνὸς ἀργ. ὅφικ Δίσχυλ. Εὐμ. 181. 2) λευκός, ἀφρός ὁ αὐτ. Θῆδ. 60· κύκνοι ὡδεύρ. 25, 131.

ἀργήτης, = ἀργῆς, κεραυνὸς ἀργήτης Τζέτζ. Ἀλληγ. Ἰλ. Θ. 62.

ἀργία, ἡ, = ἀεργία, ἐλλείψει ἐργασίας ἢ χρήσεως, ἀχρηστία, Σοφ. Ἀποσπ. 380, Ἰππ. Μολ. 834· ἀπραξία, ἀπραγμοσύνη, χωρὶς γὰρ ἄλλης ἢς ἔχουσιν ἀργίας Εὐρ. Μῆδ. 297, Ἰπρ. Μ. 502· νόμος ἀργίας, κατὰ τῶν φυγοπόνων, ἀργίας νόμος, ὃ ἔνοχοι οἱ μὴ ἐργαζόμενοι Δημ. 1308.19· γραφή ἀργίας Ἀριστ. Ἀποσπ. 381, πρβλ. Πλουτ. Σδλ. 17. 31· ἐν τῷ πληθ., Ἰσοκρ. 148D.

2) ἐπὶ καλῆς σημ., ἀνάπαυσις, σχολή, τῶν οικείων ἐργων Πλάτ. Νόμ. 761A.

3) κατὰ πληθ. πρὸς ἐκφρασιν τοῦ Λατ. *languis*, ἰορτάσιμοι ἡμέραι, ἀκακοπαί, κελ., ὡς τὰ παιδία τὸν τρυγητὸν ἢ τὰς ἀργίας, «τοῦτέστι τὰς τῶν μαθητῶν συνήθεις διακοπὰς» (σημ. Κοραΐ), Ἀρρ. Ἐπιλκ. 4. 8, 33, Ἀπκ. Ἐμφ. 1. 56.

ἀργίαις, ἵδε ἐν λέξ. ἀργῆτης.

ἀργε-βάσιος, ον, ὁ ἔχων λευκοὺς βοῦς, ποιητικὸν ἐπίθετον τῆς Εὐδοκίας, ἐνθεν τοι καὶ ἀργιβόσιον (καθ' Ἐργέριον ἀργίβοιον) ἐκάλουν οἱ ποιηταὶ τὴν Εὐδοκίαν Αἰλ. π. Ζ. 12, 36.

ἀργε-κέραννος, ον, ὁ ῥέπτων ἀπαστρέπτοντας κεραυνούς, ἐπὶ τοῦ Διὸς, Ἰλ. Π. 121, κ. ἄλλ., Πινδ. Ο. 8. 3.

ἀργε-κίριος, ὡτος, ὁ, ὁ, δ. λευκὰ ἔχων κέρατα, αἶγες χρησμ. παρὰ Διοδ. Ἑλλογ. Βατ. σ. 4.

ἀργικός, ἡ, ὄν, = ἀργός, ὀκνηρός, νωθρός, ἀργικοῖς Εὐρ. Ἀποσπ. 793 (κατὰ Νάκκ. μαντικαῖς).

ἀργιλέπης, ἔς, Ἀργίλ. 150, καὶ ἀργιλεψ. ἔπος, Νικ. Θ. 213 (ἐπὶ ὕφους), λευκός, πρβλ. Λοβ. Παραλειπ. 290.

ἀργελλα, ἡ ἀργίλα, ἡ, ὑπόγειον οἶκημα, οὕτω καλούμενον ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἑλλάδι, Ἐργος παρὰ Στράβ. 244, πρβλ. Εὐστ. εἰς Διον. Π. 1166.

ἀργελλος ἢ ἀργίλος, ἡ, (ἵδε ἀργός), λευκὸν χῶμα, χῶμα πρὸς χερσὶν τῶν ἀγγειοπλαστῶν, Λατ. *argilla*, Ἀριστ. Πρεβλ. 9, 6, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 20, 3.

ἀργελλώδης, ἡ ἀργιλωδής, ἔς, ὅμοιος ἀργίλλῳ ἢ δ. συνιστάμενος ἐκ ἀργίλλου, ἀργιλλώδεστεραν γῆν, περὶ Σόμου, Ἠρόδ. 2. 12, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 17, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 3. 18, 5· κατὰ Σουΐδ., «ἀργιλωδής, ὁ ῥυπαρός»· ἡ ἀργιλωδής γῆ, ἡ λευκὴ καὶ καθάρᾳ.

ἀργίλοφος, ἵδε ἀργεῖλοφος.

ἀργε-νεφής, ἔς, ὁ λευκός ὡς νέφος λευκόν, ὅπως Σοφ. Ἀποσπ. 479.

ἀργινοῖς, ἔσσα, εν, = ἀργός (ἵδε ἵδε), ὁ λευκὴν ἐκπίμπων ἀγλήν, οὗ ἡ λευκότης λάμπει μακρόθεν, ἐπὶ τοῦ πόλεως Καμάρου καὶ Λυκάστου, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ εἰπῇ τις μετὰ βεβαιότητος ἂν ὕδαθον τὸ ἐπίθετον τοῦτο ἐκ τοῦ λευκοῦ ἐδάφους ἐρ' οὐ ἔκινετο ἢ ἐκ τῶν λευκῶν αὐτῶν οἰκοδομῶν, ἵδε σημ. Jobb ἐν Σοφ. Ο. Κ. 670, (οὕτως ὁ Ὀρπ. *clavani Rhodon*), Ἰλ. Β. 647, 656· οὕτω καὶ τὰ ἔξωθεν τῆς Διολέως νησίδια ἐκάλουντο Ἀργινοῦσαι Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 27· ἀργί[ς]ινόνεα· λευκὸν, λευκόμενον, ἀργί[ς]ινόνεα Ἡσυχ. ἐπὶ τοῦ γάλακτος, Ἀνθ. Π. 7. 23· χαλινὰ Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1607.

ἀργε-όδοντος, ὀδοντος, ὁ, ὁ, δ. λευκοὺς ἔχων ὀδόντας ἢ χαυλιόδοντας, ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες ἀργιόδοντος ὕδα Ἰλ. Κ. 264, πρβλ. Ὀδ. 8. 60, κελ., κύνας Ἰλ. Α. 292· ὡσαύτως ἀργεόδων, ὀντος, ἐν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 820.

ἀργιόπους, ὀδός, ὁ, ἡ, ἵδε ἀργέπους.

ἀργε-πόδης, ου, ὁ, = τῷ ἔπομ., ἀργιπόδων χίμαρον Ἀνθ. Π. 6. 299.

ἀργί-πους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, ταχύπους, ἀργίποδας κύνας Ἰλ. Ω. 211· ἐπὶ κριῶν, Σοφ. ΔΥ. 237 (ἔνθα ὁ Σχολ. ἱερμηνεύει λευκοπόδας, ἀλλ' ἵδε ἀργός). Ὁ ἰσοδύναμος τύπος ἀργεόπους (διορθωθείς ἤδη εἰς ἀργίπους) εἶναι καθ' Ἠσυχ. Μακεδονικός, καὶ σημαίνει ἄετον.

ἀργίς, ἰδός, ἡ, = νύξ, ἀργίδα τὴν νύκτα (καλεῖν τὸν Ὀρφέα) διὰ τὴν ἀνάπαυσιν Κλέμ. Ἀλ. Σερ. 5. 676, 7.

ἀργμα, ἄτος, τό, (ἀργμῶ) ἐν χρήσει μόνον κατὰ πληθ. ἀργματα, = ἀπάργματα. ἀπαρχαί, ἀπ' ἀπαρχαί ἐν ταῖς θυσίαις, ἡ ῥα, καὶ ἀργματα θύσε θεοῖς Ὀδ. Ξ. 446.

Ἀργο-γενής, ἔς, ὁ ἐν Ἀργεὶ γεννηθείς, Ἀργεῖος, Ἀνθ. Π. παρὰρ. 160.

ἀργα-θάνατος, ον, ὁ βραδύνων νὰ ἀποθάνῃ, ὁ ἥμιμορος, Σχολ. εἰς Ὀπκ. Ἀλ. 1.143.

Ἀργόθεν, ἐπὶρρ., ἐκ τοῦ Ἀργους, Σοφ. Ἀντ. 100, Εὐρ. Ι. Τ. 70, ἀργό-οριξ, γεν. τρέχους, ὁ, ἡ, τό, ὁ λευκὸς οὐρε, Ἀρχιμῆδ. Προβλ. βοεικ. 9.

ἀργόλας, α, ὁ, εἶδος ὕφους περὶ οὐ πολλὰ ἀργολογεῖ δ. Σουΐδας, πρβλ. ἀργῆς.

Ἀργολίξω· μέλλ. Ἀττ. -εῶ, λαμβάνω τὸ μέρος τῶν Ἀργείων, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 34, Ἐφορ. παρὰ Στεφ. Βουζ. ἐν λέξει Ἀργῆς.

Ἀργολίς (ἔξυπακουόμ. γῆ), ἰδός, ἡ, ἡ παραλίξι πεδιάς τοῦ Ἀργους παρὰ τὸν Ἀργολικὸν κόλπον, ἢν πρῶταρον ἐκάλουν Ἀργῶς ἢ Ἀργεῖον, ἐν γένει πᾶσα ἡ χώρα τοῦ Ἀργους, τὰς γὰρ Θυρίδας ταύτας, ἰδούσας τῆς Ἀργολίδος μοίρας... ἔσχον οἱ Λακεδαιμόνιοι Ἠρόδ. 1. 82, κελ. 2) ὡς ἐπίθ., ὁ, ἡ, ἐκ τῆς Ἀργολίδος, Ἀργολικός, ἔσθης Δίσχυλ. Ἰκ. 236· μεταγεν. Ἀργολικός, ἡ, ἄν. Πλουτ. Ρωμ. 21.—Ἐπὶρρ. -κῆς Εὐστ. 722. 63.

Ἀργολιστέ, ἐπὶρρ., κατὰ τὴν Ἀργολικὴν διάλεκτον ἡ τὸν Ἀργολικὸν κόλπον, Σοφ. Ἀποσπ. 411.

Ἀργολιστικός ἀντὶ Ἀργολικός, Ἀντ. Ὀτ. ε, 4. σ. 172, 10, ἀργο-λογίω, λέγω ἀνήτητα καὶ μάταια, Πασίλ. Π. 1305D, Ἐργ. Νύσσ. Ι. 272D, καὶ ἄλλοι.

Ἀργολογία, ἡ, ματαιολογία, φλυαρία, Ἐκκλησι.—Ἐπὶθ. -λογικός, ἡ, ὄν, Εὐστ. Πονημάτ. 252. 14.—Ἐπὶρρ. -κῆς αὐτοῦ 260. 80.

ἀργο-μέτωπος, ον, ἀκατέργαστον ἔχων τὴν ἐπιρρίναιαν, ἵδου ἀργομέτωποι φίλων Βελοπ. 82.

Ἀργυ-ναῦται, ὡν, οἱ, οἱ ἀποτελέσαντες ποτε τὸ πλήρωμα τῆς Ἀργους ναῦται, οἵτινες ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἰάσονος ἐπέπλευσαν εἰς Κολχίδα ὅπως ἀρπάξωσι τὸ χρυσόμαλλον εἶρας, Ἀριστ. Πολ. 3. 13, 16, κελ., δ. τοὺς Ἀργοναύτας ποιεῖσας, δηλ. Ἀπυλλώνιος ὁ Ρόδιος, Στράβ. 635, Ἀπολλόδ. 1.14, κελ.

ἀργοποιός, ὄν, ὁ ποιεῖν τινα ἀργόν, τὴν περὶ τὸ θεῖον εὐλάβειαν καθιδρύσας ὡς ἀργοποιὸν καὶ γυναικώδη, πρὸς πόλεμον ἔστρεψε τοὺς πολίτας Πλουτ. Νουμ. 22.

ἀργοπορία, ἡ, βραδυπορία, Κ. Μανασσ. Χρ. 4501.

ἀργόπους, ον, βραδύπους, ἀργαλῆτης, Μανασσ. Χρον. 355D.

Ἀργος, εὐς, τό, ὄνομα πολλῶν Ἑλλ. πόλεων ὧν ἡ ἐν Πελοποννήσῳ εἶναι ἡ τὰ μάλιστα γνωστὴ, καλούμενη ὑπὸ τοῦ Ὀμ. Ἀργεῖς Ἀχαϊκὸν Ἰλ. Ι. 141, πρὸς διακρίσιν ἀπὸ τοῦ Πελαγονικοῦ Ἀργους Β. 631. Ὑπὸ τὸ πρῶτον ὄνομα ὁ Ὀμ. περιλαμβάνει ἅπασαν τὴν Ἀργολίδα, καὶ ἐντέλει ἅπασαν τὴν Πελοπόννησον, ὑπὸ δὲ τὸ δεύτερον ἅπασαν τὴν Θεσσαλίαν· πρβλ. Στράβ. 36D. Ἰδε τὴν λεπτομερῆ καὶ ἀκριβῆ ἐξέτασιν τῆς Ὀμηρικῆς χρήσεως τῆς λέξεως ἐν τῇ τοῦ Ἰλίου πύλῃ πραγματείᾳ, Hom. Studien, Αἰδμανε, § 8.

Ἰλίοστων σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὸ ἀργός ὡς ἀναφερομένην εἰς παιδὸς χώρας, ἐν ᾧ ἕτεροι λαμβάνουσι τὴν λέξιν ὑπὸ τὴν αὐτὴν καὶ τὰ ἱερῶν σημασίαν (μέρος τι τῆς χώρας) ἐκ τοῦ ὀρέγμαι, ἵδε Κύριους σ. 184.—Ἐντεῦθεν τὰ ἐπὶθ. Ἀργεῖος, Ἀργολικός, Ἀργολικός, ἄπρ. ἵδε· Ἀργόλας, ὁ, = Ἀργεῖος, πυρραῖς στρατὸς Ἀργιόλας Εὐρ. Ἰῆσ. 41, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 284.

ἀργός, ἡ, ὄν, στίλβων, ὑψίστης ἀργυρολαμψῆς, ἐπὶ χηρῶν, αἰετός ἀργὴν χήνα φέρων ὀνύχεσσι πελώριον Ὀδ. Ω. 101· λείος, εὐεργής, βούς, Λατ. *hilulus*, ἀλλὰ δυνατόν νὰ σημαίη ἐν ταῦθα ἡ λέξις καὶ τὸν μὴ ἐργαζόμενον βούν, τὸν ἀργόντα δηλ. καὶ βροχόμενον ἐν τοῖς ἀλλοῖς, Ἰλ. Γ. 30· ἄλλὰ παρ' Ὀμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῇ φράσει πᾶδας ἀργαί, ὡς ἐπὶθ. τῶν κυνῶν ἡ μὲλλον τῶν θηρευτικῶν κυνῶν (οὕτω καὶ ἀργιπόδες Ἰλ. Ω. 211, καὶ μόνον ἀργαί Α. 50, Σ. 283), ταχύπους, ἐπιθετὴ πᾶσα ταχεία καὶ ὁρμητικὴ νήστις περιστρέπτει τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τὸ κυνοῦμενον φαίνεται ὡς στίλβον τι πρᾶγμα, Σ. 578, Ὀδ. Π. 11, κελ. πρβλ. πᾶδας ἀργος. Ἰπάρχει παρομοία σχέσις ἐννοητῶν καὶ ἐν τῇ αἰόλῳ.

Ἰπ. παλαιὰ ἱερμηνεία λευκός ἢ λευκόπους πρὸ πολλοῦ ἐγκατελείβη ὡς μὴ δυναμένη νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς πάντας τοὺς κύνας, ἵδε Nilssch Ὀδ. Β. 11· πρβλ. ἔπομ. 2) λευκός, ἐστὶ δὲ μάλιστα ἀμφοτέρω, εἰ καὶ ἀγνωστοτέρων ὀνομάτων τὴν μετὰ τὴν ἐποικήσατο, οἷον ἀντὶ ἀνθρώπου λευκοῦ βροτῶν ἀργὸν Ἀριστ. Τοπ. 6. 11, 3.

II, παρὰρ. ὡς κύρ. ὄνομα Ἀργῶς, ὁ, ὄνομα κυνός, ὁ ταχύπους, Ὀδ. Γ. 292.—ἀλλ' ὁ μυθολογούμενος βασιλεύς Ἀργῶς (γῆγενής Δίσχυλ. Πρ. 608, πρβλ. Ἰκ. 304) ἐκλήθη οὕτως ἐκ τῶν αἰετῶν ἀνοικτῶν καὶ λαμπρῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. (Ἰδε τῆς ὧν ΑΙΓ' παραγράφου καὶ τὰ ἀκόλουθα, ἀργῆς, ἀργῆτης, ἀργινοῖς, ἀργεννός, ἀργυρεῖς, ἀργυροῖς, ἀργεῖλος, πρβλ. Σανσκριτ. *arghāti* (λάμπω), *arghuna* (φῶς), *raghata* (λευκός), *raghātam* (ἀργυρεῖς) Λατ. *arghnum* (Ὀσκ. *arghūm*), *arghā*).

ἀργός, ὄν, μεταγ. καὶ ἡ, ὄν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 5, 3, Μετεωρ. 1. 14, 11, Θεοφρ., κελ., πρβλ. Λοβ. φάν. 103· ἰων. ἡ, ἐν τῷ ἀεργός· κυρίως, ὁ μὴ ἐργαζόμενος τὴν γῆν, ἐπὶ οὖν ἐργασίας Ἠρόδ. 5. 6: ἐντεῦθεν, ὁ μὴ ἐν πρᾶττον, μὴ ἐργαζόμενος, ὀκνηρός, νωθρός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐργάτης, γλῶσσων μὲν βραδύς, νωθρός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐργάτης, γλῶσσων μὲν ἀργός, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν Σοφ. Φ. 67, Ἀριστοφ. Νεφ. 73, κελ. ἀργοὶ ἐπιθυμοῖσι Πλάτ. Πολ. 372E· ἀργαί τὴν εἰδέναι αὐτοὺς 358A· τὸ πρὸς πᾶν ἐντεῦθεν ἐπὶ πᾶν ἀργὸν Θουκ. 3. 82· θεός δὲ τοῖς ἀργοῖσιν οὐ παρίστανται Μενανδρῶν Πονημάτ. 242· ἂν ἀργός ἢ, ἂν εἰν ἐχρ. ἐλκων τινὰ ἥτις νὰ τὸν ἀπασχολῇ,

Ἀντιφάν. ἐν Ἰκναρεῖ 1, πρὸς. Ἀριστ. Πθ. Ν. 1. 7, 11: — μετὰ γεν. πράγματι, ἀπὸ λαλόμενος τινός, τῶν οἰκοθέν, τῶν οἰκιστῶν ἀπο-
κρίων καὶ φροντίζων, Εὐρ. 1. Α. 1000· πόνων σφοδρῶν Πλάτ.
Νόμ. 835D· γυναῖκες ἀργούς τάλσας αὐτῶν 806A· ἀργός
σισγάρων, βραχὺς πρὸς τὰ σισγάρ, Δίσχυλ. Θιδ. 411: — ὡσαύτως,
ἀργότεροι ἐς τὸ δρᾶν τι Θουκ. 7. 67· ἀργός περὶ τι Πλάτ.
Νόμ. 966D.

2) ἐπὶ πραγμάτων, ἔδρου Εὐρ. Φοίν. 1387· ἐπὶ
χρημάτων κατεμένων ἀτόκων καὶ μηδὲν εἰσπόδημα φερόντων, κατ' ἀντίθ.
πρὸς τὸ ἐνεργός. Δημ. 815. 15., 819. 22. 3) ἐπὶ γῆς μενούσης
ἀκαλλιεργήτου, χέρσου, Ἰσοκρ. 68A. Ξεν. Κύρ. 3. 2, 19, Θεοφρ.
Ἱστ. φ. 5. 9, 8· διατριβὴ ἁ., καθ' ἣν οὐδὲν πράττεται, ἀργή, Ἀρι-
στοφ. 13τρ. 1498, Ἰσοκρ. 49C· χρόνος Πλουτ. Κορ. 31. — Ἐπὶ
ἀργῶς ἐπιμέλεισθαι Ξεν. Ἀπομν. 2. 4, 7· ἔχειν Δημ. 66. 16:
Συγκρ. καὶ ὑπερβ. ἀργότερον, — ὅτε κατὰ, Ξεν. Οἰκ. 15, 1 καὶ 4.

II. Παθ., μὴ κατεργασμένος, μὴ ἐκτελεσμένος, πηλὸς Σοφ.
Ἀποσπ. 432, ἐξ εἰκασίας τοῦ Brunck· πυρὶ ἀργοί, μὴ παρε-
στέλεσμένοι πρὸς τρεφὴν, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἱππρ. 12· ἀργυρος Πανσ.
3. 12, 3. 2) ἀνεκτέλεστος, Λατ. infidelis, κοῦκ ἦν ἐπ' οὐ-
δὲν ἀργὸν Σοφ. Ο. Κ. 1603· ἐν δ' ἐστὶν ἡμῖν ἀργὸν Εὐρ.
Φοίν. 767· οὐκ ἐν ἀργεί, οὐκ μετὰ τῶν ἀμεληθέντων καὶ μὴ
ἐκτελεσθέντων, Σοφ. Ο. Τ. 287· τὰ μὲν προσέβηκεν ἀμύχανον
ἐστὶ γενέσθαι ἀργὰ Θεοφρ. 584. 3) ἐπὶ συζητήσεως, τὸ
μὴ συζητηθῆναι, τὸ μένον ἐπὶ ἀσυζητητον, ἡ γὰρ ἦν λοιπὴ αὐτοῖν
μάχη ἀργός, ταύτην νῦν ἐξείργασθον, μεταφορ. ἐκ τῶν μαχο-
μένων, Πλάτ. Εὐθύδ. 272A.

ἀργότης, γίτος, ἡ, βραδύτης, νωδρότης, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 837A.
ἀργυ-τροφέω, τρέφωμαι χωρὶς νὰ ἐργάζωμαι, ζῶ ἄνευ ἐργασίας,
ἀργός, Κύριλλ. εἰς τὴν π. Κολασσ. Ἐπιστ. 366.

ἀργυ-φάγος, ον. (φάγειν) ὁ μὴ ἐργαζόμενος διὰ τρεφὴν τοῦ, ὁ
ἀργός, μὴ θωπτός, μὴ μέθυστος ἢ ἀργοφάγος Διαταγ. Ἀποστ.
2. 49.

ἀργυ-φωνία, ἡ, ἀργολογία, Εὐστ. Πονημάτ. 252. 7.
ἀργό-χρως, ωτος, ὁ λευκὸς τὸ χρώμα, Θεοδ. Προδρ. Τετραστ.
σ. 204, 7.

ἀργυρ-άγχη, ἡ, ἐσηματισθὴ σκιοπτικῶς κατὰ τὸ κυνέγχη·
ἐλπίς δὲ περὶ τοῦ Δημοσθένους οὐκ ὄφειεν ἐνεκα ἑωροδοξίας προση-
ποιεῖσθαι οὐκ εἶχε συνάγχην καὶ δὲν προσήλθεν ὡς ἀγορεύσας, ἀργυ-
ράγχη, ὡς Δημόδης σκώπτων Δημοσθένην, συνάγχην λέγοντα εἰληθεῖσαι
Πηλοδ. Ζ'. 104, Πλουτ. Δημ. 25.

ἀργυραῖος, α, ον. = ἀργύρεος, ἀργύρεα μέταλλο, μεταλ-
λαῖα ἀργύρου, Θουκ. 2. 55, 6. 91· οὕτως, τὰ ἀργύρεα (ὡς Κωδὶξ
ἔχει ἀργύρεα) ἔργα Ξεν. Πλάτ. 4. 5· τὰ ἔργα τὰ ἀργύρεα
Δημ. 588. 17· καὶ μένον τὰ ἀργύρεα Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 2, Δίσχυλ.
14. 27.

2) = ἀργυροῦς, ἀργύρεος σταυρός· Ἱερὸδ. Ἐπιμν. σ.
172, ἀργύρεος σταυρὸν Σουῖδ. ἐν λείπει, Πλουτ. Κίμ. 10.
ἀργυρ-ἀμυθεύς, ἡ, ὅν. ὁ ἀνέχων ἢ κατὰλήκων εἰς ἀλλήλῃν
νομισμάτων, Λουκ. Διδ. Κατ. 13· ἡ-καθ' (ἐνν. τέχνη) Πηλοδ. Ζ',
170, 209. — Ἱππρ. — καὶ τὸν τρέσαν τῶν ἀργυραμυθεῶν,
Λουκ. πῶς δὲ Ἰσοκ. Συγκρ. 10.

ἀργυρ-ἀμυθός, ὁ, ὁ ἀναλλάσσων νομίσματα, κολληθιστής,
Λατ. muntionarius, Πλάτ. Πολιτ. 289E, Θεοφρ. 12. 37· ὁ κέρμα
ὅντι ἀργυρίου ἀλλάσθμενος, ὁ τραπεζίτης, ὁ ἀργυροπράτης, κολ-
λεκαίριος Σουῖδ., Ἡσύχ.

ἀργυρ-ἀσπίδας, οἱ, οἱ ἀργυρᾶς ἀσπίδας φέροντες, σῆμα τοῦ
Μακεδονικοῦ στρατοῦ, Πηλοδ. 5. 79, 4, Φύλαρχ. παρ' Ἀθην. 539E·
πρὶλλ. Ἡσύχ.

ἀργύρεος [ῶ], ον. = ἀργύρεος, ἀργύρεα μέταλλο, μεταλ-
λαῖα ἀργύρου, Θουκ. 2. 55, 6. 91· οὕτως, τὰ ἀργύρεα (ὡς Κωδὶξ
ἔχει ἀργύρεα) ἔργα Ξεν. Πλάτ. 4. 5· τὰ ἔργα τὰ ἀργύρεα
Δημ. 588. 17· καὶ μένον τὰ ἀργύρεα Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 2, Δίσχυλ.
14. 27.

2) = ἀργυροῦς, ἀργύρεος σταυρός· Ἱερὸδ. Ἐπιμν. σ.
172, ἀργύρεος σταυρὸν Σουῖδ. ἐν λείπει, Πλουτ. Κίμ. 10.
ἀργυρ-ἐνδετός, ον. ὁ ἀργύριον ἐνδεχόμενος, κεκοσμημένος, Ἰω.
Χρυσ. εἰς τὸ κ. Ματθ. Εὐαγγ. Ὁμιλ. 63, τ. 2. σ. 404.

ἀργυρ-ἐνδυστος, ον. ὁ, ἐνδεδυμένος, κεκαλυμμένος δι' ἀργύρου,
Κύριλλ. Ἱεροσολ. σ. 147.

ἀργύρεος, α, ον, συνηρ. ἀργύρεος, α, οὔν: ἐξ ἀργύρου,
ἐκτελεσμένος, λαμβάνων ὡς ἀργυρος, Λατ. argenteus, Ὁμ. περὶ τοῦ
πύλινου τοῦ Ἀπολλωνίου, Πλ. Α. 49· περὶ πολυτελέων κρατῆρων, Ψ.
740, Ὁδ. Δ. 615· ἐπὶ καλαθίσκων χρησίμων διὰ τὰ ἐργάσιμα καὶ
διασκευῶν, Φυλῶ δ' ἀργύρεον τάλορον φέρε Δ. 125, πρὸς.
Πλ. Σ. 412· ἐπὶ λουτήρων, ὡς Μενελάω δώκε δὲ ἀργυρέας
ἀσπλίνθους Ὁδ. Δ. 128, κτλ.· οὕτως καὶ ἐν Ἡσ. Ἐργ. κ. Πημ.
143, Πηδ. (1). 9. 48, Δίσχυλ. Ἀποσπ. 184, κτλ.· ἀργυροῦς
πλοῦτος Πλάτ. Νόμ. 801D. 2) ἐπ' ἀργυρος, κλίνει Ἱερὸδ. 9.
92.

II. ὡς οὐσιαστικὸν ἀργυροῦς, ὁ, ἀργυροῦν νόμισμα, Ἐπι-
φάν. καὶ Ἱππρ. παρὰ Γνωστον. Rec. Vel. σ. 91. 435.

ἀργυρεῶν, ἀκάπτιο πρὸς εὐρεσιν ἀργύρου, Διόδ. 5. 30, Σπράδ. 147.

ἀργυρ-ῆλατος, ον. ὁ ἐξ ἀργύρου διὰ σφυρηλατήσεως κατεσκευα-
σμένος, ἀργυρηλάτοις κέρασι, δηλ. ποτηρίοις ἐν σχήματι κέρα-
τος, ἡ κέρμα κεκαλυμμένοι δι' ἀργύρου ἐλασμάτων, Δίσχυλ. Ἀποσπ.
170, Εὐρ. Ἰων 1181: — ἀργυρ-ῆλατης, ον, κατεργαζόμενος τὸν
ἀργυρον, ἀργυροκόπος· καθ' Ἡσύχ.

ἀργυρηρός, α, ον, ὁ εἰς ἀργύριον ἀποτινόμενος, πληρωνόμενος,
ἀργυρηρὸς ἔρνος Σύλλογ. Ἐπιγρ. Ἀπ. 2. 621, 4.

ἀργυρίδιον [ρι], τό, = ἀργύριον, καθύλου μετὰ περιφρονητικῆς

σημασίας, Ἀριστοφ. Πλ. 147, Ἀποσπ. 462, Εὐκλ. ἐν ἀδύμοις 42·
ἀργυρίδιον καὶ χρυσίδιον τὸν πλοῦτον ἀποκαλοῦντες Ἰσοκρ.
201E· ἴδε ἐν λ. χρυσίδιον.

ἀργυρίζομαι, μέσ., λαμβάνω χρήματα δι' ἐκδασμοῦ ἢ διὰ τρέ-
που οὐκ ἐντίμου, πάντοθεν ἀργυριζόμενοι, καὶ πεπονηκότες
τὴν πόλιν ἀδοξοτέρων αὐτῶν Δειναρχ. 95. 21· τινὰ, παρ' ἑ-
ταίους, Ἰωσήφ. Ἀρχ. 1. 14. 14, 0, Ἐπιγρ. Δίγ. ἐν Σύλλ. Ἐπιγρ. 4957.
52, πρὸς. 4879, κ. ἄλλ. II. τὸ ἐνεργ. ἐπὶ οὐδετέρως σημα-
σίας, ἔχω τὸ χρώμα ἀργύρου, καθὰ καὶ θριε ἀργυρίζουσα τῷ
μακρῷ τοῦ χρόνου εἰς τοῦτο τὸ χρώμα μετέπεσεν Εὐστ. Πό-
νημάτ. 309. 36.

ἀργυρικὸς, ἡ, ὅν. χρηματικὸς, ἀργυρικὴ ληψία, χρηματικὸν
πρόστιμον, Διόδ. 12. 21, Πλουτ. Σόλων 23.

ἀργύριον [ῶ], τό, Νομισμ. ἀργοῦριον, Σύλλ. Ἐπιγρ. 1569. 50:
— μικρὸν νόμισμα, κερματίον, Ἀριστοφ. 5. 255, Ξεν. Οἰκ. 19. 16,
κτλ.· πλὴν. (ἴδε Πηλοδ. Θ'. 89), Ἀριστοφ. Ὀρν. 600, Εὐκλ. ἐν
Κόλαξί 19, Πλάτ. Νόμ. 742D, Ξεν. Οἰκ. 19. 16: — ἐπομένως,

2) περιληπτικῶς, χρήματα, ὡς λέγομεν καὶ νῦν ἀργύρια· ἀντὶ
χρήματα, ἐπεὶ αἰτοῦσιν οὐκ ἀργύριον οἱ χρηστέοι Ἀριστοφ.
Πλ. 156, 158, κ. ἄλλ.· ἀργ. ἐπὶ τῷ, ὠρισμένον πᾶσιν, Θουκ. 2.
70· εἰς ἀργύριον λογιζόμενα, υπολογισθέντα εἰς νόμισμα, εἰς
ἀξίαν νομισμάτων, Ξεν. Κύρ. 3. 1. 33· μὴ μνάσης Γοργόλ· πλεον
ἀργυρία καθαρῶ μὲν ἢ δύο, πλεον ἢ ἀλάσας φησὶν ἡ ἑσὶν
μὲν καθαρῶ ἀργυρίου (Σχολ.). Θεοφρ. 15. 36: — παρὰ τοῖς κληρ.
συν. μετὰ τοῦ ἀργύρου, τὰ ἀργύρια (τὰ χρήματα) ἀναλίσσονται
Ἀριστοφ. Νεφ. 756· ἀπαιτεῖν αὐτοῖς 1247· κατατιθέναι Ἀντιφ.
ἐν Κνωίδει 1. 14, κτλ.· οὕτως, τὸ ἀργ. καταβάλλειν Θουκ. 1.
27, κτλ. II. = ἀργυρος, ὡς μέταλλον, πενηκοσίας μνῆας
ἀργυρίου Ἱερὸδ. 3. 13· ἀργ. ἐπίστημον καὶ δαστήμον Θουκ. 2. 13·
συν. παρὰ Πλάτ. ἀργυρίου ἀνθος Λατ. flos argenti, Ἰππ.
574. 53.

ἀργύριον νῆμα, αἰθάλη μέλου καὶ ὑδραργύρου, Γλῶσσαι χημικ.,
παρὰ Περναρτίου εἰς Συνέσ. σ. 121.

ἀργύριος, οὐδὸς βοτάνης· Ἡσύχ.

ἀργύρις, ἑδος, ἡ, ἀργυροῦν ποτήριον ἢ φιάλη, ἀγών· ἀμφ'
ἀργυρίσσειν Πηλοδ. Ο. 9. 137, ποί τὴν ἀργυρίδα τηροῖ φέρεις·
Φερεικρ. ἐν Ἠέρεσις 6 (Ἀθην. 502A), Σύλλ. Ἐπιγρ. 140. 46.
141B. 12., 142. 13. 2) φιάλη ἐν γένει, οὐ μόνον ἐξ ἀργύρου,
καὶ πίνειν ἐξ ἀργυρίων χρυσῶν Ἀναξίλας ἐν Ἀδελφ. 8.

II. = δραχμὴ κρητικῶς, ὁ Ἀλέξανδρος ὁ τὴν Οὐρανόπολιν κτίσας
διαλέκτους τοῖας εἰσέθηκεν· ὁρθοῦται μὲν τὸν ἀλεκτροῦνα καλῶν καὶ
βρυτοκέρτην τὸν κοῦρεα, καὶ τὴν δραχμὴν ἀργυρίδα· Ἀθην. 98E.
ἀργυρίτης, ὁ, (ἀργυρίζομαι) χρηματιστής, ἀργυρολόγος, τοῦτος
ἡκιστα ἐν τοῖς συμβολαίοις καὶ τῷ ἀργυρισμῷ ζῶντας
Σπράδ. 300· τρίτην ταισάτην ἀφορμὴν ἀργυρισμοῦ ἐπενόησε
Δίων Κ. 59. 15· οὐδὲν οὐδὲ... τῶν ἀτιμοτάτων ἐπ' ἀργυρι-
σμῷ παραλείπουσα ὁ αὐτ. 60. 32· συνηρ. παρὰ Φίλων, ἀργυρι-
σμοῦ πρόφασιν καταλείπων αὐτοῦ Ἐπιγρ. Δίγ. ἐν Σύλλογ.
Ἐπιγρ. 4957. 37.

ἀργυρίτης, ὁ, θηλ. ἀργυρεῖς, ἑδος, ἡ, ἐξ ἀργύρου ἢ εἰς ἀρ-
γυρον ἀνήκων.

I. ἀργυρεῖς, ἡ, ὡς οὐσιαστικόν, ἀργυροῦχος
γῆ ἢ φάμιος, εἰς οὐδεμίαν τούτων οὐδὲ μικρὰ φλέψ ἀργυρί-
τιδος εἰσέκει Ξεν. Πόρ. 1. 5, πρὸς. 4. 4· κατεργασάμενος τὴν
ἀργυρίτην ἦν οἱ ἐμοὶ οἰκείται εἰργασάσαντο Δημ. 974, 28, πρὸς.
29· γῆ ἀργυρίτις Σπράδ. 147· ἴδε Πηλοδ. περὶ τοῦ Λαυρείου ἐν
Πηλ. Οἰκ. Δ. 2. 427E, μετὰρ. Ἀγγλ.

II. χρηματικὸς, ἀγών
ἀργυρίτης, οὐ τὸ ἀθλον ἢ τὸ ἀγώνιον δηλ. χρήματα, κατ' ἀναλο-
γίαν πρὸς τὸ στεφανίτης, ὡς περὶ οὐκ ἀργυρίτης οὐδὲ δωρίτην
ἀγῶνα πολιτείας ἀγωνιζομένους Πλουτ. 2. 820C· οὐ γὰρ
στεφανίτης ὁ ἀγών ἐστίν, ἀλλ' ἀργυρίτης Λυκεῖος παρ'
Ἀθην. 584C.

2) πλούσιος, ἡ ὁ ἔχων χρηματικὴν περιουσίαν·
ἀργυρίται· οἱ ἀργυροῦν εὐποροῦντες Δ. Β. 442. 12· ἀργυρίτης ὁ
ἐν ἀργυρίῳ τὴν οὐσίαν ἔχων· Ἡσύχ.

ἀργυρό-δεος, ον (βίος), ὁ ἔχων ἀργυροῦν, λαμπρὸν τέξον, οὐ
ἀργυρόβιος ἦτοι λαμπροτάτος· Εὐστ. 41. 11, πρὸς. ἀργυροτάτος.
ἀργυρογνώμειος, δοκιμάζω, ἐξετάζω ἀργυρον, Εὐκλ. 434: ἐν
γένει, δοκιμάζω, ἐξετάζω τι, Ρήτορες (Walz) τ. 1. σ. 433, 16.

ἀργυρογνώμεκός, ἡ, ὅν. ἐμπειρος εἰς τὸ δοκιμάζειν τὸν ἀργυ-
ρον, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 3. 2.

ἀργυρο-γνώμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ δοκιμαστής τοῦ ἀργύρου, ὁ
διαγινώσκων τὰ νόμιμα καὶ ἀκρίβηλα νομίσματα ἀπὸ τῶν κωδῆλων
καὶ παρακεκοσμένων, ὡς περ ἀργυρογνώμων ὁ κριτὴς ἐστίν,
ὅπως διακρίνῃ τὸ κλέδῃλον δίκαιον καὶ τὸ ἀλήθες Ἀριστ.
Ρητ. 1. 15. 7, Πλουτ. Κράσ. 2, κτλ.

ἀργυροδάμας [α], αντος, ὁ, ἡ, ὁ πλοῦς τις πολῦτιμος, Πηλ. Φ.
Ἰστ. 37. 10. 54 (πρὸς. ἀδάμας).

ἀργυρο-δεκτης, ον, ὁ, ὁ ἐκχέμενος ἀργυρον ἢ χρήματα, Γρηγ.
Νατ. τ. 2. σ. 255.

ἀργυροδίνης [τι], ον, ὁ, (δίνη) ὁ ἀργυροχρῶν δίνας δηλ. βεῦ-
ματα ἔχων, οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνη, ἀκαμ-
πρά καὶ καλὰ βεῦματα ἔχοντι δίνει γὰρ αἱ τῶν ὑδάτων συστροφῆς,

(Σχόλ.) 'Ιλ. Β. 753., Φ. 8, 130, 'Πσ. Θ. 340, κτλ., πρὸς Νόνν. Δ. 19, 304.

ἀργυρό-δουλος, ὁ, δούλος τοῦ ἀργυρίου, αἰσχροῦ, Κύριλλ. παρὰ Σουλῶ. ἐν λέξει Σπαδών.

ἀργυρό-ειδής, ἐς, ὁμοιος ἀργύρῳ, δίδται Βύρ. I. Α. 752, 'Ιων 95, ὕδωρ 'Ορρ. 601, ἀργυροειδέϊ χαλκῷ κατὰ τὸν (Χγ-lanthe) ἀντὶ ἀργυροδινέϊ Τρυφ. 98: — μεταφ. ἐπὶ πασχύντων βασιλέων, 'Ἰππ. Προρρ. 102.

ἀργυρόεις, εσσα. ἐν. = ἀργύρεος, 'Επιγραμμά ἐν Ζωναρ. Χρ. 13, 13, εἰάφ. γραφ. ἐν Νικ. 'Αλέξιο. 54.

ἀργυρό-ήλος, ον, ὁ ἀργυρῶς ἤλος διικεπαρμένος, εἶδος ἀργυροῦ, 'Πλ. Β. 45, ὁρόνος 'Οδ. Η. 102, κτλ.

ἀργυρο-όληκη, ἡ, χρηματοθήκη, 'Αντιφάν. ἐν 'Μιδωνίῃ 1, 'Θεοφρ. Χαρ. 10, πρὸς Πόλυδ. Δ'. 19.

ἀργυρό-όρονος, ον, ἀργυροῦν ἔχων ὄρονον, 'Ησα 'Ιμερ. σ. 364.

ἀργυρο-ούραξ, ἄκος, ὁ, ὁ ἀργυροῦν ἔχων ὑάκκα, Ρήτορες (Walz) I. 531.

ἀργυρο-κόπηλος, ὁ, χρηματοκόπηλος, Κύριλλ. 'Αλ. Χ. 7210.

ἀργυρο-κέντητος, ον, κεντήσας δι' ἀργυρίων συρίκτων, χλα-νιδία ἀργυροκέντητα Κωνστ. Καισ. σ. 370.

ἀργυροκοπεῖον, τό, ἐργαστήριον τοῦ ἀργυροκόπου, νομισματοκοπεῖον, ἀργυροκοπεῖον, 'Αντιφάν. ἐν τῇ πρὸς Νικολεῖα ὅπου κόπεται τὰ νομίσματα, ὁ νῦν σημαντηρίον τινος καλοῦσι 'Αρπ., 'Αν-δων. παρὰ Σχόλ. 'Αριστοφ. Σφ. 1007, 'Αριστ. Προβλ. 24, 1, Σουλ. 'Επιγρ. 123, 30.

ἀργυροκοπεῖα, κόπη νομίσματα, 'Εδδ. ('Ιερ. 5', 29), ἀμφίβολ. ἐν Πολυδ. Ζ'. 102.

ἀργυρο-κοπιστήρ, ὁ, ἱραπέτης, ἡ ὁ τὰ ἀργύρια ἐργαζόμενος, 'Πσυχ. ἀργυροκοπιστήρες λόγων Κρατίνος ἐν 'Τρο-φονίῳ 7.

ἀργυρο-κόπος, ὁ (κόπη), νομισματοκόπος, Φρόν. Κωμ. ἐν 'Εφιάτη 5.

II. ὁ τὸν ἀργυρὸν καταργαζόμενος, ἀργυροκόπος, Πλούτ. 2, 830Ε, 'Επιγρ. Σμύρν. ἐν τῇ Σουλ. 'Επιγρ. 3154, Πολυδ. Ζ'. 102, 103, 'Εδδ., Καν. Διαθ.

ἀργυροκοπέω, κομῶ δι' ἀργύρου, Σουλ. 'Επιγρ. 8765, IV c.

ἀργυρό-κράνος, ον, ὁ ἀργυρῶν ἔχων κεφαλὴν (πρὸς πολέ-κρυνος). περὶ τοῦ 'Αδριανού, Χρ. Σύλλ. 5, 47.

ἀργυρό-κράτος, κεκραμένος μετ' ἀργυρὸν, μεταγεν.

ἀργυρό-κυκλος, ον, ἀργυρότερος, Νόνν. Δ. 18, 10.

ἀργυρο-λαμπής, ἐς, (λάμπω), λάμπων ἐκ τοῦ ἀργύρου ἡ ὡς ἀρ-γυροί, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 22 CΑΙ — ἐντεῦθεν βῆμα ἀργυρο-λαμπέω, Ψελλ. εἰς 'Ασκη. 'Ασκη. σ', 11.

ἀργυρο-λίθανος, ὁ, λευκὸς λίθος, μεταγεν.

ἀργυρο-λίθος, ὁ, ἀφροσέλινον, Γλώσσ. χημ. χειρογρ. σ. 123.

ἀργυρολογεῖω, ἐπιβάλλω πληρωμὴν χρημάτων, συλλέγω διὰ τῆς βίας χρήματα, Ξεν. 'Ελλ. I. 1, 12, μετ' αὐτ. προσ., ἐπιβάλλω φόρον, εἰσπράττω φόρον, φορολογῶ, 'Θουκ. 2, 69F, 8, 3, Δισκίν. 76, 17, κτλ. αὐτῶς, ἀργυρολογεῖν ἐκ πόλεων Ξεν. 'Ελλ. 4, 8, 30, παρὰ τίνος Θεμιστ. 289 Δ.

ἀργυρολόγητος, ον, ποιηθεὶς πρὸς ἀργυρολογίαν, ἀργυρολόγη-τον ἱερὸν ποιήσιν 'Εδδ. (Μακκ. Β' 0', 3).

ἀργυρολογία, ἡ, συλλογὴ χρημάτων, εἰσπραξίς χρημάτων, φορο-λογία, Ξεν. 'Ελλ. I. 1, 8, κτλ.

ἀργυρο-λόγος, ον, (λέγω) ὁ συλλέγων χρήματα, φορολογικός, ὁ πρὸς ἀργυρολογίαν κατέλληλος, ναῦς, ταχείας ἀργυρολόγους 'Αριστοφ. 'Ἰππ. 1071, 'Θουκ. 3, 19, κτλ. πρὸς Βοικχ. Πολ. Οἰκ. 'Αδ. 2, 375.

ἀργυρο-λόφος, ον, ἔχων ἀργυροῦν λόφον, Στέρ. 'Αλέξ. ἐν 'Ιδελερ Phys. 2, 200.

ἀργυρο-μύτης, ἐς, (μύνημι), μεμιγμένος μετ' ἀργύρου, περιέχων ἀργυρὸν, γῆ Στρώδ. 147.

ἀργυρόν, τό, Βυζαντικὸν ἀργυροῦν νόμισμα, τὸ ἄλλως μυλιαρίσιον καλούμενον, 'Επιφάν. III. 289 Α. Β.

ἀργυρο-νόμος, ὁ, (νέμω) ὁ περὶ τὰ χρήματα καταγινόμενος, χρη-ματιστής, Διατ. 'Αποστ. 2, 37.

ἀργυρό-παστος, ον, κεκοσμημένος ἀργύρῳ, ὅπλα Πολύαιν. 4, 16, ἔνδυμα Μέλιος. ἐν Ουλ. Ουρυσ. σ. 749.

ἀργυρό-πέζα, ἡ, ἀργυρῶς ἔχουσα πόδας, σύνθητες ἐπιθετοὶ τῆς Θείας, ἀργυροπέζα Θέτις, ὁ λαμπρόπους, ὁ πὸς μέρους ὅλη καλή, πέζα γὰρ ὁ πούς (Σχόλ.), 'Ἰλ. Α. 538, προσέτι τῆς 'Αφροδίτης, ὅπερ δεκτό δ' ἀργυροπέζ' 'Αφροδίτη Πινδ. Π. 9, 16: — ἐντεῦθεν, παρὰ μεταφ. ἐσχηματισθὲν ἐπιθετοὶ, ἀργυροπέζης, ον, 'Ανθ. 5, 60.

ἀργυρό-πηχυσ, ον, ὁ ἔχων ἀργυροῦς, κομῆς πηγῆς, βασιλο-νας, Νόνν. Δ. 42, 419.

ἀργυρο-ποιός, ὁ, ὁ καταργαζόμενος τὸν ἀργυρὸν, 'Ανθ. Π. 14, 50: — ἀργυροποιήτος, ον, ὁ ἐξ ἀργύρου πεποιημένος, 'Ιουστίν. 'Ιστ. σ. 153C: — ἀργυροποιεῖα, ἡ, ἡ τοῦ ἀργυροποιεῖν τέχνη, μνημονεύεται ἐκ χειρογρ. 'Ευδο-Δημοκρίτου.

ἀργυρό-πους, ὁ, ὁ ἔχων πόδας κατασκευασμένους ἐξ ἀργύρου, κλῖται ἀργυρόποδες Ξεν. 'Αν. 4, 4, 21, πρὸς Δημ. 741, 6, Πω-λύδ. 31, 3, 13.

ἀργυρο-πράτης (ᾱ), ον, ὁ ἀργυροποιός, τραπεζίτης, Κύριλλ. 'Αλ. IX. 12B, 'Ιουστ. Νεαρ. 136: — 'Εντεῦθεν, ἀτεκνός, ἡ, ὁν. Βυζ. — παρτετεν, τό, Βυζ.

ἀργυρο-πώλης, ον, ὁ, ὁ πωλὼν ἀργυρὸν, ἡ ἀργυροποιός, Σωκ. 'Ιστ. 'Εκκ. 8, 4, σ. 330, 47: — πωλεῖτον, τό, αὐτὸς σ. 330, 44.

ἀργυρό-ρεζος, ον (ρίζα), ὁ ἔχων τὰς ρίζας ἀργυρῶς, ἐπὶ ποτα-μῷ ἐκρεπτοῖς ἐξ ἀργυροῦ ἐξήφους, Τόρτησσος ποταμοῦ παρὰ παγὰς ἀπείρονος ἀργυρορίζους Στοιχείων παρὰ Στράβων 144.

ἀργυρορρύας, ὁ, ὁ ἐν τῷ βῶ ἀργυρὸν ἄγων, 'Πω. Πεδισ. σ. 408 καὶ ἀργυρορρύας αὐτόθι.

ἀργυρορρύτης (ῆ), ον, ὁ, (ῥέω) ὁ ἀργυρορρύας, περὶν δ' ἀργυρορρύταν 'Εδδ. ἐν Βύρ. 'Πρ. Μαιν. 385.

ἀργυρος, ὁ (ῥε ἀργός, ἡ, ὁν), λευκὸν μέταλλον, ὁ σίδηρος, συχρῶς μνημονεύμενος παρὰ 'Ομήρ., ὅν καὶ οὐκ ἐπαύσαν οὐχ, ὅσον ὁ χρυσός, ἀποτελεῖ δὲ μέρος τοῦ σιδήρου, ὡς π. γ. αἱ πλῆμναι (τὰ «κεφαλάρια») τῶν τροχῶν, πλῆμναι δ' ἀργύρεα εἰσὶ καὶ χοινικίδες τῶν τροχῶν δι' ὧν ὁ ἄξις στρέφεται (Σχόλ.), 'Ἰλ. Β. 724, ὁ ῥυμός, τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμῶς πλέων αὐτῶν 729: δὲ καὶ πηλὴκα ὕπλου ἡ ὑπὸ λείω, πρὸς ἀργύρεος, ἀργυροῦ καὶ ὡς σ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ ἱερὸς 'Οδ. Ζ. 232: ἐπὶ ἀργύρῳ κομίζομενον μακρόθεν ἐκ χωρίου τῆς Βιθυνίας, τηλό-θεν ἐξ 'Αλφειῆς, εἶπεν ἀργύρου ἱστί γενέσθην 'Π. Β. 837: οὕτως, ἀργύρου πηγῇ... θησαυρὸς χρυσοῦς Αἰσχύλ. Πέρσ. 335, κτλ. ἀργ. κοῖλος, ὅτι ἐν λ. χρυσός. 2) ἀργ. χυτός = ὑδράργυρος (ῥε τὴν λέξιν) 'Αριστ. περὶ Ψυχ. I. 3, 11, Μετεωρ. 4, 8, 9, ὕστερ. π' 110, 60. II. χρήματα ἐξ ἀργύρου νομίσματα, καὶ ἐν γένει χρήματα, ἀργύρια, Αἰσχύλ. 'Ικ. 1035: ἐπὶ ἀργύρῳ γὰρ τὴν ψυχὴν προδίδει Σοφ. 'Αντ. 322: εἴ τι μὴ εἶν ἀργύρῳ ἐπάρσεται, διὰ δωροδοκίας, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 124: — ἀλλ' ἐν τῷ πρῶτῳ λόγῳ νόμον παρὰ μεταγεν., ὡς π. γ. παρ' 'Αλκίερ. 2, 3: καθά-τι αἰεὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ἐπεκράτησεν ὁ ὁδὸς τύπος δι-γύριον, ὅτι Παιχ. Πολ. Οἰκ. 'Αδ. 1, 33.

ἀργυρο-σάλπιγξ, ἡ, ὁ ἔχων ἀργυρῶν σάλπιγγα, Μα-νασσ. Χρον. 2334.

ἀργυρο-σκελής, ἐς, ἀργυρῶς ἔχων σκέλη, Νικητ. Εὐγ. I. 146.

ἀργυρο-σκόπος, ὁ, ἡ, = ἀργυρογνώμων, Α. Β. 18, 30.

ἀργυρο-στερής, ἐς, (στερῶ) στερεὸν τινα τοῦ ἀργύρου, ἡ τοῦ ἀργύρου αὐτοῦ, βίος ἀργ., βίος ληστοῦ, Αἰσχύλ. Χο. 1002.

ἀργυρο-ταμίς, ον, ὁ, ἀργῶν ἐπὶ τῶν φέρων ἐν 'Αθήναις παρὰ τὸ ὕψος αὐτογράφους πολιτείας, Σούλλ. 'Επιγρ. 334, 345, 12: ὡσαύτως καὶ ἀλλοῦ 2782, 3631, 3773, κ. ἄλλ. — 'Εντεῦθεν, ἀρ-γυροταμία, ἡ, ἀντὶ -ταμίας, ταμίτης, 2787, 2817: — καὶ -ταμειόω, 2930, ἀργυροταμίζω, τό, ταμίτην, 'Ιλυστ.

ἀργυρο-ταμειός, ον, ὁ ἀργύρου κατασκευασμένος, 'Επιφάν. κατὰ τὸν Αἰρίσ. I. 1, 6, σ. 7D.

ἀργυρο-τοίχος, ον, ὁ ἀργυρῶς ἔχων πλινθίον, ἡ γὰρ γὰρ ἐπὶ ἐμ' ἐδέξω, πρὶν τὸν δ' ἐπιθεῖν ἀργυροτοίχου ἐρατῆς κατέχοντα χαμῆνην, εἰς νά με ἐδέχετο, ὡ γῆ, πρὶν ἴδω ταύ-τον κατέχοντα τὴν χαμῆνην τῆς ἀργυροπλινθίου πυλῶν, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1539.

ἀργυρό-τοξος, ον, ὁ ἀργυροῦ ἔχων τόξον, ὁ = καλλιτέχης 'Πσυχ., ὁ «λαμπρότοξος» Εὐστ., 'Ομηρικὸν ἐπιθετοὶ τοῦ 'Απιδιαν-τος: ὡσαύτως ἀπλῶς 'Αργυρότοξος. κλῦθι μευ, ἀργυρέεις' 'Ἰλ. Α. 37.

ἀργυρο-τρώκτης, ον, ὁ τρώκτης τοῦ ἀργύρου, φιδάργυρος, πλεονέκτης, Γρηγ. Ναζ. IV. 148Α, ἐπιθετοὶ τοῦ 'Ιούδα.

ἀργυρο-φάλαρος, ον, ὁ κεκοσμημένος δι' ἀργύρου σάλαμν, κοσμημάτων τῆς κεφαλῆς, Πολύδ. 31, 3, 6 παρ' 'Αλκίερ. 104E.

ἀργυρο-φραγής, ἐς, ὁ φράγων, λάμπων ὡς ἀργυρῶς, 'Ανθ. II. 11, 313: — ὡσαύτως, -φράνης, ἐς, Κύριλλ. 'Αλ. III. 311A.

ἀργυρο-φλέψ, ἡ, ὁ ἔχων φλέβας ἀργύρου, δηλ. ἀργυ-ρεῖος, νήσος Σορῶ Σχόλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. 427.

ἀργυρο-χάλινος, ον, ὁ ἔχων ἀργυροῦν ἢ ἀργύρῳ κεκοσμημένον χαλκόν, Φιλῶστ. 532.

ἀργυρο-χεῖμων, ον, (χεῖω) ἀργυρορρύας, Μανασσ. Χρον. 6257.

ἀργυροχέτω, τέχνη, χυεῖω, ἡ καταργαζομένη τὸν ἀργυρὸν, Κύριλλ. 'Αστέρ. 'Ομήρ. σ. 40.

ἀργυρο-χρῶς, ὁ, (χρῶ) ὁ τῶν ἀργύρου, ὁ καταργαζόμενος τὸν ἀργυρὸν, κατὰ τὸ χρυσοχρῶς, 'Εδδ. (Σοφ. Σολ. ι', 9).

ἀργυρο-χρῆσις, ον, ὁ ἀργυροῦν χρῶμα ἔχων, Ψευδο-Χρυσ. IX. 854Δ, Τελέξ. 'Ιστ. II. 483.

ἀργυρο-χρυσός (ῆ), ον, ὁ ἐξ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ, ὅλ' ἰσχυρὸς ἐξ ἀργύρου ἐπεκχυρωμένου, Γεωργ. Παχυμ. 'Ανθ. Παλαιολ. σ. 746E.

ἀργυρόω, κατέκτω δι' ἀργύρου, νάσημιονη Σουλ. 'Επιγρ. 4351: — ἀλλοῦ δὲ αἰσπερ ἐν τῷ παύτῃ, ἐπαργυροῦμαι, νάσημιονηται, ῥύσας ἡραρωμένους Μινάνδρ. Μηνίστ. 469: — παρὰ Πινδ. ἐπὶ προσώ-πων, ἀργυρωθέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις, ἀνταμειφθέντες δι' ἀργύρου πετηρίων οἶνον, Ν. 10, 80: οὕτως, αἰσπαῖ ἀργυρωθεῖσαι

πρόσωπα, ὡσαύτως ἔχουσιν ἀργυρον ἐπὶ τῶν προσώπων, ἐπλ. μισθὸς καὶ ἄλλα, εὐτέλει 1. 2. 13.

ἀργυρώδης, εἰς, (εἶδος) πλούσιος εἰς ἀργυρον, τόπος Ξεν. Περ. 4. 3.

ἀργυρώμα [ῥ], τὸ, σκεῦος ἐξ ἀργύρου, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ πηγῇ, Λυσ. Ἀποστ. 50. στρώματ', ἀργυρώματ', ἀσκημικά, Ἀντιφάν. ἐν Χρυσίῃ 1. 3, Μένανδ. ἐν Ὑμνῶν 3, κτλ.:—ἐντεῦθεν ὑποκρ. ἀργυρώματιον, τὸ, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 26, 36.

ἀργυρ-ώνητος, ον, ὁ εἰς ἀργύριον ἀγορασθεὶς, ἀργυρώνητοι οὐκ εἰσὶ σφί θεράποντες Ἠρόδ. 4. 72. φθείροντα πλοῦτον ἀργυρώνητους δ' ὑφάρ Λισχύλ. Ἀγ. 949. ὁ ἀργ., ἐπλ. δοῦλος, δουλεύειν ἀντὶ τῶν ἀργυρώνητων Ἰσοκρ. 300B. ἀργυρ. σέθεν Εὐρ. Ἀλκ. 676.

ἀργυρ-ωρυχέων, τὸ, μεταλλεῖον ἀργύρου, Σχολ. εἰς Δισχύλ. σ. 27. 30 ἐκδ. Ὁδων.

ἀργυρῶφες [ῥ], η, ον, Ἐπ. ἐπίθ., λάμπων ὡς ἀργυρός, λευκός ὡς ἀργυρός, Π. Σ. 50. Ὁδ. 230, Π. Θ. 574. τὸ ἀργυρ-φους, ἔχει σφλιν πρὸς τὸ ἀργυρ-ος, εἶαν τὸ λευγ-ος πρὸς τὸ λευγρ-ος; (ἴδε ἐν λ. ἀργός).

ἀργυρῶφης, εἰς, = τῷ προηγ., Ὁρρ. 110. 284.

ἀργυρῶφες, ον, = ἀργυρῶφες, (ἐπιθετον τῶν προδόντων) Ἰλ. Ω. 621, Ὁδ. Κ. 85.

Ἀργῶ, ὄρες, συνκρ. ὄρες, ἡ, (ἀργός, ἡ, ὄν). ἡ Ἀργῶ, ἦτοι τὸ πλεῖστον ἐν ᾧ ὁ Ἰάσων ἐπλευσεν εἰς τὴν Κολχίδα, πρῶτον ἐν Ὁδ. Μ. 70:—Ἐπίθ. Ἀργῶς, α, ον, ἀνέκων εἰς τὴν Ἀργῶν, δόρυ, σκόφος Εὐρ. Ἀνδρ. 794, Μήδ. 477. 2) ὁ ἀστερισμὸς τῆς Ἀργῶς, Ἐρατοστ. Καταστ. 35.

ἀργῶδης, εἰς, ὁ, ἀργός, ὀκνηρός, τοῦ ἀργῶδεις καὶ ὑπνώδεις Λισχύλ. Μύθ. 413, ἔκδ. Ἀλμίου, 284 ἐκδ. Κορσῆ.

ἀρδα, ἡς, ἡ, (ἀρδω) ῥύπος, ἀκαθαρσία, τὴν ἀρδαν ἀπ' ἐμοῦ σπάγγισον Φερεκρ. ἐν Ὑπὸ λήσμονι 7 (Ἰύστ. 707. 36).

ἀρδαλία, τὰ, «τοὺς πολυμένους τῶν κεραμίδων, οὓς ἐννοί γεργύρας καλοῦσιν» Πλούτ. ἐν Κυζίκῳ γεωργουρία νῦν καλοῦσιν εἰς αὐτὰν ἀρδαλίαν, ἐν τῷ τοῦ λαμοῦ τῶν ὁποίων ὑπάρχει τρυπητὴν διάφραγμα οὗ τὸ τῶν χωνίων» πρὸλ. ἀρδάνιον.

ἀρδαλιος, ὁ, εἰσφ. γρ. ἀντὶ ἀρδα, ἐνθ' ἄνωγε.

ἀρδαλιώ, μολύνω, βυπαίνω, «τὸ μολύνει ἢ βυπαίνει ἀρδαλιῶσαι λέγεται, καὶ ἀρδαλιος ἀνθρώπος ὁ μὴ καθαρῶς ζῶν, μέμνηται τῆς λέξεως Φερεκράτης ἐν Ὑπαλίστῳ καὶ Φιλίμμῳ ἐν Πανηγύρει» Ἐρωτ. σ. 98, Ἰππ. 582. 12., 599. 6:—Παθ., ἡρδαλιωμένος, «λεπρὸς καὶ μεμισμένος» Σουίδ. λ. ἡρδαλιωμένῳ συνεδόληθη ἐκνηρός Ἰββ. (Σπρ. κ', 6).

ἀρδάνιον, τὸ, ἀγγεῖον κεράμεον, «τὸ δ' ὕστρακον ἐκαλεῖτο ἀρδάνιον» Πολύδ. Π. 66, «κεράμιον, γάστρα, εἶεν τὰ θέρματα πίνουσι καὶ εἴρηται παρὰ τὸ ἀρδαν. ἐπὶ τὸ δὲ καὶ πρὸ τῆς θύρας τῶν τετελευτηνόντων τοῖς εἰσιούσι καὶ τοῖς ἐξιούσι ἵνα περιρραίνωνται.» Ἐχρῶντο δὲ καὶ αἱ γυναῖκες τῷ ἀρδάνῳ, αἱ τὴν κρύκην τρίδουσαι ἐπ' αὐτοῦ Ἀ. Β. 441. 30, πρὸλ. καὶ Πλούτ. ἐν λέξει.

ἀρδαλα, ἡ, (ἀρδω) ἀρδευμα, πότισμα τῶν ἀγρῶν, Στράβ. 205, Πλούτ. 2. 687I. τῶν κτηνῶν, εἰς ἀρδαλίαν ἀγειν Ἀλ. π. 2. 7. 12 ἀρδαύσιμος, ον, = κατάρρυτος Πλούτ.

ἀρδευσις, εως, ἡ, (ἀρδευω) = τῷ προηγ., Πολύδ. 9. 43, 5, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 207D:—ἀρδευμα, τὸ, Εὐσέβ. εἰς Κωνστ. 6. σ. 729.

ἀρδευτέον, ποτιστέον, Γεωπ. 9. 11.

ἀρδευτής, οὗ, ὁ, ποτιστής, Μονέθ. 4. 258.

ἀρδευτός, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπίθ., ὁ ποτιζόμενος, Σωσίθεος ἐν Ἑρμάννου Ὀρυσ. 1. 55.

ἀρδεύω, = ἀρδω, ποτίζω, Λατ. irrigare, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 19, 1, Προβλ. 20. 15, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 7. 5, 2, κτλ.:—ἀρδω εἶναι ὁ τύπος ὁ ἐν χρήσει παρὰ παλαιότεροις συγγραφεῦσιν, ἐξαρουμένου τοῦ Δισχύλ. ἐν Πρ. 852:—πρὸλ. Λοβ. Φρύν. 763, Meineke Ἐπλ. Κωμ. 3. 158.

ἀρδηθμός, ὁ, ἀρδευσις, πότισμα, ἀρδηθμῷ Διὸς Λυκόφρ. 622, Νικ. Θ. 401.

ἀρδην, ἐπὶρρ. συνκρ. ἀντὶ ἀερδην (ὡς αἴρω ἀντὶ αἰρώ): σκληρὰ ὑψηλὰ, σκληρὰ εἰς τὸν αἶρα, ἐκ τ' εὐκροτήτου χαλκίας ἀρδην πρόχου χοασι τρισπόνδρσι τὸν νέκυν στέφει, καὶ ἐκ κομψῆς εἰργασμένης πρόχου κρατούμενης ὑψηλὰ στέφει τὸν νεκρὸν ἐπ' ἑπὶ τριπλῆς σπονδῆς, Σοφ. Ἀντ. 430, (ἴδε σημ. Jebb ἐν ἐκφρ.) ὑψηλὰ ὑπεράνω, πηδῶντος ἀρδην Ἐκτορος τὰ φρων ὑπερ ὁ αὐτ. Ἀν. 1279. φέρουσιν ἀρδην, ἐκκομίζουσα φορὰν, Εὐρ. Ἀλκ. 1108. Ἐς τε κελαινὸν Ἰάτρων ἀρδην ῥίψει δέμας τοῦμόν, ὅς τὸ σκληρὸν καὶ ἄε τὸ ῥῆμα εἰς τὸν ἱερὸν Τάρταρον, Δισχύλ. Πρὸμ. 1051.

3) πικνέλω. ἐξ ολοκλήρου, ἀπὸ θεμελίων, τί δ'; οὐ γυναῖκες... Ἀθηνῶν ἀρδην ἀρδάνων ἐξέφικαν; Εὐρ. Ἐκ. 887. ἀρδην ἀπολλύναι, διαφθεῖρειν, Λατ. penitus, fuisse annertere, Πλάτ. Πολ. 421A. ἀρδην διαφθεῖρεσθαι ὁ αὐτ. Νῦμ. 677C, πρὸλ. Δῆμ. 383, 2. δινημι τολύν πάντας ἀρδην τοὺς Θεοὺς, πάντας ἐμοῦ, ὅλους διὰ μέγας, Ἀριστοφ. Θεσμ. 274.

ἀρδην-οθήρα, ας, ἡ, (ἀρδω) λαθὺς πρὸς ἐξαγωγήν αἰχμῶν βελῶν

κτλ., ἐργαλεῖον χειρουργικὸν παρὰ Σερβίῳ ἐν Ὑπομνήμ. εἰς Διναδά Ουεργίλ. 8. 453.

ἀρδης, εως, ἡ, αἰκμή βέλους, αἰ. ἀρδην Ἠρόδ. 4. 81. πλ. ἀρδης (Ἰων.) 1. 215. γεν. ἀρδῶν 4. 81. κέντρον, οἷστρου δ' ἀρδης χρεῖ μ' ἀπυρος Δισχύλ. Πρ. 880, ἴδε τὴν λέξιν ἀπυρος. ἀρδῆμος, ὁ, μέρος πρὸς ποσὶν τῶν βασανισμάτων, ἐν ποταμῷ, εἴη τ' ἀρδῆμος ἔην πάντεσσι βοτοῖσιν Ἰλ. Σ. 521. ἐν δ' ἀρδῆμῳ ἐπηστάνοι παρῆσαν Ὁδ. Ν. 247, Ἀπολλ. Ῥέδ. Δ. 1247.

ἀρδω: παρὰ. ἤρδον, Πλάτ. Τιμ. 76A, Ἰων. γ' ἐν. ἀρδασκε Ἠρόδ. 2. 13: μέλλ. ἀρσω (;) ἄρ. ἤρσα Ἠρόδ. 5. 12, ὑποστ. ἀρση ὁ αὐτ. 2. 14, μετοχ. ἀρσας Ἠρόδ. 2. 14., 5. 12: ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ. μόνον κατ' ἐνέστ. καὶ παρὰτ. (Ἐκ τῆς ἈΡΔ παρὰ-γονται ὡσαύτως τὰ ἀρδῶς, ἀρδῆμος, ἀρδῶα, ἀρδαλιος, ἴσως δὲ καὶ τὸ βαινῶ (ἐρ-ράδ-αται) πρὸλ. τὸ Σανσκρ. ārdra (νοτερός, ὑρρός), ārdrañiti (ὑγραίνω, βρέχω). Ποτίζω, καὶ ἐπομένως,

1) ἐπὶ βελῶν καὶ ἀνθρώπων, ποτίζω κτήνη, Ἀρτεμιν ὕμνει,.... ἡ θ' ἵππους ἀρσασα βαθυστολῆνο Μέλητος, ἀπὸ τῶν ὑδάτων τοῦ βαθυστολῆνο Μέλητος, Ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἀρτεμιν 3. οὕτω Σιμόεντος Ἀχαΐδας ἀρσασιν ἵππους Εὐφρόνιον 75. ἦρσε τὸν ἵππον Ἠρόδ. ἐνθ' ἄνωγε. — ὡσαύτως: ὁδηγῶ ἢ βάλλω ναυλομδῆσαι κτήνη εἰς τὸ ὕδωρ, Βουτερ. Λεξίλ. ἐν λ. ἀπέρσας 3.—Παθ., πίνω, ποτίζομαι, ἀρδόμενοι τ' οὐρῆες ἐμῶν ἱερῶν ἀπὸ πηγῶν Ὑμ. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 263.

2) ἐπὶ ποταμῶν, ποτίζω γῆν, Λατ. irrigare, irrigare, Ἠρόδ. 2. 14, Δισχύλ. Πέρσ. 487, 806, κτλ. ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων, μισθωτὸς ἀρδῆ πεδία τοῦ ἐδωκότος Τιμοκλῆς ἐν Ἰκαρίοις 3, πρὸλ. Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φύορ. 2. 8, 4:—Παθ. ποτίζομαι, βρέχομαι, ἐπὶ χωρῶν, Ἠρόδ. 2. 13. σίτος χειρὶ ἀρδόμενος, ποτίζόμενος διὰ τῶν χειρῶν, ὁ αὐτ. 193. ἐκ τοῦ ποταμοῦ αὐτοῦ πρὸλ. Ἰόνκ. 1. καρπούς ἀρδόμεναν.. γθόνο Ἀριστοφ. Νερ. 282.

II, μεταφορ. περιποιούμαι τι, διατηρῶ αὐτὸ ἐν δροσερῇ καὶ ἀνθρῇ καταστάσει, ἐροῖζω αὐτό, καὶ σεμινοῦς ὄχλου, ἵππων οἷσιν ἀρδῆ στρατὸν Πινδ. Ο. 5. 28. ὑγίεντα δ' εἰ τις ἄλδον ἀρδῆ, διατηρεῖ αὐτὸν ἐν ἀνθρῇ καταστάσει, αὐτῷ 55. Ψαλυσίδων δὲ πάτραν Χαρίτων ἀρδῶντι καλλίστα δρῶσιν, «τὴν δὲ τῶν Ψαλυσίδων πατέρα τῇ τῶν Χαρίτων καλλίστῃ ἐρόσῳ καταδρέχουσι» φησὶ δὲ τοῖς ὕμνοις (Σχολ.), ὁ αὐτ. 1. 5 (6), 94 (ἴδε τὸ ῥῆμα βαινῶ): οὕτω, τὸ λογιστικὸν ἀρδῆν καὶ αὐτεῖν Πλάτ. Πολ. 550B, πρὸλ. 606D, κτλ. ἀρδῆν νοῦν οἶνῳ Ἀριστοφ. Ἰππ. 96, πρὸλ. Φαίδρ. 276D, Ξεν. Συμπ. 2. 24.

Ἀρέθουσα, ἡ, ὄνομα διαφόρων πηγῶν, ὧν πρῶτη μνημονεύεται ἡ ἐν Ἰθάκῃ, αἱ δὲ νέμονται παρὰ Κόροκος πέτρῃ ἐπὶ τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ Ὁδ. Ν. 408:—περιγραφεῖται αὐτῶν ἡ ἐν Συρακούσαις, περὶ ἧς λέγεται εἶη ἡ ποταμὸς τῶν Ἀρκαδικῶν λειμῶνων καὶ διωκομένη ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ θεοῦ Ἀλφειοῦ, μετεβλήθη ὑπὸ τῆς Ἀρεθούσας εἰς κρήνην καὶ ἐξηραίνετο ὑπὸ τὸ ἔδαφος ἄλλ' ἀνεφάνη παρὰ τὰς Συρακούσας, Στράβ. 270, πρὸλ. Εὐστ. Ὁδ. 1746, 41. Ἡ Νύμφη αὕτη κατέστη ἡ Μοῦσα τῆς Βουκολικῆς ποιήσεως. (Τύπος μετοχικός, ὅς εἰ ἦτο ἡ ἀρδουσα ἡ ποτίζουσα—τὸ ῥῆμα ἀρδῶ ἀναφέρεται ὑπὸ Θεοφύλω. Ἰαν. 141).

ἀρεῖα [ἄρ], Ἰων. καὶ ποιητ. ἀρεῖη, ἡ (ἀρά):—ὄνομα περιληπτικόν, ἀπειλα, «φοβερόμακα», λευγαλέας ἐπέεσσιν., καὶ ἀρεῖη Ἰλ. Φ. 339, Ὑ. 109. πολλά δὲ μειλίχισι..., πολλά δ' ἀρεῖη Ρ. 431.—ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα ἀρεῖα = ἀπειλεῖν, Ἰππῶνας ἐν Ὑμν. Μ. 130. 38, Γαίωρ.

ἀρειανίζω, φρονῶ τὰ τοῦ Ἀρεῖου, εἶμαι ὑπαδὸς τῆς αἰρέσεως τῶν Ἀρειῶν, κλίνω πρὸς τὴν αἶρεσιν τοῦ Ἀρεῖου, Ἰργήρ. Ναξ. Π. 476C, Ἐπιφ. 337C, Σωκρ. 2. 21 ἴδε καὶ Σουίδ. ἐν λείξει Ἀέ-τιος.

Ἀρειανικός, ἡ, ὄν, = Ἀρειανός, Ἰων. 424C, Θεοδ. ΠΙ, 1145D.—Ἐπίρρ. Ἀρειανικός, κατὰ τοὺς Ἀρειανούς, Ἀναστ. Σιν. 292D.

Ἀρειανισμός, ὁ, ἡ αἵρεσις τοῦ Ἀρεῖου, Γρηγ. Ναξ. I. 1108A.

Ἀρειανιστής, ὁ, Ἀρειανότης, ὁ, = Ἀρειανός, Μαλ. 372, 3.

Ἀρειανός, ἡ, ὄν, ὁ τοῦ Ἀρεῖου, ὁ ἀνέκων εἰς τὸν Ἄρειον, αἵρεσις Ἀθην. I. 549A, μανία Βασιλ. IV. 712A, φρόνημα Καίσαρ. 869.—Ὡς οὐσιασ., Ἀρειανός, ὁ, ὑπαδὸς τοῦ Ἀρεῖου, Ἀθαν. I. 225C, Π. 117A, κ. ἄλλ., Ἰππῶνας. Π. 12B.

Ἀρειανόφρων, ον, ὁ τὸ τοῦ Ἀρεῖου φρονῶν, Ἀθαν. κ. 2. σ. 48 κλ.

Ἀρειανῶς, ἐπίρρ., = Ἀρειανικῶς Γρηγ. Ναξ. II. 169A.

Ἀρει-θύσανος, ὁ, Ἀρειος θύσανος, τολμηρὸς λέξις παρρησίας τὸν γενναῖον καὶ δεδοκιμασμένον πολεμιστὴν, Δισχύλ. Ἀπ. (203) 200. (Πρὸλ. Εὐστ. 600, 43.—ἐκτὸς ἂν εἶναι ἐκ τοῦ θύω, πρὸλ. ἀρει-μανής).

Ἀρειμᾶνης, εἰς (μαίνομαι) πλήρης πολεμικῆς μανίας, Σιμόλος παρὰ Πλούτ. ἐν Ρωμ. 17, Ἀπ. II. 9. 210.—ὡσαύτως, ἀρειμᾶνιος, ον. Θρασύτης φίλων 1. 373, πρὸλ. Πλούτ. 2. 321E, κ. ἄλλ.: ὄνομα ἐδιδόμενον ὑπὸ τῶν Διγυπελίων Μάγων εἰς τὸν κακὸν ἐαίμονα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἀγαθὸν ἐαίμονα Ἀρομάσθην, Ἀριστ. Ἀποστ. 8, Πλούτ. 2. 369E, κ. ἑξ.:—ἐντεῦθεν ἀρειμανιότης, ἡ, Στω. Ἐκλογ. 2. 322.

Ἀρειο-βάτης, ου, ὁ, ὁ βαίνων, βαδίζων, ὡς ὁ Ἄρης. ἀρειο-
νῆς τὸ βάδισμα, Χρησμ. Σιδυλλ. 12. 160.

Ἀρειο-θολδοίμαι, παθ., μολύνωμαι ἐκ τοῦ Ἀρειανισμοῦ, δηλ.
ἐκ τῆς διδασκαλίας τῶν Ἀρειανῶν, Χρον. Παρχ. τ. 1, σ. 562. 13.

Ἀρειομανίτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων ἔλκην μανιώδη ὑπὲρ τοῦ Ἀρείου,
χλευαστικὸν ὄνομα τῶν Ἀρειανῶν, Εὐστ. Ἀντ. 676D, Ἰδιαν. 1.
225C, κτλ.

Ἀρειο-παγίτης, Ἀρειόπαγος, ὁ, ἴσθ' Ἀρείος πάγος.

Ἀρείος [ᾱ], ον, καὶ α, ον, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 413. Ἰων. Ἀρή-
ιος, ἡ, ον (Ἄρης): ἀρειωμένος εἰς τὸν Ἄρην, πολεμικός. φιλο-
πόλεμος, Λατ. Μανωτίσις παρ' Ὀμ., κατὰ τὴν πλεῖστον ἐπὶ πολέ-
μιων, Μεγέλαρος Ἀρήιος Ἰλ. 1. 339, κ. ἄλλ.· πρβλ. Ἀρηί-
φιλος· Ἀρήιοι υἱες Ἀχαιῶν Δ. 800, κ. ἄλλ.· ὡσαύτως, ἐπὶ
τῶν ὅπλων αὐτῶν, ἀρήϊα τεύχεα Δ. 340, πρβλ. Κ. 407· ὁ
Ἄττ. τύπος μόνον ἐν τῇ φράσει τεύχεα Ἀρείον Δ. 407, κ. ἄλλ.
ὡσαύτως παρ' Ἡρόδ., ἀρήϊοι ἀγῶνες, ἀγῶνες πραγματικοῦ πολέ-
μου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς γυμνικούς, Θ. 33· ὅπλον ἄρ. 4. 23·
ἐπὶ θεοῦ ἢ ἀνθρώπου, ὡς οὐσιαστ., πολεμιστής, 6. 98· Ἀθηνᾶ
Ἀρεία, Ἰππ. Παρ. ἐν Σουλ. Ἰππ. 3137. 70, πρβλ. 4393.—
Τὸ μεταγ. συγκρ. Ἀρειότατος (8 Ἰδε) ἐσχηματισθὲν πινῶν ἐκ τοῦ
ἀρείου, ὡς χειριέτατος ἐκ τοῦ χερείου. II. ὡς ὄνομα κύρ.,
ὁ πασιγνώστος αἰρεσιάρχης Ἀρείος, Ἰκκλ.· ἐνταῦθεν, Ἀρειάνατος,
-νῶς, Ἀρειανίζω, -ανικός, -ανισμός, -ανιστής ἢ -ίτης,
καὶ -ανόφρων, περὶ ὧν ἴδε ἀνωτέρω ἐν τῇ θέσει ἐκαστῇ λέξει.

Ἀρείος πάγος, ὁ, ὁ πάγος, δηλ. λόφος τοῦ Ἀρείου, ἀπέναντι
τῆς θυτικῆς πλευρᾶς τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Ἀρήιος πάγος
Ἡρόδ. 52· καὶ Ἀρεος πάγος (ἔθνα τὸ Ἀρεος εἶναι γέν. τοῦ
Ἄρης) Σοφ. Ο. Κ. 947, πρβλ. Εὐρ. Ἡλ. 1258 καὶ 950· ἐν τῇ
Λατινικῇ δὲ ἀντοραγὺς ἀπ' ἀντὶ ἐν Κεκέρωνι καὶ Ἰάρονι. Ἐπὶ
τοῦ λόφου τούτου συνήρχετο τὸ ἀνώτατον δικαστήριον, ὅπερ εἰδικάζε
τὰς φονικὰς δίκας, ἴδε Δημ. 271. 14. Κατὰ τὸν Πολυδ. 11', 117,
ὁ Ἀρείος πάγος· εἰδικάζε δὲ φόνου καὶ τραύματος ἐκ προνοίας, καὶ
πυρκαϊᾶς, καὶ φαρμάκων, ἐάν τις ἀποκτείνῃ δούλ· ἐγίνετο δὲ διωμο-
σία, καὶ μετὰ τὴν διωμοσίαν κρίσις· προσιμαίεσθαι δὲ οὐκ ἔξην, οὐδ'
οἰκτιρίζεσθαι· μετὰ δὲ τὸν πρότερον λόγον ἔξην φυγεῖν, πλὴν εἰ τις γο-
νέας εἴη ἀπεκτείνων· καὶ ἕκαστον δὲ μῆνα τριῶν ἡμερῶν εἰδικάζον
ἔφετ' ἐς τετάρτην φθίνοντος, τρίτη, δευτέρᾳ· οἱ δὲ ἐνθάδε ἄρχοντες,
οἱ καὶ ἕκαστον ἐνιαυτὸν μετὰ τὸ δοῦναι τὰς εὐθύνas ἀεὶ τοὺς Ἀρειο-
παγίταις προσετίθεντο, ὑπαίθριοι δὲ εἰδικάζον. φόνου δὲ ἔξην ἐπετίετο
μέχρις ἀνέψιων καὶ ἐν τῷ ὄρφ' ἐπερωτῶν τις προσήκων ἐστί τῷ τε-
θεωῶτι· κἂν οἰκίτης ἢ ἐπισκήπτειν συγκεχωρηται. Ο Ἀρείος
πάγος κατ' ὄρχας εἶχε πολλὰ δικαιώματα πολιτικά τε καὶ θρησκευ-
τικά, ἀπὲρ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Περικλέους ἡλιατὶσθῶσαν μεγάλως
καλεῖται δὲ ἡ βουλή ἢ ἔξ' Ἀρείου πάγου, Ἰππ. παλ. Ἀντ. ἐν τῇ
Σουλ. Ἰππ. 75, πρβλ. 123. 59, κ. ἄλλ., Δημ. 271. 14, πρβλ. Δυσ.
176. 21, Ἀριστ. Ἀποστ. 360· ἢ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλή ὁ αὐτ.
Πολιτ. 2. 12, 2· ὡσαύτως, Ἀρεία βουλή Σουλ. Ἰππ. 420· εἰς
τὸν Ἀρείον πάγον ἀναδελφαι, μέλος γενέσθαι τοῦ δικαστηρίου,
Ἰσοκρ. 147B, 265B· ἐν Ἀρ. πάγῳ δεῦναι δίκην Ἀριστ. Ρητ.
2. 23, 12· δίκαι ψευδομαρτυριῶν τῶν ἐξ Ἀ. πάγου δ' αὐτ. Ἀπο-
σπ. 378. Τὴν μυθικὴν αὐτοῦ ἀρχὴν ἐκτίθηεν ὁ Διόχουλ. ἐν
Εὐμ. 681, κέε.— περὶ τῆς ἱστορίας αὐτοῦ ἴδε Thirlw. Ἰστορ. τῆς
Ἑλλ. τ. 2, σ. 49, τ. 3, σ. 23, καὶ Grote τ. 3, σ. 97.—τὸ σύνθ.
Ἀρειόπαγος ἀπ' ἀντὶ παρὰ μεταγεν. Ἀττ. Ἰππ. 181. 15, ἄλλ' οὐδεὶς ἐκκίμος συγγραφεὺς ποιεῖται χρῆσιν αὐτοῦ,
Λοβ. Φρύν. 599·—εὐρίσκωμεν ὅμως τὸ ὄνομα Ἀρειοπαγίτης (αὐτῇ
Ἀρείῳ, ὅπερ εἶναι μεταγεν., Λοβ. Φρύν. 698) παρ' Ἀσχίν. 11 ἐν
τέλ., Σουλ. Ἰππ. 263, 372, κ. ἄλλ., Ἀριστ. Ἀποστ. 360·
παροιμ., Ἀρειοπαγίτου σκληρότερος Θεμιστ. 283A, πρβλ. Ἀλ-
κίερ. 1. 13·—Ἐπιθ. Ἀρειοπαγίτης βουλή ὁ αὐτ. 2. 3· Ἀρειοπα-
γίτικός, ἡ, ὄν, Σπράβ. 260.

ἀρειότατος, α, ον, μεταγιν. τύπος τοῦ ἀρείου. Θέλογ. 548, κτλ.

ἀρειότης, ἡτος, ἡ, (ἀρείου) ὑπεροχή, ἀρετή, Κίριλλ. Ἀλ. τ.
1. μέρ. 1. σ. 332C.

Ἀρεί-τολμος, ον, πολεμικός, φιλοπόλεμος, τολμηρός, Ἀνθ.
Π. 9. 40.

ἀρείφαιτος, Ἐπ. ἀρηφατος, ον, (* φένω, πέφαται) ὁ πῶ
τοῦ Ἀρείου φονεύει, ὁ ἔ. φονεύει ἐν πολέμῳ, Ἰλ. 7. 91, κτλ.
φόνου ἄρ. Εὐρ. Ἰκ. 803. 2) βραδύτερον μετακίπτει εἰς τὴν
σημασ. τοῦ ἀρείου, πολεμικός, ἀρειφάτωρ.. ἀγῶνων, ἀρει-
φατον λῆμα Διόχουλ. Εὐμ. 913, Ἀποστ. 140· κόποι Ἰψ. 124,
ἀρείων [ᾱ], ὁ, ἡ, ἀρείων, τὸ, γεν. ονόε ἐν χρῆσει ὡς συγκρ.
τοῦ ἀγαθός, πρβλ. ἀρείος· (ἴδε ἄνω)· ἰκάνωτερος, ἰσχυρότε-
ρος, γενναύτερος, ἐξοχώτερος, παρ' Ὀμήρ. ἐπὶ πάσης ὑπεροχῇ αἰ-
ματος, καταγίγης ἢ πλούτου, ἴδ' ἡ γάρ παρ' Ἰγώ καὶ ἀρείων
ἡ ἐπερ ὕμν' ἀνδράσιν ὀμίλησα Ἰλ. Δ. 260· ὡσαύτως παρ' Ἰσοκ.
ἐν Ἐργ. κ. Ἠμ. 205, Ἰνδ. Ν. 7. 149, καὶ Διόχουλ. Πρ. 420, Θέμ.
305, Ἀγ. 81·—σπᾶν. παρὰ περὶ τοῦ, ἂ ὕμν' ἀρείων μὴ γυνῶνα
Ἀριστ. Ἀποστ. 40.

ἀ-ρεκτος, ον, ποιητ. ἀντὶ ἀρρεκτος, ἀνεκτίλετος, Ἰλ. Γ. 150,
Σπρων. 111.

ἀρείομαι, Ἰων. ἀντὶ ἀράομαι, Ἡρόδ. II. ποιητ. μὲλ.
τοῦ ἀτρεομαι, θά κερδήσω, θά νικήσω, Βολκ. ἐν Ἰνδ. II. 1. 73
(147).

Ἀρειο-παγίτης, ου, ὁ, ἴσθ' Ἀρείος πάγος ἐν τέλει.

Ἀρεῖς, α. ον. παράλληλος τύπος τοῦ Ἀρείου, Ἀρεῖα (Ἰν.
κρήνη). ἡ πηγή, κρήνη τοῦ Ἀρείου, Πινδ. II. 9. 97.

ἀρείπει, ἀρεῖασθαι, ἴδε τὸ βῆμα ἀρέσκω.

ἀρέσκειαι, ἡ, (ἀρεσκίαι) ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀρέσκου, τὸ εὐ
πρόθυμ' εἰς διὰ παντοίων τρόπων, συνήθως ταπεινῶν, εὐ φανῇ ἀρεσκίαι
εἰς τινα, «καλόπιασμα» μετὰ πολλῶν χαμερπῶν περιποιήσεων, Ἀρεσ.
ἸΙΟ. Ε. 2. 3, 7, Μεγ. ἸΙΟ. 1. 20, 1. Θεοφρ. Χαρακτ. 5· πᾶν ὅτι
κολακεῖται ἢ εὐχαριστεῖται, εὐθέως ἡμιόδοστο πρὸς τὴν τοῦ βῆ-
σιλέως ἀρέσκειαν Πλούτ. 6. 2, 12. 2) ἐπὶ καλῆς σημασίας,
πρὸς θεὸν καὶ ἀρετὴν Φίλων 1. 168.

ἀρεσκευμα, τό, «καλόπιασμα», κολακευτικὴ πράξις, Πλουτ.
Δημ. 11.

ἀρεσκεύομαι, κάμνω φιλοφρονήσαι, μετῆρχομαι παντοίους χα-
μερπεῖς τρόπους ὅπως φανῶ ἀρεστὸς τινι, «ταῖς μεταπειψαμένους ἀρε-
σκουμένοι κλῆμακα κατεσκευάζον ἐξ ἐαυτῶν ὅπως ἴσπετο... τὴν ἀν-
θρακιν γίνεσθαι... ταῖς ἐπὶ τῶν ἀμαθῶν ὀχυρμέναις» Κλέαρ. παρ'
Ἀθην. 256D· οἱ μὲν ταῖς τῶν ἀρεσκουσμένων ἡττύμενοι
κολακείαις Πλουτ. 2. 4D· ἀρεσκεύεσθαι· φιλοφρονεῖσθαι· Ἰνδ.
ἀρεσκευτικός, ἡ, ὄν, κολακευτικός, Μ' Ἀντωί. 1. 10.

ἀρεσκύντης, Ἰππ. μετογ. ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ ἀρέσκω, κατὰ
τρόπον ἀρεστόν, Εὐρ. Γ. 463, 581, Πλάτ. Πρωτ. 504B.

Ἀρεσκός, ὁ, ἡ, ὁ καὶ ὑπερβολὴν ἡδονὴν τοῦ τρόπου οὐδεμιᾶς
ὀφειλίας ἔνεκα, ὁ προσπαθῶν διὰ παντοίων τρόπων, εὐλοῖται γελῶν,
ὅπως φανῇ τοῖς ἄλλοις ἀρεστός, Ἀριστ. ἸΙΟ. Ν. 2. 7, 13, 1. 6, 1,
Θεοφρ. Χαρ. 5· ἡ ῥῆθρις τῶν πορνοποικῶν, Πλούτ. Δ'. 120, πρβλ.
Ἰνδ.

ἀρέσκω, καὶ παρ. ἤρεσκον. Σοφ. καὶ Ἀττ. περὶ μὲλ.
ἀρέσκω Δημ. 1004. 13, Ἰππ. ἀρέσκω Ἀπολλ. Ρήλ. (ἐν συνθ.
συν-): ἄρ. ἤρεσκα Ἡρόδ., Ἀττ., Ἐπ. ἄρεσκα Ἀπολλ. Ρήλ.
ἄπαρ. ἀρέσκει Ἰλ., Ξεν.· πρkm. ἀρήρεκα Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1.
238·—Μιστ. μὲλ. ἀρέσκω Διόχουλ. Ἰκ. 655, Ἰππ. ἀρεσκω καὶ
Ἰλ. Δ. 362· ὄρ. ἤρεσκα μὴν, Ἰππ. ἄρ- Ἰππ. Ἀσπ. 244, Ἰππ.
μετογ. ἀρεσκάμενος Ἰλ. 1. 112, Ἰππ. (πρβλ. Ἰππ. ἀρεσκαίμαι)
ἀρ. παθ. ἤρεσθαι Ἰωσήφ. ἔνθα κατωτ., ἀρεσθεῖς Πλουτ. ἔνθα
κατωτέρω, μετὰ μ.σ. σημασ. ἀρεσθεῖν Σοφ. Ἀντ. 500·—Ἰππ.
τῆς ῥίξης ἴδε ἄνω).

1) μετὰ προσωπικοῦ ὀπνηνιμένου,
ἐπανορθῶ τὸ ἄστονον ὑπὲρ ἑπραξ, συμβιβάζω τὸ πρᾶγμα, διψ
(θέλω) ἀρέσαι, εἰς ἀρεσκίαν εὐλοῖν φιλοφρονέειν (Σχόλ.) Ἰλ. 3,
120., 7. 138·—οὕτως ἐν τῷ μέλ., ἄλλ' Ἰππ., τοῦτα δ' ὀπισθεν
ἀρεσσόμεθα, «ταῦτα ἐν τῷ μετὰ ταῦτα χρόνῳ ἐξελισσόμεθα,
θεραπεύομεν» (Σχόλ.), Δ. 362, πρβλ. Ἰδ. Χ. 55· σπευσθᾶς
ὅσοις ἀρεσασθαι θέλων 760, 2) παρ' Ὀμήρ. ὡσαύτως ἐπὶ
μέλ. τύπ. μετ' αἰτίας, πρὸς, καὶ ὁτ. τρόπον, καθορμαζῶν, κατω-
πραῖον, ἀνακταῖται τὴν εὐνοίαν τινος, αὐτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέε-
σιν καὶ δώρῳ Ἰδ. Θ. 396, (μῦθε, 402, τὸν εἰς τὸν ἀρεσσομένην
ὡς οὐ κελεύεις)· ὡς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπιδνωμένοι εὐ-
ροισι Ἰλ. 1. 112, πρβλ. 13. 190· καθαρῶσι βωμίστι θεοῦς ἀρ-
εσσονται Διόχουλ. Ἰκ. 655· μετὰ γιν. πράγμ., ἀρεσάντα φρένας
αἵματος, ἐκόρεσαν τὴν καρδίαν των δι' αἵματος, Ἰππ. Ἀσπ. 244.

3) μετ' Ὀμ., μετὰ ὁτ. πρὸς, εὐχαριστῶ, εὐαρεστέω, (κατω-
ποιῶ, εὐ γάρ μοι Πολυκράτης ἤρεσκε δεσπόζων Ἡρόδ. 3.
142· ὅτι μ' ἀρέσκιν τοῖς κάτω Σοφ. Ἀντ. 75, πρβλ. 89· ἀπὶ
δ' ἀρέσκιν τοῖς κρατοῦσιν, εὐ εἶναι τις ἀρεστέος, περιποιητικῆς,
κολακευτικῆς, Εὐρ. Ἀποστ. 94· ἀρέσκιν τρόποις τινός, συμ-
μορφοῦσθαι πρὸς τοὺς τρόπους τινός, Δημ. 140B. ἐν τέλ. τὸ γάρ
κολακεύειν νῦν ἀρέσκιν ὄνομα ἔχει Ἀνακτοῦρας ἐν Σαμίᾳ.
1· πρβλ. Ἀρεσκός·—ὡσαύτως κατὰ μ.σ. τύπον, μέλιτος ἡρε-
σκοντο [αὐτῇ] οἱ ἀπ' Ἀθηνῶν ἀπιγμένον, πρὸ πάντων ἦσαν
αὐτῇ ἀρεστοὶ οἱ ἐξ Ἀθηνῶν ἰδιώτες, Ἡρόδ. II. 128. II. ἔχον
ὡς ὑποκειμένου πράγμ' τι, μετὰ ὁτ. προσώπ., ταῦτα ἀρέσκω
μοι Ἡρόδ. 1. 89· κάρτα εἰ ἤρεσε ἡ ὑπεθήκη ἡ αὐτ. 8. 58, πρβλ.
3. 40., 6. 22· οὕτω παρ' Ἀττ. τῷ ταῦτ' ἤρεσεν; Σοφ. Ἰλ. 400·
σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει ὁ αὐτ. Ἀντ. 211, κτλ.· τοῖς.. πρὸς τοῖς
ἤρεσκιν [ἢ πρὸς τοῖς], ἤρεσκιν αὐτοῖς, Θεοφρ. 5. 37, πρβλ. Πλάτ.
Θεαίτ. 157D κ. ἄλλ.·—ἐν Σοφ. Ἀντ. 500· ὁ παθ. ὄρ. πρβλ. 581
ἐπὶ αὐτῇ ἔννοιᾳ, μὴδ' ἀρεσθῆναι ποτὲ (ἐνν. μὴ εἶναι τῶν σὺν
λόγῳ), ἴδε διελυδικὴν σημειώσιν τοῦ Ἰδ. ἐν τόμῳ.

III.
παρ' Ἀττ. ὡσαύτως μετ' αἰς. προσ., εὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλώσσᾳ
σου τεθηγμένη Σοφ. Ἀντ. 584· οὐδὲ σ' ἀρέσκει τὸ παρὸν Εὐρ.
Ἰππ. 185, πρβλ. Ὀρ. 210· ταῦτ' μ' οὐκ ἀρέσκει Ἀριστ. Πρ.
353, πρβλ. Ἀγ. 180, Βαρ. 103, Θεοφρ. 1. 128· πότερὸς σ' ὁ
τρόπος ἄρ. Πλάτ. Κρατ. 433B, πρβλ. 301C, Πρωτ. 557B, Θεαίτ.
172D·—ἐνταῦθεν ἡ τοῦ παθ. χρῆσις, ἀρέσκωμαι, «εὐχαριστοῦμαι»,
ἰκανοποιεῖμαι, εἰμαι εὐχαριστημένος, τῇ κρίσει, μὴ τῇ ἀπάθει.
Ἡρόδ. 3. 34· εἰατέρι Σκυθικῇ 4. 78, πρβλ. 7. 100., 1. 68· τῆς
λόγους Θεοφρ. 1. 129, πρβλ. 2. 68· τῇ αὐτῇ συνοσίᾳ Πλάτ. Θεαίτ.
127B· μεταγεν. κατ' ἄρ., ἤρεσθαι τῇ γνώμῃ Ἰωσήφ. Ἀρχ. 1. 12,
τομ. Α'. — 48

9, 6. ἀρεσθεῖς τῷ πώματι Πaus. 2. 13, 8.

καί, καίτοι ὡς τὸ Λατ. placet, πρὸς δὴλουσιν τῆς γνώμης ἡ ἀποφάσις ἐννοεῖται τινὸς συμπεριφοράς, ταῦτα ἡρεσέσθαι ποιεῖν Ἡρόδ. 8. 19. ἢν δ' ἀρεσκῇ ταῦτ' Ἀθηναίοις Πλούτ. (1) ἐν Ἀθήν. 143. 20. ἀρέσκει· εἶναι Δελφῶν, ἀπερασίῃσθαι ἡ... Σουλ. Ἐπιγρ. 1711. (10) — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐξεῖναι παρ' ἐποτέρους ἀν' ἀρεσκῇται ἐλθεῖν Θουκ. 1. 35.

Υ, μετ. ἀρεσκῶν, οὐσα, ον, ἀρεστός, εὐπρόσδεκτος, ἔσοις τάδ' ἐστ' ἀρεσκοντ' Σοφ. Ο. 1. 274. ἀρεσκον λέγειν Θουκ. 3. 34. ἀρεσκοντας ὕμιν λόγους Ἰσοκρ. 1591. τὰ ἀρεσκοντα ἢ ἀρεσαντα, Λατ. placere, τὰ ἀρεσκοντα τοῖς φιλοσόφοις δόγματα, Πλούτ. 2. 348A. 1006C.

2) ἐπὶ προσ., εὐαρεστών, δημοτικός, τῇ πόλει ἀρ. Λυσ. 153. 8, πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 951B.

ἀρεσμιον, τό, μισθὸς διδόμενος εἰς τοὺς ἱεροταμίους διὰ τὰς γινόμενας θυσίας, λανθανέτω [δ] ἐδ' ἱεροταμίαις ἀρεσμιον δ' τ[α] ἄ[ρ]χοντες ἐλάμβανον, ἡμ[ι]νοῖον καὶ τῶν γυναικῶν τὸ ἐπ[ι]σ[τ]αλόν τῷ ἱεροταμίῳ. Πρὸλ. Κουμ. Συναγ. Α. Ἄθ. 8, 216. ἀρεσμιον λέγει· «πιθανῶς ταῦτ' ὅτι ὑρεστέον».

ἀρεστέον, βήματ. ἐπὶ 10, εἰς ἀρεσκῶν, μετ' ἀπαρεμφ., Τζέτ. Ἰστ. 8, 212.

ἀρεστέον, ἥρος, ὅ, εἶδος πλακοῦντος προσηραμένου τοῖς θεοῖς ὡς ἡστέοντος προσφορά, Πλούτ. 5, 76, Α. Β. 215, 29. — ἀρεστέον, ἥρος, α, ον. Παστέριος, Θυσίαι Διον. Ἀλ. 1. 67. — ὡσαύτως ἀρεστέος, ὅ, ἔ. Ἑρμολ. Μ. 138. 57 ἐν λέξει ἀρεστέον.

ἀρεστέος, ἥ, ον, βήματ. ἐπὶ 10. τοῦ ἀρεσκῶ, ἀρεστέος ὡς καὶ νῦν, Σμυρ. Ἰαμβ. 6. 46. Ἡρόδ. 1. 119, κτλ. ἐμοὶ οὐκ ἀρεστέα δ' αὐτ. 2. 64. ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων ἀρεστέον οὐδὲν μῆδ' ἀρεστέον ποτὲ Σοφ. Ἀντ. 500, πρὸλ. Ο. 1. 1096. πρὸλ. ἀρεσκῶ Π. 1. 1. τὰ ἀρεστέα ὕμιν αὐτοῖς αἰρεῖσθαι Λυσ. 141. 2. — ἐπὶ προσ., εὐπρόσδεκτος, εὐάρεστος, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 7, κτλ. — Ἐπίρρ., ἐωυτῷ ἀρεστέως, ὅπως ἔβηλε, κατὰ τὴν ἀρεσκῶν του, Ἡρόδ. 6. 129.

ἀρεστέων = ἀρεστέων, Ἰσοκρ. 1599. 32.

ἀρεστέων, ἥ, ἀρεστέων, Μανέθ. 4. 447. II ἐν Σειρήν. 14, ἡ λέξις φαίνεται ἔχουσα τὴν κυρίαν αὐτῆς σημασίαν, λαλεῖν περὶ ἀρετῆς ἢ ἐπαινεῖν τὴν ἀρετήν, πλῆθον Σιών ἀρεταλογίας σου.

ἀρεταλόγος, ὅ, (ἀρετῆ, λέγω) ὁ αἰετὶ περὶ ἀρετῆς λαλῶν φλυαῖρος· οἱ ἀρεταλόγοι ἦσαν πτωχοὶ φιλόσοφοι αἱ ἐν ταῖς τραπέζιας τῶν πλουσίων ἱουδαίων βιολογούντες περὶ ἀρετῆς καὶ προενοῦντες γέλωντα εἰς τοὺς ἐστιαμένους ὡς οἱ γελωτοποιοὶ τῶν βασιλέων· ἦσαν δὲ συνήθως κυνικοί ἢ στωϊκοὶ φιλόσοφοι τοῦ χειρίστου εἶδους, Ctesiph. εἰς Σουητωνίου βίον Ἀντ. 74, Ἰουδ. 15, 16. πρὸλ. ἡθολόγος.

ἀρετῶν, μέλλ. — ἡσῶ, προκόπτω, τελεσφορῶ, εὐδαιμονῶ, οὐκ ἀρετῆ κακὰ ἔργα Ὀδ. Θ. 329. λαοὶ ἀρετῶσι 1. 114. ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. περὶ 10. ἀρετῶσα γῆ, ἐπὶ γῆς ἀγαθῆς εἰς καρπογονίαν, ὕψων 2. 372. ἀρετῶσα διάνοια, γόνιμος, 2. 280.

ἀρετῆ [ἄ], ἡ, [ἔ] — Ἄρης ἐν τέλ., * ἄρω· — ὑπεροχή, τελειότης, ἱκανότης παντὸς εἶδους, ἀλλὰ παρ' Ὀμ. κυρίως ἐπὶ ἀνδρικών ἀρετῶν (ὡς τὸ Λατ. virtus, ἀνδρεία, ἀρετή), ποδῶν ἀρετῆν ἀναφαίνων Ἰλ. γ'. 411. ἀμείνων παντοίας ἀρετὰς ἡμῖν πόδας ἡδὲ μάγεσθαι καὶ νόον Ο. 842. ὅπως ἐπὶ τῶν θεῶν, τῶν περ καὶ μελίων ἀρετῇ τιμῇ τε βίη τε 1. 498. ὅπως μετέπειτα, ἀρετῆς ἕνεκα, τῆς ἀνδρείας ἢ γενναιότητος αὐτοῦ ἕνεκα, Ἡρόδ. 8. 92. πλ. ἀρετὰς ἀπεδείκνυντο, ἐπεδείκνυν γενναῖα κατορθώματα, 1. 176. 9. 40. 2) εὐγένεια ἐκ καταγωγῆς, τιμὰς μῆδ' ἀρετὰς ἔλκεο μῆδ' ἀφενος Θέων. 30, κτλ. ἡ δὲ τῆς φιλεργίας κτιμένη εὐδοξία καὶ τιμὴ, πλοῦτος δ' ἀρετῇ καὶ κύδος ὀπρῆσθαι Ἰσοκρ. 1. 11. 311. πρὸλ. ἀγαθός.

3) ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἐν γένει, προτέρημα, πλεονέκτημα, αἰτίτης, ἢ ὑπεροχὴ τινος εἰς τὸ εἶδος του (Ἀριστ. Μεταφ. 4. 16, 3, 119. Ν. 2. 6, 2)· ἐπὶ τῆς γονιμότητος γῆρας τινός, Ἡρόδ. 4. 198. 7. 5, Θουκ. 1. 2. ἐπὶ ζώων, τοῦ ἵππου Ἡρόδ. 3. 88. κυνῶν, ἵππων Πλάτ. Πολ. 335B. ἐπὶ πρᾶγματων, σκεύους αὐτοῦ 601D. ἐπὶ ἀστακῶν, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 105A. ἐπὶ τῆς τάξεως ἢ τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν ἀνθρώπων, δικαστοῦ αὐτῇ ἀρετῇ Πλάτ. Ἀπολ. 18A. ἀρετῇ δημιουργικῇ, πολιτικῇ, κυβερνητικῇ δ' αὐτ. Πρωτ. 322D, Ε. Ἀλκ. 1. 135A. ὡσαύτως, ἀρετῇ βίου δ' αὐτ. Πολ. 618C. πολιτείας Νόμ. 886B, κτλ.

4) ἡ σημασία τῆς λέξεως παρ' Ἀττ. ἐξηκολούθει ὑπάρχουσα ὡς καὶ ἡ τῆς Λατ. virtus, μετ' ἐννοίας δηλοῦσας μάλλον ἐνεργητικὴν ὑπεροχὴν ἢ καθαρῶς ἡθικὰς ἀρετὰς, πῶς ἀρετῶν ἐνδόντα Πινδ. Ο. 7. 163, πρὸλ. Π. 4. 331, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 21, κέξ. ἀρετῇ τεκτονικῇ, κυβερνητικῇ, ἐπὶ ὑπεροχῇ ἢ δεξιότητι ἐν τέχνῃ τινί, Πλάτ. Πρωτ. 322D, Ἀλκ. 1. 135A. — σπινθὴς πρὸς τὴν σημασίαν ταύτην συνδέεται ἡ ἰδέα τῆς διακρίσεως, ὥστε ἡ λέξις ἀρετῇ φαίνεται ὑποδηλοῦσα τὴν ἐννοίαν φήμης ἢ ἐπαίνου δι' ὑπεροχὴν τινά, Σοφ. Φ. 1420, Θουκ. 1. 33. ἀρετῇ καὶ θόξῃ Πλάτ. Συμπ. 208D. αὐτῶν, γενναίων ἀρετὰ πόνων, λαμπρότης γενναίων ἔργων, κατορθωμάτων, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 357, πρὸλ. Λυσ. 193. 12. ἀρετὰ, γενναῖα πράξεις, Πλάτ. Πολ. 618B.

II, παρὰ φιλοσοφικῆς συγγραφῆς κυρίως ἐδήλουν τὴν ἡθικὴν ἰδέαν τῆς ἀρετῆς, Πλάτ. Πολ. 500D, Νόμ. 963C, κέξ., Ἀθην. 1394. 4, Ἀριστ. Πρ. Ν. 1. 13, Πολ. 4. 11, 3, κ. ἄλλ.

III, ὑπεροχὴ, καὶ τῆς

ἀρετῆς τῆς εἰς τοὺς Ἕλληνας, καὶ διὰ τὰς ἐπιχευασίας ἡμῶν ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων, Θουκ. 3. 55, πρὸλ. 2. 40. αὐτῶν, τῆς πρόσθεν ἕνεκα περὶ ἐμὲ ἀρετῆς Ξεν. Ἀν. 1. 4, 8. πρὸλ. ἀνταποδοῦναι ἀρ. Θουκ. 4. 10. ἀρετὰς παρασχέσθαι ὑπὲρ τίνος ἀντ. 441. 19.

IV, τὰ χαρίσματα τῆς ἀρετῆς, τὰ πρῶτα τῆς ἀρετῆς, Ἐξδ. (Ἡσίοδος μὲν, 8, μγ', 21).

ἀρετῇ [ἄ], κατὰ κράτος ἀντὶ τῆς ἀρετῆς, Δίσχυλ. Ἀγ. 1357. ἀρετῇ-φύρος, ον, ἐνέρετος, φιλόδημος, Ρητ. σ. 74. 8, ἐκδ. Gros, πρὸλ. αὐτοῦ 163.

ἀρετῶμαι, παθ., γίνομαι ἐνέρετος, προκόπτω ἐν τῇ ἀρετῇ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κακῶνομαι, ἢ ψυχῇ τοῖς μὲν χέροντι δρέξων εἶδαι κακῶνομένη, τοῖς δὲ κρείττοσιν ἀρετουμένη Συμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 37. 2.

Ἄρεως, ὁ, Διόλ. ἀντὶ Ἄρης, Ἀλκαῖος 28. 31, πρὸλ. Koen. ἐν Γρηγ. Κερύνην σ. 194.

ἄρηαι, ἔ. π. ἔν. πρόσ. ὑποτ. μέσ. ἄρ. 6' τοῦ αἴρω, Πλ., Ἰσοκρ. ἀρηγοσύνη, ἢ βοήθεια, ἐπικουρία, Ἀνθ. Π. 9. 788, παρὰ 333.

ἀρήγῳ [ἄ], μέλλ. — ἔω, βοηθῶ, ἔρχομαι εἰς ἐπικουρίαν, συντρέχει, τινί Πλ. Β. 363, κ. ἄλλ. (οὐδὲν ἐν Ὀδ.) ἀείποτε βοηθῶ τινα ἐν πολέμῳ, συγχ. μετὰ 20. πρόσ. καὶ τρόπου, μάχῃ Τρώεσσι ἀρήγειν Ἰλ. Α. 521, Ε. 507. καὶ μοι δημοσίων, ἢ μὲν μοι πρόσφρων ἔπεισιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν Α. 77. καθύβων, ἐπικουρῶ, βοηθῶ, ἐκ δ' ἀρ' ἀτλατὸν βέλος πλάξῃ γυναῖκα, ὅσαι τύχον Ἀλκμήνας ἀρήγοισαι λέγει, φειδύς τρώας κατέλαβε τὰς γυναῖκας, ὅσαι ἔτυχον περὶ τὴν θεραπείαν τῆς Ἀλκμήνης καὶ τὴν κοίτην, Πινδ. Ν. 1. 73, πρὸλ. Π. 2. 115. ὀνητοῖς Δίσχυλ. Πρ. 267, καὶ συγχ. παρὰ Τραγ. καὶ ἐν χωρίοις, ἐν οἷς παρωδῶνται αἱ Τραγικοὶ ὑπὸ τῶν κωμ., γυναῖκες, οὐκ ἀρήξει· Ἀριστοφ. Θεσμ. 996, πρὸλ. Πλ. 475. σπᾶν. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ὁ ναυτικός τῷ πεζῷ ἀρήξει Ἡρόδ. 7. 236. τοῖς φίλοις ἀρ. Ξεν. Κύρ. 1. 5, 13. συντελεῖ πρὸς λαὸν νόστον τινός, Ἰππ. Πρωτ. 108, πρὸλ. 395. 6. 2) ἀπρὸς, μετ' ἀπαρ., ὡς τὸ Λατ. iungi, φέρειν ἀρήγει, «συμβάλλεται» (Σχολ.), Πινδ. Π. 2. 173. πρόσ. αἰτ., ἀπκορῶν, ἐμποδίζω, ἀρήξων.. ἄλκωσιν Δίσχυλ. Θέβ. 119. ὡσαύτως ὡς τὸ ἀρκέω, ἀρ τινί τι, ἀποτρέπω, προλαμβάνω καὶ ἐμποδίζω, σπεύδω ὅπως σώσω τινα ἐκ κινδύνου, ἀρήξαι φόνον δοκεῖ μοι τέκνον Εὐρ. Μήδ. 1275, πρὸλ. Τρω. 772. (Συγγενὲς τῷ ἀρκέω, αἰρεῖν, ἴδε ἐν λέξει Ἀλκαῖος).

ἀρηγόν, ὄνος, ὅ, ἢ ἀρωγός, βοηθός, Πλ. Δ. 7, Ε. 511. ἐν τῷ θηλ., ἐν δὲ τῷ ἀρ. ἐν Βατραχίῳ, 280, κτλ. ἀρηγόνος ἡνιόχοιο Ὀππ. Ἀλ. 5. 108.

Ἀρη-θους [ἄ], ον, ταχύς ὡς ὁ Ἄρης, ταχύς ἐν πολέμῳ, ὁμητικός, Πλ. Ο. 298, Ο. 315.

ἀρηκτάμενος [ἄ], η, ον, (κτείνω) πεφρονεμένος ὑπὸ τοῦ Ἀρεως, Πλ. Χ. 72.

Ἀρηίος [ἄ], η, ον, καὶ ας, ον, Ἰων. ἀντὶ Ἀρεως Ὀμ. — ἰδιόρρυθμον θηλυκόν, Ἀρηίος, ἄλκας Κένε. Σμ. 1. 187.

ἀρηί-φατος [ἄ], ον, Ἰων. ἀντὶ ἀρετῆ-φατος Ὀμ. Πλ. Τ. 31.

ἀρηί-φθορος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀρεως φθαίς, ἐν πολέμῳ, πτώματα ἀρηιφθορα Κορινθίου π. 10. 10. 21.

ἀρηί-φίλος [ἄ], η, ἄν. ἀγαπήτος εἰς τὸν Ἄρην, ἐννοούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρεως, τοῦ θεοῦ τοῦ πολέμου, συνηθέστερον ἐπὶ τῶν παλαιωτέρων παρ' Ὀμ. ὡς ἐν Πλ. Β. 778, πρὸλ. Ἰσοκρ. 317, Πινδ. 1. 7 (8). 53, κτλ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Θερμώδοντος, Τρω. 33.

ἀρήμενος, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀράομαι.

ἀρημένους, η, ον, ἴδε ἀράω.

ἄρην, Φαρήν, ἡ ὀνομαστικὴ τοῦ ἄρνους, καὶ Φαρήν (FAPEN) τυτὴν ἐστὶ δὲ φοῖρος Ἐπιγρ. Ρόστ. Κρήτ. 12—13 Cuius, Ἡρακλῆϊ ἐς Κε[ν]ισαλ[ο]ν ἄρην καυτὸς Cuius 3038, ἴδε ἐν λέξει ἄρνους.

ἄρην, ἡ, τὸ, Λατ. aranea, ἡ ἄμμας, ἀρῆναν δὲ μοι γίνωσκε τὴν ἄμρον ὀνομάζειν· Ἰζέξ. Ἰσοκρ. 5. 708. ὀνομαστικόν, Ἀπόκρυφ. Πράξ. Παύλ. καὶ Θέκλ. 36.

ἀρηνόθεος, ὅ, = παρδαλοθεός, ἀρηνόθεος ὁ παρδαλοθεός κατὰ Πανσάνην, ἐκ μέρους δηλαδὴ Πλούτ. Πλ. 709. 35.

ἀρηξίς, εως, ἡ, ἀρηγίω, βοηθεῖν, συνδρομή, τινος, παρὰ τινος, Δίσχυλ. Πρ. 547, Σοφ. Ο. Κ. 820.

II, μετὰ γον, πρᾶγμα, βοήθεια, ἐναντίον τινός, μῖσα πρὸς ἀποτροπὴν αὐτοῦ, π. χ. πημιάντων Σοφ. Πλ. 878.

ἄρηρα, ἀρήρειν, ἀρηρεμένος, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀραρέσκω.

ἀρηρμένους, η, ον, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀράω.

Ἄρης, ὁ, ἔ. π. γεν. Ἀρεως, Ἀττ. Ἀρεως Δίσχυλ. Θέβ. 64, Εὐρ. Πλ. 1258. ἄλλ. Ἀρεως (οὐδέποτε συνηρ.) ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου ἐν Δίσχυλ. Θέβ. 115, Σοφ. Ο. Κ. 947, Ἀντ. 125, Πλ. 1423, καὶ τρίς ἐν Εὐρ. 20. πρόσ. ἀρῆ, συνηρ. Ἀρεῖ· εἰς Ἀρεα Σοφ. Ο. 1. 190 (λυρ.), Ἀττ. Ἀρη (οὐδέποτε Ἀρην, ὅπερ φαίνεται νὰ εἶναι σφάλμα τῶν ἀντιγραφῶν, διότι οὐδέποτε ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου, καὶ ἐν Πλ. Ε. 909 ἡ ὀρθὴ γραφὴ ἴσως εἶναι Ἀρη)· κλητ. Ἀρες, ἔ. π. (χάριν τοῦ μέτρου) Ἀρεῖς — Ἰων. καὶ ἔ. π. κλητ. Ἀρης, ἡς, ἡ, ἡα — Διόλ. Ἀρεως, εως, εως, εως, εως, εως, Ἀλκαῖος 20—23 Διη.— Ὁ Ἄρης, ὁ ὑπὸ τῶν Λατίνων καλούμενος Mars, ὁ

ὕδης τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, καὶ θεὸς τοῦ πολέμου καὶ τῶν σφαγῶν, παρίσταται ὑπὸ τοῦ Ὀμ. ὡς γιγαντοκλῆς πολέμιος, παρὰ δὲ τοῖς Τραγ. ὡς θεὸς τῆς καταστροφῆς, ἐν γένει, ὁ αἰεὶς τοῦ λοιμοῦ, Σοφ. Ο. Τ. 190, κατ., οὕτως, ἐς Οἰδίπου παῖδα .. Ἄρης κατέσκηψ' Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 471· παρὰ κωμ., Ἀρεως νεοττός Ὀρν. 385.

2) ὁ πλανήτης Ἄρης Ἀριστ. Οὐρ. 2.12, 3. II. παρὰ ποιητὰς ὡς προσρηγορὶς, πόλεμος, μάχη, διαφωνία, ἐρις, σφαγή, Σοφ. Ο. Τ. 190, κατ., οὕτως, ἐς Οἰδίπου παῖδα .. Ἄρης κατέσκηψ' Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 471· παρὰ κωμ., Ἀρεως νεοττός Ὀρν. 385.

2) εὐλοπῆλεμον μένος, Λίσχλ. Ἀγ. 78, Εὐρ. Φοίν. 134· κἀν γυναικῖν .. Ἄρης ἐνεστιν Σοφ. Ἠλ. 1242, πρβλ. Ἀντ. 952· μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζειν Ἀρη Λίσχλ. Ἀγ. 48· βλέπειν γὰρ ἀντικρυς δόξεις μ' Ἀρη Ἀριστοφ. Ἠλ. 328· Ἀρη βλέπων Τιμοκλῆς ἐν Ἡρωιδ. 1, 7. 3) σίδηρος, Ἀνθ. Π. 7. 531, πρβλ. Πλούτ. 2. 23C. (ἢ ἸΔΑ) φαίνεται ὡσαύτως ἐν τοῖς Ἄρι-, ἀρετή, ἀρεῖων, ἀρεστίας. καὶ δὲ σὺν ἡ πρώτῃ ἰδέᾳ τοῦ ἀγαθοῦ ἢ τῆς ἀρετῆς (virtus) ἥτοι ἐν τῇ ἀνδρείᾳ, ἐν τῇ ἐν πολέμῳ γενναίότητι, ἴδε Ἄρω. O. M. Müller, Sc. ol. I. 2, σ. 233, νομίζει πιθανὸν ὅτι τὰ ὀνόματα Ἄρης καὶ Μῆρις εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ, καὶ ἀναφέρει αὐτὰ εἰς τὴν Σανσκριτ. MAIR (φοβῶν) [αὐτὸν] Ὀμ., ἀλλὰ τὸ αὐτὸ τῆς κλητ. δυνατόν νὰ εἶναι μακρὸν ἐν ἄρει, π. χ. Ἄρες, Ἄρες βροτολοιογέ Ἠλ. Ε. 31, καὶ ἡ γεν. Ἄρης ἐξέει ἄν Ἠλ. Β. 767, πρβλ. Καλλ. εἰς Δία 77, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 991, Γ. 183· — παρὰ Τραγ. κανονικῶς ἄ, ἀλλ' ὁ Λίσχλ. μεταχειρίζεται ἄ ἐτι καὶ ἐν τοῖς διαλογοῖς, ὡς ἐν Ἑστ. ἐπὶ Θύβ. 244, 469· καὶ Σοφ. ἐν λυρικοῖς χωρίοις ὡς ἐν Δι. 252, 614, καὶ ἐν Ἀντ. 139].

ἀρήτειρα (ἀρ), ἡ, θήλ. τοῦ ἔπομ. Καλλ. εἰς Δῆμ. 43, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 312, κατ.,

ἀρήτειρα, εἶμαι ἀρήτηρ, ἱερεὺς, κατὰ τὸν Ια Βηκκ. ἀρήτειρε Λέων [β] ὡλὰς σωτέρας SGDI 3237, ἀρήτειρε δαμοργῶν Δελφῶν Γ [ι] ἰορκτοῦ Δαιφοντεῦς 3315, κατὰ τὴν Isolan M. Sarrilen ἱστικ σημαίνει ἀγορεύω, δημηγορῶ (Studia in Class. Philol.)· ἄλλ' ὁ Τσουάντας ἐν Ἑσχημ. Ἀρχ. 1687, 15.7 σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὸ ἀριστεύω.

ἀρήτηρ (ἄ), ἄρης, ὁ (ἀράριος) ὁ εὐχόμενος, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἑρατοῦς (Ἀριστ. Ποιητ. 21.17), Ἠλ. Α. 11., Ε. 78, κ. ἄλλ., ὡσαύτως ἐν ἡμέτρ. ἐπιγρ., Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 800, 827, 873· πληθ., 406, 10.

ἀρήτηριον [α], τό, τόπος προσευχῆς, εὐκτήριον, Πλούτ. Θησ. 35. ἀρήτης, ἡ, ὄν, Ἰων. ἀντὶ ἀρετῆς: Ἀρήτη, ἡ, ὄν, κύρ., Ὀδ. II. 54, κατ.,

ἀρητιυμένης, ἐσφαλμένη γραφ. ἀντὶ ἀρυτημένους ἴδε ἀρύτω. ἀρθεν, Ἠλ., ἴδε τὸ ἥημα ἀραρίσκειν.

ἀρθμῶν μὲλλ. -ῆσω, ἀμετόθ., συναρμῶν, συνδῆμι, ἦδ' αὐτ' ἐν φιλότῃ διέτμαγεν ἀρθμῆσαντε, «τῷ ὄντι δὲ διεχωρίσθησαν ἐν φίλῃ ἀρμῶσιν καὶ συνδύσαντες» (μετάφρ. Θ. Γαζή)· «εἰς ἀρθμὸν, ἦσαν ἀρμῶν φιλικὴν ἐλθόντες ἀλλήλοισιν» (Εὐστ.) Ἠλ. II. 302· ὁ Ἀπολλ. Ρόδ. ἔχει ἀρθμῶν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Α. 1344.

ἀρθμῶς, α, ὄν, ἡνωμένος, οἱ δ' ἡμῖν ἀρθμῶι ἦσαν, φίλοι πρὸς ἡμᾶς, σύμμαχοι ἡμῶν, Ὀδ. II. 427· οὕτω παρ' Ἠρόδ. 7.101, κ. ἄλλ.· ἀρθμῶς ἦδ' ἐ φίλος Θέογ. 1312· ἀρθμῶς, τὰ, εἰρημικὰ σχέσεις, φίλα, τέως μὲν δὴ σφί ἦν ἀρθμῶς ἐς ἀλλήλους, ἐκ τούτου δὲ πόλεμος Ἠρόδ. 6.83.

ἀρθμῶς, ὁ, (*ἄρω) ἄρμῶς, σύνδεσμος, συμμαχία, φίλα, ἀρθμῶν καὶ φιλότῃ Γέν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 524, πρβλ. Λίσχλ. Πρ. 191, Καλλ. Ἀποσπ. 199.

ἀρθρ-ἐμβολα, τὰ, (ἐμβάλλω) χειρουργικὰ ἐργαλεῖα χρήσιμα διὰ τῆς ἐξαρθρώσεως, Γαλην. τ. 14, σ. 781. 5· ἄλλὰ καίτις ὡσαύτως καὶ ἐπὶ στρεβλωτικῶν βασιανιστηρίων ὀργάνων, Ἰωσήφ. Μακκ. 8. 12.

ἀρθρεμβολίω, τοποθετῶ ἄρθρα τοῦ σώματος ἐξηρθρωμένα, Malh. Vell. σ. 10.

ἀρθρεμβόλησις, εὖως, ἡ, ἡ ἐμβολή, τοποθετήσις ἄρθρου, Ἀπολλ. Κιτ. σ. 2· ὡσαύτως -εὐλίτα, ἡ, Ὀρεῖβάς. 138 Mui.

ἀρθρεῖον, τό, ὑποκρ. τοῦ ἄρθρου, Μ. Ἀντων. 4. 8.

ἀρθρεῖος, ἡ, ὄν, (ἄρθρον) ὁ ἀρθρῶν τὰ ἄρθρα, ἴδε Γαλην. Λεξ. 442, πρβλ. σφάλλω ἀντὶ ἀρθρετικῆς.

ἀρθρεῖος, ἡ, ὄν, (ἄρθρον) ὁ ἀρθρῶν τὰ ἄρθρα, ἴδε Γαλην. Λεξ. 442, πρβλ. σφάλλω ἀντὶ ἀρθρετικῆς.

ἀρθρεῖος, ἡ, ὄν, (ἄρθρον) ὁ ἀρθρῶν τὰ ἄρθρα, ἴδε Γαλην. Λεξ. 442, πρβλ. σφάλλω ἀντὶ ἀρθρετικῆς.

ἀρθρεῖος, ἡ, ὄν, (ἄρθρον) ὁ ἀρθρῶν τὰ ἄρθρα, ἴδε Γαλην. Λεξ. 442, πρβλ. σφάλλω ἀντὶ ἀρθρετικῆς.

ἀρθρεῖος, ἡ, ὄν, (ἄρθρον) ὁ ἀρθρῶν τὰ ἄρθρα, ἴδε Γαλην. Λεξ. 442, πρβλ. σφάλλω ἀντὶ ἀρθρετικῆς.

ἀρθρεῖος, ἡ, ὄν, (ἄρθρον) ὁ ἀρθρῶν τὰ ἄρθρα, ἴδε Γαλην. Λεξ. 442, πρβλ. σφάλλω ἀντὶ ἀρθρετικῆς.

ἀρθρεῖος, ἡ, ὄν, (ἄρθρον) ὁ ἀρθρῶν τὰ ἄρθρα, ἴδε Γαλην. Λεξ. 442, πρβλ. σφάλλω ἀντὶ ἀρθρετικῆς.

ἀρθρεῖος, ἡ, ὄν, (ἄρθρον) ὁ ἀρθρῶν τὰ ἄρθρα, ἴδε Γαλην. Λεξ. 442, πρβλ. σφάλλω ἀντὶ ἀρθρετικῆς.

ἀρθρεῖος, ἡ, ὄν, (ἄρθρον) ὁ ἀρθρῶν τὰ ἄρθρα, ἴδε Γαλην. Λεξ. 442, πρβλ. σφάλλω ἀντὶ ἀρθρετικῆς.

ῥὸν ἐπιφύρουσα πασχόντων τῶν νεύρων Ὅροι Ἰατρ. σ. 398. 52· ἀρθρεῖτις νοῦσος ὅταν ἔχη, λαμβάνει πῦρ καὶ ὀδύνη τὰ ἄρθρα τοῦ σώματος, λαμβάνει δὲ καὶ δόξη, καὶ ἐς ἄλλους ἄλλο τῶν ἄρθρων δευτέραί τε καὶ μαλακώτεραι καταστροφίσεις αἱ ὀδύναι Ἰατρ. 524. 20, Ἀφρ. 1247.

ἀρθρ-αἰθῆς, ἐς, ἡ τὰ ἄρθρα τοῦ σώματος λυμαινόμενος, ἀρθροκρίσις πόνους Λουκ. Τραγῶδοποιῶν 15.

ἀρθρῶν, τὸ (*ἄρω, ὁ ἴδε), ἀρθρῶν ἡ μέγας τοῦ σώματος, Ἰατρ. Ἀφ. 1248, κ. ἄλλ.· ἄπαν κατ' ἀρθρῶν Σοφ. Τρ. 769· χρῶντ' (κατὰ διόρθ. Ἑρμάννου ἀντὶ κρατ') ἀπὸ πάντων καὶ ἄρθρα τέμω χειρὶ ὁ αὐτ. Φ. 1208· ἰδίως τὰ ὀπταί τῆς κατὰ τὰ σφυρὰ ἀρθρώσεως, ἐν οἷς προσαρμύεται ὁ ἀσπράγγος ὁ ἀσπράγγος ἔξε-χώρησε ἐκ τῶν ἄρθρων Ἠρόδ. 3. 129· ἀλλὰ παρ' Ἰατρ. ἡ περιφερὴς κεφαλὴ τοῦ ὁστέου ἡ προσαρμυζομένη εἰς τὴν κατέλην, «ἔπο-κράτης ὁπίσθου τῶν συντακτομένων ὁστέων τὸ πέραρ ἄρθρον ὑνομάζει πολλάκις, οὐ μὴν ὁπότερον γε ἔτυχεν, ἀλλὰ τὸ περιφέρει τε καὶ τὴ κοιλότητι τοῦ πλησιάζοντος ἐπιβεβηκός» Ἰάκωσ. Γαλην. π. ὅστ., ὁ αὐτ. εἰς Ἰατρ. π. Ἀγμ. 7611· οὕτω, μάρψας ποδὸς νιν, ἀρθρῶν ἡ λυγίστοι Σοφ. Τρ. 776, πρβλ. Φ. 1201.

2) κατὰ πληθ., συνημμένον ἄλλῃ τινὶ λέξει, ἄρθρα ποδοῖν, τὰ σφυρὰ, Σοφ. Ο. Τ. 718, πρβλ. 1032, Τρ. 776· ἀρθρῶν ἡλυσίς, τὰ σκέλη, αἱ κνήμαι, Εὐρ. Ἑκ. 87· ἀρθρα τῶν κύκλων, οἱ ὀφθαλμοί, Σοφ. Ο. Τ. 1270. ἄρθρα στόματος, τὸ στόμα, Εὐρ. Κύκλ. 625· οὕτῃ τι ἀρ, τῆς φωνῆς, οὐδὲν τῶν ὀργάνων τῆς φωνῆς, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 9, 8, πρβλ. 18· τὰ ἄρθρα μύων, τὰ γεννητικὰ μέρη, Ἠρόδ. 3. 37, 103, 4. 2. Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 5, 12, κ. ἄλλ.· μεταφ., ἀρθρα τῶν φρενῶν Ἐπίχ. 119 Διη. II. τὸ ἄρθρον ἐν τῇ γραμματικῇ, Ἀριστ. Ποιητ. 21. 7, Ρητ. πρὸς Ἀλξί. 26. 4, Διον. Ἀλ. περὶ Θουν. 37, κ. ἄλλ.

ἀρθρ-πέδη, ἡ, πέδη, δεσμός τῶν ἄρθρων, Ἀνθ. Π. 6. 297.

ἀρθρ-τομέω (τέμνω), ἀποκρίνω, ἀρθροτομέω τῶν μελῶν τούτων τὰ πρακτικώτερα Θεοφ. Σιμ. 4.112Α.

ἀρθρῶν (ἄρθρον), στεριῶναι δι' ἄρμου· — Παθ., προσαρμύομαι, ὁρθοκαθ' ἅπας ἱμπερονᾶται, κνημῖς δὲ περὶ σφυρὸν ἀρθροσκατ' Ἑρμάννου ἐν Ἀλφρακ. 2, 3· σώματα ἡρθρωμένα, καλῶς συνηρθρωμένα, Ἰατρ. π. Ἀίρ. 292.

II. κατὰ τὸ ἐλπίστον ἐπὶ λέξεων, προσφίρω καθάρως καὶ διακεκριμένως, γλῶσσαι ἀρθροί τὴν φωνήν, παρῆγει ἐνάρθρους ἤχους (ὡς ὁ Λανκίτ. 4. 549, [vocal] articulat lingua), Ξεν. Ἀπομν. 1. 4. 12· ἄλλ' ἀρθροῦν-γλῶσσην καὶ νόον, ἐντείνω, ἐνισχύω τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν νόον, Θεοφ. 168.

ἀρθρῶδες, ἐς, (εἶδος) ἰσχυρὸς, νευρώδης, περὶ κυνῶν, ἐγούσας τὰς κεφαλὰς ἐλαφράς, σιμιάς, ἀρθρῶδες Ξεν. Κυν. 4.1, Ἀριστ. Φυσιογ. 5. 8.

2) ἐναρθρῶς, ἀντὶ τῇ ἀναρθρῶς, ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Μαρ. 3. 4, 26.—Ἰατρ. -δῶς Γαλην.

ἀρθρῶσις, ἡ, ἰδιαίτερον εἶδος ἀρθρώσεως, καθ' ἣν αἱ ἐπιρύνειαι εἶναι μόνον ὀλίγον κυρταὶ καὶ κοῖλαι, Γαλην. 2.736.

ἀρθρῶσις, εὖως, ἡ, σύνδεσις, συνάρθρωσις, φίλων 2. 408, διό-κρησις τῶν ἄρθρων, Στράβ. σ. 88.

ἀρῖ- [α], σχῆμα, προσματ. μέρ., ὡς τὸ ἐρί-, ἐνισχύων τὴν ἰδέαν ἢν ἐκφράζει τὸ μετ' αὐτοῦ συντιθέμενον· τῆς αὐτῆς ῥίξης μετὰ τῶν λέξεων ἀρεῖων, ἀριστος, ἴδε Βουτυρ. Λεξ. ἐν λ. ἐκκλησιᾷ 9· κατὰ τὴν πλείστον παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις Ἑπ. καὶ Λυρικ. ἴδε ἐν λ. (*ἄρω).

II. ἴδε ἐν λ. Ἀριμιασποί.

ἀρεῖα, ἡ, εἶδος ὄρους, = φελλῶδους, κυνῶν ὄρη, Θεοφ. Ἰστ. Φ. 3.16. 3.

Ἀρεῖα, ἡ, «Περσικὴ χώρα, ὡς Ἰλλάντιος» τὸ ἐθνικὸν Ἀρεῖα, ὡς αὐτὴς φησὶ, καὶ Ἀρεῖα Στράβ. Βυθ. ἐν λ. Ἀρεῖα.

ἀρίγνως, εὖως, ὁ, ἡ, ὁ διακεκριμένος, ἐπιφανής, Ἑνδαΐδης ἀρίγνως υἱὸς Πην. Ν. 5. 21· πρβλ. Λοβ. Παρὰλ. 181.

ἀρί-γνωτος [α], ἡ, ὄν, Ὀδ. Ζ. 103, ὁπότε, οὐ, ἐν Ἠλ. Ο. 490· εὐδιάγνωτος, ἀρίγνωτος δὲ θεοὶ περ Ἠλ. Ν. 72, πρβλ. Ο. 490· δώματα Ὀδ. Ζ. 300· βεῖα τ' ἀρίγνωτῃ πλέεται αὐτοῖσι 108.

2) ἵαν γνωστὴς, πεφημισμένος, Ὀμ. ὡσαύτως ἐπὶ να-κτῆς σημασίας, = τῷ Λατ. notum, ὡς ἀρίγνωτος συδῶτα, αὐτοῦστιν ὡς ἂν γνῶμιε ἐπὶ ἀρεῖα τέχνη (Εὐστ.), Ὀδ. Ρ. 37· (ἐνθα πρέπει νὰ προέρχεται ὡς ἀρίγνωτος)· Ἀρεῖα δὲ συνκλιθεῖ τὸ ὡς ἀρίγνωτος, ὁμοῖα τῷ ὡς ἀρεῖα, Εὐστ.

ἀ-ρέγως, ὄν, μὴ αἰσθανόμενος βίος, φῶγος, Ἀριστ. Προβλ. 31. 22.

ἀρίγνως, ὄν, ὁ, αἰδὸς ὁδῶτος, Θεοφ. Κανόνες 31. 15, Χαιροδ. τ. 1, σ. 74, 30.

ἀρι-δάκρυος, ὄν, = τῷ ἔπομ., διὰ τί οἱ μεθύοντες ἀριδά-κρυσι μάλλον· Ἀριστ. Προβλ. 3. 24.

ἀρι-δάκρυς, ὄν, γέν. υἱός, ὁ πολυδάκρυς, γόος Λίσχλ. Πρ. 347· ἐπὶ προσ., Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9.1.1, πρβλ. 30.1.7· παροιμ., ἀρι-δάκρυς ἀνέρες ἐσθλοὶ Σχόλ. Ἑν. εἰς Ἠλ. Α. 349.

ἀρι-δάκρυτος, ὄν, ὁ ἵαν ὀρηγνῆς, ἀριδάκρυτον πολυδάκρυ-τον· Ἠσυχ.

ἀρι-δάλος, ὄν, Δωρ. ἀντὶ ἀριδείκους. Σίμων.

ἀριδείκετος, ὄν, (δείκνυμι) ὁ πολὺ δεικνύμενος, ὡς ἐν τῇ Λατ. digno ministerio, ἐπιφανής, περίφημος, ὁ Ὀμ. μεταχειρίζε-ται τὴν λέξιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὡς ὑπερλίτ. μετὰ γέν., ἀριδείκετος

χας καὶ τοὺς ἀριστήρας θέλει [ἐν τοῖς λόγοις] αὐτοῖς XI. 333, στιχ. 21.

ἀριστητήριον, τό, παρ' Ἑκκλ. μέρος ἐνθα γευματίζει ἡ δεῖπναις, δεῖπνιόν, «τραπεζαρία».

ἀριστητής, οὗ, ὁ, (ἀριστέω) ὁ πολλὰκις ἀριστῶν, πολυφάγος, πότερον φιλοπόται καὶ ἀριστῆται καὶ ἀταλαίπωροι Ἰππ. π. 418, 53. (Ἑκκλ. Κορὰ μὲν σ. 4. V).

ἀριστητικὸς, ἡ, ὁ, «ἀριστητικὸς» ἀντὶ τοῦ ἔθους ἔχων ἀριστῶν, Εὐπολὺς Δῆμοι· Δ. Β. 79, 22.

ἀριστιζῶ [ἀρ-]: μέλλ. -ίσω. παρὲς εἰς τινα ἀριστον, πρὸ-γευμα, ἀπὸ συμκράσεως δαπάνης ὑμῶς ἀριστίζων ἀπέπεμψεν Ἀριστοφ. Ἰππ. 538· τοὺτους ἀριστίσων εὖ ὁ αὐτ. «Ὀρν. 659· τὴν πόλιν ἀριστίζων ἐπὶ πενταετίαν Ἐπιγρ. Βοιωτ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 1625. 42:—Μέσ. λαμβάνων ἀριστον, πρηνεματίζω, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰγρ. 12.

ἀριστινὸν, ἱππ. (ἀριστος) κατ' ἀέλαν, κατ' ἐκλογὴν τοῦ ἀρί-στου, Ἀνδρ. 27, 22, Ἰσοκρ. 71B, Πλάτ. Νόμ. 855C· κατ' ἀντίθε-σιν πρὸς τὸ πλουτινόν, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 11, 3 καὶ 8· παρα-πλήσιον τῷ κατ' ἀρετὴν αὐτοῖς 9· ἢ κατ' ἀέλαν 3. 5, 5· πρὸλ. ἀριστοκρατία.

ἀριστοβίαιος, οὗ, ὁ ἀρίστα βίων, Χρησμ. παρ' Ἰλίουδ. 2. 35.

ἀριστόβουλος, ἡ, οὗ, ὁ ἀρίστα βουλευόμενος τι, ἠνύσσε δὲ τοὺς πολλοὺς καὶ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερὸν εἰσάμενος, ἦν Ἀριστοβούλῃ μὲν προσηγόρευεν (ὡς Θεμιστοκλῆς) ὡς ἀρι-στα τῇ πόλει καὶ τοῖς Ἑλλήσι βουλευσάμενος κτλ. Πλούτ. Θερ. 22:—Οὐσιαστ. ἀριστοβουλία, ἡ, Σουλ. Ἐπιγρ. 8750.

ἀριστο-γένεθλος, οὗ, ὁ γεννῶν ἢ παρὰ γυναικὶν ὅτι ἀριστον, ἢ τοὺς ἀρίστους ἀνδράς, εὐνομήης ποτὶ χῶρον ἀριστογένεθλον ἐδίδυκε Ἀνθ. Π. 9. 686.

ἀριστο-γόνος, οὗ, (γενέσθαι), ἐπὶ μητρὶ, ἡ τὰ ἀρίστα τέκνα τίκτουσα, Ἡρακλῆος ἀριστογόνῳ μητρὶ Πινδ. Π. 11. 5.

ἀριστο-δεῖπνον, τό, ἀριστον ἄμα καὶ δεῖπνον, πρὸ ὧν γέ-νοιτ' ἂν συντόμως ἀριστοδεῖπνον Ἀλεξ. ἐν Ἀδελφ. 25, Μένανδ. ἐν «Ὀργῇ» 6.

ἀριστο-δίκαιος, οὗ, ἀριστος δικαστής, ἡ ὁ δικάζων δικαιοτάτα, Γρηγ. Ναβ. III. 1303A.

ἀριστοειπία, ἡ, ὁ ἀρίστως εἰπὼν, καὶ -επής, ἡ, ὁ ἡμιλῶν ἀρίστα, ὁ λέγων τὸ ἀριστον, τὸ ὀρθόν, Κύριλλ. Ἀλ. κατὰ Ἰουλ. 8. σ. 258.

ἀριστο-καρπός, οὗ, ἐπὶ χώρας τινός, ἡ φέρουσα ἀρίστους καρ-πούς, ὁ [ῖσ] τεκάρπου Σικελίας Βακχυλίδ. III. 1.

ἀριστο-κράτειναι, Παιδ. κυβερνῶνται ὑπὸ τῶν εὐγενῶν (ἀρι-στῶν τὴν καταγωγὴν), διάγω ὑπὸ ἀριστοκρατικῆν πολιτεύμα, Ἀριστοφ. Ὀρν. 125· τῶν πόλεων αἱ μὲν τυραννοῦνται, αἱ δὲ δημο-κρατοῦνται, αἱ δὲ ἀριστοκρατοῦνται Πλάτ. Πολ. 338D· πρὸλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 8, 5.

ἀριστοκρατία, ἡ, τὴ πολιτεία καθ' ἣν κυβερνοῦνται οἱ ἀριστοὶ τῶν κατὰ γένει, ἀριστοκρατία, ἀρ. σώφρων Θουκ. 3. 82, Πλάτ. Πολιτ. 301A, κτλ., ἀλλὰ, II. ἐν Ἀριστ. Πολιτικ., ἰδανικὸν πολι-τεῖν κατ' ὅσον αἱ ἀρεταὶ ἐκλέγονται ἐκ τῶν πράγματι ἀριστῶν (ὁποῦτε οἱ κυβερνῶντες ἐκλέγονται ἀριστινὸν, κατ' ἀέλαν), παρὰ τοῦτο δὲ τοῦ τοιοῦτου πολιτεύματος εἶναι ἡ ὀλιγαρχία, περιγραφομένη ἐν 4. 7, κτλ. πρὸλ. Ἰλλ. N. 8. 10, 3, Πλάτ. Μενέξ. 238D, Πολύδ. 6. 4, 3.

ἀριστοκρατικός, ἡ, ὁ, ὁ ἀνέκων εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν ἢ ὁ κλιών πρὸς αὐτήν, Πλάτ. Πολ. 587D· ἀρ. πολιτεία (πρὸλ. ἀρι-στοκρατία II.), Ἀριστ. Πολ. 2. 6: 16, κτλ.—Ἐπιγρ. -κὼς αὐτοῖς: 4. 15, 20., 6. 1, 4.

ἀριστο-λόγος ἢ ἀριστολογία, ἡ, βυτάνη διευκρίνιστος ἢ προκαλούσα τὴν τοκτόν, ἀπὸ τοῦ δικαίου ἀρίστα βολεῖν λογιῶν (Διοσκ. 34)· «ὁμπελὴν γὰρ ὁρρεῖα ἢ περὶ ὁρρεῖα» νῦν κατὰ Sibth., Διτ. Aristotelian, Νικ. Θ. 509, 937, Εὐστ. 887· ἀριστολογία ἐν Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 20, 4:—ἀριστολόγιον, τό, Ἰππ. 572. 45.

ἀριστο-λόγος, οὗ, ὁ ἐξ ἀρίστων γεννηθεὶς, καὶ σὺ δὲ νύμφῃ χαίρει ἀριστόλογος Θεοφ. Προδρ. Ἀμαρανθ. σ. 453, Ἐπιγρ. ἐν Κρα-μῆν Παρισ. Ἀνέκδ. τ. 4. σ. 280.

ἀριστο-λόγος [ῶ], οὗ, ὁ, ὁ κρύων τὴν λύραν ἀρίστα, Βυζαντ.

ἀριστο-μαντής, εὐς, ὁ, ὁ ἀρίστως τῶν μάντεων, Ἐλενος ἀρι-στομάντης Σοφ. Φ. 1338· πλ. ἀριστομάντιδες ὡς θηλ. Ἐπιγρ. Κηρ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 1029.

ἀριστο-μάχος, οὗ, (μάχη) ὁ ἀριστῶν ἐν ταῖς μάχαις, Πινδ. Π. 10. 3.

2) ὡς κύρ. ὄνομα, Ἠρόδ. κλ. 1—ἐντεῦθεν τὸ ἐπὶ τοῦ -μάχους, οὗ, Ἀνθ. Π. 13. 8. (Ὁ τῶν οὐκ ἀμφιλόγος).

ἀριστον, τό, πρῶτον φαγνόν, πρόγευμα, εἰς παρ' Ὁμήρῳ, λένοντο ἀριστον Ἰλ. Ω. 124, Ὀδ. II. 2, ἐνθα λαμβάνεται κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου· οὕτω παρ' Ἀισχύλ. εἶναι τὸ πρῶτον γεῖμα, τὸ πρόγευμα, ἀρίστα, δεῖπνα, δόρυπα θ' αἰρεῖσθαι τρίτα Ἀποσπ. 181, πρὸλ. Ἀγ. 331· βραδύτερον τὸ πρόγευμα ἐκαλεῖτο ἀφρόσι-σμα, τὸ δὲ ἀριστον ἦτο τὸ μεσημέριον φαγνόν, τὸ Ἀγγλ. lunch καὶ τὸ Ρωμ. merenda, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ Θουκ. 4. 90., 7. 81· ἀριστον αἰρεῖσθαι, ποιεῖσθαι, λαμβάνειν πρόγευμα ἢ γεῖμα, Ἠρόδ. 3. 26., 6. 78· ἀπ' ἀρίστου μέχρι δεῖλης Ἀριστ.

Ἰστ. Ζ. 9. 32, 7, πρὸλ. ἀριστέω. (Κατὰ τὸν Poll., συγγενὲς τῷ ἥρι καὶ ἴσως τῷ Ἀγγλικῷ eat· ἢ «ἐνέριον» ἀλλὰ παρ' Ὁμήρῳ εἶχε τὸ διγαῖμα, ἂν παραδεχόμεν τὴν κοινὴν γραφὴν ἐντύνοντο ἀρι-στον· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ α εἶναι μακρόν παρ' Ἀττ., προτείνουσι τινες τὴν γραφὴν ἐντύνοντ' ἀριστον).

ἀριστο-νίκος, οὗ, ὁ διδοὺς, ὁ παρέχων ἀρίστην νίκην, λαδὼν ἀριστόνικον ἐν μάχῃ κράτος Ἀθῆν. 457B, ἐν τῷ χωρίῳ τοῦτο ὑπακρύπτεται λογαπαίνιον ἔχον σχέσιν πρὸς τὸ κύριον ὄνομα Ἀρι-στονίκος.

II. ὁ ἐνδόξως νικῶν, στρατάρχης ἀριστόνικος.

νίκαις πολλὰς ἐκπρέπων Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 3188.

ἀριστο-νομία, ἡ (νέμει), κατὰ μὲν τὸν Σουῖδαν, «ἡ διανομή τῶν ἀρίστων», κατὰ δὲ τὸν Πλούτ. «νενομία» ἀριστον γὰρ τὸ καλόν.

ἀριστο-νομος, οὗ, ὁ ἀριστον ἔχων νόον, ὁ ἀρίστην ἔχων διάθε-σιν, Ἀνθ. Π. 9. 213.

ἀριστο-παῖς, παιδός, ὁ, = ἀριστος παῖς, Θεοδ. Διάκ. Ἀλ. Κρίτ. 3. 208 Buiss.

ἀριστο-πάτρα, ἡ, τέκνον ἀρίστου πατρός, ἐπὶ τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, τοῦ δ' Ἑκλυ· ἀριστοπάτρα θηροσκοπὸς εὐχομένου Βακχυλ. XI. 106.

ἀριστο-ποιεῖν, παρασκευάζειν ἀριστον, τὰ ἀριστοποιούμενα, τὰ παρασκευασθέντα διὰ τὸ ἀριστον, Σεν. Ἐλλ. 4. 5, 1:—κατὰ τὴν πλείστον ἐν χρήσει ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, λαμβάνων ἀριστον, προγευμα-τίον, Θουκ. 4. 30., 8. 95, Σεν. Ἀν. 3. 3, 1., 4. 3, 9, κτλ.· ἡ ἀριστο-ποιήντο εἶναι τύπος πλημμελῆς ἐν Σεν. Ἐλλ. 4. 5, 8, διορθωθεὶς ἦδη ἐκ χειρὸς, εἰς τὸ ὀρθόν ἡ ἀριστοποιήντο.—ἐκ τοῦ ῥήματος τοῦ-του ἔγενετο τὸ οὐσιαστ. ἀριστοποιία, ἡ, τὸ ἀριστοποιεῖσθαι, Ὀνη-σάνδ. Στρατηγ. 12.

ἀριστο-πολιτεύτης, οὗ, ὁ (πολιτεύει), ὁ ἀρίστα πολιτεύμε-νος, ἡ ὁ ἀριστος τῆς πόλεως κυβερνήτης, Σουλ. Ἐπιγρ. 1340, κτλ.· ἴδε Βοίχρον σ. 611:—ἀριστοπολίτης, ὁ, ἀριστος πολίτης, Σουλ. Ἐπιγρ. 1226. 10:—ἐντεῦθεν, ἀριστοπολιτεία, ἡ, ἀρίστη πολι-τεία, κυβερνήσις, αὐτοῖς 1242, 1343, 1346:—πάντα ταῦτα εἶναι ἐκ Πελοπον. Ἐπιγραφῶν.

ἀριστο-πύριος, οὗ, ἐξ ὧν ἐργαζόμενος, χειρὸς Πινδ. Ο. 7. 94· μέλυσσα Ψευδο-Φουκλ. 159· ὁ Μενέων ἔχει πληθ. ἀριστοπύριος, ὡς ἐπὶ ἐργασίᾳ ἐξ ὀνομαστ. ἀριστοπυρῆος, 4. 512.—Ἐπιγρ. -πύριος Κραμῆν Παρισ. Ἀνέκδ. τ. 4. σ. 281.

ἀριστοπύριος, ἡ (πύρις), ἡ ἀριστον ἔχουσα πύριον, ἄνδρα, ἡ σύζυγος ἀρίστου ἀνδρός, νύμφη ἀριστοπύριος, λεχὼ δὲ καλλι-τόκεια Ὀππ. Κ. 1. 6.

ἀριστο-πραγίω (πράγος), = ἀριστεύω, Εὐστ. 621. 39.—Οὐ-σιαστ. -πραγία, ἡ, τὸ ἀριστοπραγεῖν, ὁ αὐτ. Πονημ. 152. 8, κατὰ πληθ.

ἀριστος, ἡ, οὗ, (μετὰ τοῦ ἄρθρου Ἐπικῶς, ὠριστος, Ἀττ. ἄριστος: ἴδε Ἀρης, ἄρις):—ὁ ἐξέχων εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἐπὶ πά-σης σχέσεως, ὡς τὸ ἀγαθός, εἰς ὃ χρησιμεύει ὡς ὑπερθ. (πρὸλ. ἄριων): 1) ἐπὶ προσώπων, α) ὁ ἀριστος ὑπὸ ἔποψιν καταγινώσκων καὶ κοινωνικῆς θέσεως, ὁ ἐξοχώτατος, εὐγενέστατος καὶ οὕτω παραπλήσιον τῷ ἀριστεύει, ὀρχήτης, Ἀργεῖων οἱ ἀριστοὶ Ἰλ. Δ. 260· πρὸλ. Β. 580., Ζ. 209· ἀριστος ἔην, πολὺ δὲ πλεί-στατος ἄγε λαοὺς Β. 580· οὕτω, Θεῶν ὑπάτος καὶ ἀριστος Τ. 258· πατὴρ πάντων ἀρίστου Σοφ. Ἠλ. 366:—ἀνδρῶν τῶν ἀρίστων ὁμιλίη, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ δῆμιος, Ἠρόδ. 3. 81. 2) ἐν πρῶτον ὑπὸ πάσῃ ἔποψιν γενναϊότητος, ἀνδρῶν αὐτὸς ἄρι-στος ἔην Τελαμωνίος Ἀἰας Ἰλ. Β. 768, πρὸλ. II. 50, κτλ.· οἰωνοπόλων δ' ἄριστος Ζ. 76.

6) μετὰ ὅσῃ τρόπῳ, βουλή μετὰ πάντας, ἐπὶ ἀριστος I. 54, κτλ.· ἔχουσιν εἶναι ἀρίστους Ὀδ. Δ. 211.

7) μετ' αἰς πράγματι, εἶδος ἀρίστε Ἰλ. Γ. 39· ψυχὴν ἄρ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1048.

8) μετ' ἀπαρεμφ., ἀριστοὶ μάχεσθαι Σεν. Κύρ. 5. 4, 44· ἀρ. διαβολὰς ἐνδόκεσθαι, ἐταιμότατοι νὰ εἰδῶσι προσοχὴν εἰς διαβολὰς, Ἠρόδ. 3. 80· ἀπατάσθαι ἀριστοί, εὐκολώτατα ἀπατώμενοι, Θουκ. 3. 38.

9) πρῶτον ὑπὸ ἔποψιν ἡθικῆς ὑπερυψῆς, εἰς τινα Εὐρ. Ἀλκ. 83· οἱ ἄρ. ἀπλῶς κατ' ἀρετὴν Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 7, 2.

4) ἀριστος, ὡφελιμώτατος, χρησιμώτατος, πόλει Εὐρ. Ἀποσπ. 104· αὐτῷ δ' αὐτ. Ἠρακλ. 5.

II. ἐπὶ ζώων, πραγμάτων, κτλ.

1) ὑπὲρ τοῦ, ἐξέχων, κάλλιστος, ὁριστος, Ἰππικ. Ἰλ. Β. 762· μῆλων, ὧν Ὀδ. I. 432., Ε. 414· τεύχε' ἀρίστα Ἰλ. Ο. 616· χῶρος Ὀδ. Ε. 442· ποταμῶν ἀριστος Ἠρόδ. 4. 90. 2) οὕδ., τὰ ἀρίστα = τὰ ἀριστεύα, Σοφ. Ἠλ. 1097.

III. οὐδ., πλ. ὡς ἐπὶ τοῦ ἀρίστα, ὅπως δ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέρωσι γέννηται Ἰλ. I. 110, Ὀδ. N. 366, Ἠρόδ. 1. 193, κ. ἀλλ., Πλάτ. κτλ.· ἀριστὰ γὰρ, ἐν ἀποκρίσει, καλῶς ἐλέχθη, Πλάτ. Θεαιτ. 163C· παρὰ τὴν μεταγεν. Ἑλληνισμῶ καὶ ἀρίστως.

ἀριστο-σκόπος, οὗ, ὁ ἀρίστα σκοποῦμενος τι, Τζιζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σ. 27. 14.

ἀριστοτελιζῶ, ἀκολουθεῖ ἡ μίμῃ τὴν Ἀριστοτέλην, Σερὰδ. 609.—Ἐπὶ τοῦ, Ἀριστοτελιστής, α, οὗ, Κικ. π. Ἀττ. 13. 9· καὶ Ἀριστοτελικός, ἡ, ὁ, Λουκ. Δημῶν, Βίος 56.—Ἐπιγρ. -κὼς Ταπαν. σ. 245.

ἀριστο-τεχνίτης, οὗ, ὁ, ἀριστος τεχνίτης, ἐπὶ τοῦ Διός, Πινδ.

Ἄποσι. 29.—Ἐντεῦθεν, —τεχνία, ἢ, ἔκτος τεχνουργία, τέχνη, ἐργασία, Βυζ.

Ἄριστο-τόκος, ον, = ἄριστογόνος, ὁ γεννῶν τὰ ἄριστα τέκνα, Ὀππ. Κ. 3. 62, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 890: — ποιητ. ὁγλ. ἀριστοτο- κεία, Θεορ. 24.72, Τρυφ. 401, Σουλ. Ἐπιγρ. 2384· πρβλ. ὁσα- ριστοτοκία. II. Παθ. ἀριστότοκος, ον, ὁ γεννῶν εἰς ἄριστος, ὅς μ' ἀπαιδὰ γέννας ἔθηκεν ἀριστοτόκοιο Εὐρ. Ρῆσ. 909.

Ἄριστουργός, ον, (*ἔργω) ὁ ἄριστα ἔργα ποιῶν, ἐντεῦθεν ῥῆμά -ουργέω, καὶ οὐσιαστ. -ουργῆμα, τό, πάντα, Βυζ.

Ἄριστοφάνειος, α, ον, ὁ τοῦ Ἀριστοφάνους, ἢ ὁ ἀνίμων εἰς τὸν Ἀριστοφάνη, Διον. Ἀλ. π. Ργτ. 11.10.

Ἄριστο-φόνος, ον, ὁ τοὺς ἀρίστους φονεύων, Τζέτζ. τὰ πρὸ Ὀμήρ. 322.

Ἄριστο-φυής, ἔς, ὁ ἀρίστην ἔχων φύσιν, Ἐκφαντος παρὰ Σπῶδ. 324. 2, ἐν τῷ ὑπερβ. -έστατος.

Ἄριστο-χαλκός, ον, ὁ ἔχων ἢ παρῶν ἀριστον χαλκόν, περὶ τῆς ἐν Κιλαθρία Τερίσης, Σχόλ. Λυκ. 854.

Ἄριστο-χειρ, ὅ, ἢ, ἐν τῇ φράσει ὁγών ἀριστόχειρ, οὐ κρῖνων τίς ἐστιν ἀριστος κατὰ τὴν χεῖρα (Σχόλ.), Σοφ. Αἴ. 935.

Ἄριστο-ώδην, ἔνος, ὅ, ἢ, ὁ γεννῶν τὰ ἄριστα τέκνα, Ἀνθ. Παν. 221.

Ἀρι-σφαλής, ἔς, ὁ λίαν ὀλιοληδός, ἱπισφαλής, ἐπεὶ ἢ φατ' ἀρι- σφαλές' ἐμμεναι οὐδὲν Ὀδ. Ρ. 196.

Ἀρι-φανής, ἔς, περιφανής, λίαν πεφημισμένος, ἔσφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ἀειφανής ἐν Ἀνθ. Π. 7. 698.

Ἀρι-φράδης, ἔς, (φράζομαι) λίαν σαφής, κατὰδῆλος, πῶνιστος, εὐδιάρκτος, ὡς τὸ ἀρίγνως, ἀρίζητος, σῆμα δὲ τοι ἐρίω μάλ' ἀριφραδές, οὐδὲ σε λήγει Ἰλ. Ψ. 328· ὁστέα.. ἀριφρα- δέα τέτυκται Ἰλ. Ψ. 240· οὕτω ποιητ. ἐπίρρ. -δῆως, σαφῶς, ἀρ. ἀγορεύει Θεόκρ. 25, 176. 2) φανερός εἰς τὴν ὕψην, λαμπρός, φωτεινός, Θεόκρ. 24. 39. II. λίαν συνετός, σφδός, Σοφ. Ἀντ. 347 (ὡς ἐν Εὐστ. 135. 25).

Ἀρίφρων, ον, γεν. -ονος, (φρήν) ὁ καλῶς φρονῶν, ὁ φρόνιμος, Σουτῆ.

Ἀρίχθαιμαι ἢ ἀρίχθ-, ἔδε τὸ ῥῆμα ἀναρρίχθαιμαι.

Ἀρκαλία (κωδ. Ἀρκαλλία)· ὀλευκὰ καὶ ἐνώτια ἐξ ὕλλου περι- χρυσά· οἱ δὲ ἔλλα ἔρηρ· Ἰηούχ.

Ἀρκαλιος, ὁ, Ἀμρ, ἀντὶ Ἀρκαλιος.

Ἀρκαῖνη, ἢ, κατὰ ῥάμμα, ὅ τὸν στήμονα ἐγκαταπλέκουσιν αἱ δια- κλινεῖται· Ἰηούχ· ἔδε Schneid Ind. Script. R. II. σ. 375 (πρβλ. Ἀρκυς).

Ἀρκάς, ἄδης, ὁ, ὁ κάτοικος τῆς Ἀρκαδίας, πληθ. Ἀρκαάδες. Ἰλ. Β. 611· ὡσαύτως ὡς ἐπὶ ὁ, ἢ, Ἀρκάς κυνή, ὁ Ἀρκαδικὸς πῖλος· Ἰηούχ. (Σοφ. Ἀποσπ. (251) 262):— Ἀρκάδεια, ἢ, ἡ χώρα. Ἰλ.· ἐντεῦθεν -ἐγηδὲ Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1052· -ἐγηθεν ὁ αὐτ. Α. 161· Ἀρκάδικός, ἢ, ον, ὁ ἐξ Ἀρκαδίας, Μένανδ. ἐν Τροισι- νίῳ 1. 8.

Ἀρκεῖος, α, ον, = ἄρκετιος, ὁ τῆς ἄρκτου (τοῦ θηρίου), στέαρ Διοσκ. 2. 21. 2) πνοή ἄρκειος, ἄνεμος ἐξ ἄρκτου, βόρειος, Δίσχυλ. Ἀποσπ. 1271, ἐκ διορθώσεως Λοβ. χάριν τοῦ μέ- τρου, ἀντὶ ἄρκιος· πρβλ. ἀπαρκεῖος. II. ἄρκειον, τό, φυτὸν (ἀρκουδοκότανον ἢ πλατομανηλίδας) Διοσκ. 4.107.

Ἀρκεόντως, Ἀττ. συνγρ. ἀρκούντως, ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ ἄρκεω, ἀρκετά, ἀφθόνως, ἀρκούντως ἔχει, ἀρκεῖ, φθάνει, Δίσχυλ. Χο. 892, Θουκ. 1. 22, Ἰππ. 680, κτλ.· ἄρκ. λέγεται Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 13, 9· ἀρκεόντως ἔχειν τοῦ βίου Ἠ. Ὀμ.· ἄρκ. ποδῶκη, ἀρκετὰ ταχυπόους, Ψεν. Ἰππ. 3.12.

Ἀρκεσι-γυῖος, ον, ὁ τὰ μέλη ἐνισχυών, οἶνος Ἀντιφάν. ἐν Τροισι- νίῳ 1, 8.

Ἀρκεσίμος, η, ον, ὁ ἐπικουρος, βοηθῶν, Θεός Σουλ. Ἐπιγρ. 9899.

Ἀρκεσις, εως, ἢ, (ἀρκέω) βοήθεια, ἐπικουρία, ὑπηρεσία, Σοφ. Ο. Κ. 73, Σουλ. Ἐπιγρ. [προσῆται] 2465 f· ὡσαύτως Ἀρκεσιμα, τό, «βοήθεια» Ἰηούχ. ἐν λέξει Ἀρκος.

Ἀρκετός, ἢ, ον, ὡς νῦν, ἱκανός, Χρύσιππ. Τυανεύς παρ' Ἀθην. 113B, Εὐαγγ. κ. Ματθ. 13, 34· ἰδίως, ἀρκετόν [ἐστι], ἀρκεῖ, μετ' ἀπαρ., Ἀνθ. Π. 9. 749.—Ἐπίρρ. -τέως Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 44B, κτλ.

Ἀρκευθίνος, η, ον, ὁ ἐξ ἀρκεύθου, Ἰβδ. (Β'. Παρλ. 8', 8).

Ἀρκευθίς, ἰδὸς, ἢ, ὁ καρπὸς τῆς ἀρκεύθου, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 5 (Schneid.), Πλούτ. 2. 383D:— ἔθεν, ἀρκευθεῖτης, οὐ, ὁ, κατεσκευασμένος ἐξ ἀρκευθίνου, ἢ ὁ ἀρκευθεῖς δι' αὐτῶν, οἶνος Διοσκ. 5. 46. 2) = τῷ ἰπ., Πλούτ. 2. 383B.

Ἀρκευθός, ἢ, εἶδος θαμνινοῦς ἀκανθώδους κέδρου, κοινῶς ἀρδή- ται, Λατ. juniperus, ἢ ἄρκευθος δένδρον τι ἀκανθώδες Ἀνδρῶντος Ἰβν, ὡς ἱστορεῖται ἐν τῷ τρίτῳ τῶν εἰς Μουσάων ἀναφερομένων (Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ροδ. Ἀργ. Δ. 156), Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 3. 3, 1, Θεόκρ. 5. 97.

Ἀρκέω· παρτ. γ' ἰν. ἔρκει Ἰλ.· Ἀττ.: μέλλ. ἀρκεῖσθαι ἄρκ. ἔρκεσα Ἀμρ. Ἀρκεσα Πίνδ. Ο. Θ. 5:— Μία., ἄρκ. ἔρκεσάμην, μόνον διὰ τὸ ἔρκεω, ὅπερ εἶναι ἐξορμητικόν ἐν Δίσχυλ. Εὐμ. 213,

ἐνθα ὁ Wellauer καὶ ἄλλοι προτείνουσιν ἔρδισω, ὁ Ἐρμαννος ἔρδισω, ὁ J. Wordsworth εἰργάσω, κτλ.—Παθ., ἄρκ. ἀρκεῖσθαι Ἰβδ. 9, 33, ἀρκεῖσθαι Ἰλα. Ἀποσπ. 181: παρκ. ἔρκεσμαι Σπένδ. ἐν Σπῶδ. 332. 39: ἄρκ. ἔρκεσθην Πίνδ., Λουκ.: μέλλ. ἀρκεσθήσομαι Διον. Ἀλ. Β. 94, Διδ., κτλ. (Περὶ τῆς ἔρκεις ἔδε ἐν λ. Ἐλαλκε: πρβλ., Βουττμ. Δελτ. ἐν λέξει χαρταρεῖν 4.)

Ἦς τὸ Λατ. πρεσ, ἀποκρούω, ἀποσοβῶ, μετὰ ὅτ. προσ. καὶ αἴτ. πράγμ., σάκος, τό οἱ ἔρκεσκε λυγρὸν δλεθρον Ἰλ. Γ. 289, πρβλ. Ζ. 16, Σίμων. 104 (159), καὶ Ἀττ.· ὅς οἱ ἀπὸ χροδὲ ἔρκει δλεθρον Ἰλ. Ν. 440, πρβλ. Ο. 534· ὥστε τοῦτο γ' ἔρκεσσι Σοφ. Αἴ. 535· ὡς οὐκ ἀρκεῖσαι τὸ μὴ οὐ.. θανεῖν, ἐν ἡ ἀπε- μάκρυνε τὸν θάνατον, αὐτοῖς 727. 2) μετὰ ὅτ. μόνον, ὑπερ- ασπίζω, προστάτω, πυκινὸς δὲ οἱ ἔρκεσκε θώρηξ Ἰλ. Ο. 329· οὐδ' ἔρκεσε θώρηξ, ἄνευ ὅτ., Ν. 371, 397:— βοήθω, Φ. 131, Ὀδ. Π. 261, Σοφ. Αἴ. 824, Ἠλ. 322, Εὐρ. Ἰκ. 1184.

Ἦς τὸ Λατ. πρεσ, ἀποκρούω, ἀποσοβῶ, μετὰ ὅτ. προσ. καὶ αἴτ. πράγμ., σάκος, τό οἱ ἔρκεσκε λυγρὸν δλεθρον Ἰλ. Γ. 289, πρβλ. Ζ. 16, Σίμων. 104 (159), καὶ Ἀττ.· ὅς οἱ ἀπὸ χροδὲ ἔρκει δλεθρον Ἰλ. Ν. 440, πρβλ. Ο. 534· ὥστε τοῦτο γ' ἔρκεσσι Σοφ. Αἴ. 535· ὡς οὐκ ἀρκεῖσαι τὸ μὴ οὐ.. θανεῖν, ἐν ἡ ἀπε- μάκρυνε τὸν θάνατον, αὐτοῖς 727. 2) μετὰ ὅτ. μόνον, ὑπερ- ασπίζω, προστάτω, πυκινὸς δὲ οἱ ἔρκεσκε θώρηξ Ἰλ. Ο. 329· οὐδ' ἔρκεσε θώρηξ, ἄνευ ὅτ., Ν. 371, 397:— βοήθω, Φ. 131, Ὀδ. Π. 261, Σοφ. Αἴ. 824, Ἠλ. 322, Εὐρ. Ἰκ. 1184.

Ἦς τὸ Λατ. πρεσ, ἀποκρούω, ἀποσοβῶ, μετὰ ὅτ. προσ. καὶ αἴτ. πράγμ., σάκος, τό οἱ ἔρκεσκε λυγρὸν δλεθρον Ἰλ. Γ. 289, πρβλ. Ζ. 16, Σίμων. 104 (159), καὶ Ἀττ.· ὅς οἱ ἀπὸ χροδὲ ἔρκει δλεθρον Ἰλ. Ν. 440, πρβλ. Ο. 534· ὥστε τοῦτο γ' ἔρκεσσι Σοφ. Αἴ. 535· ὡς οὐκ ἀρκεῖσαι τὸ μὴ οὐ.. θανεῖν, ἐν ἡ ἀπε- μάκρυνε τὸν θάνατον, αὐτοῖς 727. 2) μετὰ ὅτ. μόνον, ὑπερ- ασπίζω, προστάτω, πυκινὸς δὲ οἱ ἔρκεσκε θώρηξ Ἰλ. Ο. 329· οὐδ' ἔρκεσε θώρηξ, ἄνευ ὅτ., Ν. 371, 397:— βοήθω, Φ. 131, Ὀδ. Π. 261, Σοφ. Αἴ. 824, Ἠλ. 322, Εὐρ. Ἰκ. 1184.

III. συγνάκις παρ' Ἀττ., καὶ ὁλίποτε ἐν τῷ πικρῷ λόγῳ, εἶμαι ἀρκούντως ἰσχυρός, εἶμαι ἐπαρκής, ἐπαρκῶ, μετ' ἀπαρ., πρῶτον παρὰ Πίνδ. Ο. Ο. 5· ἀρκῶ σοι σαφηνίσαι Δίσχυλ. Πρ. 621, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1209 ὡσαύτως, μετὰ μετοχ.· ἀρκεῖσαι θνή- σκουσα, ὁ θάνατός μου ὅτ' ἐπαρκέσῃ, ὁ αὐτ. Ἀντ. 347, πρβλ. Εὐρ. Ἀλκ. 383· ἐνδόν ἀρκεῖται μένων, ὅς ἀρκεσθὲ μένων ἐντός, Σοφ. Αἴ. 76· ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι μίαν ψυχὴν τάδ' ἐκτίνουσαν ὁ αὐτ. Ο. Κ. 498· καὶ οὕτως ἐν τῷ περὶ λόγῳ, ὅς ἔρκειον ἱατροὶ θε- ραπεύοντες Θουκ. 2. 47· ἔλλειπε, σοφοὺς ὥσπερ σὺ μὴδὲν μᾶλλον· ἀρκεῖσαι γὰρ [σοφοὶ ὄντες] Εὐρ. Ἰρακλ. 576, ὅτ' εἶναι ἀρκεῖται, ἀρκ. εἰς τι Ψεν. Εὐρ. 8. 2, ὅ· τοῦτον ἀρκεῖ σκώμμα ἐπὶ πάντας, ἐφαρμόζεται ἐπίσης εἰς πάντας, Πλάτ. Θεαιτ. 174A. 2) μετὰ ὅτ., ἀρκῶ, εἶμαι ἀρκετός, ἱκανοποιῶ, ταυτὰ τοι οὐκ ἔρκεσε Ἰβδ. 2.115, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 308, κτλ.· εἶμαι ἰσόπαλος πρὸς τινα, κἂν ψιλὸς ἀρκεῖσαι σοὶ γ' ὥπλισμένῳ ὁ αὐτ. Αἴ. 1123· πρὸς τοὺς πολεμίους Θουκ. 6. 84. 3) ἀπολ., εἶμαι ἀρκετός, εἶμαι ἀρκούντως ἰσχυρός, ἰσχύω, διακίνομαι, βίος ἀρ- κείτω Δίσχυλ. Ἀγ. 1314· οὐδὲν γὰρ ἔρκει τὸς αὐτ. Πίρσ. 278· ἐπαρκῶ, ἐπὶ πλεῖστον ἀρκεῖν Θουκ. 1.71, πρβλ. Ψεν. Εὐρ. Β. 2, 31· οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ, ἐν βασίῳ πλόν, Σοφ. Ἰλ. 186· ὥστε ἀρκεῖν πλοῖα, ἀρκετὰ τὸν ἀριθμόν, Ψεν. Ἀν. 5.1.13· συγν. κατὰ μετοχ., ἀρκεῖν, οὔσα, οὖν, ἱκανός, ἀρκετός, βίος ἀρκεῖν ὑπὲρ Ἰβδ. 1. 31, πρβλ. 7. 28· τὰ ἀρκούντα, τὰ ἐπαρκούντα, ὅσα χρειά- ζονται, Εὐρ. Ἰκ. 865· ἀρκεῖσαι ἀπολογία Ἀντ. φων. 120. 21· ἀρ- κοῦντα ἢ τὰ ἀρκούντα ἔχειν Ψεν. Ἀπομν. 1. 2, 1, Συμπ. 4. 32· πρβλ. ἀρκεῖν τῶς.

4) ἀπρσ., ἀρκεῖ μοι, μοὶ ἀρκεῖ, μετ' ἀπαρ., οὐκ ἀρκεῖ μοι ποθ' ὕμιν.. εἰκείν Σοφ. Αἴ. 1242, πρβλ. Ψεν. Ἀν. 5. 8, 13· μετ' αἴτ. καὶ ἀπαρ., ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον ἐν δόμοις μένειν Σοφ. Αἴ. 80· ὡσαύτως, ἀρκεῖ μοι εἰ., ἐάν.. ὅτι.. Ψεν. Εὐρ. 8.1.14, πρβλ. Ἀπομν. 1.4.13., 4. 4, 9: ὡσαύτως, ἐμὶ ἀρκεῖ βουλεύειν, εἶναι ἀρκετὸν εἰς ἐμὲ νά.. Δίσχυλ. Θ/β. 248· οὐκ ἀρκεῖ μοι ἔστι, μετ' αἴτ. καὶ ἀπαρ., Ἀντιφών 116. 30:— ὡσαύτως ἀπολ., ὅτ' οὐκέτ' ἀρκεῖ, ἔτε πλέον δὲν χρησιμεῖν, δὲν ὠφελεῖ, Σοφ. Τρ. 711· ἀρκεῖν δοκεῖ μοι, ἀρκεῖ μοὶ φαίνεται, ὁ αὐτ. Ἰλ. 1364.

IV. ἐν τῷ παθ., ἀρκούμαι, εἶμαι εὐχάριστος, μένος, μετὰ ὅτ. πράγμ., ἔφη οὐκέτ' ἀρκεῖσαι τοῦτοισι Ἰβδ. 9. 33, πρβλ. Πλάτ. Ἀτ. 369E, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, ὁ, Ἀνθ. Π. 6. 329, κτλ. 2) πύλλαις παρὰ μετὰ μετοχ. μετ' ἀπαρ., ἀρ- κούμαι νά πράξῃ τι, Πλούτ. 13. 2, 4, κτλ.

Ἄρκη, ἢ, τὸ Λατ. αἰκρά, θάκη, λάρναξ, κιβωτός, Σουλ. Ἐπιγρ. 3484.

Ἀρκηλίας, ὁ, σκύμνος παρδάλιος, Αἴλ. π. 2.7, 47, ἐκλήξ. παρ' Ἀθην. 201C· ὁ Εὐστάθ. 1235, 168 γράζει τὴν λέξιν διὰ τοῦ καὶ ἔρμηνεύει, «ἀρκίλοι τὰ τῶν ἄρκων εἶδον ἄρκων νεογνῶν» Ἀμρ. Ἀρκαλιος, ἰατρ. παλαιὰ Λακων. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 16· καὶ Ἰηούχ. «ἀρκηλα» ὧν (ἴσως διορθ. Ἐφρον)· Κρήτες τὴν ὑστερηα.

Ἀρκίος, α, ον, Ἀρκα. 741, σς. ον, Ἀνθ. Π. 11. 59 [ἀρκίμ]:— Ἐπ. ἐπὶ ὁ, ὁ ἐρ' οὐ δύναται τις νά σπηγῇ, βίβλιος, ἀσπλῆς, οὐ εἰς λείπει ἀρκίον ἐσσεῖται φυγέειν, οὐδεὶς μὲν ὅτ' ἐχρ' ἐπὶ δὲ διαφυγῇ, Ἰλ. Β. 393· νῦν ἀρκίον ἢ ἀπολῆσθαι τοῦτοισι Ἰβδ. 9. 33, πρβλ. Πλάτ. Ἀτ. 369E, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, ὁ, Ἀνθ. Π. 6. 329, κτλ. 2) πύλλαις παρὰ μετὰ μετοχ. μετ' ἀπαρ., ἀρ- κούμαι νά πράξῃ τι, Πλούτ. 13. 2, 4, κτλ.

Ἄρκη, ἢ, τὸ Λατ. αἰκρά, θάκη, λάρναξ, κιβωτός, Σουλ. Ἐπιγρ. 3484.

Ἀρκηλίας, ὁ, σκύμνος παρδάλιος, Αἴλ. π. 2.7, 47, ἐκλήξ. παρ' Ἀθην. 201C· ὁ Εὐστάθ. 1235, 168 γράζει τὴν λέξιν διὰ τοῦ καὶ ἔρμηνεύει, «ἀρκίλοι τὰ τῶν ἄρκων εἶδον ἄρκων νεογνῶν» Ἀμρ. Ἀρκαλιος, ἰατρ. παλαιὰ Λακων. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 16· καὶ Ἰηούχ. «ἀρκηλα» ὧν (ἴσως διορθ. Ἐφρον)· Κρήτες τὴν ὑστερηα.

Ἀρκίος, α, ον, Ἀρκα. 741, σς. ον, Ἀνθ. Π. 11. 59 [ἀρκίμ]:— Ἐπ. ἐπὶ ὁ, ὁ ἐρ' οὐ δύναται τις νά σπηγῇ, βίβλιος, ἀσπλῆς, οὐ εἰς λείπει ἀρκίον ἐσσεῖται φυγέειν, οὐδεὶς μὲν ὅτ' ἐχρ' ἐπὶ δὲ διαφυγῇ, Ἰλ. Β. 393· νῦν ἀρκίον ἢ ἀπολῆσθαι τοῦτοισι Ἰβδ. 9. 33, πρβλ. Πλάτ. Ἀτ. 369E, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, ὁ, Ἀνθ. Π. 6. 329, κτλ. 2) πύλλαις παρὰ μετὰ μετοχ. μετ' ἀπαρ., ἀρ- κούμαι νά πράξῃ τι, Πλούτ. 13. 2, 4, κτλ.

ἄρκος, εὐς, τὸ (ἀρκίω) ἀμυντήριον, βελώνων ἄλκατος I, καὶ Ἰουγ., ἄρκισμα, βοήθεια, κτλ.·

ἀρκούντως, συνγρ. ἀντὶ τοῦ ἀρκούντως θ ἦε.

ἀρκυφθαλμος, ὁ, εἶδος θάμνου, τὸ χρυσόγονον, Διοσκ. 4. 56. ἀρκύφωτον, τὸ, εἶδος φυτοῦ, τὸ βήχιον, Διοσκ. 3. 110 (126). ἀρκτεία, ἡ, (ἀρκτεῖω) ὕστα τελευμένη τῇ Βραυρωνίᾳ Ἀρτέμιδι ὑπὸ νεαρῶν κορασίων, ἢ τῶν ἀρκευομένων παρθένων τελετὴ κτλ.· Ἰουγ., ἦε ἀρκετεύω.

ἀρκετις, α, ον, ὁ τῆς ἀρκτου (τοῦ θηρίου), ἀρκετῶ στέασι Γαλην. τ. 12, σ. 399.

ἀρκετιον, ῥημα, ἔπιθ.

1) τοῦ ἀρχομαι, πρέπει τις νὰ ἀρχίσῃ, Σορ. Α'. 853· ἀρχὴν ἀρκετιον, πρέπει τις νὰ κάμῃ ἀρχήν, Πλάτ. Τιμ. 48B· ἀπὸ τίνος ἀρκετιον Στράβ. 685. II. τοῦ ἀρχω, πρέπει τις νὰ ἀρχῇ, νὰ κυβερνήσῃ, τινὶ τίνος Ἰσοκρ. 298D.

2) μετὰ παθ. σημασ. Σορ. Ο. Τ. 628 (ἐνθα ἦδε Schneide-win), πρέπει νὰ εἶσαι ὑπὸ ἀρχῇ, νὰ ὑπακούῃς· οὕτω τὸ, σωστέον εἶναι παθ. ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 501· οὐ καταπληκτέον ἐν Δεινάρχ. 103. 45.

ἀρκετεύω, ὑπηρετῶ ὡς ἀρκτος (σημ. II.), ἀρκετεύσαι, τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Μουνυχίᾳ ἢ τῇ Βραυρωνίᾳ, ὅτι δὲ αἱ ἀρκετευόμεναι παρθένοι ἄρκτοι καλοῦνται Εὐρωπαϊδης Ὑψιπύλῃ, Ἀριστοφάνει· Λυσιστράτῃ Ἀρπ. ἐν λ.:—οὕτω καὶ ἐν τῇ μέσῃ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 645.

ἀρκετῆ, (ἐξυπακούου. δορά), ἢ τῆς ἀρκτου δορά· Ἰουγ. (Ἀνα-ευντ. ἐν Ἀδελ. 14).

ἀρκετήρια, ἴδε ἀμφίθ. ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 698· ῥάκη ἀρκετήρια τύχη, ὁ Βριη. Ἀλκιδήρια.

ἀρκετικός, ἡ, ὅν, παρὰ τὴν ἀρκτον, ἀρκετικός, βόρειος, πόλος ἀρκετικός Ἀριστ. π. Ἰόσημ. 2, 5, Πλούτ. παρὰ Στράβ. 96· ἐν τῇ ἀρκετικῇ μέτρῃ Σουλ. Ἐπιγρ. 4449.

ἀρκετικός, ἡ, ὅν, (ἀρχομαι) ὁ ἐν ἀρχῇ, ὁ πρῶτος, τῇ τάξει ἀρκετικῇ Ἀπολλ. π. Συντάξ. σ. 17· ἀρκετικός σύνδεσμος Δημ. π. Ἐρμ. 56.

ἀρκετιον, τὸ, βοτάνη, ἥτις κατὰ τὸν Διοσκορ. (4. 106) «φθίμω ἔχει τοιαῦτα τὰ φύλλα, ὁκλύτερα δὲ καὶ στοργυλώτερα»· ῥίζαν ἀπώ-λιν, γλυκίσαν, λευκὴν· καυλὸν δὲ μαλακὸν μακρόν· καρπὸν δὲ κυρίως μικρὸν ὁμοιον· Νικ. Θ. 841, Γαλην.· κατὰ τὸν Sibthorp ἡ βοτάνη αὕτη ἐν Κρήτῃ ὀνομάζεται φυλλόχορον· κατὰ τὸν Adams = verhasium, κατ' ἄλλους larrin.

ἀρκετιος, ον, ἀρκετικός, βόρειος, Νόνν. Δ. 38. 329.

ἀρκτο-ειδής, ἔς, ὁμοιος ἀρκτι, Ὀρίγιν. κατὰ Κέλσου σ. 295· καὶ -μορφος, ον Ἰτέτς, εἰς Λυκόφρ. 481.

ἀρκετις, ἡ, ἡ ἀρκτος, «ἀρκευῖα» κυρίως ἡ πατὴρ ἀρκτος, Ὁδ. Α. 611, Ἰμν. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 223, εἰς Ἀρρ. 160, Ἰερὸς. δ. 191, καὶ Ἄετ· τὰ παραδείγματα τοῦ ἀρς, γένους εἶναι ἀμφίθ. (ὡς ἐν Ἀριστ. π. Χρωμ. 6. 12), τὸ δὲ θηλ. εἶναι ἐν χρήσει καὶ ὅπου ἀμφότερα τὸ γένη περιλαμβάνονται, ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 5. 2, 5. 2) ἀρκετις, ἡ, ὁ ἀστερισμὸς, ἡ μεγάλη ἀρκτος, ἡ καλούμενη καὶ ἀμαξία (ὡς καλεῖται καὶ ὁ ἀρκίδης ὁπισθεν αὐτῆς ἀστήρ, Ἀρκετοῦρος, Ἀρκετοφύλαξ ἢ Βωώτης)· Ἀρκτον θ' ἦν καὶ ἀμαξίαν ἐπικλήσιν καλοῦνται Ἰλ. 2. 487, Ὁδ. Ε. 273 (ἐνθα ὡσαύτως προστίθεται, εἰς δ' ἀμμορός ἐστι λωστῶν Ὀκεανοῖο, ὁ μόνος τότε γενεὴς μετὰ ὀνόματος ἀστερισμὸς, ἴδε Lewis, Astron. of Ancients σ. 59)· τὰ ὑπὸ τὴν ἀρκτον ἀσκήματα Ἰερὸς. 5. 10· ἀρκτου στοργάδες κέλευθαί Σορ. Τρ. 131· ὁ Παλαμῆδης ἀνεκάλυψεν Ἀρκτοῦ στοργάς τε καὶ Κυνὸς ψυχράν· ὅστις ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 370. 11· κατὰ πλῆθ., ἡ μεγάλη καὶ μικρὰ ἀρκτος, Ἀρσ. 27, Στράβ. 132, 133, Κικ. Ν. Π. 2. 41. 3) ἡ χώρα τοῦ βορρῆ, τὰ ἀρκτικά μέρη, ἡ ἀρκτος, ἐνθάδε, Ἰερὸς. 1. 148., 5. 10, Εὐρ. Ἰλλ. 733, κτλ.· ἀπὸ τοῦ ἀρ-κτου Σουλ. Ἐπιγρ. 1534, κ. ἄλλ.· πλ., Ἰππ. π. Ἀέρ. 282, 291, Πλάτ. Κριτίας 118B, κτλ.·—ἡ ἐτέρα ἀρκτος, ὁ νότιος πόλος, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 11·—πρὸς ἀρκετικός. II. ἀρκτος, ἡ, ἐν Ἀθήναις κοράσιον ὠρισμένον εἰς ὑπηρεσίαν τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέ-μιδος ἢ Ἀρχηγέτιδος Εὐρ. Ἀποσπ. 767, Ἀριστοφ. Λυσ. 645· πρὸς ἀρκετεύω, ἀρκετεία·—περὶ τῆς μυθολογικῆς σχέσεως τῆς τελετῆς ταύτης τῶν ἀρκετευομένων παρθένων πρὸς τὴν ἀρκτον, πρὸς Hicks Inscr. in Br. Mus. 1. σ. 79.

II. εἶδος καρκίνου, ὅστις ἔως εἶναι ὁ Cancer arcatus L., Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 17, 10, Meineke εἰς Μνησίμαχ. ἐν Ὁ Ἰπποτρίχῳ 1. 44 (3. 574). (Πρὸς τοὺς τύπους ἄρκος, ἀρκετιος. Σανσκρ. i'khas (ἀντὶ i'arkhas)· Ἀλτ. urkus ἀντὶ urkus).

ἀρκετο-σφός, ον, ὁ τρέφων ἀρκτους καὶ ἄλλα θηρία πρὸς ἐκ-θεσίαν, θηριοκόμος, θηριονόμος, Προκῆπ. III. 58, 21.

Ἀρκετοῦρος, ὁ (οὔρος, φύλαξ), ὁ τὴν Ἀρκτον φυλάττων (ἴδε Ἀρκετος I. 2), Ἰστ. Ἐργ. κ. Ἰμν. 564, 608. II. ὁ χρόνος τῆς ἐπιτολῆς αὐτοῦ, περὶ τὰ μέσα Σεπτεμβρίου, Ἰππ. π. Ἀέρ. 288· ἡ ὥρα τοῦ ἔτους, καθ' ἣν τὰ κτήνη καταλίστανται τὰς ὀρεῖνας νομάς, ὡς οὖσας θυελλώδεις, Πλάτ. Ρούδ. 69, κτλ., Σοφ. Ο. Τ. 1137· ὁ καιρὸς τοῦ τραγικοῦ, Πλάτ. Νόμ. 844B· Ἀρκετοῦρου ἐπι-τολαί ἔθουσ. 2. 78, κτλ.

Ἀρκετοφύλαξ, ὁ, = Ἀρκετοῦρος, Ἀρσ. 92.

ἀρκετο-χειρ, χειρος, ὁ, ἡ, ἔχων χεῖρας ὁμοίας τοῖς ποσὶν ἄρ-κτου, ἔδοξε τις μεταμορφωθείς ἀρκετοχειρ γεγενῆσθαι Ἀρτε-μιδ. 5. 49.

ἀρκετύλος, ὁ, νεογνὸν ἀρκτου, «καλεῖται τὰ τῶν ἀρκτων ἐκγονα ἀρκετύλοι» Πολυδ. Ε'. 15.

ἀρκετός, α, ον, (ἀρκτος) ὁ εἰς ἀρκτον ἀνήκων, ἀρκουζέινος, ἀρκτώσις γενέσεσιν Νόνν. Δ. 2. 44. 2) ἀρκετικός, βόρειος, ῥήκος ἐπ' ἀρκτώσιοι τιτανόμεναι βορέας Διον. Π. 519, κτλ.· τὰ ἀρκτῶσα, αἱ ἀρκτικά χωραί, ὁ βορρῆς, Λοκ. Ἐπισκ. 5.

ἀρκυς, υος, ἡ, πλ., ὄνομ. ἀρκυες, αἰτ. ἀρκυες, Ἀττ. συνγρ. ἀρκυος·—δίκτυον θηρευτοῦ, Λατ. cassia, Δισχύλ. Ἀγ. 1116, Χο. 1000· συγκότερον κατὰ πλῆθ., ἔξ ἀρκύων πέπτωκεν ὁ αὐτ. Εὐμ. 147· ἀρκύων μολεῖν Εὐμ. Εὐρ. Κύκλ. 196· οὕτω καὶ παρὰ Σεν., ἀρκυς ἰστανάι, στήνῃ θηρευτικά δίκτυα, Κυν. 6. 5· εἰς τὰς ἀρ-κυς ἐμπίπτειν, συλλαμβάνεσθαι ἐν αὐτοῖς, αὐτόθι· ἀρκυς πλέκε-σθαι Ἀριστοφ. Λυσ. 700·—μεταρ., ἀρκυες εἴφους, αἱ ἀγῶνες, οἱ κινδυνὸι τοῦ ἔξτους, Εὐρ. Μήδ. 1278· οὗς· Ἀφροδίτας ἀρκυσιν θηρεύσμεν Σουλ. Ἐπιγρ. 511. 6·—ὡσαύτως, ἀρκυον· τὸ, ἀρκυα· δίκτυα, λῖνα· Ἰουγ. (ὅστις ἔχει ἐπίσης καὶ ἀρκυλον, ὅπερ ἐρμη-νεύει «δίκτυον»), Ἐνυμολ. Μ. 143, 11. 2) δίκτυον γυναικείας κόμης, γυναικεῖος κεκύρταλος, Ἰουγ. ἐν λέξει ἀρκυν. (Πθ. ἐκ √ΑΡΚ, ἐξ ἐπεκτάσεως τῆς √ΑΡ (ἴδε * ἄρω), ἀρμήζω, συνδίδω, ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἀρκάνη, ἴσως δὲ καὶ τὸ ἀράχνη· ὡσαύτως (κατὰ μεταβολὴν τοῦ ρ εἰς λ) ἡλακᾶτη Κούρτ. ἀρ. 489).

ἀρκυ-στάσια, ἡ, ἡ στάσις τῶν θηρευτικῶν δικτύων, -στάσιον, τὸ, ὁ τόπος ἐν ᾧ ἴστανται τὰ θηρευτικά δίκτυα, Σεν. Κυν. 6. 6, Που-λυδ. Ε'. 32·—διάφ. ἀρκυοστάσια, ἀρκυοστάσιον, ἀρκυοστάτος, ἡ, ον, Εὐρ. Ὀρ. 1420 (ἀρκυς, ἰσχυμῖ)·—ὁ ἐπι-μένοος ὡς ἀρκυς, ὡς δίκτυον, ἐς ἀρκυοστάταν μηχανάν ἐμπεσεῖν, εἰς παγίδα, Εὐρ. ἔνθ' ἄνωγ. II. ἀρκύστατα, τὰ μέρη περι-εληφέν ὑπὸ δικτύων, Δισχύλ. Εὐμ. 112, Σορ. Πλ. 1476· ἐν Δισχύλ. Ἀγ. 1375 ἡ διώρθωσις τοῦ Elmsley, πημονῆς ἀρκύστατ' ἂν ἐγέ-νετο ἐν γένει παραδεκτὴ ἀντὶ τῆς γραφῆς πημονῆς ἀρκύστατον· ἐνθ' ἐν Πέρσ. 98, ὁ Ἐρμάνος διώρθωσεν ἀρκυας ἄττα ἀντὶ ἀρ-κύστατα, πρὸς τὸν Σχολ.

ἀρκυωρεῖα, ἐνεδρεῖα, παραμονεύω, ἐπὶ ἀράχνης ἐνεδρεοῦσας θήρῃα, καὶ ἡ μὲν ἀρκυωρεῖ πάνω σφοδρὰ ἀτρεμοῦσα Δίλ. II. Ἰστ. 1. 2, ἴδε σημείωσις, Κουρῆ ἐν τόπῳ. II. μεταρ., φυλάττω τι μετὰ προσσχῆς, οὗ δὲ τὰ καλῶς δια ταῦθ' ἀρκυώρει Εὐπολ. ἐν Ἀδελ. 18, ὅτι δὲ καὶ ἐδασύνοντο Ἀττικῶς αἱ ἀρκυες οὐκ ἄξιον· καὶ φέρεται χρῆσις Εὐπολίδος εἰς τοῦτο ταινύτη, κτλ.· Εὐστ. Ὁδ. 1535, 18.

ἀρκυωρός, ὁ (αὔρος), ὁ τῶν ἀρκύων φύλαξ, Σεν. Κυν. 6. 5, κλ. ἄρμα, ατος, τὸ, ἑλαφρὸν ὄχημα, κυρίως πολεμικὸν δίτροχον ὄχημα, ὁ Ὀμ. συχν. ἔχει τὸν πλῆθ. ἀριθμ. ἀντὶ τοῦ ἐν., ἔσταός· ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν Ἰλ. Δ. 306, κτλ.· ἵπ-πους ὑφ' ἄρμασι ζευγνύουσι Δισχύλ. Πέρσ. 190, Εὐρ. Ἰππ. 111· ἵππους ὑφ' ἄρματα ἀγείν Δισχύλ. Πρ. 465· πώλων· ζυγόντ' ἐν ἄρμασιν ὁ αὐτ. Πέρσ. 795· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀρμαξία· ἔξαν ἴδε τὴν λέξιν· ὡσαύτως ἄρμα πρὸς ἀρματλησίαν σφύρομενον ὑπὸ ἵππων, ἀντιθέτως πρὸς τὸ ὄχημα (σφύρομενον ὑπὸ ἡμίονων) Πινδ. Ἀποσπ. 73· ἀρ. τέλειον Σουλ. Ἐπιγρ. 1591. 6, κ. ἄλλ.·—ἄλλ' ἄρμάτων ὄχηματα Εὐρ. Ἰκ. 662, πρὸς. Φοίν. 1190. 2) τὸ ἄρμα καὶ οἱ ἵπποι, τὸ ἐξευγμένον ἄρμα· ἄρμα τέθριππον, τετρά-τροχον, κτλ., Πινδ. καὶ Τραγ.· μεταρ., τρίπῳλων ἄρμα δαιμό-νων, ἐπὶ τριῶν θεαινῶν, Εὐρ. Ἀνδρ. 277. 3) οἱ σὺνντες ἵπ-ποι, ἄρμασιν ἐνδίδωσι κέντρον ὁ αὐτ. Ἱερ. Μαν. 881· ἄρματα·, φυζώντα καὶ πνέοντα Ἀριστοφ. Εἰρ. 901· ἄρματα τρέφειν, ὡς τὸ ἄρμα τρέφεσθαι, διατρέφειν ἵππους ἀρματλησίαν, Σεν. Ἰέρ. 11, 5· ἄρματος τροφεὺς Πλάτ. Νόμ. 834B. II. ἄρμα, τόπος τῆς Ἀττικῆς· καὶ παροιμία ὅταν δι' ἄρματος ἀστράψῃ, ἐπὶ τῶν χρόνιως γινομένων Σουῖδ. τοῦ Ἀρμματος τοῦ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ὁ ἐστὶ περὶ Φυλὴν δῆμον τῆς Ἀττικῆς. Ἐντεῦ-θεν δὲ ἡ παροιμία τὴν ἀρχὴν εἶχεν ἡ λέγουσα, ὁπότεν δι' Ἀρματος ἀστράψῃ· ἀστράψῃ τινὰ σημειοῦμεν κατὰ χρη-σμὸν τῶν λεγομένων Πυθαγορείων, βλεπόντων ὡς ἐπὶ τὸ ἄρμα, κτλ., Στράβ. 404, Πλούτ. 2. 670C. (Πρὸς. ἀρμαός, ἀρ-μώζω, ἴδε δὲ καὶ τὴν λέξ. * ἄρω).

ἀρμα, ατος, τὸ (αἶρω), τὸ ὡς τροφὴ λαμβανόμενον, τροφή, μνη-μονεύεται ἐκ τοῦ Ἰππ. 2) τὸ αἰρόμενον βῆρος, Ἀχὺλ. Δευτ. 1. 12, Ἰσ. κα'. 13.

ἀρμα, ἡ (* ἄρω), ἔνωσις, φιλότης, ἀγάπη, Δελφικὴ λέξις, Πλούτ. 2. 769A· πρὸς. ἀρμαή, ἀρμης.

ἀρμαλία, ἐν Διοσκ. 3. 53· ὄνομα κατὰ τινος τοῦ ἀγρίου πηγά-νου, κατὰ δὲ Γαληνὸν (τ. 13. σ. 805) βήλασσα, σπέρμα δὲ ἐστὶν ἐν Συρίᾳ γεννώμενον τοῦ ἀγρίου πηγάνου, ὁ δὲ οἱ ἐντόπιοι ἀρμαλία κα-λοῦσιν·

ἀρμαλῆς, ἡ, τὸ ὠρισμένον ποσὺν τροφῆς διδομένης εἰς τοὺς δοῦ-λους ἢ τὰ κτήνη, σιτηρίσιον, Ἰστ. Ἐργ. κ. Ἰμν. 560, 763· ἀρμ. ἐμ-μῆνος Θεοφρ. 16. 35· τὰ διὰ τὸν πλοῦν ἀπαιτούμενα τρόφιμα, κοι-νῶς «κουμπάνια», Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 393.

λύρας, ἡρμόσθαι εἶναι ἐν μέλει, ἐν ἁρμονίᾳ, Πλάτ. Θεαιτ. 144E· ἡρμισμένος, ἐν ἁρμονίᾳ, ὁ αὐτ. Φαίδων 85E· ἁρμονίαν καλ-
λίστην ἡρμ. ὁ αὐτ. Λάχ. 188D· ὁμονοητική καὶ ἡρμισμένη
ψυχὴ, διατελούσα ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς ἑαυτήν, οὗ αὐτ. Πολ. 554E.

II. ἀμεταβ. ἁρμόζω, ἐφαρμόζομαι ἀντιθέτως, «πηγαίνει καλῶς ἐπὶ
ἐνδοματῶν ἢ ὀφλισμοῦ, ἡρμισσε δ' αὐτῷ [Θώρηξ]», τοῦ ἥλιος καλῶς,
ἐστρωσεν εἰς τὸ σῶμά του», Πλ. Γ. 333· Ἐκτορι δ' ἡρμισσε τεύχε'
ἐπὶ χροῖ P. 210· ἐσθάζ... ἁρμόζοισα... γυρίσας Πινδ. Π. 4.
141· ἁρ' ἁρμόσει μοι (ἐνν. τὰ ὑποδήματα): Ἄριστορ. Θεομ.
263· καὶ τοῖς τρόποις ἁρμόζοντων ὥσπερ περὶ πόδα, «οἷον ἁρ-
μόζοντες σφόδρα, ὥσπερ τὰ ὑποδήματα τοῖς ποσίν» (Φωτ. Λεξ. σ. 420,
14, ἐκδ. Πόρτ.), Πλάτ. Κωμ. ἐν «Σκευαῖς» 3· ὁράσθαι περὶ τὰ
στέρνα ἁρμόζων Ξεν. Κύρ. 2.1.16.

2) ἐσαρμόζομαι, ἐκ-
πηροῦμαι, εἰ μὴ τάδε χειρὸς ἐκτα πᾶσιν ἁρμόσει βροτοῖς
Σοφ. Ο. Τ. 902· Πλ. 129B· Ἀνδρ. 29. 31· τὸ δ' οὐκ ἐπ' ἄλλων
ἁρμόσει, ἐν ᾧ ἐφαρμόσθη εἰς ἄλλον, Σοφ. Ἀντ. 131B· ἐπὶ τινας
Ἄριστ. Πολ. 3.11, ὁ (πρόβλ. ἐφαρμόζω)· εἰς τι, πρὸς τι Πλάτ.
Πολιτικ. 289B, 286D, Ἰσοκρ. 21D.

3) ἀρραστ., ἀρραστίζω, εἶναι
ἁρμόστον, εἶναι πρέπον, πρέπει, Λατ. decet, μετ' αἰς, καὶ ἀπαρ.,
σιγᾶν ἂν ἁρμόζοι σε τὸν πλείω λόγον Σοφ. Τρ. 731· μετ'
ἀπαρ. μόνον, λόγους οὓς ἁρμόσει λέγειν Δημ. 240. 2· πάντα
τὰ τοιαῦτα ἁρμόττει καλεῖν ὁ αὐτ. 568. 10, πρόβλ. 1025. 4
ἅπαντα τὰ τοιαῦτα περὶ τὴν ἐκείνου φύσιν ῥηθῆναι μάλιστα·
ἂν ἁρμόσειεν Ἰσοκρ. 303E.

4) μετοχ. ἀρμόζων, οὖσα,
ὄν, ἁρμόζων, ἁρμόζους, κατάλληλος, Πινδ. Π. 4. 229· ἀλλήλοισι
Πλάτ. Λάχ. 188A, κ. ἄλλ. (ἴδε ἐν λ. σχηματίζω II.)· μετὰ γεν.,
Πλούτ. 1. 44. 1· πρὸς τι Ξεν. Ἀπομν. 4. 3. 5, κτλ.

5) εἶμαι
ἢ γίνεσθαι ἐμμελές, ὥσπερ λύραν ἐπίτειν' ἕως ἂν ἁρμόσῃ
Μάχων ἐν «Ἐπιστολῇ» 1. 9.

ἁρμαστ., ἐπίρρ. = ἄρτε, ἀρίτως, νειωστί, πρὸ ὀλίγου, «τώρα»,
ἁρμοῖ πέπασμαι τοὺς ἐμούς θρηγῶν πόνους Δισχύλ. Πρ. 615
(ἐνθα ἴδε Blumf.), Θεόκρ. 4. 51, Λυκούρ. 106. 2) ἡσυχῇ, μι-
κρῶς, κατ' ὀλίγον, Ἰππ. 591. 47., 675. 18, κτλ.· — γράφεται ἁρμαστὴρ
ὑπὸ τοῦ Πινδ. κατὰ τὸν Εὐστ. (Πονηράτ. 57. 18), πρόβλ. Ἐνυμολ.
M. 144. 19, καὶ ὑπὸ Φερικράτ. (ἐν «Μεταλλεύσει» 4) κατὰ τὸν Ἑρω-
τιανόν (σ. 56), ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ λέξις εἶναι Δωρική, ὁ Meineke δι-
καίως ἀμφισβῆται περὶ τῆς γρίσεως αὐτῆς ἐν τῇ Ἀττ. κωμῶδι. (εἶναι
δὲ πράγματι ἀρχαία δοτικὴ ἐκ τοῦ ἁρμός· πρόβλ. οἰκοί, πέδοι,
κτλ.).

ἁρμολογέω, συναρμολογῶ, συναρμόζω, κατασκευάζω, τάφρον
Ἄνθ. Π. 7. 554· — Παιθ., ἕκαστον τῶν ζωῶν οὐ συνεχές
ἐστὶ σῶμα, οὐδ' ὥσπερ ἡρμολογημένον τῷ πρὸ ἑαυτοῦ,
συναρμολογημένον, Σίετ. Ἐμπ. M. 5. 78· πρόβλ. συναρμολογεῖν.
ἁρμολόγους, ὄν. (ἁρμός, λέγω) ὁ συναρμολογῶν, Γλωσσ.· — λά-
γησις, ἢ, ἴσως, Πλούτ.· ἁρμολογία = ἁρμονία, Ἰωάν. Ἰερ.
441C.

ἁρμονία, ἢ, (ἁρμόζω) μέσον πρὸς συναρμολογίαν, ὅπερ μετεχειρί-
ζοντο ὅπως αἱ σπινίδες τοῦ πλοίου ὡς καλῶς συναρμολογημέναι πρὸς
ἀλλήλας, γόμοισιν δ' ἄρα τὴν γε (τὴν σχεδὴν) καὶ ἁρμονίη-
σιν ἀρρηγν' Ὁδ. Ε. 248· ὅφρ' ἂν μὲν δοῦρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν
ἀρρήγῃ, ἐν δὲ τὰ ἔγλα διαμένονσι προσηρμοσμένα πρὸς ἀλλήλα, αὐ-
τοῦ 381., πρόβλ. Ἀρμονίῃσιν. 2) ἡ ἀρμονίη, ἢ τῶν σπινίδων
πλοίου ἀρμονίη, τὰς ἀρμ. ἐπ' ἀκτῶσιν τῇ βύβλῳ, ἐστῶσιν αὐτὰς
σχισμάδας (τὰς μεταξὺ τῶν σπινίδων) διὰ τῆς βύβλου, τὰς «ἐκαλαφά-
σιαν διὰ παπύρου», Ἠρόδ. 2. 96· τῶν ἁρμονίων διασπασκουμένων
Ἄριστορ. Ἰππ. 593· αἱ τῶν λίθων ἀρμ., ἐν τοιχοδομίᾳ, Διόδ. 2.
8, πρόβλ. Παυσ. 8. 8. 8., 9. 33. 7· ἐν τῇ ἀνατομικῇ, ἢ ἔνσωσις δύο
ὁσῶν δι' ἀπλῆς παραθέσεως, Γαλῆν. 2. 255, in. pl.

3) σκε-
λετός, ῥηγνύς ἁρμονίαν.. λύρας Σοφ. Ἀποσπ. 232, πρόβλ. Πλάτ.
Συμπ. 187A· ἰδίως ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἁρμονίαν ἀνα-
λυμένην ἀνθρώπου Πενδο-Φωκλ. 96, πρόβλ. Ἰππ. 277. 6., 749D·
κώλων ἑκλυτός ὁρμ. Ἀνθ. Π. 7. 283· τὰς ἁρμονίας τε δια-
σχολᾷ τοῦ σώματος, ἐπὶ γηρασκούσης γυναικός, Ἐπικράτης ἐν
«Ἀντιλαΐδι» 2. 19.

4) ἐπὶ τοῦ νοῦ, εὐστρόπος γυναικῶν
ἀρμ., ἢ ἰσοσυγκρασία, Εὐρ. Ἰππ. 162. II. συμφωνία, συνο-
μολογία, κατὰ πληθ. (ὡς τὸ .. συνθῆκαί, κτλ.), μάρτυροι.. καὶ
ἐπίσκοποι ἁρμονίων Πλ. X. 255. III. ὁρισμένη κυβέρ-
νησις, τάξις, τῶν Διὸς ὁρμ. Δισχύλ. Πρ. 551. IV. ἁρμονία
ὡς συμφωνία ἤχων, κατὰ πρῶτον ὡς πρὸς τὸν μουσικόν, ἢ Ἀρμονία,
(ἢ μουσική), σύντροφος τῆς ὕψους, τῶν Χαρίτων καὶ τῶν Ὁρών, Ὑμν.
Ὀρμ. εἰς Ἀπόλλ. 195· τέκνον τῶν Μουσῶν, Εὐρ. Μῆδ. 834· κυρίως
Ποιωτικὴ θεότης, θυγάτηρ τοῦ Ἀρεως καὶ τῆς Ἀρροδίτης, Ἠσ. Θ.
937· θυγὴ τοῦ Κλέμεντος, αὐτοῦ Πινδ. Π. 3. 161, Εὐρ. Βάκχ. 1356·
συμβολικῶς παριστάτω διὰ τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς ἐνώσεως αὐτῆς
μετὰ τοῦ εἰσαγαγόντος τὸ ἀλφάβητον, τὴν ἡμέρῳ ἀρχοῦντι
λαοῦ τὰ τῶν γραμμάτων καὶ τῆς μουσικῆς, πρόβλ. Πλούτ. Πελоп. 19.

2) ὡς προσηγορ. συμφωνία, ἁρμονία, μουσική, ἢ μέλλον σύ-
στημα μουσικῆς, ἰδίως τὸ τῶν ὀκτώ φθόγων σύστημα (ἢ διαπασῶν)
ἀποδιδόμενον εἰς τὴν Πυθαγόρην, Φιλόλαος σ. 68 Βοίχ., Νικομ. ἐν
Μουσ. Vell. σ. 17, Πλούτ. 2. 1143A· ἐκ πασῶν ὀκτὼ οὐσῶν μίαν
ἀρμ. συμφωνεῖν Πλάτ. Πολ. 617D· ἐπὶ τὰ χορδαὶ ἢ ἀρμ. Ἄριστ.

Μεταφ. 13. 6. 5, πρόβλ. Προβλ. 19. 25· πρόβλ. Chappell Ἰστ. τῆς
Μουσικ. 77 κέξης· ἀλλ' ἡ λέξις ἁρμονία οὐδέποτε εἶχε τὴν σημα-
σίαν τῆς σημερινῆς παύσην ἁρμονίας, αὐτοῦ 15. II τῶν Πυθαγο-
ρείων διδασκαλίᾳ περὶ τῆς συμφωνίας τῶν οὐρανίων σωμάτων ἐν τῇ
χορᾷ αὐτῶν φαίνεται ὅτι ἐβασίζετο ἐπὶ τοῦτου τοῦ συστήματος, ἴδε
Ἄριστ. π. Οὐρ. 2. 9. 1 κέξ., π. Κόσμ. 6. 17 κέξ., πρόβλ. Lewis
Ἀστρονομία τῶν Ἀρχαίων σ. 131. 3) ἰδιαίτερον εἶδος ἢ τρόπος
μουσικῆς, ἁρμονία Λυδία Πινδ. N. 4. 73· Διολίε Πρατίνος 5, Δῖ-
σος 1· πρόβλ. Πλάτ. Πολ. 398E, 443D, κέξ. Ἄριστ. Πολ. 3. 3. 8.,
8. 7. 8, κέξ.· — ὁ περὶ τοῦτου τεχνικός ὅρος ἦτο τόνος (ἴδε τόνος
II. 2. 6.), ἢ τρόπος IV.

4) ἁρμονίαν λόγων λαδῶν,
προσέχουσιν κατὰ τὰς τῶν λέξεων ἁρμόζουσιν εἰς μελοποίησιν,
Πλάτ. Θεαιτ. 175E, 176A· — ὡσαύτως ὁ τόνος ἢ ἐμμελία τῆς φωνῆς,
Ἄριστ. Ρητ. 3.1, 4. 5) μεταφ. ἐπὶ προσώπῳ καὶ πραγμ.,
ἁρμονία, συμφωνία, Πλάτ. Πολ. 431E, κτλ.

Ἀρμονίῃσιν, ὄν, ὁ, Ἐρεκλῆος υἱὸς τοῦ τέκτονος Ἀρμονίδου,
οἰκίτην δὲ ὄνομα τέκτονος, παρὰ τὸ συναρμόζειν» (Σχόλ.) Πλ. Ε. 60.
ἁρμολογικός, ἢ, ὄν, ἐμπειρὸς εἰς τὴν μουσικὴν, Πλάτ. Φαῖδρ.
268D· ἁρμ., οὐ μὴ γειρας, μουσικός, Ἀρμόξ, ἐν «Συντρίβανι» 1.
49.

II. μουσικός, ἢ, ὁ σύμφωνος πρὸς τοὺς νόμους τοῦ μουσικοῦ
ἤχου, κατ' ἀριθμοὺς ἀρμ. Τιμ. Λοκρ. 96A, πρόβλ. Ἄριστ. περὶ
Ψυχ. 1. 3. 11.

III. ὁ εἰς τὴν ἁρμονίαν ἢ μουσικὴν ἀνέχων· τὰ
ἁρμονικά, ἢ θεωρία τῆς μουσικῆς, μουσική, Πλάτ. Φαῖδρ. 268E,
Ἄριστ. Μεταφ. 12. 2, 9· οὕτως, ἢ ἁρμονική (ἐνν. ἐπιστήμη)
Ἄριστ. αὐτοῦ 3. 7, κ. ἄλλ.· ἁρμονικὴ πραγματεία, πραγματεία
περὶ μουσικῆς ἁρμονίας, Πλούτ. 2. 1142F. — Ἐπίρρ. — ὡς Ἀρι-
σταλ. 1. 13.

Ἀρμόνιος, ὄν, πρέπων, ἁρμονικός, Ἐβδ. (Σοφ. Σολ. ις' ρ20),
Κλήμ. Ἀλ. 447, — Ἐπίρρ. — ὡς Ἰωσήφ. Ἀρχ. I. 8. 3, 2, Φίλων 1:
179, Ἰαμβλ. Βίος Πλου. 20 (κατὰ τὸ πλείστον μετὰ διαφ. γρ. ἁρμο-
δῶς).

Ἀρμονιώδης, εἰς, = Ἀρμόνιος, Ἐπιστολ. Σωκράτ. 15 ἐν τῇ
ὑπερβ. — ὡδισταταῖς.

ἁρμο-ποιός, ὄν, ἐνώνυμος, συνδέων, Σχόλ. εἰς Λυκούρ. 832.

ἁρμός, ὁ (ἴδε ἐν λ. * ἄρμ), ἁρμός ὡς καὶ νῦν ἐν τῇ οἰκοδομικῇ,
Συλλογ. Ἐπιγρ. 160, ἴδε Βοίχ. σ. 283. — κατὰ πληθ., χαλᾶτε
κλήδους.. ἐκλύεθ' ἁρμούς (τῶν πλῶν), ὡς ἴδω διπλοῦν κα-
κὸν Εὐρ. Μῆδ. 1315, Ἰππ. 809· ἁρμόν χωμάτος λιθοσποδῆ
δύντες, εἰσελθόντες διὰ τοῦ ἀνολήματος τοῦ σχηματισθέντος ἐκ τῶν
ἀραιωθέντων λίθων τοῦ τάφρου, Σοφ. Ἀντ. 1216· ὥστε ἀρμὸς θύρας
καταντᾷ τὰ σημεῖα ῥηγνύειν, χαλαράσθαι εἰς τοὺς ἁρμούς τῆς θύρας,
Διον. Ἀλ. 5. 7, Πλούτ. Ἀλεξ. 3. 2) ζυγώθρον θύρας, μοχλίδες,
«ἀνάλυτον», «σῦρτης», ἁρμός ἐν Εὐλύῳ παγείει Εὐρ. Ἀποσπ. 382.
12.

3) ὁ ἁρμός τοῦ ὤμου, ἢ μοχλίστης, Λατ. artubus, Ἰππιατρ.
ἁρμυσις, εἰς, ἢ, «ἁρμωγή, μουσικὴν τοῦνομα, τιθεμένη ἐπὶ
τῶν ἁρμόσεων, ὡς ποιοῦνται οἱ μουσικοὶ ἐπειδὴν ἐξ ἁρμονίας εἰς ἐτέ-
ραν ἁρμονίαν μετῴσων...» Α. Β. 15, 20.

ἁρμοσμία, τό, τὸ συναρμολογούμενον, τρόπος δ' ἐλείφθη ποικί-
λων ἁρμολογιῶν Εὐρ. Ἰλ. 411.

ἁρμολογέον, ἢ, ἐπὶ τοῦ ἁρμόζω, ἢ ἁρμόζω, Κλήμ.
Ἀλ. 196.

ἁρμολογία, ἢ, ὁρμ. δ., = τῇ ἐπομ., Ξεν. Ἰλλ. 4. 8. 39. II. =
κοσμητικὴ 1. 2, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Πρόσθεσι» 9.

ἁρμολογία, ὄν, ὁ, ἢ ἁρμολογία, διατάττειν ἢ κυβερνᾶν, κυρίως δὲ
ἁρμολογία ἐλέγχο τοῦ ἀποστελλόμενου ἐκ Σπάρτης διοικητῆς ὅπως διοι-
κήσῃ νῆσον ἢ πόλιν ὑπὸ τὴν αὐτῇ, Θουκ. 8. 5, Ξεν. Ἰλλ. 2. 4, 28,
κτλ.· πρόβλ. Ἐρμάννου Πολ. Ἀρχ. 39, καὶ λεξ. Ἀρχαιολογ.· ὁ
διοικητὴς ἀποικίας ἀποσταλμένος ἐκ τῆς μητροπόλεως, Ξεν. Ἀν. 5.
5, 19· — Ἐν Ἀππ. Ἐμμελ. 4. 7, καὶ τὰ πρὸς ἔξωρσιν τοῦ Ρωμαί-
κου Τριτωνίῳ, τριάρχῃ, καὶ ἐν Λοκρ. Τόξ. 17 καὶ 32 τὸ Ρωα-
secti.

2) μνηστήρ, «ὅθεν τινὲς τῶν παλαιῶν καὶ ἁρμολογίαν τὸν
μνηστῆρα ἐκάλεσαν» Πλούτ. I', 34.

ἁρμολογικός, ἢ, ὄν, κατάλληλος εἰς τὸ ἁρμόζεσθαι, Θεολ. Ἀριθμ.
σ. 34, 33. 2) ἁρμόζων, ἐν γ-ώμια., ἁρμολογικώτατος Χρον.
Πασχ. σ. 2A.

ἁρμολογία, ἢ, ὄν, ῥημ. ἐπὶ τοῦ ἁρμόζω, καλῶς προσαρμοζό-
μενος, Ἡρων ἐν Ἀρχ. Μάθημ. σ. 116· κατὰ τι Πλούτ. 22. 11. 15·
ἁρμόδους, κατάλληλος, καὶ μοι λέγειν τοῦτ' ἐστὶν ἁρμολογίαν
Φιλίμ. παρ' Ἀθην. 569D· Ἐπίρρ. — ὡς Πλούτ. 2. 438A.

ἁρμολογία, τό, τὰ ἀρραβωνιστικὰ ἔδρα, sponsalia, Γλωσσ.
ἁρμολογία, ὄν, ὁ, κυβερνήτης, Ἀγαμέμνον' ἀνδρῶν ναυ-
δατῶν ἁρμολογία Δισχύλ. Εὐρ. 489· πρόβλ. ἁρμολογία.

ἁρμολογία, ὄν, πληθ. «ἁρμολογία ἀρχὴ τις ἐν Λακεδαιμονίᾳ ἐπὶ
τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν» Πλούτ.

ἁρμολογία, ἁρμολογία, ἄττ. ἀντὶ ἁρμόζω, — ζόντιος,
2 ἴδε.

ἁρμολογία, ὁ υποδήματα. Κύριοι· Ἡσυχ.
ἁρμολογία, τό, «ἁρμολογία» ἀρτῶματα· Ἡσυχ.
ἁρμολογία, ἴδε ἐν λ. ἁρμολογία.

ἁρμολογία, ὁ σπασμός. Κύριοι· Ἡσυχ.
ἁρνα, αἰς, τοῦ ἐνικ., δυν. ἁρνα, πλ. ἁρνες, ἴδε ἐν λ. ἁρνας.

ἄρνα, ἡ, ὄρεος, «ἄρναν· τὸν ὄρεον Κλαζομίνιον» ἔθεν καὶ τὸ ἔξαρνος· Ἰσούχ.

ἄρναγός, ὁ, ὁ δὲ γῆς προβάτων (·), λέγει ἀμφιβόλου σημασίας ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 1465

ἄρνακίς, ἴδος, ἡ, προβάτου ὁρά, «προδεῖα», «ἄρνακίδες» ἄρνων κώλια· (Ἰσούχ.), Ἀριστοτ. Νεφ. 730, Πλάτ. Συμπ. 220B, Ἀριστοφ. Πλούμ. 1020, Δισχλν. 37, 8, 85, 45· πρkm. ἄρνηται ὡς ἐξ ὑποκοριστ. τοῦ ἄρνός, * ἄρναξ).

ἄρνεα, ἡ, = τῷ προηγ. Ἠρωδιαν. σ. 445, ἐκδ. Πιερω.

ἄρνεος, α, ον, (ἄρνός) «ἄρνιστος», κρέα Χρησ. παρ' Ἠρόδ. 1, 47, Φερεκρ. ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ» 1, 3, 4, Ξεν. Ἀν. 4, 5, 31· σπλάγγνα Εὐδουλ. ἐν α' Ὀρθάνῃ 1, 5· ἄ. φόνος, ἐσφαγμένα πρόβατα, Σοφ. Αἴ. 309. II. ἄρνεϊον, τό, κρεοπωλεῖον, «ἄρνειον», τὰ κρεοπωλεῖα Αἰζυμολ. Μ. 146, 39· πρβλ. καὶ Ἰσούχ. ἐν λξεί.

ἄρνεϊός, ὁ, αὐτῆς κρέας καθ' Ἰσούχιον, — καὶ ὁ Ἀμμόνιος λέγει· «ἄρνες καὶ ἄρνεοὶ διαφέρουσιν· ἄρνες μὲν γὰρ λέγονται οἱ νεογνοὶ ὡς δὲ λύκοι ἄρνεοσιν ἐπέχραον (Ἰλ. Π. 352)· ἄρνεοὶ δὲ οἱ προήγοντες τῇ ηλικίᾳ· ἄρνεϊά μιν ἐγώ γε ἐσκόμην πηγεσιμάλλῃ, ὅς τ' ὄντων μέγα πῶθ' οἰεῖται ἄρνευνάνων (Ἰλ. Γ. 197). — μετὰ τοῦ ἔτις, ὡς τὸ ἱρηὲς κρέας, κτλ., ἄρνεϊον κατέδωκεν δὲν Ὀδ. Κ. 572, κτλ.: «ἄρνεϊος θήλυον ἄρνεϊον Ἀπολλ. Γ. 1033.

ἄρνεο-θυίτης, ου, ὁ, ἄρνοφάγος, Ἀνθ. Πλαν. 235.

ἄρνεομαι· μέλλ. -ήσομαι, Δισχλν., Ἀριστοφ. ὡσαύτως, ἀρνηθήσομαι (ἀρ-) Σοφ. Φ. 527, Καν. Διαβ.: ἀρ. παθ. ἄρνηθην πυχν. παρ' Ἀττ. ὡς ὅπου. 6, 60, κτλ. ὡσαύτως μέσ. ἀρ. ἄρνησάμην Ὀμ. (ἴδε κατωτ.), Ἠρόδ. 3, 1, ἀλλὰ σπάνιος παρ' Ἀττ., Εὐρ. Ἰων 1020, Δισχλν. 37, 8, 85, 45· πρkm. ἄρνηται Δημ. 843, 10: — πρβλ. ἀρ-, ἐξ-, κατ-ἄρνεομαι: ἀποθ. Ἀντιθετον τῷ φημί, εἶπον, ἄρνομαι, τεὸν ἔπος ἄρνήσασθαι Ἰλ. Ε. 212, Ὀδ. Θ. 358, κτλ., ἄρν. ἀμφὶ τινι Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 390· ἄρν. ἂ εἶπον Εὐρ. Ἰκ. 303· πρβλ. Ἠρόδ. 2, 174. 2) ἀντιθετον τῷ εἶναι, ἄρνομαι νὰ δώσω, τόξον ἂ δόμεναι καὶ ἄρνήσασθαι Ὀδ. Φ. 345, πρβλ. Ἠρ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 406, Ἠρόδ. 3, 1· ἄρν. γάμον Ὀδ. Δ. 249· καὶ ταῦτ' ἄρνούμενος πάντα τὸν ἐμπροσθε χρόνον ταύτην τὴν χρεῖαν, μὴ ἀναδεχόμενος, ἀπορρίπτειν ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν, Δημ. 319, 26· ὅταν μὲν τοῖνυν τὴν διασθήκην ἄρνηται, ὅταν λέγῃ ὅτι δὲν ἔγεινεν ἡ διαθήκη, ὁ αὐτ. 555, 10· ὡς ἄρν. ἐπὶ αὐτοκτονίᾳ, Ἀνθ. Π. 7, 473. 3)

ἀπολ., λέγω ὅχι, δὲν ὀλοῦμαι, ὁ δ' ἡρνεῖτο στεναχίζων Ἰλ. Π. 304· αὐτὰρ ὅγ' ἡρνεῖτο στερεῶς Ἠ. 42, κτλ. Σύνταξις· ἐξηρημνίαι προτάσεις ἐκφέρονται κατ' ἀπαρ. ἡ ἀνευ τοῦ μὴ, ἄρνούμαι ὅτι ..., Ἠρόδ. 6, 13, Δισχλν. Εὐμ. 611, Εὐρ. Ι. Δ. 968· ἡ μετὰ τοῦ μὴ, λέγω ὅτι .. δὲν ..., Ἀριστοφ. Ἰππ. 572, Ἀντιφών 123, 12, Ξεν. Ἀθ. 2, 17, κτλ., ἄρν. μὴ οὐ ..., Δίων Κ. 50, 22· ὡσαύτως, οὐκ ἂν ἄρνομιην τὸ ὁρᾶν Σοφ. Φ. 118· ἐπίσης, ἄρν. ἔτι οὐ ..., ὡς οὐ ... Ξεν. Ἀθην. Πόλ. 2, 17, Δυσκ. 100, 41, Δημ. 124, ἐν τέλει. — ὡσαύτως ποιητ. μετὰ μετοχ., οὐ γὰρ εὐτυχῶν ἄρνήσομαι Εὐρ. Ἀλκ. 1158, πρβλ. Ὀρ. 1582.

ἄρνευτήρ, ἥρως, ὁ, (ἄρνεύω) ἐν τρισὶ χωρίοις ὁ Ὀμ. διὰ τῆς λέξεως ταύτης περιγράφει ἀνδρῶν πῖπτοντα κατακέφαλα ἀπὸ πυργου ἢ ὀρειας, ὁ δ' ἄρνευτήρ ἰοικώς κάππεσε Ἰλ. Μ. 385., Π. 742, Ὀδ. Μ. 413· ἔκ τού στίχ. 742 τοῦ Π, παραβλαβόμενου πρὸς στίχ. 745, 750, καθίσταται παρὶς ὅτι τὸ ἄρνευτήρ σημαίνει κυδιστήρ. Κατὰ τὸν Εὐστ. (Ἰλ. 1083, 56)· ἔστι γὰρ ἄρνευτήρ καὶ κυδιστήρ τὰ αὐτά, εἰ καὶ σαφέστερον τὸ κυδιστήρ. ἄρνευτήρ τε γὰρ ὁ ἐπὶ κεφαλῇ εἰς βάλασσαν δυόμενος καὶ ὁμοιότητα τῆς τῶν ἄρνων πορείας, οἱ σκιρτῶντες τοῖς μὲν ἐπισθίοις ποσὶν ἀλλοτῶν, τὴν δὲ κεφαλὴν τῇ γῇ πελάσσουσι, διὸ καὶ ἱπποῦρον ἰχθύν τὸν καὶ ἱπποῦρεα διὰ τὸ συνεχὲς ἐξάλλεσθαι ἄρνευτὴν σινεὶ ἐκάλουν κατὰ τὴν τοῦ ζειπνοσφοιστοῦ ἱστορίαν» (κατὰ τὸν Εὐστ. καὶ τὸν Σχολιαστὴν ἡ λέξις παράγεται ἐκ τοῦ ἄρνός, ὁ Κούρτ. παραβάλλει αὐτὴν πρὸς τὰς Λατ. uiripari (καταδύομαι εἰς τὸ ὕδωρ), uiripator (δύτης), καὶ τὰς Σανσκρ. vāri (ὑδωρ), καὶ νομίζει ὅτι τὸ ἄρνευτήρ σημαίνει δύτην).

ἄρνευτής, οὐδ, = τῷ προηγ.: ὄνομα ἰχθύος, Νουμῆν. παρ' Ἀθην. 304D, Εὐστ. 1083, 59.

ἄρνεύω, (ἄρνός) πηδῶ, κυδιστῶ, Δυσκ. 465· δύομαι, καταδύομαι, βουτῶ, ὁ αὐτ. 1103.

ἄρνηξ, ἴδος, ἡ, ἴδε ἐν λ. ἄρνης.

ἄρνησι-θεός, ον, ὁ ἄρνούμενος τὸν θεόν, Ἰουστῖν. Μ. 442 ἐκδ. Βενεδ.: — Οὐσιαστ., ἄρνησιθεῖα, ἡ, Ἐπιφάν. Διείσ. 38, σ. 280 καὶ 283.

ἄρνησιμος, ον, δὲ δύναται τις νὰ ἀρνηθῇ, τούτων δ' οὐδὲν ἔστ' ἀρνησίμιον Σοφ. Φ. 74.

ἄρνησις, ἡ, ἡ, τὸ ἀρνεῖσθαι, τούτου δ' οὐτις ἄρνησις πέλει Δισχλν. Εὐμ. 588· τῶν δ' ἄρν. οὐκ ἐνεστὶ μοι Σοφ. Ἰλ. 527, πρβλ. Ο. Τ. 578· ὡσαύτως ἐπομένον τὸ μὴ μετ' ἀπαρ., ὅτι τοῖνυν οὐδ' ἄρνησις ἐστὶν αὐτοῖς τὸ μὴ ταῦθ' ὑπὲρ Φιλίπ. που πράττειν Δημ. 392, 12.

ἄρνησι-σταυρός, ον, ὁ τὸν σταυρὸν ἄρνούμενος, Εὐστ. Πονημ. 104, 82.

ἄρνησι-χριστός, ον, ὁ τὸν Χριστὸν ἄρνούμενος, Θεόδ. Στουδ. σ. 412Δ.

ἄρνητέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἄρνούμαι, πρέπει τις νὰ ἀρνηθῇ, Ἀριστ. Ἰδ. 8, 7, 2, Ἰλλιδ. 1, 26.

ἄρνητικός, ἡ, ὁ, ὁ ἄρνούμενος, ἄρνησιν σημαῖνον, ἄρν. ἐπιρρημα Εὐστ. 211, 37. — Ἐπίρρ. -κῶς Σχλδ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1503.

ἄρνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἄρνός, μικρὸς κριός, ἄμνος, Λυσ. 906, 2, Ἠδδουλ. ἐν Ἀδῆλ. 15Δ. II. ὁρᾶ ἄρνιου, Λουκ. Περὶ Ὀρχ. 43.

ἄρνις, ἴδος (καὶ ἄρνηξ παρ' Ἀλλ. ἐνθα κατωτ.), ἡ, Ἐορτὴ ἐν Ἀργεῖ εἰς τιμὴν τοῦ Δίνου, «μὴνὰ τε ἀνέμασαν ἄρνεῖον ἐπὶ ἀρνάσι Δίνος συναντρήσῃ καὶ θυσίαν ἄγουσι καὶ ἑορτὴν ἄρνιδα» Κόλων 19, «ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις, δὲ καλοῦσιν ἄρνηδας, οἱ αὐτοί, ἐὰν κύβην ἐς τὴν ἄγορὰν παραβῇ, ἀναιροῦσιν αὐτὸν» Αἰλ. π. Ζήμων 12, 34· πρβλ. κυνοφάντις.

ἄρνό-γλωσσον, τό, (γλωῖσσα) εἶδος βοτάνης καλουμένης νῦν «πεντάνευρον», Λατ. plantagin., Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 7, 10, 3, Διοσκ. 2, 153, Δουσ. Τραχυπόπολ. 150· ἴδε Sibthorp Fl. Gr. τ. 1, σ. 193. ἄρνο-κτασία, ἡ, (κτείνω) σφαγή, φόνος προβάτων, Πήτορις (Wnlz) τ. 3, σ. 607.

ἄρνός, τοῦ, τῆς, γεν. ἀνευ ὀνομ. ἐν χρήσει, τῆς λέξεως ἀρνός (ἢ ἴδε) ἀντικαθιστῶσης αὐτὴν (ἐν ἐπιγραφῇ Ὀρτυκος Κρήτης σφίγεται ὀνομαστικὴ ἄρην, ἴδε τὴν λξ. ἡ ὄνομ. ἄρνός, ὁ, ἀπαντᾷ παρὰ μεταχ., ὡς π. χ. παρ' Αἰσώπῳ, καὶ ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 8966, καὶ τὸ ῥήν ὡσαύτως εἶναι με·αγενέστ.): ἴδε καὶ αἰτ. ἄρνι, ἄρνα: δυνικ. ἄρνε: πληθ. ἄρνες, γεν. ἄρνων· ὅτε. ἄρνάσι Ἰωσήφ. Ἀρχ. Γ. 3, 8, 10, 10, 1, Ἐπ. ἄρνεσι Ἰλ. Π. 352· αἰτ. ἄρνας: — ἄμνος, ἄρνιον, Λατ. agnus, agna, ἄρνων πρωτογόνων Ἰλ. Δ. 102· κτλ. ἄρνων .. γολασθῶν Κρήτης ἐν «Γίττοι» 1· πρβλ. τὴν λξιν μετὰσσαι.

II. πρὸς τὸν ἄρρην ἡ ὄρν, οἶστε τὸ δ' ἄρν' ἔτερον λευκόν, ἔτερον δὲ μέλαιναν Ἰλ. Γ. 103· ἄρνες κε· ἄρνιον Ὀδ. Δ. 85. Ἐντεῦθεν, ἄρνεϊός, ἄρνιον. Πιθαῖος ἐν τῇ √ΕΑΡ· ζῷσι τὸ ἄρνός· ἔχει τὸ δίγαμμα παρ' Ὀμ. καὶ εὐρυσκομην Φαρήν ἐν ἐπιγρ. Γόρτ. Κρήτ., Φαρνῶν ἐν Πουτ. Ἐπιγρ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 1569, 11, πρβλ. Σανσκρ. uiripari (κρίως ἐυτομίας) = ἐρτο-φύρος, καὶ uirip, uirip, πρὸς τὸν, ἔρνον. Πιθαῖον λοιπὸν ἡ λέξις νὰ σχετίζεται μετὰ τὸν πρὸς τὸ ἔρνον, ἔρρος, ἡ πρὸς τὸ ἄρρην, ἀρῖος, (κρίως), ἴδε Κούρτ.

ἄρνο-τροφέα, ἡ, τὸ τρέφειν ἄρνια, Ἰεωπ. 18, 1, 2.

ἄρνο-φάγος [ἄ], ον, ὁ ἐσθίων, ἡ ὁ καταδύρωσκον ἄρνια, ἄρνοφάγοις λυκοῖσι Μανέθων Α. 235.

ἄρνύμαι, ἀποθ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ., ἐκτεταμένος τύπος τοῦ ἀρρομαι (πρβλ. πεαίρω, πεάρνωμαι), ἴδε οὐ δ' μέλλ. ἀρνούμαι καὶ ἄλλοι χρόνοι: — λαμβάνω δι' ἐμκαυτὸς ἡ δι' ἄλλον, κομίζομαι, καρπούμαι, κτῶμαι, πορίζομαι, μέλιστα ἐπὶ τιμῆς ἡ ἀνταποδίδω, τιμὴν ἀρνούμενοι Μενελάω Ἰλ. Δ. 159· ἀρνούμενος πατρός τε μέγα κλέος, διατηρῶν .. Ζ. 446· ἐπεὶ οὐχ ἱερῆστον οὐδὲ βροτῆν ἀρνούσθην, ἐπιδὼν οὐδὲ πρὸς τὸν οὐδὲ βροτῆν ἐμείλον λήψεσθαι (Μεταφρ. Θ. Γαλῆ), Χ. 160· ἀρνούμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων, προσπαθῶν νὰ διασώσῃ καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ Ὀδ. Δ. 5· οὕτως, ὦν .. τὴν μάθησιν ἀρνούμαι, κτῶμαι, Σαφ. Τρ. 711, κτλ. κράτος ἀρνυται ὁ αὐτ. Φ. 838· τὴν δόκησιν ἄρν. Εὐρ. Ἀνδρ. 696· ἀρνυται Ἀριστ. Πόλ. 3, 16, 7· πρβλ. ἀρνούσο Σαφ. 75, Τραχ. παρὰ Πλουτ. 2, 16B· — ὡσαύτως σπανίως παρὰ περὶ τοῦ, μισθὸν ἀρνούσθαι ἀντὶ μισθοῦ ἀρνεῖν Πλάτ. Πρωτ. 349Δ, Πόλ. 340C, Νόμ. 813C, Ἀριστ. Πόλ. 3, 16, 7 Ζωῖν σφ· σφράν ἀρν. μάλλον, προτιμῶ, Πλάτ. Νόμ. 944C· — ἔστιν ἔτι καὶ μετὰ κακῆς σημασίας, ἀρνούμενος λῶδαν, λαμβάνων ἐκδίκην, διὰ τὸ κακὸν τὸ ὁποῖόν μοι ἔκαμαν (πρβλ. τίσασθαι λῶδην), Εὐρ. Ἰκ. 1073, Πρβλ. Ρουκ. Τίμ.

ἄρν-ρηδός, ὁ, ῥαψῶδός, «ῥαψῶδοι: τὸ δὲ ἐμπροσθεν ἀρνώδοι ἰνα· λουτὸν, ἐπάδου αὐτοῖς ὄντος ἄρνός» Φώτ. σ. 484 ἐκδ. Πόρτ., Εὐστ. Ἰλ. 6, 26, Πονημάτ. 53, 49, Ἐτιμολ. Μ. πρβλ. τραψῶδός.

ἄρρωμα, τό, ἐσθαρμῆνον, ἀντὶ ἄρρωμα Λουκ. Λεῖφ. 2, πρβλ. Α. Β. 450, Λοβ. Φύρν. 227, Σουίτ.

ἄρρον, τό, Λατ. arum, βοτάνη παραπληρὴς τῷ δρακοντῇ, κοινῶς ἀγριοκαλοῦνται, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8, 47, 4, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1, 0, 6, Διοσκ. 2, 197, Sibthorp Fl. Gr. τ. 2, σ. 246.

ἄρρος [ἄ], εας, τό, ὄφις, ἐπικουρῆ, προστασία, βρετῶν ὄρος ἀτα, ἡ προστασία τῶν ἐσθίων ἀποδείκνυται συμφορὰ, Δισχλν. Ἰκ. 885· ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ, πρβλ. Εὐστ. Ὀδ. 1422, 20, ἵστας ἔχει ὁ ῥῶς ἄρρος. Ὁ Sibthorp ἐν τῇ νεωτέρῃ ἐκδ. τοῦ Δισχλν. ἐν Ὁζωνίᾳ ἔχει: βρετῶν ἀποσπᾶσας μ' ἄλαδ' ἄγει.

ἄρρώσιμος, ον, (ἄρρω) ἐπιτήδειος πρὸς καλλίγραμμα, καρποφόρος, χώρα ἀρ. χώρα αὐτοφόρος. Χρ. Σιβυλλ. 14, 115· ἄρρώσιμος κλίμα, τὸ ἀρρωσιμύμενον, Σουίτ. ἐν λξ. ἄρρωμα. II. μεταφ. ἐπὶ γυναικός, κατάλληλος πρὸς παραγωγὴν τέκνων, ἀρρώσιμος γὰρ

χάτερον εἰσὶν γύαι Σοφ. Ἄντ. 569 ἐν ποιητ. τύπῳ διὰ τοῦ ω. πρὸς. Λοθ. Φρὺν. 427.

ἄρσις, εὐς, ἡ, γῆ καλλιέργημα, αἰσθητός, Λατ. arsum, Ἰλ. 1. 580, Ὁδ. 1. 134.

ἀρσύνον, ῥήματι. ἐπὶ 0, πρέπει τις νὰ ἀρσῇ, ἡρώσῃ, Κραμήρου Ἄν. Ὁδ. τ. 3. σ. 228, 2.

ἀρσύνω, ῥήματι, ὁ, ὁ ἀρῶν, ὁ ἡρώων, Ἰλ. Σ. 542., Ψ. 835, Εὐρ. Ἰλ. 104, κτλ. ἐν τῷ περὶ λόγῳ, Σκύθαι ἀρσύνεσσι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ νομίδες, Ἡρόδ. 4. 17, πρὸς. 191., 1. 125., 7. 50. ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. περὶ. ὡς ἐν Πλουτ. Πύρρ. 5.

2) ὡς ἐπὶ 0. βούς ἀρσύνω, ἢν μεταχειρίζονται πρὸς ἄρσιν, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 403, Ἄρκα. 132, ἑλκός Νόν. Δ. 3. 192. II. μεταφ. ὁ γεννιῶν, ὁ πατήρ, τῶν πενήτηκοντα ἀρσύνω τέκνων Εὐρ. Τρω. 135, πρὸς. Ἀνθ. II. παράστ. 356.

ἀρσύνω, οὐ, ὁ = τῷ προηγ., Πινδ. 1.1. 67, Ἡρόδ. 4. 2, Φερεκρ. ἐν «Πέρσας» 1. βόες ἀρ. Ἰππ. κ. Ἄρρ. 784. Περὶδων ἀρσύνω, ὑετάρκοντες τῶν Μουσῶν, ἡλ. ποιηταί, Πινδ. Ν. 6. 55. ἀρσύνω κύματος, ἐργάται τῆς θαλάσσης, ναῦται, Καλλιμ. Ἀποσπ. 436.

ἀρσύνω, οὐ, ὁ κατὰ λόγον πρὸς ἀρσύνω, καλλιέργειαν, ἀρσύνω ὥρη, καὶ ὁ σπορητός, Ἄριστ. 1053.

ἀρσύνω, ἡ, ὁ, ὁ τῷ ἀρσύνω ἀντικρὺς, ἀρσύνω ἀναισθησία μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀθηναίου.

ἀρσύνω, ἡ, ἀρσύνω, ἡ μέρος ἀρσύνω, οὗτ' ἄρα ποιμνιῶν καταίσχεται, οὗτ' ἀρσύνω Ὁδ. I. 129. μεταφ. Ἄρρη τὸν ἀρσύνω θερίζοντα βρατοὺς ἐν ἄλλοις Δισχύλ. Ἰκ. 638.

2) τοῦ ἀρσύνω ὁ καρπός, ἐσοδεία, Σοφ. Ο. Τ. 270 (Σχολ. καρπός) μεταφ. ἐπὶ ἐκγόνων, τέκνων ἐν ἑτεκε ἀρσύνω Εὐρ. Μήδ. 1281. ἔσον εὐσεβία κρατοῦμεν ἀδικον ἀρσύνω ἀνδρῶν (δορῶν ἐν τῷ Βασιλεῖ ἀντὶ ὁρσύνω) ὁ αὐτ. Ἰων 1093.

3) καλλιέργεια, ἡρώμα, Ἡσ. Ἐργ. Ἡμ. 382, 456. (ἡν ἀπ' ἀρσύνω, ζῆν διὰ τῆς γεωργίας, Ἡρόδ. 4. 46. 4) μεταφ. ἡ παιδογόνια, ὁ ἀρ. ὁ ἐν γυναικί Πλάτ. Κρατ. 406B. παῖδων ἐπ' ἀρσύνω γυναικῶν, ἡ συνθήκη φράσις ἐν τοῖς Ἀθηναίοις τοῦ γάμου συμβολαίους, Μένανδ. ἐν Ἀδελφ. 185, ἐνθα ἴδε Meineke, Λουκ. Τίμ. 17, ἐνθα ἴδε Hamsterli. πρὸς. ἀρσύνω, ἀρσύνω.

II. ἡ πρὸς καλλιέργειαν ἐποχή, ὁ σπορητός, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 448, Ἄρκα. 267, κτλ. ἐνταῦθεν, ὥρα τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἔτος, τὸν παρελθόντ' ἀρ. Σοφ. Τρω. 69. δωδέκατος ἀρ. αὐτῶν 825. — περὶ τοῦ τονισμοῦ, ἴδε τὴν λέξιν ἀρσύνω.

ἀρσύνω, ἡ, ὁ, ἐν εὐναταί τις νὰ ὁρσῇ, ἡρώσῃ, καὶ ὁ ἀρσύνω, Θεογνίστου Καν. 95.

ἀρσύνω, ἡ, οὐ, ἀρσύνω, ἀρσύνω θαλάμῃ Ἀνθ. Π. 7. 209.

ἀρσύνω, αὐτῶν, τῶ, ἀρσύνω, ἡρώμα, μεταφ., ἄλλος ἐξ ἄλλου γεννώμενος ἢ ἀναβλάστων (μεταγεν. ἀντὶ ἀναβλάστων) ψυχούται γονίμου φύσεως ἀρσύνω καίνοισι Πλουτ. ἐν Στω. Ἐκλογ. 1. 1000.

ἀρσύνω, εὐς, ὁ, = τῷ ἐπ., Θεόκρ. 25, 1, 51, Πλουτ. 4. 8, κτλ.

ἀρσύνω, ὁ, = ἀρσύνω, ταῦρα. ἀρσύνω ἀρσύνω ἀρσύνω Ἀνθ. Π. 9. 299. πόντος ἀρσύνω ἐπιδέξιος αὐτῶν 242.

ἀρσύνω, ἀρσύνω, ὁρσύνω, Φερεκρ. 60, Λυκάβρ. 1072, Νικ. Θ. 6, κτλ.

ἀρσύνω, ὁ, ἀρσύνω, εὐς, ἀρσύνω, βίσιος, χαλκός Ἀνθ. Π. 9. 23., 6. 41 (ἡρσύνω ὁρσύνω ἀρσύνω).

ἀρσύνω, αὐτῶν, τῶ, ἀρσύνω, ἀρσύνω, ἡρώμα, μέρος ὡρσύνω, Σχολ. εἰς Ἄριστοφ. Εἰρ. 1158.

ἀρσύνω, αὐτῶν, ὁ, ἡρώμα, ἀρσύνω, καλλιέργεια, Σχολ. εἰς Σοφ. Φ. 1232. — ὡσαύτως αὐτῶν, ὁ, Σχολ. εἰς Ὁδ. 1. 129.

ἀρσύνω, αὐτῶν, ὁ, ὡρσύνω, Ἐτυμολ. Μ. 207, 31.

ἀρσύνω, αὐτῶν, ὁ, ἀρσύνω, Καλλ. εἰς Ἄρκα. 161, Θεοκρ. Ἰστ. Φ. 8. 6, 3, Βαβρ. 55, 2.

ἀρσύνω, οὐ, ὁ τοῦ ἀρσύνω, ὁ προσέτης τῶν ἀρσύνω, ἐπὶ 0. τοῦ Ἀπόλλωνος, χρυσολύρη, σπερμεφε ἀρσύνω, Πύθιε, Τίταν Ὀρρ. Ἰγμ. 34, 3.

ἀρσύνω, αὐτῶν, ὁ, ὁ ἀρσύνω, ὅστις ὑπάγει ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω ὡς ἐν διαύλῃ, Ἀνθ. Π. 10. 101.

ἀρσύνω, εὐς, ὁ, ὁ ἀρσύνω, ἀρσύνω, Διόδ. 3. 3.

ἀρσύνω, τῶ, (ἀρσύνω) τὸ κοινὸς ἀρσύνω, λατ. aratum, Ὁδ. Σ. 374. πηκτόν ἀρσύνω Ἰλ. Κ. 353. πρὸς. Θεογν. 1201, Πινδ. Π. 4. 303, κτλ. ἰλλομένων ἀρσύνω Σοφ. Ἄντ. 340. ἀρσύνω ἀναρρηγνύντες αὐλάκας Ἡρόδ. 2. 15. ἐνίστα κατὰ πληθ. ἀντὶ ἐνικ., Ἄριστοφ. Πλ. 615, Μόσχ. 8. 6.

2) κατὰ πληθ. μεταφ. ἐπὶ τῶν γενητικῶν ὀργάνων, ὅπποτε τέμνων ἀρσύνω πατὴρ ἀρσύνω, περὶ τοῦ Κρόνου, Νόν. Δ. 12. 46, κτλ.

ἀρσύνω, οὐ, ὁ μετὰ τοῦ ἀρσύνω συμπονῶν, συνεργάζομενος, ἀρσύνω ἀρσύνω ἀρσύνω Ἀνθ. Π. 9. 274.

ἀρσύνω, οὐ, ὁ, μέρος τοῦ ἀρσύνω, ἀρσύνω, Πρὸς. (Κριταί γ', 31), πρὸς. Σωφ. ἐν λέξει Λυδῶδ.

ἀρσύνω, οὐ, ὁ, ἀρσύνω, ἀρσύνω, Ἀνθ. Π. 9. 347.

ἀρσύνω, ἡ, (ἀρσύνω) ἀρσύνω, ἡρώμα, ἡρώμα, Λατ. arum, ἡρώμα ἐλαύνωσιν... κατ' ἀρσύνω Ἰλ. Α. 68, κ. ἄλλ. φυταλῆς καὶ ἀρσύνω Ζ. 195. οὐδ' ἀρσύνω 1. 141, κ. ἄλλ.

τέλσον ἀρ. Σ. 544. κατὰ τὸν (ν) κᾶπον τὸν (ν) Σι(μ)ίδος ἀρσύνω Ἐπιγρ. Κῦρ. 60, ἐν ἀρσύνω (ν) περὶ (π)όλιν Ἐπιγρ. Ἰων. 156, καὶ κατὰ πληθ. σιτοφόροι γαῖαι, ἀρσύνω, ἡρώμα, Σ. 122, Ψ. 599.

2) κατὰ πληθ. γῆ, ἡρώμα, ὁρσύνω γ' ἢν ἀρσύνω ἀρ. Ἰλ. Γ. 115. σέο δ' ὅστεα πύσει ἀρσύνω Δ. 174. 3) ἐν γένει = γῆ. πατὴρ ἀρσύνω, πατὴρ, Ὁδ. Δ. 407. ἀρσύνω πατὴρ, πατὴρ Πινδ. Ο. 2. 26, 1. 1. 51.

4) ὁρσύνω, γῆ, ἐπὶ λείδωρον ἀρ. Ἰλ. Θ. 486, Ὁδ. Π. 332. ἀρσύνω ἀρσύνω Ἰλ. Σ. 104, κ. ἄλλ.

5) μεταφ. ἐπὶ γυναικὸς ὡς δεχομένης σπέρμα καὶ φερούσης καρπὸν, Θεογν. 582, Δισχύλ. Θ. 754, Σοφ. Ο. Τ. 1257, πρὸς. Τρω. 32. ἀρ. Θῆλεια Πλάτ. Νόμ. 839A. πρὸς. ἀρσύνω, 3, ἀρσύνω.

II. λέξις ἀρσύνω παρ' ἀρσύνω τοῖς ποιηταῖς, ἀρσύνω εἰναι σπανία παρὰ τοῖς περὶ, Πλάτ. Τίμ. 22E, 73C, 91D, Ἄριστ. Πολιτικ. 3. 13. 17, Μετεωρ. 1. 4, 5 (ἐν σημ. I.).

II. μέτρον γῆς ἐν Αἰγύπτῳ 100 τετραγωνικῶν Διγυπτικῶν πήχεων σχεδὸν = τῷ Ῥωμαϊκῷ jugum, Ἡρόδ. 2. 163, πρὸς. 14, 141. Ἐπιγρ. Ροζέτης ἐν Συλλογ. Ἐπιγρ. 4697, 30, Ἰωσήφ, κατὰ Ἀπ. 1. 22.

ἀρσύνω, α. οὐ, ἀρσύνω εἰς τοὺς ἀρσύνω, ἀρσύνω, μῦς ἀρ., μῦς τῶν ἀρσύνω, Ἡρόδ. 2. 141 πρὸς. Δισχύλ. Ἀποσπ. 236. ὁρσύνω ὡ πατὴρ ἀρσύνω θεοῦ, αἰνέτεται τὸν Εὐριπίδην ὡς ἄντα σὺν λαχονοποῦντος, Ἄριστ. 840. ἀρσύνω Οἰνόμενος. ὁ Δισχύλ. ὅτι τὸν Οἰνόμενον ὑποκρινόμενος ἔπασεν, ἀρσύνω δὲ ὅτι ἐν ταῖς ὁμήροις ἐπεδείκνυτο, ἀρσύνω ὡν τῶν ἐν ἄσπερ ἀρσύνω Δ. Β. 211, 32, Δημ. 307. 25, ἴδε Στρωτ. Μικρ. Διδάκτ. σ. 98 κέ.

ἀρσύνω, (ἡ-ἴτης) ὁ = τῷ προηγ., μῦς ἀρσύνω Βαβρ. 105, 29.

ἀρσύνω, τῶ, ὑποκορ. τοῦ ἀρσύνω, Ἀνθ. Π. 11, 365.

ἀρσύνω, οὐ, ὁ ἐν τῷ ἀρσύνω πόντῳ, ἐργαζόμενος. Ἀνθ. Π. 6. 36, 104.

ἀρσύνω, ἡ, ἀρσύνω. ἐν τῷ ἀρσύνω Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 22. μέλλ. ἀρσύνω Ἀνθ. Π. 9. 740. — ὡσαύτως αὐτῶν 7. 175. μέσ. μέλλ. ἀρσύνω Θεογ. ἀρσύνω. ἀρσύνω Ἰσ., Πινδ., Σοφ., κτλ. (ἀρσύνω Καλλ. εἰς Διμήτην 138), Ἐπ. ἀρσύνω ἀρσύνω Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 497. — Παθ., ἐν τῷ ἀρσύνω ἀρσύνω. 93. 14. ἀρσύνω ἀρσύνω Δισχύλ. Ἰκ. 1007, Σοφ. Ο. Τ. 1485. Ἰων. μεταφ. ἀρσύνω ἀρσύνω Ἰλ. Σ. 548 (ἐνθα ἴδε Spritzn.), Ἡρόδ. 4. 97. (ἴδε ἐν τῷ.)

Ὀργάνω, ἀρσύνω, καλλιέργειᾳ, Λατ. arare, οὐτε φυτεῦσιν οὐτ' ἀρσύνω (Ἐπ. ἀντὶ ἀρσύνω), Ὁδ. I. 108. μεταφ. ἐπὶ ποιητῶν, ἔδωκε Μοῖσαι ἀρσύνω, ἔδωκεν εἰς αὐτὰς ἔργον νὰ ἐκτελέσωσιν (πρὸς. ἀρσύνω), Πινδ. Ν. 10. 49. πόντος.. ἡρσύνω δορὶ Δισχύλ. ἐν 0. ἀρσύνω.

II. σπέρμα, ἀρσύνω εἰς κήπουσιν Heind. ἐν Πλάτ. Φαῖδρῳ 276B. πρὸς. σπέρμα.

2) μεταφ. ἐπὶ ἀνδρός, ἀρσύνω ἀρσύνω ἀρσύνω Θεογν. 582. τὴν τεκοῦσαν ἡρσύνω Σοφ. Ο. Τ. 1497. ἐπὶ μητρός, πικτω, Ἐπιγρ. Ἰλ. 490. Παθ., ἐπὶ τέκνου, ἐν τῷ αὐτῷ ἡρσύνω, ἐγεννήθη, Σοφ. Ο. Τ. 1485.

III. κατὰ μέσ. τύπον, ὡς τὸ καρποῦμαι, ἀρσύνω, ὁρσύνω ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 298. (Πινδ. ὡς ἐκ ἈΠΟΦ. πρὸς. ἀρσύνω, Λατ. arum, ὡς ἐκ τοῦ Ἡρόδου ἀναφερομένη ἀρσύνω ὅτι ἡρσύνω ἀρσύνω ἀρσύνω ἐνταῦθεν καὶ ἀρσύνω, ἀρσύνω, ἀρσύνω, πρὸς. Λατ. arare, aratum, arum — Ἰσθ. arare (ἀρσύνω), Παλαιό-Σκανδ. arare, Ἀγγλο-Σαξ. arare (Παλ. Ἀγγλ. to ear, ἀρσύνω), Παλ. Ἰφρ. arare, Λατ. arare, Σαξ. arare (ἀρσύνω) ὡσαύτως Οὐαλσέι arare (ἀρσύνω τόπος), arare (ἀρσύνω) κατὰ τὴν Κορινθιακὴν Διάλεκτον arare: πρὸς. M. Müller ἐν Oxf. Essays 1856, σ. 27.

ἀρσύνω, ἐπὶ βιολί, ἐσπευσμένως, ἀρσύνω, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1017. ἀρσύνω, λαμάρωσι, Ὀπ. Ἀλ. 3. 219, Ἄρκα. π. 400, Ὁδ. Παθ. 2. 12.

ἀρσύνω, εὐς, ὁ, ἀρσύνω, Θεογ. 247A. Ἐκλ.

ἀρσύνω, ἡ, βιολί ἀρσύνω, ἀρσύνω, λήστευσις, λήστευσις, ἀρσύνω, πρῶτον παρὰ Σόλων 15. 13. ὁρσύνω ἀρσύνω δίκην, καταδικασθεὶς ἐπὶ ἀρσύνω, Δισχύλ. Ἀγ. 534. αἰτέειν δίκας τῆς ἀρσύνω, Ἡρόδ. 1. 2. ἀρσύνω χρεῖσθαι, ἀρσύνω, λήστευσις, ἐν τῷ 1. 2. ἀρσύνω ποιέσθαι, ποιέειν Θεογ. 6. 52, Σεν. Κύρ. 7. 2, 12. ἐπὶ ἡ εἰς ἀρσύνω, τρέπεσθαι Θεογ. 4. 104, Σεν. Κύρ. 4. 2, 25. τοῦ κρατῆρος ἡ ἀρσύνω, Ἡρόδ. 3. 48. ὡσαύτως κατὰ πληθ. ἐπὶ μὲς πρᾶξιν, τὰς Ἐλένης ἀρσύνω ὁ αὐτ. 5. 94, πρὸς. Δισχύλ. Ἡρόδ. 351, Ἰκ. 510, καὶ Εὐρ. Καδμεῖων ἀρσύνω, ἐπὶ τῆς Σριγγῆς, Εὐρ. Φαίλ. 1021.

II. τὸ ἀρσύνω πρᾶγμα, λεία, λήστευσις, ἀρσύνω, τοῦ ἀρσύνω ἀρσύνω Δισχύλ. Πέρσ. 752. οὕτω ἀρσύνω, κυσὶ θηρσὶ ἀρσύνω Θεογ. 1014, Εὐρ. Πλ. 896. ἀρσύνω ποιέσθαι τὴν Θεογ. 8. 62. πρὸς. λεία.

III. ἀρσύνω ἐπιθυμία, ἀρσύνω, Σεν. Κύρ. 5. 2, 17.

ἀρσύνω, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, κοιν. ὡσαύτως, «τσεγκέλι» (Τουρκ.), Μένανδ. ἐν Ἀδελφ. 210. καὶ Ἡσ. «ἀρσύνω» ἑταυστῆρ. ἔστι τὸ σκεῦος ἔχον ὀγκίνους, ὡς τοὺς κάδους ἀνασπῶσιν ἀπὸ τῶν φρεάτων, ὁ καὶ λύκος Ἡσ. «αἰρεῖν σιδηρὰ τῆδ' ἐμ' ἀρσύνω» ἑταυστῆρ. Εὐρ. Κύκλ. 33. «αἰρεῖν», ἢν καὶ ἀρσύνω ἐκάλουν, καὶ λύκος καὶ ἐταυστῆρ. Πολυδ. 5, 88. τοὺς δὲ τῶν κριῶν ἀρσύνω ἀνέσπων δίκην Κ. 65. 4. ἀρσύνω ἑτεραι ἔχουσαι ἀνέσπων πλοῖα καὶ μηχανήματα ὁ αὐτ. 74. 11.

νος· ἐν 'Ιλ. Π. 350, ἡ Ἀθηνᾶ κατέρχεται ἡρωικῶς, ἄρπη εἰκυῖα τανυπτέρυγι, λιγυρῶντι—τὸ ὄνομα (ἐκ τῆς ἈΡΠΙ, ἀρπάξω) δηλοῖ τὴν ὄντως ἀρπακτικὴν περὶ οὗ λέγει ὁ Ἀριστ. 'Ιστ. Ζ. 9. 1, 16, ὅτι εἶναι ὁλοῦσιν πτηνῶν, πρὸλ. Διλ. π. Ζ. 2. 47.

II. ἄρπα, δρέπανον (κυρίως τὸ μετὰ μακροῦ σκελερίου), ἀλλ' ἄρπας τε γαρσόμεναι καὶ ἐμῶς ἐγείρειν 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 571, Σοφ. 'Αποσπ. 374· καλαμητέμιον ἐμμεναι ἄρπην 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 987· ἐντεῦθεν, τὸ δρεπανοειδές εἶδος τοῦ Περσέως, Φερεικῶς. 26· πρὸλ. Εὐρ. 'Ιωνά 192.

2) εἶδος δρεπανοειδούς κέντρου ὅπερ μετεχειρίζοντο οἱ ἐλεῖναι τῶν ἐλεφάντων ὡς οἱ βοῦνται το βούκνερρον, Διλ. π. Ζ. 13. 23.

3) μεταρ. ἐπὶ τῶν ὁδόντων βοσκόμενου ἱππου, ἀρούρησιν δὲ κακὴν ἐπιδύλλεται ἄρπην Νικ. Θ. 567.

ἀρπίς, τῖδος, ἡ. = κρηπίς, συγγενὲς τῷ ἀρβυλῆς, Καλλ. 'Αποσπ. 66. Ἀλλ' ἐν τῷ 'Ετυμολ. Μ. 148. 36 κέξ. εἶναι γεγραμμένον ἀρπίδης (οὐχὶ ἀρπίδης) καὶ ἐν Σουίδ. Ἀρπίς, τῖδος, «ἀρπίς δὲ διὰ τοῦ ε τοῦ ὀνόματός».

Ἀρπυιαί, αἱ, «Ἀρπυιαὶ δὲ ἀλλήγορικῶς μὲν, ἄνθρωποι καταγινώσκουσιν καὶ ἀρπακτικοὶ καθὰ καὶ ἐν 'Ιλιάδι δεδιῆνται, κατεχειροῦνται καὶ συμμάχων βαρύνουσιν καὶ αὐτῶν ἀνθρώπων ὡς τιθώμενται, καὶ μετεωρίζοντες αὐτὰς μυθικῶς δὲ Ἀρπυιαὶ δαιμόνια τινα πτερωτά· οἱ αὖτε ἀνθρώπων ἀρπάξουσιν μάλιστα» ὅθεν ἡ τις ἀφανὴς ἐγένετο Ἀρπυιαὶ τὸν τοιοῦτον ἀνερπείπειν ἐλέγετο» Εὐστ. 1414, 38, πρὸλ. Φίλων 1. 333, καὶ 'Ψούχ. ἐν λέξει· νῦν δὲ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυιαὶ ἀνερπείψαντο 'Οδ. Δ. 241· τόφρα δὲ τὰς κούρας Ἀρπυιαὶ ἀνερπείψαντο Υ. 77, ἡ νῦν δ' αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνερπείψοντο θυέλλαι Δ. 727· Πανδάρου κούρας ἀνέλονται θυέλλαι Υ. 66· ὁπόθεν ἐναργῶς καταφαίνεται ὅτι Ἀρπυιαὶ = θυέλλαι· δ' 'Ψσ. ποιεῖ αὐτὰς θυγατέρας τῆς 'Ψλέκτρας καὶ ὁδολῆρας τῆς 'Ιριδος, ἦσαν δὲ οὗο, ἡ Ἀελλῶ καὶ ἡ 'Οκυπέτη, ἡ δ' (ἡ 'Ψλέκτρα) ὠκεῖον τέκεν 'Ψριν ἡυκόμους Θ' Ἀρπυιας, Ἀελλῶ τ' 'Οκυπέτην (ἡ 'Ψλέκτρα δὲ κατ' 'Απολλοδ.) Θ. 267 (ἐνθα αὐτ. πληθ. Ἀρπυιάς). Κατὰ τὴν μετέπειτα μυθολογίαν παρίστανται τὰς βέλους πτερυγιστὰς τέρατα, πρῶτον ἐν Διόχῳ. Εὐμ. ἐνθα (μετὰ τὸν στῆλ. 50) σελίχοι τινὲς ἀπωλίσθησαν, ὡς δεικνύει ὁ σχολ., πρὸλ. 'Απολλ. Ρόδ. Β. 188 κέξ. ὁπόθεν ὁ Οὐερίλιος (Διν. 3. 225) ἐδανείσθη τὴν περιγραφὴν αὐτῶν· πτηνὰ Θ' Ἀρπυιῶν γέννη' Ἀναξίλλας ἐν 'Νεοτελείδ. 1. 5. Καθ' ἐνικὴν ἀριθμ. Ἀρπυια Ποδάργη, ἡ μήτηρ τῶν ἱππων τοῦ Ἀχιλλεύς τοῦς ἔτεκε Ζεφύρου ἀνέμῳ, ἀπαντᾷ ἐν 'Ιλ. II. 150, μετ' ἐνοίας ἐμφανιούσης ταχέτητος.—'Ψσάτωρ, Ἀρπυια ὡς ὄνομα ἑνὸς τῶν κυνῶν τοῦ Ἀκταίωνος, Διόχῳ. 'Αποσπ. 239. (Τύπος ἔχων σχηματισμὸν μεταχινόν, πρὸλ. ἀγυιά, ὕργυιά, ἴδω καὶ τὸ ῥήμα ἀρπάξω).

ἀρπυιάς, ἀρπακτικούς κύνας· 'Ψούχ.

Ἀρπυιό-γούνος, ον, ὁ ἔχων γόνατα ἡ σκέλη Ἀρπυιάς ἢ ὄρνιθος· Ἀρπυιογούνων... ἀηδόνων, ὀρνιθογούνων, ἐπεὶ τὰ κάτω μέρη ὄρνιθος εἶχον· (Σχολ.) ἐπὶ τῶν Σειρήνων, Διόχῳ. 653.

ἀρπυς, ὁ, Διολ. «ὁ ἔρως ὡς παρὰ Παρθένῳ ἐν Κριναγόρῃ· ἀμφοτέροις ἐπιδᾶς ἀρπυς ἐλήισατο. παρὰ τὸ ἀρπίζειν τὰς φρένας· 'Ετυμολ. Μ. 148. 31· «ἀρπυν ἱρώτα· Διόλεϊς» 'Ψούχ.

ἀρρ-, ἐν λέξεσιν ὀρχομέναις ἀπὸ ρ, τὸ ρ διπλασιάζεται μετὰ τὸ προθεματικόν α.

ἀρρᾶδασσ-, ῥαδᾶσσω, μετὰ α εὐφών. (πρὸλ. ἀρᾶσσω, ῥᾶσσω)·—ἐντεῦθεν ἀρρᾶδᾶς, ὁ, ὁ ὀρχηστὴς καὶ ὁ βλάστηρος καὶ 'Ψούχ. καὶ κατὰ Πανσ. παρ' Εὐσταθίου 1854. 35, πρὸλ. Α. Β. 446. 26.

ἀρρᾶδους, ον, ὁ ἄνευ ῥάδου ἢ βακτηρίας, Νικητ. Χρον. α. 381. ἐνθα γέγραπται ἀρᾶδους δι' ἑνὸς ρ.

ἀρρᾶδωτός, ον, ὁ μὴ ῥαδωτός, ἔστι δὲ ὁ μὲν κτεῖς (τὸ χτείνε) τραχυδωτράκος ῥαδωτός, τὸ δὲ τῆθος ἀρρᾶδωτόν λειόστρακον Ἀριστ. 'Ιστ. Ζ. 4. 4, 6, 'Αποσπ. 287· ἐπὶ κύων, ὁ ἄνευ ῥαδωτέων, Σουλ. 'Επιγρ. 160, 55, 65.

ἀρρᾶδών, ὄνος, ὁ, χρηματικὴ προκαταβολὴ προκαταβαλλομένη ὑπὸ τοῦ ἀμραστοῦ, κοιν. «καπάρων», Δατ. arrihno arriha, «ἡ ἐν ταῖς ὥναις παρὰ τῶν ὀνομαζομένων εἰρημένη πρώτη καταβολὴ ὑπὲρ ἀσφαλείας» (Σουίδ.), ἀρρᾶδῶνα δοῦναι τινος 'Ισαῖος 71. 20, πρὸλ. Ἀριστ. Πολ. 1. 4, 5· κατὰ πληθ. χρηματικὰ καταθέσεις ἀπαιτούμεναι παρὰ τῶν μετὰ τοῦ δημοσίου συμβαλλομένων, καὶ εὐθὺς ἐνέγκαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν χρυσοῦς πεντακοσίου εἰς τοὺς ἀρρᾶδῶνας 'Ψήρισι, 'Ολβιοι. ἐν τῇ Σουλ. 'Επιγρ. 2058. 2)

καθόλου, ἐγγύη, ἀσφάλεια, ἡμεῖς δ' ἔχοντες ἀρρᾶδῶνα τὴν τέχνην τοῦ ζῆν ἀεὶ πεινώμεν Ἀντιφάνης ἐν κίναρσι 1, 6· τοῦ δυστοχῆν, ὁρρ. ἔχειν Μενάνδ. ἐν Ἀδελφ. 148· ἐνέχοντες, 'Εβδ. (Γεν. λῆ. 17, 18), 'Επιστ. π. 'Εφ. α', 14. 3) = μνηστέρια.

Βαλ. σχιμ. ἐν Νομοκλ. 13. 3, προσέτι = τῇ λέξει μνηστέρων· μνηστέρων, ὁ τοῦ γαμβροῦ ἀρρᾶδῶν, Λίοντ. Νεαρ. 172, —'Εν τῇ 'Ορλοδότη 'Εκκλ. ὑπάρχει ἰδίᾳ τελειῇ ἀρρᾶδῶν, ἐκκολοῦθια ἐπὶ μνηστέρων, ἦτοι τοῦ ἀρρᾶδῶνος· Εὐχολόγ. σ. 238. (Λέξεις καθαρῶς Σημιτικῆ, πρὸ Φοινικικῆ, 'Εβραϊστῆ· ἐν τῇ 'Εβδ. μετεφράσαν ἀρρᾶδῶν ἐν Γεν. ἐνθ' ἀνωτ.: ἐν τῇ Καιν. Διαθ. ἀπαντᾷ τρίς, ἴδε Γεσένιον).

ἀρρᾶδωνίζω, λαμβάνω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, Εὐσ. Βίος Κωνστ.

1. 3.—Μέσ. παρ' 'Εκκλ. ἐξασφαλίζω τι δι' ἀρρᾶδῶνος, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἀρρᾶδωνίζεται τοὺς ἀθλητάς 'Αριγ. II. 1045A, Κλήμ. Ἀλ. 1. 285A· ἀρρᾶδωνίζεται ἀρρᾶδῶν δίδοται· 'Ψούχ. 2) μνηστέρημα, ἀρρᾶδωνίζομαι, μνηστεινόμενος· ἀρρᾶδωνιζόμενος· 'Ψούχ.—'Εν τῇ τελειῇ τοῦ ἀρρᾶδῶνος, ὅταν ὁ ἱερεὺς θέτῃ τὸν δακτύλιον εἰς τὸν δακτύλον τοῦ γαμβροῦ, λέγει· ἀρρᾶδωνίζεται ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ (ὁ δεινὰ) τὴν δούλην τοῦ Θεοῦ (τὴν δεινὰ) εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς κτλ., ὅταν δὲ θέτῃ αὐτὸν εἰς τὸν δακτύλον τῆς νύμφης, λέγει· ἀρρᾶδωνίζεται ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ (ἡ δεινὰ) τὸν δούλον τοῦ Θεοῦ (τὸν δεινὰ) εἰς τὸ ὄνομα κτλ., Εὐχολόγ. 240 κέξ.—'Εντεῦθεν τὸ ἐπίθ.-ωνικός, ἡ, ὄν, ἀντικων ἢ κατάλληλος εἰς ἀρρᾶδῶνας, ὁ αὐτός.

ἀρραγάδωτος, ον, ἄνευ βαγάδος ἢ βωγμῆς, Ἀπολλοῦ. Πολιορκ. 23, (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. βαγάδω, ἴδε ἐν λ. βαγάς).

ἀρράχης, ἑς, (ῥήγνυμι) ὁ μὴ βαγέις, ὁ μὴ ὀλασθεῖς, ἐστὸν 'Ψπ. π. τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. 903· σιδήρος Πλουτ. Δημήτρ. 21· τὸ ἀρραγές, ἡ μὴ βαγέια ἐπιφάνεια, Ἀριστ. Προβλ. 11. 7. 2) ἀρρηκτός, ὁ μὴ ῥηγνύμενος, τὰ δὲ ἀγάλματα γλύφουσιν ἐκ κέδρων... καὶ ἐκ τῶν ἐλαίων ῥιζῶν· ἀρραγέας γὰρ αὗται, εἰσὶ δὲν βαγίζονται, Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 5. 3, 7· τεῖχος Διον. Π. 1006.

II. ἀρραγὲς ὄμμα, ὅπερ δὲν ἐξισπᾷ εἰς δάκρυα, «οὐ δακρύνον» ὡς τρόφον φαιέν κατερράγη μου δάκρυον· 'Ψούχ. (Σοφ. 'Αποσπ. 847.) ἀρραγέδες, «στέμνες, κρόται» 'Ψούχ.

ἀρραδιούργητις, ον, ὁ μὴ ῥαδιούργητις, ἀπειρακτός, «ἀκαπλήρευτος, ἀδολὺς, καθρόν, ἀρραδιούργητος» Δ. Β. 357, 28, Πολυκράτ. παρ' Εὐσ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 5. 24.

ἀρραδιουργός = τῷ προηγ. καὶ ἐπὶ ῥρ. ἀρραδιουργός, ἀμφοδ. μεταγεν.

ἀρράξω, ον, ἀρραξέω. ἀρᾶσσεται· 'Ψούχ.

ἀρράξω, μέλλ. ἀρω. = ἀρᾶξω, Διλ. π. Ζ. 5. 51.

ἀρραθᾶγχαν· «ἐμβόρησεν» 'Ψούχ.

ἀρραθύμως, 'Επὶ ῥρ. ἐπὶ μῶς, προθύμως, Εὐστ. Πονημάτ. 40, 41.

ἀρραιστος, ον, ὁ μὴ παλὼν βλάσση, Σχολ. εἰς 'Οδ. Ν. 259.

ἀρραντός, ον, (ῥαίνω) ἀρράντιστος, ὄλβριςτος, Ἀρατ. 868, Σπράδ. 510.

ἀρρατος, ον, εὐρηται μόνον ἐν Πλάτ. Πολ. 535C, Κρατ. 407D, ἐνθα ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ σκληρούς, ἀμετάστροφος (πρὸ ἐκ τοῦ ῥαίνω, Ρουκ. Τίμ.).

ἀρραφῆς, ἑς, = τῷ ἐπ., ἄνευ τοῦ προσηγοῦ τοῦ κρηνίου, ἄνευ ῥαζῶν τῶν ὁσίων τοῦ κρηνίου, ἀρραφῆς κεφαλαί Ἀρατ. παρ' Πολυδ. Β. 38.

ἀρράφος, ον, (ῥάπτω) ἄνευ ῥαφῆς, ἡν δὲ ὁ χιτῶν ἀρραφος, «μυνοκλύματος», Εὐαγγ. κ. I. 16, 23, 'Ιωάν. Ἀρχ. I. 3. 7, 4.

ἀρραψώδης, ον, ὁ μὴ ῥαψώδης, ὁ μὴ ἀπαγγελθεὶς ὑπὸ ῥαψῶδων, μὴ φαλλόμενος, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notit. Mss. τ. 8, μίρ. 2. σ. 134, 5 καὶ σ. 135, 7.

ἀρ-ρυστός, ον, ἀρρακτός, ἀνεκτέλεστος, ποιητ. ἀρεκτός 'Πλ. Τ. 150, Σμων. 69 (111)· «ἀρεκτον» ἀπόλητος, ὄλετος· 'Ψούχ.

ἀρρέμβαστος, ον, ὁ μὴ ῥεμβάζων, ἀπερίσπαστος, προσηλωμένος, εὐχὴ Νεῖλ. 509B, προσευχὴ Κύριλλ. Ἀλ. X. 1088C.—'Επὶ ῥρ. ἀρρεμβάστος, ἄνευ ῥεμβασμοῦ, Νεῖλ. 79B, 509A.

ἀρρέμβος, ον, = ἀρρέμβαστος, Νεῖλ. 452D.

ἀρρενικόν, τό, ἴδε ἀρσενικόν.

ἀρρενικός, ἡ, ὄν, (ἀρρην), ἀρσενικός, Λουκ. Θεῶν Διὰλ. 16, 1· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ θηλυκός, Σουλ. 'Επιγρ. 585B 6· ἦτεον Ἀττ. τύπ. ἀρσενικός Καλλ. 'Επιγράμ. 26, Ἀνθ. II. 5. 116. 2)

γένους ἀρσενικοῦ, Πλούτ. 2. 1011C.—'Επὶ ῥρ. «ὡς» Ἀδελφ. 590B.

ἀρρενιστέον, ὡς εἰ ἐκ ῥήματος ἀρρενίζω, πρέπει τις νὰ καθίστῃ τὸ ἀρρενικόν, ἀνδρικόν, μάλιστα δὲ τῆς κοίτης τὸ μαλθακὸν συμμέτρως ἀρρενιστέον Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 2. σ. 237, 38.

ἀρρενοθάσια, ἡ, ἡ μετὰ ἀρρενος συνουσία, Θεοφ. πρὸς Δυότλ. σ. 120.

ἀρρενο-θάτης, ὁ, ἀρρενοκοίτης, 'Ψούχ. ἐν λέξει παιδοπλῆξης, ἀρρενογενέω, γεννῶ ἀρρενα τέκνα, Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 9. 18, 5, Φίλων 1. 262· καὶ ἀρρενογονία, ἡ, ἡ γέννησις ἀρρένων τέκνων, Ἀριστ. 'Ιστ. Ζ. 7. 6, 2· ἐκ τοῦ ἀρρενογόνους, ον, ὁ γεννῶν ἀρρενα τέκνα, αὐτόθι 7. 1, 19 καὶ 6, 2.

ἀρρενογενής, ἑς, = ἀρρενογενής.

ἀρρενό-θηλυσ, κτλ., περί ταύτης καὶ ἐτέρων λέξεων ἀρρημένων ἀπὸ ἀρρεν-, ἴδε ἀρρεν-.

ἀρρενο-καίτης, ον, ὁ, ὁ μετὰ ἀρρένων αἰσχρογυνῶν, Ἀνθ. II. 9. 086, Εὐσ. ὡσαύτως ἀρρενοκοίτης Διόγ. Λ. 6. 65 (ἐνθα ἴδε Μενάγ.), 'Επιστ. Α' πρὸς Κορ. ζ', 9.—Τὸ ῥήμ. -καίτης ἐν Χρησμ. Σουλλ.· οὐσιαστ. -καίτης, ἡ, 'Εκκλ.

ἀρρενο-κυέω, ἐπὶ γυναικός, τίτω ἀρρενα τέκνα, ἀρρενοτοκῶ, Σπράδ. 206.

ἀρρενο-μάντις, εἶμι ἀρρενομάνης, ἐμμανῶς ἐπιθυμῶ συνουσίαν μετ' ἀρρενος, ἐπὶ ὁσελῶν γυναικῶν, Βυθ. ὡσαύτως, ἐπὶ ὁ-μανής, ἑς, καὶ οὐσιαστ. -μανία, ἡ, αὐτόθι.

ἀρρενο-μειξία, ἡ, μίξις, συνουσία μετ' ἀρρενος, Σέξτ. Ἐμ. Π. 1. 152, 3. 199, Κλήμ. Ἀλ. 223—ὡσαύτως, -μεικτης, ον, ὁ, (ἐν τῷ τύπῳ ἀρρεν-), Μανέθ. 4. 590.

ἀρρενόμιαι, Παθ γίνονται ἀνήρ, ἐκτελῶ τὰ καθήκοντα ἀνδρῶς, Λουκ. Εἰρωτ. 19, Α. Β. 19:—τὸ ἐνεργ. καθιστῶ τινα ἀνδρικόν, ἀνδρῶς, ἐπιρριωνύω, Συνεστ. Ἐπιστ. 146, ἐν τῇ ἀρχῇ.

ἀρρενό-παις, παιδός, ὁ, ἡ, ὁ ἐξ ἀρρένων τέκνων ἀποταλούμενος, γόνος Ἀνθ. Πλαν. 134· γονὴ Ἀνθ. Π. Παράρτ. 384, 12.

II. μετ' αἰσχροῦ σημαίνει, ἀρρενόλητος, τὴν ἀλοχον νομί-
σας ἀρρενόπαιδα Κύπριν Ἀνθ. Π. 5, 54.

ἀρρενο-πίτης [τ], οὐ, ὁ, (ἡπιτεύω) ὁ ῥίπτων λάγνα βλέμματα ἐπὶ ἀρρένων, Εὐστ. 827, 30· πρὸς. παρθενηπιτήης

ἀρρενοποιῶ, καθιστῶ τινα ἀνδρικόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ θη-
λύων, Ἰωαν. Διάκ. Ἀλλήγ. Πισ. Θ. σ. 492.

ἀρρενο-ποιός, ὄν, ὁ συντελὼν πρὸς γέννησιν ἀρρένων, οἶδε καὶ
τοῦτο (ἡ οἶς), ἐπὶ ἀρὰ ὁ μὲν βορρᾶς ἀρρενοποιός ἐστιν, ὁ δὲ
νότος θηλυγόνος εἶναι πέφυκε κτλ. Διδ. π. Ζ. 7, 27.

ἀρρενο-πρεπής, ἔς, ὁ πρεπων εἰς ἀρρένας, ἀνδρικός Ἀριστ. 18.
Κοιντλ. περὶ Μουσικ. σ. 92.

ἀρρενότης, ἡ, ἀνδρότης, Ἰεροκλ. παρὰ Στοβ. 491, 10, Ἀριστ.
π. Φυσ. 1, 2, 8.

ἀρρενοτοκέω, τίκτω ἀρρένα τέκνα, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6, 19, 4.
π. Ζ. Γεν. 4, 1, 22.

ἀρρενο-τόκος, οὐ, ἐπὶ γυναικίς, ἡ ἀρρένα τέκνα τίκτουσα, ἀρ-
ρενογόνος, Ἀριστ. π. Ζ. 1, 18, 21.

ἀρρενοφύρος, οὐ, (* ἔργω) = ἀρρενοποιός, Νικομ. ἐν Φωτ.
Πετλ. 144, 15.

ἀρρενοφάνης, ἔς, ὁ ἔχων ἐξωτερικὸν ἀρρένος, Ἰ. Λουδ. περὶ Ἀρχ.
3, 62.

ἀρρενο-φορέα, ἡ, = ἀρρενομιεῖα, Ἰγνὸς, εἰς Δισχὺλ, Ἐπτ.
ἐπὶ Θέβ. — Πῆμ. — φορέω, καὶ ἐπὶ — φορέος, οὐ, ἐν Ἐκκλ.
ἀρρενό-φρων, οὐ, ἄνος, (φρὴν) ὁ ἀνδρικόν ἔχων φρόνημα, Βυζ.
ἀρρενώ, ἴδε ἀρρενόμιαι.

ἀρρενώδης, ἔς, (εἰδός), ἀνδρικός, γενναῖος, ὡς ἐπίρρ. — ὁδῶς
Ἰββ. (Β' Μακκ. ι', 35.).

ἀρρενωμιεῖω, (ὄνομα) σχηματίζω ἐκ τοῦ θηλυκοῦ ἀρρενικὸν
ὄνομα, μνηστῆρὸς οἱ παλαιοὶ φασὶ τὸν πατρὸν, ἀρρενωμιεῖντες τὴν
μητρίαν· Εὐστ. 560, 15.

ἀρρενωπάδες· ἀνδρόγυνοι· Ἰσούχ.
ἀρρενωπία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἀρρενωπός, ἀρρενωπίτης, Πλάτ.
Συμπ. 192Α.

ἀρρενωπός, ὄν, ὡσαύτως, ἡ, ὄν, Λουκ. Δραπ. 27· (ῥψ) —
ὁ ἔχων ἀνδρικήν ὄψιν, ἀνδρώδης, ἀνδρικός, Πλάτ. Νόμ. 802Ε· γυ-
ναῖκες Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2, 7, 16· εὐμορφία Λουκ. Σκύν. 11·
τὸ ἀρρενωπὸν = ἀρρενωπία, Διδ. 4, 6. 2) ἐπὶ πραγμ., ἀρ-
μύζων εἰς ἄνδρα, ἀνδρικός, στολή, τρόπος Αἰλ. π. Ζ. 2, 11, Βυζ.
τύπος τις ἀρρενωπός, ἄδως, ἡ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰερρατίου
(Ἀδελφ. 32 β), πρβλ. Α. Β. 446, 24, Εὐστ. 827, 29 καὶ 1412,
31· καὶ οὐσιαστ. ἀρρενωπότης, ἡτος, ἡ, Κ. Μανασσ. Χρον. 1274.

ἀρ-ρεπής, ἔς, κυρίως ἐπὶ πλάστιγγος, ἡ πρὸς μηδέτερον μέρους
βέπουσα· ἐντεῦθεν, ὁ μὴ ἔχων σημασίαν τινὰ ἢ βαρύτητα, ὁ μὴ συν-
τελὼν εἰς τι, τὸ ἄπειρον καὶ ἀργὸν ἐξ αὐτοῦ καὶ ἀρρεπὲς Πλούτ.
1015Α· τὸ ἀγαθὸν ἀρρεπὲς ποιοῦσι καὶ ἀμαυρὸν ἡ αὐτ. 10628·
ἀρρεπὴ πρὸς εὐδαιμονίαν ἡ αὐτ. 2, 1070Α· σταθερὸς, ἀμετά-
βλητος, ἀδιάσειστος, γυνώμη ἀνεκδότῳ καὶ ἀρρεπὲς ψυχὴν 2, 25,
34. — Ἐπίρρ. ἀρρεπὴς Κλήμ. Ἀλ. 60· ὡσαύτως, ἀρρεπὲ Ἰβρι-
διαν· Ἐπιμερ. 256.

ἀρ-ρευμάτιστος, οὐ, ὁ μὴ πάσχων ἐκ ρευματισμοῦ, Ρουφ. παρ'
Ὁριβ. II, 218, 11, Ἀλέξ. Τραλλ. 149, 303, ὁ συντελὼν πρὸς ἐπί-
σχεσιν τοῦ αἵματος, στυπτικός, Γαλην. 13, 77.

ἀρ-ρευστος, οὐ, ὁ μὴ καταρρίων ἢ μεταβληόμενος, ἀμετάβλη-
τος, ὁ πατὴρ μετὰ τὸ γεννηθῆναι ὁ αὐτὸς μείναι οὐκ ἠδύνατο,
ἀρρεῦστος καὶ ἀναλλοιώτως τῆς οὐσίας μενούσης· Ἰω.
Χρυσ. Οὐμλ. 142, τ. 5, σ. 891, 9.

ἀρρεῦσταις, ἡ, τὸ μὴ μεταβάλλεσθαι εἰς βευστὸν, μεταγεν.

ἀρρεφία, ἡ, ἰσορροπία κυρίως τῆς ψυχῆς, ἔλλειψις βουπῆς ἰδαιε-
ρως εἰς τι, Διογ. Λ. 9, 74, Σέξτε, Ἐπιμ. II, 1, 190, κτλ.

ἀρρήδην, ἐπίρρ. ἀρρηκτικός, οὐ κατατιθέμενος (ἴσως οὐ συγ-
κατατιθέμενος) τῇ ῥήσει· Ἰσούχ. ὁ Πολυδ. Β', 120, ἀναφέρει
τὴν λέξιν μετὰ τοῦ διαρρήδην, ἀρρήδην, διαρρήδην.

ἀρ-ρηκτος, οὐ, (ῥήγνυμι) ὁ μὴ διαρρηγνύμενος, ἀδιάρρηκτος,
δεσμὸν .. χρύσειον ἀρρηκτον Ὁδ. Κ. 4, πρβλ. Ἰλ. Ν. 56· Ἰν' ἀρρ. πόλις εἰφ.
447· ἀρρηκτον νεφέλην γ'. 150· πολέμοιο πείραρ .. ἀρ-
ρηκτον τ' ἄλυστον τ' (ἴδε ἐν λ. ἐπαλλάσσω) Ν. 360· φωνή
τ' ἀρρηκτος Β. 490· οὕτω βραδύτερον, ἀρρ. πίδαϊ Δισχὺλ, Πρ.
6· σάκος ὁ αὐτ. Ἰλ. 191, Σορ. ΑΥ. 576· ἀρρηκτος φῶαν, ἐπλ.
ἀτρωτος, Πίνδ. I, 6, (5), 68· δέσμα ἀρρ. ἐπὶ τοῦ νότου, περὶ
κροκοδείλου Ἰερὸδ. 2, 68, πρβλ. Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2, 10, 4. — Ἐπίρρ.
ἀρρήκτως ἔχειν Ἀριστ. Λυσ. 182. 2) ἐπὶ γῆς, ἡ μὴ ἀροῦμενα,
ἡ μὴ καλλιεργημένα, χέρσος Πίνακ. Ἰβρακλ. I, 30· 11.

ἀρ-ρήμιων, οὐ, ἐπὶ ῥήτορος, ὁ σωπῶν, ὁ μὴ λαλῶν, ὁ σιγηλός,
Πολυδ. IV', 128.

ἀρρηγν, μεταγ. Ἀτ. ὄνελ ἄρρηγν.

ἀρρηγνής, ἔς, ἄγριος, ἐπὶ κυνῶν, Θιόκρ. 25, 83, ἀρρηγνίς ἄγριον,
ὑπαγρῖς· Ἰσούχ. (ἴσως ἰσοδύναμος τύπος τοῦ ἀρρηγνὶ κατὰ τὸν Λουδ.
Παυλ. 194, ὀνόματοποιία ἐκ τοῦ κυνήματος (τοῦ γυνιδάματος)
κυνός, πρβλ. Ἰτεν canina).

ἀρρησία, ἡ, (ἀρρήτος) σιωπή, ἀρρησία ἡ σιωπή παρὰ Νικο-
φῶνιν Πολυδ. IV', 128.

ἀρρητο-γεννής, ἔς, ὁ ἀρρήτως, μυστηριωδῶς γεννηθεὶς, Μάξ.
Μαργούν. Ἰγν. 3, σ. 106.

ἀρρητο-λεπτό-πνευστος, οὐ, ὁ ἀρρήτως λεπτὴν πνοὴν ἢ
εὐδλίαν πνέπων, Παυλ. Σιλ. εἰς τὰ ἐν Πλυθ. Θισμ. 175.

ἀρρητολογία, ἡ βέβηλος, ἀνέλεος ἡμίλια, Εὐσεβ. Εὐαγγ. Πρ.
3, 13, σ. 122Α.

ἀρρητοποιεῖω, ποιῶ ἄρρητα, ἀθέμιτα, βλαβερὰ, Ὁριγν. κατὰ
Κίλα. 4, σ. 196 (202) κτλ. — τὸ οὐσιαστ. — ποιεῖα, ἡ, Κῦσ· Ἐκκλ.
Ἰστ. 4, 7: — Ἐπίθ. — ποιός, ὄν, ὁ ποιῶν ἄρρητα, αἰσχρά, βέλυνά
πράγματα, αἰσχροποιός· Ἰσούχ., Ὁριγν. τ. 1, σ. 552C, κατὰ τὴν
τοῦ Λουκιανοῦ Λεξιφάνην (10) μυστικῆς, μυστοπόλεως, εἴτ' εὐθὺς ἐν-
τυγχάνω θαυμάζω τε καὶ ἱεροφάντη καὶ τοῖς ἄλλοις ἀρρητο-
ποιόις.

ἀρρητοφύρετος, οὐ, μὴ λαβὼν ῥητορικὴν παιδείαν, Τζέτζ. Ἰστ.
11, 217, 230, ὁ μὴ ῥητορικός, Ῥήτορες (Wulz) 8, 38, Ἀνέκδ. Ὀξ.
τ. 4, σ. 52, 11.

ἀρ-ρητος, οὐ, ὡσαύτως, ἡ, οὐ, Εὐρ. Ἐκ. 201· — ὁ μὴ βηθείς,
Λατ. indiculus, καὶ τὸ ἐπος προέβηκεν ὅπερ τ' ἀρρητον ἀνεί-
κον Ὁδ. Σ. 466· ἀνδρες .. ῥητοί τ' ἀρρηται τε Ἰλ. Ἐργ. κ.
Πμ. 4· ἔστω ἀρρητα τὰ εἰρημένα Πλάτ. Συμπ. 189B, κτλ.,
πρβλ. Δισχὺλ. 85, 4· οὐκ ἐπ' ἀρρητοῖς γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις,
οὐκ ἄνευ προηγουμένης προρρήσεως παρ' ἐμοῦ, Στ. Ἀντ. 550· ἀρρ.
κάτελθ φυλάξομαι ὁ αὐτ. Ἰλ. 1012. II. εἰς ἐν δύναται
νὰ ἐκτραπῇ ἢ νὰ περιγραφῇ, ἀνέκτραστον, ἀπερίγραπτον, ἀδιανοή-
τὸν τε καὶ ἀρρητον καὶ ἀρθεγκτον καὶ ἀλογον Ἰλ. 2, 268· Σορ.
238C· ἐντεῦθεν, μέγα, μῖσος ἐξ ἀρρητον ἐξ ἀρρητου εὐνοίος
τοῦ δήμιου πρὸς τὸν Ἀντώνιον ἐγγύγεστο Ἀππ. Ἐμρ. 3, 4.

III. περὶ πραγμάτων περὶ ὧν οὐκ ἐνέπρεπε νὰ γίνηται λόγος,
καὶ ἔπομ. 1) νὰ μένῃσι μυστηριώδη καὶ ὄθλα, Ἰσοεργ. (αἰ.
194· Ἰερὸδ. 5, 83., 6, 135· σέβας ἀρρητων ἱερῶν Ἀριστοτ. Νερ.
302· ἀρρ. σφάγια Εὐρ. I, T. 41· ἀρρ. τινι εἰδέναι ὁ αὐτ. Μάχ.
472· εἰδοσκά τε ἀρρητά τ' ὁ εἰ. ρετὰ καὶ ὁπέρητα, Σορ. Ο. T.
301· ἀρρ. κόρη, ἡ κόρη ἣν οὐδεὶς πρέπει νὰ ἀναγερῇ ὀνομασίᾳ, ἡ
Παραφρονῆ, Εὐρ. Ἀποσπ. 64, πρβλ. Ἰλ. 1307· ἀρρητων θέσιμα,
ἐνν. τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Κόρης, Σὺλλ. Ἐπιγρ. 101. 2) εὐμι-
τος, ἄνους, φρικτός, Λατ. poliphilus, δειπνα Σορ. Ἰλ. 203· λείδη
Εὐρ. Ἐκ. 201· ἀρρητ' ἀρρητων, πράγματα ἐκ τῶν τὸ μέλας
ἀκατονόμαστον, Σορ. Ο. T. 465. 3) λόγος ὅστις ἐνέπρεπε
νὰ λεχθῇ, ῥητὸν ἀρρητόν τ' ἔπος Σορ. Ο. K. 1001, πρβλ. Αἰ.
214, 773· ῥητά καὶ ἀρρητα ὀνομάζων, διόσκειν ἱεροῦ ἱεροῦ
loculus· Δημ. 268, 13· πάντας ἡμᾶς ῥητά καὶ ἀρρ. κατὰ ἔξελ-
πον ἡ αὐτ. 540, V· πρβλ. ἀπόρρητος· — αὐτως, ἐπίρρ. ἀρρητως
Διογ. Α. 7, 187.

IV. παρα μύθη, ἀρρητα, ὡς τὸ ἀλυστα,
ποσά ἄνευ λόγου, ἀρριζα, ἀντιθέτως πρὸς τὸ ῥητά, ἀρρητων ἔκα-
τέρων ὄντων τάχος μὲν ῥητά συνομιφότερα εἶναι, τάχος ἐξ
ἀρρητα Πλάτ. Ἰππ. Μεζ. 303B, πρβλ. Πλυθ. 546C.

ἀρρητο-τόκος, οὐ, ὁ ἀρρήτως, πανσῶρος· τίκτων, οὐ γὰρ
ἔξεχθης, ἀρρητοτόκος, ἵνα ποῖα τέκος κλεινὰν σεφίαν
Συνεστ. Ἰγν. 3, 202.

ἀρρητο-τρόπος, (τρόπος) ἐπίρρ. κατὰ τρέπον ὄρηται, μυστη-
ριωδῶς, Ἰελλ. εἰς Ἀσμα Ἀμμάτων 2, σ. 3.

ἀρρητοურγία, ἡ, = ἀρρητοποιία, Ἰσούχ. Ἀλ. 18· — Ἐπίθ.
— ουργός, ὄν, Κ. Μανασσ. Χρον. 5043· — Ἰγν. — ουργεῖω, Ἀνέκδ.
Ὀξ. 3, 188· — οὐσιαστ. — οὐργήμα, τὸ, Τζέτζ. Ἰλ. σ. 92, 13.

Ἀρρη-φόροι, αἱ, ἐν Ἀθήναις δύο κῆραι εὐγενεῖς καταγωγῆς
ἐκλεγόμεναι ἀπὸ τοῦ ἱδρόμου ἔτους τῆς ἡλικίας τῶν μέχρι τοῦ ἐνδε-
κάτου καὶ διατιθέμεναι ἐν τῇ Ἀκροπόλει μέγρη τῆς ἑορτῆς τῆς τελο-
μένης τῇ Ἀθηνᾷ ἐν τῇ Σχιροποριῶνι μηνί. — παρὸντι εὐο τοῦ νεοῦ
τῆς Πολιάδος οἰκοῦσιν οὐ πόρρω, καλοῦσι δὲ Ἀθηναῖοι σφες Ἀρρηφῆ-
ρους· αὗται χρόνον μὲν τινα εἴαιταν ἔχουσι παρὰ τῇ θεῷ, παραγενο-
μένης δὲ τῆς ἑορτῆς δρῶσιν ἐν νυκτὶ ταύτας. ἀναβῆσαι σφισιν ἐπὶ
τάς κεφαλὰς αὐτῶν τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεῖα εἰδῶσι φέρειν, οὕτως ἡ διδοῦσα
ὁποῖον τι εἰδῶσιν εἰδυῖα, οὕτως ταῖς φερουσαῖς ἐπισταμναι, — ἐστὶ
δὲ περιβολὸς ἐν τῇ πόλει τῇ καλουμένης ἐν Κήποις Ἀρροδίτης αὐ-
τόρη, καὶ δι' αὐτοῦ κάθοδος ὑπὸ γαίης αὐτομάτη· ταύτη κατὰσιν αἱ
παρθένοι, κάτω μὲν δὴ τὰ φερόμενα λαμβάνουσιν, λαβούσαι δὲ ἄλλο τι
κομίζουσιν ἐγκυκαλυμμένον, καὶ τὰς μὲν ὀφθαῖν ἔχον τὸ ἐντεῖθεν,
ἑτέρας δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν παρβλύνουσ ἄγουσιν αὐτὰς· Πισσαν.
1, 27, 4· = ἀρρηφορεῖν· Δελφάρχος κατὰ Πυθίου· τέσσαρες μὲν ἐχει-
ρονοῦντο εἰς· εὐγένειαν Ἀρρηφῆροι, εὐο δὲ ἐκρίνοντο, αἱ εἰς ὑφῆς
τοῦ πέπλου ἔχον καὶ τῶν ἄλλων τῶν περὶ αὐτὸν, λευκὴν δὲ ἐσθῆτα
ἔχουσαν· αἱ δὲ χρυσία περιέβαινον, ἱερὰ ταῦτα εἰναιτο Ἀρρηφῆροι, Δ.
B. 446, 18· — ἀρρηφόρος· μυσταγωγός· Ἰσούχ., πρβλ. Λουδ. Ἀγλαφ.
872. — Τὸ ῥῆμα ἦτο ἀρρηφορεῖν, ὑπερβατικῶς ἀρρηφῆρος, Ἀριστοτ.
Λυσ. 642, Ἀρποκρ. ἐνθ' ἀνωτ., ἡ πομπὴ ἐκάλειτο ἀρρηφορεῖα,

ἡ, Λυσίας 162. G· ἡ ἑορτὴ Ἀρρηφόρια. τὰ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνιστ., Ἑρμολ. M. 149. 13. (Ἡ κοινὴ γνώμη εἶναι ὅτι ἡ λέξις εἶναι συγχευομένη ἐκ τοῦ ἀρρητοφώρας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ., Ἑρμολ. M.:—ἄλλοι ἀναφέρουσιν αὐτὴν εἰς τὸ ἀρριγῆς· ἀλλ' οἱ τύποι «Ἐρρηφόρια», «Ἐρρητοφώρα», μνημονευόμενοι ἐν τῷ Ἑρμ. M., ὑποδεικνύουσιν τὸ ὄνομα Ἐρρηγῆς ὡς ὁρχήν τῆς λέξεως· ἣν δὲ αὕτη θυγάτηρ τοῦ Κέκροπος καὶ ἐλατρεῖτο μετὰ τῆς Παλλάδος. Ἰδε Müller Minerv. Pol. σ. 14 κέε.)

ἀρ-ρῖγῆς, ἔς, = τῷ ἐπ.· ἐπίρρ. -γένης, Ἰππ. π. Διαίτ. 'Οε. 388, ἀρ-ρῖγῆτος, ον, ὁ μὴ βιγῶν, ὁ μὴ φοβούμενος, ἀτρόμητος, Ἀνθ. II. 219.

ἀρ-ρῖγος, ον, ὁ μὴ αἰσθανόμενος βίγος, ψυχρός, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 2. 13. II. ἀνευ βίγους, χωρὶς «τρεμούλανο», Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 14.

ἀρ-ρῖζος, ον, ἀνευ βιζῶν, τὰ σπέρματα τῶν φυτῶν ὅσα ἀρρίζα Ἀριστ. περὶ Ἀναπν. 17. 2. II. μεταφ. εἴ τι καὶ ἐκέρχῃ μοι ἐκ τῆς γλώσσης, ἀρρίζον ἐστὶν ἐκ τῆς ἐνδον ὀρχῆς, ὅν εἶναι ἐρριζωμένον., Θεμιστ. 111 B· ἀνευ κύρους, ἄκυρος, ἀπερ οὐτ' ἀκριβῶς ἐξετάζειν δεῖ οὐτ' ἀρρίζα καὶ ἀνέστια ἐὰν Στράβ. 26.—Ἐπίρρ. -ζως Σχόλ. εἰς Ἰερρ. Ναξ. σ. 8.

ἀρ-ρῖζωτος, ον, ὁ μὴ ἐρριζωμένος, Ἀριστ. Ἰστ. 5. 15, 20. Ἀρρινυν, τό, = νῆπυ, κάρδαμον ἀρρινόν τε (κάρδαμ' ἀνάρ-ρινόν τε Melneke) μελάμφυλλόν τε σίνηπυ Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 366 D, πρὸλ. Ἀνέκδ. Βοασσαν. 1. 238.

ἀρ-ρῖκιστος [τ], ον, μὴ ῥιπισθείς, μὴ ἐρηκθείς, Γαλην. τ. 10, σ. 251.

ἀρρῖς, ἴνος, δ, ἡ, στερούμενος ἀρρῖσίως, ἡ ὁ μὴ ἔχων ἰσχυρὰν ἀρρῖν, ἐπὶ θρησκευτικῶν κυνῶν, Ξεν. Κυν. 3, 2, μετὰ διαφ. γραφ. ἄρρῖς.

ἀρριγᾶσμαι, ἴδε ἀναρριγᾶσμαι.

ἀρρίγης, ἰδὺς, ἡ, = ἄρριχος, Ἀθην. 139 C. Ἀρρίχως, ἡ, κήφινος ἐκ λυγαρίδος, «ἀρριχοὶ κήφινος οἰσύνει οὐς ἀρρίκους (ἀρρίλους) οἱ Ἴωνες, ὁπλῆκως δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὰς ἀρρίχους φαίνον», Α. Β. 446, 30 (ἴδε σύριχος), Ἀριστοφ. Ὀρν. 1309· ἀρρεν. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 410· ὡσαύτως ἄρριχος Χρον. Παρ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2374. 55· διαφ. γραφ. ἐν Αἰσθ. 20. 41.

ἀρροία, ἴων. ἀρροῖη, ἡ, ἡ παύσις βότης, ἣν αἱ μῆτραι ἀρροῖην παράσχουσι Ἰππ. 424, 22 κέε.

ἀρ-ρῖζος, ον, ἀνευ βιζῶν, ἴτοι συριγμοῦ, Εὐστ. 1538. 31.

ἀρρῖ, κενόφθεγμα κωπηλατικόν· ὡς τὸ σίξε ἐπὶ κυνηγούτων καὶ τὸ σίττα ποιμένων· Ἰσχύ.—Ὁ Εὐστάθ. γράφει (355, 23) «ἀρρῖ, εἰσὶ δὲ καὶ τινες μιμητικαὶ φωναὶ κατ' αὐτοὺς τοὺς φωνοῦντας, ὡς τὸ ἀρρῖ ἐπὶ φθεγμα κωπηλατικῶν»· πρὸλ. καὶ Θεοφύλωτου Κανόν. σ. 161, 8, ἀρρῖμῆς, ὅν εἶμαι ἐν βυθμῷ μετὰ τινος, δεινὸν γὰρ ὅλη γε ἀρρῖν ἀπάδειν ἢ βυθμῷ ἀρρῖμῆν Πλάτ. Νόμ. 802 B.

ἀρρῖμῆς, ἡ, ἑλλειψὶς βυθμοῦ ἢ συμμετρίας, Πλάτ. Πολ. 401 A. ἀρρῖμῆτος, ον, ὁ μὴ βυθμισθείς, ἀκανόνιστος, Ἀριστ. Μεταφ. 4. 4, 3, Φυσ. 2. 1, 11.

ἀρρῖμο-πότης, ον, ὁ ὁρρῖμῆς, ἀμέτρως οἶνοποτῶν, Τίμων ὁ Φλιάσιος, οὕτως., ὠνόμασε τοὺς τὸν πολὺν σπῶν-τος οἶνον ἄκρατον Ἀθην. 445 B.

ἀρ-ρῖμος, ον, ἐπὶ ἡγῶν, ὁ μὴ ἐν βυθμῷ, ἀντιθ. τῷ εὐρυθ-μῷ, Πλάτ. Πολ. 400 D· λέγεις.. μῆτ' ἐμμετρος μῆτ' ἀρρῖμος, ἀνευ βυθμοῦ τινος, Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 1:—Ἐπίρρ., ἀρρῖμῶς βα-δίζειν, ἄδεξις, Ἀλεξ. ἐν Ἀδελφ. 7. II. μεταφ., ὅτις, οὐκ ὀυμμετρος, ἔρως, ἔρως., μὴ μοι ποτε σὺν κακῷ φανεῖται, μῆδ' ἀρρῖμος ἔλθοις Εὐρ. Ἰππ. 529: μὴ ἔχων ἀναλογία, ἀσυμ-μετρος, σώματα Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 11· πλίνθοι ἀρρῖμοι, ἀνευ εὐρυθμίας, Σουλ. Ἐπιγρ. 160. 97.

ἀρ-ρῖπτος, ον, ὁ μὴ ῥυπανθείς, μὴ μολυνθείς, ἄσπιλος, καθαρ-ός, Εὐστ. 598. 43.—Ἐπίρρ. -τως Τζέτζ. εἰς Ἰισ. Ἐργ. κ. Πμ. 334.—μνημονεύεται προσέτι ἀρρῖπτος, ον, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 613.

ἀρ-ρῖπᾶρος, ον, ὁ μὴ ῥυπαρὸς, Γρηγ. Ναξ. Ὀμιλ. 40, σ. 671 B, Εὐστ. Πονημάτ. 152, 58: οὕτω καὶ ἀρ-ρῖπος, ον, Κύριλλ. Ἰερσ. σ. 119 κλ.

ἀρ-ρῖπος, ον, ἔπλυτος, Νικ. Ἀλ. 469.

ἀρ-ρῖσάστος, ον, ὁ μὴ ἀπαχθεὶς ὡς θυμῶς, ὁ μὴ ὑποκείμε-νος εἰς δουλείαν, ἡμᾶς μετοικεῖν τῆσδε γῆς ἐλευθέρους κάρ-ρῖσάστος ἐὺν τ' ἀσυλῖα βροτῶν Αἰσχύλ. Ἰκ. 610, Διον. Ἀλ. 6. 41, «ἀρρῖσάστων» ἄσυχον, ἀνε[νε]χυρῖσάστων Ἰσχύ.

ἀρ-ρῖτίδωτος, ον, ὁ μὴ ἔχων βυτίδας, χρώς Ἀνθ. II. 5. 13, 6. 252· τὰ πρόσωπα ἀρρῖτίδωτα ποιεῖ Διόσκ. 3. 106.

ἀρρῖδῶ, ἀρρῖδῖη, ἴων. ἀντὶ ὀρρῖδῶ, ὀρρῖδῶ.

ἀρ-ρῖξ, ὄγος, δ, ἡ, ἀρρῖκος, ἀρραγῆς, ἀνευ βρωγμῶν, στυφλός δὲ γῆ καὶ χέρσος, ἀρρῖξ οὐδ' ἐπημᾶευσμένη τραχοῖσιν Σοφ. Ἀντ. 251· ὡσαύτως μετ' οὐδ. οὐσίαν, ἐπλοῖς ἀρρῖξιν, ὡς τὸ ἀρρῖχῆτος, ὁ αὐτ. Ἀπομν. 408· πρὸλ. Λοβ. Παρκαλ. 287.

ἀρρῖσάτω, γίνομαι ἡ εἶμαι ἀρρῖστος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 10. Δημ. 379. 15· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἀρρῖσῖτην, ἀρρῖσῖτημα Ἰππ. π. Ἰωακ. Προγν. 215, Ἀριστ. Ρητ. 1. 12, 6.

ἀρρῖσῖτημα, τό, ἀσπίνεια, ἀρρῖσῖτις, νόσος, Ἰππ. 208. 40, Δημ. 24. 5, πρὸλ. 808. 14. 2) ἡλικὴ ἀδυναμία, Πλουτ. Νικ. 28.—ὡς Σωϊκὸς ἔρος, ἡ ἀτέλεια πάντων πλὴν τῶν φιλοσόφων, Κικ. Τυκ. 4. 10.

ἀρρῖσῖτημων, ονος, ον, = ἀρρῖστος, Εὐπολῖς ἐν «Ἄντο-λύκω» 24.

ἀρρῖσῖτα, ἡ, ἀδυναμία, ἀσπίνεια, νόσος, κοινῶς «ἀρρῖσῖτα», Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰστ. 10, Θουκ. 7. 47, κτλ.· διαρκὴς ἀδιαθεσία, ἀσθενὴς κατὰστασις τοῦ σώματος, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 10, 14, πρὸλ. Δ. Β. 8· ἀρρ. τοῦ στρατεύειν, ἀδυναμία πρὸς στρατιωτικὴν ὑπὸ-ρεσίαν, Θουκ. 3. 15· οὕτω, ἀρρ. τοῦ ἀδικεῖν Πλάτ. Πολ. 350 B.

2) ἡλικὴ ἀδυναμία, ἡ γὰρ ἂν ἡμέρα τῆς λίαν ἀρρῖσῖτος ἀπαλλαγῇτε, ταύτη τουτους οὐδ' ὀρῶντες ἀνέξεσθε Δημ. 1459. 26.

ἀρρῖστος, ον, (βλάνυμι) ἀσθενὴς, ἀδύνατος, καχεκτικός, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 10. 1, 16, Πλουτ.:—Ἐπίρρ. ἀρρῖσῖτως ἔχειν Αἰσχίν. 30. 5, κτλ. 2) ὑπὸ ἡλικίᾳ ἐννοῖαν, ἀσθενὴς, ἀδύνατος, τὴν ψυχὴν Ξεν. Ἀπολ. 30, πρὸλ. Οἰκονομ. 4, 2. 3) ἀρρῖσῖ-τερος ἐς τὴν μισθοδοσίαν, ἀπρόθυμότερος, ἥττον πρόθυμος., Θουκ. 8. 83· ἴδε καὶ ἄρρῖστος.

ἄρσαι, ἄρσαν, ἄρσαντες, ἀρσάμενος, ἴδε ἀρρῖσῖτω.

ἀρσενικόν, τό, κίτρινον θειούχον ἀρσενικόν (οὐχὶ τὸ κοινὸς λε-γόμενον ἀρσενικόν), Ἀριστ. Πρὸλ. 38. 2, Θεοφρ. π. Αἰθ. (κατὰ τὸν τύπον ἀρρεν-), Διοσκ. 5. 121, Στράβ. 726· ἴδε τὴν λέξ. σαρδαι-ράκη:—ὡσαύτως, ἀρσενικέον, τό, Ἀριστ. π. Φυσ. 2. 4, 10, ἴδε Εὐστ. 913. 59.

ἀρσενικός, ἴδε ἀρρῖνικός.

ἀρσενικο-φᾶνής, ἔς, ἐπὶ λέξεσιν, ἡ ἔχουσα τύπον ἀρσενικοῦ, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἰλ. 977.

ἀρσενο-γενής, ἔς, ἀρρῖν. γένος Αἰσχύλ. Ἰκ. 818.

ἀρσενό-θηλος, ον, γεν. εὐς, ἐρμαφρόδιτος, ὁ ἔχων ἄρρενος καὶ θήλειος φύσιν, Πλουτ. 2. 368 D, Εὐστ. Εὐαγγ. Πρ. 109 D· ἡ ἀρ-ρενόθηλος, Μανέθ. 5. 140.

ἀρσενό-θυμος, ον, ὁ ἀνδρικήν ψυχὴν ἡ διδάσειν ἔχων, Πρὸλ. Ἰγν. εἰς Παλλᾶδ. 3, Δ. 34, 552.

ἀρσενο-κυέτης, ἴδε ἀρρῖνοκυέτης.

ἀρσενο-μορφος, ον, ὁ ἔχων μορφήν ἡ εἶδος ἄρρενος, Ὀρρ. Ἰγν. 35. 7.

ἀρσενο-πληθὺς ἐσμός, μέγα πλῆθος ἀνδρῶν, Αἰσχύλ. Ἰκ. 30.

ἀρσῖν, ὁ, ἡ, ἀρσῖν, τό, γεν. ἀρσῖνος, Ἰππ. καὶ ὀρχ. Ἀπ. ἀντὶ τοῦ μεταφ. Ἀπ. ἀρρῖν, ὅπερ γὰρ πρῶτον ἀπάντ' ἀπάρχ' ἰλάτ.: ἴων. ἔρσῖν, ὡς ἐν Ἰεροδ.:—ἀρσῖνικός, λατ. ιανν. μῆτε- τις οὖν θήλειος θεός., μῆτε τις ἀρσῖν Ἰλ. Θ. 7· βούν., ἀρσῖνα Θ. 314· ἀρσῖνες ἵπποι W. 377. κτλ.· ἀρσῖν σπορά- κῖρ. Τρω. 503· νηδὺς ὁ αὐτ. Βάκχ. 527 (περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Βάκχου)· γονὴ Ἰππ. 234. 14—ἀρρῖν, ὁ, ἡ ἀρρῖν, τό, τὸ ὄρρε-νικόν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 801, Ἰκ. 303, Πλάτ. Νόμ. 663 C, Συμπ. 191 C, κτλ.· οἱ ἀρσῖνες, τὸ ἀρρῖν φύλον, Οἰκ. 2. 45· οὕτω, τὸ ἀρρῖν Αἰσχύλ. Εὐμ. 737· ἐπὶ φυτῶν, ἀρσῖν· ἐκτεμένθ'· βουστ' ἀρρῖον ἔλαιον (πρὸλ. Ὀδιδ. Fast. 4, 741, πρὶ ἰπῆρες οἰκῆς), Σοφ. Γρ. 1196.

2) ἀνδρικός, ἰσχυρός, Αἰσχύλ. Ἰκ. 952· φρέγες Εὐρ. Ὀρ. 1204· μεταφ., εὐαντές, κτύπος ὄρσῖν πόντου Σοφ. Φ. 1455· Ἀχέροντος ἀρσῖνες χάσας ὁ αὐτ. Ἀποστ. 469· ἀρρῖν βοή Ἀριστοφ. Θεσμ. 125.

3) ἐπὶ τοῦ γένους τῶν ὀνομάτων, ἀρσῖνικός, ἐστὶ δὲ περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε· δεῖ, ἄττ' ἀρρῖν ἐστίν, ἄττα δὲ αὐτῶν θήλεια ὁ αὐτ. Νεφ. 682:—Ἐπίρρ. ἀρρῖνωις Διογ. παρὰ Στοδ. 572, 16, (Πλουτ. συγγ. τῷ Ξαννακρ. ἰκῆληλησι (ταύρος), Ζενό. arshan (άνιρ), καὶ ἐπομένως· οὐχὶ· ταυ-τόν τῷ λατ. ar-ies, τῷ Ἑλλ. Ἀρ-γῆς, κτλ., ἴδε ἄρῖω, καὶ πρὸλ. Κούρ. ἀρ. 491· ἀλλὰ γεν. Εἰρρῖνος ἐν Ἐπιγρ. Πίλιδος 112 (Roehl.).

ἀρσῖνᾶλης, ον, ὁ ναύσταθμος, Σουλ. Ἐπιγρ. 868 D, ἴδε Δου-κάγγ.

ἀρσαις, ον, (* ἄρῶ) κατὰλληλος, ἀρμῖδιος, πρέπων, «ἐλκῆριος» Ἰσχύ· πρὸλ. ἀνάρσαις.

ἀρσῖ-πους, ὁ, ἡ, πουν, τό, συνηρ. ἀντὶ ἀεραῖπους, ὁ τοῦς πόδας αἰφῶν, ζωηρὸς, ταχύς· ἵππους ἀρσῖποδος Ἰγν. Ὀρ. εἰς Ἀρρ. 212, Ἀνθ. II. 7. 717.

ἀρσαις, εως, ἡ, (αἰρῶ), τὸ αἶρειν, «σῆκωμ» ὡς τὸ τῶν ποδῶν ὅταν περιπατῶμεν, τῶν σκελῶν Ἀριστ. π. Ζ. Πορ. 12. 10· πῶσα πο-ρεῖα ἐξ ἀρσῖως καὶ θέσεως συντελεῖται ὁ αὐτ. Πρὸλ. 5. 41· τὸ ἀνεγείρειν, τὸ οἰκοδομεῖν, Πολύβ. 8. 6, 6. 2) (ἐκ τοῦ ποδ.) ὕψους, κυμάτων Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 35· θαλάττης Διδ. 3. 41.

3) τὸ αἰρόμενον, τὸ φορεῖον, Ἐπιδ. (Δ', Πασ. γ' 9, κ. 67 λ.)·—προσφρά ἀνέλθι (B' Βασ. 10', 42, πρὸλ. ια' 8).

II. ἡ ἔπαλ-ρεσις Ἀριστ. Μεταφ. 4. 12, 8, φθορά, καταστροφή, Πλουτ. 2. 1130 A.

2) ἔρσησις Φιλότης, ἐν Comperz. III. παρὰ τοῖς μουσι-κοῖς, ἀρσαις σημαίνει τὴν ὕψωσιν τοῦ ποδὸς ὅταν μίλλῃ τις νᾶ κρούσῃ αὐτὸν εἰς τὴν γῆν χάριν τοῦ μουσικοῦ χρόνου, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ θέσις:—Παρὰ τοῖς λατῖνοις μετρικαῖς συγγραφῇσιν, ἀρσαις εἶναι ἡ ὕψωσις τῆς φωνῆς κατὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν τοῦ μετρικοῦ

ποδοί, θέσις δὲ ἡ καταβίβασις αὐτῆς κατὰ τὰς ἀκολουθοῦσας συλλαβάς τ' ἴδε Βοιωχ. Μέτρ. Πινδ. σ. 13.

ἄρσιχος, ὁ, ἴδε ἄρσιχος.

ἄρσι, μέλλ. τοῦ ἄρσι.

II. Διολ. μέλλ. τοῦ ἄρσι.

ἀρτάβη, ἡ, μέτρον Περσικὸν χωρὸν κατὰ τὸν Ἱπρόδ. ἓνα μέδιον Ἀπτικὸν καὶ τρεῖς χοίνικες, ἡ δὲ ἀρτάβη, μέτρον ἓν Περσικὸν χωρεῖ μεδίου Ἀπτικῆς πλεον χοίνιξι τρισὶ Ἀπτικῇσι Ἱπρόδ. 1. 192· κατὰ Σουίδ., καὶ Ἱπύχ. «ἀρτάβη» μέτρον Μηδικὸν πίτου, Ἀπτικὸς μέδιμος.— Ὑπάρχει ὡσαύτως καὶ Λιγυπία ἀρτάβη = Ἀπτ. μετρητῇ Ἱπυγρ. Λίγ. ἐν τῇ Σουλ. Ἱπυγρ. 4097. 30, 4862 β, Ἱπυγρ. Κυρήν. αὐτὸς 5109 πρὸς Σιμ. Μακεδ. Διαλ. σ. 87, Rawlinson Ἱπρόδ. ἐνθ' ἀνωτ.

ἀρταμέω, κατακλύπτω, διαμελίζω, ὅστις ταῦρον ἀρταμεῖ καλῶς Εὐρ. Ἱλ.· ἀλλ' ἀνδρας ἀρταμοῦσι λαιψηραῖς γνάθοις δ' αὐτ. Διολ. 494.

Ἀρταμέτις, Ἀρταμέτιος, -μέτιον, ἴδε Ἀρτεμῖς κτλ.

Ἀρταμέτις, ὁ, ὁ εἰς ἄρτια τιμῶν (Εὐστ.), μάγειρος, Ψεν. Κύρ. 2. 2, 4. Ἐπικράτ. ἐν Ἡμυλῶν 1. 2) μεταφ. φονεύς, Σοφ. Ἀποσπ. 848, Λυκίη. 236, 707· ὁ ἐπὶ τῶν ἱερῶν, ὁ σφάζων τὰ προσφερόμενα εἰς θυσίαν ἱερεὺς, συνίσσας με ἀνέθηκε ὥρταμος Εἰργον δεκάταν Ἱπυγρ. Καλαβρ. Ἱπυγρ. Ἱλλ. Σικελ. καὶ Ἱταλ. 643.

ἀρτάνη [α], ἡ, (ἀρτάω) σχοινίον δι' οὗ ἀρτάσῃ τὸ ἀπὸ τινος μέρου, βρύχος, ἀγχόνη, Δισχὺλ. Δγ. 875, 1091, κτλ.· χαλὰ κρεμίστην ἀρτάνην Σοφ. Ο. Τ. 1206· πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβάται βίον ὁ αὐτ. Ἀντ. 54· «ἀρτάνη» ἡ διὰ καλωδίων ἀγχόνη· Ἱπύχ.· κυρίως μὲν ἡ τῶν καλωδίων ἀγχόνη, Σοροκλῆς δὲ ἐν Διχαλωκταῖσιν ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ Α. Β. 447, 7.

ἀρτάω· μέλλ. ἴστω, Ἀνθ. II. 6. 245· ἔρτησα Εὐρ. κτλ.· πρὶμ. ἔρτηκα (προσ-) Ἀρρ. Ἐπικρ. 1. 1, 14·—Παθ., πρὶμ. ἔρτημαι Ἱπρόδ., Εὐρ., κτλ., Ἱων. γ' κτλ. ἀρτέαται (ἴδε κατωτ.)· ἀδρ. ἔρτηθη (προσ-) Μανέθ. 4. 199·—Πρὸς. ἀν. ἔξ, κατ., προσ-αρτάω (* ἄρω). Ἀρτῶ τι ἀπὸ τινος· μέρους, κρεμῶ, τι ἀπὸ τινος θοοκ. 2. 76· ἀρτ. δέρην Εὐρ. Ἀνδρ. 811· ἥρπασ' ἡνίκα χερσὶν ἔλκει δὲ κώπην· ὥστε ναυάτης ἀνὴρ ἱμάσιν ἐς τοῦσιθεν ἀρτήσας δέμιας, κρέμασας, κλῖνας τὸ σῶμα πρὸς τὰ ὀπίσω, ὁ αὐτ. Ἱπ. 1222·—Μέσ., βρόχους ἀρτωμένη, «ἀρτωμένη βρόχῳ» ἀπαγχονίει (Ἱπύχ.) Εὐρ. Ἱπ. 1012· οὕτως ἀρτήσαντο Ὀρρ. Ἀργ. 1101·—ἀλλὰ II. συνήθως ἐν τῇ παθ., κρέμαμαι ἐκ τινος, τί δὲ ποθ' ἔδε δέλτος· ἐκ φίλης χερὸς ἡρτημένη θέλει τι σημεῖναι νέον· Εὐρ. Ἱπ. 857, Ἱλλ. Ἱων 533 κτλ., κτλ.· ὡσαύτως ἐν βρόχοις Εὐρ. Ἱπ. 779. 2) ἀρτέσθαι ἐκ τινος, ἔξαρτάσθαι, λατ. pendere ab aliquo, Ἱπρόδ. 3. 19, 6. 109, κ. ἄλλ.· ἔξ ὧν ὅλλοι· ἀρτέαται Πέρσαι, ἔξ ὧν οἱ λοιποὶ Πέρσαι ἑκρητῶν, ὁ ἑ. οὗς ἐλευθέρουν ὡς ἀρχηγούς αὐτῶν, ὁ αὐτ. 1. 125· αὐτῶν, παρρησία ἐξ ἀληθείας ἡρτημένη Διολ. 1397. 1· καὶ ἀπὸ ταῦτο ἥρτ. Ἀριστ. Μεγ. Ἱπ. 2. 11, 11· ἐντεῦθεν ὁ αὐτ. Περὶ Νέοτης. 4. 5, Διολ. π. 7. 4, 51, Φιλίστρ. 848, κτλ., Πρὸς. ἔξαρτάω, ἀρτέομαι.

ἀρτέμεια, ἡ, = ἀρτεμία, Ἑρμῶν ἐν Δισχὺλ. Ἱκ. 697.

ἀρτεμέω, εἰμαι σῶς· καὶ ὑγιής, Νόνν. Δ. 35. 387· ἀρτεμέοντα· ὑγιαίνοντα, ἰσχύοντα· Ἱπύχ.

ἀρτεμής, ἔς, (ἄρτιος) σῶος, ἀκέραιος, ἀβλαβής, ὑγιής, ζῶν τε καὶ ἀρτεμέα Ἱλ. Ε. 515· φίλοισι σὺν ἀρτεμέεσσι Ὀδ. Ν. 43, πρὸς. Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 415·—Ἐπ. λέει.

ἀρτεμία, ἡ, ἀβλάβεια, ἀσφάλεια, ὑγεία, Ἀνθ. II. 9. 644· πλ., Μάτ. π. κατ. 184.

Ἀρτεμιδύ-βλητος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς Ἀρτεμίδος βληθείς, πληγῇ Μακρόδ. 1. 17, σ. 273.

Ἀρτεμῖς, ἡ, γεν. εἶδος, αἶτ. ἐν καὶ εἶδα Ἱπ. Ὀμ. εἰς Ἀρρ. 161·—Ἡ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηναίης θυγάτηρ, ἡ δὲ τοῦ Ἀπὸλλωνος, ὁ δὲ τοῦ κυνηγίου, ἡ τῶν Ρωμαίων Diana· παρ' Ὀμάρη, γυναικὲς αἰφνιδίως καὶ ἀνευ ὁδῶν ἀποδύνησκασι ἐνομιζόντο ὅτι ἐφανεύοντο τοῖς ἀγανοῖς βελέεσσι· τῆς Ἀρτεμίδος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ δολιχὴ νυκτός Ὀδ. Α. 172· ἡ κυναγὸς Σοφ. Ἱλ. 563· αἰὲν ἀδμήτη αὐτόθι 1238· μεταγενέστεροι μῦθοι σχετίζουσιν αὐτὴν πρὸς τὴν Σελήνην, Δισχὺλ. Ἀποσπ. 169, κτλ.· πρὸς τὴν Εὐλειθυαν, Ἱπυγρ. Λεβαδ. ἐν τῇ Σουλ. Ἱπυγρ. 1598 (κατὰ πλῆθ.), πρὸς. Περρ. παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 38D·—Δοτικὴ εἰς Ἀρτεμῖτις εὐρεται ἐν Δωρ. Ἱπυγρ. (Σουλ. Ἱπυγρ. 1416, κτλ.). Ὡσαύτως Δωρικ. Ἀρταμῖς, εἶδος, Ἀλκμάν 93, Ἱπυγρ. Δελφ. ἐν τῇ Σουλ. Ἱπυγρ. 1688, κ. ἄλλ., Ἱπυγρ. Κνίδ. παρὰ Newton ἀριθμ. 52, κτλ.· Ἀρτάμυτι Σουλ. Ἱπυγρ. 1172.

ἀρτεμίσια, ἡ, ἐπὶ θαμνοειδῆς, παρόμοιος ἀψίνθῳ, μέλιον δι καὶ λιπαρότερα τὰ φύλλα ἔχουσα· Διολ. 3. 127· ἀρτεμίσια λεπτόφυλλος· ὁ αὐτ. 3. 128, Ἀριστ. π. Φυτ. I. 6, 4.

Ἀρτεμίσιον, τό, ναὸς τῆς Ἀρτεμίδος, τόπος ἀπερωμένος εἰς αὐτὴν, Ἱπρόδ. 8. 8 κτλ.· Δωρ. Ἀρταμῖτιον· Ἀριστοτ. Λυσ. 1251· Ἀρτεμῖτιον Ἱπυγρ. Σικελ. ἐν Σουλ. Ἱπυγρ. 5430. 15.

Ἀρτεμῖσιος, Δωρ. Ἀρτεμῖσιος, ὁ, Σπαρτιατικὸς καὶ Μακεδονικὸς μὴν ἀντιστοιχῶν πρὸς μέρος τοῦ Ἀπτ. μηνὸς Ἑλλαδικῶν, Θοοκ. 5. 19, Πλουτ. Ἀλλέξ. 10· ὡσαύτως, Ἀρτεμῖσιων, ὡνος,

δ, ἐν Ἐπίρῳ, Σουλ. Ἱπυγρ. 2220, ἐν Κυζίκῳ, σ. 915, ἀριθμ. 3657, 1. κτλ.

ἀρτέμων, ονος [ωνος], ὁ, (ἀρτάω) κατὰ τὸν Smith ἐν Voyages and Shirknack of St. Paul Ἱπλοῦς καὶ ναυάγιον τοῦ Ἀποστ. Παύλου σ. 102, 153 κτλ., εἶναι ὁ ἄλλως λεγόμενος δόλων, ὅστις ἦτο μικρὸν ἱστὶον ἀναπταυνόμενον ἐπὶ ἱστοῦ οὐχὶ ὕψους παρὰ τὴν πρῶτην τοῦ πλοίου, Ἱπρόδ. Ἀποστ. 27. 40·—ὡσαύτως ὡνίων, τό, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 359.

II. ἡ τρίτη τροχάλια ἐν τῇ μηχανῇ τῇ καλωμένη πολύσπαστον, ἣν οἱ Ἕλληνες κατὰ Βιτρούβιον (10. 5) ὠνόμαζον ἐπάγοντα.

ἀρτέομαι, μόνον ἐν τῷ παθητικῷ τύπῳ, παρασκευάζομαι, ἐτοιμάζομαι, μετ' ἀπαρεμ., οἱ δὲ αὐτὶς πολεμεῖν.. ἀρτέοντο Ἱπρόδ. 5. 120· ὡσαύτως, ἀρτέετο ἐς πόλεμον 8. 97·—μετ' αἶτ., οἱ αὐτοὶ ἐὼν ναυμαχίην ἀρτέεσθαι (πρὸς. ναυμαχίην παρασκευασαμένους, ὁλίγον ἀντιπρὸς), 7. 143·—τὸ ῥημα τοῦτο δυσκόλως δύναται νὰ εἶναι Ἱων. τύπος τοῦ ἀρτέομαι, μετ' οὐ οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν κατὰ τὴν σημασίαν, καθότι εἶναι ἀκριβῶς ταυτίζομενον τῷ ἀρτέομαι ἢ ἀρτέζομαι·—ἀπαντᾷ ὡσαύτως καὶ ἐν τοῖς συνθέταις ἀν., παρ-ἀρτέομαι, πρὸς. Veitch ἐν 1.

ἀρτέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ αἵρω, πρέπει τις νὰ ἔρῃ ἐκ μέσου, νὰ σηκῶν, ἀρτέον τράπεζαν, ἀπονησασθαι δοῦλον, «νὰ σηκῶσιν τὸ τραπέζι καὶ νὰ φέρουν νήματα» Ἀλξ. ἐν «φύλακτι» 1.

ἀρτ-επιβουλος, ὁ, ὁ τῷ ἄρτῳ ἐπιβουλεύων, ἐπιθ. μὲν ἐν τῇ Βατραχίᾳ 261, Ἰκναίσονος φίλος υἱὸς ἀμύμονος ἀρτεπιβούλου.

ἀρτήμα, τό, (ἀρτάω) ἡρτημένον κύσμημα, ἐνώστις, Ἱπρόδ. 2. 6U· πρὸς. λίανος. II. κρεμάμενον βάρος, οἷον τὸ τοῦ στατήρος, Ἀριστ. Μηχαν. 18. 1., 20. 1· ἐπὶ τὸ αὐτοῦ ἄρτ. νεύειν Σερὰδ. 11., πρὸς. Πλουτ. Κάτωμα Νέωτ. 38, κτλ.

ἀρτήρα, ἡ, ἡρτηματός γένος, φερρεκράτης Γραυτίνα Δ. Β. 447, 29· κοινῶς ἐτι καὶ νῦν καλεῖται «ἀρτήρα». II. ἀναφορεύς, «μανέλλας», Τουρκ. «οἰρίκι», Ἑβρ. (Νεερ. δ' 17).

ἀρτηρία, ἡ, Ἱων. -ῆη, ἡ τραχεῖα ἀρτηρία, ἡ ἀρτηρία μόλις ἀναπνεύουσα ὑπεσφύριζε Ἱπ. Ἱπιδόμ. τὸ 7, 1216U, πρὸς. 122011, Ἱλλ. Τημ. 70D, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 2, 1, περὶ Ἑνχ. 2. 8, 17, κ. ἄλλ. κατὰ πλῆθ. οἱ βρύχιοι, ἀσθμα.. περὶ στήθεος καὶ ἀρτηρίας Ἱπ. αὐτ. 1213B, πρὸς. Ἱλλ. Τημ. 78C· ὥστε, πνεύμονας ἀρτηρίας Σοφ. Ἱπ. 1054.

III. ἀρτηρία, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν φλέδα, αἱ τῶν φλεβῶν καὶ ἀρτηρίων κοινωνοὶ Ἱπ. π. Ἀφρ. 80911, πρὸς. 8321B· τὰς δὲ φλέδας καὶ τὰς ἀρτ. συνάπτειν εἰς ἀλλήλας καὶ τῇ αἰσθησὶ φανερόν εἶναι Ἀριστ. π. Πνεύμ. 5. 11·—Ἐξαρτάται ἐκ τῆς γυναιότητος τῶν πραγματειῶν, ἐξ ὧν ἐξέρχονται τὰ ἀντιστήριμα χερσὶ, ἐν τοῖσι ἐμφερῆς ἦτο γυναιότης ἡ διακρίσις τῶν ἀρτηρίων ἀπὸ τῶν φλεβῶν. Τοῦτο δηλοῖται εἰς βιβλίον, ὅτι τῆς αὐτῆς διακρίσεως οὐδεμία χρῆσις ἐγένετο. Ἐπὶ πολὺν χρόνον μετὰ ταῦτα αἱ ἀρτηρίαι ἀπὸ τῶν φλεβῶν θεωροῦντο ὡς ἀνωγὰ αἵματος καὶ φαίνεται ὅτι ἐνομιζοντο ὡς ἀσφύσεις τῆς κυρίως ἀρτηρίας, ἥτοι τῆς τραχείας, «sauguis per venas in omnia corpora diffunditur, ut peritius per arterias» Κικ. Ν. Ν. 2. 55. Ἡ κυρίως ἀρτηρία ἔλαβε τὸ ὄνομα ἀρτηρία τραχεῖα ἢ ἡ τραχεῖα ἀπὸ τῆς, αἱ δὲ λοιπαὶ ἐκαλοῦντο ἀρτηρίαι λεῖαι. Περὶ τοῦ ἐνημέματος τοῦτου ἐν γένει ἴδε Lillie Ἱπ. 1. σ. 201-215.

III. ἀρτῆ· δύο εἰς κοίλιν φλέδας ἀπὸ τῆς κορδίας, τῇ μὲν οὖνομα ἀρτηρία, τῇ δὲ κοίλιν φλέψ· Ἱπ. 250B· ὡσαύτως καλωμένη, ἡ ἀρτ. ἡ μεγάλη, ἡ παχεῖα, ἡ πνευματική, Greenhill Θεοφ. σ. 296· ἡ λέξις φαίνεται παραγομένη ἐκ τοῦ αἵρω, ὡς ἡ ἀρτῆ (πρὸς. ἀρτῆρ) ἐκ τοῦ αἵρω. Ἀλλ' ἡ σχέσις τῶν ἑνωσῶν φαίνεται συστατική, καὶ ἡ ἀρχικὴ σημασία τῆς ἀρτηρίας συνετίθει, ὅπως οἱ ἄρταοι ἐνυμνοῦσιν αὐτὴν ἐν τοῦ αἵματος.

ἀρτηριακός, ἡ, ὁ, τῆς ἀρτηρίας, ὁ ἀνῆκων εἰς τὴν τραχεῖαν ἢ τοὺς βρόγχους, Ἱαλν. 13. 1· ἀρτ. πάθος, τὰ ἀρτ., τὰ νοσήματα τῶν ἐρτημένων ὀργάνων, Παῦλ. Λίγ. 3. 28· ἡ ἀρτηριακή, φάρμακον πρὸς ἱασιν τῶν ἀρτηριακῶν νοσημάτων, Ἀέτ. σ. 1151B, κτλ.· ἡ ἀρτ. κοίλιν τῆς καρδίας Διολ. Ἀπολλ. παρὰ Πλουτ. 2. 890A.

ἀρτηρια-τομέω, τέμνω ἀρτηρίαν, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειδασ. 2. 55· ὁ παθ. ἀρτ. ἀρτηριοντ[ε] μνηθέντες, οἱ ἀποβληθέντες εἰς ἀρτηριοτομίαν· διὸ καὶ τινες αὐτῶν (τῶν πασχόντων ἐκ σκοτοειρίας) ἀρτηριοτμηθέντες ὠνήντο Παλν. 8. 202·—Ὀύσιαις, -τομέα, ἡ, Ἀντυλλ. ἐνθ' ἀνωτ. Ἱαλν. 11. 312.

ἀρτηριώδης, ες, (εἶδος) ὁμοιος ἀρτηρίᾳ, ἀρτ. φλέψ, ἡ πνευμονική λεγόμενη ἀρτηρία, Ἡρόδοτος παρὰ Ρούρ. Ἑρ., ἴδε Greenhill Θεοφ. σ. 96. 12.

ἀρτηριατός, ὁ, (ἀρτάω) ἐξάρτησις, κριμασμα, «ἀνακρεμασμός» Δ. Β. 447. 19·—ἀρτηριός, ὁ, κρεμαστός, ἀρτηριά, κρεμαστό· Ἱπύχ.

ἄρτι [τ], (ἴδε * ἄρω).—Ἐπὶ ῥρ. χρόν., μόλις πρὸ ὀλίγου, ἀρι-δῶς τῶρα, τῶρα δὲ, ταύτη τῇ στιγμῇ [οὐ] παρ' Ὀρ., εἶδοι τό· ἄρτι· ἐν τοῖς· ἀρτι-επῆς, ἀρτι-φρων, ἀνῆκει εἰς τὸ ἄρτιος·

1) κατὰ τὸ πλείστον ἐπὶ τοῦ παρόντος, μετὰ χρόνον ἐνεστώ-τος, ὁ δὲ πρῶτον ἐν Θεοφ. 998, II. δ. 4. 281, Δισχὺλ. Ἱλ. 504· καὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πάλαι, μετὰ πρὶμ. τὲν ὡν ἄρτι Σοφ. Ἀντ. 1283· βεβᾶσιν ἄρτι ὁ αὐτ. Ἱλ. 1386· οὕτω καὶ ἄρτι δὲ

ἤκειαι ἢ πάλαι; Πλάτ. Κρίτων 43Α· — πληρέστερον, ἄρτι νυνί
 Ἀριστοφ. Λυσ. 1008· ἄρτι .. νῦν ἢ νῦν .. ἄρτι Πλάτ. Πολιτικ.
 291 Α. Β: — παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως = τῷ νῦν, Θεόκρ. 23. 26,
 Ἰωσήφ. Ἀρχ. 1. 1. 6, 1· ἄρτι καὶ πρῶτον, νεωστὶ, Πλουτ. Βροῦτ.
 1. κτλ. ὥς ἄρτι, ὥς τώρα, Εὐαγγ. κ. Ματθ. 12, 12, πρὸλ.
 ἀπαρτί: — μετ' οὐσιαστ., ὃ ἄρτι λόγος Πλάτ. Θεαίτ. 153Ε·
 ἡλικίαν ... τὴν ἄρτι ἐκ παίδων Ξεν. Ἑλλ. 5. 4 25· ἐν τῷ
 ἄρτι (ἐνν. χρόνῳ) Πλάτ. Μένων 89C· ἢ ἄρτι ὥρα Ἐπιστ. Α'
 πρὸς Κορ. 8, 11; — ἄρτι μὲν ..., ἄρτι δὲ ..., ὥς μὲν ..., ὥς δὲ ...,
 Λουκ. Νιγγ. 4. 2) ἐπὶ τοῦ πορευομένου, πρὸ ὀλίγου, ἐσχάτως,
 μετὰ παρατ., ἄρτι βλαστάνεσκε Σοφ. Ἀποσπ. 491, πρὸλ. Εὐρ.
 Πάγκ. 677, Πλάτ. Γοργ. 454B· μετ' ἀρ. λέξας ἄρτι Σοφ. Ἀγ.
 1272· καθομιμάτωσεν ἄρτι Εὐρ. Φοίν. 1460· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ
 νῦν, ὃ ἄρτι ἐρρήθη ..., νῦν δὲ .. Πλάτ. Ἀλκ. 1. 130D, πρὸλ.
 127C· ἐν τῷ ἄρτι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐν τῷ νῦν, ὃ αὐτ. Μένων
 89C. 3) παρὰ μεταγεν. συγγραφέντων ὡσούτως καὶ ἐπὶ τοῦ
 μέλλοντος, ἐν τῷ ἄρτι, ἀμέσως, Λουκ. Σολοικ. 1, Ἀππ. Μίθρ. 69,
 Αἰσώπ. 142 Schäf. ἐν Πλάτ. Χαρμ. 172D, διωρηθῆναι, εἰ ἄρα τι
 ἐνῆσεν: — οὕτω μετὰ πρῶτ. Νόνν. Δ. 20. 277, κτλ. — Πρὸλ. ἀρτίως.
 ἀρτιάζω: μέλλ. -άσω, (ἄρτιος) παλαιοῦ ἑλληνιστοῦ, Λατ. *par-*
impar *iudicio*, στατήρει δὲ οἱ θεράποντες ἀρτιάζοντες χρυ-
 σοῖς Ἀριστοφ. Πλ. 816· ἡρτιάζον ἀστραγάλοις παμπόλλοις
 Πλάτ. Λυσ. 206E· πρὸλ. ποσινδὰ. II. ἀρτίως, Ἀνθ. Π. 12. 145.
 ἀρτιάκις [ἄ], κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ περισσάκις, ἢ δὲ πεν-
 τὰς ἂν μὲν ἀρτιάκις λαμβάνηται, τὸν δέκα ποιεῖ τέλειον,
 ἂν δὲ περισσάκις, ἐαυτὸν πάλιν ἀποδείξωσιν Πλουτ. 2. 429J·
 ἀρτιά τε ἀρα ἀρτιάκις ἂν εἴη καὶ περιττὰ περιττάκις κτλ.
 Πλάτ. Παρμ. 144A· ἀρτιάκις ἄρτιος, ἐπὶ ἀριθμοῦ ὅστις διακερ-
 μένος διὰ τοῦ δύο εἶδει πηλίκον ἄρτιον, Πλάτ. Παρμ. 143E κτλ.
 ἀρτι-ἀλώτως, ον, ὃ ἀρτίως ἀλούς, ὃ ἄρτι συλληφθεὶς, περὶ τοῦ
 ἰχθύος σκάρου, ὃ δὲ ἀρτιάλωτος καὶ μὴ ζωγρίοις ἐγκεκλεισμέ-
 νος πολλοῖς ἑγκάτοις εὐστομος Ξενοκρ. περὶ τῆς ἀπὸ Ἐνύδρ.
 Τροφ. 3. 12, σ. 6 ἔκδ. Κοραῆ.
 ἀρτιασμός, ὃ, (ἀρτιάζω) ἡ παιδιὰ τοῦ ἀρτιάζου, τὸ παιγνίδιον
 «μινὰ ζυγὰ», Ἀριστ. Ρηγ. 3. 5, 4.
 ἀρτι-βαφής, ἄς, ὃ ἀρτίως, νεωστὶ βαφεὶς, Συνέσ. 183B.
 ἀρτι-βλαστής, ἄς, = τῷ ἐπ., Θεοφρ. Αἰτ. 4. 2. 3, 1.
 ἀρτι-βλαστός, ον, νεωστὶ βλαστάνων, Καλλίε. παρ' Ἀθην.
 206B.
 ἀρτι-βρεφής, ἄς, ἐπὶ μικρῶν παιδίων, ἴδε ἀρτι-βρεφής.
 ἀρτι-βραχής, ἄς, ὃ ἄρτι βραχεὶς, Ἀνθ. Π. 5. 175.
 ἀρτι-γάλακτος, ον, ὃ ἄρτι ἀπογαλακτισθεὶς, τέκνον Ἐπι-
 γράμ. Ἑλλ. 205· — οὕτω καὶ ἀρτιγάλαξ, -λακτος, ὃ, ἢ, Ἰπρι-
 διαν. παρ' Εὐστ. Ὁδ. 1627, 44.
 ἀρτι-γάμος, ον, πρὸ μικροῦ νυμφευθεὶς, νεόγαμος, Ἀνθ. Π.
 παράρτ. 233, Ὀππ. 4. 179.
 ἀρτι-γένεθλος, ον, ὃ ἄρτι γεννηθεὶς, Ὀππ. Ἀργ. 384.
 ἀρτι-γένετος, ον, ὃ ἀρτίως εἰς γένειον μεταβλήθει, κοῦρος
 ἐτ' ἀρτιγένειον ἔχων χνόον Ἀνθ. Π. 9. 219, ὃ ἄρτι γενεῖων,
 Ἀππ. Καρχηδ. 8: — μεταφ., ὃ κλέψῃ αὐξήσιν λαδῶν, σολοικισμοί
 Λουκ. Σολοικ. 2.
 ἀρτι-γενής, ἄς, ὃ μάλιστα γεννηθεὶς ἢ ποιηθεὶς, Νικ. Ἀλ. 357,
 Αἰλ. π. 2. 4. 34.
 ἀρτι-γέννητος, ον, = τῷ προηγ., Λουκ. Ἀλέξ. 12, Λόγγος 1.
 7., 2. 3.
 ἀρτι-γευστός, ον, ὃν ἀρτίως τις ἐγεύσατο, Θεόδ. Στουδ. σ.
 228D.
 ἀρτι-γλυφής, ἄς, ὃ ἀρτίως οὐ πρὸ πολλοῦ γεγλυμμένος, σῦκι-
 νον εὐρήσεις ἀρτιγλυφές ἐόανον Θεοκρ. Ἐπιγράμ. 4.
 ἀρτι-γνωστός, ον, νεωστὶ ἢ ἴσως ἀκριβῶς γνωσθεὶς, Ἀππ.
 Ἐμφύλ. 3. 12.
 ἀρτι-γονός, ον, = ἀρτιγενής, Ἀνθ. Π. 6. 252, Ὀππ. Κ. 3. 9.
 ἀρτι-γραφής, ἄς, ὃ ἄρτι γραφθεὶς, Λουκ. Λεξιφ. 1.
 ἀρτι-δάτης, ἄς, ὃ πρὸ ὀλίγου διδαχθεὶς, Ἀνθ. Π. 6. 227.
 ἀρτι-δάκτυλος, ον, ὃ πρὸ ὀλίγου σφαγείας, Νόνν. Δ. 15. 393.
 ἀρτι-δακρύς, ον, ὃ ἄρτι δακρύων ἢ ἑτοιμος νὰ γύσῃ δάκρυα,
 Ἑλλιστ. ἐν Εὐρ. Μηδ. 873 (903), ἀντὶ ἀρτιδακρύς (ἴδε Ἑρμην.),
 πρὸλ. Λουκ. Λεξιφ. 4.
 ἀρτι-διδακτός [δ], ον, ὃ πρὸ μικροῦ διδαχθεὶς, Ἀππ. Ἐμφύλ.
 3. 20.
 ἀρτιδίων, τό, ὑποκορ. τοῦ ἄρτος, μικρὸς ἄρτος, «ψωμάκι»,
 Διογ. Λ. 7. 13.
 ἀρτι-δομῆς, ον, ὃ ἀρτίως οἰκοδομηθεὶς, Νόνν. μεταφρ. Εὐαγγ.
 κ. Ἰω. 10, 62.
 ἀρτι-δύρος, ον, ὃ ἄρτι γυμνωθεὶς τοῦ φλοιοῦ, ὃ πρὸ ὀλίγου ἐξε-
 φλουσθεὶς, κάρυον χλωρὸς ἀρτιδύρον λεπίδος (ἰδὲ φ. γρ. ἀντὶ
 ἀντιδύρον) Ἀνθ. Π. 6. 22.
 ἀρτι-ερεπής, ἄς, ὃ πρὸ μικροῦ ερεφθεὶς, νεωστὶ συλλαχθεὶς,
 ἐντραγόντες ἀρτιερεπῶν φοινίκων Βηθδ. 2. 23: — ἀντὶ ἀρτι-
 ὀρυπος ἴδε ἀρτιερυπος.
 ἀρτιερεπία, ἡ, ἰδιόφρ. φηλ. τοῦ ἐπομ., Ἰσοθ. Θ. 29.

ἀρτι-επής, ἄς, (ἄρτιος, ἔπος) «ὃ ἀνηρησμένος ἐν τῷ λέγειν καὶ
 παραλογιστὴς» (Εὐστ.). ἢ ἀλλὰ τις ἀρτιεπής καὶ ἐπὶ κλοπῆς ἔπλεε
 μύθων Ἰλ. X. 281· ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀπεφθέγματο δ' ἀρτιε-
 πής, ἀνήντησε ταχέως, προθύμως, Πινδ. Ο. 6. 105, πρὸλ. I. 5 (4). 58.
 ἀρτι-εὐγία, ἡ, (εὐγός) ἡ νεωστὶ γενομένη σύζευξις, σύζυγος, αἱ
 δὲ ἀδρόγοι Περσίδες ἀνδρῶν ποθέουσιν ἰδεῖν ἀρτιεὺσαν,
 ποθέουσαι τοὺς νεογάμους συζύγους των, Αἰσχύλ. Πέρσ. 542.
 ἀρτι-ἔω: μέλλ. -ἔσω («ἔρω») κοσμῶ, παρασκευάζω, Ἀνθ. Π. 10.
 25· ὡσαύτως κατὰ μέσ., χορὸν ἀρτίζοντο Θεόκρ. 13. 43, πρὸλ.
 Διδ. 14. 20. — Παθ., πρὸς τι Σουλ. Ἐπιγρ. 3601. 9, Σέξτ. Ἐμπ.
 π. M. 11. 208.
 ἀρτι-ἔωρος, ον, ὀλιγοχρόνιος, Ἰππ. 261. 55.
 ἀρτι-ὀαλής, ἄς, μάλιστα βλαστάνων ἢ ἀνθῶν, Ἀνθ. Π. 5. 198·
 ἐλπίδες Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 348.
 ἀρτι-ὀαλής, ἄς, ὃ πρὸ ὀλίγου ἀποθάνων, Εὐρ. Ἀλκ. 600.
 ἀρτι-ὀνητος, ον, νεωστὶ ἡκουσμένος, Θεόδ. Πρὸφρ. ἐν Notitt.
 Mss. τ. 6. σ. 557.
 ἀρτι-ὀνητος, ον, ὃ ἄρτι θηρευθεὶς, συλληφθεὶς, ἀρτιὸν ἔχων
 ἐχλῶνας Δημόκρ. παρὰ Γαλιν. π. Ἀντιδ. 1. 15, σ. 893C.
 ἀρτι-ὀραος, ον, συνγρ. -ὀρους, ον, ἀρτίως ψιθυρισθεὶς,
 καὶ τις παρσιέπνευσεν ἀρτιὸν ἄνθρωπον (ἀντιθρονον, καθ' Ἐργερον)
 λόγος Νικήτ. Εὐγεν. E. 172.
 ἀρτι-ὀυτος, ον, ὃ νεωστὶ σπαγείας, συναγωγῇ περδίκων ἀρτί-
 θυτος Φιλῆ Ποιήμ. κωδ. Φλωρ. 136. 4.
 ἀρτι-καυτός, ον, ὃ ἀρτίως καυθεὶς, Θεόφρ. π. Πυρ. 65.
 ἀρτι-κυλλός, ον, ὃ ἀκριβῶς κεκολλημένος εἰς τι, ἰσχυρῶς ἀνῆλ-
 χρωτί, καὶ προσπύσσεται πλεωραῖσιν ἀρτίκυλλος, ὥστε τέ-
 κτονος, γιγνῶν ἅπαν κατ' ἄβρονον, στερεῶς κολληθεὶς ὡς ὑπὸ
 τέκτονος, Σοφ. Τρ. 768. II. μεταφ. καλῶς ἀρμοζόμενος, ἀρμό-
 διος, ὅπως ἂν ἀρτίκυλλος συμβαίη τάδε, ὅπως ἀποβαίνωσιν
 ἀκριβῶς ὅπως πρέπει, Αἰσχύλ. Χο. 580· ἀρτίκυλλος ἀγγέλου
 λόγον μαθεῖν, ἐν ἀρμοδίῳ καιρῷ, ἢ αὐτ. Θύβ. 373.
 ἀρτι-κόμιστος, ον, ἀρτίως καμωθεὶς, Νόνν. Δ. 9. 53.
 ἀρτι-κροτίσματος, ἀρτικροτίσματος, συμφωνεῖσθαι, «ἀρτικρο-
 τισθῆναι» οἱ γάμοι, φησὶ Μένανδρος Α. Π. 447, 20 (Μένανδ. ἐν Ἀδελφ.
 330): — τὸ ἐνεργ. εἶναι οὐκ εἶδ. γραφ. ἐν Πλάτ. Ἀξ. 309D.
 ἀρτι-κυκλός, ον, ὃ ἀκριβῶς ἢ ἐντελῶς κυκλωτέρης, Κ. Μανασ.
 Χρον. 112.
 ἀρτι-ληπτός, ον, ὃ ἀρτίως ληφθεὶς, κυριευθεὶς, φρούρια ἀρτι-
 ληπτα Ἀππ. Μίθρ. 108.
 ἀρτι-λογία, ἡ, τὴ λέγειν τὰ ἄρτια, τὰ πρέποντα, Πλούτ. 5, 150.
 — Ἐπιγρ. -γῶς, αὐτόθι.
 ἀρτι-λόγευτος, ον, ὃ ἄρτι, πρὸ μικροῦ γεννηθεὶς, Ἀνθ. Πλάν.
 122, καὶ συχν. παρὰ Νόνν.
 ἀρτι-μαθής, ἄς, ὃ ἄρτι μαθὼν τι, ἀρτιμαθής κακῶν Εὐρ. Ἐκ.
 687· ἀπολ., Λόγγ. 3. 20.
 ἀρτι-μελής, ἄς, ὃ ἄρτια ἔχων τὰ μέλη, ἀκέραια ἐηλ., Πλάτ.
 Πολ. 536B.
 ἀρτιμύριον, βυτάνη, ἄλλως ἀρτιμύριον, πύρεθρον, Μυρψ.
 Ἀντιδ. 27.
 Ἀρτιμύρια, ἡ, ἡ οὐρανία Ἀφροδίτη ἐν τῇ γλῶσσει τῶν Σκυ-
 θῶν, οὐνομάζεται δὲ Σκυθιστὶ Ἰοτή μὲν Ἰσθιτὶ Ζεὺς δὲ ..
 Παπαῖος, Γῆ δὲ Ἀπία .. οὐρανὴν δὲ Ἀφροδίτην Ἀρτιμύρια
 Ἰσθιτ. 4. 59, πρὸλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 6014d. 1.
 ἀρτι-νοός, ον, συνγρ. -νοῦς, ον, ὃ ἄρτιος τὸν νοῦν, Δίαν
 Κλάσ. 69, 20.
 ἀρτιογενής, ἴδε ἀρτιογενής.
 ἀρτιο-δύναμις, ον, ὃ ἀρτίαν ἔχων δύναμιν, ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν,
 ὧν τὰ ἡμίση εἶναι ἄρτια, π. χ. ὃ ἀριθμ. 64 εἶναι ἀρτιοδύναμις, διότι
 τὸ ἡμισυ αὐτοῦ εἶναι 32, καὶ τούτου τὸ ἡμισυ 16, καὶ τούτου 8 (μὴ
 τῆς μονάδος, ἥτις «πρῶτος ἀριθμὸς οὐσα συνεκτεῖται τὸ ἡμισυ»,
 Νικητ. Ἀριθμ. 1. 8.
 — ἀρτιλιθία, ἡ, ἀκριβῶς συναρμολογῆς λίθου, ἀρτιλιθίαν μηδαμοῦ
 ποιῶν Ἐφρημ. Ἀρχ. 1891, 71.
 ἀρτιο-λογέω, ὁμιλῶ ἀρτίως, παρῶς, διακεκριμένως, Εὐστ. 1161.
 59: πρὸλ. ἀρτιλογία.
 ἀρτιο-παγής, ἄς, ἐν ἀρτίῳ ἀριθμῷ συνηρμοσμένος, ἐηλ. ἐνὰ δύο,
 ἐν χορδαῖς ἀρτιοπαγέσιν ἀδύνατον μέσην μιαν ὑπάρχει Νι-
 κομ. Εἰσαγ. Ἀρμ. σ. 22, 1.
 ἀρτιο-πέρισσος, ον, ἐπὶ ἀρτίων ἀριθμῶν ὧν τὰ ἡμίση εἶναι
 περιττοὶ ἀριθμοί, ὡς π. 6, 10, κτλ., Πλούτ. 1. 139F, Φίλων 3.
 ἄρτιος, α, ον, (ἄρτι) πλήρης, τέλειος εἰς τὸ εἶδος του, ἀρμόδιος,
 ἀκριβῶς προσαρμοζόμενος, ἀρ. ἀλλήλοισι σπόνδυλοι Ἰππ. π. Ἀρρ.
 809· ἀρτία βάζειν, λαλεῖν τὰ δέοντα ἢ τὰ ἀρμόζοντα (πρὸλ. ἀρτιε-
 πής), Ἰλ. 5. 92, Ὁδ. Θ. 240· ὅτι οἱ φρεσὶν ἀρτία χῆρη, οὐκ ἔχ.
 ἡρμοσμένα (Σχολ.). Ἰλ. E. 326, Ὁδ. T. 248· ἀρτία μῆδ' εἶναι Πινδ.
 Ο. 9. 159· ἀρμόδιος, πρέπων, ἀρμόδιον, Σόλων 3. 39, Θεογ. 154,
 946· ἀρτίος εἰς τι, κατάλληλος, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 810, 6· ἀρτίως
 τάττειν ἔχειν τάξιν, καταλλήλως, Φιλόστρ. 516. 2) τελειώ-
 ῃς ἡνέκμενος, τελείαν αὐξήσιν λαδῶν, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 2. 5, 5· ὕγιος καὶ
 ἄρτιος κατὰ τὸ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, σώμασιν Διδ. 3. 33,

3) μετ' ἀπαρ. παρεσκευασμένος ὡς τὸ ἔτοιμος (ἀρχαίον. ἔτοιμος), μετ' ἀπαρ., ἀρτιοί ποιεῖν, πειθεσθαι Ἠρόδ. Β. 27, 48, 53.
 II. ἐπὶ ἀριθμῶν τέλειος, ἀντιθέτως πρὸς τὸ περισσός. Πλάτ. Πρωτ. 350E, κ. ἄλλ.· ἀρτιοὶ πόδες, ἀρτιος ἀριθμὸς ποδῶν, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 5, 6· ἐν ἀρτίῳ, ἐν ἀρτίαις ἡμέραις, ἐπὶ παρουσῶν, Ἰνπ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 954.
 III. Ἐπίρρ. ἀρτίως, ἐσχάτως, πρὸ ὀλίγου, τώρα πρῶτην φοράν, ἀκριβῶς ὅπως τὸ ἀρτί. κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφ., ὅστις μεταχειρίζεται αὐτὸ συχνάκις, 4) ἐπὶ τοῦ παρόντος, μετ' ἐνεστ. Αἴ. 678, Ο. Τ. 78, κτλ., μετὰ πρην. Ο. Κ. 892, κτλ.
 2) ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, μετὰ παρατατ., Ἰρ. 664, 674, κτλ., μετ' ἀορ. αὐτόθι 346, Ο. Τ. 243, κτλ. 3) μετ' ἐπιθ., ἀρτίως νεοσφαγῆς Αἴ. 898, πρὸλ. Ἀντ. 1282· πρὸλ. Αὐθ. Ἡρόν. 18, (ἔτι ἐν λ. ἄρω.).
 ἀρτιοταγής, ἔς, ὁ τεταγμένος κατ' ἀρτίον ἀριθμὸν, ὁ παριστῶν ἀρτίον ἀριθμὸν, ὡς καὶ πᾶσαι αἱ υποδιαίρεσις αὐτοῦ· ὅσον λόγου χάριν εἰς τὴν ρκγ' ὥσμεν τὸν μέγιστον, ἀρτιοταγῆς ἔσονται αἱ αὐτοῦ ἐκθῆσεις τῶν ἑρῶν· «Ἐνθα ἄλλοι ἔχουσιν, ἀρτιογενεῖς, ἀρτιοπληθεῖς (-πληθεῖς) Ἰάμβλ. εἰς Νικομ. σ. 84B, 86A, 135C.
 ἀρτιόττης, ητος, ἡ, ὁλοκληρία, ἀκεραιότης Λατ. Integrilas Στοδ. Ἐκλογ. 1. 144. 2) τὸ ἀρτίον ἀριθμὸν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ περιττότης, Ἀριστ. Μεταφ. 3. 2, 18.
 ἀρτιουργός, ὢν, (*ἔργω) ὁ ἀρτίως καὶ μετὰ τελειότητος κατεργαζόμενος ἢ ποιῶν τι, Θεόδ. Μετοχ. σ. 527.
 ἀρτιόχρειος, ὢν, πάννυ χρησίμος, λατ. ὠφέλιμος, πρὸς πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἀρτιόχρειος Θεόδ. Μετοχ. σ. 527.
 ἀρτιόω, περαινῶ τι, περᾶν, φέρω εἰς πέρας, συμπληρῶ, τελειώνω, Εὐσε. Πονημ. 153, 74.
 ἀρτιπαγής, ἔς, ὁ ἀρτί παγείς, στερεωθείς, κατασκευασθείς σταλίκας Θεοκρ. Ἐπιγράμ. 3· ναυός Ἀνθ. II. 932. II. ἐπὶ τυροῦ, ὁ ἀρτί πεπηγώς, ὅστις «ἐπῆξε» πρὸ ὀλίγου, Λατ. recens coactus, ἀλ(τ)υρός Ἀνθ. II. 9. 412.
 ἀρτί-παις, παιδός, ὁ, ὁ πρὸ μικροῦ παῖς, πιθ. ἔαρ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ἀντίπαις, Θωμ. Μ. ἐν λ. παῖς, καὶ Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 46B.
 ἀρτί-πλουτος, ὢν, ὁ ἀρτίως κερδανθεὶς, κτηθείς, ἀρτίπλουτος χρήματα Εὐρ. Ἰκ. 742· πρὸλ. ἀρχαίόπλουτος.
 ἀρτί-πνους, ὁ, ὁρρόπνους, Ἰσχυρ.
 ἀρτί-πόλεμος, ὢν, ὁ ἀρτίως πολέμου πείραν λαβών, ὁ ἀρτίως πολεμήσας, ἐν πλῆθει ἀνδρῶν ἀρτιπολέμων Ἀππ. Σπρ. 37.
 ἀρτί-πους, ὁ, ἡ, πουν, τό, γεν. ποδός· Ἰπ. ὄνομ. ἀρτίπους. I. (ἀρτίος, ποῦς) ὁ ἀρτίως ποῖς ποσί, ὑγιήπους (*Ἡσυχ.), ὁ μὲν καλὸς τε καὶ ἀρτίπος· ἀντιθέτως πρὸς τὸ χαλὸς (ὅπερ ἀπαντᾷ εἰς στίχους ἀνωτέρω) Ὁδ. Θ. 310, πρὸλ. Ἠρόδ. 3. 130, 4. 161. 2) καθόλου, ἰσχυρῶς, ἡ ταχὺς τοῦς πόδας, ἡ δ' Ἀθησθενάρη τε καὶ ἀρτίπος Ἰλ. I. 505· ἀρτίποδες καὶ ἀρτίχειρες Πλάτ. Νόμ. 795. II. (ἐκ τοῦ ἀρτί, ποῦς) = ὁ ἐν καιρῷ καταλλήλῳ ὀρχόμενος, ἀρτίπους θρώσκει δόμους, ἀρτίως καὶ ἡρμοσμένως τῷ καιρῷ πορεύεται (*Ἡσυχ.), Σοφ. Τραχ. 58.
 ἀρτίσις, εως, (ἀρτίσις) τρόπος τοῦ ἐνδύσθαι ἢ περικοσμεῖσθαι, αὕτη μὲν δὲ σφι ἀρτίσις περὶ τὸ σῶμα ἐστὶ Ἠρόδ. I. 195.
 ἀρτί-σκαπτος, ὢν, ὁ πρὸ μικροῦ σκαφείς, Ἀνθ. II. 7. 465.
 ἀρτίσκοος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἀρτιος, ἀρτίδιον, «ψωμάκι», Ἰνπ. 677, 27, Διοσκ. 2. 203.
 ἀρτι-στεφής, ἔς, νεωστὶ στεφθείς, τοὺς ἀρτιστεφεῖς αὐτοκράτορας Ἀννα Κομν. σ. 76A.
 ἀρτιστευμῶ, ὁμιλῶ ἀρτίως, ὁρῶς, ὡς οἱ βάρβαροι οἱ εἰσαγόμενοι εἰς τὸν Ἑλληνισμόν οὐκ ἰσχύοντες ἀρτιστευμῶν Σπράβ. 682.
 ἀρτιστομῆα, ἡ, τὸ εὐκρινὲς καὶ σαφὲς λαλεῖν, Πολυδ. 5', 150.
 ἀρτί-στομος, ὢν, ὁμιλῶν εἰς καλὸν ἰδίωμα ἢ μετὰ σαφηνείας ἥτοι ὁρῶς, ἀκριβῶς, Πλουτ. Κορ. 38· «σαφής καὶ ὁ ἥδ' ὀφειγόμενος» οὕτω Διονύσιος Σουῖδ. — Ἐπίρρ. -μωος Πολυδ. 5', 150. II. ὁ ἔχων καλὸν στόμιον, εἰσόδον, κόλπος ἀγχιδαθής καὶ ἀρτιστομος Σπράβ. 244· ἔνθα ὁ Κοραῆς διορθοῖ ἀμφιστομος. III. ἐν Ἰνπ. περὶ τῶν ἐν Κεφαλ. Τρωμ. 903, ἐπὶ βελῶν λεγόμενον φαίνεται νὰ σημαίνει βέλος ἀνευ ὀφείας αἰχμῆς, ἀλλὰ τούναντίον ἀμβλείας, τῶν βελῶν ῥήγνυνσι μάλιστα τὸ ὁστέον.. τὰ στρογγύλα τε καὶ τὰ περιφερέα καὶ ἀρτίστομα (κατὰ τὸν Γαληνὸν ἀρτίστομα πανταχόθεν ὁμαλά), Γλωσσ. Γαλην. 442.
 ἀρτί-στράτευτος, ὢν, ὁ ἀρτίως εἰς τὸν στρατὸν κατασταθείς, νεοσύλληκτος, Ἀππ. Ἰμρ. 3. 49.
 ἀρτί-σὺλληπτος, ὢν, ἐπὶ τοῦ ἀρτίως, σὺλληπθέντος ἐμβρύου ἐν τῇ γαστρὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Διοσκ. περὶ βύπορσιων 2. 77.
 ἀρτί-συστάτας, ὢν, ὁ ἀρτίως λαβὼν σύστασιν, ἀποσπασθὲν δίκην φυτοῦ ἀρτισυστάτου Κλήμ. Ἀλ. (Ἀπυσπ.) 1021.
 ἀρτί-σφαγής, ἔς, ὁ ἀρτί σφαγείς ἢ υψισταθείς, Θεόδ. Στουδ. σ. 284C.
 ἀρτί-τέλεστος, ὢν, ὁ νεωστὶ τελεσθείς ἢ συντελεσθείς, Νόνν. Δ. 5. 579, κτλ.
 ἀρτί-τελής, ἔς, ὁ νεωστὶ μετῆλθε εἰς μυστήρια, Πλάτ. Φαίτρ. 251A. II. ὁ ἀρτί συντελεσθείς, τελειωθείς, Νόνν. Δ. 26, 46.
 ἀρτί-τευχής, ἔς, ὁ ἀρτί κατασκευασθείς, Ἰσχυρ. Ἀλληγ. Ὀμ.

ἀρτί-τοκος, ὢν, ὁ ἀρτίως τεχθεὶς, Ἀνθ. II. 6. 154, Λουκ. Θιῶν Διάλ. 7. f.· μεταφ., σελήνη Ὀππ. Κ. 4. 123. II. ἀρτιτόκος, ὢν, (παρουστικός) ἡ ἀρτίως τεκούσα, ἑρνικ ἀρτιτόκος Ὀππ. Κ. 3. 110, Ἀνθ. II. 7. 720, 9, 21· οὕτω, καὶ ἀρτιτοκυῖσα, μετοχ. τοῦ ἀρτιτοκεῖν, Ἰωαν. 5. 41. 1.
 ἀρτί-ταμυς, ὢν, ὁ ἀρτί ἀποταμνθείς, Γοργόνος ἀρτίτομον κεφαλὴν βασιλῆι κεμίζων Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1515. II. ἀρτιτόμος, (παρουστικός) ὁ ἀρτί τεμών, ὁ νεωστὶ τέμνων Σουῖδ.
 ἀρτι-τρεφής, ἔς, ὁ ἀρτί τρεφόμενος, ὁ πρὸ μικροῦ θηλάζων, ἐπὶ νεογνοῦ, βλαχαὶ δ' αἱματόδεσσοι τῶν ἐπιμασιθίων ἀρτιτρεφεῖς βρέβρονται, ἀρτιτρεφεῖς ἀρτιτρεφῶν, ἥτοι νεογνῶν, ἔδει εἰπεῖν πρὸς τὸ μαστιδίον, ἐπὶνεγκεν δὲ πρὸς τὸ βλαχαί, αἵτινες τῶν νηπίων ἦσαν (*Ἡσυχ.) Δισχυλ. Θέβ. 350 (κατὰ τὸν Μεθ. Κώδικα)· ὑπάρχει διάφ. γραφ. ἀρτιτρεφεῖς δὲ Schütz εἰσεφ' ἀρτί βρεφῶν.
 ἀρτί-τροπος, ὢν, (ἐπὶ τῇ λείᾳ αὐτῇ, ἣν διδὲι ὁ Μεθ. Κώδ. ἐν Δισχυλ. Θέβ. 333, εἶναι ὁρῆ) ἐπὶ κόρης, ἡ ἀρτί ἀπὸ τῆς παιδείης ἡλικίας ἐπὶ τὴν τελειότεραν τραπέζαν, ἡ μὴν αἵ ἴσθαι γάμου ἰδιουσία κλαυτὸν δ' ἀρτιτρόποις (ἀρτιτρόφοις, εἰρηνοδοτοῖς) ὠμοδρόμων νομίμων προπάρροιθεν εἰσαμείψαι δωμάτων στυγαράν δέδον, «κλαυτὸν δὲ καὶ ὁρῆν» ὅστις αὐτὸς ἀρτί ἀπὸ τῆς παιδείης ἐπὶ τὴν τελειότεραν τραπέζαν ἀπὸ τῶν αὐτῶν δωμάτων διαμεῖψαι καὶ δεῦσαι δὲδον στυγαράν· ἥτοι διακορηθῆναι — πρὸ τοῦ νενομισμένου καταροῦ — παρὰ τῶν ἐχθρῶν τῶν ὠμοδρόμων — τῶν τὴν παρθεναὶν αὐτῶν καὶ ὄρν ὠμῶν καὶ αἰσρον δρεπομένων — ἐκ τῶν Σχολ. — Ἰπάρχει καὶ διάφ. γραφῆ ἀρτιδρόποις, ἢ ἐστ. τυφραῖς, νεαράις — ἴδε ἀρτιδρόπος.
 ἀρτί-τύπος, ὢν, ὁ ἀρτί τύπον λαβών, ὁ ἀρτί σχηματισθείς, Νόνν. Δ. 39. 11 (ἑτεροὶ ἀντίτ.)·
 ἀρτί-ὕπαρχος, ὢν, ὁ ἀρτί λαμβάνων χροιάν ὑπαρχαν, τοῦτου δὲ ἡ χροιὴ γίνεται ἐκλευκος, ἀρτίὑπαρχος καὶ αὐχμηρὴ Ἰνπ. 550, ἐν τελ.
 ἀρτί-φαγής, ἔς, ὁ ἀρτί ἀνακτιζόμενος τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, Νόνν. μεταφ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. θ'. 88. II. ἐπὶ τῆς σελήνης, ἡ ἀρτί ἀρεαμένη λάμπειν, μὴν ἄρτιφαγῆς σέλας ὑγρὸν ἀποστρίβουσα δ' αὐτ. Δ. 5. 165.
 ἀρτί-φάνης, ἔς, ὁ ἀρτί φανείς, ὁ νεωστὶ ἐμφανισθείς, Νόνν. Δ. 12. 5.
 ἀρτί-φάτης, ὢν, (φάω) ὁ νεωστὶ παρονευμένους Ἰσχυρ., ἀρτίφάτος παιδὸς νέκυν Ὀππ. Ἀλ. 4. 256.
 ἀρτί-φλεκτος, ὢν, ὁ ἀρτί φλεχθείς, Θεόδ. Πράξ. 15411.
 ἀρτί-φονος, ὢν, ὁ ἀρτί φονευθείς, Γοργόνος ἀρτιφόνειο νεδρρυτον αἶμα Μεδούσης Νόνν. Δ. 44. 275.
 ἀρτίφρος, ὁ, ὁρίαντος Ἰσχυρ.
 ἀρτίφρων, ὢν, γεν. φωνος, (ἀρτίας, φρῆν) ὁ τὰς φρένας ἀρτίας, ἡμρων, οὕτε μάλ' ἀρτίφρων Ὁδ. Α. 241, πρὸλ. Εὐρ. Μήδ. 215, Πλάτ. Πολ. 536B· ἀρτίφρων .. πλὴν ... ἐντελὲς σίας ἔχων ἐπὶ φρένας, πλὴν .. Εὐρ. Ἰ. Α. 877· μετὰ γεν., ἐπεὶ δ' ἀρτίφρων ἐπὶ νετο μέλεος ἀθλῶν γάμων, «ἐπεὶ ἡμρων ἐπὶ νετο, ἐπὶ συνήκων δ' ἐπῆρε κατὰ τῆς μητρὸς (*Ἡσυχ.), «ἐπὶ γνώμων, εἰδήμων» (ἄλλα Σχολ.) Δισχυλ. Θέβ. 778.
 ἀρτί-φυγής, ἔς, ὁ ἀρτί γεννηθείς, ἀρτιφυγῆς ἔθανον Ἐπιφάν. ἐν τῇ Σουλ. Ἰππ. 3627. 11: ὁ ἀρτί φυγείς, ἡ δὲ πᾶσα ἀρτιφυγῆς οὐσα λαγανεύεται ἐφθῆ, ὥσπερ ἀσπάραγος Διοσκ. 3. 1441161, Ἀνθ. II. 6. 21, κτλ. II. ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἀρτίας, ἀρτιφυγῆς ἀριθμὸς καὶ τέλειος, ἀκέραιος καὶ τέλειος, Ἰνπ. 257. 36.
 ἀρτί-φύτευτος, ὢν, ὁ ἀρτί φυτευθείς, μεταγεν.
 ἀρτί-φύτος, ὁ ἀρτί φυεῖς, ἀρτιφυγῆς, ἀρτ. ἀνθεσι Ἀνθ. II. 4. 2, 14.
 ἀρτιφωνία, ἡ, = ἀρτιλογία, Πολυδ. 5', 150.
 ἀρτί-φωνος, ὢν, = ἀρτιλόγος, ἀρτιεπής. — Ἐπίρρ. «νεας Πολυδ. 5', 150.
 ἀρτί-χάνης, ἔς, ὁ ἀρτί χαίνων, ὁ μὲν ἀνοίγων, ἀρτιχανῆ ροιάν Ἀνθ. II. 6. 22.
 ἀρτί-χάρακτος [χά], ὢν, ὁ νεωστὶ χαραχθείς, γράμμα Ἐπιφ. γραμμ. παρ' Ἀθην. 20911· ἐπὶ γῆς, ἀροτρεὺς ραίνων ἀρτιχάρακτον ὁπισθοδόλῳ χθόνα παλμῶ Νόνν. Δ. 2, 65.
 ἀρτί-χειλῆς, ἔς, ἡ ἀρτιχειλῆς, ὁ ὑπερέχων ταῖς χείλεσι, ὑπόμακρος, Ἰσχυρ.
 ἀρτί-χειρ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἀμφοτέραις τὰς χεῖρας ἀρτίας, ἀλλ. ἐξ-ησχημένας, ἰσχυράς, καὶ οὐ μόνον τὴν δεξιάν, ὁ δυνάμενος νὰ ποιῇ διὰ τῆς ἀριστερᾶς, ἐπὶ καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς, Πλάτ. Νόμ. 795D.
 ἀρτί-χινος, ὢν, γεν. χινος, ὁ, ἐπὶ καρπῶν, ὁ ἀρτί χνοάζων, ἀρτιχανῆ ροιάν τε, καὶ ἀρτιχινον τὸ δε μῆλον Ἀνθ. II. 6. 22, ἐπὶ ἀνθρώπου, κυρίως ἐπὶ νέου ἀρτί χνοάζοντος τὸ γένειον, Σχολ. εἰς Θεωρ. Βιβλ. 6. 2, πρὸλ. Φιλίστρ. 871· ἔρνος .. ἀρτιχινον γονέων ἐλπίδα γηραλέων Ἐπιφ. γραμμ. Ἐλλ. 201. 6. Κατὰ Ἡρόν. ἐν Α. Β. 20, 101· ἀρτιχινος, ὁ ἀρτί τὸν χινὸν ἀνίει καὶ γαλακτοκινῶν· χινὸς γὰρ ἐστὶν ἡ πρώτη καὶ τρυφερώτατη ἐκρυσταί τῶν τριχῶν.
 ἀρτί-χόρευτος, ὢν, ὁ ἀρτί ἐν χορῷ πανηγυρισθείς, ἀρτιχόρευτος ἐρρητὴ Νόνν. μεταφ. Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. 7. 27, 11. 232· ἐπὶ νυμφῶν ὡς αἱ γάμοι ἀρτίως ἐτελέσθησαν ἐν χορῷ, ἡ αὐτ. Διον. 7. 46, κτλ.

ἀρτί-χριστος, ον, ἐπὶ φαρμάκου ἄρτι ἐπιχρισθέντος, τὸ φάρμακον... σφίζειν ἐμέ, ἕως νιν ἀρτίχριστον ἀρμόσαιμι πού Σοφ. Ἰρ. 887.

ἀρτί-χυτός, μόλις χυθείς, πρὸ ὀλίγου ἐκχυθείς, φόνος Ὁππ. Πλ. 2. 617.

ἀρτι-ώνυμος, ον, ἄρτιον ἔχων ὄνομα, ἐπὶ πᾶντων τῶν ἀρτίων ἱερῶν, Θεολ. Ἀριθμ. 1. 8: — ἐντεῦθεν βῆμα -υμῆτω, εἶμαι ἄρτιος, αὐτόθι, Ἰσμβλ.

ἀρτίως, ἴδε ἐν λ. ἄρτιος III.

ἀρτίωςις, εως, ἡ, ἀπαρτισμός, συμπλήρωσις, κατέστισις, αἱ μὲν ἐπισκευάζονται τῶν τριηρῶν, αἱ δὲ νεωστὶ πηγνυνται καὶ πρὸς τὸν πλοῦν ἀρτίωςιν δέχονται Νικήτ. Χρον. 3. 2, π. 42A.

ἀρτιωτά, βραχυτάτῳ χρόνῳ συντελεσμένα Ἰσυχ.

ἀρτο-δαισία, ἡ, (δαίω B) διανομή ἄρτων, Προκόπ. Βανδ. 1. 13. σ. 210B.

ἀρτοδότης, δίδω, διανέμει ἄρτον, Πλανούδ. Βίος Δίος.

ἀρτο-δότης, ου, ὁ, ὁ δίδους ἄρτον, Τζέτζ. εἰς Δουκέρ. 435.

ἀρτο-ζήτης, ου, ὁ ἐπιαιτῶν ἄρτον, ἐπαίτης, Σχόλ. εἰς Δουκέρ. 775.

ἀρτο-θήκη, ἡ, μέρος ἐνθα φυλάσσεται ὁ ἄρτος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 1293 κ. ἄλλ.

ἀρτο-κλάσας, ἡ, ἡ κλάσις τοῦ ἄρτου, ἐκκλησιαστικὴ τελετή, «δὲ γινώσκων ὅτι ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ... οὐ γίνεται ἀρτοκλάσις» Πεντηκοστήριον, — «ὁ δὲ κελληρίτης προτίθεισιν ἐν τῷ ἀναλογίῳ ἄρτους πέντε, ἐξ ὧν ἐσθίοντες ἐν τῇ τραπέζῃ ὡσαύτως καὶ στάμνον μεστήν οἶνου τοῦ καλλίστου, καὶ ὀλίγον ἔλαιον εἰς ἀγγεῖον τι· ὁ δὲ ἱερεὺς λαβὼν ἄρτον ἓνα ἐπὶ χειρὸς, καὶ τυπώσας ἐν αὐτῷ σταυρὸν, ἐπέχεται τὴν εὐχὴν ταύτην ἐκφώνως... καὶ... ὁ δὲ κελληρίτης διακλάσας τοὺς ἄρτους ἐπιτίθεισιν τοῖς ἀδελφοῖς» κτλ. Τυπικ. κερ. 2. Ἰδε καὶ Ἀνθολόγ. μνήμης Δεκεμβρ., ἴδε Δουκάγγ. ἐν λέξει. — **ἀρτό-κλασμος**, τό, τεμάχιον ἄρτου, Τζέτζ. Ἰστ. 8. 49, Ἐπιστ. 30. σ. 28.

ἀρτο-κοπεῖον, τό, ἀρτοποιεῖον, Διοσκ. 2. 38.

ἀρτοκοπέω, εἶμαι ἀρτοποιός, «ψωμάς», Φρύν. Κωμ. ἐν «Μονο-τροπῶν» 11· πρβλ. **ἀρτοκόπος**.

ἀρτοκοπικός, ἡ, ὅν, ὁ τοῦ ἀρτοκόπου, τοῦ ἀρτοποιοῦ, ἡ τοῦ ἀρτοκοπεῖου, ὄνομα βιβλίου Χρυσ. τοῦ Ίουαννῆς παρ' Ἀθην. 647C.

ἀρτο-κόπος, ὁ, ἡ, ἀρτοποιός, Ἡρόδ. 9. 82, Πλάτ. Ἱερῶν. 518B, Σεν. Ἀν. 4. 4, 21, Ἑλλ. 7. 1, 38, Σουλ. Ἐπιγρ. 1018. 3, 04λ. Ἡρόδ. 1. 51. (Ἡ ἐτυμολογία τῆς λέξεως ἐκ τῆς √ΚΟΠ ὡς εἰ κυριο-λετικῶς ἐσθίμινεν ὁ κόπτης τὸν ἄρτον, (πρβλ. τρισκυπάνιστος) εἶναι ἤδη γενικῶς ἐγκαταλειμμένη. Κατὰ τὸν Φρύνιον σ. 222 (ἔκδ. Lohnek) «ἀρτοκόπος, ἀδόκιμος» γὰρ δὲ ἀρτοκόπος ἡ ἀρτοποιός λέγεται. Τὸ ἀρτοκόπος βεβαίως εἶναι ἐκ τῆς √ΚΟΠ καὶ ὁ Κούρτιος παραδέχεται ταύτην τὴν ῥίζαν, ἀλλὰ διατηρεῖ τὸν τύπον -κόπος ἐκ συγκρίσεως πρὸς τὸ Λατ. coq-uo, ὡς ἐπίσης ἔχομεν rōquiu = coquina, ἴδε Κουρτίου Ἑλλ. Ἑτυμ. ἀριθμ. 630). Ἰδε καὶ σημειώσιν W. G. Rutherford ἐν Νέῳ Φρυνίῳ σ. 303.

ἀρτο-κρεάς, τό, ἄρτος μετὰ κρέατος, «κρεατόπητα», Πέρσιος G, 50, πρβλ. Conington αὐτόθι, καὶ Ἐπιγρ. Ὁρέλλ. 4937. Πόθαν. = τῷ Λατίν. visceratio.

ἀρτο-λάγανον, τό, εἶδος ἄρτου ἡρωματισμένου, εἰς δὲ τὸ κο-λούμενον ἀρτολάγανον ἐμβάλλεται οἰνάριον ὀλίγον καὶ πέπερι γάλα τε καὶ ἔλαιον ὀλίγον ἢ στέαρ Ἀθην. 113D, Λατ. artolaganus, Κικ. Fam. 9. 20.

ἀρτο-λάγυνος πλήρη, ἡ, πλήρῳ πτωχοῦ πρὸς ἐναπόθεσιν ἄρτου καὶ λαγίνου, πτωχῶν χαρίεσσα πανοπλῆ, ἀρτολάγυνος αὕτη Ἀνθ. II. 11. 38.

ἀρτο-μελί, τό, ἔμπλαστρον ἐξ ἄρτου καὶ μέλιτος, Γαλην. 10, 233A, 263C, Ἀέτ. 3. 177, σ. 65, 38, Λέων Ἰατρ. 187.

ἀρτο-ποιεῖον, τό, τὸ μέρος ἐνθα κατασκευάζεται ἄρτος, ἀρτο-ποιεῖον, «ψωμάδικον», Εἰσφ. Σύρ. τ. 1. σ. 221, πρβλ. **ἀρτοκοπεῖον**.

ἀρτο-ποιέω, κατασκευάζω τι εἰς ἄρτον, μετ' αὐτ., τὴν πόσιν ἡρτοποιῶν Ἀππ. Ἐμφύλ. 2. 61· «ἄλευρα μαλάσσας καὶ ἀρτο-ποιήσαντος», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 65· — ἐν τῷ παθ. Διοσκ. 2. 111.

ἀρτοποιεῖα, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ἀρτοποιοῦ, ἡ κατασκευὴ ἄρτου, Ἀρι-στοφ. Ἀποσπ. 205, Σεν. Ἀπομν. 2. 7. 6.

ἀρτοποιικός, ἡ, ὅν, ὁ τῆς ἀρτοποιείας ἡ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀρτο-ποιεῖαν Ἀθην. 113A, Πολυδ. Γ' 112· καὶ ἀρτοποιητικός, ἡ, ὅν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 358· ἡ -κῆ (ἐνν. τέχνη) Ἰω. Χρ. Ὁμιλ. εἰς Ματθ. 52. τ. 2. σ. 334.

ἀρτο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων ἄρτον, ἀρτοποιός, «ψωμάς», Σεν. Κύρ. 5. 5, 39· πρβλ. **ἀρτοκόπος** καὶ Λοβ. Φρύν. 222.

ἀρτοποῖος, ἴδε **ἀρτοκόπος**.

ἀρτο-οπτέον, τό, τὸ ἐργαστήριον ἢ τὸ σκεῦος ἐν ᾧ τοὺς ἄρτους ὀπτῶσιν, Πολυδ. Γ' 112.

ἀρτο-όπητος, ου, ὁ, (ὀπτῶν) ὁ ὀπτῶν ἄρτους, ἀρτοποιός ἡ ἀρτο-πώλης, Ἰσυχ. ἐν λέξει πᾶσαντος, πρβλ. Ἰουβενάλ. 5. 72.

2) σκεῦος πρὸς ὀπτῆσιν ἄρτου, Πολυδ. Γ' 112, πρβλ. Πλάτ. Δύλ. 2. 9, 4, Πιλιν. 18, 11, 28. § 107.

ἀρτοποιικός, ον, (ἄρτος) εἶδος ἄρτου, Χρυσ. Τυκν. παρ' Ἀθην. 113B.

ἀρτοπωλεῖον, ἴδε **ἀρτοπώλειον**.

ἀρτοπωλεῖω, πωλῶ ἄρτον, εἶμαι ἀρτοπώλης, Πολυδ. Ζ' 21.

ἀρτοπωλία, ἡ, τὸ πωλεῖν ἄρτον, Πολυδ. Ζ' 21 καὶ 24, Δ. Β. 20, 19.

ἀρτοπωλικός, ὅν, ὁ τοῦ ἀρτοπώλου, εἰς τὸ ἀρτοπωλικόν, εἰς τὸ μέρος ἐνθα ἦσαν τὰ ἀρτοπωλεῖα, Σουλ. Ἐπιγρ. Ἀττ. II, 860.

ἀρτοπώλειον, τό, τὸ μέρος ἐνθα πωλοῦνται οἱ ἄρτοι, Ἀριστοφ. Βάτρ. 112· ἦκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλειον λιπῶν, Ἰν' ἐστὶ κριθάνων ἐδύλια Ἀποσπ. 199, πρβλ. Πολυδ. Ζ' 21: — Κατὰ τὸν Σουῖδ. «ἀρτοπωλεῖον, τὸ μαγειρεῖον ἐν ᾧ οἱ ἄρτοι γίνονται· ἀρτο-πώλειον δὲ ὁ τόπος ἐνθα οἱ ἄρτοι πιπράσκονται» — κατὰ δὲ Ζωναρᾶν σ. 305 «ἀρτοπώλειον, ὁ τόπος ἐνθα οἱ ἄρτοι πιπράσκονται· ἀρτοπωλεῖον δὲ τὸ μαγειρεῖον, ἐν ᾧ οἱ ἄρτοι γίνονται· μικρὸν καὶ διφθογγον» πρβλ. Πολυδ. Ζ' 21.

ἀρτόπωλις, (οὐχὶ ἀρτοπώλης), εἶδος, ἡ, ἡ πωλοῦσα ἄρτον, Ἀριστοφ. Σπ. 238, Βάτρ. 858: — ἀρτ. -πώλης, ου Πολυδ. Ζ' 21· ἴδε Κ. Κόντου Ἱωσσοικ. Παρκατη. σ. 532. 2) ὡς ἐπὶ θ. τηλία ἀρτόπωλις, κύσκιον ἀρτοπώλου, Πολυδ. Θ' 108.

ἄρτος, ὁ, ψωμί, ἄρτος, κυρίως ὁ ἐκ σίτου (ὁ κριθινὸς ἄρτος ἐλέ-γετο μᾶζα, πρβλ. Ἰππ. π. Διαιτ. Ὁέ. 389), τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ἀριθμ., Ὁέ. Σ. 120, κ. ἄλλ.· ἀκαλοῦσθαι περιληπτικῶς καὶ ἐνικ., ἄρτος οὐλος, μαλακὸς ἄρτος, Ρ. 343· ἄρτος τρισκοπάνιστος Βατραχ. 35· συνη. παρ' ἄπασιν τοῖς συγγραφεῦσι. (Ἡ βλ. ἀμφιβ.)

ἀρτο-στέτω, ἐσθίω στίβον ἄρτον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀλφι-τωστέτω, Σεν. Κύρ. 6. 2, 28. 2) ἐσθίω ἄρτον μόνον, ἐναντίον τῷ ἑσφαγῆναι Πλάτ. ὁ Κωμ. ἐν «Ἱπερβόλῃ» 7, Ἰπποκρ. 228. 40., 366, 47.

ἀρτοστέτω, ἡ, τὸ σιτέσθαι ἄρτον μόνον, Ἰππ. 615. 45., 1155Δ.

ἀρτοσπογγιότης, ὁ, ἄρτος σπογγώδης, ἐλαφρὸς, «κλύσται, ἀρτο-σπογγίζεται», Θησ. Στεφ., Δουκάγγ.

ἀρτο-στροφέω, στρέφω τὸν ἄρτον ὅταν ὀπτᾶται, Πολυδ. Ζ' 22 (Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 587).

ἀρτοστροφῆω, τρέφω δι' ἄρτου, Ἀρχ. Λέξ.

ἀρτο-τροφία, ἡ, = ἀρτουστέτω, Ἰω. Χρ. Ὁμιλ. 140, τ. 5. σ. 884.

Ἀρτότρωγος, ὁ, ὄνομα παρασίτου παρὰ Πλάτωνα ἐν Mil. Glor. ἀρτετυριανός, ὁ, τόπος ἐν Κιωνοσταντινουπόλει ἐνθα ἦν ἀγορὰ ἄρτων καὶ τυρῶν, Κωδιν. Κωνστ. 47.

ἀρτυρῆται, οἱ, αἰρετικοὶ οὕτω καλούμενοι, διότι ἐν τῇ θείᾳ μεταλήψει ανεμίνυνον ἄρτον καὶ τυρόν, Ἐπιφάν. Αἰρ. 49. (τ. 1, σ. 88Δ).

ἀρτο-τύρος, ὁ, ἄρτος καὶ τυρὸς, «ψωμοτύρι», Οἰσιν. Lucr. 105.

ἀρτουργός, ὅν, = ἀρτοποιός, Τζέτζ. Ἰστ. 5. 535.

ἀρτοφάγιω, ἐσθίω ἄρτον, Ἡρόδ. 2. 77, Ἰππ. 530, 14.

ἀρτο-φάγος, ον, ὁ ἐσθίων ἄρτον, Ἐκαταλείω Ἀποσπ. 290 (Müll.): — ὡς ὄνομα μύθος ἐν Βατραχ. 209.

ἀρτοφόριον, τό, κύνιστρον, καινῶς «πανέρι», δι' ἄρτον, «οἶον τὸ αὐτὸ ὀρτοφόριον καὶ πανάριον λέγεται... ἀλλὰ στομαχίζουσι τοῦ καλῶς ἔχοντος καὶ μὴ γεῖσθαι ὑπὸ τῶν διακονούντων παιδαρίων καὶ ἰδιωτῶν πανάριον ἐροῦμεν, καὶ εἰ βόρβαρον ἐστίν» Σέξτ. Ἐμπ. π. M. 1. 234· ὁ τύπος ἀρτοφορίας, αὐτόθι εἶναι πιθανῶς ἐφθαρμένους.

2) = **πυξίον**, ἐνθα φυλάσσεται ὁ προηγιασμένος ἄρτος, «καὶ λαβὼν προηγιασμένον ἄρτον ἐκ τοῦ ἀρτοφορίου, τίθησιν αὐτὸν μετ' εὐλαθείας πολλῆς ἐν τῷ ἁγίῳ δίσκῳ» Εὐαγγ. λόγ.

II. **Ἀρτοφό-ρια**, τό, ἑορτή, «τὰ διὰ τοῦ εἰς ὀνόματα ἐπὶ ἑορτῶν λεγόμενα διὰ τοῦ εὐφραίνεται, οἶον Ἀπατούρια, Ἀρτοφώρα, Ἀνέκδ. Ὁέ. 3. 277.

ἀρτοφόριον, τό, σκεῦος δι' οὗ φέρουσιν ἄρτον, «πανάριον», καὶ ἀργυροῦν ἀρτοφόρον ἄρτων Καππαδοκίων Ἀθην. 129E· «κα-νοῦν ἀρτοφόρον» Πολυδ. Ζ' 32, Γ' 91.

ἀρτοχάριτες, αἱ, «πλικοῦντων εἶδη» Ἰσυχ. ἐν λέξει χάρις.

ἀρτύλη, ἡ, «ἀρτύλ(λ)ην» λυγρὴν, ἀγκύλην Ἰσυχ. Ὁ κωδὶς ἔχει ἀρτύλεν.

ἀρτυλία, «διαθήκη» Ἰσυχ.

ἀρτύμα, τό, καρύκειμα, ἡδυσμα ἐδεσμάτων, μυρωδικόν, «μπα-χαρίκον», κοσμοῦντες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσι Βατρα-χομ. 41· βορᾶς ἀρτύματα Ἀθην. 67Γ (Σοφ. Ἀποσπ. 601, πρβλ. 305)· τὰ παλαιὰ καὶ θρυλούμενα ἀρτύματ' ἐξήλειψαν ἐκ τῶν βιβλίων... οἶον λέγω κύμινον, δέος, σίλφιον, τυρόν, κορίαννον, οἷς ὁ Κρόνος ἀρτύμασιν ἐχράτο, κτλ. Ἀνάξικπ. ἐν «Ἐγκαλυπτομένῳ» 1. 4: — μεταρ., ἡ ἀνάπαυσις τῶν πόνων ἀρτυμά ἐστι Πλούτ. 2. 9C. — Παρ' Ἰσυχ. «ἀρτύμα» διαθήκη, δίκη καὶ «ἀρτύμασι» τοῖς πρὸς τὴν θυσίαν εὐτρεπιζομένοις Σοφοκλῆς Φι-νεῖ Βίρ. αὐτόθι.

ἀρτύματικός, ἡ, ὅν, ὁ χρησιμεύων ὡς ἄρτυμα, «ἐνθον εἶδος βοτάνης ἀρτυματικῆς» Σουῖδ.

ἀρτύνας (ῶ), ὁ, ἄρχων ἐν Ἀργεῖ καὶ Ἐπιδαύρῳ, ὡς τὸ ἀρμη-στές ἐν Σπάρτῃ, Θουκ. 6. 47· ἄρτυνας Πλούτ. 2. 291D, Ἰσυχ. πρβλ. Ἀρτυτήρ.

ἀρτύνω, [ὑ]: μέλλ. -ὤνδ, Ἰων. -ὤνδω: ἀρ. ἐνεργ. ἡρτύνα, μέσ. -ὤνάμην, παθ. -ὤνθην. Ἐπεί τοι τύπος τοῦ ἀρτύω ἐν χρήσει ἀποκλειστικῶς παρ' Ἑπικ., ψεύδεται τ' ἀρτύνοντας Ὁδ. Α. 366· λόγον ἀρτύναντες, πρβλ. Δαι. Insidiōs struere, Ξ. 469· μνη-σθήσιν θάνατον κακὸν ἀρτύναντες Ω. 153· ὁμίλην ἡρτύνον Ἰλ. Ο. 303· ἀρτύνηθ' ἐπὶ μάχῃ Λ. 216· ὡσαύτως ἀρτύνεουσιν Ἑδνα Ὁδ. Α. 277· σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες, ταπτόμενοι κατὰ σπείραν, παρατάσσοντες ἑαυτοὺς, Ἰλ. Μ. 43 καὶ 86, Ν. 152:—Μίσ. πυκινὴν ἡρτύνετο βουλήν Β. 55· ἡρτύναντο δ' ἑρετικά τρο-ποῖς ἐν δερματίνοισιν, ἤρυσαν δὲ τὰς κόπας εἰς τοὺς σκαλμούς διὰ δερματίνων τροπωτήρων, Ὁδ. Α. 782, Θ. 53.

ἀρτύς, ὄος, ἡ, (* ἄρω) Ἰων. ἀνεί ἀρθμός, ἀρτύν. φιλιαν, καὶ σύμβασιν, καὶ κρίσιν· Ἰσούχ., ἀρτύς· σύνταξις ὁ αὐτ. Ἰσούχ. ἀρτύσις, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ἀρτεῖν, καρυκεῖν δι' ἀρτυμάτων, ὡς τὸ ὑφαρτυσία, Ἀδὴν. 544F, πρβλ. Μειν. Ἀλεξ. ἐν Ῥαλατείᾳ 1. 9, ἐνθα γράφεται ἀρτηρία.

ἀρτυσι-λαός, ἡ, -λεως, δ, δημόσιός τις λειτουργὸς ἢ ὑπηρέτης ἐν Ἀθήναις, Ἀδὴν. 173A.

ἀρτυσίς, εως, ἡ, (ἀρτύω) τὸ ἀρτεῖν, καρυκεῖν Διδό. 2. 59· περὶ ἀρτυσιν ὄψων Πλούτ. 2. 99C, 137A· ἀνάμικτος μετὰλλων κατὰ τὴν χώνευσιν, 395C· [ὁ ἐσφαλμένος ἐν Ῥηγ. Ναξ.].

ἀρτυτήρ, ἥρος, δ, οὕτως ἐκαλεῖτο πρῶτος τις ἐν Ὀλγ., ὑπὲρ τοῦ κατατυγχάνοντος ἀρτυτήρος Ἐπιγραφ. Θήρας Σιναι 148E, Σουλ. Ἐπιγρ. 2448.

ἀρτυτικὸς, ἡ, ὄν, κατάλληλος πρὸς ἄρτυσιν, πείλιον, ῥίτα κατὰ τινὰς ἡρτύσιμος ἐν Διδύῃ γινόμενη ἀρτυτικὴ καὶ θεραπευτικὴ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 894.

ἀρτυτός, ἡ, ὄν, καρυκευτός, Δισκ. 2. 176 (177).

ἀρτύω, Ὁδ. Δ. 771· παρατ. ἡρτυον, Ὄμ.: πλὴν τῶν Ὀμηρι-κῶν τούτων χρόνων ἀπαντῶσι παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγραφεῦσι καὶ οἱ ἔξῃ: μέλλ. ἀρτύω [ὑ], Σοφ. Ἀποστ. 601: ἔδρ. ἡρτύωσα, Ἠρόδ. 1. 12, Κρατίνος: πρμ. ἡρτύκα (κατ-) Δισχλ. Εὐμ. 473:—Παθ., πρμ. ἡρτύμαι Φερεκρ., Εὐπολ., Ἰπποκρ. [ἴδε κατωτ.]: ἀρ. ἡρτύην [ὑ] Ὀρειβάς:—παρ' Ἀττ. τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶναι ἐν χρήσει ἐκείνῃ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσ. κατὰ καὶ ἔξ [ἴδε *ἄρω]. Σημαίνει δὲ, ὡς τὸ ἀρτύνω, τακτοποιῶ, ἐπινοῶ, παρασκευάζω, ἐτοι-μῶμαι ἐπὶ παντός πράγματι ἀπαιτοῦντος τέχνην καὶ δεξιότητα, ὡς ἐπὶ σιδηρογυῖ π. χ., τὰ δ' ἡρτύει Ἰλ. Σ. 379· ὡσαύτως, σοὶ δὲ... ἐδό-λον ἡρτυ Ὁδ. Α. 439· τῷ δ' ἡρτυεν... ἐλεθρον Π. 448, πρβλ. Γ. 242· γάμον... ἡρτυεῖ Δ. 771· οὕτως, ἡρτυσαν τὴν ἐπιδουλήν Ἠρόδ. 1. 12· πρβλ. ἑπαρτύω. II. ἐν τῇ ὑφαρτικῇ, καρυκεύω, ἡρτύω ἔξῃ, Σοφ. Ἀποστ. 601, Κρατίνος ἐν Ἀδῇ. 12· πρὸς ἡδονὴν Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰπρ. 13· ἀρτ. τὰ ὄψα Ἀριστ. Πθ. Ν. 3. 10, 9:—Παθ., ὁπταί κίχλια γὰρ εἰς ἀνάδρυσσ' ἡρτυμέναι Φερεκράτ. ἐν Ὁμετάλλουσιν 1. 23· ὄψω πολυτελὶς ἡρτυμένη Εὐπολ. ἐν Ἀδῇ. 49· ἡρτυμένος οἶνος Θέοφρ. περὶ Ὄσμ. 61.

ἀρῦ, ἴδε ἄρρυ.

ἀρυσάλλης, ἰδός, ἡ, = τῇ ἐπομ., ἀρυσάλλης δι' ἐνός λ., ἀρυσά-λλεζα· λήκυνον· Δωριεῖς: οἱ δὲ μάστιγον· Ἰσούχ., πρβλ. Ἐτυμολ. Μ.

ἀρυσάλλος [ὑ], δ, «πλεκτόν τι βαλλάντιον, ἔπερ ἐλκόμενον κλείεται καὶ ἀνοίγεται, παρὰ τὸ ἀρτεῖν καὶ βάλλειν» Σχολ. εἰς Ἀρι-στοφ. Ἰππ. 1094, Σηολ. 11.—ἀρυσάλλους δὲ ἐπὶ τοῦ συσπαστοῦ (συσπάστος, κωδ.) βαλλάντιον ἐν Ἀντιφάνους Δυτοῦ ἔρῳντι· Πλούτ. Γ. 152. II. «ποτήριον κάτωθεν εὐρύτερον, ἅνω δὲ συνγυμνόν, ὡς τὰ συσπαστὰ βαλλάντια, ἀ καὶ αὐτὰ διὰ τὴν ὁμοιότητα ἀρυσάλλους τινὲς καλοῦσι» Ἀριστοφάνης Ἰππεύσι (1094)· Ἀδὴν. ΙΑ. 783F [μετὰ τὸ 466]· κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυσάλλω ἀμφοροσίαν Ἀδὴν. 783F [μετὰ τὸ 466], καὶ τὰ τῶν βαλάντιων ἀγγεῖα, ἀρυσά-λλος, ἀρτυκτικα· ἡμφυ δ' Ἀριστοφάνης λέγει· Πλούτ. Ζ'. 168, Γ'. 63.

ἀρυσάνη, ἡ, = ἀρυστήρ. Ἰγμων παρ' Ἀδὴν. 44516.

ἀρυσσομαι, ὡς τὸ ἀρῦμαι, σῶμα ἐπ' ἄνω, ἐλκεται ἐν βάθους, καὶ γὰρ ἀσφαλτον καὶ ἄλλας καὶ ἐλαίον ἀρυσσονται ἔξ αὐ-τοῦ (τοῦ φρέατος δηλ.) Ἠρόδ. 6. 119· πρβλ. ἀρύω.

ἀρυστήρ, ἥρος, δ, = ἀρυστήρ. Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 28· μέτρον ὕμνων, οἶνον τέσσαρες ἀρυστήρες Ἠρόδ. 2. 168.

ἀρυστίς, ἰδός, ἡ, = ἀρυστήρ, Σοφ. Ἀποστ. 703· πρβλ. Λοθ. Παραλειπ. 442.

ἀρυστίχος, δ, ὑποκορ. τοῦ ἀρυστήρ. Ἀριστοφ. Σρ. 855, Φρύν. ἐν Ἠοαστρίαις 2·—ἀρυστίχους· τὰς οἰνοχόας, οἶον κοτύλας, ἀπὸ τοῦ ἀρτεῖν, ἔθθεν καὶ ἡ ἀρτυκτικὴ· ἔλεγον δὲ καὶ ἔξηθον τὸ τοιοῦτον σκεῦος· Ἰσούχ., Σουλ. Ἐπιγρ. 2139.

ἀρυστρίς, ἰδός, ἡ, = ἀρυσταίνα, Ἀνθ. Π. 6. 306· γράφεται καὶ ἀρυστίς, Σουλ. Ἐπιγρ. 345.

ἀρυσταίνα [ὑ], ης, ἡ, δηλ. τύπος τοῦ ἀρυστήρ, εἶδος ἐλασι-χογείου, ἀλλ' ἐγὼ εἶδον ἕνα, καὶ μούδοκει ἡ θεὸς αὕτη τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυσταίνῃ πλοσυγείαν, «χαλκοῦν σκεῦος», ᾧ τὸ ἐλαίον ἐγχέουσιν εἰς λύχνους (Σχολ.), Ἀριστοφ. Ἰππ. 1091· λεκάνιον ἔπερ μετεχειρίζοντο ἐν τοῖς βαλάντιοις ὡς νῦν τὸ «τάσι» πρὸς ἐπιχυσιν ὕδατος, κατασκευῶ, νῇ τὴν φίλην ἀλγίμητρα· ἀρυσταίνα· ὕμνων ἐκ μέσου βάφασα τοῦ λέβητος ἐκείνου ὕδατος Ἀντιφάν. ἐν Ἀλεξ. περὶ 1· δεινὸς δὲ καὶ πρὸς τὰ χαλκεῖα τὰ ἐν τῇ

βαλάντιῳ προσελθὼν καὶ βάψας ἀρυσταίνα, βοῶντος τοῦ βαλάντιου, αὐτὸς αὐτὸς καταχέσθαι Θεοφρ. Χαρ. 9· ἴδε καὶ Α. Β. 20, 22: πρβλ. ἀρυστάλλος.

ἀρυσταίνα-εἰδής, ἡ, ὡς ἔχων τὸ σχῆμα ἀρυσταίνης, ὁ δὲ τρίτος γόνυρος (τοῦ λάρυγγος) εἰς στεγνὸν κυμαδὴ καὶ αὐτὸς τελευταῖ, οὗ τῇ ἄνω πτέρᾳ ἀρυσταίνας ἴδεις οἱ πλείστοι τῶν ἀνατομικῶν ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῆς τοῦ σχήματος ὁμοιότητος πρὸς ταύτας· δὴ τὰς προχόους, δὲ ἔξῃ καὶ ἀρυσταίνες ἐννοιοι καλοῦσι, Ἰαλν. 3. 553, πρβλ. 556.

ἀρυστήρ, ἥρος, δ, (ἀρύω) κύβητος, ἡ εἶδος κυλίνδρου, ἐκοντά-λας, βαλὼν εἰς κρατῆρα πλατύστομον, καὶ ἐπιχέας ὕδωρ, ἀνάχει, ἀρυστήρι ταράσσων ραγδσίως Δισκ. 2. 84.

ἀρυστήριος, ὄν, ἐπὶ ὕδατος, ὃ ἀντλεῖ τις πρὸς πόσιν, πέσιμος, Ἀνθ. Π. 9. 375.

ἀρύω, Σιμων. 55. Ἀττ. ἀρύτω [ὑ], Πλάτ. Φαῖδρ. 253A (πρβλ. ἀνύω, ἀνύτω): παρατ. ἡρυον Ἰσ. Ἀσπ. 301: ἀρ. ἡρυσα Φερεκρ. ἐν Πειθίῳ 5, Ξεν.:—Μίσ., ἀρύτομαι Ἀριστοφ. Νεφ. 272, ἀρύομαι Ἀνθ., κελ. (πρβλ. ἀρύσσομαι): μέλλ. ἀρύσο-μαι Ἀνθ. Π. 9. 230, Λουκ.: ἀρ. ἡρύσκαμην Πλούτ.· ἐνκτ. ἀρύσκαμην Εὐρ. Ἰππ. 210 (λυρ.), ἀπαρ. ἀρύσσομαι Ξεν., μετ. ἀρῦσθαι Ἠρόδ., Ἑπ. ἀρυσσάμενος Ἰσ.:—Παθ., ἀρ. ἡρύσθην, ἀπαρῦσθαι Ἀλεξ. ἐν Ἀθηναίῳ 6, Π. ὡσαύτως, ἡρύ-σθην Ἰππ. 244. 44 καὶ 49, Πλούτ. 2. 690C· ἀντὶ ὕδατος ἢ οἴνου ἐλπίσσε· ἄλλο ὕγρον, οἶγε μὲν ἐτράπεον, τοῖ δ' ἡρυον, οἱ μὲν ἐπάσαν τὰς σταφυλὰς οἱ δὲ ἐλάμβανον τὸ γλεύκος ἐκ τοῦ ὑπολήντιου, Ἰσ. Ἀσ. 301· ἀρῦντες οἱ... ὕδωρ Σιμων. 55· ἐκ πιθῶνος ἡρυσαν ἀκράτον Φερεκρ. ἔνθ' ἀναιτ. ἀρῦσαντες ἀπ' αὐτῆς (τῆς φάλης) τῇ κυάθῳ Ξεν. Κύρ. 1. 3. 9· μετὰ, κἂν ἐκ Διδό· ἀρύ-τωσιν, καὶ ἐν ἐκ τοῦ Διδό λαμβάνουσιν ἐμπνυσιν, Πλάτ. Φαῖδρ. 253A.

II. Μίσ., ἀντὶ ὕδατος, λαμβάνω ὕδωρ (εἰ· ἐμαυτὸν), ἀρυσ-σάμενος ποταμῶν ἀπὸ Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 548· σφῶν ἀρῦσε-σθαι Φερεκρ. ἐν Ἠίροισι 1. 5· ἀρῦσσομαι ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Ξεν. Κύρ. 1. 2. 8· μετ' αὐτ., ἀρῦσσομαι ὕδατων πῶμα Κύρ. Ἰππ. 210· ἀρ. ἐκ τῶν ποταμῶν μέλι καὶ γάλα Πλάτ. Ἰων 534A· μετὰ γέν. διαιρετ., ἀρῦσσομαι Νελλίου ὕδατων, ἀντιπν. ἐκ τῶν ὕδατων τοῦ Νελλίου, Ἀριστοφ. Νεφ. 272· οὕτως, ἐκ τῶν κόλπον τρις ἀρυσσάμενος τοῦ ἡλίου, ἀντὶ τῆς (οὕτως εἰπεῖν) ἐκ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ, Ἠρόδ. 8. 137· μετὰ, ἀρ. μαντικῆς Πλούτ. 2. 411F. 2) Ἐν Ἀρτέμει 746, ἐπὶ ἀστέρι, ὡκεανοῦ ἀρῦνται, ἀνασφύρουσιν ἑαυτοὺς, δηλ. ἀντελ-λουσιν ἐκ τοῦ ὡκεανου, ἐνθα ὁ Βουτεμ. καὶ Schmidt, αἰρῶνται.

3) ἀρυστήμενος (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. ἀρύττειν) Ἀλκαῖος παρ' Ἀδὴν. 38E (47 Hgk.) ἐκ τῆς, Schmid. ἀντὶ τοῦ ἀρτυτῆμενος.

ἀρυστή· ἀρυσ·· ἀρυστή· Ἰσούχ.

ἀρυστήνα· ῥυτίδα· Ἰσούχ.

ἀρυστός· ἡμέτε· Μακεδόνες· Ἰσούχ.

ἀρῦ· ὁ εἰσὸς ὑπὸ Λυδῶν· Ἰσούχ.

ἀρχαγγελικός, ἡ, ὄν, ὁ τοῦ ἀρχαγγέλου, ἡ ἄνθρωπος εἰς τὴν ἀρχαγγέλου, Ὀριγέ. Ι. 170B, Διον. Ἀριστοφ. 196B, Ἀθαν. IV. 175Δ.

ἀρχαγγελοπτεῖν, βλεῖται τὸν ἀρχαγγέλου, ἀρχαγγελοπτεῖται· οἱ τρέμων πίπτει κατὰ Θεοῦ. Προδρ. Τετράστ. εἰς Ἰησ. 64.

ἀρχ-ἀγγελος, ὄν, ὁ ἀρχὼν τῶν ἀγγέλων, ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν, ἴδε: τῆς ἱερέως γραφῆς, παλαιῆς τε καὶ νέας, καὶ τῆς Ἑκκλησίας, Ἀνατὸλ. Θεολογ. Ἀρθμ. 43A, Φίλων Ι. 427, 4., 501, 44, Ἐνὶ 187, 191, 193, Ἐπιστ. Παύλ. π. Θεσσ. Δ'. Ε'. 16, Ἰουδ. 9, Ὀριγ. Ι. 170B κλ.

ἀρχαγγέτης, ἀρχαγγός, Δωρ. ἀντὶ ἀρχηγέτης, ἀρχηγός.

ἀρχαῖος, μέλλ. -ίσω, εἰμαι ἀρχαῖος τοῦς ἐρόπου, μιμούμαι τοὺς ἀρχαίους κατὰ τὰ ἔθνη ἢ τὴν γλῶσσαν κελ., οὐκοῦν ἀρχαῖος ἐν ἄνθρωποις δὲ τὰ ὀλιγάκις ἐξημέναι ἀρχαίοις λέγων, ἀλλ' ὅ τοις ἀεὶ λεγομένοις καὶ πανταχοῦ χροῦμένοις Διον. Ἀλ. π. Ρηγ. 10, 5, Πλούτ. 2. 558A.

II. μετὰ, = παλαιῶν τῶν ἡ-ἀρχαῖος, ἀρχαῖος τὸν Σάραπιν βουλήθεος Κλήμ. Ἀλ. Πρωτ. 43· νοί μὴν καὶ Τέρπανθρον ἀρχαῖος οἱ τινες ὁ αὐτ. Στρώμ. 1. σ. 317, 20.

ἀρχαῖος, (ἡ ἀρχαῖος κατὰ τὸν Φρύν. 39), ἡ, ὄν, ὁ ἔχων ἢ μιμούμενος τῶν ἀρχαίων ἀρχαῖος κατὰ τὸν ἱματισμόν, τὸ ἔθνος, τὰς σκέψεις καὶ τὴν γλῶσσαν, ἀρχαῖα φρονεῖν Ἀριστοφ. Νεφ. 821· ἐν Λακεδαίμονι γέγονας· ἐκείνων τῶν νόμων μεθε-κτέον ἐστίν... ἐν τοῖς δ' ἐκείνων ἔθεσιν ἴσθ' ἀρχαῖος Ἀντιφάν. ἐν Ἀρχοντι· 1.—Ἐπίερ. -κῆς Ἀριστ. Μεταφ. 13, 2. 5, ἐνθα ἴδε Bonitz.—Πρβλ. ἀρχαῖος Ι. 2, Κρανικός.

ἀρχαῖο-γενής, ἡ, = ἀρχαῖογενός, Βουζ.

ἀρχαῖογενός, ἡ, ἡ ἀρχαῖος, ἡ ἀρχὴ γίνουσι τινός, ἡ ἀρχαῖα καταγωγὴ, Βασίλ. III. 185C, Εὐστ. 1156. 54, κτλ.

ἀρχαῖο-γονός, ὄν, ὁ ἐκ ἀρχαίου γίνουσι, ἢ ἀρχαῖος, Σοφ. Ἀντ. 981.

II. ἴσως παροξ. ἀρχαῖο-γόνος, ἀρχαῖος, πρῶτος· αἰτία Ἀριστ. π. Κόσμ. Β. 21.

ἀρχαῖο-γράφος, ὄν, ὁ γράφων περὶ ἀρχαίων πραγμάτων, Ἰάνασ· ἀρχαῖο-εἰδής, ἡ, ὁ ἐκ εἰδὸς ἀρχαῖος, ἀρχαῖος, εἰδύειν ἐπὶ τὸ ἀρχαῖοιδὲς καὶ τοῦ ἡθους καὶ τοῦ ῥυθμοῦ ἀρχ. Φαλ. 715.

ἀρχαῖός, ἡ, ἀρχαῖος γένων, Γλωσσ.

ἀρχαῖολογέω, ὁμιλῶ περὶ πραγμάτων ἀρχαίων καὶ ἰώ-

λων, Θ.υκ. 7. 69· ἀρχ. τὰ Ἰουδαίων Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πολ. προοίμ. 8:—Πλάτ., ἱστορία ἀρχαιολογούμενη, ἐξεταζομένη ὑπὸ ἀρχαιολογικῆν ἐποψίν, Διον. Ἀλ. 1. 74, Ὀριγέν. II. μεταχειρίζομαι ὅπως ἀρχαῖον, Λουκ. Δεξιφ. 15.

ἀρχαιολογία, ἡ, ἱστορικὴ ἔρευνα ἀρχαίων πραγμάτων, ἐξετάσις ἀρχαίων μύθων καὶ παραδόσεων, περὶ πάσης τῆς ἀρχαιολογίας ἡδίστα ἀκροῦμαι Πλάτ. Ἰμπ. Μείζ. 285D, Διόδ. 2. 46, Διον. Ἀλ. 1. 4. ἀρχαιολογικός, ἡ, ὅν, ἐμπειρὸς εἰς τὰ τῆς ἀρχαιότητος, Στράβων 452.

ἀρχαιο-λόγος, ὄν, ὁ πραγματευόμενος περὶ ἀρχαίων πραγμάτων, ἀρχαιολόγος ἱστορίας Θεόδ. Σουδ. σ. 548.

ἀρχαιο-μελι-σίδωνυ-φρύνιχ-ῆρ-αυτος, ὄν, ὁ, ἐπιθετον συντείν ἐκ πολλῶν ὀνομάτων κωμικῶς ὑπ' Ἀριστοφάνους, λυγρὸς ἔχοντας καὶ μινυρίζοντες μέλη ἀρχαιμελισιδωνοφρυνίχῃ-ρατα, παρὰ τὸ μέλι, ὅπερ ἐστὶν ἡδύ, καὶ τὴν Σιδώνα καὶ τὸν φρύνιχον καὶ τὰ ἐρατὰ ἔμμεν, οἷον ἀρχαῖα μέλη φρύνιχου ἐρατὰ καὶ ἡδία, καθὼς μέλι παρέχοντα τὸ τῆς Σιδώνας ὄνομα (Σχόλ.) Ἀριστοφ. Σφ. 220· «φρύνιχος δὲ ἐγένετο τραγωδίας ποιητής, δεῖ γράψω δρᾶμα Φαινίσσας, ἐν ᾗ μέμνηται Σιδωνίων κτλ.» Σχόλια αὐτόθι.

ἀρχαῖον, τό, ἴδε ἀρχαῖος.

ἀρχαῖο-νομος, ὄν, κατὰ τὸν παλαιὸν τρόπον, ἀρχαῖος, ἀρχαιονόμος ἡθῶν τε καὶ ἐπιτηδευμάτων Ἀνώνυμ. παρὰ Σουδ. ἐν λίστῃ αἰρεσις.

ἀρχαιο-παράδοτος, ὄν, ὁ ἀρχαῖος παρὰδομένος, Φωτ. Ἐπιστ. σ. 3.

ἀρχαιο-πίνῃς, ἐς, ὁ τὴν σκυρίαν ἔχων τῆς ἀρχιότητος, μεταφ. ὁ τὴν ἀρίστην ἔχων τοῦ ἀρχαίου ὕπου, ἵνα ἐπανθῇ τις αὐταῖς (ταῖς τοιαύταις συνήθειαι) χυσοῦ ἀρχαιοπινῆς καὶ χάρις ἀδίστατος Διον. Ἀλ. π. Δημ. 38.

ἀρχαῖο-πλούτης, ὄν, ὁ ἀπὸ ἀρχαίων χρόνων πλούσιος, ὁ ἔχων ἀρχαῖον ἐκ κληρονομίας πλοῦτον, Δισχύλ. Ἀγ. 1043, Σοφ. Πλ. 1395, Λυσ. 156. 16, πρὸς Ἀριστ. Ρητ. 2. 9, 9, καὶ ἴδε ἀρτίπλουτος. **ἀρχαιο-πρεπής**, ἐς, διαπρεπὴς ἐξ ἀρχαίων χρόνων, τιμημένος καὶ σεβαστός ἐνεκα τῆς ἀρχαιότητος αὐτοῦ, Δισχύλ. Πρ. 409, 2) ἐν γένει, ἀρχαῖος. Πλάτ. Σοφ. 229E.

ἀρχαῖος, α, ὄν, (ἀρχή 1) ὁ ἐξ ἀρχῆς: 1) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ πραγμάτων, παλαιός, πρωτογενής, ὁ ἀπὸ τοῦ πάντων ἀρχαίου, ἴτ' ὡ γλυκεῖται παῖδες ἀρχαίου Σκότου Σοφ. Ο. Κ. 106· ἀπολοῦσας ἀπλῶς, παλαιός, ἀρχαῖος, ἐσθλός Ἡρόδ. 5. 88· ἔπειτα παρὰ Πινδ. καὶ πᾶσι τοῖς συγγραψ., ὅμοιοι ἐπασσάλευσαν ἀρχαῖον γένος Δισχύλ. Ἀγ. 579· Ζηνοῦς ἀρχαῖος νόμος Σοφ. Ο. Κ. 1382· χερὸς οἷς πιστὸν ἀρχαῖον, πιστὸν διὰ παντὸς σταθεράν, αὐτόθι 1632. 2) ὡς τὸ ἀρχαῖος, ἀπρχαιωμένος, Δισχύλ. Πρ. 317, Ἀριστοφ. Νεφ. 984, Δημ. 597. 18· ὡσαντίος, ἀπλοῦς, εὐήθης, μωρός, Ἀριστοφ. Νεφ. 915, 1357, 1400, Φερεκρ. ἐν Ἀδύλ. 62, Πλάτ. Εὐθύδ. 295C.

3) ὁ παλαιός, ὁ πρότερον ὑπάρχων, τὸ ἀρχαῖον ἐλθεῖν Ἡρόδ. 1. 75· τοῦ ἀρχ. λόγου ὁ αὐτ. 7. 180· οὐ γὰρ εἴ τὸδ' ἀρχ. δέμος Σοφ. Ο. Κ. 110· αἱ ἀρχαῖοι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οὐ ὑστέρον, Θουκ. 2. 16· ἐνίστε ἔχοντες τὸ ἀρχαῖος καὶ παλαιός ὅμοι, ὡς π. χ. παλαιὸν ὄωρον ἀρχαῖον ὄωρος Σοφ. Τρ. 555, πρὸς Ἀν. 107. 40, Δημ. ἔνθ' αὐτ., ὡς ἐν τῇ Λατ. *priscus et vetustus*, *priscus et antiquus*, *Rahni*, *Vellet* 1. 16. 3.

II, ἐπὶ προσώπων, ὅστις ἀρχαῖος ἀλοχον Διὸς Πινδ. Ἀποσπ. Θ. 5· ἀρχ. θεαί, ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, Δισχύλ. Κῦμ. 728· Πέλοψ Σοφ. Αἰ. 1292· οἱ ἀρχαῖοι, οὔτως ἀποκαλεῖται ὁ Ἀριστοτέλης τοὺς Ἰωνας καὶ ἄλλους ἀρχαίους φιλοσόφους, Μεταφ. II. 1, 2, π. Γεν. καὶ Φωρ. 1. 1, 2, 1. 8, 3· ἐν τῇ Κινητῇ Διαθήκῃ οἱ παλαιοὶ πατέρες, οἱ Πρωφῆται, κτλ. 2) παλαιός, ἀρχαῖος, βαλὴν ἀρχαῖος βαλὴν, περὶ τοῦ Δαρειοῦ, Δισχύλ. Πίρ. 658· λᾶτρις Εὐρ. Ἑκ. 609· ἐπαῖρος Σεν. Ἀπμν. 2. 8. 1· μασθητὴς Πρῆξ. Ἀποστόλων κα', 16· πατέρας γε παιδῶν γωγὸς ἀρχαῖος γέρον Εὐρ. Πρ. 287, πρὸς 853.

III, ἐπὶ ἀρχαῖος, εἰς ἀρχαῖος χρόνους ἢ κατὰ τρόπον ἀρχαῖον, Δημ. 123, 20· αὐτὸ καὶ τὸ ἀρχαῖον (πρὸς τὸ παλαιόν) Ἰων. κατὰ πρῶτον τῶν ἀρχαίων Ἡρόδ. 1. 50, 173, κ. ἄλλ., Ἀτ. τῶν ἀρχαίων Δισχύλ. Ἰκ. 325· ἀπὸ τοῦ ἀρχ. Ἡρόδ. 4. 117· ἐξ ἀρχαίων Διόδ. 1. 14. 2) εἰς ἀρχαῖον ὕψος, καινὰ ἀρχαῖος λέγειν Πλάτ. Φαῖδρ. 267D, πρὸς Ἰσοκρ. 42C, Ἐφορ. 2· ἀρχαῖος καὶ σεμνὸς Δισχύλ. 26. 12.

IV, ἀνώμαλ. συγκρ. ἀρχαῖος-τερος Πινδ. Ἀποσπ. 20 (περὶ τοῦ ἀρχαῖος-τερος ἴδε ἐν λέξει): τὸ σύνθετος συγκρ. -ότερος Ἀριστοφ. Ὀρν. 469· ὑπερ. -ότατος Ἡρόδ. 1. 105, κτλ. V, ὡς οὐσιαστ., τὸ ἀρχαῖον, ἐπὶ χρημάτων, ἡ πρώτη ἀξία, τιμή, πλεον τοῦ ἀρχ. Σεν. Πίρ. 3. 2· τὸ κεφάλαιον, Λατ. *caput*, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., Ἀριστοφ. Νεφ. 1153, καὶ παρὰ Ρήτορ.· τὰ ἀρχαῖα ἀποδοῖναι Δημ. 914, ἐν τέλει, κτλ.· τῶν ἀρχαίων ἀπέστησαν, 8 α. ἐκέρχοντο αὐτοὺς ἀνικάτους νὰ πληρώσωσιν, ὁ αὐτ. 13. 21 (ἴδε ἐν λ. κεφάλαιος):—ἀντίθετον τῷ τὸ-καὶ, ἔργον, ἐπικαρπία, πρῶτοςτος (ὁ αὐτ. 816. 15, Ἰσάκις 60. 10, κτλ.), ὡς τὸ Λατ. *caput* ἢ *caput* ἀντιτίθεται πρὸς τὸ *fructus*, *usur*, *usura*, *reditus*.

2) ἀρχαῖος, ἡ, = ἀρχή, Εὐστ. 473. 1, κτλ.· πρὸς πλινθία, ἀναγκαῖα.

ἀρχαῖος, ἡτος, ἡ, ἀρχαῖος, παλαιός, ἀρχαιότροπος, Πλάτ. Νόμ. 657B· ἀπλοῦς, εὐήθης, ὑπ' ἀνοίας καὶ ἀρχαιότητος τρόπου Ἀλκίφρ. 3. 64.

ἀρχαιότροπος, ἡ, ἀρχαῖος τρόπος, ἀρχαῖον ἥθος, Πλουτ. Φωκ. 3. ἀρχαῖο-τρόπος, ὄν, ὁ κατ' ἀρχαῖον τρόπον, ἀρχαῖος, ἐπιτηδεύματα Θουκ. 1. 71· ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀρχαιότροπος τις ἀνὴρ ὁ Χαιρέας ἦν Δίων Κ. 59. 29.—Ἐπίφρ. —πῶς Φωτ. Βιβλ. κωδ. 119, σ. 93, 41, κωδ. 202, σ. 163, 38, Τζέτζ. κτλ.

ἀρχαιο-φάνης, ἐς, ὁ φαινόμενος ὡς ἀρχαῖος, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. 1. 18.

ἀρχ-αιρεσία, ἡ, (αἵρεσις) ἡ ἐκλογὴ ἀρχόντων, ἀρχ. συνίλει, συνέλευσις πρὸς ἐκλογὴν γίνεται, Ἡρόδ. 6. 58· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ὡς ἐν Πλάτ. Νόμ. 752C, Σεν. Ἀπομν. 3. 4, 1, Ἰσακρ. 66, Ἀριστ. Πολ. 3. 11. 8, κτλ.· δι' αὐτῆς μεταφράζειτο συνήθως ἡ Λατ. *comitia*, Πολύβ. 3. 106. 1, κτλ. II, παρὰ μεταγεν. περὶ καὶ κατ' οὐδ. τύπον, ἀρχαιρέσια, τὰ, Πολύβ. 4. 67. 1, Διον. Ἀλ. 6. 89. 1, 8. 90, κτλ.· ἴδε Μοίρ. σ. 11.

ἀρχαιρεσιάζω, μέλλ. ἀσαι, συγκροτῶ συνέλευσιν πρὸς ἐκλογὴν ἀρχόντων, Ἰσάκις παρὰ Πολύβ. II, 82, Πλουτ. Κάμιλ. 6, κτλ.· ἐκλέγω ἀρχοντας ἐν συνέλευσει, αὐτοῦ 42, Διον. Ἀλ. 2. 14. 2) ἐπιδικῶ ἀρχὴν τινὰ ἢ ἀξίωμα, Λατ. *ambira honores*, Πολύβ. 26. 10, 6, Πλουτ. Κάμιλ. 42.

ἀρχαιρεσιάζω, ἡ, ὄν, ὁ τῶν ἀρχαιρεσιῶν, ὁ ἀνὴρ εἰς τὰς ἀρχαιρεσίας, Ἰωαν. σ. —ἀρχής, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς πολιτικῆς τιμῆς μερίδος, Ἡρώδ. 1. 167.

ἀρχαῖσμός, ὁ, φράσις ἀπρχαιωμένη ἢ ὕψος ἀρχαῖον, Διον. Ἀλ. π. Συμβ. 22.

ἀρχε-, ἀχώριστον συνθετ. προσηματ. μέρος (ἐκ τοῦ ἀρχω), = ἀρχι-, πρὸς ὃ ἐνίστε ἐναλλάσσεται, ἴδε ἀρχιθέωρος, καὶ πρὸς. Λοδ. Φρύν. 769.

ἀρχέ-γονος, ὄν, ὁ πρῶτος γένους ἡ γενεᾶς τινος, ἀρχαῖος, παλαιός, πρωτόγονος, Ἀριστ. Φωτ. 1. 3, 14, συχ. παρὰ Νόνν.

II, ἡ πρώτη αἰτία ἢ ἀρχή, ἡ φύσις πάσης τέχνης ἀρχέγονόν ἐστ' ἀμύβενος ἐν «Συντρόφοις» 1. 8, (ἴσως ἐνταῦθα ἐπρεπὲν ἡ λέξις νὰ παροξύνηται) πρὸς Διόδ. 1. 88.

ἀρχε-δίκης [ε], ὄν, ὁ, ὁ ἀπ' ἀρχῆς ἰδιοκτητής, ὁ νόμιμος κτήτωρ, ἀμετέρων ἀποσπλάσαι βιαίως ἀρχεδίκαν τεκνῶν Πινδ. II. 4. 196.

ἀρχεθέωρος, ὁ, ὁ πρῶτος ἢ ὁ ἡγέτης τῶν θεωρῶν, Σουλ. Ἐπιγρ. 158, (ἴδε ἀρχιθέωρος).

ἀρχεῖον, Ἰων. ἀρχεῖον, τό, οὐδ. ἐπιθέτου ὁ ἀρχεῖος, α, ὄν, (ἀρχή II):—ὁ τύπος, τὸ μέρος ἐνθα συνήρχοντο αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως, ἡ ἐνθα διέμενον ἢ συνήρχοντο οἱ ἀνώτατοι ἀρχόντες, Λατ. *curia*, Ἡρόδ. 4. 62, Λυσ. 115. 7, Σεν. Κύρ. 1. 2, 3· τὰ ἀρχεῖα καὶ βουλευτήρια Δημ. 145. 16· συχ. ἐν ἐπιγρ. ὡς ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 124 κ. ἄλλ. 2) τὰ ἀρχεῖα, τὰ φυλασσόμενα δημόσια ἔγγραφα, Σουλ. Ἐπιγρ. 1543. 22, Διον. Ἀλ. 2. 26· τὰ ἀρχεῖα ἢ πρωτότυπα ἔγγραφα, Ἐκκλ.

II, ἡ δολομέλεια τῶν ἀρχόντων, οἱ ἀρχόντες, Ἀριστ. Πολ. 4. 14, 5. 4, 8· ἀλλὰ ἀρχεῖα, τὰ ἰδιαίτερα σωματεῖα ἀρχόντων, αἱ ἰδιαίτεροι ἐπιτροπείαι, αὐτοῦ 4. 15, 8, 5. 7, 9.

ἀρχε-κάκος, ὄν, ὁ πρωταίσιος τοῦ κακοῦ, ὅς καὶ Ἀλέξανδρος τεκτῆνατο νῆας εἰσὸς ἀρχεκάκους, ἀρχὴν τῶν κακῶν παρὰ σκούρας (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 63, Πλουτ. 2. 861A.

ἀρχε-λάος, ὄν, ἡγεμὼν λαῶν, ἀρχηγός, Δισχύλ. Πίρ. 297· συχ. ἀρχελάος Ἀριστοφ. Ἰμπ. 164. 2) συχ. ὡς κύρ. ὄνομα, ὡς αὐτ. ἐν τῇ Ἀττ. τύπῳ Ἀρχελέως, ω, Σοφ. παρ' Ἰππαιστ. σ. 8, 11.

ἀρχιλήστης ἴδε ἀρχιλήστης.

ἀρχ-ἐμπορος, ὁ πρωτόμπορος, Σουλ. Ἐπιγρ. 4485—86.

ἀρχε-πλούτος, ὄν, ἀρχων, κύριος πλούτου, ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων, ἀρχόντα πλούτον καὶ τὴν ἀρχαῖαν τύχην ἀποληψόμενον (Σχόλ.), Σοφ. Πλ. 72· ἄλλοι ὑπολαμβάνουσι τὴν λέξιν = τῷ ἀρχαῖοπλούτῳ, ἀλλ' οὐχὶ ὀρθῶς. ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ, πρὸς καὶ Λοδ. Φρύν. 769.

ἀρχε-πυλῆς, ε, γεν. εως. (εὐδος. Θρα. Στ.), ἀρχων πόλεως, ἐνθα νιν ἀρχέπολιν θήσεις Πινδ. II. 9. 91.

ἀρχ-ερᾶνιστής, οὐ, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν ἐρασιπαιδῶν, οἵτινες ἀπειλῶν ἐπαίρειαν, (ἴδε ἔρανος II), Σουλ. Ἐπιγρ. 2515. 6, 40:—τὸ ῥῆμα ἀρχερανιστέω, αὐτόθι:—ἀρχερανιστής ἐν 126. 35.

ἀρχεῖ-μολπος, ὄν, ἐπὶ Μούσῃς, ἡ ἀρχομένη τῆς μολπῆς, καλεῖται Σητήχορος μὲν τὴν Μούσαν ἀρχεῖμολπον, Πινδαρος δ' ἀγῆσιχον τὰ προοίμια Ἀθήν. 180E (Σητήχ. 75).

ἀρχ-εσπερος, ὄν, = ἀφρῆσπερος δ ἴδε.

ἀρχεστρατος, λέγεται οὕτως ἐπὶ ἀνώμαλ. ὑπερθ. τοῦ ἀρχαῖος, ἀρχαῖος-στρατος, Ἐφμ. Μ. 31, 5· (Δισχύλ. Ἀποσπ. 186): ἀλλ' ὁ Λοδ. ἐν Παραλειπ. 81 ἀντ' αὐτοῦ προτείνει ἀρχεστρατος (τῆς Κρήτης), πρὸς Ὀδ. Τ. 181, κτλ.· ἴδε καὶ τὴν λέξιν ἀρχαῖος IV.

ἀρχε-τας, ὁ, Δωρ. ὄντι ἀρχέτης, ἀρχηγός, ἡγεμὼν, Εὐρ. Πλ. 1149· ὡς ἐπὶ ἀρχ. θρόνος, ἡγεμονικός θρόνος, Εὐρ. Πρακλ. 753.

ἀρχε-τύπος, ὄν, πρωτότυπος, σφραγίς, παράδειγμα Φίλων 1. 5.

II, ἀρχέτυπον, τὸ, τὸ πρωτότυπον, ἀντίθετον τῷ ἀνάγραφον, Διον. Ἀλ. π. Ἰσαίου 11, πρὸς Ἀνδ. Πλαν. 204, Κικ. πρὸς

Ἀπ. 16. 3, 1, Ἰουδαίῳ, 2, 7. ὁ ἐπὶ τῆς σφραγίδος τύπος, Δουκ. Ἀλ. 21. ἄρχ. Διδόθε, εἰκὼν τῆς Δ. παριστάσα αὐτὴν ὡς ἡο παράματι. Ἀνθ. Παν. 151, πρὸς. Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 1084. 4. καὶ ἴδε παρὰ τὸν τύπος. — Ὁσαύτως ἐπὶ πρ. — τυπικῶς ἔστι. 931. 22. — Ὁσαύτως. — τυπικῶς, ἡ = ἀρχαίω τυπὸν Διον. Ἀρ. π. Οὐρ. Ἰερ. 2. 4, Πύστ. Πονημάτων. σ. 98, 33.

ἀρχεῦω, (ἀρχω) εἶμαι ἀρχηγός, ἄρχω, μετὰ δοτ., ἀρχεῦειν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς θυμίας Ἰλ. Ε. 200, πρὸς. Β. 345. μετὰ γιν. καὶ ἀρχεῦοι δριάδιοι Ἀπολλ. Ἰδ. Α. 347.

ἀρχ-εφθθεῖω, πρὸς ταῖς τῶν ἐφθθων, εἶμαι ἐφθθάρχει, Σουλ. Ἐπιγρ. 1121.

ἀρχέ-χορος, ον, ὁ ἐξάρχων τοῦ χοροῦ, ὁ διευθύνων τὸν χορόν, πούς Εὐρ. Τρω. 151. ἐπὶ προσώπου, Ἀνθ. Π. παρὰ 221.

ἀρχή, ἡ, (ἴδε ἀρχω), ἡ ἀρχή, ἐναρξίς, πρώτη αἰτία, νεκρός ἀρχή Ἰλ. Χ. 116. πῆματος Ὀδ. Θ. 81. φόνου Φ. 4, κτλ. ἄρ. γένεσθαι κακῶν Ἰρδ. 5. 97. ἀρχὴν τίνος ποιεῖσθαι, νὰ κάμῃ τι, ἀρχὴν πράγματός τινος, Θουκ. 1. 128. ἀρχὴν ὑποθέσθαι, βάσιν, θεμελίον ὑποθέσθαι, Δημ. 29. 4, κτλ. ἀρχὴν ἀρχεσθαι τίνος Πλάτ. Τιμ. 36Ε.

β) συγν. μετὰ προθ. ἐν ἐπιρρηματικῇ χρήσει, ἔξ ἀρχῆς = ἀρχῆθεν, ἀπὸ παλαιού, Ὀδ. Α. 188, κτλ. οὐδ ἀρχῆς φίλος Σοφ. Ὀ. Τ. 385. ἡ ἔξ ἀρχῆς ἔχθρα ἔων, κτλ. τὸ ἔξ ἀρχῆς ἔων. Κύν. 12. 6. ἀλλά, πλουτεῖν ἔξ ἀρχῆς ἰσχυρὸν, ἐκ νέου, Ἀριστοτ. Πλ. 221. λόγον πάλιν ὥσπερ ἔξ ἀρχῆς κινεῖν Πλάτ. Πολ. 450Α. ὁ ἔξ ἀρχῆς λόγος ὁ αὐτός. Θεαιτ. 177C, πρὸς. 179D, κτλ. αἱ ἔξ ἀρχῆς [ἵνα], ὁ ἐ. αἱ ἀρχαί, αἱ ἀποτιλῶσαι τὸ κεφάλαιον, Ἀριστ. Πολ. 3. 9, 5. — οὕτως, ἀπ' ἀρχῆς Ἰστ. Θ. 423, Ἰρδ. 2. 104, Πινδ., Τραγ. — κατ' ἀρχάς, ἐν ἀρχῇ, Ἰρδ. 3. 153, 7. 5. οὐτίκα κατ' ἀρχάς ὁ αὐτός. 8. 94. τὸ κατ' ἀρχάς Πλάτ. Νόμ. 708Α, κ. ἄλλ.

γ) κατ' αἰτ. μετ' ἐπιρρ. ἐννοίας, ἀρχὴν γάρ ἐγὼ μηχανήσομαι οὕτως ὥστε κτλ., ἐν πρώτοις, πρῶτιστα, Ἰρδ. 1. 9, 2. 28, κ. ἄλλ. τὴν ἀρχὴν Ἀνθ. 26. 5. — συγν. παρακολουθεῖται ὑπὸ ἀρνητ. μορίου καὶ τότε σημαίνει παντάπασιν, παντελῶς, οὐδὲν, Δατ. omnino non, ἀρχὴν μὴδὲ λαβὼν Ἰρδ. 3. 39. ἀρχὴν δὲ θορᾶν οὐ πρέπει ταμῆγαν Σοφ. Ἀντ. 92. ἔνθα ἴδε σημ. Ἰοηλ. ἀρχὴν κλύειν ἄν οὐκ ἐξουλομένη ὁ αὐτός. Φιλ. 1239, πρὸς. Πλ. 439. ἐνίοτε μετὰ τοῦ ἀρ. τοῦτο οὐκ ἐνδέχομαι τὴν ἀρχὴν Ἰρδ. 4. 23, πρὸς. 28. τὴν ἀρχὴν γάρ ἐξῆν αὐτῷ μὴ γράφειν Δημ. 651. 23. πρὸς. Ἀντιφώντα 138. 6. Πλάτ. Ἰοργ. 478C. ἡ σημασία αὐτὴ ἀπαντᾷ καὶ ἄνεν ἀρνητικοῦ μορίου, ἐόντες ἀρχὴν ἐπτά, ἐν ἀνάλει, Ἰρδ. 8. 132, ἴδε 1. 9. — πρὸς. ἀρχῆθεν.

2) πρώτη ἀρχή, στοιχείον, πρῶτον ἐν τοιαύτῃ χρήσει παρὰ τοῖς ἰσὺ φιλοσόφοις. Ἀριστ. Μεταφ. 1. 3, 3, κτλ. συγν. παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστ., μάλιστα ἐν τῇ πληθ. ὁ Ἰπράκλειτος ἐκάλει τὴν ψυχὴν ἀρχὴν, Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 1. 2, 19.

3) ἡ ἀρχαί ἐπιδείκνυνται, σχηματίζονται, ἀνδάνος, κτλ., Ἰρδ. 4. 60, Ἰπκ. Κατ. Ἰστρ. 743, Εὐρ. Ἰπκ. 762, Ἰρδ. Ἀπ. 1, 11.

II. ἡ πρώτη δύναμις, ἔξουσία, κράτος, κυριότης, οὐδαμῶς παρ' Ὀμ. Διὸς ἀρχή Πινδ. Ο. 2. 106. συγν. παρ' Ἰρδ. καὶ Τραγ., κλπ. μεγάλην ἀρχὴν εὐρηκα Δημ. 577. 22, πρὸς. 60. 1. καὶ κατὰ πληθ. ἀρχαί πολιτεύονται Δισχὺλ. Χο. 861. τὰς ἐμάς ἀρχάς σέβειν Σοφ. Ἀντ. 744. κτλ. ὡσαύτως μετὰ γιν. πράγματος, τῆς ὁδῆς ἔχων ἀρχὴν γθονδὰ Σοφ. Ο. Κ. 737. ἀρχή τῶν νεῶν, τῆς θαλάσσης, τῆς Ἀσίας, ἔξουσία ἐπ' αὐτῶν, Θουκ. 3. 90, ἔων. Ἀνθ. 2. 16, κτλ. παροιμ., ἀρχὴ ἀνδρα δείξει βίαν παρ' Ἀριστ. ἐν Ἰδ. Ν. 5. 1. 16, πρὸς. Δημ. 1455. 15. συγν. καὶ κατὰ πληθ., προσάφηνται, ἔξουσία, Τραγ.

2) κυριαρχία, ἔξουσία, κράτος, ἡ βασιλεία, ὡς: Κύρου, Περδίκκου ἀρχή, ὁ ἐ. Περσία, Μακεδονία, Ἰρδ. 1. 91, Θουκ. 1. 128, κτλ.

3) ἐν τῇ Ἀττικῇ περὶ τὸν λόγον, ἔξουσία, ὑπουργεῖα ἐν τῇ κυβερνήσει, ἀρχὴν ἀρχεῖν, λαμβάνειν, ἔχειν ἢ λαμβάνειν ὑπουργεῖα τι, Ἰρδ. 3. 80, 4. 147. καταστῆσαι τὰς ἀρχάς καὶ ἀρχοντας ἐπιστήσας Ἰρδ. 3. 80. εἰς ἀρχὴν καθίστασθαι, ἀναλαμβάνειν ὑπουργεῖα τι, Θουκ. 8. 70. γενέσθαι ἐπ' ἀρχῆς Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 19. ἀρχὴν εἰσεῖναι Δημ. 1309. 19, κτλ. ἀρχὴν λαχεῖν, ἐπιτυχεῖν (πρὸς κλήρου) ὑπουργεῖα τι, ὁ αὐτός. 1306. 14. Ἑλληνιστάται τότε πρῶτον κατέστη ἀρχή Θουκ. 1. 96. ἔτι καὶ μετὰ ἐνικοῦ ἀνδραμτος, Κουθηρεδίκης ἀρχή ἐκ τῆς Σπάρτης διέβαινεν αὐτότε ὁ αὐτός. 4. 53. — ὡσαύτως διαρραία οὐδὲν κατὰ τινος, ἀρχῆς λοιπὰ αὐτῷ δὲ μὴντας Ἀντιφών 146. 16. πρὸς. ἤρξαν τὴν ἐνιαυσίαν ἀρχὴν Θουκ. 6. 54. — Εἰς τὰ ἀξιωματικά ταῦτα ἡδυνάτο τις νὰ ἀνέλθῃ κατὰ τὸν τρόπον, εἰς χειροτονίας (ἀναστάσεις τῶν χειρῶν), καὶ τότε ἡ ἀρχή ἐκαλεῖτο χειροτονία, ἡ εἰς κλήρου, καὶ τότε ἐκαλεῖτο κληρωτή. Δισχὺλ. 3. 35, πρὸς. 15. 11.

4) κατὰ πληθ., αἱ ἀρχαί, οἱ ἀρχοντες, Θουκ. 5. 47, πρὸς. Ἰστρ. παρ' Ἀνθ. 11. 29. ὡσαύτως ἡ ἀρχή, περιληπτικῶς ἢ κυβερνήσις, Δημ. 1145. 26. παραδιδόναι τινὰ τῇ ἀρχῇ Ἀντιφών 135. 8. οὕτως κατ' ἀρχῆς γὰρ φιλαίτιος λεῖος, κατὰ τῆς ἔξουσίας, Δισχὺλ. Ἰκ. 485. πομπὴς ἀρχάς Δισχὺλ. Ἀγ. 124.

ἀρχή-γένος, ἔς = ἀρχηγόνος, ὁ αἴτιος τῆς πρώτης ἀρχῆς πράγματος τίνος, καὶ ταῦτα τὰ πη κλαυμάτων ἀρχηγὴν Δισχὺλ. Ἀγ. 1628.

ἀρχηγετεῖω, ἡγεμονεύω, εἶμαι ἄρχων, βασιλεύω, ἀρχηγε-τεῖν ἐν δὲ τῶν κάτω Αἰγύπτιοι λέγουσι Διμήμητρα καὶ Διδύνου-σεν Ἰρδ. 2. 123 (ἄλλ. γραφ. ἀρχηγετεῖω).

ἀρχηγετεῖω, = ἀρχομαι, ἡ καμνὸν καλὴν ἀρχὴν, μὴδὲν πρόσ-θεν ἢ τὰ Λοξίου πειρώμεθ' ἔρδειν καπὸ τῶνδ' ἀρχηγετεῖν Σοφ. Πλ. 83 ἴδε σημ. Ἰοηλ ἐν τόπῳ.

ἀρχηγέτης, ον, ὁ, δηλ. ἀρχηγέτης, ἰδός, ὁλὰ δοτ. ἀρχη-γέτης (Ἀριστοτ. Λυσ. 644) ἢ Δωρ. ἀρχαγέτης: (ἡγεμονία): — ὁ πρῶτος ἡγέτης, ὁ πρῶτος αἴτιος, κυρίως οἰκιστὴς πόλεως ἢ ὁ γενάρχης οἰκογενείας, ἀλλ' αὐτοῦ καλοῦνται καὶ τῆς οἰκιστῆς. Ἰρδ. 9. 86, Πινδ. Ο. 7. 143, Σουλ. Ἐπιγρ. 1732 β. 2. καὶ ὁ Ἀπὸλλων ἐκαλεῖτο οὕτως ἐν Κυρήνῃ ὡς ὁ αἴτιος τῆς ἱερῆς πόλεως, Πινδ. Π. 5. 80. οὕτως ἐν Νάξῳ τῆς Σικελίας, Θουκ. β. 3. ἐν Ταυρομενίῳ, Eckhel. 1. σ. 248. ἐν Ἰεραπόλει, Σουλ. Ἐπιγρ. 3906, κτλ. — ἐν Ἀθῆναις οἱ ἡρώες ἐπώνυμοι οὕτως ἐκαλεῖντο, Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 186, παρὰ Δημ. 1072. 25. οὕτως ὁ δήμιος ἀρχ., ὁ ἐ. ὁ προστατῆρας ἡρώς δήμιος, ὁ δημοῦχος ἡρώς, Πλάτ. Λύσ. 205D. ἐν Σπάρτῃ ἐπὶ τῶν βασιλείων, Πλουτ. Λυκούργ. β. οὕτως δηλ. ἀρχη-γέτης ἐπὶ τῆς Ἀθῆναις, Σουλ. Ἐπιγρ. 470. 477, κ. ἄλλ. τὰ ἀρχη-γέτι = τῇ ἀρχηγέτιδι Ἀριστοτ. Λυσ. 644. 2) καθόλου ἀρχη-γός, ἡγεμὼν, Δισχὺλ. Θλ. 909, Ἰκ. 184, 251, Σοφ. Ο. Τ. 751, κτλ.

3) πρώτη αἰτία, πρῶταίτιος, ἀρχ. τύχης Εὐρ. Πλ. 691. γένους Ὀρ. 555. — ἐντεῦθεν ἐπὶ θ. — εἰς τὸν, ὅτι. Μετοχ. Σόμμ. σ. 481. 5.

ἀρχηγικός, ἡ, ὅν, ὁ κυρίως πρῶταίτιος, κακία ἀρχηγική τυγχάνουσα τῆς ἐν ἀνθρώποις κακίας Ὀρην. τ. 3. σ. 603Δ. — ἴππ. κῶς Διον. Ἀρεοπ. σ. 262.

ἀρχηγός, Δωρ. ἀρχηγός, ὅν, (ἡγεμονία): — ὁ πρῶταίτιος, ὁ πρό-ευνος, λόγος ἀρχηγός κακῶν Εὐρ. Ἰπκ. 831. πρῶτος, μέγιστος, ὁ Τροίας ἀρχηγός εἶχον τιμὰς, ἡτοι εἶχον τὰς ὑψίστας τιμὰς τῆς ἰσῆς, δηλ. ἡμὴν βασιλίσσα, ὁ αὐτός, Τρω. 106. ἀρχικός, πρῶτος, δὲ φλέδες ἀρχ. Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 4, 22. II. οὐσιαστ., ὡς τὸ ἀρχηγέτης, ἱερωτής, γενάρχης, Δατ. sacerdos, ἐπὶ πολιούχου ἡρώος ἢ ἱεροῦ, Σοφ. Ο. Κ. 60. τοῦ γένους Ἰσοκρ. 32C. οἱς τῆς πόλεως θεὸς ἀρχηγός τίς ἐστιν Πλάτ. Τιμ. 21Ε. — ὁ γενάρχης οἰκογενείας, Ἀριστ. Ἰδ. Ν. 8. 12, 4. 2) ἡγεμὼν, ἀρχηγός, Δισχὺλ. Ἀγ. 269. πρῶτος ἀρχηγός, ἡγεμὼν, Ἑλλήνων Σημων. (198) παρὰ Θουκ. 1. 132. ὡσαύτως, ἀρχ. ἱερῶν Σουλ. Ἐπιγρ. 6708, πρὸς. 2882. 3) ὁ ἀρχηγός, ὁ πρῶτος πράγματός τινος, καταγορεύει τις πρὸς τοὺς ἐφόρους ἱπποδύην καὶ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ πράγματος ἔων. Ἰκ. 3. 3, 4, πρὸς. Διναρχ. 109. 15. Ἰσοκρ. 255D. Θαλῆς ὁ τῆς τοιαύτης ἀρχηγός φιλοσοφίας Ἀριστ. Μεταφ. 1. 3, 5. οὕτως τῆς τέχνης ἀρχηγός ἦν Σωσι-πατρ. ἐν «Καταφύδοις» 1. 14. — οὕτως, πρὸ ἀρχηγόν, ἡ τὴν ἀρχὴν διδούσα δύναμις, Πλάτ. Κρατ. 401D.

ἀρχῆθεν, Δωρ. ἄθεν, Ἐπὶ ὁρῆς, παλαιότερον, Πινδ. Ο. Θ. 81. 1. 4. 11 (3. 25), Ἰρδ. 1. 131, 2. 138, κ. ἄλλ., σπαρτίως παρὰ Τραγ., Δισχὺλ. Ἀποσπ. 427, Σοφ. Ἀποσπ. 132. οὐδαμῶς ἐν τῷ Ἀπ. περὶ λόγον, Δ. Β. 7. 12, πρὸς. Λοβ. Φρόν. 93. 2) μετ' ἀρ., κρῖσσαν... ἀρχῆθεν μὴ ἐλθεῖν, μὴδὲν ἐλθεῖν, Ἰρδ. 5. 18. πρὸς. ἀρχή 1. 1. γ.

ἀρχῆθεν, τὸ, ἴδε ἀρχεῖον.

ἀρχῆν, Ἐπὶ ὁρῆς. ἴδε ἀρχή 1. 2.

ἀρχε-, ἀχωρίστων πρῶτον, συνθετικῶς ὡς τὸ ἀρχε-, ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ὡς τὰ ἀρχω, ἀρχός (πρὸς. Ἀγγλ. arch-, Γερμ. Erh-), κατὰ τὴν πλείστον ἐν μεταγεν. λήξει.

ἀρχαιρεσιάζει, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ἀρχαιρεσιάζει, οὐ, ὁ ἀρχηγός: τὸν ἱερατῶν ἢ ἱερῶν ἐπὶ τοῦ καθαρμοῦ καὶ ἀρσώσεως, Βουλ. Ν. 387, 13 κτλ.

ἀρχ-ἱατρος, (κατὰ δὲ τὸν Ἀρκάδ. 86. 19. ἀρχιατρός). Ἰσοκρ. ἀρχιῆτρος δὲ ὁ πρῶτος ἱατρός, οὕτως εἰπὶν ὁ ἀρχηγός τοῦ αὐτοῦ λόγου τῶν ἱατρῶν, Σουλ. Ἐπιγρ. 1227, 1407, κ. ἄλλ., ἴδε Ἰστρ. εἰς Ἑρωτιαν. σ. 2, καὶ Ἀπ. ἀρχαιοτήτων.

II. μέγας ἱατρός, Ἀριστ. Ὀλ. Νέος. Θεραπευτ. 2. 5.

ἀρχι-βασιλεύς, εἰς, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν βασιλέων, βασιλεὺς βασιλέων, Χρον. Παρ. 708, 15.

ἀρχι-βασσάρα, ἡ, ἀρχιβακχύτερια, Σουλ. Ἐπιγρ. 2052, ἴδε βασσάρα 2.

ἀρχι-βουκόλος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν βοσκῶν, Σουλ. εἰς Ἰλ. Δ. 39. ἐνθα γράφεται παροῦστος ἀρχιβουκόλος.

ἀρχι-βουλος, ον, ὁ βουλευφόρος, πρῶτος, ἀρχιβουλος: Σουλ. ἀρχι-γένεθλος, ον, = ἀρχηγόνος, Ὀρ. Ἰμ. 13.

ἀρχι-γέρον, οντας, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν γερόντων, πρῶτος τῆς γεροντίας, Βουλ.

ἀρχι-γόνος, ἡτος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν ἀπατερίων, μέγας ἀπατερίων, Τραγ. Νέος. III. 444Δ.

ἀρχι-γραμμάτευς, εἰς, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν γραμματέων, Πολύδ. 5. 54, 12, Πλουτ. Νόμ. 1.

ἀρχι-δαίμων, ονος, ὁ, ὁ ἄρχων τῶν δαιμόνων, ἔστι. Ἀντ. 632D, ἀρχι-δαφνηφορέω, εἶμαι ὁ πρῶτος τῶν δαφνηφορέων, Σουλ. Ἐπιγρ. 1766 ἐν τῷ Θεσσαλ. τύπῳ (ἡ) ἀρχιδουφνηφορέω. Ὁ

Ἰσούχ. ἔχει λείον θαυμάσιον, καὶ ἐρμηνεύει: «εὐκαυστον ἐβλόν ἐφάρης», πρὸς καὶ σὺλ. εἰς Νικανόρ.

αρχι-δεσμοφύλαξ, καὶ ἀρχιδεσμώτης, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν δεσμοφυλάκων, 'Εβδ. (Γεν. 21, κεί, μ', 4.).

αρχι-διάβολος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν διαβόλων, ὁ μέγας διάβολος, Ψευδο-Νικόδημ. II. 7 (23).

αρχι-διδάκοντος, [α], ἀρχιδάκοντος ὡς καὶ νῦν, 'Ιερώνυμ. I. 1080 (942), 'Ισίδ. 288C, Σωκρ. 749C, Σωκ. 147A καὶ ἄλλοι.

αρχι-διδασκαλία, ἡ, ἡ πρώτη διδασκαλία, τὸ κύριον εὐαγγ. 'Αθαν. κατὰ 'Αρείου 2.12, τ. 1, σ. 480B:—καὶ ἀρχιδιδασκαλίας, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν διδασκάλων, Εὐστ. Πονημάτ. 16, 45.

αρχι-δικαστής, οὗ, ὁ, ὁ ἀνώτατος δικαστής, Διόδ. 1.48, Πλούτ. 2. 335A, Σουλ. 'Επιγρ. 4734.

αρχιδίων, τό, ὑπόκορ. τοῦ ἀρχῆ (II. 3), μικρόν, ἀνάξιον λόγου ὑποῤῥημα, 'Αριστοφ. 'Όρν. 1107· ὑπογραμμιατευδίων καὶ ὑπηρετῶν ἀρχιδίοις Δημ. 314. 7. II, ὑπόκορ. τοῦ ἀρχῆ I, Φιλολ. Στοιχ. 'Εκλογ. 1. 420, πρὸς Σουλ. 'Επιγρ. 5235. — ἐξ ἀρχιδίων = ἐπ' ἀρχῆς, ἀνάκαθεν, 'Επιγραφ. Δήλου (μέσα τοῦ Β' αἰῶνος π. Χ.) BCH. III. 292, στ. 3.

αρχι-επισκοπος, ὁ, βαθμὸς 'Εκκλησιαστ., ὡς καὶ νῦν, Θεοδώρητ. τ. 3. σ. 1048 κτλ.:—καὶ ἀρχιεπισκοπή, ἡ, τὸ ἄξιωμα τοῦ ἀρχιεπισκόπου, 'Επιφάν. II. 185A, Εὐστ. Πονημάτ. 294, 60.

αρχιεράσθαι, Μέσ. εἶμαι, διατελεῖν ἀρχιερεὺς ἢ πρώτη ἱερεία, ὁ δὲ ἐπ' ἐπ' αὐτῶν ἀρχιεράσθαι 'Ιωσήφ. Μακκ. 4. 502, 43· ἀρχιερασμένην τῆς σεβαστῆς Σουλ. 'Επιγρ. 1929, 3422, κ. ἄλλ.

αρχιερατεύω, εἶμαι ἀρχιερεὺς, 'Εβδ. (Α' Μακκ. 13', 47), Σουλ. 'Επιγρ. 2719, 2766, 4266, κ. ἄλλ.:—ἐντεῦθεν ἀρχιερατεία, ἡ, τὸ ἄξιωμα ἢ ἡ θέσις τοῦ ἀρχιερέως, 'Αθανάσι. τ. 1. σ. 191, 'Ιππόλ. Αἰρ. 4. 53· ὡσαύτως ἀρχιερατεύμα, τό, Εὐστ. Πονημάτ. 247, 55·—παρὰ Γ' αἰῶν. 13. 600 ὡσαύτως καὶ ἀρχιερεῖω.

αρχιερατικός, ὁ, ὁ ἀνήκων εἰς ἀρχιερέα, καὶ ὅσοι ἦσαν ἐκ γένους ἀρχιερατικοῦ Πράξ. 'Απ. δ', 6, πρὸς 'Ιωσήφ. 'Αρχ. I. 15. 3. I, Σουλ. 'Επιγρ. 4363. 2) ἐπισκοπικός, Συν. 'Επιστ. 97 κτλ.

αρχιερεῖα, ἡ, ἡ πρώτη ἱερεία, Σουλ. 'Επιγρ. 1718, 2511, κ. ἄλλ.:—ἐν 'Ρώμῃ ἡ πρώτη τῶν 'Επιστάδων, Δίων Κ. 79, 9.

αρχιερεὺς, ὁ, ὁ 'Ιων. ἀρχιερεὺς, αὐ. ὁ, 'Ηρόδ. 2. 37, ὡσαύτως ἐν Πλάτ. Νόμ. 947A: αἰτ. πλ. ἀρχιερέας (ἐκ τοῦ ἀρχιερέως) 'Ηρόδ. 2. 142:—ἀρχιερεὺς, ἐνθ' ἀνωτ. καὶ συγχ. ἐν 'Επιγρ., Σουλ. 'Επιγρ. 381—3, 479, κ. ἄλλ.:—ἐν 'Ρώμῃ ὁ Pontifex Maximus, Πλούτ. Νουμ. 9· ἀρχ. μέγιστος, ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος, Σουλ. 'Επιγρ. 320, 1305, κ. ἄλλ.:—ἐν 'Ιερουσαλὴμ ὁ ἀνώτατος ἱερεὺς τῶν 'Ιουδαίων, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κς', 3, κτλ.

αρχιεραδότης, ὁ, ὁ πρῶτος ἱεραδότης, 'Επιγρ. Αἰνδ. Ross Inscr. fasc. 3. σ. 17, ἀρ. 271, 20.

αρχιερόπλοκος, οὐ, ὁ, ὁ διὰ χειρὸς ἀρχιερέως πλεχθεὶς, τὸ ἀρχιερόπλοκον τῆς βασιλείας διὰ δῆγμα 'Ανδρ. Κρήτ. σ. 140A.

αρχιεροπερνήτης, ὁ, ὁ ἐμπρέπων ἀρχιερεῖ, Ταρζ. 1437B.

αρχι-εριοσύνη, ἡ, τοῦ ἀρχιερέως τὸ ἄξιωμα, Πλούτ. Παιμ. 67, 'Εβδ. (Α' Μακκ. 4', 21, κ. ἄλλ.), Σουλ. 'Επιγρ. 2719, 2767, κ. ἄλλ.:—ὡσαύτως ἀρχιερότης, ητος, ἡ, 'Ιωργ. Παχυμ. 'Ανδρ. Παλαιολ. 2. σ. 124B.

αρχι-εταῖρος, ὁ, ὁ πρῶτος ἐν ἑταίροις, ὁ πρῶτος φίλος καὶ σύντροφος, 'Εβδ. (Β' Πασιλ. ις', 16, πρὸς Δ' Παρὰλ. κς', 33).

αρχι-ευνούχος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν ευνούχων, 'Εβδ. (Δαν. α', 3), 'Πηλιδ. 8. 3.

αρχι-ζάκωρος, ὁ, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν νεωκόρων, Σουλ. 'Επιγρ. 4470.

αρχι-ζωγράφος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ πρῶτος ἐν ζωγράφοις, Πονημάτ. 307. 23.

αρχίζω, ἄρχομαι, ὡς καὶ νῦν, ἀρχίζει ἀπὸ κτίσεως κόσμου Φαέρ. Β' βλ. τ. 7. σ. 468. 8.

αρχι-ζωός, οὐ, ὁ ἐξ οὗ πηγάζει ἡ ζωή, Διον. 'Αρεοπ. 558.

αρχι-οάλασπος, οὐ, ὁ κυρίαρχος τῆς θαλάσσης, 'Ανθ. II. 6. 38.

αρχι-οεός, οὐ, ὁ ἐπ' ἀρχῆς θεὸς ὢν, ὁ αἰώνιος θεός, Διον. 'Αρεοπ. σ. 178 (223B) κτλ.

αρχι-θεράπων, οντος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν θεραπόντων, Εὐστ. Πονημάτ. 291. 49.

αρχιθεωρίω, εἶμαι ἀρχιθεωρεῖ, Δημ. 552. 4, Σουλ. 'Επιγρ. I. 2336.

αρχιθεωρήσις, εως, ἡ, = τῇ ἐπ. 'Ισαῖος παρὰ Πολυδ. II', 82.

αρχιθεωρία, ἡ, τὸ ἄξιωμα τοῦ ἀρχιθεωροῦ, Λυσ. 162. 5.

αρχι-θωρός, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν θεωρῶν, ὁ ἡγέτης τῆς θεωρίας, 'Ανδρ. 17. 19, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 4. 2. 2, Σουλ. 'Επιγρ. 2860. 6, κ. ἄλλ.: διὰ τοῦ ε, ἀρχεθώρος αὐτίδῃ 158A, 33, 2270. 90· ἴδε ἀρχεθώρος ἐν τῷ πρ.

αρχι-θιάσις, ὁ, ὁ κορυφαῖος τοῦ θιάσου, Σουλ. 'Επιγρ. 'Ελλ. 2271. 4.

αρχι-θόωκος, ὁ, = ἀρχιθρόνος, Θεοδ. Προδρ. 'Επ. 82.

αρχι-θρόνος, ὁ, ὁ κατέχων τὸν πρῶτον θρόνον, ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος, περὶ Τίτου τοῦ πρῶτου ἐπισκόπου Κρήτης, ὁ τῆς καθέδρας ἀρχιθρόνος 'Ανδρ. Κρήτης σ. 166D, Κράμ. 'Αν. 'Όλ. τ. Β', σ. 126. 25.

αρχι-θύτης [ϋ], οὐ, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν θυτῶν, Σουλ. 'Επιγρ. 8756, 8761.

αρχι-κέρανος, οὐ, ὁ ἔχων ὑπὸ τὴν ἑκατοῦ ἑξουσίαν τοὺς κερανούς, 'Ιδεάνθ. 'Υμ. εἰς τὸν Δία 31, 'Όρφ. 'Αποσπ. 6. 9 (ἄλλ. γρ. ἀργικέραυνος).

αρχι-κλώψ, ὡπος, ὁ, ἀρχηγὸς κλεπτῶν, ἡ πρωτοκλέπτης, Πλούτ. 'Δρατ. 6.

αρχι-κοιτωνέτης, οὐ, ὁ, ἀρχιθαλαμηπλός, Σουλ. 'Επιγρ. 2132d. 6.

αρχικός, ἡ, ὁν, (ἀρχή) ἡγεμονικός, βασιλικός, οὗτ' ἀρχικός σοὶ πάς 88' ἀνανθεὶς πυθμὴν βωμοῖς ἀρήξει Αἰσχύλ. Χο. 260· γένος Θουκ. 2. 80.

2) ἐπὶ προσώπων, ἐπιτήδειος, κατὰλληλος εἰς τὸ κυβερνᾶν, ἐμπειρος εἰς τὸ διοικεῖν, Ξεν. 'Απομν. 1.1. 16, Πλάτ. Πρωτ. 352B, κ. ἄλλ.: ὁ ὑπηρετήσας ὡς ἀρχων, Σουλ. 'Επιγρ. 2774· μετὰ γεν., ὁ δυνάμενος νὰ κυβερνήσῃ, νεὺς ἀρχικός Πλάτ. Πολ. 488D· φύσει ἀρχικὸν πατὴρ υἱῶν, καὶ πρόγονοι ἐκγόνων καὶ βασιλεῖς βασιλευσμένων 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 8. 11, 2.

3) ὁ κυριεύων, ὁ πρῶτος, ὁ ἀνώτατος, ἡ ἀρχικωτάτη ἐπιστήμη, ἡ ἀνωτάτη ἐπιστήμη, ἡλ. ἡ σοφία, ὁ αὐτ. Μεταφ. 1. 2, 7· τὴν ἀρχ. χάραν ἔχειν ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 4, 6· ἀρχ. ἀρετῇ, ἀντιθετὸν τῷ ὑπηρετικῇ, ὁ αὐτ. Πολιτικ. 1.13, 9, κ. ἄλλ.

II, ὁ πρῶτος πάντων, ὁ πρωτεύων, Ρήτορες (Walz) 8. 657:—'Επίρρ. ἀρχικῶς Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 1. 46, κτλ.

αρχι-κυβερνήτης, οὐ, ὁ, ὁ ἀνώτατος κυβερνήτης, ἀρχικυβερνήτης ὢν τοῦ παντός στόλου Διόδ. 20. 50, Στράβ. 698, Πλούτ. 'Αλβ. 66.

αρχι-κύνηγας, ὁ, ὁ πρῶτος κύνηγος τοῦ βασιλέως, 'Ιωσήφ. 'Αρχ. I. 16. 10, 3·—ὁ Μανέμων (5. 289) ἔχει τὴν λείον ἀξυόντως ἀρχικυνήγας.

αρχιλλαν, ἀρχιπύριμα· Κρήτες· 'Ισούχ.

αρχιλευίτης, ὁ, ἀρχιπροσβύτερος, 'Εφρ. πατριάρχ. Κωνσταντίν. 10, 306, σ. 243.

αρχι-ληστής, οὗ, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς λεηστερικῆς συμμορίας, 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. II. 1. 10, 5, κτλ.

αρχιλόχειος, α, οὐ, 'Αρχιλόχειον μέτρον, μέτρον κατὰ τὸν 'Αρχιλόχον, περὶ τῶν ἐν τῇ μετρικῇ ἀσυναρτητῶν λεγομένων μέτρων, εἰς πρῶτος ἐκρήσατο ὁ 'Αρχιλόχος, 'Ηφαιστ. κεφ. 15, 2, ἴδε Meineke Κομ. 'Αποσπ. 2. 844.

αρχι-μάγειρος, ὁ, ὁ πρῶτος μάγειρος, 'Εβδ. (Γεν. 28', 1, κ. ἄλλ., πρὸς Φιλωνα. 2. 63): ἐν ταῖς αὐλαῖς τῶν βασιλέων ἐν 'Ανατολῇ φαίνεται ὅτι τὸ ἄξιωμα τοῦ ἀρχιμαγείρου δὲν ἦτο μικρόν καὶ δὲν περιωρίζετο μόνον εἰς τὰ τοῦ μαγείρου, 'Εβδ. (Δαν. 6' 14, πρὸς 'Ιωσήφ. 'Αρχ. I. 10. 10, 3), Πλούτ. 2. 11B.

αρχι-μάχος, ὁ, ὁ πρῶτος ἢ ὁ ἀρχηγὸς τῶν μάχων, 'Επιγράμμ. 'Ελλ. (προσῆμαι) 903a. 7, Σωζομ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 2. 61.

αρχι-μανδρίτης, οὐ, ὁ, κυριολεκτικῶς ὁ ἀρχηγὸς μάνδρας, ἀρχιπομῆν, μεταφ. ὁ πρῶτος ἢ ἀρχηγὸς μοναχικῆς κοινότητος, Σουλ. 'Επιγρ. 8726, κ. ἄλλ. 'Ο ἀρχιμανδρίτης συνήθως ἦτο προσβύτερος, ἐνίοτε δὲ διάκονος, 'Ανάκ. καὶ Πάυλ. παρ' 'Επιφάν., ἡγουμένη μοναστηρίου, 'Ιουστ. Νεαρ. 5. σ. 18:—ὁ γλ. -τίτης, εὖος, ἡ, Γνωστ.

αρχι-μάρτυς, υρος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν μαρτυρησάντων, 'Δοστέρ. 324D.

αρχι-μηνία = νομηνία, 'Ηρωδ. 'Επιμ. σ. 93. 5.

αρχι-μηνος, ἡ, (ἐνν. ἡμέτρα) ἡ πρώτη τοῦ μηνός, κατ' ἀρχιμηνον τὴν 'Ιανουαρίου Τζέτζ. 'Ιστ. 13. 247.

αρχι-μηχανητής, οὗ, ὁ, ὁ πρῶτος μηχανορράφος, παμπόνηρος, πανουργότατος, Τζέτζ. 'Επιστ. 94. σ. 83.

αρχι-μῆμος, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν μίμων, πρῶτος κωμικὸς ὑποκριτής, Πλούτ. Σουλ. 36.

αρχι-μύστης, οὐ, ὁ, ὁ πρῶτος ἢ ὁ ἀρχηγὸς τῶν μυστῶν, Σουλ. 'Επιγρ. 2052.

αρχι-νεωκόρος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν νεωκόρων, Σουλ. 'Επιγρ. 3831a. 13.

αρχι-νεωποιός, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν νεωποιῶν, Σουλ. 'Επιγρ. 2782. 15., 2795, 2811.

αρχινοινχοεῖα, ἡ, τὸ ἄξιωμα τοῦ ἀρχινοινχοῦ, 'Εβδ. (Γεν. μ', 13).

αρχι-οινοχόος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν οἰνοχῶν, ὁ ἀρχικραστής, 'Εβδ. (Γεν. μ', 1, κεί.).

αρχι-παρθένος, οὐ, πρῶτος μεταξὺ τῶν παρθένων, κατὰ τῆς ἀγγελίας εὐλὸν ἀπὸ τοῦ ἀρχιπαρθένου Χριστοῦ πεφωτισμένον· 'Ετυμ. Μ. 702. 6.

αρχι-πατριώτης, οὐ, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς πατριῶν, οἰκογενεῖας, «καὶ προσήλθον οἱ ἀρχιπατριῶται τῶν υἱῶν Λευὶ πρὸς 'Ελδαρά» 'Εβδ. ('Ιστ. κα', 1).

αρχι-πάτωρ, υρος, ὁ, γενάρχης οἰκογενεῖας ἢ ἔθνους, πατριάρχης, Δαμασκ. II. 276B.

αρχι-πειρατής, οὗ, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν πειρατῶν, ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν, Διόδ. 20. 97, Πλούτ. Παιμ. 45.

ἀρχι-περσο-σατράπης, ὁ, ὁ πρῶτος σατράπης τῆς Περσίας, Νικήτ. Εὐγεν. 5. 331.

ἀρχι-πλάνας, ὁ, ἀρχηγὸς νομαδικῆς φυλῆς, Λουκ. Τίτ. 39.

ἀρχι-πολιμν, ὁ, ὁ πρῶτος ποιμὴν, Ἐπιστ. π. Ἐφ. ε', 23, κτλ.

ἀρχι-πολιάρχῳ, εἶμαι πρῶτος ἄρχων τῆς πόλεως, Ἐπιγρ. Φαλάνης Θεσσαλ. τοῦ Β' π. Χρ. αἰῶνος. Μ. VIII, 110.

ἀρχι-πρεσβευτῆς, οὗ, ὁ πρῶτος τῶν πρεσβευτῶν, Διδ. 14. 53, Σουλ. Ἐπιγρ. 4347.

ἀρχι-πρόβουλος, ὁ, ὁ πρῶτος σύμβουλος, Σουλ. Ἐπιγρ. 4364.

ἀρχι-προφήτης, οὗ, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν προφητῶν, Φίλων 1. 594, Κλήμ. Ἀλ. 356.

ἀρχι-πρυτάνεις, ὁ, ὁ πρῶτος ἢ πρόεδρος τῶν πρυτάνων, Σουλ. Ἐπιγρ. 2878, 2881, κ. ἄλλ.

ἀρχι-ραβδόθυος, ὁ, πρῶτος τῶν ραβδούχων, Γλωσσ.

ἀρχ-ιρεὺς, ὁ, Ἰων. ἀντὶ ἀρχιερεὺς.

ἀρχι-σατράπης, οὗ, ὁ πρῶτος τῶν σατραπῶν, Νικήτ. Εὐγ. 1. 237, 5. 181.

ἀρχι-σιτοποιός, ὁ, ὁ πρῶτος σιτοποιός, Ἐβδ. (Γεν. μ', 1. κξξ.), Φίλων 1. 661.

ἀρχι-σκηπτοῦχος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν σκηπτοῦχων, Ἐπιγρ. Ἐφέσ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2987. 21.

ἀρχι-στράτηγος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Ἐβδ. (Ἰησ. Ε' 15, κ. ἄλλ.), Ἰωσήφ. Ἀρχ. 1. 6. 11, 9.

ἀρχι-συνδότης, οὗ, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν χοιροδοκῶν, Ἀστέριος ἐν Φωτ. Βιβλ. κωδ. 271, σ. 502, 17.

ἀρχι-σύμβολον, τό, τὸ πρῶτον σύμβολον, δηλ. τὸ τοῦ μουσικοῦ βιβλίου, Διον. Ἀρεοπ. Ἐκκλ. Ἰερ. 3. σ. 244.

ἀρχι-συναγωγός, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συναγωγῆς, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. Ε' 22 κξξ., κ. ἄλλ., Σουλ. Ἐπιγρ. 98946, 9906.

ἀρχι-σωματοῦχός, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων, Ἐβδ. (Ἐσθ. 6', 21), Ἰωσήφ. Ἀρχ. 1. 12. 2, 5, πρβλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 2617, 4677, κ. ἄλλ.

ἀρχιτεκτονέω, εἶμαι ὁ ἀρχιτέκτων οἰκοδομῆς τινας, Πλουτ. Περικλ. 13, πρβλ. Σωσίπατρος ἐν «Καταψευδομένῳ» 16, Σουλ. Ἐπιγρ. 1458, κ. ἄλλ.

2) καθύλου, κατασκευάζω, μηχανώμαι, τεχνῶμαι ἢ ἐπινοῶ τι, Λατ. εἰνιενε, Ἀριστοφ. Εἰρ. 305, Ἀποσπ. 241. — Τὸ ῥῆμα -εὖω καὶ τὸ οὐσιαστ. -εῦμα ἐν Math. Vett., πῶ. εἶναι ἀπλῶς μόνον σφάλματα.

ἀρχιτεκτόνημα, τό, τεχνούργημα, μεταφ. ἐπινοήμα, οἷδα ὅτι ἐπαινέσασθε τὸ ἀρχιτεκτόνημα Λουκ. Ὀν. 25.

ἀρχιτεκτονία, ἡ, ἀρχιτεκτονική, Math. Vett. 107, Ἐβδ. (Ἐφ. λ', 33).

ἀρχιτεκτονικός, ἡ, ὁ, ὁ τοῦ ἀρχιτέκτονος, ἢ δι' ἀρχιτέκτονα, ἢ ἐργασία αὐτοῦ καὶ τέχνη, Πλάτ. Πολιτ. 261C· ὁ περὶ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν ἀσχολούμενος, ὁ ἀρχιτέκτων, ἱατρός ὁ δ' ὅτε δημιοεργός καὶ ὁ ἀρχιτεκτονικός Ἀριστ. Πολ. 3. 11, 11.

II. ἡ -κῆ (ἐνν. τέχνη ἢ ἐπιστήμη) Σωσίπατρος ἐν «Καταψευδομένῳ» 36.

2) ὡς φιλόσοφ. ὅρος· ἡ ἀρχικὴ καὶ κυριωτάτη τέχνη ἢ ἐπιστήμη ἣτις ἐπιβάλλεται εἰς τὰς ὑπ' αὐτὴν ὡς ὁ ἀρχιτέκτων εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἐργάτας, ἐν ἀπάσῃσι δὲ τὰ τῶν ἀρχιτεκτονικῶν τέλη πάντων ἐστὶν αἰρετώτερον τῶν ὑπ' αὐτὸν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 1, 4, πρβλ. Μεταφ. 4. 1, 2, κ. ἄλλ. ἐπὶ τῆς δραματικῆς τέχνης, ὁ αὐτ. Ποιητ. 19. 7.

ἀρχιτεκτοσύνη, ἡ, = ἀρχιτεκτονικὴ τέχνη, ὁ ὅμοιος ὁ Σιλλυέων ἐτέμηνεν Κλέωνα ... ἐπαινέθεντα ἀρχιτεκτοσύνης ἔνεκεν Ἐπιγρ. Πισιδίας Ρωμ. Χρον. ΒCII, X. 500, σιγ. 3.

ἀρχι-τέκτων, οὗτος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν τεκτόνων, ὁ διευθύνων οἰκονομῶν τεκτονικὴν ἐργασίαν, ἀρχιτέκτων ὡς καὶ νῦν, μηχανικός κτλ.

ἀρχιτέκτων τοῦ ὀρύγματος, τῆς γεφύρας Ἠρόδ. 3. 80., ἐπὶ τὴν γεφύραν τῆς ἀρχιτέκτων ἐγένετο Μανδρακολεῖς 4. 87.

ἀντίθετον τῇ χειροτεχνίᾳ, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 1, 11· συγχ. ἐν Ἐπιγρ., Σουλ. Ἐπιγρ. 77, 160. 2, 2158, κ. ἄλλ.

2) ὁ διευθύνων τὰς ἐργασίας τῶν ἐργατῶν, ἐπιστάτης αὐτῶν, καὶ γὰρ ἀρχιτέκτων γε πᾶς οὐκ αὐτὸς ἐργατικός, ἀλλὰ ἐργατῶν ἀρχων Πλάτ. Πολιτ. 259B.

3) μεταφ. ὁ πρῶτος ἐπινοήσας τι, ὁ πρωτοεργὸς πράξεως τινας, σιγάτε νῦν ... γῶταν κελεύσω, τοῖσιν ἀρχιτέκτοσι πείθεσθ' Εὐρ. Κύνκλ. 477· οὐκ ἀρχιτέκτων κύριος τῆς ἡδονῆς μόνος καθέστηκ' Ἀλεξ. ἐν «Μιλτιάδῃ» 1· ἀρχ. τῆς ἐπιβουλῆς Δημ. 1286. 10· τοῦ τέλους Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 11, 1· τοὺς ταῖς διανοσίαις ἀρχ. τινὸς δ' αὐτ. Πολ. 7. 3, 8.

II. ἐν Ἀδύναϊς, ἰδίως ὁ ἐπὶ τοῦ δημοσίου θεάτρου καὶ τῶν Διονυσίων, Δημ. 234. 24· πρβλ. Βουκχ. Π. Οἰ. 1. 294.

ἀρχι-τελώνης, οὗ, ὁ, ὁ ἀρχιτελώνης ὡς καὶ νῦν, τελωνάρχης, Λουκ. 19. 2.

ἀρχι-τεχνίτης, οὗ, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν τεχνιτῶν, ὁ ἄριστος τεχνίτης, Ἐπιφάν. Ἀπρ. 62. 5, σ. 517.

ἀρχι-τοκος, ὁ, τόκος προστεθείς εἰς τὸ κεφάλαιον, ἐπιτόκιον, Ἐπιγρ. Βουκχ. Ρωμ. Χρον. Μ. V. 127.

ἀρχι-τρικλίνος, ὁ, συμποσιαρχος, ἀντλήσατε νῦν καὶ φέρετε τῷ ἀρχιτρικλίνῳ Εὐαγγ. κ. Ἰω. 6', 9, ὁ διευθυντὴς ἢ ἐπιστάτης

τοῦ τρικλίνου, ταυτέστι τοῦ οἰκίσκου τῆς ἐστίας, τοῖς ἀρχιτρικλίνοις καὶ ἀρχιοινοχοῖς Ἠρόδ. 7. 27.

ἀρχι-υπασπιστής, οὗ, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν ὑπασπιστῶν, τῶν ἐνόπλων φυλάκων, Πλουτ. Εὐρ. 1.

ἀρχι-υπερέτης, οὗ, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν ὑπερετῶν, Σουλ. Ἐπιγρ. 600, πρβλ. τ. 3. σ. 302.

ἀρχιφυλακείω, εἶμαι ἀρχιφύλαξ, Hell. J. 10. σ. 57.

ἀρχι-φύλαξ, ακος, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν φυλάκων, Ἐπιγρ. παρὰ Ιωβ. ἀριθμ. 1224.

ἀρχι-φύλας, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς φυλῆς, Ἐβδ. (Δεντ. κθ', 10).

ἀρχι-φῶρ, ὥρας, ὁ, = ἀρχιφωτῶν, Διδ. 1. 80.

ἀρχι-φωτός, οὗ, (ῥως) ἡ ἀρχὴ ἢ ἡ πηγὴ τοῦ φωτός, Ἰησοῦν, δι' οὗ τὴν πρὸς τὸν ἀρχιφωτον πατέρα προσαγαγὴν ἱσχυρίσμεν Διον. Ἀρεοπ. π. οὐραν. Ἰερ. 1, 2, σ. 2, ἔνθα δ' Παύλ. σ. 9, ἐρμηνεύει· ἀρχιφωτός ἢ ὡς αἷτα καὶ ἀρχὴ τῶν φώτων, τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ πνεύματος, ἢ ὁ ἐξ ἀρχῆς φῶς ὢν.

ἀρχι-χιλίαρχος, ὁ, ἀρχηγὸς τῶν χιλιάρχων, Ὀριγ. τ. 2. τ. 10C.

ἀρχο-γλυπτερός, οὗ, ὁ, (α) ὁ γλυπτοποιός, ἀρχογλυπτερός, ἔχουν ὡς περὶ γλυπτῶν τὰς ἀρχάς Εὐστ. 211, 2, Ἐκτμ. Μ. 151, 38.

ἀρχο-εὐδής, ες, ὅμοιος ἀρχῇ, πρῶτος, πριεστὴς, ἀλλ' οὐκ ἐκ τῶν τῶν πρῶτον γένος ἀρχὴν τιθεῖ· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐκ μὲλόν γε ἀρχοειδὲς τὸ ἐν ἐστίν, ἐν δὲ τὸ ἀδύνατον κτλ.

Ἀριστ. Μεταφ. 2. 3, 9, Ἰστ. Ζ. 8. 2, 11, κ. ἄλλ. — Ἐπιγρ. -ὄως Μοσχλ. περὶ γυναικείων παθῶν 2.

ἀρχονταρεῖον, τό, κατοικία χρησιμεύουσα ὡς μέγαρον ἀρχόντος ἢ αὐτὸ τὸ μέγαρον, πρὸς δὲ τὸ ἀνατολικὸν μέρος ἐμπροσθεν τῆς κώρης σκηνῇ πηγνύσθω τὸ ἀρχονταρεῖον Ἀνώνυμ.·

κελεύει αὐτῷ, ἀπελθε εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ ἀναγράψας πάντα εἰς ἐν τῇ βεσιτερίᾳ μου, ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ ἐν τῇ ἀρχονταρείῳ Ἰάκ. Διάκ. ἐν Βίβλ. Ἀγ. Πελαγίας, ἔνθα ὁ Μεσούριος ἀναγιγνώσκει ἀρχονταρεῖον, Δουκάγγ.

ἀρχονταρεῖον, τό, διαμέρισμα ἐν μιναστηρίῳ μετ' αἰδούσης καὶ κοιτῶνων πρὸς ὑποδοχὴν ἀρχόντων ἢ ἐνν. ὑψηλῆς περιώτης, τὸ νῦν ὀνομαζόμενον ἀρχοντεῖον, εἴφ' ἐκείνη τῶν παραβαλλουσῶν εὐλαβῶν γυναικῶν αἱ παραγινόμεναι ἀνάπαυσιν ἔχουσιν ἐν τῇ πλησίον τοῦ πύλωνος γεινομένην ἀρχονταρείῳ Ἰνικ. Μόναστ. τῆς Κεχαριτωμένης (Χειρογρ. κερ. 17)· ἀλλαχοῦ ἐν τῇ αὐτῇ βιβλίῳ ὀνομάζεται δεσποτεῖον οἰκημα.

ἀρχ-αινόχους, ὁ, = ἀρχιοινοχός, Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 1793 D.

ἀρχαλιπαρος, ὁ, ὁ λιπαρὸς — ἔνα ἀρχῆς τύχη ἢ ἔκ τοῦ ἀρχίνου λιπαίνεσθαι, ὁ καὶ ἀρχογλυπτερός Εὐστ. 211, 1, Πισχ. ἐν λείν, Ἐκτμ. Μ. 151, 35.

ἀρχο-μηνία, ἡ, = ἀρχιμηνία, ἀρχιμηνία, Σουλ. Ἐπιγρ. 71, 17 καὶ 37.

ἀρχοντεύω, εἶμαι ἀρχῶν, Σουλ. Ἐπιγρ. 2076, 2402 — ἐν ἐνδὲν ἀρχοντεῖα ἢ ἀρχοντεία, ἐπικράτεια ἀρχόντος, ἐπαρχία, τοῖς τῶν ἄλλων ἀρχοντιῶν λαοῦς Νικήτορος Κωνσταντινουπόλεως σ. 80. 15.

ἀρχοντεῖα, εἶφ' εἶμαι ἀρχῶν γενέσθαι, ἐπιθυμῶ νὰ γείνω ἀρχῶν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 341, Γ. Λυδ. περὶ Ἀρχ. 1. 28, Ἰσθ. Πηλ. 3. 210.

ἀρχοντεῖον, τό, ἐκκλησιαστικὸν δόξωμα, ὁφείλεια ἐκκλησιαστικὰ λέγονται τὰ ἀρχοντεῖα Βαλσαμ. εἰς Ζ' κανόνα τῆς ἐν Τροούλῳ Συνόδ. σ. 369.

ἀρχοντικός, ἡ, ὁ, ὁ τοῦ ἀρχόντος ἢ ὁ εἰς ἀρχοντα ἀνήκων, εἰς ἀρχοντικὸν πέλεκυν Ἀνθ. Π. V. 763 (ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ ἐπιγράμματος).

2) ἀνέκων εἰς τὴν ἐλπίδα τοῦ ἀρχόντος, Σουλ. Ἐπιγρ. 5799, 6615.

II. οὗ Ἀρχοντεῖα, αἰρετικοὶ πιστεύοντες καὶ δογματίζοντες ὅτι ὁ κόσμος δὲν εἶχεν ἕνα μόνον δημιουργὸν καὶ κυβερνήτην, ἀλλὰ πολλοὺς, Ἐπιφάν. I. 580B κλ.

ἀρχός, ὁ, ἀρχηγός, ἀρχῶν, ἡγεμών, κυδερνήτης, εἰς δὲ τις ἀρχός ἀνὴρ βουλευφόρος ἔστω Ἠλ. Δ. 144· μετὰ γιν., ἀρχοὺς αὐ νῆων ἐρέω νῆας τε προπάσας B. 493, κτλ. Πινδ. Π. 1. 13, κτλ.

II. τὸ ὄρθον ἐντερον, ἐπὶ ἀρχῷ φλεγμαινόντι καὶ ὑστέρῃ φλεγμαινούσῃ Ἰππ. Ἀρ. 1255, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2, 17, 7, κ. ἄλλ.

ἀρχω, ἡ, κτλ. Ἐπ. ἀπαρ. ἀρχέμεναι Ἠλ. O. 154· παρατ. ἄρχων Ἠλ. κτλ.· Δωρ. ἀρχων Πινδ.· μέλλ. ἀρξω Λισβόλ., Θεοκ.· ἀρ. ἡρξά Ὀδ., Ἀττ.· πρμ. ἡρξα Σουλ. Ἐπιγρ. 3487. 14, Ἠφισμ. παρὰ Πλουτ. 2. 851F· — Μέσ., Ὀδ.· παρατ., Ἠλ., Ἠρόδ.· μέλλ. ἀρξομαι (μετὰ μίσσης σημασίας) Ἠλ. I. 97, Εὐρ., Δεν.· Δωρ. ἀρξομαι Θεοκρ.· ἀρ. ἡρξομαι Ὀδ., Ἠρόδ., Ἀττ. — 11αδ., πρμ. ἡρξαμαι μόνον μετὰ μίσσης σημασίας, ὡς κατω. 1. 2· ἀρξομαι ἀρξομαι Θεοκρ. B. 18, Ἀριστ.· μέλλ. ἀρξομαι, ἀλλὰ καὶ ἀρξομαι μετὰ παθ. σημασ. ὡς κατω. II. 5. (Ἐκ √ΑΡΧ, εἰς παράγονται προστίαι λίξεις ἀρχή, ἀρχι-, ἀρχός, ἀρχῶν, ἀρχαίος, ἀρχμα· πρβλ. Σανσκρ. arhi, arhihi (ἐννοεῖται, arhihi (ἔξω), arhihihi (ἔξω).) Εὐρ. πρῶτος, καὶ I. ἐπὶ χρόνῳ, ἀρχίζω, κόμνω ἀρχίζω, ἐν τῇ ἐνέργ. καὶ μέν, ἄν καὶ παρ' Ὀμ. τὸ ἐνέργ. εἶναι συχότερον ἐν δὲ τῷ περὶ Ἀττ. λόγῳ τὴ μίσι, καὶ

αποστὴν ἐνώπιον δικαστηρίου, λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήλυον, ἀμφὶς ἄρωγοι Π. Σ. 502.

ἄρωμα, τό, πῶς εὐσμος καὶ ἀρωματικὴ βοτάνη ἢ εὐώδης καρπὸς φυτοῦ ἢ αὐτὸ τὸ φυτόν, Ἰππ. Δρ. 1254, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 1, Ἀριστ. Περὶ 12. 7, κ. ἄλλ. (ἡ ῥίζα ἀθέβαιος· ὁ M. Müller λέγει ὅτι δύνατον νὰ σημαίνη τὴν ὁσμὴν ἡρωτριμμένου ἄγρου, Sc. of. 1. 263.)

ἄρωμα, τό, (ἀρώ) ἄρουρα, ἄγρος, χωράφιον Λατ. arva, ἀρώματα ὁσπορίσματα καὶ ἀπὸ τοῦ ὁροῦν τὰ ἄριστα οὕτω λέγεται, Σοφοκλῆς Ἀκρίσιος Ἡούχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 77), Ἀριστοφ. Βίρ. 1158, «λέγουσι δὲ ἔνοι καὶ τὰ ἄλφιστα καὶ τὸν λιθανωτὸν ἀρώματα, ὡς παρ' Εὐπόλιδι, καὶ εὐθὺ τῶν ὁρωμάτων ἀντὶ τῶν ἀλφίτων» Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Βίρ. ἐνθ' ἄνωτι· πρὸλ. ἄρωμα, ἔτε καὶ Α. 13. 450, 23.

ἀρωματίζω, ποιῶ τι ὁρωματώδες δι' ἀναμίξεως ἀρωμάτων, ἔνοι κηρὸν ἢ στέαρ ἀρωματίζαντες συμμαλάσσουσιν Διοσκ. 1. 79. 2. 91, 1. 60· παθ. 2. 91. 2) ἔχω ἀρωματικὴν γεῦσιν ἢ ὁσμὴν. τὴν ἄλλην ὕλην τὴν ἀρωματίζουσιν πολλὴν φέρει Διόδ. 2. 49· εὐωδὸς ἀρωματίζουσα Πλούτ. 2. 623E· οὐδὲ τὴν ῥίζον πικρὰν ἢ ἀρωματίζουσιν ἔχει Διοσκ. 1. 7.

ἀρωματικός, ἡ, ὅν. ὁ περιέχων ἄρωμα, ἀρωματώδης, εὐώδης, τῶν ἀρωματοφόρων δένδρων τινῶν μὲν ἡ ῥίζα ἀρωματικὴ ἔστιν, τινῶν δ' φλοιὸς, τινῶν τὸ ξύλον Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 6, 1. Διοσκ. 2. 202, Πλούτ. 2. 791B.

ἀρωματιστέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀρωματίσῃ, Διοσκ. 2. 91. ἀρωματίτης, ου, ὅ, ἔτις, ἰδιὸς ἢ, = ἀρωματικός, ἀρωματιστής οἶκος Διοσκ. 5. 64.

ἀρωματοπώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ἄρώματα, Ἀρτεμίδ. 2. 22· ὡσαύτως ἀρωματοπράτης, ου, ὁ, Θεόδ. Στουρ. σ. 193A.

ἀρωματοφόρος, ον, ὁ παράγων ἄρώματα, ἀρωματοφόρων δένδρων Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 6, 1, Στράβ. 39, Πλούτ. Ἀλέξ. 25, Πτο. 179E.

ἀρωματώδης, ες, (εἶδος) ἀρώματι ὅμοιος, πλήρης ἀρώματος, εὐώδης, Διοσκ. 1. 12.

ἀρώμεναι, ἔτε τὸ ῥῆμα ἀρώω.

ἀρώνια, ἡ, = ἄρον, Φανίας παρ' Ἀθην. 371D· ἀλλὰ παρὰ Διοσκ.

(1. 169) = μέσπελον.

ἄρωρατος, Δωρ. ἀντί· ἀρουραῖος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 762.

ἄρώσιμος, ον, ποιητ. ἀντὶ ἀρώσιμος, δ ἔτε.

ἄρωστος, ον, ποιητ. ἀντὶ ἄρρωστος, Ἀνθ. Π. 11. 206.

ἄς, ὡσαύτως ἄς καὶ ἄς, Λιόλ. καὶ Δωρ. ἀντὶ ἔως, Πινδ. Ο. 10 (11). 61, Θεόκρ. 14. 70· ἔτε Κασπ. Ἰρηγύρ. Κορίνθου σ. 188.

II. ἄς, Δωρ. ὁπλ. γεν. τοῦ ἄς, ἡ, ὁ.

ἀσαγεύω, ἀθλήσαν ἐπ' Ἀρχερίδω, τὸν ξανθοδερεκὲς πέφν' ἀσαγεύοντα δράκων, ὡς ἀσαλεύοντα (ἐκ τοῦ ἀσαλῆς), ἀφροντιστύνοντα, ἢ κατ' ἄλλους ἀωτεύοντα, ἀπανθιζόμενον (Ἡσυχ.), συλλέγοντα ἄνθη, Βακχυλ. IX. 13.

ἀ-σάγγηνετος, ον, ὁ μὴ σαγγηνεθεὶς, Κύριλλ. εἰς Ἰω. 21, σ. 1115.

ἀ-σαγῆς, ες, ἀσυνήθιστος νὰ φέρῃ τὸ σάγμα ἢ τὸ ἐλπίπινον, ὡς πῶλος ἀσαγῆς Ἰουστίν. Μάρτ. σ. 148E, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 221. 19.

ἄσαι, συντηρ. ἀντὶ τοῦ ἄσσαι, ἔτε τὸ ῥῆμα ἄσω βλέπω.

ἄσαι, ἄσαι-με, ἔτε τὸ ῥῆμα ἄσω, κορέννυμαι, χορταίνω.

ἄσαι, ἄσαις, ἔτε τὸ ῥῆμα ἄσω.

ἀ-σακτος, ον, (ἀσάτω) ὁ μὴ καταπατηθεὶς, ὑπὸ μὲν τοῦ ὕδατος εἰς οὐδ' ὅτι πηλὸς ἀν γίγνοιτο ἢ ἀσακτος γῆ Ξεν. Οἰκ. 19. 11.

ἀ-σάλας, ον, ὁ μὴ πλεῦσας εἰς Σαλαμῖνα, ὁ μὴ ναυτικός, ἢ ὁ μὴ μετασχὼν τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, κατὰ πῶς δυνησμαι, ἀπειρος, ἀσάλαττωτος, ἀσάλαμινος ὢν, εἰτ' ἐλαύνειν· Ἀριστοφ. Βάτρ. 204.

ἀσάλας, οὐδερν, ἀμέλειαν. τὴν πενίαν < πορνείαν >· Ἡσυχ.

ἀσάλας· «φιβερός»· εἰρηκὲς δὲ οὗτος (οὕτως) παραβαρβαρίζων· Ἡσυχ.

ἀσάλεια ἢ ἀσάλεα, ἡ, ἀφροντισία, ἀμέλεια, ἀσάλεον ὁ Σώφρων τὴν ἀμεριμνίαν καὶ ἀλογιστίαν καλεῖ· Ἰντυμολ. Μ. 151. 51.

ἀ-σάλευτος, ον, ἀκίνητος, γαλήνιος, ἐπὶ τῆς θαλάσσης (ἔτε ἐν λ. ἀσάλακτος), ἀσ. ἢ γῆ Ἀριστ. π. Κόσμ. 3, 4·—μεταρ. ἐπὶ τοῦ νοῦ, ὁ δὲ τὰς ἡσυχίας βίσιος καὶ τὸ φρονεῖν ἀσάλευτον· μένει Εὐρ. Βάκχ. 390· ἀσ. ἡσυχία Πλάτ. ἈΕ. 370D· στάλα ἀσ. Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 1028. 4· νίκη αὐτοῦ 855. 3·—Ἐπίρρ. -τως Πλούτ. 9. 9, 8.

ἀ-σάλης, ες, = τῷ προηγ., ἀσάλης, ἡ ἀφροντις, ἡ κηδυνός φροντίσους· σάλη γὰρ ἡ φροντις, ἀσάλης ὁ ἀμέριμος, Δίσχυλος, ἀσάλης κνήκ'· οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Ἀπολλοδώρος· Ἰντυμ. Μ. 151. 47.

ἀ-σάλης, ον, = ἀσάλευτος, τῶν ποτίμων ὕδατων τὸ πρῶτον καὶ ἀσάλον διώκοντες Πλούτ. 2. 981C.

ἀ-σάλπικτος, ον, ὅν. τοῦ ἡχοῦ ἀσάλπιγγος, ἀσάλπικτον ὦρον· τὸ μεσονύκτιον· ἐσπέρας γὰρ καὶ ὀρθρου ἀσάλπιζον, Σοφοκλῆς Λημνίαις Ἡσυχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 351)· φέρεται καὶ γραφὴ ἀσάλπικτος, ἀλλ' ἡμαρτημένως.

ἀ-σάμβάλης, Διόλ. ἀντὶ ἀσάνδαλος, Νόνν. Δ. 32. 256, 44. 14.

ἀσάμινθος, ἡ, λουτήρ, ες ὁ· ἀσάμινθον ἔσσσα λὸ' ἐκ τρίποδος μεγάλου, καθίσπασα ἐντὸς τοῦ λουτήρος ἐλούετο ἐκ. κατὰ, Ὁδ. Κ. 361· ἐκ ὁ· ἀσάμινθου βῆ δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος Γ. 468· ες ὁ· ἀσάμινθους βάντες ἐξέστιας λούσαντο Ἰλ. Κ. 576, κ. ἄλλ.· ἀργυρέας ἀσάμινθους Ὁδ. Δ. 128· σπάνιον παρ' Ἀριστ. Κρατίν. ἐν Χείρωσιν 13· καὶ ἀσάμινθος δὲ πόντιον ἂν εἴη, ὡς Ὀμηρὸς τε μὲν Τηλεμάχου κηδόντος Μενέλαω δὲ ἀσάμινθους, καὶ Κρατίνος ἐν Χείρωσιν, «ἐξ ἀσάμινθου κύλικος λείπων» Πλούτ. 5, 98, πρὸλ. καὶ I', 64, ἔτε καὶ Ἡσυχ.

ἄσαμος, Δωρ. ἀντὶ ἀσημυς.

ἄσανα, Ἀσάναι, Ἀσαναῖος, Λακων. ἀντὶ Ἀθηνᾶ, Ἀδῆ-ναί, Ἀθηναῖος, Ἀριστοφ. Λυσ. 1300, 980, κ. ἄλλ.

ἀ-σάνδαλος, ον, ὁ μὴ παρὼν σανδάλια, ἀνυπόδητος, Φερικύδ. 60, Βίων 1. 21· ἔτε ἀσάμβάλης

ἀσάνδειον, τό, τὸ μέσον τῆς πρύμνης Πλούτ. Δ', 90, ἔτε νῦν γράφεται σανίδιον.

ἀ-σαντος, ον, ἀκαταπράυντος, ἀκαμπτos, σκληρὸς, θυμὸς Δίσχυλ. Χο. 422, καὶ Ἡσυχ. «ἀσαντος» = οὐ σάλινος.

ἀ-σάπης, ες, (σάπιομαι) ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς σάπην, ὁ μὴ σήπο-μενος, κοινῶς, ἀσάπιος, Ἰππ. 1150Γ, Ἀριστ. Περὶ 14. 7, —

Ἐπίρρ. ἀσάπης, = ἀπέπτης, Ἰππ. π. Διατ. Ὁδ. 386, ἔτε Ἰλλίττ. ἀσάριτης οἶκος, ὁ, οἶκος ἀρωματισθεὶς δι' ἀσάρου, Διοσκ. 5. 68.

ἀσαριφή, παρ' Δίγνπ. = ἄλιμος Διοσκ. 1. 120.

ἀσαρκία, ἢ ἐν πολλὰς σάρκας, εἶμαι ἰσχνός, συμφέρει δὲ καὶ ἀσαρκεῖν τοῖσι τοιοῦτοισι Ἰππ. 352. 27.

ἀ-σαρκῆς, ες, ὁ μὴ σαρκικός, τοῦτ' ἔστι πνευματικός, Ἀνθ. Π. 8. 142.

ἀσαρκία, ἡ, ἑλλειψις σαρκός, ἰσχνότης, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 15, 2, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Πλὺ. 1. 8 καὶ 10.

ἀ-σαρκος, ον, ὁ ἄνθρωπος σαρκός, ὀλιγόσαρκος, ἰσχνός· ἀντίθετον τῷ σαρκώδης, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15, Ξεν. Κυν. 4, 1, Ἀριστ. Περὶ 6. 0· ὁ γεγυμνωμένος πάσης σαρκός, Ἰππ. Ἀγμ. 764· ὅστις Κίωμ. Ἀνυν. 41. 2) ὁ οὐχὶ σαρκικός ἀλλὰ πνευματικός, Ἰρηγ. Ναξ. — Ἐπίρρ. ἀσάρκως, Ἰω. Χρυσ. Ὁμιλ. 132, τ. 5. σ. 843, 30.

II. (α ἀθροιστ.) ὁ πολὺσαρκος, Λυκόφρ. 154.

ἀσάριωδης, ες, (εἶδος) ἰσχνός, λεπτός φαινόμενος, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Πλὺ. 1. 8.

ἀσάρων, ἡ, φυτὸν, τὸ κατὰ Λιν. asarabacca, asarum Κυμιν·, Διοσκ. 1. 9, ὡς ἀγρία νάρδος. Κατὰ Sibthorpe καὶ νῦν φέρει τὸ αὐτὸ ὄνομα.

ἀσάρων· ἀσάρωντος· λυπηρὸν· ἀηδὲς· Ἡσυχ.

ἀσάρως, Διόλ. ἀντὶ ἀσηρῆς.

ἀσάριωτος [σά], ον, ὁ μὴ σαρκωθείς παρὰ Πλιν. Π. Ν. 36. 25, οἶκος ἀσάριωτος, ἔχων ἰδαίος ψηφιστόν.

ἀσασθαι, ἀσασθε ἔτε τὸ ῥῆμα ἄσω, χορταίνω.

ἀσάτω, συντηρ. ἐκ τοῦ ἀσάτω, ἔτε ῥῆμα ἄσω, βλέπω.

ἀσάφεια, ἡ, ἑλλειψις σαφηνείας, ὑπερβολήνους ἢ γνῶσιν σαφηνείας ἢ ἀγνοίαν ἀσάφεια Πλάτ. Πολ. 478C·—ἀσάφεια ἔργου ἢ διορθώσεως ἐν Πλούτ. 1. 67, 11, ἀντὶ ἀσάφεια, — ἀσάφεια δὲ εἶναι μόνον Ἰων. τύπος, Ἰππ. 28. 41. Ἀσάφεια κατὰ προσωποποιεῖν ἐν Ἐμπεδ. 27.

ἀ-σαφηνιστος, ον, ὁ μὴ σαφηνισθεὶς, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μῆδ. 772.

ἀ-σαφής, ες, ὁ μὴ σαφής, δυσδιάκριτος (εἰς τὰς εἰρηστικές), σκοτεινός, ἀμυδρός, ἀσ. σημαῖα Θουκ. 3. 22· σκιαγραφία Πλάτ. Κριτίας 107C· ὁ μὴ σαφής (εἰς τὸν νοῦν), σκοτεινός, ἀσαφὲς ἀληθείας, ἀβέβαιος, πάντ'· οἰκτικὰ κάσφη λέγεται Σοφ. Ο. Τ. 439, πρὸλ. Θουκ. 4. 80· νύξ ἀσαφεστέρη ἐστίν, ἐν καιρῷ νυκτὸς βλέπει τις ἥτιον καθαρώς, Ξεν. Ἀπαμν. 4. 3, 4, πρὸλ. Ἀνθ. Π. 12. 158· ἀσ. γλώσσα Ἰππ. Βσιδῆμ. τὸ Λον 990, Λιττρά· ἐπὶ ἔχων, Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 24· φθέγγματα Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 1003. 6. 2) ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ εἴπῃ ἢ νὰ ἐξηγήσῃ τι σαφῶς, διδάσκαλος Πλάτ. Πολ. 392D. II. Ἐπίρρ. -ψώς, σκοτεινός, εἰς Αἰτ. Κρατ. 427D· ἀσάφως ποτέρων ἀρετῶντων, χωρὶς νὰ γνωρίξῃ τις τίνας πρῶτος ἤρχισαν, ἀντὶ ἀσάφους ὄντος πότεροι ἀρεταί, Θουκ. 4. 20.

ἀσάφω-γράφως, ον, ὁ ἀσάφως γεγραμμένος, ῥήτορες (Waik) τ. 6. σ. 587, 7.

ἀσάω [ἀσ], ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ παθ. ἀσάωμαι, προσε. ἀσάω, μετοχ. ἀσάωμενος· ἀσ. ἡσυχία· (ἀσ)·—εἰσδάνομαι ἀπὸ τῆς ἡ ναυτίας ἐκ πολυπραγίας ἢ κραυγῆς ἢ ἑλλειψις αἰτίας· ἀσάωται Ἰππ. 309, 15, 551. 17· ἀσάωται, ἐπὶ γυναίκων ἐν ἔγκυμσίν, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 7. 4, 6·—μεταφ. ἀνιῶμαι, ὀλιθωμαι, μετὰ δατ.· μὴδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσάω φρένα μὴδ' ἀγαθοῖσιν χαίρ'· Ἐπίρρ. 657· μὴτε κακοῖσιν ἀσάω τι λίην φρένα, (κατὰ ὅλην ἀντὶ, ἀσάωται, ὅπερ ἄλλως δὲ ἔσθ' ἀσάωται· τὸ ἀσάωται τοῦ ἐνεργητικοῦ, αὐτοῦ 593· ὅταν δὲ τι θυμὸν ἀσάωται αὐτοῦ 989· ἐλπίσθητο ἐπ' ὅ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσάωται Ἰπρὸς. 3. 41· ἀσάωμενος ἐν φρεσὶ Θεόκρ. 25. 240· ἀνθ' ὅ ἔχουμεν τὸν Διόκλητον· ἀσάωμενοι [ἀσά] ἀπείσθητες, Ἀλκαίος 29·—οὐδὲποτε· εἰ τῷ ὀκνῶν Ἀττικῷ λόγῳ.

ἀ-σάωτος, ον, ὡσαύτως τῆ, ον, Ἰλ. Π. 123·—ὁ μὴ σβέσθεις

ἢ ἢ μὴ σθενούμενος, ὑπερβολικός, μέγας, τῆς δ' αἵψα κατ' ἀσέστη κίχυτο φλόξ 'Ιλ. ἐνθ' ἄνωγε· ἀλλὰ παρ' Ὀμ. κατὰ τὸ πλεῖστον μεταφορ. ὡς ἐπὶ τοῦ τῶν λέξεων κλέος, γέλωτος, μένος, βουή· οὕτω παρὰ Πινδ., ἐργμάτων καλῶν ἀσβεστος ἀκτίς αἰεὶ I. 4. 71 (3. 60), καὶ Δισχόλ., ἀσβ. πόρος ὤκεανου, ἡ ἀπαυστος αὐτοῦ βουή, Πρ. 532, πρβλ. 'Αγ. 958. II. ὡς οὐσιασ., ἀσβεστος (ἐνν. τίτανος), ἢ, ἢ μὴ σβεσθεῖσα εἰς τὸ ὕδωρ τίτανος, κοινῶς ἀσβέστης, Δισχόλ. 5. 133, Πλουτ. Σερτ. 17, Εὐμ. 16.— ἐντεῦθεν παρ' Ἱπποκ., ἐν λέξει κοινιστικῇ· ἀσβεσθηταί, καὶ οἱ χρῆσται, ἀσβεστωταί· προσέτι παρὰ τῇ αὐτῇ ἐν λέξει κοινιστικῇ· ἀσβεστωσις, εὐς, ἢ, ἢ δι' ἀσβέστη ἐπὶ χρίσις, «ἀσβεστωμα». 2) ἀσβεστος, ὁ, asbestus, ὀρυκτὸν σιτηρόχρουν, ὀρυσσόμενον ἐν Ἀρκადίᾳ καὶ διαφέρειν τοῦ κοινοῦ ἀσβεστολίθου, πύαν. ἀμίαντος, διότι δὲν ἐκάλειτο εἰς τὸ πῦρ, καὶ ἐξ αὐτοῦ κατεπκένεον ὑφάσματα μὴ βλαπτόμενα ὑπὸ τοῦ πυρός· τὰ ὑφάσματα ταῦτα ἐκάλουντο ἀσβεστίνια, Πλίν. 37. 10, 54, § 146. ἀσβεστό-τύρος, ὁ, (ἀσβεστος II. 1) τυρὸς ἀληθῆς κατασκευασθεὶς ἐκ γάλακτος ἐξ οὗ ἀφῆρηθ' ὁ βούτυρον, ἀπαχῆς καὶ ἐλαφρῆς ὡς τεράδιον ἀσβέστου, ἄγε δὴ, ὡ γύναι... ἐμὲ κατὰ τὸ οἰκημίου σου ἀπόδεξαι ψυμοῦ πιτυρώδους ἔφεσιν ἔχοντα καὶ ἀσβεστοτύρου Θεοφάν. 1. 4, 37, Σκυλιτζ. σ. 553 κτλ.

ἀσθενός, «ὀρμητικὸς» Ἱπποκ. ἀσβολαίνω, μακρῶς δι' ἀσβόλης, (καπνίζω), Ἰλυσσ.· προσέτι ἀσβολάω, Πλουτ. Κίμ. 1. ἀσβόλη, ἡ, = ἀσβολος, Σιμωνίδ. Ἰαμβ. 6, 61. ἀσβόλησις, εὐς, ἢ, ἢ δι' ἀσβόλης ῥύπανσις, Ἀλκωπ. ἀσβολόεις, εὐς, ὅταν, μεταγεν. ποιητ. τύπος ἀντὶ ἀσβολώδους. ἀσβολοποιός εὐς, ὁ ποιῶν, παρὰ γων ἀσβόλην, Εὐστ. 1949, 36. ἀσβολος, ἡ, (ἡ, Ἰππῶναξ 110), Ἀττικώτερος τύπος τοῦ ἀσβόλη, «καπνίζω», τοῦ τῆς ἀσβόλου Ἀριστοφ. Ἔσθ. 245· τὰς δὲ ῥυτίδας πυρρὰς ἔχει τις; ὡ γυναικοῖσι δὲ ἀσβόλῳ Ἀλεξ. ἐν Ἰσοκράτῳ 1. 16, πρβλ. Λοβ. Φρόν. 113. (Συγγενεῖς τῆς φύλης). ἀσβυλώ, = ἀσβολαίνω, Μάχων παρ' Ἀθην. 581E, Πλουτ. Κίμ. 1.

ἀσβολώδης, εὐς, (εἶδος) ὅμοιος ἀσβόλῳ, ἀσβολώδεις δὲ καὶ οὐ καθαρῶ Δισκ. 1. 83· «λιγνυῖδες, τὸ ἀσβολώδεις καὶ καπνῶδεις» Εὐστ. Μ. 565. 26.

ἀσβος· κατὰ εἰς ὅς ἐξισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τοῦ δ σύμφωνον βαρύνεται, ὄστος, ῥάστος, ἄστος, στήλη λιθίνη· Ἀρχαῖ. σ. 45. 5.

ἀσπε, συνηρ. ἀντὶ τοῦ ἀσπε, ἵδε τὸ ῥήμα ἀσπ, βλ. ἀσπ.

ἀσπε-ἀρχηρ, οὐ, ὁ, ἀρχηγὸς ἀσπελας, Θεόδ. Σουδ. σ. 342A, 337E, 409E.

ἀσπελας, ἡ, ἑλληνιστὶ εὐσπελας, ἑλληνιστὶ σεβασμοῦ πρὸς τὰ θεῖα, διὰ τὴν ἐκείνων περὶ μὲν Θεοῦ ἀσπελας περὶ δὲ ἀνθρώπων ἀδικίαν Ξεν. Κύρ. 8. 8, 7· ἀσ. εἰς Θεοῦ Ἀντιφῶν. 1402, Πλάτ. Πολ. 615C, κτλ.· ἀσπελας ἀσκεῖν Εὐρ. Βάχχ. 476· ἀσ. πρὸς..., Λυσ. 104. 13· ἀσπελας δίκη ἢ γραφή, καταγγελία, μὴνυσις ἐπὶ ἀσπελας, Λυσ. 104. 13· ἀσ. γράφεσθαι τινα Πλάτ. Εὐθύφρων 5C· ἀσπελας πρὸς τὸν Ἀντοκράτορα (ὡς Θεόν), Δίων Κ. 57. 9. 2) ἐν τῇ πληθ. = ἀσπεθίματα, Πλάτ. Νόμ. 890A.— Πρβλ. εὐσπελας.

ἀσπεθίω, μέλλ. -ήσω, εἶμαι ἀσπεθῆς, φέρομαι ἀσπεθῶς, ἀμαρτάνω περὶ τὰ θεῖα, πράττω ἱεροσυλίαν, ἀντιδιαστέλλεται δὲ τοῦ ἀδικεῖν, Ἠρόδ. 1. 159, Ἀριστοφ. Ἔσθ. 307· ἀσ. εἰς τινα ἢ τι Ἠρόδ. 8. 129, Εὐρ. Βάχχ. 490, Ἀντιφῶν 125. 26· περὶ τινα ἢ τι Ἠρόδ. 2. 139, Ἀντιφῶν 140. 27, Ξεν. Ἀπολ. 22, κτλ.· πρὸς τι ὁ αὐτ. Ἰων. 13, 16· ὡσαύτως μετὰ συστ. αἰτιατικῆς, ἀσ. ἀσπεθίμα Πλάτ. Νόμ. 910C, πρβλ. 941A· περὶ οὗ τὴν ἑορτὴν ἀσπεθῶν ἤλκυε Δημ. 587. 2) σπανιότερον μετ' αἰτ. προσώπων, ἀμαρτάνω ἐναντίον τινός, ἢ Θεοῦ ἢ ἑξόνος τιν' ἀσπεθῶν Δισχόλ. Εὐμ. 271· ἀσ. Θεοῦ Διόδ. 1. 77, Πλούτ. 2. 291C· ἐντεῦθεν ἐν τῇ παλ., ἀσπεθόνται οἱ θεοὶ Λυσ. 191. 10· ἐπὶ οἴκου μολυνθέντος ἐξ ἀσπεθῶς πράξεις τοῦ ἰδιοκτήτου, ὅταν οὖν τις ἄρα δυστυχηθῇ καὶ ἀσπεθῇ τῶν οἰκῶν Πλάτ. Νόμ. 877E. 3) Πλάτ. καὶ ἐπὶ τῆς πράξεως, ἐμοὶ ἡσέδεται οὐδὲν περὶ τινος, ὑπ' ἐμοῦ οὐδὲν ἀσπεθῆς ἐπράχθη περὶ τινος, Ἀνδοκ. 2. 27· τὰ ἡρεσθίμενα Λυσ. 103. 35.

ἀσπεθίμα, τό, ἀσπεθῆς ἢ βέβηλος πράξις, ἱεροσυλία, ἀντιδιασταλμένης πρὸς τὸ ἀδίκημα, Ἀντιφῶν 115. 11, Θεοκ. 6. 27, Δημ. 548. 11· τὰ περὶ τοῦ Θεοῦ ἀσπεθίματα ὁ αὐτ. 557. 16.

ἀσπεθῆς, εὐς, (σέβω) ὁ μὴ εὐσεβής, ὁ μὴ σεβόμενος Θεοῦ, ἄθεος, βέβηλος, ἐναγής, ἱερόσυλος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εὐσεβής. Πινδ. Ἀποσπ. 97. 1, Δισχόλ. Ξκ. 9· τὸν ἀσπεθῆ, ἐπὶ τοῦ Οἰδίποδος, Σοφ. Ο. Τ. 1382, 1441· τὸ ἀσ. = ἀσπεθία, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 16· μετὰ γεν., Θεῶν ἀσπεθῆς, μὴ σεβόμενος Θεοῦ, Πaus. 1. 8. 1· πρὸς ἀλλοτρίους Ἰωσήφ. Ἰουδ. II. 5. 10, 5.— Ἐπίρρ. -θῶς, ὑπερβ. -έστατα, Δίων Κ. 79. 9.

ἀσπεθό-τεχνος, οὐ, ὁ ἔχων ἀσπεθὲς τέχνη, Νικήτ. Παρλ. 536C, κλ. ἀ-σειρος, οὐ, ὁ ἄνευ σειρῆς, σχοινοῦ, ἀσειρος ἵππος, ὁ ἀσειρος Εὐστ. 1734. 2· «ἀσειρος ἵππος» ὁ μὴ ἔχων σειρὰν, μὴδὲ δέσιν· ἄλλ' ἀρετος καὶ ἀνετος» Ἰωσήφ.

ἀσείρωτος, οὐ, ἐπὶ ὀχλήματος συμφορῶντος ὑπὸ τῶν ζυγίων μόνον ἵππων ἄνευ σειραφόρων ἵππων, οἵτινες προσεδύνοντο διὰ λωρίων πλη-

σίον τῶν ζυγίων ἵππων, νύξ ἀσειρωτον ζυγοῖς βχῆμα Ἐπαλλεν Εὐρ. Ἰων 1150· ἵδε σειραφόρος.

ἀ-σειστος, οὐ, ὁ μὴ σειόμενος, ἀκίνητος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 12.— Ἐπίρρ. -τως, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 87· ἀσφαλῶς ἔχειν καὶ ἀσειστικῶς Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 17, 33.

ἀσεκτος, οὐ, Διωρ. ἀντὶ ἀφεκτος, ἀγαθός, ἀάσεκτος· ἀγαθός· παρὰ Γίνωντι Ταραντίνῳ φιλοσόφῳ· Ἰσχύ.

ἀ-σελάγητος, οὐ, ὁ μὴ φωτιζόμενος, εἰς ἄλλους χώρους ἀφεγγεῖς στυγνοὺς ἀσελαγήτους Κ. Μανασσ. Σύνοψ. Ἰστ. 4, 7. ἀ-σελάστος, οὐ, ὡς τὸ προηγ., ὁ μὴ φωτιζόμενος, Παύλου Σιλ. Ἐκφρ. 445.

ἀσελαγίνω, ἀπαρ. -αίνω, μετοχ. -αίνων Ἀνδοκ. Πλάτ. παρατ. ἡσέλγαίνων Δημ. 524. 15· μέλλ. ἀσελαγῶν, ὁ αὐτ.· ἀδρ. ἀσελγῆται Δίων Κ. 52. 31.— πρkm. παθ. ἡσέλγημαι (ἴδε κατωτ.)·— εἶμαι ἀσελγῆς, φέρομαι ἀσελγῶς, ἀκολάστως, Ἀνδοκ. 30. 2, Πλάτ. Σοφ. 190C· εἰς τινα Δημ. 1257. 25·— Παρ. ἐπὶ πράξεων, τὰ εἰς ἐμὲ ἡσελγημένα, ἀναισχύντως πεπραγμένα, ὁ αὐτ. 521. 2.

ἀσέλγεια, ἡ, ἀκολασία, ἡ μετὰ θρασυτήτος βία, Πλάτ. Πολ. 424E, Ἰσοκ. 39. 23, κτλ.· οἱ προσελήλυθεν ἀσελγείας ἄνθρωποι Δημ. 42. 25· μετὰ τοῦ ὄφους· τὴν μὲν ἀσελγείαν, ὡς ἄνδρες δικασταί, κοί τὴν ὄφριν, ὁ αὐτ. 514. 12· τῶν δημηγυγῶν Ἀριστ. Πολ. 5. 5, 1. II. λαγνεία, ἀκολασία, αἰσχρότης, ἀσ.

περὶ τὰς σωματικὰς ἐπιθυμίας Πολύδ. 37. 2, 4, κτλ.

ἀσελγῆς, εὐς, ἀσελγῶς, αἰσχρὸς, κτηνώδης, Ἀνδοκ. 34. 23, Ἰσοκ. 73. 42, Δημ. 23. 19· μετὰ τοῦ, βίαιος, εἰ μὲν τοῖνον... εἰς ἐμὲ μόνον ἀσελγῆς οὕτω καὶ βίαιος ἐγεγόνει, ὁ αὐτ. 556. 21, Ἰσοκ. 73. 42· σκώμμι· ἀσελγῆς Εὐπολ. ἐν Προσπαλίῳ 2· καθόλου, βίαιος, σφοδρὸς, ἄνεμος Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 25·— Ἐπίρρ., ἀσελγῶς πόνος, καθ' ὑπερβολὴν παχεῖς, Ἀριστοφ. Πλ. 560· ἀσελγῶς (ἢν Δημ. 958. 16· ἀσελγῶς διακείσθαι Λυσ. 169. 32· ἀσελγῶς τινα χρῆσθαι Δημ. 120. 10. II. λῆγνος, μάχρος, ἰδὼς ἐπὶ γυναικῶν, Ἰωσήφ. Ἰουδ. II. 1. 22, 3, Λοβ. Φρόν. 184. (Ἰσως ἐκ τοῦ θέλγω, κατὰ μετατροπὴν τοῦ θ εἰς αἰ· παραβόλῳσι τὴν λέξιν πρὸς τὰ σαλῶν).

ἀσελγημα, τό, ἀσελγῆς πράξις, ὄφρις, ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς περὶ τὸν Αὐρήλιον γενομένων ἀσελγημάτων Πολύδ. 38. 2, (ἀλλ' ἴσως διωρηστέον ἀσελγημάτων), Κ. Μανασσ. 1209, πρβλ. Σουδ. ἐν λέξει Ἀστυάνασσα.

ἀσελγηματός, ὁ, ἀσελγῆς, Ρήτορες (Waltz) τ. 8. σ. 739. ἀσελγῆ-κερως, ὡτος, ὁ, ἢ, ὁ ἔχων ὑπερφυῶς μεγάλα κέρατα, «ἀσελγῆκερος τράκος, ὁ μέγας, ἢ ἀσελγῆκερος ὁ κυρίων» Σουδ. ἐν λέξει ἀσελγῆκερος· «κρίως ἀσελγῆκερος» ἦν ἐν τῇ ἀκροπόλει κριός· ἀνακρίωνος μέγας χαλκοῦς, ἀσελγῆκερος δὲ αὐτὸν εἶπε Πλάτων ὁ κυμαίνων δὲ τὸν μέγαν εἶναι, καὶ συναριθμεῖ αὐτῶν τὸν τε δοῦρον... ἡμεῖνον δὲ τὸν ἀσελγῆκερον εἰχεσθαι τὸν κυρίωντα καὶ οἰσιν εἰσδύοντα τοὺς κέρασιν» Ἰωσήφ. ἐν ἱερίῳ ἀσελγῆκερος (Πλάτ. Κριμ. Ἀδῆλ. 24).

ἀσελγομανέω, εἶμαι ἐμμανῶς ἀσελγῆς, Ψευδο-Δουκ. Φιλόπατρ. τ. 2. ἀ-σελγηνας, οὐ, ὁ ἄνευ σελῆνης, νύξ Θεοκ. 3. 22, πρβλ. Πολύδ. 7. 16, 3.

ἀ-σελίνας, οὐ, ἄνευ τοῦ ἐκ σελῆνου στεφάνου, νίκη ἀσελίνας, ἄνακτος, Δίων Κ. 68. 19 Bekk.

ἀ-σεμνολόγητος, οὐ, ὁ μὴ σεμνολογηθεὶς, ὁ μὴ ἀνυψωθείς διὰ σεμνῶν λόγων, Εὐστ. 342. 39.

ἀ-σεμνος, οὐ, ὁ μὴ σεμνός, ἀπρεπής, ἀνελεύθερος, ἀσεμνον ἦν αὐτὸφ δοκεῖν αὐτοῦργεῖν Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 13, Δίων. Ἀλ. π. Σουδ. 18· αἰσχρὸς, ἀσχημον, Εὐστ. 1650. 63.— Ἐπίρρ. -νωος, Ἰω. Χρυσ. Τιμόθ. τ. 4. σ. 333, 24.

ἀσεμνότης, ητος, ἡ, ἑλληνιστὶ σεμνότητος, Ἐπίφαν. τόμ. 1. σ. 619A.

ἀσπεπῶς, = ἀσπεθῶ, χρή δὲ τὰ γ' εἰς Θεοῦ μὴδὲν ἀσπεπῶν Σοφ. Ἀντ. 1350 κατὰ τὴν ἑκδοσιν τοῦ Jebb, κατὰ δὲ τὸν Δινδάρρ.· χρή δ' εἰς τὰ Θεῶν-κελ.

ἀ-σεπτος, οὐ, ὁ μὴ σεπτός, ἄνιερς, ἀσεπής, καὶ τῶν ἀσεπτῶν ἐρέεται Σοφ. Ο. Τ. 890· Πρωτίως ἀσεπτου παιδός Εὐρ. Ἐλ. 542.

ἀση [ᾱ], ἡ, κόρος, ναυτία, βδελυγμία, Ἰππ. Ἀρ. 1255. 2) ἀνία, λύπη, σενοχωρία, Ἠρόδ. 1. 136, Πλάτ. Τιμ. 71C· ἔπαυσεν καρδίαν ἀσης Εὐρ. Μήδ. 245· ὡσαύτως κατὰ πληθ. Σαπφ. 1. 3· λύπας καὶ ἀσας παρέχειν Πλάτ. Τιμ. 71C. II. = ἀσις (ἔπερ ὁ Κόρητος προτιμᾷ), Λουκ. Κυν. 1, Πολύδ. 1. 49. (Ἐκ τοῦ ἀσ, χορταίνω, συγγενὲς ὡσαύτως τῇ ἀδην ὡς τὸ ἰσ-ημι τῇ ἰδ-εῖν).

ἀ-σηκαστος, οὐ, ὁ μὴ κεκλησισμένος ἐν σηκῷ, ἐν μάντρῃ, ἀπροφύλακτος, Νικήτ. Χρον. 186A.

ἀ-σημαντος, οὐ, ὁ ἄνευ ἀρχηγῷ ἢ ποιμένος, μῆλοισιν ἀσημάντοις ἐπὶ λῶν ἀφυλάκτοις, ἀπρονοήτοις, μὴ ἔχουσι ποιμένα (Σχόλ.), Ἰλ. Κ. 483, πρβλ. σημάντωρ·—ἀσημάντοιο δόμειο Ὀππ. Ἀλ. 3. 361. II. ἀσσημάντος, ἄνευ σημείου, Ἠρόδ. 2. 38, Πλάτ. Νόμ. 954A.

III. ἀσήμαντος τοῦτο, ὁ ..

Θεογ. 359, ἔχει τὴν λέξιν ὡς ὄνομα μίαν τῶν Ὠκεανίδων:—Ἐπιθ. Ἀσιανός, ἡ, ὄν, ὁ ἐξ Ἀσίας, ὁ κάτοικος τῆς Ἀσίας, οἱ Ἀσιανοί, οἱ ἐξ Ἀσίας, οἱ κάτοικοι τῆς Ἀσίας, Θουκ. 1. 6, κτλ. Ὁμη. Ἀσιὰς, Ἀσίας, καὶ Ἀσίς, Ἰδός, (τὸ δεύτερον μετὰ ἁ) συγχ. παρ' Αἰσχύλ. καὶ Εὐρ., οὐδαμῶς παρὰ Σοφ. Τὸ δὲ μέτρον ὁμοιωτὶ Ἀσιὰς ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 549, Εὐρ. Ὀρ. 1397, Βάκχ. 1169, Κύνκλ. 443, Ἀσις ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 270, Ἰκ. 547· ἀλλὰ καὶ ἐξ ἑκατέρου τύπου ἀρμόζει. — Ἀσιὰς (ἐνν. γῆ), = Ἀσία, Εὐρ. Τρω. 743, Ἰων 1356· ἐλλ. ὡσαύτως (ἔρα ἐν λ. κισόρα), ἡ Ἀσιανὴ κισόρα ὡς ἐτελειοποιήσεν αὐτὴν ὁ ἐκ Λέσβου Κηπίων, Ἀριστοφ. Θεσμ. 120, πρὸλ. Εὐρ. Κύνκλ. 443, Πλούτ. 2. 1133C. — ὡσαύτως: Ἀσιάτης, -αίτης, Ἰων. ἡγεῖς, ἡγεῖς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 61, Εὐρ., κτλ.: — Ἀσιάτικος, ἡ, ὄν, Στράβ. 723: — ὡσαύτως, Ἀσιανός, ἐπίρρ. ἐξ Ἀσίας, Συλλογ. Ἐπιγρ. 6336.

Ἀσιανός-γενής, ἐς. Ἀσιατικὴς καταγωγῆς, Διόδ. 17, 77· Ἰων. Ἀσιαγενής, Ὀππ. ΙΚ. 1. 235· ἴδε Αἰσ. Φρόνιχον 646.

Ἀσιανίτης, μισοῦμαι τοὺς Ἀσιάντας, Φωτ. II. 908C.

Ἀσιανός, οὐ, ὁ, ὄρων τῆς Ἀσίας· ἐκάστη πόλις τῆς ἀνθυπατικῆς ἐπαρχίας τῆς Ἀσίας ἐξέλεγεν ἓνα ἐκ τῶν ἐντομαστῶν καὶ πλοισιαστῶν πολιτῶν αὐτῆς ὅπως προεδρεύσῃ εἰς τοὺς κατ' ἐκεῖνα τὸ ἔτος γεννημένους ἀγῶνας εἰς τιμὴν τῶν θεῶν καὶ τοῦ αυτοκράτορος τῶν Ρωμαίων. Ἐκάστη πόλις ἡγάλλε τὸν ἐκλεγμένον εἰς τὸ κοινὸν τῆς Ἀσίας, ὅπερ συνήρχετο ἐν Ἐφέσῳ, ἡ Σμύρνῃ ἢ ἐν Σάρδεσι. Τὸ κοινὸν ἐξέλεγεν ἐκ πάντων τούτων δέκα οὐδ' ἐξέπεμπεν εἰς τὸν ἀνθύπατον, οὗτος δὲ ἐξέλεγεν ἓνα ἐξ αὐτῶν ὅπως προεδρεύσῃ ἐπὶ τῶν ἄλλων. Τοῦτο ἐξηγεῖ πῶς ἐν ταῖς Πράξ. τῶν Ἀποστ. ἀναφέρονται πολλοὶ Ἀσιαρχοί, ἐνθ' ὁ Εὐσέβ. ἀναφέρει μόνον ἓνα, Στράβ. 649, Πρῆξ. Ἀποστ. 19· 31, Μαρτύρ. Πολυκάρπ. 1037B (= 1045A ἀρχιερέως) Συλλ. Ἐπιγρ. 2511, 2912, κ. ἄλλ.· Ἀσ. ναῶν τῶν ἐν Ἐφέσῳ 2464· ὡσαύτως Ἀσιαρχος, μετὰ τοῦ ῥήματος -αρχέω, 2990a, πρὸλ. 3504, ἴδε Ramsay ἐν Amer. Inst. 1. σ. 103.

Ἀσιανός-γενής, ἐς. Ἀσιαγενής, Ἀσιατικὴς καταγωγῆς, πᾶσα ἰσχύς Ἀσιατογενῆς ψήλωκε Αἰσχύλ. Πέρσ. 12.

Ἀσιγησία, ἡ, τὸ μὴ σιγᾶν, πολυλογία, καὶ τοῦτο ἔχει πρῶτον κακὸν ἢ ἀσιγησία τὴν ἀνηγοράν Πλούτ. 2. 502C.

Ἀσιγητός, οὐ, ὁ μὴ σιγῶν, ὁ ἀεὶ λαλῶν, ὁ ἀεὶ θορυβῶν, ἀσιγητοῖο λέξις Κελλ. εἰς Δτλ. 286, Παύλου Σιλ. Ἐκφρ. 203, Νόνν. — Ἐπίρρ. -τωός Ἰω. Χρυσ. 21, τ. 5. σ. 129, 37.

Ἀσιγρός, οὐ, ἄνευ τοῦ σίγματος, εἰσι δὲ εἰς ἀσίγμους ψῶδας ἔλκος ἐποιοῦν Διον. Ἀλ. π. Συνθῆς. 14· Λάσσου τοῦ Ἑρμιονέως τὴν ἀσίγμους ψῶδην Ἀθῶν. 455C· ἐντεῦθεν ῥῆμα, ἀσίγμου-ποιεῖν συνθετὴν πηγάς ἄνευ τοῦ σίγματος, Ἀθῶν. ἐνθ' ἄνωστ. (Πινδ. Ἀποστ. 47)· ἴδε Εὐστ. 1335, 53, Οἰκιστῶν, Ἀθῶν. 443D, Schäf. Διον. Ἀλ. ἐνθ' ἄνωστ.

Ἀσιδα, ἡ, = πελαργός, κοιν. «ἐλέκη», κατ' ἄλλους ἐρωδιός, Ἐστ. (Ἰερ. ἡ, 7).

Ἀσιδήρος (Ι), οὐ, ὁ οὐχὶ ἐκ σιδήρου, μοχλοὶ Εὐρ. Βάκχ. 1104· ὁ μὴ σχηματίζομενος ἐκ τοῦ σιδήρου, ὁπλ. τοῦ ἀσπίδου, ἀσπίδα τῶν ἀσπίδων ἐν ὕδασι ἐλκομένη ἀμφω Ἀνθ. II. 9. 299. II, ὁ ἄνευ σιδήρου, χειρὸς ἀσπίδου μετὰ Εὐρ. Βάκχ. 736.

Ἀσιδήρωτος, οὐ, = ἀσίδηρος, Εὐζαντ.

Ἀσιήτης, Ἰων. ἀντὶ Ἀσιάτης.

Ἀ-σιγκος, οὐ, ὁ μὴ ἰδιώτης ἢ ὑποκόλος περὶ τὴν τροφήν, ὁ μὴ «σικαίνων», τὰς τροφὰς (ἐν Σπάρτῃ)... ἐκτρεφούσας τὰ βρέφη εὐκόλῃ ταῖς διαταγαῖς καὶ ἀσικῇ Πλούτ. Λυκ. 16. II, ὁ μὴ σικῶς, ἀσικῆς, ἐν τῷ περὶ καὶ ὅσων ἀσικῶτατον, ὁ αὐτ. 2. 132B.

Ἀσιλλας, ἡ, εὐλὸν ἔχον μῆκος ὀργάνου καὶ τιθέμενον ἐπὶ τῶν ὤμων οὕτως ὥστε ἐξ ἑκατέρων τῶν ἄκρων αὐτῶν νὰ ἐξαρτῶται ἀσπιδὶς ἢ ἄλλα πρᾶγματα, ἔχουν τρηχέϊαν ἀσιλλαν Σιμωνίδης παρ' Ἀριστ. (Ρητ. I. 7)· τὰς ἀσίσσας ἐπωμίους ἀνελάμβανον καὶ τὰς ἐκατέρωθεν ἀσπιδας ἐξαρτῆσαντες Ἀλκίφρ. I. 1· πρὸλ. ἀναφορῶς, Ἀσιλλος, οὐ, ἴδε ἀνάσιλλος.

Ἀ-σινής, ἐς, ὁ μὴ ὑποστὰς βλάβην, περὶ τῶν βοῶν τοῦ Πλίνου, τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἔαρε, ἐάν δὲν τὰς βλάβης, Ὁδ. Α. 110· ἀσινέα τινὰ ἀποπέμπειν Πρῶδ. 2. 189· ἀσινὴς ἀπικέσθαι, ἀναγορεύειν, ὁ αὐτ. 8. 10, 116· οὕτως, ἀσινὴς δαίμων, τύχη ἀπληγαμένη βλάβης, βίος δὴθις, τίς ἀν' εὐεῖστο βροτὸς ὦν ἀσινεὶ δαίμονι φθονοί, τὰ δ' ἀκούων· Αἰσχύλ. Ἀγ. 1341· ἀσ. βίος-τος, αἰδῶν, ὁ αὐτ. Χο. 1018, Εὐμ. 315. 2) ὅταν, ἐπὶ πραγμῶν μὴ ὑπερτάτων βλάβην, ἡ τὰ ὅποια ἀπίνει τις ἀσπιδῇ, τὸ δὲ οἰκῆμα ἀσινέας Πρῶδ. 2. 121, 3· ἔαν τὰ ἐπιθέματα... ἀσινῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 989 b, πρὸλ. 5916. II, ὁ μὴ βλάπτων, ὁ μὴ βλαβερός, Σαφρ. 83, Πρῶδ. 1. 105, Ἰππ. π. Ἀγμ. 769· ἀσινέστεροι πηρώσεις ὁ αὐτ. π. Ἀρῆα. 827· ἐπὶ τῶν θηρίων τῶν μὴ ἐπιτιμῶντων κατὰ τῶν ἀνθρώπων, αἱ δὲ ἔλαφοι καὶ δορκάδες καὶ οἱ ἀγριοὶ οἰες καὶ οἱ ἐνοὶ οἱ ἀγριοὶ ἀσινεῖς εἰσιν Ἐν. Κύρ. 1. 4, 7· ἀσινέας, ὅπως, ἡδονὰς ἀσινεῖς Πλάτ. Νόμ. 670D ἀσινέστατοι τῶν ἡδονῶν ὁ αὐτ. Ἰππ. Μελ. 303E. 2) ὁ ἀπὸ βλάβης πρᾶξις, πόλεως ἀσινεῖς ὅσινι σωτήρι (τῇ γῇ προσετιθῇ ὑπὸ ἀνδρ.) Αἰσχύλ. Θῆβ. 820. — Ἐπίρρ. -νῶς Ἰππ. Ἐπιθῆμ. τὸ Δ' 938, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 18, 2· ὑπερδ. -ίσταται Ἐν. Ἀν. 3. 3, 3.

Ἀσινότης, ἡγεῖς, ἡ, ἀσπιδῆς, Εὐνῆα. σ. 62.

Ἀσινός-γέλας, αἱ, αἰμασιαί, φράκται ἐξ ὧμων πλίνθων, Σχόλ. εἰς Ἰλ. 6. 321.

Ἀσινός, α, οὐ, πλήρης ἰλῶος, ἰλυώδης, πηλώδης, ἐκ τοῦ ἄσινος, [ἄ], ὥστε ἐν συνάμεινᾳ νὰ ἀποδεχθῶμεν τὴν γραφήν, ἀσινὸς ἐν λειμῶνι, ἐν Ἰλ. Β. 461, ἀντὶ τῆς κοινῆς παραδεχόμενης, ἀσινὸς ἐν λειμῶνι· ὁ Σπάρτης 650, οἱ Σχολ. καὶ Εὐστ. ἀναφέρουσι γραφήν Ἀσινός, Δωρ. γεν. ἀντὶ Ἀσίου ἐξ ὀνομαστ. ὁ Ἀσινός, ὅπερ εἶναι τὸ ὄνομα ἡρώδης τινος, ὁ Μοῦνος παρεδέχθη τὴν γραφήν Ἀσινὸς ἐν Λειμῶνι· ἄλλ' ἴδε Spirit.

Ἀσινάκος, ὁ, εἶδος ἀκρίδος ἄνευ πτερῶν, ἡ δὲ λεγομένη ἀκρίς ἀσινάκος ἢ ὄνος ἀπτερόν ἐστι καὶ μεγαλόκωλος Διοσκ. 2. 57· πρὸλ. ὄνος IV.

Ἀσινός [ἄ], εὐς, ἡ, ἰλὺς, ὅταν οἱ ὑπερεκχειλίζοντες πυταμοὶ καταλείπουσιν ὅταν ἀποσυρθῶσι τὰ ὕδατα αὐτῶν, τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω, τόσσην αὐτῷ ἰλὺν ἄνωθεν περιθήσω, Ὀππ. Ἀλ. 3. 433, Νικ. Θ. 176· ἐκ θαλάσσης Χαρίτων 2. 2: — πρὸλ. ἄσιν II. ἄσιν, εὐς, ἡ, τὸ ἄσιν, ἄσμα, Πτολ. παρ' Εὐστ. 1312. 41.

Ἀσινός [ἄ], ἰδός, ἡ, ἴδε Ἀσία.

Ἀσινέω, διατελῶ ἄνευ τροφῆς, ἀπέχομαι τροφῆς, νηστεύω, Εὐρ. Ἰππ. 277, Πλάτ. Συμπ. 220A· ἀσ. ἡμέρας δύο Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 5, 5. 2) ἐν ἔχῳ ἄρεξιν, Ἰππ. Ἀφ. 1245.

Ἀσινέα, Ἰων. ἑῆ, ἡ, ἑλλειψίς τροφῆς, Ἰπρῶδ. 3. 52, Εὐρ. Ἰκ. 1105, ἀμφοτέρω κατὰ πληθ. II, ἀσινὴ ἀπὸ τροφῆς, νηστεία, Ἰππ. π. Δικίτ. Ὁδ. 389, Ἀριστ. Ἰπρ. Ν. 10. 9, 15. 2) ἑλλειψίς ὀρέξεως, Ἰππ. Ἀφ. 1258.

Ἀσινέας, οὐ, ὁ διατελῶν ἄνευ τροφῆς, νηστεύων, Ὁδ. Δ. 788, Σοφ. Ἀλ. 324, Εὐρ. Μῆδ. 24, Θουκ. 7. 40, κτλ.· ἰγθὺς Πλάτ. Κωμ. ἐν «Εὐρταῖς» 3· Ἐπίρρ. -ως Τζέτζ. — ἀλλὰ ἀσινεῖ Ἰδός. (Ἰδός κ' ὁ).

Ἀσινέτης, οὐ, ὁ δὲν δύναται τις νὰ ἀποσυνιπῇ, τὸ ἀσινέτης ἀσινέτης, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐνάπ. ἀσκαθῆς Δωρ. ἀντὶ ἀσκαθῆς.

Ἀσκαίρω, = σκαίρω (μετὰ α εὐφών.), Κ. Σμ. 5. 495, ἀμρ.

Ἀσκαλάδης, ὁ, = τῷ ἐπ., Νικ. Θ. 484.

Ἀσκαλῆς, οὐ, ὁ, = γαλιώτης, ἡ κατὰστικτος παῖς, Λατ. stellio· ὁ δὲ γε γινώσκων μεγάλην ἀσκαλῆς ὑπ' ἀσκαλῆς-βώτου, «ἐκτὸς τῆς λέξεως καὶ ἀσκαλῆς καὶ γαλιώτης» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 170, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 11, 9. 8. 29, 4, κ. ἄλλ.

Ἀσκαλάφος, ὁ, ἄγνωστον πτηνόν, πιδ. (ἐκ τῶν λεγομένων τοῦ Ὁδιδίου ἐν ταῖς Μεταμορφ.) εἶδος νυκτερινῶν πτηνῶν ἢ γλαυκός, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 17, 34· ἡ λέξις ὑπάρχει παρὰ Σουίδης, ὅστις ἐξηγεῖται ἡ ἀσκαλάφος, παρὰ τὸ ἀσκαλῆς τῆς ἀφῆς, ὁ λίαν σκληρός.

Ἀσκαλῆς, οὐ, τῶν ἡρχ' Ἀσκαλάφος καὶ Ἰαλῆμενος, ὕψος Ἀρρῶς Ἰλ. Β. 512, κτλ.

Ἀσκαλῆς, οὐ, ὁ, = γαλιώτης, ἡ κατὰστικτος παῖς, Λατ. stellio· ὁ δὲ γε γινώσκων μεγάλην ἀσκαλῆς ὑπ' ἀσκαλῆς-βώτου, «ἐκτὸς τῆς λέξεως καὶ ἀσκαλῆς καὶ γαλιώτης» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 170, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 11, 9. 8. 29, 4, κ. ἄλλ.

Ἀσκαλάφος, ὁ, ἄγνωστον πτηνόν, πιδ. (ἐκ τῶν λεγομένων τοῦ Ὁδιδίου ἐν ταῖς Μεταμορφ.) εἶδος νυκτερινῶν πτηνῶν ἢ γλαυκός, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 17, 34· ἡ λέξις ὑπάρχει παρὰ Σουίδης, ὅστις ἐξηγεῖται ἡ ἀσκαλάφος, παρὰ τὸ ἀσκαλῆς τῆς ἀφῆς, ὁ λίαν σκληρός.

Ἀσκαλῆς, οὐ, τῶν ἡρχ' Ἀσκαλάφος καὶ Ἰαλῆμενος, ὕψος Ἀρρῶς Ἰλ. Β. 512, κτλ.

Ἀσκαλῆς, οὐ, ὁ, = γαλιώτης, ἡ κατὰστικτος παῖς, Λατ. stellio· ὁ δὲ γε γινώσκων μεγάλην ἀσκαλῆς ὑπ' ἀσκαλῆς-βώτου, «ἐκτὸς τῆς λέξεως καὶ ἀσκαλῆς καὶ γαλιώτης» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 170, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 11, 9. 8. 29, 4, κ. ἄλλ.

Ἀσκαλάφος, ὁ, ἄγνωστον πτηνόν, πιδ. (ἐκ τῶν λεγομένων τοῦ Ὁδιδίου ἐν ταῖς Μεταμορφ.) εἶδος νυκτερινῶν πτηνῶν ἢ γλαυκός, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 17, 34· ἡ λέξις ὑπάρχει παρὰ Σουίδης, ὅστις ἐξηγεῖται ἡ ἀσκαλάφος, παρὰ τὸ ἀσκαλῆς τῆς ἀφῆς, ὁ λίαν σκληρός.

Ἀσκαλῆς, οὐ, τῶν ἡρχ' Ἀσκαλάφος καὶ Ἰαλῆμενος, ὕψος Ἀρρῶς Ἰλ. Β. 512, κτλ.

Ἀσκαλῆς, οὐ, ὁ, = γαλιώτης, ἡ κατὰστικτος παῖς, Λατ. stellio· ὁ δὲ γε γινώσκων μεγάλην ἀσκαλῆς ὑπ' ἀσκαλῆς-βώτου, «ἐκτὸς τῆς λέξεως καὶ ἀσκαλῆς καὶ γαλιώτης» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 170, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 11, 9. 8. 29, 4, κ. ἄλλ.

Ἀσκαλάφος, ὁ, ἄγνωστον πτηνόν, πιδ. (ἐκ τῶν λεγομένων τοῦ Ὁδιδίου ἐν ταῖς Μεταμορφ.) εἶδος νυκτερινῶν πτηνῶν ἢ γλαυκός, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 17, 34· ἡ λέξις ὑπάρχει παρὰ Σουίδης, ὅστις ἐξηγεῖται ἡ ἀσκαλάφος, παρὰ τὸ ἀσκαλῆς τῆς ἀφῆς, ὁ λίαν σκληρός.

Ἀσκαλῆς, οὐ, τῶν ἡρχ' Ἀσκαλάφος καὶ Ἰαλῆμενος, ὕψος Ἀρρῶς Ἰλ. Β. 512, κτλ.

Ἀσκαλῆς, οὐ, ὁ, = γαλιώτης, ἡ κατὰστικτος παῖς, Λατ. stellio· ὁ δὲ γε γινώσκων μεγάλην ἀσκαλῆς ὑπ' ἀσκαλῆς-βώτου, «ἐκτὸς τῆς λέξεως καὶ ἀσκαλῆς καὶ γαλιώτης» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 170, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 11, 9. 8. 29, 4, κ. ἄλλ.

Ἀσκαλάφος, ὁ, ἄγνωστον πτηνόν, πιδ. (ἐκ τῶν λεγομένων τοῦ Ὁδιδίου ἐν ταῖς Μεταμορφ.) εἶδος νυκτερινῶν πτηνῶν ἢ γλαυκός, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 17, 34· ἡ λέξις ὑπάρχει παρὰ Σουίδης, ὅστις ἐξηγεῖται ἡ ἀσκαλάφος, παρὰ τὸ ἀσκαλῆς τῆς ἀφῆς, ὁ λίαν σκληρός.

Ἀσκαλῆς, οὐ, τῶν ἡρχ' Ἀσκαλάφος καὶ Ἰαλῆμενος, ὕψος Ἀρρῶς Ἰλ. Β. 512, κτλ.

Ἀσκαλῆς, οὐ, ὁ, = γαλιώτης, ἡ κατὰστικτος παῖς, Λατ. stellio· ὁ δὲ γε γινώσκων μεγάλην ἀσκαλῆς ὑπ' ἀσκαλῆς-βώτου, «ἐκτὸς τῆς λέξεως καὶ ἀσκαλῆς καὶ γαλιώτης» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 170, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 11, 9. 8. 29, 4, κ. ἄλλ.

Ἀσκαλάφος, ὁ, ἄγνωστον πτηνόν, πιδ. (ἐκ τῶν λεγομένων τοῦ Ὁδιδίου ἐν ταῖς Μεταμορφ.) εἶδος νυκτερινῶν πτηνῶν ἢ γλαυκός, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 17, 34· ἡ λέξις ὑπάρχει παρὰ Σουίδης, ὅστις ἐξηγεῖται ἡ ἀσκαλάφος, παρὰ τὸ ἀσκαλῆς τῆς ἀφῆς, ὁ λίαν σκληρός.

Ἀσκαλῆς, οὐ, τῶν ἡρχ' Ἀσκαλάφος καὶ Ἰαλῆμενος, ὕψος Ἀρρῶς Ἰλ. Β. 512, κτλ.

Ἀσκαλῆς, οὐ, ὁ, = γαλιώτης, ἡ κατὰστικτος παῖς, Λατ. stellio· ὁ δὲ γε γινώσκων μεγάλην ἀσκαλῆς ὑπ' ἀσκαλῆς-βώτου, «ἐκτὸς τῆς λέξεως καὶ ἀσκαλῆς καὶ γαλιώτης» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 170, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 11, 9. 8. 29, 4, κ. ἄλλ.

Ἀσκαλάφος, ὁ, ἄγνωστον πτηνόν, πιδ. (ἐκ τῶν λεγομένων τοῦ Ὁδιδίου ἐν ταῖς Μεταμορφ.) εἶδος νυκτερινῶν πτηνῶν ἢ γλαυκός, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 17, 34· ἡ λέξις ὑπάρχει παρὰ Σουίδης, ὅστις ἐξηγεῖται ἡ ἀσκαλάφος, παρὰ τὸ ἀσκαλῆς τῆς ἀφῆς, ὁ λίαν σκληρός.

Ἀσκαλῆς, οὐ, τῶν ἡρχ' Ἀσκαλάφος καὶ Ἰαλῆμενος, ὕψος Ἀρρῶς Ἰλ. Β. 512, κτλ.

Ἀσκαλῆς, οὐ, ὁ, = γαλιώτης, ἡ κατὰστικτος παῖς, Λατ. stellio· ὁ δὲ γε γινώσκων μεγάλην ἀσκαλῆς ὑπ' ἀσκαλῆς-βώτου, «ἐκτὸς τῆς λέξεως καὶ ἀσκαλῆς καὶ γαλιώτης» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 170, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 11, 9. 8. 29, 4, κ. ἄλλ.

Ἀσκαλάφος, ὁ, ἄγνωστον πτηνόν, πιδ. (ἐκ τῶν λεγομένων τοῦ Ὁδιδίου ἐν ταῖς Μεταμορφ.) εἶδος νυκτερινῶν πτηνῶν ἢ γλαυκός, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 17, 34· ἡ λέξις ὑπάρχει παρὰ Σουίδης, ὅστις ἐξηγεῖται ἡ ἀσκαλάφος, παρὰ τὸ ἀσκαλῆς τῆς ἀφῆς, ὁ λίαν σκληρός.

Ἀσκαλῆς, οὐ, τῶν ἡρχ' Ἀσκαλάφος καὶ Ἰαλῆμενος, ὕψος Ἀρρῶς Ἰλ. Β. 512, κτλ.

Ἀσκαλῆς, οὐ, ὁ, = γαλιώτης, ἡ κατὰστικτος παῖς, Λατ. stellio· ὁ δὲ γε γινώσκων μεγάλην ἀσκαλῆς ὑπ' ἀσκαλῆς-βώτου, «ἐκτὸς τῆς λέξεως καὶ ἀσκαλῆς καὶ γαλιώτης» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 170, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 11, 9. 8. 29, 4, κ. ἄλλ.

Ἀσκαλάφος, ὁ, ἄγνωστον πτηνόν, πιδ. (ἐκ τῶν λεγομένων τοῦ Ὁδιδίου ἐν ταῖς Μεταμορφ.) εἶδος νυκτερινῶν πτηνῶν ἢ γλαυκός, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 17, 34· ἡ λέξις ὑπάρχει παρὰ Σουίδης, ὅστις ἐξηγεῖται ἡ ἀσκαλάφος, παρὰ τὸ ἀσκαλῆς τῆς ἀφῆς, ὁ λίαν σκληρός.

Ἀσκαλῆς, οὐ, τῶν ἡρχ' Ἀσκαλάφος καὶ Ἰαλῆμενος, ὕψος Ἀρρῶς Ἰλ. Β. 512, κτλ.

Ἀσκαλῆς, οὐ, ὁ, = γαλιώτης, ἡ κατὰστικτος παῖς, Λατ. stellio· ὁ δὲ γε γινώσκων μεγάλην ἀσκαλῆς ὑπ' ἀσκαλῆς-βώτου, «ἐκτὸς τῆς λέξεως καὶ ἀσκαλῆς καὶ γαλιώτης» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 170, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 11, 9. 8. 29, 4, κ. ἄλλ.

εἰ δὲ ἀνδρόσκιμον, καὶ τοῦτο εἶδος ἐστὶν ὑπερικῶ, μεγέθει διαφέρειν, κλωπὶ μείζον, φρυγανωδέτερον δὲ καὶ περὶονιγμένον τοῖς φύλλοις λεπτοῖς· ἀνὴρ δὲ μήλινα φέρει· καρπὸν δὲ ἥμιον ὑπερικῶ, δόντα ῥητινῆς· καὶ ἐν τῷ παρατηρήσει οἰονεὶ ἀμύσσοντα τοὺς βακτύλους· ὡς διὰ τοῦτο ἀνδρόσκιμον καλεῖσθαι· Διουσκ. 3. 162 (172), Ἰαλν. 11, σ. 229, κλ. Κατὰ τὸν Sibthorpi, τὸ σημερινὸν αὐτῶν ὄνομα εἶναι ἐν μὲν τῷ Ἄθῳ βάλσαμον, ἐν δὲ τῇ Ζακύνθῳ λειχηνόχορτον.

ἀ-σχύφος, ον, ὃ μὴ ἔχων σχύφον, δηλ. ποτήριον ξύλινον, Ἐκλαίεν ἀσχυφός γενόμενος Ἀδῶν. 129F.

ἀσκήλια, τά, ἐορτὴ ἀγομένη ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου, ἴδε ἀσκληιάζω.

ἀσκληιάζω, μέλλ. -άσω, πηδῶ ἐπάνω εἰς ἀσκὺν ὡς ἐν τῇ ἐορτῇ τῶν Ἀσκληίων, ἥτις ἤγετο τῇ 6ῃ ἡμέρᾳ τῶν κατ' ἀγροῦς Διονυσίων, -ἐορτὴν αἱ Ἀθηναῖοι ἤγον τὰ Ἀσκληία, ἐν ἣ ἐνέηλυντο τοῖς ἀσκούσι εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου· Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλούτ. 1130· «κυρίως δὲ ἀσκληιάζειν ἔλεγον τὸ ἐπὶ ἀσκῶν ὄλλεσθαι ἐνεκά τοῦ γέλωτος ποιεῖν, Ἐν μέσῳ δὲ τοῦ θεάτρου ἐτίθεντο ἀσκούς περυστημένους καὶ ἀληθιμένους εἰς οὓς ἐναλλόμενοι ἐνωλοθαιόνον, καθάπερ Εὐδουλὸς φησι· κτλ. αὐτοῖσι· — ἀσκληιάζ· ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν Ἀριστοφ. Πλ. 1129· καὶ πρὸς γε τοῦτοισι ἀσκὺν εἰς μέσον καταθέντες, εἰσαλλεσθε καὶ καχάεστε ἐπὶ τοῖς καταρρέουσιν ἀπὸ κελεύσματος Εὐδουλός ἐν «Ἀμαλθείᾳ» 2· Οὐίργ. Γεωργ. 2. 384 (apiclos salutare por uires)· ἀσκληιάζειν ῥῶον ἐπὶ τοῖς ἀριστεροῖς, ὅπως φαίνεται καὶ σημαίνει ἡ λέξ. ἐφ' ἧς ποδὸς ἐφάλλομαι, ὡς νῦν παλὶν τὸν «κουτσόν»· Ἀριστ. περὶ Πτορ. Ζ. 4, 8· πρὸλ. Πλάτ. Συμπ. 190A, Αδλ. π. Ζ. 3. 13, Πλούτ. 2. 621F, Πλούδ. Β'. 194, Ἡσυχ., κτλ.· τύπος τις ἀσκληιάζω μνημονεύεται ὑπὸ Φρυγ. ἐν Α. Β. 24 «ἀσκληιάζειν καὶ ἀσκληιάζειν· σημαίνει τὸ ὥσπερ ὑπὸ σκῆλῳ πεπληγμένον ἐφ' ἧς σκῆλος ἄλλεσθαι, πρὸλ. καὶ 452, Απ. Βισχμ. 1. 306· οὕτως δὲ ἀνεγινώσκειτο καὶ παρὰ Πλάτωνι ἐν 0' ἀνιστ. ὑπὸ Στωβαίου 395, 21.

ἀσκληιασμός, ὁ, «ὃ δ' ἀσκληιασμός τοῦ ἐτέρου ποδὸς αἰωρουμένου κατὰ μόνον τοῦ ἐτέρου πηδῶν ἐπὶ αἰετῇ, ὅπερ ἀσκληιάζειν ἀνήμερον, ἥτοι εἰς μήκος ἡμιλῶντο, ἡ δὲ μὲν ἐδίωκεν οὕτως, αἱ δ' ὑπέφρουον ἐπ' ἀμφοῖν ὀδόντες, ἕως τινὸς τῶν περὶ τὸν ποδὸν δυνάμεν τυχάνειν· ἡ καὶ πάντες ἐπὶ τὴν ἀριστερὴν τὰ περὶ τὴν δεξιὰν· προσέκειτο γὰρ τῷ πληθύνει τὸ νικᾶν»· Πλούδ. Θ', 121· Ἡ παιδιὰ αὕτη σημεῖον ὀνομάζεται «κουτσωνιά»·

ἀσκημία, ατος, τό, (ἀσκήζω) δερμάτινον τιθήμενον παρὰ τὸν σκαλὸν πρὸς εὐκαλὸν κλίναν τῆς κώπης, κατὰ δὲ πρὸς αὐτῇ τῷ σκαλῷ ἐξέρχεται ἀσκημία· Πλούδ. Α', 88· «ἀσκημία δερμάτινον, δὲ ἐν ταῖς τριήρεσιν ἔχουσιν»· Ἡσυχ.· ἀσκημία· ἔχεις που περὶ τὸν δὲ δαλμόν κατὰ Ἀριστοφ. Ἀχ. 97· ἀσκημία καὶ λίνα καὶ πίτταν διαπέμπω εἰς Ἐπίδωρον Βάτρ. 304.

2) εἶδος δερματίνου φουστῆρου, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. 21· — Ὑποκορ. -άτειον, τό, «Πριων Πνευμ. 103. 3) ἐπὶ μαστῶν, μαστοῦ δὲ τὸ μὲν ἄκρον θηλή, ἡ δὲ πρώτη ἐν τῷ θῆλασκειν αὐτῆς κύμας, ὃ δὲ δίος ὄγκος ἀσκημία· κυριώτερον δὲ ἐν γυναικί· Ρούρ. σ. 29 Clinch.· — ἐπὶ τοῦ ἐν τοῖς μαστοῖς γάλακτος ἡ πρώτη τοῦ γάλακτος πῆξις κύμας, τὸ δὲ ὑποπιπλῶμενον τοῦ γάλακτος κύμας καὶ ἀσκημία· Πλούδ. Β', 163.

ἄσμα, τό, (ἄσσω) ἄσμα ὡς καὶ νῦν κοινῶς «τραγουδίον», κυρίως ὡδὴ λυρική, Πλάτ. Πρωτ. 343C κέξ., Ἀλεξ. ἐν «Ἀποδότῃ» 1, ἀ-σμάγαρος, ον, ἀδύρβος, Ὀππ. Ἀλ. 3. 428.

ἄσματιζω, ἄσσω ἄσματα, ἄσματιζέι ἡ γλῶσσα Εὐστ. Πονημάτ. 137, 65· — Ἐπίθ. ἄσματιζός, ἡ, ὅν, ὃ ἀνέκταν εἰς ἄσμα, ἡ εἰς τὸ ἄσμα τῶν ἄσμάτων· Ἐκκλ. = Ἐπίρρ. -κῶς, Εὐστ. Πονημάτ. 171, 73.

ἄσματεον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἄσματος, Πλάτ. Κριτ. ἐν Ἀδῶν. 50· σύντομον ἄσμα, «τραγουδίον» Πλούδ. Α', 64.

ἄσματιζο-γράφω, γράφω ἄσματα· Τζέξ. Σχόλ. εἰς Ἡρακλ. σ. 120, 87· καὶ -γράφος, ον, ὃ γράφων, συνθετὸν ἄσματιζο, Τζέξ. Προλεγ. εἰς Λυκέρ. σ. 259· ὡσαύτως, ἄσματιζο-ψαλμο-γράφος, καὶ -γράφω, Βυζ.

ἄσματιζο-κάμπτω, ου, ὃ, ὃ κάμπτων, λιγυρὸν κατὰ παντοῖους τρόπους τὰ ἄσματα, περὶ τῶν διδυρμαθοποιῶν τῶν χρόνων τοῦ Ἀριστοφάνους, κυκλίων τε χορῶν ἄσματιζοκάμπτος· Ἀριστοφ. Νεφ. 333 — Τὸ ῥῆμ. ἄσματιζοκάμπτω, παρὰ Τζέξ. ἐν Ἡρακλῆρυν Ὁξ' Ἀνεκδ. τ. 3. σ. 339, ἄσματιζοκάμπτων πλειστοποικίῳ τρόπῳ.

ἄσματιζο-λογέω, λέγω ἡ ψυθιρῶ ἄσματα, Ἀρτεμίδ. 1. 76.

ἄσματιζο-ποιός, ὁ, ὃ ποιῶν ἄσματα, Ἀδῶν. 181B.

ἀσμενάτα, -ἐστατα, ἴδε ἀσμενός.

ἀσμενός, (ἀσμενός) = τῷ ἔπομ. μόνον παρὰ Διονύρχ. 94. 34, ἀσμενός (ἡ Ἑλλάς) τοῖς παροῦσι πράγμασιν, ἡσμενέει μεταβολὴν τινὰ τῶν κακῶν, ἡσμενέειν, ἐπὶνυμει.

ἀσμενίζω, μέλλ. -ίσω, δέχματι εὐχαρίστως ἡ προθύμως, οἱ δὲ ... ἀσμενίζοντες τὴν ἐπιτροπὴν οὐδὲν προυργιστέον τοῦ κοινοῦ συμφέροντος Πλούδ. 6. 8, 3· ἀμεινός, ὁ μὲν εὐχαριστῶν, ἡσμενός, ὁ σπανιότερον ἐπὶ τινι, ὃ αὐτ. 3. 97, 5· 5. 87, 3· ἀσμενίζοντες, εἰ μὴ τὴν αὐτοῖς ἐγγεγραμμένην καὶ βιάζοιτο κινδυνεύειν ὃ αὐτ. 4. 11, 5· μετὰ μετῶν, ἀρτου λίτον ἀσμενίζουσιν ἐσθοντες, εὐχαριστοῦνται, Πλούτ. 1. 101B.

— οὕτως καὶ μέσως, ἡ δὲ τὴν δυστυχίαν ἀσμενισμένη Ἀισώπ. Μῦθ. 45 Halm (ἐκδ. Κοραῆ σ. 281, μῦθος 4). — ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 7-11.

ἀσμενίσας, ἡ, ἀσμενισμός, οἷς ἡ ταραχὴ τῆς ἐκκλησίας ἀσμενίσας ἰσχυρ. Παχυμ. Μιχ. Παλαιολ. 4. σ. 185B.

ἀσμενισμός, ὁ, τὸ ἀσμενίζειν, εὐχαριστεῖσθαι, Φίλων 1-450, Στωβ. Ἑλ. 2. 174.

ἀσμενιστέον, πρέπει τις νὰ δεχθῇ τὴν ἀσμενίαν, Ἰππ. 268. 1.

ἀσμενιστός, ἡ, ὅν, = ἀσπαστός, εὐχάριστος, εὐπρόδοτος, Σέξτ. Ἰμπ. πρὸς Μ. 11. 85, Ἰωσήφ. Ἰ. Δ. 19. 6, 4, κλ.

ἀσμενός, ἡ, ον, (ἴδε ἐν λ. ἀσμενός) λίαν εὐχαριστῶν, εὐτυχής, χαίρων, ἀέλιος μετὰ ῥήματος, δύναται δὲ νὰ ἐργασθῇ διὰ τοῦ ἰδίου ἐπιρρήματος, ἀσμενός, εὐχαρίστως προθύμως, ἡ διὰ περιφράσεως, εἰμαι εὐχαριστῶν, ὅτι, ὅς καὶ νῦν φύγεν ἀσμενός ἐκ θανάτου, ἀσμενός, ἡδὺς αἰέτωγ ἐν θανάτῳ, Ἰλ. γ. 380, πρὸλ. Ὁξ. 1. 63, Πινδ. Ο. Ν. 13. 103· καὶ συγν. παρ' Ἀτ., ἀσμενός ἔξ ταν· κάμψιν γόνυ Ἀισώπ. Πρ. 395· ἀσμ. αἰρεθεῖ θῶν. 8, 12· ἐκάθευδον ἀσμενός, ἡκον ΕΞ ἀγροῦ Λυα. 92. 45· — συγν. κατὰ ἔοτ. ἐν φράσειν αἱ αἱ εἰς ἐμοῖ δὲ κεν ἀσμενός, ἔλγ, ὅς καὶ εἰς ἐμὲ εὐχαρίστη, Ἰλ. ε. 108 (ἀσμενός ὡς τὸ βουλομένην σοὶ ἔστι, Λατ. volentibus vobis est)· ἀσμενός δὲ σοι... νῦν ἀποκρύψει φάος, ὅς χαρῆς ἦεν ἡ νῦν ἀποκρύψῃ τὸ φῶς, Αἰσώπ. Πρ. 23· ὡς σοὶ ἀσμενός ἡμέρα ἐπέλαμψεν Ἡρόδ. 8. 14· ἀσμενός δὲ μοι... ἡλθε Σοφ. Τρ. 18· ὡς ἡλθεσ ἡμῖν ἀσμενός Ἀριστοφ. Πέρ. 582, Πλάτ. Κρατ. 418C, κτλ. Ἐπίρρ. ἀσμενός, μετὰ χαρῆς, εὐχαρίστως, προθύμως, ὡς τὸ ἀσπασίως, Αἰσώπ. Πρ. 728, Εὐρ. Ἑλ. 398, Ἀλεξ. ἐν «Μανδραγοριζομένη» 2· (καὶ μετὰ διαφ. γραφ. ἡδῆως), Ἰσοκλῆς ἐν «Ἰκαρίοις Διακρίσεις» 2· (ἀλλὰ τὸ ἐπὶ τῷ, ὅπερ εἶναι συνθετὸν παρὰ τὰ μεταγενεστέρους, πολλάκις ἐτέθη ὑπὸ τῶν ἀντιγράφων εἰς τὰ συγγράμματα τῶν Ἀτ. συγγραφέων ἀντὶ τοῦ ἐπιθέτου, ὡς π. χ. ἐν Θουκ. 4. 21, ἀντὶ τοῦ ἀσμενός καὶ ἐν Πλάτ. Πόλ. 614E ἀντὶ τοῦ ἀσμενός)· — Ὑπερθ. ἀσμενάτατα, -ἐστατα Πλάτ. Πόλ. 329C, 616A (καίτοι τοῦ ἐπιθέτου τὰ παραθετικά εἶναι, -ώτερος, -ώτατος· ἀσμενιώτερος· διὰ τοῦ τοῦ δὲ ἐπὶ τῷ ἀσμενάτατα) Α. Β. 12, 11, Ἰππ. π. Ἀρθ. 785).

ἀ-σμηκτός, ον, ὃ μὴ ἐκτριφθείς, μὴ διὰ τῆς τριφύλλου ἀσμηκτός, ἀσπαστός, Πλούδ. Β'. 55, (Φερεικ. ἐν Ἀδῶν. 68)· ἀσμηκτός· τὸ ἀσπαστός· Ἡσυχ. ἐπὶ τὸ ἀσπαστός.

ἄσμα, ὁ, = ἄσμα, Πλάτ. Κριτ. ἐν Ἀδῶν. 50.

ἀ-σολοικιστός, ον, = ἀσολοικός, Εὐστ. 591. 9· — Ἐπίρρ. -τός ὁ αὐτ. 316, 32· καὶ -αίσις, Βυζ.

ἀ-σολοικός, ον, ὃ ἀντὶ σολοικισμοῦ, ἔφρασκε δὲ τοὺς μὲν τῶν ἀσολοίκων λόγους, καὶ ἀπρητισμένους, ἡμῶντες εἶναι τῷ ἀργυρίῳ τῷ Ἀλεξανδρινῷ· εὐσεβέστεροι μὲν καὶ περιγεγραμμένους, καθὰ καὶ τὸ νόμισμα, οὐδὲν δὲ διὰ ταῦτα βελτίονα· Διωγ. Α. π. Ζήνωνος 7. 18· «ἀσολοίκων» ἡμερὸν, προσηγόν, οὐ βάρβαρον, Σοφοκλῆς Τρωϊκά· Ἡσυχ. (Σοφ. Ἀποπ. 555)· — Ἐπίρρ. -κίως, ἀσολοικός· τὸ ἀσολοικός· Α. Β. 452, 33.

II. μεταφ. ἐπὶ κράτος, ἀγόν, οὐχὶ κεκαρκευμένον, κράτος βόσειον ἐφθον ἀσολοίκων μέγα Εὐδουλ. ἐν «Ἀμαλθείᾳ» 1. 8· ἀσ. παιδιὰ, οὐχὶ ἀγροίκος, φιλόκαλος, τὴν τε παιδιὰν ἐπὶ χαρὶν καὶ ἀσολοίκων ἐχόντων Πλούτ. Κριτ. 13, Αλυσ. Ἀστρολ. 2· ὃ Πλούδ. (3, 13) δὲν παραδέχεται τὴν λέξιν, «ἀσολός, εἰ καὶ μὴ ἴσθι ἡ ἀσφίλα».

ἀ-σφίστατος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐξαιπάσῃ διὰ ἀσφισμῶν, ἀνέκαρπότητος τε καὶ ἀσφιστοῦ Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 7, 26· ἀσφιστος λόγῳν παρασκευαῖς Ἰσσην. κατὰ Ἀπλων. 2. 41.

II. ὃ μὴ ἀσφιστικός, εὐλαχρῆς, ἀπλοῦς, ἀφελής, Νεελο-Χρυσ. Ὁμιλ. 13, τ. 7, σ. 275, 16.

ἀ-σφορος, ον, οὐχὶ σφοδρῇ μωρός, ἡλίθιος, Θίλογ. 370, Πινδ. Ο. 3. 70, Πλούτ. 2. 330A, — Ἐπίρρ. -φως Αδῶν. 2. 29.

ἀσπάζομαι, μέλλ. -άσομαι, Ἰππ. ἀρ. ἡσπασσάτο, Ἐπιγρᾶμ. Ἰλλ. 990. 9· — Ἀποθ. δέχομαι ἀσπασίως, ὑποδέχομαι τινα φιλοφρόνως, χαίρειν, Λατ. salutare, τινὰ Ὀμ., κλ.· συχνάκις μετὰ ἐστ. τρήνον, δεξιῇ ἡσπάζοντο ἐπεσοὶ τε μελιγίγεται Ἰλ. κ. 542· χερσὶν τ' ἡσπ. Ὁξ. Γ. 35 κ. ἀλλ.· φωνῇ ἀσπ. Πινδ. 1. 2. 37· μέγανως ἡσπάζοντο αὐτόν, ἐλέγοντο αὐτὸν μετὰ μεγάλης χαρᾶς, Ἡρόδ. 1. 122, πρὸλ. 3. 1· παρὰ τὴν ἡσπ. ἀσπ., παρὰ πῶτον φιλοφρονεῖσθαι τινα, ὃ αὐτ. 2. 121, 4· παρ' Ἀτ. συνήθως ὅπου τροπικῆς ἡ προσδιοριστικῆς τινος λέξεως, ἀλλ' εὐ νῦν ἀσπασσοῦν, καὶ γὰρ οὐκ πρέπει Αἰσώπ. Ἀγ. 524, Σοφ. Ο. Τ. 590· κυρίως ὡς συνήθως λέγει ἐπὶ τῇ συναντήσει φίλου ἡ γνωστοῦ, ἀσπάζομαι σε ἡ ἀσπάζομαι ἀπλῶς, Στρεψιάδην ἀσπάζομαι, κἀγωγέ σ' Ἀριστοφ. Νεφ. 1145, Πλ. 1042 (ἴδε Σχόλ.), Πλάτ. Εὐθύδ. 273B ἀσπ. καὶ δεξιόβουθαι, ἡμῶν, Ἀριστοφ. Πλ. 752· πόρρωθεν ἀσπ. Πλάτ. Χαρμ. 153B· πρόσωθεν αὐτὴν ἀγνοῶ ὡς ἀσπάζομαι, ἀσπάζομαι αὐτὴν μακρόθεν, ὡς εἰ ἔλγην οὐκ ἀσπάζομαι αὐτὴν, ἀσπάζομαι αὐτὴν, Εὐρ. Ἰππ. 101, πρὸλ. Πλάτ. Πόλ. 499A ἀσπ. ταῖς κώπῃσι, ἐπὶ χαριστικῶν τῶν πλοίων, Πλούτ. Ἀγ. 76· ἀσπ. τινα βρασιλεύει, ὡς βασιλεῖα, Διων. Ἀλ. 4. 39· μεταφ. ἔγω δὲ τὴν μὲν συμπεράν ἀσπάζομαι ἀσπασίως, δέχομαι, τὸ γεγενησθαι, Εὐρ. Ἰων.

587· ἐπὶ κυνός, ἐν ἄν γυνώριμον [ἰδῆ], ἀσπάζεσθαι Πλάτ. Πολ. 376Α. 6) ἀσπαρῆσιζω τινά, ἀσπίνω ὑγίαν· Εὐρ. Τρω. 1276, Σεν. Κύρ. 1. 3, 2, κτλ· τὰ ὑστάτα ἀσπ., εἶδω τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν, Λυσ. 133. 22.

2) ἐκ τῶν ἐν χρήσει τὸ πάλαι τρόπῳ χαιρετισμοῦ, φιλῶ, περιπτύσσωμαι, θωπεύω, Ἀριστοφ. Σφ. 607· ἀσπ. τοῖς στόμασι Πλούτ. Ρωμ. 1· ἐντεῦθεν ἐπὶ κυνῶν, σάινω, καὶ τοὺς μὲν ποιμένας ἡσπάζετο Σεν. Ἀπομν. 2. 3. 9· προσκολλώμαι μετ' ἀγάπης· εἰς τινα, ἀγαπῶ ἑγκαρδίως, ἴσον σ', ὡς τεκοῦσ', ἀσπάζομαι Εὐρ. Ἰων 1363· φιλεῖν καὶ ἀσπ. Πλάτ. Νόμ. 889Α· ἐγὼ ὑμᾶς ἀσπ. καὶ φιλῶ ὁ αὐτ. Ἀπολ. 29D.

3) ἐπὶ πραγμάτων, ἐπιδιδῶμι, παρακολουθῶ μετὰ ζήλου, ἐπικηρῶ, ὡς τὸ Λατ. amplexor, τὸ θύσιον αὐτοῖς ἀσπαζόμενοι Πλάτ. Συμπ. 192Α· πάντα οἶνον ἐπὶ πάσης προφάσεως ἀσπαζομένους (τοὺς φιλοῦντας) ὁ αὐτ. Πολ. 475Α, πρὸς. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 44· καὶ ἐπὶ κυνῶν, ἀσπ. τὰ ἴχνη Σεν. Κυν. 3. 7. 4) ἀσπάζομαι δ' ὅτι προθύμως ἤκτε, δέχομαι ὑμᾶς ἀσπασίως ὅτι ἤθετε προθύμως, Ἀριστοφ. Πλ. 324.—Τὸ ἐνεργ. ἀσπάζω καὶ τὸ παθ. μετὰ μέλλ. —σπάζομαι ἀπαντῶσι παρὰ μεταγεν. Βυζ., ἴδε Ψελλῶν (Ἀνέκδ. Boiss. τ. 3, σ. 205, 96), Φιλόστρ. Ἐπιστ. σ. 72· ἡσπάζετο παρ' αὐτῶν Τιμαρίων Νολλίους τ. 9. σ. 238, 1· ἀσπασθῆσθαι Θεόδ. Σπιδ. 463D.

ἀσπάζομαι, ον. (σπάζω) μὴ κτηνηθεὶς καλῶς διὰ τῆς ὑπαντικῆς σπάθης, μὴ ὑπανθίς πυκνῶς, ἀσπάζομαι· τὰ μὴ κεκρυμμένα τῇ σπάθῃ ἰμάτια· Ἰσίδωρ. ἀσπάζομαι χλαῖναν· τὴν δοράν, παρ' ὅσον οὐχ ὑφανταί· ὁ αὐτ. (Σοφ. Ἀποσπ. 849)· — ἐν γένει, ὁ μὴ πυκνὸς, τὴν φάλαγγα ἀσπάζομαι οὖσαν καὶ λαγαράν Διον. Ἀλ. Ἐπιτ. 16. 7.

ἀσπαίρω· παρὰ. ἡσπαίρων, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀσπαίρεσκον Κάντ. Σμ. 11. 104· (α εὐφών., σπαίρω)· — ἀσπαίρω μετ' ἀγωνίας, κινεῖσθαι, τινάσσεσθαι σπασμοδικῶς, σπαρταρῶ· παρ' Ὁμ. αἰετίζετο ἐπὶ τῶν ἀποδυομένων (εἰδὼς οὕτω πρέπει νὰ ἐκλήφθῃ, τὸ κροδίη ἀσπαίρουσα Ἰλ. Ν. 443)· περὶ δοῦρι ἡσπαίρ', ὡς ὅτε βρούς, κτλ. Ἰλ. Ν. 571· ζωὴν, ἔτ' ἀσπαίροντα Μ. 203, πρὸς. Ὁδ. Τ. 228· οὕτως Δίσχυλ. Πέτρ. 976, Εὐρ. Ι. Α. 1587· Ἀντιφῶν 119. 39· ἀσπ. ἄνω κάτω Εὐρ. Ἰλ. 343· ἐπὶ νηπιῶν, Ἰερὸς. 1. 111· ἐπὶ ἰχθύος ἐξαχθέντος ἐκ τοῦ ὕδατος, ὁ αὐτ. 9. 120, Βασίλ. 6. 5· — ἀλλ' ἐν Ἡρόδ. 8. 5· Ἀδελφάντος μόνος ἡσπαίρει, ὁ μόνος ὅστις εἰσέτι ἀνδιστάται, πρὸς. Διον. Ἀλ. 7. 25. — Ἀέξ. ποιητ. καὶ Ἰων. ἀπᾶς μόνον ἀπαντῶσα ἐν τῷ δοκίμῳ πεζῷ Ἀττ. λόγι, ἴδε ἀνωτ.

ἀσπάλαδος, ον, ὁ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 588, ἀλλὰ συνηθέστερην, ἡ, ὡς φερεινέας ἐν· Μεταλλεύσει· 2· ὁ θάμνος ἐστὶ ἐνὶ ὠδῆς, ἀκάνθων πολλὰς κεκρυμμένους... ὡ γὰρ ὡς οἱ μυρεφτοὶ εἰς τὰς τῶν μύρων σπύρεις· ὥστε δὲ καλὸς ὁ βαρὺς καὶ μετὰ τὸ περιφλοισθῆναι ὑπερύβριος ἡ πορφυρίζων, πυκνός, ὠδῆς, πυκρῶν ἐν τῇ γεύσει· κτλ. Διοσκ. 1. 19, Λατ. Genista acanthioclada, ἀσπάλαθος δὲ τάπησιν ἐμαῖσιν στρώμα θανόντι ἑλόν. 1193· σπύρει δὲ καὶ ἡ ἀσπάλαθος ἡ εὐώδης θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 7. 3, Θεόφρ. 24. 87· — ὡς εἶδος βλαστηρίου, συμποδίσαντες χεῖρας τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν... εἰλον παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκτός ἐπ' ἀσπαλάθων κνάπτοντες Πλάτ. Πολ. 616Α. — Κατὰ τὸν Sibthorpe τὸ σημερινὸν ὄνομα τοῦ φυτοῦ τούτου εἶναι· ἀσπάλατος ἡ ἀσπαλαθεῖα.

ἀσπάλαξ [-πα-], ακος, ὁ ἀλλαγῶ σπάλαξ (ὁ ἴε) ἡ τυφλοπόντικος, Ἀριστοφ. Ἰστ. Ζ. 4. 8, 2, κ. ἀλλ· ἀσπαλάκων αὐτόχθονα φύλλ· Ὁππ· Κ. 2. 612· παροιμ. τυφλότερος ἀσπάλακος Διογενεῖαν. 8. 25.

ἀσπαλιεύομαι, ἀπαθ, ἀλιεύω, φερῶν, Σουῖδ., — Παρὰ Σουῖδ. καὶ Ἦσυχ. ἀντὶ τοῦ οὐστῆσαι, ἀσπαλῆα θὰ περιμένῃ τις τύπον ἀσπαλιεῖα, ἡ, ἡ ἀλιεῖα. Ὁ Ἀριστῆς. 1. 17 ἔχει μέλλ. ἐνεργ. — οὕτως· καὶ πῶς τὸ ἀσπαλῆσαι· ἀλιεῖσαι, σπυγνεῖσαι· ἐν Δ. Β. 183, 14, ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀσπαλιεῖσαι. Ὁ Ἦσυχ. ἔχει ὄνομα ἀσπαλος, ἰχθύς, ἀσπάλοος· τοὺς ἰχθύας· Ἀθαμᾶνες.

ἀσπαλιεῦτης, οὐ, ὁ, ἀλιεύς, Πλάτ. Σοφ. 218Ε· οὕτω καὶ ἀσπαλιεύς, ὡς, ὁ Νικ. Θερ. 701, καὶ συχν. παρ' Ὁππ., πρὸς. Ἦσυχ. ἐν λέξει.

ἀσπαλιευτικός, ἡ, ὁν, ὁ τοῦ ἀλιεύς, ὁ ἀνήκων εἰς ἀλιεῖα· ἡ ἀσπαλιευτική (ἐνν. τέχνη) ἡ φαρμακική, Πλάτ. Σοφ. 219D, 221Α, ἀσπᾶνιστία, ἡ ἀσπανιστία, ἡ ἀφροδία, βαψιλια, Τέλης παρὰ Σιόβ. 524. 52.

ἀσπαράγια, ἀσπαράγος, ἀσπαράγωνία, ἴδε ἀσφαράγια, ἀσφαράγος, ἀσφαράγωνία.

ἀσπαρῆσιζω, ἀντὶ σπαρῆζω, = ἀσπαίρω, Ἀρ. στ. περὶ Ζ. Μορ. 4. 13, 11.

ἀσπαρτος, ον, ἐπὶ τόπον, ὁ μὴ σπειρόμενος, ἀκαλλήγητος, ἀλλ' ἡ γ' ἀσπαρτος καὶ ἀνήρως ἡματα πάντα Ὁδ. 1. 123.

2) ἐπὶ φυτῶν, ὁ μὴ σπαρεῖς, ἀλλ' ἀφ' ἐαυτοῦ φυόμενος, ἄγριος, ἀλλὰ τὰ γ' ἀσπαρτα καὶ ἀνήρωτα πάντα φύονται αὐτοὶ 109, Νουμῆν. παρ' Ἀθην. 371B.

ἀσπάσιος, α, ον, καὶ ος, ον, Ὁδ. 11. 233, Λουκ. Νεκυρ. 11 (ἀσπάζομαι)· — εὐπρόσδεκτος, ἀσπαστός, ἀγαπητός, ἐπιθυμητός, ἀσπασίη τρίλλιτος ἐπὶ ἡλύθε νύξ Ἰλ. Θ. 488· ὡς δ' ὅταν ἀσπασίος βίοςτος παιδεσσι φανείη πατρός Ὁδ. Ε. 894 κτλ.

II. λίαν εὐχαριστημένος, πλήρης χαρῆς, γαίης ἀσπάσιοι ἐπέβαν Ψ. 238· ἀσπάσιον δ' ἄρα τὸν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν, τὸν ἀπῆλλαξαν πρὸς μεγάλῃν χαρὰν του, Ε. 397· — Ἐπίερρ. — ὡς, εὐχαρίστως, προθύμως, μετὰ χαρῆς, ὁ Ὁμ. μετὰ ῥήματος, ὡς, φησὶ μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν Ἰλ. Π. 118, οὕτω καὶ Σ. 232, Ὁδ. Δ. 523, κτλ. — Λέξ. Ἐπ. ἀλλὰ τὸ ἐπίερρ. — ὡς ἀπαντᾷ παρ' Δίσχυλ. ἐν Ἀγ. 1555 (λυρ.), καὶ παρ' Ἡρόδ. 7. 152. Πρὸς. ἀσπαστός, ἀσμενός.

ἀσπασμα, τό, = τῷ ἔπομ. ἰδίως κατὰ πληθ. ἐναγκαλισμοί, φιλήματα, ἡ τῶν ἐν εὐνῇ φιλιτάτων ἀσπασμάτων Εὐρ. Ἐκ. 829, κτλ.

II. πρῆγμα ἀσπαστόν, ἀγαπητόν, προσφιλέ, πάντων ἡδίστον ἡμῖν ἀσπασμα... παρῆγεν ἑαυτὴν Πλούτ. 2. 608Ε.

ἀσπασμός, ὁ, χαιρετισμός, ἐναγκαλισμός, φίλημα, Θεογν. 858· ἐν γένει χαιρετισμός, Εὐ. κ. Ματθ. κγ', 7, κ. Μάρκ. ιβ', 38.

2) ἀγάπη, στοργή, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μῖσος, Πλάτ. Νόμ. 919Ε, ἀσπαστόν, ῥήμ. ἐπὶ, εἰ ἀσπάζεσθαι, Πλάτ. Φίλ. 32D.

ἀσπαστικός, ἡ, ὁν, διατεθειμένος νὰ ἀσπασθῇ, φιλικός, εὐμενής, Πολύβ. 28. 3, 10· οἶκος ἀσπ., αἰδοῦσα ὑπόδογῃς, Ἐκκλ.

ἀσπαστός, ἡ, ὁν = ἀσπάσιος, Ὁμ. (μῦθον ἐν Ὁδ.), ἀσπ. τιγ. Ε. 398., Ν. 35· Ἐπ. λέξις, ἐν χρήσει παρ' Ἡρόδ., κάρτα ἀσπ. [τὸ πρᾶγμα] ἐπισηρῶντο 5. 98· οἷσιν ἡ τυραννὶς πρὸ ἐλευθερίας ἦν ἀσπαστότερον 1. 62· ὡσαύτως παρ' Εὐρ. ἐν Ρῆσ. 348, Πλάτ. Φίλ. 32D. — Ἐπίερρ. — ὡς Ἡρόδ. 4. 201· οὐδ. ἀσπαστόν ὡς ἐπίερρ. Ἦσ. Ἀσπ. 42.

ἀσπαστός, ὁς, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ἀσπασμός, Ἰαλλ. Ἀποσπ. 427, ἀσπαστός, ον, (σπένδω) ὁ μὴ πραϋνόμενος διὰ σπονδῶν, ἀδιόλλακτος, ἀνελκείωτος, Δημ. 786. 10· κότος Νικ. Θ. 367· πόλεμος ἀσπαστός = σπονδῶν, Πλούτ. 2. 537B.

ἀσπεριος, ον, ἀνευ σπορᾶς, δηλ. ἀνευ ἀπογόνων, ὅφρα μὴ ἀσπεριος γενεὴ καὶ ἀσπαντος δῆληται Ἰλ. Υ'. 303· — κυριολεκτικῶς, ἀντίθετον τῷ πολὺσπεριος, τὰ μὲν πολὺσπερμα, τὰ δὲ ἀσπερμα πάνπαν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 57· ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 7. 4, 4.

ἀσπεριχῆς, ἐσπευσμένως, σφοδρῶς, θερμῶς, ἀπαύστως, Ὁμ., ὅστις μεταχειρίζεται μόνον τὸν οὐδ. τοῦτον τύπον, ἰδίως ἐν ταῖς φράσ. ἀσπεριχῆς μενεαίνειν Ἰλ. Δ. 32· ἀσπ. κεχολῶσθαι Π. 61, κτλ. (Παρὰ τὸ α ἐπιτακτικὸν καὶ τὸ σπέρχωμαι, εἰμαι δέδωμτος, ὀργίλος, ἐκτός ἂν παραδεχθῶμεν τὴν γνώμην τοῦ Ἑρμάνων, ὅστις παράγει αὐτὸ ἐκ τοῦ ἐνεργ. σπέρχω καὶ τοῦ στεργν. α).

ἀσπετος, ον, (α στερ., εἰπεῖν) ἀνεκλήτως, ἄφατος, ἄρητος, Ὁμ., Ἦσ. κατὰ τὸ πλείστον μετὰ τῆς σημασ. ἀφάτως, ἀπεριγρῶτος μέγας, ἀσπ. αἰθέρ, ῥέος Ὠκεανοῦ, ὕλην, ὕδωρ Ἰλ. Θ. 558., Σ. 403, κτλ. — οὕτως, ἀσπ. κλέος, κυδοιμός, ἀλκή, κλαγγή, κτλ., Ὁμ. σπανιότερον ἐπὶ ἀριθμ., ἀναριθμητος, ἀσπετα πολλά Ὁδ. Α. 75· κρέα σπετα 1. 162· — ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖς ἀσπετον, δεξιτέσθαι, φθεῖσθαι ὑπερβαλόντως, Ἰλ. Ρ. 332· ἀλλ' ἐν τῇ φράσει, φωνὴ ῥέει ἀσπετος, φαίνεται νὰ σημαίνῃ ὅτι ἡ φωνὴ ῥέει ἀμυρᾷ καὶ ἀσφῆς, μόλις ἀκουσμένη, περὶ τῆς φωνῆς τοῦ Ἰδιωτοῦ ὅστις ἐκ τοῦ πολλοῦ γήρατος δὲν ἴδυνάτο νὰ ἀρρώσῃ λίξεις καὶ ἀσπῆς μόνον ψύχρος ἐξήρχετο ἐκ τῶν χειλέων αὐτοῦ, Ἦσ. Ὁμ. εἰς Ἀρρ. 238 (ἐνθα ὁ Ἑρμῆνος ἀναγινώσκει τρεῖς ἀσπετον), — ἀλλὰ δυνατόν νὰ σημαίνῃ καὶ τὸ ῥέει ἀπαύστως. — Ἦ λέξις εἶναι Ἐπ., ἀλλ' εὐρηται ἀπᾶς παρὰ Σοφ. (Τρ. 961) καὶ εἰς παρ' Εὐρ. (Τρω. 78, Κύκλ. 615), ἐκτεταμένος τις τύπος, ἀσπῆτος ἀπαντᾷ παρὰ Κοῖντ. Σμ., 3. 673., 7. 193, κτλ.

ἀσπιδ-αποδότης, ὁ, ῥίψας, εἰτ' Εὐαθλος γῶ μέγας οὐτος κολακύνυμος ἀσπιδαποδότης Ἀριστοφ. Σφ. 592.

ἀσπιδῆς, ἴδε σπιδῆς.

ἀσπιδη-στρόφος, εσφαλ. ἀντὶ ἀσπιδηφόρος ἡ παρόμοιον ἐπὶ, ἐν Δίσχυλ. Ἀγ. 825.

ἀσπιδη-φόρος, ον, ὁ φέρων ἀσπίδα, ἐπὶ πολεμιστῶν, Δίσχυλ. Θῆβ. 19, Ἀγ. 825, ἐνθα ἐτίθη ἀντὶ τοῦ ἡμαρτημένου ἀσπιδηστράφος· κῶμος ἀσπ. Εὐρ. Ἰκ. 390· πρὸς. τὸ πρην.

ἀσπιδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀσπίς μικρᾷ ἀσπίς Ἑρμῆν. ἐν Ἀθ-μόταις 2, Μένανδ. ἐν Ἀδελφ. 227.

ἀσπιδίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἀσπίς. κώμημα περικεφαλίας ἔχον σχῆμα ἀσπίδος, ἀράλοι, οἱ κατὰ μέτωπον τῆς περικεφαλίας ἀσπιδίσκου Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ε. 743, Εὐστ. 601, 9· ὡσαύτως -ίσκη ἡ, Ἐσθ. (Ἐφ. 10', 18)· -ίσκιον, τό, Διοσκ. 3. 105· καὶ -ισκάριον, τό, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. 1. 11.

ἀσπιδιώτης, ὁ, ἀσπιδόφορος, πολεμιστής, ἀνέρες ἀσπιδιώται Ἰλ. Β. 554., 11. 167, Ἀνacr. 34ε — οὕτω καὶ ἀσπιδίτης [δῆ], ον, Σοφ. Ἀποσπ. 376.

ἀσπιδο-γέννητος, ον, ὁ ἐξ ἀσπίδων, ἐχιδνῶν γεννηθείς, ὁ κακῆς λεοάνης ἀσπιδογέννητον τέκνον Ψευδο-Χρυσστ. τ. 8. σ. 661C περὶ τῆς Ἡρωιδέας.

ἀσπιδο-γοργών, ὄνος, ἡ, μυθώδης ὄσπις ἐν Αἰγύπτῳ-ἡτις καταφαγοῦσα πρῶτον πολλὰς ἄλλας ἀσπίδας, ἔπειτα δὲ καὶ τὴν ἐαυτῆς οὐρανὸν κατέσταν ταρατῶδες, ἴδε λεπτομερὴ περιγραφὴν ὅπως παρ' Ἐπιφάν. (Δίρ. 22. σ. 61C).

ἄσσα, Ἰων. ἀντὶ ἀτινα, οὐδ. πλ. τοῦ ἑστις. ἄσσα τε μη-
τιώσιν μετὰ σφίσιν Ἰλ. Κ. 208, καὶ ἄλλ., Ἡρόδ. Ἀιν. 47α.

Πλάτ. Κωμ. ἐν «Δι' ἁκακομένην» β. 7, κτλ.

2) ἐν ἐρωτήσεσι, ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπεί, πού νυν δεῦρο κιών λίπες «Εκτορα...; πῶς δ' αἰ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί...; ἄσσοις τε μνησιφύσιν μετὰ σφίσιν κτλ.» Πλ. Κ. 409.

II. ἄσσοι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ τινά, Ἀττ. ἄττα, ὁ Ὀμ. μόνον ἀπαξ, εἰπέ μοι θηποί' ἄσσα περὶ τοῦ εἵματος ἔστο, ὅποῦ τινά, τί λογὴς ἐνδύματα ἐφόρει, Ὁδ. Τ. 218· πρόσ' ἄττα Ἀριστοφ. Βάτρ. 173, πρὸλ. 925· οἱ ἄττα βαύζει Κρατίνος ἐν «Ἀρχιλόχοις» 3, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἐρωτηματικοῦ χρον. ἐπιρρήμ., πηνί'κ' ἄττα; ἔτε Μεινέκε ἐν Πίνδα Κωμ. Ἑλλ.

ἄσσάριον, τὸ ὑποκορ. τοῦ Ἀσσ. ὅς, σμικρότατον νόμισμα, λεπτόν, Διον. Ἀλ. 9. 27, Σουλ. Ἑπιγρ. (προσθήκαι) 2347 κ. κ. ἄλλ., Πλουτ. Κάριλλ. 13, Καίν. Διαθ. II. εἶδος βαλβίδος. Ἀσσ. assarium, Πιτρούδ. 10. 13.

ἄσσαν, συγκρ. ἐπίρρ. τοῦ ἄσσει, πλησιαιότερον, Ὀμ., κατὰ τὸ πλείστον μετὰ τῶν ὀρημάτων, ἔναι, ἐκείσθαι, πτύναι, ἄσσαν ἴθ', ὥς κεν θάσσαν ἐλέθρου πείρσθ' Ἰκηται, ἐγγύτερον παραγενέσθαι ὅπως ἐν τάχῳ καταλάβῃς τὰ πείρατα τοῦ ἐλεθροῦ (μετ. Γαζή), Πλ. Ζ. 143, ἄσσαν ἰόντες Ψ. 8, ἄσσαν ἴτω 667· ἄσσαν ἰούσαι Ἰσθ. Θ. 748· ἐνίοτε μετὰ γεν., ἄσσαν ἐμείσθαι, πλησιέστερον εἰς ἐμεί, Πλ. Ω. 74· προσέτι, ἄσσαν τίνος ἔναι, ἐρχεσθαι, στείχειν Πλ. Χ. 4, Ἡρόδ. 4. 3, Σοφ. Ο. Κ. 312, 722, κτλ.· καὶ μετ' ἄλλου συγκρίτ., ἔρποντι μᾶλλον ἄσσαν ὁ αὐτ. Ἀντ. 1210, πρὸλ. Πλ. 900·—ὁ ἴσος, 1643. 32 ἀναφέρει Δωρικὴν τύπον ἄσσαν.

II. ἐντεῦθεν ὡς νέον συγκρ., ἀσσοτέρω, μετὰ γενικῆς ἢ ἀνευ αὐτῆς, Ὁδ. Τ. 506, Γ. 572· μεταγεν. συγκρ. ἐπίθ. ἀσσοτέρος = ἐγγύτερος, Ἀριστ. παρὰ Στοιβ. Ἑκλογ. 1. 546, Ὀππ. Κ. 4. 121, — ὕπερθ, ἐπίρρ. ἀσσοτάτω Ἀνθ. Π. 9. 430· εἰς τὸ ἐπίθ. ἀσσοτάτος Ἀνθ. Π. 6. 345· ὡσαύτως ὑπερθ. ἐπίρρ. ἀσσοστα, ἀσσοστα· ἐγγιστα, Δι· σχύλος Ἰδουαίος Ἡσυχ. (Δισχυλ. Ἀποσπ. 62). Εὐρῆται ἡ λέξις καὶ ἐν Ἑπιγρ. Λακ. Μ. 21B = Cauer 10: εἰ δέ κα μὴ νόθοι ζῶντι, τοὶ ἀσσοστα ποθίκες ἀνελάσθω.

Ἀσσύριον, οἶ, Ἡρόδ. 1. 192, κ. ἄλλ. — Ἀσσυρία, Ἰων. -ἰη (ἐνν. γῆ), ἡ, ἡ χώρα αὐτῶν, ὁ αὐτ. 2. 17, κτλ.: — Ἀσσύριος, α. ον, ὡς ἐπίθ., Θέοκρ. 2. 162, κ. ἄλλ.· μεταγ. Ἀσσυρικῆς, ἡ, ὅν, Στέφ. Βυζ., κ. ἄλλ.

ἀσσοτέροι, = ἐπασσοτέροι, Ὀπ. Κ. 4. 121, 202.

ἄσσω, Ἀττ. συγκρ. ἀντὶ τοῦ ἄσσω.

ἀ-σταγής, ἴς, ὁ μὴ στάζων, ἀσταγής κρύσταλλος, ἰσχυρῶς κρυσταλλωθείς πάγος, Σοφ. Ἀποσπ. 162. II. ὁ μὴ στάζων, ἀλλὰ βέων, ἐπὶ ἁκρύων, τὰ δ' ἔρρεεν ἀσταγῆς αὐτως (κιν. ἀστεγῆς) Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 805, Valck. Ad. σ. 228.

ἀσταθεία, ἡ, ἑλλειψὶς ἐνσταθείας, Ἰω. Χρυσ. ἐν τῇ π. Κορ. Ἑπιστ. Ὀμ. 15. τ. 3. σ. 633.

ἀ-σταθής, ἴς, (ἵσταμαι) ὁ μὴ σταθερός, ἀστατός, ἀέθαιος, ὁ αἰετὶ κινούμενος, ἀσταθέεσις.. αὐραὶς Ἀνθ. Π. 10. 74· κύμασιν ἀσταθῆσιν ἐσύρετο νεκρὸς Νόνν. Δ. 16. 307, καὶ πολλαχού·— ὡσαύτως ἀ-σταθέρως, ον, Βυζ.

ἀ-σταθμῆτος, ον, ἀστατός, ἀσταθής, ἀστέρες Ξεν. Ἀπομν. 4. 7, 51·—ἐπὶ προσώπων, ὁ θῆμος ἀσταθμῆτότατον πρᾶγμα Δημ. 383. 3, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 169, Πλάτ. Λύσ. 214D· ἐπὶ τοῦ βίου, ἀστ. αἰών Εὐρ. Ὀρ. 981· τὸ ἀστ. τοῦ μέλλοντος, ἡ ὁθεοαίετης αὐτοῦ.., Θουκ. 4. 62, πρὸλ. 3. 59, — ἱππρ. -τως Δίων Χρυσ. σ. 180.

ἀ-σταθμός, ον, ὁ μὴ ζυγισθείς, οὗ τὸ βάρος δὲν μνημονεύεται, Σουλ. Ἑπιγρ. 137, 138, 140, κ. ἄλλ.· πρὸλ. ἀστατός. II.

ἀνίκανος νὰ σταθμίση, νὰ μαντεύσῃ, Ἰππ. 683. 33.

ἀστακός, ὁ, ὁ κοινῶς λεγόμενος «στακός», Λατ. gammarus, ἡ carinarius, Ἀθῆν. 86B (Φιλύλλιος ἐν «Πύλεσι» 1), Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 2, 5. 17, 8· γράφεται δὲ καὶ ἀστακός, Ἀριστομένης ἐν «Γόνησι» 2· ὁ ἐν τοῖς ποταμοῖς ἀστακός, ἡ «καρὰβίδα», Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 4, 33· ἔτε Sturz Μακεδ. Διάλ. σ. 70. II. τὸ κοῖλον τοῦ ὠτός, Πολύδ. Β', 85.

ἀστακτὴ, ἐπίρρ. τοῦ ἐπ., δηλ. οὐχὶ στάθην, ἀλλὰ χύθην, Σοφ. (ὅστις ἔχει τὸ ἐν Ο. Κ. 1646, τ. 1251), Πλάτ. Φαίδων 117C.

ἀ-στακτός, ον, = ἀσταγῆς, Εὐρ. 1. Τ. 1242.

ἀ-σταλάκτος, ον, μὴ σταλάζων, Πλουτ. Κράσ. 4· ἐν τοῖς Ἡ0. 982Γ, ἰσρ. γραφ. ἀντὶ ἀσάλευτος ἢ ἀσάλακτος.

ἀ-σταλῆς, ἴς, (στελλομαι) ὁ μὴ σταλμένος, «μὴ περιβεβλημένος» Ἡσυχ., Κελλ. Ἀποσπ. 266.

ἀσταλῆζοι, ἀναλῶζω, κλιώ, Ἡσυχ.· πρὸλ. ἀνασταλῶζω, ἀτάλῶζ.

ἀσάνδης, ὁ, ταχυερέμος, Περσικὴ λέξις, Πλουτ. Ἀλέξ. 18, ἔτε Οὐπτιμῆ. ἐν Ἡ0. Πλουτ. 2. 326Γ· πρὸλ. ἄσσανος.

ἀστασία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἀστατός, ἑλλειψὶς σταθερότητος, ἀσάθεια, Μανθ. 1. 19, τῇ τῆς γυναικὸς ἀσασία Γ. Παχυμέρ. Μ. Παλαιολ. 1. σ. 9E.

ἀ-στασίαστος, ον, ἐπὶ χώρας, ἡ μὴ διαταρασσόμενη ὑπὸ πείσσεως, τὴν Ἀττικὴν... ἀστασίαστον οὖσαν ἀνθρωποι φέκουν οἱ αὐτοὶ αἰετὶ Θουκ. 1. 2. II. ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ στασιάζων, ἡσυχος, ἀστασιάστους παρέχοντες τοὺς συμμάχους Λυσ. 195.

38., Πλάτ. Πολ. 459E, κτλ.· ἐπὶ πολιτευμάτων, Ἀριστ. Πολ. 5. 1, 15·—Ἑπίρρ. -τως, ἀταράχως καὶ ἀστασιάστως διαμένειν Διόδ. 17. 54 (ἀνθ' οὗ παρὰ γραμμ. καὶ ἀστασιαστικῶς) ὑπερθ. -τάτα, Πλάτ. Πολ. 520D.

ἀστατέω, εἶμαι ἀστατός, οὐδέποτε ἡσυχάζω, Ἀνθ. Π. παρὰρτ. 39· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ἀππ. 2) ἐν ἔχω κατοικίαν διαρκῆ, περιπλανώμαι, καὶ γυμνιθεύομαι καὶ κολαφίζομεθα καὶ ἀστατοῦμεν Ἑπιστ. Α' πρὸς Κερ. δ', 11.

Ἀστατοί, οἱ, οἱ παρὰ Ρωμ. Hastati, οἵτινες ἀπετέλουν τὴν πρώτην γραμμὴν Ρωμαϊκοῦ στρατοῦ παρατεταγμένου εἰς μάχην, Πολύδ. 6. 23. 1. 2) Ἀστατοὶ ἐκαλοῦντο καὶ οἱ τοῦ Σεργίου ἱπποδ. Πέτρ. Σικ. 1301A.

ἀ-στατός, ον, (ἵσταμαι) ὁ μηδέποτε ἱστάμενος ἡσυχος, ἀσταθής, αἰετὶ γὰρ καὶ ἀστατόν τὸ κύκλῳ σῶμα Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 11. 8, 4· τροχὸς ἀστατός Μεσομήδ. Ὑμν. εἰς Νέμεσ. 7· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἀστ. χειμῶσι Πλουτ. Κράσ. 17. 2) ἀστατός, ἀέθαιος, Πολύδ. 6. 37, 2· τὸ τῆς τύχης ἀστ. Πλουτ. 2. 103E· ἀστ. αἰών Σουλ. Ἑπιγρ. 1656· θνητῶν βίος Ἑπιγράμ. Ἑλλ. 699.

II. μὴ ζυγισθείς, Νικ. Θ. 602, Σουλ. Ἑπιγρ. 151, 152, 159· πρὸλ. ἀσταθμός.

ἀσταφιδίτης, ον, ὁ, ὑγλ. -ῖτες, ἴδος, ὁ τῆς ἀσταφίδος, ἀσταφιδίτις βγά Ἀνθ. Π. 9. 226.

ἀσταφίς, ἴδος, ἡ, ὡς περιληπτικὸν ὄνομα, ἀπεξηραμμένοι σταφυλαί, σταφίδες, Λατ. uva passa, Ἡρόδ. 2. 40· ἀσταφίς κεκαμμένην Ἀλξ. ἐν Ἀέθρ. 2, κτλ.· οὕτω καὶ κατὰ πληθ., ἡ Ρόδος ἀσταφίδας φέρει Ἑρμῖπ. ἐν «Φορμφορίοις» 1. 16· χρήσιμος πρὸς πάρχυσιν κτηνῶν, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 7, 1· ἀσταφίδος οἶνος, ὁ ἐκ σταφίδος παρασκευασμένος, «σταφιδίτης», Πλάτ. Νέμ. 845B· γράφεται προσέτι καὶ ἱσταφίς, Νικοφῶν ἐν «Χειρογράφουσι» 7· ὡσαύτως καὶ σταφίς Ἰππ. π. Διάτ. Ὁδ. 395, Θέοκρ. 27. 0, κτλ. (σταφίς φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ βικτικὸς τύπος· τὸ δὲ α ἢ ο προθεματικὰ φωνήεντα πρὸς εὐφωνίαν, πρὸλ. ἀστακός, ἀσταχός· ἡ σταφυλὴ φαίνεται οὕσα τῆς αὐτῆς ῥίτης).

ἀσταφυλίνος, ἡ ἀσταφυλίνος, ἀντὶ σταφυλίνος, τὸν δὲ σταφυλίνον Διοκλῆς ἐν τῷ πρώτῳ Ὑγιεινῶν ἀσταφυλίνον καλεῖ Ἀθῆν. 371D.

ἀ-σταφυλός, ον, ὁ ἀνευ σταφυλῶν, ὄρχοι ἀμπέλων ἀργοὶ καὶ ἀσταφυλοὶ Κύριλλ. Ὀμ. Πάσχ. 30.

ἀ-σταγῆς, ον, ὁ, (στάγχις μετὰ εὐφών. α, πρὸλ. ἀσταφίς, σταφίς)· στάγχις, κοινῶς «στάγχις», ὡς δ' ὅτε κινήσῃ ἔξωρος βαθὺ λήγον ἐκδύνει... ἐπὶ τ' ἡμῶν ἀσταγῆσιν Πλ. Β. 148, Ἡρόδ. 5. 92·—οὕλ' Ἀττ., ἀλλὰ πρὸλ. Λουκ. Χαρίδ. 3.

ἀ-σταγαστός, ον, μὴ ἐστεγασμένος, ἐπὶ πλοίου, ἀνευ κατασρώματος Ἀντιφῶν 132. 8· διὰ τὸ ἀστέγαστον, ἐπεὶ δὲ δὲν εἶχον στέγην, Θουκ. 7. 87.

ἀ-στεγνῶτος, ον, ἀκάλυπτος, ἀκλειστός, ἀστεγνῶτον ἀγ· γείον καὶ γυμνὸν Ἰαλῆν. τ. 11, σ. 485.

ἀ-στεγος, ον, (στέγη) ὁ μὴ ἔχων στέγην, ὁ ἀνευ κατοικίας, ἀστεγον εἰς οἶκον δέξαι, καὶ τυφλὸν δόγηει Ψευδο-Φωκυλ. 22, Ἑβδ. (Ἰσ. νή. 7). II. (στέγι) ὁ μὴ στέγων, ὁ μὴ

δυναμέμενος νὰ κρατῇ τὴν ἐντέ, μεταρ., ἀστ. χεῖλαι, ἀκροθύμυλος Ἡρόδ. (Παρομ. ι', 8)· στόμα δὲ ἀστεγον ποιεῖ ἀκαταστασία αὐτοῦ κς', 28)· πρὸλ. ἀθυρόστομος.

ἀστείζομαι, ἀποθ. ἀπειολογῶ, εὐφρολογῶ, Πλουτ. Μάρκελ. 21· τὸ ἐνεργ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. ἀστ· προσέτι, ἀστειεύομαι Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1057, Εἰρ. 369·—ἀστειορροήμην, Ζωναρ. —καθ' Ἡσυχ. «ἀστείζομενος» ὠραϊζόμενος·—κατὰ τὰ Α. Β. 454. 14, «ἀστείζεισθαι» τὸ χαριερίζεσθαι καὶ κατωτέρω, «ἀστείζεται», ὠραίζεται, κομψεύεται.

ἀστειολογία, ἡ (λόγος) εὐφύης ὁμιλία, εὐφρολογία, ἀστειορροήσυνη, Ἀριστ. Ἰστ. π. Ἀλ. 29. 4·—προσέτι ἀστειεύμα, τὸ Εὐστ. Πονημάτ. 106. 65·—ἀστείσμα, τὸ, συμποτικά ἀστείσματα, ἐν ἐπιγρ. Ἀνθ. Πλαν. ἐν προλεγ. Ἰακωφίον σ. 84·—ἀστεισμός, ὁ, Ἑκκλ.

ἀστεῖος, α. ον, ὡσαύτως ος, ον, Διφιλ. ἐν «Συναποθνήσκουσιν» 1· (ἀστ·)·—ὁ ἐκ τοῦ ἀστεως, ἐκ τῆς πόλεως· ἀλλ' ἐπὶ τῆς κυριολεκτικῆς σημασίας εἶναι ἐν χρήσει ἡ λέξις ἀστεικός. II. ὡς τὸ Λατ. urbanus, ἀρμόδιον εἰς πόλιν, ὁ ἐν πόλει τετραμμένος, εὐγενὴς τὸς τρόπους, εὐχχαρὶς, εὐτάπητος, κομψός, ἀνείθ. τῷ ἀγροίκατος, Πλάτ. Φαίδων 116D· νῦν οὖν γένεσις ἀστεῖος οἰκῶν ἐν πόλει Ἀλκαῖος Κωμ. ἐν «Πασίφῃ» 1.

2) ἐπὶ διανοημάτων, λόγων ἢ λέξεων, λεπτὸς, κομψός, εὐφύης, διάλεκτος ἀστεῖαν ὑποθλυτέραν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν φράσιν ἀνελεύθερον ὑπαγροίκατον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 552· ἀστεῖόν τι λέξαι ὁ αὐτ. Βαβρ. 5. 901· ἀστεῖα λέγεις (ἐνθα ὑπάρχει λυγαπαῖγιον ἐπὶ τῆς διπλῆς σημασίας, εὐφύης καὶ δημοτικῆς, δηλ. κρηναρῆς τοῖς ἀστέρας) ὁ αὐτ. Νεφ. 204· ἀστεῖον εἰπεῖν Κωμ. Ἀγών. 248· ἀστ. οἱ λόγοι Πλάτ. Φαίδρ. 227D· ἀστεῖοτάτας ἐπινοίας Ἀριστοφ. Ἰππ. 539· ἐπὶ προσώπων, οἱ ἀστεῖοι, οἱ λίγοντες ἀστεῖα, Πλάτ. Πολ. 452D· τὰ ἀστεῖα, εὐφύεις λόγοι, εὐφρολογίαι, Ἀριστ. Ρητ. 3. 10, 1, κ. ἄλλ.·—Ἑπίρρ. ἀστεῖως, Πλουτ. 2. 123E, κ. ἄλλ.

3) ἀστεῖος, α. ον, ὡσαύτως ος, ον, Διφιλ. ἐν «Συναποθνήσκουσιν» 1· (ἀστ·)·—ὁ ἐκ τοῦ ἀστεως, ἐκ τῆς πόλεως· ἀλλ' ἐπὶ τῆς κυριολεκτικῆς σημασίας εἶναι ἐν χρήσει ἡ λέξις ἀστεικός. II. ὡς τὸ Λατ. urbanus, ἀρμόδιον εἰς πόλιν, ὁ ἐν πόλει τετραμμένος, εὐγενὴς τὸς τρόπους, εὐχχαρὶς, εὐτάπητος, κομψός, ἀνείθ. τῷ ἀγροίκατος, Πλάτ. Φαίδων 116D· νῦν οὖν γένεσις ἀστεῖος οἰκῶν ἐν πόλει Ἀλκαῖος Κωμ. ἐν «Πασίφῃ» 1.

2) ἐπὶ διανοημάτων, λόγων ἢ λέξεων, λεπτὸς, κομψός, εὐφύης, διάλεκτος ἀστεῖαν ὑποθλυτέραν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν φράσιν ἀνελεύθερον ὑπαγροίκατον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 552· ἀστεῖόν τι λέξαι ὁ αὐτ. Βαβρ. 5. 901· ἀστεῖα λέγεις (ἐνθα ὑπάρχει λυγαπαῖγιον ἐπὶ τῆς διπλῆς σημασίας, εὐφύης καὶ δημοτικῆς, δηλ. κρηναρῆς τοῖς ἀστέρας) ὁ αὐτ. Νεφ. 204· ἀστεῖον εἰπεῖν Κωμ. Ἀγών. 248· ἀστ. οἱ λόγοι Πλάτ. Φαίδρ. 227D· ἀστεῖοτάτας ἐπινοίας Ἀριστοφ. Ἰππ. 539· ἐπὶ προσώπων, οἱ ἀστεῖοι, οἱ λίγοντες ἀστεῖα, Πλάτ. Πολ. 452D· τὰ ἀστεῖα, εὐφύεις λόγοι, εὐφρολογίαι, Ἀριστ. Ρητ. 3. 10, 1, κ. ἄλλ.·—Ἑπίρρ. ἀστεῖως, Πλουτ. 2. 123E, κ. ἄλλ.

3) ἀστεῖος, α. ον, ὡσαύτως ος, ον, Διφιλ. ἐν «Συναποθνήσκουσιν» 1· (ἀστ·)·—ὁ ἐκ τοῦ ἀστεως, ἐκ τῆς πόλεως· ἀλλ' ἐπὶ τῆς κυριολεκτικῆς σημασίας εἶναι ἐν χρήσει ἡ λέξις ἀστεικός. II. ὡς τὸ Λατ. urbanus, ἀρμόδιον εἰς πόλιν, ὁ ἐν πόλει τετραμμένος, εὐγενὴς τὸς τρόπους, εὐχχαρὶς, εὐτάπητος, κομψός, ἀνείθ. τῷ ἀγροίκατος, Πλάτ. Φαίδων 116D· νῦν οὖν γένεσις ἀστεῖος οἰκῶν ἐν πόλει Ἀλκαῖος Κωμ. ἐν «Πασίφῃ» 1.

2) ἐπὶ διανοημάτων, λόγων ἢ λέξεων, λεπτὸς, κομψός, εὐφύης, διάλεκτος ἀστεῖαν ὑποθλυτέραν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν φράσιν ἀνελεύθερον ὑπαγροίκατον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 552· ἀστεῖόν τι λέξαι ὁ αὐτ. Βαβρ. 5. 901· ἀστεῖα λέγεις (ἐνθα ὑπάρχει λυγαπαῖγιον ἐπὶ τῆς διπλῆς σημασίας, εὐφύης καὶ δημοτικῆς, δηλ. κρηναρῆς τοῖς ἀστέρας) ὁ αὐτ. Νεφ. 204· ἀστεῖον εἰπεῖν Κωμ. Ἀγών. 248· ἀστ. οἱ λόγοι Πλάτ. Φαίδρ. 227D· ἀστεῖοτάτας ἐπινοίας Ἀριστοφ. Ἰππ. 539· ἐπὶ προσώπων, οἱ ἀστεῖοι, οἱ λίγοντες ἀστεῖα, Πλάτ. Πολ. 452D· τὰ ἀστεῖα, εὐφύεις λόγοι, εὐφρολογίαι, Ἀριστ. Ρητ. 3. 10, 1, κ. ἄλλ.·—Ἑπίρρ. ἀστεῖως, Πλουτ. 2. 123E, κ. ἄλλ.

3) ἀστεῖος, α. ον, ὡσαύτως ος, ον, Διφιλ. ἐν «Συναποθνήσκουσιν» 1· (ἀστ·)·—ὁ ἐκ τοῦ ἀστεως, ἐκ τῆς πόλεως· ἀλλ' ἐπὶ τῆς κυριολεκτικῆς σημασίας εἶναι ἐν χρήσει ἡ λέξις ἀστεικός. II. ὡς τὸ Λατ. urbanus, ἀρμόδιον εἰς πόλιν, ὁ ἐν πόλει τετραμμένος, εὐγενὴς τὸς τρόπους, εὐχχαρὶς, εὐτάπητος, κομψός, ἀνείθ. τῷ ἀγροίκατος, Πλάτ. Φαίδων 116D· νῦν οὖν γένεσις ἀστεῖος οἰκῶν ἐν πόλει Ἀλκαῖος Κωμ. ἐν «Πασίφῃ» 1.

2) ἐπὶ διανοημάτων, λόγων ἢ λέξεων, λεπτὸς, κομψός, εὐφύης, διάλεκτος ἀστεῖαν ὑποθλυτέραν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν φράσιν ἀνελεύθερον ὑπαγροίκατον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 552· ἀστεῖόν τι λέξαι ὁ αὐτ. Βαβρ. 5. 901· ἀστεῖα λέγεις (ἐνθα ὑπάρχει λυγαπαῖγιον ἐπὶ τῆς διπλῆς σημασίας, εὐφύης καὶ δημοτικῆς, δηλ. κρηναρῆς τοῖς ἀστέρας) ὁ αὐτ. Νεφ. 204· ἀστεῖον εἰπεῖν Κωμ. Ἀγών. 248· ἀστ. οἱ λόγοι Πλάτ. Φαίδρ. 227D· ἀστεῖοτάτας ἐπινοίας Ἀριστοφ. Ἰππ. 539· ἐπὶ προσώπων, οἱ ἀστεῖοι, οἱ λίγοντες ἀστεῖα, Πλάτ. Πολ. 452D· τὰ ἀστεῖα, εὐφύεις λόγοι, εὐφρολογίαι, Ἀριστ. Ρητ. 3. 10, 1, κ. ἄλλ.·—Ἑπίρρ. ἀστεῖως, Πλουτ. 2. 123E, κ. ἄλλ.

3) ἀστεῖος, α. ον, ὡσαύτως ος, ον, Διφιλ. ἐν «Συναποθνήσκουσιν» 1· (ἀστ·)·—ὁ ἐκ τοῦ ἀστεως, ἐκ τῆς πόλεως· ἀλλ' ἐπὶ τῆς κυριολεκτικῆς σημασίας εἶναι ἐν χρήσει ἡ λέξις ἀστεικός. II. ὡς τὸ Λατ. urbanus, ἀρμόδιον εἰς πόλιν, ὁ ἐν πόλει τετραμμένος, εὐγενὴς τὸς τρόπους, εὐχχαρὶς, εὐτάπητος, κομψός, ἀνείθ. τῷ ἀγροίκατος, Πλάτ. Φαίδων 116D· νῦν οὖν γένεσις ἀστεῖος οἰκῶν ἐν πόλει Ἀλκαῖος Κωμ. ἐν «Πασίφῃ» 1.

2) ἐπὶ διανοημάτων, λόγων ἢ λέξεων, λεπτὸς, κομψός, εὐφύης, διάλεκτος ἀστεῖαν ὑποθλυτέραν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν φράσιν ἀνελεύθερον ὑπαγροίκατον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 552· ἀστεῖόν τι λέξαι ὁ αὐτ. Βαβρ. 5. 901· ἀστεῖα λέγεις (ἐνθα ὑπάρχει λυγαπαῖγιον ἐπὶ τῆς διπλῆς σημασίας, εὐφύης καὶ δημοτικῆς, δηλ. κρηναρῆς τοῖς ἀστέρας) ὁ αὐτ. Νεφ. 204· ἀστεῖον εἰπεῖν Κωμ. Ἀγών. 248· ἀστ. οἱ λόγοι Πλάτ. Φαίδρ. 227D· ἀστεῖοτάτας ἐπινοίας Ἀριστοφ. Ἰππ. 539· ἐπὶ προσώπων, οἱ ἀστεῖοι, οἱ λίγοντες ἀστεῖα, Πλάτ. Πολ. 452D· τὰ ἀστεῖα, εὐφύεις λόγοι, εὐφρολογίαι, Ἀριστ. Ρητ. 3. 10, 1, κ. ἄλλ.·—Ἑπίρρ. ἀστεῖως, Πλουτ. 2. 123E, κ. ἄλλ.

ὡς γενικὴ λέξις ἐπαίνοιο, ἐπὶ πραγμάτων καὶ προσώπων, λεπτός, ἥδους, ἄθροος, θελκτικός, κομψός, νῆ τὸν ΔΙ' ἀστεῖω γε τὴν βροκήνῃσθε. Ἀριστοφ. Ἀγ. 811· καὶ μάλα γε ἀστείας ἐροῦντες, λαμπράς, Πλάτ. Γοργ. 447Α· οὐ γὰρ ἂν ἦν ἀστεῖος, ὡς περ νῦν, καὶ εὐήθης (ἐπὶ καλῆς σημασίας) δ' αὐτ. Πόλ. 349B, πρὸς Πλάτ. 242E· ἀλλ' ἀντιτίθεται τῷ ἀπλοῦς παρ' Ἀναξίλα ἐν «Νεοστίδῃ» 2 (ἐστὶ γοῦν ἀπλὴ τις· ἀστεῖα μὲν οὖν νῆ τὸν Δία)· ἀστεῖόν γε, ἢ δ' ἔς, ὅτι ἐρυθρίας· καὶ ὅκνεῖς εἰπεῖν Σωκράτει τοῦνομα Πλάτ. Λύσι. 204C.

6) ἐριωνικῶς, ἀστεῖόν γε κέρδος ἔλαβεν ὁ κακοδαίμων, ὡραῖον τῷ ὄντι κέρδος· Ἀριστοφ. Νεφ. 1064· ἀστεῖος εἰ, εἰς αὐτὸς νόστιμος, Διφυλ. ἐν «Συνωρίδῃ» 1. 4) ἐπὶ ἐξωτερικοῦ παραστήματος, καμψός, κόσμιος, εὐπρεπής, χαρίεις, Ἰππ. 1276. 38, κ. ἄλλ., Ἐξ. 6', 2), κ. ἄλλ.· οἱ μικροὶ ἀστεῖοι καὶ σύμμετροι, καλοὶ δ' οὐ Ἀριστ. ἹΙ. Ν. 4. 3, ἢ ἄλλὰ τὸ παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἰβριτ. γ', 17) καὶ Ἑβραῖοι ἀνὴρ ἀστεῖος σφόδρα, ἐν τῷ Ἑβρ. ἀρχετύπῳ εἶναι· καὶ ὁ Ἑβραῖος ἦν ἄνθρωπος παχὺς σφόδρα· — παρὰ Κωμ. συγχ. ἐπὶ λυχνευμάτων ἢ ἐκλεκτῶν ἔδισμάντων, κραιμίδιον ἐφ' ὅθον χάριεν ἀστεῖον πάνυ Ἀντιστ. ἐν «Ἀγροίκῳ» 6· τριωδόλου κρείσσκον ἀστεῖον πάνυ ὕλιον Ἀλκιβ. ἐν «Πονήρῳ» 4· ἄλλὰ μεταγ. καὶ ἐπὶ φυσικῶν προϊόντων, ἀκριβῶς ὡς τὸ ἀγαθός, καλὸς εἰς τὸ εἶδος του, ἐλλέβορος Σπράδ. 418, κελ.

ἀσσειδάτης, ἡτος, ἢ καμψία, εὐψία, χάρις, Λατ. uirbanitas, Λιδάν. 1. 365, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ.· οὕτω καὶ ἀσσειοσύνη, Λιδάν. 1. 322.

ἀσσειπτος, ον, ἴδε ἀσσειπτος. ἀσσειπτός, ὁ, εὐψύς ὁμιλία, εὐψυλογία, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 54, Φιλόστρ. 540· — ὡσαύτως, -εἰσμα, ατος, τό, Τζέτ. Ἀλληγ. Ὁμ. π. Π. Σ. 568, κ. ἄλλ.

ἀσσειπτος, ον, (στέγω) ἀφόρητος, ἀδάστακτος, Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 220) ἐν Α. Β. 456 ἀσσειπτος· ἀδάστακτος, ἀνυπομόνητος, οὐ δύναμενα κατασχέσθαι, πρὸς καὶ Ἰσχυλ. Ἐπίρρ. ἀσσειπτος, «ἀνυπομονήτως, ἀνυποστάτως» Ἰσχυλ.

ἀστέλεφος, ὁ, ἐριωνικῶς ὀλίγη λύρας· — ἀστέλεφος· τὸ περὶ τὴν κιθάραν δέσμα· Ἡσυχ.

ἀστέλεχος, ἐς, ὁ ἀνευ στελέχους, πόα δὲ τὸ ἀπὸ βίχης φυλλοφόρον προϊόν ἀστέλεχος Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 3, 1· καὶ ἀστέλεχος, ον, Εὐστ. Πονημάτ. 166. 11· κατὰ τὸν Ἡσυχ. «ἀστέλεχος» ὁ δακτύλιος, ἔρως.

ἀστέμεστος, ον, = ἀστέμεψης, Εὐφωρ. 100, Λυκόφρ. 1117· ἐνθα διάφ. γραφ. ἀστέμεστος.

ἀστέμεψης, ἐς, (στέμω) ἀκίνητος, ἀδύνατος, ἀμετάστροφος, βουλή Ἰλ. Β. 344· βίη Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1375· ἀστέμεψης ἔχεσεν (τὴν σκίπτρον), ἐκράτει αὐτὸν ὀρθῶν καὶ ἀκίνητον, Πλ. Γ. 210· οὐδὲς Ἰστ. Θ. 812· ἀστ. οἷη νέκυς Ὀππ. Ἀλ. 2. 70. — Ἐπίρρ. ὕμεις δ' ἀστέμεψες ἔχμεν, οἷς δὲ νῆ τὸν κρατῆρα γερὰ, νῆ τὸν βυζαῖτε καλὰ, Ὀδ. Δ. 410, πρὸς. 459· ὡσαύτως οὐδέ. ἀστέμεψες ὡς ἐπίρρ., ἀκίνητος, ἀστέμεψος, Μισχ. 4. 113. 2) ἐπὶ προσώπων, στερεός, ἀκαμπτος, ποιητὰ σκληροὶ καὶ ἀστ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 563· αὐτῷ δ' Ἰσρακλήϊ καὶ ἀστέμεψι Τελαμῶνι, ἀκαμπεῖ καὶ σκληρῷ ἢ στερεῷ, Θεοφρ. 13. 37. 3) μεταφ., ἐπὶ ποδάρκας, ἀμειλίχους, ἀπληγῆς, ἀστέμεψη ποδάρκην Ἀνθ. Π. 6. 296· ζυγός, δεσμός Ὀππ. Ἀλ. 1. 417, 2. 84· νύξ Ἀνθ. Π. 9. 424.

ἀστένακτος, ον, ἀνευ στεναγμοῦ, ἀλλ' ἀστένακτος καὶ ἀκρυτος Σοφ. Τρ. 1200, πρὸς. 1074· ἀκλαυτος, ἀστένακτος Εὐρ. Ἀλκ. 173· ἀστ. ἡμέρα, ἡμέρα ἀνευ στεναγμῶν, ὁ αὐτ. Ἑκ. 640· Ἐπίρρ. -τως Πλούτ. 2. 107Α· ὡσαύτως ἀστένακτε, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 297, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 464.

ἀστενοχωρήτος, ον, ὁ μὴ στενοχωρηθεῖς, ἢ δὲ δὴν δύναται τις νᾶ στενοχωρήσῃ ἢ φέρῃ εἰς δυσκολίας, Ἑκκλ. — Ἐπίρρ. -τως Ἀνθ. Κρίτ. σ. 19.

ἀστένωτος, ον, ὁ μὴ στενωθεῖς ἢ συσταλεῖς, Ἀθανάσ. τ. 2. σ. 453B.

ἀστέον, ῥημα. ἐπὶ δὲ ἄδην ἢ ἄσαι, ἐπ' εὐτυχίαισιν ἀστέον μοῦγκώμιον Ἀριστοφ. Νεφ. 1205, Πλάτ. Πόλ. 390E.

ἀστέπτος, ον, (στέπω) ὁ μὴ στεφθεῖς, τίς ἀστέπτος θεῶν; Εὐρ. Ἰφικλ. 440.

ἀστερ-ἀρχης, ον, ὁ πρῶτος τῶν ἀστέρων, νῦν τοῦ φεγγαγοῦς ἀστεράρχου φωσφόρου Νικήτ. Ρύγεν. 1. 1.

ἀστεργάνωρ [-αν-], ορος, ἐπὶ παρθενίας, ἢ μὴ στέργουσα, μὴ ἀγαπῶσα ἄνδρας, ἀστεργάνωρα παρθενίαν Ἰούδ. Αἰσχύλ. Πρ. 808.

ἀστεργής, ἐς, μὴ ἐπιθυμητός, φοβερός, ἀστεργῇ θεῶς ἐκτίσας ὄργην Σοφ. Αἰ. 776· πεῖσεται γὰρ ἄλλο-μὲν ἀστεργῆς οὐδὲν, ἄλλο μὲν οὐδὲν εὐσάρεστον, ὁ αὐτ. Ο. 7'. 229.

ἀστέριητος, ον, ὁ ἀνευ στερίσεως, ἀστέριητος ἔση Ἀθανάσ. τ. 2. σ. 256C.

ἀστεριαῖος, α, ον, ὡς ἀστὴρ, ὅμοιος ἀστέρι, Κλεισμάτ. 1. 11. ἀστερίας, ον, ὁ, ἀστερείς, ποικίλος, ἱερὰ, 1. εἶδος γαλεοῦ (θαλάσσιον ἰχθύος), εὐ δὲ Σουίνιος (Vogel. on Græc. τ. 2. σ. 212) σχολιάσθαι παρ' ἡμῖν νῦν λίγισθαί φησι τῶν γαλιῶν τὸν καλούμενον ἀστερίαν (τὸν τοῦ Αἰωνίου Σημῆτος stellaris), ὅτι

ἐπὶν ὁ αὐτὸς τῷ παρ' Ἀριστοτέλει καλούμεναι ποικίλων Σημ. Κοραῖ εἰς Ξενοκρ. κ. Γαλην. σ. 187, Φιλύλλ. ἐν «Διγῇ» 2, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 10, 1. II. πενήνδον, 4) ἑρῳδιδῶς ἀστερίας, Λατ. herodia stellaris, τῶν δ' ἑρῳδιῶν ἐστὶ τρία γένη, ὅτε πᾶλλος καὶ δ' λευκὸς καὶ δ' ἀστερίας ὁ αὐτ. Θ. 1. 23. 2) εἶδος ἱερὰς, ὁ αὐτ. Θ. 36, 1.

ἀστεριζέω· μέλλ. -έσω, μεταβίβω εἰς ἀστέρας, Ἀναξαγόρας τὸν περικείμενον αἰθέρα... ἀνορπάζοντα πέτρους ἐκ τῆς γῆς καὶ καταφλέξαντα τοὺτους ἡσυχρῆναι Πλούτ. 2. 88E.

II. σημειῶναι, στίξω εἰς ἀστέρας, ἐπὶ τῆς κατὰ τὴν τοιαύτην ὑπόθεσιν ἀστεριζομένης ἡμῖν σφαίρας Πτολ. Γεωγρ. 8. 2, 3.

ἀστερικός, ἡ, ὄν. ὁ τοῦ ἀστέρος, ὁ εἰς τοὺς ἀστέρας ἀνέμων, ἐπὶ γὰρ κινήματων ἀστερικών ὑπαρχόντων Βιολ. ἀριθμ. σ. 37.

ἀστέριος, α, ον, καὶ ος, ον, ὁ εἰς ἀστέρων, ἀστερείς, Ἀρατ. 635· ἀστερίαν ὑφ' ἄμαξαν (ἴδε ἐν λ. ἀρκτος) Καλλ. Ἀποσπ. 146.

II. ἀστέριον, τό, εἶδος ἀρχαῖας, Νικ. Θ. 726· — εἶδος φυτοῦ, ἀστέριον, ἄσπερος, εἶδος στήρ V.

ἀστερίσκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἱερὰ, μικρὸς ἀστὴρ, τὸ ἀστεροεῖδος κόσμημα εἰς δ' ἔλκεν ὁ φάλος περικεφαλαιῶς, ἢ αὐτὸς ὁ φάλος, τοὺς δὲ φάλους οἱ μὲν ἀσπίδισκιοι, οἱ δὲ ἀστερίσκιοι ἐκδύοντο Ἀπολλων. Λεξ. Ὀμ. ἴδε φάλος.

ἀστερίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἀστέρος, μικρὸς ἀστὴρ, Καλλ. Ἀποσπ. 94.

2) = ἀστερίσκιον Εὐστ. 424. 5. II. ἀστερίσκος, τὸ σημεῖον X, δι' οὗ αἱ γραφαὶ διεκρίνοντο ἐκλεκτὰ χωρία ἐν τοῖς χειρογρ. — εἰσέταται δὲ ὁ ἀστερίσκος ἐπὶ τῶν ἀρίστων ἔχοντων ἁπλῶν καὶ ἀσπερίων ὁλοῦν λαμπρότητα (ἴδε στοιχ. X, γ) Εὐστ. 590. 34, κελ. ἥτοι προσέτι ἐν χρήσει καὶ ὡς μετρικὸν σημεῖον, Ἡρακλ. σ. 137.

III. φυτοῦ εἶδος, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 4. 12, 2, ἴδε στήρ V. — εἶδος κοσμημάτων τῆς κεφαλῆς ἔχοντος σχῆμα ἀστέρος, Διόδ. 10. 31 — κόσμημα περικεφαλαιῶς, φάλος δὲ κόσμος ἀσπίδισκιοι ἢ ἀστερίσκιοι προμετωπίδους Εὐστ. Ἰλ. 422. 6, πρὸς. ἀστερίσκιον.

ἀστερισμός, ὁ, ἡ σημείωσις τῶν ἀστέρων ἐπὶ σφαίρας, τὸν αὐτὸν τρόπον τῷ τῆς στερεῆς σφαίρας ἀστερισμῷ Πτολ. Γεωγρ. 1. 22, 5· σύστημα ἀστέρων, ἀστερισμός, ἐν τῷ ἀστερισμῷ τῆς Ἀργεῖς Ἰππαρχ. εἰς Ἀράτ. Φαινόμε. σ. 1931· κόσμημα ἀστερείδης, ἀμφ. ἐν Διόδ. 19. 34, ἐνθα διορθοῦται εἰς ἀστερίσκος.

ἀστερίτης, ὁ, λίθος τις εὐρισκόμενος, παρ' Ἀλκιβ. ἐνθα ὁλοκλήρως κηρώδους ἰχθύος, ὅν (τὴν ἀστερίαν) εἰς ἡμῖν τελεῖται ἀνέπτεισθαι, ποιεῖν δὲ καὶ πρὸς φιλίτρον· Φωκ. Βιβλιοθ. κωδ. 190, σ. 153, 23.

ἀστερικός, ον, = ἀστεργής, ἴδε ἐν λ. ἀστέρας.

ἀστέρο-δίνητος, ον, (δίνω) ὁ ἐπιπερήμενος διὰ τῆς περιδίνσεως ἢ περιστροφῆς τῶν ἀστέρων, εἰ δὲ τι μοιρῶδισιν ἐλιθοποιῶσιν ἀπρόκτοις ἀστεροδινήτοις ὑπὸ νῆμασιν αὐλοῦν ἄμυν ἐρχεται Πλούτ. Ἰων. 1. 49.

ἀστέρο-εσθής, ἐς, ὅμοιος ἀστέρι, Πλούτ. 2. 933E. — Ἐπίρρ. -θῶς Διοσκ. 1. 18.

II. πλήρης ἀστέρων, ἀστερώδης, Εὐρ. (Ἀποσπ. 114) παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 1067.

ἀστερώδης, εσθς, ον, πλήρης ἀστέρων, ἀστερώδης, οὐρανῷ ἀστερόδεντι Ἰλ. Δ. 44, Ἐκίφ. Κερκ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκη) 1907bb, κ. ἄλλ.

II. ὁ πρὸς ἀπαστράπτου, ὡς ῥηξ Ἰλ. Π. 134· Ἡρακλῆος δόμος Σ. 370.

III. ἀστερόδεντα πέδιλα, τὰ τῶν γερούσιαστων, ἀπὸ εἰχον πρὸς τὴν ἄκρην ὡς διακριτικὸν κόσμημα ἡμισέληνον, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 1046. 23.

ἀστερόδεν, ἐπίρρ., ἐκ τῶν ἀστέρων, Ἀρατ. 1013, μετὰ διαφ. γραφ. οὐρανόδεν.

ἀστερο-λέαγος, ον, ὁ περὶ ἀστέρων ὁμιλῶν, Μανασσ. Χρον. 2047, 2098· — τὸ ῥῆμα ἀστερολεσχεῖν, αὐτόθι 3935.

ἀστερό-μαντις, εως, ὁ, ὁ ἐκ τῶν ἀστέρων μαντεύμενος, πρηνεῖς τὰ μέλλοντα, Θεοφρ. τ. 2. σ. 103V· πρὸς. ἀστεράμαντις.

ἀστερο-μαρμαρυγή, ἡ, ἡ μαρμαρυγή, λάμψις τῶν ἀστέρων, Σχόλ. εἰς Ἀρατ. 328.

ἀστερό-μορφος, ον, ὁ μορφήν ἔχων ἀστέρος, ὁ ἀμειψιῶς ὡς ἀστὴρ, ὁ πρὸς ἀστερόμορφος, ὁ κάλλους αὐγάς λάμπων Μανασσ. Ἑρωτ. 9. 67.

ἀστερό-νωτος, ον, ὁ κατὰστικτὰ εἰς ἀστέρων ἔχων τὰ νῶτα, οὐρανὸς Νόν. Δ. 2. 335.

ἀστερο-ὀμιματος, ον, ὁ ἔχων τὰ ἄσπερα ὡς ἡθελμούς, ἐπὶ δὲ τῆς νυκτὸς, ὑπ' ἀστεροομιμάτου ὄρανης Ὀρρ. Ἰων. 34. 13.

ἀστεροπαῖος ον, = ἀστεροπητής, Κορνουτ. π. Θεῶν Φύσ. Θ.

ἀστεροπή, ἡ, = ἀστεροπή, ἀστροπή, Ἰλ. Κ. 154, Πινδ. Ν. 9. 44, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1746, 1748 (ἐν ἀναπαιστ. στοιχμ).

ἀστεροπητής, ον, ὁ, ὁ ἀστράπτων, ἐπὶ τοῦ Διός, Ἰλ. Α. 680, Ἰστ. Θ. 390· οὕτω καὶ παρὰ Σοφ. Φ. 1198, ἐν δακτυλικῷ στοιχμ.

ἀστερο-πληθής, ἐς, ὁ πλήρης ἀστέρων, Χρησμ. παρ' Εὐστάθ. Εὐαγγ. Πρ. 193C.

ἀστερόρ-ρῦσις, εως, ἡ, ἀπέρροια ἐκ τῶν ἀστέρων, ὁ ὁ κομήτης, ὁ πρὸς ἀστερορρῦσεις, τοὺς κομήτας Τζέτ. Ἀλληγ. Ὀμ.

ἀστεροσκοπεῖν, φησὶν, περικεῖν τοὺς ἀστέρας, Σίξτ. Ἑμμ.

π. Μ. 5. 681 — τὸ οὐσίαν, -σκοπία, ἢ, αὐτόθι 5. 8: — 'Επιδ. -σκοπία, ἢ, ὄν, 'Οριγίν. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 2031).

ἀστερο-σκοπός, ὄν, ἀστερινόμος ἢ ἀστρολόγος, 'Αρτεμίδ. 2. 69. ἀστερο-φωγής, ἔς, ὁ διὰ τῶν ἀστέρων φέγων, 'Ορρ. 'Υμν. 2. 3 καὶ 4. 4' ὡσαύτως -φάνης, ἔς, Νικ. Δαδ. παράφρ. Γρηγ. Ναζ. σ. 75. 20.

ἀστερό-φωτος, ὄν, ὁ μετὰ τῶν ἀστέρων περιπατῶν, συχνά-ζων, Νόνν. Δ. 2. 262, κτλ.

ἀστερό-φωτος, ὄν, ὑπὸ ἀστέρων φωτιζόμενος, Μαυρικ. Στρατηγ. σ. 207 ἐν τέλει.

ἀστερόωνται, ἐσφαλμ. γραφ. ἐν 'Αράτ. 548. ἀντὶ ἀστερόεν-τες, πρὸλ. Πλούτ. 2. 879B: ὁ Στεφ. ('Εκλογ. 1. 505) μνημονεύει ἐκ τοῦ 'Αναξγ. ἡσπερικέναι, ἀντὶ αὐτὸ ἡσπερικέναι ὑπάρχει ἐν Πλούτ. 2. 888D.

ἀστερόωδης, ἔς, = ἀστεροειδής, Σχολ. εἰς 'Αράτ. 47.

ἀστερ-ωπός, ὄν, ἀστερειδής, ὁμοίως ἀστέρι, λαμπρός, οὐτ' ἀστερωπὸν ἐμίμα. Δητῆρας κόρης Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 169' σελήνη Εὐρ. 'Ιππ. 851, ὅπου ὁμοίως, ὡς ἐν Φοιν. 129, ὁ τύπος ἀστερωπός (ἐκαστὴρ εἰς ἐν χειρογρ. 'Πρ. Μαίν. 406) ἀναγινώσκεται χάριν τοῦ μέτρου ὑπὸ τοῦ Δινδ. II. ὁ ἔχων ἀστέρας ὡς ὀφθαλμούς, κατὰ-στερος, σιθέρ Εὐρ. 'Ιων 1079.

ἀστερωτός, ὄν, πλήρης ἀστέρων, κατὰστερος, 'Ιουλιαν. 165B.

ἀ-στέφανος, ὄν, ἄνευ στεφάνου, κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς σημείον νίκης, Εὐρ. 'Ιππ. 1137' ἀμίλλας ἔθετ' ἀστεφάνους (nullus habitura triumphus) ὁ αὐτ. 'Ανδρ. 1020.

ἀ-στέφανος, ὄν, ὁ μὴ στεφανωθείς, ἢ ὅστις δὲν πρέπει νὰ στεφανώθῃ, Σαμπ. 44, Πλάτ. Πολ. 613C, Δημ. 331. 5' ἀστ. ἐκ τῶν νόμων Αἰσχίν. 79. 3. 2) ἄνευ τοῦ γαμήλιου στεφάνου, ἄγamos, 'Επιτάρ. ἐν Σουλ. 'Επιγρ. 3272. 33.

ἀ-στέφης, ἔς, = ἀστεφάνωτος, Μανέθ. 6. 517.

ἀστεφός, ὄν, 'Απολλων. 'Αντωνυμ. 38C.

ἀστή, ἢ, θηλ. τοῦ ἀστέος, 'Πρόδ. 1. 173, κ. ἄλλ., 'Αριστοφ. Θεσμ. 541.

ἀστηλῆτευτος, ὄν, ὁ μὴ ἐπὶ στήλης ἀναγραφείς, ἀμνημόνευτος, ἐπὶ καλῆς σημασίας, τοσαύτην ἀρετὴν ἀστηλῆτευτον καταλεῖ-ψαι Πλάτ. 'Ιστ. Λαοσ. σ. 1035C.

ἀ-στηλος, ὄν, ἄνευ ἐπιτομείου στήλης, 'Ανθ. Π. 7. 479.

ἀστηνυς, ὄν, ἴδε ἐν λ. δύστηνος.

ἀστήρ, ὁ, γεν. -έρος, ὅστ. πλ. ἀστράσι 'Πλ. Χ. 28. 317: — ἀστήρ εἰς καὶ μόνος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀστρὸν (ἴδε τὴν λέξ.), ἐπὶ τοῦ ἀστέρος τοῦ λεγομένου κυνός, ἀστέρι' ὀπωρινῶν 'Πλ. Β. 5' οὐλίας Δ. 62' οὕτω Σελίος Δ. 'Πο. 'Βργ. κ. 'Πρ. 415' ὡσαύτως, Δ. 'Αρκετοῦρος, ὁ κύριος ἀστήρ ἐν τῷ ὁστερισμῷ, αὐτόθι 563, κτλ.: — διζέται ἀστήρ ἢ μετέωρον, 'Πλ. Δ. 75, Πλάτ. Πολ. 621B: οἱ δια-τρέχοντες ἀστέρες 'Αριστοφ. 'Επιδ. 338' ἄττοντας ὥσπερ ἀστέ-ρας Πλάτ. Πολ. 621B, πρὸλ. 'Αριστ. Μετεωρ. 1. 3. 33. 2) φέξ, φως, πῦρ, Εὐρ. 'Ελ. 1131. 3) ἀστήρ πέτρινος, ἀερόλιθος, Διογ. 'Απολλ. παρὰ Διογ. Λ. Β. 53. II. μετὰ, ὡς τὸ ἀστρὸν, ἐπὶ ἐξόντων προσώπων, κτλ., ἀστήρ Μουσῶν, 'Αθήνης Vulk. 'Ιππ. 1122. III. μαλακίον τι θαλασσινόν, κοινῶς «σταυρὸς», 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 5. 15, 20, π. 2. Μορ. 4. 5, 50. IV. εἰδὸς ψέκου πτηνοῦ, 'Οππ. 'Εκ. 3. 2. V. φυτὸν τι, πῶς τὸ Aster Allicus ἢ τὸ ἐν Ζακύνθῳ καρφοχόρτον λεγόμενον, ἴδε Sibthorp, Νικ. παρ' 'Αθην. 684D, πρὸλ. 'Αριστ. Φυτ. 2. 3. 2, Διοσκ. 4. 120.

VI. Σαρία γῆ χρησιμεύουσα ὅπου νῦν ὁ σφραγιδωκὸς, Θεοφρ. π. Α' 63.

(Πρὸλ. ἀστρὸν, ὡσαύτως πέρας, τέτρος (signum): Σανσκρ. sargas, sarg' Λατ. astrum, stella (ἴδε ster-ula). — Γερμ. stiernd, Παλαιο-Σκανδιν. stjarna, 'Αγγλ. star, sterna (star ἀστήρ).

VII. 'Υψ. Γερμ. sterno (Γερμ. stern). 'Επειδὴ δὲ τὸ α ἐλλείπει ἐκ παλαιῶν τῶν ἄλλων γλωσσῶν πλὴν τῆς 'Ελλην. καὶ τῆς Λατ. astrum, εἶναι πιθανὸς εὐφών. καὶ ἢ ῥῖζα πρέπει νὰ ἀναζητηθῇ ἐν τῷ Σανσκρ. STAR (sternere στέρννυμι). — καθ' ὅσον οἱ ἀστέρες εἶναι κατεστρω-μένοι ἐν τῷ οὐρανῷ.).

ἀ-πτήρικτος, ὄν, ὁ μὴ ἔχων στήριγμα, ὁ μὴ σταθερός, ἀσταθής, ἀνεμώδης, 'Ανθ. Π. 6. 203, Λογγίν. 2. 2, Καιν. Διαθ.

ἀ-πτήρης, ὄν, ὁ (ἔξω) ψάλης, «τραγουδιστής», 'Πλάτ. Δ. 859: ἐντεθεν.

2) ἔρημος, ἄβυσσος, χῶρος Σοφοκλ. 'Αλ. 657' ὅστ. πόρος, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, 'Αρίων παρ' Αἰλ. π. Ζ. 12. 45.

3) ὁ δὲν πρέπει τις νὰ πατήσῃ, ἱερὸς, ἄλλος Σοφ. Ο. Κ. 126' σπάν. ἐν τῷ περὶ λόγῳ, Σεν. 'Απομν. 3. 8, 10. II. μὴ ἀφί-νων ἱχνος, τροχὸς Μισομῆδ. ὕμν. εἰς Νέμεσ. 7.

ἀ-στέλητος, ὄν, Λυκάρ. 121' καὶ ἀ-στέθος, ὄν, 'Ανθ. Π. 7. 755, = τῷ προηγ.

ἀστικός, ἢ, ὄν, (ἀστὺ) ὁ τοῦ ἀστέως, ὁ εἰς ἀστὺ ἀνήκων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀγροτικὸς ἢ κατ' ἀγρούς. — ὡς ἀστικός Αἰσχύλ. Εὐμ. 997' βωμολὸς αὐτ. 'Ικ. 501' τὰ ἀστικά Διονύσια (ἐπίσης καλούμενα τὰ κατ' ἀστὺ) Θουκ. 5. 20, ἴδε ἐν λ. αἰωνόσια IV: ὡσαύτως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ξενικός, Αἰσχύλ. 'Ικ. 618' ἀστικοὶ δίκαι, αἱ μετὰ τῶν ἀστών δίκαι, Λυσ. 148. 21.

2) ὡς οὐσίαν, = ἀστός, Σουλ. 'Επιγρ. (προσθήκη) 4269D. II. ὁ ἀγαπῶν τὴν

πόλιν καὶ τὸν ἐν πόλει βίον, Δημ. 1274. 24. 2) ὡς τὸ ἀστέος, εὐγενής, λεπτός, ἐπίχαρις, ἀστικός (ὡς ἐπὶ ῥ.) Θεόφρ. 20. 4. — ἐν τοῖς χειρογρ. πολλάκις γράφεται ἀστυικός διὰ τὸ ὡς ἐν Βρομῖ Λυσ. περὶ ὧν, ἀδικ. 3. — ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 171 κέ.

ἀ-στικτός, ὄν, ὁ μὴ ἔχων τὸ σῆμα ἐστιγμένοι διὰ ποικίλων σχημάτων, καὶ τὸ μὲν ἐστὶ γὰρ εὐγενὲς ἐκέρταται (παρὰ τοῖς Ὁρακλ.), τὸ δὲ ἀστικτὸν ἀγεννές 'Πρόδ. 5. 6. II. «ἀστικτὸν χωρίον»: τὸ μὴ ὑποκείμενον δανεισθῆναι ἔταν γὰρ ὑποκίηται, εἴωθεν ὁ δανείσας αὐτὸ τοῦτο δηλοῦν γραμμάτων ἐπὶ τῶν χωρίων τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπ' οἰκίας γίνεται: Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σω-κρατικόν 'Αρκετ., Μένανδ. ἐν 'Αδελφ. 322' ἄλλους ἐπιστάτας χωρίων λήθας δ' ἢ καὶ στήλη τις δηλοῦσα ὡς ἐστὶν ὑπόχρεων τινι χωρίον· ἐπὶ δὲ τοῦτου ἐλέγξοτο ἐστὶ γὰρ τὸ χωρίον, ὡς τὸ ἐναντίον ἀστικτὸν 'Πολυδ. Π' 85.

ἀστικάζει· «συμπεριπατεῖ» 'Πισχ.

ἀστικτός, ἢ, ἑλλειψὶς στίχους, 'Ανέκδ. 'Οξ. 4. 51, 14.

ἀστικτός, ὄν, ὡς τὸ ἀστικτός, ἀπάτητος, ἀπτή, βροτοῖς ἀστ. Σοφ. Φ. 2' Εὐστ. ἀστικτός, ἀλλ' ἴδε στικτός.

ἀστικτός [τ], ὄν, ὁ, (ἀστὺ) ἀστικός, κάτοικος τοῦ ἀστέως, πολλῆς Σοφ. 'Αποσπ. 81' γράφεται δὲ ἀστικτός ἐν Σουλ. 'Επιγρ. 2134. 6, 23.

ἀ-στικγιστός, ὄν, μὴ ἐσθλός, καθαρῆς διὰ τῆς στικγίδος, καθαρός, 'Ανθ. Π. 6. 298.

ἀστικγός, ἢ, ὡς ἀστικγός, Φιληγ. 36.

ἀ-στοβός, ὄν, «ἀστυβότος», 'Πισχ.

ἀ-στοιχείωτος, ὄν, ἀγνώων τὰ πρῶτα στοιχεῖα, εἰσαγαγὼν ἡμᾶς οἱα παίδας ἀρτί μανθάνειν ἀρχομένους διὰ τῶν σοφίας δογμάτων καὶ θεωρημάτων καὶ μὴ ἀστοιχείωτους ἔσας ἐν ὑψηλῷ καὶ οὐρανίῳ λόγῳ καταφύτευσον 'Φίλων 1. 337' ἐπὶ πώ-λων, ὁ μὴ ἐν ἀμασθείς, τὰ σκληρὰ καὶ ἀστοιχείωτα τῶν ἀλό-γων ἔχων χαλινοῖς περιτρέπειουσιν Κύριλλ. 'Αλ. κ. 2. σ. 33: τὸ παρ. ῥῆμ. ἀστοιχείωμαι, εὐρίηται παρὰ τῷ Οἰκισμ. εἰς 'Αποκ. σ. 315, 20.

ἀ-στοιχος, ὄν, ὁ οὐχὶ ἐν γραμμῇ ἐπὶ τῶν κόκκων τοῦ στέγους τοῦ οἴκου, διαφέρει δὲ ἢ κριθῇ καὶ τοῦτοι τῶν πυρῶν· ἢ μὲν γὰρ στοιχειώδης, ὁ δὲ πυρὸς ἀστοιχος Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 8. 4, 2.

ἀ-στόλιστος, ὁ μὴ ἐστολισμένος, Θεόδ. Προδρ. Ροδ. 21 (1, 216), 'Πισχ.

ἀ-στόλος, ὄν, ὁ μὴ συνεσταλμένος, ἀλλ' ὁ ἀνεμμένος, ἐπὶ χιτῶ-νος, τῷ γὰρ ὄντι τοῦ παρθενικοῦ χιτῶνος αἱ πτέρυγες οὐκ ἔσαν συνερραμμένοι κάτωθεν, ἀλλ' ἀνεπτύσσοντο καὶ συ-ανενγόμενον ἔσαν ἐν τῷ βαδίζειν τὸν μηρόν· καὶ σαφέστατα τὸ γινόμενον εἶρηκε Σοφοκλῆς ἐν τοῖσι: καὶ τὰν νεο-ρον ἀστ' ἀστολὸς χιτῶν θυραὶον ἀμφὶ μηρόν κτλ. Πλούτ. Λυκ. καὶ Νουμ. Σύγκρ. 3, ('Αποσπ. Σοφ. 791), πρὸλ. φαεινομακρῆς.

2) ἐπὶ τοῦ κορμίου τοῦ χάρματος, ἐν χρήσει καθ' ὅν τρέπον τὸ, νᾶες ἄναες, γάμος ἄγamos — δα αἰὲν δι' 'Αχέροντ' ἀμει-βεται, μελὰ γερσσκον ναῦν ἀστολον [ναύστολον] θεωρεῖδα Αἰσχύλ. Θ. 857 (Κωδ. Μ. ἀστονος).

ἀστομάχχτος, ὄν, ἀστόλος, ἀστικός, Λατ. sine bile, 'Αλκίερ. 2. 2' ἐπὶ ῥ. -τως Σουλ. 'Επιγρ. 6647. 5' ἀστομαχχ' αὐτόθι 7314, (ὡς εἰ ἐκ τοῦ Λατ. stomachari).

ἀστομίος, α, ὄν, ἄνευ στομίου, χαλινῷ, ἀστομίῳ γὰρ οὐ-ρήων ζυγώδεσμαι Νόνν. Ο. 7. 244, πρὸλ. ἀστομῖος II.

ἀ-στομός, ὄν, ὁ στερούμενος στόματος, ἢ ὁ μὴ δυνάμενος λέγειν, 'Πισχ. 'Αποσπ. 78), τοὺς ἀστόμους καὶ ἔρρινος ἱστοροῦντες Σπράβ. 70, Λουκ. Λεφ. 15' ὁ σιωπῶν, «οὐ βλάπτει πῶς κέχρηται τοῖς δεινοτάτοις τῶν 'Ελλήνων περὶ λόγους, 'Οδυσσεὺς καὶ Φοῖνιξ: πῶς αὐτοὺς ἀστόμους πεποιήκει; 'Αερ. 'Επιδ. 2. 24, 26, Σουλ. 'Επιγρ. 6308. II. ἐπὶ ἱππων, σκληρόστομος, δυσή-νης, τραχύς, «ἀστομον δὲ εἶπεν Αἰσχύλος τὸν τραχύν» (στόμα, Βεκκ.) Πλούτ. Β' 100' ἀστομοὶ ἱπποὶ βίβη φέρουσι Σοφ. 'Πλ. 724.

III. ἐπὶ κυνῶν, ὁ μαλακὸν ἔχων τὸ στόμα, ἀνέκωνος νὰ κρατήσῃ τι διὰ τῶν δόντων, αἱ δὲ γρυπαὶ ἀστομοὶ καὶ διὰ τοῦτο οὐ κατέ-χουσι τὸν λαγὼ Σεν. Κυν. 3. 3. IV. ἐπὶ ἐδίσματος καὶ πυτῶ, εὐαρέστος εἰς τὸ στόμα, ἀγῆς: τὴν γεῦσιν, «ἀνὸςτος», ἀπειθεὶς δὲ τὴν γεῦσιν καὶ ἀστόματος 'Ικέρ. παρ' 'Αθην. 323A.

V. ἐπὶ μετάλλῳ, μαλακὸς ἀνεπίδεκτος στομώσεως, νύμισμα σιδηροῦν, πρῶτον μὲν δέει καταβαπτίζεσθαι ἐκ πυρός, ὥπως μὴ κατακαλεῖτο, ἀλλὰ διὰ τὴν βαφὴν ἀστομίον καὶ ἀδρανὲς γένοιτο Πλούτ. Λύσ. 17.

ἀ-στόμιωτος, ὄν, μὴ ἐστομιώμενος, ὁ μὴ ἠκονημένος, μὴ βε-βαιμένος, ἐπὶ σιδήρῳ, 'Πισχ. ἐν λέξει ἀσάπτος.

ἀ-στονέχης, ὄν, = τῷ ἐπ., 'Ανθ. Π. παράφρ. 337.

ἀ-στονος, ὄν, ὁ ἀποδιδῶν, ἀποστέλλων, τοὺς στόνους, ἀπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον πότον ἀστονον κομίζων Μελίθορ. 'Ανακρ. 50. 6, σ. 188' πρὸλ. ἀστολός II. ἴδε καὶ ἀστολός.

ἀ-στικός, ὁ, ἢ, ὁ ὑπὸ τῆς πόλεως φιλοξενούμενος, Αἰσχύλ. 'Ικ. 356. — Κατὰ τὴν Εὐστ. 405. 36, καὶ 'Πισχ., συγγενής: εἰ αἰ-ματος καίπερ ἐν ξένῳ τόπῳ γεννηθείς (ὅλον δ' 'Ατρεὺς ἐν Φρυγίᾳ) δ' Ἑρμαννος εἰκάξει ἀστο-ξένια, τὰ, ἐν Αἰσχύλ. 'Αγ. 1500, ἀντὶ αὐτοῦ ξένια..

ἀστοργία, ἡ, ἑλλειψίς φυσικῆς ἀστοργίης, Μένανδ. ἐν «Ψευδήρη-
κλει» 5, Διον. Ἀλ. 3, 18.

ἀστοργός, ον, ὁ ἀνευ φυσικῆς ἀστοργίης, ἀστοργός ψυχὴν
Δίσχιν, 47, 29· ἀστοργός (ἐπὶ τὸν ἀστοργός) ὁ σκληροκαρδίας.
Θεόφρ. 2, 112· ἀστ. γυνὴ ἡ αὐτ. 17, 43· ἀστ. πρὸς τὰ ἔκγονα
Ἀθλν. 655· ἀστ. θάνατος, σκληρός, Ἀνθ. 11, 7, 662, Ἐπιγράμμ.
Ἑλλ. 146, 6. 2) ὁ ἀνευ θελήσεως, Πλούτ. 2, 926· — ἀσπύτος·
ἀστοργής, ἐς, Ἀνέκδ. Ὁδ. 1, 50, Ἐπίρρ. — γως Ἀθανάσιος, Ἀπολ.
κ. Ἀρειαν. τ. 1, σ. 129C.

ἀ-στοργής, ἐς, ὁ μὴ ἐστρωμένος, ἀστοργέας... χαριεύνας Νόνν.
Δ. 10, 93.

ἀστός, ὁ, (ἀστυ) κάτοικος τοῦ ἀστεως, πολίτης, ἀστοῖσιν ἀρή-
γων Ἰλ. Α. 242· ἀστοί τε φίλοι τε Ὀδ. Ν. 192, κτλ.· ἀντιδια-
στέλλεται δὲ τῷ πολίτῃ, καθ' ὅσον ἀστός μὲν εἶναι ὁ ἔχων ἀστικὰ
δικαιώματα μόνον, ἐνῶ πολίτης εἶναι ὁ ἔχων καὶ πολιτικὰ δικαιώ-
ματα, Ἀριστ. Πολιτικ. 3, 5, 8· ἀστός πικρός πολίταις Εὐρ. Μήδ.
223· — οἱ ἀστοί, ὁ λαός, ὁ κοινὸς λαός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς οἱ
ἀγαθοὺς, Πινδ. Π. 3, 124· ἀστός ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ξένος, ἡ αὐτ.
Ο. 7, 165, Ἡρόδ. 2, 160, 3, 8· ἰδίως ἐν Ἀθήναις, Λυσ. 104, 41,
πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 817, Ο. Κ. 13, κτλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μέτοι-
κος, Πλάτ. Πολ. 563A, — ὁλ. ἀστής, ὁ ἴδιος.

ἀστος, ου, συνηρ. ἀντὶ τοῦ ἀστεως.

ἀ-στούχαστος, ον, μὴ σκοπεύμενος, ἀσκούπτος, ἡ κατ' ἄλ-
λους, ἀπρόσοπος, ἀπροσδύκτος, τότε δ' ἐκ τῶν πλαγίων ἀστο-
χάστους πληγὰς ἐπέφερον Διον. Ἀλ. Ἐπιτ. 14, 17. 2) περὶ οὗ
χαλεπὸν εἶναι νὰ εἰκάσῃται, ἐπὶ τῆς ἡλικίας τῶν νέων, ἀστούχαστος
γὰρ ἡ ἡλικία καὶ πολλὰς ἔχουσα μεταβολὰς Θεόφρ. παρ.
Στοφ. 358, 18· προσέτι = ἀστοχός Φιλόδημ. περὶ Ρήτορ. σ. 20, 21,
ἀστοχέω, δὲν ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, ἀποτυγχάνω, τινος Πολύδ.
5, 107, 2, κτλ.· τοῦ μετρίου Πλούτ. 2, 414F· — πρὸς τὸ μετα-
βαίνει τοὺς ἡγνονόκτους ὁλοσχερῶς ἀστοχοῦσι Πολύδ. 3, 21,
10· περὶ τι ἔπιστ. Α' πρὸς Τιμ. ε' 21, πρβλ. Β', δ', 18· ἐν τινι
Ἰωσήφ. Ἰουδ. 11, 2, 8, 12· ἀπολ., Ἀλλήλρ. 3, 53.

ἀστούχημα, τό, ἀποτυχία, σφάλμα, Πλούτ. 2, 620B.

ἀστούχια, ἡ, ἀποτυχία, Πλούτ. 2, 800A. 2) ἀρροσύνη,
ἐσκαψία, πλάνη, ἀστοχασία, εἰς τηλικαύτην ἀστοχίαν ἐνέπεσε
Πολύδ. 2, 33, 8, κτλ.

ἀ-στοχός, ον, ὁ ἀποτυγχάνων τοῦ σκοποῦ, ὁ κακῶς σκοπεύων
ἐναντίον τινός, τινος Πλάτ. Τιμ. 10E, Ἀνθ. Π. 9, 370.

2) ἀπολ., ὁ ἀνευ στοχασμοῦ, ἀπυλλόγιστος, οὐκ ἀστόχου διανοίας
Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 7, 10, 1· κατηγορία, ἀνευ σκοποῦ τινος, μωρά,
Πολύδ. 5, 49, 4, Ἐπίρρ. ἀστόχος, κακῶς, ἀνεπιτυχώς, Ἀλέξ. ἐν
«Κυβερνήτῃ» 1, 14, Πολύδ. 1, 74, 2.

ἀστραβάζειν, «ὁμαλίζειν, ἀπευθύνειν» Ἐτυμ. Μ. 150, 56·
παρ' Ἰνυχ. ἀστραβίζειν μετὰ τῆς αὐτῆς ἐρμηνείας.

ἀστραβεύω, ὁμοῦμαι ἐπὶ ἡμίονον, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Βορταῖς» 13.

ἀστράβη, ἡ, (ἀστράβης) τὸ ἐπιστάγμα ἡμίονου, σάγμα «σαγμαδία»
ἀνακαυτικὸν ὅπερ συνήθως μετεχειρίζοντο ἀβροδίταιοι ἀνθρώποι· ἀλλ'
ἐκ τῶν χωρίων ἐνθα ὑπάρχει ἡ λέξις φαίνεται ὅτι ἡ ἀστράβη ἦτο καὶ εἰδος
ὀχήματος, εἰ γὰρ ἐκεκτῆμην οὐσίαν ἐπ' ἀστράβης ἂν ὠχοῦ-
μην, ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἄλλοτρίαις ἵππους ἀνέβαινον Λυσ. 109,
13· ἐπ' ἀστράβης οὐρούμενος ἀργυρᾶς Δημ. 558, 16· ἡ Γναθαί-
ων ἐπὶ Πειραϊὰ κατέβαινε πρὸς ἔξωτον τινὰ ἐμπορὸν ἔρασαν
εὐσταλῶς ἐπ' ἀστράβης τὰ πάντ' ἔχουσι ὀνάρια μεθ' ἑαυτῆς
τρία Μάχων παρ' Ἀθην. 582B· μαλακίζομαι ἐπ' ἀστράβης
ὀχληθεὶς Λευκ. Λεξίφ. 2. — Κατὰ τὸν Ἀρποκρατ., «ἀστράβη· ἡ
ἡμίονος» Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. μήποτε δὲ καὶ πᾶν ὑπο-
ζυγιον ἐφ' οὗ ἀνθρώποι οὐχόνται οὕτως ἐναλίσκοντο. — Κατὰ δὲ τὸν
Πισχύ. «ἀστράβη» τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ἔξωλον, ὃ κρατεῦσιν οἱ καθ' ἐξ-
έμενοι. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀναβατικῶν ὄνων. οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖ-
στον μὲν τὴν σωματικὴν ἡμίονον οὕτως ἔλεγον· ἐνίοτε δὲ πάντα
ἀπλῶς τὰ σωματικὰ ὀνομάζοντα «ὑποζυγία». — ἀστράβη ἔξωλον ὄντων
ταῖς δίοροις τῶν ἡμιόνων εἰς δὲ ἐπικυρῶσιν οἱ ἡνίοχοι ἐλθόντες...
ἀστράβη καὶ ἡ σέλλα δὲ ὡς ἀστράβη τηροῦσα τοῖς νώτοις ἐγκαθίστα-
σθαι τῶν ἵππων τὸν ἵππεα Ἰεζέξ. Ἰστ. 9, 847 κτλ.

ἀστράβη-ηλάτης, ου, ὁ, ὁ τὴν ἀστράβην ἑλάνων, τὰ ἀμφὶ
τὴν τράμιν μαλακίζομαι ἐπ' ἀστράβης ὀχληθεὶς· ὁ γὰρ ἀστρά-
βηλάτης ἐπέσπερχε Λουκ. Λεξίφ. 2, Πολύδ. 11', 185· κατὰ τὸν
Εὐστάθ. (1025) «ἀσταβηλάται, οἱ αὐτοὺς (τοὺς ἡμίονους) ἐλάνοντες».

ἀστράβηλος, ὁ, = ἀστράβηλος (μετὰ α εὐφών.), εἶδος μεγά-
λης κορυφῆς χρησιμοῦσης εἰς τὸ σάλπισιν, Ἀγίας καὶ Δερκύλ.
παρ' Ἀθην. 881'.

ἀστράβης, ἐς, = ἀστράβης, μὴ στραβέμενος, μὴ στραβὴς, εὐ-
θύς, ἀκλόντος, κύων Πινδ. Ο. 2, 146· γένους ἵππ. π. Ἀρβρ.
798· τρίγωνον Πλάτ. Τιμ. 73B· τὸ σῶμα ποιεῖν ἀστρ., Ἀριστ.
Πολ. 7, 17, 2· ἐπὶ ἔξωλον, Θεοφρ. Ἰστ. φ. 3, 9, 2· κύβος, ἀκαμπτός,
ἀστρ. ἐντέταται Ἀρετ. π. Αἰε. Ὁδ. 11αθ. 1, 6. — Ἐπίρρ. — Ὡς
Διάλ. π. Ζ. 2, 11.

ἀστράβειζω, (ἀστράβη) χρησιμεύω ὡς ὑποζύγιον, ἐκτελῶ ἔργα
ἡμίονου, ἀστραβίζουσαι κάρμηλοι Δισχύλ. Ἰκ. 285 (χωρίον ἀμφι-
βολον). — Κατὰ τὸν Ἡσίο. «ἀστραβίζειν» ὁμαλίζειν, εὐθύνειν».

ἀστραβιστήρ, ὅρος, ὁ, ἐργαζέμενος πρὸς χωρεστέοις, χωρο-
βάτης, Ἰππύρ. Ἀττ. ἐν Βοιγχ. Οἰκονομ. σ. 411, κτλ.· Καθ' Ἰνυχ.
«ἀστραβιστήρ» ὁργανόν τι, ὡς διαπρατν».

ἀστραγάλειος χιτῶν, ὁ, εἶδος μακροῦ ποδῆρους χιτῶνος κατα-
βαίνοντος μέχρι τῶν ἀστραγάλων, Λατ. lunica talaris χιτῶνα
ἀστραγάλιον Ἀχὺλ. Π. Δ. (Γέν. 37, 31).

ἀστράγαλῃ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ἀστράγαλλος, Ἀνακρ. 44,

ἀστράγαλλίζω, = ἀστραγάλοις παίειν, παίω τὴν παιδίαν τῶν
ἀστραγάλων, ἀναρρίπτω ἀστραγάλους, Πλάτ. Λύσις, 206B, Ἀλκ. 1,
110B· κωμικῶς, οἷς δὲ βασιλεὺς Κρόνος ἦν τὸ παιδίον, δτε
τοῖς ἀρτίοις ἡστραγάλλειον, «ἐπαίειν ἀστραγάλους μετ' ὡμῶς»,
Κρατῖνος ἐν «Πλούτοις» 2, πρβλ. Τηλεκλειδ. ἐν «Διφικτύοις» 1, 11·
ἀστραγαλλίζω τινί, παίζω μετὰ τινος ἀστραγάλους, Ἀριστ. Ἰστ. 1, 23.

ἀστράγαλλυνος, ὁ, ὁ στραγαλῖνος, ἡ καρτερία, ἀλλοτρίως παρκα-
λῖς, Ὀππ. Ἰε. 3, 2· «ζῆνα, ζῆλον καὶ πτηνὸν μικρὸν πᾶσι γνωστὸν
δὲ καὶ παρ' ἐνίοις ἀστραγαλῖνος καλεῖται, παρ' ἄλλοις τραγαλῖνος»,
Συμμεών π. πτηνῶν.

ἀστράγαλλισαι, εως, ἡ, τὸ ἀστραγαλλίζειν, Ἀριστ. Ρητ. 1, 11, 15.

ἀστράγαλλισκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἀστράγαλλος, Πλούτ. ε', 99,

ἀστραγαλιστής, ου, ὁ, ὁ ἀστραγαλλίζων ἐν τῷ πλῃθ. ὄνομα
κωμικῶς τινὸς τοῦ Ἀλεξάνδρ. Διτωλοῦ.

ἀστράγαλλιστικός, ἡ, ὁν, ὁ τοῦ ἀστραγάλου, ἀνήκειν εἰς τὴν
ἀστράγαλον, καὶ τις βόλος ἀστραγαλιστικὸς κύων ἐκαλεῖτο
Πύσις. 1397, 47.

ἀστράγαλλις [ι], εως, ἡ, εἶδος ἱριδος (ἡ ἱρεῖς) ὁμοίας πρὸς
ἀστράγαλον, ἱρεως ἀστραγαλῖτις Ἰσλν.

ἀστράγαλδ-μαντις, ὁ, ἡ, ὁ μαντευόμενος διὰ τῶν ἀστραγάλων,
Ἀρετ. 16, 69.

ἀστράγαλος [-τρά-], ὁ, (ἴσα ἀστῖον) εἰς τὴν σπινθύνῃν ἰδίως
τοῦ τραχήλου, τὸν ὅν ἐξολεῖν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνου-
σίᾳ, νεύατον ἀστράγαλον, «οὕτως ἐπὶ ἔσπερον ἐν τῷ συνεῖματι
καὶ τῇ συναφῇ τοῦ τραχήλου καὶ τῆς κεφαλῆς κατὰ τὴν ἔσχατον σπιν-
θύναν» (μετὰρ. Θ. Γαζή), Ἰλ. Ε. 466, Ὀδ. Α. 65.

II. τὸ κατὰ τὴν ἄρρωσιν τῆς κνήμης καὶ τοῦ ἄκρου ποδὸς ἐξήκωται ἐνθα
τὰ σφυρά, Λατ. talus· ἐπαρὰ δὲ τὴν πείαν ἐκατέρωθεν προέχουσιν
ἀστράγαλοι, εἰς οὓς αἱ περὶ αὐτὰ καταλήγουσιν· οἱ δὲ ἀστραγάλλοι οὗ
τὰ προέχοντα, ἀλλὰ τὰ ἐνδον κρυπτόμενα ὑπὸ σφυρῶν (Πολύδ. 11',
192), Ἡρόδ. 3, 129, Ξεν. Ἰκπ. 1, 15, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2, 1, 25· ὁ
Θεόφρ. 10, 36 παραβάλλει κομήτους πόδας πρὸς ἀστραγάλους, οἱ
μὲν πόδες ἀστράγαλοι τεύς, «οἷον αὐρῶν καὶ ὀφθαλμῶν ἡ λευκότης
οἱ ἀστράγαλοι (τῶν κυβεύοντων)», Σχόλ. ἀντιθ. III. πλ. ἀστρά-
γαλος, οὗς μετεχειρίζοντο ἀστραγαλλῖνες, ἡ ἡ δὲ τῶν ἀστραγάλων
παίξιμην παίζειν, ἀμφ' ἀστραγάλουσι γολωθεῖς Ἰλ. 4', 83, πρβλ.

Ἡρόδ. 1, 94· διεσπρίπτουν εἰς τὴν δόδν ἀστραγάλους τέ τινος·
διασπρίττοντες κτλ. Δίσχιν. 9, 9· «διασπρίττοντες (ἀστραγάλους)» — πρὸς
τὸ κινεῖσθαι καὶ διασπρίττοντες πρότερον, εἰτα βάλεισθαι... Μένανδρος
Πωλοποιεῖν· Ἀρποκρ. — ἀστρ. μεμολιθῶμενοι, ὡς ποιεῖται καὶ
νῦν οἱ παῖδες, ἀνοίγοντες ὅπην εἰς τὸ κοῖλον μέγας τοῦ ἀστραγάλου καὶ
χρόνους ἐνθὲς αὐτῆς ἀνακλυόμενον μόνυδον, Ἀριστ. Προβλ. 16, 3·
πρβλ. Ἀρετ. 16, 69· — κατὰ πρῶτον ἦσαν ἀπλῶς οἱ φυσικοὶ ἀστράγαλοι
οὓς συχνὰ μετεχειρίζοντο οἱ παῖδες παίζοντες καθὼς φαίνεται ἐν μαρ-
μόρῳ τινὶ ἐν τῷ Βρετ. Μουσείῳ. (ἴδε καὶ Λεξ. Ἑλλ. Ἀρ. Δ. Ραγ-
καβή σ. 145), πρβλ. Λατ. lali· ὁ δὲ σὺν τῷ χρόνῳ ἡ λέξις ἀστρά-
γαλος κατήντησε νὰ σημαίη ἀπλῶς κύβους — ἀντ' ἀστραγά-
λων κονδυλοῖσι παίζετε Φιλεκρ. ἐν «Δουλοῦσιν ἀσπυλῶν» 9.

Ἀλλ' οἱ ἀστράγαλοι ἐπικλυόμενοι νὰ ἔχοντι μόνον τέσσαρες ἐπι-
πέδους πλευρὰς τὰς δὲ ὑπολοίπους δύο στερογύλας, Αἱ ἐπιπέδαι πλευ-
ραὶ ἔφερον σείγματα· ἡ δὲ πλευρὰ ἡ σφύρα τὰ ἐν σείγματι ἦτο ἐν τῇ
ἐναντίᾳ πλευρᾷ τῆς σφύρας· τὰ δὲ, ἡ δὲ σφύρα τὰ τρία ἐν τῇ
ἐναντίᾳ τῆς ἐξούσης τὰ τέσσαρα· οἱ ὀρθοὶοὶ τέσσαρες καὶ πάντα ἐλπί-
πον. Οἱ κυρίως καλούμενοι κύβοι εἶχον σείγματα καὶ εἰς τὰς τρεῖς
πλευρὰς. Ἐπαίον δὲ βλπτοτες τέσσαρες ἀστραγάλους ὁ τῆς·
παλάμης τῆς χειρὸς ἡ ἀπὸ πυξίδος ἦτις ἐκαλεῖτο πυγρός. Ὁ ἱρι-
στος βόλος, δηλ. ἡ βίβης οὗ ἐκαστος ἀστράγαλος εἶχε ἑκατὸν ὀλίαν
τῶν ἄλλων, δηλ. εἰς τὴν ὀρθοῖαν, ἐκαλεῖτο Ἀφροδίτη, Λατ. Iudicia
Venetia, ὡσαύτως Μῖδας καὶ Ἡρακλῆς· ὁ δὲ χειριστος οὗτε ἀπ-
τεῖς ἀδελφῶν τὴν αὐτὴν πλευρὰν, κύων, Λατ. capiti, capicula.

Ἰδε Εὐστ. 1397, 34 κτλ. καὶ Πολύδ. Θ'. 99 κτλ., ἐνθα οὖν ὀλίγα
ὑπάρχοντι περὶ ἀστραγάλων. — Τὴν παιδίαν τῶν ἀστραγάλων ἔπαι-
ζον καὶ κατ' ἄλλον τρόπον, ὅστις ὀνομάζεται τρόπος (τραπὴς νῦν ἐν
Κυζικῇ)· «ἡ δὲ τρόπος καλούμενη παιδία γίνεται μὲν ὡς τὸ πολὺ δι'
ἀστραγάλων, οὗς ἀπέντες στοιάζονται βόθρου τινὸς εἰς ὑποδοχὴν τῆς
τοιαύτης βίβης ἐπιπέτης πεπονημένου» πολλὰς δὲ καὶ ἀκλύεις
καὶ βαλάνους ἀντὶ τῶν ἀστραγάλων οἱ βλπτοτες ἐχρῶντο Πλούτ.
Θ'. 103.

Ἰππύρ. καὶ ἄλλη παιδία παιζομένη διὰ πέντε ἀστραγάλων
ἡ ἀσπυλῶν, ἴδε παντέλειαι.

IV. ἡ εἰς τῶν ἀστραγάλων
μάστιξ, μαστιγίον ὅπου οὐόμενον ἐκ κορυφαίου ἀστραγάλου, Λουκ.
Οὐ. 38· καλεῖται προσέτι, ἀστραγαλωτὴ μάστιξ, «παρὰ δὲ ἱερά-
της ἐν ταῖς Τόλμας καὶ ἀστραγαλωτὴ τις μάστιξ ὀνομάσται» Πολύδ.
1', 54· ἱεραὶ ἀστραγαλωτὶς μαστιγιοῦνται Πωσιδωνίους παρ'
Ἀθην. 153A.

V. κύσημα τι παρθένον τὸ κινεῖσθαι· Πανικῶς

ῥαυμοῦ, Ἐπιγρ. Ἀπ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 35 κέ. (3 11). Βιτρούβ. 3·3· πρὸλ. Λεξ. Ἀρχαιοτήτων.

VI. εἶδος φυτοῦ, «θόμνος ἐστὶ μικρὸς, ἐπὶ γῆς φυόμενος, φύλλοις καὶ κλωνίοις ὅμοιος ἐρεθίνῃ» ἄνθη πορφυρῶν. μικρὰ βλά ὑπεστὶ στρογγύλη, ὡς περ ῥάχανος εὐμεγέθης, παρφυρῶδες ἔχουσα στερεάς, μελαίνας, σκληροτέρας ὡς κέρπα ἀντερπηπλιγμέναις ἀλλήλαις, γευσασμένη στυπτικὰς Διοσκ. 4. 62.

VII. μίτρον τι παρ' ἱατροῖς ἐν χρήσει.
ἀστράγαλῶν, (ἀστράγαλος IV.), μαστιγῶν, Ἐκκλ. ἀστράγαλῶδες, ες, ἔχων τὸ σχῆμα ἀστράγαλου, Τζέτζ. Ἰστ. 10. 231.

ἀστράγαλῶδες, ἡ, ὄν, κατεσκευασμένος ἐξ ἀστράγαλων, ἴδε ἐν λ. ἀστράγαλος IV.

ἀστραλῶς, α, ὄν, (ἀστρου) ἀστερόεις, ἀστερωπῶς, ἀστεροειδής, ἀστρόεικ, Ἑρμείας προσέθηκε λιπῶν ἀστράϊον ἀνακτα Χρησ. παρὰ Πορφ. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. II. 124Δ.

ἀστραλῶν, ὁ, ἀστραλῶς, ὁ ψαρὶς ὑπὸ Θεοκλήων Ἰσούχ.

ἀστραλῶς, α, ὄν, ὁ πρῶτος ἀστραπῶν, «ἀστραπαῖοι» ἄνεμοι πνέοντες, ἀρ' ὧν ἀστραπαὶ γίνονται Ἰσούχ. ἀστραπαῖοι... διὰ μὲν γὰρ τὸ ἐγγύθεν πνεῖν ψυχροὶ εἰσι, διὰ δὲ τὸ ψυχρὸν ἀστραπὴ γίνεται Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 92, πρὸλ. Θεοφρ. Ἀποσπ. 612, 8. ἀστρ. ὕδατα, βροχὴ μετ' ἀστραπῶν, Πλούτ. 2. 664D. ἐν ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιθέτων τοῦ Διὸς, ἀστραπαῖός τε καὶ βρονταῖος καὶ αἰθρίας καὶ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 7. 2.

ἀστραπῆς, ὡς, β, = ἀστεροπητῆς, Διὸς ἀστραπῆς Ὀρφ. Ὑ. 19. 5.

ἀστραπῆ [α], ἡ, = ἀστεροπητῆ, στεροπητῆ, λάμψε ἀστραπῆς, ἀστραπῆ, βροντὴ καὶ ἀστραπῆ Ἠρόδ. 3. 86, καὶ. βροντῆ δ' ἔρρῶν δι' ἀστραπῆς Σοφ. Ἀποσπ. 507 ὡς αὐτῶς παρὰ Πλάτ. ἐν Ὑμ. 68Δ, καὶ Κρατ. 409C, καὶ παρ' Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 7, α. ἀλλ. συχναίως κατὰ πληθ., τὰς ἀστραπὰς τε καὶ κεραυνίους βολὰς ἀσχυλῶ. Θέφ. 430. ὡς <τῶν> πυρφόρων ἀστραπῶν κράτη νέμων (τὸ <τῶν> παρενετέθη ὑπὸ τοῦ Ἑρμάννου, ἐνεκλήθη δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ Jebb) Σοφ. Ο. Τ. 201 ἴδε διαφ. γρ. ἐν τῇ Ἐξδ. τοῦ Jebb.

2) ἐπὶ λαμπρότος, λαμπραῖσιν ἀστραπαῖσι λαμπράδων σθένει ἀσχυλῶ. Ἀποσπ. 383. ἐπὶ λύχνου, ἔσται φωτεινὸν ἔλον (τὴ σῶμά σου) ὡς ἔταν δ' ὅλχνος τῇ ἀστραπῇ φωτίῃ ος Εὐαγγ. κ. Λουκ. ια'. 36.

3) μεταφ., ἀστραπὴν τιν ἐμμάτην Σοφ. Ἀποσπ. 421. βλέπων ἀστραπὰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 566, ἴδε βλέπω II. τὸν τρόπον μὲν εἰσθὰ μου... τύπτειν κεραυνὸς [εἰμ], ἐκτυφλοῦν τιν' ἀστραπῇ Ἀντιφάν. ἐν Ἰππογόνους 1. 6.

ἀστραπηνόβωλῶ, πέμπω ἀστραπὰς, ἀστραποβόλῶ, Εὐστ. 1060. 43.

ἀστραπηνόβωλος, ὄν, (βόλλω) ὁ ἀστραπηνόβων, Εὐμάρθ. 6. 197 = 232, Εὐστ. 1682. 5.

ἀστραπηνόβων, Ἐπίρρ. ὡς ἀστραπῇ, Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 378Δ.

ἀστραπηνόβωτος, ὄν, ὁ ἀστραπηνόβων τὴν ἀστραπὴν, Τζέτζ. Ἰστ. Πλάτ. σ. 75. 30. — ἔχει προσέτι ὁ αὐτὸς τὸ ῥῆμα ἀστραπηνόβωτος, ἀλλ' ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀστραπηνόβωτος, Κραμῆρου Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 4. σ. 98, 17.

ἀστραπηνόβωτος, ὄν, δ, ἡ, ὁ γεννῶν, παράγων ἀστραπὰς, Ἰσούχ. Πρὸς δὲ σ. 1013B.

ἀστραπηνόβωτος, φέρω ἀστραπὰς, ὕφ' ἄρματ' ἐλθὼν Ζηνοῦς ἀστραπηνόβωτος, ὁ σίγλος ἐκ Βελλεροφόντου Εὐριπίδου. παρὰ τὸ ἀστραπαῖς ὑπερεῖν (Σχόλ.) Ἀριστοφ. Εἰρ. 722.

ἀστραπηνόβωτος, ὄν, ἀστραπῶν, Σεμέλη λοχευθεῖσα ἀστραπηνόβωτος πυρὶ Εὐρ. Πάγχ. 3.

ἀστραπῶς, ὄν, = ἀστραπαῖος, Ὀρφ. Ὑμν. 15. 9.

ἀστραπῆ-γυροῦς, ὄν, ὁ ἔχων χροῖμα ἀστραπῆς, μεταγεν.

ἀστραπῶ-βλητός, ὄν, ὁ ὑπὸ ἀστραπῆς βληθείς, κεραυνόβλητος, Γεώργ. Πάγχμ.

ἀστραπῶ-βόλῶ, = ἀστραπηνόβωλῶ. Εὐμάρθ. Ὑμ. σ. 534. 32.

ἀστραπῶ-βροντο-χάλαζο-ρεῖθρο-δάμαστος, ὄν, ὁ ὑπὸ ἀστραπῶν, βροντῶν, χαλάζης καὶ βελῶν λαμασθεῖς, Ψευδο-Βασίλ. Ἐκκλ. 3. σ. 467A.

ἀστραπῶ-ειδής, ες, ὅμοιος ἀστραπῇ, Γλωσσ.

ἀστραπῶ-πληκτικός, ὄν, ὁ ὑπὸ ἀστραπῆς πληγείς, κεραυνό-πληκτος, Σενέκας Quaes. Nat. 1. 15.

ἀστραπῶ-φαντος, ὄν, ἔχων συνυφασμένους λίθους λάμποντας ὡς ἡ ἀστραπῇ, Νικηρ. Πρὸς δὲ. ἐν Βίβλ. Ἀνδρέου.

ἀστραπῶ-φρικτός, ὄν, ὁ ἐκ τῆς ἀστραπῆς καταπληγείς, τρο-μῆτας, ἐμβρόντης γινόμενος, Ψευδο-Χρυσ. Ὀμλ. 83. 9. 7. σ. 498.

ἀστραπτικός, ἡ, ὄν, ἀστραπῶν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 580.

ἀστραπῶν, (πρὸλ. ἀστραπῶν) παρ. ἡστραπῶν, Ἰων. καὶ Ἑβ. ἀστραπῶν Νόσ. 2. 86. μὲλλ. ἀστραπῶν, Νόνν. ἀστρ. ἡστραπῶν Ὀμ., κλ. — Παθ., ὁ ὑπερσυντ. ἡστραπῶν εἶναι ἐσφαλ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἡστραπῶ ἐν Ψεν. Κύρ. 6. 1. 1. — Μίσ., ἀστρ. ὑποκ. ἀστραπῶν Ἀριστ. 2. 391.

ἀστραπῶν, κοιν. ἀστραπῶν, πῆμω ἀστραπῶν, συγχάς ἐπὶ διοσημῶν, ἀστραπῶν ἐπι-ζέξ. Ἰλ. Δ. 553. Κρονίδης ἐνδύει οὐρα φαινῶν ἀστρά-

πτει 1. 237. ὡς δ' ἐτ' ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης Κ. 5. ἀστράψας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε P. 595. μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ἐντεῦθεν ὁργὴ Περικλῆς οὐλύμπιος ἡστραπτεν, ἔδρόντα, Εὐνεκῶκα τὴν Ἑλλάδα Ἀριστοφ. Ἀχ. 531, πρὸλ. Σρ. 625.

2) ἀστρ., ἀστράπτει ἡστραψέ ὡς καὶ νῦν, οὐρανόθεν δ' ἀπο ἡστραψέ Σοφ. Ἀποσπ. 507, πρὸλ. Ρητ. 2. 19, 21.

III. λάμπω ὡς ἀστραπῇ, ὡς καὶ νῦν, πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλι-νός Σοφ. Ο. Κ. 1067. κατάχαλκον ἀστρ. πέδιον, λάμπει, «ἀστράπτει ἀπὸ τῶν χαλκῶν, Εὐρ. Φοῖν. 110. οὕτως, ἀστρ. χαλκῶ Ψεν. Κύρ. 6. 4. 1. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, εἶδον τὴν ὄψιν.. ἀστρά-πτουσαν Πλάτ. Φαῖδρ. 254B. ἀστρ. ἐμμοσι Ψεν. Κυρ. 6. 15. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀνεμωγίδες ἀστράπτουσαι, λάμπουσιν, Νικ. παρ' Ἀθην. 684C. — μετὰ συστολῇ. αἰ., ἐξ ὁμιλιῶν δ' ἡστραπτε.. σέλας (ἐνν. τυφῶν) ἐξοκόνει φλόγας ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, Διοχλῆ. Πρ. 356. ἡμερον ἀστράπτουσα κατ' ὁμιλίαν Ἀνθ. II. 12. 161. ἡστραψέ γλυκὺ κάλλος αὐτοῦ 110.

III. μετα-βατ. καταφλέγω διὰ τῆς ἀστραπῆς, Κρατῖνος ἐν «Δραπέτεια» 4.

2) φωτίζω, οὐ δαίδωμ ἡστραπτε σέλας Μουσαῖος 276.

ἀστρ.-ἀρχή, ἡ, βασιλισσα τῶν ἀστέρων, ἐπὶ τῆς σελήνης, Ὀρφ. Ὑμν. 9. 10.

ἀστράτεια, ἡ, ἐξαιρέσις ἀπὸ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, Ἀριστοφ. Εἰρ. 536.

2) ἀποφυγὴ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ἥτις ἐν Ἀθή-ναις ἐθεωρετο ὡς μέγα ἐγκλήμα ὑποκείμενον εἰς καταδίωξιν, φε-ύγειν γραφὴν ἀστράτειας, κατηγορεῖσθαι ἐπὶ.., Ἀριστοφ. Ἰπ. 443. ἀστράτειας ἀλῶναι, ὀφλεῖν, καταδικασθῆναι, Δυσ. 140.

10. Ἀνδοκ. 10. 22. ὡς αὐτοῖς, οἱ τῆς ἀστρ. εἰκαί Πλάτ. Νόμ. 943D, πρὸλ. Δημ. 999. 6. — πρὸλ. Λεξικ. Ἀρχαιοτήτ.

II. ἡ ἀναχα-τίσασα εἰσβολὴν, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Πανσ. 3. 25, 3.

ἀ-στράτευτος [α], ὄν, ὁ ἀνευ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ἐπομέ-νους.

1) ἐξηρημένος ἀπ' αὐτῆς, Λυσ. 115, 26. 2) ὁ κη-τέποτε ὑπηρετήσας ὡς στρατιώτης, Ἀριστοφ. Σρ. 1117, Διοχλῆ. 78.

41:—Ἐπίρρ. — τῶς Πολυδ. Α'. 159.

ἀστράττηγῆσθαι, ἡ, ἀνικητύτης, ἀπειρία εἰς τὸ στρατηγεῖν, Διον. Ἀλ. 9. 31.

ἀ-στράττηγος, ὄν, ὁ μηδέποτε χρηματίσας στρατηγός, Πλάτ. Ἀлк. Δεύτερος 142Δ.

2) ἀνικητός νὰ στρατηγήσῃ, Κικ. π. Ἀπ. 7. 13α.

II. ἀνευ στρατηγού, Ἰωσήφ. Ἰουδ. II. 2. 12, 4:—Ἐπίρρ. — τῶς Ἀπ. Ἐμφ. 1. 47.

ἀστράττης, ες, = τῷ ἐπομ., ἐν σημασίᾳ I. 3, Σοφ. Ἀποσπ. 367:—ὡς αὐτῶς ἐν σημασίᾳ II, πύλαι Ἀριστ. 1. 310. παρ' Ἰσούχ. καὶ ἀστραπῆς, ες. (ἀστραπῆς, ες, Schmidt.)

ἀστραπτός, ὄν, ὁ ἐν δυνάμει τὴν ἀστράτῃ, καὶ ἀμψύ, ἐπὶ ἐλῶν σκληρῶν μὴ καμπυλωμένων, Θεόφρ. 2. 2) χωρὶς νὰ στραφῇ τὴν νὰ ἴδῃ ὑπὸ πῶν, ὡς τὸ ἀστραπτός, Θεόφρ. 24. 94. — Ἐπίρρ. — τεῖ ἐν Ἀνθ. II. 7. 436.

3) ἀκράδαντος, ἀμετάβλητος, ἀστρέ-πτοις ὁδῶμασι περὶ ὁδὸν Ἀνθ. II. 7. 103, πρὸλ. 6. 71. πρὸλ. ἀστραπτός.

II. ἐπὶ ὁδῶν οὐδὲν ὑποστρέφει, οὐδὲν ἐπανέρχεται, «ἀγύριστος», Ἀιθῆς Λυκόφρ. 813.

ἀστρηγῶ, τῶ, μέρος τι τοῦ ἀρματος, Πολυδ. Α'. 143.

ἀστρηγῶ: μέλλ. — ἰσω (ἀστρίς) = ἀστραγαλῆς, Πολυδ. Θ'. 99.

ἀστρικός, ἡ, ὄν, ὁ τῶν ἀστέρων, ὁ εἰς τοὺς ἀστέρας ἀνήκων, Εὐστ. Πονημάτ. 264. 41:—ἡ ἀστρική, ἡ ἀστρονομία ἡ ἀστρολο-γία, Τζέτζ. Ἰστ. 5. 270, καὶ.

ἀστρίον, τὸ, εἶδος μικρῆς βοτάνης, «πρόμυκας βοτάνιον κατὰ τοῦ ἐδάφους ἐστρωμένον, = κορινθίους» Διοσκ. 2. 158.

II. λίθος πολυτίμος, ὁ μετὰ λευκῶν διαρῶσεων ἱάσπης, ὁ αὐτ. 5, 159 (160).

ἀστρίον, τὸ, μικρὸν ἀστρὸν, Κ. Μανασσ. Χρον. 3281, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 168, 41.

ἀστρίς, ἰος, ἡ, = ἀστράγαλος, Κικ. π. Ἀποσπ. 238, 239:—ὡς αὐτῶς ἀστρίχος, ὁ ἐπαλίζομεν δὲ ἀρτίως τοῖς ἀστρίχοις Ἀντιφάν. ἐν Ἐπίδαυρῳ 1.

ἀστρο-βλήτης, ἡ, ἡ, ὁ ὑπὸ ἀστέρος, ἰδίως δὲ ὑπὸ τοῦ ἡλίου βληθείς, ὁ παθὼν ἡλιασιν, ὁ γενόμενος παράλυτος, Λατ. sideratus, ὅλον γλάνιν ὑπὸ κύμα μάστιγος διὰ τὸ μετέωρος νεῖν ἀστρο-βλήτης τε γίνεται καὶ ὑπὸ βροντῆς νεανικῆς καροῦται Ἀριστ. Ἰστ. 2. 8. 20. 1. Ἐν ἐπιγραφῇ Συδάρειος 1654 = 16. Sic. ἐπ. II. 641 εὐρηται ὁ τύπος ἀστεροβλήτης ἀστεροβλήτης κεραυνὸν μετὰ σημασ. ἐνεργ., ἀλλὰ τὸ χωρίον εἶναι σκοτεινόν.

ἀστροβληταῖα, ἡ, πῶ. γρ. ἀντὶ -βόληταῖα ἴδε καὶ Κόνν. Γλωσσ. Παρ. σ. 507.

ἀστροβλητός, ὄν, = ἀστροβλήτης, «εἰ τοῦ θέρους ἰσχυρὰ συμ-βαίνει καύματα καὶ μὴ δύναται τὸ σπώμενον ἐκ τῆς γῆς ὑγρὸν κατα-ψῆγειν, φθείρεται μαραινόμενον, καὶ λέγεται σφακελλῆναι καὶ ἀστρο-βλήτα γίνεσθαι τὰ δένδρα» Ἀριστ. π. νεότητος 6, 3, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 4. 14. 7, καὶ Ἰσούχ. ἀστροβλήτους τοὺς ὑπὸ τοῦ κυνὸς βαλλομέ-νους.

ἀστρο-βόλεσμαι, προσβάλλομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἀποξηραίνομαι, Λατ. kiderari, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 4. 14, 2, καὶ:—τὸ ἐνεργ. παρὰ Πορφ. ἐν Βίβλ. Πλωτίνου 10.

ἀστρο-βόλησις, ἡ, τὸ βληθῆναι ὑπὸ ἀστέρος, ὑπὸ τοῦ ἡλίου,

Λατ. sideratio, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 9, 4 (εἰ μὴ ἀναγνωστέον ἀστροβλήτης).

ἀστρο-βόλητος, ον, = ἀστροβλήτης, δι. γραφ. ἐν Θεοφρ. ἀντὶ -βλήτης.

ἀστρο-βόλαια, ἡ, = ἀστροβόλησις. Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 9, 2.

ἀστρο-βολίζομαι, παθ. = ἀστροβόλομαι, ἰλυσσ.

ἀστρο-βρόντης, ον, ὁ, ὁ ἀνωθεν ἐκ τῶν ἀστέρων βροντῶν, ἐπὶ 0. τοῦ Μίθρα, Σουλ. Ἐπιγρ. 6012.

ἀστρο-γείτων, ον, γεν. ονος, ὁ γεινιάζων τοῖς ἀστέρας, ἀστρογείτονας .. κορυφὰς Δισχύλ. Πρ. 721.

ἀστρο-γοητεία, ἡ, ἡ διὰ τῶν ἀστέρων γοητεία, ἀστρολογία, Κύριλλ. Ἀλ. Ὀμιλ. Πάσχ. 14, σ. 195.

ἀστρο-δίαίτος, ον, ὁ ὑπὸ τὰς ἀστράς, τ. κ. ἐν ὑπαίθρῳ διαιτῶμενος, Ὀρφ. Ὑμν. 11. 5 (ἐκτός ἂν πρέπη νὰ ἀναγνωσθῇ ἀντροδ-).

ἀστρο-ειδής, ἐς, ἀστεροειδής, Φίλων 1. 485· ἀστρ. περίοδος, ὁμοιάζουσα πρὸς τὴν τῶν ἀστέρων, Στράβ. 173.

ἀστροθεάμιον (αἰ), ονος, ὁ, ἡ, (θεάομαι) ὁ τοῦ ἀστέρας θεώμενος· τέχνη ἀστροθεάμιον, ἀστρονομία, Φιλόστοργ. Ἐκκλ. Ἰστ. 8. 9, Εὐστ. εἰς Διόν. Π. 74, 35, Νικήτ. Χρον. σ. 293B, κλ.

ἀστροθεσία, ἡ, ἡ σχετικὴ θέσις τῶν ἀστέρων, Κλήμ. Ἀλ. σ. 986, 31, πλ.

2) ἀθροισμα ἀστέρων, ἀστερισμός, ἀστροθεσία τῶν Πλειάδων Ἀθῶν. 490F.

ἀστροθετέω, ταξινομῶ ἢ κατατάσσω τοὺς ἀστέρας εἰς ἀστερισμούς, Στράβ. 3.

ἀστροθέτημα, τό, ἀθροισμα ἀστέρων, ἀστερισμός, Σουλ. ἐν λέξει ἀσθήρ.

ἀστρο-θέτης, ον, ὁ, ὁ τοῦ ἀστέρας κατατάσσειν εἰς ἀστερισμούς καὶ διδοῦν ἀνάλογα ὀνόματα εἰς αὐτούς, Ὀρφ. Ὑμν. 64. 2.

ἀστρο-θετος, ον, ἀστρονομικός, ἀστροθέτους κανόνες Ἀνθ. Π. 7. 683.

ἀστρο-θύτης (ῥ), ον, ὁ, ὁ θύων εἰς τοὺς ἀστέρας, ὁ λατρεύων αὐτούς, μεταφραστικῆς λέξεως Ζωροάστρης, Διογ. Λ. προῶμ. 8, Σχόλ. Πλάτ.: ὡσαύτως, ἀστρολάτρης, ον, ὁ, Θεόδ. Πρῶτ. Ἐπ. 78.

ἀστρο-κύων, ονος, ὁ, ὁ ἀστρῶς κύων, ὁ Σείριος, Ὁραβόλλ. 1. 3.

ἀστρο-λάβαν, τό, ὄργανον μετεωροσκοπικόν, ὡροσκόπος, Πτολεμ. Γεωγρ. 1. 2, 2, Γεωγρ. Χρυσοκ. παρὰ Lambros. Bibl. Graec. τ. 7, σ. 518B. Ἐν τῷ ὅρῳ. Στ. κεῖται ἀστρολάβος, ὁ, ἀλλ' οὐκ ἠρθῶς.

ἀστρο-λέσχης, ον, ὁ, ὁ περὶ ἀστέρων ἀδολοσχῶν, Νικήτ. Χρον. 64A· — ἔτι ἀστρολεσχίω, αὐτόθι 100D.

ἀστρολογεῖν, σπουδάζω ἢ ἐξαρκῶ ἀστρονομίαν, Θεοφρ. Σημ. 1. 4, Σωσίπατρ. ἐν «Καταψευδμένῳ» 1. 15, Πολύβ. 9. 20, 5: — Πλάτ., τὰ ἀστρολογούμενα, ἀστρονομικὰ πραγματεύεται, Κλήμ. Ἀλ. 757.

ἀστρολόγημα, τό, ἀστρονομία, Τζέτζ. εἰς Αὐκρόφ. 363.

ἀστρολογία, ἡ, ἀστρονομία, Λατ. ustrologia, Ξεν. Ἀπομν. 4. 7, 4, Ἰσοκρ. 226A· κλάδος τῶν μαθηματικῶν, Ἀριστ. Φυσ. 2. 2, 4, Μεταφ. 1. 8, 17, περὶ. 2. 2, 23, κ. ἄλλ. 2) μεταγεν.

ἀστρολογία ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀστρονομίαν, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 5. 1.

ἀστρολογικός, ἡ, ὁν, ὁ περὶ τὴν ἀστρονομίαν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀστρονομίαν, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ἰστ. 1. 13, 7· ἡ ἀστρολογικὴ (ἐνν. ἐπιστήμη), = ἀστρολογία, αὐτόθι: τὰ ἀστρολογικὰ ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 2. 11, 3.

ἀστρο-λόγος, ον, (λόγος), ... Λατ. astrologus, = ἀστρονόμος, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 10, Ἐπιγράμ. παρὰ Διογ. Λ. 1. 34.

2) μεταγεν. = ἀστροβόλντες, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 93, Ἐβδ.

ἀστρο-μαντεία, ἡ, = τῷ ἐπ., Διόδ. 36. 5.

ἀστρο-μαντική, (ἐνν. τέχνη) ἡ, ἡ διὰ τῶν ἀστέρων μαντεία, Διόδ. 36. 5, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 132.

ἀστρο-μαντις, εως, ὁ, ὁ διὰ τῶν ἀστέρων μαντευόμενος, προφητεύων, Πολύβ. 11. 188.

ἀστρον, τό, (ἦε ἐν λ. ἀστήρ) τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληρ., ἀστρά φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην Πλ. Θ. 555· μετὰ δ' ἀστρά βεβήκει Ὀδ. Μ. 312· ἔστε δὴ σφιν ἀντολάς ἐγὼ ἀστρον ἔδειξά τάς τε θυοκρίτους θούσεις Δισχύλ. Πρ. 458, Ἀγ. κλ.· τοῦ κατ' ἀστρά Ζηνός = τοῦ ἐν οὐρανῷ Σοφ. Τρ. 1106· ἀστρον εὐφρόνη = εὐφρ. ἀστερόεσσα ὁ αὐτ. Πλ. 19, ἦε σημ. Jshh ἐν τύπῳ — ἐν τῷ ἐννικ. ὡς τὸ ἀστήρ, κατὰ τὸ πλεῖστον περὶ τοῦ Σειρίου, Ἀλκαίος 39, Ξεν. Κυν. 4. 6, καὶ συχν. παρὰ Θεοφρ. ἡ ποιητικῶς ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Πινδ. Ο. 1. 9: — ἄλλα σπανίως ἐπὶ κοινῷ τινος ἢ μικροῦ ἀστέρος, περὶ. Γαλν. 17. 1, σ. 16, Σχόλ. εἰς Ἀρατ. 11· ἀστρά πλανώμενα ἢ πλανητὰ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἀπλανῆ, περὶ. Πλάτ. Νόμ. 822A, πρὸς τὸν Τίμ. 38C, 40B· κατ' ἀντίθ. καὶ πρὸς τὰ ἐνδεδεμένα, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 8, 7· ἐπὶ τοῖς ἀστέροις, κατὰ τὰς ἐποχὰς τῆς ἐπιτολῆς καὶ εὐσεως τῶν ἀστέρων, Ἰππ. π. Ἀέρ. 286, Ἀριστ. Ἰστ. 2. 8. 15, 9· ἀστέροις σημειώσεσθαι, τεκμαιρεσθαι, δειγνέσθαι ὑπὸ ἀστέρων, Αἰλ. Π. 1. 2. 7, 7. 48· περὶ. ἐπιμετρέω.

2) μεταφ. ἐπὶ λαμπροῦ, θαυμαστοῦ τινος πράγματος, Ἀνθ. Π. 7. 297, 9. 400, περὶ. Σοφ. Ἠλ. 66.

ἀστρονομία, εἶμαι ἀστρονόμος, σπουδάζω ἀστρονομίαν, Ἀριστοφ. Νεφ. 124, Πλάτ. Θεαιτ. 173E· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπ., Διογ. Λ. 1. 34, Ἰαμβλ. Πίος Πινδ. 112: — Πλάτ., ὡς νῦν ἀστρονομίζεται, ὡς νῦν ἡ ἀστρονομία ἐκασκεῖται, Πλάτ. Πολ. 530C.

ἀστρονομία, τό, ποιητικὴ ἔκφρασις ἀντὶ ἀστρονόμος, Τίμων ἐν τοῖς Σχόλοις παρὰ Διογ. Λ. 1. 34.

ἀστρονομία, ἡ, Ἰππ. π. Ἀέρ. 281, Ἀριστοφ. Νεφέλ. 201, Πλάτ., κλπ.

ἀστρονομίζω, μέλλ. -σω, σπουδάζω ἀστρονομίαν, Θεοφρ. Χαρ. 18.

ἀστρονομικός, ἡ, ὁν, εἰδήμων τῆς ἀστρονομίας, τὸν τῷ ὄντι ἀστρονομικόν ἐντα Πλάτ. Πολ. 530A, κτλ.· ὅτε ὄντα ἀστρονομικώτατον ὁ αὐτ. Τίμ. 27A: τὰ ἀστρονομικά, τὰ τὴν ἀστρονομίαν ἀφορῶντα. Πρωτ. 315C: — Ἐπίκρ. ἀστρονομικῶς Πολυδ. Δ' 16, ὑπερβ. ἀστρονομικώτατος Τζέτζ. Ἀλληγ. Ὀμ.

II. ἐπὶ ζητημάτων ἀνηκόντων εἰς τὴν ἀστρονομίαν, Πλάτ. Πρωτ. 315C.

ἀστρο-νόμος, ὁ, (νόμος) ἀστρονόμος ὡς καὶ νῦν, Πλάτ. Πολ. 531A, κτλ.· περὶ. ἀστρολόγος.

ἀστρονόμει, παθ., εἶμαι κατὰστικος εἰς ἀστέριον, σφαῖρας ἡσυχαιμένης καὶ ἀνάστρους Σιμπλ. εἰς Ἀριστ. π. Οὐρ. 2.

ἀστρο-πληγῆς, ον, = ἀστροβλήτης, Γεωγρ. 5. 36: — ὡσαύτως ἀστρο-πληγῆτος, ον. Γαλν. τ. 14, σ. 402, 13.

ἀστρο-ποιέω, ποιῶ ἢ καθιστῶ τι ἀστερισμόν, «εἴ τινες πλοκάμους γυναικῶν ἀνάγουσιν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀστροποιούσιν ἀποκειρομένης ἑστέρας» Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 3. σ. 164, 19.

ἀστρο-πολεῖω, παρατηρῶ, ἐξετάζω τοὺς ἀστέρας, Γρηγ. Ναζ. III. 428A.

ἀστρο-πολεῖω, «περὶ τὰ ἀστρά ἀναφέρω τὴν διάνοιαν» Λεξικ. Βαρλίου ἐν λέξει.

ἀστρο-ρύσις, εως, ἡ, ἡ τῶν ἀστέρων φορά, διαδρομὴ αὐτῶν, Τζέτζ. Ἀλληγ. Π. σ. 330, 169.

ἀστρο-σκόπια, ἡ, ἡ κατασκοπήσεις, ἡ μελέτη τῶν ἀστέρων, Κεδρην. σ. 8, κλ.

ἀστρο-τοξία, ἡ, ἡ φορά, διαδρομὴ διατρέτοντων ἀστέρων, Βυζ.

ἀ-στρούβιστος, ον, ὁ οὐκ ἀστρουβισμένος, ὁ μὴ πλυθεὶς διὰ χυμοῦ στρούβου (σαπυνογέρτου), Διοσκ. 2. 84.

ἀστρο-φαῖς, ἡ φαίνῃς, ἐς, λάμπων ὡς ἀστήρ, Εὐμολπ. παρὰ Διοδ. 1. 11.

ἀστρο-φέναις, ἄκος, ὁ, ὁ διὰ τῆς ἀστρολογίας φενακίζων, ἀπατῶν, Νικήτ. Χρον. 142D.

ἀστρο-φύρητος, ον, ὁ ὑπὸ τῶν ἀστέρων φερόμενος, Συνισ. Ὑμν. 2. 15.

ἀστρο-φύρος, ον, (φέρω) ὁ φέρων ἀστέρας, Ἐπιγράμ. Ἐλλ. 1028. 23.

ἀ-στροφῆς, ον, (στέφω) ὁ μὴ στέφόμενος ὀλόγυρα ἢ ὀπίσω, ἀλνῆτος, ἀέντης, Λατ. inextinctus, ἀστροφῆσιν δημασιν Δισχύλ. Χο. 99· ἔπειτ' ἀφέρπειν ἀστροφος, ἔπειτα ν' ἀποσφύρῃς χωρὶς νὰ σφραγίσῃς ὀπίσω, Σοφ. Ο. Κ. 420· περὶ. ἀσφραγιστος 2.

2) ὁ μὴ ἀσφραγισμένος, δηλ. ὁ μὴ κεκλωσμένος, ἄκλωστος, Πλάτ. Πολιτ. 282D. II. μετρ. ὁ ἄνευ τῆς σφραγῆς (λυρικῆς), Ἰρκασις, 126.

ἀστρο-φύτευτος, ον, ὁ πεφυτευμένος, κεκοσμημένος δι' ἀστέρων, καὶ κήπον ἀστροφύτευτον τὸν οὐρανὸν ἑποίει Μανασσ. Χρον. 132.

ἀστρο-χέτων, ον, ὁ περιβεβλημένος ἀστέρας, ἐπὶ τῆς νυκτός, νύξ δὲ οἱ ἀστροχέτων μέσην παράμειβε πορείαν Ὀρφ. Ἀργ. 1031, Νόων. Δ. 40. 367.

ἀστροχόνης, ἐς, = ἀστροειδής, Ἰω. Λυδ. περὶ μηνῶν 4. 72.

ἀστροφῶς, α, ον, καὶ παρὰ Γραμμ. ος, ον, = ἀσφραγῆς, ἀσφραγῆς, τὸν οἶκον ἀσφρῶν βλέπων· εἰς οὐρανὸν γὰρ ἔστι σοῦ τὰ πράγματα Ἀνθ. Π. 9. 400· ἀστροφή .. ἀνάγκη, ὁ τῶν ἀστέρων νόμος, αὐτόθι 505. 14.

ἀσφρωπός, ον, ἦε ἀσφρωπός.

ἀσφρωπία, ἡ, ἡ ἕξις τοῦ κατακλινέσθαι οὐχὶ ἐπὶ στρωμνῇ, ἀσφρωπία καὶ ἀνυποδῆσθαι Πλάτ. Νόμ. 633C.

ἀ-σφρωτος, ον, ἄνευ στρωμνῆς ἢ κλίνης, ἀσφρωτος εὐδῶ Ἐπιγράμ. παρ' Ἀθην. 236B, περὶ. Πλάτ. Πρωτ. 321C, Πολιτικ. 272A· περὶ. Α. Β. 14, 13.

2) μεταφ. μὴ ἰσοπεδωθεὶς, μὴ ὁμαλυνθεὶς, πέδον Βύρ. Ἠρ. Μαιν. 52.

3) ἐπὶ ἱπποῦ, ὁ ἄνευ σάγματος, ἐφιππίου, Σουλ. ἐν λέξει ἐξωκλήτης.

ἀστν, τό, Ἐπ. γεν. εως, Ἀστ. εως, ὡς ἀείποτε παρὰ Τραγ., καθότι οὐδαμῶς τὸ μέτρον ἀπατεῖ ἀστεως, ἔνθ' τὸ ἀστεως (τρισύλλ.) εἶναι ἀναγκαῖον παρ' Εὐρ. Ὀρ. 761, Φων. 842, Ἠλ. 240, καὶ εὐρεται ἐν Ἀστ. Ἐπιγρ.· εἶναι δὲ διαύλας, ἐν Βύρ. Ἠλ. 208, Βάκχ. 840: — Ἀστ. πληθ. ἀστη ὁ αὐτ. Ἰκ. 952. Πόλις, Λατ. urbs, ορμίνιμ, Ὀμ., κλ., ἀστν μέγα Πριάμοιο Ἠλ. Β. 332, κ. ἄλλ.· — τὸ ὄνομα τῆς πόλεως συχνάκις προστίθεται κατὰ γεν., Σουσίλος ἢ Σούλων ἀστν Δισχύλ. Πίρο. 119, 535· ἀστν Θῆ· βης Σοφ. Ο. Κ. 1372, Τρ. 1154, κτλ.

II. οἱ Ἀθηναῖοι ἐκάλεον τὰς Ἀθήνας ἀστν, ὡς οἱ Ῥωμαῖοι τὴν Ῥώμην urbs, τὸ πλεῖστον ἄνευ τοῦ ἄρθρου, στυγῶν μὲν ἄ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 33· ἔξ ἀστεως νῦν εἰς ἀγρόν χωρῶμεν ὁ αὐτ. Ἀκοσπ. 116· ἔγρημα .. ἀγροικός ὢν ἔξ ἀστεως, ἐπῆρα γυναῖκα ἐκ τῆς πόλεως, ὁ αὐτ.

Νερ. 47· τῶν κατ' ἀστυ πραγμάτων Μένανδ. ἐν «Γεωργίῳ» 5· ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου, πρὸς τὸ ἀστυ Πλάτ. Πολ. 327B, 328C, κ. ἀλλ.:—ἀστυ συχνάκις σημαίνει τὰς Ἀθήνας ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Πειραιᾶ ἢ τὸ Φάληρον, ὁ αὐτ. Συμπ. 172A, Δημ. 460.12, 18, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 4, 8, κ. ἀλλ.: ἀρχοντας ἐν ἀστει, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐν Σολαμῖνι, Σουλ. Ἐπιγρ. 108.1, ἐν παλαιότεροις χρόνοις ἐσημαίνε τὴν κατωτέραν πόλιν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀκρόπολιν (ἥτις συχνάκις καλεῖται πόλις· ἴδε πόλις I. 1).

III. ἀστυ, τὸ κυριολεκτικῶς ἀστυ, τὸ ὑπὸ ἀστυῶν οἰκούμενον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν πόλιν, ὅταν αὕτη σημαίνει τὸ σύνολον τῶν πολιτῶν, τοὺς πολίτας, (Λατ. civitas), ἴδε πόλις III.

IV. Ἐπιγρ. ἀστυδα, ἴδε τὴν λέξιν. (Αἱ Ἐπικαὶ φράσεις ἀνά ἀστυ, κατὰ ἀστυ, περὶ ἀστυ, προτὶ ἀστυ κτλ., δεικνύουσιν ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὀμήρου ἡ λέξις εἶχε διγαμία, καὶ ἐπομένως ἦτο φάστυ, πρὸς, Σουλ. Ἐπιγρ. 373, Θεόφρ. 25.45, καὶ γενικῆς φάστιος ἀπαντᾷ ἐν τινι Βουστ. Ἐπιγρ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 1569 c.—πρὸς. Σανσκρ. vas (κατοικεῖν), vāstu (οἶκος), vāstis, vāstiyam (οἰκητήριον). Γοτθ. vīstan (μένειν). Πάλλ. Ὑψηλ. Γερμ. wist (οἰκήσις). Ὅρα Κύντον ἐν τῷ Περιόθ. Ἐβδ. ἀρ. 31.—Περὶ τῆς γενέσεως τοῦ ἀστυδα πρὸς. καὶ Fustel de Coulanges (μετὰρ. Τ. Φιλίππου) Τὸ ἀρχαῖον Ἀστυ.

ἀστυ-ἀνάξ, ἀνάξ, ὁ, ὁ ἀνάξ τοῦ ἀστυ, ἐπὶ θ. ὁδῶν τινων, Αἰσχύλ. Ἰκ. 1019· παρ' Ὁμ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα, Ἀστυάναξ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἑκτορός.—ἐντεῦθεν ἐπὶ θ. Ἀστυανάκτειος, α. ον, Ἀνθ. II. 9. 351. II. κατὰ τὴν ἀσμενον λογοπαίγνιον, = ἀστυ-τος, Εὐστ. 849. 54.

ἀστυ-θεώτης, ου, ὁ, (βοάω) κράζων, ἀνακράζων ἀνά τὴν πόλιν, ἐπὶ κήρυκος, κήρυκα τε ἀστυθεώτην Ἰλ. Ω. 701

ἀστυγειτονέμεαι, ἀποθ. κυριολεκτικῶς, γειτνιάω τῷ ἀστει, ἐν γένει, γειτνιάω, γέγονα παρ' Αἰθίοφιν ἀστυγειτονούμενας, κατεγούσας χωρὶν γειτνιάουσαν τοῖς Αἰθίοφιν, Αἰσχύλ. Ἰκ. 286.—οὕτω καὶ ἀστυγειτενέωσα πόλις, γειτνιάουσα, Σουλ. Ἐπιγρ. 2820, Δ. 20

ἀστυ-γειτονικός, ἡ, ον, ὁ τοῦ ἀστυγειτονός, ὁ μετὰ ἀστυγειτόνων, πόλεμος Πλούτ. 2. 87E.

ἀστυ-γεῖται, ον. γεν. ονος. τῷ ἀστει γειτνιών, ἀστυγειτονικός, ἀστυγειτονος σκοπᾶς Αἰσχύλ. Ἀγ. 309· πόλις Ἡρόδ. 6. 99, πρὸς. 9. 122, Εὐρ. Ἰππ. 1161· καὶ τὸ πρὸς τοὺς ἀστυγειτονος πολέμους Ἀριστ. Πολ. 7. 10, 11. 2) ὡς οὐσιαστ. ὁ γειτνιάων τῇ πόλει, ἡμερος, γείτων, Ἡρόδ. 2. 104, 5. 66, Θουκ. 1. 15, κτλ. ἀστυδε, εἰς ἡ πρὸς τὸ ἀστυ, ἀστυδε νῦν ἰέναι Ἰλ. Σ. 255, Ὀδ. Ρ. 5, κτλ., καὶ παρὰ μεταγενεστέρους πεζοῖς.

ἀστυ-δίκης, ου, ὁ, ὁ παρὰ Ρωμ. Praetor urbanus, Ἰ. Αὐθ. περὶ μνην 1. 19.

ἀστυ-δρομέομαι, παθ., μηδ' ἐπίδοιμι τάνδ' ἀστυδρομουμένην, πόλιν, διαρπαζομένην, λεηλατομένην ὑπὸ τῶν πολεμίων, Αἰσχύλ. Θῆβ. 221.

ἀστυθεμῖς, εἶδος, αἶτ. εν, ὁ, ὁ θεμίζων τὸ ἀστυ, ἀστυθεμῖν θ' Ἰ[Ἐρω]να γράφει Βακχύλ. IV. 3.

ἀ-αστύλος, ον, ἀνευ στύλου ἢ ὑποστηρίγματος, οἶκος Ἀνθ. Π. 7. 648, πρὸς. Πλίν. Ν. Η. 34. 19.

ἀ-αστύλωτος, ον, παρὰ Σχολ. Αἰλ. πρὸς ἐριμνησίαν τοῦ ἀνερεμάστιος.

ἀστυ-μέριμος, ον, ὁ μεριμνῶν περὶ τοῦ ἀστυ, Συνέστ. 319D. ἀστυ-νέκυς πόλις, ἡ, Ἀθῆναι ἡ νικηφόρος πόλις, Αἰσχύλ. Εὐμ. 915.

ἀστυνομέω, εἶμαι ἀστυνόμος, Δημ. 1461. 11, Σουλ. Ἐπιγρ. 2085 j, κ. ἀλλ.:—ἐν Ρώμῃ, εἶμαι πραιτωρ, Δίων Κ. 42, 22.

ἀστυνομία, ἡ, τὸ ὑποῦργημα τοῦ ἀστυνόμου, Ἀριστ. Πολ. 6. 8, 5. 2) ἐν Ρώμῃ τὸ ἀξίωμα τοῦ πραιτωρός, Δίων Κ. 42. 22.

ἀστυνομικός, ἡ, ον, ὁ τοῦ ἀστυνόμου, ὁ ἀνήκων ἢ κατέλληρος εἰς ἀστυνόμον, ἡ εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ, Πλάτ. Πολ. 425D, Ἀριστ. Πολ. 2. 5, 21.

ἀστυνόμιον, τὸ, ὁ τόπος ἐν ᾧ συνῆλθον ἢ ἐβίβαν οἱ ἀστυνόμοι, Πλάτ. Νόμ. 918A.

ἀστυ-νόμος, ὁ, (νέμω) ὁ τὴν πόλιν προστατεύων, Θεοφ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 88· ἀγλαῖαι ἀστυνόμοι, δημόσιοι ἑορταί, Πινδ. Ν. 9. 74· ἀστυνόμοι ὄργαι, αἰσθηματα καὶ διαθέσεις τῆς κατὰ νόμους κοινωνικῆς διακρίσεως, Σοφ. Ἀντ. 355· ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ. II. ὡς οὐσιαστ., ὄργων ἐν Ἀθῆναις ἔχων τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ἀστυνομίας, τῶν ἰδῶν καὶ τῶν δημοσίων οἰκοδομῶν· τοιοῦτοι ἀρχοντες ἦσαν ἔτι, ὡν αἱ πέντε ἐν Ἀθῆναις καὶ οἱ ἄλλοι πέντε ἐν Πειραιεῖ, Ἰσαῖος 38.40, Δημ. 735. 10, καὶ συχν. ἐν Πλάτ. Νόμ., πρὸς. Βοίχ. II. Οἱ. 1. 272· «ἔτι φησὶν εἶναι τοὺς ἀστυνόμους Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, πέντε μὲν ἐν Πειραιεῖ, πέντε δ' ἐν ἀστει» κτλ. Ἀρσ. ἐν λέξει, ἴδε Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 72, 7, ἐκδ. Blass—ὡσαύτως καὶ ἀλαχού, οἷον ἐν Τήνῳ, Σουλ. Ἐπιγρ. 203—206· πρὸς. Βοίχ. 2. σ. 89 καὶ 250.

2) ἐν τῇ Ρωμαικῇ ἱστορίᾳ χρησιμεύει πρὸς μετὰ φρασίν τοῦ Praetor urbanus, Δίων Κ. 53. 2· (ἐν 54.32 ἴσως ἀναγνωστέον ἀγορανόμος).

III. παρὰ Βυζαντινοῦς κυριολεκτικῶς, ὁ ἐν τῇ ἀστει κατοικῶν, παρὰ τοῦ πληθους πᾶντος τῶν ἀστυνόμων προσδέχεται Νικήτ. Χρον. σ. 18C.

ἀστυ-ξενος, οἱ μὴ ἔχοντες ἐν τῇ πόλει τὴν οἰκίαν ἰδῶν· Ἰσχύ. ἀστυξενος, ον, (ἔχω) ὁ τὸ ἀστυ προστατεύων, τεῖχος Ἀνθ. Π. 9. 764· μέριμνα Ἀνθ. Πλάν. 4. 36· πρὸς. Πολιεύχος.

ἀστυ-πυλῶν, περιφέρουσι ἐν τῷ ἀστει, διαμένον ἐν αὐτῷ, περιπολῶ τὸ ἀστυ, χιλίους ἀνδρας αὐτῶν ἀλουργεῖς φοροῦντας ἀστυπολεῖν Θεοφύππου Ἰστ. Ἀποσπ. 129, Μάξ. Τύρ. 8. 9.—Καθ' Ἰσχύ. «ἀστυπολεῖ» ἀγελοῦρετ', ἰχθυοῦρετ'.

ἀστυπυλία, ἡ, διαμονὴ ἐν πόλει, Ἰεροκλ. παρὰ Στοβ. 490. 34.

ἀστυ-πύλος, ον, ὁ διαμένων ἐν πόλει, Συνέστ. 27B:—ὡσαύτως -πολίτης, ὁ, Νικήτ. Χρον. 205C, κλ.

ἀστυρον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἀστυ, Καλλ. Ἀποσπ. 19, Νικ. Ἀλ. 15.—«ἀστυρον» πόλις ἡ ἀκρόπολις Ἰσχύ.

ἀστυτός, ον, ὁ στύνειν ἀδύνατος, ὅστις ἐλέγγο καὶ νῶθουρος, ἢ ἡγουν ὁ νῶθῃ ἔχων τὴν σὺν ἂν ἐν τῷ συγγενεῖναι, οὕτω γὰρ ἔλεγον τὸ κατ' ἀνδρας αἰδοῖον· ὁ δὲ τοιοῦτος ἀνὴρ καὶ ἀστυτός ἐλέγγο, καθὰ καὶ οἶκος ἀστυτός ὁ μὴ ἔχων ἀνδρα· Εὐστ. 862, 43, Ξεναρχ. παρ' Ἀθην. 631: Ἐντεῦθεν ἀστυτέτις, ἴδω, ἡ, Ἀπ. Ιακίνα, ὀρίξας (μαροῦλι) χρησιμεύουσα ὡς ἀνταρροθισιακόν, «Ἀλφύκος» ὁ Πωλαγόρειος τὴν ἐκ γενέσεως φησι ὀρίξας πλάτυφυλλον τετανθ' ἀκαυλον ὑπὸ μὲν τῶν Πωλαγορέων λέγεσθαι ἐννοῦχον, ὑπὸ δὲ τῶν γυναικῶν ἀστυτέτις· διουρητικὸς γὰρ παρασκευάζει καὶ ἐκλύτεις πρὸς τὰ ἀρροθία· Ἀθῆν. 69E.—καὶ οὐσιαστ. ἀστυσία, ἡ, ἀνικατότης, Δίων Κ. 79. 16.

ἀστυ-τριψ, ἴδω, ὁ, ἡ, (τριβῶ) ὁ διαρκῶς ἐν ἀστει διατρίβων, Κριτίας 63, Φιλόστρ. 852· πρὸς. αἰατριψ.

ἀ-στυφέλικτος, ον, «ἐπὶ λίκτος» Σαυλ, «ἀσειστος» Ἰσχύ· ἀδιδάσιτος, ἀδιατάρακτος, ἀκράδαντος, βασιλεῖα Ξεν. Λακ. 15.7· θεός Καλλ. εἰς Δῆλ. 26· Αἰδής Ἐπιγράμ. Ἐλλ. 540. 3.

ἀ-στυφέλιος, ἡ, ον, θείων. 1040, ος, ον, Ἀνθ. II. 9. 413·—οὐχὶ τραχὺς, οὐχὶ πετρώδης.

ἀ-στυφός, ον, (στυφῶ) οὐχὶ στυφός, οὐχὶ ὀριμύς, Ἀλξ. Τραλλ. 2. 1, σ. 41.

ἀ-συγγενής, ἴδω, ὁ μὴ συγγενής, «ἀσυγγενής» ἀλλότριον κατὰ γένος Ἰσχύ.

ἀ-συγγνωμῆντος, ον, = τῇ ἐπομ., φίντες παρὰ Στοβ. 74.61.

ἀ-συγγνώμων, ον, γεν. ονος. ὁ μὴ συγγνώμων, ὁ μὴ παρέχων τινὶ συγγνώμην, ἀδυσώπητος, ἄκαμπτος, ἀνίλειος, Δημ. 547. 8, Πλούτ. 2. 59D:—ἀνώμαλος, ὑπερβ. ἀσυγγνωμώτατος ἡ ἀσυγγνωμονέστατος, φίντες παρὰ Στοβ. 445. 38.

ἀ-συγγνώστος, ον, ὁ μὴ ἄξιος συγγνώμης, ἀσυγνωστότερον ἑαυτῷ τὸ κακὸν ἀποφαίνει Ἰαλῶν. 1. 13, Γρηγ. Νύσα. τ. 2. 266C, κλ.:—Ἐπιγρ. ἀσυγγνώστος, Βασίλ. III. 633B, κλ.

ἀ-συγγραφός, ον, ἀνευ συγγραφῆς, δηλ. γραπτῆς ἐμολογίας, ἀνευ συμβολαίου, ἀσύγγραφα δανειοσάμενος Διόδ. 1. 79.

ἀ-συγγύμναστος, ον, ὁ μὴ συγγεγυμνασμένος, Δουκ. Παράσ. 6.

ἀ-συγκάλυπτος, ον, ὁ μὴ συγκαλυμμένος, Θεόδ. Περδ. σ. 174, 274.

ἀ-συγκατάθετος, ον, ὁ μὴ συγκαταβαλὼν, Γ. Παχυμ. Ἀνθρ. Παλ. 2. σ. 100B.

ἀσυγκαταθετέω, δὲν συγκατατίθεμαι, τὸ ἀσυγκαταθετέω οὐδὲν ἑτερόν ἐστιν ἢ τὸ ἐπέχειν Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 157.

ἀ-συγκαταθετός, ον, ὁ μὴ συγκαταθέμενος, μὴ συναινῶν, Ἀριστοκλ. παρ' Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 761D, Φίλων 1. 287.—Ἐπιγρ. ἀσυγκαταθετός Χρύσιππ. παρὰ Πλούτ. 2. 1057A.

ἀ-συγκαταίνος, ον, ὁ μὴ συναινῶν, Γ. Παχυμ. Ἀνθ. Παλ. 4, σ. 202C.

ἀ-συγκέραστος, ον, ὁ μὴ συγκεραμένος, ἀμιγής, ἄκρατος, Ἀνθ. Π. 9. 180, Ἰσχύ. ἐν λέξει ἄκρατος.

ἀ-συγκίνητος, ον, ὁ μὴ προεσθίων συκίνησιν, οἱ δὲ ἐν λειμῶνι (περίπατοι) προσηνέστατοι καὶ ἀσυγκινητότατοι (ἔτι δὲ καὶ ἔχει ἀσυγκινητότατοι) Ἀντιλλ. ἐν Matthaei Med. σ. 109, 8.

ἀ-συγκλειστός, ον, ὁ μὴ ἐγκλεισμένος, μετὰ δὲ τὸ στήθος ὁ περὶ τὴν κοιλίαν ἐστὶ τόπος, ἀσυγκλειστός τοῖς πλευραῖς Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 4. 10, 44.

ἀ-συγκλωστός, ον, ὁ μὴ συγκεκλωσμένος, μεταφορ. ἀσυμβίβαστος, πολιτικὴν δύναμιν ἱερωσύνη συνάπτειν, τὸ κλώθειν ἐστὶ τὰ ἀσυγκλωστα Συνέστ. Ἐπιστ. 57, σ. 198C, πρὸς. Κικ. π. Ἀττ. 6. 1.

ἀ-συγκοινωνήτος, ον, ὁ ἀνεπικοινωνήτος, ἀμετάδοτος, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 1028B.

ἀ-συγκομιστός, ον, ὁ μὴ συκομιθεῖς, καρπὸς Ξεν. Κύρ. 1. 5, 10.

ἀ-συγκρίτος, ον, = ἀσυγκέραστος. ἀνάρμοστος, ἀσυμβίβαστος, οὐδὲς μὲν τῶν βεβήλων καὶ ἀμυλῶν καὶ περὶ Θεῶν δόξας ἀσυγκράτους ἡμῖν ἐχόντων πάρεστιν Πλούτ. 2. 418D, πρὸς. Οὐδέτις μὲν δὲ αὐτοῖς 134D.

ἀ-συγκρίτως, ον, δὲν δύναται τις νὰ συγκρίνη, ἀνόμοιος, ἀεὶ τὸς Ζεὺς ἦλθεν ἐπ' ἀντίθετον Γανυμήδην· κύκνος ἐπὶ κραθὴν μητέρα τὴν Ἑλένην. Οὕτως ἀμόφτερος ἐστὶν ἀσύγκριτος Ἀνθ. Π. 5. 65, Πλούτ. 17:—Ἐπιγρ. -τως, ἔνευ συγκρίσεως, ὑποκοριστικὸν δὲ ἐστὶ τὸ μειῶσαι τοῦ πρωτοτύπου ἐνηλῶν ἀσυγκρίτως Ἀπολλών. περὶ Ἐπιγρ. 635, 16.

2) ὁ μὴ

ἐπιβεβηκεν σύγκρισιν, ὑπέρτερος, ἔξοχος, τὴν ἄλλην ἅπασαν ἀρετὴν ἡσυχροῖτον ἔχοντι Πλουτ. Δίων 47:—Ἐπίρρ. -τως αὐτόθι 4. 8, 20.

Συλλ. Ἐπιγρ. 849B. 14. II. ἑναντίος, βλαβερός, Πλουτ. 1. 134D.

ἀ-συγκρότητος, ον, ἴδε ἀξυγκρότητος.

ἀ-σύγκρουτος, ον, ὁ, μὴ συγκρούμενος, Μ. Ψελλ. Σύνοψ.

Ρητ. ἰδεῶν cod. Reg. 1182.

ἀ-σύγκλητος, ὁ μὴ εὐκλής, ὁ μὴ εὐβρίστητος, Σεκουδίου Γνω-

μαί 14.

ἀ-συγχεῖστος, ον, ὁ μὴ συγχευόμενος, Πλουτ. 2. 735B: ὁ μὴ

συναμειχθείς, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 11, 8.—Ἐπίρρ. -τως αὐτόθι 4. 8, 20.

ἀ-συγχώρητος, ον, ὁ μὴ συγχωρούμενος, ὃν ἀδύνατον νὰ συγ-

χωρήσῃ τις, ἀσυγχώρητος ἀμοιβή Βασιλ. III. 613B: ὁ μὴ ἐπιτρε-

πόμενος, πρὸς ἀσυγχώρητον ἀκρασίαν Διόδ. 1. 78: ὡς ἀσυγ-

χώρητον τὸ τὴν φαντασίαν ἡγεμονικοῦ τύπωσιν εἶναι Σέττ.

Ἐμπ. π. Μ. 7. 380.—μετὰ ἐνέργ. σημασι., ὁ μὴ συγχωρητικὸς, Κύριλλ.

Λ. Χ. 1084A, Κίμ. 888A.—Ἐπίρρ. -τως Ἀναστ. Σιν. 1061B, C.

ἀ-σύζευκτος, ον, ἀσυνδύακτος, ἀσύνπλοκος, Σουῖδ.—Ἐπίρρ.

ἀσυνδύακτος = ἀσυνδύακτος, ἀσύνπλοκος, Δ. 13. 456.

ἀ-συζῦγος, ἔς, = τῷ προηγ., ἀνεξάρτητος, ἐλεύθερος, μετὰ δὲ

ταῦτα ἀπόλυτον τε καὶ ἀσυνζῦγὴ τὴν φωνὴν παρατίθεται

Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 452D: ὡσαύτως -υγος, ον, εἶγε αἱ πλείους

(τῶν ἀντωνυμιῶν) ἀσύνζυγοι Ἀπολλων. π. Συναξ. 100, 27.—

Ἐπίρρ. -τως Ἀρχιγ. παρὰ Γαλ. 8. 625, 9.

ἀ-συζῶος, ον, ὁ μὴ ζῶν ἑμῶς, ὁ μὴ συζῶν, Διον. Ἀρεοπ. σ. 104.

ἀ-συκας, ον, ὁ ἀνευ σκύων, μὴ ἀποθάνοιμεν ἀμηλοὶ τε καὶ

ἀσυκαὶ καὶ ἀνὰ πτόνι Τέρεξ. Ἐπίστ. 57, σ. 50, 27.

ἀ-συκοφαντήτος, ον, ὁ μὴ ἐνοχλούμενος ὑπὸ συκοφαντῶν, ὁ

μὴ συκοφαντηθείς, διαβληθείς, Δίσχιν. 84. 44, Πλουτ. 2. 756D,

Λουκ. περὶ Ὀρχ. 81.—Ἐπίρρ. -τως Πλουτ. 2. 529D.

Ἀσὺλατος, α, ον, ὁ παρέχων ἄστυον, ἱερὸν τι φύξιμον τοῖς

ἀφιστοιμένοις κατασκευάσαντες, ὁ Θεοῦ Ἀσυλοῖον προση-

γόμενον Πλουτ. Ρωμ. 9.

ἀσὺλεῖ ἡ δὲ, ἐπίρρ. τοῦ ἄστυος, ἀσφαλῶς, ἀπαράβλητος:—

εἰς εἰς ἐπὶ πρὸς ἡμᾶς διὰ τῆς εἰς διφθόγγου γράφονται, οἷον ἀσυ-

λεῖ, πανομιλεῖ, ἀτρεμεῖ, ἡρεμεῖ:—Θεόγ. Καν. σ. 165, 10: ἴδε

ἀσυνδύακτος.

ἀ-σὺλητος, ον, = ἀσὺλος 1, Εὐρ. Ἐλ. 449, Δίων Κ. 76. 14.

ἀσὺλεια, ἡ, τὸ ἀπαράβλητον δηλ., I) ἀσφάλεια προσω-

πικῆ, ἐπὶ ἱκετῶν, ἡμᾶς μετοικεῖν τῆσδε γῆς ἐλευθέρους κάρ-

ποισίαισιν ἔξιν τ' ἀσὺλα βροτῶν Δίσχιν. IX. 610: ἐν ἐπι-

γραφαῖς, προνόμιον διδόμενον εἰς τὸν εὐεργετήσαντα τὴν πόλιν καὶ

ἀξιὸν αὐτῆς καταστάσθαι, εἴμεν δ' αὐτῇ ἀτέλειαν καὶ ἀσὺλαν,

καὶ κατὰ τὴν καὶ κατὰ θάλασσαν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1032, πρὸς 1335,

1542, κ. ἄλλ.: συγγ. ἐν Δελφικαῖς ἐπιγραφαῖς, Κούρτιος 41 κ. ἑξῆς.

2) ἱερῶς, ἀγιωσύνη, τὸ ἀπαράβλητον τῆς ὑπολήψεως τινος,

ἀσὺλα ἱερῶς Διον. Ἀλ. 11. 25:—ἐπὶ τόπου πρὸς καταφυγὴν,

καταφυγίον, ἄστυον, Πολύδ. 4. 74, 2.

ἀ-συλλάλητος, ον, ὁ μὴ οὐδὲν δύναται τις νὰ συνομιλήσῃ,

ἀσυνομιλήτος, Ἐκκλ.

ἀ-συλλήπτως, ον, ἐπὶ γυναικῆς, ἡ μὴ συλλαμβάνουσα ἐν γαστρὶ,

Διοσκ. 4. 19: ὁ μὴ συλλαμβανόμενος, Ἄρτεμις-Ἰουστίνος 1372C, ἀπό-

θεν τὸ ἐπίρρ. ἀσυλλήπτως.

ἀσυλλήψια, ἡ, ἐπὶ γυναικῆς, τὸ μὴ συλλαμβάνειν ἐν γαστρὶ,

Διοσκ. 3. 41.

ἀ-συλλόγητος, ον, μὴ ἐξαγόμενος δι' ὁρθοῦ συλλογισμοῦ, μὴ

λογικῆς, παράλογος, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 2. 5, 2:—Ἐπίρρ. ἀσυλ-

λογιστῶς αὐτόθι 1. 12, 7. 2) ὁ μὴ ὑπαγόμενος εἰς συλλογι-

σμούς, ἀλόγητος, ἀνυπολόγητος, Μένανδ. ἐν Μενολόγῳ 2, Πλουτ.

2. 24B, 580C. II, ὁ μὴ ὁρθῶς συμπεραίνειν τι, παραλογίζο-

μενος, Ἀριστ. Φυσ. 1. 3, 1, Μένανδ. ἐν Μονοτείχ. 50: ἀσυλλόγι-

στος τοῦ συμπερόντος, μὴ ὑπολογίζων αὐτό, Ἰωσήφ. Ἀρχ. I. 9.

12, 3:—Ἐπίρρ. ἀσυλλογίστως Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 12,

7: ἄσ. ἔχειν τινὸς Πλουτ. Καῖς. 59.

ἀ-σὺλος, ον, ἀπαράβλητος, ἀσφαλῶς, ἐπὶ πᾶν ἐστὶν ἀσυ-

λον Παρμεν. 108: ἰδίως ἐπὶ προσώπων ἐκζητούντων ὑπεράσπισιν καὶ

ἀσφάλειαν, μένεις ἀσὺλος Εὐρ. Μῆδ. 728: ἐκπεμπέτω ἀσὺλον

Πλάτ. Νόμ. 360D: ἐπὶ τῶν ἀρχόντων, θυομα εὐπρεπέως ἀσὺλου

ἀρχῆς Διον. Ἀλ. 7. 45, 10. 30: τὸ ἀσὺλον, τὸ δικαίωμα τοῦ

ἱεροῦ, τοῦ ναοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2557H, 4, κ. ἄλλ. 2) μετὰ γεν.,

ἀσὺλος ἦν γάμων, ἀπίκτων ἀσὺλίας ἐν σχέσει πρὸς γάμον, ἡμῶν

ἀσφαλῆς, οὐδεὶς με ἡνώχλει, Εὐρ. Ἐλ. 61. II, ἐπὶ τόπων, γῆν

ἀσὺλον παρασχεῖν, καθιστῶ τὴν γῆραν καταφυγίον ἀσφαλῆς, ὁ

αὐτ. Μῆδ. 387: ἱερὸν δ' ἀσὺλον νενομιστὰ Πολύδ. 4. 18, 10,

πρὸς 1335, 10. III, ἐντεῦθεν τὸ λατ. ασύλου).

ἀσὺλως, ἴδε ἀσὺλως.

ἀ-συμβάτως, ον, ὁ μὴ συμβαίνων, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής, ἀσυνεπής,

ἀ-συμπερίφορος, ον, ἀκοινώνητος, ἀνεξοικειωτος, πρὸς τι φιλῶ. ἐν Vol. Herc. Ox. 1. 58.

ἀ-σύμπλεκτος, ον, ὁ μὴ συμπελεκόμενος, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6. 10. 3. ἀ-συμπλήρωτος, ον, μὴ πλήρης, μὴ συμπληρωθείς, τὰ ἀσυμπλήρωτα πλήρη Διοσκ. 1. 89.

ἀ-σύμπλοκος, ον, μὴ συμπεπλεγμένος, μὴ συνημμένος, μὴ συνδεδεμένος μετὰ τινος, ἀπόλυτος, ἀσύμπλοκος καὶ ἀμειγής Ἰδ. Φιλῶν 2. 19. — Ἐπίρρ. ἀσυμπλόκως, ἀσυνδυάστως, Δ. Β. 456. 13.

ἀ-σύνπτωτος, ον, ὁ μὴ συμπίπτων, συμπίεζόμενος, συγκαλείων, Ἰππ. 47. 42, Γαλῆν. τ. 14, σ. 715.

ἀ-συνπύρωτος, ον, (πυρρόμαι) ὁ μὴ συμπαγείς εἰς πόρον, ὁ μὴ συμπυρρῶν, ὁ μὴ συγκολληθείς, ἐπὶ τεθραυσμένων ὁσπῶν, τὸ τῶν φύλλων δὲ ἀφέψημα (τῆς μυρσίνης) καὶ πρὸς ἀσυμπύρωτα κατασπῶντα ὠφέλιμος καταντλεῖται Διοσκ. 1. 155.

ἀ-συμφάνης, ἔς, ἀφανής, ἀόρατος, διὰ δὲ τούτου τοῦ χάσιματος ἀσυμφάνης ἐστὶν ὑπόνομος Ἀριστ. π. Θαν. 82, 2, σκοτεινός, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 2, σ. 400B. — ἀσυμφανές, περιεκαλυμμένον Ἰσοχ. — Ἐπίρρ. -νῶς, σκοτεινῶς, ἀδόκητος, αἰνιγματωδῶς, ἐπιτεκαλυμμένως Ἰσοχ., πρὸς καὶ Σουῖδ. ἐν λέξει.

ἀ-συμφερόντως, ἐπίρρ. ἀσυμφέρως, ἀνωφελῶς, Νικηφ. Χοῦμ. ἐν Ἐπιστ. 65.

ἀ-σύμφραστος, ον, (συμφράνω) ἀνάρμοστος, ἀνεπαρκής, Βυζ. ἀ-συμφροία, ἡ, τὸ ἀσύμφρον, ἀνωφελές, Βυζαντ.

ἀ-σύμφορος, παλ. ἄττ. ἀξύμφορος, ὁ μὴ συμφέρων, ἀνωφελής, ἀπρόσφορος, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 780: μετὰ δὲ τὴν μὴ συντελούν πρὸς τι, ἐναντίας εἰς τι, βλαπτικός, Ἰππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 393, Εὐρ. Τρω. 491, Ἀγαμέμν. 116. 11, Θουκ. 3. 40. ἔς τι ὁ αὐτ. 1. 32: πρὸς τι ὁ αὐτ. 2. 91: Ὑπερβ., ἀσυμφορώτατον ὑπὸν ἔσθας εἰσάγειν Δημ. 341. 20. — Ἐπίρρ. -μῶς Ἐν. Ἑλλ. 6. 3. 1, Ἀριστ. Πολ. 5. 8, 13.

ἀ-συμφυής, ἔς, ὁ μὴ συμφυής, «ἀνοίκειος, ἀνόμιμος» (Σουῖδ.), Πλούτ. 2. 908D, Κῶμ. Ἀλ. 223.

ἀ-σύμφυλος, ον, ὁ μὴ σύμφυλος, ξένος, ἀνόμιμος, Δουκ. πῶς δει Ἰστ. Συγγρ., Πλούτ. 2. 709B, κτλ. — Ἐπίρρ. -λῶς Σχόλ. εἰς Ἰλ. 1. 643.

ἀ-σύμφυρτος, ον, μὴ συμφυρμένος, ἄμικτος, Διον. Ἀρεοπ. σ. 74A, 238B, 478D κ. ἄλλ. — Ἐπίρρ. ἀσυμφύρτως Παχυμ. εἰς Διον. Ἀρεοπ. σ. 122.

ἀ-σύμφυτος, ον, ὁ μὴ συμφυόμενος, Ἰππ. 6. 22, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 7.

ἀσυμφωνία, παλ. ἄττ. ἀξυμφωνία, ἡ, ἑλλειψίς συμφωνίας, ἀρμονίας, διαφωνία, παραφωνία, Πλάτ. Νόμ. 861A. Τὸ ῥῆμα ἀσυμφωνέω μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πλωτίνου.

ἀ-σύμφωνος, παλ. ἄττ. ἀξύμφωνος, ον, μὴ συμφωνῶν κατὰ τὴν ἦχον, μὴ ἀρμονικός, Πλάτ. Πολ. 402D: χορδῇ Διον. Ἀλ. π. Σουῖδ. 11. 2) μεταφ. ὡς καὶ νῦν, ὁ διαφωνῶν πρὸς τινα, ἐξαυτῷ ἀσύμφωνον εἶναι καὶ ἐναντία λέγειν Πλάτ. Ἰοργ. 482C: πρὸς ἄλλῃ, Πλάτ. Ἀπ. κη', 25: — Ἐπίρρ. ἀσυμφώνως Πλάτ. Νόμ. 860C. II. μὴ λαλῶν τὴν αὐτὴν γλῶσσαν, πρὸς τινα ὁ αὐτ. Πλούτ. 262D, πρὸς Νόμ. 777D: ἀσ. τὰς διαλέκτους Διόδ. 17. 53.

ἀ-σύμφητος, ον, ὁ μὴ σύμφητος τινι, μὴ συμφωνῶν πρὸς τινα, τινος Πλούτ. Δίων 30 Schäl.

ἀ-συναίρετος, ον, ὁ μὴ συνηρημένος, Εὐστ. 50. 36. — Ἐπίρρ. -τως ὁ αὐτ. 16. 32.

ἀ-συναίσθητος, ον, ὁ μὴ συναισθανόμενος, οὐκ ἀσυναίσθητοι οἱ ἀπόστολοι τυγχάνοντες τῶν ἐν οἷς προσκόπτουσιν Ὀριγ. IV. 185A.

ἀ-συνακόλουθος, ἄττ. ἀξ-, ον, ἄνευ ἀκολουθῶν θεραπεύων, Ἀντιφῶν. ἐν «Ἀθέρμαντι» 1.

ἀ-σύνακτος, ον, ἀσυμφυής, ἀσύμπλεκτος, ἀσυνάρτητος, ἄλογος, Φιλῶν. ἐν Gomperz Werk. Stud. 1. 18: τῶν δὲ λόγων οἱ μὲν εἰσὶ συνακτικοί, οἱ δὲ ἀσύνακτοι· συνακτικοὶ μὲν ὅταν τὸ συνημμένον ... ὑγιές ᾖ ... ἀσύνακτοι δὲ οἱ μὴ οὕτως ἔχοντες Σίλν. Ἰμπ. Π. 2. 137, Ἐπίκτ. Ἐγχειρίδ. 44. II. παρ' Ἐκκλ. ἀποκεικλισμένος ἀπὸ τῆς ἱερᾶς Συνάξεως, «ἐξώδλητος» καθ' Ἰσοχ. — ὁ Θεόφιλος ἐποίησε τούτους ἀσύνάκτους καὶ ἀκοινώνητους τριετὴ χρόνον Βίος Ἐπιφάν. σ. 371C.

ἀ-συναλγής, ἔς, ὁ μὴ αἰσθανόμενος οἶκτον, ἀνοικτίρμων, Κύριλλ. ἐν Μαίον Nova Patrum Biblioth. τ. 2, σ. 359.

ἀ-συνάλειπτος, ον, (συναλείφω) ἄνευ συναλοιφῆς, Ἰεροδ. π. μον. λέξ. 7. 15. — Ἐπίρρ. -τως Εὐστ. 19. 39, Σχόλ. Βενετ. εἰς Ἰλ. Γ'. 150. II. παρ' Ἐκκλ. ἄνευ συναλείας ἢ συγχύσεως, ἀσυγχύτως, Καινάρ. 857, 860.

ἀ-συνάλλακτος, ον, ὁ μὴ συναλλάσσόμενος μετ' ἄλλων, ὁ διατελὼν ἄνευ σχέσεων κοινωνικῶν, ἀκοινώνητος, ἀδιάλλακτος, ἀνεπίμικτα τὰ τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων ποιοῦσι καὶ ἀσυνάλλακτα Πλούτ. 2. 416F. — Τὸ οὐσιαστ. ἀσυναλλάξια, ἡ, ἐν Στῶδ. Ἐκλογ. 2. 320.

ἀ-συνάντητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ συναντήσῃ, ἀκοινώνητος, Ἰσοχ. ἐν λέξει ἀξύμβλητον.

ἀ-σύναπτος, ον, ὁ μὴ συνάπτων, ὁ μὴ ἐρχόμενος εἰς συναφήν, αὐταὶ μὲν συνάπτουσιν, αἱ δ' ἄλλαι ἀσύναπτοι Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 3. 7, 6: πρὸς ἀλλήλους ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 25, 5.

ἀ-συνάρθρος, ον, ἄνευ τοῦ ἄρθρου, παρὰ γραμμ., φασὶ γοῦν ἀσυνάρθρους ἀντωνυμίας Ἀπολλών. π. Συντάξ. 101. — Ἐπίρρ. -θρως, «ὃ δὲ ποιητὴς ἀσυνάρθρως ἐκφέρει» Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 1.

ἀ-συνᾶριθμητος, ον, ὁ μὴ συναριθμούμενος μετ' ἄλλου, ὃν δὲν δύναται τις νὰ συναριθμῇ μετ' ἄλλων, «ἀσυναριθμητος ἐτέρῳ θεῷ, θεὸς ὢν μόνος καὶ κατὰ φύσιν, ὁ πάντων ἐπέκεινα» Κύριλλ. Ἀλ. κ. Ἰουλ. 10. σ. 344D.

ἀ-συνᾶριστος, ον, ὁ μὴ συναριθμώμενος, ἀκατάλληλος, Πλούτ. 2. 709B.

ἀσυναρτησία, ἡ, τὸ ἀσυνάρτητον, πολλὴ σου ἡ ἀσυναρτησία τῶν λόγων Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 661C.

ἀ-συνάρτητος, ον, ἀσύνδετος, ἀσύναπτος, ἀνακλύουλος, εἰς πολλὰ μεμερισμένην καὶ ἀσυνάρτητα κεφάλαια Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 6. II. ἐν τῇ μετρικῇ, ἀσυνάρτητοι στίχοι εἶναι οἱ συγκαίμενοι ἐξ ἑτερογενῶν μερῶν, γίνονται δὲ καὶ ἀσυνάρτητα, ὅπου τὰν ὅσον κῶλα μὴ δύναμενα ἄλλῃως συναρτηθῆναι μηδὲ ἐνωσιν ἔχουν ἐντὶ ἐνὸς μόνου παραλαμβάνοντες στίχου Ἰππαιστ. 15, πρὸς Ἀριστ. Καίτηλ. π. Μουσ. 56. 12.

ἀ-συναφής, ἔς, = ἀσύναπτος, Κύριλλ. κατὰ Ἰουλ. 122B.

ἀ-σύνδετος, ον, μὴ συνδεδεμένος, χαλαρός, μὴ συνημμένος, Ἐν. Κυν. 5. 30, Πλούτ. 2. 386A. II. ἐπὶ λόγου, ἀσύνδετος, ὡς καὶ νῦν ὁ μὴ συνδεδεμένος διὰ συνδέσμων, Ἀριστ. π. Ἑρμην. 5. 2, πρὸς Ρητ. 3. 12, 4: (ἀλλ' αὐτοὶ 3. 6, 6, ἄνευ μὲν συνδέσμων, μὴ ἀσύνδετα δὲ, οἷον πορευθεὶς καὶ διαλεχθεὶς, πορευθεὶς διελέχθην)· ἀσύνδετον σχῆμα, σχῆμα λόγου, ἄνευ συνδέσμων, οἷον, λέγει, λοιδορεῖται, βόα Πλούτ. 10. 1011A, Εὐστ. Ἰλ. σ. 656, 32: — οὕτως, Ἐπίρρ. -τως Ἑρμογεν. Ρήτορ. 247, 8, Φιλῶν. 503.

ἀ-σύνδετος, ον, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ, Πλούτ. Δουκ. 28.

ἀσύνδετος (γράφει ἀσύνδετος ἢ ἀσύνδουτος), ον, = ἀσύνδουτος, Ἀναστ. Σιν. 1053C.

ἀ-συνδρομία, ἡ, ἑλλειψίς προθυμίας ἢ ἐκινότητος πρὸς συνδρομήν, τὸ μὴ συντρέχειν, Θεόδ. Στουδ.

ἀ-συνδύκαστος, ον, μὴ συνδυαζόμενος, μὴ συνενούμενος, μὴ συζευγνύμενος, τοῦτο τὸ ὄνειρον μένειν, εἰ διαζευχθεὶς τῆς συζυγίας εἰς τὸ ἐφεξῆς ἀσυνδύκαστον Γρηγ. Νύκτ. τ. 1, σ. 507D, πρὸς καὶ 607B. II. Ἐπίρρ. ἀσυνδύκαστως, ἄνευ συζεύξεως, οἱ γῦπες ἀσυνδύκαστως τίκτουσιν Ρήτορες (Valz) τ. 3. σ. 731, 10.

ἀ-συνέγκλιτος, ὁ, ὁ μὴ συνεγκλινόμενος, Δ. Β. σ. 506, 1.

ἀ-συνέθιστος, ον, ἀσυνήθης, ἀσυνήθιστος, Βυζ.

ἀσυνειδήσια, ἡ, ἑλλειψίς συνειδήσεως, ἑλλειψίς συναίσθησιν, ἀσυνειδησίας ἀπίστου δόξαν λαθὼν Ἰω. Χρυσ. τ. 9. σ. 272B. ἀ-συνειδήσιος, ον, (συνεῖδον) ὁ μὴ ἔχων γνῶσιν πράγματός τινος: — Ἐπίρρ., ἀσυνειδήτως, ἀσυνειδήτως τοῖς ἄλλοις, Λατ. clam ceteris, Πλούτ. 2. 214E. II. ἀσύνετος, Ἰω. Χρυσ. ἐν τῇ π. Ρωμ. Ἐπιστ. Ὀμιλ. 23, τ. 3. σ. 191: — Ἐπίρρ. = ἀσυνέτως, ἀπερισκέπτως, Ἀθανάσι. τ. 1. σ. 258A, ὁ τύπος ἀσυνειδότητος, ἄνευ συνειδήσεως, «ἀσυνειδήτως» παρ' Ἰω. Χρυσ. ἐν Ὀμ. 5. τ. 2. σ. 581 εἶναι ἀδόκιμος, ἴδε Γλωσσ. Παρρητ. Κόντου σ. 255.

ἀ-συνεικαστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ παραβάλῃ πρὸς ἄλλον, ἀσυνεικαστον φόρτον, ἐμβαλλομένη ναῦς Ἐπιφάν. 1. 477. 2) ὃν δὲν δύναται τις νὰ συνιστάσῃ, ἀνυπόλητος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 604.

ἀ-συνεισφορος, ον, ὁ μηδὲν συνεισφέρειν, ὁ Μέγας Γρηγόριος εἰς οὐδὲν εἶδος τῆς ρητορικῆς οὐδὲ εἰς ἰδεάν τινα ἀσυνεισφορος εὐρεθίζεται σοι Ρήτορες (Valz) τ. 3. σ. 673, 5.

ἀ-συνέλευστος, ον, ἀπρόσφορος, ἀκατάλληλος, θὶς καὶ τὰ τοιαῦτα ἀσυνέλευστα κατὰ τὴν παράδοσιν Ἀπολλών. π. Ἀντων. 57A.

ἀ-συνέμπωτος, ον, ὁ μὴ συμπίπτων, διαφέρειν, «ἵνα πάντῃ ἀσυνέμπωτα εἶεν ἡ τοῦ Νηλέως γενεὴ καὶ ὁ Νελλέως» εἰκὸς δὲ καὶ τῆς Νηλέως γενεῆς ἀναδραμούσης εἰς εὐθείαν αἰτιατικὴν ταύτης εἶναι τὸν Νελλέων Βοιωτικῶς ἄμα καὶ Διοδικῶς, ἵνα βοιωτικῆται μὲν ἡ ἀρχαία κατὰ τὴν ἐκ τοῦ στοιχείου μεταπτώσιν εἰς τὴν εἰς 3 φθόγον, αἰολίζηται δὲ ἡ προπαροξύτωνος Εὐστ. 879. 30.

ἀ-συνέκωστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐξώσῃ, νὰ σαλεύσῃ ἀπὸ τῆς θέσεώς του, ἐπὶ ἀθλητοῦ, Σουλ. Ἐπιγρ. 5012-14.

ἀ-συνεργος, ον, ὁ μὴ συνεργῶν πρὸς τι, ὁ μὴ χρησιμεύων εἰς τι, καὶ ἦν μόσχος .. καὶ ἐπὶ τοῦ ὤμου πόδα ἀπληρημένον εἶχεν ἀσυνεργον (περίεργον Ἐρχέριος) μὲν ὅσα ἐπιδρῆναι, τέλειαν δὲ ὅσα εἰς πλάσιν Διλ. π. Ζ. 11. 40. — ὡσαύτως -γῆτος, ον, Matthiae Medic. 331.

ἀσυνεσία, παλ. ἄττ. ἀξ-, ἡ, (ἀσύνετος) ἑλλειψίς συνέσεως, ἀσχεψία, ἡλιθιότης, Εὐρ. Φοίν. 1727, Θουκ. 1. 122: ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ σύνεσις, Ἀριστ. ἸΙθ. Ν. 6. 10.

ἀσυνεσία, εἶμαι ἄνευ συνέσεως, Ἰππ. π. Ἀγμ. 761, κτλ. Τύπος τις ἀσυνετήκει ἀπαντὰ παρ' Ἀλκαίῃ (18 Bgk.), ἐκ διορθώσεως

τοῦ Ahrens (10) ἐκ τῶν A. B. 1045.—'Ῥσαύτως ἀσυνετέζομαι, Π. Δ. 'Ιερμ. ι', 8 Κωδ. Μόσχας.

ἀσυνετο-ποιοῖς, ὅν, ὁ ἀσύνετα ποιών, μωρός, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Βατρ. 1319, ὁ Βεκκ. ἔχει ἀσύνετα ποιοῦντα διηρημένως.

ἀ-σύνετος, παλ. 'Αστ. ἀξύνετος, ὅν, ὁ μὴ ἔχων σύνεσιν, ἄφρων, ἀνόητος, μωρός, 'Ηρόδ. 3. 81, 'Ιππ. π. 'Αγμ. 772, Εὐρ. 'Ορ. 493, Θουκ. 1. 142, κλ.· φρὴν ἄξ. 'Αριστοφ. 'Ορν. 456· τὶ τὰδ' ἀσύνετα· τί εἶναι αὐταὶ αἱ ἀνοησίαι Εὐρ. 'Ελ. 352·—'Επίρρ. -τως Πλούτ. 2. 141B. 2) ἀσύνετός τινος, ἀνίκανος νὰ ἐννοήσῃ τι, Πλούτ. 2. 713B, πρβλ. 'Ηράκλειτ. παρ' 'Αριστ. Ρητ. ἐν 3. 5, 6.

II. ὅν δὲν δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ, ἀκατάληπτος, Εὐρ. 'Ιων 1205, Φοίν. 1731.

ἀ-συνεχής, ἔς, ὁ μὴ συνεχής, ἐπὶ ἀνέμων, εὐμετάβολος, Θεοφρ. 'Αποσπ. 5. 11.

ἀ-συνηγόρητος, ὅν, ὁ ἄνευ συνηγόρου, ἀνυπεράσπιστος, Πασιλ. III. 593A, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 268D·—προσέτι ἀσυνήγορος Βασίλ. I. 515C.

ἀ-συνήθεα, ἡ, ἑλλειψὶς συνηθείας ἢ πείρας, 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσικά I (Ἰλαττον), 3, 1, Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 9. 17, 2' ἀσ. τοῦ δικολογεῖν, ἑλλειψὶς πείρας ἐν τῷ... 'Αριστ. 'Ρητ. I. 9, 38, πρβλ. Πούλυδ. 15, 32, 7.

ἀ-συνήθης, ἔς, γεν. εὐς, μὴ συνήθης, ἰδιῶν ἀσυνήθεα χῶρον 'Εμπεδ. 17· τὰ ἀσυνήθη 'Ιππ. 'Αφ. 1246· ἀσυνήθες τοῖς ὥσιν τὸ πίνειν 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 8, 28, 13.

II. ἐπὶ προσώπων (ἐνεργητικῶς), μὴ εἰδικένος, ἀσυνήθιστος, ἄπειρος, 'Ιππ. ἐνδ' ἀνωτ.· τινὸς Πούλυδ. 10. 47, 7' μετ' ἀπρ., ἀσ. ὁρᾶσθαι Διον. 'Δλ. 8. 44·—'Επίρρ. -τως Πλούτ. 2. 678A. 2) ὁ μὴ συνήθης, μὴ γνώριμος, μὴ σχετικὸς, 'Αριστ. 'Ηθ. N. 4. 6, 5.

ἀ-συνήμων, παλ. 'Αστ. ἀξύνήμων, ὅν, = ἀσύνετος, Δίσχυλ. 'Δγ. 1060·—ἀσυνήμονέω = ἀσυνετέω, Τζέτζ. 'Επιστ. 19. σ. 46, 6.

ἀσυνθεσία, ἡ, παράθεσις συνθηκῶν, ἀγομία, παράθεσις, 'Εβδ. ('Εσδρ. (B') 0', 2, 4). II. τὸ εἶναι ἀσύνθετον, ἢ αἰτία τῆς ἀσυνθεσίας 'Απολλων. 'Αντων. 39B.

ἀσυνθετίω, παραβαίνει τὰς συνθήκας, παραβαίνει τὸν νόμον, παρανομῶ, 'Ισοκ. (Ψάλλ. σ', 15, κ. ἄλλ.)

ἀ-σύνθετος, παλ. 'Αστ. ἀξύνθετος, ὅν, (συντίθημι) ὁ μὴ σύνθετος, ἀπλοῦς, Πλάτ. Φαίδων 78C, Θεαιτ. 205C, 'Αριστ. Πολιτικ. 1. 1, 3, κ. ἄλλ., καὶ συγχάκει παρὰ γραμμ.·—'Επίρρ. -τως Εὐστ. 17, 6. II. (συντίθημαι) ὁ μὴ περιοριζόμενος ὑπ' οὐδεμιᾶς συνθήκης, ἀίθλας, ὁ δῆμιός ἐστιν ὄχλος, ἀσυνθετώτατον πρᾶγμα τῶν ἀπάντων Δημ. 383, 6, πρβλ. 'Επιστ. πρὸς Ρωμ. 1. 31·—'Επίρρ. -τως 'Ιουστίν. M.

ἀσυνθηκῶν, Σύμμ. II. Δ: -θηκος, ὅν, 'Ονήσανδρ. 37· = ἀσυνθετίω, -θετος.

ἀ-συννεφής, ἔς, ὁ μὴ συννεφής, ἀσυννεφιστος, Σχόλ. εἰς Πινδ. O. 1, 16.

ἀ-σύννοος, ὅν, συνηρ. -νοους, ὅν, ὁ μὴ σὺν νῷ, συγκεχυμένος, Πλάτ. Σοφ. 267D.

ἀ-συνόδευτος, ὅν, μὴ συνοδεύμενος, γυμνός, ἀβοήθητος, ἀπροσάδευτος, ἀσυνόδευτος, 'Εφρ. Ψρ. τ. 3, σ. 262E. II. ὁ μὴ συνοδεύων τινά, μὴ μετ' αὐτοῦ περιπατῶν, Κλήμ. 'Δλεξ. 'Ιωδ. 1, 50.

ἀ-συνουκιστος, ὅν, ὁ μὴ ἢ ὁ ἀρκίως συμφικισμένος, Νικήτ. Χρον. 971D.

ἀ-σύνοπτος, ὅν, ὁ μὴ εὐκλῶς διακρινόμενος, δυσδιάκριτος, ἃ ἐστὶ τοῖς μὲν πολλοῖς ἀσύνοπτα Δίσχυλ. 47, 31.

ἀσύνορον· ἀσύνφωνον· 'Ησυχ.

ἀ-συνουσία, ἡ, τὸ εἶναι τινα ἀσυνουσιακτον, Βίος 'Ιωάνν. Κλήμ. 600A.

ἀ-συνουσιακτος, ὅν, ὁ ἄνευ συνουσίας, συναναστροφῆς, 'Ιω. Χρυσ. τ. 6. σ. 51.

ἀ-σύντακτος, παλ. 'Αστ. ἀξύντακτος, ὅν, ἐπὶ στρατιωτῶν, μὴ συντεταγμένος πρὸς μάχην, ἐνταῦθα οἱ Θηδοῖοι προσπεσόντες ἔπαιον παρεσκευασμένοι ἀπαρασκευάτους καὶ συντεταγμένοι ἀσύντακτους Ξεν. 'Ελλ. 7. 1, 16· μετὰ δοτ., ὁ μὴ ἰσοβάθμῳ τινι, περὶ δὲ τοῦ ἀγίου πνεύματος φανερᾶ χρῆται τῇ βλασφημίᾳ λέγων ἀσύντακτον εἶναι πατρί καὶ υἱῷ, ἀμφοτέροις δὲ ὑποτεταγμένον Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 324C.

2) ὁ ἐν ἀταξίᾳ εὐρισκόμενος, πολλοὶ δ' αὐτῶν μεθύουσι, πάντες δὲ ἀσύντακτοί εἰσιν Ξεν. Κύρ. 7. 5, 21· ἄκοσμος, ἀκατάστατος, τῶν πολλῶν τὴν ἀξύντακτον ἀναρχίαν, τὴν ἄνευ πειθαρχίας, Θουκ. 6. 72· ἢ πρόνοια τυφλὸν τι κάσύντακτον, ἄστοχον, Νικόστρ. παρ' 'Αδην. 693A·—'Επίρρ. -τως Πλούτ. Νικ. 3.

3) ἐπὶ ὑποτεταγμένων διαφόρων ἐνῶν μὴ ὁμαροῦντων, ἀλλὰ διηρημένων μεταξὺ τῶν, καὶ ἀσύντακτους ὄντας ἐώρα Ξεν. Κύρ. 8. 1, 45. 4) ἀσύμμετρος, δυσανάλογος, σῶμα ὁ αὐτ. Κυν. 3. 3.

5) ἀνόητος, ἀσύμφορος τοῖς γραμματικῶς κανόνι, Χοιροδ. 2. 488·—ἀλλ' ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ περιεχόμενος ἐν καταλόγῳ, Διογ. Λ. 9. 46. 6) μὴ τεθειμένος ἐν τῇ φορολογικῇ καταλόγῳ, ἀπηλαγμένος δημοσίων υποχρεώσεων, Διμη. 170, 19. II. ἐνεργ.

ἀπαράσκευος, ὅπως ἀγορεύσῃ, ὁ Περικλῆς καλούμενος ὑπὸ τοῦ

δήμου πολλάκις οὐχ ὑπήκουσε, λέγων ἀσύντακτος εἶναι Πλούτ. 2. 6D.

ἀσυνταξία, ἡ, ἀταξία, σύγχυσις, 'Απολλων. π. 'Αντων. 16A· ἀνωμαλία, Χοιροδ. 2. 468.

ἀ-συντέλεστος, ὅν, ὁ μὴ συντετελεσμένος, ὁ μὴ ἀποπικτωθείς, Σουλ. 'Επιγρ. 2058B, 57, Διδό. 4, 12, Πλούτ.

ἀσυντελέω, δὲν συντελῶ εἰς τίποτε, δὲν ὠφελῶ, δὲν εἶμαι γρήσιμος, Μάξ. 'Ομολ. τ. 2, σ. 71D.

ἀ-συντελής, ἔς, ὁ μὴ συντελῶν εἰς τίποτε, ἄχρηστος, Θεμιστ. 352C, Συνέσ.·—'Επίρρ., ἀσυντελῶς ἔχειν πρὸς τινος Σχόλ. εἰς Πινδ. O. 3. 81.

II. = ἀσυντέλεστος, ἀσυντελής βίος M. 'Αντων. 3. 8.

ἀ-σύντυνας, ὅν, μὴ σύντυνας, χαλαρός·—'Επίρρ. -νωος, οὐχὶ συντόνωος, ὑπερθ. -ώτατα, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 31.

ἀ-σύντρητος, ὅν, μὴ συνδιατρηθείς, ἀδιάτρητος, 'Αλγην. 19. 438.

ἀ-σύντρηπτος, ὅν, μὴ συντρηθείς εἰς τεμάχια, Φίλων Βελοπ. 60, 'Ωριγέν. τ. 3, σ. 414C.

ἀ-σύντρητος, ὅν, ὁ μὴ συντρήτων, Εὐστ. Πονημάτ. 122. 53.

ἀ-συνύπαρκτος, ὅν, ὁ μὴ συνυπάρχων, Σίξτ. 'Εμπ. II, 2. 202.

ἀσυρής, ἔς, ἑυπαρής, βέλυσος, ἀσχυρός, ἀκόλαστος, ἀνέρωπος Πούλυδ. 4. 4, 5· βίος αὐτ. 18. 38, 7' ὡσαύτως παρὰ τοῖς 'Ισοκ. καὶ 'Ησυχ.·—('Ελληνιστ. λξ. ἀγνώστου ἀρχῆς, ἴσως ἐκ τοῦ ἀνασύρω).

ἀ-σύρρηκτος, ὅν, μὴ διαρραγείς, μεταγ. 'Ιατρ.

ἀ-συσκεύαστος, ὅν, μὴ συσκευασθείς, ἀπαράσκευος, Ξεν. Οἶκ. 8. 13.

ἀ-συσκλαστος, ὅν, δὲν δὲν δύναται τις νὰ συσκήσῃ, νὰ καλύψῃ, νὰ κρύψῃ, τὰ ἀσυσκλαστα συσκήσκειν ἐπιχειρῶν 'Ιω. Χρυσ. τ. 5, σ. 460, 12.

ἀσυστάσια, ἡ, τὸ ἀσύστατον εἶναι, ἑλλειψὶς ἐνότητος, σύγχυσις, 'Αρχιγέν. παρὰ 'Αλγην. 8. 626.

ἀσυστάττω, εἶμαι ἀσύστατος, ἀνάρμοστος, ἀνεπιτέλειος, A. Π. 494.

2) ἐνεργ., ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν, οὗτος ὁ χρυσὸς τὸ πᾶν ἀσυστάττει, τὸ κἄνκει ἄνω κάτω, Μανασ. Σύμφ. 5. 7.

ἀ-συστάτος, παλ. 'Αστ. ἀξυστάτος, ὅν, (συστάμαι) ὁ μὴ ἔχων σύστασιν, συσχὴν ἢ συνεκτικότητα, γῆ Πλάτ. Τίμ. 61A, Εὐφρ. Πλούτ. 2. 949B, κτλ.· τὸ ἀσ. ἑλλειψὶς συσχῆς, ὁ αὐτ. 2. 607A· γάλα ἀσύστατον εἰς τυρόν, τὸ ὅποιον δὲν ὀπίζει, 'Αρετ. Χρον. Νύσσ. Θεοφάνει. 1. 13. 2) μεταρ. ἀνακλινόμενος, ἀστος, ἀκατάστατος, Λατ. disrari sibi, ἐπὶ τοῦ Δίσχυλου, ἔγω γὰρ Δίσχυλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς ψόρου πλῆτων, ἀξυστάτον, ὁδοιφάκα, κρημνοποιόν, -εὶ γὰρ ῥήματα Δίσχυλου φανισκίαν μὲν ἔχει, βασιανίζοντα δὲ οὐδεμίαν ἔχει πραγματεῖαν ('Ιωσφ.), 'Αριστοφ. Νεφ. 1367· καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Δίσχυλῳ ἀπαντᾷ ἡ λῆξις καὶ φαίνεται σημαίνουσα τὸ μὴ ἐπιβεβλημένον σύγκρισιν, τὸ ὑπερβέλλον, μὴ δ' εἰς 'Ελένην κότον ἐκτρέψης... ὡς μὴ πολλῶν ἀνδρῶν ψυχὰς Δαναῶν ὀλέσας· ἀξυστάτον ἄλλος ἔπρασεν Δίσχυλ. 'Αγ. 1467· ἐν Ξενάρχ. ἐν 'Βουταλίῳ I, ὁ Μείνεκε διορθοῖ ἀσυστάτοις... τύχαις, ἀντὶ ἀσυντάτοις.

3) ὁ ἄνευ νόμου ἢ τάξεως, Πλούτ. 2. 963F, κτλ.·—'Επίρρ. -τως, συγκεχυμένως, 'Επιφάν. τ. 1, σ. 400C.

ἀσυστόλως, ἄνευ αὐτολῆς, Γρημμάτ.

ἀ-συστροφος, ὅν, ὁ ἄνευ συστρωφῶν, 'Ιππ. 272, ἐπὶ ὕφους λόγου, ὡς τὸ ἀξυγκρότητος, τὸ μὴ συμπεπικνωμένον, Διον. 'Αλ. π. Δειγάρχ. σ. 646. II. ἡμελημένος, ὁ συγυρισμένος, κελλῶν ἀσυστροφον καὶ ἀφελκώλητον Δωρόθ. 1668A, 1800A· 'Εκκλ.·—Τὸ ῥῆμα ἀσυστροφέω, καὶ οὐσιαστ., -φεία, ἡ, 'Εκκλ.

ἀσύφη, ἡ, εἶδος κασίας, πινθ. γραφ. ἐν Διοσκ. 1. 12.

ἀσύφηλος (ῥ), ὅν, ποταμὸς, μηδαινός, ἀνέλιος, λόγος, ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν 'Αργείοισιν ἔρξεν, ὡσεὶ τιν' ἀτίμητον μετανάστην 'Ιλ. 1. 647· χαμπεπής, πρὸς τοῦς, οὕτω εἰς ἀσυστασκόνην ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον Q. 767·—'Επίρρ. ἀσυσφῆλως, χαμπεπῶς, ἄδως παρὰ Στεφ. 408. 53.

2) ἴσως ἐνεργ., καταφρονῶν, ἀτιμάζων, υποβιβάζων, ταπεινωτικὸς, Κόδιντ. Σμ. 9. 521, 'Ο Κούριος θεωρεῖ τὴν λῆξιν σύνθετον ἐκ τοῦ α στερητ. καὶ τῆς βίξης, ἥτις ὑπάρχει ἐν τῷ ὀπός, Λατ. bucus, sarror, ὥστε ἡ πρώτη σημασία δὲ ἦτοί ἄνοστος).

ἀσυχά, Δωρ. ἀντὶ ἡσυχά, Θιόκρ. 2. 11.

ἀσυχάτος, ἀσυχίμος, Δωρ. ἀντὶ ἡσυχάτος, ἡσυχίμος.

ἀ-σφαγής, ἔς, ὅστις δὲν πρέπει νὰ χρησιμεύῃ ὡς ἱερεῖον, Φίλων 2. 323.

ἀ-σφαδάκτος (ἀδ), ὅν, ἄνευ σπασμῶν ἢ ἀγωνίας, κυρίως ἐπὶ ἀποδηνήκοντος, Δίσχυλ. 'Αγ. 1293, Σοφ. Λγ. 833·—'Επίρρ. ἀσφαδάκτος, ἄνευ σφαδασμοῦ·—πρβλ. σφαδάζω.

ἀ-σφακέλιστος, ὅν, μὴ παθὼν σφάκελον, δηλ. γάγγραιναν, μελασμόν, ἀσφακέλιστον ἀπερίστατον, οὐ μελανόν· 'Ησυχ.· ἴδε τὴν λῆξιν σφάκελος.

ἀσφακτος, ὅν, ὁ μὴ σφαγείς, Εὐρ. 'Ιων 228.

ἀσφάλαιος, ὅς ἐν λ. ἀσπάλαθος.

ἀσφάλαιος, ἄκιος, ὁ, τύπος· ἰουδύναμος τῷ ἀσπάλαξ, «τυφλοπόντικος», Βαδρ. 108. 13.

ἀσφάλεια, γεν. ας, 'Ιων. ης, ἡ, (ἀσφάλις) τὸ μὴ σφάλῃσθαι ἢ

προσκόπτειν ἢ καταπίπτειν ἐν τῷ περιπατεῖν, τὸν ἀριστερόν μόνον πῶδα ὑποδεξιμένον, ἀσφαλῆας ἕνεκα τῆς πρὸς τὸν πῶλον ὄψης. 3. 22. ἰδραῖτης, ἀλλ' ἀσφαλῆα τῇδ' ἀνθρώπων πόλιν, ἀνθρώπων αὐτὴν ἐπὶ ἰδραίων βάσει· ὥστε νὰ μὴ πέσῃ πῶλον, Σοφ. Ο. Τ. 51. κατασκευάζειν τὴν τῆς πόλεως ἀσφάλειαν Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 5, 2.

2) ἀσφάλεια ἀπὸ κινδύνου, προσωπικὴ ἀσφάλεια, Λατ. securitas, Αἰγυπτ. Τκ. 495, κτλ.· τηρεῖν ἀσφ. ἐπιδουλῆς Ἀντιφῶν 117. 15. ἀσφ. τινός, προφύλαξις ἀπὸ τινός, Ἀνδοκ. 27. 37, πρὸς. Θουκ. 4. 68., 8. 4. ἢ ἰδία ἀσφάλεια κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὅ τῆς πόλεως κίνδυνος Λυσ. 187. 20. δεηθεὶς τῆς ἀσφ. ἔτυχε, ἐξηθείς περὶ ἀσφαλοῦς διαδόσεως ἔτυχεν αὐτῆς, Ἰερὸδ. 3. 7. ἀσφ. διδοῖναι, προσεγγεῖν Σεν. Ἑλλ. 2. 2, 2, Κύρ. 4. 5, 28. — συγγ. μετὰ προθ., ἀσφαλείης εἵνεκεν Ἰερὸδ. 4. 33. ἀσφαλείας οὕνεκα Ἀριστοφ. Ὀρν. 293. 2. ἀσφαλείας οἰκεῖν Θουκ. 1. 17. ἐν ἀσφαλείᾳ κοῦστανσι τινὰ Ἰσοκρ. 194. 1. ἐν ἀσφ. κατοστῆναι Σεν. Ἰέρ. 2. 10. κατ' ἀσφάλειαν, ἐν ἀσφαλείᾳ, Θουκ. 4. 128. μετ' ἀσφαλείας ὁ αὐτ. 1. 120, Πλάτ. Πινδ. 4. 3. ἀσφάλεια, περίοδοι εἰρήνης, Ἰσοκρ. 163 C.

3) ἀσφάλεια, βεβαιότης, ἀσφ. πολλὴ μὴ ἔλθεῖν αὐτοῦς Θουκ. 2. 11. πρὸς. Σεν. Κύρ. 7. 4, 5. 4) ἀσφάλεια λόγου, πεισιπλοῦς, βεβαιότης ἐπιχειρήματος, Σεν. Ἀπομν. 4. 6, 15. πρὸς. Εὐαγγ. κ. Λουκ. α'. 4. ἴδε ἀσφαλῆς Ι. 4. 5) ὡς νομικός ὅρος, ἐνέχυρον, ὁμολογία, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 13, 7.

Ἀσφάλειος, οὐ (μετ' ἰσοδυναμίου τύπου -λῆος), ἐπὶ 0, τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ φυλάττων τινὰ ἐν ἀσφαλείᾳ Ἀριστοφ. Ἀχ. 682, Παισ. 7. 21, 7, Πλουτ. Θησ. 36, οὕτω καὶ Ἰδραῖτος ἐν Ἐπιγρ. ἐν Πηλ. J. τ. 10, σ. 81.

ἀσφαλῆς, ἐς (σφάλλομαι, σφαλῆναι)· ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς πτώσιν, ἰδραῖτος, στρεβός, ἀσάλευτος, παρ' Ὀμ. μόνον ἀπαί· ὡς ἐπὶ 9. (πρὸς. κατωτέρ. II), θεῶν ἕδος ἀσφαλῆς Ὀδ. Ζ. 42, πρὸς. Ἥσ. Θ. 128. ἀκολούθως παρ' Ἡρόδ., Πινδ. καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς λοιποῖς συγγραμ., ἀσφαλῆ θεῶν νόμιμα Σοφ. Ἀντ. 454. ἀσφ. ὁ νοῦς ὁ αὐτ. Ἀποστ. 322, κτλ.

2) ἐπὶ φῶν κ.τ.τ., πιστός, βέβαιος, ἀσφαλῆς βοηθός ἐν ἀνάγκῃ, Λατ. iulius, apertus, οὗ γὰρ οἱ πλατεῖς οὐδ' εὐρύνοι ἐνὶ φῶτες ἀσφαλέστοι Σοφ. ΔΥ. 1251. ἀσφ. στρατηγῆς Εὐρύφωλ. 509, πρὸς. Θουκ. 1. 69, Πλάτ. Σοφ. 231 A. μετ' ἀπαρ., φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς, οἱ ταχέως σχεπτόμενοι καὶ ἀποραρίζοντες δὲν εἶναι ἀσφαλεῖς, Σοφ. Ο. Τ. 617. σφῆλιν.. ἀσφαλέσταται Εὐρ. I. T. 1062: — οὕτως ἐπὶ πραγματείᾳ, βέβαιος, ἀναμφίβολος, Θουκ., κτλ.

3) ἐξηρατισμένος ἀπὸ κινδύνου, ἀκίνδυνος, ὁδολάης, ἀσφαλῆς, Λατ. iulius, securus, ἀσφ. αἰὼν Πινδ. Π. 3. 153. ἀσφαλεῖ σὺν ἐξέδῳ Σοφ. Ο. Κ. 1288. ἀσφ. ὅρος Σεν. Αἰακῶ. Πολιτ. 12. 1. ὁδός ὁ αὐτ. Ἑλλ. 5. 4, 51. ἐν ἀσφαλεῖ, ἐν ἀσφαλεῖ, Θουκ. 1. 137., 8. 39, Σεν. ἐν ἀσφαλεῖ βίου Κύρ. Ἰππ. 785. οὕτω, μένειν ἐν τῷ ἀσφ. Σεν. Ἀν. 7. 4, 8. ἔξ ἀσφαλοῦς, ἐξ ἀσφαλοῦς θέσεως, ὁ αὐτ. Ἰππαρχικ. 4. 16. τοῦ ἀσφαλοῦς εἵνεκεν Ἡρόδ. 1. 109. τὸ ἀσφαλῆς = ἡ ἀσφάλεια, Θουκ. 6. 35, κτλ. ἀσφαλῆς [ἐστὶ], μετ' ἀπαρμ. εἶναι ἀσφαλῆς νά... Ἀριστοφ. Ὀρν. 1489, Εὐρ. Φοῖν. 891, Πλάτ., κτλ.· φεῖναι αὐτοῖς ἀσφαλέστερον Σεν. Ἀν. 3. 2, 19. 4) ἀσφ. ῥήτωρ, πεισιπλοῦς, ὁ αὐτ. Ἀπομν. 4. 6, 15. πρὸς. ἀσφαλῆας 4.

II. Ἐπικ. ἐπίρρ., ἀσφαλῆως ἔχειν ἢ μένειν, εἶμαι, διαμένειν ἀσφαλῆς, ἰδραῖτος Ὀμ. οὕτω καὶ τὸ οὐδ. ἀσφαλῆς· τοῦτον ὡς ἐπίρρ., ὁ αὐτ. ἀσφ. ἀγορεύει, ἀνευ διακοπῆς, συνεχῶς, Ὀδ. Θ. 171 (ἐνθα ἴδε Nietzsche, πρὸς. μελιχρῆς), Ἥσ. Θ. 88. ὁ Ὀμ. καὶ μετὰ συνδυασμοῦ ἄλλης λέξεως, ὁ δ' ἀσφαλῆως θέει ἔμπροσθεν, ἀνεμπεδιστώς, ἀπαρμεινῶς, σταθερῶς, διαρκῶς, «τὸ ἀσφαλῆως καὶ τὸ ἔμπροσθεν τὴν αὐτὴν μὲν δηλοῖ ἔννοιαν. ἔστι δὲ ἔμπροσθεν μὲν τὸ περὶ τὴν γῆν, ἀσφαλῆς δὲ ὁ μὴ σφάλλει· κλονούμενον ἢ ἐμποδίζόμενον» (Εὐστ.), Ἥλ. Ν. 141, Ὀδ. Ν. 86. καὶ μετὰ πλειοτέρας ἐπιτάξεως, ἔμπροσθεν ἀσφαλῆς αἰεῖ Ἥλ. Ο. 683. — Τὸ Ἄττ. ἐπίρρ. ἀσφαλῶς εἶναι ἐν χρήσει μετὰ παλαιῶν τῶν σημάτων τοῦ ἐπίθ., ἐν ἀσφαλείᾳ, μετὰ βεβαιότητος, Σοφ. Ο. Τ. 613. ἀσφ. βουλεύειν Ἀνδοκ. 28. 1. ἀσφ. ἔχει Ἡρόδ. 1. 86. μετ' ἀπαρ., Λυσ. 178. 15. — Συγκρ. -έστατον Ἡρόδ. 2. 161, Πλάτ. Φαίδων 85 D. ἄλλ. -έστατ- ρως Ἰππ. Προρρητ. 100, Θουκ. 4. 71. — Ὑπερβ. -έστατα Ἰππ. Προρρητ. 105, Πλάτ. Πηλ. 467 E.

ἀσφαλίζω [τ], Πολύβ. 18. 13, 3. ἄλλα τὰ πλείστον κατὰ μέστ. τύπον: μέλλ. -εσθῆμαι, Διόδ. 1. ὥσηπ.: πρkm. ἡσφαλιστικαὶ Πολύβ. 5. 43, 6: ὁδρ. ἡσφαλιστικὴν ὁ αὐτ. ὡσαύτως ἡσφαλισθῆναι ὁ αὐτ. 5. 7, 12: — ἄλλα τῶν χρόνων τῶν τινος εὐρημασι ἐπὶ παλαιῇ ἐννοίᾳ, ἴδε κατωτέρ. Καθιστῶ τι ἀσφαλῆς, ἔξασφαλίζω, ὀχυρώνω, τόπον ἀσφαλίζω Πολύβ. 18. 13, 3, κτλ. 2) συνηθέστερ. κατὰ μέστ. = τῷ ενεργ., ἔξασφαλίζω, τὰς πλευράς, τὴν χώραν, κτλ. ὁ αὐτ. 1. 22, 10, κτλ. ἀσφαλίζεσθαι πῶδας εἰς τὸ ὕψλον, συγχέειν αὐτοὺς ἀσφαλῶς, Ἡρόδ. τῶν Ἀποστ. ις'. 24. ἐντεῦθεν παρὰ Βυζαντ. φυλακίζω. 3) ἀσφαλίζομαι, ὡσαύτως ὡς παθ., καθίσταμαι ἀσφαλῆς, ὀχυροῦμαι, Πολύβ. 1. 42, 7, 4. 70, 9, κτλ.

II. κατὰ μέστ. τύπον, ὡσαύτως καθιστῶ ἱκαντὸν ἀσφαλῆ ὑπό τινος ἀποκρούου, τὰς καταφοράς τῶν μαχησῶν ὁ αὐτ. 6. 23, 4, πρὸς. 9. 3, 3. — Κατὰ τὰ Δ. Β. σ. 456, 27, ἀσφάλεια μὲν καὶ ἀσφαλῆς

Ἑλληνικά, τὸ δὲ ἀσφαλίζεσθαι βάρβαρον· δηλ. ἀδύκμον. — Παρὰ τοῖς Ἀττικῶς ἐλέγετο κατὰ περιγραφὴν ἀλείπει· πῶς τι ἀσφαλῆς, καθίσταται ἀσφαλῆς, ἀσφαλῆαν παρέχω, δίδωμι, κτλ. Ἀσφάλειος, τύπος ἰσοδυναμ. τῷ Ἀσφάλειος, (δ' ἴδε), Ὀππ. Ἀλ. 5. 680.

ἀσφαλῆς, εὖως, ἡ, ἔξασφαλῆς, ἀσφάλεια, βεβαιότης, Νικήτ. Χων, παρὰ Φαβρ. τ. 6, σ. 408, 10, ἔκδ. α'.

ἀσφάλισμα, τὸ, κατὰ τὸ Βυζαντιανὸν δικαίον ἐνέχυρον καθόλου, ἀσφάλεια, Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 372 B, τ. 3, σ. 78 A, κτλ.

ἀσφαλιστός, ὄν, ὁ ἐν ἀσφαλείᾳ, ὁ καλῶς κεκλεισμένος, εὐκλειστος, ὁ ἀσφαλιστός Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 178.

ἀσφαλείας, οὐ, ὁ, (α στερ., σφάλλω), ὁ μὴ σφαλόμενος, μὴ ὑποκρινόμενος, σφόνδυλος ἀσφ., ὁ τελευταῖος σφόνδυλος τῆς ὀσφύος, Πλούτ. Β'. 179 (μετὰ διαρ. γρ. -τέτης).

ἀσφαλτίζω, εἰμαι ὁμοίως ἀσφαλῶ, ἀσφαλτίζει τὴν ὁσμὴν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ. (ἐν Θησ. Στερ. ὑπάρχει παραπομπὴ I [5, 45], ἀλλ' εἶναι ἐσφαλμένη).

ἀσφαλτῖον, τὸ, εἶδος τριβύλλου, καλούμενον οὕτως ἐκ τῆς ἀσφαλτῶδους ὁσμῆς αὐτοῦ, Διοσκ. 3. 123.

ἀσφαλτῖτης, οὐ, ὁ, 0ηλ. -τίτης, εἶδος, ὁ ἐξ ἀσφάλτου ὁ περιέχων ἀσφαλτον, ἀσφαλτῖτης, κατισμένης, ὡς εἰκός, τῆς βύβλου τῆς ἀσφαλτῖτιδος Στράβ. 916. ἡμνη Ἀσφαλτῖτις, ἡ Νεκρά θάλασσα, Διόδ. 19, 98.

ἀσφαλτό-πισσα, ἡ, = πισσάσφαλος, Ἡρόδ. ("ΕΕ. Β' 3).

ἀσφαλτός, ἡ, σχηματίζουμένη εἰς ὄγκους (ὁρόμβους) καὶ ἐπιπλέουσα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὑδάτων τινῶν, ὡς ἐν ποταμῷ τινι παρὰ τὴν Ἰακύνθωνα, οὗτος ὢν ὁ ἴς ποταμὸς ἅμα τῷ ὑδάτι θρόμβους ἀσφαλτοῦ ἀναστῶσι πολλοὺς Ἡρόδ. 1. 179. ἐξήγετο ἡ ἀσφαλτός καὶ ἐκ φρεάτων, ὅλον ἦν τὸ παρὰ τὰ Ἀρβέρια τῆς Περσίας φρεῖρα, τὸ παρέχεται τριφασίας ἰδίας· καὶ γὰρ ἀσφαλτον καὶ ἄλλας καὶ ἑλαιοὺς ἀρδύσσονται ἐξ αὐτοῦ, ... καὶ ἡ μὲν ἀσφαλτός καὶ οἱ ἄλλες (ὅταν ἐξαχθῶσι) πηγύνονται παραντικα, τὸ δὲ ἑλαιοὺς συνάγουσι ἐν ἀγγήοις ὁ αὐτ. 6. 119. ἀσφ. ὀρυκτή Ἀριστ. π. Θάμ. 127. ὡσαύτως, ἀσφαλτον, τὸ, Ἰππ. π. Ἀέρ. 284, Τίμ. Λοκρ. 99 C.

II. εἶδος πετρελαίου, Διοσκ. 1. 99. (ἡ εἰς οὐκ Ἑλληνικῇ τὸ φιλων, 1. 420, ἐσφαλμένως παρέχει αὐτὴν ἐκ τοῦ σφάλλω).

ἀσφαλτοφόρος, οὐ, ὁ παρέχων ἀσφαλτον, Ἀσφαλτοφόρος ἡμνη ἢ Ἀσφαλτῖτις ἡμνη, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρ. 17, 6, 5.

ἀσφαλτόω, ἀλείφω δι' ἀσφάλτου, ὡς τὰ ἀσφαλτῖτις, 14).

ἀσφαλτώδης, εἰς, (εἰδός) πλήρης ἀσφάλτου ἢ ὁμοίως ἀσφαλτῶ, Ἀριστ. π. Διόδ. 5. 25, Στράβ. 916, κτλ. — Ἐπίρρ. συγκρ. ἀσφαλτοδεστέρως Ἀργεῖν. κ. Κέλλο. 4. σ. 191.

ἀσφαλτωσίως, εὖως, ἡ, ἡ δι' ἀσφάλτου ἐπάλειψις, κατὰ Σουῖδ.

«πισσωσι», Κύριλλ. Ἀλ. τ. 1. μέρ. 1, σ. 30 E.

ἀσφαράγιω, (α εὐφών. σφαράγιω) ἀντηχῶ, κλαγγὴν ποίω, ἐπὶ ἐνόπλιον ἀνδρῶν, πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπαρῶνται χαλκῷ μαρμαίροντι σεσογμένον ἀσφαραγεῖντι Θεόφρ. 17. 94. ἄλλ' ὁ Μεινεκκὰ διαρροῖ πολλοὶ δὲ μιν ἀσπιδίσκω χαλκῷ μαρμαίροντι σεσογμένοι ἀσφαγέρονται.

ἀσφαραγιά, ἡ, τὸ φυτὸν τοῦ ἀσφαράγου, «σπαρραγιά», Θεοφρ. Ἰστ. φ. 6, 4, 2.

ἀσφαράγος [φά], ὁ = φάρυγξ, οὐδ' ἀρ' ἀπ' ἀσφαράγου μελίη τάμε χαλκοδάρεια, ἀσφαράγα, βράγγον» (Σχολ. J. Ἥλ. Χ. 328. ἀσφαράγος, ὁ, Λατ. asparagus, Κρατίν. ἐν Ἀδῆλ. 135, Ἀντιφ. ἐν Ἀδῆλ. 37, Ἀμεψ. ἐν Ἀδῆλ. 3, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 4, κτλ.

II. τὰ τρυφερόν βλαστάριον ἄλλων φυτῶν ὅσα τρώγονται ὡς ὁ ἀσφαράγος, Νικ. Θ. 883, Ἀνθ. Π. 11. 325, Γαλιν. — πρὸς. Θεοφρ. Ἰστ. φ. 1. 10, 6. 4, 1. — Ὁ μετὰ τοῦ φ τύπος ὁμολογεῖται ὡς Ἀστ., παρὰ μεταγεν. ὑπερσχύει ὁ μετὰ τοῦ π, Φρόν. 110, Α. Β. 24. 28, κτλ. (πῶς ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίξης ὡς τὰ σπαργάω, σφριγάω μετὰ προθεμ. α).

ἀσφαράγωνία, ἡ, πλέγμα, στέφανος ἐξ ἀσφαράγου, Πλούτ. 2. 138 C.

ἀσφαρῆλος, οὐ, ἀκίνητος, ἀσφαρῆλος δὲ τὸ ἀκίνητον Ἡσύχ. ἐν λέξει σφαλόν, ἀλλ' ἐν λέξει ἀσφαρῆλος ἐρμηνεύει ὁ αὐτός: «ἀσθενεῖς», (πιθανῶς ἐκ τοῦ σφάλλω, ἔσφαρλα).

ἀσφρ., ἀσφρ., Αἰολ. ἀντὶ σφέ, σφέ, ἴδε ἐν λ. ησφρ.

ἀσφριγκτός, οὐ, ὁ μὴ σφριγκτός, ἡ ἐν δὲν δύνανται τις νὰ σφρίγῃ, χαλαρός, Γαλιν. 12. 373.

ἀσφροδέλιος, η, οὐ, ὁ ἐξ ἀσφροδέλου, ναῦν μονόβελον ἀσφροδέλινον, ἐκ τῶν στελεχῶν ἀσφροδέλου, Λουκ. π. Ἀλ. Ἰστ. 2. 26.

ἀσφροδέλος, ὁ, τὸ ἀσφροδέλιον, εἶδος φυτοῦ χρινοειδούς, οὐ αὖ ῥίξαι ἐτρώνοντο. Ἥσ. Ἐργ. καὶ Ἰμ. 41. «βοτάνη τῶν βοιωτῶν ... πολλὰ εἰς τροφὴν παρεχομένη χρήσιμα» καὶ γὰρ ὁ ἀνθρικός ἐξωδιμος σταθευόμενος καὶ τὸ σπέρμα φρυγόμενον καὶ πάντων δὲ μέλισσας ἡ ῥίξαι καπημένη μετὰ σκόκου Θεοφρ. Ἰστ. φ. 1. 10, 7, 7. 13, 2. 4., Θεόφρ. 7. 68 κτλ. σφροδέλος Ἀριστοφ. ἐν Μαῖν. Ἀποσπ. 2. Τ. 1198.

II. εἶδος ὡς ἐπίθ., ἀσφροδέλος λειμών, ὁ πλήρης ἀσφροδέλων λειμών, ἐνθα ἡνύχατο αἱ σκῆαι τῶν ἡρώων, Ὀδ. Α. 539., Δ. 13. πρὸς. 10, λειμών πλήρης ἀνθέων, Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 221, 344.

ἀσφοδελώδης, ες, (εἶδος) ὁμοιος ἀσφοδέλῳ, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 8, 6, 9. ἀσφράγιστος [α], ὁν, ὁ μὴ σφραγισθεὶς, «ἀσφμαντα» τὰ ὕψ. ἡμῶν λεγόμενα ἀσφράγιστα. Ἀρποκρ. 2 παρ' Ἑκκλ. ἀθάπνιστος, Ἰρηγ. Ναζ. σ. 653.

ἀσφυκτεῖν, ὅτεν ἔχῃ σφυγμόν, ἀσφυκτεῖν καὶ θυσπνοεῖν Διοσκ. πρὸς μ.

ἀσφυκτος, ὁν, (σφύζω) ὁ ἄνευ σφυγμοῦ, λιπιδυμος ὡς νεκρός, Ἀνθ. Π. 11. 211. μεταφ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ἄνευ σφοδρῆς συγκινήσεως, ἄνευ βιαιότητος, ἥρεμος, Πλούτ. 2. 446D. μέτριος, χαλαρός, νωθρός, αὐτὸς 500C.

II. μὴ παράγων ἰσχυρόν, βίαιον σφυγμόν, αὐτὸς 132D.

ἀσφυξία, ἡ, ἡ στάσις τοῦ σφυγμοῦ, Ἀρστ. π. Αἴτ. Ὁδ. Παθ. 2. 11. ἀσφύδης, ες, (σφάζω) ἀκατάσχετος, Ἀισχύλ. Ἀποσπ. 363, πρὸς. Πλούτ. ἐνθα ἐρμηνεύεται «ἀμετάσχετος».

ἀσφαλῶν, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστώτα, οὗ ὁ Ὀμηρ. ἔχει τοὺς ἐξῆς ἀνωμάλους σχηματισμούς, γ' ἐν ἀσφαλῶν, γ' πλ. ἀσφαλῶσι, ὅπαρ. ἀσφαλῶν, μετοχ. ἀσφαλῶν, προστ. ἀσφαλῶν Ἀρχιλ. 60. ὁ τύπος ἀσφαλῶν ἀπαντᾷ ἀπὸ παρ' Ὀμήρῳ (ἀσφαλῶν Ὀδ. Β. 193), καὶ τοῦτον τὸν τύπον μεταχειρίζονται πρὸ πάντων οἱ Τραγ. (ὁ Εὐρ. ἐν Ι. Α. 920 ἔχει ἀσφαλῶν, πρὸς. συνασφαλῶν), ἀλλ' εἶναι σπάνιον τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐν τῇ δοκίμῳ Ἀττικῇ περὶ λόγῳ Ξεν. Ἰππ. 10. 6, Δημ. 555. 26: παρὰ τὰς. ἤσφαλῶν Ἰππ. Ἀποσπ. 37 (67), Περὶ 3. 152., 9. 117. προστ. ἀσφαλῶν ὁδόν. 219. γ' ἐν μέλλ. ἀσφαλέει (κατὰ τὸν Α. Δυνδέρφ. ἀντὶ ἀσφαλῶν) Ἀισχύλ. Πρ. 764, πρὸς. 161, 243. Δυνδέρφ. ἀσφ. μόνον, ὁλιβομαι, ἀπολ., ἀσφαλῶν παρὰ νηυσὶ Ἰλ. Β. 297, πρὸς. Χ. 412, κτλ. τὴν δὲ αἰτίαν τῆς ὁλιβωσις ἐκφέρει ὁ Ὀμ. ἡ μετὰ μετοχ., μένων ἀσφαλῶν Ἰλ. Β. 293, πρὸς. Ὀδ. Α. 304. ἦν κε (ἐν. ὁθῶν) τίνων ἀσφαλῶν Β. 193. ἡ μετὰ γεν., ἀσφαλῶν δὲ πάντες βίοντες κατεδόντων, στενοχωρεῖται, ἀθηναιοὶ ἐξ αἰτίας τοῦ εἶναι... Τ. 159. κτήσιος ἀσφαλῶν, τὴν οἱ κατέδουσι Ἀχαιοὶ αὐτοὶ 534. μετέπειτα μετὰ ὅσων, ἀσφ. τινὶ Ἀρχιλ. ἐν' ἀντ. Ἀισχύλ. Πρ. 764, Εὐρ. Ι. Α. 920. ὡσαύτως, ἐπὶ τῷ διδόναι δίκην ἀσφαλῶν Δημ. ἐν' ἀντ. πρὸς τι Λόγγος 3. 8. ὡσαύτως μετ' αἰτ., ἀσφαλῶν θάνατον Εὐρ. Ὀρ. 785.

ἀσκατος ἢ ἀσκατος, ὁν, ὁ μὴ ἰσχυρισμένος, κοινῶς ἔσκατος, ὁ μὴ βεβλημένος, ἀσκατοὶ λίθοι Ἐπιφρ. Ρωμ. CIGS. I. 3073_{III}, ἀσκατοὶ λίθοι 4255_{II}.

ἀσκέδωρος, ὁ, κἀπρος, ὅς ἐκαλεῖτο ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἑλλάδι, Ἀισχύλ. (Ἀποσπ. 252), Σκληρίας παρ' Ἀθην. 402B.

ἀσχετος, ἔν. ὡσαύτως ἀσχετος, ὁν, (σχεῖν) ἀκατάσχετος, ἀνατανήκτος, πένθος. ἀσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν Ἰλ. Π. 549. ἀσχετον ἴκετο πένθος Ω. 708. μένος ἀσχετοῦ ὕψος Ἀχαιῶν, ἀκαταγώνιστος, ἀπροσμάχητος, Ὀδ. Ι. 104. μνηρὸς τοι μένος ἐστὶν ἀσχετον οὐδ' ἐπιεικτόν Ἰλ. Β. 892.—Ἐπιφρ. -τως Πλάτ. Κρατ. 415D. ἄλλ' ὡσαύτως ἀσχετον, -τα, ὡς ἑπέρρ., Ἀπολλ. Περὶ Δ. 4. 1738, 1087.

ἀσχημάτιστος, ὁν, ὁ μὴ ἰσχυρισμένος, ἄνευ μορφῆς ἢ σχήματος, Πλάτ. Φαῖδρ. 247C, Ἀριστ. Φυσ. 1. 7, 12. II. ἄνευ σχημάτων ῥητορικῶν, Δημήτρ. Φιλ. 67.—Ἐπιφρ. -τως Διον. Ἀλ. π. Ρητ. 10, 11.

ἀσχημίζω [ε], ἀσχημον ποιῶ, ἀσχημίζω, μεταγεν. ἴδε Δουκάγγ. ἀσχημάνω, φέρομαι ἀσχημόνως, κατασχύνω ἑμαυτὸν, αἰσχύνω: ἔτι πράττει, Εὐρ. Ἑκ. 407, Κρατίν. ἐν Πανόπταις 4, Πλάτ. Πού. 506D, κτλ. ὡσαύτως, ἡ ἄλλα ἀσχημονοίη Δημ. 609. 17. ἀσχ. τὰ δεινότερα ὁ αὐτ. 1396. 26. μῆδεν ἀσχ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 11, 10.—μετὰ μετοχ., Πλούτ. 2. 178D.—Πλάτ., πολλὰ ἀσχημονοῦνται, πολλὰ ἀπρεπῆ πράττονται, Διον. Ἀλ. 2, 26.

ἀσχημόνημα, τό, πράξις ἀπρεπῆς, Νικίτ. Χρον. 94B.

ἀσχημόνισις εὖς, ἡ, ἀσχημοσύνη, Σύμμ. Παλ. Διαθ.

ἀσχημος, ὁν, τύπος μεταγεν. ἀντὶ ἀσχημίων, ὡς καὶ νῦν, Πούλεμων. Φυσιογ. 1, 6.—ὑπερβ. -ύτατος Διογ. Λ. 2. 88.—Ἐπιφρ. -μωσις, Βυζ.

ἀσχημοσύνη, ἡ, ἑλληνιστ. σχήματος, μορφῆς, ἀσχ. καὶ ἀμορφία Ἀριστ. Φυσ. 1. 7, 8, πρὸς. 1. 5, 5. 2) παραμύρφωσις τοῦ προσώπου ἐν τῷ αὐτεῖν, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 6, 14. ἑλληνιστ. εὐσχημίων, Πλάτ. Συμπ. 196A.

II. ἐπὶ ἡθικῇ ἐννοίᾳ, κακὴ εὐαγῆ, ἀπρεπῆς τρέφει, ὁ αὐτ. Πού. 401A, κτλ.

ἀσχημίων, ὁν, ὁνος, (σχημα) μὴ ἔχων σχῆμα ἢ μορφήν, κακῶς ἰσχυρισμένος, δυσειδής, ἔσχημος, Ἰππ. π. Ἀρρ. 706.

II. ἀπρεπῆς ἔθιμος αἰσχύνει, αἰσχυρός, Λατ. τωρὶν, ἀντίθετον τῷ εὐσχημίων, Εὐρ. Ἑκ. 299, Πλάτ. Φιλ. 46A, κ. ἄλλ. 2) ἐπὶ προσώπων, ἀσχημίων γενέσθαι, Ἠρόδ. 7. 160. ἀσχημονέστερος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 7, 11. III. Ἐπιφρ. -νωσις Ἰουδ. Π. 2. 12, 1. ὑπερβ. -έστατος Πλάτ. Νόμ. 959D).

ἀσχιδής, ες, (σχιζω) ὁ μὴ σχιστός, ἀσχιστός, ἰσχυδές Ἀριστ. Πρὸς. 22, 9. ἐπὶ ζώων, τὸ μὴ διχαλόν, ἀσχιδῆ, οἶον τὰ μύνηχα ὁ αὐτ. Ἰστ. 2. 2. 1, 30, πρὸς. περὶ Ζ. Μορ. 1. 3, 2.—Ἐπιφρ. -δῶς Εὐστ. Πονημέτ. 49. 14.

ἀσχίον, τό = ὄνιον, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 1, 6, 9.

ἀσχιστός, ὁν, ὁ μὴ ἰσχυρισμένος, ἐπὶ τῶν μὴ διχαλόν ζώων, ἀντίθετον τῷ σχιζέπονι, Ἀριστ. Μεταφ. 6. 12, 8. II. ὁ μὴ διαιρεθεὶς, Πλάτ. Συμ. 221E, Τιμ. 36D. πτερόν ἀσχ. Ἀριστ. Ἰστ. 2. 8. 12, 5. δάκτυλοι αὐτοῦ 3. 9, 6. φλέψ, αὐτοῦ 3. 3, 14.

2) ὁ μὴ διαιρούμενος, ἀδιαιρέτος, ὁ αὐτ. Μεταφ. 4. 8, 5, 4. 9, 20.—Ἐπιφρ. -τως, Βυζ.

ἀσχολεῖν, ἐνασχολεῖν, τινὰ Δουκ. Ζεύ. 7:—Παθ., παρὰ. ἡσυχολεῖτο, ἴδε κατωτέρ. μέλλ. -ήσομαι, Μ. Ἀντ. 12. 2, Ἀριστ. 1. 423: -ηθήσομαι Ἠρόδ. (Συμ. 221E, 1): πρὸς. ἡσυχολήσεται Δίων Κ. 71. 10. μέσ. ἀσρ. ἡσυχολήσμεν μόνον Ἰαλόν., -ηθῶν Διδ. 4. 32, Δουκ. Μακρόβ. 8 κλ. Βίμαι ἐνησυχολήμενος, ἔχω ἀσχολία, Ἀλκ. ἐν Πυρρῶνι 6, Μένανδ. ἐν Ἀδύλ. 415. ἀσχολεύμεθα, ἴνα σχολάζωμεν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 7, 6. παρὶ τῇ ἐπὶ τι Διδ. 2. 40., 17. 91. μετὰ μετοχ., λαλῶν ἡσυχολεῖτο Ἀλκ. ἐν Ἀδύλ. 1. 12, κτλ. ἀσχ. ἀσχολίας ἀνιφερεῖς Δίων Χρ. 2, 231.

II. τὸ ἐνεργ. κεῖται ὡσαύτως ἀμεταβ. ὕψ. ἦν ἐννοεῖται ἐν παθ. Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 14, 14., 8. 3, 2, Φιλῆμ. ἐν Ἀδύλ. 130A. ἐνασχολεῖται εἰς τὰς ἰδίας μου ὑποθέσεις, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 13, 11, ἔδν εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν Ἀττ.—ἴδε Κέντου Ἰλλωσσ, Παρὰτ. σ. 443.

ἀσχολήμα, τό, ἀσχολία, ἐπιτέδευμα, διατριβή, Ἰρηγ. Νύσο. τ. 2. σ. 182D. ὡσαύτως -ήσεις, ἡ, Βυζ.

ἀσχολία, ἡ, ἐνασχολησις, ἐργασία, Πινδ. 1. 1. 2, Θουκ. 8. 72, κτλ. πρῶτος καὶ ἀσχολία Λυσ. 106. 15. ἀσχ. καὶ ἀπραγμοσύνη Δημ. 500. 22. ἀντὶ τοῦ τῷ ἡσυχία, Θουκ. 1. 70. ἐμεῖς ἀσχ. τίς ἐστίν, ἔχῃ ἀσχολίαν τινὰ, Πλάτ. Πρωτ. 335D. δι' ἀσχολίαν, ἐνεκεν ἀσχολίας, Εὐδουλ. ἐν Ἀδύλ. 1. 12. ὕψ. ἀσχολίας Πλάτ. Θεαίτ. 172D).

II. ἑλληνιστ. σχολῆς, ἀσχολίας τινὸς οὐδὲς Θουκ. 1. 90. ἀσχ. ἔχειν φιλοσοφίας πέρι, μὴ ἔχειν σχολὴν πρὸς ἐπιδιδόναι, σπουδῇ αὐτῇ, Πλάτ. Φαῖδρον 86D. ἀσχ. ἄγειν, σχολάζειν, ὁ αὐτ. Ἀπολλ. 30B. ἀντίθετ. τῷ σχολῇ, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 14, 12. ἀσχ. παρέχειν τινί, παρέχω εἰς τινὰ ἐνόχλησιν, Ξεν. Κύρ. 4. 3, 12. μυρία... ἡσὺν παρέχει ἀσχολίας τὸ ὄσθια Πλάτ. Φαῖδρον 60B. καὶ μετ' ἀπαρ., ἐμποδίζει τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ πράττῃ τι, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 13. ἀσχ. μοι ἦν παρεῖναι, δὲν εἶχον εὐκαιρίαν ὥστε νὰ παρεμυθῶ, Ἀντιφών 42. 38, πρὸς. Πλάτ. Φαῖδρον 58D. εἰς δὲ τὸ ἀπαρέμψαντο συγν. προτάσσεται τὸ ἄριον, ἀσχ. τοῦ ποιεῖν Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 11, (καὶ ἡ ὅσ. τῷ ἔριπε πύλον, νὰ εἶναι τοῦ ἐν Κύρ. 8. 7, 12) ὡσαύτως, εἰς τὸ μὴ ποιεῖν ὁ αὐτ. Ἑλλ. 0. 1, 16.

ἀσχολος, ὁν, (σχολῇ) ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ ἔχων σχολήν, ὁ ἐνησυχολήμενος, ὁ ἔχων ἐργασίαν, Πλάτ. Νόμ. 832A, Δημ. 36, 8. ἀσχ. ἐς τι, μὴ ἔχων σχολήν εἰς τι, Ἠρόδ. 4. 77. ὅλλῃ, ἀσχ. περὶ τι, ἡσυχολήμενος περὶ τι, Πλούτ. Τιμόλ. 12. πρὸς τινί Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 8.—μετ' ἀπαρ., μὴ ἔχων σχολήν νὰ... Πινδ. 11. 8. 40. ἀσχ. εἰσὶν ἐπιδουλεύειν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11. 8. ἡ, ἀσχ. ὥστε μὴ πολλάκις ἐκκλησιάζειν αὐτοὺς ὁ Α. 2.—Ἐπιφρ. ἀσχολῶς ἔχειν Δημ. 900. 18.

II. ἐπὶ πράξεων, κτλ. ὡς ἀσχολῶς γὰρ συγγόνου προσεδρῖα, δὲν εὐκαιρῶ, διττὴ ἀσχολεῖται εἰς τὴν νοσοκομίαν τοῦ ἀδελφοῦ μου, Εὐρ. Ὀρ. 93. ὕψ. ἐρωτῶς πλούτου πάντα χρόνον ἀσχολον ποιούσιν τῶν ἄλλων ἐπιμελεῖσθαι πλὴν τῶν ἰδίων κτημάτων Πλάτ. Νόμ. 831C. ἀσχ. πράξεις, συνεχεῖς, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 7, 6. κίνησις ἀσχ., ἀπαύστος, συνεχής, ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 2. 1, 6.

ἀσχυ, τό, ὁ δὲ τοῦ καρποῦ δένδρον καλουμένου ποντικῶς (prunus mīnus) ἀπορρέει δ' ἀπ' αὐτοῦ παχύ καὶ μέλαν, οὐνορα δὲ τῷ ἀπορρέοντι ἐστὶ ἀσχυ Ἠρόδ. 4. 23. Θεογν. Κανόν. σ. 70. 11.

ἀσώδης [δ], (ἄση) μετ' ἄσης, μετὰ ναυτείας, ναυτιώδης, δόδυνη Ἰππ. π. Ἀρρ. 794. ὁ πάσχων ἐκ ναυτιώσεως, ὁ αὐτ. περὶ διαίτ. Ὁδ. 395.—Ἐπιφρ. -δῶς Ὀρεϊάδ. ἐν Chiturg. Vell. 73.

II. (ἐκ τοῦ ἀσις), ἰλυώδης, βορβορώδης, χέρος τῆς ἐν ἀσώδιδι Ἀισχύλ. Ἰλ. 32.

ἀσώματος, ὁν, ὡς καὶ νῦν, ὁ μὴ ἔχων σῶμα, Πλάτ. Φαῖδρον 85E, κ. ἄλλ. Ἀριστ. Φυσ. 4. 1, 10, περὶ Ψυχ. 1. 2, 20, κ. ἄλλ. ἀσωματώτατον ὁ αὐτ. 1. 5, 4.—Ἐπιφρ. -τως Ἀθανάσιος, κτλ. —καὶ ἀσωματοειδής, ες, ἰκρύλλ.

ἀσωματώτης, ἡ, τὸ εἶναι ἀσώματος, Φιλων 1. 41. ἀσωματώτης Ἰρηγ. Ναζ. κ. Ἀστρον. σ. 40.

ἀσωματώως, καθίσταται ἀσώματος, Ἑκκλ., ἐντεῦθεν -τώτης, ἡ, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3. σ. 13.

ἀσωμος, ὁν, = ἀσώματος, Ἑτιμ. Μ. σ. 161, 40, Γρηγ. Ναζ. ἀσωτος, ὁν, (σφάζω) ὁ μὴ συνάμενος νὰ αἰσθῇ, θηράσμετος, ἀνίατος, ἀσωστά οἱ ἐστὶν Ἀλ. π. Ζ. 13. 7:—ὁν Πλούτ. Ἀδλ. 3, ὁ Κλέβιος (V. LL 386) προτείνει ἀσώτων.

ἀσωτία, ἡ, = ἀσωτία, Ἠρωδ. 2. 7.

ἀσωτεῖον, τό, τὸ ἐνδιατήρημα ἀσώτου, Στράβων ἐν Χρυσίπῳ 1. πορρωτέρη ἀντὶ τοῦ ἀσώτων ἐκ τοῦ ἔρπον, Α. Π. 24, 29, πρὸς. Πλούδ. 5. 188. ἴδε Κέντου Ἰλλωσσ, Παρὰτ. σ. 401.

ἀσωτεύομαι, ὁποῦ, μετὰ πρην. ἡσώτευμαι, Σίλτ. Ἑμ. π. Μ. 8. 201:—διὰ γὰρ βίον ἡσώτων, ζῶ ἐν ἀσώτῃ, Ἀριστ. Πολιτικ.

5. 12, 17, Βαβρ. 108. 12.

2) μετ' αἰτίας, κατασπαταλῶ ἀσώτως, χρήματα Ἀλ. Ποικ. Ἰστ. 3. 9.—Τὸ ἐνεργ. εὐρήσεται μετὰ τῆς σημασι. 1) παρὰ τῇ ἴδεϊ, ἐν Ῥήτορι (Walz) τ. 3. σ. 677, 13.

ἀσώτεια, ἡ, ὁ βίος τοῦ ἀσώτου, ἡ σπατάλη, Πλάτ. Πολ. 560Ε, πρὸς Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 4. 1, 3· τὴν ἀσ. ὑγρότητα γὰρ νῦν προσεγορεύουσιν τινες Κρόνυλ. ἐν Ἀπολιπούσαι· 1) ἀσώτεια ἐκ τοῦ ἀσώτους, οὐχὶ ἀσώτεια ἐκ τοῦ ἀσώτευσμαι, οὐ παρὰ πρῶτον τῇ Ἀριστοτέλει εὐρίσκειται παράδειγμα· Κόντου Ἰλυσσ. Παρατηρ. σ. 400.

ἀσώτο-διεδοσκαλός, = ἀσώτειας διεδοσκαλός, ὄνομα δράματος τινος τοῦ Ἀλέξανδρου.

ἀσώτο-ποσία, ἡ, ἡ ἐν τῇ πότῳ ἀσώτεια, ὑπερβολικὴ πόσις, Κύρουλλ. Ἀλ. Χ. 1073D.

ἀσώτος, ον, (σῶζω) ὁ ἀνευ ἐλπίδος σωτηρίας, ὁ ἐν ἀπεγνωσμένη καταστάσει εὐρισκόμενος, διὸ καὶ τοὺς ἐκθνήσκοντας κινουσί ποταμικῶς, ὡς ἐάν μὴ τοῦτο εὐνοῦνται πάσχειν, ἀσώτους ὄντας Ἀριστ. Πρὸς 33. 9, πρὸς Κλήμ. Ἀλ. 168. 6.—Ἐπίρρ. -τως, ἀσώτως ἔχειν, μὴ σωτηρίως ἔχειν, εὐρίσκεισθαι ἐν κινδύνῳ θανάτου, Πλούτ. 2. 918D.

II ἐπὶ ἡλικίᾳ ἐνόσιος, σπατάλος, ἀκόλαστος, διεφθαρμένος, ἐξέλιγος, ὁ ἀσώτος, ἐκκεχυμένος..., οὐ περισοκῶν τὸ μέλλον, βίος τῆς σήμερον ἡμέρας, βίπτων τὰ χρήματα, κατεδεδωκότως τὰ πατρῷα, καταναλλοκῶν, ἐκχεῖν, ἀπολλύει, σπαθῶν τὴν οὐσίαν, καταναθεύων, καταπορνοκῶν, ἐφήμερος τῷ βίῳ... τῶν δὲ πραγμάτων ὄνομα οὐκ ἔστιν οὐ μὴ ἀσώτεια Πλούτ. I, 117· δασώτους αὐτοὺς οἱ κατέσταντες πρῶτον εὐ μοι δοκοῦσιν οἰνίστεσθαι τὸ τέλος αὐτῶν, ἀσώστους αὐτοὺς κατὰ ἐκθλήψιν τοῦ σ στοιχείου νενοήκότες Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. σ. 168· 6· τὰς ἀσώτους Σιουφιδῶν γενεᾶς Σοφ. Ἀλ. 190, πρὸς Πλάτ. Νόμ. 743B, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 2, 7, 5, 4. 1, 4, κ. ἄλλ.—Ἐπίρρ. ἀσώτως, Δημ. 1023, 19· συγρ. -ότερον Δίων Κ. 62. 27.

III, ἐνεργ., ἀσώτως γένει, ὁ ἐπιφύγων κατάραν εἰς τὸ γένος, Δισχύλ. Ἀγ. 1597.

ἀ-σωφρόνιστος, ον, μετ' ἐνεργ. σημασι., ὁ μὴ σωφρονίζων τινά, ὁμοίως γὰρ ἐστὶ κακὸν καὶ ἀνεσις ἀσωφρόνιστος καὶ κατὰ γνῶσιν ἀσυγχώρητος, μνημονεύεται ἐκ Γρηγ. Ναξ.—Μετὰ παθ. σημασι., ἀδιόρθωτος, Θεοδ. Περδρ. Ἐπιγράμμ. σ. 86.—Ἐπίρρ. -τως Οἰκουμεν. σ. 197.

ἀ-σωφρόνιστος, ἐπίρρ. = ἀσελγῶς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Πλ. 500, ἀτακτέω, ἐπὶ στρατιώτου, εἶμαι ἀνυπότακτος, ἀτακτῶ, ἀντιθετὸν τῷ εὐτακτέω, Σεν. Κύρ. 7, 2, 6, Δημ. 31. 17· ὁ ὥσις, ἐν Ἀρχ. I. 17. 10. 10, ἔχει παθ. τύπον, πολλὰ γὰρ ἡτάκτετο αὐτοῖς.

2) ἐν γένει, διότι βίον ἀτακτον, εἶμαι ἀτακτος, ἀκατάστατος, Λυσ. 141. 19, Σεν. Οἰκ. 7, 31· μετὰ γεν. ἀτακτῆσας τῆς πατρίδος ἀγῶνις, ἀποσκιρτῆσας αὐτῆς, Πλούτ. 2. 235D, κτλ.

ἀτακτικῶς, τὸ, πρὶν ἀτακτος, ὑπέρβαιος, Στὸβ. Ἐκλογ. 2. 194.

ἀ-τακτος, ον, ἐπὶ στρατοῦ, ὁ μὴ ἱσταμένος ἐν τάξει, ὁ μὴ παραταχθεὶς ἐν τάξει μάχης, Λοῦσι ἀτάκτοις Ἀθηναίοις Ἡρόδ. 6. 93, Θουκ. 8. 105, κτλ. 2) ὁ μὴ ἐν τῇ οἰκείᾳ τάξει εὐρισκόμενος, ἐντεῦθεν, ὁ μὴ λαμβάνων μέρος εἰς τὴν μάχην, τίς δ' ἦν οὗτος ἡμισόδημος τότε ἡμισοθήναιος, ὅστις ἐδυνήθη ἀν ἀτακτον αὐτὸν ὑπομείναι Ἰβείν, ἡνίκα ἡ μὲν ἡττα...προσηγγέλλετο, κτλ. Λυκούργ. 153, 22. II, ὁ ἀνευ πειθαρχίας, ἀτακτος, ἄκαμος, θόρυβος Θουκ. 8. 10· ποιεῖν τὴν πολιτείαν ἀτακτοτέραν Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 4, 17· ἀνώμαλος, πυρετός Ἰππ. Κωικ. Προγν. 121· οὐδὲν ἀτ. τῶν φύσει Ἀριστ. Φυσ. 8. 1, 16· θορόα ἀτ. τυχαία, 6 αὐτ. Ἰστ. Ζ. 5. 29.—ἐπὶ ὑπερβολικῶν σαρκικῶν ἀπαλαύσεων, ἀκανόνιστος, ἀνυπότακτος, ἄμετρος, ἡδοναί, Ἀφροδίτη Πλάτ. Νόμ. 660B, 840E.—ἐν τῇ μουσικῇ, ἀνευ ῥυθμοῦ, Ἀριστοτέλ. Κοιντ. σ. 32. 2) ἀπολιτιστος, ἀνευ νόμων, βίος Κριτίας 9. 1.

Β. Ἐπίρρ. -τως, κατ' ἀνώμαλον, ἀκατάστατον τρόπον, ἐπὶ στρατιωτῶν, ἀτ. καὶ οὐδὲν προσπίπτοντες Θουκ. 3. 108· ἀτ. διώκειν 6 αὐτ. 2. 91· ἀτακτότερον προσπεσόντες 6 αὐτ. 6, 27, πρὸς Ἰσοκρ. 9A, Σεν., κτλ. 2) ἀνώμαλως ἐπὶ πυρετῶν, Ἰππ. 945E, κ. ἄλλ. Ἰσὸκρ. 21A, κτλ.

ἀ-ταλαιπωρίας, ον, ὁ ἀνευ κόπου ἡ ὑπομονῆς, ἀδιόφορος, ἀμελής, οὕτως ἀτ. τοῖς πολλοῖς ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας Θουκ. 1. 20· οὕτω καὶ ἐν τῇ ἐπίρρ., οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπώριος ἡ ποίησις δίδκετο Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 250.

II, ἀνίκανος καὶ ὑποφύγη κόπου καὶ ταλαιπωρίας, Ἰππ. π. Ἀέρ. 280.—Ἐπίρρ. Ἰππ. π. Διαλ. ὈΕ. 389· ὁσαύτως -πώρητος, ον Πλούτ. Α', 28.—Ἐπίρρ. -πωρήτως Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἔκ. 204.

ἀ-ταλάντευτος, ον, ὁ μὴ ζυγισθεὶς ἡ μὴ ζυγισόμενος, ὑπερβολικός, τὸ τῆς γλώσσης ἀταλάντευτον Ἐπρ. Σοφ. τ. 3. σ. 403I. ἀτάλαντος, ον, (α ἀδύρσις, τάλαντον), ἴσος κατὰ τὸ μέτρον, ἰσοδύναμος ἡ ἴσος πρὸς τι, ὁμοῖος, τινι Ὀμ. ἐπὶ ἀνδρῶν, ἀτάλαντον Ἀρρίῃ Ἰλ. Ε. 576· Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον, -τῳ Διὶ τὴν εὐδουλιαν ἴσον (Σχόλ.) Β, 169, κτλ. ἐν γένει, ὁμοῖος, ἀστέρι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 40.

2) ἰσάροπος, ἔχει δὲ ἀτάλαντον ἀπάντη μεσογγύς γαίαν Ἀρατ. 22.

ἀταλά-φρων, ον, γεν. ὄνος (φρονέω) δ ἀτάλας, τρυφεράς ἔχων φρένας, ὁ ἀπαλόφρων, ἐπὶ νηπίου, παιδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀτα-

λάφρωνα, νήπιον αὐτως Ἰλ. Ζ. 400· δι. γρ. ἀταλόφρων, Ἐπιγράμμ. Βλλ. 325. 13.

ἀτάλλω [ἄ], μόνον κατ' ἐνεστώτα καὶ παρατ. σκικτῶ, διασκιρτῶ εὐθύμως μετὰ παιδικῆς ζωηρότητος, γορυσηδῶ, ἀτάλλει δὲ κῆτε' ὑπ' αὐτοῦ Ἰλ. Ν. 27, Μόσχ. 2. 116. II, ἐνεργ., ἀνατρέφω βρέφος, παιδίον, «μεγαλύνω», περαιοῦμαι, ὡς τὸ ἀτεσάλλω, νήπιον αἰδέσσης ἐπὶ γούνασι μητρὸς ἀτάλλων Ἐπιγράμμ. Ὀμ. 4. 2· νέαν ψυχὴν ἀτάλλων Σοφ. Ἀλ. 559· μεταφ., ἐλπίς ἀτάλλοισα καρδίαν Πινδ. Ἀποσπ. 233.—Παθ. αὐξάνω, μεγαλύνω, Ἰππ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 400.—καὶ τὸ ἐνεργητ. δὲ κεῖται ἐπὶ τοιαύτης σημασίας ἀμεταβάτως, ἐτρέφει' ἀτάλλων [ἀτ-] Ἰππ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 130.—Ἐπ. λέξις ἀπάντων ἀπαρ παρὰ Πινδ. καὶ Σοφ.—Ὁ Ἡσυχ. ἐρμηνεύει· «ἀτάλλει» τρέφει, τιθῆναι, σκιρτᾷ· χεῖρει, φιλεῖ, ἀγαπᾷ.

ἀταλμα, τὸ, παιγνιῶδες χοροπῆδημα, ζωηρότης.—«ἀτάλματα» ἀντὶ τοῦ ἀλμας, παλγνια· Ἡσυχ.

ἀταλός [ἀτ-], ἡ, ὄν, (συγγενὲς τῇ ἀπαλός), τρυφερός, λεπτός, ἀπαλός, παρθενικαί τ' ἀταλαί Ὀδ. Α. 39· ἐπὶ πάλιν, πῶλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῇσι Ἰλ. Υ. 222· ἀταλά φρονέοντες, νεανικόν, τρυφερόν, ἔχοντες, εὐθυμοί, Σ. 507, πρὸς Ἰππ. Θ. 989, Ἰππ. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 24, καὶ ἀταλάφρωνι.—μετὰ δοτ. ἀταλὰς πατρί, ὁ ἐ. ὑπὸ φρονέει, Πινδ. Ν. 7. 134, μετὰ Disen.

II ἐν Εὐρ. Πλ. 699· τὸ ἀτάλας ὑπὸ ματέρως ἐνίστα ἐρμηνεύεται ὡς ἐνεργ., θηλαζούσης τὸν ἀμνὸν αὐτῆς, ὁ Παιγ ἐρμηνεύει· ἀπαλῆς, τρυφερῆς μητρός, ἀλλ' ἐν Δισχύλ. Πέρσ. 537 πολλοὶ τ' ἀταλῆς χερσὶ καλύπτρας κατερικόμεναι, ὁ Ἰππ. μαννος ἐνοεῖ χεῖρας ἡλικιωμένων γυναικῶν καὶ ἐπομένους ἐρμηνεύει δὲ ὑποτρεμουσῶν χειρῶν, (ἑτεροὶ· ἀμαλαῖς). Δεῖτε Ἐπικὴ ἐν χρήσει παρὰ Πινδ. καὶ Εὐρ. ἐνδ' ἀνιστ.—Ἐπίρρ. ἀταλῶς, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ε. 271.

ἀτάλδ-φρων, ὄνος, ἴδε ἐν λ. ἀταλάφρων.

ἀτάλδ-ψυχος, ον, ἀπαλόψυχος, ὁ ἔχων τρυφεράν ψυχὴν, Ἀνδ. Π. 5. 297.

ἀτάλυμνος, ὁ, = κοκκυμηγέα, Νικ. Ἀλ. 108.

ἀ-τάμεινυτος, ον, ὁ μὴ ταμεινόμενος, ἐν δὲν δύναται τις νὰ φυλάξῃ, νὰ κρατῇ ἐντέ, διαφύλῃ, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 7, 27· ἀταμεινυτοὶ καὶ πλουτοὶ χάρισι Φίλων 1. 6· ἀκυβέρνητος, ἀνυπότακτος, ἀκατάστατος, ἀταμεινυτὸν γὰρ τῶν ἡδονῶν ἡ ἀκμή καὶ σκιρτητικὸν καὶ χαλινῶς δεδωμένον Πλούτ. 2. 12B:—Ἐπίρρ. -τως, ἀφειδῶς, ἀσώτως, Πλάτ. Νόμ. 867A.

ἀταξία, ἡ, ἡ (ἀτακτος), ἔλλειψις τάξεως καὶ πειθαρχίας, ἀκαταστασία, ἰδίως ἐπὶ στρατῶν, ἀνιθετὸν τῇ εὐταξίᾳ, Περδρ. 6. 11, Θουκ. 2. 92, Σεν. Ἑλλ. 3. 1, 9, κτλ. 2) ἐν γένει, ἀκαταστασία, σύγχυσις, ἀνωμαλία, ἀταξία καὶ ἀκολασία Πλάτ. Κριτίων 53D, πρὸς Σεν. Ἀθ. Πολ. 1. 5· ἀταξία καὶ ἀναρχία Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 3, 5· ἐκ τῆς ἀταξίας, τὸ τοῦ Κικίριωνος ex inordinatio, Πλάτ. Τίμ. 80A· ἀπὸ τύχης καὶ ἀταξίας Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 1. 1, 37· κατὰ πληθ. διαταράξας, Πλάτ. Νόμ. 653E. 3) μετὰ γεν., διαίτης ἀταξία, ἀνωμαλία, Ἰππ. Κωικ. Προγν. 152, ἀκαταστασία, νόμων Δισχύλ. 59. 5.

ἀτάυμαι [ἀτ], παθ. (ἀτη) μεγάλως ὑποτρέπον, εὐρίσκεισθαι ἐν μεγάλῃ στενωχωρίᾳ, ἀεῖποτε κατὰ μετοχ. ἐνεστώτος, ἀτῶμενος Σοφ. Ἀλ. 384. Ἀνε. 17, 314, Εὐρ. Ἰκ. 182· ἡμεῖς ἀτ' οὐ νοσοῦντες ἀτῶμεσθα νῦν, ἀφοῦ λοιπὸν παρήλθε τὸ κακόν, πάσχομεν ἡμεῖς τώρα, Σοφ. Ἀλ. 269, ἴδε σημα. Jebb ἐν τόπῳ. II τῇ Ἐπίρρ. Γόρτυν Κρήτης (IV) προσανῶς ἡ λέξις σημαίνει, ἀπὸ τινος ζημιαν, τιμῆματι περιπίπτω, νικῶμαι (ἐν δικαστηρίῳ), αἱ δὲ τις ἀταθείη, ἀποδάττασθαι τῷ ἀταμένῳ, δι. ἔγραπται. Ἐν Ν. 11 τὸ ἀταμένως εἶναι παρὰλλήλον τῷ νενικαμένως, ἴδε Κορναρέτην σ. 183· Ins. Jurid. Gr., σ. 430· Roberts, σ. 334.

ἀ-ταπεινώτος, ον, ὁ μὴ τεταπεινωμένος, Πλούτ. 2. 28C, κτλ.

—Ἐπίρρ. ἀταπεινώτως, Βασίλ. τ. 1. σ. 575C.

ἀτάρ, ἐπικ. ὡσαύτως, αὐτάρ (δ ἴδε), σύνδωτος, ἀλλά, δὲ, δὲ, ὅμως, ἀλλ' ὅμως, ἐν τούτοις· τὸ ἀτάρ ὡς τὸ Λατ. at, δηλοῖ ἰσχυρὰν ἀντίθεσιν ἐν τῇ νῇ τοῦ λαλοῦντος, συγχὸν παρ' Ὀμήρ., εἰσάγει δὲ ἐνστάσιν ἢ ἐπανόρθωσιν, τμήσόν μοι ὑλόν... ἀτάρ μιν νῦν γε ἀναεῖ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων ἡτῆμιν Ἰλ. Α. 506, κτλ.—ἐν γένει ἐρωτηματικῶς, ἀτάρ τί δὲ σόφισμα τοῦθ' ἡγοῦμενοι ἐς τήνδε παῖδα ψῆφον ὤρισαν φόνου Εὐρ. Ἐκ. 258, κτλ.: εἴθετα δὲ ἐν ὀρχῇ περιόδου ἢ προτάσεως καὶ ἐν ἀποστροφῇ τίθεται μετὰ τὴν κλητικὴν, Ἐκτορ, ἀτάρ που ἔφη, τῷ ὄντι εἶπες, Ἰλ. Χ. 331· Ἐκτορ, ἀτάρ σὺ μοι ἔσαι πατήρ..., ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλάτρε Ζ. 429:—τὸ γε συγχώνις προστίθεται εἰς αὐτὸ, μετὰ παρενθεμένης λέξεως, ὡς εἰς τὸ ἀλλά, ἀτάρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνέβην ἐξεναρίεας Π. 573, πρὸς Ἑλμωλ. Νῆδ. 83:—τὸ ἀτάρ ἐνίστα ἀντιτίθεται τῷ μὲν ὡς ἡμφαντικώτερον τοῦ δὲ, καὶ τότε μὲν μιν... ἀτάρ υἱός Ἰήσσοος ὠνον ἔδωκεν Ἰλ. Φ. 41, Ὀδ. Γ. 298, Ἡρόδ. 6. 133, καὶ Ἀπ. πῶς παιαί μὲν πληθύεις, ἀτάρ... οὐ πέμψεις τινά· Σοφ. Τρ. 54, πρὸς Πλάτ. Σοφ. 225C· ἐνίστα μετὰ τὸ ἐπειδὴ, ὅπως δύναται νὰ μεταφρασθῇ εἴτε, ἐπεὶ δὲ τεῖχος ἐπεσομένους ἐνόησαν Τρῶας, ἀτάρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε Ἰλ. Μ. 143·

ὅτι οὐδὲ ποτὶ ἐν ταύτῃ μένῳ Ἀριστοτ. Ὀρν. 170. II. ἀπερι-
γρον. Δ', — 64

ἐριστος, ἀτελεύτητος, ὕδωρ Ὀρφ. Ἀργ. 1150· μεταφ. γαστήρ Ὀππ. Ἀλ. 2. 206.

ἀ-τέκμων, οὐς, ἡ, (τίκτω, τεκνέω) ἐπὶ γυναικός, ἡμῆτικτος. ἡ μένουσα ἀτεκνόν, στείρας τοι δείξει καὶ ἀτέκμονας ἀνδράσι νύμφας Μανέθ. 4. 584.

ἀτεκνέω, εἶμαι ἀτεκνος, ἐν ἔγω τέκνα, Ἰππ. 677. 32. ἀτεκνία, ἡ, ἡ ἐλλείψις τέκνων, στείρωσις. διὰ τὰς ἀτεκνίας Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 6, 12, κ. ἄλλ.· διὸ καὶ τὰ ἀτέραμνα ὕδατα καὶ ψυχρὰ τὰ μὲν ἀτεκνίαν ποιεῖ, τὰ δὲ θηλυτοκίαν ὁ αὐτ. π. 2. γέν. 2. ἐν τέλει.

ἀ-τεκνος, ον, ὁ μὴ ἔχων τέκνα, Ἦσ. Ἔργ. καὶ Ἦμ. 600· ὁ μὴ πω τεκνοποιήσας, Διοσχ. Ὁμ. 828· ἀτεκνος, τάλαιν', ἀνύμφευτος, μὴ νυμφευθεὶς καὶ ἀτεκνος, Σοφ. Ἦλ. 164, κτλ.· ἐπὶ ζώων τὸ μὴ τεκνοποιεῖν, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 3. 4, 1· ὡσπύτως μετὰ γεν., ἀτ. ὁρσένων παίδων Εὐρ. Βάκχ. 1306. II. ἐπὶ ἐνεργητικ. ἐν-νοίας, λειχὴν ἀφυλλος, ἀτεκνος, λειχὴν προξένων ἀκαρπία καὶ ἀτεκνίαν, Διοσχ. Εὐμ. 755, [ἀτεκνος Σοφ. ἐνδ' ἀνωτέρ., ἀτεκνος Διοσχ. 8. 8] ἀνωτ.].

ἀτεκνύω, καθίσταω τινα ἀτεκνον, Εὐστ. Πονημάτων. 306. 55:—Παθ. στερεοῦμαι τῶν τέκνων μου, Ἀλ. 11. 14, 40:—ἐπὶ γῆς, εἶμαι ἄγονος, Ἰσθ. (Δ). Βασ. 6. 19, ἐνθα διάφ. γρ. ἀτεκνουμένην, ἀλλὰ πρὸς τὴν νέαν ἐκ τοῦ Ἰσθ. μεταφρ. τῆς ἱεῖς. Ἰσταιρέας. — Οὐσίας, ἀτεκνωσίας, ἡ, στείρωσις, Βασίλ. τ. 2. σ. 121Α.

ἀτέλειος, ἰων. -έτη, ἡ, ἡ ἐλλείψις τελευτήτος, Ἀριστ. Φυσ. 8. 7, 15, Γεν. Ζ. 3. 9, 7, Μετεωρ. 4. 2, 7, Θεωρ. Αἰτ. Φ. 4. 13, 1.

II. ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῶν τελῶν καὶ τῶν λειτουργιῶν (Λατ. im-
munitas) παρεχόμενη εἰς τοὺς ὑπηρετήσαντας τὴν πόλιν ἐπαφίης τῆς
αὐτοῦς τιμῆς, ἀτ. στρατιῆς καὶ φόρος Ἠρόδ. 3. 67· Δελφοὶ
δὲ, ἔδοσαν Κροίσῳ καὶ Λυδοῖσι προμαντήριον καὶ ἀτελείην
καὶ προεδρίην ὁ αὐτ. 1. 54, πρὸς 9. 73, Δημ. 471. 10, 475, 10,
Συλλ. Ἐπιγρ. 1052, κτλ.· ἐς τὴν ἀτέλειαν, πρὸς ἐξαπαλίσιν τῆς
ἀτελείας τῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 82· ἀτ. τινὲς ποιεῖν Ἀλεξ. ἐν Ἀδῇλ.
6· εὐρέσθαι, ἀγεῖν, ἀπολαύειν αὐτῆς, Δημ. 457. 9, 462. 25, κτλ.
καθόλου, τοιοῦτων πραγματειῶν ἀτ. Ἰσοκρ. 263C· καλοῦσθαι πᾶσαν.
ἐν Διοσχ. Εὐμ. 363. ἀτέλειαν θεῶν ἐπικραίνειν, τὴν ἐξαίρεσιν
αὐτῶν ἀπὸ πάσης ἐναγλήσεως, ἴδε Ἑρμάννου Πονημάτων. 6. 2, σ. 70·
ἐξ ἀτελείας, ἀνευ πληρωμῆς, Εὐρεάν, Δημ. 1358, 11, πρὸς Πολυδ.
Δ. 40.

ἀ-τελειώτος, ον, μὴ τετελειωμένος, ἀτέλειος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 59.—Ἐπίρρ. -τως Σχόλ. εἰς Νικ. Θ. 456.

ἀ-τέλειστος, ον, ὁ ἀνευ τέλους ἡ ἀποτελέσματος, ἄσκοπος, ἀνεκ-
πλήρωτος, ἀκατόρωτος, ὁ μὴ μέλων νὰ ἐκτελεσθῇ, ἄλιον θεῖ-
ναι πόνον ἢ δ' ἀτέλειστον, ἀπλήρωτον (Σχόλ.), Ἦλ. Δ. 26, πρὸς 57, 168, Ὁδ. Β. 273· μᾶψ οὕτως ἀτέλειστον Ὁδ. Π. 111 (ἐνθα
ἴσως εἶναι ὡς ἐπίρρ.)· τὰ δὲ κεν θεὸς ἡ τελέσειεν, ἢ κ' ἀτέλειστον
εἴη Θ. 571· σπάνιον παρὰ πελοῖς, Ἀντιφών 113, 39:—ἀτέλειστα
ὡς ἐπίρρ., μάτην, λαλεῖν Ἀνθ. Π. 12. 21. II. ὁ μὴ μεμυχημένος,
ὁ μὴ μυσταγωγηθεὶς, μετὰ γεν., ἀτέλειστον οὖσαν τῶν ἐμῶν
βακχευμάτων Εὐρ. Βάκχ. 40· ἀπολ., ὅς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέ-
λειστος εἰς ἄδου ἀφίκηται, ἐν βορδὸρμ κείσεται Πλάτ. Φαί-
δων 69C, πρὸς Ἀριστ. Ρηγ. 3. 18, 1· ἀτ. τῷ θεῷ Διὶ Π. Ἰστ. 3. 9:—ἐντεῦθεν παρ' Ἑκκλ. ἀδάπτιστος, Γρηγ. Ναζ. 638.

III. = ἀτέλης III, Δημ. 1461. 16, ἴδε Reisk. ἐν τόμῳ.

ἀ-τελεσφόρητος, ον, ὁ μὴ τελεσφορῶν, μὴ εὐδοκίμων, ἀτελής,
Γρηγ. Νύσσ. Π. 249C, Σύμμ. 31, 40.

ἀ-τελεσότητος, ον, μὴ εἰς τέλος ἐνεχθεὶς, ἀτελειώτος, ἀτελής,
ἀτελευτήτω ἐπὶ ἔργῳ Ἦλ. Δ. 175, πρὸς Δ. 527. 2) ἀνευ
τέλους, ἀνευ τέρματος, Ἀριστ. Φυσ. 3. 4, 14, Μετεωρ. 10. 10, 1.

3) ἀίδιος, αἰώνιος, Πλούτ. 2. 114F, κτλ. — Ἐπίρρ. -τως Ἀθανάσ. τ. 2. σ. 167, 177.

II. παρὰ Σοφ. ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ διδων
τέλος εἰς πρᾶγμα τι, ἰσχυρογνώμων, ἀανοικονόμητος, ἀτεγκτος
κατέλευττος Ο. Τ. 336.

ἀ-τελευτας, ον, ἀτελεύτητος, αἰώνιος, τὸν αἰὲ φέρουσι ἐν
ἡμῖν Μοῖρ' ἀτέλευτον ὕπνον Διοσχ. Ἀγ. 1451.

ἀ-τελής, ἐς, ἀνευ τέλους, δηλ., 4) ὁ μὴ ἐνεχθεὶς εἰς τέ-
λος ἡ πέρας, μὴ τελεσθεὶς, ἀτέλειος, τῷ κε καὶ οὐκ ἀτελής θά-
νατος μνηστοῦ γένοιτο Ὁδ. Ρ. 546· εἰρήνην ἐγένετο ἀτε-
λής, ἡ εἰρήνην δὲν καταρρώθη νὰ γένην, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 15.

2) οὐχὶ πλήρης, ἀτελειώτος, ἀτελὴ σφίος καρπὸν ὀρέπειν Πινδ. Ἀποσπ. 227· τὰ μὲν λελεγμένα ἀρρητ' ἐγὼ σοι κατέλῃ φυ-
λάσσειαι Σοφ. Ἦλ. 1012· ἀτελεῖ τῇ νύκτι, ἀνέστησαν Θουκ. 8. 27· ἰπὶ οἰκοδομήματος, αὐτέθι 40· ἀνευ τέλους ἡ σκοποῦ, Λατ.
initius, ἡ φύσις οὐθέν, ἀτελὲς ποιεῖ Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 8, 12.

3) ὁ ἀρχόμενος, ὁ ἀρχὴν λαμβάνων, ὁ μὴ πω συντελεσθεὶς, ἐπὶ
αὐτῇ πω, Ἰππ. π. Ἀρθ. 807· ἔρμηνον καὶ ἀτ. φιλοσοφίαν λει-
πεῖν Πλάτ. Πολ. 495C· ὡς ἀτ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 21. 14·
ζῶα αὐτέθι 4. 6, 1, καὶ ἄλλ.· πολιταὶ ἀτ., εἵνεα non optinio jure,
αὐτε, Πινδ. 3. 1. 5· ἀτ. συλλογισμός δ' αὐτ. Ἀναλυσ. Πρ. 1. 4. 7.
κ. ἄλλ.· ἀτ. ποιεῖν τινα Λουκ. περὶ τῆς Συρίας Θ. 20:—Ἐπίρρ.
-λως, οὐχὶ ἐντελῶς, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 1, 5, Πλούτ. 2. 472F.

4) ὁ μὴ ἔχων τέλος, ἀτελὴ δ' ὄντε δῆπου παντάπασιν ἀπέλρω

γίγνεσθον Πλάτ. Φίλῃς. 24B.

II. ὁ μὴ φέρον τὴν εἰς πέρας, ὁ μὴ ἐπιτυχάνων τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, Λατ. te infueta, ἀτελεῖ νόμῳ
Πινδ. Ν. 3. 74· ἐπὶ προσώπων, Ὁρφέας δὲ τὸν Ὀϊάγρου ἀτελὴ
ἀπέπεμψαν ἐξ Ἀΐδου, φάσμα δειδόντες τῆς γυναικὸς ἐφ' ἣν
ἦκεν Πλάτ. Συμπ. 1791· μετὰ γεν., ἀτελής τῆς θέας ὁ οὐτ.
Φαῖδρ. 248B· ἀτελής περὶ τινος, μὴ ἐντελὸς κατάλληλος, Ἀριστ.
Πολιτ. 3. 11, 9· ἀτελής εἰς τι Φίλων 2. 417· μετ' ἀπαρμ., ἀνί-
κανος νὰ πρᾶξῃ τι ἀποτελεσματικῶς, ἄκυρος καὶ ἀτ. σώσαι Ἀνδοκ.
30. 12. 2) ὁ μὴ ἐκπληρῶν, ὅρα μὴ ταμίᾳ Κυράνας ἀτε-
λής γένοιτο μαντεύσασιν Πινδ. 11. 5. 83.

III. (τέλος IV.) ἀπὸ ἀπληρώσεως φέρων ἡ εἰσφορῶν, ἀσφόδρος, Λατ. impenitus, ἡ
ἀπολ., ὡς παρ' Ἰσοκρ. 2. 168., 3. 91 καὶ Λυσ. 908. 3· ἡ μετὰ γεν.,
ἀτελής τῶν ἄλλων, ἀπληγμένος πάντων τῶν ἄλλων φόρων,
Ἠρόδ. 1. 192· καρπῶν ἀτ., ἀπληγμένος ἀπὸ τῆς δεκάτης ἐπὶ τῶν
προϊόντων, ὁ αὐτ. 8. 46· τῶν ἄλλων λειτουργιῶν Δημ. 595. 4·
στρατίας δ' αὐτ. 568. 11· πάντων πραγμάτων ἀτελεῖς Συλλ.
Ἐπιγρ. 2. 737 δ., πρὸς Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 18. 6) ἐπὶ πραγ-
μάτων, ἀσφορολόγητος, Δημ. 917. 26, πρὸς 1044. 17.

2) ἐπὶ
χρηματικῷ πᾶσι, τὸ μὴ ὑποκείμενον εἰς ἐκπτώσιν, «καθαρόν»
«σωστόν», χιλίους ἀνθρώπους οὐκ, ἐξέμισθωσεν, ἐφ' ᾧ ἔδο-
λόν, ἀτελὴ ἐκάστου τῆς ἡμέρας ἀπεδιδόναί Ξεν. Περ. 4.
14 καὶ ἐξ. τριάκοντα μνᾶς ἀτελεῖς ἐλάμβανε τοῦ ἐνισυτοῦ
Δημ. 816. 8· ἀτελέα ἔστω Συλλ. Ἐπιγρ. 2550. 23. 3) οὐχὶ
δαπανηρός, Σοφ. Ἀποσπ. 248, Ἀμφιτ. ἐν Πανί 1. IV. (τέλος
V) ἀμύητος, μετὰ γεν., ἱερῶν Ὑμν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 481.

ἀτέμειν [α], μόνον κατ' ἐνεστώτα εὐχρηστον, βλάπτω, ἐνοχλῶ,
στερῶ, «κακομεταχειρίζομαι» τινα, οὐ καλὸν ἀτέμειν, ἐξίνους
Τηλεμάχου Ὁδ. Υ. 294., Φ. 312· λυπῶ, στενωχῶ, ἀτέμειν
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι Ἀχαιῶν Β. 90:—Παθ., μετὰ γεν. στε-
ροῦμαι τινος, στερεοῦμαι τινος ὡς ἀπάτης, ἀτέμεινοντι νωότητος,
ἀπώλεσαν τὴν νεότητά αὐτῶν, Ἦλ. Υ. 445· ἀτεμίδομος γε
αὐτῶν αὐτοῦ 834· μή τις ἀτεμίδομος κίσι τῆς αὐτοῦ Δ.
704, Ὁδ. 1. 42.

II. Μῆς, ὡς ἐν ἐργ., Κόντ. Σμ. 5. 147, 173·
καὶ μετὰ δοτ., ψέγω τινά, ἐν εἶμαι εὐχαριστήσιμος ἐξ αὐτοῦ, Ἀπολλ.
Ρδ. Β. 56. Γ. 90. (Ἑτυμολογία ἀγνωστοί).

ἀτενής, ἐς, (α ἀφροιστ., τεῖνω) ὁ ἐξαπλόμενος, ὁ προσκυ-
λόμενος, τὰν κισσὸς ὡς ἀτενὴς πετράδα βλάστα δάμασεν Σοφ.
Ἀντ. 826· συγν. ἐπὶ τῶν δεοχλῶν, ὁ ἀτενίζων, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ.
1. 10, 3· τὸ ἀτ. τῆς θψείας Διον. Ἀλ. 5. 8· τὴν θψιν εἰς τὸ ἀτ.
ἀπερριζοῦσθαι, ἀσκαρδαμυκεῖ βλέπειν, Λουκ. Ἰκαρομ. 12· ἴδε
κατωτ. II.

2) σφοδρὴς, ἰσχυρὸς, δεινός, ὀργαὶ Διοσχ. Ἀγ. 71.

3) κατ' εὐθείαν, ἡ καὶ δ' ἀτενὴς ἀπ' οἰκῶν ἰδῶν Ἀποσπ. 66.

II. ἐπὶ τῆς διανοίας καὶ τοῦ λόγου τοῦ ἀνθρώπου, ἀτενεῖ.,
νόμῳ Ἦσ. Θ. 661, πρὸς Πινδ. Ν. 7. 129· ἀπλοῖ καὶ ἀτ. ἐπὶ
ἀνθρώπων, Πλάτ. Πολ. 547E· ἀτ. παρρησία Εὐρ. Ἀποσπ. 737.

2) ἄκαμπος, ἰσχυρογνώμων, ἐπίμονος, ἐπὶ τῶν ἀτεράμνων
τε Ἀριστοφ. Σφ. 730· ἀστένακτος καὶ ἀτ. Διον. Ἀλ. 5. 8.

III. ἐπίρρ. ἀτενῶς, ἰων. -έως Ἰππ. Προρρ. 78· ἀτ. ἐμὸ δέλειν
Διόδ. 3. 18· ἀτ. ἔχειν πρὸς τι Πλούτ. Ράβ. 25: συγν. ἔχον
κατ' οὐδέτ., ἀτενὲς ἱκετοὶ, καὶ ὑπερβολὴν ἱμοιοί, Πινδ. Π. 2.

141· καταμαθεῖν ἀτενὲς Ἐπιγρ. 96Ahr· ἀτενὲς τηρεῖν Διφίλ.
ἐν Παρρασίτῳ 2, 4· ἀτ. βλέπειν Πολυδ. 18. 30, 9· πρὸς ἀτε-
νίζω.

ἀτενίζω, μέλλ. -ισω, βλέπω ἀτανῶς, ἔχω τοὺς ὀφθαλμοὺς προση-
λωμένους εἰς τι, παρατηρῶ τι ἀσκαρδαμυκεῖ, εἰς τι Ἀριστ. Μετεωρ.
1. 6, 12· πρὸς τι ὁ αὐτ. Προβλ. 39, 19, 1· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀτέ-
νιζοντες αὐτῷ Εὐαγγ. κ. Λουκ. 4. 20· ὡσπύτως ἐπὶ τῶν
ὀφθαλμῶν, Ἀριστ. Προβλ. 31. 4:—Παθ. θεωρεῖμαι, βλέπομαι, παρα-
τηροῦμαι ἀτενῶς, Συμμ. (;) 188. II. μεταφ., ἐπὶ τοῦ νοῦ, ἀτ.
τὴν διάνοιαν πρὸς τι Ἀριστ. Φυσ. 1. 9, 3· εἶμαι ἐπίμονος, ἰσχυ-
ρογνώμων, Ἀθῆν. 313F.

ἀτενισμός, ὁ, τὸ ἀτενίζειν, Θεοφρ. Ἀποσπ. 8. 9.

ἀτεξ, -κος, ἡ, = ἀτοκος, Κύριλλ. Ἀλ. σ. 700.

ἀτερ [α], πρὸς μετὰ γενικῆς, ἀνευ, χωρὶς, Ὀμ. καὶ Πινδ. Ν. 7.
40· ἀτερ Ζηνός, ἀνευ τῆς θελήσεως αὐτοῦ, Ἦλ. Ο. 292· οὐ θεῶν
ἀτερ, ποησῖν μῆτις, Πινδ. Π. 5. 102. II. χωρὶς, μακρὰν ἀπό,
Ἦλ. Δ. 498· ὁ Ἦσ. ἐκφέρει ἐν συνδυασμῷ, νωσφιν ἀτερ Ἔργ. κ.

Ἦμ. 91.—Συχνὸν ὡσαύτως καὶ παρὰ Τραγ., τὸ πλεῖστον μετὰ τὴν
συντακτικὴν αὐτοῦ πτώσιν, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς ἐν Διοσχ. Πρ. 456, 1κ.
700, Χο. 338, Σοφ. Φ. 703, Πινδ. 866.—Δέξις ποιητ. ἀπαντῶσα
παρὰ μεταφ. πελοῖς, Διον. Ἀλ. 3. 10, Πλούτ. Κάτων Νεώτ. 5, Ἐβδ.
Πρὸς ἀτερθε, ἀνευ, χωρὶς.

ἀτεραμνός, ἰων. -έτη, ἡ, σκληρότης, τραχύτης, ὕδατων Ἰππ.
π. Ἀέρ. 282.

ἀ-τεραμνος, ον, μὴ μαλακυνθεὶς, τραχύς, ὕδατα Ἰππ. π. Ἀέρ.
280, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 8· ἀτ. κοιλία, ἀνέκκρητος κοιλία,
ἐμφραξίς, Ἰππ. ἐνδ' ἀνωτ. 282. II. μεταφ. ἀνοικτήρμων, σκλη-
ρός, ἀνηλεής, κῆρ Ὁδ. Υ. 167· ὀργή, βροντὴ Διοσχ. Πρ. 190,
1052.

ἀτεραμνότης, ητος, ἡ, ἐπιμονή, ἰσχυρογνομωσύνη, Θεοφρ. Αἰτ.
Φ. 4. 3, 2.

ἀτεραμνῶδης, ες, (εἶδος) ὃν δὲν δύναται τις νὰ μαλακώσῃ, νὰ καταστήσῃ μαλακόν, Γαλήν.

ἀτεράμιν [-αμ-], ἀτέραμον, γεν. ονος, Ἄτε. ἀντὶ ἀτεράμινος, τραχὺς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 181, Πλάτ. Νόμ. 853D, 880B· ἐπὶ ὀσπρίων, πρὸς τὸ τὰ ὀσπρία μὴ γίνεσθαι ἀτεράμινα Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 2, 4, 2.

ἀ-τεράτευτος, ον, οὐδὲν τερατῶδες ἢ θαυμαστός, Εὐστ. 918.5. ἀτέρειμνος, ον, = ἀτέραμνος, — «ἀτέρειμα» τὰ μὴ ἐφθμένα ὀσπρία· Ἰούχ.

ἀ-τερηδόνιστος, ον, ὁ μὴ σκωληκώδης, Διοσκ. I. 15.

ἀτερθε, καὶ πρὸ τυνήεντος -θεν, = ἀτέρ, ὡς τὸ ἀνευθε = ἀνευ, Πινδ. Ο. 9. 118, καὶ Τραγ.· μετὰ γεν., ἀτερθε πτερυγίων Λισχύλ. Ἰκ. 783· λιτρῶν δὲ. αὐτόθι 1011· ἀτ. τοῦδε Σοφ. Λγ. 645.

II. ὡς ἐπὶ ῥρ. μακράν, χωριστά, Πινδ. Π. 5, 129.

ἀ-τεριμάτιστος, ον, ἀπεριμάτιστος, ἄπειρος, ἐπιθυμία Διόδ. 19. 1· χρόνος Εὐσέβ. — ὡσαύτως, ἀτεριμάντης, ον, Ἀπολλίν. Ψαλμ. α', 17 κ. ἄλλ.

ἀ-τέρμιν, ον, γεν. ονος. ἔννευ τέρματος ἢ τέλους, αἰών Ἀριστ. π. Κόσμ. 7· 2· ἔννευ Μόσχ. 3. 10· ἐνόπτρων ἀτέρμιονες αὐγαί, αἱ ἀναρθήμετοι ἀκτῖνες τοῦ κατόπτρου, Εὐρ. Εκ. 926· ἀτ. πέτιλος, ἀνευ ἀκρας, ἀδιέσσης, Λισχύλ. Εὐμ. 634 (πρὸς ἀπειρους, ἀπείραντος).

ἀτερόπειλος, ἢ -ελλος = ἑτερόφθαλμος, Δωρικ., ἐκ τοῦ ἀτερως καὶ ὀπειλος ἢ ὀπειλλος = ἑφθαλμὸς Δωριεῖ. Εὐκλ. Ἐπιδαύρου, σ. 123, 34 καὶ 126, 72. Ἰδε Κ. Κόντον ἐν Ἀθηναῖς Τομ. Δ', σ. 18.

ἀτερως [ᾱ], Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἑτερος, Ἀρχύτας, κλ. τὸ ἄτερον, Μεγαρίκον ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 813.

2) ἀτερος [ᾱ], Ἀττ. κατὰ κράτην ἀντὶ τοῦ ὁ ἑτερος, οὐδέτε. ὀάτερον, γεν. ὀατέρου, ὄτε. ὀατέρω, ὀατέρῃ ἢ μετὰ κορινθίως, ὀατέρου, καὶ τὰ ἑξῆς, Τραγ.· — ἄλλα κράσις, ὅταν τὸ ἄρρ. λήγῃ εἰς σύμφωνον, οἷον ὀάτερον ἀντὶ τὸν ἑτερον. ὀατέρως ἀντὶ τῆς ἑτέρας, κελ., εἶναι πάντῃ ἰσχυρὰ καὶ ἀπολύτως.

ἀτέρπεια, ἢ = ἀτερψία, Δημόκρ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 408, Διογ. Λ. 7. 97.

ἀ-τερπηής, ες, ὁ μὴ παρέχων τέρπιν, λιμός, Πλ. Τ. 354· περὶ τοῦ κατω κίσμου, νίκυας καὶ ἀτερπεία χῶρον Ὁδ. Α. 94, κελ., πέτρης πρὸς μεγάλῃσι βαλὼν καὶ ἀτερπέτῃ χώρῃ Π. 279· πρὸς Λισχύλ. Πρ. 31, Σμίων. 44, 8· οὕτω, λόγοι Εὐρ. Πλ. 293· γήρας Μόσχ. 4. 11· ἀτερπεστον εἰς ἀκρόασιν, ἥτεον τερπνὸν εἰς τὸ οὖς, Θουκ. 1. 22.

II. ἐνεργ., ὁ μὴ αἰσθανόμενος ἀπλάουσιν ἐκ πραγμάτων τινος, ὁ μὴ τερπόμενος ἐξ αὐτοῦ, μετὰ γεν., κράτους Λισχύλ. Ἰκ. 685.

ἀ-τερπνός, ον, «ἀτερπνος ὁ ἄγρυπνος παρὰ Ρηγίνοις. Παρὰ τὸ ἄτερ καὶ τὸ ὕπνος γίνεσθαι ἀτερπνός ὁ χωρὶς ὕπνου ἄν· καὶ συγκοπῇ τοῦ υ ἀτερπνος» Εὐκλ. Μ. 163, 8, Ἰβνκ. 9, Σπέρχ. 76.

ἀτερπος, ον, = ἀτερπηής, Πλ. Ζ. 285.

ἀτερψία, ἢ, ἢ ἑλλειψὶς τέρψεως, Λουκ. Βίων Πρᾶς. 14.

ἀτευνακτίω, ἀποτυγχάνω, ἐλπίδων Βαβρ. 123.6, πρὸς Σύνεστ. 8G.

ἀ-τευνακτος, ον, ὁ μὴ ἐπιτυχών τινος, Μάξ. Τύρ. 43. 17.

ἀτευξία, ἢ, ἀποτυχία, στέρησις, Ἀπολλών. π. Συντάξ. 56, Ἐκκλ.

ἀ-τευχής, ες, (τεῦχος) μὴ ὥπλισμένος, ὁπλος, Εὐρ. Ἀνδρ. 1119, Ἀνθ. Π. 9. 330.

ἀ-τεύχηςτος, ον, = τὸ προηγ., Ἀνθ. Π. 9. 543.

ἀ-τεύχαστος, ον, ἀτεχνος, Θεμιστ. 30D.

ἀτεχνῶ, εἶμαι ἀτεχνος, ἀνεπιτήδειος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 296.

ἀ-τεχνός, ες, = ἀτεχνος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7, 395, Βαβρ. 75, 4· ἐν τῷ συγγρ., -εστερος Ἰππ. π. Ἀγμ. 763· πρὸς ἀτέχνους II.

ἀτεχνία, ἢ, ἑλλειψὶς τέχνης ἢ ἐπιτηδεύτητος, ἀνεπιτηδεύτης. Γλωσσ. Ἰππ. 2, Πλάτ. Φαίδων 90D, κ. ἄλλ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 4.6.

ἀ-τεχνίτευτος, ον, ἀτεχνος, ἀπλοῦς, Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 8· — τὸ ῥῆμ. -τετεύομαι, Πισχ. ἐν λέξει ἐρρωπέζομεν.

ἀ-τεχνολόγητος, ον, οὐχὶ τεχνικός, Βασίλ. τ. 3. σ. 6D.

ἀ-τεχνος, ον, ἀνευ τέχνης, ἀνεπιτήδειος, Πλάτ. Πολιτ. 274C· ἰδίως ὁ ἀγνοῶν τοὺς κανόνας ἢ τὰς ἀρχὰς τῆς τέχνης, ἀντιθέτως πρὸς τὸν ἐντεχνος ἢ τεχνίτης, ἀνεπιτήδειος, μὴ ἐξ ἐπαγγέλματος βραχείας, ἐπὶ ῥρ. τοῦ ἀτεχνός, ἀπλῶς, τοῦτ' ἐστὶ, πράγματι, ἀπολύτως, Δασ. planus, probus, omnino, συγγ. παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, Πλάτ., κλ. ἀτεχνῶς ἦκω παρεσκευασμένος Ἀριστοφ. Ἀχ. 37, πρὸς Νεφ. 408, 1174, κ. ἄλλ., καλὸν ἀτεχνῶς, ἀπλῶς ὡραῖον

δ' αὐτ. Ὀρν. 820· ἀτεχνῶς γε παμπόνηρα δ' αὐτ. Βάτρ. 106· ῥύγχος ἀτεχνῶς ἐσθ' ὕδρ, ἀπλῶς τὸ ῥύγχος χοίρου, Φερερ ἐν Ἀθήναις· 3· ἀτεχνῶς μὲν οὖν τὸ λεγόμενον σκῆπη βλάπτει Εὐπολ. ἐν Χρυσῇ γένει· 1· ἀτεχνῶς τὸ τοῦ Ὀμήρου λειπόνθη Πλάτ. Συμπ. 108C· bona fide, εὐκαρινῶς, ἀντὶ τῇ φράσει κοίτου ἐνεκα, Φιλίστρ. 260· — συγγρ. ἀτεχνῶς ὥσπερ, ἀκριβῶς ὥπως, Πλάτ. Φαίδων 80C, κελ.· ἀτεχνῶς οἷον ὁ αὐτ. Νόμ. 952B· — μετ' ἀνθρώπων, οὐδ' ἂν διαλεχθῇ γ' ἀτεχνῶς, ἀκριβῶς οὐδὲ λέγειν ὅλ' ἔλεγον εἰς αὐτόν, Ἀριστοφ. Νέφ. 425· ἀτεχνῶς οὐδέ τις, ἀπλῶς οὐδέ τις, δ' αὐτ. Ὀρν. 605, πρὸς Πλ. 362, Πλάτ. Πολιτ. 388A· — περὶ τοῦ ἀτεχνῶς καὶ τοῦ ἀτεχνῶς ἴδε Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 109.

ἀτέω [ᾱ], Πλ. Γ. 332, Ἠρόδ. 7. 223, εἰς ὁμύτερη τὰ χυμῶα κατὰ μετοχ. ἀτέων, δαμονιῶν, θεόληπτος, παράφορος, ἔξω φρενῶν, Αἰνεία, τίς σ' ὥδε θεῶν ἀτέοντα κελεύεις ἀντί Πηλεΐωνος· μάχεσθαι..., Πλ. ἐνθ. ἀνωτ. 2) μετὰ γεν., ἀμαρτανίον ἐναντίον τινος, Μουστῶν κεῖνος ἀνὴρ ἀτέει Κελλ. Ἀποστ. 471. Ἐν ἐπιγραφῇ Γόρτ. Κρήτ. Compr. 152V, καὶ ἰδιῇ φαίνεται ἡ λέξις ἔχουσα τὴν σημ.: ἐπιβάλλω πρόστιμον, προσέτι, νικῶ.

ἀτση, ἢ, Διολ. αὐδάτα, ἴδε ἐν τέλ.: — σύγχυσις φρενῶν, τεταραγμένη κατάστασις τῆς ψυχῆς καὶ ἀπερίσκεπτος τις ὁρμή προερχομένη ἐκ πάλης ἀποσελλομένης ὑπὸ τῶν θεῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς τιμωρίαν ἐνόχου βρασύτητος, τόνδ' ἀτση φρένας εἶλε Πλ. II. 805· Ζεῦ πάτερ, ἢ ῥά τιν' ἦδ' βασιλῆων τῆς ἀτση ἄσσεσθαι. 237· Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ... Ἐρινύς... φρεσὶν ἐμβαλὼν ἀγρίων ἀτσην Τ. 88· (οὕτως, οὐ δυνάμην λελοθεῖσθαι) ἀτση, ἢ πρῶτον ἀάσθη. ἀλλ' ἐπεὶ ἀσάμην καὶ μευ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς κελ. αὐτόθι 136)· ἀτσην δὲ μετέστηνον, ἢν Ἀφροδίτη δούη, ὅτε μ' ἴλαγεν κέσσε, λέγει ἡ Βλένη ἐν Ὁδ. Δ. 261· — ἐντελεῖν συγνάκις εὐρίσκομεν τὴν Ἀτσην προσωποποιούμενην, εἶναι δὲ τότε ἢ θεὰ τῆς βλάβης, ἢ πρώτη αἰτία πάσης ἀπερίσκεπτος πράξεως καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς, Ἀτση, ἢ πάντας δάτοι Πλ. Γ. 91· ἀσασκοῦσα δύναμις καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Διός, αὐτόθι 95· αἱ Διταὶ ἔρχονται βραδείας κατόπιν αὐτῆς θεραπεύουσαι τὴν κακὴν ἡμῶν αὐτὴ ἐπαρξεν, I. 500 κελ., πρὸς Πλ. Θ. 230, Πλάτ. Συμπ. 195B· καὶ ἴδε Ἰλάστεινος Ὀμηρ. Μελέτ. 2. 159 κελ.· παρὰ Τραγ. αἱ πράξεις αὐτῆς συγνάκις συμπέπτους πρὸς τὰς τῶν Ἐρινύων, Ἀσχύλ. Ἀγ. 1433, κ. ἄλλ., ἴδε Ἰερμαν. ἐν Σοφ. Πλ. 111.

II. ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν τοιούτου εἶδους δυστυχημάτων. 1) μετὰ ἐνεργ. ἐνυλάς, ἀπερίσκεπτος ἐνυγὴ ἢ ἀμαρτία, Ἀλεξάνδρου ἐνεκα ἀτσης Πλ. Ζ. 356· κατὰ πληθ., ἡλίθια, φθοροποιὰ τεχνήματα, Κ. 391· ἢ 2) μετὰ παθητικῆς, βλάβος, καταστροφή, Πλ. Ω. 480, Ὁδ. Δ. 261, Ἠρόδ. 1. 32· οὕτω κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ παρὰ Τραγ. διαφέρει δὲ ἡ ἀτση τοῦ πῆματος σημαίνοντος ἀπλῶν πόνων, Σοφ. ΑΥ. 363, κελ., πρὸς Εὐστ. 767, 63· ὁ καρπὸς τῆς ὕβρεως, ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσα ἑκάρπως στάγυν ἀτσης Λισχύλ. Πέρρ. 822· βιάται δ' ἀτάλαιναι πεῖθω προδοῦλου παῖς... ἄτας οὐ αὐτ. Ἀγ. 386· ἐν τῇ πληθ. ὁ αὐτ. Πέρρ. 652, 1037, Σοφ. ΑΥ. 848, κελ. 6) παρὰ Τραγ. ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, διέθρηξ ἄνθρωπος, καταστροφικῶς, δίκην ἀτσης λαθραῖου Λισχύλ. Ἀγ. 1230· ἐπὶ οὖν προσώπων, οὕς ἀττα Σοφ. Ἀνε. 533· — ἡ λέξις εὐρητα παρ' Ἀριστ. π. Ἀρετ. κ. Κακ. 7, 8· ἀλλαχοῦ οὕτε ἐν τῇ Κωμῳδίᾳ οὕτε ἐν τῇ ἔκλειμῃ Ἀττικῶς περὶ λόγῳ τὸ ἐγγύς, πάρα δ' ἄτα εἶναι ἀρχαία παρημία κρηνομενομένη ὑπὸ Κρατίωνος, ἐγγύς, πάρα δ' ἄτα· αἱ δὲ εἴησαν αὐτὴν οὐχ οὕτω ἔχειν, ἀλλὰ μόνον ἐγγύς ἀτση καὶ παρῆχουσι μάρτυρα τούτου Κρατίων τὸν νεώτερον λέγοντα... ἐγγύς ἀτσην Σχόλ. εἰς Πλάτ. σ. 324 Bekk.· τό τε μῆδ' ἐν ἀγαν καὶ τὸ ἐγγύς πάρα δ' ἄτση Πλάτ. Χαρμ. 165A, Δημ. 419, 14, ἐκτὸς δὲ τὸ ἀτσης λεγθῆναι ἀντὶ τοῦ αὐτῆς ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 605· οὕτε παρῶν γόν τι ἐκ τοῦ ἀτσης εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. ἑαίρεται τῶν μνηστικῶν παραδειγμάτων ἀττηρός καὶ ἀττηρία. (Ἐν τοῦ ἀάω, δ' ἴδε: ὁ ἀρχικὸς τύπος ἦτο ἀάτση ἢ ἀκριβέστερον ἀφάτση, ἡπερ διετηρήθη ἐν τῷ Διολ. αὐδάτα Πινδ. II. 2. 52, 3. 42· πρὸς ἀτάσθαλος). (Ἡ ποσότης εἶναι ἀάτση, ἀτση).

ἀ-αττικός, ον, ὁ μὴ τακτὴς ἢ μὴ τηκόμενος (ἐν τῇ πυρὶ ἢ διὰ θερμότητος ἐν γένει, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀτακτικός), ὑπερέχει ἂν ἡ χιών οὕσα ὥς καὶ ἀττικός; Πλάτ. Φαίδων 106A· ἀτ. πυρὶ Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 11, 18, πρὸς Μετωρ. 4. 8, 6, καὶ ἴδε τεγνέτος.

II. ὃν δὲν δύναται τις νὰ μαλᾶξῃ ἢ ὑποτάξῃ, νόμοις ἀττικοί Πλάτ. Νόμ. 853D.

ἀτημέλεια καὶ -ησία, ἢ, ἀνιμεμλησία, ἀλιγωρία, «παράμειλησις», Βυζ.

ἀτημέλειος, κατολιγρωῶ, ἀμειλῶ, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 609· ἡτμημελῆς Προκόπ. Βάνδ. σ. 226B.

ἀ-τημέλειος, ες, παρημελῆμενος, κόρη Πλουτ. Ἀντ. 18. II. ἐπὶ προσώπων, ἀμειλῆς, ἀλιγωρὸς, χρημάτων Εὐρ. (ἢ) παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 27· — ἐπὶ ῥρ., ἀτμημελῶς ἔχειν Πλουτ. Ἀγ. 17· ἀτμημελῶς ἀλάληντο Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 812, μετὰ διαφ. γρ. ἡλίσ· ἀτμημέλειος, ον, περὶ οὗ οὐδεὶς προσέχει ἢ φροντίζει, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 18., 8. 1, 14.

2) ὁ ἐκπεσὼν τῶν ἐπιτελειῶν, ὁ ἀποτυχὼν, Δισχύλ. Ἀγ. 891. II. ἐνεργ., μηδεμίαν προσηχὴν οἰδων,

ἀμελίας, νυδρός, Ἀλκίφρ. 3. 55: — Ἐπίφρ., ἀτιμελῆτως ἔχειν τινός, μηδὲν προσέχιν εἰς τὴν, Ξεν. Κύρ. 1. 8. 15.
ἀτιμελῆς, ἡ, ποιητ. ἀντί ἀτιμελίας, Ἀπολλ. Ρόδ. 1. 830.
ἀ-τιμῆς, ἑς, = ἀτιμῆς, Ἰππ. 78. Κόμ. Οἰκον. ἐν γ.
ἀ-τιμῆτος, ον, ἀπαρτιμῆτος, Θεμιστ. 294C
ἀτιμῆς, ἡ, βλάστη, κακὴν, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Πλάτωνι» 8, διάφ. γρσφ. ἐν Ξεν. Ἀπομ. 3. 5, 17.

ἀτιμῆς [α], α, ον, ἀπαρτιμῆς ὑπὸ τῆς ἀτιμῆς, εἰς καταπτοφὴν ὠθούμενος, Θεογ. 433, 634. II. ὁλίθριος, κατὰστραπτικός, βλαβερός, Δίσχυλ. Πρ. 740, Ἀγ. 1484, Σοφ. Γρ. 284. τδ ἀτιμῆτον, ὁλίθριος, βλάστη, Δίσχυλ. Εὐμ. 1007. Ἀπαξ παρὰ κωμ., ἀτιμῆ-
τατον κακὸν Ἀριστοφ. Σφ. 1299· σπάν. παρὰ πεζοῖς, Διογ. Λ. 8. 99· ἐν Πλάτ. Κρατ. 395B· ἀναφέρεται μόνον χάριν ἐτυμολογικοῦ λό-
γου, ἴδε ἀτιμῆ ἐν τέλ.

ἀ-τιμῆτος, ον, = ἀτιμῆς, προτείνεται ὑπὸ Δανδ. ἐν Σοφ. Ἀντ. 4, ἀντί τοῦ ἀτιμῆτος, περὶ οὗ ἴδε Jobb ἐν τόπῳ καὶ ἐν τῷ παραρ-
τήματι π. 243, περὶ δὲ τοῦ τύπου πρὸς ἀκούσιμους, ἀρνησίμους.

Ἀ-τιμῆς, ἰδοῦς, ἡ, ἐπιθ. παρὰ μεταγ. ποιητ. = Ἀ-τιμῆς.

II. ὡς αὐσιαστος. (ἐτυμολογία τοῦ γῆ γῶρα), Ἀ-τιμῆς, Εὐρ. I. A. 247· γῆς ἀπ' Ἀ-τιμῆτος Ἐπινίκος ἐν Μνησιπολίμῳ 1. 6. 2)
(ἐτυμολογία γλῶττα), ἡ Ἀ-τιμῆς διὰ τῆς, Στράβ. 333. 3)
(ἐτυμολογία γυνή), γυνή Ἀθηναία, Σαπφ. 43.

ἀ-τιμῆς [α], ον, (τίω) μὴ τιμηθεῖς, Δίσχυλ. Εὐμ. 385, 839.

II. ἐνεργ. ὁ μὴ τιμῶν τι, τινος Εὐρ. Ἰων 700.

ἀτιμῶ, τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ. ἐνεστ., ἀλλὰ καὶ κατὰ ε' καὶ γ' ἱνικ. πρὸς τῆς ἱρίστ., Εὐρ. Ρῆσ. 252, 327· καὶ κατ' ἀπαρ., Σοφ. Ο. Κ. 1153· μίλλ. ἀτιμῶς [γ] Δίσχυλ. Ἀποσπ. 103· ὑποτακτ. ἀορ. ἀτιμῶς [γ] ὁ αὐτ. Εὐμ. 540· Ἰπ. ἀορ. ἀτιμῶς Ἀπολλ. Ρόδ.: — ἀδιαφορῶν, δὲν δίδω προσοχὴν, ἐπὶ λέαντος, ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτι-
μῶν ἔρχεται, μετ' ἀδιαφορίας καὶ περιφρονησεως, Ἰλ. γ'. 164· μετ' αἰς, ὡς τὸ ἀτιμῶν, καὶ ἀτιμῶν, θεοὺς ἀτιμῶν Δίσχυλ. Θῆδ. 441, πρὸς Εὐρ. Ἰκέτ. 19, Monk Ἀλκ. 1056: — μετὰ γεν. πράγματος ἀποστέρῳ τῆς ὑπερτιμῆς τιμῆς, γεράων μιν ἀτιμῶν Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 615. — Οὐδέποτε παρὰ πεζοῖς. (Ἐκ τοῦ ἀτιμῶν. α καὶ τοῦ τιμῶν = τιμῶ, ὁ δὲ σχηματισμὸς οὗτος ὡς καὶ ὁ τοῦ ἀτιμῶν, εἰς ἐναν-
τίον τῆς ἀναλογίας, ἐπειδὴ τὸ α- κυρίως συντίθεται μετ' ὑποκρίσεως καὶ τῶν παραγῶντων αὐτῶν.

ἀ-τιμῶς, ον, δὲν δύναται τις νὰ τιμωσέσθῃ, ἄγριος, Πλουτ. Ἀρετ. 25., 2. 728A.

ἀ-τιμῶς, ον, = τῷ προηγ., Ἡρώδιαν. 5. 6, 21· ἀτιμῶς αὐτοῦ λύττας Φίλων 20, 19.

ἀ-τιμῶν, ον, ὁ ἄνευ τιμῆς, τροφῶν, Μανέθ. 4. 368· διάφ. γρ. ἐν Ἰων. Ὁμ. 19, 38 ἀντί τοῦ τιμῶν.

ἀτιμῶν, καταλείπω τὴν ἀγέλην, ἐπὶ ταύρου, ὁ δὲ ταύρος, ὅταν ὦρα τῆς ὀχέως ἦ, τότε γίνεται σύννομος καὶ μάχεται τοῖς ἄλλοις, τὸν δὲ πρότερον χρόνον μετ' ἀλλήλων εἰσίν, ὁ καλεῖται ἀτιμῶν Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 18, 16., μηδὲν ἀτι-
μῶν γινώσκοντες, μηδὲν καταλείποντες τὴν ἀγέλην, γ. 3, 4, Θεόφρ. θ. 5. II. μεταγ., ὑπερβόρῳ, ὑπερβανόμεναι, Λουκ. Λεῖφ. 10.

ἀ-τιμῶν, ον, ὁ ἀγέλης, ὁ ἀποστάτης τῆς ἀγέλης ταύρος, οὗτος Σοφοκλῆς Δ. Β. 450, 31 (Σοφ. Ἀποσπ. 850), Θεόφρ. 25. 132, Ἀνθ. Π. 6, 255: — ἀτιμῶν, μὴ συναγελαζομένου Σουῖδ.

ἀ-τιμῶν, μίλλ. — ἀπὸ καὶ ἀορ. ἡ τιμῶν, Τραγ., Πλάτ., κτλ.: πρὸς ἡ τιμῶν Πλάτ. Πολιτ. 260D: — Παθ., πρὸς ἡ τιμῶν, Εὐρ., Πλάτ.: ἀορ. ἡ τιμῶν Πινδ. Ἀποσπ. 100, Πλάτ.: μίλλ. ἀτιμῶν, ἀτιμῶν, Δίσχυλ. Ἀγ. 1068, Σοφ. Ο. Κ. 1081. (ἀτιμῶν).

Δὲν τιμῶ, δὲν ἔχω ἐν τιμῇ, καταφρονῶ, δεικνύω καταφρονῆσαι, μετ' αἰς, ὁ Ὁμ. ἀπαξ ἐν Ἰλ. (I. 450, ἀτιμῶν δὲ ἀκοίτιν), συχνάκις ἐν Ὁδ., τοῦσδε γ' ἀτιμῶν κατὰ δῆμον Ζ. 283· οἶκον ἀτιμῶντες ἔδουσιν φ. 332, πρὸς 427· οὕτω, ἀτ. τοκῆς Θεογ. 821· συχνάκις ὡσαύτως παρὰ Τραγ., ὡς ἐν Δί-
σχλ. Θῆδ. 1018, Εὐρ. 712, 917, κ. ἄλλ.: μὴ μ' ἀτιμῶν γέννη Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδελφ. 10· συχνὸν ὡσαύτως παρὰ Πλάτ., τὴν ἀν-
θρωπίνην ἀσθένειαν ἀτ. Φαίδων 107A, κ. ἄλλ.: — οὕτως ἐν τῷ μίση τύπῳ, Σοφ. Δ. 1342: — μετὰ συστολῆς αἰς, ἔφη... ὁ νῦν σὺ τὴνδ' ἀτιμῶν πόλιν; δι' ὧν νῦν σὺ ἀτιμῶν ταύτην τὴν πό-
λιν; ὁ αὐτ. Ο. Κ. 340: — II. ἀτ., ὑποβῶν ἀτιμῶν, ὀνειδος, προσβολήν, ἀτιμῶν, πρὸς τινος Πινδ. Ἀποσπ. 89.7, Ἡρόδ. 1. 61· οὐκ ἀτι-
μῶν ἡμεῖς Σοφ. Ο. Κ. 1081· μετ' οὐδ. πλὴν, ἀνάει' ἡ τιμῶν-
μένην Εὐρ. I. A. 943, πρὸς Δημ. 538. 24.

II. μετὰ γεν. πράγμ., μεταχειρίζομαι τινα ὡς ἀνάξιον πινος, μὴ μ' ἀτιμῶν λῶ-
γου Δίσχυλ. Πρ. 783· μὴ μ' ἀτιμῶν... ὧν σε προστρέπω φράσαι = τοῦτων ἂ σε πρ. φρ., Σοφ. Ο. Κ. 49, πρὸς Ἀντ. 22.

3) μετ' ἀπαρ., ὡς θάνατε παῖδαν, μὴ μ' ἀτιμῶν μο-
λεῖν, μὴ με θεωρήσῃς ἀνάξιον τῆς ἐπισκεψέως σου, Δίσχυλ. Ἀποσπ. 246: πληρύτερον, ἡ ἴστοι, κασιγνήτην, μ' ἀτιμῶν τὸ μὴ οὐ
θανεῖν τε σὺν σοὶ τὸν θανόντα ὁ ἀγνίσαι, μὴ, ἀδελφὴ μου,
μὴ με θεωρήσῃς ἀνάξιον νὰ συναποθῶν μετὰ σοῦ καὶ τὸν ἀποθανόντα
νὰ ἀγνίσω, Σοφ. Ἀντ. 544· ὅλγ' ὡσαύτως, οὐκ ἀτιμῶν θεοὺς
προσιπεῖν, οὐκ ἀτιμῶν θεοὺς, ὥστε μὴ προσαιπεῖν αὐτούς, δὲν
ὁ ἀλιγώρῃς νὰ προσενέχων αὐτοῖς τὰς προνοίας τιμῆς, Εὐρ. Ἰπρ.

Μακιν. 608, πρὸς Πλάτ. Ἀδγ. 182C. II. = ἀτιμῶν, ἐπὶ δι-
καστικῇ ἐνόμιαι, Ξεν. Κύρ. 1. 6; 20, πρὸς. Ὁμ. 3. 42, ἔνθα ἀπὸ
τῆς μῆς σημασίας γίνεται μετέπειτα εἰς τὴν ἄλλην, Διών. Κ. 38,
13: — Πρὸ πάντων παρὰ ποιηταῖς: πρὸς. ἀτιμῶν, -ῶν.
ἀτιμῶν, ὁ, ἀτιμῶν, περιφρονησας, Ἐδδ. (Δ' Μακκ. α',
40, δι. γρ.).

ἀτιμῶν, α, ον, δὲ πρέπει νὰ ἀτιμῶνται, Ἰππ. Ἀποσπ. 773D, Πλάτ. Φαῖδρ. 266D. 2) ἀτιμῶν, δὲ ἀτιμῶν,

πῶ. γρσφ. ἐν Ξεν. Συμπ. 4. 17.

ἀτιμῶν, ἡ, ὁ ἀτιμῶν, Δίσχυλ. Θῆδ. 637: ἀτι-
μῶν, ον, μεταγ. Ἐκκλ.: — ἀτιμῶν, αὐ, ὁ, Ἰλ. 134.

ἀτιμῶν, ον, (ἀτιμῶν) ὁ μὴ ἀτιμῶν, ὁ περιφρο-
νούμενος, ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παιοῖν, ἀτιμῶν (ἀτιμῶντος
Bergk κακῶς) δὲ γυναικῶν Μνησιπολ. 1. 9.

ἀτιμῶν: Ἰπ. παρὰ ἀτιμῶν: μίλλ. ἀτιμῶν: ἀορ. ἡ τιμῶν
μῆσα: πρὸς ἡ τιμῶν καὶ ἀορ. παθ. — ἡ τιμῶν (μόνον παρὰ Γαλιν.).
— ἐν γρσφ.: παρ' Ὁμ. ἀντί τοῦ ἀτιμῶν, ἀτιμῶν, δὲν τιμῶ,
περιφρονῶ, σὲ δ' ἀτιμῶν Ὁδ. II. 307· ἐν τῷ ἀτιμῶν φ. 99· τὸν
πάντες ἀτιμῶν φ. 28· τὸν Χρῶσθην γῆρας Ἰλ. Δ. 11, πρὸς.
94, κτλ.: νῦν δὲ ο' ἀτιμῶν (ἐκ τοῦ ἀτιμῶν); πρὸς. ἀτιμῶν. II. 11.

185· εἴρηται ἀπὸς παρὰ Πινδ. κατὰ Δωρ. ἀορ. ἡ τιμῶν II. 9,
139· ἀπαξ παρὰ Σοφ. κατὰ προστ. ἀτιμῶν Δ. 1129· καὶ παρὰ τοῖς
μετέπειτα πεζοῖς, διότι τὸ ἐν Ξεν. Ἀθην. Πολ. 1. 14 ἀτιμῶν διμω-
ρῶν ἔδωκε εἰς ἀτιμῶν (ἐκ τοῦ ἀτιμῶν); πρὸς. ἀτιμῶν.

ἀτιμῶν, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀτιμῶν, καταφρονῶν εἰς
ἀτιμῶν ἢ ἀνείδος, τοὺς συκοφαντοῦντας ἀτιμῶντος Ἰσοκρ. π.
Ἀντιδ. 8 175 (2ν μὴ ἀναγν. — ὡς).

ἀτιμῶν, ον, (τιμῶν) ὁ μὴ τιμῶν, ὁ καταφρονούμενος, ὡς
εἰ τιν' ἀτιμῶν μετανόστην Ἰλ. I. 648, II. 59· ἀγῶνι ἀτ.
Ἰππ. Ἐκκλ. 805· οὐκ ἀτιμῶν, οὐκ ἀνὲν ἀμείβεσθαι, Ξεν. Ἰέρ. 9,
10.

II. (τιμῶν II) μὴ ἐκτιμῶν ἡ διατιμῶν, δίκη ἀτιμῶν-
τος, δίκη κατ' ἡν ἡ τιμῶν δὲν ἀποκρίσεται ἐν τῷ δικαστηρίῳ,
ἀλλ' εἴρω ὑπὸ τοῦ νόμου ἐκ τῶν πρῶτων ὠρισμένων, Δημ. 543. 1.,
834. 28, Δίσχυλ. 84.7· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τιμῶντος (ὅποτε ἡ
ποινὴ ὠρίσεται ἐν τῷ δικαστηρίῳ), Δημ. 834. 20· ἀτιμῶντος ἀγῶν
καὶ τιμῶντος: ὁ μὲν τιμῶντος ἐφ' ὃ τιμῶν ὠρισμένον ἐκ τῶν νόμων
οὐ κέεται, ἀλλὰ τοὺς δικαστὰς ἔδει τιμῶν ὅτι χρὴ παθεῖν ἢ ἀπο-
τίσαι· ὁ δὲ ἀτιμῶντος τοῦναντίον ὃ πρῶτον ἐκ τῶν νόμων ὠρισμένον
τιμῶν, ὡς μὴδὲν δεῖν τοὺς δικαστὰς διατιμῶν. Δίσχυλ. κατὰ
Κτησιφῶντος, Δημοσθένης κατὰ Μειδίον Ἀποκρ., πρὸς. Πλουτ. II',
54, 63· ὁ Σουῖδ. ἐσφαλμένως λέγει τὰ ἐναντία. 2) ἀνέκτιμῶν,
ἀσύγκριτος, ἀπαράδεκτος, Εὐσεβ. 781. 19.

ἀτιμῶν, Ἰων. -ῆς, ἡ, ἀτιμῶν, ἀίσχυν, ὀνειδος, Ὁδ. N. 142
(ἴδε ἰσχυλ.) Πινδ. Ο. 4. 33, Σοφ. κτλ.: ἐν ἀτιμῶν τινὰ ἔχειν
Ἡρόδ. 3. 3· ἀτιμῶν προστιθέναι τινὶ 7. 11· ἀτ. ἔχειν 7. 231.,
9. 71· ἀτιμῶν κυρεῖν πρὸς τινος 7. 158· ἀτ. τινός, ἀτιμῶν
γενομένη εἰς τινά, Εὐρ. Ἡρακλ. 72· εἰς τὴν τῆς ἀδελφῆς ἀτι-
μῶν Πλάτ. Ἰππαρχ. 229C· οὐκ ἀτιμῶν - σέθεν Δίσχυλ. Εὐμ.
796: — πλὴν, ταῖς μεγίσταις καλῶν ἀτ. Πλάτ. Πολιτ. 309A,
πρὸς 310E, Πλουτ. 492), κ. ἄλλ.: ὄνεις καὶ ἀτιμῶν Δημ.
246, 21., 552. 13, ἔνθα ἴδε Δινδάρ. 2) ἐν Ἀθῆναις ἐμω-
σας κατασχύν, σέβριος τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων ἢ πάντων
ἢ μέρους αὐτῶν, δυσφροσύνη, ἀτ. deminutio capitis, Δίσχυλ. Εὐμ.
395· Ἀνδρ. 10. 14, Ἀριστ. Πολ. 7. 17· ἴδε ἀτιμῶν I. 2.

II. ἐπὶ πράγματι, ἀτιμῶν ἐσθιμάτων, φακώλης κατὰστασις ἐνδυμῆ-
των, ἀτιμῶν γε παιδὸς ἀμφὶ σώματι ἐσθιμάτων κλύουσιν
Δίσχυλ. Πέρ. 847· ὡμελῶν καὶ κόμην βρύουσα, ἀτιμῶν πλέως
Κρατεῖος ἐν Ἀρχιλόχῳ 8. [Ἰπ. ἀτιμῶν, Ὁμ. ἐνθ' ἄνωγ.,
Τυρταῖος 1. 10].

ἀτιμῶν-πενθῆς, ἑς, πενθῶν δι' ἐπιβουλήσαν ἀτιμῶν ἢ ὀνειδος,
κόραι δυστυχεῖς Νυκτὸς ἀτιμῶν-πενθῆς Δίσχυλ. Εὐμ. 792.

ἀτιμῶν-ποιός, ον, ὁ ἀτιμῶν ποιῶν, ὁ προευνῶν ἀτιμῶν, ἀτιμῶν-
ποιῶν σφόδρα καταφροσύνη τὴν κεφαλὴν Κύριλλ. Ἀλ. σ. 336.

ἀ-τιμῶν, ον, (τιμῶν II) ὁ μὴ τιμῶν, ὁ ἀτιμῶν, ὁ κατα-
φρονούμενος, ἐνθάδ' ἀτιμῶν ἐόν Ἰλ. Δ. 171· ἐφ' ὃ εἶδω ὅσον
ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμῶν τῆς εἰμὶ αὐτῶν εἰς ἀτιμῶν
δε με θῆσεις II. 90· ἀτιμῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς λαχόντες τι-
μῆς, Θεογ. 1111· ἀτ. μόρος, ἐπονείδιστος, Δίσχυλ. Θῆδ. 589·
ἀτιμῶν οὐκ ἐπράξατ' ἡν, χλευαστικῶς, καὶ δὲν ἐστερήθησαν ἀμ-
φότεροι ἐπείσεως τιμῆς, ὁ αὐτ. Ἀγ. 1443· ἀτιμῶν Ἀργεῖοι, ὑπὸ
τῶν Ἀργείων, Σοφ. Δ. 440· ἔκ γ' ἔμοῦ, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 51.

3) μετὰ γεν., ἀτ. δωμάτων, ἀνευ τῆς τιμῆς τῶν ..., μὴ θεω-
ρούμενος ἀνευ τῶν ..., Δίσχυλ. Κο. 408, πρὸς 295· ἐκφορῶς, ὁ αὐτ.
Θῆδ. 1024· ὡσαύτως, χάρις οὐκ ἀτιμῶν πόνων, οὐκ ἀνάξια ἀμειβῆ
εἶν ..., ὁ αὐτ. Ἀγ. 354· ὧν μὲν ἰκόμην, ἀτιμῶν ἐξέπεμψεν, ἀτι-
μῶν τούτων ἀ ἰκόμην, ἐξέπεμψε με χωρὶς νὰ με τιμῶν δι' ἀπαντή-
σεως δι' ἐκείνων δι' ἐν μετῶν ἐν αὐτῶν (δὴν, τὸν Ἀπόλλωνα), Σοφ.
Ο. Κ. 789· ἀτιμῶν ..., χεῖρα τεκτοσύνας (ἴδε τεκτοσύνη) Εὐρ.
Ἀνδρ. 1085. 2) ὁ σταθμῶν τῶν δικαιοκρατῶν τοῦ πολίτου, ἀγε-
νῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ γενναῖος, ἀτιμῶν τὸ τέκνον γίνεται
Ἡρόδ. 1. 173· εἶδω ἐν Ἀθῆναις ἐπὶ πολλοῖς ἀδικαστικῶς ἀφαιρεθέντες

τὰ πολιτικά, δικαιώματα καὶ τιμωρήντες διὰ τῆς ἀτιμίας (ἴδε ἀτιμία 2). Λατ. *capite deminutus*, *capitatus*, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐπτε-
μους, Ἀριστοφ. Ὀρν. 766. Βάτρ. 691, Ἀνδρ. 19, 13. ἀτιμός τι ἡ
κατὰ τ. 1. ὁ αὐτ. 10, 23, 25. — ὡσαύτως μετὰ γεν., ὁ αὐτ. 10, 28.
ἀτ. γεῶν, ἀποστερηθεὶς τῶν δικαιωμάτων, Θουκ. 3. 58. ἀτιμός
τοῦ τεθνηκότος, ἀνάξια τοῦ ἀποθανόντος, Σοφ. Ἰδ. 1214, πρὸλ.
1215. ἀτ. τοῦ συμβουλεύειν, ἀπεστερημένος τοῦ δικαιώματος τοῦ
γνωμοδοτεῖν, Δημ. 200, 15. ἀτιμον τῆς πόλεως καθιστάναι τινά
Λυσ. 122, 9. τὰ διάφορα εἶδη τῆς ἀτιμίας ἐν Ἀθήναις μνημονεύονται
ὑπὸ τοῦ Ἀνδρ. 10, 13 κτλ., πρὸλ. Δημ. 122, 12. τὰ δὲ ἐν Σπάρτῃ
ὑπὸ Ξεν. Λακεδ. 9, 4 καὶ 5.

3) ἐπὶ πραγμάτων, τὴν μὴ ἐντιμωρ.,
Ἰπρδ. 5, 6. ἀτιμον ποιεῖσθαι τι = ἀτιμάζειν. ἐγὼ μὲν οὐκ
ἀτιμα ποιοῦμαι (ἐν. τὰ τῶν θεῶν ἐντιμία) Σοφ. Ἀντ. 78.
ἀτιμα ποιεῖν ἐς τινα Ἰπρδ. 2, 141. ἀτ. ἔργον Ἀριστοφ. Ὀρν.
166. ἔδρα ἀτιμότερα, μικροτέρας τιμῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν
μικρότερα ἔδρα, ἐπὶ τῶν θέσεων ἀγέλαστον αἱ συνδείκνυντες μετὰ
τοῦ Κύρου, Ξεν. Κύρ. 8, 4, 5. ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος, τὸ τιμω-
τέρον καὶ τὸ ἀτιμότερον Ἀριστ. περὶ Ζ. Νορ. 3. 10, 3. οὕτως
ἐπὶ ζώων, αὐτὸς 1, 5, 5.

II. (τιμή II), τοῦ νυν οἰκον.
ἀτιμὸν εἶς, τοῦ ὁποῖον νυν καταδεδωκυίας τὴν περιουσίαν δω-
ρεάν, «ἐκ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον» ἀτιμον δὲ τὸν ἀτιμώ-
ρητον ἢ καὶ ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ ἀτιμω, προῖκα, δωρεάν, μὴ
καταβλάντων τιμῆν, ὁ ἐστὶ τιμήμα τῶν ἐσθιομένων (Εὐστ.) Ὀδ. 11.
431. ὁλίγη ἀξία, μικρὰν ἔχων τιμὴν, εὐθιγός, ἀντιθετὸν τῇ τιμῇ,
Ξεν. Ἰπρ. 1. 10, πρὸλ. Διδ. 17. 661. — οὕτως. 2) = τῇ ἀτι-
μώρητος, οὐ μὴν ἀτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήσκοντες. ἤξει γάρ
ἡμῶν ἄλλος ἀτιμώμενος Δισχύλ. Ἀγ. 1279, Valck. ἤξει 1416.

3) μὴ τιμωρηθεὶς, Πλάτ. Νόμ. 855C. III. Ἐπίρρ. -μωσ,
ἀτιμωσ, ἐπονείδιστος, Δισχύλ. Ἰπρ. 195, 919, Θάβ. 1021, Σοφ. Ο.
Κ. 428, Λυσ. 903, 12, κτλ.: — ὑπερθ. ἀτιμώτατα, Πλάτ. Νόμ.
728B.

ἀτιμώω: μέλλ. -ώσω: ἄρ. ἡτιμώσω, Δισχύλ. Ἰκ. 644, κτλ.
πρkm. ἡτιμώμαι, Δημ. 548, 8: — Ἰπρδ. πρkm. ἡτιμώμαι Εὐρ.
Ἰλ. 455, Δημ.: ὑπερσυντ. ἡτιμώτω Ἰπρδ. 7. 231. ἄρ. -ώσῃ
Δισχύλ. Χο. 636, Ἀνδρ. κτλ.: μέλλ. ἀτιμώσομαι Ἰσοκρ.
95A. καὶ ἡτιμώσομαι διορθοῦν ἐκ χειρογράφων ἐν Δημ. 432, 17.
ἀτιμάζω, Δισχύλ. Ἰκ. 644. Ἰπρδ., ἀτιμάζομαι, κατὰσχύνομαι, Ἰπρδ.
4. 60, 7. 231, Δισχύλ. Χο. 636, Εὐρ. Ἰλ. 455. II. ἐν Ἀθή-
ναις, τιμωρὸν τινα δι' ἀτιμίας (ἴδε ἀτιμία 2), ὡς τὸ Λατ. *poeni-*
timus Ἰουστ. Ἀριστοφ. Βίρ. 743, Ἀνδρ. 5. 28, 14. 25. Δημ. 253,
3, κτλ. — ἀτ. ἐπὶ αἰγῇ Λυσ. 105, 25: — Ἰπρδ., Πλάτ. Πολ. 553B:
— πρὸλ. ἀτιμωσ. 1. 2.

ἀτιμωρησία, ἡ, ἡλικίᾳ τιμωρίας, πολλοὶ βραθυμώτεροι ἐκ
τῆς ἀτιμωρησίας γίνονται Ἰω. Χρυσ. τ. 3. σ. 341, 18.

ἀτιμωρητὴς ἡ -τής, ἐπίρρ. τοῦ ἐπομ., Εὐστ. Ἐγκώμ. Κωνστ.
σ. 734. 37, Εὐστ. Μ. 664, 37, κλ.

ἀ-τιμώρητος, ον. I. ὁ μὴ τιμωρούμενος, ὅπως ἀτιμώ-
ρητος γίγνεται, ὅπως διαρύγη τὴν τιμωρίαν, Ἰπρδ. 2. 100. Θουκ.
6. 0. κτλ. — ἀτ. ἀμάρτημάτων, μὴ τιμωρηθεὶς διὰ .., Πλάτ. Νόμ.
959C: — Ἐπίρρ. -τής = ἀτιμωρητὴς, ἄνευ τιμωρίας, αὐτὸς 762D.

II. ὁ ἀνευ ἀντεκδίκησεως, ὁ διαφθαρείς ἀδικοῖτ' ἀν ἀτι-
μώρητος-γενόμενος Ἀντισθ. 123. 18. ἔλασας ἀτιμώρητον τὸν
τοῦ Πατρόκληος θάνατον Δισχίν. 20. 22. III. ἀσθόνητος,
ἀνυπεράσπιστος, Θουκ. 3. 57. — πρὸλ. Rulink Τίμ.

ἀτιμώσεις [I], εως, ἡ, τὸ ἀτιμάζειν, ἀτιμία γενομένη εἰς τινα
μετὰ γεν., τραπέζας ἀτιμωσιν Δισχύλ. Ἀγ. 702. πατρός δ'
ἀτιμωσιν ἄρα τίσει δ αὐτ. Χο. 435.

ἀ-τιμωκτος [I], ον, ὁ μὴ τιμωσόμενος, ὁ μὴ στείβιμος, ἄσει-
στος, Ὀμπ. Ἀλ. 2. 8, κτλ., καὶ συγχ. παρὰ Νόνν.

ἀτίσ-ανδρέω, ἀτιμάζω ἄνδρα. — ἀτίσανδρεῖν ἀτιμάζειν ἄνδρα,
καὶ ὑπερηφανεῖν Ἰπρχ., πρὸλ. ἀτιμαγελέω.

ἀτίσις, ἡ, τὸ μὴ δύνασθαι τινέν, ἀποτίνειν, χρεοκοπία, Κικ.
π. Ἀτ. 14. 19.

ἀτίτάλλω: ἄρ. α', Ἰων. ἀτίτληα Σουλ. Ἐπιγρ. 6289: —
Μέσ. ἀτιτλήατο Ὀμπ. Κ. 1. 271: (ἀταλός). Ἀναδιπλα-
σασθεὶς τύπος τοῦ ἀτάλλω, τρέφω. ἐκτρέφω, ἀνατρέφω, παῖδα δὲ
ὡς ἀτίταλλε Ὀδ. Σ. 323. οἱ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐὺ τρέφον
ἡδ' ἀτίταλλον Τλ. Σ. 202, πρὸλ. Π. 191, πρὸλ. Ἡσ. Θ. 480,
Πινδ. Ν. 3. 99, Θεόκρ. 17. 58: — ὡσαύτως ἐπὶ ζώων, τοὺς μὲν
[ἵππους] .. ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτῃ Τλ. Σ. 271: — Ἰπρδ., γῆν' ἡρ-
παξ' ἀτίταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ Ὀδ. Ο. 174.

2) μεταρ.
περιποιεῖμαι, περιβάλλω, μετὰ ζοε., Ἀρσινόο πάντεςσι καλοῖς
ἀτίτάλλει Ἀδωνιν Θεόκρ. 15. 111. καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἐξ-
απαῖω, ἀποσπᾶν, σκιδράφει ἀτ. Ἰπρδ. ἀτ. Ἀποσπ. 82.

ἀτίτάλλας, ἡ, ἡμισυδιπλὸν βρόχος (i), Ἐπιγρ. Ἰπρ. Κρίτ. Ὁ
Δ. Κομπαρέτης ὑπολαμβάνει τὴν λείαν ὡς οὐσ. τοῦ ἀτετάλλω.

ἀτίταγ, ανας, ὁ, ὁ μὴ ἔχων ἀποτίσαι. «Γιγάντες» τιμητοί, ἀπὸ
τοῦ τιμᾶν ἄλλοι δὲ οἱ μὴ ἔχοντες ἀποτίσαι ἀτεταγες (ἴδε ἀτι-
τάνες) ὠνομάζοντο: οἱ δὲ ἔχοντες τιτάνες Ἰπρχ. ἐν λίσ. Τιτάνες,
ἀτίττω, = ἀτίω, Διον. 11. 1158.

ἀτίτης [I], ον, ὁ, ἀτιμώρητος Δισχύλ. Εὐμ. 237. II. ὁ μὴ

τιμώμενος, ἡμεῖς δ' ἀτίται σερκί παλαῖζ Δισχύλ. Ἀγ. 72, Ἰνδ.
ὁ Βλομί. ἀτίται: ἀλλὰ πρὸλ. Λοβ. Παρλαμπ. 428.

ἀτίτος, ον, ὡσαύτως ἡ, ον, ἴδε πρῆγ. (τίω): ἀντεκδίκητος,
οὐ μὴν αὐτ' ἀπιτος κεῖτ' Ἀσίας Ἠ. Ν. 144. Ἰνα μὴ τι κασι-
γνήτοί γε ποινὴν θηρὸν ἀπιτος ἔη, ὅπως μὴ ἡ τοῦ ἀεὶ τοῦ
ἀντεκτρίσε καὶ τιμωρία ἐπὶ πολὺ ἀτιμώρητος ὑπάρχη (μετὰ ἄρ. Θ.
Γαζή), Ἠ. Σ. 484 [ἔνθα ε], ἴδε ἀτίτης.

ἀτίω [I], = ἀτίζω. δὲν τιμῶ, περιφρονῶ, πᾶς τις πλοῦσις
ἀνδρὰ τίει, ἀτίει δὲ πενιχρὸν ψίονγ. 621. ἀτίουσι Ὀμφ. Λιθ. κ.
621. — Μέσ. ἄρ. ἀτίωατο [I] Τζιζ. Μέσ. Ὀμφ. 702. πρὸλ.
ἀτίζω.

Ἀτλαγενής, ἔς. (γένος), ἐπὶ θ. τῶν Πλειάδων, Πλειάδων
Ἀτλαγενέων, ἡχοῦν τῶν τῶ γένος, τουτίσσι τὴν γένειαν, τὴν εἰς
φῶς προαγαγὴν ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντος ἐχουσῶν (Σχόλ. Μοσχοπούλου
εἰς Ἠσ.) Ἠσ. Τργ. καὶ Ἠμ. 381 ὑπάρχει καὶ γραφὴ Ἀτλαγ-
γενής, ὁ κανονικὸς ὅμως τύπος ὡρεῖται να εἶναι Ἀτλαντογενής.

Ἀτλαντικός, ἡ, ὡν, ὁ τοῦ Ἀτλαντος, ὁ Ἀτλαντικός, τερ-
μινῶν τ' Ἀτλαντικὸν, ἔηλ. τῶν στῆλῶν τοῦ Περικλέους, Κύρ.
Ἰπρ. 3. καὶ τόπων Ἀτλαντικῶν αὐτῶν 1053. τὸ Ἀτλαντι-
κὸν πέλαιος Πλάτ. Τίμ. 24B. ἡ Ἀτλαντικὴ θάλασσα Ἀριστ.
π. Κύρ. 3. 2: — ὡσαύτως, Ἀτλάντειος, α, ὡν, Κύρ. Ἀριστ.
597. — Ἀτλαντίς, ἔδος, ὡς πατριωνυμ., Ζηλὴ δ' ὅρ' Ἀτλαν-
τίς Μαλὴ τέκε κῦδιμον Ἐριθὴν Ἠσ. Θ. 938. ἡ ἐξῶ στῆλῶν.
θάλασσα ἡ Ἀτλαντὶς καλεσμένη Ἰπρδ. 1. 203. ἡ Ἀτλ. ὑψ.
σος, μυθικὴ τις νῆσος εἰς τὰ ἀπωτατα δυτικὰ μέρη, Πλάτ. Τίμ.
24A, Στράβ. 102.

Ἀτλας, αντος, ὁ: αἰς, Ἀτλαντα καὶ Ἀτλαν (πρὸλ. Ἀτλα-
γενής) Δισχύλ. Ἰπρ. 427, ἐνθα ἴδε Σχόλ.: (α εὐρύων., καὶ πλάς,
ἴδε ἐν λ. «παλάω»): — ὁ Ἀτλας, εἰς τῶν οὐρανῶν τῆς πελαγοῦρας γέ-
νεως, ἀνέχων τοὺς στυλοὺς τοῦ οὐρανοῦ, ἔχει δὲ τε κίονας αὐτὸς
μακράς, αἱ γαῖαν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφιέχουσι Ὀδ. Α. 53. Ἰπρ.
ὑπερτον, εἰς ἐκ τῶν Τίτάνων, Ἠσ. Θ. 513, Δισχύλ. Ἰπρ. 343, 427.
αἱ δ' ἐπ' Ἀτλαντος παῖδες ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 298.

II. παρὰ
τοὺς ἱστορ., συγγραφ., τὸ ὄρος Ἀτλας ἐν τῇ βοιωτῇ Ἀρρεκῇ, οὐρού-
μενον ὑπὸ τῶν ἱπικωρῶν ὡς ὁ κίων τοῦ οὐρανοῦ, ἔρεται δὲ τοῦ
ἄλδς τοῦτου οὐρος τῇ οὐνομᾷ ἐστὶ Ἀτλας (εἰς δὲ στείον
καὶ κυκλωτέρως πάντη, ὑψηλὸν δὲ οὕτω δὴ τὴ λέγεται ὡς
τάς κορυφὰς αὐτοῦ οὐκ ὅλα τε εἶναι ἰδούσι Ἰπρδ. 4. 184,
κτλ.: καὶ κατὰ πληθ., Διονύς. Περ. 66. κατὰ Σιγάβωνα (825) οἱ
ἐπιχώριοι καλοῦσι τὸ ὄρος τοῦτο Ἀρρεκί.

III. ἐν τῇ Ἀρχαίᾳ
ἀντὶ κίων πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ οὐρανοῦ, καλούμενοι ὑπὸ τοῦ Ρω-
μαίων ἀρχιτεκτόνων τελαμῶνες, Ἀθην. 208B, Περαιὸς. 6. 10, πρὸλ.
Λεβ. Ἀρχαιολογίαν κίονες Ἀτλαντες, ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 3431. 7.

IV. ὄνομα τοῦ πρώτου τῶν τραχηλικῶν σπονδυλίων, ἵπ' οὐ
στηρίζεται ἡ κεφαλὴ, Παλ. 13, 132, [ἀτλ-; Δισχύλ. Ἀποσπ. 80.
ἀντ.]

ἀ-τλας, αντος, ὁ, «ἀτόλμος» ἀπαθής. καὶ ἡ διουσα οὐχὲτα ὡς
τῶν πλόων Ἰπρχ.

ἀτλητεύω, εἶμαι ἀνυπόμονος, δὲν ὑπομένω ἢ δὲν ὑποτάσσομαι εἰς
τι, Σοφ. Ο. Τ. 515.

ἀ-τλητος, καὶ Δωρ. ἀτλᾶτος, ον, ἀφόρητος, πένθος, ἄχος
Ἰλ. 1. 3., Τ. 307. ἀτλητο παθὼν Ἰπρδ. 5. 56, Πινδ. Ο. 6. 63.
ἀγγελλία Σοφ. Ἀγ. 223. 2) ὁ, τι δὲν πρέπει νὰ τομῶθῃ, ἀτλητα
τλάσας Δισχύλ. Ἀγ. 408.

II. ἵνεργ. ἀνίκανος νὰ ὑπομάλῃ τι,
μὴ ὑπομένων τι, μετὰ γεν., μόβων ἀτλητος Ἀθ. Π. 9. 321.
ἀτμενία, ἡ, (ἀτμήν), «δουλεία, εὐστωρία» Ἰπρχ. 1, ἀλλὰ καὶ
αὐτοῦς ἐμῶς μισοσκόβου ῥύομαι ἀτμενίης Ἀνθ. Π. 9. 764,
Μανιθ. 6. 59.

ἀτμενίος, ον. «πολυκατέρχαστος, πολυδούλιος, μετὰ κακοπα-
θείας γενομένος» (Σχόλ.), ἀτμενίον λίπος Νικ. Ἀλεξ. 178, 242.
ἀτμεῖω, ἀντὶ ἀτμενᾶω, εἶμαι δούλος, δουλεύω, Νικ. Ἀλεξ. 178,
172.

ἀτμή, ἡ, = ἀτμός, ἀτμός, Ἠσ. Θ. 862.

ἀτμήν, ἑνος, ὁ, δούλος, ὑπρέτης, Εὐμολ. Μ. 164, 32. ὡσαύ-
τως, ἀτμενός, ὁ, Εὐστ. 1760. 62, Ἰπρχ. (ἀλλὰ καὶ θη). τύπος
ἀθμενίης, ἑδος, ἐν Ἰπρχ. Μ. 18. 32. — ὅπερ ἐτυμολογικῶς εἶναι
ὁρθόν, ἀν ὡς τὸ ὅμως παράγεται ἐκ τοῦ δαμᾶω.

ἀ-τμητος, ον, μὴ τμηθείς, ἄκοπος, ἔστιραι Ἀπολλ. Ἰδ. Π.
708. ἐπὶ πολεμίας χώρας, ἡ μὴ ἐρημιωθεῖσα διὰ τῆς καταστροφῆς τῶν
ἐνέδρων, μὴ δρωθεῖσα, γῆ Θουκ. 1. 82. ἀμπελοι Πλουτ. Νομ. 14.
ἀργύρεα ἀτμητα, μεταλλεῖα ὀργύρου μ/πω ἀνακαρτέα, Ξε.
Ἰπρ. 4. 27. ἐπὶ ζώων, τὸ μὴ εὐνοχισθῆν, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 50. 5.

II. ὁ μὴ διαίρετός, Σοφ. Ἀποσπ. 178. ὁ μὴ διαίρετός, ὁ δὲ αἰ-
ρετός, Πλάτ. Φαῖδρ. 277B, Ἀριστ. Μεταρ. 4. 27. 4. — Ἐπίρρ. -τως
Ἀδαν. τ. 1. σ. 329 κλ.

ἀτμεῖω, (ἀτμή) ἐξάγω ἀτμόν, ἐκβάλλω ἀτμίδας, μυημοῦνται,
ἐκ τοῦ Ἰπρχ. — πρὸλ. ἀτμεῖω.

ἀτμεῖδύομαι, παθ. μεταβάλλομαι εἰς ἀτμόν, Ἀριστ. Μεταρ. 1,
0. 3.

ἀτμεῖδοῦχος, ον, [ἔλω] περιέχωμι ἀτμόν, ὑγρός, Ἰπρχ.

ἀτμωδής, ες, (εἶδος) ἀτμοειδής, ἀτμώδης, περιέχων ἀτμόν, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 2., 2. 4, 3, κ. ἄλλ. — ὁ βρεῖας αὐτοῦ 2. 3, 25. ἄλλ. δ' αὐτ. π. 2. Γεν. 5, 6, 6.

ἀτμίζω, μέλλ. -ῖσω, πρkm. ἤτμεκα Ἀριστ. Προβλ. 22. 9: — καπνίζω, βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ Σοφ. Ἀποσπ. 340. ἐπὶ ὕδατος, ἐκ-πίμπω ἀτμόν, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 15. καὶ ὁλοῦ, ἐκπέμπω ἀτμὸς, οὐκ ἔλκω, ἐπὶ θερμῷ κρῖντος, ἤδιστον ἀτμὸν. Φερειρ. ἐν Μεταλλεύσει 1. 15. — ἐπὶ τοῦ ἱερῶτος, Ἰππ. Προγν. 38. ἐπὶ νεωστὶ ἀπτημένων πλινθῶν, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 7, πρβλ. 10. 11. II. γίνωμαι ἀτμός, εὐρί-σκομαι ἐν ἀτμῷ καταστάσει, αὐτοῦ 1. 13, 9., 2. 3, 28, κ. ἄλλ.

ἀτμός, ἰδος, ἡ = ἀτμός, Ἠρόδ. 4. 75, Πλάτ. Τιμ. 86E, κτλ.: κυρίως ὑγρὰ ἀναθυμίασις, ἀτμός, ἀνέλθω. τῷ καπνῷ, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 4, 1, πρβλ. 1. 9, 4, κ. ἄλλ. ἢ ἁ. συνίσταται εἰς ὕδωρ αὐτοῦ 4. 7, 5.

ἀτμίστρος, ἡ, ὁ μεταθελλήμενος εἰς ἀτμόν, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 28.

ἀτμο-ειδής, ες, ὁμοίος ἀτμῷ (πρβλ. ἀτμωδής), Σέξτ. Ἐμπ. π. M. 7. 119. — Ἐπίρρ. -ειδής, ἐν εἰδεί ἀτμοῦ, Γαλην. τ. 2. σ. 77.

ἀτμός, ὁ, (ἴδε αὖ. φυτῶν, πνέω) ἀτμός, «ἀχνός», ἀναθυμίασις, βαρὶς καὶ δυσώδης ἀναθυμίασις, ὅμοιος ἀτμῷ ὡς περ ἐκ τάφου προέξει Ἀισχύλ. Ἀγ. 1311. ἀπανοή, ἀτμῷ κατισογναίνουσα, νη-δύς πυρὶ Ἰωβ. 138. ἔταν ἐκ γῆς ἁ. ἀνιή. ὅπδ' ἰδὲ ἡλίου Ἀριστ. Προβλ. 1. 21. κατὰ πληθ., ἀναθυμίασις, Ἀισχύλ. Ἀποσπ. 195, Λιβάν. 1. 391. — πυρὸς ἀτμός, περιφραστικῶς, ἀντὶ πυρ, μεταγενεστ. ἐπίρρ. ἐν Σολλ. Ἐπίρρ. 8639.

ἀτμώδης, ες, (εἶδος) ὁ περιέχων ἀτμόν, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 2. ὁ περιέχων ἱμάδα, ἔνικμος, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 16, 4. πρβλ. ἀτμο-ειδής.

ἀ-τμικός, ὁ, ὁ μὴ ἔχων στήλην, ἀτολμικός περιβολὰς σκη-νυμάτων Εὐρ. Ἰων 1133, Δίων Κ. 74. 4.

ἀ-τμωρύκτος, ὁ, ὁ μὴ τμήσας, ἀτολμωρύκτος, ὁ μὴ ἐλίσσεν-σαν οὐ νοκτοκλῖπται, Ἰω. Χρυσ.

ἀτολμία, δὲν πλάτω, στείρωθῆναι καὶ ἀτοκῆσαι Φίλων 1. 478.

ἀτομά, ἐπίρρ. τοῦ ἀτομικός (σημασ. II), ἀνευ τόκου, Δίων Κ. 58. 21.

ἀτομία, ἡ, τὸ μὴ τέλει, στείρωσις, Μουσώνιος παρὰ Στοβ. 450. 15.

ἀτόκος, ὁ, ὁ μὴ προεῖναι ἀτοκίαν, στείρωσις, Διοσκ. 1. 109. ἀτόκιον (ἐνν. φάρμακον), τὸ φάρμακον πρεξενόν ἀτοκάγ, Ἰππ. 623. 11, Διοσκ. 1. 105.

ἀ-τοκος, ὁ, ὁ μὴ τέλει, τὸν πρότερον χρόνον ἀτοκος ἔορτα Ἠρόδ. 5. 41. ἀτοκος οὗς ἐν τῷ πόρος Εὐρ. Ἰλ. 1127. πολλὰς ἀτόκους ὑπὸ νόσου καὶ οὐ φύσει Ἰππ. π. Ἀέρ. 281, 4. ἔτι ἡλικίαν Πλάτ. Θεαίτ. 149C. ἐπὶ ἡμιόνων, πᾶσα ἡμίονος ἀτο-κος Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 2. 21, 8. II. ὁ μὴ φέρων τέκον, χρέη-ματα Πλάτ. Νόμ. 921C, Δημ. 1250. 12, Σολλ. Ἐπίρρ. 2335. 49.

ἀ-τολμῶ, δὲν τολμῶ, εἶμαι ἀτολμικός, Ἰππ. 119411. — ἀσθενῶς, ἀτολμῶν, Δ. Β. 407, 10, ἀτολμῶν, Σουῖδ. ἐν λείει ἀντεφί-λατιμῶν τὸ.

ἀ-τολμηρός, ὁ, ἀτολμικός, Γαλην. τ. 14. σ. 603.

ἀ-τολμητός, ἄμρ. -μάτος, ὁ, ἀτλητός, ὁ, ἀφῆτος, μέγθος Πινδ. 1. 8 (7), 23 οὕτω καὶ ἐπὶ μοχλοῦν ἀνθρώπων, Ἀι-σχύλ. Ἀγ. 376.

ἀτολμία, ἡ, ἑλλειψὶς τόλμης, ζαίλια, Εὐρ. Ἀποσπ. 366 (ἄλλ. ἀνανδρία), Θουκ. 2. 89, κτλ. 2) ἀπλῶς τὸ μὴ τολμᾶν, τὸ ὑποχωρεῖν, Δημ. 1407. 14.

ἀ-τολμός, ὁ, ὁ μὴ στερούμενος τόλμης, ὁ μὴ τολμηρός, ὁ μὴ ἔχων θάρρος, ζαίλιος, Πινδ. Ν. 11. 42, Θουκ. 2. 39, κτλ. λῆμα .. οὐκ ἄτ. ἄλλ. ἔτομον Ἀριστοφ. Νεφ. 458. ἄτ. καὶ μαλακὸς Δημ. 105. 22, κτλ. — ἐπὶ γυναικῶν, μὴ ἀποτολμῶσα, ὑποχωροῦσα, Ἀι-σχύλ. Χο. 630. — Ἐπίρρ. -μῶς Πολύδ. 3. 103, 3, Πλούτ. — μετ' ἄπαρ, ἀτολμός εἰμι .. ὁῖσαι, ἐν ἔχω τὴν τόλμην νὰ δέσω, Ἀισχύλ. Πρ. 14.

ἀ-τομος, ὁ, ὁ μὴ τμηθείς, ἄκεπος, ἀθέριστος, λειμῶν Σοφ. Τρ. 200. ἀτομα πώγωνος βᾶθη Ἐριππος ἐν «Ναυαγῷ» 1. 7.

II. ὁ μὴ δύνανται τις νὰ κλέψῃ, ἀδιαιρέτος, ἀτμητός, Πλάτ. Σοφ. 229D. Ἀριστ. Φυσ. 3. 6, 2, Μεταφ. 1. 9, 25, κ. ἄλλ. ἄτ. σώματα, τὰ ἀτομα ἦτοι ἀδιαιρέτα μόρια ὕλης, τὰ πρῶτα στοι-χεῖα τοῦ συμπαντος, Δημόκρ. παρ' Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 4, 8, πρβλ. Μεταφ. 8. 13, 10, ἄμρ. 8. 9, 9, π. Φυχ. 1. 2, 3. ἀσυνῆτος ἀτομοί (ἐνν. οὐσίαι) Πλούτ. 2. 1110F. εἰς τὴν Λατ. εἰσῆλθῃ ἡ λέξις ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλούτ. Κικ. 40, πρβλ. Κικέρωνος De Finibus 1. 6.

2) προσῆτι ἐπὶ χρόνου, οὐχ οἷον τε εἰς ἄτ. χρόνους δι-αιρεῖσθαι τὸν χρόνον Ἀριστ. Φυσ. 8. 8, 24. κατ' ἄτ. χρόνον ὁ αὐτ. π. Δισθ. 7, 8. ἐν ἀτόμῳ, ἐν μᾶ ἀνιγμῇ χρόνου, Ἀ. Ἐπιστ. π. Κορ. 1ε', 52. 6) μεταφ., ἀπείρως μικρός, διαφορὰ Πλούτ. Φυσ. 3.

3) ἐν τῇ λογικῇ, τὰ ἀτομα, = τὰ καὶ ἑκάστα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ εἰδή, ἀπλῶς δὲ τὰ ἀτομα καὶ ἐν ἀριθμῷ κατ' οὐδενὸς ὑποκειμένου λέγεται Ἀριστ. Κατηγ. 2. 3. τῶν δὲ δευτέρων οὐσίων τὸ μὲν εἶδος κατὰ τοῦ ἀτόμου κατη-γορεῖται, τὸ δὲ γένος κατὰ τοῦ εἶδους καὶ κατὰ τοῦ ἀτόμου αὐτοῦ 5. 28. Ἀγαλν. Γστ. 2. 13, 6, κ. ἄλλ. — Ἐπίρρ., ἀτμῶς,

ὑπάρχειν ἀτομικῶς ἀνεῦ τῆς μεσολαβήσεως μέσου ὅρου, αὐτοῦ 1. 15 καὶ 17.

ἀτονέω, γίνωμαι ἀτονός, ἀποβάλλω τὰς δυνάμεις μου, ἐκλύομαι, χαλαροῦμαι, εἰτα ἡ δύναμις ἀτίνει Ἀριστ. Προβλ. 20. 42, Πλούτ. Ἰσορ. 25. ἔδοιοιτοίαις Σολλ. Ἐπίρρ. 6287. στόμαχος Διοσκ. 1. 150.

ἀτονία, ἡ, ἐκλύσις, χαλάρωσις τῶν δυνάμεων, ἀδυναμία, Ἰππ. π. Ἀέρ. 292, Πλούτ. 2. 535D.

ἀτονιάω, ἔχω ἀτονίαν, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7. σ. 297, 34.

ἀ-τονός, ὁ, ὁ μὴ τεταμένος, μὴ τενωμένος, χαλάρως, ἐκλε-λυμένος, ἀδύνατος, ἐπὶ τῶν μελῶν, Ἰππ. π. Ἀέρ. 281, 292. φω-νεῖν ἀτονὸν Ἀριστ. Φυσιολογ. 6. 51. ἐπὶ βητορικῷ ὕψους, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 20. — Ἐπίρρ. -νως Πλούτ. Λυκ. 18.

II. ἀνευ

τόνου, Γραμμ.

ἀτονός, καθιστῶ τὸ ἀτονόν, Ἀκύλας Ψαλμ. 79, 24.

ἀ-τόξευτος, ὁ, ἐκτός τῶν βολῆς, καὶ πέτρας ἀτοξέυτους Πλούτ. 2. 326E, πρβλ. Ὁδ. M. 84 κ. ἔξ.

ἀ-τοξός, ὁ, στερούμενος τόξου, οὐ δὲ ἀτοξός εἰ καὶ ἀστο-χός, Λοκ. Θεῶν Διάλ. 19. 1.

ἀ-τόπαστος, ὁ, ὁ μὴ δύνανται τις νὰ εἰκάσῃ, ἀνείκαστος, Ἰσοχ. (Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 115).

ἀτοπείω, πράττω τι ἀτόπως, τὸ ἀτοποῦμενον = ἀτόπημα, Νικήτ. Χρον. 296A.

ἀτοπία, τὸ, ἀτοπος λόγος ἢ πράξις, Σέξτ. Ἐμπ. π. M. 1. 80, Εὐσέβ. Ἐκκλ. Ἰστ. 6. 43, 13. — βραδύτερον, ἀόικημα, πλημμέλημα, ἔνοχος ἀτοπημάτων Ρήτορις (Walz) τ. 1. σ. 618.

ἀτοπιακτο-ποιός, ὁ, ὁ ἀτοπία ποιῶν, Γλωσσ.

ἀτοπία, ἡ, τὸ μὴ εἶναι ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ, ἐπομένως 1)

τὸ ἀτοπον, τὸ ἀλλόκοτον, ἡ ἀνοησία, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1372, Πλάτ.

Συμπ. 215A. ἐπὶ πρῶτον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 349. 2) ἔκτακτος

εἰς, παρὰ τοῦς χαρακτῆρας, νοσήματος Θουκ. 2. 51. τῶν τιμω-

ριῶν ἀτοπία ὁ αὐτ. 3. 82. τοῦ πάθους Πλάτ. Φαίτρ. 251D.

3) ἀ-τοπία, ὁ, ὁ ἐκτός τῆς οἰκείας θέσεως, ἐπομένως,

παράδοτος, ἀσυνήθης, ἔκτακτος, ἐπὶ συμπτωμάτων νοσήματος, Ἰππ.

Ἀρ. 1251. ἡδονὴ Εὐρ. 1. T. 842. ἔρως Ἀριστοφ. Ὀρν. 276.

πόθος Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 956. συγνὸν παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστ.

2) παράδοτος, ἀλλόκοτος, μὴ συνήθης, θαυμαστός, δοῦλοι τῶν ἀεί

ἀτόπων Θουκ. 3. 38. ἀτοπὸν τι πάσχειν Ἀνδοκ. 33. 34. τῶν

ἀσποπιάτων ... ἂν εἴη Δημ. 16. 24. ἀτοπία τῆς σμικρότητος

παράδοτος διὰ τὴν σμικρότητα αὐτῶν, Πλάτ. Θεαίτ. 175A. ἀτοπὸν

ἐστὶ μῆτερόν ἐστι καὶ γυνὴν Φερειρ. ἐν «Κρατατῶν» 19,

Εὐδουλ. ἐν Ἀδελφ. 3, Πλάτ. Γοργ. 521D, κ. ἄλλ. οὐδὲν ἄτ. (ἐνν.

ἔστιν) Ἀριστ. Κατηγ. 8, 41, καὶ ἄλλ. 6. ἐπὶ πρῶτον, Ἰσοκρ.

263E, Πλάτ. Πολ. 493C, κ. ἄλλ. ἄτ. καὶ εὐσχερεῖς τῇ πόλει

Δημ. 493. 27. τὸν ἀτοπον φεύγειν δει Μενανδ. ἐν «Πινύχῳ» 3.

3) ὁ παρὰ φύσιν ἀσυνήθης, καὶ πνεῦμα ἀτοπον καὶ εὐσώ-

δες ἡρίει Θουκ. 2. 49. τερατώδης ἀτοπώτατος πράγμα ἐξευ-

ρῶν Λυσ. 97. 7. II. Ἐπίρρ. ἀτόπως, θαυμαστικῶς ἢ παρα-

λόγως, Θουκ. 7. 30, καὶ συγν. παρὰ Πλάτ. ἀτόπως καθίζων =

ἀνυπόπτως Εὐπολις ἐν «Μαριῶν» 3.

ἀ-τόρητος, ὁ, ὁ μὴ δύνανται τις νὰ διατρυπήσῃ, ἄτρωτος,

Νέων Δ. 14. 380.

ἀ-τόρνευτος, ὁ, ὁ μὴ τερνευθείς, ὁ μὴ γενόμενος διὰ τοῦ τέρ-

νου στρογγύλος, Γλωσσ.

ἀ-τόρνευτος, ὁ, ὁ μὴ ταρχθείς, μὴ ἀνακατωθείς διὰ κοχλιαρίου, οὐ

γὰρ ἐνδέχεται προσκαρῆναι, ἀνερ ἀτόρνευτος τὸ ἐσθόμενον

ὅσον δῆποτε χρόνον ἐψήται Mitthaei Med. 49, 9. πρβλ.

τορύνω καὶ τορύνω.

ἄτος, τὸ, «πλάτος» ... παρὰ τὸ πολὺ καὶ τὸ ἄτος, δὲ σημαίνει τὸ

εὐρύς. Ἐτυμ. M. 674. 35.

ἄτος, ὁ, συγν. ἀντὶ τοῦ ἄκατος.

ἀ-τραγώδητος, ὁ, ὁ μὴ τραγώδης, ἀπλῶς, ἀτραγώδητος δὲ

καὶ περὶ πάντα καὶ δημοτικὰ Λοκ. πρ. ἐπὶ μισθ. συν. 19.

ἀ-τραγώδης, ὁ, ὁ μὴ τραγικός, ὁ μὴ ἀρμυζὼν εἰς τραγῳδίαν,

ἀτραγώδητος τοῦτο Ἀριστ. Ποιητ. 13. 3. — Ἐπίρρ., ἀτρα-

γώδης, ἀνευ θορύβου, ταρχῆς ἢ μεταίστοπυδίας, M. Ἀντων. 1. 16.

ἀτράκτιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἀτρακτύος, λίαν μεταγ.

ἀτρακτο-ειδής, ες, ἔχων σχῆμα ἀτράκτου, Διοσκ. 4. 36.

ἀτράκτος, ὁ, καὶ παρὰ Πλούτ. 2. 271F, ἡ, (ἴδε πρῆμα): —

ἀδράκτιον, ἀτρακτον στρέφειν Πρὸς 5, 12, πρβλ. 4. 34, 162.

λίαν μισθὸν ἀτρ. Ἀριστ. Βάτρ. 1348, πρβλ. Πλάτ. Πολιτικ.

281E, κ. ἄλλ. Ἀνάγκης ἀτρ. δ' αὐτ. Πινδ. 616C. τῶν Μοιρῶν

Ἀριστ. π. Κόσμ. 7. 6, πρβλ. Ἐπιγράμ. 222. 7. II. βίλος, ἀτρ.

τοξικός Διογύλ. Ἀποσπ. 129. ὡσαύτως, ἀτρ. μόνον Σοφ. Φ. 290,

Τρ. 714. — οὕτω καὶ ἡ ἡλακῆτι, ἔχει ἀμφοτέρως τὰς σημασίας,

δίδει ἡ τε ἀτρακτος καὶ ἡ ἡλακῆτι ὡς καὶ τὰ βέλη κατασκευάζοντα

ἐκ καλῶν καὶ εἶχον τὸ αὐτὸ σχεδὸν σχῆμα ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ

φαίνεται ὅτι ἡτο ἰδιαζόντως λέξις Λακωνική, ἴδε Θουκ. 4. 40. πρβλ.

χρυσήλακτος. III. τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ ἱεροῦ πλοίου,

πρβλ. ἡλακῆτι, Πολυδ. Α'. 91.

ἀτρακτύλις, ἡ ἀτρακτυλλίς, ἰδος, ἡ, εἶδος φυτοῦ ἀκινθώδους

ἔχοντος σχῆμα ἀτράκτου, ἐξ οὗ κατασκευάζον ἀτράκτους, Calthamius

Creticus κατὰ τὸν Sprengel, (τὸ δὲ Euthymus Europaeus εἶναι τὸ Ἀγγλ. Spindle-tree), Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 40, 49, Θεόφρ. 4. 52, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 6. 4, 6.—ἀτρακτωδὲς φυτὸν ἀκανθώδες· οἱ δὲ τὴν ἀγρίαν κνήκον Ἰσούχ.—Κατὰ τὸν Sibthorp ἡ νεώτερά νομομασία τοῦ φυτοῦ τούτου εἶναι ἀτρακτωδὴ ἢ σταυραγαθὴ.

ἀτρακτώδης, ες, (εἶδος) ὁμοίος ἀτράκτῳ, Εὐστ. 1328. 46.

ἀ-τράνωτος [α], ον, μὴ καταστὰς σαφές, Διον. Ἀρεοπ. Ἐπίρρ. -τως Ὀριγένης.—ὡσαύτως, ἀτράνωτος, ες, Τζιτζ., Κύριλλ. —Ἐπίρρ. -νως, Ἰσούχ. ἐν λέξει ἀσήμεως.

ἀ-τράπελος, ον, (τράπεζα) ὁ ἄνευ τραπεζῆς, τούτου χάριν ὁστεγος ἦν καὶ ἀτράπελος, πέντης, ἀλήτης, γυνίος, Τηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 419D. 2) ἀκονιωντος, ἀλλόφρων, δυσμικτος, ἀτράπελος Μανθ. 4. 563.

ἀ-τράπελος, ον, = δυστράπελος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Α'. 913.

ἀτραπίξω, (ἀτραπὸς) διέρχομαι, «περνῶ».—ἀτραπίξω: βαλὼν ἐν ἡδοποιεῖν οὕτω Φερεκράτης Δυτομόλοις ἀτραπίξοντες τὰς ἀριστο- νίας διὰ πασῶν Ἰσούχ.

ἀτραπίξος, ἡ, = τῷ ἐπομ., Ὁδ. Ν. 195, Ἀπολλ. Ρόδ., κτλ.: ὡσαύτως ἀτραπίξος, Ὁδ. Ρ. 234 καὶ ἀτραπὴτος ἐν Δ. Β. 460. 17.

ἀτραπὸς, ἑπ. ἀτραπὸς ὡς ἀέριον παρ' Ὀμ., π.χ. ἐν Ἰλ. Ρ. 743, ἡ (α) στερεή, τρέπω)· — κυρίως ὑδὸς τετραμμένη, μὴ ἔχουσα ἐκτροπὰς, ἀλλ' εὐθεία Ἰσούχ., ἐν γένει «μονοπάτι», ὁδός, Ὁμ. Ἰλ. 2. 715, Ἀριστοφ. Νεφ. 77, Θουκ. 4. 36, κτλ. 2) μεταφ. ἡ ὁδός, ἡ πορεία τοῦ βίου, τὴν οὖν πολιτικὴν ἀτραπὸν πῇ τις ἀνευρεῖται; Πλάτ. Πολιτ. 258C λόγων Ἐμπεδοκλ. παρὰ Πλούτ. 2. 418C ἱστορίης Σουλ. Ἐπιγρ. 380 ἀτρ. μύρμηκος, ἵε μυρ- μηκία.

ἀ-τραυμάτιστος, ον, ἄτρωτος, Λουκ. Ὁκύν. 36. Ἐπίρρ. -τως Νικήτ. Εὐγεν. 7. 53.

ἀτράφαξ, υος, ἡ, εἶδος βοτάνης ὑμῶς πρὸς «σπαναία», Λατ. atriplex· κατὰ Sibthorp τὸ σημερινὸν ὄνομα αὐτῆς εἶναι ἀγριο- σπανακία· οἱ δὲ ὁ διὰ τοῦ υ τύπος εἶναι ὁ ὁρὸς φαίνεται ἐκ τοῦ ψευδ-ἀτράφαξ ἐν Ἀριστοφ. Ἰππ. 630, πρὸς. Ἐνυμολ. Μ. 565, 17· ἀλλ' ἐν Διοσκ. 2. 145, κτλ., εἶναι γεγραμμένον ἀτράφαξ = χρυσόλαχανον· ἐν δὲ Ἰππ. 359, 43, Θεοφρ., κτλ., ἀνδράφαξ παρὰ δὲ Εὐστ. 539. 5, ἀδράφαξ.

ἀτράφης, ες, (τρέπω) ὁ μὴ πρεσβύμενος, ὁ δὲ ἀτρεψίας πάσχων, φθίνων, Θεοφρ. Δίε. Φ. 2. 6, 4, μετὰ δι. γρ. ἀτρεψῆς ἢ ἀτρεψῆς.

ἀτράχληρος, ον, ἄνευ τραχήλου, Τέλης παρὰ Στόδ. 575. 46, Ἀνθ. Π. 6. 106.

ἀτράχυντος, Ἰων. ἀτρεχύντος, ον, ὁ μὴ τραχυνθεῖς, ὁ μὴ σκληρυνθεῖς, Ἀρετ. π. Δίε. Χρον. 1129. 2. 12, Χρον. Νόσ. Αἰρε- πεντ. 1. 10: — ὡσαύτως ἀ-τράχυν, υ. Κῦστ. 340. 21, Ἰσούχ. ἐν οὐκ ἀτράχυν (ἐν τῇ ἐκδ. Schmidt οὐκ ἀτρεχῆς).

ἀτρεψῆς, ες, = ἀτρεστος· αἰετ. ἀτρεψῆς ἀντὶ ἀτρεψίας.—ἀτρεψία ὄντως ἀτρεπτον, ὡς Εὐφροῦνος Ἀνέκδ. Ὁδ. π. 4. σ. 130, 20· κλ. ἀτρεψῆς (ἀντὶ ἀτρεψίας) ἀνάγκαι Ἰωρδῆς ἐν Ἐπιγρ. 1046. 77· πρὸς. εὐκλείης.

Ἀτρεΐδης, ου, Ἰπ. Ἀτρεΐδης, εω, Δωρ. Ἀτρεΐδας, α, υἱὸς τοῦ Ἀτρεΐως, Ὀμ., κλ.

ἀτρεΐκεια, ἡ, Ἰων. ἀτρεκίη, ἀτρεκίη ἢ ἀτρεκίη, ἴδε Δινδ. Διολ. Ἰπρὸς. σ. IX: (ἀτρεκῆς)· — πραγματικότης, ἀκριβὴς ἀλήθεια, βεβαιότης, Πινδ. Ἀποσπ. 232. 4· τῶν ἡμεῖς ἀτρεκίην ἴδμεν, τὴν ἀκριβὴ ἀλήθειαν, τὴν ἀκριβὴ κατὰστασιν, Ἰπρὸς. 4. 152, 6. 1· μαθεῖν δὲ αὐτὸς οὕτω τὴν ἀτρεκίην εἴτι οὐκ αἰρεῖται τὸ Ἀργος αὐτὸς 82, πρὸς. Ἐπιγρ. Κερύρας ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 1907. 2· κατὰ πληθ. Ἰππ. Προρρητ. 84 ἴδε ἀτρεκῆς ἐν τέλ. II. Ἀτρεΐκεια, Δικαιοσύνη, νέμει γὰρ Ἀτρεΐκεια πόλιν Λο- κρῶν Ζεφυρίων Πινδ. Ο. 10 (11). 17.

ἀτρεκίως, εἶμαι βέλαιος, βεβαιούμαι, ἀκριβοῦμαι, ἀτρεκίωσα· «ἀκριβοῦσαμένη» Ἰσούχ. (Εὐρ. Ἀποσπ. 317).

ἀτρεκῆς, ες, (ἴδε τρέπω)· πραγματικὸς, ἀληθής, ἀτρεκὲς αἷμ' ἔσσευα βαλὼν Ἰλ. Β. 208. 2) ἀκριβής, ἀλάθεια, καίριος Πινδ. Ν. 5. 31, Π. 8. 9· ἀριθμὸς Ἰπρὸς. 7. 187· βίοντος ἀτρ. ἐπιτηδεύσεις Εὐρ. Ἰππ. 261, ἔνθα ἴδ. Monk: — τὸ ἀτρε- κῆς = ἀτρεΐκεια, φράσαι, εἶπαι τὸ ἀτρ. Ἰπρὸς. 5. 9, 7. 60· τὸ ἀτρεκέστερον τούτων ὁ αὐτ. 5. 54· τὸ ἀτρεκέστατον αὐτὸς 214, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰπρ. 12· σπανίως ἐπὶ προσώπ., ἀκριβής, αὐ- στερός, Πινδ. Ο. 3. 21, πρὸς. ἀτρεΐκεια II.

3) βέλαιος, ἀσφαλής, ποδὶ ἀτρεκῆ ὁ αὐτ. Ν. 3. 72· ἀτρ. δόξα Εὐρ. Ἰππ. 1114.

II. Ἐξαιρουμένων τοῦ μνημονευέντος χωρίου ὁ Ὀμ. ἔχει μόνον τὸ ἑπίρρ. ἀτρεκίως, τὸ πλεῖστον μετὰ τῶν ἐρημάτων ἀγορεύειν, καταλέγειν, Ἰλ. Β. 10, Ὁδ. Α. 169, κτλ. ὡσαύτως, ἀτρ. μαντεύσομαι Ρ. 154· ἀτρεκίως ἔφρασεν Ἐπιτάφ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 380· ἀτρ. δέλοι Ὀδγν. 636· συχν. καὶ παρ' Ἰπρὸς, ἀτρ. εἶπαι Δ. 57, κ. ἀλλ.· εἶδέναι 1. 209· κ. ἀλλ.· ἐπίστα- σθαι 3. 130· ἐκμαθεῖν 7. 10, 7· διακρίνειν 1. 172· διασημαί- νειν 1. 86· φαίνειν 2. 49·—Ἐν Ἰππ. π. Ἀρρ. 790· ἀποκαυλι- σθεῖσα, ὁρανοθεῖσα ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν παραμηνέως.

2) ὡσαύτως οὐδέ. ὡς ἑπίρρ., δεκάς ἀτρε- κῆς, ἀκριβῶς ἢ μόνον μία δεκάς ἐξ αἰτῶν, Ὁδ. Π. 245· οὕτω, τὸ

δ' ἀτρεκῆς Θεογν. 167· ἐπ' ἀτρεκῆς Σουλ. Ἐπιγρ. 1907. 12· ἀτρ. ἔφυγεν, πραγματικῶς, αὐτὸς 3685. II λέγει καὶ τὰ παρὰ- γωγα αὐτῆς εἶναι «πᾶσι παρ' Ἀτρ. (ἴδε ἀνωτ.), εἰδὲ ὅτι αὐτῆς μεταχειρίζονται τὸ ἀκριβὲς καὶ τὰ παρὰγωγα αὐτῶν, Συνήθως εἶναι ἡ χρῆσις αὐτῆς παρὰ τοῖς ἰωσι πετογράφ., μάλιστα παρ' Ἰππ. καὶ Ἀρετ. καὶ παρὰ μεταφ. πεζοῖς, ὡς π.χ. παρὰ Πλούτ. 1. 4. 9, Πλούτ., κλ.

ἀτρεκῆς, υτος, ἡ, = ἀτρεΐκεια, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἰππ. 1114. ἀτρεΐκεια, ἐν γένει παρὰ ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ ἀτρεΐκους πρὸς συμ- φωνίαν, ὅπαι παρ' Ὀμήρ. ὅφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρεΐκεια φοῖδος Ἀπόλλων Ἰλ. Ο. 318· μὲν', ἀτρ. σοῖς ἐν ἐξινύοις Εὐρ. Ὀρ. 258, πρὸς. Βάκχ. 1072, Ἀριστοφ. Νεφ. 743, Ὀρν. 1244, Πάτρ. 330· ὅπαι παρὰ Πλάτ., ἀτρ. σκοπεῖσθαι Γοργ. 503D).

ἀτρεμαῖος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀτρεμῆς· ἀτρ. βοά, φλυρῶντος, Εὐρ. Ὀρ. 117· οὐκ ἀτρεμαῖος, Ἰππ. 309. 9· — ἀτρε- μαέτης, υτος, ἡ, ὁ αὐτ. 28. 33.

ἀτρεμῆς, ἑπίρρ.· ἄνευ τρήμου, ἀκινήτως, ἡσυχῶς, ἡρέμα, ἀτρε- μῆς ἐσταότα Ἰλ. Ν. 438· ὁφθαλμοὶ δ' ὥσαι κέρα κατασπν ἡ δὲ σιδήρεος ἀτρεμῆς ἐν βλεφάραιοι Ὁδ. Π. 212· ἀτρεμῆς εὐδαιν Ἰλ. Ξ. 352, Ὁδ. Ν. 92· ἀτρεμῆς ἦσο, κρότου ἥσυχος, Ἰλ. Β. 200· ἀτρεμῆς εἶχεν, ἦμεν ἡσυχός, Ἰπρὸς. 5. 19, 8. 16 ἀτρ. εἶχον τὸ στρατόπεδον ὁ αὐτ. 9. 53, πρὸς. 54· οὕτω παρ' Ἀτρ., ἀτρ. ἴθι Εὐρ. Ὀρ. 150· ἀτρ. ἔχσιν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1200, κ. ἀλλ.· ἀτρ. ἀπτεσθαί τινος, ἡσυχῶς, ἀπαλῶς, ἡρέμα, Εὐρ. Ἰππ. 1353 ἀτρ. πορεύεσθαι, ἀσφύτως πορεύεσθαι, Σεν. Κυν. 5. 31· ἀνέθε- τον τῷ ταχυ. Δημ. 982. 17, πρὸς. ἀτρεμῆς, ἀτρεμῆς.

ἀτρεμῆς, ἡ -ς, ἑπίρρ. τοῦ ἀτρεμῆς γρατῶμενον ἀτρεμῆς ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 261, ἀλλ' ἀτρεμῆς ἐν Ἀλέξανδρ. Ἀνέκδ. 5. 12, κατὰ τὸν κανόνα τῶν Γραμμάτων, ἴδε Δινδ. Ἀριστοφ. Ἰπ. 590· — ἀτρεμῆς, υτος, ἡ, σταθερότης, χειροτερίης ἀτρεμῆς- τητῇ Ἰππ. 28. 33.

ἀτρεμῆς, μέλλ. ἡσυχ., Πλούτ., Ἀπ. κλ.: ἀτρ. ἡτρεμῆς, Ἰπρὸς. Ἰππ.: — ἐν τρέμῳ, μὲν ἡσυχῶς, ἀκινήτως, ἵνα τοὶ τρίγες ἀτρεμῶσι Ἰπ. Ἰπρ. κ. Ἰπ. 537· οὐδ' ὁμῶς κω ἡτρεμῆσαν, ἐπὶ ἀνταγῶν ἀνθρώπων, Ἰπρὸς. 7. 8, 1· κτλ., ἐπὶ καταστάσεως τῆς ὑγείας, διαμῖνι στέμματος, Ἰππ. Ἀφ. 1242· Ἀρετ.: — τὸ μ.π. ἀπαρ. ἀτρεμῆσθαι παρὰ Θεόφρ. 47, μεταβάλλεται ὑπὸ τοῦ Πλ. κ. εἰς ἀτρεμῆσθαι, ἡ λίσσι σπαντῶ παρ' Ἀριστ. π. Συνεφεύων 3, 9, ἀλλ' αἱ δόκιμοι Ἀτρ. μεταχειρίζονται κατὰ προσήμειον φ. ἡσυχῆς.

ἀτρεμῆς, ες, (τρέπω) ὁ μὴ τρέμων, ἀτρεμῆς, γαλήνιος, ὁδ- λασμα Σιμων. Ἰαμβόγος β. 37· φάσματα Πλάτ. Φαίδρ. 240D ὁμῶς Σεν. Συμπ. 8, 3· τὸ οὐδ' ἀτρεμῆς ὡς οὐκ ἀσπαστὸς, ἀτρεμῆς, ἡρέμα, ὁ αὐτ. Ἀγρο. 6, 7· ἑπίρρ. — εἰς ἡσυχίαν, Ἰππ. Ἰπρὸς. 1, 1101. II ἀτρεμῆς, ὁ μὴ ἔχων ἐκτροπὰς ἀλλ' εὐθείας, ἐπὶ ὁδῶν, εὐθεῖαι γὰρ ἦγοντο διὰ τῶν χωρίων ἀτρεμῆς Πλούτ. Π. Πράχ. 7, ἔνθα ἴδε σημ. Ἰωρδῆ.

ἀτρεμῆς, ἴδε τὴν λ. ἀτρεμῆς.

ἀτρεμῆς, ἡ, τὸ ἀτρεμῆς, τὸ μὲν ἀκινήτον, ἀτρεμῆς· ἔχειν ἡ ἄγειν, = ἀτρεμῆς, Σεν. Κύρ. 6. 3. 13· — ἀπαρῆα, ὁφθαλμ., Πινδ. Ν. 11, 15, ὡσαύτως ἀτρεμῆς, ἡ, Κύριλλ. κ., Ἰουλ. 3. τ. 6. σ. 9712.

ἀτρεμῆς, μέλλ. Ἀτρ. ἴδ. Ἰων. ἀπαρ. — εἰς, ἀτρ. ἡτρεμῆς· Ἰππ.: — διατελῶ ἀτρεμῆς, ἡσυχῶς, Ὀδγν. 303· καὶ παρὰ τοῖς ἰωσι πεζογρ. κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνήσ., ἀσπίδος, οὐδ' αἰμ' ἀτρεμι- ζούσης, οὐδέποτε ἡσυχάζουσας, Ἰπρὸς. 9. 74· ἐπὶ βασιλείῳ ἡσυχῶν ἀνθρώπων καὶ ἐπιθεσίων, οὐκ ἀτρεμῆς ὁ αὐτ. 1. 185, 100· ἐπὶ λαοῦ προσβαλλομένου, οὐδὲ αὐτοῦς οἰκός, ἀτρεμῆς ὁ αὐτ. 8. 68, 2· ἄνευ ὀργῆς, γυνώμην εἶχον ἀτρεμῆς ὅτι σε μακαρι- στὸν εἶναι, ὁ αὐτ. 7. 18· συχν. καὶ παρ' Ἰππ., ἀλλ' οὐδ' ὁμοῦ παρὰ τοῖς ἐπὶ τοῖς τῶν Ἀτρ. ἑπαίρει τοῦ Ἀντιφάνους 120, 13., 124. 21 καὶ 29, ἔνθα κῆται ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ νεωτερίζω. Πρὸς. ἀτρε- μῆς.

ἀ-τρεπτος, ον, ὁ μὴ τρεπόμενος, ἀκαμπτος, Ἀριστ. π. Κόσμ. 7. 6, Ἀπολλ. Ἰδ. Δ. 704· Μοῖρα Σουλ. Ἐπιγρ. 1778· τὸ πρὸ- σῶπον, Λουκ. Ἀλγρ. Ἰστ. 2. 23· ἀτρ. πρὸς τὴν, μὴ φρονέειν παρὰ τινος, Πλούτ., Ἀλκ. 13. Ἐπίρρ. — πτωγ. Ἰλ. 2. 87· ὡσαύτως — πτῶ Δ. Β. 4346.

ἀτρεπτότης, υτος, ἡ, τὸ ἀτρεπτον, τὸ ἀμετέδλητον, Ἀθανάσ. τ. 1. σ. 505, 506.

ἀτρεστῆ, ἑπίρρ. = ἀτρεστῶς, Ἐρμειν. ἐν Αἰσχύλ. Ἰκ. 903, ἴε εἰσαπεί.

ἀ-τρεστος, ον, (τρέω) ἄτρομος, ἄφοβος, Λατ. intrepidus, Τηγ. καὶ Πλάτ. Κρατ. 395B· μετὰ γεν., ἀτρ. μάχας, μὴ φοβούμενος τὴν μάχην, Αἰσχύλ. Πρ. 416· ἀτρ. ἐν μάχαις Σοφ. Α'. 365· ἀτρε- στον εὐθεῖν, ἀσφαλῶς, ἀρβῶς, καθεύδειν, Σοφ. Ο. Τ. 386, Ἐπίρρ. -τως Αἰσχύλ. Ἰκ. 240· ὡσαύτως οὐδ. πληθ. ἀτρεστα, ὡς ἑπίρρ., Εὐρ. Ἰων. 1198· πρὸς. ἀτρεστῆ.

ἀτρεψῆς, εως, ὁ, ἴδε ἐν λ. ἀτρεψῆς. 2) παρ' Ὀμ. ὡς κύρ. ἔν. ἀτρεψῆς, ὁ.

ἀτρεψῆς, ἴδε ἀτρεψῆς.

ἀτρεψία, ἡ, τὸ ἀμετέδλητον, ἐπὶ τῆς θεότητος, Ἀθαν. τ. 1. σ. 162, 365, 416, κτλ.

ἄ-τρήτος, ον, ὁ μὴ τερημένος, ὁ ἄνευ τρήματος, ἥτοι ὁπῆς. Πλάτ. Πολιτ. 279B, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 3, 7, 5. II. περὶ τοῦ ἄτρητα ζῆσι, αὐτοῖς I. 1, 28, ἴδε τὴν λίσ. τρήματ' ὠδης.

ἄτρηχυντος, ἰων. ἀντὶ ἀτρήχυντος, ὁ ἴδε.

ἄ-τρίκαστος, ον, ὁ μὴ μετέχων τρικλῆδος (ἴδε τριᾶκας III.) Πισχύ. ἴδε Πολυχ. Συλλογ. Ἐπιγρ. 1, 140.

ἄ-τρίκτος, ον, ἀνίητος, ἀήτης, τί δ' ἄτερ κακῶν; οὐκ ἀτρίκτος ἄτα; Δίσχυλ. Νο. 338· πρὸς. τριᾶζω, ἀποτρίκτω.

ἄ-τρίστατος, ον, ὁ μὴ τριπλασιασθείς, Δεμασχ. ἐν Οὐλοφ. Ἀποσθ. Gr. τ. 3, σ. 231.

ἄτρίδαστος, ον, = τῷ ἔπομ., ὁ μὴ τριβείς, ἵππος ἄτρ, πρὸς τραχέα, ἵππος τοῦ ὁποῖου αἱ ὀπλὰς δὲν ἐτρίβησαν ἐπὶ τραχείᾳ ἐδάφους, Ξεν. Ἰππαρχ. 8, 3.

ἄ-τριβής, ἔς, ὁ μὴ τριβείς, καὶ ἐπομένως: 1) ἐπὶ τόπων, ὃν δὲν ὑπάρχει τις, ὁ ἄνευ τρήτου, ἔδατος, ἀνοδος, Θουκ. 4, 8, 29· ἐπὶ ὁδῶν, ἡ μὴ τετριμμένη, ἀπάτης, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ φανερά ὁδοῦ, Ξεν. Ἄν. 4, 2, 8· καθόλου, πρόσφατος, νέος, ἀμεταχειρίστος, Λατ. inperit, ὁ αὐτ. Ἀπομν. 4, 3, 13. 2) ὁ μὴ ἐν κοινῇ χρήσει, ἐκλεκτός, σπάνιος, ἴσως. Πανηγμ. 54, 5. 3) ὁ μὴ τριβεί: ἐν ταῖς ἀσκήσεσιν, ἀτρίβῃ τὸν τράχηλον ἔχοντα καὶ λεπτόν ὑπὸ τῶν μεριμνῶν; Πλάτ. Ἀνερ. 134B· ἄτρ. ζεύγλης Βαδρ. 37. II. ὁ μὴ ἐντριβῆς ἐν τινὶ πράγματι, ἄπειρος, τινος Διον. Ἀλ. 3, 52. — Ἐπίρρ. — Ὡς Ἰσχυλ. B, 145.

ἄτρίδων, ον, πόνη. ἀντὶ ἀτρίβης, μὴ ἐντριβῆς ἐν τινι, τινὸς Εὐρ. Ἀποσπ. 476.

ἄτριον, τό, ἄμρ. ἀντὶ τοῦ ἡτρίον, στήμων, πυκινώτερον ἄτριον ἰσχυλ. κερκίδι συμπλέξασα Θέωρ. 18, 33· ὑπασμά λεπτόν, Εὐμ. M. 439, 39, Πισχύ.

ἄτριον τό, ἄμρ. ἀντὶ τοῦ ἡτρίον, στήμων, πυκινώτερον ἄτριον ἰσχυλ. κερκίδι συμπλέξασα Θέωρ. 18, 33· ὑπασμά λεπτόν, Εὐμ. M. 439, 39, Πισχύ. ἄ-τριπτος, ον, = ἀτριβής, ἀήτης, χεῖρας, ἀτρίπτους, ἀπαλάς, μὴ ἀποσπληνυθείσας διὰ τῆς ἐργασίας, ἀδιασφατηζὺν δὲ τοῦ ἀτρίπτου: τὸ ἀπαλάς (Εὐστ.) Ὁδ. Φ. 151· ἐπὶ σίτου, μὴ ἡλοημένος, μὴ ἡλιονοθείς, Ξεν. Οἰκ. 18, 5· ἐπὶ ἄρτου, ἄζυμος, Ἰππ. 548, 6, Ἀριστ. Προβλ. 21, 17· ἄτρ. ἀκάνθοι, ἐφ' ὧν δὲν δύναται τις νὰ πατήσῃ, ὁδοῦ, Θέωρ. 13, 64· κίλευθοι ἄτρ., ἀπάτητοι, Ὀππ. Ἀλ. 4, 68, πρὸς. Ἀππ. Ἰσπ. 62. 2) μεταφ. ἄγνωστος, παρ-εῖτος, Ἀρτεμίδ. 4, 63. II. ἀγύμναστος, Θεμιστ. 121C, διὰφ. γραφ. ἐν Πλούτ. 2-4991).

ἄ-τριχο-κουρεύς, ὁ μὴ κουρεύεις τὰς τρίχας, Colcler. ἀρ. 533 (Ecc. Gr. Mon. τ. 1, σ. 156B).

ἄ-τρίχως, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀτριχῆ, ἄνευ τριχῶν, Κελλ. εἰς Ἀρτεμ. 77· ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα ἀτριχέω Mallh. Med. 304.

ἄτριχό-σαρκός, ον, ὁ ἔχων τὸ ἔρμα λεῖον καὶ ἀτριχον, Πρόκλ. εἰς Πτολεμ. σ. 202.

ἄ-τρίχωτος, ον, μὴ ἔχων τρίχας, Θεόφρ. Πρωτόσπ. 180, 4.

ἄ-τρίψ, ἔβος, ὁ, = ἀτριβής II, A. B. 11· μετὰ γιν., ἄτριψ γὰρ ἦν τῆς ὁδοῦ ταύτης· Σουδ.

ἄτριψία, ἡ, Πλειψς τριβής, ἀπειρία, Κικ. π. Ἀτ. 13, 16.

ἄτρομῶ, = ἀτρεμῶ, Ὀππ. Ἀλ. 3, 355.

ἄ-τρομήτος, ον, = τῷ ἔπομ., οὐδ' Ὀλύμπιος Ζεὺς ἄτρό-μητος εἶδεν Ἀνθ. Π. 0: 256.

ἄ-τρομος, ον, ὁ μὴ τρομάζων, ἄροδος, ἀνέκπληκτος, Λατ. in-terpidus, ἐν δὲ τε θυμὸς στήθεσιν ἀτρομός ἐστι Ἰλ. II. 163· μένος .. ἀτρομον B, 120, P. 157· νεύρα Ἀρετ. Ὁδ. Νούσ. Θεραπευ. 1, 2· ἀτρομος ὕπνος, ἥρεμος, ἀτράχος, Ἀνθ. Π. 6, 69. — Ἐπίρρ. — ὡς Πλούτ. 2, 474D, 475F.

ἄτροπία, ἡ, τὸ μὴ μεταβάλλειν τρέπον ἢ ἥθος, κρεττόσων τοι σοφίῃ γίνεταί ἀτροπία Θεογ. 218· τραχύτης, χαλεπότης, σκλη-ρότης, ἀτροπία Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 387· ἀτροπία αὐτοῦ 1006.

ἄτρο-πυεὶς, ὄν; (Λατ. aliter) ὁ κατασκευάζων ἄτρον, δηλ. μέλαν, μολάνην, Ἰζέτ. Ἐπιστ. 90, σ. 94, 9· ἴδε Δουδάγγ. ἐν λείει ἄτρον.

ἄ-τροπος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ τρέψῃ, ἀμετάβλητος, αἰό-νιος, ὕπνος Θεόφρ. 8, 40. 2) σκληρός, ἄκαμπτος, ἀμετάτρε-πος, ὁδωσώπητος, Ἀλδης Ἀνθ. Π. 7, 483· ἀρετὴ αὐτοῦ 10, 74: — ἐντεῦθεν ἄτροπος, ἡ, τὸ ὄνομα μίος τῶν Μοιρῶν (Λατ. Parca), πρῶτον ἐν Ἰσο. Θ. 218, 905, Ἀσπ. 259, πρὸς. Πλάτ. Νομ. 960C· ἀτροπος Κίλωθ' Σουλ. Ἐπιγρ. 1066. II· ἐντεῦθεν τὸ πεπρωμένον ὑπὸ τῆς μοίρας, ἄτροπα γραφάμενα αὐτοῖς 956, 4· ἄτρ. ὕθμος αὐτοῖς 2647.

3) ὁ ἄνευ καλοῦ τρέπων, ἀπρεπής, ἔπεισ Πινδ. N. 7, 151.

II. μὴ ἀνατραπείς διὰ τοῦ ἀρότρου, ἀκαλλίβρητος, Κελλ. εἰς Ἀγλ. 11.

ἄτροφῆς, ὁ, λαμβάνων τροφήν, περὶ τοῦ κρυκοδείλου, φωλεῦσαν δὲ ἄρα καθ' ἑκάστον ἔτος ἐξήκοντα ἡμερῶν ἀτρεμῇ τε καὶ ἀτροπῇ Ἀλ. π. Z. 10, 21, κτλ.: σφειρόμας, φθίνω, ὑπερέω ἐξ ἀτροφίας, Ἀριστ. π. Ἰσθμ. 4, 28, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 5, 9, 9, Πλούτ. Ρωμ. 20· ἀτροφῆσαν γὰρ τὸ πῦρ, αὐτῖκα σβέννυται, ὅταν δὲν ἔχῃ καύσιμον ὕλην, Φίλων 2620.

ἄτροφῆς, ἡ, ἐν λ. ἀτραφῆς.

ἄτροφία, ἡ, ἑλλείψις τροφῆς ἢ ὁρέψεως, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5, 9, 9, Πλούτ. 2, 940A. 2) νόσος, ἡ ἀτροφία, Ἀριστ. Προβλ. 8, 9, 2, Ἀντυλλ. ἐν Mattheol Med. 108.

ἄ-τροφος, ον, κακῶς τρεφόμενος, ὁ μὴ λαμβάνων ἐπαρκῆ τρο-φήν, οὕτως ἀτρόφους, ὥστε μὴ θύνασθαι ἀκολουθεῖν, περὶ ἵππων, Ξεν. Ἀπομν. 3, 3, 4· ἀτροφώτερος εἶναι Ἀλ. π. Z. 12, 20· ἀσθενής ἐξ ἀτροφίας, φθίνω κατὰ μικρόν, Πλούτ. 2, 9121.

2) ἐνεργ., ὁ μὴ συντελὼν πρὸς θρίψιν, ὁ μὴ θρεπτικός, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2, 6, 40· ἄτρ. καὶ ἄγονα τῶν φυτῶν αὐτοῖς 2, 5, 1.

II. ἐπὶ γάλακτος, ὅπερ δὲν πηγνύται, δὲν ἀτρεῖται, Ἀριστ. Μετεωρ. 4, 8, 9· πρὸς. τρέφω I.

ἀτρύγετος, ον, μεταφ. καὶ η. ον, Ἀνθ. Π. παρὰρ. 234; — ὁ μὴ παρέχων τροφήν, μὴ τροφόμενος, ἄκαρπος, ἄγονος, συγν. παρ' Ὀμ. ὡς ἐπὶ 0. τῆς θαλάσσης, παρὰ θιν' ἄλως ἀτρυγέτοιο Ἰλ. Δ. 310, κτλ.: πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον Ὁδ. B. 370, κτλ.: ὠσανύτως ἐπὶ τοῦ αἰθέρος, δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο Ἰλ. P. 425, Ὑμν. εἰς Ἀθμ. 67, 457· Ἐπ. ἐπὶ 0., παραλήφθην ὑπὸ Σοφ. (Ἀποσπ. 423)· Ἀρι-στορ. ἐν Σφρξ. 1521, Ὀρν. 1338, (ἐπανατα λυριᾶ.). — οὕτως ὁ Εὐρ. ὁμιλεῖ περὶ ἀκαρπίστων πεδίων τῆς θαλάσσης, τὸ δὲ τροφορῆ, καρποφόρος χώρα, γῆ, ἀντιτίθεται παρ' Ὀμ. τῇ θαλάσσῃ, ἴδε Ηεγνὸ Ἰλ. A. 316.

2) μεταφ. ἀτρυγέτος νύξ, ἐπὶ τοῦ θανάτου, Ἀνθ. Π. 7, 735. (Ἡ λέξις ἐρμηνεύεται ἄνιστος, ὡς εἰ παρήγετο ἐκ τοῦ α-, τρυγᾶω: ὅλλ' ὅμως εἰναι = ἀτρυπτος, ἀκαταπόνητος, ἀνήσυχος κατὰ τὸν Ἡρωδιαν, ἐν Εὐμ. M. 167· ὁπόθεν ὁ Κούρτιος ὑποπίπτει, δεῖ ἀρχικῶς ἦτο ἀτρυγέτος. καὶ ὅτι τὸ γ παρὶ τὰ τοῦ ζιγαμῆμα).

ἄ-τρυγητος, ον, ὁ μὴ τετρογυγμένος, ἐπὶ σταφυλῶν, Ἀριστ. Προβλ. 20, 23, 1· ἄ-τρυγῆς, ἔς, Ἀνθ. Π. 7, 622.

ἄ-τρυγος, ον, ἄνευ τρυγῆς ἢ τρυγίας, δηλ. καθιζήματος, διτρη-μένους, ἡλαφρομένους, καθαρῶς, οἶνος, ἀντιθέτον τῷ τρυγέας, ὁ, Χρησμ. παρὰ Πλούτ. 2, 205E· ἑλαιον Εὐδ. (Ἐφρ. κ', 20).

ἄ-τρυμων [ῶ], ον, = ἀτρυπτος, μετὰ γεν., ἄτρ. κακῶν, ὁ μὴ καταπληνυθείς ὑπὸ τῶν δυστυχῶν, Ἀλγύλ. Θέφ. 875.

ἄ-τρυπητος [ῶ], ον, = ἀτρητος, ψήφοι ἀτρυπητοὶ ἀντιθέτον τῷ τετροπημέναι, Ἀριστ. Ἀποσπ. 424· τὸ οὐς ἔχειν ἀτρυπη-τόν Πλούτ. Κικ. 26, 2, 205B.

ἄ-τρυπτος, ον, μὴ καταπληνυθείς, ἀκατάβλητος, ἀκούραστος, ποῦς Δίσχυλ. Εὐμ. 403· ἀκατάπληντος, Πλούτ. Πομπ. 26· τὸ ἀτρυτον Ἀριστ. Πθ. N. 10, 7, 2· Ἐπίρρ. — ὡς Ὀρν. Ἀποσπ. 33.

2) ἐπὶ πραγματικῶν, ὁ μὴ κοπόμενος, ὁ μὴ ἐλαττωμένος, ἀδιάκωτος, ἀδιάπτωτος, π. χ. πόνος Πινδ. Π. 4, 317· κακὰ Σοφ. Αἰ. 788· ἄλγεα Μόσχ. 4, 69· Ἐλίωνος μοῖρα ἀδίδιος καὶ ἄτρ. Ἀριστ. π. Οὐρ. 2, 1, 6· ἐπὶ ὁδοῦ ἐπίπλους, κοπώδης, ἀτελεύτητος, Θέφρ. 16, 7· ὁδοπορία Πλούτ. Καῖα. 17.

ἄτρυπῶν, ἡ, ἡ Ἀκαταπλήντος, ἡ Ἀδάμαστος, ὄνομα τῆς Παλ-λάδος Ἀθηναί, Ἰλ. B. 157· Ὁδ. Δ. 762, κτλ. (κατ' ἑκτασιν ἐκ τοῦ ἀτρυπῆ ὡς τὸ Ἀεῖδωνεύς ἐκ τοῦ Ἀεῖδης).

ἄ-τρυπτος [ῶ], ον, ὁ οὐκ ἐτρυπτός ἢ κοπόμενος, Εὐπολ. ἐν Ὁδ-παίς 10· ἄπλους, ἀπείριστος, στολὴ Κίθης 20.

ἄ-τρυφητος, ον, (τρυφᾶω) = τῷ προηγ., Πλούτ. 2, 10B.

ἄ-τρυφος, ον, = ἀτρυπτος, τυρὸς Ἀριστ. 25. II. = ἀτρυ-φους, Σωκράτ. Ἐκκλ. Ἰστ. 7, 37, σ. 387, 17.

ἄ-τρώς, ὄτος, ὁ, ἡ, = ἀτρωτος, Χοιροδ. 1, 49.

ἄτρωσία, ἡ, τὸ μὴ τιτρώσκεισθαι, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. A. 57.

ἄ-τρώτος, ον, ὁ μὴ τρώβεις, καρδία Πινδ. N. 11, 12· οὐδ' ἄρ' Ἀλγύλ. Νο. 582· ἀτρωτον οὐ μεθῆκ' ἄν Σοφ. O. K. 906, πρὸς. Ρόδον ἐν Σφραγισμῶν 1, 4, κτλ. II. ὁ μὴ τιτρώσκόμενος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ τραυματίσῃ, ἀτρωτοὶ παῖδες Θεῶν Πινδ. I. 3, 31, Εὐρ. Φολν. 594, Ἀριστ. Ρητ. 2, 22, 12· μεταφ. ἄτρ. χρή-μασιν Πλάτ. Συμπ. 219E.

ἄττα, Ἀπ. ἀντὶ ἄσας = τινὰς. — οἱ ἄττα βαῦζει Κρατῖνος ἐν Ἀρχιλόχῳ 3, πρὸς. Ἀριστοφ. Βατρ. 173· δειν' ἄττα, αὐτοῖς 925· μικρ' ἄττα ὀρτύγια (μικρὰ γ' ὀρτύγια Meineke) Εὐπολ. ἐν Πίλλεσι 9, κτλ.· συχν. παρὰ Πλάτ.: μετ' ἀριθμητικῶν, δὴ ἄττα, ζῶν ἐπάνω κάτω, δύο περίπου, Σοφ. 255C· τρί' ἄττα Λυσ. 216D, κ. ἄλλ.· οὕτως, ὀλίγ' ἄττα, ὀλίγα τινά, Ἀριστ. π. Λισθ. 3, 12· ἔστιν ἄττα ὁ αὐτ. Φυσ. 5, 4, 2, κ. ἄλλ. II. ἄττα μετὰ δα-πέας, ἀντὶ ἄσας = ἄτινα Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀπ. κακομένεω 0, κτλ.

ἄττα, προσφώνησις νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον, Φοίνις, ἄττα γεραίε, διοτρεφέας Ἰλ. I. 607, Ὁδ. Π. 31, κτλ.· πρὸς. Εὐστ. 777, 64, 1793, 12, (πρὸς. ἄππα, ἄπφα, πᾶππας, τέππα· Σανσκρ. αἰῖα (μήτηρ)· Λατ. πῖππ· Γοτθ. αἰῖα = πατήρ). Τάττα, ἴνῃ ὁ πατήρ παρὰ τοῖς νομάσι τῆς Πίνδου, τοῖς ὀνομαζομένοις Βλά-χοις ἢ Σαρακατσάνοις.

ἄτταγᾶς, ὁ, πληθ. ἄτταγαῖ, ὢν, κτλ. ἰσοσυλλάβως, ἰσάτταγας· Ἀριστοφάνης Πελαργεύς, ἄτταγας ἡδιστον ὕψιν ἐν ἐρινικίαις κρέας· Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Μινυῖος φησὶν εἰ μικρὸν μὲν μέζων ἰσὶ πέρδικος, ὅλος δὲ κατὰ γράφας τὰ περὶ τῶν νῶτον, κεραμεύει τὴν χροᾶν, ὑποσυρρίζων ῥῆλλον περισπῶσι δὲ οἱ Ἀττικαὶ ... τῶν νομῶν λεγόντων δὲ καὶ ἄτταγαῖ καὶ οὐλ' ἄτταγᾶς· Ὁδ. 387F· περιποικίλους, ποικίλους Ἀριστοφ. Ὀρν. 247, 761· ὡς ἀλγανμα, οὐκ ἄτταγᾶς τε καὶ λαγῶς καταδρόκων Ἰππῶνα 33 (26). Ἀριστοφ. Ἀλ. 875· πῖππας ἦτο εἶδος πέρδικος, Pterocles alchata; οὐσιαστικὴ ἐπὶ τῶν παραλλοίων τῆς Ἀνατολῆς, ἴδε G. T. Newson ἐν τῷ Cont. Review 1876, σ. 92· ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφ. (Σφρξ.

237) λέγει: «ἀτταγῆς ὄρνειν ἐστὶ τερπόμενον ἐν ἔσει καὶ πηλώδεσι τόποις καὶ ἐλμασιν, ὅν ἡμεῖς φάμεν ἀτταγῆνα», κοινῶς ἀτταγανῆρι (Walpole Memoirs of Euror. and As. Turkey 1817)· ἀλλὰ τοῦ ὀνομαζέται καὶ λιβαδοπερδία.

ἀτταγῆν. ἄνος, ὁ πτηνὸν κατὰ τὸ φαινόμενον διάφορον τοῦ ἀτταγῆ. πιδ. εἶδος μελαγχρόνος, *Ictrao orientalis*, Φοινικίδης ἐν «Μισομένη» 1. Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 26· τῶσται μετὰ τῶν κονιστικῶν ὀρνίθων, τῶν ὀρνίθων... ὅσοι μὲν μὴ πτηντικοί, ἀλλ' ἐπίγειοι, κονιστικοί, ὅσον ἀλεκτορίς, πέρδιξ, ἀτταγῆν... φασισανὸς ὁ αὐτ. 9. 50 ἐν ἔλει· *niligen Ioniensis*, περιζήτητον λίγνευμα παρὰ Ρωμαίοις, Ὁρατ. Ἐπωδ. 2. 54, πρὸλ. Μαρτιάδην 13. 61:— ὑποκορ. ἀτταγηνάριον, τὸ, Χοιρεβ. 1. 43.

ἀτταγῆς, εἶος, ὁ, = ἀτταγῆν, Ὁππ. Κ. 2. 405, 427.

ἀττάκη, ου, ὁ, εἶδος ἀκρίδος ἐγούσης κεφαλὴν λίαν καὶ συγκαρούσης εἰς πετρώδη μέρη, πῖθαν, λέξις Χαλδαϊκῇ σημαίνουσα τὴν καταδιωρόμενον, καὶ ταῦτα φάγεσθαι ἀπ' αὐτῶν τὸν βροχον καὶ τὰ θύσια αὐτῶν, καὶ τὸν ἀττάκην καὶ τὰ θύσια αὐτῶν ἔδω. (Δευ. ια', 23), ἴδε Σιτηρ. Διαλ. Μακ. σ. 70·— παρὰ Φίλων (1.85) καὶ Ἀττακος·— Πρὸλ. ἀττέλαθος.

Ἀτταλιστά, οἱ, ἑταιρεία ἡ σὺνδεσμος ἀνθρώπων συνδεμένων μετὰ τῆς λαρείας τοῦ Διονύσου ἐν Περγάμῳ, ὀνομασθέντες οὕτως ἐκ τοῦ Ἀττάλου, ὅστις ὠκοδόμησε χάριν αὐτῶν οἶκον συναθροίσεως, κληθέν τὸ Ἀτταλεῖον, Σουλ. Ἐπιγρ. 3067—71, ἴδε Βολκ. π. 658.

ἀττάντης, ου, ὁ, εἶδος πλακουντίου μνημονευομένου μετὰ τοῦ τηγανίου, Ἰππώναξ 27.

ἀττανον, τό, Ἰων. ἀντὶ τήγανον, αἵταναν· τήγανον· καὶ πλακοῦς ὁ ἐπ' αὐτῶν σκευαζόμενος· Ἡσύχ.

ἀττάρῳρος, ἡ -ρος, ὁ, ψυχλὸν ἡ τεμάχιον ὄρου, Ἀθην. 646C· μεταφ. ἐλάχιον, οὐδ' ὅσον ἀττάρῳρον σε δεδολοκίαις Καλλ. Ἐπιγρ. 48. 9. Κατὰ τὸ Ἑτυμ. Μ. 167, 56: «ἀττάρῳρος, ἡ ἐπὶ τῶν ὀρνθων ἀπὸ τῆς φλογὸς γινομένη ῥῆξις· οἱ δὲ τῶν κλωμένων ὄρνθων τὰ ψυχρία· τίθεται ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων».

ἀτταταλ, ἐπιφώνημα σχετλιαστικὸν ὡς τὸ βαβαλ, φεῦ, Τραγ. διπλοῦν, ἀτταταλ, ἀτταταλ, ὅτι γερά τάδε κρυερὰ πάθησιν ἐν Ἀριστοφ. Ἀγ. 1190· μετ' ἐπιτάσεως· ἀτταταταλ, ὁ αὐτ. Ὁσμ., ἴδε λατταταλ.

ἀττέλαθος, Ἰων. -εθος, ὁ, εἶδος ἀπέρου ἀκρίδος, Πρὸλ. 4. 172, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 29, 5. 30, 4, ἀττέλαθος· ἀκρίς μικρὰ καὶ εἶδος κνωδάλου, ὥσιν μικροὶ καὶ λεπτοὶ· Ἡσύχ.

ἀττέλεθ-ὀφθαλμος, ον, ἔχων ὀφθαλμοὺς ἀκρίδος, ε. Ἐ. προελχοντας καὶ ἀπενεῖς, Εὐθύουλ. ἐν «Στριγκαρίωνι» 1. 10.

ἀττηγος, ὁ, Ἰων., ἡλεκία εἰς τράχυν, ὁπερ ὀνομασίαις ἡλεκίων γράφει ὁ γραμμатικός Ἀριστοφάνης... τῶν αἰγῶν αἱ μὲν τέλειον, τράχοι καὶ ἔταλοι... Ἰωνικοὶ δὲ τινες καὶ ἀττηγους καλοῦσιν ἡλεκίαν τινὰ τῶν ὀρνέων.

Ἀττης, ὁ, Ἰων. μυστικός τις τύπος ἐξορκισμοῦ, ὃν μετεχειρίζοντο οἱ ἱερεῖς τῆς Κυβέλης, τοὺς ὅφεις τοὺς παρελάς θλίδων καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰσῶν καὶ βῶν εὐοῖ σαβοῖ καὶ ἐπορχοῦμενος Ὑγῆς Ἀττης, Ἀττης Ὑγῆς Δημ. 313. 26, πρὸλ. Δ. Β. 207, Λοβ. Ἀγλαφ. 1045 κίε.

Ἀττικευομαι, ἀποθ. = Ἀττικίζω, τὴν γλῶσσαν Ἀττικευομένην ἔχων Εὐμῆδ. 438.

Ἀττικηρῶς, κατὰ τὸν Ἀττικὸν τρόπον, Ἀλεξ. ἐν «Συνερίζουσιν» 1. 4.

Ἀττικίζω· μίλλ. Ἀττ. -ῶ, λαμβάνω τὸ μέρος τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. 3. 62, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6. 13. II. ὁμιλῶ τὴν Ἀττικὴν διάλ., Πλάτ. Κωμ. ἐν «Υπερβόλῃ» 1, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ Ἑλληνίζω, Πισοειδ. π. ἐν Ἀδελφ. 2.

Ἀττικισίς, εὐς, ἡ, τὸ Ἀττικὸν ὕφος, ὁ Ἀττικισμός, Λουκ. Λεξιφ. 14. πρὸλ. Φιλῶστρ. 568.

Ἀττικισμός, ὁ, τὸ Ἀττικίζειν, τὸ λαμβάνειν τὸ μέρος τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. 3. 64, 4. 133. II. = τῇ προγγ., Ἀλκίερ. 2. 4, πρὸλ. Κικ. π. Ἀττ. 4. 17.

Ἀττικιστής, οὗ, ὁ, ὁ ἀπομιμούμενος ἢ περισυνάγων Ἀττικὰς ἐκφράσεις, Ἰάμβλ. Βί. Πυθ. 80, Γραμμ.

Ἀττικιστέ, ἐπίρρ. κατὰ τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον, Δημ. 1424. 1· Ἀττ. λέγειν, λαλεῖν Ἀντιφάν. ἐν «Βύθουδῃ» 3, Ἀλεξ. ἐν «Πρωτοχόρῳ» 1.

Ἀττικίων, ὠνος, κωμικὸν ὑποκορ. τοῦ Ἀττικῆς, Ἀριστοφ. Βῆρ. 214.

Ἀττικο-περδίξ, εκος, ὑποκριτὴς δ' ἦν (Ἀριστομένης ὁ Ἀθηναῖος) ἀρχαῖος κωμῳδίας, ἀπελιούτερος τοῦ μουσικοῦ αὐτοῦ βασιλέως Ἀδριανού, καλούμενος ὑπ' αὐτοῦ Ἀττικοπερδίξ· Ἀθην. 1131.

Ἀττικῆς, ἡ, ὄν. (ἀκτῆ) Ἀττικῆς, Ἀθηναῖος, Σόλων 2, Δίσχολ. Εὐμ. 681, κτλ.· σφόδρ'. Ἀττικῆς, ἐξ ἀληθοῦς Ἀττικὸν γένους, Ἀριστοφ. Λυσ. 513· Ἀττικῆς πάροικος, παροιμ. ἐπὶ φιλοταρχῶν γείτονος, Ἀριστ. Ρητ. 2. 21, 12. II. ἡ Ἀττικὴ (ἐνν. γῆ), Πρὸλ. 5. 76, κτλ.· πρὸλ. Ἀπῶδ.

Ἀττικόν, ὄν. ὁ, εἶδος ἀκρίδος, πρὸλ. Ἀπῶδ.

Ἀττικουργῆς, ἐς, εἰργασμένος κατὰ τὸν Ἀττικὸν τρόπον, Μένανδ. ἐν Ἀδελφ. 428.

Ἀττικωνικός, ἡ, ὄν. κωμικὴ μετατροπὴ τοῦ Ἀττικῆς, κατὰ τὸν τύπον τοῦ Ἀκωνικός, Ἀριστοφ. Βῆρ. 215.

Ἀττομαι, ἀποθ. = διαζομαι, αἵτεσθαι ὁ ἡμεῖς διαζομαι, Ἐρμιππος Ἀθηνῶς γοναῖς Α. Β. 401, 26.

ἄττω, ἄτε ἀντὶ ἄσσω, ἀίσσω· ἐν τοῖς χειρογράφοις συχν. γράφεται ἄττω, ἄσω τοῦ ὑπογεγραμμ. ε, Valck. ἐν Εὐρ. Φων. 1388.

ἀτυχῆλος, ἡ, ὄν. ἐκπληκτικός, φοβηρὸς, Ἀπολλ. Ρῶδ. Β. 1058.

ἀτύχμας, κατ' ἐνιστ. καὶ κατὰ μεταφ. ἀποθ.· Παθ. παρῶσσομαι, ἐκπλησσομαι. ὁρῶμαι, πτοῦμαι, ἀτυχομένους ὑπὸ καπνοῦ ἢ λ. 183· ἵππων γὰρ οἱ ἀτυχομένους πεδίῳ, φεύγοντες ἔντρομι διὰ τῆς πεδίδος, ἢ λ. 38, Σ. 7, κτλ., πρὸλ. Ὀδ. Α. 600· προσέτε ἀπολ., ἀτύχονται, ἀτυχόμενος Πινδ. Π. 1. 16, Ο. 8. 51· εἰμαι τεταρχυμένος ἐκ λύπης, ὅρως ἀτυχομένη Σοφ. Πλ. 149, Εὐρ. Τρω. 808· μετ' αἰ., ἐκπληττομαι, γίνομαι ἐκτεμῆς, δύνω ἀτυχθεῖς, ἐκπληγείς ἢ τεταρχυθείς (Σχολ.), Π. Ζ. 408, πρὸλ. Τρω. 685· μετ' ἀπαρ., ἀτυχομένην ἀπολέσθαι, ἐκ τέρπου ἀποθανεῖν, ἢ λ. Χ. 474:— ὡσαύτως, ἀτυχομένην δέμας αἰκέλιον καταλείπειν τεθλιμμένην Εὐρ. Ἀνδρ. 131. II. παρὰ μεταφ. ἐπικαὶς εὐρίσκαμεν τὸ ἐργ. ἀτύχῳ, ἐκπληττω, κῆρυκα τινὰ νὰ τρομάξῃ ἢ νὰ ἐκπληγῇ, Ἀπολλ. Ρῶδ. Α. 465· εὐκτ. ἀτύχαι Ὀϊκῶρ. 1. 58: μίλλ. -ύχισ, Ἀπολλιν. Ἑάλμ. κ', 18.— Ῥῆμα Ἐπικ. ἐν γρήσει παρὰ Τραγ. μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις.

ἀτυκός, ον, μὴ τετυγμένος, οὐκέτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἀτυκτον Ψευδο-Πλάτ. 50, ὡς τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους (Πη. Νικ. 6. 2.) τὸ δὲ γεγονός οὐκ ἐνδέχεται μὴ γένησθαι.— Καθ' Ἡσύχ. «ἀτυκτον» ἀκασμον· σκληρόν· ἀκατασχεύαστον.

ἀ-τύκωτος [ὑ], ον, (α εὐφών.) ἀποτυκλινυθείς ἐκ τῆς ἐργασίας, ὅμοιο Καλλ. εἰς Ἄριεμ. 213, κατὰ Τσιμ. ἀντὶ τοῦ ἐφαρμῆνου ἀσύλῳτος.)

ἀ-τύμβευτος, ον, ἄνευ τάφου, θάνατος Ἀνθ. Π. 9. 439· τάφος ἀτ., παρὰ οὐχὶ ἐν τύμβῳ, Ὁππ. Ἀλ. 5. 346.

ἀ-τύμβος, ον, ἀταφος, ἡ ἄνευ τύμβου, Λουκ. Ἐπισκ. 22.

ἀ-τύπος, ον, ὁ μὴ λαλῶν εὐκρινῶς, μογιλόλος, πρὸλ. Γέλιον 4. 2. II. ὁ μὴ λαμβάνων ὠρισμένον καὶ εὐκρινῆ τύπον (ἐπὶ ἀσθενοῦς), Γαλιν. 7. 471.

ἀ-τύπως [ὑ], ον, ἀσχημάτιστος, Ἀλ. π. Ζ. 2. 10, Πλούτ. 2. 636C.

ἀ-τύραννευτος, ον, ὁ μὴ ὑπὸ τυράννου κυβερνῶμενος, Θουκ. 1. 18.— Ἐπίρρ. -τως Κύριλλ. Ἀλ. κ. Ἰουλ. 3. σ. 113:— ὡσαύτως ἀ-τυράννητος, ον, Κλήμ. Ἀλ. Ι. 1381Α:— ἀ-τύραννος, ον, Α. Β. 19. 3.

ἀ-τύρματος, ον, ἄνευ τύρης, ἥτοχος, Ρήτορες (Walz) 3. 602.

ἀ-τύρματος, ον, ἐπὶ γάλακτος, τὸ μὴ πηγνόμενον ἢ μὴ πιπνυγὸς εἰς τυρὸν, ὃ ὕδωρος... καὶ γάλα ἀτύρματον φυλάσσει, ἐναποκλινυθέντων αὐτῶν τῶν φύλων· Διοσκ. 3. 41 [ὑ].

ἄτυς, οὗς, ὁ, πατήρ τοῦ Λυδοῦ, Πρὸλ. 1. 7, κτλ., υἱὸς τοῦ Κροίσου, αὐτόν 34.

ἀτύφια, ἡ, ταπεινοφροσύνη, Μένανδ. ἐν «Κυβερνήταις» 4, Πλούτ. 2. 582B.

ἀ-τύφος, ον, ὁ μὴ τετυφωμένος, μὴ ἀλαζών, ταπεινόφρων, Πλάτ. Φαῖδρ. 230Α, Τιμων παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 761Ε:— συχν. ἀτυφότερος, ἀτυφότεραν μὲν ἐκείνης Πλούτ. Ἀλξ. 45.— Ἐπίρρ. -φως Πλούτ. 2. 32D· ὡσαύτως ἀτυφί [ι] Σουλ. Ἐπιγρ. 1645 ε., ἀτυφώματα Σουδ. ἐν λξί. ἀτυφία.

ἀτύχημα μίλλ. ἡσιν, Ἀριστοφ. Νεφ. 427, Εὐπολῆς ἐν «Δήμοις» 25: ἀπρ. ἡτύχησα Πρὸλ., Ἀττ.: πρην. ἡτύχημα 472, 28. Μένανδ. ἐν «Υγειριδίῳ» 1, Φύλμ. ἐν Ἀδελφ. 22:— σπανίως ἐν τῷ παθ., ἴδι καποτ. Εἰμαι ἀτύχης, -δὲν ἔχω καλὴν τύχην, ἀποτυγχάνω, δὲν κατορθώνω τι, Πρὸλ. 9. 111, Ἀριστοφ. Νεφ. 427, Θουκ. 1. 32, κτλ., καὶ συχν. παρὰ τοῖς κωμ. Ποιητ. ἀντίθετον τῇ κατορθώσῳ, Ἰσοκρ. 31D, κτλ.· ἀτ. ἐν τινι αὐτ. 254C· καὶ ἐν Ἀθῆναις ἀτυχοῦντων περὶ οἱ γνώριμοι ἐλάττους ἐγένοντο Ἀριστ. Πηλ. 5. 3. 7· οἱ ἀτυχοῦντες = οἱ ἀτυχεῖς Ἀντιφάν. 120. 12· κατ' ἐφημερίαν, ἀντὶ τοῦ ἀτιμωθῆναι Δημ. 533. 24. 2) μετὰ γεν., δὲν δύναμαι νὰ ἐπιτύχῃ, ἀποτυγχάνω, τῆς ἀληθείας Πλάτ. Θεαιτ. 186C· καὶ ὁ Δερκυλίδης μέντοι ἔλεγεν ὡς τῶν δικαίων οὐδένος ἀτυχῆσαι Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 22· ὡσαύτως μετὰ μεταφ., ὁσάκις δὲ ἐχόντες ἀφαιρεθῆναι ἢ κτωμένους ἀτυχεῖναι Θουκ. 2. 62. 3) ἀποτυγχάνω αἰτῶν τι, καὶ ἄλλα ὁπότε ἀν' βούλῃ λέγων πρὸς ἐμὲ οὐκ ἀτυχῆσαι, δὲν ὁ ἀποτύχη εἰς τὴν ἀφῆσίν σου, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 14· τοὺς δὲ ἀθέμιστα εὐχομένους... εἰκόες εἶναι παρὰ θεῶν ἀτυχεῖν αὐτόν 1, 6. 6· λέγ' ὅτου πῖθυμεις, κοῦδὲν ἀτυχῆσαις ἔμοῦ Εὐπολ. ἐν «Δήμοις» 23:— Παθ., τὰ ἀτυχεθῆναι, ἀτυχήματα, ἀποτυχία, Δημ. 298. 28· τὰ ἡτυχημένα Ἰωσήφ. Ἀρχ. 1. 16. 8, 0· ἡτύχητο ἢ μάχῃ Διον. Ἀλ. π. Ἰσοκρ. 9.— Πρὸ πάντων παρὰ ἡμῶν, νὰ παρὰ τοῖς πεζοῖς Ἀττ., οὐδέποτε παρὰ Τραγ.

ἀτύχημα, τό, δυστύχημα, ἀποτυχία, σφάλμα, δυσάρεστον συμβῆναι Ἀντιφάν. 124. 29, Ἰσίδος 81. 42, Τιμοκλῆς ἐν «Διονυσιακούσας» 1. 18, Δημ. 643. 10, κτλ. 2) σφάλμα εἰς ἀγνοίαν, λάθος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀδίκημα καὶ ἀμάρτημα, Ἀριστ. Ἰητ. 1. 13,

16, 'Ηο. N. 5, 8, 7· κατ' εὐφημισμὸν, ἐγκλημα, κακούργημα, Πολύδ. 12.14, 2, πρὸς. αὐτόθι 13. 5.

ἀ-τυχής, ἐς. ἀτυχής, δυστυχής, 'Αντιφών 116, 23 (ἐν τῷ ὑπερβ.) Πλάτ. Νόμ. 903Α· οὗ γὰρ οὕτως ἄφρων οὐδ' ἀτυχής εἰμι Δημ. 34. 13:—'Επίρρ. -χῶς 'Ισοκρ. 236Δ. II. ἀμφοί. ἀλλὰ γοῦν συνέστωσιν καὶ τῆς καθ' ἑαυτὰ σοφίας οὐκ ἀτυχῆ (ἀτυχῆ 'Ερμείους Διάλ. π. Ζ. 11. 31).

ἀτυχία, ἡ, ἡ κατὰστασις τοῦ ἀτυχούς, κακὴ τύχη, δυστυχία, αἰα ὑποτίθεται ὅτι πρὸς κολλᾷται εἰς τινὰς ἀνθρώπους, Δειναρχ. 100. 6, πρὸς. 'Αμφιν ἐν· 'Αμπελοουργῶν 1.

II. = ἀ-τύχημα 'Ιππ. π. 2. 'Αγμ. 767, 'Αντιφών 117, 40, Ξεν. 'Απομν. 3, 9, 8, κτλ. 2) κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ ἀτιμίας, Δημ. 533. 11· καὶ ἐπὶ ἐγκλημάτων, Πολύδ. 12.13. 5, κτλ.· πρὸς. συμφορὰ, ἀτυχῶ.

ἀ-τύχαι, ἴδε ἀτάω.

αὐ, ἐπίρρ. 4) τόπου, ὁπίσω, πρὸς τὸ ὑπίσω· ἄλλ' ἴδε αὐθ-ρύω ἐν τέλει. II. ἐπὶ χρόνῳ, ἐπομένως ἐπὶ πάσης ἐπαναλή-φους πράξεώς τινος, πάλιν, ἐκ νέου, αὐθις, τίς δὲ αὐ τοι, ὁλο-μήτῃ, θεῶν συμφράσσαςτο βουλὰς; 'Π. Α. 540, ἀπὸ τοῦ 'Ομ. καὶ ἐφεῖς λίαν συγχόν, πολέμους μετὰ τὰ ἀριθμητικά, δευτέρον αὐ, τρίτον αὐ, κτλ., 'Ομ.· τὸν δὲ πέμπτον αὐ λέγω Διόχλ. Θέβ. 526, πρὸς. Χο. 1086.

III. ἐν γένει σημαίνει, πάλιν, ὅλη, προσέτι, ἀκόμη, πλὴν τούτου, Λατ. ἡμεῖς δ' αὐ πινυτούς τε καὶ ἐγγεσιν εἶναι ἀρίστους 'Οδ. Α. 211, καὶ συγν. παρ' 'Αττ.· ἔτι γε αὐ Πλάτ. Θεαιτ. 192Β.

2) ἀκαλοῦσθαι (ὅπως τὸ 'Αγγλικὸν ἀγαίη σχετίζεται πρὸς τὸ ἀγαίησθαι καὶ τὸ Γερμαν. wieder πρὸς τὸ wider) λαμβάνει τὸ μόριον τούτου τὴν σημασίαν τοῦ ἀρ' ἐτέρου, τὸναντίον, ἐπόμενον μετὰ τὸ δέ, τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἀμ' ἔψεται... τούτῳ δ' αὐ μέγα πένθος 'Π. Α. 417· ὡσαύτως ἀμοιβάδον, ἐν τῷ μέρει, Λατ. vicissim, ἥξει γὰρ ἄλλος αὐ τιμᾶστος Διόχλ. 'Αγ. 1280:—ἐντεῦθεν = δέ, ἔτι καὶ δευτ. προηγῆται οὐ μὲν. 'Αντιφών αὐ παρὸ οὗς ἔλασε ἔξω 'Π. Α. 109, οὕτω καὶ παρ' 'Αττ.· ὡσαύτως μετὰ τοῦ δέ, ἐν δ' αὐ δόμῳ τ' ἀνδρὸς ἴδοι 'Π. Β. 198· ὡ πολλὰ μὲν τάλαίνα πολλὰ δ' αὐ σοφὴ Διόχλ. 'Αγ. 1295, πρὸς. Εὐμ. 954· ὁ μὲν ἤμαρτε, ὁ δ' αὐ, κατεργάσαςτο Ξεν. Κύρ. Α. 6, 4· οὐκ..., οὐδ' αὐ Σοφ. Ο. Κ. 1373, 'Π. Α. 911, πρὸς. Πλάτ. Θεαιτ. 160Β. 3) ἐνίοτε φαίνεται = τῷ δὲ, ὡς τῶν αὐ τεσσάρων ὁρῶν ἔσαν = «τούτων» δὲ τεσσάρων ἀρχαῖοι ἴσαν (μετάφρ. Θ. Γαζή), 'Π. Β. 618.

IV. αἱ πλεοναστικαὶ φράσεις, πάλιν αὐ, αὐ πάλιν, ἐμπαλιν αὐ, αὐθις αὐ, αὐθις αὐ πάλιν, εἶναι μόνον 'Αττ. καὶ κατὰ τὸ πλείστον Τραγ.· μάλ' αὐ Διόχλ. Εὐμ. 254, κτλ.·—ἴδε ἐν λ. αὐθις, αὐθις. Τὸ αὐ τίθεται συνήθως δευτέρον ἐν τῇ λόγῳ, ἀλλ' εὐρηται καὶ πρῶτον ἐν Μεγάρ. 'Επιγρ. παρὰ τῷ Keil, ὅρ. IV 6. 10.

αὐ, αὐ, γὰρ, γὰρ, ἐπὶ ὑποκείμενος κυνός, 'Αριστοφ. Σπ. 903.

αὐα, ἡ, Διολ. ἀντὶ ἡρώς, «τὴν γὰρ ἡὼ οἱ Διολεῖς αὐαν φασί» 'Ετομ. Μ. 174, 39, πρὸς. Α. Β. 506. 14.

αὐανών, 'Αττ. αὐ- (πρὸς. ἀφ-), ἐπαφ-αυανών; παρὰ. (καθ-) αὐανών Λογ. 'Ερωτ. 12: μέλλ. αὐανών Σοφ., ἴδ. κατωτ.: ἀφ. ἡνῆν καὶ ὅσ'—'Ηρόδ.·—Παθ., παρὰ. 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 114· ἀφ. ἡνῆν καὶ ὅσ'—ἴδε κατωτ., ἔξ—'Ηρόδ. 4. 151: μέλλ. αὐανών συμμᾶς (κατὰ. ἀφ-)· ἀλλ' ὡσαύτως μέσ. αὐανονῶμαι μετὰ παθ. σημασι, Σοφ., ἴδ. κατωτ. Χειρόγραφα καὶ ἐκδοτα διαφωνοῦσιν ὡς πρὸς τὴν αὐτήν (περὶ τῆς βίβλης ἴδε τὸ αὐω).

Ξηραίω, αὐαν-θέν (ἐπὶ ἐλῶν) 'Οδ. Ι. 321· αὐανῶν ἰχθύς πρὸς ἡλίαν 'Πρόδ. 1.200, πρὸς. 2. 77, 92, 4. 172:—Παθ., Ξεν. Οἰκ. 16. 14, 19. 11, 'Δν. 2.3.16, κτλ. 2) καταξερῶναι, μαρῶναι, αὐανῶν δ' ἄτης ἀνθεα φυόμενα Σόλων 15. 35· αὐανθεῖς πυθμῆν, ξηρανθεῖς, Διόχλ. Νο. 280· αὐανῶ βίον, ὁ δὲ φέρεται τὴν ζωὴν μου, ὁ δὲ μαρῶνθ, Σοφ. 'Π. Α. 819· αὐανονῶμαι, ὁ δὲ μαρῶνθ, ὁ δὲ κλυωσῶν, ὁ αὐτ. Φ. 954· ἡδαινόμην θεώμενος 'Αριστοφ. 'Απασπ. 514. II. ἀμετάβ. = τῷ Παθ., τὰς δὲ ὑπέρτας ὡς μελεθᾶναι, ἔκως μήτε ὑγρὰ ἔωσι μήτε λίαν αὐανονοῦσαι 'Ιππ. 598. 27.—Τὸ ενεργ. εἶναι σχετικῶς σπάνιον, ἰδίως ἐν τῇ δοκίμῳ 'Αττ. λόγῳ.

αὐαλίς, α, ον. (αὐός) ἐνθάδε, κατὰ μέρος, μεμαραμμένος, αὐα-λίος δὲ τε χρώς ὑπὸ καύματος 'Πο. 'Εργ. κ. 'Ημ. 586· ἐπὶ κά-μψι, αὐαλίος, αὐαλίαν ὑπερθε τεάν κόμην Σμῶν, 30, 9· ἐπὶ φυτῶν, 'Ορρ. 'Αγρ. 248· ἐπὶ τοῦ στόματος, Καλλ. εἰς Δῆμ. 6· ἐπὶ ὑπερλίαν, ἔμπνοος, 'Ανθ. Π. 5.280. Πρὸς. αὐσταλέος, αὐαλίηρος.

αὐανσις, εως, ἡ, ἀποθήρανσις, μαρῶσις, πᾶσα γὰρ ἡ κατὰ φύσιν φθορὰ εἰς τοῦθ' ὁδὸς ἐστίν, οἷον γῆρας καὶ αὐανσις 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 1, 5, Γεν. Ζ. 3. 5, 5· τοῖς μὲν οὖν φυτοῖς αὐανσις, ἐν δὲ τοῖς ζῴοις καλεῖται τοῦτο γῆρας ὁ αὐτ. π. 'Αναπνοῆς 17.

αὐαντή (ἐνν. νόσος), ἡ, μαρῶσις, 'Ιππ. 484. 24.

Αὐασίς, ἡ, = 'Οασίς (ἰδ. ἴδ.), Στράβ. 170.

αὐασμός, ὁ, ἀποθήρανσις, ἐξαπεία, ἐξαπεία, 'Ιππ. 47. 43, κτλ.· πρὸς. Α. Β. 462. 15.

αὐάτα, ὁ ἡ. ἀφάτα Διολ. ἀντὶ ἀπῆ (ἰδ. ἴδ. ἐν τέλει).

αὐάξω: μέλλ. -άσω, ἀφ. ἡνῆν καὶ ὅσ' 'Ανθ. Π. 7. 726: Παθ. ἴδε κατωτ. (αὐγῆ):—ὄρω, παρατηρῶ, ἀνιχνίζω, ἡ ναὸς ἀέρον αὐ-γάζων ἕρπον Σοφ. Φ. 217· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ 'Π. Α. 4.

458, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Ημ. 476, Εὐρ. Βάκχ. 596:—Παθ., αὐγαθεῖσα, καταπρησθεῖσα ἐν τῷ ἡσυχῶ ὕδατι, Σοφ. 'Αποσπ. 587. 6.

II. ἐπὶ τοῦ ἡλίου, καταλάμπω, φωτίζω, τὰν κολλιστὰν ὁ χρυσοῦς ἀλλίος αὐγάζει, περὶ τῆς 'Ελένης, Εὐρ. 'Ικ. 637. 2) στίλβει αὐγάζον τηλαυγές λευκὸν 'Εδδ. (Λευ. γ', 25, κ. ἄλλ.).

αὐγασμα, τό, ἐξάνθημα λευκὸν στίλβον, ἐάν γένηται ἐν δερ-ματι τῆς σαρκὸς αὐτοῦ αὐγάσματα αὐγάζοντο, λεύκανθι-ζοντα 'Εδδ. (Λευ. γ', 38), λάμψις, στίλβοντες, Σαίραχ μγ', 13, Σουλ. 'Επιγρ. 8686.

αὐγασμάς, ὁ, ἀκτινοβολία, λάμψις, λαμπρότης, στίλβοντες, Πλάτ. 2. 894Ε.

αὐγῶ, λάμπω, ἀκτινοβολῶ, ἀπαυράπτω, 'Εδδ. ('Ιὼδ κ', 3). αὐγῆ, ἡ, τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ κατὰ πληρ. αἱ ἀκτίνες αὐτοῦ, πέπτατο δ' αὐγῆ ἡελίου 'Π. Ρ. 371, πρὸς. 'Οδ. Ζ. 98, Μ. 176· ἡελίου ἴδεν αὐγὰς, ὁ δὲ ἐγεννήθη, 'Π. Π. 188· ὑπ' αὐγὰς ἡ-λίου, δηλ. ἐν τῇ ζωῇ, 'Οδ. Α. 498, 619· ὡσαύτως, ἡγῆ δ' ἀμφο-τέρων ἴκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγὰς, καὶ αἰα αἰγλήντα, 'Π. Ν. 837· αὐγὰς ἐσιδεῖν, ἴδεν τὸ φῶς, δηλ. ζῆν, Θίγγ. 426, Εὐρ. 'Δλκ. 667· αὐγὰς λεύσσειν Διόχλ. Πέρσ. 710· αὐγὰς βλάπτειν Εὐρ. 'Ανδρ. 935· ἀλλ', ὑπ' αὐγὰς λεύσσειν ἡ ἴδεν Πλάτ. Πλατ. 267Ε· πρὸς τὸ φῶς καὶ βλάπτειν αὐτὰ, ὁ αὐτ. 'Εκ. 1154, Πλάτ. Φαίδρ. 267Ε· ὑπ' αὐγὰς δεκνύναι τι 'Αριστοφ. Θεσμ. 500· (ἐντὶ) πρὸς καὶ ὅπ' αὐγῆν, ἐν 'Ιππ. Κατ' 'Ιηρ. 740, ἐρμηνεύονται ὡς σημαίνοντα, ἐν πληρῇ φωτὶ, καὶ ἐν πλάγι φωτὶ)· Δυσμαί αὐγῶν, ζῴας, Πινδ. 1. 4. 110 (3. 83)· εὐνοοῦσιν αὐγὰς, ἀνατέλλον μετὰ τοῦ ἡλίου, Διόχλ. 'Αγ. 254· ὡς τε κύματος Διὸς κλύζειν πρὸς αὐγὰς τοῦδε πῆματος πολὺ μείζον, ἐγείρεσθαι, ἀνυψοῦσθαι πρὸς τὴν λάμπιν τοῦ ἡλίου πολὺ μείζον κτλ., αὐτόθι 1182· λαμπροτάτη τῶν παροουσῶν αὐγῶν, τῶν παρούσων ἡμερῶν, 'Ιππ. π. 'Αγμ. 752· συγχόν παρ' 'Αριστ.:—μεταφρ., εὐνανυτεῖ βίου δύντος αὐγὰς, ζῶει μετὰ τῶν τελευταίων αὐγῶν τοῦ δύντος βίου, Διόχλ. 'Αγ. 1123·—ἐνθα, αὐγαὶ ἡελίου, παρὰ Διονυσ. Π. 84, 231 σημαίνει τὴν ἀνατολήν.—αὐγῆ, ὡς καὶ νῦν, τὰ χαράγματα, Πρὶτ. 'Απ. κ', 11.

2) ἐν γένει, πᾶν λαμπρὸν φῶς, οἷον ἐπὶ τοῦ πυρός (ἴδε ἐν λ. ἐσχάρω), 'Οδ. Ζ. 305, 'Π. Β. 456· ἀρῆλχοι δὲ οἱ αὐγαί, ἐπὶ ἀστραπῆς, 'Π. Ν. 244, πρὸς. Σοφ. π. 1199· ἐπὶ πυρσού, 'Π. Σ. 211, Διόχλ. 'Αγ. 9· τίς δὲ σ' ἐτύφλωσεν; τίς ἀφείλετο λαμ-πάδος αὐγὰς;· Ἀνώνυμ. παρὰ Διογ. Λαερτ. 7, 163· πρὸς. ἡλε-κτροφωγῆς, ἀτέρμων.

3) ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὁμαλῶν αὐγαί Σοφ. Α'. 70· ὡσαύτως αὐγαὶ μόνον, ὡς τὸ Λατ. lumina, οἱ ὀφθαλμοί, Εὐρ. 'Ανδρ. 1180, Ρῆσ. 737· οὕτω πῦρ, καὶ τὸ, ἀνακλι-ναντας τὴν τῆς ψυχῆς αὐγῆν Πλάτ. Πολ. 540Δ.

4) πᾶσα αὐγὴ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας στίλβων πραγμάτων, λαμπρότης, αὐγῆ χαλκείῃ 'Π. Ν. 341· χρυσὸς αὐγὰς ἔδειξεν Πινδ. Ν. 4. 134· ἀμφοδῶσις αὐγὰ πέπλου Εὐρ. Νήδ. 983· αὐγῆ τῆς κρόκης Μένανδ. ἐν 'Αδῆλ. 33· οὕτω καὶ ἐπὶ λίθων, κλ. ὅρμιοι καὶ αὐγαί λίθων Φίλοστροφ. Εἰκόνες (Μέλης) 2. 8.—Κατὰ τὸ πλείστον ποιητ., ἀλλὰ συγν. παρ' 'Αριστοτέλει, κυρίως ἐπὶ ἡλιακοῦ φωτός. ('Π βίβλ. αἰετὶ δὲν ἐξηκισμῶν).

αὐγαρός, ὁ αὐγῶν ὑπὸ Κυπρίων 'Πισχ.

αὐγῆς, εσσα, εν, ὁ, ἀεθροῦς, Νικ. Θ. 34.

αὐγῆτετρα, ἡ, ἐπιθετον τῆς σελήνης, ἡ αὐγὰς πέμπουσα, ἡ φέγγουσα, 'Ορρ. 'Υμν. 8. 5.

αὐγο-εὐδής, ἐς. λαμπρός, φωτεινός, Πλούτ. 2. 565Θ· Συγκριτ.: αὐγοειδέστερον τοῦ πυρός Φίλων, Πίος Μωύς. 1, § 12, σ. 91, 'Υπερβ. αὐγοειδέστατον φέγγους ὁ αὐτ. τ. 1. σ. 653, 38.—'Επιγρ. -δῶς Φίλων 2. 487.

αὐγος, τό, ἡ αὐγῆ, 'Ιω. Μαλαχῆς, σ. 123. 12, 'Πισχ. ἐν λείε

ῥῶς.

αὐγουρ, -ρος, ὁ, τὸ Λατ. augur, οἰωνόμαντις, Σουλ. 'Επιγρ. 649Α.

Αὐγουστός, ὁ, Augustus ἐν χρῆσει ὡς ἐπὶ θ. = τῷ 'Ελλ. σεβασ-τός, Πανσ. 3. 11, 4, κτλ.—'Εντεῦθεν Αὐγουσπεῖος, ον, Δίων Κ. 81. 20· Αὐγουστέων, τὸ, ὁ ναὸς τοῦ Αὐγουστοῦ, αὐτόθι 57. 10:— Αὐγουστέαλιος, ον, Augustalis, τὰ Αὐγουστέαλια, Iudi Augustalia, ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Αὐγουστοῦ, αὐτ. 54. 34.

II. ὁ μὲν Αὐγουστός, ὁ πρῶτος Σεξτίλιος ὀνομαζόμενος, ἦτοι ἕκτος ἀπὸ Μαρτίου, Πλούτ. Νομ. 19.

αὐγ-ωπός, ον, ἀκτινοβολῶν, ἀκτινοβόλος, Welcker Σουλ. 'Επ. 32. 7.

αὐδάξωμαι, ἀποθ. (αὐδῆ):—αὐδῶ, λαλῶ, αὐδάξασθαι φωνῇ ἀνθρωπίνῃ 'Πρόδ. 2. 55, πρὸς. 5. 51:—ὀνομαζῶ, ὀνομα-ζῶ, εὐσθ' ἀλίητες ἀνδρὸς ἱππωνυμῆν θηλύφορος ἡδῶ-ξαντο 'Οππ. 'Αλ. 1.127.—ἐνεργητικὸς τις μέλλων αὐδάξω ἀπαντᾷ παρὰ Λουκρόν. 892· ἀφ. ἡδῶξα δ' αὐτ. 360, 'Ανθ. Π. 6. 218:—ἀφ. παθ. αὐδαχθεῖσθαι 'Ορρ. 'Υμν. 2. 9.

αὐδάω: παρὰ. ἡδῶν, 'Π. Ι'. 203, 'Πρόδ., 'Αττ. 2 μέλλ. αὐ-δάσω, Δωρ. -άσω [α] Πινδ., Σοφ. γ' πληρ. αὐδαοῦναι 'Ανθ. Πλαν. 120:—ἀφ. ἡδῶσα, Δωρ. αὐδάσσα Πινδ., κλ.· μετοχ. αὐδάσας 'Π. Κ. 47, Δωρ. αὐδάσας Πινδ., 'Ιων. γ' ἐνισα. αὐ-δάσασκε 'Π. πρμ. ἡδῶνα (ἀπ-) 'Ιππ. 273. 19:—Παθ.,

παρὰ. ἡδωμένη (ἴδε κατωτ.).: ἀφ. ἡδωμένη Σοφ. Τρ. 1106· Δωρ. μετ. αὐθόκαυστος Εὐρ. Μδ. 175· μέλλ. αὐθόκαυστος Ἀντιφρ. 930·—'Επ. γ' πληθ. αὐθόκωνται 'Οπ. 'Αλ. 1.776.—'Αλλ' ὡσαύτως καὶ ὡς ἀπόθ. αὐθόκαυστος Αἰσχύλ. Πρ. 769, Εὐρ. 380, Σοφ. Φ. 130· παρὰ. ἡδωμένη δ' αὐτ. Αἰ. 772· μέλλ. -θήσομαι δ' αὐτ. Ο. Τ. 846, Δωρ. αὐθόκαυστος Πινδ. (Ο. 2. 166·) αὐθόκαυστος. 1 μετ' αἰτ. πράγμ.

1) λαλῶ, φηγομαι, φωνῶ, βοῶ, καὶ τότε δὴ θόρασσε καὶ ἡδῶ μάντις ἀμύμων 'Π. Α. 92, καλ.· τόσον αὐθόκαυστος, ὅσον ἄλλοι πενήκοντα Ε. 786· ὡς δὲ τις αὐτὸν Τρόνιων μεγαθύμων αὐθόκαυστος Ρ. 420· αὐθῶν κραυγὴν, ἐκβάλλω κραυγὴν, Εὐρ. 'Ιων 893.

2) ἐμὶλῶ, λέγω, ἐμολόγησας ἔπος ἡδῶ 'Π. Ζ. 54· αὐθῶ δτι φρονέεις Σ. 426· οὐτως, ἀλλ'· οὐ γὰρ αὐθῶν ἐοῦ δ' αὐθῶν ὁδῶν καλὸν Σοφ. Ο. Τ. 1409· πᾶς γὰρ τις ἡδῶ τοῦτο γ' ἡμῖν ἐμπόρων δ' αὐτ. Ο. Κ. 25· οὕτω καὶ κατὰ μέτρον, αὐτ. Φ. 130, 832·—ὡσαύτως παύει, ἡδῶτο γὰρ ταῦτα, ἐλγόντο, Ο. Τ. 731, πρὸλ. 527· ὡς ἡδῶτ' ἐκεῖ, αὐτῶν 940.

3) ἐπὶ χρημάτων, ἐκφώνω, διακηρύττω, λέγω, αὐθόκαυστος; καλ.· οὐστίνως κοιμήεις γάμους αὐθῶν, τοὺς γάμους παρὶ ὧν κοιμήσεις ὅτι θ' ἀκάμης λόγον, Αἰσχύλ. Πρ. 948.

4) ὠμῶν, ἐνυμνῶ, τὸ λατρεῖν, μετ' 'Ολυμπίας ἀγῶνα φέρτερον αὐθόκαυστος Πινδ. Ο. 1. 12.

5) ἀπολ. φηγομαι, ἐκπέμπω αὐθῶν, ἔχων, περὶ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Μίμνονος, 'Επιγράμμ. 'Ελλ. 988. 989. 8, 991. 998. 5, 1000. 7· πρὸλ. αὐθῶν Π. 2, αὐθόκαυστος Π.

11. μετ' αἰτ. πρὸς, 1) ἐμὶλῶ πρὸς τινά, προσαγορεύω τινά, παρ' 'Ομ., ἀντίον αὐθῶν τινά, ἐμὶλῶ πρὸς τινά, προσαγορεύω αὐτόν, προσέειπε, ἔπος δὲ μεν ἀντίον ἡδῶ 'Π. Ε. 170· αὐθῶν δεινὰ πρόσπολον κατὰ Εὐρ. 'Ιππ. 584· ἐνεύθεν ἐπικαλοῦμαι θεὸν τινά, δ' αὐτ. 'Πρ. Μαιν. 499, 1215.

2) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. λέγω, παραγέλλω, διατάττω νὰ πράξῃ τις τι, αὐθ. σε χαίρειν Πινδ. Π. 4. 108, πρὸλ. Σοφ. Ο. Κ. 1030· αὐθ. σε μή· ἀπαγορεύω, ὡς τὸ ἀπαυθῶν, Αἰσχύλ. Θδ. 1042, καλ.· αὐθῶν τινι ποιεῖν Εὐρ. 1. 1226· αὐθῶ σιωπᾶν Σοφ. Ο. Κ. 864· αὐθόκαυστος χαίρειν 'Επιγράμμ. 'Ελλ. 205, 7· οὕτω κατὰ μέτρον, Σοφ. Αἰ. 772.

3) ὀνομάζω, καλῶ, Θεσσαλὸς δὲ ἐν νειῶς Θετρίδειον αὐθῶν Εὐρ. 'Αντ. 20· συγκριτικῶς ἐν τῷ παθ., αὐθῶμαι παῖς 'Αχιλλέως, καλοῦμαι, ὀνομάζομαι, Σοφ. Φ. 241· Ζηνὸς αὐθῶν γόνος δ' αὐτ. Τρ. 1106· κάνα ταῦθ' ἵνα χρῆν ἀντὶ τοῦτων αὐτὸν αὐθῶσθαι νεκρόν; δ' αὐτ. Φ. 430· κακίστ' αὐθῶμενος, περὶ οὗ ὑπάρχει ἡ κακίστη φήμη, Αἰσχύλ. Θδ. 678· δ' παρμιασθήτης ἐν βροτοῖς αὐθῶμενος 'Δαξ. ἐν 'Τροφονίῳ 2.

4) ὡς τὸ λέγειν, λατρεῖν, λέγω, ἐννοῶ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον, 'Ἰππολύτου αὐθῶν, τὸν 'Ἰππολύτου ὀλέει νὰ εἴπῃς Εὐρ. 'Ιππ. 352·—τὸ ἀπλοῦν ῥήμα εὐρήσει ἀπαρ' ὅλων παρ' 'Ἰππολ. 8, παρ' ἢ δὲ παρ' 'Κωμικοῖς 'Αριστοφ. Βάτρ. 369, 'Αλεξ. ἐν 'Τροφονίῳ 2), οὐδαμοῦ ἐν τῷ δοκίμῳ περὶ 'Αστ. λόγῳ. Πρὸλ. ἀπ., προσαυθῶμαι, καλ.

αὐθῶ, Δωρ. αὐθῶ, ἡ, ἀνθρωπίνη φωνή, λαλιά, ἐμὶλῶ, ἀντίθετον τῷ ὠμῶ, μέλιτος γλυκίων ῥέειν αὐθῶ 'Π. Α. 249· πρὸλ. αὐθῶν, 2) ἡ φωνή ἢ ἡ λαγῆ τῆς νεύρας τοῦ τέλους, περὶ ἧστος νεύρας ἢ ὅ' ὑπὸ καλὸν ἔειπε, χελιδόνι ἐκέλευ αὐθῶν 'Οδ. Φ. 411· ὡσαύτως ἡ φωνή τῆς σάλπιγγος, Εὐρ. 'Ἰφ. 989· περὶ τοῦ τέττιγος 'Ἰσ. 'Αποστ. 396·—ἐπὶ τοῦ ἔχου δὲ ἐξέπεμψε τὴν ἀγάλα τοῦ Μίμνονος, 'Επιγράμμ. 'Ελλ. 990. 7· πρὸλ. αὐθῶν 1. 5.

11. λόγος, φήμη, ἔργον ἀφόντος αὐθῶν Σοφ. Ο. Κ. 240, πρὸλ. Εὐρ. 'Ικ. 800, 'Ἰππ. 667, 2) χρησμός, Εὐρ. 'Ι. Τ. 976. 3) αὐθῶα τινος, ἄσμα ἢ ὕμνος πρὸς τιμὴν τινος, Πινδ. Ν. 9. 10. (Πρὸλ. Σανσφρ. νηδ (παλιγγασαί), ἴδε ἐν λ. ἀεῖδω—τὸ δὲ νὰ ῥ. φα πῶσχει μετὰθεσιν γραμμάτων ὡς ἐν τῷ αὐθῶμαι, αὐθῶ, ἐκ τοῦ Σανσφρ. νη (πνίω).)

αὐθῶντες, εἰσα, ἐν, δ' ἐνέσθω φωνῇ χρώμενος, δ' ἀνθρωπίνως φηγομένης, ἡ νύ που ἀνθρώπων ἐμὶλ' σχεδὸν αὐθῶντων 'Οδ. Ζ. 125· οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς 'Ἰουδ. τῆς θαλασσίας Οἰξ. ἡ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐθῶσας Ε. 331· καὶ τοῦ ἔππου τοῦ 'Αχιλλέως, αὐθῶντα δ' ἔθηκε θεὰ 'Π. Τ. 407· θνητὸ αὐθῶντες, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀθάνατοι, 'Ἰσ. Θ. 143·—ἐπαμύνης δὴ ὅταν τὸ θεὸς αὐθῶσας ἀναφύεται εἰς τὴν Καλυψίαν καὶ τὴν Κίρκην, 'Οδ. Κ. 136, Α. 8, Μ. 150, 449, σημαίνει θεῶν ποιομένην χρεῖαν τῆς γλώσσης τῶν θνητῶν· οὕτω χθόνια θεὰ αὐθῶσας 'Απολλ. Ρδδ. Δ. 1322· 'Αργοῦς.. αὐθῶν ἐν Εὐλῶν (κατὰ Βῆλ. ἀντὶ αὐθῶσας), Αἰσχύλ. 'Αποστ. 19·—ἡ χρεῖς τῆς λήξεως ἐπὶ θεῶς ἔθηκεν ἀπαρμὴν ἐς πολλὰς συνήσεις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, 'Αριστοφάνης δ' Ἰπποκρίτης ἔδωκε τὴν ἀντιθέσιν μνημονεύσαν ἐξήγησιν, δ' ἐκ 'Αριστ. προέτεινε γραφὴν αὐθῶσας, κατοικοῦσα ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν 'Οδ. Ε. 334· καὶ αὐθῶσας, κατοικοῦσα ἐν αὐλαῖς, ἐν Κ. 136, κ. ἀλλ.

2) ἐν γένει ἡ λέξις σημαίνει φωνήεις, ἐμῶνους, κόσμιον αὐθῶντα λόγων Πινδ. 'Αποστ. 206· ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Μίμνονος, 'Επιγράμμ. 'Ελλ. 1000, κ. ἀλλ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀναυθῶς, παρὰ Πανσ. 10. 42, 8.

αὐθῶν, ἡ = ἀνυθῶν, Ἰλ. Νόμ. 844Δ, Βεχ.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐθῶν, ὡν. = ἀνυθῶν, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

Βύρ. Έκ. 1227, τὸ αὐθεκάστα, νῦν γράφεται, αὐθ' Έκαστα. Έπίρρ. -τως Πλουτ. Λύσ. 21. — Τὸ οὐσιαστ. αὐθεκαστότης, ἡτος, ἡ, κατακρίνεται ὑπὸ τοῦ φρον. σ. 349, ἐνθα ἴδε Λοῦ.

αὐθεκαούσιος, ον, διάφ. γρ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 6. 247C ἀντὶ αὐτεφρούσιος.

αὐθενεῖω, αὐθενεῖω, αὐθενεῖω λέγε καὶ οὐκ αὐθενεῖν. Θιομ. Μάγ. σ. 128· εἶμαι αὐθενεῖς, ἔγω ἐξουσίαν ἐπὶ τινος, γυναικὶ δὲ διδῶσκειν οὐκ ἐπιτρέπω αὐτὴν αὐθενεῖν ἀνδρὸς Έπιστ. π. Τιμῶ. Δ' 6' 12· ἔγω αὐθενεῖαν, κύριος νόμου, Χρον. Ἀλιε. π. 7. 'Ιουστινιαν. σ. 619, 9. 2) ἐκτελῶ φόνον, Σχολ. εἰς Δίσχολ. Εὐμ. 12.

αὐθενεῖς, ον, ὁ, συνεσταλμένος ἐκ τοῦ αὐτοέντης, (ὅπερ μεταχίρζεται ὁ Σοφ.), ὁ πρῶτων τιθείας χεραίν, αὐτόχειρ φονεὺς, ὅπως... μήτε θυγατρὶ τῇ σῇ μήτε αὐτῷ σοι εἶην αὐθενεῖς (Έρδ. 1. 117, Εὐρ. Ρῆσ. 873, Θουκ. 3. 58· τινός Εὐρ. Έρ. Μαιν. 1357: — ὁ αὐτὸν ἀποκτείνων, αὐτόχειρ, Ἀντιφών 122, ἐν τέλ.: γενικώτερον, ἡ λέξις τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ φονεύσαντός τινα, Βύρ. Ἀνερ. 172. 2) ὁ πρωτοεργός, ὁ πραγματικὸς ἐκτελεστής οἱσδήποτε πράξεως, Πολύδ. 23. 14. 2, Διόδ. 16. 61· πρὸλ. Λοῦ. φρον. 120. 3) ἀπῆλτος κύριος, δεσπότης, Χρησ. Σιδυλλ. 7. 69. 8. 309· ἰσὺ τοῦ δήμιος αὐθενεῖς γρονός ἐν Εὐρ. Έκ. 442, ὁ Μακκίανθι διορθοῦ ἐϋθυνητής).

II. ὡς ἐπὶ αὐθενεῖς, αὐθενεῖς φόνος, αὐθενεῖς θάνατοι, φόνος ἐκτελεσθεὶς ὑπὸ τινος τῶν ἐκ τῆς αὐτῆς οἰκουμένης, Δίσχολ. Εὐμ. 212, Ἀγ. 1572. — Έπίρρ. αὐθενεῖς (παρὰ τοὺς κανόνες τῆς Έλλ. γλώσσας), εὐρεῖται ἐν Εὐσεβ. Πουημ. 40. 51, κ. ἄλλ. (Τὸ δεύτερον συνθετικὸν τῆς λέξεως ἔντης, ὅπερ ὡσαύτως φαίνεται ἐν τῇ σπινέντης· συνεργός παρ' Ἰων. Ἰων. ἀπω- λείσθῃ).

αὐθενεῖα, ἡ, ἀπῆλτος κυριότης, ἐξουσία, Σουλ. Έπιγρ. 2701. 9, Έκκλ. 2) αὐθενεῖα ἀποκτείνας, ἰδὲ χεῖρ φονεύσας, Δίων Κ. Έκλογ. σ. 49.

αὐθενεῖς, ἡ, ὄν, ἔγκυρος, γνήσιος, Έκκλ.: — Τὸ ἐπίρρ. -κῶς παρ' Κικ. π. Ἀττ. 9. 14., 10. 9.

αὐθενεῖα, ἡ, δέσποινα, κυρία, ἰδιόρρυθμος θηλ. τοῦ αὐθενεῖς, Βύρ.

αὐθ-ερμηνευτός, ον, αὐτὸς ἐκυτὸν ἐρμηνεύων, τί δὲ οὕτως αὐθ-ερμηνεύοντων τῶν νῦν καταλελειμένων; 'Ιω. Χρυσ. εἰς Ψαλμ. ρ', τ. 1. σ. 927.

αὐθ-εφής, ον, ὁ, (ἐφω) Λατ. aulherpa, ὁ ἄφ' αὐτοῦ βράχων, ἀγγεῖον πρὸς βράσιμον ἔχον ὑπ' αὐτοῦ μέρος διὰ τὸ πῦρ, (πρὸλ. παν- θεφής), πρὸλ. Κικ. pro Roscio Amer. 46, Λαμπρὶδ. Elugabali Vita 10.

αὐθ-ημερατός, α, ον, = αὐθήμερος, 'Ιππ. 868D.

αὐθ-ημερεῖ, = αὐθήμερον, Σχολ. Δίσχιν. σ. 93. 8, Έκδ. Όξον.

αὐθ-ημερεῖω, «τὸ τὴν αὐτὴν ὁδὸν διὰ μιᾶς ἡμέρας ἐπανελθεῖν αὐθ-ημερεῖω» Πολύδ. Δ' 64.

αὐθ-ημερινός, ον, = τῷ ἑπομ., ἐρήμιος, ἀπὸ μὲν βλεφάρων αὐθ-ημερινῶν ποιητῶν ληρὸν ἀφέντα Κρατῖνος ἐν Ἀδύλ. 5.

2) μισθίος αὐθ-ημερινός, ἐργάτης «μὲ τὴν ἡμέραν», μὲ τὸ «ἡμεροκάματον», Έδδ. (Έδδ. τ', 1).

αὐθ-ημερος, ον, ὁ, πρᾶξις ἡ γινόμενος τὴν αὐτὴν ἡμέραν, «τὸ δὲ διὰ μιᾶς ἡμέρας πρᾶξις αὐθ-ημερον» (Πολύδ. Δ' 64), ἡ ἥς κατα- γέστα ἀναπλάσσεται μάλιστα μὲν αὐθήμερος 'Ιππ. π. Ἀθήρ. 802· λόγῳ αὐθήμεροι, πρᾶξεις, ἐκ τοῦ προχείρου, ἀπορμελίσθη- τοι· ἀμφὶδ. παρ' Δίσχιν. 83, 38.

II. Έπίρρ. αὐθ-ημερον (δεδύτ., ἴδε Έρδ. πρὸλ. παρ' 'Ιω. Ἀλιε. 30), ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἡμέραν ἡμε- νην, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἀμέσως, Δίσχολ. Πίρσ. 456, Ἀριστοφ. Ἀγ. 522, κ. ἄλλ., Θουκ. 2. 12, Δημ. 543. 11· 'Ιων. αὐθ-ημερον, 'Έρδ. 2. 122, 6. 139· ἄλλ' αὐθ-ημερον ἐν 'Ιππ. Προγν. 42, Ἀφρ. 1249· — αὐθ-ημερα ὁ αὐτ. π. Ἀγμ. 766.

αὐθ-η, ἑπίρρ. συνετεμνημένος ἀντὶ τοῦ αὐτόθι, ἐπὶ τόπον, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ἐνταῦθα, ἐκεῖ, 'Ιλ. Κ. 402, κτλ. αὐθ' ἐπὶ τάφῳ Δ. 48· ἐνθα δὲ κ' αὐθὶ μένων Όδ. Ε. 208· ἐν Λακεδαιμονί αὐθὶ 'Ιλ. Γ. 244· αὐθὶ δ' ἔχειν, ἐκεῖ δὲ νᾶ τῇ, κρητίζε, Όδ. Δ. 416.

2) ἐνταῦθεν (εἰ καὶ τινες ἀμφιβάλλουσι περὶ ταύτης τῆς σημασίας) ἐπὶ χρόνου, πάραυτα, παρρηδύς, ὡς κὲ οἱ αὐθὶ γαῖα χάνοι 'Ιλ. Ζ. 281, κτλ. — Έπ. λέξις ἡ ἔχρησται καὶ ὁ Σοφοκλῆς (Ἀποσπ. 468) ἴδε τὴν λέξιν αὐτόθι.

3) μεταγεν. = αὐθίος, Δυκόφρ. 732, Καλλ. εἰς Ἀρεμ. 241· πρὸλ. 'Ιακωβ. Ἀνθ. Π. 537, — ὡσαύτως αὐθίον, ὅπερ κατὰ τοὺς Θεογν. Καν. 161, 163 λέγεται ὅτι εἶναι τῆς διαλέκτου τῶν Ρηγίλων.

αὐθ-γενής, 'Ιων. αὐθ-γενής, ἔς: — αὐτόχθων, ἰθαγενής, ἐπι- χόριος, ἰντόπιος, Λατ. indigena, τῷ αὐτιγενεῖ θεῶ Έρδ. 4. 180, πρὸλ. Διον. Ἀλ. 1. 9· αὐτιγενεῖς ποταμοὶ Σκυθικοί, οἱ ἐκεῖ ἔχοντες τὰς πηγὰς αὐτῶν, Έρδ. 4. 48· τὸ δὲ ὕδωρ τὸ ἐν τῇ λήμνῃ αὐτογενές μὲν οὐκ ἔστι, δὲν πηγάζει ἐκεῖ, ὁ αὐτ. 2. 149· κυπάρισσος Εὐρ. Ἀποσπ. 475 α· εἶνος Ἀνακτινίδης ἐν Ἰπρω- τοστύλῳ 1. 79· γνήσιος, εὐλαχρῆς, ἰάλαμος Εὐρ. Ρῆσ. 899· «αὐθ- γενής, αὐτόχθων, γνήσιος, ἰθαγενής» καὶ «αὐθ-γενής» ἔγγινός, ἐπί- γονος» 'Ησυχ.

αὐθίος, Έπ. καὶ 'Ιων. αὐθίος (ὁ τύπος αὐθίος ὑπ' ἀγνοίας εἰσα- χθεὶς εἰς χειρόγραφα Ἀττ. συγγραμμάτων, π.χ. Σοφ. Ο. Κ. 234, 1438,

δωροδότη ἤδη καὶ νῦν γράφεται αὐθίος) — Έπίρρ., ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ αὐθίος, πρὸς ὃ συμφωνεῖ κατὰ τὰς πλείους σημασίας:

I. ἐπὶ τόπων, ὁπίσω, ὁπίσω πάλιν, αὐθίς ἔναι, βαίνειν κτλ., 'Ιλ. ὥσαύτως αὐθίς 'Ιλ. Θ. 335· τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὐθίς Ζ. 391· δευρὶ καὶ αὐθίς ἔκεισε Ἀριστοφ. Πάτρ. 1077· — ἄλλ' ἡ σήμ. αὐθίς εἶναι σπανία παρ' Ἀττ.

II. ἐπὶ χρόνου, πάλιν, ἐκ νέου, συγν. παρ' Όμ. καὶ Ἀττ.· συχνάκις ἐνισχυόμενον, ὕστερον αὐ- θίς 'Ιλ. Κ. 27, πρὸλ. Σοφ. Δ'. 858· ἔτ' αὐθίς 'Ιλ. 1. 375· πάλιν αὐθίς Ε. 257· οὕτω παρ' Ἀττ., πάλιν αὐθίς Σοφ. Ἀποσπ. 434· ἡ συχνότερον, αὐθίς πάλιν ὁ αὐτ. Ο. Κ. 364, κτλ.· αὐθίς αὐ πάλιν αὐτόθι 1418· αὐ πάλιν αὐθίς Ἀριστοφ. Νεφ. 975· μάλ' αὐθίς Δίσχολ. Νο. 654, πρὸλ. 876, Ἀγ. 1345: — ἐπὶ ἐπα- ναλήψεως πράξεώς τινος, ἐδὸν αὐθίς, ἔκρυσεν: «πάλιν», «ἐνάντι» I Ξεν. Συμπ. 9. 4. 2) ἐπὶ μελλαντικῇ ἐννοίᾳ, ἐν ὑστέρω χρόνῳ, ἀκολουθῶς, ἄλλ' ἡ τοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεθα καὶ αὐθίς, ἄλλὰ περὶ μὲν τούτων καὶ ἐν ὑστέρω χρόνῳ βούλευσάμεθα, 'Ιλ. 11. 140, κτλ., πρὸλ. Δίσχολ. Ἀγ. 317, Σοφ. Δ'. 1293, 'Ισχυρ. 631).

III. ἐπὶ ἀκολουθίας, πρὸς τοῦτους, ἐκτὸς τούτου, προηίτι, ἐν τῷ μέρει, ἐξ ἄλλου, Δίσχολ. Θῆδ. 576, Σοφ. Ο. Τ. 1403· οὐτ' ἀδελτερος οὐτ' αὐθίς ἔμφρων Ἀλιε. ἐν «Φαίδρῳ» 1. 8· ἐνέσσε ἐν τῇ ἀπολύσει ἀντὶ τοῦ δὲ, τοῦτο μὲν..., τοῦτ' αὐθίς..., Σοφ. Ἀντ. 167· πρῶτα μὲν..., αὐθίς δὲ..., 'Έρδ. 7. 102: — περὶ τοῦ αὐθίς αὐ, ἴδε αὐ IV· πρὸλ. καὶ τὸ εἰσαυθίς.

αὐθ-ομακίος, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ομακίος, Σοφ. Ο. Κ. 336, Λυκόφρ. 222: — Ἰῆμα αὐθ-ομακίον ἐνέω, εἶμαι ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, συγγενής, μεθ' ὧν οὐν ὡς ἡμιόσσοιο τὴν αὐθ-ομακίον οὐσαν Μα- νασσ. Χρον. 3938.

αὐθ-ομολογέομαι, ἀποθ. ἐν τῇ φράσει, πρᾶγμα αὐθ-ομολο- γούμενον, αὐτὸ καὶ ἐκντὸ φανερὸν, Λουκ. Έρμ. 59 (ἀμφ. ἀντὶ τοῦ αὐθίς ὁμολογούμενον).

αὐθ-ορμητός, ον, αὐτοδότης, ἐκούσιος, αὐτοκλίστος, Βύστ. 1188. 43. Έπίρρ. -τως ὁ αὐτ. 1370. 23.

αὐθ-οπαρκτος, ον, ὁ ἄφ' αὐτοῦ ὑπάρχων, οὐσία ἐστὶ πρᾶγμα αὐθ-οπαρκτον, μὴ δεόμενον ἑτέρου πρὸς τὴν αὐτοῦ εὐστα- σιν Ἀναστ. καὶ Κύριλλ. π. Πίρσ. σ. 420.

αὐθ-οποστατος, ον, (ὕψισταται) = τῷ προηγ. 'Ιάμβλ. ἐν Σιτ. δ. Έκλογ. 2. 400.

αὐθ-οποτακτος, ὁ, ἡ ὑποτακτ. τοῦ αὐθ. 6', ἐνθα δὲ καὶ τοῦ αὐθ. α', 'Ηρωδιαν. Έπιμ. 278, Δ. Β. 1086, 144. Έπίρρ. -τως.

αὐθ-ορεῖ, ἡ αὐθ-ορεῖ. Έπίρρ. εὐθύς, πάραυτα, αὐτοστιγμῇ, ἡ ἰπυ- θία καὶ πρὸ ἐρωτήσεως αὐθ-ορεῖ χρησμοὺς εἰσθὲ τινὰς ἐκφέ- ρειν Πλουτ. 2. 512B, Κικ. π. Ἀττ. 2. 13, 1.

αὐθ-ορων = αὐθ-ορεῖ, 'Ιππ. Μαχλ. 845, Σιράδ. 3. 172, Πολύδ. Ε' 102 κλ.

αὐθ-ορας, ον, (ὁ δὲ, ἀφ' αὐτοῦ) ἡ ἐκ τοῦ αὐθ-ορατος. καὶ ἰαχῇ, καὶ σφαλνῇ, πολυτάραχος, 2) ἡ ἐκ τοῦ αὐθ-ορατος. καὶ σφαλνῇ, πολυτάραχος: — ἐν 'Ιλ. Ν. 41, ἐπὶ τῶν Τρώων εἰς μάχην βαλόντων, ἀόριστοι, αὐθ-ορας, ὅπερ ὁ Ἀριστάρχος καὶ ἄλλοι λαμβάνουσιν ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας ἀναφερόμενοι εἰς τὸ 'Ιλ. Γ. 2· 9.

Δ. 429—438· ὅσοι δὲ προτιμῶσι τὴν δευτέραν σημασίαν ἀναφέρουσι τὸν Εὐντ. Σμ. 13. 70 (ἐνθα τὰ χειρόγραφα ἔχουσιν ἀνέλαχος): — ὁ 'Πίσχ. ἐν λέξει ἔχει ἀμφοτέρως τὰς σημασίας: «αὐθ-ορας» ἄνευ βοῆς· μετὰ μετὰ τὴν ἰαχῇ· ἡ αὐθ-ορας· σιωπῇ, ἄφροδι καὶ αὐοὶ ἡχούμενοι» πρὸλ. ἀόριστος καὶ ἴδε Κουρτ. Έλλ. Ένυμ. 515.

αὐθ-ορετος, ὁ δὲ, ἀφ' αὐτοῦ, ἀόριστος, «αὐθ-ορετος» ἀφανέως, ἀόριστος· 'Ησυχ.

αὐθ-οράν· ἀλκῇ· «ἔρητες» 'Ησυχ.

αὐθ-οφύδης, ὁ, Διόλ. ἀντὶ αὐθ-οφύδης, Σουλ. Έπιγρ. 1683. 15.

αὐθ-ολας, ἡ, (αὐθ-ο) Λατ. aulacum παραπέτασμα, «ἔξοσι δὲ καὶ τὸ παραπέτασμα αὐθ-ολας καλεῖν, Ὑπερείδου εἰπόντος ἐν τῷ κατὰ Παιτροκλέους· οἱ δὲ ἐνέα ἀρχοντες εἰσιπύοντο ἐν τῇ στοᾷ περιφραζόμενοι μέρος αὐτῆς αὐθ-ολας», Πολύδ. Δ' 122· ἰδίως ἐν τῇ θεάτρῳ, Μένανδ. ἐν Ἀδύλ. 201 (ἐνθα αὐθ-ο), Πλουτ. Ἀλιε. 40, κτλ.: ὡσαύτως, τάτης, αὐθ-ολα 201.

αὐθ-ολκ-εργάτης, ον, ὁ, δὲ τίμωμεν αὐθ-ολκας, αὐθ-ολκεργάτης οἰδῆρος Ἀνθ. Π. 9. 742.

αὐθ-οκίω, μέλλ. -ίω, (αὐθ-ο) ἀνοίγω αὐθ-οκας, ἀνοίγω, οὐ γὰν αὐθ-οκισμέναν ἀρῶν, παροίμ. ἐπὶ τῶν μὴ ἐπαναλαμβανόντων τὰ αὐτὰ, τὰ συνήθη ἐπὶ καὶ πεπατημένα, Πρατίν. 3: μεταφ., «βωμὴ ἐπὶ τῶν θήρων καὶ κωκυτῶν, τὴν παρείαν αὐθ-οκίωσαν» Εὐμ. 213.

αὐθ-οκίον, τὸ, ὑπεκοριστ. τοῦ αὐθ-οκί, Δ. Β. 794.

αὐθ-οκισμα, τὸ, -ισμός, ὁ, τὸ ἀνοίγεσθαι αὐθ-οκας, Μανασσ. Χρον. 2549, 347.

αὐθ-οκισθής, ἔς, ὁ ἔχων σχῆμα αὐθ-οκας, Βύστ. σ. 455. 37.

αὐθ-οκίος, εσσα, εν, ὁ ἔχων αὐθ-οκας ἡ ὁ πλήρης αὐθ-οκων, Μαξίμου π. καταρχ. 506.

αὐθ-οκισμῶ, αὐθ-οκίω, γρὺν Σέβ. Έπιμ. π. Μ. 9. 40.

αὐθ-οκιστής, ἔς, (εἶδος) ὁ μετὰ αὐθ-οκων, ὁ ἔχων αὐθ-οκας: —

αὐθ-οκιστής σημαίνει ἐπίστοχον καὶ αὐθ-οκιστὴν φυτεῖαν» Εὐστ. 831. 50.

αὐθ-οκίς, ἡ, (ὡσαύτως δὲ, Ἀρετ. π. Δίτ. Χρον. Παθ. 2. 13, Ἀνθ. Π. 9. 274) προσέτι ἀλοῦς, οὐκ, τὸ δὲ ἀλῆς εὐρεῖται μόνον

κατ' αἰε. ὠλακα, ὠλακας· Δωρ. ὠλαξ 'Ετυμ. Μ. 625, 38) — τὸ κατὰ τὴν ἄρσιν σχηματίζοντον «αὐλάκι», Λατ. sulcus, [βλ.] ἱερὸν κατὰ ὠλακα, ἀπειδουμένον κατὰ μένος τῆς αὐλακός, 'Π. Ν. 707 (ἴδου), κατὰ ὠλακας 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 1054) τῷ κέ μ' ἴδοις, εἰ ὠλακα διηνεκία προτομοίμην 'Οδ. Σ. 375· [βλ.] ἐρίσαντε ἐν αὐλακι 'Ήσ. 'Εργ. κ. 'Π. 437· (ἴδου), αὐλάκ' ἐλαύνειν ἀντιβ. 441· ὁρθός... αὐλακας ἤλαυνε 'Πινδ. Π. 4. 405· ἀρότρῳ ἀναρρηγνύντες αὐλακας 'Ἡρόδ. 2. 14· αἰθέρος αὐλακὰ τέμνων 'Αριστοφ. 'Ορν. 1400· ἐξ ἀλόκων ἐπιτεταῖαν Δίσχυλ. 'Αγ. 1016· βαθεῖαν ἀλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος (ἴδε καρπώω) ὁ αὐτ. Θύβ. 593· ἐν ἀλοκί 'Αριστ. 'Ορν. 234. 2) μεταρ. ἐπὶ γυναικὸς ὡς φερομένης τέκνα, σπεῖρειν τέκνων ἀλοκα 'Εὐρ. Φοῖν. 18· πατρῷαι ἀλοκαε, τοῦ πατρὸς σου ἡ σύζυγος, Σοφ. Ο. Γ. 1210.

3) μεταρ. ὡσαύτως αὐλαξ ἐπὶ τοῦ δέματος, τραύμα, κόψημα, «τσαγγουρισμα», ὄνυχος ἀλοκι νεστόμῳ Δίσχυλ. Χο. 25· ὁρδὸς ἀλοκα 'Εὐρ. 'Πρ. Μαν. 164· οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς γραμμῆς ἐφ' ἧς γράφει τις, ποῖαν αὐλακα; 'Αριστοφ. Θεσμ. 782, πρὸς Π. 6. 68. 4) = ὄγκος, ἡ εὐθεία γραμμὴ ἣν ἀποτελεῖ ὁ θειρίζων, ποῖος τις δειλάσσει τὴν γ'· ἐκ μέσῳ ἀματός ἐσοῦ, ὅς νυν ὀρχόμενος (ἀρχομένῳ) Ἀθην. τὰς αὐλοκὰς οὐκ ἀποτρώγεις; «ποταπὸς ἐξ ἡ προσηύχης τῆς ἡμέρας ὅτε νυν βιβυρεῖς τῆς ἐργασίας ἀρχόμενος... καὶ οὐκ ἀποτρίμνεις τῆς αὐλακας οὐδέν» (Σχόλ.) Θεοκρ. 10. 6. 5) αὐλαξ ὑπερφόρος, ὑπεραγωγῆς, 'Επιγρ. 'Ελλ. 594. 4. Φαίνεται λοιπὸν δεῖν ἡ λέξις εἶναι ποιητικὴ, οὐδαμῶς ἀπαντῶσα ἐν τῷ δοκίμῳ 'Α. τ. περὶ λόγων, ὅτι ὁ μόνος παρ' Ὀμήρ. ἀπαντῶν τύπος εἶναι ἡ αἰε. ὠλακα· ὅτι τὸ αὐλάξ εὐρηταί μόνον παρὰ 'Πινδ. καὶ 'Ἡρόδ., τὸ δὲ ἀλαξ μόνον παρὰ τραγ. ἀμφότερα δὲ, τὸ τε αὐλάξ καὶ ἀλαξ, παρ' 'Αριστοφ. ('Εκ συγκρίσεως πρὸς τὸ δὲ-κόος, Λατ. sulcus, καταρτίζεται ὅτι ἡ λέξις εἶναι μία καὶ ἡ αὐτή, δηλ. FALX (πρὸς, ἔλκω), διότι παρ' Ὀμ. τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ Fάλλα, καὶ τὸ αὐλάξ εἶναι = ἀφάλαξ).

αὐλό-ἀρχης, ου, ὁ, ὁ ἀρχὴν τῆς αὐλῆς, δηλ. τῶν ἀνακτόρων ὡς καὶ νῦν, καὶ οἱ οὗτοι Δαυιδ αὐλόαρχαι ἦσαν 'Εβρ. (B' Βασ. γ', 18).

αὐλείος, α, ου, ἐνίοτε καὶ ὄς, αν, (πρὸς, κατωτ.) — ὁ τῆς αὐλῆς ἡ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐλὴν, ἐπ' αὐλείῃσι θύραισι, εἰς τὴν καὶ οὐρανόν, 'Οδ. Σ. 239, κτλ. ἐπὶ προθύροις, οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου Δ. 104, πρὸς Πινδ. Ν. 1. 29, 'Ἡρόδ. 6. 69· ἐκτός αὐλείων πυλῶν Σοφ. 'Ανε. 18· πρὸς αὐλείοισιν ἐστηκώς πυλαὶς 'Εὐρ. 'Ελ. 438:— οὕτω καὶ ἐν τῇ Κωμῳ. καὶ τῷ περὶ 'Ατ. λόγῳ, ἡ αὐλεία θύρα 'Αριστοφ. 'Εὐρ. 982, Πλάτ. Συμπ. 212C, πρὸς Σόλωνα 3· ἡ αὐλείος θύρα 'Αντ. 93. 20· αὐλείος καὶ αὐλεία θύρα, ἀμφότερα παρὰ Μενάνδρῳ ἐν 'Ἰπρίστῳ 2· ὡσαύτως ἡ αὐλεία καὶ αὐλείος, ἀνε τοῦ οὐσιαστικοῦ θύρα, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 251, Πολύδ. 5. 76, 4. Πλούτ. Παρημ. 46· ὧν δὲ ἔνεκα κλέει καὶ μοχλός καὶ αὐλείος Πλούτ. 2. 516B· τὴν αὐλείον ἀποκλείειν 'Αντ. 17. Πρὸς αὐλή, αὐλείειον.

αὐλέτης, ου, ὁ, = αὐλέτης, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1487.

αὐλέω· μέλλ. -ήσω· Βοιωτ. μεταρ. αὐλέων Σουλ. 'Επιγρ. 1570 — 80: (αὐλός): — παῖς τὸν αὐλόν, πρῶτον παρὰ 'Αλκιμαῖον 71, 'Ἡρόδ. 1. 141, 2. 60, πρὸς Πλάτ. Πρωτ. 327A· μετὰ δὲ, προσ., Σεν. Συμπ. 2. 8, κτλ. αὐλεῖν ἐξοδόν, δηλ. τὸ τελευτᾶν αὐλήμα, 'Αριστοφ. Σρ. 582. II. Παθ. ἐπὶ ῥυθμῶν, ὁ Βάκχεος ῥυθμὸς ἡλίστιο Σεν. Συμπ. 9. 3· ὅλλα, αὐλεῖται πᾶν μέλαθρον, ὅπως ἐκείνος ἀνεχθεῖ ἐκ τῶν αὐλήματων, 'Εὐρ. Γ. Τ. 307. 2) ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως ἐπὶ προσώπῳ. ἐπὶ δὲ τούτῳ ἐπιόντες οἱ Μαντινεῖς καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν 'Αρκάδων ἀναστάντες... ἤσαν τε ἐν ῥυθμῷ. πρὸς τὸν ἐνόπλιον ῥυθμὸν οὐλοῦμενοι, καὶ ἐπαῖωνισαν 'Αν. 6. 1. 11· οἱ δὲ Μῆδοι καὶ ἔπινον καὶ εὐχόμενοι καὶ ἡλίσθοντο καὶ πάσης εὐθυμίας ἐνεπλήσαντο ὁ αὐτ. Κύρ. 4. 5, 7, 'Αριστ. Περὶ 19. 1· ἴσως εἶναι μέσ. ἐν Πλάτ. Νόμ. 701Δ, πρὸς Φάλλω 2.

αὐλή, ἡ, πῶαν, ἐκ τοῦ ἄλῃαι, πνέω· διότι ἡ αὐλή ἦτο ἀνοικτὴ καὶ ἀναπεταμένη εἰς τὸν αἶρα, ὁ γὰρ διαπνεόμενος τόπος αὐλή λέγεται 'Αθην. 18013:— Παρ' Ὀμήρ. ἡ πρὸς τῆς αἰτίας ἀνοικτὴ αὐλή, ἔχουσα περὶ οἰκημάτων καὶ ἐν τῇ μέσῃ τοῦ Διὸς 'Ερκεῖον τὸν βωμὸν ὡς οὐ μόνον ἦτο τὸ συνεντευκτήριον τῆς οἰκογενείας ἀλλὰ καὶ ἐχρησίμευεν ὡς μάνδρα διὰ τὰ κτήνη, 'Π. Δ. 433, Α. 774· ὡς δὲ οὐ θύρας, δηλ. τὴν ἀπὸ τῆς ἐξοῦ πρῶτην θύραν (πρὸς αὐλείος), καὶ τὴν ἀπὸ τῆς αὐλῆς φέρουσαν διὰ τῆς αἰθούσης εἰς τὸν πρῶτον 'Οδ. Γ. 185: ὁ 'Αχιλλεύς εἶχεν αὐλήν περὶ τὴν σπηλῆν αὐτοῦ, 'Π. Δ. 452· ὁ θάλαμος τοῦ 'Ἡλίου καὶ ἦτο ἐν τῇ αὐλῇ, 'Οδ. Α. 426. 2) ὁ περιβόλος τῆς αὐλῆς, αὐλῆς ὑπεράλεινον 'Π. Β. 138, πρὸς 'Οδ. Ν. 5. II. μετ' Ὀμήρ. αὐλή ἦτο τὸ τετράγωνον, περὶ δὲ ἦτο ὑπερῷον ἡ οἰκία ἔχουσα ὑλόγους περιστάλους εἰς οὐ θύρας ἦσαν εἰς τὰ οἰκίσματα τῶν ἀνθρώπων· ἀπάναντι δὲ τῇ αὐλείῳ θύρας ἦτο ἡ μέλας αὐλὸς ἡ μετὰ αὐλὸς ἄρουρα εἰς τὸν γυναικῶνα, 'Ἡρόδ. 3. 77, 'Αριστοφ. Σρ. 131, Πλάτ. Πρωτ. 311Δ, κτλ. πρὸς Βεγκέρου «Χερικλάς» 1 σ. 173 κτλ., 182 κτλ.

III. καθόλου, πᾶσα αὐλή, ζῆνων αὐλή 'Οδ. Δ. 74, πρὸς 'Π. Ζ. 247· τὴν Διὸς αὐλήν Δίσχυλ. Πρ. 122· αὐλήν νεκρῶν 'Εὐρ. 'Αλκ. 259:— πᾶσα κατοικία, ἐνδοκίμημα, οἰκημα ἡ θάλαμος, Σοφ. 'Αντ. 943, κτλ. ἐπὶ σπηλαίου, ὁ αὐτ. Φ. 153· ἀγρόνομαι αὐλαί, ἴδε Δινδ. εἰς 'Αντ.

785:— μεταρ. ἀγροτικὴ οἰκία, 'Ἰσπανίς Λατ. villa, Διν. 'Αλ. 6. 50· πρὸς αὐλήν.

IV. μεταρ. ἡ αὐλή, ἡ βασιλικὴ αὐλή, Λατ. aula regia, Μένανδρ. ἐν 'Αδρ. 347, Πολύδ. 5. 26, 9· οἱ περὶ τὴν αὐλήν, οἱ αὐλικοί, κτλ., ὁ αὐτ. 5. 36, 1, κτλ. πρὸς αὐλείους, αὐλήματα, τὰ, τὰ αὐλούμενα, ὁ αὐλούμενος ῥυθμός, 'Αριστοφ. Βέτρ. 1392· καὶ ὑπὸ μὲν τῶν αὐλημάτων καὶ ἐγὼ καὶ ἄλλοι πολλοὶ τοιαῦτα πεπνυθασιν ὑπὸ τοῦδε τοῦ σατύρου Πλάτ. Συμπ. 216C, κ. ὅλλ.

αὐληρα, τὰ, Δωρ. ἀντὶ αὐληρα·— τὰ ἡνία, τοὺς ἰμάτας, παρὰ δὲ 'Επιγρ. αὐληρα εἰρηται· 'Ετυμ. Μ. 393, 5· αὐληραὶ ἱμάς ἡ σχοινίον, ὅπερ 'Ιωνες αὐληρα Λ. Β. 464. 2. (110. ἀντὶ ἀφληρα· ὁ 'Ἰσχυρις ἀναφέρει τὸν τύπον ἀφληρα (ἀφληρα Schimidt)).

αὐλητικός, εως, ἡ, τὸ αὐλεῖν, μὴ δὲν αὐλήσεως ἐπαύοντας Πλάτ. Πρωτ. 327B, C, κ. ἄλλ. 'Αριστ. Πολιτικ. 8. 6, 14, κτλ.

αὐλητήρ, ἡρος, ὁ, = αὐλητής, 'Ήσ. 'Ασπ. 283, 299, 'Αρχιλ. 110, 'Θεογ. 823, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 478.

αὐλητήριον, τό, «τόπος παρὰ 'Αραμενοῖς» 'Ἰσχυρ. — ἐν τῷ ἐν τοῖς 'Π. Πλούτ. (1109E) χωρίῳ, σύμμικτον, ὡς ἐστὶν αὐλητήριον, ἐν ᾧ λέξις δὲν εἶναι ἐφαρμένη, ἴσως σημαίνει τὸ ἐν βραβείῳ γλῆκος.

αὐλητής, οῦ, ὁ, (αὐλή) ὁ τὸν αὐλὸν παίζων, Λατ. tiliicen, 'Θεογ. 941, 'Ἡρόδ. 1. 141, 6. 60, 129, 'Αριστοφ. Σρ. 381, 'Ανδρ. 2. 43, κτλ.

αὐλητής, ου, ὁ, (αὐλή III.) ἴδε αὐλήτης.

αὐλητικός, ἡ, ὢν, (αὐλός) ὁ τοῦ αὐλοῦ, ὁ εἰς τὸν αὐλόν ἐνήκει, κατάλληλος ἡ ἀρμόδιος εἰς αὐλόν, ἡ αὐλητὰς μὲν οὐ νομιζέται, αὐλητικὰ δὲ πράγματα; Πλάτ. 'Απολ. 271B· ἡ οὐδὲν τρία... ἔχει δὲ μόνον ἑακτόλους αὐλητικούς Πλάτ. Κωμ. ἐν 'Αδρ. 12·— ἡ αὐλητικὴ (ἐν τῇ τέχνῃ), ἡ τέχνη τοῦ αὐλεῖν Πλάτ. 'Ἰγρ. 501D, κ. ἄλλ. — 'Επίρρ. αὐλητικῶς δεῖ καρκινούσιν τοὺς δακτύλους 'Αντιφάνης ἐν 'Απρ. 1. 15.

αὐλητήρια, ἡ, = αὐλητήρις, Διογ. Λ. 7. 82.

αὐλητηρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ αὐλητήρις, Θεοπόμπ. 'Ιστ. 238, Διογ. Λ. 7. 13.

αὐλητήρις, ἑσος, ἡ, κόρη ἔχουσα ὡς ἐπάγγελμα τὸ αὐλεῖν ἐκ μισθῷ, αὐλητήρια, Λατ. tiliicina, Σμων. (1181, 'Αριστοφ. 'Αγ. 351, Σεν. 'Ἡλ. 2. 2, 23, Πλάτ. Πρωτ. 347D·— πολλὰκις ἀπεικονίζονται αὐλητήριες ἐπὶ ἀρχαίων ἀγγείων αὐλοῦσαι ἐν συμποσίοις, ἴδε τὸν κατάλογον τῶν ἐν τῷ Βρετ. Μουσείῳ ἀγγείων ἀρ. 740, 'Ἰδε 'Ιλ. 1. 104. Παρ. Κόντου σ. 104.

αὐλαί, ἡ, (αὐλός) ἡλίστις ὕλης ἡ ὑλικοῦ, τὸ ἄλυν, 'Ἰσοκλ. 910. Αὐλαῖδες Νύμφαι, αἱ προσεταύουσαι τὰς αὐλας (μάνδρας) τῶν κτηνῶν, ἡ αἱ ἐν αὐλαῖς κατοικοῦσαι, 'Α. 10. Παν. 291.

αὐλίδειον, τό, ὑποκορ. τοῦ αὐλή· τόπος ἐνθα ἐλγόντο ὀδοντοκαὶ ἀσκήσεις καὶ ἐπιδείξεις ῥώμης, Θεοφρ. Σαρ. 5. II. (ἴδε τοῦ αὐλός) μικρὸς αὐλῶν, 'Αλξ. Τραλλ. 3. 6, σ. 81.

αὐλίστιον, τό, = αὐλίστιον II. (εἰμὴ ἀναγνωστέον, αὐλίστιον) 'Επιγρ. 'Ελλ. 1075. 6.

αὐλίζομαι· ἄρ. α' ἡλίσσῃην, αἰέποτε παρὰ Θουκ., ὡς ἐν 4. 13. 6. 7· ἡλίσσῃην, αἰέποτε παρὰ Σεν., πρὸς Πλάτ. Πρωτ. 311Δ, 2. 3, 22· ἀμφότερα παρ' 'Ἡρόδ., πρὸς 8. 9, 9. 15·— μεταρ. μέλλ. αὐλίσσῃην, 'Ἡρόδ. 1. 17, 5· πρὸς ἐν, ἐπ., κατ' αὐλίζομαι· (αὐλή), ἡμῶν ἡ μὲν ἐν τῇ αὐλῇ μυκηθμόν... βῶαν αὐλίσσῃην 'Οδ. Μ. 265· κλισσῃην... σὺν αὐλίσσῃην 'Α. 412· συγχάτω, κατοικῶ, διαμένω ἐν τινὶ τόπῳ, ἐν ἀντρω, ἐπὶ προβάτοις, 'Ἡρόδ. 9. 93· περὶ τὴν ἄλμην, ἐπὶ πενήνῳ, 3. 110, πρὸς 'Αριστ. 'Ιστ. 2. 9. 32·— οἷος ἐν πέπλῳ αὐλίσσῃην 'Εὐρ. 'Ἰλ. 304· ἀειζῶντος... ἡλίσσῃην, διαρκέμεν, ἐν νύκτι, Βεγκέρ. 1. 1. 28· κυρίως ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, στρατοπεδεῖν, καταλύν, 'Ἡρόδ. 8. 9:— ἐπὶ αἵματος σεσωρευμένου ἐν τινὶ τόπῳ, 'Αριστ. π. Δ. 1. 1. 1. Παθ. 2. 2.— Τὸ ἐνεργ. μόνον παρὰ τοῖς 'Εβρ. αὐλίσσῃην, ἀλλὰ πρὸς ἐν, παρ' αὐλίσσῃην.

αὐλικός, ἡ, ὢν, (αὐλή) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐλήν, ὁ ὁμοίος ἀνθρώπῳ τῆς αὐλῆς, καὶ ἦν μὲν ὁ Δεινοκράτης οὐ μόνον κατὰ τὴν τριβλῆν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν φύσιν αὐλικός καὶ στρατιωτικός ἀνθρώπος Πολύδ. 24. 3, 4: ὡς νομιστ. αὐλικός ὁ αὐτ. 16. 22, 8, Πλούτ. 2. 778B.

αὐλίον, τό, οἰκία ἀγροτικὴ, οἰκημάτιον ἐν τοῖς ἀγροῖς, 'Ἰμ. εἰς 'Ερμ. 103· μάνδρα, σταβλός, κτλ., 'Εὐρ. Κῶλ. 347, 595, Σεν. 'Ἡλ. 3. 2, 4, κτλ.·— βροῦς ἐν αὐλῇ· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγροτῶν· 'Ἰσχυρ. (Κρατῖνος ἐν 'Αηλιάδῳ 10)· πλερίστειραν·— βροῦς ἐν αὐλῇ γέρον, ἐπὶ τῶν δι' ἀσθενείαν ἡσυχάζοντων· Διογεν. Παροιμ. III. 70.

II. ὄλαμος, σπῆλαιον, δι' ἀμφοτέρωθεν αὐλοῦ Σοφ. Φ. 10, πρὸς 954, 1087, 1134, 'Α. 10. Π. 6. 334.

αὐλίσκος, α, ου, (αὐλή I), ἀνήκων εἰς ἐπαύλειον, αὐλίσκος ἐν ἀντρω, ἐν ἀγροτικοῖς σπηλαίοις, 'Εὐρ. 'Ἰων 500. (εἰ καὶ ὁ 'Ερμηνεύς περιορίζει τὴν σημασίαν ταύτην εἰς τὸ αὐλίσκος ὡς ἐπὶ οὐδὲν τοῦ ὀνόματος αὐλή, παρὰ γὰρ δὲ τὸ αὐλίσκος ἐκ τοῦ αὐλός) — ἀλλ' ἀσθηρ αὐλίσκος, εἶναι δὲ ἔσπερος, κατὰ τὴν ἀνατλήν τοῦ ὀνόματος

οἰσσομαι Δημ. 1297. 15· ἄλλ' αὐξήσομαι Ξεν. Κύρ. 6. 1, 12, Πλάτ. Πολ. 497A. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἀξίω.) Ποιῶν τι μέγα, τὸ μεγαλύνω, τὸ αὐξάνω, οὐχὶ παρ' Ὀμ. (ὅστις μεταχειρίζεται μόνον τὸ ἀξίω), ἀλλὰ συχν. ἀπὸ τοῦ Πινδάρ. π. γ. Ἀποσπ. 118 (125) καὶ Ἰρῶδ. καὶ ἐφεξῆς· τῆς μὲν ὑδρίν ὕδαίνουσης Ἰρῶδ. 7. 16. 1· πατρῶν δ' ἔλθον οὐδὲν αὐξάνειν Δισχύλ. Πέρσ. 756· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἱσχυαίνειν, Πλάτ. Πολιτ. 293B· εἰς ἀπειρον αὐξ. τι ὁ αὐτ. Νόμ. 910B· ἐπὶ τὸ ἔσχατον ὁ αὐτ. Πολ. 573A· ἐπὶ πλεονηξίαν τὴν .. τέχνην Ἀθηνίων ἐν «Σαμῶθρῳ» 1. 16, κτλ.

2) αὐξάνω, πρόωγος εἰς δύναμιν, ἐνισχύω, ὑψώνω, μεγαλύνω, εἰ δὲ Θεσσαλοὶ τὰ Ἑλλήνων οὐξέον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, ἐμνηδίζον ἂν οἱ Φωκῆες Ἰρῶδ. 8. 30· αὐξ. πόλιν Σοφ. Ἄνε. 191, Ξεν. Ἀπομν. 3. 7, 2· ὡσαύτως ἀνυψῶ διὰ τῶν προξένων μου, δοξάζω, μεγαλύνω, πόλιν, πάτραν Πινδ. Ο. 5. 8, Η. 8. 58, καὶ Τραγ.· τιμῶ, μεγαλύνω, εἰαίρω, ἐγκωμιάζω, ἐπαινεῖν καὶ αὐξάνειν τινὰ Πλάτ. Λυσ. 206A· σέ γε .. καὶ τροφὸν καὶ μητέρ' αὐξάνει, τιμῶν σε ὡς .. Σοφ. Ο. 1. 1092· ἐπὶ ῥήτορος, μεγαλυνοῦν, ἐπὶ μετρίων αἴρω, ἐξογκνῶ, αὐξάνει καὶ μειοῦν Ἀριστ. Ρητ. 2. 20, 1.

3) μετ' ἐπιθ., αὐξ. τινὰ μέγαν (ὥστε γίνεσθαι μέγαν), ἀνατρέφω τινὰ καὶ καθιστῶ αὐτὸν μέγαν, Πλάτ. Πολ. 565C· μελίζω πόλιν αὐξεί Εὐρ. Ι. Α. 573· τὸν ὄγκον .. ἀπειρον αὐξάνει Πλάτ. Πολ. 591D· ἴδε κατωτ. II. 2. 4) αὐξάνει ἐμπύρα, θυσίαν, Πινδ. Ι. 4. 107 (3. 80), πρὸς Εὐρ. Ἰππ. 537. II. Πλάτ. αὐξάνομαι, ἐνδυναμοῦμαι, «μεγαλύνω», γίνομαι περισσώτερος, μεγαλειότερος, ἱσχυρότερος, κτλ., Ἰσο. Θ. 493· Πινδ. Η. 8. 132, κ. ἄλλ., Ἰρῶδ. 7. 189, κτλ.· αὐξήται ἐς πληθός ὁ αὐτ. Ι. 58· ἐς ὕψος αὐξάνεσθαι αὐτ. 2. 14· ἐπὶ παιδίου, ἠμεγαλύνω, ὁ αὐτ. 5. 92, 5· ἐν γὰρ τοῖς πόνοισιν αὐξεται, περὶ τοῦ Θηλέως, Εὐρ. Ἰκ. 323· ἠδ' ἀνδρὶ ἀκούων, ὑπερηφανεύομεν, «ἐκδύναμι», Ἀριστοφ. Σφ. 638· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, ὅσοι μὲν νυν αὐτῶν αὐξόμενον ἔμαθον τὸν ἀνεμὸν Ἰρῶδ. 7. 188· ὡσαύτως, γίνομαι τελείος, Δημ. 1402, ἐν τέλει. 2) μετ' ἐπιθ., αὐξέσθαι μέγαν, γίνεσθαι μέγαν, Εὐρ. Βάκχ. 183, Πλάτ., κτλ.· αὐξ. μελίζω Λισχύλ. Ἰκ. 337, Πλάτ. Νόμ. 681A· αὐξ. ἐλλόγιμος ὁ αὐτ. Πρωτ. 327C· μέγας ἐκ μικροῦ ... ἠξήται Δημ. 1103· ἴδε ἀνωτ. Ι. 3.

3) ἐπὶ ἐφημέριον, λαμβάνω αὐξάνειν, Ἑσυχ. Μ. 399. 47. III. τὸ ἐνεργ. μετ' ἀμετάθετον σημασία μόνον παρὰ τοῖς μεταγ. Ἀττ., ὡς παρ' Ἀριστ. (Ἰ. 18, 3, Ἰσο. Ζ. 9. 42, 5), συχνότατα δὲ παρὰ τοῖς μετὰ ταῦτα μέχρι σήμερον.

αὐξή, ἢ = αὐξήσας, Ἰππ. 238. 4, καὶ σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἐν χρήσει παρὰ Πλάτωνι, σῶματος αὐξή καὶ φθίσις Πολ. 521B· τὴν γένεσιν καὶ αὐξήν καὶ τροφὴν αὐτοῦ 509B· ὡσαύτως κατὰ πληθ. αὐτ. Φιλ. 421). II. διάστασις, ὁρθὸς ἔξ ἔχει ἔξῃς μετὰ δευτέραν αὐξήν τρίτην λαμβάνει Πλάτ. Πολ. 528B. Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Α. Β. 404. 3, πρὸς Ἀνδρ. Ὀξ. τ. 3. σ. 249. 2.

αὐξήμα, τό, = πρὸ προγῆ, Ἰππ. 259. 2. αὐξήμας, ὡν, εἰ ἡ γραφή ἔχει ὕψος ἐν Νικάνερ. Ἀλεξ. 588, πρέπει νὰ σημαίνει τὸν τελείως ἠδ' ἐκτελεσμένον, «τὸν μέγαν» ὡς ἐρμηνεύει καὶ ὁ Σχολ., ἀλλ' ἴσως ἦτο αὐτῶν, διότι ὁ Σχολιαστ. προσέθεσι καὶ τὴν ἐρμηνείαν «ἡ ἐξῆς, τῶν αὐξημάτων».

αὐξήσις, ἢ = ὡς αὐξήσεως, Ἰρῶδ. 5. 82 κξξ. πρὸς Αὐξώ, Ἀξήσις.

αὐξήσις, εἰς, ἢ, ὡς καὶ νῦν, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰγρ. 10, Θουκ. Ι. 60, Ἀριστ., κτλ.· ἐπὶ γεννημάτων, Ἰρῶδ. 2. 13· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Πολ. 546B, πρὸς Αὐξή. 2) μέγεθος, ἐπὶ ῥητορικῷ λόγῳ, ἔχει οὖν αὐξήσιν Ἀριστ. Ρητ. 3. 12, 4. 3) παρὰ Γραμμ. ἡ αὐξήσις, Ἑσυχ. Μ. 338. 48.

αὐξήσεν, ῥημ. ἐπιθ., ὡς αὐξάνειν, αἶρειν, μεγαλύνειν, Μένανδ. 93, ἐκδ. Heeren.

αὐξήτης, οὗ, ὁ αὐξάνων, ὁ προευνῶν αὐξήσιν, κοσμοκράτωρ αὐξήτα, φεοφόρος, κάρμιον Ποιάν Ὀρν. Ὑμν. 10. 11., 14. 8.

αὐξήτικος, ἡ, ὡν, ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα νὰ αὐξήνῃ, νὰ μεγαλύνῃ, ἀφοριστέον ὅρα τὴν τε θρησκευτικὴν καὶ τὴν αὐξήτικὴν ζωὴν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. Ι. 7, 12· εἰς μῆκος αὐξήτικα, τὰ αὐξάνοντα εἰς μῆκος, Θεοφρ. Ἰστορ. Φ. Ι. 9, 1· — Ἐπίρρ. — κῶς Φιλων Ι. 492.

II. ἐνεργ. ὁ συντελὼν εἰς τὴν αὐξήσιν, τινος Ἰππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 394.

2) μεταφ. ἐν τῇ ῥητορικῇ, ὁ μεγαλύνων, ὁ μεγαλύνων, χρηστότεον δὲ καὶ τῶν αὐξήτικῶν πολλοῖς Ἀριστ. Ἰγρ. 1. 9, 38· — Ἐπίρρ. — κῶς Λογίον. 38. 2.

αὐξήτης, ὡν, ἐν δύναται τις νὰ αὐξήσῃ, Ἀριστ. π. Οὐρ. 4. 3, 2, Ἰσο. Ζ. 10. 5, 5.

αὐξή-εἰς, ὡν, ὁ ἐπιμηκύνων τὴν ζωὴν, Ἰω. Ἰακ. Ἐκκ. 96.

αὐξή-θαλάσσης, ἡ, (θαλάσσης) ἡ τὴν αὐξήσιν προσάγων, αὐξήθαλάσσης, φερέκαρπε, καλὰς ὥρῃς βρούσας Ὀρν. Ὑμν. 26. 3.

αὐξή-κερας, ὡν, ὁ φῶν κέρατα, κερασφόρος Μουσικὴ Ἀρχιπ. 10· Ἰρακλῆϊ γαμάνων 2.

αὐξήματος, ὡν, ὁ προσάγων τὴν αὐξήσιν, Ἰππ. π. 87, Ἑσυχ. π. Ἀριστ. π. Ἀναπν. 7, 5, Ξεν. Κύρ. 7. 3. II. ἀμετάθ., ὁ αὐξάνων, ὁ μὴ μένων ἀναυξήτος, Ἰππ. π. Ἀρβ. 823.

αὐξήσις, εἰδος, ἢ, αὐξήσις, εἶδος θυννίδος, ἣν τινες κορυλλὴν λέ-

γούσι, Φρύγιος Τραχυρῶς 7, Α. Β. 464. 5· ὅταν γὰρ τέλειον οἱ ἰχθύες ἐν τῷ ἰόντι, γίνονται ἐκ τοῦ ἰοῦ ἄς καλεῖσιν οἱ μὲν σκορῶντες, Πυζάντιοι δὲ οὐξίδοι διὰ τὰ ἐν ἑλίσσοις αὐξάνεσθαι ἡμέρας Ἀριστ. Ἰστορ. Ζ. 6. 17, 13, Νικ. Ἀλεξ. 469. II γραφὴ αὐξήσις, εἶδος εἰναι ἡμερησίαν.

αὐξή-τροφός, ὡν, ὁ τὴν αὐξήσιν τρέφων, πρῶτων, Ὀρν. Ὑμν. 9. 17., 50. 12.

αὐξή-φάτης, ἡ, ὁ τὸ πρὸς αὐξήσιν, Μανέβ. 5. 174, 257.

αὐξή-φύτος, ὡν, ὁ αὐξάνων τὰ φυτὰ, ὁ προευνῶν τὴν αὐξήσιν αὐτῶν, Θεοφ. φυτηκοῦς παλάμαις αὐξήφύτοις Μασσ. Χρον. 5715.

αὐξή-φωνος, ὡν, ὁ ἐνισχύων τὴν φωνήν, Φιλῆμ. Λεξ. ἐν λ. ἀλεξίκακος.

αὐξή-φωτός, ὡν, ὁ αὐξήσας, ὁ ἔχων ἢ πέμπων πλείοτερον πρὸς, Ἑσυχ. Μ. 59. 40· — ῥῆμα — φωτίζω, αὐξάνω ὡς πρὸς τὸ φῶς, ἵπτι τῆς σελήνης· — καὶ οὐσιαστ., — φωτὴς, ἢ, αὐξήσις φωτός, Βυζ.

αὐξή-μελίσσις, εἰς, ἢ, ἡ πλήμνυρα καὶ ἡ ὁμοιωσις τῆς παλαιοῦς, Νηματορῶδ. Στράβ. 32 Πυθ.· ἡ αὐξήσις καὶ ἐλάττωσις τῆς σελήνης, Φωτ. Βιβλ. 109. 29· — τὸ ῥῆμα αὐξή-μελίσσω, παρὰ Πτολ.

αὐξή-σάληνος, τό, ἡ αὐξήσις τῆς σελήνης, ἡ αὐτομένη σελήνη, Ἀνθ. Π. 5. 271.

αὐξή, οὗς, ἢ, (αὐξήν) μία ἐκ τῶν Χαρίτων κατ' Ἀθηναίους, τιμῶσι .. ἐκ παλαιῶν καὶ Ἀθηναῖοι Χάριτες Αὐξή καὶ Ἥγε-μόνην· τὸ γὰρ τῆς Καρποῦς ἐστὶν οὗ Χάριτος ἀλλὰ Ὅρος ὄνομα Πανσ. 9. 35, 1, πρὸς Κλήμ. Ἀλ. 22.

Ἐν τῷ δρυμῷ ἐν ἀμύμονι οἱ ἐφηβοὶ ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχε καὶ τὸ ὄνομα τῆς Αὐξή, Πτολ. Π. 106 ἐν τέλει.

αὐξή ἴδε αὐξάνω.

αὐξή-κωλος, ὡν, ὁ ἔχων τὰ κῶλα ἐκρά, Σιμων. Ἰαμβ. 6. 76, κατὰ Βγκ. ἀντὶ αὐτόκωλος.

αὐξή, ἡ, (αὐξή) ἐκράτης, ἐκράσις, στήλην, Ἀλφ. Εὐρ. 333, ἔνθα ἴδ. Ἑρμανν.

αὐξή, ἡ, (αὐξή) κραυγὴ, Σιμων. Ἰαμβ. 6. 20.

αὐξή, ἡ, ὡν, καὶ Ἀττ. αὐξή, ἡ, ὡν, (αὐξή) — ἐκρά, αὐξή παλαιοί, περίκρηλα, ἐκρά ἀπὸ πολλοῦ, περισσῶς κατὰσπληνῆς, ἐπὶ ἑλόν, Ὀξ. Η. 240· αὐξήν καὶ διερχήν ἀρῶν (ἐν γῆν) Ἰσο. Ἐργ. κ. Ἰμ. 458· ἐκρά, ἐπὶ καρπῷ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀπαλῆς.

Ἰρῶδ. 2. 71, πρὸς Πλάτ. Νόμ. 761C· μεμνημένοι, ἐκρά, ἐπὶ φύλλων, Ἀριστοφ. Ἰππ. 534· — ἐν Ἰλ. μόνον ἐν τῇ ὁρῶσι, αὐξήν αὐτεῖν ἢ αὐξήν, ὅποτερ' ἐκράν ἦχον (ὡς τὸ αὐτὸς ἴσους ἴσους ἐν ἑσπέρῳ, πρὸς Καρφαλῆος), ἐπὶ μετὰλλῳ, κέρυθρας δ' ἄμρ' αὐξήν οὐτεῖν, καὶ περιεφραδαίει αὐξήν ἐκράν ἦχον ἀπετίλυν, περιέχων· (Σχολ.), Ἰλ. Μ. 160· αὐξήν αὐξήν, (ἢ καλῶς χιτῶν), Ν. 441· — μῆδ' ἀπὸ πεντάτοξοις θεῶν ἐν βασιλῇ θαλάσῃ οὐξήν ἀπὸ γλῶσσῃ τῆς αὐξήν αὐξήν αὐξήν, ὅτε ἐκράν ἦχον ἐν ταῖς ἐσπέραις, μῆδ' ἐν τῇ ἐκράν δαυχῇ ἐκ τῶν γλῶσσῶν καὶ ζώων δακτύλων τῆς πεντάτοξοις χερσὶς ἀπὸ τῆς αὐξήν, (Σχολ.) Ἰρῶδ. Ἰσο. Ἐργ. κ. Ἰμ. 744.

2) κατεσπληνῆς, μεμνημένοι, ἐπὶ γέροντος, ἀλλ' αὐξή ἐμ' ἦδ' ἐκράν Ἀριστοφ. Λυσ. 385· σῶμα μὲν ἐμοῦ τὸ θνητὸν αὐξήν ἐγένετο Ἀλεξ. ἐν Ὀδυσεῖ πρὸς 1.

3) ἀπειρημένοι, ἐκρά, γὰρ τὰς βίβας βέβαιον γὰρ βίβας αὐξήν ἐκράν. 8. 48· εἰψη αὐξή ἐκράν. Ἰκλ. 1037. 8· ἐκπελημένοι, ἐγὼ δ' ὡς περ τῶν ἐκράν ἀπὸ πλῆκτος εἰστέλειν, ὡς τὸ τῆς σημερινῆς αὐξήν ἐκράν, Πτολ. Αἰθ. 1. 12, σ. 19, ἴδε σημειώσαι Κοραῖ τ. 2, σ. 23.

αὐξή, Ἀττ. αὐξήτης, ἡ, ἐκράτης, ἐκράσις, Ἀριστ. Ἰστορ. Ζ. 3. 11. 5.

αὐξήν, ὡν, εἶμαι αὐξήν, Α. Β. 7.

αὐξήν, ἡ, τὸ αὐξήν εἶναι, Πλάτ. Νόμ. 807E, Ἀριστ. π. Διτ. Χρον. Πτολ. 2. 6.

αὐξήν, ὡν, (ἢ) ὁ αὐξήν ὡν, ὁ μὴ κομώμενος, ἐπὶ ἀνθρώπων, Ὀξ. Ι. 404., Κ. 84., Τ. 591, Ἀλφ. Ἰρ. 32, Κύρ. Ὀρν. 83, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 26· ἔχειν αὐξήνους ἀγρὰς, ἐπὶ ἀλφειῶν, Σοφ. Αἰθ. 890.

αὐξήν, ὡν, εἶναι αὐξήν τ' ὁμοιωμάτων ἐκράν Εὐρ. Ἰκ. 1137· — ἀπολύτως μεταφ. ὁ μὴ ἡμεῖς, αὐξήνους πηδαλίων (ἐκράν Εἰσαγγ. ἀπὸν Ἀνδρ. κτλ.) Ἀλφ. Ἰρ. 206· ἀπὸν κρῆναι, καὶ ἐκράν, Σοφ. Ο. Κ. 1185· αὐξήνους ἀκτάς, αἱ τρικυμώδεις, Εὐρ. Ι. Τ. 423.

2) ἐπὶ νυκτῶν, ὡς διέρχεται τὸ αὐξήν, πολλὰς μὲν αὐξήνους νύκτας ἴαον Ἰλ. Ι. 325, Ὀξ. Τ. 340· — ὡσαύτως, ὡν, αὐξήν, ἀνίσχυος, καταρραγμένος ὡν, Σοφ. 4. 848.

αὐξήν, ἡ, = αὐξήν. Κύρ. Σμ. 2. 185.

αὐξή, ἡ, αὐξή, ἡ, (ἢ) τὸ ῥῆμα αὐξήν) ὅτε ἐν κινήσει, πνοὴ αἶρος, κυρίως ἐρροπὴ πνοὴ ἐκ θαλάσσης ἢ ἐκ ποταμῶν ἐρχομένη, ἢ ὁ ἐρροπὴς αἶρος τῆς πνοῆς, Λατ. αἶρα, παρ' Ὀμ. ἀπὰρ μόνον, αὐξήν δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει Ὀξ. Η. 469, πρὸς Ἰω. εἰς Ἑρμ. 147, Ἰσο. Ἐργ. κ. Ἰμ. 668, καὶ συχν. παρὰ ποιηταῖς· σπῆν, ἐν τῇ δοκίμῳ περὶ λόγῳ, αὐξήν ἀπονευούσας δὲ Νεῖλος μόδιος σὺ παρῆχεται Ἰρῶδ. 9. 19, πρὸς Πλάτ. Πολ. 401C, Ξεν. Ἰλλ. 6. 2, 29, Σμ. 2. 25.

2) μεταφ. θυμιαμάτων αὐξή, ἡ εὐώδης πνοὴ θυμιαμάτων, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1717· ἐκράν αὐξήν σῶμα πᾶν ἀγάλλεται, ἐπὶ τοῦ ἀγνοῦ τεχνισμοῦ ἐκράν, Ἀντιφῶν ἐν «Φιλοδηβαίῳ» 1. 22· δειπνῶν ἐκράν αὐξήν Ἀντιφῶν.

ἐν «Θεομητορίῳ» 1. 40. 3) μεταφ. ὡσαύτως ἐπὶ τῆς εὐμεταβολίου πορτοκῶν πραγμάτων, μετάρχοι πνεύουσιν αὐραὶ Εὐρ. Πλ. 1. 148· πολλέμου μετάρχοι αὐρα Ἀριστοφ. Εὐρ. 945· ἐπὶ τῶν ἡμετέρων πόνων διαθιόντος ἔλον τὸ σῶμα, δι' ἑμᾶς ἤξεν ποτε νηδύος ἀδ' αὐρῶ Εὐρ. Ππ. 165· εὐνοῖος γαμέτος συντηγθεῖς αὐραὶ ἀδελφείοι γεννητοὶ ἀλόγῳ ψυχᾷς Πλ. 1029· ἐνθα ἡ φράσις, αὐραὶ ἀδελφείοι ψυχᾷς, σημαίνει τὴν ἀγνὴν καὶ ἀδολοὺν ἡμῶν τῆς ψυχῆς· οὐρὴ φιλοτορήσῃ, ἐπὶ τῆς ἐλκυστικῆς ἐπιδράσεως τοῦ θήλεος, Οἰπ. Δλ. 4. 114.

αὐράω, ἢ ἀπαυράω.
αὐρηκτός, ἢ ἁ-φορηκτός. Αἰολ. ἀντὶ ἄρρηκτος, Εὐστ. 548, 31.
αὐριβάτης, ὁ, (αὐρί = ταχίως, Δ. Β. 464) ὁ ταχίως βαδίζων, ταχυδρόμος, Δισχύλ. Ἀποσπ. 263.

αὐρίξω, μίλλ. -ισω, ἀναβόλλω εἰς τὴν αὐρίον, αὐρίζειν· ῥιγοῦν (Κύπριοι) καὶ εἰς αὐρίον ὑπεριθεσθεῖ· Ἡσύχ., Εὐστ. Μ. 171, ἐν τέλ. αὐρίον, ἐπὶ ῥ. (ἔξ ἐν λ. τῶς)· Λατ. cras, Πλ. 1. 357, Οἰδ. Α. 272, Ἀττ.· αὐρίον τῆνικαδε, αὐρίον τοιαύτην ὥραν, Πλάτ. Φαίδων 76B· ὡσαύτως, ἐς αὐρίον Πλ. Θ. 538, ἡ μέχρι τῆς αὐρίον, ἐμπης οὖν ἐπιμεινῆται ἐς αὐρίον Οἰδ. Α. 351· οὕτως, ἐς αὐρίον Νικοχάρης ἐν Ἀδῆλ. 1. πρόλ. ἐπαύριον.

II. ὡς οὐσίαστ. αὐρίον ἢν ἀρετὴν διακρίσεται, τῇ αὐρίον ἡμέρᾳ τὴν ἐαυτοῦ ἀνδρείαν ἐπιγνώσεται, (ἔξ ἐκείνου), Πλ. Θ. 535.
III. παρ' Ἀττ., ἡ αὐρίον (ἐν ἡμέρᾳ) Σοφ. Ἀποσπ. 945, (ἐν Ο. Τ. 1090, ἀνάπαιστος· τις οἶον ἐτέραν, ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου) τὴν αὐρίον μέλλουσαν Εὐρ. Ἀλκ. 784· μετὰ τοῦ ἡμέρα, ἡ αὐρ. ἡμέρα Σεν. Οἰκ. 11, 6, Δυσ. 175, 35· ὡσαύτως, ἡ ἐς αὐρίον ἡμέρα Σοφ. Ο. Κ. 567· τὸ ἐς αὐρίον ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 685· εἰς τὴν αὐρίον Ἀλεξ. ἐν ὁ Πένις, 2, κ. ἄλλ.· ὡσαύτως, εἰς ταύριον Ἀναξανδρίδ. ἐν ὁ Ἀγχιόχῃ· I. Meineke· ὁ αὐρίον χρόνος Εὐρ. Ππ. 1117· ἡ αὐρίον, κατὰ προσωποποίησιν ὑπὸ Σιμωνίδου 47.

αὐρινός, ἡ, ὅν, ὁ τῆς αὐρίον, «αὐρινός διὰ τοῦ ε' ἐπὶ καιρῷ γάρ ἔστιν» Χοιροδ. ἐν Ὀρθογρ., ἔξ ἐκείνου Ἰλυσσ. Παράτρ. σ. 331.
αὐρίαν, τὸ, Λατ. aurum, χρυσός, Ζήνσιμ. 4. 28.

αὐρίος· «λαγὼ· ἰσαυρίον» Ἡσύχ., κατὰ Κορνήλιον διορθωτέον αὐρίοι· λαγὼ, ἡ αὐρίον, ἔξ ἐκείνου Διόδ. τ. 2, σ. 345.

αὐρο-εὐρηκτός, ὁ, ὅν, ὁ τῆς αὐράς ἥτοι τοῦ ἀνέμου φερόμενος, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1485.

αὐρίω, ἢ ἀπαυράω.

αὐός, αὐτός, = οὗτος, ὡτός, αὐτός, αὐτός· Κρήτες καὶ Λάκωνες· Ἡσύχ.· «ὁ γὰρ οἱ ἄλλοι Ἕλληνας αὐός, ὡτός, ἐκάλουν, τοῦτο Κρήτες καὶ Λάκωνες... αὐός, αὐτός, ἰονομαζόν· ὡς οὖν παρὰ τὴν ὡτός γεννητὴν τὸ ὡτίον, οὕτω καὶ παρὰ τὴν αὐτός, τὸ αὐτίον ἐσχηματίζεται» Σημεῖος Κορνήλιος ἐν Ἠλιοδ. Διόδ. τ. 2, σ. 345.

αὐσαυτεῦ, -αῖς, -αῖ, Κρητ. τύπος ἀντὶ ἐαυτοῦ, -ης, -οῦ, Σουλ. Ἐπιγρ. 2566, πρβλ. Αἰωνίος Δωρικ. Δισλ. 273.

αὐσιος, = τῆσιος, Ἡσύχ. ἐν Εὐστ. Μ. σ. 171, 7.

αὐσταλός, α, ὁ, ἢ ἀπὸ αὐσταλῆς Ὀδ. Τ. 327, Ἡσ. Ἀσπ. 265, Θεόφρ. 14. 4· ὁ τύπος αὐσταλῆς παρὰ Καλλ. εἰς Δίμ. 17, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 200, κλ. (αὐώ, ἐτραίνω)· — ἡλικιακῆς, αὐχμηρός, ἐπὶ ῥ. στεγνός, Λατ. squalidus· πρβλ. αὐαλός, αὐχμηρός.

αὐστηρία, ἡ, = αὐστηρότης, Θεοφρ. Δίτ. Φ. 6. 12, 6· — μεταφ. ἐπὶ ἀνδρώπων, αὐστηρότης, τραχύτης, Πολύβ. 4. 21, 1· κτλ.

αὐστηρός, ὁ, ὅν, (αὐώ, ἐτραίνω) ὁ καθ' ὅσον τὴν γλῶσσαν ἐπὶ καὶ τραχεῖαν, τραχύς, δριμύς, πικρός, ὕδωρ Πλάτ. Φίλ. 61C, πρβλ. Τίμ. 61D· οἶνος οὐστ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ γλυκύ· Ἡσ. Ππ. 1. 313, Διαιτ. Ὀξ. 392, π. Ἀγμ. 770, Ἀριστ. Περὶ 3. 13· ὁμοίῃ ὁ αὐτ. περὶ Τυχ. 2. 9, 51· αὐστηρίων, ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. αὐστηρίων, ἀπαντᾷ ἐν τοῖς τοῦ Εὐμερίους ἱατρικοῖς Ἀνακρίτοις 235.

2) μεταφ. ὡς τὸ Λατ. austerus, τραχύς, στρυφνός, δυσκόλος, ποιητῆς Πλάτ. Πολ. 398A· αὐστηρὸς ἀκόμψευτος, πραγματεία Πολύβ. 9. 1, 2, πρβλ. Διον. Ἀλ. π. Δημ. 47· γυνιάδος αὐστηρὸν.. πόνονον Ἐπιγράμ. Ἐλλ. 201. 6) ἐπὶ τῶν ἐννοίας, τραχύς, χαλεπός, σκληρός, αὐτ. καὶ αὐθάδης Διον. Ἀλ. 6. 27, πρβλ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. 19. 21· — Ἐπὶ ῥ. — ῥῶς Διον. Ἀλ. π. Δημ. 55, κτλ.

αὐστηρότης, ἡ, τραχύτης, δριμύτης, οἶνου Σεν. Ἀν. 3. 4, 29· ἡ περὶ οἶνου αὐστ., ἀντιθέτως πρὸς τὸ γλυκύτης Πλάτ. Θεαιτ. 178D.

2) μεταφ. τραχύτης, χαλεπότης, τοῦ γήρως ὁ αὐτ. Νόμ. 666B, πρβλ. Δίωνα Κ. 56. 3.

αὐτ-αγαθός, ὁ, ὁ ἐν ἐαυτῷ ἔχων τὴν ἀγαθότητα, ὁ φύσει ἀγαθός, Θεοδ. Προδρ. Τετράστ. εἰς τὴν Γέν. σ. 10· καὶ οὗτος.

αὐταγαθότης, ἡ, αὐτὴ ἡ ἀγαθότης, Νικήτ. Δαδ. Παράτρ. Γρηγ. Ναζ. σ. 179.

αὐτ-ἀγγελός, ὁ, ὁ αὐτοπροσώπως ἀναγγέλλων τι, Σοφ. Φ. 508, πρβλ. 500 (ἐνθα διακρίνεται, πομπὴν τε καὶ αὐτὸν ἀγγέλλον)· ὁ φέρων ἀγγελίαν περὶ πραγμάτων ὅπου ἰδίως ὁμιλοῦντες εἶδεν, Θεοφρ. 3. 33· μετὰ γεν. πράγμ., λόγων αὐτ. Σοφ. Ο. Κ. 333, πρβλ. Πλούτ. 2. 489E.

αὐτ-ἀγγελετός, ὁ, αὐτὸς ὅς ἐαυτοῦ ἀγγελλόμενος, αὐτοἀγγελετός, αὐτᾶγγελτος ἡ συμφορὰ Βασιλ. τ. 2, σ. 358D.

αὐτ-ἀγγήτος, ὁ, (ἀγγαί), ὁ ἐαυτὸν θαυμάζων, αὐτᾶγγήτοι· ἀγαμέμνηται ἐαυτὰς καὶ θαυμαστικῶς ἔχουσιν ἐαυτῶν, Ἰων. Ἀλκμήνη (ἀποσπ. 8)· ἄνθρωποι δὲ αὐθάδεις καὶ Ἀνακρίων οὕτω κέχρηται· Ἡσύχ.

αὐτ-αγρεσία, ἡ, ἐκφυγία πρῆξις ἢν πρῆττε τις ἀπ' ἐαυτοῦ αὐθιγῶς ἐπιτάσσοντος, ἐξ αὐτοαγρεσίας Καλλ. Ἀποσπ. 120. 2.

αὐτ-αγρετός, ὁ, (ἀγρέω) ποιητ. ἀντὶ τοῦ αὐθαγρετός, ἐν τῇ κυρίᾳ αὐτοῦ σημασίᾳ, εἰ γὰρ πῶς εἴη αὐτᾶγρετα πάντα βροτοῖσι, πρῶτόν κεν τοῦ πατρὸς ἐλοίμεθα νόστιμον ἡμῶν, νοουτέστιν, εἴπερ αὐθαγρετα ἢ μᾶλλον αὐτὸθεν ἀγερόμενα ἢ ἀγρευόμενα καὶ πάραυτα γινόμενα ἢν τοῖς ἀνθρώποις πάντα τὰ πράγματα, πρῶτον ἂν τὴν τοῦ Ὀδυσσεύς ἐλόμεθα νόστον (Εὐστ.), Οἰδ. Π. 148· σοὶ δ' αὐτᾶγρετόν ἐστι δαήμεναι, εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, ἐξαρτᾶται ἀπὸ σοῦ, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 474. 2) ὁ ἰδίως χειρὶ τινος ἀγρευθείς, εἰ μὴ κούρην αὐτᾶγρετον.. ἄξουσιν Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 231.

II. ἐνεργητ. λαμβάνων ἢ ἐκλέγων ἐλευθέρως, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 1. 19, Ὀππ. Ἀλ. 5. 588.

αὐτ-ἀδελφός, ὁ, ἀδελφικός, ὁ ἀνὴρ εἰς αὐτὸν τὸν ἀδελφόν, ἀλλ' αὐτᾶδελφον αἷμα θρέψασθαι θέλει· Δισχύλ. Θῆβ. 718, Εὐμ. 89· ὡ κοινὸν αὐτᾶδελφον Ἰσμήνης κόρα Σοφ. Ἀντ. 1.

II. ὡς οὐσίαστ. ὁ καὶ αὐτὸς ἀδελφός, ὁ ἐκ τῶν αὐτῶν γονέων ἀδελφός ἢ ἀδελφή, αὐτῶς 503, 696.

αὐτ-αίτιος, ὁ, ὁ ἐαυτοῦ αἴτιος, Ἑκκλ.

αὐτ-αἰωρήτος· «ὕψ' ἐαυτοῦ μετ' αἰωρήμενος» Ἡσύχ.

αὐτ-ἀλκήος· «ζωμός. καὶ ὁ αὐτᾶλκήος» Ἡσύχ.

αὐτ-ἀναξ, κτος, ὁ, = αὐτοκράτωρ, Κ. Μανασσ. Χρον. 2343, 2468, κ. ἄλλοι.

αὐτανδρὶ, ἐπὶ ῥ. τοῦ ἱεροῦ, Πολύβ. 3. 81, 11.

αὐτ-ανδρός, ὁ, (ἀνὴρ) «σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσιν» Ἡσύχ., ναῦς αὐτᾶνδρους λαβεῖν, κτλ., Πολύβ. 1. 23, 7, Ἀπολλ. Ρόδ. 1. 582· πρβλ. Θεοφρ. 2. 90· ἐντεῦθεν, τὸν τῆς πόλεως λαὸν αὐτανδραν, ὁ δὲ λαὸν τὸν ἐξ ἀνδρῶν συνιστάμενον λαὸν τῆς πόλεως, Ἰωσήφ. Ἰουδ. 11. 3. 7, 31.

αὐτ-ανέψιος, ὁ, ἀνεψιός, δηλ. ἐξ ἀδελφός, «οἱ μέντοι αὐτανέψιοι οὐδὲν πλέον τῶν ἀνεψιῶν, ἀλλ' ἕνεκεν ταύτην» Πολύβ. Γ. 28· πῶς φῶ, πρὸς τίνος τ' ἀπαριθεῖς ἦκειν γυναικῶν αὐτανέψιον οὐδὸν· Δισχύλ. Πκ. 933, 984, Εὐρ. Περικλ. 987· αὐτανέψιος δὲ τοῦ νῦν ὄντος Ἀλκιβιάδου Πλάτ. Εὐθύδ. 273B· «αὐτανέψιος... πρῶτος ἐξ ἀδελφός» Εὐστ. Ἰωνημάτ. 271, 90· τὸ οὐλ. -επαρὰ Ἀνακρίτ. 811.

αὐτ-ἀντης, «ὁ προσκτὼς τινος πράγματος. καὶ αὐθεντῶν» Ἡσύχ. ἐνθα ἡ γραφή εἶναι αὐτᾶντας ὡς ὀνομαστική.

αὐτανέβας· «αὐθιγὸς πάλιν» Ἡσύχ.

αὐτ-ἀπειρία, ἡ, αὐτὴ τὸ ἀπειρον, ἀπειρίαν ἀπειρον αὐταπειρίαν Ἰγγορς (Walz) τ. 3. σ. 476, 23· — ὡσαύτως, αὐτοπειρία Ἰπρόκλ.

αὐτάρ, σύνδεσμ., ἀλλὰ, ὅμως, ἀλλ' ὅμως, πρὸς τοῦτο, Ὀμ. κύριος ἐπὶ ἀντιθέσεως, π. χ. ἐν Ὀδ. Ν. 286, οἱ δ' ἐς Σιδωνίην... ὡχοντ'· αὐτάρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ· ἀλλ' ὡσαύτως πρὸς δήλωσιν ταχέως διαδοχῆς· λεπτομερείων, π. χ. Π. Β. 405· ἀντιτίθεται τῷ μὲν Ἡρακλῆος μὲν... αὐτάρ θρα Ζεὺς Πλ. Β. 102 κτλ. πρβλ. Ὀδ. Τ. 513 κτλ.· αὐτάρ τοι, ἀλλ' ὅμως, ἐν τοῦτοις, αὐτάρ τοι καὶ κείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην Πλ. Ο. 45· — ὡς τὸ ἀτάρ τίθει· αὐτάρ πάντες ἐν ὁρῇ προτάσεως ἢ περιόδου. — Ἐπ. τύπος τοῦ ἀτάρ, παραληρητικῆς ὑπὸ τοῦ Ἑρμῆος ἐν «Φορμόφοις» 1. 17, ἐν ἐξαίρετῳ.

αὐτάρρεσκεια, ἡ, οὐσίαστ. τοῦ αὐτάρρεσκος, τὸ ἀρίσκειν ἐαυτῷ, Σοφ. Π. Δ., Βασίλ. III 929C.

αὐτ-ἀρεσκός, ὁ, ἐαυτῷ ἀρίσκων, αὐθαίρετος, αὐθάδης, Ἰγνέτ. πρὸς Ἑφέα. 47, 19 ἐκδ. Οἰκ. 1. 28, 28, κλ., ἔξ ἐκείνου Διόδ. Φρόν. 621. Τὸ ῥῆμα αὐτάρρεσκω, εἰμαι αὐτάρρεσκος, Γεωρ. Παχυμ. Μιχ. Παράτρ. 5. 203D.

αὐτ-ἀρεστός· «ὁ ἐφ' ἐαυτῷ ἀγαλλόμενος», Ἡσύχ.

αὐτάρκεια, ἡ, τὸ οὖς, τοῦ αὐτάρκους, τὸ νὰ ἀρκῇ καὶ τις εἰς δσα ἔχει, τὸ νὰ ζῇ τις ἀνέτως ἐκ τῆς ἐαυτοῦ περιουσίας, οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία, Πλάτ. Φίλ. 67A, Ἀριστ. ΠΟ. Ν. 1. 7, 5, κ. ἄλλ.· αὐτ. ζωῆς ὁ αὐτ. Ἰγνέτ. 1. 6, 3· κτήσεως ὁ αὐτ. Πολ. 1. 8, 14· ἡ τῆς τροφῆς αὐτάρκεια ὁ αὐτ. π. 2, Γεν. 4. 8, 6.

αὐτάρκεια, παρὰ τὸν αὐτάρκην, αὐτάρκεια αὐτάρκην αὐτάρκην ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐπὶ ἡρώων αὐτῷ, Ἑκκλ. (Δευτ. 26', 101). Τὸ χωρίον τοῦτο κατὰ τὸ νῦν Ἑβρ. κείμενον εἶναι· «ἐν γῇ ἐρήμῳ εὐρήκην αὐτόν». Ἰδε μετόφρ. Ἰερ. Γραμ. τῆς Βιβλ. Ἑκκλ.

αὐτάρκεια, αὐτάρκεια, (ἀρκέω) ὁ ἐπαρκῆς ἐαυτῷ, αὐτὸς καὶ ἐαυτὸν ἐπαρκῆς, ὁ ἱκανὸς ἔχειν, ὁ μὴ ἔχων ἀνάγκην τοῦ ἄλλου, ὡς δὲ καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἐν οὐδὲν αὐτάρκεια ἐστὶ Περὶ 1. 32· αὐτ. εἰς πάντα Πλάτ. Πολιτικ. 271D· οὐκ αὐτ.· ἀλλὰ πολλῶν ἐνδοξῆς ὁ αὐτ. Πολ. 369B· αὐτάρκη φρονεῖν Εὐρ. Ἀποσπ. 29· νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκεια τέκνων, ὅτι γὰρ νέα νηδὺς τῶν τέκνων ἐαυτῇ ἀρκεῖ καὶ βοήθει βούλεται· ὅτι εἰσιν, ἀνέειν βούλεται τὰς ἐπιθυμίας (Σχολ.), Δισχύλ. Κο. 757· χώρα ἡ πόλις αὐτάρκεια, ἐπαρκῆς ἐαυτῇ, Θεοφρ. 1. 37, πρβλ. 2. 36, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 2, 8, 3. 9, 12, κτλ.· αὐτ. πρὸς τι, ἐπαρκῆς, ἰσχυρὸς πρὸς τι πράγμα, Θεοφρ. 2. 51, Σεν. Ἀπομν. 4. 8, 11· — μετ' ἀπαρ. ἱκανός, ἐπαρκῆς, εἰ γὰρ αὐτάρκη τὰ ψήφισματα ἦν ἡ ὑμᾶς ἀναγκάζειν, κτλ., Δημ. 32, 12, πρβλ. Σεν. Κύρ. 4. 3, 4· ἐνθ' οἶμαι τὸν ἐγρεμάχαν Ἡρόδοτος καὶ τὰς διοκόλους ἀδμήτας ἀδελφούς αὐτάρκει

τάχ' ἐμίμειεν βοῶ, ἔνθα νομίζω ὅτι ὁ διεγείρων τὰς μάχας Θησεύς καὶ αἱ δύο παρθένοι ἀδελφαὶ θᾶ συναντηθῶσιν ἐν μέσῳ πολεμικῶν κραυγῶν ἀνδρῶν ἱκανῶν πρὸς σωτηρίαν, Σοφ. Ο. Κ. 1057, ἴδε σημ. Jubh: — ἐπὶ ἀρετῇ, 110. Ν. 1.7, β. κτλ. — Ἐπίρρ. αὐτάρκως ἔχειν δ' αὐτ. Πητ. 1. 6, 2. ὑπερβ., αὐταρκέστατα ἔην ἔεν. Ἀπομν. 1. 2, 14.

αὐταρχέω, κυβερνῶ μοναρχικῶς, εἶμαι μονάρχης, μοναρχῶ, εἰ δ' οὖν καὶ φαυλὸς τις αὐταρχήσειεν, ἀλλὰ τοῦ γε πληθους τῶν ἐμοίων αἰρετώτερος ἐστίν Ἀλιων Κ. 44. 2, Κ. Μαίνασσ. Χρον. 2978, καὶ μετὰ γεν., αὐτόθι 5914.

αὐτ-αρχή, ἡ ἡ πρώτη ἀρχή, ἡ ἀρχὴ τῶν ἀρχῶν, Σιμπλικ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 9, ὁ τύπος αὐτοαρχῆ ἀπαντᾷ παρ' Ἰουλιαν, ἐν Ἐπιστ. σ. 455B.

αὐταρχία, ἡ, ἀπόλυτος ἐξουσία, μοναρχία, Ἀλιων Κ. 45. 1. αὐταρχος, ον, δεσποτικός, ἀπόλυτος, Ἰσχύς Ἀλιων Κ. 61. 7: — ὡς οὐσιαστ. = αὐτοκράτωρ, Κ. Μαίνασσ. Χρον. 3867, 5410, 6245. αὐταύτου, ἡ -τω, αὐταύτης, Ἀωρ. ἀντὶ ἑαυτοῦ, ἑαυτῆς: πεπαιδευταὶ γὰρ οὗτοῦτας ὑπο Ἐπίχ. 98 Αἰν.: πρὸ αὐταύ-τας, δι' ἑαυτήν, Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθήκαι) 5776, συζητῶντες ἐν Ἀωρ. Ἀποστάμασι παρὰ Στοδ., πρβλ. Ἀπολλώνιον π. Ἀντινοῦ. 70B, Πόρσωνος Τραία 277, Αἰρεῖν Ἀωρ. Διάλ. 273: — ὡσαύτως, αὐ-τοῦτα, ἀντὶ ἑαυτοῦ, Ἐπιγρ. Σεγέστ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 5542C, 5543.

αὐταχάτης, ὁ, αὐταχάτης, ἴσως τις τῶν τιμῶν, Πλίν. Η. Ν. 37. 54, ἀλλ' ἡ Ἰων. ἐξέδωκεν αὐταχάτης, ὑπερθετον ἴσως διὰ τὰ ἐπύ-μενα quae, cum utitur, munitur pedolet. Καὶ ἡ γραφή δὲ αὐ-αχάτης λαίπει ἐν τῷ Θηρ. Στ. Κουμαν. Συναγ. Α. Δθ.

αὐτε, ἐπίρρ. (αὐ, τε, — ἐνθα τὸ τε εἶναι πλεοναστικὸν ὡς ἐν τοῖς ὕστερ. ἄλλοτε, κτλ.) ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. ὡς τὸ αὐ, 1. ἐπὶ χρόνῳ, Πλ. Α. 202, 340., Β. 105, 225, 370, κτλ. II. πρὸς δι-ήλωσιν ἀκολουθίας, ἐπαλληλίας, πάλιν, περαιτέρω, πρὸς τοῦτο, προσ-έτι, ἔκτον δ' αὐτ' Ὀδυσῆα Πλ. Β. 407. Δαρδανίων αὐτ' ἤρ-γεν Αἰνείας αὐτόθι 819, πρβλ. 826, κτλ.: κυρίως ἐπὶ ἀναρρέσεως, τὸν δ' αὐτε προσείειπε Π. 58, κτλ.: ἤδ' αὐτ' ἔρπει Ἄωρ. Τρ. 1009. 2) ἐξ ἄλλου μέρους, ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἐντεῦθεν ἐντοσε ἀντι-τίθεται τῷ μὲν ἀντὶ τοῦ δὲ, Πλ. Α. 237, Ὀδ. Χ. 5, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 137, Κρατίνος ἐν «Πηλαῖα» I, Ἀριστοφ. Νερ. 595, Σρ. 1015, Ἀντ. 66, ἡ συνδυάζεται μετὰ τοῦ δὲ, Λισχλ. Πέρσ. 183, Θῆδ. 5. Ἀπ. 553: — οὕτως ὁ τύπος εὐρηταὶ συχ. παρ' Αἰσχλ., ἀπαρτὰ παρὰ Σοφ., οὐδαμοῦ παρ' Εὐρ. — ἂν καὶ παρὰ κωμικοῖς δὲν εἶναι σπάνιος, παρὰ τοῖς πελοῖς ἐν τοῦτοσε οὐδὲν φαίνεται ἀπαντῶν που.

αὐτε-οὐλαίει, ἐπίρρ. ἐξ ὁλίας θελήσεως, ἔκονει, ὀυλαίνει, Ἀετ. Ἐπιγρ. ἐν Βοιχ. Πολ. Οἰκ. Δθ.

αὐτεῖ, Ἐπίρρ. Ἀωρ. ἀντὶ αὐτοῦ, Ἀπολλώνιος π. Συστά. 335, Γρηγ. Κορίνθου 351.

αὐτε-εἰκελος, σφῆδρα ἕμοιος, ἀρετὴν ἐπιφαίνουσα διαδόλω αὐτεἰκελον, ἕμοιον αὐτῷ τῷ διαδόλω, Εὐστ. Πονημάτ. 73, 38.

αὐτε-ειρήνη, ἴδε αὐτοειρήνη.

αὐτε-εκδιέκτης, ον, αὐτὸς ἑαυτὸν ἐκδικῶν, Θεόδ. Στουδ. σ. 229.

αὐτε-ἐκμαχίαι, τὸ, ἀπαράλλακτον καθομύλωμα, Ἀριστοφ. Θεσμ. 514.

αὐτε-ἐλεγκτός, ον, αὐτὸς ἑαυτὸν ἐλέγχων, Ἀθανάσι. τ. 1. σ. 924C, Εὐστ. Ὀδ. 1805, 36.

αὐτε-ελεύθερος, ὁ φύσει ἐλεύθερος, Παχυμ. εἰς Δ. Ἀρεοπ. π. Οὐρ. Ἱερ. 8. 1.

αὐτε-ἐναντίας, ον, αὐτὸς ἑαυτῷ ἐναντίας, ἀντιρᾶσκων ἑαυτῷ, Ἰωανν. Κλήμακ. σ. 259, 31.

αὐτε-ἐνέργητος, ον, ἡ αὐτενέργητος, δ' ἄρ' ἑαυτοῦ ἐνεργῶν, Πηρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. σ. 18: — τὸ σημαίνει ἐνεργεῖαν αὐτενέργη-τον καλεῖται τὸ δὲ πᾶθος αὐτοπαθὲς Ἰραμμάτ.

αὐτε-ἐνέκαυτος, ον, τοῦ αὐτοῦ ἐνιαυτοῦ, πρὸ δὲ γε πάντων ἐκεῖνο παραφυλάττειν προσήκει, ὅπως μὴ αὐτενιαιτῷ κό-πρω χρήσονται οἱ γεωργοὶ Ἱεωπ. 2. 21, 10.

αὐτε-ἐξουσία, ἡ, ἀπόλυτος ἐξουσία, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 59.

αὐτε-ἐξουσίαι, ον, αὐτὸς ἑαυτοῦ κύριος, ἐλεύθερος, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 62: ἐπὶ αἰμαλώτων, ὁ ἀπολυθεὶς ἀνευ ἔρων, Αἰδ. 14. 105: — τὸ αὐτεξουσίον, μὴ τῷ αὐτεξουσίῳ εἰς θεῶν κεχρημένων Βατρ. 49. Ἐπίρρ. — ὡς Ἰωσήφ. Ἰουδ. 11. 5, 13, η.

αὐτε-ἐξουσιότης, ἡ, ἀνεξάρτητος ἐξουσία, τὸ αὐτεξουσίον, Ἰωσήφ. Μακκ. 3, Ἐκκλ.

αὐτε-ἐπάγγελτος, ον, ὁ ἄρ' ἑαυτοῦ, αὐθαγέτως ποῶν τι χωρὶς νᾶ παρακινήσῃ ὑπὸ τινος, Δατ. πρηπλε, αὐτεπάγγελτος... ἠθέλησε συμβαλεῖσθαι χρήματα Πηρόδ. 7. 20: αὐτ. ὑποστήναι Εὐρ. Πρ. Μαιν. 708: παρέρχαι, χωρεῖν Θουκ. 1. 33., 4. 120: βοηθεῖν Ἰσοκρ. 70: παραχωρήσας Δημ. 247. 25. Ἐπίρρ. — τῶς Φίλων 2. 173.

αὐτε-ἐπαινετός, ον, αὐτὸς ἑαυτοῦ ἐπαινῶν, αὐτεπαινετός: μιμεῖται ὁ Θεός Κλήμ. Ρώμ. Ἐπιστ. π. Κορίνθ. 30, σ. 165C.

αὐτε-ἐπιστάτης, ον, ὁ αὐτὸς ἑαυτῷ ἐπισταύων, αὐτοεπιστάτης: καὶ Ἰσχύς. Μῦθοι Αἰσώπ. Notices of Exlt. τ. 2. σ. 699. Ὁ Κοραῖς ὑποπτεῖ μὴ πως ἦτο ἀνεπιστάτος, ἴδε ἔκδ. Κοραῖ σ. 481.

αὐτε-ἐπίσκοπος, ον, ὁ, αὐτοπτής, Κύριλλ. Α. εἰς Ἰωανν. σ. 165.

ΣΛΑΒΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

αὐτε-ἐπιστάτος, ον, αὐτὸς ἐπ' ἑαυτοῦ ἐπιστάμενος, καὶ Ἰσχύς. «αὐτοεπιστάτης» αὐτοεπιστάτης.

αὐτε-ἐπιστάτης, αὐτὸς ἐπιστάτης αὐτοπροσώπως, ὁ βασιλεὺς αὐτεπιστάτης τῷ τόπῳ, πρυτάρχησεν ὅσα συνέτεινε πρὸς τὴν τοῦ ὕδατος ἐκρήνισιν, — καὶ οὕς. αὐτεπιστάτης, ἡ τὸ αὐτεπιστάτης, Σχόλ. εἰς Θεοκρ. 7. 6.

αὐτε-ἡ αὐτο-ἐπιστήμη, ἡ ἡ ἀπόλυτος ἐπιστήμη, αὐτὴ ἡ ἐπι-στήμη, Πηρόκλ. Πλάτ. Θεολ. 4. 14, Πλωτίν. τ. 2. σ. 1009, 2.

αὐτε-ἐπιστάτης, ον, ὁ, ὁ ἔχων τὴν ἐξουσίαν νᾶ ἐπιστάτης, Πλάτ. Πολιτ. 260E.

αὐτεπιστατικός, ἡ, ὁν, ὁ ἀνήκων εἰς ἀπόλυτον ἐξουσίαν: ἡ αὐτεπιστατικὴ (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἄρχειν, μοναρχικῶς, Πλάτ. Πολιτ. 260E, κτλ.

αὐτε-ἐπίστατος, ον, ὁ ἑαυτὸν ἐπιδάσκων, ἄρ' ἑαυτοῦ, Πολυδ. 1. 156, Σουλ. 148D.

αὐτε-ἐπὶνῦμος, ον, ἐμῶνυμος, τῇ αὐτῇ ὀνόματι καλούμενος, σοῦ πατρός αὐτεπὶνῦμον Εὐρ. Φαιν. 769.

αὐτε-ἐρίτης, ον, ὁ, ὁ ἐν ταῦτ' ἀτραπύῃ καὶ ἐρίτης: οὕτω γὰρ Θουκυδίδης ὠνόμασε τοὺς καὶ ἐρίτοντας καὶ ἀπομαχόμενους (Πολυδ. Α. 95), Θουκ. 1. 10., 3. 18., 6. 91: πρβλ. Βοιχ. Π. Οἰ. 1. 373.

αὐτε-ἐρως, ὁ, αὐτὸς ὁ ἔρως, Θεός αὐτέρως, αὐταγάπη Θεόδ. Πηρόδ. Ἐπ. 98 ἡ Ἀν. Βοίτς, τ. 4. σ. 440, 3.

αὐτεῖω [ῶ], ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῷ γ' προσ. τοῦ παρ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀετ. ποιηταῖς (οὐδαμοῦ παρὰ Σοφ.) μόνον κατ' ἐνέστ. καὶ παρ. ἡ ἡ ὅτησα Νόνν. Δ. 11. 185, Ἐπιγρ. 995, 7, πρβλ. ἐπαυτέω (αὐω, κραυγάζω), Βω, κρᾶζω μεγάλῃ τῇ φωνῇ, «χοιλάζω», μακρὸν ὅτε, «μεγα ἰδῶ» (Σχόλ.), Πλ. 1. 50: καὶ μέγ' ὀττει Φ. 582: κληθῶν αὐτεῖ Αἰσχλ. Ἀγ. 927: μετὰ συστολῇ. αἰτιατ., βοᾶν αὐτῷ Εὐρ. Ἐκ. 1092: τοιαῦτ' ὀττει Αἰ-σχλ. Θῆδ. 284: αὐτεῖ δ' ὀττει αὐτ. Πέρσ. 1059: τί τινα Εὐρ. Πλ. 757, 2) μετ' αἰ. προσ., καλῶ, κρᾶζω, αὐτεῖ πάντας ἀρίστους Πλ. Α. 258, Εὐρ. Ἰππ. 168: τί τῶν αὐτεῖς; τί ἐπικαλεῖται τὸν Δία; Ἀριστοφ. Λυσ. 717: — μετ' αἰ. προσ. καὶ ἀπαρμ. ὡς αὐτῷ αὐτῷ κοιμήσας Εἰση Εὐρ. Πρ. 608. 3) ἐπὶ παραμύτων, ἴδε ἐν λ. αὐτοῖς 1.

αὐτή [ῶ], ἡ, (αὐω, βοῶ, φωνάζω): — κραυγὴ, βοή, φωνή, κυ-ρίως κραυγὴ πολεμική, βοή μάχης, ἀλαλή, ὀρυκτός, αὐτὴ ἡ εὐ-ρανὸν ἴκεν Πλ. Β. 153, κτλ.: φησὶ δὲ ὁ Ὀμ. νᾶ ἐκφέρῃ τὴν λέ-ξιν καὶ μετ' ἄλλης, αὐτὴ τε πτόλεμος τε Πλ. Ζ. 328, κτλ.: κίν-δυνος δέσας αὐτῶς Πινδ. Ν. 9. 83: πρβλ. βοή: ἐν γίνε, γλώσ-σης αὐτὴν Φωκίος Αἰσχλ. Χο. 564: — ἐπὶ τοῦ γῆρας τῆς σάλ-πιγγος, ὁ αὐτ. Πέρσ. 393: — ἐπὶ τοῦ τραγικοῦ τοῦ ἔδους, (Παριεν. Β. Μυλληκὴ καὶ Κρητ. (Γράφεται ἀφυσά ἐν Κερκυρ. Ἐπιγρ., Ἐπιγρ. Ἐλλ. 180. 3).

αὐτήκοος, ον, (ἀκούω) ὁ ἴσως ὡς ἀκούων τινος, μ. γεν. αὐτήκοοι δὲ βουλευθέντες ἐτι γενέσθαι αὐτοῦ Ἰαυροβίου τι λέγοντος Θουκ. 1. 133, Πλάτ. Νόμ. 658C, καὶ ἐμπροσθεν, παρ' αὐτῶν τῶν Περσῶν... αὐτήκοον καταστάνα τῷ Φωκ. Πηρόκλ. 12, σ. 36, 3.

αὐτε-ἡμαρ, ἐπίρρ. = αὐθημερόν, εἴπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ Πλ. Α. 81, κτλ.

αὐτῆμερόν, Ἰων. ἀντὶ αὐθημερόν, ἴδε αὐθημερος.

αὐτε-γενής, ἡ, Ἰων. ἀντὶ αὐτογενής.

αὐτεῖα [εἰ], ἐπίρρ. (αὐτεῖς) αὐτοῖς, πάραυτα, παραχρῆμα, οὐτεῖα δ' ἔγνω Παλλὰδ' Ἀθηναίην Πλ. Α. 199: αὐτεῖα γὰρ μνη-σονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης Δ. 172: αὐτεῖα καὶ μετ' ἐπιστάτης, ἡ δὲ μὲν αὐτεῖα πατρός ἐπέφραδεν ὑπερεφείδω Ὀδ. 11. 111: Κάλχας δ' αὐτεῖα ἔπειτα θεοπροπίων ἀγόρευσε Πλ. Η. 329, κτλ.: μετὰ μετοχ., οἱ δὲ τει αὐτεῖα ἰδόντι κακὰ φράσσοντι διπίσσω, μὲν ἀπὸ τῆς Ὀδ. Β. 387: οὐκ καὶ παρὰ πείσας, οὐτεῖα γενόμενος, αὐτοῖς ὅτι ἐγενήθη, Πηρόδ. 2. 146: αὐτεῖα μάλιστα αὐτ. 7. 103, Πλάτ. Πρωτ. 318B: αὐτεῖα δὲ μάλιστα, αὐτοῖς, ὁμοῖος (ἐν τέλει περιόδου), Δημ. 521. 7., 522. 14, κτλ. 2) οὖν, ἐν τῷ παρόντι, ἄμα τ' αὐτεῖα καὶ μετέπειτα Ὀδ. 3. 463: ὁ μὲν αὐτεῖα, ὁ δ' ἔπειτα Αἰσχλ. Χο. 1020: ἡδὲ μὲν γὰρ οὐτεῖα... ἐν δὲ χρόνῳ, κτλ., Εὐρ. Ἀνδρ. 780: οὕτω παρὰ Θουκυδ. (1. 30) ἀντιτίθεται τὸ αὐτεῖα πρὸς τὸ μελλόν, πρβλ. 2. 41: — μετ' οὐσιασ., τὴν μὲν αὐτεῖα ἡμέραν Σοφ. Ο. Κ. 633: ὁ οὐτεῖα φέδος, ὁ σιγμιαῖος φέδος, Θουκ. 4. 108, πρβλ. 1. 41, 124, Δημ. 346, 10.

3) ὡσαύτως ἐπὶ μελλοντικῆς πως ἐννοίας, ἐν βραχεί, μετ' αὐ πολὺ, Δατ. πικρ., Σοφ. Φ. 14, 1001, Ἀριστοφ. Πλ. 347, κτλ.: ἀντιτίθεται τῷ οὖν, Πλάτ. Γοργ. 495C, Πολ. 480C: ἐμπε-πρωκεν εἰς λόγους, οὗς αὐτεῖα μάλιστα... ἀρμόσει λέγειν Δημ. 240. 2.

4) αὐτεῖα τε... καὶ... ὡς ἐδ' ἄμα τε... καὶ... οὐδὲ ὡς, Δατ. κίπνι κα, Πηρόδ. II. ἐπὶ παραδείγματι, καὶ λοιπὸν, λοιπὸν, αὐτεῖα γὰρ ἀργεὶ διὰ τὴν δ' Ζεύς; Ἀριστοφ. Πλ. 130, πρβλ. Ὀρν. 106, 573, Πλάτ. Πρωτ. 359D, Πλάτ. 340D, κτλ.: οὐτεῖα δὲ μάλιστα, παραδείγματι χάριν τῶρα, Δημ. 774, 233: — ἡ χρόσις αὐτῇ εἶναι μόνον Ἀετ., ἴδε Κοκκ. Γρηγόρ. Κορίνθου σ. 416, Ραββ. Τίμ. σ. 80, καὶ πρβλ. π. 2005.

III. = αὐτοῖς, Ἀετ. 880, 1070. (Ὁ Βουττι. (Λεξίλ. ἐν λ. αὐτοῖς σημ. 1) παρὰ-τομ. Α'. — 56

γαί τὸ αὐτίς ἐκ τοῦ τὴν αὐτὴν ἵκα προϋποθέτων ὅτι ὑπῆρχε παλαιὰ τις λέξις *ΙΕ, *ΙΕ, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν λατ. vice, vicus: — ὅλλ' ἴδε Hartung Partik. I. 157).

αὐτίς, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ δ ἴδε.

αὐτίτης (Ι), ου, ὁ, (αὐτός) ὁ καθ' ἑαυτὸν, μονήρης, Ἀριστ. παρὰ Δημ. Φαλ. 144.

II. ὡς οὐσιαστέ, αὐτίτης (ἐνν. οἶνος) ὁ, αὐθιγνής, ἐντόπιος, ἐπιχώριος, Ἰηλεκελίδ. ἐν *Ἀμφικτύσσει 9, ἀπαράχτης, ἀμύγης, ἀγνός, οἶνος αὐτίτην τὸν ἀπαράχτην ὡς καὶ Πολύζηλος ἐν Δημοσυνδάρει φησιν· Ἀποσπ. Κωμ. Meineke τόμ. Β', σ. 477. ἔκδ. ἐλάσεων, Ἰππ. 402, 4.

αὐτιμή, ἦ, (ἄνιμι) ἀναπνοή, πνοή, εἰς ὃ κα' αὐτιμή ἐν στήθεσσι μένη Ἰλ. 1. 609, κτλ.· τείρε δ' αὐτιμή Ἥφαιστοιο, ἡ πυρώδης πνοή τοῦ Ἥφαιστοιο, Ἰλ. Φ. 366· ὅσσον πυρὸς ἵκετ' αὐτιμή Ὀδ. II. 290· (ἐντεῦθεν ἀπολ. πρὸς δῆλῳσιν θερμότητος I. 389)· κατὰ πληθ., περισχίζοντο δ' αὐτιμαί Ἥφαιστον Κύων. Σμ. 13. 329· — ἐπὶ φυσητῶν, εὐπρηστον αὐτιμήν ἐξανιέσθαι Ἰλ. Σ. 471· ἀνέμων πρέγαστον αὐτιμήν Ὀδ. Α. 400, 2) ὁσμὴ, καὶ τότε με κνίσσης ἀμφήλυθεν ἡδὺς αὐτιμή Μ. 369, πρβλ. Ἰλ. Σ. 174· ὁφείρειος αὐτιμή ὁσμὴ κνηνίου, Ὀππ. Κ. I. 467.

αὐτιμήν, ἑνος, ὁ, = αὐτιμή, καθ' ὃ ἄρα οἱ κεφαλῆς χε' αὐτιμένα διος Ὀδυσσεὺς Ἰλ. Ψ. 765· ἀνέμων ἐπ' αὐτιμένα χυθὲν Ὀδ. Γ'. 289.

αὐτο-αγαθόν, τό, αὐτὸ τὸ ἀγαθόν, τὸ ὄντως ἀγαθόν, Ἀριστ. Μεταφ. 2. 2, 2· ἀπαντὰ καὶ αὐτοάγαθον, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 959Α, κτλ.· — τὸ ὄρσεν, ἐπὶ θ. παρ' Ἐκκλ. Ἐντεῦθεν οὐσιαστέ, αὐτοαγαθότης, ἥτος, αὐτὴ ἡ ἀγαθότης, ἀπόλυτος ἀγαθότης, Διον. Ἀρεοπ. π. Θ. Ὀνομ. 2. 414, κτλ.

αὐτο-αγάπη, ἦ, αὐτὴ ἡ ἀγάπη, ἡ πραγματικὴ ἀγάπη, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 58, Εὐσε. Πονημάτ. 86, 36.

αὐτο-ἀγγελτος, ον, = αὐτάγγελτος, Ἰω. Χρυσ. τ. 1. σ. 694C.

αὐτο-ἀγιασμός, ὁ, αὐτὸς ὁ ἀγιασμός, ὁ κυρίως ἀγιασμός, Ἀθανάσι. τ. 1. π. 46C: — ὡσαύτως αὐτο-αγιάτης, ἥτος, ἦ, Διον. Ἀρεοπ.: αὐτοαγίως, ον, Βασίλ. τ. 1, σ. 200E.

αὐτο-αδάμας, ἄντος, ὁ, ἀληθής, πραγματικὸς ἀδάμας, ὅλως ἀδάμαστος, ἀκαμπτos, Ἰω. Χρυσ. τ. 5. σ. 504.

αὐτο-ἀήρ, ἑρος, ὁ, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ὁ ἀήρ, Ἐρμ. ἐν Στοβ. 137, 36.

αὐτο-αθανασία, ἦ, αὐτὴ ἡ ἀθανασία, ἡ πραγματικὴ ἀθανασία, Ἰω. Χρυσ. Ὀμιλ. 17 εἰς τὸν π. Τιμόθ. Δ' Ἐπιστ. 6.

αὐτο-αἰδώς, ον, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν αἰδώς, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 939D.

αὐτο-αἰσθησις, αὐτὴ ἡ αἰσθησις, ἡ πραγματικὴ αἰσθησις, ἡ ἀφ' ἑαυτῆς ὑπάρχουσα, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 933C.

αὐτο-αἰών-ῶνος, αὐτὸς ὁ αἰών, Διον. Ἀρεοπ. σ. 230.

αὐτο-ἀλήθεια, ἦ, αὐτὴ ἡ ἀλήθεια, ὁ τύπος τῆς ἀληθείας, Ὀριγ. τ. 3. σ. 622D, κτλ.· ὡσαύτως -αληθής, ἑς, Ἀθανάσι. τ. 1. σ. 708· — Ἐπιφρ. -θώς, κατὰ ἀλήθειαν, ὄντως, εἰ. γραφ. ἐν Ἀριστ. π. Τον. 8. 11, 14.

αὐτο-ἀλφα, -βήτα, τό, αὐτὸ τὸ ἄλφα, αὐτὸ τὸ βήτα, Ἀριστ. Μεταφ. 12. 10, 6 (ἐκτεροὶ διγρημένως).

αὐτο-ἀμαρτία, ἦ, αὐτὴ ἡ ἀμαρτία, Γρηγ. Ναζ. σ. 188.

αὐτοαναμάρτητος, ον, ὅλως ἀναμάρτητος, Διδ. Ἀλεξ. 593, ἔκδ. Mi.

αὐτο-ἀνθρωπος, ὁ, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὁ κυρίως ἄνθρωπος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 6, 5.

II. ὡς ἀληθὴς ἄνθρωπος, ἀπαράλλακτα ὡς ἄνθρωπος, ἐπὶ ἀνδριάντος, Λουκ. Φιλόφ. 18.

αὐτοανόσιον, τό, αὐτὸ τὸ ἀνόσιον, τὸ ὅλως ἀνόσιον, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ταρμ. σ. 113 ἔκδ. Stallb.

αὐτο-ἀπειρία, ἦ, ἴδε αὐταπειρία: — Ἐπιφ. -ος, ον, Πλωτίν. 2. 4, 7.

αὐτο-ἀπλότης, ἥτος, ἦ, αὐτὴ ἡ ἀπλότης, Bud.

αὐτο-ἀπολύτρωσις, αὐτὴ ἡ ἀπολύτρωσις, ἡ, Ὀριγ. ἐν Ἰωαν. σ. 11.

αὐτοαπρυσθεῖς, τό, τέλειον ἀφ' ἑαυτοῦ, Διδ. Ἀλεξ. σ. 529, ἔκδ. Mi.

αὐτο-ἀρετή, ἦ, αὐτὴ ἡ ἀρετή, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 959.

αὐτο-ἀριθμός, ὁ, αὐτὸς ὁ ἀριθμός, Ἀλλέ. Ἀφρ. Χειρογρ. Κωδ. Παρισ. ὁρ. 1876 φύλλ. 255.

αὐτο-ἀρχή, ἦ, αὐτὴ ἡ ἀρχή, Ἰουλ. Ἐπιστ. 455B.

αὐτο-ἀσέβεια, αὐτὴ ἡ ἀσέβεια, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 4. σ. 257.

αὐτο-ἐσπίλεια, ἦ, αὐτὴ ἡ βασιλεία, Ὀριγ. τ. 3. σ. 622.

αὐτο-βασιλεύς, ὁ, αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, Ἰω. Χρυσ. π. Ρωμ. Ἐπιστ. τ. 3. σ. 30.

αὐτο-βλάβη, ἑς, ὁ αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν βεβαμμένος, ἔχων τὸ φυσικὸν αὐτοῦ χρῶμα, Νόνν. Δ. 30. 123· ὡσαύτως -βαπτas, ον, Μανασσ. Χρον. 1163.

αὐτο-βήτα, ἴδε αὐτο-ἀλφα.

αὐτο-βλάστη, ἦ, αὐτὴ ἡ βλάστη, ἡ ὄντως βλάστη, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 301· αὐτο-βλαστῆς, ἑς, ὁ ἐαυτὸν βλάπτων, Σχόλ. εἰς Δισχύλ. Θέβ. 917.

αὐτο-βοάω, αὐτὸς ἐμαυτῷ μαρτυρῶ, Δ. Β. 465, 8.

αὐτο-βοάει, Ἐπιφρ. «παρὰ ἄλλου συντελεσθῆναι ἐν πολεμικοῖς ἔργοις, οἷον ταχέως καὶ ἅμα τῷ πολεμικῷ ἀλαλαγμῷ. οὕτω Θουκυδίδης, παρὰ Θεοδόμωφ δὲ ἀντὶ τοῦ κατὰ κράτος» (Δ. Β. 214. 32.)· Ἀμπεράκιαν μέντοι οἶδα ὅτι, εἰ ἐβουλήθησαν Ἀκαρνανεas καὶ Ἀμφίλοχοι Ἀθηναίους.. περὶθόμενοι ἔξελετν, αὐτοδοσεῖ ἂν εἶλον Θουκ. 3. 113., 2. 81., 8. 62, κτλ.

αὐτο-βοηθῶ, βοηθῶ ἐμαυτῷ, Μάρκ. Ἐρμ. π. Βαπτ. σ. 939Α.

αὐτο-βοηθός, ὢν, = αὐτάρχης, Φαδωρ. σ. 137.

αὐτο-βούητος, ον, ἀφ' ἑαυτοῦ ἡχῶν, ὄργανον Νόνν. Δ. 1. 432.

αὐτο-βορέας, ου, ὁ, ὡς πραγματικὸς βορέας, ἀνασσεσθημένης τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, αὐτοβορέας τις, ἡ Τρίτων, οἶκος ὁ Ζεὺς ἐξέγραψεν Λουκ. Τίμ. 54.

αὐτο-βούλησις, εως, ἡ, αὐτὴ ἡ βούλησις, εἰδφ. γρ. ἐν Ἀριστ. Τοπ. 6. 8, 7: — ὡσαύτως, αὐτοβουλή, ἡ, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 838C.

αὐτο-βούλητος, ον, ὁ ἐξ οἰκείας βουλῆσεως πράττων τι, Εἰρήν. σ. 72, Ἐπιφ. τ. 1. σ. 240D: — Ἐπιφρ. -τως Ἰσούχ. ἐν λίξει ἐοε- λοντῆς, καὶ -βουλας, ον, Δισχύλ. Θέβ. 1053.

αὐτοδοῦς, ὡς πραγματικὸς βούς, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 343, 6.

Ἐκδ. Λάμπρ.

αὐτο-γάμος, ον, ὁ ἐκουσίως εἰς γάμον ἐλθών, Νόνν. Δ. 40. 405.

αὐτο-γένενα, ἦ, ἀληθὴς γένενα, κόλασις, Ἰω. Χρυσ. κ. Ματθ. Ὀμ. 73, τ. 2. σ. 457.

αὐτο-γένεθλος, ον, αὐτογέννητος, Ὀρφ. Ἀποσπ. 38.

αὐτογένεσις, ἡ, αὐτὴ ἡ γένεσις, Πορφύρ. σ. 22, 3.

αὐτο-γενής, ἑς, ἀφ' ἑαυτοῦ γεννηθείς, αὐτογέννητος, Ζαίμων Στοβ. Ἐκλογ. 1. 972· — φυσικὸς, ἔμφυτος, αἰδώς Χριστοῦ, Ἐκφρ. 339.

II. ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους γεννηθείς, συγγενής, αὐτογενεῖ φυσανορία Δισχύλ. Ἰκ. 9 κατὰ Bannbergian ἀντὶ τοῦ αὐτογένητον φυλοξάνοραν πῶν χειρογράφων. Ὁ Paley ἐρμηνεύει τὸ χωρίον: ἐτὶ ἐκουσία ἡμῶν ἀπυχωρήσει ἀπὸ συζυγίας μετ' ἀνδρός· ὅλλ' ἴδε Χρήσμ. Σιούλλ. 8. 430.

αὐτο-γέννητος, ον, = αὐτογενής: κοιμήματά τε αὐτογέννητ'... ἡγητὸς, καὶ κοιμήματα μητρὸς μετὰ τοῦ ἐξ αὐτῆς γεννηθέντος τέκνου, Σοφ. Ἀντ. 864· — ὡσαύτως, αὐτογεννητῶρ, ορας, ὁ, αὐτὸς ὁ πατήρ, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 239Α.

αὐτο-γῆ, ἦ, αὐτὴ ἡ γῆ, γῆ αὐτογῆ καὶ οὐδὲν ἄλλο Ἐρμῆς παρὰ Στοβ. 137, 36.

αὐτο-γλύφος, ον, ἀφ' ἑαυτοῦ γεγλυμμένος, λίθος αὐτόγλυφος καλούμενος Ψευδο-Πλούτ. 2. 1156B.

αὐτο-γλώχιν, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἰδίαν αἰχμήν, τὰ δὲ ἄκρα πρὸς τὸ ἀκριβοτάτον ἀποδέσας αὐτογλώχιναν τὸν εἰσὶν ἄπεργάζεται Πηλίδ. 9. 19.

αὐτογνωμονέω, πράττω τι αὐτογνωμόνως, πράττω τι ὥπως ἐνῶ θέλω, αὐτογνωμονήσαντες ἀπέκτειναν τὸν ἄνδρα Ξεν. Ἑλλ. 7. 3, 6, «αὐτογνωμονήσαντες: ἰδιογνωμονήσαντες» Δ. Η. 467. 11.

αὐτο-γνώμων, ον, γέν. ὄνος, ὁ πράττων ἡ ἀποφασίζων τι αὐτογνωμόνως χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν μήτε τοὺς νόμους μήτε τὴν γνώμην ἄλλου, ἐπὶ δὲ καὶ τῶν κρίσεων εἰς μεγάλων κυρίως οἱ τυχόντες· διόπερ οὐκ αὐτογνωμόνας βέλτιον κρίνειν, ἀλλὰ κατὰ τὰ γράμματα καὶ τοὺς νόμους Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 23· αὐτ. ἄρχειν, ἀπολύτως ἄρχειν, αὐτόθι 2. 10, 11. Ἐπιφρ. -όνως Πλουτ. Δημόκρ. 6. — Ἐντεῦθεν οὐσιαστέ, αὐτογνωμοσύνη, ἡ, Ζωναρ. Λεξ. σ. 1371.

αὐτο-γνώσις, ἡ, αὐτὴ ἡ γνώσις, Ρήτορες (Walz) 3. 476· — προσ- ἐτι, αὐτόγνωσις, ἡ, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. σ. 88, 8.

αὐτο-γνώσις, ον, αὐθαίρετος, σὲ δὲ αὐτόγνωτος ὦλεσ' ὄργα, «αὐθαίρετος καὶ ἰδιογνώμων τρόπος» (Σχόλ.), Σοφ. Ἀντ. 875, ἀλλ' ἴδε σημ. Jebb ἐν τόμῳ.

αὐτο-γονος, ον, αὐτογενής, αὐτογένεθλος, Νόνν. Δ. 8. 103.

II. αὐτογόνος, ἐνεργ. Ἥφαιστος, ἄσπορος ἐκ γενετῆρος, ὅν αὐτογόνος τέκεν Ἥφρ αὐτόθι 9. 229.

αὐτο-γραμμή, ἡ, ἡ ἀπλῶς ἐξ ἀπαρέσεως γραμμή, οἷα εἶναι ἡ μαθηματικὴ Ἀριστ. Μεταφ. 6. 11, 6.

αὐτο-γράφος, ον, ἐπὶ ἐπιστολῆς, ἡ ἰδιοχειρία ὑπὸ τοῦ ἐπιστελλόντος γραφεῖσα, τὰ δόξαντα εἰς ἐπιστολάς κατεγράμμενον αὐτογράφους Διον. Ἀλ. 5. 7, Πλουτ. Σερτ. 27: τὸ αὐτόγραφον, τὸ ἰδιοχειρίας ὑπὸ τινος γεγραμμένον, τὸ πρωτότυπον, Πλουτ. 2. 1115C.

αὐτογύμναστος, ον, αὐτὸς ἑαυτὸν γυμνάσας, Μιχ. Μοναχ. Βίβλ. Θ. Στουδ. σ. 240, ἔκδ. Mi.

αὐτο-γυγος, ον, αὐτόγυον ἄροτρον, «μονόφυλον ὀλίτρι», δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα... αὐτόγυον καὶ πηκτόν, «εἰ μὲν οὖν ἐν ἐύ- λον ἡ τὸ ὅλον ὁ γῆς μέχρι τοῦ ζυγοῦ ἀπὸ τοῦ ἐλύματος, καλεῖται τὸ ἄροτρον αὐτόγυον· ἐὰν δὲ μικρότερος ἢ τῆς χρεῖας ὁ γῆς, ἐναφηνού- ται τὸ ἔτερον αὐτῷ ἐύλον τὸ συνάπτει αὐτὸν καὶ τὸν ζυγόν, καὶ καλεῖ- ται τὸ μὲν ὅλον πηκτόν, τὸ δὲ ἐναφηνούειν ἱσοδοεῦς», (Πρόκλ. Σχόλ.) Ἠσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 430, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ'. 232, 1285, ἴδε τὰς λίξεις γῆς, ἔλυμα καὶ ἱσοδοεῦς.

αὐτο-δαής, ἑς, αὐτοδιδάκτος, ἀρετὰ Διαγόρ. ἐν Bgk. Λυρ. σ. 846: ὁρχήματ' αὐτοδαή, «αὐτομαθῆ, ἃ σὺ σαυτὸν ἐδίδαξας» (Σχόλ.) Σοφ. Δί. 700.

αὐτο-δότητος, ον, αὐτοφθνευτος, Δισχὺλ. Θῆβ. 735, 'Οππ. 'Αλ. 2. 349.

αὐτό-δαιπος, ον, = αὐτόδαιπνος, Λυκάφρ. 480.

αὐτοδακῆς μῆνις· «μικρά» 'Ησύχ.

αὐτ-οῦδᾶς, ἐπὶρρ. εἰ· αὐτῶν τῶν δόδωντων, γυναῖκες αὐτοδᾶξ ὠργισμέναι, εἰς βαθὺν τοιοῦτον, ὥστε νὰ δάκνωσιν ἀλλήλας, 'Αριστοφ. Λυσ. 687· τὸν αὐτοδᾶξ τρόπον, τὸν «δαγκανιδρικόν» τρόπον, ὁ αὐτ. Εἰρ. 607.

αὐτο-δεῆς, ἐς, οἰκοθεν ἐνδεής, 'Ερμ. Τρισμέγ. σ. 74.

αὐτό-δειπνος, ον, «ὅταν τις κεκλημένος ἑαυτῷ φέρῃ τὰ ἐπὶ δείπνῳ» 'Ησύχ., πρβλ. αὐτόστιτος.

αὐτό-δεκα, ἀκριβῶς δέκα, Θουκ. 5.20.—αὐτο-δεκάς, ἄδως, ἡ, αὐτὸς ὁ ἀριθ. δέκα, αὐτὴ ἡ δεκάς, Πλωτίν. 6. 6, 14.

αὐτό-δεσμικός, ον, αὐτόρλοιος, 'Ησύχ.

αὐτο-δεσπότης, ον, ἀπόλυτος κύριος, Νικήτ. Εὐγ. 2. 226.—'Ἰντεῦθεν -πουτεια, ἡ, Περὶ κλ. εἰς Παρμεν. σ. 229 Stallb.

αὐτο-δέσποτος, ον, κύριος ἑαυτοῦ, ἐλευθερός, 'Ιεροκλ. 242· ἀπόλυτος κύριος, παθὼν 'Ἰωσήφ. Μακκ. 2. 13.—'Επὶρρ. αὐτοδεσπότης, μεταγεν.

αὐτό-δετος, ον, ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ δεδεμένος, 'Οππ. Κ. 2. 376.

αὐτό-δηλος, ον, ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ φανερός, Δισχὺλ. Θῆβ. 848· οὕτως καὶ ὁ Δινδ. ἐν 'Αριστοφ. Σφ. 463.

αὐτο-δημιουργήτος, ον, ἀρ' ἑαυτοῦ δημιουργηθείς, ὁ δ. ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ καταστάσει, 'Ἰσὺχ. ἐν λείξει αὐτόβουλον.

αὐτο-διακονία, ἡ, τὸ νὰ διακονῇ τις αὐτὸς ἑαυτῷ, Χρύσιππ. παρ' 'Αθην. 18B.—Τὸ βῆμα -κονίω Εὐστ. 732, 65.

αὐτο-διακονός [α], ον, ὁ ἑαυτῷ διακονῶν, Στράβ. 783· βίος Κλήμ. 'Αλ. 157.

αὐτο-διδάκτος, ον, ὑπ' ἑαυτοῦ διδασκόμενος, 'Οδ. Χ. 347· αὐτ. ἐσωθεν θυμὸς Δισχὺλ. 'Αγ. 991· φιλοσοφία Διον. 'Αλ. 5. 12. 'Επὶρρ. -τως, αὐτομάτως, Κλήμ. 'Αλ. 279.

αὐτο-διδάσκομαι, διδάσκομαι μόνος μου, ὑπὸ τῆς φύσεως Συνέσ. 126C.

αὐτο-διήγητος, ον, ἐξιστορούμενος ὅτι· εὐθείας, πρωτοπροσώπως, οὐχ ἐν σχήματι διηγήτου, Διογ. Α. 9. 111· αὐτοδιηγουμένος, ἡ, ον, αὐτοπροσώπως διηγουμένος, αὐτόθι.

αὐτο-δικαίον, τό, αὐτὸ τὸ δικαίον, τὸ πραγματικὸν δικαίον, 'Αριστείδ. 2. 182:—αὐτοδικαιοσύνη, ἡ, αὐτὴ ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀληθὴς δικαιοσύνη, 'Ἰω. Χρυσ. τ. 3, σ. 611.

αὐτοδικέω, εἶμαι αὐτόδικος, ἰρίζω μόνος μου τὸ δικαίον, Δελνάρχ. παρ' 'Αρποκρ., Πλούτ. II. 24.

αὐτό-δικος, ον, «αὐτόδικος» οἱ ἑαυτοῖς δικασταῖς χρώμενοι, καὶ οὐκ ἄλλαχθεν παραγιναμένοις» ('Ησύχ.) καὶ Δελφούς αὐτονόμους εἶναι καὶ αὐτοτελεῖς καὶ αὐτόδικους, καὶ αὐτῶν, καὶ τῆς γῆς τῆς ἑαυτῶν, κατὰ τὰ πάτρια Θουκυδ. 5. 18, 'Ἰωσήφ. 'Αρχ. I. 19. 2, 2.

αὐτό-διον, ἐπὶρρ. παραχρήμα, μόνον ἐν 'Οδ. Θ. 449. (φαίνεται ὅτι προέκυψεν ἡ λέξις κατ' ἔκτασιν ἐκ τοῦ αὐτός, ὡς τὸ μαψέδιος ἐκ τοῦ μάψ, μινυντοῦ δὲ ἐκ τοῦ μινυνθα).

αὐτο-διπλάσιον, τό, αὐτὸ τὸ διπλάσιον, ἡ ἰδέα τοῦ διπλάσιου, ὁ τύπος αὐτοῦ, 'Αριστ. Μεταφ. I. 9, 6.

αὐτο-δόξα, ἡ, δοξαία ἀφρημένης, 'Αριστ. Τοπ. 8. 11, 14.

II. αὐτὴ ἡ δόξα, ἀπόλυτος δόξα ἐπὶ τῆς θεότητος, 'Εκκλ.:—οὕτως, αὐτοδοξάζομαι, παθ. ἐπὶ τοῦ θεοῦ, ὅστις δοξάζεται, εἶναι ἔνδοξος ἐν ἑαυτῷ, 'Επιφάν.

αὐτο-δόξαστος, ον, «αὐτοδόξαστον λέγοντες τὸ κυρίως καὶ μᾶλλον δοξαστὸν» Σουίδ.

αὐτό-δυρος, ον, σύν αὐτῇ τῇ δορῇ, ταῦρον μέλανα κατακόψαντες αὐτόδορον δλοκαυτοῦσιν Πλούτ. 2. 694B.

αὐτοδωρομέω, τρέχω αὐτομάτως, αὐθαρμῆτως, Διονυσ. Βοσπόρ. Διάπλους σ. 53, 'Εκδ. Wesseler.

αὐτό-δρομος, ον, τρέχων ἢ κινούμενος ἀρ' ἑαυτοῦ, αὐτοκλήτης, Γαλην. Λεξικ. σ. 444.

αὐτο-δυάς, ἄδως, ἡ, αὐτὴ ἡ δυάς, ὁ ἰδεώδης ἀριθμὸς δύο, 'Ἰω. Διάκ. 'Αλληγ. εἰς 'Ἰσ. Θεογ. σ. 452 'Εκδ. Γαίσηφ.

αὐτο-δύναμις, εὐς, ἡ, αὐτὴ ἡ δύναμις, ἡ ἀπόλυτος δύναμις, παντοδυναμία, 'Αθανάσ. τ. 1. σ. 51, κλ.

αὐτο-δυναμικός, ον, αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ ἰσχυρός, Γρηγ. Ναξ. τ. 1. σ. 711D:—ὡσαύτως αὐταδύνατος, ον, Θεοφ. Σιμοκ. 'Ιστ. 2. 4, 13.

αὐτο-ειδής, ἐς, ὁ ὅμοιος ἑαυτῷ, ὁμοιόμορφος, Μ. 'Ανεων. 11. 12· ἀλλὰ πῶ. ἡ ὁρὴ γραφῇ ἤτοι αὐγοειδής.

αὐτο-εἶναι, τό, (εἰμὶ) τὸ ἀρ' ἑαυτοῦ ὑπάρχειν, τὸ αὐθιπαρκεῖν, ἐπὶ θεότητος, Διον. 'Αρεοπ. 513Δ.

αὐτο-εἰρήνη, ἡ, αὐτὴ ἡ εἰρήνη, πραγματικὴ εἰρήνη, Διονύσι. 'Αρεοπ. σ. 209, 258.

αὐτο-ἐκαστος, ον, = αὐθιέκαστος, 'Αριστ. Τοπ. 8. 11, 14· τὸ αὐτοέκαστον, ἡ ἰδέα ἐκάστου πράγματος, ὁ αὐτ. 'Πθ. Ν. 1. 6, 5.

αὐτο-ἐκασίως, ἐπὶρρ. εἰς ἰδέας θελήσεως, ἐκασίως, Βυζ.

αὐτο-ἐκτάτος, ον, ἀρ' ἑαυτοῦ ἐκταθείς, Εὐστ. 943, 59.

αὐτο-ἐλικτός, ον, ἀρ' ἑαυτοῦ ἐλισσόμενος, ὁ ἐκ φύσεως ἐσγου-

ρός· ἐπὶ τῶν τριῶν τῆς κεφαλῆς, Χριστοῦ. 'Εκφρ. 269· ὁ εἰς ἑαυτὸν ὑποστρέφων, κύκλος Νόνν. Δ. 33. 272 κτλ.

αὐτο-ἐν, τό, ἡ ἀφρημένη ἰδέα τοῦ ἐνός, Περὶ κλ.:—αὐτο-ἐνάς, ἄδως, ἡ, ἡ ἀφρημένη ἰδέα τῆς μονάδος, Περὶ κλ.

αὐτο-εννεάς, ἡ, ἡ ἀφρημένη ἰδέα τοῦ ἀριθμοῦ ἐννεία, Σχὺλ. εἰς 'Αριστ. σ. 833. 1.

αὐτοεντεῖ, ἐπὶρρ. αὐτοχειρ, Δίων Κ. 58. 24· διάφ. γρ. αὐτο-εντεῖα.

αὐτο-ἐντης, ον, ὁ, παρὰ Σοφ. ἀντὶ αὐθιέντης, φονεύς, Ο.Τ. 107, 'Πλ. 272· πρβλ. Λοβ. Φρόν. 120.

αὐτο-ἐπαινος, ον, ὁ ἑαυτὸν ἐπαινῶν, αὐτοῦπαινον Σχὺλ. εἰς 'Ἰλ. Π. 70.

αὐτο-ἐπιθυμία, ἡ, αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία, δι. γραφ. ἐν 'Αριστ. Τοπ. 6. 8, 7.

αὐτο-επελ, ἐπὶρρ. τοῦ ἐπ., τῇ αὐτῇ ἐπ., Θεόφρ. 28. 13 (δὲ Βηκ. αὐτοένει ἐκ τοῦ ἑνός, ἐνιαυτός), Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 12, 1. 'Ἰτε Κόντον ἐν 'Αθηνᾶς τ. Α'. σ. 187.

αὐτο-ετής, ἐς, (έτος), τοῦ αὐτοῦ έτους, ἐν τῇ αὐτῇ ἐτει, ἐνιαυσίος, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 5. 14, 10· αὐτοετείς αὐαίνονται Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 3. 7, 1.—'Επὶρρ. αὐτόετες, τῇ αὐτῇ ἐτει, 'Οδ. Γ. 322, Δίων Κ. 36. 20.

αὐτο-ζήμιος, ον, ὑπ' ἑαυτοῦ τιμωρηθείς, 'Ἰσὺχ. ἐν λείξει αὐτόκαρνος.

αὐτο-ζήτητος, ον, εὐ μὴ παρ' ἐτέρου ζητηθείς, ἀλλ' αὐτὸς ἑαυτὸν ἐπαγαγών· 'Ετυμ. Μ. 173. 13· πρβλ. αὐτοζήτητος.

αὐτό-ζυμος, ον, ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ ζυμωθείς· ἀλλ' ἔσως σημαίνει ἄρτον ἀνευ ζύμης, ἄζυμον, «στὸς ἐψηθείς καὶ οἱ εἰς αὐτοῦ ἄρτοι ἦτοι αὐτόζυμοι» Ερμεσίης Anecd. Med. σ. 275.

αὐτο-ζωή, ἡ, ὑπαρξίς μὴ ὑφειλομένη εἰς ἕτερον, ἐπὶ τῆς θεότητος, Γρηγόρ. Νύσσ. τ. 3. σ. 46C, κλ.

αὐτό-ζωον, ἡ αὐτοζῶον, τό, τὸ ζῶον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἀφρημένο, 'Αριστ. Τοπ. 5. 7, 7. II. αὐτό-ζωος, ον, ἡ αὐτόζῳος, ζῶον, ἀρ' ἑαυτοῦ ὑπάρχων, Περὶ κλ. εἰς Πλάτ. Θεολ. σ. 18, 38, 145, 149, Δεμακρ. τ. 2. σ. 837B, κλ.

αὐτό-ζῶον, τό, αὐτὸ τὸ ζῶον, ἡ δὲ ἀφρημένης, διάφ. γραφ. ἐν 'Αριστ. Τοπ. 6. 8, 7, ἀντὶ αὐτοῦ ζῆζος.

αὐτο-θαίς, ἡ, αὐτὴ ἡ θαίς, ἀπαράλλακτος, Λουκ. Γρηγόρ. 2. 12.

αὐτο-θανάτος [α], ον, αὐτὸς ἑαυτὸν φονεύσας, Πλούτ. 2. 293E, αὐτόθις, ἴδε αὐτόθεν.

αὐτοθελήμα, τό, αὐτὸ καθ' ἑαυτοῦ τὸ θέλημα, 'Επιφάν. τ. 1. σ. 963.

αὐτοθελεί, ἐπὶρρ. τοῦ ἐπομ., ἐκουσίως, αὐτοθελῆτως, 'Ανθ. Π. 7. 470· ἴδε ἐν λ. αὐτοθελεί.

αὐτοθελής, ἐς, ἐκούσιος, 'Ανθ. Π. 9. 79, 'Επὶρρ. -λως Εὐστ. 'Ἰλ. σ. 774, 20, Τζέτς. 'Επιστ. 79, σ. 74, 2.

αὐτο-θιλήτος, ον, εἰς ἰδέας θελήσεως, αὐτόματος, αὐτὸς ἀρ' ἑαυτοῦ, 'Ἰω. Γεωμ. 'Ἰμν. 3. 54, 'Επὶρρ. -τως, 'Επιγρ.

αὐτο-θιμεθλος, ον, ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ θιμεθλωθείς, Νόνν. μεταφ. Εὐαγγ. κ. 'Ἰω. ιδ', 23.

αὐτόθεν, πρὸ συμφώνου ἐνίστε αὐτόθις (Θεόφρ. 5. 60): 'Επὶρρ. (αὐτοῦ):—τοπικόν, ἐξ αὐτοῦ τοῦ τόπου, ὡς τὸ Λατ. illinc, inde, ἀκριβῶς ἐξ αὐτοῦ τοῦ μέρους, κοινῶς «εὐτοῦθεν», 'Ομ. καὶ 'Ατ., ἀλλὰ λίαν σπάνιον παρὰ Τραγ., ἴδε κατωτ., συχνόκις μεταπροθέσεις..., αὐτόθεν ἐξ ἑδρῆς, ἀπὸ ἐκείνου ἐκείνου, 'Πλ. Γ. 77· αὐτόθεν ἐξ ἑδρῶν 'Οδ. Ν. 56, πρβλ. Φ. 420· αὐτόθεν ἐκ Σαλαμίνος 'Ἠρόδ. Θ. 64· ἐκ τοῦ 'Αργεῖος αὐτόθεν Θουκ. 5. 83· 'Αργεῖος ἐξ ἱεροῦ αὐτόθεν Θεόφρ. 25. 170· αὐτόθεν μοι χαίρει, ἐκ τοῦ μέρους ἐνθα ἴστασαι, χωρὶς νὰ εἴπῃς πλησιέστερα, Σοφ. Ο. Κ. 1137· τῶν μὲν αὐτόθεν, τῶν δὲ ἀπὸ Στρυμόνος, τῶν μὲν ἐξ αὐτῆς τῆς χώρας, ἐτέρων δὲ..., 'Ἠρόδ. 1. 64· αὐτόθεν βιοτεύειν, εὐρίσκειν τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐκ τοῦ τόπου, Θουκ. 1. 14, πρβλ. Ξεν. Ἀγησ. 1. 28:—οἱ αὐτόθεν, οἱ ἐπιχώριοι, Θουκ. 2. 25, 6. 24, πρβλ. 4. 129· χρυσὸς αὐτόθεν καθαρὸς, ἐκ τούτου τοῦ μέρους, Πλούτ. 34. 10, 12· ἐνθ' ἐνδ' αὐτόθεν 'Αριστοφ. Ἀχ. 116.

2) ἀρ' ἑαυτοῦ, εἰς ἰδέας θελήσεως, αὐτομάτως, Δημ. 1215, ἐν τέλει.

II. χρονικόν, παραχρήμα, πάραυτα, «εὐ τὴν στιγμήν», ἀμέσως, Λατ. illico, Δισχὺλ. 'Ἰκ. 101, 'Ἠρόδ. 8. 64· δηλὸς ἐστὶν αὐτ. 'Αριστοφ. 'Ἰπ. 330, πρβλ. 'Εκκλ. 246· λέγετε αὐτόθεν Πλάτ. Γοργ. 470B, Συμπ. 213A· ἀπαξ εἰς παντός, Θουκ. 1. 141.

III. ἀπλῶς μόνον, τὸ μὲν ἔρκεσιν αὐτόθεν..., τὸ δὲ πληγῇ Πλάτ. Σοφ. 220B.

αὐτό-θεος, ὁ, αὐτὸς ὁ θεός, Εὐστ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 10. 4, σ. 109A:—αὐτοθεύτης, ητος, ἡ, αὐτὴ ἡ θεότης, 'Επιφάν. τ. 2. σ. 900D.

αὐτό-θερμος, ον, αὐτὸς ἀρ' ἑαυτοῦ θερμὸς, 'Ὀλυμπιδ. 8. ἐν τῇ Πίνακι τῶν Α. Β. σ. 1348.—αὐτοθερμάτης, ητος, ἡ, Βασίλ.

αὐτό-θετος, ον, ἀρ' ἑαυτοῦ τεθειμένος, Δ. Β. 848, 16.

αὐτό-θηκτος, ον, ἀρ' ἑαυτοῦ τεθηγμένος, ἡκομημένος, λαβὼν αὐτόθηκτον Εὐδοίκον Ξίφος, «κατασκευασθὲν ἐκ τῆς ἐν Εὐδοίᾳ χαλκίτιδος ἐξ ἧς ἰδημοουργεῖτο τὰ ψυχρήλατα τῶν ἐργῶν» (Πλούτ. 434A) Δισχὺλ. 'Αποσπ. 371.

αὐτο-θιλύνομαι, ἐκθιλύνω αὐτὸς ἑμαυτὸν, μεταγεν.

αὐτο-θέρουτος, ον, ὁ, ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ θηρευθεὶς, = αὐτάγρετος, Σχόλ. εἰς Ὅππ. Ἀλ. 3. 588.

αὐτο-θέριον, τό, αὐτό τοῦτο θέριον, Ἰω. Χρυσ. π. Ρωμ. Ὁμιλ. 2. τ. 3. σ. 16.

αὐτόθι, ἐπὶ ῥρ. ἀντὶ αὐτοῦ, = ἐν αὐτῇ τῇ τόπῳ, σὺτόθι' ἔασε κεῖσθαι Ἰλ. Β. 847, κτλ. παρ' αὐτόθι, (εἰ μὴ ἀναγνωστέον αὐτόφει) Ψ. 147 ὡσαύτως παρ' Ἡρόδ. 1. 93, 2. 44, 56, κ. ἄλλ. συχν. παρ' Ἀττ., κοιμικοὶ τε καὶ περ., Ἀριστοφ. Ἰππ. 119, Φερεκρ. ἐν «Κραπατάλλοις» 2, (ἐνθα ὁ Μυῖτικος ἔχει τὸ ὄφει), Πλάτ. Πρωτ. 314B, κ. ἄλλ.

αὐτόθ-θρονος, ον, αὐτόθρονος μαρτυρή, ἐξ αὐτῆς τῆς θωνῆς τοῦ λέγοντος προεργασμένη, Νόνν. μεταφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ε' 124.

αὐτο-ἱππος, ὁ, αὐτὸς ὁ ἵππος, ἡ ἀφρημένη ἰδέα τοῦ ἵππου, Ἀριστ. Μεταφρ. 6. 16, 6.

αὐτό-ἴσος, ον, ὁ πράγματι ἴσος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 182 (σ. 1509a 19).

αὐτο-ισότης, ἡτος, ἡ, αὐτὴ ἡ ἰσότης, ἡ ἀφρημένη ἰδέα τῆς ἰσότητος, Διον. Ἀρεοπ. σ. 493A.

αὐτο-ισχύς, ὅς, ἡ, αὐτὴ ἡ ἰσχύς, Ὁριγέν. Ψαλμ. τ. 1, σ. 326, 22.

αὐτο-κάδδ-αλως, ον, τὴν γαστρίαν ἢ πεπραγμένους ἀμειλίως, νοθεύς, εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχεν, ἐπὶ τε προσώπων καὶ πραγμ., Ἀριστ. Ρητ. 3. 14, 11· περὶ εὐδύκων αὐτοκαδδάλως λέγειν, ὁμιλεῖν εἰκὴ καὶ ὁλογίσταις ἐπὶ σπουδαίων ὑποθέσεων, αὐτόθι 3. 7, 2· αὐτοκαδδ-αλως οὐκ ἄφως, προχείρως ναυπηγηθέν, αὐτοκατασκευάσπον (Σχόλ.) Λυκάφρ. 745.

II. Αὐτοκαδδ-αλως, ἡταν εἶδος ὑποκριτῶν βωμολόχων ἀπαγγελλόντων αὐτοσχέδια καὶ ἀνάξια λόγου ποιήματα, «Σῆμος δ' ὁ Δίλιος ἐν τῷ περὶ παιάνων, οἱ αὐτοκαδδ-αλως, φησί, καλοῦμενοι ἐστειρανόμενοι κινεῖσι σχίστην ἐπέραινον ῥήσεις. Ὑστερον δὲ Ἰαμβοὶ ὡγομήσθησαν αὐτοὶ τε καὶ τὰ ποιήματα αὐτῶν» Ἀθην. 622B, πρὸλ. Εὐπολ. ἐν «Μαρινῶ» 16, Λουκ. Δεξίφ. 10. (Ἡ παραγωγή τῆς λέξεως καδδ-αλως εἶναι ἀγνωστος, ἴδε Λοφ. Παθολ. 94).

αὐτο-κάθ-αρισ, εως, ἡ, αὐτὴ ἡ κάθ-αρις, ἀληθής ἡ ἀπόλυτος κάθ-αρις, Γρηγ. Ναζ. II. 400C.

αὐτο-καθ-αλως, αὐτὸ τὸ καθ-αλως, Παχυμ. ἐν Δ. Ἀρεοπ. 481.

αὐτο-κακία, ἡ, αὐτὴ ἡ κακία, Εὐστ. Πονημάτ. 123, 31.

αὐτό-κακός, ον, αὐτόκακον εἶχε τῆς: ἄκρως καὶ καθ' ὑπερβολὴν εἶχε τῆς, ὡς εἰ λέγει τις αὐτῷ ἄκρως εἶχε· τὸ δὲ κακὸν πράττειται δηλοῦν τὴν ὑπερβολὴν τῆς βρωμότητος. Ὁμηρος· αἰνῶς ἀθανάτησι θεῆς εἰς ὧπα εἶοικεν (Ἰλ. Γ. 158), τὸ γὰρ αἰνῶς καὶ δεινῶς τῇ κακῶς αὐτὸ σημαίνει Δ. Β. 8. 27. 2) ὁ εἰς ἑαυτὸν κακός, ὁ ἑαυτὸν καλῶς, Θεόδομ. Κωμ. ἐν «Θησεῖ» 4· ὁ πλήρης κακίας, ὁ ἐν ἑαυτῷ ἔχων πᾶσαν κακίαν, ὁ ἀποτελὼν αὐτὴν τὴν κακίαν, μνηστικακίας αὐτοῦς γράφοντες οἱ αὐτόκακοι (μοναχοί)· Εὐστ. Πονημάτ. 262, 20.

αὐτο-καλλοσύνη, ἡ, αὐτὴ ἡ καλλοσύνη, ἡ ἀφρημένη ἰδέα τῆς καλλοσύνης, τὸ ἀπόλυτον κάλλος, Πρὸκλ. Θεολ. Πλάτ. 1. 24.

αὐτοκαλλοποιός, αὐτός ὁ καλλοποιός, Διον. Ἀρεοπ. Θ. Ὁν. II. 6. 517C.

αὐτό-καλλός, τό, αὐτὸ τὸ κάλλος, ἡ ἰδέα τοῦ κάλλους, Πρὸκλ. Θεολ. Πλάτ. 5. 14.

αὐτό-κάλ-ον, τό, αὐτὸ τὸ καλόν, τὸ ἰδεῖν καλόν, ὁ τύπος τοῦ καλοῦ, Ἀριστ. 2. 182.

αὐτό-καρνος, ον, παρ' Ἰσχυρ. = αὐτοζήμιος.

αὐτό-καρπιος, ον, ὁ ἐξ ἑαυτοῦ κάρπιος, Δ. Β. 464.

αὐτο-κασιγνήτη, ἡ, αὐταδέλφη, Ὁδ. Κ. 137, Εὐρ. Φοιν. 136, κτλ.

αὐτο-κασιγνήτης, ὁ, αὐτάδελφος, Ἰλ. Β. 706, κ. ἄλλ.

αὐτο-κατάθετος, ον, ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ ὁμολογῶν, Θεοφ. Σιμοκ. σ. 158 ἐν τέλει.

αὐτο-κατάκρίτος, ον, ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ κατακρινόμενος, Ἐπιστ. π. Γ. τ. γ', 11, Ἐκκλ.

αὐτο-κατάρα, ἡ, αὐτὴ ἡ κατάρα, Γρηγ. Ναζ. 1. 406.

αὐτο-κατασκευάστος, ον, ἄφ' ἑαυτοῦ κατασκευασθεὶς, Σχόλ. εἰς Δισχλ. Πρ. 298, 301.

αὐτο-κατήγορος, ον, κατήγορος ἑαυτοῦ, Θεόδ. Ὑρτακ. Ἐπ. 29 ἐν Noticiae et Extr. τ. 5. σ. 744.

αὐτό-καυστος, ον, ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ καίς, Θεοδ. Πρὸδ. Ροδ. 1. σ. 6.

αὐτο-κείλυθος, ον, ὁ ἰδιὸν πορευόμενος δύν, Γρυφ. 314, Ἀνθ. II. 2. 362.

αὐτο-κείλυτος, ον, ἄφ' ἑαυτοῦ, ἐξ οἰκείας θελήσεως, Ξεν. Ἀ. ν. 3. 4, 5, Διον. Ἀ. 8. 66, Ἀνθ. Π. 5. 22. — Ἐπίρρ. -τως Ἐκκλ. ἀλλ' ὡσαύτως αὐτοκείλυτος Φίλων σ. 19. Mai.

αὐτο-κείλ-ης, ὅς, = τῷ προηγ., Ἡρόδ. 9. 5.

αὐτοκείρας (κεράννυμι), ἡ αὐτοκείρας, «σημαίνει τὸ αὐτοκείρας καὶ συμμέτρως κεκρασμένον, ἥτοι πεφυκὸς κεράννυσθαι εἴρηται δὲ ἐπιρρηματικῶς· Φρύν. ἐν Δ. Β. 3, Πολυδ. Γ', 24, ἴδε Λοφ. Παραλειπ. σ. 223.

αὐτο-κείραςτος, ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ κεκρασμένος, δηλ. ὁμιγής, κυρίως ἐπὶ ἐλαφρῶν οἶνων, οἵτινες δὲν ἐπιείχονται βρωμ, οὐδὲ χρῆζουσιν αὐτοῦ, Δ. Β. 3· μεταφ., μετ' ἀπολύτου ἐξουσίας, Χρησμ. Σιθυλλ. 8. 135.

αὐτο-κείφαλος, ον, παρ' Ἐκκλ. ἐπὶ ἀρχιεπισκοπῶν ἢ ἀρχιεπισκόπων ἀνεαρτήτων ἀπὸ τῆς πατριαρχικῆς δικαιοδοσίας, τοῦ αὐτοκεφάλου ἀρχιεπισκόπου τῆς Κυπρίων νήσου Χρυσόστολλου Ἀλέξ. Κομν. παρὰ Montfaucon. Bibl. Coisl. σ. 103, 47, κτλ.

αὐτο-κέρυξ, ὅς, ὁ, ὁ μὴ δ' ἐτέρων ἀλλὰ δι' ἑαυτοῦ κηρυκεύων· ἔστι δὲ ὁμοῖον τῷ αὐτοεργός, αὐτεπάγγελτος, Δ. Β. 5, 14.

αὐτο-κένεω, ἔχω ἐν ἑμαυτῷ τὴν τοῦ κινεῖν ἐνέργειαν, Πρὸκλ. — ὡσαύτως -κινητέω, Δ. Β. 1348 ἐν τῷ πίνακι.

αὐτο-κίνησις [τ], εως, ἡ, ἡ δύναμις τοῦ κινεῖσθαι, ἡ ἡ ἐκουσία κίνησις, διὰφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. Φυσ. 8. 9, 10· -νῆσις, ἡ, Πρὸκλ.

αὐτο-κίνητος [τ], ον, ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ κινούμενος, Ἀριστ. Φυσ. 8. 5, 21, Πλουτ., κλ. — Ἐπίρρ. -τως, Ἐκκλ. — ὡσαύτως αὐτο-κίνητικός, ἡ, ὁν, Διον. Ἀρεοπ. σ. 202.

αὐτό-κλᾶδος, ον, σὺν αὐτοῖς τοῖς κλάδοις, ἐκωπηλάτουν κυπαρίττεις μεγάλας αὐτοκλάδοις καὶ αὐτοκόμοις ὡς περὶ ἔρετριοῖς Λουκ. π. Ἀλ. Ἰστ. Α. 40.

αὐτό-κλῆτος, ον, ὁ ὅρ' ἑαυτοῦ κληθεὶς, ὁ εἰς ἄκλῆτος, ἀπρόσκλητος, Δισχλ. Εὐμ. 170, Σωφ. Τρ. 392, αὐτόκλητος ἐπὶ τὸν τοιοῦτον οὐκ ἔρχομαι εὐμβουλεύσων Πλάτ. Ἐπιστ. 331B. — Ἐπίρρ. -τως Κύριλλ. Ἀλ. εἰς Μιχαῖλ σ. 418.

αὐτο-κμή, ἡτος, ὁ, ἡ, (κᾶμνω) = αὐτοκᾶμνητος, Ὁππ. Ἀλ. 1. 718.

αὐτό-κομος, ον, μετὰ φυσικῆς κόμης, ὁσὺς, λοφία Ἀριστοφ. Βάτρ. 822.

II. σὺν αὐτῇ τῇ κόμῃ, δηλ. σὺν αὐτῇ τῇ κόμῃ τῆς κυπαρίσσου, Λουκ. π. Ἀλ. Ἰστ. Α. 40, ἴδε αὐτοκλάδος.

αὐτοκόμματα, μονοκόμματα, Λύδ. καὶ Ροδ. στ. 2527.

Ἐκδ. Wt.

αὐτό-κράνος, ον, αὐτόκρανον λόγον, τὸν ἐξ ἑαυτοῦ τὸ τέλος ἐπιφέροντα· οὕτως Δισχλός (Ἀποσπ. 429) Δ. Β. 467, 10.

II. Παθ., ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ πανερός, αὐτόδηλος, Ἐνυμ. Μ' — αὐτόκρανα· αὐτόδηλος, ἑαυτὰ δηλοῦντα, ἡ κίονα μονόδηλον· Ἰσχυρ.

αὐτό-κρας, = αὐτοκείραςτος, Πολυδ. Γ', 24.

αὐτοκράτεια, ἡ, ἀπόλυτος ἐξουσία, κυριαρχία, Πλάτ. Ὅροι 412D.

αὐτοκράτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ αὐτοκράτωρ, Ὁρφ. Ὑμν. 69, 8.

αὐτο-κράτης, ὅς, ὁ κυβερνῶν κατὰ τὴν ἰδίαν τοῦ θλήτην, αὐτεξουσίας, ἀπόλυτος κύριος, νοῦς Ἀναξαρ. 8 (πρὸλ. αὐτοκράτωρ 31) τὴν Ἰππ. 423, 5· φρὴν Εὐρ. Ἀνδρ. 483· ἀπειθῆς τε καὶ αὐτ. Πλάτ. Τίμ. 31B: — τὸ αὐτ., ἡ αὐτοκράτεια, ἡ ἐλευθερία βούλησις, Πλουτ. 2. 1026C. — Ἐντεῦθεν ῥῆμα αὐτοκρατέω, εἰμαι αὐκράτης, Εὐστ. Πονημάτ. 202, 48: — ὡσαύτως αὐτοκρατητικός, ὅς, ὁν, Διον. Ἀρεοπ. π. Οὐρ. Ἰερ. 15, 2, σ. 57 (129A).

αὐτοκράτορεω, εἰμαι ἡ γίνομαι αὐτοκράτωρ, Δίων Κ. 69, 4: — ὡσαύτως αὐτοκρατορέω, Γεώργ. Ἀκρόπ. σ. 169, 14, κλ.

αὐτοκράτορεια, ἡ, ἀπόλυτος ἐξουσία, ἡ κυβερνήσις, τὸ κράτος τοῦ αὐτοκράτορος, τῷ Γραϊανῷ ἡ τῆς αὐτοκρατορίας ἀρχὴ προεργήθη Δίων Κ. 67, 92· παρὰ Βυζ., ἡ σὴ Αὐτοκρατορία = ἡ σὴ Μεγαλειότης.

αὐτοκράτορικός, ἡ, ὁν, ὁ τοῦ αὐτοκράτορος, ὁ εἰς τὸν αὐτοκράτορα ἀνήκων, ἡ διὰ τὸν αὐτοκράτορα ἀρμύδιος, Διον. Ἀλ. 8, 59.

2) ἐλευθερός, αὐτεξουσίας, Κλήμ. Ἀλ. 434. — Ἐπίρρ. -κῶς, δεσποτικῶς, Πλουτ. Ἀντ. 15.

αὐτοκρατορία, = τῷ προηγ., Σὺλλ. Ἐπίρρ. 4283, 1.

αὐτοκρατορίς, ἡ, ἡ ἐξ ἀπολύτου ἀρχὴ, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Γ. 18, 2, 1: — αὐτοκρατορίσσα, ἡ, αὐτοκράτειρα, Ἀννα Κομν. σ. 463: — αὐτοκρατορὶσμός, ἐπίρρ., ἐκ τοῦ αὐτοκράτορος, Ἀννα Κομν. σ. 303.

αὐτό-κράτος, ον, = αὐτοκείραςτος, Ἀθην. 32E, Δ. Β. 18, 15.

αὐτο-κράτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (κράτ-εω) ἑαυτοῦ κύριος, ἐπομένως,

1) ἐπὶ πόλει ἀνεαρτήτου ἡ πολιτῶν ἐλευθερίας, αὐτεξουσίας, Λατ. sui juris, πόλιν ἔχοντες ἕκαστος ἐλευθεραν, ἄφ' ἧς αὐτοκράτορες θντες τὸν εὐ καὶ κακῶς δρῶντα ἐξ ἴσου ἀρετῇ ἀμυνόμεθα Θεοκ. 4. 63· ἐπὶ παλαιοῖς εἰς τὴν ἀρμυμένην, ἐν ἣ ὁ νέος ἦδη αὐτοκράτορες γινόμενοι δηλοῦσιν, εἴτε κτλ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 21.

2) ἐπὶ πρᾶσιν καὶ ἐπιτροπῶν ἐχόντων πλήρη ἐξουσίαν, αὐτοκράτορα τινα ἐλέσθαι, πληρεξουσίων, Ἀριστοφ. Εἰρ. 359· πρέσβεις ὁ αὐτ. Ὁρν. 1595, πρὸλ. Λυσίαν. 130, 29· συγγραφεῖς Θεοκ. 8. 67· πρᾶσι αὐτ. βούλει Ἀνδοκ. 3. 13, πρὸλ. Ἐρμάνν. Πολιτ. Ἀρχ. § 125, 10· ἀποδείξει δὲ ἀνδρας ὀλίγους ἀρχὴν αὐτοκράτορας καὶ μὴ πρὸς τὸν δῆμον τοὺς λόγους εἶναι, τοῦ μὴ καταφανεῖς γίνεσθαι τοὺς μὴ πείσαντας τὸ πλῆθος Θεοκ. 5. 27.

3) ἐπὶ ἀρχόντων, ἀπόλυτος, ἀνεύθυνος, στρατηγὸς ὁ αὐτ. 6. 72· ἀρχόντες Ξεν. Ἀν. 6. 1, 21· ἀνυπεύθυνος καὶ αὐτ. ἀρχὴν Πλάτ. Νόμ. 875B· ἐπιτροπῶντες τοῖς ἐννέα ἀρχοῖς τὴν φυλακὴν, καὶ τὸ πᾶν αὐτοκράτορι διαθεῖναι, νὰ διαθέσῃ τὰ πάντα κατ' ἰδίαν βούλησιν, Θεοκ. 1. 128, πρὸλ. Πλάτ. Πολιτ. 299C· ἤρχετο ἀκόλουθοῦντων αὐτοκράτωρ ὦν, περὶ τοῦ Φιλίππου, Δημ. 305, 26· μόναρχοι Ἀριστ. Πολ. 4. 10, 2· ἀπὸ δὲ στρατηγία τις αὐτοκράτωρ, πρέπει νὰ γραφῇ (ἀντὶ αὐτοκρατορῶν)

ἐν 3. 14, 4· νοῦς αὐτ. (πρὸς αὐτοκρητῆς) Ἀναξαρ. παρὰ Πλάτ. ἐν Κρατ. 413C:—ἐντείνον ἐν χρήσει πρὸς μεταφράσιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Dictator, Πολύβ. 3. 80, 7, κτλ. μετὰ ταῦτα δὲ Πλάτα τὴν σημειορηνὴν σημασίαν τοῦ αὐτοκράτορος. Πλούτ. Πάλλ. 1, κτλ.

4) ὁ μὴ δεχόμενος ἀντιλογίαν, εὐωθέτεας οἱ ἀνθρώποι οὐ μὲν ἐπιθυμοῦσιν ἐλπίδι ἀπερισκέπτῳ διδόναι, ὅδε μὴ προσέονται λογισμῷ αὐτοκράτορι εὐωθεῖσθαι, «ἔδοξεν δὲ τούτῳ ἀνθρώποις ἀρχαίαν, οὐ μὲν ἐπιθυμοῦσιν, ἀπερισκέπτως ἐλπίειν καὶ δεχέσθαι, καὶ ἐπιβλαθεῖ ἢ καὶ σφαλερῶν» ἢ δὲ μὴ ἀρίσκονται, χρῆσθαι λογισμῷ αὐτοκράτορι πρὸς τὸ ἀπωθεῖσθαι τούτῳ καὶ ὑφέλιπον τύχῃ ἐν καὶ σωτηρίῳ» (Σχολ.), Θουκ. 4. 108. II. μετὰ γεν., ἐντελεῖς κύριος, ἑαυτοῦ, τῆς τύχης ὁ αὐτ. 3. 62., 4. 69· τῆς αὐτοῦ πορείας Πλάτ. Πολιτικ. 274A· τῆς ἐπιστοκίας αὐτοκράτωρ, ἐντελεῖς ἐλεύθερος νὰ ἐπιπορήσῃ, Δημ. 215. 2:—μετ' ἀπαρ., αὐτ. κολάσαι, ἔχων πλήρη ἐξουσίαν νὰ τιμωρήσῃ, ὁ αὐτ. 1372. 14. Κλητ.: ὁ αὐτοκράτορ Λουκ. Ἰπέρ τοῦ ἐν Πρωσῶν. Πταλαμ. 18.

αὐτο-κρητής, ἐς, = αὐτοκράτορας, Νικ. Ἀλεξ. 163. αὐτό-κρίτος, ον, (κρίνω) ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῇ τὴν κρίσιν, τὴν ἐρμηναίαν, οὕτως οὖν καὶ τὰς ἐν τοῖς ὕπνοις γενομένας κρίσεις τῶν ὄντων, ἐάν μὲν ἀπλᾶ ὥς καὶ μὴ αἰνιγματώδεις, αὐτοκρίτους εἶναι νόμιζε καὶ ἔχειν αὐτὰς ἐν ἑαυταῖς τὰς κρίσεις Ἀρετμίδ. 4. 72.

αὐτό-κτητος, ον, ἰδοῦκτης, χωρίον Σουλ. Ῥοιγ. 2488, II. I. αὐτό-κτητής, αὐτὸς ὁ κτήτης, Πλούτ. Πρ. σ. 223.

αὐτό-κτίτος, ον, (κτίω) ὁ αὐτομάτως γινόμενος, ὁ ἐκ φύσεως σχηματισθεὶς, πετρηρεφῇ αὐτόκτιτ' ἄντρα Δισχὺλ. Πρ. 301· «αὐτοκτίτ' οἶστος εὐμῆς» οὐ κατεσκευασμένους, ἀλλ' ἐκ ταύτομάτου γαγενημένους, ἢ τοὺς οἰκωμένους. Σοφοκλῆς Κῆρυκαίῳ Πισχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 306).

αὐτοκτονέω, κτείνω ἰδίᾳ χειρὶ, ἀδελφῷ δύο μίαν καθ' ἡμέραν αὐτοκτονοῦντε τῷ τάλασι πῶμα μόνον κοινὸν κατεργάσαντ' ἐπαλλήλοισιν χεροῖν Σοφ. Ἄντ. 56, ἐνθα ἔδε σημ. Jebb. II τῶν χειρῶν. γραφή εἶναι αὐτοκτενεῖν καὶ αὐτοκτενοῦντες ὁ Κωρῆς ἐν Πηλοῦ. Διδ. τμή. B, σ. 7 λέγει: «ἀναγνωστέον αὐτοκτονοῦντε (ὅ ἐστιν αὐτοκτονοῦντες, ἤτοι ἀλλήλοκτονοῦντες), ὁμοκτεροῦντας τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους».

αὐτοκτονία, ἡ, = αὐτοφονία, Κλήμ. Ὁμιλ. 12. 14.

αὐτο-κτόνος, ον, ὁ ἰδίᾳ χειρὶ κτείνων, — Ἐπίρρ. αὐτοκτείνων, ἰδιοχειρῶς, ὁρᾷται τόδ' ἔργον οὐκ ἔτλης αὐτοκτόνως Δισχὺλ. Ἀγ. 1635:—οὕτως, τέκονος προσβαλὶν χερ' αὐτοκτόνον, ἐπὶ τῆς Μηδείας, ἥτις ἀπέκτεινε τὰ ἴδια ἑαυτῆς τέκνα, Κύρ. Μήδ. 1254. 2) ἀλλήλοκτόνος, ἄνδρες τεθνήσκουσιν ἐκ χερῶν αὐτοκτόνων Δισχὺλ. Ὁμ. 805· ἄνδρῶν δ' ὁμαίμοισιν θάνατος ὥδ' αὐτοκτόνος, ἀμοιβαίως. διὰ τῶν χειρῶν ἀλλήλων, αὐτοὶ 681, πρὸς αὐτοκτόνους, ἐπειδὴν αὐτοκτόνως αὐτοδῶκτοι θάνατος αὐτοῖς 734· αὐτοκτόνα δῶρα, τὰ προξενούντα θάνατον εἰς τὸν λαμβάνοντα, Ἀνθ. 11. 7. 152.

αὐτο-κυβερνήτης, ου, ὁ, αὐτὸς κυβερνῶν, αὐτοκυδερνῆται πρὸς κύτος ἐτρόχασαν Ἀνθ. II. 9. 438.

αὐτό-κύκλος, ὁ, αὐτὸς ὁ κύκλος, ἡ ἰδέα, ὁ τύπος τοῦ κύκλου, Θεμιστ. 165A, πρὸς Πλάτ. Ἐπιστ. 342C.

αὐτο-κύλιστος [ῥ], ον, ὁ ἄρ' ἑαυτοῦ κυλιόμενος, εἰσέκεν.. αὐτοκύλιστα πέσῃ μεθύουσιν ὁμοῖα Ὀπκ. Ἀλ. 2. 804· αὐτοκλιντος, Νόν. Δ. 2. 434.

αὐτο-κύριος, ὁ ὅντως κύριος, Γρηγ. Ναζ. σ. 610B.

αὐτό-κύκλος, ἴδε ἀδόκυκλος.

αὐτό-κωπος, ον, σχεδία τ' αὐτόκωπα νωμῶν ἔφη, «τὰ ἄρ' ἑαυτῶν ἔχοντα τὴν λαβὴν ἔφη, σχεδία δὲ ἐκ τοῦ σχεδίου φονεύοντα, καὶ αὐ πόρρωθεν ὥσπερ τὰ βέλη» (Σχολ.), Δισχὺλ. Χο. 163· πρὸς πρὸς κωπος:—Παρ' Ἰπσχ. δὲ καὶ αὐτόκωπον· «ἑαυτοῦ λαβὴν ἔχον».

αὐτο-λαλήτης, οὔ, ὁ, ὁ ἑαυτῷ διαλεγόμενος, Τίμων παρὰ Διογ. Α. 9. 69.

αὐτο-λεξεί, ἐπίρρ., αὐταῖς λέξεσι, Κλήμ. Ἀλ. 804:—οὕτως καὶ ἐπὶ αὐτόλεξτος, ον, «ἵνα καὶ τῆς αὐτολέκτου αὐτοῦ λέξεως μνημονεύσω ἢν αὐτολεξεί αὐτὸς εἶπεν» Βίος Νάβα ἐν Colof. Eccl. Gr. ιηρ. τ. 3, σ. 331A.—Ἐπίρρ., αὐτολεξεί, Ἰω. Δαμ. τ. 2, σ. 850D.

αὐτο-ληγύβους, ον, ὁ, ὁ πένης, ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ τὰς ληγύβους φέρειν εἰς τὰ βαλάντια. οἱ δ' ἄστωες, παρὰ τὸ τὰς συμβολὰς ἐν ταῖς ληγύβους ἔχειν καὶ φέρειν εἰς τὰ συμβόλια Δ. Π. 204, 27·—κατὰ δὲ Ἀρκακ. «αὐτοληγύβους: Δημοσθένης κατὰ Κόνωνος (1261. 17): ἦτοι ἀντὶ τοῦ εὐζώνους τινὰς καὶ ἐτοίμους πᾶν ὅτιον ποιεῖν καὶ ὑπομῖναι, ἢ ἀντὶ τοῦ πένητος καὶ μηδὲν ἄλλο κεκτημένους ἢ ληγύβους, ἢ αὐτοργούς, ἢ ἀντὶ τοῦ εἰς πληγὰς ἐτοίμους καὶ ὄντων τύποντα; καὶ μαστιγοῦντας καὶ ὑβρίζοντας, ἢ λέγει ἐν τοῖς ἐκ προχείρου διδόντας ἀργύριον καὶ ἐτοίμους πρὸς τὰς μίξεις· καὶ γὰρ εἶχον ἐν ταῖς ληγύβους ἀργύριον· τὸ ὄνομα καὶ παρὰ Μανάνδρῳ ἐν τε Πινύχῃ καὶ Δακτυλίῳ, οἱ δὲ εἶχον ἐν ταῖς ληγύβους ἀργύριον ἑνὸς, Διφίλος τῷ Ἀποβάτῃ· οἱ δὲ λυσάντες τὴν ληγύβον ἔχοντες τῷ μᾶντι πρὸς τὴν μαστιγοῦν, Μανάνδρος Τροφίλῳ, Πρὸς. Ἀντιφάν. ἐν Ἀδελφάνῳ I

(Πολυδ. Γ', 62). II. κλέει, παρὰ τοῖς, Λουκ. Λεξ. 10, Πλούτ. 2. 50C, ἐνθα καὶ ὁ αὐτο-λεξεί.

αὐτο-λήθινος, ον, ὅπως λήθινος, μεταφ., παληρὸς ὡς λήθος, αὐτολήθινος τὴν ψυχὴν Ἰω. Χρυσ. τόμ. 1. σ. 30. 42.

αὐτό-λῆθος, πεποιημένος ἐξ ἐνός μόνου λήθους, αὐτολήθισι ληγύβους Σοφ. (Ἀποσπ. 133) παρὰ Πλούτ. Γ', 120, κτλ· εἰκόσιν τινὰ ἀπρίβωλον τοῦ Ημεκτερίη. ἀντὶ αὐτολεξεί. 2) ὄντως λήθος, Ἰω. Χρυσ. τ. 10, σ. 287E.

αὐτο-λόγος, ὁ, αὐτὸς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, Ὀριγέ. κ. Κέλ. σ. 2. 70. 32.

αὐτο-λόχευτος, ον, ὁ ἄρ' ἑαυτοῦ γαμνήθεις, Νόν. Δ. 4. 427, Χρησμ. Σελυλλ. 1-20.

αὐτο-λυρίζων, ὁ ἑαυτῷ λυρίζων, καὶ μάλιστα ὁπόταν δὲ καὶ ἀδρός εἶναι θέλη, ἔνός οὐτολυρίζων, φασὶν αὐτολεξία ἔνός ἐγκώμενος, παροιμ. ἐν Λουκ. Ῥεταρ. διαλ. 14. 4.

αὐτό-λύσις, εὖς, ἡ, σχοινοῦν ἢ λωρὸν διὰ κύνας θηρευτικῶς. Πισχ. (οὐ ἡ ἐρμηναία ἀσφής)· ἐντείνον ἐν Ὀπκ. Κ. 4. 357, ἀντὶ αὐτόλυγοι κύνας ὁ Schenoid. διορθῶ: αὐτόλυγοι κύνες, εἰς ζεύγη δεδεμένοι.

αὐτομάθεια, ἡ, ἡ ἀνεῦ διδασκαλίας μάθησις, Πλούτ. 2. 973E:—ὡσαύτως -μαθία, ἀμφ. ἐν Φιλίππ. 1. 552.

αὐτομαθής, ἐς, ἄρ' ἑαυτοῦ μαθὼν, αὐτομάματος, Πλούτ. 2. 992A· μ. γεν., τὸν ὁργησιμὸν αὐτομαθῇ Κυδελῆς Ἀνθ. Π. 6. 218.—Ἐπίρρ. -μαθίς Φιλύστ. 498.

αὐτο-μακαριώτης, ητος, ἡ, αὐτὴ ἡ μακαριότης, ἡ ἐνταῖς μακαριότης, Ἰω. Χρυσ. ἐν τῇ π. Τιμ. Ἐπιστ. Ὁμιλ. 4. σ. 325. 31.

αὐτο-μανία, ἡ, καθορὰ μανία, Ἰω. Χρυσ. εἰς Γέν. Ὀμ. 10, τ. 1. σ. 61, 19.

αὐτο-μαρτυρία, ἐν Διογ. Α. 9. 110, διορθωτέον αὐτῷ μαρτυρ-αὐτό-μαρτυρία, ὅς, ἡ, αὐτὸς ὁ μάρτυς, ὁ ἑ. αὐτοπτης μάρτυς, Δισχὺλ. Ἀγ. 989, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 5. σ. 440E.

αὐτοματεῖ ἡ -τέ, ἐπίρρ. τοῦ αὐτόματος, Νόν. Δ. 4. 153. Ἰω. Χρυσ. Ὁμιλ. 133, τ. 5. σ. 846.

αὐτοματία, ἡ, ἡ θεὰ τῆς τύχης, Πλούτ. 2. 816D, 2. 512E.

αὐτοματιζῶ, μέλλ. -ίσω, πρᾶττω τι αὐτομάτως, προχειρῶς ἢ ἀλογίστως, Σεν. Κύρ. 4. 5, 21· εἰσάγω τὴν ἐνέργειαν τῆς τύχης ὡς ὑπάρχουσαν, περὶ τοῦ Ἀναξαγόρου, Σιμπλίκ. εἰς Ἀριστ. Φυσ. σ. 73.

2) ἐπὶ πραγμάτων συμβαινόντων τυχαίως, ἄρ' ἑαυτῶν, Ἰππ. 402, 36· φήμη Διδ. 16. 92.

3) ἐπὶ φυσικῶν ἐνεργειῶν, ἐνεργῶ ἢ ἑαυτοῦ, αὐτομάτως, ὥσπερ αὐτοματιζούσης τῆς φύσεως Ἀριστ. π. Ζ. Γέν. 1. 1, 11.

αὐτοματισμός, ὁ, τὸ ἄρ' ἑαυτοῦ συμβαίνειν, τύχη, Ἰππ. 408, Διον. Ἀλ. 1. 4.

αὐτοματιστής, οὔ, ὁ, ὁ τὰ πάντα ἀποβλεπὼν εἰς τὴν τύχην, Ὀπκ. οὔριος, Ἰω. Μαλακῆς σ. 251, 1, κλ.

αὐτοματο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων αὐτόματα· ἡ αὐτομα-τοποιητικὴ ἢ ὁρδότερον αὐτοματοποιητικὴ (ἐν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ αὐτοματοποιεῖν· τὰ αὐτοματοποιητικὰ, πραγματεία περὶ ταύτης τῆς τέχνης, ἴδε Ἡρόν. ἐν Ἀρχ. Μετρηματ. σ. 243.

αὐτόματος, η, ον, Ὀμ. καὶ Ἀττ. ος, ον, Ἰπ. Ῥογ. κ. Ἢμ. 103, Ἀριστ. π. Ζ. Γέν. 3. 11, 14, Ἰπ. 2. 10, 6. 43.

1) ἐπὶ προσώπων, ὁ πρᾶττω τι ἐξ οὐκ ἐκ βουλήσεως, ἄρ' ἑαυτοῦ, αὐτόματος δὲ οἱ ἤλθε Ἰλ. Β. 408· αὐτ. φοιτῶσι Ἰπ. Ῥογ. κ. Ἢμ. 103· αὐτ. ἦκεν Ἀριστ. Πλ. 1190, Θουκ. 6. 91.

2) ἐπὶ ἀφύμων πραγμάτων, αὐτοκίνητος, αὐτενεργός, ἐπὶ τῶν πυλῶν τοῦ Ὀλύμπου, αὐτόματοι δὲ πυλαὶ μύκον εὐρανοῦ Ἰλ. Β. 749· ἐπὶ τῶν τριπόδων τοῦ Ἡρακλέους, οἵτινες ἐκινῶντο ἄρ' ἑαυτῶν διὰ τροχίσκων, τρίποδας γὰρ... ἔτευγεν... χρύσεια δὲ σφ' ὑπὲρ κύκλου ἐκάστω πυθμένι ὤκηκεν, ὅρα οἱ αὐτόματοι θεῶν θυραῖατ' ἀγῶνα Σ. 376, πρὸς Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδελφ. Β. 313A.

αὐτ. φανήναι ἐξω πρόκειμενα τοῦ νηοῦ Ἡρόδ. 8. 37· αὐτ. κοχλίας, ἄρ' ἑαυτοῦ ἐνεργῶν, Πλούτ. 12. 13, 11· τὰ αὐτόματα μηχανήματα ἄρ' ἑαυτῶν κινούμενα, Ἀριστ. π. Ζ. Γέν. 2. 1, 40.

3) ἐπὶ φυσικῶν ἐνεργειῶν, ὁ ποταμὸς αὐτ. ἐπελθὼν, ἄρ' ἑαυτοῦ, Ἡρόδ. 2. 14· οὕτω καὶ ἐπὶ φυτῶν φουμένων ἄρ' ἑαυτῶν, αὐτ. ἐκ τῆς γῆς γίνεταί ὁ αὐτ. 3. 100· αὐτ. φύσεται ὁ αὐτ. 2. 81., 8. 138· καὶ ὁ κύτιος αὐτόματος παρὰ Μεδόντος ἔρχεται Ἰκατίνος ἐν Μαλακῆς σ. 1. 8· μεταφ., αὐτόματα ταῦτ' ἀγῶνα, πορίζεται Ἀριστ. Ἀγ. 978, πρὸς Κρατῶν ἐν Πηλοῦσι σ. 61· ἐπὶ φιλοσόφῳ τινῶν, ἀλλ' αὐτόματοι ἀναφύοντες Πλάτ. Θεαιτ. 180C.

4) ἐπὶ γεγονότων συμβαινόντων ἄρ' ἑαυτῶν ἐντελερῆς ἐπενεργείας, αὐτόματα δεσμὰ διεκλύθη Κύρ. Πέκχ. 317· αὐτόματος βίος, βίος μὴ ἔχων ἀνάγκην ἐντελερῆς ὑποστηρίξεως, Πλάτ. Πολιτικ. 271B· αὐτόματος θάνατος, φυσικός, Δημ. 296. 18· κόπος αὐτ., ὁ ἀνεῦ γυναικὸς αἰτίας, Ἰππ. Ἀρ. 1244· ἀπό τινος στίβας αὐτομάτης Πλάτ. Σοφ. 265C· ἀνεῦ φανερῆς αἰτίας, τυχαῖος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀπὸ πείρης, Ἡρόδ. 7. 9. 2.

II. αὐτόματος, τῆ, ἀπλή τύχη, Λυσ. 103. 27· διὰ τὴν αὐτ. Ἀμμογ. Φυσ. 2. 4. 1· τῷ αὐτομάτῃ ἀντιθέτως πρὸς τὴν τέχνην, ὁ αὐτ. Μεταφ. 11. 3, 2·—ἀλλὰ συχνότατα ἐν τῇ πράξει, ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἢ ἀπὸ ταύτομάτου, ὅμοιον τῷ Λατ. ερροία, ἀποθανέντι

ἀπὸ τοῦ αὐτ. Ἡρόδ. 2. 68, πρὸς. Θουκ. 2. 77, Πλάτ., καὶ συγγ. παρ' Ἀριστ.: ἐκ τοῦ αὐτομάτου Ξεν. Ἀν. 1. 3. 13. III. Ἡρόδ. -τως = ἀπὸ ταυτομάτου. Ἡρόδ. 2. 180, Ἰππ. π. Ἀγρ. 778, Ἀριστ.: — ὡσαύτως αὐτοματεῖ ἢ -τε (ἂ ἴδε), καὶ αὐτοματέην Διόδ. 2. 25.

αὐτομαχεί, ἐπίρρ. τοῦ αὐτομαχέω, Δίων Κ. Ἀποσπ. σ. 161 Μαί. αὐτομαχέω, (μάχομαι) μάχομαι ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ὑπερασπίζω τὴν ὑπόθεσίν μου ἐν τῷ δικαστηρίῳ, Λυσ. παρ' Ἀρποκρ., πρὸς. καὶ Σουῖδ. ἐν λέξει, ὃ δὲ Ἡσύχ. ἐξηγεῖται: αὐτομαχεῖν αὐτοδικεῖν.

αὐτομέδων, οντος, ὃ, ὁ αὐτὸς ἑαυτὸν κυβερνῶν, ὄνομα τοῦ ἡγούχου τοῦ Ἀχιλλεύου, Ἰλ. — κλητ. ὁ αὐτομέδων, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 157.

αὐτο-μέλαθρος, ον, ὃ τῆς αὐτῆς οἰκίας, Νόνν. Δ. 48. 519.

αὐτο-μέλιννα, ἡ, αὐτὴ ἡ Μέλινα, ἀπαράλλακτος, Ἀνθ. Π. 6. 353.

αὐτο-μαμφής, ἐς, ἡ ἑαυτὸν μεμψόμενος, Βυζ.

αὐτομεμφία, ἡ, τὸ ἑαυτὸν μέμψασθαι, Ἰω. Κλήμ. σ. 294.

αὐτομείριμος, ον, ὃ περὶ ἑαυτοῦ μεριμνῶν, Ἰω. Κλήμ. 5. 2.

αὐτο-μετοχή, αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ μετοχή, Δ. Ἀρεοπ. π. Θ. Ὁσμ. 5. 5, σ. 225, 226.

αὐτο-μῆκος, τό, αὐτὸ τὸ μῆκος, Διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. Τοπ. 6. 6, 4, Ἰάμβλ.

αὐτομηνέ, ἐπίρρ., τὸν αὐτὸν μῆνα, Ἀετικ. παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 796D.

αὐτο-μῆνυτος, ον, ὃ αὐτὸς ἑαυτὸν καταμηνύων Δ. Β. 29, 6. αὐτο-μῆτωρ, ορος, ἡ αὐτὴ ἡ μήτηρ ἀπαράλλακτος, ἀκριβῶς ὡς ἡ μήτηρ, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 7 [8]. 12 — ὁ τύπος αὐτομῆτηρ, ορος εἶναι ἀντίθετος τῇ ἀναλογίᾳ, Λεβ. Φρύν. 659.

αὐτό-μοιρος, ον, ὁμομόιρος. Σοφοκλῆς Θυέστη Σικυννίω· Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 249).

αὐτομολῶν, δραπέτευον ἐκ τοῦ στρατοῦ καὶ καταφεύγων εἰς τὸν ἐχθρὸν, Ἡρόδ. 8. 82, Ἀριστοφ. Ἰππ. 26, Θουκ. 3. 77, κτλ. — cī δὲ αὐτομόλων πρὸς τοῦς Πέρσας Ἡρόδ. 1. 127, κτλ. — ἔς αὐτοῦς ὁ αὐτ. 3. 154, κ. ἄλλ. — ἔς Ἀθήνας ἐκ Περσέων ὁ αὐτ. 3. 160 — παρὰ τινος Ξεν. Ἀν. 1. 7, 13 αὐτομολήσας αἰχμαλωτῆς Ἀνδρ. 7. 4. II. μεταφ., αὐτ. ἐν τῇ πολιτείᾳ, μετὰστασθαι ἐκ τῆς μῆς εἰς τὴν ἄλλην μερίδα, Δισχίν. 64. 22 αὐτομολεῖν πρὸς τὴν ἑλευθερίαν Διόδ. 2. 26.

αὐτομολήσις, εως, ἡ, = αὐτομολία, Τζέτζ. Μεθ' Ὁσμ. 533, 573 ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ Θ. Μαγίστρου 128.

αὐτομολήτειον, ῥηματ. ἐπιθ., δεῖ αὐτομολεῖν, Γεωργ. Παχυμ. Μιχ. Παλ. 1. σ. 12D.

αὐτομολία, ἡ, τὸ αὐτομολεῖν, Θουκ. 7. 13, κτλ.

αὐτό-μολος, ον, ὃ ἀπ' ἑαυτοῦ, ἀλλήτως ἐρχόμενος, κλητοί τ' αὐτόμολοί τε Ὀππ. Ἀλ. 3. 360, Ἀνθ. Π. 5. 22 — ἀλλὰ πρὸ πάντων, 2) ὡς οὐσιασ., ὁ αὐτομολῶν εἰς τὸν ἐχθρὸν, Ἡρόδ. 3. 156, κ. ἄλλ., Θουκ. 4. 118, κ. ἄλλ. — παρὰ τινος Ξεν. Ἀν. 1. 7, 2) γυνὴ αὐτόμολος Ἡρόδ. 9. 76. — Ἡρόδ. αὐτομολῶς, «προδοτικῶς, Σοφοκλῆς Φαίδρα· Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 617) — καὶ αὐτομολαί, ἐπίρρ., Φωτ. Ἀμφιλοχ. σ. 343, ἔκδ. Σ. Οἰκ.

αὐτομολῶς, αὐτόμολος, ὁμοίως ἐκείνους· Ἡσύχ.

αὐτό-μορφος, ον, αὐτοσχημάτιστος, φυσικός, Εὐρ. Ἀποσπ. 124.

αὐτό-νεκρὺς, ον, ὃ ἐντελῶς νεκρὸς, τοῦτ' αὐτὸ πῶμα, Ἀλκίφρ. 3. 7.

αὐτό-νεως, ιων, σὺν αὐτῇ τῇ νηί, Γεωργ. Παχυμ. Μιχ. Παλ. 5. σ. 2691).

αὐτο-νόητος, ον, ὃ ἀπ' ἑαυτοῦ νοσημένος, ἀπ' ἑαυτοῦ ὀήλος, σφαῖς, εὐνόητος, Τζέτζ. ἐν Ἀν. Ὁξ. τ. 4. σ. 52, 23.

αὐτονομέομαι, ἀπὸ, μετὰ παθ. ἀορ. -θήσθην Σπράβ. 545: — εἶμαι αὐτόνομος, ὥς κατὰ τοὺς ἰδίους μου νόμους, εἶμαι ἀνεξάρτητος, Θουκ. 1. 144, κτλ., Δημ. 41. 16. Τὸ ἐνεργ. ἐν Ρήτορσι (Walz) 1. 587.

αὐτονομία, ἡ, ἐπὶ πολιτείας, τὸ αὐτονομεῖσθαι, ἀνεξαρτησία, Θουκ. 3. 46, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 36, Σουλ. Ἐπιγρ. 2845.

αὐτό-νομος, ον, ὁ αὐτονομούμενος, ἀνεξάρτητος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τυραννεύμενος, ἐπὶ προσώπων καὶ πόλεων, Ἡρόδ. 1. 96, 8. 140, 1, καὶ συγγ. παρὰ Θουκ., π. γ. αὐτ. οἰκεῖν 2. 63.

ἀφίεναι αὐτ. τινα 1. 139 αὐτ. ποιεῖν τινα 5. 33 προσέτι, αὐτ. ἀπὸ τινος Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 38 ἡ πόλις, ἡ ἐλευθερία καὶ αὐτ. Σουλ. Ἐπιγρ. 340, κ. ἄλλ. 2) καθόλου, κατ' ἰδίαν ἐλευθερίαν πόλιν, ἀλλ' αὐτόνομος. Ὡσα μόνῃ θῆ ὀνητῶν Ἀθήνην καταδίδοι Σοφ. Ἀντ. 821 πρὸς. Ξεν. Δακ. 3. 1. 3) ἐπὶ θρησκ., ὃ ὧν καὶ περιφερήμενος ἐν τοῖς ὅρμοις καὶ τοῖς ὅρεσι ἐλευθέρως, Ἀνθ. Π. 7. 8. — Ἡρόδ. -μως Φωτ. Βιβλ. σ. 205. 31.

αὐτό-νοος, ον, συνηρ. -νοος, ευν, ὃ ἴδιαν ἔχων θέλησιν, ἰσχυρογνώμων, ἱπμόνοος, αὐτόνως γινώσκ. Δισχίν. Πρ. 543, κατὰ Δινδ. ἀντὶ ἱεῖα γινώμφ, ὑπὲρ παραδίδοι τὸ μέτρον. 2) ἐπὶ τῶν πλοίων τῶν ναυαγίων, ἀπὸ καθ' Ὁμηρον εἶχον νοημοσύνην τινά, Εὐστ. 1153. 32, ὑπονοούμενης πως καὶ τῆς νόμης Αὐτονόης.

αὐτό-νοος, ὁ καθαρὸς νοῦς, διακρίτης διάνοια, Πλωτίν. 3. 2, 16, Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 327A.

αὐτο-νοχτεῖ, ἐπίρρ. = τῷ ἐπομ., Ἰωσήφ. Ἀρχ. 1. 17. 9, 5.

αὐτο-νόχτι (ι), καὶ -αῖ, ἐπίρρ. (νύξ) τὴν αὐτὴν ἐκείνην νύκτα, Ἰλ. Θ. 197 — κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα, Ἀρατ. 618. II. αὐτο-

νοχτεῖ (δύσι), αὐτόστις δύσις Εὐμ. Μ. 173. 57.

αὐτο-νόχτις, ον, νυκτερινός, Ἡσύχ. ἐν λέξει: ἐννοχης.

αὐτο-νόχτις, καὶ αὐτο-νόχτις, = αὐτο-νόχτις, Θεόγνωστ. σ. 163. 17 (Π. Α. σ. 1319).

αὐτό-ξύλος, ον, ἔξ ἀπλοῦ ἀκατεργάστου ξύλου, ἔκπωμα Σοφ. Φ. 35, πρὸς. Ἀνθ. Πλαν. 4. 235, Σπράβ. 502.

αὐτο-ολότης, ητος, ἡ, αὐτὴ ἡ ολότης, ἀπόλυτος ολότης, Προκλ. Θεολ. 106.

αὐτο-ομοιότης, ητος, ἡ, αὐτὴ ἡ ομοιότης, Διον. Ἀρεοπ.

αὐτο-ουσία, ἡ, ἀχρησμένη, ἰδεώδης οὐσία, Πλωτίν. 6. 8, 12 — ἐντελὴν -οῦσις, ον, Ἐπιφαν. αὐτο-οὐσιώσις, ἡ, Διον. Ἀρεοπ.

αὐτο-παγγής, ἐς, (πήγνυμι) αὐτοποίητος, αὐτόκτιστος, Ἐφόρ.

Ἀποσπ. 108 αὐτοπαγεῖς θαλάμαι Ἀνθ. Π. 9. 404 ὁδωρ οὐτοπαγές: τὸ συνεστηκὸς ἐν τοῖς ἱεροῖς ἡ τὸ αὐτομάτως πληγῆς ἔχον Φωτ. Λέξ. Συναγ. σ. 615, 15, ἔκδ. Πόρσ.

αὐτο-παγγατός, ἡ, ον, ἀντὶ αὐτοποιήτορος, ὡς γράφεται νῦν, Σώφρων παρὰ Πολυδ. Γ' 107.

αὐτο-πάθεια, ἡ, ἔξ αὐτοπαθείας, ἔξ ἰδίας πείρας, Πολύδ. 3. 108, 2 αὐτοῦ λέγοντος ἐκείνου τὰ ἑαυτοῦ μετὰ τῆς δεινώσεως, ἡς εἶχε τὴν αὐτοπαθείαν Διον. Ἀλ. π. Δημοσθ. 1023.

2) παρὰ γραμμ., ἐπὶ λείων αὐτοπαθῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς μεταβατ., Ἀπολλών. π. Σύντ. 147.

αὐτο-παθής, ἐς, αὐτὸς λαβὼν πείραν πράγματός τινος. — Ἐπίρρ.

-οῦς, ἡ αὐτοπαθεία, ἔξ ἰδίας πείρας, Πολύδ. 3. 12, 1, κτλ.

II. παρὰ γραμμ., αὐτοπαθῆ εἶναι ὀνόματα, ἀντωνυμίαι καὶ ῥήματα, ἅτινα ἀντανακλῶσι τὴν ἐνέργειαν εἰς ἑαυτὰ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἄλλοπαθῆ ἢ μεταβατικά, Ἀπολλών. π. Ἀντων. 56A, Bachmi.

Ἀνέκδ. 2. 302.

αὐτό-παῖς, -παιδός, ὁ, ἡ, αὐτὸς ὁ παῖς, τῷ Διὶ αὐτόπαϊδι, «γνησίῳ παϊδί» (Σχόλ.), Σοφ. Τρ. 826. Καθ' Ἡσύχ. καὶ Δ. Β. (467.15): «αὐτόπαῖδα» αὐτὸν τρόπον τινὶ παῖδα ὄντα».

αὐτο-πάμων, ον, (πέπαμαι) ὁ μόνος κληρονόμος, Ἡσύχ. (χειρὶς. αὐτόπομα).

αὐτο-παράκλητος, ον, αὐτόρρητος, ὁ ἀνευ παρακλήσεως παῖς

τι, Ἰω. Χρυσ. Ἐπιστ. 151.

αὐτο-παράκρυτος, ον, αὐτὸς ἑαυτὸν παρακαλῶν, Ψευδ. Ἰουστίν.

1432H, 1444A.

αὐτοπαρὰξία, ἡ, οὐς. τοῦ αὐτοπαράκρυτος, Ψευδ. Ἰουστίν.

1441G.

αὐτο-παράχρηστος, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἀχρηστος, Φωτ. Βιβλ. σ. 18. 9.

αὐτο-παρθένης, ἡ, ἀληθῶς παρθένης, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἰστ. 8. 5.

αὐτο-πατήρ, ορος, ὁ, ἡ, αὐτὸς ἀπ' ἑαυτοῦ γενόμενος, φύσις Ὀρφ. Ὑμν. 9. 10.

αὐτό-παστοι πύλαι· «παστὰδας ἔχουσαι, ποικίλαι» Ἡσύχ.

αὐτο-πατήρ, ὡς ἀληθῆς πατήρ, Γρ. Νύσσα, τ. 3. 316C, ἴσως

γραπτέον, αὐτοπατήρ.

αὐτό-πειρος, ον, ὃ ἔξ ἰδίας πείρας μαθὼν τι, Δαμασκ. ἐν Φωτ.

Βιβλ. σ. 344, 20. — Ἡρόδ. -ρως Νικητ. Χρον. 117A.

αὐτο-περιγράφος, ον, ὅς ἐαυτοῦ περιγραφόμενος, περιγραφόμενος, Δαμασκ. π. Ἀρχ. σ. 247.

αὐτο-πηγή, ἡ, αὐτὴ ἡ πηγή, καλῶν Ἰω. Χρυσ. τ. 2. 608. 14.

αὐτο-πήμων, ον, ἀπ' ἑαυτοῦ τὰ κακὰ ἔχων, δακτύλῳ γόος αὐτόστονος, αὐτοπήμων Δισχίν. Θθή. 916.

αὐτο-πικρία, ἡ, αὐτὴ ἡ πικρία, Ἰω. Χρυσ. τ. 3. σ. 840. 32.

αὐτό-πίπτων, τό, τὸ ἀπ' ἑαυτοῦ πίπτον, Cuiuslibet. 1. 29A (Basil.)

αὐτό-πιστος, ον, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν πιστός, ἀξίπιστος, Οἰνύρ.

παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 228D, Ὀλυμπιάδ. εἰς Πλάτ. Φίληθ. 129.

— οὐσιαστ. αὐτοπιστία, ἡ, τὸ ἀπ' ἑαυτοῦ ἀξίπιστον, Θεοδ. Βαλ-σαμ. Ἑλλ. Πατρὸς. Migne τ. 119 σ. 1192, Λιδά. 11. σ. 363D,

ἐνθα ὁ Ρεῖσιος μετέβαλε τὴν λέξιν εἰς ἀποτίαν

αὐτό-πλαστος, ον, ὃ ἑαυτὸν πλάσας, πθθ. γραφ. ἐν Γρηγ. Ναζ.

(τ. 2 σ. 294) ἀντὶ αὐτοπλάστης.

αὐτό-πληθος, ον, ἀπ' ἑαυτοῦ πεπληγμένος, Ὀππ. Ἀλ. 4. 449.

αὐτό-πληθος, τό, αὐτὸ τὸ πλήθος, Προκλ. Θεολ. Πλάτ. 3. 21.

αὐτο-πλήρης, ἐς, ἐντελῶς πλήρης, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 4. σ. 159.

αὐτο-ποδῆ, ἐπίρρ. = τῷ ἐπομ. Λουκ. Λέξ. 2.

αὐτό-ποδῆ, ἐπίρρ., περὶ, ὃ δὲ Ἀντωνίος αὐτοποδῆ αὐτῇ

μετὰ τῶν ἐυνούχων ἠκολούθει Δ. Κέσσ. 50. 5.

αὐτο-ποδία, ἡ, μόνον κατὰ ὅσ. αὐτοποδία = αὐτοποδῆ

Δίων Κ. 44. 8.

αὐτό-ποδον (κῶδ. αὐτόπεδον) καὶ αὐτοποδῆ — ἐπὶ ἐν

ποδὸς βαδίζειν· Ἡσύχ. — «αὐτόπεδον: τὸ περὶ ὁδεύειν» Δ. Β. 467. 17.

αὐτο-ποιητικός, ἡ, ον, ἀντίθετον τῷ εἰδωλοποιεῖν, ποιῶν

οὐκ εἰκόνα πράγματός τινος ἀλλ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, Πλάτ. Σοφ. 268A.

αὐτο-ποίητος, ον, ὃ ὑπ' ἑαυτοῦ ποιηθείς, τοῦ αὐτοπαρά-

κτου τὸ αὐτογέννητον καὶ αὐτοποίητον οὐδὲν διαφέρει

Ἰουστίν. Μάρτ. 520Α, = αὐτοπαύνητος, Σώφρων. παρὰ Πολυδ. 5, 60, κατὰ δὲ Ἰασχ. «αὐτοποίητον» εὐτελές.

αὐτόποιος, ον, ὁ ἑαυτὸν ποιῶν, ὁ ἑαυτὸν παράγων, αὐτοφυής, περὶ ἐλαίας, ἀλλὰ κυρίως περὶ τῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηναίων ἱερᾶς ἐλαίας, ἥτις τὴν δευτέραν ἡμέραν ὑπὸ τῆς ἐμπρήσεως τῆς τῶν Περσῶν ἐξέφυσε βλάστηον πηχυαῖον, φύτευμι ἄχρωτον ὑπὸ τῶν Περσῶν ἐξέφυσε βλάστηον πηχυαῖον, φύτευμι ἄχρωτον αὐτόποιον Σοφ. Ο. Κ. 698. Περὶ τοῦ τονισμοῦ τῆς λέξεως ὁ Chandler (§ 457) φρονεῖ ὅτι δὲν ἔχει ὕψους, διότι πᾶσαι αἱ λέξεις αἱ εἰς -ποιος λήγουσαι καὶ οὐσαι σύνθετοι ἐκ τοῦ ῥήματος ποιῶν δέονται, διὸ καὶ ὁ Jebb εὖ ποιῶν ἐτόνισε τὴν τελευταίαν συλλαβὴν γράψας αὐτοποιόν. ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

αὐτοπόδικισταν· ἢ κακαρμένον. οἱ δὲ εὐτελὲς ἱμάτιον Ἰασχ. αὐτό-ποκος, ον, ὁ ἐξ ἀπλοῦ ἐρίου κατεσκευασμένον, ὃν ἀντὶ τῶν οἱ πολλοὶ ταύτην αὐτόποκον ἱμάτιον οἱ χωρικοί Πολυδ. Ζ', 81, (Κωμ. Ἀνώνυμ. 322).

αὐτό-πολις, πόλις, ἐλευθέρα, ἀνεξάρτητος πόλις, Θουκ. 5, 79. αὐτο-πολίτης, ον, ὁ, πολίτης αὐτονομίου πόλεως, Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 14 (κατὰ Ουαλλέσιον ἀντὶ αὐτοὶ πολλοὶται).

αὐτο-πύνητος, ον, ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ πεπνημένος, ῥεῦμα μελισσῶν Ἀνθ. Π. 9, 404.

αὐτό-πονος, ον, = τῇ προηγ., Νικ. Θ. 23.

αὐτό-πορος, ον, αὐτοκίνητος, Νόνν. Δ. 1. 308, 6, 370.

αὐτο-πύρφορος, ον, ὁ ἔχων χρώμα γνησίας πυρφόρας, Φιλῆς π. Φυτ. σ. 136 Weinsid.

αὐτό-πους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, περὶ, ἰδίοις ποσὶ, Λουκ. Τίμ. 24· γραφὴ προτεινομένη ὑπὸ τοῦ Δινδ. εἰς Δίσχολ. Πέρσ. 565, ἀντὶ αὐτὸν ὡς.

αὐτο-πραγία, διὰ αὐτογεννημένης, ἀνεξαρτήτως, Στράβ. 355.

αὐτοπραγία, ἡ, ἐλευθέρα, ἀνεξάρτητος ἐνέργεια, Πλάτ. Ὅροι 411Ε, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2, 1043Β· ἐξουσία αὐτοπραγίας ἡ ἡθικὴ ἐλευθερία τῶν Στωϊκῶν (potestas vivendi ut velim, Κικ. Parad. 5, 1), Διог. Α. 7, 121.

αὐτο-πραγματεύσιος, ἀπλῶς, ἄνευ τέχνης, αὐτοφυῶς καὶ αὐτοπρ. λέγεσθαι Διον. Ἀλ. Ρητ. σ. 174, 41, ἐκδ. Πινδ., ἀλλ' ἴσως διορθωτέον ἀπραγματεύτως κατὰ Ρέσκιον.

αὐτό-πρακτος, ον, ὁ ἐκουσίως πραττέμενος, Μελέτ. ἐν Ἀνεκδ. Ὁξ. τ. 3, σ. 156.

αὐτο-πραότης, ητος, ἡ, αὐτὴ ἡ πραότης, ἀληθὴς πραότης, Εὐστ. Πονημάτ. 320, 72.

αὐτό-πριμνος, ον, σὺν αὐτῇ τῇ βίῃ, αὐτόπριμος, ἐπὶ δένδρῳ, τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπριμν' ἀπόλλυται Σοφ. Ἀντ. 714· πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν Ἀδελφ. 10· αὐτοπρίμνοις τοῖς λόγοισιν Ἀριστοφ. Βῆτρ. 903· δολιχόπριμος, Δίσχολ. Εὐμ. 401.

αὐτο-προαιρετός, ον, ὁ τῇ ἰδίᾳ προαιρέσει γινόμενος, Βί. Ὁμ. 105.

II. ἐνεργ., ὁ ἰδίᾳ προαιρέσει ἐνεργῶν, Ἀριστ. Φυτ. 1, 2, 17, Ρήτορες (Wulz) τ. 4, σ. 27, 3.—Ἐπίρρ. -τως Ἑκκλ.

αὐτο-πρόβλητος, ον, ὁ ὑφ' ἑαυτοῦ διορισθείς, Εὐστ. Πονημάτ. 127, 93.

αὐτο-προθύμως, ἐπίρρ. ἐξ οἰκείας προθυμίας, ἴαν προθύμως, Ἑρμ. Μ. 173, 8.

αὐτο-πρόνοια, ἡ, αὐτὴ ἡ πρόνοια, Νεμέσ. 350.

αὐτο-προσωπεία, ὁμιλῶ ἢ πράττω τὴν αὐτοπροσώπως, Κλήμ. Ἀλ. 152.

αὐτο-πρόσωπος, ον, ὁ ἄνευ προσώπου, ἐπὶ ἡθοιοῦ, Ἀδελφ. 452F· αὐτ. φανήναι Λουκ. ὤπερ, τ. εἰκ. 3· αὐτ. ὅρῳ τὸ κάλλος ὁ αὐτ. Τίμ. 27· καὶ τὸν μὲν Δάμιν αὐτοπρόσωπον καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν, αὐτοπροσώπως, οὐχὶ δι' ἄλλου, ὁ αὐτ. Ζεῦς τρυφ. 29· τὸ αὐτοπρόσωπον (ἐνν. σύγγραμμα), σύγγραμμα ἐν ᾧ αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς ὁμιλεῖ κατ' ἀντιθέσιν πρὸς τὰ διαλογικὰ σύγγραμμα· πρβλ. αὐτοεὐχέγητος, —Ἐπίρρ., αὐτοπροσώπως λέγειν Ἰωάν. Ἀλ. 443.

αὐτό-πρυμνος, ον, ἐξ αὐτῶν τῶν θεμελίων, Χρησμ. Σίδουλ. 1, 186.

αὐτό-πτερος, ον, σὺν ταῖς ἰδίαις πτέρυξι, Ἀριστ. 1, 15.

αὐτο-οπτῶ, ἰδίως ὀφθαλμοῖς ὁρῶ, Πλουτ. 4, 31, 5, Πινδ. 3, 1.

αὐτο-όπτης, ον, ὁ ἰδίως ὁρᾷ βλεπών, Περδ. 2, 29, 3, 115, π. ἀλλ., Πλάτ. Νόμ. 900Α, Εὐάγγελος ἐν Ἀνακαλυπτομένῳ 1, 4.

—εὐρηται καὶ θηλ. αὐτόοπτις ἐν τοῖς εἰς Μιᾶδα Σχολίοις, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 196.

αὐτοπτικῶς, ἡ, ὅν, ὁ τοῦ αὐτόπτερος, πίστις αὐτ. Σκύν. 128.

2) ὁ τῆς αὐτοψίας, Ἰάμβλ. 73, 14., 82, 16.

αὐτο-οπτος, ον, ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ ἀποκαλυπτόμενος, φανερὸς γινόμενος, Ἰουλιαν. 221Α.—ἔφ' αὐτόπτην Σουῖδ. ἐν ἐπ' αὐτοφώρῳ.

—Ἐπίρρ. -τως Ἑκκλ.

αὐτο-πύθος τρίπους, ὁ, αὐτὸς ὁ τρίπους τῆς Πυθίας, Ἑλλ. 144.

αὐτο-πύρ, τό, αὐτὸ τὸ πῦρ, αὐτόχρημα πῦρ, Ἑρμ. παρὰ Σταθ. 137, 35.

αὐτό-πύρος, ὁ, ὁ πεποιημένος ἐξ ἀσκοκινίστου σπίνου ἀλεούρου, ἄρτος Ἀλεξ. ἐν Κύπρι 2· ὁ μέσος τοῦ τε καθαροῦ καὶ τοῦ πιτυρίτου καλουμένου, ὃν ἐννοιο αὐτόπυρον ὀνομάζουσι Γάλλοι, π. Γλαῦκ.

αὐτο-πύρετης [τ], ον, ὁ, φέρων, Κωμ. ἐν Ποσειδωνίαις 1, Ἰπκ. 542, 56., 544, 7.

αὐτο-πύρετος, ον, λαμπρὸς ὡς ἀπὸ πυρρός, Φιλῆς.

αὐτοπώλησι, εἰμὶ αὐτοπώλης, ἐμπόρος, κάπηλος, Μένων ὁ ἐπιστάς.

Ἰσοκρ. 2, 1, κατὰ διόρθωσιν τοῦ Naber· ἀντὶ τοῦ αὐτὰ πωλοῦντες.

αὐτο-πώλης, ον, ὁ, ἐν τῇ ἰδίᾳ χώρᾳ πωλῶν τὴν ἑαυτοῦ πρὸς ὅδον, καθάπερ ἡ τῶν καπήλων τέχνη τῆς τῶν αὐτοπώλων διωρίσται τέχνης Πλάτ. Πολιτικ. 260C· αὐτ. περὶ τι ὁ αὐτ. Σοφ. 231D· πρβλ. μεταβολεύς.

αὐτοπώλικός, ἡ, ὅν, = τῇ προηγ., ἡ αὐτοπωλικὴ (ἐνν. τέχνη), τὸ ἐπάγγελμα τοῦ αὐτοπώλου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐμπορικὴ καὶ καπηλική, Πλάτ. Σοφ. 223I, πρβλ. 224E.

αὐτὴρ = αὐτός, Ἑκκλ. Ὀλυμπ. Arch. Ζηγ. 1870 π. 183.

αὐτο-ρίγμων, ον, (ρίγμι) αὐτορίγμων· ἑαυτὸν ὀργαζόμενος Ἰασχ. — αὐτορίγμωνος πόμην· ὅσον ἑαυτὸν ἔρρετε καὶ κατεῖναι.

ἡ, παρὰ τὸ ὀρέγειν τὴν χεῖρα· ὁ αὐτ. (Δίσχολ. Ἀποσιπ. 117).

αὐτο-ρήτωρ, ὁρος, ὁ, ὁ αὐτὸς ἄφ' ἑαυτοῦ γενόμενος βήτωρ, Εὐστ. 1301, 32.

αὐτο-όρορος, ον, ἄφ' ἑαυτοῦ ἐσταγασμένος, ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ ἔχων ὄρορην, πέτραι Ὀππ. Ἀλ. 1. 22· σκηναὶ Διον. Ἀλ. 1. 79· αὐτό-ροφος στέγη, φυσικὴ στέγη, Ἀλ. π. 2, 16, 17.

αὐτόρ-ρεκτος, ον, ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ γινόμενος, Ὀππ. Κ. 2, 567, Ἀλ. 1, 763.

αὐτόρ-ριξος, ον, σὺν αὐτῇ τῇ βίῃ, Διδ. 4, 12· ποιητ. αὐτό-ριξος βαδρ. 36, 1. II. ἄφ' ἑαυτοῦ βίωσθε, ἄφ' ἑαυτοῦ ὀμιλεῖσθε, ἐστία Εὐρ. Ρήσ. 287.

αὐτορ-ρίψης, ἡ, (ρίπτω) ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ ῥιπθεὶς, Σχολ. εἰς Εὐρ. Φαιν. 840.

αὐτόρ-ρύτος, ον, (ρίω) ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ ῥίω, Ἀνθ. Π. 9, 669, Γάλλοι. 13, 626· ποιητ. αὐτόρυτος Πινδ. II, 12, 30.

αὐτός, αὐτὴ, αὐτό, ἑριστικὴ ἢ κλίβανον διασταλτικὴ ἀντιωμμία, Λατ. ipse:— ἐν ταῖς πλαγαῖς πτώσεων ἐν γρήσει ἀπλῶς πρὸς δὴλωσιν τοῦ γ' προσ. τῆς προσωπικῆς ἀντιωμμίας:— μετὰ τοῦ δὴρῶν, ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτό (ὡσαύτως αὐτόθεν), κτλ., ὁ ἴδιος.

I. ἴδιος, ἐγὼ ὁ ἴδιος, σὺ ὁ ἴδιος, κτλ. κατὰ τὸ προσωπικὸν τοῦ ῥήματος· συχνάκις δὲ συνδυάζεται καὶ μετὰ τοῦ ἐγὼ, σὺ, κτλ., ὡς αὐτός ἐγὼ, ἴδιος ὁ ἴδιος, Ὁμ. ἴδε κατωτέρω.

II. αὐτός, ὁ ὄντως ἄνθρωπος, θηλ. ἡ ψυχὴ οὐχὶ τὸ σῶμα, ἐν Ὁδ. Α. 602· ἀλλ' ὡσαύτως ἐν ἀπαιτῶν τὸ σῶμα οὐχὶ ἡ ψυχὴ, ἐν Ἰλ. Α. 4· ἡ ὁ ἴδιος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλους, ὑποδείκνυται ὡς ὁ βασιλεὺς πρὸς τοὺς αὐτοῦ ὑπηκόους. Ζ. 18., εἰ. 4· ὁ πατήρ πρὸς τὰ τέκνα αὐτοῦ, Β. 317· ὁ ἀνὴρ πρὸς τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, Ὁδ. Σ. 205· ὁ πολέμιος πρὸς τοὺς αὐτοῦ ἔκτους, Ἰλ. Β. 460· ὁ ποιητὴς πρὸς τὴν αὐτοῦ πόλιν, Ὁδ. 1, 167, πρβλ. Ἰλ. Α. 51· ὁ λαὸς πρὸς τοὺς αὐτοῦ συμμάχους, Α. 220· οἱ ναῦται πρὸς τὰ αὐτῶν πλοῖα, II, 388· ἐν γένει τὸ ὅλον πρὸς τὰ αὐτοῦ μέρη, II, 474· ἐντεῦθεν οὗτος τε καὶ αὐτὸς, ἐπὶ πρωτεύοντος προσώπου μετὰ τῶν αὐτοῦ ὁπαδῶν, Ξεν. Κύρ. 1, 3, 1, κτλ.

III. ἐντεῦθεν καθίσταται ἐμπρατικὴ ἀντιθέσις καὶ κεῖται ἀπὸ τοῦ διδάσκαλος· ἡ δὲ οὐκ ἐστὶν (Ἰσοκρ. Κἀταυλ. 3, 7), ὅλον τὸ περιήνυμον τῶν Πυθαγορείων, Αὐτὸς ἔφα, αὐτὸς οὗτος, δηλ. ὁ διδάσκαλος, Λατ. ipse dixit· οὗτος, τίς οὗτος;— Αὐτός—ἐπὶ. Σωκράτης, Ἀριστοφ. Νεφ. 219· ἀνοίγεται τις δώματ' Αὐτὸς ἐρχεται, ὁ δὲ οὐκ ἐστὶν, ὁ αὐτ. Ἀποσιπ. 281· αὐτὸς αὐτῷ Θεόκρ. 24, 50 ἐπὶ παρομοίαις ἐννοίας κεῖται καὶ τὸ οὐδέ, αὐτὸς δεῖξαι, αὐτὸς σημεῖν, ipse declarabit, τὸ ἀποτίλεσμα δὲ δεῖξαι, Valek. Φοίν. 626, Heind. Πλάτ. Ἰπκ. Μεζ. 288B· πλήρεις, τοῦργον τάχ' αὐτὸς δεῖξαι Ἀριστοφ. Αἰσ. 37· διπλασιασθέντων, αὐτὸς ὁ χρήσας αὐτὸς ἦν ὁ μαθητὴς Ἀλφύλ. Εὐμ. 798, πρβλ. Ἀποσιπ. 286·—οὗτος—οὗτος ἐπὶ πραγματικῶν, ὑπὸ λόφον αὐτόν, Λατ. sub cristam Iherim, δηλ. ἀκριβῶς ὑπὸ τὸν λόφον, Ἰλ. Ν. 615· αὐτὸ τὸ περιόρθρον, περὶ αὐτὰ τὰ χαράγματα, Θουκ. 2, 3·—ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. vel, uidet, ἔτι, ἀκόμη, οὐ μὲν μέλει ἄλλος οὗτ' αὐτῆς Ἑκάδης Ἰλ. Ζ. 451.—Ἐπὶ τούτων τῶν σημασιῶν ἡ αὐτός ἐν τῷ Ἀττικῷ περὶ λόγῳ ἢ προηγουμένῳ τοῦ τε κέρου καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ, ἢ ἐπεται αὐτοῖς ἀποδείκνυται, π. γ.

αὐτὸς ὁ υἱὸς ἢ ὁ υἱὸς αὐτός. Τὸ ἄρρον εὐνοῖται νὰ παραλείψῃ μόνον ἐπὶ κυρίων ὀνομάτων ἢ οὐσιαστικῶν ἐπιδεικνύων ἔκτος, π. γ. αὐτὸς Μένων Κρύβ. Ξεν. Ἀν. 1, 2, 20· αὐτὸς βασιλεύς, αὐτὸς πατήρ, κτλ.

2) ἄφ' ἑαυτοῦ, ἐξ ἰδίας βολῆς, Λατ. sponte, ὡς τὸ αὐτόματος· ἀλλὰ τις αὐτὸς ἴτω, ὡς ὑπᾶρχῃ ἐκαστοῦ μόνος τοῦ, ὁ ἴδιος, Ἰλ. Ρ. 254· σπεύδοντα καὶ αὐτὸν ὀτρύνει Ο. 293· καταπαύσκειν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ παύσθων Ὁδ. Β. 168· ἦξει γὰρ αὐτὰ Σοφ. Ο. Τ. 341.

3) καθ' ἑαυτόν, = μόνος· αὐτὸς περ ἐγὼ, καὶ περ μόνος, Ἰλ. Θ. 99· ἀνακρινομένην αὐτὸν ἐς φάληρον, μόνον, Ἰπρδ. δ. 85· αὐτὸς γὰρ ἔσμεν, ἐμὲθα μόνον, μετὰ τῶν κατ' ἐμὲ καὶ μετὰ τῶν, ἔνιοι δὲν ὑπάρχον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 504, πρβλ. Θεσμ. 472, Πλάτ. Παρμ. 137B· αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι, ἢ καὶ τοῖς ἄλλοις Ξεν. Ἀν. 2, 3, 7·—ἐντεῦθεν ἐπιτείνεται, αὐτὸς κτήσατο οἶκος, ὁ ἴδιος, μόνος τὸν, Ὁδ. Σ. 450· αὐτὸς μόνος, ἴδε μόνος II· αὐτὸς καθ' ἑαυτόν, ἴδε ἑαυτοῦ.

4) ὁ Πλάτων μεταχειρίζεται τὸ αὐτός ὅπως δηλώσῃ

πρᾶγμα τι αὐτὸ καθ' ἑαυτοῦ ἢ ἐν ἑαυτῷ, δηλ. τὴν ἀρρητημένην αὐτοῦ ἐννοίαν, τὸ ἔκκειον αὐτὸ Φαίδων 651). αὐτὸ τὸ ἐν Παρμ. 143A, κ. ἄλλ., πρὸλ. Ἀριστ. Μεταφ. 2, 2, 22. Τὸ οὖν αὐτὸ εἶναι συγχών ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, συναπτόμενον πρὸς ὀνόματα καὶ τῶν τριῶν γενῶν, οὐκ αὐτὸ δικαιοσύνην ἐπαινοῦντες, ἀλλὰ τὰς ἀπ' οὐτῆς εὐδοκιμήσεις Πλάτ. Πολ. 363A, ἐνθα ἴδε πλείονα παρὰ τῇ Σιπλ. πλερίστηρον, εἰ αὐτὸ τοῦτο πατέρα ἡρώτων, ἅρα ὁ πατήρ ἐστὶ πατήρ τινος ἢ οὐ; ὁ αὐτ. Συμπ. 1931. ἀδελφός, αὐτὸ τοῦτο ὅτι ἐστίν, ἢ ἰδέα, τὸ ἀρρητημένον, ἢ ἀρρητημένη ἐννοία πατήρ, ἀδελφός, αὐτὸ ἐπὶ Ε: — ἐντεῦθεν μεταφ. ἐν συνθέσει, αὐτοαγαθόν, αὐτοάνθρωπος, αὐτογραμματὴ, αὐταίτιος, αὐτοβύβλις, κτλ. ἴδε Ἀριστ. Μεταφ. 6, 16, β. — ἡ κανονικωτέρα σύνταξις, ἵνα αὕτη δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν αὐτὴν κριθῇ, ἀπαντᾷ ἐν Πλάτ. Πολ. 612C, κτλ. τίθεται καὶ διπλῇ, ἐκ τῆς εἰκότος μανθάνειν αὐτὴν τε αὕτην, εἰ καλῶς ἤκαστος, αὐτὴν τὴν ἰδίαν, ὁ αὐτ. Κρατ. 439A.

3) κατὰ δοτ. μετὰ οὐσιαστέ, ἢ αὐτός σημαίνει τὸ ἑαυτοῦ μετὰ τινος, ἀνέρουσεν αὕτη σὺν φόρμιγγι, ἀνεπήδησεν σὺν αὐτῇ τῇ φόρμιγγι, δηλ. κρατῶν αὐτήν, ἴλ. 1. 194. αὕτη σὺν πῆλῃ καὶ κῆρῃ, τὴν κεφαλὴν σὺν αὐτῇ τῇ περιμετράει, Σ. 498, πρὸλ. Ὁδ. N. 118, κτλ. — καὶ ἄνευ τῆς προθ. σὺν, αὕτη κεν γοῇ ἐρύσσαιμι, σὺν αὐτῇ τῇ γῇ ἐκλύσσαιμι. (Σχολ.). ἴλ. 9. 24 ἡ τελευταία αὕτη χρήσις εἶναι κοινοτάτη ἐν τῷ Ἀττ. παλῷ λόγῳ, αὐτὸς ἀνδράσι, σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι, Ἰερὸδ. 6. 93. αὐτοῖσι συμμάχοισι, σὺν αὐτοῖς τοῖς συμμάχοις, Δισχύλ. Πρ. 221. καὶ μετὰ τοῦ ἄρτου, αὐτοῖσι τοῖς πόρπακι Ἀριστοφ. Ἰππ. 849, κτλ. αὐτοῖς τοῖς ἵπποισι Σεν. Κύρ. 1. 4. 7. ἵπποτα ἄνω, ὁ Ἀττ. προσθέτουσι καὶ τὴν προθ. σὺν, π. χ. αὐτῷ ἔξω ἀγγεῖ Εὐρ. Ἰων. 32, πρὸλ. Ἰππ. 1213, ἴδε Ἐλμολ. Μῆδ. 160. πρὸλ. κατωτέρω, ἴδε U.

6) προσθέτουσι εἰς τὰ τεχνικὰ ἀριθμητικὰ, π. χ. πέμπτος αὐτός, ἴλ. 2. 32. ἄλλοι καὶ αὐτὸς πέμπτος, Θουκ. 1. 46, πρὸλ. R. 33, κτλ.: ἡ αὐτὴς ἐμφανίσις ἀείποτε τὸ κύριον πρόσωπον 7) ὁ αὐτός ἢ αὐτὴς φαίνεται ὅτι ἐστὶν ἀντὶ τῆς οὐσίας ἢ ἐκείνης, αἱ λίξεις αὗται πράγμασι ἐξυπακούονται, οἷον αὐτὸ ἄν, ἐρῃ, τὸ δέον εἴη αὕτη τοῦτο, τοῦτο ἀκριβῶς, Σεν. Ἀν. 4. 7. 7. αὐτὸ οὐκ εἴρηται, ὁ μέγιστος (ἴδε Πλάτ. Πολ. 362D: μέγιστος παρὰ Πλάτωνα τὸ αὐτὸ τοῦτο εἶναι λίαν συγχών, ὡς αὐτὸ τοῦτο τὸ ζητηζέτω Πολιτικ. 2671, κτλ.). αὐτὸ τοῦτο μόνον Γοργ. 500B. οὕτως, λεγόντων ἄλλο μὲν οὐδὲν... αὐτὰ δὲ τάδε Θουκ. 1. 139.

8) ἡ αὐτός ἐννοία φαίνεται ὡς πλεονάζουσα, ἐνθα προηγήθη ὄνομα, εἰς ἢ χρησιμίζεται ἐκπεπληγὴν τὴν προσοχὴν ἐξαιρούσα καὶ ὁρίζουσα αὐτὴν ἀκριβέστερον, ὡς τὰ ἴη καὶ ἰς ἐν τῇ Λατιν. εἴτε ἐν τῇ ἀποδόσει αὐτοῦ λόγου (κατωτέρ. II.), ἴδε Βουτυρ. Σοφ. Φ. 706. εἴτε μετὰ τινι διακυρή, ὡς ἐν Ὁδ. II. 73. Ἐπαναλαμβάνουμένη ἐν τῇ ἀποδόσει διηλυτὶς ἰσχυρὰν ἀγναντεύουσα, οὕτως ἐπογογγιλῶμενος ὥσπερ... αὐτὸς ἀπάντες ἐν Δυσ. 126. 20, πρὸλ. Δισχύλ. Ἀποσπ. 281, Σεν. Ἀν. 3. 2. 4.

9) ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς προσωπ. ἀντωνυμίας, ἐγὼ αὐτός, ἐγὼ αὐτή, σὲ αὐτόν, σὲ αὐτήν, κτλ., ἀλλὰ ἀείποτε διηρημένως παρ' Ὀμ. μετὰ ἐγκλίτ. ὁμοῦ ἄντων. θέτει πρῶτον τὴν αὐτόν, ὡς αὐτόν μιν Ὁδ. Δ. 244. οὕτως, αὐτόν γάρ σε δεῖ Προμηθεῶς Δισχύλ. Πρ. 86. οὕτω καὶ αὐτὸς ἔγωγος Πλάτ. Φαίδων 59B, κτλ.: — ἐν ταῖς πλαγαῖς πτώσεων ἡ αὐτός ἐννοία εἰς μὲν λέξιν μετὰ τῆς προσωπ., ὡς π. χ. ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, αὐτοῦ, κτλ. — ἄλλ' οὐχὶ παρ' Ὀμ., ἴδε τὰς λέξεις.

10) ἐννοία ἢ προσωπ. ἀντωνυμία παραλείπεται, ὡς αὐτός... ἵσθαι λίλασθαι, ἀντὶ ἐγὼ αὐτός, ἴλ. N. 252. αὐτόν ἐλέησον, ἀντὶ ἐγὼ αὐτόν, Q. 503. αὐτὴν γὰρ ἀπαλώμεθ' ἀφραδίῃσιν Ὁδ. K. 27. ἐν B. 33. οἱ αὐτῶν, εἶναι ἀπλῶς ἐπιτεταμένους τυπὸς τοῦ οἱ οὕτω καὶ παρ' Ἀττ. ὁπότε καὶ τὸ αὐτόν, ἐμοὶ αὐτῷ, κτλ., ἀναγινώσκονται διηρημένως, εἶναι ἀπλῶς ἐμφαντικά, οὐχὶ αὐτοπαθῆ, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ αὐτός συνήθως προτάσσεται τῆς προσ. ἄντων., πρὸλ. Σεν. Κύρ. 6. 2, 25 πρὸλ. 6. 1, 14.

11) ἡ αὐτός συνδέεται μετὰ τῶν αὐτοπαθ. αὐτοῦ, αὐτοῦ, κτλ., ὅπως προσθήκη δύναμιν καὶ καταστήσῃ μᾶλλον ὀρισμένον τὸ πρόσωπον, αὐτός καθ' αὐτοῦ Δισχύλ. Θιβ. 106. αὐτοὶ ὑφ' αὐτῶν αὐτῶν 194. καὶ ἐννοία μετὰ τοῦ ἄρτου καὶ τῆς αὐτοπαθῆς ἀντωνυμίας, τοῖς αὐτοῖς αὐτοῦ πῆμασιν βαρύνεται ὁ αὐτ. Ἀγ. 836, πρὸλ. Πρ. 762. τοὺς γ' αὐτοῖς αὐτοῦ πολέμοις Σοφ. Δι. 1132. ὡσαύτως κατ' αὐτοῖς αὐτοῦ Σουλ. Ἐπιγρ. 5774. 124. ἴδε Αἰθρὸς Δωρ. Διάλ. σ. 274 κτλ.

12) προσέτι ἡ αὐτός τίθεται μετὰ τῆς κτητικῆς ἀντωνυμ., πατὴρ αὐτός, κλέος ἡδ' ἐμὸν αὐτοῦ ἴλ. 2. 446. ὁρῶν... ἐμὸν τὸν αὐτὸς Δισχύλ. Ἀγ. 1323. ἐχθρὸς ὢν τοῖς σοῖσιν οὐτοῦ Σοφ. O. T. 416. τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ αὐτῶν 1248. ὡσαύτως, αὐτὴν σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν Ὁδ. Δ. 7. τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν φίλοις Σεν. Ἀν. 7. 1, 27.

13) αὐτός αὐτοῦ ὡσαύτως εἶναι ἐν χρήσει μετὰ συγκρ. καὶ ὑπερθ. ἐπιθέτου, εἰς οὗ ἡ γενική ἐλατταται, π. χ. αὐτὸς αὐτοῦ ῥέει πολλῶν ὑποδεέστερος Ἰερὸδ. 2. 25. τῇ ἐκρυτάτῃ ἐστὶ αὕτη ἐσωτερὴς ὁ αὐτ. 1. 203.

14) αὐτός ἀντὶ τοῦ αὐτός, ὁ ἴδιος, ἀλλὰ μόνον παρ' Ἐπ., π. χ. ἐν ἴλ. M. 225. Ὁδ. K. 263, καὶ παρὰ μεταφ. περὶ: διότι εἰς ἅπαντα τὰ ἐξ Ἀττ. συγγραφέων παραδείγματα, ἐν οἷς ἡ αὐτός ὑπάρχει ὡς κατηγορούμενον (καὶ πέρα τούτου οὐδεὶς ἐκτείνει τὴν ὑποθεμένην Ἀττ.

χρήσιν τῆς αὐτῆς ἀντὶ τοῦ αὐτός), δυνάμεθα νὰ ἐρμηνεύσωμεν αὐτὴν ὡς ἐμφαντικὴν αὐτοῦ του, κτλ., ἂν καὶ τὸ Λατιν. ἰδιωμα ὅτι ἀπῆται ἰδμεν' ἔρα περὶ τούτων Ἑρμάνων ἐν Σοφ. Ἀν. 920. πρὸλ. Σοφ. O. T. 458 καὶ 557 (ἂν καὶ ἕτεροι ἐνταῦθα γράφουσιν αὐτός), Ellendt Λεξ. Σοφ. ἐν λ. αὐτός ἐν τέλ. 41) ἐν Ἑπικ. 2 (Alirens) συγκρ. αὐτότερος· ἐν Ἀριστοφ. Πλ. 83. ὑπερθ. αὐτότατος, Λατ. ipsissimus, πρὸλ. Βασί Γρηγ. Κορ. σ. 366, 896.

15) αὐτός, ἢ, ὁ, ἀπλῶς ὡς γ' πρὸς τῆς προσ. ἀντωνυμ. μόνον ἐν ταῖς πλαγαῖς πτώσεως καὶ οὐδέποτε ἐν ὀρχῇ λόγου: ὅθεν ἄνευ ἀνάγκης ἐθιωρῆθη ὡς ἐγκλιτικὴ ὑπὸ τινων παλαιῶν γραμμ., ἴδε Spitzn. ἴλ. M. 204. Ἐν ὀρχῇ στίχων ἔρρηται ἐν ἴλ. Σ. 457. Ὁδ. II. 388. βραδύτερον δὲν εἶναι σπάνιον παρ' Ἀττ., ἂν καὶ οἱ Τραγικοί σχεδὸν δὲν μεταχειρίζονται αὐτὴν εἰ μὴ ἐν τοῖς διαλογικοῖς (ὡς τὸ Λατ. is εἶναι σπάνιον ἐν τῇ Λατ. ποιήσει, Βενετ. Ὁρατ. Ῥδ. 3. 11, 18). παρὰ περὶ τοῖς χρησιμεύει ὅπως ἀνακαλῇ εἰς τὴν μνήμην ὄνομα προηγουμένου τεθῆν ἐν τῇ λόγῳ, ἐγὼ μὲν σὺν βασιλεῖ... οὐκ εἶδα εἰ τι δεῖ οὐτὸν ἐρύσαι Σεν. Ἀν. 2. 4. 7. πειράσσομαι τῷ πάμπῳ... συμμαχεῖν αὐτῷ ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 3. 15. μετὰ ἀναφορικῶν ἄντων., ὅς κε θεοῖς ἐπιπεσθῇται... ἐκλυον αὐτοῦ ἴλ. Δ. 218. οὐκ μὴ εὗρισκον, κενότατον αὐτοῖς ἐποίησαν Σεν. Κύρ. 6. 4, 9, πρὸλ. 1. 9, 29. ἰδίως ἐνθα δεύτερον ῥημα ἀπαιτεῖ μεταβολὴν τῆς πτώσεως ἐν τῇ ἀντωνυμ., οἱ ἂν ἐξελεγχθῶσι... καὶ προσδότες αὐτοῖς ὄντας τιμωρηθῇται ὁ αὐτ. Ἀν. 2. 5. 27. κείνοι, οἷς οὐκ ἐχαρίζοντο οἱ λέγοντες, οὐδ' ἐφίλουν αὐτοῖς Δημ. 35. 4. ἐπὶ ὑποδιαίρεσις, ὡς ὅσοι... οἱ μὲν αὐτῶν... Σεν. Κύρ. 1. 1, 1, πρὸλ. Πλάτ. Χαρμ. 168E. — II. πλησιάζουσα πρὸς ταύτην χρήσις ἐν τῇ ὀνομαστικῇ εἶναι οἷαν δεκνύμεναι τὰ ἀντικείμενα παραδείγματα ἐν I. 7 (ἴδε I. 7). — III. ἀναφορικὴ τῆς χρήσεως ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Σοφ. Φ. 315, οἷς Ὀλύμπιοι δοῖεν ποτ' αὐτοῖς, ἐνθα ὁμοῦ προηγουμένου κατὰ Πύρρωνα (οὗ τὴν γραφὴν παρεδίδθη ἡ Jebb) οἱ' ἀντὶ οἷς (πρὸλ. 278). ἡ χρήσις ἐν ταύτοις αὕτη χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ Καλλιμ., ὅν ὁ μὲν αὐτῶν Ἐπιγράμμ. 44. ὢν ὁ μὲν ὕμνων Ἀνθ. II. 7. 7. οὐχὶ σπάνιον παρὰ τοῖς Ἑλλ. καὶ τῇ K. Δ. — Περὶ τῶν λεπτῶν διαφορῶν μεταξὺ τῶν πλαγίων πτώσεων αὐτοῦ, αὐτῆς, αὐτόν, καὶ τῆς αὐτοπαθῆς ἀντωνυμ. αὐτοῦ, αὐτῶν, αὐτάν, ἴδε ἐν λέξ. αὐτοῦ.

III. Μετὰ τοῦ ἄρτου, ὁ αὐτός, ἢ αὐτή, τὸ αὐτό, καὶ Ἀττ. κατὰ κράτος αὐτός, αὕτη, ταύτῃ, καὶ ταύτῳ (κατὰ τὴν ἀπαληθινὴν τοῦ μέτρου πρὸλ. Σοφ. O. T. 734 πρὸς τὸ 325. Ἐλμολ. ἐν Μῆδ. 550) γιν' ταύτῳ, δοτ. ταύτῃ, πλ. οὐδέκ. ταύτῃ ἴλ. N. 252. αὐτῷ, ταύτῃ — ὁ αὐτός ἀκριβῶς, ὁ ἴδιος, Λατ. idem, τοῦ ἴσου ὑπάρχονσι τινὰ παραδείγματα εἰ καὶ παρ' Ὀμ. ὡς ἐν ἴλ. 2. 391. Ὁδ. II. 55, 320. οὐδεὶς αὐτός εὐτυχῇ ποτε Εὐρ. Τρω. 1206. ὁ αὐτός εἰμι τῇ γνώμῃ Θουκ. 3. 38, πρὸλ. 5. 75. ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνώμαι ἐφερον ὁ αὐτ. 1. 70. 2) συχνάκις λαμβάνει δοτ. συντακτικὴν, ὡς τὸ ὁμοῖος, παραπλήσιος, κτλ. πρὶς ἐρήμιον ὁμοιωμένης: τελείας συμφωνίας, ἰδίως παρὰ περ. ὡς ταῦτ' ἂν ὕμιν ἐρηρῶσιν Ἰερὸδ. 8. 119. τὸν αὐτὸν γῶρον ἐκλιπὼν ἐμοὶ Δισχύλ. Χρ. 343. ὁ αὐτός τῷ λ(θρ), ὁμοῖος μὲ ἴθον, Πλάτ. Εὐθύδ. 298A. τὸ αὐτὸ πρᾶσσειν ἢ πᾶσσειν τινὶ Ἰερὸδ. 4. 119, κτλ. ἐν ταύτῳ εἶναι τινι, εἴμαι ἐν τῇ αὐτῇ τόπῳ μετὰ τινος, Σεν. Ἀν. 3. 1, 27. ἐμοὶ, ὁ ἄνδρες, δοκεῖ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον μῆτε προσείσθαι εἰς ταῦτ' ἡμῖν αὐτοῖς κτλ., μῆτε νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος μετ' ἡμῶν νὰ ἐπιπείσθῃμεν κτλ., αὐτῶν 1. 30, πρὸλ. Δισχύλ. Χρ. 210. ὡσαύτως κατὰ ταῦτα τινι Ἰερὸδ. 2. 20: — ὡσαύτως, ὁ αὐτός... καὶ (ὡς τὸ Λατ. simul ac...) ὁ αὐτ. 4. 109. τὴν αὐτὴν ταύτην διάνοιαν καὶ κατ' ἐκείνην ἡλικίαν Ἰσοκρ. 99A. ὁ αὐτός τς..., καὶ..., Wolf. Δεπτ. σ. 256, 370: — ὁ αὐτός... ὡς περ Σουλ. Πλάτ. Φαίδων 86A. — ἴδε ἄνωτ. 1. 10.

IV. εἰδικαὶ φράσεις: 1) αὐτὸ ἕκαστον, ἕκαστον πρᾶγμα καθ' ἑαυτοῦ, ὡς τῷ ὄντι ἔχει, ἴδε αὐτοῦ ἕκαστος, Πλάτ. Φαίδων 65E, κτλ. 2) αὐτὸ μόνον, ὡς τὸ αὐτόχρημα, ἀπλῶς, μόνον, οὐδὲν ἄλλο εἰ μὴ ἐπιτεταμένους τυπὸς τοῦ μόνον, Valk. Καλλ. α. 28. 3) αὐτῷ, ἀκριβῶς, περὶπου, ἐπὶ τυχαίᾳ συναντήσεως καὶ ἐν χαλαρῷ ὁρισμῷ ὁρισμῷ, Ἰερμ. Vig. 123. χίον ἄλλῃ, κατὰ ταῦτ', καὶ ὑπὸ ταῦτ', κατὰ τὸν αὐτὴν περὶπου χρόνον, Λατ. sub idem tempore, αὐτῶν. 4) εἰς ταῦτ', ἐν ταύτῳ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ, εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ἐν τῷ αὐτῷ μέρει, ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους, Ἀττ. 5) αὐτῷ ὡς ἐπὶ... ὅς περ, Ἐπιγράμμ. Ἐλλ. 540. 1.

V. ἐν συνθέσει: 1) ἀφ' ἑαυτοῦ, φυσικός, οὐχὶ τεχνητός, ὡς π. χ. αὐτόκακτος, αὐτόβρυχος, 2) ἐν ἀκατεργαστῷ φυσικῇ καταστάσει, ὡς π. χ. αὐτοπόκιςτος, 3) εἰς ἀπὸ... ἐκ μὲν ἄλλου εἰ μὴ ἐκ... π. χ. αὐτόβρυχος, αὐτοβρύχους. 4) ἀφ' ἑαυτοῦ..., ὡς ἐν τῷ αὐτοβρύχῳ, αὐτοβρύχους καὶ ἐπομ. ἀνεξαρτήτως, ὡς π. χ. αὐτοκράτωρ, αὐτόνομος. 5) ἐντεῦθεν, ὡς ἄλλος ἐγὼ, ἄλλῃ, ἴδιος, ἀπαράλλακτος, ὡς π. χ. ἐπὶ κυρίῳ ὀνόματι, αὐτοκράτης, Λατ. altera, Thais Schaf. Μίλας 28.

6) ἀφ' ἑαυτοῦ, τὸ ἰδιαιδίον, ἴδε ἄνωτ. 1. 4. 7) ἀκριβῶς, ὡς π. χ. αὐτόδεκα. 8) ὡσαύτως μετὰ τῆς αὐτοπαθῆς ἐννοίας τοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀλλήλων, ὡς αὐθιγνῆς, αὐτοκτονέω.

9) ὁμοῦ μετὰ τινος, ὡς π. χ. αὐτοπρέμνους, αὐτοπρέμους,

μετ' αὐτῆς τῆς βλῆς· ἴδε ἀνωτ. I. 5. — Περὶ τοῦ αὐτοῦ, αὐτοῦ, κτλ.· ἴδε τὰ προσήκοντα ἄνωτ. (Ἡ ἀρίστη πραγματεία ἐπὶ τῆς ἀνιωνυμίας ταύτης εἶναι καὶ νῦν ἡ τοῦ Ἑρμάννου Dissertation de Pron. αὐτός, Opusc. I. 308, κτλ., τυπωθεῖσα ὡσαύτως ἐν τῇ τοῦ Vigor μετὰ περιλήψεως τῶν περιεχομένων αὐτῆς, αὐτοῦ § 123B).

αὐτός, ἴδε ἐν λ. αὐτός III.
αὐτο-σανδαράκη, ἡ, αὐτὴ ἡ σανδαράκη, ἀπαράλλακτος ὡς σανδαράκη, Ἰλκίερ. Ἀποσπ. 4.

αὐτο-σαπρία, ἡ, ἀληθὴς σαπρία, αὐτοσαπρίας ἀγγεῖον Φωτ. Ἐπιστ. σ. 169, 41.

αὐτο-σάρξ, ὁ, ἡ, οὐδὲν ἄλλο εἰμὶ σὰρξ, ὅπως σαρκικός, Ἰω. Χρυσ. αὐτοσαυτοῦς = εἰσαυτοῦς Ἐπιγρ. Κρίτης ἐν Bull. de Corr. Hell. 3. 240:—αὐτοσαυτοῦ = εἰσαυτοῦ, αὐτοῦ 4. 350.

αὐτόσας, ἐπίρρ. (αὐτοῦ) εἰς αὐτὸ τὸ μέρος, εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν θέαν, στέλλεσθαι Ἠρόδ. 3. 124· καταβάλλειν Ἀριστοφ. Λυσ. 873· αὐτομολεῖν Θουκ. 7. 26, κτλ.· ἀλλ' ἐγὼ μὲν σφενδόνην οὐκ ἂν ἐφίκοιμην αὐτόσ' Ἀντιφάν. ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς 1. 19.

αὐτο-σιδηρός, ον, εἰς αὐτοῦ τοῦ σιδήρου, σιδηροῦς, ἄμιλλα αὐτ., τύπημα ἔξρου, Εὐρ. Εἰ. 356.

αὐτόδ-σῆτος, ον, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν τροφὴν αὐτοῦ, κωμικῶς ἐπὶ παραίτου, Ἰκρύβουλ. ἐν Ἀπαγομένῳ 1, πρὸλ. Ἀθήν. 47E, καὶ ἴδε αὐτόδεδειπτος.

αὐτο-σκαπανεύς, ὢς, ὁ, αὐτὸ τοῦτο σκαπανεύς, Ἀλκίερ. 3. 70.

αὐτο-σχεύαστος, ον, ἄφ' ἑαυτοῦ σκευασθεὶς, φυσικός, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 1. 22.

αὐτό-σκευός, ον, ὁ μὴ κατασκευασθεὶς ὑπὸ τεχνίτου, δ' ἑ. ἄτεχνος, κακοκαμωμένος, λυρίον τι ποιμενικόν, λιτὸν καὶ αὐτό-σκευόν, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ παίμενος κατασκευασθὲν ἄτεχνος, Συνεσ. Ἐπιστ. 147, σ. 227A, Πολυδ. Γ' 14· φύσει εὐρεῖται αὐτ. Ἀριστ. 2. 21.—Ἐπίρρ. —ὡς Συνεσ. 16D.

αὐτο-σκόμμα, τό, καθ' αὐτὸ σκόμμα, συνηκ. ἐν Ἀλκίερ. 3. 43.

αὐτόσμικρον καὶ αὐτοσμικρότης, τό καθ' αὐτὸ σμικρόν, Πρὸκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 676-677, ἐκδ. Stallh.

αὐτο-σοφία, ἡ, αὐτὴ ἡ σοφία, ἡ ἀληθὴς σοφία, Ἀθανάσ. τ. 1. σ. 46 καὶ 545, Ἰω. Χρυσ. κλ.

αὐτόδ-σοφός, ον, ὁ ἐν ἑαυτῷ ἔχων τὴν σοφίαν, ἀληθῶς σοφός, Τζέτζ. Ἰστ. 8. 437.

αὐτόδ-σορός, ον, ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ σπαρεῖς, ἄφ' ἑαυτοῦ γόνιμος, Δισχύλ. Ἀποσπ. 198.

αὐτόδ-σῶτος, ον, ἄφ' ἑαυτοῦ κινούμενος, ἐρχόμενος, Δισχύλ. Εὐμ. 170.—αὐτόδσαστον, αὐτοκτείνον. Σοφοκλῆς Σκυρίοις· Ἡσυχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 503), πρὸλ. Δ. Β. 467, 31.

αὐτο-σπᾶδλη, (ἐνν. μάχη), ἡ, Ἐπική λέξις ἀπαντῶσα μόνον κατὰ δοικ. (πρὸλ. αὐτοσχεδίου), ἐν γ' αὐτοσπᾶδλη, «ἐν τῇ συσπᾶδῃ μάχῃ» (Σχόλ.), Ἰλ. N. 325.

αὐτο-στατέω, (σταταμαι) εἶμαι ἀνεξάρτητος, ἐπαρκῶ ἑμαυτῷ, Πλάτων 1. 688.

αὐτόστατον κανοῦν Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν ἐν Ἑρμούλει· Ἀθηνῶν 15 Δεκεμβρίου 1865.

αὐτό-στεγός, ον, = αὐτόροφος, Διονύς. ὁ τύραννος παρ' Ἀθην. 401F.

αὐτο-στέριφος, ον, ὁ ἐν ἑαυτῷ ισχυρός.—αὐτοστέρινον· ισχυρόν· αὐτορεῖς Ἠσυχ.

αὐτό-στοιχός, ον, «αὐτὸς ἑαυτῷ προσέχων» Σουῖδ.

αὐτό-στολος, ον, ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ ἀταλῆς ἡ ὄφ' ἑαυτοῦ ἐρχόμενος ἡ ἐκτελὼν τι, Σοφ. Φ. 496, ἐνθα ἴδε ἐκτενὴ σημειώσιν Jebb, Μουσαῖος 255, Ἀνθ. II. 7. 585· αὐτόστολον ναυλοῦν, ναυλῶνα πλοῖον εἰς ἰδιωτικῷ συμβολαίῳ, Σουλ. Ἐπιγρ. (προσῳγκαι) 4302a.

αὐτο-στυματῆ, τῷ ἰδίῳ στόματι, Ρήτορες (Walz) 7. 736.—Τὸ ἐπίθ. αὐτοστυματός, ον, ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Τζέτζ. ἐν Ἐπ. 22, σ. 24, 16.

αὐτόδ-στονός, ον, ὁ στενάζων ἡ θρηγῶν δι' ἑαυτὸν, Δισχύλ. Θῆβ. 916.

αὐτόδ-στροφος ἐσχάρα μεγάλη, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, ἐν Ἀθηνῶν (1860) φύλλ. I Σεπτεμβρίου, καθ' ἑαυτὴν στρεφόμενη.

αὐτόδ-στυλός, ον, ὁ ἐπὶ φυσικῶν στύλων ἐρείδόμενος.—αὐτό-στυλον· αὐτοσκέπαστος Ἠσυχ.

αὐτο-σύμμετρος, ον, ὅπως σύμμετρος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 182 (σ. 1509a 19).

αὐτο-σύνεισις, ἡ, αὐτὸ τοῦτο σύνεισις, ἀληθὴς σύνεισις, Ἐπιφάν. τ. 1. 1024B.

αὐτο-σύστατος, ον, ὁ, ὁ αὐτὸς ἑαυτὸν συνιστῶν, Ἐπιφάν. II. 441).

αὐτο-σφαγή, ἡ, ἰδιόχειρος σφαγή, Ρουζ.

αὐτο-σφαγῆς, ἑς, ὁ ὑπ' ἑαυτοῦ ἢ ὑπὸ τῶν ἑαυτοῦ συγγενῶν σφαγῆς· ἀμφοτέρω αἱ ἐννοιαὶ ὑπάρχουσιν ἐν Σοφ. Αἶ. 841· αὐτο-σφαγῇ πλῆττοντα, τῶς αὐτοσφαγεῖς πρὸς τῶν φιλοστούν ἐκ-

γόνων ὁλοφατο· κατὰ τὸν Σχολ. οἱ στίχοι οὗτοι ἰδωροῦντο ἡθοῖ· ἀλλ' ἴδε σημ. Jebb ἐν τόμῳ, πρὸλ. Εὐρ. Φων. 1316.

αὐτοσχεδᾶ, ἴδε αὐτοσχεδῶν.

αὐτοσχεδιάζω· μέλλ. -άσω, (αὐτοσχεδῶ) ποιῶ, πράττω, ἐκτελῶ, ὁμολῶ ἄνευ προετοιμασίας, ἐλ τοῦ προχείρου, Πλάτ. Κρατ. 413D, Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 21. 2) μετ' αὐτ. εὐρυσκῶ ἐν βραχεί χρόνῳ ἐκ τοῦ προχείρου τι πρέπει νὰ γείνη, φύσει μὲν ὀυδαίμει, μελέτης δὲ βραχυτῇ κρᾶτιστος δὲ οὗτος (δ' ὅτι μιστοκλήης αὐτοσχεδιάζειν τὰ θέοντα ἐγένετο Θουκ. 1. 138, πρὸλ. Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 32. II. τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, πράττω, ποιῶ, ὁμολῶ ἢ σκέπτομαι, ἀπερισκέπτως, ἐπιπολαῖω, ἐσπευσμένως, ἐπιχειρῶ τι ἀπαισκήτως, κάμνω παρατόλμως ἀπειραῖ, Πλάτ. Εὐθύφρ. 16A, Εὐθύδ. 278E· περὶ τινος ὁ αὐτ. Εὐθύφρ. 3Δ, Ἀπολ. 20C· περὶ τι Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 4, 13· εἰς τὰ σώματα τῶν Ἑλλήνων Δισχύλ. 76. 12.

αὐτο-σχεδίασμα, τό, πᾶν τὸ γινόμενον αὐτοσχεδῶς, ἐκ τοῦ προχείρου, ἄνευ σκέψεως ἢ παρασκευῆς, Ἀριστ. Ποιητ. 4. 7, Πλάτ. Κωμ. ἐν Νυκτὶ μακρᾷ δ. αὐτο-σχεδίασμός, ὁ, τὸ πράττειν ἢ ὁμολεῖν ἐκ τοῦ προχείρου Ἀρχιτάμ. σ. 48 Bekk.

αὐτο-σχεδιαστής, οὔ, ὁ, ὁ ἐκ τοῦ προχείρου πράττων ἢ ὁμολῶν καὶ ἐπομ., ὀρχήριος, ἀνεπιτηδεύς, τεχνίτης Ξεν. Πολ. Λακ. 13, 5.

αὐτο-σχεδιαστικός, ἡ, ὢν, ὁ αὐτοσχεδῶς λεγόμενος ἡ γινόμενος, Ἀριστ. Ποιητ. 4. 11· ὡσαύτως -σχεδιαστός, ὢν, Ἀρχιτάμ. σ. 47 Bekk.

αὐτο-σχεδῖος, α, ον, καὶ ὅς, ον, Πλουτ. Σύλλ. 7:—μετὰ δοτ. ὡς τὸ αὐτοσπᾶδλη, ἐκ τοῦ σύνεγγυς, αὐτοσχεδῖη μῆσαι χειρὰς τε μένος τε Ἰλ. O. 510· κατ' αὐτ. ὡς Ἐπίρρ. = αὐτο-σχεδῶν, Ἀντιφάνη δ'.. πληρῆ αὐτοσχεδῖη M. 192, Γ' 294· αὐτοσχεδῖην οὐτασμένους Ὀδ. A. 536. II. ἐκ τοῦ προχείρου, ἐξ αὐτοσχεδῖος περὶ ὧν μινος (ἄνευ προπαρασκευῆς), πρῶτον ἐν Ἰγν. Ὀμηρ. εἰς Ἑρμ. 55· ποιήματα αὐτ. Διον. Ἀλ. 2. 34· τριήρη ναυπηγεῖν ὁ αὐτ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 558· ἐπὶ προσωπίων, αὐτοσχεδῖος ὢν περὶ τὰς ἰσχυρίας Πλούτ. 2. 842A· ἐκ τοῦ αὐτοσχεδῖου εἰπεῖν Διον. K. 73. 1· πρῶτος, σκηναί.. ποιοῦνται καλῆμου τε καὶ ὀλλῆς ὕλης αὐτοσχεδῖον Πλουτ. 10. 32, 15:—Ἐπίρρ. —ὡς Πλουτ. 6. 34, 3, Ἐδδ.

αὐτο-σχεδῶν, Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ὁμολῶν, ἐκ χειρὸς, συστά-ζην, Λατ. cominus, παρ' Ὀμ. ἀπαιτεῖ ἐπὶ μάχῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἐπὶ ἑσσο· αὐτοσχεδῶν οὐτάζοντο Ἰλ. II. 273· ὅπως ὀλλῆ-λους αὐτοσχεδῶν O. 708· αὐτ. ὠρμήθησαν N. 490· πρὸλ. Ὀδ. X. 293:—καὶ ἀπαιτ. αὐτοσχεδᾶ δούρι.. ἐπόρουσε Ἰλ. II. 319· αὐτοσχεδῖος. 2) μετὰ γεν. πλησίον, ἀλλήλων Ἀρατ. 901.

II. ἐπὶ χρόνου, εὐθύς, παραχρῆμα, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 12, Γ. 148, κτλ.

αὐτο-σχηματίας, ον, ἀντίθετον τῷ πολυσχηματίας, ἀπλὸς τὸ σχῆμα ἢ τὸ ὄψος, Φωτ. Βιβλ. σ. 73. 25.

αὐτο-σχεδῆς, ἑς, ἀπλῶς εἰρησμένους, αὐτοσχεδῆς ὑπόδημα, τὸ ἀπλῶς εἰρησμένον, Ἑρμιππος ἐν Ἀμύρταις 5 (Πολυδ. Ζ' 39).

αὐτο-σῶμα, τό, τὸ νοητὸν σῶμα, ἡ ἀφηρημένη ἰδέα τοῦ σώματος· καὶ αὐτο-σώφροσνη, ἡ ἀφηρημένη ἰδέα τῆς σωφροσύνης, ἡ ἀληθὴς σωφροσύνη, ἀμφοτέρω παρὰ τῷ Ἑρμῖτι εἰς Πλάτ. Φαίδρ. σ. 151, κτλ.

αὐτόδ-τᾶγος, ον, «αὐτόταγος μὴ» ἀόριστος, παρ' ὅσων οὐδεὶς ἤλανευσεν αὐτὴν. ταγούς γὰρ τοὺς ἡγουμένους Περσῶν. ἔνισι δὲ αὐτάγγελοι Ἠσυχ.

αὐτο-τέλειος, ἡ, αὐτὴ ἡ τελειότης, ὅρα τελειότης, ἐντέλειος, Ὀκείλ. Λευκ. π. 610, Δ. B. 595.—Ἐπίθ. —τέλειος, ον, ἄφ' ἑαυτοῦ τέλειος. Πρὸκλ. αὐτοτελειότης, ἡ, τὸ εἶναι τινα αὐτοτέλειον, Ἰάμβλ. Μυστ. σ. 26, 24.

αὐτο-τέλειστος, ον, ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ τελειώμενος, κατορθούμενος, αὐτόματος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 763, Ἀνθ. II. 1. 10.

αὐτοτελειεταρχία, ἡ, αὐτὴ ἡ Ἀγία Τριεῖς, Ψευδο Διονύς. π. Οὐρ. Ἱερ. 3. 2, σ. 29C.

αὐτο-τελής, ἑς, ὁ τελειῶν ἐν ἑαυτῷ, τέλειος ἐν ἑαυτῷ, Ἀριστ. Τοπ. 1. 5, 9, Πολιτικ. 7. 3, 8:—Ἐπίρρ. —τέλης, ἐντέλως, Ἐπικούρ. παρὰ Διογ. A. 10. 85. 2) ἀπύλτος, αὐθόπαρκτος, Οὐτετιμῶ.

Πλούτ. 2. 122E. 3) ἀπύλτος, μετ' αὐτοτελεῖς ἐνδύμειος, Διον. K. 52. 22· περὶ τινος Πολυδ. 3. 4, 4· πρὸς τι αὐτοῦ 36. 2· ὀικη Σουῖδ. —Ἐπίρρ. —τέλης, ὡς τέλειος, οὐκ αὐτ., ἀλλ' ἀκριβῶς Λυσ. Ἀποσπ. 22, πρὸλ. Πολυδ. 3. 29, 3, Δ. B. 467.

4) ὁ εἰς ἐαυτὸν ἀρχὼν, ἐπαρκῆς· ὡσαύτως ἡ ὑποστηρίξων ἑαυτὸν, ἱππεὶς Λουκ. Τῆς. 54. 5) ἀπολύτως κατορθωθείς, ἐν εἰς δ' αὐτοτελής ἡ νίκη γίνεταί τῶν ἡγουμένων, ὑπὸ τῶν ἡγουμένων, Πολυδ. 5. 12, 4.

II. (τέλος IV) ὁ ἐαυτὸν φορολογῶν, αὐτοφρολογούμενος, Θουκ. 5. 18, πρὸλ. Σοφ. Ἐκλογ. 2. 55.

αὐτόδ-τεχνος, ον, αὐτοῖδαιος, τῶν ζῶων ἕκαστον οὐ μόνον πρὸς ἑαυτὸν αὐτότεχνόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς δια-τροφὴν Πλούτ. 2. 991E.

αὐτότης, ἡ, αὐτότης, ἀντίθ. τῷ ἑτερότης, Σίτζ. Ἐμπ. π. M. 10, 261.

αὐτό-τιγρις, ὁ, ἡ, αὐτόχρημα τίγρις, Μανασσ. Χρον. 2234.
 αὐτο-τιμή, ἡ, αὐτὴ ἡ τιμή, ἡ ἀφ' ἧς ἐκτιμᾶται, μεταγ., ἔκκλ.
 αὐτό-τιμητος, ον, ὁ ἀπ' αὐτοῦ τιμηθείς, χωρισθείς, Σχόλ. εἰς 'Οππ. 'Αλ. 2. 3411.
 αὐτό-τιμος, ον, μετ' αὐτῶν τῶν ἐν γαστρὶ ἐμβρύων, πτανοῖσιν κυεῖ πατρὸς αὐτάτοκον πρὸ λόχου μογεράν πτάκα θυομένην, Λισχ. 'Αγ. 137. ἄλλὰ, II. παροξ. αὐτοτύκος, ον, ἐνεργ., ὁ ἀπ' αὐτοῦ γεννῶν, Νόνν. Δ. 8. 81, κελ.
 αὐτο-τραγικός, ἡ, ὅν, ἐξ ἐλακλήρου, ἐντελῶς, ἐναργῶς τραγικός, αὐτοτραγικός πίθηκος Διημ. 307. 25.
 αὐτο-τρίδας, ἄδως, ἡ, ἡ ἀφ' ἧς ἐκτιμᾶται ἡ ἐννοια τοῦ ἀριθμοῦ τρία, Σχόλ. εἰς 'Αριστ. σ. 821. 36, κελ.
 αὐτο-τριγωνον, τό, αὐτὸ τὸ τρίγωνον, ἡ ἰδέα τοῦ τριγώνου, ὁ τύπος τοῦ τριγώνου, 'Αριστ. π. Γεν. καὶ Φυσ. 1. 2, 11, Θεμιστ. 165Δ.
 αὐτοτροπήσας, ἐν 'Υμν. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 86, ἐδὸν αὐτ., ὡς εἰ ἐκ βήμ. αὐτοτροπήσας, στρέφω κατ' εὐθείαν· ἀλλὰ τὸ χωρίον εἶναι ἀμρ., ἀλλὰ χειρόγραφ., ἔχουσιν αὐτοπρεπής ὡς, ἀλλὰ αὐτοτροπήσας ὡς, ὁ δὲ 'Ερμ. εἰκάζει, ἐδὸν ἀντιτορήσων, penetratus videri, ὁ δὲ Tyrell αὐτοτροπήσας.
 αὐτό-τροφος, ον, = αὐτόσιτος, λέξις ἀποδοκιμαζομένη ὑπὸ Φρυν. 201.
 αὐτό-τύπος, ον, ὁ ὅς' αὐτοῦ πληγεί, κτυπηθείς, ὡτειλῆσι 'Οππ. 'Αλ. 2. 358.
 αὐτοῦ, Διημ. αὐτῶ καὶ αὐτεῖ, ἐπίρρ., κυρίως γεν. τοῦ αὐτοῦ, = ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου, ἀκριβῶς ἐκεῖ ἡ ἀκριβῶς ἐνταῦθα, αὐτοῦ, τοπικῶς, ὡς λέγομεν καὶ νῦν, Λατ. illuc, 'Ομ., 'Πρόδ. καὶ 'Αττ.· ἐπίσχετος αὐτοῦ· ὡς αὐτοῦ αὐτοῦ· Ἰ. Κρατῖνος ἐν 'Εὐνελδαίᾳ· β· — συγκαίως προστίθεται καὶ ὁ τόπος, αὐτοῦ ἐν Τροίᾳ, αὐτοῦ τῷδ' ἐν γῶνι, ἐδὸν εἰς τὴν Τροίαν, κελ., 'Ιλ. Β. 237, 'Οδ. Κ. 271· αὐτοῦ ἐνθά 'Ιλ. Θ. 207· αὐτοῦ που ἄγρων, αὐτοῦ κάπου εἰς τὰ χωρία, 'Οδ. Δ. 639· αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς Θ. 68· αὐτοῦ περὶ τεῖχος Αἰσχ. 'Αγ. 452· αὐτοῦ ταύτη, εἰς ταῦτα ἀκριβῶς τὸ μέρος, ἀκριβῶς αὐτοῦ, 'Πρόδ. 1. 214., 3. 77., 4. 135· ἐνθάδ' αὐτοῦ Σόλων 35 (35). 11, 'Αριστ. Πλ. 1187· τοῖς ἐνθάδ' αὐτοῦ δημόταις Σοφ. Ο. Κ. 78· αὐτοῦ τῆπερ ἔπαιον 'Πρόδ. 1. 30· — ὡστε τὸ αὐτοῦ κυρίως προτάσσεται, ἀλλὰ κείθι αὐτοῦ 'Υμν. 'Ομ. εἰς 'Απόλλ. 374· κατ' οἰκους αὐτοῦ 'Αριστ. Εἰρ. 89.
 αὐτοῦ, 'Αττ. συνγρ. ἀντὶ αὐτοῦ.
 αὐτο-υγεία, ἡ, ἡ υγεία ἀρηρημένως, 'Αριστ. 'Αποσπ. 182 (σ. 1509α. 17), 'Ερμείας εἰς Πλάτ.
 αὐτο-υμνηγορία, ἡ, τὸ ἰδεῖν τῆς ὑμνήσεως, 'Επιφάν.
 αὐτο-υπερδύτης, ον, ὁ ἀληθῶς ὑπερδύτης, Διον. 'Αρ.
 αὐτοουργία, εἰμὶ αὐτοουργός, ἐργάζομαι διὰ τῶν ἰδίων μου χειρῶν, Δουκ. 'Ενάλ. Διάλ. 6. 1. II. ἐγὼ αὐτὸς ἐπιτελὼς ὁ βούλομαι τελεσθῆναι, ἐγὼ αὐτὸς πράττω τι ἢ αὐτὸς ἐφίσταμαι παντὶ ἔργῳ, μὴ δὲ εὐσχημον αὐτοουργεῖν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, περὶ τοῦ Θεοῦ, 'Αριστ. π. Κόσμ. 6. 7· καὶ τὴν μαντήλην εἰς τέλος αὐτοουργεῖ Δουκ. π. Συρ. Θ. 36· αὐτοργῶν τὴν ἐπιδοσὺν Φιλόστ. 517, κελ.— Παθ., Διονύς, παρ' Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 744Ε.
 αὐτοურγία, ἄτος, τό, ἔργον τῶν ἰδίων χειρῶν τινας, Διον. Χρ. 1. 403. 2) ἀγροκήπιον, ὑποστατικόν, τὰ γονικά αὐτοουργήματα Βίος Θεοῦ. Στουδ., ἢ Δουκάγγ.
 αὐτοურγίτης, ον, ὁ ἀπ' αὐτοῦ ἐργασμένος, ἀτέχνως κατεργασμένος, 'Ανθ. 11. 6. 33.
 αὐτοουργία, ἡ, τὸ πράττειν τι ἰδίαις χερσίν, αὐτοκτονία ἡ τὸ κτείνειν συγγενή, Αἰσχ. Εὐμ. 336. II. ἡ προσωπικὴ ἐργασία κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν γινόμενὴν διὰ τῶν δούλων, Πολύδ. 4. 21, 1, Πλουτ. Κάτ. Πρεσβ. 1. III. πείρα, Πολύδ. 9. 14, 4.
 αὐτοουργικός, ἡ, ὅν, πρῶτος ἢ ἰκανός νῦν ἐργασθῆναι διὰ τῶν ἰδίων του χειρῶν, Μ. 'Αντων. 1. 5· ἐπιμελής, ἐργατικός, Μουσώνιος παρὰ Σταθ. σ. 370. 11· — 'Επίρρ. -νός, διὰ τοῦ ἰδίου κόπου, Κλήμ. 'Αλ. 283. II. ἡ αὐτοουργικὴ (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν πραγματικὴν τι καὶ οὐχὶ ἀπλοῦν ὁμοίωμα (εἰδωλον), Πλάτ. Σοφ. 266D.
 αὐτοουργίον, τό, κτῆμα καλλιεργούμενον ὑπὸ αὐτοργῶν, Συνδ. 'Γρούλ. Κανὼν 28.
 αὐτοουργός, ὅν, (* ἔργω) αὐτὸς ἐργαζόμενος, αὐτοργῶν χειρὶ Σοφ. 'Αντ. 52· αὐτ. βίος Διον. 'Αλ. 10. 19. 2) κατὰ τὴν πλείστον ὡς οὐσιασ., ὁ μὴ διὰ δούλων, ἀλλ' αὐτὸς καλλιεργῶν τοὺς ἀγρούς αὐτοῦ, γεωργός, πτωχὸς ἀγρότης, ὡς τὸ ἐργάτης, Εὐρ. 'Ορ. 920, Πλάτ. Πολ. 565Α· αὐτ. γεωργοί Σεν. Οἰκ. 3. 4· ἐπὶ τῶν Πελοποννησίων, Θουκ. 1. 141. 3) μεταφ., αὐτοουργός τῆς φιλοσοφίας, ὁ μελετήσας αὐτὴν κατ' ἑαυτὸν τὴν φιλοσοφίαν ὅταν διδασκάλου ἢ δαγίου, Σεν. Συμπ. 1. 5· αὐτὸς αὐτὸν ὑποβάλλων εἰς βαρίαν ἐργασίαν, γινόμενος αὐτοργός τῆς ἐν τοῖς ἐργοῖς ταλαιπωρίας Πολύδ. 3. 17, 8. II. παθ. ἀτέχνος, ἄνευ ἐπετεργασίας ποιηθείς (πρόβλ. αὐτοσχέδιος), Διον. 'Αλ. π. Δημ. 39· ἀπλοῦς, φυσικός, μέλας 'Ανθ. Π. 9. 264.
 αὐτοουργό-τευκτος, ον, = τῷ προηγ. II, Λυκόφρ. 747.

αὐτοῦτα, ἴδε αὐταῦτο.
 αὐτο-φάγος (α), ον, ὁ αὐτὸν κατατρώγων, 'Πισχ. ἐν λέξει αὐτοφάγος.
 αὐτοφάνεια, ἡ, αὐτὴ ἡ ἐμφάνις, παρουσία, 'Πισχ. π. Δαμ. 42. 45.
 αὐτο-φάνης, ἔς, (φαίνομαι, φανῆναι) αὐτὸς φαινόμενος, προσωπικός φαινόμενος, 'Ιάμβλ., κελ.— 'Επίρρ. -νός Βυζ.
 αὐτοφαρίζω, = αὐτοματίζω, 'Πισχ.
 αὐτό-φθονος, ον, ἡ προσωποποίησης, ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ φθόνου, Εὐστ. Πονημάτ. 205. 4.
 αὐτο-φθορά, ἡ, αὐτὴ ἡ φθορά, ἀληθῆς καταστροφή, 'Εκκλ.
 αὐτοφθόρος, ον, ὁ ἀπ' αὐτοῦ φθορεῖς ἡ καταστραφεῖς, 'Εκκλ.
 αὐτόφρι, -φριν, 'Επ. γεν. καὶ δοτ. ἐνικ. καὶ πληθ. τοῦ αὐτοῦ, παρ' 'Ομ. ἀσιποτε μετὰ προθέσεως, ἀπ' αὐτόφριν ἀπ' αὐτοῦ (Σχόλ.) 'Ιλ. Δ. 44· οὕτω, παρ' αὐτόφριν ἡ -φι Μ. 302, Ν. 42, κελ.— ἐπ' αὐτόφριν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου (Σχόλ.) Τ. 255.
 αὐτο-φιλανθρωπία, ἡ, αὐτόχρημα φιλανθρωπία, 'Τρηγ. Νάξ.
 αὐτο-φιλαυτος, ον, δολιχῶς δεδομένος εἰς φιλαυτίαν, 'Ιωσήφ. 'Αρχ. 1. 5. 6. 3.
 αὐτό-φλοιος, ον, μετὰ τοῦ φλοιού, βάκτρον Θεόκρ. 25. 208, πρὸλ. 'Επιγρῆμ. 4, 'Ανθ. Π. 6. 99.
 αὐτο-φονεύτης, ον, ὁ αὐτοφόντης, 'Εκκλ.
 αὐτο-φόνευτος, ον, ὁ ὅς' αὐτοῦ φονευσθεῖς, Σχόλ. εἰς Αἰσχ. Θύβ. 733.
 αὐτο-φονία, ἡ, = αὐτοκτονία 1, Σχόλ. εἰς Αἰσχ. Εὐμ. 336.
 αὐτο-φόνος, ον, ὁ αὐτοῦ φονεύων, ἡ φονεύων τοὺς ἐκ τῆς αὐτοῦ οἰκογενείας, αὐτοφόνος κακὰ Αἰσχ. Θύβ. 850, 'Αγ. 1191· παλάμη 'Ανθ. Π. 7. 149· πρὸλ. αὐθύντης. — 'Επίρρ. -νός Αἰσχ. 'Ικ. 65· — παρ' 'Ομ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα, ὡς τ' Αὐτοφόνος, μενεπτόλεμος Πολυφόντης 'Ιλ. Δ. 395.
 αὐτο-φόντης, ον, ὁ φονεύς, Εὐρ. Μήδ. 1260.
 αὐτό-φορβος, ον, (φέρω) = αὐτοφάγος, Αἰσχ. 'Αποσπ. 112, περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε 'Αρχ. 88.
 αὐτο-φορητός, ον, ὁ ὅς' αὐτοῦ φερόμενος, Νόνν. Δ. 10. 150.
 αὐτό-φορτος, ον, ὁ τὸ αὐτοῦ φορτίον φέρων, αὐτοδιάκονος, Αἰσχ. Χο. 675, Σοφ. 'Αποσπ. 250, πρὸλ. Κρατῖνος ἐν 'Χείρωνι 20. II. σὺν αὐτῷ τῷ φορτίῳ, ναὸς Πλουτ. Αἰμίλ. 9., 2, 467D.
 αὐτο-φρόνησις, εἰως, ἡ, αὐτὴ ἡ φρόνησις, ἡ ἀληθὴς φρόνησις, 'Ιμερ. 'Εκλογ. 32.
 αὐτο-φρουρήτος, ον, ὁ ὅς' αὐτοῦ φρουρούμενος, 'Ιουστῖος Μ. π. 'Ελλ. 194.
 αὐτο-φύξ, ἔς, ἀπ' αὐτοῦ φύομενος, στρωμνὴ οἰκεία καὶ αὐτ., ἡ μαλιστα ἡ δὴ τῶν ζώων, Πλάτ. Πρωτ. 321Α· ὁ ἀπ' αὐτοῦ ὑπάρχων, Κριτίας 15, Εὐρ. 'Αποσπ. 596. 2) ὁ φύομενος ἡ γινόμενος ἐν τῷ τόπῳ, περὶ τῶν προδόντων τῆς 'Αττικῆς, Σεν. Πόροι 2, 1· οὕτως ὡς τὸ αὐτόχθων, ὡς πόλις φίλη Κέκροπος, αὐτοφύξ 'Αττικὴ 'Αριστ. 'Αποσπ. 162. 3) φυσικός κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ τεχνητός, εὐδός 'Ησ. Θ. 813· λιμὴν Θουκ. 1. 93· χρυσὸς αὐτ. Διόδ. 3. 45· αὐτ. λόφοι, ἐν τῇ φυσικῇ αὐτῶν καταστάσει μὴ λατομούμενοι ἢ ὀρυσσόμενοι πρὸς εὐρεσιν μετάλλων, Σεν. Πόροι 4. 2· κορύνην αὐτοφύξ, τραχεῖαν ἀκατέργαστον αἶα ἀπὸ τοῦ δένδρου ἐκότη, Θεόκρ. 9. 24· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν φράσιν, τὰ διὰ τέχνης ἄγρους, ἀκαλλιέργητος, Θεόκρ. Αἰκ. Φ. 3. 1, 1· ἐπὶ ἱπποῦ, τὸν αὐτοφύξ (ἐνν. ὄρεον) διατροχάζειν, τὸ φυσικὸν τρέξιμον, Σεν. 'Ιππ. 7, 11· αὐτ. γηρύματα, ἄγρια, φυσικὰ φωνὰ τῶν πτηνῶν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἐναέρην φωνὴν τῶν ἀνθρώπων, Πλουτ. 2. 973Δ· ἐπὶ φρούς, φυσικὸν, ἀπλοῦν, Διον. 'Αλ. π. Δεινάρχ. 7. — 'Επίρρ. αὐτοφύξ ὅμοιον, ἐκ φύσεως ἡμῶν, Πλάτ. 'Υργ. 513B. 4) τὸ αὐτοφύξ, αὐτὴ ἡ φύσις, ἡ φύσις τινός, Πλάτ. Πολ. 486E· τὸ ἐκ φύσεως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἐπικτητικήν, 'Αριστ. Ρητ. 1. 7. 33. II. ἐνεργ., φύσιν, παρὰ τὸν ἀπ' αὐτοῦ, αὐτομάτως, γῇ αὐτ. ὡν φέρεται Φιλόστ. 840.
 αὐτο-φύει, ἡ, ἡ αὐτόματος ἀνάδυσις, ἐπὶ πηγῇ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Αἰδαν.
 αὐτό-φύλος, ον, ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, 'Εκκλ.
 αὐτό-φύτος, ον, ἀπ' ἐκτοῦ φύς, γεννηθείς, ἔλκεα Πινδ. Π. 3. 83· ἀπ' αὐτοῦ ὑπάρχων, Νόνν. Μετάρρ. Εὐαγγ. κ. 'Ιω. α'. 3· ἐγγενής, ἐμψυτος, σύμψυτος, ἀρετὴ Διον. Κ. 44. 37. 2) φυσικός, αὐτ. ἐργασία = αὐτοουργία, ὁ δὲ γεωργία ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ δι' ἀλλαγῆς πορίζειν τὴν τροφήν 'Αριστ. Πολ. 1. 8, 8.
 αὐτοφωνία, ἡ, αὐτὴ ἡ φωνή, 'Ιουλιαν. 209B.
 αὐτό-φωνος, ον, ὁ ἀπ' αὐτοῦ ἔχων, χρησμός αὐτ., ὅν αὐτὸς ὁ ὡς ἀπῆγγελε, Δουκ. 'Αλ. 26. — 'Επίρρ. -νός Βασιλ.
 αὐτο-φώρετος, ον, ὁ ἀπ' αὐτοῦ προδότης, φανερωθείς, Σίετ. 'Εμπε. π. Μ. 8. 173.
 αὐτό-φωρος, ον, (φύω) ἀπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθείς, ἀμπλακῆματα Σοφ. 'Αντ. 51. II. τὸ πλείστον ἐν τῇ ἐρώσει, ἐπ' αὐτοφώρῳ λαμβάνειν, καταλαμβάνειν ἐν αὐτῇ τῇ πράξει, Λατ. in ipso facto comprehendere, Εὐρ. 'Ιων 1214, Λυσ. 137. 43 κελ., Διημ. 382. 5., 640 ἐν ἑλλ. ἐπ' αὐτ. ἐλέγχειν Λυσ. 112. 8., 132. 30· οὕτω καὶ μετὰ παθ. βήματι, ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀλῶναι 'Μερόδ. 6. 72·

εἰληθῆναι Ἀριστοφ. Πλ. 455, Εὐπολ. ἐν Μαριχῶν 5, Ἀντιφῶν 111. 48, κτλ., πρβλ. ἀπαγωγὴ IV ἐντεῦθεν, 2) ἐπὶ γενικωτέρας ἐννοίας, πασιφανῶς, πανηγυρικῶς, ἐπιδουλεύοντες φανῆναι ἐπ' αὐτοφῶρῳ Ἡρόδ. 6. 137· ἐπ' αὐτ. καταλαμβάνειν τινὰ ἀμαθότερον ὄντα Πλάτ. Ἀπολ. 22B, πρβλ. Πόλ. 359C· ἐπ' αὐτ. εἰληθῆναι πλοσυρώτατος ὢν Ξεν. Συμπ. 3. 13· ἀξιώσε.. ἐπ' αὐτ. ταῦτά μοι ἐπιδείξειαι Λυσ. 03. 37· ἐπ' αὐτ. κλέπτῃς ὢν Δίσχιν. 55. 12· οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς ἀπαγωγῆς ἀναφερομένης ὑπὸ Δημ. 646, ἐν τέλει, ἐνθα τὸ πλημμέλημα ἦτο παλαιόν, πρβλ. Λυσ. 137, ἐν τέλει.

αὐτόφως, ὡτος, καὶ αὐτοφῶς, ὡτος, τὸ αὐτὸ τὸ φῶς, ἐπὶ τῆς θεότητος, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 170B, Γρηγ. Ναζ κλπ. αὐτο-χάλευτος, ὡς, ὅς· αὐτοῦ χαλκνεύεις, Βούτ. αὐτο-χάρακτος, ὡς, ὅς· αὐτοῦ χαραχθεὶς ἡ ἀπεικονισθεὶς, ἐπὶ τῆς ἐν κατόπτρῳ ἀπεικονιζομένης εἰκόνης, Νόνν. Δ. 5. 590.

αὐτο-χάρις, ὡς, ὅς· αὐτὸ τοῦτο χάρις, αὐτοχάριτες Ἀττικαί, αὐταὶ αἱ Ἀττικαὶ χάριτες, Ἀλκιφρων 3. 43. αὐτο-χειλῆς, ὡς, ὅς· ἐν λ. αὐτόλειδος. αὐτό-χειρ, ὡς, ὅς· ἡ τῇ ἰδίᾳ χειρὶ πράττων τι, φυτουργός αὐτόχειρ ἀναστ. κτλ., Δίσχιν. 1κ. 592· αὐτόχειρ λούειν, παλιν, κτείνειν Σοφ. Ἀντ. 900, 1315, Αἴ. 57· τίνες ψκοδόμησαν; .. ἐρυνθες αὐτόχειρες; Ἀριστοφ. Ὀρν. 1132 κέ., πρβλ. Λυσ. 269, Θεοπόμπ. Κωμ. Ἀδελ. 29· ὡσαύτως μετὰ γεν., αὐτὸς ὁ ἐργάτης, ὁ πρωτουργὸς πράγματις τινος, αὐτ. τοῦδε τοῦ τάφου Σοφ. Ἀντ. 306· τῆς δόσελγίας τούτης Δημ. 524. 3· οἶμαι δὲ σ' οὐκ ἄγνοεῖν, ἐν τῷ ὅλῳ οἱ θεοὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων δικαιοῦσιν· οὐ γὰρ αὐτόχειρες οὕτε τῶν ἀγαθῶν οὕτε τῶν κακῶν γίγνονται τῶν συμδαινομένων αὐτοῖς, δηλ. τοῖς ἀνθρώποις, Ἰσοκρ. 112D.

II. ἀπολ. ὡς τὸ αὐθύντης, ὁ φονεύων αὐτὸν ἢ τινὰ τῶν ἰδίων συγγενῶν, Ἑρμάν. εἰς Σοφ. Ἀντ. 1160· ἀλλὰ καὶ ἀπλῶς, φονεύς, ἀνθρωποκτόνος, Σοφ. Ο. Τ. 231, Δημ. 552. 18· αὐτὸν .. νομίζω αὐτόχειρά μου γενενηθῆναι τούτοις τοῖς ἔργοις ὁ αὐτ. 549. 5· ἐν πλῆρει φράσει, τὸν αὐτ. τοῦ φόνου Σοφ. Ο. Τ. 260, πρβλ. Πλ. 955, Πλάτ. Πόλ. 615C, Δημ. 321. 18. III. ὡς ἐπιθ., φονικὸς, ἰδίως ἐπὶ φόνου τελεσθέντος ἰδίᾳ χειρὶ ὑπὸ τινος, ἢ ὑπὸ συγγενοῦς, αὐτ. θάνατος, σφαγὴ, μοῖρα Εὐρ. Φοίν. 880, Ὀρ. 947, Μήδ. 1281· πληγέντες αὐτόχειρι μιάσματος, ἐπὶ ἀδελφῶν ἀμυβλιας σφαγέντων, Σοφ. Ἀντ. 172· πρβλ. αὐθύντης II.

2) αὐτόχειρο γράμματι, γεγραμμένα τῇ ἰδίᾳ χειρὶ τινος, αὐτο-γραφα, Δίων Κ. 59. 4.

αὐτοχειρεῖ, ἐπίρρ. τοῦ προηγουμ., τῇ ἰδίᾳ χειρὶ, ἰδιοχειρίως, Λυκούργ. 105. 8, Πλάτ. 7. 16, 4, πρβλ. Πέρσ. Ὀρ. 1037· πρβλ. αὐτοχειρεῖ.

αὐτοχειρία, ἡ, φόνος τελεσθεὶς ὑπὸ τινος ἰδίᾳ χειρὶ, Πλάτ. Νόμ. 872B. II. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ δοκ. αὐτοχειρία, ἰων. -λη, ἐπιρρηματικῶς = αὐτοχειρεῖ, τὸ πλεῖστον ἐπὶ φόνου, σφαγῆς, αὐτ. κτείνειν Ἡρόδ. 1. 140· ἀπολέσαι ὁ αὐτ. 3. 74, πρβλ. 66· ἐν γένει, ποιεῖν τι ἰδίᾳ χειρὶ, αὐτ. διελέγειν ὁ αὐτ. 1. 123· διασπεῖρειν ὁ αὐτ. 3. 13· λαβεῖν Δημ. 787. 26.

αὐτοχειρίζω; μέλλ., -σω, πράττω τι ἡ τελῶ διὰ τῆς ἰδίας μου χειρὸς, Φιλίστ. (60) παρὰ Πολυδ. Β'. 154, ὅστις λέγει: «τὸ γὰρ παρὰ Φιλίστῃ αὐτοχειρίσαντες παμμάκρον».

αὐτοχειρίσας, α, ὡς = αὐτόχειρ, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 1269, Ἀπολλών. π., Ἀντων. 89Δ.

αὐτόχειρος, ὡς, ὅς· αὐτοῦ ἐγγχειρίσας· Ἡσυχ. — Ἐπίρρ. -ρος = αὐτοχειρεῖ, Βούτ.

αὐτο-χειροτόνητος, ὡς, ὅς· αὐτὸν χειροτονήσας, Ὑπόθεσις εἰς τὸν π. Παράρτησιν, λόγον τοῦ Δημοσθ. 338. 7, Ἑκκλ.

αὐτοχειρεῖ, ἐπίρρ. τοῦ αὐτόχειρ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ αὐτοχειρεῖ, Καλλ. Ἐπιγράμ. 21· μετὰ γεν., αὐτοχειρεῖ ποσίων ἐξάμηναν Μανιθ. 3. 200.

αὐτό-χθονος, ὡς, ὅς· αὐτὴ τῇ χθονί, ὁμοῦ μετὰ τῆς χώρας, Δίσχιν. Ἀγ. 536· ἀλλ' ὁ Blomf. προτείνει αὐτόχθον· ὄν.

αὐτόχθων, ὡς, ὅς· γεν. -ονος, ἀναφυσὶς ἐξ αὐτῆς τῆς γῆς, Λατ. indigena — αὐτόχθονος, οἱ, ὡς τὸ Λατ. Aborigines, Indigenae, οὐχὶ ἐκείθεν ἐλθόντες, οἱ ἐγχώριοι, Ἡρόδ. 1. 171, Θουκ. 6. 2, κτλ. — μετὰ γεν., αὐτ. Ἰταλίας Διον. Ἀλ. 1. 10· — οἱ Ἀθηναῖοι ἡρέσασκεν αὐτὰ καλοῦμεναι, Εὐρ. Ἴων 29, 589, 737, ὁ αὐτ. Ἀποσι. 362. 8, Ἀριστοφ. Σπ. 1076, πρβλ. Θουκ. 1. 2, Ἰσοκρ. 45C, 258C.

II. ὡς ἐπιθ., γηγενής, ἐπιχώριος, τὰ μὲν δύο αὐτόχθονα τῶν ἐθνέων Ἡρόδ. 4. 197· ἀρετὴ Δυσ. 194. 37· λάχανα τῶν αὐτοχθόνων Πολύλοχος ἐν Ἀδελ. 1. 6.

αὐτο-χόλωτος, ὡς, ὅς· αὐτοῦ ὀργισμένος, Ἀνθ. II. 7. 688.

αὐτο-χορήγητος, ὡς, ὅς· αὐτοῦ χορηγίας, εἰλαπίναι Πλάτ. Ἀδελ. 371D.

αὐτο-χόωνος, ὡς, ὅς· ἐπὶ αὐτοχόωνος, -χωνος, προχείρως χυθεὶς, ὀγκώδης, ἐπὶ ὄγκου σιδήρου χρησιμεύοντος πρὸς διακολλάν, ἰλ. Π. 826. Ἰκῶ! Ἡσυχ. «αὐτοχόωνον» αὐτοχόωνον ἀπ' αὐτῆς τῆς χυμείας τὸ τίλειον ἔχοντα ... αὐτόχωνον κτλ.

αὐτόχρημα, ἐπίρρ., αὐτὸ τὸ πράγμα («Ἡσυχ.», τῇ ἀληθείᾳ,

πράγματι, Ἀριστοφ. Ἰππ. 78. II. ἀκριβῶς, ἀπαρμολόγως, Ἀλ. π. 2. 2. 44, Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 13.

αὐτό-χρως, ὡς, ὅς· συνήρ. -χρως, ὡς, ὅς· ἔχων τὸ ἴδιον αὐτοῦ χρώμα, δηλ. τὸ φυσικὸν αὐτοῦ χρώμα, Πλούτ. 2. 270P. 2) τοῦ αὐτοῦ χρώματος, αὐτόχρ. 330A.

αὐτό-χρῦσος, ὡς, ὅς· αὐτοῦ χρυσοῦ, πολυτίμος, αὐτόχρυσος· τὰ τίμια· Ἡσυχ.

αὐτό-χῦτος, ὡς, ὅς· αὐτοῦ χυθείς ἢ χυνόμενος, Ἀριστοφ. 1. 263, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 7. 12· συχν. παρὰ Νόνν.

αὐτοφέλ, ἡ -φέ, ἐπίρρ. τοῦ αὐτοφύτος, ἰδίως ὀρθολογίῳ, Ἀνέκδ. Ὀδ. τ. 2. σ. 405, 18, κτλ.

αὐτοφειδός, τὸ, αὐτὸ τὸ ψεῦδος, Ἰω. Κατακ. τ. 2, σ. 480, 9, ἔκδ. Βεν.

αὐτοψία, ἡ, τὸ ἰδίως ὁρᾶν τι, Διοσκ. προσμ., Λουκ. π. Συρ. Θ. 1· ἐκ τῆς αὐτοψίας Ἐπιγρ. Διδφ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 1711A. 4· ἐπὶ τὴν αὐτ. ἔλθεῖν αὐτόχρ. 1732a.

αὐτόψω, Διερ. ἀντὶ αὐτοῦ, ἰδῶ, αὐτῶ (αὐτέτ, Ἀλκυονη) ἐπ' αὐτόντος κατετάκετο ... ἐξ ἄουδς Θεοκρ. 11. 14.

αὐτόωδης, ὡς, ὅς· ἰων. ἀντὶ αὐτοῦ ὁδῆς Ἀπολλωνίου π. Ἀντων. 354C, Ἡσυχ. ἀλλ' ἐν Ἡρόδ. 6. 92 ὑπάρχει ὁ κοινὸς τύπος αὐθα-δέστερον.

αὐτόωτης, ὡς, ὅς· αὐτόχειρ II, Ἡσυχ.

αὐτο-ωνητής, ὡς, ὅς· ὁ ἀγοράζων ἐπ' αὐτόν, Δειναρχ. παρὰ Πολυδ. Γ'. 81· καὶ ἐπίθετ. αὐτόωνητος, ὡς, ὅς· Ἐπιγρ. Ἀττικῆ, Mithr. d. d. arch. Inst. IV. σ. 201.

αὐτόωρης, ὡς, ὅς· (ἡρα), αὐτὸς φροντίζων, αὐτοκλείεστος, ἀπ' αὐτοῦ ποῦν τι ἢ λέγων, αὐτόωρης ὅτε τοῖσιν ἐπέφραδε Καλλ. Ἀποσι. (284) παρὰ τῇ Σχολ. ἐν Πινδ. II. 4. 107.

αὐτόωρος, ὡς, ὅς· ἀντὶ αὐτόωρος, χάριν τοῦ μέτρου, Γρηγ. Ναζ. τ. 2. σ. 184A, 9.

αὐτως, ἐπίρρ. 4) κατὰ τοῦτον ἀκριβῶς τὸν τρόπον, οὕτω μάλιστα, ὡς ἔχει τὸ πράγμα, κτενεῖ δὲ με γυμνὸν ἐόντα, αὐτως — ὥστε γυναῖκα, ὅς μὲ φρονεῖσθαι ἔσθλοισι ὄντα ἀκριβῶς ὡς ἐάν ἦμην γυνή, ἰλ. Κ. 125· αὐτως ὅπως περ, Σοφ. Αἴ. 1179· αὐτῶς ὡς .. Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 890. 2) ἐντεῦθεν, ἐπὶ περιφρονητικῇ ἐννοίᾳ, ἀκριβῶς οὕτω, οὕτω δὲ, οὐχὶ κολλήτερα, τί σὺ κήδεαι αὐτῶς ἀνδρῶν, διατὶ δὲν λαμβάνεις καλλιτέραν πρόνοιαν, ἰλ. 2. 35 (Spiraea οὕτως, ὡς ἐν Β. 342)· εἴχεται αὐτῶς, ἀπὸ τῆς ἐπὶ ὅλῳ, Ὀδ. Δ. 665· συχνάκις συνεκρέεται μετὰ λέξιον περιφρονητικῶς ἀποφασίζον, πᾶσι δ' ἔτι νῆπιος αὐτῶς, ἐντελῶς βρέφος, ἰλ. Δ. 726 (ἀλλ' ἐν 2. 400 ἡ αὐτὴ φράσις σημαίνει ἀγάπη, σεοργήν)· οὕτω, μὴ σ' αὐτῶς γ'. 348· ἀνεμύλιον αὐτῶς φ. 474· αὐτῶς ὅπως ἀρούρης Ὀδ. ι'. 379, κτλ. — Ἐντεῦθεν φαίνεται ὅτι παρὰ γένει δ' εὐποῖς ὡσαύτως (παρ' Ὀμ. ἀπὸ ποῦ ὡς δ' αὐτῶς), ἀκριβῶς κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, συνήθως παρ' Ἀττ., πρβλ. Stalld. Πλάτ. Φαίδωνα 102E· ἐν Σοφ. Τρ. 1040, ὡς δ' αὐτῶς, ὡς μ' ὥλεσεν.

II. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ παρελθόν, ἀκριβῶς ὡς πρότερον ὅπως ἦτο, ἰλ. Δ. 133., Σ. 338, Ὀδ. γ'. 130· ὡσαύτως τῇ προσθήκῃ τοῦ ἔτι, λευκὸν ἔτ' αὐτῶς, λευκὸν εἰσθεὶς ὡς ἐτὶ ἦτο νέον, ἰλ. ψ. 208· ἔτι κεῖται αὐτῶς ἐν κλισίῃσι, ἔτι κεῖται ὅπως ἀκριβῶς ἦτο, Δ. 413· οὕτως, ἡ δὲ καὶ αὐτῶς, καὶ καλῶς ἐχόντων τῶν πρεσβυτέρων, Α. 520, Ε. 255.

III. εἰκῇ, ἀπλῶς καὶ ὡς ἔσκεν, ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὐτῶς μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ (Ὀδ. 2. 161)· ὁ δὲ πολλὰ χωρία εἰς αὐτὴν ἢ σημασία ἀποδίδονται, δύνανται νὰ ὑπα-χθῶσιν εἰς τινὰ τῶν προηγουμένων διακρίσεων, ὡς ἐν ἰλ. Π. 11., Σ. 584, κτλ. — (Ὅς πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως Ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι γράμμα. διαφωτισμοὶ ἐν ἱερῇ νὰ γράφεται αὐτῶς (ἐκ τοῦ ὅλῳ, τοῦ οὐτος) = οὕτως, ἢ αὐτῶς (ἐκ τοῦ αὐτάς), πρβλ. Ἀπολλωνίου ἐν Α. Β. 585, Ἑσυχ. Μ. 172. 34 μετὰ τοῦ Πουτυρ. ἐν Αδελ. ἐν λ., Ἑρμάν. π. τῆς Ἀντων. αὐτός 3. 15. II τελειοτάτα ἐκ τῶν δύο φαίνεται ἡ πιθανώτερά γνώμη. Ὁ τονισμὸς αὐτῶς ἀντὶ αὐ-τῶς, καλεῖται Ἀδελ.).

αὐχρῶν, κατὰ ἰων. τὸν ἱεραμ. 344, Διογ. ἀντὶ αὐχρῶν.

αὐχρῶν, α, ὡς, (αὐχρῶν) ἀλαζών, μεγαλῆυχος, Ξενοφάνης παρ' Ἀθην. 526B.

αὐχρῶν, μέλλ. Ἀττ. εἶω, (αὐχρῶν) ἀποκρίπτω τὸν αὐχρῶν, λαμοποιῶ, ἀποκεφαλίζω, τοῦς μὲν ἡγχενίς Σοφ. Δφ. 298.

2) ἐν Φίλιπ. 1. 651 (πρβλ. 2. 372) πρὸς ἄλλω, ἀποπνίγω, σφραγίζω αὐτὴν δὲ ἢ ἐννοία μνημονεύεται ἐκ τῶν Ἰππικτρ. σ. 41. 22.

αὐχρῶν, τό, = αὐχρῶν III, Εὐστ. 1533. 46, Ἀν. Ὀδ. τ. 2. 356. 31, κτλ.

αὐχρῶν, α, ὡς, ὅς· τοῦ αὐχρῶν, ὁ ἀνῆκων εἰς τὸν αὐχρῶν, τένοντες αὐχρῶν, οἱ τένοντες τοῦ αὐχρῶν, Ὀδ. Γ. 450· κατὰ ἰππ. Κ. 3. 255.

II. εἶδος γυνώσκων, Ἀντιφῶν. ἐν Ἀδελ. 79.

αὐχρῶν, ὡς, ὅς· βρόχος αὐχρῶν, πρὸς ἀπαχρῶνισιν, Λυκούργ. 1100.

αὐχρῶν, μόνον κατ' ἐνιστώτα καὶ παρατ. πρὸς αὐχρῶν, πλὴν ὅτι ὁ μέλλ. αὐχρῶν ἀπαντᾷ παρὰ Λουκ. ἐν Νεκρ. Διαλ. 22. 4, ἀπρ. πρὸς αὐχρῶν ἐν Ἀνθ. II. 15. 4, Ἀπολλῶν. 2. 4, 3, καὶ ἐν στίχοις, μετὰ τῶν προθ. ἐξ-, ἐπ-, κατ-1. (αὐχρῶν). Ὅς τὰ παυχοδομαί, νόμ. πᾶσι, ἀλαζονεύομαι, ὑπερηφανεύομαι, ἐπὶ τινὶ Βατραχομ. 37, Ἀνθ.

ρημένως, καθ' ἑαυτὸ τι θεωρούμενον, Ἄριστ. Ἀν. Π. 18, 1.—δ
Κικιρών παίζει ἐπὶ τοῦτου τοῦ φιλοσοφ. ὅρου, πρὸς Ἀντ. Θ. 1, 2.
2) παρὰ Γραμμ., ἡ ἀπάλειψις ἀρχαίων γραμμάτων, οἷον ἔστι
στη, ἔσθ' ὅθ', ἔσθ' ὅθ' Χοιροβ. τ. 1. σ. 84, 15.

ἀφαιρετέον, ῥήμ. ἐπὶ, πρέπει τις νὰ ἀφαιρέσῃ, Ἰππ. Ἀφ.
1253, Πλάτ. Πολ. 361A· πρέπει τις νὰ ἀποκλείσῃ, ὡς αὐτὸ Πολιτικ.
291C.

II. ἀφαιρετικός, ἔα, εὖν, ὅστις πρέπει νὰ ἀφαιρῇ
ὁ αὐτός. Πολ. 398E.

ἀφαιρετικός, ὁ, ὁ ἀφαιρῶν ἢ ἀρπάζων τι, Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ὀδ. N.
224, Σουΐδ. ἐν λέξει ἐξαιτίας.

ἀφαιρετικός, ἡ, ὅν, πρὸς ἀφαιρέσιν ἐπιτηδεύων, ἡ δὲ ἀφέ-
λεια ἔστι ἀφαιρετική τῶν περιττῶν Κῆμ. Ἀλ. 286.

ἀφαιρέσις, ἰδαι, ἡ, ἡ ἀφαίρουσα, ἐπιθετον τῶν Μοιρῶν, Ὀρφ.
Ἦμν. 59, 18.

ἀφαιρέσις, ὅν, ὅν δύναται τις νὰ ἀφαιρέσῃ, Πλάτ. Πολιτ.
301B.

II. προπαρῶν, ἀφαιρέσις, ὁ ἀφαιρέσις, Ἀρρ. Ἐπιτ.
3, 24, 3· (περὶ τῆς διαφοράς τοῦ τονισμοῦ τῆς Λοβ. Παράλειπ. 479.)

— ἄλλ' ὑπάρχει ὁμοιότης).

ἀφαιρέσις, ἰων. ἀπαίρειται μέλλ. -ῃσι· πρkm. ἀφῆρηκα, ἰων.
ἀπαίρεικα· ἀφ. ἀφῆλλον, μεταγ. ἀφῆρηκα παρὰ Ἰων.·

(ἵτε αἰρέω)· λαμβάνω ἀπὸ τινος, ἀφαιρέω—Σύνταξ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ,
ἀφ. τί τινα, ὡς ὅτιον μὲν ὀφείλει Μεσαυλίας, ἐσθλὴνσε

τὸ τρεπείναι, Ὀδ. Ε. 455· οὕτω καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα, Δισχύλ.
Εὐμ. 360, κτλ.· (ἀλλ' ὡσαύτως, ἀπαλλάττω τινὰ καθήκοντος τινος,

Σεν. Κύρ. 7, 1, 44.)·—σπανιώτερον, ἀφ. τί τινος Ἀριστοφ. Εὐρ.
561, Σεν. Πολ. Λακ. 4, 7· κῆρα χώρας Δισχύλ. Θιβ. 777· ἔκ

τινος ὁ αὐτός. Εὐμ. 444· ἀλλ' ὡσαύτως τινὰ τι αὐτοῦ 360, Σαρ.
Φ. 933, ἵτε κατωτ. II. 1., III.·—μετὰ γέν. πράγμ., ἀφαιρῶ ἀπὸ

τινος πράγματος, τὸ ἐλαττώνω, Σεν. Πέρ. 4, 4·—μετ' αὐτ. μόνος,
ἀφελῶν τὰ ἀχθεα, ἀφελῶν, ἀφαιρέσας, Περδ. 1, 80· βασιλέων

.. ὀργὰς ἀφίρουν Εὐρ. Μῆδ. 455, πρδλ. Ἀριστοφ. Πλ. 22, Βατρ.
518.

2) ἀποχωρίζω, ἀποκλίνω, ὡς κατὰ μέρος, τὸ Ἑλλή-
νικόν ὡς ἐν ἀπὸ πάντων ἀφαιρουμένων χωρὶς Πλάτ. Πολιτ.

262D· τί τινος ὁ αὐτός. Πλάτ. 360E· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ προστε-
θεῖναι, ὁ αὐτός, Φαίδων 95E, κτλ.

II. Μίστ.· μέλλ. ἀφαιρέω
σφμαί (ἀλλ' ἐπὶ παθ. σφμαί, εἰ ἡ γραφή ἔχει ὕμνους, Περδ. 5, 33),

καὶ μεταγ. ἀφαιρέωμαι Τιμόστορ. ἐν «Ἡλιόδεσπότῃ» 1 (πρδλ. Μει-
νεκε «Εὐλ. Κωμ. 5, 117), Πολύδ. 3, 29, 71 ἀφ. ἀφαιρέωμαι, καὶ

μεταγεν. ἀφαιλάμην, ἵτε Φρύν. 183· πρkm. ἀφῆρηκα (μετὰ
μίσσης σημασίαν), Σεν. Κύρ. 7, 5, 79·—ἀπὸ τοῦ ὅμ., καὶ ἐρεθίσ

σχυνοτέρ. τοῦ ἐνεργητ., λαμβάνω, ἀποχωρίζω δι' ἑαυτοῦ, λαμβάνω,
ἀλλὰ σπανίως ἔννευ τῆς ἐννοίας ὅτι λαμβάνω δι' ἑμαυτόν, (τὸ δὲ λαμ-

βαίνωμεν πράγμα ἐξακολουθεῖ δικαιοσύνη νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν ἀποκλίν-
σαντα)·—ὡσαύτως ἐπὶ ἀλληλοπαθείας, ἀφαιρέσθων τύχην, ἰδαι

ἔτε ἀκότερος τὴν τύχην τοῦ ἐτέρου, Εὐρ. Πλ. 928·—Σύνταξ. ὡς
τὸ ἐνεργ., ἀφαιρέσθαι τί τινα, ὡς, καὶ δὴ μοι γέρας· ἀφαι-

ρήσασθαι ἀπειλεῖς Ἰλ. Δ. 161·—τί τινος Ε. 673, 691., I, 335,
κτλ., Ἀντ. 168, 36· (ὡσαύτως, τεύχεα.. ὅμοιον ἀφελῆσθαι Ἰλ.

N 510)· οὕτω, τί πρὸς τινος Εὐρ. Τρω. 1034· τί ἀπὸ τινος
Ἀριστοφ. Σαρ. 883· ἔκ τινος Σεν. Κυν. 12, 9·—ὡσαύτως μετὰ

διπλῆς αὐτ. πράγμ. καὶ προσώπ., ἀποστρεφῶ τινὰ τινος, μήτε σὺ
τόνδ' .. ἀποστρεφὼ κούρην Ἰλ. Δ. 275, πρδλ. Περδ. 1, 71, 7-

104· συχν. παρ' Ἀντ., τέκνα ἀφ. τινος Εὐρ. Ἀνδρ. 613, ἵτε
Ἑλμολ. Ἀχ. 464· σπανίως μετ' αὐτ. προσώπ. καὶ γέν. πραγματος,

ἀφαιρουσθαι τὸς κύνας τοῦ εὐρεῖν τὸν λόγῳ Σεν. Κυν. 6, 4,
πρδλ. Πλάτ. Ἀντ. 60, Πανσ. 5, 10, 9.

2) μετ' αὐτ. πράγμ.,
ἀφ. ψήφισμα, ἐκτελεῖται, ἐξουδετέρω, ἀκυρῶ, Ἀντ. 22, 37· ἀφελ-

ομένης τῆς νυκτὸς τὸ ἔργον, διακυψάσῃ ἡ κυλιεμένης, Θουκ.
4, 134· οὕτως, ἔως κελευσθεῖς νυκτὸς ἐμμ' ἀφελῆσθαι Δισχύλ.

Πέρσ. 428, πρδλ. Σεν. Ἑλλ. 1, 2, 10· ἀφ. τὴν μνήμην πολλῶν
ἀγαθῶν Δημ. 597, 17.

3) ἐπομίνου μὴ μετ' ἀπαρ., ἐμπο-
δίζω, κυλίσω τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τι, τί μ' ἀνδρὰ πολέμιον

ἐχθρόν τ' ἀφελῶν μὴ κτανεῖν τόδεος ἑμοῖς; Σαρ. Φ. 1303
πρδλ. Εὐρ. Τρω. 1146· ἐκτείνω, ἡ τίς συμφορά σ' ἀφελῆσθαι

(μὴ κτείνειν) ὁ αὐτός. Ἀνδρ. 913· ἡ μετὰ μόν. ὁπαρμ., Πινδ. 1, 1
87· πρδλ. Heind. Πλάτ. Πρωτ. 260A

4) ἀφαιρέσθαι τινὰ
εἰς ἐλευθερίαν, λατ. vindicare in libertatem, ἀφαιρουσθὲν

τινα, Πλάτ. Νόμ. 914E, Ἰσοκρ. 252E, Δημ. 100, 8, πρδλ. Ἀντ.
167, 20, 23, Δισχύλ. 9, 20.

III. Πλάτ. μέλλων -αἰρεθῆσθαι
(ἵτε ἀνωτ. II. ἐν ἀρχ.)· πρkm. ἀφῆρηκα, ἰων. ἀπαίρεικα

Περδ. 7, 169, κτλ.·—ἀφαιρούμαι, ἐκλείπω, μέγα τ' ἀφῆρῃ
ψάλλον οἰκῶν Δισχύλ. Χο. 982, Περδ. 3, 137, κτλ. τι πρὸς ἡ

ὅπο τινος ὁ αὐτός. 1, 70., 3 65., 7, 159· ἔκ χερῶν ἀφῆρῃθην
Εὐρ. Τρω. 480 μετ' ἀπαρμ., ἀφῆρῃθην Σκείρωνος ἀκτῆς ὅμοια

τοῦμὸν εἰσορᾶν, ἐστερήθην, ἐκωλύθην ἀπὸ τοῦ νὰ βλέπῃ τὰς ἀκτῆς
τοῦ Σκείρωνος, ὁ αὐτός. Ἰππ. 1207· σπανιώτερον, μὴδὲν ἑμοῦ ἀφαι-

ρεθῆντος τοῦ ὄγκου (κατὰ Βαδμινὸν ἀντὶ τοῦ ἑμοῦ, ἐν παρα-
βολῇ πρὸς τὸ μικρόν κατωτέρω, μὴδὲν ἀπολλύς τοῦ ὄγκου),

Πλάτ. Θεαιτ. 154B.

2) ὁ ἀφαιρέσις, δικανικῶς, ὁ ὑποστὰς
τὴν ἀπώλειαν, παρ' οὗ ἀφῆρῃθι τι, ὁ δίκων, ὁ αὐτός. Νόμ. 915A,

πρδλ. 914D).

Ἀφαιρέσις, Δωρ. ἀντὶ Ἠφαιρέσις.

ἀφάκη, ἡ, (ῥάκος) εἶδος ὑσπρίων (ἵδα φακῆ), Ἀριστ. Ἰστ. Ζ.
8, 10, 3, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 8, 3, κτλ., ἵτε Μείνεκος εἰς Φιλακρ. Ἀδελ.

17.

II. εἶδος ἀγρίας βοτάνης, ἡδυνόμην, ἵτε ἐν λ. ἀπάκη,
12, 1, 7), ἀμφιβολία παρὰ Θεοφρ., ἵτε ἐν λ. ἀπάκη,

ἀφ-ἀλλομαι· μέλλ., -αλλομαι, μετ' Ἑπικ. ἀφ. ἀπάλλας-
νος Πλάτ. 4, 15· ἀλλομαι, πηδῶ ἀπὸ τινος, ἐπὶ τι, πηδῆμα κοῦρον

ἐκ νεῶς ἀφῆλατο, ὅμοιον τῷ πηδῆμα πηδᾶν. Δισχύλ. Πέρσ.
305· ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τὴν Σωκράτους ἀφῆλατο (ἡ ψάλλαι,

ἀπατήσῃ καὶ ἐκείνην εἰς τὴν κεφ., κτλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 147· ἀφ.
ἵππου Πλάτ. Κατ. 27.

II. ἀποπάλλομαι, ἀπὸ τῶν λελειν
Ἀριστ. π. Ἰσυχ. 2, 8, 11, πρδλ. Νικ. Θ. 908, Ἀνθ. II. 9, 159·

ἀνταναλλομαι, ἐπὶ σπιδῶ, Πλάτ. 2, 931D,

ἀ-φάλας, ὅν, ἀνευ τοῦ φάλας, ἀφάλας· περινεφάλας μὴ
ἔχουσα φάλας· φάλοι δὲ εἰσιν οἱ λαμπροὶ ἥλοι ἢ τὰ ποικιλήματα·

Ἰσυχ.· κυνέη Ἰλ. Κ. 258· πρδλ. τετραφάλας.

ἀφ-αλῆσις, ὡς, ἡ ὁ ἀποπήδησις, Ἀρτ. Χρον. Νούσ. Ἡραπειντ.
1, 3·—ὡσαύτως ἀφάλας, ὁ, Ἀντ. 27, ἐν Μαθητ. Μελ. σ. 121.

ἀφ-αλτος, ὅν, ὁ ἀναπηδῶν, πηδῶν ὑπὸ πῶ, ἐφαλτο· οἱ ἀνα-
πηδῶντες Ἰσυχ.

ἀφαιμαρτάνω· μέλλ., -αμαρτῆσθαι· Ἑπ. ἀφ. ἀπημέρτεν
Ἰλ. Ο. 521, II. 466, 467· ἀποσυγῆται τοῦ σκοποῦ, μετὰ γέν., καὶ

τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν Ἰλ. Θ. 119, κτλ.· ὡσαύτως παρὰ πεισίτι,
Ἀντιφῶν 121, 39, Σεν. Ἑλλ. 6, 1, 15.

II. ἀποστρεφῶμαι τινος,
σὺ ἀφαιμαρτοῦσθαι Ἰλ. Ζ. 411, πρδλ. X. 203.

ἀφαιμαρτο-επής, ἔς, = ἀμαρτῆσις, ὁ ἀποσυγῆται τοῦ
σκοποῦ τῶν λόγων (Σχόλ.), ἐπὶ οὐ πολὺμυθος, οὐδ' ἀφαιμαρ-

τοσιπῆς Ἰλ. I. 215.

Ἀφάμιος, ὁ, μὴ ἐν Φιακῶσιν, ἀντιστοιχῶν τῷ ἐν Δελφοῖς
Ἰλαίρ, Ἑπικρ. Δελφῶν W. σ. 312, 368.

Ἀφαιμαρτῆς, ὅν, οἱ, δούλοι γινώσκοντες ἐν Κρήτῃ, ἑμοῖς τοῖς ἐν
Λακεδαίμονι ἑλθούσιν, Σαρδ. 701, Ἀδελ. 203F· γράφεται Ἀφαιμαρτῆς·

ταί παρ' Εὐστ.·—ἀφαιμαρτῆς· οἰκῆται ἀγροῖται, πρὶοίκοι· Ἰσυχ.
ἀφαιμαρτῆς· μέλλ. ἀφαιμαρτῆς· ἰων. ἀφ. ἀφαιμαρτῆς· ἀφαιμαρτῆς

Περδ. 2, 129·—ἀφαιμαρτῆς, ἐπὶ δ' ὅμην εἶς μῦθος
ἀφαιμαρτῆς Ὀδ. II. 387· σοὶ τὰμ' ἀφαιμαρτῆς· ἔφην δερ.

Ἀντ. 501.

ἀφάνει, ἰπρρ. τοῦ ἀφανῆς, ἀφανῆς, Ἡρωδιαν. Ἑπικρ. 255,

ἀφάνεια, ἡ, τὸ οὐσίαις τοῦ ἀφανῆς, τὸ μὴ φαίνεσθαι, ἀνόςος,
ἀσφραγία, Πινδ. 1, 4, 52 (3, 49)· μεταγ. ἀφάνεια, ἐπὶ ἀφάνει

ἐνδύου καταγωγῆς ἢ βαθμοῦ, Θουκ. 2, 37.

II. ἀφανῆσις,
παντελὴς ἐπελθὼς, ἀπώλεια, Δισχύλ. Ἀγ. 384·—ὁ τύπος ἀφανῆς

ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀπολλύναι, ἐν τῷ π. Σύνταξ. σ. 341.

ἀ-φάνερος, ὅν, ὁ μὴ φανερὸς· ὡσαύτως ἀφανέρωτος, ὅν,
ἀμφότερα παρὰ Πινδαν.

ἀφανῆς, ἔς, (φαίνομαι, φανῆναι) μὴ φανήμενος, ἔδρηται,
ἀθέτος, Ἀστ. cneus, ἰδαι· ἐπὶ τοῦ κάτω χόρου, Ἄρταρος

Πινδ. Ἀποστ. 223, πρδλ. Δισχύλ. Θιβ. 860· οὕτω, χάσις ἀφα-
νόςος, μὴ δρώμενος, Περδ. 6, 71· ἡ ἀφ. θεός, ἐπὶ τῇ Περιφύρῃ

Σαρ. Ο. Κ. 1556· ὁ ἀφ. πόλος, δηλ. ὁ νότιος, Ἀριστ. π. Πύρ. 2,
2, 15, π. Κύμ. 4, 14· περὶ τοῦ ἐν Θουκ. 4, 67, ἵτε φυλάκη I. 1.

2) ἀφ. γίνεσθαι, -ἀφανῆσθαι, ἀφανῆσθαι, Περδ.
3, 104, Εὐρ. I. 757, Πλάτ. Πλάτ. 350B· οὕτω, ἀφ. ἡν, ἐπὶ φανῆ

νότητι, Περδ. 7, 37, πρδλ. Σεν. Ἀν. 1, 4, 7· ἐπὶ σπαρτιωτῶν μὴ
ἀνευρισκομένων μετὰ τὴν μάχην, Θουκ. 2, 34.

3) ἀόρατος,
κεκρυμμένος, ἀκατάληπτος, ἀφ. νόος ἀδυσότατος Σβλ. 10· ὁ φ.

νεῦμα, κρυπτόν, μυστικὸν σημεῖον, Θουκ. 1, 131· ἀφ. κρυπτόν, ὁ
δὲν δύναται τις νὰ ἴδῃ, ὁ αὐτός, 4, 29· ἀφ. εἰσιδῶν, κεκρυμμένον,

ὁ αὐτός, 8, 69· μετὰ μεταγ., ἀφ. εἰμι ποιῶν τι, πράττει τι χωρὶς
νὰ με ἴδῃ τις, Σεν. Ἀν. 6, 2, 4· ὅλλ' ὡσαύτως, ἀφ. ὡν ποῖται τι

ἰσχυρ. 1, 68· μαντικὴ χροῖμενος οὐκ ἀφανῆς ὁ φ., ἥτοι πασιγνω-
στος ἐστὶ, Σεν. Ἀπρην. 1, 1, 2.

6) ὁ ἀγνωστος, ἀθέβαιος, ἀφρι-
βολος, σκοτεινός, ἀπαρῆς, ἀφ. νόος Περδ. 2, 84· οὐν ἀφανῆς

λόγῳ, ἐπὶ κατηγορίᾳ μὴ φανερά, μὴ βεβαία, Σαρ. Ο. I. 1, 37· ἐν
ἀφανῇ λ. Ἀντιφῶν 136, 18· μύθος Σαρ. Ο. Κ. 1083· ὁνομα Εὐρ.

Τρω. 1322· ἑλπίς Θουκ. 5, 103· πρόφασις ἀφανῆστατη λόγῳ ὁ
αὐτός, 1, 23· οὐκ ἀφ. τεκμήρια Σεν. Ἀγ. 384· ὁνομα Εὐρ.

Τρω. 1322· ἑλπίς Θουκ. 5, 103· πρόφασις ἀφανῆστατη λόγῳ ὁ
αὐτός, 1, 23· οὐκ ἀφ. τεκμήρια Σεν. Ἀγ. 384· ὁνομα Εὐρ.

Τρω. 1322· ἑλπίς Θουκ. 5, 103· πρόφασις ἀφανῆστατη λόγῳ ὁ
αὐτός, 1, 23· οὐκ ἀφ. τεκμήρια Σεν. Ἀγ. 384· ὁνομα Εὐρ.

Τρω. 1322· ἑλπίς Θουκ. 5, 103· πρόφασις ἀφανῆστατη λόγῳ ὁ
αὐτός, 1, 23· οὐκ ἀφ. τεκμήρια Σεν. Ἀγ. 384· ὁνομα Εὐρ.

Τρω. 1322· ἑλπίς Θουκ. 5, 103· πρόφασις ἀφανῆστατη λόγῳ ὁ
αὐτός, 1, 23· οὐκ ἀφ. τεκμήρια Σεν. Ἀγ. 384· ὁνομα Εὐρ.

Τρω. 1322· ἑλπίς Θουκ. 5, 103· πρόφασις ἀφανῆστατη λόγῳ ὁ
αὐτός, 1, 23· οὐκ ἀφ. τεκμήρια Σεν. Ἀγ. 384· ὁνομα Εὐρ.

1244, 1322, Θουκ. 3. 57.

3) ἀφανής οὐσία, κινητή περιουσία, οἷοι, χρήματα, τὰ ὁποῖα δύναται νὰ καταστῇσιν ἄφανη (πρόβλ. ἀφανίζω 1.7), κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ φανερά (ἀκίνητος περιουσία), οἷον ἐκτίματα, Λυσ. Ἀποσπ. 47· ἀφανῆ καταστῆσαι τὴν οὐσίαν, μετατρέψαι αὐτὴν εἰς χρήματα, ὁ αὐτ. 160. 8· οὕτως, ἀφ. πλοῦτος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ γῆ Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 602· ἀλλ' ἐν νυκτερικτῇ σημασίᾳ, πλοῦτος ἀφ. ἐν οὐ καταρῶν ἐχει Μένανδ. ἐν «Δυσκόλῳ» 2. 16.

ἀφανίζω: μέλλ. Ἀττ. ἴω: πρκμ. ἡφάνικα, Δημ. 950. 3:— καθιστῶ τὸ ἀφανές, ἀποκρύπτω, νεφέλην ἡφάνισεν ἥλιον (πιν. γραφή) Ξεν. Ἀν. 3. 4, 8· ἐντεῦθεν ὡς τὸ Lat. abscondo, χάνω τὴν θέαν τινός, δὲν βλέπω τι, Εὐδουλ. ἐν «Στριγγοκαρίωνι» 1. 18, ἐνθα ἴδε Μείνεκε· ἀφ. τὸ συμφορώτατον, ἐξαλείφειν, ἀπαλείφειν, καταστρέφειν, ἴππ. Ἀρχ. Ἰγερ. 17· αἶρω ἐκ τοῦ μέσου πολιτικούς καταλείκους, ὥστε ἡ τύχη αὐτῶν διαμένει ἀγνωστος, Ἠρόδ. 3. 126, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 53, πρόβλ. Θουκ. 4. 80, Ξεν. Ἀν. 1. 6, 11· καθόλου, ἐπὶ θανάτῳ, αἶρω ἐκ τῆς γῆς, «παίρω», Ἐπιγρ. Ἑλλ. 376. 8., 380. 6, κ. ἄλλ. — Παρ., τὴν γνώμην μηδὲν ἡφάνισθαι, ἀφανισθεῖσαν, οὐδαμῶς ἡ ἀπακρυφθεῖσαν, οὐκ ἐπαθεῖσαν, Θουκ. 7. 8. 2) αἶρω ἐκ τοῦ μέσου, ἀπομακρύνω, ἄχος Σοφ. Ο. C. 1712· ἐξαφανίζω, ἐπότε πόλεος ἀφανίσκειεν ἡ πτεροῦσα πορθένος τιν' ἀνδρῶν Εὐρ. Φιλν. 1041· Μούσας ἀφ. Ἀριστοφ. Νεφ. 971· ἀφ. αὐτὸν εἰς τὸν νεῶν δ' αὐτ. Πλ. 711.

3) καταστρέφω ἐξ ὁλοκλήρου, παντελῶς ἐξαλείφω, καθήκον μέχρις ἐξέσους, ἐξαλείφω τὸ γιγναμένο κτλ., Θουκ. β. 54, κτλ.· ἔλω ἀφ. τὰ ἱερὰ Δημ. 502. 17. 4) καθιστῶ ἀφανῆ, ἐξαλείφω τὰ ἴχνη, Ξεν. Κυν. 5. 3, κτλ.· ἐξαλείφω τὰ ἴχνη αἵματος, Ἀντιφών 134. 37· ἐξαφανίζω μάρτυρα ἢ μαρτυρίαν, ὁ αὐτ. 135. 29· ἀπὸλλάττωμαι τινός, εἰκην Ἀριστοφ. Νεφ. 700.

5) ἀποκρύπτω, κλέπτω, Ξεν. Οἰκ. 14. 2. 6) ἐπισκοτίζω, ἀμαυρῶ, καταστρέφω τὴν ὑπόληψιν τινός, ἀρετὴν, ἀξίωσιν, δόξαν, τὸ δίκαιον, κτλ., Θουκ. 7. 69., 2. 61, Πλάτ., κτλ.: ἀλλ' ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀφ. ἀγαθὸν κσάν, ἐξαλείφειν τὸ κακὸν διὰ τοῦ ἀγαθοῦ, Θουκ. 2. 42· δύσκολον δ' αὐτ. 3. 58· τὸ χρώμα ἀφανίζουσιν ἐκ τοῦ σώματος (ἡλύπη καὶ τὸ ζῆν κακός), Ἀντιφών, ἐν «Εὐπολοῖ» 1· τὴν τρίχα πολίαν οὖσαν ἐπειράτω βαφῇ ἀφανίζειν, προσεπάθει νὰ τὴν κάμῃ διὰ βαφῆς νὰ μὴ φαίνεται τοιαύτη, Αἰλ. Παικ. Ἰστ. 7. 20· ἀφανίζειν τὰ πρόσωπα (πρόβλ. ἀπρόσωπος), ἐπὶ τῆς προσποιήσεως σκυθρωπότητος τῶν ὑποκριτῶν ἔταν νηστεύσασιν, ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ὥπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε'. 16· πρόβλ. Ἐδδ. (Ἰωὴλ Β' 20, Ζαχ. Ζ' 14).

7) καταστρέφω, ἐξαφανίζω περιουσίαν, ἀργύριον, νομισμὰν Αἰσχίν. 14. 24., 85. 31· ἔλω τὸ ἐργαστήριον Δημ. 821, ἐν τέλει, πρόβλ. 820 ἐν τέλει, 839. 15· ὡσαύτως ἀφ. τὴν οὐσίαν, μετατρέπω τὴν περιουσίαν (νεπημαστικὴν ἢ ὀλίαν) εἰς χρήματα ἵνα ἀποκρύψω αὐτήν, ἢ αἶρω ἐκ τοῦ μέσου (πρόβλ. ἀφανής 5), Δημ. 827. 12, Αἰσχίν. 14. 38.

8) ἐκπίνω, πίνω ἐντελῶς ποτήριον οἴνου, Εὐδουλ. ἐν «Πικρῶν» 3· πρόβλ. Μείνεκε Ἀποσπ. Κυν. 2. 829. II. Παθ., γίνομαι ἀφρατός, ἐξαφανίζομαι, Ἠρόδ. 4. 8. 124, Σοφ. Ἀντ. 235· ἐπὶ ἀνθρώπων καταχλωσθέντων ὑπὸ θυελλῆς ἄμμου, Ἠρόδ. 3. 26· ἢ ἀπλεσθέντων ἐν τῇ θαλάσσῃ, Θουκ. 8. 84, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 24· ἀφ. κατὰ τῆς θαλάσσης, ἐπὶ νήσων, Ἠρόδ. 7. 15· ὑπερβυχίος ἢ Πλουτ. Κρόσσ. 19· ἀφ. ἐξ ἀνθρώπων Ἠρόδ. 4. 93, Λυσ. 191. 27· ἀφ. εἰς ὕλην, ἐντός δάσους, Ξεν. Κυν. 10. 23· καταχλωσθέν ἡφανίσθη Θουκ. 3. 83. 2) τῷ ἰδιωτεύειν, Ξεν. Ἀγ. 9. 1.

ἀφάνισις, εἰς, ἢ, ἀπαλλαγὴ ἐκ τινός, εἰκῆς Ἀριστοφ. Νεφ. 704· ἐξάλειψις, λόγων Πλάτ. Σοφ. 259E· II. (ἐκ τοῦ παθ.) ἱεραφάνισις, Ἠρόδ. 4. 15, Ἀριστ. Πρὸβλ. 30. 1, 2.

ἀφάνισμός, δ, = τῷ προηγ. I, Πολύδ. 5. 11, 5. II, = τῷ προηγ. II, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 37, 3· ἀστρων Θεοφ. Ἀποσπ. 6. 1, 2· τῆς σεληνῆς Πλουτ. 2. 670B.

ἀφάνιστός, εἰς, ον, ῥηματ. ἰπθ., ὅστις πρέπει νὰ ἀφανισθῇ, νὰ ἀρῇ ἐκ τοῦ μέσου, λόγος Ἰσοκρ. 281B· ἀφανιστήριος, α, ον, ὁ, καταστρεπτικός, Κ. Μανκσ. Χρον. 3099.

ἀφάνιστής, οθ, ὁ καταστροφικός, ὑποπτον ἐν Πλουτ. 2. 828F, Σχόλ. εἰς Αἰσχύν. Θῆβ. 173, κτλ., ὡς ἀφάνιστρια Ἰζέτ. εἰς Λυκόφρ. 187, Σχόλ. Ὀππ. Ἀλ. 2. 487· ἐντεῦθεν, ἀφανιστικὸς, ἢ, ον, καταστρεπτικός, Συναξ. 98B, Σχόλ. εἰς Αἰσχύν. Θῆβ. 145· καὶ ἑπὶ ῥ. -κός Σχόλ. εἰς Ἠ. Φ. 220.

ἀφάνιστος, ἢ, ον, φαρτός, Γλωσσ.

ἀφανιστάσις, ον, μὴ παρασώμενος ὑπὸ τῆς φαντασίας, Ἰω. Χρυσ. τ. 3. σ. 633.

ἀφανιστάσις, ον, σπερούμενος φαντασίας, ἐνίκανος νὰ φαντασθῇ τι, Πλουτ. 2. 960D.

ἀφάνταστος, ον, ἄνευ φαντασίας, φύσις Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 114.

ἀφαντικός, τδ, εἶδος δασμῶν, Ἰω. Λυδ. π. ὄρχ. τ. Ρωμ. πολ. 1', 70.—Κασδ, Θεοδοσ. 13. 11, 3.

ἀφαντος, ον, (φαίνωμαι) ὁ καταστὰς ἀφανής, ἀφρατός, δ' ἐξαφα-

νισθείς, «λησμονημένος», ἀκήδεστοι καὶ ἀφ. Ἠ. Ζ. 60· ἀσπεριμὸς γενεὴ καὶ ἀφ. ὀληται Ἦ. 303, κτλ., κεκρυμμένος, ἀφ. ἔρμα Αἰσχύν. Ἀγ. 1007· ἔφην· ἀφαντον φῶς (silicis venit ablativum) οὐκ οὐκ ἔφην. Σοφ. Φιλ. 297· ἀφ. ἔπελες Πινδ. Ο. 1. 72· ἐκ βορρῶν ἀφ. βῆναι Σοφ. Ο. Τ. 382· ἀνὴρ ἀφαντος ἐκ.. στρατοῦ Αἰσχύν. Ἀγ. 624· ἀφ. οἴγεσθαι, ἔρρειν, = ἀφανισθῆναι αὐτοῖς 657, Σοφ. Ο. Τ. 560· ἀφρατός ἀφαντος Εὐρ. Ἑλλ. 606· ἐκ χειρῶν ὁ αὐτ. ἴππ. 827· ἴχνος ἀφ. πλατῶν Αἰσχύν. Ἀγ. 695· 2) ἐν κρυπτοῖς, ἀφαντ. βρέμειν Πινδ. 11. 11. 46.

3) σκοτεινός, ἀσπῆς, ἀφανής, Πινδ. Ν. 8. 58. Μόνον ποιητ. λέξις καὶ ἐν τῇ Καιν. Διαθ.

ἀφαντόω, καθιστῶ τινα ἀφαντον, ἐξαφανίζω τινά, Ἰούστ. Ἠ. 882, 45, κτλ.

ἀφαντώσεις, εἰς, ἢ, ἐξαφάνισις, καταστροφή, ὕλεθρος, Νικητ. Χρον. 127C.

ἀφάπτω, ζῶω ἐκ τινός ἢ ἐπάνω εἰς τι, ἄμματα ἀφ., ζῶω κομίζω ἐπὶ σκαλίου, Ἠρόδ. 4. 98, πρόβλ. ἴππ. 885G· οὕτως ἐν τῇ μέσῃ τύπῃ, Ἐδδ. (Παροιμ. 3. 3, κ. ἄλλ.) — IIαθ., κρῖμαται ἐκ τινός, ἐξαφάνομαι, μετοχ. πρκμ. ἀπαμμένους (Ἰων. ἀντὶ ἀφαιμα-), Ἠρόδ. 2. 121, 4· ἀφαιμμένος ἐκ τινός Θεόδωρ. 22. 52.

ἄφαρ [ου], ποιητ. ἑπὶ ῥ. κυρίως σημαίνει ἄμεσον ἀκολουθεῖν, εὐθέως, πάραυτα, ἀμέσως παρ' Ὀμ. κατὰ τὸ πλείστον ἐν ἀρχῇ περιόδου ἢ κώλου ἐπακολουθοῦντος τοῦ δέ, ἄφαρ δ' ἡμῖς κορηγῇ Ἠ. Τ. 405, πρόβλ. Ρ. 417· ἢ ἄνευ τοῦ δέ, μετὰ τοῦτο, μετὰ ταῦτα, Α. 418, Ὀδ. Β. 95.

2) αἰφνιδίως, ταχέως, εὐθέως, ἀμέσως, ἄφαρ τόδε λωδὸν ἔστι Β. 109· ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσι Α. 85· μετ' ἄλλου ἑπὶ ῥ. πρὸς ἐπίτασιν, ἄφαρ αὐτίκα Ἠ. Ψ. 593· ὡσαύτως παρὰ Πινδ., πέμπε θρόνοντας ἄφαρ Ν. 1. 60· καὶ σπανίως παρὰ Τραγ., Αἰσχύν. Πέρσ. 469, Σοφ. Τρ. 135, 529, 821, 958, Εὐρ. 1. Τ. 1274.

II. παρὰ Θεόγν. 716, ὡς εἰ ἦτο ἐπὶ ῥ. ταχὺς, ὡκύς (πρόβλ. ἀφάρτερος), παῖδες Βορέω τῶν ἄφαρ εἰσι πόδες. Ὑπάρχει Ἰωνικός τις τύπος ἀφαρεῖ ἐν τῇ Ἑτυμ. Μ. 176. 15, Σουδ. κτλ. Πρόβλ. Sturz Max. Διαλ. σ. 70.

ἄφαρὺς, εἰς, δ, τοῦ θῆλεος ὄννου σὺ ὑπὸ τῇ γαστρὶ πεπερῶν (Ἰππ. 827), Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 9, 6.

ἄ-φάρις, εἰς, ἄνευ φάρους, μὴ ἐνδεδυμένος, γυμνός, Χαρίτεσσιν ἀφάρεσσιν Εὐφορίων 66 (Πολύδ. Α' 95)· ὡσαύτως ἀφάρις, ον, «ἄφαροι» ἀνίμκτοι, ἀνένδυτοι» Ἠσυχ.

ἄφάρκη, ἢ, δένδρον τι ἀειθαλές, ἴσως τὸ κοινῶς λεγόμενον «λυγιστικόν», Θεοφρ. Ἰστ. Φυτ. 1. 9, 3.

ἄφαρκτος, ον, ἴδε ἀφρακτός.

ἄ-φαρμάκευτος, ον, ἄνευ φαρμάκου, ἔαν ἀφαρμάκευτον εἶναι ἴππ. 401. 15· ἄνευ καλλωπιστικῶν φαρμάκων, ἔανθίζειν ἀφαρμάκευτα Ἀλκίφρων Ἀποσπ. 5. 4· ὁ ἄνευ φαρμάκων ὑεραπέων, Ἰατρὸν ἀφαρμάκευτον, ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ, Βασίλ. Σελ. λογ. 35, σ. 180.

ἄ-φαρμακτος, ον, = τῷ προηγ., ἰδίως μὴ δηλητηριασθείς, Νικ. Θ. 115· κύλις ἀφ. Λουκ. Νεφρ. Διάλ. 7. 2· ἀφαρμάκτοις.. βέλεις Στράβων 499 (ἔνθα ὁ Κοραῆς διορθοῖ φαρμακτοῖς).

ἄφ-αφρόζω, Ἀττ. -τω, δὲν ἀφρόζω, εἶμαι ἀπρεπής, Οἰνόν. παρ' Ἠρόδ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 217D.

ἄ-φάρος, ον, = ἀφάρωτος, Καλλ. Ἀποσπ. 183· πρόβλ. φαρῶν, ἀφάρης.

II. ἀλλὰ ἄ-φάρος, ον, = ἀφαρής, Ἠσυχ.

ἄφ-αφράζω: μέλλ. Ἐπ. -άξω, Ἀττ. -άσομαι. Παθ. πρκμ. ἡφρασάμαι Ξεν. Κυν. 9. 18· ὅρ. α' ἡφρασάσθην Ἑλλ. 5. 4, 17· ἐν μεταφ. Ἐπιγρ. ἡφρασάσθην [ἄ]. Ἀπισσῶν, ἡφράζω ἀπὸ τινός, «Ἐκτωρ δ' ὠρνήθη κόρυθα.. κρατὸς ἀφραπάξαι Ἠ. Ν. 189· ἀφράζω, κλέπτω ἀπὸ τινός, τί τινός Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 1062· μετὰ μόνης αἰτίας, ἀφράζω τι μετὰ ζήλου καὶ ζήσεως, Σοφ. Τρ. 548, Πέρ. Ἰων. 1178· ἀφ. τὸν στέφανον Δημ. 535. 15· — IIαθ., Λυσ. 154. 36· φωτός ἀφραπασθείς, ἐπὶ νεκροῦ, Ἐπιγρᾶμ. Τελλ. 577. 3.

ἀφάρτερος, α, ον, συγκρ. Ἐπίθ. (ἐκ τοῦ ἄφαρ), ταχύτερος, εὐκίνητοτερος, τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, «ἀμείνους» (Σχόλ.), Ἠ. Ψ. 311· πρόβλ. Αἰονύς παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λέξει Κόσπειρος.

ἀφάρωτος [ἄ], (φάρω) ἀκαλλίεργτος, ἀγέωργτος, Καλλ. Ἀποσπ. 421.

ἀφάσις, ἢ, (ἄφατος) τὸ μὴ δύνασθαι λαλεῖν, ὅπερ προέργεται ἐκ φόβου ἢ ἐκπλήξεως, ἐκπληξιν ἡμῖν ἀφασίαν τε προστίθης Εὐρ. Ἑλλ. 549· ἀφάσις μ' ἔχει ὁ αὐτ. 1. Δ. 837, πρόβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 904· ἀφ. ἡμῖς λαμβάνει τί ποτε χρὴ λέγειν Πλάτ. Νόμ. 636E· εἰς ἀφ. τινὰ ἐμὸς ἀλλεῖν ὁ αὐτ. Φιλ. 21D· ἀφασία πράγματος, τὸ νὰ μὴ δύναται τις νὰ εἴπῃ τι περὶ τοῦ πράγματος, Σέξτ. Ἐμπ. II. 2. 21· — πρόβλ. ἀμφασία.

ἀφασίος, Ἰων. ῥῆμα = ἀφάω, ψηλαρῶ, ἴππ. 505. 30, κτλ., ἀφασος αὐτοῦ τὰ ὦτα Ἠρόδ. 3. 69· οὕτως Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 710, Καλλ. κτλ.: — Μέλα, Ἀπολλ. Ἠρόδ. Δ. 181: — τὸ ε' ἐνικόν τοῦ ὁρ. ἀφασάσθην παρ' ἴππ. 566. 45· φαίνεται ὅτι εἶναι ἑσφαλ. γραφή ἀντὶ ἀφασίης.

ἀφατῆλες: «μαστοί, θηλαῖ» Ἠσυχ.

ταί μοι τι β. 84. τὸ ἀφηγημένον, τὸ λαχόν, 1. 207, πρὸλ. 9. 20. — Δέξαι τοῦ περὶ λόγου ἀπαντῶσα καὶ παρὰ Ψευδο-Βύριπ. ἐν Ίκ. 186 μετὰ σημάς. 11.

ἀφηγημα, Ἰων. ἀφήγημα, τὸ διήγημα, ἱστορία, Ἰερὺ. 2. 3. II. τὸ διηγέιν, διηγήσας, ἀρχηγία, Ἰωσήφ. Μακκ. 14.

ἀφηγηματικὸς, ἦ, ὄν, διηγηματικός, Διον. Ἀλ. Γρηγ. 1. 8. — Ἐπίρρ. — κτὼς Ἰερὺκλ.

ἀφηγημαίων, οὐος, ὅ, ἀφηγητήης· ὁ ἀφηγοῦμενος ἑαυτῷ, διηγός, Ἰακχ. Ἰσως ἐπρεπε νὰ εἶναι ἀφηγημαίων,

ἀφηγησις, Ἰων. ἀπήγησις — εὖως, ἡ, διήγησις, ἀξιοτάτη ἀπηγησις, δηλ. ἀξιοτάτη διηγήσις, Ἰερὺ. 2. 70. οὐκ ἀξίως ἀπηγησις, κατὰ τρόπον ἀνάξιον διηγήσεως, ὁ αὐτ., 3. 125.

ἀφηγητήρ, θηρ, ὁ, ἄνθ. Π. 14. 114. καὶ παρ' Ἰων. ἀφηγητής, οὐ, ὁ, διηγός.

ἀφηθύνω· ἐ μὲλλ. — ὕνῳ, ἡθύνω, καθίσταμι τι ἡθῶ, Δουκ. Ἐρωτ. 8. Πλουτ. Διων. 17.

ἀφήκω, ἀφικνούμαι, φθάνω πρὸς, καὶ οὐκ ἐξήκον ἐκεῖσε ἀεὶ, οἱ πάντα δεῖ ἀφήκειν Πλάτ. Πολ. 590B· εἰς τι Ἰπκ. 90011

ἀφηλικία, ἡ, παρὰ Βασιλ. (τ. 3. σ. 502C) ἐπὶ τῆς παιδείης ἢ τῆς ἀνύδου ἡλικίας, πρὸλ. Φρυν. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 8. 30. — οὕτως ἀφηλικιότης, ἡτος, ἡ, Εὐστ. 1282. 24. — καὶ ἀφηλικώσεις, ἡ, Βυζ.

ἀφήλιξ, Ἰων. ἀπηλιξ, ικως, ὁ, ἡ, ὁ ὑπερβάς τὴν μέσσην ἡλικίαν, κλίων πρὸς τὸ γῆρας, ἀνὴρ ἀπηλικέστερος Ἰερὺ. 3. 14. ἀφηλικεστέρον φηρεκρ. ἐν Ἀδῆλ. 85. κατὰ τὸν Φρυν. ἐν Δ. Π. 3, ἡ χρῆσις τῆς λέξεως περιωρίζεται εἰς τὸ συγκριτικόν, ἀλλὰ τὸ θετικόν ἀπαντᾷ ἐν Ἰων. Ὁμ. εἰς Δῆμ. 140, παρὰ Κρατινῶν ἐν Ἀδῆλ. 115, Φρυν. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 8 (δοτικὴ μετεχειρίζεται αὐτὴν ἐπὶ νέων τῆν ἡλικίαν), Δοκ. Φρυν. 84.

ἀφηλιώτης, οὐ, ὁ, ἀνάλογος (ἀλλ') οὐχὶ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀετ.) τύπος τοῦ ἀπηλιώτης (ὁ ἴξ), Σουλ. Ἐπιγρ. 6180, καὶ ἐν ταῖς παλαιαῖς ἐκδόσεσι τῆς Ἀερ. Ἀν. 5. 6, 4, κ. ἄλλ. — οὕτω τὸ ἐπιθ. ἀφηλιωτικός παρὰ Πτολεμ. ἐν Γεωγρ. 1. 11.

ἀφηλῶς, κατ' ἀνέλιθιν πρὸς τὴν πρὸς τὴν ἡλικίαν, ἀποσπῶ, ἐκκαρπῶν, Λατ. religio, Παρφύρ. π. Ἀποχ. Ἐμφ. 1. 57. Ἐντεῦθεν οὐσίαστ., ἀφῆλως, ἡ, ἰλιωσσ.

ἀφημαί, καθῆμαι χωριστά, μετοχ. ἀφήμενος, «ἀπὸθεν καθήμενος» (Ἰούχ.), Ἰλ. Ο. 106.

ἀφημερεύω, ἀποσιτάζω ἐπὶ μιαν ἡμέραν, ἀφ., ἀποκοιτεῖν ψήφισμα παρὰ Δημ. 238. 10.

ἀφημος, οὐ, καὶ ἀφήμων, οὐ. (φήμη) ἄγνωστος, «ἀρρητοί» ἀνώνυμοι, ἀκλειεῖς καὶ «ἀρήμονες» ἄρρητοι, οὐκ ὀνομαζόμενοι Ἰούχ. ἀφηνιάζω· ἐ μὲλλ. — αἶμα, (θήλια) ἀποπτύω, ἀποβάλλω τὰς ἡνίας, ἐν ὑποτάσσεται, Δουκ. Θεωρ. Διδλ. 25. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐπανίσταται Ἰερὺ. 1. 4, 12, Φίλων 1. 85. ἀφ. τινός, ἐπανίσταται κατὰ τινος, Δουκ. Δις Κατηγ. 20. πρὸς τι Σύνεισ. 101Δ.

ἀφηνιασμός, ὁ, ἐπανίστασις, Πλουτ. 2. 371B· ὡσαύτως ἀφηνιάσις, ἡ, Βυζ.

ἀφηνιαστής, ὁ, ὁ μὴ ὑποτασσόμενος εἰς τὰς ἡνίας, ἵππος Φίλων 1. 114. ἐπαναστάτης, ἐπαναστατικός, Ἐκκλ.

ἀφηνιῶξω, ὀφρ. — ἡρώξω (ἥρις), ἀνακηρύττω, καθιερωτὶ τινα ὡς ἥρωα, ὁ δῆμος Εὐδασσαν Κρινουτέλους. διὰ τὰς εἰς αὐτὸν εὐεργεσίας ἀφηνιῶξε Ἐπιγρ. Ἀνάφης 3437, πρὸλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 2487-73, 2480, κ. ἄλλ. (σ. 1078 κτ.).

ἀφηνισάξω, μένω ἡσυχος, διατελῶ ἐν ἡσυχίᾳ, Ἰπκ. 1275. 43, Πλουτ. 2. 64, 5.

ἀφῆτωρ, οὐρος, ὁ (ἀφήμη) ὁ τοξικός ἀπὸ τῆς τῶν βελῶν ἀφέσεως. (Σχολ.), ἐπίτονον τοῦ Ἀπόλλωνος, οὐδ' ὅσα λάγνος οὐδὲς ἀφῆτορος ἐντὸς ἔλγειν Ἰλ. 1. 404. ὁ Σχολ. πρὸς τὴν ὀνομασίαν διδίδει καὶ ἐτέραν ἐρμήνειαν, «ἥτοι ὁμοφύετος, ὁμοίως ὡς πρὸς φῶντος καὶ μαντευμένου τῶ τε πέντης καὶ τῶ πλουσίης» — οὐς, ἀφῆτορας· «μαντεῖαν» Ἰούχ., ἐπερ κατὰ Κόντον γραπτὴν ἀφῆτωρῶς εἰς παρηγημένον ἐκ τοῦ ἀφῆτωρ, Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 138.

ἀφθα, ἡ, (ἀφτω) εἶδος ἐξανθήματος ἢ ἑλκους ἐν τῷ στόματι («ἀφταίς»), κατὰ τὸ πλεῖστον πληθ. ἀφθαί, Ἰπκ. Ἀφ. 1248. «ἀφθα εἰσὶν ἑλκώσις ἐπιπόλαιος περὶ τὴν γλῶσσαν καὶ δὸν τὸ στόμα, ἐξίσταται ἐπὶ παιδίων γινόμενη, ὅταν δριμύτερον ἢ τὸ γάλα» Λέων Φιλ. Ἐρμειρ. Ἀν. Ἰατρ. σ. 153.

ἀφθαρσία, ἡ, ἡ ἑλλειψις φθορᾶς, ἀθανασία, Ἰερὺ. (Σοφ. Σολ. 6', 23), Πλουτ. 2. 881B, κτλ.

ἀφθαρεῖξω, καθίσταω ἄφθαρτον, ἀθάνατον, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 53B, 22, κλ.

ἀφθαρτοποιῶμαι, γίνομαι ἀφθάρτος, καὶ Ἰω. Κλμ. 1157B, ἴδε Κόντον Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 104.

ἀφθάρτος, οὐ, ὁ μὴ φθαίς, Matt. Vell. 67D. II. ὁ μὴ ὑποκειμένος εἰς φθορὰν, ὁ μὴ φθειρόμενος, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 2, 22, 3. Ἀναλυτ. Ἰστ. 1. 24, 5, κ. ἄλλ.

ἀφθάρτως, ἡ, ἡ ἑλλειψις φθορᾶς, ἀθανασία, Ἰερὺ. (Σοφ. Σολ. 6', 23), Πλουτ. 2. 881B, κτλ.

ἀφθαρεῖξω, καθίσταω ἄφθαρτον, ἀθάνατον, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 53B, 22, κλ.

ἀφθαρτοποιῶμαι, γίνομαι ἀφθάρτος, καὶ Ἰω. Κλμ. 1157B, ἴδε Κόντον Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 104.

ἀφθάρτος, οὐ, ὁ μὴ φθαίς, Matt. Vell. 67D. II. ὁ μὴ ὑποκειμένος εἰς φθορὰν, ὁ μὴ φθειρόμενος, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 2, 22, 3. Ἀναλυτ. Ἰστ. 1. 24, 5, κ. ἄλλ.

ἀφθάρτως, ἡ, ἡ ἑλλειψις φθορᾶς, ἀθανασία, Ἰερὺ. (Σοφ. Σολ. 6', 23), Πλουτ. 2. 881B, κτλ.

ἀφθαρεῖξω, καθίσταω ἄφθαρτον, ἀθάνατον, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 53B, 22, κλ.

ἀφθαρτοποιῶμαι, γίνομαι ἀφθάρτος, καὶ Ἰω. Κλμ. 1157B, ἴδε Κόντον Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 104.

ἀφθάρτος, οὐ, ὁ μὴ φθαίς, Matt. Vell. 67D. II. ὁ μὴ ὑποκειμένος εἰς φθορὰν, ὁ μὴ φθειρόμενος, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 2, 22, 3. Ἀναλυτ. Ἰστ. 1. 24, 5, κ. ἄλλ.

ἀφθάρτως, ἡ, ἡ ἑλλειψις φθορᾶς, ἀθανασία, Ἰερὺ. (Σοφ. Σολ. 6', 23), Πλουτ. 2. 881B, κτλ.

ἀφθαρεῖξω, καθίσταω ἄφθαρτον, ἀθάνατον, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 53B, 22, κλ.

ἀφθαρτοποιῶμαι, γίνομαι ἀφθάρτος, καὶ Ἰω. Κλμ. 1157B, ἴδε Κόντον Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 104.

ἀφθάρτος, οὐ, ὁ μὴ φθαίς, Matt. Vell. 67D. II. ὁ μὴ ὑποκειμένος εἰς φθορὰν, ὁ μὴ φθειρόμενος, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 2, 22, 3. Ἀναλυτ. Ἰστ. 1. 24, 5, κ. ἄλλ.

ἀφθάρτως, ἡ, ἡ ἑλλειψις φθορᾶς, ἀθανασία, Ἰερὺ. (Σοφ. Σολ. 6', 23), Πλουτ. 2. 881B, κτλ.

ἀφθαρεῖξω, καθίσταω ἄφθαρτον, ἀθάνατον, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 53B, 22, κλ.

ἀφθαρτοποιῶμαι, γίνομαι ἀφθάρτος, καὶ Ἰω. Κλμ. 1157B, ἴδε Κόντον Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 104.

ἀφθάρτος, οὐ, ὁ μὴ φθαίς, Matt. Vell. 67D. II. ὁ μὴ ὑποκειμένος εἰς φθορὰν, ὁ μὴ φθειρόμενος, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 2, 22, 3. Ἀναλυτ. Ἰστ. 1. 24, 5, κ. ἄλλ.

ἀφθάρτως, ἡ, ἡ ἑλλειψις φθορᾶς, ἀθανασία, Ἰερὺ. (Σοφ. Σολ. 6', 23), Πλουτ. 2. 881B, κτλ.

ἀφθαρεῖξω, καθίσταω ἄφθαρτον, ἀθάνατον, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 53B, 22, κλ.

ἀφθαρτοποιῶμαι, γίνομαι ἀφθάρτος, καὶ Ἰω. Κλμ. 1157B, ἴδε Κόντον Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 104.

ἀφθάρτος, οὐ, ὁ μὴ φθαίς, Matt. Vell. 67D. II. ὁ μὴ ὑποκειμένος εἰς φθορὰν, ὁ μὴ φθειρόμενος, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 2, 22, 3. Ἀναλυτ. Ἰστ. 1. 24, 5, κ. ἄλλ.

ἀφθόγγος, ἡ, ὁ μὴ φθειρόμενος, ἄφρωνος, Δ. 11. 473, 14. ἀφθογγεῖω· ἐ μὲλλ. — ἡσῶ, δὲν φθίγγομαι, δὲν λαλῶ, Πλουτ. Ε'. 140.

ἀφθογγεῖ, ἐπίρρ. τοῦ ἑπομ., ἀφώνως, Πλουτ. Β'. 147.

ἀφθογγεῖς, οὐ, ἀφθογγος, ἀνευ φωνῆς, μὴ μυτιῆς διασφύλ. Εὐμ. 245. στόμα Ἀνθ. 11. 9. 162. 2) ἐπὶ τῶν οὐκ ἐκεί, ἐνθα πρέπει νὰ σιγᾷ τις, νὰ μὴ λαλῇ, τῷδ' ἐν ἀφθόγγεσσι νάπαι Σοφ. Ο. Κ. 155. Ἔργια Χριστοῦ. Ἐκφρ. 301. II. Πλουτ., ἀφθογγεῖς, ἀνεκλάλητος, Βακχὺλ. Ἀποσπ. 45 [B. 11], Πλουτ. Σοφ. 238C. — Ἐπίρρ. — τῶς Ἰαμβλ. Μυστ. σ. 153.

ἀφθόγος-μητις, εὐς, ὁ, ἡ, οὐ ἡ γνώμη εἶναι ἀφῆτος, ἀμετάφρετος, αἰώνιος, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 147.

ἀφθόγος-μῆσις, ὁ ἔχων ἀφῆτον, αἰώνιον μῆσις, Μανθ. 4. 234. ἀφθόγος, οὐ, μεταγ. καὶ τῇ, οὐ. Ἀνθ. 11. Παρφρ. 323 (φθῶν) — μὴ ὑποκειμένος εἰς φθορὰν ἢ ἀπώλειαν, ἀφάρτος, συγχώνως παρ' Ὁμ. (τὸ πλεῖστον ἐν Ἰλ.) καὶ Τραγ. 3) ἐπὶ πραγμάτων, σκηπτρον πατρώϊον, ἀφῆτον ἀεὶ Ἰλ. Β. 46. χρυσὴ ἱτὺς ἀφῆτος Ε. 724. καλὸν θρόνον, ἀφῆτον αἰεὶ Ε. 138. Ἰφθαί-στου. — δάμον. — ἀφῆτον ἀστερόεντα Σ. 370, κτλ. — ὡσαύτως, ἀφῆτοι ἀμπελοὶ Ὀδ. 1. 133. πῶρ διασφύλ. Χο. 1037. γῆ Σοφ. Ἀντ. 339. 2) ἐπὶ προσώπων, ἀθάνατος, ἐπὶ τῶν θεῶν, Γυν. Ὁμ. εἰς Ἐρμ. 328, πρὸλ. Ἰσ. Θ. 389, 397. ἐπὶ τοῦ Ἀντιόχου, Πινδ. Ο. 1. 101. ἀφθ. ὕμνοπόλος, ἐπὶ τοῦ Ἀνακράοντος, Σιμωνίδ. 116. ἀφῆτους θεῖναι βροτοῦς διασφύλ. Εὐμ. 724. γέννας ἀφῆτου λαχόντες Σοφ. Ἀποσπ. 267. 3) ἐπὶ διανοημάτων καὶ βουλῶν. Ἦτος ἀφῆτα μῆξος εἰδῶς Ἰλ. Ω. 88, Ἰσ. Θ. 545. κλέος ἀφθ. Ἰλ. 1. 413. ἀφθ. ὅπως, ἀνασπασμασ, διηγεῖται φρονεῖς, Πινδ. Π. 8. 101. ἀφῆτοι γυνώμαι, μὴδέποτε μεταβαλλόμεναι, ἀμετάφρετοι, Σοφ. Ἀποσπ. 368. ἀφῆτα μὴδόμενοι Ἀριστοφ. Ὀρν. 689. — Δέξαι ποιητικὴ ἐν χρήσει παρὰ μεταγεν. παρὰ τοῖς Ἰλουτ. 2. 723E. — Ἐπίρρ. ἀφθόγως Χρησμ. Σιδύλλ. 5. 503 [ἐνθα τὸ εἶναι μακρόν].

ἀφθόγγος, οὐ, ὁ μὴ φθειρόμενος, ἄφρωνος, ἄλατος, Γυν. Ὁμ. εἰς Δῆμ. 198. Ἰερὺ. 1. 115. διασφύλ. Περσ. 208, κτλ. ἀφθόγγος εἶναι, σιωπᾶν, ὁ αὐτ. Εὐμ. 448. ἀφθ. ἀγγελλος, ἐπὶ πυροῦ, Θεωγ. 549. ἀφθόγγος φθογγόμενος στόματι, ἐπὶ ἱπταρῶν. Ἐπιγρ. 234. 4. 2) ἀφθόγγος (ἐν. γράμμασι) Πλάτ. Θεαιτ. 203B, Κρατ. 424C (ἴδε τὴν λέξ. ἀφώνος). II. Πλουτ., ἀφάτος, Σοφ. Ἀποσπ. 548.

ἀφθόγγος, οὐ, ὁ μὴ φθειρόμενος, ἄφρωνος, ἄλατος, Γυν. Ὁμ. εἰς Δῆμ. 198. Ἰερὺ. 1. 115. διασφύλ. Περσ. 208, κτλ. ἀφθόγγος εἶναι, σιωπᾶν, ὁ αὐτ. Εὐμ. 448. ἀφθ. ἀγγελλος, ἐπὶ πυροῦ, Θεωγ. 549. ἀφθόγγος φθογγόμενος στόματι, ἐπὶ ἱπταρῶν. Ἐπιγρ. 234. 4. 2) ἀφθόγγος (ἐν. γράμμασι) Πλάτ. Θεαιτ. 203B, Κρατ. 424C (ἴδε τὴν λέξ. ἀφώνος). II. Πλουτ., ἀφάτος, Σοφ. Ἀποσπ. 548.

ἀφθόγγος, οὐ, ὁ μὴ φθειρόμενος, ἄφρωνος, ἄλατος, Γυν. Ὁμ. εἰς Δῆμ. 198. Ἰερὺ. 1. 115. διασφύλ. Περσ. 208, κτλ. ἀφθόγγος εἶναι, σιωπᾶν, ὁ αὐτ. Εὐμ. 448. ἀφθ. ἀγγελλος, ἐπὶ πυροῦ, Θεωγ. 549. ἀφθόγγος φθογγόμενος στόματι, ἐπὶ ἱπταρῶν. Ἐπιγρ. 234. 4. 2) ἀφθόγγος (ἐν. γράμμασι) Πλάτ. Θεαιτ. 203B, Κρατ. 424C (ἴδε τὴν λέξ. ἀφώνος). II. Πλουτ., ἀφάτος, Σοφ. Ἀποσπ. 548.

ἀφθόγγος, οὐ, ὁ μὴ φθειρόμενος, ἄφρωνος, ἄλατος, Γυν. Ὁμ. εἰς Δῆμ. 198. Ἰερὺ. 1. 115. διασφύλ. Περσ. 208, κτλ. ἀφθόγγος εἶναι, σιωπᾶν, ὁ αὐτ. Εὐμ. 448. ἀφθ. ἀγγελλος, ἐπὶ πυροῦ, Θεωγ. 549. ἀφθόγγος φθογγόμενος στόματι, ἐπὶ ἱπταρῶν. Ἐπιγρ. 234. 4. 2) ἀφθόγγος (ἐν. γράμμασι) Πλάτ. Θεαιτ. 203B, Κρατ. 424C (ἴδε τὴν λέξ. ἀφώνος). II. Πλουτ., ἀφάτος, Σοφ. Ἀποσπ. 548.

ἀφθόγγος, οὐ, ὁ μὴ φθειρόμενος, ἄφρωνος, ἄλατος, Γυν. Ὁμ. εἰς Δῆμ. 198. Ἰερὺ. 1. 115. διασφύλ. Περσ. 208, κτλ. ἀφθόγγος εἶναι, σιωπᾶν, ὁ αὐτ. Εὐμ. 448. ἀφθ. ἀγγελλος, ἐπὶ πυροῦ, Θεωγ. 549. ἀφθόγγος φθογγόμενος στόματι, ἐπὶ ἱπταρῶν. Ἐπιγρ. 234. 4. 2) ἀφθόγγος (ἐν. γράμμασι) Πλάτ. Θεαιτ. 203B, Κρατ. 424C (ἴδε τὴν λέξ. ἀφώνος). II. Πλουτ., ἀφάτος, Σοφ. Ἀποσπ. 548.

ἀφθόγγος, οὐ, ὁ μὴ φθειρόμενος, ἄφρωνος, ἄλατος, Γυν. Ὁμ. εἰς Δῆμ. 198. Ἰερὺ. 1. 115. διασφύλ. Περσ. 208, κτλ. ἀφθόγγος εἶναι, σιωπᾶν, ὁ αὐτ. Εὐμ. 448. ἀφθ. ἀγγελλος, ἐπὶ πυροῦ, Θεωγ. 549. ἀφθόγγος φθογγόμενος στόματι, ἐπὶ ἱπταρῶν. Ἐπιγρ. 234. 4. 2) ἀφθόγγος (ἐν. γράμμασι) Πλάτ. Θεαιτ. 203B, Κρατ. 424C (ἴδε τὴν λέξ. ἀφώνος). II. Πλουτ., ἀφάτος, Σοφ. Ἀποσπ. 548.

ἀφθόγγος, οὐ, ὁ μὴ φθειρόμενος, ἄφρωνος, ἄλατος, Γυν. Ὁμ. εἰς Δῆμ. 198. Ἰερὺ. 1. 115. διασφύλ. Περσ. 208, κτλ. ἀφθόγγος εἶναι, σιωπᾶν, ὁ αὐτ. Εὐμ. 448. ἀφθ. ἀγγελλος, ἐπὶ πυροῦ, Θεωγ. 549. ἀφθόγγος φθογγόμενος στόματι, ἐπὶ ἱπταρῶν. Ἐπιγρ. 234. 4. 2) ἀφθόγγος (ἐν. γράμμασι) Πλάτ. Θεαιτ. 203B, Κρατ. 424C (ἴδε τὴν λέξ. ἀφώνος). II. Πλουτ., ἀφάτος, Σοφ. Ἀποσπ. 548.

ἀφθόγγος, οὐ, ὁ μὴ φθειρόμενος, ἄφρωνος, ἄλατος, Γυν. Ὁμ. εἰς Δῆμ. 198. Ἰερὺ. 1. 115. διασφύλ. Περσ. 208, κτλ. ἀφθόγγος εἶναι, σιωπᾶν, ὁ αὐτ. Εὐμ. 448. ἀφθ. ἀγγελλος, ἐπὶ πυροῦ, Θεωγ. 549. ἀφθόγγος φθογγόμενος στόματι, ἐπὶ ἱπταρῶν. Ἐπιγρ. 234. 4. 2) ἀφθόγγος (ἐν. γράμμασι) Πλάτ. Θεαιτ. 203B, Κρατ. 424C (ἴδε τὴν λέξ. ἀφώνος). II. Πλουτ., ἀφάτος, Σοφ. Ἀποσπ. 548.

ἀφθόγγος, οὐ, ὁ μὴ φθειρόμενος, ἄφρωνος, ἄλατος, Γυν. Ὁμ. εἰς Δῆμ. 198. Ἰερὺ. 1. 115. διασφύλ. Περσ. 208, κτλ. ἀφθόγγος εἶναι, σιωπᾶν, ὁ αὐτ. Εὐμ. 448. ἀφθ. ἀγγελλος, ἐπὶ πυροῦ, Θεωγ. 549. ἀφθόγγος φθογγόμενος στόματι, ἐπὶ ἱπταρῶν. Ἐπιγρ. 234. 4. 2) ἀφθόγγος (ἐν. γράμμασι) Πλάτ. Θεαιτ. 203B, Κρατ. 424C (ἴδε τὴν λέξ. ἀφώνος). II. Πλουτ., ἀφάτος, Σοφ. Ἀποσπ. 548.

ἀφθόγγος, οὐ, ὁ μὴ φθειρόμενος, ἄφρωνος, ἄλατος, Γυν. Ὁμ. εἰς Δῆμ. 198. Ἰερὺ. 1. 115. διασφύλ. Περσ. 208, κτλ. ἀφθόγγος εἶναι, σιωπᾶν, ὁ αὐτ. Εὐμ. 448. ἀφθ. ἀγγελλος, ἐπὶ πυροῦ, Θεωγ. 549. ἀφθόγγος φθογγόμενος στόματι, ἐπὶ ἱπταρῶν. Ἐπιγρ. 234. 4. 2) ἀφθόγγος (ἐν. γράμμασι) Πλάτ. Θεαιτ. 203B, Κρατ. 424C (ἴδε τὴν λέξ. ἀφώνος). II. Πλουτ., ἀφάτος, Σοφ. Ἀποσπ. 548.

ἀφθόγγος, οὐ, ὁ μὴ φθειρόμενος, ἄφρωνος, ἄλατος, Γυν. Ὁμ. εἰς Δῆμ. 198. Ἰερὺ. 1. 115. διασφύλ. Περσ. 208, κτλ. ἀφθόγγος εἶναι, σιωπᾶν, ὁ αὐτ. Εὐμ. 448. ἀφθ. ἀγγελλος, ἐπὶ πυροῦ, Θεωγ. 549. ἀφθόγγος φθογγόμενος στόματι, ἐπὶ ἱπταρῶν. Ἐπιγρ. 234. 4. 2) ἀφθόγγος (ἐν. γράμμασι) Πλάτ. Θεαιτ. 203B, Κρατ. 424C (ἴδε τὴν λέξ. ἀφώνος). II. Πλουτ., ἀφάτος, Σοφ. Ἀποσπ. 548.

ἀφθόγγος, οὐ, ὁ μὴ φθειρόμενος, ἄφρωνος, ἄλατος, Γυν. Ὁμ. εἰς Δῆμ. 198. Ἰερὺ. 1. 115. διασφύλ. Περσ. 208, κτλ. ἀφθόγγος εἶναι, σιωπᾶν, ὁ αὐτ. Εὐμ. 448. ἀφθ. ἀγγελλος, ἐπὶ πυροῦ, Θεωγ. 549. ἀφθόγγος φθογγόμενος στόματι, ἐπὶ ἱπταρῶν. Ἐπιγρ. 234. 4. 2) ἀφθόγγος (ἐν. γράμμασι) Πλάτ. Θεαιτ. 203B, Κρατ. 424C (ἴδε τὴν λέξ. ἀφώνος). II. Πλουτ., ἀφάτος, Σοφ. Ἀποσπ. 548.

ἀφθόγγος, οὐ, ὁ μὴ φθειρόμενος, ἄφρωνος, ἄλατος, Γυν. Ὁμ. εἰς Δῆμ. 198. Ἰερὺ. 1. 115. διασφύλ. Περσ. 208, κτλ. ἀφθόγγος εἶναι, σιωπᾶν, ὁ αὐτ. Εὐμ. 448. ἀφθ. ἀγγελλος, ἐπὶ πυροῦ, Θεωγ. 549. ἀφθόγγος φθογγόμενος στόματι, ἐπὶ ἱπταρῶν. Ἐπιγρ. 234. 4. 2) ἀφθόγγος (ἐν. γράμμασι) Πλάτ. Θεαιτ. 203B, Κρατ. 424C (ἴδε τὴν λέξ. ἀφώνος). II. Πλουτ., ἀφάτος, Σοφ. Ἀποσπ. 548.

ἀφθόγγος, οὐ, ὁ μὴ φθειρόμενος, ἄφρωνος, ἄλατος, Γυν. Ὁμ. εἰς Δῆμ. 198. Ἰερὺ. 1. 115. διασφύλ. Περσ. 208, κτλ. ἀφθόγγος εἶναι, σιωπᾶν, ὁ αὐτ. Εὐμ. 448. ἀφθ. ἀγγελλος, ἐπὶ πυροῦ, Θεωγ. 549. ἀφθόγγος φθογγόμενος στόματι, ἐπὶ ἱπταρῶν. Ἐπιγρ. 234. 4. 2) ἀφθόγγος (ἐν. γράμμασι) Πλάτ. Θεαιτ. 203B, Κρατ. 424C (ἴδε τὴν λέξ. ἀφώνος). II. Πλουτ., ἀφάτος, Σοφ. Ἀποσπ. 548.

ἀφθόγγος, οὐ, ὁ μὴ φθειρόμενος, ἄφρωνος, ἄλατος, Γυν. Ὁμ. εἰς Δῆμ. 198. Ἰερὺ. 1. 115. διασφύλ. Περ

ἀφώδης, ες. (εἶδος) ὁ ἔχων ἄφως, ὁ πόσιον ἐξ αὐτῶν, Ἰππ. Ῥιπτόη, τὸ 1^ο, 1083.

ἀφλα (ζ), ἡ εἶδος ἐκδομένου πυροῦ ἀγρίου, Θεοφρ. Ἰστ. φ. 7. 7. 3. ἀφιδέτης ἡμέρα, καθ' ἣν ἐπετρέπεται τοῖς Σπαρτιάταις νὰ προσέρχονται εἰς τὸ φιδέιον, ἡ διότι ἔθουον ἡ διότι ἐξήρχοντο εἰς ὑψαν, Ἰσχύ. (Ἐκδ. Ἀλβέρτ. τ. 1. σ. 637), ἐνθα ὁμις γράφεται ἀφιδέτος, πρὸλ. Πλουτ. Λυκ. 12.

ἀφιδρώω, μέλλ. ὠσω, ἰδρώω, ἀπαλλάττωμαι νοσήματος τινος διὰ τοῦ ἰδρώος, Ἰππ. 1226C, Ἀριστ. Πρὸλ. 2. 22, 1:—Παθ., ἐξέρχουμαι ὡς ἰδρῶν, ὁ ἀπὸ τοῦ χλωροῦ κλημματος καιομένου ἀφιδρώμενος ἰχώρ Διοσκ. 5. 1.

ἀφιδρύμα, τό, εἰκόν, ἔγαλμα, ἀφιδρύματα, τὰ τῶν θεῶν ἀγάλματα· εἰδὼς οὖν ἱκετηρίαν ἐκδομένην εἰς πρεσβύτατος καὶ παλαιότατος τῶν κατὰ τὴν πόλιν ἀφιδρύματων· Σουῖδ.—ἀντίτυπον, πανομοιότυπον, ἀφιδρύματα λαβεῖν ἀπὸ τῶν ἀρχαίων καὶ προγονικῶν αὐτοῖς βωμῶν Διόδ. 15. 49, Κικ. π. Ἀττ. 13. 79, 2.

ἀφιδρύσεις, εως, ἡ, ἰδρύσεις ἡ καθιέρωσης ἀγάλματος πεποιημένου κατ' ἀπομίμησιν ἀρχετύπου, Στράβων 385, Πλουτ. 2. 1136A.

ἀφιδρύω: μέλλ. ὠσω, μεταφέρω ἀπὸ τινος τόπου εἰς ἄλλον, πατριδὸς θεοῖ ὁ ἀφιδρύσαντες γῆς ἐς βάρβαρον ἔθνην Εὐρ. Ἰλ. 273. II. κατασκευάζω ἄγαλματα ἡ κτεῖν ναῦς, κατ' ἀπομίμησιν ἐτέρων ἡ κατὰ τὸ ὁρισμένον σχέδιον, Στράβων 413· ἀφιδρύσθαι ἐκ Κρήτης Διόδ. 4. 79:—ὡσαύτως ὁπλῆς ἀντὶ τοῦ ἰδρύω, Ἀνθ. Πλαν. 4. 2611 ἐν τῷ μεταγεν. τύπ. τοῦ ἀορ. ὠνύθη: [ὅ ἐν τῷ ἐνεστώτι, ὡ ἐν τῷ μέλλοντι, ἀορ. α', παθ. προκμ.]

ἀφιδρύσεις, εως, ἡ, ἰδρύσεις, τὸ προκαλεῖν ἰδρύται διὰ συμπατικῶν ἀσκήσεων, Ἀριστ. Πρὸλ. 2. 8.

ἀφιδρύτηριος, α, ον, ὁ προκαλὼν ἰδρύται, φάρμακα Ὀρειβάς. Μιθ. 342.

ἀφιερώω, ἐξαγίζω, ἀγιάζω, καθιερώ. συγν. παρὰ μεταγεν. συγγραφ., ὡς ἐν Διόδ. 1. 90, Διοκλ. Καρύστ. παρ' Ἀθην. 110B, Ἐπιγρ. Κίρην. 15 [Newton], Ἦδε Οὐντερεμ, Πλουτ. 2. 271A· πρὸλ. Λοβ. Φρόν. 192.

II. Μίσ., ταῦτ' ἀφιερώμεθα, ταύτας τὰς καθαρὰς τελετὰς ἐξετέλεσαμεν εἰς ἡμᾶς αὐτούς, Διοσχ. Εὐρ. 451· πρὸλ. ἀφροειδομαί.

ἀφιερώμα, τό, τὸ ἀφιερωθὲν, ἀνάθημα, Εὐστ. Εὐσγγ. Προπ. 1341).

ἀφιερώσεις, εως, ἡ, τὸ καθιεροῦν τι, ἡ καθιέρωσις, Διόδ. 1. 90, Πλουτ. Περικλ. 16.

ἀφιερωτής, οὔ, ὁ, ὁ ἀφιερωτὴν, Διον. Ἀρεοπ. σ. 68· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ὠνέως, ἡ, ον, ὁ αὐτ. σ. 134.

ἀφρίζω, ἀπανίσταμαι τῆς καθέρας Σουῖδ.:—οὕτως ἀφρίζω, ἀρίζω· ἀποκαθίζω· Ἰσχύ.

ἀφρίζω, ἀνιμῶμαι ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατατ.· ἐνεστ., ὁ ἐνικ. ἀφρίζω Πλάτ., κλ., γ' ἀφρίζει Ἰων. ἀπείρε Ἡρόδ. 2. 90, α' πληθ. ἀφρίζω Ἀριστοτ. Νεφ. 1426, ἀφρίζω Ἀνθ. 3. 18· παρατατ. ἀφρίζει ὁ αὐτ. Στ. 428:—παρατατ. ἀφρίζω, καὶ μετὰ διπλ. αὐτήσ. ἡφρίζω Πλάτ. Εὐθύδ. 203A· γ' ἐνικ. ἀφρίζει, Ἰων. ἀπείρε Ἡρόδ. 4. 167, ἡφρίζει Θουκ. 2. 49, Πλάτ. Λάχ. 222B, Δημ. 70. 27, ἡφριε Εὐαγγ. κ. Μάρκ. 16· ὁ' πληθ. ἡφρίζετε (ἑ. γρ. ἀφ-) Δημ. 683. 20· γ' πληθ. ἀφρίζω Εὐρ., Θουκ., κλ., ἡφρίζω Σεν. Ἰλλ. 4. 6, 14, Δημ. 840. 11, πρὸλ. ἀνίζω:—μέλλ. ἀφρίσω Ἰλ., κλ., Ἰων. ἀπείρω Ἡρόδ.:—προκμ. ἀφείκα Σεν. Ἀν. 2. 3, 13, Δημ.:—ἀφρ. α' ἀφρίζω, Ἰων. ἀπείρω, Ἐπ. ἀφείκα, καθ' ὅριον, μόνον, Ὀμ., κλ.:—ἀφρ. ὁ' ἀφρίζω, ὅριον, μόνον ἐν τῷ βυτικ. καὶ πληθ. ἀφείτην, ἀφείμεν, ἀφείτε, ἀφείσαν ἡ ἀφείτε, ἀφείσαν· προστ. ἀφρες, ὑποτακτ. ἀφῶ, εὔτε. ἀφείην (ὁ' πληθ. ἀφείτε ἀντὶ -εἴητε Θουκ. 1. 130), ἀπαρτίφ. ἀφείναι, μετοχ. ἀφείς.—Μέσ., Ὀδ. 2. 240, Ἀττ.· παρατ. ἀφείμην. γ' ἐνικ. ἡφρίετο Δημ. 25. 47· μέλλ. ἀφείσομαι Εὐρ.: ἀφρ. ὁ' ἀφείμην Σεν. Ἡρ. 7. 11· παρατατ. ἀφρῶ, ἡφρῶ Σοφ., Ἀριστοτ.: ἀπαρτίφ. -εἴσθαι Ἰσοκρ., μετοχ. -έμενος Ἀριστοτ.:—Παθ., προκμ. ἀφείμαι Σοφ. Ἀντ. 1165, Πλάτ. (πρὸλ. ἀφείναι):—ἀφρ. ἀφείθην Εὐρ., ἀφείθην Βατραχόμ. 87, Ἰων. ἀπείθην Ἡρόδ.: μέλλ. ἀφείθσομαι Πλάτ., κλ. [τ' ἐν πλείστον παρ' Ἐπ. (ἐκτός τῶν χρόνων τῶν λεγόμενων αὐτήσιν): τ' αἰσποτε παρ' Ἀττ. Ὀμ. ὡσαύτως ἔχει ἀφείτε χάριν τοῦ μέτρου, Ὀδ. X. 251, πρὸλ. II. 126].

Πίπτω, βάλω, πέμπω, Δατ. emillere, ἐπὶ παγίως πράγματος ἔμπομένου μὴ ὁμιλῆς, Ἐγχορ, δίκαιον ἀφίκεται Ἰλ. K. 372, W. 432· ἀφίκε' ἀργύρεον κεραυνόν Θ. 133· οὕτως, ἀφίκε βέλκος Ἡρόδ. 9. 18, κτλ.· ἐντεῦθεν, κατὰ διαφόρους ἐννοίας, ἀφ. ἐστυδὸν ἐπὶ ἡ εἰς τι, πίπτωμαι ἡ περὰδομαι εἰς τι, Πλάτ. Πολ. 373D, κτλ.· ἀφ. γλῶσσαν, ἀφίω λυτὴν τὴν γλῶσσαν μου, προφέρω, ἀφίω τὴν γλῶσσαν μου νὰ λέγω, Ἡρόδ. 2. 16, Εὐρ. Ἰππ. 991· ὡσαύτως, ἀφ. φθογγὴν αὐτοῦ 418· ἔπος Σοφ. O. K. 731· φωνὰς Δημ. 301. 11· γόους Εὐρ. Ἰλλ. 59 (ὡς κατω. II. 2)· ἀράς ἀφίκα παιδὶ ὁ αὐτ. Ἰππ. 1324· ἀφ. θυμόν, ὀργὴν (ὡς κατω. II. 2), Σοφ. Ἀντ. 1088, Δημ. 811. 3· ἀφ. δάκρυα Διοσχ. 75. 23· ἀφ. παντοδαπὰ χρώματα, ἀλλάσσω εἰς διάφορα χρώματα, Πλάτ. Λυσ. 222B· συγν. ἐπὶ ὑψών, ἀφ. τὸ ὑψεῖν, τὸν θολόν, σπέρμα, κτλ., Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 1613, 4. 1, 11, κ. ἄλλ.· ὡσαύτως, ἀφ. ψόν, κύημα αὐτοῦ II. 14, 12, κ. ἄλλ.· ἐπὶ ἀρχῆς, ἀφ. ἀράχινον αὐτοῦ II. 27, 2:—Παθ., ἀποστειλλομαι,

Ἰλ. Δ. 77· ἐπὶ στρατευμάτων, ἀφίνομαι, πέμπομαι, ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, Ἡρόδ. 6. 112.

2) ἀφίνω τι νὰ πέσῃ ἐκ τῆς χειρὸς μου, Ἰλ. M. 221· ἀντίθετ. τῷ κατέγω, Πλουτ. 2. 508D:—πρόντιον ἀφ. τινὰ Εὐρ. Ἐκ. 797.

3) ἐν τῷ περὶ λόγῳ, ἀφίω πηγὴν νὰ πετάξῃ, περισσεύει ἀφίκε... πετόμενοι δ' αὐτοὶ κύκλῳ Ἀλκ. ἐν «Ἐπιστολῇ» 1. 3.

4) παραδίω ἡ παραχωρῶ, τινί τι Ἡρόδ. 9. 106, Διοσχ. Ὀδ. 306, κτλ., πρὸλ. Θουκ. 2. 13:—Παθ., ἡ Ἀττικὴ ἀπείτω ἔξη Ἡρόδ. 8. 49.

II. ἀποπέμπω, Δατ. dimittere, 1) ἐπὶ προσώπ., κακῶς ἀφίει Ἰλ. Δ. 25· αὐτὸν δὲ κλαίοντα θάσας ἐπὶ νῆος ἀφίσω B. 263.

6) ἀφίω· σπύλω, ἐλευθερῶ, ζωὸν τινὰ ἀφ. Ἰλ. γ. 464· ἀφ. τινὰ αὐτόνομον Θουκ. 1. 139· ἀφ. ἐλευθερόν, ἀλγίμιον Πλάτ. Πολ. 591A, κτλ.· ἀφέντ' ἔαν τινὰ Σοφ. Α. 754, πρὸλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 466· ἐς οἴκου, ἐκ γῆς Σοφ. O. 1. 320, Εὐρ. 1. 739:—μετ' αἰτιατ. προσ. καὶ γεν. πράγματος, ἀπελευθερῶ τινὰ ἀπὸ τινος, ἀπαλλάττω ἀπὸ τινος, Ἡρόδ. 4. 157· ἐπὶ δικανικῆς ἐννοίας, ἀπαλλάττω ἀπὸ υποχρέωσης, κατηγορίας, κτλ.· ἀφ. τινὰ φόνου, συναλλαγμάτων, ἐγκλημάτων, λειταυργίων, κτλ., Δημ. 983. 22., 896. 11, κτλ.· κινδύνου ἀφίμενοι Θουκ. 4. 106· μετ' αἰτ. μόνον, ἀθρήνω, Ἀντιπ. 115. 10, κτλ.· ὡς κατω. 2. γ.

γ) ἀποπέμπω, διαλύω, ἀπὸ στρατοῦ, Ἡρόδ. 1. 77, κτλ.· ἐν τῷ παθ., ὁ αὐτ. γ. 122:—διαλύω τὴν βουλὴν καὶ τὰ δικαστήρια ἐν Ἀθήναις, ἐνθ' ὅτ' ὡς ἐν τῷ ἐνεστώτι ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας, Ἐλμαλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 173, πρὸλ. Στ. 595, Ἐκκλ. 377.

δ) ἀπολύω, ἀφίω, χωρίζω, γυναικὰ Ἡρόδ. 5. 39· ἀφ. γάμους, διαλύω γάμον, Εὐρ. 973· ὡσαύτως, ἀφ. τὸν υἱόν, ἀποκληρῶ, ἀποκληρῶται αὐτόν, Ἀριστ. Ἰλλ. N. 8. 14, 4.

ε) ἀφίω τι ἐλευθερόν ὡς ἀφίετον, καθιερῶ, Σεν. Κυν. 5, 14· ἰερὸν... ἀφίετον ἀφίετο Πλάτ. Κριτ. 116C.

2) ἐπὶ πράγμ. ἀποβάλλω τι, ἀπαλλάσσωμαι τινος, ἀφίετην πολυκατακὰς διψαγν. Ἰλ. Δ. 642· ἐπὶ αὐτῶν, ἀνθος ἀφίεσθαι, ἀπὸ ἀνθοῦ εἰς ὄφρα καὶ μεταβάλλουσιν (Σχολ.), Ὀδ. II. 120· ἀφίει μένος [ἔγχεος], ἐγκαλῶμαι τὴν δύναμιν αὐτοῦ, Ἰλ. N. 444 (ἐνθα ἴδε Ἡρόδ.)· ἀφ. ὀργὴν, ἀφίω τὸν θυμόν (ὡς ἀνωτ. 1. 1), Διοσχ. Ἡρ. 315· γόους (ὡς ἀνωτ. 1. 1) Εὐρ. Ὀρ. 1022· νόσημα Ἰππ. Προπ. 112· ἀφ. πνεῦμα, παραδίω τὸ πνεῦμά μου, Εὐρ. Ἐκ. 571, Ὀρ. 1171:—οὕτως παρὰ πεζολόγους, ἀφίω, παρατιόμαι, μόχθους Ἡρόδ. 1. 206· ἐνυμνασίαν σπονδὰς Θουκ. 5. 78. 115, κτλ., οὕτως ἐν μέσσην τύπῳ, ἀφ. τὸ προλέγειν Διόδ. 19. 1.

ε) ἀφίει ἐς Διόνην τὰ πλοῖα, ἀφίω τὰ πλοῖα διὰ τὴν Διόνην, Ἡρόδ. 5. 42, κ. ἄλλ.

γ) ἐπὶ δικανικῆς σημασίας (ὡς ἀνωτ. 1. 6), μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ., ἀφ. τινὶ αἰτίαν, ἀθρήνω τινὰ ἀπὸ κατηγορίας, Ἡρόδ. 6. 30· τὰς ἀμαρτὰδας 8. 140, 2· τὰς δίκας... ἡφίεσαν τοῖς ἐπιτρόποις Δημ. 540. 11· ἀφ. τινὶ χίλιας δραχμὰς 6. αὐτ. 1364. 26· ἀφ. πληγὰς τινὶ, ἀπαλλάσσω αὐτὸν τῶν πληγῶν, ἐλ. τοῦ εὐλοῦ, Ἀριστοτ. Νεφ. 1426· ἀφ. ἔρκον παρὰ Ἀνδοκ. 13. 19.

III. παρέρχομαι, ἐν δίδω προσοχήν, Δατ. omillere, praetermittere, Ἡρόδ. 3. 95, κτλ.· παραμελῶ, τὰ θεῖα Σοφ. O. K. 1537· τὸν καιρὸν Δημ. 11. 8· λέκτρων εὐνάς Διοσχ. Περσ. 544· ἀνέλου· θύοντες κατηγοροῦμενοι, ἀφύλακτον ἀφ. τὴν ζωῆν Ἡρόδ. 8. 70· ἀτίμων, ἐρημον ἀφ. τινὰ Σοφ. O. K. 1297· Ἀντ. 887· ἀφ. τὴν ἀόριστον Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 6, 10:—Παθ., ἔλωμαι ἐν τῇ προστάτ. τοῦ προκμ. ἀφείσω ἐπὶ τοῦ παρόντος, missum fiat, ὁ αὐτ. Ἰλλ. N. 9. 4, 6, πρὸλ. Πολιτικ. 3. 15, 2., 4. 2, 4· ὡς κατω. V. 2.

2) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρτίφ. ἀφ. τι δημόσιον εἶναι, παραχωρεῖν τι ὥστε νὰ εἶναι δημόσια περιουσία, Θουκ. 2. 13· ἀλλὰ, ἀφ. τὸ πλοῖον φέρεσθαι, καταλείπει τὸ πλοῖον νὰ παρασυρῇ, Ἡρόδ. 1. 194.

IV. μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρτίφ. ἀφίω, ἀνέχωμαι, ἐπιτρέπω εἰς τινα νὰ πράξῃ τι, Δατ. remittere, ἀφ. τινὰ ἀποπλέειν Ἡρόδ. 3. 25, πρὸλ. 6. 62, κ. ἄλλ., Πλουτ., κλ.:—Παθ., ἀφείθω σχολάζειν Ἀριστ. Μεταφ. 1. 1, 16.

V. κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετέβωτον (ἐξυπακούειν, σπράττω, ναδῶ, κτλ.), ἐκπλέω, ἐνθεῖτεν γὰρ ἐμελλον... ἐς τὸ πέλγος ἀφίσειν Ἡρόδ. 7. 193· ἐρημῶσαντες ἀπὸ τοῦ Τανάρου... ἐς τὸ πέλαγος ἀφίκαν Θουκ. 7. 19· πρὸλ. σημ. II. 2. 6.

2) μετ' ἀπαρτίφ. παύσαι παῖδιν τι, ἀφίε σκοπέον τὸ δίκαιον Διοσχ. ἐν Ἀδελφ. 14· ἀφ. λητέιν Ἀριστ. Μεταφ. 1. 6. 4· ἀφ. περὶ τινος αὐτοῦ 4. 12.

B. Ἐν μέσ. τύπ., ἀφίω τι ὅτ' ἐμᾶςτοῦ, συγν. παρὰ πεζολόγους, κατὰ πολὺ ἥμιον τῷ ἐνεστ.

2) ἀφίω, δειρῆς δὲ οὐπω... ἀφίετο πήχει λευκῶ, ἐν ἄντην τοὺς βραχίονας τῆς ἀπὸ τοῦ τραχήλου του, Ὀδ. γ. 240.

3) συγν. παρ' Ἀττ. μετὰ γιν. μόνον, τέκνων ἀφού, ἔφει τὰ τέκνα, Σοφ. O. T. 1521· οὕτως, τοῦ κοινού τῆς σωτηρίας ἀφ. Θουκ. 2. 60· λόγων Πλάτ. Πορτ. 158C, Διοσχ. 25. 22· μὴ ἀφίεσθαι τοῦ Θεοσπύτου, ἀλλ' ἐρώτα Πλάτ. Θεαιτ. 146B, κτλ.· ἀφίεσθαι τοῦ δικαίου τούτου Δημ. 966· ὁ ἀφίμενος τῆς ἰσχυρῆς ἰδέας Ἀριστ. Ποικιλ. 5. 9, Πρὸλ. μενέτιμα III.

ἀφίκαμαι (α), Ἰππ. λείπει ἀντὶ τοῦ ἔπομαι, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἀφικνούμαι, ἔχω, Ὀμ., κατὰ τὸ πλείστον μετ' αἰτ.: ὡσαύτως μετὰ προθ., πρὸς τῆχος, ἀφικάνει Ἰλ. Z. 388.

ἀφικνέομαι, Ἰων. ἀφικνέομαι, Ἡρόδ., Ἀττ.: παρατατ. ἀφικνεῖτο Θουκ. 3. 33· μέλλ. ἀφίξομαι Ἰλ. Σ. 270, Ἀττ., Ἰων.

δ' ἐνικ. ἀφίξεαι 'Ηρόδ. 2. 29: πρὸς. ἀφίγμαι 'Οδ. Ζ. 297. 'Αττ. ἀφίξει Διοχὺλ. Πρ. 303, Σορ., ἀφίκεται δ' αὐτ. Ο. Κ. 704. 'Ιων. γ' πληθ. ὑπερουντ. ἀπικατο 'Ηρόδ. 8. 6: ἀφ. ἀφικόμην 'Ιλ. Σ. 395. 'Αττ., 'Ιων. γ' πληθ. ἀπικέατο 'Ηρόδ. 1. 169 [ὁπότεν ἐπὶ γὰρ παρὰ Βυζ. ὁ παραδόξος τύπος τοῦ ἐνεστώτος ἀφίκομαι], ἀπαρτίμ. ἀφικέσθαι ἀφικτό τις α' ἀφικέμενος ἀπαντῇ ἐν 'Επιγράμ. 'Ηλ. 981. 9: 'Αποθ. 'Ερχομαι, φθάνω εἰς τόπον τινά: — Σύνταξις, παρ' 'Ομ., Πινδ. καὶ 'Αττ. ποιηταῖς, τὸ πλεῖστον μετὰ γεν. τύπου, ὡς ἐν 'Ιλ. Ν. 645 ἀφίκετο πατρίδα γαίαν, ἐν Πινδ. Η. 5. 37 ἀφίκετο δόμους θεμισκρεόντων· ἀφ. ἔνδε δόμονδε 'Πο. 'Ασπ. 38· συγγάνης ὡσαύτως, ἀφ. ἐς. 'Ιλ. Ο. 431. 'Οδ. Δ. 255, κτλ.· σπανίως ἐπὶ ., 'Ιλ. Κ. 281., Χ. 208· καὶ ἐν σπανιότερον κατὰ ., πρὸς ., Ν. 329, 'Οδ. Ζ. 297· ἀπολ., φθάνω, ὁπποῖς ἐπὶ νῆος ἀφίκεσθαι· Δ. 171· ὅταν ἀφ' ὤρη θείων. 723· καὶ μετὰ τοῦ τόπου ἢ τοῦ προσώπου παρ' αὐτ., παρὰ τίνος ἀφ. Σορ. Ο. Τ. 935, κτλ.· δ' Ὁμ. ὡσαύτως θέλει τὸ πρόσωπον πρὸς ὃ ἀφίκετο τις κατ' αὐτ., μνηστῆρας ἀφ., ἦλθεν εἰς αὐτούς, 'Οδ. Λ. 332, πρὸλ. Δ. 122, κτλ.· ὅτε μ' ἄλλος ἀφίκετο 'Ιλ. Σ. 395· οὕτω, τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε, φθάσατε τῶρα τοῦτο πόλιν ἡμῶν (τοῦ δόκου), 'Οδ. Θ. 202: — ἐν τῇ περὶ λόγῳ ἢ πρὸς. εἰς ἢ ἐπὶ (ἢ ἐπὶ προσώπων πρὸς, παρὰ, ὡς) σπανίως παρὰλείπονται ὡσαύτως, ἀφ. πρὸς τέλος γούων Σορ. Ο. Κ. 1021· ἐπὶ τίνος, εἰς τὸν τινά, Σεν. 'Ελλ. 5. 1, 2, κτλ.· ἀφ. τὸ μὴ πεινῆν ὁ αὐτ. Συμπ. 4. 37· θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτου τοῦπος ἀφίκεται Σορ. 'Αντ. 934. Φράσεις: 1) ἀφ. ἐπὶ ἢ εἰς πάντα, δοκιμάζω πᾶν μέσον, Σορ. Ο. Τ. 285, Εὐρ. 'Ιππ. 284· ἀπ. ἐς πᾶσαν βῆσανον 'Ηρόδ. 8. 110· ἐς διὰπεράν τίνος ἀπικέσθαι δ' αὐτ. 2. 28, 77. 2) πρὸς. 7. 118· ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ ἀπικέμενοι δ' αὐτ. 8. 52· ἐς ἀπορίην δ' αὐτ. 1. 79· οὐ γὰρ ἂν κοτε ἐς τοσοῦτο τύχη ἀπικέου, εἰν ὅλ' ἡμεῖς τοιαύτης τύχης, αὐτοῖς 124· ἐς τοῦτο δυστυχίας ἀφικέσθαι, νὰ φθάσῃ εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον τῆς δυστυχίας, Θουκ. 7. 86· ἐς ὅλγον ἀφίκετο πᾶν τὸ στράτευμα, νικηθῆναι, παρ' ὅλγον νὰ νικῇ ὅλον τὸ στράτευμα, δ' αὐτ. 4. 129· εἰς τὸ ἴσον ἀφ. τινὶ Σεν. Κύρ. 1. 4, 5· ἐλλείπει, εἰς ἀνδρ' ἀφίκου, ἐφάσεν εἰς τὴν ἀνδρὶν ἡλικίαν, Εὐρ. 'Ιων. 322. 3) ἐπὶ σχέσεως μετ' ἄλλων καὶ κοινωνίας, ἀπ. τινὶ ἐς λόγους, συνομιλεῖν, 'Ηρόδ. 2. 28· οὕτως, ἐς ἔριν, ἐς ἔχθεα ἀφ. τινὶ δ' αὐτ. 3. 82, Εὐρ. Γ. Α. 319· διὰ μάχης, δι' ἔχθρας ἀπ. τινὶ, ἐρχεσθαι εἰς μάχην ἢ εἰς ἔχθραν πρὸς τινά (πρὸλ. τὴν πρὸς. δὲ Δ. IV), 'Ηρόδ. 1. 109, Εὐρ. 'Ιππ. 1161· διὰ λόγων τινὶ δ' αὐτ. Μῆδ. 872· ὁπότεν ἴσως προέρχεται ἡ σπανία φράσις ἀφ. τινὶ, ἐρχεσθαι πρὸς τινά, Πινδ. Ο. 9. 101, 'Ηρόδ. 5. 24, Θουκ. 4. 85. 4) ἐς τό-ξευμα ἀφ., φθάνω εἰς ἀπόστασιν τοξέυματος, Σεν. Κύρ. 1. 4, 23, κτλ. 5) ἐπὶ πραγμάτων, ἐς δέξαι ἀπ. (ἀλλ' ἴδε ἀπάγω 1. 1), 'Ηρόδ. 2. 28, 7. 64· ὁ λόγος εἰς ταῦτόν ἀφ. 'Αριστ. 'Πο. Ν. 1. 7, 2, πρὸλ. 9. 5, 3, κ. ἄλλ. II. συγγάνης ἐρμηνεύεται, ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, ὡς ἐν 'Οδ. Κ. 420, Πινδ. Π. 8. 75, Εὐρ. 'Πλ. 6, Πλάτ. Χαρμ. 153Α· ἀλλ' ἡ ἐννοια αὕτη ὑπάρχει ἀπλῶς ἐν τοῖς συμπαράκειμένοις καὶ οὐδέποτε ἐν αὐτῇ τῇ λέξει, ('ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παράτ. σ. 451, κέ.)

ἀφίκτωρ, ορος, ὁ, = ἐκείνης, Διοχὺλ. 'Ικέτ. 241. 2) Ζεὺς ἀφίκτωρ = ἱερέας αὐτοῦ 1. Μῶν ἐν ποιήσει.

ἀφίλαγθος, ον, μὴ φιλῶν τὸ ἀγαθόν, 'Επιστ. Β' πρὸς Τιμόθ. κ. γ', 3.

ἀφίλαδελφος, ον, ἄνευ ἀδελφικῆς ἀγάπης, Βασίλ.

ἀφίλαλληλος, ον, ἄνευ ἀμοιβαίας ἀγάπης, Κύριλλ.

ἀφίλανθρωπος, ον, ὁ μὴ φιλάνθρωπος, Πλούτ. 2. 135C: — ὡσαύτως ἀφίλανθρωπέυτος, ον, 'Εκκλ.

ἀφίλαργύρεα, ἡ, ἑλλειψὶς φιλαργυρίας, 'Ιππ. 23. 35: — Τὸ ῥῆμα -γυρέω, παρὰ Κυρίλλ.

ἀφίλαργυρος, ον, ὁ μὴ φιλάργυρος, 'Επιστ. Α' πρὸς Τιμ. γ', 3, π', 'Εβρ. ιγ', 5.

ἀφίλαρύων, = ἑλαρύων, φαίδρυνω, Διογ. Λ. 7. 86 ἐν τῷ καθ.

ἀφίλαρχος, ον, ὁ μὴ φιλαρχος, 'Εκκλ.

ἀφίλασκομαι: μέλλ. -άσομαι, ἀποθ., ἰλάσκομαι, θυμὸν Πλάτ. Νόμ. 873Α.

ἀφίλαυτος, ον, ὁ μὴ φίλαυτος, Πλούτ. 2. 542B. — 'Επίρρ. τως Κλήμ. 'Αλ. 914.

ἀφίλινδενεκτος, ον, μὴ ἀγαπῶν τὴν ἐπίλειξιν, Εὐστ. Πονημάτ. 191. 10.

ἀφίλεργῆς, ἐς, ὁ μὴ φίλεργος, ἀφίλεργέω, δὲν ἀγαπῶ τὴν ἐργασίαν, ἀφίλεργεία, ἡ, ἀποστρέφω πρὸς τὴν ἐργασίαν: πάντα παρὰ Κυρίλλ.

ἀφίλεταίρος, ον, ὁ μὴ θάλων νὰ ἔχῃ φίλους, Βασίλ.

ἀφίλεχθριος, 'Επίρρ. ἄνευ διαθέσεως πρὸς ἔχθραν, Τζέτζ.

ἀφίλεχθνος, ον, μὴ φιλῶν τὰς ἔχθρας, Μ. 'Αντων. 5. 5.

ἀφίλεχκος, ον, μὴ ἀγαπῶν νὰ ἀκούῃ, 'Ιουλιαν. 358D, ἐν τῷ συγρ. -κοιςταρῆς.

ἀφίλεχτος [ε], ον, μὴ φιλοῦμενος, Σορ. Ο. Κ. 1702.

ἀφίλια, ἡ, τὸ μὴ ἔχειν φίλους, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 3. 6, 3. Ρη. 2. 8, 10.

ἀφίλιωτος, ον, μεθ' οὗ δὲν δύναται τις νὰ φιλοῦσθαι, 'Ησύχ. ἐν λέξει ὁδοιπολῆτος.

ἀφίλοδοξία, ἡ, ἑλλειψὶς φιλοδοξίας, Κύριλλ.

ἀφίλοδοξος, ον, ὁ μὴ φιλόδοξος, Κεκ. π. 'Αττ. 2. 17. 2. — 'Επίρρ. ἔως Κλήμ. 'Αλ. 914.

ἀφίλυθωρία, ἡ, ἀποστρέφω πρὸς τὰ δῶρα, πρὸς τὸ διδόναι καὶ τὸ λαμβάνειν, Βυζ.

ἀφίλυθεάμων, ον, ὁ μὴ φιλυθεάμων, Κύριλλ.

ἀφίλυθεος, ον, ὁ μὴ φιλόθεος, ἀσεβής, ἀφίλυθεα, ἡ, ἀσεβεία, ἀμρότερα παρὰ Κυρίλλ.

ἀφίλυοκτερίμων, ον, γεν. ὄνος, ὁ μὴ φιλοκτερίμων, ἀνελετήμων, Κύριλλ. — 'Επίρρ. -μύνως δ' αὐτ.

ἀφίλυτος, ον, = τῇ προηγ., μεταγ.

ἀφίλυκαλία, ἡ, χαρακτὴρ τοῦ ἀφίλυκαλου, 'Αδην. 3Λ.

ἀφίλυκαλος, ον, ὁ μὴ φιλικαλός, Πλούτ. 2. 673E. — ὡσαύτως παρ' Εὐστ. 669. 41, ἀφίλυκαλῆτας, ον.

ἀφίλυκινδυνος, ον, ὁ μὴ ἀγαπῶν τοὺς κινδύνους, μεταγ.

ἀφίλυκομπος, ον, ἀποστρεφόμενος τὸν κύμπον, τὴν ἀλάσκειαν, Κύριλλ.: — ἐντεῦθεν, ῥῆμα ἀφίλυκομπίω, καὶ οὐσίαστ. -κομπία, ἡ, ὁ αὐτ.

ἀφίλυλος, ον, ὁ μὴ ἀγαπῶν τοὺς λόγους, τὴν ἐπιστήμην ἢ τὴν φιλολογίαν, Πλούτ. 2. 673A.

ἀφίλυμαθής, ἐς, ὁ μὴ φιλομαθής, ἀμαθής, Κύριλλ. — Οὐσίαστ. ἀφίλυμαθία, ἡ, ὁ αὐτ.

ἀφίλυμαχος, ον, = τῇ ἱσομ., Κύριλλ.

ἀφίλυμεικος, ον, μὴ ἀγαπῶν τὰς ἐρίδας, 'Αριστ. π. 'Αρ. κί Κακ. 4. 3., 6. 4. — 'Επίρρ. -κοις Πολύβ. 22. 3, 1. — Παρὰ Βυζ. ὡσαύτως ἀφίλυμεικῆτος, ον.

ἀφίλυξενέω, εἶμαι ἀφίλυξενος, Κύριλλ. — Οὐσίαστ. ἀφίλυξενία, ἡ, Κλήμ. Ρώμ. — 'Επίρρ. ἀφίλυξενος, ον. Εὐστ. 1733. 20.

ἀφίλυλοντία, ἡ, καταρρόνησις τοῦ πλούτου, Πλούτ. Σύγκρ. Λυσ. καὶ Σύλλα 3.

ἀφίλυπύλεμος, ον, ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν πόλεμον, εἰρηνικός, Κύριλλ.

ἀφίλυπνος, ον, ἀποστρεφόμενος τὴν ἐργασίαν, ὁ μὴ φιλόπονος, Πολύβ. 'Εκλογ. σ. 402 Μαι.

ἀφίλυπρῶμων, ον, Θ. Στεφ. σ. 828, ἔκδ. Μί.

ἀφίλυπρωτεία ἡ -ία, ἡ, ἑλλειψὶς φιλοπρωτίας, Βυζ.

ἀφίλος, ον, ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ ἔχων φίλους, Διοχὺλ. Χε. 295, Σορ. 'Ηλ. 819, Πλάτ. Νόμ. 730C· ἀφ., ἐρρημον, ἀπολιν Σορ. Φ. 1018· ἀκλαυτος, ἀφίλος, δ' αὐτ. 'Αντ. 8. 6· μετὰ γεν., ἀφ. φίλων Εὐρ. 'Ελ. 524. II. ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων, οὐχὶ φιλικός, μισητός, ἀπειχθής, Διοχὺλ. Θέβ. 524, Σορ. Ο. Κ. 186, Πλάτ. Πολ. 580A· ἀφίλα παρ' ἀφίλοις ἔπεσε ['Ατρεΐδαις] Σορ. 'Αγ. 620. — 'Επίρρ. ἀφίλως, κατὰ τὸν οὐχὶ φιλικόν, Διοχὺλ. 'Αγ. 805.

ἀφίλοσάφης, ον, μὴ ἡσκημένος εἰς τὴν φιλοσοφίαν, Διογ. 'Αλ. 2. 20. II. ἀτιγνος, 'Υπόθ. Σχολίων εἰς 'Οδ. Α.

ἀφίλοσαφεία, ας, καταρρόνησις τῆς φιλοσοφίας, Πλάτ. 'Ορρ. 415E.

ἀφίλοσφορῆς, ον, ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ ἔχων ἀγάπην πρὸς τὴν φιλοσοφίαν, Πλάτ. Σορ. 269E. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀκατάλληλος πρὸς τὴν φιλοσοφίαν, δαίται Πλάτ. Παῖδρ. 256B· γαστριμαργία δ' αὐτ. Τιμ. 73B· ἀφ. τῆρησις Σίτζ. 'Εμπ. π. Μ. 11. 166. — 'Επίρρ. ἀφίλοσάφως, 'Ορίγιν. κτλ.

ἀφίλοσταχυος, ον, ὁ μὴ φιλῶν τοὺς στάχους, ὁ στερηόμενος αὐτῶν, τῆς ἀφίλοσταχίου . . πενίης 'Ανθ. Π. 6. 40.

ἀφίλοστοργέω, εἶμαι ἀφίλοστοργος, Κύριλλ.

ἀφίλοστοργος, ον, ὁ μὴ ἔχων στοργήν, ἀγάπην, Πλούτ. 2. 140C.

ἀφίλοστακνία, ἡ, ἑλλειψὶς φιλοστακνίας, Βυζ.

ἀφίλοστημία, ἡ, ἑλλειψὶς φιλοστημίας, 'Αριστ. 'Πο. Ν. 4. 4, 4, 4, Θεορ. Χαρ. 22.

ἀφίλοστήμιος, ον, ὁ μὴ ἔχων φιλοστημίαν, 'Ισαῖος 67. 5, Λυκούργ. 156. 31, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 4. 4, 3, ἀφίλοστήμιος ταπεινός, παρὰ τὸ μὴ φιλεῖν τιμὴν (ἢ) ἡττοῦσθαι . . 'Ησύχ.: — 'Επίρρ. ἀφίλοστήμιως Πολύβ. 12. 23, 8. II. ἐπὶ πράγματι, ἀνάξιος τιμῆς, φαῦλος, πρόστυχος, ἢ ἀπὸ μικρῶν βόδα ἀφ. Πλούτ. 2. 35Δ.

ἀφίλοστηματία, ἡ, καταρρόνησις τῶν χρημάτων, Πλούτ. 'Αγ. 805 καὶ Γράχ. Σύγκρ. 1ε — τὸ ἰσθ. ἀφίλοστηματίας, ον, Εὐνάπ. σ. 44.

ἀφίματῶν (ἱμάτιον) ἀφαιρῶ τὰ ἱμάτια, ἀφίματῶσαι, ἀποδύσαι Σουῖδ.

ἀφίμιος, ον, ὁ ἄνευ φιμοῦ, αὐθάδης, ὑβριστής, Χρησμ. Σιδυλλ. 5. 438.

ἀφίξις, αἰς, 'Ιων. ἀφίξις, αἰς, ἡ, (ἀφικνέομαι): — ἀφίξις, ἑλθῶς, ἐρχομὸς, 'Ηρόδ. 1. 69, κ. ἄλλ. τὴν ἀπὸ Κορίνθου ἀφίξιν, τὴν ἀπὸ Κορ. ἀφίξιν, δ' αὐτ. 5. 92, 6· ἐς τόπον δ' αὐτ. 9. 17, κ. ἄλλ. ἀπ. ἐπὶ τόπον ποιεῖσθαι δ' αὐτ. 7. 58· ἐπεὶ τε σύτῃς

μέρος ἐγίνετο τῆς ἀπίστου παρὰ τὸν Μάγον, δεξ ἦλθεν ἡ σειρά αὐτῆς νὰ εἰσέλθῃ παρὰ τὸν Μάγον, ὁ αὐτ. 3. 69, πρβλ. Πλάτ. Ἐπιστ. 337E· δφ. εἰς τινὰ ποιῆσθαι Δημ. 58, κ. ἀλλ. ἢ ἐνθάδε, ἢ ἐνθαῦτα ἀπ. Ἠρόδ. 3. 145, Λυσ. 193. 9· ἢ οἴκαδε, δφ. Δημ. 1463. 6, 1484. 7.

2) ἐν ταῖς πρῆξ. Ἄποστ. κ', 29, σημαίνει ἀναχωρήσιν.

II. = ἰκεσία Δισχύλ. 1κ. 483.

ἀφιππάζομαι, ἀφρ. -αοάμεν Ἠλιόδ. 7. 29, Ἀποθ. — Ἀφιππάζω, ἀφέρχομαι ἔφιππος, Ποιῦδ. 29. 6, 10, Πίλου. Διμήλ. 19. ἀφιππεύεις, ἢ, ἢ ἐφ' ἵππου ἀναχωρεῖς, Βυτ.

ἀφιππεύω, ἀφέρχομαι ἵππεύων, ξεκινῶ νὰ υπάγω που ἔφιππος, Ξαν. Ἀν. 1. 5, 12, Διόδ. 2. 19:—ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πίλ. 4. 18. (ἴδε Κόντος Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 31-34).

ἀφιππία, ἢ, ἀνεπιτηδεύτης, ἀδεξιότης περὶ τοῦ ἵππευεῖν, Ξεν. Ἰππαρχ. 8. 13.

ἀφιππος, ον, ἀνεπιτηδεύς, ἀκατάλληλος πρὸς ἵππασίαν, Ξεν.

Ἑλλ. 3. 4, 12, πρβλ. Πλουτ. Ἀντων. 47.

ἀφιππεύεις, ἢ, ἢ ἐφ' ἵππου ἀναχωρεῖς, Βυτ. II. ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀπείρως ἐχὼν ἵππικὴν, ὁ μὴ ἱπποτάμενος ἵππεύειν, ἀντίθετον τῷ ἱππικῶς, Πλάτ. Πρωτ. 350A, Πολυ. 335C.

2) ἐπὶ στρατοῦ, ἀνευ ἱππικοῦ, Πολύαιν. 4. 6, 6.

ἀφιπποτοξότης, ἴδε ἀφιπποτοξότης.

ἀφιπταμαι, = ἀποπέτομαι, πετόμενος ἀπομακρύνομαι, φεύγω μακρὰν, Ψευδο-Εὐρ. 1. A. 1608.

ἀφιστάω, μεταγ. τύπ. τοῦ ἀφίστημι, Διοσκ. 3. 101. — Ὡσαύτως ἀφιστάω, Ἀθην. 9B· εὐκτ. ἀφιστάω, ἀφιστάω παρὰ Ξεν. ἐν Συμπ. 2. 20 (ἴδε τὸ ἐπὶ μ. ἐν Α. II): πρβλ. Λουκ. Σολικ. 7. ἴδε Κοδὴτος Novae Lectiones σ. 610.

ἀφίστημι: A. μεταβ. ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν τῷ μέλλ. ἀποστήσω καὶ ἀφρ. α' ἀπέστησα, ὡς καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἀφρ. α', ἴδε κατωτ.

Ἀπομακρύνω, παραμερίζω, τινὰ Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 23· ἀπέστασεν ἄχος Δισχύλ. Χο. 416· ἀπ. ἀλλήλων Πλάτ. Πολιτικ. 282B· κάμνω νὰ ἀποχωρηθῇ, τῆς μὲν ἐλάσας ἀφιστάς τὸν φλοῖον Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 3. 3, 2· ἀφ. τινὰ λόγου, ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐμιλήσῃ, Εὐρ. 1. Τ. 912· ἀφ. τὴν ἐπιδοῦλγην, μεταξὺ αὐτῆς, Θουκ. 1. 93· ἀφ. τὸν ἀρχόντα, καθ' αὐτὸν, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 45· οὕτω κατὰ μέσ. ἐνεστ., ἀποσύρομαι, αἱ δὲ σκολιὰν δ' ἔαμος ἔλοιτο, τοὺς πρεσβυγενέας καὶ ἀρχαγέτας ἀποστατήρας ἤμεν, «τοῦτ' ἐστὶ μὴ κυροῦν, ἀλλ' ἀφιστάσθαι καὶ διαλύειν τὸν δῆμον» Πλουτ. Λυκούργ. 6· καὶ κατὰ μέσον ἀρίστον, Ἀργείων ὁδὸν πυλῶν ἀπεστήσασθε, «ἀπεδιώξατε» (Σχόλ.), Εὐρ. Φοίν. 1087.

Ἐν Ἠρόδ. 9, 23 τὰ ἀποστατήρας = ἀποστάντες, ἀποσυρθέντες.

2) διεγέρω εἰς ἀποστάσιν, τινὰ Ἠρόδ. 8. 19, Ἀριστοφ. Ἰππ. 238, Θουκ. 1. 81· τινὰ ἀπὸ τινος Ἠρόδ. 1. 76, 154, κτλ.· τινὰ τινος Ἀνθοκ. 26. 16.

II. ζυγίζω, κἀν εἰ τοῖς ἀγορανόμοις ἀφιστῆναι ὥσπερ ἄρτους κτλ., Ξεν. Συμπ. 2. 20· ἀποστηράτωσαν τὰ χρυσία Σὺλλ. Ἐπιγρ. 1570a. 19· ὡσαύτως κατὰ μέσον ὁδ. α', δεῖξω μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσονται Ἀχαιοὶ χρεῖσιν, φοβεῖμαι μὴ πῶς τὴν χρεῖσιν ἦσαν ἀποδωσάντων ἡμῖν οἱ Ἕλληνας, ὥσπερ σταθμὸν δεδανειχότες (Σχόλ.), Λατ. ne debitum nobis reddant, Πλ. Ν. 745, πρβλ. Σὺλλ. Ἐπιγρ. 26. 20, 2360, 15:—

ἀλλ' ὁ Δημ. ἐν 1199, 24 ἔχει τοῦτον τὸν χρόνον ἐν τῇ αὐστηρῶς μέσῳ αὐτοῦ σημασία, τὸν ὑποδεχόμενον καὶ ἀποστήσασθαι τὸν χροῦκόν· ὁ Ὅμ. ἐν τῷ μνημονεύοντι χωρίῳ ἔχει τὸ ῥῆμα μεταβατικῶς.

III. πρβλ. ἀποστατήρ.

Β. ἀμετάβ. ἐν τῷ παθ. τύπῳ, ὡς καὶ ἐν τῷ ἀφρ. β' ἀπέστην, προσεακτ. ἀπόστηναι, Ἀριστοφ. Θεορ. 627, ἀπόστα Μένανδ. ἐν Παιδιῶν β' πρkm. ἀφίστηκα μετὰ σημ. ἐνεστ., συγχεκομ. ἐν τῷ πληρ. ἀφίσταμεν, ἀφίστατε, = στήναι, καὶ ἐν ἀπέρμ. ἀφίσταμαι, μετοχ. ἀφιστάμενος, -όμενος, -όμενος, ὡς καὶ ἀφίσταμαι, ἀφίσταμαι ἢ -ειν, Πλάτ. Θεαίτ. 208E: μέσ. μέλλ. ἀποστήσομαι (Εὐρ. Ἑκ. 1054, Θουκ. 5. 64, κτλ.), ἐνῶ δὲ μέσ. ἀφρ. α' ἔχει δύναμιν μεταβ. (ἴδε ἀνωτ.): περὶ τοῦ μέλλ. ἀφιστήξω, ἴδε ἐν λείξει.

Ἰσταμαι μακρὰν ἢ ἐν ἀποστάσει ἀπὸ τινος, ἀπέχω ὅσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται Ἰλ. Ψ. 517· οὐ μὲν κ' ἄλλη ὥδε γυνή, ἀνδρὸς ἀφίσταται Ὀδ. Ψ. 101, 169· ἀποστάσας ἐκποδῶν Εὐρ. Ἑκ. 1023· μεταβαίνω, ἐς ἄλλο σχῆμ. ἀποστάντες βίου δ' αὐτ. Μῆδ. 1039· ἀποσταθόμενον πράγματος τελοῦμενου Δισχύλ. Χο. 872· ὡς γραφεύς ἀποσταθεὶς Εὐρ. Ἑκ. 807· μακρὰν τόποις καὶ χρόνοις ἀφρ. Διόδ. 13. 22·—ἐντεῦθεν ἐπὶ διαφύρων σγέσεων, ἀφιστάμενοι φρενῶν, νὰ χάσῃ τις τὰς φρένας του, Σοφ. Ψ. 845· φύσεως Ἀριστοφ. Σπ. 1457· ἀφ. τῶν δικαίων Θουκ. 4. 118· ἀφ. φόνου Εὐρ. Ὀρ. 1544· ἀφ. ἀρχῆς Πλάτ. Νόμ. 928D· ἀφ. πραγμάτων, τῆς πολιτικῆς κτλ., Δημ. 131. 8., 328. 5· ἀφ. κινδύνου, πόγων Ἰσοκρ. 57C, Ξεν. κτλ.· ὡν εἶλεν ἀποστῆναι, παρκατελθεῖς πάντων ὅσα (διὰ τοῦ νόμου) ἐκέρχθη, Δημ. 573. 4, πρβλ. 386· ἐν τέλει, 924, 22, κτλ.· ἀφίστασθαι τῶν ἀδελφῶν δ' αὐτ. 439, 7· τὴν πολιτείαν, ὡς τὴν ἀφιστηκυῖαν τοῦ μέσου πλεῖτον Ἀριστ. Πολικ. 4. 11, 21· ἀποστάς τῶν πατρίων Λευκ. Νεκρ. διδλ. 12. 3· ἀποστήναι ἐκ Σικελίας, ἀποχωρῆσαι ἀπὸ τῆς Σικελίας, Θουκ. 7. 38·—σπανίως μετ' αἰς. ὡς τὸ φεύγειν, Ξεν. Κυν. 3. 3.

2) ἐν τῷ περὶ λόγῳ, ἀποχωρεῖσθαι ἀπὸ τινος· εἰ· ἐπαναστάσεις, πρῶτοι ἀπ' αὐτῶν Μῆδοι ἤρξαντο ἀπιστασθαι Ἠρόδ. 1. 95· ἀπέστησαν ἀπὸ τοῦ Δορείου αὐτοῦ 130, κτλ.· τινος δ' αὐτ. 2. 113· ὡσαύτως ἀφρ. πρὸς ἢ εἰς τινὰ δ' αὐτ. 2. 30, 162, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 8, 7· ἔς δημοκρατίαν ἀπ. Θουκ. 8. 90· ἀπολ. ἐπανίσταμαι, ἀποστατῶ, Ἠρόδ. 1. 102, κτλ.· ὑπὸ τινος, κατὰ παρακλήσιν τινος, Θουκ. 8. 35.

3) ἀπομακρύνομαι καὶ ἐγκαταλείπω πράγμα τι εἰς ἕτερον, ἀλλ' εἰλάκατε· ἀφέστατε... αὐτῷ Δημ. 99. 4· καὶ ἐντεῦθεν, ἀφρ. τινι, μόνον, ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τινος, ἀποφύγω αὐτόν, Εὐρ. Ἑκ. 1054, Πλάτ. Νόμ. 960E: ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ἀποφύγω τὸ νὰ πράξῃ τι, ἀπέστην τοῦτ' ἐρωτῆσαι σαφῶς Εὐρ. Ἑκ. 536.

4) ἀπὸλ. ἵσταμαι μακρὰν, ὑποχωρῶ ἐκ φόβου, τρόμου, κτλ.· τίποτε καταπιψόσοντας ἀφέστατε Ἰλ. Δ. 340· πολλὸν ἀφεσταότες P. 375· πρβλ. Γ. 33, Πινδ. Ο. 1. 84, Π. 4. 259, Πλάτ. Θεαίτ. 169B, Δημ. 355. 20, κτλ.· δούλος ἀφεστώς, δραπέτης, Λυσ. 167. 12.

5) ὡς ἱατρ. βρως, ἀφίσταται = ἀπάσταται γίγνεται, εἰς ἀρθρα Ἰππ. Ἀφ. 1252·—ἀνάγκη ὁστέον ἀφίστασθαι, ἀπολεπίδουσθαι, αὐτὸν 1258· ὡσαύτως, ἀφρ. ἀπὸ τῶν ὁστέων Πλάτ. Τίμ. 84A, πρβλ. Ξεν. Ἰππ. 1. 5.

ἀφιστορέω, παρατηρῶ ἐκ τινος τόπου, τινὰ ἀπὸ τόπου φιλόσοφ. 840.

ἀφλαστον, τό, Λατ. arlustre, ἡ καμνὴν πύρμα τοῦ πλοίου μετὰ τῶν ἐκτενῶς κομμημάτων, Ἰλ. 15. 717, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1089· κατὰ πληρ. ἐπὶ ἐνὸς πλοίου, Ἠρόδ. 6. 114.

ἀφλεβος, ον, (φλέψ) ἀνευ φλεβῶν, Θεοφρ. 1. Φ. 1. 5, 3· ὁ Εὐστ. 54. 16, ἔχει ἀφλεβῆς, ἔς, ἀφλεβῆς, ἔς, μὴ φλέγων ἢ μὴ φλεγόμενος, Νόνν. Δ. 40. 475, 45. 100·—Ἐπίρρ. -γέως Τζέτ. Ὀμ. 50.

ἀφλεγμαντος, ον, ὁ μὴ φλεγμαινόμενος, Ἰππ. π. Διαιτ. Ὀε. 391, π. Ἀγμ. 772· μὴ υποκείμενος εἰς φλεγμονήν, Ἀριστ. Προβλ. 1. 33.

2) ὁ προσυλάττων ἐκ φλεγμονῆς, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 35.

3) ἐπὶ τῶν μὴ πυρωτικῶν τροφῶν, Ἰων παρὰ Πλουτ. 2. 686B, II. ἀνευ φλέγματος, ἱατρ.

ἀφλεκτος, ον, (φλέγω) ὁ μὴ φλεβῆς, ὁ μὴ καίς, πέλανοι Εὐρ. Ἑκ. 1334· πεῦκαι Ἐπιγρῆμ. Ἑλλ. (προσθήκαι) 241a. 1· ὁ μὴ ἐν πυρὶ κατὰσκευασθεὶς, ἀφρ. ἔδοντες Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1074.

—Ἐπίρρ. -τως Ἰω. Δαμασκ.

ἀφλεψ, εος, = ἀφλεβος, Μελέτ. ἐν Ἀν. Ὀε. 3. 52.

ἀφλύγιστος, ον, ὁ μὴ φλογιζόμενος, ὁ μὴ ἐκπέμπων φλογα καίμενος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 30.

ἀφλογος, ον, (φλόξ) ὁ ἀνευ φλογός, Λυκούργ. 36·—Ἐπίρρ. -γας Τζέτ.

ἀφλοιος, ον, μὴ ἔχων φλοῖον, Θεοφρ. Ἰστ. Φυτ. 7. 9, 4· Ἀνών. παρ' Ἀθην. 455E, Ἐπιγρῆμ. παρὰ Πλουτ. ἐν Φλαμιν. 9.

ἀφλοισθος, ον, ὁ ἀνευ φλοίσθου, Νόνν. Δ. 1. 89, κτλ.

ἀφλοισμός, ὁ, ἐν Ἰλ. Ο. 607, ἐπὶ ὠργισμένου ἀνθρώπου, ἀφλοισμός δὲ περὶ στόμα γίγνεται, πθ. (ἐκ τοῦ α εὐφρων.) = φλοισμός, πάφλασμα, τὸ φύρδην τὰ ῥήματα ἐκβάλλειν τὸ στόματος· κατ' Ἠσίοχ. «ἀφλοισμός» ἀφρός (πρβλ. Ὀρρ. Λιδ. 475). Κατὰ τὸ Μ. Ἑτυμ. (177, 48) «... ἢ παρὰ τὸ ἀφρίζω, ἀφρισμός... ἢ παρὰ τὸ φλέω, φλοισμός καὶ ἀφλοισμός, ἔτι δὲ φόφος ποιεῖ, ἢ ἀφρόβ», Πρβλ. τὸ ῥῆμα φλέω.

ἀφλύδρος, ον, ὁ μὴ φλύαρος, Μ. Ἀντων. 5. 5.

ἀφλυκταίνωτος, ον, ὁ μὴ ἔχων φλυκταίνω, Διοσκ. 5. 176.

ἀφναιός, ον, καὶ ἢ, ὄν, Ἠσ. Ἀποσπ. 39, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 57, κτλ. (ἀφνός): εὐπορος, εὐκατάστατος, πλούσιος, Ἰλ. Β. 825, κτλ.· εἰς τὴν πράγμα, μετὰ γεν., ἀφναιός βιότοιο E. 544· χρυσοῦ τε ἐσοθῆτος τε Ὀδ. Δ. 165· μετ' αἰτ., φρὲνας ἀφναιός Ἠσ. Ἠγρ. κ. Ἠμ. 453· μετὰ ὄντ., ἀφν. ἀφροῦραι, μιλίσκος Θεοφρ. 24. 106, 25. 118:—ἀφρονος, ἀγρῇ Ὀππ. Ἀλ. 3. 648· δάκρυα Νόνν. Δ. 2. 150·—Ἀνώμαλ. ὑπερβ. -έστατος, Ἀντίμαχ. ἐν Ἀποσπ. 72· ὁ ὅμ. ἔχει τὸ ὁμαλὸν συγχετικὸν καὶ ὑπερθετικόν, Ὀδ. ἐνδ' ἀνωτ., Ἰλ. Γ. 220·—Ἐπ. λέει, ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ Πινδ. Ἀλλ' ὁ Πινδ. κατὰ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζεται τὸν ἰσοδύναμον τύπον ἀφνεός, α, ὄν, εὐρισκόμενον καὶ παρὰ Θεόδωρ. 188, 159, Δισχύλ. Πέρος. 3. Ἀποσπ. 96, Σοφ. Πλ. 457, Βακχ. 1. 172 (ἐκδ. Blass). [ἄφν- παρ' Ὀμ.· ἄφν- παρ' Δισχύλ.· ἄφνεώτερος παρὰ Σοφ., ἐνδ' ἀνωτ.· ὁ Θεόδωρ. ἔχει ἀμφοτέρω α καὶ α].

ἀφνήμων, ον, γεν. ονος, = ἀφνεός, Ἀντίμαχ. (Ἀποσπ. 61) ἐν Ἑτυμ. M. 178. 12.

ἀφνος, εος, τό, συντετμημ. ἀντὶ τοῦ ἀφνεός, Πινδ. Ἀποσπ. 240.

ἀφνύνω, κάμνω πλούσιον, πλουτίζω, «ἀφνύει, ἀφνύει, ὁλεῖται» Πλούχ.

ἀφνω, ἐξαφνης, Δισχύλ. Ἀποσπ. 195, Εὐρ. Μῆδ. 1205, Ἀλκαίος 420, Εὐπολ. ἐν «Φίλοις» 4, κτλ.· παρὰ πεζολόγους, Θουκ. 4. 104, Δημ. 527. 16· ὡσαύτως ἀφνωος Σὺλλ. Ἐπιγρ. 6862. (Πρβλ. ἀφ- φνης, ἀφνιζόμενος, ἀφνιζόμενος, ἐξαφνης).

ἀφόβητος, ον, ὁ μὴ φοβούμενός τι, δίκης Σοφ. Ο. Τ. 885.

Ἀπολ., ἀφοβος Ἀνθ. Π. 9. 59.

ἀφωβία, ἢ, τὸ μὴ φοβεῖσθαι, Πλάτ. Νόμ. 649A, κτλ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 2.

ἀφοδοποιός, ὄν, ὁ ἀπομακρύνων τὸν φόβον, πρᾶυντικός, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 849.

ἀ-φοδος, ὄν, ὁ ἔνθεν φόβου, ἐπομένως: 1) ὁ μὴ φοβούμενος, ἀτρόμητος, ἀπότητος, Πινδ. 1. 5 (4). 50, Σοφ. Ο. Κ. 1325, κατὰ πρὸς τι, περὶ τίνος Πλουτ. Λυκούργ. 10, Γάλλ. 23, τίνος Δίων Χρυσ. 1. 90· τὸ ἀφοδος=ἀφοβία, Πλάτ. Δάμ. 197B.—Ἐπίρρ. -ὡς Ξεν. Ἰέρ. 7.10, κατὰ. 2) μὴ ἱκανὸν φέβον, αὐχὶ φοβέρος, Αἰσχύλ. Πρ. 902· λόγος οὐκ ἐφ. εἰπεῖν Πλάτ. Νόμ. 797A.

3) ἀφοδοί θῆρες ἐν Σοφ. Αἰ. 300, εἶναι ἐξυμνῶν, θῆρα τὰ ὅποια ἐν φόβῳ τῶν ἀνθρώπων ἢ ἐκ ὅποια οὐδεὶς φοβεῖται, ἡμερα θῆρα ἢ κτήνη.

ἀφοδὸ-σπλαγχνός, ὄν, ὁ τὴν καρδίαν ἀπότητος, Ἀριστοτ. Βάτρ. 496.

ἀφόδευμα, τό, τὸ περιττωμα, κόπρος, Γεωπ. 12.11—ἀφόδευσις, ἡ, τῶν περιττωμάτων ἢ κένωσις, Ἐπιστ. Παρνάβ. 10, Κλήμ. Δλ. 221.

ἀφουδευτήριον, τό, ἀπόπατος, ἀναγκαῖον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Πλ. 1185.

ἀφουδεύω, ὑπάγω εἰς τὴν ἀπόπατον, ἀποπατῶ, Πλάτ. Κωρ. ἐν Ἀδωνιδί 4, Ἀριστ. Ἰστ. 2. 9. 40, 50 κ. ἄλλ.

ἀφ-οδος, ἡ, τὸ ἀπέρχεσθαι, ἡ ἀναγώρησις, Ἠρόδ. 5.19, 9. 55, Ξεν. Ἀν. 6. 4. 13, κατὰ ἀποδημία ἀπὸ τοῦ βίου, θάνατος, Ἰεροκλ. παρὰ Σιόβ. 462. 39.

2) ἐπ'ἀνόδου, Ἠρόδ. 4. 97, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 20· ὑποχώρησις, ὁ αὐτ. Ἀν. 5. 2, 21· μέρος ἀνοικτὸν πρὸς ὑποχώρησιν, ἀφόδον λέγειν τινὶ ὁ αὐτ. 4. 2, 11.

II, ἀπόπατος, ἀναγκαῖον, Ἰππ. π. Ἀγμ. 763, Ἀριστοτ. Ἑκκλ. 1059, Ἀντιφάν. ἐν Ἀρκάδι 1. 5.

2) περιττωμα, κόπρος, Ἰππ. 388. 51., 633. 14, Ἀριστ. Θωμ. 1. 5:—καθόλου, κένωσις, Ἀριστ. Ἰστ. 2. 10. 3. 12—οὐσιαστ. ἀφοδία, ἡ (=ἀφόδευμα) Καισάρ. σ. 916, ἐκδ. ΜΙ.

ἀ-φοιδαντος, ὄν, ὁ μὴ καθαρθεὶς, ἀκάθαρτος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 237, Ἀποσπ. 147.

ἀ-φοίνικτος, ὄν, ὁ μὴ λαδὼν χρῶμα φοινικοῦν, κόκκινον, Ἀχιλλ. Τάτ. 3.7.

ἀ-φολιετός, ὄν, ἀπροσπλάστος, ἀπρόσιτος, Ὀππ. Ἀλ. 2. 527.

ἀ-φολιδωτός, ὄν, ὁ μὴ φολιδωτός, Πορφ. π. Ἀποχ. 4.14.

ἀφ-ολκή, ἡ, ἀπομάκρυνσις, ἀπόσπασις, ἀπὸ τίνος Κλήμ. Δλ. 303.

ἀφ-ολκός, ὄν, (ὁλκή) λιποβαρής, ἔχων ὀλιγώτερον βόρος, ὄραχ-μὴ ἀφολκότερον, κατὰ μίαν ὄραχμὴν ἐλαφρότερον, Σεράβων 735.

ἀφολκίλει, ὁποχωρῶ ἀπὸ ὀμικρίας, συνανακτροφῆς, Κικ. Ραμπ. 6.17· πρὸλ. ἀφελισίμαι.

ἀφ-ομοίος, ὄν, ὁμόμοιος, Δισκ. 5. 119:—ἐλλά, 2) ἀφομοιωθεὶς, γενόμενος παρόμοιος, Βυζ.—Τὸ οὐσιαστ. ἀφομοιότης, ἡ, ἐν Ἀμφιγ. σ. 44.

ἀφ-ομοιόω, μέλλ. -ώσω, κάμνω τι ὅμοιον πρὸς ἄλλο, ἀφομοιώνω, τινὶ τι Πλάτ. Κρατ. 427C, Ξεν. Ἰππ. 9. 9· τοῖς μαινομένοις.. ἀφ. αὐτοῦς Πλάτ. Πολ. 396A· τὰ [τῶν θεῶν] εἰδὴ λαυτοῖς ἀφ. οἱ ἀνθρώποι Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 2, 7:—οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. ἢ παθ., εἶμαι ἢ γίνεμαι ὅμοιος πρὸς τινα, τινὶ Πλάτ. Πολ. 396B, κ. ἄλλ.· πρὸς τι ὁ αὐτ. Σοφ. 240A.

III, μετὰ μόνης συγκρίνω, τινὶ τι ὁ αὐτ. Πολ. 517B, 564A.

οἷται. πρᾶγμ., ἀπεικονίζω, ἀντιγράφω, ἀπομιμούμαι, ἐπιζηγράφω, ὁ αὐτ. Κρατ. 424D, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 2.

ἀφουκοῖωμαι, τό, ὁμολοῖωμαι, ἀντίτυπον, ἀντίγραφον, Πλάτ. Πολ. 398B, Τὸ ἱππ. -ωματικός, ἡ, ὄν, Ἰαμβλ. Μυστ. σ. 127.—Ἐπίρρ. -κὼς Πρὸκλ.

ἀφουκοῖωσις, ἡ, τὸ ἀφομοιοῦν, Πλούτ. 2. 988D.

ἀφουκοῖωτικός, ἡ, ὄν, εἰς τὸ ἀφομοιοῦν ἐπιτιθέμενος, Δαμάσκ. π. Ἀρχ.—Ἐπίρρ. -κὼς Πρὸκλ.

ἀφ-οπλίζω, μέλλ. -ίσω, ὀφαιρῶ τὰ ὅπλα τινός, τινά τινος Λουκ. Θ. Διάλ. 19. 1· τινὰ διδόναι 11. 35, Ἀνθ. Πλαν. 4. 171.—Μέσ., ἀφοπλίσσθαι ἐνταῦθα, ἐκβάλλειν τὸν ὅπλισμόν, Ἰλ. Ψ. 26.

ἀφοπλισμός, ὁ, ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ὀπλισμοῦ καὶ -εσθῆς, αὐτ. ὁ, ὁ ἀφαιρῶν τὸν ὀπλισμόν τινος, ὁ ἀφοπλίζων τινά, Βυζ.

ἀφ-ορᾶς, ἰων. -έωις μέλλ. ἀπὸφαίμαι ἀφ. ἀπείδων: πρkm. ἀφεράσκα ἡ ἀφεώρασκα—βλέπω τι μακρόθεν, διακρίνω αὐτὸ καλῶς. Λατ. prospectare, ἐπεὶ δὲ ἀγχοῦ τε ἦσαν οἱ βάρβαροι ἐπιόντες καὶ ἀπώρουν τὸ ἱρὸν Ἠρόδ. 8. 37· ἀκούουσι ἔλαβε τὴν σημασίαν τοῦ ἀποβλέπω. Λατ. respicere, τι Λυκούργ. 150, 5, Δημ. 1472. 15· πρὸς τι Θουκ. 7. 71, Πλάτ. Πολ. 585A· ἀφ. 89εν., παρατηρεῖν πόθεν πρᾶγμὰ τι προέρχεται, αὐτόθι 584D· εἰς τι ἢ τινά Πλουτ. Λυκ. 7, κατὰ ἐπὶ τινά, πρὸς τινα ὁ αὐτ. Κάτων Νεωτ. 52, Κάτων Πρεσδ. 19· ὡσαύτως κατὰ μέσ. τύπ., Ἀριστοτ. Νεφ. 281.

2) θεωρεῖν ἀπὸ τίνος θέσεως, ἀπὸ δευδρείου Ἠρόδ. 4. 22· πόρρωθεν Ἰησοῦς ἐν Ἀλβήν 1. 6.

II, σπανίως, ἀποστρέφω τὸ βλέμμα, ἀφορῶντας ποιεῖν Ξεν. Κύρ. 7. 1, 36.

ἀφόρδειον, τό, =ἀφόδευμα Νικ. Θ. 692, Ἀλεξ. 140.

ἀφορῆς, (ἀφορος) εἶμαι ἄγονος, Ξεναγόρας παρὰ Μακροβ. Saturn. 5. 19, Θεοφρ. Ἰστ. Φυτ. 4. 16, 6.

ἀ-φάρητος, ὄν, οὐκ ἀνέκτος, οὐκ ἀνασχάτος, ἀνυπόβροτος, Κρυμὰς Ἠρόδ. 4. 28· χειμῶνος χρήμα ἀφάρητος ὁ αὐτ. 7. 188· μεγέθει βροχῆς ἀφάρητη Θουκ. 4. 126· οὐκ ἔστιν., οὐδὲν τῆς ὕδρευς ἀφορητότερον Δημ. 529. 9· ἀφ. κακὸν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 5, 13:—Ἐπίρρ. ἀφωρήτως Πλούτ. Γ. 130. II, 6· τὶς ἐν ἑσέρεσι, κοινῶς παρόρετος, λίξις ἀδίκιμος, Λουκ. Λεῖψ. 9, Ἀδὸν. 98A.

ἀφορία, ἡ, (ἀφορος) τὴ μὴ φέρειν, τὸ ἔχοναν εἶναι:—ἐντεῦθεν, 1) μετὰ γεν. ἀντικειμ., ἡλιθίως παραγωγῆς, ἐνδεῖα, σπάνις, καρπῶν Ξεν. Πέροι 4. 9· ποῖδων Πλάτ. Νόμ. 470C· ἀπολ. αἰσθη-εῖα, αἱ ἀφ. γίνονται Ἀντιφών 115. 18, πρὸλ. Ἀριστ. Μεταφρ. 1. 14, 6.

2) ἐπὶ ὑποκειμ. σημασι., στεῖρσις, ἡλιθίως γονιμότητος, ἐπὶ γῆς, Θεοφρ. Ἰστ. Φυτ. 9. 2, 4· ἀφ. ψυχῆς τε καὶ σωματικῶν Πλάτ. Πολ. 516A· φρενῶν Ξεν. Σμπ. 4. 55.

ἀφ-ορίζω: μέλλ. Ἀττ. -έωις:—τὸ ἡμῖν ὄρεσι, ὁρᾶσθαι, ὀρίζω τὰ ὅρια μέρους τινός, ἐξελόντας τὸ ὅρος τῷ θεῷ καὶ ἀφορίζαντες Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξείν. 30· οὐσία ἀφορισμένη, ὑποὐχαιμύνη, Δημ. 1202. 21:—Μέσ., ἀποσπῶ, ἀποχωρίζω δι' ἑμαυτὸν, κυριεύω, χώραν ἐπὶ πλειστον ἀφορίζασθαι Ἰσοκρ. 106D· καὶ μετὰ, κτώμεναι, ἀφ. τιμὰς Εὐρ. Ἀλκ. 31:—οὕτως ἐν τῷ παθ., ἡ ὑπὸ τίνος ἀφορισθεῖσα χώρα Ἰσοκρ. 48A.

6) ἔχειν ὡς σύνορον, ἐν ἀριστερᾷ ἀφ. τὸν Ἀσωπὸν Πλάτ. Κριτίας 110E. 2) ὀρίζω, διδοῦν ὅρισμόν ἐν τῇ ἐνέργει, καὶ τῇ μέτῃ, τύπῳ, ὁ αὐτ. Σοφ. 240C, Πολιτικ. 280C· ἀφορίζεσθαι περὶ τίνος, πρᾶγμειν ὠρισμένους προτάσεις περὶ τίνος υποθέσεως, ὁ αὐτ. Χαρμ. 173E· χρόνος ἀφορισμένος, ὠρισμένος, ὁ αὐτ. Νόμ. 785B· ἀφορισμέναι, ὠρι-σμέναι υποθέσεις, Ἀριστ. Ἰητ. 1. 1, 7:—μετοχ. ἀφορίσας, κατὰ πολὺ ὅμοιον τῇ ἐπιφρ. ἀφωρεσμένῳ, ὠρισμένῳ, ἀφ. 778. 27:—ἀπολ., ὁμιλῶ ἐπὶ ἀφορισμῶν, ἥτοι διὰ βραχείων περιληπτικῶν προτά-σεων, Συνέσ. 255B.

3) ἀποκρίπτω, ἀποχωρίζω, διακρίνω, Πλάτ. Πολ. 501D, κ. ἄλλ.· πληρέστερον, ἀφ. χωρὶς Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 12, 2· ἀφ. τί τίνος Πλάτ. Ἰππ. Μίξ. 298B· ἱππῶν ἔδρας ἀπὸ τῶν ἄλλων Δίων Κ. 36. 25:—οὕτω καὶ ἐν τῇ μέτρῃ τύπῳ, Πλάτ. Σοφ. 227C, Νόμ. 643E:—Παθ., ἀφορίζεσθαι τίνος ἢ ἀπὸ τίνος ὁ αὐτ. Σοφ. 229C, Σμπ. 305C, κατὰ ἀπὸλ., ὅροι ἀφορισμένοι, διακεκριμένα ὅρια, ὁ αὐτ. Κριτίας 110D· ἐπι-στήμη ἀφορισμένη Ἀριστ. Πολ. 1. 1, 1.

4) ἔρειναι εἰς πύλας, τελεῖσθαι, Πλούτ. 2. 71, 10.

5) παρῆμι ὡς ἰσχυρότερον εἶναι, τὰ κάλλος ἀφώρισε Κύπρις Ἐπιγράμ. Ἰλ. 244. 3.

II, μετ' αἰτ. προσ., 1) ὀρίζω, ἐν τῇ ἐνέργει, καὶ μ' ἀπὸ γὰρ ὠρίσει Εὐρ. Ἰξ. 940.

2) ἀποχωρίζω, Ἠρόδ. Ἀποστ. 10. 9, κατὰ καὶ ἐν τῷ παθ., Πλάτ. Τίμ. 24A· ἐκ τινῶν ἀφορισμένων, ἐξ ὠρισμέ-νης τινός τάδεως ἀνθρώπων, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 5, 1· τὴν ἱστορικὴν τέχνην ἀφορισμένους, ἀφορισμένους ἐλατῶν, ἔχων αὐτὴν ὡς ἰσχυ-γέλιμα, Πλάτ. Σοφ. 231E.

6) ἀποχωρίζω, ἀποκρίλλω ἐν τῇ κοινωνίᾳ, Εὐαγγ. κ. Λουκ. 5, 22· ἔκκλ. 7) ἀποχωρίζω διὰ τι αἰτίωμα ἢ ὑποσχημα, Ἠρόδ. Ἀπ. 19, 2 πρὸλ. Ἐπιστ. π. Ρωμ. α', 1, π. Γαλάτ. α', 15· ἀφορισμένος πρὸς τὰς θυσίας Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8. 20.

ἀφόρισμα, τό, τὸ ἀποχωριζόμενον, τὸ χωριστὰ τιθίμενον, προσ-φορὰ, καὶ ἀφοριεῖα αὐτὰ ἀφόρισμα ἐναντι Κυρίου Ἰζαβ. Ἰζαβ. Κθ', 24. 26, κ. ἄλλ.)

ἀφορισμός, ὁ, περιορισμός, Σουλ. Ἐπιγρ. 171. 13.

II, ἀποχωρισμός, διακρίσις, Θεοφρ. Ἰστ. Φυτ. 9. 2, 1. 3, 5.

2) ὀρισμός, Λατ. determinatio, Ἀριστ. Κατηγ. 5. 31.

3) βρα-χέως, περιληπτικὴ καὶ σαφὴς περιγραφή πρᾶγματος τίνος ἢ συντομὸς ὀρισμός αὐτοῦ, ὡς οἱ Ἀφορισμοὶ τοῦ Ἰπποκράτους.

ἀφοριστέον, ῥήμ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀφορίσῃ, ν' ἀποχωρίσῃ, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 7, 12:—πρέπει τις νὰ ὀρίσῃ, Ἀρχ. Μαθημ. 921).

ἀφοριστικός, ἡ, ὄν, κατὰ ἔλθον πρὸς ὀρισμόν, ὁμοιος ἀφωρι-σμῷ, ἐκ βραχείων καὶ περιληπτικῶν προτάσεων συνιστάμενος, Φωτ. Βυζλ. 3.—Ἐπίρρ. -κὼς, εὐκρινῶς καὶ συντόμως, Διον. Ἀλ. π. Ἰσάου 7.

ἀφορικῶς, =ἐξορικῶς, κατὰ ὁμόρῳσιν ἐκ τοῦ Βατικαν. Χει-ρογρ. ἐν Κυρίλλ. 496C.

ἀφορικῶς, ὡρ. μετοχ. δεσ. ἀφοριμένους (κοιν. -έωντες) Ἀρ-χῆτας παρὰ Διογ. Α. 3. 22· ἐν τῷ παθ. τύπῳ, ἐξορῶ, ἐκρηπῶ, δέγμενος ὁπποῦτε ναυτῶν ἀφορρηθεῖεν Ἀγαιοὶ Ἰλ. Η. 794· ἀφορρηθέντες ἀκούσαι Ὀδ. Η. 375, Α. 748· καὶ Ἀττ.· μὲτ' αὐτ. ἀπὸ τίνος τόπου, ὅσον ἀρ' ὁδοῦ τέλους Ἀργεὺς ἀφορμή-θηεν Σοφ. Ο. Κ. 1401· δόμων Εὐρ. Ὀρ. 844· ἐκ τόπου ἑταῖ, 8. 10:—εἰς τόπον, δεῦρο Ἀριστοτ. Νεφ. 607.

II, ἐν τῷ ἔννεγ. μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ ἐν τῷ παθ. τύπῳ σημασι., ἀφορμὰν ὑπονοῶν Πρ. 98· ἐκ δόμων ὁ αὐτ. Τρῖς 639, πρὸλ. Ἰσοκ. 4. 78, κατὰ εἰς τόπον Πλούτ. 1. 39, 1· ἐπὶ ἀσφαλίᾳ, ἐκρήνυμαι, Σοφ. Ο. Κ. 1470· μετὰ συστολῆς αἰεταί, τὴ τήνδ'.. ἀφορμὴς πατέρων, κατ' ἀναλογίαν τοῦ ὁρμᾶν ὁρμῆν, ὁ αὐτ. Αἰ. 200.

ἀφ-ορμή, ἡ, ὁ τόπος ἐξ οὗ ὁρμᾶται τις, ἰδίως ἐν πολεμικῇ, ἐρημ-τήριον, Θουκ. 1. 90· Πλούτ. 1. 41, 6, κατὰ ὡσαύτως, τόπος ἀσφα-λείας, Εὐρ. Μίξ. 342.

2) ἐν γένει τὸ σημεῖον ἐξ οὗ ὁρμᾶται τις, ἀρχή, αἰτία, ἀφορμή ἢ πύραυλος, ἀφορμὰ ὁρίων Εὐρ. Ἰξ.

1239, Φολν. 199· ἀφορμὴν παρέχειν Δι. 270. 27., 279. 26· διδόναι δ' αὐτ. 546. 19· λαβεῖν ἀφ. 'Ισοκρ. 53A· — ἡ αἰτία, ἡ ὁρμή ἀδυναμία τινός, 'Ιππ. 1009H· εἰ δὲ τις οἶεται μικρὰν ἀφορμὴν τὸ σιτηρέσιον τοῖς στρατευομένοις, μικρὸν μέσον προτροπῆς ἢ προσελύσεως, Δι. 48. 7· τὸ γὰρ εὐ πράττειν παρὰ τὴν ἀλάν ἀφορμὴν τοῦ κακῶς φρονεῖν αὐτ., 16. 2.

3) τὰ μέσα δι' ὧν ἀρχίζει τις ἢ ἐπιχειρεῖ τι, πόρος, κεφάλαιον, ἀφ. τοῦ βίου Δυσ. 170. 27· εἰς τὸν βίον Ξεν. 'Απομν. 3. 12, 4· τίνος εἴχεν ἀφορμὴν ἢ πόλιν Δι. 305· 7· ἀφελεῖν τὴν ἀφ., δι' ἣν ὑπάρχει, δ' αὐτ. 546. 16· πίστις ἀφ. μεγίστη πρὸς χρηματισμόν, καλὴ πίστις εἶναι τὸ μέγιστον κεφάλαιον, ἡ μεγίστη βοήθεια πρὸς χρηματισμόν, δ' αὐτ. 958. 3, πρὸλ. 156. 20· ἀφ. ἐπὶ ..., δ' αὐτ. 37. 21· — ἰδίως μέσα πολέμου, ὡς χρήματα, ἀνέρες, πλοῖα, 'Ανδοκ. 14. 37, Οἰνολ. Λεπτ. σ. 287· ἀφ. εἰς ξένους γίλλους, μέσα πρὸς στρατηγίαν γίλλων μισθοφόρων, Ξεν. 'Ελλ. 4. 8. 33· ἀφορμὴ ἐργῶν, μέσα πρὸς ..., δ' αὐτ. 'Απομν. 2. 7, 11· πρὸλ. 3. 5, 11· πρὸς ἀφορμὴν ἐμπορίας ἢ γεωργίας 'Αριστ. Πολιτικ. 4. 5, 8· πάντων ἀφ. τῶν καλῶν φιλοῦμαι, ἐν 'Αδ. 14.

4) τὸ κεφάλαιον τραπέζιτου κτλ., Λατ. fundus, Δυσ. 'Αποσπ. 22, Ξεν. 'Απομν. 2. 7, 12, Αλκυον. 151. 21, Δι. 186. 18., 947. 22. II. παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς ὡς ἀντίθ. τῷ ὁρμῇ, ἐλλείψεις ὁρμῆς, ἡ κλίσις πρὸς τι, Πλούτ. 2. 1037F, Δι. 7. 104· — ὡς τὸ ἀφορμητικὸς, ἡ, ὧν, καίται κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὁρμητικὸς ἐν 'Αρρ. 'Επικτ. 1. 1, 12.

ἀφορμίζομαι, λύω τὰ πλοῖά μου ἀπὸ τοῦ λιμένος, κἀμνη ὥστε νὰ ἐκπλεύσωμαι, 'Αγάρμενον, οὐ μὴ ναῦς ἀφορμίζω χθονὸς πρὶν ἂν κτλ. Εὐρ. 1. T. 18, ἔνθα ὁμως, ἀφορμίζω (ἡ-ει) ἐκ τοῦ ἀφορμῖα, εἶναι ἡ πιθανὴ γραφή.

ἀ-φορμικτος, ον, ὕμνος, ἀνευ φόρμιγγος, παράφορος, μεγαχολικός, πρὸλ. Ἀλκυον. Δι. 332· ἴδε Μύληρον § 18.

ἀφ-ορμος, ον, = ἀφορμηθεὶς, οὐ δὲ τῶνδ' ἐδράνων πάλιν ἐκτοπος αὐθις ἀφορμος ἐμὰς χθονὸς ἐκθρεψ. Σοφ. O. K. 234.

ἀ-φοραλόγητος, ον, μὴ υποκείμενος εἰς φορολογίαν, Σουλ. 'Επιγρ. 3045. 20, Πολύδ. 4. 25, 7, 'Εἰδ.

ἀ-φορος, ον, μὴ φέρων καρπὸν, ἀκαρπος, ἄγονος, δένδρεα 'Πρόδ. 2. 156· γῆ Ξεν. Oik. 20, 3· ἐπὶ γυναικῶν συχν. παρ' 'Ιππ.

2) ἐπιφέρων ἀφορίαν, ἀκαρπία, σταλαγμὸν χθονὶ ἀφορον Δι. 784 (ἀλλ' ἀντὶ τοῦ χθονὶ ἀφορον ὁ Heimsöth προτείνει, χθονὶ φθοράν). II. ἀπληλαγμένος φόρων, ἀτελής, Στράβων 704.

III. παθ. ἀφόρητος, νόσημα 'Ιππ. π. 'Αρχ. 'Ιγρ. 11 (μετὰ διαφ. γρ. ἀπορος).

ἀ-φορτος, ον, ὁ μὴ φορικτός, ἐπεὶ πολιτικὸς καὶ ἀφορτος (τρόπος) εὐγνώμων 'Αντίπατρ. παρὰ Στοβ. 78. 13. — 'Επίρρ. ἀφόρτως φέρειν, φέρω τι εὐκλώς, Τέλης παρὰ Στοβ. 10. 34· μὴ φορικτός, 'Ονήσαντρ. 42, § 10 Boiss.

ἀ-φορικτος, ον, ἀνηλίδωτος, καθαρός, 'Ανθ. Π. 9. 323.

ἀφ-οσιώω, 'Ιων. ἀποσιώω· μέλλ. -ώσω, ἐξαγνίζω διὰ καθαρμῶν ἐκ μάσματος ἢ ἄγους, Λατ. religione exsolvere, τὴν πόλιν Πλάτ. Νόμ. 873B, πρὸλ. Εὐρύκρ. 4G. 2) καθιερῶ, αφιερώω, κέρως ἐταιρισμῷ 'Αδ. 516B.

II. τὸ πλείστον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐξαγνίζω ἑμαυτὸν ἐκ πλημμελήματος ἀμελείας τῶν πρὸς τὸ θεῖον καθήκοντων, Πλάτ. Φαίδρ. 60B, Φαίδρ. 240C· ἀποσιεύσθαι τῇ θεῷ, προσφέρειν θιαστικὰς θυσίας εἰς ..., 'Πρόδ. 1. 199· ἀφ. ὑπὲρ οὗτοιο Πλάτ. Νόμ. 874A. 2) μετ' αἰτ. πράγμα, ἀπολύω ἑμαυτὸν τινος, ἀποσιεύσθαι τὴν ἐξορκωσιν 'Πρόδ. 4. 154· λό-γιόν τι ἀποσιεύμενοι, ἀπολύοντες, ἀπαλλάσσοντες ἑαυτοὺς τῶν διατάξεων χρηστοῦ τινος, αὐτόθι 203.

6) θιαστικὴ καθίρω, ἐξιστάσθαι, ἀποδοσιμπούμαι κατὰραν ἢ κακὸν οἰώνων, Διον. 'Αλ. 4. 79, πρὸλ. Μύληρον ἐν Εὐμ. § 58. 8. γ) ἀποσιεύσθαι τι, πράττειν τι «διὰ τὸν τύπον», Λατ. omnis causa, δηλ. πράττειν τι ἐν παρείρῳ, Λατ. pro defuncti perfunctorie, dieis causa tractata, οὐδ' ἀφοσιούμενος, ἀλλ' ὡς οἶδ' ὅτι ἄριστα παρὰσκευαζόμενος 'Ισοκρ. 67. 20· ἀφ. περὶ τινος Πλάτ. Νόμ. 752D, πρὸλ. 'Επιστ. 331B.

III. παθ. ἀφωσιωμέναι· ἀνάσαι, ἀπαθεῖν τοῦ δόλου γεγεννημένοι. Σοφοκλῆς Θυέστη δευτέρῳ 'Πολύχ. (Σοφοκλ. 'Αποσπ. 251).

ἀφωσιώμα, τό, πρῶξις καθαρισμοῦ, ἁγνισμοῦ, ἀφωσιώματα· καθάρματα, καθάρσιον 'Πολύχ.

ἀφωσιώσις, εὖς, ἡ, καθαρμός, ἁγνισμός, Διον. 'Αλ. 2. 52.

2) πρῶξις τις γινομένη διὰ τὸν τύπον, ἀφωσιώσεως ἔνεκα, χάριν τοῦ τύπου, Πλούτ. Εὐμ. 12· τιμῆς ἀφωσιώσεως, ἐξωτερικῆς, τυπικῆς σεβασμῶς, δ' αὐτ. Τιμοκλ. 39.

ἀφωσιώτιον, ἔρημ, ἐπὶθ. πρίπει τις νὰ ἐκπληρώσῃ κατὰ τύπον καθήκον τι, Βυζ.

ἀφώτε, τοῦτ' ἔστιν ἀφ' οὗτε, = ἀφ' οὗ, Βυζ.

ἀφράδεια, μόνον κατ' ἐνεστ., εἰμαι ἀσυνετός, φέρομαι ἀπερισχίπτως, 'Ατρείδης, αὐτ. πρῶτο μαχίσομαι ἀφραδέοντι, «ἀσυνετόντι» (Σχόλ.) 'Ιλ. 1. 32· αἰεὶ γάρ τε νεώτερο ἀφραδέουσι 'Οδ. II. 294.

ἀ-φράδης, εἰς, (φράζομαι) ἀ-ήτος, ἀσυνετός, ὁσέτης, μνη-στήρες 'Οδ. B. 282· ἐπὶ τῶν νεκρῶν, ἀνελθόντες, Α. 476. — 'Επίρρ. ἀφραδέως, ἀσυνετός, ἀνόητος, ἀπερισχίπτως 'Ιλ. Γ. 436, κτλ.

ἀφράδεια, 'Ιων. -ετη, ἡ, ἀσυνεσία, μωρία, ἀπερισκεψία, παρ' 'Ομ. αἰετοτε κατὰ δότ. πληρ., ἀνέρος ἀφραδέλῃσι 'Ιλ. B. 649· ποιμένους ἀφραδέλῃσι Π. 354, κτλ.· πληρ. ἐν 'Οδ. T. 523, ἔνθα τὸ δι' ἀφραδέας καίται ἐπὶ αὐτῆς ἐννοίας καὶ 'Ιλ. B. 368, ἔνθα ἔχομεν ἀφραδέη πολέμειο. — Λείπει παρὰ, ἀνθ' ἧς ἐν τῷ περὶ λῶν καίται ἡ λέξις ἀφροσύνη, ἀλλ' ἀφραδέλῃσι παρ' 'Αριστοφ. ἐν Βίρῳ. 1064.

ἀ-φράδμων, 'Αττ. ἀφράδμων, ον, γεν. -ονος, = ἀφραδής, μετ' ἀπαρ., ἀφραδῶμων προσγνώμεναι, μὴ ἔχων φρόνησιν ὥστε νὰ προῖδῃ, 'Γγν. 'Ομ. εἰς Δι. 257· γυναικὸς ὡς ἀφράδμωνος Δι. 305. 'Αγ. 1401, Σοφ. 'Αποσπ. 542. — 'Επίρρ. ἀφρασιμόνως Δι. 305. Πέρσ. 417· Μόνον ποιητ.

ἀφραίνω, (ἀφρων) εἶμαι ἀφρων, ἀνόητος, ἀνοηταῖον, 'Π. B. 258., II. 109, 'Οδ. T. 360, Φυκιδ. 5. — Ποιητ. λέξις, ἐν χρήσει παρὰ μεταφ., ὡς φιλοσοφ. ἔρος, Πλούτ. 2. 1037D, Σέξτ. 'Εμπ. π. M. 11. 94· — δ' οὗτος ἀφράζω μνημονεύεται ἐκ τοῦ 'Ιπποκρ. ὑπὸ Γαλη-νοῦ, ἀλλὰ εἶναι εὐρίσκειται ἐν τῷ ὑπάρχοντι κειμένῳ.

ἀφρακτα, ὧν, τὰ, πλοῖα ἀνευ καταστρωμάτων, Πολύδ. 4. 53, 1, κατ. Κικ. π. 'Αττ. 5. 11. 12· — κυρίως οὐδέτερον τοῦ ἐπομένου.

ἀ-φρακτος, ον, παλ. 'Αττ. ἀφρακτος (ἀν καὶ δ' οὗτος οὗτος κατὰ τὸ πλείστον μετεβλήθη ὑπὸ τῶν ἀντιγραφῶν, ἴδε Δινδ. εἰς Σοφ. 'Αντ. 953, Δι. 909, πρὸλ. κατὰφρακτος)· — μὴ περραγμένος, μὴ ὠχυρωμένος, ἀφύλακτος, οἰκησις, στρατοπέδον Θουκ. 1. 6, 117· μετὰ γεν., ἀφρ. φρίων, μὴ προστατευθεὶς ὑπὸ φρίων, Σοφ. 'Αντ. 910· ναῦς ἀφρακτος, ἀντιθ. πρὸς τὸ κατὰφρακτος, Σουλ. 'Επιγρ. 2524-5. 2) ἐν δὲν δύναται τις νὰ συγκρατήσῃ. ἀκρά-τητος, σταγόνες Δι. 305. X. 186 (μετὰ διαφ. γρ. ἀφρακτος).

II. ἀπαρφυλάκτος, εἰ μὴ γὰρ ὄρκοις θεῶν ἀφρακτος ἡρέσθην Εὐρ. 'Ιππ. 657, 'Αριστοφ. Θισμ. 581, Θουκ. 6. 33· πρὸς τίνα δ' αὐτ. 3. 39.

ἀφράδμων, ἴδε ἀφράδμων.

ἀ-φραστος, ον, (φράζω) ἀνέκφρατος, ἀνεκλήκτος, παράδοξος, ἀνυμναστός, 'Γγν. 'Ομ. εἰς Εὐρ. 80· οὐδὲν ἀφραστότερον πλέ-εται νόου ἀνθρώποις 'Ομ. 'Επιγρ. 3045. 2· πρὸς Σοφ. 'Γρ. 1029· — ἀπερίφρατος, μέριμνα Δι. 305. Πέρσ. 105· φάτις Σοφ. 'Γρ. 694· — φρατος, ἀναρβήματος, σταγόνες ἀφρ., διαφ. γρ. ἀντὶ ἀφρακτοῖς Δι. 305. X. 186.

II. (φράζομαι) μὴ διακρι-νόμενος, ὁρματος, ἀφραστός γένετ' ὡκα βροῶν στίβος 'Γγν. 'Ομ. εἰς Εὐρ. 353· ὅν δὲν δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ, γνωρίσῃ ἡ εἰρήνη, Δι. 305. 'Ικ. 94· τὸ ἀφραστότατον χωρίον, ὅστις περὶ ἡ-ήκιστα πάντων ἡδύνατο νὰ σκεφθῇ τις, 'Πρόδ. 5. 92, 4· ἀπρόβλεπτος, ὁλε-θρος 'Απολλ. Ρόδ. B. 224. — 'Επίρρ. — τως, ἀπροσδοκίως, Σοφ. 'Πλ. 1263. 2) ἐπὶ προσ., ἀλόγιστος, ἀφραστοὶ γελοῖσι «ἀλογίστοις» (Σχόλ.) Νικ. Θ. 776.

ἀφραστότης, ητος, ἡ, τὸ ἀνείγητον, τὸ ἀνέκφραστον, 'Αθανάσ. ἀφραστός, ὡς, ἡ, 'Ιων. ἀντὶ ἀφραδέα, ἀσυνεσία, Ποιητ. παρὰ Σουίδ.

ἀ-φρευς, ον, = ἀφρων Βυζ.

ἀφρεῖα, (ἀφρός) ἀφρίων, ἀφρούς ἐκβάλλω, 'Ιππ. 305. 47, κτλ.

II. μετ' αἰτ. καλύπτω μὲ ἀφρούς, ἡ κατὰ τὸν Σχολ. «πληροῦμαι ἀφρούς», 'Ιππ. ἀφρεον στήθεα (ἐνθα εἶναι ἐισύλλαιβ.) 'Ιλ. A. 282. ἀφρη-λόγος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀφρολόγος (ἔπειθ' ὁμως δὲν ἀπαρτῇ), ὁ συνάγων τὸν ἀφρὸν, ὁ «παίρων» τὸν ἀφρὸν, ζωμήρουσιν τε τὴν λίπου ἀφρηλόγον, καὶ τὸ κοχλιάσειν τὸ ἀφίρουν τὸν ἀφρὸν. 'Ανθ. II. 6. 101.

ἀφρηστής, οὗ, ὁ, ὁ ἀφρίων, ὁ ἐξάγων ἀφρὸν, ἐπὶ δελφίνος, 'Ανθ. II. 7. 214.

ἀφρηττωρ, ὁ, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ ἀφράττωρ, «ὁ φρατρίαν καὶ συγ-γένειαν μὴ ἔχων» (Σχόλ.), 'Ιλ. I. 63.

ἀφρεῖα, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀφρίω, 'Οππ. 'Αλ. 1. 772, Πορρ. παρ' Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 114C.

ἀφρίζω· μέλλ. -ίσω, = ἀφρέω, κἀμνω ἢ ἐκβάλλω ἀφρούς, Σοφ. 'Πλ. 719, 'Ιπποκρ. 645. 2· ἐπὶ ποτηρίῳ οἴνου, πλήρης, ἀφρίζων 'Αντιφάν. ἐν «Ὁμοίῳ» 1, 6· κρατήρ... πλήρης, ἀφρίζων 'Αλεξ. ἐν «Κύων» 1.

ἀ-φριπτεῖ, ἐπίρρ. (φρίσω) ὄνευ φρίκης, 'Ανθ. Π. 7. 531, Νικ. 'Αλεξ. 206.

«Αφριος, ὁ, μὴν ἐν Ἀρίσῃ καὶ Κρανῶνι, 'Επιγρ. Ρεν. arch. 1876, σ. 256-7.

ἀφρισμός, ὁ, (ἀφρίων) τὸ ἀφρίζειν, 'Επιφάν. εἰδφ. γραφ. ἐν 'Ορφ. Δι. 476.

ἀφριστής, οὗ, ὁ, ὁ παράγων ἀφρὸν, ὁ ἀφρίων, Μανασσ. Χρον. 302, Σχολ. Βενετ. B. εἰς 'Ιλ. I. 539.

ἀφρίτης, ἔδος, ἡ ἀφρύη, ης, ἡ, εἶδος ἀφύης, 'Αριστ. 'Αποσπ. 292, 'Οππ. 'Αλ. 1. 776· καὶ τὸν θαλάττιον γόνον, ἐν ἡμεῖς μὲν ἀφύην, ἄλλοι δὲ ἀφρύην ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ ἀφρὸν 'Αδ. 325H· — ἐθελ' εἴκοι παρὰφρασεῖς τὸ τῶν Γάλλων Γκαί, ἴσως δὲ καὶ τὸ Γκαί, οἱ σημαίνουσι τὰ μικρὰ ἰχθυῖα καὶ τὰ παρ' ἡμῶν νῦν ἀφρόψα, οἱς ἀηλοῦσιν, ὡς φησὶν ὁ Σουίνιος (Vagant en Grèce τ. 1, σ. 278), τὰ λεπτὰ μελανοκρίδια· Κυρὰς εἰς Ξενωκράτην σ. 54.

ἀφρό-γαλα, ακτος, τό, τὸ καὶ νῦν οὕτω καλούμενον, Γαλην.

Ἀφρο-γένεια, ἡ, ἡ ἐκ τοῦ ἀφροῦ γεννηθεῖσα, ἡ Ἀφροδίτη. Μόσχ. 2. 71. ἀφρογενής, ἐς, ἐνεσθὲν ἀφρογένεα τε θεάν. Περ. 196 Goll., πρὸλ. Ὀρρ. Ὑμν. 1. 11.

Ἀφροδίσεια, ὧν, τὰ, ἴδε Ἀφροδίσεις. ἀφροδίσειαζω: μέλλ. -άσω, ἀπολαύω τῶν ἀφροδισίων, ἐν τῇ ἐνέργ. ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, ἴπκ. 370, 36, κ. ἀλλ. Πλάτ. Πλά. 428Α. Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 14, κτλ. ἐν τῷ παθ., ἐπὶ τῆς γυναικός, ὁ αὐτ. ἴερ. 3. 4. Ἀριστ. Ἰστ. 2. 7. 1, 9, κτλ.

ἀφροδίσειακός, ἡ, ὧν, ἐς τὰ ἀφροδίσεια, τὰς σαρκιακὰς ἡδονὰς ἀνῆκων, τέρψεις Διόδ. 2. 23.

Ἀφροδίσειας, ἡ, ἰερὰ τῇ Ἀφροδίτῃ, θνητὰ νήσου, Ἰρδδ. 4. 169. ἀφροδίσειασμός, ὁ, ἀπλάυνσις ἀφροδισίων, σαρκική μῆτις, ἴπκ. Ἀρ. 1257, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 54, κτλ.

Ἀφροδίσειασταί, οἱ, ἱταίρεα ἡ σύλλογος ἐν Ρόδῳ, Hell. J. 2. σ. 357.

ἀφροδίσειαστικός, ἡ, ὧν, = ἀφροδισιακός, χάρις Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 17.

2) ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 4. 5, 7, κτλ.

III. διεγερτικὸς πρὸς τὰ ἀφροδίσεια, ἐξέ- σματα ὁ αὐτ. Πρὸλ. 30. 1, 13.

Ἀφροδίσεως (εἰς), ὁ, ὧν, καὶ ὡς, ὧν, λατ. veneris, ἀνή- κων ἐς τὴν θεάν τοῦ ἔρωτος, Σμῶν. Ἰαμβογρ. 6. 48, Σοφ. Ἀποστ. 257. ὄρκος Πλάτ. Συμπ. 183B.

II. Ἀφροδίσεια, τὰ, παρ- χικὰ ἡδονά, ἴπκ. Μοχλ. 861, συχ. ἐς Πλάτ. τέρπν' ἀνθε' Ἀφρ. Πινδ. Ν. 7. 70. τὰ τῶν ὠραίων Ἀφρ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 22. ὡσαύτως, ἔργα Ἀφρ. ἴπκ. Ὀρρ. 1. — ὡσαύτως ὁ συνη- κριζόμενος, ὁ ἐρώμενος, τὰ παιδικά, λατ. amicus, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 8.

2) ἐρῶν τῆς ἀφροδίσιας, ὁ αὐτ. Ἑλλ. 5. 4, 3, πρὸλ. Ἀλεξ. ἐν «Φιλοσοφ. 1. 3) τὰ αἰδοῦα, Λουκ. Νύκτ. 16 (1).

III. Ἀφροδίσειον, τό, ναὸς τῆς Ἀφροδίτης, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 58, Σουλ. Ἐπιγρ. 2554, 162. ἡ τὸ ἄγαλμα αὐτῆς. Πλουτ. Θησ. 21.

IV. Ἀφροδίσειος, ὁ, ὄνομα μνηδὸς ἐν Κύπρῳ, Πορφ. π. Ἀποχ. 2. 544, κτλ.

Ἀφροδίτη [1], ἡ, (ἀφρός) Λατ. Venus, ἡ θεὰ τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς καλλονῆς. II πρώτη περὶ αὐτῆς μυθεῖα ὡς γεννηθεῖσα ἐξ ἀφροῦ (πρὸλ. ἀφρός. Ἀφρογένεια) γίνεται ἐν Ὑμν. Ὀμ. 5, πρὸλ. Περ. 192 κέ. διὰ τὴν τοῦ ἀφροῦ γένεσιν Ἀφροδίτη ἐκλήθη Πλάτ. Κρατ. 408C.

II σύγγραμμα τοῦ Διόδ. καὶ τῆς Διό- νης ἐν τῇ Ὀδ. παρίσταται ὡς σύζυγος τοῦ Ἡρακλείτου καὶ ἱραμένη τοῦ Ἀρεως.

III ὡς προσηγορικόν, σαρκικός ἔρως, ἡδονή, φιλό- της, ἐπιθυμία, Ὀδ. X. 444. ὑπὸ τινι ψαύειν Ἀφροδίτας Πινδ. Ο. 6, 58. ἔργα Ἀφροδίτης Ὑμν. Ὀμ. ἐς Ἀφρ. 1. 9, κτλ. μὰ τὴν Ἀφρ., νῆ τῇ Ἀφρ., τρέπος καὶ ἐν αἱ γυναῖκες ὠρίσκοντο, Ἀριστοτ. Λυσ. 208, Ἑκκλ. 189, κτλ.

2) πᾶσα σφοδρὰ ἐπι- θυμία ἡ πόθος ὡς τὸ ἔρως, Ψευδο-Εὐρ. Α. Δ. 1264. Ἀφρ. τιν' ἡδέϊαν κακῶν, ἀπόλαυνιν, Εὐρ. Φολν. 399.

3) ὡς τὸ χάρις, ἑκπαιγτικὴ καλλονή, ὀλιγγοτήρ, λατ. vanitas, Αἰσχύλ. Ἀγ. 419. τοιαύτην Ἀφρ. ἐπὶ τῇ γλώττῃ. ἔχει Λουκ. Σκύθ. 11, πρὸλ. Διον. Ἀλ. π. Συνδ. σ. 11.

III. Ἀφροδίτης πόλις, ὄνομα διαφόρων ἐν Διγύπτῳ πόλεων, Στράβων 802, κτλ. ἐνεσθὲν Ἀφρο- διτοπόλιντος νομός, ὄνομα νομοῦ τίνος ἐν τῇ χώρῃ ἐκεῖνῃ, ὁ αὐτ. 809.

IV. ὁ τὰς Ἀφροδίτας, ὁ πλανήτης Ἀφροδίτη, Τίμ. Δοκρ. 97Α, πρὸλ. Πλάτ. Ἐκπομ. 987B, Ἀριστ. Μεταφ. 11. 8, 10, ἀφρο-κόμος, ὧν, ὁ ἔχων κόμην ἀφρώσῃ, ῥαθάμιγ' Μουσαῖος 282, Νόνν. Δ. 2. 618.

ἀφρο-λίτρον, τό, Ἀττ. ἀντὶ ἀφρόνιτρον.

ἀφρονεύομαι, ἀποδ., = ἀφρονέω, Σύμμ. Παλ. Διαδ. (Γιώδ. α', 22). Βού.

ἀφρόνευσις, εἰς, ἡ, τὸ ἀφρόνως πράττειν τι, Στοβ. Ἑκλογ. 2. 100.

ἀφρονέω: μέλλ. -ήσω, (ἀφρων) εἶμαι ἀφρων, μορφαίνω, ἴκ. Ο. 104, ἴπκ. 370, Ἀνθ. Π. 10. 66, μόνον κατα μετοχ. ἐνεσθ.

2) μεταβατ., μεταβῶ, καθιστῶ μάταιον, Ἀκτύλος Παλ. Διαδ. ἀφρόνη, ἡ, = ἀφροσύνη, Α. Β. 472. 20. ἴδε δυσφρόνη.

ἀφρονικός, ἡ, ὧν, = ἀφρων, Σχόλ. ἐς Λουκ. Δις Κασ. 21.

ἀφρόνιτρον, Ἀττ. ἀφρό-λίτρον, τό, εἶδος οὐχὶ καθαρῶς πύ- ρας ἡ ποτάσης (πρὸλ. νίτρον). διακρινομένης ὑπὸ τοῦ Ραλίν, ἀπὸ τῆς καθαρωτέρας, ἥτις καλεῖται αὐθός νίτρον παρ' ἴπκ. καὶ τοῖς δοκίμ. συγγραμ. διηρημένως, ἀφρός νίτρον Λαβ. Φρύν. 803.

ἀφροντής, εἰδός, ὁ, ἡ, ὁ ἀνὴρ φροντίζων, ὁ ἀνὴρ φρόνως, λατ. sapienter, μετὰ γυν., ἀφρ. τοῦ θανέειν Εὐρ. ἐν Ἀδύλ. 76, πρὸλ. Πλουτ. 2. 45D. ἀπόλ., 792H (κατ' αἵματι. ἀφρονεν), κτλ.

ἀφροντιστέω, εἶμαι ἀφροντής, Πλάτ. Νόμ. 917C. 2) εἰν φροντίζω περὶ τίνος, οὐδενίαν θῆναι προσοχὴν εἰς πρᾶγμα τι, τίνος αὐτοῦ 883Α. Ξεν. Ἀν. 5. 4, 20. περὶ τίνος ἴπκ. 27. 30. ὑπὲρ τίνος Φιλόστρ. 47. οὕτω ῥήματι. ἐπὶ δ. ἀφροντιστητέον, Πολύδ. 9. 10, 5.

ἀφροντιστής, ἴπκρρ. τοῦ ἀφρόντιστος, Ἀθῆν. 632D.

ἀφροντισσία, ἡ, ὁ λειψὶς φροντίδος, ἀνεπιστάσια, ἀδιαφορία, Θεόδοτ. 186C.

ἀφρόντιστος, ὧν, ὁ μὴ φροντίζων, ἀφροντής, ἀμέριμνος, ἀδι- φρόρος, λατ. desarius, Ξεν. Συμπ. 6. 6. ἔρως Θεόκρ. 10. 20.

μετὰ γυν. τοῦ καλοῦ Πολύδ. 38. 1, 5. — Ἰπέρρ. -εως Ξεν. Τρ. 366. ἴπκων παρὰ Σίετ. Ἐρπ. π. Μ. 11. 1. ἀφρ. ἔχειν Ξεν. Κύρ. 1. 6, 42. ἀλλ' ὡσαύτως, κατ' ἐνρημισμόν ἀντὶ τοῦ ἀφρων εἶναι Σοφ. ΔΥ. 355.

II. παθ., περὶ οὗ εἰν ἰσχυρὴ τις, ἀπραγδύ- κητος, ἴμολ 3' ἀγών 88' οὐκ ἀφρ. — ἡλθε Αἰσχύλ. Ἀγ. 1377.

ἀφρόνως, ἐπὶρρ., ἴδε ἐ. λ. ἀφρων.

ἀφρόνιαι, παθ., γίνουμαι ἀφρόνως, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 40.

ἀφρός, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τῆς θαλάσσης, ῥόας Ὠκεανοῦ ἀφρῶ μορμύρων ἴκ. Σ. 403, κτλ. — ποταμοῦ, Ξ. 599: — ἀναύτως ἐπὶ ὠρηγμένου λίοντος, πρὶ 8' ἀφρός ἐδόντας γίνονται 20.

163. ἀφρός περὶ στόμα ἴπκ. Ἀρ. 1246. μέλαν' ἀπ' ἀνθρώ- πων ἀφρόν, ἀφρόδες αἵμα, Αἰσχύλ. Εὐρ. 183, πρὸλ. Ἀποστ. 434. θρομβώδεις ἀφροὶ Σοφ. Τρ. 702. βακχίου παλαιγενούς ἀφρῶ, ἴπκ. οἶνου, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδύλ. 15. κύλικα. — ἀφρῶ ἔλα- σαν Θεόφραστος ἐν «Ποικίλῃ» 1.

II. ἀφρός νίτρον, ἴδε ἐν λ. ἀφρόνιτρον. ἴδε ἴπκ. 621. 47, Θιοφρ. Ἀποστ. 20, 21.

III. ὁ θαλάσσιος γόνος, ὁ ἄλλως ἀρὴν ἡ ἀρρὴ ἐνομαζόμενος, ὅστις ἐπισεύετο θῆ ἐγεννᾶτο ἐκ τῆς θύμης, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 15. 4. κ. ἴκ. Ἀθῆν. 325B. ἴσως συγγενὲς τῷ ὁμῆρος, Ἰουλιῇ πρὸλ. Σανσπρ. αἰθρηται (νεφέλη), αἰθρη, ἴδε ἀφρῆτις.

ἀφρο-αἰθηνός, ὁ, Διοσκ. 5. 159, ἴδε ἐν λ. αἰθηνίτης.

ἀφροσι-διδυμάς, ὁ, ἐνδριμπος ἄρριον καὶ μάταιος, φανταζόμενος ἐαυτὸν μέγα τι καὶ ἀλαζονεύμενος. ἴπκων παρὰ Διογ. Α. 2, 125.

ἴπκ. τῷ Θησ. Στεφ. γράσσεται, ἀφροσιδιδυμάς, νύκτος ἀφροσύνη [5], ἡ, (ἀφρων) ἑλληνικὴ φρονήσις, ἀνὴρ ἡ ἀπει- σκεψία, μορφαίνω, Ὀμ. ἐν τῷ πλῆθ., παῖδας καταπαύειν ἀφροσυ- νάων Ὀδ. Ω. 456, πρὸλ. Π. 278. ἐν τῷ ἴκκ., οὐδ' ἐτί σε γρη- τούτης ἀφροσύνης ἴκ. Η. 110, πρὸλ. Ἰρδδ. 3. 146, 9, 82.

κοῦσαι ἀφ. Σοφ. Ο. Κ. 1230. καταφρόνησιν ἡ. ἀφρ. μετω- νόμαστα ὄνομα. 1. 122. ἀντὶ τῷ τῷ αὐφροσύνη ἡ αὐφία, Πλάτ. Πρωτ. 332B.

ἀφρο-τάκος, ὧν, παράγων ἀφρόν, ἀφρῆσιον, Νόνν. Δ. 46. 156.

ἀφρουρεῖται μέλλ. -ήσω, εἶμαι ἀνὴρ φρουρῶν, Στράβων 709.

ἀφρορητοῦς, ὧν, ὁ μὴ φρουρούμενος, στερούμενος φρουρᾶς, Πλάτ. Νόμ. 760Α. Πολύδ. Α. 25, 7.

ἀφρουρός, ὧν, ὁ μὴ φρουρούμενος, Πλάτ. Φαῖδρ. 256C. ἀφρ. καὶ ἀφρῆς Πλουτ. Δημήτρ. 32.

2) ὁ μὴ φρουρῶν, ἀπὴρ λαμβάνων τὰ καθήκοντα τοῦ φρουρεῖν, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 18.

ἀφρου-φάρος, ὧν, ὁ ἀφρόν παρὰ γυν., ὁ ἀφρῆσιον, ἴκ. Χρυσ. ἀφρο-φύτης, ἐς, ὁ παρὰ γυν. ἀφρόν, ἐπὶ τῶν θριδάκων (μαρμα- λίων) ἐνεκα τοῦ γαλακτώδους αὐτῶν ὑποῦ, (ὡς τὸ λατ. lactea ἐκ τοῦ lact.) Ἀνθ. Η. 9. 412.

ἀφρῆν, ἴδε ἀφρῆτις.

ἀφροκτός, ὧν, μὴ περρυγμένος, κριθαί Πολύδ. 5', 77, Ἀρπακρ. ἐν λ. πρακύνεια, κτλ.

Ἀφρῶ, αὖς, ἡ, = Ἀφροδίτη, Νικ. Ἀλεξ. 406.

ἀφρώδης, εἰς, (εἶδος) ὡς καὶ νῦν, πλήρης ἀφροῦ, σῆμα ἴπκ. Ἀρ. 1253, πρὸλ. Εὐρ. Ὀρ. 220, Πλάτ. Τιμ. 60B.

ἀφρων, ὧν, γυν. ανος (φρῆν) στερούμενος φρονῶν, ἐπὶ ἀγαλμά- τιν, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 4. — καὶ ἑπομένως παράφρων, μανιῶν, ἀφρονα κούρην ἴκ. Ω. 875, πρὸλ. 761, Αἰσχύλ. Κύμ. 377, Σοφ. Πλ. 941. ἡ κούρη, ἀνὴρ, λατ. amens, ἴκ. Γ. 220, Περ. 192.

κ. Περ. 208, κτλ. — φρένας ἀφρ. ἴκ. Δ. 104. τὰ ἀφρον = ἀφρο- σύνη, Θουκ. 5. 106, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 55. ἔξ ἀφρογος σώ- φρων ὁ αὐτ. Κύρ. 3. 1, 17. πρὸλ. ἀποπληκτός. — Συγκρ. καὶ υπερλ. ἀφρονέστερος, -ἐστατος, — Ἐπὶρρ. ἀφρόνως, ἀνοήτως, Σοφ. ΔΥ. 766, κτλ.

ἀφ-ὄφρῆζω, μέλλ. Ἀττ. -ήσω, ὄφρῆζω εἰς κόρον, ὥστε ἀποκρίνω πλέον ἀπὸ τοῦ νᾶ εἶμαι ὀδυστικῶς, ἀλαζύνω. Μένανδρ. ἐν «Παλλήνῃ» 4. ἐπὶ οὐνοῦ, εἰν βράζω πλέον, εἰν ὀφραταίμιν εὐραστῶν, Ἀλεξ. 10.

«Δημητρίῳ» 6. II. ἀφρῶν ἐμαυτὸν ἐντύθερον εἰς ἱζυπαδείας, εἰς ῥυμφὰς Πλουτ. Δημήτρ. 19.

ἀφρυγῆς, ἐς, (φρυγῆν) μὴ ἔχων συνάμειν νᾶ φύγη τι, Σίετ. Ἰερμ. π. Μ. 11, 163.

ἀφ-ὕγιάζω, = ὕγιάζω, θεραπεύω, ἴαμῃλ. Βίος Πινδ. 114.

ἀφ-ὕγασμις, οὗ, ὁ, θεραπεία, ἴαμῃλ. Βίος Πινδ. 94.

ἀφ-ὕγρῶναι, = ὕγρῶναι, καθιστῶ τι ὕγρὸν, ὑπόκειν ἐν Ἀριστ. Ἰστ. 2. 10. 6, 5.

ἀφώδων, τό, ὑπόκειν τοῦ ἀφώη, Ἀριστοτ. Ἀποστ. 442. [5 Μοίρεκιν ἐν Μενάνδρ. σ. 160.]

ἀφωδῶναι, ἀποπληκτός, — Μίσ, πλύνουμαι, λούομαι, καθαράς ὁρῶσις Εὐρ. ἴων 97.

ἀφωδρός, ὧν, ἀνδρός, ἴπκ. 289, 23.

ἀφωζα, ἐν-χρῆσαι παρ' ἴπκ. (Ἀποστ. 238 Μανέκκιν.) ἐπὶ τοῦ λήντος, ὁ μὴ φεύγων, «πεφύκεται, εἰν ἐφύσαν τὸν λήντα Ἡσιόδῳ φρῆν» Σχόλ. ἐς ἴκ. Φ. 528.

ἀφώη [5], ἡ, (ἀλλ' ἐν τῇ γεν. πλῆθ. ἀφώων, οὐχὶ ἀφωῶν, Α. Η. 473) κυνῶς ὑποτίθεται θῆ εἶναι ἡ σαρδέλλα, ἀλλὰ κατὰ τὸν Υά- ρου καὶ Ἀθηνᾶς εἶναι διὰφρόν τι εἶδος, ἡ Μοιρὰ γυνῆς, κατὰ πρῶτον ἐν ἴπκ. 35 Αἴν., Ἀριστοτ. Ἀχ. 610. αἴλ. — πρὸλ. Ἀθῆν. 586B. πρὸλ. ἀφρῆτις καὶ ἴδε σημ. Κορὰ εἰς Ξενοκράτ. σ. 54.

ἀφύης, ἑς. αἶτ. ἀφύη. Σοφ. Φ. 1014 (φυή): — ὁ στερούμενος φυσικῆς ἱκανότητος, ἥτις ὑπεροχῆς διανοίας, οὐκ ἔχωντος, ἀδέξιος, ἀντιθέτου τῇ εὐφυΐας, τὸν μὲν εὐφυῖ πρός τι εἶναι, τὸν δὲ ἀφύη Πλάτ. Πολ. 455B· οὐκ ἀφ., οὐδὲν μωρός, ὁ αὐτ. Νόμ. 832A· ἀφ. πρός ταύτην τὴν σκέψιν, ἀνίκανος, ὁ αὐτ. Φαίδων 96C· εἰς τι 'Ανθ. Π. 14. 62· ἐπὶ καλῆς σημάσιος, ἀπλοῦς, ἀπονή- ρευστος, Σοφ. ἐνθ' ἀνωστ.

II. φύσει ἀνεπιτηδεύεις πρός τὸ ποιεῖν τι, πρός τὸ φιλοκερδεῖν οὐκ ἀφύεις ἐντες Ξεν. Κύρ. 1. 6. 32· ἐπὶ ὅτων, κτλ. Πολύδ. 1. 30. 7, κτλ. — Ἐπίρρ., ἀφύως διακεῖσθαι πρός τι ὁ αὐτ. 1. 88, 11· ἀφ. ἔχειν πρός τι Πλουτ. Διμίλ. 6.

III. ὁ μὴ αὐτάνομος, = δυσφυΐης, Ἀθήν. 324D. ἀφύτα, ἡ, ἑλλειψίς φυσικῆς ἱκανότητος ἢ δεξιότητος, τὴν ἀφύαν τῆς κάμψεως Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 16. 7· ὁργάνων Στράβων 612, πρβλ. Πλούτ. 2. 104C· ἀφ. πρός τι, φυσικὴ ἀνεπιτηδεύσις, ὁ αὐτ. 2. 1088B.

ἀφύκας, ον, ἀκαλλώπιστος, Ἡσύχ. ἀφύκτος, ον. (φύγω) δὲν δὲν εὐνᾶται τις νὰ ἀπορύγη, θάνα- τος Σιμωνίδ. 5A· χεῖρ. γυιοπέδαι Πινδ. 1. 8 (7), 140, II. 2. 80· ὄμμα Αἰσχύλ. Πρ. 903, 1016· ἀφ. κύνας, ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, Σοφ. Πρ. 1388· ἐπὶ βίλους, Δατ. cetera frigida, ὁ αὐτ. Φ. 105, Τρ. 265, Εὐρ. Μήδ. 634· — ἐπὶ ζητήματος ἢ ἐρωτήσεως ἀνεπιδέκτου ὑπεκρυ- γῆς, Πλάτ. Θεαιτ. 163B, πρβλ. Αἰσχίν. 56. 14· ἀφύκτα ἐρωτᾶν Πλάτ. Εὐθύδρ. 276E· — Ἐπίρρ., -τως Λουκ. 493, κτλ.

II. ἐνεργ., ἀνίκανος νὰ διαρύγη ἢ ἐκρύγη, ἔχω λαβὼν ἀφύκτον Ἀρι- στοτ. Νεφ. 1047· ἐν Αἰσχύλ. Ίκ. 784 ὁ Δινδ. προτείνει ἀφύκτον. — Ἐν τοῖς χειρογρ. συχνάκις γράφεται ἀφευκτος, Φιλίμ. ἐν Ἀδῆλ. 20· οὕτως, ἀφρευκτος ἀνάγκη Σουλ. Ἐπιγρ. 5820. 7· πρβλ. Λοδ. Φρόν. 726.

ἀφ-ὕλακτιω, ὕλακτιω, γαυγύζω, λόγοι ἀφύλακτοῦμενοι Λουκ. Ἡρωτ. 17.

ἀφύλακτιω, εἶμαι ἀφύλακτος, δὲν φυλάττομαι, Ξεν. Ἀν. 7. 8, 20, Ἰππαρχ. 5. 15· μετὰ γεν., ἀμελῶ, δὲν φροντίζω περὶ τινος, ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 6. 5. — Παθ., κακῶς φυλάττομαι, Πολύδ. 5. 73. 10.

ἀφύλακτος, ον, (φύλασσω) ὁ μὴ φυλαττόμενος, ἀφέντες τὴν ἐπιτηδεύειν ἀφύλακτον Ἡρόδ. 8. 70, πρβλ. Θουκ. 2. 13. 93· ἀφ. ἢ τήρησις, οὐδεμία φύλαξις εἶναι ἐπαρκῆς, Εὐρ. Ἀποσπ. 162.

II (φυλάσσομαι) ὁ μὴ φυλασσόμενος, μὴ προσέχων, ἀφροντής, ἀμέ- ρημος, ἀδέξιος, Δατ. cecipius, Ἡρόδ. 9. 116, Θουκ. 7. 32· πρός τι Ἀριστ. Πολ. 1. 12. 4· ἀφύλακτον εὐδεῖν εὐφρόνῃν, καλεῖσθαι ἐν ἀφραλίᾳ κατὰ τὴν διάσταμα τῆς νυκτός, Αἰσχύν. Ἄγ. 337· ἀφ. τινὰ λαμβάνειν, καταλαμβάνειν τινὰ ἀφύλακτον, Ξεν. Κύρ. 1. 6. 37· ἴνα ἡ ἀφ. ληρῶν Δημ. 45. 6· τὸ ἀφ., ἑλλειψίς προσφύλαξεως, Θουκ. 3. 30· — Ἐπίρρ., -τως Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 17, κτλ.

2) ἐπὶ πραγμάτων, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν δύναται τις νὰ παραφυλαχθῇ, Ἀριστ. Ρητορ. 1. 12. 5, κτλ.· ἀφύκτος, τύχη Διον. Ἀλ. 9. 25· τὸ πεπρω- μένον Πλουτ. Καῖσ. 63· Ἐρινύς Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 218. 7.

ἀφύλαξις, ἡ, ἀμέλεια περὶ τὴν φύλαξιν, Ξεν. Οἰκ. 4. 10· ἀφρον- τιστία, Ἀντιφῶν 124. 37· ἑλλειψίς φυλάκων, Ξεν. Ἱέρ. 6. 3.

ἀφύλιζω, μέλλ. -έσω, = ὕλιζω, διυλίζω, Ἀνθ. Π. 6. 191.

ἀφύλισμα (ῥ), τὸ, καθύλισμα, ἀποστράγγισμα, Ἡσύχ. ἐν λ. ὀρρός.

ἀφύλλανθος, ον, ὁ μὴ ἔχων ἀκάνθους ἐπὶ τῶν φύλλων, Θεοφρ. Ἰστ. 4. 6. 4. 8.

ἀφύλλανθος, ἑς, ἄμρ. ἐν Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 7. 8, 3, ὥσως ὁ μὴ ἔχων φυλλῶδες ἄνθος· — τινὲς ἐκλαμβάνουσι τὴν λέξιν ὡς ὄνομα φυ- τοῦ καὶ ὁ Πλίνιος γράφει phyllanthos.

ἀφύλλορροις, ουν, οὗ τὰ φύλλα δὲν πίπτουσιν, ἀειθαλῆς, Ἐπιφάν.

ἀφύλλος, ον, ὁ ἐστερημένος φύλλων· ἐπὶ ἐρητοῦ ἔλλου, Ἰλ. Β. 425· ἀπογεγυμμένος τῶν φύλλων· στέφανος Ξενοφ. ἐν Στρα- τιστῇ 1· — ἀφ. στόμα, λόγοι μὴ συνοδευόμενοι ὑπὸ κλάδου ἐλαίας, ἐν οἷς ἱκίται συνήθως ἔφερον, Εὐρ. Ὀρ. 383.

II. ἐνεργ., ὁ προ- ξενῶν πῶσιν τῶν φύλλων, ἐπιθαλῆς εἰς τὰ φύλλα, Λεσχίν. Αἰσχύν. Εὐμ. 785.

ἀφύλλωτος, ον, ἀνευ φύλλων, ἄδενδρος, πέτρα Σοφ. Ἀποσπ. 281.

ἀφύλος, ον, = ἀφρητῶρ, ἐν Ἐτυμολ. Ν.

ἀφύλιμος, ον, ἐν Νικ. 6. 603, κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ α φησιν. καὶ τοῦ φύξιμος, ὁ μὴ ἐξέτηςος ἢ βραχύς, ὁ διαρκής, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἀφύσσω, σφιλής, ἀφρονος.

ἀφυνέζω, μέλλ. Ἀττ. -έζω, ἔξεγείρω τινὰ τοῦ ὕπνου, Εὐρ. Ρῆσ. 25, Πλουτ. Νικ. 0· — Παθ. ἐξεγείρωμαι ἐκ τοῦ ὕπνου, διαμένω ἀγρυπνός. Κρατῖνος ἐν Ἀδῆλ. 5, Φερεκρ. ἐν Ἀδῆλ. 31· οὕτω καὶ ἀμεταβ. ἐν τῇ ἐνεργ., Φλόστρ. ἐν Βίω Ἀπολλ. 2. 36. 1· — ἐντε- θέν οὐσιαστικ., -πενσις, ἡ, Βυζ. -νυσμός, ὁ, Εὐστ. 1207. 31· -νιστής, ος, ὁ, Βυζ.

ἀφ-υπνος, ον, ὁ ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐγερθείς, Κύριλλ.

ἀφυνόω, μέλλ. -ώσω, ἐγείρωμαι ἐκ τοῦ ὕπνου, Ἀνθ. Π. 9.

117. II. ἀποκοιμῶμαι, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ἡ, 23· οὕτω καὶ ἐν μέσ. τύπ., Ἡρόδ. 9. 12· μετὰ διαφ. γραφ. ὀφυν- πρβλ. Λοδ.

Φρόν. 224· — ἐντεῦθεν ῥῆμ. ἐπὶ θ. -ωτίον, πρὶν τις γὰ ἀποκοι- μῆσθαι, Νικήτ. Χρον. 47A.

ἀφυνόωτοω, = ἀφυνόω II, Βυζ.

ἀφύρατος (ῥ), ἴων. -ητος, ον, ὁ μὴ πεφυρμένος, ἀζύματος, Ἰππ. π. Ἰητρ. 13.

ἀφύρτος, ον, μὴ μεμιγμένος, ἀσύγχυτος, Βυζ.· — Ἐπίρρ., -τως Νικ. Δαμασκ.

ἀφυσγετός, ὁ, αἱ ἰλυσίδες ἀκαθαρταί ἀς καταβιβάζουσιν οἱ χεῖ- μαρροι, ἰλὺς, συρφετός, πολλὸν δὲ τ' ἀφυσγετόν εἰς ἄλλα βάλλει Ἰλ. Α. 495, πρβλ. Ὀμπ. Ἀλ. 1. 779. II. ὡς ἐπὶ θ. ἀφρονος (πρβλ. ἀφύξιμος), Νικ. Ἀλεξίφ. 597.

ἀφύσητος (ῥ), ον, ὁ μὴ φυσηθείς, μὴ φουσκαθείς, ἀσκός Ἰππ. π. Ἀρθ. 814, 837.

ἀφύσιος (ῥ), ὁ μὴ παραδεχόμενος· τὰ πορίσματα τῆς φυσικῆς ἐπιστήμης, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 250. II. ὁ μὴ σύμφωνος τῇ φύσει, ὁ μὴ φυσικός, Θεοδῶρητ.

ἀφυστολόγητος, ον, δὲν δὲν δύναται τις νὰ ἐξηγήσῃ διὰ τῆς φυσιολογίας, Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1117B.

ἀφυσμός, ὁ, ἀπέντησις, ἐπὶ ὕγρων, Σουίδ.

ἀφύσος, ον, (φύσα) μὴ προεινῶν φύσαν, ὁ μὴ φυσώδης, Ἰππ. 47. 33, Διοκλ. παρ' Ἀθην. 46D.

ἀφυσσα, ἡ, κοτύλη παρὰ Ὑπαντινούς, Ἡσύχ.

ἀφύσσω, Ἐπικ. παρὰ τὰς ἀφυσσόν, Καλλ. εἰς Δῆμ. 70· μέλλ. ἀφύζω, Διμρ. -έζω Θεοφρ. 7. 65· ὡσαύτως ἀφύσω (ῥ) Ἀνθ. Π. 5.

226· ὄρ. ἡφύσσα Ὀδ. (πρβλ. δε-), Ἐπ. ἀφυσσα Ὀδ. Β. 379, Εὐρ. Ι. Α. 1051 (λυρ.), προστάκτ. ἀφυσσον Ὀδ. Β. 349· — Μίσ.

ἀφ. ἡφύσσην, Ἐπ. ἀφύσαστο Ἰλ. II. 230· — (Ὁ ἀφ. ἀπο- δίδοται ὑπ' ἐτέρων εἰς ἐνεστώτα ἀφύω, ὅστις ἀπαντᾷ ἐν συνθέτοις

ἐξαφύω, ὑπεξαφύομαι). Ἀπαρῶμαι, ἀπαντῶ, ἐπὶ ὕγρων, κυ- ρίως ἀπαντῶ ἀπὸ μεγάλτερου ἀγγείου διὰ τινος μικροτέρου, νέ- κτρον ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσω Ἰλ. Α. 598, πρβλ. Ὀδ. 1. 9· οἶνον ἐν ἀμφιφορέουσιν ἡφύσαμεν 1. 165· εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι δῶρα Διωνύσου Ἐργ. κ. Πμ. 611· οὕτως ἐν τῷ παθ., πῶν ἡφύσσετο οἶνος, ἡντιεῖτο ἐκ τῶν πῶν, Ὀδ. Ψ. 305· μεταφ., ἀφύσος καὶ πλοῦτον ἀφύζειν, ἀπαντᾷ ἡσέιν, περιωρεῖται, τίνι, χάριν ἄλλου, Ἰλ. Α. 171· — περὶ τοῦ ἐν Ν. 508., Ρ. 315, ἴδε τὸ ῥῆμα διαφύσσω. II. Μίσ., ἀπαντῶ δι' ἐμαυτὸν, οἶνον ἀφυσσόμενος χαμάδις χέει, δεῦε δὲ γαίαν Ἰλ. Ψ. 220· ἀπὸ Κηφισοῦ ῥόας, ἀφυσσόμενον, περὶ τῆς Ἀφροδίτης, Εὐρ. Μήδ. 538· μεταφ., φύλλα ἡφυσάμην, «επεχεάμην» (Σχόλ.), Ὀδ. Η. 286, πρβλ. Ε. 482· — Λέξις Ἐπικῇ ἐν χρήσει καὶ παρ' Εὐρ. ἐνθ' ἀνωστ., Ι. Α. 1051, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, ὡς παρὰ Λουκ. ἐν Παρασ. 10.

ἀφύστα, «κοτύλη, στάμνος» Ἡσύχ. ἀφυστερέω, ἔρχομαι παρὰ πολὺ ἄργά, καθυστερῶ, Πολύδ. 1. 52, 8., 22. 5. 2, Διον. Ἀλ. 10. 26. II. ἀποστερῶ, καὶ τὸ μάννα σου οὐκ ἀφυστέρησας ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτῶν Ἑββ. (Νεμ. 4', 20).

ἀφυταλός, ἡ, εἶδος ἀμπέλου· ἀένια γὰρ [κλήματα] οὐ φέρουσι ἀλλ' εἰς τὴν βλάστησιν τρέπονται καθάπερ ἡ ἀφυταλός καλουμένη Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 15, 5.

ἀφύτευτος, ον, ὁ μὴ πεφυτευμένος, χώρος Ξεν. Οἰκ. 20. 22.

ἀφύω, ἴδε ἀφύσσω.

ἀφύω, ἀπολυκαίνομαι, Ἰππ. 553. 47.

ἀφυώδης, ἑς, (εἶδος), ἀφυώδες χρώμα, τῷ ὀφύς χρώματι ὅμο- κός, Ἰππ. 638. 20., 641. 12.

ἀφωκτος, ον, μὴ πεφυρμένος, Dieuch. ἐν Malth. Med. σ. 42.

ἀφωνέω, εἶμαι ἄφρωνος, Ἰππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 990.

ἀφώνητος, ον, ἀνέκφωνος, ἀφωνήτω περ ἑμῶν δ'χει Πινδ. Π. 4. 422.

II. ἄφρωνος, ἄλλος, πάρεσχε φωνήν τοῖς ἀφ. Σοφ. Ο. Κ. 1283· ὁμοίως, πόνοτος ἀφ. Χρυστοδ. Ἐκφρ. 44, 256.

ἀφωνία, ἡ, ἡ ἑλλειψίς τῆς φωνῆς, σιωπή, Ἰππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1098, Πλάτ. Συμπ. 198C.

ἄφωνος, ον, (φωνή) ὁ στερούμενος φωνῆς, ἄλλος, βωβός, σιω- πῶν, Θεοφρ. 609, Ἡρόδ. 1. 85, πρβλ. Δημ. 292. 6· ῥήτωρ Ἀντι- φάν. ἐν Σαπφῶν 1. 14· ἐντονώτερον τοῦ ἀναφῶδους (ὁ ῥῶς), Ἰππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1098· μετὰ γεν., ἀφ. τῇσδε τῆς ἀφῶς, μὴ συνά- μενος νὰ προφέρῃ αὐτήν, Σοφ. Ο. Κ. 865· — Ἐπίρρ., -νως, αὐτέθι 131· ὡσαύτως οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., ἄφωνα σημαίνουσιν .. ὡς .. Δισχύλ. Πέρσ. 819. 2) ἄφωνα (ἐνν. γράμματα), τὰ σύμφωνα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ φωνηθῆντα ἢ φωνήεντα· — ἀφωνα καὶ φω- νοῦντα Εὐρ. Ἀποσπ. 582· τοῖς .. ἄλλοις φωνηθεῖσι τε καὶ ἀφώ- νοις Πλάτ. Κρατ. 393D· ἄλλ' ἐν Φιλίππῳ 18C, ὁ Πλάτ. φαίνεται διαίρων τὰ σύμφωνα εἰς ἀφωνα καὶ ἀφθογγα· ἀφθογγα δὲ εἶναι τὰ παρ' ἡμῖν ὄφωνα, καὶ ἀφωνα τὰ παρ' ἡμῖν ἡμίφωνα (φωνηθέντα μὲν οὐ, οὐ μέντοι γε ἀφθογγα), πρβλ. Κρατ. 424C· οὕτως ὁ Ἀριστ. (Ποιητ. 20, 3) διαίρει τὰ γράμματα εἰς φωνήεντα, ἡμι- φωνα καὶ ἀφωνα, πρβλ. Διον. Ἀλ. π. Σουθ. 14· βραδύτερον, ἐπε- κράτησεν ὡς τὸ γενικὸν ὄνομα διὰ τὰ μὴ φωνήεντα ἢ λέξεις σύμφωνα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀ-χειρής, ἐξ. = ἀχειρ, Βατραχομ. 298, ἐν τῇ πληρ. ἀχειρέεις, ἐπὶ τῶν καρπῶν.

ἀχειρῖ. ἐπίρρ., ἄνευ χειρῶν, τοῖς πύλαις ἀχειρὶ καὶ αὐτοματὶ αἰρεσθαι ἐπιτρέπεται. Ἐπιρρ., τ. 2, σ. 2711).

ἀ-χειρία, ἡ, ἡλικία χειρῶν, ἀδεξιότης, Ἰππ. 446, 22.

ἀ-χειριόωτος, ον, ὁ ἄνευ χειρῶν, χωρὶς ἐμπειρίας, περὶ τῶν Σπαρτιατικῶν γυναικῶν, Κηφίμ. Ἀλεξ. Παίδ. 2.10.

ἀ-χειρόγρᾶφος, ον, μὴ γεγραμμένος διὰ χειρός, Βυθ.

ἀ-χειρόκλωστος, ον, ὁ μὴ διὰ χειρῶν κακλωμένος, Βυθ.

ἀ-χειρομάντης, ον, ὁ μὴ διὰ χειρός ἢ διὰ τῆς ἀφ' ἑαυτοῦ μανθάνει, Ἐκκλ.

ἀ-χειρόπλαστος, ον, = τῷ ἔποισ, Κύριλλ. Ἱερουσλ.

ἀχειρόπλοκος, ον, ὁ μὴ πλεχθείς διὰ χειρῶν, στέφανος Ἰωσ. Ὑμνογρ. ἐν Μ. Πατρ. Ἑλλ. τ. 405, σ. 1021.

ἀ-χειροποίητος, ον, ὁ μὴ διὰ τῶν χειρῶν πεποιημένος, ἐπὶ ἀνιδρυτῶν καὶ ἀκαθάρτων, Ρύαγγ. κ. Μάρκ. 16, 58, 17 Ἐπιστ. π. Κορ. ε', 1, Ἑκκλ., ἀχειροποίητος περὶ τῆς, δηλ. πνευματικῆς, Ἐπιστ. π. Κολ. θ', 11. — Ἐπίρρ. -τος, Κύριλλ.

ἀ-χειρος, ον, = ἀχειρ, Ἀριστ., Ἰστ. Ζ. 3. 5, 7, τὰ ἀχειρα, ἐπὶ τῶν ὑποσθίων μερῶν τοῦ σώματος, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 45.

ἀ-χειροτέκντος, ον, (τεύχω) = ἀχειροποίητος, Ἐκκλ. — Ἐπίρρ. -τος, Ἐκκλ.

ἀ-χειροτήρητος, ον, ὁ μὴ τηρήσει διὰ τῆς χειρός, Ἐκκλ.

ἀ-χειροτέκντος, ον, μὴ ἐκτελεσθείς, Γραμμ. 2) μὴ χειροτεκνηθείς, Ἐκκλ.

ἀ-χειρωτός, ον, ὁ μὴ χειρωθείς, μὴ ὑποταχθείς, Θουκ. θ. 10, Διδ. 5. 15. II. ἀχ. φύτευμα, ἐπὶ τῆς ἐλπίδας, Σοφ. Ο. Κ. 698. ἡ Πλούτ. Β' 158 ἐμπροσθεν τῆς λέξεως ἀχειροτέκντον, ἀχειρωτῶν δὲ Σοφοκλῆς εἴρηκε τὴν ἀχειροτέκντον, ὅ, ε. αὐτοφύεις, μὴ φυτευθῆναι ὑπὸ χειρός ἀνθρώπου.

Ἀχελώιδες (ἐνν. νῆσοι). αἱ νῆσοι κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελώου, Δισχὺλ. Πέρσ. 806.

Ἀχελῷος, ποταμ. Ἀχελώϊος, ὁ, ὄνομα διαφόρων ποταμῶν, ὁ γνωστότερος δ' ἐξ αὐτῶν εἶναι ὁ ῥέων διὰ τῆς Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, ἥδη καλούμενος Ἀσπροπόταμον. Ἰλ. φ. 194, Πρ. θ. 340. ἔτερος ἐν Φρυγίᾳ, Ἰλ. Ω. 616. ἄλλος ἐν Θεσσαλίᾳ, Στράβων 434.

II. παρὰ μεταφ. ποιητ. ἐσήμαινε πάντα ποταμὸν (πρὸς Ἀνακρ.), ἡ ἐν γένει τὸ ὕδωρ, Εὐρ. Βάκχ. 625, Ἀριστοφ., Ἀποσπ. 130, Ἀχιλῆος. Ἀθην. 427C, Σχολ. εἰς Δισχὺλ. Πέρσ. 806. οὗτος ὁ Ἰσχυρὸς. Αἰολοῦ ποταμῶν, πρὸς 27. Λοβ. Ἀγλαόφρων. 2. 883.

Ἀχερδύς, ἡ, σπανιότερον ὁ (Ἡρόδοτ. 24. 88) ἄγριος τις ἀκανθώδης ὕμνος, ὃν μετεχειρίζοντο πρὸς κατασκευὴν τραγῶν, ὡς εἶδος ἄγριας ἀχράδος, ἀγριαπιδίως, Ὁδ. Σ. 10, Σοφ. Ο. Κ. 1596, Φερεκρ. ἐν Ἀδελφ. 32.

Ἀχερδοῦσιος, σχηματισθὲν ἐκ τοῦ Ἀχερδός, ὡς εἰ ἦν ὄνομα δήμου τινός, ἰσχυρογυνῶν, μοχθηρὸς ὢν καὶ τὴν γυναικὴν Ἀχερδοῦσιος Κωμικός ἐν τοῖς Ἀποσπ. τοῦ Μελίνοκ 4. σ. 621. πρὸς ἀχραδοῦσιος.

Ἀχερόνκειος, α. ον, ὁ εἰς τὸν Ἀχέροντα ἀνέκων, νασὺς Καλλ. Ἀποσπ. 110. ὡσαύτως Ἀχερόντιος Εὐρ. Ἀλκ. 444, Ἀριστοφ. Βάτρ. 471 καὶ Ἀχερόσιος Δισχὺλ. Ἀγ. 1160. ἔπλ. Ἀχεροῦσιος. ἄδος, Ξεν. Ἀν. 5. 10, 2, Πλάτ. Φαίδων 113A.

Ἀχερούς, ἴδος, ἡ, ἀλλοτρίου καλούμενη λεύκη, Ἰλ. Ν. 389, Π. 482 (ἐκ τοῦ Ἀχέρον, διότι ἐπιστεύετο ὅτι ἐκομισθῆναι ἐκ τοῦ κάτω κόσμου ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Παστ. 5. 14, 2, πρὸς Νικ. Ἀλεξ. 13, Ἀχ. ὕληαι) : «τὴν δὲ λεύκην πεφυκέναι φασὶ πρὸς τῷ Ἀχέροντι, ὅθεν καὶ ἀχερωῖδα καλεῖσθαι παρ' Ὀμήρῳ» Ἀρπ. ἐν λέξει λεύκη.

Ἀχέρον, οντος, ὁ, (ἄχρος) ποταμὸς τῶν στεναγμῶν, (πρὸς Κωκυτός), εἰς τὸν ποταμῶν τοῦ κάτω κόσμου, Ὁδ. Κ. 513, πρὸς Ἀποσπ. ἐν Valck. Dialr. σ. 17.

II. ὄνομα ποταμοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ, Θουκ. 1. 46 καὶ ἄλλου ἐν Καμπανίᾳ, πρὸς Στράβωνα 243, κατὰ τὸ διάζωμα καὶ ἔχουσι ὑμένα φανερὸν· μεγάλοι δὲ εἰσι, ἄδουσι» Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 7.

ἀχέτας, ἡ ἀχέτᾶ, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ ἡχέτης, ὁ ἴδε.

ἀχέτω, καὶ ἀχέτω, (ἴδε ἀχχω), ῥήματα Ἑπικ. ἐν χρήσει ῥήτων κατὰ μεταφ. ἐνεστ. στεναδῶν, αἰδῶν, οἰρώδων, ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων Ἰλ. Ι. 612, Ὁδ. Β. 23. καὶ τ' ἀχέων Ἰλ. Β. 724. ἀχέουσα περ ἑμῖτης Ὁδ. Ο. 362. μετ' αἰτ., κῆρ ἀχέων, ὀλιβομένο· ἐνδοθύων, Ἰλ. Ε. 399. θυμὸν ἀχέων αὐτοῦ 869. Σ. 461, Πρ. Ἐργ. κ. Ἰπρ. 397. μετ' οὐδετ. ἐπιθ., πυκινόν περ ἀχέων Ὁδ. Α. 88, πρὸς Π. 139. μετὰ γεν. τοῦ τίνος ἕνεκα, τῆς ἀχέων, ὀλιβομένος δι' αὐτήν, Ἰλ. Β. 694, Σ. 446. Ὁδουσφός μεγ' ἀχέων Ὁδ. Π. 136. οὕτως ἕνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων Ἰλ. ὁ. 298. τοῦγ' εἵνεκα θυμὸν ἀχέων Ὁδ. φ. 318. μεταγεν., ἐπὶ σφετέρους ἀχέουσα Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 643.

II. Ἐκ ἈΝ παρὰ γλῶσσαν διάφοροι τύποι κατὰ τὴν πλείστον ἐν χρήσει παρ' Ἑπικ. ποιηταῖς.

1) μεταβατικῶς, λυπῶ, δυσχερεσθῶ, ἐνοχλῶ, ὀλίβω, ὀδρ. ὅ' μετ' ἀναδιπλασμ. ἤκαχε (ἀλλὰ μετοχ. ἀκαχών, ἄμετ., ὀλιβομένος λυπούμενος, Πρ. Θ. 868) : ἐντέθεν πάλιν σχηματισθῆναι ἐνεστ. μετ' ἀναδιπλασμ. ἀκαχίζω : ὡσαύτως δὲ καὶ μέλλ. μετ' ἀνα-

διπλασμ. ἀκαχίσσω : ὀδρ. α' ἀκαχίσσα : — Σύνταξις μετ' αἰτ. προσώπ. μέγα δ' ἤκαχε λαόν Ἰλ. Π. 822, πρὸς Ὁδ. 427. ἔμειν μεγάλας ἀκαχίζεις αὐτοῦ 432. μετὰ μετοχ. τροπικῆς, θανόντων ἀκαχίσει τοκήας, διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, Ἰλ. Π. 223. ἤκαχ' ἀποφθιμένην Ὁδ. Ο. 357. ἀκαχίσεις ὑψηλοδοτήρας Ἰων. Ὀμ. εἰς ἔργ. 286.

2) Ἰσθ. δαχμαί, ἀχνύμαι, ἀκαχίζομαι : προστ. ἀκαχίζεω, -ίζεω. πρkm. ἀκαχίζμαι, ὅ' ἐνικ. ἀκαχίζται Ἑπ. γ' πλ.θ. ἀκαχίζεσθαι (μετὰ διαφόρου γραμ. ἀκαχέσθαι ὅ, ε. ἀκαχίζεσθαι) Ἰλ. Π. 637. ὑπερσυντ. ἀκαχέσθαι Μ. 179. προσσυντ. ἀκαχίζομαι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1324. ἀπαρεμγ. ἀκαχίζομαι μετοχ. ἀκαχίζμενος (τοῖς τῆς ἐνεστ.), Ἑπικ. ὡσαύτως ἀκαχίζεσθαι Ἰλ. Ε. 364. ἀκαχίζεσθαι Σ. 29. ὀδρ. ὅ', γ' πλ. ἀκαχίζομαι, εὐκτ. ἀκαχίζομαι, -αίσομαι, -οίμεσθαι Ὀμ. μετὰ γεν. ὀδρ. α' ἀχνυθῆναι Ἀπολλ. Π. 6. 343. — Σύνταξις ὀπολ., ἀχου-

μαι Ὁδ. Σ. 256, Τ. 129. ἀχνύται Ἰλ. Σ. 62. ἀχνύμενος, ὡς τὸ ἀχέων ἢ ἀχέων, Δ. 103, 241, κατὰ ἀχνυμένην κραδίη Ω. 584. οὕτω καὶ ἀχνύμενος κῆρ Π. 428, 431, κατὰ ἀκαχήμενος ἦτορ Ὁδ. Ι. 62, κατὰ ἀκαχήμενος θυμὸν Ἰλ. Σ. 29. ἀκαχέσθαι θυμὸν Μ. 179. σπανίως μετὰ δοτ. ἀκαχίζεω θυμῷ Ζ. 486. ὡσαύτως, κῆρ ἀχνύται ἐν θυμῷ, ἀχνύτο... θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι Ν. 524, Σ. 38. — μετὰ γεν. τοῦ τίνος ἕνεκα, λυπούμαι διὰ τὴν ἐλπίδα μετὰ μετοχ., ἀχνύμενος περ ἐτοίρου Ω. 125. ἀκαχήμενος υἱὸς ἕως Ω. 550, κατὰ σέο, ἀχνύμεθα φθιμένοιο Ὁδ. Α. 557, πρὸς Σ. 376, Ἰλ. Π. 16. σπανίως μετὰ δοτ., ὅς κε θανόντι περ ὡς ἀκαχίζομαι Ὁδ. Α. 236. καὶ ἀχνυμένην περὶ παιδί Ἰων. Ὀμ. εἰς Δὴμ. 77. βραδύτερον μετ' αἰτ., ἡρηνῶ, τόδ' ἀχνύμαι Πινδ. Π. 7. 18. ἀχνύμενος μέρον Ἀντιγόνης Σοφ. Ἀντ. 627. τὸ αἶτιον τῆς λύπης, δύναται ὡσαύτως να ἐκφρασθῇ καὶ κατὰ μετοχ., δρόμον ἀκαχίζομαι Ὁδ. Θ. 314, πρὸς Ἰλ. Π. 637. μὴ τι θανόντων ἀκαχίζεω Ὁδ. Θ. 314, πρὸς Κ. 133. Πάντες οἱ τύποι τοῦ ῥήματος τούτου εἶναι Ἑπικ., μόνον ἅπας παρὰ Τραγ. ἐν Σοφ. 80. ἀνωτ. οὐδαμῶς ἐν τῇ περὶ λόγων.

ἀχέω [α], παλαιὴς ποιητ. τύπος τοῦ ἰχέω, Ἰων. Ὀμ. εἰς Δὴμ. 479. Εὐρ. Φοῖν. 1523. Πρὸς Βουτυμ. Λεξιλογ. ἐν λέξει.

ἀχέω [α], Δωρ. ἀντὶ ἰχέω (ὅ, ἴδε).

ἀχέω, ον, ὁ μὴ ἔχων χλῆν, δηλ. σχιστὴν ὕμνα, δύο γέννη ζῶων, τὸ μὲν κερασφόρον καὶ εἰχνηλον, τὸ δὲ ἀκερόν τε καὶ ἀχνηλον Γαλῆν. 2. 431.

ἀ χλῆωτης, ον, ὁ μὴ ἐσχισμένος ὡς χλῆτ', Ἀργ. Μαύριμ. 78D, ἀχλῶν, ὁ, ἡ ἥνος, ἀχλῶνες πένιες, Ἰσχυρ. πτωχός, ἐνδύς, Θεόκρ. 16. 33, ἴδε ἐν λ. ἀχχω [α] Meinoche Θεόκρ. ἐνδ' ἀνωτ. καὶ ὁ Ἰσχυρ. ἀπαρεμγ. τύπον ἰχλῶν ἀν καὶ ἡ ἴδε ἀχνητὰ ἔχει α]. — ἴδε Κόντων ἐν Ἀθην. τ. Β' σ. 626.

ἀχνητὰ, ἡ, ἐνδύς, ἀνέχων, ἐλλειψή, χρεῖα, χρημάτων Δισχὺλ. Σα 301. φλῶν ἀχνητὰ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 91. ἐμμάτων ἀχνητὰς, ἐλλείψει ἐμμάτων ὀρμάτων, Δισχὺλ. Ἀγ. 419.

ἀχνητός, ἐξ. (ἀχέω) = ἀχνητός, Σουῖδ.

ἀχθινός, ἡ. ον, (ἀχθος) φορτικός, ἐπαχθής, καταθλιπτικός, «βαρετός», ἐπὶ προσώπων, Εὐρ. Ἰππ. 94. ἐπὶ πράγματων, ὁ αὐτ. Ἑκ. 1240, Ξεν. Ἀπομν. 4. 8, 1. — Ἐπίρρ. -νός, δυσχερής, οὐκ ἀχθινὸς ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν ὄνομα ὁ αὐτ. Ἑλλ. 4. 8, 27.

ἀχθῆν, βαρύνω, καταθλίβω, καταπονῶ, τινὰ Ἀρεταῖος π. Διτ. Χρον. Παθ. 2. 13. 2) ἀμεταβ., καταθλίβωμαι, αὐτοῦ 2. πρὸς Ἰσχυρ. ἐν λ. ἀχθῆσας.

ἀχθηδών, ὄνομα, ἡ, βάρος, φορτίον, ἀχθ. κακοῦ Δισχὺλ. Πρ. 26, 2) μεταφ., λύπη, ταλαιπωρία, ἀθλιότης, ἀνία, δυσθυμία, Θουκ. 2. 37, Πλάτ. Νόμ. 734A. ἐρεσθαι τινὰ δι' ἀχθηδὸνα χλῆρον ἐνοχλῆσας, διὰ πεπραγμένων, Θουκ. 4. 40. πρὸς ἀχθηδὸνα μου, μετ' ὀργῆς ἐναντίον μου, Δουκ. Τέδ. 9. (Ἰκ. τοῦ ἀχθῆς, ὡς τὸ ἀλγυδὸν ἐκ τοῦ ἀλγος, πρὸς Πλάτ. Κρτ. 419C.)

ἀχθητός, ἐξ. = τῷ ἔποισ, Ἰσχυρ.

ἀχθηρός, ον, ἀνιάρος, ἐνοχλητικός, βαρὺς, ἐπαχθής, Ἀντιφάν. ἐν Ἑπικλήρῳ 1. ἀλλοτρίως ὡς διὰ γραμ. ἀντὶ ἀχθινός.

ἀχθηφορέω, = ἀχθοφορέω, Λοβ. Φρύν. 680.

ἀχθίζω, μέλλ. -σω, φορτώνω, Ἐφραψ Κάμηλον ἀχθίσας Βαθρ. 8. 1.

ἀχθομαι, παθ., μέσ, μέλλ. ἀχθεσθαι Ἀριστοφ. Νεφ. 865, 1441. Ὀρν. 84, Πλάτ. Πολ. 603E, Ἰππ. Μετ. 292E (μετὰ διαφ. γραμ. ἀχθίζομαι) ὡσαύτως ἐν τῇ παθ. τύπῳ ἀχθεσθίζομαι, Ἀνδοκ. 26. 7, Πλάτ. Γοργ. 500C, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 10 (συν.) Δισχὺλ. 88. 23. πρkm. ἡχθῆμαι Δυκόφρ. 827. ὀδρ. ἡχθεσθῆναι Πρὸς 2. 103, Δισχὺλ. Πρ. 390, Θουκ. (ἴδε ἐν λ. ἀχχω).

II. ἀχθῶν, ὀλιβομένος, ἀνιάρος, ἀνιάρων, λυπούμαι, δυσθυμῶμαι διὰ φορέων, φορτώνομαι, ὅτε δὴ κοίλῃ νηὶς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι, ἐφορτῶν πρὸς ἀπόπλυνον, Ὁδ. Ο. 457. μετὰ γεν., τρέπεζα τυροῦ καὶ μέλιτος πίνος ἀχθῶν ἐν Σοφοκλῇ. 1. 10. μετὰ δοτ., ἐλάττην.. ἀχθῶν ἐλπίς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1191.

III. τὴν πλείστον ἐπὶ ψυχικῶν ἀχθῶν, ἀνιάρων, λυπούμαι, δυσθυμῶμαι στενοχωροῦμαι : — Σύνταξις ἀπὸλ., ἡχθετο γὰρ κῆρ Ἰλ. Α. 274, πρὸς Δισχὺλ. Πρ. 390. ὅτω μὴ ἀχθῶν ἐπὶ (συντάσσ. ὡς τὸ ἀσμένω, βουλομένω ἐστί), Ξεν. Κύρ. 4. 5, 21. ὡσαύτως ἀχθῶ- μὲν ὀδύνῃ Ἰλ. Ε. 354. ἀλλ' ἀχθ. τινι, ἐπὶ τινι ἢ ἐναντίον

ἐνεβδὴ Σοφ. Πλ. 1069· ἄται Εὐρ. Τρω. 121· φάρμα Τελέστης 2. Βεβλ. (Ἀθην. 617Α).

ἀχορηγησις, ἡ, ἔλλειψις τῶν ἐπιτηδεύων, Πολύβ. 28. 8, 6· ἐφθαρμένος τύπος τοῦ ἀχορηγία, αὐτοῦ 5, 28, 4.

ἀχορηγία, ον, ἡ μὴ ἔχων χορηγίαν τινά, ὁ στερούμενος, Ἀριστ. Πλ. Ν. 1. 8, 15· ἀχ. τῶν ἀναγκαίων ὁ αὐτ., Πολιτικ. 4. 1, 4.

ἀχορηγός, ον, ὁ ἀνευ χοροῦ, ἐπιθ. τοῦ Ἀρεως, ἐκλυόν τὴν φρίκην τοῦ πολέμου, Αἰσχύλ. Ίκ. 635, 681· περὶ τοῦ θανάτου, μοῖρ· ἄλυρος, ἀχ. Σοφ. Ο. Κ. 1223· ὅχ στοναχαὶ Εὐρ. Ἀνδρ. 1038.

ἀχορηγία, ον, ἀκόρητος, ἀπληστος, τύχη Μένανδ. ἐν Ἀδελφ. 144· ἐνεῦθεν οὐσιαστ. -τασία, ἀκορία, ἀπληστία, Σύμμ. Πιστ. Δισθ.

ἄχος, εος, τό, (ἴδε ἐν λ. ἄγχω), ἐνδύμχος, σφοδρὰ λύπη, ἔστι δὲ ἄχος λύπη ἀρρωστία ἐμπούσα· Εὐστ.· παρ' Ὁμ. ἀέποτε οὐκ ἔστι τῆς ψυχῆς, ἄχος αἰνόν, ἄλαστον, ἀτλητόν, δέξ. Ίλ. Δ. 169, κ. ἄλλ., ἄχος νεφέλη μέλαινα Ρ. 591· ἄχε' ἀκριτα Ρ. 412· παρὰ Πινδ., καὶ τοῖς Τραγ. ἐπὶ τε τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, δεμμάτων ἀχὴ Αἰσχύλ. Χο. 505· ἀκού δ' ἄχος Σοφ. Τρ. 1035· περὶ τοῦ οὐράνιου ἄχους, ἴδε ἐν λ. οὐράνιος· ἐμοὶ δ' ἄχε', ἄχεα κατέλιπε, παρρηδόμενος τραγικὸς στίχος ἐν Ἀριστοφ. Βαστ. 1353·—Σπάνιον παρὰ τοῖς πεζολόγοις, οἷον ἐν Ἡρόδ. 2. 131, Ξεν. Κύρ. 5, 5, 6.

ἄχος, ἄμφ. ἀντὶ τῆς ἄχης. ἀχραντός [α], ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀχραντος (ὁ ἴδε), Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 110.

ἀχράδω-πώλης, ου, ὁ, πωλητὴς ἄγγρων ἀχλαδίων, Νικοφῶν ἐν Χειρογράφου 1.

Ἀχράδουσιος, ἐσχηματίσθη ἐν τοῦ ἀχράς ὡς εἰς ἐξ ὀνόματος θήλυ τινός, στυφός, ἄρμυς, Ἀριστοφ. Βεβλ. 362· πρὸς. Ἀχράδουσιος.

ἀχράτης, ες, γεν. -έος, = τῷ ἐπορ., Νικ. Θ. 846, Ἀνθ. Π. 9. 314.

ἀχραντός, ον, ἀμιαντός, ἄσπιλος, Ψευδ-Εὐρ. Ι. Δ. 1574, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 113Ε, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1025, κτλ.· μετὰ γεν., αἷμα-τος Ὀππ. Ἀλ. 2. 648· ἐνεῦθεν παρὰ Βυζ., οὐσιαστ. ἀχραντία, ἡ, κτλ.

ἀχράς, ἄδος, ἡ, εἶδος ἀγρίου ἀπιδίου, ἀχλάδι, pyrus ruginosa, Ἰηλεκελίδης ἐν «Στεροῦς» 2, Ἀριστοφ. Βεβλ. 355· ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ δένδρου ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ καρπύ, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 6, 4, 9. 40, 58, πρὸς. Ίσοκρ. Ἰστ. Φ. 1. 4, 1, Αἰς. Ψυτ. 2. 8, 2· πρὸς. Ἀχράδος.

ἀχρεῖα, ἡ, ἀχρηστον πᾶγμα, φορητός, σαρφετός, Βυζ. ἴδε Λοξ. Φρόν. 106.

ἀχρεῖατος, ὅνευ χρεῖας ἢ ἀνάγκης, Βυζ. ἀχρεῖα-γελως, ὡν, ὁ ἀκαίρως γελῶν, ἐπιθ. τῶν Ἀθηναίων, Κρατίν. ἐν Ἀδελφ. 51· πρὸς. Ἀχρεῖας.

ἀχρεῖος, ον, καὶ σπανίως α. ον (Λοξ. Φρόν. 106) Ἰωνικ. ἀχρήτιος—ἀχρηστος, ἀνωφελής, πρὸς οὐδὲν χρήσιμος, ἀχρήτιος ἀνὴρ Πισ. Βεγ. κ. Πμ. 205· ἀχρεῖος δ' ἐπέων νομός αὐτοῦ 401· δέμας Αἰσχύλ. Πρ. 363· οἰκλήτηρ Σοφ. Ο. Κ. 627· ἀντίθετον τῷ εὐγενεῖς, ὁ αὐτ. Ἀποπ. 583· ἐρινός ἀχρ. ὦν ἐς βρώσιν αὐτοῦ 190· ἀχρ. καὶ σαρφός Εὐρ. Μήδ. 300· οὐκ ἀπράγμινα ἄλλ' ἀχρεῖον νομιζόμεν Θουκ. 2. 40· μετ' ἀπαρεμφ., ἀκατάλληλος, ἀνεπιτελεῖς εἰς τὸ νὰ πράξῃ τι, ἀχρ. πράττειν τι Πλάτ. Πωλ. 371C (πρὸς ἀχρηστους). 2) ἐν σχέσει πρὸς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ἀνίκανος πρὸς πόλεμον, ἀχρ. ὁμιλος Πρὸς. 3. 81· τὸ ἀχρήσιον τοῦ στρατοῦ, τὸ ἀχρηστον μέρος τοῦ στρατεύματος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ καθαρὸν, ὁ αὐτ. 1. 191, πρὸς. Θουκ. 1. 93, 2, 6, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 18· οὕτω, τὸ ἀχρ. τῆς ἡλικίας Θουκ. 1. 44· πρὸς. χρεῖας, ζαχρεῖας. II. ὁ ὅμιλος μεταχειρίζεται

ὅτις τὸ οὐδ. ἀχρεῖον ὡς ἐπὶρρ., ἀχρεῖον ἰδὼν, ρήϊας ἡλθιον βλέμμα, περὶ τοῦ Θεοφίλου, ἀποῦ ἐκτύπησεν αὐτὸν ὁ Ὀδυσσεύς, Ίλ. Β. 269· ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσε, ἐγέλασεν ἀνευ αἰτίας, ἐκαμπε βεβιασμένον γέλωτα, περὶ τῆς Πηνελόπης πειρωμένης νὰ κρύψῃ τὰ ἑαυτῆς αἰσθήματα (πρὸς ἀχρεῖα-γελως), Ὀδ. Σ. 163· οὕτω, τὸν δὲ γέροντα ἀχρεῖον κλάζον (οἱ κύνες), ἐγαύγυζαν ἀνευ ἀνάγκης ἢ αἰτίας, Θεόκρ. 25. 72.—Περὶ τοῦ τονισμοῦ τῆς λέξεως, ὁ μὲν Ἀρχάδιος (87, 6) λέγει· «χρεῖα ἀχρεῖος τὸ κοινόν, ἀχρεῖος δὲ τὸ Ἀττικόν»· ὁ δὲ Εὐστ. (1442, 54)· «Ἀττικοὶ δὲ, φασί, τὴν λέξιν ταύτην προπαροῦσιν»· πρὸς. Σχολ. Ίλ. Β. 269, κτλ.

ἀχρεῖατος, ητος, ἡ, ἀχρηστία, ἔλλειψις ἀξίας, Εὐστ. (Γωθ. δ', 13).

ἀχρεῖα, πρὶμ. ἡχρεῖακα, καθιστῶ τι ἀχρηστον, τοῦς· ἵππους ἡχρεῖακότα Πολύβ. 3. 64, 8· ἀχρεῖοῦται τὸ θλον ὁ αὐτ. 1. 14, 6.

ἀχρεῖατος, ες, (εἰδος) = ἀχρεῖος, Εὐστ. Πονημάτων. 253. 36, κτλ. ἀχρεῖατος, εως, ἡ, βλάβη, ζημία, Βυζ.

ἀχρεῖος, ον, = ἀχρηστος, Τρω. 125.

ἀχρεῖωσθητον, τό, τὸ μὴ χρεωστούμενον, ἀχρεῖωσθητα εἰς τὸ δημόσιον ἀπαιτούμενοι Μ. Ἀτταλ. σ. 77. 10· ἀποτίσεις ἀχρεῖωσθητων ὁ αὐτὸς 182. 23, ἐκδ. Β. Σκυλιτζ. 707. 8.

ἀχρεῖος, εσσα, εν, = ἀχρεῖος, διὰφ. γραφ. ἐν Μανιόνων 1. 76· οὕτως ἀχρηῖατος, ον, Μουσαῖος 328.

ἀχρηῖος, ον, ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀχρεῖος.

ἀχρηματία, ἡ, ἔλλειψις χρημάτων, Θουκ. 1. 11, Διον. Ἀλ. 7. 24·—Ρῆμα ἀχρηματῶ, Τζέτζ.

ἀχρηματιστος, ον, ἡμέρα ἀχρηματιστος, καθ' ἣν οὐδαμῶς δημῶσα ὑπηρεσία ἐγένετο, Λατ. 'dies non', Πλούτ. 2. 273C, πρὸς. Σούλ. Ἐπιγρ. 4703d.

ἀχρημάτος, ον, ὁ στερούμενος χρημάτων ἢ μέσων, Ἡρόδ. 1. 89· ἀχρ. τὴν πόλιν ποιεῖν Ἀριστ. Πωλ. 2. 9, 37· μήτ' ἀχρηματίσει λάμπειν φῶς Αἰσχύλ. Πέρσ. 167· πρὸς. ἀποχρηματός, ἀχρημονέω, εἶμαι ἀχρημόν, Πλάτ. Κωμικ. παρὰ Πολύβ. 5', 196.

ἀχρημοσύνη, ἡ, ἔλλειψις χρημάτων, Ὀδ. Ρ. 502, Θέογν. 156. ἀχρημόν, ον, γεν. ονος (χρημάτα), πτωχός, ἐνδεής ὡς τὸ ἀχρηματός Σόλων 5. 41, Πινδ. Ἀποπ. 198 (239), Εὐρ. Μήδ. 160 (οὐδαμῶς ἀλλοχού παρὰ Τραγ.).

ἀχρησία, ἡ, (χράσμαι) ἔλλειψις χρήσεως, Πανδέκτ.

ἀχρησίμος, ον, ἀχρηστος, ἀνωφελής, Θεοφ. Αἰς. Φυτ. 6, 19, 3, Χρησμ. Σιδυλλ. 8. 382· παρὰ Βυζ. προσέτι ἀχρησιμώτερος·—Οὐσιαστ. ἀχρησιμότης, ἡ, Γλωσσ.

ἀχρησιμώδης, ον, οὐχὶ ὅμιλος χρησῶν, ἀναμυδιλος, Βυζ. ἀχρησιμῶ, εἶμαι ἀχρηστος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 259·—ὥσαύτως ἀχρησιμῶς Α. Β. 793, 35.

ἀχρηστία, ἡ, τὸ νὰ εἶναι τις ἀχρηστος, Ἰππ. 27. 49, Πλάτ. Πωλ. 489B. II. τὸ νὰ μὴ μεταχειρίζεται τις πράγμα τι, αὐτοῦ 333D.

ἀχρηστολογία, ὁμιλῶ ἀχρηστα καὶ ἀνόητα, μωρολογία, Ἐτυμ. Μ. 403. 23.

ἀχρηστο-ποιῶ, καθιστῶ τι ἀχρηστον, Ἰω. Χρυσ.

ἀχρηστος, ον, ἀνωφελής, μετάνοια Βατραχομ. 70· νῆες Πρὸς. 1. 106· ἀχρ. ὁ ὀφθαλμὸς γίνεται Ἰππ. Πρὸς 102· οὐκ ἀχρ. ἡδ' ἡ ἀνοία Θουκ. 6. 16· χρεομένω ἀχρηστα Ἰππ. π. Ἀρόρ. 791· ἀχρ. πίπτει θέσφατον, ἀνευ ἀποτελέσματος, Εὐρ. 1. Τ. 121·—ἀχρ. ἐς τι ἢ πρὸς τι, κατὰλλος πρὸς τι, Ἡρόδ. 9. 142, Λυκούργ. 154· 33· ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγματος, ἀχρ. τῶν ἔργων Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 9· ἀχρ. τινι, ἀνωφελὲς εἰς τινά, Ἡρόδ. 1. 80, Εὐρ. Ἡρακλ. 4· οὐκ ἀχρηστον ἔστι, μετ' ἀπαρεμφ., Ἀριστ. Κατηγ. 7, ἐν τέλ. 2) ἀκριβῶς ὅμιλος τῷ ἀχρεῖος (ὅπερ καὶ ἡγεῖται ἀντικατέστησε παρὰ τοῖς ῥήτορι καὶ τοῖς μεταγεν.,) ἐπὶ ἀνθρώπων μὴδὲν ποιούντων, ἀχρ. πολλοὶ Ἰσάϊος 67· 15 σοφιστὰς Λυσ. 212, 11, κτλ.· οὕτω (μετὰ λογοπαιγνίου, ὁ μὴ λαθὼν χρησῶν) παρ' Ἀθην. 98C·—Ἐπὶρρ., ἀχρηστικῶς ἔχειν πρὸς τι Διημ. 1414. 5.

II. οὐχὶ χρηστός, εὐαμένης, χαλεπός, θεοὶ Ἡρόδ. 8. 111· λόγος ὁ αὐτ. 9. 111. III. ἐνεργ., ὁ μὴ ποιῶν χρεῖαν τινος, μετὰ ὅς· (ὡς τὸ χράσμαι), συνέσει τ' ἀχρηστον τῇ φύσει τε λείπεται Εὐρ. Τρω. 667. IV. ὅν δὲν μεταχειρίζεται τις, ἀμεταχειρίστος, νέος, ἰμάτια Λουκ. Λεῖψ. 9, Ἀθην. 97Ε. 2) ἀπρηχαιωμένος, ἀχρηστος, ἐπὶ λέξεων κ.τ.ε. Γραμμ. 3) ὅν δὲν πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ τις, ἀπρεπής, Ἐτυμ. Μ. 463. 23· πρὸς. ἀχρηστολογία.

ἀχρηστού, καθιστῶ τι ἀχρηστον, καταστρέφω, διαφθείρω, «Βαρυβαρυφώνων, ἀχρηστοῦν καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἡχρηστοῦσαν» Σχολ. εἰς Ὀμ. Ίλ. Β. 867· «ἡχρηστοῦσαν τὴν Ἑλλάδα φωνὴν» Εὐστ. Ίλ. σ. 367. 40, Schäf. Γρηγ. Κορίνθου. σ. 965 ἐν τῇ πίνακι ἐν λέξει ἀχρηστεῖν.

ἄχρι καὶ ἄχρις (ἴδε ἐν τέλει)· I. ἐπὶρρ., ὁλοκληρώως, παντελῶς, Λατ. usque, ἀμφοτέρω δὲ τέκνοντες καὶ δοτέα λαὰς ἀναδίδης ἄχρις ἀπηλοῖσεν Ἰλ. Δ. 522· ἀπὸ δ' ὅσπερ ἄχρις ἀράξῃ 11. 324, πρὸς. Ρ. 599. 2) μεθ' Ὀμηρον, προτάσσεται τῶν προθέσεων, ὡς τὸ Λατ. usque, ἕως εἰς, ἄχρι εἰς Κοτύωρα Ξεν. Ἀν. 5. 5, 4· ἄχρι πρὸς τὸν σκοπόν, πρὸς τὴν πόλιν Λουκ. Νιγρ. 36, Ἐρμῆς. 24· ἄχρις ἐπ' ἀκινήτην Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1403· ἄχρις ἐς ἡὼ Κύντ. Σμ. 6. 177· ἄχρι ὑπὸ τὴν πυγὴν Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 4· σπανιώτερον μετὰ τὸ ὄνομα, ἐς τέλος ἄχρις ὁ αὐτ. 2. 617, πρὸς. Νόνν. Δ. 5. 153, κτλ.· σπανίως μετ' αὐτ., ἄχρι· ὁρόνουν ἡλθεν Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 618. 8· μετ' ἐπὶρρ., ἄχρι πόρρω, εἰ περαιτέρω, ὁ αὐτ. Ἐρωτ. 12· ἄχρι δεῦρο Πλουτ. Ἀντων. 34.

II. πρὸς, μετὰ γεν., ἕως, εἰς, 1) ἐπὶ χρέον, ἕως, μέχρι, ἄχρι μᾶλα κνέφαος, «ἦγον ἀχρι βαθείας ἐσπέρας» (Εὐστ.), Ὀδ. Σ. 370· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ.· ἄχρι τῆς σήμερον ἡμέρας Διημ. 118. 12· ἄχρι τῆς τελευτῆς ὁ αὐτ. 218. 11· ἄχρι γήρως Ἀπολλοῦ. ἐν «Ἀραιομένω» 1· ἄχρι δὲ τούτου Σόλων 12. 35· ἄχρι τοῦ νῦν, μετὰ ἄρθρου, Τριόστρ. ἐν «Ἀσώτῳ» 1· ἄχρι νῦν, ἀνευ τοῦ ἄρθρου, Λουκ. Τιμ. 39· ἄχρι παντός, διηγε-κως. Πλουτ. Κικέρων 6. 2) ἐπὶ τόπου, μέχρις, ἕως, ἄχρι τῆς ἐσόδου τοῦ ἱεροῦ Ἡρόδ. 2. 138 (ὅστις ἀλλοχού ἔχει μέγρις)· ἔοικεν ἀχρι τῆς καρδίας Κωμ. Ἀνώνυμ. 198· ἄχρι ἡπάτος Τιμ. Λοκρ. 101Α, πρὸς. 100Ε· ἄχρι τῆς πόλεως Διον. Ἀλ. 2. 43.

3) ἐπὶ μέτρον ἢ βαθμῶν, ἄχρι τούτου, μέχρι τούτου τοῦ σημείου, Διημ. 680, ἐν τέλ.· ἄχρι τοῦ μὴ πεινᾶν Ξεν. Συμπ. 4.

37· ἀχρι τοῦ θορυβῆσαι Δημ. 109. 11.

ἀχρι οὐ ἢ ἀχρι μὲνον, 1) ἐπὶ χρόνου, Λατ. donec, εἰς τε, ἐφ' ὅσοι, ἐνόςθω, ἀχρι οὐ ὅδε ὁ λόγος ἐγράφετο Ξεν. Ἑλλ. 6. 4. 37· ἀχρι οὗτοῦ Ἑπιγράμ. Ἑλλ. 314. 24 ἀχρι οὐ ἂν ἡ ἀχρη ἀν μετ' ὑποτακτ., ἀχρι ἂν σχολάσῃ, μέχρ' ὅτου εὐκαιρήσῃ, Ξεν. Ἀν. 2. 3. 2· ἀχρι οὐ ἂν δοκῇ Ἰππ. 884f· ἀχρι ἂν αἱ ἡμέραι παρέλθωσιν ὁ αὐτ. 553. ἐν πέλ.· ἀλλ' ὁ ἀν συγνάχῃ παραλείκεται, καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς μὴ Ἀττ. συγγραφ., ἀχρη, ῥέυση ἱβω. 1. 47· ἀχρι οὐ τελευτήσῃ (διόφ. γραφ. -σαι) Ἰπρόδ. 1. 117 ἴδε Δοθ. Φρύν. 16 καὶ πρὸς τὸ ἀν Δ. 1. 2.

2) ἐπὶ διαστήματος, διώξας, ἀχρι οὐ ἀσφαλὲς ὤστο εἶναι Ξεν. Κύρ. 5. 4. 16, πρὸς Θεοφρ. Ἰστ. φ. 5. 1. 8· ἀχρι ἂν ἐξῇ Λουκ. πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγραφ. 9.— Πρὸς, μέχρ' ἰδιόκληρον τὸ ἄρδ.— Οἱ Ἑπικ. ποιηταὶ ἐχρύνον ἀχρη ἢ ἀχρης κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ μέτρου· παρὰ τοῖς Ἰωνοὶ συνηθέστερον εἶναι τὸ μέχρ' ἴδε ἄνωτ.· ἀλλὰ τὸ ἀχρη, -ες εἶναι συνηθέστερον παρ' Ὀμ. ἢ τὸ μέχρ'· οἱ μόνον Ἀττ. τύποι εἶναι ἀχρη, μέχρ' ἐν προσημίων τε καὶ φωνηέντων, ὡς οἱ ἀτιχίζοντες· παρατηροῦνται (Φρύν. VI, π. 14, Μοῖραι σ. 35, κτλ.)· οἱ Τραγ. οὐδαμῶς μεταχειρίζονται τὰς λέξεις ταύτας· παρὰ τοῖς Κωμικ. ἢ πρὸς φωνήεντων ἡχοσυνάφῃς ἐπιτρέπεται ὡς ἐν τῷ ὕμνῳ καὶ ἄλλαις λέξεσι, Μένανδρ. ἐν Ἀδελφ. 93, Διφίλ. ἐν «Δελφοῖς» 1, Πύρριπ. ἐν «Δελφοῖς» 1. 26. Παρὰ μεταγεν. συγγραφ. οἱ Ἑπικ. τύποι ἀχρης, μέχρης 1. 26. Παρὰ μεταγεν. συγγραφ. (ἔξ καὶ τὰ μόρια ἀχρη καὶ μέχρη πλεῖστον ὅσον ὁμοιάζουσι πρὸς ἄλληλα κατὰ τὴν τύπον καὶ τὴν σημασίαν, ἐν τοῖς δὲ Κούρτοις δὲν νομίζει ὅτι συγγενέουσιν κατὰ τὴν ῥίζαν, Κούρτ. σ. 545).

ἀχροῦω καὶ ἀχραιέω, (ἀχρος) εἶμαι ἄχρος ἢ γίνεσθαι ἄχρος, ὠχρός, Ἰππ. π. Ἀγμ. 767, ἀχρυσ, ἢ, ἑλλειψις χρώματος, ἀπώλεια χρώματος, ὠχρότης, Ἰππ. Πρὸς, 107, Ἀριστ. Πρὸς, 38. 4· ἀντίθετον τῷ εὐχρυσ, Θεοφρ. Ἀποσπ. 9. 30.

ἀχρυσ, ον, = ἀχρους, Ἰππ. Πρὸς, 110. ἀχρυνος, ον, ὁ περνούμενος χρόνου, βραχύς, Πλούτ. 2. 908C· ὁ μὴ ἐν χρόνῳ ὢν, αἰώνιος, Νόνν. Παράφρ. α', 1, Σέξτ. Ἑμπ. π. M. 10. 225.— Ἑπὶ, -ωνος Θεμιστ. 196B. ἀχρονος-τριβής, ἔς, ὁ μὴ χρονοτριβῶν, «ἀχρονοτριβής» σύντομον, ταχὺ· παρὰ τὸ μὴ τετριβῆναι ἐν χρόνῳ, ἢ χρόνον πολὺν διατερίψαι Ἠσὺχ.

ἀχρως, ον, συνηρ. ἀχρους, ουν, ὁ μὴ ἔχων χρῶμα, Ἰππ. Πρὸς, 72, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 7, Νικ. Θ. 236. II. ὁ ἔχων καλὸν χρῶμα, ὠχρός, ἀντίθετον τῷ εὐχρως, Ἰππ. π. Ἀρ. 283, π. Κεφαλ. Τρωμ. 911, Ἀριστ. Πρὸς, 38. 3. κ. ἄλλ.— συνηρ. ἀχρῶ-στερος Ἰππ. Πρὸς, 86, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 7. 4, 3· ὡσαύτως ἀχρο-ώτερος Ἰππ. 363, 47.

ἀχρῶσ-πτελος, ον, ἄνευ χρυσοῦ πέπλου, ἰσφ. γραφ. ἐν Σιμωνίδῃ παρὰ Πλούτ. 2. 402D.

ἀχρυσος, ον, ἄνευ χρυσοῦ, ἐστερημένος χρυσοῦ, ἀχρ. καὶ ἀνάργυρος Πλάτ. Νόμ. 679B· πτωχός, ἀνάργυρος, ἐπὶ δὲ ἀχρυσος ἦν ὁ Πύθιος, ὡς Φανίας τὴν φησὶν ὁ Ἐπίτριος καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ τῶν Φιλιππικῶν Ἀθήν. 231E.

ἀχρῶστος, ον, ὁ μὴ κεχρυσωμένος, Ἀχαιοὶ Ὀνείρ. 150.

ἀχρωμάττιστος, ον, ὁ μὴ κεχρωματισμένος, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 1, 6, 3. 6. 1, Θεόφρ. π. Ὀσμ. 31.— Ἑπὶ, -τως Λιδάν 4 1070.

ἀχρωμάτος, ον, ὁ περνούμενος χρώματος, Πλάτ. Φαῖδρ. 247C, Πλούτ. 297A. 2) ὁ μὴ ἐρυθρίων, ἀναιδής, Δ. Β. 475, Θ. Σουῖδ. ἐν λέξει ἀχρωματός.

ἀχρωμος, ον, ὁ μὴ ἔχων χρῶμα, μὴ ἐρυθρίων, ἀναισχυντος. Ἰππ. 1240D· ἀναιδής, Σουῖδ.

ἀχρως, ον, γεν. ω, = ἀχρους, Ἰππ. 1238E, Πλάτ. Χαρμ. 168D.

ἀχρωστος, ον, (χρῶσι) ἄψαυτος, ἄδικτος, ἀχρ. χερῶν ἐμῶν Εὐρ. Ἑλ. 831. II. μὴ χρωματισθείς, ἀχρωματός, Δημόκρ. παρὰ Πλούτ. 2. 111A.

ἀχρῶς, ον, μὴ ἔχων χυλόν, ἄχμος, ἄνυστος, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 6. 19, 4.

ἀχρῶτος, ον, μὴ μεταβληθείς εἰς χυλόν, Γαλην.

ἀχρῶμος, ον, = ἀχρῶς, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 8, 13, π. Διστ. 5. 4.

ἀχρῶματος, ον, = τῷ προηγ., Σουῖδ.

ἀχρῶντος [ῶ], ον, (χρῶ, χύνω) ἐπὶ ὕδατος, ἀχρῶντος ὕδαρ. πολὺν χυτον, πολὺν, ἀφθονον κατὰ Ἰωνας καὶ Σικελιώτας, Νικ. Ἀλεξίφ. 174.

ἀχρῶν, ὁ, φύλλον, «φύλλοδύτανον» ἢ «φύλλοχρτον»· σταχυώδῃ μὲν οὖν ἐστὶν ὅ τε ἀχρῶν ὑπὸ τινῶν καλούμενος πλείους ἔχων ἰδέας ἐν αὐτῷ Θεοφρ. Ι. Φ. 7. 11. 2. πρὸς κύνωψ.

ἀχρῶντος, η, ον, (ἀχρῶν). οἱ χρυσοχόοι διὰ τῆς ἀχυρίνης φλογὸς ἐργάζονται τὸν χρυσόν, δηλ. τῆς γινομένης διὰ φλεγόμενων ἀχυρίων, Πλούτ. 2. 658E.

ἀχρύριος, ὁ, ἀποθήκη ἀχυρίων, ἀχυρίων, — τὸν δὲ ἀχύριον μὴ

μεῖον τὸ μὲν μάκος ὀκτώ καὶ ἑκατὰ ποδῶν κατ. [IV] Πίνακ· Πρακλῆστ. I, 139, πρὸς Ἠσὺχ. ἐν λέξει ἀχυρός.

ἀχυρίτις, ἑσος, ἢ, ἀνώμαλον θηρ. τοῦ ἀχυρίνου, οἱ δὲ νέας, [καρπας] ἀχυρίτιδος, ἀντιφέροντες, .. ἐτρόχασαν Ἀνθ. Π. 9. 448.

ἀχυρίμας, ἢ, πῦρος ἀχυρίων, Πλ. Ε. 502· κρίνω ἐγὼ Διῶ καὶ ἀχυρίμας Ἀ. Θ. II. 9. 384. 15.

ἀχυρίμιος, α, ον, = ἀχυρίμιος, Ἀρατ. 1098.

ἀχυρίμιος, ον, ὁ, ἴδε ἐν λ. ἀχυρός.

ἀχυρο-βολών, ὢνος, ὁ, ἀχυρίμας, σωρὸς ἀχυρίων, Εὐσ. 1698. 32.

ἀχυρο-βόκη, ἢ, ἀποθήκη ἀχυρίων, Ξεν. Οἶκ. 18. 7.

ἀχυροθήκη, ἢ, ἰσθμὸς τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Ἰ. Ε. 202.

ἀχυρον [ᾶ], τὸ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ἀχυρα, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἰπρόδ. 4. 72, πρὸς, Φερικρ. ἐν Ἀδελφ. 14· ἐν τοῖς ἀχ.

κυλινδρουμένῃν Ἑρμιπ. ἐν Μοῖραις 2· ὁ ἔνικ. ἐν Θεοφρ. Ἰστ. φ. 8. 4. 1, κτλ.— παροιμ. ὄνος εἰς ἀχυρα, ἐπὶ τῶν παρ' ἰλιπιδας εἰς ἀγαθὰ ἐμπιπτόντων καὶ τοῖς ἀπολαυστικῶς χρωμένῃν. Φώκ.· — μεταφ. τοὺς γὰρ μετοίκους ἀχυρα τῶν ἀστῶν λέγω Ἀριστοφ. Ἀγ. 508· ἀχυρα ἀπὸ τοῦ τοίχου ἀποσπᾶν, ἐπὶ ἀπολύνησιν ἀνθρώπων Ἰππ. Προγν. 38.

ἀχυρόμαι, παθ. ἀνεχόμεναι δι' ἀχυρίων, περὶ ὀρχήστρας τῶν θεάτρον, διὸ τί δταν ἀχυρόμασιν αἱ ὀρχήστραι, ἦττον οἱ χοροὶ γεγῶνασιν· Ἀριστ. Πρὸς, 11. 29· — μάλαν ἡχυρωμένην, μεμιγμένην μετ' ἀχυρίων, Πολύχρος ἐν Ἀδελφ. 1, πρὸς Ἀντοφ. ἐν Ἀδελφ. 1.

ἀχυρός ἢ ἀχυρός, (ἴδε γράφαι τὴν λέξιν ὁ Ἠσὺχ. I, 104, ὁμῶν, «στοῖδα» ἀχυρίων, εὐρηται ἡ λέξις παρ' Εὐπύλ. ἐν Ἀδελφ. 22, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδωνίδῃ 6, Κωμ. Ἀνώνυμ. 100, καὶ ἐν τοῖς ὁρῶσις Χειρογρ. τῶν Ἀριστοφ. Σφ. 1310· ἄλλ' ἢ παρὰ τῆς τῆς παραληγοῦσης εἶναι ὑποπτος. Χειρογράφῃ τινι τοῦ Ἀριστοφ. ἔχουσιν ἀχυρῶ-νας· ἄλλ' ὁ Δινδ. διώρθωσεν ἀχυρίαν καὶ ὁ Μεινίκας ἀκόλουθός αὐτῶν ἐν τοῖς ἄλλοις τριῶν Κωμικῶν χωρίοις· — τὸ χωρίον τοῦ Ἀριστοφ. πρέπει νὰ ἐρμηνεύσῃ ἐκ τῆς παροιμίας ὄνος εἰς ἀχυρα, ἴδε ἐν λ. ἀχυρον.

ἀχυρά-τριψ. ἔσος, ὁ, ἢ, ὁ τριβῶν τὰ ἀχυρα, τριβόλος..

ἀχυρότριβος Ἀνθ. II. 6. 104.

ἀχυρο-φάγει, τρώγω ἀχυρα, ἐπὶ ἡμέρων ζῶων, Κύριλλ.— Ἑπὶ, -φάγος, ον, ὁ τρώγων ἀχυρα, Ἑπὶφάν.

ἀχυρώδης, ες, (εἰδῶς) ὅμοιος ἀχυρῶ, Ἀριστ. Πρὸς, 21. 92, 2. Ἰσίδ. παρ' Ἀθην. 328C· ἐπὶ ἐλαυθιμότητι τοῦ ἑρμῆτος, Ἰππ. 427. 26.

ἀχυρίων, ὢνος, ὁ, ἀποθήκη ἀχυρίων, κοινῶς «ἀχερίων», ἀχυ-ρίων ἀχυρον Ἠσὺχ. Ἀδελφ. BCII. 1890, 426.

ἀχυρόνυμος, ον, (ὄνομα) ὁ ἀπὸ τοῦ ἀχυροῦ ὀνομαζόμενος, Ἰερμ. Κωμικῶν τοῦ Πλούτ. Cod. Cuias. 278, fol. 4. v^o.

ἀχυρώσις, ὢνος, ἢ, τὴν ἀναμιγνύειν τὴν μετ' ἀχυρίων, τῇ περὶ τὸν πληθὸν ἀχυρώσει Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 7. 1.

ἀχυρῶστος, ον, ὁ μὴ λουθεῖς, μὴ ἀλειφθεῖς, Νόνν. Δ. 9. 25.

ἀχῶ, ἢ, Δωρ. ἀνεί ἡχῶ.

ἀχῶ-λάαντος, ον, ὁ μὴ χυλαίνων, ὁ μὴ χυλός, Διόφ. γραφ. παρ' Ἑπὶφάν.

ἀχῶντος, ον, ὁ μὴ χωνεύεις, μὴ χυθείς εἰς τύπον, Ἑκκλ.

2) ὅν δὲν δύναται τις νὰ χωνεύσῃ, δηλ. νὰ τῆξῃ, «ἀχῶνενον» ἔκαστος Ἠσὺχ.

ἀχωρ, ορος, ὁ, οὗτος εἶναι ὁ γνήσιος τύπος, οὐχὶ ἀχώρ. ὦρος, ἢς γράφεται ὑπὸ Ἀλεξ. Τραλλ. κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἰχώρ, ὥρος· ἔλκος μικρὸν ἐν τῇ ἑρμῇ τῆς κεφαλῆς γινόμενον· βεῖαι δὲ ἐξ αὐτοῦ ἰχώρ ὥριος μέλιτι, «ἀχωρ, ἐξανθήματος εἶδος, κατ' ὁ συμβαίνει κολλώδης ὑγρᾶσι, καὶ οἷον πιτυρίδας λεπίδας ἐπιφέρεισθαι. Μάλιστα δὲ περὶ τὴν κεφαλὴν εἴωθε γίνεσθαι» Ἑρριαν. τ. 100, ἴδε Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 360, Bigh. ἐν τοῖς Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 2. 1120.

ἀχωρήσιος, ον, ὅν δὲν δύναται χωρῆς τις νὰ περιλάβῃ, Ἰουστίν. Μ., κτλ.· ἐντεῦθεν, ἄμετρος, ὀπίσθιος, Κλήμ. Ἀλ. 82. 2) ἀδύνατος, τὸ ἡμῖν ἀχώρητον οὐδὲ θεῶν δυνατόν εἶναι κατασκευά-ζουσι Ἰερμ. Νύσσ. τ. 1, σ. 115C.

ἀχωρήσιος, καταλείπω τὴν ἐρισιθεῖσάν μοι θέσιν, Ἀποσπ. Ἠρεκλ. σ. 160, 22 Scott.

ἀχωρήσιος, ον, (χωρήσιος) ὁ μὴ χωριζόμενος, μὴ διαιρούμενος, Πλάτ. Πολ. 524B· ἀκατάσπαστος, ἀχωρήσιος, Ἀριστ. Πό. Ν. 1. 13, 10, π. Ψυχ. 3. 2. 10 κ. ἄλλ. II. (χωρός) ὅς ἂν δὲν ὀρίσθῃ θέσις τις, Ξεν. Λακ. 9. 5.— Ἑπὶ, -τως Ἰσὺχ.

ἀχωρός, ον, ἐν κατὰρ λέγεται ὁ μῆς τῆς βίου μῆς κατὰ-στασιν οἰκίας (-σαν) ἔχων Ἠσὺχ.— «κατηύχοντο τε τοὺς ταῦτα ὀρίσ-τας ἀχωροῦσι τε καὶ ἀταροῦσι καὶ ὀρίσιν ἐκφύονται..» Σουῖδ. (Αἰλιαν. Ἀποσπ. 77 Hercher).

ἀχωστος, ον, μὴ κεχωσμένος, ἰσόπεδόν τι καὶ ἀχωστον διαλιπὼν Ἠλιόδ. 9. 3.

ἄψ, (ἀπὸ) τοπικὸν ἑπὶ, ὅπισθ, πρὸς τὰ ὅπισθ, συνηρ. παρ' Ὀμ., τὸ πλεῖστον μετὰ ῥημάτων κινήσεως σημαντικῶν, πολλὰκις πρὸ

τῶν προθέσεων ἐς. ἀπ6. ἐκ. ὡς, ἀψ ἐς Ὀλυμπον ἵκεσθον Ἰλ. Θ. 156, πρβλ. Κ. 211, κτλ. ὡσαύτως μετὰ μεταβατ. ῥήμ., ἀψ ἐς κουλεῖν ὡς Α. 220, πρβλ. Ο. 418· ἀψ ἐπὶ νῆας ἔεργε ΙΙ 395· ἀψ ἵππους στρέφει Ν. 396, πρβλ. Σ. 224. 2) ἐπὶ πράξειν πάλιν, ἀψ εἰδέναι Ἰλ. Χ. 277· ἀψ ἀφελέσθαι ΙΙ 54· ἀψ ἀπολλύειν Ζ. 427· ἀψ ἀρέσαι Ι. 120· ἀψ τέτατο θυμὸν Π. 543· ἀψ ἐπιμυχομένων Ε. 105· ἀψ λαμβάνειν = ἀναλαμβάνειν, Θεοκρ. 25. 65:— πνευμαστικ. ἀψ αὐτίς, καὶ πάλιν, Ἰλ. Θ. 335. Ο. 364· ἀψ πάλιν Σ. 280.

ἀψαλα· ἀψαλαῖ πορεύεσθαι Ἰσχυρ., κατὰ Βαρῖνον, ἀψαλαῖ. ἀψάλαειν· ἀπυτυχεῖν Ἰσχυρ., κατὰ Ζωναρῶν, ἀψαλαῖν. ἀψάλακτος [ἀ], ον, ἔψαυτος, ἔψαυτος, ἀψάλακτος, Σοφ. Ἀποσπ. 495, Κρήτης ἐν Ἀδελ. 11. 2) ἀψάλας, ἀπυμυχτικός (Σχολ.) Ἀριστοφ. Λυσ. 275.

ἀψαλτος, ον, ἀνεψαλμυδιών, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀταφος καὶ ἀψαλτος Ἰωάν. Κινάμ. 2, Δουκάγγ.

ἀψάλαθος, ἀψάλαμος, ον, στερούμενος ἄμμου, οὐχὶ ἄμμωδός, Ἰσχυρ.

ἀψαυτῶν, ἄψινω ἀψαυτος, Ἀππ. παρὰ Σουΐδ.: ἐν τῇ παθ., ἀψαυτοῦμενον Πολυδ. Α'. 9.

ἀψαυσι, ἐπίρρ. τοῦ ἄψαυτος, ἀνεπάρκως, Πολυδ. 2, 665F, ἀψαυσια, ἡ, τὸ μὴ ψάυεσθαι, ἐπὶ γραμμῶν παραλλήλων μὴ ψαυόμενων, Ἰσχυρ. εἰς Νικημ. σ. 81C.

ἀψαυσις, ον, ὁ μὴ ψάυεσθαι, Ἰσχυρ. 8. 41· ὃν δὲν εὐνάται τις ἢ δὲν ἐπιτρέπεται γὰ ψάυεσθαι, ἰερὰς, ὡς τὸ ἄθικτος, Θεοκρ. 4. 97.

II. ἔνεργ., ὁ μὴ ἐντρίβων, μὴ ψάυσας, μετὰ γεν., ἀψ ἔγγρους Σοφ. Ο. Τ. 969· ἀψ τέκνων, ἐπὶ τῶν ἐν νεαρῇ ἡλικίᾳ ἀποθνήσκόντων, Ἰσχυρ. 241. 2.

ἀψεγής, ἐς, ἀφαγος, ἄμεμπτος, Σοφ. Ἰλ. 497 (ὁ Διὸς, προτείνει ἀψεγές). Ἰππ. ἐπίρρ. ἀψεγέως, ἀψεγέως μέσσησιν ἐνὶ βέλουςιν ἀγυῖας Ἀπολλ. Ἰωδ. Β. 1024.

ἀψεγτος, ον, = ἀψεγής, ἀνθρώπων δ' ἀψεκτος ἐπὶ χθονὶ γίνεσθαι οὐδεὶς Θέων. 799.

ἀψευδεια, ἡ, τὸ μὴ ψεύδεσθαι, ἀλήθεια, Πλάτ. Πολ. 485C· ἀψευδία Θεμιστ. 257C.

ἀψευδέω, δὲν ψεύδομαι, λαλῶ τὴν ἀλήθειαν, πρὸς τινὰ Σοφ. Τρ. 469, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 591, Πλάτ. Θεαίτ. 199B· περὶ τῇ Ἀριστ. Σοφ. Ἰσχυρ. 1. 17.

ἀψευδής, ἐς, ὁ μὴ ψευδόμενος, ἀληθής, εὐκρινής, ἀντίπιστος, κυρίως ἐπὶ χρησμοῦ καὶ τῶν ἁμυνῶν, Ἰσχυρ. 253, Ἰσχυρ. 1, 49, 2. 152, κ. ἄλλ., μόντις ὁψ, περὶ τοῦ Ἀπλόκωνος, Δισχυρ. Χ. 559, πρβλ. Ἀποσπ. 181· δ' ἀψευδεὶ τέχνη, ἐπὶ τῇ μαθητικῇ, αἰωνοποιῶν, ὁ οὗτος Θεοκρ. 26· ἡθὺς Εὐρ. Ἰλ. 869· ὁ μὴ σφαλόμενος, Πλάτ. Θεαίτ. 100D, κτλ.:— Ἰππ. ὄμ. μόνον ὡς κύρ- ἄνομα, 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀδίκητος, μὴ ἀπατηλός, ἀψευ- δεῖ δὲ πρὸς ἀκρίβειαν γλῶσσας, ὡς ἐστὶ, ἐκλήθη, ἐσο, ἔσθαι ἀψευδής (Σχολ.), Πινδ. Π. 1. 166. II. Ἐπίρρ. -δέως.

Ἀψ. -δέως, κατ' ἀλήθειαν, πράγματι, πρὸς τοὺς ἀψευδῶς ἀρί- στούς Ἰσχυρ. 1, 58.

ἀψευστῶν, μεταγ. τύπος τοῦ ἀψευδέω, Πολυδ. 8. 111, 8· ἔδε Λοβ. φρόν. 593 κ. ἔξ. — ὅπως ἀψευστῶν, ον, μεταγεν. τύπος τοῦ ἀψευδής, Πολυδ. Ἀρτοῦ. 28· ἀπροσποίητος, πένθος Ἀνθ. 11. 7. 638.

ἀψεγής, ἐς, (ψέγω) = ἀσρόντιστος, περὶ οὗ δὲν φρονίζει τις Σοφ. Ἀποσπ. 618· παρ' Ἰσχυρ., καὶ Α. Β. 476· πρβλ. ἀψεγής.

ἀψήκτος, ον, (ψήκω) ἀκατήρατος, μὴ ὑργασμένος, ἀμύ- λακτος, σκληρός, κόθορνος Ἀριστοφ. Λυσ. 658· ἀπένιστος, χαί- ται Ἀπολλ. Ρόδ. Ρ. 50.

ἀψήλακτος, ον, ἀνέπαρος, Πολυδ. 8. 21, 5. 2) ἀψή- κτος, μὴ ψήλακτος, Ἰσχυρ.

ἀψήρετος, ον, ὁ μὴ ψήρεσας, ἔν' ὁ κήρυξ φησί, τίς ἀψή- ρετος; ἀνιστάσθω Ἀριστοφ. Σφ. 752.

ἀψήρετος, ον, ὁ μὴ ἔχων ψήρεον, ἔστι ἰλῶν, δακτύλιος Ἀρτε- μίδ. 2. 5. Κε6· Ἰσχυρ.: ὁ ψήρεον πολύ, μέγα, ἰσχυρόν.

ἀψήρετος, ον, ὁ μὴ ἔχων ψήρεον, ἔστι ἰλῶν, δακτύλιος Ἀρτε- μίδ. 2. 5. Κε6· Ἰσχυρ.: ὁ ψήρεον πολύ, μέγα, ἰσχυρόν.

ἀψήρετος, ον, ὁ μὴ ἔχων ψήρεον, ἔστι ἰλῶν, δακτύλιος Ἀρτε- μίδ. 2. 5. Κε6· Ἰσχυρ.: ὁ ψήρεον πολύ, μέγα, ἰσχυρόν.

ἀψήρετος, ον, ὁ μὴ ἔχων ψήρεον, ἔστι ἰλῶν, δακτύλιος Ἀρτε- μίδ. 2. 5. Κε6· Ἰσχυρ.: ὁ ψήρεον πολύ, μέγα, ἰσχυρόν.

ἀψήρετος, ον, ὁ μὴ ἔχων ψήρεον, ἔστι ἰλῶν, δακτύλιος Ἀρτε- μίδ. 2. 5. Κε6· Ἰσχυρ.: ὁ ψήρεον πολύ, μέγα, ἰσχυρόν.

ἀψήρετος, ον, ὁ μὴ ἔχων ψήρεον, ἔστι ἰλῶν, δακτύλιος Ἀρτε- μίδ. 2. 5. Κε6· Ἰσχυρ.: ὁ ψήρεον πολύ, μέγα, ἰσχυρόν.

ἀψήρετος, ον, ὁ μὴ ἔχων ψήρεον, ἔστι ἰλῶν, δακτύλιος Ἀρτε- μίδ. 2. 5. Κε6· Ἰσχυρ.: ὁ ψήρεον πολύ, μέγα, ἰσχυρόν.

ἀψήρετος, ον, ὁ μὴ ἔχων ψήρεον, ἔστι ἰλῶν, δακτύλιος Ἀρτε- μίδ. 2. 5. Κε6· Ἰσχυρ.: ὁ ψήρεον πολύ, μέγα, ἰσχυρόν.

ἀψήρετος, ον, ὁ μὴ ἔχων ψήρεον, ἔστι ἰλῶν, δακτύλιος Ἀρτε- μίδ. 2. 5. Κε6· Ἰσχυρ.: ὁ ψήρεον πολύ, μέγα, ἰσχυρόν.

ἀψήρετος, ον, ὁ μὴ ἔχων ψήρεον, ἔστι ἰλῶν, δακτύλιος Ἀρτε- μίδ. 2. 5. Κε6· Ἰσχυρ.: ὁ ψήρεον πολύ, μέγα, ἰσχυρόν.

ἀψήρετος, ον, ὁ μὴ ἔχων ψήρεον, ἔστι ἰλῶν, δακτύλιος Ἀρτε- μίδ. 2. 5. Κε6· Ἰσχυρ.: ὁ ψήρεον πολύ, μέγα, ἰσχυρόν.

1) — ὁ ἀψήκορος = ἀψήκορος, Πολυδ. Κοριολ. 4, Λουκ. π. Δια- βολ. 21. — Ἐπίρρ. ἀψήκορος ὁ μεταβλητικός Ἰσχυρ.

ἀψήμαχος, ον, ἀπυμυχία, ἀντοχολισμὸν μετὰ τοῦ ἐχθροῦ, Πολυδ. 17. 8, 4, Διόδ. 11. 52· προκαλῶ εἰς μάχην, Πολυδ. Κράσσ. 10, κτλ.

ἀψήμαχος, ἡ, τὸ ἀπυμυχεῖν, ἀντοχολισμός, Πολυδ. 5. 49, 5, Διόδ. 20. 29· μετὰ, ῥητόρων Δισχυρ. 51. 37· ἀψήμ. χειρῶν, πυγμαχία, Διον. Ἀλ. 6. 22.

ἀψήμαχος, ον, (ἄπτομαι, μάχη) ὁ ἀπτήμενος μάχης, ἀνδρείος καὶ ἀψήμαχος καὶ ὑμικλός Α. Β. 8. 24. — Ἐπίρρ. -χως, ὡς ἐν ἀψή- μαχίᾳ, Ἀλ. 6. 59.

ἀψήμισια, ἡ (μῖσος) μῖσος, ἐχθρὰ ταχέως παρερχομένη, ἁπλὸς ὀλίγον διαφύλαξαι Σουΐδ.

ἀψήμιον, τό, τὸ φυτὸν ἡ ἀψήμιον, Ἰππ. 491.1, 619. 53, Ξεν. Ἀν. 1. 5. 1, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 12, 1, κτλ.· ἀψήμιον κατέπα- σσας Ἀττικὸν μέλι Μένανδρ. ἐν Ἀδελ. 160· ὡσαύτως ἀψήμιος, ἡ, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 13, Ν. Διαβ. καὶ ἀψήμιον, ἡ, Ἰππ. 487: ἀψήμιον, εἶμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Βυζ. — ἀψήμιον (ἐνν. πρόπομα), τό, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15 — ἀψήμιον, καθίσταμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Ἰσχυρ. Πονημάτ. 103. 65 — ἀψήμιον, ἡ, ὡς ἀψήμιον παρεσκευα- σμένος, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15.

ἀψήμιον, ἡ (μῖσος) μῖσος, ἐχθρὰ ταχέως παρερχομένη, ἁπλὸς ὀλίγον διαφύλαξαι Σουΐδ.

ἀψήμιον, τό, τὸ φυτὸν ἡ ἀψήμιον, Ἰππ. 491.1, 619. 53, Ξεν. Ἀν. 1. 5. 1, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 12, 1, κτλ.· ἀψήμιον κατέπα- σσας Ἀττικὸν μέλι Μένανδρ. ἐν Ἀδελ. 160· ὡσαύτως ἀψήμιος, ἡ, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 13, Ν. Διαβ. καὶ ἀψήμιον, ἡ, Ἰππ. 487: ἀψήμιον, εἶμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Βυζ. — ἀψήμιον (ἐνν. πρόπομα), τό, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15 — ἀψήμιον, καθίσταμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Ἰσχυρ. Πονημάτ. 103. 65 — ἀψήμιον, ἡ, ὡς ἀψήμιον παρεσκευα- σμένος, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15.

ἀψήμιον, ἡ (μῖσος) μῖσος, ἐχθρὰ ταχέως παρερχομένη, ἁπλὸς ὀλίγον διαφύλαξαι Σουΐδ.

ἀψήμιον, τό, τὸ φυτὸν ἡ ἀψήμιον, Ἰππ. 491.1, 619. 53, Ξεν. Ἀν. 1. 5. 1, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 12, 1, κτλ.· ἀψήμιον κατέπα- σσας Ἀττικὸν μέλι Μένανδρ. ἐν Ἀδελ. 160· ὡσαύτως ἀψήμιος, ἡ, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 13, Ν. Διαβ. καὶ ἀψήμιον, ἡ, Ἰππ. 487: ἀψήμιον, εἶμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Βυζ. — ἀψήμιον (ἐνν. πρόπομα), τό, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15 — ἀψήμιον, καθίσταμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Ἰσχυρ. Πονημάτ. 103. 65 — ἀψήμιον, ἡ, ὡς ἀψήμιον παρεσκευα- σμένος, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15.

ἀψήμιον, ἡ (μῖσος) μῖσος, ἐχθρὰ ταχέως παρερχομένη, ἁπλὸς ὀλίγον διαφύλαξαι Σουΐδ.

ἀψήμιον, τό, τὸ φυτὸν ἡ ἀψήμιον, Ἰππ. 491.1, 619. 53, Ξεν. Ἀν. 1. 5. 1, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 12, 1, κτλ.· ἀψήμιον κατέπα- σσας Ἀττικὸν μέλι Μένανδρ. ἐν Ἀδελ. 160· ὡσαύτως ἀψήμιος, ἡ, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 13, Ν. Διαβ. καὶ ἀψήμιον, ἡ, Ἰππ. 487: ἀψήμιον, εἶμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Βυζ. — ἀψήμιον (ἐνν. πρόπομα), τό, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15 — ἀψήμιον, καθίσταμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Ἰσχυρ. Πονημάτ. 103. 65 — ἀψήμιον, ἡ, ὡς ἀψήμιον παρεσκευα- σμένος, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15.

ἀψήμιον, ἡ (μῖσος) μῖσος, ἐχθρὰ ταχέως παρερχομένη, ἁπλὸς ὀλίγον διαφύλαξαι Σουΐδ.

ἀψήμιον, τό, τὸ φυτὸν ἡ ἀψήμιον, Ἰππ. 491.1, 619. 53, Ξεν. Ἀν. 1. 5. 1, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 12, 1, κτλ.· ἀψήμιον κατέπα- σσας Ἀττικὸν μέλι Μένανδρ. ἐν Ἀδελ. 160· ὡσαύτως ἀψήμιος, ἡ, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 13, Ν. Διαβ. καὶ ἀψήμιον, ἡ, Ἰππ. 487: ἀψήμιον, εἶμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Βυζ. — ἀψήμιον (ἐνν. πρόπομα), τό, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15 — ἀψήμιον, καθίσταμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Ἰσχυρ. Πονημάτ. 103. 65 — ἀψήμιον, ἡ, ὡς ἀψήμιον παρεσκευα- σμένος, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15.

ἀψήμιον, ἡ (μῖσος) μῖσος, ἐχθρὰ ταχέως παρερχομένη, ἁπλὸς ὀλίγον διαφύλαξαι Σουΐδ.

ἀψήμιον, τό, τὸ φυτὸν ἡ ἀψήμιον, Ἰππ. 491.1, 619. 53, Ξεν. Ἀν. 1. 5. 1, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 12, 1, κτλ.· ἀψήμιον κατέπα- σσας Ἀττικὸν μέλι Μένανδρ. ἐν Ἀδελ. 160· ὡσαύτως ἀψήμιος, ἡ, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 13, Ν. Διαβ. καὶ ἀψήμιον, ἡ, Ἰππ. 487: ἀψήμιον, εἶμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Βυζ. — ἀψήμιον (ἐνν. πρόπομα), τό, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15 — ἀψήμιον, καθίσταμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Ἰσχυρ. Πονημάτ. 103. 65 — ἀψήμιον, ἡ, ὡς ἀψήμιον παρεσκευα- σμένος, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15.

ἀψήμιον, ἡ (μῖσος) μῖσος, ἐχθρὰ ταχέως παρερχομένη, ἁπλὸς ὀλίγον διαφύλαξαι Σουΐδ.

ἀψήμιον, τό, τὸ φυτὸν ἡ ἀψήμιον, Ἰππ. 491.1, 619. 53, Ξεν. Ἀν. 1. 5. 1, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 12, 1, κτλ.· ἀψήμιον κατέπα- σσας Ἀττικὸν μέλι Μένανδρ. ἐν Ἀδελ. 160· ὡσαύτως ἀψήμιος, ἡ, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 13, Ν. Διαβ. καὶ ἀψήμιον, ἡ, Ἰππ. 487: ἀψήμιον, εἶμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Βυζ. — ἀψήμιον (ἐνν. πρόπομα), τό, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15 — ἀψήμιον, καθίσταμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Ἰσχυρ. Πονημάτ. 103. 65 — ἀψήμιον, ἡ, ὡς ἀψήμιον παρεσκευα- σμένος, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15.

ἀψήμιον, ἡ (μῖσος) μῖσος, ἐχθρὰ ταχέως παρερχομένη, ἁπλὸς ὀλίγον διαφύλαξαι Σουΐδ.

ἀψήμιον, τό, τὸ φυτὸν ἡ ἀψήμιον, Ἰππ. 491.1, 619. 53, Ξεν. Ἀν. 1. 5. 1, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 12, 1, κτλ.· ἀψήμιον κατέπα- σσας Ἀττικὸν μέλι Μένανδρ. ἐν Ἀδελ. 160· ὡσαύτως ἀψήμιος, ἡ, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 13, Ν. Διαβ. καὶ ἀψήμιον, ἡ, Ἰππ. 487: ἀψήμιον, εἶμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Βυζ. — ἀψήμιον (ἐνν. πρόπομα), τό, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15 — ἀψήμιον, καθίσταμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Ἰσχυρ. Πονημάτ. 103. 65 — ἀψήμιον, ἡ, ὡς ἀψήμιον παρεσκευα- σμένος, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15.

ἀψήμιον, ἡ (μῖσος) μῖσος, ἐχθρὰ ταχέως παρερχομένη, ἁπλὸς ὀλίγον διαφύλαξαι Σουΐδ.

ἀψήμιον, τό, τὸ φυτὸν ἡ ἀψήμιον, Ἰππ. 491.1, 619. 53, Ξεν. Ἀν. 1. 5. 1, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 12, 1, κτλ.· ἀψήμιον κατέπα- σσας Ἀττικὸν μέλι Μένανδρ. ἐν Ἀδελ. 160· ὡσαύτως ἀψήμιος, ἡ, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 13, Ν. Διαβ. καὶ ἀψήμιον, ἡ, Ἰππ. 487: ἀψήμιον, εἶμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Βυζ. — ἀψήμιον (ἐνν. πρόπομα), τό, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15 — ἀψήμιον, καθίσταμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Ἰσχυρ. Πονημάτ. 103. 65 — ἀψήμιον, ἡ, ὡς ἀψήμιον παρεσκευα- σμένος, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15.

ἀψήμιον, ἡ (μῖσος) μῖσος, ἐχθρὰ ταχέως παρερχομένη, ἁπλὸς ὀλίγον διαφύλαξαι Σουΐδ.

ἀψήμιον, τό, τὸ φυτὸν ἡ ἀψήμιον, Ἰππ. 491.1, 619. 53, Ξεν. Ἀν. 1. 5. 1, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 12, 1, κτλ.· ἀψήμιον κατέπα- σσας Ἀττικὸν μέλι Μένανδρ. ἐν Ἀδελ. 160· ὡσαύτως ἀψήμιος, ἡ, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 13, Ν. Διαβ. καὶ ἀψήμιον, ἡ, Ἰππ. 487: ἀψήμιον, εἶμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Βυζ. — ἀψήμιον (ἐνν. πρόπομα), τό, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15 — ἀψήμιον, καθίσταμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Ἰσχυρ. Πονημάτ. 103. 65 — ἀψήμιον, ἡ, ὡς ἀψήμιον παρεσκευα- σμένος, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15.

ἀψήμιον, ἡ (μῖσος) μῖσος, ἐχθρὰ ταχέως παρερχομένη, ἁπλὸς ὀλίγον διαφύλαξαι Σουΐδ.

ἀψήμιον, τό, τὸ φυτὸν ἡ ἀψήμιον, Ἰππ. 491.1, 619. 53, Ξεν. Ἀν. 1. 5. 1, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 12, 1, κτλ.· ἀψήμιον κατέπα- σσας Ἀττικὸν μέλι Μένανδρ. ἐν Ἀδελ. 160· ὡσαύτως ἀψήμιος, ἡ, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 13, Ν. Διαβ. καὶ ἀψήμιον, ἡ, Ἰππ. 487: ἀψήμιον, εἶμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Βυζ. — ἀψήμιον (ἐνν. πρόπομα), τό, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15 — ἀψήμιον, καθίσταμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Ἰσχυρ. Πονημάτ. 103. 65 — ἀψήμιον, ἡ, ὡς ἀψήμιον παρεσκευα- σμένος, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15.

ἀψήμιον, ἡ (μῖσος) μῖσος, ἐχθρὰ ταχέως παρερχομένη, ἁπλὸς ὀλίγον διαφύλαξαι Σουΐδ.

ἀψήμιον, τό, τὸ φυτὸν ἡ ἀψήμιον, Ἰππ. 491.1, 619. 53, Ξεν. Ἀν. 1. 5. 1, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 12, 1, κτλ.· ἀψήμιον κατέπα- σσας Ἀττικὸν μέλι Μένανδρ. ἐν Ἀδελ. 160· ὡσαύτως ἀψήμιος, ἡ, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 13, Ν. Διαβ. καὶ ἀψήμιον, ἡ, Ἰππ. 487: ἀψήμιον, εἶμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Βυζ. — ἀψήμιον (ἐνν. πρόπομα), τό, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15 — ἀψήμιον, καθίσταμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Ἰσχυρ. Πονημάτ. 103. 65 — ἀψήμιον, ἡ, ὡς ἀψήμιον παρεσκευα- σμένος, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15.

ἀψήμιον, ἡ (μῖσος) μῖσος, ἐχθρὰ ταχέως παρερχομένη, ἁπλὸς ὀλίγον διαφύλαξαι Σουΐδ.

ἀψήμιον, τό, τὸ φυτὸν ἡ ἀψήμιον, Ἰππ. 491.1, 619. 53, Ξεν. Ἀν. 1. 5. 1, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 12, 1, κτλ.· ἀψήμιον κατέπα- σσας Ἀττικὸν μέλι Μένανδρ. ἐν Ἀδελ. 160· ὡσαύτως ἀψήμιος, ἡ, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 13, Ν. Διαβ. καὶ ἀψήμιον, ἡ, Ἰππ. 487: ἀψήμιον, εἶμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Βυζ. — ἀψήμιον (ἐνν. πρόπομα), τό, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15 — ἀψήμιον, καθίσταμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Ἰσχυρ. Πονημάτ. 103. 65 — ἀψήμιον, ἡ, ὡς ἀψήμιον παρεσκευα- σμένος, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15.

ἀψήμιον, ἡ (μῖσος) μῖσος, ἐχθρὰ ταχέως παρερχομένη, ἁπλὸς ὀλίγον διαφύλαξαι Σουΐδ.

ἀψήμιον, τό, τὸ φυτὸν ἡ ἀψήμιον, Ἰππ. 491.1, 619. 53, Ξεν. Ἀν. 1. 5. 1, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 12, 1, κτλ.· ἀψήμιον κατέπα- σσας Ἀττικὸν μέλι Μένανδρ. ἐν Ἀδελ. 160· ὡσαύτως ἀψήμιος, ἡ, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 13, Ν. Διαβ. καὶ ἀψήμιον, ἡ, Ἰππ. 487: ἀψήμιον, εἶμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Βυζ. — ἀψήμιον (ἐνν. πρόπομα), τό, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15 — ἀψήμιον, καθίσταμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Ἰσχυρ. Πονημάτ. 103. 65 — ἀψήμιον, ἡ, ὡς ἀψήμιον παρεσκευα- σμένος, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15.

ἀψήμιον, ἡ (μῖσος) μῖσος, ἐχθρὰ ταχέως παρερχομένη, ἁπλὸς ὀλίγον διαφύλαξαι Σουΐδ.

ἀψήμιον, τό, τὸ φυτὸν ἡ ἀψήμιον, Ἰππ. 491.1, 619. 53, Ξεν. Ἀν. 1. 5. 1, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 12, 1, κτλ.· ἀψήμιον κατέπα- σσας Ἀττικὸν μέλι Μένανδρ. ἐν Ἀδελ. 160· ὡσαύτως ἀψήμιος, ἡ, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 13, Ν. Διαβ. καὶ ἀψήμιον, ἡ, Ἰππ. 487: ἀψήμιον, εἶμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Βυζ. — ἀψήμιον (ἐνν. πρόπομα), τό, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15 — ἀψήμιον, καθίσταμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψήμιον, Ἰσχυρ. Πονημάτ. 103. 65 — ἀψήμιον, ἡ, ὡς ἀψήμιον παρεσκευα- σμένος, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 15.

ἀ-ψυδρακίωτος, ον, ἡ μὴ ἔχων ψύδρακας, ἐξαναμάτα «δροσίσ-
λανα, οὐμίση Διοσκ. 2. 81.

ἀ-ψυδής, ἑς. — ἀψευδής. Πλούτ.

ἀ-ψυκτος, ον. ἡ μὴ ψυχόμενος, κἀν εἰ τὸ ἀψυκτον ἀνώλε-
θρον ἦν, ὅποτε ἐπὶ τὸ πῦρ ψυχρόν τι ἐπῆγει, οὐποτ' ἂν
ἀπεσθῆνυτο, οὐδ' ἀπώλλυτο, ἀλλὰ σὼν ἂν ἀπελθὼν
ψυχτο Πλάτ.: Φαίδρ. 100A.

ἀ-ψυχῶντος, ον, ὁ μὴ ψυχαγωγῶν, ἡ μὴ τέρπων, Πολυδ. 9.

1. 5. Ἐπίρρ. — τῶς, ἀνευ ψυχαγωγίας, Ἰουλιαν. 252A.

ἀψυχέει, ἐπίρρ. τοῦ ἀψυχος. Πρωδ. Ἰππικ. 257.

ἀψυχέω, λιποψυχῶ, λιποθυμῶ, Ἰππ. 463, 15, 1207A.

ἀψυχία, ἡ, ἐλλειψίς ψυχῆς ἢ ζωῆς, λιποθυμία, Ἰππ. π. Ἀρχ.
Ἰητρ. 12, Κωικ. Προγ. 155.

II. ἐλλειψίς ὁρῶντος, ὀλιγοψυχία,
Δισχυλ. Θηβ. 259, 383, Εὐρ. Ἀλκ. 642 κτλ.

ἀψυχόομαι, παθ., εἶμαι ἀψυχος, ἀνευ ζωῆς, Ἀνέκδ. Βοίστ. 3. 453.

ἀψυχό-ποιός, ον, ὁ ἀψυχον ποιεῖν ἢ προξενῶν λιποθυμίας, Εὐστ.
611. 5.

ἀ-ψυχος, ον, ὁ μὴ ἔχων ζωὴν, σπερδόμενος ψυχῆς, ἀντίθετον τῷ
ἐμψυχος, Ἀρχιλ. 77, Σιμωνίδ. 111, Σοφ. Ἀποσπ. 743, Εὐρ.
Τρω. 619, Συγρ. παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστ. 2) ἀψ. βορά, οὐχί

ζωτικῇ τροφῇ, Εὐρ. Ἰππ. 952. II. μικρόψυχος, δειλός, ἀτολμος.

ἀψυχότεροι, αἱ
κάκη Δισχυλ. Θηβ. 192· ἀνὴρ Κωμ. Ἀνών. 253· ἀψυχότεροι αἱ
θῆλεια Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 1, 30· ἐπὶ ὕρσι, Διον. Ἀλ. π. Δημ.
20: — Ἐπίρρ. — ἡως, Πολυδ. Β' 227.

ἄω, (Α), = ἀημι. (δ' ἔδει πάλω, φῶσ' ἐν γῆσιν μόνον κατὰ παρατ.
ἀν, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 605, Β. 1229, ἀλλὰ πρὸς διόκηται.

II. = λαύω, ἀωπεύω, κοιμῶμαι, ἐν γῆσιν μόνον κατ' ἀρίστην, ἐν γῇ
κοιτῇ ἀεσσα Ὀδ. Γ. 341· νύκτα μὲν ἀέσασμεν Γ. 157· ἐνθα δὲ
νύκτ' ἀέσαν αὐτοὶ 490· προσέτι καὶ ἐν συννηρημένῳ τόπῳ, νύκτ'
ἀέσαμεν II. 307.

ἄω (B), βλάπτω, συντεταγμένον ἐκ τοῦ ἀάω (δ' ἔδει)· πρὸς. ἄτη.

ἄω (Γ), Ἐπ. ἀπαρ. ἀμεναι (συνηρ. ἀντὶ ἀέμεναι): μέλλ. ἄωα,
Π. Α. 817· ἀρ. α' ὕπου-ακτ. ἄωα I. 281, ἀπαρέμφ. ἄσαι Ἰλ. —

Μέσ. Ἐπ. γ' ἐνικ. ἄσται Ἰσ. Ἀσπ. 101 [ἴδε Βουττ. Λεξίλ. ἐν λ.
ἀάατος]: μέλλ. ἄσσαι καὶ ἀρ. ἀσάμην Ἰλ. — Κορέννυμι, χορ-
ταίνω τινα, αἵματος ἄσαι Ἀρην, «κορέω», πληρώσω» (Σχολ.).

Π. Ε. 289· ἀλλά, II. κατὰ τὸ πλεῖστον ἀμετάβ., κορέννυ-
μαι, πληροῦμαι, ἱερμένη χροὸς ἀμεναι, «πληρωθῆναι, χορστῆναι»
(Σχολ.). Π. Φ. 70· ἱερμένη χροὸς ἄσαι αὐτοῖς· λιλασιμέναι

χροὸς ἄσαι Ο. 317· γόοιο μὲν ἐστὶ καὶ ἄσαι Φ. 157: — Μέσων,
ἀέσασθε .. κλαυθμοῖο Ω. 717· πεπτητος ἀέσασθαι φίλον ἦτορ Γ.
307. — ἴδε ὡσαύτως ἔδωκεν. (Περὶ τῆς βίτης ἴδε ἐν λ. σδηνι ἐν-
τεῦθεν ῥηματ. ἐπὶ θ, ἀ-α-α, ἄτας).

ἀώδης, ἑς, (ὡς) ἄσματος, ἀνευ ὁσμῆς, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 18, Πλούτ.
2. 1014F.

ἀώθεν, ἐπίρρ. ἄωρ, ἀντὶ ἡῶθεν, Θεόφρ.

ἀώις, ἀντὶ ἡῶις, ἀσθῆρ Ἰων 11· αἰώις· πριωνύς, ὁρῆνδον·
Πλούτ.

ἄών, ἄβυσσος, ἡ, ἄωρ, ἀντὶ ἡῶν. Μόσχ.

ἄών, ὄνος, ὁ, εἶδος ἰχθύος, Ἐπίχ. 34 Athens. [α].

ἄωρ, ὁ, ἴδε ἄορ.

ἄωρέω, ὀλιγορῶ, Πλούτ., Σουίδ.

ἄωρε, ἐπίρρ. τοῦ ἄωρος, οὐχὶ ἐν καταλλήλῳ ὥρῃ, ἀκαίρως, παρὰ
πολύ ἐνωρίς, Πραξιτέλ. ἐν Μειν. Κωμ. 3. 505, Λουκ. Δις Κατηγ.
1, Ἀνθ. Π. 12. 116· ἀλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφῆσιν αἰεποτε

προστίθεται, τῆς νυκτός, ἡ ὁμοῖον τι (πρὸς. ἀωρόνυκτος), ἄωρ
τῆς νυκτός, ἀργά τὴν νύκτα, Ἀτ. interposita nocte Ἀντιφῶν

119, 39, Θεόφρ. 11. 40· ἄωρ τῶν νυκτῶν Ἀντιφῶν 115. 18·
νυκτός ἄωρ [ἐξυπ. ἐστὶ] Θεόφρ. 24. 38· ἄωρ νύκτωρ (κοι-
νῶς νυκτῶν) Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 741, Φαλάριδος Ἰππικ. Ἐμ. 88.

Πρὸς. ἀωρία.

ἄωρία, ἡ, ἀκίρως ὥρα, ἀκαίρως τύχη ἢ θάνατος, Πινδ. Ἀποσπ.
101: — μετὰ γεν., ἄωρία θέρους, ἀκαίρως θέρους, Πλούτ. 2. 371B·

ἄωρια νυκτός, μεσσηνικῆς, ἀργά τὴν νύκτα, Ἀτ. nox interpos-
ita, Ἀλκίφρων 3. 47· οὕτω καὶ μόνον ἄωρια Αἰδ. παρὰ Σουίδ., Πλούτ.
κτλ. — μεταφ., ἄωρη τοῦ πράγματος Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θερα-
πειν. 1. 4: — κατ' αἶτ., ὡς ἐπίρρ., ἄωριαν ἦκειν, πολὺ ἀργά, Ἀρι-
στοφ. Ἀχ. 23, ἔνθα ἴδε Δινδ., οὕτω ποῦ βαδίζεις ἄωρια: ποῦ
ὑπάγεις τοιαύτην ὥραν; δὴλ. τῶσον ἀργά; Λουκ. Ὀνος 24· πρὸς.

Περικλ. Θωμ. Μ. 130.

ἄωρε-λυστός, οὐδ, ὁ ἄωρ λουόμενος, διὰφ. γραφ. ἐν Μ.
Ἀντων. 1. 16· ἀντὶ ἄωρ λούσσης, ἴδε ἐκδ. Κοραή σ. 7.

ἄωριος, α, ον, = ἄωρος, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 2. 2, 2, Ἀρατ. 1076,
Ἀνθ. Π. 7. 600.

ἄωρο-θανάτος, ον, ὁ πρὸ τῆς καθηκούσης ὥρας ἀποθανὼν ἀνὴρ
ἢ γυνή, Δ. Β. 24, 22, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 512 ὡς Δινδ. ἀντὶ ἄωρ
θανάτω· πρὸς. ἀωροθανής, ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκη) 38469.

ἄωρό-λαεος, ον, παρὰ φύσιν λαός, κυρίως ἐπὶ ἀνδράν, οἵτινες
τιλλόντες τὸς τρίγας τοῦ προσώπου αὐτῶν προσπαλοῦσι νὰ φαίνωνται
νέοι, Κρατήριος ἐν «Ἀρχιλόχοις» 9· ἐπὶ νεανίου, Ἀγνέριος, Διλ. π. Ζ.
13, 27.

ἄωρο-νυκτος, ον, (νύξ) μεσονύκτιος, ἀωρόνυκτον ἀμείδουσα,
Ἀτ. interposita nocte Δισχυλ. Χρ. 34 πρὸς. ἄωρε.

ἄωρος (Α), ον, (ῥα) ὁ παρὰ τὴν ὥραν, ἀκαίρως, ἄωρος, χει-
μῶν, τύχαι Δισχυλ. Πίρρ. 496, Εὐμ. 135· θάνατος Εὐρ. Ὀρ.
1030· τελευταίη Ἀντιφῶν 121. 4· ἄωρος θανεῖν Εὐρ. Ἀλκ. 104,
πρὸς. ἄωρος· εἰ ἄωροι, πῶ ἄωρος ἀπονήσκοντες, Ἀπολλοδ. ἐν

«Διαμαρτάνουσι» 1· ἐν ἐπιταφίαις, ὤλετ' ἄωρος Ἰππικ. Ἐμ. 134.
12, κ. ἄλλ., — μετὰ γεν., γήρως ἀωρότερα πράττειν, πράγ-
ματα μὴ ἀρμόζοντα εἰς γερουσίαν ἡλικίαν, Πλούτ. Σόλλ. 2. 2)

ἐπὶ καρπῶν, ἡ μὴ ὥριμος, κοινῶς «ἀγῶρος», Διοσκ. 1. 180· ἐπὶ ἰχθύος,
ἡ μὴ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἀντίθετον τῷ ὥρικος, Νικόμαχ. ἐν «Βύβαι-
ουίᾳ» 1. 21: — μεταφ., ἄωρος πρὸς γάμον, ὁ μὴ ἐν ὥρᾳ γάμου,
Πλούτ. Ἀνκ. 15.

3) ὁ μὴ ἐν ἀκμῇ τῆς νεότητος, οὐκ ἀγρύ-
προς οὐδ' ἄωρος ἐστ' ἀνὴρ, ἀνέτητον τῷ ὥρικος, Εὐπολ. ἐν
«Ἰάταις» 4, Ἐν. Ἀπομν. 1. 3, 14, Πλάτ. Πόλ. 574C: — Ἐπίρρ.
ἄωρος Πλούτ. 2. 119F.

ἄωρος (B), ον, (ἀέριω, πρὸς. μετέωρος) μετέωρος, ὁ παρ-
αιροῦμενος, ὁ πρὶς κινούμενος· ἡ ευκαινόμενος, περὶ τῶν ποδῶν
τῆς Σκύλλης, τῆς ἥτοι πόδες εἰσὶ θυοδεκα πάντες θῦραι Ἰδ.
M. 89· εἰς ἐκ τῶν Σχολ. ἐρμηνεύει τὴν λέξιν ὡς ἀνωτέρω, «καρμα-
στοὶ ἀπὸ τοῦ αἰωρῶν», ἀλλὰ καὶ ἐκφοροὶ ἄλλαι ἐρμηνεύει· εἰδόντες.

II. παρὰ φιλήμ., ἐν Ἀδελφ. 31A, ἄωρος πόδες εἰσὶ αἱ πρὸς-
θοι, οὗ τοὺς ἄωρους εἰπά σοι μισοτιμία, πόδες πρὶσθαι;
οὐ δὲ φέρετε ὀπισθίους.

ἄωρος (Γ), ον, (ἄωρος, ὁ, ὕψος, Σαπφὴ 39· καὶ ἴσως ἦλασ'
ἄωρον ἀπο ἀναγνωστῶν ἐν Κάλλ.) Ἀποσπ. 150· ἀντὶ ἦλασεν ὥρον,
ἀλλὰ πρὸς. ὄριος (B).

ἄωροπύνη, ἡ, τὸ ἄωρον, τὸ ἄνωρον τῆς ἡλικίας, ἡρπάζουσα δ'
ἐκκαίδεκάτου ἐξ αὐτοῦ ἔκτον [ἀβυροπύνη μῆνα παρερρέμε-
νος Σουλ. Ἰππικ. 4708.

ἄωρό-τυχός, ον, ὁ παρὰ τὸν προσήκοντα καιρὸν, ὀηλ. προώριος
γεννηθεῖς, Ἰππικ. 4708.

ἄωρος, ἑς, παθ. ὑπερσυντ. τοῦ ἀέριω, Ἀντιφῶν δὲ ἔρυσ-
σάμενος χεῖρεσι μάγαιραν, ἢ οἱ παρ' εἰφίος μέγα κουλεῖον
αἶεν ἄωρτο, ἐκρέμας, Ἰλ. Γ. 272.

ἄως, ἡ, ἄωρ, ἀντὶ ἡῶς. ἴσως.

ἄωσφόρος, ὁ, = Ἐωσφόρος.

ἄωτειν, κοιμῶμαι, Ἰππ. ῥήμα ἐν γῆσιν μόνον κατ' ἀρίστην,
ἔρως, Τυδέος υἱέ, τί πάννυχον ὕπνον ἄωτετε Ἰλ. Κ. 1149·
μηκέτι νῦν εὐδόντες ἄωτετε γλυκύ ὕπνον, ἀπαλίσταται τῷ
ὕπνῳ (Σχολ.), Ὀδ. Κ. 548· ἀπὸλ., Σιμωνίδ. 30. 7· παρ' Ἰππικ.
ἄωτω, (Κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ ἀημι, ἀπ. πάλω, φῶσι, καὶ ἐντεῦθεν
κοιμῶμαι, πρὸς. αὐω, λαύω, λαυτερ. Ἀετλ. ἐν λῆξιν ἄωτος B).

ἄωτιζομαι, ἀποθ., ὀρέπω τὸ ἔριστον καὶ κάλλιστον, τὸν ἄωτι-
ζομαι.

ἄωτον, τὸ, καὶ ἄωτος, ὁ, τὸ ἄριστον, τὸ κάλλιστον, ἐλεγκτή-
τον τοῦ αἵδους τοῦ: Ὁ Ὀρ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μόνον ἐπὶ ταύ-
της τῆς σημασίας· καὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοῦ λεπτοτάτου ἔριου, οἷδε
τῆς σημασίας· καὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοῦ λεπτοτάτου ἔριου, οἷδε
(ἄτερ πρίπει νῦν ἐννοηθῇ ἐν τῶν συμπαρομένων), ἔριον, αὐτοῦ ..
εἰλόμην I. 434· καὶ ὅπως ἐπὶ τοῦ λεπτοτάτου ἔριου, ἡνιοχοὶ τε
λεπτόν ἄωτον Π. I. 657· οὕτως ὁ Ἀπολλ. 1'62, καλεῖ τὸ χρυ-
σοβαλὸν δέρας, χρύσειον ἄωτον, Δ. 171· καὶ ἡ Καλλ. εἰς Ἀπὸλλ.,
111, καλεῖ τὸ καλοῦρον ὕδωρ, ἀκρὸν ἄωτον ὕδατος — ἀλλ' ἡ
λέξις εἶναι συνηθιστὴ παρὰ Πινδ., ἄωτος ζωῆς, ἡ ἀνὴρ, τὸ ἄνωγος
τῆς ζωῆς, I. 5 (4), 14· ἄωτ, στεφάνων, ὁ κάλλιστος, ὁρῶντος
τῶν .., I. 6 (5), 5· Χαρίτων ἄωτος, τὸ ἔριστον τῶν δώρων αὐτῶν,
1. 8 (7), 37· σοφία ἄκρος ἄωτ, τὸ ἐλλεικτότατον δώρον τῆς τέχνης
τοῦ ποιητοῦ, I. 7 (6), 25· ἄωτ, γλώσσης, δὴλ., ὥδῃ, ἔσμα, I. 1.
75· δίκας ἄωτος, Ν. 3. 50· οὕτως, Ἀφροδίτας .. ἄωτον Δισχυλ.
Π. 885: — σπανίως κατὰ πληθ., στεφάνων ἄωτοι Πινδ. Ο. 9,
30, κτλ.· ἡρώων ἄωτοι Ν. 8. 15· ῥόδων ἄωτοι Σιμωνίδ. 150: —
ἐν ἐπιταφίαις, ὀνήσκω .. ἀκμῆς ἐν ἄωτῳ, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς
νεότητος, Ἐπιγράμμ. Τόλλ. 154· τὸν .. ἄωτον τοῦ δήμου Σουλ.
Ἐπιγρ. 2804, πρὸς. 4650.

II. ὁ Πινδ. μεταχειρίζεται τὴν
λέξιν καὶ ἐν ἄλλῃ σημ., ὅ,τι παρέχει τιμὴν καὶ δόξαν εἰς τὴν πράξιν,
ὡς ἄωτος ἡπῶν, ὥδῃ πρὸς ἐξουσίαν ἡπῶν, Ο. 3. 6· ἄωτος
ἀρετῶν (I. 6. 2· ἄωτος χεῖρων Ο. 8. 99. — Περὶ τοῦ γένους οὐκ
δυναμέθα νὰ μεταφρασθῶμεν ἐκ τοῦ Ὀρ. ἡ τοῦ Δισχυλ. (δοτικῆς μόνως
ἐκ τῶν τραγ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν, καὶ τοῦτο μόνον ἀπαξ)· ὁ
Πινδ. ἔχει πανταχοῦ ἄωτος, οὕτω καὶ ὁ Θεόφρ. 13. 27· ἡ δὲ Ἀπὸλλ.,
Ρόδ. καὶ οἱ μεταφ. Ἰππ. ἄωτον (Ὀπρ. Κῶν. 4. 154, οἷδε ἄωτος
κατὰ πληθ.). (Ἦ σημασία «ἀνδρός», ἥτις ἐπὶ πολὺ ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ
ἀρχική, οὐδαμῶς εὐρίσκεται πληθὲν ἐν μεταρρηκτῇ ἐννοίᾳ ἴδε ἀνθος,
λαοκρατία· πρὸς. Πουττ. Ἀετλ. ἐν λῆξιν. Φαίνεται δὲ ἔτι κατ' ἀρ-
χὰς ἡ λέξις ἦν ἐν γῆσιν ἐπὶ λεπτοῦ ἔριου).

ἄωτος, ον, (νύξ) σπερδόμενος ὥτων, ἀλλ' οὐ διὰ τοῦτο τυ-
φλός, οὐδὲ ἄωτος ὁ ὀνθρωπικός ἐστιν Πλούτ. 2. 963B· ἐπὶ ἀγ-
γελῶν σπερδόμενων λαῶν ἢ λαθῶν, ἄωτον παρὰ Κεντηρίους τὸ ἐκ-
πωμα, ὡς Παμφίλος. Φιλιππῆς δὲ πατήριον νῦν οὐκ ἔχον· Ἀνθ. 789.

B

Β. β. βῆτα. ἄλλ., δεύτερον γράμμα τοῦ ἑλλ. ἀλφάβητου· ἐντεῦθεν ὡς ὀρίθη, β' = δύο καὶ δεύτερος, ἀλλὰ β = 2000.

1. 6 εἶναι ἄφωνα χειλόφωνα μέσον μεταξύ τοῦ ψήφου π καὶ τοῦ θασέος φ· Ἐν ταῖς Ἰνδοευρωπαϊκαῖς γλώσσαις τὸ Ἑλλ. β ἔπρεπε νὰ ἀναφάνηται ὡς b ἐν τῇ Λατ., Σανσκρ., κτλ., καὶ νὰ τρέπηται εἰς p ἐν ταῖς βορείαις γλώσσαις· ἀλλὰ τοῦ πρώτου κανόνος ὑπάρχουσαν ὀλίγα παραδείγματα (ἴδ. βληχάομαι, βραχύς, βύς), τοῦ δὲ δευτέρου οὐδέν, Κούρτ. σ. 273. Μάλιστα ἐν τῇ Σανσκρ. καὶ ἐνίοτε ἐν τῇ Λατ. τὸ β παρίσταται διὰ τοῦ g καὶ ἐν τῇ Γαθ. κτλ. διὰ τοῦ k (qu), ὡς βαίνω (√BA) = Σανσκρ. gā, gīgāmi, Γαθ. quimān, Ἰδγλ. goi· βάλω = Σανσκρ. gal, galāmi, Παλαια-Γερμ. quilla (Γερμ. quellen)· βαθύς = Σανσκρ. ga-han, βαρύς = Σανσκρ. gurus, Λατ. gravis, Ἰοθ. kanrs· βούς = Σανσκρ. vāns, Ἀγγλ. -Wā. cū, Ἰδγλ. cōw, Γερμ. kuh), κτλ., ἴδε Κούρτ. σ. 431 κέξ.

II. ἡ προφορά τοῦ β ἦτο μολιχωτέρα τοῦ ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς γλώσσαις b· συχνάκις ἐγένετο χρῆσις αὐτοῦ πρὸς παράστασιν ἢ ἀντικατάστασιν τοῦ ἀπολεσθέντος φ. ἴδ. κατωτ. 3· ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλληνικῇ ἡ προφορά αὐτοῦ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ν τῶν Εὐρώπ. γλωσσῶν, διὸ Λατινικὰ ὀνόματα ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ στοιχείου ν εἶναι γεγραμμένα ἑλληνιστὶ διὰ τοῦ β, ὡς Βάρων, Βερύλλιος (ἐνίοτε ὁμοῦς ἀντὶ τοῦ β τίθεται ἡ μαλακὴν ἔχουσα τὸν ἥχον εἰσφύγγος ου, ὡς Οὐαλέριος, Οὐέλια)· παρὰ Μακεδόνας ἀντικαθίστα τὸ φ, ὡς Βίλιππος, Βερνίκη, ἀντὶ Φίλιππος, Φερνίκη.

III. ἡ ἐν ταῖς διαλέκτοις ποικίλη χρῆσις τοῦ β ὑπελείπεται κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς ἀμυβύλῃαν περὶ τὴν προφορὰν: **1)** ἀντὶ τ, ὡς βληχών, ἀντὶ γληχών, βλέφαρον Δωρ. γλέφαρον, βανά Διολ. ἀντὶ γυνή, βέφυρα ἀντὶ γέφυρα, πρέγυς Κρητ. ἀντὶ πρέσους· ποδὶ. τὰς ἀνωτέρω μνημονευθείσας μεταβάλλας. **2)** Ἰολ. ἀντὶ δ. βλήρ ἀντὶ δέλαρ, βελφίς ἀντὶ δελφίς, Βελφοί ἀντὶ Δελφοί.

3) πρὸς παράστασιν τοῦ ἀπολεσθέντος φ· ἴδε ἐν λ. δέγαμνα III. **4)** παρ' Ἀρκάσι τὸ β μετεβάλλετο εἰς ζ, ὡς ἐλλω, ζέρεθρον, ἐπιζαρέω, ἀντὶ βάλλω, βέρεθρον (βάρθρον), ἐπιδερσέω, Πέρσ. φοίν. 45. **5)** περὶ τῆς ὀρυζουμένης ἐναλλαγῆς τῶν στοιχείων β καὶ ν ἴδε ἐν λ. τήκω. **6)** ἀντὶ μ, ὡς βειμέρας ἀντὶ μεμέρας, βροτὸς ἀντὶ μορτὸς (μοιτ-αίς).

7) παρὰ Δελφοῖς ἀντὶ π, ὡς βατέον, βικρός ἀντὶ πατεῖν, πικρός, Πλούτ. 2. 292F· πρὸλ. Λατ. buxus πύξος, Burgus Πύρρος.

8) τὸ β ἐνίοτε παρεμβάλλεται μεταξὺ τῶν γραμμάτων μλ, μρ, ἵνα παρέσχη εἰς αὐτὰ πληρέστερον καὶ διακριτικώτερον ἥχον ὡς ἐν τοῖς ἀμειρότοις, μεσημβρία, γαμβρός, μέμβλεται. βᾶ. συντετμημένον ἀντὶ βασιλεῦς· Δισχύλ. Ἰκ. 892, Βακκ. Ἠρόδ. 4. 59, Ἀδων. σ. 383· οὕτω μλ, δὲ ἀντὶ μάτηρ, ὤμμα, πρὸλ. Δοθ. Παρὰλ. σ. 78. Ὀνομαστικὴ τις βᾶς ἀπαντᾷ παρὰ Μέμν. ἐν Φωτ. Βιδλ. 228, πρὸλ. Δ. Β. 1181.

II. ἐπιφώνημα, μπᾶ! Ἑρμπετ. Δημ. 9.

βαβᾶξ, μετ' ἀναδιπλασ. ἀντὶ βᾶξω, Ἡσύχ.· πρὸλ. βᾶδαξ, βαβᾶκτης.

βαβαί, Λατ. parare ἐπισώνημα ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ· μετᾶ. μπᾶ! Εὐρ. Κύκλ. 156, Ἀριστοφ. Ὀρ. 272, κτλ.· οὐχὶ τῶν μετρίων, ἀλλὰ τῶν βαβαί βαβαί, πρὸς δόλωσιν ἀνθρώπων ὑπερβολικῶν ἐν τοῖς ἐκφράσεσιν αὐτῶν, Ἀλεξ. Σικ. 1, ἐνθα ἴδε Meineke· μ. γεν., βαβαί τοῦ λόγου, μπᾶ, μπᾶ, τί λόγος! Πλάτ. Φίλ. 23B. (Περὶ τοῦ τανισμοῦ ἴδε Ἀρκάδ. 183).

βαβαῖαξ, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ βαβαί, Ἀριστοφ. Ἀχ. 64, κτλ.· βαβαί βαβαῖαξ Εἰρ. 248.

βαβακίνας, κατὰ τὸν Ἡσύχ. εἶδος χύτρας.

βαβακοί, ἐν Ἠλιδι = τέττιγες, ἐν τῷ Πόντῳ = βάτραχοι Ἡσύχ. βαβᾶξ, ὁ, (βαβᾶξω) φλύαρος, Ἀρχιλ. 29· παρ' Ἡσύχ. βαβᾶκτης—βαβᾶκτης· ὡσαύτως, ὁ μεγαφώνως ὁμιλῶν, κεκράκτης, ὁφθαλμικός, ὁρυζουδῶς διασκεδᾶζων, ἐπὶ τοῦ Πανός, Κρατ. Ἀθήλ. 22, πρὸλ. Εὐστ. 1431. 46.

βαβαλῖνος, ἐν τῇ Παμφυλίᾳ διαλέκτῳ, ἀντὶ τοῦ ἀέλιος, ἥλιος Εὐστ. 1654. 20.

βαβαράξω, φλυαρῶ, τερετίζω ἐπὶ ὥδιον τινος εἶδους ἀκρίδων ἢ τοῦ τέττιγος, Ἀναν. 1. 6.

βαβύας, ὁ, πηλὸς λάσπη, παρ' Ἡσύχ.· ὡσαύτως βαβύλας, Σουίτ., κτλ.

βαβύλα, ἡ, Λακων. γέφυρα, Ἀριστ. παρὰ Πλούτ. Λουκ. 8, πρὸλ. Πέλοπ. 17.

βαβυλάς, = πελεκάν, Φίλητ. 40.

βαβυλῶν, ὄνως, ἡ, πόλις Ἀσσυρίας, Ἠρόδ., κτλ.:—παβυλῶνιος, ὁ, ὁ κάτοικος, καὶ παβυλωνεύς, εἰς, ὁ, Στέφ. Β.· ὅλ. παβυλωνίος, ἰδός, Ὀδον. Δ. 40. 203·—ἐπὶ. παβυλωνίος, α. ον. Ἠρόδ. -ος. ον. Ἀερ. Ἀν. 8. 29· ἡ παβυλωνισακός, ἡ, ἐν, Ἀλεξ. ἐν Ἀθήλ. 55.

βάγγμα, ατος, τό, (βάξω) ὁμιλία, λόγος, δύσθροα εἴγματα Δισχύλ. Πέρσ. 636.

βαγός, ὁ, Λακων. ἀντὶ ἀγός, Σουλ. Ἑπιγρ. 58· βαγός· βασι-λεὺς· Ἡσύχ.

βαγώας, ὁ, Λατ. Bagras, Βαγρίας, Περσικὴ λέξις, σημαίνουσα, ὡς λέγεται, εὐνοῦχος, ὡς κύρ. ὄνομα παρὰ Στράβ. 15, κτλ., ἴδε Πλίν. Ν. Η. 13. 4, 9.

βάδην, ἐπὶρρ. (βαίνω) βῆμα πρὸς βῆμα, Λατ. paulatim, βά-δην ἀπιδόντος Ἰλ. Ν. 516· ἀραχνος ὡς β. Δισχύλ. Ἰκ. 886· με βῆμα πορείας, ἦγε β. Ἠρόδ. 9. 57· ἡγοῦ β. Ἀριστοφ. Λυσ. 254· β. ταχύ ἐρέπεσθαι, με βῆμα ταχύ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὁρόμῳ ἔθεδον Σεν. Ἀν. 4. 6. 25· θάττον ἢ β. Ἑλλην. 5. 4. 53, Μένανδ. ἐν Ἀθήλ. 221· β. υποχωρεῖν Ἀριστ. Ζ. 1. 9. 44, 3. **2)** βαθ-μηδόν, ἐπὶ τὸ μάλλον, πεινῆν Ἀριστοφ. Ἀχ. 535. **II.** με περι-πάτημα, πεζή, ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐφ' ἵππου, ἐφ' ἀμάξης ἢ ἐπὶ πλοίου, Δισχύλ. Πέρσ. 19.

βαδίζω· μέλλ. Ἀττ. βαδισύμαι Ἀριστοφ. Θεσμ. 617, Πλ. 495, Πλάτ., κτλ.· μεταγεν. βαδίσουμαι Γαλην., καὶ βαδιδῶ (δια-) Λουκ. Δημ. ἐγκ. 1, κτλ.: ἀπρ. ἐβάδισα Ἰππ. 556. 10, Ἀερ., κτλ., (δια-) Θουκ. 6. 101· πρkm. βεδᾶδεια Ἀριστ. μετ. τ. φυσ. 8. 8, 9· ἴωσσην.—Μέσ., προστακτ. βαδίζου Κρατίν. ἐν Ἀθήλ. 167·—πρὸλ. ἀπο-βαδίζω (βάδος, βαίνω, vado) = ὑπάγω βραδέως, περιπατῶ, Λατ. ambulare, ἐπιστροφάδην δ' ἐβάδιζεν Ὀμ. Γ. Ἑρμ. 210· ἀντίθετ. τῷ τρέχω Σεν. Κύρ. 2. 3. 10, κτλ.· ἐπὶ ἱππέων, ὁ αὐτ. Ἀν. 6. 3. 19· ἐπὶ κτήνους β. Δίων Χρυσ. 2. 34· ὑπάγω διὰ ξηρᾶς, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ πλεῖον, Δημ. 392. 6., 398. 15·—ἐπὶ τινων ζῴων, κατὰ σκέλη β., ἴδε πκέλος 1·—μετὰ συστοίχ. αἰτίας, βάδον β. Ἀριστοφ. Ὀρν. 42· δὲδον Σεν. Ἀπομ. 2. 1. 22· αἰ μίαν ἀτράπον Ἀρι-στ. Ζ. 1. 9. 38, 2·—ὡσαύτως, δὲδω β. Δουκ. Τίμ. 5. **2)** περιφέ-ρομαι, περιπαδῶ, Κρατίν. Διον. 5, κ. ἄλλ.· κατὰ ζυγά, κατὰ ζεύγη, Ἀριστ. Ζ. 1. 5. 12. **3)** καθόλου, ὑπάγω, πορεύομαι, Ἀντιφών 132. 15· ἐπ' οἰκίας βαδ., εἰσέρχομαι εἰς οἰκίαν, εἰσβαίνω, Δημ. 271. 13· β. ἐπὶ τινα, προβαίνω ἐναντίον τινός, ὁ αὐτ. 1251. 20· εἰς τὸ πολίτευμα, εἰς τὰς ἀρχάς, εἰς τὰ ἀρχεῖα Ἀριστ. Πτολ. 4. 6. 9., 4. 14. 4., 4. 15. 0· β. εἰς τὰ πατρώα, εἰσέρχομαι καὶ καταλαμβάνω τὴν πατρικὴν κληρονομίαν, Ἰσακ. 44. 14· προβαίνω ἐν τῇ συστάσει, Δημ. 314. 21, Ἀριστ. Ἀν. Ὑστ. 2. 13, 12, κτλ.

4) ἐπὶ πραγμάτων, αἱ τιμαὶ ἐπ' ἐλαττον ἐβάδιζον, αἱ τιμαὶ ἥλαττοντο, Δημ. 1285. 22· τὸ πράγμα περαιτέρω β. ὁ αὐτ. 688. 14·—ἡ λέξις σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἀνήκει εἰς τοὺς κωμικοὺς καὶ πεζῶν· ἀπαντᾷ ὁμοῦς ἐν Εὐρ. Φοιν. 544.

βαδίσαι, εως, ἡ, τὸ βαδίζειν, πορεύεσθαι, τὸ περιπατεῖν, Ἀριστοφ. Πλ. 334· βαδίσαι χρῆσθαι Ἰππ. π. Ἀέρ. 290· ἐπὶ λαγῶν, Σεν. Κυν. 8, 3· ἀντίθ. τῷ περῆσαι, ἀλίσαι, Ἀριστ. Πτολ. Ν. 10. 4, 3. βαδίσαιμα, ατος, τό, περιπάτημα, τρόπος τοῦ βαδίζειν, Σεν. Ἀπολ. 27, Δημ. 982. 18.

βαδισματίας, ου, ὁ, ὁ ἱκανὸς εἰς τὸ βαδίζειν, περιπατεῖν πεζή, Κρατίν. ἐν Ἀθήλ. 105.

βαδισμός, ὁ, = βάλισις, Πλάτ. Σαρμ. 160C, κτλ.

βαδιστεῖν, ἔμ. ἐπὶ, πρέπει τις νὰ βαδίσῃ ἢ ὑπάγῃ ἢ περιπα-τήσῃ, σοὶ βαδ. πάρος Σοφ. Ἠλ. 1502, Ἀριστ. Πτολ. Ν. 10. 9, 16·—οὕτω κατὰ πληθ., βαδιστέα Ἀριστοφ. Ἀχ. 394.

βαδιστής, ου, ὁ, ὁ βαδίζων, περιπατῶν, ταχύς βαδ., ὁ ταχύς εἰς τὸν δρόμον, Εὐρ. Μηδ. 1182.

βαδιστικός, ἡ, ὁν, καλὸς, ἱκανὸς εἰς τὸ περιπατεῖν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 128· τὸ βαδιστικόν, ἱκανότης πρὸς τὸ περιπατεῖν, Ἀριστ. Ἑρμην. 12·—Ἐπὶρρ. -κὼς Ζωναρ.

βαδιστός, ἡ, ὁν, δυνάταί τις πεζῇ νὰ διέλθῃ, ἐν φ' δύναται τις νὰ βαδίσῃ, Ἀερ. Ἰνδ. 43.

βάδος, ὁ, περιπάτημα, περίπατος, βάδις, ὁδός, βάδον βαδι-ζειν Ἀριστοφ. Ὀρν. 42.

βαδύς, (δ ἑ. φαδύς) Ἠλείοι, ἀντὶ ἡδύς, ἴδε Φερεινός. Ἀποσπ. 36, Πανος. 5. 3. 2.

βάξιος, ποιητ. ῥῆμα ἐν χρῆσει πρὸ πάντων κατ' ἐνεπ. καὶ παρτε-παθ. πρkm. (ἴδε κατωτ.)· πρὸλ. βαβᾶξω—ὁμιλῶ, λέγω, Ὀμ., ὅστις συχνάκις σχηματικῆς φράσεις· ἀρτία βάξιος, ὡς ἐν Ἰλ. Σ. 92· ἀνεμώλια βάξιος Ὀδ. Δ. 837· πεπνυμένα βάξιος Ἰλ. 1. 58· οἶτ' (Δεκκ. οἶτ') εὐ μὲν βάξουσι, κακῶς δ' ὀπίθεν φρο-νέουσιν Ὀδ. Σ. 167· βάξιος τινὰ τι, λέγω τι εἰς τινα, Ἰλ. Η. 207, Εὐρ. Ἰππ. 119· πολλὰ κακῶς β. τινὰ ὁ αὐτ. Ρήσ. 719· ὡσαύτως, τινα τι Δισχύλ. Χο. 882· ὡσαύτως μ. δοτ. τρόπον, χαλε-ποῖς βάξιος ἐπέεσσιν, προσφώνῳ, ὁμιλῶ με λόγους τραγείας, Ἰσ. Ἑρ. κ. Ἠμ. 184· κακοῖσι β. πολλὰ Τυδῶος βίαν Δισχύλ. Θέτ. 571· ὑπέραυχα β. ἐπὶ τινι αὐτοῦ 483·—Παθ., ἔπος., βέδασται, λόγος τις ἔχει καλῆν (οἱ σχολ. = περὶ ὑμῶν), Ὀδ. 3. 408. 1· Ἰκ τῆς √ΒΑΙ, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν βέ-δαγ-μαι, βάζ-ις· ἐνεπιδύν καὶ βαβᾶζω).

βαθίων, βᾶθιστος, συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ βαθύς.

βαθυμηδόν, ἐπὶρρ. (βαθμός) κατὰ βαθμούς ἢ βαθμίδας, Γαλην. 12. σ. 479, Ἀθήλ. 10.

βαθμῆς, ἡ, γέν. -έδος Πίνδ. Ν. 5. 3· -γδος Ἀνθ. Π. 7. 428·—βαθμῆς ἡ κατώριον, ἀκρὰν βαθμίδων ἀπὸ Πίνδ. Η. 5. 9, πρὸλ. Ἰωσήφ. 1. Ἀ. 15. 11, 5·—τύπος τις, βακαμῆς, ἰδός, ἐπὶ τοῦ εἰδός.

ρως, εἰς τὸ καὶ τὸν τῶν χειρῶν, αὐτόθεν 11.180, Εὐαγγ. κ. 1. 261. 48.

βαθύ-ξύλος, ον, πυκνὸς δένδρεος, ὕλης βαθύςυλῳ φόδῃ Εὐρ. Βάκχ. 1138· β. ἔρμιοι Ἀριστ. π. Κόσ. 3. 1.

βαθύ-πεδός, ον, ἔχων βαθεῖαν πεδιάδα, χαμηλὴν δὴλ. (μεταξὺ ὁρέων κειμένην), περί τῆς Νεμέας, Πίνδ. Ν. 3. 30.

βαθύ-πέλμας, ον, (πέλμα) ἔχων παχὺ τὸ πέλμα, εὐμάρσις Ἀνθ. Π. 7. 413.

βαθύ-πεπλος, ον, μακρὸν ἔχων πέπλον, Κόιντ. Σμ. 13. 552.

βαθύ-πικρός, ον, καθ' ὑπερβολὴν πικρός, ἀψίνθιον Διοσκ. 3. 26 (ἰδιόφ. γραφ. βαρύ-).

βαθύ-πλεκτός, ἔς, ὁ πυκνῶς πεπλεγμένος, Ὀππ. Ἀλ. 4. 638.

βαθύ-πλευρός, ον, ὁ ἔχων βαθείας πλευράς, βόες Γεωτ. 17. 2. 1.

βαθύ-πλῆξ, ὁ, ἡ, ὁ βαθύως πλήττων, βαθεῖαν πλῆγην ἐμποιῶν, σκορπίος Νίκ. παρ' Αἰδ. Ζ. 12. 3. 40.

βαθύ-πλόκαμνος, ον, ὁ ἔχων μακροὺς καὶ δασεῖς πλοκάμους, Ἀπολλ. Ρόδ. 1. 742.

βαθύ-πλούς, ον, ὁ εἰς βαθεῖα ὕδατα πλέων, ναῦς, πῖθ. γραφ. παρ' Διοδ. 3. 40.

βαθύ-πλούσιος, ον, = τῷ ἐπομ., Πολυδ. 3. 109.

βαθύ-πλουτός, ον, καθ' ὑπερβολὴν πλούσιος, Αἰσχύλ. Ίκ. 555, Εὐρ. Ἀποσπ. 462, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 163· πρὸλ. βαθυπτεάνους, βέβητος 2.

βαθύ-πόλεμος, ον, βεβηλισμένος εἰς πόλεμον, Ἀρης Πίνδ. Π. 2. 2.

βαθύ-πόνηρος, ον, ὁ καθ' ὑπερβολὴν πονηρός, μοχθηρός, διεφθαρμένος, Πρόκλ. παραφρ. Πτολ. σ. 223.

βαθύ-πρήμων, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὑψηλὰς, ἀποκρήμινους ἀκτάς, βαθύ-κρημνος, ῥάχις Παῦλ. Σιλ. Ἐκφρ. 219.

βαθύ-πρῶτος, Διόδ. 3. 40, ἴδε βαθύπλοος.

βαθύ-πύθμην, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων βαθὺν πυθμένα, πάτον, Δ. Β. 1339, Ἑρμ. Μ. 696. 35.

βαθύ-πύγων, ον, πυκνοπύγων, Λουκ. Δι. Τραχ. 26.

βαθύρρεϊτης, ον, ὁ, (ῥέω) = βαθύρροος, Ἐπ. γεν. βαθυρρεΐτας Ἰλ. Φ. 195, Ἰππ. Θεορ. 265.

βαθύρρεϊων, ον, γεν. αντος, = βαθύρροος, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 659, 755.

βαθύρρηγος, ον, (ῥήν) = πυκνόμαλλος, τάπης Ἀνθ. Π. 6. 250.

βαθύρριζος, ἡ, τὸ βάθος ῥίζης, τὸ ἔχειν βαθεῖαν ῥίζαν, Θεοφρ. Ι. Φ. 1. 7. 1.

βαθύρ-ριζος, ον, ὁ βαθύως ἐρριζωμένος, ἔρως Σοφ. Τρ. 1195· συγκρ. -ριζώτερος Θεοφρ. Ι. Φ. 1. 7. 2.

βαθύρ-ροθος, ον, ὁ βαθύως ῥοθῶν, ἡζών, δριβρός Μανασσ. Χρον. 411.

βαθύρ-ρους, ον, συγκρ. -ρους, ουν, ὁ βαθὺ ῥεύμα ἔχων, ὑπερχεῖλλον, Ἰλ. Π. 422, κτλ.· β. ποταμὸν Εὐννον Σοφ. Τρ. 559· ὡσαύτως, χρόνος β. Σύνεσ. Ὑμν. 9. 61.

βαθύρρομος, ον, (ῥομή) = ὁ ἔχων βαθεῖας σχισμάδας, χαράδρας, Κόιντ. Σμ. 1. 687.

βαθύς, εἴτα (Ἰων. βαθεῖα), ὁ· θηλ. βαθύς Ὑμν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 384, Καλλ. εἰς Δῆλ. 37· γεν. βαθέος, εἰας (Ἰων. -έης)· εἰς, βαθεῖ, -εῖη (Ἰων. -έη)· — συγκρ. βαθύτερος, ποιητ. βαθύων (ἔ· Ἀττ., ἔ· Θεοφρ. 5. 43), Δωρ. βάσσων (ἔ· ἴδε)· — ὑπερθ. βαθύτατος, ποιητ. βέθιστος.

(Ἐκ τῆς √ΒΑΘ παρὰγονται καὶ τὰ βά-θος, βένθος (πρὸλ. πάθος, πένθος), βυθός, βυσσός, βήσσα· πρὸλ. βύσσερ. γῆη (λούομαι), γα h u n a s (βαθύς), κτλ.· περὶ τῆς ἀντιφωνήσεως ταύτης μεταξὺ τοῦ θ καὶ γ ἴδε ἐν ἀρχῇ. Π, β Π.).

Βάθος ἡ ὑψηλὸς κατὰ τὴν θέσιν τοῦ ὁσμωμένου, ὡς τὸ Λατ. altus, Ὀμ., κ. λ.· βαθέης ἐξάλλεται αὐλής, αὐλὴς εὐρισκαμένη ἐν τῷ μέσῳ ὑψηλοῦ περιτεχίσματος, Ἰλ. Ε. 142, πρὸλ. Ὀδ. Ι. 239· ἡμίονος προπάροιθε βαθέης, ἐκτεταμένης ἀκτής, Ἰλ. Β. 92· τάφρος Ἰλ. Π. 341 κ. ἄλλ.· κρατήρ Σοφ. Ἀποσπ. 149· βαθύ πτώμα, πτώσις ἐξ ὑψηλοῦ, Δίαχύλ. Ίκ. 796· πλευρά βαθυτάτη (κοινῶς βρυτάτη) ἐπὶ ὁδῷ τοῦ, Ἀριστοφ. Σπρ. 1193· παρὰ πεζοῖς ἐπὶ γρεμμῆς στρατοῦ, β. φάλαγξ Εὐν. Λακ. 11, 6· β. τομῇ, πλῆγῃ, βαθεῖα, εἰς βάθος γινόμενη, Πλούτ. 2. 231Α, Λουκ. Νιγρ. 35· τὰ βαθεῖα τοῦ πόντου Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 1· ἐν τοῖς βαθεῖσι ἂ αὐτ., Ι. Ζ. 6. 14, 11 (ἀλλὰ χροῦ γράσσεται βάθει ἐκ τοῦ βά-θος).

2) τῶν εὐστασιῶν, πυκνός, ἐπὶ δμῆλῃς, ἡέρα βαθεῖαν Ἰλ. Φ. 7, πρὸλ. Ὀδ. Ι. 144· ἐπὶ ἄμμου, ἀμάθοιο βαθέλης Ἰλ. Ε. 587· ἐπὶ ἡρωισμένης γῆς, νεοῖο βαθέλης Κ. 353· β. γῆ, ἐναν-τὶν πρὸς τὴν περὶ τῶν ἑδάρων, Εὐρ. Ἀνδρ. 657, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 18, 1· πρὸλ. βαθύς· — ἐντεῦθεν, ἐπὶ ἀβύσσου βλαστήτης, βαθύς, πυκνός, ἐπὶ πασσῶν, σιτηρῶν, νεφῶν, βαθείης τάφρῃσιν ὕλης Ἰλ. Ε. 555· βαθέλης ἐκ εὐλόχοιο Α. 415· βαθὺ λῆιον (πρὸλ. βα-ουλήτης) Β. 147, Θέογν. 107· τοῦ λῆιου τὸ ., βαθυτάτον Ἰπρόδ. 5. 92, 6· λειμὼν Δίαχύλ. Πρ. 652· χλόα Εὐρ. Ἰππ. 1139· χλῆτις, τριχίς, πύγων (πρὸλ. βαθύμαλλος κτλ.) Σίμων. Ἰαμβ. 7. 66, Εὐκ. Κυν. 4. 8, Λουκ. Ἀλλ. 41· — βαθύς, ἐπὶ χρώματος, πρὸλ. βαθύ-χρους.

3) ἐπὶ ποιότητι, ἰσχυρός, σφοδρός, βαθείη λαίλαπα Ἰλ. Α. 306.

6) καθόλου, μέγας, ἀβύσσος, πλουσιοπάροχος, βαθύς κλήρος Πίνδ. Ο. 13. 83· βαθύς ἀνὴρ, πλούσιος ἄνθρωπος, Εὐν. Οἶκ.

11. 10· βαθύς οἶκος Καλλ. εἰς Δῆμ. 113· βαθύς πλοῦτος Αἰλ. Π. Ι. 3. 18· βαθὺ χρέος, πολὺ, μέγα, Πίνδ. Ο. 10 (11). 10· στεφάνων βαθεῖα τέρψις Σοφ. Αἰ. 1200· β. εἰρήνην Jaczbsson Κλήμ. Ἰπ. 1. 2· ὡσαύτως, βαθὺ κλέος Πίνδ. Ο. 7, 98· κινδυνός Π. 4. 368· β. ὕπνος, καθ' ὃν ἡ ἀναίσθησις μεγάλη, Θεοφρ. 8. 65, πρὸλ. Λουκ. Ἐναλ. Δίαλ. 2. 3· β. γῆρας Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 452. 12.

4) ἐπὶ τοῦ νοῦ, τῆς διανοίας· συνετός, φρήν βαθεῖα Ἰλ. Τ. 125· πρὸλ. Πίνδ. Ν. 4. 13, Αἰσχύλ. Ίκ. 407· μέριμνα Πίνδ. Ο. 2. 100· (οὗτο μεταφρ., βαθεῖαν ἀλοκα διὰ φρένας κερπούμενος Αἰσχ. Θῆβ. 593)· οὕτω, βαθύτερα ἤθεα Ἰπρόδ. 4. 95, Πλάτ. Νῦμ. 930Α· — ἐπὶ προσώπων, βαθύς, σοφός, συνετός, βαθύς τῇ φύσει Πισείδιππ. ἐν Ἀδῆλ. 4· τῇ ψυχῇ Πολύδ. 6. 24. 9· ἀλλ' ὡσαύτως βαθύς, πονηρός, πανούργος, Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 414.

5) ἐπὶ χρόνῳ, βαθύς ἐσθρόος (ἴδε ἐν λ. θρόος)· β. νύξ, ὥρα τῆς νυκτὸς παρωχηκυῖα, Λουκ. Ὀν. 34· περὶ ἐσπέραν β. Πλούτ. 2. 179D· βαθὺ τῆς ἡλικίας Ἀριστοφ. Νεφ. 514· β. γῆρας Ἀνθ. Π. 7. 163.

II. Ἐπίφρ. — ἔως Θεοφρ. 8. 66· ὑπερθ. βαθύτατα Αἰλ. Π. Ι. 2. 36.

βαθύ-σκαρδμος, ον, (σκαίρω) ὁ ὑψηλὰ σκιστῶν, Νόνν. Δ. 10. 238.

βαθύ-σκαφής, ἔς, ὁ βαθύως ἐσκαμμένος, Σοφ. Ἰλ. 435.

βαθύ-σκαιός, ον, ὁ βαθύως σκαίμενος, βαθεῖαν ἔχων σκαῖν, σκαίρος, σκατεινός, πέτρης κευθμῶνα Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 229, πρὸλ. Θεοφρ. 4. 19· ὕλη Βάθρ. 92. 2.

II. ἐνεργ. ὁ σχηματίζων βαθεῖαν σκαῖν, ἀστὴρ Μουσαῖ. 111.

βαθύ-σκόπελος, ον, ὁ ἔχων βαθεῖα, ὑψηλοὺς σκοπέλους ἢ κρη-μνοὺς, Ὀρφ. Ἀργ. 492, Κόιντ. Σμ. 1. 316.

βαθύ-σκοτος, ον, ὁ ἔχων βαθὺ σκότος, σκοτεινός λίαν, θαλός, γνωφώδης, Θύελλα Τίετς. Ἰστ. 10. 294.

βαθύσμα, τό, βάθος, Θεοφρ. Ι. Φ. 4. 11, 8.

βαθύ-σφιγγής, εγγος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μακρὰν χαίτην καὶ πυκνὴν, Νόνν. Δ. 1. 528.

βαθύ-σπῆλυγξ, υγγος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων βαθεῖα σπῆλαια, Νόνν. Δ. 40. 260.

βαθύ-σπορος, ον, ὁ βαθύως ἐσπαρμένος, καρποφόρος, Εὐρ. Φοιν. 648. 2) κατὰ τὸν Πισύχ. καὶ ἐπὶ ἐνεργ. σημασίᾳ, ὁ βαθεῖαν σπείρων γῆν.

βαθύ-σπερνος, ον, βαθὺ, μέγα ἔχων στέρον, λέων Πίνδ. Ι. 3. 19· βαθ. αἶα, γῆ ἔχουσα εὐρύ καὶ ἐκτεταμένον στέρος, Ὀμ. Ἀποσπ. 23, πρὸλ. Πίνδ. Ν. 9. 54, καὶ ἴδε βαθύκολπος II.

βαθύ-σφιγγής, εγγος, γρ βαθὺ σφιγγίμα Ἀνθ. Πάλ. 7. 413.

βαθύ-στυλεῖω, φορῶ μακρὰ καταπίπτοντα εἰς πτυχὰς ἱμάτια, Νόνν. Δ. 1. 528.

βαθύ-στολμος, ον, ὁ φορῶν μακράν, μεγάλην ἐσθῆτα, Ἀνθ. Π. 7. 413.

βαθύ-στομος, ον, ὁ βαθὺ στόμα ἔχων, βαθύς, σπῆλαια Στράβ. 756.

βαθύ-στρωτός, ον, ὁ βαθύως ἐστρωμένος, ὁ παχὺὰ στρώματα ἔχων, καλῶς ἐστρωμένος, λέκτρα Μουσαῖ. 206· κλινὴ Βάθρ. 32. 7.

βαθύ-σχοίνος, ον, ὁ κατακεκαλυμμένος ὑπὸ σχοίνων, Ἀσω-πὶς Ἰλ. Δ. 383· χλόη Βάθρ. 46. 2.

βαθύ-τέρμων, ον, βαθύως προχωρῶν ἢ βαρέως πεφορτωμένος, ναῦς Ὀππ. Κυν. 2. 87.

βαθύτης, ἡτος, ἡ, βάθος, Λουκ. Ἰκκρ. 5.

βαθύ-τιμος, ἦε ἐν λέει. βαρύτιμος.

βαθύ-τροπος, ον, βαθύωνος, πανούργος, Μανασσ. Χρον. 5313.

βαθύ-υδρος, ον, βαθεῖα ἔχων ὕδατα, Σγύλ. εἰς Ἰλ. Π. 3.

βαθύ-υπνος, ον, ὁ βαθύως ὑπνώτων, ἐν βαθεῖ ὕπνῳ διατελῶν, Νίκ. Θ. 394.

βαθύ-φάραγξ, αγγος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων βαθεῖας φάραγγας, Μανασσ. Χρον. 4817.

βαθύ-φρων, ον, = βαθύβουλος, Σγύλ. 26. 1, Πίνδ. Ν. 7. 1.

βαθύ-φυλλος, ον, πυκνόφυλλος, φυλλώδης, φυλλοφόρος, Μίσχ. 5. 11.

βαθύ-φωνος, ον, ὁ ἔχων βαθεῖαν, βαθεῖαν, δυσκατάληπτον φωνήν, Ἑβδ. ἀμφιβ. ἀντὶ βαρύ-.

βαθύ-χάεις ἢ χαῖος, ον, ὁ ἐκ παλαιοῦ εὐγενούς γένους, Δίαχύλ. Ἰκέτ. 858· ἴδε χάτος.

βαθύ-χαϊτήεις, εσσα, εν, = τῷ ἐπομ., Δίαχύλ. Ἀποσπ. 450.

βαθύ-χαϊτής, ου, ὁ, ὁ ἔχων πυκνὴν καὶ μακρὰν κόμην, Ἰππ. Θ. 977.

βαθύ-χεύμων, ον, (χεῦμα) = βαθυκέμων, Πρὸλ. Ὑμν. Μουα. 6.

βαθύ-χθων, ον, γεν. -ονος, = βαθύχαιος, Αἰσχύλ. Θῆβ. 306.

βαθύ-χρημῶν, ον, γεν. -ονος, = βαθύπλουτος, Μανῖθ. 4. 66.

βαθύ-χρους, ον, συγκρ. -χρους, ουν, ὁ βαθὺ χροῖμα ἔχων, Διοσκ. 5. 109, πρὸλ. Σαλμῶν. Σαλμῶν. 346.

βαθ. ἡ, τροφός, Στράβ. Ἐπιτ. 5 (β. σ. 483 Kramer).

βαθνός, ον, (βάς) ἐκ κλάδων φαίνικος, Σόμμ. Παλ. Διὰθ. (Γενίσι. 40. 1).

βαίνω· μέλλ. βήσομαι Ὀμ., Τραχ. Δωρ. βῆσεῦμαι Θεοφρ. 2. 8, κτλ., Ἐπ. βίωμας ἢ βίεωμαι (ἴδε βέωμαι)· — πρῆμ, βέ-εωκα Ὀμ., Ἀπ. Δωρ. βέδῃκα, μετὰ συγχεομῇ. τύπων βεδά-ασι Ἰλ. Β. 134, συγκρ. βεδῶσι Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 229· βεδάσιν (ἐμ-) Πλάτ. Φαῖδρ. 252E· ἀπαρεμγ. βεδάμεν Ἰλ. Ρ. 359· βεδάνα

ὄν: Ἰρακλ. 610· μετοχ. βεθαῖως, -αυτα· Ὀμ., Ἄπ. συνηρ. βε-
 θῶς· ὑπερσυντ. ἐδεθῆκειν Ἰλ. Α, 296, κτλ., Ἐπ. βεθῆκειν Ζ.
 433· συνηκοιμή. γ πληρ. βέθασαν Γρ. 286, κτλ.: -ἀορ. β' ἐβῆν
 Ὀμ., Τραγ., Δωρ. βέβαν· Ἐπ. γ' ἔνικ. βῆ Ἰλ. Ν. 297· Ἰπ. γ'
 δοῦλον βάτην [ἔ] Α. 327· γ' πληρ. ἔβαν Δισχύλ. Περρ. 18, (κατ-
 Σορ. Γρ. 504· προστ. βῆθι. Δωρ. βῆθι Σαρ., ἰωσῆους βῆ ἐν
 συνήθι. Εμβ. κατὰθα, κτλ.), β' πληρ. βάτε Δισχύλ. Ἰκτ. 191.
 Εὐρ. 1033· ὑπερσυντ. βῶ. Ἐπ. γ' βῆθι (ὑπερ-) Ἰλ. I. 501· βέτω
 Ζ. 113, ἐμ-βέθι Ἐπιγρ. Κρή. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2554. 1b (πρὸλ.
 βήνομαι). Δωρ. βῆμες (ἀντὶ βῆμεν) Θούκρ. 1b. 22· εὐκ. βῆλιν
 ἀπαρέμφ. βῆνοι (Ἄπ. πελ. μόνον ἐν τῇ συνήθι.), Ἐπ. βῆμεναι
 Ὀξ. Γ. 296, Δωρ. βῆμεν Πηλ. II. 4. 69· μετοχ. βῆε, βῆσα-
 βάν, Δωρ. πληρ. ἐκ-βῶντας Θούκρ. 5. 77.—Νίς. Ἐπ. ἀορ. α' ἐβῆ-
 σετο, οὐδ' ἐβῆσατο, ἔβη Spitz. Ἰλ. Α. 478.—Παλ. ἐνιστο. (ἔβ-
 κατω. II. 1.) ἐν συνήθι. ἀορ. ἀν-, παρ-, συν-εβῆθον· ἀνα-
 παρ-εβῆσμαι· μέλλων τις παραβῆσθαιμαί ἐν Σχολ. εἰς Εὐρ.
 Ἐκ. 802·—περί τοῦ ἐνεργ. μιλ. καὶ ἡρ. α' ἔβη κατω. Β. Οἰτύπυ
 τῆς λέξεως ταύτης ἡμετέροις πρὸς τοὺς τοῦ ἐστημι, καὶ οὕτως
 εὐρίσκειται παρ' Ὀμ. ἐνεστώτα μετοχ. μετ' ἀνατίπλοσ. βεθᾶς·
 ἐν τῇ δοκίμῳ Ἀττικῷ περὶ λήγῃ δ' ἐνιστάς βαλύν εἶναι σχεδόν
 ὁ μόνος εὐχρηστός χρόνος, ὥς δὲ μέλλων παραλαμβάνεται τοῦ εἰρη.
 εἰς παρ. τοῦ ἥεν, καὶ αἰς ἀορ. καὶ πρ. τῇ ἡλουν, ἐληλύθα·
 ἀλλὰ τῶν συνθετῶν οἱ περὶ μεταχειρίζονται ἅπαντας τοὺς χρόνους
 ἐλευθέρως. (Ἰβ. τῆς ΒΑ παράνομι καὶ ἀσυντακτοῦ τοῦ βᾶσις, βᾶ-
 σιν, βῆκα, βεθᾶς, βεθάσων, βεθᾶς (μεταβ.), βᾶδος, βα-
 σίζω, βῆθρον, βεθᾶναι, βηλῶς, βεθῆλος, βωμάς· ἡ Δανασκ.
 βῆκα εἶναι μὲν (ἴδε ἐν τῇ ἔρρ. κ β), ἡμίαντι (Ἀγγλ. gau ἡ go), gutis
 (Ἀγγλ. gait, gait, going), Γου. quin-an· Παλαίο-Γερμ. que-
 man, koman (kommen), κτλ.).

Α. ἐν ταῖς ἀντικεινῶν χρόνοις. ἡ ἀμετάβ., περιπατῶ, βαδίζω, κυρίως ἐπὶ κινήσεως διὰ τῶν ποδῶν (πεζή). ποσοὶ βαίνειν Ὀμ., ἄλλ' ἡσάτως ἐπὶ πάσης κινήσεως γινομένης ἐπὶ τοῦ ἐξάρχου, ἡ δὲ διενύσθησι συντήρησις ῥηρίεται διὰ τινος προθέσεως τοῦ εἰδὸς τῆς κινήσεως ἢ οὗ τρόπος ἐκφέρεται διὰ μετοχ., ἔβη φεύγων, ἔβη ἀΐσασα Ἰλ. Β. 665, πηλ.· μετοχὴ δὲ μέλλουσι τίθεται πρὸς δῆλωνται τὴν σκοποῦ, βῆ ῥ' Ἴσον., ἔξεναντιων, ὑπὲρ-ἐκὰ καὶ φονεύων, Ἰλ. Α. 101·—μετ' οὐδέ. ἐπὶ. ὡς ἐπὶρ., σάκεα ποσὶν β'. Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 28· ἄδρόν β. παλλεύκῳ ποσὶ Εὐρ. Μηδ. 1164, πρῶτ. 830· ἴσα ἡ ὁμοίως π. τινὶ Διμ. 442-15, βελ. Ἰππ. 1. 3· ἐν ποικίλοις β. Λέσχῳ. Ἀγ. 936, πρῶτ. 924 βαδίζω ἢ χορεύω, μετὰ ρυθμοῦ, ἐν ρυθμῷ θων. 5.70, Ἠλέτ. Νόμ. 670ff·—συχν. μετ' ἀπαρ. παρ' Ὀμ. βῆ δ' ἵεναι, ἐκίνησε διὰ τὴν ὑπέρχ., ἐξεκίνησεν· «ἐπύρε τὸν ὄρμον του» Ἰλ. Δ. 191, κηλ.· βῆ δ' ἵμεν Ε. 167, κηλ.· βῆ δὲ θέειν, ἄρματι πα τρέχῃ, Β. 183, κηλ.· βῆ δ' ἔλδαν Ν. 27·—συντάσσεται μετ' αἰτιατ. τόπου, Σορ. Ο. Τ. 152, Ο. Κ. 378· καὶ μετὰ πάσης προθέσεως ἐμφανιούσης κίνησης, σημειωτά τὰ ἱερμένα ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν, ἀνέβαινε, ἐπείβαινε, ἐπείρχετο εἰς τὸ πλοῖον, Ὀδ. Α. 533 (πρῶτ. ἀναβαίνειν· ἀλλά, ἐν δὲ ἐκάστη [νῆ]... ἐκατὸν καὶ εἰκοσι βαίνειν, ἦσαν ἐφ' ὁδοῦστος, Ἰλ. Β. 510· ἐφ' ἵππων βάντες, ἀναβάντες εἰς τὸ ἄρμα, Ὀδ. Σ. 531· ἐπὶ πῶλον βεδῶσα, ἐπιβαίνουσα, ἀνακλιβαμένη εἰς ., Σορ. Ο. Κ. 312 (πρῶτ. ἐπιβαίνειν)· ἐς εἰφρον Ἰλ. Ε. 364· ἐς ἄρματα Εὐρ. Ἠλ. 320· βαίνειν δι' αἵματα, διέρχονται διὰ μέσου, Εὐρ. Φων. 20· ἀλλὰ, β. δι' δούνην, διὰ πόδου, ἀντὶ ἐδυνάμομαι, ποδῶν, κηλ., ἴδε δὲ Α. IV, 2) κατὰ περὶ, ἵσταμαι ἢ εἰμαι ἐν τινι τόπῳ.

χωρος ἐν ᾧ βεβήκαμεν Σοφ. Ο. Κ. 52* πυγμαῖον σχεδόν, εἰμὶ
(am) εὐ βεβηκότι, ἐπὶ καλῆς βάσεως, καλῶς τεθεμελιωμένοι,
εὐ-τυχῇ, [εἰσοί] εὐ βεβηκέτας ὑπὸ πύου κλίνουσι* Ἀρχιλ. 51*
τυραν-δεα εὐ βεβηκύνοντι* Πρὸς. 7, 164, πρὸλ. Σοφ. Πλ. 979* καί
παρὰ Νικομάχ. **Χαυμαχ.** 1, ὁ Μινεκε [Κομ. Ἀποσπ. 5. 117] προ-
τ νει εὐ βίου βεβηκτάτα [πρὸλ. ἤκω 1, 2 γ'] οὕτως, ἀσφαλῶς
βεβηκῶς, ἰστανίμως, σσαθερός* Ἀρχιλ. 51* ἀγαλμα βεβηκὸν ἀνω
ῶνῶν. ἐν Σπγγγ. 23* οἱ ἐν τέλει βεβύτες, οἱ ἥκως ἐν αἰῶμασι,
Πρὸς. 9, 106, Σοφ. Ἀντ. 67* ἐν κακίᾳ βεβ. Σοφ. Πλ. 1057,
πρὸλ. 1094* βοῦς, κλέας ἐπὶ γλώσση βεβήκεν, τῶ ἐν λ. βοῦς
IV, κλέας 4* ἐπὶ εὐροῦ βεβηκένωι, τῶ ἐν λ. εὐράν. 3)

ἀπερχομαι, ὑπάγω, ἀναγνώρι, ἐν νησὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἡμε-
 ῖν. 116. ἔβαν ἄγοντες, ἔβαν φέρουσαι, ἀνυγύρηντας καὶ ἰαχὴν
 μέγ' ἑκαστὴν. Α. 391, Β. 302. ἀφάρ βέβακεν Σοφ. 1'ρ. 135. θα-
 λασσιος βέβηκεν ὁ αὐτ. Ο. Τ. 959, πρὸς. 832. βεβόας φροῦδερ
 Εὐρ. 1. Τ. 1280. ἐντεῦθεν, βέβηκα κατ' εὐρημασμένων ἀντι τοῦ τέ-
 θνηκα Δισχυλ. Περσ. 1002, Σοφ. Ἀντ. 996, κτλ. — μεταφ. ἐπὶ
 ἁβύσσου ἐπὶ παρ' Ὀρμ., ἐνέντα ἐναιτοὶ βεβόασαι, ἐνέντα ἔστη-
 θον καὶ παύθησαν. 12. Β. 134. πᾶ ὅρκια βήσεται: αὐτὸς, 339.

πρὸς. Θ. 229. 4) ἐργασίαι, τίποτε βέβαιον καὶ 'Ια. Ο. 90-
φθάνω, Σφρ. Ο. Τ. 81, Δλ. 921. 5) χωρὶς, προχωρῶ, προ-
βαίνω, ἐς τὸς τόλμης, ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων Σφρ. Ο. Τ. 125,
772. ἐπ' ἔσχατα ὁ αὐτ. Ο. Κ. 217. II, μ. αἰ. ἀναβαίνω,
παρ' Ὀμ. μόνον ἀδρ. μέσ. βήσασθαι εἰσφρον' 'Ια. Γ. 262, Ὁδ. Π.
481. — ἀκούσθως (ἐν τῇ ἐνεργ.) ἐπὶ τοῖς ἄρρεσι ἀναβαίνω, ἐπιβαίνω,
οὐχόμεναι, μινύμεναι, Πλάτ. Φαίδρ. 250B, 'Αχαῖ. κορ' Ἦενυ. (πρὸς.)

Νυμφώδας), Ἀριστ. Γ. Ζ. 6. 21. 1, κ.λ. ἐν τῇ παθ., ἵπποι βαι-
νόμενοι, πορβάδες, Ἰβρόδ. 1. 102. 2) μετὰ οὐστολῃ, αἰτ.,

βαλυσιν κέλλυβον, περιπατῶ ὁδόν, κατὰ ἄλυσ, Πλνδ. Ἀποσπ. 201.
 12. Καλλυαδεις— μεταφ. β. μητρον. ποδίσιν, κατὰ τῆς μ-
 ρέιν, βαλυνδον γαρμῶν, Διον. Ἰδικ. π. Συμβόλ. 21, Δ. U. 85. 21,
 κτλ. βαλυνεται τὸ ἔπος, κηλίσσει, Ἄριστ. Μεταφ. 11. 6, 7.

3) αἶνον ἔδα (ἐπὶ ἔσο, Christ) κόρος, ἐπέρχεται ἀγία
ματὶ τὴν ἔπαυον, Πρω. Ο, 2. 173. ὅστις, χρεός ἔδα με, χρεὶ με
κατέλθον, Ἀριστοφ. Νεφ. 30. πρβλ. Κύρ. Πικ. 1371. — πρβλ. ὡπαυ-
τῶς ἐρχομαι Α. 11. 2.
4) παρὰ ποιητ. μετ' αἴτ. Ζηλοσύνη, τῶ

ὄργανον τῆς κινήσεως, ἡ ὁποία εἶναι ἀληθῶς πλεοναστική, βαίνει
 πρὸς ἄρ. Πλ. ΑΑ, 1173: οὕτω, πρὸς α. εἰς, πρὸς α. εἰς,
 ἐκείνη, ἡ ἐκείνη, ἡ ἐκείνη, ἡ ἐκείνη, ἡ ἐκείνη, ἡ ἐκείνη,
 Jolp. [Πλ., Γράμ. 358, 359.]

Β. μεθ. κατά μέλλ. βήσω, (βπιο-) Ἰλ.Θ.107, (ελο-) Εὐρ.Ι.
 1. 742. ἀορ. α' ἔβησα — κέμω τινά να ὑπάγη, πῶτας βήσεν
 σφ' ἵππων, τοὺς ἔκαμ' να καταβῆσι, ἢλ Π. 810. ὁμοιότερον
 ἔλ' ἵππων βήσε κακῶς, τοὺς κατεβήσαν ἐκ τοῦ ἄρματος ἐν κατῷ
 καταστάσει, Ε.164. οὕτω παρὰ Πλάτ. Ο. 610. σπανίως παρ' Ἀετ-
 ποιητ. ὡς ἐν Εὐρ. Μηδ. 200, παρὰ ἀνα-, ἀπο-, ελο-, ἐμ-, ὑπερ-
 βαίνω· ἐπειδὴ παρ' Ἀετ. ὑπέρχετο μεθ. ῥήμα βεβᾶω, μετὰ μέλλ.
 βεβῶ, ἀορ. α' ἐβέβασα. ὁ Λουκ. ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πατρίαν ποιητ.
 γούσι. Νεωκ. Διαλ. 6. Α. χ. ἄλλ. παρὰ Α. Β. 395.

βαλόν, τό, = βάλε; ὁ θεός.

βαίως. ἄ. ὄν. μικρός, ὀλίγος. Πινδ. Π. Β. 131. β. νησος Λίσχ.
Περσ. 448. μέρος β. ἔχιν. ὁ αὐτ. Ἀγ. 1574. μικρός, καὶ ἐπ'
αριθμ. ὀλίγος, μόνος, οὐκα βαίᾱ Ἀνακτ. Ἀποστ. 3 Ugli. βαίᾱ γ
ὡς ἀπὸ πολλῶν Λισγύλ. Περσ. 1023. βαίᾱ κύλιε, Σοφ. Ἀποστ.
49. ῥάκη β., ὀλγα, ἀσχημαντα. ὁ αὐτ. Φ. 274. ἐλπέ πρόσμ.
βαίᾱ, ὀλγίως λόγου, ὁ αὐτ. ΑΓ. 292, πρὸλ. Ἀποστ. 255. 2 (ὀλγῶ
βαίᾱν.. λόγῳ φάμαν, χαρῆλ' τῇ φωνῇ λαλῶμενην, ὁ αὐτ. Φ.
845). ἐχώρει βαίᾱς, με ὀλίγον συνήλθον, ἔλη, μένος, ὁ αὐτ. Ο. Τ.
750. ἐπὶ καταστάσεως, χαμπῆς, χαμπιστῆ, πρόσθενος, ταπεινῆς
βαίᾱς, ἀντιθ. τῇ εἰ μεγάλῃ, ὁ αὐτ. ΑΓ. 160. ἔκ.. βαίᾱν γυνστῶ
ἀν γένου', ἐκ ποταπῆς καταστάσεως, ὁ αὐτ. Ἀποστ. 255. εὐχ
βαίᾱ τάνθυμιμα ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1199. βαίᾱ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ
ὁ αὐτ. Φ. 281. ἐπὶ χρόνῳ, βαχῆς, Σόλων 17, Σοφ. Τρ. 41. ἀπὸ
βαίᾱς (ἐνν. ἡλικίας), ἐκ νηπιότητος, Ἀνθ. Π. παρὰρ. 210.
αὐδ. βαίᾱν, ὡς ἐπίρρ., ὀλίγων, Σοφ. ΑΓ. 90. β. 20. ἐπὶ χρόνῳ,
αὐτ. Ο. Κ. 1633, Τρ. 335. οὕτω πληθ., βαίᾱ Ἀριστοφ. Ἀγ. 2
κατὰ βαίᾱν, ὀλίγον κατ' ὅλγον, Ἀνθ. Π. 622. συγκρ., βαίᾱτερο
Ὀμπ. Ξυν. γ. 86. — Πουττ. λίξις ἐν χρήσει παρ' Ἰταλ. ἐπὶ τῇ ἐν
νοίας τοῦ ὀλίγου. — Πρὸλ. τὸν Ἰων. τύπου ἡδυσάδ.

βασιλεύς, ὁ πατριάρχης, παιδαγωγός, ὁδηγὸς τῆς γυμνα-
σιακῆς, Σχολ. εἰς Σοφ. 549, Βοΐ.

βατο-φύρος, σν. ἴδε βατφόρος.
 βάτq, ἡ, κλάδος φυλίου (τῷ Καπνίῳ βαί), Καίρη. Στοιχ. παρ.
 Πορρ. π. Ἀποχ. 4.7. βάτα φεινίον ἐν Βύσσ. κ. ἴω. 12.13, πρὸς 1.
 Μακκ. 13. 51. ἴδε Slurz. Διαλ. Μακκ. σ. 88 κέξ., πρὸς. σπᾶδὲς
 βάτq, ἡ, τοῦ ποίνου ἡ χωρίον τοῦ ἐκ βορρ. ἐνίμακ, ὡς ἴω.
 (ἴδε. σισύρα). Ἰπρά. 4. 64. ἐκδέρ. σ. 205. 3. 10. ὁ Λ. Διόνειος
 διερᾶς βατq-φύρος (ἀντὶ βατq-) ἐν Διδ. Ἐκχορπ. Vol. 15.

11. σπῆν' ἐκ θερμάτων, Σοφ. Ἀκασπ. 853.
βατεύου, ὁ, καὶ βατεύλιον, τὸ, μετ' ἑωρξό; ἄθος Πισυρῶμα
ἱερὸς ὡς πῶς ἐκ τῶν οὐρανῶν, Δαρμα. ἐν Φωτ. Πιστ. σ. 318, 10 καὶ 23
βατεύ, υγρός, ἡ, βέλτελλ, Α. Π. 1190.
βατέφρος καὶ βατεφώρος, ἄν, ὁ φέρων κλάδον, Ἑκκλ.
βατέιν, ἄνους, ὁ, = βέλτενος, Ήρπλ. 37, Διού. 11, πορ' Ἀδελ.
Γα., μέτρον τι, Παύθ.

βάκανον, ὃ τῆς κρόμβης ἢ τῆς βοτάνου σπῆρος. ἤτοι ἡ πυρίλη.
Ἀλλ. Τραλλ. 7, 20, Παῦλ. Διγ. 3, 105, 7.

βακχίους, ἢ, Λατ. baculus, baculus, μύσους, ὑπερίτης ἢ
τῇ λατρίᾳ τῶν Κυβέλης, Gallus, Λουκ. ΙΓ', 8- ἰσχυρὸς βακχάδ,
"Αποκ. II. 7. 709. II, ἄνθρ ὀφειλόμενος, αἰσχρὸς, ἡ ἀδυνατός, ὁ
βίος, βλάξ, "Ανεμ. Kap. 1, Μέναντ, "Γεν. Π' 124 Θωμ. Μ. σ. 134
ἡ ἀκρίβεια, ἀφαιρετοὺς ὡς ὁ Βάνιος, "Αριστοφ. Νέφ. 1072, πρὸς
"Ποδ. 8. 20.

Βάκεις, ὃ, παλαιὸς τις βοιωτὸς προφύτης. Ἡρόδ. β. 20, 77 κ. ἀλλὰ
δύο ἕτεροι διασπύτης ἀναφέρονται, Σχῆλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1071
καὶ Βάκεις κατήντησε προσηγορικῶν, δηλοῦν γούρας καὶ μέ-
γους. Ἀριστ. Πρωτλ. 30. 3.

βακκάρεις, ἡ· γεν. -ιδος Μάγν. Λυδ., 1, 'Αριστοτ. 'Αποσπ. 203
-εως ἰππῶν. 27, κτλ., παρ' 'Αθην. 690· ἔστ. βακκάρει ἡ -ι

αὐτοῖς, καὶ, αὐτοῖς πάλιν, βακχαῖρες ἰσχυροί. Ἄνιστος, 12, καὶ αὐτοῖς—bacca? ἢ baccharin, ἄγνων ὅτι φυτὸν ῥιζαν ἔχον ἀρμηματώδη πᾶσι, ἐκ ἧς ἐβλήγον ἔλαιον (βακχαρίων ἔλαιον Ἰππ. συν. 11, πρὸς, 63d, 45), καλούμενον ὑπὸ τινων παρδός, ὡς ἰσχυρὸν κόνιν (τοῖς πᾶσι βάκχαριν (Ἰππ. συν. 11, πρὸς, 63d, 45), καλούμενον ὑπὸ τινων παρδός, ὡς ἰσχυρὸν κόνιν

βαλάν, τὸ, Λατ. baculum, ῥάβδος, ῥοπαλόν, Δισσιν. 18 (Valm), κελ. — πληθ. βάκυλα, Λατ. bacula, Πλουτ. Πρωμ. 70

ἀνίκαν, κονία Γεωπ. 10. 29, 4· ἡ βαλανευτική (ἐνν. τέχνη) Πλάτ. Σοφ. 227Α.

βαλάνευός, ὑπηρετῶ τινα κατὰ τὸ λουτρήν, ἀπλ. ὑπηρετῶ, Ἀριστοφ. Λυσ. 337· β. εἰσπύρ, ὑπηρετεῖν ἐαυτὸν ἐν τῷ λουτρῷ, ἄντ. Εἰρ. 1103· καταβρέχω τινα ὡς ὁ βαλάνευός, σῖνυ β. τινα φερερ. Περσ. 1. 6.—Παθ., Τιμοκλ. Βαλαν. 1.

βαλάνηρος, ἄ, ὄν, (βάλανος) ἐκ τοῦ εἶδους τῶν βαλάνων, κατὰ τὸν ὅμοιον τῇ κάρηρος, σταχυήρος, κτλ., Θέοφρ. 1. Φ. 1. 11. 3.

βαλάνηφάγειν, τρώγω βαλάνidia. Ἀππ. Ἑμφυλ. 1. 50.

βαλάνηφαγία, ἡ, τὸ εἶναι διὰ βαλάνιδιον, Φίλων 2. 409.

βαλάνη-φάγος, ὄν, ὁ τρώγων βαλάνidia, Ἀλκατ. 89, Χρησμ. παρ' Ἱεροδ. 1. 66, Πλούτ. Κορ. 3.

βαλάνη-φάρος, ὄν, ὁ φέρων βαλάνους, παράγων βαλάνidia ἢ φοινίκας, Ἡρόδ. 1. 193.

βαλάνιζω δρυὶν, σείω δρυὶν καὶ συλλέγω τὰ πίπτοντα βαλάνidia· ἐντεῦθεν ὡς παροιμιᾷ ἀπάντησις πρὸς ἐπαίτην· ἄλλην δρυὶν βαλάνιζε Ἀνθ. Π. 11. 417.

βαλάνιον, τὸ, ἀπέφημα ἐκ βαλάνιδιον χορηγούμενον εἰς τὸν μεθύοντα πρὸς ἀνάντην, Νικοχάρ. ἐν Ἀδελ. 1. 2) = βάλανος

Π. 4. ἴππ. 627. 31., 679, 35, κτλ.

βαλάνις, εἶδος, ἡ, = βάλανος Π. 4, ἴππ. 658. 51.

παρὰ Σουίτ., κτλ., = τῷ ἐπορ.

βαλάνισσα, ἡ, θήλ. τοῦ βαλάνους, ὡς βασιλίσσα τοῦ βασιλεῦς, γυνὴ ἐν λουτρῷ ὑπηρετοῦσα, Ἀνθ. Π. 5. 82.

βαλάνιτης [τ], ὁ, βαλάνου σχῆμα ἔχων, β. λίθος, εἶδος πολυτίμου λίθου, Πλίν. 37. 10.

βαλάντις, εἶδος, ἡ, εἶδος κασάνου, Πλίν. 15. 23.

βαλάνο-δύκη, ἡ, (δέχυμαι) ὅπῃ ἡ θύκη ἐν τῇ παραστάδι τῆς οὔρας πρὸς ὑποδοχὴν τῆς βαλάνου (Π. 3), Δίν. Τακτ. 18, ἔνθα ἴδε Κανναυ.

βαλάνο-ειδής, ἐς, βαλάνου ὅμοιος, Διοσκ. 5. 155.

βαλάνο-καστάνον, τὸ, καστανόν, Ἀλεξ. Τραλλ. σ. 312.

βαλάνος [βλ], ἡ, βαλάνιδιον, Λατ. glanis, ὁ καρπὸς τῆς δρυὸς (πρόβλ. ἀκυλός) παρεχόμενος εἰς τοὺς χοίρους, Ὁδ. Κ. 242., Ν. 409, πρόβλ. Ἀριστ. Γ. Ζ. 8. 21, 6—πᾶς ὅμοιος τῇ βαλάνω καρπός, ὁ φοινίς, Ἡρόδ. 1. 193, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 15· Διδὸς βάλ, τὸ γλυκὺ καστανόν, ἴδε Sprengel Διοσκ. 1. 145· ἡ μυρμηκὴ βάλανος, glanis myrmecia, Θέοφρ. 1. Φ. 1. 12. 1.

2) τὸ βαλάνηρον δένδρον, αὐτοῦ 4. 2, 6.

II. ἔνεκεν ὁμοιότητος σχήματος, 1) εἶδος ὀστρακοδέρμου, «τὸ μύδι», Ἀριστ. Γ. Ζ. 4. 8. 33., 5. 15, 16.

2) τὸ ἄκρον τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοῦ, glanis membra virilis, αὐτοῦ 1. 13, 3.

3) σιδήριον ἡ καρφὺν Λατ. pinculus, εἰσερχόμενον διὰ τινος ὀπῆς εἰς τὸν ἔλκινον μυχόν, ὅστις ἐκτίθεται ὀπισθεν τῆς οὔρας καθ' ὅσον τὸ πλάτος αὐτῆς, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τινὰ ὀπὴν ἐπὶ τῆς παραστάδος τῆς οὔρας ἀνιωγμένην (βαλάνο-δύκη), ὥστε ὁ μυχὸς δὲν ἠδύνατο νὰ μετακινήθῃ πρὶν τὸ σιδήριον ἀφαιρεθῇ ἐκ τῆς βαλάνο-δύκης διὰ τινος κλειδίου ἡ ἀγκίστρου (βαλάνο-ἀγκύρα) Ἀριστοφ. Σφ. 200, Θουκ. 2. 4—πρόβλ. κλεις 3, καὶ ἴδε Σαλμάστ. in Salin. σ. 648—656, Κανναυ. Δίν. Τακτ. 18—παρόμοιον τρόπον κλεισίματος μετεχειρίζοντο εἰς περιδέραια, Ἀριστοφ. Λυσ. 410.

4) παρ' ἱερ., «τὸ ἐντερόμενον τῇ ἐβρα ἐκ στέατος καὶ λίθου πρὸς ἡμέρας πλάσμα, ὡς κλειστός χρόνιος» Πλούτ. 10. 150, πεσσοῦς (καὶν. ὑποθετόν), ἴππ. Ἐπιδ. 1. 966· ἴδε βαλάνιζω. Λατ. pincus, pinculus, αὐτοῦ.

(Πρόβλ. Λατ. glanis, ἔνθα τὸ π. ἰσθδύναται τῷ h, ἴδε ββ. IV. ἴσως ἐκ ββαλ (βάλλω). ὅτι μίπεται ἡ πῖπται, Κούρτ. ἀρ. 637).

βαλάνο-φάγος, = βαλάνηφάγος, Ἐνν. Μ. 790. 36:—βῆμ. -φαγίω Σχόλ. εἰς Ὁδ. Τ. 163.

βαλάνω, ἀσφαλίζω, στερεώνω ἐκ βαλάνου (Π. 3), βεβαλάνωκε τὴν θύραν Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 361.—Παθ., βεβαλάνωμένος, ἡ, ὄν, ἀσφαλῶς κλεισμένος, ἐσφαλμένος, αὐτοῦ 370, ὁ αὐτ. Ὁρν. 1159.

βαλάντιδεν (πιθ. (βαλλ), τὸ, ὑποκοριστ. τοῦ βαλλάντιου ἐκπολ. Δίγ. 23 [—τ].

βαλάντις, = βαλάντις, ἴδε ἐν λ. βαλλάντιον.

βαλάντις, ἡ, γιγών β., βυλακοιδής, Μελίτ. σ. 115. 4.

βαλάντιον, τὸ, ἴδε βαλλάντιον.

βαλάντιομαίω, κόπτω καὶ κλέπτω βαλλάντια, Πλάτ. Πολ. 575B, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 62—καὶ βαλάντιο-τόμος, ὄν, ὁ λαθραῖος κόπτης τοῦ βαλλ., ἡ κλεψιδ. Περσ. 8, Ἑκφαντ. ἐν Ἀσλ. 3, Πλάτ. Πολ. 552D—ἀλλὰ πιθ. διορθωτικὸν βαλάν- ἴδε ἐν λ. βαλάντιον.

βαλάνωδης, ἐς, (εἶδος) βαλάνη ὅμοιος, ὡς βαλάνιδιον, Θέοφρ. Δίγ. Φ. 4. 3, 4.

βαλάνωτός, ἡ, ὄν, (βαλάνω) ἡσφαλισμένος, ἐστερωμένος διὰ

βαλάνου (Π. 3), ὁχεύς Παρμενίδ. παρὰ Σέξτ. Ἐνν. Μ. 7. 141, πρόβλ. Ξεν. Οἰκ. 9. 5.

II. κεκοσμημένος διὰ βαλάνιον, φιάλη Ἀδὸν. 502B· πρόβλ. καρυώτης Π. ἀντικειμέντος.

βαλαρός, ὁ, Κύριος λίθις ἀντιφυγός, Πλουτ. 10. 17, 9.

βαλαύσιον, τὸ, ἄνθος τῆς ἀγρίας ροῖας, Ἀριστ. Δίγ. 1. 6, ἐν τέλ., Διοσκ. 1. 154.

βαλβιδώδης, ἐς, (εἶδος) ἔχων ἐκατέρωθεν δύο προεχούσας ἄκρας, ἴππ. Μοχλ. 842.

βαλβίς, ἰδούς, ἡ, κυρίως τὸ σχοινίον τὸ τετυμένον ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ δρόμου πρὸ τῶν ἀγωνιζομένων· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατὰ πληρ., ὡς τὸ Λατ. calcitrans, τὰ εἴδη ἢ οἱ στύλοι, ἀρ' ὅν ἦτο τὸ σχοινίον τοῦτο διατεταμένον, ἐπομένως ἡ γραμμὴ ἐξ ἧς οἱ ἀγωνιζόμενοι ἀντιχωροῦν καὶ εἰς ἣν ἐπέστρεφον, Ἀριστοφ. ἴππ. 1159· ὡσαύτως τὴ σημεῖον ἀρ' οὗ ὁ δίσκος ἐρρίπτετο, Φιλίστρ. 798· ἐντεῦθεν, πᾶν σημεῖον ἀναχωρήσεως, ἀπὸ βαλβίδων Εὐρ. ἴπρ. Μαιν. 867, Ἀριστοφ. Σφ. 548· μεταρ., ἔρπε πρὸς βαλβίδα λυσιπρᾶν βίβου Εὐρ. Μοχλ. 1245· ἐκ β. εἰς τέρμα θάματα 1771.

II. ἐπιθ. ἂν τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως ἦτο καὶ τέρμα, βαλβίς ἐκατέρωθεν ἦτο, πρὶν πρὶν τις νὰ κερῆσθῃ, οἶον ἀφ' ἐπὶ ἄλλῃ (ὅπῃ τοῦ ἀνοδοῦντος τὸ τέγος), Σοφ. Ἀντ. 131· πρόβλ. Δυκ. 286, Ὁρκ. Κ. 1. 513, (Π. 9, ὡς τὸ βηλός, ἐκ ββαλ (βαίνω).)

βάλα, εἶδος μετ' εὐκ., Ἀλκιμαν Ἀποσπ. 12· πρόβλ. ἀβαλε, (κυρίως, προστακτ. τοῦ βάλλω).

βαλκερός ἢ βαλκίτος, ὁ, εἶδος μικροῦ ἰχθύος, Ἀριστ. Γ. Ζ. 6. 14. 12· ἴσως τὸ βαλλίρος αὐτοῦ 9. 20, 2, εἶνα: τὸ αὐτὸ,

βαλκός, ὁ, ἴδε βαλλήν.

βαλκός, ἄ, ὄν, (βάλλω) Λατ. vultus, στικτός, πακίλος, παρ-δαλός, ἔλαφος, λύγκες Εὐρ. Ἑκ. 90, Ἀλκ. 570.

2) παρ' ἑντ. Βαλκός, ὄνομα ἑνὸς τῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλεύου, Παρδάλης, ἴδ. Π. 149 κ. ἄλλ., πρόβλ. Εὐρ. Γ. Δ. 222.

II. ὠκύς, Ὁρκ. Κ. 2. 314· πρόβλ. αἰόλος.

βαλλάντιον, τὸ, πακίδιον, χρηματοφυλάκιον, «πακιδίον», Σίμων. 181, Ἐπίχ. 6, Ἀριστοφ. ἴππ. 707, 1197, Ὁρν. 157 κ. ἄλλ., παῖς ἐκ βαλλαντίου, τέκνον ὑποβολιμαῖον, ἀγοραστόν, Ἱηλεκίδ. ἐν Ἀδελ. 1.

2) παρὰ μεταγ. συγγραφ., «πύργος, ὅλκ., ποτὶν 250 ὁμηρίων, Ἐπιφάν.» (οὗτοι καὶ μέχρι ἐσχάτων παρ' ἡμῶν καὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ).—Συνήθως ἐγράφεται βαλλάντιον δι' ὁπλοῦ λ: ὅλκ' ἐν τῇ μνημονεύοντι χωρίῳ τοῦ Σίμων. τὸ μέτρον ὅσαι τοὶ βαλλ-· καὶ τὸν τύπον τοῦτον πιστῶς παρέχει τὸ ἴαδ χροὺ τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 772, ἀληθῶς τοῦτο τὸ χειρῶγραφο καὶ τὸ ἴονεν. ἔχουσι τοὺς βαλλαντιοτέμεις, καὶ πρὸς ἐκπύρρυσιν τοῦ μέτρου οἱ διωρισταὶ εἰσπαγόν τὸν τύπον βαλλαντιοτέμεις, ὅλκ' 6 ἱππῶν, προετίθει· τοῦτοι βαλλαντιοτέμεις, ὅπρ' ἦν ἐγένετο δευτέρη, ἴδε Μείνεκα Κωμ. Ἀποσπ. 2. σ. 14.

II. σκύντιον (ὡς παρ' ἐκ τοῦ βάλλω), λογαπαίνιον, διονύς, παρ' Ἀθήν. ὉΣΒ.

βαλλ-αχράδαι, οἱ, σκωπτικὸν ἐπώνυμον τῶν παιδῶν ἐν Ἀργεῖ, ἴδε Πλούτ. 2. 303Α.

βαλλήν, ὁ, (οὐχὶ βαλλήν Ἱερωνίου. π. μον. λξ. 17, Ἀρκάδ. 9), βασιλεύς, Αἰσχ. Πέρσ. 658, Σοφ. Ἀποσπ. 114. (Λέξ. Φρυγική, πιθανῶς συγγινῆς τῇ Ἑβρ. Baal, Bel (κύριος), πρόβλ. Ἡρόδ. Σέξτ. Ἐνν. Μ. 1. 313).

βαλλήν-ἰδὲ βλέπειν, λογαπαίνιον μεταλὺ τοῦ ῥήματος βάλλω καὶ τοῦ Ἀττ. ὀφείω βαλλήν-ἴδε Ἱερωνίου. π. μον. λξ. 17, Ἀρκάδ. 9), βασιλεύς, Αἰσχ. Πέρσ. 658, Σοφ. Ἀποσπ. 114. (Λέξ. Φρυγική, πιθανῶς συγγινῆς τῇ Ἑβρ. Baal, Bel (κύριος), πρόβλ. Ἡρόδ. Σέξτ. Ἐνν. Μ. 1. 313).

βαλλήν-ἰδὲ βλέπειν, λογαπαίνιον μεταλὺ τοῦ ῥήματος βάλλω καὶ τοῦ Ἀττ. ὀφείω βαλλήν-ἴδε Ἱερωνίου. π. μον. λξ. 17, Ἀρκάδ. 9), βασιλεύς, Αἰσχ. Πέρσ. 658, Σοφ. Ἀποσπ. 114. (Λέξ. Φρυγική, πιθανῶς συγγινῆς τῇ Ἑβρ. Baal, Bel (κύριος), πρόβλ. Ἡρόδ. Σέξτ. Ἐνν. Μ. 1. 313).

βαλλήν-ἰδὲ βλέπειν, λογαπαίνιον μεταλὺ τοῦ ῥήματος βάλλω καὶ τοῦ Ἀττ. ὀφείω βαλλήν-ἴδε Ἱερωνίου. π. μον. λξ. 17, Ἀρκάδ. 9), βασιλεύς, Αἰσχ. Πέρσ. 658, Σοφ. Ἀποσπ. 114. (Λέξ. Φρυγική, πιθανῶς συγγινῆς τῇ Ἑβρ. Baal, Bel (κύριος), πρόβλ. Ἡρόδ. Σέξτ. Ἐνν. Μ. 1. 313).

βαλλήν-ἰδὲ βλέπειν, λογαπαίνιον μεταλὺ τοῦ ῥήματος βάλλω καὶ τοῦ Ἀττ. ὀφείω βαλλήν-ἴδε Ἱερωνίου. π. μον. λξ. 17, Ἀρκάδ. 9), βασιλεύς, Αἰσχ. Πέρσ. 658, Σοφ. Ἀποσπ. 114. (Λέξ. Φρυγική, πιθανῶς συγγινῆς τῇ Ἑβρ. Baal, Bel (κύριος), πρόβλ. Ἡρόδ. Σέξτ. Ἐνν. Μ. 1. 313).

βαλλήν-ἰδὲ βλέπειν, λογαπαίνιον μεταλὺ τοῦ ῥήματος βάλλω καὶ τοῦ Ἀττ. ὀφείω βαλλήν-ἴδε Ἱερωνίου. π. μον. λξ. 17, Ἀρκάδ. 9), βασιλεύς, Αἰσχ. Πέρσ. 658, Σοφ. Ἀποσπ. 114. (Λέξ. Φρυγική, πιθανῶς συγγινῆς τῇ Ἑβρ. Baal, Bel (κύριος), πρόβλ. Ἡρόδ. Σέξτ. Ἐνν. Μ. 1. 313).

βαλλήν-ἰδὲ βλέπειν, λογαπαίνιον μεταλὺ τοῦ ῥήματος βάλλω καὶ τοῦ Ἀττ. ὀφείω βαλλήν-ἴδε Ἱερωνίου. π. μον. λξ. 17, Ἀρκάδ. 9), βασιλεύς, Αἰσχ. Πέρσ. 658, Σοφ. Ἀποσπ. 114. (Λέξ. Φρυγική, πιθανῶς συγγινῆς τῇ Ἑβρ. Baal, Bel (κύριος), πρόβλ. Ἡρόδ. Σέξτ. Ἐνν. Μ. 1. 313).

βαλλήν-ἰδὲ βλέπειν, λογαπαίνιον μεταλὺ τοῦ ῥήματος βάλλω καὶ τοῦ Ἀττ. ὀφείω βαλλήν-ἴδε Ἱερωνίου. π. μον. λξ. 17, Ἀρκάδ. 9), βασιλεύς, Αἰσχ. Πέρσ. 658, Σοφ. Ἀποσπ. 114. (Λέξ. Φρυγική, πιθανῶς συγγινῆς τῇ Ἑβρ. Baal, Bel (κύριος), πρόβλ. Ἡρόδ. Σέξτ. Ἐνν. Μ. 1. 313).

βαλλήν-ἰδὲ βλέπειν, λογαπαίνιον μεταλὺ τοῦ ῥήματος βάλλω καὶ τοῦ Ἀττ. ὀφείω βαλλήν-ἴδε Ἱερωνίου. π. μον. λξ. 17, Ἀρκάδ. 9), βασιλεύς, Αἰσχ. Πέρσ. 658, Σοφ. Ἀποσπ. 114. (Λέξ. Φρυγική, πιθανῶς συγγινῆς τῇ Ἑβρ. Baal, Bel (κύριος), πρόβλ. Ἡρόδ. Σέξτ. Ἐνν. Μ. 1. 313).

βαλλήν-ἰδὲ βλέπειν, λογαπαίνιον μεταλὺ τοῦ ῥήματος βάλλω καὶ τοῦ Ἀττ. ὀφείω βαλλήν-ἴδε Ἱερωνίου. π. μον. λξ. 17, Ἀρκάδ. 9), βασιλεύς, Αἰσχ. Πέρσ. 658, Σοφ. Ἀποσπ. 114. (Λέξ. Φρυγική, πιθανῶς συγγινῆς τῇ Ἑβρ. Baal, Bel (κύριος), πρόβλ. Ἡρόδ. Σέξτ. Ἐνν. Μ. 1. 313).

βαλλήν-ἰδὲ βλέπειν, λογαπαίνιον μεταλὺ τοῦ ῥήματος βάλλω καὶ τοῦ Ἀττ. ὀφείω βαλλήν-ἴδε Ἱερωνίου. π. μον. λξ. 17, Ἀρκάδ. 9), βασιλεύς, Αἰσχ. Πέρσ. 658, Σοφ. Ἀποσπ. 114. (Λέξ. Φρυγική, πιθανῶς συγγινῆς τῇ Ἑβρ. Baal, Bel (κύριος), πρόβλ. Ἡρόδ. Σέξτ. Ἐνν. Μ. 1. 313).

βαλλήν-ἰδὲ βλέπειν, λογαπαίνιον μεταλὺ τοῦ ῥήματος βάλλω καὶ τοῦ Ἀττ. ὀφείω βαλλήν-ἴδε Ἱερωνίου. π. μον. λξ. 17, Ἀρκάδ. 9), βασιλεύς, Αἰσχ. Πέρσ. 658, Σοφ. Ἀποσπ. 114. (Λέξ. Φρυγική, πιθανῶς συγγινῆς τῇ Ἑβρ. Baal, Bel (κύριος), πρόβλ. Ἡρόδ. Σέξτ. Ἐνν. Μ. 1. 313).

βαλλήν-ἰδὲ βλέπειν, λογαπαίνιον μεταλὺ τοῦ ῥήματος βάλλω καὶ τοῦ Ἀττ. ὀφείω βαλλήν-ἴδε Ἱερωνίου. π. μον. λξ. 17, Ἀρκάδ. 9), βασιλεύς, Αἰσχ. Πέρσ. 658, Σοφ. Ἀποσπ. 114. (Λέξ. Φρυγική, πιθανῶς συγγινῆς τῇ Ἑβρ. Baal, Bel (κύριος), πρόβλ. Ἡρόδ. Σέξτ. Ἐνν. Μ. 1. 313).

βαλλήν-ἰδὲ βλέπειν, λογαπαίνιον μεταλὺ τοῦ ῥήματος βάλλω καὶ τοῦ Ἀττ. ὀφείω βαλλήν-ἴδε Ἱερωνίου. π. μον. λξ. 17, Ἀρκάδ. 9), βασιλεύς, Αἰσχ. Πέρσ. 658, Σοφ. Ἀποσπ. 114. (Λέξ. Φρυγική, πιθανῶς συγγινῆς τῇ Ἑβρ. Baal, Bel (κύριος), πρόβλ. Ἡρόδ. Σέξτ. Ἐνν. Μ. 1. 313).

βαλλήν-ἰδὲ βλέπειν, λογαπαίνιον μεταλὺ τοῦ ῥήματος βάλλω καὶ τοῦ Ἀττ. ὀφείω βαλλήν-ἴδε Ἱερωνίου. π. μον. λξ. 17, Ἀρκάδ. 9), βασιλεύς, Αἰσχ. Πέρσ. 658, Σοφ. Ἀποσπ. 114. (Λέξ. Φρυγική, πιθανῶς συγγινῆς τῇ Ἑβρ. Baal, Bel (κύριος), πρόβλ. Ἡρόδ. Σέξτ. Ἐνν. Μ. 1. 313).

βαλλήν-ἰδὲ βλέπειν, λογαπαίνιον μεταλὺ τοῦ ῥήματος βάλλω καὶ τοῦ Ἀττ. ὀφείω βαλλήν-ἴδε Ἱερωνίου. π. μον. λξ. 17, Ἀρκάδ. 9), βασιλεύς, Αἰσχ. Πέρσ. 658, Σοφ. Ἀποσπ. 114. (Λέξ. Φρυγική, πιθανῶς συγγινῆς τῇ Ἑβρ. Baal, Bel (κύριος), πρόβλ. Ἡρόδ. Σέξτ. Ἐνν. Μ. 1. 313).

βαλλήν-ἰδὲ βλέπειν, λογαπαίνιον μεταλὺ τοῦ ῥήματος βάλλω καὶ τοῦ Ἀττ. ὀφείω βαλλήν-ἴδε Ἱερωνίου. π. μον. λξ. 17, Ἀρκάδ. 9), βασιλεύς, Αἰσχ. Πέρσ. 658, Σοφ. Ἀποσπ. 114. (Λέξ. Φρυγική, πιθανῶς συγγινῆς τῇ Ἑβρ. Baal, Bel (κύριος), πρόβλ. Ἡρόδ. Σέξτ. Ἐνν. Μ. 1. 313).

βαλλήν-ἰδὲ βλέπειν, λογαπαίνιον μεταλὺ τοῦ ῥήματος βάλλω καὶ τοῦ Ἀττ. ὀφείω βαλλήν-ἴδε Ἱερωνίου. π. μον. λξ. 17, Ἀρκάδ. 9), βασιλεύς, Αἰσχ. Πέρσ. 658, Σοφ. Ἀποσπ. 114. (Λέξ. Φρυγική, πιθανῶς συγγινῆς τῇ Ἑβρ. Baal, Bel (κύριος), πρόβλ. Ἡρόδ. Σέξτ. Ἐνν. Μ. 1. 313).

βαλλήν-ἰδὲ βλέπειν, λογαπαίνιον μεταλὺ τοῦ ῥήματος βάλλω καὶ τοῦ Ἀττ. ὀφείω βαλλήν-ἴδε Ἱερωνίου. π. μον. λξ. 17, Ἀρκάδ. 9), βασιλεύς, Αἰσχ. Πέρσ. 658, Σοφ. Ἀποσπ. 114. (Λέξ. Φρυγική, πιθανῶς συγγινῆς τῇ Ἑβρ. Baal, Bel (κύριος), πρόβλ. Ἡρόδ. Σέξτ. Ἐνν. Μ. 1. 313).

βαλλήν-ἰδὲ βλέπειν, λογαπαίνιον μεταλὺ τοῦ ῥήματος βάλλω καὶ τοῦ Ἀττ. ὀφείω βαλλήν-ἴδε Ἱερωνίου. π. μον. λξ. 17, Ἀρκάδ. 9), βασιλεύς, Αἰσχ. Πέρσ. 658, Σοφ. Ἀποσπ. 114. (Λέξ. Φρυγική, πιθανῶς συγγινῆς τῇ Ἑβρ. Baal, Bel (κύριος), πρόβλ. Ἡρόδ. Σέξτ. Ἐνν. Μ. 1. 313).

βαλλήν-ἰδὲ βλέπειν, λογαπαίνιον μεταλὺ τοῦ ῥήματος βάλλω καὶ τοῦ Ἀττ. ὀφείω βαλλήν-ἴδε Ἱερωνίου. π. μον. λξ. 17, Ἀρκάδ. 9), βασιλεύς, Αἰσχ. Πέρσ. 658, Σοφ. Ἀποσπ. 114. (Λέξ. Φρυγική, πιθανῶς συγγινῆς τῇ Ἑβρ. Baal, Bel (κύριος), πρόβλ. Ἡρόδ. Σέξτ. Ἐνν. Μ. 1. 313).

βαλλήν-ἰδὲ βλέπειν, λογαπαίνιον μεταλὺ τοῦ ῥήματος βάλλω καὶ τοῦ Ἀττ. ὀφείω βαλλήν-ἴδε Ἱερωνίου. π. μον. λξ. 17, Ἀρκάδ. 9), βασιλεύς, Αἰσχ. Πέρσ. 658, Σοφ. Ἀποσπ. 114. (Λέξ. Φρυγική, πιθανῶς συγγινῆς τῇ Ἑβρ. Baal, Bel (κύριος), πρόβλ. Ἡρόδ. Σέξτ. Ἐνν. Μ. 1. 313).

βαλλήν-ἰδὲ βλέπειν, λογαπαίνιον μεταλὺ τοῦ ῥήματος βάλλω καὶ τοῦ Ἀττ. ὀφείω βαλλήν-ἴδε Ἱερωνίου. π. μον. λξ. 17, Ἀρκάδ. 9), βασιλεύς, Αἰσχ. Πέρσ. 658, Σοφ. Ἀποσπ. 114. (Λέξ. Φρυγική, πιθανῶς συγγινῆς τῇ Ἑβρ. Baal, Bel (κύριος), πρόβλ. Ἡρόδ. Σέξτ. Ἐνν. Μ. 1. 313).

βαλλήν-ἰδὲ βλέπειν, λογαπαίνιον μεταλὺ τοῦ ῥήματος βάλλω καὶ τοῦ Ἀττ. ὀφείω βαλλήν-ἴδε Ἱερωνίου. π. μον. λξ. 17, Ἀρκάδ. 9), βασιλεύς, Αἰσχ. Πέρσ. 658, Σοφ. Ἀποσπ. 114. (Λέξ. Φρυγική, πιθανῶς συγγινῆς τῇ Ἑβρ. Baal, Bel (κύριος), πρόβλ. Ἡρόδ. Σέξτ. Ἐνν. Μ. 1. 313).

βαλλήν-ἰδὲ βλέπειν, λογαπαίνιον μεταλὺ τοῦ ῥήματος βάλλω καὶ τοῦ Ἀττ. ὀφείω βαλλήν-ἴδε Ἱερωνίου. π. μον. λξ. 17, Ἀρκάδ. 9), βασιλεύς, Αἰσχ. Πέρσ. 658, Σοφ. Ἀποσπ. 114. (Λέξ. Φρυγική, πιθανῶς συγγινῆς τῇ Ἑβρ. Baal, Bel (κύριος), πρόβλ. Ἡρόδ. Σέξτ. Ἐνν. Μ. 1. 313).

βαλλήν-ἰδὲ βλέπειν, λο

πλῆρ, βελήχεται 'Ιλ. Α. 657, εὐκτ. δια-βελήχασθε 'Ανδρ. 22. 41. ὑπερσυντ. ἐβεβλήχην (περι-) Σεν. 'Ιων. γ' πλῆρ, ἐβεβλήχεται 'Πρόδ. 6. 25.—'Οσαυτως 'Επικός τις πρῶμ, βεβλήχεται ὅπαντες ἐπὶ ἰδιαιτέρας ἐνοίας, ἴδε ἐν λ. *βολέω. ('Εκ γ' ΠΑΔ παράγονται ὡσαύτως τὰ βέλος, βέλεμενον, βελήνη, βολή, βόλος, βολίς, πρβλ. Σανσφ. gal, galāni (decidui), galanus (silvianus) 'Παλαιον-Γερμ. quilla (excursio), quella (ferre, quillio)· περὶ τῆς ἐναλλια-γῆς τῶν στοιχείων β καὶ γ. ἴδε ἐν ἄρθρῳ II. β).

Α. 'Ενεργ., ῥίπτω. 1) μετ' αἰτιατ. τοῦ πρῶτον ἢ πράγ-ματος καθ' οὗ σκοπεύει τις, ῥίπτω οὕτως ὥστε νὰ κτυπήσω, κτυπῶ τινα δι' οὐδυνήσας βλήματος, κυρίως ἀντιθέτ. πρὸς τὰ ῥήματα ὅσα σημαίνουν πλῆγανον ἔχων τὸ ὅπλον ἐν χειρὶ, κεντῶν ἢ πλήττων δι' αὐτοῦ (κτυπῶ, οὐτάω), βλήμενος γὰρ τυπεί· 'Ιλ. Ο. 495· οὐ τίς ἔδυνήσατο ποιμένα λαῶν οὕτως· οὐδὲ βαλεῖν Σ. 424· τὸν βάλεν, οὐδ' ἀφάρμορτε Α. 350, πρβλ. Δ. 473, κτλ.· εἰν εἶναι δι' ἀνάγκη νὰ δάσωμεν τὴν ῥῆμα τοῦτο μετ' τὴν ἐνοίαν τοῦ τυπῶ ἐν 'Ιλ. Ε. 73, ἐγγύθεν ἐλθὼν βεβλήκει· δουρὶ ἡ ἐν II. 807, δουρὶ ὤμων μεσσηγύς σχεδόν βάλει.—Συντάξις: μ. δευτ. τοῦ ὀργάνου, β. τινὰ δουρὶ, ἰχθ. ἔγχει, πέτρῳ, κεραυνῷ, κτλ.· 'Ομ.· μετὰ διπλῆς αἰτιατ. προσ. καὶ μέρους, μιν βάλε μηρὸν δισσά 'Ιλ. Α. 583· καὶ μετ' αὐτ. μόνον τοῦ μέρους, Ε. 10, 661· οὕτω, τὸν δ' 'Οδυσσεύς κατὰ λοιπὸν.. βάλεν ἰὼ 'Οδ. X. 15· δουρὶ βαλὼν πρὸς στήθος 'Ιλ. Α. 144· προσθεμένην συστολὴν αἰτιατ., ἔλκος.., τὸ μιν βάλε Πάνδορος ἰφ 'Ιλ. Ε. 795·—ὡσαύτως, βάλε Τυδείδης κατ' ἀσπίδα, ἐκτύπησεν ἐπάνω εἰς.., 'Ιλ. Ε. 281. 2) σπανιότερον ἐπὶ πραγμάτων, ἡνιοχον κοινῆς ῥαθιμίης ἐβαλλον 'Ιλ. Ψ. 502· οὕτως ἐπὶ σταγόνων αἵματος, Α. 536, πρβλ. Δισχὺλ. 'Αγ. 1300· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀκτίων ἐβαλλον [χόονα] 'Οδ. Ε. 479, πρβλ. 'Απολλ. Πρόδ. Δ. 885· προσβάλλω τὰς αἰσθήσεις, ἐπὶ ἡχῳ, κτύπος οὐατα βάλλει 'Ιλ. Κ. 535, πρβλ. Σοφ. 'Αντ. 1188, Φ. 205· καὶ ἐπὶ ὁσμῆς, ὁσμῇ β. τινὰ δ' αὐτ. 'Αποσπ. 411, πρβλ. 483. 3) μεταφρ. β. τινὰ κακοῖς, φθό-νῳ, ψόγῳ, πλήττω τινὰ μετ' ἀντιθέσεως, κτλ., ὁ αὐτ. Δ. 1244, Πύρ. 'Ιλ. 902, 'Αριστοφ. Θεσμ. 895· ἐπὶ δὲ καὶ, στεφάνοις β. τινὰ Πινδ. II. 8. 10· ἴδεν ἀπλῶς, ἐπαίνῳ, ὕμνῳ, ἔςμῳ, ὁ αὐτ. Ο. 2. 161, II. 11. 62· ὡσαύτως, φθόνος βάλλει Δισχὺλ. 'Αγ. 947· γρήμια βάλλει τὴν καρδίαν 'Αχ. Τέτ. 2. 37· πρβλ. *βολέω.

II. μετ' αὐτ. τοῦ βαλλομένου ὅπλου, ῥίπτω, ἐξαινεῖν, σπᾶν. παρ' 'Ομ., βαλὼν βέλος 'Ιλ. I. 405· χαλκὸν ἐνὶ στή-θεσσι βαλὼν 'Ιλ. Ε. 346, πρβλ. 'Οδ. γ'. 62· ἐν νηυσὶν περ.. β. 'Ιλ. Ν. 629·—ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ δευτ. τοῦ βλήματος, ῥίπτω, κτυπῶ μετ' ἡ πρῶμα, οἱ δ' ἄρα χερμαδίσαι.. βάλλον 'Ιλ. Μ. 155· βέλεσι 'Οδ. II. 277·—παρὰ πρῶτος ἀπαλ. β. ἐπὶ τινι, ῥί-πτω ἐναντίον εἰνός, Θουκ. 8. 75· ἐπὶ σκοπόν ἢ σκοποῦ Σεν. Κύρ. I. 6, 29, Δουκ. Έρωσ. 16· καὶ μόνον, οἱ φίλοι βάλλοντες εἶργον Θουκ. 4. 33.

2) γενικῶς ἐπὶ παντὶ βαλλομένῳ πράγματι, εἰς ἅλα λύματ' ἐβαλλον 'Ιλ. Α. 314· τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλον 'Οδ. Ε. 429 [νῆας] β. ποτὶ πέτρας Μ. 71· εὐνάς β. ῥίπτω ἔξω τοῦς ὡς ἀγκυρὰ χρησιμεύοντες λίθους, I. 137· β. σπόρον, ῥί-πτω τὴν σπέρων, Θεόφρ. 25. 26·—μεταφρ., ὑπνον.. ἐπὶ βλεφάρ-οις β. 'Οδ. Α. 364· β. σκότον ἐμίσει Εὐρ. Φοιν. 1030· β. λύπην τινὶ Σοφ. Φ. 67. 3) ἐπὶ προσώπων, β. τινὰ ἐν κοινήν, ἐν θοπέδῳ 'Ιλ. Θ. 156, 'Οδ. X. 188· γῆς ἔξω β. Σοφ. Ο. Τ. 622· β. τινὰ θάπτειν ὁ αὐτ. Δ. 1333, πρβλ. Φ. 1066· καὶ ἐν τῷ παθ., 'Ανθ. II. 5. 105, κτλ.—ἀνολούτως μεταφρ., ἐς κα-κὸν β. τινὰ 'Οδ. Μ. 221· ἐς με μετ'. 'Εσιδας καὶ νεκεία β. 'Ιλ. Β. 370· β. τινὰ ἐς ἔχθραν, ἐς ὄδον Δισχὺλ. II. 368, Εὐρ. Τρω. 1038· ὡσαύτως, ἐν αἰτίᾳ ἢ αἰτίᾳ β. τινὰ Σοφ. Ο. Τ. 657, Τρ. 940, (ἀλλ' ἐν Εὐρ. Τρω. 305, β. αἰτίαν ἐς τινα)· κιν-δύνῳ β. τινὰ Δισχὺλ. Θέβ. 1018.

3) ὁφείτω τι νὰ πείσῃ, ἐτέρωθεν κάρη βάλεν 'Ιλ. Θ. 306, πρβλ. Ψ. 697· β. ἀπὸ δάκρυ παρειῶν 'Οδ. Α. 198, πρβλ. 114· κατὰ βλεφάρῳ βάλλω ἐκ-κρῦα θέρην. 1026· κατ' ὅσων Εὐρ. Ίππ. 1396· αἵματος πέρι-φιγα πρὸς πέδῳ β. Δισχὺλ. 'Αποσπ. 182·—β. τοὺς ὀδόντας, ἐκβάλλω αὐτοὺς, Ὀπ. 26, 20, 11, κτλ.· οὕτω βάλλ-λιν μόνον, αὐτῷ 22. 6.

4) ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐτέρωθεν βάλλ' ἐμίματα, ῥίπτω, ἀεὶ οὐκ ὄντων, 'Οδ. Π. 179· οὕτως, ἐμίμα, ἀγ-γὰς, πρὸς ὀφθαλμὸν β. εἰς τὴν πρὸς τι Εὐρ. κτλ. 5) ἐπὶ ζῶν, ὡς πρὸς τὰ ἐμπρός ἢ εἰς τὸ μέτωπον, τοὺς σὺς [ἵππους] πρὸς-θε βαλὼν 'Ιλ. Ψ. 572· πρ. βαλόντες (ἐνν. ἵππους) αὐτῷ 639· βάλλε κατ' ὅτε μολοῖα Θεόφρ. 4. 44· οὕτως, β. ψυδάν ποτὶ κέρδεα Βίων 5. 12.

6) ἐπὶ χαλαστέρας ἐννοίας, ῥίπτω, πετώ, ὁπλ. θέτω, τοποθετῶ, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἐννοίαν τινα σπουδῆς, τῷ μὲν.. βαλέτην ἐν χειρὶν ἑταίρων 'Ιλ. Ε. 574, πρβλ. Ρ. 40· Φ. 104· μῆλα.. ἐν νηὶ β. 'Οδ. I. 470· ἐπὶ γὰν ἴχνος ποδῶς β. Εὐρ. Ίστ. 721· φάσανον ἐπ' αὐχένος β. ὁ αὐτ. 'Ορ. 51·—μεταφρ., ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν 'Ιλ. Ε. 513· ὅπως.. φιλόφρονα μετ' ἀμφοτέρωσι βάλ-λμεν, ὡς μὲν φίλῳ μετὰ αὐτῶν, Δ. 18· β. τί τινι ἐν θυμῷ, ὡς τὸ τίθῃναι ἐπὶ φρεσὶν 'Οδ. Α. 201, πρβλ. Σ. 289· οὕτως, ἐν καρδίᾳ β. Πινδ. Ο. 13. 21· ἀλλὰ καὶ, θυμῷ, ἐς θυμὸν β.,

βάλλω εἰς τὴν καρδίαν μου, ὡς ἐν τῷ μέσ. τύφῳ, Δισχὺλ. Πρ. 705, Σοφ. Ο. γ'. 975.

7) ἰδίως ἐπὶ τῆς ἐννοίας βάλλω ὀλόγῳ, ἀμφ' ὀχέεσσι θεῶς βάλε καμπύλα κύματα 'Ιλ. Ε. 722, πρβλ. 731· καὶ ἐπὶ ἐνδυμάτων ἢ ὅπλων, ἀμφὶ δ' 'Αθήνη ὤμοις· βάλλ' αἰγίδα Σ. 204· πρβλ. ἀμφιβαλλῶ, περιβάλλω.

7) καὶ ἐπὶ τῶν κούβων, ῥίπτω τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον ῥιψιμόν, ἴδε ἐν λ. κούβος·—οὕτω παθ., ψήφος βαλοῦσα, ἀπολ., διὰ τοῦ ῥιψιματῆς τῆς; ῥι-πτομένη, Δισχὺλ. Εὐμ. 751, πρβλ. Δοφ. Παρὰλ. 165.

8) ἡ μεταφρ. βαλὼν προστίθεται ἐνίοτε ὡς τὸ λαδῶν ἢ ἔχων, ἐν τέλει περιούδιον ἢ προέξουσος σχεδὸν πλεοναστικῶς, μετ., Σοφ. Ο. Κ. 475.

III. ἀμετάβ. πίπτω, ῥίπτομαι (πρβλ. ῥίπτω 7), ποταμός Μινυῖος εἰς ἅλα βάλλων 'Ιλ. Α. 722, πρβλ. 'Απολλ. Πρόδ. Β. 744, κτλ.· [ἵππους] περὶ τέρμα βαλοῦσας, δραμαῖσας περὶ τὴν τέρμα (ἐκτὸς ἂν εἶναι κατὰ τῆσιν ἀντὶ τοῦ περιβ.), 'Ιλ. Ψ. 462· ἐγὼ δὲ.. τὰ γ' ἐν πέδῳ βαλῶ (ἐνν. ἐμαυτὴν) Δισχὺλ. 'Αγ. 1172, πρβλ. ῥίπτω 7· (ἐν X. 574 ὁ 'Ερμῆων διορθώνει: ἀρεῖ.. καὶ κατ' ἐφθαλμοῦς βαλεῖ)—μεταφρ., β. εἰς τόπον, φθῶν εἰς.., 'Απολλ. Πρόδ. Δ. 1579· βαλὼν καθεῦθε, κατεκλίθη καὶ ἐκοι-μήσατο, 'Απολλ. Ίππ. 2. 20, 10. 2) οὕτως ἐν τῇ συνήθει γλώσσῃ, βάλλ' ἐκ κόρακας, πήγαινε ἀπ' ἐδῶ, κρημνίσου! Λατ. κρημνισι abbi in malum rem! 'Αριστοφ. Σφ. 835, κτλ.· βάλλ' ἐκ μακρῆς (ἰσάτ. Ίππ. Μελ. 293Α).

Β. Μεσ., βάλλω, θέτω ἐκτεταμένῳ, ὡς ἐνὶ θυμῷ βάλλεται, διὰ νὰ τὸ βάλλῃ εἰς τὴν καρδίαν σου, εἰς τὸν νοῦν σου, 'Ιλ. γ'. 106, πρβλ. 'Οδ. Μ. 218· οὐδ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Πρ. 167· εἰ μὲν δὲ νόστον γε μετὰ φρεσὶ.. βάλλεται 'Ιλ. I. 435· ἐς θυμὸν βάλλεσθαι τὴν 'Πρόδ. I. 84, κτλ.· εἰς ἢ ἐπὶ πόντον, εἰρ-μύμην Πλουτ. Θερ. 24, κτλ.· ἴδε ἀνωτ. Α. 11. 6· ἐφ' ἑωυτοῦ βαλόμενος, κατ' ἰδίαν κρίσιν, ἀπ' ἑαυτοῦ, 'Ηρόδ. 3. 71, 155, 4. 160, δ. 73·—ἐν 'Οδ. Α. 234, ἐδόλοκον ἐπὶ τῇ ἡγῇ ἐκ διορθώσεως.

2) τῶς ἢ εἰσὶν ἀμφ' ὅμοις βάλλεσθαι, ῥίπτω εἰς τοὺς ὄμους μου πέρις, 'Ιλ. Κ. 533, γ'. 372, κτλ.· ἐπὶ κάρᾳ στήφῃ β. Εὐρ. I. Α. 1513. 3) ἐς γαστέρα βάλλεσθαι, συλλαμ-βάνειν, 'Πρόδ. 3. 28.

4) καταθέτω ὡς θεμέλιον, κρηπίδα βάλλεσθαι, Λατ. fundamēta posere, Πινδ. Π. 7. 4, πρβλ. 4. 245· ὡσαύτως, καταβάλλω τὰ θεμέλια τινος, ἀρχίζω νὰ κατασκευάσω τι, οἰκοδομῶ, στρατοπέδον, κτλ., Πλάτ., κτλ.· β. ἀγκυραν, ῥίπτω ἀγκυραν, 'Πρόδ. 9. 74, κτλ. II. σπαν., χροὰ βάλλε-σθαι λουτροῖς, κτυπῶ ἐμαυτὸν μετ' ὕδαρ, ῥίπτω ἐπάνω μου ὕδωρ, λούμαι, 'Γιν.· 'Ομ. εἰς Δῆμ. 50· (ἀλλὰ, λουτρὰ ἐπὶ χροῶς βα-λεῖν Εὐρ. 'Ορ. 203).

βαλλωτή, ἡ, εἶδος φυτοῦ, ἴσως τὸ μέλαν πρόσιον, ἀγριομελισ-σόχοτον, Διοσκ. 3. 117.

βᾶλῶς, ὁ, Δωρ. ἀντὶ βηλῶς, ὁ ἴδῃ.

βαλσαμίνη, ἡ, τὸ φυτὸν τοῦ βαλσάμου, βυμβάλμων, ἀναφερό-μενον ἐκ τοῦ Διοσκ.

βάλσαμον, τό, τὸ φυτὸν τὸ παράγον τὸ βάλσαμον, Θεόφρ. I. Φ. 9. 6, 1. 2) ἡ εὐώδης ῥητίνη τοῦ φυτοῦ τούτου, αὐτῷ 4., 'Αριστ. 'Αποσπ. 105.

II. εἶδος ἀρωματικῆς βοτάνης ὁμοίας πρὸς ἡδύσμον, Γεωγρ. 11. 27. (Πλάτων Σιμητικὴ ἡ λέξις· ἴδε τοῦ Ρισσεν ἐρμηνείαν εἰς τὸ Δαν. παραρτ. γ.). [βάλσαμον Νίκ. Θ. 817, ἀλλὰ ἂν 'Ανδρόμ. καὶ Δαμοκρ. παρὰ Γαλήν., ὡς balsamum παρὰ Λατ. ποιηταίς].

βάλσαμον, ἡ, τὸ βαλσαμοφόρον φυτὸν, Παλλὰδ., παρ' ὧ καίται καὶ βαλσαμουργός, ὁ, ὁ παρασκευάζων τὸ βάλσαμον· τὸ ῥῆμα -ουργέω παρὰ Βυζ.

βαλσαμον-φύρος, ον, ὁ φέρων, παράγων βάλσαμον, χωρίον Γεωγρ. Συγγελλ.

βαλσαμώδης, ες, (εἶδος) βαλσάμου ὁμοιος, Πλιν. 12. 19.

βαλσαμῶν, ὄνως, ὁ, ὁ βαλσαμῶν, Παλλὰδ.

βᾶλτη, ἡ, ἔλος, βάλτος· Βυζ.·—βαλτωδης, ες, ἐλώδης, οὐτόθ.

βᾶμα, τό, Δωρ. ἀντὶ βῆμα, Πινδ.

βαμβάκινω, λέγει ὠνομαστ., κτυπῶ, συγχρόνῳ, κροτῶ τοὺς δόν-τας, 'Ιλ. Κ. 375· τραυλίζω, Βίων 4. 9, 'Ανθ.·—οὕτω καὶ βαμβάκ-κῶς 'Ιππ. 10· ὡσαύτως, βαμβάκινος ἡ -ούξ Α. Β. 30, Εὐστ. 812. 46, καὶ ἐντεῦθεν διορθωθὲν (ἀντὶ βαμβάκινος) ἐν 'Αριστ. Πρόδ. 27. 11·—βαμβάκινω εἶναι ἀμφ., Μαινεκε Μόσχ. 3. 7.

βαμβάκινος, -κεῦτρια, ἡ, = φαρμακεία, -κεῦτρια, 'Ηούχ.

—βαμβάκινος, ὁ, = φαρμακεία Α. Β. 85.

βαμβάξ, ἄκος, ἡ, βαμβάκι, 'Αγμέτ' 'Οντερ. 222· ἐντεῦθεν βαμ-βάκινος, τό, ὡς παρ' ἡμῶν, Σουῖδ.·—ἐπὶ δὲ βαμβάκινος ἡ -πρῶς, ἀ. ὄν. καὶ βαμβάκινος, ἡ, ὡς ἐν βαμβάκινω, Βυζ.·—βαμβάκ-κινω-πεδῆς, ες, ὡς ἡμῶν πρὸς βᾶμβάκινω, Διοσκ. 3. 18.

βαμβάκινος, ὄνως, = βαμβάξ, 'Επίχ. καὶ Σωφρ. παρ' 'Αθην. 287 Β, 300 Γ.

βᾶμας, Δωρ. ἀντὶ βᾶμεν, α' πλῆρ. ὑποτακτ. ἀορ. 6' τοῦ βαίνω, Θεόφρ.

βᾶμμα, τό, (βᾶμμα) ἐκεῖνο, ἐν ᾧ τι βᾶπτεται, βυθίζεται, βαρεῖ, χρώμα, Πλάτ. Νόμ. 956 Α· βᾶμμα Σαρδανικόν, Κυλικηνικόν, ὡς βᾶπται I. 2·—β. λευκώματος, λευκὴ βαρεῖ, 'Αριστ. Ψυσιογ. 6. 49.

II. ἑμβάμμα (σάλας), καρύκευμα, Νίκ. Θ. 622, κτλ.

βαμμάτιον, τδ, υποκορ. τοῦ βάμματος. Ἀδὸν. Θ. 404. ὁρ. δμς. βάν [β]. Ἐπ. ἀντίθετον, ἐθνησαν. γ' πληθ. ὁρ. β' τοῦ βαλνυ. βανθ. Βαυνο. ἀντί γυνή. Κόρινθα 21. πληθ. βανθας Ἰσὺχ. γάνα. Γρηγ. Κορ. σ. 345.—ἴδε ἐν λ. γυνή.

βανναυαίον, εἶμα βανναυος, Συναξ. 221). βανναυαίον, ἡ τὸ ἐπαγγέλμα τοῦ βανναυος, ἥτοι ἀπλοῦ ἐργάτου ἐργαζομένου μηχανικῇ ἐργασίᾳ ἄνευ ἐνεργείας τοῦ πνεύματος, ὡς τὰ χειρωνακία καὶ τέχνη. Ἰερὺ. 2. 105, πρὸλ. 167, κτλ. 11, ὁ βίος, αἱ ἐξεις καὶ ὁ τρόπος τοῦ ἀπλοῦ ἐργάτου, ἀγροικία, ἑλλειψίς ἀνατροφῆς, τρόπων, αἰσθημάτων, Ἄριστ. 110. Ν. 2. 7, β. 4. 2, 3, πρὸλ. Πόλ. β. 2, 7.

βανναυσικός, ἡ, ὅν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτελής εἰς ἐργάτας τέχνη β., ἀπλως μηχανικὴ τέχνη. Λατ. arts scholaria, Ξεν. Συμπ. β. 4, β. 4. 2.

βανναυος, ὄν, (ὡσεὶ βανναυος, ἐκ τοῦ βανυος, αὐτοῦ) — κυρίως, ἐργαζόμενος διὰ τοῦ πυρός, μηχανικός, ἐπιθ. τῶν ἐργαζομένων διαγούσι βίον ἔδρατον, κατασκευάζοντες μὲν μεταξὺ φιλοπολέμων καὶ νομαδικῶν λαῶν, ἀλλὰ πολῖται εἰς τὴν πολιτείαν, καὶ μὴν ἀπογοιλοῦνται περὶ τὰς τέχνας, ὧν ἄνευ πόλιν ἀδύνατον οἰκεῖσθαι Ἄριστ. Πόλ. 4. 4. 9. ἢ βελτίστη πόλις οὐ ποιήσει β. πολίτην αὐτοῦ 3. 5, 3, κτλ. ὁ β. δῆμος, τὸ ἀντίθ. ὁ γεωργός, γίκοις αὐτοῦ 4. 3. 2. ὡς οὐσιαστ. ὁ μηχανικός, σιδηροργός, κτλ. αὐτοῦ 3. 5, 3. καὶ τὸ βανναυος = εἰ βανναυος, ἡ τάξις τῶν μηχανικῶν ἐργαζομένων, αὐτοῦ 7. 9. 7, πρὸλ. β. 7, 1.

βανναυος, ἀπλως μηχανικὴ ἐργασία, πρόσθετος, ταπεινὴ τέχνη. Σαρ. Αἴ. 1121, πρὸλ. Πλάτ. Θεαι. 176C. β. ἔργον Ἄριστ. Πόλ. 8. 2, 4. βανναυσόταται τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ 1. 11, 6. β. βίον ζῆν, ζωὴ ἀπλοῦ ἐργάτου, αὐτοῦ 3. 5, 5, 7, 9, 3.—ἐντέλλειν, 2) ἀγροικός, ἄνευ αἰσθημάτων, ὁ αὐτ. Πόλ. Ν. 4. 2, 20.—ἐπίρρ., -σιος Κλήμ. Ἀλ. 273.

βανναυο-τεχνίτης, = τῷ ἐπομ., Στράβ. 782.

βανναυσουργεῖν, ἐπαγγέλλομαι τέχνην ἀπλως μηχανικὴν, χειρωνακικὴν, Πλούτ. 7. 6.

βανναυσουργία, ἡ, τὸ ἔργον, ἡ τέχνη τοῦ βανναυος, Πλούτ. Μακρίλλ. 14.

βανναυσουργός, οὗ, ὁ, ὁ μεταρχώμενος βανναυσον τέχνην, Ἰουστ. Μ. Ἀπολ. 1. 55, Πλούτ. 7. 6.

βανναυσώδης, ἑμοιος πρὸς βανναυσον, κοινός, ἀγροικός, Βυθ. βάζεις. εως. ἡ, (βάζω), ποιητ. ὄνομα, λόγος, ἰδίως παραφραστικός λόγος, λόγιος, ὡς τὸ φῆμι, ἐναργῆς βάζεις ἤλθεν Ἰνὰ χυμ Αἰσχύλ. Πρ. 663. Θεοφάνειον βάζειν Σαρ. Αἴ. 87. 2) φωνή, ἄγχιλα, μιν. β. ἔχει χαλεπὴ Μίνωιν 15, πρὸλ. 16. ὡς ἐν ἐποπίζω μῆτιν βάζειν τ' ἀνδρώπων ὅλων 1298. β. ἀλγεινὴν, β. καλὴν λαβεῖν Σαρ. Αἴ. 494, Πλά. 1006. σπεῖρειν ματαίαν β. ἐκ πῶσαν πόλιν αὐτοῦ 642, πρὸλ. 637. διὰ δὲ πόλεως ἐρ-χεται βάζει Βυρ. Πλά. 223. ἐξέτα γάρ σου βάζει. ὁ διήλθ. ὁ χαίρους, φῆμι περὶ σου, Σαρ. Αἴ. 998. ἀλώσιμος β., ἀγγελία τῆς ἀλώσεως, Αἰσχύλ. Αἴ. 10. θανόντος β. ἀνδρός Βυρ. Εἰλ. 350. οὗτο, τὴν τ' ἀμφὶ ὀφείλω β. ὁ αὐτ. Ικ. 642. 11. φωνή, ἦχος, Ἐπερρῆμ. Ἠλλήν. 389. 2.

βαπτέον, ὅμα, ἐπιθ., πρέπει τις νὰ βάψῃ, τρίψῃ Κλήμ. Ἀλ. 291.

βάπτειν, οὗ, ὁ, ὁ βάπτειν ἢ βυθίζον.—οἱ βάπται ἦσαν ἱερεῖς τινες τῆς Κοινοῦ, ὡς οὗτοι καλούμενοι ἐπειδὴ ἔβαπτον τὴν κύμην αὐτῶν ἴδε Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 1, σ. 110, κτλ.

βαπτίζω, μέλλ. Ἀπ. -ίω. βυθίζω εἰς ἢ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, βύπτισον σεαυτὸν Πλούτ. 2. 100Α. ἐπὶ πόλιν, καταβύπτω ἢ ἀνίσταμαι αὐτῇ, Πλούτ. 1. 51, 6, κτλ., πρὸλ. 10. β. 2. ἑδῶπτιον τὴν πόλιν, μεταφ. ἐπὶ τοῦ πλήθους, ὑπερῷοις εἰς Ἱερουσαλὴμ κατὰ τὴν πολιτείαν, Ἰωσήφ. 1. 11. 4. 3, 3. ὡσαύτως, β. τινὰ ὑπνῶν Ἀνθ. 11. 11. 49.—Παθ., ὡς ἐκ τοῦ βεβαπτισθαι ἀναπνέουσι Ἰπποκρ. 5. 242 (Γαλλίε) καταβρέχονται, βυθίζονται. ἐν Ναυσικ. 1. μεταφ. βεβαπτισμένοι, καταβρέχονται μὲ οἶνον, ὁσίου, Ἀπ. νῆμα madidi, Πλάτ. Συμπ. 170B. ὁπλήμασι βεδ., μεθύσιμένοι εἰς χρέη, Πλούτ. Γάλλ. 21. γνοῦς βαπτίζμενον τὸ μεράκιον, βλέπων ὅτι ἐβούλετο, ἐπνίγετο ἐκ τῶν ἐρωτησέων, εἰσέφανε βαθύ-τερα, Πλάτ. Εὐθύδ. 277D. β. εἰς ἀνασθησάν καὶ ὕπνον, Ἰωσήφ. 1. Ἀρ. 10. 9, 3. δὲ τῷ θυμῷ βεβαπτισμένος καταδύεται Ἀγ. Τάτ. β. 19. πρὸλ. Darvill. Χαρίτ. 2. 4. 2) ἐν τῷ οἶνον βυθίζων τὸ ποτήριον εἰς τὴν λεκάνην ἢ τὸν κρατῆρα, Ἀριστοφῶν ἐν εὐφώνῳ 1. φιάλαις β. ἐκ. κρατήρων Πλούτ. Ἀλαξ. 07. πρὸλ. βάπτω 1. 3. 3) «βαπτίζω», ἐπὶ τῆς ὀρθοκινετικῆς τελείᾳ, τινὰ εὐαγγ. κ. Μάρκ. 1. 4. κτλ. συγγ. ἐν τῷ παθ. βαπτίζομαι εἰς μετάνοιαν Εὐαγγ. κ. Ματθ. 3. 11. εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν Ἠρᾶς. Ἀποστ. 2. 38. εἰς Χριστὸν Ἰουστ. πρὸς Ρωμ. τ'. 3, κτλ.—Μέσ., βουτῷ ἑμαυτὸν, βυθίζομαι, Ἐρᾶς. (4 Βασιλ. 5. 14) βαπτίζομαι, τελῶ τὴν τελείαν, Ἠρᾶς. Ἀποστ. 22. 16, πρὸλ. 1. Ἰουστ. πρὸς Κορινθ. 10. 2.

βάπτισμα, ὅμα, ἡ, βουτήμα—βάπτισμα, Ἰωσήφ. Ἀρ. 1. 18. 5, 4.

βάπτισμα, τὸ, ὁ συνήθης τύπος ἐν τῇ Κ. Δ. ἐπὶ τοῦ Ἰωάννου καὶ τοῦ χριστιανικοῦ βαπτισματος.

βαπτισμα, ὁ, ἡ εἰς τὸ ὕδωρ βάπτειν ἀπόνησις, πλῆσις. Πέτρυ. κ. Μάρκ. 7. 4. 8, Ἰουστ. πρὸς Ἑβρ. 9. 10. 2) βάπτισμα, Ἰωσήφ. Ἀρ. 1. 18. 5, 2, Ἰωκλ.

βαπτιστήριον, τὸ, μέρος πρὸς κολλύβημα, λευτὸν, Πλάτ. Εἰρ. 2. 17.

11. τὸ βαπτιστήριον ἐκκλησίαι, κολλυμβήθρα, Ἐκκλ. — ὡσυνύμ., βαπτιστήρ, θύρας, ἡ, Βυθ.

βαπτιστής, οὗ, ὁ, ὁ βυθίζων, ὁ βαπτίζων, ὁ βαπτ., Κ. Δ., πρὸλ. Ἰωσήφ. Ἀρ. 1. 18. 5, 2.

βαπτιστικός, ἡ, ὅν, ὁ εἰς βάπτισμα ἀνήκων ἢ κατελλήλως, τὸ βαπτιστικὸν μου (ὄνομα), τὸ κατὰ τὸ βάπτισμα διδόμενον, Ἰωκλ. 1. σ. 197, ἔκδ. Βυθ.

βαπτὸς, ἡ, ὅν, βουτημένος, βεβαμμένος, Διδό. 5. 30. λοιπὸν ἔγωγ χρομῃ, ὅρως Ἀριστοφ. Ὀρν. 287. ἰδιότης δ αὐτ. Πλά. 530. τὰ βάπτ' ἔχοντες, βεβαμμένα, ἐπλ. μέλινα, Ἰγῆσιππ. ἐν Ἀδελφ. 1. 13. 2) πρὸς βαρὴν κατελλήλως, χρομῖατα Πλάτ. Νόμ. 847C.

11. ἐπὶ ὕδατος ἀντηλούμενος διὰ καταβύπτειν ἀγγεῖον (πρὸλ. βάπτω 1. 31, Βυρ. Ἰππ. 123).

βάπτω, ἡ, ὅλ., τοῦ βάπτειν Βυθ. Ἀλ. 111.

βάπτω μελλ. βάψω (ἐμ.) Ἀριστοφ. Εἰρ. 959. ἀρ. 1544. Τραγ., κτλ. — Μέσ. μέλλ. βάψομαι Ἀριστοφ. Λυσ. 51. ἀρ. ἑσφάμην Ἀνθ. — Παθ. μέλλ. βάψομαι Ἐρᾶς, Μ. Ἀντων. 8. 51. ἀρ. ἐδάφην (ἀπ.) Ἀριστοφ. Ἀπ. σπ. 366. παρ' Ἀπ. κα-βύλω, ἐδάφην [α] Πλάτ., κτλ. πρὸμ. βεβαμμαι Ἠρᾶς. Ἀρι-στοφ. (Ἐκ ΒΑΨ, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἀρ., βαφῆναι, βαψή, κτλ., οὕτως πθ. συγγενούς τῇ ΒΑΨ, βαθός, δ ἴδε).

1. μέταδ., βυθίζω εἰς τὸ ὕδωρ, βουτῶν, Λατ. ἰμμηρερε, ὡς δ' ὁ 1. ἀνθ. χαλκὸς πέλεκυν. ἐν ὕδατι ψυγρὸν βάπτει, τὰ νάτα-σάκη ἰσχυρότερον τὸν γάλακτα αὐτοῦ ἐρυθρὸν ὄντα ἐκ τοῦ πυρός. Ἀδ. 1. 392. β. εἰς ὕδωρ Πλάτ. Τίμ. 73B. εἰς μέλι, εἰς κηρὸν Ἀριστ. 1. 7. 8, 26. 1, κ. ἀλλ. ὅπως ἐν τῷ παθ. βαπτόμενος ὁσῆρος, ἐξ ὑπερήκου βυθίζομενος εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, σκληρός, (πρὸλ. βάψω), Πλούτ. 2. 138Α. καὶ ἐπὶ κοραλλίου, καθίσταται πικρὸς, Διοσκ. 2. 138.

6) ἐπὶ σφαγῆς, παρὰ Τραγ. ἐν σφαγαῖσι βάψασα ἔλφος Ἀισχ. Πρ. 663. ἐδάφας ἔλφος εὐ πρὸς Ἀργείων στρατῷ Σοκ. Αἴ. 95. φάσανον εἰσω σφαγῆς ἐσπεν Βυρ. Φων. 1577. καὶ παρὰ μεταγεν. περὶ, εἰς τὰς πλευράς β. τὴν στήνιν αὐτοῦ, Ἀλ. 5. 15, πρὸλ. Ἰωσήφ. Π. 1. 2. 18, 4.

γ) ὡσαύτως, ἡμετέροις εἰς ἀντηλόν, ἐδάφην ἰού Σαρ. Τρ. 574. χιτῶνα τόνδ' ἐδάφην αὐτοῦ 580. 2) βυθίζω εἰς βαρὴν, ὀφθαλμοῖς, ἐδάφην, ἔλφος, τὸ ἔλφος ἔλαφε (τὴν ἐσθῆτα) ἐρυθρὰν, Αἰσχ. Τη. 1011. β.

τὰ κάλλη, χροματίζω τὰ ὄρατα ἐν ὕδατι, Ἠρᾶς. ἐν Ἀτλ. 47. β. εἶνα ὥστε εἶναι ἀλουργὰ Πλάτ. Πόλ. 420B. εἶματα βεβαμ-μένα Ἠρᾶς. 7. 07. τρίψας βάπτειν Ἀνθ. 11. 11. 68. ἀπολ. κατὰ μέσ. τῶν, βάπτω τὴν κομὴν, τὰς τρίχας, μελαιννομαι, Μένανδ. Ὀργ. 1, Νικόλ. Δόλ. 1. 33, πρὸλ. βάπτειν — ὡσαύτως ἐπὶ τῆς σιτιώσε-ως τῶν πτηνῶν Ἀγχιλα, Ἀδρ. 480E. — Κωμικῶς: βάπτειν τινὰ βάμια Σαρδανιόκων, χροματίζω τινὰ μὲ τὴν ἐρυθρὰν βαρὴν τῶν βεβαμμένων, δ ἔ. παρὲξ αἰματηρὴν κόσμημα = δῖον μέγας αἰματω-σεως, Ἠρᾶς. Ἀριστοφ. Ἀρ. 112. ἀλλ', βεβαπται β. Κυλικηνι-κόν, εἶναι καχρωματισμένον μὲ τὸ χρομῖα τῆς Κυλίκου, εἶναι τελείως διελθὺς, γνωστός ὡς διελθὺς, ὁ αὐτ. Εἰρ. 1176 (ἴδε Στράβ.).

3) ἀν-ελθὺς ὕδωρ βυθίζω εἰς αὐτὸ ἀγγεῖον (πρὸλ. βαπτίζω 2), ἀνθ' ὕδα-τος τὰ κάλλιπι κηρία βάψαι Θεόφρ. 5. 127. ἀρτυοῖναι, ἔκ-μεσον βάψασα τοῦ ἑλδοτος. ὕδατος, ἀνελθὺς ὕδωρ βυθίζω ὀρ-τυοῖναι, Ἀντιφ. Ἀντιφ. 1, πρὸλ. Θεόφρ. Χαρ. 9. βάψασα πον-τίας ἄλδος (ἐνν. τὸ τεύχος), βυθίσασα αὐτὸ ὥστε νὰ πλῆσθῃ ὕδωρ ἐκ τῆς θαλάσσης, Βυρ. Εἰλ. 1110. πρὸλ. βαπτὸς 11.

11. ἀμειν., νύξω ἐδάφην, τὸ πλεον ἐκβύθω, Βυρ. Ὀρ. 707. β. εἰς ψυχρὸν αἰ-γὴ γέλυμα Ἀριστ. 1. 7. 8. 2, 27. μ. συστέλλ. αἰτ., νῆα. β. βαπτου-σαν ἡδὴ κόνα κυρτόν, βυθισομένην εἰς τὸ. Βάτρ. 7. 1. 2, Ἀρ. 858. 2) βάψας πλεῖν (ἐνν. τὰς κόπας) Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 16.

βαρρυγῶ, βαρρυγῶν, = βαρρυγῶν.

βαρρυγῶς, ὁ, = βαρρυγῶς, Ἰπποκρ. 14.

βαρρυθρόν, ἰων. μέρεθρον (πρὸλ. ζερεθρον), συνεστημιγόνι βιθρόν (δ ἴδε), τὸ, ὄνομα, χρομῖα βαθύ, Ἀριστ. Πρὸλ. 21. 28.

—ἴδως ἐν Ἀθήναις κρημνιστῆς, βαθὺς λάκκος, πέραν τῆς ἀκρόβελους, εἰς δὴν κατερρίπτοντο οἱ εἰς θάνατον καταδικασθέντες, ὡς ἐν Σπάρτῃ ἢ καὶ ἄλλας, Ἠρᾶς. 7. 133, Ἀριστοφ. Νέφ. 1450, Πλάτ. Γοργ. 516E, πρὸλ. Σπλά. εἰς Ἀριστοφ. Πλά. 411.

2) μεταφ. ἀπόλητα, καταστροφή, Δημ. 101. 1. ὕμνημα ἐπὶ τῆς, Ἠρᾶς. ἐν Φι-λαλῶν 2.

11. γυναικεῖον κέσμημα, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309, 8.

11. = βράθυ, Διοσκ. 1. 104.

11. βράθυ, εἰς Ἰωκλ. 1. 104.

11. βράθυ, εἰς Ἰωκλ. 1. 104.

11. βράθυ, εἰς Ἰωκλ. 1. 104.

11. βράθυ, εἰς Ἰωκλ. 1. 104.

11. βράθυ, εἰς Ἰωκλ. 1. 104.

11. βράθυ, εἰς Ἰωκλ. 1. 104.

11. βράθυ, εἰς Ἰωκλ. 1. 104.

11. βράθυ, εἰς Ἰωκλ. 1. 104.

11. βράθυ, εἰς Ἰωκλ. 1. 104.

11. βράθυ, εἰς Ἰωκλ. 1. 104.

11. βράθυ, εἰς Ἰωκλ. 1. 104.

11. βράθυ, εἰς Ἰωκλ. 1. 104.

11. βράθυ, εἰς Ἰωκλ. 1. 104.

11. βράθυ, εἰς Ἰωκλ. 1. 104.

11. βράθυ, εἰς Ἰωκλ. 1. 104.

11. βράθυ, εἰς Ἰωκλ. 1. 104.

11. βράθυ, εἰς Ἰωκλ. 1. 104.

11. βράθυ, εἰς Ἰωκλ. 1. 104.

πρὸς τὴν δύσχευαν, κινεῖται, οὗτοι Ἰππ. Δρ. 1247, Σίκτ. Έμπ. Μ. 6. 49.

βαρύν-ηχός, ἔς, ὁ βαρύνος ἡ βαλύνος ἤχων, Διόδ. 5. 31, 'Όππ. 'Αλ. 4. 317, κτλ.— ὡσαύτως, -ήχητος, οὐ, 'Ιω. Δαμασκ.' καὶ ἐν Δ. Β. 225 βαρύν-ηχος, οὐ, ἐν τῷ ὑπερβ. -ηχέετατος 'Αγαθ. 294. 8.

βαρύν-θρους, οὐ, βαρύνος ἡ ἰσχυρὸς ἤχων, Μίσχ. 2. 119, Γαϊσφ.

βαρύν-ὀύμειος, εἶμαι βαρύνουμαι. μεταχολικός ἡ ἡγανακτικῆτος, 'Αππ. Έρφυλ. 2. 20. ἔπι τινα Διόδ. 20. 41. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλούτ. Σύλλ. 6.

βαρύνουμαι, ἡ, καταρῖται, μεταχολία, 'Αριστ. κ. ἄρ. κ. καν. 5. 2, Πλούτ. Μαρ. 40.

βαρύν-οὔμειος, οὐ, ὁ βεβαρημένος τὴν ψυχὴν, ἡγανακτικῆτος, καταρῖς, Εὐρ. Μῆδ. 176, Καλλ. εἰς Διήμ. 81, κτλ.— 'Επίφρ. -μειος 'Αλκίφρ. 2. 3, ὁπελομαζήμενον ὑπὸ τοῦ Πλούτ. 3. 99.

βαρύνω [ῶ], καταβαρύνωμαι, βαρύνει δὲ μοι ἄμμος ὑπ' αὐτοῦ [τοῦ ἔλκεος] 'Αλ. Π. 519. βαρύνει δὲ 0' ὑπ' αὐτῆς, καταβαρύνεται, καταβάλλεται, 'Ήσ. Έργ. κ. 'Ήμ. 213. καμιάτω 'Απολλ. Ριζ. Β. 47. ὑπὸ κύματι Νικ. 0. 135. 2) ἀπολ., εἶμαι βαρύν, 'Α. 0. Π. 7. 481. βαρύνεσκε. γυῖα 'Απολλ. 1. 88, Δ. 43.— αὐτὸς ἐν τῷ παθ., Μάξιμ. π. καταρχ. 212, Κόρντ. Σμ. 13. 5.

βαρύν-κάρδιος, οὐ, βαρύν, ἀναίσθητος τὴν καρδίαν, βανερὸς, 'Εβδ. (Ήφαιμ. 8', 3), Έκκλ.

βαρύν-κεφάλος, οὐ, ὁ ἔχων βαρεῖαν τὴν κεφαλὴν, βαρύνος τὸν νοῦν, χονδροκέφαλος, 'Ιουστίν. Μ.— ὁ ἔχων μεγάλην κεφαλὴν, ἐπὶ κυνῶν, 'Αρρ. Κυν. 4. 4. II. μεταφ., ὁ βαρύν-ἔχων τὸ ἀνωτάτω μέρος (ἐπὶ οἰκοδομημάτων), Βιτρούβ. 3. 2.

βαρύν-κυρπος, οὐ, ὁ ἔχων βρυχύνουσαν, λένοντες Πινδ. Π. 5. 76.

βαρύν-κοτος, οὐ, ὁ βαρεῖαν, ἰσχυρὰν ὀργὴν ἔχων, Δίσχυλ. Εὐμ. 780.

βαρύν-κρᾶνος, οὐ, = βαρυνκέφαλος. Γρηγ. Ναζ.

βαρυν-κτῆμων, οὐος, ἡ, ἡ, (κτῆμα) λίαν πλούσιος, πολυκτῆμων, Εὐστ. Πονημ. 243. 44.

βαρύν-κτύπος, οὐ, ὁ βαρύνος κραστὴν, φοβερῶς ἔχων, ἐπὶ τῷ τοῦ Διός, 'Γμν. 'Όμ. εἰς Διήμ. 3, κτλ., 'Πσ. Έργ. κ. 'Ήμ. 79. ὡσαύτως τοῦ Ποσειδῶνος, 'Ήσ. 0. 818, Πινδ. Ο. 3. 116. ὡσαύτως βαρυν-κτυπῆς, εἰς, Χρῖστ. Σιβυλ. 8. 433.

βαρύν-λατῆαφ, ἄπος, ὁ, ἡ, ὁ βαρεῖαν, φοβεράν τρικυμῖαν ἐγείρων, 'Ανθ. Π. 9. 247.

βαρύνλλιον, τὸ. ὑποκορ. τοῦ βάρος ἐργαζέσθαι πρὸς εὐρίσιν τοῦ βάρους τῶν ὑγρῶν, Συνίσι. 175Δ.

βαρύν-λογος, οὐ, ὁ εἰς πικρῶν λίξεων ἐκδηλούμενος, Εἰσοα Πινδ. Π. 2. 100.

βαρύν-λύπος, οὐ, ὁ λίαν τελοήμενος, Πλούτ. 2. 114β.

βαρύν-μαστος, οὐ, ὁ ἔχων μεγάλους καὶ βαρεῖς μαστούς, Σπράβ. 827.

βαρύν-μελής, εἰς (μῖλος) ὁ ἔχων μέλη βαρεῖς, Σχλῆ. εἰς 'Όππ. 'Αλ. 1. 360.

βαρύν-μηνιάω, εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν ὀργισμένος, 'Πιδό. 1. 15.

βαρύν-μηνιος, οὐ, τῷ ἔπομαι, 'Οιδόρ. 16. 188.

βαρύν-μηνιος, ε, βαρύνος τὴν ὀργὴν. ὑπερβολικὴν ὀργὴν ἔχων, φυλάττων, ἑσφιων Δίσχυλ. 'Αγ. 1482. ἡ β, Κλωθώ 'Βπιγράμ. 'Ελλ. 603.

βαρύν-μεισός, οὐ, ὁ βαρύνος πληρινώμενος, ἀπληγτος, πλειοῖς κτῆς, 'Ανθ. Π. 5. 2.

βαρύν-μοχθος, οὐ, ὁ ὑπομένων μεγάλους μόχθους, πλέμης κλῆπων, διάφ. γράφ. ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1231, 'Ανθ. Π. 10. 97.

βαρύν-νουσος, οὐ, (νόσος) βαρύνος νόσων, Νόνν. Εὐαγγ. κ. 'Ιω. 5', 2.

βαρυνσαις, εως, ἡ, κατὰλλοις, δυσαρέστης, 'Αρτεμίδ. 1. 17.

βαρυντέον, πρέπει τις νὰ ὀσῃ τὴν βαρεῖαν (τένον), Σχδῖ. εἰς 'Αλ. 3, 264.

βαρυντεικός, ἡ, οὐ, ὁ βαρύνων, ἔχων πρὸς τὰ κάτω, 'Αριστ. π. Οὐρ. 4. 3, 3. II. ὁ ἀγαπῶν νὰ μεταχειρίζεται τὴν βαρεῖαν, ὡς αἱ Αἰολεῖς, Γραμμ.

βαρύνω, Πινδ., Πλάτ. παρατ. 'Όμ.: μέλλ. -ῶντι ζεν. 'Απολ. 9. ἄρρ. ἐδάρυναι Πλούτ., κτλ.— Παθ., ἔνεστο. 'Όμ., 'Αττ.' μέλλ. βαρυνθήσονται Σοφ. 'Αποσπ. 627, Πλούτ., ἄρρ. ἐδάρυνθην 'Όμ., 'Αττ.' πρῆμ. βιβάρουμαι 'Ίππ. 'Νικιστ., 'Εβδ. (Καρδς). Βαρύνω πρὸς τὰ κάτω, καταβλήω διὰ τοῦ βάρους, καταπίπτω, εἰς μοστα γὰρ ῥ' ἐβάρυνε 'Όρ. Ρ. 321. βάρυνε ἐξ ἐμν ὀδρῳ μακρόν ἐλκόμενον 'Αλ. Ε. 664, κτλ.— Παθ., λάβηρ γυῖα βαρύνεται, εἶναι βαρύν, ἐπλ. κουρασμένος ὡς πρὸς τὰ μέλη, 'Π. 7. 115. χεῖρα βαρυνθεῖς, κατὰ τὴν χεῖρα τεθεῖς ἐκτός μόχθης, γανόμενος ἀνάκτορος, 'Υ. 1480. πύζεται οὐ' ἀφῖας, κτλ., 'Αριστ. Φυσικῶν. 0. 10, πρὸλ. Ζ. 'Ιστ. 7. 2, 2. βαρύνεσθαι τὴν γαστέρα, εἶμαι ἐγκνός, ἐγκυρῶν, Διήμ. π. κ. μισθ. συν. 34, πρὸλ. Σεν. 'Απομν. 2. 2. 5. τόκοις Νῦρ. Ι. Τ. 1228. οὕτω, βαρύνεται τινα τὸ ἀκλόρ 'Αριστ. 'Αγ. 230. ἔρημα β, ἐπὶ ἀπανθῆσκοντες, Εὐρ. 'Αλκ. 385. 2) μεταφ., καταβλήω, κυρῶζω, ταῦς δικαστάς Σεν. 'Απόλ. 0. ἐπὶ ψυχῶν, 'Αριστ. π. 'Υπν. 3. 9.— Παθ., καταβλήωμαι, λυπαῖμαι, Δατ. βιναντι, ἀνθρ. fenne, Σμην. 116, Πινδ. Ν. 7. 63, Σοφ. 'ΠΔ. 820. πηρισιν, ὁδὸν ἀπασταχυμένων, Δίσχυλ. 'Αγ. 830, πρὸλ. 189.

χόλω Σοφ. ΑΥ. 41· κακῇ ἐσμή ὁ αὐτ. Φ. 890· ἔντυχα Κρατῖν, Πλουτ. 7· εἰά τι θούκ. 5.7· ἐδάρυνθη ἡ καρδία, ἐσκληρύνθη, ἐγένετο ὁ ἀνθρώπος ἰσχυρογνώμων, Έβδ. (Έβδ. η', 15 κ. ἀλλ.).

II. σημειῶ διὰ τῆς βαρείας, Γραμμ.

βαρύ-νωτις, ὅ, ὁ ἔχων βαρεῖα τὰ νῶτα, Έμπειδ. 300.

βαρυοδμία, ἡ, βαρεῖα ὁσμή, Άρετ. Αἰτ. Όε. Παθ. 1. 5.

βαρύ-οδμος, ὁ, ὁ ἔχων βαρεῖαν ὁσμήν, Νίχ. Θ. 51· πρβλ. βαρυοσμός.

βαρύ-οξυς, ὁ, (ὄξω) = τῷ προηγ., Διοσκ. 5.143.

βαρύ-οὔδως, ὁ, πολὺ πλούσιος, βαθυπλοῦτος, Εὔστ. Πονημ. 322. κ5.

βαρύ-οὔδως, ὁ, ὁ ἐγείρων βάρος, ἡ β., μηχανὴ πρὸς ταῦτον τὸν σκοπὸν, Τζέτζ. Ιστ. 2.155, κτλ.· πρβλ. βαρυούχος.

βαρυόπτης, ὁ, (ὄψ) ὁ ἔχων ἡχηρὰν φωνήν, ἐπὶ τοῦ Δίδε, Πίνδ. Π. 6. 24.

βαρυ-όργητος, ὁ, ὁ βαρέως, σφοδρῶς ὠργισμένος, Άνθ. Π. 5. 107.

βαρύ-οσμος, ὁ, = βαρυόδμος, Άριστ. Θουμ. 17.

βαρύ-παθίω, παραπολὺ θλίβωμαι, ἐνοχλοῦμαι, Πλούτ. 2. 167F·

— ἐπὶ θ., βαρυ-παθής, ὅς, παραπολὺ θλίβων, ἐνοχλῶν, λυπῶν, φθορά Εὔστ. Έ. 1.10. 4.

βαρύ-πάλαιμος, ὁ, ὁ βαρεῖαν ἔχων χεῖρα, χόλος Πίνδ. Π. 11. 37.

βαρύ-πειθής, ὅς, ὁ δυσκόλως πειθόμενος ἢ πιστεύων, ἀκουαί Νόνν. Εὐαγγ. κ. Έω. γ', 12.

βαρύ-πειθής, ὅς, = τῷ ἐπομ., Έπιγρόμ. Έλλ. 212. 367.

II. ὁ προζενὼν πάθος, ὠδῖν, λύπην βαρεῖαν, Άνθ. Πλαν. 4.134, Φίλων 2. 268.

βαρύ-πένονητος, ὁ, ὁ βαρέως, ὑπερβαλλόντως πενθῶν, Άνθ. Π. 7. 743.

βαρύ-πενυόα, ἡ, βαρεῖα, βαθεῖα ὠδῖς, Πλούτ. 2.118B.

βαρύ-πειτής, ὅς, ὁ βαρέως πίπτων, πούς Δίσχ. Εὐμ. 369.

βαρυπεψία, ἡ, δυσπεψία, δυσκολία περὶ τὴν πέψιν, Έρμῆς Τρισμέγ. Έατρομαθ. 50.

βαρύ-πήμων, Δορ. -πάμων, ὁ, ὁ βαρεῖαν βλάβην προζενὼν, Έπιγρόμ. Έλλ. 1028. 44, Σουῖδ.

βαρύ-πλους, ὁ, ὁ δυσκόλον παρέχων τὸν πλοῦν, δυσπλευστος, Βυζ.

βαρύ-πλουτος, ὁ, βαθυπλοῦτος, λίαν πλούσιος, Εὔστ. Πονημ. 286. 36.

βαρύπνοια, ἡ, βαρεῖα, ἰσχυρὰ ὁσμή, Σωραν. 227.

βαρύ-πνοος, ὁ, = βαρυαής, Νίχ. Θ. 76, Άλ. 338.

βαρύ-πνοος, ὁ, ὁ βαρεῖς πόνους ἔχων, ταλαιπώρος, Φίλων.

βαρύ-ποτιμος, ὁ, = βαρυδαίμων, ἐπὶ προσώπων, Σοφ. Φ. 1096· ἐπὶ δυστυχημάτων, ὠλιβερός, ἀλγεινός, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1449·

Συγκρ. -ότερος, ὑπερθ. -ότατος, Πλούτ. 2. 989E, Τιθ. Γράχχ. 5· ἄλλῃ, ἔμφθορὰς βαρυποτρωτάτας (χάριν τοῦ μέτρου) Εὐρ. Φοιν. 1345, πρβλ. Πόδ. 1367.

βαρύ-πους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, ἐπὶ ῥοπαλοῦ, βαρὺς κατὰ τὸ ἄκρον, Άνθ. Πλαν. 104.

βαρύ-πρεπής, ὅς, μεγαλοπρεπής, πολυτέλής, Σουῖδ.

βαρύ-πυκνός, ὁ, βαρὺς καὶ πυκνός, ἐπὶ τῶν μουσικῶν φθόγων· βαρυπυκνοὶ μὲν οὖν εἰσι πέντε οἷδε, ὑπάτη ὑπατῶν, ὑπάτη μέσων, μέση, παραμέση, νήτη διεzeugμένοις Εὐκλείδ. 6.

βαρυρ-ρήμων, ὁ, ὁ ἔχων ῥῆμα, ἡ, ἡ βαρεῖα ῥῆμα, ἐπὶ τοῦ καμφορακαλορηήμων, Σχόλ. εἰς Άριστοφ. Βατρ. 863.

βαρύς, εἶς. ὁ, πονηρ., γεν. πληθ. θηλ. βαρεῶν (ὄντι -ειῶν) Δίσχ. Εὐμ. 932· συγκρ. βαρυτέρως, ὑπερθ. βαρυτάτος.

(Πρὸς, εὖς ποιητ. λέξεις βρῆ, βρεῖρος, βρεῖθω, βρεῖός, βρεῖ-ζεν, καὶ λατ. bruius· Σανσκρ. kuru, kurias, = λατ. gravis, gravior· Γοτθ. kuru, βαρύς· Γκε εν ἄρθ. B β). Βαρύς,

μέγα ἔχων βάρος, ἀντιθ. τῷ κοῦρος Έρδδ. 4.150, Πλάτ. Θεαιτ. 152B, κ. ἀλλ.· παρ' Όμήρῳ κατὰ τὸ πλείστον μετὰ τῆς παρακλινοῦσας ἐννοίας ἰσχύος καὶ δυνάμεως, χεῖρα βαρεῖαν Έλ. Α. 219, κτλ.· οὕτως, ἀκριβ. βαρύς Πίνδ. Γ. 4 (3). 86·—ἀλλ' ὡσαύτως, βαρὺς ἐκ τῆς ἡλικίας· ἀδυναμία ἡ τῶν πανημάτων, γῆρα, νόσῳ Σοφ. Ο. Τ. 17, Τρ. 235· ἐν γῆρα ὁ αὐτ. ΑΥ. 1017·—β. βάσις, βῆμα βαρύ, βαρὺ, ὁ αὐτ. Τρ. 98B· τυπᾶδι βαρεῖα ὁ αὐτ. Άποσπ. 724.

2) βαρὺς ἵνα φέρῃ τις αὐτόν, ὠλιβερός, ὀδυνηρός, ἄτη, ἔρις, κακότης Έλ. Β. 111, κτλ.· Κήρες. Κατακλῶθεε Α. 07, Όδ. Π. 197· ὡσαύτως, βαρὺ ἢ βαρεῖα στενάγειν, στενάζω βα-ρέως, δυνατὰ, Φ. 95, 534, Έλ. Θ. 334, κτλ.·—ἐντεῦθεν, παρὰ Τραγ. καὶ Άπ. πηχῶς, φορτικός, ἐπαχθής, βαρὺς, καταπιεστικός, βαρὺς, φιλίος Δίσχ. ΑΥ. 441· β. ἔμφθορὰ, τύχαι, καταλλάγαι, κτλ., ὁ αὐτ. Πέρα. 1044, Όδ. 332, 767, κτλ.· ἡδονή Σοφ. Ο. Κ. 1304· ἀγγελία Πλάτ. Κριτ. 43B· βαρὺ καὶ οὐχὶ δίκαιον Διμ. 533, κτλ.· ἐπὶ πληγῆς, ὠλιβερά, ὀδυρὰν παρέχουσα, Σοφ. Φ. 1330· ἐπὶ τόπων, καταθλιπτικός, ἐπιβλαβής, οὐχὶ ὑγιεινός, Έν. Άπομν. 3. 6, 12· ἐπὶ τρυφῆς, ὀδυνηρός, ὁ αὐτ. Κυν. 7, 4· οὕτως, β. νόσος Πλουτ. 10. 17, 11·—βαρέως φέρειν τι, δυσκόλως ὑποφέρειν τι, εἶν ὑπερβαρὺς τι μεθ' ὑπομονῆς, λατ. graviter ferre, Έρδδ. 5.19, κτλ.·

β. ἔχειν, μ. μετοχ., Άριστ. Ρητ. πρὸς Άλ. 3, 18· πρὸς τι ὁ αὐτ. Πάλ. 5.10· βαρέως ἀκούειν, μετ' ἀσθίας ἀκούειν, Έν. ΑΥ. 2.1. 9.

3) σφοδρῶς, θυμῶς Θεοφρ. 1. 96· ἐπιθυμῶ Πλάτ., κτλ.

4) ἔχων βαρύτητα, παρέχων ἐντύπωση, αἱ ἐπιστολαὶ Έπίστ. πρὸς Κορινθ. Β'. 1. 10· εὐδομονία· Ἡρωδ. 2. 14, 7.

II. ἐπὶ προσώπων, αὐστηρός, τραχύς, β. ἐπιτιμητής Δίσχ. Πρ. 77·

εὐθύνος ὁ αὐτ. Πέρα. 828, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 546·—ὡσαύτως, κυπιαστικός, ἐνοχλητικός, καταθλιπτικός, ὁ αὐτ. Άποσπ. 926, Έρδ. Έκεί. 894, Πλάτ. Θεαιτ. 201C, Διμ. 307.15.

2) ἐπὶ καλῆς σημασίας, βαρὺς, ἀξιοπρεπής, ἡπιωτέρα ἔκφρασις τῆς διὰ τοῦ σεμνός, Άριστ. Ρητ. 2. 17, 4· σημαντικός, ἰσχυρός, Πλούτ. 1. 17, 5, κτλ.

3) ἐπὶ στρατιωτικῶν, βαρέως ὠπλισμένος, Έν. Κῶρ. 5. 3, 37· τὰ β. τῶν ὀπλῶν, οἱ ἠπλῆται, Πλούτ. 1. 76, 3.

4) εὐσκόλος, ἔρ-κος γὰρ οὐδεὶς ἀνδρὶ φηλήτη β. Σοφ. Άποσπ. 672.

III. ἐπὶ ἐντυπώσεων διὰ τῶν αἰσθητηρίων, 1) ἐπὶ ἤχου, ἰσχυρός, βαρὺς, ἀντιθ. τῷ ὀξύς Όδ. Γ. 257, Δίσχ. Πέρα. 572,

Σοφ. Φ. 208· φθέγγεσθαι βαρύτατον Έπιπ. Α. Έρδ. 290·—ἐπὶ τῷ νου, βαρὺς, ἀντιθ. ὀλίγος τῆς μέσης συλλογῆς βαρεῖαν ἐφθεγ-ξάμεθα Πλάτ. Κρατ. 399A· ὀξεία καὶ βαρεῖα καὶ μέση φωνὴ

Άριστ. Ρητ. 3.1. 4, κτλ.·—ἐντεῦθεν, ἡ βαρεῖα (ἐνν. προσφῶτα) ὡς παρ' ἡμῖν ἡ βαρεῖα (accentus gravis), Γράμμ. 2) ἐπὶ ἡμῆς, ἰσχυρός, ἀποκρυπτικός, Έρδδ. 6. 119, Άριστ. Ζ. Γ. 10. 1, 17, κ. ἀλλ.

βαρύ-σαρκος, ὁ, πολυσάρκος, Βυζ.

βαρύ-σείδηρος [Γ], ὁ, βαρὺς ἐκ τοῦ σιδήρου, ῥομφαία, Πλούτ. Διμ. 18.

βαρύ-σκέλης, ὅς, ὁ ἔχων βαρεῖα σκέλη, βαρὺς, Μούχ.

βαρύ-σκέπων [Γ], ὁ, γεν. -ωνος, ὁ ἔχων βαρὺ ῥοπαλόν, Κελλ. Άποσπ. 120.

βαρυ-σμάραγος [σμά], ὁ, = βαρυκύπος, Άνθολογ. 3.149, Νόνν. Δ. 1.156.

βαρύ-σπλαγχνος, ὁ, ὁ ἔχων καλὸν θυμὸν, σφοδρὰν ἀρχήν, Φίλων 2. 269.

βαρυ-σταθμῶ, βαρεῖα τυγίω, ἔχω βάρος, Διοσκ. 1.26·—

βαρύ-σταθμός, ὁ, βαρὺς, Άριστοφ. Βατρ. 1397, Κάνορ. Μιτ. 3, Άριστ. Πρ. Ν. 6. 8, 7.

βαρυ-στενάχων, ὁ, ὁ βαρέως στενάζων, κάλλιον γράφω-μενον· βαρὺ στ-, διηρημένως, Έλ. Α. 364, κτλ.

βαρύ-στομῶς, ὁ, ὁ ἔχων βαρὺ, ὀχλ. κακολόγον στόμα, Νόνν. Δ. 48. 420.

2) ἐπὶ ὀπλοῦ, ὁ βαθίως κύπτων, βουπλήξ, Όππ. Άλ. 4. 481.

βαρυστεναχέω, = τῷ ἐπομ., Μανασσ. Χρον. 5274.

βαρυστενέω, ἐκ βάθους στενάξω, Έπιφάν.

βαρύ-στονος, ὁ, ὁ ἐκ βάθους ἢ βαρέως στενάχων, τοῖς βαρυ-στονόις ἐπικαλούμενοις· ὑποκριταῖς, σιωπητικῶς τοῖς ἐκ βά-θους στενάζουσι, Διμ. 314. 11, πρβλ. Έπίκουρ. ἐν Σέξτ. Έμπ. Μ. 1. 4·—Έπίερ. -ωνος Δίσχ. Εὐμ. 704.

II. ἐπὶ πραγμάτων, βαρέως θρηνηόμενος, πένθουμένος, ὠλιβερός, Σοφ. Ο. Τ. 1233, Χρησμ. παρὰ Πλουτ. 10. 9, 11.

βαρύ-σύμφορος, ὁ, ὁ ἐκ κακῆς τύχης βεβαρημένος, μόνον ἐν τῷ ὑπερθ. -ώτατος Έρδδ. 1. 45, Άππ., κτλ.

βαρύ-σφάραγος [σφα], ὁ, = βαρυσφάραγος, ὁ ἡχηρῶς βρον-τῶν, ἐπὶ τοῦ Δίδε, Πίνδ. Γ. 8 (7). 47.

βαρύ-σφυρος, ὁ, ὁ ἔχων βαρεῖα σφυρά, ἔλκας, Βυζ.

βαρύ-σωμος, ὁ, ὁ βαρὺς τὸ σῶμα, Σχόλ. εἰς Πίνδ. Ν. 8. 41.

βαρύ-ταρβής, ὅς, ὁ καλ' ὑπερβολὴν φοβερὸς, εἰκὼν Δίσχ. Άποσπ. 55.

βαρύτης [ῦ], ητος, ἡ, (βαρὺς) βάρος, βαρύτης, Θουμ. 7. 62·

βαρύτης μέλους, ὠληρία, Πλουτ. 2. 978C.

II. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὀχληρία, ἐνόχλησις, Έσοκρ. 239B· ὑποσφάραγμα, Διμ. 237.14, Πλούτ., κτλ.· β. φρονήματος Πλούτ. Κάτ. Νεωτ. 57.

2) ἐπὶ καλῆς σημασίας, βαρύτης, ἀξιοπρέπεια, μεγαλοπρέπεια (ὡς βαρὺς II. 2),

Άριστ. Ρητ. 2. 17, 4· τοῦ ἡθους Πλούτ. Φιλ. 1.

III. ἐπὶ ἤχου, ἰσχύς, βάθος ἢ βάρος τοῦ ἤχου, ἀντιθ. τῷ ὀξύτης. Πλάτ. Πρωτ. 316A, Άριστ. π. Ζ. Γ. 5.1, 1 κ. ἀλλ.·—ὁ βαρὺς τόνος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὀξύτης. Άριστ. Ποιητ. 20. 4.

βαρύ-τέμος, ὁ, ὁ βαρέως, αὐστηρῶς τιμωρῶν, ἐπὶ τῶν θεῶν τοῦ Άδου, Δίσχ. Έκεί. 25.

II. λίαν πολυτίμος, Στράβ. 798, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κς', 7 (Lachm. πολυτίμου).

βαρύ-τέλῃτος, ὁ, ὁ μέγα βάρος ὑπερβαρὺς, βαρὺ φέρων φέριον, Ναυμύχ. παρὰ Στοβ. 420. 4· Άττικη βαρ. Άνθ. 11. 7. 343.

II. παθ., ὁ, εἶν δύνата τις εὐκόλως νά ὑπερέρῃ, δόδυναι Άνθ. Πλαν. 4. 245.

βαρύ-τόνος, σημειῶ με βαρεῖαν, οἷτω τόνον βαρεῖαν, Διον. Άλ. 2. 58· βαρυτονήσεις, α, ὁ, ἐφ' ὃν πρέπει νά τελεθ βαρεῖα, Σχόλ. εἰς Άριστοφ. Βατρ. 864, κτλ.

βαρύ-τόνητος, εἰς, ἡ, ἡ ἐκ βαρείας τόνισμός, Εὔστ. 70. 45.

βαρὺ-τόνος, ὁ, (τόνος) ὁ βαρέως ἢ βαθίως ἤχων, β. φωνεῖν, ἐπὶ κινῶν, Άριστ. Θυσιογ. β. 50· καὶ ἴσως τοῦτο εἶναι· ὅπερ ὁ Έν. ναιε διὰ τοῦ βαρ. στηθός Κυν. 5. 30.

2) παρὰ Γραμμ., ἐπὶ συλλαβῶν φέρουσῶν βαρεῖαν, ἐπὶ λέξεων, παραβέτονος·—Έπίερ.

-ωνος Ματρ. 100.

-ωνος.

3) Γητορ., ισχυρῶς ἐκπεφρασμένος, ἐμφαν-

βαρύ-υπνός, ον, βαρέως ὑπνώτων, Νόνν. Δ. 48. 765.

βαρύ-φορέτης, ου, ὁ, = τῇ ἐπομ., λέων Πινδ. Δ. ποσπ. 265.

βαρύ-φωγγος, ον, ὁ μεγάλως ἤχων, ἡχώως βρυγόμενος, λέων

Γυν. Ομ. εἰς Δ. φρ. 160. βάρεσ' Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 5. 7. 13. β. νευρά,

ἡ μεγάλως, ισχυρῶς κλάδουσα, κλαγγὴν ἐκφέρουσα, Πινδ. Γ. 6 [5]. 50.

βαρύ-φθονος, ον, ὁ ισχυρῶς φθονῶν, χεῖρ Ἐπιγράμ. ἐν Συλλ.

Ἐπιγρ. 3814, 3815, κ. ἀλλ.

βαρύ-φλοίσβος, ον, ὁ μέγαν κρύτον (φλοῖσβον) ἀποτελῶν,

κύμα Περσ. ἐν Ἀνθ. Τακ. 3. σ. 148.

βαρύ-φορτος, ον, ὁ βαρέως πεφορτωμένος, Νόνν. Δ. 48, 769.

βαρύφρωνος, ον, εἰμαι μελαγχολικός, Τέτις. π. Ο. 362.

βαρύφρονος, ἡ, μελαγχολία, βαρυθυμία, Πλούτ. 2. 710E.

ἀγανάκτησις, ὁ αὐτ. Κορ. 21.

βαρύ-φρων, ον, γεν. -ωνος. (φρὴν) βαρύθυμος, μελαγχολικός,

καί φρῆνις, συντυχία Λυρ. παρὰ Στρεβ. Ἑκλ. 1. 17A. — φρῆνις, ταύρος

Δουκέρ. 464. 2) σπουδαῖον ἔχων σκοπόν (βαθύφρων, Κίεσ-

slime), Θεικρ. 25. 110. Ἀπολλ. Ρυδ. Δ. 731.

βαρύφρονος, ὁμιλῶ με φωνὴν βαρεῖαν ἢ βαθεῖαν, Ἀριστ. Προβλ.

11. 15.

βαρύφρονος, ἡ, βαρύτης ἢ βόλος φωνῆς, τὸ νὰ εἶναι τις βαρύ-

φρονος. Ἰεπ. π. Ἀέρ. 284. Διδεῖ ἐν Ἀδελ. 51. Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 5. 7. 9.

βαρύ-φρονος, ον, ὁ ἔχων βαρεῖαν φωνήν, ἀντιθ. τῷ εὐφρόνως,

Ἰεπ. π. Ἀέρ. 283. Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 5. 7. 9, κτλ.

βαρύ-χειλός, ον, ὁ ἔχων παχέα χεῖλη, Ἀνθ. Πλαν. 20.

βαρύ-χειλινος, ον, ὡνος. ὁ βαρύν ἔχων χειμῶνα, βαρεῖας θυέ-

λας, Θεόφραντ. Καν. 400.

βαρύ-χυλός, ον, ἄτριος, ἐξηγρημένος, Μανασσ. Χρον. 5711.

βαρύ-χορδος, ον, ὁ βαρύν τόνον ἔχων, βαρέως ἡκούσας τὰς

χορδὰς ἔχων, φθόγγος Ἀνθ. Π. 12. 187.

βαρύ-ψυχός, ον, ὁ βαρεῖαν ἔχων ψυχὴν ἢ διάθεσιν, ἡμικρύψυ-

χος καὶ καταπεπτοκίως τὴν ψυχὴν, Σοφ. Αἴ. 319.

βαρύωδης, ες. (ῥω) = βαρυόδης Νικ. Θ. 595.

βαρύωδυνος, ον, (ὠδύν) ὁ πάχων βαρεῖς πόνος, Νόνν. Δ.

48. 808.

βαρύ-ωπιός, ἀμυδρῶς βλέπων, Ἑβδ. (Γεν. 48. 10) — ἐπιθ. -ωπιής,

εἰς Ἑκκλ.

βάς, βῶσα, βάν, ἴδε ἐν λ. βαίνω.

βάσαν-απταργάλα, ἡ, ἡ φθορησθεῖς νόσος τῶν ἄρθρων, ἀρθρίτις,

ἐπιθ. τῆς πολυάρθρου, Δουκ. Τραγ. 100.

βάσανεός, = τῷ ἐπομ., ἀναφέρεται παρ' Ἰσχυρ.

βάσανεός, μέλλ. Ἀστ. — ἴδω, Ἀριστοφ. Βατρ. 802, 1121, Ἑκκλ.

748. ἄρ. ἐβασάνεος, ὑποτακτ. βασανίσω Βατρ. 818 (Ραβ. Χρ.).

— Περσ. ἄρ. ἐβασανίσω, ὑποτακτ. βεδοσάνεομαι. Τρίδω

ἐπὶ τῇ δοκιμαστικῇ λήθω (βάσανος), βασι. χρυσὸν Πλάτ. Γοργ.

486D. ἐντεῦθεν ἐπὶ πραγμάτων, ὑποβάλλω εἰς ἐξέτασιν, δοκιμάζω,

ἐξελέγχω, ὁ αὐτ. Πολ. 413, Συμπ. 184Δ, κτλ. ἐπιστημονικῶς ἐρευν-

αῖν, Ἰεπ. π. Ἀέρ. 281. II, ἐπὶ πρὸς ὁπῶν, ἐξετάζω μετ' ἀκρι-

βείας, κλῆμον ἰρωτῆσις ἐπανηλεγμένης καὶ διαφόρου, Περσ. 1. 116.

2. 161. Ἀριστοφ. Ἀγ. 110, Βατρ. 802, κτλ. βεδοσσανισμένος εἰς

δικαιοσύνην, οὗ ἢ πρὸς δικαιοσύνην ἀγάπη ἐδουλεύσθη, Πλάτ. Πολ.

361C. ὑπὸ δακρύων βασανίζεσθαι, δηλ. ἀποδεικνύμενα ὅτι εἰμαι

ἐμφυλωμένος (ὑπὸ τῶν δακρύων τῶν ἐκπληνόντων τὸ ψυμῶν),

Σεν. Οἰκ. 10, 8. 2) ἐξετάζω ἐφαρμόζων τὴν βασανιστήριον (ἴδε

βάσανος III), Ἀριστοφ. Βατρ. 616, 618. [δοῦλος] πάντας δι-

δῶσι βασανίσαι Ἀντιφ. 120. 8. — Παθ., ὑποβάλλομαι εἰς βάσανον

ὡπως εἴπω τὴν ἀλήθειαν, Θουκ. 7. 86., 8. 92. Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλ. 37.

27. βασανίζομαι ὑπ' ἀσθενείας, ταλαιπωροῦμαι, Ρυαγγ. κ. Ματθ. ἡ,

Γ. ὑπὸ τῶν κυμάτων αὐτοῦ: ἰδ', 24. 3) μεταρ. ἐπὶ ὕφους,

βεδοσσανισμένος, ἡ, ον, βεδοσμένος, παρὰ φύσιν, Διον. Ἀλ. περὶ

Θουκ. Ἰστ. 55.

βάσανισμός, ὁ, βάσανον, τιμωρία, ὁ γὰρ Κορίνθιος (ἐνν.

εἷνος) β. ἐστὶ Ἀλεξ. ἐν Ἀδελ. 23.

βάσανιστέος, α, ον, ῥημ. ἐπιθ., ὃν πρέπει τις νὰ δοκιμάσῃ ἢ

ἀποδείξῃ διὰ βάσανον, Ἀριστοφ. Λυσ. 478, Πλάτ. Πολ. 539E.

II, βασανιστέον, πρέπει τις νὰ υποβῇ εἰς τὸ βασανιστήριον,

τὴν βάσανον, τινὰ αὐτοῦ: 503D, Δημ. 855. 2.

βάσανιστήριον, τό, ὁ τόπος τῶν βασάνων, κολαστήριον, Θεό-

πομπ. Κωμ. Ἀδελ. 1. II, δοκιμαστήριον, δοκιμή, Θειμίστ. 248A.

Βασανιστήριος, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτίθεις εἰς βάσανον, ἐρ-

γανον Ἰωσήφ. 1. 11. 2. 8, 10.

βάσανιστής, ος, ὁ, ὁ ἐξετάζων, ἀνακρίνων, βασανίζων, Ἀντιφών

112. 19, Δημ. 978. 11. ἐν τῷ Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιη', 34 φαίνεται ὅτι

αὐτὸν πλὴν σημαίνει ἡ τὸν δεσμοφύλακα — δηλ. βάσανιστρεα,

ἀνακρίνουσα, ἐξετάζουσα, ἐπών. Ἀριστοφ. Βατρ. 826.

βάσανος [βᾶ], ἡ, ἡ Αὐτιά λίθος, ἡ πρὸς δοκιμὴν τοῦ χρυσοῦ,

Λατ. lapis Lydius, μέλαινα τὴν χροίαν, ἴφ' ἧς ὁ καθαρὸς χρυσὸς

τριβείας ἀνίει διακρίνον ἔχων, ἐς βάσανον δ' ἔλθων παρατρι-

βομαί ὥστε μολύβδω χρυσὸς θείων. 417. χρυσὸν τριβόμενον

βάσανῳ αὐτοῦ: 450, Περσ. 1005. παρατριβέσθαι πρὸς τὰς β.

Ἀριστ. π. Χρωμ. 3. 7.

II, ἡ χρῆσις τῆς λίθου αὐτῆς πρὸς

δοκιμὴν καὶ ἔρευνα ἐρίζουσα ἂν τὸ πρᾶγμα εἶναι τῇ-τινι, αὐτῇ-τινι ἢ

πραγματικῶν, οὐκ ἐστὶ μελῶν: χρύσου Σίμων. 101. ἐς πᾶσαν

β. ἀπικνεύεσθαι Περσ. 8. 110. εὐνοοῖ τι βάσανῳ Πινδ. Ν. 8.

33. σερφὸς ὠφθῇ βασάνῳ Θ. ὁδύμωτος Σοφ. Ο. Γ. 510, Περσ.

494. βάσανον λαμβάνειν περὶ τινος Πλάτ. Νόμ. 848B. εἰς

β. εἰ φέρων, θ' ἔλθῃ εἰς δοκιμὴν τῆς ἰσχύος σου. Σοφ. Ο. Κ. 835.

πλοῦτος β. ἀνθρώπου τρόπων Ἀντιφ. ἐν Ἀδελ. 110. [νόσου]

ἐσχ' ἐπὶ σοὶ βάσανον, σὺ πρῶτος τὴν ἰδοκίμασας, δηλ. σὺ πρῶ-

τος τὴν εἶχες, Ἐπιγράμ. Ἰλλην. 722. πρὸλ. Ἐλεγχος II.

III, ἐξέτασις διὰ βάσανον, ἀνάκρισις δι' ἐφαρμογῆς βάσανον, ἐν χρῆσι

πρὸς ἀπόσπασιν μαρτυρίας ἀπὸ τῶν δοῦλων, Ἀντιφών 112. 24., 123.

29, κτλ. ἴδε Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 26. εἰς βάσανον παραβιβάζειν

Ἰσακ. 70. 34. ἐκ βάσανων εἰπεῖν αὐτοῦ: 8. κατὰ πληρ., ἐμὲ-δολῆ

διὰ βάσανον, Δημ. 1254. 9. — ἴστο ἀπεφρονέμενον νὰ βασανίσῃ τις

τὸν ἑλπίσθων ἐν Ἀθήναις, Ἀνδοκ. 6. 44, Ἀντο. 102. 4., 132. 16.

ἴδε Λεξ. Ἀρχαιοτήτων ἐν λ. torturatum. 2) νόσος βασανι-

στικός, βάσανος τῆς νόσου, κτλ., Σίετ. Ἑμπ. Μ. 6. 24, Ἰωαγγ. κ.

Ματθ. ε', 24. (Ἦν τῇ Σανκρ. ὡς αὐτὸς ἀπαντᾷ μεμνημένος

εἰς τύπος πᾶσιθας (Iariss), καὶ ἐν τῇ Ἑβραϊκῇ, Βαβυλὼν Βασιλ-

τική χώρα· ἀλλ' ἡ ἀρχὴ τῶν λέξεων τούτων εἶναι ἀγνωστος).

Βασιλεία, ἡ, βασιλεία Πινδ. Ν. 1. 59. (βασιλεύς) — βασιλίσσα,

ἡγεμονία, γυνὴ βασιλικῆς καταγωγῆς, Ὄδ. Δ. 770, Λισχλ. Ἀγ. 84,

κτλ. — ὡς αὐτὸς ἐπὶ Θεαινῶν, βασιλεία Θεά, ἀμφότερα ἴσως. Ἀριστοφ.

Εἰρ. 794. β. γύναι Λισχλ. Πέρσ. 623, Εὐρ. Ἰλλ. 968. Περσ.

Βασιλὴν, βασιλῆς, βασιλίσσα.

Βασιλεύς, ὁ, βασιλεῖον, ἡ, (βασιλεύω) = βασιλεῖον, ἀρχή, κράτος,

Περσ. 1. 11, κτλ. ἡ βασιλεία, ὁ χρόνος καθ' ὃν βασιλεύει τις, Διδδ.

17. 1. κληρονομικὴ μοναρχία, ἀντιθ. τῷ τυραννίῳ, Θουκ. 1. 13. Ἀριστ.

Πολ. 3. 14, κτλ. — παθ. Ἀντιφ. Παρχρ. Θουκ. 1. — ἡ πρώτη πο-

λιτεία μετὰ τὰς β., μετὰ τὴν ἐποχὴν, μετὰ τὴν αἰῶνα τῆς μονα-

ρχίαν, Ἀριστ. Πολ. 4. 13, 11. 2) τὸ ἀέλιμα τοῦ βασιλείου, τὸ

βασιλικὸν ἀέλιμα, αὐτοῦ: 2. 11, 10. 3) ἐν Ἀθήναις, τὸ ἀέλιμα

τοῦ ἀρχόντος ὅστις ἐκαλεῖτο βασιλεύς, Περσ. 1. 3. 1. 4) παθ.,

κυβέρνησις, διοίκησις ὑπὸ τινος, τῆς ὑπ' ἐκείνου βασιλείας

Ἰσοκρ. 107C. II, διέλιμα, Διδδ. 1. 47, Λαμψ. Ρουελλ. ἐν

Συλλ. Ἐπιγρ. 1697. 43 κτλ. III, μεταλείπειν, ὡς τυπος προσι-

φονήσεως, Βουζ.

Βασιλείω, ἐπιθυμῶ τῆς βασιλείας, Ἰωσήφ. II. προσμ. Π., 1. 4. 1.

Βασιλείδης, ον, ὁ πατρὸς τοῦ βασιλείου, βασιλευκῆς, τῶν

ὀκτα βασιλείδων Πλάτ. Κριτ. 116C.

Βασίλειδον, τό, ὕποκορ. τοῦ βασιλεύς, μικρὸς βασιλεύς,

Πλούτ. Ἀγρο. 2.

Βασίλειον, ἰων. -ήϊον, τό, βασιλικὸν ἐκτελέημα, ἀνέκτυρον,

Σεν. Κύρ. 2. 4, 3, κτλ. — ἄλλα κοινότερον κατὰ πληρ., Περσ. 1. 30,

178, κτλ. — ἡ ἐδρα κράτους τινος, ἡ πρωτεύουσα, ἡ βασιλικὴ πόλις,

Πλούτ. 3. 15, 3, κτλ. 2) τὸ βασιλικὸν ὑπαρχαρχαλικόν, Περσ.

2. 149. II, τῆδρα, διέλιμα, Πλούτ. 2. 3581. III, ὅμοιο

διεδομένον εἰς ἐλεγκτὰ πράγματα, ὡς βασιλικὰ εἴκη (Περσ. βασι-

λεὺς IV), Πλούτ. σπάνιον τι μύρον, Πλούτ. 6. 105, κτλ.

Βασιλείος, ον, καὶ α. ον, Λισχλ. Πέρσ. 589. ἰων. -ήϊος,

ἡ, ον, Λισχλ. Βασιλῆος Μετάνω παρὰ Στρεβ. 87. 23. Ἐπιγρ. Ἀδελ.

ἐν Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 1028. 48. — τοῦ βασιλείου, βασιλικῆς, εἰνενὸν δὲ

γένος βασιλῆϊδον ἐστὶ κτείνειν Ὄδ. II. 401. ὁ β. θρόνος

Περσ. 1. 14, κτλ. β. οἰκει, μελασθρα Λισχλ. Ἀγ. 151, Σοφ. 343.

Ισοκρ. τῆδρα ὁ αὐτ. Πέρσ. 589, 663. νόστος δ β., τοῦ βασιλείου

ἡ ἐπιστροφή, αὐτοῦ: 8. τοῖς β. νόμοις Σοφ. Ἀντ. 382. — πρὸλ.

πῆχυς V, στοά II. 2. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀρχὴν βασι-

λέα, ἡ β. στοά, ἴδε στοά.

Βασίλεύς, ὁ, γεν. -έως, ἰων. -ήϊος, αἰε. βασιλεῖα, συντηρ.

Βασιλῆ Χρησμ. παρ' Ἰσοκρ. 7. 220, Εὐρ. Ἀποσπ. 781. 24. ἰων.

πληρ. βασιλεῖς, ἰων. -ήϊος, παλ. Ἀστ. βασιλῆς Σοφ. Αἴ. 189.

959. αἰε. πληρ. βασιλεῖς, παλ. Ἀστ. βασιλῆς αὐτοῦ: 390. ὡσαύ-

τως, βασιλέας Ἀριστ. Πολ. 3. 13, 25. Βασιλεῖον, ἀρχηγία

(ἴδε ἐν λ. ἀναξ), Ὀμ. συχνάσις μετὰ τῆς συνακολουθούσης ἐντολῆς

τοῦ στρατηγοῦ ἢ δικαστοῦ, Ἰσ. Ἑργ. κ. Ἰμ. 200. τοῦ Ὀμήρου αἰ

Βασιλεῖς εἶναι διοτρεφέες Π. Β. 445, κτλ., Οετοῖ Ὄδ. Δ. 691.

κτλ. καὶ βραδύτερον τὸ βασιλικὸν ἀέλιμα ἴστο κληρονομικόν, ἀντιθ.

τῷ τυραννίῳ (Περσ. βασιλεῖα)· ἀλλ' ὑπὸ ποιητῶν ἀπελίσσεται εἰς

εὐπρόστυον, οἷον τὸν Ἱέρωνα, Πινδ. Ο. 1. 35. εἰς τὸν Πεισιππιδαν,

Περσ. ἐν Δημ. 33, πρὸλ. Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀγ. 81. — Ὁ

Ὀμπερ. συνάπτει βασιλεὺς ἀνὴρ Πλ. Γ. 170, κτλ. ἀνὴρ β. Περσ.

1. 90. ἀναξ β. ἀρχὸν βασιλεὺς, Λισχλ. Πέρσ. 5. μ. γεν., β.

νέων ὁ αὐτ. Ἀγ. 115. οἰωνῶν β., ἐπὶ τῷ αὐτοῦ, αὐτοῦ. Ὑπάρ-

χει δὲ συνάπτει βασιλεύτερος, βασιλικότερος, Πλ. Γ. 160, 392.

Ὄδ. Ο. 333, Τυρταῖ. 9. 7. καὶ ὑπερβ. βασιλεύτατος Πλ. Γ. 69.

(Περσ. κύων, κύντερος), — Ἐν χρῆσι εἰς προσωποποίησιν, πρὸς τὸν

θεόν κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκρ. Θ. 886 καὶ Πινδ. 18. 12. ἐπὶ τοιαύτης

ἐννοίας ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τὸ ἀναξ). 2) ἐπὶ τοῦ νηῦ τοῦ

βασιλείου, τοῦ ἡγεμόνος ἢ παντὸς λαμβάνοντος μέρος ἐν τῇ κυβερνή-

αι, 'Οδ. Α. 394, Θ. 390, Ξεν. Οἰκ. 4, 10.

3) καθόλου, κύριος, δεσπότης, οὐκωδεσπότης, 'Πλ. Σ. 556, Πινδ. Ο. 8, 79. τὸ ὄνομα τοῦτο μεταχειρίζοντο οἱ δοῦλοι περὶ τῶν ἰδίων κυριῶν, οἱ παράσιτοι, κόλακες καὶ πελάται ἐπὶ τῶν προσπατῶν αὐτῶν, ὡς παρὰ Λατ. τὸ rex.

II. ἐν 'Αθήναις δ' ἐπὶ τῶν ἐννεα ἄρχοντων ἐκαλεῖτο βασιλεὺς· εἶς δὲ τὴν ἐπιμέλειαν τῆς λατρείας καὶ θρησκευτικῆς καὶ εἰσέγγεν εἰς τὴν δικαστήριον τῆς φονικῆς δίκας, 'Αντιφῶν 145, 41, Λυσ. 130, 30, Πλάτ. Εὐθύφρων, 2Α, Θεαιτ. 210D, κτλ.· πρὸς II. 2) θρησκευτικαὶ ὑποθέσεις ἐν 'Αθήναις καὶ ἀλλοτρίῳ ἔσαν ἡ μὲν ἀπολειφθεῖσα ἀσχολία τῷ βασιλεῖ (πρὸς, τὸ rex sacrorum ἐν Ρώμῃ), 'Αριστ. Πολ. 3.14, 13, 'Αποσπ. 385.

III. Μετὰ τὴν Περσικὴν δὲ βασιλείαν τῆς Περσίας ἐκαλεῖτο βασιλεὺς (ἀνευ τοῦ ἄρθρου), 'Πρόδ. 7.174, Δισχύλ. Πέρος. 5, 114, 633, 855, 'Αριστοφ. 'Αγ. 61, Θουκ. κτλ.· (βασιλεὺς βασιλείως ὑποχοί μεγάλου, ἐπὶ τῶν στρατηγῶν, Δισχύλ. Πέρος. 24, πρὸς, 44)· σπανιωτέρον δὲ βασιλεὺς 'Πρόδ. 1.132, 137, 'Αριστ. Πολ. 5.4, 13· ἢ δὲ μέγας βασις, 'Πρόδ. 1.188· ἐν ᾧ δὲ 'Αλέξανδρος καὶ οἱ διάδοχοί του ἐκαλεῖτο κοινῶς δὲ βασιλεῖς, οἱ βασιλεῖς Μένανδ. Κολ. 1, Μισομ. 2, 'Αντιφ. Περικλ. 1, 'Αλέξ. Κρατ. 3, 'Υποδ. 1· καὶ βραβύτερον, βασιλεὺς βασιλέων Wessell. Διόδ. 1.47.

2) ἐπὶ δὲ μεταγεν. ἐπὶ τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων μετὰ τὸν Αὐγούστου, 'Πρωδ. 1.6, 14, κτλ.· πρὸς Eckh. Doctr. Num. 8.366.

IV. ἐπὶ παντὶς ἐπιφανοῦς ἀνδρός, πέννησί τε καὶ βασιλεύειν Ψευδο-Φακυλ. 106, πρὸς, 'Ορ. 'Ω3. 1.4, 13.

2) δὲ πρῶτος ἢ πλείστον διακρινόμενος ἐκ τινος τάξεως ἀνδρῶν, Φιλίστρ. 586, κτλ.· βασιλέως ἐγκέφαλος, ἐπὶ τῷ πλείστον βρώμα, ἔδεσμα, Σουῖδ.· β. σῦκα, ἔσχον εἶδος σῦκου, Φιλίστρ. ἐν 'Αδελ. 130, πρὸς, Πολυδ. 6.81.

V. = συμπτύσιον· β. Λούκ. Κρόν. 4.

VI. εἶδος πτηνοῦ μικροῦ μετὰ χρυσῷ λοφίσκῳ (τροχίλος), Λατ. regulus cristatus, 'Αριστ. 1. Ζ. 9.11, 5.

VII. ὄνομα διδόμενον ὑπὸ τῶν 'Ελλήνων εἰς τὴν βασιλίσσαν τῶν μελισσῶν, αὐτὴ 9.40, 12 κτλ., ὁ αὐτ. π. Ζ. 1.3.10, κτλ. [ἡ ἀρχὴ εἶναι ἐπὶ ἀβέβαιος. 'Η κοινώτερον δεκτὴ παραγωγή εἶναι ἐκ 'ΒΑ (μετὰ, ὡς ἐν τῷ ἔδῳ) καὶ λαὸς = λαός ἢ λαός (ὡς ἐν τῷ Δευτοχρήστῳ) ἀρχηγὸς τοῦ λαοῦ, ὁδηγός· ἀλλὰ τὸ -εὺς φαίνεται ὅτι εἶναι ἀπλὴ κατάληξις ὡς ἐν πολλοῖς ὀνόμασιν, ἀριστοῦς, νομῆς].

βασιλεύτης, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ., κατάλληλος διὰ βασιλικὴν κυβερνήσιν, 'Αριστ. Πολ. 3.17, 1· βιδάφ. γραφ. βασιλεῖν.

βασιλεύτωρ, ὀρος, ὁ, = βασιλεὺς, 'Αντιφ. ἐν Μ. 'Ετυμ. 189, 5.

βασιλεύω, εἶμαι βασιλεὺς, κυβερνῶ, βασιλεύω, διοικῶ, οὐ μὲν πᾶς πάντας βασιλεύσομεν ἐνθάδ'· 'Αχαιοί 'Ιλ. Β. 203· ἴσον ἔμοι βασιλεὺς I. 616· ἐν ὑμῖν.. βασιλεύει, ἡ βασιλεὺς μεταξὺ αὐα, 'Οδ. Β. 47· ἔφρ'· 'Ἰθάκης κατὰ δῆμον.. βασιλεύει X. 52· ὡσαύτως ἐπὶ γυναικός, ἡ βασιλεύειν ὑπὸ Πλάκῃ, ἡ βασιλίσσα, ἐκὺβερνα ὡς βασιλίσσα, 'Ιλ. Ζ. 425, πρὸς, 'Οδ. Α. 285· κατ' ἀφρ., ἔχω γελῆ βασιλεύς, 'Πρόδ. 2.2· ὡσαύτως μ. γεν., εἶμαι βασιλεὺς τινος, βασιλεύει ἐπὶ τινος, ἐν.. 'Ἰθάκῃ βασιλεύει 'Αχαιοὶν 'Οδ. Α. 401, κτλ.· ὡσαύτως μ. δοτ., εἶμαι βασιλεὺς μεταξὺ.., Γυγάντεσσιν βασιλεύειν II. 59.—Παθ., κυβερνώμαι ὑπὸ βασιλείᾳ, Πλάτ. Πολ. 576D, Ε. κ. ἀλλ., 'Αριστ. Πολ. 3.14, 1, κτλ.· καὶ μετὰ συνηθ. αἰτίας, βασιλεῖαν βασιλεύεσθαι Πλάτ. Νόμ. 680E· καὶ καθόλου, κυβερνώμαι, διεκδύνομαι, διοικῶμαι, Πινδ. II. 4.189, Πλάτ. Νόμ. 684A· ὑπὸ νόμου Λυσ. 192, 22· ἐντεῦθεν, ὑποτάσσομαι εἰς τὸν βασιλέα, προσχωρῶ εἰς τὴν μερίδα τοῦ βασιλέως, Πλάτ. Σόλλ. 12.

6) μεταγεν., ἡ βασιλεύουσα πόλις, ἐνθα ὁ ἄρτης τοῦ βασιλέως, ἐπὶ τῆς Ρώμης, 'Αθην. 98C· ἐπὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Βυζ., 2) ἀπολαύω ὡς ἀπλότος κύριος, τῷ χρυσῷ β. Θεοφρ. 21.60.

3) ἀπολ., τῷ βασιλικῷ, β. ἐν πέννιᾳ Πλούτ. 2.101B, πρὸς, 1, 'Επιστ. π. Κορινθ. δ', 8.

II. μετ' αἰτίας, διορίζω βασιλεῖα, καθίσταμι τινα βασιλέα, τινὰ 'Εβδ. ('Ιουδ. 0', 61· ἀλλ., β. τίσι βασιλέα, ἥρξω ἐπὶ τινος βασιλέα, ἐκλέγω δὲ αὐτοῦ καὶ καθίσταμι, αὐτῷ (1 βασιλ. γ', 22, 6', 1).

βασιλίσσα, = βασιλεύω, Σόλλ. 'Ἰππ. 2107· (προσθ.) 2691d, c, 2919.

βασιλῆς, ἡ, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ βασιλεῖα. βασιλίσσα, ἡγεμονίς, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. 'Αγάμμεα· ὁ λέγεται δὲ καὶ 'Αγάμμη, ὡς πρὸς πείρα πρὸς τὴν καὶ τὸ βασιλίσσα κατὰ συναλοιπὴν βασιλῆα, Σοφ. 'Αποσπ. 292, 'Ἰσχυρ., ὡς τῶς ὁ Δινδάρ. ἐν Πινδ. Ν. 1.59 ἀντὶ βασιλίσσας.

2) οὐδ' ἔχουσα ἱερὸν ἐν 'Αθήναις λατρευομένη μετὰ τοῦ Νηλεως, 'Πλ. IV 2, 634, Πλάτ. Νόμ. 1334 (ὅπου ἐστραμ. γράφεται βασιλεῖα). Πρὸς, Περικλ. XXX. 1895, 208· γενική τις βασιλίσσας ἀπαντᾷ ἐν 'Ἰππ. γ' 768.8.

βασιλῆς, βασιλῆς, 'Ἰων. ἀντὶ τῶν βασιλίσσας. -λεως.

βασιλῆς, εἶδος, ἡ, ἐκτροπὴν ἡλ. τοῦ βασιλείως, βασιλικός, τιμὴ 'Πλ. Ζ. 193· ὡσαύτως ἐν 'Πσ. Θ. 462, Εὐρ. 'Ἰππ. 1581.

2) = βασιλίσσα, βασιλίσσα, Μανθ. 1.283, 'Ἰππ. γ' 768.8.

βασιλῆς, ἡ, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ βασιλίσσας, ἡγεμονίς, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. 'Αγάμμεα· ὁ λέγεται δὲ καὶ 'Αγάμμη, ὡς πρὸς πείρα πρὸς τὴν καὶ τὸ βασιλίσσα κατὰ συναλοιπὴν βασιλῆα, Σοφ. 'Αποσπ. 292, 'Ἰσχυρ., ὡς τῶς ὁ Δινδάρ. ἐν Πινδ. Ν. 1.59 ἀντὶ βασιλίσσας.

2) οὐδ' ἔχουσα ἱερὸν ἐν 'Αθήναις λατρευομένη μετὰ τοῦ Νηλεως, 'Πλ. IV 2, 634, Πλάτ. Νόμ. 1334 (ὅπου ἐστραμ. γράφεται βασιλεῖα). Πρὸς, Περικλ. XXX. 1895, 208· γενική τις βασιλίσσας ἀπαντᾷ ἐν 'Ἰππ. γ' 768.8.

βασιλῆς, βασιλῆς, 'Ἰων. ἀντὶ τῶν βασιλίσσας. -λεως.

βασιλῆς, εἶδος, ἡ, ἐκτροπὴν ἡλ. τοῦ βασιλείως, βασιλικός, τιμὴ 'Πλ. Ζ. 193· ὡσαύτως ἐν 'Πσ. Θ. 462, Εὐρ. 'Ἰππ. 1581.

2) = βασιλίσσα, βασιλίσσα, Μανθ. 1.283, 'Ἰππ. γ' 768.8.

βασιλῆς, ἡ, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ βασιλίσσας, ἡγεμονίς, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. 'Αγάμμεα· ὁ λέγεται δὲ καὶ 'Αγάμμη, ὡς πρὸς πείρα πρὸς τὴν καὶ τὸ βασιλίσσα κατὰ συναλοιπὴν βασιλῆα, Σοφ. 'Αποσπ. 292, 'Ἰσχυρ., ὡς τῶς ὁ Δινδάρ. ἐν Πινδ. Ν. 1.59 ἀντὶ βασιλίσσας.

βασιλικο-πλώϊμος, ὄν, ἐκ τοῦ βασιλικῷ ναυτικοῦ ἢ ἀνήκων εἰς αὐτὸ, Βυζ.

βασιλικός, ἡ, ὄν, ὅμοιος τῷ βασιλείως, βασιλικός, ἐμπρί-πων εἰς βασιλέα, 'Πρόδ. 2.173, Δισχύλ. Πρ. 869, Πλάτ., κ. ἀλλ.· μοναρχία β., ἀντὶ τοῦ τυραννικῆς, 'Αριστ. Πολ. 3.14, 11· αἱ β. βίβλοι, τὰ βιβλία τῶν βασιλέων ἢ βασιλείων (τῆς Π. Δ.), Φίλων 1.427.

2) ὅμοιος βασιλεῖ, βασιλικός, ἡγεμονικός, βασιλικώ-τατος καὶ ἄρχειν ἀξιώτατος Ξεν. 'Αν. 1.9, 1, πρὸς, 'Ἰσοκρ. 201· ἡθός β. Ξεν. Οἰκ. 21, 10· οὕτω, τὸ βασις ὁ αὐτ. Κύρ. 1.3, 18.—'Ἐπὶ, βασιλικῶς παρῶν, ὡς βασιλεύς μετὰ βασιλικῆς ἐξουσίας, Ξεν. Κύρ. 1.4, 14· β. ἄρχειν 'Αριστ. Πολ. 1.12, 1.

3) ἐκ τοῦ βασιλέως ἢ εἰς τὸν βασιλέα ἀνήκων, οἱ βασιλικοί, οἱ ἐν βασιλείᾳ φίλοι ἢ ἀξιωματικοί, Πολύδ. 8.12, 10· ἐγκλήματα βασιλ., κατηγορίαι ἐσχάτης προδοσίας, ὁ αὐτ. 26.5, 1· ὀφειλόμενα βασιλ., χρεὶ πρὸς τὸν βασιλέα, ὁ αὐτ. 26.5, 3· τὰ β., τὰ δικαιοῦ-ματα τοῦ βασιλέως, εἰσαγγέλματα, Φύροι, 'Εβδ. 11 Μακκ. 10', 8, κ. ἀλλ.· ὁδός β., ἡ δημοσία ὁδός, αὐτῷ ('Αρσίμ. κ', 17)· μὴ εἶναι βασιλικὴν ἀτραπὸν ἐπὶ γεωμετρίας, οὐδέμα βασιλικὴ ὁδός, 'Ἰσχυρ. ἐν Πρὸς, Διδ. Πρὸς, 2.19.

II. ὡς οὐσιαστ.

1) βασιλική, ἡ, α) (ἐξουπακουσ. τοῦ τέχνης), κληρονο-μική μοναρχία (πρὸς, βασιλίσσα, Πλάτ. Πολιτ. 291E). β) (ἐξουπακ. τοῦ στοά, ὅπερ καὶ παρατίθεται παρὰ Σερβά. 236), στοά τις ἐν 'Αθήναις ὁμοίως καλουμένη ἢ βασιλείως στοά 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 685· ἴδε στοά II. 2.

γ) ἐν Ρώμῃ, δημοσίον τι οἰκο-δόμημα ἔχον πτέρυγας μετὰ κίωνων, ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐνθα ἐμποροὶ συνα-θροίζοντο, εἰκα ἐγίνοντο, κτλ., Βιτρούβ. 5.1, πρὸς, Πλάτ. Πολ. 15· κατὰ τὸ αὐτὸ σχέδιον ὁ Κωνσταντῖνος ἀνωκόησε τῆς χριστιαν-ικῆς ἐκκλησίας, αἵτινες ἐντεῦθεν ἀνομήθησαν βασιλικοί.

2) βασιλικόν, τό, α) (ἐξουπακ. τοῦ τέχνης), κληρονο-μική μοναρχία (πρὸς, βασιλίσσα, Πλάτ. Πολιτ. 291E). β) (ἐξουπακ. τοῦ στοά, ὅπερ καὶ παρατίθεται παρὰ Σερβά. 236), στοά τις ἐν 'Αθήναις ὁμοίως καλουμένη ἢ βασιλείως στοά 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 685· ἴδε στοά II. 2.

γ) ἐν Ρώμῃ, δημοσίον τι οἰκο-δόμημα ἔχον πτέρυγας μετὰ κίωνων, ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐνθα ἐμποροὶ συνα-θροίζοντο, εἰκα ἐγίνοντο, κτλ., Βιτρούβ. 5.1, πρὸς, Πλάτ. Πολ. 15· κατὰ τὸ αὐτὸ σχέδιον ὁ Κωνσταντῖνος ἀνωκόησε τῆς χριστιαν-ικῆς ἐκκλησίας, αἵτινες ἐντεῦθεν ἀνομήθησαν βασιλικοί.

2) βασιλικόν, τό, α) (ἐξουπακ. τοῦ τέχνης), κληρονο-μική μοναρχία (πρὸς, βασιλίσσα, Πλάτ. Πολιτ. 291E). β) (ἐξουπακ. τοῦ στοά, ὅπερ καὶ παρατίθεται παρὰ Σερβά. 236), στοά τις ἐν 'Αθήναις ὁμοίως καλουμένη ἢ βασιλείως στοά 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 685· ἴδε στοά II. 2.

γ) ἐν Ρώμῃ, δημοσίον τι οἰκο-δόμημα ἔχον πτέρυγας μετὰ κίωνων, ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐνθα ἐμποροὶ συνα-θροίζοντο, εἰκα ἐγίνοντο, κτλ., Βιτρούβ. 5.1, πρὸς, Πλάτ. Πολ. 15· κατὰ τὸ αὐτὸ σχέδιον ὁ Κωνσταντῖνος ἀνωκόησε τῆς χριστιαν-ικῆς ἐκκλησίας, αἵτινες ἐντεῦθεν ἀνομήθησαν βασιλικοί.

2) βασιλικόν, τό, α) (ἐξουπακ. τοῦ τέχνης), κληρονο-μική μοναρχία (πρὸς, βασιλίσσα, Πλάτ. Πολιτ. 291E). β) (ἐξουπακ. τοῦ στοά, ὅπερ καὶ παρατίθεται παρὰ Σερβά. 236), στοά τις ἐν 'Αθήναις ὁμοίως καλουμένη ἢ βασιλείως στοά 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 685· ἴδε στοά II. 2.

γ) ἐν Ρώμῃ, δημοσίον τι οἰκο-δόμημα ἔχον πτέρυγας μετὰ κίωνων, ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐνθα ἐμποροὶ συνα-θροίζοντο, εἰκα ἐγίνοντο, κτλ., Βιτρούβ. 5.1, πρὸς, Πλάτ. Πολ. 15· κατὰ τὸ αὐτὸ σχέδιον ὁ Κωνσταντῖνος ἀνωκόησε τῆς χριστιαν-ικῆς ἐκκλησίας, αἵτινες ἐντεῦθεν ἀνομήθησαν βασιλικοί.

2) βασιλικόν, τό, α) (ἐξουπακ. τοῦ τέχνης), κληρονο-μική μοναρχία (πρὸς, βασιλίσσα, Πλάτ. Πολιτ. 291E). β) (ἐξουπακ. τοῦ στοά, ὅπερ καὶ παρατίθεται παρὰ Σερβά. 236), στοά τις ἐν 'Αθήναις ὁμοίως καλουμένη ἢ βασιλείως στοά 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 685· ἴδε στοά II. 2.

γ) ἐν Ρώμῃ, δημοσίον τι οἰκο-δόμημα ἔχον πτέρυγας μετὰ κίωνων, ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐνθα ἐμποροὶ συνα-θροίζοντο, εἰκα ἐγίνοντο, κτλ., Βιτρούβ. 5.1, πρὸς, Πλάτ. Πολ. 15· κατὰ τὸ αὐτὸ σχέδιον ὁ Κωνσταντῖνος ἀνωκόησε τῆς χριστιαν-ικῆς ἐκκλησίας, αἵτινες ἐντεῦθεν ἀνομήθησαν βασιλικοί.

2) βασιλικόν, τό, α) (ἐξουπακ. τοῦ τέχνης), κληρονο-μική μοναρχία (πρὸς, βασιλίσσα, Πλάτ. Πολιτ. 291E). β) (ἐξουπακ. τοῦ στοά, ὅπερ καὶ παρατίθεται παρὰ Σερβά. 236), στοά τις ἐν 'Αθήναις ὁμοίως καλουμένη ἢ βασιλείως στοά 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 685· ἴδε στοά II. 2.

γ) ἐν Ρώμῃ, δημοσίον τι οἰκο-δόμημα ἔχον πτέρυγας μετὰ κίωνων, ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐνθα ἐμποροὶ συνα-θροίζοντο, εἰκα ἐγίνοντο, κτλ., Βιτρούβ. 5.1, πρὸς, Πλάτ. Πολ. 15· κατὰ τὸ αὐτὸ σχέδιον ὁ Κωνσταντῖνος ἀνωκόησε τῆς χριστιαν-ικῆς ἐκκλησίας, αἵτινες ἐντεῦθεν ἀνομήθησαν βασιλικοί.

2) βασιλικόν, τό, α) (ἐξουπακ. τοῦ τέχνης), κληρονο-μική μοναρχία (πρὸς, βασιλίσσα, Πλάτ. Πολιτ. 291E). β) (ἐξουπακ. τοῦ στοά, ὅπερ καὶ παρατίθεται παρὰ Σερβά. 236), στοά τις ἐν 'Αθήναις ὁμοίως καλουμένη ἢ βασιλείως στοά 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 685· ἴδε στοά II. 2.

γ) ἐν Ρώμῃ, δημοσίον τι οἰκο-δόμημα ἔχον πτέρυγας μετὰ κίωνων, ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐνθα ἐμποροὶ συνα-θροίζοντο, εἰκα ἐγίνοντο, κτλ., Βιτρούβ. 5.1, πρὸς, Πλάτ. Πολ. 15· κατὰ τὸ αὐτὸ σχέδιον ὁ Κωνσταντῖνος ἀνωκόησε τῆς χριστιαν-ικῆς ἐκκλησίας, αἵτινες ἐντεῦθεν ἀνομήθησαν βασιλικοί.

2) βασιλικόν, τό, α) (ἐξουπακ. τοῦ τέχνης), κληρονο-μική μοναρχία (πρὸς, βασιλίσσα, Πλάτ. Πολιτ. 291E). β) (ἐξουπακ. τοῦ στοά, ὅπερ καὶ παρατίθεται παρὰ Σερβά. 236), στοά τις ἐν 'Αθήναις ὁμοίως καλουμένη ἢ βασιλείως στοά 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 685· ἴδε στοά II. 2.

γ) ἐν Ρώμῃ, δημοσίον τι οἰκο-δόμημα ἔχον πτέρυγας μετὰ κίωνων, ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐνθα ἐμποροὶ συνα-θροίζοντο, εἰκα ἐγίνοντο, κτλ., Βιτρούβ. 5.1, πρὸς, Πλάτ. Πολ. 15· κατὰ τὸ αὐτὸ σχέδιον ὁ Κωνσταντῖνος ἀνωκόησε τῆς χριστιαν-ικῆς ἐκκλησίας, αἵτινες ἐντεῦθεν ἀνομήθησαν βασιλικοί.

2) βασιλικόν, τό, α) (ἐξουπακ. τοῦ τέχνης), κληρονο-μική μοναρχία (πρὸς, βασιλίσσα, Πλάτ. Πολιτ. 291E). β) (ἐξουπακ. τοῦ στοά, ὅπερ καὶ παρατίθεται παρὰ Σερβά. 236), στοά τις ἐν 'Αθήναις ὁμοίως καλουμένη ἢ βασιλείως στοά 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 685· ἴδε στοά II. 2.

γ) ἐν Ρώμῃ, δημοσίον τι οἰκο-δόμημα ἔχον πτέρυγας μετὰ κίωνων, ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐνθα ἐμποροὶ συνα-θροίζοντο, εἰκα ἐγίνοντο, κτλ., Βιτρούβ. 5.1, πρὸς, Πλάτ. Πολ. 15· κατὰ τὸ αὐτὸ σχέδιον ὁ Κωνσταντῖνος ἀνωκόησε τῆς χριστιαν-ικῆς ἐκκλησίας, αἵτινες ἐντεῦθεν ἀνομήθησαν βασιλικοί.

2) βασιλικόν, τό, α) (ἐξουπακ. τοῦ τέχνης), κληρονο-μική μοναρχία (πρὸς, βασιλίσσα, Πλάτ. Πολιτ. 291E). β) (ἐξουπακ. τοῦ στοά, ὅπερ καὶ παρατίθεται παρὰ Σερβά. 236), στοά τις ἐν 'Αθήναις ὁμοίως καλουμένη ἢ βασιλείως στοά 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 685· ἴδε στοά II. 2.

γ) ἐν Ρώμῃ, δημοσίον τι οἰκο-δόμημα ἔχον πτέρυγας μετὰ κίωνων, ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐνθα ἐμποροὶ συνα-θροίζοντο, εἰκα ἐγίνοντο, κτλ., Βιτρούβ. 5.1, πρὸς, Πλάτ. Πολ. 15· κατὰ τὸ αὐτὸ σχέδιον ὁ Κωνσταντῖνος ἀνωκόησε τῆς χριστιαν-ικῆς ἐκκλησίας, αἵτινες ἐντεῦθεν ἀνομήθησαν βασιλικοί.

2) βασιλικόν, τό, α) (ἐξουπακ. τοῦ τέχνης), κληρονο-μική μοναρχία (πρὸς, βασιλίσσα, Πλάτ. Πολιτ. 291E). β) (ἐξουπακ. τοῦ στοά, ὅπερ καὶ παρατίθεται παρὰ Σερβά. 236), στοά τις ἐν 'Αθήναις ὁμοίως καλουμένη ἢ βασιλείως στοά 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 685· ἴδε στοά II. 2.

γ) ἐν Ρώμῃ, δημοσίον τι οἰκο-δόμημα ἔχον πτέρυγας μετὰ κίωνων, ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐνθα ἐμποροὶ συνα-θροίζοντο, εἰκα ἐγίνοντο, κτλ., Βιτρούβ. 5.1, πρὸς, Πλάτ. Πολ. 15· κατὰ τὸ αὐτὸ σχέδιον ὁ Κωνσταντῖνος ἀνωκόησε τῆς χριστιαν-ικῆς ἐκκλησίας, αἵτινες ἐντεῦθεν ἀνομήθησαν βασιλικοί.

2) βασιλικόν, τό, α) (ἐξουπακ. τοῦ τέχνης), κληρονο-μική μοναρχία (πρὸς, βασιλίσσα, Πλάτ. Πολιτ. 291E). β) (ἐξουπακ. τοῦ στοά, ὅπερ καὶ παρατίθεται παρὰ Σερβά. 236), στοά τις ἐν 'Αθήναις ὁμοίως καλουμένη ἢ βασιλείως στοά 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 685· ἴδε στοά II. 2.

γ) ἐν Ρώμῃ, δημοσίον τι οἰκο-δόμημα ἔχον πτέρυγας μετὰ κίωνων, ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐνθα ἐμποροὶ συνα-θροίζοντο, εἰκα ἐγίνοντο, κτλ., Βιτρούβ. 5.1, πρὸς, Πλάτ. Πολ. 15· κατὰ τὸ αὐτὸ σχέδιον ὁ Κωνσταντῖνος ἀνωκόησε τῆς χριστιαν-ικῆς ἐκκλησίας, αἵτινες ἐντεῦθεν ἀνομήθησαν βασιλικοί.

2) βασιλικόν, τό, α) (ἐξουπακ. τοῦ τέχνης), κληρονο-μική μοναρχία (πρὸς, βασιλίσσα, Πλάτ. Πολιτ. 291E). β) (ἐξουπακ. τοῦ στοά, ὅπερ καὶ παρατίθεται παρὰ Σερβά. 236), στοά τις ἐν 'Αθήναις ὁμοίως καλουμένη ἢ βασιλείως στοά 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 685· ἴδε στοά II. 2.

γ) ἐν Ρώμῃ, δημοσίον τι οἰκο-δόμημα ἔχον πτέρυγας μετὰ κίωνων, ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐνθα ἐμποροὶ συνα-θροίζοντο, εἰκα ἐγίνοντο, κτλ., Βιτρούβ. 5.1, πρὸς, Πλάτ. Πολ. 15· κατὰ τὸ αὐτὸ σχέδιον ὁ Κωνσταντῖνος ἀνωκόησε τῆς χριστιαν-ικῆς ἐκκλησίας, αἵτινες ἐντεῦθεν ἀνομήθησαν βασιλικοί.

2) βασιλικόν, τό, α) (ἐξουπακ. τοῦ τέχνης), κληρονο-μική μοναρχία (πρὸς, βασιλίσσα, Πλάτ. Πολιτ. 291E). β) (ἐξουπακ. τοῦ στοά, ὅπερ καὶ παρατίθεται παρὰ Σερβά. 236), στοά τις ἐν 'Αθήναις ὁμοίως καλουμένη ἢ βασιλείως στοά 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 685· ἴδε στοά II. 2.

γ) ἐν Ρώμῃ, δημοσίον τι οἰκο-δόμημα ἔχον πτέρυγας μετὰ κίωνων, ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐνθα ἐμποροὶ συνα-θροίζοντο, εἰκα ἐγίνοντο, κτλ., Βιτρούβ. 5.1, πρὸς, Πλάτ. Πολ. 15· κατὰ τὸ αὐτὸ σχέδιον ὁ Κωνσταντῖνος ἀνωκόησε τῆς χριστιαν-ικῆς ἐκκλησίας, αἵτινες ἐντεῦθεν ἀνομήθησαν βασιλικοί.

2) βασιλικόν, τό, α) (ἐξουπακ. τοῦ τέχνης), κληρονο-μική μοναρχία (πρὸς, βασιλίσσα, Πλάτ. Πολιτ. 291E). β) (ἐξουπακ. τοῦ στοά, ὅπερ καὶ παρατίθεται παρὰ Σερβά. 236), στοά τις ἐν 'Αθήναις ὁμοίως καλουμένη ἢ βασιλείως στοά 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 685· ἴδε στοά II. 2.

γ) ἐν Ρώμῃ, δημοσίον τι οἰκο-δόμημα ἔχον πτέρυγας μετὰ κίωνων, ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐνθα ἐμποροὶ συνα-θροίζοντο, εἰκα ἐγίνοντο, κτλ., Βιτρούβ. 5.1, πρὸς, Πλάτ. Πολ. 15· κατὰ τὸ αὐτὸ σχέδιον ὁ Κωνσταντῖνος ἀνωκόησε τῆς χριστιαν-ικῆς ἐκκλησίας, αἵτινες ἐντεῦθεν ἀνομήθησαν βασιλικοί.

</

άνωτ.). 2) είδος ιχθύος όμοιου έγγέλει, Σπράβ. 820.

II. = βδελύζω, Άρρ. Περύβλ. Έρυνθ. Όαλ. 39.
βδελύζω, βέλλω, προσκαλλώ βέλλας, Ίάλην. II. 317, Άντλλ.
σ. 148, εν τῷ παθ.

βδελύζω, τῷ, είδος φυτού, Διοσκ. I. 80.—εὐώδες κύμμι έκρέον
ἐξ αὐτοῦ, δ' αὐτῶ. Ίδε Πλίν. Ν. II. 12. 9.

βδελυγία, τῷ, πρῶγμα βδελυγόν, δηλ. εὐώδων ἢ πρῶγμα προσ-

σερόμενον εἰς εὐώδη, Έβδ. (Δαν. Ο'. 27, I Μακκ. α'. 54), πρὸλ.
Εὐαγγ. κ. Ματθ. κδ'. 15.—βδελυγμός, ὁ, παρ' Ίσχυ.

βδελυγμία, ἡ, ἀγρία, σιγκασία, «ναυστία κινουσα ἔμμετον»,
Κρατίν. Όρ. 6, Έεν. Άπομν. 3. 11, 13, Β. Άν. 30. 2) ἀκα-

θαρία, ἀγρία πρῶγμα, Ίππ. 883D.

βδελύζομαι, ἀποθ. = βδελύσσομαι, Πυθ.

βδελυκτός, α, άν, εν πρέπει να βδελυκται τις, Μανασσ.
Χρον. 558.

βδελυκτής, ἡ, άν, ὁ προσεγγὼν βδελυγίαν ἢ ἀγρίαν, ἄξιος ἄπο-

σεροῦς, Έπ. Τίτ. I. 16, Φίλων 2. 261.—παρὰ Βούλ. καὶ κτέος. α. αν.

βδελυκ-τροπος, αν, = τῷ προηγ., Δισχύλ. Εὐν. 52. Ίδε Αοδ.
Φίλων. 671.

βδελυρεύομαι, ἀποθ., φέρομαι βδελυρῶς, μέλλ. παρὰ Δημ.
214. 24.

βδελύρεα, ἡ, κτηνώδης διαγωγή, ἐλλειψίς αἰδούς καὶ εὐπρεπείας,
κτηνώδης πύλη, Άνδοκ. 16. 13, Ίσακ. 73. 38, Δισχίν. 15. 17. 2)

αγρία, ναυστία, Ίππ. 546. 47.

βδελύρης, α, άν, ἀγρίας ἀποσεροῦς ἄξιος, ἀναίσχυτος, Άρι-

στοφ. Πατρ. 465, κ. ἄλλ., καὶ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ὑπερθ. ὠτατος.
Δημ. 405. 12. 27. Ίδε καθόλου Θεόφρ. Χαρ. 12.—Έπίρρ. -ρῶς,

Φίλων 1. 20.

βδελύρετης, ητος, ἡ, = βδελυρία, Μανασσ. Χρον. 4662, 5091.

βδελύσσομαι, Άππ. -τομαι μέλλ. -ύξομαι Ίππ. 606. 49.,

607. 33. ἄρρ. ἐδδελύζωην Άριστοφ. Σπρξ. 792. Πλούτ. Άλλε.

57, κελ. μεταγεν. ἐδδελύζωην Έβδ., Ίώσηπ. ἀποθ. (βδύω).

Δισθύνονται ἀποσεροῦν πρὸς τὴν τροφήν, Ίππ. ενθ' ἄνωτ.

ἔχω παραγῆν εν τῷ στοιχώρ. Άριστοφ. Σπρξ. 792. 2) μ. αἰτ.

αἰσθύνονται ἀποσεροῦν πρὸς τὴν ἀποσερέφωμαι τι, ὁ αὐτ. Άλ. 584.

κελ. II. μεταγ. εν τῷ ἐνεργῇ. μετὰ μεταβολή, σημασ. = κέ-

μνω τινὰ νὰ γείνη βδελυκτής, κάμνω τινὰ ἀποσεροῦς ἄξιον, μέλλ.

-ύξω, ἄρρ. ἐδδελύξα, Έβδ.—Μέσ. καὶ παθ., εἶμαι βδελυκτής,

ἀποσεροῦς ἄξιος, μέλλ. -ύξομαι καὶ -ύξοθήσομαι, ἄρρ. ἐδδελύ-

ξοθήσομαι καὶ -ύξοθην, πρην, ἐδδελύγμαι, αὐτοῦ. οἱ ἐδδελύγ-

μένοι, οἱ μεμολυσμένοι (εν ὁχέσει πρὸς τὴν χρῆσιν βδελύγματος,

οἶον ἐδύων), Άποκ. κ'. 8.—οὗτος ὁ πρην. ἐπὶ μεταβατ. σημα-

σίας, Έβδ. (Παροιμ. κη', 9).

βδελυκρός, α, άν, Δωρ. ἀντὶ βδελυρός, Έπίχ. 34 Αηρ.

βδέννυμαι, = βδέω, Σουίδ.

βδέσμαι, τῷ (βδέω) πορδή, ἡ φύσα, Λατ. visium, Γλωσσ.

βδέω, (βδέω) κωμική παρῳδία τοῦ Ζεῦ, ὡ βδέω δέσποτα

Κωμ. Άνών. 338 h.

βδέω, ποιητ. ἄρρ. βδέσσει Άνθ. Π. II. 242.—«κλάνω», πέρδομαι,

Άριστοφ. Πλ. 693, Εἰρ 151, κελ. μετὰ συστολῇ, αἰε, οὐ λίσσ-

νωτὸν βδέω ὁ αὐτ. Πλ. 705.—οὗτος εν τῷ μισ. ἢ παθ., ὁ αὐτ.

Ίππ. 900. 2) καθόλου, ἀποσεροῦ δυσκόλιν, βρωμῶν, Ίαλην.

Άέτ. [Έντεσθιν τὰ βδύλλια, βδέννυμαι, βδελυρός,

βδελύσσομαι, βδελύς, πρὸλ. Λατ. visium, γί-γινμι].

βδύλος, ὁ, (βδέω) δυσκόλιν, βρωμῶν (πορδὸς ἢ λύχνου), Κωμ.

Άνών. 65.

βδύλλω (βδέω), Λατ. opprime, ἐξευτέλιζω, καλῶς καὶ βαναύ-

σως φέρομαι πρὸς τινα, τινὰ Άριστοφ. Αυσ. 354. 2) φοβῶ-

μαι τινα, ὁ αὐτ. Ίππ. 224.—πρὸλ. Δουκ. Δεῖρ. 10.

βεβαίος-πιστος, αν, βέβαιος, ἀστερὲς εν τῇ πίστει, Έκκλ.

βεβαιός, ος, αν, ὡσπύτως α. αν. Ίδε κατωτ. (βρίνω).—

στερεός, σταθερός, κρύσταλλος Θουκ. 3. 23. ὅχημα Πλάτ. Φαίδον.

851). σταθερός, ἀκίνητος, ἀμετάβλητος, διαρκής, ἐμπίστα .. πιστὴ

καὶ βέβαιος Σοφ. φ. 71. ἄρετῆς βέβαιαι .. αἱ κτήσεις μόναι

δ' αὐτ. Άποσκ. 202. ψῆφος βεβαία Εὐρ. Ίλλ. 1263. τὴν χάριν

βεβαίον ἔχειν (διάρ. τραπ. -αίαν, ἄλλ' ὁ Θουκ. προτιμᾷ -ας, αν)

της, Ίπρδ. 7. 50. τῷ β. τῆς διακρίσεως, ἀσθερότης, ἀπαρξιστική-
της, Θουκ. 2. 89, πρὸλ. Πλάτ. Φαίδρ. 59C, κελ. II. Έπίρρ.
-ως, Δισχύλ. Άγ. 15. β. κληροθῶν Θουκ. 2. 17. β. οἰκτισθαι ὁ
αὐτ. 1. 2. ἔχειν Δημ. 99, 29. συγγ. -ότερον, Θουκ. 1. 8. -οτέρως,
Ίσοκρ. 1711. ὑπερθ. -ότατα. Όαλκ. β. 91.

βεβαιότης, ητος, ἡ, σταθερότης, ἀσθερίτης, εὐστέθεια, τῆς
εὐστίας Πλάτ. Κρατ. 388A. μετὰ βεβαιότητος, κατὰ τῆς τῆς βε-
βαιον, σταθερὴν, σφαλῆ, δ' αὐτ. Πολ. 503C.—πρὸλ. Νέμ. 735A, 7401b.

2) βεβαιότης, πεποιθώς, ὁ αὐτ. Φαίδρ. 2711. ἀσφάλεια,
βεβαιότητος ἕνεκα Θουκ. 4. 66.

βεβαίω-τροπος, αν, στερεός, ἀπορασιαστικός, Δαμασκ. πρὸς
Φωτ. σ. 336.

βεβαιῶ, μέλλ. -ώσω: καθιστῶ βέβαιον, ἀσθερὲς, ἐπιβεβαίω,
ἐκσφαλίζω, Πλάτ. Κρατ. 388A, Έεν. Κύρ. 8. 8, 2, κελ. Έργω

βεβαιούμενα, ἀντὶ τῷ ἀκοῇ λεγόμενα, Θουκ. 1. 23. β. λόγον,
ἐπιβεβαίω τὸν λόγον τίνος, Αυσ. 161. 1. β. τὴν πράξιν Έεν, Άν.

7. 6, 17.—β. τινὶ τι, ἐκσφαλίζω τὴν κτῆσιν πράγματός τίνος,
οὐδ' ἤμιν αὐτοῖς βεβαιούμεν [τὴν ἐλευθερίαν] Θουκ. 1. 122,

πρὸλ. Αυσ. 105. 38.—Μέσ. βεβαιῶ δὲ ἑμαυτὸν, ἐπιστρέφω, ἐκσφα-
λίζω, ὁρᾷς αὐτοῦς Θουκ. 1. 33. τὴν ἀρχήν, τὴν φιλίαν τινός

δ' αὐτ. 6. 10, 78. β. τινός, καθιστῶ βεβαίους φίλους, ἐκσφαλίζω πρὸς
τὸ συμφέρον μου, αὐτοῖς 34. 2) εν τῷ μέσῳ τύπῳ ἀσθένως.

ἐκσφαλίζω, ἐπιστρέφω τὴν εν τῇ συζητήσει σκεπτικῶν καὶ τῶ ἐπι-
χειρημάτων μου, Πλάτ. Θεαιτ. 169E. βεβαιῶ ἰσχυρῶς, διαχυρίζομαι,

ἐκχυρίζομαι, ὁ αὐτ. Εὐργ. 489A. Ίπρωτ. 348D, Δείναρχ. 95. 22, 1

3) ἐκχυρίζω, πιστοποιῶ περὶ τῆς ισχύος. ἀγορεύς τινος, β. τινὶ τὸ
βεβαιῶναιον Ίσακ. 53. 11, πρὸλ. Δημ. 969, κελ.—ἐντεσθῶν, βεβαί-

ώσεως δική, εν Ἀθήναις, ἡ δίκη καθ' ἣν πρόκειται περὶ τοῦ ἰγκύ-
ρου τῶν συμβεβαιῶν δι' ὧν κείμενα ἐπιωλήθησαν ὑπὸ τῶν κατεγάρων

μένων εἰς τὸν ἐνάγοντα, Πολυδ. II', 34, πρὸλ. Αἰτ. Πινε. α. 825—
528. Ίδε βεβαιωτής.

4) παθ., πληροφροῦμαι περί τινος,
Λατ. certior fieri, Άννα Κομν.

II. ἀμετάβ., ὁρίω, ἐκδηλῶ
ἀσφαλῶς, δείκνυμι ἰσχυρῶς ὅληθως εἶμαι, τοῖσιν ἐνδοσιαστώς ἔ-

χουσι .. ἐβεβαίωσας [ἢ νοῦσας] Ίππ. Έπίδ. 1. 639.

βεβαίωμα, τό, βεβαιώσις, ἀπόδειξις, ἐκχυρίσμις, Ίώσηπ. Δ. 1.

2. 12, 4, πρὸλ. 17. 1. 1.

βεβαιώσις, εως, ἡ, ἐκχυρίσμις, β. γνώμης Θουκ. 1. 140, πρὸλ.

4. 87, Δισχίν. 89. 17. εἰς β., πρὸς ἐπιβεβαίωσιν, διὰ τὰ ὑπάρχοντα
βεβαιότης, Έβδ. (Λευ. 25. 23).

2) περὶ τῆς δικανικῆς σημα-
σίας, Ίδε βεβαιώσις I. 3.

βεβαιωτὴς, ητος, ἡ, ἐκχυρίσμις, β. γνώμης Θουκ. 1. 140, πρὸλ.

4. 87, Δισχίν. 89. 17. εἰς β., πρὸς ἐπιβεβαίωσιν, διὰ τὰ ὑπάρχοντα
βεβαιότης, Έβδ. (Λευ. 25. 23).

2) περὶ τῆς δικανικῆς σημα-
σίας, Ίδε βεβαιώσις I. 3.

βεβαιωτής, ητος, ἡ, ἐκχυρίσμις, β. γνώμης Θουκ. 1. 140, πρὸλ.

4. 87, Δισχίν. 89. 17. εἰς β., πρὸς ἐπιβεβαίωσιν, διὰ τὰ ὑπάρχοντα
βεβαιότης, Έβδ. (Λευ. 25. 23).

2) περὶ τῆς δικανικῆς σημα-
σίας, Ίδε βεβαιώσις I. 3.

βεβαιωτός, ος, αν, ὁ ἐπιβεβαίωσιν τι, παρέχων βεβαιότητα, Διον.

Άλ. 1. 1242. 2) ἐπὶ δικανικῆς σημασίας, ὁ ἐπιβεβαίωσιν τι,
ἰγγυητής, Λατ. iustificator. Πολύδ. 2. 40, 2, Σουλ. Έπίρρ. 2693 α.

β. τῆς ὥνῆς 2694 π.—οὕτω, βεβαιωτῆρ. ἦρος, δ, Δειφ. Έπίρρ.
εν τῇ Σουλ. Έπίρρ. 1699, 1702 κ. ὅλλ.

βεβαιωτικός, ἡ, αν, ὁ ἐπιβεβαίωσιν, Έπίκτ. Έγχειρ. 52.—
Έπίρρ. -κῶς, Εὐσ.

βεβάμην, Ίδε εν λ. βρίνω.

βεβάμης, Ίδε εν λ. βαρέω.

βεβάσαν, Ίδε εν λ. βρίνω.

βεβαιωσιμάντης, ἐπίρρ. παθ. πρην., μετ' αὐστηρῆς ἱετασίης,
ἱερίτης, Πολυδ. Γ', 160, Όριγ.

βεβήλος, αν, (βρίνω, βήλος) εν ἐπιτρέπεται νὰ πατήσῃ τις,
παρεβέβαιος εἰς τὴν ἀνθρωπίνην χρεῖαν, Λατ. iustificatus, ἀντὶ τῷ

ἱερώς, ὡς τὸ βέβαιος τῷ ἄδυνάτῃ καὶ πῶς β. ἄλσος' εν
ῥύοισι με; Δισχύλ. Ίκτε. 509. ἡ πρὸς βεβήλεις ἡ πρὸς δλ-

σασιν ὄσων, ἡ ἐπὶ κινουῦ ἐδάφους Α., Σοφ. Ο. Κ. 10. 12. τε
τῶν καὶ πρὸς βεβήλα (νοινῶν, τὰ βατὰ) αὐτ. Άποσκ. 190.

καὶ βεβήλο καὶ κεκυρμένον λόγια, ἐμνήσια καὶ διαβεβημένα,
ἀντὶ τῷ μυστικῷ, Εὐρ. Ίπρωτ. 404. εν βεβήλω Θουκ. 4. 67.

βεβήλα, φαγητά, ὡς ἐπιτρέπεται ἡ βρωμῶν, Άδμ. 616. πρὸλ.
ὅστος. II. ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ ἡττημένος, ἀμύητος, Λατ.

prolatus (οὗτος, οὗτ' iustificatus vulgus: procul vult, iustificus),
Σοφ. Άποσκ. 154.—ἀνέχρητος, Εὐρ. 659. Πλάτ. Συμπ. 216B.—

ἰσχυρῶς μετὰ γεν., ὁ μὴ μεμνημένος, β. τελευτῆς Άνθ. II. 9. 298.
—Έπίρρ. -λως, Φίλων 1. 253.—Πρὸλ. Ρουκετ. Τίμ.

βεβήλω, καταπασιῶ, καταλύω, αἰετῶ, τὸ σάββστον Έβδ.
[Έξοδ' 12', 14], Εὐαγγ. κ. Ματθ. 16', 5. 2) μελίνω, μελύνω,

τινὰ Έβδ. (Λευ. κα', 4), Ίσιδ. 2. 25.

βεβήλωσις, εως, ἡ, τὸ μελίνειν, ἡ κατέρρησις, κατάλυσις, ἀδι-

τησις, Έβδ. (Λευ. κα', 4), Φίλων 1. 521.

βεβαιωμένος, ἐπίρρ. παθ. μετοχ. πρην., εἰ ἀνάγκης, κατ' ἐ-

νάγκην, Αἰδ. 3. 25.

βεβήλωτο, βεβήλωμένος, Ίδε εν λ. βάλλω.

βεβουλεύμένος, ἐπίρρ. παθ. πρην. τῷ βεβουλεύομαι, ἰστιμ-

μένος, ἐπιτρέπει, Λατ. ex consilio, Δημ. 627. 21

βεβρύς, α, άν, ἀνάγκη, μάλιστα, ἀσπόμενος βεβρύς, εν αἰλῇ

χωλερικού σίχου, Ίππων, εν Άν. Όρ. 3. σ. 310. ὁ Ίσχυ. γρά-

φει βεβρύς.

βέβρυχε, ἴδε ἐν λ. βρύχω.
 βεβρωμένος, ἴδε ἐν λ. βερῶσχω.
 βεβῶς, βεβῶσα, ἴδε ἐν λ. βαιών.
 βέβυ, τὸ, = ἄνθρωπος, Φιλολ. ἐν 'Αδελφ. 1· ὡσαύτως = ὕδωρ 'Ορφ.
 'Αποσπ. 19. 9· ἴδε Κλάμ. 'Αλ. 673.
 βέβη, ἴδε ἐν λ. βέομαι.

βέβρον, τὸ, συγχεομαι. ἀντί τοῦ βέρεθρον, Εὐφρο. 'Αποσπ. 136, ἐνθα ἴδε Meineke.

βεβουλαν, τὸ, Λατ. voluculum, Σουλ. 'Επιγρ. 2509. 12.

βεβομαι, βεβῶ, ἴδε ἐν λ. βέομαι.

βεβκε-αἰληνός, ον, = ἀρχαίος, ὁ διὰ τὴν ἀρχαιότητα ἀνίκανος. ἀνύκτος, βλάς, ὡς τὰ κρονικός, κρόνιος 'Αριστοφ. Νεφ. 398, πρὸς Πλούτ. 2. 881Α. 'Ο 'Αριστοφάνης, φαίνεται, ἐδημιούργησε τὴν λέξιν αἰνιτίζοντος τοῦ διήγημα περὶ τοῦ βέκος παρ' 'Ηρόδ. 2. 2. καὶ τὸν ἱσχυρισμὸν τῶν 'Αρχαίων ὅτι ἦσαν προστέληνοι).

βεβός, τὸ, ἄρτος· ὁ 'Ἰππῶν. 57 ἔχει Κυπρίων βέκος, ὁπόθεν τινες ἐνόμισαν τὴν λέξιν Κυπρίαν· ἀλλ' ὁ 'Ηρόδ. ἐν 2. 2 λέγει ὅτι εἶναι Θρυγική· ἴδε Πόκκ's Kreta, 1. 116.—Δι' ἄρισται ἐκδόσεις τοῦ 'Ηρόδ. ἔχουσιν βέκος, ἕτεροι βεκκος ἢ βέκκος (πρὸς. βεκκεσέ-λχνος)· γιν. βέκους 'Αριστοφ. 2. 3.

βεβλη-φόρος, ον, ὁ φέρων βέλη, 'Ανθ. Π. 14. 111.

βεβλακός, ὁ, εἶδος ὁσπρίου ὁμοιον λαθύρῳ, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 595· Σουίτ. x. ἀλλ.

βεβλεμνον, τὸ, ποιητὶ ἀντί τοῦ βίλος, βέλος, βλήμα, ἀκόντιον, ἐν 'Πλ. μόνον κατὰ πληθ. ὡς πικρά βέλ. X. 206· ἐν τῇ ἐνίκῃ, Δισχὺλ. 'Αγ. 1496, 1520· ποιητ. ἐπὶ κόκκων χαλάρης, 'Ορφ. Διθ. 591, βεβλένιον, τὸ, εἶδος φυτοῦ, περὶ οὗ λέγεται ὅτι εἶναι δηλητηριώδες ἐν Πιρσίφ. ἀδελφίδες δὲ μεταφρασεύμενον εἰς Αἴγυπτον ἢ Παλαιστίνην, 'Αριστ. Φυσ. 1. 7, 2.

βεβλασαι-χάρτης, ἑς, ὁ χαίρων εἰς τὰ βέλη, εὐφραίνόμενος ἐπ' αὐτοῖς, ἐπὶ τοῦ 'Απόλλωνος, 'Ανθ. Π. 9. 525, 3.

βεβλασός, ἡ, ὁν, ὁ ἀνέκων εἰς βέλη, 'Αθην. π. Μηχαν. 3.

βεβλιτής κάλαμος, ὁ, κάλαμος· κατάλληλος πρὸς κατασκευὴν βελῶν, 'Γαυπ. 2. 6, 23. [Γ]

βελο-θήκη, ἡ, φαρίτρα, Διόδ. 4. 1070.

βελο-μαντία, ἡ, εἶδος οἰωνομαντῆς ἢ μαντικῆς διὰ τῆς ἐξαιρέσεως βελῶν ἐκ τῆς φαρίτρας, ραβδομαντία 'Ιερώνυμ. π. 'Ιεζεκ. 21.

βελόνη, ἡ, (βέλος) πᾶσα οὕτως αἰχμή, τὸ καὶ παρ' ἡμῶν ραπτικὴν ὄργανον, Βατραχόμ. 130, Εὐπολ. Ταξ. 11, 'Αριστ. Οὐρ. 4. 6, 1· βελόνος διείρειν Δισχὺλ. 77. 28. II. εἶδος ὀνυρογχοῦ ἰχθύος «ζαρχάνα», ἀλλὰ καὶ ῥαφίς 'Αρχιππ. 'Ιχθ. 5, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 5. 11, 2, 6. 13, 9, 9. 2, 1.

βελονίς, εἶδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ προηγ., μικρὰ βελόνη, 'Ερμιππ. Μουσ. 8· (ὡσαύτως) βελόνιον, τὸ, Εὐστ. Πονημ. 305. 67).

II. μικρὴς ἰχθύς, Σχόλ. 'Οππ. [2. 375.

βελονο-εἰδής, ἑς, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τῆς βελόνης, αἰχμηρός, Γαλην. βελονο-ποικίλης, ον, ὁ, ὁ διὰ τῆς βελόνης ποικίλων, κεντῶν, Λατ. phrygius, 'Ησύχ.

βελονο-πώλης, ον, ὁ, ὁ πωλὼν βελόνες, 'Αριστοφ. Πλ. 175· Θη. πωλῆς, εἶδος, Πολύδ. Ζ'. 197.

βελο-ποιία, ἡ, κατασκευὴ βελῶν, 'Ηρων Βεληπ. σ. 121, Πολύδ. Ζ'. 156· ὡσαύτως βελο-ποιική (ἔξυπακ. τοῦ τέχνη), ἡ, 'Ηρων σ. 122.

βελο-ποιός, ὁν, ὁ κατασκευάζων βέλη, Φίλων ἐν 'Αρχ. Μαθ. 58, Πολύδ. Ζ'. 156.

βέλος, εος, τὸ, (βέλλω) πᾶν τὸ βαλλόμενον, βλήμα, ἰδίως βέλος, ἀκόντιον, κεραυνός· συγν. παρ' 'Ομ.· ἐπὶ τοῦ τεμαχίου βράχου ὁπὲρ οἱ Κύκλωπες ἐξασφενδύσαν, πόντονδε βαλὼν βέλος 'Οδ. 1. 495· ἐπὶ τοῦ βοείου ποδός, τὸν ὁποῖον εἰς τῶν μνηστῆρων ἔριψεν κατὰ τοῦ 'Οδυσσεύς, γ'. 305, πρὸς Π. 464· (περὶ τοῦ ἐν 'Πλ. Θ. 513, ἴδε πᾶσαι ἐν τίλει)· ὑπὲρ βελέων, ἔξω τῆς προσβολῆς τῶν βελῶν, 'Πλ. Δ. 465· ἐκ βελέων Δ. 163· οὕτως, ἔξω βελῶν Ξεν. Κύρ. 3. 3, 69, κτλ.· ἔξω βέλους 'Αρρ. 'Αν. 2. 27. 1· ἀντίθ. τῶ ἐντὸς βέλους, Διδ. 20. 6, 'Αρρ. 'Αν. 1. 2, 5· εἰσω β. ὁ αὐτ. 1. 6, 8·—β. ἰθύνειν, ἰάπτειν, σκῆπτειν, κτλ., ἴδε ἐν λέξει. 2) ὡς τὸ ἔγχος, ἐν ᾗ εἰσι ἐπὶ παντὸς ὄπλου, οἷον ἐπὶ εἰφους, 'Αριστοφ. 'Αγ. 345, πρὸς Σοφ. ΔΥ. 658· ἐπὶ πελτέως, Εὐρ. 'Πλ. 1159· ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ κέντρου τοῦ σκορπίου, Δισχὺλ. 'Αποσπ. 163, πρὸς 'Ικέτ. 556. 3) τὰ ἀγανά βέλεα τοῦ 'Απόλλωνος καὶ τῆς 'Αρτέμιδος παρ' 'Ομήρῳ αἰετοὶ δηλοῦσι τὸν αἰφνίδιον καὶ ἐκτολὸν θάνατον τῶν ἀνδρῶν ἢ τῶν γυναικῶν κατὰ τὸν προσάλλοντα θεόν· ἀλλ' ἐν 'Πλ. Α. 269, τὸ βέλος ἐξὺ τῆς βίβλου εἶναι αἱ ὠδίνες τοῦ τοκε- τοῦ· πρὸς. Θέλει. 27. 28. 4) μεθ' 'Ομήρῳ, ἐπὶ παντὶ ταχέως πλήττοντος ἢ ἀκαριαίως ἐξακοντίζομένου, Διδ. βέλ. η· ὁ κεραυνὸς αὐτοῦ, Πίνδ. Ν. 10. 15, πρὸς 'Ηρόδ. 4. 79, κτλ.· Ζηνὸς ἀγρονόου β. Δισχὺλ. Πρ. 371· πύρπνον β. αὐτοῦ 917· βέλεσι πυρ- πνόου ἁλῆς, ἐπὶ τρικυμίας, αὐτοῦ 371· βέλη πάγων, αἱ δια- κρινόμεναι πάγοι, οἱ διατρυπῶντες, Σοφ. 'Αντ. 358·—μεταφρ., ὁμιλί- των βέλους, τὸ βλήμα τοῦ ὀφθαλμοῦ, «ἡ ματιά», Δισχὺλ. 'Αγ. 742.

φιλοικτον βέλος, ἐλεῆμον βλήμα, αὐτοῦ 240· ἡμέρου βέλος, τοῦ ἔρωτος, ὁ αὐτ. Πρ. 849· θυμοῦ βέλη Σοφ. Ο. Τ'. 803· ἐπὶ λαγυκῶν ἐπιχειρημάτων, πᾶν τετόξευται βέλος Δισχὺλ. Εὐμ. 679, πρὸς Πλάτ. Φιλ. 23B· ὡσαύτως ἐπὶ ψυχικῶν πόνων, ἐπὶ τῆς ἐκ τοῦ φόβου ἀγωνίας, ἀτίλατον β. Πίνδ. Ν. 1. 71· ὁ φόβος αὐ- τὸς ἐαυτὸν εἰς βελέεσσι δοράζει Σουλ. 'Επιγρ. 1935.

βελό-σπασίς, εως, ἡ, συστοιχία πολεμικῶν μηχανῶν πρὸς ἐξ- ακόντιον βελῶν ἢ θέσις ἐν ᾗ τοποθετοῦνται αἱ τοιαῦται μηχαναί, Πολύδ. 9. 41, 8, Διδ. 20. 85·—ὡσαύτως βελοστασία, ἡ, 'Αθην. π. Μηχαν. σ. 6.

βελο-σπενδόνη, ἡ, βέλος με στυππεῖον καὶ πίσσαν τετυλιγμέ- νον καὶ ῥιπτόμενον ἐκ μηχανῆς, ἐνθ' διατελεῖ φλεγόμενον, Πλούτ. Σουλ. 18· Λατ. salaricia, Διδ. 21. 8.

βελουκός, ὁν, (ἐλκω) ὁ ἐκσῶρων, ἀνασῶρων βέλος ἐκ πληγῆς· ἐντεῖθεν τὸ ῥήμα βελουκῶ, ἔλκω, ἐξάγω βέλη, αὐτὸς ἐαυτὸν βελουκεῖ, ὁμός του ἐκβάλλει τὸ βέλος, δηλ. τὸ ἀγκιστρῶν, Πλούτ. 2. 977A· οὐσιαστ. βελουκία, ἡ, ἡ ἐξαγωγή βελῶν, ἡ ἐξέλκυσις αὐτῶν, Εὐστ. 464. 41· ἐπὶ βελουκίως, ἡ, ὁν, ὁ ἀνέκων ἢ ἀρμόδιος εἰς βελουκίαν, Πάυλ. Διγ. 6. 88.

βελοφόροι, οἱ Λατ. sagittarii, 'Γω. Ανθ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. πόλ. Δ. 46.

βελοφύλαξ γωρυτός, Ν. Χων. ἐν Μεσ. βελ. Σιδ. π. Α'. σ. 112, βέλτερος, α, ον, = βελτιών, ποιητ. συγγκρ. τοῦ ἀγαθοῦς, καλλίτερος, ἐκωχότερος, ἐν ᾗ εἰσι παρ' 'Ομ. μόνον κατ' οὐδέτερον, βέλτερον [ἴστι], εἶναι καλλίτερον (ἀπορροήσεως) μετ' ἀπαρεμφ., 'Πλ. Ο. 511, Φ. 485· μ. δὲτ. προσ. καὶ ἀπαρ., 'Οδ. Δ'. 18· βέλτε- ρον εἰ. Ζ. 282· ὡσαύτως παρὰ Θεόγν. 91, Δισχὺλ. Θηδ. 337, κτλ.—'Εντεῖθεν σπάνιον τι ὑπερβ. βέλτατος, ἡ, ον, ἐν Δισχὺλ. Εὐμ. 487, 'Ικέτ. 1055.

βελτιώνος, ἐπίρρ. βέλτιον, 'Ἰπποκρ. 590.

βελτιώω, βελτιώνω, καλλιτερεύω· ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Φίλωνος·—ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐν τῇ παλ., 'Αριστ. Φυσ. 1. 7, 3, Πλούτ. 2. 85C (ἐνθα ἴδε Wyt.).

βέλτιστος, ἡ, ον, ἄνω, βέντ-, ὑπερβ. τοῦ ἀγαθοῦς, 'Αριστοφ. 'Ἰππ. 763, Πλάτ., κτλ.· β. γενενησθαι περὶ τινα, ἔγω ὑπηρε- τήσα αὐτὸν ἐξ ὧν, ἔγω βοηθῶμι, 'Αριστοφ. 'Ἰππ. 765·—ὡ βέλτι- στες ἢ βέλτιστοι. κοινὸς τρόπος προσωποποιήσεως, φίλε μου, ἀδελφε, 'Αριστοφ. Πλ. 1172, 'Αντιφ. ἐν 'Αδελφ. 42, Πλάτ., κτλ.· ὡ βέλτιστε σύ Εὐδούλ. Σφγγ. 3· ὡ β. ἀνδρῶν Πλάτ. Γοργ. 515A, κτλ.· βέλτισθ' οὗτος Θεόγρ. 5. 76·—ὑπερβ. τὸ βέλτιστον Δισχὺλ. 'Αγ. 378·—οἱ βέλτιστοι ἢ τὸ βέλτιστον, οἱ ἄριστοι, ἡ ἀριστοκρατία, Λατ. optimus (ὡς τὸ οἱ ἀγαθοί, κτλ.), Ξεν. 'Ελλ. 5. 2, 6, Κύρ. 8. 1, 16, 'Αθην. Πολ. 1. 5, κτλ.·—τὸ βέλτιστον, ἐν τῇ φιλο- σοφίᾳ, τὸ ἀπύκλυτον ἀγαθόν, τὸ ἀπύκλυτον ἄριστον, Πλάτ. Φαίδων. 99A, B, κτλ.

βελτιώματα, τὰ, 'Γω. Γενέσ. σ. 98, 22, ἐκδ. Βόνν.

βελτιών, ον, γεν. -ωνος, συγγκρ. τοῦ ἀγαθοῦς, οὐδαμῶς παρ' 'Ομ. (οἷον ἐν 'Οδ. P. 18, βέλτερον ἤνθ' ἐγένετο δεκτὸν ὡς ὀρθό- τερον)· βέλτιον [ἴστι], εἶναι ὀρθόν, πρίπον, συμφέρον, 'Αριστ. Πολ. 2. 6, 1· μανθάνειν βελτιόνα Σοφ. 'Αποσπ. 779. 5· ἐπὶ τὸ βέλτιον χωρεῖν, βελτιοῦσθαι, προχωρεῖν, Σοφκ. 7. 60· οὕτως, ἐπὶ τὸ β. ἐλθεῖν Δισχὺλ. 98. 25· ἀγινε αὐτ. 94. 2· τὰ βέλτιον προσδοκᾶν εἰς 'Απολλόδ. Παιδ. 1. [Γ] 'Αττ., ἀλλὰ βέλτιον Μίμνεμ. 2. 10].

βελτιώσις, εως, ἡ, (βελτιώω) προαγωγή, καλλιτερεύσις, Σίετ. 'Ερμ. M. 7. 23.

βελτιώτα-, Τελείσι. 7 ('Ησύχ.).· Lob. βελτιωτέρας, βελτιωτής, οὐδ', διορθότης, ὁ ἐπιφύρων βελτιώσιν, 'Επιφ. βελτιωτικός, ἡ, ὁν, ὁ διορθῶν, διορθωτικός, β. ψυχῆς Κλάμ. 'Αλ. 700.

βεμβίκεῖω, (βέμβει) περιστρέφομαι ὡς βέμβει, οἷοι σε ποιήσω τήμερον βεμβικίαν 'Αριστοφ. 'Ορν. 1465.

βεμβικίζω, μέλλ. 'Αττ. -εῖω, (βέμβει), κάμνω νὰ περιστρέφηται τι, ἵνα βεμβικίζωσιν ἐαυτοὺς 'Αριστοφ. Σφήκ. 1517.

βεμβικώδης, ες, (εἶδος) ὁμοιάζων πρὸς βέμβικια, 'Αθην. 496A. βέμβειξ, εως, ἡ, Λατ. tu'ho, «σδοῦρα», ἡν σπέρνουν διὰ μά- στιγος (ὡσαύτως καὶ φόμβος, στρόμβος) 'Αριστοφ. 'Ορν. 1461, Καλλ. 'Επ. 1. 9. II. εἰλη, ἀνεμοστρόβιλος, 'Οππ. 'Αλ. 6. 222.

III. ἐκτομόν τι βομβῶν, Νη. 'Αλ. 183.

βεμβράς, εως, ἡ, ἴδε ἐν λ. μεμβράς.

βεμβρ-αφύη, ἡ, ἔσθρα βεμβράδων καὶ ἀφῶν 'Αριστοφ. 'Πλ. 1.

βεμβρός, ἴδε ἐν λ. βεβρός.

βενδῆς, εδος, ἡ, αἵτιας βενδῆν. (οὐχὶ πένδης, εδος, 'Αρχαδ. σ. 36, GfH. Θεολογ. σ. 243)·—ἡ ὀρθοκλή 'Αρτεμῖς λατρευομένη ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐν Πειραιεῖ, Ρομφ. Τίμ., πρὸς. Ηερμ. praef. Κύρ. 1. T. XXXII. 'Εντεῖθεν βενδίδειον, τὸ, ὁ ναὸς τῆς Βενδῆδος, Ξεν. 'Ελλ. 2. 4, 11·—βενδίδεια, ον, τὰ, ἡ ἐορτὴ αὐτῆς· ἴδε 'Ερμηνευτ. εἰς Πλάτ. Πολ. 354B.

βενετιανός, ὁ, ὁ εὐνοῶν τοὺς βενίτους, τοὺς τὴ κυανοῦν χρώμα ἐνδεδυμένους, Νῆρκ. 'Αντ. 1. 5· πρὸς. Σουλ. 'Επιγρ. 6364.

Βενετίζω, ὁ φρονῶν τὰ τῶν βενέτων τῶν γνωριζομένων διὰ τοῦ κυανοῦ χρώματος, Βυζ.

Βένετος, οὐ, = καλλάξενος, κυανοῦς, Ἰω. Λυδ. σ. 43. 12 (Boum)· κατὰ πληθ., οὐ βένετοι, ἡ κυανὴ πατριὰ ἐν τῇ Ἰππο-
δρόμῳ τοῦ Βυζαντίου, Ἰω. Λυδ. 43. 10 κτλ., Προκόπ. 1. 119, 14·
— βενεταίος, οὐ, ὡς ἐπὶ 0., ἡ αὐτ. 1. 128, 2.

βένθος, εὐς, τό, ποιητ. ἀντὶ βάθος, ὡς πένθος, πάθος.
τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, κατὰ βένθος ἄλδος Ἰλ. Σ. 38. 49· ἄλδος
βένθοσδε Ὀδ. Δ. 780., Θ. 51· — ἐν τῷ πληθ., ὅστε θαλάσσης
πάσης βένθος οἶδεν Δ. 53· ἐν βένθεσιν ἄλδος Ἰλ. Α. 358·
βένθεσι λίμνης ὁ αὐτ. Ν. 21, 32· — ὡσαύτως, βαθείης βένθεσιν
Ὀδ. Ρ. 316· — μεταφ., βένθει σῆς κραδίης Ἀνθ. Π. 5,
274· — Ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ Πινδάρῳ καὶ ἀπαιτῇ δις παρὰ
Τραγ. ἐν χορικάς, Εὐρ. Ἀποσπ., πρὸς Ἀριστοφ. Βατρ. 666.

βεντιστός, η, οὐ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ βελτιστός, 8 ἴσι.

βεξιλλων, τό, Λατ. vexillum, Ἰουστ. Μ.

βελουκαὶ καὶ βελουκαί, παρ' Ὀμήρ. μόνον, μετὰ σημασι. μέλλ.,
ὡς ἐξω, οὐτὶ Δίδος βελουκαί φρεσὶν Ἰλ. Ο. 104· οὐδ' αὐτὸς ὄρνεν
βέη Π. 852, πρὸς Δ. 131· ἐγὼ δειλὴ τέ νυ βελουκαί Χ. 431.
(Ὁ Κούρτιος φρονεῖ ἀντίκειναι εἰς τὴν ῥέαν τῶν λέξεων βίλος, βίωσις).

βερεβεία, ἐφαρμένη λέξις, ἴδε Μειναιε Κωμ. Ἀποσπ. 3. 557.

βερεβερι, εὐς, τό, ἀσπράχον φέρων τὴν μαργαρίτην κτελὶ παρα-
πλήσιον, λέξις ἑσπέρη, Ἀνδρόσθ. παρ' Ἀθην. 93 Β.

βερεβεριζω, = βατταρίζω, παρὰ μεταφ., Μ. Ἐτυμ. 191. 35.

βερεβέριον, τό, ἐνθύμημα πενθόν, Ἀνακρ. 19, ἐνθα ἴδε Negk.

βερεθρον, Ἰων. ἀντὶ βάραθρον.

βερέκυντες, οἱ, φυλὴ Φρυγική, Στράβ. 469, 580· — ὁ Δισχύλ.
ἐν Ἀποσπ. 146 ἔχει αἰτίατ., χώραν Βερέκυντα· — ἐπὶ 0. Βερέκυν-
θιος, α, οὐ, Φρύγιος ἀπερωμένος τῇ Κυβέλῃ, Καλλ. εἰς Ἀρτ. 246.

βερεκυντίας, ὁ, = ἀτηλιώτης, Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 62.

Βερενίκη, ἡ, Μακεδόν. τύπος ἀντὶ Φερενίκη, συχν. κύρ. ὄνομα
κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Πτολεμαίων· — ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ Βερενίκη.

βερέσχεθος, ὁ, ἀνέστης, εὐρύς, βλάτ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 635, —
παιανὸς ὑπ' αὐτοῦ ἐπιναλβέν.

βέρηδος, ὁ, = ὁ δημόσιος ἵππος, Λατ. veredus, Προκόπ. 1.
241, 11.

βερέκουχον, τό, ὁ γνωστός καρπὸς, Γεωπ. 10. 73, 2 καὶ Βερε-
κούχον ὁ αὐτ. 3. 1, 4.

βέρνα, ὁ, Λατ. vernu, Σουλ. Ἐπιγρ. 3095.

βέρρη, ὁ, = δραπέτης, φυγάς· καὶ Βερρηύω, = δραπετεύω.

βήλχ, Ἰων.

βετεράνος, βέτρανος, ὁ, Λατ. veteranus, Σουλ. Ἐπιγρ.
6557, 3112.

βεῦθος, εὐς, τό, γυναικεῖα ἐσθλή πολυτελής, Σαπφώ (Ἀποσπ.
101) παρὰ Πολυδ. Ζ', 49· ὡσαύτως βεῦθος, Καλλ. Ἀποσπ. 155.

βεῦρα, Βοιωτ. ἀντὶ γέφυρα, Στράβ. Φοιν. 3. 2.

βῆ βῆ, μπαί, αἶ, ἡ βῆχῃ τῶν προβάτων, βῆ βῆ λέγων βαλ-
εῖ Κρατίν. Διον. 5, πρὸς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 562, Varro Π. Π. 2. 1.

βῆγμα, τό, (βῆσσι) ἀπόχρεμψις, φλίγμα, Ἰππ. 475. 40.

βῆλα, ὦν, τό, = πέδιλα, Πανύσσ. ἐν Σγολ. εἰς Ἰλ. Α. 591.

βῆλων, τό, Λατ. velum, Σουλ. Ἐπιγρ. 2768, Β. 4283. 16.

βῆλός, ἀνρ. βῆλός (ὅστις τύπος εἶναι ὁ σταθερὸς ἐν χρήσει
παρ' Ἀττ., Α. Π. 224), ὁ, (βῆλα, βῆλιν) — ὁ οὐδός, τό κατώ-
φλιον, Λατ. limen, Ἰλ. Α. 591, Δισχύλ. Νο. 571.

βῆμα, τό, (βαῖνω) βῆσιμα, διασκέλισμα, πάτημα, πορεία, Ἰων.
Ὀμ. εἰς Ἰππ. 222, 345, Πινδ. Π. 3. 75, Δισχύλ. Νο. 799· σπου-
δῆ.. βῆμάτων πορεύεται Εὐρ. Ἀνδρ. 880· βῆμα διαδεδικώς
τοσόνδε Ἀριστοφ. Ἰππ. 76· ἐν Σοφ. Πλ. 164 ἀρδάνει εἰδὼς τὸ
μεταβ. σημασίαι, Δίδος ἔφρουν βῆματι μολεῖν, ὁδαιορῆσιν ὑπὸ
τὴν ἀγαθὴν ὁδηγῶν τὸ διός, ὡς τὸ πομπὴ Διός. 2) ὡς μέ-
τρον μήκους τὸ βῆμα, = 10 παλαισταί, περίπου 2 1/2 πόδες, Ἰων.
ἐν Ἀναλ. Βενεδίκε. σ. 309.

βῆμα, τό, (βαῖνω) βῆσιμα, διασκέλισμα, πάτημα, πορεία, Ἰων.
Ὀμ. εἰς Ἰππ. 222, 345, Πινδ. Π. 3. 75, Δισχύλ. Νο. 799· σπου-
δῆ.. βῆμάτων πορεύεται Εὐρ. Ἀνδρ. 880· βῆμα διαδεδικώς
τοσόνδε Ἀριστοφ. Ἰππ. 76· ἐν Σοφ. Πλ. 164 ἀρδάνει εἰδὼς τὸ
μεταβ. σημασίαι, Δίδος ἔφρουν βῆματι μολεῖν, ὁδαιορῆσιν ὑπὸ
τὴν ἀγαθὴν ὁδηγῶν τὸ διός, ὡς τὸ πομπὴ Διός. 2) ὡς μέ-
τρον μήκους τὸ βῆμα, = 10 παλαισταί, περίπου 2 1/2 πόδες, Ἰων.
ἐν Ἀναλ. Βενεδίκε. σ. 309.

βῆμα, τό, (βαῖνω) βῆσιμα, διασκέλισμα, πάτημα, πορεία, Ἰων.
Ὀμ. εἰς Ἰππ. 222, 345, Πινδ. Π. 3. 75, Δισχύλ. Νο. 799· σπου-
δῆ.. βῆμάτων πορεύεται Εὐρ. Ἀνδρ. 880· βῆμα διαδεδικώς
τοσόνδε Ἀριστοφ. Ἰππ. 76· ἐν Σοφ. Πλ. 164 ἀρδάνει εἰδὼς τὸ
μεταβ. σημασίαι, Δίδος ἔφρουν βῆματι μολεῖν, ὁδαιορῆσιν ὑπὸ
τὴν ἀγαθὴν ὁδηγῶν τὸ διός, ὡς τὸ πομπὴ Διός. 2) ὡς μέ-
τρον μήκους τὸ βῆμα, = 10 παλαισταί, περίπου 2 1/2 πόδες, Ἰων.
ἐν Ἀναλ. Βενεδίκε. σ. 309.

βῆμα, τό, (βαῖνω) βῆσιμα, διασκέλισμα, πάτημα, πορεία, Ἰων.
Ὀμ. εἰς Ἰππ. 222, 345, Πινδ. Π. 3. 75, Δισχύλ. Νο. 799· σπου-
δῆ.. βῆμάτων πορεύεται Εὐρ. Ἀνδρ. 880· βῆμα διαδεδικώς
τοσόνδε Ἀριστοφ. Ἰππ. 76· ἐν Σοφ. Πλ. 164 ἀρδάνει εἰδὼς τὸ
μεταβ. σημασίαι, Δίδος ἔφρουν βῆματι μολεῖν, ὁδαιορῆσιν ὑπὸ
τὴν ἀγαθὴν ὁδηγῶν τὸ διός, ὡς τὸ πομπὴ Διός. 2) ὡς μέ-
τρον μήκους τὸ βῆμα, = 10 παλαισταί, περίπου 2 1/2 πόδες, Ἰων.
ἐν Ἀναλ. Βενεδίκε. σ. 309.

βῆμα, τό, (βαῖνω) βῆσιμα, διασκέλισμα, πάτημα, πορεία, Ἰων.
Ὀμ. εἰς Ἰππ. 222, 345, Πινδ. Π. 3. 75, Δισχύλ. Νο. 799· σπου-
δῆ.. βῆμάτων πορεύεται Εὐρ. Ἀνδρ. 880· βῆμα διαδεδικώς
τοσόνδε Ἀριστοφ. Ἰππ. 76· ἐν Σοφ. Πλ. 164 ἀρδάνει εἰδὼς τὸ
μεταβ. σημασίαι, Δίδος ἔφρουν βῆματι μολεῖν, ὁδαιορῆσιν ὑπὸ
τὴν ἀγαθὴν ὁδηγῶν τὸ διός, ὡς τὸ πομπὴ Διός. 2) ὡς μέ-
τρον μήκους τὸ βῆμα, = 10 παλαισταί, περίπου 2 1/2 πόδες, Ἰων.
ἐν Ἀναλ. Βενεδίκε. σ. 309.

βῆμα, τό, (βαῖνω) βῆσιμα, διασκέλισμα, πάτημα, πορεία, Ἰων.
Ὀμ. εἰς Ἰππ. 222, 345, Πινδ. Π. 3. 75, Δισχύλ. Νο. 799· σπου-
δῆ.. βῆμάτων πορεύεται Εὐρ. Ἀνδρ. 880· βῆμα διαδεδικώς
τοσόνδε Ἀριστοφ. Ἰππ. 76· ἐν Σοφ. Πλ. 164 ἀρδάνει εἰδὼς τὸ
μεταβ. σημασίαι, Δίδος ἔφρουν βῆματι μολεῖν, ὁδαιορῆσιν ὑπὸ
τὴν ἀγαθὴν ὁδηγῶν τὸ διός, ὡς τὸ πομπὴ Διός. 2) ὡς μέ-
τρον μήκους τὸ βῆμα, = 10 παλαισταί, περίπου 2 1/2 πόδες, Ἰων.
ἐν Ἀναλ. Βενεδίκε. σ. 309.

βῆμα, τό, (βαῖνω) βῆσιμα, διασκέλισμα, πάτημα, πορεία, Ἰων.
Ὀμ. εἰς Ἰππ. 222, 345, Πινδ. Π. 3. 75, Δισχύλ. Νο. 799· σπου-
δῆ.. βῆμάτων πορεύεται Εὐρ. Ἀνδρ. 880· βῆμα διαδεδικώς
τοσόνδε Ἀριστοφ. Ἰππ. 76· ἐν Σοφ. Πλ. 164 ἀρδάνει εἰδὼς τὸ
μεταβ. σημασίαι, Δίδος ἔφρουν βῆματι μολεῖν, ὁδαιορῆσιν ὑπὸ
τὴν ἀγαθὴν ὁδηγῶν τὸ διός, ὡς τὸ πομπὴ Διός. 2) ὡς μέ-
τρον μήκους τὸ βῆμα, = 10 παλαισταί, περίπου 2 1/2 πόδες, Ἰων.
ἐν Ἀναλ. Βενεδίκε. σ. 309.

βῆμα, τό, (βαῖνω) βῆσιμα, διασκέλισμα, πάτημα, πορεία, Ἰων.
Ὀμ. εἰς Ἰππ. 222, 345, Πινδ. Π. 3. 75, Δισχύλ. Νο. 799· σπου-
δῆ.. βῆμάτων πορεύεται Εὐρ. Ἀνδρ. 880· βῆμα διαδεδικώς
τοσόνδε Ἀριστοφ. Ἰππ. 76· ἐν Σοφ. Πλ. 164 ἀρδάνει εἰδὼς τὸ
μεταβ. σημασίαι, Δίδος ἔφρουν βῆματι μολεῖν, ὁδαιορῆσιν ὑπὸ
τὴν ἀγαθὴν ὁδηγῶν τὸ διός, ὡς τὸ πομπὴ Διός. 2) ὡς μέ-
τρον μήκους τὸ βῆμα, = 10 παλαισταί, περίπου 2 1/2 πόδες, Ἰων.
ἐν Ἀναλ. Βενεδίκε. σ. 309.

βῆσθλον (ἢ βῆσθ-), τό, ὁπτιή πλινθος, πτυθλον, Βυζ.· ἐπὶ 0.
βῆσθλωτός, ὦν, αὐτίθω.

βῆσσο, ἴδε ἐν λ. βαῖνω.

βῆσσα, Δωρ. βῆσσα, ἡ, ποιητ. ὄνομα, σύνθετος φάραξ, κοι-
λὰς θρημώτης, παρ' Ὀμήρ. κατὰ τὴν πλείστον, οὐδρος ἐν βῆσσησι
ἐν ταῖς ὁρεῖσιν κοιλῶσι, Ἰλ. Π. 31, κτλ., ἐν καλῇ βῆσση Σ. 588·
ἐν βῆσσησι Ὀδ. Π. 435· κοίλῃ δ' ὑποδέξομαι βῆσση, τρηχέτα
Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 281· ἐν τῷ πληθ. ἀντὶ ἰσχυροῦ, ἐν βῆσσησι
Ὀδ. Κ. 210· ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ Πινδ. καὶ ἐν παρὰ Σοφ. (ἐν
χορικοῖς) Ὀ. Κ. 673, Α. 198.

βῆσσο, Δωρ. βῆσσα, ἡ, ποιητ. ὄνομα, σύνθετος φάραξ, κοι-
λὰς θρημώτης, παρ' Ὀμήρ. κατὰ τὴν πλείστον, οὐδρος ἐν βῆσσησι
ἐν ταῖς ὁρεῖσιν κοιλῶσι, Ἰλ. Π. 31, κτλ., ἐν καλῇ βῆσση Σ. 588·
ἐν βῆσσησι Ὀδ. Π. 435· κοίλῃ δ' ὑποδέξομαι βῆσση, τρηχέτα
Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 281· ἐν τῷ πληθ. ἀντὶ ἰσχυροῦ, ἐν βῆσσησι
Ὀδ. Κ. 210· ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ Πινδ. καὶ ἐν παρὰ Σοφ. (ἐν
χορικοῖς) Ὀ. Κ. 673, Α. 198.

βῆσσο, Δωρ. βῆσσα, ἡ, ποιητ. ὄνομα, σύνθετος φάραξ, κοι-
λὰς θρημώτης, παρ' Ὀμήρ. κατὰ τὴν πλείστον, οὐδρος ἐν βῆσσησι
ἐν ταῖς ὁρεῖσιν κοιλῶσι, Ἰλ. Π. 31, κτλ., ἐν καλῇ βῆσση Σ. 588·
ἐν βῆσσησι Ὀδ. Π. 435· κοίλῃ δ' ὑποδέξομαι βῆσση, τρηχέτα
Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 281· ἐν τῷ πληθ. ἀντὶ ἰσχυροῦ, ἐν βῆσσησι
Ὀδ. Κ. 210· ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ Πινδ. καὶ ἐν παρὰ Σοφ. (ἐν
χορικοῖς) Ὀ. Κ. 673, Α. 198.

βῆσσο, Δωρ. βῆσσα, ἡ, ποιητ. ὄνομα, σύνθετος φάραξ, κοι-
λὰς θρημώτης, παρ' Ὀμήρ. κατὰ τὴν πλείστον, οὐδρος ἐν βῆσσησι
ἐν ταῖς ὁρεῖσιν κοιλῶσι, Ἰλ. Π. 31, κτλ., ἐν καλῇ βῆσση Σ. 588·
ἐν βῆσσησι Ὀδ. Π. 435· κοίλῃ δ' ὑποδέξομαι βῆσση, τρηχέτα
Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 281· ἐν τῷ πληθ. ἀντὶ ἰσχυροῦ, ἐν βῆσσησι
Ὀδ. Κ. 210· ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ Πινδ. καὶ ἐν παρὰ Σοφ. (ἐν
χορικοῖς) Ὀ. Κ. 673, Α. 198.

βῆσσο, Δωρ. βῆσσα, ἡ, ποιητ. ὄνομα, σύνθετος φάραξ, κοι-
λὰς θρημώτης, παρ' Ὀμήρ. κατὰ τὴν πλείστον, οὐδρος ἐν βῆσσησι
ἐν ταῖς ὁρεῖσιν κοιλῶσι, Ἰλ. Π. 31, κτλ., ἐν καλῇ βῆσση Σ. 588·
ἐν βῆσσησι Ὀδ. Π. 435· κοίλῃ δ' ὑποδέξομαι βῆσση, τρηχέτα
Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 281· ἐν τῷ πληθ. ἀντὶ ἰσχυροῦ, ἐν βῆσσησι
Ὀδ. Κ. 210· ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ Πινδ. καὶ ἐν παρὰ Σοφ. (ἐν
χορικοῖς) Ὀ. Κ. 673, Α. 198.

βῆσσο, Δωρ. βῆσσα, ἡ, ποιητ. ὄνομα, σύνθετος φάραξ, κοι-
λὰς θρημώτης, παρ' Ὀμήρ. κατὰ τὴν πλείστον, οὐδρος ἐν βῆσσησι
ἐν ταῖς ὁρεῖσιν κοιλῶσι, Ἰλ. Π. 31, κτλ., ἐν καλῇ βῆσση Σ. 588·
ἐν βῆσσησι Ὀδ. Π. 435· κοίλῃ δ' ὑποδέξομαι βῆσση, τρηχέτα
Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 281· ἐν τῷ πληθ. ἀντὶ ἰσχυροῦ, ἐν βῆσσησι
Ὀδ. Κ. 210· ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ Πινδ. καὶ ἐν παρὰ Σοφ. (ἐν
χορικοῖς) Ὀ. Κ. 673, Α. 198.

βῆσσο, Δωρ. βῆσσα, ἡ, ποιητ. ὄνομα, σύνθετος φάραξ, κοι-
λὰς θρημώτης, παρ' Ὀμήρ. κατὰ τὴν πλείστον, οὐδρος ἐν βῆσσησι
ἐν ταῖς ὁρεῖσιν κοιλῶσι, Ἰλ. Π. 31, κτλ., ἐν καλῇ βῆσση Σ. 588·
ἐν βῆσσησι Ὀδ. Π. 435· κοίλῃ δ' ὑποδέξομαι βῆσση, τρηχέτα
Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 281· ἐν τῷ πληθ. ἀντὶ ἰσχυροῦ, ἐν βῆσσησι
Ὀδ. Κ. 210· ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ Πινδ. καὶ ἐν παρὰ Σοφ. (ἐν
χορικοῖς) Ὀ. Κ. 673, Α. 198.

βῆσσο, Δωρ. βῆσσα, ἡ, ποιητ. ὄνομα, σύνθετος φάραξ, κοι-
λὰς θρημώτης, παρ' Ὀμήρ. κατὰ τὴν πλείστον, οὐδρος ἐν βῆσσησι
ἐν ταῖς ὁρεῖσιν κοιλῶσι, Ἰλ. Π. 31, κτλ., ἐν καλῇ βῆσση Σ. 588·
ἐν βῆσσησι Ὀδ. Π. 435· κοίλῃ δ' ὑποδέξομαι βῆσση, τρηχέτα
Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 281· ἐν τῷ πληθ. ἀντὶ ἰσχυροῦ, ἐν βῆσσησι
Ὀδ. Κ. 210· ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ Πινδ. καὶ ἐν παρὰ Σοφ. (ἐν
χορικοῖς) Ὀ. Κ. 673, Α. 198.

βῆσσο, Δωρ. βῆσσα, ἡ, ποιητ. ὄνομα, σύνθετος φάραξ, κοι-
λὰς θρημώτης, παρ' Ὀμήρ. κατὰ τὴν πλείστον, οὐδρος ἐν βῆσσησι
ἐν ταῖς ὁρεῖσιν κοιλῶσι, Ἰλ. Π. 31, κτλ., ἐν καλῇ βῆσση Σ. 588·
ἐν βῆσσησι Ὀδ. Π. 435· κοίλῃ δ' ὑποδέξομαι βῆσση, τρηχέτα
Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 281· ἐν τῷ πληθ. ἀντὶ ἰσχυροῦ, ἐν βῆσσησι
Ὀδ. Κ. 210· ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ Πινδ. καὶ ἐν παρὰ Σοφ. (ἐν
χορικοῖς) Ὀ. Κ. 673, Α. 198.

βῆσσο, Δωρ. βῆσσα, ἡ, ποιητ. ὄνομα, σύνθετος φάραξ, κοι-
λὰς θρημώτης, παρ' Ὀμήρ. κατὰ τὴν πλείστον, οὐδρος ἐν βῆσσησι
ἐν ταῖς ὁρεῖσιν κοιλῶσι, Ἰλ. Π. 31, κτλ., ἐν καλῇ βῆσση Σ. 588·
ἐν βῆσσησι Ὀδ. Π. 435· κοίλῃ δ' ὑποδέξομαι βῆσση, τρηχέτα
Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 281· ἐν τῷ πληθ. ἀντὶ ἰσχυροῦ, ἐν βῆσσησι
Ὀδ. Κ. 210· ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ Πινδ. καὶ ἐν παρὰ Σοφ. (ἐν
χορικοῖς) Ὀ. Κ. 673, Α. 198.

βῆσσο, Δωρ. βῆσσα, ἡ, ποιητ. ὄνομα, σύνθετος φάραξ, κοι-
λὰς θρημώτης, παρ' Ὀμήρ. κατὰ τὴν πλείστον, οὐδρος ἐν βῆσσησι
ἐν ταῖς ὁρεῖσιν κοιλῶσι, Ἰλ. Π. 31, κτλ., ἐν καλῇ βῆσση Σ. 588·
ἐν βῆσσησι Ὀδ. Π. 435· κοίλῃ δ' ὑποδέξομαι βῆσση, τρηχέτα
Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 281· ἐν τῷ πληθ. ἀντὶ ἰσχυροῦ, ἐν βῆσσησι
Ὀδ. Κ. 210· ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ Πινδ. καὶ ἐν παρὰ Σοφ. (ἐν
χορικοῖς) Ὀ. Κ. 673, Α. 198.

βῆσσο, Δωρ. βῆσσα, ἡ, ποιητ. ὄνομα, σύνθετος φάραξ, κοι-
λὰς θρημώτης, παρ' Ὀμήρ. κατὰ τὴν πλείστον, οὐδρος ἐν βῆσσησι
ἐν ταῖς ὁρεῖσιν κοιλῶσι, Ἰλ. Π. 31, κτλ., ἐν καλῇ βῆσση Σ. 588·
ἐν βῆσσησι Ὀδ. Π. 435· κοίλῃ δ' ὑποδέξομαι βῆσση, τρηχέτα
Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 281· ἐν τῷ πληθ. ἀντὶ ἰσχυροῦ, ἐν βῆσσησι
Ὀδ. Κ. 210· ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ Πινδ. καὶ ἐν παρὰ Σοφ. (ἐν
χορικοῖς) Ὀ. Κ. 673, Α. 198.

βῆσσο, Δωρ. βῆσσα, ἡ, ποιητ. ὄνομα, σύνθετος φάραξ, κοι-
λὰς θρημώτης, παρ' Ὀμήρ. κατὰ τὴν πλείστον, οὐδρος ἐν βῆσσησι
ἐν ταῖς ὁρεῖσιν κοιλῶσι, Ἰλ. Π. 31, κτλ., ἐν καλῇ βῆσση Σ. 588·
ἐν βῆσσησι Ὀδ. Π. 435· κοίλῃ δ' ὑποδέξομαι βῆσση, τρηχέτα
Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 281· ἐν τῷ πληθ. ἀντὶ ἰσχυροῦ, ἐν βῆσσησι
Ὀδ. Κ. 210· ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ Πινδ. καὶ ἐν παρὰ Σοφ. (ἐν
χορικοῖς) Ὀ. Κ. 673, Α. 198.

βῆσσο, Δωρ. βῆσσα, ἡ, ποιητ. ὄνομα, σύνθετος φάραξ, κοι-
λὰς θρημώτης, παρ' Ὀμήρ. κατὰ τὴν πλείστον, οὐδρος ἐν βῆσσησι
ἐν ταῖς ὁρεῖσιν κοιλῶσι, Ἰλ. Π. 31, κτλ., ἐν καλῇ βῆσση Σ. 588·
ἐν βῆσσησι Ὀδ. Π. 435· κοίλῃ δ' ὑποδέξομαι βῆσση, τρηχέτα
Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 281· ἐν τῷ πληθ. ἀντὶ ἰσχυροῦ, ἐν βῆσσησι
Ὀδ. Κ. 210· ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ Πινδ. καὶ ἐν παρὰ Σοφ. (ἐν
χορικοῖς) Ὀ. Κ. 673, Α. 198.

βῆσσο, Δωρ. βῆσσα, ἡ, ποιητ. ὄνομα, σύνθετος φάραξ, κοι-
λὰς θρημώτης, παρ' Ὀμήρ. κατὰ τὴν πλείστον, οὐδρος ἐν βῆσσησι
ἐν ταῖς ὁρεῖσιν κοιλῶσι, Ἰλ. Π. 31, κτλ., ἐν καλῇ βῆσση Σ. 588·
ἐν βῆσσησι Ὀδ. Π. 435· κοίλῃ δ' ὑποδέξομαι βῆσση, τρηχέτα
Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 281· ἐν τῷ πληθ. ἀντὶ ἰσχυροῦ, ἐν βῆσσησι
Ὀδ. Κ. 210· ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ Πινδ. καὶ ἐν παρὰ Σοφ. (ἐν
χορικοῖς) Ὀ. Κ. 673, Α. 198.

βῆσσο, Δωρ. βῆσσα, ἡ, ποιητ. ὄνομα, σύνθετος φάραξ, κοι-
λὰς θρημώτης, παρ' Ὀμήρ. κατὰ τὴν πλείστον, οὐδρος ἐν βῆσσησι
ἐν ταῖς ὁρεῖσιν κοιλῶσι, Ἰλ. Π. 31, κτλ., ἐν καλῇ βῆσση Σ. 588·
ἐν βῆσσησι Ὀδ. Π. 435· κοίλῃ δ' ὑποδέξομαι βῆσση, τρηχέτα
Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 281· ἐν τῷ πληθ. ἀντὶ ἰσχυροῦ, ἐν βῆσσησι
Ὀδ. Κ. 210· ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ Πινδ. καὶ ἐν παρὰ Σοφ. (ἐν
χορικοῖς) Ὀ. Κ. 673, Α. 198.

βῆσσο, Δωρ. βῆσσα, ἡ, ποιητ. ὄνομα, σύνθετος φάραξ, κοι-
λὰς θρημώτης, παρ'

τεσμόν, Δυσ. 107. 44.—β. γυναίκα, ως και παρ' ἡμῶν τὸ ἐνεργ., 'Αριστοτ. Πλ. 1092. ἀντίθ. τῷ πεῖθειν Δυσ. 94. 41.—β. αὐτόν, ἐπιβάλλειν βίαν εἰς ἑαυτόν, αὐτοκτονεῖν, Πλάτ. Φαίδρον. 61C, D.—β. τινά, μ. ἀπαρ. βία ἀναγκάζω τινά νά πράξῃ τι, Ξεν. 'Αν. 1. 3, 1, 'Αριστ. 'Αποσπ. 40' καὶ παραλειπομένης τῆς ἀπαρ., β. τὰ σφάγια, ἀναγκάζω τὰ θύματα (νά δειγθῶσιν εὐνοϊκά), 'Ηρόδ. 9. 41.—β. ἀστρα τῆλερ. 22. 9, πρὸλ. Πείρηδ. Πλάτ. Σοφ. 246B.—μ. διπλ. αὐτ., αὐτῶν πρὸς μὴ β. τῶδε Διόγυλ. Θῆσ. 1042.

2) μετ' αὐτῶν, πρᾶγμα, ἐπιτιμῶν διὰ τῆς βίας, βιάζεσθαι τὸν ἐκπλοῦν, ἐκθιάζω τὴν ἔξοδον, Θουκ. 7. 72. τὴν ἀπόδρασιν ὁ αὐτ. 4. 11. πρὸλ. 'Ανδοκ. 31. 21, Ξεν. 'Ελλ. 5. 3, 12, 3) ἀπολ., ἐνεργῶ μετὰ βίας, μεταχειρίζομαι βίαν, ἀγωνίζομαι, Διόγυλ. Πρ. 1010, 'Αγ. 1509, Σοφ., κτλ.—ἀντίθ. τῷ δευκάζομαι, Θουκ. 1. 77. β. διὰ φυλάκων, βιαίως διερχομαι, ὁ αὐτ. 7. 83. β. ἐς τὸ ἔξω, β. εἰσω αὐτοῦ, 69, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 69. δρόμῳ β. Θουκ. 1. 63. ὡσαύτως μ. ἀπαρ., β. πρὸς τὸν λόγον ἐλθεῖν ὁ αὐτ. 7. 70. βιαζόμενοι βλάπτειν, μεταχειριζόμενοι πᾶσαν πρὸς ἀποβίαν, ὅπως με βλάψωσι, Δυσ. 115. 24.—ἴδιος κατὰ μετοχ., μετ' ἄλλου ῥήματος, ἵνα βιασάμενοι ἐκπλεύσωσι, θυνηθῶσι νά ἐκπλεύσωσιν ἀνοίξαντες διὰ τῆς βίας δρόμον, Θουκ. 7. 67. συνεξέρχονται βιασάμενοι Ξεν. 'Αν. 7. 8, 11.—ἐπὶ μᾶλλον ἐπὶ β. (ἐπὶ λιμῶν), ἀπὸ χειρότερου εἰς χειρότερον μεταπίπτω, 'Πρόδ. 1. 94.

4) ἀγωνίζομαι ἢ ὀρφιστάς, λογομαχῶ μετὰ σφοδρότητος, μ. ἀπαρ., Πλάτ. Σοφ. 241D, 246B. ἀπολ., ἐπιμένω διαβεβαιῶν, Δημ. 580. 16.

βιαιοθανάσις, ἡ βίαιος θάνατος, Παῦλ. 'Αλεξ. 'Αποτ. 50, 24.. βιαιοθανάσις, ἀποθνήσκω βίαιον θάνατον, Ψευδο-Πλούτ. 2. 1132B.

βιαιο-θάνῃς, οὐ, ὁ ἀποθνήσκων βίαιον θάνατον, Α. Β. 1354, Λαβ. Φρόν. 642 κέξ. λέξις μεταγεν., συχνάκις διαφθειρομένη εἰς βιουθάνῃς ἢ βιουθνής, ἴδε Δουκάγγ.

βιαιο-κλώψ, ὥπυς, ὁ, (κλέπτω) ὁ κλέπτων βία, Δυσ. 548.

βιαιο-μάχος, α, ὁ, ὁ βιαίως μαχόμενος, οὐ δόλω, ἀνδρείος μαχητής, 'Ανθ. 11. 6. 129 (ἔθλα τὸ Πλάτ. χρόν ἔχει -μάχος).

βιαιομαχίως, ὁ βιαίως, ἀνδρείως (οὐκ κρυφίως ἀλλὰ φανερώς), Πολύδ. 1. 27, 12.

βιαιός, α, οὐ, ὡσαύτως ος, οὐ, Πλάτ. Πολιτ. 390A. (βία)—ὁ ισχυρός, σφοδρός, μετὰ βίας καὶ ἀνάγκης,—τὸ ἐπὶ. ἀπαξ παρ' Ὁμ., ἔσθιν ἐργα βίαια 'Οδ. Β. 236. ἀλλὰ τὸ ἐπὶ. δέξ, διὰ τῆς βίας, κἀτέδρασι βιαίως οἶκον 'Οδυσσεύς Β. 237. γυναιεὶ παρενύεσθε βιαίως Χ. 37.—ἀκλόουως παρ' ὅσας τοῖς συγγραμ., ὅσοι. 1343. χρόνος καταψήγει καὶ τὰ βιαιότατα Σίμων. 90. β. θάνατος, οὐκ φυσικός, 'Ηρόδ. 7. 170, Πλάτ., κτλ.—β. νόσος Σοφ. 'Αν. 1140. ὁ πόλεμος β. διδάσκαλος, διδάσκαλος μετὰ βίας, Θουκ. 3. 82.—δίκη βιαιών, δίκη περὶ βιαίας καταλήψεως, τοῖς β. ἐνοχος Λυσ. 167. 3. συναλλάγματα βίαια, προσβολαί, ἀδικήματα κατὰ τὸ πρῶτον, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 5. 2. ἐν τέλ.—'Επίερρ, βιαιὸς ἀποθνήσκων 'Αντιφών 114. 13. ἀλλὰ βιαιὸς σέλιμα σεμ. ἐν ἡμέραις, ἐν τῇ ἀκαταγωνίστῳ αὐτῶν ισχύϊ, Διόγυλ. 'Αγ. 183. βιαιών [ἐγκλίει] Δημ. 976. 7. τὰ περὶ τῶν βιαιῶν ὁ αὐτ. 976. 10. χαλεπῶς καὶ βιαίως, ἀγωνιζόμενοι καὶ ἐξαναγκάζοντες τὴν πόλιν των, Θουκ. 3. 23. οὕτω καὶ οὐδ. πλὴθ. βίαια Διόγυλ. 'Ικ. 821' καὶ πρὸς τὸ βιαιὸν ὁ αὐτ. 'Αγ. 130. ἐκ τοῦ β. Διον. 'Αλ. 10. 36.

II, παθ., διὰ βίας γενόμενος, ἐπιβληθείς, ἀναγκαστικός, ἀλλοτρεῶς βεβιασμένος, ἀντίθ. τῷ ἐκούσιος, Πλάτ. Πολιτ. 603C, 'Αριστ. κ. ἀλλ. ἀντίθ. τῷ φύσει (φυσικός, ἐκ φύσεως), Πλάτ. Τιμ. 611, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 1. 5, 8. τὸ β. = οὐ ἐξῴθεν ἢ ἀρχῇ μηδὲν ἐμμετάλλουτος τοῦ βεβιασμένου αὐτοῦ 3. 1, 12. ἢ β. τρῶφι, ἐπὶ τῇ τῶν ἀλλοτρεῶν διαίτησιν, ὁ αὐτ. Πηλ. 8. 4, 7. οὕτως, πόνος β. αὐτοῦ 7. 16, 13.—'Επίερρ. -ως, = παρὰ φύσιν ὁ αὐτ. 'Αντ. 8. 3, 8, πρὸλ. 9.

βιαιωτέριος, Γαλγ. τ. 17, μέρ. 1, σ. 119, ἔκδ. Κυρη.—'Ιω, Λαβ. π. διόστημ. σ. 61, Huse.—βιαιωτάτως, Τζέτζ. 'Αλληγ. εἰς 'Ιλ. Ν. 436.

βιαιότης, ἡτις, ἡ, σφοδρότης, ἀνάγκη, βία, 'Αντιφών 130. 16, 'Ανδοκ. 30. 17.

βιαρκής, ἐς, (βίος, ἀρκέω) ὁ παρέχων τὰ ἀναγκαῖα τοῦ βίου, ἐπαρκῶν εἰς τὰ τοῦ βίου, 'Ανθ. 11. 6. 179.

βί-αρχος, ὁ, (βίος) ὁ ἀρχων, γενικός ἐπιστάτης τῶν ζωστροφιῶν (στρατευμάτων), πρὸλ. αἰετάρχης, αἰετάρχος, 'Ιω. Λαβ. σ. 160. 15, 'Αθανάσιος.

βιασμός, ὁ, βία, παραβίασις, Εὐπολ. Ἀντολ. 26. ἀπαγῇ, Διον. 'Αλ. 1. 77.

βιαστέον, ῥημα. ἐπὶ, πρέπει νά ἐπενέγκῃ τις βίαν εἰς, τύχην Εὐρ. Ρήσ. 584.

βιαστής, οὐ, ὁ, = βιαστής, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ια'. 12.

βιαστικός, ὁ, ὁ, ἰσχυρός, ἐπιβλητικός, βιαίος, νόμιμος Πλάτ. Νόμ. 921B. 'Αριστ. π. Κινήσ. Ζῆ. 10, 4, κτλ.—'Επίερρ. -κῶς, μετὰ βίας, ἐπὶ βεβιασμένης, τραχείας κατασκευῆς λόγου, 'Επιμ. Μ. ἐν λ. βία, Σχολ. Φιλοστρ. 'Ηρωικ. 484.

βιαστός, ὁ, ὁ, διὰ τῆς βίας γινόμενος, Λιβάν. 4. 793.

βιάτης, οὐ, ὁ, ἰσχυρός, ἐπιβάλλων βιαίως, θυνατός, συγχ. πρὸ

Πινδ. σοφοὶ καὶ χεροὶ βιαταὶ Π. 1. 81. β. νόος Ο. 9. 114. ἐπὶ αἵμου, ἰσχυρός, Ν. 9. 122.

βιάω, παλαιότερος 'Επ. τύπος τοῦ βιάζω. ἀναγκάζω, στενοχωρῶ, τὸ δὲ ἐνεργ. ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ πρῶτῳ, ἄχος, χρεῖω βεβίηκεν 'Αχαιοὺς 'Ιλ. Κ. 145, 172, II. 22.—Παθ., μετὰ βίας παρασύρωμαι ἐπὶ πυρὶ, ἀνέμῳ βιώμενον 'Πρόδ. 1. 19. πῦρ βεβιημένον 'Ανθ. 11. 9. 546. θανάτῳ βιηθεῖς 'Ηρόδ. 7. 83, πρὸλ. 'Ιππ. 606. 55. μέλλ., οὐ βιήσεται (ἐπὶ παθ. σημασί.), δὲν θά υποχωρήσῃ εἰς τὴν βίαν, ὁ αὐτ. 647. 53. βιάται Πλάτ. Τιμ. 63C. (ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ τύπος αὐτός οὐδαμῶς παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν 'Απ. εὐρίσκειται, ὁ Vellei λέγει ὅτι Πλάτων τὸ βιάται νά εἴναι 'Απ. μέλλ. τοῦ βιάζομαι, ὡς βεβιάσαι ἐκ τοῦ βεβιάζω) βιωμένην (διὰ γρ. γρ. βιάς) Μόσχ. 2. 13.

II, συχνάκις ὡς ἀποθ., ἐπὶ ἐνεργ. σημασίαις, οἱ κείνων βιώωντων 'Οδ. Α. 503, πρὸλ. Ψ. 9. ὡς εἰ ἐν βιώσῳ (εὐκτ.). 'Γρῶς, ἀν. ἔθελον στενοχωρηθῆαι αὐτόν, 'Ιλ. Α. 467. βιήσοτο κύμ' ἐπὶ χέρσῳ, μὴ ἐξέλυσε βιαίως... 'Οδ. II. 278. ψεύδεσσι βιήσας Μενέλαος, ἐξαπατήσας, 'Π. Ψ. 576. τότε νῦν βιήσοτο μισθόν, μὴ ἐστέρησε βιαίως τὸν μισθόν μας, Ψ. 451. τὸ δοκεῖν καὶ τὰν ἀλάθειαν βιάται Σίμων. 76. πρ. λ. Πινδ. Ν. 8. 57. εἰ μὴ τινα... φθόνος βιάται Βακχ. 12. 200 (ἔκδ. Βλαση), φρένα... κέρδος βιάται ὁ αὐτ. ἀποστ. 1. (4).—ἐκ-δύζω, φθέρω, πορθεῖν 'Ηρόδ. 4. 43.—ἀναγκάζω, ἐπιβάλλω, βιάσῃ δ' ἂ τάλοινα πειθῶ Διόγυλ. 'Αγ. 385.

βεβιάζω, μέλλ. βεβιάσω, 'Απ. βεβιάσω Σοφ. Ο. Κ. 381, (δισ-) Πλάτ. Νόμ. 900C, Δημ. 672. 13, (ἐμ-) Ξεν. 'Αν. 5. 7, 8, (προ-) 'Αριστοτ. 'Ορν. 426, Πλάτ. (ἐπὶ δὲ ὁ Διπλ. διορθοῦ διαβεβαιῶσιν) τες ἐν Ξεν. 'Αν. 4. 8, 8, 5. 2, 10. ἀόρ. ἐβιάσας (ἀν-) Ξεν. 'Ελλ. 4. 5, 3, (ἀπ-) Πλάτ. 'Ορν. 511E.—Μέσ., ἐνεστ., (ἀνα-) Θουκ. 3. 33. μέλλ. βεβιάσομαι, 'Απ. βεβιάσας (ἀνα-) 'Αμειψ. ἐν 'Αδελ. 10, Διόγυλ. 47. 33, Δημ., (ἐπὶ δὲν πιδ. ἀναβεβιάσομαι παρ' 'Ανδοκ. 19. 18, Δυσ. 151. 28. πρέπει νά διορθωθῶσιν) ἀόρ. ἐβιάσασθην (ἀν-) Θουκ. 7. 35, Δυσ. 161. 9, κτλ.—Παθ., μέλλ. βεβιασθήσομαι (δισ-) 'Αδελ. 13. 81. ἀόρ. βεβιασθεῖς 'Αριστ. 'Ι. 7. 6. 23, 3. πρῶμ. βεβιάσεται (συμ-) Σέξτ. 'Επιμ. Μ. 7. 283. Μεταβ. τὸν βιάζω, τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν συνθέσει (ἴδε ἀναστ.) κάμνω τινά νά ἀναβῇ, ἐγείρω, ἐξυψώ, πρὸς οὐρανὸν βιάζων Σοφ. Ο. Κ. 381.

II, ἐπὶ ζῶντων, ἀναβιάζω τὸ ἄρρεν ἐπὶ τὰ θῆλυ, 'Αλκατ. Κωμ. Καλλ. 2, 'Αριστ. 'Ιστ. 2. 6. 18, 28.—Παθ., ἐπὶ τοῦ θῆλους, αὐτῶν 6. 23, 3, 'Εδδ.

βεβιάσθω, = βεβιάω, βεβιάω, μόνον κατὰ μετοχ., μακρὰ βιβιάσθων, μακρὰ βήματα ποῶν, μετὰ μέγανος βηματισμοῦ, 'Ιλ. Ν. 809, II. 534.

βεβιάσις, εὐς, ἡ, ζῆλον τι εἶδος χοροῦ (οἶον περιγράφεται ἐν 'Αριστοτ. Λυσ. 82), Πολύδ. Δ'. 102.

βεβιαστής, οὐ, ὁ, ἄρρεν ζῶν, ἐξ οὗ τις λαμβάνει γενεάν, τὸ βασιλεῦσιν, σπυρίτης, Γλωσσ.

βεβιάω, ποιητ. ἰσοδύναμος τύπος τοῦ βιάζω, βηματίζω, διασκέλιζω, πέλωρα βιδῶ, κάμνει μεγάλα βήματα, 'Γρῶν. 'Ορ. εἰς 'Ερμ. 225. ἐβιάσας, 'Ιων. παρ. α., ὁ αὐτ. εἰς 'Απόλλ. 133.—ἀλλοτρεῶς μόνον κατὰ μετοχ., μακρὰ βιδῶντα, μακρὰ βιδῶσα 'Ιλ. Γ. 22, 'Οδ. Α. 539. κοῦφα βιδῶν, ελαφρῶς βαδίζων, Πινδ. Ο. 14. 24. πρὸλ. βιδῶμαι, βιδῶσθω.

βιδῶμαι, ποιητ. ἰσοδ. τύπος τοῦ βιάζω, περιπατῶ, βαλίζω, ἐν χρήσει παρ' 'Ομ. μόνον κατὰ μετοχ., μακρὰ βιδῶς 'Ιλ. Η. 213, κτλ.—ὕψι βιδῶντα Ν. 371, κτλ. (καὶ νεώτεροι ἐκδοτα ἀναγινώσκουσι βιδῶντα. βιδῶσα ἐν τοῖς χωρίοις τῆς μνημονευομένης ὑπὸ τοῦ ἄρρεν βιδῶν) Δωρ. γ' πληθ. βιδῶνται, 'Επιγρ. Δακων. ἐν Αἰγυπτ. Δ. Δωρ. σ. 483.

βεβιάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ βεβιάς, 'Ανθ. II. 11. 78. βεβιάρειον, 'Αποκλ. ι', 2 κέξ.

βεβιάρ-γράφος, ἴδε ἐν λ. βεβλιογράφος.

βεβιαυός, ὁ, ὁ, εἰς βιβλία ἀσχολούμενος, ἐμπειρὸς, Δατ. Hicetius, ἐν ἱστορίᾳ βεβλιακώτατος Πλούτ. Ρωμ. 12. πολυμαθὴς ἐξ ἀναγνώσεως βιβλίων, Τίμων παρ' 'Αθην. 22D.

βεβιάρειον, τό, = βεβιάρειον, 'Αντισθ. παρὰ Διογ. Α. 6. 3.

βεβιάρ-φόρος, οὐ, = βεβλιοφόρος, Πολύδ. Α. 22, 2.

βεβιάρειον [ἴδ], τό, ὑποκορ. τοῦ βεβιάς, Δημ. 1282, 5, 'Ανθ. II. 12. 208, 'Αντιφ. Μύλ. 1. ὡσαύτως βεβιάρειον, τό, 'Αριστοτ. 'Αποσπ. 596.

βεβλιος οἶνος, ὁ, κληθεὶς οὕτως, ὡς λέγεται, ἐκ πίνος μέρους τῆς Θράκης, 'Ισ. 'Εργα κ. 'Ημ. 587, Θεόφρ. 14. 15, 'Αθην. 1. 34. γράφεται βύβλινος ἐν Εὐρ. 'Ιων. 1195. καὶ ἴσως ἂν βύβλια καὶ ὡς βύβλινος μασχάλα ἐν τῇ ἱερῇ. 'Επιγρ. (Συλλ.) 'Επιγρ. 5774. 58, 92) σημαίνουσι τὸν ἀμπελώνα.

βεβλιο-γράφος, ὁ, ὁ γράφων βιβλία, 'Αντισθ. Σαπρ. 2. ποιητικῶς καὶ βεβλιαγράφος, Κρατῖν. Χειρ. 18, ἴδε Λαβ. Φρόν. 655.—ἐντεῦθεν βεβλιογράφος, γράφω βιβλία, Εὐστ. Πονημ. 281. 11' καὶ βεβλιογράφος, ἡ, ἡ γραφὴ βιβλίων, Διοσκ. 1. 114, Διογ. Α. 7. 36.

βεβλιοδέτης, ὁ, ὁ δένων βιβλία, Βυζ.

βεβλιο-θήκη, ἡ, θήκη βιβλίων, Κρατῖν. Νεώτ. Ψευδ. 2.

2) συλλογὴ βιβλίων ἐν τάξει, Πολύδ. 12. 27. 4.—ἡ πρώτη μεγάλη βεβλιο-

latm. vivitū (vita), πρὸς. β. Γοτθ. vivus (vīnus), ga-quium (vīnus). Παλαιόγερμ. quic (τὰ ἀγγλ. quic, quicken) Λατ. gyno- (vīno), gyno (vīnus).

βίος, ὁ, τὸ ζῆν. Ἰλ. Δ. 49, κτλ. (Qu. blegen, hūg, hogen· τὸ ἀγγλ. how? ὁ Κούρτ. ἀναφέρει Σχισκρ. βίγ (τοῦ τόξου ἡ νεύρα).) βίος-σῶς, ὁ, τὴν ζωὴν σῶζων. Νόυν. Δ. 33. 109.

βίος-στέρης, ἑς, ὁ στερούμενος ἢ στερηθεὶς τῶν μέσων τῆς ζωῆς, Σοφ. Ο. Κ. 747· πρὸς. βίος II.

βίος-τεία, ἡ, μέσον ζωῆς, τρόπος πορισμοῦ τῶν πρὸς τὸ ζῆν, Ξεν. Οἰκ. 6, 10, Πολύβ. 6. 7, 5.

βίος-τευμα, τὸ, τρόπος ζωῆς, Ἐπιστ. Σωκρ. 29.

βίος-τεῖα, ζω, Πίνδ. Ν. 4. 11· δίδωτον χρόνον β. Εὐρ. Ἀλκ. 242· β. ἀκρατῶς Ἀριστ. Πρ. Ν. 3. 5, 14. 2) λαμβάνω τροφήν, πορίζομαι τὰ πρὸς τροφήν. αὐτόθεν Θουκ. 1. 11· ζω ἔκ τινος, ἀπὸ πολλοῦ Ξεν. Κύρ. 3. 2, 25· ἀπὸ τῶν ἀκανθῶν Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 1, 26.

βίος-τή, ἡ, Λατ. vita, = βίος, βίος Ὁδ. Δ. 565, Φινκλ. 10, Πίνδ. Π. 4. 503, καὶ παρ' Ἀστ. ποιητ., σὺν Αἰσχλ. Πέρσ. 852, Σοφ. Φ. 690, Εὐρ. Ἀνδ. 786· σπάν. παρὰ πεζοῖς, Πρὸς. 7. 47, Ξεν. Κύρ. 7. 2, 27, Λουκ. II. μέσα ζωῆς, εἰσδῆμα, Σοφ. Φ. 164, 1160, Ἀριστοφ. Σφή. 1452.

βίος-της, ητος, ἡ, = τῷ προηγ., Ὑμν. Ὀμ. 7. 10, Ὀρφ. 88, Συλλ. Ἐπιγρ. 6206, 6290.

βίος-τήσιος, ὁ, τὴν ζωὴν ὑποστηρίζων, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1006. βίος-τήσιος, ἡ, ὁ, πρὸς ζωὴν κατάλληλος, ζωηρός, β. τὴν διάνοιαν καὶ εὐμήχανος = βίος-μήχανος, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 17, 2· κατὰ τὸν Φρόν. 354 (ὡς αἱ ἀποδοκιμαζομένην λέξιν) = χρήσιμος ἐν τῷ βίῳ.

II. δὲ κατάλληλος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ζωὴν, Πολύβ. 4. 73, 8, κτλ.· χρεια β. διδ. 2. 29· ἡ -κή (ἐξυπακ. τέχνη), Μ. Ἀντων. 7. 61· τὰ β., ἀντιτίθενται πρὸς τὰ φιλοσοφικά ἀντικείμενα, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 15· ἡ πρὸς ὑποθέσεις θρησκευτικὰς, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κα', 34, κτλ.· Ἐπίρρ. -κως κατὰ τὸν τρόπον τῆς κοινῆς ζωῆς, Διαν. Θρηξ. ἐν Δ. Β. 629. 2) παρ' Ἐκκλ., κοσμικός, ἐγκόσμιος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ μοναστικὸν καὶ θρησκευτικόν, ἴδε Bingham 1. 5, 5.· Ἡ ἐκφορὰ βίωτικῶς, πλημμελής.

βίος-τεον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ βίος-τος, ὀλιγον εἰσδῆμα, Ἀριστοφ. Πλ. 1165.

βίος-τος, ὁ, (βίω) = βίος I, ζωῆς, Ἰλ. Π. 104, καὶ συγν. παρὰ Τραγ., Αἰσχλ., Πέρσ. 360, 709, 711, κτλ. (πρὸς. δέξιος)· ὡς αὐτὸς ἐν χρήσει παρ' Ἀριστοφάνει (ἐν ἀναπαύσει), ἀλλ' οὐδαμῶς παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀστ.

II. = βίος II, μέσα πρὸς ζωὴν, περιουσία, Λατ. victus, νατε δὲ δῶμα, βίος-τοιο Ἰλ. Ξ. 122· β. κατακτερετε πολλὸν Ὁδ. Δ. 686· γύσι φέρουσι β. ἀρσένον βροτοῖς Αἰσχλ. Ἀποσπ. 189. III. = βίος III, ὁ κύσμος, τὸ ἀνθρώπινον γένος, Ἀνθ. Π. παράρτ. 262.

βίος-το-σκόπος, ὁ, δεικνύων τὴν γέννησιν τινος, ὥρην Ἡελίου βίος-τοσκόπον αὐγάζοντος Μανέθ. 4. 572.

βίος-φειδής, ἑς, φειδωλὴς, Ἀνθ. Π. 6. 251.

βίος-φθορία, ἡ, καταστροφή ζωῆς, Ὀρφ. Ὑμν. 72. 8.

βίος-φθόρος, ὁ, καταστροφὴς τῆς ζωῆς, Ψευδοφινύλε 39.

βίω, βίω, Ἰσ. Ζ. 5. 33, 5, κ. ἄλλ., βίωσι Ἐμπεδ. 52, Ἀριστ. Ἰσ. Ζ. 6. 22, 9· βίωσιν Εὐρ. Ἀποσπ. 240· βίωσιν Ἀριστ. Ἰσ. Ζ. 6. 12, 6· παρκατα. δέξινον Ἰππ. 115311· μέλλ. βιώ-

σομαι Εὐρ., Ἀριστοφ., Πλάτ., κτλ.· μεταγεν. βιώσω Μένανδρ., Μονοσπ. 270, Διογ. Α. 2. 68, Ἀππ.· ἀδρ. α' δέξωσα Ἰπρὸς. 1. 163, Πλάτ. Φαίδρ. 113D, Ξεν. Οἰκ. 4, 18, Ἀριστ. Πρ. Ν. 9. 8, 9· ἀλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεύσιν ἀδρ. β' εἶναι εὐχρηστικότερος, εἰδὼν Ἰσοκρ. 203C, Ἰσακ. 38, 14· γ' ἐνικ. πρὸς. βιώτω Ἰλ. Θ. 429, ὑποτακτ. βιώω Πλάτ. Νόμ. 872C· εὐκτ. βιώην ὁ αὐτ. Γοργ. 512E, Τιμ. 89C· ἀπαρεμ. βιώωναι Ἰλ., Ἀστ.· μεταχ. βιώους Ἰπρὸς. 9. 10, Θουκ. 2. 53, κ. ἄλλ., βιωῦσα Ἀνθ. Π. παραρτ. 262· παρκατ. βεβίωκα Ἰσοκρ. 315C, Π. Πλάτ. Φαίδρ. 113D, κτλ.· Μέσ.· βεβίωκα Ἰπρὸς, Ἀριστ. Πρ. Ν. 10. 9, 11· περὶ τοῦ μέσ. ἀμείλιτος ἴδε ἐν λ. βεβίωκα.

II. μέλλ. βιωθήσομαι Μ. Ἀντων. 9. 30· παρκατ. βεβίωμαι (ἴδε κατωτ.).· παρὰ τοῖς πρὸ τοῦ Ἀριστοφ. συγγραφεύσιν ὁ ἐνεστώς καὶ παρκατ. παρκατβιόωνται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ τοῦ ζῶω, ἀλλ' ὁμοίως ἴδε ἀνωτ.· ὁ Ὀμ. ἔχει μόνον ἀδρ. β'. Ἰπρὸς. ἀνα-· δισα-βιώω. (ἴδε ἐν λ. βίος).

Ζῶ, διέρχομαι τὴν ζωὴν μου (ἐν τῷ τῷ ζῶω κυρίως σημαίνει ὑπάρχειν ἐν τῇ ζωῇ), βέλτερον ἢ ἀπαλλάσθαι ἕνα χρόνον ἢ βιώωναι Ἰλ. Ο. 511, πρὸς. Κ. 174· ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώω Θ. 429· παρ' Ἀστ. συγν. βίον ζῆν, ὡς παρὰ Πλάτ. Λόγ. 188A· κτλ.· β. πορφύρεως, κομῶς, καλῶς, φούλως, κτλ., Δημ. 601. 2, Πλουτ. κτλ.· μετ' οὐδὲν ἐπιθέτου, ἀπ' αὐτῶν ὧν αὐτὸς βεβίω-κεν ἀρέσκειται, ἴδε αὐτῶν τῶν πρὸ τῆς ζωῆς τῶν ζῶν, Δημ. 270. 19· ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ., τὰ σοὶ κάμιοι βεβιωμένα, αἱ πράξεις τοῦ σοῦ βίου καὶ τοῦ ἐμοῦ, ὁ αὐτ. 315. 5, πρὸς. Ἰσοκρ. 3111, Ἀποσπ. 145. 35· τὰ πεπραγμένα καὶ βεβ. Δημ. 609. 23· τοιοῦ-των ὄντων τῷ βεβίωτῳ τούτῳ, ὧν βεβίωται ὁ αὐτ. 563. 17· ὡς, ἐπιτηδεύματων οἷα τούτῳ βεβίωται ὁ αὐτ. 618. 11·

ὡς αὐτὸς, ὁ γε βεβιωμένος [βίος] ὁ αὐτ. 403. 25· ἀποσπ., βεβίωται μοι, ἔχω ζῆσι, Λατ. vixi, ὁ αὐτ. 617 ἐν τῷ. ἴδε ἐν λ. ζῶω I.· Μέσ.· με ἐνεργ. σημασι., Ἰπρὸς. 2. 177, Ἀριστ. Πρ. Ν. 10. 9, 11.· Ἀντὶ τοῦ βεβιωμένου (ὡς αἱ ἐκ ῥήματος βίωμαι) Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 528 ὁ Wall πρὸς τὴν ἀνάγκην βεβιωσθαι, ἴδε βεβίωμαι.

βιωνται, -το, ἴδε ἐν λ. βιῶω. βιπαζω ἀντὶ βαπτίζω, Ἐπίχ. καὶ Σώρων ἐν τῷ Ἐτυμ. Μ. 197.

βέρρος, ὁ, εἶδος γλαυκῶδους Ἀρτεμίδ. 2. 3.

βίος-τος, ὁ, = βίος-τος, Ἰω. Λυδ. σ. 34. 23.

βίωσι [τ], ὁ, εἶδος ἀγρίου βοῦς Θρακικοῦ, Πανσ. 10. 13, Ὀππ. Κ. 2. 159.

βίτακος, ὁ, ἡ, = φέτακος, Εὐδουλ. ἐν Ἀδελφ. 14.

βιῶ, βιῶην, βιῶναι, βιώτω, ἴδε ἐν λ. βιῶω.

βιῶατο, ἴδε ἐν λ. βιῶω.

βιῶδης, ἑς, (εἶδος) ὁ ἀνέκων εἰς τὸν βίον ἢ τὸ ζῆν, κοσμικός, πρόσκαιρος, Ἐκκλ.

βι-ώλθρος, ὁ, καταστρεπτικός τῆς ζωῆς, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 203, Ζωναρ. ἴδε Λοβ. Φρόν. 706.

βιῶντης, ὁ, ὁ, (ὠνέομαι) ὁ ἀγορεύων τροφήν, κτλ., Σουῖδ.

βιῶσιμος, ὁ, (βιῶσι) ὡς τὸ βιωτός, ὃν πρέπει νὰ διέλθῃ τις ἐν τῇ ζωῇ, χρόνος Εὐρ. Ἀλκ. 650· ἴδω, οὐ βιῶσιμὸν ἐστὶν τι, ὅν ἐναι καλὸν αὐτὸς νὰ ζῇ, Ἰπρὸς. 1. 45· τί γὰρ μόνῃ μοι τῆσδ' ἀτρ β., Σοφ. Ἀντ. 566· οὐκ ἂν ἦν βιῶσιμα ἀνθρώπων Ἰπρὸς. 3. 109. 2) περὶ οὗ ὑπάρχουσι πιθανότητες οὗ βα ζῆσι, Θεόφρ. 1. Φ. 9. 12, 1, Ἀρρ. Ἀναβ. 2. 4.

βιῶσις, ἑως, ἡ, τρόπος ζωῆς, Ἐδδ. (Σιράχ. προλογ.), Πράξ. Ἀποστ. κς', 4.

βιῶσιμα, ἀποθ., μετ. τοῦ βιῶω, ζωογονῶν, ζωοποιῶν, διατηρῶν ἐν τῇ ζωῇ, ἐν χρήσει ἀπὸ παρ' Ὀμ. κατ' ἀδρ., οὐ γὰρ μ' ἐξίω-σας, κοῦρή Ὁδ. 468· ἀλλ' ὁ ἐνεστώς ἀπαντᾷ ἐν τῷ συνθέτῳ ἀναδιωδισμοί.

II. μεταχ. ἐπὶ παθ. ἐννοίας, ἐπ' ἀνέρχομαι εἰς τὴν ζωὴν, ἀναζωογονοῦμαι, βιῶσιμα Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 3· ἀπλῶς, ζῶ, βιῶσιμα Ἐπιτύμβ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 6295, πρὸς. 6412· βιῶσιμα Ἀρρ. Ἰδ. 9· τὸ ἐνεργ. μόνον ἐν τινι μεταγεν. ἐπιγρ. ἐν Notices de Mss. 8. σ. 183.

βιῶσιον, βιῶσιον, ἐπὶ, ὁ, πρὸς τὴν νὰ ζῆσι, Πλάτ. Γοργ. 600D. βιῶσιος, ἴδε βιῶσιος.

βιῶσιος, ὁ, (βιῶσι) ὡς τὸ βιῶσιμος, ὃν δύναται τις νὰ ζῆσι, αἰσῶ ζωῆς, κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἀνέχσεως, ἔμολγ' ὁ μέλλων βίος οὐ βιωτός Σοφ. Ο. Κ. 1692, Ἀριστοφ. Πλ. 197, Πλάτ.

Ἀπολ. 38A· οὐ βιωτὸν αὐτὸ ἀνασχετὸν Ἀντιστ. Πλουτ. 1. 10· οὐκ ἦν μοι βιωτὸν τοῦτο ποιήσαντι Δημ. 554. 5· ἀνευ ἀνέχσεως, μετ' ἐκείνου ἀρα ἦν βιωτὸν, πρέπει νὰ ζῆσι, Πλάτ. Κρίτων. 47E· πρὸς. ἀβιωτός.

βι-ωπλήτης, ἑς, χρήσιμος εἰς τὴν ζωὴν, Λούκ. Ἐρωσ. 51· συγν. παρὰ Φιλωνι,· Ἐπίρρ. -κως Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 270.

βλαβερ-αυγής, ἑς, ὁ βλαβερὸς φωτίζων, φέγων, Μανέθ. Α. 309.

βλαβερός, ὁ, ὁ, ἐπιβλαβής, ἐπιζήμιος, βλαπτικός, Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἰπ. 363, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 36, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 14, Πλάτ. κ. ἄλλ., Ἐπίρρ. -κως Πολύβ. 1. 135.

βλάβη [α], ἡ, (ἴδε βλάπτω). βλάβη, ζημία, φθορά· κυρίως κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐκλούσιον καλὸν ὃ πρὸς τὴν εἰς ἕτερον (ἀβλήμια), Αἰσχλ. Πρ. 763, κτλ.· βλάβην ἔχειν, λαβεῖν ὁ αὐτ. Ἀγ. 889, Χο. 498, κτλ.· πεπονθέναι τι ἐς βλάβην φέρον Σοφ. Ο. Τ. 517· τίς βλάβη; μ. ἀπαρ., ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1187· οἷς ἦν ἐν βλάβῃ

τεχνίτης, δι' οὗς ἦτο βλαβερὰ, ἐπὶ ζήμιος ἡ ὀδυρμῶν, Θουκ. 5. 52· ὡς αὐτὸς πληρ., ἐν ὁμοίᾳ βλάβῃ ἔχω Αἰσχλ. Ἀγ. 889, πρὸς. Εὐμ. 799· βλ. τινός, ζημία εἰς τι πρόσωπον ἢ πράγμα, αἰματηρὰς βλάβας νέων (ἐνθα εὐθὺς ἀνάσσει σπλάγγων εἶναι παρκατβιόων), Αἰσχλ. Εὐμ. 839· προσκαλοῦμαι σε βλάβης τῶν φροτῶν Ἀριστοφ. Σφή. 1407· ἀλλὰ, βλάβη Ὁδ. 4, ζημία ἐκ μέσων θεοτήτων τινος, πεμπομένη, Εὐρ. Ἰων. 520, πρὸς. Σοφ. Ἀντ. 1104· ἐπὶ προσώπου, ἢ πᾶσα βλάβη, οὗτος οὐδὲν ἕτερον εἶναι ἢ ὅλος ζημία, ὁ αὐτ. Πλ. 301, πρὸς. 784, Φ. 622.

2) βλάβης δίκη, διαδικασία περὶ ζημίας ἐπενεχθεῖσας ὑπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸν ἕτερον (ἴδε ἐν λ. αἰκία) Δημ. 522, ἐν τῷ.· τοιαύτη δίκη ἐγένετο καὶ εἰς βλ. τετραπόδιον, διὰ ζημίας ὅλη, ἣν ἐπέφερον ἐκ κτήνη εἰς τὸν σπαρατά, Πλουτ. Σόλ. 24, πρὸς. Σόλ. παρὰ Λυσ. 117. 41, Πλουτ. 2. 642B· οἱ περὶ τῆς βλάβης νόμοι, ὅπου οὐδὲν τὸ βλάβος καλεῖσθαι ἐκτίθεν Δημ. 528. 1· διπλήν τὴν βλάβην ἐφέλειεν Δεῖναρχ. 97 ἐν τῷ.· πρὸς. βλάβος.

βλαβείας, εἶδος, ἐν, = βλαβερός, Νικ. Ἀλ. 186.

βλάβομαι, = βλάπτομαι, μόνον κατὰ γ' ἐνικὸν βλάβεται, Πλ. Τ. 82. 166.

βλαβο-ποιός, ὁ, (ποιέω) βλαβερός, ἐπιβλαβής, Ἐκκλ.

βλάβος, γεν. -ος, συνηρ. -ους, τὸ, = βλάβη (ἴδε βλάπτω), Ἰπρὸς. 1. 9, Εὐρ. Πραξ. 255, Ἰων 908, Ἀριστοφ. Βατρ. 1151, καὶ ἐν τῷ Ἀστ. περὶ λόγου, π.χ. παρ' Ἀντιφῶντι 140. 17, Πλάτ. Νόμ. 843C, κτλ.· μάλιστα ὁ Πλάτ. μεταχειρίζεται βλάβη παρὰ συνητέρον ἢ

στέρια, Λατ. *rastrinae*, Θεόφρ. Δίτ. Φυτ. 3. 10. 1. οὗτοι ἔχει καὶ τὸ αὐτὸν. βλαστοφυλίσκος, ἡ αὐτὸν.

βλαστός, ὁ, (βλαστάνω) βλαστὸν, κλωνίον, Λατ. *germen*, Περδ. 6. 37., 8. 55., Ἀριστ. π. Χρυσ. 5. 8. κ. ἄλλ.· ὁ τοῦ βλαστοῦ καίριος, δηλ. τὸ ἔαρ, Διόδ. 17. 82.—ὡσπύτως βλαστὸν, τὸ, Νίκ. Ἀποσπ. 2. 20. II, ἐπὶ ἱσθμῶν, ὁ γόνος, τὸ σπέρμα, Ἀριστ. π. 2. 1. 1. 23, 2. 2. 4, 32· τέκνον, γέννημα, Σοφ. Ἀποσπ. 314, Ἐπιτύμβ. ἐν ἱγ. Σουλ. Ἐπιγρ. 2238.

βλαστο-φυεῖν, ἀναπτέλλω βλαστὸν, Θεόφρ. Δίτ. Φυτ. 1. 11, 7, Schol. 11.

βλαστῶν, = βλαστάνω. Ἀν. Ὁδ. 1. 96.

βλασφημέω· πρkm. βεβλασφημήκα, Δημ. 228. 14 (βλάσφημος) προφέρει κακούς ἢ βεβήλους λόγους, ὁμιλῶ μετ' ἐλαφρότητος ἢ περιφρονησεως περὶ ἱερῶν πραγμάτων, εἰς θεοῦ Πλάτ. Πρωτ. 381B (πρβλ. τὸ ἐναντίον εὐφημέω)· ἐν Ἀλκ. 11. 149C, ἀναπέμπω ἀπερισκέπτως προσευχάς· παρ' Ἀισχίν. 25. 39, προφέρει λόγους εὐσεβήων.

2) ὁμιλῶ κακὰ περὶ τινος, κακολογῶ ἢ συκοφαντῶ, κατηγορῶ, φέγω, περὶ τινος Ἰσοκρ. 310B, Δημ. ἐν ἡ' ἀντιπ. ὡ βλασφημῶν περὶ ἐμοῦ ὁ αὐτ. 352. 29· βλ. κατὰ τινος Ἰσοκρ. 316A, Ἀριστ.· ὅσα εἰς ἡμᾶς ἐβλασφημήσαν Δημ. 1929. 5· ὡσπύτως, βλ. τινὰ Πλάτ. 71. 6, Εὐαγγ. κ. Λουκ. 23. 39, κτλ.· Παθ. κακολογοῦμαι, κατηγοροῦμαι, Ἐπιστ. π. Κορινθ. 1. 30, — Πρβλ. ἐπὶ μ.

3) ὁμιλῶ ὁσεῶς περὶ Θεοῦ, Ἑβδ., Κ. Δ.

βλασφημητέος, α. ὡν, βλ. ἐπὶ, ὃν πρέπει νὰ κακολογήσῃ ἢ κατηγορήσῃ τις, Κλέμ. Ἀλ. 343.

βλασφημία, ἡ, ὁμιλία ἢ λόγος δυσσεβής, ἀσεβὴς ὁμιλία (ἀντιθ. τῇ εὐφημίᾳ), βλασφημίαν ἐφθέγγετο, ἐν καιρῷ θυσιάζει, Εὐρ. Ἴων. 1189· παραστάς τοῖς βωμοῖς βλ. πᾶσαν βλασφημίαν Πλάτ. Νόμ. 800C· βλασφημίαν ἱερῶν καταχέουσι αὐτοὶ Π.

2) δυσφήμις, κακολογία, ὕβρις, κατηγορία, συκοφαντία, Δημ. 111. 2., 257. 22· βλ. ποιείσθαι εἰς τινὰ Διοχίν. 24. 4· ἔλας ἀμάεας βλασφημιῶν, ὁλόκληρα πορτεῖα ὑβρεων, Λουκ. Εὐν. 2.

3) ἀσεβής καὶ ἀνόσιος λόγος ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, ἡ εἰς τὸ θεῖον βλ. Μένανδρ. ἐν Ἀδελφ. 160· συγν. ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ παρὰ τοῖς Ἑκκλ., τινός, ἐναντίον, Εὐαγγ. κ. Ματθ. 16. 31· πρὸς τινὰ Ἀποκ. 1. 3, 6.

βλασφημία-γλώσσος, ὡν, ὁ ἔχων βλασφημίαν γλῶσσαν, Ἐπιφάν.

βλάσφημος, ὡν, (ἴσως ἐκ τοῦ βλάξ καὶ φήμη) ἔτεροι ἐκ τοῦ βλάπτω, ἀντί τοῦ βλαψιφής (ἡ βλαψιφής)· ὁμιλῶν δυσσεβήτους λόγους, κακολόγος, κ. γέν. = ἐναντίον, Πλούτ. 2. 1100D, κτλ. 2) ἐπὶ λέξει, ὑβριστικός, κακός, ὁδονομῶς μὴ βλάσφημον μὲν εἶπεν ἀληθὲς δ' ἢ Δημ. 110. 9· Ἐπίρρ. -μας φιλόσοφ. 150· ὑπερβ. -ότατα Λουκ. Ἀλεξ. 4. 3) ὁ λalων βλασφημίας, ὑβριστής, Ἑβδ., Κ. Δ.· ὡς οὐσιαστ., ὁ βλάσφημος Ἑβδ. (2 Ματθ. 1. 30), 1 Τιμ. 1. 13, κτλ.

βλασφημοσύνη, ἡ, = βλασφημία, Συνέσ. 108D.

βλάττει, ἡ, blatta, ὄνομα βαφῆς πορφυρᾶς, Ἐπιγρ. Στρατονικείας (ed. Diaclet.) Leb. Wnd. 535.

βλαύτης, ἡ, εἶδος σανδαλίου ἐλαφροῦ (παντόφλας)· ὁ οἱ κομφεῦ-μενοι ἐφόρου, Λατ. *calceae*, Ἑρμιππ. Μοιρ. 2. 4, Λύσιππ. Βακχ. 2· ὅλας τὰς πλείστον κατὰ πληθ., βλαύτας σύρων Ἀναξίλ. Δυροπ. 1. 2· ὑποδεθεμένους Πλάτ. Συμπ. 174A.

βλαυτίων, τό, ὑποκορ. τοῦ βλαύτης, Ἀριστοφ. Ἰππ. 889, Ἀθήν. 328A.

βλαυτόν, πληττω διὰ τῶν σανδαλίων, Πισύχ.· πρβλ. Τερ. Εὐν. 1. 7, 4.

βλαῦξ, ἄμφρ. ἀντί βλαγγῆς.

βλάψις, εἰς, ἡ, βλάβη, βλάψιμον, ζημία, Πλάτ. Νόμ. 932E.

βλαψι-τάφος, ὡν, ὁ ὠρισμένος διὰ τοὺς βλάπτοντας τοὺς τά-φους, κόλποισι Ἐπιφάν. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 6307.

βλαψι-φρων, ὡν, (φρήν) ἐπιφρών παραφροσύνην, φάρμακα Εὐφορ. Ἀποσπ. 10· ἀτῆ Τρυφ. 411, Ὀρφ., κτλ. II = φρενο-βλαστής, Δίος, Θιβ. 726.—ἴδε Κόντ. ἐν Ἀθηναίῳ 6, 327.

βλεβίς, βλεῖτο, ἴδε ἐν λ. βαλῖνω.

βλεμεαίνω, (βλέπω) βλέπω ἀγρίως, περιβλέπω βλασφῶς, σθε-νέϊ βλεμεαίνων, ἐπὶ λέοντος, Ἰλ. Μ. 42· ἐπὶ τοῦ Ἑκτορος, Θ. 337.

II, ἐν Βατραχίῳ. 275, = μενεαίνω, μετ' ὀπαρμερ.

βλέμακα, τό, (βλέπω) = κύτωμα, ὁμαλὴ, Εὐρ. Ἰρ. Μαιν. 306 Ἀριστοφ. Πλ. 1022, Δημ., κτλ.· αὐτὸς ὁ ὀφθαλμός, Διοχλ. Ἀποσπ. 238, Ἀντιφ. ἐν Ἀδελφ. 12.

βλέννα, ἡ, = μύξα, μυκώδης παχὺς ὕλη ἐκ τῆς ῥινὸς καταβαί-νουσα, Ἰππ. 611, 5.

βλέννος, τό, κολλώδης ὕλη, Ἀριστ. 1. 2. 8. 2. 26. II, ὁ, εἰς ἡχθῶς, κοινῶς ἡγνίστος, καλούμενος ὡσαύτως καὶ βαιών, Σώ-φρων παρ' Ἀθήν. 288A.

βλεννώς, ἡ, ὡν, σαλμάρας, μυξίνας, μυρῆς, Σώφρων ἐν Δ. Β. 85 βλενωδής, εἰς (εἰς) ὅμοιος πρὸς βλέννον, Ἀριστ. Ἰστ. 2. 8. 2. 26.

βλενο-δαίμων, ὡν, εἰσατάμνων, Πλούτ. Α' 21· σκαμπικὸν ἐπὶ-θετον τῶν Σακρατικῶν, Κωμ. παρ' Εὐστ. 206, 27, Πισύχ.

βλέπησις, εἰς, ἡ, βλέμμα, ματῆς, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 597.

βλέπος, τό, = βλέμμα, ματῆς, Ἀττικὸν βλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1170.

βλεπτεῖν, βλ. ἐπὶ, πρέπει τις νὰ ἴδῃ, νὰ ἀποβλέψῃ, εἰς τι Πλάτ. Νόμ. 965D.

βλεπτικός, ἡ, ὡν, ὁ ἀνῆκων ἢ κατάλληλος εἰς ὄρασιν, αἰσθη-σικ Ἀν. Π. παρῖρ. 304· ὁρῶς βλέπων, Πρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 101.

βλεπτός, ἡ, ὡν, ὃν δύναται τις νὰ ἴδῃ, ὅτις νὰ ἴδῃ τις αὐτόν, Σοφ. Ο. 1. 1337.

βλέπω· μέλλ. βλέφομαι, Δημ. 799. 21, βλέψω Χρησμ. Σιδ. 8. 207, Ἑβδ., κτλ.· ὁρ. ἐβλεψα· πρkm. βέβλεφα (ἴπο-) Ἀντίπ. παρὰ Σοφ. 428. 10. — Παθ. ὁρ. ἐβλεφύην (προσ-) Πλούτ. 2. 680F· πρkm. βέβλεμμαι Ἀθήν. 409C:—ὁλίγον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δοκίμοις, εἰμὴ κατ' ἐνεστ. καὶ ὁρ. ενεργ.· ἐν συνθέσ. ὅμως ὁ μέλλ. -βλεφομαι δὲν εἶναι σπάνιος (πρβλ. ἀνα-, ἀντι-, ἀπο-, ἑα-, περ-, πρως-, ὑπο-βλέπω)· τὸ μέσ. (πλήν τοῦ μέλλ.) καὶ τὸ παθ. εὐρήνται μόνον παρὰ τοῖς μεταγεν. συγγραφεῦσι.

βλέπω, κυττάω, ἔχω τὴν δύναμιν τοῦ βλέπειν, ἀντιθ. εὐ τυφλός εἰμι, Σοφ. Ο. 1. 302, 348, Ο. Κ. 73, Ἀριστοφ. Πλούτ. 15, κτλ.· βλέποντες ἐβλέπον μάτην Διοχλ. 11. 447· βλέποντας ἐν ἀλυστάτοις Ἀλεξ. ἐν Τραυμ. 2 (ἴδε Μοίρηκε 5. 91)· μὴ βλέπῃ ὁ μάντις, μὴ τύχῃ καὶ βλέπει παραπλὺ καθαρὰ, Σοφ. Ο. 1. 747· ὁ βλέπων, ὁ παραφύς, κατὰ λέξιν ἀπὸ τῆς τοῦ ἱερατικοῦ παρὰ τοῖς Ἑβδ. (3 Βασίλ. 9, 9).

II, κυττάω, βλέφ' ὥς Σοφ. Τρ. 402· ἐπὶ ἐμοὶ ὁ αὐτ. Δί. 345· εἰς τι Διοχλ. Πέρσ. 802· ἐπὶ τι Θουκ. 7. 71· εἰς τινα Δημ. 320. 3, κτλ.· ὡσπύτως, πῶς βλέπων; μετ' ἐπὶ πρόσσωπον; Σοφ. Φ. 110· δημοσίῳ πείσεις βλ.; ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1371·

— μετ' ἐπὶ φρ., φιλοφρόνως, ἐχθρῶς βλ. πρὸς τινα Εὐν. Ἀπο-μνην. 3. 10, 4, κτλ.·—συγν. ἀκολουθοῦμενον ὑπὸ ὀνόματος κατ' αἰ-τιατ., φέδον βλ., ὡν φοβέρως, ἔχων ὕψιν φοβερὰν, βλέμμα φοβερὸν, Θουκ. ὡς φέδον βλέπων Διοχλ. 11. 498 (οὕτως, Ἀπρ. δε-δορκότων αὐτοῖς 53)· καὶ παρὰ Κωμικοῖς, ἐβλεψε νάπυ, εἶχε βλεμμα ὡς τὸ σπῆται, ἐρμύς, φλογερὸν, Ἀριστοφ. Ἰππ. 631· ἀν-δρεῖον... καὶ βλέποντ' ὀρλῶνδον ὁ αὐτ. Βατρ. 602· βλεπόν-των κάρδαμα ὁ αὐτ. Σφ. 455· πυρρίην βλεπόντων, φαινόμενος ὡς πολέμιος χορὸς, ὁ αὐτ. Ὀρν. 1169· αἰκίαν βλέπων, φαινόμενος ὡς τις προσδεδημημένος, αὐτὸν 1671· σκύτη βλ. ἐπὶ δούλου, Εὐτολ. Χρυσ. γέν. 12· βλ. ἀπιστὰν ὁ αὐτ. ἐν Ἀδελφ. 22· ὡσαύ-τως ἀκολουθοῦντος ἐπὶ, γλισχρό, βλ. Εὐαγγ. Συνεπ. 1. 16· ἀκο-λουθοῦντος ἀπαρεμφ., ὀρχεῖσθαι μόνον βλ. Ἀλεξ. Ἰσστ. 2· με-ταχ., οὐδετέρου, τὴν πεφροντισμένην βλέπειν; Εὐρ. Ἀλκ. 773· πρβλ. Δοδ. Φρύν. 119.

2) ὁποῦ ἐπὶ εἰς τινα παρ' αὐτὸν ἀναμένεται βοήθεια, εἰς θεοῦ Σοφ. Ἀντ. 923· οὐκέτ' ἔστιν εἰς ὃ, τι βλέπω ὁ αὐτ. Αἰ. 514· εἰς σε δὴ βλέπω, ὅπως... ἐπ' ἐλπίδι ὅτι... ὁ αὐτ. Ἰλ. 954·—ὡσπύτως, ἀποβλέπω, εἰναι εἰς τι, ἡ πολιτεία βλ. εἰς πλοῦτον Ἀριστ. Πολ. 4. 7, 4· ἐπὶ διευθύνσεως, οἰκία πρὸς μεσημέριαν βλέπουσα, *orientans ad...* Εὐν. Ἀπομν. 3. 8, 9· οὕτω, κάτω γὰρ ὁ δδόντες βλέπουσι Ἀριστ. 1. 2.

2. 5· τὸ οὐθαρ βλ. κάτω αὐτὸν 3, 21, 6. 3) βλέπω μετὰ πύου, προθύμως περιμένω, μετ' ἀπαρεμφ., Ἀριστοφ. Ἀλ. 376, Σοφ. 847.

4) βλέπω πρὸς τι πρῶτον, προσέχω, προσβλέπω, ἀπὸ τίνος Εὐαγγ. κ. Μαρκ. 1. 15· τι Ἐπιστ. π. Φιλιπ. 3. 2· μετ' αἰε. πρὸς... βλ. ἑαυτοῦς Εὐαγγ. κ. Μαρκ. 1. 9· βλ. ἴνα... 1 Ἐπιστ. π. Κορινθ. 13. 10· βλ. μὴ... 2 Ἐπιστ. Ἰωάν. 1.

III, μεταδ., βλέπω, θεωρῶ, μ. αἰε., Τραγ., κτλ.· ἔξ ἑαυ-τοῦ βλέπομενον, αὐτοῦτον, αὐταπόδεικτον, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 184.

2) βλ. φῶς, φῶς ἡλίου, βλέπω τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἔω, Διοχλ. Πέρσ. 261, Εὐρ. Ἐλ. 60· οὕτω, βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον (δηλ. ὅσα τυρλόν) Σοφ. Ο. 1. 419·—ἐντεῦθεν ἄνευ τοῦ φῶς, εἶμαι ἐν τῇ ἑσπ. ἔω, Διοχλ. Ἀγ. 677, κτλ.· βλέποντα κἀμπνέοντα Σοφ. Φ. 863, πρβλ. 1349, Δί. 962· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἀληθῆ καὶ βλέποντα, πράγματα ὑπάρχοντα, Διοχλ. Χο. 844.

3) βλέπω πρὸς τι ἡ διὰ τι, βλ. καὶ ζητεῖν τι Πλάτ. Χαρμ. 172C.—(ἐὺ παράγωγον βλέφαρα ἀπαντᾷ παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλ' οὐχὶ αὐτὸ τὸ βλέπω).

βλεφαρίζω· μέλλ. -ῶ, σκαρδαμύσσω, ἀνοιγοκλείω τὰ βλέ-φαρα, Ἰλ. κ. 294.

βλεφαρικός, ἡ, ὡν, ὁ ἀνῆκων ἢ κατάλληλος εἰς τὰ βλέφαρα, Κάλ. Δύρηλ.

βλεφαρίς, ἡ, ὁρῆς τοῦ βλεφάρου, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 402· τὸ πλείστον πληθ. = τριγῶς τῶν βλεφάρων, Λατ. *cilia*, ὁ αὐτ. Ἰππ. 373, Εὐν. Ἀπομν. 1. 4, 6, Ἀριστ. Νέφ. Μορ. 2. 14, 1, κτλ.

II, = βλέφαρον, ὁ αὐτ. 1. 2. 12, 7, 3. 11, 7, κ. ὅλλ. [ἡ δὲ δόξα ὅτι 45 λέγει ὅτι σχηματίζει τὴν γέν. εἰς -ῶς παρ' Ἰωάν. ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον παράδειγμα εἶναι γνωστόν.]

βλεφαρτίς, ἡ, ὁ ἀνῆκων εἰς τὰ βλέφαρα ἢ ἐπ' αὐτῶν εὐρισκόμενος, τριγῶς Παῦλ. Δίγ. 7. σ. 255.

βλεφαρο-κάτοχος, ὡν, ὁ συγκρατῶν, κατέχων τὸ βλέφαρον, Παῦλ. Δίγ. 6. σ. 179.

βλεφάρων, ἄμφρ. γλέφαρον (ἴδε πβ III. 1), τό, (βλέπω) τὸ πλείστον πληθ. (ὡς αἰετοῦ παρ' Ὀμ.) = τῶν ὀφθαλμῶν τὰ καλύμ-ματα, βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφθαλμῶν Ὀδ. 1. 389· τὸ πλείστον ἐπὶ ὑπνου, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας 5. 493· ὕπνος ἀπὸ βλεφάρ-οις (ὕπνῳ) Ἰλ. 15. 187· ὕπνον ἐπὶ βλεφάρῳσι ἔχουσιν Ὀδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀναβλῆσις, ἀναβλῆσις... Σουλ. Ἐπιγρ. 5127B. 11· μετὰ δὲ... βλ. Δυσίω, οἶνον, Ἀνθ. Π. 11. 58· μετὰ συστοίχ. αἰτ., μεθὺ βλ., ἐκ-
χύνω, ἀναβλῆσις οἶνον, αὐτόθι 7. 27· ὕδωρ Ὀρφ. Ἀργ. 601.—Περδ.
βλῆσις.

βλῆσις [ῥ], εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως
βλῆσις, εὖως, ἡ, ἀνέβλυσσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.—Ὡσαύτως

Μέσ., βοῶμενος Ἀριστοφ. Σφηξ. 1229· Ἐπ. ἀρ. βοῶσατο Ἰδίντ.
Σμ. 10. 465· Ἰων. ἐβόασατο Θεόκρ. 17. 60.—Παθ., Ἰων. ἀρ. ἐβό-
σθην Ἡρόδ.· πρὶν βεβόησαι Ἀνθ. Π. 7. 138· Ἰων. μετοχ. βεβό-
μένος Ἡρόδ. 3. 39· ὑπερσυνε. ἐβεβόησα Παυσ. 6. 11. 2. Περδ.
ἀνα-, ἐπι-, κατα-βοῶ. (Ἡ βῆσα φαίνεται ὅτι εἶναι βοῦς.
πρὸς. Δατ. ἰον-αν- παρ' Ἑνὴν καὶ βονίνατον πρὸς τὸ re-bouir)
Σανσφρ. γη, μετ' ἀναδῆλ. βόου (notum facere), ὥστε ἴσως τὸ
γοῶ. γόος ἀνέκουσιν εἰς τὴν αὐτὴν ἐλπίαν, πρὸς. 18. 1).
Φωνάξω δυνατά, κραυγῶν, ἐκβῆλιν κραυγῶν, ἐξὺ βοήσας Ἰλ. 9.
89· ἔσον τε γέγωνε βοήσας (ἔτε ἐν λ. γέγωνε) Ὀδ.· πάσα
γὰρ πάλις βοᾷ Λισχὺ. Ἀγ. 1100· ὡς θράκα βοᾷ ἡ αὐτ. Θῆβ.
381· βοᾷ γραμμάτων ἐν συλλαβάσι, ἐνθα τὸ βοᾷ ἀναφέρεται
εἰς τὸ· ἀλφεινὸς φωνῶν τοῦ Καπάνειος, οὐχὶ δὲ εἰς ἀναφῶν τινά
φωνῶν ἢ λόγον, αὐτόθι 468· οἱ βοησόμενοι, ἐτοιμοὶ νᾶ φωνάζουσιν
(ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ), Δημ. 172. 4· ἔτε ἐν λ. κραῶ.

2) ἐπὶ
πραγμάτων, ἡλὼ ἰσχυρῶς, κρατῶ, βροντῶ, παταγῶ, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀνέ-
μου καὶ τῶν κυμάτων, Δατ. νελοῦται, οὐδὲ... κῆμα τόσον βοᾷ
ποῖ χέρσον Ἰλ. 3. 394· ἀνέκῃ, ἀμφὶ δὲ τ' ἄκρσι ἠδόνες
βοῶσιν Ρ. 265· βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων Λισχὺ. Πρ. 431,
πρὸς. 392, κτλ.· βοᾷ δ' ἐν ὧσι κέλσος, ἡγεῖ, ὁ αὐτ. Πέρσ.
605· τὸ πρᾶγμα φανερόν ἐστιν, αὐτὸ γὰρ βοᾷ, λαλεῖ μεγα-
λῶν περὶ αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Σφηξ. 921.

3) μετὰ
πρᾶσι, ἐπικαλοῦμαι τινά (μεγαλῶν) Πίνδ. Π. 6. 38, Εὐρ. Μηδ.
205, Ξεν. Κύρ. 7. 2, 5, 2) μετ' αἰτ., ὡσαύτως, ἐκβῆλιν φων-
ὴν διὰ τινά (ὅπως ἀνοῦση) Σφρ. Τρ. 772.

3) μετὰ
αἰτιατ., β. βοᾷν Ἀριστοφ. Νεφ. 1153· β. μέλος, Ἰων. Σφρ. Δι.
976, Φ. 216· αὐτῶν, β. λοιγὸν Λισχὺ, Χρ. 402· ἀλγος Εὐρ.
Τρῳ. 1310· μετὰ αἰτιατ., βοᾷτε τὸν ὑμέναιον, νύμφαν,
φάλλετε μεγαλῶν τὴν γαμήλιον ὥδην εἰς τιμὴν τῆς νύμφης, αὐ-
τόθι 335 (λυρ.).

4) διαφημίζω,
ἐβόασα Ἀλεξ. Ἀπεγλ. 1. 7· πρήγματα βεβωμένα ἀνὰ Ἰωνίην
Ἡρόδ. 3. 39· ἐβόασθησαν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ὁ αὐτ. 6. 131· με-
ταβόητος, περιβόητος.

5) μετ'
γαλῶνως, διακτάτω τινά μετὰ ἰσχυρᾶς φωνῆς καὶ πράττει τινά, Σφρ. Ο.
Τ. 1287, Εὐρ. Ἀνθρ. 298· βοᾷν τινί ἄγειν Ξεν. Ἀν. 1. 8. 12· β.
τὴν μὴ θεῖν αὐτόθι 1. 8. 19· ὡσαύτως, λέγω μεγαλῶνως ἦτι...
Ἐπικράτ. ἐν Ἀδελ. 1. 31· ὡσαύτως, β. ὅτι..., ὡς..., Ξεν. Ἀν. 1.
8. 1, Ἀντιφ. Κνωθ. 2.

6) μετ'
βοεακῶς, ἡ, ὄν, = τῷ ἔπομ. μόνον ἐν τῷ Ε. Μ. 254, 46.

7) μετ'
βοεῖν, ἡ, ὄν, (βοῦς) = βοεῖν, ἀνέκων ἡ κατὰλληλος εἰς βοῦς
Ζεύγη β., ἀμαξίαν συρῆσαι ὑπὸ βοῶν, Θουκ. 4. 128. Ξεν. Ἀν. 7.
5, 2, πρὸς. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 163· ὁ τυπὸς βοεῖας, συχνὸς ἐν χεί-
ρσι χροῖς (ἔτε Διον. Ἀλ. 8. 87), κατακρίνεται ὑπὸ Περσῶν, ἐν Δ.
Β. 1354.

8) μετ'
βοεῖν, ἡ, ὄν, καὶ Ἰων. βοεῖν, α, ὄν, (βοῦς)—ἐκ βοῦς ἡ βοῶν
ἰδίως ἐκ δέρματος βοῦς, Ὀμ., ὅστις μεταχειρίζεται καὶ τοὺς δύο τυ-
ποὺς, ἐξέρμα βοεῖν Ὀδ. 3. 24· βοεῖσιν ἱμῶσιν Ἰλ. 4. 324
βοεῖας ἀσπίδας Π. 452· βοεῖα κρά Ἡρόδ. 2. 37, 168· τὰ βοεῖα
κρά Πλάτ. Πολ. 338C· γάλα βοεῖον, ἀγέλαος, Εὐρ. Κύκλ. 218·
τὸ βοεῖον γάλα Ἀριστ. Ι. Ζ. 3. 20, 14· μεταφ., βοεῖα ῥήματα,
λόγιοι μεγάλοι καὶ ὑπερήφανοι (= χονδρά, παχιά λόγια), ἰ. πρὸς.
βοῦπας, κτλ.), Ἀριστοφ. Βατρ. 924.

9) μετ'
ἐνν. δορυφ., ἡ, δέρμα βοῦς, ἀδελφῆτον βοεῖν Ὀδ. 7. 2, 142,
πρὸς. Χ. 364· βοῦς μεγάλιο βοεῖν Ἰλ. Ρ. 389· ἀπὸ εἰς ἀίρ-
ματος βοῦς, βοεῖς ἐλθόμενῳ ὅμως αὐτῷ στερεῶσι Ρ. 402·
βοῶν τ' εὐ ποιητῶν (συνηρ. ἀντὶ βοῶν) Π. 630· ἔτε ἐπὶ
καὶ πρὸς, ἐρεῖτον.

10) μετ'
Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 487, πρὸς. 503· ὁ βοῦς, πρῶτον τὴν γραφὴν
βοῦς.

11) μετ'
βοῦς, εὖως, ὁ, σχοινίον ἥτοι λωρίον ἐκ δέρματος βοῦς, Εὐοτρε-
πτοῖσι βοεῖσι Ὀδ. 11. 420.

12) μετ'
βοῦς, ἀντὶ βοῦς, ἔτε ἐν λ. βοῦς.

13) μετ'
βοῦς, ἀντὶ βοῦς, ἡ, (βοῦς) ἰσχυρὰ φωνή, κραυγὴ, Ὀμ., κτλ.—
παρ' Ὀμῆρ. κατὰ τὸ πλεῖστον, ἡ τοῦ πολέμου κραυγὴ, βοῦν ἀγ-
σός, ἐπιτίθεντο τῶν ἡρώων, ἐξέγυνον ἐν τῇ πολεμικῇ κραυγῇ, Ἰλ. Β.
408, κ. ἄλλ.· οὕτω, βοῦς δ' ἐπὶ μῆδ' ὀνομαζέσθαι, ὥς μὴ εἶναι
μῆδ' τὸ ὄνομα τοῦ πολέμου, Θεόκρ. 16. 97· παρὰ Τραγ. συχνάκις,
ἡ κραυγὴ τῶν ἡρώων, Λισχὺ. Πέρσ. 936, κτλ.· ἐπὶ χρηστικῇ
ἀκρίβει... βοῦς ἄς ἀν' Ἀπόλλων κελადῆσιν Εὐρ. Ἰων. 92
(λυρ.)· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ θορύβου τῆς θαλάσσης, τοῦ πατάγου τῶν
κυμάτων, Ὀδ. Ω. 48· ἐπὶ τοῦ ἤχου μουσικῶν ὀργάνων, αὐλοὶ φόρ-
μιγγές τε βοῦν ἔχον Ἰλ. Σ. 495, πρὸς. Πίνδ. Ο. 3. 12, 11. 10,
60· β. σάλπιγγος Λισχὺ. Θῆβ. 394· ἡ φωνή, τὸ κελάδημα τῶν
πτηνῶν, Σφρ. Ἀντ. 1021· ἡ φωνὴ τῶν κτηνῶν, Εὐρ. Βάκχ. 1085·
βοῦν θωύουσιν, αὐτεῖν Σφρ. Αἰ. 335, Εὐρ. Τκ. 1092· ἐρθεῖν
εἰς βοῦς τὸ αὐτ. Ι. Τ. 1386· βοῦσσαι τὰν ὑπέρτατον βοῦν
Φρόν. Κωμ. Πασατρ. δ' βοῦν ἰσάναμι Ἀντιφ. Σαπφ. 1. 2· ὅσον
ἀπὸ βοῦς ἔνεκεν, ὅσον ἐπηρεᾶται ἐκ τῆς βοῦς, κατὰ τὸ φαινόμενον
μὲν, πρὸς τὸ θεαθῆναι, Θουκ. 8. 92, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4. 31· ὅσον
ἀπὸ βοῦς Δ. Κάσ.

14) μετ'
βοῦς, εὖως, ὁ, βοῦς, ἡ, βοῦς, ὁ βοῦς, ὁ βοῦς, ὁ βοῦς, ὁ βοῦ

πολλά .. ἐσθίων Μηνσίμ. Βουσ. 1· ἐξυπνέον ἀνδρα καὶ Β. Δημόν. Ἀρχ. 1· καὶ βλαχίας, ἀνοήτως, Πλούτ. 2. 995B· ἐπύθον ἢ παρυσία νύ βοιωτῖα Βούγγ. Πινδ. Ο. 6.152, Μένεικε Μένανδ. ἐν Ἀδελφ. 240·—ὡσαύτως βοιωτικὸς ἢ -ιακός, ἢ, ὅν. Διόδ. 14. 81, Σπέρξ. 404, 406.—Ἐπίρρ. -νδης Σπέρξ. 404· ἐν τῷ Σχολ. Ἰλ. Β. 401, ἐνθα τοῦ Ἑλλαν(κου) τὰ βοιωτικὰ ἀναφέρονται.—Θηλ. βοιωτῖς, ἑδως, Σεν. Ἑλλ. 5.1, 36.

βουλάτος, α, ὄν, (βολή) σφοδρός, βίαιος, Τραχ. παρὰ Πλούτ. Δουλοβ. 1.

βόλθα, ἡ, Λατ. vulva, Ἀνθ. Π. 11. 410.

βουλόχρουν, τό, ὑποκορ. τοῦ βολχός, Ἐπίκτ. Ἑρχειρ. 7.

βουλόχρουν ἢ μάλλον βολχόχρουν, τό, εἶδος μικροῦ πολυπόδου (βαλασίου) μὲ ἰσχυράν ὁσμήν (πρόβλ. ἡζαίνα, ὁσμύλη), Ἰππ. 649, 35., 651, 50·—καλεῖται δὲ καὶ βολήταινα, βολχόστινη, βολχόστις.

βουλόχρουν, ἡ, λευκὸν εἶδος βολχόου, Θεόφρ. 1. Φ. 7.13, 9, Μάτρ. παρ' Ἀθην. 64C.

βουλόχρουν, τό, ὑποκορ. τοῦ βολχός, Ἰππ. 669. 53·—βουλόχρουν, ὁ, Ἀνθ. Π. 11. 35.

βουλόχρουν, ἡ, = βολχόχρουν, Ἐπίκτ. 33 Αἰγρ.

βόλχον, τό, βόλχοντος, ὁ, τύποι ἤττον δοκιμοὶ τοῦ βόλχοντος, -τος, Φρύν. 357.

βουλόχρουν, ἡ, ὅμοιος βολχῶ, ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ βολχόου, Παύλ. Διγ. 7, σ. 249.

βουλόχρουν, ὁ, Λατ. bullus, εἶδος κρομμυσοειδὺς ῥίξης, ἥτις εὐρίσκεται (καὶ ἐστὶ εὐρίσκειται) ἐν τοῖς ἀγροῖς τῆς Ἑλλάδος καὶ λίαν ἐπιμετο, -βορβός, ἢ «βορβός» τανῦν, Ἀριστ. Πρωτ. 20. 26, Θεόφρ. 1. Φ. 7.13, 8, ἴδε Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 189, Θεόφρ. 14.17· συγγ. παρὰ τοῖς Κωμ., Πλάτ. Κωμ. Φα. 1 κ. ἄλλ.

βουλόχρουν, ἡ, = βολχόχρουν, Ἀθην. 318E.

βουλόχρουν, ἡ, φακὴ μαγειρευμένη μετὰ βολχῶν, Ἀθην. 584D.

βουλόχρουν, ὁ, = βολχόχρουν, Θεόφρ. 1. Φ. 7.13, 8.

βουλόχρουν, ὁ, σφενδαίνης, Τζέτζ. π. Ὀμ. 393.

βουλόχρουν, ὁ, βόλχων, ἀλλὰ σχεδὸν ἀχρηστον, πλὴν ἐν τῷ Ἐπ. παθ. πρηνι. βεβόλχοντι, εἶμαι κατεπληγμένον ὑπὸ θλίψεως κττ., ἄγε!.. βεβόλχοντι ἦτορ Ἰλ. 1. 9, πρὸλ. Ὀδ. Κ. 247· πένθει.. βεβόλχοντι πάντες (ὑπὸ πλῆθ. ὑπερσύν.), Ἰλ. 1. 3· ἀμχανίη βεβόλχοντι Ἀπολλ., Ρόδ. Δ. 1318· ἀμφαλίη βεβόλχοντι Κόιντ. Σμ. 7.726.

βουλόχρουν, ὁ, (βολή) σωρὸς ἀκαθαρσιῶν, κόπρου, Φιλίμ. ἐν Ἀδελφ. 120· πρὸλ. σπειροβόλων.

βουλόχρουν, ἡ, (βόλχων) τὸ ῥίψιμον ἢ τὸ κτύπημα βλήματος πολυμικροῦ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πλῆγῃ, ἐπὶ τῇ κτύπημα ἔχοντι ἢ ἔχοντι εὐρισκόμενον ἐν τῇ χειρὶ τοῦ πλῆγτοντος, Ὀδ. Ρ. 283, πρὸλ. Ω. 160· β. πέτρων Εὐρ. Ὀρ. 59· μέχρι λίθου καὶ ἀκοντίων βόλχης Φωκ. 5. 65· ὡσαύτως, κούων βολαί, ῥίψιμον τῶν κύδων, Σοφ. Ἀποσπ. 381· βολαίς.. σπόμενος ὤλεσεν γραφὴν Δισχόλ. Ἀγ. 1329.

2) μεταφ. ὡς τὸ βέλος, β. ὀφθαλμῶν, ταχὺ βλέμμα, Ὀδ. Δ. 160· κάτω.. βλεμμάτων ῥέπει β. Δισχόλ. Ἀποσπ. 238, πρὸλ. Ἀγ. 742.

3) ὡσαύτως, βολαί κεραυνῶν, κεραυνοί, ὁ αὐτ. Ὡδ. 430· βολαί ἡλίου, ἀκτίνες, Σοφ. Αἰ. 877· καὶ ἄνυρ τοῦ ἡλίου, πρὸς μέσας βολαίς Εὐρ. Ἰων. 1135· ὅθεν, χρυσόου.. βολαίς, με χρυσῆς ἀκτίνας, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 832· βολή γόνος, νιφετός, Εὐρ. Βάκχ. 661.

βουλόχρουν, ἡ, δούλη, Κρητικὴ λέξις, Σέλευκ. παρ' Ἀθην. 267C.

βουλόχρουν, (βολαί) ῥίπτω τὴν βολίδα, ἐξετάζω τὸ βάθος, Πλάτ. Ἀποστ. κ', 281—Πλάτ., βουλόχρουν εἰς τὰ ὕδαρ, καταβουλόχρουν, Γεωγ. 6.17.

βούλινθος, ὁ, ἥτις τὸ αὐτὸ καὶ βόνασος Ἀριστ. Θανυ. 1. 2.

βούλινθος, ὁ, βλήμα, ἀκόντιον, Πλούτ. Δημητρ. 3.

2) ἢ βούλινθος ἢ ἡ ἐξετάζουσι τὸ βάθος τῆς θαλάσσης (πρὸλ. καταπειρατρίη), Σχολ. εἰς Ἰλ. Ω. 80.

3) ἀστραπῶν βολαίς, λάμψις ἀστραπῆς, Πλάτ.

4) ῥίψιμον τῶν κύδων, Ἀνθ. Π. 9. 707·—κύδους, αὐτοὶ 768.

βουλοιστικὸς, ἡ, ὄν, (βόλος) ὃν δύναται τις νὰ συλλάβῃ εἰς τὸ ῥιπτόμενον ἔκτυπον (τὸν πεζόβολου), Πλούτ. 2. 977E.

βουλοιστικὸς, ἡ, = βολχόχρουν, Ἀριστ. 1. Ζ. 4.1, 27., 9. 37, 16.

βουλοιστικὸς, ὁ, ὃν, ὁ ἐκ κόπρου βούων κατασκευασμένος, Ἀριστοφ. Βαστ. 295.

βουλοιστικὸς, τό, ἡ βούλινθος, ὁ, κόπρος βούων, τὸ πλεῖστον κατὰ πλῆθ., Κρατῖν. Διονυσ. 6, Ἀριστοφ. Ἀγ. 1026, Ἰππ. 658· ἴδε βολχός.

βούλινθος, Διόλ. ἀντὶ βουλή, Πλούτ. 2. 288B, Ἐπιγρ. Λεσβ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2166, 33, βουλοιστικὸς—βουλοιστικὸς, Nichols In. 131.29.

βούλινθος, τό, κτύπημα, ὁ κτύπος τῶν κύδων, Ἀνθ. Π. 9. 707.

βούλινθος, = βούλινθος, Τρωαὶν δὲ βόλεται δοῦναι κράτος Π. Δ. 319· εἰ.. βούλινθος αὐτόν τε ζώειν Ὀδ. 11. 387· ὅν δ' ἐτέρως ἐβόλοντο θεοὶ (κοινῶς ἐβόλοντο), Α. 234· ὡσαύτως παρὰ. ἐβόλοντο θεοὶ 28.15· ἴδε Βουστ. Λεξ. ἐν λ. βούλινθος 8.

βούλινθος, ὁ, ῥίψιμον τοῦ «πεζόβολου», ἥτοι τοῦ ῥιπτομένου ἀπὸ τῆς χειρὸς δικτύου, Χρησμ. παρ' Πρωτ. 1. 62 (πρὸλ. ῥίπτω 1)·—μεταφ., εἰς βόλον καθίστασθαι, ἐρχεσθαι, εἶναι ἐντὸς τοῦ δια-

στήματος ὑπερ δύναται νὰ φθάσῃ τὸ δίκτυον, Εὐρ. Βάκχ. 847, Πήγ. 730·—ἐντεῦθεν, δίκτυον, Διόλ. Ζ. 1. 8. 3· διὰ πτηνὰ, Ἀνθ. Π. 6. 184.

2) τὸ συλλαμβάνομενον πρᾶγμα, ἰχθύων βόλος, μὲ ἄλλα ἰχθ., Δισχόλ. Πέρσ. 424· βόλον ἐκπαθεῖν, εἰς τὴν ἐκτὴν ἐκβάλλω τὴν ἄγαν τῶν ἰχθύων, Εὐρ. Πηλ. 582.

III. ἡ ἀλλαγὴ τῶν ὀδόντων, Ἀριστ. 1. Ζ. 6. 22, 12, π. Ζ. Γ. 2. 8, 18.

ῥίψιμον τῶν κύδων, Πλούτ. Ζ', 204.

βουλοιστικὸς, ἡ, ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου βληθείς, Ἀνθ. Π. 9. 394. 7.

βουλοιστικὸς = βουλοιστικὸς, Σουῖδ.

βουλοιστικὸς, ἡ, κατὰ παρῳδίαν ἑκφρασις θαυμασμοῦ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 45· καὶ αὐτοὶ 48, ἐν τῷ ἐξωγκωμένῳ τύπῳ βουλοιστικὸς.

βουλοιστικὸς, ὁ, (βουλοιστικὸς) καμίνος συνθετοῦ ἀντὶ τοῦ ἀσκαυλῆς, ὁ τὸν ἀσκαυλὸν παίζων, μετὰ λογοπαίγλιον ἐπὶ τῆς λέξεως βουλοιστικὸς, Ἀριστοφ. Ἀγ. 866, Σπέρξ. 107.

βουλοιστικὸς, μέλλ. -ῆσω, κάμνω ἤχον βομβήσαντα, ὑποκρίτως ἡχόντα (πρὸλ. βόμβος)· παρ' Ὀμ. ἀέποτε ἐπὶ πηπτόντων ἀντικειμένων, ἐκβάλλω ἤχον ἐχθρὸν καὶ ὑπόκωρον, τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα Ἰλ. Ν. 530· αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβ. πεσ. Π. 118, πρὸλ. Ὀδ. Σ. 396· βόμβησαν.. κατὰ ῥέον, αἱ κόπαι πέσον μετὰ μεγάλου θορύβου.., Ὀδ. Μ. 204· βόμβησαν δὲ λίθοι, διήλθε ταχέως διὰ τοῦ αἵρος βομβῶν, Θ. 190·—ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἡχῶν, παταγῶν, Σικων. 2·—μεταγν. ἐπὶ τῆς κυριολογικῆς σημασίας, ὡς αἱ μέλισσαι, ἐκβάλλω ἤχον συνεχῆ καὶ ὑπόκωρον, Ἀριστ. 1. Ζ. 4. 9, 3., 9. 40, 53, Θεόφρ. 3.14, πρὸλ. Πλάτ. Πούλ. 564D· οὕτως, βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμήνη Σοφ. Ἀποσπ. 693· ἐπὶ τοῦ ἤχου ὃν παράγουσι οἱ κώνωπες, Ἀριστοφ. Πηλ. 538· καθόλου, ἐπὶ ἡχοῦ ὃν αἰσθάνεται τις συνεχῶς εἰς τὰ ὕδατα, Πλάτ. Κρίτων, 54D· ὡσαύτως, ὡτα βομβεῖ μοι Λουκ. Δ. Ἐταιρ. 9. 2.

βουλοιστικὸς, ἐπίρρ., μετὰ βόμβου, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 133.

βουλοιστικὸς, εἶσα, ἐν, = βομβητικὸς, Ἀνθ. Π. 4. 74.

βουλοιστικὸς, εἶσα, ἡ, τὸ βομβήσαν, ἢ βοή· τὸ βομβήσαν πλῆθος, Ἑδδ. (Βαρούχ δ', 29).

βουλοιστικὸς, ὁ, ὁ βομβῶν, Ἀνθ. Π. 6. 236.

βουλοιστικὸς, ὁ, ὁ βομβῶν, Εὐστ. 945. 23· βομβητικὸς, ἡ, ὄν, Σχολ. Πινδ.

βούμβος, ὁ, Λατ. bomhus, ἡχος συνεχῆς καὶ ὑπόκωρος, βαρὺς καὶ βαθύς, Πλάτ. Πρωτ. 316D, Ἀριστ. Πούλ. 9. 5· β. ἀνέμου κατιόντος, ἡχος τοῦ ἀνέμου, Πλάτ. 5. 27·—ἐπὶ βροντῆς, Ἐπίκτ. παρὰ Διογ. Α. 10.102· βούμβος εἰς τὰ ὕδατα, κατὰστασις καθ' ἣν ἀκούει τις ἡχὸν τινα συνεχῆ καὶ βαθύν, Ἰππ. Κωαν. 149· βορβορυγμός ἐν τῇ κοιλίᾳ, Γαλην. 7. 241·—βόμβος, τό, βαρεχρισμός ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1176. (ὀνομαστ.).

βουλοιστικὸς, ὁ, εἶδος μελισσῶν, αἵτινες κατασκευάζουσι φωλεὰς ἐκ πηλοῦ, aris caementaria, Ἀριστ. 1. Ζ. 5. 24 (διὰ φ. γραφ. βομβητικὸς).

II. τὰ κουκούλια, θυλάκια τῶν μεταξοσκωλήκων, αὐτοὶ 5.19, 11.

βουλοιστικὸς, ὁ, ἴδε ἐν λ. βόμβος II.

βουλοιστικὸς, ἡ, = βομβητικὸς, Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 569.

βουλοιστικὸς, (βομβή) ἴδε ἐν λ. βορβορυγμός.

βουλοιστικὸς ἢ -ύλιος, ὁ, ἔντομον βομβῶν, μέλισσα, Ἀριστοφ. Σπέρξ. 107, Ἀριστ. 1. Ζ. 9. 40, 2 καὶ 43, 1· κώνωψ, Πούλ. 564D.

2) τὸ ἔμβρυον ἢ ἡ χρυσάλλις τοῦ μεταξοσκωλήκος (διὰ φ. γραφ. βομβητικὸς) Ἀριστ. 1. Ζ. 5.19, 10· ἴδε Schneid. τόμ. 3. σ. 372.

II. ἀγγεῖον στενὸν καμίνον, τὸ ὁποῖον παράγει ἤχον κατὰ τὴν ἐκκυσιν τοῦ ἐν αὐτῷ ὕδατος, Ἰππ. 494. 55, ἴδε Ἀθην. 784C, Α. Β. 220.

(Περὶ τοῦ τοῖσμοῦ ἴδε Ἐνυμ. Μ. 380).

βουλοιστικὸς, εἶσα, ἡ, = πομφόλυξ, Πούλ. II. πρὸλ. βομβητικὸς 1. 2.

βούμβος, ὁ, μεταξοσκωλήξ, εἶδος τοιαύτης κάμψης (πρὸλ. βομβητικὸς 1. 2), Ἀριστ. 1. Ζ. παρ' Ἀθην. 352F.

2) μεταξοσκωλήξ, (βομβή) ἴδε ἐν λ. βορβορυγμός.

βουλοιστικὸς ἢ -ύλιος, ὁ, ἔντομον βομβῶν, μέλισσα, Ἀριστοφ. Σπέρξ. 107, Ἀριστ. 1. Ζ. 9. 40, 2 καὶ 43, 1· κώνωψ, Πούλ. 564D.

2) τὸ ἔμβρυον ἢ ἡ χρυσάλλις τοῦ μεταξοσκωλήκος (διὰ φ. γραφ. βομβητικὸς) Ἀριστ. 1. Ζ. 5.19, 10· ἴδε Schneid. τόμ. 3. σ. 372.

II. ἀγγεῖον στενὸν καμίνον, τὸ ὁποῖον παράγει ἤχον κατὰ τὴν ἐκκυσιν τοῦ ἐν αὐτῷ ὕδατος, Ἰππ. 494. 55, ἴδε Ἀθην. 784C, Α. Β. 220.

(Περὶ τοῦ τοῖσμοῦ ἴδε Ἐνυμ. Μ. 380).

βουλοιστικὸς, εἶσα, ἡ, = πομφόλυξ, Πούλ. II. πρὸλ. βομβητικὸς 1. 2.

βούμβος, ὁ, μεταξοσκωλήξ, εἶδος τοιαύτης κάμψης (πρὸλ. βομβητικὸς 1. 2), Ἀριστ. 1. Ζ. παρ' Ἀθην. 352F.

2) μεταξοσκωλήξ, (βομβή) ἴδε ἐν λ. βορβορυγμός.

βουλοιστικὸς ἢ -ύλιος, ὁ, ἔντομον βομβῶν, μέλισσα, Ἀριστοφ. Σπέρξ. 107, Ἀριστ. 1. Ζ. 9. 40, 2 καὶ 43, 1· κώνωψ, Πούλ. 564D.

2) τὸ ἔμβρυον ἢ ἡ χρυσάλλις τοῦ μεταξοσκωλήκος (διὰ φ. γραφ. βομβητικὸς) Ἀριστ. 1. Ζ. 5.19, 10· ἴδε Schneid. τόμ. 3. σ. 372.

II. ἀγγεῖον στενὸν καμίνον, τὸ ὁποῖον παράγει ἤχον κατὰ τὴν ἐκκυσιν τοῦ ἐν αὐτῷ ὕδατος, Ἰππ. 494. 55, ἴδε Ἀθην. 784C, Α. Β. 220.

(Περὶ τοῦ τοῖσμοῦ ἴδε Ἐνυμ. Μ. 380).

βουλοιστικὸς, εἶσα, ἡ, = πομφόλυξ, Πούλ. II. πρὸλ. βομβητικὸς 1. 2.

βούμβος, ὁ, μεταξοσκωλήξ, εἶδος τοιαύτης κάμψης (πρὸλ. βομβητικὸς 1. 2), Ἀριστ. 1. Ζ. παρ' Ἀθην. 352F.

2) μεταξοσκωλήξ, (βομβή) ἴδε ἐν λ. βορβορυγμός.

βουλοιστικὸς ἢ -ύλιος, ὁ, ἔντομον βομβῶν, μέλισσα, Ἀριστοφ. Σπέρξ. 107, Ἀριστ. 1. Ζ. 9. 40, 2 καὶ 43, 1· κώνωψ, Πούλ. 564D.

2) τὸ ἔμβρυον ἢ ἡ χρυσάλλις τοῦ μεταξοσκωλήκος (διὰ φ. γραφ. βομβητικὸς) Ἀριστ. 1. Ζ. 5.19, 10· ἴδε Schneid. τόμ. 3. σ. 372.

II. ἀγγεῖον στενὸν καμίνον, τὸ ὁποῖον παράγει ἤχον κατὰ τὴν ἐκκυσιν τοῦ ἐν αὐτῷ ὕδατος, Ἰππ. 494. 55, ἴδε Ἀθην. 784C, Α. Β. 220.

(Περὶ τοῦ τοῖσμοῦ ἴδε Ἐνυμ. Μ. 380).

βουλοιστικὸς, εἶσα, ἡ, = πομφόλυξ, Πούλ. II. πρὸλ. βομβητικὸς 1. 2.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίνος

Ὁδ. Ρ. 559, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 599· ἄρ, ἐδόσκησα Γεωπ.—Παθ. καὶ μέσ., Ὁμ., Ἀττ.· ἰων. παρὰ. βοσκῆσκοντο Ὁδ. Μ. 355· μέλλ. βοσκῆσκουμαι Σερπ. παρὰ Πλούτ. 2. 308D, Χρησμ. Σιβ. 3. 788, Δωρ. βοσκαῖμαι Θεόφρ. 5. 103· ἄρ, ἐβοσκήθη Ἰραγ. Ἀνθ. 268 Wagner· πρὸλ. κατὰ-πρε-βόσκω.

1. κυρίως ἐπὶ τοῦ βόσκοντος, τοῦ βοσκού, τρέφω, περιποιῶμαι. Λατ. pascere, σιπόλια Ὁδ. Σ. 102· ταῦτα Στράτις Μακεδ. 7· ὁ βόσκων, ὁ τρέφων, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 5. 2. 8.

2) καθόλου, τρέφω, ὑποστηρίζω, βόσκει· γαῖα ἀνθρώπους Ὁδ. Α. 385, πρὸλ. Σ. 325· γαστέρα βόσκειν, τρέφειν τὴν κοιλίαν, Ρ. 559· πάντα βόσκουσιν φλόγα· Πλάτ. Σοφ. Ο. Τ. 1425· ἐπὶ στρατιωτῶν, κλπ., διατρέφω, ἐπικούρω· Ἡρόδ. 6. 39· ναυτικὸν Θουκ. 7. 48· μεταφ., β. νόσον Σοφ. Ρ. 313· πράγματα β., ἐνοχλήσεις, ἐπ. τέκνα, Ἀριστοφ. Σφη. 313.

II. παθ. ἐπὶ κτηνῶν, τρέφομαι, βόσκομαι, Λατ. pascor, Ὁδ. Φ. 49, κτλ.· κατὰ ἐξόχον Π. Π. 162· τρέφωμι τι, τρέφομαι ἐκ τινος, μέ τι, τι Δισχύλ. Ἀγ. 118, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 2, 24, κ. ἄλλ.,· τι νὶ Δισχύλ. Θηδ. 244.

2) μεταφ., τρέφομαι ἢ ἀνατρέφομαι, ἰσχυρίζομαι αὐτ. Νο. 26· κούφοις πνεύμασιν Σοφ. Α. 559· ἐλπίσιν Εὐρ. Βάχχ. 617· καὶ β. τι νὶ περὶ τι, παραδίδωμαι εἰς τι, τρεφῶ, ἀσφαλίζω, Ἀνθ. 11. 5. 272, 286.

(Ἄν καὶ τὰ βόσκω, βόσκομαι συμφωνοῦσι τοσαῦτον κατὰ τὴν σημασίαν καὶ τὴν μορφὴν πρὸς τὰ pascor, pascor, ὅτε εἶναι δυνατόν νὰ ἀνήκωσιν εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν· ἐπειδὴ οὐδεμία τοιαύτη ἐναλλαγή τῶν στοιχείων ἢ καὶ ῥ εἶναι δυνατή. Ἡ ῥίζα τοῦ βόσκω εἶναι HOT, πρὸλ. βουτήρ, βουόν, βοτάνη· τὸ δὲ pascor εὐρίσκεται ἐν τῇ πατρίδι).

Βόσμορον, τό, εἶδος Ἰνδικῶ σιτηροῦ, Στράβ. 690· ὡσαύτως βόσμορος, ὁ, ὁ αὐτ. ΘΥΘ.

Βόσπορος, ὁ, (βόσος πόρος Ὁππ. Ἀλ. 1. 617) κυρίως κατὰ πέρας τοῦ βόσκειν, ὄνομα διδόμενον εἰς τινὰς πορθμούς, ἐκ τῶν ὁποίων γνωρίζεται εἶναι ὁ θρακικὸς καὶ ὁ Κιμμέριος, Ἡρόδ. 4. 83 καὶ 12, κτλ.· ἀλλ' ἐνίοτε τὸ ὄνομα τοῦτο εἰσάγεται καὶ εἰς τὸν Ἑλληνιστὸν, Δισχύλ. Πέρσ. 723, 756, Σοφ. Α. 886, καὶ Σχόλ. εἰς Ἰλ. (Περὶ τῆς μυθικῆς ὁρχῆς τοῦ δόνατος ἴδε Δισχύλ. Πρ. 732, Ἀγγ. 1. 30· εἶναι ὅμως μοναδικὸν παράδειγμα συνθέσεως τὸ βοσ- ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ βοῦς).—Ἐπίθ. Βοσπόρειος, ὁ, Στράβ. Β. Βοσπόρειος, α. ὁ, Σοφ. Α. 886· ἐνθ' ἀντιφ. ἐντεῦθεν τὸ Βοσπορεῖον, ὡς ὄνομα ναοῦ ἀπαντᾷ ἐν ψηφίσματι. Βούρ. παρὰ Δημ. 256, 11· ποσπορεῖτης [τ], ὁ, ὁ παρὰ τὸν Βόσπορον κατοικῶν, Σοφ. Ἀποσπ. 446· ὡσαύτως, Βοσποραγός, ὁ, Στράβ. 312, 405· Βοσπορηγός, ὁ αὐτ. 762.

Βοστρύχιν, ἐπίρρ., κατὰ βοστρύχους, ἐν εἶδει βοστρύχων, Δουκ. Ἰστ. Συγγρ. 19.

Βοστρύχιν, πλέκω εἰς βοστρύχους, σγουραίνω τὴν κόμην, Ἀναξίλ. ἐν Ἀδελ. 10, Διον. Ἀλ. 7. 9· μεταφ., κτενίζω, κοσμῶ, διαλόγου Διον. Ἀλ. π. Συνθῆσ. 25.

Βοστρύχιν [δ], τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., Ἀνθ. Π. 11. 66· πλόκαμος ἀμπέλου, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 18, 1· μικρὸς πλόκαμος τοῦ ὀκτάποδος, ὁ αὐτ. 5. 12, 2.

Βοστρυγίς, ἰδὸς, ἡ, = βόστρυχος I. Μ. Ψελλ. (Σάβ. Μεσ. Β. 61. τ. 1^ο, σ. 319).

Βόστρυχος, ὁ, πλ. βόστρυχα ἐν Ἀνθ. Π. 5. 260· (ἴδε ἐν λ. βόστρυς)·—πλέγμα τριχῶν, πλόκαμος, πλεξίδα τριχῶν, Ἀρχιλ. 52, Δισχύλ. Νο. 178, κτλ. 2) ποιητ., ὡς τὸ ἑλεῖν, πλὴν ὅτι εἶναι συνεισπραγμένον ἢ συμπεπλεγμένον ἐλικοειδὲς, πυρρός β., ἐπὶ ἀστραπῆς, Δισχύλ. Πρ. 1044, πρὸλ. Βαλκ. Φοιν. 1261· ἴδε βόστρυχιν.

II. ἐντομον περρυγρόρον, κατὰ τινὰς τὸ ἄρρεν τῆς πυγολαμπίδος, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 19, 14.

Βοστρύχων, = βοστρυγιζῶ, Πολυδ. 2. 27, Ἀχιλλ. Τάτ. 1. 19, ἐν τῇ παθ.

Βοστρύχων, εἰς, σγουρός, ἐλικοειδής, Φιλίστρ. 571.—Ἐπίρρ. -δῶς Γαλην.

Βοστρύχωμα, αὐτός, τό, πλόκαμος τριχῶν, βόστρυχος, Εὐμ. 2. 2.

Βοτάμια, τά, (βόσκω) βοσκαί, ἀμφιβ. παρὰ Θουκ. 5. 53· ἄλλ. παραποτάμια.

Βοτάνη [α], ἡ, (βόσκω) τροφή τῶν ζῴων, χόρτος, Πλ. Ν. 403, Πλάτ. κ. ἄλλ.· ἔκ βοτάνης, ἐκ τῆς βοσκῆς, ἐκ τοῦ λειμῶνος, ἐκ τῆς τροφῆς, Θεόφρ. 25. 37· ἔχρονται ἐς βοτάναν, ἐπὶ ἵππων, Εὐρ. Ἀποσπ. 775. 27· βοτ. ἂ λένοντας, ἡ τοῦ λένοντος νομή, δηλ. ἡ Νεμέα (πρὸλ. χόρτος). Πινδ. Ν. 6. 71· ἐν κοκῇ β., ἐν κακῇ βοσκῇ, κακῷ λειμῶνι, Πλάτ. Πολ. 401C. II. πόα, χορτάρι, βότανον, ἀντίθ. πῶ λάχανον, Ἀριστ. Φυσ. 1. 4, 7.

Βοτάνηθεν, ἐπίρρ., ἐκ τῆς βοσκῆς, Ὁππ. Ἀλ. 4. 393.

Βοτάνη-φάγος, ὁ, ἐσθλὸν βοτάνην, χορτοφάγος, Ὁππ. Ἀλ. 3. 424.

Βοτάνη-φάρος, ὁ, φέρων, παράγων βοτάνην, Νόνν. Δ. 25. 520.

Βοτάνια, ἡ, = βοτάνη, Φίλων 1. 8, κατὰ πληθ.

Βοτάνιζω, μέλλ. -σω, ἐκρίκων ἀγρία χόρτα, Θεόφρ. Δίτ. Φ. 3. 20, 9.

Βοτάνικός, ἡ, ὁ, ἐκ χόρτου, ἐκ βοτάνων, φάρμακα Πλούτ. 2. 663C· ἡ β. παράδοσις, ἡ βοτανολογία, Διοσκ. προοίμ., βοτάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ βοτάνη, Θεόφρ. Δίτ. Φ. 2. 17, 3.

Βοτάνισμός, ὁ, ἡ ἐκρίκωσις βοτάνων ἀγρίων, ἐκ βοτάνισμα, Γεωπ. 2. 24.

Βοτάνο-λογέω, συλλέγω βοτάνας, Ἰππ. 1278. 21.

Βοτάνωδης, εἰς, (εἶδος) ὅμοιος βοτάνη, Διοσκ. 4. 175·—ἐχων ἀφθονίαν βοτάνης, Γεωπ.

Βοτέμια, = βόσκημαι, Νίκ. Θ. 394.

Βοτήρ, ἦρος, ὁ, (βόσκω) βοσκός, Ὁδ. Ο. 504· οἰωνῶν β., ὁ οἰωνοσκόπος, Δισχύλ. Θηδ. 24· κύων βοτήρ, κύων ποιμενικός, Σοφ. Α. 297· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. περὶ τῶν, Πλούτ. Ρωμ. 7, κ. ἄλλ.—θηλ. βότεира, ὡς ἐπὶ θ. τῆς Δημητρός, ἴδε Rulink. εἰς Ὑμν. Δημ. 122.—ὡσαύτως, βύτης, ὁ, (ἴδε βούτης), Ἐτυμ. Μ. 218. 42.

Βοτηρικός, ἡ, ὁ, ὁ ἀνήκων ἢ κατὰλληλος εἰς βοσκὴν, Πλούτ. Ρωμ. 12, Ἀνθ. Π. 6. 170.

Βοτόν, τό, (βόσκω) = βόσκημα, κτήνος, Δισχύλ. Ἀγ. 1415, Σοφ. Τραγ. 690· τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., κτήνη τρώγοντα ἐκ τῆς χλόης τῆς γῆς, Πλ. Σ. 521, Ἰραγ., κτλ.· ἀλλ' ἐπὶ πτηνῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 1· 7· ἐπὶ ἰχθύων, Ὁππ. Ἀλ. 4. 630.

Βοτρυδίων [δ], τό, ὑποκορ. τοῦ βότρυς, Ἀλεξ. Πανν. 1. 13.

II. ἐνώπιον τοιοῦτο τὸ σχῆμα, Κωμ. παρὰ Πολυδ. Ε' 97· πρὸλ. Ἰούχ. καὶ ἴδε βότρυς 3.

Βοτρυδών, ἐπίρρ. (βότρυς), ὡς βότρυς, κατὰ τὸ εἶδος βότρυς, ὡς σταφυλή, βοτρυδὼν πέτονται, ἐπὶ μελισσῶν, Πλ. Β. 89· τίκεται ὁ πολυπόρος ψά β. Ἀριστ. Ἀποσπ. 315·—ὡσαύτως βοτρυδών, κατὰ τὸ Οὐρβιν. χειρόγρ. ἐν Θεοφρ. Ι. Φ. 3. 16, 4.

Βοτρυηδός, ὁ, ὁ, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν σταφυλῶν, σταφυλοειδής, Θεόφρ. Ι. Φ. 1. 11, 5.

Βοτρυηφόρος, ὁ, σταφυλὰς φέρων, ἀμπέλως Φίλων 1. 681.

Βοτρυός, α, ὁ, βοτρυίνος, ἐκ βοτρυῶν, φυτὸν = ἀμπέλως, Ἀνθ. Π. 6. 168.

Βοτρυέτης [τ], ὁ, ὁ, ὅμοιος σταφυλῇ, πολυτίμος τις λίθος, Πλιν. Ν. Η. 34. 10 (22)·—θηλ. βοτρυεῖς, καδμεία (γῆ), Γαλην.

Βοτρυό-δωρος, ὁ, ὁ βότρυς παράγων, Ἀριστοφ. Εὐρ. 520.

Βοτρυο-ειδής, εἰς, ὅμοιος σταφυλῇ, Διοσκ. 4. 131.

Βοτρυείας, εἰσακ. ἐν. πλήρης βοτρυῶν, οἶνός ἰων. 1. 4 (Ἀδελ. 4471)· κισσός Ἀ. Θ. Π. 9. 363· δένδρεα Συλλ. Ἐπιγρ. 6280 Δ. 10.

Βοτρυό-κοσμος, ὁ, κεκοσμημένος μετὰ σταφυλὰς, Ὁρφ. Ὑμν. 51. 11.

Βοτρυο-μήτωρ, ὁρος, ἡ, μήτηρ βοτρυῶν·—ἀμπέλως, Κ. Μαν. Χρον. 3.

Βοτρυόσμαι, παθ., ἐπὶ ἀμπέλων, αἱ ἀμπέλαι βοτρυοῦνται, κάμνον σταφυλίας, Θεόφρ. Δίτ. Φυσ. 1. 18, 4.

Βοτρυό-παις, παιδός, ὁ, ἡ, τέκνον τῆς σταφυλῆς, χάρις Ἀνθ. Π. 11. 33.

2) ἐνεργ., παράγων σταφυλὰς, Θεόφρ. Ἰπ. 4. 8.

Βοτρυο-σπᾶγης, εἰς, ὁ βότρυς ἀποσπᾶζων, ἔρρη Ἀρχίστρ. παρ' Ἀδην. 29C.

Βοτρυο-στέφανος, ὁ, μετὰ σταφυλὰς ἐστεμμένος, ἐπὶ χώρας τρεφούσης ἀμπέλους, Ἀρχιτ. παρὰ Πλούτ. 2. 295A· κωμωδία ἱππυράμ. Ἰλλ. 38.

Βοτρυο-φωρέω, τρέφω βότρυς, Φίλων 2. 54.

Βοτρυο-χαίτης, ὁ, ὁ, ἐχων βότρυς εἰς τὴν κόμην του, Ἀνθ. Π. 9. 524.

Βότρυς, ὁρος, ὁ, σταφυλή, μέλανες δ' ἀνά βότρυες ἦσαν Πλ. Σ. 562· οὕτω παρ' Ἀττ. 2) = βότρυχος, βότρυς χαίτης Ἀνθ. Π. 5. 287, Νόνν. Δ. 1. 528, κτλ. 3) ἐνώπιον (ἴδε βοτρυδίων Π), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 10.

II. εἶδος βοτάνης ἥτις καλεῖται καὶ ἀρτεμισία, Διοσκ. 3. 130· (ἴδε τῆς αὐτῆς ῥίζης καὶ τὸ βόστρυχος, ὡς δεικνύει ὁ τύπος βότρυχος).

Βοτρυ-φάρος, ὁ, ὁ φέρων σταφυλὰς, Ψελλ.

Βότρυχος, ὁ, = βόστρυχος, φερεσκ. ἐν Ἀδελ. 67, πρὸλ. Βγκ. Ἀνακρ. σ. 255, Δινδ. Εὐρ. Ὁρ. 1267.

II. τὸ φυλῶδες μέρος τοῦ βότρυς, Γαλην.

Βοτρυχώδης, εἰς, = βοστρυχώδης, Εὐρ. Φοιν. 1485, ἐνθα ἴδε Δινδ.

Βοτρυώδης, εἰς, = βοτρυοειδής, Εὐρ. Βάχχ. 12, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 13, 6.

Βου-, συγχὼν ἐν συνθέσ. πρὸς ἑκφρασιν καὶ ὑπερβολὴν μεγάλου τινὸς ἢ τερατώδους πράγματος, π. χ. βούλημας, βούπαις, βού-γείας, βουφάγος, βουχανδής. Ἀναμφιβόλως εἶναι τύπος τῆς λέξεως βοῦς, ἐπειδὴ ἀντιστοιχοῦν σύνθετα καὶ ἐκ τοῦ ἱπποῦ, ὡς τὰ ἀγγλ. horse-laugh, horse-chesnut, horse-radish, κτλ.

Βούα, ἡ, = ἀγέλη παιδῶν, καὶ βουαγός, ὁ, = ἀγελαρχός, λέξεις Λακεδ. παρ' Ἰσακ.· βουαγός ἀπαντᾷ εἰς πολλὰς Λακων. ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1241, 1245, 1251 κ. ἄλλ.· γραζόμενον ὡσαύτως βουαγός, 1350, 1370, 1453· ἴδε Bockh 1. σ. 612.

Βουβάλια, ὡν, τά, εἶδος ψιλλίων, Νικόστρ. ἐν Ἀδελ. 7, Δίφιλ. Παλλ. 1.

II. καθ' ἑνικ., εἶδος κολοκύνθης, Ἰασύχ.

Βουδᾶλις, εὐς, ἡ, εἶδος ἐλάφου ἢ ἀντιλόπης, αἰγάγου τῆς

Ἀττικῆς, σχηματισμοῦ ἰσχυροῦ καὶ ὁμοίου πρὸς βοῦν, Ἀντίπορ.
huhalis πηλ., Ἠρόδ. 4. 192, Δίσχυλ. Ἀποσπ. 316· γεν. βουβαλί-
δος (sic). Ἀριστ. 1ος. Ζ. 3. 6, 2, πρὸς. Ἀρχαῖ. σ. 31.
βουβῶν, δ, πηλ. = βουβαλίας, διότι συγκαταλέγεται μεταξὺ
τῶν ἐλάτων καὶ βορρῶν, Ἀριστ. Ζ. Μ. 3. 2, πρὸς. Πλούτ. 12. 3, 5.
βουβῶν, ἔδος, ἡ, ῥυάκιον πρὸς πότισιν βοῶν, Πιν. Πρακλ. ἐν
τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 5775. 11, 13· ἔδε Franz σ. 771.
βου-βαυκαλός, ον, ἄσπετος, Ἀναξάνδρ. παρ' Ἀθην. 131·—
βουβαυκαλόσαυλος (Παυρ.). ἴδε Koelk Com. Att. Fr. 2, σ. 153.
βουβόσιον, τό, (βόσκω) μέρος ἐνθα βόσκονται βόες, Καλλ. Ἀπ.
49, Ἀρατ. 1120·—κατὰ πληθ., κτηνοτροφία βοῶν, Στράβ. 565.
βουβόσις, εως, ἡ, (βόσκω) = βουβρωσις, Ἐτυμ. Μ. 206.
βου-βότης, ου, δ, ὁ βόσκων βοῦς, τρέφων αὐτοῦς, πρῶτος
Πλούτ. Ν. 4. 85. 2) ὡς οὐσιαστ., βουκόλος, ὁ αὐτ. 1. 6. (β.) 46.
βου-βυτος, ον, ὁ ὑπὸ βοῶν νερόμενος, Ὀδ. Ν. 246, Ἀνθ. Π.
6. 114.
βου-βρωσις, εως, ἡ, μετὰ τὴν πεῖνα, βουλιμία, Ὀππ. Ἀλ. 2.
208, Καλλ. εἰς Δῆμ. 103, Σουλ. Ἐπιγρ. 3973· πρὸς. βουλίμικος·—
παρ' Ὀμ. μίλον μεταφ., καταβιβάζουσα πεῖνα, ἀνάγκη, δυστυχία,
ἀδύνη, Πλ. Δ. 532.
βουβῶν, δινας, ὁ, ὁ μεταξὺ τῶν μερῶν καὶ αἰδοίων τόπος, Λατ.
inguen, Πλ. Δ. 492, πηλ. κοινὸν ἕρος.. μηροῦ καὶ ἤτρου β.
Ἀριστ. 1. Ζ. 1. 14, 2· κατὰ πληθ., μέχρι βουβῶνων φερεκρ.
Ἀποσπ. 1·—ὡσαύτως, ὡς τὸ Λατ. inguen, ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδέου,
Μένανδρ. Ἐρωγ. 7. 2) πρῆξιμον τῶν βουβῶνων, Ἰππ. Ἀφ. 1251,
Ἀριστ. Πρὸς. 5. 26.
βουβωνιάω, ὑποφέρω ἐξ ἐξογκώσεως τῶν βουβῶνων, Ἀριστοφ.
Βατρ. 1280, Σπρξ. 277, Καλλίας ἐν Ἀδῆλ. 6·—βουβωνικός, ἡ,
ὄν, ἀνέκων εἰς τοὺς βουβῶνας ἢ ἐπηρεάζων αὐτοῦς, Γεώργ. Κεῖδρην.
1, σ. 676 (Bonn).
βουβῶνιον, τό, φυτὸν ὅπερ καὶ Ἀττικῶς ἀστὴρ λέγεται, ἐν χρή-
σει ὡς θεραπευτικὸν διὰ τὴν πάθσιν τῶν βουβῶνων Διοσκ. 4. 120.
βουβωνίσκος, δ, βεσιλὸς διὰ βουβωνικήν, Ὀρειδᾶς. σ. 111 Mai,
Γαλλην. 12, 473.
βουβων-οειδής, ἐς, ὅμοιος βουβῶνι, Πλούτ. Δ'. 198.
βουβων-οχήλη, ἡ, κήλη (σπάσμιον) περὶ τοὺς βουβῶνας, Ὀρειδ.
σ. 112 Mai· τὸ ἐπὶ. -οχήλικός, ἡ, ὄν, ὁ πάσχων ἐξ αὐτῆς, Παῦλ.
Δίγ. 6. 66, σ. 200.
βουβωνόμοι, παθ., ἀποκτῶ πρῆξιμον εἰς τὸν βουβῶνα, Ἰππ.
272. 5.
βουβωνοφύλαξ, ὁ, = βουβωνίσκος, Ὀρειδ. 112.
βουβῶν [α], ὁ, (γλῶ) ὁ ὑπερβολικῶς χαίρων, καυχώμενος,
μεγαλαυχῶν (πρὸς. βου-), ἐν χρήσει μόνον κατὰ κλητ. ὡς ἐπιπλη-
εις, Πλ. Ν. 824, Ὀδ. Σ. 79.
βουγενής, ἐς, = βοηγενής, Ἐμπεδ. 215, Καλλ. Ἀποσπ. 230.
βουγγλίσσον, τό, = τῇ ἐπομ. 1., Διοσκ. 4. 120.
βου-γλωσσός, Ἀετ.-ττος, ὁ, γλῶσσα βόος, φυτὸν τι, πουργ-
στα, ἴδε Πλιν. 25. 8. II. ὁ, καὶ ἡ (ἴδε Μάτρ. παρ' Ἀθην.
136C· Ἀρχέστρ. αὐτόθι 288A)· εἶδος ἰχθύος, «γλῶσσα» Ἐπιχ. 38
Διημ., πρὸς. Ἀριστ. Ἀποσπ. 277, Ξεναρχ. Πορφ. 2, Ὀππ. Ἀλ. 1. 99.
βουδῶν, τό, ἴδε βουδῶν.
βουδῶν, ὁ, δ, δεχόμενος, περιλαμβάνων βοῦν, ἡ βοῦς,
Καλιμάχεια II, 489 (Sneider).
βουδῶρος, ον, (δῆρω) ὁ δῆρων, ἐκδέρων βοῦς, βασιλεύων αὐ-
τοῦς, Πη. Ἔργα κ. Πρ. 502. II. ὡς οὐσιαστ., μάχαιρα πρὸς
ἐκδῶρον, Βάβρ. 97. 7.
βου-δύτης, ου, δ, μικρὸν πτηνόν, πηλ. ἡ «σουσουράδα» Ὀππ.
15. 3. 2.
βου-ζύγης, ὁ, ἐπὶ. Ἀττικῶς τινος ἥρωος, ὅστις πρῶτος ἔκλυε
βοῦς, Πησυχ. ὁ Πρακλῆς κατὰ Σουλ.·—ὡσαύτως, ὁ τερπὼν τοὺς
βοῦς ἐν Ἐλευσίνι, Ἐπιγρ. Ἀετ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 491·—Πρὸς.
Εὐπολ. Δημ. 7 καὶ 34.
βουζύγιος (ἐνν. ἄσπετος), ὁ, ἐορτὴ θερισμοῦ ἐν Ἀθήναις, Πλούτ.
2. 144B· ὡσαύτως, τὰ βουζύγια Φίλων 2. 630·—β. ἀρά Κλήμ.
Ἀλ. Παρ. 2. 139, ἴδε Βαλκ. Ἠρόδ. 7. 231.
βου-οερός, ἐς, ὁ παρέχων βοσκήν, ὁριανήν, λειμῶν Σοφ. Τρ. 188.
βου-οιότης, ου, δ, ὁ ἐσθίων βοῦς, ἐπὶ. τοῦ Πρακλίου, Ἀνθ.
Παν. 123.
βου-οῦρος, ον, ὁ τὰς βοῦς ὀχεύων, ταῦρος Δίσχυλ. Ἰκτί. 301.
βου-ορέμικων, ονος, ὁ, ἡ, δ, τρέφων βοῦς, πόα Μανασσ. Χρον.
84· βουκόλος, αὐτόθι 6126.
βουβύσια, ἡ, ἡ οὐρία βοῶν, Σουλ. Ἐπιγρ. 2336. 10., 5853. 11.
Ἀνθ. Π. 7. 119· ἦρας, εἰς τιμὴν τῆς ἦρας, Πινδ. Ν. 10. 42· κατὰ
πληθ., ὁ αὐτ. Ο. 5. 12.
βου-οὔτις, ος, ὁ σφάζων ἢ θυσιάζων βοῦς, Σοφ. Ο. Κ. 888, Εὐρ. Πηλ.
783, κηλ.· καθόλου, κατασφάζω, κατακίπτω, β. ὅν καὶ τράγον
καὶ κριδὸν Ἀριστοφ. Πηλ. 819· τὰς θυσίας τὰς καθηκούσας Σουλ.
Ἐπιγρ. 108. 5.
βου-οὔτης [ῶ], ου, ὁ, ὁ θυσιάζων βοῦς, Σουλ., ἴδε Ἀθην. 660A.
βου-οὔτος, ον, ὁ ἐκ θυσίων ἢ ἀνέκων εἰς θυσίας, ἰδίως βοῶν,
τιμαὶ Δίσχυλ. Ἰκτί. 706· ἡδονὴ Εὐρ. Ἰων. 664. 2) ἐφ' οὗ βόες

προσφέρονται, θυσιαστικός, ἔστι Σοφ. Ο. Κ. 1405· Ἰσχυρά Ἀριστ.
Ὀρν. 1232· ἡμιαρ, ἡμέρα Δίσχυλ. Χο. 261, Εὐρ. Ἰλ. 1474.
βουκαλός, ὁ, (βουκος), Λατ. buhalius, βουκόλος, «ἀγελκέρης»,
Νικ. Θ. 5. II. ὁ ὁριεῖται διὰ βοῶν, Θιόκρ. 10-1, 57, Νίκ.
Ἀποσπ. 35.
βουκανάω, βουκανισμάς, ἴδε ἐν βουκ-
βου-κάπη, ἡ, σταῦλος βοῶν, Πησυχ.
βου-κάπηλος, ον, ὁ, ἔμπορος βοῶν, Πλούτ. Ζ'. 185.
βουκάτιος, ὁ, Δελφικός μὴν ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν Γαμηλιῶνα,
Σουλ. Ἐπιγρ. 1702, Κούρτ. Ἀνεκδ. σ. 29, Πλούτ. Πλούτ. 25.
βου-κέντης, ου, ὁ, ὁ τοὺς βοῦς κεντῶν, βοηλάτης, Διογενιαν.
7. 88.
βου-κεντρον, τό, κέντρον βοῶν, Ἰργ. Ναζ. 1. 891.
βουκέραι, ον, = βουκέρως, Νέιν. Δ. 14. 319.
βουκέραις, τό, φυτὸν, τὸ ἄλλως καλούμενον αἰγέκαι, Θιόκρ.
1ος. Φ. 8. 8, 5, Νίκ. Ἀλ. 424.
βου-κέρως, ον, γεν. -ω, ὁ ἔχων κέρατα ὡς οἱ βοῦς, Ἠρόδ. 2.
41· β. παρθένος, ἐπὶ τῆς Ἰούς, Δίσχυλ. Πρ. 588. II. = τῇ
πρωγ., Διοσκ. 2. 124.
βουκεφάλιον, τό, βοῦς κεφαλῇ, Λυσ. Ἀποσπ. 18.
βου-κεφάλος, ον, ὁ ἔχων βοῦς κεφαλὴν ἐπὶ. θυσιαστικῶν τιμῶν
ἔπαιον, τὸν βουκέφαλον καὶ κομπάτιον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 137·
—βουκεφάλαις, γεν. -αι, ὁ ἔπαιος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Στράβ.
608, Πλούτ. Ἀλεξ. 61.
βουκινέω, Λατ. buccino, φυσῶ τὴν σάλπιγγα, σάλπιξ, στρόβι-
λοις Σίετ. Ἐμπ. Μ. 6. 24· ὡσαύτως, βουκινέω ἡ -ινέω, Εὐστ.
1321. 33, κηλ.· βουκινάτωρ, ὁ, buccinator, Σουλ. Ἐπιγρ.
5187c. 8.
βουκολίω, Δωρ. βωκ-· (βουκόλος)·—βέσκω βοῦς, ἔλκω
βοῦς βουκολέσκες (Ἰων. παρτ.), Πλ. Φ. 448·—Μίσι, βουκο-
λεῖσθαι αἴγας Εὐπολ. Αἰε. 25·—Πηλ., ἐπὶ κτηνῶν, πλανῶμαι ἀπὸ
τοῦ ἀγροῦ, βόσκωμαι, ἔλκω κατὰ βουκολέοντο, ἐπὶ ἴππων (πρὸς.
ἰαποβουκόλος), Πλ. Υ'. 221· μεταφ. ἐπὶ μετεώρων, πλανῶμαι ἀπὸ
τοῦ οὐρανοῦ, Καλλ. εἰς Δῆλ. 176. 2) ἐπὶ προσιπῶν, βουκαλῆς
Σαδάκιον, περιποιεῖται αὐτόν, λατρεύει (ἴσως μετὰ ὑπαίνυμνῳ
τῆς λατρείας αὐτοῦ), Ἀριστοφ. Σπρξ. 10· ὡσαύτως κατὰ μέσ. τυπ.,
μὴ πρόκαινε, τόνδε βουκολοῦμενος πόνον, Δίσχυλ. Εὐμ.
73. II. μεταφ. ὡς τὸ ποιμαίνω, Λατ. pascere, hinc, ἰμ-
παίω, ἐξαπατῶ, «εὐγελῶ», πόθος Δίσχυλ. Ἀγ. 669, πρὸς. Ἀρι-
στοφ. Ἰκκλ. 81· β. λύπην Βάβρ. 19. 7· καὶ κατὰ μέσ. τυπ., ἐλ-
πίσι βουκολοῦμαι, ἐξαπατῶ ἑμαυτὸν μετ' ἐλπίδας, Βαλκ. Ἰππ. 131·
κάτω κάτω εἰσφας με βουκολήσεται Ἀριστοφ. Εἰρ. 153.
βουκόλησις, εως, ἡ, βόσκσις βοῶν· μεταφ., ἐξαπάτησις, Πλούτ.
2. 807E·—βουκόλημα, τό, ἐξαπάτησις, «εὐγέλασμα», ἐδῆρνασις,
ἀνακούφισις, παρηγορία, τῆς λύπης Βάβρ. Ἀποσπ. 3 Lewis.
βουκολία, ἡ, ἀγέλη βοῶν, Γη. Ὀμ. εἰς Ἐρι. 498, Ἠσ. Θ. 415.
II. σταῦλος βοῶν, βούσταθος, Ἠρόδ. 1. 114.
βουκολιάζω, Παν. 5, 5· καὶ μέσ. βουκολιάζομαι, Δωρ.
βουκολιάζομαι, μέλλ. -αζοῦμαι, ἀποθ., ψάλλω ἢ ποιῶ βουκο-
λικά ἄσματα, Θιόκρ. 5. 44 (μετὰ διαφ. γραφ. -αζοῖς), 60, 7. 36,
9. 1 καὶ 5·—παρ' Εὐστ. 1416. 39 καὶ -έζω.
βουκολισμάς, ὁ, τὸ ψάλλειν βουκολικά ἄσματα, Ἀθην. 619A
(ἄλλ. -ισμός).
βουκολιστής, Δωρ. βωκ-, ὁ, βουκολικῶς ποιητής, Θιόκρ.
5. 68.
βουκολικός, Δωρ. βωκ-, ἡ, ὄν, ἀγροτικός, εἰς βουκόλους ἀνέ-
κων, Θιόκρ. 1. 64, 70, κηλ.
βουκολίην, ἡ, «κίχλος», τὸ ὄρεον, Πησυχ.
βουκόλιον, Δωρ. βωκ-, τό, ἀγέλη βοῶν, Ἠρόδ. 1. 126, Θιόκρ.
8. 39, 25. 13. 2) τὰ βουκ., διαμέρισμα τῆς κατὰ Διγύπτου
οἰκουμένης ὑπὸ βουκόλων, Ἠρόδ. 1. 3. II. παρηγορία, ἀκού-
φισις, πενίης Ἀνθ. Π. 9. 150.
βου-κόλος, Δωρ. βωκ-, ὁ, βοσκὸς ἀγέλης βοῶν, «ἀγελκέρης»,
Πλ. Ν. 571, Ὀδ. Α. 392, κ. ἄλλ.· μετὰ οὐσιαστ., β. βοῦλος
Πλάτ. Ἰων. 540C· ποιμὴν αἰπόλος.. καὶ β. κρατῶν, ἐν Ἀδῆλ. 20·
βέλει βουκόλου περρέοντος, ὁ ἐ. τοῦ οἴστρου, Δίσχυλ. Ἰκτί.
557·—ὡσαύτως, β. ἴππων Αἰλ. Ζ. 1. 12. 44. (Περὶ τῆς βί-
της ἴδε ἐν λ. αἰπόλος).
βου-κόρυξ, ἡ, ἰσχυρὸς κατέρρους τῆς βιός, Μένανδρ.
Ἀποσπ. 413.
βουκόρυξος, ον, μικρὸς καὶ σαρδένης, μυθιάρης, Πησυχ.
βόκος, Δωρ. βωκος, ὁ, = βουκαλός, Θιόκρ. 10. 38.
βου-κράνιον, τό, βοῦς κεφαλῇ, κρανίον, Ε. Μ. 207. 55. II.
ἡ ὁμα φυτὸς τινος, τὸ ἄλλως ἀντίρρινον, Διοσκ. 4. 185. III.
β. βοῦς, ἡ βοῦς, ὁ ἔχων κεφαλὴν βοῦς, Ἠμπεδ. 210, Καλλ.
Ἀποσπ. 203· βούκρανον, τό, κεφαλὴ βοῦς, ἀναγέρω. ἐκ τοῦ
Πρόκλου.

βούκριοι και ταυρελέφαντες, Ψευδοκαλλισθ. Γ', 17.
 βου-κτασία, ή, = βουκατασία. Γρ. Ναξ. Ήπειρ. 217.
 βουλαιός, α, ον, (βουλή) άνήκειν εις την βουλήν· επιθ. των
 θεων εσιν τα άγάλματα· ισπανοι εν τῇ βουλευτηρίῳ (Βοττα βου-
 λαία) ή εν τῇ βουλῇ Ιβριανῇ· Δρπ. τὴν Ἑστίαν ἐπώμισε
 τὴν β. Δισχιν. 34.10, πρὸλ. Ἀνδοκ. 7. 2, Ξεν. Ψάλλ. 2. 3, 52· ἐπὶ
 τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνῶς, Ἀντιφ. 146. 35, πρὸλ. Σούλ. Ήπειρ.
 1245· τῆς Ἀρετίμδος, Σούλ. Ήπειρ. 112, 113· ἐπὶ ἀνθρώπου, θεῶν
 βουλῆτος, σύμβουλος, συμπάρεδρος αὐτῶν, αὐτῶν 1167· ὁ τύπος
 βουλαιότης εἶναι πλάσμα τοῦ Γουίφισον, ἴδε Bückh 1. σ. 95.

βουλαπεροῦν, ἀνέτης παραγωγή τοῦ βλαβερόν (βουλό-
 μενον ἀπτεῖν ροῦν) προτεινομένη ἐν Πλάτ. Κρατ. 417E.

βουλαρχέω, εἶμαι βουλαρχος, Σούλ. Ήπειρ. 1726, Ἀριστ. Πολ.,
 4. 11, 5.

βουλαρχία, ή, τὸ δέλωμα τοῦ βουλόρχου, Ήπειρ. Δρυμαίας
 Φωκίδος, Bull. V. 140.—Μυτιλήνης, Conze Heika Lesb. XVIII, 1.

βουλαρχος, ὁ, ὁ πρόεδρος τῆς βουλῆς ἐν Θωακείοις, Σούλ.
 Ήπειρ. 13494· ἐν Ἀμοργῷ, Ήπειρ. 13494· ἑλλ. (παραθῆκ.) 277α, ἴδε
 Λεξικὸν ἀθην. ἰδὲ Κουμαίου. II, ὁ τὴν πρωτοβουλίαν ἔχων
 ἐν τινι σχεδίῳ, Λατ. auditor consilii, Δισχλ. Ἰκέτ. 12, 969.

βουλα-φώρας, Δωρ. ἀντὶ βουληφόρος,
 βουλεία, ή, (βουλεύω) τὸ υποβρίγμα τοῦ βουλευτοῦ, Ἀριστοφ.
 Θεσμ. 809.

βουλεῖον, τό, τὸ δικαστήριον, Βίος Ὀμ. 12. II, τὸ βου-
 λευτήριον, ἐν τῷ τύπῳ βουλήριον, Σούλ. Ήπειρ. 5878.

βούλευμα, ατος, τό, ἀπόφασις μετὰ προταγμένην σκέψιν,
 σκοπός, σχέδιον, Λατ. consilium, Ἠρόδ. 3. 80, 82, Δισχλ. Πρ.
 170, 619, κτλ.· συχνότερον κατὰ πληθ., Πινδ. Ν. 5. 52, Τραγ.,
 καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ.

βουλευματίων, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Ἀριστοφ. Ήπ. 100.

βουλεύω, ὁ, = βουλάω, ἐπιθ. τοῦ Διὸς, Ήπ. Μυκόνου
 (Ἀθην. Β. 237).

βούλευσις, εως, ή, ἀπόφασις μετὰ σκέψιν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3.
 3, 12. II, ὡς Ἀττ. δικαν. ὅρος, 1) ἐπιβουλή κατὰ τῆς
 ζωῆς τινας. 2) ή περὶ τὸ δίκαιον ἐγγράφῃ τινας μεταξὺ τῶν
 ἀρετῶν τοῦ δημοσίου, γραφῇ (ή εἰκν) τῆς βουλευσεως, καταγ-
 γελία διὰ τὸ τοιοῦτον ἔγκλημα, Δημ. 778. 19, 792. 2, Ἀριστ. Πολιτ.
 57. 59, Ἀρπ. ἐν λ.

βουλευτέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ βουλευθῇ, νὰ σκεφθῇ,
 Θουκ. 7. 60· ὅπως.. Δισχλ. Ἀγ. 847· τὴ γρὶ ἔρῳν Σοφ. Ἠλ. 16.

βουλευτήρ, ῥος, ὁ, = βουλευτής, Πισχ.

βουλευτήριον, τό, = βουλεῖον, σκοπός ἐν ᾧ συνεργῶνται οἱ
 βουλευταί, τόπος συνδιασκέψεως, Λατ. curia, Ἠρόδ. 1. 170, Δισχλ.
 Εὐμ. 570, 684, Εὐρ. Ἀνδρ. 1097, Ἀνδοκ. 6. 3, Δημ., κ. ἄλλ.·—ή
 Ρωμαϊκὴ curia, Πρωιδιαν. 5. 5, 12. II, αὐτὴ ή βουλὴ, τὸ σύν-
 ολον τῶν βουλευτῶν ὡς σωματοῖον, Διον. Ἀλ. 2. 12· ἐπὶ προσώπων,
 ἀτόμων, ἐδάλια βουλευτήρια, ἐδάλια, ἅπασαι σύμβουλοι, Εὐρ.
 Ἀνδρ. 446· ῥυσα β. Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 6.

βουλευτήριος, ον, = βουλευτικός I. 2, ὁ παρέχων συμβου-
 λήν, κακῶν τ' Ἀδράστῳ τῶνδε βουλευτήριον Δισχλ. Θῆβ. 575.
 βουλευτής, ος, ὁ, μέλος τῆς βουλῆς, τῆς γενοσας, Ἠλ. Ζ.
 114, Ἠρόδ. 9. 5, Πλάτ., κ. ἄλλ.·—ἐν Ἀθήναις, εἰς τῶν 500,
 Ἀντιφ. 146. 35, Ἀνδοκ. 6. 41, πρὸλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 608·—ἐν
 Ῥώμῃ, Διον. Ἀλ. 2. 12, κ. ἄλλ. 2) ὁ συμβουλευόμενός, θανά-
 του Ἀντιφ. 127. 29.

βουλευτικός, ή, ὄν, ὁ ἀνήκειν τῇ ἀρμοδίῳ εἰς τοὺς βουλευτάς ή
 τὴν βουλὴν, βουλ. ἔρκος, ἐν εἰδὸν οἱ βουλευταί, Ξεν. Ἀπομν. 1.
 1, 18· νόμοι παρὰ Δημ. 706. 13· β. τιμαὶ Σούλ. Ήπειρ. 1716· ὁ γρὶ
 β., τὸ δικάσιμα τοῦ νὰ καθίσῃ τις ἐν τῇ βουλῇ, Ἀριστ. Πολ. 3. 1,
 12. 2) ἱκανός νὰ συμβουλευθῇ ή σκεφῇ καὶ ἀποφασίσῃ, ὁ
 β., ἀνέθετο. ὁ πολεμικός, Πλάτ. Πολ. 434B, 441A, πρὸλ. Ἀριστ.
 Ἠθ. Ν. 6. 8, 3., 7. 10, 3· τὸ β., ή δύναμις τοῦ σκέπτεσθαι, κρίσις,
 ὁ αὐτ. Πολ. 1. 13, 7. II, ὡς ὁύσιας, βουλευτικόν, τό, ἐν
 τῇ Ἀθηναίῳ θεάτρῳ τὰ πλησιέστατα τῇ ὀρχήστρῃ ἐδάλια ὠρι-
 σμένα διὰ τοὺς 500 βουλευτάς, Ἀριστοφ. Ὀρν. 794. 2) ή
 τάξις τῶν συγκλητικῶν. Πλούτ. Ρωμ. 13.

βουλευτής, εδος, ή, θηλ. τοῦ βουλευτῆς, Δισχλ. (ή Πλάτ.
 Κωμ. Ξαγρ. 3) ἐν τῷ Ἑτυμ. Μ. 595. 40· ἴδε Λαβ. Φρόν. 256.

βουλεύω, ή, ὄν, ἐπινοεῖς, σχεδιάζεις, Δισχλ. Νο. 494.

II, ἀντικείμενον σκέψεως καὶ συζητήσεως, ὑπόθεσις πρὸς ἐξέ-
 τασιν, σκέψιν καὶ ἀπόφασιν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 3, 17, κτλ.

βουλεύω, μέλλ.-αιω· ὁρ. ἐβούλευσα Ὀμ., Ἀττ., Ήπ. βουλ-
 (Ἠμ.)· πρην. βεβούλευκα Σοφ. Ο. Τ. 701· περὶ τοῦ μέσ. καὶ πεθ.
 ἴδε κατωτ. (βουλῇ).

Σκέπτομαι, κρίνω, ἀποφασίζω πρὶν
 λῆψιν μέτρου, σχεδιάζω, καὶ ἐν τοῖς παλαιῖς χρόνοις, ὁρίζω ή ἀπο-
 φασίζω μετὰ τὴν σκέψιν. 1) ἀπολ., ὡς βουλεύσαντε Ἠλ.
 Δ. 531· βουλευμένον ή ἐ μέχεσθαι, εἰς συμβούλιον, σύσκεψιν ή
 εἰς μάχην, Ὀδ. Ε. 491· β. ὅπως τι γέννηται I. 420, Α. 228·
 δυσμενέσσιν φόνου πέρι β. II. 234· ἔς γέ μίαν βουλεύσο-
 μεν [ἐνν. βουλὴν], ὡς συμφωνήσωμεν εἰς ἐν σχέδιον, Β. 379.

Θυμῷ β. Μ. 58· β. περὶ τίνος Ἠρόδ. 1. 120, Θουκ. 3. 28., 5.

116· ἀλλὰ παρὰ πέποις ή έννοια αὕτη ἀνήκει κυρίως εἰς τὸ μέσον.
 ἴδε κατωτ. Β.

2) μ. αἰτ. πρῶτης, σκέπτομαι περὶ τίνος, σχε-
 διάζω, μηχανώμαι, β. βουλῆς (ἴδε ἐν λ. βουλῇ)· οὐ.. τοῦτον
 μεν ἐβούλευσας νόον αὕτη Ὀδ. Ε. 23· ἔδεν Δ. 444· φύειν
 β. 311. 308· κέρδεα Ψ. 217· ψεύδεα Ε. 296· μ. δότ. προσωπ.

τῷ γὰρ ῥα θεοὶ βούλευσαν δλεθρῶν Ἠλ. Ε. 464· β. πῆμα
 τινι Ὀδ. Β. 179, κτλ.· καὶ οὕτως παρ' Ἠρόδ. 9. 110, καὶ Ἀττ.

νεώτερα β. περὶ τίνος Ἠρόδ. 1. 210.—Πλάτ. (μετὰ μέσ. μέλλ.,
 Δισχλ. ἐνθ. κατωτ.)· ὁρ. ἐβούλευσθην Θουκ. 1. 120, Πλάτ.,

πρην. βεβούλευμαι (συχνότερον με μέσ. σημασ., ἴδε κατωτ. Β)·
 — ὡρισμένος εἶμαι, ἀποφασισμένος, ψῆφος κατ' αὐτῶν βουλεύ-
 σεται Δισχλ. Θῆβ. 198· βεβούλευται τάδε δ αὐτ. Πρ. 998, πρὸλ.

Ἠρόδ. 3. 7. 10, 4· τὰ βεβούλευμένα = βουλεύματα ὁ αὐτ. 4. 128,
 πρὸλ. Ξεν. Κύρ. 6. 2, 2.

3) μετ' ἀπαρ., σκέπτομαι, ἀποφα-
 σίζω νὰ πράξω τι, τὴν μεν ἐγὼ βούλευσα.. εὐτάμεναι Ὀδ. I.
 299· οὕτως Ἠρόδ. 1. 73., 6. 52, 61, κτλ.—Πλάτ., βεβούλευτό σφι

ποιεῖν ὁ αὐτ. 5. 92, 3. II, εἶδω γνώμην, ἐκφέρω γνώμην,
 τὰ λῶστα β. Δισχλ. Πρ. 204, πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 694B· μ. δότ.

πρην., συμβουλεύω, Ἠλ. I. 99, Δισχλ. Εὐμ. 700. III, παρ'
 ἱστορικῶς καὶ πολιτικῶς συγγραμ., εἶμαι μέλος τῆς βουλῆς, εἶμαι
 βουλευτής, Ἠρόδ. 6. 57, Ἀριστ. Πολ. 3. 11. 16· ἔδωκε τῆς ἐν Ἀθήναις
 βουλῆς τῶν 500, Ἀντιφ. 146. 34, Ἀνδοκ. 10. 27, Πλάτ. Ἰοργ. 473E,
 Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 18, Δημ., κτλ.· ή βουλῇ ή βουλεύουσα Ἀνα.

131. 16.

Β. Μέσ., μέλλ.-εὔσομαι Δισχλ. Ἀγ. 846, Νο. 218, Θουκ. 1.

43, Πλάτ.· ὁρ. ἐβουλεύεσθην ὁ αὐτ., κτλ.· Ἐπ. βουλ- Ἠλ.
 Β. 114· ὡσαύτως ἐβουλεύεσθην Ἠρόδ. 7. 157, Διον. Ἀλ.· πρην.

βεβούλευμαι Ἠρόδ. 3. 134, Σοφ. Ἠθ. 335, Θουκ. 1. 69, Εὐρ.,
 κτλ.· ἐν καὶ τοῦτο ὡσαύτως καίται ἐπὶ παλ. σημασίαις, ἴδε ἄνωτ.·—

συνηθέτερον παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ. ή τὸ ἐνεργ., 4) ἀπολ.,
 σκέπτομαι κατ' ἐμαυτὸν, κρίνω, ἀποφασίζω, Ἠρόδ. 7. 10, 4, συχν.

παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστ., ἅμα τινὶ Ἠρόδ. 8. 104· περὶ τίνος
 Θουκ. 3. 44, Πλάτ. Φαίδρ. 231A, κτλ.· περὶ τι ὁ αὐτ. Πολ. 604C·

ὑπὲρ τίνος αὐτῶν 428D· πρὸς τι Θουκ. 7. 47·—μ. συστολῇ.
 αἰτιατ. β. βούλευμα Ἀνδοκ. 27. 15· βουλὴν Πλάτ., κτλ.· ἴσον

τι ή εἰκασιον Θουκ. 2. 44. 2) ἐνεργ. ὡς μέλος συμβουλίου,
 ἐπομένως, προτείνει τί τὸ πρακτικόν, ἀντίθετον τῷ συμβουλευόμενῳ,

Ἀριστ. Πολ. 4. 14, 15· τὸ βουλευόμενον αὐτῶν 16. 3) μ.

αἰτ. πράγματος, ὁρίζω τι κατ' ἐμαυτὸν, ἀποφασίζω, κακὴν ἀπάτην
 βουλεύεσθαι Ἠλ. Β. 114 (τὸ μόνον χωρίον ἐνθα ὁ Ὀμ. μεταχειρί-
 ζεται τὸ μέσ.)· ἀλλοτὸν τι περὶ τίνος Ἠρόδ. 5. 40. 4) μ.

ἄπαρ., ἀποφασίζω νὰ πράξω, ὁ αὐτ. 3. 134, Πλάτ. Χαρμ. 176C.

3) σπανίῳ, ἀκολουθοῦσας ἐξηρημένης προτάσεως, β. ὁ τι ποιήσεις
 αὐτόν· β. ὅπως.., μετ' ὑποτακτ., Ξεν. Κύρ. 1. 4, 13.

βουλῇ, ή, Δωρ. βουλᾶ, Ψῆφισμ. Βούτ. παρὰ Δημ. 255. 21, κτλ.·

Διολ. βούλα, Πλούτ. 2. 288B·—ὁ Πότ. ἔχει βουλᾶς ἐν τῇ
 αἰτ. πληθ., Θ. 534· (βούλομαι)·—ὁλήτης, ἀπόφασις, Λατ. consi-
 lium, ἰδίως τῶν θεῶν, Ἠλ. Δ. 5, κτλ. 2) γνώμη, συμβουλή,

σχέδιον, σκοπός, βουλᾶς βουλεύουσι Ἠλ. Ο. 652, πρὸλ. Κ. 147,
 327, 415· καθόλου, γνώμη, συμβουλή, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐν

τῇ μάχῃ ἀνδραίαν, Ἠλ. Α. 258, πρὸλ. Δ. 323, Ε. 54, κτλ.· οὕτω
 μεταγ.· πρῶτος.. καὶ βουλᾶ καὶ χειρὶν ἐς Ἀρεα Ἐπιγράμμ.

Ἑλλ. 187· νυκτὶ βουλὴν διδόναι Ἠρόδ. 7. 12· ἐν βουλῇ ἔχειν
 τι ὁ αὐτ. 3. 78· βουλὴν ποιεῖσθαι = βουλεύεσθαι ὁ αὐτ. 6. 101,

κτλ.· β. εἰσηγέσθαι Ἀνδοκ. 9. 4· β. προτιθέναι περὶ τίνος
 Δημ. 292. 13· οὐ κοινὴ βουλὴ ήμῖν, δὲν ἔχομεν κοινὸν ἔδαρος.

κοινὸν πεδὶον σκέψεως, Πλάτ. Κρίτων. 40D· βουλῆς ὀρθότης ή
 εὐδουλία Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 9, 3·—κατὰ πληθ., σχέδια γνώμης,
 Δισχλ. Πρ. 219, Θῆβ. 842· ἐν βουλᾷς ἀριστος, ἐν βουλαῖσι

κράττιστος Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 854, 878. 3) ἀπόφασις, γνωμο-
 δότησις, Λατ. auctoritas, Ἀνδοκ. 9. 4., 23. 15. II, ὡς τὸ

Λατ. consilium, συμβούλιον ή συνέδριον τῶν γερόντων ή προσχόν-
 των (πρὸλ. ἀγυρά), βουλὴν ἴδε γερόντων Ἠλ. Β. 53, πρὸλ.

202, Ὀδ. Γ. 127· ἐν Δισχλ. Ἀγ. 881, πᾶσιως τὸ συμβούλιον τῆς
 ἀντιβασιλείας ἐν ἀπόσει τοῦ βασιλέως·—ἐν Ἀθήναις τὸ συνέδριον

ή συμβούλιον τῶν 500, ἰδρὺν ὑπὸ τοῦ Κλεισθέους, ὅπερ ἴστω πράγ-
 ματι ἐπιτροπεία τις τῆς ἐκκλησίας, ὅπως παρασκευάζῃ σχέδια νόμων

(προβουλεύματα) δι' αὐτῶν, κτλ., Ἠρόδ. 9. 5, Ἀριστοφ. Σφή. 590,
 Ἀντιφ. 146. 27, κτλ.· κοινὸς καθολικὴ ή βουλῇ (ή ή β. οἱ πεν-
 τακταίοι Δισχλιν. 58. 35, πρὸς διαγίγρην ἀπὸ ἑτέρας ῥῆς ἐκκαίτοι ή

β. ή ἐν Ἀρελῷ Πάγῳ αὐτῶν 30)·—οὕτω καὶ τὸ ἐν Ἀργεὶ Συμβού-
 λιον, Ἠρόδ. 7. 140, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 29· ή Ρωμαϊκὴ Σύγκλητος, Διον.

Ἀλ. 6. 69, κτλ.·—βουλῆς εἶναι, εἶναι ἐκ τῆς βουλῆς, μέλος αὐ-
 τῆς, Θουκ. 3. 70 (ἔνν ἐν Σχολ. καὶ ὁ Σουῖς. ἐαχμάτισαν οὐσίαν

βουλῆς, ὁ)· ἀνὴρ βουλῆς τῆς Ρωμαίων Παισ. 5. 20, 8· ἀνδρὶ
 ἐκ τῆς βουλῆς ὁ αὐτ. 7. 11. 1. Πρὸλ. Ἀρεῖος πάγος.

βουλ-ηγόρος, ὁ, ὁ ἐν τῇ βουλῇ δημῶν, Πλούτ. Δ. 25· ἐντεθεῖν
 βουλῆγορεῖν, ἀγορεύει ἐν τῇ βουλῇ, Ἀπκ. Ήμφ. 3. 51· καὶ βου-
 ληγορεῖα, ή, ἀγόρευσις ἐν τῇ βουλῇ, Πλούτ. Δ. 26.

βουλῆεις, εσσα, εν, ὁ ἔχων καλὴν γνώμην, συνετός, Σόλων 25. 1.

βούλημα, τὸ σκοπὸς, πρόθεσις, Πλάτ. Νόμ. 769D, 802C, κ. ἄλλ.
II. ἡ ἐκπεφρασμένη θέλησις, συνάντησις, τῆς συγγλῆ-
του Πολύδ. 6.15, 4.

βουλήθων, ἴδε βουλευθών.
βούλησις, εὐς, ἡ, θέλησις· τὸ θέλημα τινός, σκοπός, πρόθεσις,
πράσσειν β. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1305· πρὸς. Θουκ. 3. 39, Πλάτ.
Πόρ. 509D, κτλ.· βούλησιν ἐλπίζει, τρέφει ἐλπίδα καὶ σκοπὸν,
Θουκ. 6.78· κατὰ τὴν β. Πλάτ. Κρατ. 420D, κ. ἄλλ.· παρὰ τὴν
β. Ἀριστ. Πό. Ν. 5. 9, 5·—πληθ., Πλάτ. Νόμ. 688B, κτλ.

II. ὁ σκοπὸς ἢ ἡ σημασία ποιήματος, ὁ αὐτ. Πρωτ. 344D· ἡ σημα-
σία λέξεώς τινος, ὁ αὐτ. Κρατ. 421B.

βουλήττος, α, ὄν. ῥήμ., ἐπιθ., ὃν πρέπει τις νὰ θελήσῃ ἢ ἐπι-
θυμήσῃ, Ἀριστ. Πό. Μ. 2. 11, 7.

2) βουλήττειν, πρέπει
τις νὰ θελήσῃ ἢ ἐπιθυμήσῃ, ὁ αὐτ. Ρητ. π. Δλ. 1.

βουλήτης, ἡ, ὄν. ὃν τινα θέλει ἢ πρέπει νὰ θελή τις·—τὸ β.,
τὸ ἀντικείμενον τῆς βουλήσεως, Πλάτ. Νόμ. 733D, Ἀριστ. Πό. Ν.
3. 5, 1.

βουλή-φύρος, ὄν. ὁ γυνήκων ἐκφύρος, συμπουλεύων, ἐν τῇ ἴλῃ
σταθερὸν ἐπὶ τῶν ἡγεμόνων καὶ ἀρχηγῶν, βουλ. ἀνδρᾶ Β. 24,
κτλ.· ὡσαύτως μ. γεν., βουλ. Ἀχαιῶν, Τρώων, κτλ.· ἐν Ὁδ. 1:
112, οὗτ' ἀγοραὶ βουλ. οὐτὲ θέμιστες, πρὸς. Πίνδ. Ο. 12. 6:
—Ἐπίρρ. —ῥως, ὡς τις βουλευτής, μὲ τρόπον βουλευτικόν, Μένανδ.
Δις ἐξ. π. 1.

βουλήμια, ἡ, μεγάλη πείνα, ὑπερβολική, Τιμοκλ. Ἡρ. 2, Ἀριστ.
Προβλ. 7, 9.

βουλήμακός, ἡ, ὄν. ὁ πάσχειν ὑπὸ βουλήμιας, Θεόδ. Πρι-
σκιαν. 2. 16.

βουλήμιας, εὐς, ἡ, τὸ πάσχειν ὑπὸ βουλήμιας, Πλούτ.
2. 693D.

βουλήμια, πάσχω, ἔχω βουλήμιαν, Ἀριστοφ. Πλ. 873, Ξεν.
Ἀν. 4. 5, 7, κ. ἄλλ.

βου-λήμης, ὁ, = βουλήμια, Ἀλεξ. Διν. 1. 17, Πλούτ. 2, 693B.

βου-λήμωδης, ες, ἐκ τῆς φύσεως τοῦ βουλήμης, Ἰατρ. ἐν
Ματθαίῃ σ. 77· ὡσαύτως βουλήμωδης ἐν ἰατρῇ, 13. 122 Kühn!

βουλήμωτος, μεταγεν. τύπος ἀντὶ βουλήμιας, Σουῖδ.
βούλιος, ὄν. (= βουλή) = βουλευτικός 2, συνιτικός, σωφής,
Λισχόλ. Χο. 672 (ἐν τῇ συγκ.), καὶ (ὡς διορθωθῇ ὑπὸ Διαιτ.
ἀντὶ δούλιος) Ἰκέρ. 599.

βουλογραφία, ἡ, καταγραφή τῶν βουλευτικῶν ἀποφάσεων, Σούλ.
Ἐπιγρ. 4015.

βούλομαι (Ἐπ. ὡσαύτως βόλομαι, ἴδε ἐν λ.), ἴων. Ἐ' ἔνικ.
βούλεαι Ὁδ. Σ. 364, Πρὸς.· παρατ. ἐβουλόμην ἴλ. Δ. 79,
Ἀττ.· παρ' Ἀττ. ὡσαύτως ἡβουλόμην Εὐρ. Ἡλ. 752, Δημ., κτλ.,
ἴων. γ' πληθ. ἐβουλέσθε Πρὸς. 1, 4, 3, 143·—μέλλ. βουλή-
σομαι Λισχόλ. Πρ. 867, Σοφ., κτλ.· μεταγεν. μέλλ. βουλήθη-
σομαι Ἀριστείδ., Γαλιν.·—ἀορ. ἐβουλήθην, ὡσαύτως Ἀττ.
ἡβ-, βουλήθετε Σοφ. Ο. Κ. 732, κτλ.·—πρκμ. βεβούλημαι
Δημ. 226. 11· ὡσαύτως βέβουλα (πρὸς) ἴλ. Α. 113·—λέγεται δὲ
ὅτι οἱ μετὰ διπλῆς (διὰ τοῦ η) αὐξήσεως τύποι εἶναι ἀπαικωτεροί
δὲν ἐπιβάλλονται ὑπὸ αὐθεντοῦ ποιητῆ, χωρίον, ἀλλ' ἀπαντᾷ συγχρόνως
ἐν χροί, ὡς ἡβούλοντο Θουκ. 2. 2, 6, 79, Δημ. 307. 4· πρὸς.
μέλλω.

ἴν ταῖς ἀττ. ἐπιγρ. ἀπὸ τ. 300 π. ἡβούλεις γίνε-
ται διὰ τ. η, πρότερον διὰ τ. ε. (ἴκ βούλα (πρὸς) βόλομαι)

παραγίονται ὡσαύτως βουλή. βουλήσεις, βουλεύω, κτλ., πρὸς.
Λατ. vol-ō, vol-ūti, ul-tiō· Γαλλ. vólai, vólui (βούλεσθαι), Ἀγγλ.
will, κτλ.· Σανσκριτ. var. vṛjñāmi (align), vṛjñati (volūmi).

Ἐν νῶ ἔχω, ἐπιθυμῶ, (ἐβούλω, = προθύμως, ἔκων ποιῶναι). ἴμ.
κτλ.· ἴλ. Ο. 226, Ὁδ. Ο. 21· λέξαι θέλω σοι, πρὶν διανεῖν,
ἢ βούλομαι Εὐρ. Ἀλκ. 281· ὁ Ὀμηρος μεταχειρίζεται τὸ βού-
λομαι ἀντὶ τοῦ ἐθέλω ἐπὶ τῶν θεῶν· διότι παρ' αὐτοῖς τὸ ἐπιθυ-
μῆσαι εἶναι θέλειν. Ἐπειτα λοιπὸν ὅτι τὸ ἐθέλω εἶναι ἡ γενι-
κωτέρα λέξις, καὶ ἐνίοτε τίθεται ὅπου ἡδύνατο νὰ τιθεῖ τὸ βούλω-
μαι, π. χ. ἐν ἴλ. Η. 182. —Σύνταξ.· κατὰ τὸ πλείστον μ. ἀπαρ.,

Ὀμ., κτλ.· ἐνίοτε μετ' ἀπαρεμφ. μέλλ., Θέγγ. 187· μ. αἰτ. καὶ
ἀπαρ., Ὁδ. Δ. 353, ἴλ. Α. 117, καὶ συχν. παρὰ πεζοῖς· ὅταν τὸ
βούλομαι ἀκολουθεῖται ὑπὸ μόνης αἰτίας, ἀπαρέμμετον δύναται
συνήθως νὰ νοηθῇ, ὡς καὶ κε τὸ βουλόμην (ἐνν. γενέσθαι) Ὁδ.
Υ. 316· ἔτυχεν ὦν ἐβούλετο (ἐνν. τυχεῖν) Ἀντιστ. Διολ. 1·

πλάκοῦντα β. (ἐνν. ἔχειν) ὁ αὐτ. Ἀφροδ. 1. 11· ἐκ τῆς συντάξεως
ταύτης μετ' ἀπαρ. ἔλαβεν ὅρχην ἡ Ὀμήρ. χρήσις (ἐπὶ τῶν θεῶν).

μ. αἰτ. πρᾶγμ. καὶ δοτ. προσ., Τρώεσσι ἐβούλετο νίκην, ἱπ-
θῆμι νὰ νικῶμαι ἐν Ἰρῶες, ἀπεφάσισεν, ἴλ. Η. 21· πλήρες, Τρώ-
εσσι ἐβούλετο κῦδος ἔρεξαι Α. 79, πρὸς. Υ. 682· αὐτοί, καὶ
εἰς μάλα βούλεται ἄλλη (ἐνν. τοῦτο γενέσθαι) Ο. 51· οὕτω,
εἰς τὸ βαλάνειον βούλομαι (ἐνν. εἶναι) Ἀριστοφ. Πατρ. 1279·

βουλόμην ἄν (ἐνν. τότε γενέσθαι) Πλάτ. Κούδερ. 3A·—
ὡσαύτως, βουλόμενον τὴν πολιτείαν πλήθος, εὐνοῦν τῇ πολι-
τείᾳ, Ἀριστ. Πολ. 5. 9, 5.

II. Ἀττ. χρήσις: 4) βού-
λει ἢ βούλεσθε, ἐπομιμνῆς ὑποτακτ. προσήκει δύναμιν εἰς τὸ αὐθι-
πότεσθαι, βούλει λάθωμαι, ὁλοῖς νὰ πιάσω, Σοφ. Φ. 702· βού-
λει φράσω Ἀριστοφ. Ἰππ. 36, πρὸς. Valck. Ἰππ. 782, Heinld.

Φαίδων. 79A.

2) εἰ βούλει, αὐτοῦ, φιλέω, πρὸς τὸ
Λατ. vis (si vis), ἢν ἀγαπήσῃ· Σοφ. Ἀντ. 1168, Ξεν. Ἀν. 3. 4,
41· ὡσαύτως, εἰ δὲ βούλει, ἐάν δὲ βούλη, πρὸς ἀλλήλων ὑπο-
χωρήσεις ἢ = ἂν εἶνε ἀρεστὸν, Λατ. si vis, tu vis, Πλάτ.
Συμπ. 201A, κτλ.

3) ὁ βουλόμενος, Λατ. qui vis, ὁ πρῶ-
τος θελήσας, Πρὸς. 1. 54, Θουκ. κ. ἄλλ.· ἔδωκε παντὶ τῷ βα-
λομένῳ Δην. 528. 26·—οὕτω καὶ ὅς βούλει Πλάτ. Πόρ. 517B·
ὅστις βούλει ὁ αὐτ. Κρατ. 432A.

4) βουλομένω μοι
ἔστι, nobis volentibus est, μετ' ἀπαρ., εἰναι σύμφωνον μὲ τῇ
ἐπιθυμίᾳ μου νὰ . . ., Θουκ. 2. 3· εἰ σοὶ β. ἐστὶν ἀποκρίνεσθαι
Πλάτ. Πόρ. 448B· πρὸς. ἄσμενος, ἀσπασίος·—ὁλόθ, τὰ θεῶν
οὕτω βουλόμην ἔσται Εὐρ. 1. Δ. 33· τὸ κείνου βουλόμενον,
τὴν ἐπιθυμίαν του, αὐτοῦ 1270.

5) τί βουλόμενος; μὲ τίνα
σκοπὸν; Πλάτ. Φαίδων. 63A, Δημ. 285. 24· τί βουλήθεις ποιεῖ;
Σοφ. Ἡλ. 1100.

6) ἐννοῶ, ὁλοῖς νὰ εἰπῃ τοῦτο καὶ τοῦτο
(πρὸς. ἐθέλω 4-6), Πλάτ. Πολ. 500E, κτλ.· εἰ βούλει ἀνδρὲς
ἀρετὴν ὁ αὐτ. Μένων. 71E· τί βούλεται εἶναι; quid illi vult
esse rus? ὁ αὐτ. Θεαιτ. 150C·—ἐνταῦθεν, βούλεται εἶναι, ἰσχυ-
ρίζεται, ἐπαγγέλλεται, προσποιεῖται ὅτι εἶναι, ὡς τὸ μέλλει ἢ κινῶ-
νεύει εἶναι ὁ αὐτ. Πολ. 595A, Κρατ. 412C, καὶ συχν. παρ' Ἀριστ.,
τὸ ἐκδοῦναι βούλεται λέγεσθαι, οὐκ εἰ . . ., ἴλ. Ν. 3. 2, 15,
πρὸς. 4, 1, 5, 4, 5, 3, κτλ.· ἰδίως ἐπὶ τόποις, ἡ τοῦ ὕδατος φύ-
σις β. εἶναι ἀχυρὸς π. Διολ. 4, 4· β. ἡδὴ τότε εἶναι πάλαι,
ὅταν . . ., Πολ. 2. 2, 8, πρὸς. 4. 8, 4· βούλεται ἐλκεῖν δύναιτο, Ἀλ.
Ρ. Α. 2, 12.

III. ἐπομιμνῆς τοῦ ἡ . . ., προτιμῶ, ἀντὶ τοῦ
βούλομαι μάλλον (ὅπερ συνηθέρον παρὰ πεζοῖς), καὶ ὅσον πᾶσα
ἐπιθυμία περιλαμβανέται προτιμήσιν, βούλομαι ἔγω λαὸν ἄσπον-
τιμῆναι, ἢ ἀπολέσθαι, ὁλοῖς περισσώτερον . . . ἴλ. Α. 117, πρὸς.
Υ. 894, Ὁδ. Β. 232, Α. 489, Μ. 350· β. τὸ μὲν τι εὐτυχίζειν . . .
ἢ εὐτυχεῖν τὰ πάντα Ἡρόδ. 3. 40· β. παρθενεύσθαι πλείω
χρόνον ἢ πατὴρ ἐστερηθῆναι, ἔνθα τις δὲ περιμένει πλείον
χρόνον, μάλλον ἢ . . ., αὐτοῦ 124· πρὸς. Εὐρ. Ἀντ. 351·—σπα-
νωτέρον ἀνευ τοῦ ἡ . . ., πλείω βούλομαι αὐτῇ οἴκῳ εἶναι,
πολύ προτιμῶ . . ., ἴλ. Α. 112, πρὸς. 1. 88, 112, ἰδὲ 11. 3.

βουλό-μαχος, ὄν. ὁ ἐπιθυμῶν, ἐφιέμενος μάχης, Ἀριστοφ.
Εἰρ. 1203.

βουλόσους ὦρα, καιρὸς πρὸς λύσιν ἀπὸ τοῦ ἔργου, Ἀρχ. 825. [5]

βου-λύσας, εὐς, ἡ, = τῇ ἱστοίᾳ, μόνον παρὰ Κικ. π. Ἀττ. 15. 27, 3.

βου-λύτης (ἐνν. καιρός), ὁ, ὁ καιρὸς τῆς ἀπολύσεως τῶν βιβλίων,
Ἐσπερά, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1500, Ἀπολλ. 145. Γ. 1312· ὑπὸ . . . ἀστέρᾳ
βουλυτοῖο Ἐπιγρᾶμ. Ἰλλ. 618. 15·—παρ' Ὀμ. μόνον ὡς ἱπέρρ.

βουλυτόνδε, πρὸς ἱπέρρην, ἴλ. Η. 779, Ὁδ. 1. 58.

βου-μασθός ἢ -μαστὺς (ἐνν. ἀμπελος), ἡ, βυμπασθία, ἰδίως
ἀρχαῖον φρούτος μεγάλης σταφυλῆς, Veig. G. 2. 102, Μαρρόβ.
Saturn. 2. 16.

βου-μέλεια, ἡ, εἶδος μεγάλης μελίας, πελώριας ἐρῆς, Θεόδ.
I. Φ. 3. 11, 4, 4. 8, 2·—ἴδρ. γαρ. βουμέλιος, ὁ.

βου-μελήγας, ὁ, (ὁμειλίχης) ὁ τὰς φῶς ἐμείλιχεν, Ἀνθ. Π. C. 255.

βου-μύκος, οἱ, βόη ἡχηρὰ ἡμοία μυκηθῶν βοῆς, εἶδος ὑπογείου
μυκηθμοῦ, Ἀριστ. Περὶ β. 25, 2, 1· παρ' Ἰππ. γ, βουμύκαι.

βουναίκα, ἡ, ἐπὶ τῇ ἱστοίᾳ, τῇ ἐν τῇ ἱστοίᾳ ἐπὶ τῇ
νοῦ ἐπὶ τῇ πρὸς τὸν Ἀκροκόρινθον ὁδῷ, Παιστ. 2, 4, 7.

βου-νεύρας, ὁ, μέγας νεφρός, Δίωσκ. 39.

βου-νευρον, εὐ, μέγας ἐκ ἑρματός βοῆς, Ἀλκ. Ὀνειρ. 17. 20.

βουνώδης, ἄδρος, ἡ, φυτόν τι ἐκ τοῦ εἶδους τῆς βαρύνου, Διόδ. Η.
24, Διοσκ. 2. 130.

βουνώζω, (βουνός) ἐπισφωρίζω, Ἐσθ. (Ρούδ. B. εἰ. 16).

βουνοῦν, τῶ, φυτὸν τι, buñiun, Διοσκ. Α. 124.

βουνός, εἶδος, ἡ, βουνώδης, Ἀπρίαν βουνὶν Λισχόλ. Ἰκέρ. 117·
κλῆτ., ὡ γὰρ βουνί, πάνδοικον σίεας (ὡς ὁ Ράλλυ ἀντὶ βουνίτι
ἐνδοίκον) αὐτοῦ 770.

βουνοῦντης (τ), ὡς, ὁ, κάτοικος τῶν βουνῶν ἐπὶ τοῦ Πανδῆ, Ἀνθ.
II. C. 106.

2) = βούτης. Σουῖδ.—Ὁ Διωρ. τύπος βουνίτης
παρ' Ἰππ. καὶ Καλλι. Ἀπυσπ. 157.

II. κατεσκευασμένος ἐκ
βουνίου ἢ παρεσκευασμένος ἐκ αὐτοῦ, ἔχων τὴν εὐωδίαν αὐτοῦ,
Διοσκ. 5. 50.

βουνο-εἰδέω, περιπατῶ ἢ ἀναβαίνω βουνά, πρῶνας ἔδουν.
Ἀνθ. II. C. 218.

βουνο-εἰδής, ες, ὁμοῖος βουνῷ, βουνώδης, Διόδ. 5. 40, Πλάτ.
Θαρ. 36.

βουνομέλι, βόσκω βοῦς. Στράβ. 586.

βου-νυμάς, ὄν. βοσκόμενος ὑπὸ βοῶν ἐπὶ νομῶν, λιγνῶν πρὸς
νομῶν, Διοσκ. Ἀπυσπ. 243, Σοφ. ἴλ. 181· ἄλλῃ, 2) ἀγέ-
λαι βουνοῖοι (πικροί) ἐγγεῖται βοσκόμενων βοῶν, ὁ αὐτ. Γ. 7. 20.

βουνός, ὁ, βουνόν, ὕψωμα, λόφος, πεινῶν λέξις Κερνητικῇ
Ἡρόδ. 4. 158, 199· ἐκεῖ γομνὸν ὑπὸ Λισχόλ. ἐν Σικελίᾳ καὶ
μετὰ ταῦτα συχνή, ἴδε Φιλόμ. Νόμ. 1, Ἀδελ. 34A, Ἐπιγρ. Μιλησ.
ἐν τῇ Σούλ. Ἐπιγρ. 29051. 12, 14.

βουνώδης, ες, = βουνοειδής, ὕψινος, Παλῶδ. 2. 15, 8, κτλ.

βου-παίς, αἰετός, ὁ, μέγας καὶς, Ἀριστοφ. Σοφ. 1206, Εὐπρόκλ.
ἐν Ἀδελ. 95.

II. τέκνον τοῦ βοῦς, = βουγενής, ἐπὶ τῇ

βοώδης, ες, (εἶδος) ὁμοίος πρὸς βοῦν, Ἀδαμάντι. Φυσιογν. 2, 26, Έτυμ. Μ. 206.
 βοῶν, ὄνος, ὁ, σταθὸς βοῶν, βοῦσταθμον, Σουλ. Έπιγρ. 2601b.
 12., 5774.1.139, Φρύν. ἐν Δ. Β. 20.
 βο-ώνης, ον, ὁ, (ὠνέομαι) ἐν Ἀθήναις ἔρχων ὁ ὅποτος ἡγόραζε· βοῦς διὰ τὰς θυσιὰς, Δημ. 570. 7, Σουλ. Έπιγρ. 257. 8. Ἀρπ. — ἐντεῦθεν βοῶνέω, ἀγορεύω βοῦς, Έπιγρ. Δετ. παρὰ τῇ Ὑσιμῃ, σ. 46.
 βοωνία, ἡ, ἀγορὰ βοῶν, Σουλ. Έπιγρ. 157. 10· βοώνητος, ον, ὁ ἀγορασθεὶς δι' ἑνὸς βοῦς, Πισύχ. τὰ βοώνητα, ὄνομα μέρους· τινος· ἐν Σπάρτῃ, Πανσ. 3.12.1.
 βο-ώπης, εἶδος, ἡ, (ὥψ) ἔχουσα ὀρθοκλινῆς βοῦς, διηλ. ἔχουσα μεγάλους, πλήρεις, στρουγγύλους ὀρθοκλινῆς, ἐπὶ ὀρθοκλινῇ ἀίποτε· συνηθέστατον τὸ βοώπης πότνια Ἥρῃ ἄλλ' ἐπὶ γυναικῶν, Δ. Γ. 146, II. 10., Σ. 40, — τὸ ἄρσ. βοώπης παρ' Ένστ. 768. 43.
 βοωτέω, ἀροτρίω, ἴσ. Έργα κ. II. 389.
 βοώτης, ον, ὁ, ἀρότης, γεωργός, Λυκούργ. 263, Πλάτ. 52. 3.
 II. ὄνομα διδόμενον εἰς τὸν ἀστερ σμήν τοῦ Ἀρκτοῦρου, ὡς τὸ ἄμαζα εἰς τὸν τῆς Ἀρκτοῦ, Ὁδ. 12, 272, Ἀρσ. 92.
 βοωτία, ἡ, χώρα καλλιγεργήσιμος ἢ ἡ γεωργία, Κρίτων παρὰ Σουῖδ.
 βράβεια, ἡ, τὴ ἀξίωμα τοῦ βραβεύου· καθόλου, κρίσις, διαίτησις, ὅπως κλύοιμι σοι κοινὸς βραβείας Εὐρ. Φοιν. 450.
 βράβετον, τό, ἄλλαν ἐν τοῖς ἀγῶσι, Μένανδ. Μονοστ. 653, Σουλ. Έπιγρ. 3074 κ. ἄλλ., Ὁππ. Κ. 4.197, Κ. Δ., κτλ.
 βραβεύς, εἶδος, ὁ, Ἀττ. πληθ. βραβεύης· αἶψ. ἐνικ. βραβεῖ ἐν ἀρχ. Έπιγρ. παρὰ Δημ. 322. II — ὁ κριτὴς ὁ εἰδὼν τὰ βραβεῖα ἐν τοῖς ἀγῶσι, Δατ. αἰθίτερ, Σορ. II. 690, 709, πρὸς Πλάτ. Νόμ. 949A· καθόλου, κριτὴς, διαίτητής, Δίκης Εὐρ. Ὁρ. 1650· λόγου ὁ αὐτ. Μηδ. 274, κτλ.
 2) καθόλου, ἀρχηγός, ἀρχων, μυριάς ἵππου βρ. Δίσχλ. Πέρος. 302· φιλόδοξος βρ. ὁ αὐτ. Ἀγ. 230· ὁ πρωτογενὴς ἢ αυτογενὴς, μόχθων Εὐρ. Έλ. 703 (ἀγνώστου ἀρχῆς).
 βράβευτής, οὔ, ὁ μεταγεν. τύπος τοῦ βραβεύς, Ἰσπ. 78. 28· βρ. τὸν λόγον Πλάτ. Πρωτ. 338B· βρ. τοῦ δικαίου ὁ δικαστής Ἀρσ. Ρητ. 1.15, 24.
 βράβεύω, (βραβεύς) ἐνεργῶ ὡς κριτὴς ἢ διαίτητής, Ἰσοκρ. 114B· προσεγγίζω ἐπὶ ἐκλογῆς, ἐπὶ τοῦ Ρωμ. δημόργου, Πλούτ. Κάτ. Νεωτ. 41.
 II. μ. αἶτ. κρίνω, ἀπορρίπτω περὶ τινος, τὰ δίκαια Δημ. 36. 7· ἀμύλλαν Πλούτ. 2. 960A· κτλ. — Πλάτ., τὰ πρὸς τινι βραβευόμενα Ἰσοκρ. 96B· συνέδρ. τὴν κρίσιν βραβευθῆναι Σουλ. Έπιγρ. 2561b (προσθκ.). 2) διεύθυνω, καταποιοῦν, κυβερνῶ, Ἀνθ. II. 12. 56. — Πλάτ., Σουλ. Έπιγρ. 2270.10, Πλούτ. 6.4. 3.
 βράβυλον, τό, εἶδος ἀγρίου δαμασκηνίου, κορόμηλον, Θεόφρ. 7. 146 (κατὰ τὸν Σχολ. τὸ δαμασκηνόν).
 βράβυλος, ἡ, δαμασκηνὴς, τὸ δένδρον ἐξ οὗ βράβυλα, Ἀρσ. π. Θεραπ. Ὁδ. Παθῶν. 2, 2· πρὸς βράβυλος. II. βράβυλον, Ἀνθ. II. 9. 377.
 βραγχαλέος, α, ον, (βράγχιος) βραγχνός, Ἰππ. 105. 50.
 βραγχνός, εἶμαι βραγχνός, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 21, 3· πρὸς βραγχιῶς.
 βράγχι, ἡ, = βράγχιος, Ξενοκλ. 52.
 βραγχιᾶ, ἡ, καὶ βράγχιαις, εως, ἡ, παρὰ Χοιρεῖς = βράγχιος, ὁ.
 βραγχιῶς = βραγχιῶς, Ἀριστ. Περὶ 11. 22, 2, Ἀκουσμ. 64· ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τῶν ἀντικεινόντων, Ξενοκλ. Φρύν. 80.
 βραγχιεὶς, ες, = βραγχιεὶς, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4, 2, 13.
 βράγχιον, τό, πτέρυγιον, πτέρωμα βραγχιῶς Διὸς Ζ. 1. 16.
 12· πρὸς Ἀθίωνα αὐτοῦ 12. 45 (σ. 56B Byk.). II. κατὰ πληθ., Δατ. brachione, τὸ σπάρτανα τῶν ἰχθύων, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 2, 2, 8, 2. M. 4.13, 15 κ. ἄλλ. III. = βράγγιον, βράγγιος, ὁ αὐτ. Περὶ 11. 50, 5, Πνεῦμ. 5. 1· βράγγια, ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 8. 21, 1· ἄλλ' ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις τὸ βρουγγ· εἶναι διὰ φ. γραμ. καὶ πῶτα ὡς ἐπρεπεῖν οὕτω νὰ διορθωθῇ.
 βραγχιώδης, ες, = βραγχιεὶς, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 2, 13.
 βραγχι-εὶδής, ες, ὁμοίος πρὸς τὰ σπάρτανα τῶν ἰχθύων, Ἀριστ. Ζω. Μ. 4, 8, 7.
 βράγγις, ὁ, «βραγγνάδα», ἡ κυρολόγημα τοῦ λαμοῦ προσενοῦν «βραγγνάδα», Ἰππ. Ἀρχ. Ἰατρ. 16, κτλ., Θουκ. 2. 49, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 21. 1· πρὸς κατάρροος. II. βράγγις, τό, κατὰ πληθ., = βράγγις, Ὁππ. Ἀλ. 1.160. (Συγγενὲς τῷ βράγγις).
 βραγγός, ἡ, ὄν. βραγγός, Ἀνθ. II. 11. 382.
 βραγγώδης, ες, (εἶδος) ὑποκείμενος εἰς βραγγνάδα, Ἰππ. Ἀέρ. 283, Ὑπιδ. Α'. 939. — Έπίφρ. -δῶς Γαλιν. 13. 4. 2) ἐπιφύων αὐτῇ, Ἰππ.
 βράδινός, α, ὄν, Διολ. ἀντὶ τοῦ βραδινός, Σαφφ. Ἀποσπ. 32, 34.
 βράδος, εως, τό, = βράδυτης, Ξεν. Ἰππ. 11. 12.
 βράδυ-βάμων [ε], ον, ὁ βράδινος περιπατῶν, Ἀριστ. Φυσιογν. 4. 44.
 βράδυ-βουλία, ἡ, βραδυτὴς ἐν τῇ σκέψει, Φίλων 2. 662 (ἐν λήματι).
 βράδυ-γάμος, ον, βραδὺς ἐν τῇ γάμῳ, ὑψίκαμος, ἀργὸς ἐρχόμενος εἰς γάμον, Προκλ. παραφρ. Πτολ. σ. 256.

βράδυ-γενής, ες, ὁρῶν γεννηθεὶς, Σχόλ. εἰς Δουκ. 1276.
 βράδυ-γλυπτικός, Ἀττ. -τικός, ον, ὁ βραδείας ἢ μετὰ δυσκολίαν ἡμιλῶν, Ένστ. (Ένστ. 6', 10).
 βράδυ-γνώμων, ονος, ὁ, βραδύνου, Ἀδαμ. Φυσιογν. 425.
 βράδυ-δενής, ὁ βραδείας δινοῦμενος, ἢ περιστρεφόμενος, Νόνν. Δ. 37. 482.
 βράδυ-ήκας, ον, (ἀκούω) ὁ βραδείας ἢ δυσκόλως ἀκούων, Έτυμ. Μ. 430. 28.
 βράδυ-θάνατος, ον, = δυσθανάτος, Γαλιν. 8, 738.
 βράδυ-καρπός, ον, ὑψίκαρπος, ἀργὸς καρποφορῶν, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 5. 17, 6.
 βράδυ-κίνητος, ον, ὁ βραδείας κινούμενος, Γαλιν. 5, 121 — βραδυκίνησις, ἡ, Ἀριστ. Κονιτ. 81.
 βράδυ-λαλῶ, ἡμιλῶ βραδείας, Έπίφρ. Μίμη. 16, σ. 3086.
 βράδυ-λογία, ἡ, τὸ βραδείας ἡμιλεῖν, βραδυτὴς ἐν τῇ λόγῳ, Πλούτ. B. 121· ἐπὶ, -λόγος, ον, Σχόλ. εἰς Π. Γ. 155.
 βράδυ-μαθής, ες, βραδὺς εἰς τὸ μαθῆναι, Πισύχ. ἐν λ. ὁφει-μαθής — οὐσιαστ. -μαθία, ἡ, ζωσιγρ.
 βράδυ-νοσις, ἡ, βραδυτὴς νοσήσει, Δουγ. Α. 7. 93.
 βρά-δύνος, ον, συνηρ. νους, ουν, (βραδὺς εἰς τὸ νοῆσαι, Έκκλ. Γρηγόρ. Νύσσ. 1. 760 (Μίμη).
 βράδυνος, μέλλ. -ύνω, Ένστ. ἄρ. ἐδράδυνω Δουκ., Ἀππ. ὑπερσυν. ἐδεδράδυνεν Δουκ. Συμπ. 20' (βράδυνος). I. μεταβ. κάρνω τι βραδείας, ἐπιβράδυνω, ἀναβόλλω, Ένστ. Ἰατρ. 46. 13). — Πλάτ., ἀναβόλλομαι, τὰ πό σου βραδύνεται Σορ. Α. Κ. 1628· ἢ δ' ἐδός βραδύνεται ὁ αὐτ. Πλάτ. 1501. II. συνηρ. βαίνει βραδείας, ἀργαπορῶ, Δίσχλ. Ἰατρ. 130 (καὶ οὕτως ἐν τῇ μίμῳ, χεῖρα δ' οὐ βραδύνεται ὁ αὐτ. Θέφ. 623· μὴ βράδυνε Σαρ. Φ. 1400· μετ' ἄπαρ, Πλάτ. Πτολ. 5281)· βραδύνει σοι τοῦτο· εἰσι βραδύνει, νοσήει ἐν τούτῳ· φιλόστροφ. 770.
 βράδυ-πειοῦς, ες, (πειοῦμαι) ὁ δυσκόλος εἰς τὸ πείσθαι ἢ πειστέω, Ἀνθ. II. 5. 287.
 βράδυ-πειτέω, βραδείας χωνεύω, Διοσκ. 5. 49.
 βράδυ-πεψία, ἡ, βραδυτὴς ἐν τῇ πέσει, Γαλιν. 7. 62.
 βράδυ-πλοῦς, πλοῦς βραδείας, Πλάτ. Ἀποστ. γ'. 7, πρὸς Δ. Β. 225. — οὐσιαστ. -πλοῖα, ἡ, βραδὺς πλοῦς, Βούτ.
 βράδυ-πνους, ον, ὁ βραδείας ἀναπνέων, Ἀρσ. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 16.
 βράδυ-πρῶτος, περιπατῶν βραδείας, Πλούτ. 2. 907F.
 βράδυ-πύρος, ον, ὁ βραδείας διερχόμενος, ἐπὶ τροφῆς· εὐτρο-λογώμενος, Ἰππ. Ὁδ. 394· καθόλου, βραδὺς, νοσήει, ἄρδω, ἔρσ-σις Πλούτ. 2. 626A· βρ. πέλαιος, τὸ ἡπαιτὸς τῆς βραδείας· πρὸς αὐτῇ 941B.
 βράδυ-πυρος, ὁ, ἡ, -πυρ, τό, βραδὺς τὸν πόδα, ἀργοκίνητος, ἡλυσις Εὐρ. Έκ. 66.
 βράδυνος, εἶα, ὁ, συνηρ. βραδύτερος, Ἰππ. Προγν. 41· μεταβ. βραδύτερος Θεόφρ. 29. 80· ποιητ. βραδύνω Ἰσ. Έργ. κ. II. 4, 526· βράδυνος (ἔκ ἐν γ.)· ὑπερβ. βραδύτατος, ὁπαιτός βρά-δυστος (μεταβ. βράδυστος Ἰλ. Φ. 310. 530), Ἀριστ. Ἀποσπ. 324. (Πρὸς ἡ ΒΡΑΔ, πρὸς Σαφφ. μίμης (teuer, lein), Σλαβ. inladu (teuer).) Βραδὺς, ἀνέπει, τῷ ταχέως ἢ ὠκείως, Ὁμ., κτλ. — μ. ἀπαρ., ἀλλὰ τοι ἵπποι βόρδιστοι ὀείων, βρα-δύτατοι εἰς τὸ ἐρέχειν, Ἰλ. Φ. 310· β. λέγειν Εὐρ. Ἰρ. Μαιν. 237, κτλ. — Έπίφρ. βραδύνω χωρεῖν Θουκ. 5. 70· θεῖν Πλάτ. Πρωτ. 336A, κτλ. — συνηρ. -ύτατον ὁ αὐτ. Έπαιτ. 190A· ὑπερβ. -ύτατα ὁ αὐτ. Τιμ. 30B. 2) ἐπὶ τοῦ νοῦ, ὡς τὸ Δατ. (ar-δια, βράδυνος νόος Ἰλ. Κ. 326· ἐπιλήσιμων καὶ βρ Ἀρσ. π. Νερ. 129· ἀνέπειτον τῷ ἀγχινοῦς, Πλάτ. Έπίφρ. 239A μετ' ὅπως· προνοῖται βραδεῖς Θουκ. 3. 35· τὸ βρ. καὶ μέλλω, ἡ βραδύ-της καὶ τὸ ἀνταποκρίσασθαι, ὁ αὐτ. 1. 84. — Έπίφρ., βραδείας βου-λεύεσθαι αὐτοῦ 78. II. ἐπὶ χρόνῳ, ἄργος, Ἰππ. ὡς ὀνεία, Σορ. Τρ. 305, Θουκ. 7. 43· οὕτως ἐπὶ ἀνταποκρίσει· βραδύνειν. ἔδωκ' ἐπέμην Σορ. Α'. 738· — Έπίφρ., Πλάτ. Φαῖδρ. 233C· ἔως βρα-δεῖας ἦν τῆς ἡμέρας Διογ. Α. 2. 139.
 βράδυ-σιτέω, τρώγω ἀργά, οὐχ ἐν ἡμέρῃ, Ἀλκ. Έπίφρ. 7. σ. 343· ὁσάυτως· -σιτέα, ἡ, ὁ αὐτ. 1. σ. 86.
 βράδυ-σκέλης, ες, βραδύνου, Ἀνθ. II. 6. 101.
 βραδυσιμός, οὔ, ὁ, ἐπιβράδυνσις, Σχόλ. Ὁρ. 426, Θεόφρ. Περὶ 11. Ροδ. Α. 133. 1.
 βραδυ-στροφῶ, βραδείας ἡμιλῶ, εἶμαι βραδύγλωσσος, Κύρ. Α'.
 βράδυτης, ἡ, βραδυτὴς, ἀργαπορῶ, βραδυτῇ τε νυ-χελίῃ τε Πλάτ. 441· ἀνιούμενος ἐν Σαρ. Ἀν. 632, Θουκ. 1. 71., 5. 75, Πλάτ. κτλ. — κατὰ πληθ., Ἰσοκρ. 70A, Δημ. 308. 20. 2) ἐπὶ τοῦ νοῦ, Πλάτ. Φαῖδρ. 109C, Θεόφρ. Χαρ. 14.
 βράδυ-τάχος, ον, ὁ ἀργά τινα, βραδείας γεννῶν, Ἀριστ. Περὶ 10. 9· ὑπερβ. -ταχέω, Ἰσπ. Χρυσ. 2. 795.
 βράδυ, μέλλ. -άσω [ε], ὡς παρ' ἡμῖν, μεταβ., Έκκλ. παρὰ Μακροβ. 5. 19, Πλάτ. 5. 16· πρὸς βράδυνω. II. γρυλλίζω, ὡς ἀργός φωνάζω, ἐπὶ ἔρκου, Ἰδῶς παρὰ Πτολ. B. 88.
 βράδυνος, ον, τό, εἶδος ὀνόμου μετὰ γλῶσσαν ἀνταποκρίσασθαι, Διοσκ. 1. 10A.
 βράδυνος, ὄν, αἰ, Δατ. brachione, αἰ ἀναβόλλει, τὰ βρακία τῶν

Κιλιών (πρόλ. ἀνάξυρις), Διδ. 5. 30. ὡσαύτως βράκια, τὰ, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. (Κελτικ. hreac, = φέρων στήματα).
βράκανα, τὰ, ἄγρια βοῦναι, Φερεικ. Διγρ. 2, Λουκ. Διερ. 2.
βράκος, τό, πλουσίας γυναικός, τὸ ἐνδυμα, Σαφ. Ἀποσπ. 23, Θεόκρ. 28. 11. πρόλ. βράκος.

βράσις, εὐς, ἡ, βράσιμον, ἐπὶ ὕδατος, Ἰατρ. (Matthaei σ. 84).
βράσιμα, τό, τὸ ἀναβράζιμενον, ἄφρος, Εὐστ. Πονημ. 304. 89.
βρασμιατίας, = βράστης. ἀντίθετον τῷ σεισμιατίας, Ποσειδ. παρὰ Διογ. Λ. 7. 154, Πρακ. εἰδ. Ἀλληγ. 38.
βρασμιατώδης, ες, (εἶδος) ἀναβράζων, ἐκβάλλον ἄερα, Γρηγ. Ναζ.
βρασμύς, ὁ, ἀναβρασμός, βράσιμον· ἐνταῦθεν, παραχῇ, κλονισμύς, σεισμύς, Ἀριστ. παρὰ Στωθ. Ἑκλ. 1. 628, Ὀρφ. Ὑμν. 46. 3. τὸ τρίμεν ὡς ἀπὸ τοῦ φύχους, Ἀρετ. Αἰτ. Χρ. Παθ. 2. 3. II. = βράστης. Δίων Κ. 68. 24.

βρασμώδης, ες, (εἶδος) ἀναβράζων, προξενῶν κλονισμόν, κ(ν)ησις Γρηγ. Νύσσ. 1. 160 (Μιμησ).
βράσση, Ἀρετ. -ττωι· ἄφρ. ἔδρασσι· Παθ. ἄφρ. ἔδρασθην Ἀρετ. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 5. πρὶμ. βίδρασμαι· πρόλ. ἀνα-, ἀπο-, ἐκ-βράσσω. Ημεῖς σείω, ῥίπτω ἐπάνω, -βγάζω, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, σκολοπενδραν·, ἔδρασ· ἐπὶ... σκοπέλους Ἀνθ. Π. 6. 222. τὸν πρέσβυν·, ἔδρασσε· εἰς ἡτόνα αὐτοῦ 7. 294. — Παθ., ἐστέα·, βέδρασται·, τῆδε παρ' ἡτόνι αὐτοῦ 288. 2) λικρίζω στίον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 267, Πλάτ. Σοφ. 226B· — βραστέον Γεωμ. 3. 7. 1.

II. ἀπολ. ὡς τὸ βράζω, Ἀπολλ. 166. B. 323, Ὀππ. Ἀλ. 2. 637. — Παθ., βράσσομαι ὑπὸ γέλωτος, σείσθαι ἐκ τοῦ γέλωτος, «σκάνω ἀπὸ τὰ γέλωτα», Λουκ. Εὐν. 12. (Τὸ βεπιανὸς παριστᾷ F, ὡς φαίνεται ἐν τῇ Σλαυτικῇ λέξει virgli (servare), Λεττ. virgli (coquere), κτλ.).
βράσσων, ον, Ὀμηρ. συγκρ. τοῦ βραδύς· ἀλλὰ κατὰ τὸν Κούρτιον Ἑλλην. Ἰστ. σ. 623, τοῦ βραχύς, ὡς ἐλαχύς, ἐλάσσων· ἀλλ' ὅμως τὸ βραχύς δὲν εἶναι Ὀμηρικὴ λέξις.
βράστης [ἄ], ον, ὁ, (βράσσω) ἐπὶ σεισμῷ, ὁ ἀνασειῶν τὴν γῆν καθόλου ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 30. πρόλ. βρασμιατίας.

βραστικός, ἡ, ὁν, (βράζω) ὁ ἀνῆκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς βράσιν ἢ ζύμωσιν, κίνησις Κόσμ. παρὰ Στωθ. Ἑκλ. 1. 742.
βράταχος, ἴδε ἐν λ. βάτραχος.
βραττίμας, ὁ, = πιτυρίτης ἔρτος, Ἀθην. 114B.
βραυκανάμμαι, διάφ. γραφ. ἀντί βρυκανάμμαι, Νικ. Ἀλ. 221.
βράχια, τὰ, ὡς ἐξ ὀνομαστ., βράχος, τό, [ἡ] βραχία, οὗ, πλ. 3. τοῦ βραχύς, ὡς ὁ Βεκα. τὸ γράζει, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 14. 13]· — βραχά νερά, Λατ. vada, brevia, ὡς τὸ τεμάχον, Πλάτ. 2. 102. 4. 179, Θουκ. 2. 91, κτλ. — τὸ ἐνικὸν μόνον παρὰ μεταγεν. συγγραφεῖσιν, ὡς παρὰ Προκοπ.

βράχεις, εἶσα, ἐν, ἴδε ἐν λ. βρέχω.
βραχιόριον, τό, ψέλλιον, Σύμμ. 2, Βασίλ. 1. 10.
βραχιόλιον, τό, ψέλλιον, Ἑβδ. 2, Βασίλ. 1. 10. 2) δακτύλιος, Ἀλ. Τραλλ. 64.
βραχιόνιον, τό, = βραχιονιστήρ, Ἀχμέτ Ὀνειρ. 127.
βραχιονιστήρ, θηρς, ὁ, ψέλλιον, Λατ. Iorguen, Πλούτ. Ρωμ. 17.
βράχιον [ι], ονος, ὁ, τὸ ἀπὸ τοῦ ὤμου μέχρι τοῦ ἀγκῶνος μέρος· τῆς χειρὸς, Λατ. brachium, ἀντίθετον τῷ πήχυς, Ἰλ. N. 529 κ. ἀλλ., πρόλ. Ξεν. Ἰππ. 12. 5. πρυμνός βραχίων, ὁ ὤμος, Ἰλ. N. 532. II. 323. πρόλ. Ἀριστ. Ἰστ. 2. 1. 15. 3. ὡσαύτως, ἡ ὤμοπλατὴ τῶν ἰσθίων, αὐτοῦ 8. 5. 4. — παρὰ ποιηταῖς ὡς σύμβολον ἰσχύος, ἐκ βραχίωνων, εἰς τῆς δυνάμεως τῆς ἀνθρωπίνης, Εὐρ. Ἰκέτ. 478. ἀλλὰ σπάν· παρὰ Τραγ. (ἡ ἀρχὴ ἀγώνιστος).
βράχιον [ιων, ἑ, Ἀττ. ἑ]. βράχιστος, συγκρ. καὶ ὑπερβ. τοῦ βραχύς.

βράχος [ἄ], ὁ, πηδ. σφάλμα ἀντί τοῦ βρασμιάς, Ἐριππ. Κυδ. 2.
βράχως, εὐς, τῆ, ἴδε ἐν λ. βράχια.
βράχυν-δασμιον [ἄ], ον, ὁ βραχία βήματα κάμνων, Ἀριστ. Φυσικ. 6. 44.
βράχυν-εὐς, ον, ὁ βραχύν ἔχων βίον, ὀλιγώδης, Πλάτ. Πολ. 436A, Ἀριστ. Ζ. 1. 15. 4, κτλ. — συγκρ., Ἰππ. Ἀρβ. 807, Ἀριστ. — οὐσιαστ. βράχυνδότης, ἡτος, ἡ, βραχυχρονιότης ζωῆς, Ἀριστ. Πρωτ. 34. 10 (ἐγραψεν ὡσαύτως καὶ περὶ μακρο- καὶ βραχυ-διότητος)· ἐπὶ φυσικ. Θεόφρ. 1. φ. 4. 13. 1.
βράχυν-εὐλάδης, ες, ὁ ὀλίγον βλάπτων, Λουκ. Τραγ. 323.
βράχυν-εὐολός, ον, ὁ ὀλίγους ἔχων βώλους γῆς, β. χέρσορ, μικρὸν μέρος ἰσάφους, Ἀνθ. Π. 6. 238, πρόλ. 7. 2.
βράχυν-γνώμιον, ον, ὁ ἔχων ὀλίγον νοῦν, ὀλιγόνους, βλάξ, Ξεν. Ἰπαρχικ. 4. 18.
βράχυν-γραφίω, γράφω τι εἰς βραχείας συλλαβὰς, Ἰζιτῆ.
βράχυν-δακτύλος, ον, ἔχων βραχεῖς δακτύλους, Πολέμ. Φυσικ. 2. 27.

βράχυν-διαστάτος, ον, ἔχων βραχείας διαστάσεις, Βού.
βράχυν-δρομύς, ον, ὁ ὀλίγον τρέχων, Ξεν. Κυν. 5. 21.
βράχυν-εὐπεία, ἡ, βραχυλογία, Γ. Λούπηρ. 2. 8.
βράχυν-εὐπής, ες, ὁ ὀλίγα λέγων, ὀλιγολόγος. — Ἐπίρρ. -πῶς Ἰαυστίν, Ν.

βράχυν-ἡλιξ, ικος, ὁ, ἡ, μικρὸν ἡλικίαν ἔχων, μετγν.
βράχυν-κατάληκτος, ον, ὁ κατὰ ἓνα πόδα βραχύν, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1043, κτλ. — ἐνταῦθεν -ληκτέω, οὕτω κατάληκτοι, Σχολ. εἰς Πατρ. 317· καὶ οὐσιαστ. -ληξία, ἡ, ὅταν ὁ στίχος εἴνε βραχὺς κατὰ ἓνα πόδα, Ἰωάν. Ἀλεξ. σ. 21. Πρὸλ. καταληκτικός. ὑπερκατάληκτος.

βράχυν-κέρκος, ον, ἔχων βραχεῖαν κέρκον (οὐράν), μετγν.
βράχυν-κέφαλος, ὁ, ὁ ἔχων βραχεῖαν κεφαλὴν, εἶδος ἰχθύος, Ξενοκρ. Ἐνύδρ. (Ψαθρικ. 9. 457).

βράχυν-κομῆς, ἔχω βραχεῖαν κόμην, Σερβά. 520.
βράχυν-κωλός, ον, ὁ ἔχων βραχεία μέλη ἢ ἄκρα, Σερβά. 168.
II. ἐκ βραχείων (συντόμων) κώων ἀποτελούμενος, περιόδοι Ἀριστ. Ρητ. 3. 9. 6. — κωλία, ἡ, Ἐργον. 337.

βράχυν-λογέω, εἶμαι βραχυλόγος, ὀλίγα λέγω, Ἀριστ. Ρητ. Ἀλ. 23. 5. ῥημ. ἐπὶ θ. βραχυλογητέον αὐτοῦ 36, 10. — Οὐσιαστ. -λόγημα, τό, Τζιτῆ. Ἰστ. 5. 317.

βράχυν-λογία, ἡ, συντομία ἐν τῇ διμιλίᾳ ἢ τῇ γραφῇ, Ἰππ. 21. 43, Πλάτ. Ροργ. 449C, ὁ αὐτ. Πρωτ. 343B, κτλ. ἀντίθετον τῷ μήκος, ὁ αὐτ. Νόμ. 887B.

βράχυν-λόγος, ον, ὀλιγολόγος, ὀλίγα λέγων, τὴν συντομίαν ἱπποδωκῶν, Πλάτ. Ροργ. 449C, κτλ. ἐπὶ τῶν Σπαρτιατῶν, ὁ αὐτ. Νόμ. 641E, κτλ.

βράχυν-μέρεια, ἡ, οὐσιαστικὴ ἐκ μικρῶν μερῶν, μετγν.
βράχυν-μερής, ες, ὁ συγκείμενος ἐκ βραχέων μερῶν, μετγν.
βράχυν-μερίμνος, ον, ὁ περὶ μικρῶν μερίμων, Ἑκλ. 1.
βράχυν-μογής, ες, ὁ ὑποφέρων ἐπ' ὀλίγον μόνον χρόνον, εἰδφ. γραφ., Ἰππ. 1017C.

βράχυν-μυθία, ἡ, = βραχυλογία, Σουίδ.
βράχυν-μυθός, ον, ὁ ἐυνάμενος βραχύνειν τι, μετγν.
βράχυν-μυθία, μέλλ. -ύνω, κάμνω τι βραχύν, συντομίζω, Ἰππ. Ἀφ. 1243· μεταχειρίζομαι τι ως βραχύν, συλλασθῆναι Πλούτ. Περικλ. 4.

βράχυν-νωτός, ον, ὁ ἔχων βραχεῖα τὰ νῶτα, Χρησμ. παρὰ Σερβά. 262.

βράχυν-ὄνειρος, ον, καθ' ὃν τις σύντομα ἢ ὀλίγα δειρὰ βλέπει, ὕπνος Πλάτ. Τιμ. 45E.

βράχυν-παράληκτέω, ἔχω τὴν παραλήγουσαν βραχεῖαν, Δράκων σ. 20.

βράχυν-παράληκτος, ἐπίρρ., μὲ τὴν παραλήγουσαν βραχεῖαν, Δράκων 33, Schiäf. Γρηγ. Κορ. σ. 121.

βράχυν-πνοία, ἡ, βραχύτης, συντομία τῆς πνοῆς, Γαλην. — ῥημ. -πνοέω, ἐν Ὁρεΐασ. σ. 108. — βράχυν-πνοὺς, ον, συνηρημ.

-πνοὺς, ον, βραχεῖαν ἔχων πνοήν, Ἰππ. Ἐπιθ. Γ. 1115.

βράχυν-πυρός, ον, βραχύν ἔχων πύρρα, Πλάτ. Πολ. 516A· οἱ βρ. θρυθες, ὁ μὴ ἐπτάμενος μακρὴν, βραχεῖαν ἔχων πτήσην, Φιλόστρ. 134. — ῥημ. -πυρέω, κάμνω βραχεῖαν δόξιν, διαβάλλω μακρὸν πέρασμα, Εὐστ. Πονημάτ. 274. 94. 2) ὁ ἔχων βραχύν πέρασμα, σύντομον ἀνοιγμα, εἰσόδους Πλούτ. Μαρ. 15.

βράχυν-πύτης, ον, ὁ, ὁ ὀλίγον πίνων, Ἰππ. Πρωτ. 68.

βράχυν-ποτός, ον, ὀλίγον πίνων, Γαλην. 17. 1. 755 Kühn.

βραχυν-προ-παραληκτέω, ἔχω βραχεῖαν τὴν προπαραλήγουσαν, Δράκων σ. 22.

βράχυν-πτερός, ον, ὁ βραχείας ἔχων πτέρυγας, Ἀριστ. Μορ. Ζ. 1. 4. 2.

βράχυν-πτύλις, εὐς, ἡ, μικρὰ πύλις, Λουκ. 911.

βράχυν-ρήμιον, ον, (ῥῆμα) βραχυλόγος, Θεόφρ. 315A.

βράχυν-ρημία, ἡ, τὸ ἔχειν βραχεῖας ῥήματα, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 3. 7. 2.

βράχυν-ριξός, ον, ὁ ἔχων βραχεῖαν ρίξαν, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 3. 7. 1.

βράχυν, εἶσα (ἰων. εἶσα, Ἠρόδ. 5. 49), ὁ· συγκρ. βράχυν-τερος, βραχίων (πρόλ. βράσσω)· ὑπερβ. βραχύτατος, βράχυν-στος.

(Πρὸς τὴν √BPAX πρόλ. Αττ. brevis (οὕτως, ἐλαχύς, levis).) Σύντομος, «κοντός», 1) ἐπὶ τόπου καὶ χρόνου, βρ. εἶμος, δόδος Πίνδ. II. 4. 441, Πλάτ. Νόμ. 718E, κτλ. βίος Ἠρόδ. 7. 46· χρόνος Διογύλ. Πρ. 939, κτλ.· μύθος, λόγος, αὐτοῦ 505, Πέρσ. 713, κτλ. ἐν βραχεῖ συνθεῖς λέγω, ἐν ὀλίγοις, συντόμως, Σοφ. Πλ. 673· ἀλλ' ὡσαύτως, ἐν βραχεῖ (ἰων. βραχεῖ) ἐντός βραχείος χρονικοῦ διαστήματος, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, Ἠρόδ. 5. 24, κ. ἀλλ.· διὰ βραχείος Θουκ. 2. 83· βραχεῖ χρόνῳ Μένανδρ. ἐν Ἀθήν. 193· βρα· 5, εἰς μίαν ἐν ἀπόστασιν, Ξεν. Ἀν. 3. 3. 7, κτλ.· ἐπὶ βραχύν αὐτοῦ 3. 3. 17· πρὸ βραχείος Ἰάμβλ. βίβ. Πινδ. 112· — ἐπίρρ., βραχέως (πολύμους) ἐπ' ἄλλήλους ἐπιφέρειν, ἀπανίστα, ὀλίγον, κατ' ἀραιὰ διαστήματα, Θουκ. 1. 141. 2) ἐπὶ μεγέθους, ἡτοι ὄγκου, κοντὴ, μικρὸς, ὀλίγος, βραχύς μορφὴν Πίνδ. I. 4. 89 (3. 71), πρόλ. 7 (6). 61· βρ. τεγός Σερ· Ἠλ. 1113, πρόλ. 757· βρ. τεγός, χαμῆλιν, Θουκ. 7. 29· βραχύν μοι στέμα, εἶναι περὶ πολὺ μικρὸν εἰς νῦν, Πινδ. N. 10. 35· κατὰ βρ., κατ' ὀλίγον, ὡπὸ ὀλίγο, ἄλιον, Θουκ. 1. 64, Πλάτ. Σοφ. 241C· παρὰ βραχύν, παρ' ὀλίγον, σχεδόν, φυγεῖν Ἀλκιβίων 3. 5· βραχύν τι λωφὸν ἀπὸ... Θουκ. 6. 12· — πρόλ. βράχια, τὰ.

3) ἐπὶ ποσού, ὀλίγος, διὰ βραχέων, μὲ ὀλίγας λίτας, Πλάτ. Πρωτ. 336A· ὡς ἂν δύνωμαι διὰ βραχυτάτων Διμ. 814. 4, πρόλ. Λυσ. 146. 27, κτλ. ἐν βραχυτάτοις Ἀντιφῶν 113. 21· — οὕτως ἐπίρρ.,

βραχέως ἀπολογεῖσθαι, συντόμως, ἢ ὀλίγων, Ξεν. Ἑλλ. 1.7, 5.
 4) ἐπὶ ἀτίας ἢ σπουδαίοντος, ἐπὶ προσίπῃ, ταπεινός, ἀση-
 μος, Σοφ. Ο. Κ. 880· τὸν μὲν ἀφ' ὑψηλῶν βραγὺν φέκισε Εὐρ.
 Ἡρακλ. 613· βρ. τὴν διάνοιαν Ἰωσήφ. Ἀρχ. 1.12. 4, 1— ἐπὶ
 παραμάτρων, μικρός, ἀπῆλκτος, μηλαμνός, βρ. ἑλπίς, χάρις Σοφ.
 Ο. Τ. 21, Τρ. 1217· πρόσσις Εὐρ. Ι. Α. 1180· λυπεῖν βραγὺν
 ἀντίθετον τῇ μέγ' εὐρεῖν κέρδος Σοφ. Ἠλ. 1304· οὐ περὶ βρα-
 χέων βουλευέσθαι Θουκ. 1.78· βραγὺ καὶ οὐδενός ἀείων ὁ
 αὐτ. 8.76· βρ. κέρδος Λυσ. 109, 41· οὐσία Ἰσαί. 82.23, κτλ.:—
 οὐδ. ὡς ἐπὶ βρ. βραγὺ φροντίζω! τινός, σέπτομαι ἐπιπολαίως
 περὶ τινος, ἀμελῶ, ἀδιαφορῶ, Δημ. 212. 25. 5) ἐπὶ ποσότητος
 συλλαβῶν, Ἀριστ. Κατηγ. 6, 3, Ρητ. 3, 8, 6.

βραγὺ-αἰδῆρος [εἰ], Δωρ. -αἰδῆρος, ὀν. ἄκων βρ., ἀκόν-
 τιον ἔχον κεφαλὴν (αἰχμὴν) βραχίστην, μικρὴν, Πίνδ. Ν. 3.79.

βραγὺ-σκέλης, ἔς, ἔχων βραχέα σκέλη, Ἀριστ. Ζ. Μ. 4.12, 1,
 Ἀδελ. Ἀν. 17, 6.

βραγὺ-σκιος, ὀν, ἔχων ὀλίγην σκιά, Ἀχ. Τάτ. εἰς Ἀρατ.

βραγὺ-στελέχης, ἔς, ἔχων βραγὺ, κοντὸν στέλεχος, Θεόδωρ. Ἰ.
 Φ. 4. 6, 10.

βραγὺ-στήχης, ὀν, ἔχων βραχεῖς στήχους, Εὐστ. εἰς Διον. Π.
 1032.

βραγυστομία, ἡ, τὸ ἔχειν βραγὺ, μικρὸν στόμα, Εὐστ. 767.16.
 βραγὺ-στομος, ὀν, ὁ ἔχων στενὸν, μικρὸν στόμα, Στράβων

641, Πλούτ. 2, 47B.
 βραγὺ-συλλαβία, ἡ, ὀλιγότης συλλαβῶν, συντομία, Καλλ. Ἑπ. 9.

βραγὺ-συλλαβος, ὀν, ὁ βραχεῖας ἔχων συλλαβάς, Διον. Ἀλ.
 π. Συνθ. σ. 218.

βραγὺ-σύμβολος, ὀν, ὁ μικρὸν συνεισφορὰν εἰσφέρειν, Ἀνθ.
 Π. 9, 229.

βραγυ-τελής, ἔς, ὁ βραχέως, συντόμως τελευτῶν, σύντομος,
 Ἑδό. (Σοφ. 15. 9).

βραγύτης, ἡτος, ἡ, συντομία, σμικρότης, ἀντίθετον τῇ μακῇ, Πλάτ.
 Πολιτ. 283C· μελέτης βραγύτητι, με σύντομον ἀσκήσιν,
 Θουκ. 1.128· σενούτης, ἑλλειψίς, μετὰ βραγύτητος γνώμης ὁ αὐτ.

3. 42. 2) σμικρότης, ὀλιγότης, τοῦ βάθους Ἀριστ. Με-
 τεωρ. 2.1.11. 3) ἐν προσωδία, βραγύτης συλλαβῆς, ὁ αὐτ.

Πωρε. 20, 4.
 βραγύτομιε, ἀποκόπτω, κλαδεύω βαθεῖα, Θεόδωρ. Αἰτ. Φ. 3.14, 2.

βραγύ-τομος, ὀν, ὁ κοντοκομμένος, κλαδευμένος βαθεῖα, ἀμπε-
 λος Θεόδωρ. Αἰτ. Φ. 3, 2, 3.

βραγύ-τονέω, ἐκτείνωμαι, φθάνω ἐπ' ὀλίγον, ἔχω ὀλίγην ἱλαστι-
 κότητα, Φίλων Πελοπ. 53.

βραγύ-τονος, ὀν, ὁ μέγχις ὀλίγου ἐκτείνουμένος, Πλούτ. Μαρκ. 16.
 βραγύ-τράχηλος, ὀν, ὁ ἔχων βραγὺν τὸν τράχηλον, Πλάτ.

Φαίδρ. 253B, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8.12, 13.
 βραγύ-υπνος, ὀν, ὁ ἔχων βραγὺν ἢ ὀλίγον ὕπνον, Ἀριστ. π.

Ἰπν. 1, 13, 1. Ζ. 4.10, 3.
 βραγύ-φγγίτης [τ], ὀν, ὁ, ὁ παρίχων ὀλίγον φῶς, ἐπ' ὀλίγον

φείγων, ἀμρ. ἐν Ἀνθ. Π. 6, 251.
 βραγύ-φύλλος, ὀν, ὁ ἔχων ὀλίγα φύλλα, Ἀνθ. Π. 9, 612.

βραγύ-φωνία, ἡ, ὀλιγότης, ἀσθενεία τῆς φωνῆς, Πολύβιαν. 1.21, 2.
 βραγύ-χειρ, ρος, ὁ, ἡ ὁ βραχεῖας ἔχων χεῖρας, ἀντίθετον τῇ

μακρόχειρ Εὐστ. 610. 32.
 βραγύ-χρόνιος, ὀν, ὁ ἐπ' ὀλίγον χρόνον διαρκῶν, Πλάτ. Τιμ.

75B· τὸ βρ. Πλούτ. 2.107A.
 βραγύ-ωτος, ὀν, (οὗς) ὁ ἔχων βραχεῖας, κοντὰς λαβὰς, κώθων

Πινυλ. Ἰοργ. 1.
 βράχω, ῥίξα ἢς εὐρίσκεται τὸ γ' ἐνικ. τοῦ ἀορ. 6' ἐδραχε ἢ

βράχε, — ῥίμα ὡς ἀποσπ., κρητῶ, βροντῶ, Ἠλ., κατὰ τὸ πλεῖ-
 στον ἐπὶ ὕπλιν καὶ ὀπισθομῶ, δεινὸν ἐδραχε χαλκός Δ. 420·

βράχε τεύχεα χαλκῶ Μ. 390, κτλ. αὐτῶν, βράχε δ' εὐρετα
 χθών (ἐκ τοῦ κρότου τῆς μάχης) Φ. 387· ὡσαύτως ἐπὶ χειμάρρου,

ροῦ, παταγῶ, βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα αὐτῶν ὕ· τρέχω, δ' ὁ ἐ-
 δραχε φήγινος ἄκων Ε. 838· κραυγῶ, «εραυνῶ» ἐκ τοῦ πό-
 νου, δ' ὁ ἐδραχε χάλκεος Ἀρης αὐτῶν 859· δ' ὁ ἐδραχε

θυμὸν ἀτάθων (ἐπὶ τεταμένον ἱππῶν) Π. 468.
 βραχὺδης, ἔς, τραχὺς, Πούχ.

βρέγμα, τὸ, τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ κρανίου ὑπὲρ τὸ μέτωπον, Λατ.
 σινιρίμ, Βαστ. 230, Ἰπκ. Τρ. 296, Στράβων Μην. 2, Ἀριστ.

Ἰ. Ζ. 1.7, 2 κ. ἄλλ., Ἀριστ. Ζ. Μ. 2.7, 18 κ. ἄλλ.· ὡσαύτως βρεγ-
 μός ἢ βρεχμός, βρέγμα (πινυλῶς ἐκ τοῦ βρέχω, διότι τοῦτο

τὸ μέρος τοῦ ὅπου βραδύτερον τῶν ἄλλων ἀποσπᾶται, Ἰπκ. ἐνθ.
 ἄνωτ., Ἀριστ. π. Ζ. 1. 2. 6, 36). II. — ἀπὸ βρέγμα, διὰ

λυσίς σώματος τινος εἰς ὕδωρ ἢ ἄλλο ὑγρὸν, Διόδ. 3-32.
 βρεκεκίξ, ἀπομίμησις τῆς φωνῆς τῶν βατράχων, Ἀριστοφ.

Βαστ. 209 κξ.
 βρεκτέων, ῥημα. ἐπὶ 0., πρέπει τις νὰ ὑγράνη, νὰ βρέξη, Γεωπ. 3.8.

βρέτω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνστά. καὶ παρστ.— παταγῶδως
 ἔχω, ἐπὶ κύματος, ῥηγνύμενον μεγάλῃ βρέμει Ἠλ. Δ. 425·

οὕτως ἐν τῇ μέσῃ τύπῃ, αἰγιαλῷ μεγάλῃ βρέμεται Β. 210·

ἐπὶ τρικυμίας, μέγα βρέμεται χαλεπαίνων Σ. 390, πρβλ. Σαρ.

Ἀντ. 592, Ἀριστοφ. Βαστ. 908. II. παρὰ τοῖς μετέπειτα

ποιηταῖς, ἐπὶ ὕπλιν, κλάζω, ἐκπύρω κλαγγή, Εὐρ. Ἡρακλ. 832·
 ἐπὶ ἀνθρώπων, κραυγῶν, θυροῦ, βρ. ἐν αἰχμητῇ Λισγύλ. Πρ.

423, πρβλ. Ἠλ. 378, Εὐρ. Φων. 113· δεινὰ βρ. τινί, ἐναντίον
 τινός, ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 952· ἐπὶ ἀνυποτάκτων πύλων, Αἰσχύλ.

Εὐρ. 978, πρβλ. Πίνδ. Π. 11. 46· ὁραῖδ. ἐν τῇ μέσ. τύπ. (ἴδε ἐν
 λ. βλήχῃ)· καὶ ὁ Πίνδ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ αἰς ὑδρος,

Ν. 11. 8 (ἐν τῇ μέσ. τύπ.), πρβλ. Εὐρ. Πάσχ. 161, (Πρβλ. βρε-
 μος, ὁ βρεμνέτης, καὶ Λατ. tremo).

βρένθεος (οὐχί -εος), α, ὀν, πολὺτιμος, ἡμεῖς, ἡπανηρὸς,
 ἡμῶν φερειρ. Μεταλλ. 5.

βρένθος, ἡ, λέξ. κυπρ. = θρίδαξ, Νικ. Κολορ. παρ' Ἀθην. 67.
 βρένθος, ὁ, ἄγνωστόν τι θαλάσσιον πετηνόν, ἔχον μεγαλοστέπες

τὸ παράστημα, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 1, 16· ὅλλ' αὐτῶν 11. 5 (μετὰ δι.
 γαρ. βρένθος) εἶδος ὠκεῖου πετηνῶ. II. τρέπος ὑπερπικνός,

ἀλάσσεια, Ἀθην. 611E· (πρβλ. σκώπτω, σκώψω).
 βρενθόμαι [ῶ], ὁποθ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνστά. καὶ παρστ.,

φέρωμαι ὑπερπικνός, κρητῶ τὴν κρητὴν μου ὕλην, κομπάζω, «ρου-
 σκίωμαι», «σηκίωμαι τὴν μύτη μου» (βρενθ., ἐπιγραφῶν), Πινυλ. Λαυκ.

Νεκρ. Διαλ. 10. 8· ὑπὸ φρονήματος Ἀριστοφ. Εὐρ. 26, πρβλ.
 Νεκρ. 362, Πλάτ. Συμπ. 221B· πρὸς τινι Ἀριστοφ. Λυσ. 887·

βρ. ἐπὶ τινι, ὑπερηφανεύομαι διὰ τι.. Ἀθην. 625B· ἐδρενθῆτο
 Διόδωρ.

βρέξες, εως, ἡ, (βρέχω) = βροχή, βρέξιμον, ἡρανηρὸς, Ξεν.
 Ἰπν. 5, 9.

βρετάνικος ἢ βρεττανικός, ἡ, ὄν, νῆσοι Ἀριστ. Κότρ. 3, 12.
 βρέτας, τὸ, γεν. βρέτεος· πληθ., ὄν. καὶ αἰ. βρέττα Αἰσχύλ.

Ἰκτ. 463, ἄλλῃ βρέττα Θέβ. 95, 185, κτλ.· γεν. βρεττων ὁ αὐτ.
 97, Ἰκτ. 430· Ἑπ. 602· βρεττασιν Νικανδ. παρ' Ἀθην. 684D·—

ἐλλανον ἡρώματα θεῶν, ἔδανον, ὁ αὐτ. Εὐρ. 80, 242, 258, 409, Εὐρ.
 Ἀλκ. 974, Ἀριστοφ. Ἰπν. 31, κτλ.· ἀνθρώπων, Ἑπιφάνει. Ἠλ.

958— παρὰ περὶ, Στράβ. 385. 2) παρ' Ἀναξάνορ. Διδ. 1,
 ἀπλῇ εἰκότι, μόνον ἡρώματα· ἔδανον, δηλ. ἀναίσθητος, βῆδε.

βρέττιος, α, ὀν, ἐκ βρετίας, γλώσσα βρ., δηλ. βαρβαρική,
 Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 719.

βρεφικός, ἡ, ὄν, νηπιώδης, Φίλων 2. 84, καὶ μεταγτ.

βρέφιν, τὸ, ὑποκορ. τοῦ βρέφους. Βουρ.
 βρεφδον, ἀπὸ βρέφους, ἐκ βρεφικῆς ἡλικίας, Εὐστ. 14, 20, κτλ.

βρεφο-κομέω, ἀνατρέφω βρέφη, Εὐστ. 565, 40.
 βρεφοκένεια, ἡ, ὁ φόνος βρέφους ἢ βρεφῶν, Ματασσ.

βρεφο-κότος, ὀν, ὁ τὴν βρέφη ἀποστείνων, Λυκάργ. 229.
 βρέφους, εως, τὸ, τὸ ὑπὸ γυναικὸς, εὐ ζεῖ ἐν τῇ κοιλίᾳ· ἐπὶ τῷ

ἐμβρυῶν, Λατ. foetus, βρέφος ἡμῶν κούρουσαν Ἠλ. Ψ. 266.
 II. τὸ νεωστὶ γεννηθὲν τέκνον, Σίμων. 44. 15 Bk., Πίνδ.

Ο. 6. 55, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1096· νέον βρέφος Εὐρ. Πάσχ. 280· ἄλλ'
 αὐδαμοῦ παρὰ Σοφ.— ἐπὶ ζῴων, νεγρὸν, πῶτος, σκύμνος, Πρὸς.

3.153· Ὀμπ. Ἀλ. 5. 464, κτλ.— ἐκ βρέφους, ἐκ χρεμῆς ἡτι-
 κίας, Ἀνθ. Π. 9. 567, κτλ. (πρβλ. Σανσφρ. καρβίλας [cervilla],

pullus), ἐκ τῆς ῥίζης grabh [concupere]· Ζαν. ματωμα [mactura]
 Σλαων. žubh [pullus]— περὶ τῆς ἐναλλαγῆς τοῦ β καὶ γ (ἴδε

π β. 1.)
 βρεφο-τρός, ὀν, ὁ ἀνατρέφων βρέφη, Ματασσ. Χρον. 4032·

-τροφίω, Ἰκτ. 463· -τροφίον, τὸ, μέρος ἐνθα ἀνατρέφεται τὰ ἐκ-
 τελέτεια βρέφη, Ἑκκλ.

βρεφουργέω, ποιῶ βρέφος, παιδοποιῶ, Ἑκκλ.— παθ. βρεφουργ-
 γομαι, Ἀδαν. 2, 417.

βρεφώ, ποιῶ τι βρέφος— βρεφόμεαι, γίνομαι βρέφος, Ἑκκλ.
 βρεφύλιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ βρέφους, Λαυκ. Δραμ. 19, Δ.

Ἑκαρ. 9, κτλ.
 βρεφώδης, ἔς, (εἶδος) θμῶν με βρέφος, νηπιώδης, Φίλων 1.

394, Κλήμ. Ἀλ. 123, κτλ.
 βρεφωδῶς, ἐπὶ 0., ὡς βρέφος, Ἀριστ. 3, 476c (Mignot).

βρέχμα, τὸ, = βρεχμός, Ἀλκίπρην 3, 5.
 βρεχμός, ὁ, = βρέγμα, τὸ ἄνω μέρος τῆς κεφαλῆς, Ἠλ. Π. 596,

Νικ. Θ. 239. Κόντι. Σμ. 13, 156.
 βρέχω, μέλλ. -ξω, μεταγεν., Χρησμ. Σιδ. 5, 376, κτλ.· ἔδρ.

ἔδραξα Πλάτ. Φαίδρ. 258C, Ξεν., κτλ.— Ἰαθ., ἀμρ. ἐδρεχόχην
 Εὐρ., Ξεν., κτλ.· μεταγ. ἀμρ. 6' ἐδράχην [α] Ἰπν. 630.7, Ἀριστ.

Πρβλ. 12, 3, 6· πρkm. βέδραγμα Πίνδ. Ἰπκ., κτλ.· πρβλ. ἀνα-
 κατα-βρέχω.

(Ἐκ τῆς √BPIX παράγονται ὡσαύτως βροχή,
 βροχετός· τὸ β ἀπωλλέθη ἐν τῷ Λατ. rig-o, rigniguis· Γοθ.

riqn (βροχή), rignjan (βρέχειν), Παλαιο-Γερμ. rignn (Γερμ. re-
 gnen, ἀγγλ. rain). Ἰγρῶν (μέλιστα τὴν ἐπεφάνειαν, ἀντιθ.

τῷ πείγῳ), τὸ γόνυ Ἠρόδ. 1.189· πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 4, 17, Πλάτ.
 Φαίδρ. 229A· διαβρέχω, Ἰπκ. Ἀρχ. Ἰηρ. 9· ἐν ὄνῳ ὁ αὐτ. Ἀγμ.

770· βρ. χρυσάς νιφάδες πολλὴν Πίνδ. Ο. 7, 61 (πρβλ. Ἠλ. 11
 670)· σακρῶσιον ἐδρεῖαν ἔλιν τάρων Ἑπ. γρμ. Ἑλλ. 1. 100·—
 Ἰαθ., ὑγραίνωμαι, διαβρέχωμαι, βρεχόμενοι πρὸς τὸν ἐμφαλὸν
 Ξεν. Ἀν. 4. 5, 2· βρέχομαι ἐν ὕδατι, λούομαι ἐν ὑδατὶ ἴσως
 συνθῆς ἐρμηνεύεται, Πρὸς. 3.104 (οὕτως, ἰδρῶτι βρέχων τῇν

ψυχὴν Πλάτ. Φαίδρ. 234B) βεδρεγμένος κατ' ἀνέκτατον πρὸς τὸ
διεστῆς Ἀριστ. π. Γεν. κατ' ἰσχυρ. 2. 2. 9· ἐπὶ σπύγγην, ὁ αὐτ.
Μετεωρ. 4. 9. 14· ὑγραίνονται διὰ βροχῆς. Πολύδ. 10. 12. 3· — μεταφ.,
ἀκτίσι βεδρεγμένους, βουτηγμένους εἰς τὸ σῶς. περιλαμβανόμενος
πανταχόθεν, Πίνδ. Ο. 6. 92· σιγῇ βρέχεσθαι ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 269·
ἐπὶ μεθυσαν, μεθὴ βρεχθεὶς Εὐρ. Ἐλ. 326· βεδρεγμένος,
ιστοῦπι, μεθυσμένος. Λατ. univus, univivus, Εὐδελ. ἐν Ἀδελ.
5. πρὸλ. Ἀντιφ. ἐν Ἀδελ. 10. 4.

II. βρέγω, πέμπω βρο-
χῇ. Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε'. 45· μετ' αὐτ., ἔδρεξε Κύριος γάλαξιν
Ἐδρ. (Ἐξοδ. 9. 23), πρὸλ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιε'. 29. 2)
βρέχει, ὡς τὸ ὕδωρ. Λατ. pluit, Τηλεκλειδ. ἐν Ἀδελ. 18· ἔσαν
βρέ/η Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 6. 36· ὡσαύτως παρὰ τοῖς Ἑβρ., Κ. Δ., κτλ.
βρί, συντεταγμένος τύπος τοῦ βρεθῆ, Δ. Β. 567· ἐν χρήσει παρ'
Ἰπ. ἀντὶ βριαρῶν, ὡς ἔξ ἀντὶ ῥέθων, κρτ., δῶ, κτλ. Σπράβ.
364. (Πρὸλ. βριαρῶς. Πρεσβεύς, βρεάξ, ἔ-θριμος,
βριθῶς, βριθῶ, βριμῆ, βριμῶμαι. Ἰδε ἐν λ. βρυός.)

βριμῶμαι, ἢ, — βριμῶ, Σαρ. Ἀποσπ. 860.
βριμῶμαι, ἢ, (βριμῶ) γίγαι· ἐκαστοῦ χειρ, καλούμενος οὕτως ὑπὸ
τῶν θεῶν, ὅπῃ δὲ τῶν ἀνθρώπων Διχάρι, ὥστε ἐβόησε τὸν Δία,
Ἰλ. Δ. 403, πρὸλ. Ἰπ. Θ. 714, 817· ἦτο γαμβρὸς τοῦ Πηλεΐδωνος
καὶ μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ Κρόνου καὶ Γυῖ γλου ἐβούλησε τοὺς θεοὺς
ἐκείνους τῶν Τιτάνων — βριμῶ στήλαι, παλαιότερον ὄνομα τῶν
Πρακλ. στήλων, Ἀριστ. Ἀποσπ. 628. — ὡσαύτως Ὁδριμῶμαι, ἴδε
ἔθριμος ἐν τέλ. [—ρεως προσέρεται ὡς μία συλλαβὴ παρ' Ἐπικ.]
βριαρῶς, ἄ. ὄν. Ἰων. βριερῶς, ἦ. ὄν. (ἴδε βαρύς) Ἐπ. ἐπίθ.,
ἰσχυρῶς, κόρυς, τρυφάλεια Ἰλ. 11. 413, Τ. 381, κ. ἄλλ. στρα-
τιῇ Ἐπιγρ. 448· λέων αὐτῷ 2.

βριαρῶτης, ἦτος, ἦ, ἰσχύς, δύναμις, κράτος, Εὐστ. 1289. 14.
βριαρῶ-χειρ, εἰρος, ὁ, ἦ, ὁ ἰσχυρὸν ἔχων χεῖρα, Σὺλλ. Ἐπιγρ.
8750, Εὐστ. 586. 2.

βριῶν, (βρί) κῆρυκα τινὰ ἰσχυρὴν καὶ ἑυατόν, βριάει Ἰπ. Θ.
447. II. ἀμετάβ., εἶμαι ἰσχυρὸς, βριάων Ὀππ. Ἀλ. 5. 96.
— Ὁ Ἰπ. Ἐργ. κ. Ἰπ. 5 συνδυάζει ἀμφοτέρους τὰς σημασίας, βρία
μὲν γὰρ βριάει, βρία δὲ βριάοντα χαλάρηται, ἐπὶ τοῦ Διός.

βρίγκος, ὁ, θαλάσσιος ἰχθύς, Ἐπίκτ. Κυδ. 1. 3, Μνησίμ. Ἰπποτρ.
1. 38.

βριερῶς, ἦ, ὄν. Ἰων. ἀντὶ βριαρῶς.
βριῶν, ἦ, σιτηρὸν τι ἐν Θράκη καὶ Μακεδονίᾳ ἔτι καὶ νῦν καλού-
μενον οὕτως, τοῦ αὐτοῦ εἶδους μὲ τὸ καλούμενον τίφη, Πάλην. (Ἦ
λίγες φαίνεται οὕτω Διολικὴ ἀντὶ τοῦ βριῶν. Ἰργη. Κόρ. σ. 576.)

βριῶν, ἦ, ἰσχυρῶς Εὐρ. Ρήσ. 825 (ἀλλ' ἔδρεξε ἐν Χρ. Πέλοξ.)·
πρὸλ. ἀποθρίξω (ἴδε ἐν λ. βαρύς) — ποιητ. ῥήμα, εἶμαι νυστα-
λέος, νυστάζω, ἀπραγῶ, ἀδρανῶ, οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγα-
μέμνονα Ἰλ. Δ. 223· κοιμῶμαι, βρίζων Δίσχ. Χο. 897· δόξαν·
βρίζουσης φρενὸς ὁ αὐτ. Ἀγ. 275· μεταφορ. ἐπὶ ἐνοχίᾳ, βρίζει
γὰρ σῖμα ὁ αὐτ. Εὐμ. 280.

βρι-ἡτύπος, ὄν. (ἀπύω) ὁ μαγάλως, ἰσχυρῶς φωνάζων, ἐπὶ τοῦ
Ἀρεως, Ἰλ. Ν. 521.

βριθῶς, εὐς, τὸ, βάρος, Ἰππ. 609. 15, Εὐρ. Τρω. 1050· τῶν
ἀτυχημάτων τὰ μὲν ἔχει τι βρ. καὶ ῥοπήν πρὸς τὸν βλον
Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 1. 11, 3.

βριθουσῶν, ἦ, βάρος, βαρύτης, Ἰλ. Ε. 839, Μ. 460.

βριθῶ-κερως, ὄν, γεν. -ω, ὁ βαρεῖα ἔχων κέρατα, Ὀππ. Ἀλ.
2. 290.

βριθῶ-νοος, ὄν. ἐμβριθὲς τὸν νοῦν, συνετός, Ἀνθ. Π. 9. 525.
βριθῶς, εἶα, ὅ, (βρί) βαρύς, σταθερός, ἔγχος Ἰλ. Ε. 746,
κτλ.· ἀπαξ μόνον παρὰ Τραγ., βριθυτέρος Δίσχ. Ἀγ. 200, πρὸλ.
Ἀποσπ. 447.

βριθῶ [τ], Ἐπ. ὑποτακτ. βριθῶσι Ὀδ. Τ. 112· Ἐπ. παρτα.
βριθῶν 1. 219· μέλλ. βριῶ, Ἐπ. ἀπαρέμφ. -έμεν Ὑμν. Ὀμ. εἰς
Δῆμ. 456· ἄρ. Ἐπ. ἔδρεξε Ἰλ., κτλ.· πρὶμ. βεθριῶσα Ὀμ.,
Ἰππ., Εὐρ.· ὑπερσυντ. βεθριθεῖ Ὀδ. Π. 474· — παθ. (ἴδε κατωτ.)·
πρὸλ. καταβριῶ· (ἴδε ἐν λ. βαρύς).

Ποιητ. ῥήμα, βροῦναι,
εἶμαι βαρύς, πλήρης μὲ τὴν πρᾶγμα· μ. ὄν., σταφυλάς βριθούσα
ἀλώη Ἰλ. Σ. 561· βριθῶσι δὲ δένδρεα καρπῷ Ὀδ. Τ. 112, πρὸλ.
Π. 474· ὡσαύτως, ὑπὸ λαίλαπι· βέβριθε χθών (ἐνν. ὕδατι)
Ἰλ. Π. 384· — μεταφ., ἀλάστοις ἔλφεσι βριθῶν Εὐρ. Φοιν. 1550·
ἐλδω βριθῶν ὁ αὐτ. Τρω. 216· πίνω· βέβριθα ὁ αὐτ. Ἰλ. 305.

2) μ. γεν. (ὡς τὸ πέμπωμαι), εἶμαι κατάφορτος, κόρπιαμαι
ὑπὸ τοῦ βάρους, τράπεζαι οἴτου καὶ κρειῶν ἦδ' οἶνον βεβρι-
θασαι Ὀδ. Ο. 334· πάντα δ' ἐβριθῶν Σαρ. Ἀποσπ. 269.

3) μ. αἶτ., φόνον βρ. Σὺλλ. Ἐπιγρ. 3973. 4) ἀπολ.,
εἶμαι βαρύς, ἔρις· βεβριθῶντα = βαρεῖα, Ἰλ. Φ. 385· εὐχέσθαι·
βριθῶν Δημητρίος Ιερὸν ἀκτὴν Ἰπ. Ἐργ. κ. Ἰπ. 401· ὡ-
τως ἐν τῇ ἰδέᾳ τοῦ Ἰππ. καὶ παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, ἦ ἂν· βριση,
ἡπυυήματα κλίνη τὸ βάρος, Ἰππ. 209, 30· βεβριθασίν οἱ μαζοί,
ἐπὶ πλῆρες, ὁ αὐτ. 640, 8· ἀλλὰ λίαν σπάνιον παρ' Ἀετ., βριθῶ
δ' Ἰπποκ., κλίνει, ῥέπει, Πλάτ. Φαίδρ. 247B· ἔσαν βριση ἐπὶ
θαῦτερον μέρος, κλίνη πρὸς τὸ ἐν μέρος, Ἀριστ. Περὶ 16. 11.)

II. ἐπὶ ἀνθρώπων, υπερβαίνειν κατὰ τὸ βάρος, υπερισχύει, ἐξέδουσι
βρίσας Ὀδ. Ζ. 139· ἀπολ., υπερισχύει ἐν τῷ ἀγῶνι, εἶμαι κύριος,

νικῶ, ἔδρισαν Λυκίων ἀγοί Ἰλ. Μ. 346· τῇ δὲ γὰρ ἔδρισαν·
ἔκτωρ Αἰγείας τε Ρ. 512, πρὸλ. 233· — οὕτως μετέπειτα, εὐδο-
ξια βρ., εἶμαι ἰσχυρὸς ἐν τινι, ἐξέχω· Πίνδ. Ν. 3. 70· εἰ·
χειρὶ βριθείς ἡ πλοῦτος βρέθι Σαρ. Ἀγ. 130· πρὸλ. ἐπιβριῶναι,
καταβριῶναι.

III. μεταφ., ἐπιβροῦναι, καταφορτώω, ὥστε
Κινύραν ἔδρισε πλοῦτω Πίνδ. Ν. 8. 31· τάλαντα βρίσας
Δίσχ. Πέρσ. 346· — ἀλλὰ, 2) τὸ παλ., εἶμαι φορτωμένος,
ἔτι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὀμ., μῆκων καρπῷ βριθομένην, φορ-
τωμένη μὲ καρπὸν, Ἰλ. Θ. 307· μόροις βριθεται [ἢ βάτος]
Δίσχ. Ἀποσπ. 114· τῷ δ' οὐ βριθεται [ἢ τράπεζα]· Εὐρ.
Ἀποσπ. 470· μ. γεν., πέτηλα βριθόμενα σταγύων Ἰπ. Ἀσπ.
Ἰρ. 290· συμποσίων· βριθοντ' ἀγυαὶ Βαχχ. 13· βριθομένη
ἀγαθῶν τραπέζης Φερεικ. ἐν Ἀδελ. 34· βριθομένην χορ-
των Ἀνθ. Π. 5. 194· ἀπολ., ἀξονες βριθόμενοι Δίσχ. Θῆ. 154.

βρικαλός, ὁ, ὄνομα τραγικοῦ προσωπείου, Κρατῖν. Σερ. 11, Ἡούχ.
βριμῶν καὶ -αίνω, = βριμῶμαι, Σουδ., Ἡούχ.
βριμῶμαι, (βριμῶ) ἀπολ. (τὸ πλεῖστον ἐν συνθέτ. ἐμδριμά-
ματι)· — φωνάζω ἐξ ὀργῆς, εἶμαι πλήρης ἀγανακτήσεως, εἰ οὐ βρι-
μῶμαι Ἀριστ. Ἀποσπ. 11π. 855· — οὕτως (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. βριμῶμαι)
ἐβριμῶτο τῷ Κύρῳ, ἦτο σφόδρα ὀργισμένος, ἐβρυάτεν ἐναντίον,
Ξεν. Κύρ. 4. 3, 9.

βριμῶν, ἦ, ἰσχύς, ὄγκος, ὡς τὸ βριθός, Ὑμν. Ὀμ. 28. 10, Ἀπολλ.
Ρόδ. Δ. 1677· — ὡσαύτως ἀπειλῇ (πρὸλ. βριμῶμαι), Ἡούχ.

βριμῶν, ἐπὶ ῥ., μετὰ φρονήσεως, Νόν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ια'. 38.
βριμῶν [τ] αὐτός, τὸ, = βριμῶν, πρὸλ. γραφ. ἐν Ἀνθ. Πάλην.
4. 103.

βριμῶμαι, ἴδε ἐν λ. βριμῶμαι.

βριμῶν, ἦ, (βριμῶ) ἐπὶ θ. Ἐκάτης ἢ Περσεφόνης, ἢ ἄγρια, ἢ
ὀργισμένη, ἢ φοβερά, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 861, πρὸλ. Λουκ. Νεκυσμ. 20.
βριμῶν, ες, (εἶδος) ὀργίλος, ἄγριος, αὐστηρός, Στωβ. Ἐκλογ.
1. 986.

βριμῶν, εως, ἦ, ἀγανακτήσεις, φιλοδῆμι. ἐν Πρακτικῷ. Κολινδρ.
1. 50.

βριμῶν-ἄρματα, ὄν. (βριμῶ) ὁ βαρύνων, πιέζων ὑπὸ τῷ ἔλεος
του τὸ ἄρμα, ἐπὶ θ. τοῦ Ἀρεως, Ἰπ. Ἀσπ. Ἰρ. 441, Ὑμν. Ὀμ. 7. 1.
βριμῶν-ἄρματα, ἦ, ὄνομα τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Κρήτῃ, νηκο δι-
κῆς, κατὰ Σωλῆν. γεν. -εως Σπράβ. 479, Κολ. Ἀρ. 190, Πάρος. 3. 14.

βρύγχα, ὄν, τὰ, οἱ βρύγχοι σωλῆνες ἢ διακλαδίσσεις, δι' ἃν
ἡ τραχεῖα εἰσδύεται εἰς τοὺς πνεύμονας, Ἰππ. Ὀξ. 380, Διελ. ad
Hesenn. 3. 12· πρὸλ. βράγχα. 2) τὸ ἐνικ. βρύγγων, τὸ,
= βρύγχος (ἴδε βράγγων III), Ἰαλν., κτλ. II. ὡσαύτως;
οἱ χύνδροι τῆς ῥινός, Ἰππ. 252. 51.

βρύγχα, ἦ, ἡ τραχεῖα ἀρτηρία, Ἰππ. 016A.

βρυγχο-κλήνη, ἦ, ὄνομα τοῦ λάρυγγος, Παῦλ. Διγ. 6. σ. 180;
βρυγχοκλήνης, ἦ, ὄν. ὁ πάσχων ἐκ βρυγχοκλήνης, Δοσκ.
4. 120.

βρυγχοπαράταξις, ἦ, κωμ., παράταξις βρύγγων, λάρυγγος-
λεμος πρὸς καταβρύχων βρυμῶν, Ἀθην. 7. 298α.

βρύγχος, ὁ, ἡ τραχεῖα ὀρθήλη, Ἰππ. Ἀρ. 1257, Ἀριστ. Περὶ 11.
11. 11.

II. βρύγχα, κατάποσις, βρυγμῶν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3.

12. 17. (Πρὸλ. βράγγος),
βρυγμο-ἡμῶν, ἦμῶν, ὁ, τὸ περὶ τὸν λαίρην ἀνοίγμα τοῦ ἐνύμ-
ματος δι' οὗ εἰσέρχεται ἡ κεφαλὴ· «τραχηλιά», Ἰώσηφ. Α. 1. 3. 7, 4.

βρόδον, Διολ. ἀντὶ ῥόδου, Σαπφ. 69 Abt.

βρομέω, = βρέμω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτα.· ἐπὶ
μυῶν, βρομῶ, Ἰλ. Π. 642· ἐπὶ τοῦ πυρός, κροῶ, καταγῶ, Ἀπολλ.
Ρόδ. Δ. 787· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, Νίκ. Ἀλ. 609· ἐπὶ βράζοντος ὕδατος,
ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 1. 5.

βρομῶμαι, ἀπολ. = βακχεύω, ἐκ τοῦ βρόμος, Ἀνθ. Π.
9. 774.

βρομῶς, ἄδως, ἦ, ὀηλ. τοῦ ἔποιμ., Ἀντιφ. Ἀρρ. 1. 12· — μέγα
ποτήριον, Ἀθην. 784D).

βρόμιος, α., ὄν. (βρόμος) ὁ ἡγῶν, ἀντηγῶν, φόρμιγγς Πίνδ. Ν.
9. 18· — βορρῶδης, ἄγριος, θυελλώδης. II. βρόμιος, ὁ, ὡς
ὄνομα τοῦ Βάκχου, Πίνδ. Ἀποσπ. 43, Δίσχ. Εὐμ. 24, συχν. παρ'
Εὐρ.· βρομίου πόμα, αἶνος, Εὐρ. Κυκλ. 123· ὡσαύτως παρὰ
κωμ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 991, Τηλεκλ. ἐν Ἀδελ. 24, Ἀλεξ. Τок. 1.

2) ἐπὶ θ. βρόμιος, α., ὄν. βακχικός, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 889,
κτλ.· Β. χάρις, ἐπὶ τῶν Διονυσίων, Ἀριστοφ. Νεφ. 311· — οὕτω
βρομειώδης, ες, (εἶδος) βακχικός, Ἀνθ. Π. 11. 27· — ὀηλ. βρο-
μειώδης, εὐς, ἦ, Ὀππ. Κ. 4. 340· βάκχη, αὐτῶς 300.

βρόμος, ὁ, (βρέμω), Λατ. fremitus, πᾶσα μεγάλη παραγῇ,
ἰσχυρὸς κροῖτος, αἶον ἡ βοή τοῦ πυρός, Ἰλ. Σ. 396· ὁ πάταγος τῆς
βροντῆς, Πίνδ. Ο. 2. 45, 159· τῆς ἐρικυμίας, Δίσχ. Θῆ. 213,
Ἀποσπ. 195· ὁ ἦχος τοῦ τυμπάνου, Σίμων. 191· τῶν ἵππων, Δίσχ. Θῆ.
476· τοῦ αὐλοῦ, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 452, πρὸλ. Σαρ. Ἀποσπ.
154· — ἐντεθεῖν, ὀργῇ, μανίᾳ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1212· — σπῶν, παρὰ
πεζοῖς ἐπὶ τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς θαλάσσης, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 17 καὶ
32. Θουμαστ. 130· ἐπὶ ἡρασιτείου, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 591.

βρόμος, ὁ, βρόμιος, ὁ, εἶδος σιτηροῦ, ἢ παρ' ἡμῶν βρώμη,
Θεόφρ. Γ. 8. 9, 2.

βρονταῖος, α, ον, ὁ βροντῶν, Ζεύς Ἀριστ. π. Κόσμ. 7, 2· νεφέλαι Ὀρρ. Ὑμν. 14, 9.

βρονταῖος, (ἴδε βροντή), βροντῶ, μουμπουνίζω, Ζεύς δ' ἀμυνοῖς βρόντησε Ὀδ. Ω. 305, πρὸς ἡλ. Θ. 133· μεταφ. ἐπὶ τοῦ Περικλέους, Ἀριστοφ. Ἀγ. 531, πρὸς Σηφ. 624· βροντᾶ (ὁ Ζεύς) δ' αὐτ. Ἀποσπ. 142 κ. ἄλλ.· βροντήσαντος (τοῦ Διὸς), ὃν βροντήσῃ, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9, 3, 4.

II. παθ., πληττομαι ὑπὸ τῆς βροντῆς, ὑπὸ τοῦ κερανοῦ, Ἀριστ. π. Ὑπν. Μαντ. 1, 9.

βρονταῖον, τό, μηχανή πρὸς παραγωγήν βροντῶν ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ θεατροῦ, Πολυδ. Δ. 130.

βροντή, ἡ, παρ' Ὀμήρῳ ἀποδομένη αἰέποτε εἰς τὸν Δία, Διὸς μεγάλοιο κεραυνὸν δεινὴν τε βρ. ἡλ. Φ. 198· ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διδε Ν. 796· Ζηνὸς τε βροντῆς Ὀδ. γ. 121· βρ. καὶ ἀστραπὴ Ἠρόδ. 3, 86· βρ. στεροπὴ τε Δισχὺλ. Ἰκέτ. 35· βρ. καὶ κεραυνὸς φλογὶ δ' αὐτ. Πρ. 1017· βροντῆς μύκημα αὐτοῦ 1062, πρὸς 1083· βρ. δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς Σοφ. Ἀποισπ. 507, κτλ.—κατὰ πλῆθ., ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1514· χθόνια βρ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1745.

II. ἡ κατάσταση τοῦ ὑπὸ βροντῆς βληθέντος, κατὰ πλῆθ., φόδον ἢ βροντῆν ἐμβάλλειν Ἠρόδ. 7, 10, 5.

βροντηδόν, ἐπὶ βρ., ὡς βροντή, Χρησμ. Σιδύλλ. 5345.

βρόντημα, τό, κρότημα βροντῆς, Δισχὺλ. Πρ. 993.

βρόντης, ὁ, ὁ βροντῶν, εἰς τῶν τριῶν Κυκλώπων, Ἠσ. Θ. 140.

βροντησι-κεραυνος, ον, ὁ ἐκπέμπων βροντῆν καὶ ἀστραπὴν ἢ κεραυνόν, νεφέλη Ἀριστοφ. Νεφ. 265.

βροντήσιος, ὁ, = βρονταῖος, Ζεύς, Ἐπιγρ. Ἀγκύρ. CIG 4040.

βρονταῖος, α, ον, = βρονταῖος, τῆς βροντῆς, Ἰππ. 1801.

βροντοηχέω, ἤχῳ ὡς βροντῇ, λόγους Θ. Λάσκ. (ἴδε Λεξ. Κουμ.).

βροντο-παῖς, ὄν, (ποιεῖν) ἢ ποιῶν βροντῆν, Ψευδο-Δονκ. Φιλοπατρ. 4, 24.

βροντο-σφοδρία, ἡ, τὸ ἐκ τῶν βροντῶν μαντεύεσθαι, Ἰω. Λυδ. πρὸς κεραυνόσφοδρια.

βροντοφωνέω, Ν. Χωνιάτ.

βροντωδής, ες, (εἶδος) βροντῆς ὅμοιος, βροντερός, Παῦλ. Σιλ. 74, 51.

βρόξις, ἴδε ἐν λ. *βρόχως.

βρότᾶχος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ βάτραχος, δ ἴδε.

βρότειος, ον, ὡσαύτως α. ον, Ἀρχιλ. 13, Εὐρ. Ἰππ. 19—ποιητ. ἐπὶ θηρίοις, Δισχὺλ. Πρ. 116, κτλ.· βρ. γένος Σοφ. Ἀποσπ. 132· ψυχὴν βρότειος Εὐρ. Ἰκέτ. 777· βρ. πόνοι, τῶν θηρίων, Ἀλεξ. Ὑπν. 1, 9—παρ' Ὀμ. μόνον βρότειος, ἡ, ον, Ὀδ. Τ. 345, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀφρ. 47· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. Ο. 9, 52, κτλ., Δισχὺλ. Εὐμ. 171.

βροτῆσιος, α, ον, = τῇ προηγ., Ἠσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 771, Εὐρ. Βαχχ. 4.

βροτο-δάμων [α], ον, ὁ καταπατῶν τοὺς ἀνθρώπους, Ἀνθ. Π. 15, 21.

βροτο-γνηρος, υ, ὁ ἀνθρωπίνην ἔχων φωνήν, ψιττακός Ἀνθ. Π. 9, 562.

βροτο-δαίμων, ὁ, = ἡμίθεος, Ἠσυχ. πρὸς ἀνθρωποδαίμων.

βροτο-ειδής, ες, ὅμοιος ἀνθρώπῳ, ἔχων φύσιν ἀνθρωπίνην, Μανθ. 5, 440.

βροτῆεις, εσσα, εν, (βρότος) χημητιμένους, κεκηλιδομένους μετ' ἀνθρωπίνον αἷμα, ἐπὶ τοῦ ὁπλοισμοῦ τῶν φονευθέντων, Ἐνορα ἡλ. Ζ. 480, κτλ.· ἀνδράγρια Ω. 509.

βροτο-κέρτης, ον, ὁ, ὁ κείρων τοὺς βροτούς· λέξις κομπαιτική ἀντὶ τοῦ κουρεῦς, Ἀλεξ. ἀρ. παρ' Ἀθην. 98F.

βροτοκλώστειρα, ἡ, ἡ τὴν μύραν τῶν ἀνθρώπων κλώθουσα, ὀρίωνσα, Μανθ. 4, 11.

βροτοκτονέω, ἀποκτείνω, φονεύω ἀνθρώπους, Δισχὺλ. Εὐμ. 421.

βροτοκτονία, ἡ, ἀνθρωποκτονία, Ἀνών. εἰς τοὺς ψαλμοὺς, (ἴδε Λεξ. Κουμ.).

βροτο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων ἀνθρώπους, ἀνθρωποκτόνος, Ου-σίαι Εὐρ. Ἰ. Τ. 384· οὐ τὴν Οἰδιπόδῃ βροτοκτόνον, ἔλλ. τὴν Σφίγγα, Σουλ. Ἐπιγρ. 4700.

βροτο-λοιγός, ὄν, ὁ ἐλθὼν εὐθὺς ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ τοῦ Ἀρεως, Ὀδ. Θ. 115, καὶ συγν. ἐν ἡλ. ἐπὶ τοῦ Ἀπὸλλωνος ἐν Ἐπιγρ. Ἐλλην. 1034, 29—ἀπαξ παρὰ Τραγ., Δισχὺλ. Ἰκέτ. 665· ἔρως Ἀνθ. Π. 5, 180.

βροτομήτωρ, ἡ, ἡ τῶν θνητῶν μήτηρ, γοῖα Θ. Πρύθρ.

βροτούμαι, παθ. (βρότος) εἶμαι κεκηλιδομένος μετ' αἷμα, βεβρο-τωμένα τεύχεα Ὀδ. Α. 41, πρὸς Κόντ. Σμ. 1, 717.

II. (βρότος), γίνεσθαι ἀνθρώπος, σαρκοῦμαι, ἐπὶ τοῦ λυγρινοῦ, παρ' Ἑκκλ.—ἐν τῇ ἐνεργ., βρ. τοὺς λίθους, μετατρέπω αὐτοὺς εἰς ἀνθρώπους, Νικητ. Εὐγ. δ. 205.

βροτός, ὁ, ποιητ. ὄνομα, θνητὸς ἀνθρώπος, κατ' ἀνελθ. πρὸς τὸ ἀθάνατος ἡ θεός, συγν. παρ' Ὀμήρῳ ὁ ὁποῖος μεταχειρίζεται αὐτὸ συχνότερον ὡς οὐσιαστ., οἱ οὖν βροτοὶ εἰσι ἡλ. Ε. 304, κτλ.—βροτὸς ἀνὴρ Ε. 361—ὡς θηλ., βροτὸς αὐδῆσσσα Ὀδ. Ε. 334· β. οὐσαν Ἀνθ. Π. 9, 89· παρὰ Τραγ. δ' εἰναι, δὲν εἶναι συνήθει· ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τίθεται ἡ γέν. πληθ., βροτῶν, μετὰ τὰς οὐδεῖς, πολλοί, κτλ., Σοφ. Ο. Τ. 437, 981, κτλ.· τὸ βρο-τοῦ οὐδέποτε λαμβάνει τὸ ἄρθρον παρ' Ἀττι. ποιηταῖς, πλὴν ὑπό-

ταν προστεθῇ ἐπιθετον ἢ ἀντωνυμία, τῶν πολυπλύνων βρ. Εὐρ. Ὀρ. 175· ἡμεῖς οἱ βρ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 601, πρὸς Σαννυρ. ἡλ. Γ. οἱ τάλαιπῶροι βρ. Ἀλεξ. εἰς τὴν Φρίαρ 2· οἱ πάντες βρ. Μένανδρ. ἐν Ἀδελφ. 9.—Σπέν παρὰ περὶ Πλάτ. Πολ. 560D, Ἀριστ. Τоп. 5, 4.

II. ἐν Δισχὺλ. Νο. 129, βροτοὶς κεῖται χαλκώ-τερον ἐπὶ θνητῶν ἀνθρώπων (μετὰ θάνατον)· ὁ Ἡερμ. ἀναγινώσκει φθιτοίς, ὁ δὲ Σχολ. νεκροῖς. (Τὸ β παρὸς τῆς ρίτης τοῦ μ, ἴδε ἐν λ. ἀ-μυροτός).

βροτός, ὁ, αἷμα ῥέψαν ἐκ πληγῆς, πηκτὸν ἢ μετὰ κοινωρεῖ αἷμα, σνιοι, (λύθρον), ἐν ἡλ. αἰέποτε αἱματόεις, II. 125· μέλας Ὀδ. Ω. 189. (ἀνελθὼν ἀρχαῖα).

βροτο-σκόπος, ον, παρρησιῶν τὸν ἀνθρώπον, παρακλουσὼν, ἐπὶ τοῦ Ἡερμίου, Δισχὺλ. Εὐμ. 499.

βροτυσσύς, ον, (σάκος, σφύρα) ἢ σάκος τοῦ βροτούς, Ὀξφ. Α. 750.

βροτο-στυγής, ες, ὁ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων μισούμενος, Δισχὺλ. Πρ. 799, Νο. 51.

βροτοσχηχίς, ον, ἔχων σχῆμα ἀνθρώπου, θράκων Μ. Φιλῆ; τ. Β. σ. 97 (Mil.).

βροτο-σώματος, ον, (σώμα) ὁ ἔχων ἀνθρωπίνον σῶμα, Χρησμ. παρὰ Βεντλ. Ἐπ. Μιλ. σ. 10.

βροτοσώστης, ὁ, σωτὴρ τῶν ἀνθρώπων, Πτωχευόδρ. (Παν. Δισχ. 1874, σ. 376).

βροτοσυργός, ὄν, ὁ τῶν θνητῶν δημιουργός, Ἑκκλ.

βροτο-φεγγής, ες, ὁ παρίχων εἰς τοὺς ἀνθρώπους φῶς, Ἀνθ. Π. 9, 399.

βροτο-φθλός, ον, ὁ ἀνθρώπου φθλὼν, τουτίσιν ἀπαιτῶν Ἠσυχ.

βροτο-φθόρος, ον, ὁ τοὺς ἀνθρώπους φθείρων, καταστρέφων, Δισχὺλ. Εὐμ. 787, Ἰκέτ. 264, κτλ.

II. σκόλα βροτοφθόρος, φονευθέντων ἀνθρώπων, Εὐρ. Ἀποσπ. 208.

βροτώ, ἢ βροτόομαι.

βροτωφελής, ες, ὡφέλιμος τοῖς ἀνθρώποις, μελλέων βροτω- (ρε)λέα Βαχχ. 12, 191 (Blass.).

βροτυχός ἢ βροτυχός, ὁ, εἶδος ἀκρίδος ἀπτερόν, ὡσαύτως ἀτέλ-λαδος, Θεοφρ. Ἀποσπ. 14, 4.

βρουλλο-κώπερος, ὁ, εἶδος κυρίου, Ἀέτ. I, σ. 76, 35.

βρουλλόν, τό, ἴδε βρύλλον.

βροχαιός, ὁ, (βρέχω) ὑγρῶς, βροχή, Ἀνθ. Π. 6, 21.

βροχίως, Δισχ. ἀντὶ βραχίως, Σαπφ. 2, 7.

βροχή, ἡ, (βρέχω) = βροχετός, Εὐαγγ. κ. Ματθ. Γ. 25 Χρησμ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 50.

βροχόεις, καταπίνω, Ἀριστ. Προβλ. 27, 3, 4· πρὸς καταβρ.

II. καθάρειν τὸν λαμόν, τινι, μετ' αὐτὸν Κλήμ. παρ' Ἀθην. 623C.

βρόχος, ὁ, ὁ λαμός, ὁ φέρων, λάρυγξ, Θασκ. 3, 54, Ἀλ. Π. 11, 298.

II. ῥόφημα, κατάποσις, Ἰππ. 485, 30., 487, 22.

βρόχιος, ον, ὁ διὰ βρόχου γινόμενος, β. μόρος, ἀναπνέμενος ἐκ τοῦ Νόνου, (ἴδε σ. 103, 5).

βροχίς, ἡ, ὑποκορ. τοῦ ἔπομ., Ὀππ. Ἀλ. 3, 595, Ἀνθ. Π. 9, 372.

II. (βρέχω) μελανόδοχον (ἐκ κέρματος), Ἀνθ. Π. 9, 295.

III. μέτρον τι μήκους, Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 2439C.

βρόχος, ὁ, σχοινίον πρὸς ἀπαγκλήσιν τῆς στραγγαλιᾶν, θηλέθ, Ὀδ. Α. 278, Κ. 472, Ἠρόδ. 4, 60, Σοφ. Ἀντ. 1222, κτλ.—εἶδος παγίδος διὰ τὰ πτηνά, Ἀριστοφ. Ὀρν. 527· θηρίων βρ. Εὐρ. Ἰλ. 1169· ἀλοὺς βρόχων πλεκτοῖς ἀνάγκαις ἔπειρα, Πουκ. 1, 8.

—τὰ μεταξὺ τῶν σχοινίων ἀνοήματα τοῦ δικτύου, Σεν. Κυν. 2, 6, κτλ.· β. ἀρκύων Εὐρ. Ἠρ. Μαιν. 729· μεταφ., ληφθέντες ἐν ταύτῃ βρόχῳ Δισχὺλ. Νο. 557· ἐν βρόχῳ τὸν τράχηλον ἔχω, πρῶτον τι πιεζόμενος καὶ διὰ τῆς βροχ. 744, 6. [Ὁ ὁμοῦς 1095 μεταχειρίζεται τὴν πρώτην συλλαβὴν μακράν καὶ ἐν τῇ χειρογράφῳ εἶναι γεγραμμένον βρόχον, ἀλλ' ἡ ὁρθὴ τράχη εἶναι βρόχον, ὡς Ιακχέω ἀντὶ Ιαχέω, κτλ.]. (Ἀγνωστος ἡ ὁρθὴ τῆς λέξεως).

βρόχω, βροῶ, καταπίνω (Ἠσυχ. βρόξι· βροφῆσαι). ῥίξα ἐμ-σχομένη μόνον ἐν τῇ ἀορ. α' ἐβροῖα Ἀνθ. Π. 9, 1—ἐν χρίσει παρ' Ὀμήρῳ μόνον ἐν συνθέσ.

1) ἀναβρόδει, καταπίνω ἐκ νέου, ἐκ νέου μυζῶ, ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόδει· ἀλμυρὸν ὕδωρ, ἀνελθ. τῇ δ' ἐξ ἐμμέσσει, ἐπὶ τῆς Χαρυβδεως, Ὀδ. Ω. 240· πᾶν-τα ἀναβρόδασα, ὡσαύτως ἐπὶ τῆς Χαρυβδεως, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 826· καὶ ἐν τῇ παθ., ὕδωρ ἀπολέσκει· ἀναβροχέν Ὀδ. Α. 585—ἐν ἡλ. Ρ. 51, ὁ Ζηνόδοτος ἀνεγίνωσκεν ἄλκι ἀναβρόχεν ὕδωρ (ἐνν. ὁ χῦρος), κατέπιεν ἱκανὸν ὕδωρ (ἐνθα ἡ κοινὴ γραφή ἀναβρόδουχεν).

2) καταβρόδει, ἀνὰ ἀναρροφῇ (κατα-βρόδει, καταπίνω Ἠσυχ.), ὅς τὸ καταβρόδει, ὅπως καταπῇ τὸ ποτὸν τοῦτο, Ὀδ. Δ. 222· παθ. εὐρ. μεταφ. καταβροχθεῖς Ἀνθ. 35—οἱ τύποι καταβρόδῃ ὁ αὐτ. 742, ἐβρόδει Ἀνθ. Π. 603, ἐβρόδεις Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 271 πρέπει πιθανῶς εἰς διορθω-θῶσιν εἰς καταβρόδῃ, ἐβρόδει, ἐβρόδεις· ἐκείνη ὁ αὐτ. α' τοῦ βιβρωσκῶ ἐν ἐβρωσῃ, ἀντὶ ἐβρωσῃ πρὸς καταβροχθεῖς.

βροχιστός, ὄν, ἐν τῷ βρόχῳ εἰληγμένος, πεπαγνισμένος, Νέμερ. παρὰ Σχολ. Εὐρ. Μηδ. 1337, ἴδε Ἡερμ. Ὀρμη. 3, 235.

2) δικτυοτός ἢ κατὰ τετράγωνον, β. ἔργον, οὐκ Ιακχέω, Σόφρ. Ἐξ. 28, 15.

βρυάζω, ὡς τὸ βρύω, ἐξοιδόνομαι, πρήσσομαι, φουσκάνω, μένον κατ' ἐνστά. καὶ παρὰ. (πλὴν ὅτι ὁ Ἰσχυρ. ἀνατέρει καὶ μέλλοντα—ἀσσομαι. καὶ ὅρ. δὲ ἐβρύαζα ἀπαντᾷ ἐν συνθέσ. μετὰ τῆς ἀνα-), καρποῖσι βρ. "Ορφ. Γυν. 53. 10, πρβλ. 33. 7· ἐπὶ λαλῆν, ἐγκυμονῶ, Δίσχυλ. Ἀποσπ. 4· ἀναβλύζω, δέπας ἀφρῶ βρυάζον Τιμόθ. 4 BHK.—μεταφ., γανυῶ, ἀλαζονεύομαι, Δίσχυλ. Ἰκέτ. 878· καὶ καθύλου, ἤβρομαι, χαίρω, εὐχαριστοῦμαι, Ἐπίκουρ. παρὰ Στob. 159. 25, πρβλ. Πλούτ. 2. 1098B.

βρυάκτες, ου, δ, ἐπὶ τοῦ Πανός, ὁ εὐθυμος θεός, "Ορφ. παρὰ Στob. Ἐκλογ. 1. 68.

βρυαλλίκτης ἢ βρυαλλίκτης, ου, δ, ὁ ὀρχούμενος· πολεμικὸν χορὸν, Σηελγ. 77, Ἰβνκ. 46 (παρ' Ἰπποκρίτῃ).

βρύας, ου, ἴδε ἐν γ. βύας.

βρυασμός, ὁ, τὸ βρυάζειν, εὐφροσύνη, τέρψις, Πλούτ. 2. 1107A, βρύγθην, ἐπίερ. (βρύκω) κυρίως μὲ συνισχυμένους ὀδόντας· ἀλλ' ἐν Ἀνθ. II 9. 14, ἐπὶ πολυπλοῦς, σφικτά, δυνατά.

βρύγμα, τό, δῆγμα, δάγμαμα, Νίκ. Θ. 483.

βρύγμός, ὁ, δάγμαμα, Νίκ. Θ. 716· τρισημῶς τῶν ὀδόντων, ἀκόνησις μυλῶν, Ρόπολ. Κολ. 13· Ἰσχυρ., Σουίδ.

βρύζω, παρ' Ἀρχιλ. 31, ἐδρύζε βρύτον, ζυθον (ῖ) παρεσκεύαζε· ἄλλ. ἐδρύζε, κατέπιε.

βρύκω ἢ βρύχω [ῖ], (τὸ πρῶτον εἶναι ὁ Ἄντ. τύπος κατὰ Μοῖρην καὶ Ἀμμών.) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ' ἐνστά· μέλλ. βρύξω Ἰππ. 589. 44, Λυκόφρ. 678· ὅρ. ἐβρύξα Ἰππ. 1160D, Ἀνθ. II. 7. 624· ὅρ. β' ἐβρύχε αὐτόν 9. 252 (ἐκτὸς δὲ ὁ μεταγεν. οὗτος ποιητὴς μετεγερσάμενος ὡς ἐν τῇ παρατ.)· περὶ τοῦ βέδρυχα ἴδε βρυχάομαι—παθ., ἴδε κατωτ.

Ἰσχυρὸν ποτὶ πολλὸν κράτον, τρώγῃ λάρωσι, λαμάρωσι, ἰγνάθος ἰππείσις βρύκει Ἐπιερ. Οἰ. 14. 13· ἐθόθα καὶ ἐπτά κρέ· βρύκειν Εὐρ. Κύκλ. 358, πρβλ. 372· πρὸς ταῦτα βρύκετ' Ἀριστοφ. Βέρ. 1315· βρύκουσι ἀπείδεσθαι· τοὺς θακτύλους, ἑάνουσα, ὁ αὐτ. "Ορν. 26· ἐπὶ καπνοῦ, ὁδὸν ἐδρύκε τὰς λήμιας ἐμοῦ ὁ αὐτ. Λυσ. 301·—μεταφ., κόπτει εἰς τεμάχια, σπαράττει, κατατρίβει, ἐπὶ διαθρωπτικῇ νόσῳ, βρύκει Σοφ. Γρ. 987· βρύκει γὰρ ἀπαν τὸ παρὲν Κρατίν. Δραπ. 2· τὰ πατρώα βρύκει Δίφιλ. Ζωγράφ. 1. 27·—παθ., ἀπόλωλα, τέκνον, βρύκεται Σοφ. Φ. 745· ἀλλ' βρυχθεὶς Ἀνθ. II. 9. 267. II. τρίζω τοὺς ὀδόντας, τοὺς ὀδόντας βρύχει Ἰππ. 593. 49, κτλ.· ὡσαύτως μένον βρύχει ὁ αὐτ. 643. 42· καὶ μὲ σημασι. οὐδετέρ., οἱ ὀδόντες βρύχουσι ὁ αὐτ. 604. 20· αὐτὸς βρύκον στόμα Νίκ. Ἀλ. 226.

βρύλλαν ἢ βρυλλαν, τό, = σπάρτον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 603, Σχόλ. εἰς Θεόφρ. 5. 125.

βρύλλω, = ὑποπλύνω, ἢ μῶλλον φωνάζω ζητῶν νὰ πῖω, ἐπὶ παιδίων (πρβλ. βρύν), Ἀριστοφ. Ἰππ. 1123, ἐνθα ἴδε Σχολ.

βρύν, ἐν Ἀριστοφ. Νερ. 1382, βρύν εἰπεῖν, λέγω μαρρ... κρέζω ζητῶν ὕδωρ ἐπὶ παιδίων—ἐν Δ. Β. 31 εὐρίσκωμεν βρύ... τοῖς παιδίοις σύμβολον τοῦ πιεῖν, πρβλ. Σχολ. καὶ ἴδε βρύλλω.

*βρύξ, κατ' αἰτία. βρύχα, τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, "Οππ. Ἀλ. 2. 588.

βρυέεις, εσσα, εν, πλήρης βρύων, ποτισμός Νίκ. Θ. 203.

II. θάλλων, ἀκμάζων, ὁ αὐτ. Ἀλ. 371, 478.

βρύων, τό, (βρύω) εἶδος λεπτοῦ φυτοῦ ἢ ἄχρον ἐπὶ τῶν πετρῶν κατ' ἐν τῇ θαλάσῃ φουμένου, Θεόφρ. 21. 7· βρ. θαλάσσιον Ἰππ. 610. 14, πρβλ. Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 2, 29, κτλ.· ὡσαύτως, φυτὸν τῶν ἐλῶν, Πλούτ. 2. 911F, Νίκ. Θ. 416.

II. λαχύν, ἐπὶ τῶν ἐνδύων αὐξανόμενος (ἴδε σφάκος). Διοσκ. 1. 20, Πλούτ. Δίγ.

III. τὸ βρυσιεῖς ἄνθος πολλῶν φυτῶν, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 40, 14· καθόλου, ἄνθος, Θεόφρ. 1. Φ. 3. 7, 3, Νίκ. Θ. 71, 898·—ἔθεν ἢ ἄρην ἄρην καλεῖται βρυο-φύρος, φέρουσα βρυσιεῖς ἄνθος, Θεόφρ. Δίγ. Φ. 2. 11. 4.

βρύδομαι, ὅρ. ἐβρύδοην, παθ., κατακαλύπτομαι μὲ βρύον Ἀριστ. π. Χρωμ. 1. 11 καὶ 12.

βρύσις, εως, ἡ, ἀνάβυσσις, Σουίδ. Εὐστ.—βρυσιμός, ὁ, Ἀρχαῖος, 58.

βρύσσας, ὁ, εἶδος ἰχθύου θαλασσίου, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4. 5, 2.

βρυσωνο-ορασμαχέισ-ληψι-κέρματος, εν, ὁ λαμβάνων μικρὸν νόμισμα ὡς ὁ βρύσων καὶ ὁ θρασύμαχος, Ἐπιερ. Ναυαγ. 1.

βρύτεια ἢ βρύτεια, τά, Λατ. brussa, brissa, τὰ ἐκπιέσματα (τσάπουρα) ἐλαίων καὶ σταφυλίων, Ἀθήν. 56D.

βρύτικας, ἡ, ὅν, ὁ μὲ ζῦλον μεθυσμένος, Ἀντιφ. Ἀσκληπ. 1, ἀμρ.

βρύτινος, ἡ, εν, ὁ ἐκ βρύτου ἢ διὰ βρύτον κατάλληλος, Κρατίν. Μελὸν. 4, ἐνθα ἴδε Μεινεκα.

βρύτος, ὁ (Σοφ. Ἀποσπ. 533), βρύτον, τό (Ἀθλν. 447C), ἀλλοχρῶ τὸ γένος εἶναι ἀμφιθόλον· εἶδος ποτοῦ λαμβανόμενου ἐκ ζυμώσεως κρῶτος· εἶδος ζύθου, Ἀρχιλ., Ἐκατ., Ἐλλάνικ. κ. ἄλλ., παρ' Ἀλγην., ἐνθ' ἄνωτ. πρβλ. βρύζω.

βρυχνόομαι, ἀποθ., μεταφ. τύπος τοῦ ἐπιμ., Νίκ. Ἀλ. 221.

βρύχόομαι, μέλλ.—ἡσίομαι (κατα-), Εὐμῶδ., ὁ ὅρ. ἐβρυχόομαι Κ. 68. 24, (ἀν-) Πλάτ. Φαίδων. 117D· ὡσαύτως ἐβρυχόομαι (ἴδε κατωτ.)· παθ. μετὰ ἐπ. πρkm. βέδρυχα (πρβλ. μυκάομαι, μέμυκα)· ὑπερσ. ἐβεδρύχει Ὀδ. Μ. 242· ῥήμα

ὀνομαστοπ. (πρβλ. βληχάομαι), βρέμω, μουγκρίζω, Λατ. rugire, κυρίως ἐπὶ ζῴωντων κατὰ τὸν Ἰσχυρ. καὶ Ἀμμών· ἐπὶ ταύρου· ταῦρος ὡς βρυχώμενος Σοφ. Δί. 322, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 823· ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, δεινὸν δ' ἐβρυγώοντο Θεόφρ. 25. 137· ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος, Πλούτ. Πύρρ. 33—ἐν Ἰλιάδι κατὰ τὰ πλεῖστον ἐπὶ τῆς κραυγῆς τῶν πληγωμένων, κείτο τανυσθεῖς, βεδρυγῶς Ν. 393, II. 486· οὕτω, βρυχώμενον σπασμοῖσι, ἐπὶ τοῦ Ἰλακλέους, Σοφ. Γρ. 805, πρβλ. 904· βέδρυκα κλαίω, αὐτόθι 1072· δεινὰ βρυχηθεὶς ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1265—ἐν τῇ Ὀδ. ἐπὶ τοῦ βρυχημοῦ τῶν κυμάτων, ἀμφὶ δὲ κύμα βέδρυχεν ῥόθιον Β. 412, πρβλ. Μ. 242, οὕτω Ἰλ. Ρ. 264—ὡσαύτως παρ' Ἰππ. 302. 7 (βρύχωνται ἐν τοῖς χοροῖς), Δουκ. Ἐν. Δ. 1. 4 (βρυχώμενος τὰ χρεα)· βρυχομένη (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. βρύχομαι) ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον παρὰ Κρίντ. Σμ. 14. 484.

βρυχέτος, ὁ, (βρύκω) τρισημῶς τῶν ὀδόντων, πυρετός, ῥίγος, Ἰσχυρ. βρύχῃ, ἡ, τρισημῶς, τρίλειμον, ὀδόντων Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 83, κτλ.

II. (βρυχάομαι) βρυχηθός, "Οππ. Ἀλ. 2. 530.

βρυχηθός, ἐπίερ. (βρύχω) μὲ τρίλειμον τῶν ὀδόντων, Ἀνθ. II. 9. 371.

II. (βρυχάομαι) μὲ βρυχηθόν, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1374, κ. ἄλλοι.

βρυχηθμός, ὁ, = τῷ ἐπομ., "Οππ. Κ. 4. 171.

βρύχημα, τό, ἀγρία φωνή, μουγκρισμα, "Οππ. Κ. 3. 36· ἀτόπιος ἐπὶ προβάτων (πρβλ. βληχάομαι), Δίσχυλ. Ἀποσπ. 155· ἐπὶ ἀνθρώπων, Πλούτ. Μαρ. 20, Ἀλξ. 51.

βρύχητης, οὔ, ὁ, ὁ βρυχώμενος, μουγκρίζων, Ἀνθ. II. 9. 57.

βρύχητικός, ἡ, ὅν, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ βρυχᾶσθαι, Ἰσχυρ. Νύσσ. 1. 145.

βρύχιος (ῖ), α. εν, καὶ ος, εν, Δίσχυλ. Πέρσ. 397· (*βρύχις)—ἐκ τοῦ βρύου τῆς θαλάσσης, βαθύς, ἄλμυ Ἀισχύλ. ἐνθ' ἄνωτ. ἄλλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1310· βρυχίς ἡχὸς βροντῆς, ὁ ἡχος τῆς βροντῆς ἐκ τῆς ἀέρας, Δίσχυλ. Πρ. 1082, ἐνθα ἴδε Μαρτιν.—καθόλου, βρύχιον ὑποστένειν, στενάχειν ἐκ βάρους, Πλούτ. 6. 9.

—Πρβλ. ὑποβρύχιος, περιβρύχιος.

βρυχή, ἡ, ἴερ. γρηφ. ἀντὶ τοῦ βρυχῆ, Κρίντ. Σμ. 4. 241.

βρύχω, ἴδε ἐν λέξει βρύκω—περὶ τοῦ βέδρυχα ἴδε ἐν λέξει βρυχάομαι.

βρύω, τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατ' ἐνστά, μέλλ. βρύσω [ῖ], Χρησ. Στob. 6. 8· (ἴδε ἐν λ. φλέω). Εἶμαι πλήρης μίχρι διατρίβειν, ῥήμα ποιητ. εὐρισκόμενον ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς. 1) μ. δοτ., εἶμαι πλήρης, κατάμεστος, ἴδιος ἐπὶ φυτῶν, ἔνρος, βρύει ἀνθεῖ λευκῶ, εἶναι κατάφωτος μὲ ..., Ἰλ. Ρ. 56, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 107· κισσὸν κάρα βρύουσιν Εὐθύου. Κυβ. 1·—μεταφ., βίος, βρύων μιστῖταις καὶ προσβάτοις κτλ. Ἀριστοφ. Βέρ. 46· ἐπὶ ἀνθρώπων, παμμάχῳ θράσει βρύων Δίσχυλ. Ἀγ. 167· ἀγαθοῖσι βρύοις ὁ αὐτ. Ἰκέτ. 906· μαντική βρ. τεχνῇ ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 281· ἄλλων ἱατρῶς, αὐτὸς ἔλκεσι βρύων Εὐρ. Ἀποσπ. 1071. 2) μ. γεν., εἶμαι πλήρης τινός, γῶρος, βρύων δάφνης, ἐλάσης, ἀμπέλου Σοφ. Ο. Κ. 10· τράπεζαν, κόσμιον βρύουσιν Ἀλξ. Ἡσ. 2· μεταφ., νόσου βρ. Δίσχυλ. Χο. 70.

3) ἀπολ., εἶμαι ἀφθονός, αὐξάνομαι ἀφθονῶς, πλουσιῶς, Σοφ. Πλ. 422· ἐπὶ τῆς γῆς, εἶμαι κατάφωτος ἐκ προδόντων, καρπῶν, Σεν. Κυν. 512·—τὸ παρ' Δίσχυλ. Χο. 64 εἶναι ἐθαρμένον. 4) μετὰ συστοίχ. αἰτία, ἀναβλύζω τι, «βράζω», ὕδωρ ἔπιστ. Ἰακ. γ'. 11· ῥόδα Ἀνακρέοντ. 47. 2.—Ποιητ. λέξις εὐρισκόμενη παρ' Ἀριστ. Κόμπ. 3, 1.—αβρύειν Μένανδρος τὸ μεθύειν ἐν τῇ Ἀσπίδι· ἴδε Λεξ. Κουμ.

βρυώδης, ες, (εἶδος) πλήρης βρύων ἢτοι θαλασσίων φυτῶν, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 10, 4.

βρυώνη, ἡ, ἄγριον τι φυτὸν περιπλεκόμενον ἢ ἀναρριχόμενον, Νίκ. Θ. 939·—οὕτω βρυωνέας, ἡ, Διοσκ. 4. 184· καὶ βρυωνίς, εδος, ἡ, Νίκ. Θ. 858.

βρώμα, τό, (βιδρώσκω) τὸ τρογιόμενον, τροφή, φαγητόν, Ἰππ. Ἀρχ. Ἰστρ. 9, Θουκ. 4. 26 κ. ἄλλ.· μεταφρ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 313·—συχν. κατὰ πλὴν, Ἀντιφ. Ἀδελ. 14, Πλάτ., κτλ.· ἀντὶ τῆς ψύας, Σωσίπατ. Κκατφ. 1. 30. II. πληγὴ κακρινώδης, Ἰππ. 1131E· συναπτόμενον τῷ ἴδῳ, παρὰ τοῖς Ἑλλ. (Βαρούχ, γ', 11)·—ὅπῃ, κρυπτοῦμαι· εἰ δέοντι, Διοσκ. 1. 141 κ. ἄλλ.

βρωμάομαι, ἀποθ., ὑγκνῶμαι, ὑγκρίζω, Λατ. rugere, βρωμασάμενος Ἀριστοφ. Σφγ. 618. II. = βρωμῶμαι, ἐπὶ τοῦ ἐλεφάντος, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 29, 6.

βρωμαστικός, ἡ, ὅν. βρώσιμος, φαγώσιμος, Θ. Βαλασμ. Σεντ. Καν. 2. 481.

βρωμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ βρώμα, Ἀθλν. 111A.

βρωμάτο-μειξ-ἡπάτη, ἡ, ἡ ἀπατῆ ἢ ψευδὴς ἡδονὴ τοῦ τρώγαι μεμυμένα φαγητά, Ἀνθ. II. 9. 642.

βρωματώδης, ες, = βρωμάδης, Ξενοκρ. 20.

βρωμῶμαι. (βρώμος) ὡσαύτως ἀπαφρῶς, «βρωμῶ», Κύριλλ. πρβλ. βρωμάομαι II.

βρώμη, ἡ, (βιδρώσκω) = βρώμια, τροφή, Ὀδ. Κ. 460, "Οππ. Κ. 2. 352.

βρωμήεις, εσσα, εν, ὁ ὀγκώμενος, δηλ. ὄνος, Νίκ. Ἀλ. 409, 480.

βύσιος, ὁ, Δεΐφικος μῆν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1704.

βύσμα, τό, (βύσι) στούπωμα, βούλλωμα. Ἰππ. 640.12. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 285. Στ(ιλ)πυγος βύσματα, στουπώματα, βουλλώματα τοῦ Στείλπ., δηλ. ἐπιχειρήματα, ὅτι ὡν ἐφίμουν τῶν ἀντιπάλων του τὰ στούματα, Δίφιλ. Γαμ. 2.

βύσσα, ἡ, = βυσσός, Ὀππ. Ἀλ. 1. 453.

βύτων, Ἀντων. Δι. 15.

βύσσινος, ἡ, ον, κατεσκευασμένος ἐκ βύσσου, σινδῶν β., λεπτή λευκή σινδὼν ἐν χρήσει πρὸς περιτύλιξιν τῶν τεταρχειυμένων πωμάτων, Ἠρόδ. 2. 86. διὰ πληγὰς, ὁ αὐτ. 7. 181. πῆγλ' αἰ Λίσχ' Ὑλ. Ἠέρσ. 125. φάρος Σοφ. Ἀποσπ. 342. ἐθόνια β., πληρωμένα ὡς φάρος ἐν Αἰγύπτῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 4697.18.

βυσσοδομεύω, (βομέω) οἰκοδομῶ ἐν τῷ βῆθει, ὅθεν, σκέπτομαι περὶ τίνος πράγματος ἐν τῷ βῆθει τῆς ψυχῆς μου, κατὰ βῆθος καὶ κατ' ἐμμαντὸν σκέπτομαι καὶ κρίνω. Ὀμ. μόνον ἐν Ὀδυσσ. ἀεῖοιτο ἐπὶ κακῆς σημασίας, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων Ρ. 66, κτλ. ὡσαύτως, μύθους βυσσοδ. Δ. 676. οὕτω, ἐθλόν φρεσὶ βυσσοδ. Ἠσ. Ἀποσπ. 11ρ. 30. οὕτω παρὰ μεταγεν. συγγραψ. ἐργὴν βυσσοδ. Λουκ. Διαβολ. 24. τὰ βυσσοδομεύμενα, μυστικά σχέδια, Ἠρόδ. 7. 11. ὡσαύτως -δομέω Εὐστ. 1513. 46, Σουδ.

βυσσόθεν, ἐπίρρ., ἐκ τοῦ βυθοῦ, τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης, Σοφ. Ἀντ. 590. κινήσασα βυσσόθεν γνώμην Βάδρ. 95. 49, πρβλ. Ἐρατοσθ. παρ' Ἀδην. 361.

βυσσομέτρης, ου, ὁ, ὁ μετρῶν τὰ βῆθη, ἐπιθ. τοῦ ἀλείους, Ἀνθ. Π. 6. 193.

βυσσός, ὁ, ἀρχαιότερος τύπος τοῦ βυθοῦ, τὸ βῆθος τῆς θαλάσσης, ὁ πυθμῆν, Ἠ. Ο. 80. ὡσαύτως παρ' Ἠρόδ. 2. 28, 96, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 15, 15.

βύσσος, ἡ, (Ἑβραϊστὶ bñtz, Γεσέν. Λεξ. ἐν λ.) λεπτὸν ὑποκίτρινον λίαν (ἰδίως Αἰγυπτιακὸν καὶ Ἰνδικόν), καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενον ὕφασμα, Ἐμπεδ. 293, Θεόφρ. 2. 73. — ἐξ αὐτοῦ κατασκευάζοντο τὰ ὑφάσματα τῶν μουμιῶν τῶν Αἰγυπτίων (πρβλ. βύσσινος), οὐχὶ ἐκ βάμβακος, ἴδε Wilkinson's Egypt (1η σειρά), 3. σ. 115. — παρὰ μεταγεν. συγγραψ. λαμβανόμενον ἀντὶ τοῦ βάμβακος, ὡς ὑπὸ Φίλοστρ. 71, Πολυδ. Ζ' 76. διακρινόμενον ἀπὸ τῆς καννάβεως καὶ τοῦ λίνου, Πανσ. 6. 26, 6. πρβλ. 5. 5, 2. ὡσαύτως ἐν χρήσει ἐπὶ μετέκτῃ, ἥτις θεωρεῖτο ὡς εἶδος βάμβακος, τὰ Συριακά, ἐκ τινῶν φλοιῶν ζαινομένης βύσσου Στράβ. 693, (Ἡ Herodotus τῶν νεωτέρων φυσιοφῶν εἶναι ἢ μεταξὺ κλωστή τῆς ριμῆς ἡπαρίνη).

βυσσόφρων, ον, (εἰρήν) = βαθύφρων, ὁ βαθύα σκεπτόμενος, Λίσχ' Ὑλ. Νο. 651.

βύσσωμα, τό, = βύσμα, ἐπὶ δικτύων, τὰ ὑποὶ ἐκλείσαν τὴν διάθεσιν εἰς τι πλῆθος ὁνόντων, Ἀνθ. Π. 6. 33.

βύστωξ, ακος, ὁ, = μύστωξ, Ἀντιρ. Ἀρχ. 1. πρβλ. καταφρονέω II.

βύστρα, ἡ, = βύσμα, Ἀντιρ. Ὀρρ. 1.

βυτένη, ἡ, = πυτένη, λέξις Ταρσινή, Ἠσύχ. — ἴδε καὶ Λεξ. Κομμανοῦ ἐν λ. β(υ)τενέρευν.

βύω Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 50, 8 (πρβλ. βύζω, βυνέω)· μέλλ. βύσω [5] (ἐπι-) Κρατῖν. Πυτ. 7. (προ-) Ἀριστοφ. Στρεξ. 250. αὐτ. ἐβύσα Ἰππ. 492. 2, (ἐπι-) Ἀριστοφ. Πλ. 379. (προ-) ὁ αὐτ. Στρεξ. 249. — Μισ. (ἴδε δια-, ἐπι-, παρα-βύω). — Παλ., αὐτ. ἐβύσθη (προ-) Λουκ. Θ. Ἐκ. 10. πρkm. βέβυσμαι, ὅστις εἶναι ὁ κυρίως ἐν χρήσει χρόνος. Στουπώνω, βουλλώνω, κλείω, φράττω, 1) μ. γεν. πράγμ., γεμίζω μὲ τι, στουπώνω γεμίζω μόνον ἐν τῷ παλ., νήματος βεβυσμένος, βουλλώμενος μὲ νῆμα, Ὀδ. Δ. 134. τὸ στόμα ἐβέβυστο [ἐνν. χρυσοῦ] Ἠρόδ. 6. 125.

2) μ. ζοτ. πράγμ., στουπώνω μὲ τι, διὰ τίνος, βύσσα τὴν ἔδρην σπάγγω Ἰππ. 492. 2, πρβλ. Ἀριστ. Ἐνθ' ἀνωτ. — παλ., σπαγγίω βεβυσμένος Ἀριστοφ. Ἀχ. 463. κηρίω ὁ αὐτ. Θεσμ. 506. ροφάνοις τὴν ἔδραν βεβυσμένος Ἀλκιρμαν 3. 62. πρβλ. βύσμα.

3) ἀπολ., βεβυσμένος τὴν εἶνα, ἔχων στουπωμένην τὴν εἶνα, Ἠγέσιππ. Ἀδ. 1. 27. βεβ., τὰ ὦτα, χωφίς, Λουκ. Κατάπλ. 5. εἶμα βεβ., ἐνδυμα κλειστόν, πυκνῶς ὑρασμένον, Ἰππ. 588. 43.

βυθῖον, τό, = βοῖδιον, Δωρ.

βυθίω, ἰων. συγρ. ἀντὶ βουθίω.

βουκαλῖς, ἡ, εἶδος Ἰνδικοῦ πεπνοῦ, Αἰλ. Ζ. 1. 13. 25.

βουκλιδάσσω, -αστής, βουκόλος, -εκής, Δωρ. ἀντὶ βουκαδίκος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ βουκόος, βούκατος,

βουλά, Δωρ. ἀντὶ βουλή, Ἠγέσιμ. Βυζ. παρὰ Δημ. 255. 20.

βουλάξω, ἀνασκάπτω τὴν γῆν, Ὀνίσανδρ. 10, 1.

βουλάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ βουλάξ, Ἠσύχ., Ζωναρ.

βουλάκιος, α, ον, ὁ ἔχων βουλάκας, παχύς, κατ' ἀντιθεσιν πρὸς ἔλαρος ὁρμιῶδες ἢ ἐπρόν, Πίνδ. Π. 4. 406.

βουλάξ, ἄκος, ἡ, = βώλος, Πίνδ. Π. 4. 66, Θεόφρ. 17. 80.

βουλάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ βώλος, Στράβ. 777.

βουλεύομαι, Δωρ. ἀντὶ βουλό-, Συλλ. Ἐπιγρ. 2556. 75.

βώληδον, ἐπίρρ., ἐν εἶδει βώλου, Διοσκ. 5. 123.

βώλινος, ἡ, ον, κατεσκευασμένος ἐκ βώλων, ὁ ἔ. πλίνθων, Ἠσύχ.

βώλειον, τό, ὑποκορ. τοῦ βώλος, Ἀριστοφ. Στρεξ. 203. Ἀριστ. Θυμασ. 46.

βωλίτης, ου, ὁ, εἶδος μύκητος, Λατ. holeius, Γεωπ. 12. 17. 8 κ. ὅλλ.

βωλο-ειδής, ἔς, ἔχων βώλακας ἢ βώλους, Θεόφρ. Πυρ. 45. — Ἐπίρρ. — ὅως Διοσκ. 1. 100.

βωλοκοπέω, ὁράω βώλους τῆς γῆς, συντρίβω, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 610.

βωλο-κόπος, ον, ὁ συντρίβων βώλους, Κρατῖν. Ἀρχ. 6.

βώλομαι, Δωρ. ἀντὶ βούλ-, Συλλ. Ἐπιγρ. 2556. 48.

βωλο-ποιεῖω, εἰς βώλους μεταβάλλω, Ἰππ. Ἐπ. 1282.

βώλος, ἡ, σπανιότερον ὁ (ἴδε ἐν τέλ.). ὄγκος γῆς ἢ χώματος, Λατ. gleba, εἴκοι δ' ὑπὸ βώλος ἀρότρω Ὀδ. Σ. 374. ὕψος ἀρούρας β. Σοφ. Δλ. 1286. ὡς βαλὼ ταύτη τῇ βώλῳ Ξεν. Κύρ. 8. 3. 28. συγν. ἐν τῇ Ἀνθ. καὶ παρὰ μεταγ. περὶ βώλος ἀρουραν, παροιμία ὡς ἡ ἀγγλική: earthen coals to Newcastle, Παροιμιογρ. Σουδ. 2) παρὰ ποιηταῖς, ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. gleba, γῆ, χωράφι, ἔδαφος, Μόσχ. 4. 37, Ἀνθ. Π. 9. 561, κτλ. — ὑποστατικόν, κτῆμα, Σινέσ. Ἐπ. 38, 3) καθόλου, ὄγκος παντὸς πράγματος, αἶον χρυσοῦ, Ἀριστ. Θυμασ. 45, Ἀποσπ. 248, Στράβ. 146. οὕτως ὁ Εὐρ. ὡς μαθητὴς τοῦ Ἀναξαγόρου (ἴδε μύθρος) ἀπείδεν εἰς τὸν ἥλιον τὸ ὄνομα χρυσῆς βώλος, παρὰ Διογ. Α. 2. 10, πρβλ. Ὀρ. 983 καὶ Ἠρόδ. ἐν τόπῳ (975) β. μελίδου αἶδς, 8. 14. — Τὸ γένος εἶναι θῆλ. κατὰ τοὺς ἀρίστους γραμμ., ὡς Φρόν. ἐν Α. Β. 30, Μισρ. 95. καὶ τὸ ἀρσ. διαφωρῶν πολλοχού, μένει δὲ παρ' Ἀριστ. Ἐνθ' ἀνωτ., Δίων. Κ. 40, 47, καὶ παρὰ πολλοῖς τῶν μεταγεν. συγρ. — Ἐν Ἀνθ. Π. 7. 719, ὑπὸ βώλῳ ὑπάρχει ἐν τῇ χερσὶ, ὁ Ρεῖλο βώλακι.

βωλο-στροφῆω, ἀναστρέφω βώλους, ἐν φ' ἀροτρίῳ, Γεωπ. 2. 23, Εὐστ. 581. 16. βωλο-στροφία, ἡ, τὸ ἀναστρέφειν βώλους, Γλωσσ.

βωλο-τόμος, ον, ὁ συντρίβων βώλους, μύρμηκας Ἀνθ. Π. 9. 438. — βωλοτομέω, ἐν Βίφ. Ὀμ. εἶναι πῶ. εἰσαλμ. γραφ. ἀντὶ κωλο-, πρβλ. Πλούτ. 2. 377B.

βωλώδης, ες, (εἶδος) = βωλοειδής, Θεόφρ. Αἰθ. 42.

βώμαξ, ἄκος, ὁ, ἡ, = βωμολόχος, Ἀγαθ. 130. 21, Ἐτυμ. Μ., Σουδ. ἴδε κώμαξ. — ἐντέθεν βωμάκιωμα, -ος, -βωμολόχ-χουμα, Ἀπολλ. Καρ. παρὰ Σχολ. Πλάτ. Πλάτ. 606C.

βώμαξ, ἄκος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ βωμάς, Α. Β. 85. [ἰσὶ τῆς πυρῆς ἴδε Δράκοντα 18].

βωμαῖος, α, ον, σπανιότερος τύπος ἀντὶ τοῦ ἐπιμ., Σοφ. Ἀποσπ. 36.

βώμιος, ον, ὡσαύτως α, ον, ἴδε κατωτ. (βωμῖος) — ὁ ἀνῆκων εἰς βωμῖον, ἀκτάν παρὰ βώμιον Σοφ. Ο. Τ. 154. βώμιος ἐσχαράς Εὐρ. Φοιν. 274.

2) ἐπὶ ἱκέτου, βωμία ἐφημέριον, παρὰ τὸν βωμῖον, ὁ αὐτ. Ἰκ. 93, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 1301. ἀμφὶ βωμῖου ἐλ-τὰς Εὐρ. Φοιν. 1750. — βωμιακός, Πυλ. Cor. Πυλ. 11. 600.

βώμιος, ὁ, ὄνομα Λαμιακοῦ τίνος μνηδῆ, Κουρτ. Ἐπιγρ. Διέφρ. σ. 14.

βωμῖς, εἶδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ βωμάς, βαμῖς, Ἠρόδ. 2. 125.

βωμισκάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ βωμάς, Συλλ. Ἐπιγρ. 5996.

βωμισκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ βωμάς, σφηνοειδὲς σῶμα, Ἠριων Πνευμα. σ. 191 κέξ.

βωμιστρεα, ἡ, ἱέρεια, Νικ. Ἀλ. 217.

βωμο-ειδής, ἔς, βωμῶ ὅμοιος, Πλούτ. Θεμιστ. 32.

βωμολόχευμα, τό, κολακεία, μόνον κατὰ πλῆθ., χαμερπὴς κολακεία, ἀρετῆς καὶ ταπεινὸν σῶμα, Ἀριστοφ. Ἰππ. 902, Εἰρ. 748.

βωμολοχεύομαι, μεταχειρίζομαι χαμερπῇ κολακείᾳ, λέγω φλυαρίας, τερπόμεαι εἰς ἀπρεπῆ σκώμματα, Ἀριστοφ. Ἀπυσπ. 212. ἀντίθ. τῷ σεμνύνομαι. Ἰσοκρ. 149D. — ὡσαύτως ἐπὶ ἀβίαις μουσικῆς, ἴδε ἐν λ. βωμολόχος 1. 2. Τὸ ἐνεργ. παρ' Ἠσύχ., ἴδε Λεξ. εἰδος ὡδός, Σουδ.

βωμολόχῳ, ἐπαϊτῶ, Πολυδ. I", 111. 2) = τῷ προηγ., Πλούτ. 2. 407C.

βωμολοχία, ἡ, ἐπαίτελα, Πολυδ. I", 111. 2) χαμερπὴς κολακεία, ἀγροίκος ὁσιότης, φλυαρία, ἀπρεπὴς καὶ ἀνόητος ἡμιλία, Πλάτ. Πλ. 600C, Ἀριστ. Πλάτ. Ν. 2. 7, 13, κτλ. πρβλ. βωμολόχος.

βωμολοχικός, ἡ, ον, ἔχων κλισιν πρὸς φλυαρίαν, βωμολοχίαν, Λουκ. Ἐρμ. 58.

βωμολόχος, ον (λογίω), κυρίως ὁ περὶ τοὺς βωμούς παρήμενος, ἵνα ζητήσῃ ἢ κλέψῃ μέρος τοῦ ἐκεί προσφερόμενου κρῖτος, ἵνα μὴ πρὸς τοιοῦτο βωμοῖς αἰεὶ λογιώντες βωμολόχοι καλῶμεθα Φερεκρ. Τυρ. 2. ἐντέθεν, ἐπαϊτῆς πάσχων ὑπὸ πείνης, Λουκ. Διαθ. Σιν. 24, πρβλ. Πλάτ. Ρυθ. 1. 2. 52, Τερ. Εὐν. 3. 2. 38. ὅλλὰ κατὰ τὸ πλείστον, 2) μεταφ., ἐπὶ τῶν δυναμένων καὶ χειρμένων νὰ πράξωσιν οὐκ ἐπιτρεπτά χαμερπῇ ἐργασίᾳ, ἵνα κερδήσωσι τὸν ἄρτον, ἀγροίκως ὁσιεύμενος, ἀνασχόντες καὶ φλύαρος γελωτοποιός, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1338, Βατρ. 1085, 1521, κτλ., πρβλ. Ἀριστ. Πλάτ. Ν. 2.

7.13., 4, 8, 3, Ρητ. 3.18.7-βωμολόχον τι έξευρείν, να εύρη, να έπινοήσῃ πρόστυχον τι παιγνίδιον, τέχνησῃ σκυωπικόν, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1194' τὸ β. = βωμολογία, Πλούτ. 2. 68Δ, κέξ. — δ 'Αριστοφ. (Νεφ. 970) εφαρμόζει τὸ ῥημα καὶ (Βατρ. 358) τὸ ἐπὶ 10. εἰς τὴν μουσικὴν τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, ἥτις εἶχε χάσει τὴν προτέραν σεμνότητα καὶ εἰχέει νὰ γαργαλῇ τὴν χυδαίαν ἀκοὴν διὰ τεχνασμάτων.

II, εἶδος κολούβου, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 9. 24.1.

βωμο-νίκης [Γ], ου, δ, ἐν Σπάρτῃ δ παῖς, ὅστις ἐλάμβανε τὸ βράδειον ἐπὶ καρτερία κατὰ τὴν ἐκούσαν μαστίγωσιν περὶ τὸν βωμόν τῆς 'Ορλίας 'Αρετίδος, Σουλ. 'Επιγρ. 1364b, πρὸλ. Thiesch Erochen der Kunst, σ. 172.

βωμός, δ, (βῶ) πᾶν ὑψιμένον ἔδαφος, ἐφ' οὗ δύνανται τις νὰ θέσῃ τι, ὑποστήριγμα, βῶρον, Λατ. fundulus, δι' ἄρματα, 'Ιλ. Θ. 441' τὸ βῶρον ἀγάλματος καὶ τῶν ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ βῶσις, βωο-μός, 'Οδ. II. 100. Χριστοδ. 'Εκφρ. I. — ἀλλὰ, 2) μέρος ὑψιμέ- νων (ἡ ἐσχάρα δὲν ἦτο ὑψιμένη) ὅπως προσφέρωνται ἐπ' αὐτοῦ θυ- σίαι, θυσιαστήριον μετὰ βῶσις ἢ βωμίδιον, 'Ομ., ὅστις ἐνίοτε προσ- θέτει: ἱερός, 'Ιλ. Β. 305, κελ.· συχν. παρὰ τραγ., πρὸλ. λακτικῶς, κελ.· πρὸς βωμῶ σφαγεῖς Δίσχυλ. Εὐμ. 305· βωμός ἀρᾶς φυ- γάνιον ῥῆμα δ αὐτ. 'Ικέτ. 83· βωμῶν ἀπειργεῖν τινὰ δ αὐτ. Νο. 293· ἀγυιεύς β. Σοφ. 'Αποσπ. 340· βωμούς δρίζειν (πρὸλ. δρίζω II)· ἐπὶ ἱκετῶν, ποτὶ βωμῶν ἵζεσθαι 'Οδ. X. 334· βωμῶν προσ- ῥοῖσθαι, καθήσθαι δ αὐτ. Ο. Τ. 16. Ο. Κ. 1158· βωμῶν ἵζειν Εὐρ. 'Ιων. 1314· ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς, Πλάτ., κ. ἄλλ.· ἐπὶ βωμῶν καθέζεσθαι Λυσ. 191. 31. 3) μεταγεν., τάφος, τύμβος, Λατ. tumulus, 'Ανθ. Π. παρὰ 262, Juc. Α. II. σ. 922.

βωμο-σπειρα, ῥή, ἡ στρογγύλη βῶσις κλονος κειμένη ἐπὶ τετρα- γώνῳ πλίνθῳ, Σουλ. 'Επιγρ. 2782. 31.

βῶν, μεταγ. Δωρ. ἀντὶ βῶν, αἰε. τοῦ βῶς, Αἰγ. Δωρ. Δ. σ. 166.

βωνίτης, Δωρ. ἀντὶ βουνίτης.

βῶξ, βωκός, δ, συνηρ. ἀντὶ βόαξ.

βωρεύς, δ, εἶδος ἰχθύος ταριχευτοῦ (κοινῶς βούρος), Ξενοκρ. 'Ενύδρ. 30· — ὑποκορ. βωρίδιον, τὸ, αὐτόδι.

βωροῦσα, = 'Ορλία, ἐπὶ τῆς 'Αρετίδος, 'Επιγρ. Σπάρτης L. F. 162a. j. καὶ βωροῦσα 162 b. Παρ' 'Ψυχ. κίεται βωροῦσα.

βῶς, μεταγ. Δωρ. ἀντὶ βούς, Θεοκρ. 9. 6· τάς βῶς δ αὐτ. 8. 48· ἴδε Αἰγ. Δωρ. Δ. 166.

βῶσας, βῶσον, ἴδε ἐν λ. βόσω.

βῶσασθε, ποιητ. ἀντὶ βῶσασθε (πρὸλ. σωπάω), 'Απολλ. Ρόδ. Α. 685.

βωστρέω, βῶω, ἴδιος κρέω εἰς βοήθειαν, βωστρεῖν δὲ Κρά- τειν 'Οδ. Μ. 124, πρὸλ. 'Αριστοφ. Εὐρ. 1148, Θεοκρ. 5. 64· β. τινι ποιεῖν τι 'Οππ. Κ. 4. 193. — (ισχυματισμένον ἐκ τοῦ βῶω), ὡς τὸ καλοστρέω ἐκ τοῦ καλέω, ἐλασπρέω ἐκ τοῦ ἐλάω).

βῶτας, Δωρ. ἀντὶ βούτης. Θεοκρ. 1. 88, κελ.

βωτικῆνερα, ἡ (βῶσις), ἡ ἀνδρᾶς πρέφουσα, πρὸς ἱρώων, ἐπὶ 10. καρποφόρων χωρῶν, οἶον τῆς Φωίας, 'Ιλ. Δ. 155, πρὸλ. 'Γυν. 'Ομ. εἰς 'Απολλ. 363.

βῶτωρ, ορος, δ, = βοτῆς, βοτῆρ, 'Π. Μ. 302, καὶ συχν. ἐν 'Οδ.

Γ

Γ, γ, γάμμα (Ξεν. Κύρ. 7. 1. 5, Οἶκ. 19, 9), 'Ιων. γέμμα (Δη- μόκρ. παρ' Εὐστ. 370. 15), ἄκλιτ. τρίτον γράμμα τοῦ 'Ελλ. ἀλ- φαβήτου ὡς ὀρθῶς. γ' = τρεῖς, τρίτος· ἀλλὰ γ' = 3000.

I. γ εἶναι οὐρανιστόνιον ἄφρονον, μῖσον τοῦ φιλοῦ κ καὶ τοῦ δασέος χ. 'Ἐν ταῖς 'Ινδο-Εὐρωπαϊκαῖς γλώσσαις τὸ 'Ελληνικόν, Λατ. καὶ Σανσκρ. γ = τῷ Γοθικῷ, Παλαίο-Σκανδ. καὶ 'Αγγλο-Σαξ. k (c) = τῷ Παλαίο-Γερμαν. ch ἢ k (ἀλλὰ παραδείγματα τοῦ τελευ- ταίου τούτου εἶναι πολὺ σπάνια)· ὡς, ἄγῳ, Λατ. ago, Σανσκρ. ag, ἡρίμι, = Παλαίο-Σκανδ. alka· ἄγρῳ, Λατ. ager, Σανσκρ. agras, = Γοθ. akrs, Παλαίο-Σκανδ. akr, 'Αγγλο-Σαξ. aere, = Γερμ. acker· ἡρίλγω, Λατ. mulgeo, Σανσκρ. marg, mīrghāni, = Παλαίο-Σκανδ. milka, 'Αγγλο-Σαξ. melcan, = Παλαίο-Γερμ. milchu (πρὸλ. γάλα)· — ζεύγῳμι (ζυγ-όν), Λατ. jungere (jug-um), Σανσκρ. yug, yunghmi, = Γοθ. juk, ra-juk (ζεῦγος), = Παλαίο-Γερμ. juh, joch, κελ.· ἴδε Κούρτ. σ. 161, κέξ. II, πρὸ τῶν οὐρανιστοφόρων γ γ χ καὶ ξ τὸ γ προφίρεται ὡς γ ἔρρινον, ὅταν ἐν ταῖς λέξεσιν ἄγγοις, ἄγχοις, ἄγγι, δγγῶ· πρὸ τῶν αὐτῶν γραμμῶ- των τὸ ἐν- ἐν συνθέσει γίνεται ἐγ-, πλὴν τῶν Διολικῶν λέξ.

III, τροπαὶ τοῦ γ, κελ.: 1) τὸ γ ἐνίοτε προάσσεται, οἶον παρ' 'Ομ., αἶα γαῖα, ὁδοπος γδοῦπος· παρ' 'Αττ., κατὰ τὸ πλείστον πρὸ τοῦ λ καὶ ν, λεύσσω γλαύσσω, λήμῃ γλήμῃ, λαε γλάγος, γάλακτος (ὡς καὶ τὸ γ συχνάκις προτάσσεται τοῦ λ, πρὸλ. γ), νοέω γυνῶναι, νέφος γνόφος. 2) περὶ τῆς θρυλομένης μεταβολῆς τοῦ γ εἰς δ, ἴδε ἐν ἄλλῳ Δ. Δ. II. 2. 3) ἔνιστος μετὰ τοῦ β, ἴδε β. β. I. 4) ὡσαύτως μετὰ τοῦ κ, γνάπτω κνάπτω. 5) μετὰ τοῦ λ, μόγις μόλις. 6) εὐδαιμον ἀντὶ τοῦ F, ἴδε θίγαμμα IV.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

γᾶ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ γᾶ, 'Αριστοφ. Λυσ. 82, κελ.· ὡς ἐν συνθέ- τη γῶγα. τῶγα· ἀκριβῶς ὡς καὶ ἴσκι Δωρ. ἀντὶ τοῦ κε.

γᾶ, Δωρ. καὶ Διολ. ἀντὶ γῆ.

Γᾶγᾶτης, ου, δ, γαργῆτις, ὀρυκτὴν σκληρότατον καὶ μέλαν, 'Ορρ. Α. 468, Διοσκ. II. 116· αὐτῷ καλούμενον ἐκ τοῦ ὀδύματος Γά- γας ἢ Γάγγαι. πόλεως καὶ ποταμοῦ ἐν Αἰγίῳ.

γαργαλίξω, μεταγεν. τύπος τοῦ 'Αττ. γαργαλίξω, Λεβ. Φρόν. 97, Mehlhorn 'Ανακρ. 5.7 (ἀλλὰ τούναντιον λήγεται ἐν Α. Β. 31)· — γαργαλίω ἢ γαργαλιῶ μόνον παρὰ γραμμ.

γαργαμειτής, ου, ἡ, δ, ὀλιεῦον ὄστρεα, ἐκ διορθώσεως τοῦ Syllburg. ἐν Ε. Μ. 219. 25, ἀντὶ γαργαμειδῆς τρις.

γάγαριον, τό, μικρὸν στρογγύλον ἔικτυον πρὸς ἄγαν ὄστρεον, 'Οππ. 'Αλ. 3. 81· μεταρ., μέγα βουλείας γ. Δίσχυλ. 'Αγ. 381· ὡσαύτως γαγγάμη, ἡ, Σπέρδ. 307. 2) τὸ ἐπὶ πλοῦν, οὐκ ἐπὶ πλοῦ, Πολυδ. Β. 169 (ἐνθα δ τύπος: γαγγαμῶν εἶναι σφάλμα).

γαγγαμουλικός, ὄν, (ἐλκω) δ σύμῳν ἔικτυον ὄστρεῶν, Ε. Μ. 219. 25.

γάγγλιον, τό, σῆμα ὑπὲρ τὸ δέρμα, ἐπὶ τεύχεσιν καὶ συνδέσμοις ἢ παρ' αὐτάς, Πολυδ. Δ. 197, Παῦλ. Διγ. Β. 39, κελ.· (ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἀνατομικῇ = σύνδεσμος ἢ συμπλοκή νεύρων). Πλθ. ἔγγραφτο ἐξ ἀρχῆς γαγγάλιον, ('Ψυχ.), ἀποσπῆμα ἀνώδυνον.

γαγγλιώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος γαγγλίῳ, 'Ιππ. 'Ἄρρ. 106. 'Ωσαύ- τως γαγγλιο-ειδής, ἐς, 'Ψυχ.

γάγγραινώδης, ἡ, (γῆρι) πληγὴ ἢ ἀπόστημα διαδρωτικόν, φέρον σπῆιν καὶ εἰς τὰ περίε μέρη, ὅπου καταλήγουν εἰς νέκρωσιν ἀναμέ- ζεται σφάκελος, Γαλῆν., πρὸλ. Πλούτ. 2. 65D.

γαγγραινικός, ἡ, ὄν, ἡ εἰς γάγγραιναν ἀνήκων, Διοσκ. 4. 94. — 'Επίρρ. -ικός 'Ορειβάς. 158.

γαγγραινώομαι, παθ., γίνεσθαι γαγγραινώδης, μεταβέβηται εἰς γάγγραιναν, 'Ιππ. π. 'Ἄρρ. 828.

γαγγραινώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς γάγγραιναν, 'Ιππ. 1238R.

γαγγραινώσις, εως, ἡ, ἡ εἰς γάγγραιναν μεταβολή, νόσημα γαγγραινώδες, φλεβῶν 'Ιππ. 'Αγμ. 769· οὕτω, γαγγραινώμα, τό, Παλλᾶδ. Πυρ. 26.

Γάδαρα, ὠν, τῶ, πόλις ἐν Παλαιστίνῃ, Σπέρδ. 759· — Γαδα- ρεύς ἢ Γαδαρηνός, ὁ, κάτοικος αὐτῆς· — ἡ Γαδαρίς (ἐν γ. γῆ), ἡ χώρα, Σπέρδ. Γού· ἄνω.

Γαδείρα, ὠν, τῶ, Λατ. Gadus, τανῶν Gadit, πόλις τῆς 'Ισπα- νίας, Πλούτ. Ν. 4. 114, κελ.· 'Ιων. Γᾶδερα, Πέρδ. 4. 8· — Γαδει- ρίτης, Γαδειρεύς, ὁ, κάτοικος τῶν Γαδειρῶν· — ἐπὶ 10. Γαδειρι- κός, ἡ, ὄν, Εὐκλ. Μαθημ. 23· ἡ Γαδειραῖος, α, ὠν, ὡς, Γ. πορθμός τοῦ Γαδραλτάρ, Πλούτ. Σπέρ. Η. — 'Κπίρρ. Γαδειράδων, 'Ανθ. II. 14. 121, καὶ οὕτως ἀναγνωστέον παρ' 'Ισίδωρ. ἐν 'Αθην. 116C.

γάδος, ἰθύς, ὁ αὐτός καὶ ἕνος, Δωρίων παρ' 'Αθην. 315F.

γαεών, ὦνος, δ, ἴδε ἐν λ. γαιών.

γάζα, ἡ, θησαυρός. Θεοκρ. I. Φ. 8. 11, 5, Σουλ. 'Επιγρ. 5127A. 22· ἐκ τῆς βασιλικῆς γ. Διόδ. 17. 35· παρὰ Πλούτ., ποσότης τις χρημάτων, 11-34, 12, κελ. ('Η λέξις λήγεται Περσικῇ).

γαζο-φύλαξ [5], ἄκος, ὁ, θησαυροφύλαξ, ταμίης, φύλαρχ. παρ' 'Αθην. 261B, 'Ιωσήφ. 'Αρχ. I. 11. 1, 3· — γαζοφυλάκειω, Διόδ. 17. 74· — γαζοφύλακιον, τό, θησαυροφύλακιον, ταμίειον, Λατ. thesa- urum, Σπέρδ. 319, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κα', 1, κ. ἄλλ.

γαθῶ, γάθω, Δωρ. ἀντὶ γαθῶ, γῆθω.

γαῖα, ἡ, γεν. γαίης, 'Ομ. (καὶ 'Αντιφ. 80α κατωτ.), αἵτιας, γαίης, ὁτ. γαῖα. Δίσχυλ. Πέρσ. 618, Σοφ. Αἰ. 659, Εὐρ. Μ. 2. 736, κελ., αἰε. γαῖαν· ὀνομαστικῇ τις γαίη μόνον παρὰ μεταγεν.

ποιηταί, 'Ανθ. II. παρὰ 153, 172· Δωρ. γαῖα, 'Επιγρ. 'Ελλ. 563· — πληθ. γαῖαι 'Οδ. 'Εβδ. Ποιητ. αἰε τοῦ γῆ, χώρα, τόπος, ταῖς παρ' 'Ομ., συχν., φίλην ἔς πατρίδα γαῖαν, εἰς τὴν ἀγα- πτην πατρίδα, γαῖαν τε τέλην δῆμιόν τε 'Οδ. Ω. 355· καὶ οὕτω κατὰ πληθ., οὐδέ τις ἄλλη φαίνεται γαιῶν Μ. 404.

2) χώρα. γυθὶ γαῖα, ἐπισυμφεῖσα πρὸς σχηματισμὸν λοφίσκου, 'Ιλ. Η'. 256· ἴδε κατωτ. Παρ' 'Ομ. γαῖα εἶναι δ συνηθέστατος τύπος· γίνεται δὲ χρῆσις αὐτοῦ ὡσαύτως παρὰ τραγ. ἥπως καὶ τοῦ αἰε, ὅπῃ τὸ μέτρον ἀπαιτῆται· ἐνίοτε καὶ παρὰ κωμ., ὡ γαῖα κεραμί, ἐπὶ τοῦ πηλοῦ ἢ χώματος τοῦ κεραμῆως, Εὐκλ. Β. 2, πρὸλ. Σαννυρ. Γ. 4· κύτιος πλαστὸν ἐκ γαίης 'Αντιφ. 'Αγρου I. 2.

II, Γοῖα, ὡς κύρ. ὄνομα, Γοῖα, Γεῖον, ἡ γῆ, σῶζυος τοῦ Οὐρανοῦ, μήτηρ τῶν Τιτάνων, Κικλῶνων καὶ ὀλλων τεράτων, 'Πο. Ω. 45· — Πρὸλ. αἶα.

γαίηνος, ἐς, ποιητ. ἀντὶ γαίηνος, 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 1186.

γαίηρον, ἐπίρρ. (γαῖα) ἐκ τῆς γῆς, 'Οππ. 'Αλ. I. 39. 2) «ἀπὸ μέγα ἀπὸ τῆς γῆς», ἐκφέρεται γ. Χρηστ. παρ' Εὐα. Κουγγ. Πρ. 237A.

Γαίητος, ἡ, ὠν, ὁ ἐκ τῆς γῆς ἀναπηδήσας, ἀναφεύς, Τιτυὸν Γοίηρον υἱὸν 'Οδ. II. 324, πρὸλ. 'Ανθ. II. 14. 23.

γαίηχος, Δωρ. γαιάχης ἢ γαιάχης, ἴδε κατωτ., ὠν (ἡ γῆ) ποιητ. ἀντὶ γαιάχης, ὁ οἰκιστὴς ἢ ἐμμέγας, περιουλιῶν τῆς γῆς παρ' 'Ομ. ἀέποτις ἐπὶ 10. τοῦ Πόσειδῶνος ἴσως κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ, ἢ μέλλον ὡς ἐκ τῆς

τοῦ. Α. — 65

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βελιτσίου

ποιητικῆς ἰδέας περὶ Ὠκεανοῦ, ὃ ἴδε· οὕτως Διοσχ. Ὁθ. 310, Σοφ. Ο. Κ. 1072· Δωρ. Γαϊάουχος ἀπολύτ., Πίνδ. Ο. 13. 114.

II. ὃ περιστατεύων τὴν χώραν, ὑπερκασιζών αὐτήν, γαϊάουχε, παγκρατίς Ζεὺ Διοσχ. Ἰκ. 810· γαϊαόχαν τ' Ἀρτεμίν Σοφ. Ο. Τ. 160.

γαϊν-φάγος [ᾱ], ὅν, ὃ τρώγων χῶμα, Ἀθ. 305Α.

γαϊν-γράφος [ᾱ], ὃ, = γεωγράφος, Πλούτ.

γαϊν-δότης. ὅν, ὃ, (ἰδῶμι) ὃ δίδων γῆν, χώραν, Καλλ. Ἀποπ. 138· διόφ. γρ. γαϊνδότης, ὃ διανεμὼν γῆν (ἰδαίω).

γαϊνμαχέω. ἀπὸ τῆς γῆς μάχομαι, Μανασσ. 6481· -μάχος, ὅν, ὃ αὐτ. 6707.

γαϊν-μειστής. ὅν, ὃ, = γεώμ-, Μανέθ. 4. 210.

γαϊν-νόμος. ὅν, ὃ κατοικῶν τὴν γῆν, κάτοικος, τεκμήρι', ὃ γοισιγόμοισιν ἀελλπτα, ἐκ διαβρώσεως τοῦ Herim. ἀντὶ τεκμήρια τὰ τ' ἀνέμοια εἰς δελπτα ἐν Διοσχ. Ἰκ. 54.

γαϊνρύχος, ὅν, ἔσφ. γραφὴ ἀντὶ γεωρύχος, παρὰ Στράβ. 144.

γᾶις, ὅν, Δωρ. ἀντὶ γᾶϊός, ὃ ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ τῆς ἡρᾶς, Διοσχ. Ἰκ. 826, πρὸλ. Herim. εἰς Ὁθ. 736· πατρὶ γάτος, τέκνον τῆς γῆς, ἐπὶ τοῦτο μὴ δυναμένου νὰ ὀρίσῃ τινὰ ὡς πατέρα του, Ἐπιγράμ. Ἐπ. 606· πρὸλ. γῆς ὧν πρόσθε γόνοιο μητέρα γαῖαν ἔχω αὐτόθι 4· γῆς πατρὶς αὐτόθι 1037, 6· πρὸλ. Ἀνθ. II. 7. 371.

II. τὸν γάτον Διοσχ. Ἰκ. 156, = κοτοχρόνιον, εἶναι διωρώσας κατ' εἰκασίαν τοῦ Wellauer ἀντὶ τοῦ ἐξηχρμένου τόν-τασιον, ἴδε Δινδ. Ἀποσπ. 229.

γαϊν-τρεφής, ἔς, ὑπὸ τῆς γῆς ἢ ἐκ τῆς γῆς τραφεῖς, Συλέσ. 340Π.

γαϊν-φάγος [ᾱ], ὅν, = γαϊνφάγος, Νικ. Θ. 784.

γαϊν-φάνης, ἔς, ὃ ἔχων τοῦ χρώματος τὸ χρώμα, Ἀρχιγ. ἐν Matih. Med. σ. 158·—τὸ γαϊσφ., ἢ πρὸς τὴν γῆν ὁμοίότης τῆς σελήνης, Φιλόλογος παρὰ Στράβ. Ἐκλογ. I. 562.

γαῖω, κάμνω τι γῆν, κάμνω τι στερεόν, πληρῶ τι χῶματος, Τζιζ. Νιλ. I. 907 κ. ἀλλ.·—παθ., γίνονται γῆ ἢ χῶμα, Συλέσ. 139Α.

γαῖους, ὃ, ἢ γαῖσων, τὸ, (Δ. B. 88) gaesum, εἶδος ἀκοντίου, ὃ ἔχρυσον οἱ Κελτοὶ (Πολύβ. 6. 39, 3, κλπ.), οἱ Ἰβήρες (Ἀθ. 273Γ'), οἱ Καρχηδόνοι (Διόδ. Σ. 15, 57), οἱ Λίβυες (Πολ. 7. 156)·—ἐντεῦθεν ἴσως τὸ Κελτικὸν ὄνομα Ἰαυσάται ἢ -οι, οἱ, ὅπερ ὁ Πολύβ. μεταφράζει· ἰαυσοφόροι, 2. 22, 1. (Ἰβηρικὴ λέξις κατὰ τὸν Ἀθ. 273Γ').

γαῖω, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῇ φράσει κύδει γαῖων, γαυρίων ἐπὶ τῇ δόξῃ αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ Βριάρεω, Ἀρεως, Διός, Ἰλ. Α. 405, Ε. 906, Θ. 51 (αὐθαμῶς ἐν Ὁδ.).· μόνιμη γαῖων ἔμπεδ. 24. (Ἐκ τῆς γ' Ἰ' Δ' ἢ Ἰ' Δ', ἥτις φαίνεται ἐν τῷ α-γαυ-ός, ἀγαυ-ός, γαῦρος. Δατ. gaudio, gaudium, gavisus· πρὸλ. ὡσαύτως γηθέω, γέννημαι).

γαεώδης, ἑσφαλμ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ γεώδης παρὰ Πολύβ. 2. 15, 8, Πλούτ. ἐν λ. Σκυρία.

γαῖων, ὄνος, ὃ, παρὸς χῶματος, λοφίσκος ὡς ὄριον, Πίν. Ἡρακλ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 88· γαῖων ἐν Σικελ. τινι ἐπιγρ. 5594. 83.

γάκινος, ὃ, πληθ. γάκιννα, τὰ, σεισμός· καὶ γάκινος, ὃ, ὃ τὴν γῆν κινῶν, σείων·—μόνον παρ' Ἱουχ. καὶ Ἰετμ. Μ. γάλα [u], τὸ, γεν. γάλακτος, ὡσαύτως γάλατος φηρεκρ. Μεταλλ. I. 18 (ἴδε Meineke) ἐν τόμῳ, Δινδ. Βύρ. Φαιν. 1527, πρὸλ. γαλατοφρέμων· ὡσαύτως τοῦ γάλα ἄλλ., Πλάτ. Κριτ. Ἀδ. 39 (ἔνθα ἴδε Meineke)· Δοτ. πληθ. γάλαξι Πλάτ. Νόμ. 887Π.

(Ὁ εὐπὸς γαλακτ φαίνεται ἐν τῷ Δατ. lact (lac), μετὰ προθεματικῷ γα· πρὸλ. ὡσαύτως γλάγος, γάλατος· εἶναι δύσκολον νὰ μὴ πιστεύσῃ τις ὅτι τὸ Γούθ. mi-luk-s (ἀγγλ. milk) εἶναι τύπος ἰσοδύναμος, ἐν ᾗ περιπτώσει τὰ ἀμείγλω, milgeo, ὃ ὡς συνεγενῆ πρὸς τὴν προκειμένην λέξιν).

Γάλα, ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, Ὀμ., κλπ.· εὐπότεον γ., εὐτραφέες γ., Αἰσχ. Πέρσ. 611, Νο. 898· ἐν γάλακτι εἶναι, γενέσθαι, εἶναι· εἰς τὸ βυζίον, Εὐρ. Ἥρ. Μαιν. 1266, Πλάτ. Τιμ. 816· ἐν γάλαξιν τρέφεσθαι ὁ αὐτ. Νόμ. ἐνθ' ἀνωτ.· γάλα δοῦναι Ξεν. Κυν. 7, 4· ἐμπλήσσαι γάλακτος, νὰ γεμίσῃ ἐντελῶς μὲ γάλα, Θεόφρ. 24. 3· μεταφ.-οἶνος, Ἀφροδίτης γάλα Ἀριστοφ. Ἀποπ. 490. 2) ἐρνιθίων γάλα (ὄνομα φυτοῦ τινος, Νικ. παρ' Ἀθ. 371C, πρὸλ. ornithogalum), ἀλλὰ τὸ πλείστον παροιμιώδως ἐπὶ σπανίων καὶ πολυσέλων πραγμάτων, ὡς παρ' ἡμῶν τοῦ ποταμοῦ τὸ γάλα, Ἀριστοφ. Σφ. 508, Ὀρν. 733, ἔνθα ἴδε Σχόλ. Στράβ. 637· οὕτως, οὐδ' εἰ γάλα λαγοῦ εἶχον· καὶ ταῦτε, κατ' ἑσθίον Ἀλεξ. Δαμ. I· οὕτω παρὰ Πλίνιον, gallinacei lactis haustus, οὕτω καὶ παρ' Ἀγγλοῖς παροιμιώδως «priest's milk».

II. ὃ ὅπως φυτῶν τινῶν, ὅλον τῶν ῥιζῶν (μυροῦλόν), Ἀριστ. Φυσ. 2. 9, 11, Θεόφρ. I. Φ. 6. 3, 4, κτλ. III. τὸ γάλα, ὃ γαλαξίας ἐν οὐρανῷ, Ἀναξ. κ. ἀλλ.· παρ' Ἀριστ. Μετεωρ. I. 8, 4, πρὸλ. I. 1, 2, I. 6, 1.

γάλασθινός, ἢ, ὅν, βυζανίων, θηλάων, νῖος, τρυφερός, νεόβροϊ Ὁδ. Δ. 339· τέκος Σιών. 20· ἄρνες Θεόφρ. 18. 41· γαλασθινά (ἐνν. πρῆτα) Πρὸλ. I. 133· ἐπὶ θηλαζόντων χοίρων, Κράτ. Γαί. I. Ἀριστ. Ἰατρ. Ζ. 8. 21, 3· ἔτι εἰ βρέφη Κλάρχ. παρ' Ἀθ. 396C· ἐπὶ γαλαθεινῷ (εἶδος), ἀνελθ. πρὸς τὸ τῷ τελείῳ Συλλ. Ἐπιγρ. 2056. 32.

γάλακτις, ἴδε ἐν λ. γαλαξίας.

γάλακτιῶ, παρέχω πολὺ γάλα, Πολύβ. I. 50, Πλούτ.

γάλακτίω, εἶμαι ὡς τὸ γάλα λευκός, Διοσκ. 2. 174.

γάλακτικός, ἢ, ὅν, γαλακτώδης, ὁμοῖος γάλακτι, λευκός ὡς γάλα, διόφ. γραφ. παρὰ Διοσκ. 2. 205.

γάλακτινος, ἢ, ὅν, = τῷ προηγ., Ἀνθ. II. 5. 193.

γαλακτίς, εἶδος, ἢ, = τιθύμαλος, εἶδος βοτάνης (κοιν. γαλα-τίδα·). Ἀέτ. I, σ. 23.

γάλακτιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ γάλα, = ὀλίγο γαλακτίον, Μ. Ἀντων. 5. 4. 2) πληθυντ., γαλακτώδεις εἶδη, Ἀλλεφ. Ἀποσπ. 6. 10.

γάλακτίτης λίθος, ὃ, εἶδος λίθου, ὅστις ὑγρῶν καὶ τριβόμενος παράγει χυμὸν τινα γαλακτώδη, Διοσκ. 5. 150· ὡσαύτως γαλακτίς πέτρα Ὀρν. Αἰθ. 2. 11· πρὸλ. γαλαξίας II.

γαλακτοδότης, εἶδος γάλα, Ὀρν. 2. 1253C.

γάλακτο-δόχος, ὅν, ὃ δεχόμενος, κρατῶν, περιέχων γάλα, Σχόλ. Θεοφρ. I. 25.

γάλακτο-ειδής, ἔς, ὁμοῖος γάλακτι, ὡς γάλα λευκός, Παρμενίδ. παρὰ Στράβ. Ἐκλογ. I. 574, Ἀριστ. Ἰατρ. Ζ. 10. 1, 16· πρὸλ. γαλακτώδης.

γάλακτο-ορέμων, ἴδε ἐν λ. γαλακτοφρ.

γαλακτο-κόμος, ὃ, παμῆν, Πλούτ.

γαλακτόμοι, γίνονται γάλα ἢ γαλακτώδης, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. I. 7, 3, Διοσκ. I. 18, Πλούτ. 2. 968Α.

γάλακτο-πάγης, ἔς, ὡς πεπηγμένον γάλα, λευκός, γρῶς Ἀνθ. II. 5. 60, 12. 204· ἄρνα γαλ., ἐπὶ τρυφεροῦ παιδὸς, Στράτ. 40.

γάλακτοποσία, ἢ, τὸ πίνειν γάλα, Ἰππ. 540, 39.

γάλακτοποτιῶ, πίνω γάλα, Ἰππ. 479. 26., 540. 39, Θεόφρ. I. Φ. 9. 15, 4. Ὠσαύτως -ποτιῶ, Ἀρμῶν. 115, ἴδε Λοφ. Φρύν. 456.

γάλακτο-πάτης, ὅν, ὃ πίνων γάλα, Πρὸλ. I. 216., 4. 180, Εὐρ. Ἠλ. 169.

γάλακτο-τροφίω, τρέφω μὲ γάλα, Ἐδδ. (4 Μακκ. γ' 20)· -τροφία, ἢ, αὐτόθι γ', 7.

γάλακτουργέω, κατασκευάζω ἐκ γάλακτος, οἶον τυρόν, Πολύβ. Δ' 251. II. κάμνω, παρασκευάζω γάλα, ὡς ἡ τροφή, Σωραν. σ. 212.

γάλακτουργός, ὅν, ὃ παρασκευάζων εἰς ἴσημα ἐκ γάλακτος, Παρμενίδ. παρ' Ἀθ. 608Α.—γάλακτουργία, ἢ, ἴδε Δετ. Κουμ.

γάλακτουργέω, ἔχω γάλα, γάλακτι τρέφω, θηλάω, Πολύβ. I. 50· γαλακτουρχοῦσας πρέπει νὰ διορθωθῇ παρὰ Πλουτ. 2. 640Γ' ἀντὶ γαλακτοῦσης.

γάλακτουρχία, ἢ, τὸ θηλάζειν, Κλήμ. Ἀλ. 456.

γάλακτοῦχος, ὅν, (ἔχω) ὃ ἔχων γάλα, ὃ γάλακτι τρέφω, Πολύβ. I. 50.

γάλακτοφαγίω, διὰ γάλακτος τρέφομαι, Φιλόστρ. 553.

γάλακτο-φάγος, ὅν, ὃ διὰ γάλακτος τρεφόμενος, Σέτε. Ἐμπ. II. 1. 36, Στράβ. 311· ἴδε γλακτο-

γάλακτοφορέω, φέρω ἢ παράγω γάλα, Γρηγ. Νύσ. I. 556.

γάλακτο-φόρος, ὅν, ὃ φέρων ἢ παράγων γάλα, Ἰώσηφ. II. I. 3. 3, 4· Ὀππ. Κ. I. 443· τιθῆναι Νικ. Θ. 554.

γάλακτο-χρῶς, ὡς, ὃ, ἢ, ὃ τὸ χρώμα ἔχων γάλακτος, Φιλόστρ. Δύτ. 2, Ναυσικρ. Ναυκλ. 2· οὐδ. πληθ.-γαλακτοχρῶς Διοσκ. 3. 47·—ὄνομα, πληθ. γαλακτοχρῶες παρ' Ὀππ. Κ. 3. 478 εἶναι ἔσφ. γραφ. ἀντὶ γαλακτοχρῶες ἢ γαλακτοχρῶες.

γάλακτώδης, ἔς, = γαλακτοειδής, ὑγρότης Ἀριστ. Ἰατρ. Ζ. 5. 5, 6· γ. τρεφῇ ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 4. 11, 20·—μεταφ. γ. λόγῳ Εὐσ. Ε. I. 4, 23. 2) ὡς τὸ γάλα χλιαρὸς, Ἰππ. 1235C.

γάλακτωσας, εὖς, ἢ, ἢ εἰς γάλα μεταβολή, ἴδε Schneid. Θεοφρ. Αἰτ. Φυσ. 4. 47.

γάλας, γαλαῖνος, Δωρ. ἀντὶ γαλῆν.

γάλαξ, ἢ, εἶδος μαλακοστράκου, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4. 4. 6.

γαλαξάκος, α, ὅν, γαλακτώδης, λευκός, Νόνν. Δ. 6. 338. 2) ὃ διὰ γάλακτος τρεφόμενος, γαλασθινός, αὐτόθι 3. 389.

γαλαξήεις, εὖς, α, ὅν, λευκός ὡς τὸ γάλα, ῥέεθρα Νόνν. Δ. 22. 18.

γάλαξια, τὰ, ἐορτὴ ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τῆς Κυβέλης, καὶ τῶν ἑτρωτῶν εἶδος κριθίνου πόλου μετὰ γάλακτος (γαλαξία, ἢ), Πλούτ. CIA 2. 470, 13.

γάλαξιας, ὅν, ὃ 1) (ἐξυπακ. κύκλος), ὃ ἐν τῇ οὐρανῷ λευκός καὶ πολὺστρος δρόμος (κοιν. ὃ ἰορδάνης ποταμός) Λατ. cilius lacteus, via lactea, Διόδ. 5. 23, Δουκ. π. Ἀλ. Ἰατρ. I. 16. κτλ. παρὰ Πτολεμ., γαλαξίας. II. (ἐξυπακ. λίθος) = γαλακτίτης, Διοσκ. 5. 152.

III. εἶδος ἰχθύος, Γαλ. β. σ. 395, ἔνθα γαλαξίας.

Γαλαξίων, μὴν Ἀθλίων, Ἐπιγρ. Ἀθλίου, Bul. d. cor. hél. V. σ. 468.

Γαλαταί, οἱ, λίξις μεταγεν. ἀντὶ τοῦ Κελτοῦ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 30, Πολύβ. I. 6, 2, κ. ἀλλ.·—ἐπὶ θ. Γαλατικὸς, ἢ, ὅν, Ἀριστ. Κόσμ. 3, 9 καὶ 11.

Γαλατάρχης, ὃ, ὄνομα ἱερατικοῦ ἀξιώματος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ Ρωμικῶν· CIG 4014, 4075, 4076. 2) ἀρχιερεὺς τοῦ καὶ τοῦ τῶν Γαλατῶν, αὐτόθι 4017, 4031.—Πρὸλ. Ἀσιάρχης, Μιου-νάρχης, Ἑλλαδάρχης.

γαλατοθρέμων, ὄν, (τρέφω) ὁ διὰ γάλακτος τραπεῖς, ἐκ διορ-
θώσεως τοῦ Δινῶ, παρ' Ἀντιστ. Ἀρρ. 1. 4 ἀντὶ γαλακτο-.

γάλατος, ἴδε ἐν λ. γάλα.

γαλατό-χρως, ὡτος, ὁ, ἢ ἴδε ἐν λ. γαλακτ-.

γάλε-άγρα, ἡ, παγίς, δι' ἧς συλλαμβάνονται γαλαί.

Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 474· μεταρ., ἐπὶ κλωβῷ καθειργμένον, Ὑπε-
ρείδ. παρ' Ἀδην. 166C. Στράβων 273, 188.

γαλεάγων, ἑσραμ. γραφ. ἀντὶ γαλεάγων, ὁ ἴδε.

γαλέη, συνγρ. γαλή-ης, ἡ, ἢ κοιν. λεγόμενη γά(ε)α, ἥν δ' Διοσκ.
2, 27 γαλήν κατοικίδιον ὀνομάζει, ἐν τοῖς Σχολ. εἰς Ἀριστοφ.

362, 43 Διδ. φέρεται· γαλή ἡ κάττα, μυγαλή ἡ νυρίτσα· Ἡρόδ. 4,
192, Ἀριστοφ. Ἀχ. 255· βόσκουσα θριμύτερον γαλῆς ὡς αὐτ. Πλ.
693· εἰ διαφείειν γαλήν Γαλλ. 792, Θεόφρ. 15, 28, Γαλεορνομ.

παρομ., θύρα, δι' ἧς γαλήν.. οὐκ εἰσέρχεται Ἀπολλ. Καρ.
Διαβ. 1, Θεόφρ. 15, 28.—Ἡ γ. ἀγρία (περιγραφισμένη ὡς ἐχθρὰ τῶν
μυῶν, Ἀριστ. 1, Ζ. 6, 37, 4) φαίνεται ὅτι ἦτο ἐγγύς τῆς Ἀφρικῆς

καὶ Ἰσπανίας· Ἡρόδ. ἐνθ' ἀνωτ., Στράβων 144· ἴσως γ. Ταρτησία
ἦτο ἡ αὕτη, Ἡρόδ. ἐνθ' ἀνωτ., ἡ παροιμία γαλήν κροκωτῶν ἡ

χιτώνιον, ἐπὶ ἀναρμόστων πραγμάτων εἰλημμένη ἐκ τοῦ μύθου τῆς
εἰς γυναῖκα μεταβληθείσης γαλῆς Πάερ. 32.

II. εἶδος μικροῦ
ἐχθροῦ διακρινόμενου ἀπὸ τοῦ γαλεοῦ παρ' Αἰλ. Ζ. 1.15.11.

γαλεό-θόλον, τό, εἶδος φυτοῦ, κνίδη ὅμοιον, Διοσκορ. 4, 95,
πρόλ. γαλιόψης.

γαλεοειδής, ἑς, (γαλεός) ἐκ τοῦ εἶδους τῶν καρχαριῶν, οἱ γα-
λεοειδεῖς Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6.11, 8· ἄλλ' οἱ γαλεώδεις εἶναι συνη-
θέστερον, αὐτοῖσι 2.13, 6, 2.17, 4, κτλ.· τὰ γαλεώδη αὐτοῖσι 2.

13.6, κ. ἄλλ.

γαλεο-μυο-μαχία, ἡ, ἡ μάχη τῶν γαλῶν πρὸς τοὺς μῦς, ἐπι-
γραφή κομικοῦ ποιήματος τοῦ Θεοδώρου Προδρόμου.

γαλεός, ὁ, εἶδος καρχαρίου κηλιδοῦς ὡς ἡ γαλέη, Λατ. mus-
culus, Πλάτ. Κωμ. Σοφ. 4, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1.5, 2, 5.5, 5, κ.

ἄλλ.· γ. ἀστερίας = ὀσκαλοδότης, Φιλύλλ. Διγ. 1. II. = γα-
λέη 1, οἱ ἐνοικιστοὶ γ. Ἀρετῆ. π. Θεραπ. Χρον. Παθ. 1.4.

γαλέριον, τό = γαλίον, Διοσκ. 4, 96,

γαλέρος, ὁ, ἄν. εὐθύμας, Α. Β. 229.—Ἐπίρρ. -ρως Ἀνθ. Π.
12.50.

γαλερ-ωπός, ὄν, ἔχων ὥσιν εὐθυμον καὶ παιδῆν, Α. Β. 229.

γαλεώδης, ἑς, = γαλεοειδής, ὁ ἴδε.

γαλεοφυμνός, ὁ, = γαλεός 1, Γαλ. 6, 395, Πλιν. 32.2.

γαλεώτης, ὅν, ὁ, σάβρα κηλιδοῦς, γουστῆρα παρὰ τὴν ἄλλαχον
ἀσκαλαδότης, Λατ. stellio, Ἀριστοφ. Νερ. 173· γαλεώτης γέ-
ριον, φάρος ὡς γαλή, Μένανδρ. Ρύν. 3, πρόλ. Βεντ. Τερεντ. Εὐν.

4.4, 22. II. ὁ ἰσθός· εἰσὶναι Πλάτ. 34.2, 12.

γαλή, ἡ, συνγρ. τοῦ γαλέη, ὁ ἴδε.

γαλήνα, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ γαλήνης, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1156.

γαλήνατος, ὁ, ὄν, = γαλήνης, Ἀνθ. Π. 10.21, κτλ.—Ἐπίρρ.
-ως Σχολ. εἰς Ὁδ. Π. 310.

γαλήνεα, ὄν, γαλάνεια, ἡ, = γαλήνη, Εὐρ. Ι. Α. 546,
Ἡρ. Μαιν. 402.

γαλήνη, ἡ, ἡσυχία τῆς θαλάσσης (ταῦτόν γ. μὲν ἐν θαλάσσει
νῆμεν ὁ' ἐν ἀέρι Ἀριστ. Τοπ. 1.17, 1), Ὁμ. μόνον ἐν Ὁδ.
λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνῃ 10.94, πρόλ. 12.168 (ἐν Ε. 452 ση-
μαίνει μόνον τὴν νῆμεν ἢ ἑλκυστὴν ἀνέμου, ὡς δεκνύουσι τὰ ἐπὶ-
μένα) οἱ δ' ἐλδῶσι γαλήνην, θὰ πλεύσωσι διὰ τῆς γαλήνης·
θαλάσσης. Ὁδ. Π. 310· νῆμεν ἡσυχίας τε καὶ γ. Πλάτ. Θεαιτ. 153C·
ἐν γ. καὶ εὐδαις Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4.8, 15—μεταφ. ἐπὶ ψυχῇ,
ἡσυχία, ἀταραξία, πρόστις, φρόνημα νηνέμου γαλάνας, μεγά-
λαι ἀταραξίαι, Δισχύλ. Ἀγ. 740· ἐν γαλήνῃ, ἐν ἀταραξίᾳ, ἡσυχίᾳ,
Σοφ. Πλ. 899.

II. εἶδος ὀργυρῶντος μοινοδούχου γῆς, ὡση-
μόλομιν, Πλιν. 33.6.

III. ἀντίστοιχον κατὰ ὁλητηρίου, Γα-
λήν. (ὁ Κούρτ. προτείνει σχέσιν τινὰ πρὸς τὸ γάλα· ἴσως μέλλον
πρὸς τὸ γαλέω).

γαλήνης, ἑς, = γαλήνης. Ἀριστ. Φυσιογ. 6, 29.

γαλήνιζω, = τὸ ἐπομ., Ἰππ. 361, 35, Φιδων 1.276, Θεμιστ.
17A.—παλ., ὁρ. γαλήνισσθαι Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. 43C.

γαλήνιος, εἶμαι γαλήνιος, Ὁππ. Κ. 1.115, Ἀνθ. Π. 9.208,
Θεμιστ. 195A· Ἐπίκτ. μετοχ. γαλήνιός· Ἀνθ. Π. 5.35.

γαλήνιζω, ποιῶ γαλήνιον, καθησυχάζω, κατασιγάω· ἴδως τὰ
κύματα ἢ τοὺς ἀνέμους, Ἰππ. 369, 54, Εὐρ. Ἀδύλ. 47.

2) ἀμετέδ., εἶμαι γαλήνιος, ἥσυχος, Ἀλεξ. Παρ. 1 (ἐνθ' ἴδε Μει-
νεκε)· τὸ γαλήνιζον τῆς θαλάττης Ἀριστ. Περὶ 23.41—
οὕτω παρ' Ἰατρ. Ξενοκρ. Μαθηαί σ. 22.

γαλήνιος, ὄν = γαλήνης, Δοκ. Ἀλκ. 2.

γαλήνισμός, ὁ, γαλήνη, Ἐπίκρ. παρὰ Διογ. Α. 10.83.

γαλήνός, ὄν, ἡσυχός, ἴδως ἐπὶ τῆς θαλάσσης, γαλήν' ὁρῶ
(οὗδ. πλῆθ.) βλῆπω γαλήνην, Εὐρ. Ὀρ. 279, ἔνθα ἴδε Παρ.· γ.

ἡμῶν, κατὰ τὸν Περμ. ἀντὶ κάλλιστον, Δισχύλ. Ἀγ. 900· ἐπὶ
προσώπων, πρὸς, μαλακός, ἥπιος, Εὐρ. Ι. Τ. 345· γ. προσφύε-
ματα ὡς αὐτ. Ἐκ. 1160 γαλήνῃ ἕξις μετώπου Ἀριστ. Φυσιογ.

6, 30· γαλήνασιν (ἐπώπαις) Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 403.2.—
Ἐπίρρ. -νός, Διογ. Α. 9.45.

γαλήνης, ἡ, = γαλήνη, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1.10· ὡς τίτλος,
serenitas, Εὐάγρ. Ι. Ε. 2.9.

γαλι-άγων, ὄν, ὁ, γαλῆς βραχίονας ἔχων, ὁ ἴ. βραχίης,
Ἰππ. Ἀρθρ. 789, κτλ.—γράφεται γαλεσγῶν παρ' Ἀριστ. Φυσιογ.

2 περὶ τὸ τέλος, 6, 5, καὶ ἐν Πλάτ. 2.320C· καὶ οὕτως φαίνεται
ὅτι ἦτο ὁ ὁρθὸς τύπος.

γαλιόδεός, ἑως, ὁ, μικρὰ γαλή, γαλ(ε)ία, Κρατίν. Ὀρ. 19,
Γαλι(ν)ιών, ὄν, ὁ, μὴν τῶν Ἑρσίων, CIG 3953C. (ἴδε
Λεξ. Κουμ.)

γάλιον, τό, gallium, εἶδος βοτάνης, χρησίμου εἰς φάρμακα,
Διοσκ. 4.95.

γαλιόψης, ἑως, ἡ, εἶδος φυτοῦ νεκροῦ φέροντος ὁρίας τριχας
ἀκανθίζουσας (κνίδης εἶδος), Διοσκ. 4.95.

Γάλλος, ὁ, ἱερεὺς τῆς Κυβέλης, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2.20, 17, ἔνθα ἴδε
Schweigh.· καθύλου, εὐνοχός, Ἀνθ. Π. 8.234, (Ἐκ τοῦ ἐν Φρυγίᾳ
ποταμοῦ Γάλλου.)

γαλουράκιον, -ουράς, -ουρίον, -ουρίον, τύπος μεταγενέστε-
ροι ἀντὶ γαλακτ-.

γαλώως, ἡ, γέν. γαλώω, ὄν, καὶ ὄνομα, πτήρ, γαλῶν, Πλ. Ι.
122, X. 473· Ἀττ. γάλωας, γέν. γάλω·—ἀνταρτίστη ἡ γυνή
τοῦ ἀελλεφροῦ Λατ. pios πρόλ. Κούρτ. 124, Πλ., κτλ. Το ἀνάλογον
ἀρσ. εἶναι θαῆρ· πρόλ. ὡσαύτως ἀέλιαι.

γαμβροῦς, συνάπτω συγγένειαν διὰ γάμου πρὸς τινος Ἐδδ.
(Δευτ. 7.3)—παλ., συγγενεῖς πρὸς τινος διὰ γάμου, τινὶ Ἰωσήφ.
Α. Ι. 14.12.1.

Γαμβρεῖον, τό, πόλις τῆς Μυσίας, Ξεν. Ἑλλ. 3, 16 καὶ Ἀδην.
30A, ὡς διώρθωσε Γ. Σωτηρίου Κριτικ. Περαχώρα, ἀντὶ τοῦ γάμ-
βριον.

γαμβρο-κτόνος, ὄν, ὁ τὸν γαμβρὸν φονεῖν, Λυκ. 161.

γαμβρός, ὁ, πῶς ὁ ἐκ κηδεστίας ἦτο διὰ γάμου συγγεν. Λατ.
affinis, Πινδ. Ν. 5.67, Δισχύλ. Ἀγ. 740 (κατὰ πλῆθ.)· ἐπὶ μύμῃ,
I. ὁ γάμος τὴν θυγατέρα τινος· αὕτη ἡ συνθήκη παρ' Ὁμ.

σημασία, ὡς καὶ ἐν τῇ συνθειᾷ οὕτω παρ' Ἡρόδ. 5, 39, 67, Εὐρ.
Φαιν. 427, κτλ. II. ἴπ' ἀντὶ τῆς γαμβρίας, ὁ τῆς ἀδελφῆς ἀνὴρ,
Πλ. Ε. 474, N. 464, Ἡρόδ. 1.73, κτλ.· ἡ δ' ἀδελφὴ τῆς γυναικὸς
τινος, γυναικαδελφός, Σοφ. Ο. Τ. 70.

III. πενθερός, ὁ
πατὴρ τῆς γυναικὸς τινος, Εὐρ. Ἰππ. 636, Ἀ. Ὀρ. 641.

IV.
Δωρ. καὶ Διολ. νυμφίος, νυμφίος, ἱεραστής, Πινδ. Π. 9.205· πρόλ.
νυφός καὶ ἴδε Θεόφρ. 18.49, καὶ 15.129, ἔνθα ἴδε Vahlk. (Πρὸς
Σανσὺν γλῆσσάτι (genet), μῆνις (eouet)· ἴδε γάμος περὶ τὸ
τέλος.)

γάμειν, Δωρ. ἀντὶ ἑγχεῖν, ὁρ. α' τοῦ γαμέω. Πλ. 11.3.
161, Θεόφρ. 8.93.

γάμετή, ἡ, θῆλ. τοῦ ἱπομ. = ἑγγαμὸς γυνή, σύζυγος, κατ' ἐπίθ.
πρὸς τὴν παλαιάν (κτῆτ.), γυνή γαμῖ, νύμφος σύζυγος, Πλ. Ῥηγ.
κ. 11μ. 404, Πλάτ. Νόμ. 841B, 848D, 874G· γαμετὴ ἀλόχῳ

Ἐπιγρῶμ. Ἑλλ. 310· οὕτω, γαμετὴ μόνον Δισχύλ. Ἰαλ. 164, Ἀγ.
94.36, Ἀριστ. Ἀποσπ. 172.

γάμετης, ὄν, ὁ, ἀνὴρ, σύζυγος, Δισχύλ. Πρ. 890, Εὐρ. Τρω.
312· ποιητ. ἴδε ἐν χρήσει παρὰ Ξενοκρ. Κύρ. 4, 6, 3· Δωρ. γέν.
γαμέτας, Εὐρ. Ἰκέτ. 998—θῆλ. γαμέτις, εἶδος, σύζυγος, Ἀνθ.
Π. 5.180.

γαμετρία, = γεωμετρία, Περιπτόν, παρὰ Σοφ. 1.1.63· οὕτω
γαμετρίας ἀντὶ γεωμετρίας, Πλν. Πρακτ. ἐν τῇ Σοφ. Ἐπίγρ.
577A. 187.

γάμειν, μέλλ. γαμέω, Πλ. Ι. 388, 391, Ἡρόδ., Ἀττ. συνγρ.
γαμῶ Δισχύλ. Πρ. 764, Σοφ. Ο. Τ. 1500, Ἀγ. 750, Εὐρ. Ὀρ. 1655,
Ξεν. Κύρ. 5.2, 12, κτλ.· μεταγεν. γαμήσω, Πλάτ. 2.386D,
Δοκ., κτλ. (ἴδε ἐν καὶ παρὰ τοῖς μεταγενέστεροις τοῦ-τοις συγ-
γραφεῖσιν ὑφέλλεται εἰς τοὺς ἀντιγραφῆς, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Λυκ.

Τίμ. 52, ἔνθα ἀμέσως πρὸ τοῦ γαμήσεως ὑπάρχει μέλλον γαμῶ)
—ἀόρ. α' ἑγχεῖν Ὁμ., Ἀττ.· μεταγεν. ἑγγάμηνσα Διδ. 2, 30,
Λυκ., κτλ. (ἴδε κατωτέρ. 11.2)—πρην. γαγάμηνσα Ἀριστ. Ὀρ.
Αγ. 595, Πλάτ.· ὑπερσυντλ. ἑγεγαμήκει (Θουκ. 1.120· Μία.,
μέλλ. Ἐπ. γαμίσσεται (ἴδε κατωτ. Π. 2), Ἀττ. γαμοῦμαι Εὐρ.
Φαιν. 1673, Ἀριστοφ. Θεσμ. 900, μεταγ. γαμήσεται Πλάτ. Ἀρ-
ταξ. 26, κτλ.· ἀόρ. ἑγγάμην Ὁδ., Ἀττ.—Παθ., μέλλ. γαμη-
θήσεται Δίων Κ. 58.3, Πινδ., κτλ.· ἀόρ. ἑγγάμην Δίων Ἀλ.
11.34, Στράβ., κτλ.· ποιητ. βραχυπλὴν γαμεθεῖσα παρὰ Θεοκρ. 8,
91, πρόλ. Εὐστ. 758.52· πρην. γαγάμηνσα Ξεν. Ἀν. 1.5, 24,
Δημ. 954.22· ὑπερσυντλ. ἑγεγάμητο Ἀππ. Ἐμφ. 4.43 (γάμος).
Λαμβάνω γυναῖκα, νυμφεύμαι, Λατ. ducere, ἐπὶ τοῦ ἀνδρός,
συνθὴν ἐν Πλ.· Ἀδρήστοιο δ' ἑγχεῖν θυγατρῶν, μίαν τὴν θυγα-
τέρα τοῦ Ἀδρ., Πλ. 3.121· ἔνθα δ' ἑγχεῖν γυναῖκα (Πλ. 8.
241· γ. γυναῖκα ἐς οἰκίαν, ὡς τὸ ἀγεσθαι, Ἡρόδ. 1.78, ἔνθα ἴδε
Vahlk.· μετὰ συστολῆς αἰτ., γάμον γαμῖν Δισχύλ. Πρ. 701,
909· τὸν Ἑλλήνης γάμον.. γάμος Εὐρ.), Α. 467· γάμῳ ἐλέκ-
τρα βασιλεύει, τὴν κόρην τοῦ βασιλ., ὁ αὐτ. Μηδ. 546· σπένδει
μετὰ ἐπιπλῆς αἰτ., γάμους τοὺς πρῶτους ἐγάμει Κῦρος ἐνθ' ἑγ-
γατέρας, ἀντὶ πρῶτον ἐγάμει.. θυγατέρας Ἡρόδ. 1.68, πρόλ.
4.145, Εὐρ. Τρω. 357—ὡσαύτως, γάμῳ γ.· νομήμας νυμφευομαι,

Δημ. 1002.12.—ἐκ κοκοῦ, ἐξ ἀγαθοῦ γ.· λαμβάνω γυναικὰ ἐκ ταπεινῆς ἢ εὐγενοῦς οἰκονομίας, Θέων. 189. 1100, πρβλ. Περδ. 3. 88· αὐτὸ γ. ἀπὸ ἢ παρὰ τινος Εὐρ. Ἀνθρ. 975, Πλάτ. Πολιτ. 310C· ἐπὶ θυγατρὶ γ, ἀλλήν γυναικὰ, λαμβάνω μητρικῶν, ἢν ἐπιθετικῶς τῇ θυγατρὶ, Ἡρόδ. 4. 154. πρβλ. Εὐρ. Ἀλκ. 372· ἀλλὰ, ἐπὶ ἑλκῶ ταλάντοις γαμῆιν, λαμβάνω γυναικὰ μετ' αἰσχροῦ ταλάντων, Ἀνδρ. 30. 37.

2) ὡσαύτως ἐπὶ ἀπλῆς σαρκικῆς μίσεως, λαμβάνω ὡς ἐρωμένην, παλλακὴν, Ὁδ. Α. 36, πρβλ. Δουκ. Ὁν. 82· γ. βίαιως σκότιον λέχος Εὐρ. Τρω. 44.

III. Μισ., εἰδω ἑμαυτὸν ἢ τὸ τέκνον μου εἰς γάμον.

1) ἐπὶ τῇ γυναικὶ, εἰδω ἑμαυτὴν εἰς γάμον, ὑπανδρεύομαι. Λατ. nubere, μ. δοτ., γοιμῆσθαι τῷ ὄντι τε πατὴρ κέλεται Ὁδ. Β. 113· γημι-μῆν ὡς υἱεῖ· ὁ δ' ὄν πατέρ' ἐξαναρίξας γῆμεν Α. 273, πρβλ.

Περδ. 4. 117· σοὶ μὲν γοιμῆσθαι μόρσιμον, γαμῆιν δ' ἔμοι Λίσχλ. Ἀποσπ. 11· γῆμισθαι εἰς... ὑπανδρεύομαι εἰς τινὰ οἰκο-γένειαν, εἰσέρχομαι ὡς νύμφη εἰς... Εὐρ. Τρω. 474· γῆμιστο δ' εἰς Μαρραθῶνα, ἔηλ. ὑπανδρεύθη τὸν ἐκ Μαρραθῶνος Ἡρώτην, Ἐπιγρ. 1.

Εὐλ. 1046. 5.—(ἐν Εὐρ. Μηδ. 262, ἢ τ' ἐγγήμιστο δικαίως εὐρω-θύθη ἀπὸ τοῦ ἦν τ'. ὑπὸ Πέρσ. καὶ Ἐλμολ. 99· ἴδε τὰς σημειώσεις αὐτῶν ἐν τῇ μ. ἴδε κατωτ. 2)·—εἰρωνικῶς ἐπὶ ἀνδρὶ ὑποκειμένῳ εἰς τὴν γυναικὰ, κείνος οὐκ ἐγγήμιστο ἄλλ' ἐγγήμιστο παρ' Εὐρ. 84 (ὡς τὸ τοῦ Μαρταλιῶς, ὑποκρ. nubere ποιοῦμεν)· οὕτως ἡ Μῆδεια ὁμιλεῖ περιφρονητικῶς περὶ τοῦ Ἰάσονος ὡς εἰ αὐτὴ ἦτο ὁ ἀνὴρ, μὴν γαμοῦσα σέ; Εὐρ. Μηδ. 606· καὶ Ἀντιρ. Ἀσπ. 1 μεταχειρίζεται τὸ ἐγγήμιστο ἐπὶ ἀνδρὶ λαβόντι πλουσίαν γυναικὰ γαμῆται ἐκστῶς (ἐπὶ ἐτέρᾳ ἐννοίᾳ) Δουκ. Ἀλ. Ἰστ. 1. 22· τανάπαιιν, γοιμῶμενοι τε καὶ γαμοῦσαι γυναῖκες, αἵτινες εἶναι γυναῖκες αἶμα καὶ ἄνδρες, Ἰδ. ἡμ. Ἀλ. 264.

2) ἐπὶ γονέων διδόντων τὰ τέκνα αὐτῶν εἰς γάμον ἢ μνηστεύοντων αὐτὰ· λαμβάνω γυναικὰ διὰ τὸν υἱὸν μου, Πηλεὺς θῆν μοι ἐπειτα γυναῖκα γαμῆσσεται αὐτὸς (ἐνθα ὁ Ἀρίσταρχ. γε μάλιστα, ὡς ζητήσῃ) Ἰλ. 1. 394·—ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας πρέπει νὰ ληρῇ τὸ ἦν τ' ἐγγήμιστο παρ' Εὐρ. Μηδ., ἂν τηρηθῇ ἡ γραφὴ αὕτη (ἴδε ἀνωτ. II, 1)· καὶ ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας κείται παρὰ Μενάνδρῳ ὁ ἐνεργ. ἄνρ. α' ἐγγήμισα ἐν Ἀδρ. 313.

III. παύ., εἰδωμαι εἰς ἄνδρα, ἐπομένως ἀκριβοῦς ὅπως τὸ μίση, ὑπανδρεύομαι, λαμβάνω ἄνδρα, ἴδε τὰ ἀνωτέρω μνημονευθέντα χωρία· ἀλλὰ σπανίως παρὰ τοῖς δοκίμοις, Πολυδ. I', 45.

γαμήλευμα, τό, = γάμος, Δίσχλ. Χο. 624.

γαμήλιος, ὄν, ὁ ἀνήλικος εἰς γάμον, νυμφικός, κοῖτη Δίσχλ. Ἰκτ. 805· τέλας Εὐμ. 835· χοαί Χο. 487· λέκτρα Ἀποσπ. 238· εὐνή Εὐρ. Μηδ. 678· οὐδ' ἦσαν φῶς τὸ γ. Ἐπιγρ. 1.

Εὐλ. 256. 7· ζυγὸν γ. αὐτόθι 364·—ἐπὶ τινων θεοτήτων προστα-τευσάντων τὸν γάμον, Ἀδρ. 185Β, Πολυδ. Α', 24. 2) γαμήλιον εὐχρησμία Πολυδ. 110. 373, τριγώνον ὁραγώνιον, οὗ αἱ πλευραὶ περισταται διὰ 3, 4, 5.

II. ὡς οὐσιασ. γαμήλιος, ὁ, (ἐνν. πλοκοῦς), Φιλ. 1. 1. 2) γαμήλια (ἐνν. θυρία), ἡ, ἐπὶ τῇ γαμῇ εορτῇ, Ἰσατ. 45. 33, 46. 5· γαμήλιαν εἰσφέρειν τοῖς φράτεροι, ἐστιν τοὺς πολίτας τῆς ἰδίας φρατρίας ἐπὶ τῇ εἰσα-γωγῇ τῆς νύμφης, Δημ. 1312. 12., 1320. 13, Σχόμ. εἰς Ἰσατ. σ. 263, 1109.

Γαμηλιών, ὄνος, ὁ, ὁ ἐθελος μὴν τοῦ Ἀστικῷ ἔτους (ἀπὸ 15 Ἰανουαρίου μέχρι 15 Φεβρουαρίου), Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 11, Θεόφρ. 1. 7. 1. 2· (ἐκ τοῦ γαμῆ, ἐπειδὴ ἦτο ἡ ἐποχὴ καὶ ἦν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖον γίνοντο οἱ γάμοι—κατὰ τοὺς παλαιούς χρόνους ἐκαλεῖτο Ληναίων).

γαμῆσις, ἐρετικὸν τοῦ γαμῆ, ἐπιθυμῶ νὰ νυμφευθῶ, Ἀλκί-φρων 1. 13, κτλ.

γαμῆτιον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ νυμφευθῇ, Πλούτ. Δημητρ. 14.

γαμῆζω, εἰδω θυγατέρα εἰς γάμον, Ἀπολλ. π. συντ. σ. 277, καὶ οὕτως ὁ Ιακίνθ. ἐν τῇ Δ' πρὸς Κορινθ. Ζ', 38·—μέσ., λαμβάνω εἰς γυναῖκα, Ἐκκλ.

γαμικός, ὁ, ὁ ἀνέλικος ἢ ὁρμόδιος εἰς γάμον, νόμοι Πλάτ. Νόμ. 721Α· γ. ὁμιλία, ἡ σαρκικὴ μῖσις, Ἀριστ. Πολ. 7. 16, 1· γ. ὕμνος, γαμήλιον ἄσμα, Ἰππόλ. παρ' Ἀδρ. 130Α· τὰ γαμ., ὁ γάμος, Λατ. nuptiae, Θουκ. 2. 15., 6. 6.—Ἐπίρρ., γαμικῶς ἐστιν, ὡς εἰς γάμον, Ἀριστ. 110. Ν. 4. 2, 20.

II. ἐπὶ προ-σώπων, ἐν ηλικίᾳ γάμου ὄν, Ἐπιγρ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2647, πρβλ. 5719. 2) ὁ ὑποκείμενος εἰς τὴν γυναικὰ του, Χρησμ. Σβ. 7. 5.

γάμιος, α, ὄν, = γαμήλιος, Μόσχ. 2. 120, Ὁππ. Κ. 3. 149· γοιμῆς ἐλπίδος ἐστέρησεν Ἐπιγρ. 1. 325. 14.

γαμίσκος = γαμῆζω, Καλλιμάχ. παρὰ Στ. 486. 49·—μέσ. ἐν Ἀριστ. Πολ. 7. 16. 7.

γάμιμα, τό, ἄλ., τὸ γράμμα γ, ὁ ἴδε.

γαμμάτιον, τό, καὶ γαμματικός, ὁ, ὑποκορ. τοῦ γάμιμα· ἴδε Δουκ. 49.

γαμμο-εσθής, ἐς, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα Γ', Ὁρειβάς. σ. 21 Μαί.—Ἐπίρρ. -δῶς Νικόμ. Ἀριθμ. σ. 28. Ὡσαύτως γαμματοεσθής.—Ἐπίρρ. -δῶς Λέων Τακτ. 19. 61.

γαμο-δαλσία (ἐνν. ἱερὰ), τό, τελετὴ καὶ συμπίσιον τοῦ γάμου, Δελ. π. Ζ. 112. 34.

γαμοκλοπία, ὁ, ὁ κλέψας τὸν γάμον, Περδ. 3. 88· γαμοκλοπία, ἡ, ἀθέμιτος μῖσις, μοιχεία, Χρησμ. Σβ. 2. 52., 5. 429.

γαμο-κλόπος, ὄν, (κλέπτω) μοιχευτικός, μοιχός, Ἀνθ. Π. 9. 475, Τρω. 45.

γαμο-ποιεῖα, ἡ, ἡ εορτὴ, τὸ εορτάζειν γάμον, Ἀδρ. 180C.

γάμορος, ὁ, ἀντὶ γαμήλιος.

γάμος, ὁ, ὡς παρ' ἡμῶν, ἡ τελετὴ, Π. Ε. 429 κ. ἀλλ' ἰδίως ὡς καὶ παρ' ἡμῶν τὸ συμπίσιον τοῦ γάμου (ἴδε ἐν ἰ. ἐλλαπνή), γάμον τεύχειν, παρασκευάζειν γάμον, Ὁδ. Α. 277· γ. δαίνυναι Δ. 3· ἀρτυεῖν αὐτόθι 770· συχν. κατὰ πληθ., γάμους ἐστίν, διδενσυμπόσιον γάμου, Ἰσατ. 69. 35· ποιεῖσθαι Μένανδ. Συναρ. 1· ἐπιτελεῖν γάμους τῆς θυγατρὸς Ἀριστ. Ἀποσπ. 508· οἱ κεκλημένοι εἰς τοὺς γ. Δελ. Ἀπολ. 1, 2· ἐν τοῖς γ. ἀκλήτος εἰσδεσκέσθαι Ἀπολλ. 1. Κορ. Ἰερ. 1.

II. ἡ κατάστασις τοῦ γάμου, ὁ ἑγγαμὸς βίος, ἡ ἐνωσις ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, Ὁμ. κτλ. τὸν Οἰνέως γ., τὴν μετ' αὐτοῦ ἐνωσιν, Σοφ. Τρ. 792· γ. θεῶν τινος Εὐρ. Τρω. 979, πρβλ. Ι. Τ. 25· εἰς γάμον τινὸς ἐλθεῖν ὁ αὐτ. Ι. Α. 1044·—ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ὡς τὸ Λατ. nuptiae, ἡ τελετὴ τοῦ γάμου, Δίσχλ. Πρ. 559, 739, Ἀγ. 1156, κτλ., πρβλ. γαμῆν Ι.—ὡσαύτως, τοῖς μεθιμερινοῖς γάμοις, ὁ ἑ. παρναίος, Δημ. 270. 10· Πανὸς ἀναδοχὰ γάμους, ὁ ἑ. ἀρτια-γὴν καὶ βίαν, Εὐρ. Ἐλ. 190· γάμοι ἀρρενες Δουκ. Ἀλ. Ἰστ. 1. 22.

—Τὰ χωρία: Εὐρ. Ἀνθρ. 103, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 19, ἀναφέρονται πρὸς ὑποστήριξιν ἐτέρᾳ σημασίᾳ, καὶ ἦν γάμος = γυνή, σύζυγος· ἀλλ' ἀνευ λόγου. (Πρβλ. Σαναρ. gam (uxor), gami-rati (σύζυγος, ἄρτια καὶ θηλ.)—gener, ὁ Λατ. τύπος τοῦ γαμῆρος (ἴδε ἴδε), δεικνύει ὅτι ἡ ρίζα εἶναι GEN, gigno· πρβλ. Κούρτ. σ. 536).

γαμοστέλιον, παρασκευάζω γάμον, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 3. 97.

γαμο-πέδλος, ὄν, ὁ ἐτοιμαζόμενος τὰ διὰ τὸν γάμον, προνήλη, ἐπιθ. τῆς Ἰσρας καὶ Ἀφροδίτης, Πισσανδ. παρὰ Σχόλ. Εὐρ. Φοιν. 1760, Ἀνθ. Π. 6. 207.

γαμφαί, αἶ, = τῷ ἐπον., Δουκ. 152, 358. (Πρβλ. γόμφος).

γαμφαλαί, ὄν, αἶ, (πρβλ. γόμφος), αἱ σιαγόνες τῶν ζώων τοῦ λόντος, Ἰλ. Π. 489· τοῦ ἵππου, Τ. 394· τοῦ τυφνῶς, Δίσχλ. Πρ. 325· τὸ ῥάμφος τῶν πετηνῶν, Εὐρ. Ἰων. 159, Οὐδάρου καὶ ἑνὶ.

γαμφός, ὁ, ὁν, (κλέπτω) γαμήλιος, κεκαμμένος, κέρτα Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 45, 4· ῥύγχος ὁ αὐτ., Ζώ. Μο. 3. 1, 14· δυνυχες ὁ αὐτ. 4. 12, 21· κέρτα ὁ αὐτ. 3. 2, 5. 2) ἐπὶ ἀρπακτικῶν ὀρνέων, = γομφῶνους Ἀριστοφ. Νεφ. 337.

γαμφότης, ἡ, ὁ, κυρτότης ἐπὶ τῶν ὀνύχων τῶν ὀρνέων, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 32, 12.

γαμφῶν, ποῖω τι γαμῆλον· ἐν χάριτι μόνον ἐν τῷ παθ., εἶμαι ἡ γίνωμαι γαμῆλος, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 32, 7.

γαμφῶν, ὁ, ὁν, (κλέπτω) γαμήλιος, κεκαμμένος, κέρτα Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 45, 4· ῥύγχος ὁ αὐτ., Ζώ. Μο. 3. 1, 14· δυνυχες ὁ αὐτ. 4. 12, 21· κέρτα ὁ αὐτ. 3. 2, 5. 2) ἐπὶ ἀρπακτικῶν ὀρνέων, αἰγυπιοὶ γομφῶνυχες Ἰλ. Π. 428, Ὁδ. Χ. 302· οὐκὼν Δίσχλ. Πρ. 488· τὰν γ. παρθέτων, ἐπὶ τῇ Σοφ. Τρ. 792, Σοφ. Ο. Τ. 1199· γ. ἀρπη Νέων, Δ. 12. 336, κτλ.,—τύπος τις γαμφῶνυχος, ὄν, ὡς αὐτὸς ἀπαντᾷ ἐν Ἀριστ. Ι. Ζ. 6. 7, 2. π. Ζ. Γ. 3. 1, 13· πληθ. γαμφῶνυχος Ἐπίρρ. 13 Ἀριθμ. οὐδ', γαμφῶνυχας Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 3. 9, 6. 2) σπανιωτέρων ἐπὶ σαρκωφάγων θηρίων, αὐτόθι, πρβλ. 2. 11, 4.

γάνα [α], Δωρ. ἰδίως Σικελ. ἀντὶ τοῦ γυνῆ, ἴδε Γρηγ. Κορ. 345· πρβλ. βάνα.

γανᾶεις, εσσα, ἐν, χαίρων· πρβλ. γανᾶω II.

γανᾶω, (γάνος) λάμπω, στείλω, ἀπαστρέφω· ἐπὶ μεταλλῶν ὁ Ὁμ. ἀπείποτε κατ' ἐπικὴν μεταχ., θώρηκες λαμπρὸν γανᾶων·—τες Ἰλ. Ν. 265· κέρυθες λαμπρὸν γανᾶσαι Τ. 350· ἐντε-θῶν, ὡς τὸ Λατ. nitere, φαίνονται βελότες, ζωηρότε, ὑπερπερὶς, μει-δίων, πρασιαί.. ἐπιμεταλὸν γανᾶσαι, ἐπὶ κηλῶν, Ὁδ. Π. 128· νάρκισσον.. γανᾶσιντα Ἰων. Ὁμ. εἰς Δῆμ. 10·—ἀκολούθως, χαίρω, ἀγάλλομαι, Ὁππ. Ἀλ. 1. 659·—περὶ τοῦ ἐν Δίσχλ. Ἀγ. 1392, ἴδε γάνος 2.

II. ποῖω τι στείλνῶν, ἢ τὸ διατερεῖν τοῦτο, Ἀριστ. 190· εὐφραίνω, Σουλ. Ἐπιγρ. 4935 κ. (προσδῆκ.)· καὶ ὁ Herm. προτείνει γανᾶσιντες (ἀντὶ -εντες) ἐν Δίσχλ. Ἰκ. 1019, ἐπὶ τῇ ἐννοίᾳ δοξάζοντες, μεγαλύνοντες.

γανᾶσιον, τό, Λατ. ganeum· γανῆται, οἱ, Λατ. ganeones, Πλούτ. ἴδε Schneid. Ind. Script. R. R. σ. 205.

γάνος, ὁ, ἴδε ἐν λ. γλάνος.

γάνος [α], ἐος, τό, (γαῖα, πρβλ. γάνυμαι)—λαμπρότης, στεί-πνότης, φαειρότης, χαρὰ, ὑψηλοφροσύνη, λάφυρα.. ἀρχαῖον γά-νος Δίσχλ. Ἀγ. 570.

2) τὸ πλεῖστον ἐπὶ ὕδατος καὶ αἵματος διὰ τὴν ζωογόνην καὶ ἐρρωστικὴν αὐτῶν ιδιότητα, χαίρουσαν οὐ-δὲν ἦσαν ἢ εἰς δόξην γάνει (κατὰ Πέρσ. ἀντὶ Διὸς νόμιον γαν-ει), ὁ ἑ. βροχῇ, αὐτόθι 1391· κρηναῖον γ. δ' αὐτ. Πέρσ. 483· γ. ἀμύελον, βότρυς αὐτόθι 615, Εὐρ. Πάχ. 261, 380· πρβλ. οὐδάρ II· ὡσαύτως ἐπὶ μέλιτος, γ. μελίσσης ὁ αὐτ. Ι. Τ. 634·—

μεγάλου ποτηρίου, Θεοφρ. 5. 104, Λόγγ. 3. 4.

II. γαυλός

(προπεριπ., Εύστ. 1025. 3, κτλ.) ἢ καὶ ἐν τοῖς χρόσι δὲν τηρεῖται ἡ διάκρισις, ἴδε Δινδ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 602) ἡ παραγγύλιον φωνητικὸν πλοῖον ἐμπορικόν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ μακρὰ ναῦς καὶ χρησιμεύον πρὸς πόλεμον, γαυλοῖσιν ἐν Φοινικικοῖς Ἐπιχ. 24 Διγ., πρὸς. Ἰπρόδ. 3. 136, 137, κτλ. (Ὁ Κούρτ. ἀναφέρει Σανσκριτ. gōlā, gōlām (στρογγύλον ἀγγεῖον ὕδατος)· ἑτεροὶ ἀναφέρουσι τὴν λέξιν εἰς τὴν Σημιτικὴν βλάν gōl (περιστρέφω)· ἀλλ' οὐδέμια παρεμφερῆ πρὸς τὴν βλάν ταύτην λέξις ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ἑβραϊκῇ ἢ Συριακῇ σημαίνουσα πλοῖον· ἑτεροὶ παραβάλλουσι: Βούζ, γαλέα, ἰσθαρίμ. Δατ. galca, galio, Ἀγγλ. gallion, gallias, galley).

γαυνάκης, ου, ὁ, = καυνάκης. Ιωάν. Ἀλ.

γαυρή, ης, ὁ, (γαυρός) ἀλαζών, κομπαστής, Ἀλκαῖ. 38, ἴδε Ἰσχυ. ἐν λ.

γαυρίαια, τὸ, ἀλαζονεία, κόμπος, ἀγαλλίαμα, Ἰσθ. (Ἰουδθ. 8), Πλούτ. Δίμικ. 27, κτλ.

γαυριᾶω, τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατ' ἴναστ. ἐνεργης. καὶ μέσ. ἄρ. α' ἐγαυριᾶσαι Ἰσθ. (Ἰουδθ. 0, 7). Φέρομαι ὑπερηφάνως, ἐπαίρομαι κυρίως ἐπὶ ἰσχυρῶν βαίνοντων ἡ καμαρυτά, γαυριῶντες Πλούτ. Δικ. 22· καὶ ἐν μέσ. κύπρω, φυσῶντα καὶ γαυριῶμενον Ξεν. Ἰππ. 10, 16· εἶμαι λαμπρὸς, γαυριῶσαι.. τράπεζαι Ἰρακί. Ἀδρ. 9—μ. δος., ἐπαίρομαι ἐπὶ τινι, εἰ ταύτη γαυρίζῃ Διμ. 308. 6· οὕτω, ἐπὶ σφισι γαυριῶντες (Meineke ὠντο) Θεοφρ. 25. 133, πρὸς. Πλούτ. Δικ. 30, Παλαίφ. 1. 8.

γαυρός, ον, καυρῶμενος, ἐπαίρομενος ἐπὶ τινι, βοστρύχοισι Ἀρχιλ. 52· ὀλβιὸν Εὐρ. Ἰκέτ. 868· ὀλβ., ὑπερήφανος, αὐθάδης, Εὐρ. Ἀποσπ. 780, Ἀριστοφ. Πατρ. 282· ἐπὶ καλῆς σημασίας, μεγαλοπρεπῆς, Δίων Κ. 68. 31· ἐπὶ μέσῳ, εὐπρόσητος, Θεοφρ. 11. 21· — τὸ γαυρὸν = γαυρότης, τὸ γ. ἐν φρεσὶν κεκτημένη Εὐρ. Ἰκέτ. 217. (Πρὸς. ἀγαυρός, καὶ περὶ τῆς ῥίζης ἴδε γαῖω).

γαυρότης, ητος, ἡ, ὑπερηφάνια, ἀγρωχία, Πλούτ. Μαρκιλλ. 8· ἐπὶ ἱπποῦ, ὁ αὐτ. Πελόπ. 22.

γαυρόω, κάμνω τινὰ γαυρὸν, ὑπερήφανον· μόνον κατ' ἄρ. ἐγαυρώσω Δίων Κ. 65. 6· — ἀλλοχού ὡς παθ. γαυρώομαι, ὁμοῖον τῷ γαυριᾶω. ἐπαίρομαι, ὑψηλοφρονῶ, στή δὲ παρὰ λίμνην γαυρούμενος Βαστραχρ. 260· ἐπαίρομαι ἐπὶ τινι, μὴ γαυροῦ σοφίῃ Φωκυλ. 47· ἔανθοις βοστρύχοις γαυρούμενος Εὐρ. Ὀρ. 1332, πρὸς. Βάκχ. 1142· ἐπὶ τῷ ἔργῳ γαυροῦται Ξεν. Ἰερ. 2. 13· — παρτ. ἐγαυρούμενην Βάκχ. 43. 15, Δίων Κ. μέλλ. — ὠθέομαι· Εὐρ. ἄρ. ἐγαυρούμενη Δίων Κ. 48. 20· πρην. γαυρούωμαι Ἰσθ. — πρὸς. ἐγ., ἐπι-γαυρούομαι.

γαυρώμα, τὸ, τὸ ἴφ' ὃ τίς ἐπαίρεται, αἰτία ὑπερηφανίας, Εὐρ. Τρω. 1250, Ἀριστοφ. 2. 394.

γαύσας, ὁ, ἀπλῆς, ου, ὁ, τὸ Δατ. gaušāra, Σπράδ. 218.

γαυτός, ἡ, ὄν, καὶ Διδλ. γαυτός, α. ον. κυρτός, «στραβός», καμπύλος, μῆρδος Ἰππ. Ἀγμ. 765, Ἀρβ. 837· — γαυδούμαι, εἶμαι κυρτός, κυρτούμαι, Σωκρατ. Med. Min. 1. 251.

γαυδῖος, γδουπέω, ποιητ. ἐκτεταμένους τύπος ἀντὶ γδουπός, γδουπέω (ἰδίως ἐν συνθέσει, π. χ. ἐρίγδουπος, ἐρίγδουπέω), ἐπὶ 8' ἐγδούπησαν Ἰλ. Α. 45.

γα, Δωρ. γα, ἐγγλετικὸν μέρος χρησιμεύον ὅπως κινήσῃ τὴν προσοχὴν εἰς λέξιν τινὰ ἢ λέξεις προσηγουμένας, περιγράφει ἢ ἐνισχύει τὴν ἐννοίαν· πρὸς. γούν. Ἀλλ' ἡ διάκρισις αὕτη δὲν προκύπτει ἐκ μεταβολῶν τινῶν ἐν ταῖς σημασίαις τοῦ γε, ἀλλ' ἐκ τῆς φύσεως τῶν λέξεων, ὥς συνοδεύει, καὶ ἐκ τῆς σχέσεως αὐτῶν πρὸς τὰ συμπεραζόμενα. Μόνον αἱ κυριώταται χρήσεις τοῦ μέρους τούτου δύνανται νὰ ἐκτεσεύσων ἐνταῦθα.

1. ὅταν τὸ γε συνοδεύῃ μεμονωμένης λέξεως, ἡ γενικὴ ἐννοία αὐτοῦ εἶναι: «τοῦλάχιστον», βεβαίως, Δατ. quidem, gallem ἀλλὰ πολλάκις ἡ δύναμις τοῦ γε δὲν δύναται νὰ παρασταθῇ διὰ λέξεως τινος ἐν τῇ Δατικῇ, ἐν δὲ ταῖς ἐυρωπαϊκαῖς γλώσσαις συνήθως ἡ δύναμις τοῦ γε ἐκφράζεται διὰ κυρτῶν γραμμάτων ἢ ἀπλῶς δι' ἐμφάσεως τινος κατὰ τὴν προοράν τῆς λέξεως, ἥτις παρὰ τοῖς Ἑλλήσι συνοδεύεται διὰ τοῦ γε· τὸ γάρ.. αἰθέρου γε κράτος ἐστίν, τοιαύτη εἶναι ἡ δύναμις τοῦ αἰθέρου, Ὀδ. Γ. 393· οὐδέ γε, οὕτω βεβαίως, οὕτω καὶ οὕτως ἔλλω, Ἰλ. Β. 802· εἴ που πτωχῶν γε θεοὶ.. εἰσίν, ἂν ὑπάρχωσι θεοὶ διὰ πτωχῶν νὰ ἐρωτεύσῃ, Ὀδ. Ρ. 475· μάλιστα γε Δ. 316· ὅ γ' ἐνθάδε λείω, τοῦλάχιστον ὁ ἐδῶ λαός, Σωφ. Ο. Κ. 43, κτλ., μετὰ ἀρνητικῶν, οὐδὲ οὐδὲ γε, Δατ. no illo quidem, οὐδὲ δὲν καὶ, Ἰλ. Β. 203., 20. 286· οὐ γδύγγος γε, οὐδ' ὁ ἐλάχιστος ἦχος, Εὐρ. Ι. Α. 9.

2) μετ' ἀντωνυμιῶν· — μετὰ τῆς προσωπικῆς τοῦ α. πρῶτα, τῶσον στενὴς συνδέεται ὥστε καὶ ὁ τονισμὸς μεταβάλλεται, ἀλλὰ μόνον ἐν τοῖς ἐγγύεσι. Εἰμαιγε καὶ ἐνδοξὸς ἐν τῷ ἔργῳ διὰ τοῦτο τὸ ἐμὲ γε ἐνδοξὸν γράφεται ἐμοῦ γε, καὶ οὕτως αἱ ἄλλαι ἀντωνυμίαι σύγε ἢ σὺ γε καὶ αὐτὸν παρ' Ὀμ. συχνάκις μετὰ τοῦ ἄρτου οὐ γίνεται χρῆσις ἀντωνυμίας, ἴδε ἐν λ. ὅγε· ὁσαύτως μετ' ἄλλων εἰδικτικῶν ἀντωνυμιῶν, κτείνος γε, τοῦτό γε, κτλ., καὶ παρ' Ἀττ. (οὐχὶ τοῖς Ἰσραήλ) παρ' οἷς καὶ συχναινέεται μετὰ τοῦ προσχρηματισμοῦ — ἴ, οἷον: αὐτήγῃ Ἀριστοφ. Ἀχ. 784· τοῦτογί, τοῦτογί, κτλ., ὁ αὐτ. Σπρ. 781, Εὐρ. 1057, κτλ., — μετὰ τῶν κτηνικῶν ἀντωνυμιῶν, ἐμὲν γε θυμὸν Ἰλ. Υ. 425, κτλ., — παρ' Ἀττ. συχνάκις μετὰ τῶν ἀναφωρ.

ἀντωνυμίας, ὥς γε, εἴ γε, κτλ., κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ Δατ. quippe, οἱ γ' οὐ καθύδριον Σωφ. Φ. 1364· ὅς γ' ἐξέλευσε δασμόν δ' αὐτ. Ο. Τ. 35, κτλ., οὕτω καὶ, ὅσον γε χρῆσις, Δατ. quauitum quidem, ἀκόμη ὅσον χρῆσις, αὐτοῖς 365· εἰδὼν γέ μοι φαίνεται Πλάτ. Πολ. 329Α· — σπανίως μετ' ἐρωτητικῶν ἀντωνυμιῶν, τίνα γε.. εἰπας; Εὐρ. Τρω. 241· ποίου γε τοῦτου πλὴν γ' Ὀδυσσεὺς ἔρεϊς; Σωφ. Φ. 441, ἐνδοξὸν Herin.

3) ἀκολουθοῦν συνδέσμους παντός εἴδους τὸ γε ἐνισχύει καὶ ἐπιτείνει τὴν τροπικολογίαν ἢ τὸν ἥρον, ἐν εἰσάγει ἢ πρότασις, ὥς πρὶν γε, πρὶν τοῦλάχιστον, ἐνδοξὸς ἐπαναλαμβάνοντο, οὐ μὲν.. ἐγὼ πρὶν γ' ἀποπαύεσθαι, πρὶν γε.. αὐτοὺς ὅσοι Ἀρσφ. Ἰλ. Κ. 287, πρὸς. Ὀδ. Β. 127· οὕτω, πρὶν ἂν γε ἢ πρὶν γ' ἂν Ἀριστοφ. Ἰππ. 961, Πατρ. 78, κτλ., — ὅτε γε, ὅποτε γε, ἵπτεῖ γε, ἐπείδῃ γε, ἔπου γε, κτλ., Δατ. quauitum quidem, ὅταν δηλαδὴ, ὅπου δηλαδὴ, ὅπου δηλαδὴ, κτλ., Σωφ. Ο. Κ. 1690, Θουκ. 6. 18, Ξεν. κτλ., — εἰ γε, ἔαν γε ἂν γε, Δατ. siquidem, ἂν δηλαδὴ, ἂν ἀληθῶς, Θουκ. 6. 18, Πλάτ. Φαῖδρ. 259C· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ὁπωσδήποτε ἔμφορμιν εἰς τὸν τιμῶμενον ἥρον, κἂν γε μὴ λέγω, καὶ ἂν (ἀκόρη) δὲν.. Ἀριστοφ. Ἀχ. 317· ὡσαύτως, εἴπερ γε, ἔαν τοῦλάχιστον, Ἰπρόδ. 7. 16, 163, κτλ., — ὥς γε ἢ ὥστε γε, μετ' ἀπαρ., τοῦλάχιστον ἐπὶ τοσούτου, ὥστε.., Πλάτ. Φαῖδρ. 280B· ὥς γ' ἐμὲ χρῆσθαι κριτῇ Εὐρ. Ἀλκ. 801· ἀλλὰ, ὥς γε ἢ ὥπερ γε, ἡς τοῦλάχιστον, ἀκριδῶς ὥς, Σωφ. Ἀντ. 170, Ο. Τ. 715, κτλ., — τὸ γε δύναται ν' ἀκολουθῇ τῇ τε, ὅταν τὸ τε εἴναι στενῶς συνδεδεμένον μετὰ τῆς προσηγουμένης λέξεως, ὥς: εἰδὼς τὴν γε Ξεν. Ἀπομν. 4. 5, 2, Πλάτ. Πολ. 312B· ἔάν τε γε δ' οὐκ. Πλούτ. 293B· οἱ τε γε ὁ αὐτ. Γοργ. 454D· ἴδε κατωτέρω, — περὶ τῆς χρήσεως τοῦ μέρους ἐν ἀντιποικίαις ἢ διασκευτικαῖς λέξεσι ὅρα κατωτέρω. Π. 3.

4) μετὰ ἑτέρας μέρους τὸ γε διατηρεῖ τὴν ἀπλῆς αὐτοῦ δύναμιν, ὥς συχνάκις μετὰ τὰ ἀλλὰ μὲν, καὶ μὲν, ἀλλὰ παρ' Ἀττικαῖς αἰτίποτε παρεμπιπτόσης μετὰ τῶν ἑτέρας λέξεως, Πόρος, Φοιν. 1438· — μετὰ δὲ τὸ ὑποθετικὸν ἂν, μόνον ὅταν προηγῇται οὐ ἢ καὶ, Ἐλμελ. Ἀλφ. 837· — ὅτάρ γε, καὶ ὅμως, Ἀριστοφ. Ἀχ. 448· — καίτοι γε, ἴδε ἐν ἄρθρῳ καὶ τὰς· — ἀλλὰ, 5) τὸ γε συχνάκις προτάσεται μέρους τινῶν, ὅπου καὶ κυρίως ἀναφερίζεται εἰς τὴν προσηγουμένην λέξιν, ἐν ᾧ τὸ ἀκολουθοῦν μέρος δὴ, μὲν, μὲν, κτλ., διατηρεῖ τὴν αἰσθητὴν δύναμιν· ἐνδοξὸς ὅμως τὸ γε τροποποιεῖ τὴν σημασίαν τοῦ ἐπομένου μέρους, γε μὴν, ἀλλ' ὅμως, πάντως γε μὴν Ἀριστοφ. Ἰππ. 232, πρὸς. Εὐρ. Ἰλ. 754, Ξεν., κτλ., οὕτως: ἐν τῇ Ἰππ. καὶ Ἰων. γε μὲν, Ἰλ. Β. 703, 726, Ἰπρόδ. 7. 152· γε μὲν δὴ Ἀσχυλ., Ἀγ. 661, Σωφ. Τρω. 484· γε μέντοι Πλάτ. Θεαιτ. 164A, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 9, κτλ., — παρ' Ἀττ. γε δὴ καὶ γέ τοι εἶναι συχνά, πρὸς ἐνίσχυσιν προτάσεως τινος τιμῶμενα, γε δὴ ἀπλῶς, ὥς Δίσχυλ. Ἰπρ. 42, Θουκ. 2. 62, κτλ., γε δὴ, πολὺ ἥμισυ τῷ γούν, Πλάτ. Εὐδοκ. 270A· ὡσαύτως πρὸς ἐνίσχυσιν μεταβάσεως ἐν τινι αἰρεσί, ὁ αὐτ. Θεαιτ. 156B· — γέ τοι δηλοῖ ὅτι τὸ λαγόμενον εἶναι τὸ ἐλάχιστον ἐξ ὅσων δύναται τις νὰ διαβεβαιώσῃ, Ἀριστοφ. Σπρ. 934, Ἰλ. 424, 1041, κτλ., ἴδε Herin. Vig. n. 297· οὕτω, γε δὴ που Πλάτ. Φαῖδρ. 94A, κτλ., γέ τοι δὴ Σωφ. Ο. Τ. 1171, Πλάτ. γέ τοι που ὁ αὐτ. Νέμ. 888E· — γέ που, τοῦλάχιστον, ὁπωσδήποτε, Ἀριστοφ. Ἀχ. 896, Πλάτ., κτλ.

II. ἴσασκε δύναμιν ἐπὶ τῆς ἑτέρας προτάσεως: 1) ὡς ἐκτελεστικὸς = ἀληθῆ, τουτίστιν, οἶον: Διός γε διδούτος, δηλαδὴ ἂν.., Ὀδ. Α. 390· κλέθρι, Ποσειδάων.., εἰ ἔτερος γε σὸς εἶμι, ἂν κατὰ ἀλήθειαν εἶμαι ἰσχυρὸς πού. Ι. 529· — ἐντεῦθεν πρὸς περιορισμὸν ἢ ἐνισχύσιν γενικῆς τινος διαβεβαιώσεως, ἀνὴρ.. ὅστις πινυτός γε, πᾶς ἀνὴρ, τοῦλάχιστον ὥςτις εἶναι αὐτοῖς, Ὀδ. Α. 229· πολλάκις προσηγουμένην καὶ, ὥς: ἡ μὲν κλεῦσαι κατ' ἰσχυρίαν γε πρὸς, μάλιστα, καὶ πλὴν τούτου καὶ ἕτερ., Ἀσχυλ. Ἰπρ. 73· παρήσαν τινες καὶ πολλοὶ γε, τινὲς καὶ πολλοὶ μάλα, Πλάτ. Φαῖδρ. 58D· καὶ οὕτω πολλάκις συνοδεύει τὰς τελευταίας λέξεις ὁλοκλήρου αἰρέσεως, ταύτη ἀρα.. πρακτέον καὶ γυμναστέον, καὶ ἔξεστέον γε καὶ πατέον ὁ αὐτ. Ἰκρίτων 471B· — ἐντεῦθεν,

2) συχνάκις ἐν Ἀττ. διαλόγοις κατὰ τῆς ἀποκρίσεως, ὅπου προστίθεται τὴν εἰς ὃ, τὴν προαλήψας εἰπών, οἶον.. ὦλετο—πορθῶν γε τήνδε γῆν.. ἀπὸ θανάτου—μάλιστα καὶ τοῦτο ἐνὶ καὶ στήριξε ταύτην τὴν γῆν, Σωφ. Ἀντ. 518· Ἐπεμψε τίς σε, κρέα; Ἀπόκρισις: καλῶς γε ποιῶν, μάλιστα, καὶ καλὰ ἔκαμιν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1049· κενὸν τὸς ὄγγος, ἢ στέγης τι; Ἀπόκρισις: σά γ' ἐνδοξά.., καί, μάλιστα τὸ ἐνδοξά σου, Εὐρ. Ἰων. 1412· οὕτω γάρ ἂν μάλιστα ἐξηγήθῃ πόσις, Ἀπόκρισις: αὐτὸ δ' ἂν γένοιτο γ' ὀβλιωτάτη γυνή, μάλιστα, ἀληθῶς, καὶ αὐτ., ὁ αὐτ. Μηδ. 817· πᾶς. Σωφ. Ο. Τ. 670, κτλ., οὕτω, πᾶν γε, κτλ., Πλάτ. Εὐδοκ. 818, κτλ., οὕτω γέ πως, κατὰ τιμωτὴν τιὰ τρέπον, ὁ αὐτ. Θεαιτ. 165C· ἐνδοξὸς προσηγουμένην καὶ, ὥς, καὶ οὐδὲν γε ἀτόπως, μάλιστα, καὶ οὐδὲν παραδόξον, αὐτῶς: 142E, πρὸς. Δ. 117E· — ἐνδοξὸς ἐρωτικῶς, εὐ γε κηδεύεις πόλιν Ρούρ. Ι. Τ. 1213.

3) πρὸς ἐξωφωσιν ἀντιθέσεως ἢ ἀντιπαράθεστος, α) προσηγουμένην ὑποκειμένην προτάσεως, εἰ μὲν δὴ σὺ γ'.. τῷ καὶ Ἰσοκρίδῳ ἐν γε.., ὅν ἂν κέρως οὕτω, τότε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὁ Ἰσοκρίδης ὅς.., Ἰλ. Ο. 48, κτλ., ὥς πρὸς ταῦτα σιωπᾶν ἡδίων σοι.., τῷδε γε εἰπέ, τοῦλάχιστον τοῦτο εἰπέ μοι, Ξεν. Κύρ. 6. 6, 20, πρὸς. 8. 1,

γειννία, ἡ, = γειτονία, Ἰππ. Ἐπιστ. 1280.13, Α. Β. 32.
 γειννιάζω, = γειννιάω, Ἀριστ. Φυσ. 2. 8. 6.
 γειννιάκος, ἡ, ὄν, γειννιάκος, ἰώσηπ. Α. Ι. 2.14, 6.
 γειννιάσεις, ἡ, = γειννιάω, τὸ εἶναι πλησίον, Ἀριστ. Ζ. Μ. 3.10, 5, κτλ.
 2) οἱ γειννιάες, ἡ γειννιάα, Πλούτ. Περικλ. 19, Κοριολ. 24.
 II. πλησίον, ὁμοίως, κατὰ τὴν γ. καὶ ὁμοιότητα Ἀριστ. Ἡθ. Ε. 3. 5.1, πρβλ. 3. 6. 2, πρβλ. Πλάτ. Πρ. 1. 19.1.
 γειννιάω, κατὰ τὸ πλεῖστον κατ' ἐνάστον· ἐπὶ τοπικῆς σημασίᾳ, εἶμαι γείτων, συνορεύω μ. σοτ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 327, Δημ. 1272. 20, κ. ἀλλ.· Ἐπ. μετοχ., γειννιάσας Πόντω Σουλ. Ἐπιγρ. 5950.
 II. συνορεύω, ὁμοιάζω, γ. τῇ πολιτείᾳ Ἀριστ. Πολ. 4.11, 2· γ. τῷ καλῷ ὁ αὐτ. Ρητ. 1. 9, 30: — μεταγ. μέλλ. -άσω, Γαλιν.· ὁρ. ἔγειννιάσας Ψευδο-Λουκ. Φιλοπ. 1.
 γειτονεύω, = τῷ προηγ., Σεν. Πέρ. 1. 8, Στράβ. κλπ.· ἐν μέσ-
 τύπῳ, γειτονεύεσθαι τινι Ἰππ. Ἀγμ. 764.
 γειτονέω, = γειννιάω, Δισχύλ. Πέρ. 311, Θέβ. 780, Σοφ. Ο. Κ. 1525, Πλάτ. Νόμ. 843Δ.
 γειτονίημα, τό, γειτονία, τόπος γειτονικός, Ἀλκμάν 62, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 705Δ· — ὡσαύτως -εῦμα, Ἀρεταί. περὶ Αἰτ. Χρον. Πλάτ. 2. 6.
 γειτονίσεις, εἰς, ἡ, = τῷ ἔπομα, Λουκ. Συμπ. 33.
 γειτονία, ἡ, ὡς παρ' ἡμῖν, Πλάτ. Νόμ. 843G, Ἀριστ. Ρητ. 2. 21, 15.
 2) μέρες, συνοικία, ἐνορία πόλεως, Βυζ.· ἐντεῦθεν γειτονιάρχης, ὁ, αὐτοῦ.
 γειτονιάω, = γειννιάω, Θεόπρωτ. Ἰστ. 326.
 γειτοσύνη, ἡς, = γειτονία, Στράβ. 591.
 γειτόσυνος, οὐ, γειννιάζων, Ἀνθ. Π. 9. 407.
 γείτων, ὁ, ἡ, (γῆ) ὁ γειννιάζων, συνορεύων, ὁ πλησίον, γειτονέω ἢ δὲ εἶται Μενελάου Ὀδ. Δ. 16, πρβλ. Ι. 48, Πρ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 344, κτλ.· γείτων τινός Εὐρ. Ι. Τ. 1451, Κύνκλ. 281, Σεν. Ἀν. 3. 2, 4· τινὶ Εὐρ. Ἰωνί 294, Πρ. Μαιν. 1007, Σεν. Ἀν. 2. 3. 18· (ἡ τελευταία σύνταξις προτιμητέα θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ Θαμῶ Μα-
 γίστρου, σ. 184)· — ἐκ τῶν γειτόνων ἢ ἐκ γειτόνων, ἐκ τῆς γειτο-
 νίας ἢ ἐν αὐτῇ, Ἀριστοφ. Πλ. 435 (καὶ αὐτοῦ Κιστ.), Πλάτ. Πολιτ. 531Α· λύχων ἐκ τῶν γειτόνων ἐνάσασθαι Λυσίας 93, 2· ἐκ γειτόνων τῆς πατρίδος μετοικεῖν Λυκούργ. 150. 33· σπανίως ἀπὸ γ. Διόδ. 13. 84· ἐν γειτόνων οἰκεῖν (ἐνν. οἰκοῖς) Λουκ. Φιλοφ. 25, κτλ.· μεταρ., ἐν γειτόνων εἶναι, εἶμαι ὁμοιος, Ἰκαρομ. 8· — παρημ., μέγα γειτόνι γείτων Ἀλκμάν 34, πρβλ. Πίνδ. Ν. 7.130.
 II. ἀπὸ τοῦ Πινδ. καὶ ἐφεξῆς ὡς ἐπὶ ὁ = γειτονικός, πλησίον, πόλις, πόντος Π. 1. 60, Ν. 9.103· οὕτως ἐν Δι-
 σχύλ. Πέρ. 67, Θέβ. 486, Σοφ. Αἰ. 118· καὶ παρὰ πειζοῖς, ἡ γ. πόλις Πλάτ. Νόμ. 877Α· οὗδ. πληθ. γείτονα Ἀριστ. Φυσ. 2. 8. 8, πρβλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 1. σ. 259· — γείτω, CIA. 2, 814, α, Β. 36, 39.
 γεω-πεινής, ὁ, = γεωπεινής, Ἡρόδιαν. Ἐπιμ. σ. 15.
 γεωώρας, οὐ, ὁ, ἐπηλυσ, ἔενος, παρεπιδημος, Ἐδδ., Φίλων 1. 417· — προσήλυτος, ὁ, Ἰππ. 1.
 γελᾶν, ἡς, (γελᾶω) γελαστικός, εὐθυμος, καρδία, θυμός Πίνδ. Ο. 5. 5, Π. 4. 322.
 γελανώω, φαίρῳναι γελανώσας θυμὸν Βακχλ. 5. 80 (Blas).
 γελασέω, ἔρετ. τοῦ γελάω, ἔχω ὄρεσιν νᾶ γελάω, Πλάτ. Παιδων. 613, Valck. Φοιν. 1214.
 γελασμός, οὐ, γέλωτος ἄξιος, Στράτις ἐν Ἀδῆλ. 13· — τύπος ἦσαν ὁδοίμοι τοῦ γέλωτος, κατὰ τὸν Φρόν. 226.
 γελασμός, ὁ, (γελᾶω) ὁ συνεχῶς γελῶν, ἐπὶ τοῦ Δημοκρίτου, Δλ. Π. 1. 4. 20· ὅτλ. γελασμένη, Ἀναξάνδρ. Κωμωδ. 1. II. εἰ γελασμένοι (ἐνν. ὁδόντες), δηλ. οἱ πρόσμοι, οἱ ὅποιοι φαίνονται ὅταν τις γελᾷ, ὁ παμπεῖς, Πολυβ. Β', 91. 2) ἐν τῇ πληθ., αἱ μικραὶ κοιλότητες αἱ ἐν ταῖς παρεῖαις καὶ κατὰ τὰς γνάθους σχηματιζό-
 μεναι ὅταν τις γελᾷ, Χοιροβ., Μαρτυρ. 7. 24· ἐντεῦθεν παρ' Ἀλκίφρ. 1. 39, Ἀνθ. Π. 5. 35, αὐλακας καὶ κοιλότητες εἰς τὰ ὀπίσθια γινό-
 μεναι, περὶ ὧν ὁ Λουκ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν γέλωτες.
 γελασός, εἰς, ἡ, γέλωτος, τὸ νᾶ γελάσῃ τις, Ε. Μ. 801.13.
 γελασάω, = γελάω, Ἀνθ. Π. 7. 621.
 γελασμός, τό, γέλωτος, κυμάτων ἀνθηρίθμον γέλασμα τὸ τοῦ Kehnle «manywinkling smile of Ocean» (πρβλ. ridentibus un-
 dis, Lucet.), Δισχύλ. Πρ. 90, ἐνθα ἴδε Blomf.· πρβλ. ἐπιγε-
 λάω, γέλωτος I. 2.
 γελαστέον, ἔματ. ἐπιθ., πρέπει τις νᾶ γελάσῃ, Κλήμ. Ἀλ. 167.
 II. γελαστέος, α, οὐ, ὅν πρέπει τις νᾶ καταγελάσῃ, περι-
 γέλασῃ, Τζέτ.
 γελαστέος, οὐ, ὁ, δὲ γελῶν, ἐμπαικτός, Σοφ. Ο. Τ. 1422· ὅτλ.
 γελαστέρα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 1059.
 γελαστικός, ἡ, ὄν, ἔχων τῶν πρὸς γέλωτα, φιλόγελος, Σέετ
 Ἐμψ. Π. 2. 211, Λουκ. Β. Πρ. 26· — Ἐπίρρ. -κῶς Σουλ.,
 γελαστός, ἡ, ὄν, ἄξιος γέλωτος, γελαστός, Ὀδ. Θ. 307, Βάβρ. 45. 12.
 γελαστός, ὄσος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ γέλωτος, Καλλ. εἰς Δῆλ. 329.
 γελάω, Ἐπ. γελάω, Ὀδ. Φ. 105, Διολ. γέλαται, Ἡρόδιαν. π

μον. λεξ. σ. 23· Ἐπ. μετοχ. γελῶντες Ὀδ. Σ. 40, γελῶντες
 -ῶντες ἡ -ῶντες αὐτοῖσι 110., Υ. 390· Ἰππ. παρὰ γελοῖον
 ἡ -ῶν Υ. 347 (πρβλ. γελοῖον)· Δωρ. μετοχ. γελάσας, γ'
 πληθ. γελᾶντε (κοιν. -εῦσα, -εῦντε) Θεόφρ. 1. 36, 90 (ἴδε
 Ληρέν. Δωρ. Δ. σ. 107)· Διολ. γελαστας (ἀντὶ -άσας) Σαπφ. 2.
 5· — Ἄττ. μέλλ. γελάσομαι, Πλάτ., Σεν., κτλ., μεταγεν. γε-
 λάσω. Ἀνθ. Π. 5. 170., 11. 29, Ἀνακρέοντ. 41. 8, κτλ.· — ὁρ.
 ἐγέλασα. Εὐρ., κτλ.· Ἐπ. ἐγέλασσα, Δωρ. ἐγέλασα, Θ. Ἡμ. 7.
 42., 20.1· γ' πληθ. γέλαν ἀντὶ ἐγέλασαν (ὡς βρόντας ἀντὶ
 βροντήσας) Ε. Μ. 355. 6, ἐξ ὄρχαλου τινός ποιητοῦ. — Παν. μέλλ.
 -αθήσομαι Διολ. Α. 1.78, Ἀνθ., ὁρ. ἐγέλασθην Δημ. 23. 42
 (κατα-), Θουκ., Πλάτ., κτλ.· προκ. γεγέλασται (κατα-),
 Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 1.1. (V. Γ. Β. Α. φαίνεται ὅτι ἰδὼν μέλλον
 λαμπρότητα προσώπου καὶ μετῴπισαν εὐθυμίαν ἢ θορυβίαν γέλωτα,
 ἄν, ἐννοεῖται, αἱ λέξεις γαλήνη, γαλήνης παράγονται (ἴδε αὐτῆς).
 I. ἀπολ., γελῶ, ἀπαλὸν ἢ ἡδὺ γέλαν, ἀχρεῖον γ. ἀλ-
 λοτρίους γναθμοῖς γ., Σαρδόνιον γ. Ὀρ. (ἴδε ἐν ἐπιθέτοις ταῦτα)·
 δακρυόεν γ. Πλ. Ζ. 484· πρβλ. Σοφ. Αἰ. 1011· ἡ δ' ἐγέλασεν
 γέλειον, ἐπὶ προσπεποιημένῳ γέλωτος, Π. Ο. 10· ἐγέλασσε δὲ
 οἱ φίλον ἦτορ, ἡ καρδία του ἐντός του ἐγέλασεν, Φ. 349. — Παν.
 ἐνεκα τοῦ γελασθῆναι, διὰ νᾶ γείνη γέλωτος, Δημ. 23. 22. 2)
 ἐπὶ πραγμάτων, ἐγέλασσε δὲ πᾶσα περὶ γῶν Πλ. Τ. 302· ὁδῶν
 πᾶς τ' οὐρανός, γαῖα τε πᾶς ἐγέλασσε Ἰμν. Ὀμ. εἰς Δῆμ.
 14· γελᾶ δὲ τε δώματα.. θεῶν ὅπλ. λειριόεσσιν Πρ. Θ. 40.
 II. γελῶ πρὸς τινα, ἴκα τινα, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασεν Πλ.
 Β. 270, Ἡ. 784· ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν Θέογν. 1113· γελῶ
 δαίμων ἐπ' ἀνδρὶ Θεομῶ, ἐμπαικτικῶς ἢ περιφρονητικῶς γελᾷ
 πρὸς... Δισχύλ. Εὐμ. 560· ὡσαύτως, ἐπὶ τινι, εἰς τὴν πράξιν, Σεν.,
 Ἀπολιν. 4. 2, 5, Συμπ. 2. 18· συγγάκις ἡμῶς μετὰ σοῦ, γελᾷ δὲ
 τοῖσδε.. ὄχεσιν πολλὸν γέλωτα Σοφ. Αἰ. 957, πρβλ. 1043, Ἀρι-
 στοφ. Νεφ. 600· ἐγέλασα ψολοκορπίαι, ἀστεία μοὶ ἐφάνησαν,
 ὁ αὐτ. Ἰππ. 606· ὡσαύτως, εἰς ἐχθρούς γ. Σοφ. Αἰ. 74· ἐν κα-
 κοῖσι τοῖς ἐμοῖς Δισχύλ. Χο. 229· — σπανίως, ὡς τὸ καταγελάω,
 μ. γεν. προκ., γελᾶ μου Σοφ. Φ. 1125, πρβλ. Λουκ. ὁμν. Ἰντ. 16.
 2) μ. αἰτ., καταγελάω, περιγελάω, τινὰ θιβεῖν, 20.1· ἢ
 τόδε γελάτω, εἰ.. Σεν. Συμπ. 2. 19· τί δὲ τοῦτ' ἐγέλασσε
 ἔτεόν; τί εἶναι τοῦτο διὰ τὸ ὅπου γελᾷ; Ἀριστοφ. Νεφ. 820· μὴ
 γέλασσε.. μοῖραν Ἐπιγρ. Πλάτ. 284· — ἐντεῦθεν κατὰ καθ., περι-
 γέλασμαι, περιγελάωμαι, Δισχύλ. Εὐμ. 789, Σοφ. Ἀνε. 838· πρὸς
 τινος ἢ αὐτ. Φ. 1023· παρὰ τινος ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1423.
 γέλγη, ὄν, τῶ, = ἡδύς, μικρὴν παραμυθία, «φιλικὴ» ὡς πολλαὶ
 πράγματα, καὶ ὁ τόπος ἐνθα πωλοῦνται, Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 5, Λουκ.
 Λεῖφ. 3. (γέλγη, ἡ, φαίνεται εἶναι εἶναι σφάλμα τῶν γραμμ.).
 γελεγέδαομαι, ἀποκτῶ κεφαλὴν, αὐθόνομα εἰς σὺ σχηματίζω
 βολεῖν (γέλιος), ἐπὶ τοῦ σκαρδίου, Θεόφρ. 1. 4. 7, 4. 11.
 γέλιος, ἡ, γεν. γέλιος, ὡσαύτως γέλιος καὶ -εῖας, (ἰν
 χροῖς συγγάκις μετ' ἐσφαλμένου τοιμοῦ γελγίος, γελεγέας, κτλ.,
 ἐναντίον τοῦ κανόνος τοῦ Ἀρχαδ. σ. 29)· πληθ. γέλιες Θεόφρ.
 Διτ. Φ. 1. 4, 5· — ὅμοιον τῷ ἄγλις, κεφαλὴ ἢ βολεῖς ἢ σκαλὶ σκα-
 ρδίου, Λατ. apica ἢ nuclea allii, πότιμοι γέλιγες Ἀνθ. Π.
 6. 232· πρβλ. Θεόφρ. 14.17.
 γελο-πώλης, οὐ, ὁ, πωλητὴς παντῶν εὐτελῶν πραγμάτων,
 παντοπώλης, ῥητοπώλης, Πολυβ. Ζ', 108· ὅτλ. γελογέτωις, εἰς,
 Κρατῖν. Διον. 10: — γελοπώλειω, Ἐρμπαπ. Ἀρτ. 6.
 γελέωντες, οἱ, ἴδε ἐν λ. Τελείωντες.
 γελλῶ, οὐς, ἡ, εἰς ὅς λαμβάνει ἢ φαντάσματος, ἐπαρ' ὅπου ἔστιν ἡ
 ἀφῆρα τὰ μικρὰ παιδία, Γελλοὺς παιδοφιλωτέρα Σαπφὼ 52.
 Ἡούλ., Ζηρόδ.
 γελοιάζω, μόνον κατ' ἐνάστον, χαριεντίζομαι, λέγω ἀστεία,
 σκώπτω, Ἀρίσταρχ. παρ' Ἀθην. 39Ε, Πλούτ. 2. 231C.
 γελοισμός, ὁ, ἀστεϊσμός, σκώμμα, Ἐδδ. (Ἰερ. 31 (48). 27).
 γελοισατής, οὐ, ὁ, γελοιστικός, σκώπτης, Ἀθην. 240C, Πολυβ.
 Ε', 128, Ἐδδ.
 γελοῖα, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ γελάω, κατὰ μετοχ. ὁρ. γελοῖη-
 σασα Ἰμν. Ὀμ. εἰς Ἀφροδ. 49.
 γελοῖο-μελῆω, ποῶ κωμικά, ἀστεῖα ἄσματα, Ἀνθ. Π. 7. 719.
 γέλωτος ἢ γελοῖος, α, οὐ, (γελᾶω) γέλωτος πρᾶξεων, ἄξιος
 γέλωτος, καταγελάτος, ἐπαρ' παρ' Ὀμήρ., Π. Β. 215 (ἐν τῷ Ἐπ.
 τύπῳ γελοῖος), Ἀρχιλ. 73, Πέρδ. 8. 25· Αἰσώπου τὴν γέλωτον
 Ἀριστοφ. Σπρ. 566, πρβλ. 1259, κτλ.· γέλοιο, ἀστεία, σκώμ-
 ματα, Θεόγν. 311· γέλοια λέγειν Ἀναξάνδρ. Γεροντ. 2, Ἀλφ.
 Ποιητ. 2· κατ' ἀντίθεσιν τῷ σπουδαίῳ, Σεν. Κύρ. 2. 3, 1 —
 Ἐπίρρ. -ως, κατὰ τὴν ὁρ. ἀφῆραστον, Πλάτ. Πολιτ. 427Α, Ἀρ. 1.
 Μεττωρ. 2. 5, 14. II. ἐπὶ προσώπων, γέλωτα ἐμποιῶν, γέλω-
 τοποιός, μισῶ γελοῖους Μελανκπ. 29· — ὡσαύτως γέλωτα -ῶν-
 τος, ἄφῆραστον, Πλάτ., κτλ.· μ. μετοχ., γ. ἴσομαι αὐτοσχε-
 διάζων Πλάτ., Φαῖδρ. 230D. — Κορίνθ. διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ γε-
 λᾶστος, ὡς τὸ facies ἀπὸ τοῦ placidus· γέλωτος εἶναι, γ.
 ἀλλὰ μὴ καταγελάσας Πλάτ. Συμπ. 180B· τὰ γ. ἡδέα Ἀ. 1.
 Ρητ. 1. 11, 29, πρβλ. Ποιητ. 5, 2· ἄλλο καὶ παρὰ Πλάτ. ἡ διαίρεσις
 αὐτῇ δὲν τηρεῖται πολὺ, ἴδε Πρωτ. 340D, Πολ. 392D, κτλ.

(Αἱ γνώμαι τῶν γραμμάτων, περὶ τοῦ τονισμοῦ παραδόξως διαφέρουσιν· ἀλλ' ὁ παλαιότερος αὐτῶν φαίνεται ὅτι ἐθεώρησε τὸ μὲν γέλοιος ὡς τὸν παλαιὸν ἄττ. τύπον, τὸ δὲ γελοῖος ὡς τὸν νεώτερον, ἵνα Ἀπολλών, περὶ Ἀντων, 323, Σχολ. Ἀριστοφ. Βατρ. 6 (ἵστις προστιθῆναι ἢ δὲ σημασία ἢ αὐτή), Μοῖρις 109. Ἐτεροι ἔγραψαν γέλοιος ἐπὶ τῇ σημασί. 1, γελῶς ἐπὶ τῇ σημασί. 2, ἵνα Ἀλ. Διον. παρ' Εὐστ. 205, Ἀμμών. 36, Ἐτυμ. Μ. 224. Ἐτεροι δὲ ἀκριβῶς τὸν νεώτερον, Θωμ. Μ. 185, διὰ γραφ. Ἐτυμ. Μ. ἐν' ἄνωτ.).

γελοιότης, ἡτος, ἡ, τὸ εἶναι τινα ἢ τι γελοῖον, Ἀθῆν. 497V. γελοιότης, ες, = γέλοιος II, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Σφρξ. 579. — Ἐπίρ. -δῶς Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 681.

γελοῖων, γελοῖωντες, γελοῶ, γελοῶντες, ἵδε ἐν λ. γελάω.

γέλως, ὁ, ἵδε γέλωας.

γελωμυλία, ἡ, κοινοῖα ἐν τῷ γέλωτι, Ἀνθ. Π. 9. 573. ἀντίθ. κλειωμυλία.

γέλωας, Δίολ. γέλωας (ὡς ἔρως ἀντὶ ἔρως, Γρηγ. Κ. 608), ὁ γεν. γέλωτας, ὁτ. γέλωτι. Ἐπ. γέλω. Ὁδ. Σ. 100. αἰτία. γέλωτας, ποιητ. γέλωας, ἵδε κατωτέρ. (αἰτία. γέλω ἀναγινώσκειται ἐν τισι χωρίοις τῆς Ὀδυσσεύς, ἵδε κατωτέρ., ἀλλ' οὐδαμοῦ μετὰ βεβαιότητος). — πληθ. γελοῶτων Πλάτ. Νόμ. 732C (γελάω).

Ὡς παρ' ἡμῶν, γέλω ἐκθάνον Ὁδ. Σ. 100. γέλωτας, παρέρχουσαι (ἵδωρ. γραφ. γέλω τε) γ. 8, πρὸς. Ἀριστοφ. Ἰπκ. 319, κτλ. - ὁσέστον γέλωας ὥρσεν (ἵδωρ. γραφ. γέλωας) Ὁδ. γ. 346. ὁσέστον δ' ὅρ' ἐνῶρτο γέλωας. Ὁεοσί. Πλ. Α. 509, πρὸς. Ὁδ. Σ. 326. γέλωας δ' ἐτάροισιν ἔτευχεν Σ. 350. γέλωας δ' ἔθηκε συνδείπνοις Εὐρ. Ἰων. 1172. γέλωτας ποιεῖν, κινεῖν, παρασχευάζειν, μηχανάσθαι, κτλ., Ξεν. Κύρ. 2. 2, 11, Συμπ. 1, 14, κτλ. γέλωας ἐνυθιθῆναι, γέλωτας ἀγειν Σοφ. Αἴ. 303, 382. ὥσπερ, γέλωας ὀρνυται (ἵδε ἄνωτ.). γ. ἔχειν τινά Ὁδ. θ. 314. γ. γίγνεται, ἄττ. καταρρήγνυται Ἀθῆν. 511C. — κατέχειν γέλωτας Ξεν. Κύρ. 2. 2, 5, κτλ. οὐ γέλωτας δεῖ σ' ἐρλεῖν Εὐρ. Μήν. 403, πρὸς. Ἀριστοφ. ἐν Μοῖρ. Κωμ. Ἀποσμ. 2. 1170. — ἐπὶ γέλωτι, ὅπως προκαλέσθαι τις γέλωτας, Ἠρόδ. 9. 82, Ἀριστοφ. Βατρ. 404. γέλωτας ἀδία, γελοῖα, Εὐρ. Ἰπρ. 507. ὅσα ἢ οὐν γέλωτι Πλάτ. Νόμ. 789D, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 17. μετὰ γέλωτας Ἀντισθ. Λημν. 2. 6. ἐν γέλωτι, ἐν ἀστελεμῷ, Πλάτ. 2. 1241. ἐπιθετοῖς ὁσέστον (ἵδε ἄνωτ.) πολὺς γ., ἡγέρως, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 18, κτλ. ἵδωρ τὸ πλάτος γ., ὅπερ ὁ Θωμ. Μάγ. συνιστᾷ ὡς ἀνεκτικώτερον, εὐρίσκειται παρὰ Συνακ. 188C, ἀλλὰ πρὸς. κατὰ γελάω) μέγας, (σχυρὸς γ. Πλάτ. Πολιτ. 295E, Πολ. 388E. Σαρδόνιος γ. (ἵδε ἐν λ. Σαρδόνιος). Ἀλάντιος γ., καλὸς, δυσμενὴς γέλωας, Παροιμιογρ. 2) μεταφ. ἐπὶ κυράτοις (πρὸς. γέλωτας), Ὁππ. Ἀλ. 4. 334.

II. αἰτία διὰ γέλωτας, ὑπόθεσις γέλωτας, ὅλη διὰ γέλωτας, γ. γίγνομαι τινι Σοφ. Ο. Κ. 902. τοῦτ' οὐ γ. κλύειν ἐμοὶ Εὐρ. Ἰων. 528. γέλωτας τίθεσθαι ἢ ἀποδέχεσθαι τὴν Ἠρόδ. 3. 29, 7. 209, Πλάτ. Θεαιτ. 166A. εἰς γ. τρέπειν, ἐμβάλλειν Θουκ. 6. 35, Δημ. 151. 19. ἐν γέλωτι ποιεῖσθαι τὸ Λουκ. Ἰστ. Συγγρ. 32, κτλ. γ. ἔσθ' ὡς χρώμεθα τοῖς πράγμασι Δημ. 47. 6. ἔσα γάρ, πλείων ἐστὶ γ. τοῦ μηδενός ὁ αὐτ. 185. 18.

III. κοιότης ἐν τῇ παρεῖα κατὰ τὸν γέλωτας, πρὸς. γελασῖνος.

γελωτο-ποιέω, κάρνω, προξενῶ, κινῶ γέλωτας, ἰδίως ὡς γελοτοποιέω, Πλάτ. Πολ. 606C, Ξεν. Συμπ. 3. 11. — Ρηματ. ἐπιθ. γελοτοποιεῖται, Κλήμ. Ἀλ. 1. 196.

γελωτοποιεῖν, ἡ, τὸ νὰ κάμνῃ τις γελοῖα πράγματα, ὅπως διεγείρῃ τὸν γέλωτα τῶν ἄλλων, Ξεν. Συμπ. 1, 50.

γελωτοποιεῖν, ἐπίρρ., γελοῖος, Πολυδ. Θ'. 149.

γελωτο-ποιός, ὁν, τὸν γέλωτας κινῶν, γελοῖος, Αἰσχύλ. Ἀποσμ. 179. — ὡς ὑποκείμενος, ὁ ποιεῖν ἢ λέγων γελοῖα, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 33, Συμπ. 1. 11, Πλάτ. Πολιτ. 620C.

γελῶν, γελοῶντες, ἵδε ἐν λ. γελάω.

γεμίζω, μέλλ. ἄττ. -εῖω (γέμω), πληρῶ ἐντελῶς, φορτῶν με τι, κυρίως ἐπὶ πλοῖον, τινός Θουκ. 7. 53, Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 25, κτλ. γεμίσας τὴν νῆον ἐύλων Δημ. 569. 4. ἀκολούθησεν, σποδοῦ γ. ἀκόλουθος, πληρώσας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 443. γεμίσω σε, πρὸς ποτήριον, Θεόπομπ. Κωμ. Νεμ. 1. 4. — Παθ. γεμίζομαι, φορτῶνομαι, πληροῦμαι, Δημ. 166. 28. μεταφορ. ἐπὶ τῶν Κυκλωπῶν, Εὐρ. Κόκλ. 505. ἐπὶ μελισσῶν, γεμισθεῖσαι ἀποπέτονται Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 40, 14.

II. μεταγεν. μετ' αἰτίας, πράγμα, γεμίζειν ὕδωρ (ἐνν. τὴν ὕδριαν), πληροῦν ὕδατος ἐντελῶς, Πανσ. 3. 13, 2. καὶ ἐν τῷ παθ., εἶναι, πῦρ γεμισθεῖς Ἀνθ. Π. 12. 85.

γεμιστός, ἡ, ὁν, πεφορτωμένος, πλήρης, Ἀθῆν. 381A.

γέμιος, τό, βόσκος, φορτίον, σπλάγγυν', ἐποικτιστόν γεμιος, ἐπειδὴ ἔφερον τὰ ἴδια αὐτῶν σπλάγγνα εἰς τὰς χεῖρας τῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1232.

γέμω, ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., εἶμαι γεμιστός, πλήρης, κυρίως ἐπὶ πλοῖον, Ἠρόδ. 8. 118, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1. 21. 2) μ. γεν. πράγμα, εἶμαι πλήρης πράγματός τινος, πλοῖα γέμοντα χρημάτων Θουκ. 7. 25. λιμὴν γεμῖς πλοίων Πλάτ. Κριτ. 117E, πρὸς. Ξεν. Ἀν. 4. 6, 27, κ. ἄλλ. — μεταφ., κόμπος τῆς ἀληθείας γ. Αἰσχύλ. Ἀ. 613, πρὸς. Σοφ. Ο. Τ. 4. Εὐρ. Ἰπρ. Μαιν. 1245. ὥσπερ.

αὐτός μ. ὁτ., εἶμαι παληπρωμένος με τι, Ἰπρ. 1. πέμματα, Ἀρ. χιπ. Ἰπρ. γαρ. 4, Ἀντισθ. Ὀμ. 1. (Ἠρόδ. Λατ. βεμῖο, παρ. μοῖα σπένος ἐννοῶν ἀπαντᾷ ἐν τοῖς σπένωμαι, σπένω).

γεν-ἀρχης, ου, ὁ, ὁ ἱερωτής ἢ πρῶτος πρόγονος οἰκογενεῖας τινός, Δνκ. 1307, Ἠερμ. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 531. περὶ τοῦ Ἰαλλίου Καίσαρος, Φίλων 2. 527. — ἐντεθῆναι, γενναρχέω, εἶμαι γενάρης, Ἰαμβ. Δυσστ. σ. 177.

γενεά, ἄς, ἴων. γενεή, ἡς, ἡ, ἐπ. ὅτ. γενεή (γενέσθαι).

1) ἐπὶ τῶν προσώπων οἰκογενεῖας τινός, 4) γενεά, οἰκογενεῖα, Πρίστου γ. Π. Γ. 306, πρὸς. Ὁδ. Α. 232. II. 117. γενεὴν τε τόκον τε Ἰλ. Ο. 141. ἴδμεν.. γενεὴν, ἴδμεν δὲ τόκον γ. 203, πρὸς. 214. Ζ. 145, 151, κτλ. γενεὴ ὑπέρτερος, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ πρεσβύτερος, Α. 786. ταύτης εἶναι γενεὴς κατ' αἵματος, ἐκ ταύτης τῆς οἰκογενεῖας καὶ τοῦ αἵματος, Ζ. 211. ἐκ γενεῆς, κατὰ τὴν καταγωγὴν του, Κ. 68. γενεῇ, δικαιοφάνει καταγωγῆς, Ὁδ. Α. 387. γενεὴν Αἰτωλῶς, ὡς πρὸς τὴν καταγωγὴν, Ἰλ. Ψ. 471. γενεὴν εἰναί τινος, Φ. 187. γενεὴ ὑπέρτερος, τὴν καταγωγὴν ἀνωτέρου, Α. 785. γενεὴ ἐκ τινός, καταγωγὴ ἀπὸ τινός, Φ. 157. — ἐπὶ ἵππων, ἡ καταγωγὴ τῶν, τὸ γένος τῶν, Ε. 265, 268. — καθόλου, γενεὴν, κατὰ τὸ εἶδος, Ἠρόδ. 2. 134. — ἐκ τῆς ἐννοίας ταύτης τῆς καταγωγῆς ἡ οἰκογενεῖα μεταβαίνει ἢ λέγεται εἰς τὴν τῆς φυλῆς, τοῦ ἔθνους, Περσῶν γ., Τυρρηνῶν γ. Αἰσχύλ. Ἠέρσ. 912, Ἀποσμ. 448. — σπάν. παρὰ περὶ, ὡς Πλάτ. Σοφ. 268D, Φίλ. 66B. τίς ὢν γενεάν; Ξεν. Κύρ. 1. 1, 6. 2)

γενεά, γένος, ἀνθρωπίνῃ ἡλικίᾳ, εἰρηγὸς φύλων γενεὴ τοιγάρ καὶ ἀνδρῶν Ἰλ. Ζ. 146. ὅσοι γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων Α. 250, κτλ. — τρεῖς γενεαὶ ἀπετέλουν ἑκάστην ἡμέραν, Ἠρόδ. 2. 142, πρὸς. Θουκ. 1. 14. — ὥσπερ, ἐποχή, γ. ἀνθρωπίνῃ, ἡ ιστορικὴ ἐποχή, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μυθικήν, Ἠρόδ. 3. 122.

3) γέννημα, τέκνα, Χρησμ. παρ' Ἠρόδ. 6. 86 καὶ ἐπὶ ἐνός μόνου προσώπου, Τυρῶς γ. (ἐπὶ, ὁ Πέλλας) Πίνδ. Π. 4. 242, πρὸς. 1. 8 (7). 143, Σοφ. Αἴ. 190. καὶ οὕτως ἴσως ἐν Ἰλ. Φ. 191. πρὸς. γένος II.

II. ἐπὶ χρόνῳ ἢ τόπῳ σχετιζομένου πρὸς τὴν γέννησιν, 1) πατρίς, ὁ τόπος ἐνθα ἐγεννήθη τις, γ. ἐπὶ λιμνῇ Γυγαλίᾳ Ἰλ. Γ. 390. ἐπὶ τῷ χρόνῳ τῆς γεννήσεως, ἐπὶ γ. ἀνθρωπίνῃ, ἡ ιστορικὴ ἐποχή, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μυθικήν, Ἠρόδ. 3. 122.

2) ἡλικία, χρόνος τῆς ζωῆς, ἵδμεν ἐν ταῖς φράσεσι γενεὴ νεώτατος, πρεσβύτατος, προγενέστερος, ὀπλοῦτος, νεώτατος, πρεσβύτατος κτλ. κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἡ ἐκ γεννήσεως, συνηθ. παρ' Ὀμ., ἵδμεν ἐν Ἰλ. 3) ὁ χρόνος τῆς γεννήσεως, μετ' Ὀμ. ἐκ γενεῆς (Ὀμ. ἐκ γενετῆς) Ἠρόδ. 3. 33, 4. 23. ἀπὸ γ. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 8.

γενεαλογία, ἀντικεινὸς τοῖς προγόνους, ἔξετάζω τὴν γενεάν, γεν. γένεσιν Ἠρόδ. 2. 146. γεν. τινά, εὐρίσκω τὴν γενεαλογίαν του καὶ τὴν ἐκείνου, αὐτοῦ 143. γ. τὴν συγγένειαν Ξεν. Συμπ. 4. 51. γεν. τινά τινος Πλούτ. 2. 894B. γ. τινά γενέσθαι ἢ εἶναι.. ὁ αὐτ. Δουκ. 2. 119, 5. 14, 9. περὶ τινος Δουκ. Ὀρχ. 7. — Παθ., ταῦτα μὲν νυν γενεαλογηῖται Ἠρόδ. 6. 53. τὰ νυν δὲ γενεαλογηθέντα Πλάτ. Τητ. 230. γενεαλογούμενος ἐκ τινος πρὸς, Ἠρόδ. 5. 6. ἐγενεαλογηθή (ἀπρὸς ὄψιν), ἡ γενεαλογία ὑπελογίσθη, Ἠρόδ. 1. 1. Παρ. 18, 1.

γενεαλόγημα, τό, γενεαλογία, Εὐστ. 18. 29.

γενεαλογία, ἡ, ἡ ἐξέρεσις τοῦ γένους ἢ τῆς καταγωγῆς, ἡ ἀντικεινὸς οἰκογενεῖας, Ἰσοκρ. 223B, Πλάτ. Κρατ. 396C καὶ ἄλλ. κατὰ πληθ., ἔργον τι τοῦ Ἐκαταίτου.

γενεαλογικός, ἡ, ὁν, εἰς γενεαλογίαν ἀνήκων, Πολύδ. Θ. 1, 4, γενεα-λόγος, ὁ, ὁ τὴν γενεαλογίαν εὐρίσκων, Διον. Ἀλ. 1. 13. γενε-ἀρχης, ου, ὁ, = γενάρης, Ἀπολλ. 2. 1, 4, καὶ μεταφ. συγγράμ., τὸ πλείστον μετὰ διαφ. γραφ. γενάρης.

γενεάτις, ὁδός, ἡ, = γενεάτις, ὁ ἵδμεν.

γενεθῆναι, ἐπίρρ., ἐκ γεννήσεως, διὰ καταγωγῆς, Ἀρατ. 260, Ἀνθ. Π. 7. 445.

γενέθλι, ὁδρ. -θλα, ἡ: 1) ἐπὶ προσώπων, φυλῇ, γενεά, οἰκογενεῖα, μ. γεν. προσ., Παρθενός εἰσι γενέθλης Ὁδ. Α. 232, πρὸς. Ν. 130. σῆς ἐξ αἵματος εἰσι γενέθλης, ἐκ τῆς ἰδικῆς σου γενεῆς δι' αἵματος, Ἰλ. Γ. 111. ἐπὶ ἵππων, γενεά, γένος, Ε. 270. θηρῶν γ. Ὀμ. 27. 10. τῶν ἀλιθίων ἀπειρῶν [ἔστι] γενέθλια Σιμων. 8. 13. 2) γένος, τέκνα, ἀπόγονοι, Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 136, Σοφ. Ἠλ. 129, 226, κτλ. II. ἐπὶ τόπῳ ἢ χρόνῳ, ἀργύρου γ., μεταλλεῖον ἀργύρου, Ἰλ. 8. 857. 2)

γενεά, ἡλικία, οὐ τὴν παλαιότητα, ἐφ' ἡμετέρῃ δὲ γενέθλι Ὀππ. Ἀλ. 5. 459. 3) ὁ καιρὸς τῆς γεννήσεως, ἐκ γενέθλης Διον. Π. 1044.

γενεθλῆκος, ὁν, = γενέθλιος. Χρησμ. παρ' Εὐστ. Π. Ε. 208E, Προκλ. Ὀμ. 2. 8.

γενέθλια, τά, ἵδε ἐν λ. γενέθλιος.

γενεθλιαζέω, μέλλ. -άσω, εὐορτάζω τὴν γενέθλιον ἡμέραν, Ἀππ. Ἑμφ. 4. 134.

γενεθλιακός, ἡ, ὁν, ὁ εἰς τὴν γενέθλιαν ἀνήκων, Ἀνθ. Π. 6. 321. II. = γενεθλιακόλογος, Γαλην., πρὸς. Γέλλ. 14. 1.

γενεθλιαλογέω, ἐξετάζω τὰ γενέθλια, ἡτοι τοὺς ἐπὶ τῇ γεννήσει ἀστερισμοὺς καὶ μαγνεύομαι διὰ τῆς ἀστερολογίας ταύτης, πρὸς. ὠροσκοπέω, Σφρξ. 739.

γενεθλιαλογία, ἡ, ἐξέτασις τῶν γενεθλιῶν ἀστερισμῶν, ἀστρολογία, ἰώση. Ἀρχ. 1.18. 6, 9.
γενεθλιαλογικός, ἡ, ὄν. ὁ ἀνήκων ἢ ἐπισημειῶν εἰς τὰ μαντευοῦμαι ἐκ τῶν ἀστερισμῶν, Ὠριγόν., κλπ.: ἡ -κή (ἔνυπακ. τέχνη) = τῇ προηγ., Φίλων 1. 406.

γενεθλια-λόγος, ὁ, ὁ ἐξετάζων τοὺς γενεθλίους ἀστερισμούς, Ἰερων. ἐν τῇ Φωστ. Βιβλ. 172, 8.

γενεθλιας, ἄδως, ἡ, ἰδιότροπον ὄηλ. τοῦ γενέθλιος, Νόνν. μεταφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 6', 7.

γενεθλιδίας, ὄν. = γενέθλιος, Ἀνθ. Π. 6. 325, πρὸς. 243.

γενεθλιο-λογία, γενεθλιο-λόγος, = γενεθλιασλ-.

γενέθλιος, ὄν., ὡσαύτως α, ὄν. Δικ. 1194.—ἀνήκων εἰς τινος τὴν γέννησιν, Λατ. natalis, γ. δόσις, δῶρον ἐπὶ τοῖς γενέθλοις, Δισχὺλ. Εὐμ. 7.—τῇ γενεθλίῳ ἡμέρᾳ, κατὰ τὰ γενέθλιά τινος, Σουλ. Ἐπιγρ. 2930b (προσθήκ. 1, 3417, 3002b) καὶ ἡ γενέθλιος, ἔστιν τοῦ ἡμέρας, 3957b.—γενέθλιον ἡμῶν, Ἀνθ. Π. 6. 261.—ὡσαύτως, ἀγών γ., ἀγὼν πρὸς τιμὴν τῶν γενεθλιῶν, Σουλ. Ἐπιγρ. 4342b, κελ.: τὰ γενέθλια, ἡ ἐπὶ τῇ γεννῇσιν ἢ τοῖς γενέθλοις ἐορτὴ (ἀλλὰ παρ' Ἰων. ἡ ἀνάμνησις τοῦ θανάτου μάρτυρες τινος, ἴδε γενεαία), γ. θύω, προσφέρειν ἐπὶ τοῖς γενέθλοις μου θυσιάν, Εὐρ. Ἰων. 653, Πλάτ. Ἀλκ. 1.121C: ἐστιᾶν, ἀγειν Λουκ. Ἑρμα. 11, κελ.

II. ἀνήκων εἰς τὸ γένος ἢ τὴν οἰκογένειαν τινος, ἴδωσι αἱ προστάται θεοὶ (dii gentiles), Ζεὺς γ. Πινδ. Ο. 8. 20, Π. 4. 299, γ. δαίμων ὁ αὐτ. Ο. 13. 148, γ. θεοὶ Δισχὺλ. Θῆβ. 639 (ἀλλὰ παρ' Πλάτ. Νόμ. 729C, 879D, dii gentiles, οἱ προστάται μὲν οἱ τῆς γενεᾶς).—γενέθλιον αἷμα, συγγενικόν, Εὐρ. Ὀρ. 89, γ. ἀραί, κατὰ τοῦ πατρὸς, Δισχὺλ. Χρ. 912.

III. ὁ παρέχων γέννησιν, γεννητικός, γενέθλιος ἀκτιῶν πατῆρ, δηλ. ὁ ἥλιος, Πινδ. Ο. 7. 129, γεν. πόρος, τὸ ρεύμα ἐνθα ἐγεννήθη, Δισχὺλ. Εὐμ. 293, βλάσται γεν. Σοφ. Ο. Κ. 972: ἀνέλυσσ γενέθλιον .. [νηδύν], ἐπὶ τοῦ πρώτου τέκνου, Ἐπιγρ. μ. Ἑλλην. 1028, 17.

γενεθλιωμα, τό, = γενέθλι, Ἰάμβλ. παρὰ Σχολ. Πισ. Θ. 459.

γένεθλον, τό, = γενέθλι, γένος, καταγωγή, Δισχὺλ. Ἰκέτ. 299.

2) = γέννημα, γένος, ἀπόγονος, ὁ αὐτ. Ἀγ. 784, 914, κελ.: γ. Οἴταίου πατρὸς Σοφ. Φ. 453: τὰ θνητῶν γ., οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1425.

γενεαίξω, Διωρ. ἀσθῶν, (γένειον) — προσκτῶμαι γένεια, φθάνω εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, Διον. Ἀλ. 1. 76, Ἀνθ. ἀρτί γενεαίξων Θεόκρ. 11. 9, πρὸς. Σουλ. Ἐπιγρ. 3715: πρὸς γεγενεαία Φιλίμ. Δύλ. 1.—πρὸς. γενεαία, γενεαίσιον.

γενεάς, ἄδως, ἡ, (γένειον) γένειον, πώγων, κυάνειαι .. γενεαίδες ἀμφὶ γένειον (πληθ. ἀντὶ ἐνικ.), Ὁδ. 11. 126: δάσκειον γενεαίδα Δισχὺλ. Πέρσ. 316, πρὸς. Σοφ. Τρ. 13: πρὸς σε τὴν γενεαίδα .. ἀντομαί Εὐρ. Ἰκέτ. 277: πρὸς. γένειον.

κατὰ πληθ., τὰ πλάγια τοῦ στόματος, γνάθοι, παρειά, Εὐρ. Ἰων. 1460, Φων. 1381, 1. Τ. 1366.

II. δισμῶς διὰ τὴν κάτω σιαγόνα, Γαλν. 12, 476, 480.

γενεαίσις, ἡ, τὸ ἔχειν γένεια, Πλωτ. 4. 3. 13.

γενεαίσιον, = γενεαίξω, ἀρχίζω νὰ προσκτῶμαι γενεαίδα, Πλάτ. Συμπ. 181b, Σεν. Κύρ. 4. 8, 5: ἀρτί γενεαίσκων Ἐπιγρ. μ. Ἑλλην. 100.

γενεαστήρ, ὁ, ὁ περὶ τὸ γένεια ἱμάς, Πολυδ. Α', 147.

γενεαίτης [α], ὄν., ὁ γενεοφόρος, Θεόκρ. 17. 33: Ἰων. -εἰήτης Καλλ. εἰς Ἀρ. 90.—ὄηλ. -εἰήτης, εἶδος, ἡ -εἰήτης Σώφρων παρ' Ἀθην. 324F.

γενεαίω, = γενεαίξω, τρέφω γενεαίδα, προσκτῶμαι γενεαίδα, ἐπὶν δὴ παῖδα γενεαίσαντο Ἰβηαί Ὁδ. Σ. 174, 268, πρὸς. Ἰππ. 240. 56, Πλάτ. Πολιτ. 270F, Σεν., κελ.: εἰς δυνερα γενεαίω Θεόκρ. 14. 28.

2) ἔχω γενεαίδα, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 145, Ἀριστ. π. 2. 1'. 2, 7, 15.

γενεαίτης, ὄν., ὁ ἰων. ἀντὶ γενεαίτης.

γενεαίτης, ὁ, πῶδ. = γενεαίτης, Ἰβηδ. παρ' Εὐστάθ. 1684, πρὸς. μακινότης, σικωπέλης, δυνεαίτης, φαινότης.—ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατρ. 233.

γένειον, τό, (γένος) τὸ μέρος ὅπου καλύπτεται ὑπὸ τοῦ πώγωνος, ἡ κάτω σιαγὼν, τὸ πηγούνι, mentum, Ἰερμ. κίππ. Ὁδ. 11. 176 (πρὸς. γενεαίς) πολλίον γ. Ἰλ. Χ. 74: ἴδωσι ἐν ἱκετεῖ, ἔλλασθε χεῖρὶ γενείου Θ. 371: γενείου χεῖρὶ παχείῃ ἀψάμενος Κ. 454: γενείου .. λευκὴν τρίχα Δισχὺλ. Πέρσ. 1056, πρὸς. Θῆβ. 666, κελ.: κατὰ πληθ., Σοφ. Ο. Τ. 1277.—παροιμ. ἐπὶ ἰσχυροῦ ζώου, οὐδὲν ἄλλο πλὴν γένειον τε καὶ κέρατα, εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ πηγούνι καὶ κέρατα (πεταὶ καὶ κόκκαλο), Ἀριστοφ. Ὀρν. 902.

2) ὁ πώγων, Ἡρόδ. 6. 117: κατὰ πληθ., Πανσ. 2. 10, 3., 2. 13, 5.

3) ἐν τῇ Ἀριστ. Γ. 2. 1. 11, 10, ἡ ἄνω σιαγὼν (ἴδε γένος): ἡ παρειά, Νίκ. Θ. 53, Ἀνθ. Π. 7. 531.

γενεο-συλλεκαίς, ὁ, αἱ τὸν πώγωνα συλλέγοντες, οἱ περιποιούμενοι αὐτόν, Ἀθην. 157b.

γένος, ἑπ. ἀντὶ γένους.

γενεσι-ἀρχης, ὄν., ὁ = γενάρχης, Ἰβηδ. (Σοφ. 13. 3).

γενεσι-λόγος, ὁ, = γενεθλιαλόγος, Ἀριστοφ. 2. 09 Itiff.

γενέσιος, ὄν. = γενέθλιος, Θεόδ. Πλούτ. 2. 402A, πρὸς. Πανσ. 2. 38, 4.

II. γενεαία, τό, ἡμέρα τηρουμένη εἰς ἀνάμνησιν τῶν νεκρῶν (πρὸς. νεκύσια, Ἡρόδ. 4. 26, πρὸς. Ἀμμιών. 34, Δοβ. Φρόν. 103: διακρίσις δὲ ταῦτα τῶν γενεθλιῶν, ἔστι τοῦ ἐπὶ τοῖς γενέθλοις ζῶντος συμπόσιον καὶ τῆς ἐορτῆς, ἴδε Στάβ. 1142, Ἀλκ. 1.121C: ἀν καὶ εὐλασθεῖται ἀντὶ ἐνέουσι παρὰ τῇ Ἀλκίμ. 3. 18 καὶ 55, Εὐαγγ. κ. Ματθ. 16', 6, κ. Μάρκ. 6', 21.—αὐτοί, ἡ γ. ἡμέρα = ἡ γενέθλιος, Σουλ. Ἐπιγρ. 2883c.

γενεσιουργέω, κατασκευάζω, παράγω καὶ -αυρίζω, ἡ, γίνε-σις, παραγωγή, ἀμφοτέρω παρ' Ἑκκλ.

γενεσιουργός τινος, παραγάγων τινὰ εἰς τὸ εἶναι, δημιουργός, πατήρ, Σοφ. Ἑκλογ. 2, 902, Ἰάμβλ. Βίβλ. Πινδ. § 228, Ἡρόδ.

γένεσις, εὖς, ἡ, (γενέσθαι) ἀρχή, πηγὴ, παραγωγὴ αἰτίαι, Ὁκεανόν τε θεῶν γένεσιν Ἰλ. Ξ. 201: Ὁκεανὸς, ὅσπερ γένεσις πάντεςσι τέτυκται αὐτοῦ 246, πρὸς. Πλάτ. Θεαιτ. 180D: ἀρχή, κατὰ δύναμιν, τοῖν γενέσιν ἡ ἐτέρα ὁ αὐτ. Φαῖδ. 71E.

II. τρόπος τῆς γέννησεως, Ἡρόδ. 1. 204, 6. 69, κελ.: γένος, καταγωγή, ὁ αὐτ. 2. 146: πατὴρ οὖσα γένεσιν Εὐρύτου Σοφ. Τρ. 380.

2) ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ, ἡ ἐπίδρασις τῶν ἀστρονομῶν, Ἀνθ. Π. 11. 161, 183.

III. παραγωγή, γένεσις, ἀνέλιξις τῇ φθορᾷ, Πλάτ. Φιλ. 55A, κελ.: ὁ Ἀριστ. ἔγραψε πραγματεῖαν περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς—ἡ μὲν οὖν ἡ δὲ σχηματισμὸς παντὸς πραγματος, π. γ. πύου Ἰππ. Ἀρ. 1246.—καθόλου, παραγωγή, ποιησις, κατασκευὴ ἐπὶ καὶ τῶν κοινῶν πραγμάτων, ἱματιῶν, ἀμφιεσμάτων Πλάτ. Πολιτ. 281B, Ε' καὶ ἐπὶ ἀσχημάτων ἰδιότητων, π. γ. δικαιοσύνης ὁ αὐτ. Πολ. 359A.

2) = τὸ γίνεσθαι, ἡ μὲν οὖν ἡ συνεχὴς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀντιπεπληρωμένη καὶ τελείαν ὑπαρξιν (αὐσία) αὐτοῦ 525B.

IV. ἡ δημιουργία, δηλ. συμπαντα τὰ δημιουργήματα, Λατ. rerum natura, ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 245E, Τιμ. 29E, συγχ. παρὰ Φίλωνι: ἴδε Sturz Max. Διὰ. σ. 99.

V. γενεά, γένος, εἶδος τῶν ζώων, Πλάτ. Πολιτ. 265B, κελ.: οἰκογένεια, ὁ αὐτ. Νόμ. 691D.

VI. γενεά, ἡλικία, ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 252D, Πολιτ. 310D.

VII. παιδοπόρος γ., genititia muliebria, Ἀνθ. Π. 9. 311.

VIII. ἐν τῇ ἀστρο-λογίᾳ, ὁ γενέθλιος ἀστερισμός, Λατ. genitura, Ἐπιγρ. μ. Ἑλλην. 314, 21: οὗτω πῶδ. μοῖρα γενέτειρα αὐτοῦ 287.

γενέτειρα, ὄηλ. τοῦ γενετήρ, μήτηρ, Πινδ. Ν. 7. 3, Σουλ. Ἐπιγρ. 4132, 4735: πρὸς. γένεσις VIII.

II. θυγάτηρ, Εὐραρ. 47, ἴδε Meineke σ. 112.

γενετή, ἡ, = γενεή, ἔκ γενετῆς, ἐκ τῆς ἡμέρας τῆς γέννησεως, ἀρ' εἶπον ἐγεννήθη τις, Ἰδ. Β. 535, Ὁδ. Σ. 7: εὐθύς ἐκ γ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. Β. 13, 1: ἀντίθ. πρὸς τὸ εἶναι εὐθύς, αὐτοῦ 7. 14, 4: μεταγεν. ἀπὸ γενετῆς Ἰάμβλ. Π. Β. 171.

γενετήρ, ἄρως, ὁ, = γενετής, Σουλ. Ἐπιγρ. 380, 391: κατὰ πληθ., γονεῖς, αὐτοῦ 1056.

γενετήριος, α, ὄν., ὁ γεννῶν, Σουέτ. 317B.

γενετήρης, ὄν., ὁ, ὁ γεννήσας, πατήρ, πρόγονος, Εὐρ. Ὀρ. 1011, Σουλ. Ἐπιγρ. 765, κ. ἄλλ.: κατὰ πληθ., γονεῖς, αὐτοῦ 1212.—καθόλου, δημιουργός, παραγωγός, ποιητής τινος, Ἐπιγρ. μ. Ἑλλ. 979, 4: πρὸς. Ἰακ. Δ. Π. σ. 48.

2) ὁ γεννηθείς, ὁ υἱός, ὁ υἱὸς γ. Σοφ. Ο. Τ. 472: ὁ υἱὸς γ. Εὐρ. Ἰων. 916: πρὸς. γενέτειρα.

II. ὡς ἐπὶ ὁ = γενέθλιος, Λατ. genitilis, π. γ. θεοὶ Δισχὺλ. Ἰκέτ. 77, Εὐρ. Ἰων. 1130: πρὸς. γέννητης.

γενετήσιος, ὄν., γεννητικός, ὁρμή Ἀνθ. Π. 15. 12.

γενετυλλίς, εἶδος, ἡ, θεοτὴς ἐφορῶσα κατὰ τὴν γέννησιν, Ἀριστοφ. Νεφ. 52: κατὰ πληθ., ὁ αὐτ. Θεσμ. 130.

γενετὴρ, ὄρος, ὁ, = γενετής, Ἡρόδ. 8. 137, Εὐρ. Ἰων. 136, Σουλ. Ἐπιγρ. 1408, 6224, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 4 καὶ 23: Ἀποδόλων δ γ. ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 447: Ἀδριανὸς γενετὴρ Σουλ. Ἐπιγρ. 3941.

(Πρὸς τὰ γενετῶν, γενετείρα, πρὸς. τὰ Λατ. genitor, genitrix, Sanscr. genitor, genitrix).

γενή, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ γενεᾶ, Καίλ. Ἀποσπ. 241.

γενήεις, -ηέδως, Ἀττ. γενής, ἡ, = γένος, πῆλιος, ἀλίνη, Σοφ. Ἀντ. 249.

γενήτης, γεννητικός, ἀμρεῖς, εἶδος ἀντὶ γέννητης, γέννη-τικός.

γενητός, ἡ, ὄν., (γενέσθαι), λαβὼν ἀρχήν, ἀντίθ. τῇ ἀλδίας, Ἀριστ. Οὐρ. 1. 11, πῶδ. γραφὴ ἐν Πλάτ. Τιμ. 28B, 29C: πρὸς. γεν-νητός.

γενικός, ἡ, ὄν., ἀνήκων εἰς τὸ γένος, τοῦ γένους, ἀντίθ. τῇ εἰ-δικός, Ἀριστ. Τοπ. 1. 5, 7: ἡ διαφορὰ γ. ὁ αὐτ. 1. 4.—ἐπὶ ἄρως. -κῆς Μ. Ἀντων. 8. 55.

II. -Λατ. genitilis, Διον. Ἀλ. 4. 14, κελ. τῆς οἰκογενεῖας, νόμος Σουλ. Ἐπιγρ. 3167, πρὸς. 2712.

III. σαρκικός, ἀμάρτημα Ἡρωδίου. δ. 1.

IV. παρὰ γραμμ., ἡ γενική (ἔνν. πτωσίς).

V. παρὰ ἱσθ. ὁ ἀσχηκὴς ἡ κατελλήσας διὰ τὸ θησαυροφυλάκιον, τὸ γ., τὸ ταμειῶν, τὸ θησαυροφυλάκιον, Δουκάγγ. Graec. Inf. Lex.

γεννᾶ, Δισχὺλ. Ἀγ. 1477, ἔλλα γεννᾶ ἐν χορῶσι τοῦ Εὐρ., Διγδ. Ἑκ. 159, ας, ἡ.—ποιητ. ἀντὶ τοῦ γένους, καταγωγή, γέννη-σις, 2) καθόλου, ἀρχή, παραγωγή, Ἀριστ. π. Λίτ. Χρον. Πάθ. 1.

14 καὶ 15, κτλ.

II. γέννημα, τέκνον, Πινδ. Ο. 7. 39· γέννας ἀπὲρ θνήσκειν Διοχ. 748, Δγ. 119· γενεά, πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα ὁ αὐτ. Πρ. 853. 2) γένος, οἰκογένεια, οὐράσκη, αὐτοῦ 105, 774, 853, Εὐρ. Μηδ. 428· σπάν, παρὰ περὶ τοῦ, Πλάτ. Φαίδρ. 23D, 'Ισακ. παρὰ Πλούτ. I', 6.

γεννάζω (ἀ), συ, ὁ, πληθ. γεννάζω, εὐγενής, γενναῖος, μεγαλόφρων, Λατ. generosus, 'Αριστοφ. Βατρ. 179, Πλάτ. Φαίδρ. 243C, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 1. 10, 12.

γενναῖο-θυμίας, ον, καὶ -καρδίας, ον, εὐγενὴ καρδίαν κατεστῆκεν, Μανασσ. 5754, 2050.

γενναῖο-πρεπής, ἐς, ἀρμόζων εἰς εὐγενή· μόνον ἐπὶ πρ. -πὼς 'Αριστοφ. Εἰρ. 988.

γενναῖος, α, ον, ὡσαύτως υς, ον, Εὐρ. 'Εκ. 592 (γέννα)· ἀρμόζων εἰς τὴν γενεάν· τινος ἢ καταγωγῇ (τὸ γενναῖον ἐστὶ τὸ μὴ ἐξιστάμενον ἐκ τῆς αὐτοῦ φύσεως 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 1. 1, 32)· οὐ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι 'Ηλ. Η. 253 (οὐδαμῶς ἔλθω· παρ' 'Ομήρ. I'· ἐντεῦθεν. I' ἐπὶ προσώπων, ὑψηλῆς καταγωγῆς, εὐγενῆς, Λατ. generosus, Πινδ. Π. 8. 65, Πρὸδ. I. 173, καὶ συχν. παρὰ Τραγ., ὡ γονὴ γενναῖε Σοφ. Ο. Τ. 1469 ἐσθλοῦς ἐκ τῆς γενναῖων γειώτας ὁ αὐτ. 'Αποσπ. 704· γενναῖός τις ἐπὶ τῇ πάππῳ ἔχων Πλάτ. Θεαιτ. 174E· οἱ γενναῖοι, ἀντίθ. τῇ οἱ ἀγενναῖοι, 'Αριστ. Πολιτ. 4. 12, 2· οὕτως ἐπὶ ζώων, καλῆς ἡθάρης, σκύλαξ, κτλ., Πλάτ. Πολ. 375A, Σεν. Κύρ. 1. 4, 1, 17· ζῶν γ., ἀντίθ. τῇ ἀγεννῇ, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 1. 1, 32. 2) εὐγενῆς τὸ ἦθος, μεγαλόφρων, ὑψηλόφρων, 'Αρχίλ. 96, 'Πρὸδ. 3. 146, καὶ συχν. παρ' 'Αττ.· μάστιγα αἱ εὖ ἐννοῖται συχναὶ συχναγενέσθαι, ὡς παρὰ Πινδ. ἔνθ' ὅμῳ, καὶ παρὰ Τραγ.· καὶ ὁ 'Αριστ. ἐν τῇ Ρητορ. 2. 15, 3 διακρίνει τὸ γενναῖος ἀπὸ τοῦ εὐγενῆς, ὡς κατ' ἀνάγκην περιέχον καὶ τὰς δύο ἐννοίας, πρὸδ. 'Ιστ. Ζ. ἔνθ' ἀντιφράσας· τὸ γ. = γενναῖότης, Σοφ. Ο. Κ. 569· αὐτοῖς ἐπὶ πρᾶξεων, εὐγενῆς, 'Πρὸδ. 1. 37, Σοφ. Ο. Κ. 1640, πρὸδ. Εὐρ. 'Αλκ. 624· ὡσαύτως, γενν. ἔπος, λόγος, πόνοι Σοφ. Φ. 1402, Εὐρ. 'Ηρακλ. 538, 'Πρ. Μαιν. 357. 3) ἐν χρήσει ὡς τύπος εὐγενούς ἀποποιήσεως ἢ ἀποκρούσεως, γενναῖος εἰ, εἶσαι πάλιν εὐγενής, 'Αριστοφ. Θεσμ. 220· ὡσαύτως εἰρωνικός, Wylf. Εἰρ. Οἰ. σ. 233.

II. ἐπὶ πραγμάτων, καλὸς εἰς τὸ εἶδος του, ἔκφυς, σῶμα Πλάτ. Νόμ. 844E· σημειώσεως ὅτις, πολλά, γενναῖα ἐποίησεν ὁ ἀνέμιος Σεν. 'Ελλ. 5. 4, 17· γένει γ. κοφιστική Πλάτ. Σοφ. 231B· γνήσιος, κωστικός, δυνατός, ὅλη Σοφ. Δτ. 948, κτλ. III. ἐπὶ πρ. -ως, εὐγενῆς, 'Πρὸδ. 7. 139, Δίον. Δγ. 1193, Θουκ. 2. 41· συχν. -οτέρως Πλάτ. Θεαιτ. 166C· ὑπερβ. -ότατα Εὐρ. Κύκλ. 657.

γενναῖότης, ἡθας, ἡ, ὁ χαρακτήρ τοῦ γενναίου, εὐγένεια, Εὐρ. Φοιν. 1680, Θουκ. 3. 62· ἐπὶ γῆς, εὐφορία, Σεν. Κύρ. 8. 3, 38.

γεννάω, μέλλ. -ήσω, μέσ. μέλλ. γεννήσομαι. ἐπὶ καθ. σημ., Διόδ. 19. 2· (γέννα)· ἐνεργ. τοῦ γίγνομαι (πρὸδ. γέλωμας), τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοῦ πατρὸς, παράγω εἰς τὸ εἶναι, Διοχ. 748, Σοφ. 'Ηλ. 1412· οἱ γεννήσαντες, οἱ γονεῖς, Σεν. 'Απομν. 2. 1, 27· τὸ γεννῶμενον, τὸ τέκνον, 'Πρὸδ. 1. 108, κτλ.· ὅθεν γεγεννημένοι, γεννηθέντες, Πινδ. Π. 5. 99· ἄλλ' ὡσαύτως ἐπὶ τῆς μητρὸς, τίκτω, Διοχ. 748, 'Αριστ. π. Ζ. Γ. 3. 5, 6, κτλ.· Μέσ., ἀπ' ἑμαυτοῦ παράγω, δημιουργῶ, Πλάτ. Τιμ. 34B, Μενεξ. 238A· ὡς τὸ φύω I. 2, ὡς· κἀν σῶμα γεννήσῃ μέγα, καὶ ἐν αὐτῷ ἀποκτῇ μέγα σῶμα, δηλ. καὶ ἂν ἡ γίγας τὸ σῶμα, Σοφ. Αἰ. 1077. 2) μεταφ., παράγω, εἰδὼ ἀρχὴν ἐξ ἧς, παντοῖαν ἀρετὴν Πλάτ. Συμπ. 200E· διανοήματά τε καὶ ζῴα αὐτ. Πλάτ. Αἰδ. κτλ.· γεννῶσι τὸν οὐρανὸν [οἱ φιλόσοφοι], τὴν καὶ οὐρανὸν εἰς τὴν ὑπάρξιν, 'Αριστ. Οὐρ. 2. 1, 1· ὁ Εἰς ἀσώματου γεννῶν λόγος αὐτοῦ 3. 6, 5.

γεννῶμαι, τὸ, τὸ παρὰ τὸ γεννῶμενον ἢ γεννῶμενον, τέκνον, Σοφ. Τρ. 315· παῖδων τῶν σῶν γέγονεν γ. ὁ αὐτ. 'Αντ. 627· τῶν Λαῶν . . τις ἦν γεννημάτων (ἐνθα σημειώσαι τὸ ὄρσεν. τις) ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1167· προῦν, ἔργον, Πλάτ. Πολιτ. 597E, κτλ.· κατὰ πληθ., οἱ καρποὶ τῆς γῆς, Πλούτ. 1. 71, 1, κτλ. 2) γένος, φύσις, δηλοῦν τὸ γ. ὁμῶν (ἐνν. ἐν) Σοφ. 'Αντ. 471. II. ἐνεργ., τὸ γεννῶν, Διοχ. 748, Πρ. 850 (ἀλλ' ἴδε ἀφῆ). 2) παραγωγή, τὸ παράγειν, Πλάτ. Σοφ. 266D.

γεννηματικός, ἡ, ὄν, = γεννητικός, 'Ιωσήφ. Π. I. 4. 8, 3, γέννησις, Δωρ. -αῖσις, εἰως, ἡ, τὸ γεννῶν, παράγειν, Εὐρ. I. Δ. 1085, καὶ συχν. παρὰ Πλάτ. γ. καὶ τόκος Πλάτ. Συμπ. 206E. 2) παραγωγή, ἀγαθῶν 'Αριστ. Πολ. 7. 13, 7.

γεννηταίρα, ἡ, ὁ, τοῦ γεννητήρ, Πλάτ. Κρατ. 410C.

γεννητής, αὐ, ὁ, (γεννάω) ὁ γεννῶν, γονεὺς, Σοφ. Ο. Τ. 1015, 'Αποσπ. 772, Πλάτ. Κρίτων 51E, Νόμ. 717E· τῶν πράξεων ὡς περ καὶ τέκνων 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 3. 5, 5. II. γεννῆται, οἱ, (ὡς ἐξ ὀνομ. -γεννήσης) (γέννα) ἐν 'Αθήναις, οἰκαγενεῖς ἀρχαὶ συνδεμένοι διὰ κοινῶν θυσιῶν καὶ τελετῶν, Πλάτ. Νόμ. 378D, πρὸδ. Δημ. 1319, 27· εἰς τοὺς γ. ἐγγράφειν, ἀγειν 'Ισακ. 64. 35, 65, 2·

3ο γεννῆται ἀπετελῶν ἐν γένος (πρὸδ. γένος III.), 3ο γένῃ ἀπετελῶν μιαν φρατρίαν, 3 φρατρίαι μίαν φυλὴν, ἴδε Thirlw. 'Ελλ. 'Ιστ. 2. σ. 12. (Συχνάκις γράφεται ἐσφαλμένως γεννητής).

γεννητικός, ἡ, ὄν, γεννῶν, παραγωγός, παράγων, ἡ πράξις ἡ γ. 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 5. 2, 2· μ. γεν., γεννῶν ἢ παράγων . . 'Ιππ. 404. 47, 'Αριστ. π. Ψυχ. 2. 4, 9· 'Επὶ πρ. -κώς, διὰ γεννητικῶς, 'Εκκλ. 2) ἐπὶ ζώων, ἱκανὸς νὰ γεννήσῃ, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 5. 14, 3, π. Ψυχ. 3. 9, 6.

γεννητός, ἡ, ὄν, (γεννάω) γεννηθείς, υἱὸς γ., ἀντίθ. τῷ ποιητός, Πλάτ. Νόμ. 923E· ὁ ποιητής, Διον. 'Αλ. 5. 20, Δουκ. 'Ικαρομ. 2· γεννητοὶ γυναικῶν, γεννηθέντες ἐκ γυναικῶν, Εὐαγγ. κ. Ματθ. 19. 11, Δουκ. 7. 28. II. ὁ γεννῶν, παρὰ γόνιν, ἀντίθ. τῷ φθορτός, 'Αριστ. Μεταφ. 5. 3, 1· ὅλη γ. αὐτοῦ 7. 1, 8· πρὸδ. γεννητός.

γεννητρία, ἡ, = γεννητεῖρα, 'Αχμετ 'Ονειρ. 235, Δ. Η. 35· καὶ γεννητρίς, Κόντου Γλωσσ. Παρατρ. σ. 195.

γεννητῶρ, Δωρ. -άτωρ, αὐρος, ὁ, = γενέτωρ, Διοχ. 748, 206, Εὐρ. 'Ιππ. 683, καὶ συχν. παρὰ Πλάτ.· θεῶν γεννητῶν πάντων 'Επιγρ. 'Ελλ. 915. 7· πρὸδ. νάτωρ.

γεννητικός, ἡ, ὄν, = γενναῖος, εὐγενής, γενναῖος, γενναῖοφρων, ἐξάρτος, Λατ. generosus, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 457, Πλάτ. Φαίδρ. 270A, 'Επὶ πρ. -ὼς 'Αριστοφ. Δυσ. 1071.

γεννο-δότειρα, ἡ, ἡ παρέχουσα κληρονόμους, γενεά, 'Αφροδίτη 'Ορφ. Τγν. 54. 12.

γένος, -εως, τό, (γενέσθαι) καταγωγή, γενεά, οἰκογένεια· εἴτε ἐξ αἱμάτων, εἴτε δι' ἐθνικότητας, ἀμφοτέροις ὁρίων γ. ἴδ' ἰα· πάτρην 'Ηλ. Ν. 354· αἰμά τε καὶ γ. 'Οδ. Θ. 583· ὑμετέρου δ' οὐκ ἐστὶ γ. βασιλεύτερον Ο. 533· γένος πατέρων ἀσχυνέμεν Ζ. 209· γ. ἀπόδωκε τοκήων Δ. 62· ἔθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ Ζ. 35· συχνάκις ἀπολ. κατ' αἰτιατ., ἐξ ἰθάκης γένος εἰμι, ἐκ τῆς 'Ηλ. κατὰ γένος οἰκογενεῖα, Ο. 267, πρὸδ. Δ. 63, 'Ηλ. Η. 544, 896, κτλ.· παρ' 'Αττ. συχνάκις μετὰ τοῦ ἄρθρ., ποσοπὸς τὸ γένος εἰς, 'Αριστοφ. Εἰρ. 187· οὕτω κατὰ δοτ., γένει πολλῆς Δημ. 628, 8· γένει υἱός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς υἱὸν ἐξ υἱοθεσίας (ποιήσῃ), ὁ αὐτ. 1081. 7· οἱ ἐν γένει = συγγενεῖς, Σοφ. Ο. Τ. 1430· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ οἱ ἔξω γένους αὐτοῦ 1016· οὐδὲν ἐν γένει ὁ αὐτ. 'Αντ. 660· γένει προσήκειν τινὶ Σεν. 'Αν. 1. 6, 1· γένει ἀπώτερη εἶναι Δημ. 1084. 16· κατὰ γέν., γένους εἶναι τινος, ἐνν. τοῦ αὐτοῦ γένους, τῆς αὐτῆς καταγωγῆς, ἀναγνος καὶ γένους τοῦ Λαῶν Σοφ. Ο. Τ. 1383, πρὸδ. Σεν. 'Ελλ. 4. 2, 9· ἐγγυτέρω, ἐγγύτητα γένους, πλησιέστερον, πλησιέστερα κατὰ τὸ γένος, 'Ισακ. 72. 30, Διοχ. 748, 'Ικέτ. 388. 2) κατ' εὐθείαν, ἐξ αἱμάτων καταγωγή· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐκ κηδευσίας συγγένειαν, γένος γάρ, ἀλλ' οὐχὶ συγγένεια 'Ισακ. 72. 33· αἱ κατὰ γένος βασιλείαι, μοναρχαὶ κληρονομικαί, 'Αριστ. Πολ. 3. 14, 5, 5. 10, 38. III. ἔκφυς, γόνος· εἶ καὶ ἐπὶ ἐνός, τέκνον, Λατ. filius ('Ορ. 'Οδ. I. 3, 27, κτλ.)· σὸν γένος 'Ηλ. Τ. 124, φ. 186· ἡ δ' ἄρ' ἐξ ἡν θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων Ζ. 180· ὁμῶν γ. Διοχ. 748. 654· Διὸς γ., περὶ τοῦ Βάκχου, Σοφ. 'Αντ. 117· Τέκμησθα εὐσημορον γ. ὁ αὐτ. Αἰ. 784· (πρὸδ. γενεά I. 3)· οὕτω κατὰ πληθ., γ. αἱ σφί γένεα ὑπογίνονται 'Πρὸδ. 3. 159. 2) περιληπτικῶς ἔκφυς, ἀπόγονοι, ἐκείνοι καὶ τὸ γένος τὸ ἀπ' ἐκείνων Θουκ. 1. 126· ἐξ ὧν ποιεῖν αὐτὸν καὶ γένος καὶ οἰκίαν Δημ. 363. 23. III. γένος, ἔκφυς, δηλ. πολλῶν ὁμοίων, γ. ἀνθρώπων, τὸ ἀνθρώπινον γένος, 'Ηλ. Μ. 23· ὁμοίων, βροτῶν γ. 'Ηλ. Η. 852, 'Οδ. γ. 212· ἵππειον γ. = ἵπποι Σοφ. 'Αντ. 342· ἱχθυῶν πλωτῶν γ. ὁ αὐτ. 'Αποσπ. 678. 6) ἀπὸ τοῦ 'Πρὸδ. καὶ ἐφεξῆς, φυλὴ, οἰκογένεια, φύλον, Λατ. gens, τὸ Δωρικὸν γένος 'Πρὸδ. I. 56 (πρὸδ. I. 101), ὁ αὐτ. I. 125· Φρὺξ μὲν γενεῇ. γένος δὲ τοῦ βασιλῆος ὁ αὐτ. 35· τοὺς ἀπὸ γένους, ἀνθρώποι ἐξ εὐγενούς οἰκογενείας, Πλούτ. Ρωμ. 21· ἐν 'Αθήναις, ὑποδιαιρέσεις τῆς φρατρίας (ἴδε ἐν λ. γεννητῆς II), Πλάτ. 'Αλκ. I. 120E, 'Αριστ. 'Αποσπ. 347· οἱ Εὐροπῆται, Κήρυκες, κτλ., ἀπετελῶν γένῃ ἐν 'Αθήναις, 'Επιγρ. ἐν τῇ Πραττ. Μουσ. 19. 32, Συλλ. 'Επιγρ. 397, 399.

γ) φυλὴ, ὡς ὑποδιαιρέσεις τοῦ ἔθνους, 'Πρὸδ. I. 56, 101. 8) τάξις, ὁ αὐτ. 2. 164, Πλάτ. Πολ. 434B, 'Αριστ. Πολ. 7. 10, 1· ἐπὶ ζώων, γένος, οὐράσκη, 'Πρὸδ. 4. 29. 2) ἐν σχέσει πρὸς τὸν χρόνον, γενεά, 'Οδ. Γ. 245, ἔνθα ἴδε Nietzsche γ. χρόσιον, κτλ., 'Ισακ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 109· ἐντεῦθεν, ἡλικία, χρόνος ζωῆς, γένει ὕστερος 'Ηλ. Γ. 215, πρὸδ. 'Αριστ. Ρητ. 3. 7, 6.

IV. φύλον, Πλάτ. Συμπ. 180D· γένος ὡς διακρίσις μετὰ τῷ ἄρρενος καὶ θήλεος, 'Αριστ. Ρητ. 3. 5, 5. V. τάξις, εἶδος, τὰ γ. τῶν κυνῶν ἐστὶ διασά Σεν. Κυν. 3, 1· τῶν ἱχθυοπαλῶν γ. Ξεναρχ. Παρρ. 1. 4· τὸ τῶν παρασίτων γ. Νικόλ. 'Αδελ. I. 1, κτλ. 2) ἐν τῇ λογικῇ ἀντίθ. τῷ εἶδος (species), Πλάτ. Παρμ. 129C κ. ἄλλ., 'Αριστ. Τοπ. I. 5, 6., 4. 1, 9 κ. ἄλλ.· τὰ γ. εἰς εἶδη πλείω καὶ διαφερόντα διαίρεται Μεταφ. 10. 1, 12· ἀλλὰ τὸ γένος δύναται νὰ ἢ εἶδος ὡς πρὸς περιληπτικωτέρων τι· γένος, καὶ τανάπαλιν, — καὶ ἐν τῇ τῶν ζώων βασιλείᾳ, τὰ μέγιστα γ. = αἱ παρὰ τοῖς νεώτεροις καλυμμένοι τάξεις, οἷον πετρεῖα, ἰχθύες, 'Ιστ. Ζ. 1. 6, 1, πρὸδ. I. 1, 4 κ. ἄλλ.· ἐνθ' ἂν εἶδη τοῦτων τῶν μεγίστων γενῶν εἴναι συχνάκις γένῃ ὡς πρὸς ἄλλα εἶδη κατώτερα αὐτῶν, ὡς τὰ τῶν περὶ κῶν γ., τὸ τῶν ἀλεκτρονῶν, κτλ., αὐτοῦ 1. 1, 30 κ. ἄλλ. 3) τὰ γένῃ;

τά στοιχεῖα, Πλάτ. Τιμ. 54B.—Περὶ τῆς λέξεως ἴδε Spitzn. Exo. ix. εἰς 'Ιλ., Nitzsch '07. Δ. 64.

γενούστης, ου, ὁ, = γεννύσσης, ἴδε Stallh. Πλάτ. Φιλῆδ. 30D' διοφ. γραφ. γένους τῆς' Bekk. γένους τοῦ.

γένετα, τὰ, = ἔντερα, Καλλ. Ἀποσπ. 309, Νικ. Ἀλ. 62, 569. γεντιανή, ἡ, κοινὸν φυτόν τῶν Ἀλπεων, Διοσκ. 3. 3.—Ὡσαύτως γεντιὰς, ἀδός, ἡ, Ἀνδρόμ. παρὰ Ἰαλῶν.

γέντο, ἤρασαν, = ἔλαθεν, γ' ἔνικ. παλαιῶν τινος ῥήματος εὐρισκόμενον μόνον ἐν τούτῳ τῷ τύπῳ, Ἰλ. Θ. 43, Ν. 25, 241, κτλ.—λέγεται δὲ εἶναι Διόλ. ἀντὶ τοῦ ἔλετο, ὡς κέντο ἀντὶ κέλετο, ἦνθον ἀντὶ ἡλθον. κατ' ἄλλους ἐκ τῆς ῥ' ἔτι γεμ (γέμω). II. συγκεκομ. ἀντὶ ἐγένετο, ἴδε ἐν λ. γίγνομαι.

γένυς, υς, ἡ, ὅτε, γένυι Πίνδ. Ο. 13, 121. Εὐρ. Ἰων. 1427.—πληθ., γεν. γενύων συνηρ. γενῶν Πίνδ. Π. 4. 491, Λισχύλ. Θῆβ. 123 (πρὸλ. Ἑρινύς) ὅτε, γένυσι Σοφ. Ἀντ. 121, Ἑπ. γένυσσε Ἰλ. Δ. 416' αἰε. γένυας, συνηρ. γένυς.—ἡ κάτω σιαγὼν (ἴδε γένεον), Ὁδ. Δ. 320' ἡ ἀνω γ., ἡ κάτωθεν Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 11, 10 κ. ἄλλ.· πληθ. γένυες, ἀμφοτέραι αἱ σιαγόνες, τὸ στήθεα Τραγ.· καὶ οὗτοι καθ' ἑνικ., Θέογν. 1327, Εὐρ. Φων. 1180.—καθόλου, τὸ πλάγιον τῆς κεφαλῆς, παρειά, φίλον φίλημα παρὰ γένυον τίθεντα Εὐρ. Ἰκ. 1155.

II. ἡ ἀκμή, τὸ κορυφαῖον τοῦ πελίκου, ὁ ἀδάκνων· πελίκου, Σοφ. Φ. 1205, Ἰλ. 197, ἴδε Vilek. Πιατρ. σ. 145.—ἐπὶ ἀγκίστρου ἀλειευτικῷ, Ὀππ. Ἀλ. 3, 539' ἡ ἐπὶ περὶον, Νικ. Ἀλ. 50. (Πρὸλ. γένειον, γνάθος, γναθμός· Σανσκρ. jhanus (maxilla)· Λατ. gena· Ἰοθ. kinnus, kinnu (παρειά)· Ἀγγλο-Σαξ. cyn, κτλ.—πρὸλ. ὡσαύτως gingiva (τὰ οὐλα), Ἰοθ. καὶ Οὐλά. gen, Κορν. genau). [ὅς τις παρ' Εὐρ., Ἰλ. 1214, Ἀποσπ. 534, 8].

*γένω, ἴδε γίγνομαι.

γεο-ειδής, ἐς, πρὸς γῆν ἢ γῶμιν ὅμοιος, Τιμ. Λοκρ. 101Δ, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 23, ἐν τέλ., 5. 28, 3' συνηθέστερον γεώδης.

γεο-θαλπής, ἐς, δὲ τὴν γῆν περιβάλλων, Σουλ. Ἑπιγρ. 3769.

γεο-κτελής, ου, = γεωμόρος (ι), Σουλ. Ἑπιγρ. 3695 b (προσθήκη).

γεόμορος, παθ., γίνομαι τῇ, Διόδ. 3. 40.

γεοῦχος, ου, = γηοῦχος, Σουλ. Ἑπιγρ. 1086, Ἑκκλ.

γεραῖος, ὁ, ὄν, (γέρων, γῆρας) = γηραιός, γέρων· παρ' Ὀμ. (ὅτι οὐδαμῶς ἔχει γηραιός) ἀεὶ ποτε ἐπὶ ἀνδρῶν μετὰ τινος ἐννέας ἀνιπρεπείας ὡς τὸ εἰρηνοῖ· καὶ οὕτω παρὰ Πίνδ. Ν. 4. 145, καὶ Τραγ.· ὁ γεραῖός, ὁ σεβάσιμος ἐκείνος ἄνθρωπος, Ἰλ. Α. 35, κτλ.· γεραῖε Κ. 164, κτλ.· γεραῖοι Ζ. 87'—συνηρ. γεραῖετος, ὡς τὸ παλαιότερος, Ὀμ. κ. ἄλλ.· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ πολιτικῆς σημασίας, οἱ γεραῖετοι, οἱ πρεσβύτεροι, οἱ γέροντες ἢ δημογέροντες, οἵτινες κατὰ τοὺς παλαιούς χρόνους ἀπετίλουν τὸ δικαστικὸν συμβούλιον τοῦ τόπου, Λισχύλ. Κῆμ. 848, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 5, Πλάτ. Νόμ. 952Δ, κ. ἄλλ.—πρὸλ. γέρων·—ὑπερβ. γεραλ-τάτος Ἀριστοτ. Ἀγ. 286, Πλάτ. Νόμ. 855Ε, κτλ.· σπανίως = πρεσβυτάτος, γεροντότατος, Θεόφρ. 15. 139. II. ἐπὶ πραγμάτων, ἀρχαῖος, παλαιός, πόλις Λισχύλ. Ἀγ. 710' σῶμα Σοφ. Ο. Κ. 200· χεῖρ Εὐρ. Ἑκ. 84. [γεραῖος Τυρταῖ. 7. 20, κτλ.· πρὸλ. γεραῖος].

γεραῖο-φλοῖος, ου, ἔχων πεπαλαιωμένον, ἱρρυτισμένον φλοῖον, ὄριμα, Ἀνθ. Π. 8. 102.

γεραῖο-φρων, ανος, ὁ, ἡ, (φρῆν) γέρων τὰς φρένας, σοφός, Λισχύλ. Ἰκέτ. 361, κατὰ Βυργεῖαν ἀντὶ γεραφρώνων· πρὸλ. παλαιόφρων.

Γεραῖρά, ἡ, ἴδε γεραρός.

γεραῖρμα· Ἑπ. παρατ. γέραιραν Ἰλ.· μῆλλ. γεραῖρμ' Ἀνθ. Π. παρστ. 393· ὁρ. α' ἐγέρηρα Σουλ. Ἑπιγρ. 2936, Ἀνθ., γέρηρα Σουλ. Ἑπιγρ. 1167· ἐγέρῃρα Πίνδ. Ο. 5. 11, Ν. 5. 15' πρὸλ. ἀπει-γεραῖρμα· (γῆρας). Τιμὴ ἢ ἀνταμείβω διὰ δώρων, νόστιον ο' Αἴαντα διηκετέεσι γέραιρεν Ἰλ. Π. 321, πρὸλ. Ὁδ. Ξ. 437, 441, κτλ.· καθόλου, τιμὴ, δόξω, τινὰ Πίνδ. Ο. 3. 3' μ. ὅτε, τρόπου ἢ ὀργάνου, βωμίους ἑρτοῖς αὐτῇ 5. 11' γ. τινὰ φωνῇ Ἀριστοφ. Θεσμ. 961· δώροις καὶ ἀρχαῖς καὶ ἔδραις καὶ πάσαις τιμαῖς Ξεν. Κύρ. 8. 1, 39' στεφάνοις ἢ αὐτ. Ἑλλ. 1. 7, 33· ὅν.· ἐστεφάνωσε γεραῖρων Ἑπιτάφ. ἐν Σουλ. Ἑπιγρ. 401.

—Παθ., τιμὴος γεραῖρεται Εὐρ. Ἰκέτ. 533' τιμαῖς Ξεν. Κύρ. 8. 8, 4. 2) ταναπαλιν, γ. τινί τι, παρῶν ὡς τιμητικὸν δῶρον, διηρηῖμαι, τὰ Ἰοδάκχεα τῷ Διονύσῳ παρὰ Δημ. 1371. 25· οὕτω μίσος τις ἄλλ. ἀπαντᾷ ἐν τινὶ ἐπιτύμῳ, γονέσι μινῆμα γερασσά-μενος Ἑπιγράμ. Ἰλλην. 425. II. ἐορτάζω, τὰ πάθη τραγικοῖσι χοροῖσι Ἠρόδ. 5. 67.—Ποιητ. λέξις ἐν χρήσει παρ' Ἠρόδ. ἐνθ' ἀνωτ. καὶ Ξεν.· τὸ τοῦ Πλάτ. Πολ. 488B ἀναφέρεται εἰς Ἰλ. ἐνθ' ἀνωτ.

γεραῖετος, γεραῖετατος, συνηρ. καὶ ὑπερβ. τοῦ γεραῖός, ὅτε, γεράνδρουν, τὸ, (δρῦς) παλαιὴν δένδρον ἢ στέλεχος, καρμύς, Θεόφρ. 1. φ. 2. 7, 2' ἐντεῖθεν ἐπὶ γέρωντος ἢ γράας, ὡς παρ' ἡμῖν = παλῆ κούκαλον· Ἀρισταίν. 2. 1. [ὅς, Jac. Δ. Π. σ. 185], Ἀπ. Ρῶδ. γεράνειον, τὸ, εἶδος βολεῶς ἢ ὑπογείου μύκητος, Εὐστ. 1017. 19· εὐφωρον τοῦ ὕδνου, Θεόφρ. 1. φ. 1. 6, 5.

γεράνας, ου, ὁ, (γέρανος) ὁ μακρὸν ἔχων, λαμβὼν ὡς τὸν τοῦ γεράνου, Δ. Β. 31.

γεράνειον, τό, (γέρανος) φυτὸν τι, Διοσκ. 3. 131. II. = γεράνος II, ἴδε Δουδάγγ.

γερανίς, ἰδος, ἡ, εἶδος χειρουργικοῦ ἐπιδησίου, Γαλην. 12, 491 κ. ἄλλ.

γερανίτης (ἐνν. λίθος), ὁ, εἶδος πολυτεμοῦ λίθου, Πλάτ. 37. 11. [τ] γεραννο-βωτία, ἡ, τὸ βόσκειν γεράνους, Πλάτ. Πολιτ. 20C, ἴδε ἐν λ. χηννοβοτία.—παρὰ Πολυδ. Θ'. 10· βωτία.

γεραννο-μάχλα, ἡ, μάχη γεράνων, Στράβ. 70.

γεραννο-πόδιον, τό, = λυχνίς, φυτὸν, Διοσκ. 3. 114.

γέρανος, ἡ, ὡσαύτως ἢ, Θεόφρ. Σημ. 3. 1.—ὁ γέρανος, τὸ πτη-νόν, grus cinerea, Ἰλ. Γ'. 3, κτλ.· ἡ διάβασίς τοῦ ἐόλου τὸν χειμῶνα καὶ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀρόσεως, Ἦσ. Ἑρτ. κ. Ἦμ. 448, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 710' περὶ τῶν ματαναστεύσεων αὐτοῦ ὅρα Ἀρ. στ. Γ. Ζ. 8. 12, 3' πρὸλ. πυγμαῖος. II. μηχανὴ πρὸς ἀνύψωσιν βαρίων, ἴδιος ἐν τῷ θεάτρῳ, Πολυδ. Δ'. 130. III. χορὸς μιμού-μενος τὴν πτηνὴν τῶν γεράνων, Δουκ. Ὀρχ. 34. IV. ἰχθύς, Ἀλ. π. Ζ. 15. 9, ἐνθα εἶναι ἄρα. (Πρὸς τὰ γερανός, πρὸλ. Δατ. grus, Παλαιο-Γερμ. chranuh (Γερμ. kranich)· Ἀγγλο-Σαξ. crun· Ἀθ. gérne· Ἀρμωρ. καὶ Κορν. krunn—ἴσως ἡ ῥίξ εὐρι-σκειται ἐν τῷ Σανσκρ. gar (ἴδε ἐν λ. γῆρας), ὥστε γερανός πιθανῶς σημαίνει ὁ κράκτις ἢ κεράκτις, ὁ κραυγάζων).

γεράνωδης, ἐς, (εἶδος) ὅμοιος γεράνῳ, Δ. Β. 31.

γεράνός, ἡ, ὄν, = γεραῖός, Σοφ. Ο. Κ. 200, 238, Ἑπιγράμ. Ἑλλην. 853 b.

γεράρός, ὁ, ὄν, (γεραῖρ) ἔχων ἐπιβάλλον ἰσχυρικόν, μεγαλο-πρεπὲς, Ἰλ. Γ'. 170· γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεὺς αὐτόν 211· γεραρὴν τράπεζα, τράπεζα τιμῆς, Ξενοφάν. 1. 9 Hek.—γεραρός γεραρὶν Ἑπιγράμ. Ἑλλην. 670. 2) βραδύτερον, γεραῖος Λισχύλ. Ἀγ. 722' γ. τοκήες Σουλ. Ἑπιγρ. 765. 3) γερα-ρὸς, οἱ, ἱερεῖς, Λισχύλ. Ἰκέτ. 667' οὕτω γεραρά, ὡς νῦν γρά-φεται ἀντὶ τοῦ γεραῖραι ἐν Δημ. 1369, 1371, 1372, ἱερεῖαι τοῦ Διονύσου· ἀλλὰ, Μητρὸς, πρόπολος σεμνὴ τε γεραῖρά, ἀπαντᾷ ἐν Ἀττ. Ἑπιτύμ. Ἑπιγράμ. Ἑλλην. 44.

γέρᾶς, αος, ὡς, τό· ὄνομ. πληθ. γέρᾶ, κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ γέραα, Ἰλ. Β. 237, Θ. 334, Ὁδ. Δ. 66' ἀλλ' Ἀττ. γίρᾶ, συνηρ., Ἠρόδ. Φων. 888· γέραα Ἠρόδ. 2. 168· τύπος τις γέρατα ὕπαντα ἐν Ἑπιγράμ. Ἑλλην. 1040. 29· Ἑπ. ὅτε, γεράεσσιν αὐτόθι 857'—δῶρον τιμῆς, ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι ἐλάμβανον ἐκ τῆς λείας πρὶν αὐτὴ διανεμηθῇ, ἴκαν συχν, παρ' Ὀμήρῳ γέρας, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ μῆτρα, Ὁδ. Α. 534· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, ἐπὶ τῶν τελευταίων τιμὴν τῶν νεκρῶν, Ἰλ. Π. 457'—πῶν δικαίων ἢ προ-νόμων ἀποδιδομένων ἰσαριθμῶς εἰς βασιλεῖς ἢ εὐγενεῖς ὡς τιμὴ γέρας ὅ· ὅτι δῆμος ἐδωκεν Ὁδ. Π. 150' πρὸλ. Ἰλ. Γ'. 182, Ἠρόδ. 1. 114, κτλ.· πρότερον δὲ ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλεῖαι Δουκ. 1. 13· κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀρχή, Λισχύλ. 56. 21' οὕτω, δαίμοσιν νίμει γέρα ἄλλοισιν ἄλλα Λισχύλ. Πρ. 229, πρὸλ. 83, 107, 439. 2) καθόλου, δῶρον, Ὁδ. Γ. 207, κτλ. (Ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὰ Ζενδ. gar (dignitas), garitūh (honore-titia)).

γεράσιμος, ου, (γέρας) τιμῶν, Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 122.

II. = γεραρός, τιμώμενος, τιμητήμενος, Εὐρ. Φων. 923· ἀντιπ-άστος διὰ τὸ γῆρας, ὁ αὐτ. Ἰκέτ. 95.

Γεράστιος, Σπαρτιατικὸς μὴν ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν Ἑλαφθι-λίωνα, Θουκ. 4. 119 (ἴδε Ἀρποκλ.), Ἀδην. 639D.

γερασ-φύρος, ου, κτώμενος, λαμβάνων γέρας, τιμὴν, Πίνδ. Π. 2. 81.

γεργέριμος (ἐνν. ἐλαία), = ἀρυπετής, Καλλ. Ἀποσπ. 50, πρὸλ. Σουδ., Πισχ., Εὐστ.· ὡσαύτως ἐπὶ σύκων, Ἀδην. 56D.

γέρουρα, ἴδε ἐν λ. γόργουρα.

γέρεα, Ἰων. ὄνομ. πληθ. τοῦ γέρας, Ἠρόδ.

Γερήντος, ὁ, Ὀμπρ. ἐπὶθ. τοῦ Νίστορος, Γερήνιος ἱππότης Νίστωρ, ἐκ τῆς Γερηνίας ἢ τῶν Γερήνων, πόλις τῆς Μισσηλίας·

εἰνός ἐών.. παρ' ἱππεδόμοις Γερήνιος Ἰλ. Ἀποσπ. 22. 16.

Γερητο-θεόδωρος, οἱ, ἄνθρωποι ὡς ὁ Γέρης καὶ ὁ Θεόδωρος, δηλ. εὐτελεῖς, οὐτιδανόι, Ἀριστοφ. Ἀγ. 605.

Γερη-φορέα, ἡ, τὸ ἔχειν σφίαν, ἀξιοπρέπεια, τιμὴν, Διον. Ἀλ. 2. 10.

Γερμην-αλέτης, ου, ὁ, καταστραφεὺς τῶν Γερμανῶν, ὁ νους Γερμανῶν φρονέων, Χρησμ. Σιβύλ. 14. 46.

γεροντάγωγιον, (ἀγωγός) δὴ ἡγῶ γέροντα, Σοφ. Ο. Κ. 348, Κῆμ. παρὰ Melniko 4. σ. 674· μ. αἰτ., Πηλέα γερ. Σοφ. Ἀποσπ. 423'—ἐν Ἀριστοφ. Ἰππ. 1090, παρμύδα τοῦ παιδάγωγῶν.

γερόντιος, α, ου, ἀνήλικον εἰς γέροντα ἢ εἰς γεροντικὴν ἡλι-κίαν, Πολυδ. Β'. 13, ἴδε Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 603'—γεροντιεύς ἐν Εὐστ. Πονημ. 343. 83.

γεροντεύω, εἶμαι γέρον ἢ γεροισιαστής, γεροντεύσας Ἑπιγρ. Λακ. ἐν Σουλ. Ἑπιγρ. 1261'—μέτα παρ' Ἠσυχ.

γεροντία, ἡ, ἄλκων, τύπος τοῦ γεροντιά, Σοφ. Ἀποσπ. 423'.

γεροντίας, ου, ἡ, πρὸς πατέρος πύπας, Σχολ. ὡς Ἰλ. 2. 116, Εὐστ. 971. 23.

γεροντιῶν, γηράσκω, γίνομαι παιδαριώδης, παλμπαι, Διογ. Λ. 3. 18.

γεροντιζῶν, γηράσκω, γεροντιζῶν εἶνος, παλαιός, 'Αλξ. Τραλλ. 9. σ. 524.

γεροντικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς γέροντα ἢ ὁμοίως γέροντι, Πλάτ. Νόμ. 761C.—πρὸς, ἔποικ.—'Επίρρ.—κῶς Πλούτ. 2. 639D.

γερόντιον, τό, ὑποκορ. τοῦ γέροντος, ἡγεροντιῶν ἢ ἡγεροντιῶν, μικρός γέροντος, 'Αριστοφ. 'Αγ. 993, Ξεν. 'Αν. 6. 3, 22.

II. τῶν Καρχηδονίων ἢ γερούσια, Πολύβ. 6. 51, 2, μετὰ καὶ ἄλλης πιθανῆς γραφῆς γεροντικῶν.

γεροντο-γράδια [α], τό, (γραῦς) γεροντογραφία, βαρβαρισμός ἐν 'Αριστοφ. Θεσμ. 1199· ἐνθα ὁ Δινδ. διγεγραμμένος.

γεροντο-διδάσκαλος, ὁ, ἡ, διδάσκαλος γέροντος, Πλάτ. Εὐθύδ. 272C.

γεραντο-ειδής, ἔς, ὁμοίως γέραντι, Εὐστ. 1923. 63.

γεροντοκομεῖον, τό, (κομῆ) τόπος ἐνθα περιποιῶνται τοὺς ἀπορούς γερόντας, 'Ιουστινιαν. Κωδ., ἐνθα εὐρεται ὡσαύτως καὶ τὸ οὐσίαστ. γεροντοκόμος, ὁ.

γεραντο-μάκρια, ἡ, γέροντος τρέλλα, ὄνομα κωμῶς, τοῦ 'Αναξανδρίδου, 'Αριστ. Ρητ. 3. 2, 3.

γερούσια, ἡ, συνέδριον τῶν γερόντων, Εὐρ. Ρήσ. 401· ἰδίως ἐν Σπάρτῃ, ἐνθα τὸ σωματεῖον τοῦτο ἦτο μικρότερον καὶ ἀριστοκρατικώτερον τῆς βουλῆς, Δημ. 489. 19, 'Αριστ. Περ. 2. 9, 22 (εἶναι δὲ τὸ Λακων. ὄνομα τα γερύσια καὶ γεροντία, ἀπὲρ ἴδε)· ἦτο δὲ χαρακτηριστικὸν τῶν Ἀσπιδίων πολιτευτῶν ἢ ἱερὰ γερούσια ἢ ὡς οἱ Keil Inscr. σ. 92, Müller Δωρ. 3. 6· πρὸς, γέρον·—ὡσαύτως τῶν Καρχηδονίων ἢ γερούσια, 'Αριστ. Πολ. 9. 11, 3· καὶ ἡ Ρωμαϊκὴ σύγκλητος, Πλούτ. 2. 789F.

II. = πρεσβεία, Εὐρ. Ρήσ. 930.

γερουσιακός, ἡ, ὄν, ὁ ἐκ τῆς γερούσιας ἢ ἀνήκων εἰς αὐτήν, χρήματα Σουλ. 'Επιγρ. 3080.

γερουσιαστής, ὁ, ὁ μέλος τῆς γερούσιας, Πολύβ. 7. 9, 1, 'Επιγρ. παρὰ Keil σ. 91·—τὸ ῥῆμα -άζω, εἶμαι γερουσιαστής, Νικητ. 'Ιστ. 308Δ.

γερούσιος, α, ὄν, ὁ προσωρισμένος ἢ ἀρμόδιος διὰ τοὺς γέροντας, γ. ὄνος, ὃν πίνουσι μόνον οἱ ἀρχηγοί, 'Πλ. Δ. 359· γ. ὄρκος, ὃν δίδουσι οἱ ἀρχηγοί, X. 119.

γεράδια, τά, σκεπτάματα ἐκ πλεγματῶν, Πλούτ.

γέρων, τό, (εἶρω) Λατ. γριττα, πᾶν πλεκτὸν ἐκ λεπτῶν ῥόθων,

1) ἐπιμήκης ἀσπίς κεκαλυμμένη διὰ δερμάτις βοῦς, ὅποια οἱ Πέρσαι μετεχειρίζοντο, 'Πρόδ. 7. 61, Ξεν. Κύρ. Τ. 1, 33, κτλ.· πρὸς, γερούφορος.

II. γέρον, τό, περιφράγματα πλεκτὰ ἐν χρήσει ἐν τῇ Ἀθηναϊκῇ ἀγορᾷ, εἶδος παραπηγμάτων, τά γ. ἐνεπιήμηνσαν Δημ. 284. 24· τά γ. ἀναιρεῖν ὁ αὐτ. 1375. 20.

III. τὸ πλεκτὸν σῶμα ἀμάρτης, Σπάρτων 204.

IV. = γερορροχελών, ἡ, Λατ. vinea, Πολύβ. 8. 5, 2, 'Αρρ. 'Αν. 1. 21, 10, κτλ.

V. ῥάδος, σκόλοψ, ξύλον μικρόν, Εὐπολ. ἐν 'Αδελ. 140· ὁσπός, βέλος, ὑποπτον παρ' Ἀλκιμανί 125.

2) = αἰδοῖον, ὡς 'Επιγρ. παρὰ Σχολ. Δουκ. 'Αναχ. 32.

γερο-φόρος, οἱ, στρατιῶται φέροντες πεπλεγμένας ἀσπίδας, Ξεν. 'Αν. 1. 8, 9, Πλάτ. Λάχ. 191C.

γερο-χελών, ἡ, ἡ γέρων, πολιορκητικὴ μηχανὴ ὁμοία χελών, ἐκ γέρων πεποιημένη, Φύλων ἐν Μαδ. 'Αρχ. σ. 99.

γέρυνος, ὁ, = γύρινος, Νίκ. Θ. 620, 'Αλ. 576.

γερούα, ἡ, Λακων. τύπος τοῦ γερούσια, 'Αριστοφ. Δυστ. 980.

γέρων, ὄντος, ὁ, = γέροντας, 'Ομ.· πλεοναστικῶς· πολαιοὶ γέροντες 'Αριστοφ. 'Αγ. 676· ἄνους τε καὶ γέρων Σοφ. 'Αν. 281, πρὸς, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1349· αἰ γὰρ ἡδὲ τοῖς γέρουσιν εὐ μαθεῖν Δίσχυλ. 'Αγ. 584· καλὸν δὲ καὶ γέροντα μαυθάνειν σοφὰ ὁ αὐτ. 'Αποσπ. 292.

2) εἶς τοῦ 'Ομήρου λαμβάνει σημασίαν πολιτικὴν, καθ' ἣν ἡ ἐννοία τῆς ἡλικίας ὑποχρεῖται καὶ ἐπικρατεῖ ἐννοία τοῦ ἀγῶματος· γέροντες ἐκαλοῦντο οἱ πρεσβύτεροι ἢ ἀρχηγοί, οἵτινες μετὰ τοῦ βασιλέως ἀπετελοῦν τὴν κυρίαν βουλὴν· κικλήσκον δὲ γέροντας ἀριστοὶ Παναθηναῖοι 'Πλ. Β. 404 κτλ., πρὸς, I. 570, 'Οδ. B. 14· (δημογέροντες ἡμῶς εἶναι ὄντως γέροντες, 'Πλ. Γ. 149)·—βραδύτερον ἐλέγοντο οὕτως οἱ βουλευταὶ ἢ γερούσιασται, Λατ. Patres, ἰδίως ἐν Σπάρτῃ, 'Πρόδ. 1. 65, 6. 57, Πλάτ. Νόμ. 692A, 'Αριστ. Περ. 2. 6, 17, κτλ. καὶ ἐν ἄλλας Δωρ. πόλεις (πρὸς, γερούσια), ὡς ἐν 'Πιλι, αὐτόθι E. 6. 11· ἐν Κρήτῃ αὐτόθι 2. 10, 6· πρὸς, πρεσβύς III.

II. ὡς ἐπίθ. παλαιός, γέρον ὄρκος 'Οδ. X. 184· γ. γράμμα Δίσχυλ. 'Αποσπ. 305· ὅλλῃ συνήθειον κατ' ἄρσεν, φῶς γ. Θέογν. 1351· γ. χαλκός Σιμων. 146· γ. λόγος, φόνος Δίσχυλ. 'Αγ. 750, Xο. 805, Εὐρ. 'Ιπρ. Μαιν. 26· ἱππος Σοφ. Πλ. 25· πόνος ὁ αὐτ. O. K. 1258· οἶκος 'Αλεξ. 'Ορχ. 1, πρὸς, Εὐθύδ. ἐν 'Αδελ. 4· πέπλος, λείβος Θεόδωρ. 7. 17, 21. 12 (οὕτως οἱ Λατῖνοι ἔλεγον anus mater, charta, fama, amplexus, κτλ., Catull. 68. 46, κτλ., Martial 6. 27)· σπανίως αὐτὸ παρὰ πειρῆς, οἱ γέροντες τῶν Ἰσθμίων, τῶν ἐλάφων 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 8. 30, 6., 9. 5, 5· ὡσαύτως, Ἀντίγονος ὁ γ., Ἀντίγ. ὁ πρεσβύτερος, Πλούτ. Πελόπ. 2· οὕτω καὶ κατ' αὐθ. πληρ., γέροντα βουλευταῖν (ὀντι ἀρχαῖα) Σοφ. 'Αποσπ. 682.

III. τὸ ἐργαλεῖον καθ' οὗ ἐκλῶον ἀναρτῶντες τὰ στυπνῆτα, ἔχον κεφαλὴν γέρον-

τος, Φερεικρ. Μυρμ. 4, ἐνθα ἴδε Meineke. Πολύβ. 7. 73. ('Εκ τῆς αὐτῆς ῥίξης παράγονται τὸ γραῦς, γραῖα, γῆρας, ὅλλ· ἴσως οὐχὶ τὸ γέρας (ἴδε τὰς λέξεις)· Σπυνοκρ. γαράμ, γὰρ (senex, senectus)· Ἀγγλο-Σαξ. grey ('Αγγλ. grey, «φάρος»)· Παλαίο-Γερμ. grā, grāwēr (grau).)

γευθμός, ὁ, = γεύσεις, Νίκ. 'Αλ. 399.

γεύμα, τό, (γεῦω) γεύσις, ἀπόγευσις πράγματός τινος, Εὐρ. Κύκλ. 150, 'Αριστοφ. 'Αγ. 187, κτλ.· γεύματος χάριν 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 1. 6, 8.

II. τροφή, 'Ιππ. 'Οξ. 385.

γεύσις, εὖς, ἡ, ἀπόγευσις τῆς γεύσεως, 'Αριστ. 'Πο. Ν. 3. 10, 8, κτλ. II. ἀπόγευσις, δοκιμή, 'Εδδ. III. τροφή, 'Εδδ. (Σοφ. 'Ιστ. 15, 2).

γευστέον, ῥῆμ. ἐπίθ. τοῦ γεῦω, καὶ γεύομαι, τινά τινος Πλάτ. Πούτ. 537A.

γευστήριον, τό, ποτήριον δι' οὗ γεύεται τις, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 285, Φερεικρ. Τυρ. 1. 3.

γεύτης, ου, ὁ, ὁ γευόμενος, Σουλ. 'Επιγρ. 2214. 8.

γευστικός, ἡ, ὄν, ὁ εἰς γεῦσιν ἀνήκων, ἢ εἰς γεῦσιν ἐπιτελής, γ. αἰσθητήριον, ἢ ὅρα τῆς αἰσθήσεως τῆς γεύσεως, 'Αριστ. π. Φυζ. 2. 10. 5.

γευστός, ἡ, ὄν, οὗ δυνατόν τις νὰ γευθῇ, τό γ. 'Αριστ. Ρητ. 1. 11, 5, π. Φυζ. 2. 10, 3, κ. ἄλλ.

γεῦω, μέλλ. γεύσω, Ἀνδρ. 'Εγκ. 1. 27· ἀόρ. ἔγευσα 'Πρόδ. Εὐρ.·—Μέσ., μέλλ. γεύσομαι, 'Ομ.· Πλάτ.· ἀόρ. ἔγευσάμην 'Οδ.· 'Πρόδ.· Ἀντ. γεύσεται, -σόμεθα, 'Επ. Ἀντ. -ηται, -ώμεθα, 'Π. Φ. 61., γ. 258., πρὸς, Ω. 356· γ' πληρ. εὐκ. γεύσαλατο, Εὐρ. 1. Δ. 423· πρὶμ. γέγευμαι, Δίσχυλ., κτλ. (γεύμεθα Θεόδωρ. 14. 51)· ὑπερσυντ. ἐγγέυντα 'Θουκ. ('Εκ γ' 'ΕΥ', ἢ μάλλον 'ΕΥ'Σ, παρίγονται ὡσαύτως γεῦμα, γεύσις· πρὸς, gushi, gushē (dialectal), gushis, goshas (dialectal)· Λατ. gus-to, gustus· Γοθ. haus-jan (γεύεσθαι)· Παλαίο-Σκυθ. kosti ('Γερμ. kost, cibum).)

II. παρίγω γεῦσιν, ἀπόγευσιν τινος, γλυκύν γεύσας τὸν αἶθνα 'Πρόδ. 7. 46, ἐνθα ἴδε Valck.· σπανίως, τινά τι Εὐρ. Κύκλ. 140· ἢ τινά τινος Ἀνάκρητ. ἐνθ' ἀνιστ.· Πλάτ. Νόμ. 634A· πρὸς, γευστέον· ἄλλῃ,

II. ἐν τῇ μέσ. τύπ., γεύομαι, μετὰ πρὶμ. καὶ ὑπερσυντ. παθ. ἀπογεύομαι, δοκιμάζω, μ. γεν., προικός γεύσεσθαι Ἀχαιοῖν 'Οδ. P. 413· ἀλλήλων ἐγγέυντο, εἶχον γευθῆ, εἶχον φάγει, ἐξ ἀλλήλων, 'Θουκ. 2. 70· μέλιτος Πλάτ. Πολιτ. 359D, κτλ.

2) μεταρ., γεύομαι, δοκιμάζω, αἰσθάνομαι, δοῦρός ἀκούκης ἡμετέροισ γεύεται 'Π. Φ. 60· ἔπ-στοῦ 'Οδ. Φ. 98· χειρῶν γ. 181· ἄλλ· ἄγε.. γευσόμεθ' ἀλλήλων ἐγγελαί, ὅς δοκιμάσωμεν ἀλλήλους διὰ τῆς λόγης, 'Πλ. γ. 258· γ. στρατοῦ Σοφ. 'Αγ. 844· δοκιμάζω τὰς ἡσυχίας, τὰς εὐχρηστικὰς τῶς πράγματος, ἀρχῆς, ἐλευθερίας 'Πρόδ. 4. 147., 6. 5· ὁμῶν, εἶχον γεῦθ, I. 5. 25 (4. 52)· ἄλλας, στεφάνων ὁ αὐτ. I. 9. 61, I. 1. 29· γεύεσθαι τί τινος, ἔχεινευχάριστῃν τινα ἢ κέρδος παρ' αὐτοῦ, ὁ αὐτ. N. 7. 127· ἐπὶ ἐγγάμων γυναικί, ἀνέρος γε-γευμένη Δίσχυλ. 'Αποσπ. 238· γ. πόνων, δοκιμάζω, λαμβάνω πείραν αὐτῶν, Πίνδ. N. 6. 41· μάχων Σοφ. Τρ. 1101· πένθους Εὐρ. 'Αλκ. 1069· ἀμφοτέρων Πλάτ. Πολιτ. 358E· γ. ἐμπύρων, τὰ δοκιμάζω, Σοφ. 'Αντ. 1005·—σπανίως μ. αἰεταί, ἔρσης (ἐκμάδα γευσόμενος 'Ανθ. II. 6. 120).

3) ἐν τῇ μεταρ. ἔγγευσμα, λαμβάνω τροφήν, 'Εδδ. ('Ιων. γ', 7), Πράξ. 'Αποσπ. γ', 10.

γεφύρα (Βουστ. βέφυρα ἢ βλέφυρα, Στράτις Φων. 3), ἡ, ἐν χρήσει παρ' 'Ομ. (μόνον ἐν 'Πλ.) ἀεὶποτε κατὰ πληθ. εἶναι ἀδελφὸν ἐν ἡ πρώτῃ σημασίᾳ εἶναι ἡ τοῦ φραγμοῦ, προχωμάτος πρὸς παρακώ-λυσιν τοῦ ῥεύματος ἢ γεφύρας πρὸς διέσπασιν αὐτοῦ. Τὸ πρῶτον εἶναι τὸ φυσικῶς αὐτὸν ἐν 'Πλ. E. 88 κτλ. (ποταμῷ πληθύνοντι ἐοικὸς χειμάρρῳ, δατ' ὥκα βέων ἐκέδασσε γεφύρας· τὸν δ' οὐτ' ἀρ τε γέφυραι ἐερμέναι ἰσχανώσιν), καὶ ὑποστηρίζεται ὑπὸ τῆς χρήσεως τοῦ ἀπογεφυρώω παρ' Ἡρόδ. καὶ γεφυρώω ἐν τῷ Χρον. Εὐσεβ.· τὸ δὲ τελευταῖον δεικνύει ἡ παρ' 'Ομήρῳ χρήσις τοῦ γεφυρώω·—Υπάρχει δὲ ἡ αὐτὴ ἀδελότης περὶ τοῦ ἀν πολέμοιο γεφύραι σημαίνει τὸ ἔδαφος τὸ μεταξὺ τῶν ἀντιμαχομένων μερῶν ἢ τῇ μετὰ τῶν φαλάγγων δίδον, ὅλλ· ἡ γενικὴ ἐννοία εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ τοῦ μετὰ ταῦτα ἐν χρήσει μετὰ χιμῶν, τὸ πῶλον τῆς μάχης, 'Πλ. Δ. 371, Λ. 160, κτλ.· οὕτως, δεαν ὁ Πίνδ. N. 6. 67 καλῇ τὸν 'Ισθμὸν τῆς Κορίνθου πόντου γεφύραν, ἀμφοτέραι αἱ σημασίαι εἶναι δυνατόν, πρὸς, I. 4. 34 (5. 33).

II. μεθ' 'Ομ. καθ' ἑνικ., βεβαίως ἐπὶ τῆς ἐννοίας γεφύρας, γεφύραν γευνύναι 'Πρόδ. 4. 97· γ. γαῖν θυρῶν ζευκτηρίαν Δίσχυλ. Πέρσ. 71· γ. λῦσαι Ξεν. 'Αγ. 2. 1. 17· πόρον ὑπὲρ γεφυρῶν ἄγοντες Λατ. 1. 353·—ὡσαύτως ἐπὶ ὑπογείῳ δρόμῳ ἢ διόδῳ, ὑποστέχει γ. Φιλόδοτ. 33. (Παραγωγὴ ἀδελφ.) [μ. μακρόν· βροχὺ μόνον παρὰ μεταρ. ποιη-ταῖς, Ἀνθ. II. παραρτ. 223, Orall. Inscr. Lat. 1. 1949.]

γεφύρα-εργάτης, ου, ὁ, = γεφυροποιός, Τζέξ. 'Ιστ. 2. 82.

γεφυρίζω, λαμβάνω ἀπὸ τῆς γεφύρας (ὕψους γεφύρα μετὰ Ἀθη-νῶν καὶ Ἐλευσίνος, καὶ ἐνθ' οἱ ἀνθρώποι διερχόντο αὐτὴν ἐν πεμνῇ πομπῇ, εἶχον παλαιὰν συνήθειαν νὰ λαμβάνωσιν ἐν τῇ ἡβῇ, 'Πλούτ., Σουλ.), καὶ οὕτως, ἐλευθέρως καὶ ἀκωλύτως ληιδροῦ, χλευάζω, ὑδρίζω τινά, Πλούτ. Σουλ. 6. 13·—ἐντέθεν, γεφυρίσμός, ὁ, πα-

χολή λοιδορία, χλευασμός, ὕβρις. Στράβων 400· καὶ γεφυρίστῃς. οὗ, δ. λοιδορίας, κακολόγους, ὕβριστῃς. Πλούτ. Σύλλ. 2.

γεφύριον, τὸ ὑπόκορον τοῦ γεφύρου. Αἰλ. Π. Ἰστ. 8. 14.

γεφυρο-ποιεῖω, κάμνω γεφυράν. Πλούτ. 3. 64, 1.

γεφυρο-ποιός, δ. δ. κατασκευάζων γεφύρας. Λατ. pontifex. Πλούτ. Νομ. 9.

γεφυρουργία, ἡ, (*έργω) ἡ κατασκευὴ γεφυρῶν. Τζέτζ. Ἰστ. 1. 931.

γεφύρω, (γέφυρα) συνθετὴ διὰ γεφύρας, καθίσταται διαβατικὴν διὰ γεφύρας, γεφύρωσε δὲ μιν (ἐνν. τὸν ποταμὸν) ἡ πετέλη, ἡ πεπτοῦσα πετέλα ἀπέτελεσε γέφυραν ὑπεράνω τοῦ ποταμοῦ. Ἰλ. Φ. 245· οὕτω παρὰ πεζοῖς, γ. τὸν ποταμὸν, κάμνω γέφυραν ὑπερόνω αὐτοῦ. Ἡρόδ. 4. 118, πρὸλ. 88, Πλάτ. Κριτ. 115C· ἐγεφυρώθη δ. πόρος Ἡρόδ. 7. 36· ποταμὸν πλοίοις γ. Πλούτ. 3. 66, 6· νε- κροῖς Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 12. 2. 2) κάμνω (ἐπὶ τὸν τινα) ὡς γέφυραν, γεφύρωσε κέλευθον, ἔκαμε δρόμον διὰ γεφύρας, γεφυ- ρωτὸν. Ἰλ. Ο. 327· νόστον Ἀτρεΐδαις γ. Πίνδ. 1. 8 (7). 111.

II. ὑπερασπίζω διὰ προχύματος (πρὸλ. ἀπογεφ-). Εὐστ. Χρον. γεφύρωσις [ῶ], εως, ἡ, ἡ διὰ γεφύρας τεύξις. Στράβων 59.

γεφύρωτής, οὗ, δ. δ. κατασκευάζων γεφύρας, γεφυροποιός, Πλούτ. Λουκ. 26.

γεωγράφω, περιγράφω τῆς γῆς τὴν ἐπιφάνειαν. Ἀριστ. π. Κόσμ. 3, 13·—παθ., τὰ γεωγραφούμενα, γεωγραφικὴ περιγραφή, Ἀθήν. 657F.

γεωγράφια, ἡ, ἡ τῆς γῆς περιγραφή, Πλούτ. Θησ. 1. II.

χάρτης γεωγραφικός, ἡ, ἡ τῆς γῆς περιγραφή, Πλούτ. Θησ. 1. II.

γεωγράφικός, ἡ, ὅν. ἀνήκων ἡ ἀρμόδιος εἰς γεωγραφίαν, γ. ἐμπειρία, γ. πῖναξ, κτλ., Στράβ. 2, 7, κτλ.—Ἐπίρρ. —κῆς ὁ αὐτ., 94, κτλ.—τὰ γεωγραφικά, γεωγραφικὴ πραγματεία, Ἀθήν. 121A, Στράβων 67 κτλ.

γεω-γράφος [ᾱ], ὄν. (γῆ, γράφω) ὁ τὴν γῆν περιγράφων, ὁ γεωγράφος, δ. Στράβων, συχν. παρ' Εὐστ.

γεω-δαΐα, ἡ, (δαίω) ἡ διανομὴ τῆς γῆς, ἡ τέχνη τῆς κατα- μετρήσεως κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐπιστήμην τῆς γεωμετρίας. Ἀριστ. Μεταρ. 2. 2, 26· γεωδαΐας, ἡ, ὁ καταμετρεῖν τὴν γῆν, μετρ.

γεωδῆς, ες. (εἶδος) ὁμοῖος τῇ γῇ, χωματώδης. Πλάτ. Φαίδρ. 81C· γ. καὶ ἀλῆθον, ἔχον βάθος γῆς, πολὺ χῶμα (πρὸλ. βαθυγείας), ἔνν. Ἀν. 6. 4, 5, κ. ἀλλ.· τὸ γ. Ἀριστ. π. Ζ'. Γ. 3. 2, 17, 5. 3, 15, κ. ἀλλ.· τὸ γεωδέστερον αὐτοῦ 3. 1, 31, κ. ἀλλ.· ἀνθρακας γεωδέστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωδῆστατοι Θεόφρ. 1. Φ. 5, 9, 1.

γεωπονία, ἰων. -έη, ἡ, καλλιέργια τῆς γῆς. Ψευδο-Φωκυλ. 161, Σούλ. Ἐπιγρ. 4508· γεηπονίαν Ἀριστ. Φυστ. 1. 7, 2.

γεωπονικός, ἡ, ὄν. ἀνήκων ἡ ἐπιτηδεύειν εἰς γεωργίαν—τὰ γεωπονικά, πραγματεία περὶ τῆς καλλιέργειας τῆς γῆς, συναρμολο- γηθεῖσα ὑπὸ Κασσιανοῦ Βέσσου.

γεω-πόνος, ὁ, γεωργός. Ἀνθ. Π. 7. 175, 281, Φίλων 1. 212· παρὰ Βασίλ. 108, 14, γεηπόνος. Ὁ Δωρ. τύπος γᾶπόνος ἦτο ὑ- χήματος παρ' Ἀττ., Εὐρ. Ἰκέτ. 420· πρὸλ. γεητόμος.

γεωργία, εἰμαι γεωργός, καλλιέργειαν τὴν γῆν, διατροπὴν κτῆμα ἀγροτικῆν, Πλάτ. Νόμ. 805B, Ξεν., κτλ., γ. ἐν τόπῳ Ἀνδρ. 12, 28, Πλάτ. Κούρρ. 461, κτλ.· μετὰ οὐνοῖς, αἰτ., γεωργίαν γ., ἀσκή τὴν γεωργίαν, Ἀριστ. Πολ. 1. 8. 7· τὸ ἐλαίον γ., παρὰ γῆ, ἐλῆγω ἐλαίον, Σούλ. Ἐπιγρ. 355, 2, II. μ. αἰτ., καλλιέργω, ἀροσίδω, περιποιῶμαι, γῆν, ἀγρὸν, Ἀριστοτ., Ἐκκλ. 592, Θουκ. 3. 88, κ. ἀλλ.· γεωργῶν τὰ ἐκείνων Δημ. 239. 28· ἐπὶ ποταμοῦ ἡ κηρίσεις, καθίσταται τὴν γῆν γόνιμον, Πλάτ. 2. 28·—παθ., ἐπὶ ἐργῆς, Σούλ. Ἐπιγρ. 1732· 39· τὰ γεωργούμενα φυτὰ Ἀριστ. Προβλ. 10. 45. 2) καθύλην, περιποιῶμαι, καλλιέργω, ἐλαίος Ἰεωπ. 9, 2· ἐγκαθύν, γ. ἐλαίου, οἶνον, παρὰ γῆν, Δίων Κ. 49. 36, 3) ἐργάζομαι εἰς τι, ἀσκή αὐτό, Λατ. hīlāre, Δημ. 791, 22· φιλλαν Πλούτ. 2. 776B· γ. ἔκ τινος, λαμβάνω ὠφέλειαν ἐκ τινος, ὡς εἰς αὐτοῦ, Δημ. 442, 6.

γεωργήμα, τὸ, κεκαλλιεργημένη γῆ, Πλάτ. Νόμ. 674C.

γεωργήσιμος, ὄν. κατάλληλος πρὸς γεωργίαν, καλλιέργειαν, Ἀριστ. Προβλ. 20. 12, 4.

γεωργία, ἡ, ἡ καλλιέργια, ἡ τῆς γῆς περιποίησις, γῆς, χώρας, Θουκ. 1. 11, Πλάτ. Σοφ. 219A, κτλ.· τὸ διατερεῖν ἀγροικῶν κτῆμα, ὁ αὐτ. Συμπ. 186E, κτλ.· γ. ψιλή, ἡ καλλιέργια ἀροσίου γῆς καὶ βοσκήσεως κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πεφυτευμένον, ἐπὶ ἀμπελῶ- νων καὶ μηλωνων, Ἀριστ. Πολ. 1. 11, 2. 2) παρὰ πληθ., ἀροστικὰ κτῆματα, χωράρια, κεκαλλιεργημένη γῆ, τοῖς τοῖς μέν γεωρ- γίας ἐπὶ μισθώσεσι παραδιδόντες Ἰσοκρ. 146A, πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 809D, κτλ.· ἡ ἐννοία σπανία ἐν τῇ ἐνίκῃ, Δημ. 872. 11.

γεωργικός, ἡ, ὄν. ἀνήκων ἡ ἐπιτηδεύειν εἰς καλλιέργειαν, σκευή, βίος Ἀριστοτ. Εἰρ. 552, 590· δ. γ. λέως, ὁ χωρικός λαός, ὁ αὐτ. 520· κόποι γ. Σούλ. Ἐπιγρ. 4659· βιβλίον γ., βιβλίον περὶ τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας, Πλούτ. Κέτ. Περσ. 25·—ἡ γ. (ἐνν. τὴν γῆν), καλλιέργια τῆς γῆς, Πλάτ. Νόμ. 889B, κτλ.·—τὰ γεωργικά, χωράρια, Χρυσίππ. παρὰ Πλούτ. 2. 1044D· ἀλλ' ὡσαύτ., πραγμα- τεία περὶ γεωργίας, Ἀθήν. 649D. II. ἐπιτηδεύειν, ἐμπειρος περὶ τὴν γεωργίαν, Ἀριστ. Πολ. 1. 3, 2·—ὡς οὐσιαστ., καλὴς γεωργός, Πλάτ. Ἀπολ. 201, κτλ.· ὁ ἐπιδιδόνων, ἀγαθὸν ἀγροτικὰ ἔργα, Πλούτ. 2. 268B·—ἐπίρρ. —κῆς Κλήμ. Ἀλ. 325, Πλούτ. Ζ'. 141.

γεωργίον, τὸ, χωράριον, ἀγρός, Θεαγίν. παρὰ Σχολ. Πίνδ. Ν. 3. 21 (30), Στράβ. 671. II. καλλιέργια, Ἐδδ. (Σειράχ κτ', 6).

III. εἰσόδημα (Παροιμ. 24. 3).

γεωργός, ὄν. (γῆ, ἔργω), ὁ τὴν γῆν ἀνακαθίστων, βοδίζων Ἀρι- στοτ. Ἀχ. 1036·—ὡς οὐσιαστικόν. γεωργός, δ. Ἡρόδ. 4. 18, Ἀρι- στοτ. Εἰρ. 296, Πλάτ. Φαίδρ. 276B, κτλ.· οἱ γ., ἡσαν ἀναμενέμενοι μικρὸν ἀγρὸν κύριοι, ἐπειδὴ ἀντιτίθεται πρὸς τοὺς οἱ μισθορνοῦντες, Ἀριστ. Πολ. 4. 12, 3· ἀλλὰ τὸ δ. γεωργός ἀντιτίθεται πρὸς τὸ δ. θεσπότης τοῦ χωρίου, Σούλ. Ἐπιγρ. 355, 21· οὕτως ἐπὶ ἀμπε- λουργῶν, κηπουρῶν, κτλ., Πλάτ. Θεαιτ. 178C, Αἰλ. π. Ζ'. 7. 28, Φιλότηρ. 78· γ. ὅχλος, οἱ χωρικοί, Δίων. Ἀλ. 10. 53.

γεωργώδης, ες. (εἶδος) ὁμοῖος πρὸς γεωργόν, γεωργικός, Πλούτ. 2. 8B.

γεωρῶχλιον, πλάτω ἐν τῇ γῇ, ἀνοίγει ὑπόνομον ἢ μεταλλεῖαν, Ἡρόδ. 4. 200, Αἰλ. π. Ζ'. 16. 15·—ἀλλ' ὡσαύτως γ. χρυσόν Κλήμ. Ἀλ. 242.

γεωρῶχλιον, ἀνασκαφὴ τῆς γῆς, Σούλ. Ἐπιγρ. 93. 27, Αἰλ. Ζ'. 16. 43.

γεωρῶχλιος [ῶ], ὄν. (γῆ, ὀρύσσω) ὁ ἀνασκάπτων τὴν γῆν, Στράβων 141.

γεωτομία, ἡ, τὸ κατακάπτειν τὴν γῆν, ἡ καλλιέργια αὐτῆς, γεωργία, Μάξιμ. π. καταρχ. 400.

γεω-τόμος, ὄν. ὁ κόπτων, ἀνοίγων τὸ ἔδαφος, γεωρῶν, Ἀνθ. 11. 10. 101.

γεω-τράχλιον, ἡ, τὸ τρώγειν γῆν, Ἰνπ. 513. 19, πρὸλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 5, 3.

γεω-φύλαξ, ες, ὁ φειδόμενος ὡς γῆ· μόνον κατὰ πληθ., τὰ γ., μέτρος γῆς, ἐν Σόμῳ, ἔνθα ἀνεσκάπτετο εἶδος ὄχρας, Θεοφρ. Αἰθ. 61·—οὕτως γεωφάνειον ἢ -ευν, τὸ, δεικνύειν, παρ' Ἀρπ., Πλούτ. Ζ'. 99, Ἐννμ. Μ. 229. 21.

γεω-φύλαξ, ες, ὁ φειδόμενος ὡς γῆ· μόνον κατὰ πληθ., τὰ γ., μέτρος γῆς, ἐν Σόμῳ, ἔνθα ἀνεσκάπτετο εἶδος ὄχρας, Θεοφρ. Αἰθ. 61·—οὕτως γεωφάνειον ἢ -ευν, τὸ, δεικνύειν, παρ' Ἀρπ., Πλούτ. Ζ'. 99, Ἐννμ. Μ. 229. 21.

γεω-φύλαξ, ες, ὁ φειδόμενος ὡς γῆ· μόνον κατὰ πληθ., τὰ γ., μέτρος γῆς, ἐν Σόμῳ, ἔνθα ἀνεσκάπτετο εἶδος ὄχρας, Θεοφρ. Αἰθ. 61·—οὕτως γεωφάνειον ἢ -ευν, τὸ, δεικνύειν, παρ' Ἀρπ., Πλούτ. Ζ'. 99, Ἐννμ. Μ. 229. 21.

γεω-φύλαξ, ες, ὁ φειδόμενος ὡς γῆ· μόνον κατὰ πληθ., τὰ γ., μέτρος γῆς, ἐν Σόμῳ, ἔνθα ἀνεσκάπτετο εἶδος ὄχρας, Θεοφρ. Αἰθ. 61·—οὕτως γεωφάνειον ἢ -ευν, τὸ, δεικνύειν, παρ' Ἀρπ., Πλούτ. Ζ'. 99, Ἐννμ. Μ. 229. 21.

γεω-φύλαξ, ες, ὁ φειδόμενος ὡς γῆ· μόνον κατὰ πληθ., τὰ γ., μέτρος γῆς, ἐν Σόμῳ, ἔνθα ἀνεσκάπτετο εἶδος ὄχρας, Θεοφρ. Αἰθ. 61·—οὕτως γεωφάνειον ἢ -ευν, τὸ, δεικνύειν, παρ' Ἀρπ., Πλούτ. Ζ'. 99, Ἐννμ. Μ. 229. 21.

γεω-φύλαξ, ες, ὁ φειδόμενος ὡς γῆ· μόνον κατὰ πληθ., τὰ γ., μέτρος γῆς, ἐν Σόμῳ, ἔνθα ἀνεσκάπτετο εἶδος ὄχρας, Θεοφρ. Αἰθ. 61·—οὕτως γεωφάνειον ἢ -ευν, τὸ, δεικνύειν, παρ' Ἀρπ., Πλούτ. Ζ'. 99, Ἐννμ. Μ. 229. 21.

γεω-φύλαξ, ες, ὁ φειδόμενος ὡς γῆ· μόνον κατὰ πληθ., τὰ γ., μέτρος γῆς, ἐν Σόμῳ, ἔνθα ἀνεσκάπτετο εἶδος ὄχρας, Θεοφρ. Αἰθ. 61·—οὕτως γεωφάνειον ἢ -ευν, τὸ, δεικνύειν, παρ' Ἀρπ., Πλούτ. Ζ'. 99, Ἐννμ. Μ. 229. 21.

γεω-φύλαξ, ες, ὁ φειδόμενος ὡς γῆ· μόνον κατὰ πληθ., τὰ γ., μέτρος γῆς, ἐν Σόμῳ, ἔνθα ἀνεσκάπτετο εἶδος ὄχρας, Θεοφρ. Αἰθ. 61·—οὕτως γεωφάνειον ἢ -ευν, τὸ, δεικνύειν, παρ' Ἀρπ., Πλούτ. Ζ'. 99, Ἐννμ. Μ. 229. 21.

γεω-φύλαξ, ες, ὁ φειδόμενος ὡς γῆ· μόνον κατὰ πληθ., τὰ γ., μέτρος γῆς, ἐν Σόμῳ, ἔνθα ἀνεσκάπτετο εἶδος ὄχρας, Θεοφρ. Αἰθ. 61·—οὕτως γεωφάνειον ἢ -ευν, τὸ, δεικνύειν, παρ' Ἀρπ., Πλούτ. Ζ'. 99, Ἐννμ. Μ. 229. 21.

γεω-φύλαξ, ες, ὁ φειδόμενος ὡς γῆ· μόνον κατὰ πληθ., τὰ γ., μέτρος γῆς, ἐν Σόμῳ, ἔνθα ἀνεσκάπτετο εἶδος ὄχρας, Θεοφρ. Αἰθ. 61·—οὕτως γεωφάνειον ἢ -ευν, τὸ, δεικνύειν, παρ' Ἀρπ., Πλούτ. Ζ'. 99, Ἐννμ. Μ. 229. 21.

γεω-φύλαξ, ες, ὁ φειδόμενος ὡς γῆ· μόνον κατὰ πληθ., τὰ γ., μέτρος γῆς, ἐν Σόμῳ, ἔνθα ἀνεσκάπτετο εἶδος ὄχρας, Θεοφρ. Αἰθ. 61·—οὕτως γεωφάνειον ἢ -ευν, τὸ, δεικνύειν, παρ' Ἀρπ., Πλούτ. Ζ'. 99, Ἐννμ. Μ. 229. 21.

γεω-φύλαξ, ες, ὁ φειδόμενος ὡς γῆ· μόνον κατὰ πληθ., τὰ γ., μέτρος γῆς, ἐν Σόμῳ, ἔνθα ἀνεσκάπτετο εἶδος ὄχρας, Θεοφρ. Αἰθ. 61·—οὕτως γεωφάνειον ἢ -ευν, τὸ, δεικνύειν, παρ' Ἀρπ., Πλούτ. Ζ'. 99, Ἐννμ. Μ. 229. 21.

γεω-φύλαξ, ες, ὁ φειδόμενος ὡς γῆ· μόνον κατὰ πληθ., τὰ γ., μέτρος γῆς, ἐν Σόμῳ, ἔνθα ἀνεσκάπτετο εἶδος ὄχρας, Θεοφρ. Αἰθ. 61·—οὕτως γεωφάνειον ἢ -ευν, τὸ, δεικνύειν, παρ' Ἀρπ., Πλούτ. Ζ'. 99, Ἐννμ. Μ. 229. 21.

γεω-φύλαξ, ες, ὁ φειδόμενος ὡς γῆ· μόνον κατὰ πληθ., τὰ γ., μέτρος γῆς, ἐν Σόμῳ, ἔνθα ἀνεσκάπτετο εἶδος ὄχρας, Θεοφρ. Αἰθ. 61·—οὕτως γεωφάνειον ἢ -ευν, τὸ, δεικνύειν, παρ' Ἀρπ., Πλούτ. Ζ'. 99, Ἐννμ. Μ. 229. 21.

γεω-φύλαξ, ες, ὁ φειδόμενος ὡς γῆ· μόνον κατὰ πληθ., τὰ γ., μέτρος γῆς, ἐν Σόμῳ, ἔνθα ἀνεσκάπτετο εἶδος ὄχρας, Θεοφρ. Αἰθ. 61·—οὕτως γεωφάνειον ἢ -ευν, τὸ, δεικνύειν, παρ' Ἀρπ., Πλούτ. Ζ'. 99, Ἐννμ. Μ. 229. 21.

γεω-φύλαξ, ες, ὁ φειδόμενος ὡς γῆ· μόνον κατὰ πληθ., τὰ γ., μέτρος γῆς, ἐν Σόμῳ, ἔνθα ἀνεσκάπτετο εἶδος ὄχρας, Θεοφρ. Αἰθ. 61·—οὕτως γεωφάνειον ἢ -ευν, τὸ, δεικνύειν, παρ' Ἀρπ., Πλούτ. Ζ'. 99, Ἐννμ. Μ. 229. 21.

Ἄλ. 357 (Πρό. γὰρ. Σανερ. γὰρ (γῆ) ὡσαύτως ἴδε Γαθ. γανί (Γερμ. gau.) Γῆ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν οὐρανόν, ἢ γῆρα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν θάλασσαν, Γῆ τε καὶ Ἡέλιος Ἰλ. Τ. 259, πρὸλ. Γ. 104· τίς γῆ; Ὁδ. Ν. 233· θεωρουμένη ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου ἐπιφάνεια περικυκλωμένη ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Ὁκεανοῦ, Πρὸδ. Α. 36, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 12, Γέμιν. Φαινομ. 13· προσωποποιουμένη, Δίσχυλ. Θῆβ. 69, Πέρσ. 629, κτλ.—κατὰ γῆν, κατὰ τὴν γῆν, εἰς τὴν γῆν, ἀντιθ. τῷ ναυοί, Θουκ. 1. 18· ἢ τοῦ· ἐκ θαλάσσης ὁ αὐτ. 2. 81· ὡσαύτως, κατὰ γῆν στέλλεσθαι Ξεν. Ἄν. 5. 6, 5, κτλ.—ἐπὶ γῆς, ἐπὶ τῆς γῆς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν οὐρανόν, Σοφ. Ο. Τ. 416· κατὰ γῆς, ὡς τὸ κατὰ χθονός, ὑπὲρ γῆς, ἐνεσθε Δίσχυλ. Χο. 377, 475, Σοφ. Ο. Κ. 1775, κτλ.—οὕτω, κάτω γῆς ὁ αὐτ. Ο. Τ. 968· ὑπὲρ γῆς ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 964· γῆς ὑπὸ ὁ αὐτ. Ἰλ. 1419· νέρθε γῆς, κτλ.—ἢ γέν. μετὰ τοπ. ἐπιρρ. ἴνα γῆς, ποῦ ἢ ποῖ γῆς, ὅπου ἢ ὅποι γῆς, ubi terrarum, εἰς τὸ μέρος τοῦ κόσμου, ποῦ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, παρ' ἀγγλ. where on earth, where in the world, Σοφ. Ἰλ. 922, Ο. Τ. 108, Γ. 1211, Πέρ. Ἀνερ. 168, Ἀριστοφ. Ὀρν. 9, κτλ.—γῆς γόνος, γῆς παῖς, ἴδε ἐν λ. γάλας. 2) γῆ ὡς στοιχεῖον κατὰ διαστολὴν ἀπὸ τοῦ ἕρως, ὕδατος, πυρός, Πλάτ. Πρωτ. 320B, Νόμ. 889B, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 8, 2 κτλ., Οὐρ. 3. 7, 7, κ. ἀλλ.— πρὸλ. στοιχεῖον. II. γῆ, χώρα, καὶ γῆν καὶ πόλιν Δίσχυλ. Εὐμ. 903· γῆν πρὸ γῆς, ἐπὶ χώρας εἰς χωρὴν, ὁ αὐτ. Πρ. 682, Ἀριστοφ. Ἀγ. 235· ἐπὶ τοιαύτης σημασίας ἡ ἐναρμόνιστος ἀντωνυμία (κητική) ἀπαντᾷ συχνάκις ἔνθε τοῦ γῆ, ὡς ἐκ τῆς ἐμαυτοῦ (ἐνν. γῆς) ὁραπείας Εὐρ. Πρακτ. 140, κτλ.—παρὰ Τραγ. συχν. = πόλις, ὡς τὸ χθών, γῆ βορὴ πεσοῦσ' Ἑλληνικῶ ὁ αὐτ. Τρω. 868. III. ἡ γῆ, ἡ τὴν ἔδαρος ὡς γεωγραφικόν, Σοφ. Ο. Τ. 270, 665, κτλ.—τὴν γῆν ἐργάζεσθαι ἢ θεραπεύειν, καλλιεργεῖν τὴν γῆν, Πλάτ. Πολιτ. 420E, κτλ.—τὰ ἐκ τῆς γῆς φυόμενα, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 10—κτῆμα ἀγροτικόν, ἐπαυλὶς, κ. τ. τ., χωράφι, γῆν πρίασθαι Λυσ. 906, τέλ. ἢ ἐπὶ γῆ δανείζειν τι, δανείζειν ἐπὶ ὑποθήκῃ, Δημ. 946. 6. IV. γῆμα, βῶλος γῆς, ἐν τῇ ἐράσει γῆν καὶ ὕδωρ αἰτεῖν, ὡς σημεῖα ὑποταγῆς, Πρὸδ. 5. 17, 18, 7. 133, Λουκυρ. 156. 43· γῆν καὶ ὕδωρ διδόναι, φέρειν Πρὸδ. 5. 18, 73. V. ἐπὶ ἰσχυρίων εἰδῶν γαιῶν, ἥτοι ὀρυκτῶν, Γαλην. 13. σ. 246. γηνγενέτης, ου, ὁ, = τῷ ἐπομ., Τιμόλ. Ἀποσπ. 10 Bgk., Εὐρ. Φοιν. 128.

γηνγενής, ἐς, ἐκ τῆς γῆς γεν. ἡδὲς ἢ γεγεννημένος, βολεῖς Σεναρχ. Βουεχλ. 1· ἐπὶ ἀγγέλου κεραμεύου, Ἀντιφ. Παραστ. 1. 2) ὡς τὸ αὐτόχθων, ὁ ἐκ τῆς γῆς γεννηθείς, ἐπὶ τῶν πρωτογόνων ἀνθρώπων, Πρὸδ. 8. 55, Δίσχυλ. Ἰκέτ. 250· τοὺς ἐμπροσθεν φύεσθαι γηνγενεῖς καὶ μὴ ἐξ ἀλλήλων γεννησθαι Πλάτ. Πολιτ. 269B, πρὸλ. Νόμ. 727B, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 11, 25· ἐπὶ τῶν ὀρυκτῶν, Τραγ. παρ' Ἀριστ. Ποιητ. 16, 2. II. γεννηθείς ἐκ τῆς γῆς, ἐπὶ τῶν Τιτάνων καὶ Γιγάντων, Δίσχυλ. Πρ. 351, 677· ὁ γ. στρωτὸς γιγόντων Σοφ. Τρ. 1058—παρὰ κωμ. ὡς τὸ Ἀπ. τ. ιγ. Πίλ. 1115, περιφρονητικῶς καὶ μετὰ τινος ὑπαινικτοῦ ἀσεβείας ἐπὶ τῶν φιλοσόφων, Ἀριστοφ. Νεφ. 853, Ἀλ. 12. Κρατερ. 2—οὕτω καὶ ἐπὶ πρᾶγματι, πελώριος, ἰσχυρός, μακρινός, γηνγενεῖ φύσθησι Ἀριστοφ. Βετ. 825—ὑπερὸ γηνγενέστατος Πρὸλ. Παρ. 763E. γῆδιον, τό, ὑπόκορ. τοῦ γῆ, μικρὸν τεμάχιον γῆς, χωράφι, Ἀριστοφ. Εἰρ. 570, Ἀποσπ. 344. 2, Ἀριστ. Πολ. 6. 5, 8· μικρὸν γ. Ξεν. Κύρ. 8, 3, 38.

γῆδιος, α, ον, (γῆδιος) πλήρης χαρῆς, Ἀνδρόμ. παρὰ Γαλην. 13. 876.

γῆθον, ἐκ τῆς γῆς, ἀπὸ τῆς γῆς, Δίσχυλ. Θῆβ. 247, Εὐμ. 904, Σοφ. Ο. Κ. 1591· κάτωθεν, ὁ αὐτ. Ἰλ. 453.

γῆθω, γῆθει ἐν (συνγρ.) Ἰλ. 2. 140 (ἐτεροι: γῆθει ἐν...), Δωρ. γαθεῖ, Θεωρ. 1. 54 (ἀλλ' ὁ πρὶμ. κείται ἀείποτε ἀντὶ τοῦ ἐνεσθαι παρ' Ἀτ. ἐκτὸς ἂν διατηρησώμεν τὴν γραφὴν γῆθούσης φρενὶ ἐν Δίσχυλ. Χο. 772, καὶ παρὰ ἐπὶ-εγγῆθι (ἴδε κατωτ.) ὁ αὐτ. Πρ. 157)· παρὰ, ἐγῆθεν Ἰλ. Η. 127, 214· μέλλ. γῆθῶσιν Ἰλ. Η. 118· ἄορ. ἐγγῆθῶσα, Ἐπ. γῆθῶσα. Ὀμ., Ἰλ. πρὶμ. γέ-γῆθα, Δωρ. γέγαθα (μὲ σημασ. ἐνεσθ. ἴδε ἀνωτ.), Ὀμ., Ἀτ. ὑπερσυντ. ἐγγῆθῶσιν ἐκ διαρρώσεως τοῦ Ἐλμολ. ἐν Δίσχυλ. Πρ. 157, Ἐπ. γεγῆθῶσιν Ἰλ. Α. 682, Ν. 494, Δωρ. γεγῆθῶσιν, Ἐπὶ. 75, Ληρ. Ἰσοδύναμος δὲ τις τύπος γῆθω, Δωρ. γῆθω, ἀναφερθῆναι ὑπὸ τῶν γραμμ., εὐρηται παρ' Δίσχυλ. ἐν ἄνωτ., Σὺλλ. Ἐπὶ. 3632· ἀλλὰ μέσ. γῆθῶμαι παρὰ Κ. Σμ. 14. 92, Ἀνθ. Π. 6. 261, κτλ. (ἴδε ἐν λ. γαίω). Χαίρω, ἀγάλλομαι, Ὀμ., μ. αἰτ. πρᾶγμ., τίς ἂν τότε γῆθῆσαιεν Ἰλ. Γ. 77· γ. κατὰ θυμὸν Ν. 416· γῆθῆσαι προφανέστα (δυνάμ.), ὅλ. χαρῇ ἅμα ἐμφανισθῶμεν, Θ. 378—συχνάκις μετὰ μετοχ., χαίρω πράττω, τι, γέγηρας ὢν Σοφ. Φ. 1021· πίνων Εὐρ. Κύκλ. 168—γέγηθε φρένα Ἰλ. Α. 683, κτλ.—θυμὸν γῆθῆσας Ἰσ. Ἀσπ. Πρ. 116· ἂν περὶ ψυχὰς γάθῃσιν Πίνδ. Π. 4. 218—ὡσαύτως, παλαιαῖσιν ἐν ἀρεταῖς γ. ὁ αὐτ. Ν. 3. 56· καὶ παρ' Ἀτ., γεγῆθῆναι ἐπὶ τινὶ Σοφ. Πλ. 1231, Δημ. 332. 8—κατὰ μετοχ., γέγηθῶς, ὡς τὸ χαίρων, Δατ. impune, ἢ καὶ γεγ. λέξιν δοκεῖς; Σοφ. Ο. Τ. 968.

γῆθος, εος, τό, = τῷ ἐπομ., Πέρ. Χρον. ἐν τῇ Σὺλλ. Ἐπὶ. 2374. 27, Πλούτ. Ἀγρ. 29, κτλ.

γῆθοσύνη, ἡ, γῆθος, εὐφροσύνη, Ἰλ. Ν. 29, Φ. 390· κατὰ πληθ., Ἰων. Ὀμ. εἰς ἄμ. 437, Ἀπολ. Ρόδ. Β. 878.

γῆθοσυνος, η, ον, ὡσαύτως ος, ον, Ἀνθ. Π. 6. 235—πλήρης χαρῆς, εὐφροδ., Ἰλ. Η. 122· τινὶ, διὰ τὰ πρᾶγμ., Ν. 82—Ἐπὶ. -νως Ἰππ. Ἐπ. 1285, 46, Σὺλλ. 2.

γῆθουλῆς, ἰδός, ἡ, ὑπόκορ. τοῦ γῆθουον (κατὰ τὸν Μοῖρ. 115, τὸ παρ' Ἀτ. ἰσοδύναμον πρὸς τὸ ἀμπελὺπρασον)· Ἐπὶ. (ἐν τῇ Δωρ. τύπῳ γῆθουλῆς) 89 Ληρ., Εὐδουλ. Πορν. 2, Νίκ. Ἀλ. 431.

γῆθουον, τό, ἰδός πρᾶσου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 122, Φρόν. Κωμ. Κρον. 3· ἴδε Schmidt. Θεωρ. 3. 574· πρὸλ. γῆτειον.

γῆθω, ἴδε γῆθῶ.

γῆθινος, η, ον, ἐκ γῆς, τὴν δὲ .. πλάσαντες γῆνιν Σίμων. Ἰαμ. 6. 21· πλίνθι Σεν. Ἀν. 7. 8, 14· τελεχῇ Πλάτ. Νόμ. 778D· σῶμα ὁ αὐτ. Φαίδρ. 246C· τὸ εὐχλον οὐ γῆ, ἀλλὰ γῆνιν Ἀριστ. Μεταφ. 8. 7, 5—Ἐπὶ. -νως, Ἐκκλ.—ὡσαύτως γῆθινος Ἀνθ. Π. παρὰ. 39· πρὸλ. Λοβ. Φρόν. 97—Ἐπὶ. γηνώτατος, ὁ γὰρ ἀριθμὸς πέντε γηνώτατος Ἰω. Λυδ. Διοσημ. 95 (Wachsm.).

γῆτης, ου, ὁ, γεωργός, Σοφ. Τρ. 32, ἐν τῷ συνγρ. τύπῳ γῆτης, γῆ-λεχῆς, ἐς, κοινώμενος ἐπὶ τῆς γῆς, κατὰ γῆς, Καλλ. εἰς Ἀθλ. 286.

γῆ-λῦφος, ὁ, = γεωλόφος, λόφος, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 8, κτλ.

γῆ-μόρος, ὁ, Δωρ. καὶ Τραγ. γαμόρος Δίσχυλ. Ἰκ. 613 καὶ (ἐκ διαρρώσεως τοῦ γαμῶρος) τῆσδε γαμῶρος χθονός ἀντὶ τῇ δὲ γ' ἀμφοῖν, ὁ αὐτ. Εὐμ. 890, πρὸλ. γάπεδον Ἀτ. γεωμόρος—ὁ ἔχων μερίδιον τι γῆς, ὁ κτηματικός ἐν ταῖς δωρικαῖς πολιτείαις τῆς Σικελίας οἱ πλεονεχταὶ πωλεῖται ἐκχλόντο οἱ γαμόροι, Πρὸδ. 7. 155, πρὸλ. Valck. εἰς 6. 22· καὶ οὕτως ἐν Ἀργεῖ, Δίσχυλ. Ἰκέτ. ἐνθ' ἀνωτ., ἐνθ' ἐν Ἀθήναις γεωμόροι ἦσαν πάντες οἱ ἔχοντες ὡς κτῆμα γῆν εἴτε πολλὴν εἴτε ὀλίγην, κατ' ἀντίθεσιν ἐνθ' ἐν πρὸς τοὺς εὐπατριδας. ἐνθ' ἐν πρὸς τοὺς ἀγροτικούς, Πλάτ. Νόμ. 737B, πρὸλ. Θουκ. 8. 21, Ἀριστ. Ἀποσπ. 346. 2) οἱ γεωμόροι, οἱ παρὰ Ῥωμαίους triumviri agris dividendis, Διον. Ἀλ. 9. 25.

II. ὡς ἐπὶ, ὁ εὐαριδῶν τὴν γῆν, δηλ. ἀροτριῶν, βοῦς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1214· γεωμόρος τέχνα Ἐπὶ. Κερκ. ἐν τῇ Σὺλλ. Ἐπὶ. 1907. 8.

γῆουχος, ον, (ἔχω) ὁ ἔχων, κατέχων γῆν, Εὐστ. 1302. 23, πρὸλ. γαίτοχος.

γῆουχέω, ἰων. ἀντὶ τοῦ γῆουχέω, Πρὸδ. 7. 190.

γῆ-πάτταλος, ὁ, πάσσας τῆς γῆς, βασιλεὺς ἢ ἀνακτορ., κωμ. λέξ. ἐν Λουκ. Δεξ. 2.

γῆ-πέδον, τό, = γεωπέδιον, τεμάχιον, μέρος γῆς, ἰδὲ φρον. Πλάτ. Νόμ. 741D, Ἀριστ. Πολ. 2. 5, 2· πρὸλ. Φρόν. ἐν Α. Π. 32.

II. ὁ ἔωρ. τύπος γάπεδον [α] ἐν Πινδ. Ν. 7. 121, Δίσχυλ. Πρ. 829, χάριν τοῦ μέτρου· πρὸλ. Στέφ. Β. γῆπεδον .., ὅπερ οἱ τραγικοὶ διὰ τοῦ α φασὶ διαρρῶντες· οὕτω μὲν γῆπεδον τοὺς ὄωρ. τύπους γαμόρους, γάπετος, κτλ.

γῆπετής, ἐς, (πίπτω) ὁ πίπτων ἢ πεσὼν εἰς τὴν γῆν, Εὐρ. Φοιν. 668.

γῆπονέω, γῆπονία, γῆπονικός, γῆπνός, = γεωπ., ἢ ἴδε.

γῆ-ποτος, ον, ἴδε ἐν λ. γάπετος.

γῆραιός, α, ον, (γῆρας) — μακρὸς τύπος τοῦ γεραῖος, ἡλικιωμένος, γέρον, γῆραιος δὲ θάνατος Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἰκ. 376· οὕτω παρ' Ἰσοκ. 3. 64, Πινδ. Π. 4. 280, Δίσχυλ. Πέρσ. 854, Ἰκέτ. 606, Ἀνθ. πρὸλ. γῆραιός.—Ποιητ. ἐπὶ. εὐρισκόμενον παρ' Ἀντιφῶντι 125. 25, ὅστις ὡσαύτως μεταχειρίζεται τὸ γῆραιός ὡς ὄλ. γῆραλῆος, α, ον, = τῷ προηγ., Ξενοφάν. 1. 18 Bgk., Πινδ. Π. 4. 216, Δίσχυλ. Πέρσ. 171, Κρατῖν. Νόμ. 5.

γῆραμα, τό, = γῆρειον, Σχὸλ. εἰς Ἀρατ. 921.

γῆράναε, ἴδε ἐν λ. γῆράσκα.

γῆραναις, ἡ, τὸ γῆράσκειν, Ἀριστ. Μεταφ. 10. 9, 3.

γῆράος, ὄν, = γῆραιός, Ἀνθ. Π. παρὰ. 147.

γῆράς, ἴδε ἐν λ. γῆράσκα.

γῆρας, τό, γεν. γῆραος παρ' Ὀμ., Ἀτ. συνγρ. γῆρας καὶ πολὺ μεταγεν. γῆρατος· ὅτε γῆρατ', Ἀτ. συνγρ. γῆρα. Σοφ. Α. 507, μεταγ. γῆραε, Εὐδ., Τζέτ. (ἴδε ἐν λ. γέρον) — γερωνική ἡλικία ὁ Ὀμ. κατὰ τὸ πλεῖστον προσθέτει ἐπίθετα λυγρόν, στυγερόν, χαλεπὸν (ἴδε ἐν λ. εὐδός)· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ γ. λιπαρόν, Ὁδ. Τ. 308· γ. πολὺν θίον. 174· γῆρας ἐκδύναι, ἀποσεῖσθαι Ἀριστοφ. Εἰρ. 336, Λυσ. 670 (ἔπερ φαίνεται σμεταζόμενον πρὸς τὴν σημασ. II)· ἐπὶ γῆρως, εἰς τὴν γερωνικήν ἡλικίαν, *εἰς τὰ γεράματα, ὁ αὐτ. Ἰππ. 524· ἐν τῷ γῆρα, ἐν γῆρα Πλάτ. Πολιτ. 329C, Λυσίας 197. 25· σὺν γῆρα, ἐν γ. βαρὺς Σοφ. Ο. Τ. 17, Α. 1017· διανοίας γ. Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 25· μεταφ., οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος, δηλ. τοῦτο οὐδέποτε τελευτᾷ ἢ λησμονεῖται, λήγει, Δίσχυλ. Θῆβ. 682.

II. τὸ παλαιὸν ἔρμα, ὅπερ ὁ ὄρες ἀποδύεται, γῆρας ἐκδύνειν Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 17, 10, 8. 17, 11.

(βλ. αν.) Ὡς ἀλλω ἢ λέγω, ἐμὸν δέ, κρέζω, Σημων. 38, Πίνδ. Ν.
2.158. — μετὰ συστολή, αἰτιατ., γ. εὐχος Πινδ. Ν. 6.
100· γλυκύ τι γήρ, Π. 3, 31. ὅπα Ἀριστοφ. Εἴρ. 806· τοί σκώ-
πας ἀθέδῳι γαρούσσοντο, θε ψάλλουσιν αἱ γλαυκαὶ ἐναντιόν τῶν
ἀνθρώπων, Θεοφρ. 1. 136 (ἐνθα δ' Ὑπερίων προτείνει διαστραγγίζον,
Δωρ. ἀντί θρησκαινοτο). 2) μεταβ., ψάλλω, ἐξυμῶν, τινά
Πίνδ. Ν. 7. 122· τί δ' αὖτ. Ο. 13. 70, κτλ. II, τό μισ. οἷται
ἐν χροσίο κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀκόλουθ., ὡς, Τίμων. (Ὁρ.
ἐς Βέρμ. 426) μετὰ συστολήν αἰτία, γηρύετ' ἀνθρώπων νόσον
Πίσ. Ἐργ. κ. Π. 258· γαρύσομαι αἰσάν Πίνδ. Ι. 1, 50, πρῶτ.
II. 5. 97· οὐ μή τάδε γηρύσει Εὐρ. Ίππ. 213· ἀδελφὲ τήνδε
γῆρυσεθε! Ἰσοκ. Λαγυλ. 12. 460. IΓ' οὐ τοῦ ἐνεστ. βραχύνει
Πίσ., Πινδ., κτλ., ἀλλὰ μακρόν παρὰ Θεοφρ. 8, 77, Ὀερ., Ἀνθ.,
ἔτι δὲ καὶ παρ' Αἰσχ. Πρ. 74· ὃ δείκνυσσι ἐν τῇ μέλει καὶ ἀπορ.
γηρυδοποιεῖν, γηρυκοποιεῖν, ἰσαριθμεῖν τυπος ἀντὶ γηρυ-
Διδ. Φρύν. 692.
γήρωος, συνγρ. γεν. τοῦ γήρας.
γήρειον, τό, λήγεται ἐπὶ εἵναι Ἀπτ. ἀντὶ γήουρον (8 ἔδε), Ἀρι-
στοφ. Ίππ. 677, Ἀλέξ. Διδ. 6· γήτηνον, 6 αυτ. Πανυχ. 3. 0.
γήρεως, ἡ, συνγρ. ἀντὶ γήρεως, 6 ἔδε.
γητοιμέω, κατακόπτω τὴν γῆν, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1005, Λυκάβρ.
263, πρὸλ. γατόμος.
γητροφάτω, πρώην γῆν, Ἀριστ. ἐν τῷ Ε. Μ. 722. 0.
γη-φάγος (ᾗ), ον, = γαιεφάγος, Καλλ. Ἀποσπ. 58.
γῆ-χύτων, τό, (χῆω) τὸ μελάγχυν, ἐν μὴ λευκῶσι Μάρκος ἡ χύμα
ἐπὶ τῆς επιφανείας τῆς γῆς, Γάλην. Πόμοσ. Ίππ. σ. 452.
Γηγαντεύς, α, ον, ἀνήκον εἰς γιγάντας, πελώριους, Δευκ. Φι-
λοφ. 23· ὥσαυτως Γηγαντιάτης, α, ον. Αἰσωπ. καὶ Γραμμ. —
καὶ Γηγαντίας, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκον ἢ ἀρμόζων εἰς τοὺς Γίγαντας,
Εὐδ. Ε. II. 186C.
γιγαντία, ἡ, τῶν γιγάντων πόλις, Φιλότηρ. 513.
Γιγαντιάδιω, φέρομαι ὡς γίγας, Πούτ. πρὸλ. γεροντισίω, κτλ.
γιγαντικός, ἡ, ὄν, = γιγαντικός, Πλούτ. Π. 280E.
γιγαντο-αλείτης, ου, ὁ τοὺς γιγάντας φονεύων, καταστράτηγος,
ὄνομα τοῦ Διονύσου καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀνθ. Π. 9. 524 625.
-αλίτωρ, ὀρος, ὁ, Δευκ. Φίλ. 4· ὠγλ-, -αλίτειρα καὶ -αλίτης,
-εἶδος, Σουΐδ., Ψευδο-Δευκ. φιλοπάτρ. 8.
γιγαντο-μάχης, ἡ, ἡ μάχη τῶν γιγάντων, Πλάτ. Πολιτ. 278A.
γιγαντο-μήκτης, ον, ὁ Γιγάντας μιμούμενος, Γ. Στάχυλ. 70.
γιγαντο-πάλημος, ον, ὁ ἔχων Γιγάντες παλάμη, Κ. Μανασσ.
Χρον. σ. 115. 127.
γιγαντο-ραιστής, ὁ, ἐξολοθρευτής τῶν Γιγάντων, γιγαντορόρος,
Λυκάβρ. 63.
γιγαντο-σώμιος, ον, ὁ ἔχων Γιγάντες σώμα, Μανασσ. Χρον. 127.
γιγαντο-φόνες, ον, ὁ τοὺς Γιγάντας φονεύων, Εὐρ. Πρ. Μαιν.
1191.
γιγαντο-ψόνεις, εἶδος, ἡ, = τῇ προηγ., Κορνουτ. Θ. Π. 20.
γιγαντο-χειρ, εἰρος, ὁ, ὁ χεῖρας Γιγάντος ἔχων, Μανασσ.
Χρον. 106.
γιγαντωίδης, ες, [εἶδος] γιγάντειος, Ρόδ. (Σειρ. κγ', 4), Φίλων
2. 117.
γίγαρτον (ζ), ὁ πυρήν (τὸ κοινούσι) τῆς ασφυλῆς, Σημων. 91·
κατὰ πληθ. — ασφυλαί, Ἀριστοφ. Εἴρ. 634.
γίγαρτώδης, ες, (εἶδος) ὁμοιος πρὸς γίγαρτον ἢ πλήρης ἐξ αὐ-
τοῦ, Θεοφρ. I. Π. 3. 17, 0, Θεοδ. II. 2.
Γίγας [Γ]. ἀντικρ. ὁ, καὶ συνήδιστα κατὰ πληθ., ὁ Γιγάντης,
πολλὴ ἀνθρώπων ἀγρία καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν θεῶν· καλούνται
δὲ ὑπερθυμιοί, λαοὶ ἀτόσταλοι, (Ὁδ. II. 59, III) Κύκλωπιές τε
καὶ ἀγρία φύλα Γιγάντων αὐτοὶ 200· οὐκ ἀνδρείοσι· λοιπὸς
τέτα ἀλλά Γιγάντων K. 120· ἐν Πίσ. Ο. 185 παρατάσσονται ὡς υἱὸς
τῆς Γαίας, πρὸλ. γηγενῆς καὶ ἕτε Εὐρ. Φών. 129. 1131· ἑγγενεῖς
καὶ ἐπὶ τοῦ Καραπίου τοῦ περιφοροῦντος τὸν Δία καὶ τοὺς χειρ-
νοῦς του, Διοχλ. Θιβ. 424. II, ὡς ἐπὶ 0, ἰσχυροὶ (γιγαν-
τος· μεγάλου, ἰσχυροῦ, ὑπερρυτοῦς Πούτ.), Ζεφύρους Γιγαν-
τος αὐρα Διοχ. Ἀγ. 692. (Κοινὰς παραγόμενον ἐκ τοῦ γαῖα,
γῆ, ἕτε ἄνω· ἀλλ' ὁ Κούρτι ἀναφέρει τὴν λέξιν ἐξ τῆς ρέξαν γέ-
γας, γίγονται).
γιγιγίδιον, τό, φυτὸν εἶδος, λήγεται δὲ ἐπὶ εἶναι τὸ παρὰ βοτα-
νόλογος danus gingidium, Διοσκ. 2. 167.
γιγιγίς, εἶδος, ἡ, φυτὸν ἐκ τοῦ εἶδους τῶν γογγυλῶν, ὀαυλιν,
Ἄλεξ. Τράλλ. 8. σ. 140.
γίγγαρος, ὁ, εἶδος αὐλοῦ, Πολυδ. Δ'. 82· ὑποκυρ. γίγγαριον,
τό, A. B. 88· πρὸλ. γίγγαρις.
γιγγλισμός, ὁ, γαργάσισμα, Γραμμ.
γιγγλυμοειδέης, ες, ὁμοιος πρὸς γίγγλυμον, Ίππ. Ἄθην. 731.
— Ἐπίερ. -δώς Γαλγν.
γιγγλυμοειδής, συναρμολογούμενος, διαρθρούμενος, ὡς ἡ γίγγλυμος καὶ
γίγγλυμοειδὴς ὀρθρῶν, Ίππ. π. Ἄρρο. 810.
γίγγλυμος, ὁ, γίγγλυμος, ὁ, ὀρθρῶν, καὶ ἰσχυρῶν, ἐμβολὴ ἔο-
χης τινος ἐξ κοιλότητος καὶ διὰ τοῦτου ἰσηγμένης ἀντιπρὸς περισ-
τρέψεως, Ἀπ. στυλίου καὶ ἄλλ. 111 122 Ἀπ. π. ὤν. 981.

9. 2) σύνδεσμος, ὁρθῶς ἐν τῇ θύρακι, Ξεν. Ἰππ. 12, 6. 3) ὁρῶς φιλήματος, Ἰσώχ. (Ἰσως κατ' ἀναδ. ἐκ τοῦ γλῶσφ.) γιγλυμώδης, εἰς, (εἶδος) = γιγλυμωειδής, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4, 4, 24.

γιγλυμωτός, ὅν, συνδεμένος διὰ γιγλυμοῦ, Μαθ. Ἀρχ. 91. γιγλυμῶν, ὅν, ὅμοιος πρὸς τὸν γιγλυμῶν· αὐτοὶ Ἀθην. 174F. γιγλυμῶν, ὅν, συντεθειμένος διὰ τὸν γιγλυμῶν, ὡς καλῶνται τὰ μέλη τοῦ Ἀξιόνικου παρ' Ἀθην. 175B.

γιγγυμῶς, ὅν, ὁ μικρὸς Φιωνικός αὐλὸς ἐξέειν ἔχων φωνὴν καὶ ὁρῶν, Ἀριστ. Διδ. 1. ὡσαύτως γιγγυμῶς αὐλὸς Ἀντιστ. Ἰατρ. 2, Μένανδ. Καρ. 1. πρὸς Ἀθην. 174F. 2) ἡ μουσικὴ ἢ διὰ τοιαύτων αὐλῶν, ὁ αὐτ. 618C. γιγγυμῶς πρὸς τὸν ἔχον τοῦ αὐλοῦ τούτου, Πολυβ. Δ. 102. (Πρὸς Ἀστ. ringiere, ringilus).

γιγγυμῶς, ὅ, ὁ ἔχων δι' ἐκείνου ὁ γιγγυμῶς, Ἰσώχ.

γίγνομαι, Ἰων. καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀριστ. γίνομαι [εἰ], ἀλλ' αἰετοῦ παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀστικῶν γίγνομαι. πρὸς γιγνώσκω, ἐν ταῖς Ἀστικαῖς ἐπιγραφαῖς μόνον γίγνομαι μέχρι τοῦ 292 π. Χ., γίγνομαι ἀπὸ τοῦ 290-30 π. Χ., σπανιότατον δὲ τὸ γίγνομαι, κατὰ τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους συνβίστερον τὸ γίγνομαι (ἴδε Meiserh. 3, σ. 177, 20).—Μέλλ. γενήσομαι—αὐρ. ἐγενόμην (Δωρ. ἐγενάμην. Δινδ. Δημ. 255, 22), Ἰων. ἔ' ἐνικ. γένου Ἰ. Ε. 897, γ' ἐνικ. γενέσκειτο Ὁδ. Α. 207. συγκεκαμ. γ' ἐνικ. ἔγεντο Ἰσ. Θ. 283, 705, Σαπφώ 19, Πίνδ. Π. 3, 153, καὶ διωρῶν ὑπὸ Bentl. ἐν τῇ σχολίᾳ παρ' Ἀριστοφ. Σπρ. 1226, Ἐπ. γέντο Ἰσ. Θ. 199, Ἐμπεδ. 207 Σείν. —πρὸς γέγονα Ὁμ., Ἀπτ. —ὑπερσυντ. ἐγενόνει, Πλάτ., κτλ., Ἰων. ἐγενόνει Ἡρόδ. πλὴν τούτων ὑπάρχονσι ποιητ. τύποι (ὡς ἐκ πρῶμ. γέγαα), ὅ' πλὴρ. γεγάατε Βάτρ. 143, πρὸς Ὁμ. Ἐπιγρ. 16. γεγάαοι Ἰ. Α. 325, συγ. ἐν τῇ Ὁδ. γ' οὐκ. ὑπερσυντ. ἐγεγάτην [α] Ὁδ. Κ. 138. ἀπαρέμφ. γεγάμεν [α] Πίνδ. Ο. 9, 164 (ἐκ-). Ἰλ. Ε. 248, κτλ. μετοχ. γεγάως, -αῦται, πλὴρ. -αῦτες, -αῦται Ὁμ., κτλ., συγρ. γεγάως, -αῖσα Σοφ. Αἴ. 472, 1013, Βύρ. ὁ Πίνδ. Ο. 6, 83 ἔχει ὡσαύτως καὶ ἀπαρέμφ. γεγάμεν [α]. —Ἀλλὰ τούτοις προσθετέον παθητικῶς τινος τύπους ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, μέλλ. γανηθήσομαι (μόνον παρὰ Πλάτ. Παρμ. 141B, οὕτε γανηθήσεται, οὕτε γανηθήσεται, ἐνθα ὁ Schleierm. προὔτεινε γεγενήσεται, —διότι ἄλλως δὲν θὰ ὑπῆρχεν ὁδεμία διαφορά μεταξὺ τῶν ἐν μέλλόντων)· αὐρ. ἐγενήθη Ἰππ. 1202A, 1208E, καὶ παρὰ μεταγεν. Ἀστικ., ὡς Φιλίμ. Ἀδελφ. 39 καὶ 73, πρὸς Λοβ. Φρόν. 109. πρῶμ. γεγενήμαι, συγ. παρ' Ἀπτ. ποιηταὶ καὶ πελοῖς γ' πλὴρ. γεγενέσθαι Φιλίμ. Ἀποστ. 65. ὑπερ. ἐγενέσθαι Ὁμ. Ζ. 18, ἄλλ. γεγένητο ὁ αὐτ. 5, 14.—Πρὸς ἐκγίγνομαι, καὶ περὶ τῶν ἐνεργητικῶν χρόνων, ἴδε γελνυμαι, γεννάω, (γί-γνομαι εἶναι = γι-γνυμαι, ἀναδ. ἐκ τῆς γ' ἸΒΝ, πρὸς μλ-μνω, με-μνήσθω· ἐντεῦθεν καὶ γελνυμαι, γεννάω, γενέσις, γυνή, κτλ. πρὸς Σανσκρ. gān, gā-ganmi (gignō), gñā (γί-γασ, gnascor), gñāti, gñāti (gentitor, genatrix), gñāti (gñati)· μλ, βραβύτερον δὲ gñāti (γυνή)· Ζενδ. zan (gignō), gñēna (γυνή)· Ἀστ. gignō, gennā, gennā, gñāti, gñāti, gñāti, gñāti (gñāti), us-keinaim (ἐκπνέω), quind, quens (ἔλκεω), gñāti (γένος)· Παλαιο-Σανσκρ. kōna, kñēna, Ἀγγλο-Σκτ. cūnēp (quēnēp), κτλ.).

II ῥιζικὴ σημασία εἶναι· ἐρχομαι εἰς νέαν κατάστασιν ὑπάρξεως· ἐντεῦθεν, 1. ἀπολ., ἐρχομαι εἰς τὸ εἶναι, λαμβάνω ὑπάρξιν, Ἀστ. gignē, καὶ ἐπὶ ῥιζικῇ, 4) ἐπὶ προσωπικῇ, γεννῶμαι, νέον γεγάως, νεωστὶ γεννηθεῖς, Ὁδ. Τ. 400. ὑπὸ Τρωίλῳ γεγαῶτας, γεννηθέντας (καὶ ἐπομένως κατοικοῦντας) ὑπὸ τὸν Τρωίλῳ, Ἰλ. Β. 866. γιγνομένοισι Λάχρ. τὰδ... ἐκράνθη, ἐπὶ ἐγενώμεθα, κατὰ τὴν γέννησιν ἡμῶν, Ἀσθ. 1. 146, 3. 69. γεγονέσι ἐκ τινος Ἡρόδ. 7. 11, κτλ. σέθεν... ἐξ οἱσιν Δισχλ. 142. σπανιότερον, ἀπὸ τινος Ἡρόδ. 8. 22, κτλ. τινος Βύρ. Ἐκ. 380, κτλ.—γεγονέσι κοκῶς, καλῶς Ἀριστοφ. Ἰππ. 218, Ἰσοκρ. 147B, κτλ.· καλλίον, εὐ Ἡρόδ. 1. 146, 3. 69. τὸ μὴ γενέσθαι Δισχλ. Ἀγ. 395.—συννάκις μετ' ἀριθμητικῶν, ἔτεσ τρία καὶ δέκα γεγονώς, Ἀστ. palus palus tredecim, Ἡρόδ. 1. 119. ἡ πρὸς δόλῳ ἀμφοδίας ἡ ἀδελφότης, ἀμφὶ τὰ ἐκκαίδεκα ἔτη γενόμενος Σεν. Κύρ. 1. 4, 16. γεγονός ἐστι περὶ πεντήκοντα Δημ. 284. 18. ὑπὲρ τὰ στρατεύματα ἔτη γεγονός, ἔχον ἑλκεῖν ὑπερβαίνοντα τὰ... Σεν. Κύρ. 1. 2, 4. ὡσαύτως μετὰ γεν., γεγονός πλειόνων ἑτῶν ἢ πεντήκοντα Πλάτ. Νόμ. 931C. καὶ συγ. παρὰ μεταγεν. πελοῖς· σπανίως μετὰ τακτικῶν, ὁδοδηγοῦν· ἔτος γεγονός, Ἀστ. annuū agens octogesima; Δωκ. Μακρῶ. 22, πρὸς Πλούτ. Φιλίπ. 18.

2) ἐπὶ πραγμῶν, παρῶμαι, γιγνόμενον καὶ ἀπολλυμένον Πλάτ. Πολ. 527B, κτλ. γίγνεσθαι διὰ τινος ἢ τινι αὐτῶ 392D. ὁ ἐκ τῆς χώρας γιγνόμενος οἶτος Σεν. Ἀπομν. 3. 6, 13. τὸ ἐν τῷ ἀγῶνι γιγνόμενα αὐτῶ 2. 9, 4. ὡσαύτως ἐπὶ κερδῶν, κερδοὶ οἱ ἐξ ἀγελῶν γινν. ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 1, 2. κτλ. τὰ ἀθλα ἀπὸ τεττάρων ταλάντων γιγνέσθαι, παρὰ Πλάτ. Πολ. 527B, κτλ. ἡσαν ἑξὶς τεσσάρων ταλάντων, ὁ αὐτ. Ἐλλ. 4. 2. τὸ ἀπὸ τῶν ἀλμαζώτων γενόμενον δρυῖον, τὸ συναχθὲν ἀπὸ τῶν λυτῶν τῶν αἰχμ., ὁ αὐτ. Ἀν. 5. 3, 4. οἱ γιγ-

δαοί, οἱ συλλεγόμενοι πόροι, τὸ ἐκ τῶν πόρων εἰσόδημα, αὐτῶ 1. 1, 8.—ἐπὶ ποσῶν, ὁ γεγονός ἀριθμός, τὸ ὅλον ποσόν, Πλάτ. Ἀπλ. 36A. ἑκατὸν εἴκοσι στατήρων γίγνεται τρισχίλια τριακῆσιν ἐξήκοντα δραχμὰ = 120 στατ. ἀναβαίνουσιν εἰς 3360 δραχ., Δημ. 914. 14, κτλ.—ἐπὶ τῶν διαφόρων ὥρων τῆς ἡμέρας, ὡς ἡ ἡμέρα ἐγένετο Θουκ. 7. 81, Σεν., κτλ.· ὥς ἂν ὥς γένηται Πλάτ. Πρωτ. 311A. ἅμα ἔω γιγνομένη Θουκ. 4. 32.

3) ἐπὶ συμβάντων, συμβαίνω, καὶ ἐπὶ παρῶν χρόνων, ἐκὼ συμβῆ, κ.τ.τ. γίγνεται ἄχος τινί, κτλ. γίγνεται μάχη, πόλεμος, ἀνοκλή, κτλ.· ἐκ χειρὶς γίγνεται τισὶ πρὸς ἀλλήλους ὄρυς, 4. 58. ἡ νόσος ἤρθετο γίγνεσθαι ὁ αὐτ. 2. 47. πνεῦμα, ὕδωρ, εἰς ῥοὰς γ. αὐτῶ 84, κτλ.· τὰ Ὀλύμπια γίγνεται, προγῶδες γίγνεται, ἐκτάσσεται, ἀφίεται, Σεν. Ἐλλ. 7. 4, 28, Λισχλ. 59, 23, κτλ. ψήφισμα, κρίσις γ., τελείται, Σεν. Κύρ. 2. 2, 21. πιστὰ γίγνεται, ὁρκοὶ γ., εἰδόνται ὅρκοι, ὑποσχέσεις, κτλ., αὐτῶ 7. 4, 3, Δημ. 390. 28. γίγνεται τὶ ὑπὸ τινος Θουκ. 6, 88, κτλ.· ἐκ ἡ ἀπὸ τινος Ἡρόδ. 1. 1, Σεν. Ἀν. 5. 6, 30. παρὰ τινος Πλάτ. Πολ. 614A.—δὲ μὴ γένοιτο, Ἀστ. quod dii prohibeant, Δημ. 381. 22, 842. 15, κτλ.—μ. δατ. καὶ μετοχ., γίγνεται τί μοι βουλομένω, ἀσμένω (ἴδε ἐν λ. βούλομαι, ἀσμενός)· οὕτως, οὐκ ἂν εἴποι γέ ἐλπομένω τὰ γένοιτο, ἔλ. ἔδν ἡδυνάμην νὰ περιέμω τοιαῦτα πράγματα νὰ γένωσιν, Ὁδ. Γ. 228. ἡδυνάμην ἡμῖν οἱ λόγοι γεγονάσι Ἡρόδ. 9. 46, κτλ.—ἐπὶ θυσιῶν, οἰωνῶν, κτλ. οὐ γὰρ σφί ἐγίγνετο τὰ σφάγια χρηστά ὁ αὐτ. 9. 61, πρὸς 62. τὰ ἱερά καλὰ ἐγ. Σεν. Ἀν. 6. 2, 9. ἄλλὰ τὸ ἐπὶ θυσιῶν, παρὰ Πλάτ., τὰ διαδοθέντα ἐγ., ἔσαν ἐννοιαί, Θουκ. 5. 53, πρὸς Σεν. Ἀν. 6. 2. 14 κτλ.—κατ' οὐδέ, μετοχ., τὸ γεγόμενον, τὸ συμβῆναι, τὸ γένεσθαι, τὸ πρῶμα, Θουκ. 6. 54. τὰ γεγόμενα, τὰ γεγονότα, ἢ ἀλήθεια, Σεν. Κύρ. 3. 1, 9, κτλ.· ὡσαύτως, τὸ γιγνόμενον Πλάτ. Θεαιτ. 161B, κτλ.—τὰ γεγεννημένα, πρῶτον συμβῆναι, τὸ παρελθόν, Σεν. Ἀν. 5. 10, 14. τὸ γεγεννημένον, τὸ μέλλον, Θουκ. 1. 138.—ἐπὶ χρόνῳ, ὡς τρίτῃ ἡμέρῃ ἐγένετο, ὡς ἔσθαι, Ἡρόδ. 1. 113. ὥς ἂν χρόνοι γένωνται Πλάτ. Φαῖδρ. 108C. ἀλλὰ κατὰ πρῶμ. καὶ ὕπερ, ἐγὼ παρέλθω, ὡς διέτης χρόνος ἐγενόνη Ἡρόδ. 2. 2. πρὶν ἐξ ἡμῶν γεγονέαι Πλάτ. Πρωτ. 320A. ὡσαύτως, ἐν ταῖς γιγνόμεναις ἡμέραις, εἰς τὸν προσηγόμενον καιρὸν, Σεν. Κύρ. 5. 4, 51. ἐντεῦθεν, τακτικῶς, συνηθ., τὸ γινν. τμήμα Δημ. 726. 26, πρὸς 992. 3.—ἀπρως, ἐγένετο ὥστε... ἢ ὥς..., συνέβη ὥστε..., Σεν. Ἐλλ. 5. 3, 10, συγ. ἐν τῇ Κ. Δ. ὡσαύτως, γίγνεται ἐν ῥοαί, εἶναι δυνατόν ἐν ῥοαί, ἔσθαι, Ἡρόδ. 9. 46.

II ἐπομένως, ἐρχομαι εἰς τινὰ κατάστασιν, καταστῶ, Ἀστ. ligēti, καὶ (ἐν τοῖς παρῶν χρόνοις), εἶμαι τοιούτος ἢ τοιοῦτος. 4) συνοδούμενον ὑπὸ οὐσίας, ἐθίσις δὲ, χάρις γ. Ἰλ. Ζ. 85, πρὸς Ὁ. 282, Δισχλ. Νο. 2, κτλ. [οὐροί] νηὶν πομπῆς γινν. Ὁδ. Δ. 362, κτλ. πάντα δὲ γιγνόμενος πειρήσεται, στρεφόμενος κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, αὐτῶ 417. ἐντεῦθεν παρὰ πελοῖς, παντοῖος γ., ἐπομένως τὸ μὴ μετ' ἀπαρέμφ. Ἡρόδ. 3. 124. οὕτως, παντοῖος γ. δεόμενος ὁ αὐτ. 7. 10, 3. καὶ οὕτως παρ' ἀπαι τοῖς συγγραφῶν μετὰ παντοίων ὀνομάτων· σπανίως μετὰ μετοχ., μὴ προσδοῦς ἡμῖς γένῃ, ὁ ἐπὶ προσδοῦς ἡμῶν, Σοφ. Αἴ. 588, πρὸς Φ. 773, Θουκ. 3. 68, κτλ.—μετ' αὐτῶν, τὶ γένωνται; εἰ νὰ γέλῃ Δισχλ. 142, πρὸς 143. 51. οὐκ ἔχοντες 8 τι γένωνται Θουκ. 2. 52. σπανιότερον, οὐκ ἔχω τίς ἂν γένωμην Δισχλ. Πρ. 905. γίγνεται πᾶν δὲ βούλονται Ἀριστοφ. Νεφ. 348.

2) μετ' ἐπὶ πρ., κοινῶς ἐγένετο μοι, κακῶς συνέβη μοι εἰς ἐμὲ (τὰ πράγματα). Ἡρόδ. 1. 6, κτλ.· εὐ, καλῶς, ἡδυνά γ., ἢ καὶ καλῶς, ἐλκε καλῶς, κτλ., Σεν. Ἀν. 1. 7, 5, κτλ.· δῖχα γ., εἰς δύο διακρίνεται, Σεν. Κύρ. 8. 7, 20. τριχῇ γ., εἰς εἰς τρία διακρίνεται, ὁ αὐτ. Ἀν. 6. 2, 16. γ. ἐμποδῶν, ἐκπέδω, ἔκει, ἔγγυς, κτλ.

3) ὁκυλούμενον ὑπὸ πλάγιου πώσεως τῶν οὐσιαστικῶν, α) μ. γεν., γ. τῶν δικαστῶν, τῶν γεροειτέρων, καθίσταμαι εἰς ἐμὲ αὐτῶν, Ἡρόδ. 5. 25, Σεν. Κύρ. 1. 2, 15, πρὸς Ἀριστοφ. Νεφ. 107, κτλ.—πίπτω εἰς τὸ μερδῶν πρὸς, ἀνῆλθον εἰς τινὰ, ἢ νίκη γίγνεται τινος Σεν. Ἐλλ. 4. 3, 20.—εἶμαι ἢ γίνομαι κυρίως τινος, Ἀστ. eripies esse, sui juris esse, αὐτοῦ γ. Σοφ. Ο. Κ. 660. Πλάτ. Φαῖδρ. 250A, κτλ.—ὅμοιον οὕτῳ γένεσθαι Δημ. 42. 11. ὡσαύτως, ἐντὸς ἐσοῦτο γ. Ἡρόδ. 1. 119. ἐν αὐτῷ γ. Σεν. Ἀν. 1. 5, 17. οὕτως, ἐλπίδος γίνεσθαι Πλάτ. Φωκ. 23.—ἐπὶ πραγμῶν, ἐγὼ τιμῶν... ὅσον πωλοῦμαι, τίσον ὀλίγω, αἱ τριχῆς εἰς γενναῖα ἑκατὸν τοῦδ' οὐδ' Ἀριστοφ. Ἰππ. 662, πρὸς Σεν. Οἰκ. 20, 33. 6) μετὰ προέσις, γ. ἀπὸ ἡ ἐκ δαίμονος, ἐγὼ τελειώσω τὸ δεῖπνον μου, Ἡρόδ. 2. 78, κτλ. (ἴδε ἐν λ. ἀπὸ II. ἐκ II. 2). ἀπὸ τινος, χωρίζομαι ἀπὸ τινος, Σεν. Ἀπομν. 1. 2, 25.—γ. εἰς τι, μεταβάλλομαι εἰς τι, τὸ κακὸν γ. εἰς ἀγαθόν Θεογ. 164. γ. εἰς τόπον, ἐρχομαι εἰς οὐσίαν ἢ πλησίον, Ἡρόδ. 5. 38. (παρ' Ὁμ. καὶ ἀντιπροσ., ἐπὶ γρεῖν γ. Ὁδ. Δ. 634). οὕτως, γ. τὶ εἰς τινὰ, ἔρχεται, συμβαίνει εἰς τινὰ, καταλαμβάνει τινὰ, Ἰσοκρ. 41, 39.—γ. ἐξ ὁδοῦ τινος, ἀπομακρύνεσθαι τῆς ὁδοῦ, τῆς ὁδοῦ τινος, Ἡρόδ. 5. 24. ἐξ ἀνδρῶν γ., ἀφαιρῶμαι ἐκ μέσου τῶν, Πλάτ. 4. 26, 0.—

Ψυχ. 1. 2, 15. 2) ἐπὶ πραγμάτων, κορυφός, ὡραίος, πόδες δ' αὐτ. 'Ιστ. Ζ. 4. 11, 12· ῥύγχος δ' αὐτ. Ζ. Μ. 1, 15· κη-
 ρλον δ' αὐτ. 'Ιστ. Ζ. 5. 23, 2. 3) ἐπὶ φαγητῶν, νόστιμος, δειπνῶριον Διφλ. Πελοπ. 1· ἐμβαμμίατια 'Ανάειπ. 'Εγκ. 1.
 γλαφυρότης, ητος, ἡ, = γλαφυρία, Δουκ. Δημ. Θ. Φίλων 1. 170.
 γλάφυ [α], ἔω, ἀνασκάπτω, κοιλῶμαι, ποσὶ γλάφει, ἐπὶ
 λείοντος, 'Πο. 'Ασπ. 'Ηρ. 431· ἔδε ἀπο-, δια-γλάφω. ('Εκ
 γ' ΓΑΔΦ παράγονται ὡσαύτως γλάφυ, γλαφυρός, πρβλ. Λατ.
 glaber, Glabrio—γλάφω ἔχει πρὸς τὸ γλύνφω ὡς τὸ Λατ. scalpro
 πρὸς τὸ κεντρίο).
 γλάφων [α], Δωρ. ἀντὶ γλήχων, ἔδε ἐν λ. βλήχων.
 γλείνος, ὁ, ἔδε ἐν λ. γλίνος.
 γλευκ-αγωγός, ὁ, δ' πρὸς μεταφορὰν γλεύκουος χρήσιμος, βύρσα
 Φερικρ. 'Αγρ. 10, ἔδε Πολυδ. Ζ', 192.
 γλεύκη, ης, ἡ, = γλυκύντης, Σχόλ. εἰς Νικ. 'Αλ. 171.
 γλεύκινος, η, ον, ὁ ἐκ γλεύκου, ἥτοι κρύσταλλος, πεποιημένος,
 μύρον Δισκ. 1. 67.
 γλευκ-πότης, ὁ, δ' πίνων γλεύκος, μούστον, 'Ανθ. Π. 6. 44.
 γλεύκος, εος, τό, Λατ. mustum, δ' μούστος, ὀηλ. νέος οἶνος
 μήπω ζυμωθείς, ὁ γλεύκος τῶν σταφυλῶν χυμός, 'Αριστ. Μετεωρ. 4.
 3, 13, κτλ., Νικ. 'Αλ. 184, 299—μεταφ. γλ. τῆς ἡλικίας, ἡ ὁρμή
 τῆς νεότητος, Ικτμ. 'Αλ. 178. II. γλυκύντης, 'Αριστ. Προβλ.
 22, 12. (Πρβλ. γλυκύς, ἀγλυκύντης, πρβλ. ὡσαύτως ἀδυνκύντης).
 γλῆφαρον, τό, Διολ. ἀντὶ βλεφάρων, Πινδ.
 γλήμιον, τό, ὑποκορ. τοῦ γλήμη (= λήμη), 'Ιππ. (;)
 γλήμωδης, ες, (εἶδος) = γλαμυρός, Γαλιν. Λεξ. 'Ιππ. σ. 452,
 'Πούχ.
 γλήν, ἡ, κατ' ἀποκοπ. ἐκ τοῦ ἐπομ., 'Ερμυσίαν. 1.
 γλήνη, ἡ, ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ, αὐτὸς ὁ ὀφθαλμός, 'Π. Ε. 494,
 'Οδ. 1. 390, Σοφ. Ο. Τ. 1277—καί, II. ἐπειδὴ αἱ εἰκόνες
 τῶν ἀντικείμενων σχηματίζονται μικραὶ ἐπὶ τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ,
 κατήντησε νὰ σημαίνῃ πᾶν μικρὸν εἶδωλον ἐτέρου μεγάλου πράγμα-
 τος, πλάγιον, ἐκφυλῶν, ὡς τὸ κόρη, Λατ. pupilla, pupula· ἐπι-
 πληθεῖς ἡ ὕβρις παρ' 'Ομ.· ἔρρε, κακὴ γλήνη, κρήνησιν, δευλὴ
 κόρη, 'Π. Ο. 164. III. ἡ ἐν τινι ὁστῷ κοιλότης ἡ ὑποδεχο-
 μένη τὴν κεφαλὴν ἐτέρου ὁστού, διακρίνεται δὲ τῆς κατύλης ἐκ τοῦ
 ὅτι δὲν εἶναι τόσοον βαθεῖα, Γαλιν. IV. κρηθήρα, Α. Β. 233,
 'Πούχ.
 V. = γλίνη (δ' ἔδε), Σουίδ., κτλ. ('Η βίττα εἶναι
 ἀδελφὸς ὁ Κούρτιος κλίνει νὰ θεωρηθῇ αὐτὴν ὡς τὴν αὐτὴν πρὸς τὴν
 βίτταν τοῦ γλάδω, κτλ.).
 γλῆνο-εὐδής, ἔς, ὁμοῖος γλήνῃ (σημασ. III), 'Ιππ. 'Αρθ. 839.
 γλῆνος, εος, τό, (ἔδε γλῆνη) κατὰ πληθ., πράγματα πρὸς ὅ
 πρέπει τις νὰ ἀτενίσῃ μετὰ προσοχῆς, θαυμαστά πράγματα, αξιοθώτα,
 'Π. Ο. 192· γλῆνέα, παρ' 'Αριστ. 318, μεταφράζεται ὑπὸ τοῦ
 Κικέρωνος stollus. II. = γλῆνη I, Νικ. Θ. 228.
 γλήχων, Δωρ. γλάχων, ἡ, ἔδε ἐν λ. βλήχων.
 γλήχωνότης οἶνος, δ' παρειακυσμένος μὲ γλήχωνα, Γεωπ. 8. 7.
 γλά, ἡ, κόλλα, Σουίδ., 'Ετ. Μ., Εὐστ.· πρβλ. γλοιᾶ, γλοιός.
 γλῆνη, ἡ, = γλοιός, Σουίδ., κτλ.· γλῆνα 'Εσμ. Μ. 234. 26.
 γλῆνη παρὰ τῷ 'Αρκαδ. 111· καὶ τὸ ἐπὶ γλινώδης, ες, (Σχόλ.
 εἰς Νικ. Θ. 471) γράφεται γλινώδης ἐν Γεωπ. 2. 6, 35 καὶ 41.
 γλίνος ἡ γλείνος, ὁ, εἶδος πετρίδας, σφενδάμου, Θεόδωρ. I. Φ.
 3, 3, 1.
 γλισχράνομαι, παθ., γίνομαι κολλώδης, ὀλισθηρός, 'Ιππ.
 π. 'Αρθ. 822.
 γλισχρ-αντιλογ-εξεπείρεστος, ον, κωμικὴ λέξις ἐν 'Αριστοφ.
 Νεφ. 1004, ὅ δια μηδαμινὰ πράγματα ἀντιλέγων, ἀρκεῖς ἄνθρωποι.
 γλισχρασμα, τό, γλοιώδες κώλλημα, 'Ιππ. 'Οε. 385.
 γλισχεύομαι, ἀποθ., εἶμαι γλισχρος, φειδωλός, μικρολόγος,
 Μ. 'Αντων. 5. 5.
 γλισχρία, ἡ, = γλισχροῦτης, φειδωλότης, μικρολογία, Σχόλ.
 'Αριστοφ. Βίρ. 193, ὥστε ἐρμηνεύει αὐτὸ διὰ τοῦ ἀτυχία.
 γλισχρο-λογέομαι, ἀποθ., περὶ μικρὰ πράγματα φιλονικῶ,
 λεπτολογῶ, Φίλων 1. 526.
 γλισχρο-λογία, ἡ, συζητήσις, φιλονικία περὶ μηδαμινῶν πραγ-
 μάτων, λεπτολογία, Φίλων 1. 698.
 γλισχροῦς, α, ον, κολλώδης, 'Ιππ. Κερ. Τρωμ. 907· ἐν συνδυασμῷ
 μετὰ τοῦ λιπαρός, Πλάτ. Τιμ. 82D, 84A· γλ. τὸ σίαλον Φερικρ.
 Κορ. 3· ἐπὶ ἐλαίου, 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 7, 4—περὶ τοῦ τονισμοῦ
 ἔδε 'Αρκαδ. 74. II. μεταφ. 1) ἐπιμένως προσκολλώ-
 μενος εἰς τινα καὶ παρακαλῶν, γλισχρος προσαιτῶν λιπαρῶν
 τε 'Αριστοφ. 'Αχ. 452· γλισχρον βλέπει Νύκτων Συνερ. 1. 10—
 οὕτω, γλ. πυρετοὶ, ἐπιμόνοι, παραμένοντες, 'Ιππ. 1135H—'Επίρρ.,
 γλισχρος ἐπιθυμεῖν Πλάτ. Κρίτ. 53E. 2) φειδωλός, μικρο-
 λόγος, σφικτός, 'Αριστ. 'ΠΟ. Ν. 4. 1, 39—ἐν τῷ ἐπὶ γλίσ-
 χρωσ καὶ κατὰ μικρὸν φειδόμενος Πλάτ. Πολ. 553C, πρβλ.
 Σεν. Κύρ. 8. 3, 37· γλ. ἔλιν 'Αριστ. Πολ. 2. 7, 7· γλ. λαμβά-
 νειν, ἀντιθ. τῷ ἀφρόδωνος διδόναι, αὐτόθι Ε. 11, 19· ἐντιθεὶς
 μετὰ δυσκολίας, χαλεπῶς, μάλιστα, γλ. καὶ μόλις Δημ. 977. 25· ἡ
 τὸ παράπαν οὐδέν... ἡ γλισχρῶς 'Αριστ. Πολ. 3. 1, 8· οὕτω,
 τρόπον τινὰ γλισχρον, μόλις ὀλίγον, ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 2. 17, 7.

3) ἐπὶ πραγμάτων, μηδαμινός, ἀνάειος λόγος, μικρός, ἐκκοδόμημα
 γλ. Δημ. 689. 25· γλ. δεῖπνον Πλούτ. Δουκ. 17· γλ. τέχνη
 Δουκ. Δραπ. 13—ἰδίως ἐπὶ φιλονικίῶν ἢ συζητήσεων, μηδαμινός,
 ἀνάειος λόγος, Λατ. pulidus, καὶ τὰ ὅμοια, Πλάτ. Κρατ. 434C,
 πρβλ. Wytlienh. Πλούτ. 31E· οὕτως ἐν τῷ ἐπίρρ., γλ. εἰκάζειν,
 κἀμὸν πολὺ ὀλίγον ἐπιτυχὴ παραβολήν, Πλάτ. Πηλ. 488A· μάλα
 γε γλ., πολὺ ἀναέλιος, ὀδύνη, ὁ αὐτ. Κρατ. 414C. ('Η βίττα εἶναι
 ἡ αὐτὴ καὶ τοῦ λῆς, λῆτός, κτλ., ἔδε ἐν λ. λισσός).
 γλισχροῦτης, ητος, ἡ, ἰδιότης τοῦ γλίσχρου· ἡ κολλητικότης,
 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 3. 11, 2, κτλ. II. μεταφ., φειδωλός, μικρο-
 λογία, μικροπρέπεια, ὁ αὐτ. Πηλ. 7. 5, 2. 2) ἐπὶ φιλονικίῶν
 ἢ συζητήσεων, μηδαμινότης, ἀνάειότης, Πλούτ. 2. 125E· πρβλ. τὸ
 πρην.
 γλισχρο-χολος, κολλώδης ἐκ χολῆς, 'Ιππ. 1131G.
 γλισχροῦδης ες, (εἶδος) φύσει κολλώδης, κολλώδης, 'Ιππ.
 Κερ. Τρωμ. 911.
 γλισχρων, ονος, ὁ, φειδωλός, φιλόργυρος, 'Αριστοφ. Βίρ. 103.
 γλίστρον, τό, «ἀπλόυμα» Εὐστ. 1560. 32.
 γλίχνημαι, ἐν χρήσει ῥῶνον κατ' ἐνιστ. καὶ παρ. πλὴν τοῦ
 ἀρ. ἀ' ἐγγεγραμῆν Πλάτ. Κωμ. 'Αδμήλ. 70· (ἔδε ἐν λ. γλίσχρος,
 λισσός).
 'Επιμένω εἰς τι, ἀγωνίζομαι εἰς τι, προσπαθεῖν
 ν' ὀφθαλίσω τι, ποῦδ, σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, μ. γιν. πράγμ., ἐλευθε-
 ρίης 'Πρδ. 3. 72, 4. 152 (ἀλλά, γλ. περὶ ἐλευθερίας ὁ αὐτ. 2.
 102)· ταῦτ' ἦν ὡν μάλιστα ἐγλίχτο Δημ. 62, 26· γλ. τοῦ
 ἔλιν Πλάτ. Φαῖδ. 117A—ὡσαύτως, μ. αἰτ., 'Ιππ. 'Επ. 1282. 37,
 Πλάτ. 'Ιππαρχ. 226D—καὶ ἐπομένως ἐξηγημένως προτάσεις, γλι-
 χόμεθα τὴν μάζαν ἵνα λευκὴ παρῇ 'Δαετ. Μανδρ. 1. 7· ὡς
 στρατηγήσεις, γλίχεται, πῶς ὁ ἀνὴρ στρατηγός, 'Πρδ. 7. 161—
 μ. ἀπαρ., ὡν ἐγλίχοντο μὴ ἀψασθαι Θουκ. 8. 15· εἰδέναι Πλάτ.
 Γοργ. 489D· λλγείν Δημ. 68, 18· ἀπαστερεῖσθαι ὁ αὐτ. 297. 4·
 ἔλιν 'Αντιφ. Διπλ. 2. Δὲν ἀπαντᾷ δὲ οὕτε παρὰ τοῖς 'Επ., οὕτε
 παρὰ τοῖς Τραγ. ποιηταῖς. [γλγ· διότι τὸ γλίχων μὲ ε' (ἀνα-
 φερόμενον ὑπὸ τοῦ 'Αρκαδ. 10, κτλ.) ἢ εἰς σφάλμα ἀντὶ τοῦ γλγ-
 χων ἡ κύριον ὄνομα· πρβλ. Σουίδ. ἐν λ. γλγῆχων].
 γλοιᾶ ἡ γλοιός, ἡ, = γλά, κόλλα, 'Πούχ.
 γλοιᾶζω, συχνοκλῖω ἡ μισοκλῖω τὴν ὀφθαλμοῦ, κἀμὸν τὴ
 μένῃ ἡ βλέπω περιφρονητικῶς, Γαλιν. 'Εσμ. Μ. 234. 45.
 γλοιᾶς, ἀδός, ἡ, κακότης, ἀσέλγης, ἐπὶ φροβόδων, Σοφ.
 'Αποστ. 883· οὕτω τὸ ἀρ. γλοιῆς, ητος, ἐπὶ ἰππων, 'Ηρωδ. 1,
 ἐν Φιλόλ. Μουσ. 5. σ. 246, 'Πούχ., 'Εσμ. Μ.
 γλοιᾶσμαι, παθ., γίνομαι κολλώδης, Δισκ. 5. 92.
 γλοι-ποιέομαι, παθ., γίνομαι κολλώδης, Δισκ. Παρπ. 1. 2.
 γλοι-πύτις, εἶδος, ἡ, ἡ πίνονσα ἡ μυζῶσα τὸν ῥύπον, τῇ
 κλῆρυν, χλαμύς 'Ανθ. Π. 6. 282.
 γλοιός, ὁ, (ἔδε λισσός) πᾶσα κολλώδης ὕλη, κόλλα, ὁ γλι-
 σχρότατος γλ. 'Αριστ. Θανασ. 134· ἰδίως τὸ ἔκθετος Πλάτων· τὸ
 ἐλαῖον μετὰ κοριοῦ, ἐπὶ ἀπέλιν ἀπὸ τοῦ ὀρματος αὐτῶν αἱ
 παλίσται διὰ τῆς σιγγγίδος, Λατ. strigamentum, Σχόλ. εἰς
 'Αριστοφ. Νεφ. 448· ἡ καύλου, ἐλαῖον ἡ ἡ ἐλαυνότις ὑποστῆλην
 ἐν τοῖς λουτροῖς, Σοφ. 'Ιαμβ. 9, Τέλης παρὰ Σιδ. 67. 31· γλ
 ἀπὸ τῆς ὕλης, κόλλα ἀπὸ τοῦ ἐνδύρου, τὸ δαγόμενον κύμμι, Πρβλ.
 3. 112. II. ὡς ἐπὶ ὁ. γλοιός, α, ὁν, ὀλισθηρός, ἀπίστος,
 πανουργός, 'Αριστοφ. Νεφ. ἔνθ' ἀνωτ.
 γλοιώδης, ες, (εἶδος) κολλώδης, ἰδιότης, Πλάτ. Κρατ. 427D,
 'Αριστ. 'Αποστ. 294.
 γλοιύτια, τά, εὐα ἑοχαί ἡ ἀγκαι μικροὶ τοῦ ἐγκαράτου, Γαλιν.
 4. 502.
 γλουτός, ὁ, (ἔδε κλύνις) ὁ πρωκτός, 'Π. Ε. 60. 'Ιππ. 'Αγρ-
 761, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 1. 13, 2, 14. 1—πληθ., τὸ ἐπὶ αἵματι, ἐφ' οἷ
 καθέσθμεθα, Λατ. uisus, 'Π. Ε. 310, 'Πρδ. Α. 4· παρ' 'Ανθ.
 κατὰ τὸ πλῆθος πυγῇ.
 γλυνάξω, μέλλ. -άσω. (γλυκός) παρέχω γλυκῶν γευσιν ἔς
 τινα, τοὺς ὑγιαίνοντας Σίδε· 'Εμπ. Π. 1. 211—Πρδ., λαμβάνω
 γευσίν τινα γλυκύντης, γεύομαι γλυκίος, αὐτόθι 1. 20—ὡσαύτως
 τὸ ἐνεργ. μετ' οὐδ. σημασ., εἶναι γλυκός, ἐπὶ οἶνῳ, 'Αδμήλ. 26C.
 γλυνάινω, μέλλ. -άινω 'Εδμ.· ὁρ. ἐγλυνάινω Δισκ. Α. 8. 70·
 —καθιστῶ τι γλυκὺ, ἀντιθ. τῷ πικράινω, Δισκ. Α. ἔνθ' ἀνωτ.,
 Δισκ. 'Αλ. π. Σουίδ. 15—μέλλον ἐν χρήσει ἐν τῷ παλ., μέλλ. γλυ-
 κανοθήσομαι 'Πρδ.· ὁρ. ἐγλυνάινω 'Ιππ. 497. 44, Μέσρ. 3.
 111· παρμ. γεγλυνάσμαι 'Αδμήλ. 384D, ἀλλὰ ἀπαγλ- δίρη.
 Σοφ. αὐτόθι 55F—γίνομαι γλυκός, Σοφ. 'Αποστ. 239, 'Ιππ. 'Αγρ.
 285 κ. ὅλλ.
 γλυνάτις, α, ον, πρὸς τὸ γλυκὺ κλίνων, Σουίδ. 'Ιατρ. περὶ πυρ.
 σ. 62, 100.
 γλυνάσταις, εως, ἡ, γλυκαίνειν, ποιεῖν τι γλυκὺ, Θεόδωρ. Δίτ.
 Φ. 4. 4, 5.
 γλυναντικτός, ἡ, ὁν, κατὰλλῆλος πρὸς γλυνάσιν, 'Θαλλ. σ.
 510.—'Επίρρ. -νός Σίδε· 'Εμπ. Μ. 7. 341.
 γλυνάσμαι, ατος, τό, γλυκύντης, γλυκὺ πρᾶγμα, 'Εδμ. (Παροιμ.
 ις', 24 κ. ἄλλ.).

γλυκασμός, ὁ γλυκύτης, γλυκύς οἶνος, Έβδ. ('Αμός 0', 13 κ. ἀλλ.), Σουλ. Έπιγρ. 8970.
 γλυκάειος, α. ον, = γλυκύς, τῆς ., οὐτι γλυκειότερον Έπιγρ. 1579.
 γλυκ-ἐλαίων, τό, γλυκύ ἐλαίον, Γαλην. 2, 308 h.
 γλυκερός, α. ον, = γλυκύς, Όδ. Ε. 191, Ρ. 41, Πινδ. II. 4. 56, Εὐρ. Μηδ. 1099 (ἀναπ.), Άριστ. Ζ. Μ. 4. 2, 9.
 γλυκερο-στέφυλος, ον, ὁ ἔχων γλυκείας στεφυλές, Όππ. Κ. 1, 165.
 γλυκερό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων γλυκύ χέρμα, Άνθ. II. 7. 207.
 γλυκῆρατον, τό, = γλυκύρριζα, Διοσκ. 3, 5.
 γλυκίζω, = φιλοφωρῶ με γλυκύσματα, παρέχω γλυκύσματα. τοὺς συνελθόντας ., ἐν τῷ θεάτρῳ Σουλ. Έπιγρ. 1625. 57. γλυκισμός, ὁ, αὐτόθι 49.
 γλυκύν(ν)ος, ὁ, πλாகὺς διὰ γλυκέος οἶνου καὶ ἐλαίου, παρὰ Κρησίν, Άθην. 645D.
 γλυκύος, α. ον, = γλυκύς. διάρ. γραφ. ἀντὶ Αὐκυον ἐν Σοτ. Φ. 1461, ἀλλ' ὅπαντ' παρ' Άριστ. 110. Ε. 7. 2, 40, Έξ Α. Δινδ. προλεγ. Σεν. Συμπ. σ. XII. πρὸλ. γλυκείος.
 γλυκισμός, ὁ, γλυκύτης, Άθην. 200A. II. ἑισαγωγή γλυκισμάτων, Σουλ. Έπιγρ. 1625. 49.
 γλυκίσεις, εσσα, εν, = γλυκύς, Νίκ. Άλ. 444.
 γλυκο-φόρος, ον, ὁ φέρων, παράγων γλυκεία (σταφυλές), ἄμπειλος Έω. Χρύσ. 5, 729.
 γλυκῦ-δακρυς, υ. ὁ γλυκεία δάκρυα κινῶν, Έρωσ Άνθ. II. 7. 419. 12. 167.
 γλυκῦ-δερκῆς, ἑς, ὁ γλυκείως βλέπων, Χρησμ. Σιδ. προσμ. 30.
 γλυκῦ-δωρος, ον, ὁ γλυκεία ἔχων (ἢ φέρων) δῶρα, Βακχλ. 8, Άνθ. II. 5. 22, κτλ.
 γλυκῦ-ηχῆς, ἑς, γλυκείως ἤχων, γλυκύν παρῶν ἤχον, Άνθ. II. 9. 26.
 γλυκῦδμήτω, εἶμαι εὐχάριστος, εὐφρόσυνος, Έρωκλ. σ. 216.
 γλυκῦδμήτω, ἡ, γλυκῦτης πνεύματος, γλ, πρὸς τὰς ἡδονάς, ἐτοιμότης ἢ προθυμία τοῦ νὰ παραδοῇ τις ., ἀντιθ. τῷ ἔγκρατειᾳ. Πλάτ. Νόμ. 633D. II. ἀγαθὴ διέθεσις, ἀγαθότης ψυχῆς, εὐμένεια, Πλούτ. Εμερ. 10, ὁ αὐτ. 2. 970B.
 γλυκῦ-θύμος, ον, ὁ γλυκεῖαν ἔχων ψυχὴν, γλυκεῖαν διέθεσιν, Έλ. Γ. 467. ἐπὶ τῶν Έπικουρείων, Δουκ. Έρμωσ. 16. II. ἔνεργ., ὁ τέρπων τὸ πνεῦμα, τὴν ψυχὴν, εὐφρόσυνος, τερπνός, Έρωκλ. Ὑπνος Άριστοφ. Αυσ. 551, Νερ. 705.
 γλυκῦ-καρπῆς, φέρω γλυκύν καρπόν, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 3. 7.
 γλυκῦ-καρπος, ον, ὁ φέρων γλυκύν καρπόν, ἄμπειλος Θεόφρ. 11. 46.
 γλυκῦ-κρεως, ων, γλυκύ ἔχων κρέας, Σάφρων παρ' Άθην. 86E (διάρ. γραφ. -κρεος). Ἰδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 183.
 γλυκῦ-λύγος, ον, ὁ γλυκείως ἡμιῶν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Έκ. 134.
 γλυκῦ-μᾶλον, Διόλ. καὶ Δωρ. ἀντὶ γλυκύμηλον, = μελίμηλον, γλυκύν μῆλον, Σαπφώ 35. ἐν χρήσει πρὸς δὴλωσιν ἀγάπης καὶ στεργῆς, Θεόφρ. 11. 39.
 γλυκῦ-μαρίδες, αἱ, εἶδος ὀσπρέων, Ξενοκρ. Ένύδρ. 43. πρὸλ. Ζήμη.
 γλυκῦ-μελίτης, ον, γλυκύς, ἑρσμός, θελκτικός, Έγν. Όμ. 5. 19.
 γλυκῦ-μορφος, ον, ὁ γλυκεῖαν ἔχων μορφήν, Έω. Γαζ.
 γλυκῦμῶδον, ὁμιλῶ μετὰ γλυκύτητος, Άνθ. II. 12. 122. καὶ γλυκῦμῶδους, γλυκείως ὁμιλῶν, αὐτόθι 9. 195.
 γλυκῦ-νους, ουν, γεν. ον, = γλυκῦθυμος, Πολέρμ. Φυσιογν. 1. 6.
 γλυκῦ-παις, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων «γλυκᾶ τέχνα, δηλ. ὥρατα, Ρέδος γ. Άνθ. II. 12. 52.
 γλυκῦ-παρθένος, ἡ, γλυκεῖα παρθένος, Άνθ. II. 9. 16.
 γλυκῦ-πικρὺς, ον, μετὰ γλυκύτητος πικρὺς, Έρος Σαπφώ 37. πρὸλ. Πλάτ. Φιλ. 46D, E.
 γλυκῦ-πότης, ον, ὁ, ὁ πίνων γλυκεία, Όρειβ. 1, 379.
 γλυκῦ-ρριζα, ἡ, φυτὸν τι μετὰ γλυκείας ρίζης, «γλυκῦρριζα», Διοσκ. 3. 5. γλυκῦρριζον, τό, Γεωπ. 7. 24.
 γλυκύς, εἶς α. ὁ, ὁ ἔχων τὴν γεῦσιν, γλυκύς, νέκταρ Έλ. Α. 588, κτλ. γλυκύ ἐλκείν Κράτης Γειτ. 2, Κρατίν. Νέωτ. Γίγας 1. — ἄλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον μεταφ. ἐπὶ καὶ παρ' Όμ. γλυκύς, εὐφρόσυνος, εὐχάριστος, ἡμέρος, ὕπνος, κτλ. γλ. αἰών Όδ. Κ. 152. πόλεμος Έλ. Β. 453. πατρις καὶ τοκῆς Όδ. Ι. 34. συχν. παρὰ Πινδ. καὶ Άετ. — γλυκύ ἐστὶ, μετ' ἄπαρ. Αίσχλ. Πρ. 698, Άλκιφ. Συναπ. 2. 87ω. μῆδ' ἐν ἡν ἰδεῖν γλυκύ Σοφ. Ο. Τ. 1333, πρὸλ. 1390.
 2) ἐπὶ ὕδατος, γλυκύ, καλόν, πῶσιμον, ἀντιθ. τῷ πικρὸς. Έρδ. 4. 52. καὶ τῷ ἀλκυρός, Άριστ. Μετρωρ. 2. 2, 12, κτλ. 2) μεθ' Όμηρ. ἐπὶ πρὸς., ἀγαπητός, προσφιλής, (πρὸλ. ἡδύς II. 1), γλυκεῖται παῖδες ἀρχαίου Σκότου Σοφ. Ο. Κ. 106. μετ' ἄπαρ., γλ. ὁμιλεῖν Πινδ. II. 6. 52. ὡ γλυκύτατε, ἀγαπητέ μου φίλε, Άριστοφ. Άλ. 462. πρὸλ. Έκκλ. 124. — ἐνίστα ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὡς τὰ ἡδύς. εὐθόης, ἀπλοῦς, μωροῦ, ἀνόητος, ὡς γλυκύς Εἰ Πλάτ. Έππ. Μείκ. 288B. πρὸλ. γλυκύν.

II. ὡς οὐσίαστ., ὁ γλυκύς (ἐνν. οἶνος), Δατ. passum vinum, ὁ μὴ ὑπόστως ζύμωσιν μετὰ τῶν στεφυλῶν, Άλκιφ. Δρωπ. 1, Πανν. 1. 14, Άρ. στ. Περσλ. 3. 28. ὡσαύτως, τὸ γλυκῦ Νίκ. Άλ. 386.
 2) ἡ γλυκεῖα, = γλυκῦρριζα, Θεόφρ. 1. Φ. 9. 13, 2.
 3) ἡ γλυκεῖα, = χολή, Έπιφάν. 2. σ. 485. Σχόλ. εἰς Νίκ. Ο. 595, κατὰ ἀντικῆν τινα ἀντίφρασιν, Έξ Έλλᾶδ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 538, 8. — οὕτως ἐφαρμόζεται καὶ εἰς σὺν, Γαλην. 18. 2, 611. εἰς τὸ σίναπι, Μάτριον παρ' Άθην 136D. III. συχν. καὶ ὑπερβ. γλυκίων (Όμ.), γλυκιστός Διόλ. π. Ζ. 12. 46, κτλ. ὡσαύτως γλυκύτερος, -τατος Πινδ. καὶ Άετ. ὡσαύτως γλυκίσων (γλυκίων, ὡς ἐλ' ἄσσων ἐκ τοῦ ἐλ' ἄχων), Ξενοφάν. ἐν τῷ Εἰ. (τιμ. 301. πρὸλ. γλυκίος. IV. ἐπίρρ. -κείως Πολυδ. Δ'. 24. Περσλ. Σανακρ. gul-gam (γλυκύτης), Διόλ. gar-dus (εὐειδής, θελκτικός) καὶ ἴσως Δατ. gmlira ἢ συσχετίσις τῶν Δατ. dulcis, dulcedo εἶναι ἐπὶ μᾶλλον ἀμφίβολος· περὶ δὲ τῆς ὑποτιθεμένης λέξεως δεῦκος Έξ ἐν λ. ἀδευκής).
 γλυκῦσίδη [Γ], ἡ, εἶδος φυτοῦ, ἡ παιωνία, Πλάτ. Κομ. Κλεοφ. 5, Θεόφρ. 1. Φ. 9. 8, 6.
 γλυκῦσμα, τό, γλυκύτης, γλυκύν, Διόλ. 4. 1072.
 γλυκῦ-στρυφνος, ον, γλυκύς μετὰ στρυφνῆς τινας γεύσεως, Θεόφρ. 1. Φ. 9. 20, 5.
 γλυκῦτης, ητος, ἡ, γλυκύτης τῆς γεύσεως, Έρδ. 4. 177, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 6. 9. 4. 2) εὐφροσύνη, ἡδύτης, τοῦ (ἔν Άριστ. Πελ. 3. 6, 5. τῆς λέξεως Διον. Άλ. π. Σουθ. 11. ἐπὶ πρὸς ὧν, Πλούτ. 2. 67B.
 γλυκῦ-φάγεια, ἡ, τὸ ἐσθίειν γλυκείας τροφάς, Άλκιφ. Τραλλ. 1. σ. 71.
 γλυκῦ-φουγγος, ον, ὁ γλυκεῖαν ἔχων φωνήν, γλυκείως φευγγόμενος, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 6. 162.
 γλυκῦ-φυτον, τό, = γλυκῦρριζα, Διοσκ. 3, 5.
 γλυκῦφωνέτω, ὁμιλῶ γλυκείως, Θεόφρ. 15. 146. κάλλιον γλυκῦ φωνεῖ.
 γλυκῦφωνία, ἡ, γλυκεῖα φωνὴ ἢ ὁμιλία, Διόδ. 3. 69.
 γλυκῦ-φωνος, ον, ὁ ἔχων γλυκεῖαν φωνήν, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 4. 4, καὶ παρ' ἄλλοις μεταγεν. συγγραφοί, ἂν καὶ ὁ Πολυδ. Β'. 113, λέγει ὅτι εἶναι σπάνιον.
 γλυκῦ-χυλός, ον, ὁ ἔχων γλυκύν χυλὸν ἢ χυμὸν, Έππ. 1278. 44, Ξενοκρ. Mithnai Med. σ. 21.
 γλυκῦ-χυμῆς, ἡ, τὸ ἔχειν γλυκύν χυμὸν, Γαλην. 2, 384C.
 γλυκῦ-χυμος, ον, = γλυκῦχυλός, Γαλην. 13. 42 h.
 γλυκύν, ὁ, ὁ γλυκύς, ὡ γλυκύν, ὡς τὸ ὡ γλυκύτατε (γλυκῦς 1. 2), προσφώνησις οἰκειότητος περιλαμβανούσα καὶ τὴν ἐγγονίαν ὅτι ὁ καλούμενος φίλος εἶναι εὐθύς, Άριστοφ. Έκκλ. 985.
 γλυκύνεος, α. ον, εἶδος στίχου οὕτω κληθέντος ἐκ τοῦ ἐπινοήσαντος Γλυκίνοιο, Έπαιστ. 56 Γαῖστ.
 γλυμίμα, τό, (γλύψω) εἰκὼν γεγλυμμένη, Εὐπαλ. ἐν Άδελ. 113, Σουλ. Έπιγρ. 7298.
 γλύψις, εως, ἡ, γλυκύς, ὀνούσιος νῖνος, Φρύν. Κομ. ἐν Άδελ. 13. ὁ Έπύχ. ἔχει καὶ γλεῦξις.
 γλυπτῆρ, ὄρος, ὁ, (γλύψω) ἐργαλεῖον γλυπτικόν, σμίλη, Άνθ. II. 6. 68.
 γλύπτης, ου, ὁ, ὁ σκαλίζων, ὁ κόπτων ἢ ἔχων μόρμαρα ἢ ξύλα, ἰδίως ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, Άνθ. II. 4. 142, 145.
 γλυπτικός, ἡ, ὁν, ἰκανὸς γλύπειν, γλυπτική σφράγιδων Πολυδ. Ζ'. 209.
 γλυπτὺς, ἡ, ὁν, κατάλληλος πρὸς γλυφὴν ἢ σκαλισμῶ, ἐπὶ ξύλου ἢ λίθου, Θεόφρ. Αἰδ. 5. 2) γεγλυμμένος, σκαλισμένος, ἐν στήλῃ γλ. Άνθ. II. 5. 194. γλ. ὁμοίωμα Έβδ. (Δεῦτ. δ'. 25) καὶ γλυπτὸν, εἰκὼν γεγλυμμένη, αὐτόθι (Έπ. μδ', 17, κ. ἄλλ.).
 γλύψανος, ὁ, (γλύψω) ἐργαλεῖον γλυφῆς, σμίλη, Έγν. Όμ. εἰς Έρω. 41, Θεόφρ. 1. 28. γλ. καλᾶριον, κοινὸν ὀμαχίριον, Άνθ. II. 6. 63.
 γλύψανον, τό, = γλύψανος, Δουκ. Ένυπν. 13. [Ο. 281.
 γλύψεις, εως, ὁ, γλύπτης, Έρωκλ. Άρχ. Ι. 8. 5, 2, Σχόλ. εἰς Έλ. γλύψῃ, ἡ, τὸ γλύπειν, σκαλίζειν, καὶ αὐτὸ τὸ γεγλυμμένον, τὸ γλύμμα, Διόδ. 5. 44. γλ. τῇ σφραγίδι, τὸ ἐμδλημα αὐτῆς, ἢ ἐπ' αὐτῇ παράστασις, Πλούτ. 2. 983B. Δημητρίου γλ., ἐργασία τοῦ Δημ., ὑπὸ τινι γλυφῇ, Σουλ. Έπιγρ. 1409, πρὸλ. 4558.
 II. ὅπῃ ἀνεωγμένη διὰ σμῖλης, παρὰ Σουλ. (καινοσχεπέες).
 γλυφικός, ἡ, ὁν, ἀνήκων ἢ κατὰλληλος διὰ γλυφῆν γλυφικὴ (ἐνν. τέχνη) Έπιγρ. Έλλ. 841.
 γλυφίς, εδως, ἡ, παρὰ τοῖς δοκίμοις ἀείποτε κατὰ πληθ., γλυφίς, τὸ κεχαρμένον ἔκρον τοῦ βέλους, Έλκε δ' ὁμοῦ γλυφίς τε λαδών καὶ νεορα Έλ. Δ. 122. Έλκεν νευρὴν γλυφίδας τε Όδ. Φ. 419. ἐν Έρδ. 8. 128 λέγεται ὅτι τινὲς ἐπύλιαν ἐπιστάλην περὶ τὰς γλυφίδας καὶ ἔκαμαν αὐτὴν νὰ χρησιμεύσῃ ὡς περὶ ὧν εἰς τὸ βέλος (παρὰ τὰς γλυφίδας περιειλίσαντες καὶ πτερώσαντες τὸ βέλος) ἐνεσθύνεν ὁ Schweiigh. εἰκάσει ἐπὶ γλυφίδας δὲν εἶναι τὸ χάρμα, εἰς ὃ εἰσέρχεται ἡ νευρά, ἀλλ' αἱ ἐκείνων ἀν' ἀκοιθεῖς γλυφαί, ἐντὸς τῶν ὀσίων ἡρμόζοντο τὰ πτερὰ ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίνης

σιαγόν), 4 αὐτ. 9. 83· ἐπαγε γνάθον, ἐξάρμοσον τοὺς ὀδόντας σου εἰς αὐτό, Ἄριστοφ. Σπρ. 370· γνάθου θαυλός, ὀδονόγος ὁδονόγος, Εὐρ. Ἀποσπ. 284. 5· πρὸ γνάθων· συγν. κατὰ πληθ., Πλάτ. Φαίδρ. 254E, Ἄριστοφ. Ζ. Μ. 3. 2, 20 κ. ἄλλ. 2) μεταφρ., πεταίσαι πυρὸς θάπτοντες ἀγρίαις γνάθοις Δίσχυλ. Πρ. 368, πρὸλ. Χρ. 280. 3) μεταφρ., ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. furores, ἐπὶ στενοῦ ποταμοῦ, πόντου Σολιμουδισία γν. Δίσχυλ. Πρ. 726, πρὸλ. Ξεν. Ἀν. 7. 3. 12. II. ὁμοίον τῷ γένους, ἡ ἀκμή, ἡ ἄντα, οἷον ἐπὶ σφηγός, Δίσχυλ. Πρ. 64. γναθώω, τύπτω τὴν παρειάν, ῥαπίζω, Φρόν. Κωμ. Μον. 9. γνάθων, ὠκυς, ὁ, ὁ ἔχων ἐξωγεωμένους παρειάς, ὁ ἔχων πλῆρες τὸ στόμα· παρὰ μεταφρ. κοιν. ὡς κύριον ὄνομα παρασίτου, Πλουτ. 707E, Ἀδγ. 4, 10 κ. ἄλλ., Ἀλκίφρ. 3, 34, Πλουτ., Τερент., πρὸλ. γνάθος.

γναθώνιστος, ον, ὁμοίος πρὸς γνάθωνα, Πλουτ. 2. 707E. γναμπτός, ἡ, ὡν, κεκαμμένος, καμπύλος, ἰχθυόσσκον γναμπτός ἀγκιστροῖσιν Ὀδ. Δ. 369· μετὰ γναμπτῆς γένευσιν Ἰλ. Α. 116· περὶ τὰς γναμπτὰς θ' ἐλίκας Σ. 401· ἐνυχεῖ γν. Ἰσοκ. Ἐργ. κ. Πρ. 203· γν. ἐρόμοι, ἐπὶ τοῦ διαύλου, Πλάτ. Ι. 1. 82. 2) εὐκαμπτός, ὠρεός, ἐπὶ τῶν μελῶν τῶν ζῴων νασ' ἀνέθεσιν πρὸς τὰ ἀκαμπτα καὶ ἀκίνητα τῶν νεκρῶν περμάτων, ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλλουσι Ἰλ. Α. 669., Ω. 359, Ὀδ. Α. 393, κτλ. 3) μεταφρ., εὐκαμπτός, εὐάρεστος νὰ καρφῇ, οὔτε νόημα γναμπτόν ἐνὶ στήθεσσι (ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως) Ἰλ. Ω. 41.

γναμπτός (ἐν τοῖς χροῖσι συγν. κνάμπτος), μέλλ. -φω Δίσχυλ. ὁδ. Ἐγναμπτός, Ἐπ. γνάμψα· ποιητ. τύπος τοῦ κάμπτος ἐν χροῖσι παρ' Ὀμ. μόνον ὁδῶς βραχὺ φωνῆεν πρὸ τῆς πρώτης συλλαβῆς τοῦ ῥήματος τοῦτου πρέπη νὰ γείνη μακρὴν (πρὸλ. ἀνα-, ἐγ-, ἐπε-, ὡκυ-γνάμπτος)· γν. τινά, κάμπτω τὴν θέλησίν σου, Δίσχυλ. Πρ. 905.—Παθ., Νίκ. Θ. 423.

γναμπτός, ἡ, ὡν, ἀδύμιον, ἀντὶ τοῦ γναμπτός, Ἰσοκ. γνάπτω, γνάπτωρ, γνάφαλον ἢ -αλλων, -φεύς, -φευτενός, -φεύω, -φεύκος, -φας, -φω, -φεις, ἴδε ἐν κν.

γναφάλιον, τό, φυτόν τι κεκαλυμμένον ὑπὸ μεταξώδους χνοῦ, ἐν χροῖσι πρὸς γέμισιν προτετραλίνων καὶ στρωμνῶν, Λατ. gnaphalium, Διολκ. 3. 132, Πλίν. 27. 10· πρὸλ. κνάφαλλον.

γναφάλης, ὁ, εἶδος πετρου, auripellis garrulus ἢ emberiza hircalis, Ἄριστοφ. Ζ. 9. 16, 2.

γνησιον-διδακτός, ον, γνησίως δεδιδασμένος, Ἰω. Χρυσόστ. 8. 487.

γνήσιος, α, ον, (γένος) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ γένος, ἐπλ. νομίμως γεννηθείς, ἐκ νομίμου συζυγίας τεχθείς, ἀντὶ τῶ νόθος· νόθον καὶ γνήσιον Ἰλ. Α. 102. πρὸλ. Ὀδ. Ξ. 202, Ἠρόδ. 3. 2, Ἄριστοφ. Ὀρν. 1665, Ἀνδοκ. 16. 41, κτλ.· ὁ ἐκ νόθου τὸς γνησίους ἰσως σὺνέει Σοφ. Ἀπόσπ. 108· φρονεῖν γνήσια, ἔχω εὐγενῆ φρονήματα (εἰ καὶ ταπεινὸς τὴν καταγωγὴν), Εὐρ. Ἰππ. 309· γν. φρόνημα Σοφ. Ἀποσπ. 289. 2) καθόλου, πραγματικός, ἀληθής, νομίμος, πιστός, φίλος Φωκυλ. 2· γν. γυναικίς, νόμιμοι πόλιοι, ἀντὶ τῶ παλαιοί, Ξεν. Κύρ. 4. 3, 1· ἀδελφός Ἄριστοφ. Ὀρν. 1659· πολίται Ἄριστοφ. Πολ. 3. 5, 8, πρὸλ. Ω. 4. 10· γν. τῆς Ἑλλάδος, γνήσιοι Ἑλλήνες, Διολκ. 118. 24· γν. ἀρεταί, πραγματικαί, ἀνυπόκριτοι, Πλάτ. Ο. 2. 31, κτλ.· ἐπὶ περὶ τῶν γνήσιος τριταῖος, μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐπανερχόμενος, Ἰππ. Προγν. 46· γν. ἔξος Εὐδουλ. Μυλ. 1· οὕτως ἐπὶ συγγραμμάτων, Γαλην. —Ἐπίφρ. -ίως, νομίμως, πράγματι, ἀληθῶς, Εὐρ. Ἀλκ. 678, Λυσ. 179. 40, Διολκ. 1483. 15, κτλ.· γν. φέρειν, εὐγενῶς, ἀειπροσπῶς, Μένανδρ. Πινύχ. 4.

γνησιότης, ητος, ἡ, νόμιμος γέννησις, ἀπ' ἀμφοῖν, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων, Ἄριστοφ. Ρητ. 1. 5. 5. 2) εὐγένεια καταγωγῆς, δι' ὃ ὡς τίς τις τιμητικός, Βασίλ. 4, 445 u (Migne).

Γνίστων, ὁ, φιλόλογος τις, Λοσκ. Β. Πρ. 23. (Συγγενὲς τῷ κνιστός.) Ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ. οἱ διὰ τοῦ κ τύποι εἶνε παλαιότεροι, ἀναφεύς, Κνέφωιν.

γνοφρός, γνόφος, γνοφώω, γνοφώδης, ἴδε ἐν δνυφρ.

γνύθης, τό, σπῆλαιον, κολλημα, ὄρυγμα, Λυκόφρ. 485.

γνύξ, ἐπίφρ. (γόνυ) μὲ κεκλιμένον γόνυ, γοναπιστός, Ἰλ., ἀείπτε ἐν τῇ φράσει γνύξ ἐριπεῖν, πίπτειν εἰς τὰ γόνατα, Ε. 309, 357 κ. ἄλλ.

γνύπτος, ον, (γόνυ) √ΠΕΤ, πίπτω εἰς τὰ γόνατα· ὁ ἐν γνύπτει, γνύπτομαι, εἶμαι κατηγής ἢ ἀδύνατος, Ἰσοκ. γνύμα, τό, (√ΓΝΟ, γνύναι) σημεῖον, τεκμήριον, ὡς τὸ γνύρισμα, Ἠρόδ. 7. 62, Σοφ. Τρ. 593· ἐπὶ τῶν ὀδόντων τοῦ ἵππου (ἴδε γνύρισμα III), Ἄριστοφ. Ζ. 6. 23, 4. II. = γνώμη, κρίσις, Δίσχυλ. Ἀγ. 1352, Εὐρ. Ἠρακλ. 407.

III. = Λατ. gnomia, τὸ μέσον τοῦ στρατοπέδου, Σουῖδ.

γνώματευμα, τό, κρίσις, ἀπόφθεγμα, γνωμικόν, Εὐστ. Πονημ. 98. 16.

γνωμᾶτευτής, οὔ, ὁ, ὁ διολκὼν μὲ γνωμικὰ ἀποφθίγματα, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Κ. 31.

γνωμᾶτεύω, σχηματίζω περὶ τινος γνώμην, διακρίνω τι, σκιάς γν. Πλάτ. Πολ. 266E· γν. τινί τι, μετρώ τι δι' ἑτέρου, Θεμιστ.

36B· γν. τινά, εἰ. 1. 6 αὐτ. 32C.

II. ὁμιλῶ μὲ γνωμικὰ

ἀποφθίγματα, Εὐστ. 388. 4.

γνώμη, ἡ, (√ΓΝΟ, γν-γνώσκω) μέσον δι' οὗ γινώσκει τις, ἐπομένως, ὡς τὸ γνῶμα, σημεῖον, τεκμήριον, θέσθ. 60· ἐπὶ τῶν ὀδόντων (ἴδε γνῶμων II), Ἄριστοφ. Ἰστ. Ζ. 6. 22, 12. II. τὸ ὄργανον δι' οὗ τις ἀντιλαμβάνεται ἡ γινώσκει, τὸ πνεῦμα, ὁ νοῦς καὶ αἱ διαφύραι αὐτοῦ ἐνέριεσι.

3) σκέψις, κρίσις, διασέλιμα, διάνοια (τῆς ψυχῆς ἡ γν. Πλάτ. Νόμ. 672B)· ἐκμαθεῖν ψυχὴν τε καὶ φρόνημα καὶ γν. Σοφ. Ἀντ. 166· αἰε. ἀπὸλ., γνῶμην ἱκανός, νῦν ἔχων, Ἠρόδ. 3. 4· γν. ἀγαθός, κακός Σοφ. Ο. Τ. 687, Φ. 910· τοῖςδε τὴν γν. ὁ αὐτ. Πλ. 1021· ὡσαύτως, κατὰ γν. ἴσθις ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1038· γνώμη διπλῆς ἔλετο βουλάν Πλάτ. Ν. 10. 167· γνώμην μαθεῖν τι Σοφ. Ο. Κ. 403· γνώμην κυρίως ὁ αὐτ. Ο. Τ. 398· γνώμην φρενῶν, ἀντὶ τῶ. τῶ ὄργη, αὐτοῦ 524· γνώμης εὐνέσει Θουκ. 1. 75· ἀντὶ τῶ. τῶ ἰσχύος καὶ αἵμα, ὁ αὐτ. 3. 11, Ξεν. Κύρ. 1. 3. 10· γνώμης ἀπτεσθαι, προσβάλλειν τὸν ἐγκέφαλον, ἐπὶ οἴνου ἢ πυρετοῦ, Ἰππ. Ὀξ. 394, Ἀγμ. 759· γνώμην ἔχειν, ἐννοεῖν, Σοφ. Πλ. 214, Ἄριστοφ. Ἀγ. 396· πάντων γν. ἔχειν Σοφ. Φ. 837· οὕτω, προσέχειν γνώμην (ὡς τὸ πρ. νοῦν), ἰδὼν προσοχὴν, προσέχω, εὐερό τὴν γν. προσίσχετε Ἑσπὸλ. Ἀστρ. 5· ἀσάφους Θουκ. 1. 96· ἐπὶ λούον τὴν γν. ἐν τινι, φανερώων τὴν εὐρίαν μου ἐν., ὁ αὐτ. 3. 37· ἐν τῇ γνώμῃ παρέστη τι Διολκ. 44. 26· ἀπὸ γνώμης, μὲ καλὴν συνείδησιν, Δίσχυλ. Εὐμ. 678· ἀλλὰ, οὐκ ἀπὸ γν., οὐκ ἀπὸν κρίσεις, εὐλόγως, Σοφ. Τρ. 389· ἀπὸ γνώμης Δίσχυλ. Πρ. 436· ἀνευ γν. Σοφ. Ο. Κ. 594· γνώμην, διακρίσις, ὁρίσας, Ξεν. Ἀν. 2. 6, 9· γνώμῃ τῇ ὁρίσῃ (ἐνν. κρίνῃν ἢ διακρίνῃ), συμφώνως πρὸς τὴν ὁρίσῃ κρίσιν· φράσις ἐν τῷ ὄργῳ τοῦ διακρίσας, Ἄριστοφ. Ἰστ. 1. 15, 5, κτλ., πρὸλ. Ἠθ. Ν. 6. 11, 1· οὕτω, περὶ ὧν ἂν νόμοι μὴ ᾄσι, γνώμῃ τῇ δικαιοτάτῃ κρίνῃν Διολκ. 493. 1· γνώμῃ τῇ δ. δικάσειν ἐμμοιόκασιν ὁ αὐτ. 652. 25, πρὸλ. 1006. 26· τῇ δικ. γν. Ἄριστοφ. Πολ. 3. 10, 5. 2) ἡ ψυχὴ τινος, ἐπλ. ἡ βούλησις, ἡ θέλησις, ἡ διάθεσις, ἡ κρίσις, εὐσεβεῖ γνώμῃ Πλάτ. Ο. 3. 73· γν. Διός Δίσχυλ. Πρ. 1003· ἐν γνώμῃ γεγονέναι τι, δικαίως ὑπὸ τῆς εὐνοίας τινος, Ἠρόδ. 6. 37· πάσῃ τῇ γνώμῃ, μὲ ὅλον τὸν ἔχον, αὐτοῦ 15· τίνα γν. ἔχει τις; Ἀνδοκ. 14. 9, κτλ.· τὴν γν. ἔχειν πρὸς τινα ἢ τι, ἔχω διάθεσιν ἢ κρίσιν πρὸς., Θουκ. 3. 25., 5. 13· περὶ τινος Ἰσοκρ. ἐμπιμπλάναι (ἢ ἐκπ-) τὴν γν. τινός, ἱκανοποιεῖν τὰς ἐρέσεις, Ξεν. Ἀν. 1. 7, 8, Ἐπλ. 6. 1. 15· ἀφ' ἑαυτοῦ γνώμῃ, ἐξ οἰκίας θελήσεως, Θουκ. 4. 68· ἐκ μῆς γν., ὁμοφώνως, συμφώνως, Διολκ. 147. 1· οὕτω, μῆς γνώμῃ Θουκ. 1. 122., 6. 17· διὰ μῆς γν. γινεσθαι Ἰσοκρ. 69B· κατὰ γνώμην, κατὰ τὴν διάθεσιν ἢ ἐπὶ θυμῷ τινός, θεῖναι τι κατὰ γνώμην ἐμὴν Εὐρ. Ἀνδρ. 737, πρὸλ. Διολκ. 14. 3· κατὰ πλῆθ., φίλια γνώμῃ, φίλικα αἰσθημάτων Ἠρόδ. 9. 4.

III. τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ταυτέρων ἐργασιῶν τοῦ πνεύματος, κρίσις, εἰδέα, πλείστος ἐμὶ τῇ γνώμῃ, κατὰ τὸ πλείστον κλίνω εἰς τὴν γνώμην δι., Ἠρόδ. 7. 220· οὕτω, ταύτῃ πλείστος τὴν γν. ἐμὶ 1. 120· ἢ πλείστη γν. ἐστὶ μοι 5. 126· πλέον φέριε ἡ γν. τινί 3. 77· τὸ πλείστον τῆς γνώμης εἰχόν., προσμῖται Θουκ. 3. 31· γνώμην τίθεσθαι Ἠρόδ. 8. 80· οὕτως γνώμην ἔχειν, εἶναι ταύτης τῆς γνώμης, Θουκ. 7. 15, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 8· εἰ τι γν. τοιαύτῃ παρειστέλλει περὶ ἐμοῦ Ἀνδοκ. 8. 14· τὴν αὐτὴν γν. ἔχειν Θουκ. 2. 55· τῆς αὐτῆς γν. εἶναι ἢ ἔχεισθαι ὁ αὐτ. 1. 113, 140· ὁ αὐτός ἐμὶ τῇ γν. ὁ αὐτ. 3. 38· ἀλλὰ, γνώμην ἔχειν, ὡς τὸ λόγον ἔχ., ἔχει ὁρθῶς, Ἄριστοφ. Νεφ. 157· κατὰ γν. τὴν ἐμὴν, μὴ ἐπιτελεῖν, κατὰ τὴν γνώμην ἢ κρίσιν μου, Ἠρόδ. 2. 26., 5. 3· ἐλλείπει, κατὰ γν. τὴν ἐμὴν Ἄριστοφ. Ἐκκλ. 153· κατ' ἀπὸλ. γνώμην ἐμὴν ὁ αὐτ. Σπρ. 983, Εἰρ. 232· ἀντὶ τῶ. τῶ παρὰ τὴν γν., ἐναντίον τῆς ἐπικρατουσῆς γνώμης, Θουκ. 1. 70., 4. 19, 40· ἐπὶ μὴ παρὰ γν. ἐμοῖ Δίσχυλ. Ἀγ. 931, πρὸλ. Ἰκέτ. 454· συγνάξις ἐπὶ γνωμῶν ὅς ἐπὶ σφῶν αἱ ῥήτορες, ἐστάναι πρὸς τὴν γν. τινός Θουκ. 4. 56· Θεμιστοκλέους γνώμῃ, κατὰ τὴν γνώμην καὶ συμβουλήν τοῦ Θεμ., ὁ αὐτ. 1. 90, 93· γνώμην ἀποφασίζω, ἐξηγουμαι, φανερώων τὴν εἰδέαν μου, Ἠρόδ. 1. 40· ἀποδείκνυσθαι αὐτοῦ 207· ἐκφαίνειν 5. 36· τίθεσθαι Σοφ. Φ. 1448, Ἄριστοφ. Ἐκκλ. 658· ἀποφασισθαι Εὐρ. Ἰκέτ. 338· δηλοῦν Θουκ. 1. 90· ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. 3. 36.

2) ὡς τὸ Λατ. sententia, πρότασις, σχῆδιον, γνώμην ἐμφέρειν Ἠρόδ. 3. 80, 81· εἰπεῖν Θουκ. 8. 68, κτλ.· προβῆναι ὁ αὐτ. 3. 36· γνώμῃ τρεῖς προέκτατο Ἠρόδ. 3. 83· ἐντεῖθεν, γνώμην νικᾶν, ὑπερισχεῖν ἢ πρὸς αἰσίν μου, Ἄριστοφ. Σπρ. 594, Νεφ. 432· κρατεῖν τῇ γν. Πλάτ. Κῆρ. 17· περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ἀγ. 51, ἴδε ἐν λ. δούφυρος. 3) γνῶμαι, τὰ γνωμικὰ ἀποφθίγματα τῶν σοφῶν ἀνδρῶν, συγνάξις ἐν συλλογῇ, Λατ. sententiae· ἴδε γνωμικός, καὶ πρὸλ. Σοφ. Ἀγ. 1001, Ξεν. Κῆρ. 13, 3· Ἰσοκρ. 36C, Ἄριστοφ. Ρητ. 2. 20, 1., 2. 21, 2· κῆς. 4) σημασία, σκοπός, ἀπόφασις, ἀπὸ τοῖςδε γνώμης, μὲ τοιοῦτον τινα σκοπόν, Θουκ. 3. 92· γνώμην ποιεῖσθαι, μὴ ἀπαρ., ἀποφασίζω νὰ κάμω τι, ὁ αὐτ. 6. 128· κατὰ γνώμην, ἐπὶ ἀρτιμένου σκοποῦ, Διολκ. Ἀλ. 6. 81· τίνα ἔχουσα γνώμην; μὲ τίνα σκο-

DOM. A' - 68

γοάω. γοάει, -άουσι Ἀπολλ. Γ'δ., κτλ. Δωρ. γ' πληθ. -άουσι Μόσχ. 3. 24. εὔχε. γοάουσιεν (Βεχκ. -όφεν) Ὀμ. γοάων Δισχύλ. Πέρσ. 676. Ἐπ. γοήμεναι Ἰλ. Β. 502. μεταγ. γοάων. -άουσα Ζ. 373, κτλ. Ἐπ. παρατ. γόων Ὀδ. Κ. 567. Ἰων. γοά-ασκεν Ὀδ. Θ. 92. Ἐπ. ἀόρ. ε' γόον Ἰλ. Ζ. 500. μέλλ. γοή-σασκε Ὀμ., μεταγεν. γοήσω Ἀνθ. Π. 7. 638. Νόνν. ἀόρ. α' ἐγόησα Ἀνθ. Π. 7. 599, 611. — Μέσ., Τραγ., Ξεν. Κύρ. 4. 6. 9 (οὐδαμῶς ἀλλοτρίον παρὰ περὶ αὐτοῦ). — Παθ., ἴδε κατωτέρω (ἴδε γόος).

Στενάζω, πενθῶ, θρηνῶ γοερώς, Ὀμ. — μετ' αἰτ., θρηνώ, ὀδυ-ρομαι, κλαίω διὰ τινος, Ἰλ. Π. 857, κτλ. ὑπὲρ τινος Μόσχ. 4. 83. — οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ (οὐδαμῶς παρ' Ὀμ. εἰμὴ κατὰ μέλλ.), γοάσθε Δισχύλ. Πέρσ. 1072, πρβλ. Herm. Χο. 622 (632) γοά-σθε τὴ δὲ οὐρανὸν Σοφ. Τρ. 51. ἀμφὶ νιν γοώμενος αὐτὸς 937. — Παθ., γοάται Δισχύλ. Χο. 632. γοηθείς Ἀνθ. Π. 7. 371.

γογγυρ-αεδήεις, ἐς, ὅμοιος πρὸς γόγγρον, ἥτοι ἐγγεῖλον, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 14, 1.

γογγυρ-ατόνους, ον, ὁ τὸς ἐγγεῖλες ἀποκτείνων, Πλούτ. 2. 960Α. γόγγυρος, ἡ, ἐγγεῖλος τῆς θαλάσσης, Λατ. conger, Ἀλεξ. Ἐπτ. 1, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 17, 6, κτλ. ἐνεῖνεν ὑποκορ. γογγύριον, τὸ, Σχόλ. Ὀππ.

II. Ἐκφράσεις τῶν δένδρων, ῥέτος, Θεόδωρ. Ι. 4. 1. 8, 6.

γογγύριον, ἡ, ἀπόστηκτα τι κατὰ τὸν τράχηλον, Ἰππ. 1175C. πρβλ. γόγγυρος II.

γογγύριον, ἀόρ. ἐγόγγυσα, «μουρμουρίζω», ἀγανακτῶ, Ἀρρ. Ἐπιτ. 1. 29, 25 κ. ἄλλ., Εὐαγγ. κ. Ματθ. κ', 11, κ. Ἰω. σ', 41, κτλ. ἴδε Λοδ. Φρόν. 358. 2) ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν περιστέρων, Πλούτ. 89, 89. (Πρβλ. Σανσκρ. gung, gungāmi (murmuro), Σλαν. (magnum) (γογγυσμός).)

γογγυλάτης (α), ὁ, ἐπὶ τοῦ Διὸς, ὁ σφενδονῶν σφαίρας πυρός, Λυκόφρ. 435.

γογγύλιον, ἡ, = γογγύλις, Πλούτ. Σ', 54. ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τῶν ἀντικειμένων, Λοδ. Φρόν. 103, ἀλλ' ἐν χρήσει ἐν τῇ χυδαίᾳ γλώσσῃ Σκλήρου παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 1185, καὶ παρὰ μεταγ. συγ-γραψ. ὡς Διοκλῆς παρ' Ἀθην. 59Α, Διοσκ. 2. 134, Σεράβιον, κτλ. Περὶ τοῦ ἐν Ἀριστοφ. Πέρ. 28, ἴδε ἐν λ. γογγύλιος.

γογγύλιον, γογγύλιον, ἴδε ἐν λ. γογγύλιον.

γογγύλις, ἰδός, ἡ, εἶδος λαχάνου μετ' στρογγυλοειδῆ τὴν βίαν «βουκίαν», Ἀριστοφ. Ἀποστ. 476, πρβλ. Κωμικούς παρ' Ἀθην. 369. γογγυλίδια, ἰσφαλμ. γραφ. ἀντὶ γογγυλίδας παρ' Ἑρμῶν. σ. 116, Γαλγ. Λεξ. σ. 454.

γογγύλιον, στρογγύλον ποιῶ, ἐκ διαρρώσεως τοῦ Πόρος, ἐν Ἀρι-στοφ. Θεσμ. 56. γογγυλίζει (ἴπερ ὁ Σουῖδ. ἐρμηνεύει διὰ τοῦ μεταστρέφειν) οὕτως ὁ Κόβητος ἐν V. LI. προτιμᾷ ξυγογγύ-λας ἀντὶ -υλίδας ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 61, Λυσ. 973. καὶ γογγυ-λεῖν φαίνεται ἰσφαλμ. γραφ. παρ' Ἰσχυ. ἀντὶ τοῦ γογγύλιον.

γογγύλο-ειδής, ἐς, στρογγυλοειδής, Σχόλ. Νικ. Θ. 855.

γογγύλος (β), ἡ, ον, = στρογγύλος, κυκλωτής, Δισχύλ.

Ἀποστ. 182. μάζα γογγύλη Ἀριστοφ. Εἰρ. 28. λίθος γ', Σουλ. Ἐπιγρ. 160 α. 22, πρβλ. Böckh σ. 274. II. ὡς οὐσιασ.

γόγγυλος, ὁ, (προσπαροῦς κατὰ τὸν Ἀρχαῖδ. 56) = κόνδυλος, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 435. (γογγύλη χειρ παρ' Εὐδοκ.)

γογγυλώδης, ἐς, (εἶδος) στρογγυλοειδής, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πέρ. 789.

γογγύλ-ωπύς, ον, ὁ ἔχων στρογγύλον πρόσωπον, εὐτραφὲς φα-νόμενος, Ἰσχυ.

γόγγυσις, εως, ἡ, = τῷ ἔπομ., Ἐδδ. (Ἀριθμ. ιδ', 27).

γογγυσμός, ὁ, (γογγύζω) ψθυρισμός, «μουρμουρίζω», Μ., Ἀντων. 9. 37, Ἐδδ. (Ἐδδ. ις', 7-9), Πρᾶξ. Ἀποστ. σ', 1.

γόγγυστος, ὁ, = γογγυστής, Θεσμ. II. Δ. (Παροιμ. ις', 28), Ἀρχαῖδ. 78. 1.

γογγυστής, ος, ὁ, ὁ γογγύζων, ψθυρίζων, «μουρμουρίζων», Ἐπ. Ἰουδ. 16. Θεσμ. II. Δ. (Παροιμ. κς', 21).

γογγυστικός, ἡ, ον, ὁ ἔχων κλίσην ἢ τάσιν πρὸς γογγυσμὸν ἢ ομορρυθρισμὸν, Ἐκκλ. — Ἐπίρρ. -κῶς Ἐπιμ. M. 771. 11

γόδω, τῷ, = ἔντερρα, Νικεῖδ. λέξεις παρ' Ἰσχυ.

γοεδνός, ἡ, ον, (πρβλ. μακεδνός) = τῷ ἔπομ., Δισχύλ. Πέρσ. 1039, 1057, Ἰκέτ. 72, 194.

γοερός, ὁ, ον, (γός) ἐπὶ πραγμάτων, ολιερός, λυπηρός, θρη-νοί Ἰπριννα 2 Bgk. πάθη Δισχύλ. Ἀγ. 1176. δάκρυα, γάμος Εὐρ. Φων. 1567, κτλ. τὸ γ. καὶ ἡσύχιον μέλος Ἀριστ. Πρβλ. 19. 48.

II. ἐπὶ προσώπων, θρηνῶν, ὀδυρόμενος, Εὐρ. Ἐκ. 84. ἐπὶ τῆς ἀλθύνος, Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 94. — Ἐπίρρ. -ρῶς Εὐστ. 1147. 9.

γοήμεναι, ἴδε ἐν λ. γοάω.

γοήμων, ον, γιν. -ονος, γοερός, Ἀνθ. Πλαν. 4. 101.

γοηρός, ὁ, ον, ποιητ. ἀντὶ γοερός, Λυκόφρ. 1057. Ἐπιγράμμ. Ἐλλαν. 700. 2.

γότης, ητος, ὁ, (γότη) κυρίως, ὁ θρηνῶν, ὁ κραυγάζων, γογγύ-ζων (πρβλ. γοητής), καὶ ἱστορικός (ἐκ τῶν γοητῶν φωνῶν ἐν αἰς ἐφάλλοντο αἱ μαγικαὶ ἐπιρᾶς, barbaricus ululatus, Σενέκας) μά-γος, πλάκτος, ἐπιμύθης, Ἰρδδ. 2. 33., 4. 105. γ. ἐπωδὸς Λυδίας

ἀπὸ χθονὸς Εὐρ. Βάκχ. 234, πρβλ. Ἰππ. 1038, Σοφ. Αἴ. 582. ἐν Ἡρόδ. 7. 191 (γόησι καταβιβάζοντες τῷ ἀνέμῳ) γόησι φαίνεται νὰ σημαίνει διὰ μέσου μάγῳ. 2) θαυματουργός, φευστής, ἀπατελὼν, δεινὸς γόης καὶ σχηματικὸς καὶ σοφιστὴς Πλάτ. Συμπ. 203D. δεινὸν καὶ γόητα καὶ σοφιστὴν.. ὀνομαζῶν Δημ. 318. 1. ἀπιστος, γ., πονηρὸς ὁ αὐτ. 374. 20 μάγος καὶ γ. Αἰσχίν. 73. 13.

γοητεία, ἡ, (γοητεύω) μαγεία, μαγανεία, ἀπάτη, Πλάτ. Συμπ. 203Α, Πλούτ. 584Α, κτλ. μεταφ., γ. τῆς ὑποκρίσεως Διόδ. 1. 70. ἡδονῆς δι' ὀμμάτων ὄνομα, γοητεία Πλούτ. 2. 961D.

γοητεύω, τὸ, μαγικὸν τέχνημα, παίγνιον, μαγανεία, Πορφύρ. II. Πού. 70, Πλάτ. Φιλ. 44C, Ἀλκίνοον 3. 17.

γοητεύσεις, ἡ, ἀπάτη, ἀγυρτεία, Πλάτων. (Villois. Anecd. 2. 235).

γοητευτικός, ἡ, ον, = γοητικός, ἡ, ον, Πορφύρ. B. Πού. 70, Πλούτ. Δ', 48. — Ἐπίρρ. -κῶς Πλούτ. Δ', 51, σ', 135.

γοητεύτρια, ἡ, μαγεύτρια, Εὐστάθ.

γοητεύω. (γότης) δένω διὰ μαγείας, μαγεύω, ἐξαπατῶ, Πλάτ. Φαίδων 81B, Γοργ. 483E, κτλ. — Παθ., ὁ αὐτ. Πλούτ. 412E, 413B, Δημ. 373. 29. 2) ἀπαλ., ἐπαγγέλλομαι τὸν μάγῳ, Διογ. Λ. 8. 59.

γοητής, ος, Δωρ. γοατής, ὁ, ὁ, (γότης) ὁ κραυγάζων, γοα-τῶν νόμον (Herm. γοατῶν ὡς ἐπὶ θ.) Δισχύλ. Χο. 822.

γοητικός, ἡ, ον, (γότης) ἐμπειρος εἰς μαγικά τεχνάσματα, ἡ γ. μαγεία Ἀριστ. Ἀποστ. 31. μαντεία Διογ. Λ. προοιμ. 8. — Ἐπίρρ. -κῶς Πλούτ. Δ', 51. — Ἰδιότροπ. θηλ. γοητὶς μορφή, μαγεύουσα, Ἀνθ. Π. 12. 192.

γοητής, ἰδός, ἡ, μάγισσα, Γρηγόρ. Νύσσ. 2, 1086 (Migne).

γοτ, γοτ, πρὸς ἀπομίμησιν τοῦ γρυλίσματος τῶν χιρίων, Ἀνθ. Π. 11. 327. πρβλ. κατ.

γόμενος, ὁ, (γέμω) φορτῶν πλοίου, Δισχύλ. Ἰκέτ. 444. πεντακισ-χιλίων ταλάντων γόμενον ἔχειν, ἐπὶ πλοίῳ ἔχοντος χωρητικό-τητα 5000 ταλάντων, Ἰρδδ. 1. 194, πρβλ. Δημ. 883. 11. συγχὴν ἐν Ἐπιγράμμ., Σουλ. Ἐπιγρ. 4980-5037. 2) κτήνους φορτῶν,

Βάβρ. 7. 11, Ἐδδ. (Ἐδ. κγ', 5, κ. ἄλλ.)

γομίω, (γόμενος) φορτῶν, γομῶσιν τὸν ὄνον Βάβρ. 111. 0, ἴδε Ἰσχυ.

γομφάριον, τὸ, = κεστρεύς, Λατ. mugil, (κοιν. γομφάριον), Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 664, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 1. 112., 3. 339. Ἐν Γλωσσ. γόμφος ἰχθύς.

γομφαίος, ἔχω πόνους εἰς τοὺς ὀπίσθιους ὀδόντας (γομφίους) ἡ τρίζω αὐτούς, γ. τοὺς ὀδόντας Ἐδδ. (Σειράχ X', 10). 2)

ἐπὶ τῶν ὀδόντων, πονῶ, αὐτῶν (Ἰεζεκ. ιη', 2).

γομφάσις, εως, ἡ, ὀδονταλγία ἡ τριμῶς τῶν ὀδόντων, Διοσκ. 2. 63. γομφασμός, ὁ, Ἐδδ. (Ἀμῶς δ', 0.)

γομφαί-δουπος, ον, μεταξὺ τῶν ὀδόντων ἡχῶν, χαλινὸς Ἀνθ. Π. 6. 233.

γομφίος (ἐνν. ὀδούς), ὁ, ἀτικτώτερον ἢ τὸ μύλος, Μοῖρ. 111 (ἴδε γόμφος) — τραπέζις ὀδούς, Λατ. molitoris, Ἰρδδ. 9. 83.

Ἀριστοφ. Εἰρ. 34, κτλ., πρβλ. Ἀριστ. Ζήμ. M. 3. 1. 3. ψοφῆ δ' ὁ γ. Ἐπίλ. 9 Αhr. γομφίους συγκροτοῦν, συγκροτοῦν τοὺς ὀδόν-τας του, Βάβρ. 92. 8. — ἀντὶ τῷ πρόσθιους. II. ὁ ὀδούς κλειδίου, Ἀριστοφ. Θεσμ. 423.

γομφό-δετος, ον, δι' ἧλων ἡσφαλισμένος, δεδεμένος, Δισχύλ. Ἰκέτ. 846.

γομφο-πάγης, ἐς, ἡσφαλισμένος δι' ἧλων, καλῶς συμπεκχημέ-νος, ῥήματα γομφοπαγῆ, ἐπὶ τῶν μακρῶν συνθέτων λέξεων τοῦ Δισχύλου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 824.

γόμενος, ὁ, ἦλος ἐκ μετάλλου ἢ ἔλυον, σφῆν, ἐν τῇ κατασκευῇ πλοίου, Ὀδ. Ε', 248. καὶ δι' ἄλλας χρήσεις, Ἰσ. Ἐργ. κ. Πιμ. 429, Δισχύλ. Θάβ. 542. — καθόλου, πᾶν εἶδος συνδέσμου ἢ ἀσφαλισμοῦ, ὡς ἐν Ἠρόδ. 2. 96. γόμενοι εἶναι τὰς πλευρὰς τῶν Αἰγυπτιακῶν λέμβων συνδέοντα ἐν αὐτῇ ἀντίοις ἐν Ἀριστ. Ζ. M. 2. 9. 5, ἐπὶ τοῦ συνδέσμου τοῦ γόνατος, πρβλ. 4. 10. 60, Φυσ. 5. 3. 7. — μεταφ., τῶν δ' ἐφ' ἡλῶνται.. γόμενος, ἴδε ἐφ' ἡλῶνται. — Οἱ ῥαμματικαὶ δια-κρίνουσι τὸ γόμενος ἀπὸ τοῦ ἧλος, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ ἦτο ἐκ ἔλυον, τὸ δὲ δεύτερον ἐκ μετάλλου· ἀλλὰ γόμενοι χαλκοὶ ἀπαντᾷ ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 1838. 11. γ. σιδηροὶ ἐν Πλούτ. 13. 7. 9. φαίνεται δὲ μάλλον ὅτι ἡ διαφορά ἦτο εἰς τὸ μέγεθος, καθόσον ὁ γόμενος ἦτο μεγαλύτερος, ἴδε Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 463, καὶ πρβλ. Δισχύλ. ἐνθ' ἄνω.

2) γραφικὸς στυλός, γραφίς, Νόν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. ιθ', 101.

II. αἶδος θαλάσσιου ἰχθύος, ἴδε γομφάριον. (Ἰσως ἡ εἰς ἀρχῆς σημασία ἦτο ἡ τοῦ ὀδόντος, πρβλ. γομφίος, γάμφος, γαμ-φογλή, Σανσκρ. gumbhas (denta), gābh, gābhī, (carpio) Λοδ. gēmbh (uncus).)

γομφό-ταμνος, ον, διατρυπηθεὶς δι' ἧλων, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. ιθ', 76.

γομφῶς, συναρμῶν, συνδέω διὰ γόμφων, ἰδίως ἐπὶ πλοίοις, ἱκρία γομφώσαντες Νόνν. Δ. 40. 448. — τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., γεγόμενται σκάφος, τοῦ πλοίου τὴν κοιλίαν εἶναι ἑτοιμον, Δισχύλ. Ἰκέτ. 430, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 363, Ἀνθ. Π. 11. 248.

II. μεταφ. γάλα λευκὸν ἐγόμενωσιν, ὡς τὸ ἐπηξεν, τὸ συνῆπτεν, Ἐρμῆδ. 193.

καθίστας Ι. 488· τὸν ῥά οἱ . ἐπὶ γούνασι θῆκεν 'Οδ. Τ. 401· ὡσαύτως, ἐν τοῖς γόνασι τινος στρέφειν Πλάτ. Πολιτ. 617B· ὡσαύτως, πέπλον . . θέναι 'Αθηναίης ἐπὶ γούνασιν, νὰ καταθέσῃ ἐν εἰς τὸν κόλπον αὐτῆς (ὡς δῶρον), 'Αλ. Ζ. 92· ἀκολούθως, μεταφ., θεῖναι ἐν γούνασι κεῖται, εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν, Ρ. 514· 'Οδ. Α. 267, κτλ., πρὸς Περνι. Οὔρεσ. 7. σ. 94· ἀλλὰ, Νί- κης ἐν γούνασι πιπνεῖν, εἶναι νικητὴν, νικᾶν, Πίνδ. Ι. 2. 39, πρὸς Ν. 5. 76.

4) τὰ γόνατα εἶναι παρ' 'Ομήρῳ ἡ ἔδρα τῆς λογίας, 'Αλ. Ρ. 569, Χ. 204, κτλ.· γούνατά τινος λύνειν, ἔξα- σθεῖν, χαλκάνειν, πολεμεῖν τινά, Ε. 176, κτλ.· ὑπὸ γούνατ' ἔλ- λουσεν Α. 579· βλάπτειν γ. τινι, θανατῶν γ. Π. 271, Φ. 52, κτλ.· καὶ ἐν τῷ παθί, αὐτοῦ λύτο γούνατα Φ. 114, κτλ.· πρὸς Νίτzech. 'Οδ. Α. 267.

5) μεταφ., ἐς γόνυ βάλλειν, ἀναγκάζειν τινά νὰ πῆσῃ εἰς τὰ γόνατα, δηλ. ταπεινῶν, νικῶ, Πρὸς. 6, 27 (ἐνθα ἴδε Valck.)· 'Ασία ἐξ γούων . . ἐπὶ γόνυ κέκλιται Δισχύλ. Πέρσ. 930. 6) παροιμ., ἀπωτέρως ἢ γόνυ κνῶμα, Θεοκρ. 16, 18, ἐπὶ τῶν ἐκαστοῦ μᾶλλον ἐτέρου ἀγαπήτων, ὅν ἀψῆς ἡ αὐτῆς σου, μὴ γόνυς τὸ νερό 'ς τὸ δρόμον (Plaut. Trin. 5, 2, 30 iunica pallio iugiter), ὡς, γ. κνήμη ἐγγύον 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 9. 3, 2, 'Αθην. 3131.

II. ὁ κόμβος ἡ ἀρκύς φυτῶν τινῶν καὶ χόρτων, ὡς τῶ καλῶς, Λατ. geniculum, Πρὸς. 3. 98, Ξεν. 'Αν. Α. 5, 26.

γονυ-αλγής, ἔς, ἔχων πόνον εἰς τὰ γόνατα, 'Ιππ. 1180D.

γονυ-καμφ-επέκλυτος, ὄν, ὁ τὸ γόνυ πάντῃ κυρτὸν ποιῶν, παρὰ γὰρ Λουκ. Τραχυδοπ. 203·—οὕτω, γονυ-καυσα-ἀγρυπνα, ἡ ἡ τρησὺς τὸν ἄνθρωπον ἀγρυπνον ἐκ τῆς φλογώσεως τοῦ γόνατος, αὐτῶν 201, κατὰ Α. Δινδ. ἀντὶ γονυκλαυσα-.

γονυκλινέω, κλίνω τὸ γόνυ, Εὐστ. 669. 32· ὡσαύτως-κλιτέω, 'Εκκλ.

γονυ-κλινής, ἔς, ἔχων τὸ γόνυ κεκαμμένον, Εὐστ. καὶ γονυ- κλισία, ἡ, 'Ορ. γ. 1, 552a. Βασίλ. 3, 877a (Migne).

γονυ-κρυπτός, ὄν, ῥακτός, ὁ ἔχων κεκαμμένα πρὸς τὰ ἔσω τὰ γόνατα καὶ συγκρύπτειν αὐτὰ ἐν τῷ περιπατεῖν, ὡς τὰ τῶν γυναικῶν, τὸ ὀλ- λει τῶν ἀρρένων γονυκροτώτερά ἐστι 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 4. 11. 2· ἐπὶ δούλοισιν καὶ δειλῶν, 'Ανακρ. 114, 'Αριστ. Φυσιογ. 3, 9, 6, 5.

γονυ-πίπτω, πίπτω εἰς τὰ γόνατα, Πολύδ. 15. 29, 9, κλ. 2) πίπτω ἐμπροσθεν τινος ἐκτεκνῆς, τινι Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιζ', 14· τινὰ κ. Μάρκ. α', 40.

γονυ-πέτης, ἔς, (πασεῖν) πίπτω εἰς τὰ γόνατα, ἔδραι γονί, ἡ στάσις τοῦ γονατισμένου, γονατιστός, Εὐρ. Φοιν. 293, Συνέσ. 'Επ. 57.

γονόδης, ἔς, = γονοειδής, 'Ιππ. Κωκκ. 190.

γόνυ, ἴδε ἐν λ. γούα.

γούα, ἡ, πᾶν ἐσωτερικὸν σημεῖον θλίψεως· κλαυθμός, θρήνος, στε- νάγμος, κραυγὴ, πένθος, ὀλουγμός· παρ' 'Ομ., ἔτι καὶ ἐπὶ θαρρύνων, π. χ. σχῆμα δ' ὅσπερ γούα 'Οδ. Δ. 758· οἷον ἐπὶ μεγαλοφυνοτέ- ρων σημείων θλίψεως, αὐτ. 103· ἐρικλάγκταν γούον Πίνδ. Π. 12. 37· ἀρίσταυρος γ., πολυδακρυς γ. Δισχύλ. Πέρσ. 947, Χα. 449· γούος θαρρύνειν Σοφ. Δγ. 574· οἰκτρὰς γ. θρηνόσας, τῆς σπρό- νος, αὐτ. 628·—γ. τινός, θρήνος ἡ λύπη διὰ τινά, Κόιντ. Σμυρ. 3, 644· οὕτω, γούος [τούτων] θηρόμεσθ', ἃ πάσχομεν, τῶν πα- θημάτων μας, τῶν συμφορῶν μας, Εὐρ. 'Ορ. 1121· ('Εντεῦθεν γούα· 'Ισως γ' 'ΙΟ καὶ γ' ΒΟ εἰσὶ συγγενεῖς' ἴδε ἐν II β. 1.)

Γοργάδες ἢ -ίδες, αἱ, θαλάσσιαι νύμφαι, Σοφ. ('Αποσπ. 174) παρ' 'Πλουτ.

Γοργεῖος, α, ὄν, ὁ ἀνέκων εἰς τὴν Γοργόνα ἢ ἐκ τῆς Γοργόνης εἰλημμένος, Γοργεῖα κεφαλὴ 'Αλ. Ε. 741, 'Οδ. Α. 634· τὸ Γόρ- γειον (ἰνν. πρόσωπον), ἡ κεφαλὴ τῆς Μεδούσης, Κικ. π. 'Αττ. 4. 16· παρὰ γραμμ., τραχὺν τι προσωπεῖον.

Γοργεῖζω, ἐμὴν ὡς ὁ σφιστής Γοργίας, Φιλδοστρ. 501.

Γοργεῖος, ὄν, ὁ ἀνέκων εἰς τὸν Γοργίαν, ὅμοιος τῷ Γοργίᾳ, Ξεν. Συμπ. 2. 26.

Γοργυ-λύφας, ὄν, ὁ ἔχων ἐπὶ τοῦ κρᾶνους Γοργόνειον, περὶ τοῦ Λαμόχου, 'Αριστοτ. 'Αγ. 567· θηλ. Γοργυλῦφα, ἡς, ἡ, 'Ιππ. 1181, παρὶ τῆς 'Αθηνᾶς.

Γοργόνειος, ὄν, = Γοργεῖος, Δισχύλ. Πρ. 793·—τὸ Γοργό- νειον, ἡ κεφαλὴ τῆς Γοργόνης Μεδούσης, Σουλ. 'Επιγρ. 150B, 1, 6, Πλούτ. Θερ. 10.

Γοργόνη, ἡ, ἰσοδύναμος τύπος τῇ Γοργῷ, 'Ηρωδιαν. 'Επιμ. 17, Σουλ., Σχλ.

Γοργονώτης, ἔς, (εἰδός) ὅμοιος τῇ Γοργόνι, Σχλ. Φοιν. 146.

Γοργύ-νωτος ἀσπίς, ἡ, ἀσπίς ἔχουσα τὴν Γοργόνα, 'Αριστοτ. 'Αγ. 1124.

γοργόμαι, παθ., γίνομαι θερμὸς ἢ ζέϋς, ἐπὶ ἵππου, Ξεν. 'Ιππ. 10, 4.

γοργός, ἡ, ὄν, αὐστηρὸς, ἀγριος, φοβερός, βλοσυρός, γ. ὅμι· ἔχων, ἐπὶ τοῦ Παρθενοναίου, Δισχύλ. Θηβ. 537· οὕτως, ὅμι· σοὶ γοργός Εὐρ. Φοιν. 145 (ἴδε Valck. 149)· τοῖς κερτομοῦσι γορ- γόν ὡς ἀναβλέπει, πῶς ἀγρίως βλέπει πρὸς τοὺς . . οὐ αὐτ. 'Ικτ. 322· γοργός ἴδεν, ὁρᾶσθαι, φοβερός νὰ τὸν ἴδῃ τι, Ξεν. Κύρ. 4. 4, 9, Συμπ. 1, 10· γοργὸν βλέπειν, φαίνομαι φοβερός, Δι. II. 'Ιστ. 2. 44· ἐν μεταγεν. αὐτικ. ἐπιγραφ., φίλοι, γοργοί, γνή-

σοι, ἐπὶ τῶν ἀθηναίων, Σουλ. 'Επιγρ. 282, πρὸς. 264·—ὡσαύ- τως, ἐπὶ ἵππων, θυμειδεῖς, θερμοί, Ξεν. 'Ιππ. 10, 17, κτλ., πρὸς Πλούτ. Α. 192·—ἐπὶ γλώσσης, τραχὺς, Διον. 'Αλ. π. Συνέσις, 19. σ. 133·—'Επίγρ. -γῶς, ἐπὶ ὕφους, ἰσχυρῶς, ἀκριβῶς, Εὐστ. 1082. 5.

γοργότης, ητος, ἡ, ἡ δέυτης, σπουδῇ, ταχύτητι, συχν. παρ' Εὐστ., κτλ.

Γοργυτομία, ἡ, (τέμνω) ἡ ἀποκοπὴ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργόνης, Σπρόβ. 379.

γοργ-ὀφθαλμος, ὄν, = γοργώπες, Σουλ. ἐν λ. γοργώπες. Γοργο-φόνος, ὄν, ὁ τῆς Γοργόνης φονεὺς, Εὐρ. παρὰ Πλουτ. 2. 7471)· θηλ. Γοργοφόνη, ὡς ὄνομα τῆς 'Αθηνᾶς, δ' αὐτ. 'Ιων. 1478. γοργόφρα, 'Ιων. -ρη, ἡ, ὑπόγειος ὁχετός ἡ ἀγωγὸς ὑδάτων ἡ ἀκα- θαρίων, 'Αλκμάν (124), ἐν τῷ Ε. Μ. 228 (ἐν τῷ τύπῳ γέργουρα), πρὸς Α. Β. 233, Ζωναρ., 'Ηαυγ.· ἐν χρήσει ὡς ὑπόγειος εἰρκτη, 'Ηρόδ. 3. 145, πρὸς 'Αρποκρ., Σουλ., Πλούτ., Θ', 45.

Γοργῶ, ἡ, (ἴδε ἐν τέλ.)·—ἡ ἀγρία, βλοσυρὰ (πρὸς γοργός)· αὐτὴ κατ' οἶκον (κατὰ τὸ 'Οδ. Α. 635) ἐν τῷ κάτω κόσμῳ, πρὸς Πλουτ. 'Ιστ. 'Ασπ. Πρ. 224, 'Ο' 'Ιστ. (ἐν 'Ασπ. Πρ. 230) ποιεῖται λόγον περὶ πολλῶν Γοργόνων· ἐνθ' ἐν Θ. 276 ὀνομάζει τρεῖς (Θυγατέρας τοῦ Φλό- κυος καὶ τῆς Ἰήτης), ἥτοι Εὐρύαλην, Σθεινῶν καὶ Μίδουσαν, — ἢ ἡ τελευταία ἥτο ἡ ἰδίως Γοργῶ· ἡ ὑποπλοῦς αὐτῆς κεφαλὴ προση- ρμόσθη εἰς τὴν αἰγίδα τῆς 'Αθηνᾶς καὶ πάντες οἱ ἐμβόλοισι ἀπει- λήσονται, Εὐρ. 'Ορ. 1520·—'Ο ἑκαλὸς ἐνίκος εἶναι Γοργῶ, 'Αλ. Α. 36, Εὐρ. Ρήσ. 300, γεν. Γοργώδης 'Αλ. Θ. 349, 'Ιστ. 'Ασπ. Πρ. 224, Εὐρ. 'Ορ. 1521, 'Ιων. 1003, κτλ.· δοτ. Γοργῶτ (ἐκ διορθώσεως τοῦ Seidl.) δ' αὐτ. 'Εκ. 1316· ἀλλ' ὁπόταν τὸ μέτρον ἀπαίτη, πτώ- σεις σχηματίζονται καὶ ἐξ ὀνομαστικῆς Γοργῶν, δηλ. γεν. Γοργά- νος, Εὐρ. παρὰ Λυκούργ. 161. 40· οὕτως ἔνευ ἀνάγκης, δ' αὐτ. Φοιν. 458· δοτ. Γοργάνος δ' αὐτ. 'Αλκ. 1118· καὶ ἐν τῷ πληθ. Γοργάνες, αἱ, -ας καὶ Γοργούς ('Ησ. Θ. 274) εἶναι οἱ μόνοι δόκιμοι τύποι, 'Ιστ. 'Ασπ. Πρ. 230, Δισχύλ. Πρ. 799, Χα. 1048, Εὐμ. 48, Εὐρ.· γεν. Γοργόνων Πίνδ. Π. 12. 12, Εὐρ. Πάνακ. 990.

γοργώνιον, τό, = λιδοσπερμον, Δισκ. 3, 158.

γοργ-ωπός, ὄν, ὁ ἔχων ἄγριον ἢ βλοσυρὸν τὸ ὄμμα, Δισχύλ. Πρ. 350, Εὐρ. Πρ. Μαιν. 868, 'Ιων. 210·—ὡσαύτως, γοργώφ, ὥπος, ὁ, ἡ, δ' αὐτ. 'Ηλ. 1257, 'Ορ. 261· θηλ. γοργώπις, ἰδός, ἐπὶ τῆς 'Αθηνᾶς, Σοφ. Αλ. 450, 'Αποσπ. 724.

Γορπιαῖος, μήν, παρὰ Μακεδόνας, ἀπὸ 15 Ἀύγ.—15 Σεπτεμβρ., Πλούτ. Θησ. 20· 'Ιωσηπ. 'Ι. II. 2. 17, 8, κλ.

γούων ἢ γ' οὖν, 'Ιων. καὶ Δωρ. γῶν· (γε οὖν) μόριον ἐλαττωτι- κὸν ἢ περιοριστικόν, μετὰ συνήμεις συμπερασματικῆς, = τοῦλάχιστον λοιπόν, τοῦλάχιστον, ἐπὶ τέλους, ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα· ἀλλὰ συχνάκις μόλις διακρίνεται ἀπὸ τοῦ ἀπλῶ γ' παρ' 'Ομ. μόνον δις, γ' οὖν (μετὰ προσθήκης ἐτέρου γε), εἰ γ' οὖν ἔτερος γε φύγη- σιν 'Αλ. Ε. 258· μὴ ἐμέ γ' οὖν οὗτος γε II. 30· (οὕτως, ἔοικε γούν τούτου γε . . σωφρότερος εἶναι Πλάτ. 'Απολ. 21D)· ἀλλὰ συχν. μεταγεν., ὁκέων πάγχυ δευτερεῖα γῶν οἰσεσθαι 'Ηρόδ. 1. 31· γνώσει . . ὅψε γούν τὸ σωφρονεῖν Δισχύλ. 'Αγ. 1423, πρὸς. 432, κτλ.· ἐνίοτε τίθεται οὕτως ὡς ἂν ἦτο ἐγκλιτικόν, ὡς τὸ γε, πρὸς γούν ἐμοῦ Σοφ. Αλ. 527·—πολλάκις ὕταν ἀναφέρειται παρὰ δειγμα, συχν. παρ' 'Αττ., π. χ. Θουκ. 1. 2, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 8· τὸν γούν ἄλλον χρόνον, κατὰ τὸ παρελθόν τοῦλάχιστον, Δημ. 462. 1·—συνήκει ὡσαύτως ἐν ἀποκρίσει = τῇ ἀληθείᾳ, μάλιστα, βεβαίως, τὰς γούν 'Αθηνᾶς οἶδα Σοφ. Ο. Κ. 24, πρὸς. Ο. Τ. 626, 'Ανε. 45, Εὐρ. Φοιν. 618, Πλάτ. Σοφ. 219D, κτλ.· Συνηκεῖς διαχωρίζοντες διὰ παρεμπιπτούσης λέξεως εἰς τὰ δύο συνθετικά, πᾶν γ' ἂν οὖν 'Αριστοτ. 'Εκκλ. 806, πρὸς 'Ορουκ. 1. 76, κτλ.·—ἀλλ' ἐν παρατάξει γε οὖν μόνον παρὰ μεταγεν., οἷον Διον. 'Αλ. 2. 56.

γούνα, γούνα (οὐχὶ γουάνω), ποιητ. πληθ. τῶ γόνυ, δ' ἴδε.

γουνάζομαι, μέλλ. -σικμαι· ἀποθ. (γόνυ).—'Επ. ῥῆμα, ἄπο-

μαι τῶν γόνων τινός, πᾶν τὰ γόνατά του (ἴδε ἐν λ. γόνυ I. 2), καὶ ἐπομένως, ἱκετεύω, ἱκετεύω, παρακαλῶ, ἀπολ., 'Αλ. Α. 130· μετ' ἀπαρεμφ., τῶν ὑπερ., γουνάζομαι οὐ παρδόντων ἱστά- μεναι κρατερῶς, ἐν ὀνόματι τῶν ὁπλίων . . σᾶς ἱκετεύω, ἐπρήσατε τὰς θέσεις σας ἰσχυρῶς, Ο. 665· νῦν δέ σε πρὸς πατρός γουνά- ζομαι 'Οδ. Ν. 324· νῦν δέ σε τῶν ὀπιθεν γ., . . πρὸς τ' ἀλό- χου πατρός τε Α. 66· ὡσαύτως, μὴ με . . γούνων γουνάζω, μὴ με ἱκέτευε [παιάνων με] ἐκ τῶν γονάτων μου, 'Αλ. Χ. 345, πρὸς. 'Οδ. Ν. 324.

γούνασμα, τό, ἱκετεία, δέησις, Λυκούργ. 1243·—γουνασμός, ὁ, = τῷ πρᾶγ., Εὐστ. 'Αλ. Σ. 627.

γούνατα, γούνασι, 'Επ. γούνεσσε, κτλ., ἴδε ἐν λ. γόνυ.

γουνόμαι, συνηρ. -οῦμαι· ἀποθ.—'Επ., ὡς τὸ γουνάζο- μαι, μόνον ἐν χρήσει κατ' ἐνστά. καὶ παρ., γουνόμαι 'Αλ. Φ. 74, 'Οδ. Ζ. 149, κτλ.· γουνόμην Α. 29· γουνόσθαι Κ. 321· γουνόμην Α. 433, κτλ.

γουνά-παχῆς, ἔς, ὁ ἔχων παχέα γόνατα ἢ (πάλιον) γουνο- -παχῆς, δ' τὰ γόνατα συστρίφον, ἱερὰν (πρὸς γυτοπαχῆς), 'Ησ. 'Ασπ. Πρ. 266· πρὸς. Περνι. Οὔρεσ. 6. 1, 202.

γουνός, ὁ, γόνιμος χώρα, φυτὸν ὡς γουνῷ ἀλώης 'Αλ. Σ.

γραμμιασμένη, διόσχω γράμματα, Πανόετ: παθ. πριμ.,

εἶμαι πεποιδευμένος ἢ ἔμπειρος εἰς τὸ γράμματ' ἡσυχ. II. εἶμαι γραμματεὺς, γραμματιδίζοντος Ἑπιγρ. Βωιωτ. ἐν Σουλ. Ἑπιγρ. 1573, 1574, κτλ.

γραμματικεύομαι, ἀποθ., εἶμαι γραμματικός, Ἀνθ. Π. 9. 169.

γραμματικὸς, ἡ, ὅν, ὃ γνωσκῶν γραμματα, ἔμπειρος εἰς τὴν γραμματικὴν, καλῶς κατέχων τὰ πρῶτα στοιχεῖα, Ξεν. Ἀποσμ. 4. 2, 20, Πλάτ. Θεαιτ. 207B, Ἀριστ. Πρ. Ν. 2. 4, 1, κ. ἄλλ.—Ἑπίρρ.—κῶς Πλάτ. ἐνθ' ὅνως, Ἀριστ. αὐτόθι 2.

2) γρ. ἔκπωμα, ποτήριον φέρον τὸν ἀλφάβητον ἢ ἐπιγραφὴν, Εὐδουλ. Νεοστ. 1, ἴδε Ἀθην. 466A, κέξ.

II. ὡς οὐσιαστ., γραμματικὸς, ὃ, διδάσκαλος τῶν πρῶτων στοιχείων, Πλούτ. 2. 59F.

2) ὁ ἐνασχολούμενος εἰς τὸ Ὀμηρικὸν κείμενον κ. τ. ὃ, γραμματικός, κριτικός, ἐρμηνεύτης, Σουλ. Ἑπιγρ. 6083, Πολύβ. 32. 6, 5, Διογ. Λ. 3. 61, κτλ.

III. ἡ—κῆ (μετὰ τοῦ ἢ ἄνευ τοῦ τέχνη) ὡς παρ' ἡμῶν, Πλάτ. Κρατ. 431E, Σοφ. 253A, κτλ. ἢ γραμμ. ἐπιστήμη Ἀριστ. Τον. 6. 5, 2—ὡσαύτως, κριτικὴ δεξιότης, πολυμάθεια, παιδεία, Ἐρατοστ. ἐν τοῖς Α. Β. 725.

2) ἀλφάβητος, γραπτοὶ χαρακτῆρες, Στράβ. 139, Πλούτ. Ἀριστείδ. 1, κτλ.—πρόλ. Wolf Πρὸλ. Ὀρ. LXIV.

γραμματίων, τό, ὑποκορ. τοῦ γράμματος, Δουκ. Μισθ. Σον. 36.

γραμματιστής, οὔ, ὃ, = γραμματεὺς, Ἡρόδ. 2. 28., 3. 123, κ. ἄλλ., Πλάτ. Φιλ. 39B.

II. ὁ διδάσκων γράμματα, γραμματοδιδάσκαλος, Ξεν. Συμπ. 4. 27, καὶ συχν. παρὰ Πλάτ., ὡς Πρωτ. 312B, 326D—ἐντεῦθεν γραμματιστικὴ, ἡ, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 44, Ἀν. Ὁξ. 4. 311.

γραμματιστικός, ἡ, ὅν, ὃ γνωρίζων τὰ στοιχεῖα τῆς γραμματικῆς, Θιμίστε. 23, 297D ἴδε καὶ γραμματιστής.

γραμματοδιδασκαλεῖον, τό, = γραμματεῖον 4, Πλούτ. 2. 712A.

γραμματο-διδάσκαλος, ὃ, διδάσκαλος, Τέλης παρὰ Στράβ. 535. 15.—γραμμα-διδασκαλίδης Τιμῶν παρ' Ἀθην. 588B—πρόλ. Δοβ. Φρύν. 669.

γραμματο-εισαγωγὸς, ὃ, διδάσκαλος, κυβερνήτης, Ἑσθ. (Δευτ. α', 15, κ. ἄλλ.).

γραμμα-τόκος, ον, μήτηρ τῶν γραμμάτων, ἐπίθ. τῆς μελάνης, Ἀνθ. Π. 6. 63 ἄλλ' ὁ ὁρὸς τύπος εἶναι γραμματοκύος, ἴδε Δοβ. Φρύν. 669.

γραμματο-κύων [ῶ], ονος, σκυοπικτὸν ὄνομα γραμματέως, ὃ κύων ἢ κεκυρὸς ὑπεράνω τῶν ἐγγράφων, Δημ. 297. 22, Φίλων 2. 536.

γραμματο-λικριφίς, ἰδος, ὃ, γραμματικός, κριτικός διαστρώφας νοῶν ἢ ἐρμηνεύων, Ἀνθ. Π. 11. 140.

γραμματοφορίω, φέρω ἢ παραδίδω ἐπιστολὰς, Στράβων 251.

γραμματο-φύραξ, ον, ὃ φέρων ἐπιστολὰς, Πολύβ. 2. 61, 4, κλ.

γραμματο-φύλακιν, τό, κιβώσιον πρὸς φύλαξιν ἐγγράφων, Πλούτ. Ἀριστείδ. 21, Σουλ. Ἑπιγρ. 4094, 4247—ὡσαύτως—εἶον Πλούτ. 2. 520B, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 2. 27.

γραμματο-φύλαξ, ὁκος, ὃ, ὃ φυλάττων γράμματα, γραμματικός, ἀρχιεφύλαξ, Σουλ. Ἑπιγρ. 1239. 17, 1240. 29, πρόλ. Böckh σ. 608.

γραμματῆ, ἡ, (γράφω) ἢ διὰ κονδυλίου γραφομένη συνεχὴς σειρὰ σημείων, οἷον ἐν τοῖς μαθηματικαῖς σχήμασι, Πλάτ. Μέν. 82C, Πολιτ. 509D, κτλ.—ὡσαύτως ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν γραμμάτων, Λατ. ductus litterarum, ὃ αὐτ. Πρωτ. 326D—περίγραμμα, Ἀρχύτ. 695 Gal., Πολύβ. 2. 14, 8, κτλ.

II. = βαλῆς, ἡ διατεταμένη τὸν δρόμον γραμμὴ δηλοῦσα τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως ἢ τὸ τέμας τοῦ ὁγώνος, Πλούτ. Π. 9. 208, ἴδε ἐρμηνευτὰς εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 453—μετὰρ. ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ὡς τὸ τοῦ Ὀρατίου ultinia linea rerum, πρόλ. Εὐρ. Ἡλ. 956, Ἀποσμ. 169—ἐντεῦθεν, γραμμὴ μετῆρος, τὸ ἄκρον, χεῖλος, Ἰππ. Ἀρθρ. 839.

III. μεσαία γραμμὴ ἐπὶ σπινθίδος (παιγνιδίου, οἷον τῶν πεσσῶν), καλουμένη ὡσαύτως ἢ ἱερά—ἐντεῦθεν παροιμιώδως, τὸν ἀπὸ γραμμῆς ἢ ἀπ' ἱερᾶς κινεῖν λίθον, κινῶ τὸν ἐπὶ τῆς κυρίας γραμμῆς ἐνριπνόμενον πεσσόν, δηλ. κάμνω τὴν ὑστάτην ἀπόπειραν, Ἀλκατ. 77, Θεόκρ. 6. 18—πρόλ. Εὐστ. 633. 58., 1397. 31—αἱ γραμμαὶ, αὕτη ἡ σπινθὶς τοῦ παιγνιδίου (πρόλ. πεσσός). Πολύβ. 2. 99.

2) διὰ γραμμῆς παίζειν, ἢ το παιγνίδιον καθ' ὃ δύο ἐναντία μέρη προσπαθεῖν νὰ σύρῃσιν ἀλλήλους ἐντεῦθεν τῆς μεταξὺ γραμμῆς τοῦτ' αὐτὴ δὲ καλεῖται καὶ διελευστίνδα, ἴδε Πλάτ. Κωμ. Συμπ. 2, Πλάτ. Θεαιτ. 181A.

IV. ἡ μακρά (ἐνν. γραμμὴ) ἴδε ἐν λ. τιμῶν III. 1.

γραμματικός, ἡ, ὅν, εἰς γραμμάς ἀνήκων, γεωμετρικός, θεωρία, ἀποδοτεῖς Διογ. Λ. 1. 25, Πλούτ., κτλ.—Ἑπίρρ.—κῶς, διὰ μέσου γραμμῶν, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 3. 92.

II. = γραμματικός (ἐν ἀληθείᾳ ἢ γραφῇ) Πλούτ. 2. 606C.

γραμμα-διδασκαλίδης, ἴδε ἐν λ. γραμματοδιδάσκαλος.

γραμμα-ειδής, ἴδε, ὃ ἐν εἰδὲι γραμμῆς ἢ γραμμῶν ὢν, Ἀριστείδ. Κύντ.—Ἑπίρρ.—δῶς Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 20.

γραμμα-ποικέλος, ον, ὃ πεποικιλμένος με γραμμάς ἢ ζωρίδας, Ἀριστ. (Ἀποσμ. 279) παρ' Ἀθην. 319C.

γραμμα-τόκος, ἴδε ἐν λ. γραμματοκύος.

γραμμώδης, ες, (εἶδος) = γραμμοειδής Θεόφρ. Γ. Φ. 4. 12, 2, κτλ.

γραυλογία, ἡ, λόγος, ἐκμῖα γραίας, φλυαρία, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 141.

γραυο-πρεπής, ἴδε, ὃ εἰς γραίας ἀρμόζων, Δαμασκ. ἐν Φωτ. Πρόλ. 126. 14, Κύριλλ.

γραυο-σέδης, ον, ὃ, ὃ γραίας διώκων ἢ ἐνφοβίζων, Ἀριστοφ. Εἰρ. 812.

γραυο-συλλέκτρια, ἡ, ἡ γραυολογία, φλυαρία συλλέγουσα, σκυοπ. ἐπίθ. τοῦ Τιμαίου διὰ τὰ τυχόντα ἀναγράφειν, Σουῖδ. ἐν λ. Τιμαίους.

γραυο-τραφέης, ἴδε, ὃ ὑπὸ γραίας ἀνατραφέας, διὰθρυπτος, χαλ-δεμμένος, Εὐστ. 971. 41.

γραυο-φύλας, ὃ, ὃ ἀγαπῶν γραίας, Σχόλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 812.

γραπός, ἴδος, ἡ, τὸ ἀπερριμμένον δέρμα, τὸ ὑποκάμισον τῶν ὄρειων, κτλ., Ἠσύχ. 2) πλήρης ρυτίδων, Ἑτυμ. Μ. 239. 31.

γραπτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ γράψῃ ἢ περιγράψῃ, ὅπως., Ξεν. Ἰππ. 2. 11.

2) γραπτέος, α, ον, ὃν πρέπει νὰ γράψῃ ἢ περιγράψῃ τις, Δουκ. Βίβλ. 17.

γραπτῆρ, ἥρος, ὃ, συγγραφεὺς, γράφων, Μανέθ. 1. 132, Ἀνθ. Π. 6. 66.

γραπτὸς, ἡ, ὅν, ῥηματ. ἐπίθ., ἐξωγραφημένος, Εὐρ. Ἀποσμ. 764, Ἀχαι. παρ' Ἀθην. 451D ἴδε Böckh Σουλ. Ἑπιγρ. 1 σ. 662.

2) σημειωμένος ὡς διὰ γραμμάτων, ἡ γραπτὰ ὑάκινθος Θεόκρ. 10. 28—γρ. λίθος Ἑπιγράμ. Ἑλλην. 1039. 8.

II. γέγραμμένος, νομιοι γρ. Ἰουγ. Ἀπολ. Παλαμ. σ. 190, 103, ἴδε ἐπὶ μ.—γραπτὰ, τὰ, = γράμματα, Β' Μανκ. ια', 15, Μανέθ. 3. 214.

γραπτὸς, ὅς, ἡ, ἀμυγῆ, τζουγγράνισμα, πλήγνυμα τῆς ἐπιδερμίδος, Ὁδ. Ω. 229—παρ' Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 279 ὁ ὅστις διώρησε γραπτὸς α. κύρεια.

γράφος, ὃ, ἡ δυσωδία τοῦ τράγου καὶ ἐπομένως, ὡς τὸ Λατ. hircus, καὶ ἡ τοῦ ἱριότος ἐν ταῖς μασχάλας (πρόλ. κινάθρα), Δίσχυλ. Ἀποσμ. 76 (πρόλ. Δινδ. Ἀριστοφ. Ἀποσμ. 706), Κῆρυκ. Πόλ. 34, Ἀριστ. Πρόλ. 4. 24., 13. 9, Πολύβ. Β' 77—πρόλ. γρά-σαν—ἡ δυσωδία κακῶς παρσκευασμένου μαλλίου, Σουῖδ. 257C, Μ. Ἀντων. 9. 36.

γραστῆζω, τρέφω εἰς τὸ «γρασίδι», μετ' ἡλικίαν χέρτον, Ἰππικου Γεωπ. 16. 1, 11, Ἰππιατρ.

γράφτης, εως, ἡ, (γράφω) «γρασίδι», χλωρὸς χέρτος, Εὐστ. 633. 47—ὡσαύτως κρᾶστις ἢ κρᾶτις, ἴδε Μαιρ. σ. 211, καὶ τοὺς ἐρμηνευτ.

γράφων, ονος, ὃ, ἡ, (γράφος) ὃ δυσωδία ἀποπνέων ὡς ὃ τράγος, Λατ. hircum olens, Ἀθην. 585E.

II. = γράσος, Μ. Ἀντων. 8. 37 (ἐν μὴ ἡ ὁρὴ γρατῆ εἶνε γράσος).

γραυίς, ἴδος, ἡ, Δωρ. ἀντὶ γρηῖς, γραῖς, Καλλ. ἐν τῷ Ἑτυμ. Μ. 240. 5.

γραῖς, γεν. γραῖς, ἡ, ἴον. γρηῖς, γρηῖς, κλητ. γρηῖ· ποιητικῶς καὶ γρηῖς, κλητ. γρηῖ· βαρβαρικῇ κλητ. γρηῖ ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1222—ὄνομα. πλὴθ. γραῖς Ἀριστοφ. Ἀποσμ. 128, Τιμοκλ. Ὀρίστ. 1 αἰτ. γραῖς Εὐρ. Ἀνθρ. 612, κτλ.—(ἴδε γέρων)—γραῖα, Ὀμ., ἴδως ἐν Ὁδ., Δίσχυλ. Εὐμ. 38—ισχυρὸν, γρ. παλαιὴ Ὁδ. Τ. 346—ὡσαύτως μετὰ οὐσιαστ. γραῖς γυνὴ Εὐρ. Τρω. 400, Ἀριστοφ. Θεσμ. 345, Δημ. 432. 12—κιμικῶς, ὃ γραῖς, ἐπὶ γέροντος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1214.

II. ἄφρος, τὸ ἐπικάλισμα, οἷον ἐπὶ βραχέομενον γάλακτος, ὃ αὐτ. Πλ. 1206, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 2. 6, 26.

III. θαλάσσιος τις καρπὸς, Schneid. Ὀππ. Ἀλ. 1. 285.

γραφέιδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ γραφέον, Ἑτυμ. Μ. 240. 16, Σουῖδ.

γράφειο-ειδής, ἴδε, ὁμοῖος γραφέω, ἀπόφρων τῆς ὡλίνης (στυλοειδής) Γαλην. 2. 252.

γράφειον, τό, (γράφω) ὄργανον γραφῆς, κάλαμος, Λατ. stilus, Ἰππ. 261. 10, Ἀριστ. Φυσ. 7. 4, 4, Μάχων παρ' Ἀθην. 582C—ἔργα-λεῖον γλυπτικῆς, γλυφίς, σμίλη, Ἑπιγράμ. Ἑλλην. 980. 4.

II. τόπος ἐν ᾧ καταγράφονται, Newton Ἑπιγραφ. Ἀλικ. σ. 690 κ. ἄλλ.

III. τὰ γραφεῖα = ἀγιογράφα, Ἑκκλ. ἴδε Jacobson Patr. Αρ. 1. σ. 105.

γράφεις, εως, ὃ, ζωγράφος, Ἑμπεδ. 82, Εὐρ. Ἐκ. 807, Ἀνδοκ. 31. 15 κ. ἄλλ.

II. = γραμματεὺς, Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 39.

III. συγγραφεὺς, Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 6—γραφεύς, καθ' ὑπαγόρευσιν γράφων, Ξεν. Ἀγης. 1, 26—ἀντιγραφεὺς, Ἰραμ.

γραψή, ἡ, (γράφω) διὰ γραμμῶν παράστασις, Ἐπομένως, διαγραφὴ ἢ περιγραφή, Ἡρόδ. 4. 36—κατὰ γραφὴν, ἐκ πλαγίου, κατὰ κρόταρον, de prof. Πλάτ. Συμπ. 193A—ἀλλὰ συχνάκις καὶ ἐπὶ ζωγραφημάτων, γραφὴ κοσμέειν Ἡρόδ. 3. 24—εἰκὼν γραφὴ εἰκασμένη αὐτόθι 182—ἡ τέχνη τοῦ γράφειν ἢ ζωγραφεῖν, Πλάτ. Πολιτ. 277C, Τιμ. 193.

2) τὸ γεγραμμένον ἢ ζωγραφημά, εἰκὼν, ὅσον γραφὴ, μόνον ἐν εἰκόνι, Ἡρόδ. 2. 73—πρέπουσά θ' ὡς ἐν γραφαῖς Δίσχυλ. Ἀγ. 241—σφόγγος ὡλεσέν γραφὴν αὐτόθι 1329—ὡσαύτως ἐπὶ κεντήματος, ὃ αὐτ. Χο. 232—οὕτως, ἐν

Ἄριστ. Πολ. 7.17, 9, κτλ. II. ἡ χρῆσις γραπτῶν χαρακτήρων, ἢ ἱκανότης ἡ τέχνη τοῦ γράφειν. Πλάτ. Φαίδρ. 274B, κτλ. — αἱ γραφαὶ τῶν δικῶν, ἡ καταγραφή. Ἄριστ. Πολ. 8. 8, 7, πρὸς 7. 12, 7. γραφαὶ περὶ συμμάχιας, συνῆται, αὐτῶν 3. 9, 7. — ὡσαύτως ἐπὶ τῆς γραφομένης ὕλης: = ῥήσιος τοῦ γράφειν, ὕρος, Στράβ. 31, Σχολ. 2) τὸ γεγραμμένον, γραπτοὶ χαρακτῆρες, γράμμα, Σοφ. Τρ. 683, Ἀγάθων παρ' Ἀθην. 454D. — ὡσαύτως ἐπὶ διαφόρων ἐγγράφων· ἐπιστολῇ, Θουκ. 1. 129. ὡσαύτως κατὰ πληθύν, ὡς τὸ γράμμα, Εὐρ. 1. Τρ. 735. ψευδῆς γρ., ψευδῆ, νόθα ἔγραφα, παρὰ Δημ. 243. 25 (ἀλλ' ἐν Εὐρ. Ἰππ. 1311 ψευδεὶς λόγος, εἰδῆσις)· νομαστικός τις τύπος, Πλάτ. Νόμ. 934C. 6) κατάλογος, Διόδ. 1. 64. γ) περιγραφή, αὐτῶν 91. δ) ἐπιγραφή, Λατ. titulus, Ἑπιγράμμι. Ἑλλην. 211, 347 κ. ἄλλ. III. (γράφομαι) ὡς Ἀπτ. δικανικὸς ὅρος. 1) ἡ ἔγγραφος κατηγορία ἢ καταγγελία ἐν δημοσίᾳ δίκῃ, λέγε, τὴν γραφὴν αὐτὴν λαβὼν Δημ. 243. 7. 2) καταγγελία ἢ εἰς δίκην εἰσαγωγή· γινόμενη ὑπὸ τῆς πολιτείας κατὰ τῶν κακουργούντων (ἐντίθ. τῆς δίκης. ὅπερ = ιδιωτικὴ καταγγελία), γραφὴν ὕδρεως καὶ δίκην κακηγορίας βίαν φεῦδεταὶ δ' αὐτ. 523. 2. — γραφὴν γράφουσαι Πλάτ. Νόμ. 929E, κτλ. γραφὴν γρ. τινὰ δ' αὐτ. Εὐθύφρ. 2B, κτλ. γραφὴν ἀποφάσειν Διόχλ. 85. 2. γραφὴν εἰδικὴν τινὰ Δημ. 435. 8. γραφὴν ἐλεῖν τινα, ὡς, πόλλας γραφὰς εἰώδεις αὐδεῖσαν εἰλέν. Ἀντισθ. 115. 24. γραφὴν ἀλῶναι δ' αὐτ. 117. 17. γραφὴν κατασκευάζειν κατὰ τινος, ἐπὶ τινὶ Δημ. 547. 27., 593. 15. γρ. εἰσέναι, ἐμφανίζομαι εἰς τὸ δικαστήριον ἐν δημοσίᾳ δίκῃ εἶτε ὡς κατήγορος εἶτε ὡς κατηγορούμενος, δ' αὐτ. 261. 8. ἴδε ἐν λ. εἰσέρχομαι. 3) συνήθως διαδικασία, κατ' ἀντίθετον πρὸς τοὺς εἰσάγοντας τύπους (οἱ: εἰσαγγελλία, ἀπαγωγή, ἐνδείξεις, εὐθύναι, κτλ., αἵτινα περιλαμβάνονται ἐν II. 2), γραφὰς, εὐθύναι, εἰσαγγελλίας, πάντα ταῦτα ἐπαγούτων ἐμοί Δημ. 310. 5, πρὸς 269. 2., 310. 19. Πρὸς Δεικόντων Ἀρχαιοτάτων, Διτ. Proc. 197-199. γραφίδιον, τό, ἐφίδιον, ἔχειρίδιον, ὅλων σ. 100 Sp. γραφικός, ἡ, ὄν, ἐπιτίθεις εἰς τὸ γράφειν ἢ καὶ ζωγραφεῖν καὶ σχεδιάζειν, Πλάτ. Θεαιτ. 144B, κτλ. — ἡ γραφικὴ (ἐν τ. τέχνῃ), ἡ τέχνη τῆς ζωγραφικῆς, Ἰππ. Ἀρχ. Ἰντρ. 16, Πλάτ. κ. ἄλλ. ἢ ἄνευ τοῦ ἄλλου, Πλάτ. Γοργ. 450C. 2) ἐπὶ πράγματι, ὡς τις γεγραμμένος, ὡς ἐκγραφομένης, Πλούτ. Ἀντων. 26. θελκτικός, ἐπαγωγός, πλίσσος, Διόδ. 2. 53. II. ἀνήκων ἢ κατὰ τὴν φύσιν πρὸς γραφὴν, γραφικὴ λέξις, ἀντίθ. τῇ ἀγωνιστικῇ, Ἄριστ. Ρητ. 3. 12. 1. γρ. ῥέεθρον, δηλ. ἡ μελάνη, Ἀνθ. 11. 6. 34. ἐν τῇ γραφῇ, γρ. ἀμάρτυριον, σφάλμα τῆς γραφῆς, Πλούτ. 34. 3, 11. 2) ἱκανὸς εἰς τὸ νὰ περιγράψῃ, Πλούτ. 2. 874B. — ἐπὶ ὕφους, περιγραφικός, ζωηρός, Διον. Ἀλ. περὶ Δημοσθ. 5. ὑπόθεσις γρ., ὑπὸθεσις ἢ ἀντικείμενον περὶ γραφῆς, Πλούτ. Ἀλεξ. 17. — Ἐπίρρ. — ὡς Πλούτ. Ἀντων. 26. γραφειοεὐδής, ἡμαρτημ. γρ. ἀντὶ τῆς ὁρθῆς γραφειοεὐδής. γράφεις, εἶδος, ἡ, = γράφειν I, Ἀνθ. 11. 6. 33, 35, 37. ἴδου, κάλαμος ἢ ἐργαλεῖον πρὸς γραφὴν ἐπὶ κερύων πινάκων, Πλάτ. Πρωτ. 326D. ἐργαλεῖον πρὸς γλυφὴν, ἢ καὶ σκάλλειν, σύμβολον. — γραφίδεσσι κατέχευσα Ἑπιγράμμι. Ἑλλην. 1028. 11. βελόνῃ κεντήματος, Ἀνθ. Πλαν. 4. 324. II. = τραφή, σχεδιογράφημα, Βητρούβ. 1. 1. κέντημα, Ἀνθ. 11. 5. 276. γραφειοεὐδής, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ τῆς ὁρθῆς γραφειοεὐδής. γράφεις, εὖς, τό, = γράμμα, τὰ γράφειν, Ἑπιγραφ. ἀρχ. ἐν τῇ Σουλ. Ἑπιγρ. 11. γράφω [ῥ], μέλλ. -ψω, ἀόρ. ἔγραψα. Ἑπ. γράψα, πρκμ. γβ-γραφα Κρατῆν. Νόμ. 7, Θουκ. παρὰ μεταγεν. συγγραμ. γε-γράφηκα Σουστ. — Μέσ., μέλλ. γράψομαι (ἴδε κατωτ.), ἀόρ. ἔγραψάμην. — Παθ., μέλλ. γράψομαι Ἰππ. Ὁέ. 388. 4 (μεταγ-) Ἄριστοφ. Ἰππ. 1370. συγνότερον γεγράφομαι, ἀόρ. ἐγράφην [ῥ] Πλάτ., κλπ. παρὰ μεταγεν. συγγραμ. ἐγράφθην Ἀριστοφ., κλπ. πρκμ. ἔγραμμαι (ὡσαύτως μετὰ μέσ. σημασι., ἴδε ἐν κέλ.), ποιητ. ἔγραπται Ὀππ. Κ. 3. 274. Ἐν χρήσι παρ' Ὀμ. μόνον κατ' ἐργ. ἀόρ. (Ἑκ. ὧρ. ΓΡΑΦ παραγονται ὡσαύτως τὶ γράφει, γράφεις, γραμμῆ, γράμμα, καὶ ἴσως γραμψάς, δ' ἴδε πρὸς 1. Γαθ. γραβα (σκάπτειν), groba (φωλεός), Παλαιο-Σκανδιν. grafra, Ἀγγλο-Σαξ. grafan, Γερμ. graben, κλπ. — ἐν τῇ Λατίν. scribi, scribere, scriba εἶναι συγγενή, ἡ πρώτη εἶσα πιθανῶς ἦτο scribili, ἴδε Corssen Lat. Spr. σ. 477. 1. II. πρώτη σημασία = εἶναι, ζουγγραρίζω, αἰχμὴ γράφειν δὲ ἐλ' ὅσους ἀρχικ. Ἰλ. 1. 339. γράφας ἐν πινάκι πικτὺρ θυμοφθόρα πολλά, σημασία ἢ χαράζας σημαίει ἐπ' αὐτοῦ, 2: 109, πρὸς Wolf proleg. LXXXI, κέξ. σὺδαμου ἄλλου παρ' Ὀμ. (εἰ μὴ ἐν παραγούσι τύποις γραπτῶς, ἐπιγράφθην, ἐπιγράφω) — ἐντεῦθεν βραδύτερον, παριστάμεν διὰ γραμμῶν, διαγράφω, σχεδιάζω, καταγράφω, Πρὸς 2. 41, Διοχλ. 150μ. 50. γρ. Ἐρωθ' ὑπόπτερον Εὐδουλ. Καμπ. 3. προσεπατταλεμμένον γρ. τὸν Προμηθεῖα Μένανδ. ἐν Ἀδύλ. 6. εἰκὼν γεγραμμένη Ἄριστοφ. Βατρ. 537. ὡσαύτως ἐν τῇ μέσ. ὑπὸ, ὥσα γράφεται = ζωγραφεῖν, Πρὸς 4. 85. πρὸς ἀπάμους. II. παριστάτω ἢ ἐκφράζω τι διὰ γραπτῶν χαρακτήρων, γράφω, τι Ὑερό,

1. 125, κτλ. γρ. τινὰ, γράφω τὸ εὐνοῖα τινος, Ξεν. γρ. ἐπιστολήν, διαθήκην, κτλ., δ' αὐτ. Κύρ. 4. 5, 34, Πλάτ. Νόμ. 929C, κτλ. γρ. τινὶ εἶτι., Ἄνθ. 7. 14. — γρ. τι εἰς ἐπιθέρμας Ἡρόδ. 5. 68. παρομ., ἔρχομαι. γυναικὶς εἰς ὕδωρ γράφω Σοφ. Ἀποσπ. 694. Ἐνάσθ. Πεντ. 3. οὕτως, εἰς τέφραν γρ. Φύωνδ. ἐν Ἀδύλ. 1. εἰς ὕδωρ, ἐν ὕδατι Μένανδ. Μονοστ. 25, Πλάτ. Φαίδρ. 276C, πρὸς Κριτ. 120C. καθ' ὕδατος Λουκ. Κατάπλ. 21. εἰς πέλγας γράμματα γράφαι Ἑπιγράμμι. Ἑλλ. 1038. 8. — Παθ., πρὸς φρένας γέγραπται, εἰς ποτὶν φύλλον τῆς μνήμης εἰναι γεγραμμένον, Πλνδ. Ο. 10 (11). 3. ἐν τῷ προσώπῳ γράφει τὴν συμφορὰν, ἔχων αὐτὴν ἐγκαταμένην ὅπως εἴπειν ἐν τῷ προσώπῳ, Πλάτ. Νόμ. 754A. 2) ἔγγραφον, ὡς τὸ ἐπιγράφομαι, γρ. εἰς σκόλα, εἰς στήλην Εὐρ. Φοιν. 574, Δημ. 121. 21. — Παθ., γράφουσαι τι, ἐπιγράφονται μὲ τι πρᾶγμα, Πρ. Σοφ. Τρ. 157. ὥδε γέγραμμαι, ἔχω τὸ ὄνομα μου ἐπιγεγραμμένον, Ἑπιγρ. Ἑλλην. 285. 1. 3) καταγράφω, θεωρῶ, γρ. τινὰ αἴτιον, θεωρῶ τινα ὡς τὸν αἴτιον, Πρὸς 7. 314. γρ. τι ἐκόν τινι, καταγράφω αὐτ., Πλνδ. Ο. 3. 54. γρ. τινὰ κληρονομήν, ἐπιτροπὸν, καθιστὼ αὐτὸν τοιοῦτον δι' ἔγγραφου, Πλάτ. Νόμ. 929C, 924A. καταγράφω εἰς κατέχον, γρ. τινὰ τῶν ἱππευόντων, μετὰ τῶν ἱππέων, Ξεν. Κύρ. 4. 3, 21. οὐ κρέοντες προστατοὶ γεγράφοιαι, δὲ ἱερατῶμενος ἐκ τοῦ Κρ., Σοφ. Ο. 1. 411. 4) γρ. εἰς τινα, γράφω ἐπιστολὴν πρὸς τινα, Λουκ. π. Σοφ. Θ. 23. 5) γρ. περὶ τινος, γράφω περὶ τινος ὑποθέσεως, Ξεν. Κυν. 13, 2. ὑπὲρ τινος Πλούτ. 1. 1, 4, κτλ. — ἀπολ., γράφω ὡς συγγραφῆς, περιγράφω, δ' αὐτ. 2, 56, 4. μ. ἐπὶ λ. αἰ., τί. γράψειν ἄν σε μισοσεπίεις ἐν τάφῳ, Εὐρ. Τρω. 1188. 6) γράφω νόμον τινὰ, ἢν μέλλω νὰ παρατίθω, ἐντεῦθεν, προτίθω, προβάλλω, γυνώμην, νόμον, ψήφισμα, κτλ., Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 37. Ἀπομν. 1. 2, 42. γράφειν, ἀπολ. (ἐντετακνύμεν, τοῦ νόμου), Δημ. 288. 9. 715. 27, κτλ. γρ. πόλεμον, εἰρηνεῖν, κτλ., δ' αὐτ. 146, 2., 358. 17. ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., οὐ γράφεις ταυτ' εἰναι στρατιωτικὸν δ' αὐτ. 14. 24. ἔγραφα. ἀπαρ. πλείων. τοὺς πρὸς εἰς αὐτ. 233. 21. ἴδε ἐν λ. παρανομία II. B. μέσ., γράφω δι' ἑμάντων ἢ πρὸς ἴδιαν μὴν χρεῖαν, σημειῖται, Πρὸς 2. 82, κτλ. γράφεσθαι τι ἐν φρεσὶν Διοχλ. Σο. 450. φρενῶν ἔσω Σοφ. Φ. 1325. ἐγραψάμην ὑπομνήματα Πλάτ. Θεαιτ. 143A. κάμνω ὥστε νὰ γράφῃ τι, συγγραφὴν Δημ. 1284. 20, κτλ. γρ. πρόσδοον πρὸς τὴν βουλὴν, αἵτησιν προσδεύω ἢ ἀκροάσεις παρὰ τῇ βουλῇ, δ' αὐτ. 715. 25. πρὸς, ἐγγράφομαι, 2) ὡς Ἀπτ. δικανικὸς ὅρος, γράφεσθαι τινα καταγγέλλειν τινὰ, τινὸς, εἰς τι ἐμμένον πλημμέλημα, π. χ. τῆς αἰσχρῆς ἐργασίας, Πλάτ. Νόμ. 754A, ἐν τέλ. γρ. τινὰ παρανόμῳ, ἴδε ἐν γ. παρανόμῳ II. (ἴδε τὸν τύπον ἐν Δημ. 548. 4) πλείους, γραφὴν γράφασθαι τινα Ἄριστοφ. Νερ. 1482 (ἀλλ' ἐν τῷ παθ., εἰ σοι γράφοιτο δίκῃ δ' αὐτ. 758). ἴδε γράφω III. ὡσαύτως μ. αἰ., καὶ ἀπαρμ., γρ. τινὰ ἀδικεῖν δ' αὐτ. Σοφ. 894, πρὸς Εὐρ. 107. ἀπολ., οἱ γραψάμενοι, οἱ κατήγοροι, δ' αὐτ. Σοφ. 881. οὐκ ἦν ἑτέροις γράφασθαι Ἀνθ. 10. 27. — ἄλλα, γράφεσθαι τι, καταγγέλλω πρὸς τινα ὡς ἐγκληματικὴν, δηλ. τὸν πράξαντα αὐτὴν, ἐγράψατο τὴν Χαδρίου δωρεάν, εἰσέγαγε γραφὴν παρανόμων ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις πρᾶττει τὴν ἐν τῷ Χαδρίῳ δωρεάν, Δημ. 901. 28, πρὸς 486. 1. τὸ χάριν τούτων ἀποδοῦναι παρανόμων γράφει (ἴδε ἐν κ. μέσ.) δ' αὐτ. 207. 7. 6) παθ., ἐγκαλοῦμαι, καταγγέλλομαι, οὐκ ἀπαντῶ παρὰ Δημ. καὶ Διοχλ. τοῦτο τὸ ψήφισμα ἐγράφη παρανόμων, καταγγέλλῃ οἱ παρανόμων, Διοχλ. 12. 38. ψηφισματὰ ὑπὸ τούτου εὐδὲ γράφοντα, τὰ ἐποῖα οὐδὲ καταγγέλλοσαν, Δημ. 302. 18. (ἀλλ' 254. 13, εἰ μὴ τοῦτο ἐγράφη, ἢν τὸ ψήφισμα τοῦτο εἶναι εἰς πρᾶττον, ὡς παθ. τούτῳ, 11, 6) οὕτως ἐν τῇ πρκμ., τὰ γεγραμμένα, τὰ ἄρθρα τῆς καταγγελίας, δ' αὐτ. 244. 10., 930. 1. τὸ γεγραμμένον, ἡ κοινὴ ἢ ἀνεφερομένη ἐν τῇ καταγγελίᾳ, δ' αὐτ. 727. 2. — ἄλλα τὴ γέγραμμαι συνήθως λαμβάνει τὴν σημασίαν τοῦ μέσ., καταγγέλλω, δ' αὐτ. 245. 2., 267. 4, πρὸς Πλάτ. Εὐθύφρ. 211, Θεαιτ. 210). γραφάτος, δ, εἶδος καρλίνου, Διφιλ. Σοφ. παρ' Ἀθην. 106D. γραφέω, ἐφετεῖον τοῦ γραφῶ, Ἰωνισμ. γράω, τρώγω, βοκάνίζω, Καλλ. Ἀποσπ. 200, Ἰαλν. 6. 715. Κυπριακὸν κατὰ τὸν Πύχ. (Πύχωνος ἢ τῆς αὐτῆς βίβης εἰς τὸ βιβλῶν (ἴδε B. 1), πρὸς Σανσκρ. graha (voicam) ὁπότεν καὶ γράσεται, Λατ. grahen | Ἀγγλ. graha, χόρτος | πρὸς καὶ γράλνω, γάγγραινα). γραῶδης, εἰς (εἶδος) = γρατῶδης, Στράβων 10, Ἰάμβλ. ἐν Πλν Πυθ. 23, Α' Ἑκ. Τιμ. δ', 7. γρεῶς, ἡ ἰσοδυναμία τύπος τοῦ γρεῶς, Ἀρχαῖ. 126. γρηγορεῖν, μεταγεν. εὐσεβὲς ἡχηματιοῦς ἐν τοῦ πρκμ. ἐρηγορεῖ (ἴδε) Ἄριστ. Φυσ. 1. 2, 2. Σουλ. Ἑπιγρ. 599, 598. K. Δ. γρηγορεῖς, εὖς, ἡ, Ἑθ. γρηγορεῖς Φύων 1. 510. — μεταγ. τύπος ἀντὶ ἐρηγορ. — ὡσαύτως τὸ γρηγορορὸν φῶς, Χριστιαν. Ἑπιγρ. ἐν τῇ Σουλ. Ἑπιγρ. 868B, γρήσιος, ὄν, Ἰων, ἀντὶ γράσιος, Καλλ. παρὰ τῷ Χαιροδ.

γρύνος, γρύνος, ἴων. καὶ ἑπ. ἀντί γραφός.
 γρύνος, ὁ καὶ ἡ, Διολ. ἀντί βινός, Εὐστ. 1926. 56.
 γρῦπεύς, ἔως, ὁ, = γρῦπων, Θεοφ. 1. 39, Μόσχ. 5. 9.
 γρῦπεύω, ἀλιεύω, Ζωναρ. Λεξ. σ. 456.
 γρῦπης τέχνη, ἡ, ἡ ἀλιευτική, Ἀνθ. Π. 6. 223.
 γρῦπιζω, = γρῦπεύω, Πισύχ. μεταφ., Λιδάκ. Ἑπιστ. 1593.
 γρῦπισμα, τό, ἄγρευμα (διὰ γρῦπον), κέρδος, Ἑτυμ. Μ. 241. 22.
 Ζωναρ.
 γρῦπος, ὁ, = γρῦφος, Ἀνθ. Π. 6. 23, Ἀρτεμίδ. 2. 14.
 II. εἰκνυον τῶν ἀλιέων καὶ ἡ δι' αὐτοῦ ἄρχη, Διολ. Α. 1. 32 (κοιν.
 γρῦπος). (ἴδε ἐν λ. βίψ).
 γρῦπων, ὁ, (γρῦπος) ἀλιεύς, γρῦπωνος. = γρῦπεύς ἔχωνσε τά-
 φον Ἀνθ. Π. 7. 504· πρὸς γρῦπεύς.
 γρῦφεύω, ὁμιλῶ γρῦφους, Διολ. παρ' Ἀθην. 451B, Εὐστ. 884. 10.
 γρῦφης, ὁ, ὡς: τὸ γρῦπος, Ὀππ. Ἀλ. 3. 80, Πλούτ. 2. 471D.
 2) μεταφ., πᾶν τὸ περιέλαον, λόγος ἀσφαῖς καὶ σκοτεινός,
 αἰνίγμα, Ἀριστοφ. Σπρξ. 20· γρῦφον προβάλλειν Ἀντιφ. Γανυμ.
 2· λέγειν γρῦφους πᾶρά ποτόν ὁ αὐτ. Κνισαθ. 1· πρὸς Müller
 Δωρ. 4. 8, § 4 κέ. (Πλ. ἐκ τῆς αὐτῆς βίβης ἐξ ἧς καὶ τὸ βίψ,
 Δατ. scirpus).
 γρῦφώδης, εἰς. (εἶδος) ὅμοιος πρὸς γρῦφον, αἰνιγματώδης, Δουκ.
 Δ. Τραγ. 28, Ἀθην. 456C.
 γρομφός, ἄδους, ἡ, ἡ γρομφίς, ἔδους, ἡ, Δατ. scrofa, γου-
 ρούνα, Ἰνπῶναξ 48· πρὸς Πισύχ. καὶ Σουίδ. (Πλ. ἐκ τῆς αὐτῆς
 βίβης ἐξ ἧς καὶ τὸ γράφω (Δωρ. γρῦφω), ὁρύττω, πρὸς Δατ.
 scrofa).
 γρόνθος, ὁ, μεταφ. λέξις, = πυγμή, ὁ γρόνθος, κόνδυλος, «γρο-
 θία», Πισύχ., Ἑτυμ. Μ., κτλ.· γρόνθω ποίσας Σχόλ. εἰς Πλ. Β. 219·
 γρόνθον ἀντί γρόνθου, κτύπημα ἀντί κτυπήματος, Πολύκ.
 Ἑπ. πρὸς Πλ. 2· — γρ. παλαστιάσις = σπιθαμή, Ἀκχλ. Π. Δ.
 (ἴδε γ', 16). II. λίθος ἡ ὄγκος προέχων τοῦ τοῖχου οἰκοδο-
 μιματός τινος, Μαθ. Ἀρχ.
 γρόνθων, ὁ, τὰ πρῶτα μαθήματα τοῦ αὐλοῦ, Πισύχ., Πολύκ. Δ' 83.
 γρόππατα, = γράμματα, Διολ., Σουλ. Ἑπιγρ. 4725, 4730.
 γροσφο-μάχος, ὁ, ὁ μετὰ γρόσου μαχόμενος, οἱ Γρ., οἱ παρὰ
 Ῥωμαίους Velites, Πολύκ. 1. 33, 9., 6. 21, 7· πρὸς γροσφοφόρος.
 γρόσφος, ὁ, εἶδος ἀκοντίου περιγραφόμενον ὑπὸ Πολύκ. β. 22, 4.
 γροσφο-φόρος, ὁ, = γροσφομάχος, Πολύκ. 6. 21, 9.
 γρουνός, ὁ, ἴδε γρύνος.
 γρούω, Δωρ. ἀντί γράφω, Ἑπιγραφ. Μήλου ἐν τῇ Σουλ. Ἑπιγρ.
 3· οὕτω γροφύσαντα Δωρ. ἀντί γραμματεῦσαντα, Ἑπιγραφ.
 Ἀργ. αὐτ. 1125· πρὸς γρόππατα.
 γρύ, ἐν χρήσει παρὰ χωμικοῖς, ἀείποτε μετὰ τοῦ οὐδέ ἢ μηδὲ,
 ἀποκρινόμενῃ .. οὐδὲ γρὸ, οὐδὲ συλλογῇ, Ἀριστοφ. Πλ. 17·
 οὐδὲ γρὸ ἀπαγγέλλειν Διολ. 353. 10· μηδὲ γρὸ λέγει Μένανδ.
 Ἰεῦδ. 4· ἔφου μηδὲν .. μηδὲ γρὸ, μηδὲ ὀλίγον, μηδὲ ὀλίγως, Ἀντιφ.
 Πλουσ. 1. 13· διαφέρει Χαιρεφάντος οὐδὲ γρὸ Μένανδ. Ὀργ. 2.
 (Κυνῶς ἐρμηνεύμενον ἐκ τῆς φωνῆς τῶν χοίρων, = οὐδὲ ἐν γρῦ-
 εἰμον, Σχόλ. Ἀριστοφ. ἐνθ' ἄνωγ.· ἀλλ' ὁ Ἡσυχ. καὶ ἕτεροι λέγου-
 σιν οὐτὶ τὸ γρὸ ἐσχημαίνει κυρίως τὸν ὑπὸ τοῦ δυνῆι ῥύπον, ὅθεν =
 πᾶν πρᾶγμα ὅπως ἀσχηματῶν.)
 γρύω, μέλλ. γρύξω, Ἀριστοφ. Ἰππ. 294, γρύξομαι Ἀλκαί.
 Κωμ. Παλυσιστ. 1· ὁρ. ἔγρυξα· — λέγω γρὸ (ἴδε ἐν λέξ.) = γογ-
 γῶ, μουμουρίζω, γρύξειν δὲ καὶ τολμᾶν ..; Ἀριστοφ. Πλ. 454·
 παῖδες φωνὴν γρύξαντος ἡ αὐτ. Νεφ. 963· εἰ τι γρύξει
 ὁ αὐτ. Ἰππ. 294· μὴ φλαῦρον μηδὲν γρύξειν ὁ αὐτ. Εἰρ. 98·
 οὐδὲ γρύζοντας ταυτὶ ὁ αὐτ. Βατρ. 913· οὐκ ἐτόλμα γρύξαι
 τὸ παράπαν Ἰσαί. 71. 42· πρὸς γρυκτός. II. ἐν Ἀριστ.
 Περὶ 4. 2, 5, ὑπάρχει μέλλων τις γρύξαι μετὰ τὴν σημασίαν τοῦ
 τῆξαι, ὅτι ὑποπύση, λύση.
 γρυκτός, ἡ, ὅν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ γρύξω, ἄρα γρυκτόν
 ἐστιν ὅππ· ὅτι τολμήσῃσι νᾶ εἰπῇσι γρὸ; Ἀριστοφ. Δουκ. 656.
 γρυλλίζω, μεταφ. γρυλλίζω (Δ. Β. 33, κτλ.)· Δωρ. μέλλ. γρυ-
 λίζετε Ἀριστοφ. Ἀχ. 746· — γρυλλίζω, «μουγκρίζω», ἐπὶ χοίρων,
 Ἀριστοφ. ἐνθ' ἄνωγ., Πλ. 307.
 γρυλλισμός, ὁ, γρύξιμον, γρυλλισμα τῶν χοίρων, Ἀριστ. 1. Ζ.
 4. 9, 8.
 γρυλλίων (καλλίων γρυλλίων), ὄνος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἔπορι. =
 χοιρίδιον, Πισύχ.
 γρύλος, μεταφ. γρύλλος (Ἀρχαῖ. 52), ὁ, χοῖρος, Ζωναρ.
 πρὸς Πλ. 2. 985, κίε. 2) = γόγγρος, Διολ. Σπρ. παρ'
 Ἀθην. 350A, Νικ. αὐτ. 288C. II. Αἰγυπτιακὸς τις χοῖρος, Δ.
 Β. (Ὀνομασπ.).
 γρύμεια (ἐν χειρογρ. συγν. γρυμαία), ἡ, σάκος ἢ κινδύσιον
 παλαιῶν ἐνδυμάτων, κτλ., Διολ. ἐν Ἀδελ. 45, Πολύκ. 1. 100,
 Α. 15. 33· ἡ εὖπος γρυμεία, αὐτ. Ἑτ. Γουδ. 130. 5. II.
 ὅμοιον τῷ γρύτῃ I (Πισύχ.), πράγματα ἀνάστα λόγων, συρφετός,
 Σωτᾶδ. Ἑγλειορ. 1. 3, Πρακλ. Κύνινδρ. 1. σ. 84, Εὐμίστ. 257A,
 κτλ. — ἐντεῦθεν γρύμειοπώλης, συ, ὁ, Δουκ. Λεξ. 3· ἴδε Λοβ.
 Φρόν. 230.

γρύνος, ὁ, ἐκρὸν ξύλον, κορμός, δαυλός, Δουκ. 86, 294· ὡσαύτως
 γρύνος.

γρῦπ-αίετος, ὁ, εἶδος αἰετοῦ (γρυπῶ), Ἀριστοφ. Βατρ. 929.
 γρῦπαίνω, = γρυπώομαι, Διολ. παρ' Ἀρπ., Σουίδ., Ε. Μ.
 — ὁ ὅρ. ἔγρυπεν ἢ γῆ, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Μελαγχόλου, αὐτ.,
 ἀποδίδεται εἰς τὸν τύπον γρῦπῶ, γνωστὸν ἐκ τοῦ Πισυ.
 γρῦπ-αλώπηξ, ἡ, καμπουρωτὴ ἀλώπηξ, ἐπὶ ἀνθρώπων πάσχον-
 τος κύρωμα, Ἰππ. 1201E.

γρῦπάνιος, ὁ, ὑπὸ τῆς ἡλικίας κυρτός, Ἀντιφών, παρ' Ἀρπ.
 γρῦπῶμαι, παθ., γινώμαι καμπουρωτός ἢ καμπύλος, κυρτός·
 ἐπὶ τῶν ὀνύχων, Ἰππ. Προγν. 42· πρὸς γρυπαίνω.

γρῦρός, ἡ, ὅν, ὁ ἔχων τὴν ῥῖνα κεκυρτωμένην, ὁ ἔχων αἰτίον
 ῥῖνα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ σιμάς, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 21, Πλάτ.
 Πολιτ. 474E· οὕτω, γρ. ὀνύχες Ἀρεταί. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ.
 2. 1, π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 8. 2) καθόλου, κεκυρτωμένος,
 γρυπὴ γαστήρ, κυρτή, καμπύλη, στρωγγύλη κοιλία, στόμαχος, Ξεν-
 οῦθ' ἄνωγ.· γρ. στέφανος Εὐθύλ. Στεφ. 3· — τὸ γρυπὸν = γρυ-
 πότης Ἀριστ. Πολ. 5. 9, 7.

γρυπότης, ἡ, κυρτότης, τὸ ἀγκιστροειδές· ἐπὶ βινός, κατ'
 ἀντίθεσιν πρὸς τὸ σιμάτης, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 21, Ἀριστ. Πητ. 1. 4,
 12· ἐπὶ βάρους, Πλούτ. 2. 994F· ἐπὶ ὀνύχων τῶν πετηνῶν, αὐτότε
 641D.

γρύπωσης, εἰς, ἡ, κύρτωσις, Cael. Aurel. 2. 32.

γρυσμός, ὁ, (γρύω) γρυλλισμα, Ἀγαθοκλ. παρ' Ἀθην. 376A.

γρυτάρειον, τό, ὑποκορ. τοῦ γρύτῃ. Παρομοιογρ.

γρύτῃ [9], ἡ, (Δατ. scrutu, ὡσαύτως gruta, Σχόλ. Ὀρατ. Ἐπερδ.
 1. 7, 65, ἐπὶ ὁδῶν scrutari, κτλ.)· — συρφετός, μικρὰ καὶ οὐδενὸς
 ἀξία πράγματα, Α. Β. 33, Φρόν. 230· — ὡσαύτως (πρὸς γρυμεία)
 κινδύσιον ἱματισμοῦ γυναικείου, Σαπφώ 102. II. μικρὰ ὑψά-
 ρια, Γεωπ. 20. 12, 2.

γρύτο-δῶκη, ἡ, = γρυμεία, Ἀνθ. Π. 6. 254.

γρύτοπωλεῖον, τό, κατάστημα ἐνθα πωλοῦνται μικρὰ πράγματα,
 Γλωσσ.

γρύτο-πώλης, συ, ὁ, ὁ πωλὼν μικρὰ ἐμπορεύματα, Σχόλ. εἰς
 Ἀριστοφ. Πλ. 17.

γρύψ, γεν. γρυπός, ὁ, μυθολογικὸν τι πλάσμα, ἔχον κεφαλὴν
 καὶ περὶ αὐτοῦ, σῶμα δὲ λέοντος, ποικιλοτρόπως περιγραφόμενον,
 τὸ πρῶτον μνημονεύμενον ὑπὸ Ἀριστοῦ περὶ τὸ 560 π. Χ. Ἡρόδ.
 3. 116, πρὸς Δισχλ. Πρ. 395, Σουλ. Ἑπιγρ. 139. 11. [9· ἐν
 πλαγ. πτώσ., Βεργ. Ἑκλ. 8. 27, ὡς ἐν λ. γρυπός.

γρύωνος, ἡ, ὁ, (γρῶν) καταπαρωμῆνος, κατατρυφημένος, καῖλος,
 Δουκ. 631, 1280. II. ὡς ὑσώιας γρῶνῃ (ἐνν. πέτρα), ἡ,
 σπηλαῖον, κοιλὴ πέτρα, «γούρνα», Νικ. Ἀλ. 77, Ε. Μ. 241. 52,
 κτλ. — ἐντεῦθεν πᾶν κοῖλον ἀγγεῖον, σκαφίδιον πρὸς κύμωρα, Ἀνθ.
 Π. 7. 736.

γύα, ἡ, ἴδε ἐν λ. γύης.

γύαα, τᾶ, (γύης II) = πρυμνήσια, Ἀνθ. Π. 10. 1.

γυάλη, ἡ, Μεγαρικὸν ποτήριον, Φιληγ. 41, πρὸς Σουλ. Ἑπιγρ.
 5347b.

γυάλλον, τό, κοῖλον, ἐν ἴλ. ἀείποτε ἐπὶ τοῦ ὠρακος (ὠαρέξ),
 ὥστε ἀποτελεῖτο ἐκ δύο μερῶν, ὀπισθοῦ καὶ ἐμπροσθοῦ, ἅπερ ἐκα-
 λούτο γυάλα ἢ ἡμιὸωρακία, τὰ ἐπὶ αὐτῶν ἡμιόζοντα κατὰ τὰ
 πλάγια διὰ συνδέσμων (πόρπαι, περόνια) ὅθεν ὁ ὠαρέξ ἐκαλεῖτο
 γυαλοὐωραξ, Πλουσ. 10. 26, 2· ἐν ἴλ. Ο. 530 ἔχομεν ὠαρήκα ..
 γυάλοισιν ἀρηρότα, ἀποτελούμενον ἐκ τῶν δύο τούτων τεμαχίων·
 πρὸς κραταί-γυάλους 2) τὸ κοῖλον ἢ κοιλίωμα ἀγγεῖου
 τινός, κρατήρων γ. Εὐρ. 1. Δ. 1052· ἢ κοῖλον ἀγγεῖον, χρυσοῦ
 γύμοντα γυάλα ὁ αὐτ. Ἀνθ. 1093. 3) κείλας πέτρας γ.,
 ἡ κοιλότης βράχου, Σοφ. Φ. 1081· σπηλαῖον, ἄντρον, πέτρινα μύ-
 χατα γυάλα Εὐρ. Ἑκλ. 189. 4) ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ κοίλης γυ-
 ρας, πεδιᾶδων, κοιλᾶδων, παράγγων κ.τ.τ., γυάλοισι ὑπο Παρνη-
 σοῖο Ἰππ. Θ. 499, πρὸς Ἰππ. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 396· Νύσης 25.
 5· γυάλα Φοῖβου, Θεοῦ, ἐπὶ τῶν Δελφῶν, Κύρ. Φων. 237, Ἰωνι
 245, πρὸς Ἀριστοφ. Θεσμ. 110· Λυδία τ' ἄγ γυάλα (οὕτως ὁ
 Hermt.) ἀνὰ τὰς κοιλιάδας τῆς Λυδίας, Αἰσχλ. Ἰκέτ. 550· γυάλα
 γύρας Ἀριστοφ. Θεσμ. 110· αἰθέρια γυάλα, ὁ ὅλος τοῦ οὐρανοῦ,
 Ὀππ. Κ. 1. 281. 5· = κύβος, λίθος τετραγώνος, Ε. Μ. (ἡ βίβα
 φαίνεται ἐν τῷ ἐγ-γυαλίζω, καὶ πιθανῶς τὸ ἐγ-γύη εἶναι συγγε-
 νές· ἀλλ' ἡ συγγένεια πρὸς τὸ γύης ἢ πρὸς τὸ γυῖον εἶναι ἀμφίβουλος).

γυάλος, ὁ, κοῖλος, Εὐστ. 526. 42.
 γύγης [9], συ, ὁ, ἐνυδρὸν πετηνὸν· παραφρ. Ὀππ. Ἰε. 2. 16.
 γύγης, συ, ὁ, (γῆ, γαῖα, πρὸς Ἑγγαίους II)· — κεκαμμένον
 ξύλον τοῦ ἀράτρου, εἰς δ' ἡμιόζετο ἡ ὄνις, Δατ. buflis, Ἰππ.
 Ἑργ. κ. Ἰππ. 425, 434, πρὸς Ἰππ. Βεργ. Γ. 1. 169. II.
 μέτρον τι γῆς (πρὸς Δατ. juger), σπανίως κατ' ἑνικ., Σοφ.
 Ἀποσπ. 643, Εὐρ. Ἡρακλ. 839· — κατὰ πληθ., γαῖα, χωράριον,
 Σικελίας λευρούς γύας Δισχλ. Πρ. 369· ἀνηρότους γύας
 αὐτότε 708· αὐτόσοποροι γ. ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 193· οἱ πληροὶ γυῖαι
 Σοφ. Ο. Κ. 58· — μεταφ., ἐπὶ γυναικός, ἀρώσιμοι γ. ὁ αὐτ. Ἀντ.
 569. Ὁ Ἑλλισ. Πρακλ. ἐνθ' ἄνωγ. (ὡσαύτως εἰς Βάκχ. 13, Σοφ.

γυμνήτης, ου, ὁ, = γυμνός, πρὸς δὲ συγνάμιν ἐναλλάσσεται, Schneid. Ξεν. Ἀν. 4.1, ὅ—ὡς ἐπὶ θ. = γυμνός, Δουκ. Διον. 3.

γυμνητεία, ἡ, ἡμερα. γραφ. ἴδε γυμνητεία.

γυμνητικὸς, ἡ, ὅν, δ' ἀνέκων ἢ ὁρμίδιος εἰς γυμνήτα, ὅπλα Ξεν. Κύρ. 1. 2, 4, Πλούτ. Φλαμιν. 4.—τὸ γυμνητικόν = γυμνητεία, Στράβ. 306.

γυμνητὴς, εὐδης, ἡ, θηλ. τοῦ γυμνήτης, ἴδε ἐν λ. γυμνός II. 2.

γυμνικός, ἡ, ὅν, δ' ἀνέκων ἢ κατὰλλος πρὸς γυμναστικὰς ἀσκήσεις, γ. ἀγών, ἀγών, ἀμιλλα περὶ τὴν γυμναστικὴν, Ἠρόδ. 2. 91, κτλ. ἀντίθ. τῷ ἐπικνός, ὁ αὐτ. 1.167, τῷ μουσικός, Θουκ. 3.104, Πλάτ. Νόμ. 658Δ.

γυμνῶ-τεῖω, ἡ ὁρμή γραφ. εἶνε γυμνητεῖω.

γυμνο-δερεξομαι, παθ., δεικνύω ἐμαυτὸν γυμνόν, Δουκ. Κυν. 1. γυμνός-καρπύς, οὐ, ὁ ἔχων τὸν καρπὸν γυμνόν, τ. ἔ. ἀνευ κελύφους ἢ φυλιδίου φλοιοῦ, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 1.17, 8, πρὸλ. γυμνο-σπέρματος.

γυμνο-παιδεῖαι, αἱ, ἐτησία ἐορτὴ εἰς τιμὴν τῶν ἐν Θουρίᾳ πεσόντων Σπαρτιατῶν, καὶ ἢν παῖδες γυμνοὶ ἐχέουσιν καὶ ἐτέλουν διαφόρους γυμναστικὰς ἀσκήσεις, Ἠρόδ. 6. 67, Θουκ. 8. 82, Ξεν., κτλ. πρὸλ. Kithnik. Τιμ.—ἐν τῇ ἐν. Γυμνοπαιδείᾳ, μόνον παρὰ Πλούτ. 119. 203) καὶ παρὰ γραμματ.

γυμνο-παιδετική (ἐνν. ὁρχησικ), ἡ, χορὸς γυμνῶν παιδῶν, Ἀθήν. 630D.

γυμνοπιδεω, περιπατῶ γυμνόπους, Ἐπ. Σωκρ. 13, Γρ. Νεξ. 2, 649B (Migne).

γυμνοπόδης, οὐ, ὁ = γυμνόπους, Σουίδ.

γυμνο-πιδιον, τό, γυναικεῖον ὑπόδημα, Πολυδ. Ζ'. 94.

γυμνός-πους, ὁ, ἡ, γυμνός ἔχων τοὺς πόδας, Στράβων 294, Ἰώσηφ. 1. 11. 2. 15, 1.

γυμνορ-ρύπαρος, οὐ, γυμνός καὶ ἔρρυπωμένος, ἐπὶ τοῦ Ζήνωνος, Διογ. Λ. 7.16.

γυμνός, ἡ, ὅν, ὁ ἀνευ ἐνδύματος, ἀνευ περιβολῆς, γυμνός περ ἑὼν Ὀδ. Ζ. 136, κτλ. γυμνὸν στάσιον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἐπλητῆν ἐρέμιον, Πίνδ. Π. 11.73. 2) ἀπολοι, οὐδ' ὑπέμεινεν Πάτροκλον, γυμνὸν περ ἔδοντ' ἐν ἐρηϊότητι Ἰλ. Π. 815, κτλ. γυμνὰ τὰ νῶτα παρέχειν Πλούτ. Φαῖδ. 11.—τὰ γυμνὰ, ἐπὶ μεμονωμένων ἀνδρῶν, τὰ μέρη τοῦ σώματος τὰ μὴ καλυπτόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπλισμοῦ, τὰ ἐκτεθειμένα μέρη, Θουκ. 3. 23. Ξεν. Ἰβλ. 4. 4, 12, ἰδίως, τὸ δεξιὸν μέρος, ἢ δεξιὰ πλευρὰ (καθ' ὅσον ἡ ὀριστερὰ ἐκαλύπτετο ὑπὸ τῶν ἀσπίδων), Θουκ. 5. 10, 71, πρὸλ. γυμνωσις.

3) ἐνιοτε ἐπὶ πραγματῶν, γυμνὸν τόξον, μὴ κεκαλυμμένον τόξον, ὅπερ ἐξήγαγε τις ἐκ τοῦ γωρτοῦ, ἦτοι τῆς θήκης, Ὀδ. Α. 607, γ. ἑίστος Φ. 417, γ. μάχαιρα, Εἰφος Θεόφρ. 22, 140, Ἀπολλ. 1. 66, γυμνὴ τῇ κεφαλῇ, με γυμνὴν τὴν κεφαλὴν, Πλάτ. Φαῖδρ. 243D. 4) μ. γεν., ἐστερημένος πράγματος, ἀφαιρεμένος τι, κολεοῦ γυμνὸν φάσγανον Πίνδ. Ν. 1. 80, πρὸλ. Ξεν. Ἀγρ. 2, 14, κῆπος δένδρων γυμνός Πίνδ. Ο. 3. 43, γυμνός ὁστράκων Δισχλ. Ἀποσπ. 401, γυμνός προπομπῶν ὁ αὐτ. Πέρσ. 1036, γ. τῶν ἀριστέων ἀτερ Σοφ. Αἶ. 461, καὶ οὕτω παρὰ περὶ γυμνός ὅπλων Ἠρόδ. 2. 141, ἡ ψυχὴ γυμνὴ τοῦ σώματος Πλάτ. Κρατ. 403B, πρὸλ. Πολ. 577B, Ἰοργ. 623D.

5) ἐν κοινῇ γλώσσῃ γυμνός ἐσημαίνει τὸν ἐλαφρὸς ἐνδεδυμένον, ἔχοντα δηλ. μόνον τὸ ἐπὶ τῆς σαρκὸς ἐνδύμα (χιτῶνα), ἀνευ τοῦ ἱματίου, τοῦ ἐπιδήμιματος, Ἦσ. Ἐργ. κ. Π. 389, πρὸλ. Ξεν. Ἀν. 1. 10, 3, Δημ. 583, 21, (οὕτω, nudus agra, corne nudus, Βεργ. Γ. 1. 289) ἐπὶ ἱπποῦ, ἀνευ χαλινῶν καὶ τῆς λοιπῆς σκευῆς, Ἀρρ. Ἰκον. 24, 3. 6) ἐπὶ γεγονότων ἢ πραγμάτων, αὐτὰ καθ' αὐτά, τὰ πράγματα γυμνὰ θεωρεῖν Διόδ. 1. 70, γυμνὸν τὸ ἔργον διηγέσασθαι Δουκ. Τοξ. 41.

7) ἀπλούς, γυμνός, μόνος, κέκκοτος Δ' Ἐπιστ. π. Κορινθ. ιε', 37. 8) ἀγνέμενος, Ἀπολλ. Ρόδ. Π. 707. 9) ἐπὶ ἀδυνάτων, γυμνὸς αὐλακὴν ἐπιτάττεις Φερεκρ. Τυρ. 4, Φιλίμ. Ἀρπαξ. 1.

Γυμνη-συσφισταί, ὢν, αἱ, οἱ γυμνοὶ συλίσσοι τῆς Ἰνδικῆς, Ἀριστ. Ἀποσπ. 30, Στράβ. 762, Πλούτ. Ἀλκιβ. 64, Δουκ. Δραπ. 7, πρὸλ. γυμνός II. 2.

γυμνο-σπέρματος καὶ -σπερμος, οὐ, ἔχων τὸ σπέρμα γυμνόν, μὴ κεκαλυμμένον ὑπὸ θήκης ἢ κελύφους, Θεόφρ. Γ. Φ. 1.11, 2 καὶ 3, πρὸλ. γυμνοκάρπος.

γυμνότης, ης, ἡ, ἡ κατάσταση τοῦ γυμνοῦ, Ἐδδ. (Δευτ. κη', 48), Κ. Δ.

γυμνός-χρῶς, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τὸ σῶμα γυμνόν, Νόνν. Δ. 7.124, γυμνός, μέλλ. -ώσω, (γυμνός) ἀπογυμνῶ, ἀφαιρῶ τὸ κάλυμμα, τὰ ὅσα τῶν κρεῶν γ., ἀφαιρῶ τὰ ὅσα τὴν καλύπτουσιν αὐτὰ σάρκα, Ἠρόδ. 4. 61, σῶμα γυμνῶσαντες εὐ Σοφ. Ἀντ. 410.—ὁ Ὀμηρ. τὸ μεταχειρίζεσθαι μόνον ἐν τῷ παθ., κατὰ τὴν πλείστον ἐπὶ πολέμιον, ἀπογυμνῶμαι, μένω ἐκτεθειμένος, ὅτε στροφέντι μετὰ φρενα γυμνωθείη Ἰλ. Μ. 428, οὕτω ὁ θάνατος ἀστέρων γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα II. 312, πρὸλ. Ὀδ. Κ. 341, οὕτω, καίχως ἐγυμνώθη, τὸ πῶτος ἔμεινε γυμνόν, δηλ. ἀνυπεράσπιστον,

Ἰλ. Μ. 309, ἀλλ' ὡσαύτως, ἀπογυμνῶ ἐμαυτὸν ἢ γυμνωῖμαι, αἰδέομαι γὰρ γυμνωθεῖν Ὀδ. Ζ. 232, μ. γεν., ἐγυμνώθη βράκειων, ἀφῆρσεν οὐρ' αὐτοῦ τὰ βράκη, Χ. 1, οὕτω μετέπειτα, γυμνωθὲν Εἰφος Ἠρόδ. 3. 64, πρὸλ. Δισχλ. Ἠρόδ. 624.—ἀποστέρουμαι, ἀρκαρῶμαι τι, Πλάτ. Πολιτ. 601B, πρὸλ. γυμνωτός.

γυμνωσις, εως, ἡ, στερήσις ἢ ἀφαίρεσις τοῦ κάλυμματος, Πλούτ. Κράτωρ Πρεσβ. 20. II. γυμνότης, Ἐδδ. (Ἰέν. θ', 22).—ἐξαλλάσσειν τὴν ἑαυτοῦ γ., τὴν ἀνυπεράσπιστον πλευρὰν τοῦ (πρὸλ. γυμνός 2), Θουκ. 5.71.

γυμνωπείας, α. οὐ, ὅν, πρὲς νὰ ἀπογυμνώσῃ ἢ ἀποστέρῃσιν, τινὸς Πλάτ. Πολιτ. 361C.

γυναικ-ἀδελφός, ὁ, ὁ τῆς γυναικὸς ἀδελφός, θηλ. γυναικ-ἀδελφῇ, ἡ, (κατ' ἀλλοιὸν ὀξύτονος -φός, -ή) τῆς γυναικὸς ἀδελφῇ, πρὸλ. Λοβ. Φρύν. 304, Θωμ. Μ. σ.197.

γυναικ-άντηρ, ὁ, ἀνὴρ ἐν γυναικείᾳ μορφῇ, γυναικώδης, θηλυδράς, δοτ. πληθ. γυναικάνδρες, Ἐπίχ. 156 Αἰν.

γυναικάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ γυνῆ, Διοκλ. Μετ. 6, Μ. Ἀντων. 5.11, κτλ.

γυναικεῖον, τό, ἴδε τὸ ἐπὶ μ.

γυναικεῖος, α. οὐ, Ἰων. Αἰσχλ. Χο. 630, 678, ὡσαύτως ος, οὐ, Εὐρ. Ι. Δ. 233, Ἰων. γυναικῆτος, η, οὐ, (γυνή) — ἀνέκων εἰς γυναικᾶ, ἐκτεθειμένος, οἰκίος, ὁμοιος, ὁρμίδιος εἰς γυναικᾶ, Δαρ. muliebris, γυναικεῖα βουλαί, γυναικεῖα σχέδια, Ὀδ. Α. 437, λουτρον Ἦσ. Ἐργ. κ. Π. 751, συν. παρ' Ἠρόδ. καὶ Ἀττ. γυν. ὁγορά, ἴδε ἐν λ. ἀνδρεῖος.—ἡ γ. θεός, ἡ παρὰ Ῥωμαίους Iovra Iov, Πλούτ. Καίσι. 9, Κικ. 19, γ. πόλεμος, πόλεμος πρὸς γυναικᾶς, Ἀνθ. Π. 7. 352. 2) ἐπὶ κακῆς συμμορίας, θηλυπραγίας, ἐκτεθειμένος, πένθος Δισχλ. 8. 10, ὁράμα Ἀριστοφ. Θεσμ. 151, πρὸλ. Πλάτ. Ἀλκ. 1. 127A, κτλ. οὕτως ἐπὶ ῥρ. -ως ὁ αὐτ. Νόμ. 731D.—πρὸλ. αὐλός. II. ὡς οὐσιαστ. 4)

ἡ γυναικῆ = γυναικῶν, τὸ μέρος τῆς οἰκίας τὸ ἀποκεχωρισμένον διὰ τὰς γυναικᾶς, Ἠρόδ. 5. 20, τὸ γυναικεῖον παρὰ τοῖς Ἐδδ.

2) τὰ γυναικεῖα, τὰ μέρη, τὰ ἀπόκρυφα, partes muliebres, Ἰππ. Ἐπίδ. 1. 195. 3) = τὰ καταμήνια ὁ αὐτ. Ἀρ. 1254, Ἀριστοτ. Ζ. Μ. 2. 2, 10, κ. ἄλλ.

γυναικ-εραστής, ὁ, ὁ τὰς γυναικᾶς ἀγαπῶν, καὶ γυναικεῖα-στέω, Πολυδ. 1, 68, 70.

γυναικῆτος, η, οὐ, Ἰων. ἀντὶ γυναικεῖος, Ἠρόδ.

γυναικῆρος, α. οὐ, = γυναικεῖος, Διοκλ. (Βακχ. 3) ἐν τοῖς Δ. Β. 87, ἐνθα ὁ Μεινποκε ἀνευ ἀνάγκης εἰκάζει γυναικῆσιμός, γυναικῆρος τρόπος ἀναφέρεται ὑπὸ Φρυν. αὐτ. 31, ἴσως ἐκ τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ.

γυναικῆς, οὐ, ὁ, = γύννης, ἐκτεθειμένος, ἀδύνατος ἀνθρωπος, Δουκ. Ἀλ. 31.

γυναικῆζω, μέλλ. Ἀττ. -ῶ, εἶμαι γυναικώδης, ἐνδύομαι ἢ ἐμυλῶ ὡς γυνή, Ἰππ. Ἀέρ. 293, Ἀριστοφ. Θεσμ. 268.—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πολυδ. 32. 25, 7. II. πάσχω γυναικεῖα, Δαρ. muliebris pati, Δουκ. Ὀν. 19.

γυναικικός, ἡ, ὅν, θηλυπραγής, θήλως, Ἀριστ. Ἰέν. Ζ. 4. 2, 1, γυναικικώτεροι γίνονται οἱ μαστοί, ὁμοιωτέροι πρὸς τοὺς τῶν γυναικῶν, ὁ αὐτ. 1. Ζ. 7. 1, 15.

γυναικῖον, τό, ὑποκορ. τοῦ γυνῆ, Λύγγ. 3. 6, 15 (μετὰ διαφ. γραφ. γύναιον).

γυναικῖσις, εως, ἡ, γυναικώδης τρόπος, συμπεριφορὰ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 863.

γυναικῖσκιον, τό, ὁ Ἰσχυ. ἐρμηνεύει «παιδίσκιον».

γυναικῖσμός, ὁ, γυναικώδης ἀδυναμία, Πολυδ. 30. 16, 5.

γυναικῖσι, ἐπὶ ῥρ. = κατὰ τὸν τρόπον τῶν γυναικῶν, Ἀθήν. 528F.

γυναικῖ-δουλος, οὐ, ὑπὸ γυναικὸς ἐπινοηθείς, Αἰσχλ. Χο. 626, πρὸλ. ἀνδρόδουλος.

γυναικῖ-γῆρῦτος, οὐ, ὑπὸ γυναικὸς διακηρυχθείς, κλέος Αἰσχλ. Ἀγ. 487.

γυναικῖ-δουλος, ὁ, δούλος τῶν γυναικῶν, Ἰω. Νηυστότ. 2, 399, 6, 220.

γυναικῖ-ειδής, ἔς, = γυναικώδης, Σχλ. Ἀριστοφ. Νερ. 280.

γυναικῖ-θήτης, ἐς, ἔχων γυναικεῖον ἦθος, Ησυχ.

γυναικῖ-θούνας, ὁ, ὁ ὑπὸ τῶν γυναικῶν ξενισθείς καὶ τραφεῖς (ὁ Ἀρρ.), Πλουτ. 8. 48, 4.

γυναικῖ-θῦμος, οὐ, ὁ γυναικεῖον ἔχων νοῦν ἢ διάνοιαν καὶ φρόνημα, Πολυδ. 162.—Ἐπὶ ῥρ. -μῶς Πολυδ. 2. 8. 12, κτλ.

γυναικῖ-κλωψ, ὁ, ὁ κλέπτων γυναικᾶς (μοιχός), Δουκ. 771.

γυναικῖ-κόσμοι, οἱ, ἀρχὴ ἐπὶ τῷ κόσμῳ τῶν γυναικῶν, Πολυδ. Π. 112, πρὸλ. γυναικονόμος.

γυναικῖ-κράσια, ἡ, (κράσις) γυναικεῖα κρᾶσις, γυναικεῖα ζύσις, Στράβων 165, Πλούτ. Ἀντων. 10, ἴδε Wylleb. 2. 20A, Schäf. 5. σ. 340.

γυναικῖ-κράττομαι, παθ., κυβερνώμαι ὑπὸ τῶν γυναικῶν, Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 7.

γυναικῖ-κράττης, οὐ, ὁ ὑπὸ τῶν γυναικῶν κυβερνώμενος, Σχλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 142.

γυναικο-κρατία, ἡ, ἡ τῶν γυναικῶν κυριαρχία, 'Αριστ. Πολ. 5. 11, 11, Πλάτ. Κράτ. Πρῶτ. 8.
 γυναικο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων γυναίκας, Φίλων 2. 581.
 γυναικομαχία, εἰμαι γυναικομαχίης, 'Αριστοφ. Θεσμ. 576.
 γυναικομαχία, εἰς, ὁ ἐμμανὴς διὰ γυναικας, φιλογύνης εἰς ἄκρον βαθμὴν, 'Ανθ. Π. 12. 86, Δουκ. 'Αλεξ. 11.
 γυναικομαχία, ἡ, μαχία διὰ γυναικας, ἄνθρωπος ἔως πρὸς τὰς γυναικας, Χρύσιππ. παρ' 'Αθην. 4641.
 γυναικο-μασθοῦς, ον, ἔχων μαστοὺς ὡς τοὺς τῶν γυναικῶν, Γαλην. 2. 273, Π. Αἰγίν. 0. 46.
 γυναικο-μῆτρος, ον, ὁ μιμούμενος τὰς γυναίκας, γυναικομι-
 τοῖς ὑπτιόσασιν χερῶν Δισχύλ. Πρ. 1005· ἐσθλῆματα Σοφ.
 'Αποσπ. 700· στολή Εὐρ. Βάκχ. 980.
 γυναικο-μορφος, ον, ἐν γυναικείᾳ μορφῇ, Εὐρ. Βάκχ. 855.
 γυναικονομία, εἰμαι γυναικονομίης, 'Αρτεμίδ. 2. 31.
 γυναικονομία, ἡ, τὸ ἀξίωμα ἢ ὑποῦργημα τοῦ γυναικονόμου,
 'Αριστ. Πολ. 6. 8, 22.
 γυναικο-νόμος, ὁ, εἰς τῶν ἐν 'Αθήναις καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσιν
 ἀρχόντων τῶν ἐπιμελουμένων τῶν ἡθῶν καὶ τῆς κοσμιότητος τῶν
 γυναικῶν, Τιμοκλ. Φιλοδ. 1, Μένανδ. Κεκρ. 1· ὁ 'Αριστ. (Πολ. 4.
 15, 13) λέγει ὅτι ἦτο ὑποῦργημα ἀριστοκρατικόν.—Πρόλ. παιδο-
 νόμος.
 γυναικοδομία, παθ, γίνεσθαι γυνή ἢ γυναικώδης, 'Ιππ. 1202A.
 γυναικοπαθεῖν, εἰμαι ἐκτεθλημμένος, 'Αθην. 523C.
 γυναικο-πίστις [τ], ον, ὁ (ὑπιστάμενος) ὁ μετ' ἀπελπίας ἐμ-
 ὤλεσεν εἰς γυναίκας, Εὐστ. 851. 54· πρόλ. παρθενοπίστις.
 γυναικο-πληθής, εἰς, πλήρης γυναικῶν, ἑμιλος Δισχύλ. Πέρσ.
 122· σύλλογος Εὐρ. 'Αλκ. 935.
 γυναικο-ποιος, ον, ὁ τὴν γυναῖκα ἐκδικῶν, πόλεμοι (ὁ Τρωι-
 κός) Δισχύλ. 'Αγ. 225.
 γυναικο-προπής, εἰς, ἀνέκων ἢ ἀρμόζων εἰς γυναῖκα, γυναικώ-
 δης, γυναικείος, Πλούτ. 2. 102D.
 γυναικο-πρῶσωπος, ον, ἔχων γυναικὸς πρόσωπον, Σχόλ. εἰς
 'Ηλ. Α. 131.
 γυναικο-τραφής, εἰς, ὑπὸ γυναικῶν τραφεῖς, 'Ιω. Χρυσόστ.
 3; 460.
 γυναικο-φιλής [τ], ον, Δωρ. -ας, α, ὁ, ὁ τὰς γυναίκας ἀγα-
 πῶν, Πολύζην. Μουσ. 4, Θεόφρ. 8. 60—ἀλλὰ φιλογύνης εἶναι ἢ
 δόκιμος λέξις.
 γυναικο-φρων, ον, ἔχων γυναικὸς φρόνημα ἢ νοῦν, Εὐρ. 'Αποσπ.
 301. 34.
 γυναικο-φυής, εἰς, ἔχων γυναικεῖαν φύσιν, 'Εμπεδ. 217.
 γυναικο-φώνος, ον, ἔχων φωνὴν ἀπαλὴν καὶ λεπτὴν ὥσπερ
 γυνή, 'Αριστοφ. Θεσμ. 192.
 γυναικο-ψυχος, ον, ἔχων ψυχὴν γυναικεῖαν ἢ γυναικώδη,
 Πρόκλ. παραρρ. Πτολ. σ. 228.
 γυναικώδης, εἰς, (εἶδος) πρὸς γυναῖκα ὅμοιος, γυναικείος,
 Πολύζ. 2. 58, 9.
 γυναικῶν, ὄνος, ὁ, = γυναικωνίτις, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 2.
 γυναικωνίτις, εἶδος, ἡ, τὸ διὰ τὰς γυναίκας ὁρισμένον μέρος
 τῆς οἰκίας, ἀντίθ. τῶν ἀνδρῶν (πρόλ. γυναικῶν), Λυσ. 92. 28.,
 97. 1, Μένανδ. Ψευδ. 2· ἴδε Λεξ. 'Αρχαϊστῶν ἐν λ. domus—αἱ
 γυναῖκες τῶν ἡγεμόνων τῆς 'Ανατολῆς, τὸ «χαρέμι» τουρκιστί, Πλούτ.
 Κάτωι Νεωτ. 30., 2. 819D—ὡς ἐπὶ λ., ἢ γ. αὐλή, ἢ αὐλὴ τοῦ
 εὐαριστάμενος τῶν γυναικῶν, Διόδ. 17. 50.
 γυναι-μαχία, εἰς, = γυναικομαχία, 'Ηλ. Γ. 39, Διλ. π. Ζ.
 'Ι. 15, 14. Παρὰ μεταγεν. 'Επ. γυναικαμάνων, ὡς τις μετοχή, Κ.
 Σμ. 1. 735.
 γύναιος, α, ον, = γυναικείος, γύναια θῶρα, θῶρα παρεχό-
 μενα εἰς γυναῖκα, 'Οδ. Α. 531, Ο. 247. II. ὡς οὐσιαστ.,
 γύναιον, τό, «γυναικοῦλα», λέξις ἀγάπης καὶ στοργῆς ὅποτε νο-
 μένη πρὸς σφύγγον, 'Αριστοφ. Σφή. 610, Θεσμ. 702—συχνάκις
 μετὰ περιφρονητικῆς σημασίας, ἀδύνατος γυνή, 'Ανδοκ. 17. 9, Δημ.
 787. 25, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 9. 11, 4—ἀλλ' οὐχὶ ἀληθὲς ὑποκοριστ.,
 Λοβ. Παράλ. 305, πρόλ. Διδδ. 17. 24, Πλούτ. Πελόπ. 9.
 γύν-ανδρος, ον, ἀμφίδου γένους, ἐμπαφρόδιτος, δηλοπρεπής,
 Σοφ. 'Αποσπ. 865. 2) γυνὴ ἀνδρώδης, νήπιος, Φίλων 1. 183, 512.
 γυνή, Δωρ. γυνά. Αἰολ. βανά (ἴδε ἐν λέξει), ἡ· γεν. γυναικίς,
 αἰετ. γυναῖκα, κλητ. γύναι—ἔτι. γυναῖκα Σοφ. 'Αντ. 61—
 πληθ. γυναῖκες, γυναικῶν, κτλ., (ὡς εἰ ἐξ ὀνομαστ. γύναιε)·
 καὶ τὴν γενικήν, γυναικείων Φωκυλ. 3—εὐρίσκαμεν ὡσαύτως παρὰ
 Κωμικ. αἰτιατ. γυνὴν φερειν. Κραπ. 19· πληθ. ὄνομα γυναι 'Αλκατ.
 Κωμ. 'Αδελ. 7, Μένανδ. 'Αδελ. 480, αἰτιατ. γυνάς Κωμ. 'Ανών.
 ἐν Maineke 4. 622· ἴδε 'Εστμ. Μ. 243. 24, Α. 1. 86.
 παρ' ἡμῶν γυνή, Λατ. femina, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀνδρ., 'Ηλ. Α.
 683· ἀνευ ἀνατορῆς πρὸς τὴν ἡλικίαν ἢ τὴν κατ' ἀσπασιν ὁμοτιμίαν
 ἐπὶ τε ἐγγάμιον καὶ ἀγάμιον κατὰ πληθ., αἱ θαλαμηπόλοι, ὑπερέ-
 τται, 'Ομ., ὅστις συχνάκις συνδέει τὴν λέξιν ταύτην ὡς τὸ ἀνδρ.,
 μεθ' ἑτέρου οὐσιαστ., γυνὴ ταμὴ, ἢ οἰκονόμος, 'Ηλ. Ζ. 390· δέ-
 σποινα, γρηῖς, ἀλετρίαι, θρωαὶ γυναῖκες, κτλ., οὕτω, γυνή
 Περσὶς Ἰρὸν.—κατὰ κλητ. συχνάκις πρὸς δηλωσιν σεβάμεν ἢ

στοργῆς, κυρία, δέσποινα, πρόλ. Wilem. Θεόφρ. 15. 12—φαντὶ
 γυναῖκες, λέγουσιν αἱ κῆρυ, ὁ αὐτ. 20. 30—πρὸς γυναικίς,
 ὡς γυνή, Δισχύλ. 'Αγ. 592—παροιμ. γ. μοῦσθεσ' οὐδὲν
 Δισχύλ. 'Ικέτ. 749· ὅρκους γυναικίς εἰς ὕψος γράφει (πρόλ.
 γράφω II) Σοφ. 'Αποσπ. 694· γυναιεὶ κόσμιον ἢ σιγῇ φέροι ὁ
 αὐτ. Δ. 293· ἴδε Indices Eur. et Comice. II. σφύγγος, σύν-
 ευνος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ παρθένος, 'Ηλ. Ζ. 160, 'Οδ. Θ. 523,
 κτλ., πρόλ. Ξεν. 'Αν. 3. 2, 25· ἀλλ' ὡσαύτως, παλλακή, 'Ηλ. Ω. 407.
 III. γυνὴ θυγάτηρ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ θεά, Ξ. 315, 'Οδ.
 Κ. 228, κτλ. IV. ἡ θήλεια, ἡ σὺντροπος, τὸ «ταῖρι», ἐπὶ ὥμων
 πρῶτον παρ' 'Αριστ. Πολ. 2. 3, ἐν τέλ. V. ἐν 'Ηλ. Ω. 58,
 γυναῖκα θήρατο μαζόν, ἐθιωρήθη ὡς ἐπὶ θ.· ἀλλὰ τὸ μαζόν νεῖ-
 ται ἀπλῶς κατὰ τὸ 'Ομηρικὸν σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος, ἴδε
 Jelf Gr. Gr. § 584. (Πρόλ. Σανσκρ. gñi, Zev. gñena, 'Ισθ.
 gñi, 'Ισλανδ. koma ἢ kvenna, 'Αγγλο-Σαξ. cwen (Σκωτιστί
 cwean = γυνή, πρόλ. gñeow, βασιλισσα), κτλ., ἴδε ἐν λ. γίγνημα.)
 γύννις, εἶδος, ὁ, γυναικώδης ἄνθρωπος, ποδαπὸς ὁ γύννις, ἰπὶ
 τοῦ Βάκχου, Δισχύλ. ('Αποσπ. 36) παρ' 'Αριστοφ. Θεσμ. 136,
 πρόλ. Θεόφρ. 22. 69, Διλ. II. 'Ιστ. 12. 12. [ῶ].
 γυπάετος, ὁ, ἴδε ἐν λ. ὑπάετος.
 γυπάριον, τό, ὑπακορ. τοῦ γύπης, = φοιτῆς, ὁπῆ, σχισμάς,
 'Αριστ. 'Ιππ. 793.
 γύπτιος, ον [ῶ], = γύπινος, Βασίλ. 2, 780C, 1171B.
 γύπη, ἡ, (γύψ) φωλεός γυπῶν, ὁπῆ, 'Ισθ., πρόλ. κύπη,
 γυπιάς, ἀδός, ἡ, ὑπὸ γυπῶν οἰκουμένη, πέτρα Δισχύλ.
 'Ικέτ. 796.
 γύπινος [ῶ], ἡ, ον, ἀνέκων εἰς γύπα, πτέρυξ Λουκ. 'Ικαρ. 11.
 γυπώδης, εἰς, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς γύπα, 'Αριστ. Φυσιογν. 3. 16.
 γυπῶνες, οἱ, εἶδος ὀρχηστῶν, Πλούτ. Δ'. 104, «οἱ εἰ γύπινος»
 ἑλλήνων κόλων ἐπιβαίνοντες ὀρχοῦντο διαφανή ταραντινίδια ἀμπεχό-
 μενοι.
 γυραῖος, α, ον, = γυρός, στρογγύλος, κακημένος, 'Οππ. Κ.
 1. 57.
 γυραῖος (οὐχὶ γύραχος, 'Αρχαῖ. 49. 19), ὁ, εἰς τὴν πελὶ γ-
 μένος κόρινος ἢ καλῶν, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 19· ἴδωμεν πρὸς σύλληψιν
 ἰχθύων, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 5. 27, 4· παροιμ., γυραῖον φυσᾶν, ἐπὶ
 τῶν ματαίως κοπιῶντων, 'Αριστ. αἰν. 2. 20 (καὶν. γέγραθε).
 γυραθαδής, εἰς, ὅμοιος γυραθῶν, 'Ισθ.
 γυρεύω, περιέρχομαι ἐρασιμῶς ἐν κύκλῳ, ταίριον ἀλόγιστον, τριγυ-
 ρῶν, γυρεύω, 'Ιππας .. καμπτήρας οἴους ἀλφειτεῦσι γυρεύω
 Βάβρ. 29, 4. (ἐν τῇ συνήτ. = γυρεύω).
 γυρη-τόμος, ον, ὁ κύκλον διαγράφων ἢ σχηματίζων, αὐλαῖς
 'Ανθ. Π. 9. 274.
 γυρίνῃ, ἡ, εἶδος πλακοῦντος, Λουκ. Τραγοπ. 157.
 γυρίνης ἢ γυρίνης ('Αρχαῖ. 65. 16), ὁ, ὁ μήπω πύδας ἔχων
 βάτραχος, κληθεὶς οὕτως ἐκ τοῦ κυκλοτεροῦ σχήματος, βάτραχος
 γ. Πλάτ. Θεαιτ. 161D· πρόλ. γέφυρας, [ῶ]. 'Αριστ. 947.]
 γυρίνωδης, εἰς, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς γυρίνον, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 6,
 13, 12.
 γύριος, α, ον, (γυρός) κυκλοτερής, στρογγύλος, παρὰ Σουῖδ.,
 Ζωναρ.
 γύρις, εως, ἡ, τὸ λεπτότατον τοῦ αἵθουρον, ἡ ἄχνη, Δατ. pollen,
 Δισκ. 2. 107, 'Αθην. 1151).
 γύριτης (ἐνν. ἄρτος), ον, ὁ, ἄρτος περσικευασμένος διὰ τῶν
 λεπτοτάτων αἰθουρων, δι' ἄχνης, Γεωπ. 20. 41.
 γύρο-δρόμος, ον, ὁ εἰς κύκλον περιστρεφόμενος, 'Ανθ. Π. 9, 20,
 γύρο-ειδής, εἰς, ὅμοιος κύκλῳ, στρογγύλος.—'Εκτέρ. -ῶδης
 Δισκ. 2. 204.
 γυράθων, ἐπέρρ., ἐν κύκλῳ, κυκλικῶς, Διδδ. 4. 1071, Σολλ.
 'Επιγρ. 8763b.
 γυρό-μαντις, ὁ, (γύρις) = ἀλευρόμαντις, 'Αρτεμίδ. 2. 69—
 πιθανῶς διετογραφία ἢ διὰ γρ. ἀντὶ τοῦ τυρόμαντις, ὅπερ
 ἀκριβῶς προηγείται.
 γυρός, α, ὁν, στρογγύλος, γυρός ἐν ὁμοίῳ, ἔχων τοὺς ὅμους
 στρογγύλους, κυρός, 'Οδ. Τ. 246· συχλὸν ἐν τῇ 'Ανθ.
 γύρος, ὁ, κύκλος, Πολύζ. 29. 11, 5· κυκλικὸς λάκκος πρὸς ἐμ-
 φύτευσιν δένδρων, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 4, 1.
 γυρόος, κάμνω στρογγύλον, κάμπτω, 'Οππ. 'Αλ. 2. 333· εἰλω,
 αὐτ. 4. 419. II. περικυκλῶ, αὐτ. 4. 419. III. φουεῖω
 εἰς γύρον, 'Αρατ. 9· κάμνω γύρον περὶ τὸ δένδρον, Λατ. obla-
 tuere, Γεωπ. 4. 3, 1· καὶ οὐσιαστ. γυρώεις, ἡ, ἐπὶ τῆς αὐτῆς
 σημασίας, αὐτ. 2. 46, 4.
 γύρωθεν = ἀντιπῶθεν, Θεοφύλ.
 γύρωμα, ατος, τό, τὸ κυκλικῶς κατεσκευασμένον, κύκλος,
 Θεοφρ. 'Ι. φ. 6, 5.
 γύρωσις, ἡ, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, αὐτόθι 2. 46, 4.
 γύψ, γύψος, ὁ, ὁρακτικὸν τι ὅμοιον ἀέτι, 'Ηλ. Ν. 12, κ. ἀλλ.
 πύθ. περιλαβάνον διαφόρων εἰδῶν, τὸν κοινὸν γύπα (εισιπύθην), τὸν
 γρυπιοῦτῳ γύπα (fulvius), καὶ ἴσως τὸν Διήντιον γύπα (Neorhion
 peregrinatorius)· πρόλ. αἰγυπιάς, περικλυπετός.
 γύψινος, ἡ, ον, ἐκ γύψου, Π. Α. 274.

γυνῖοειδής, ἐς, ὅμοιος γυνῖ, Π. Αἰγιν. 134 (Briau) = γυνῖω-
δης, ἰδούσθ.

γυνῖος, ἡ, κεραιά γῆ, Ἡρόδ. 7. 69, Πλάτ. Φαίδων 110C.

II, εἶδος ὁσέσσου μετ' ὀξέος χαλκάνθου μεριγμένης, κυρυνί, ἱερόγρ. Αἰθ. 64 κέξ.

γυνῖων, τρίβω διὰ κεραιάς, Ἡρόδ. 3. 24, 8. 27.

γυνῖον ἀλγῶ, ἐπαλγῶ, Σουλ. Ἰππ. 3145, Γεωπ. 4. 15, 13.

γυνῖοσις, εὖος, ἡ, ἡ διὰ γυνῖος ἐπίχρησις, Γεωπ. 6. 18.

γυνῖοτῆς, οὐδ, ὅ, ὁ γυνῖος ἐπαλγῶν, Ε. Μ. ἐν λ. χήρσα.

γυνῖοτῆς, ὁ, ὁπῆ, ἀπῆλαιον, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 20, 4 (διόφ. γραφ.

φωλεός)· ἑτερογ. πλῆθ. γυνῖοτῆς Νικ. Θ. 125· γυνῖοτῆς Λυκόφρ. 376.

γυνῖον, ἡ, ἀντὶ γυνῖος, ὡς ὦν ἀντὶ οὖν, Ἡρόδ.

γυνῖα, ἡ, ὡς παρ' ἡμῖν, Ἡρόδ. 1. 51, κτλ.

III, ὁ ἀγκών ἡ τὸ ὑποστήριγμα γεφύρας, ὡν γυνῖωδης, ὅπως

σχίζει τὸ μετ' ὀρίτης ἐπερχόμενον ὕδωρ, Διόδ. 2. 8. (ἴσως ἐκ τοῦ

γύνου, τὸ κεκλιμένον, κεκαμμένον γυνῖ.)

γυνῖαζω, εἰς γυνῖαν σχηματίζω, Ἡρόδ. Ἐπιμ. 17.

γυνῖαζεις, α, ον, ὁ ἐπὶ τῆς γυνῖας ἡ κατὰ τὴν γυνῖαν, στυλῖς

διον, Ἀλ. 3. 22, πρβλ. Σουλ. Ἰππ. 160α. 19. II, = γυνῖωδης,

γ. ῥήμα, ἐπῆ, ὁσπρόρεστον, Πλάτ. Κριτ. Λακων. 2.

γυνῖακῶς, ἐν σχήματι γυνῖας, Πρὸκλ. Τιμ. 206.

γυνῖακμάς, ὁ, ὁ ὅμοιος πρὸς τὸ γυνῖωμετρον, Λυσ. (Ἀποσπ.

38) παρ' Ἀρπ. ἐν λ.· μεταφ., ἔπῳν γυνῖακμοί, ἡ ἀποτελέσεις

τῶν στίχων διὰ γυνῖας καὶ μέτρον, ἦτοι ὑπεράγαλ τεχνήντως, Ἀρι-

στοφ. Πάτρ. 956.

γυνῖωδον, τό, ὕποκορ. τοῦ γυνῖα, Λουκ. Νεκυρμ. 17, Μ. Ἀν-

τιν, 3. 10.

γυνῖο-εὐμενῆς, ὕχος, ὁ, ὁ βαμῶν ἐν γυνῖα, σκωπτικὸν ὄνομα

τῶν γραμματικῶν, Ἡρόδ. παρ' Ἀθην. 222Α.

γυνῖο-εὐδής, ἐς, γυνῖα ὅμοιος, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 1. 10, 1.

γυνῖοβυκίς, παθ., εἰμαι γυνῖωδης, Διοσκ. 3. 9.

γυνῖο-πυκνῶ, μεταβάλλω εἰς γυνῖαν, Γαλην.

γυνῖο-πυκνός, ὁ, ἡ, -πουν, τό, ὁ ἔχων διεστραμμένους τοὺς πό-

δας, Διογ. Α. Θ. 116.

γυνῖο-φυλλός, ον, ὁ ἔχων γυνῖωδη φύλλα, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 1. 10, 5.

γυνῖωδης, ἐς, (εἶδος) γυνῖακῶς, ὅμοιος γυνῖα, Θουκ. 8. 104·

ἔχων ἡ σχηματίζων ὕψος γυνῖαν, διαστραφῆ Ἰππ. Ἀρθρ. 812.

γυνῖωμαι, τό, καμπῇ γυνῖωδης, Εὐστάθ.

γυνῖωσις, εὖος, ἡ, καμπῇ ἐν σχήματι γυνῖας, κακαμπῇ οὐχ ὡς

κύκλου περιφέρειαν, ἀλλ' ὡς τριγώνου κορυφῇ Γαλην. 8. 275.

γυνῖωτῆς, ἡ, ὡν, ἔχων σχῆμα γυνῖωδης, Π. Αἰγιν. 348 (Briau).

γυνῖωτός, ὁ, ὁ ἡκὴ τῶν, ἀπὸ πασσάλου αἰνυτο τὸν αὐτῶν

γυνῖωτῶν ὕδ. Φ. 54. 2) φαρέτρα, Λυκόφρ. 458· ὡσαύτως ὁηλ.,

Ἀνθ. Π. 6. 34.

Δ

Δ, δέλτα, ἄκλιτ., τὸ τέταρτον γράμμα τοῦ Ἑλλήν. ἀλφάβητου·

ῥῆσις ἀριθμοῦ, δ' = τέσσαρες καὶ τέταρτος, ἀλλὰ δ = 4000.

I, δ εἶναι ὁδονόμοιον ἄνων μέσον τοῦ ψιλοῦ π καὶ τοῦ δα-

σείος θ. Ἐν ταῖς Ἰνδο-Εὐρωπ. γλώσσαις, τὸ Ἑλλήν., Λατ. καὶ

Σανσκρ. δ, = τῷ Γοθικῷ, Παλαιο-Σκανδ. καὶ Ἀγγλο-Σαξ. t, =

τῷ Παλαιο-Γερμ. z, = ὡς, δού, Λατ. duo, Σανσκρ. dwa, =

Γοθ. t w a i, Παλαιο-Σκανδ. t v e i r, Ἀγγλο-Σαξ. t w n, = Πα-

λαιο-Γερμ. z e r, (Γερμ. z w o i)· — δέκα, Λατ. decem,

Σανσκρ. d a s a n, = Γοθ. t a i h u n, Παλαιο-Σκανδ. t i n, Ἀγ-

γλο-Σαξ. t y n, = Παλαιο-Γερμ. z e h a n (Γερμ. z e h n)· — ἴσος,

ἰσῶς, Λατ. s u d o r, Σανσκρ. s w e d a s, = Παλαιο-Σκανδ.

s w e i t, Ἀγγλο-Σαξ. s w a t (swent), = Παλαιο-Γερμ. s w e i z

(Γερμ. schweiss)· — ὁ-δούς, ὁ-δόντος, Λατ. d e n s, d e n -

t i s, Σανσκρ. d a n t a s, = Γοθ. t u n t h u s, Παλαιο-Σκανδ.

t a n n, Ἀγγλο-Σαξ. t o d (tooth), = Παλαιο-Γερμ. z a n d (Γερμ.

zahn)· — πούς, ποδός, Λατ. p e s, p e d i s, Σανσκρ. p a d a s,

= Γοθ. f o t u s, Παλαιο-Σκανδ. f o t r, Ἀγγλο-Σαξ. f o t, =

Παλαιο-Γερμ. f u s s, ἴδε Κούρτ. σ. 214, κέξ.

II, τριπαῖ τοῦ δ ἐν ταῖς Ἑλλήν. διαλέκτοις

1) Διολ. εἰς δ, ὡς

σάμβαλον ἀντὶ σάνδαλον, βελφίς ἀντὶ δελφίς, Βελφοῖ ἀντὶ

Δελφοῖ, Αἰθιόπ. Δ. Διολ. σ. 41· — τὰν ἀπάλιν τὸ κοινὸν ὁδελός

γίνεται ὁδελός ἐν τῇ Δωρ.

2) Αἰολ. ἡ Δωρ. εἰς γ, ὅλλὰ τοῦτο

εἶναι ἴλιαν ἀμφιβόλον, ἴδε ἐν λέξει δά, ὀνόφους.

3) εἰς ζ, ἡ

τὸ ζ εἰς δ καὶ σδ, ἴδε ἐν ἀρθρῷ Ζ. ζ. II. 2, καὶ πρβλ. δά.

4) εἰς θ, ὡς ἔχομεν ψεύδος ψύθος, βάθος βάθρον βαθμός.

5) εἰς κ, ἂν τὸ κνέφας εἶναι τὸ αὐτὸ τῇ λέξει ὀνόφους, ἴδε Κούρτ. σ.

657.

6) εἰς λ, ὡς δαήρ, Λατ. leni, δάκρυ lacryma,

δοσὺ λάσιος, Πολυ-δεύκης Πολι-λυκ.

7) εἰς σ, ὡς δέμη

ἐσμή, ἴδμεν ἴσμεν· ὡσαύτως τῇ προσήκῃ καὶ ἑτέρω συμφώνου,

βάθος βάσιμος, ἔδω ἐσθίω.

8) ἴσως εἰς τ, ὡς γδοῦπος

κτύπος.

9) ἐνίστε τὸ δ παρεντίθεται ὡς δόση πληρίστερον

καὶ μαλῶν ὡρισμένων ἔχον, ἀνὴρ ἀνέρος ἀνδρός (πολὺ ὅμοιος

τὸ δ παρεντίθεται πρὸ τοῦ μ, πρβλ. μεσημβρία)· καὶ ἐν τῇ Λατ.

πρὸ φωνήεντων, ὡς prodesso, prodire.

10) τὸ δ ἐνίστε ἀπο-

βέλλεται, πρβλ. διωγμός, δῖωξες πρὸς τὰ ἰωκή, ἑώξες (ἐν τοῖς

παλιωξίς, προξίς καὶ μεσσίς (μέσος) πρὸς τὸ Λατ. mo-

di-us, Σανσκρ. mādī-ya, Γοθ. mādī-is.

11) ἐνίστε ὀντι-

προσπεύει τὸ j (y), ὡς ἐν τῷ ἡδῇ ἡ δῇ, Λατ. jam, ἴδε Κούρτ.

σ. 580.

δξ-, ἐπιτακτικὸν προβληματικὸν μόριον = ξα- (ἴδε ἐν Ζ), ὡς ἐν τοῖς

δξάκις, δαφρινός.

δξ, ἐρηγευόμενον ὑπὸ τῶν Σχολ. ὡς Δωρ. ἀντὶ γδ, γῆ. ἐν ταῖς

φράσαις φεῖ δξ Εὐρ. Φοιν. 1296, Ἀριστοφ. Λυσ. 198· οἰοί δξ, φεῖ

Δίσχολ. Εὐρ. 874· δλεῖ δξ ὁ αὐτ. Πρ. 568· οὐ δξ, ὅχι, μὰ τὴν

γῆν, Θεόφρ. 4. 17· ἐν τῷ κυρίῳ ὀνόματι Δα-μάτηρ καὶ τῷ οὐδ. δά-

πεδόν. — Ἀλλ' ὁ Αἰθιόπ. (π. Δωρ. Δ. 80) παρατηρεῖ ὅτι ἡ ἐπὶ κλη-

σις τῆς γῆς ἐν τοῖς μνημονευθεῖσι χωρίοις εἶναι παράδοτος, ὅτι οὐδεὶς

Ἑλληνικὸς τύπος Γῆ-μήτηρ ἀπαντᾷ, ὅτι τὸ δάπεδον ἔχει δξ- καὶ

δξ- δξ, ἡ μῆλλον δξ, εἶναι Δωρ. κλητ. τοῦ δξ = ξάν (δ ε. Ζῆν,

Ζεὺς), καὶ ὅτι τὸ δξ ἐν παρὰ Θεοφρ. = ξῆν (δ ε. Ζῆνα).

δαγκάτω, βυζαντινὸς τύπος τοῦ δάκνω, ἴδε Δοκίμ. ἀλλ'

ὡσαύτως καὶ παλαιότερος, πρβλ. Ἰρακλίδ. παρ' Εὐστ. 28. 42,

1525. 12, Ἀρσ. 161, 23, κτλ.

δαγκάτω, τό, παρ' Ἰουκ. = δρέπανον· — πρβλ. ξάγκλη.

δάγμα, τό, ἀντὶ ὀδαγμα, ὄγμα, δάγμα, Νικ. Θ. 119, κτλ.

δαγμός, ὁ, = τῷ προηγ., Εὐστάθ.

δαγός, ὕδους, ἡ, ἐκ κηροῦ πλαγγὼν χρησιμεύουσα εἰς μαγικάς

τελετές, Θεόφρ. 2. 110· ἐνθα ἑτεροὶ δαγός. (Πθ. λέξις Θεσσαλ.,

πρβλ. Voss Berg. Ἑκλ. 2. 73), πρβλ. κοροκόσμιοι.

δαδίνους, ἡ, ον, (δξ) ἐκ ξύλου πέτυος, Γαλην. 13, 971B, Ἀέτ.

3, 141.

δαδίων, τό, ὕποκορ. τοῦ δαῖς, δξς. μικρὰ δξς, μικρὰ λαμπράς,

Πολυδ. Γ. 111, Λουκ. Νεκυρμ. 7· ἐν χρίσει ἐπὶ καυσίμων ξύλων,

Ἀριστοφ. Ἰππ. 921. 2) ῥητινώδες τι ἐπιόημα, Ἰππ. 507. 17, κτλ.

δαδῖς, ἰδος, ἡ, ἑορτὴ δαδίων, λαμπροφωρία, Λουκ. Ἀλεξ. 39.

δαδο-κοπέω, πεύκην, ἀποκόπτω τὸ δαδί τὴν ῥητινὴν ἐξ αὐ-

τῆς, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 5. 16, 2· πρβλ. δαῖς (Δ) 3, δαδοοργάνω.

δαδοομαι, παθ. (δξ) μεταβάλλομαι εἰς δξά, Θεόφρ. Αἰτ. Φ.

5. 11, 3.

δαδοοργῶ, = δαδοκοπέω, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 5. 16, 2. — Παθ.,

1. Φ. 4. 16, 1.

δαδο-οργός, ὡν, ὁ κόπτων πεύκας πρὸς συλλογὴν τῆς ῥητινῆς,

Θεόφρ. 1. Φ. 3. 9, 3.

δαδοοργῶ, ἔχω τὸ ἀξίωμα ἡ ὑπόπρηγμα τοῦ δαδοοργῶ, φέρω

πυρσόν, ἴδωμι ἐν πομπαῖς, Εὐρ. Γρυ. 343, Λουκ. Κατάφλ. 22· δαδοο-

ργῶ, διατελέσας ἐν τούτῳ τῷ ὑπόπρηγματι, Σουλ. Ἰππ. 387,

388, κ. ἀλλ.

II, μ. αἰτ., ἑορτάζω (μετὰ δαδίων), τὰ μυστή-

ρια θεμελιώ. 71A· καὶ ἐν τῇ μέσ., γδόν, οὐχ ὑπεναντιον ἐσδοο-

ργῶτο Ἐπιγράμ. Ἑλλήν. 413. — Παθ., φωτίζομαι, Ἀθήν. 148C.

δαδοοργία, ἡ, τὸ φέρειν δαδῶς, πυρσούς, Πλούτ. 2. 621C, κτλ.

δαδοοργός, ὁ, (ἔχω) ὁ φέρων δαδῶς ἡ πυρσόν· ὑπόπρηγμα κατὰ

τὴν τέλειαν τῶν μυστηρίων τῆς ἐν Ἰδευστῇ Δήμητρος, ὁ πυρσὸς συμ-

βολικῶς παρῶσα τὴν ἀναζήτησιν τῆς Περσεφόνης ὑπὸ τῆς μετρῆς αὐτῆς,

(πρβλ. πυρφόρος II), Σουλ. Ἰππ. 185, 187 κ. ἀλλ.· ὡσαύτως,

δ. Κόρης Ἰππ. 185, 187 κ. ἀλλ.· Τὸ ὑπόπρηγμα τοῦτο ἦτο κλη-

ρονομικόν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ Κασσίου, Ξεν. Ἑλλ. 6. 3. 3, Ἀριστ.

Ρατ. 3. 2, 10. 2) μεταφ., δαδοοργῶ τῆς σοφίας Πλούτ. 2,

106.

II, λυχνούχος, candlestick, Σουλ. Ἰππ. 4647.

δαδο-οφείω, φέρω λαμπράδας, πυρσούς, δαδῶς, Λουκ. Πιερ. 36.

II, παρὰ τῷ δαδί ἡ ῥητινῇ, Θεόφρ. 1. Φ. 3. 9, 2, 8.

δαδο-οφός, ον, ἴδε δαδοοφός.

δαδωδής, ἐς, (εἶδος) πλήρης δαδῶς ἡ ὁμοιος δαδί, ῥητινώδης,

Θεόφρ. 1. Φ. 3. 9, 7.

δαδωδῶς, εὖος, ἡ, ἡ εἰς δαδῶν μεταβολή, τὸ γενέσθαι π ῥητι-

νώδες, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 5. 11, 3.

δαείρα, ἡ, καὶ δαῖρα, ἡ, ἡ γυνώσκουσα· ἐπίθ. τῆς Περσεφόνης

ἐν Ἀθῆναις, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 271, Λυκόφρ. 710· — δαειρέτης, ὁ, ὁ

ἐρεῖς αὐτῆς, Πολυδ. Α. 35.

δαείω, δαήμενος, ἴδε ἐν λ. δάω.

δαελός, Συρακυσίος τύπος τοῦ δαῖλος, Σωφρων ἐν τῷ Ἑυμ.

Μ. 246. 35.

δαημοσύνη, ἡ, ἐμπειρία, γνῶσις, Ἀπολλ. Ρόβ. Δ. 1273· κατὰ

πλῆθ., Β. 175, Ὀππ. Δ. 2. 327.

δαήμων, ον, γεν. -ωνος, (δαῖνα) εἰδήμων, ἐμπειρος ἐν τινι,

τέκτονον ἐν παλάμῃ δαήμονος Ἰλ. Ο. 411· ἐν πάντεσσι

ἔργοισι δαήμονα Ἰλ. 671· ὡσαύτως μετὰ γεν. πρῶτον, δαήμονι

πρωτὶ εἰσκω δόλων Ὀδ. Θ. 159· — σπάν. παρὰ τοῖς περ., Πλάτ.

Κρατ. 398B, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 110. 8. Συγκριτ. -ανέστερος

Β. 106· ὑπερβ. δαημονέστατος Ξεν. Ἰκρ. 1. 2, 12· μετ' ἀπαρ.,

κοσμησάι δ., γινώσκων κάλλιστα· πῶς νὰ ., Ἀερ. Ἀν. 28.

δαῖνα, ἴδε ἐν λ. δάω.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡρόδ. 7. 18· ἀραί, ἀγὴ Δίσχυλ. Θέβ. 891, Πέρσ. 581· τέρας Σοφ. Ἀντ. 376· εὐεργεσία Δημ. 18. 9· εἰ μὴ τι δαιμόνιον εἴη, ἂν εἶναι θεῖα περίεργα· Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 5, πρὸς Σοφ. Ἡλ. 1269· τὰ δαιμόνια, τὰ ἐκ θεοῦ, Θουκ. 2. 64, κτλ.· δ. ἀνάγκη Λυσ. 106. 3· δ. τύχη, ἐπὶ κακῆς τύχης· Πλάτ. Ἰμπ. Μελ. 304B· Ἀπολλών, ἔργ. δαιμονίης ὑπερβολῆς ἰ· δ. αὐτ. Πολ. 509C.

2) ἐπὶ προσώπων, τῷ δαιμονίῳ ὡς ἀληθῶς καὶ θαυμαστῶ ὅς αὐτ. Συμπ. 219B· ὁ περὶ τοιοῦτα σφοδρὸς δαιμόνιος ἀνὴρ αὐτοῦ 203A· δαιμόνιος τὴν σοφίαν Λουκ. Φιλοφ. 32· πρὸς δαιμόνιον Π. 1.

III. ἐπὶ πρ. -ως, διὰ θεας συνδύμεως, ἀντιθ. τῷ ἀνθρωπίνῳ, Δισχίν. 72, 33· θυμιασμός, παρὰ θεῶν, ἐκτάκτως, Ἀριστοφ. Νεφ. 76· [οἶνος] δ. γέρον Ἀλεξ. Ὀργ. 1· οὕτω καὶ οὗδ. πληθ. δαιμόνια, Ἀριστοφ. Εἰρ. 585, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 3· δαιμονιώτατα θνήσκει, ἐμπαύεστατα διὰ τῆς χειρὸς τῶν θεῶν, αὐτοῦ· ὡσαύτως κατὰ θεοῦ. Θηλ. δαιμονίᾳ, κατ' ἀναλογία πρὸς τὸ κοινὴν, θεσπεσίῃ, κτλ., Πίνδ. Ο. 4. 118, μετὰ καὶ ἄλλης γραμ. δαιμονίως.

δαιμονισμός, ὁ, = δαιμόναληψία, Ὀριγένης. Κέλσ. 8, 66, καὶ π. 417.

δαιμόνιος, εἶδος, ἡ, Θηλ. τοῦ δαίμωνος Πρόκλ. Τιμ. 15· Ἑρμείας Φαίδρ. 87.

δαιμονιοῦχος αἰτία, κατηγορία ὅτι κατέχεται τις ὑπὸ κακοῦ δαίμονος, Πρόκλ. Παρμεν. 513 (Stallb.).

δαιμονιώδης, ες. (εἶδος) ὁμοίος δαίμονι, Σχόλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 293· δαιμονικός, διαβολικός, Εἰρ. Ιακωβ. 3. 15.

δαιμονο-εὐλόγησις, ἡ, δυστύχημα ἐκ θεοῦ παρῶν, Πολύβ. 28. 9, 4.

δαιμονό-ληπτος, ὁ, = δαιμονοβόληπτος καὶ δαιμονοβόληψια, Ἑκκλ.

δαιμόνο-μανία, ἡ, μανιώδης λατρεία πρὸς τοὺς δαίμονας, μτγν.

δαιμονο-μαχία, μάχη πρὸς δαίμονας, καὶ δαιμονομαχία, μτγν.

δαιμονο-πρόσωπος, ον, ἔχων πρόσωπον δαίμονος· μτγν.

δαιμονο-φιλήτης, ες, ἀγαπώμενος ὑπὸ δαίμονων, Εὐστάθ.

δαιμονο-φόρητος, ον, κατεχόμενος ὑπὸ δαίμονος, Εὐστ. Πονημ. 41. 26, κτλ.

δαίμων, ονος, ὁ, ἡ· θεός, θεότης, ἐν χρήσει ὡς τὸ θεός καὶ θεὰ ἐπὶ ἐνάστου τῶν θεῶν κατ' ἰδίαν, Ἡλ. Δ. 242, Γ. 420, κτλ.· ἐναλλασσόμενος πρὸς τὸ θεός ἐν Ὁδ. Ζ. 172, 174, Φ. 196, 201· οὕτω παρὰ Πίνδ., Τραγ., κτλ.· ἀλλὰ παρ' Ὀμήρῳ συνηθέστατα ἐπὶ τῆς θεῆς συνδύμεως (ἐν τῷ θεῷ θελήσει θεότης ἐν προσώπῳ), ἡ θεότης, τὸ θεῖον, Λατ. *numen*, πρὸς Ὁδ. Γ. 27· πρὸς δαίμονα, ἐναυτίον τῆς θεῆς συνδύμεως, Ἡλ. Γ. 38· σὺν δαίμονι, μετ' αὐτοῦ, τῇ βοήθειᾳ αὐτοῦ καὶ ἐννοίᾳ, Α. 792· οὕτω βραδύτερον, κατὰ δαίμονα, σχοδῶν = τύχη, ἐκ τύχης, κατὰ τύχην, Ἡρόδ. 1. 111· ταῦτα δ' ἐν τῷ δ. = θεῶν ἐν γούνασι, Σοφ. Ο. Κ. 1443· συναπτόμενος τῷ τύχῃ, Λυσ. 135. 33, Δισχίν. 69· 38· τοῖς συντυχίαις, Ἀριστοφ. Ὀρν. 544· περὶ ἀγαθοῦ δαίμονος ἴδε ἐν λ. ἀγαθός Π. 4.

2) ὁ δαίμων τινὸς ἔστι τὸ προστατεύον πνεῦμα, ἐπομέων = ἡ τύχη τινός, ὁ κληρὸς αὐτοῦ, στυγερός δὲ οἱ ἔγγρας δαίμων Ὁδ. Ε. 306, πρὸς Κ. 64· δαίμονος αἶσα κακῇ Α. 61· δαίμονι βιάσει, δ. ὅς σε φονεύσω, Ἡλ. Θ. 106· καὶ συναίσιος παρὰ Τραγ. ἐπὶ καλῆς ἢ κακῆς τύχης· ἐπὶ καλῆς, Δισχύν. Πέρσ. 158, 601· Ἀγ. 1342, κτλ.· συχύτερον ἐπὶ κακῆς, ὁ αὐτ. Θέβ. 705, 812, κτλ.· γενναῖος πλὴν τοῦ δαίμονος Σοφ. Ο. Κ. 76· δαίμονος πκληρότης Ἀντιφῶν 122. 44· τὸν οἶακα στρέφει δ. ἐκάστῳ Ἀνακρέων· Ἀγ. 1· ἀπαντὶ δ. ἀνδρὶ συμπαρίσταται εὐθὺς γενεῖται, μυσταγωγὸς τοῦ βίου Μένανδρος ἐν Ἀδύλ. 18· ἰδίως ἐπὶ τοῦ κακοῦ δαίμονος αἰσχυρῶς τινός, δ. τῷ Πλεισθονίδῳ Δισχύν. Ἀγ. 1569, πρὸς Σοφ. Ο. Τ. 1194.

III. δαίμονες ἐν ἱστορ. ἔργ. κ. Πμ. 121, εἶναι αἱ ψυχαὶ τῶν τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος ἀνθρώπων, αἵτινες καὶ ἐνεργοῦσιν ὡς προστατῆδες θεότητες· ἡ φύλακες, Λατ. *numen*, *genii*, πρὸς Ἡρόδ. 1348, Φωκυλ. 15 Bgk., Πλάτ. Φαίδρ. 108B, κτλ.· θεῶν μὲν παῖδες, θεοὶ δὲ οὗ Ἀριστ. Ρητ. 3. 18, 2. Οὗτοι ἀπετέλουν τὸν κρίνον τὴν συνδύμεον τοῦς θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους· σπανίως καὶ ἐνικ., δαίμονι δ' οἶος ἐρηθιστὸν τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον ἱστορ. ἔργ. κ. Πμ. 312· τὸν δὲ δαίμονα Δαρείον ἀνακαλεῖσθε, ἐπὶ τοῦ θεοποιημένου Δαρείου, Δισχύν. Πέρσ. 620· νῦν δ' ἐστὶ μάκαιρος δ., ἐπὶ τῆς Ἀλκίπαιδος, Εὐρ. Ἀλκ. 1103· Ἰντενδὲν ὅταν ἀναφέρωμαι δαίμονες καὶ θεοὶ ἔρω, ἡ δαίμονες εἶναι θεότητες κατωτέρως τάξις (πρὸς δαιμόνιον Π)· σημεῖα τοῦ δι' ἐνταῦθα εἶναι τὸ θεὸς οὐδέποτε κεῖται ἀντὶ τοῦ δαίμωνος, εἰ καὶ τὸ δαίμων κατέχει ἀντὶ τοῦ θεοῦ, ἴδε σημεῖα Ι.· Παρὰ μεταγεν., ἐπὶ τῶν ψυχῶν τῶν τελευτήτων, Λατ. *manes*, *manes*, Λουκ. Πίνδ. 24· δαίμονισιν εὐσεβέσιν Ἑπιγράμ. Ἑλλην. 607.

IV. = δαίμων, γνώσκων, κρυπτός, δ. μάγης, ἐμπειρος τῆς μάχης, Ἀρχιλ. 4. 4. Ὁ Πλάτ. ἐν Κρατ. 398B, προτείνει αὐτῇ νῆς θεωρητικῆς ἢ πρώτης σημασίας· ἐν τῇ ἑστῇ προτείνουσι τὴν γραφὴν δαίμονες παρ' Ἀρχιλ., καὶ νῆς ἀπαλλαγόμενοι ὅπως τῆς τοιαύτης σημασίας· πρὸς ὅμοιος τὴν λ. αἵμων.

Ποικιλωτέρων ἢ ἑξῆς τοῦ

δαίμων (θεότης) εἶναι δαίω, διαμοιράζω τὰς τύχας· πρὸς Ἀλ· κρῖνα 48.

δαίνυμι, προστακτ. δαίνυ, ἱλ., μετοχ. -ύντα Ὁδ. Δ. 3· Ἑπ. παρὰ δαίνυ, Ὀμ., δαίνυν (ἐκ τοῦ δαίνυμι) Καλλ. εἰς Ἀγ. 84· μέλλ. δαίσει, ἱλ., Τραγ.· ἀορ. ἔδαισα, Ἡρόδ., Τραγ.· — Νέσ., δαίνυται ἱλ., Ο. 99· δ' ἐνικ. ὑποτακτ. δαίνυται Ὁδ.· Ἑπ. γ' ἐνικ. εὐκτ. δαίνυται (ἀντὶ -οῦται) ἱλ., Ο. 665· γ' πλ. εὐκτ. δαίνυται Ὁδ. Σ. 248· μετοχ. -ύνμενος Κρατῆν. Ὁδ. 4· δ' ἐνικ. παρὰ δαίνυ (δῆλ. -υο) ἱλ., Ο. 63· μέλλ. δαίνομαι Λουκ., κτλ., (μετα-) Ὀμ., ἀορ. ἔδαισα Ἑπ. Ἀρχιλ., Πίνδ., κτλ.· δαίνυμαι Ὁδ. Σ. 407. [δαίνυται Ὁδ. Τ. 328, κτλ.· ἐντεῖθεν, ἀντὶ δαίνυται ἐν Θ. 243, ὁ Ἀθηνῆς προτιμᾷ δαίνυται, ὁ δ' ἐδαινόσασ.] ἱλ. δαίω Π.· Παρὰ ῥήμ. (ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἡρόδ.) = παρέχω γεῦμα ἢ συμπόσιον, δαίνυ δαίτω γίρουσι ἱλ. 1. 70· ἔφασκες δ. δαίσειν γάμον, ὑπέσχεσθαι ὅτι θά μιν παρέχῃς συμπόσιον γάμου, Τ. 299, πρὸς Ὁδ. Δ. 3· δ. τρεῖς τάφον μενοεικέα δαίνυ ἱλ. Π. 29, πρὸς Ὁδ. Γ. 309· οὕτω παρ' Ἀττ., δ. ὑπεναίους γάμους Εὐρ. Γ. 123· 707.

2) μετ' αὐτῶν, φιλεῖν τινὰ μὲ τι πρᾶγμα, τὸν Ἀστυάγης ἀνὸμῳ τραπέζῃ ἔδαισε Ἡρόδ. 1. 102· ζῶν με δαίσει, ὅς τραφῶ ἀπὸ σοῦ ζῶντος, Δισχύν. Εὐρ. 305, πρὸς Εὐρ. Ὀρ. 15.

II. Μίσ., ἀμτδ., συμποσιάζω, εὐνοχοῦμαι, «χαροκοπῶ» παρ' Ὀμ., πολλῇ συγγό-τερον τοῦ ἐνεργεῖν, καὶ οὕτω παρὰ Πίνδ. Γ. 6, 52, Ἡρόδ. 1. 211.

2) μετ., καταναλίσκω, τρώω τι, δαίτω, ἐκατόμῃδες, κρέα Ὀμ.· οὕτω, κρέα δαίνυσθαι Ἡρόδ. 3. 18· ἔδαισαν παλὰ Σοφ. Ἀποσπ. 123· δαίσασθαι γάμον, εὐνοχεῖν γάμον διὰ συμπόσιον, εὐνοχίαι, Ἀρχιλ. 90· μίαν δ. τράπεζαν, τρώω εἰς κοινὴν τράπεζαν, Θεόφρ. 13. 38· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ πυρός, τοῦ δηλητηρίου, κτλ., Πίνδ. Ν. 9. 56, Σοφ. Τρ. 765, 1088.

δαίνυμι, Καλλ. εἰς Ἀγ. 84,

δαΐανδρος, ον, ὁ καταστρέφων, ἐξολοθρεύων ἄνδρας, χεῖρες Ἑπιγράμ. Ἑλλην. 1028. 45.

δαΐος, συνηρ. δαΐος, α., ον, Δωρ. ἀντὶ τοῦ Ἑπ. δῆιος (συνηρ. δῆιος Ὁδ. 552 B), ἡ, ον· ὡσαύτως δαΐος, ες, ον, Εὐρ. Τρω. 1031, Ἡρ. Μαιν. 915· οἱ Τραγ. ἀείπουν μεταχειρίζονται τὸν δαΐον, καὶ οὕτως μεταχειρίζονται καὶ γάμους, γάμους ἀντὶ γῆνις, γῆνις, ἂν καὶ ἔλαγον δῆιον καὶ δαΐος, ἴδε ἀντὶ Δισχύν. Ἀγ. 559, Χο. 628· (δαΐος, δαΐω Α)· — ἐχθρικός, καταστρεπτικός, φοβερός, Ὀμ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ ἱλ.· ἰδίως ὡς ἐπὶ τοῦ πυρός, καὶ οὕτω, καταναλίσκων, καὶ παρὰ Τραγ.· — δαΐος, ἐχθρός, Πίνδ. Ν. 8. 49· λάφυρα δαΐων Δισχύν. Θέβ. 271· ῥέδην δαΐων Σοφ. Ο. Κ. 699· καὶ ἐν τῷ ἐνίκῳ, ἐχθρός, Ἀριστοφ. Βατρ. 1022· οὕτω, δαΐων ὀσμάν, ἐχθρικός, καλεῖται, ὁ αὐτ. Νεφ. 335· ἔπιτε δαΐων ἔδδον ὁ αὐτ. Βατρ. 897.

2) εὐστυχίας, ὅμοιος, Δισχύν. Πέρσ. 282, κτλ., Σοφ. Ἀγ. 784, Εὐρ. Ἀνδρ. 838 (ἐνθα· ἐγόμενον γεν. Θηλ. δαΐας). II. (δαΐων) γνώσκων, ἐμπειρος, τερνίτης Ἀνθ. Πλαν. 119· πρὸς δαΐων. [δαΐος] ἀλλὰ παρ' Ὀμ. ὅπου ἡ τελευταία συλλαβὴ εἶναι μακρά, ἡ λέξις πρέπει νὰ προηγήται ὡς διούλλαθος· ἀλλὰ παρ' Ἀττ., ὅταν εἶναι διούλλαθος, γράσσεται δαΐος, Δισχύν. Πέρσ. 271· ἐν Ἀνθ. Π. 6. 123 ἔχομεν δαΐων ἐν τέλει πενταμέτρῳ.]

δαΐων, ονος, ὁ, ἡ, (φρῆν) ὁ εὐστυχίας σκεπτόμενος, ἄλλος, Δισχύν. Ἡρόδ. 919· ἀντὶ τοῦ φιλοκαθῆς.

δαΐω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ δαΐω, Ἑπιγράμ. Ἑλλην. 26.

δαΐω, ἴδε ἐν λ. δαΐω.

δαΐς, δαΐδος, Ἀττ. συνηρ. δαΐς, δαΐδος, ἡ· (δαΐω Α, ἀνὰ πτω, καίω)· — δαΐος, πυρός· ἐκ δαΐου, Λατ. *laeda*· δαΐων ὑπὸ λαμπρομένων ἱλ. Σ. 492· δαΐας μετὰ χερσὶν ἔχοντας Ὁδ. Η. 101· δαΐος = λαμπράδες Φιλύλλ. ἐν Ἀδύλ. 7· ἀραμῆται δαΐας Σουλ. Ἑπιγράμ. 2388. 8· ἔλαχον μυστιπόλους δ., περὶ δαΐου, Ἑπιγράμ. Ἑλλην. 822. 8· καὶ ἐνικ., Ἀριστοφ. Νεφ. 1494· Ἀντιφ. Σουλ. 1, Ἀδύλ. 29· — μεταρ. ἐπὶ τὴν δαΐα προσελθὲν, ἐρχομαι εἰς τὴν ἐπικύβειον πυρσὺν, ἡλ. εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς, Πλούτ. 2· 789A (ὡς ὁ Propert. 4. 12, 46, *viximus insignes inter uitramque faciem*). 2) περιλήπτου ὄνομα, δαΐος, ὅμοιος ἐκ πύκνης, εἰς οὐ ἐγίνοντο οἱ πυρσὺν, Θουκ. 7. 53, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 23, Ἀριστ. π. Χρυσ. 1. 11.

3) νόσος τις τῶν οὐδυνῶν, ὡς τὸ Λατ. *taeda*· Φιέρ. 1. Φ. 3. 9, 5· πρὸς ἐνδεδόμας.

δαΐς (δαΐω Α, ἀνὰ πτω), πύκνης, μάγης, μάλιστα ἐν τῇ ἀποκρυφ. δοτ. δαΐς, ὡς ἀείπουν παρ' Ὀμ., π. χ. ἱλ. Ν. 286· οὕτω παρ' ἱστορ. ἔργ. κ. Πμ. 121, Δισχύν. Θέβ. 926· αἰτ. δαΐν Καλλ. Ἀποσπ. 243.

δαΐς, δαΐδος, ἡ, (δαΐω Β, μοιράζω), φαγέτω, α τραπέζι, α συμπόσιον, εὐνοχία, συνηρ. παρ' Ὀμ.· ὅστις καλεῖτ' ἐκ σύνθεσης φαγέτω δαΐς ἔσση. δὲ ἴσση μοιραζομένη, οὕτω ἑκάστος ἐλάμβανε τὸ μέρος του, ἱλ. Ο. 95, κτλ.· δαΐς πείρα· πύκνους δαΐων ἢ συμπόσιον, Τ. 179· συμπόσιον μετὰ θυσίαν, Ο. 69· δαΐτα θαλερίην Ὀμ. παρ' Ἀριστ. Πούλ. 8. 3, 8· Θυέστου δαΐτα παιδείων κρεῶν, τὸ συμπόσιον, ὑπὲρ παρασκευάσεν ὁ Θυέστης μετ' Ἀσχύλ. Ἀγ. 1242, πρὸς 1593· — ὡσαύτως κατὰ πληθ., Ὁδ. Τ. 182, Δισχύν. Χο. 483· — ἐν χρήσει ἔτι καὶ ἐπὶ ἀρκαϊκῶν Θηρίων, ἱλ. Ο. 43· [τούτοις] παρὲν δαΐτ', ἀφ' ὧν ἐπερδόμεν Σοφ. Φ. 957.

2) ἐπὶ

αὐτῆς τῆς τροφῆς ἢ τοῦ κρέατος, Εὐρ. Κύν. 245, πρὸς. Ὁδ. Σ. 270.—Ἐπὶ αὐτοῦ παρὰ Γραχ., ἀλλὰ σπάνιον παρὰ πεζοῖς, ὡς παρ' Ἠροδ. 1.133., 2.11, Πλάτ. Φαῖδρ. 247Α, Σοφ. 174Β.

δαισθεῖς, ἴδε ἐν λ. δαίω Α.
δαισθεῖς, ὁ, Μακεδονικὸς μὴν ἀντιστοιχῶν τῷ Ἀστ. Θωρηγλιῶνι, Πλούτ. Ἀλεξ. 16, πρὸς. Κασσιλ. 19. ἐν Σικυωνί ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν Ἀνθεστηριῶνα, ὁ αὐτ. Ἀράτ. 53.
δαΐ-σφαλτος, ογ, ἐν ᾧ τις καταβάλλεται, πάλῃ Δουκέρ. 170.
δαιταλδομαι, ἀποθ., συμπτυσθῶ, τρώγω, εὐφραίνομαι, Δουκέρ. 654.

δαιταλεύς, ἑως, ἡ, (δαίνυμι) συμπάσης, δαιτυμῶν, ἀκλήτος δ., ἐπὶ τοῦ αἵτου, ἐσθλόντος τὸ ἥπαρ τοῦ Προμηθεῖος, Λισχὺλ. Πρ. 1024. Δαιταλεῖς, κυμαρδία τις τοῦ Ἀριστοφάνους.

δαιταλ-οργία, ἡ, μαγειρικὴ τέχνη, Δουκέρ. 199.
δαίτη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ δαΐς, συμπόσιον, «τραπέζι», Ἰλ. Γ. 217, ἐπὶ θηρίων, Ὀππ. Ἀλ. 2. 251, Νικ. Ἀλ. 380.

δαίτηθεν, ἐπίρρ., ἐκ συμπόσιου, Ὁδ. Κ. 216, Θεόκρ. 17. 28.
δαΐτης, ἴδε ἐν λ. δέπας.
δαιτρεῖα, ἡ, τύπος, ἐν ᾧ τὸ κρέας κόπτεται, Ἡρόδιαν. Ἐπιμ. σ. 19.

δαιτρεῦω, (δαιτρός) διαίρω, μοιράζω, ἰδίως κόπτω κρέας, δαιτρεῦσαι τε καὶ ὀπῆσαι, νὰ κόψω καὶ ψήσω, Ὁδ. Ο. 333. ἂν δέ, ἵσταται δαιτρεῦσιν, ἵνα κόψῃ μοιράσῃ, Ε. 433. τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμιον ἔδωκε δαιτρεῦειν, νὰ κόψωσιν ὅπως μοιράσωσι μετὰ τὸν λαόν, Ἰλ. Α. 703, πρὸς. 687. ἵππους δαιτρευνον, ἐπὶ τῶν Ἀμαζόνων, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1176.—Μέσ., ἐν Ὀπ. Ἀλ. 2. 606.

δαιτρυῶν, τό, (δαίω) τὸ μέρος, τὸ μερίδιον, δαιτρυῶν πίνειν Ἰλ. Δ. 262.

δαιτρός, ὁ, (δαίω) ὁ κόπτης καὶ διαμοιράζων, ἰδίως κρέας κατὰ τὸ δέπνον, Ὁδ. Α. 141., Ρ. 331, πρὸς. Ἀθην. 121).

δαιτροσύνη, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κόπτειν καὶ διανέμειν ἢ διαμοιράζειν κατὰ τὸ δέπνον, Ὁδ. Π. 253.

δαιτυμόνεύς, Ἐπικ. γεν. -ήος, ὁ, = δαιτυμῶν, Νύκτ. Δ. 2. 666.

δαιτυμῶν, ἄνος, ὁ, (δαίς) ὁ ἐστιάμενος, ὁ εἰς τράπεζαν προσκυκλῆμενος καὶ ἐνιόχμενος, Ὁμ. μύθων κατὰ πληθ., Ὁδ. Π. 102, 148, κατ. οὕτως Ἠρόδ. 1.73, κατ. — ἐν Ὁδ. Δ. 620 οἱ δαιτυμόνες εἰσὶν ἑβραῖοι, ἥτοι συνδένονται φέροντες ἕκαστος τὸ αἷμα τοῦ μεριδίου, ἴδε Nitzsch ἐν τῷ Wolf. Προλεγ. σ. CXXXI, θεωρεῖ τοὺς στίχους 621-624 ὡς παρεμβλήτους.—καθ' ἑνὶ, Πλάτ. Πολιτ. 345C, ἄριστος. Πόλ. 3.11.14. τοῦ ἐξέων δαιτυμόνος, τοῦ τριφασμένου ἐκ τῶν (σάρχων τῶν) ἐξέων, Εὐρ. Κύν. 610.

δαΐτης, ὡς, ἡ, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ δαίς, δέπνον, φαγητόν, Ἰλ. Χ. 496.

δαΐτρων, ογ, γεν. ὀνος, συχ. παρ' Ὁμ., 1) ἐν τῇ Ἰλ. τὸ πλεῖστον ὡς ἐπὶ πολέμιον, συναπτόμενον τῷ ἐπιδόχαιμος.

2) ἐν Ἰλ. Α. 482 καὶ ἐν τῇ Ὁδ., ὡς ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ συγγένει συναπτόμενον τῷ ποικιλομήτηος.—καὶ ἐν Ἰλ. Ω. 325, ἐπὶ τοῦ ἡρώου Ἰδαίου ἐν Ὁδ. Ο. 356, ἐπὶ τῆς Ἀντικλείας.—Ὁ Βουττιλ. ἐν τῇ Λεῖλ. υποτίθησι δύο ἀντιστοιχοῦς σημασίας καὶ παραγωγὰς: 1). (δαΐς, μάχη) = ἔχων φρόνημα μάχην, φιλονεικίαν. 2). (δαΐτης) = ἔχων φρόνημα πόλεως, συνετός, σοφός, φρόνιμος. Ἰλ. ὁ Nitzsch, Ὁδ. Α. 48, προτείνει νὰ ληρῇ τὸ δαΐτης ὡς ἡ ῥίζα εἰς πᾶσας τὰς περιπτώσεις, καὶ ἐρμηνεύει τὴν λέξιν, ὅπου καὶ κεῖται ἐπὶ πολέμιον (ὡς ἐν τῇ Ἰλ.), ἐμπειρος, πεπειραμένος. Μεταγενέστεροι ποιηταὶ μεταχειρίζονται ὁμοίως τὴν λέξιν ὁ Πίνδαρος ἔχει αὐτὴν ἐπὶ γυναικῶν, Π. 9.148.

δαίω (Δ), τὸ ἐνεργ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ. — Παθ., ἐνεστ. καὶ παρ. Ὁμ. ἄρ. 6' ὑποτακτ. δάηται Ἰλ. Γ. 316. εἰς τοῦτο ὡσαύτως ἀνέχει πρ. 6' ἐνεργ. διδῆται, ὑπερσυντ. δεδῆται (ἴδε κατωτ.). Ἐπ. μετοχ. θηλ. δεδαυῖα Νόνν. Δ. 6. 305.—ἄρ. μετοχ. δαισθεῖς Εὐρ. Ἡρακλ. 914 (ἄλλ. δαΐσθεῖς ἐκ τοῦ δαΐζω, ἀλλ' ἴδε Ἰλ. μολ. ἐν τῷ πρ.) παθ. πρ. δεδαυμαι (ἴδε κατωτ. II).

Ἐκ τῆς √ΔΔΦ, ὡς ἡ μετοχ. δε-δαυ-μένος καὶ αἱ Σανσκρ. λέξεις δεικνύουσιν· ἐντέθεν δαΐς (δαΐδος) καὶ δαΐος, καὶ ἵσως δαΐς (μάχη), δαΐος (ὑπερ κυρίως ἦτο δαΐφος, κατὰ τὸν Πρ. 1024, πρὸς. Σανσκρ. du, dundhi (uro, torquere, πρὸς. Ἰλλ. δῶν, δῶννη)· dhanas, dhanas (culor).) Λέξι· ποιητ., ἀνάπτω, καίω, κάμνω νὰ καίη, λατ. accendo, δαΐε οἱ ἐκ κόρυθος τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ, ἔκαμν νὰ καίη πῦρ ἐκ... Ἰλ. Ε. 4, πρὸς. Ε. 7., Σ. 227. ἐκ δ' αὐτοῦ δαΐε φλόγα Σ. 206, πρὸς. 227. οὕτω, πῦρ δ. Αἰσχὺλ. Νο. 864, πρὸς. Ἀγ. 496.—καὶ οὕτω, δαΐε δ' ἐν ἐφθαλμοῖς.. πόθον (κριν. πόθος) Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1147.—Παθ., ἐξέγω φλόγα, φλέγομαι, καίωμαι ἀγρίως, ἐν πεδίῳ πῦρ δαΐετο, καὶ δὲ νεκρούς Ἰλ. Φ. 343. πυρὶ ὅσος δεδῆται, ἐφλέγοντο, ἔκαμνον με πῦρ, Μ. 466. ἐν δὲ οἱ ὅσος δαΐεται, φλέγονται ὡς καὶ πυρὶ, Ὁδ. Ζ. 132. δαΐετο φλόξ Σοφ. Γρ. 765. ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ μεταφορ. ἐννοίας, πόλεμος, ἔρις, μάχη, ἐνοπή διέδρε, πόλεμος (κατ.) ἐφλέγετο, ἦτο ἐν ἀμυχῇ, Ἰλ. ὅσος δεδῆται, ἡ φήμη ἐφθλάθη ὡς πῦρ ὡς ἐν τῇ λατ. flagrat bellum, flagrat rumor, Ἰλ. Β. 93.

II, καίω, κατακαίω, λατ. uru, μηρὰ.. ἐπὶ βω-

μῶν Σουλ. Ἐπιγρ. 3588. 32. τὰν χώραν δαΐειν Ὑψίστημα Βορ. παρὰ Δημ. 256, ἐν τῇ. μεταγλήφεται καυτήριος (κριν. δειν.) Ἰππ. 8914 (ἄλλως δὲν εὐρίσκεται σχεδὸν παρὰ τοῖς πεζοῖς).—Παθ., φλογὶ σῶμα δαισθεῖς Εὐρ. ἐνδ' ἀνιπ.· μὴρίων δεδαυμένων Σοφ. Πανθ. 28. ἐν ἔρωτι δεδ., ἐκ διορθώσεως τοῦ Venit. ἐν Κολλ. Ἐπιγρ. 52.

δαίω (Β), διαίρω, χωρίζω (ἴδε ἐν τῇ. I. ἐδ. ἐνεργ. ἐν εὐρίσκει· αὐτὸ αὐτοῦ ὅτι εἶναι ἐν χρήσει τὸ δαΐζω· ἀλλὰ τὸ παθ. ἀπαιτῶ δαΐετο ἥτορ Ὁδ. Α. 48. Ἐπ. γ' πληθ. πρ. Αἰθιοπας, τοῖ εἰρηθὰ δεδαΐετο αὐτ. 23.—συνγότερον ἐν τῷ μέσ. τόπω, διαμοιράζω, κρέα δαΐετο Ὁ. 140. κρέα πολλὰ δαΐόμενος Ρ. 322. πῆματα.. δαΐονται βροτῆς ἀνάντοι Πρ. Π. 3.145.—περὶ τοῦ μέλλ. δαΐομαι. ἄρ. ἐδαΐαμην, πρ. δαΐαμαι, ἴδε ἐν λ. δαΐομαι.

II, ἡ ἄρ. ἐδαΐα, εὐαχολῶν, ἀπὸ τοῦ Ἠροδ. καὶ ἐρεῖς, καίπερ μὴ ἐσχηματισμένος ἐκ τοῦ δαίω, ἐνέγκη κατὰ σημασίαν εἰς τὸ δαίνυμι (ἴδε ἴδε).—Μέσ., εὐαχολοῦμαι μὲν τι, τριγῶν ἔκ τινος (ἀμφοσλήν) δαΐονται (ἢ Coloi δαίνυνται) Μάτρων παρ' Ἀθην. 13011. (Ἐκ τῆς √ΔΔ παραγόνται δαΐαται· τὸ δαίνυμι, δαΐς (δαΐος), δαιτρός (οὕτω ταίμας ἐκ τοῦ πέμνω). δαΐομαι, δαΐζω, δαΐομαι, δαΐομαι, πρὸς. Σανσκρ. dā, dāmi, dāmi (seco), ὡσαύτως dag, dagē (distulio), dāgh (portio).—ἵσως καὶ τὸ δαΐομαι ἀνέκει εἰς ταύτην τὴν ῥίζαν πρὸς. καὶ δαΐω.)

δαΐορ, εἶδος κασσίας, Διοσκ. 1.12.
δαΐε-θύμιος, ογ, ὁ τὴν καρδίαν δάκνων ἢ κατατρώγων, ἐναχλῶν, ἰδρῶς Σοφ. 20. αἷτη Σοφ. Φ. 705. πρὸς. δαΐεθυμους. θυμοδακτής.

δαΐετον (πρὸς. ἐρεπτόν), τό, = δάκρυς I, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1069, Θείαρ. I. Φ. 9.19, 3.

δακνάομαι, ἀποθ. = δάκνομαι, ἀπαντᾷ ἀπαρ ἐπὶ μεταφ. σημασίᾳ, δακνάζου Αἰσχὺλ. Πέρ. 571. Τὸ ἐνεργ. δακνάω = δάκνω ἐν Ἀνθ. Π. 7. 504.

δακνηρός, ὁ, ὁ δάκνων, δακνητός, ἐγγικτικός. Σοφ. Ἐκλογ. 1. 904.

δακνιστήρ, ἄρος, ὁ, ὁ δάκνων, δακνητός, ἴδε ἐν λ. μακνιστήρ. δάκνω, πρῶτον παρὰ τῇ Ὑρταίῳ καὶ Θρόνιῳ· μέλλ. δαΐομαι Ἰππ. 668. 35. Ἀτ. πρ. δαΐα Πάδρ. 77. ἄρ. ἐδακον Ἠρόδ., κατ. Ἰππ. δάκε Ἰλ., μετ' ἀνασπλ. δεδακε Ἀνθ. Π. 12. 15. Ἐπ. ἀπαρ. δακτεῖν Ἰλ. (οὕτως εἶναι ὁ μόνος ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. τύπος).—Παθ. μέλλ. δακθήσομαι Εὐρ. Ἀλκ. 1100. ἄρ. ἐδακθῶν συχ. παρ' Ἀτ.· μεταφ. ἐδακην Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 2. πρ. δαΐαμαι Ἀτ. (Ἐκ τῆς √ΔΔΚ παραγόνται καὶ τὰ δάκος, δακτέον, δακνέω, κατ. πρὸς. Σανσκρ. dāś, dāśmi (torqueo), dāśman (δάκνω)· ἴδε. dāś-jā (δακνέω), dis-dāś-cius (δακνοῦν) πρὸς. δάκρω). δακνέω (ἐπὶ κυνῶν, δακτεῖν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων Ἰλ. Σ. 685. ἐπὶ τοῦ κυνῶντος, ἱσχανάα δοκτεῖν Ρ. 572. στόμιον δ., ἐγκνέω, κρατῶ δαΐ τῶν ὑδέντων τὸν χαλινόν. Αἰσχὺλ. Πρ. 1009. χαλινὸς δόδοσι δακῶν, ὡς σημειῖται σοφᾶς ἀπαράσεως, Ὑρταί. 7. 32. ε. στόμα, δακνέω τὴν γλῶσσαν μου, ἵσως ἀπὸ τῆς ὁμιλίας, πρὸ τῶν τοιούτων γρη' λόγων δ. στόμα Αἰσχὺλ. Ἀποσπ. 293. πρ. Σοφ. Γρ. 976. δακνέωμαι, δακνέωμαι τὰ χιλιῶ μου ἐκ φόβου μὴ γελῶ, Ἀριστοφ. Βατρ. 43. οὕτως (ἐν παιγνίῳ παρὰ προσδοκίαν), ὁ, θυμὸν δ' αὐτ. Νερ. 1369. δ. χόλον Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1170.—περὶ τοῦ ἐν Αἰσχὺλ. Κα. 843, ἴδε ἐν λ. ἐλκαίνω.

II, μεταφ. ἐπὶ ἐρεθιστικοῦ λαπνοῦ ἢ κόπτης, καὶ τὸ ἐρεθίζω τοὺς ὀφθαλμούς, Ἀριστοφ. Ἀγ. 18, Λυσ. 298, Πλ. 822. δ. ὀμματα, ἐπὶ ἐρεθῶν ἀνέμων, Ἰππ. Ἀρ. 1247. III, ἐπὶ τοῦ νοῦ, τοῦ πνεύματος, δάκε δὲ φρένας Ἐκτορι μῦθος Ἰλ. Ε. 693, πρὸς. Ἰσο. Θ. 667. ἐδακε ἡ εὐπὴ Ἠρόδ. 7.10.1. συμφορὰ δ. Αἰσχὺλ. Πέρ. 841. λόφος δὲ κώδων τ' αὐ' δάκνουσ' ἀνελ δόρος, δὲν ἔχουσι βλαπτικὴν τινὰ δύναμιν, ὁ αὐτ. Θέβ. 449. σπίνουσα δάκνει Σοφ. Ἀποσπ. 902.—οὕτω συγγένει ἐν τῷ παθ. ἐπὶ ἔρωτος, δακνέωμαι κέντροις.. ἡράσθη Εὐρ. Ἰππ. 1303. ἐπὶ ἀδελφονίας, δάκνομαι ψυχῇ θείῳ, 910. καρδίαν ἐδακνέω Ἀριστοφ. Ἀγ. 1. ὑπὸ τῆς δαπάνης ἡ αὐτ. Νερ. 12. πρὸς τι, ἐπὶ τινι, εἰς τι πρᾶγμα, Σοφ. Φ. 378. Σεν. Κύρ. 4. 3. 3. μετὰ μετοχ., ἐδακθῶ ἀκούσας αὐτοῦ 1. 4. 13.

δακνώδης, ες, (εἶδος) δάκνων, δακνητός, ἐρεθιστικός, ἐγγικτικός, Ἰππ. Ἀρ. 1253. κατ. δάκος, εος, τό, (√ΔΔΚ, δάκνω), ζῶον, οὗ τὸ δῆγμα ἐκπικνύου ἐκ τῶν βλαβερῶν, οἷς τὸ δακτεῖν, Αἰσχὺλ. Πρ. 688, Θέβ. 558. Ἀργεῖον δ., ἐπὶ τοῦ θυρεοῦ ἱππῶν, ὁ αὐτ. Ἀγ. 824. δάκη θηρίων, σαρκοφάγος ζῷον, Εὐρ. Ἰππ. 646. θύριον δ. ὁ αὐτ. Κύν. 324. II = δῆγμα, δάγμα, δ. καταγορίαν Πινδ. Π. 1. 97, ἴσως δῆγμα· ἔτεροι ἀναγινώσκουσι καταγορίαν· ἀλλ' ἴδε πρὸς. Ὁππ. Ἀλ. 2. 454., Δ. 30.

δακρυ, τό, ἐν χρήσει παρὰ ποιητᾶς ἀντὶ δάκρυον, ὅπου τὸ μέτρον ἀπαιτῇ, ἐν τῷ ἐνικ. δάκρυ. καὶ δακ, πληθ. δάκρυα Ἰλ. 1. 570, κατ. παρ' Ἀτ. ποιηταῖς· μέλιτος αὐτὴ ἡ δοκ. ἀπαντᾷ ἵσως παρὰ τοῖς πεζοῖς, Θουκ. 7.75. Δακρ. 872 ἐν τῇ.· πληθυντικὸς

τις δάκρυ Πινδ. Ἀποσπ. 87, Ἀν. Ὀδ. 1.121.— δάκρυον, ὅπως καὶ παρ' ἡμῖν, Ἰλ. Β. 266, Ὀδ. Δ. 114, Διόσκ. Πρ. 638, κλπ.

II. ὡς τὸ δάκρυον 2. δ. πεύκινον Εὐρ. Μήδ. 1200. (Πῶς ἐκ τῆς ὧΔΑΚ (πρόβλ. δάκνω), ἐνεκα τῆς ἐρεθιστικῆς φύσεως τῶν δακρύων, πρόβλ. Λατ. lacrima (ἴδε Δ 8 II, 6, πρόβλ. Fest. σ. 68) Γουθ. 1297. Παλαιο-Σκανδ. lár. Ἀγγλο-Σαξ. tear. Παλαιό-Γερμ. zahar (zähre).)

δακρυδίων, τὸ, ὑποκορ. τοῦ δάκρυ—παρὰ μεταγεν. ἱατρ., εἶδος καθαρτικῶν κόσμησις, ἡ ὁποία τῆς σκαμνωμένης, καθαρτικῆς ἐκ τοῦ δακρυδίου Ἀλέξ. Τραλλ.

δακρυμα, τὸ, δι' ὅ, τι κλαίει τις, ἀντικείμενον δακρύου, Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 7.169. II. ὑπερ κλαίων τις χύνει, δάκρυ, Διόσκ. Πέρσ. 134, Εὐρ. Ἀνδρ. 92, κατὰ πληθ.

δακρυο-γένος, οὐ, ὁ παρέχων ἢ παρῶν, γεννῶν δάκρυα, Ἀρχ. Αἰσχ. Ἰκέτ. 681.

δακρυόεις, εσσα, εν. 1) ἐπὶ προσώπων, πλήρης δακρύων, ὁ πολὺ κλαίων, Ἰλ. Φ. 506, κλπ. οὕτω γένος Ὀδ. Δ. 322. δακρυδέν γελᾶσαι, ὡς ἐπὶ, μειδιῶν διὰ μέσου τῶν δακρύων, Ἰλ. Ζ. 484.

2) ἐπὶ πραγμάτων, ὁ πλήρης δακρύων, παρέχων δάκρυα, πόλις, μάχη Ἰλ. Β. 737.

δακρυόν, τὸ, ἐν χρήσει καθ' ἑνὶκ. δάκρυον, πληθ. δάκρυα, -όων. -όους, ἴπ. γεν. πληθ. δακρυόφει (-φιν) Ἰλ. Ρ. 696, Ὀδ. Ε. 152, κλπ. (ἴδε ἐν λ. δάκρυ)—ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὀμ., ἥστις συνάπτει αὐτὸ μετὰ τῶν ῥημ. χεῖν, λείβειν, εἶδεν, ἀπὸ βλεφάρων βάλλειν—ἐς δάκρυα πίπτειν Ἡρόδ. 6. 21. ἴσχειν πηγὴν δακρύων Σοφ. Ἀντ. 813, κλπ.

2) πᾶν ὅ, τι στάζει ὡς δάκρυον, κόμμι, ὁπός, τῆς ἀκάνθης Ἡρόδ. 2, 96. λιβάνου Ἡρόδ. Ἀποσπ. 87, 2. κρομμύου Ἰππ. 670. 18. τῶν δένδρων Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 5. 22, 5. τὸ ἤλεκτρον καὶ ὅσα λέγεται ὡς δάκρυα ὁ αὐτ. Μετεωρ. 4.10, 14. II. = δάκρυμα 1, Ἀνθ. II. 7. 527.

δακρυο-πετής, ἐς, ὁ κόμνων ὥστε νὰ πίπτωσι δάκρυα, Αἰσχ. Ἰκέτ. 112.

δακρυο-ποιός, οὐ, πρῶτος δακρύων, Διοσκ. 1. 1.

δακρυό-τιμος, οὐ, ὁ τιμώμενος διὰ δακρύων, Ὀρρ. Ὑμν. 55. 6.

δακρυπλῶς, (πλῶ) πλῶ, κολυμβῶ εἰς τὰ δάκρυα, ἐπὶ μεθύσων, Ὀδ. Τ. 122. ἢ κατὰ διάστασιν γραφῇ ὀρθότερα.

δακρυρρεῖω, γύνω δάκρυα, ἀναλύομαι εἰς δάκρυα, Σοφ. Τρ. 326, Ἠλ. 1313. ἐπὶ τινι, διὰ τι πρᾶγμα, Εὐρ. Πρ. Μαιν. 1181. ἐπὶ τῶν ὑποθαμῶν, στάζει δάκρυα, Ἰππ. 11313, Εὐρ. Ἀλκ. 826, πρόβλ. Φιν. 370.

2) ἐπὶ φυτῶν, στάζει κόμμι, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3.13, 2. δακρυρροία, ἡ, τὸ χεῖν δάκρυα, Ψευδοκαλλισθ. 3, 3, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 788.

δακρυρροος, οὐ, ὁ ῥέων δάκρυα, Εὐρ. Ἰκέτ. 773, Πρ. Μαιν. 98.

δακρυο-στακτον ῥέος, ῥεύμα δακρύων, Αἰσχ. Πρ. 399.

δακρυο-σταγής, ἐς, στάζει δάκρυα, μετγ.

δακρυτός, οὐ, ἀσιόδακρυτος, πολυδακρυτος, ἔλπις Αἰσχ. Χο. 236. μέρος Ἀνθ. Π. 7. 490. Ἀνώμαλόν τι ὑπερδ, δακρυώτατος παρ' Ἠσυχ.

δακρυ-χρήτης, ἐς, ὁ εὐχάριστησιν εὐρίσκειν εἰς δάκρυα, Ἀνθ. II. παρὰ. 98.

δακρυ-χέων, οὐσα, μετοχ. τύπος = δάκρυα χύνων, συχὸν παρ' Ὀμήρῳ καὶ τοῖς μεταγεν. Ἐπικοίς· οὕτω καὶ Αἰσχ. Ὀδ. 917. μ. γεν. αἰτίας, τοῦ ὅγε δακρυχέων, δι' αὐτόν, Ὀδ. Β. 24. δάκρυ χέων ἢ κατὰ διάστασιν γραφῇ ἐγένετο ἥδη ἀποδεκτή—ὁ Νόνν. ἐσχημάτιζε παρὰ δακρυχέσκει καὶ ἀπκρέμφ. -χέειν, Δ. 19.108, κλπ.

δακρυῶ, πρώτων παρ' Αἰσχ. μέλλ. -ύσω, Εὐρ. Ἠλ. 658, μεταγ. -ύσομαι, Τρυφ. 394. ὁδρ. ἐδάκρυσα, Ἀττ. Ἐπ. δάκρυσα Ὀδ. Α. 55. πρkm. δεδάκρυκα Ἀλκίφρ. 2. 3.14.—Μέσ., δακρυόσθαι Αἰσχ. Ὀδ. 814 (ὁ Herim. δακρυόσθαι).—Παθ., ἐνεστ., Εὐρ. Ἠλ. 1226. πρkm. δεδάκρυμαι Ὀμ., κλπ. [ὁ μακρὸν ἀπανταχοῦ πλην παρὰ μεταγεν. εστ. ποιηταῖς, ὡς Ἀνθ. II. 9. 148]. (περὶ τῆς ῥίζης ἴδε δάκρυ).

I. ἀμεταβ., κλαῖω, γύνω δάκρυα, Ὀμ. κλ. μετὰ συστολῆς αἰτίας, ὁ γόνος, ὁρῶν μετὰ δακρύων, Σοφ. Αἰ. 580. μετὰ γεν. αἰτίας, ὁ. συμφορᾶς Εὐρ. Πρ. Μαιν. 528.—ὡσαύτως, ὁ. βλεφάρα, πληρῶν αὐτὰ δακρύων, ὁ αὐτ. Ἠλ. 948. καὶ οὕτω παθ. πρkm. δεδάκρυμαι, εἶμαι ἐνδάκρυς, εἶμαι πλήρης δακρύων, τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις; Ἰλ. Π. 7. δεδάκρυνται δὲ ποσειδᾶ X. 491. δεδάκρυμένος, πλήρης δακρύων, ὡς τὸ κεκλαυμένος, Πλάτ. Ἀε. 364E, Πλούτ., κλπ.

2) ἐπὶ τῶν φθολῶν, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 34, 5. 3) ἐπὶ δένδρων (πρόβλ. δάκρυον), Ἀθην. 465B. ἤλεκτρον δακρύειν Λουκ. Ὀρχ. 55.

II. μ. αἰτ., κλαῖω διὰ τινος, ὁρῶν τινος ἢ τι, Αἰσχ. Ἀγ. 1400, Σοφ. Ο. Τ. 1486, Ἀριστ. Ἀγ. 1027, κλπ.—Παθ., τυγχάνω δακρύων, κλαίοντι δι' ἐμὲ, Αἰσχ. Ὀδ. 814, Εὐρ. Ἠλ. ἐν' αὐτοῖς.

δακρυώδης, ἐς, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς δάκρυα, ὁ. συρροή Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 6. 6, 8.—ἐπὶ πληγῇ ἢ εὐχαι, ὁποῦν ἀντὶ πούου ἐκφέρει εἶδος τὸ ὑδατῶδες χυμοῦ, ὁ. καὶ ἀνεκπύητον Ἰππ. Ἀγμ. 767.

II. πλήρης δακρύων, ἀξιοθαρήνης, Λουκ. Β. Πρ. 14.

δακτυλεύς, ἐως, ὁ, βαλᾶσσις ἰχθύος, εἶδος κεστρίως, Ἀθην. 307B.

δακτυλήθρα, ἡ, (δάκτυλος) ὁχὴν διὰ τὸν δάκτυλον, Ξεν. Κύρ.

8. 8, 17. Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 6D. εἶδος βασιανιστικοῦ ὀργάνου, Ἰώσηφ. Μακκ. 8. 12, Συνέδ. Ἐπ. 58.

δακτυλήθρον, τὸ, = τῷ προηγ., Θεμιστ. 253A.

δακτυλία, α, αν, ἔχων δακτύλου μήκος, πλάτος ἢ πᾶχος, ῥάβδος Ἰππ. Ἀγμ. 771. κάρδαμοι Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 5.17.7.

δακτυλίδιον [τι], τὸ, ὑποκορ. τοῦ δακτύλιος, Πολυδ. Β. 155, 5. 100, κλπ., ἀλλ' ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τῶν ἀπτικιστῶν, Α. Β. 88. ἴδε Κόντου Ἐρμ. Φιλομ. 1880, σελ. 132.

II. δακτυλίδιον [τι], τὸ, ὑποκορ. τοῦ δακτύλου, δακτυλῶν, Ἀριστοφ. Λυσ. 417 (ἐνθα τὸ μέτρον εἶναι ἑλλίπεις ἴδε Δινδάρφ.).

δακτυλίζω, μέλλ. -ίω, = δακτυλοδεικτέω, Ἠσυχ. ἐν λ. ἐδανκτ.

δακτυλικός, ἡ, οὐ, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόδιος εἰς τὸν δάκτυλον, Λατ. digitalis· αὐλός δ., αὐλός ὃν ἐπαίον διὰ τῶν δακτύλων, Ἀθην. 176F. δ. ψήφος, λίθος ἐντεθειμένος εἰς δάκτυλον, Ἀνθ. II. 11. 290.

II. ἐν τῇ μετρικῇ δακτυλικός, ῥυθμός Δογγίν. 39. 4.—Ἐπίρρ. -κός Δράκ. 13, 22, Ἰδυστ. 11. 25.

δακτυλιο-γλύφει, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ γλύφειν πολυτέλειαν λίθους (διὰ δακτύλου), Πλάτ. Ἀλκ. 1. 128C.—δακτυλιο-γλύφος, ὁ, ὁ γλύφων πολυτέλειαν λίθους, Κριτίας 56.

δακτυλιο-ὀχμή, ἡ, συλλογὴ πολυτέλειαν λίθων, Πλιν. 37. 4.

II. ὁχὴν δακτύλων, Μαρτιάδ. 11. 59.

δακτυλίον, τὸ, φυτόν, (ἢ σκαμνωμένη), Διοσκ. 4, 171.

δακτύλιος [τι], ὁ, δακτυλίδιον, δακτύλιος μετὰ σφραγίδος, Σαπφώ 39, Ἡρόδ. 2. 38, Πλάτ. Πολιτ. 359D. συγκατά· ἐφαρῶν αὐτοὺς ὡς φυλακτήρια, Ἀριστοφ. Πλάτ. 884. δ. φαρμακτικῆς Εὐπολ. Δημ. 29.

II. πᾶν πρᾶγμα ἔχον τὸ σχῆμα δακτύλου, οἶον, 4) τὸν τροχὸν ἢ περιφέρεια, Πολυδ. Α. 145. 2) ὁ πρῶτος, ὁ ἀριστερός, Διοσκ. 1. 89, Λουκ. Δημῶν. 17. πρόβλ. Λατ. annus, annulus.

δακτυλίο-ουργός, ὁ, ὁ κατασκευάζων δακτύλους, Φερεκρ. ἐν Ἀετ. 77.

δακτυλῖς, εἶδος, ἡ, ὅ, οἱ αἰῶνες περαυλῖς, Πλιν. 14. 3, 4.

δακτυλῖτες, ἡ, εἶδος φυτοῦ (aristolocheia longa?) Διοσκ. 3. 5.

δακτυλιώτης, ὁ, ὁ παρὰ μέσους δάκτυλος ὁ φέρων τὸν δακτύλιον, Ἀρχ. Δεξ.

δακτυλοδεικτέω, διὰ τοῦ δακτύλου δεικνύω, Δημ. 790, 20. Διον. Κ. 61. 17.—Παθ., Διον. Ἀλ. π. Ρηγ. 7. 4. ἴδε Κόντου Ἰλῶσσ.

Παρτερπ. σ. 266.

δακτυλό-δεικτος, οὐ, ὁ διὰ τοῦ δακτύλου δεικνύμενος, τὸ Ὀμπρ. ἀριστελέματος (πρόβλ. τὸ τοῦ Ὀρατίου digitalis moustrari), Διόσκ. Ἀγ. 1332.

δακτυλό-δίκτος, οὐ (δικτεῖν) ὁ ἐκ τῶν δακτύλων ῥιπτόμενος, δ. μέλος, ἐπὶ τοῦ σιγηλοῦ ἥχου, ὃν παράγει ἡ στρεφόμενη βέμβηξ, Διόσκ. Ἀποσπ. 55. πρόβλ. Ἠσυχ.

δακτυλο-δόχη, ἡ, πλάτος τεσσάρων δακτύλων, = παλαιστή Ἠσυχ. Β. 157.

δακτυλο-ειδής, ἐς, ὁμοίος δακτύλῳ, Ἀθην. 468F.—Ἐπίρρ. -δῶς, Γρ. Νύσσα. (Λεξ. Κομμ.).

δακτυλο-καμψ-όδυνος, οὐ, ὁ καταπονῶν τοὺς δακτύλους, τῶν αὐτοῦς κεκαμμένους, Ἀνθ. Παν. 18.

δακτύλος, ὁ, ποιητ. πληθ. δάκτυλα, Θεόφρ. 19. 3, Ἀνθ. II. 9. 365, ὡσαύτως Ἀριστ. Φυσικῶν. 6. 2.—ὡς παρ' ἡμῖν, Λατ. digitus, ἐπὶ δακτύλων συμβάλλεσθαι, λογαριάζειν ἐπὶ τῶν δακτύλων, Ἡρόδ. 6. 63, πρόβλ. χεῖρ· ὁ μέγας δ., ὁ ἀντίχειρ, ὁ αὐτ. 3. Β. ὁ μέσος Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 2. 8, 6. ὁ ἐσχάτος ὁ αὐτ. Αἰτ. Φ. 4. 10, 27.

2) οἱ δ. τῶν ποδῶν Ξεν. Ἀν. 4. 5.12. καὶ ἄγε τοῦ ποδός, ὡς τὸ Λατ. digitus, Ἀριστοφ. Ἰππ. 874, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 1.15. τὸ τῶν δ. μέγεθος ἐναντιῶς ἔχει ἐπὶ τε τῶν ποδῶν καὶ τῶν χειρῶν ὁ αὐτ. Ζήρ. Μ. 4.10, 64. πρόβλ. δακτυλίδιον II.

3) ἐπὶ τῶν δακτύλων τῶν ζώων, ὁ αὐτ. Ἰ. Ζ. 2. 1, 5, κ. ἄλλ. τῶν πτηνῶν, ὁ αὐτ. Ζήρ. Μ. 4.12, 34, κ. ἄλλ.

II. τὸ ἐλάχιστον τῶν Ἑλλήνων μέτρων μήκους = περίπου 0,118 τοῦ γαλλικοῦ μέτρου, Ἡρόδ. 1. 60, κ. ἄλλ. πίνωμεν δάκτυλος ἀμέρα Ἀλκαῖ. 31. δάκτυλος ὁμοῖος Ἀνθ. II. 12. ὁδὸς οἱ νεώτεροι Ἑλληνες ναῦται μετροῦσι τὴν ἀπόστασιν τοῦ ἱλίου ἀπὸ τοῦ ὀρίοντος διὰ δακτύλων, Newton's Halicarn. πρόβλ. δακτυλῖατος.

III. φοινίξ, «χορροῦδας», καρπὸς τοῦ δένδρου φοινίκας, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 10, Ἀρεμίδ. 5. 89.

IV, μετρικὸς πούς, ὁ δάκτυλος, -ου, Πλάτ. Πολιτ. 400B. πρόβλ. Ἀριστοφ. Νερ. 651.

V. δάκτυλοι Ἰδαῖοι, μυθικὰ πρόσωπα ἐν Κρήτῃ, ἱερεῖς τῆς Κυβέλης, ὅθεν πιθανῶς οἱ αὐτοὶ καὶ οἱ Κορύβαντες, Στράβ. 355. Διόδ. 5. 64. πρόβλ. Λουδ. Ἀγλαυρ. 1166, κέξ. (Ἡρόδ. τὸ δάκτυλος πρόβλ. Λατ. digitus, Γουθ. 1211-12, Παλαιο-Σκανδ. καὶ Ἀγγλο-Σαξ. tā (ἀγγλ. toe = τοῦ ποδός δάκτυλος), Παλαιο-Γερμ. zali-a (Γερμ. zelle). Ὁ Κούρτ. ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ρίζα εἶναι ΔΕΚ (δεχομαι), συγχρίνων τὸ ἱππεῖ ἐκ τοῦ ἱπποῦ πρόβλ. ὡσαύτως δεξέας· νομίζει δὲ εἶναι τὸ δεκά, ὡς ἡ ἀριθμὸς τῶν δακτύλων, δυνατόν νὰ εἶναι συγγενές).

δακτυλό-τρεπτως, οὐ, τετριμμένους διὰ τῶν δακτύλων, ἀτρακτός Ἀνθ. II. 6. 247.

δακτυλωτός, ἡ, οὐ, ὁ ἔχων ὡς ἡμοῖα δακτύλῳ, ἔκπωμα ἰων κλ. παρ' Ἀθην. 486C, κέξ.

δπαλέομαι, Δωρ. ἀντί δηλέομαι.
 δπαλέος, ἄ, ὄν, καίων, πλέγων, θερμός, Ἑμπέδ, παρὰ Πλουτ.
 2. 603A, ἔνθα ὁ Μακρόβ. (Saturn. 7. 5) θερμόν.
 δπαλέον, τό, ὑποκορ. τοῦ δαλός, Ἀριστοτ. Εἰρ. 950.
 δπαλιός, Δωρ. ἀντί δηλιός.
 δαλματέες, οἱ, οἱ κάτοικοι τῆς Δαλματίας, Πολύδ. 12. 5. 2.
 Στράβ. 315· ὡσαύτως δαλματαί [ἄ] Ἀππ. Ἰλλυρ. 11.—δαλμα-
 τία, ἡ, Στράβ. ἐπίθ., -τικός, ἡ, ὄν, ὅθεν
 δαλματική, ἡ, ἐσθῆς ἣν ἐφόρουσι οἱ ἱερεῖς, Ἑκκλ.
 δαλουργός, ἔς, Δωρ. ἀντί δηλουργός.
 δαλός, ὁ, (δαίω) εὐλον ἀνημμένον, τεμάχιον εὐλου φλεγόμενον,
 Ἰλ. Ο. 421, Ὀδ. Ε. 488· ὡσαύτως ἐν Διοχ. Ν. 607, Ἀριστ.
 Μετεωρ. 1. 7, 5· πυρρός εἰς σμῆνον, Ἀνθ. Π. 9. 675. 2) κε-
 ραυτός, Ἰλ. Δ. 320. 3) εἶδος μετεώρου, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4.
 II, κεκαυμένος καὶ ἐσθεμένος πλέον πυρρός, ἐξηγλημέ-
 νος ἐπὶ γέροντος μεταφ. (πρὸς τὸν Ὀρατίου illarsum in
 cineres facom), Ἀνθ. Π. 12. 41.
 δαμάζω, Διοχ. Ν. 324 (ἵνα ἐν λ. δαμνάω, δαμνητέ)
 μέλλ. δαμάσσω Ἀνθ. Π. 6. 320· Ἑπ. δαμάσσει Ἰλ. Χ. 176,
 ὡσαύτως δαμάξ, δαμάξ Δ. 61., Χ. 271, γ' πληθ. δαμάσσει
 368 (ἵνα δαμάω)—ἀφρ. α' ἐδάμασσα Πίνδ., Ἑπ. ἐδάμασσα,
 δάμασσα Ὀμ.· προστακτ. δάμασον, -ασσον Ὀμ.· ὑποακτ.
 δαμάση, Ἑπ. -άσση, ἀμρότερα παρ' Ὀμ.· μετοχ. δαμάσας Εὐρ.
 Ἑπ. -άσας Ὀδ., Δωρ. -άσαις Πίνδ. Ο. 9. 139· πρμ. δεδά-
 μακα Στράβ.—Μέσ., μέλλ. Ἑπ. δαμάσσωμαι Ὀμ.· ἀφρ. ἐδα-
 μάσαστο, δαμάσσαντο, δαμασάμενος, Ὀμ.· ἀφρ. ε' εὐκτ.
 δάματο Σολλ. Ἑπιγρ. 4000. 18.—IIαδ., μέλλ. δεδμήθημαι
 Ἰνν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλ. 543 (ἐν μέσῃ σημεσίᾳ, Χρ. Σιδυλ. 3. 384)
 —ὁ ἀφρ. ἔχει τρεῖς τύπους, 1) ἐδαμάσθη Ὀδ. Θ. 231, Πίνδ.,
 Διοχ. καὶ Εὐρ., Ἑπ. δαμάσθη Ἰλ. Τ. 9, πρὸς Π. 816. 2)
 ἐδμήθη, προστ. δαμῆθη Γ. 158, δαμῆθεις Δ. 99, Ἰλ., Δωρ.
 δαμῆθεις Διοχ. Περσ. 906 καὶ Εὐρ. (ἐν τοῖς λυρ.) καὶ 3) ἐδα-
 μην [ἄ] Ἰλ., Τραγ., Ἑπ. δαμην Ὀμ., γ' πληθ. δαμην Ἰλ. Θ.
 344· Ἑπ. ὑποακτ. δαμην Ὀδ. Σ. 53, 6 καὶ γ' ἐν δαμῆθης
 -ῆς Ἰλ. Γ. 436., Χ. 246, 6' πληθ. δαμηναι Π. 72· εὐκτ. δα-
 μην Ἰλ., Εὐρ.· ἀπαρ. δαμῆναι Ὀμ., Τραγ., Ἑπ. ἀπαρμ.
 δαμῆμεναι Ἰλ. Γ. 312· μετοχ. δαμῆς Ὀμ., Τραγ. (οὗτος εἶναι
 ὁ μόνος τύπος τοῦ ἀφρ. ἐν χρήσει παρὰ Σοφ., καὶ αὐτὸν προτιμῶσι
 καὶ οἱ Διοχ. καὶ Εὐρ.)—πρμ. δεδμήμαι Ἰλ. Ε. 878, κτλ.,
 -νημένος Ἰλ., κτλ.· μεταγεν. δεδαμαμένος Νικ. Ἀλ. 29· ὑπερ-
 ουντ. δεδμήτο Ὀδ. γ' πληθ. -ῆται Ἰλ. Γ. 183· Ρήμα παρὰ
 ἐν χρήσει παρὰ Σεν. ἐν τῇ μετοχ. ἐνεστ. δαμάζων, Ἀπομ. 4. 3,
 10· παθ. ἀφρ. δαμασθῆναι αὐτ. 4. 1, 3· οὕτω, δαμασθῆναι Ἰσοκρ.
 148C. (Ἐκ τῆς √ΔΑΜ παράγονται καὶ τὰ δάμαρ, δάμαλις,
 δμῶς, δ-δμῆς· πρὸς Σανερ. dnm-ydm, dam-ilas, dam-apak·
 Λατ. dom-o, dom-ilus, dom-itor, πρὸς ὡσαύτως καὶ τὸ domi-
 nus· Γουθ. mi-tum-jan (δαμῆν)· Παλαιό-Σκὰνδ. tdm-jā, Ἀγγλο-
 Σαξ. tdm-jun (Ἀγγλ. to tame, ἡμερώναι)· Παλαιό-Γερμ. tdm-
 (talmien)—τὸ δμῶς ἔχει πρὸς τὸ dominus ὡς τὸ χέρις πρὸς τὸ
 manus, Κούρτ.) Κατανικῶ, ὑπερσχύω, καταβάλλω, I, ἐπὶ
 ζωῶν, ἡμερώνω, τιθασύνω, φέρω εἰς ὑποταγήν, υποβάλλω εἰς τὸν ζυ-
 γόν, μόνον δις παρ' Ὀμ., ἐν τῇ μέσῃ τύπῳ, ἡμίονον., ἦτ' ἀλ-
 γιστὴ δαμάσασθαι Ἰλ. Ψ. 655· τῶν κέν τιν'. δαμασάμην
 Ὀδ. Δ. 637.—οὕτω παρὰ Σεν. Ἀπομ. 1. 4, 3, καὶ Πλουτ. II.
 ἐπὶ παρῶν, κάμνω αὐτὴν νὰ ὑποταχῇ εἰς ἄνδρα, ἄνδρὶ δάμα-
 σεν Ἰλ. Σ. 432· ἀλλ' ἐν τῷ παθ., βιάσθαι, ἐξαπατῶμαι, ἀπάγω-
 μαι, Γ. 301, Ὀδ. Γ. 269· μάλιστα κατ' ὄργην οὐδὲν εἶχε ὀλίγον
 πρὶν τὸν γάμον, πρὸς δάμαρ. III ὑποτάσσει ἢ νικῶ αὐτὴν
 δι' εἶναι ἢ συνήθεσται σημασία παρ' Ὀμ.· ἐντεῦθεν (ἀφρὸς κατὰ τὴν
 ἡρωικὴν ἐποχὴν ἢ ὑποταγὴν καὶ ὑποδουλοῦσι εἶπετο μετὰ τὴν ἥβαν)
 ἐν τῷ παθ. = ὑποτάσσομαι, εἶμαι ὑπόδουλος εἰς τινα, σοὶ τ' ἐπιπι-
 θονται καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος Ἰλ. Μ. 878· δεδμήτο δὲ λαός
 ὑπ' αὐτῷ Ὀδ. Γ. 304 (ἐντεῦθεν δμῶς, δούλος). 2) πλη-
 των φονεύω, ἀποκτείνω, ἰδίως ἐν μάχῃ, εἰ γ' ὑπ' ἐμιοίγε θεός
 δαμάσῃ μνηστήρας Φ. 213· καὶ ἐν τῷ παθ., ὑπ' ἐμοὶ δαμῆντα
 Ἰλ. Ε. 646· ὑπὸ δουρὶ δαμῆντα αὐτ. 653. 3) ἐπὶ τῶν δυ-
 νάμεων τῆς φύσεως, κτλ., νικῶ, καταβάλλω, ἔρος.. Οὐμὸν ἐνὶ
 στήθεσσι.. ἐδάμασεν Σ. 316· ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, δαμασά-
 μενος φρένας οἰνῷ Ὀδ. Γ. 454, πρὸς 516· καὶ ἐν τῷ παθ. =
 καταβάλλωμαι, νικῶμαι· ἀφρ. Ὀμ. καὶ καμῶν δεδμήμενος Σ. 318·
 μαλακῶ δεδμημένον ἔπην Ἰλ. Κ. 2, πρὸς Σ. 353· ἀλλ' ἐδ-
 μητο φίλον ἦτορ Ὀδ. Ε. 454, πρὸς Θ. 231· οἱ δαμῆντες,
 οἱ νεκροί, Εὐρ. Ἀλκ. 127.—ἵνα ἐν λ. χεῖρ.
 λέγει, ἀγῶνα δαμάσει ἔργῳ, νὰ κερδίσῃ τις, Π. 8. 110.
 δαμάτος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ ποσειδῶνος, παρὰ τὸν δαμάζω, ἱππο-
 δαστής, Πίνδ. Ο. 13. 98.
 δαμαλεῖδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ δάμαλις, Φιλημ. Λεξ. 90.
 δαμάλη, ἡ, = δάμαλις, Εὐρ. Εὐν. 739, Θέκυρ. 4. 12, κτλ.,
 δαμαλῆθος, οὐ, δὲ δαμάλειον βουκόλιον, Ἀνθ. Παν. 230.
 δαμάλης, οὐ, ὁ, ἐνεργ. ὁ δαμάων, καταβάλλων, καθυπο-
 τάτων, Ἑρως Ἀνακρ. 2. 1.
 II, σύνθετ. νέος βοῦς δῖλα δὴ μὴ-

σχος, δαμαλῆς, Ἀριστ. Τ. Ζ. 9. 59, 6, Ἀνθ. Π. 6. 90· πρὸς θηλ.
 δάμαλις.
 δαμάλη-φάγος [ἄ], οὐ, ὁ ἐσθλὸν δαμάλειον, βόειον κρέας, Ἀλ-
 κειδης Ἀνθ. Π. 9. 237.
 δαμάλλειος, ποιητ. ἐκταμένους τύπος ἐσθλὸν κρέας, τῷ δαμάζω,
 καταβάλλω, ὑποτάττω, εὐκτ. -έως Πίνδ. Π. 5. 103. Μέσ., πώ-
 λους δαμαλῆς κρέας Εὐρ. Ἰππ. 231 (λυρ.).
 δαμάλλης, εὐς, ἡ, (δαμάζω) νέα βοῦς, μικρὰ ἀγέλη, Λατ. ju-
 venca, Διοχ. Ν. 330, Νικ. Ἀλ. 344· πρὸς δαμάλη, δα-
 μάλης. II, ὡς τὸ μέσος, πώλως, κρέας, Ἑπιγρ. Χαρ.
 1, Ἀνθ. Π. 5. 292· πρὸς Ὀρατ. Ἰδ. 2. 5.
 δαμάλλω-πύδος, οὐ, τὰ, πύδος μόνον, γαρσῆ, Π. Γ. 122,
 κτλ., Πίνδ. Ν. 4. 92, καὶ Τραγ.· κυρίως ἡ τιμασθεῖσα καὶ ὑπὸ
 ζυγὸν ἀγέται, ὡς τὸ Λατ. roumex (πρὸς δαμάζω Π. 1, ἐπὶ ἡ παρ-
 θένος ἐλγέτο δαμάλας, δαμάλης.
 δαμάλλω-ἱππεως, οὐ, εἰς τὸν ἵππον, Εὐκτ. ἐν Ἀδελ. 83, 13. Δ. 1197.
 δαμασι-κόνδυλος, οὐ, ὁ καταβάλλων καὶ νικῶν διὰ τῶν κον-
 δύλων ἢ γρόνθων, Εὐκτ. ἐν Ἀδελ. 84.
 δαμασιμέδρους, οὐ, καταβάλλων τοὺς θνητοὺς, φονεύων ἀν-
 θρώπων, Σπάρτη Σιμων. 220· σίχημ Πίνδ. Ο. 9. 119· χαλκός
 Βακχ. 12, 60 (Πηλεΐς).
 δαμασι-ἱππος, οὐ, ὁ τοὺς ἵππους δαμάζων, Λυβία Βακχ. 3,
 23· ἐπὶ τῇ Ἀθηνᾶ, Δαμποκλ. παρὰ Σχολ. Ἀριστοφ. Νερ. 964,
 ἵνα Σησίχρ. 97 Klein.
 δαμασι-φως, οὐ, ἡ, ἡμέρωσις, καθυπόταξις, Σχολ. Πίνδ. Ο. 13. 98.
 δαμασι-φρων, οὐ, ὁ τὰς φρένας καθυποτάσσων, αἰχμαλωτίζων,
 χρυσός Πίνδ. Ο. 13. 111.
 δαμασι-φως, οὐ, ὁ, ἡ, δαμασιμέδρους, ὕπνος Σιμων.
 232.
 δαμασιχθών, οὐ, ὁ τὴν γῆν δαμάζων, καθυποτάσσων, δαμασι-
 χθονὶ μέλλε κόρα Βακχ. 15. 19 (Πηλεΐς).
 δαμασκηνή, ἡ, (κοκκυμῆλα), δαμασκηνή, Γεωπ.
 δαμασκηνόν, τό, τὸ κοκκυμῆλον, τὸ δαμασκηνόν, Ἀδελ. 401.
 δαμαστήρ, ἡ, ὁ, ὁ δαμάζων, μετγ.
 δαμαστήριον, τό, ὅργανον τι πρὸς ἡμέρωσιν ἢ καταδάμασιν,
 Ἑκκλ.
 δαμαστής, α, οὐ, ὅστις πρέπει νὰ δαμασθῇ, Γεωπ. 16. 1, 11,
 δαμαστής, ὁ, = δάμασις, μετγ.
 δαμαστής, οὐ, ὁ, ὁ καθυποτάσσων, Γλωσσ.· δαμαστής,
 ἡ, ὄν, Σχολ. ἐν Πίνδ.
 δαμασθένων, τό, εἶδος φυτοῦ, αἰκία plantago, Δωρ. 3. 169,
 δαμάτρετα, ἡ, δαμάστρια, πλούτου δ, Ἀνθ. Π. 11. 403.
 δαμάτρετα, Δωρ. κλητ. τοῦ δαμῆτηρ, ἀναρίσθησις ἐκπληγίας.
 δαμάστριας, ὁ, βοιωτικὸς μὴν ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν Ἀττ. Πουαν-
 φίων, Πλούτ. 2. 378E.
 δαμάω, τύπος παραλαμβάνεσθαι ὡς τὸ α' πρῶν τοῦ δαμά,
 δαμάω, δαμάωμαι, ἔτινα παρ' Ὀμ. εἶναι τυποι τοῦ μέλλ. τοῦ
 δαμάζω· ἀλλὰ τὰ δαμάωμαι, δαμάωνται, εἶναι τυποι ἐνεστ.
 παρὰ τοῖς μεταγεν. Ἑπ., Κόιντ. Σμ. 5. 247, 249.
 δαμάω, δαμῆμεναι, ἵνα ἐν λ. δαμάζω.
 δαματῶν = δαμῆτων, γενικ. πληθ., Ἑπιγρ. Κερδίου. Πιν.
 Arch. 1864.
 δαμάω, Κρητ. ἀντὶ τοῦ ζημεῖα.
 δαμῆργον, τό, οἶκος, ὅρχηστος τῶν δαμῆργων, Ἑπιγρ. Κνί-
 δου (L. et W. 1572 blai).
 δαμῆργός, Δωρ. ἀντὶ δαμῆργός· δαμῆργος, Δωρ. ἀντὶ
 δαμῆργος.
 δαμῆργος, = δαμάζω, Ὀμ. μόνον ἐν τῷ γ' ἐνικῷ πρὸς δαμῆρ
 Ὀδ. Α. 220· παρὰ δαμῆρ Φ. 52, κτλ., ἡ δαμῆρ Ἰλ. Π. 103,
 Ὀδ. Α. 220· Ἰων. δαμῆρκα Ἰνν. Ὀμ. εἰς Ἀφρ. 252· ἀλλὰ ε'
 ἐν τοῦ ἐνιστ. δαμῆρς Θίον. 1388· προστ. δαμῆρκα Σαφώ 1. 9.
 δαμῆρκα, = δαμάζω, τὴν μὲν.. δαμῆρ· ἐπέεσσι Ἰλ. 12.
 893· δαμῆρκα στίχας ἀνδρῶν αὐτόθι 746, κτλ.· οὕτω καὶ ἐν τῷ
 μέσ. τύπῳ, ἡμερον, ἡ τε οὐ πάντας δαμῆρ ἀθανάτους Ἰλ. Σ.
 109· ἀλλὰ με χεῖρ δαμῆρκα Ὀδ. Σ. 488, πρμ. Ἰλ. 6. 124,
 Ἀργλ. 78. Διοχ. Ν. 104, Παθ. ὅφ' Ἑκτορὶ δαμῆρκα Ἰλ.
 Α. 309· Τρώεσσι ἐν δαμῆρκα Ἀγ. οἶκος Η. 244· Ἀγ. οἶκος
 Τρώων δαμῆρκα Ν. 106· δαμῆρκα Διοχ. Ν. 104.
 δαμῆρκα, εὐς, ἡ, γυνὴ ἥτις ὑποτάσσει, Ἰππ.
 δαμῆρ-ἱππος, οὐ, ὁ τοὺς ἵππους δαμάζων, Ὀρρ. Ἀργ. 738.
 δαμῆργων, δαμῆργος, δαμῆργος, δαμῆργος, δαμῆργος,
 Δωρ. ἀντὶ δαμῆρ.
 δαμῆργος, οἱ, = δημοσιόφθαλκος, Ἑπιγρ. Ἀχαιας, Bull.
 cor. hol. 2, σ. 41. 96.
 δαμῆρκα, ἡ, = τὰ ἐφημερίαι εἰδόμενα, Ἀριστοφ. Εἰρ. 797,
 ἐκ τοῦ Σησίχρ. (Ἀποσπ. 39, Klein).
 δαν, ἵνα ἐν λ. δαν.

δάν, δαναιός, δανρ. ἀντί δάν, δηναιός.

Δανῆ, ἢ, μυθολ. ὄνομα τῆς ἑπταρχοῦς Γῆς (ἴδε δανός). ταύτης ἐξ ἡ ἑνωσις μετὰ τοῦ γοημοποιήσαντος αἵματος παρίσταται ἐν τῷ μύθῳ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δανάης, Ο. Μύθ. σ. 252.

Δανῆ, ἢ, περιόχων τι νόμισμα, ὁλίγη πλέον τοῦ ὀβολοῦ.—τὸ μετὰ τοῦ γενεοῦ συνθεσθέντος νόμισμα ὡς πορθημένου τοῦ Χρόνου, Καλλ. Ἀποσπ. 110, Πολυδ. Θ', 82, Πούχ. (ἐνθα κακῶς Δαναή), Έστμ. Μ. 247, 41, κτλ.

Δανῆ, οἱ, (οἱ γηγενεῖς, οἱ ἐκ τῆς γῆς γεννηθέντες, πρῶτ. Δανῆ), ὁπῆκοι τοῦ μυθολογομένου Δανῆ, βασιλέως τοῦ Ἀργεῶν, ἀλλ' ἐν Ἰλ. κεῖται ἡ λέξις ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων καθόλου.—Δαναΐδες, ἴδων, αἱ, αἱ θυγατέρες αὐτοῦ, ὄνομα ὁράματος τινος τοῦ Διόχου, —δ' Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 250η, μεταχειρίζεται ὑπερβ. Δαναΐατος.

Δανδαίς, ἴδως, ἢ, = δανδαίς, Πολυδ. Γ', 70, Πούχ. Δανειζώ, μέλλ. -εἶσω Δημ. 941. 27 (ὁδοι οἱ τύποι δανειζώ, -εἶσω οὐκ ὀπτανῶσι μόνον παρὰ τοῖς Έβδ., ἴδε Σουίδ. ἐν λ. Οερίω, Παστ. Γρηγ. σ. 174) ὁρ. ἐδανείσας Έν., κτλ. πρὶν. δεδανείσας Δημ. 941. 28.—Μέσ., ἐνεστ. μέλλ., ὁρ. παρὰ Δημ. πρὶν. δεδανείσμαι μετὰ μέσ. σημασι., Έν. Έλλ. 6. 5. 19, Δημ. 982. 5., 1030. 16.—Παθ., ὁρ. ἐδανείσθην Έν. Έλλ. 2. 4. 28, Δημ. πρὶν. δεδανείσμαι ὁ αὐτ. 945. 27., 1200. 10. (δάνος).

Παρέχω χρήματα ἐπὶ τόκῳ ἢ ἐπὶ ἐπιστροφῇ. Σουλ. Έπιγρ. 82, 144, Ἀριστοφ. Έσθμ. 842 κ. ἀλλ. πλεονέστερον, δ. ἐπὶ τόκῳ Πλάτ. Νόμ. 742C. δ. ἐπὶ ὁκτῶ ἑβδόμοις τὴν μὲν τοῦ μηνὸς ἐκάστον Δημ. 1250. 21, πρὸλ. Δίσχιν. 15. 16. δ. ἐπὶ τούτοις τοῖς ἀνδραπόδοις, ἐπὶ τῇ ἀσφαλείᾳ, ἐπὶ ἐνεχυράσει τῶν .. Δημ. 822. 10. οὕτως, εἰς τὰ ἡμέτερα αὐτ. 14. δανείσαι χρήματα εἰς τὸν Πόντον ὁ αὐτ. 924. 10, κέξ. πρὸλ. ναυτικῶς, ἐτερόπλυνος. 2)

Μίσ., λαμβάνω χρήματα ἐπὶ ἐπιστροφῇ Ἀριστοφ. Νεφ. 1306, κτλ. ἀπό τινος Πλάτ. Τιμ. 421. ἐπὶ μεγάλοις τόκοις Δημ. 13. 19. —Ένεργ. καὶ μέσ. ἀντιτίθενται, ἀποδύσασιν οἱ δανεισάμενοι τοῖς δανείσας τὸ γιγνόμενον ἀργύριον παρὰ Δημ. 926. 24, πρὸλ. Αυσ. 148. 14, κέξ. 3)

Παθ., ἴδω, ἐπὶ τῶν χρημάτων, εἰδομαι ἐπὶ τῷ φ. ὡς δάνειον, Ἀριστοφ. Νεφ. 756, Έν., Δημ. ἐνδ' ὄνως. δάνειον, τὸ, (δάνος) ὡς παρ' ἡμῖν, δ. ἀπαιτεῖν Δημ. 911. 3. ἀποδιδόναι Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 9. 2. 3. πρὸλ. τὸ ἐπὶ.

δανείσας, τὸ, = δάνειον, δ. ποιεῖσθαι = δανείζεσθαι, Θουκ. 1. 121. τῶν μαρτύρων τῶν παραγιγνομένων τῷ δανείσασθαι Δημ. 925. 24.

δανείσας, δ, τὸ δανείζειν χρήματα, Σουλ. Έπιγρ. 82, Πλάτ. Νόμ. 291C, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 5. 2. 13. μεταφ., αἷμα δ' αἷματος πικρὸς δανεισμός ἦλθε Εὐρ. Ἠλ. 858.

δανείσας, βρμ. ἐπὶ 0. = πρίπει τις νὰ δανείσῃ (χρήματα), Πλούτ. 2. 408C.

δανείσας, οὐ, δ, ὁ παρέχων χρήματα ὡς δάνειον, Σουλ. Έπιγρ. 2058. 84, Πλούτ. Σδλ. 15, Ν. Δ.

δανειστικός, ἢ, ὡν, ὁ ἀνέχων ἢ ἐπιτήδειος εἰς δανεισμόν χρημάτων, Πλούτ. Ἀγρ. 13, κτλ. δ. δ. = δανειστής, Λουκ. Συμπ. 5. δανίζω, μεταγεν. τύπος τοῦ δανείζω, Ἀνθ. Π. 11. 309.

δανός, ἢ, ὡν, (δαίω) = κεκαυμένος, ἐξῆρος, ἀπεξηραμένος, «τσουρουλιμένος», ἔχλα δανὰ Ὀδ. Ο. 322. ὑπερβ. ἔχλα δανότατα Ἀριστοφ. Εἰρ. 1134. Πρὸλ. Δανῆ.

δάνος [δ], εὐς, τὸ, ὥρον, δόμα, Εὐφορ. Ἀποσπ. 89. πνεῦμα λαδῶν δ. οὐρανόθεν Έπιτάρ. ἐν τῇ Σουλ. Έπιγρ. 6287. II. κοινῶς = χρέμας δανέντα ἐπὶ τόκῳ, χρέος, ὀφειλή, Καλλ. Έπ. 50, Ἀνθ. Π. παραρτ. 252. (ἴδε ἐν λ. διδωμι) πρὸλ. τὸ παλαιὸν Λατ. dano, = donno, do.)

δάνος [δ], ὁ, Μακεδ. ἀντὶ θάνατος. Πλούτ. 2. 22C.—ἐνευθεν πῶ. δανότης, ἥτος, ἢ, ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 338, ἀμερῶν μόχθων καὶ θανότητος, ἴσως = ὑπερόχτος, ἀλλότρητος.

δαξ, ἑπὶ 0. = δαξ (κατὰ τὰ γυνῆς, πύξ, λῆξ), Ὀππ. Ἀλ. 4. 60. δαξισμός, ὁ, = δαξισμός, ἰδαξισμός, Τιμ. Λοκρ. 103A.

δαξ [δ], εὐς, τὸ, (δαίω, συγγενὲς τῷ φάω) = δαῖς, δαλός, ἔχον ἡμίλαστον, Ὀμ., ἴδε ἐν Ὀδ., π. χ. Δ. 300.

δαός, δ, ὡς ὄνομα δούλου, Λατ. Dnava (δαφος), Μένανδ., —πῶ. ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ βαρβαρικοῦ λαοῦ οἱ δαοί, ὡς τὰ Καρίων, Φρύγ, Γέτης, κτλ. ἴδε Niebuhr Kleine Schriften, 1. 377.

δαπανῶ, μέλλ. -ήσω, κτλ.—Παθ., μέλλ. δαπανήσομαι Πλούτ. 2. 218D, Ἀθῆν. ὁρ. ἐδανῆσθην Έν. Κύρ. 2. 4. 11. πρὶν. δεδανῆσθαι Ἡρόδ. 2. 125, Αυσ., κτλ. ὑπερβ. δεδανῆσθαι (κατα-) Ἡρόδ. 5. 34.—παθητικοί τινες χρόνοι ὡσαύτως εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ ἀποθετ. σημασι., δαπανῶμαι ὁ αὐτ. 2. 37, Ἀριστοφ. Πλ. 588, Πλάτ., κτλ. παρατ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 476, Αυσ. 172. 18. ὁρ. α', ἴσορ. Ἀντιδ. 225, ἴσαξ. 55. 22 [ἐν καὶ τὸ δαπανήσας σπανεῖ ἀμείσως κατωτ.] μέσ. ὁρ. δαπανήσας μόνον παρ' Ένυστ. πρὶν. ἴσορ. 883A.

ἴσορ. 883A. Έξοδόν, ἀναλίσκω χρήματα, κτλ., Θουκ. κτλ. ὑπὲρ τὴν οὐσίαν Δ. Δίφιλ. Έμμ. 1. 7. δ. τὰ προστατιόμενα Ἀνδρ. 34. 30. δ. εἰς τι, ἐξοδόν διὰ τι πρᾶγμα, Θουκ. 8. 45, Έν., Ἀπομν. 1. 3, 11. δ. ἐκ

τῶν αὐτοῦ ἴσαξ. 67. 18. τὰναλώματα πάντα ἐκ τῶν ἰδίων ἐδαπανῶμεν, ἡμεῖς ἐπληρόνομεν ὅσα τὰ ἐξοδα, Δημ. 504. 23.—οὕτως ἐν τῇ παθ., Ἡρόδ. 2. 125. τὰ λαμβανόμενα καὶ δαπανώμενα Ἀριστ. Πόλ. 5. 11. 19.—οὕτως καὶ ὡς ἀποθ. (ἴδε ἀναστ.) ἐξοδόν, Ἡρόδ. 2. 37. δ. μεγάλῃ Ἀνδρ. 33. 20, πρὸλ. Αυσ. 914. 3. μετὰ συστοίχου αἰτίας, τοσαύτας δαπανῶσθαι δαπάνας ὁ αὐτ. 161. 41. ἔσα ἐδαπανήσθαι εἰς τὸν πόλεμον Δημ. 17. 3, πρὸλ. ἴσορ. 383A. δ. ὥρεας Ἀριστ. Πόλ. 5. 11. 19. δαπανηθεῖς οὐδὲν ἴσαξ. 55. 22.

2) ἐξοδόν, διὰ τέλους μεταχειρίζομαι, καταναλίσκω, φθείρω, ἐξαπαλίσσω, τὰς οὐσίας αἱ μικραὶ δαπάναι δαπανῶσι Ἀριστ. Πόλ. 5. 8. 2. ἡ φύσις δ. τὸν θορόν ὁ αὐτ. Γεν. 3. 7. 3.—μεταφ. ἐπὶ προσώπων, πῦρ σε .. δαπανῆσαι Χρησμ. Σδβ. 8. 39. καὶ ἐν τῷ παθ., Ἀριστ. Γεν. 2. 6. 48. ἐν .. βαράθροις δαπανώμενους Διων. Ἀλ. 4. 81. ὑπὸ νόσου δαπανῶσθαι Πλούτ. Γάβ. 17. II. ἐνεργητικῶς, τὴν πόλιν δαπανᾶν, βάλω αὐτὴν εἰς ἐξοδα, ἐξαντλῶ, Θουκ. 4. 3, ἴδε Σουίδ. ἐν λ.

δαπάνη [δ], ἢ, (ἴδε δάπτω) τὸ ἐξοδόν, τὰ ἐξοδα, ἀνάλωμα, Ἡθ. Έργ. κ. Ἡμ. 721, κ. ἀλλ. δ. χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, χρημάτων Θουκ. 1. 129, 3. 13. δ. κοῦφη, τὸ ἐξοδόν εἶναι ὀλίγον, ἡ ἀπαρ., Εὐρ. Βάχχ. 891. εἰς κενὸν ἢ δ. ἔπιγρ. Έλλ. 546. 10.—ὡσαύτως κατὰ πληθ., Θουκ. 6. 15. δαπάναι ἐλπίδων Πίνδ. 1. 5. 73 (4. 57).

II. χρήματα ἐξοδουθέντα, ἵππων, εἰς ἱππους, ὁ αὐτ. 3. 49. δαπάνην παρέχιν, χρήματα ὅπως δαπανῆσθαι, Ἡρόδ. 1. 41. ἐυμφέρειν Θουκ. 1. 99. ὅπως μὴ ἢ εἰς τὸν ἐνίαυτὸν κειμένην δαπάνην εἰς τὸν μῆνα δαπανᾶται Έν. Οἰκ. 7. 36.

III. τάσις πρὸς δαπάνην, τὸ δαπανηρὸν, ἡ ἀσπίς, ἢ ἐν τῇ φύσει δαπάνη, φυσικὴ ἀσπίς, Δίσχιν. 83. 8.

δαπάνημα, τὸ, τὰ δαπανηθέντα χρήματα, ἐξοδόν, ἀνάλωμα, τὸ πλείστον κατὰ πληθ., Έν. Κύρ. 8. 1, 3, Σουλ. Έπιγρ. 1625. 13, κτλ. δαπανημάτων ἐνδοία, ἔλλειψις τῶν ἀναγκαίων, Πλούτ. 9. 42, 4.—ἐνικ. ἐν Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 4. 2, 2, κ. ἀλλ., Σουλ. Έπιγρ. 3600.

δαπανηρία, ἢ, τὸ δαπανηρὸν, ἡ ἀσπίς, Ἀριστ. Ἡθ. Ε. 2. 3. 4. δαπανηρός, ὁ, ὡν, ἐπὶ ἀνθρώπων, θαυμάσιος, πλουσιότατος, ἄσπετος, Πλάτ. Πόλ. 564B, Έν., Ἀπομν. 2. 6. 2. εἰς αὐτὸν Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 4. 2. 15, πρὸλ. 4. 1, 3 καὶ 35.

II. ἐπὶ πραγμάτων, πολυδάπανος, πολλὴν δαπάνην ἀπαιτῶν, Λατ. κλημπίουσις, πόλεμος Δημ. 58. 6. λειτουργία Ἀριστ. Πόλ. 5. 8. 20, πρὸλ. Ἡθ. Ν. 4. 2, 1.—Έπιγρ. -ρῶς Έν., Έλλ. 6. 5. 4.

δαπάνησις, εὐς, ἢ, δαπάνη, ἐξοδόν, Εὐστ. Ε. II. 372C.

δαπάνησις, ἢ, ὡν, φθείρων, καταστρεφῶν, φάρμακον δ. θυμοῦ Ἀέτ. 14A.—Έπιγρ. -κῶς, ὁσώτως, βιώναι Σέξτ. Έμμ. Π. 1. 230.

δαπανός, οὐ, = δαπανηρός, ἑλπίς Θουκ. 5. 103. μ. γεν., Ἀθῆν. 52E.

δαπανώ, = δαπανῶ, ἐξοδόν, ἀνάλωμα, Σουλ. Έπιγρ. 1464.

δαπέδον, τὸ, (πῶ. ἀντὶ ζά-πεδον, ὁ ἐ. διεπαδον, ἴδε ἐν ζα-)—πᾶσα ἐπίπεδος ἐπιφάνεια, ἐν τυκτῷ δαπέδῳ Ὀδ. (ἴδε ἐν λ. τυκτός) παρ' Ὀμ. συνήθως, τὸ πάτωμα ὁματίου, ὡς τὸ ἐδαφος, Ὀδ. Κ. 227, κτλ., Ἡρόδ. 4. 200, Έν., Κύρ. 8. 16. γλῆς ἀρότριοις ῥήξας δ. Ἀριστοφ. Πλ. 515. ἀλλ' ὡσαύτως ἀπολύτως, τὸ ἔδαφος, ἢ ἐπιφάνεια τῆς γῆς, κείμενον ἐν δαπέδῳ Ὀδ. Α. 577. καὶ κατὰ πληθ., πεδιάς, Πίνδ. Ν. 7. 50. Εὐρ. Ἰππ. 230, Σουλ. Έπιγρ. 391.—κατὰ τὸ πλείστον ποιητ., [δᾶ-, ἔπ. καὶ Ἀττ.] ἴδε ἐν λ. γῆπεδον].

δαπίδιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἐπῶν, ἴππαρχ. Ἀνασώχ. 1. 3.

δαπίς [δ], ἴδως, ἢ, ἑτερος τύπος τοῦ δάπνης, στρώμα λεπτόν, «ταπί», «χαλί», Ἀριστοφ. Πλ. 528, Φερεκρ. Κρατ. 8, Έν., Κύρ. 8. 8, 16, κατὰ πληθ. «τὰ τῆς Καρχηδόνος εἶχον μεγάλην φήμην, Καρχηδὼν δαπίδας καὶ ποικίλα προσκεφάλαια Έρμπα Φορμ. 1. 23.

δαπτειρα, ἢ, ἴδε δάπτρια.

δάπτης, οὐ, δ, ὁ κατατρώγων, τὴ αἷμα πίνων, δάπταις αἰμοπώτησι, ἐπὶ τῶν κινώπων, Λυκάβρ. 1403.

δαπτρια, ἢ, ὅλ. τοῦ προηγ. δ. νοῦσος, καταβιβρώσκουσα, Γρηγ. Ναξ. 2. 121B. δαπτειραν ἰδωδὴν αὐτῷ 172C.

δαπτω, μέλλ. δάψω (ἐκ τῆς √ΔΑΠ παράγονται ὡσαύτως τὰ δαρδᾶπτω, δαπάνη, θαψιλής, θεῖπνον, καὶ ἴσως τὸ δέπας) πρὸλ. Σανασκ. διπραγάνει, ἐνεργητικὸν τοῦ δᾶ (dividit) Λατ. dapes, daprare). Καταβροχθίζω, ὡς τὰ ἄγρια θηρία, Ἰλ. II. 159, κτλ.—ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ πυρός, ὁσῶς Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν 4. 183. ἐπὶ δόρατος, στίχῳ, διασχίζω, χρέα λειριόντα δάψει (πρὸλ. διαδάπτω). Ν. 831. ἐπὶ στήθων καὶ ἀκρωλίων, βοκάνίζω, κατατρώγω, Πίνδ. Ἀποσπ. 243. δ. τὰν παριάν, στήθω διὰ τῶν ὀνύχων, Δίσχιν. Ἰκίτ. 70.—μεταφ., ἐπὶ φθόνῳ, κατατρώγω ἢ βασανίζω ἐσωτερικῶς, Πίνδ. Ν. 40. δάπτει τὸ μὴ ὕδικον Σοφ. Ο. Τ. 682. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ παθ., συννοεῖ δάπτομαι κέαρ Δίσχιν. Ἰρ. 437. περὶ τοῦ ἐν στίχ. 899, ἴδε ἀμχάπτω.

δάρκατος, ὁ, εἶδος Θεσσαλικῶ ἀρτου, Σέλευκ. παρ' Ἀθῆν. 114B.

δάρδανος, ὁ, υἱὸς τοῦ Διό, ἱερωτὴς τῆς Δαρδανίας ἢ Τροίας,

Ἰλ. γ. 215.—ὡς ἐπὶ, Δάρδανος ἀνὴρ, Τρώες, Β. 701, II. 807· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατὰ πληρ., Δάρδανοι, οἱ Τρώες, Ἰλ.—ἐπὶ. Δαρδάνιος, α, ον, Τρωικός, Ἰλ.—καὶ παρὰ Ἡνδ. Δαρδάνειος· δηλ. Δαρδάνιος, ἴδιος, ἡ, γυνὴ ἐκ Τρώας, Ἰλ.· Δαρδάνια (ἔνν. γῆ), ἡ—Δαρδανίδης, ὁ υἱὸς ἡ ἀνιόντος τοῦ Δαρδάνου—Δαρδανῶνες, οἱ, ἀπόγονοι τοῦ Δαρδάνου, Ἰλ. Ζ. 414, II. 154, Κ. Σμ. 11, 425.

δαρδάπτω, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ δάπτω, ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, Ἰλ. Δ. 479, κτλ.· κτήματα, χρήματα δυσδάπτουσιν, κατατρώουσι τὴν πατρικὴν περιουσίαν τινός, Ὁδ. Ε. 92, πρβλ. II. 315· ὡσαύτως ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 711, Βατρ. 66.

Δαρεικός, ὁ, Περσικὸν χρυσοῦν νόμισμα, κυρίως ἐπὶ, συμφωνοῦν πρὸς τὸ σατὰτῆρ (ὑπερ προστίθεται ἐν Θουκ. 8. 28, Ἰεροδ. 7. 28), Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 602, Ξεν. Ἀν. 1. 1, 9, κτλ.· οὕτω, χρυσοῦς χαρακτῆρ Δαρεικὸν (Δαρεικός) ἔχων Διόδ. 17. 66· χρυσοῦς Δαρεικὸς Ἀλκίφρων 1. 5. (Λέγεται ὅτι κατὰ πρῶτον τὸ νόμισμα τοῦτο ἔκοψεν ὁ Δαρείος, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. ἐν ὅντι, Ἀρποκρ.) Δαρειο-γενής, ἔς, ἐκ τοῦ Δαρείου γεννηθείς, Αἰσχ. Πέρσ. 6. Δαρείος, ὁ, ὄνομα διαφόρων βασιλέων τῆς Περσίας· κατὰ τὸν Ἡρόδ. = τῷ ἄλλ. ἐρξέλης (δ' ἴδε). Εἶναι ἀναμφιβόλως ἑλληνας, τύπος τῆς Περσικῆς λέξεως dārā, βασιλεὺς, ἴδε Bähr Ἡρόδ. 6. 98, Hitter Erskunde, 8. σ. 77. Ὑπάρχουσιν καὶ ἄλλοι τύποι Δαρειάδος ἢ Δαρειάτος Ξεν. Ἑλλ. 2. 18, 19, Κτση. Περσ. 49, κέξ.· Δαρδάν Δισχ. Πέρσ. 554, 650· Δαρειήκης Στράβων 785.

δαρδάνω, ἀδρ. ὁ· ἑδράθων (πρβλ. δερκομαι, ἑδρακον)· μᾶλλον ἐν χρήσει ἐν τοῖς συνθέτοις ἴδε κατα-, ἐπικατα-, συγκατα-δαρδάνω—κοιμῶμαι, ἑδραθ' ἐνὶ προδούμῳ Ὁδ. γ. 143. (Πρὸς τὴν √ΔΑΡΘ, πρβλ. Σανσκρ. drā, drāmi, drāyāmi (dor-mio)· Δατ. dormio).

Δαρεικός, ὁ, ἐν ἐπιγραφ. ἀντὶ Δαρεικός, Συλλ. Ἐπιγραφ. 1511, 1571.

δάρως, δάρω-θιος, Δωρ. ἀντὶ δηρός, δηρό-θιος.

δάρσις, εως, ἡ, (δέρω) = γόδαρσιμον, ἀφαίρεσις τοῦ δέρματος, Ἡρόδ. παρὰ Γαλην. 2. 349.

δαρτός, ἡ, ὄν, ῥημα. ἐπὶ, τοῦ δέρω, = γδαρμένος, δαρτά πρόσωπα ἵππων, πρόσωπα ἵππων ἀνευ δέρματος, γδαρμένα, Χοιρ. 4. 4. χιτών, εἰς τῶν χιτῶνων τῶν ὕδατων, Παύλ. Αἰγ. 6. 61.

II. τὰ δαρτά = ἰσθύνει ἀνευ λεπίδων, ἀλλ' ἔχοντες σκληρὸν δέρμα, ὥστε ἀνάγκη νὰ ἐκδαρῶσι πρὶν παρασκευασθῶσιν, Ἀθην. 357C.

δαρυλλος, ἡ, Μακεδόν. ἀντὶ τοῦ δρυς, Ἡσύχ.

δαρχνά, = δαρχιμή, Κρητικ. Ἐπιγρ. ἐν Hell. J. 13, σ. 58.

δάς, γεν. δαδός, ἡ, ἀτ. συγγρ. ἀντὶ τοῦ δαίς (Δ).

δασασθαι, δασάσκειτο, δασάσκειτο, ἴδε ἐν λ. δατεύομαι.

δασακίλος, ὁ, ὄνομα ἰχθύος, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 2, 24.

δασακός, ὄν, (δα-, σικα) πυκνόσκιος, θαμνώδης, θρυμώδης, δασώδης, Ὑλη Ὁδ. Ε. 470, κτλ.—δρῆ Εὐρ. Πάχρ. 218· ἐπὶ πηγῶνος, Δισχ. Πέρσ. 310, Σοφ. Ἰρ. 13· πρβλ. δαυλάς.

δάσκα, τὸ, (δάσκαλος) = μερίδιος, μέρος, Ἡσύχ.

δάσκαμεις, εως, ἡ, = διαίρεσις, διανομή, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 37.

δασμολογία, = συλλογὴ ὡς φόρον, τι παρὰ τινος Δημ. 1355. 8.

2) μ. αἰτ. προσ. δασμολογεῖν τινα, ὑποβάλλει τινα εἰς φόρον, ἀπαιτῶ παρ' αὐτοῦ, φορολογῶ τινα, τοὺς νησιώτας δασμ. Ἰσοκρ. 68A· 8. τοὺς ἐκλογεῖται Ὑπερίδ. Εὐξ. 45· ἐντέθεν ἐν τῷ παθ. Ἰσοκρ. 66C—πρβλ. Βολκ. Αἰθ. St. 2. 55, 375.

δασμολογία, ἡ, συλλογὴ δασμοῦ ἢ φόρου, φορολογία, Πλούτ. Ἀντων. 23.

δασμο-λόγος, ὁ, ὁ συλλέγων φόρους, ἐισπράκτωρ, Στράβων 476.

δασμός, ὁ, (δασμα) = διαίρεσις, διανομή, διαμοίρασις λαίας, ἡν ποτε δασμός ἴκηται Ἰλ. Α. 166· διατρίχας δασμός ἐτύχθη Ἰγν. Ὁμ. εἰς Δῆμ. 86.

II. παρ' Ἀττ. = τὸ κατ' ἀναλογίαν ἐπιβαλλόμενον εἰς ἕνασιν χρηματικὸν ποσόν, ὡς τὸ φόρος, Ἰσοκρ. 213B· σκληρὰς ἀοίδου ὁ = φόρος πληρωνόμενος εἰς αὐτήν, Σοφ. O. T. 36· δασμόν τίτειν ὁ αὐτ. O. K. 635· ἐφαρμοζόμενον ὑπὸ τοῦ Ξεν. ἰδίως εἰς τοὺς Περσικοὺς φόρους, δασμόν φέρειν Ἀν. 5. 5, 10· ἀποφέρειν, ἀποδιδόναι Κύρ. 4. 6, 9, 2. 4, 14· ἐν τῷ πληθ. Ἀν. 1. 1, 8.

δασμοφορεῖω, = ὑποκίμαι εἰς φορολογίαν, ἴδω φόρους, Δισχ. Πέρσ. 486.—Παθ., δασμοφορεῖται τινι = φόρος πληρώνεται εἰς τινά, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 4.

δασμο-φόρος, ὄν, ὁ πληρώνων φόρον, ὑποτέλλας, Ἡρόδ. 3. 97, κτλ.· ὁ εἶναι τινι δαύτ, 7. 51, Ξεν.

δασομαι, ἴδε ἐν λ. δατεύομαι.

δάσος, εως, ἡ, (δάσος) = ὄρεος, ἀγέδενδρος τόπος, «ἀλγος», Στράβων 821, Αἰλ. π. Ζ. 7. 2, κτλ.

II. τὸ νὰ εἶναι τις τραχύς ἢ πλήρης τριχῶν τραχυῶν, οἶαι αἱ τοῦ χύδρου, Ἀλκίφ. 3. 28.

δασο-φρύς, ὁ, ὁ ἔχων δασείας ἢ δασύτριχας τὰς ὀφρῦς, Φυσιγγ., ἴδε Λοδ. Φρύν. 677.

δασπλήτης, ἡ, α τρομερά, φοικητή, φοδερὰ, Ὁδ. Ἐρινύς Ὁδ. O. 234, πρβλ. Ruhnke Ἐπ. Κρ. 155· ἐπὶ τῆς ἑκάτης, Θεόφρ. 2. 14· οὕτω καὶ δασπλήτης, θῆτος, ὁ, ἡ· δασπλήτης Χάρυβδι

Σιμων. 40· δασπλήτης Εὐμενίδης Εὐφορ. Ἀποσπ. 52, πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 241. (Τὸ σκοτεινὸν τοῦτο ἐπιθετικὸν φαίνεται εἶναι σύνθετον ἐκ τοῦ ἐπιτακτικῆς προσηματικῆς μορίου δα- ἢ ζα-, καὶ τῆς ῥίξης πέλας, πελάζω, παρεντέθιστος τοῦ σ'—περὶ τοῦ τύπου, πρβλ. πλάτης, τελεχισι-πλήτης).

δασσασθαι, ἴδε ἐν λ. δατεύομαι.

δασυ-γένειος, ὄν, ὁ ἔχων βαθύ, πυκνὸν γένειον, Τέλει. π. Λυκ. 307.

δασυγραφίω, γράφω μετὰ δασίος πνεύματος, Ἡρόδ. 11. 5. 241. (Τὸ σκοτεινὸν τοῦτο ἐπιθετικὸν φαίνεται εἶναι σύνθετον ἐκ τοῦ ἐπιτακτικῆς προσηματικῆς μορίου δα- ἢ ζα-, καὶ τῆς ῥίξης πέλας, πελάζω, παρεντέθιστος τοῦ σ'—περὶ τοῦ τύπου, πρβλ. πλάτης, τελεχισι-πλήτης).

δασυ-κρυός, ὄν, ὁ ἔχων δασεῖαν ἢ πυκνότεριαν τὴν οὐράν, ἀλώπηξ Θεόφρ. 5. 112.

δασυ-κνήμις, ἴδω, = τῷ ἱπομ., Νόνν. Δ. 14. 81.

δασυ-κνήμιος, ὄν, ὁ ἔχων δασείας, κεκαλυμμένας διὰ τριχῶν κνήμας, Ἀνθ. Π. 6. 32.

δασυ-κνήμων, ὄν, γεν. ὄνος, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Πλάτ. 4. 238.

δασύλλιος, ὄν, ἐπὶ, τοῦ Πάχχου, Πανσ. 1. 43, 5· παρὰ τὸ δασύνειν τὰς ἀμπέλους, κατὰ τὸ Ἑρμ. Μ. 248, 54.

δασυλλίς, ἴδω, ἡ, = ἄρκτος, Ἑρμ. Μ. 248. 55.

δασύμα, ὄν, τὸ, = τριχώμα, Ἀέτ. π. 131.

δασυ-μαλλος, ὄν, ὁ ἔχων δασύν μαλλόν, πυκνὸμαλλος, Ὁδ. 1. 425, Εὐρ. Κύκλ. 360.

δασυ-μέτωπος, ὄν, ἔχων τὸ μέτωπον κεκαλυμμένον διὰ τριχῶν, κριός Γεωπ. 18. 1, 3.

δασυντέον, ῥημα. ἐπὶ, πρέπει τις νὰ δασύνῃ, Ἀθην. 1071.

δασυντής, ὄν, ὁ ἀγαπῶν τὴν δασεῖαν, ἐπὶ, τῶν Ἀττικῶν, Πιετ. Ματρ. 179, 245. (ἐκ τοῦ δασύνω III.)

δασύνω (ῥ), μέλλ. -ύνω, κάμνει τι τραχύ ἢ πλήρες τριχῶν, τριχῶν, 3. τὰς ἀλώπεκας, ἐπαναφέρει τὴν τρίχα εἰς αὐτάς, Διοσκ. 1. 179.—Παθ., γίνωμαι ἢ εἶμαι τριχῶδες, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 60, Ἰππ. 1202A· ἐνατέον τοῦ φαλακροῦμαι, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 3. 11, 15.

II. κάμνει τι πυκνὸν καὶ συνεντῶδες, συσπαστικῶς, οὐρανὸν Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 51, Σημ. 2. 11.

III. θέτω δασεῖαν ἢ τὸ δασὺ πνεῦμα, Τρύφ. παρ' Ἀθην. 397B.

δασυπόδετος, ὄν, ἐπὶ λαγωῦ, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 0. 20, 0.

δασύ-παυς, παυός, ὁ, ὁ δασύν ἔχων πόδα, δηλ. λαγῶδες, Ισοκρ. 119B, Κρατῖν. ἐν Ἀδελ. 108, Ἀλκαῖ. Κωμ. Καλλιστ. 1, Ἀντιφ. Κυκλ. 2, κτλ., καὶ συχν. παρ' Ἀριστ. Ἰ. Ζ.· λαγῶδες ὁ δ. Παθ. 69.1.

II. παρὰ Πλιν. πύθ. κύνικος, Ιερμ. κυνι-αυλῆς, 8. 81., 10. 83.

δασύ-πρωκτος, ὄν, ὁ δασύν ἔχων πρωκτόν, Ἰδ. Κωμ. Ἀδων. 1.

δασύ-πυγος, ὄν, = τῷ προηγ., Σχολ. εἰς Ὁδ. 6. 112.

δασυ-πώγων, ὄν, ὁ, ὁ ἔχων πυκνότεριαν γενειάδα, Ἀριστοφ. Θεσμ. 33.

δασύς, εἷς, ὁ· Ἰων. θηλ. δασέα Ἡρόδ. 3. 32 (ἴδε ἐν τῷ λ.)· —ἀνιθετ. τῷ ψιλῶς ὑπὸ πᾶσαν ἔννοιαν.

I. ὁ ἔχων ἐπὶ τῶν πυκνότεριαν, δασεῖαν, 1) ὁ κατακεκαλυμμένος διὰ τριχῶν, τριχῶδες, πυκνός, τραχύς, ἑρμα, μέγα καὶ δασὺ Ὁδ. Ε. 51· ὁ, γενεσθαι, ἐπὶ τῶν φαλακρῶν, ἀνακτῶμαι τὴν κόμην, Ἰππ. Ἀφ. 1257· ἐπὶ λαγῶδων, γυνωδῶν, Ἡρόδ. 3. 108· ἔγερσος δασέα βοῶν ἢ βοῶν δασεῖαν ὡμοδόντας, ἀσπίδας ἐκ δερμάτιν φέροντας καὶ τὴν τρίχα, Ξεν. Ἀν. 4. 7, 22, 5. 4, 12.—Ἐπὶ τῶν δασέως ἔχειν Ἀριστ. Φυσικ. 11. 39.

2) πυκνός, Ὁδ. Ε. 40· ὁρῶν δασέα, ἀνιθετ. τῷ παρατετιλμένῳ, Ἡρόδ. 3. 32· ἐπὶ τῶν πυκνῶν κατατετιλμένων ἐκ θάμνων, ἑλιδίων, κτλ., ἀπολ., ὁ αὐτ. 4. 191, πρβλ. Ἰππ. Ἀφ. 289· διὰ τῶν δασέων, διὰ μέσου τῶν δασέων, Ἀριστοφ. Νεφ. 326· ἡ μ. εὐτ. τρέπου, 3. Ὁλη παντοῦν Ἡρόδ. 4. 21· ἴσθι αὐτὸν 109 Ἐλαφ. 110, 3· σπας, μετὰ γεν., ὁ παντοῦν δένδρεον Ξεν. Ἀν. 2. 4, 14· τὸ δασὺ, δασώδης χώρα, ὁ αὐτ. 4. 7, 7.

3) αὐτοῦ, τραχύς, πυκνός, νεφέλαι Διόδ. 3. 45.

II. ἔχων δασὺ πνεῦμα, Ἀριστ. π. Ἀκυσμ. 70, καὶ Γραμμ., ἰδίως ἐν τῷ ἐπιγρ. -έως ἢ δασεῖα (ἐνν. προσώπια), τὸ δασὺ πνεῦμα, Σίλεν. παρ' Ἀθην. 338A, κτλ. (Π10. ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος ἡτο δασυλ-ός, πρβλ. ἡδύλως ἡδύς, παχυλὸς παχύς· ὥστε ὅτι παρέρχεται ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίξης, ἐξ ἧς καὶ τὸ δασυλ-ός· συγγενεῖσι δασύτως καὶ πρὸς τὸ Δατ. pleuius, ὅτι τὸ βᾶθος πρὸς τὸ βένθος· ἴσως ὡσαύτως συγγενὲς τῷ λάσιος, ἴδε δὲ II. 6.)

—Συγγρ. δασύτερος, ὑπερθ. δασύτατος.

δασυμός, ὁ, τὸ ποιεῖν τι δασὺ, 3. φωνῆς, τραχύτης, Διοσκ. 1. 77.

δασύ-τονος, ὁ ἔχων δασὺ πνεῦμα, Εὐστάθ.

δασύ-στερνός, ὄν, ὁ ἔχων δασὺ, μαλλιαρὸν τὸ στήθος, Π11.

Ἐργ. κ. Π11. 512· ἐπὶ τοῦ Κενταύρου Νέσπου, Σοφ. Ἰρ. 557· οὕτω δασύ-στηθος, ὄν, Πρὸκλ. Πτωλ. 3. 14.

δασύ-στομος, ὄν, ὁ τραχεῖαν ἔχων φωνήν, Γολκρ. 5. 170.

δασύτης, ἡ, τραχύτης, τὸ ἔχων τρίχας, Ἀριστ. Φυσικ. 2. 7· κατὰ πληθ., Διόδ. 3. 35.

II. τραχύτης, δασύτης ἐν τῇ προφορᾷ γραμμάτων, κατ' ἀντιθέσιν πρὸς τὸ ψιλότης, Ἀριστ. Πωγ. 20. 4, πρβλ. Πολύδ. 10. 47, 10.

δασύ-τρωγλος, ὄν, = δασύπρωκτος, Ἀνθ. Π. 12. 41.

δασύ-φυλλος, ον, ὁ ἔχων τραχὺν φύλλον, Νίκ. Δλ. 260.
 δασύ-φυλλος, ον, = πυκνόφυλλος, μετν.
 δασυ-χάτης, ον, ὁ ἔχων τραχεῖαν καὶ πυκνὴν τρίχα, τρά-
 γος Ἀνθ. Π. 6. 32.

δασυόω, ες, ὁ κεκαλυμμένος διὰ πυκνῶν θάμνων, Γραμμ.

δασύομαι, Ὀμ., ἀνόμελ. ἀπαρμ. δασύομαι (-εσσάμην) Ἦσ. Ἐργ. κ. Πρ. 705· δασύομαι Ἦλ. Σ. 354· ἀν. δασάμην, δασάμην (πρὸλ. πατέομαι, ἐπασάμην) Ὀμ., Εὐρ. Ἰων. ἀσάσμετο Ἦλ. 1. 33· πρην. δέδασμαι Κύντ. Σμ. 2. 57· ἀλλ' ἐν παθ. σχηματ., ὡς κατωτ. Π· πρὸλ. ἀνα-, δια-, ἐν-δασέομαι. (Ἦσ ἐν λ. δαίω Π.)

Διανέμομαι τι μετὰ τινος, ὅτε κεν δασυόμεθα ληϊδ' Ἀγχιόλ. Π. 1. 138· τὰ μὲν εὖ δασσαντο μετὰ σφίσιν υἱος Ἀγχιών Δ. 308· ἀνδρα πάντα δάσασθαι Σ. 511, πρὸλ. Ὀδ. Β. 335, κτλ.· χθόνα δασέοντο Ζεύς τε καὶ ἀθάνατοι Πίνδ. Ο. 7. 101· μένος Ἀρης δασέονται, ἔχουσι μένος, δηλ., εἶναι ἐξ ἴσου πεπληρωμένοι μετὰ τὴν μάχην τοῦ Ἀρης. Ἦλ. Σ. 264· ἰδὼς ἐπὶ προσώπων ἐν ἀμφοτέροις, κρέα πολλὰ δαστέοντο Ὀδ. Α. 112· μοῖρας δασάμενοι δαίνυντ' Ἰ. 66, 1'. 280· ὁπίσσω ἔκτορα... εὐσεῖν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι, γὰρ τὴν ἀσπίδωσιν εἰς τεμάχια, Ἦλ. Ψ. 21, πρὸλ. Ὀδ. Σ. 87, Εὐρ. Τριπ. 450.

2) (ἡμίονος) χθόνα ποσὶ δασέοντο, ἐμύτρου τὴν γῆν διὰ τῶν ποδῶν των, Λατ. *circumdare viam pedibus*, Ἦλ. Ψ. 121.

3) κόπτω εἰς δύο, τὸν μὲν... ἵπποι ἐπισώτροις δαστέοντο Υ. 394. Π· ἐπὶ ἐνεργητ. σημασίας, ἀπλῶς = διαρῶ, δύο μοῖρας δασάμενοι τὸν στρατόν, διαίρεσαντες τὸν στρατὸν εἰς... Ἦρ. 7. 121· διαρῶ ἢ δῶν εἰς δύο, τῶν θεῶν τῷ ταχίστῳ... τῶν θνητῶν τὸ τάχιστον δασέονται ὁ αὐτ. 1. 216· πρην. μετὰ παθ. σημασ., διαρῶμαι, Ἦλ. Α. 125, Ο. 189, Ἦρ. 2. 84, Εὐρ. Πρ. Μαιν. 1329. Ποιητ. βῆμα ἐν χρήσει παρ' Ἦρ. 2. 84, μετὰ παθ. 11, ἀλλὰ σπάνιον παρ' Ἀττ., καὶ οὐδαμῶς παρὰ τοῖς πελοπονησίοις Ἀττικῶν πρὸλ. ἐνδασέομαι.

δασύριος, α, ον, διαρῶν, διανέμων, διαμοιράζων, Δίσχ. Θήβ. 711, δασυήτης, οὗ, ὁ, ὁ διαμοιράζων, Δίσχ. Θήβ. 945, Ἀριστ. Ἀποσπ. 383, Λυσ. παρ' Ἀρπ.

Δάτισμος, ὁ, τὸ γὰρ ὁμιλῆ τι ὡς ὁ Δάτις (ὁ τῶν Μήδων στρατηγὸς ἐν Μαρathoni), δηλ., τὸ γὰρ ὁμιλῆ κακῶς τὴν Ἑλληνικὴν (ἥπερ καλεῖται ἐν Ἀριστοφ. Ἦρ. 280 Δάτιδος μέλος), Ἠρωδιαν. σ. 443, ἐκδ. Ρίετς. (ἐνθα κακῶς Δαττισμός), Σουίδ. ἐν λ. Δάτις.

δασυήτης οἶκος, κατεσκευασμένος ἐκ δασύων, Διοσκ. 5. 70.

δασύκος, ὁ, εἶδος φυτοῦ, «δασυκί», φυτόμενον ἐν Κρήτῃ, ἐν χρήσει ἐν τῇ ἱατρικῇ, *Athanasia Cretensis*, Ἰππ. Οἶ. Ν. 387, Διοσκ. 3. 83· ὡσαύτως, δασύκων, τό, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 9. 15, 5· δασύκειον, τό, Νίκ. Θ. 858.

δασυλίας, ἡ, γυνὴ ἐκ Δαυλίδος, ἐπίθ. τῆς Φιλομήλας, ἥτις μετεβλήθη εἰς χειλιδόνα, Θουκ. 2. 29· οὕτως ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς Πρὸκνη μεταμωρβωθεῖσα εἰς ἀγρόν ἐκλήθη δασυλίας, Πλούτ. 2. 727B.

δασυλίας, ἡ, πόλις τῆς Φωκίδος, Ὀμ., κτλ. — δασύλιος, ὁ, ἐκ Δαυλίδος, Ἦρ. 8. 35· ἡ δασυλιεύς, ἕως, Δίσχ. Χο. 674· — δασυλία (ἐνν. χώρα), ἡ, ἡ χώρα τῆς Δαυλίδος, ἡ Φωκίς, Σοφ. Ο. Τ. 734.

δασυλὸς (οὐχὶ δαυλὸς, Ἀρχαῖ. 53), ὄν, δαυλός, πυκνός, ὑπήνη Δίσχ. Ἀποσπ. 30· μεταρ., δαυλοὶ πραπίδων δασυλὸι τε πόροι, σκοτεινὰ μηχανήματα, καὶ τὰ πυκινὰ φρένες, ὁ αὐτ. Ἰκέτ. 17. (Ἦσ ἐν λ. δασύς.)

δασύνη, ἡ, λέγεται εἶναι Θεσσαλικὸς τύπος ἀντὶ τοῦ δάφνης πρὸλ. *Alth. Mith.* 8. 101, 110.

δασυνο-φύρος, ον, = δαφνηφόρος, Ἀλκμ. ἀποσπ. 16 (Πγκ.) δάω, = ἰάωμαι, κοιμῶμαι, Σαπφώ 86· ἀνρ. ἔδωσεν παρ' Ἰσχυ. Πρὸλ. δαίω (Δ), τέλ.

δασυνοῦς, α, ον, = δαφνηνικός, ὁ ἐκ δάφνης ἢ εἰς δάφνην ἀνήκων, Χρυσ. Ἐκφρ. 260. Π· ὡς τὸ δαφνηφόρος, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, αὐτ. 9. 477.

δασυ-ἐλαϊον, τό, «δασυόλαζον», ἔλαιον ἐκ δάφνης, Διοσκ. 1. 49. δάφνη, ἡ, τὸ γινώσκον δένδρον, ἡ δάφνη, Λατ. *laureus*, Ὀδ. 1. 183, Ἦσ. Θ. 30· ἰερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ἔδιδε τοὺς χρησμούς αὐτοῦ ἐκ δάφνης γυάλων ὑπο Παρνησίου Ἰων. Ὀμπρ. εἰς Ἀπόλλ. 396· ἐξ ὧν εἶπέ μοι ὁ Φοῖβος... Πυθικὴν σελισσας δάφνην Ἀριστοφ. Πλ. 213· ἐρέω τι τοριώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης Ἰκαλλ. εἰς Ἀἴλ. 94· στεφανώσαι δάφνης στεφάνῳ Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1689, πρὸλ. 2061, 3641h. 20 (προσθ. ἡ) — Οἱ περὶ τῆς δάφνης μῦθοι εἶναι μεταγενέστεροι, Πανσ. 8. 20, Ὀβιδ. Μεταμ. 1. 452 κίε.

Π· δ. Ἀλεξανδρεῖα, εἶδος δάφνης, *ruisus*, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1. 10, 8, Διοσκ. 4. 147.

δασυήτης, εσσα, εν, πλήρης δάφνης, ἔχων ἀφρονίαν αὐτῆς, Νόνν. Δ. 13. 76.

δασυήτης, ες, (ἐρέω) ὁ σκιαζόμενος ὑπὸ δάφνης, Χρησμ., Σιδ. παρ' Εὐστ. Εὐαγ. Πρ. 239A.

δασυ-φάγος [α], ον, ὁ φαγὼν ἢ τρώγων δάφνην, ἐντεῦθεν = ἐύθεος, Λυκόφρ. 6.

δασυφορεῖν, τό, ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ δαφνηφόρου, Θεοφρ. παρ' Ἀδην. 424F.

δασυφορεῖν, φέρω κλάδους ἢ στεφάνους ἐκ δάφνης, Πανσ. 9. 10, 1, Πλούτ. Δίλ. 34, Ἐπιγρ. Ἰων. Ἰων. 1082a, Ἠρωδιαν., κτλ.· διερθεῖεν ἀντὶ δαφνηφορεῖν παρὰ Δίῳ Κ. 37, 21.

δασυφορία, ἡ, τὸ φέρειν δάφνην εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Πρὸλ. παρὰ Φωτ. σ. 321. 11 κίε.

δασυφορεῖς, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς Ἀπόλλωνα τὸν δαφνηφόρον· τὰ δαφνηφορικὰ, ἄσπρα εἰς τιμὴν αὐτοῦ, Πολυδ. Δ. 33, Φωτ. Βιβλ. 321. 34.

δασυ-φύρος, ον, ὁ φέρων δάφνην, δ. τιμαῖς Δίσχ. Ἰκέτ. 706· δ. κλῶνες, κλῶνες δάφνης φερόμενοι εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Εὐρ. Ἰων. 422· δ. ἄλλος, δάσος ἐκ δάφνης, Ἠρωδιαν. 1. 12.

Π· ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος, Πανσ. 9. 10, 4· Ἀπόλλωνος δαφνηφορίᾳ ὑπάρχει ἐν ἐπιγραφῇ τινὶ τῆς Χαριωνείας ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1395· πρὸλ. δαφνήτης, δαφναῖος.

δασυφάγος, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς δάφνην, τὰ δασυφάγα, ποιητὰ τοῦ Ἀγαθίου, Ἀνθ. Π. 6. 88.

δασυφύρος, ἡ, ον, ὁ ἐκ δάφνης πεποιτημένος, ἔλαιον Θεοφρ. π. Ὀσμ. 28, Διοσκ. 1. 50· ὁ ἐκ ἔλλου δάφνης, Ἐρπηξ. Καλλ. Ἰγν. εἰς Ἀπόλλ. 1.

δασυφύρος, α, ον, = τῷ προηγ., Ἰππ. 465. 46· ὄνομα τῆς Ἀρτέμιδος, Στράβ. 343.

δασυφύς, ἡ, ὁ καρπὸς τῆς δάφνης, δαφνοκκούουζον, Ἰππ. 465. 44, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1. 11, 8.

δασυφύτης, ον, ὁ, ὁ δαφνηφόρος, δάφνην ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Συρακούσαις, Ἰσχυ. πρὸλ. δαφνηφόρος.

Π· ἐκ δάφνης, οἶκος Γεωπ. 8. 8.

δασυφύτης, ἡ, ἡ εἶδος κασίας, Διοσκ. 1. 12.

δασυφύ-κυκλον, τό, καὶ δασυφύ-κυκλος, ὁ, = δασυφύς, Ἀλξ. Τρ. 27 καὶ 572. Ἀέτ. 4. 23. Ἰππιατρ. 128. 185.

δασυφύ-γυθός, ες, ἐπὶ τῇ δάφνῃ τερεόμενος, Ἀνθ. Π. 9. 525. 5. δασυφύ-ειδής, ες, ὁμοίος δάφνῃ, τὸ δ., θάμνος δάφνη ὁμοίος, Ἰππ. 575. 15, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 9. 15, 5.

δασυφύ-κωμης, ον, ὁ, = τῷ ἐπομ., Ὀμπρ. Κ. 1. 365.

δασυφύ-κομος, ον, ὁ διὰ δάφνης ἐστεμμένος, Ἀνθ. Π. 9. 505. 11.

δασυφύ-πώλης, ὁ, ὁ πωλὼν δάφνην, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀριστοφ. παρ' Ἰσχυ.

δασυφύς, ὁ, = δάφνη, Διοσκ. Νόθ. 4. 147.

δασυφύ-σκιος, ον, ὁ ὑπὸ δάφνης σκιαζόμενος, ἄλλος Διογ. Τραγ. παρ' Ἀδην. 636A.

δασυφύτης, ες, = δασυφύειδής, πλήρης δάφνης, γυάλα Εὐρ. Ἰων. 76.

δασυφύων, ὄνος, ὁ, ἄλλος ἐκ δάφνης, Ἀρχαῖ. σ. 14.

δασυφύτης, ἡ, ὄν, ὁμοίος πρὸς δάφνην, Γεωπ. 12. 39, 6.

δασυφύειδής, ὄν, = δασυφύνης, ὁ ἴδω.

δασυφύνης, εσσα, εν, μεταγεν. τύπος τοῦ ἐπομ., Νόνν. Δ. 1. 425· πρὸλ. φοινιήτης.

δασυφύνης, ὄν, ἐν τῇ Ἦλ. ὡς ἐπίθ. ἀγρίων ζῴων, ἐπὶ τοῦ χρίματος αὐτῶν = βαθέως ἐρυστός, μέλας, ὑποκίτρινος καὶ μελαφὸς (ὡς ἐξηγεῖται ὑπὸ τῶν πλείστων ἐκ τῶν παλαιῶν ἐξηγητῶν, εἰ καὶ τινες αὐτῶν προσθέτουσι ἑτέραν σημασ., = λίαν αἵματηρὴς, αἷμα ἀχνίζων), δασυφύνην δέρμα λεόντος Ἦλ. Κ. 23· δασυφύνης ἐπὶ νῶτα δασυφύνης Β. 308· ὅπως δ. Α. 474· λαίφρος δ' ἐπὶ νῶτα δασυφύνην λυγκὰς ἔχει Ἰγν. Ὀμ. εἰς Πῆνα 23· ὁ κύπτος δασυφύνης ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν, εἴμα... δασυφύνην αἵματι, σκοτεινὸν ἐκ τοῦ αἵματος, Ἦλ. Σ. 538, πρὸλ. Ἦσ. Ἀσπ. Ἦρ. 159· οὕτως, δασυφύνης ἀέτος Δίσχ. Πρ. 1022· λεόντων αὐτ. Ἦλ. Εὐρ. Ἀλκ. 581· καὶ ἐν Πίνδ. Ν. 3. 142, δ. ἄγραν δύνατον γὰρ ἀναγέρχεται εἰς τὸ χρώμα τοῦ ζῴου, ἥπερ ἀνέγραψεν ὁ αὐτός. 2) μεταρ., δ. Κίρρες Ἰστ. Ἀσπ. Ἦρ. 250· πῆμα Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 394· δασυφύς Δίσχ. Χο. 607.

δασυφύτης [τ], ἡ, ἀφρονία, τροφὴς Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 6. 18, 7· τοῦ ὕψους ἡ αὐτ. Γεν. Ζ. 5. 3, 12.

δασυφύεσθαι, ὁποθ., ἔχω ἀφρονίαν, τινι, εἰς τι πρῆγμα, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ φίλωνος περὶ τῶν 7 θεῶν. 2) ἀφρόνως παρέχω, χορηγῶ, τὴν Εὐστ. Πονημ. 81. 3.

δασυφύτης, ες, (δάπτω) ἀφρονος, πολὺς, ὕδωρ Ἰππ. Οἶ. 395· ποτόν Ἦρ. 2. 121, 4· ὕδωρ αὐτ. 3. 130· τροφὴ Ἀριστ. Γεν. Ζ. 4. 6, 5· τῷ ἀλλ' δασυφύεσθαι χρῆσθαι, εἰς μεγαλειτέραν ποσότητα αὐτ. Ἰ. Ζ. 7. 4, ἐν τέλ. — Ὑπέρρ. -ὡς (ποιητ. ἕως), ἐν ἀφρονίᾳ, Θεοφρ. 7. 145· δ. παρέχεσθαι πάντα Διὶ δ. 5. 14, πρὸλ. 19. 3.

2) ἐπὶ τόπου = ἀχανής, μέγας, ἐκτεταμένος, ἐρημία, Λυκόφρ. 957· καὶ οὕτως ἐν ἐτέρῳ τύπῳ, δασυφύς αἰθήρ Ἐμπεδ. 180.

Π· ἐπὶ προσώπων, ἐλευθέρως, δαπανηρῶς, ἄσματος, Ἐπιγρ. 139 Ἀθην.· δ. χορηγός Πλούτ. Περικλ. 16· οὕτως, κακία δ. τοῖς πάθεσιν ὁ αὐτ. 2. 500E· — ἐπερὶ, ἐπὶ δασυφύεστατα ζῆν, χρῆσθαι Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 6, Κύρ. 1. 6, 17.

* δάω, ῥίξα παλαιὰ = μανθάνω, Λατ. *discere*, ἐπερ γίνεται ἐνεργητικὸν = διδάσκω· ἐν τῷ μετ' ἀναδ. πλ. ἀνρ. 6' δέδωκε καὶ ἐν τῷ δευδασκω, Λατ. *docere*. Δι' Ὀμηρικὰς χρήσεις καὶ οἱ τύποι ἔχουσιν ὡς: 1) ἀμεταβ., ἀνρ. ἐδάην (συνήθως ἀποδοδόμενος εἰς ἑνεστ. δάημι), Ἦλ. Γ. 208, Τραγ. (ἐν χορ. μόνον), δηλ. Δίσχ. Ἀγ. 129,

δ. χάρις, ὠλερὰ ἀγαθότης, ὁ αὐτ. Χρ. 517· δ. σποδός, μηδαιμὴν τέρας, Σοφ. Πλ. 758· δ. ἀλγῆδων, εὐα ὁ αὐτ. Ο. Κ. 513, 'Αντ. 1311 γῆρας Κῶρ. 'Εκ. 157.—Λέξιν· 'Αττ. καὶ τὸ πλείστον ποιητ. ἐν χορείαι παρὰ τῷ Αὐστ. 170 22, Αἰσχίν. 24, 32. [Π παραλήγουσα εἶναι βραχεία ἐν Σοφ. 'Αντ. 310, Πλ. 849, Εὐρ. 'Ικέτ. 279, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 139, Στρεφ. 165, κτλ.]

δειλιότης, ἡ, ἀλλοιότης, ἐλαινότης, Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1148.

δειλακρίων, ὠνος, ὁ, δειλός· ἀλλὰ συνήθως ἐπὶ σημασίας ὡσπευτικῆς, ὁ καυμένος, 'Αριστοφ. Εἰρ. 103, 'Ορν. 143.

δειλ-ακρος, α, ον, ἵκναι οἰκτρός, ἡ οἰκτου ἀξίος, 'Αριστοφ. Πλ. 973, Πρωτῆς ἐν Βῆκ. Αὐρ. 'Ελλ. σ. 882.

δειλανδρῶν, εἶμαι δειλός, ἀνδρῶν, 'Ιώσηπ. Μακκ. 10.

δειλ-ανδρῶν, ον, ἀνδρῶν, 'Αρχιδ. π. 71, 24, καὶ παρὰ μεταγ. οἵτινες ὡσαύτως μεταχειρίζονται τὸ οὐσιαστ. **δειλανδρία, ἡ**, καὶ **δειλανδρῆσις, ἡ**, καὶ **δειλανδρῆσιμός, ὁ**.

δειλαρ, ατος, τὸ, = δέλαρ, Κελλ. 'Αποσπ. 458.

δειλη, ἡ, τὸ μετὰ μεσημέριον τῆς ἡμέρας, ἔσσεται ἡ ἡμέρα ἢ δειλη ἢ μέσον ἡμέρᾳ Πλ. Φ. 111· τὸ μετὰ μεσημέριον μέρος τῆς ἡμέρας ἢ το διηρημένον εἰς πρῶτον καὶ δεύτερον (πρωία καὶ ὀψία)· περὶ δειλην· πρωίην γενόμενῃν 'Πρόδ. 8, 6· δειλην ὀψίης ὁ αὐτ. 7, 176, Δμ. 1301, 28· περὶ δειλην ἡδὴ ὀψίαν Θουκ. 8, 20· (μεταγεν., περὶ δ' ἐσπέραν 'Πρωτῶν. 3, 12). 2) αἴθερ ἢ διακρίσις συνηθέστερον δὲν ἐστὶν τὸ ἐκ τῆς αἰτίας τοῦ ὧμα. Μ. καὶ Μείρ., καὶ δειλη ἡ ἐν χρήσει μόνον, ὅπως ἀρλόγῃ τὸ μετὰ μεσημέριον διάστημα, ἐκτὸν τὸν χρόνον ἀκριβῶς μετὰ τὴν μεσημέριαν, δειλη δὲ τέμνεται ὁπώρα Σοφ. 'Αποσπ. 239· ἡδὴ ἡν μέσον ἡμέρας... ἡνίκα δὲ δειλη ἐγένετο Ξεν. 'Αν. 1, 8, 8· ἀμφὶ δειλην, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὀψέ (ὅρα κατωτ.), αὐτὸ δὲ 2, 2, 14· περὶ δειλην 'Πρόδ. 9, 101, Θουκ. 4, 69, 103· ἀπὸ δειλῆς, ἀπὸ τῆς ἀπογεύμας, 'Αριστ. 'Ιστ. 2, 6, 8, 3· τῆς δειλῆς, ἐν καιρῷ τοῦ μετὰ μεσημέριον μέρους τῆς ἡμέρας, Ξεν. 'Αν. 7, 3, 10· ἄλλ' ὡσαύτως.

6) τὸ δεύτερον μέρος τοῦ μετὰ μεσημέριον χρόνου τῆς ἡμέρας, ἐσπέρα, δεινόν, τῆς ἡμέρας ὅλης διήλθον... ἀλλὰ δειλῆς ἀφίκοντο αὐτῶν 3, 3, 11· ἡνίκα ἡν δ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ τῆς νυκτός, αὐτῶν 3, 4, 34, πρὸν. 4, 2, 1, 7, 2, 16· μέγρι δειλῆς ἐξ ἐωθινοῦ ὁ αὐτ. 'Ελλ. 1, 1, 5, πρὸν. 4, 1, 22· ἐωθεν κοί δειλῆς, ἐνωρίς τὸ πρωὶ καὶ ἄργα τὴν ἐσπέραν, 'Αριστ. 'Αποσπ. 488· πρὸς τὴν δειλην ὁ αὐτ. 'Πρόδ. 26, 33· δειλην ὥρον, 'Ικέτ. 10, 5.

3) παρὰ μεταγεν., περὶ τῆς πᾶν μέρος τῆς ἡμέρας, π. γ. πρὸ δειλῆς ἑώρας, ἐνωρίς τὸ πρωὶ, Σουετ. 1596· περὶ μεσημέριαν δ., περὶ τὸ μεσημέρι, 'Αχ. Τάτ. 3, 2. 'Ο Ψυδρ. ἐν Λεξίλ. φρονεῖ ὅτι τὸ δειλην εἶναι ἕτερος τύπος τοῦ εἰλην, ἡ θερμότης ὡρα τῆς ἡμέρας).

δειλία, ἡ, τὸ νᾶ εἶναι τις δειλός, φόβος, ἀνδρεία, 'Πρόδ. 1, 37, Σοφ. Ο. Τ. 536, κτλ.· δειλίην ὀφλεῖν, κατηγορεῖσθαι ἐπὶ ἀνδρείᾳ, 'Πρόδ. 8, 26· δειλίαν ὀφλεῖν (ἐνν. δίκην) 'Ανδοκ. 10, 21· ἐνοχος δειλίαν (ἐνν. δίκην) Αὐστ. 140, 1. μεταξύ δειλίαν καὶ θρασύτητος κεῖται ἡ ἀνδρεία 'Αριστ. 'Η. Ν. 3, 9.

δειλιάνω, κάμνω τινὰ νᾶ φοβῆται, 'Εἰδ. (Δευτ. κ', 8).

δειλιάσις, εως, ἡ, τρόμος, φόβος, ἐκλειψις τοῦ θάρρους, ἀνάνηρα, Πλούτ. Φαβ. 17.

δειλιάω, φοβούμαι, Διόδ. 20, 78· συνηθέστερον ἐν τῷ συνθέτῳ ἀποδειλ-.

δειλινός, ἡ, ὦν (δειλῆ) συνηρ. ἀντὶ δειλινός, ὁ ἀνῆκων εἰς τὴν δειλην, δ. ἤρξατο Κωμ. 'Ανών. 336, πρὸν. Δουκ. Δημ. 'Εγκωμ. 31· τὸ δ., ὡς ἐπὶρρ., ὡς παρ' ἡμῖν, πρὸς ἐσπέραν, ὁ αὐτ. Λεξίφ. 2.

II, τὸ δ. (ἐνν. δειπνον) τὸ πρὸς ἐσπέραν φαγητόν, «δειλινό», 'Αθήν. 418B.

δειλο-κάρδεις, ον, δειλός, ἀτόλμος, Βυζ.

δειλο-καταφρονήτης, ὁ, = θρασυδειλος, Πτολ. Τετρ. 66.

δειλο-κωπέω, ἐκπατῶ, ἐνροτῶ, 'Ερμπαπ. ἐν 'Αδῆλ. 10.

δειλούμαι, ἀποθ. (δειλη) κλίνω πρὸς ἐσπέραν, δειλέτῳ τ' ἡ-λίος, ὁ ἥλιος ἔβαινε πρὸς τὴν δύσιν, 'Οδ. Η. 289· οὕτως ὁ 'Αρίσταρχ. ἀνεγίνωσκιν ἀντὶ δύσαστο, — ἐπειδὴ ἐκ τῶν συμφραζομένων γίνεται ἔργον ὅτι ὁ ἥλιος ἀπείχε τῆς δύσεως.

δειλούμαι, Δωρ. ἀντὶ βούλουμαι, 'Επιγρ. ἐν Hell. I. 63.

δειλόομαι, παθ., φοβούμαι, Μακκ. 1, 16, διάφ. γραφ. ἐν Διόδ. 20, 78.

δειλο-ποιός, ὦν, ὁ κάμνων τινὰ δειλόν, Σχολ. εἰς Σοφ. Τρ. 1030.

δειλός, ἡ, ὦν (δέος). I. ἐπὶ προσώποιον, ἀνάνδρος, «φοβιστὴρ», ἀψυχος, ἀντίθετον τῷ ἀλκιμος· Πλ. Ν. 278· ἐντεῦθεν, κατὰ τὴν ἡρωικὴν ἐποχὴν, φαῖλος, πρόστυχος, μηδαιμῶν, ἡλ. Α. 293· δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγυαί 'Οδ. Θ. 351, ἐξῆς ἔδε Νίτσακ. καὶ ὡσαύτως, ἀντίθ. τῷ εὐλόγος, καὶ κατὰ πολὺ ὅμιλον τῷ κακός, πρόστυχος, ἐκ παταπῆς γενεῆς, 'Πσ. 'Αποσπ. 55· ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαίτας ἰασιν Ἑσπολ. Χρυσ. γέν. 14· ἔδε ἐν Π. ἀγαθὸς I, 1· — δειλός τινος, φοβούμενος ἀπὸ τινος, 'Ανθ. Π. 9, 410· οὕτω μετ' ἀπαρ., αὐτῶν Β. 232. 2) συνηθέστερον, ἀόλιος, ἀτυχής, ταλαίπωρος, 'Ομ., μετὰ τινος ἰνολας συμπαθείας, ὡς τὸ Λατ. miseri, δειλοὶ βροτοί, δυστυχεῖς θνητοί! συγχὼν παρ' 'Ομ.

ἃ δειλὴ δυστυχισμένη! ἃ δειλοί, δυστυχεῖς, κακώτατοι! οὕτως, ἃ δειλὴ ξείνων 'Οδ. Ε. 361· Πατροκλῆος δειλοτο 'Ιλ. Ρ. 670.

II, ἐπὶ πραγμάτων, δυστυχῆς, ἐλεεινός, γῆρας 'Πα. 'Εργ. κ. Πρ. 113· τὰ δ. κέρδη Σοφ. 'Αντ. 326· ἔργα, λόγος, κτλ., Θέογν. 307, Εὐρ. 'Ανδρῶν. 757, κτλ.—Οἱ 'Αττ. μεταχειρίζοντο τὸ δειλός κυρίως ἐν τῇ πρώτῃ σημασίᾳ· τὸ δὲ δειλαίος μετὰ τῆς δευτέρας. Πρὸν. δεινός.

δειλότης, ἡ, = δειλία, ἀνάνηρα, Πούχ. ἐν λ. δειλίην. **δειλό-φθονος, ον**, φθονερὸς καὶ δειλός ἄμα, Πούχ. Φυσ. σ. 210. (ἀμφιβολ.).

δειλό-ψυχος, ον, ἐλιγψυχος, δειλός, 'Ιώσηπ. Μακκ. 8, 16.

δεῖμα, τό (δεῖδω) φόβος, τρόμος, κατάπληξις, δεῖμα φέρων Δανασοῖσι 'Ιλ. Ε. 682· δεῖματι πάλλων Σοφ. Ο. Τ. 153· δεῖμα λοιπὸν εἶναι τινὰ 'Πρόδ. 6, 74· ἐς δεῖμα πεσεῖν, ἐν δεῖματι κατε-στάναι ὁ αὐτ. 8, 118, 36· — πλ., Σοφ. Πλ. 626, Ο. Τ. 204· φόβοι καὶ δ. Θουκ. 7, 80, κτλ.

II, ἀντικείμενον φόβου, τρόμος, κατάπληξις, ὡς πῦρ σὺ καὶ πᾶν δ. Σοφ. Φ. 927· ἐκ δ. τοῦ νυκτέρου ὁ αὐτ. 'Πλ. 410· ἀντιπάλους δ., 'Επιγρ. 6, 'Ελλην. 343· — ἰδίως κατὰ πλῆθ., Αἰσχύλ. Πρ. 691, Νο. 524· δεῖματι τῶν ἀγγ., τρομερὰ πλῆθι ἢ τέρατα, αὐτ. 586· δεῖματα θηρῶν Εὐρ. 'Πρ. Μαιν. 100· πρὸν. νυκτεφότος.

δειμαίνω, ἐν γῆρας μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ. (μέλλ.) **δει-μανεῖ** ἐν Αἰσχύλ. Κῶμ. 519 εἶναι ἀπλῶς εἰκασία· καὶ οἱ πλείστοι τῶν ἐκδοτῶν προτιμῶσι τὴν τοῦ Δολερε — δεῖ μένιν· — εἶμαι ἐν φόβῳ, ἐν καταπληξίᾳ διατελεῖν, 'Υμν. 'Ομ. εἰς 'Απόλλ. 404, 'Πρόδ. 3, 51, κτλ. — Συνηθέστερ. ὡς τὸ δειδῶ ἀπολ., 'Υμν. 'Ομ. εἰς 'Απόλλ. 404, Σοφ., κτλ.· περὶ τινι, ὑπὲρ τινος 'Πρόδ. 3, 35, 8, 140· ἀμφὶ τινι Σοφ. Ο. Κ. 492. 2) ἐπομένως ἐξηγητικῆς προτά-σεως διὰ τοῦ μὲν... ὅθεν. 541, 'Πρόδ. 1, 165, Σοφ. Τρ. 481. 3) μετ' αὐτ., φιλοῦμαι τι, 'Πρόδ. 1, 159· πάντα δ. Αἰσχύλ. Πέρος. 600, πρὸν. Πρ. 41· — μετὰ συστολῆς αἰτίας, δεῖμ' δ' εἰμαίνεις Εὐρ. 'Ανδρ. 863· — παθ., εἶμαι φοβισμένος, Κόνιν. Σμ. 2, 499.

δειμαλός, α, ον, δειλός, πλήρης φόβου, Μόσχ. 2, 20, 'Αριστ. Ψυσίον. 6, 2. — 'Επὶρρ. — λέως Χρησμ. Σιδού. 1, σ. 176.

II, φοβερός, ἐμποῖων φόβον, Βατραχου. 289, Θέογν. 1124.

δειματηρός, α, ὦν, πλήρης φόβου, 'Απολλ. Δύσερ. Συνη σ. 181.

δειματικός, ον, ὁ ἐπὶ τοῦ Διός, ὁ ἐκφοβῶν, Διον. 'Αλ. 6, 90.

δειματώεις, εσσα, εν, πεφοβισμένος, κατεπτοημένος, 'Ανθ. Π. 9, 244.

δειματο-ποιός, ὦν, προξενῶν φόβον, Σχ. Εὐρ. 'Εκ. 69 (πρὸν. δειματώει).

δειματω-σταγής, ες (σταγῆ) σταγῶν τρόμον, πλήρης τρόμου, Αἰσχύλ. Νο. 842· ὅλλ' οἱ πλείστοι τῶν ἐκδοτῶν ἀπεδέξαντο τὴν τοῦ Στάσιλῃ δὴρῶσιν αἰματωσταγῆς.

δειματώω, ἐκφοβῶ, 'Πρόδ. 6, 9, 'Αριστοφ. Βατρ. 144, Πάο., ἐκφοβούμαι, Αἰσχύλ. Νο. 845, Σοφ. 'Αποσπ. 147, Εὐρ. 'Ανδρ. 42, κτλ., Πλάτ. 'Αλ. 370Α.

δειματώδης, ες (εἶδος) τρομερός, φοβερός, 'Πούχ.

δεῖμος, ὁ (δέος) φόβος, τρόμος· ἐν τῇ 'Ιλ. αἰετοὶ προσωποπ., παρίστανται δὲ ὡς ὑπ' αὐτοῦ συνοδεύμενοι Φόβος, 'Ερις, Γοργώ, κτλ., ὡς 'Ιλ. Δ. 440, πρὸν. Α. 31, Ο. 119· κατὰ τὸν 'Πσ. Θ. 934, υἱὸς τοῦ 'Αρείως.

δεῖν, ἀπαρέμφ. τοῦ δεῖω, ἔδε ἐν λ. δεῖ. 2) συνηρ. οὐδ. μετοχ., ἔδε δεῖ III, (ἔδε Κόνιν. 'Ιλυσσ. Παρ. σ. 183 κέξ.).

δεῖνα, ὁ, ἡ, τό, γεν. **δεῖνας**, δοτ. **δεῖναι**, αἰτ. **δεῖνα**, αἰτ. **δεῖνα**· ὁ ἐνός· ἄλλοι (ἔδε τὰ κατωτ. μνημονεῖσθαι χωρίαι)· ὀνομαστικῆς τῆς δεῖν, ὁ ἀναγέρνεται ἐκ τοῦ Σωφρωνιστοῦ 'Απολλ. π. 'Αντιν. 336C, πρὸν. 'Ιω. 'Αλξ. τονικ. ποραγγ. 25· γενικὴ δὲ καὶ δοτ. τοῦ δεῖ-νατος, τῷ δεῖνασι ἀναγέρνεται ὑπὸ 'Απολλ. αὐτ. 336· — τοιοῦ-τός τις, «ἐνας καπνοῦς», ἢν δὲν θέλει τις ἢ δὲν εὐνᾶται νᾶ ὀνομάσῃ, «ὡς τάδε», αἰετοὶ μετὰ τοῦ ἄρβου, ὁ δεῖνα 'Αριστοφ. Βατρ. 918, κτλ.· τὸν δεῖνα τὸν τοῦ δεῖνα ὁ αὐτ., Θεσμ. 622· ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος τὸν δεῖνα εἰσαγγέλλει Δημ. 167, 25· ἃ ἂν δ. ἢ δ. εἴπη ὁ αὐτ. 27, 11· ὁ δ. καὶ ὁ δ. 'Αριστ. Ρητ. 3, 15, 5· τὸ δ., κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τὸ πέος, 'Αριστοφ. 'Αχ. 1149, πρὸν. Σχολ. Δουκ. Δι. Κατηγ. 23· τὸ δ. δ' ἐσθλῆς· «πρωγῆς τὸ δεῖνα φάρις» 'Αντιφ. Κουρ. 2· κατὰ γεν., ἐμὸς ἢ τοῦ δεῖνος, ἰδικός μου ἢ ἄλλου διός, τοῦ τάδε, 'Αριστ. Πολ. 2, 3, 5· δοτ., τῷ δεῖνι μεμφόμενος Δημ. 488, 23, πρὸν. 982, 25· — πληθ. οἱ δεῖνες ὁ αὐτ. 756, 13· τῶν δεῖνων ὁ αὐτ. 489, 12.

II, τὸ δεῖνα εἶναι ὡσαύτως ἐν χρή-σει παρὰ κωμ., ὅταν αἰρητικῶς ἐπέρχηται εἰς τὸν νοῦν τινος νᾶ ἐρω-τήσῃ ἢ νᾶ ὑπομνήσῃ τι, ὅπερ τέως διέφευγε τὴν μνήμην αὐτοῦ, 'Αριστοφ. Σοφ. 524, Εἰρ. 268, 'Ορν. 648, Αὐα. 921 καὶ τὸ δεῖνα· ψαθὸς ἐστ' ἐξοιστέα, 926 καίτοι τὸ δεῖνα· προσκε-φάλασον οὐκ ἔχεις.

δεινάζω, εὐρισκομαι ἐν δυσκολίαις, ἐν δεινοῖς, 'Εἰδ. (2 Μακκ. 8, 35).

δεινιάς, αἰός, ἡ, ὑπόδημα ἀνδρῶν ἀπὸ δεινίου, 'Αθήν. 471B.

δεινυθής, ον, ὁ (βία) φοβερῶς ἰσχυρός, 'Ορν. 'Αργ. 65.

δεινο-επής, ες, ὁ δεινὸς λόγους λέγων, Σχ. 'Ιλ. Θ. 209.

Ἀθην. 134D).—Παθ., βράς δεδειπνισμένων θεατῶν (κοινῶς -άτρων), ἐπικρότησιν θεατῶν διεφθαρμένων διὰ δειπνῶν, Πλούτ. 2. 92E.

δειπνίον, ου, τό, ὑποκορ. τοῦ δειπνον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 407. δεπνιστήριον, τό, (δειπνίζω), ἐστιατόριον, Dittenb. SIG 607, 10.

δειπνίτις, ἑδος, ἡ, θηλ. τοῦ δειπνητικός, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Διωνος. Κ. 69, 28, στολὴ δ.

δειπνο-θήρας, ου, ὁ, = δειπνολόχος, ὁ κυνηγῶν τὰ δειπνα, παράσιτος, Φίλων 1. 665.

δειπνοκλήτύριον, τό, ἡ πρὸς δειπνὸν κλήσις, Εὐστάθ.

δειπνο-κλήτωρ, ορος, ὁ, ὁ εἰς δειπνὸν προσκλήων, Ἡσύχ. II. = ἐλεατρός, Ἀρτεμίδ. παρ' Ἀθην. 171B.

δειπνολογία, ἡ, κοίτημα γαστρονομικὸν ὑπὸ Ἀρχεστράτου, Ἀθην. 4B.—αὐτὸς ὁ Ἀρχεστράτος ὀνομάζεται δειπνο-λόγος, τῶν δειπνῶν ποιητής, αὐτ. 29A.

δειπνο-λόχος, η, ου, ὁ παραμονεύων τὰ δειπνα, ἐπιδιδύκων προσκλήσεις εἰς δειπνα, παράσιτος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Πμ. 702* πρὸλ. βωμολόχος.

δειπνο-μάνης, ἐς, ὁ ἀγαπῶν ἐμμανῶς τὰ δειπνα, Τίμων παρ' Ἀθην. 162F.

δειπνόν, τό, (ἴδε ἐν λ. δάπτω).—παρ' Ὀμήρῳ ἐνίοτε ἡ μεσημβρινή τροφή, Ἰλ. Α. 85, κέξ. ἐνίοτε = ἀριστον, ἡ πρωτὴ δηλ. τροφή, Β. 381., Κ. 578., Γ. 171, κέξ., Ὀδ. Ο. 94, κέξ., 500* ἐνίοτε = δάρπυν. ἡ ἑσπερινή τροφή, Ρ. 176., Υ. 390, κέξ. πρὸλ. Βουττμ. Λεξ. ἐν λ. δειλὴ 12. Ὁ Nilzsch (Ὀδ. Α. 124) φρονεῖ ὅτι παρ' Ὀμήρῳ εἶναι ἡ κυρία τροφή, ἀποτεθῆποτε καὶ ἂν ἐλαφάνετο. Παρὰ τοὺς παλ. Ἄττ. βεβαίως ἦτο ἡ μεσημβρινή ἢ ἡ μετὰ μεσημβρίαν τροφή, σίτον εἰδέναι διώρισα, —ἀριστα, δειπνα, δάρπα θ', αἰρεῖσθαι τρίτα Δίσχυλ. Ἀποσπ. 181* ἀλλὰ κατὰ τοὺς νεωτέρους Ἄττ. χρόνος τὸ δάρπυν ἐξέλιπε, καὶ τὸ δειπνὸν κατέστη ἡ μόνη μετὰ μεσημβρίαν ἢ πρὸς ἑσπέραν τροφή, Λατ. coena ἢ δὲ χρόνος καθ' ὃν ἐγένετο ἐποικίλλε κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς ἐποχῆς, ἄλλοτε μὲν ἐνωρίτερον, ἄλλοτε δὲ τοσούτον ἄργα, ὥστε ἡδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ πᾶν Γάλλων souper ἴδε Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτήτων ἐν λ. coena* συγχόνος κατὰ πληθ. ὡς τὸ Λατ. epulae, Σοφ. Ο. Τ. 770, Πλ. 203, Εὐρ. Ὀρ. 1008.—Φράσεις: ἀπὸ δειπνοῦ, ἀμέσως μετὰ τὸ δειπνόν, ἀπὸ δ' οὗτοῦ θαυρήσαντο Ἰλ. Θ. 54* πρὸλ. ἀπὸ II. 2*—καλεῖν ἐπὶ δειπνόν, κεκλησθαι ἐπὶ δ. Εὐδουλ. Οἰδ. 1, Ἀδῆλ. 1, κτλ.* πρὸλ. ἀκλήτορες, ἀσύμβολοι, κτλ.*—δ. παρασκευάζειν φερερ. Δουλ. 1, Ἀδῆλ. 91, κτλ.* παραθεῖναι αὐτ. 55* ποιεῖν Διονύς, Θεσμ. 1. 4*—πρὸλ. συμφορητός. 2) καθόλου, τροφή, ζωοτροφία, ἵπποισιν δειπνόν δότε Ἰλ. Β. 383* ἔρηνισι δειπνόν Δίσχυλ. Ἰκέτ. 801, κτλ.

δειπνοποιεῖν, παρέχων δειπνόν, Ἀλκίφρων 2.1.—Μέσ., δειπνῶ, Θουκ. 4. 103, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 6, κτλ.

δειπνοποιεῖται, ἡ, παρασκευὴ ἢ λήψις τοῦ δειπνοῦ, Διόδ. 17, 37.

δειπνο-ποιός, ὁ, ὁ παρέχων δειπνόν, ἐστιῶν, Ἀριστ. Μ-Πθ. 2.7, 30.

δειπνός, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ δειπνῶν, Ζωναρ. Ε. Μ. κτλ.* πρὸλ. Γρηγ. σ. 22, 772.

δειπνο-σαφιστής, ου, ὁ, ὁ ἐν τῷ δειπνῷ περὶ παντοίων ζητημάτων λόγον ποιούμενος Δειπνοσοφισταί, Ἐπιγρ. τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀθηναίου.

δειπνοσύνη, ἡ, κομιτὴν ἀντὶ τοῦ δειπνόν, Μάτρων παρ' Ἀθην. 134F ἴδε Παστ. Γρηγ. Κ. σ. 772, Πασε εἰς Λεον. Διακ. σ. 239.

δειπνοφυρεῖα, ἡ, κομιτὴ μετὰ προσφοράς δειπνοῦ εἰς τὰς ἀδελφάς Ἰέρσην, Πάνδρσαν καὶ Ἀγραυλόν, Ἰσαί. παρὰ Πολυδ. Γ', 102.

δειπνοφυριακὴ πομπή, Ἐπιγρ. Ἑρέσου, Hermes IV. σ. 203.

δειπνο-φάρος, ου, ὁ φέρων τροφήν ἐπὶ πτηνῶν, Ἀριστ. Ἰστ. 2. 9. 18. 1., 34, 2. II. ὁ φέρων προσφοράς ἐδωμάτων (πρὸλ. ἀσχυφάρις), Δυσ. παρὰ Πολυδ. Γ', 102, Πλούτ. Θησ. 23* πρὸλ. τὸ προηγ.

δειράδειν, τό, ὑποκορ. τοῦ δειρή I. 2, Πολυδ. Β', 235.

δειράτης, α, ου, ὑρεῖνός, βουνώδης, ἀπόκρημνος, Δυκόφρ. 994.

δειράς, ἄδους, ἡ, ἡ ῥάχις οὐρᾶς ὀρέων, ὁμοῖον τῷ αὐχένι καὶ λάρυγγι (ἴδε). Ὀμ. Ὑμν. Ἀπ. 281, Σοφ. Αἶ. 695* περὶ τοῦ ἐσθμῶς τῆς Κερύνου, Πίνδ. Ο. 8. 68, 1. 1. 11* περὶ τῆς Τραχίνος, Σοφ. Φ. 491 (ἔνθα ὁ Τόμης ἐνώρωσε δερᾶδά χάριν τοῦ μέτρου).—κατὰ πληθ., Εὐρ. Φων. 206* μεταφ., τέγγει δ' ὑπ' ἐφρύσι δειράδας, περὶ τῆς ἀπολελειμμένης μορφῆς τῆς Νιδῆς ἐπὶ τοῦ ὀρους Σιπυλίου, Σοφ. Ἀντ. 832* τοῦτο συνέβαινε μόνον κατὰ τὸ θέρος (Παστ. 8. 2. 7), δηλ. ὅτε ἡ γυνὴ ἐτήκετο (γυνὴν δ' οὐδαμὰ λείπει Σοφ. ἐνθ' ἄνωτ.). (Πρὸς τὰ δειρή, δειράς, πρὸλ. Λατ. collum, collis.)

δειρ-αχούης, ἐς, βαρύς ἐπὶ τοῦ τραχήλου, Ἀνθ. 11, 6. 179, ἐνθα ὁ Brynckh εἰς εἰκασίας δειρ-αγγής, πνιγνός.

δειρή, ἡ, ὁ τράχηλος, ὁ λαμῆς, Ἰλ. Α. 26, κτλ., Πρὸδ. 1. 51* Ἄττ. δειρή, ὁ ἴδε.

2) περιδέραιον, Πολυδ. Β', 235, II. κατὰ πληθ. = δειράς, Πίνδ. Ο. 3. 48., 9. 89. (Πρὸλ. δειράς ὁ Κούρτ. υποθέτει ὅτι ὁ τύπος δειρή (ὑπερ τρεῖς τὸ η παρ' Ἀττ.)

καὶ τὸ Διολ. δέρρα, Λατ. dorsum, δέηγουσιν ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ ἡ πρῶτον τύπον δέρρα).

δειρήτης, ου, ὁ, ὁ στρουθός, παρὰ τοῖς Ἱνδαίοις, Ἀθην. 392A.

δειρο-κύπελλον, τό, ποτήριον μετὰ μακροῦ λαμποῦ, Δουκ. Λεξ. 7.

δειρό-παις, αἰδός, ἐ, ἡ, ὁ γεννῶν ἐκ τοῦ τραχήλου, ὡς ὑπετίθετο περὶ τῆς γαλῆς καὶ τῆς Γοργόνης, Δυκόφρ. 843.

δειρο-πέδη, ἡ, πέδη περὶ τὸν τράχηλον, περιδέραιον, Γρηγ. Ναξ. δειρο-τομῆω, μέλλ. -ήσω, κόπτω τὸν λαμβάνεινος, ἀπολερᾶ-λίζω, σύ δ' ἄμφω δειροτομήσεις Ἰλ. Φ. 89, πρὸλ. 555, Ὀδ. X. 349.

δείρω, ἴδε ἐν λ. δέρω.

δεῖς, δέν, ἴδε οὐδεὶς ἐν τέλ.

δεῖσα, ἡ, ὄγκασια, ἀκαθάρσια, Σουῖδ. δεισαλέος, α, ου, πλήρης ἀκαθαρσίας, ῥυπαρός, Κλήμ. Ἀλ. 297.

δεσ-ἄνηρ, ουρς, ὁ, ἡ, ὁ φοβούμενος τοὺς ἄνδρας, Δίσχυλ. Ἀγ. 154.

δεδιδαιμονεῖα, ἔκμ. φόβος δεισιδαιμονικῶς, Πολυδ. 9. 10. 1, κτλ.

δεδιδαιμονία, ἡ, φόβος τῶν θεῶν, ὀρηκευτικὸν αἰσθημα. Πολυδ. 9. 36. 7, Σουλ. Ἐπιγρ. 2737. 12, Διόδ. 1. 70* ἡ τῶν θεῶν δ. ὁ αὐτ. 11, 89.

2) ἐπὶ κακῆς σημασί. ὡς παρ' ἡμῖν, Θιόφρ. Χαρ. 16, Πολυδ. 12. 24, 5* ἡ πρὸς τὰ ζῷα δ. Διόδ. 1. 88* ἴδε Πλούτ. περὶ Δεισιδαιμονίας* πρὸλ. εὐσέβεια.

δεδιδαιμων, αν, (δεῖδω) ὁ φοβούμενος τοὺς θεοὺς ἢ δαίμονας:

1) ἐπὶ καλῆς σημασίας, ὡς τὸ εὐσεβής, ὁ τοὺς θεοὺς φοβούμενος, Ὁρῆσος, εὐλαδής, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 58, Ἀγασ. 11. 8* δ. εἶναι καὶ φροντίζειν τῶν θεῶν Ἀριστ. Πολ. 5. 11, 25* φίλος θνητοῖς, εἰς τ' ἀθανάτους δ. Ἐπιγρ. Ἐλλ. 607.

2) ἐπὶ κακῆς σημασίας, πλήρης δεισιδαιμονίας, φανατικὸς, Θεόφρ. Χαρ. 16* δ. διαθέσις = δεισιδαιμονία (ἴδε ἴδε), Διόδ. 1. 62.—Συγκρ.

-ἐσπερος, Πράξ. Ἀποστ. ἰ', 22, πρὸλ. Διογ. Α. 2. 131* ὑπερδ. -ἐστατος Δουκ. Ὑπ. Εἰκ. 27.—Ἐπίρρ. -ὄνως αὐτόθι 7.

δεδιδαιμων, αν, = τῷ προηγ., Πολυδ. Α', 21, Πρὸκλ. Ὑμ. Μουσ. 12.

δέκα, οἱ, αἱ, τά, ἄλλ., Ἰλ. Β. 372, Ὀδ. 1. 160, κτλ.—οἱ δέκα, δηλ. ἄρχοντες, Decemviri, Αὐστ. 172. 26, Ἰσοκρ. 372B.

οἱ δέκα [ἐτη] ἀφ' ἧς, οἱ ὑπερέκτες κατὰ δέκα ἐτη τῆς 20 τῆς ἡλικίας αὐτῶν (τοῦ χρόνου δηλ. τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας), Ξεν. Ἐλλ. 3. 4, 23* τὸ δέκα συντίθεται μετὰ τοῦ ἐν καὶ δύω: ἐνδεκά, δυώδεκα ἀλλὰ παλαιότερον καὶ δόκιμον συγγραφεῖς ἔλεγον: τρεῖς καὶ δέκα, τέσσαρες καὶ δέκα, κτλ.* τὴ σύνθετον δέκα-τρεῖς ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Ψευδο-Δημ. 1158. 25, 1162. 21., 1164. 12* δεκα-τέσσαρες, α, Πολυδ. 1. 36, 11, κτλ., δεκα-πέντε, Διόδ. 2. 13*

δεκα-επτά, Σίξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 114, κτλ.* γεν. δέκων, ἐν Ἐπιγρ. Ἰων τῆς Χίου, Rühl JGA 381d, 13, ἐν ἡ κεῖνται καὶ αἱ γεν.

δύω, τεσσαράκοντων, πενητήκοντων, ἐνενηκόντων* παρ' Ἡσιόδ. Ε. II. 696 τριτηκόντων. (Πρὸλ. Σανσκρ. dasan, Λατ. decem, κτλ., ἴδε ἐν Δδ I* πρὸλ. ὡς αὐτὸς δάκτυλος).

δέκα-βαθμος, ου, ὁ ἔχων δέκα βαθμίδας, Φίλων Βού. περὶ πᾶν Ἐπὶ Θεσμ. 6.

δέκα-βάμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων δέκα βαθμίδας ἢ διαστήματα, ἐνδεκάχορος-λύρη, δεκαβάμονα τάειν ἔχουσα Ἰων 3. 1, ἴδε Bgk. ἐν τόπ., σ. 427.

δεκάδοσις, ου, (βοῦς) ἀέλιων δέκα βοῦς, τὸ δεκ., νόμισμα ἀποδοδόμενον εἰς τὸν Θηρία, Πλούτ. (Θησ. 25) δεκάδοσιον ἀποτί-νειν, ἐκ τινος νόμου τοῦ Ἀράκοντος, Πολυδ. Β', 61, ἴδε καὶ Πούχ. ἐν λείξει

δέκα-γονία, ἡ, ἡ δεκάτη γενεά, Δουκ. Ἰερμοτ. 77.

δέκα-γράμματος, ου, ὁ ἐκ δέκα γραμμάτων συγγεμένος, Ἀθην. 455B* ἀλλ' ἡ ἔννοια ἀπαιτεῖ ἐνδεκα-γρ-

δεκ. ἔχον. τὸ, σχῆμα ἔχον δέκα γωνίας, Πτολ. Ἀστρον. 1. 9.

δέκα-ῶα, ὡα, ου, ἔχων δέκα δακτύλων μήκος, Ὀρειβ. σ. 130.

δέκα-δάκτυλος, ου, δέκα δακτύλων μήκος ἢ πλάτος ἔχων, βάλανος ἵππ. 491. 47.

2) ὁ ἔχων δέκα δακτύλους, χεῖρας Ἰων Κ. 47. 40.

δεκαδ-άρχης, ου, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ δεκαδάρχος, Ἰώσηφ. Π. 1. 2. 20. 7.

δεκαδάρχεια, ἡ, ἡ διαίτησις πῶν δέκα ὀρχόντων, Ἰσοκρ. 63D* παρὰ Ῥωμαίους decemviriatus, Διον. Ἀλ. 11. 27.

δεκαδ-άρχος, ὁ, = δεκαάρχης, ὁ ἄρχων ἐπὶ δέκα ἀδελφῶν, Λατ. decurion, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 14, κτλ.

II. τὸ Ῥωμ. decemvir, Διον. Ἀλ. 10, 60.

δεκαδ-δέλτης, ου, ὁ ἐκ δέκα δέλτων (πινάκων) συγχεόμενος, νόμος Διον. Ἀλ.

δεκαδέτης, ἐως, ὁ, ὁ ἀνήκων εἰς μίαν δεκαδάρχειαν (decuriā), Ξεν. Κύρ. 2. 2, 30.

δεκαδικός, ἡ, ὁν. Λατ. denarius, ὁριθμός 8. Γρηγ. Ναξ.—Ἰπέρρ. -ὄς Γρηγ. Νύσσ. σ. 89.

δεκαδοῦχος, ὁ, (δεκάδοα, ἔχων) εἰς ἐκ τῶν δέκα, Δουσ. παρ' Ἀρποκρ.

δεκά-δραχμος, ον, ὁ τιμώμενος δέκα δραχμῶν, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 34, 7.

δεκα-δύο, οἱ, αἱ, τὰ, μεταγεν. τύπος τοῦ δωδέκα, δώδεκα, G1A 2. 476, 31, N. Δ. Ἑκκλ.

δεκά-δωρος, ον, (δῶρον II) ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος δέκα παλαμῶν. Ἡσ. Ἑργ. x. Πμ. 424, ἔδε καὶ Ἰσχύ. ἐν λέξει.

δεκα-επτά, οἱ, αἱ, τὰ, ἔδε ἐν λ. δέκα.

δεκαετήριος, ον, (ἔτος) ὁ δέκα ἔτη μακρός, χρόνος δ., χρόνικη περίοδος δέκα ἐτῶν, Πλάτ. Νόμ. 772B.—ὁ γλ. δεκαετηρίς παλ. ἡγουρίς, ἡ διὰ δέκα ἐτῶν τελομένη, Δίων Κ. 57. 24.—ὡσαύτως δεκαετηρία, ἡ, Σουλ. Ἑπιγρ. 8610.

δεκα-ετής, ἐς, ἡ -ετης, ἐς, ὁ δέκα ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων, Πρὸδ. 1. 114, Ἰππ. Ἑπιδ. 1. 947.

II, ὁ ἐκ δέκα ἐτῶν συγκείμενος ἢ ἐπὶ δέκα ἔτη διαρκῶν, πόλεμος Θουκ. 5. 25, 26. ἱερὺς δ. Σουλ. Ἑπιγρ. 3847 m. Πρὸδ. δεκάτης.—Τινὲς τῶν Γραμμ. διέκρινον

μετὰ δεκαετής (ἐπὶ ἡλικίας), καὶ δεκαέτης (ἐπὶ διαρκείας), καὶ οὕτως ἐν ταῖς διετησίς, -ετης, δωδεκαετής, -ετης, κτλ., Πλούτ. Α', 54. ἄλλ' ἕτεροι γραμμ. λέγουσιν ἄλλα, καὶ οὕδεν ὥρι-

σμένον δύναται νὰ βεβαιωθῇ· πρὸδ. Δοδ. Ψρύν. 406 κέξ., Chandler Gr. Accents § 703.

δεκαετία, ἡ, διάστημα χρονικὸν δέκα ἐτῶν, Διον. Ἀλ. 1. 71, Στράβων 705.

δεκάζω, μέλλ. -άσω (δέχομαι ἢ δέκα), διαφθείρω διὰ ἑξῶν, ἰσχυρ. 169), Δισχίν. 12. 30.—Παθ., δέχομαι ὄψα, ζωροτόκη, διαφθείρομαι, Δυστ. 182. 28, Πλούτ. Κέτ. Νεωτ. 44.—ὡπὸ τοῦ Ἀριστ. λέγεται ὅτι ὁ Ἄνυτος ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος δια-

φθείρας τοὺς δικαστάς, Ἄρπ. ἐν λ.

δεκάκις, ἐπῆρρ., δέκα φορές, Πλ. I. 370, κτλ.—δεκαπλάσιος, Ἀνθ. II. 5. 118.

δεκάκλινος, ον, δυνάμενος νὰ περιλάβῃ δέκα κλίνας (δαιτυμόνων), Στέγγ. Δ. Ξεν. Οἰκ. 8. 13.

II, ἔχων μῆκος δέκα κλινῶν, Ἀριστ. Θουκ. 57.

δεκα-κύβητος, ον, περιέχων δέκα κοτύλας, Στράβων 145.

δεκακύβητα, ἡ, (κύβη) δέκα ἀλλεπάλληλα κύματα, τὸ δέκατον (ὁ γλ. κατακαλύπτων) κύμα, φασέρπ τρικυμία (Nucius decumianus), Λουκ. Μισθ. Συν. 2. πρὸδ. τρικυμία.

δεκά-λίτρος, ον, ὁ βαρύνων ἢ ἔχων δέκα λίτρας, στατήρ Ἀριστ. Ἀποσπ. 467.—δεκάλιτρον, τὸ, νόμισμα ἰσοδυναμούν πρὸς δέκα λίτρας, Ἑπιγρ. 6 Αἰν., Σώρων 60 Αἰν., Πλούτ. Δ', 173, Θ', 81.

δεκά-λογος, ὁ, αἱ δέκα ἐντολαὶ τοῦ Θεοῦ, Ἑκκλ.

δεκά-μαζος, ον, δέκα μαστοὺς ἔχων, ἐπιβύτην τῆς Δήμητρος, Ἑπιγρ. 406. 10.

δεκά-μετρος, ον, ὁ ἐκ δέκα μέτρων συγκείμενος, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 490, κτλ.

δεκαμηνιαίος, α, ον, ὁ διαρκῶν δέκα μῆνας, Πλούτ. Νουμ. 12. -μηνιαίος, Τζέτζ. Ἰστ. 2. 192.

δεκά-μηνος, ον, ἔχων ἡλικίαν δέκα μηνῶν, σκόλαξ Ξεν. Κυν. 7. 6, πρὸδ. Θεόκρ. 24. 1.

2) ἐν τῷ δεκάτῳ μηνί, ἢ αἴρεσις ἢν δ. Πρὸδ. 8. 3. γυνὴ κρεῖε, Μένανδ. Πλοκ. 3. τόκος δ. Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 4. 10, 4.—οὗδ. πληθ., ὡς ἑπῆρρ., αὐτίδ. 4. 4, 37.

δεκαμνηστὴς, α, ον, = τῷ ἐπομ., Πλούτ. 13. 2. 3.

δεκάμυτος, ον, (μύς) ὁ ἔχων ἢ ἔλκων δέκα μυς, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1224, 1235. δεκάμυτον, τὸ, βάρος δέκα μῶν, Σουλ. Ἑπιγρ. 123, 8.

δεκα-μοιρία, ἡ, δέκα μοῖραι χύκλου, Ἰώσηφ. Ι. Δ. 3. 7, 7.

δεκά-μυρον, τὸ, μύρον συγκείμενον ἐκ δέκα οὐσιῶν, Ἀλέξ. Τραλ. σ. 118.

δεκ-άμφωρος, ον, χωρῶν δέκα ἀμφορεῖς (περὶ τὰς 390 λίτρας), κρατήρ Εὐρ. Κύκλ. 388. πῖθος Σωφ. 10, πρὸδ. Herm. Πονημ. 1. 55.

δεκανάξ, ἡ, (ναῦς) σκάφος ἐκ δέκα πλοίων, Πλούτ. 23. 7, 4, 25. 7, 1, Διόδ. Σ. 14, 103, Στράβων 325.

δεκά-νευρος, ον, δέκα νεῦρα ἔχων, Ὀργ. 2. 1304c (Migne) πρὸδ. δεκάχορδος.

δεκάνεια, ἡ, = δεκάς, δεκαδραχμία, decuria, Ἀρρ. Τακτ. 10, Σουλ. Ἑπιγρ. 9238-9.

δεκανικόν, τὸ, ἐκκλησιαστικὸν δεσμοτήριον, Βυζ.

δεκανός, ὁ, θεοὶ ὑποσκόποι οἱ δεκανοὶ ἔφοροι τῶν γενεθλίων, Γαλην. 11, 797, Ἰάμβλ. Μυστ. 266, 3.

2) βαδούχος, δορυφόρος, Βυζ.

δεκά-παλαι, ἐπῆρρ., πρὸ πολλοῦ, πρὸ μακροῦ χρόνου, κωμικὸς τύπος τοῦ πάλαι, ὡς τὸ δωδεκάπαλαι, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1154, Φιλωνίδ. Ἀδελφ. 21.

δεκα-πέντε, οἱ, αἱ, τὰ, ἔδε ἐν λ. δέκα.

δεκαπηχυστός, α, ον, = τῷ ἐπομ., Γενετ.

δεκά-πηχυς, ο, δέκα πῆχυν μῆκος ἔχων, Πρὸδ. 8. 81.

δεκαπλάσιάζω, μέλλ. -άσω, πολλαπλασιάζω ἐπὶ δέκα, Φίλων. 1. 462.

δεκαπλάσιος, ον, δέκα φορές τόσοι, Λατ. decuplus, Ἰππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 14, Πλάτ. Πολ. 615B. μ. γεν., κατὰ δέκα φορές μεγα-

δεκαπλάσιον ἀφαιρεῖν, καταδικάζειν, καταδικάζω εἰς πληρω-

μὴν τοῦ ποσοῦ εἰς τὸ δεκαπλάσιον, Δημ. 720. 23, πρὸδ. 733, 5.—Ἑπῆρρ. -ως Ἰππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 10. ὡσαύτως -πλάσιον, ον, Σχόλ. Ὀμ.

δεκά-πλεθρος, ον, περιέχων δέκα πλῆθρα, Θουκ. 6. 102.

δεκά-πληγος, ὁ, καὶ ἡ, αἱ δέκα πληγαὶ τῆς λιγύπτου, Σουλ. Χρησμ. 11, 31, Βασίλ. 2. 85. τὸ δεκάπληγον Ἰώσηφ.

δεκά-πλοκος, ον, δεκάκις περιτετυλιγμένος, Παῦλ. Λιγ. 6. 65.

δεκα-πλόος, ον, συνηρ. -πλοῦς, οὖν, = δεκαπλάσιος, Δημ. 726 ἐν τίτλ.

δεκά-πολις, ἡ, χώρα ἐκ δέκα πόλεων, Δεκάπολις, Κ. Δ.

δεκά-πους, ὁ, ἡ, -πουν, τὸ, δέκα ποδῶν μῆκος ἔχων, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 652.

δεκαπρωτεύσας, μετ., Ἑπιγρ. Τράλλειον, G1κ. 2929, 2930, —Θουαίρων 3490, 3491, 3496, —Ἰωσήφ. 4415 (δεκαπρωτεύων).

δεκά-πρωτοι, οἱ, Λατ. decemprimi, οἱ ἀνώτατοι δημοτικοὶ ἄρχοντες πόλεως τινος, Βύβλ. Σουλ. Ἑπιγρ. 2. σ. 217. —Τυνταῖον ῥήμα -πρωτίω, εἶμαι εἰς ἐξ αὐτῶν. Βυζ.

δεκ-άρχης, ον, ὁ, = δεκαδάρχης, δεκαεὺς, Πρὸδ. 7. 81.

II, ὁ Ρωμαῖος decemvir, Διον. Ἀλ. 2. 14.

δεκαρχία, ἡ, = δεκαδραχμία, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 2, κτλ.

δεκάς, ἄθος, ἡ, ὁμιλος ἐκ δέκα, Λατ. decuria, Πλ. Π. 126, Πρὸδ. 3. 25, Δισχόλ. Πέρο. 340, κτλ.—καθόλου, συντροφία, εται-

ρεία, ἥς καὶ σὺ φαίνεται δεκάδος Εὐρ. Ἰκτ. 219. ἢ Ἀττική δ., οἱ δέκα Ἀετ. ῥήτορες, Λουκ. Σχόλ. 10, πρὸδ. Φιλόστρ. 564.

2) Λύκου δεκάς, ἡ συντροφία τοῦ Λύκου· τοῦτο τὸν ὄνομα ἐλθόντο ἐν Ἀθήναις εἰς δωροδοκῆσαντας δικαστάς, διότι (ὡς ἐλγέται) οἱ διαφθείροντες αὐτοὺς συνστρέφοντο παρὰ τὸ ἀγαλμα τοῦ Λύκου ἐν ταῖς δικαστηρίαις, Ἑρατοστ. παρ' Ἀρπ. ἐν λ.

II, ὁ ἀριθμὸς δέκα, Ἀριστ. Μεταφ. 12. 8, 17. τέλειον ἢ δ., ἀρχὴ τις Ἰνδογόρειος, αὐτίδ. 1. 5, 3. πρὸδ. Ἀποσπ. 198.

δεκασμός, ὁ, (δεκάζω) δωροδοκία, διὰ δώριον διαφθορά, Διον. Ἀλ. 7. 84, Πλούτ. Κέτ. Νεωτ. 44. κατὰ πληθ., αὐτ. Κικέρων. 20.

δεκά-σπορος χρόνος, ὁ, πάρος δέκα σπορητῶν, ὁ ἔ. δεκά ἐνιαυτῶν, Εὐρ. Τρω. 20, πρὸδ. Πλ. 1154.

δεκαστάσιος, ον, δεκαπλάσιον ἔχων βέρος, τὸ χρυσίδιον τοῦ ἀργυρίου δεκαστάσιον Πλούτ. Θ. 76 (κατὰ Διόδ. Πισκερ ἀντὶ δεκαπλάσιον).

δεκα-στατήριος, ον, ὁ λαμβάνων μισθὸν δέκα στατήρας, Ἀρρ. Ἀν. 7. 23.

δεκά-στεγος, ον, δέκα πατόμακτα ὑψηλῆς, πύργος Στράβ. 730.

δεκάστρια φύσις, δεκάζουσα, διαφθερούσα φύσις, Ν. Χων. σ. 50. 15. (ἐκδ. II.)

δεκά-στύλος, ον, ἔχων δέκα κίονας ἐμπροσθέν, Βιτρούβ. 3. 2, 8.

δεκά-σχημος, ον, ὁ ἔχων δέκα σχήματα, ἐπὶ τινων στείχων, Δράκων 136.

δεκατάλις, α, ον, ὁ ἐν τῇ δεκάτῃ ἡμέρᾳ, Πλάτ. Πολ. 611B.

δεκαταίον δ' ἡδὲ εὐτος Ἀριστ. Ἰστ. 2. 6. 3, 5. II, δέκα ἡμέρων ἡλικίαν ἔχων, βρέφος Λουκ. Ἀλκ. 5.

δεκαταλάντια, ἡ, ποσὸν δέκα τάλαντων, Πλούτ. Θ', 52.

δεκα-τάλαντος, ον, συγίζων ἢ ἀξίζων δέκα τάλαντα, λῖθος Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 264, πρὸδ. Μένανδ. Παρακατ. 5.—δίκη δ., δια-

δικασία, καθ' ἣν ἡ κημία ὠρίετο εἰς δέκα τάλαντα, Δισχίν. 41. 13.

δεκατέα, ἡ, = δεκάτευσις, Πλούτ. Ἀντ. 39.

δεκα-τέσσαρες, α, ἔδε ἐν λ. δέκα.

δεκάτευμα, τὸ, δέκατον, ἢ δεκάτη, Καλλ. Ἑπ. 40.

δεκάτευσις, εἰς, ἡ, τὸ λαμβάνειν τὸ δέκατον, ἕνα ἄνδρα ἐκ δέκα, Διον. Ἀλ. 1. 24.

δεκατευτήριον, τὸ, = δεκατηλόγιον, τόπος ἐν ᾧ πληρύνον-ται τὰ δέκατα, τελωνεῖον, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 22. πρὸδ. Βύβλ. Αἰθ. Στασιλ. 2. 31, 41.

δεκατευτής, οὗ, ὁ, ὁ ἐν δέκατῃ συλλέγων, δεκατηλόγος, τε-λωντής, Λατ. decumanus, Ἀρπ.

δεκατεύω, (δεκάτη) λαμβάνω ἢ ἀπαίτω τὴν δέκατην (ὡς φόρον) παρὰ τινος, ὑποχρεῖται αὐτὸν νὰ πληρύνῃ τὸ δέκατον, τινὰ Δημ. 617. 22. τὰς πόλεις Λυκούργ. 158. 6. τεύτους δεκατεύσαι τῷ ἐν Δελφοῖσι Θεῷ, νὰ ὑποχρεώσω αὐτοὺς νὰ πληρύνωσι μέρος τι (τὸ δέκατον) εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, Πρὸδ. 7. 132.—ὡσαύτως ἐπὶ πραγ-

μάτων, δ. τὰ ἐξ ἀγροῦ ὠρεῖται, ἀποδεκατίζω αὐτὰ (ὡς προσφορὰν ἢ ἀπαρχήν), Ξεν. Ἀν. 5. 3, 9. καὶ οὕτω, παθ., ἀναγκάτως ἔχει τὰ χρηρίματα δεκατευθῆναι τῷ Διὶ Πρὸδ. 1. 89. ἐντεῦθεν παροιμ., ἐλπίς ἦν δεκατευθῆναι τὰς Θυέας, δηλ., ὅτι οὐδὲ ἐκυριεύοντο καὶ οὐκ ὑπεβάλλοντο εἰς δεκάτην, Ξεν. Ἑλλ. 6. 3. 20., 5. 35.

2) ἀπολ., εἶμαι δεκατευτής, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 392. II, καθιερώνω ἢ ἀφαιρῶναι τὸν δέκατον ἀνθρώπων, ἐξορίζω τῆς χώρας ἕνα με-

ταξὺ δέκα, πρὸδ. Creuzer Xanth. σ. 178.—ἐν πόλει, 7 μὲν δέκατον δέκατον ἀνθρώπων καὶ παραδίδωμι εἰς θάνατον, Δίων Κ. 16, 42, κτλ., πρὸδ. Διον. Ἀλ. 9. 50.—ἐν Ἀππ. Ἑπ. 1. 49, ἀντὶ δε-

κατεύοντες πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ δέκα τινάς.

δεκάτη, ἡ, ἔδε ἐν λ. δέκατος.

δεκατηλογία, ἡ, ἡ συλλογὴ τῆς δεκάτης, Πλούτ. Δ', 169.

δεκατηλόγιον, τό, = δεκατευτήριον (δ' ἔτε), Πολύδ. II', 28.
 δεκατηλόγιος, ὁ, (λέγω) = δεκατευτής, Δημ. 679. 27.
 δεκατημόριον, τό, (μέρος) τὸ δέκατον μέρος, Πλάτ. Νόμ. 924A.
 δεκατη-φύρας, ον, ὁ προσφέρει τὴν δεκάτην, ἀπαρχαὶ Καλλ.
 εἰς Δελ. 278. 2) ὁ λαμβάνων τὴν δεκάτην ('Απόλλων'), Πανσ.
 1. 42, 5.

δεκατημόσις {1} ὁ, = δεκαμήσις, Θεμιστ. 65.
 δεκάτος, ἡ, ον, [δέκx] "Ομ., ὅστις μεταχειρίζεται αὐτὸ καὶ ὡς
 ἀρσενικὸν περὶ γάλακτος, οὕτως εἰπεῖν. "Οδ. II. 18, κτλ. II. δε-
 κάτη (ἐνν. μερίς), ἡ, τὸ δέκατον μέρος, πολλοστὸν μέρος, Σιμων.
 133 Hk., 'Ἡρόδ. 2. 135, κτλ. τῇ θεῷ Λυσ. 160. 14' τὰ ἐκ τῆς
 δ., ἡ, συνελθὼν ἐκ τῆς δεκάτης, Σουλ. 'Επιγρ. 76. 7, πρὸς 1034,
 κ. ἀλλ. ἰδίως ὡς φέρεται ἐπὶ τῶν πραγματικῶν πλοίων, Δημ. 475. 5.
 2) δεκάτη (ἐνν. ἡμέρα), ἡ, ἡ δεκάτη ἡμέρα, "Ομ. ἐν 'Αθή-
 ναις, ἡ ἔσθ' ἐπὶ τὴν δεκάτην ἡμέραν μετὰ τὴν γέννησιν, ὅποτε τὸ
 τέκνον ἐλάμβανε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, τὴν δ. θύειν, παρατιθέναι εὐω-
 γίαν ἐπὶ τῇ ὀνομασθείσῃ τοῦ τέκνου, 'Αριστοφ. "Ορν. 922, πρὸς.
 405, 'Εὐρ. 'Ἠλέ. 1345' οὕτω, τὴν δ. ἐστιᾶσαι ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ Δημ.
 1010, ἐν τέλ., πρὸς 1001. 5.

δεκατό-σπορος, ον, ὁ εἰς τὴν δεκάτην γενεὴν ἀνήκων, υἱὸς
 'Ανθ. II. παρὰ 108.
 δεκατοδύειον, τό, διὰστημα δέκα σταδίων, 'Επιγρ. 'Επιδαύρ.
 111111, SIC 802. 79.

δεκατόω ὡς τὸ δεκατεύω, λαμβάνω δέκατον παρὰ τινος, τινὰ
 'Ἐπιστ. π. 'Εβρ. 3', 0' ἐν τῷ παθ., πληρώνω δέκατον, αὐτόθι 9.

δεκα-τρεῖς, -τρία, ἴδε ἐν λ. δέκα.

δεκα-τώνης, ον, ὁ ἐνοικιστὴς τῆς δεκάτης, 'Αναξίλ. Γλαυκ.
 I (Πολύδ. Θ. 29).

δεκατευτήριον, τό, τὸ δεκατευτήριον, τὸ γραφεῖον τῶν δεκατῶν, ὡν,
 'Αντιφ. 'Δι. 2.

δεκαφύειος, ον, (φυή) δεκαφυῖος, δέκα εἰδῶν, Καλλ. 'Αποσπ.
 162, ἐνθα ὡς Βεντ. I., πρὸς. δέφουτος.

δεκα-φυῖος, ον, ὁ ἐκ δέκα φυλῶν ἀποτελούμενος, 'Ἡρόδ. 5. 66.
 δεκα-χαλκῶν, τό, Λατ. decarius, = δέκα χαλκοί, Πλούτ.
 Καρ. 13.

δεκαχῆ, ἐπίρρ., εἰς δέκα μέρη, Δίων Κ. 55. 24.

δεκα-χίλιοι, αι, αι, = δεκακισχίλιοι, αι, α, 'Ἰλ. Ε. 860., Ξ.
 148' πρὸς. ἐννεαχίλιοι.

δεκα-χυρδός, ον, ὁ ἔχων δέκα χυρδὰς, λύρα 'Ἰων 'Αποσπ. 3
 (b) Hk., ἀντιπρὶν δὲ ἐνδεκαχυρδόν), 'Ἡρόδ. ('Ἡρ. 18', 2, κ. ἀλλ.)

δεκέλειος, 'Ἰων. -έη, ἡ, ἔθνος τῆς 'Αττικῆς τῆς φυλῆς 'Ἰππο-
 θωνίδος, 'Ἡρόδ. κλ. — δεκελεύς, ὁ, κάτοικος τῆς δεκε-
 λείας, 'Ἡρόδ. 9. 73' ἐν 'Αττ. 'Επιγρ. καὶ δεκελείεως καὶ δεκε-
 λείας, Meistert. 42. καὶ 44' ἐπὶ 0., δεκελείκος, ἡ, ὡν, ὁ ἐκ
 δεκελείας, ὁ Δ. πόλεμος, ὄνομα διδόμενον εἰς τὸ τελευταῖον μέρος
 τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, 'Ἰσοκρ. 166D, κτλ. — 'Ἐπίρρ. δεκε-
 λείων, ἐκ Δ. 'Ἡρόδ. ἐνθ' ἀνωτ. — εἰς 60εν, Λυσ. 166. 35' — δε-
 κελείων, ἐν Δ. 'Ἰσοκρ. 175E' — εἰς Δ., Σέφ. Β.

δεκα-ἐμβόλος, ον, ὁ ἔχων δέκα ἐμβόλα, ναῦς Δισχύλ. 'Απο-
 σπ. 136.

δεκαμέριος, α, ον, τοῦ δεκαμερίου, πρὸ εἰδῶν δεκαμερίων,
 Δίων. 'Αλ. 6. 80' εἰδοῖς δεκαμερίαις 'Ἰώσηπ. Γ. Δ. 14. 8. 5, Πλούτ.
 'Ἠρ. 287Δ' ὁ δεκαμέριος (μὴν) Δίων. 'Αλ. 8. 55. 11, 63, Πλούτ.
 'Ἠρ. 268Δ καὶ ἄλλοι.

δεκατηνικός, ἡ, ὡν, Λατ. decennalis, 'Επιγραφή τοῦ ΙΔ'
 λόγου τοῦ Θεμιστίου.

δεκα-ετηρίς, ἴδος, ἡ, περίοδος ἐκ δέκα ἐτῶν, Δίων Κ. 53. 16.
 δεκα-ετηρος, ον, = τῷ ἐπομ. I, 'Ανθ. II. 9. 474, Σουλ. 'Επιγρ.
 1907Hh.

δεκα-έτης, ον, ὁ διαρκῶν δέκα ἔτη, χρόνος Σοφ. Φ. 715,
 Πλάτ. Νόμ. 682D' 0ηλ. δεκάτης, Πανσ. 4. 13. 7. II. ἔχων

ἡλικίαν δέκα ἐτῶν, 'Εὐρ. 'Ανθρ. 307' 0ηλ. δεκάτης, ἴδος. 'Αριστοφ.,
 Λυσ. 644, Πλάτ. Νόμ. 784B. — πρὸς. δεκαέτης.

δεκάτης, ες, ὁ ἔχων δέκα κώπας ἢ δέκα σειρὰς κωπῶν, ναὸς
 δ., κατὰ τὸ τριήρης, Πολύδ. 10. 3, 3., 16, 7, I, Πλούτ. 'Αντ. 65.
 (πρὸς. τριήρης).

δεκα-οκτώ, ἀντὶ δεκάδεκα, 'Επιγρ. 'Ελλην. 566.
 δεκαομαι, 'Ἰων. ἀντὶ δέχομαι.

δεκα-όργυρος, ἴδε δεκάοργος.

δεκαοτος, ἡ, ον, Διολ. ἀντὶ δεκάτος, 'Επιγρ. 'Ελλην. 988. 5.
 δεκατέως, α, ον, ῥημ. ἐπὶ 0. τοῦ δέχομαι, ὅν πρέπει νὰ δεχθῇ
 τις, Δουκ. 'Ερμ. 74. II. δεκατέων, πρέπει τις νὰ λάβῃ ἢ

ἐννοήσῃ, Στράβ. 460.

δεκατῆρ, ἴδος, ὁ, = τῷ ἐπομ., 'Ἡσύχ., Σουίδ.
 δεκατῆς, ον, ὁ, (δέχομαι) ὁ δεχόμενος, ἐπαίτη, "Οδ. Δ. 248.

δεκατικός, ἡ, ὡν, κατὰ μέρος πρὸς δεκάτην ἢ λήβην, Λατ. capax,
 τὸ τῆς τροφῆς δ., τὸ μέρος τὸ δεχόμενον τὴν τροφήν, Ζηλ. ἡ κοι-
 λία, 'Αριστ. Πολ. 4. 4, 8, πρὸς. 'Ἰσοκρ. Ζ. 1. 2, 3, I' εν. Ζ. 1. 20, 14,
 κ. ἀλλ.

2) ἐπιδεκτικὸς τινος, ἐπιστήμης "Ορ. Πλάτ. 416Δ'
 ἐναντιώσεων 'Αριστ. π. Γεν. καὶ Φυσ. 1. 4, 7' τῆς εἴσεως ὁ
 αὐτ. Κατηγ. 10, 10' τῶν αἰσθητῶν ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 2. 1, 10.

3) ἀπολ., ἰκανὸς νὰ δεχθῇ, ὁ δεχόμενος, ὁ αὐτ. Μεταρ. 4. 23, 1,
 π. Ψυχ. 2. 2, 14, Φυσ. 7. 4, 8.

δέκτο, ἴδε ἐν λ. δέχομαι.

δεκτός, ἡ, ὡν, ῥημ. ἐπὶ 0. τοῦ δέχομαι, ὅν πρέπει τις νὰ δε-
 χθῇ ἢ λάβῃ, εὐπρόδεκτος, Λατ. acceptus, Εὐαγγ. κ. Δουκ. 3',
 19, 24, κτλ.

δέκτρα, ἡ, ποιητ. 0ηλ. τοῦ δεκτῆρ, δεκτῆς, 'Αρχιλ. 17.

δέκτωρ, ὁρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ δεκτῆς, ἡ ἀναλαμβάνων ἐφ'
 ἐκείνου ἢ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ αἰματος δ. νέου Δισχύλ. Εὐμ. 201.

δεκάβολον, τό, δέκα ὄβλοι, CIA 2. 837, 23.

δεκάοργος, ον, (όργυα) ἔχων μῆκος δέκα ὀργυῶν, Ξεν. Κυν.
 2, 6' πρὸς. ὀργυῖα.

δεκααστρεὺς, ὥς, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ δεκααστρεὺς, ὁ λαμ-
 βάνων διὰ δέκατος, ἄλιευτ., Νικ. Θ. 703.

δελεάζω, μέλλ. -άσω, (δέλεαρ) ἐξαπατῶ ἢ συλλαμβάνω διὰ
 δολώματος, 'Ἰσοκρ. 166Δ' τὴν γραυὴν δ. λεπάσθη 'Αντιφ. 'Ασκλη. 1.

— Πλάτ., γαστρί δελεάζεσθαι Ξεν. 'Απομν. 2. 1, 4' ῥαβδώνων
 καὶ σχολῇ Δημ. 241. 2; II. μετὰ συστοίχ. αἰτ., νῶτον ὅς
 πέρι ἀγκιστρῶν δ., θέτω πλάτην χοῖρου εἰς τὸ ἀγκιστρον ὡς δολώ-
 μα, 'Ἡρόδ. 2. 70' ἀλλὰ, δ. ἀγκιστρον ἰσχύδι, τὸ δολῶμα διὰ
 σῶκου, Δουκ. 'Αλ. 47' δ. ἀγκιστρον ἐπ' ἄλλους, προσπαθῶν
 νὰ συλλάβῃ ἄλλους, αὐτόθι 48.

δελεάσμα, τό, δολῶμα, παρὰ Σουίδ. ἐν λ. ἐγκυεταί, πῖθ. ἐσφ.
 γραφ. ἀντὶ δελεάσμα.

δέλεαρ, ατος, τό, 'Ἐκ. δέλεαρ, Καλλ. 'Αποσπ. 478 (ἴδε δό-
 λος) — δολῶμα, Ξεν. 'Απομν. 2. 1, 4' μεταρ., δ. τινος, δολῶμα
 διὰ τι πρῶτον, 'Εὐρ. 'Ανθρ. 264' μετὰ γεν. πράγμ., δελεαστικὴ
 παρὰ νῆσος εἰς . . ἡ δοντὶ κακοῦ δέλεαρ, τὸ τοῦ Κικέρωνος ερεα
 nihilominus, Πλάτ. Τίμ. 60D' δ. σοφίης 'Επιγρ. 'Ελλ. 880: 6'
 ἐν τῇ δατ, ἐνίστε συνηρ. δέληται, 'Ἡσύχ. καὶ ὀλίγη ἀντιβολία ὑπάρχει
 οὐτὶ δέληται εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή ἐν Θεοκρ. 21. 10' πρὸς. δελήτιον.

δελε-άρπαξ, ὁ, ἡ, ὁ τὸ δέλεαρ μετ' ὀρίτης ἀρπάζων, Πέρκης
 'Ανθ. Π. 7. 504.

δελεάσμα, τό, = δελείσμα, δέλεαρ, 'Αριστοφ. 'Ἰππ. 789.

δελεασμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προγγ., Φιλῶδ. 2. 5.
 δελεασμός, ὁ, τὸ συλλαμβάνειν διὰ δολώματος, 'Αριστ. 'Ἰστ. Ζ.
 4. 8. 30.

δελεαστικός, ἡ, ὡν, δελήτικος, μαγευτικός, ἀπατηλός, Κλέμ.
 'Αλ. 487. — 'Ἐπίρρ. -κῶς, αὐτ.

δελεόστρα, ἡ, παγὴ ἢ βράχος μετὰ δολώματος, Κρατῆν, Σερφ.
 12 (Πολύδ. I', 159).

δελεαστρον, τό, = τῷ προγγ., Νικοφ. 'Αγρ. 4.

δέλετρον, τό, = δέλεαρ, 'Οππ. 'Αλ. 2. 431., 3. 185. 2)
 φωνὴ ἐν χρήσει πρὸς φωνισμὸν τῶν ἀνθρώπων ἐν καίρῳ νυκτὸς περὶ
 πατούντων (νυκτοφάνταρον, κλεπτοφάνταρον), 'Τίμαρχ. παρ' 'Αθην.
 699K.

δελέτειον, τό, ὑποκορ. τοῦ δέλεαρ, Σοφ. ἐν τῷ Μ. Ε. 254. 53.
 δελεανός, ὁ, εἶδος ἰχθύος, 'Αθην. 118B.

δελλεῖον, τό, σωλὴ τῆς δελλεῖδος, 'Ἡσύχ. [27].

δελλίς, ἴδος, ἡ, εἶδος σφηκίς, 'Ἡσύχ., 'Αρχαῖ. 30, 13.

δέλος, εος, τό, = δέλεαρ, 'Οππ. 'Αλ. 3. 437, Εὐστ. 235. 7.
 δέλτα, τό, ἀλφίτ., ἴδε ἐν Δ. δ' γεν. δέλτατος ἐν Δ. Β. 781.

II. πᾶν τὸ ἔχον σχῆμα Δ, ἰδίως ὄνομα τῶν νησῶν, ὡς σχήμα-
 τίσουσι τὰ στήματα μεγάλων ποταμῶν, οἷον τοῦ Νεῖλου, 'Ἡρόδ. 2. 13,
 κτλ. τοῦ 'Ἰνδοῦ, Στράβων 701, 'Αρρ. 5. 4, κτλ. 2) τὸ γυναι-
 κεῖον αἰδοῖον, 'Αριστοφ. Λυσ. 151.

δελτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ δέλτος, Πολύδ. 29. 11, 2.

δελτεῖον, τό, ὑποκορ. τοῦ δέλτος, 'Ἡρόδ. 7. 239, Σουλ. 'Επιγρ.
 3641h, 45 (προσθήκ.).

δελταγράφημα, τό, ἐπιγραφή, Σουλ. 'Επιγρ. 3902 h.

δελτω-γράφος [α], ον, ὁ γράφων ἐπὶ πινάκῳ, σημειῶν, δελτο-
 γράφω δὲ πάντ' ἐπωπῆ φρενὶ Δισχύλ. Εὐμ. 275.

δελτω-ειδής, ες, ἔχων σχῆμα τοῦ δέλτα, τριγωνικός, 'Ἡσύχ.
 ἐν λ. καρχήσιον.

δελτούμαι, μέσ., σημειῶν ἢ καταγράφω ἐπὶ πινάκῳ πρὸς
 ἴδιαν μου χρῆσιν, τῶμ' ἔπη δελτουμένον Δισχύλ. 'Ἰκέτ. 179.

δέλτος, ἡ, πινάκιδιον πρὸς γραφήν, ἐκ τοῦ γράμματος Δ (ὑπερ
 ἢ τὸ σχῆμα τῶν παλαιῶν πινάκιδων), Λατ. pugillares, 'Ἡρόδ. 8.
 135, κτλ. ἐν . . δέλτω πτυχαῖς γράφειν Εὐρ. I. Δ. 98' χαλ-
 κῆς . . δύναντον ἐκ δέλτου γραφῆν Σοφ. Τρ. 683' δέλτον
 ἐγγεγραμμένην εὐνοήματα, ἐπιγεγραμμένην με . . αὐτόθι 157-
 δέλτον ἀναθεῖναι Σουλ. 'Επιγρ. 2167d (προσθήκ.) ἰδίως κατὰ
 πληθ., Σοφ. Τρ. 118, 798' ὡσαύτως, πινάκων δέλτοι 'Αριστοφ.
 Θεσμ. 778' μεταρ., ἢ ἐγγράφου σύμνημοισιν δέλτοι φρενῶν,
 ἐπὶ τῶν πινάκιδων τῆς καρδίας σου, Δισχύλ. Πρ. 789' ὅς ἐν φρε-
 νὶ δέλτοι τοὺς ἐμούς λόγους Σοφ. 'Αποσπ. 535' πρὸς. δελ-
 τώ-φαιος.

II. πᾶν γράμμα ἢ ἐγγραφοῦ, ἐπιστολή, 'Ἐπ. Πλάτ.
 312D' διαθήκη, Δουκ. Τίμ. 22, κτλ. 'Ομήρου δ., τὰ βιβλία
 (ποιήματα) τοῦ 'Ομήρου, Σουλ. 'Επιγρ. 1907. 10.

δελτωτός, ἡ, ὡν, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ γράμματος Δ; τὸ δελ-
 τωτόν, ἀστερισμός τις τριγωνικὸν σχῆμα ἔχων, 'Αρατ. 235.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ματι δέδοικα 'Αριστοφ. 'Ιππ. 27, πρβλ. Εἰρ. 746· ἐπὶ τοῦ ἀσπρά-
κου τῆς χαλῶντος· 'Αριστοφ. Σφρῆ. 429, 1292.

3) ὁ φλοιὸς τῶν δένδρων, Θεοφρ. 'Ι. Φ. 4, 14, 10· τὸ μέλυσον, τὸ λέπυρον τῶν καρπῶν, αὐτὸν 1, 2, 6.—Πρβλ. δορά, δέρας, δέρος, δέρις.

δερματικός, ἡ, ὄν. ἐκ δέρματος, ὅμοιος δορά, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 1, 16, 3, 'Γεν. Ζ. 1, 12, 2, κτλ.

II. δερματικόν (ἐνν. ἀργύ-
ριον), τό, τὰ χρήματα τὰ εἰσπραττόμενα ἐκ τῆς πωλίσσεως τῶν δο-
ρῶν τῶν θυσιαζομένων ζώων, Σουλ. 'Επιγρ. 157, 5, 27, Λουκούργ.
παρ' 'Αρπ.

δερμάτινος, ἡ, ὄν. πεποιημένος ἐκ δέρματος, ἐπίτινος, ἡρ-
τύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δ. 'Οδ. Δ. 782., Θ. 53· ἀσπίς
'Ηρόδ. 7, 79· ὁμήν 'Αριστ. 'Αποσπ. 316· πλοῖτα Στράβ. 778.

δερμάτινον, τό, ὑποκορ. τοῦ δέρμα, Πλάτ. 'Ερυθ. 400Δ, 'Αριστ.
Ψυσίον. 3, 3.

δερματίς, ἰδὺς, ἡ, ὑποκορ. τοῦ δέρμα, Φύτ. 'Επιστ. 364.

δερματομαλάκτης, ὁ, δερματοργός, σκυτοδέτης, Σχολ. Πλάτ.
Γοργ. σ. 357.

δερματοργικός, ἡ, ὄν. (*ἐργω) ὁ ἀνέμων ἡ ἐπιτίγχιος εἰς
τὴν βυροδοφικὴν, Πλάτ. Πολιτ. 380C.

δερματο-φάγιον, πρῶτον πάντα μετ' αὐτοῦ τοῦ δέρματος,
Στράβ. 776.

δερματοφορέω, φορῶ δέρμα ἢ δοράν, Σχολ. 'Απόλλ. Ρύθ. Δ. 324.

δερματο-φάρμακον, ὄν, ὁ ἐνδεδυμένος δοράν, Στράβ. 776.

δερματώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος δορά, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 2, 13, 7,
3, 13, κτλ.

δερμαστής, οὗ, ὁ, (δέρμα, ἐσθίον) σκώληξ τρώγων δέρμα, Σοφ.
'Αποσπ. 397, Λυσ. παρ' 'Αρποκρ. (ἐνθα κακῶς δερμαστής), κτλ.

δερμῆ-πτερος, ὄν, ἔχων ὑμνωδὴ πτερὰ, ὡς ἡ νυκτερίς, 'Αριστ.
'Ι. Ζ. 1, 1, 20, 1, 5, 11.

δερμύλλω, = φλάω, Σχολ. 'Αριστοφ. Νεφ. 731.

δέρξει, εως, ἡ, ἡ ἀσθήσις τῆς ὕψεως, ὕψους, Κρησμ. παρὰ
Πλουτ. 2, 432B.

δέρων, 'Κπ. παρατ. τοῦ δέρω, 'Ομ.

δέρως καὶ δέρας, τό, ποιητ. ἀντὶ δέρμα, ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον
κατ' ὄνομα καὶ αἰτία. (πλὴν τῆς γεν. δέραςτος ἢ δέρους παρὰ
Διοδ. 4, 56)· ὁ τύπος δέρος διατηρεῖται παρὰ Σοφ. Σχολ. 'Αρι-
στοφ. 'Ορν. 934, καὶ κατὰ τὰ ἄριστα χειρόγρ. ἐν Εὐρ. Μηδ. 5, Φοιν.
1120, 'Ιωνι 995, καὶ ἀπαντᾷ συχν. παρὰ τῷ 'Απόλλ. Ρύθ. ὅλ. ἀλλὰ
δέρας ἐν Εὐρ. Μηδ. 480, Βάκχ. 835, 'Επιγρ. Δελρ. ἐν τῇ Σουλ.
'Επιγρ. 2265, 13.

δέρριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπρω, 'Ανακρ. 19, 5, ἐξ εἰκασίας τοῦ
Περλ. 'Γε. 'Ησυχ., Σουίδ.

δέρρις, εως, ἡ, (δέρως) βύρσινον κάλυμμα ἢ ἐπένδυμα, Εὐπολ.
ἐν 'Αδρή. 39, Πλάτ. Κωμ. ἐν 'Αδρή. 35· — κατὰ πληθ., παραπε-
τάσματα ἐκ δορῶν κρεμάμενα πρὸ τῶν ὀχυρωμάτων, ὅπως ἐκασθε-
νῶσι τῶν ἐχθρῶν βελῶν τὴν δύναμιν, ὡς τὸ Ρωμ. ciliaria, Θουκ.
2, 75 (ἐνθα δέρριες εἶναι καθόλου δέρματα, διεφθάραι δὲ κατερι-
γασμένα δέρματα).

δάρτα (= δαρτά, θύματα), 'Επιγρ. Μυκόνου, 'Αθην. τόμ. Β',
σ. 237.

δέρτρον, τό, (δέρω) = ἐπείλους ἢ ἐπείλουν. ἡ μεμβράνα,
ἣτις περιβάλλει τὰ ἐντόσθια, Λατ. omentum, 'Αντιμ. 107, 'Ιππ.
1149E· ἐν 'Οδ. Δ. 579 οἱ γύπες τοῦ Τιτυοῦ παριστάνονται ὡς δέρ-
τρον ἔσω, δύνοντες, ἐνθα τὸ δέρτρον ἔσω εἶναι ἀντὶ τοῦ εἰς
δέρτρον, μέχρι τῶν ἐντοσθίων, πρβλ. 'Ιππ. ἐνθ' ἄνωγ., καὶ ἐν
λ. εἰσω.

II. ἐν 'Οδ. ἐνθ' ἄνωγ., δέρτρον ἐρμηνεύεται ὑπὸ
τοῦ Σουίδ., Ε. Μ., κτλ., ὡς ἐπὶ τοῦ βόμπος τοῦ γυπὸς λεγόμενον
ὄσεν ὁ Λυκ. 880 μετεχειρίσθη τὴν λέξιν πρὸς ὀλίγους τοῦ αἰχμηροῦ,
θυρλιγυμάτων δέρτρα, δέια συντρίμματα.

δέρω, 'Αριστοφ., Πλάτ., κτλ.· καὶ ὅταν ἡ πρώτη συλλαβὴ πρὶν
τὰ εἶναι μακρά, δέρω ἢ δαίρω, 'Αριστοφ. Νεφ. 442, 'Ορν. 365,
Κρατίν. ἐν 'Αδρή. 150, ὡν τὸ δέρω εἶναι καὶ ὁ τύπος ἐν μετεχει-
ρίσει ὁ 'Ηρόδ.· παρατ. δέρον 'Ομ.· — μέλλ. δερῶ 'Αριστοφ. 'Ιππ.
370· ὄρ. δειρεν 'Πλ. (ἀπ-) 'Ηρόδ., (ἐκ-) Πλάτ. — Μέσ.· ἔδε
ἀναδέρω. — Παθ., μέλλ. δαρήσομαι Κ. Δ., ὄρ. ἐδάρην [ἢ
Μένανδ. Νουστ. 422, (ἀπ-) Σεν., (ἐκ-) 'Ηρόδ., μετοχ. δαρθεῖς
ἐν Νικοχ. Κεντ. 1· πρβλ. δέδαρμαι. ἴδε κατωτ. ('Εκ τῆς √ΔΕΡ
παράγονται καὶ τὰ δέρος, δέρμα, δορά, δέρις, δέρτρον·
πρβλ. Xanxop dar, dritimi (dissec), darvi (snaku-skin), driti
[σακνιδιον ἐκ δέρματος]· Γοῦθ. galaita (καταλύειν), Παλαιο-
'Ερμ. zeri, fer-zeri (καταστρέφω).] 'Αραιοῦ τὸ δέρμα,
γυδρίων, ἐπὶ γῶν, δ. βοός, μήλα 'Ομ.· κύνα δ. δεδορμένην,
ἐπὶ μακροπολίας, Φρεκρ. παρ' 'Αριστοφ. Λυσ. 158· ὁσόν δε-
δάρεται, νὰ ἐκδάρω καὶ τὸ δέρμα μου νὰ γείνη ὁσός, Σόλων 32, 7
οὗτω, δερῶ σε θύλακον, ἐκ τοῦ δερματός σου θὰ κόμω βαλλάντιον,
'Αριστοφ. 'Ιππ. 370.

II. ὡσαύτως (κατὰ χρῆσιν ἀντιλήψην),
κτυπῶ, δέρνω, μαστιγῶν, δέσκειτο μοι δέρεσθαι καὶ δέρειν δι'
ἡμέρας 'Αριστοφ. Σφρῆ. 485, πρβλ. Νεφ. 442, Πατρ. 619· ἐντε-
υεν παροιμ., ὁ μὴ δαρεῖς ἀνθρώπου οὐ παιδεύεται, ὡς τὸ πα-
θήματα μαθήματα, Μένανδ. ἐνθ' ἄνωγ., πρβλ. λέπω II.

δέρω, εως, ἡ, (δέρω) τὸ δένειν, ἡ εἰς τὸ αὐτὸ σύνδεσις, Πλάτ.

Κρατ. 419E. II. ὡς τὸ πλοκή, ἡ περιπλοκή δραματικῆς
τινος ὑποθέσεως, ἀντὶ τοῦ, τῇ λύσει, 'Αριστ. Ποιητ. 18.

δέσμα, τό, (δέω) ποιητ. ἀντὶ δέσμός, δέσμη, σιδήρεα δέσματα
'Οδ. Δ. 204· πρβλ. Θ. 278.

II. ταῖνα πρὸς δέσιν τῆς κεφαλῆς,
ἀπὸ κρατὸς χεῖς δέσματα 'Πλ. Χ. 468· πρβλ. ἀναδέσμη, ἀνά-
δημα.

δεσμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ δέσμα, Σχολ. Θεοκρ. 4, 13· πρβλ.
δεμάτιον.

δεσμευτικός, ἡ, ὄν. ὁ ἀνέμων ἡ κατάλληλος πρὸς δέσιν, Πλάτ.
Νόμ. 847D.

δεσμεύω, (δεσμός) δεσμεύω, βάλλω εἰς τὰ δεσμά, 'Υμν. 'Ομ. 6.
17, Εὐρ. Βάκχ. 616, Πλάτ. Νόμ. 808D· δένω ὄρου, ὅλον στόχους ἐν
δεματίῳ, 'Πσ. 'Εργ. κ. 'Πρ. 479· δ. ἐκ τινός, δένω σφιγκτά εἰς
τι... 'Απολλόδ. 2, 1, 3.— Παθ., δεσμευθεῖσα ἀλύτοις καμάτοις
'Επιγρ. 'Ελλ. 737.

δεσμεύω, = δεσμεύω, 'Αριστ. Φυσ. 1, 2, 17, 'Ηλιόδ. 8, 9· Εὐαγ.
κ. Λουκ. ἡ' 29, ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τῶν Ἀττικιστῶν, Μοῖρ. σ.
122, Θωμ. Μάγιστ. 199, 821.

δέσμη, ἡ, (δέω) = δέμα, δεμάτιον, 'Αλεξ. Κυβερν. 2, 'Αριστ.
'Αποσπ. 134.

δεσμιδίων (ἢ), τό, ὑποκ. τοῦ δεσμός, Διοσκ. Εὐπορ. 2, 64,
'Αντυλλ. παρ' 'Ορειδ. 3, 633, 'Αέτ. 3, 79.

δέσμιον, τό, = δεσμός, 'Ανθ. Π. 9, 479, κατὰ πληθ.

δέσμιος, ὄν, καὶ α, ὄν, Σοφ. 'Αποσπ. 217· — δεσμεύων, δε-
σμευτικός· μεταρ. ὁ δεσμεύων ὡς διὰ μαγείας, μαγεύων, κατὰ γεν.,
ὕμνος ἐξ 'Ερινύων δ. φρενῶν Δισχὺλ. Εὐμ. 332, πρβλ. 306.

II. παθ., δεσμευμένος, ἐν δεσμοῖς, αἰχμάλωτος, Σοφ. Δλ. 249,
Φ. 608, Εὐρ. Βάκχ. 226, κτλ.

δεσμός, ἰδὺς, ἡ, = δέσμη, 'Ιππ. 626, 20, 26, Θεοφρ. 'Ιστ. Φ.
9, 16, 2.

δεσμός-τροχος, ὁ, βρόχος χρησιμεύων ὡς δεσμός, Μανέθ. 5, 133.

δεσμολύτης, οὗ, ὁ, λύων τὰ δεσμά, Χριστ. Πασχ. 2530·
δεσμολύτης χόρις αὐτοῦ τ. 2568.

δεσμό-λυτος, ὄν, λελυμένος ἐκ τῶν δεσμῶν, Γρ. Ναξ. Χρ.
Π, σ. 240B.

δεσμός, ὁ, πληθ. δεσμά, 'Υμν. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 157, Θεογν. 459,
'Ηρόδ. 6, 91, καὶ οὕτω τὸ πλείστον παρ' Ἀττ. ποιητ. καὶ Πλάτ.
Εὐθύρ. 9Α· ἀλλὰ δεσμοὶ Αἰσχύλ. Πρ. 525, Εὐρ. Βάκχ. 518,
634, συχν. παρὰ Πλάτ. (δέω)· — παρ' 'Ομ. καθόλου, = ταῖνα ἢ
πᾶν ὅ, τι χρησίμου πρὸς δέσιν καὶ στερεοποιήσιν· οἷον φοβεῖται (κα-
πτήρι), 'Πλ. Ζ. 507· τὸ πρηνήσια, τὸ καλῶδες τῆς ἀγκύρας, 'Οδ.
Ν. 100, κτλ. (μέγας τῆς ὕλης, Φ. 241· οὕτω παρ' Ἀττ. ὁ μέγας τοῦ
κυγού, Σεν. 'Αν. 3, 5, 10· πᾶς σύνδεσμος ἐνότητος, Πλάτ. Τιμ. 31C·
ἐπὶ τῶν φωνηέντων, ὁ αὐτ. Σοφ. 253Α· δεσμοὶ πολιτείας, ἐπὶ τῶν
νόμων, ὁ αὐτ. Νόμ. 793B.

2) κατὰ πληθ. = δεσμά, ἀλύσιμα.
ἐκ δεσμῶν λυθῆναι Αἰσχύλ. Πρ. 509, 770· πρὶν ἂν χαλασθῇ
δεσμὸς αὐτοῦ 513· ἐν δεσμοῖς Σοφ. 'Αποσπ. 60· δεσμοῖς Θουκ.
7, 82· ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν = δεσμοφύλαξ, Λουκ. Τετ. 29· — ἐν-
τεῦθεν καθ' ἑνικ., περιληπτικῶς = δεσμός, φυλάκις, φυλακή, δε-
σμός ἀχλύσεως 'Επιγρ. παρ' 'Ηρόδ. 5, 77· οὐδὲν ἄξιον δεσμοῦ
'Ηρόδ. 3, 145· ἐν δεσμῷ Σοφ. 'Αντ. 858· ἐν δημοσίῳ δεσμῷ
Πλάτ. Νόμ. 864E· δεσμοῦ τιμᾶσθαι Λυσ. 105, 16.

3) = δε-
σμός, ἐπίδεσμος, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 1, 16, 14, κτλ.· — ἀλλὰ δεσμός
ἀρθρου 'Ιππ. π. 'Αγμ. 776, εἶναι κατὰ τὸν ἱαλόν, ἀγκύλωσις.

II. = δέσμη, Πλούτ. Β', 135, Εὐστ. 862, 27· ὁ ἀργυρίου
'Εστ. ('Γεν. μβ', 27).

δεσμοφόρος, ὄν, φέρων δεσμά, 'Ιγνάτ. ἐν βίῳ Νικηφ. Κσπῆ-
λεως, σ. 209, 4, ἐκδ. Du Baur.

δεσμο-φύλαξ (ῦ), ακος, ὁ, ἡ, ὡς παρ' ἡμῖν, Λουκ. Τετ. 30.
N. Δ., καὶ μετγ., ὑπὸ τῶν δοκίμων δεσμοφυλῶν φύλαξ.

δεσμός, = δεσμεύω, βάλλω εἰς τὰ δεσμά, μεταγεν.

δεσμομα, τό, = δεσμός, δεσμά, Αἰσχύλ. Πέρσ. 745, Σοφ. 'Αποσπ.
27, κατὰ πληθ.

δεσμοκτήριον, τό, εἰρηκτὴ, φυλακή, Θουκ. 6, 60, Πλάτ., κ. ἄλλ.
δ. ἀνδρῶν 'Ηρόδ. 3, 23.

δεσμώτης, οὗ, ὁ, δέσμιος, αἰχμάλωτος, 'Ηρόδ. 3, 143, καὶ Ἀττ.

II. ὡς ἐπὶ τοῦ, = ἐν δεσμοῖς ὄν, δεσμευμένος, Αἰσχύλ. Πρ. 119
(ἡ τραγῳδία καλεῖται Προμηθεὺς δ.)· οὕτως ἐν τῷ θηλ. δεσμοῦτις
πολιμῶ Σοφ. Αλ. 234· Μελανίππη δ., ὄνομα δράματος τοῦ Εὐρ.

δεσπόζω, τὸ πλείστον κατ' ἑνεστ. καὶ παρατ.· μέλλ. -ύσω Αἰσχύλ.
Πρ. 208, 930, 'Αγ. 543· ἀρ-ἀπαρεφ. δεσπόσαι Εὐρ. 'Αλκ. 486.

4) ὁπολ. = εἶμαι κύριος ἢ δεσπότης, ὑπερέχω, ἔστω κύριαρ-
χίας, Αἰσχύλ. Πρ. 208· ἀρχεῖν καὶ δ. Πλάτ. Φαίδρ. 80Α. κ. ἄλλ.

2) κατὰ γεν., εἶμαι δεσπότης ἢ κύριος τινός, 'Υμν. 'Ομ. εἰς Διὶ.
366, 'Ηρόδ. 3, 142, κτλ.· Ζηνὸς (ἢ Διός) δεσπόσαι Αἰσχύλ. Πρ.
930· δεσπόζοντ' ἐμοῦ Εὐρ. 'Ἰκτ. 518· δ. τινός, ἀντιθέτως τῷ
δουλεύειν τινί, Πλάτ. Πολ. 576Α· δεσπόζω φρόνης, εἶμαι κύ-
ριος, Αἰσχύλ. Χο. 188· γίνομαι κύριος τινός, καταλαμβάνω τι, λέκ-
τροις ὧν ἐδέσπορον Εὐρ. 'Ανθρ. 928· καὶ οὕτω μετὰ, τοῦδε
δ. λόγου Αἰσχύλ. 'Αγ. 543.

3) μετ' αἰτία, ἔλασιν ἐξουσίαν

ἐπὶ τινος, δ. πόλιν Εὐθ. Ἡρ. Μαιν. 28. — Παθ., δεσπόζονται
ἱππ. Αἶρ. 290· δεσποζόμεναι πόλεις Πλάτ. Νόμ. 712E.
δεσποίνῃ, ἡ, ἰδιότροπον θηλ. τοῦ δεσποότητος, ἡ κυρία τοῦ οἴκου.
ἡ οἰκοκυρία, Λατ. hera, ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας, Ὁδ. Ε. 127· ἀλο-
χος δ., ἐπὶ τῆς γυναικὸς τοῦ Νέστωρος, Γ. 403· γυνὴ δ., ἐπὶ τῆς
Ἀρτίης, 7. 347. 2) ἀπὸ τοῦ Πινδάρου καὶ ἐρεξίς, ἡγεμονία,
βασιλίσσα, Π. 4. 19, Ἀποσπ. 87. 11· δεσποίνα πόλεων, Ἀθη-
ναίων πόλιν Κίον. Ἀνών. 49. 3) παρ' Ἀττ. συχνάκις συ-
νίσταται πρὸς τὰ ὀνόματα θεαινῶν, δ. Ἐκάτη Διοχόλ. Ἀποσπ. 374·
Ἀρτεμις Σοφ. Πλ. 626, κτλ. ἄλλ. ἐν Ἀσθγίαις ἰδίως ὡς ὄνομα
τῆς Περσεφόνης, Πλάτ. Νόμ. 790B, πρὸς Π. 8. 37, 1-10· τῆς
Κυπρίδος Ξένωρχ. Πεντ. 1. 21. 4) ἐν Θεσσαλίᾳ, δεσποίνα
ἡτο ἀπλῶς γυνὴ, Πύρρ.

Δεσποσία-ναύται. ὧν, οἱ, ὁλιότες ἐν Σπάρτῃ ἀπὸ γεωργικῶν
ἐπὶ τῷ ὅρμῳ καὶ ὑπηρεσίᾳ ἐν θαλάσῃ, Μύρων παρ' Ἀθην. 271E.
δεσποσίους, ὧν, = δεσπύσιους, Διοχόλ. Ίκτ. 845, Εὐστ.
846. 13.

δεσποσιμα, τό, δεσποτική θέλησις, δεσποτική ἀρχή, Μανέθ. 4. 38.
δεσποτικός, ἡ, ὧν, ῥηματ. ἐπὶ τοῦ δεσποῦ, = ἀρκεῖν εἰς
δεσποτικὴν κυδέρησιν, ἐπὶ προσωπῶν, Ἀριστ. Πολ. 3. 17, 1 (διὰ τ.
γράφ. δεσποτικόν), 7. 9, 15.

δεσποσύνη, ἡ, ἀπλότος κυβέρνησις, δεσποτισμός, Πρὸδ. 7. 102.
δεσπόσυνος, ὧν, ὡσαύτως ἡ, ὧν, Πινδ. Π. 4. 476· — δὲ ἀν-
κων εἰς τὴν κυρίαν ἡ δεσποτήν, λέγος δεσπ., τοῦ κυρίου ἡ κλην-
τήν. Ὁμ. εἰς Διὶ. 144· δόμοι δ. Διοχόλ. Χρ. 94· μέλαθρα
Ἀριστ. Θεσμ. 42· τὰ δ. χρήματα, ἡ περιουσία τοῦ κυρίου, τοῦ
ἀρετικῶν, Ξεν. Οἰκ. 9. 16· δ. ἀνάγκαι, ἀντιβρίσκει κυβέρνησις,
Διοχόλ. Περσ. 587. II. ὡς ὀυσίασι. — δεσποσύνης, Τυρταί.
6. 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 4301a (Προσθήκ.), Ἀναξάνδρ. Πρωτ. 1. 33.

2) ὡς υἱὸς τοῦ οἰκοδεσπότου, Ἀπικαν. Ε. Π. 1. 4, 44.
δεσποτεία, ἡ, ἡ ἐξουσία τοῦ κυρίου ἐπὶ τῶν δούλων, ἡ ἡσχυσία
τοῦ δεσπότου πρὸς τοὺς δούλους, Ἀριστ. Πολ. 1. 3, 4, 3. 8, 3 (πρὸς
δεσποτικῶς). 2) ἀπλότος ἀρχή, δεσποτισμός, ἰδίως ἐπὶ τῶν
Ἀσιατῶν, Πλάτ. Νόμ. 698, Ἰσοκρ. 113D, Συλλ. Ἐπιγρ. 127. 28.

II. ὡς Βυζ. δικανικὴ ὁρος, ἀπλότος κυριότης, κατ' ἀντίθεσιν
πρὸς τὴν χρήσις (ὅτε τῆς ἡδύνατος νὰ καρπῶται πράγμα τι, μὴ ἔχων
ἑαυτὴν κυριότητα ἐπ' αὐτοῦ).
δεσποτέιος, α, ὧν, = δεσπύσιους, Λυκόφρ. 1183.
δεσποτέισα, ἡ, θηλ. τοῦ δεσποῦ, δεσποίνα, κυρία, Σοφ.
Ἀποσπ. 868.

δεσποτέω, = δεσποῦ, μετὰ γεν., Πλάτ. Τιμ. 44E. — Παθ.,
δεσποτέωμαι, πρὸς ἄλλης χειρὸς Διοχόλ. Νο. 104· σὴ
χειρὶ Εὐρ. Ἡρακλ. 88· δεσποτούμενος βίος, ἀντίθ. τῷ ἀνάρχε-
τις, Διοχόλ. Εὐμ. 527, πρὸς 696.

δεσποτής, οὐ, δὲ κλητικὴ δεσποτῶ· αἰτιατικὴ δεσποτεία.
Πρὸδ. 1. 11, κτλ. (ὅτε ἐν ἡμέρῃ πόσις, δ.) — κύριος, δεσπό-
της, ἰδίως ἐπὶ τοῦ κυρίου τοῦ οἴκου, τοῦ οἰκογενειάρχου (πρὸς
οἰκοδεσποτήν), Λατ. herui, dominiui, δόμων Διοχόλ. Εὐμ.
60, κτλ. ἔμμη γὰρ δόμων νομιζῶ δεσποῦ παροῦσαν ὁ
αὐτ. Περσ. 169· — κυρία ἐν σέβει πρὸς δούλους, Πλάτ. Παρμ.
133D, Νόμ. 756E, κτλ. δ. καὶ δούλος Ἀριστ. Πολ. 1. 3, 3, κτλ.
ὥστε ἡ προσηγορία τοῦ δούλου πρὸς τὸν κύριον αὐτοῦ ἡτο ὁ δε-
σποτῶν· ἀντὶ Ἀριστοφ. Εὐρ. 90, Ἀνδρ. 3. 25· ὡναε δεσποτα
Ἀριστοφ. Εὐρ. 389, Ἀποσπ. 492· — ἄλλως ἡτο ἐν χρόνῳ κυρία,
2) ἐπὶ Ἀσιατῶν ἀρχόντων, ἀπλότος κύριος, οὐ οἱ ὑπάκοι

ἡτο δούλοι, Λατ. dominus, Πρὸδ. 3. 89, Θουκ. 6. 77· τύραννος
καὶ δ. Πλάτ. Νόμ. 859A· καὶ τὸ πλῆθος εἶναι ἐν χρόνῳ παρά
ποιηταίς ἐπὶ ἐνὸς προσώπου, ὡς τὸ τύραννοι, Διοχόλ. Ἀγ. 32,
Χρ. 53, 82· — ἄλλ' οἱ ἐλεύθεροι Ἑλλήνες μεταχειρίζοντο τὴν λέξιν
ταύτην κυρίως ἐπὶ τῶν θεῶν, πρὸς Σοφ. Ἀποσπ. 480, Εὐρ. ἱππ.
88, Ἀριστοφ. Σπης. 875, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 13. II. καθόλου, ὁ
κατέχων τι, κύριος, κάτοχος, κώμιος, ναῶν Πινδ. Ο. 6. 30, Π. 4.
369· μαντευμάτων Διοχόλ. Θέβ. 27· τῶν Ἡρακλείων ἐπλων
Σοφ. Φ. 262· ἐπὶ δεσποτῶν, ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῷ Ὀμήρῳ, Εὐρ.
ἱκτ. 636· τοῦ Ὀμήρου Ξεν. Ἀν. 7. 4, 10· πρὸς ἄναξ. — Μετ'
Ὀμήρ. ἂν καὶ οὗτος μεταχειρίζεται τὸ δεσποίνα ἐν Ὀδ.

δεσποτέδιον, τό, ὑπόκορ. τοῦ δεσποῦ, Ἀριστ. 1. 24.
δεσποτικός, ἡ, ὧν, ὁ τοῦ δεσποῦ, ἀντικεινὴ ἡ κατέλληλος εἰς
δεσποτήν ἡ κύριον, δεσποτικὰ συμφορὰ, δυστυχία καταλαμβά-
νουσα τὸν κύριον τινος, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 84· δ. δικαίον, τὸ δικαίον
τοῦ κυρίου, Ἀριστ. 110. Ν. 5. 6, 8· ὑπομένειν τὴν δ. ἀρχὴν ὁ
αὐτ. Πολ. 3. 14, 6· ἡ δ. = δεσποτεία, ὁ αὐτ. 1. 3, 2· οὕτως, τὸ δ.
Πλάτ. Νόμ. 697C.

II. ἐπὶ προσωπῶν, ἔχων κλῆσιν πρὸς δε-
σποσίαν, τυραννικός, ὁ αὐτ. Πλάτ. 344C, κτλ. ὀλιγαρχία δ.
Ἀριστ. Πολ. 5. 6, 16· δῆμος αὐτόθι 4. 4, 27, κτλ. — Ἐπίρρ. — κῶς,
Ἰσοκρ. 62C, Ἀριστ. Πολ. 4. 10, 3. 2) μετὰ γεν., ἔλασιν δε-
σποτικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τινος, τινος ὁ αὐτ. Οἰκ. 13, 5· οὕτως, ἐπὶ
δὲ τυραννίς μοναρχία δ. τῆς πολιτικῆς κοινωνίας ὁ αὐτ. Πλάτ.
3. 8, 2, πρὸς 4. 4, 28.

δεσποτικός, α, ὧν, ὑπόκορ. τοῦ δεσποῦ, Ἀριστ. 1. 24.
δεσποτικός, ἡ, ὧν, ὁ τοῦ δεσποῦ, ἀντικεινὴ ἡ κατέλληλος εἰς
δεσποτήν ἡ κύριον, δεσποτικὰ συμφορὰ, δυστυχία καταλαμβά-
νουσα τὸν κύριον τινος, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 84· δ. δικαίον, τὸ δικαίον
τοῦ κυρίου, Ἀριστ. 110. Ν. 5. 6, 8· ὑπομένειν τὴν δ. ἀρχὴν ὁ
αὐτ. Πολ. 3. 14, 6· ἡ δ. = δεσποτεία, ὁ αὐτ. 1. 3, 2· οὕτως, τὸ δ.
Πλάτ. Νόμ. 697C.

II. ἐπὶ προσωπῶν, ἔχων κλῆσιν πρὸς δε-
σποσίαν, τυραννικός, ὁ αὐτ. Πλάτ. 344C, κτλ. ὀλιγαρχία δ.
Ἀριστ. Πολ. 5. 6, 16· δῆμος αὐτόθι 4. 4, 27, κτλ. — Ἐπίρρ. — κῶς,
Ἰσοκρ. 62C, Ἀριστ. Πολ. 4. 10, 3. 2) μετὰ γεν., ἔλασιν δε-
σποτικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τινος, τινος ὁ αὐτ. Οἰκ. 13, 5· οὕτως, ἐπὶ
δὲ τυραννίς μοναρχία δ. τῆς πολιτικῆς κοινωνίας ὁ αὐτ. Πλάτ.
3. 8, 2, πρὸς 4. 4, 28.

δεσποτικός, α, ὧν, ὑπόκορ. τοῦ δεσποῦ, Ἀριστ. 1. 24.
δεσποτικός, ἡ, ὧν, ὁ τοῦ δεσποῦ, ἀντικεινὴ ἡ κατέλληλος εἰς
δεσποτήν ἡ κύριον, δεσποτικὰ συμφορὰ, δυστυχία καταλαμβά-
νουσα τὸν κύριον τινος, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 84· δ. δικαίον, τὸ δικαίον
τοῦ κυρίου, Ἀριστ. 110. Ν. 5. 6, 8· ὑπομένειν τὴν δ. ἀρχὴν ὁ
αὐτ. Πολ. 3. 14, 6· ἡ δ. = δεσποτεία, ὁ αὐτ. 1. 3, 2· οὕτως, τὸ δ.
Πλάτ. Νόμ. 697C.

II. ἐπὶ προσωπῶν, ἔχων κλῆσιν πρὸς δε-
σποσίαν, τυραννικός, ὁ αὐτ. Πλάτ. 344C, κτλ. ὀλιγαρχία δ.
Ἀριστ. Πολ. 5. 6, 16· δῆμος αὐτόθι 4. 4, 27, κτλ. — Ἐπίρρ. — κῶς,
Ἰσοκρ. 62C, Ἀριστ. Πολ. 4. 10, 3. 2) μετὰ γεν., ἔλασιν δε-
σποτικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τινος, τινος ὁ αὐτ. Οἰκ. 13, 5· οὕτως, ἐπὶ
δὲ τυραννίς μοναρχία δ. τῆς πολιτικῆς κοινωνίας ὁ αὐτ. Πλάτ.
3. 8, 2, πρὸς 4. 4, 28.

δεσποτικός, α, ὧν, ὑπόκορ. τοῦ δεσποῦ, Ἀριστ. 1. 24.
δεσποτικός, ἡ, ὧν, ὁ τοῦ δεσποῦ, ἀντικεινὴ ἡ κατέλληλος εἰς
δεσποτήν ἡ κύριον, δεσποτικὰ συμφορὰ, δυστυχία καταλαμβά-
νουσα τὸν κύριον τινος, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 84· δ. δικαίον, τὸ δικαίον
τοῦ κυρίου, Ἀριστ. 110. Ν. 5. 6, 8· ὑπομένειν τὴν δ. ἀρχὴν ὁ
αὐτ. Πολ. 3. 14, 6· ἡ δ. = δεσποτεία, ὁ αὐτ. 1. 3, 2· οὕτως, τὸ δ.
Πλάτ. Νόμ. 697C.

II. ἐπὶ προσωπῶν, ἔχων κλῆσιν πρὸς δε-
σποσίαν, τυραννικός, ὁ αὐτ. Πλάτ. 344C, κτλ. ὀλιγαρχία δ.
Ἀριστ. Πολ. 5. 6, 16· δῆμος αὐτόθι 4. 4, 27, κτλ. — Ἐπίρρ. — κῶς,
Ἰσοκρ. 62C, Ἀριστ. Πολ. 4. 10, 3. 2) μετὰ γεν., ἔλασιν δε-
σποτικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τινος, τινος ὁ αὐτ. Οἰκ. 13, 5· οὕτως, ἐπὶ
δὲ τυραννίς μοναρχία δ. τῆς πολιτικῆς κοινωνίας ὁ αὐτ. Πλάτ.
3. 8, 2, πρὸς 4. 4, 28.

δεσποτικός, α, ὧν, ὑπόκορ. τοῦ δεσποῦ, Ἀριστ. 1. 24.
δεσποτικός, ἡ, ὧν, ὁ τοῦ δεσποῦ, ἀντικεινὴ ἡ κατέλληλος εἰς
δεσποτήν ἡ κύριον, δεσποτικὰ συμφορὰ, δυστυχία καταλαμβά-
νουσα τὸν κύριον τινος, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 84· δ. δικαίον, τὸ δικαίον
τοῦ κυρίου, Ἀριστ. 110. Ν. 5. 6, 8· ὑπομένειν τὴν δ. ἀρχὴν ὁ
αὐτ. Πολ. 3. 14, 6· ἡ δ. = δεσποτεία, ὁ αὐτ. 1. 3, 2· οὕτως, τὸ δ.
Πλάτ. Νόμ. 697C.

II. ἐπὶ προσωπῶν, ἔχων κλῆσιν πρὸς δε-
σποσίαν, τυραννικός, ὁ αὐτ. Πλάτ. 344C, κτλ. ὀλιγαρχία δ.
Ἀριστ. Πολ. 5. 6, 16· δῆμος αὐτόθι 4. 4, 27, κτλ. — Ἐπίρρ. — κῶς,
Ἰσοκρ. 62C, Ἀριστ. Πολ. 4. 10, 3. 2) μετὰ γεν., ἔλασιν δε-
σποτικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τινος, τινος ὁ αὐτ. Οἰκ. 13, 5· οὕτως, ἐπὶ
δὲ τυραννίς μοναρχία δ. τῆς πολιτικῆς κοινωνίας ὁ αὐτ. Πλάτ.
3. 8, 2, πρὸς 4. 4, 28.

δεσποτικός, ἡ, = δεσποίνα. αἰτ. δεσποῖν, Σοφ. Τρ. 407, Π. 597,
Εὐρ. Μελ. 17, Πλάτ. Τιμ. 34C· ὅστ. δεσποτέις Ἀνθ. Π. 6. 100.

δεσποτίστας, ὁ, ὑπόκορ. τοῦ δεσποῦ, Εὐρ. Κῆκλ. 267.
δεσποτῶν, τό, Πολυθ. Α'. 1. 1. ἐν ἐνός τῆς πλημνης (τοῦ τρω-
χον τοῦ τραγοῦ) σιδήριον, ἡ τριῖς εἰς δεσπῶν.

δεσπῶν, ῥημα. ἐ (ω), πρέπει· ἐ νὰ δεσπῶ, ἱπποκ. 4. 12, 10.
δεσπῶ, ἡ, (κυρία θηλ. τοῦ δεσπῶ. ἔξυπακουσι, τοῦ λομπῶς)
ἐν πρὸς συναποτελῶντα δεσπῶν, ἡ ἐπὶ δεσπῶν ἡδύνη λομπῶς, καὶ
μεναι δεσπῶ Πλ. Α. 554, Ρ. 663· πυρσός, Ἀριστοφ. Σπης. 1301·
δε ἐν λ. λομπῶς.

δεσπῶν, ὧν, ὁ, δ. δεσπῶν. ἱπποκ. Ναξίαν. 3, 150A (Μίγρον).
δεσπῶν, ὧν, ὁ, κεφαλὴ σκρόβου (ἴσως ἐκ τοῦ ὅτι συναποτελεῖ-
ται ἐκ πολλῶν τιμαλίων, ὡς πυρσός ἐκ πολλῶν δρόμων), ἱπποκ. παρ'
Ἱπποκ. 132, ἐν ἱπποκ. Λεξ. 454, δεσπῶν.

δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.

δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.

δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.

δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.

δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.

δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.

δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.

δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.

δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.

δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.

δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.

δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.

δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.

δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.

δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.

δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.

δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.

δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.

δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.

δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.

δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.

δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.

δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.

δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.

δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.

δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.
δεσπῶν, ὧν, δ. δεσπῶν, ἱπποκ. Ναξίαν. 103A.

τος, ὁ τελευταῖος, 'Π. Τ. 51, κτλ.—περὶ τοῦ ἐν Πινδ. Ο. 1. 80, ἴδε ἐν λ. δεύμα.

δεύπε, ἐπὶ ἑρ., ὡς πληθ. τοῦ δεύρου, εἰς τοῦτο τὸ μέρος ἰ ἐξω ἰ ἐμμερῶ, ἰ ἐλῶ ἐξω ἰ ἀκριβῶς ὡς τὸ δεύρου, ἀλλ' αἰετοῦ μετὰ πληθ. πρὸς τὰς. εἴτε κειμένης (δεύτ' ἀγετ' 'Ιλ. 11. 350, κτλ. ὡσαύτως, δεύτ' ἀγε, Φοινίκων ἡγήτορες 'Οδ. Θ. 111, εἴτε νοσημένης (δεύτε φίλοι 'Ιλ. Ν. 481· δεύτ', ἵνα.. ἰσθῆθε 'Οδ. Θ. 30)· ἴλιν σπάνιον παρὰ Τραγ., δεύτε, λείπετε στέγος Εὐρ. Μηδ. 894· καθ' ἑσὺν παρ' αὐτοῖς εἶναι ἐν χρήσει τὸ δεύρου καὶ μετὰ πληθ. ῥήματος. (Κατὰ τὸν Βουττμ. συνηρ. ἐκ τοῦ δεύρ' ἴτε).

δευτεραγωνιστῆς, εἰμαι δευτεραγωνιστής, Πολυδ. Δ', 124. δευτερι-αγωνιστής, αὐ, ὁ, ὁ ὑποκριτής ὁ λαμβάνων δευτέρου λόγου ἄξιον μέρος, Λατ. secundarius, 'Πούχ.· πρὸλ. πρωταγωνιστής, ὑπεραγωνιστής. 2) μεταρ., ὁ ὑποστηρίξων ῥήτορα, τινα προαίτησαντα, Δημ. 344, 8, Λουκ. Περικρ. 36.

δευτεραῖος, α, ον, κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν, δευτεραῖος ἦν ἐν Σπάρτῃ 'Πρόδ. 6. 108· οὕτω, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 2, κτλ.· ἀλλ' ὡσαύτως, τῇ δευτερῇ (ἐνν. ἡμέρᾳ), 'Πρόδ. 4. 113.

δευτερεῖα (ἐνν. ἄλλα), τὰ, τὰ δευτέρου βραβεῖον ἐν ὁγώνῳ, ἐντεῦθεν, ἡ δευτέρα θέσις ἢ τάξις, δ. νύμειν τινὶ 'Πρόδ. 1. 32· δευτερεῖοις ὁπερβάλλειν ἑ αὐτ. 8. 123· οὕτω παρὰ Πλάτ. Φιλ. 22C, κτλ. II. μεταγεν. καθ' ἑνικ., Συλλ. 'Επιγρ. 2300. 28., 2758-9, Διογ. Α. 2. 133. 2) δευτερεύουσα ἐνέργεια, 'Αριστ. 'Ηθολ. 19. 42.

δευτερο-εσχάτος, ον, ὁ προτελευταῖος, 'Πρόδ. ('Αρχ. Χειρουργ. σ. 94). δευτερέω, = δευτερεύω 'Εβδ. ('Ιερ. 52. 2).

δευτερεύω, εἰμαι δεύτερος, δεύτερ, εἰμαι ὁ ἄριστος μετ' ἐκείνων, Διοσκ. 3. 47· δευτ. τιγί, εἰμαι δεύτερος μετὰ τινα, ἐνεργῶ ὡς τοιοῦτος.., Πλουτ. Εὐρ. 13.

δευτερεῖάζω, μέλ. -άσω, παίζω τὸ δεύτερον πρόσωπον, 'Αριστ. 'Εκκλ. 634.

δευτερίδας (ἐνν. οἶνος), ὁ, = ὀδύνας οἶνος, λαμβανόμενος ἐκ τῆς συνόλκιφους τῶν σταφυλῶν ἐκ δευτέρου, Λατ. 109α, Πολυδ. Δ, 248., 5', 17· πρὸλ. τρυγηφάνους καὶ στεμφυλῆτης (κοιν. λαγ-γερή).

δευτέρειος, α, ον, = δευτέρας ποιότητος, κατώτερος, οἶνος Νικισφ. Χειρ. 6 (ἐνθα ὁ Δ. Δινδ. δευτερίδας). 2) τὸ δευτέριον ἢ τὰ δευτέρια, τὸ ὑπέρτερον (ἀκλόουθον) τῆς γένιας, Λατ. secundarius, Παῦλ. Αἰγ. 6. 75, πρὸλ. χόριον.

δευτερι-βόλος, ον, ὁ δευτέραν φορὰν ἀλλάσων τοὺς ὀδόντας, Πολυδ. Δ', 182, 'Ιερ. 4. 2.

δευτεριγαμία, εἰς δευτέρου γάμον ἔρχομαι· δευτεριγαμία, ἡ, δεύτερος γάμος, δευτερο-γάμος, ον, ὁ εἰς δευτέρου γάμον ἔρχόμενος, ὅπαντα παρ' 'Εκκλ.

δευτερο-γενής, ἐς, ὁ ὑπέρτερον, βραδύτερον γεννιόμενος ἢ γεννη-οίς, 'Αντιγ. Καρ. 118.

δευτερό-γονος, ον, δευτερότοκος, ὄψιμος, Σύμμ. (Γεν. 30. 42). δευτερο-δεκάτη, ἡ, ἡ δευτέρα δεκάτη, τὸ δεκάτον τοῦ δεκά-του, ὅπερ ἔδιδαν οἱ Λευῖται εἰς τοὺς ἱερεῖς, 'Ιερ. 45.

δευτερο-διδάσκει, παθ., ἐπαναλαμβάνομαι, Θεολ. 'Αριθμ. 23.

δευτερο-οδία, ἡ, δευτέρωσις, ἐπανάληψις, Θεολ. 'Αριθμ. σ. 124.

δευτερό-ζυγος, ον, τῆς δευτέρας συζύγιας, Γραμμ.

δευτερό-κλίτος, ον, τῆς δευτέρας κλίσεως, Γραμμ.

δευτερο-κοιτέω, κοιμῶμαι μετ' ἄλλου, 'Αθήν. 584B.

δευτερολογίον, ὁμιλῶ δευτέραν φορὰν, 'Εβδ. (2 Μακκ. ιγ', 22).

δευτερολογία, ὁ λόγος τοῦ δευτέρου ὁμιλοῦντος, καὶ ὁ δεύ-τερος λόγος, 'Ερμολ. 1. 433 (Walz), 'Υπόδ. Δεπτ. Δημοσθ.

δευτερο-λόγος, ον, = δευτεραγωνιστής, ταξιόμενος μετὰ τοῦ πρωτολόγου καὶ τοῦ ὑπερολόγου, Τέλης παρὰ Σοφ. 68. 50.

δευτερο-νόμιος, τὸ, ὁ δευτέρος νόμος, ἐπιγραφή τοῦ πέμπτου βιβλίου τῆς Πεντατεύχου, 'Εβδ. ἴδε Δευτ. 'Ιωσ. 8 (9). 32.

δευτερό-ποσιμος, ον, = ὑπερόψιμος, 'Πούχ.

δευτερό-πρωτον σάββατον, τὸ, ἐν τῇ ἑυαγγ. Λουκ. σ', 1 (κατὰ τὸν Scaliger), τὸ πρῶτον σάββατον μετὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς ἐυρτής τῶν ἀζύμων· ὁ Wieseler (ἴσως ὑβρότερον) λέγει ὅτι εἶναι τὸ πρῶτον σάββατον τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς τῶν ἐτῶν ἑβδομάδος (σηλ. τοῦ ἔτους τοῦ μετὰ τὸ σάββατον) — παρὰ τοῖς 'Εκκλ. συγγραμ., ἡ δ. κυριακή ἦτο ἡ πρώτη μετὰ τὴν Πάσχα Κυριακή, Δουκαγγ.

δεύτερος, α, ον, εἶναι πράγματι εἶδος συγκριτικῶς τοῦ δύο, ὡς τὸ δεύτερος, εἶναι τὸ ὑπέρ. Buttm. Ausf. Gr. § 41η' (ἴδε ἐν λ. δύο). I. ὡς πρὸς τὴν τάξιν, ἀλλὰ μετὰ τινος ἐννοίας χρόνον, παρ' 'Ομ. (οὐδαμῶς ἐν τῇ 'Οδ. ὅ) ἐπὶ τοῦ ἐρχομένου δευτέρου ἐν ἀγωνί, 'Ιλ. Ψ. 265· δευτέρος ἐλθεῖν X. 207· δ. αὐ. . προφει. ἔλχος, μετὰ ταῦτα, T. 273, κτλ.· οὐ μ' ἔτι δευτέρον ὤδε ἔξεν' ἄχος, οὐδέ μιν μετ' αὐτὴν ὀλίγες ὁμοίαι πρὸς τὴν παροῦσαν, Ψ. 46· ἐνίοτε ὡς πραγματικῶν συγκριτικῶν, ἐμείο δευτέρον, μετὰ τὸν ἰδικόν μου καιρὸν, αἰ. 248· σοὶ δευτέρον ἔσται, θά ἄλλῃ εἰς ὅς δευτέρα ἐκλογὴ· δηλ. θά παραχωρηθῇ εἰς σέ, 'Πο. 'Εργ. κτλ. 34· παρ' 'Αττ. ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄλλο, ὁ δευτέρος Σορ. Ο. Κ. 1315, κτλ.· αἱ δευτεραί φροντίδες, δευτεραί σκέψεις, Εὐρ.

'Ιππ. 436· παρομ., τὸν δ. πλοῦν, δοκιμάζω τὸν δευτέραν παρομ. σιζόμενον εἰς ἐμὲ τρέπον, Πλάτ. Φαῖδ. 99D, κτλ.· ἐρημνεύμενον ὑπὸ τοῦ Μενάνδ. Θραπ. 2, ὁ δ. πλοῦς ἐστὶ δήπου λεγόμενος, ἂν ἀποτύχῃ τις πρῶτον, ἐν κώπαισι πλεῖν. 2) μετ' 'Ομην, ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ χρόνου, δευτέρω χρόνον, εἰς τὸν μετ-

πειτα χρόνον, Πινδ. Ο. 1. 69· δευτέρῃ ἡμέρῃ, τῇ ἐπομένῃ ἡμέρᾳ, 'Πρόδ. 1. 82 (πρὸλ. δευτεραῖος)· δευτέρῳ ἔτεϊ τούτων, κατὰ τὸ μετὰ τοῦτο ἔτος, αὐτῶς ὁ, 46·—οὕτω πολλὰς κατ' οὐδέτερον, ὡς ἐπὶρ. δευτέρον αὐ, δευτέρον αὐτίς, δευτέρον, μετὰ ταῦτα, πάλιν, δευτέραν φορὰν, ἀντίθετον τῇ πρῶτῃ, 'Ομ., 'Αττ., παρὰ περὶ ὧς ὡσαύτως δευτέρα. ὅπερ ὁ 'Ομηρος ἔχει ἀπαξ, 'Ιλ. Ψ. 538· ὡσαύ-τως μετὰ τοῦ ἄλλο, τὸ δευτέρον 'Πρόδ. 1. 79, Δίσχυλ. 'Αγ. 1082, κτλ.· τὰ δευτέρα Θουκ. 6. 78· μεταγεν., ἐκ δευτέρου, δευτέραν φορὰν, Λατ. denovo, ἑυαγγ. κ. Μάρκ. ιδ', 71·—ὁμιλ. ἐπὶρ. δευτέρως Πλάτ. Νόμ. 955E, κτλ. II. ἐν σχέσει πρὸς τὴν τάξιν ἢ ἑξέξιν καὶ σπουδαιότητα, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐννοίας χρόνου, δευτέρος, δ. μετ' ἐκείνων 'Πρόδ. 1. 31, πρὸλ. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 4, κτλ.· ὁ, πρὸς τι Σοφ. 'Αποσπ. 325· πολὺ δ. μετὰ τι, κατὰ πολὺ κατώτερος, πολὺ ὑπὲρ, Θουκ. 2. 97· οὕτω μ. γεν. δεύ-τερος οὐδενός, κατώτερος οὐδενός, 'Πρόδ. 1. 23· δ. παιδὸς σῆς Εὐρ. Τριπ. 614· δευτέρα τῶν προσδοκῶν, κατώτερος τῶν ἐλπιδῶν, Δημ. 348. 22· ἡγεῖσθαι δευτέρον, νομίζω τι δευτέρου, δευτέρου λόγου ἄξιον, Σοφ. Ο. Κ. 351· οὕτω, δ. ἀγειν, ποιεῖσθαι, τίθεσθαι Λουκ. Λατ. 9, Πλουτ. 2. 162E, πρὸλ. ὁ αὐτ. Φαβ. 28.

2) ὁ δεύτερος ἐκ δύο, δευτέρῃ αὐτῇ, αὐτὴ καὶ ἄλλη τις, 'Πρόδ. 4. 113· πρὸλ. Α. Β. 89· ἐπτά δευτέροι σοφοί, μετὰ τοὺς γνωστούς πρῶτους ἐπτά, Εὐρ. 'Αδελφ. 1. 12· εἰς καὶ δεύτερος, οὐκ οὐ αλλοι, μόνον παρὰ μεταγεν., Schöf. Διον. 'Αλ. π. Σιν. σ. 174· ἐν τι.. ἡ δευτέραν Δίον Χρ. 2. 4· δ. καὶ τρίτος, δύο-τερεῖς, Πολυδ. 26. 10, 2. III. ὡς οὐσιαστ., τὰ δευτέρα, = δευτερεῖα, τὸ δευτέρον βραβεῖον ἢ ἡ δευτέρα θέσις, τὰ δ. φέρε-σθαι 'Ιλ. Ψ. 538, 'Πρόδ. 8. 104, πρὸλ. Valcik. 9. 78. 2) τὸ ὑπέρτερον (ἀκλόουθον) τῆς γένιας, Διοσκ. 1. 58.

δευτερο-στάτης [α], ον, ὁ, ὁ ἰσάμηνος ἐν τῇ δευτέρᾳ γραμμῇ τοῦ χοροῦ, Θεριστ. 1751· ἴδε Müller Bdm. § 12.

δευτερο-ταγής, ἐς, τεταγμένος εἰς τὴν δευτέραν θέσιν, Νικόμ. 'Αριθμ. 18.

δευτερο-τόκος, ον, ὁ δευτέραν φορὰν γεννῶν, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 5. 14, 20. II. προκαρῶς, δευτερότοκος, ον, ὁ δευτέρος γεννηθεὶς, 'Ιωάν. Χρυσ. 6. 356.

δευτερουργός, ον, ('Εργω) κατὰ δευτέραν λόγον ἐργαζόμενος, δευτερεύων ἐργάτης, ἀντίθ. τῇ πρωτουργός, Πλάτ. Νόμ. 897A· δ. τέχνηι Πολυδ. Ζ'. 6·—ἀλλά, II. χλαῖνα δευτερουρ-γής, αὐτ. Ζ'. 77, φαίνεται σημαίνων δευτέραν φορὰν εἰργασμένη, μεταχειρισμένη καὶ δευτερουργός, ὁ, ὁ ἀνακαίνων τοιαῦτα ἐνδύ-ματα· πρὸλ. ἐπιγναφός.

δευτεροῦχος, ον, τὰ δευτερεῖα ἔχων, Λουκ. 204.

δευτερό-φωνος, ον, ὁ φωνῶν μετὰ τινα, ἐπὶ τῆς ἡχοῦς, Νόων. Δ. 2. 119.

δευτερόω, κάμνω τι ἐκ δευτέρου, ἐπαναλαμβάνω, 'Εβδ. (Γεν. μα', 32, κ. ἄλλ.). II. δ. τινι, δίδω εἰς τινα δευτέρον κτύ-πημα, αὐτοῖσι (1 Βασ. κς', 8).

δευτέρωμα, τὸ, ἐπανάληψις, Εὐστ. 80. 10.

δευτέρωσις, εως, ἡ, ἡ δευτέρα σισιρῇ ἢ τάξις, 'Εβδ. (4 Βασ. κς', 4). 2) ἐπανάληψις, 'Ιρ. Νύσσα 2, 176C (Migne). II. αἱ 'Ιουδαῖαι παραδόσεις οὕτως ἐκαλοῦντο, 'Εκκλ.

δευτερωτής, οὐ, ὁ, ἐρημνευτής τῶν παραδόσεων, ῥαββίνος, Εὐστ. Ε. Π. 513C.

δευτῆρ, ἥρος, ὁ, σκευὸς πρὸς ἐψησιν ἢ ὀπτησιν, Πολυδ. 1', 105.

δεύω, παρὰ. ἔδευον, 'Επ. δεύον, 'Ιων. δεύεσκον, ὅπαντα παρ' 'Ομήρῳ γ' δέ τι πληθ. πρὸς. δεύεσαν ὡς ἐκ ῥήμ. δεύημι, Κόιντ. Σμ. 4. 511· μέλλ. δεύσω Εὐδουλ. Προκρ. 1· ἄρ. δεύεσα Τραγ.—Παθ., ἐνεστ. παρ' 'Ομ.· ἄρ. ἔδευσθην Θεοφρ. 1. 4. 9. 9. 1· πρην. δεδευμαι Εὐρ. 'Αποσπ. 470. 5, Πλάτ. 'Υγρῶν, βρέχω, ποτίσω μὲ ὑγρὸν, δεῦ δὲ γὰρ ταν γένν. αἶμα] 'Ιλ. Ν. 655, πρὸλ. Ψ. 220· γλάγος ἀγγεα δεύει Β. 471· δάκρυ δ' ἔδευε.. παρὰ 'Οδ. Θ. 522· σπογγιάν δεύων 'Ιππ. 413. 15, κτλ.· μετὰ δὲ τῶν, εἶματα δ' αἰεὶ δάκρυσι δεύεσκον 'Ιλ. Η. 260· καὶ ἐν τῇ παθ. δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι Ι. 570· αἰμαῖσι δὲ γούων δεύετο Ρ. 361· καὶ ἐν τῇ μέσ., πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἄλμῃ, βρέχει τὰ πτερὰ του ἐν τῇ ἄλμῃ, 'Οδ. Ε. 53· πρὸλ. Εὐρ. 'Αλκ. 184, Πλάτ. Νόμ. 782C·—σπανίως μετὰ γεν. τρέπον, ὡς τὸ καταδεύω παρ' 'Ομ., αἰματός ἔδευσε γάταν Εὐρ. Φων. 874.

2) ἀνα-μηνύω Εὐρ. ὅσταν μετὰ ὑγροῦ οὕτως ὥστε νὰ δύναμαι νὰ ζυμώσω αὐτήν, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 267· δεύσαι καὶ μάξαι Ξεν. Οἰκ. 110, 11· ὅσταν ὑδατὶ ὁ αὐτ. Κύρ. 6. 2, 28, κτλ.

3) ἀλείφω, πλίσσῃ 'Ηρωδ. 8. 4. II. μεταβ., κάμνω τι νὰ χυθῇ, χίω, ἔρεμνόν αἶμα' ἔδευσα Σορ. ΔΥ. 376, ἴδε Λοβ. ἐν τόπῳ.

δεύω, Διολ. καὶ 'Επ. τύπος τοῦ δέω, ἀποτυγχάνω, ἔχω ἥλιψ-ψιν, χρεώζομαι· τὴ ἐνέργειαν, μόνον ἐν τῇ ἀρ., ἔδευσεν δ' οἰήσιον ἄκρον ἰκέσθαι, ἀπέτυχε, δὲν καθάρωται νὰ φθάσῃ αὐτό, 'Οδ. Ι

483, 540. II. ἀλλάχου ὡς ἀποδ. δεύομαι, μέλλ. δευήσομαι, = Δετ. δεύομαι, αἰσθάνομαι τὴν ἑλπίσιν ἢ ἀπώλειαν τινος, στερούμαι, εἶραι ἀνευ... θυμοῦ δευόμενος, ἐστερχόμενος τῆς ζωῆς. 'Ιλ. Γ. 294, γ. 472· ἔχω ἀνέγκην τίνος, βάρους Εὐρ. Τρω. 276· ἐν καιροῖς ἐπιμελήσας δευόμενος, φράσεις ἀπαντῶσιν ἐν ψηφισμοῖσιν 'Λοισαίνων πόλει, Σουλ. 'Επιγρ. 2189, 3488.

2) τὴν ἑλπίσιν ἐν τῇ, δεύεσθαι πολέμοιο 'Ιλ. Ν. 310· μάχης ἄρα πολὺν ἐδέετο Ρ. 142· ἀπὸ, δευόμενος, Δετ. ἐξέσθαι, ἐν ἀνέγκῃ ἢ ἀπορίᾳ εὐρισκόμενος, Χ. 402· τετράκις εἰς ἑκατὸν δευοίτο Κεν, ὡς εὐρίσκειτο ἑλλικτῆς, θά ὑπελείπετο... 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 974· —μετ' ἀπαρ., ἐπιθυμῶ νὰ πράξω τι, ὁ αὐτ. Γ. 1138.

3) μετὰ γεν., προσ., εἰμαι κατώτερος τινος, ἄλλα τε πάντα δεύσαι 'Αργεῖων 'Ιλ. Π. 484· οὐ τευ δευόμενος 'Οδ. Δ. 284. δέφω, μέλλ. φω, καθιστῶ τι μαλακὸν τρίβων διὰ τῆς χειρὸς (πρόλ. δέφω, δεφθέρα)· δ. ἑαυτόν, ἐπὶ αἰσχυρῇ σημασίᾳ, = Δετ. παρατηρήσθαι, εὐθουλ. ἐν 'Αδῇ. 2· οὕτως ἐν μέσῳ τύπῳ, 'Αριστοτ. 'Ιππ. 24.

δεχ-ἀμματα, ον, (ἄμμα) ἡ ἔχων δέκα ὀληϊάς, ἄρκυς Ξεν. Κυν. 2, 5.

δεχάται, ἴδε ἐν λ. δεχομαι.

δεχ-ἡμερος, ον, ἐπὶ δέκα ἡμέρας, διαρκῶν δέκα ἡμέρας, 'Επ. Πλάτ. 349D· ἔκχειρῖα δεχ., ἀνακοχὴ δέκα ἡμερῶν, Θουκ. 5. 26, πρόλ. Πολύβ. 20. 9, δ, πρόλ. Διδ. 24. 27· σπονδαὶ δεχ. Θουκ. 6. 7, 10. II. δεχήμερον, τό, διάστημα δέκα ἡμερῶν, Πολύβ. Δ'. 63.

δεχνημαί, ποιητ. ἀντὶ τοῦ δεχομαι. 'Ορφ. 'Αργ. 566, Παρόδ. 5. 'Ανθ. Π. 9. 553.

δεχνομαι. 'Ιων. καὶ Διολ. δεχομαι, 'Ηρόδ. Σαπφώ 1. 22, Πλάτ. — μέλλ. δεξομαι, 'Επ. ὡσαύτως δεδεξομαι 'Ιλ. Ε. 238, ἀλλ' οὐκ παρ' 'Αττ.· δεχθῆσομαι (μετὰ παθ. σημασίᾳ) 'Εβδ. —δύρ. δεδεξάμην 'Ιλ. 'Πρόλ. 'Αττ.· ὡσαύτως μετ. δεδεχθῆν (ὑπ-) Εὐρ. 'Ηρακλ. 757 (ἀλλ' ἐν πᾶσι τοῖς ἄλλοις παραδείγμασιν ὡς ἀριστὸς αἰκεῖται ἐπὶ παθ. σημασίᾳ)· πρkm. δεδεγμαι 'Ιλ. 'Αττ. 'Ιων. γ' πληθυντ. ἀπο-δεδεχάται 'Ηρόδ.· ὑπερουντ. δεδεγμένην· δ 'Ομ. ὡσαύτως ἔχει ἱκανοὺς τύπους συγκοινωνούντων τινος 'Επ. ἀορ. δεδεγμένην, δεδεκτο ἢ δεκετο, προστακτ. δεξο, ἀπαρ. δεχθαί, μετοχ. δεγόμενος, ὡσαύτως γ' πληθ. πρkm. δεχάται (παραλειπόμενον τοῦ ἀναδίστασθαι), 'Ιλ. Μ. 147· ἐνιαχοῦ ὅμως οὕτως ἡ χρόνος εἶναι παρατατ., Δ. 4· ἴδε ὡσαύτως δεδοχημένος, ἀποδ.

1) 'Εκ τῆς √ΔΕΚ, πρόλ. 'Ιων. καὶ Διολ. δεκ-ομαι, ἀποδ. δεκός, δοχῆ, δοχός, δοχέων, δεξαμένη (ἴδε δεκνόμενος, δεκνόμενος, δεξίος)· — πρόλ. ὡσαύτως τεταγμένων.

I. ἐπὶ πραγμάτων ὡς τὸ ἀντικείμενον, λαμβάνω, παραλαμβάνω, ἀποδέχομαι τὸ προσφερόμενον, Δετ. ἀσείρω, 'Ομ., κτλ. — Σύνταξις δ. τι χειρὶ γ' ἵερεσι 'Ομ., κτλ.· δ. τί τινι, δέχομαι ἐκ τῆς χειρὸς ἑτέρου, δεξάτο οἱ σκηπτρον πατρώϊον 'Ιλ. Β. 186, κτλ., πρόλ. 'Ηρόδ. Γκ. 533· ὡσαύτως, τι παρὰ τινος 'Ομ.· τι ἐκ τινος Σοφ. Ο. Τ. 1106· τί τινος 'Ιλ. Δ. 598, Ω. 305, Σοφ. Ο. Τ. 1163· — ἀλλ' ὡσαύτως δ. τί τινος, λαμβάνω εἰς ἀνταλλαγὴν διὰ τι, χρυσὸν φίλου ἀνδρός ἐδέξατο 'Οδ. Α. 327· τι δ. πρό τινος Πλάτ. Νομ. 729D· μᾶλλον δ. τι ἀντὶ τινος ὁ αὐτ. Γοργ. 475D· — ὡσαύτως, μᾶλλον δ., μετ' ἀπαρ., μᾶλλον λαμβάνω, λαμβάνω κατὰ προσηκόν, προτιμῶ νὰ πράξω ἢ νὰ εἶμαι... Λυσ. 118. 4, Ξεν. 'Ελλ. 5. 1, 14, Σομπ. 4. 12· καὶ ἀνευ τοῦ μᾶλλον, οὐδεὶς ἂν δεξάιτο φεύγειν Θουκ. 1. 143, πρόλ. Πλάτ. 'Απολ. 41Δ· οὐκ ἂν δεξάμην τι ἔχειν 'Ανδοκ. 1. 25· ἐπομένον ἢ... Πλάτ. Φιλόφ. 83B.

6) ἀπὸ τῆς ὑποδέχομαι, συλλέγω, ὡς ἐν ἀγγέλῳ (πρόλ. δεξαμένη, δοχῆ), ὁπὸν... κάδοις δ. Σοφ. 'Αποσπ. 479.

2) ἐπὶ ἀνθρωπίνῃ ἀποδογῇ, ἀποδέχομαι τι ἄνευ γυναικῶν, χαλεπὸν περ ἐόντα δεχόμεθα μῦθον 'Οδ. Γ. 271· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δεξομαι 'Ιλ. Σ. 115.

6) ἀποδέχομαι τι μετὰ χαρᾶς, τοῦτο δ' ἐγὼ πρόσφρων δ. Ψ. 647· ἐπὶ τῶν περὶ, ἀλλ' ὅ γε δεκτο μὲν ἴρα Β. 420· οὕτω, προσφιλῶς γέρα δ., ἐπὶ νεκροῦ, Σοφ. 'Ιλ. 143· τὰ σφάγια δ., 'Αριστοτ. Λυσ. 204· — οὕτω καὶ παρὰ περὶ, τὸ χρησθέν, τὸν οἰωνὸν δ., ἀποδέχομαι, μετὰ χαρᾶς δεχνομαι, 'Ηρόδ. Γ. 9. 91, πρόλ. Διογύλ. 'Αγ. 1653, Σοφ. Πλάτ. 608, 'Αριστοτ. Πλάτ. 63, Ξεν. 'Αν. 1. 8, 17· ἀποδέχομαι, ἐπιδοκίμαζω, τοὺς λόγους, τὴν ευμηνίαν 'Ηρόδ. Γ. 95, Θουκ. 1. 95, κτλ., πρόλ. Vellek, Φων. 402· εἰδόναι καὶ δεχεσθαι τὰ δίκαια Θουκ. 1. 37, πρόλ. 'Υμν. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 312· περὶ τοῦ δεχεσθαι ὅρκον ἴδε ἐν λ. ἄρκυς.

γ) ἀπὸ τῆς, εἶλω προσοχῇ, ἀκούω, Δετ. παρατηρῶ, ὡς ἐν λ. ἡχῇ, φήμην ἀκούσιν Εὐρ. Πάχ. 1086, κτλ.· ἀπῆκε, δ. ὁμῶς ὁ αὐτ. Μηδ. 175· τὰ παραγγελλόμενα δεξέμεθα δ. Θουκ. 2. 11, 89.

δ) δεχομαι ἢ θεωρῶ ὡς... μὴδὲ συμφορὰν δεχόμενος, δεχομαι φιλοφρονῶ, περιποιῶμαι, Δετ. ἐκείμε, 'Ομ., ἐν μεγάροισιν, ἐν δόμοισιν 'Ιλ. Σ. 331, 'Οδ. Ρ. 110· ὡσαύτως, δόμοις δ. τινα Σοφ. Ο. Τ. 818· στέγαις, πυρὶ δ. τινα Εὐρ. 'Ορ. 47· δ. χώρα ὁ αὐτ. Μηδ. 713· τῇ πόλει δ., ἐπικρέμω εἰς τινα νὰ ἐκείνη, εἰς τὴν πόλιν, Θουκ. 4. 103· εἰσω δ. ὁ αὐτ. Β. 44· εἰς τὸ

τεῖχος Ξεν. 'Αν. 5. 5, 6.

2) χαιρετίζω, ἀσπάζομαι, προσκυνῶ, ὅς σε, θεὸν κτλ., δειδέχατ' 'Ιλ. Χ. 434· δ. τινα ἐξυμῶν, παραδέχομαι ἢ ἀποδέχομαι ὡς σύμμαχον, Θουκ. 1. 43, κτλ.

3) δεχομαι ὡς ἐχθρὸν, ὑπομένω τὴν προσβολὴν τινος, Λβε. ἐκείμε, ἐπιδόντα δ. 'Π. Ε. 238, πρόλ. Ο. 74B· ἐπὶ κνηνῇ ἀπομένοντος τοῦ θύρα, Δ. 107· ἐπὶ ἀγρόν κἀπὸν ὑπομένοντος τῆς κνηνῆς, Μ. 147· ἡσυχ. εἰς χεῖρας δ. Ξεν. 'Αν. 4. 3, 31· τοὺς πολέμιους δ. 'Ηρόδ. 3. 54, πρόλ. Θουκ. 4. 43· ἐπιδόντας δ. δ. αὐτ. 7. 77· δ. τὴν πρώτην ἐφοδὸν δ. αὐτ. 4. 126· ἐδέξατο πόλιν πόνον Εὐρ. 'Ικτ. 394.

4) περιμένω, ἀναμένω, προσδοκῶ τινα ἢ τι, μετ' αἰτίας. καὶ ἀπαρ. μέλλ., ἀλλ' αἰετὶν φῶτα... ἐδεγμένην ἐνθάδ' ἐλεῦσεσθαι 'Οδ. 1. 513, πρόλ. Μ. 230· ὡσαύτως, δεγόμενος Αἰακίδην, ὁπότε... λήξειεν 'Π. Γ. 191· δεδεγμένος εἰσέκεν ἐλθῆς Κ. 62, — 'Επὶ τῶν δύο ταύτων τελευτάων σημασιῶν δ. 'Ομήρ. ἀσπάζεταί μετὰ χειρὸς τὸν μέλλοντα δεδεξομαι, πρkm. δεδεγμαι καὶ δεδεγμένος, δεγόμενος, τὸ δὲ τελευτάων τοῦτο εἶναι μάλιστα ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας, πληθ. ἐν 'Υμν. 'Ομ. εἰς Δῆμ. 39, εἰς 'Ερμ. 477.

III. σπανίως μετὰ πράγματος ὡς τοῦ ὑποκειμένου, αἰετὶν τινὸς ἀναοχλῶν τινα, τίς ἀρχὰ ναυτίλος δεξάτο [αὐτοῦς]; Πλάτ. Π. 4. 124· — δεχομαι, περιλαμβάνω (πρόλ. δεκτικός, δεξαμένη), τὴν τροφήν 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 4. 8, 4, κ. ἄλλ.

IV. κατὰ τὴν ἀντινομίαν ἀμτῶ, διαδέχομαι, ἔρχομαι ἀμέσως μετὰ ἑτέρου, Δετ. ἐκείμε, ὡς οἱ δεχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰετ' 'Ιλ. Τ. 290· ἀλλος δ' ἐξ ἄλλου δεχεται χαλεπώτατος ἄθλος 'Ησ. Θ. 800· ἐπὶ τῶν, ἐκ τοῦ στενοῦ τοῦ 'Αρτεμῖοιο δέκαται 'Ηρόδ. 7. 17B.

δέψα, ἢ, ἡ βόρσα ἡ δευφηνμένη, τὴν κατεργασμένην θύρα, Σουίλ, δέψα, ἀρ. (ὡς ἐκ τῆς δεψέω)· — Δετ. δεψομαι (πρόλ. δεψομαι), κατεργάζομαι, μαλάσσω, ποιῶ τι μαλακόν, κηρὸν δεψήσας μελίγηστα 'Οδ. Μ. 48· δέψαι χερσὶ τὸ δέγμα 'Ηρόδ. 4. 54· πρόλ. σκυλοδέψης.

δέω (Δ), προστακτ. γ' πληθ. δεδόντων (ἴδε ἐν λ. δεδωμαι)· μέλλ. δεήσω, ἀορ. δεήσα, 'Επ. δεήσα 'Ιλ. Φ. 30· — πρkm. δεδεκα Διμ. 764. 18· ἡ δεδήκα Διογύλ. 4H. 2· ὑπερ. δεδεδήκα 'Ανδοκ. 31. 23 'Ανθ. Κ. 60B V. 1. 548· καλεῖ τὸν τύπον δεδήκα δοδμήτι λιπιδωρίσιν, — Μίσ. 'Επ. παρατ. δεδόντο 'Ιλ.· ἀριστὸς δεδωκῆσθαι 'Ιλ.· 'Επ. γ' πληθ. δεδωκῆσθαι 'Ιλ. Ω. 15. — Παθ. μέλλ. δεδωμαι, Διμ. 740. 9, 741. 18, κτλ., ἀλλὰ δεδωμαι Πλάτ. Πολ. 361E, Σοφ. Κύρ. 4. 3, 18· — ἀορ. δεδωην 'Αττ.· πρkm. δεδεκαται, ὡς κατωτ., ὑπερουντ. δεδεδεκαται 'Ανδοκ. 7. 26· 'Ιππ. δεδεκαται Π. 15. 387· 'Ιων. γ' πληθ. δεδεδεκαται 'Ηρόδ. 1. 84, κτλ.· 'Ἦν τοῦτο τὸ βῆμα καὶ περὶ διωκτικῶν, τὰ ἐκ καὶ ἐκ ἐνέοντι συναρτῶνται, δεδόντων, τῇ δεδόντο Πλάτ. Κρατ. 419A, Π. 421C· πρόλ. ὑποδῆμα καὶ τὰ σύνθετα ἀνα-, ἐκ-, ἐπι-, κατωτ., ὑπο-δέω. ('Εκ τῆς √ΔΕ παρήκονται τὰ δι-δεμαι, διπῆς, δετή, δεσμός, πρόλ. Σανκρ. δι. dyami (δέδομαι), dāmi (δεσμός).) Δεῖν, δεσμεύω, συγγένως προστιθεμένης οὗτ. τρόπου, δεσμῶ τινα δεῖσαι 'Ιλ. Κ. 443, κτλ.· ὡσαύτως ἐν δεσμῶ Ε. 386, κτλ.· δεῖσαι δ' ἐπίσω χειρᾶς... ἱμάσιν Φ. 30· δ. τινα χειρᾶς τε πόδας τε 'Οδ. Μ. 50· δ. ἐκ τινος, δέω τι ἐκ τινος, ὅλ. εἰς τι πράγμα, ἐξ ἐπιδοφιδόας ἱμάσι δεδέντο 'Ιλ. Κ. 475, πρόλ. 'Ηρόδ. 4. 72· βῆσαι τινα ἐλύω ἢ ἐν ἐλύῳ (πρόλ. ἐλύων Π. 2)· ἐν κλίματι 'Αριστοφ. Πασ. 619· δ. κύνα κλοιῶ, διὰ κλοιῶν ἥτοι σιδηρῶν περιλαμῶν, Σολὼν π. Πλουτ. Σόλ. 31, πρόλ. Εὐρ. Κύκλ. 234· ὡσαύτως, δ. τινα πρὸς φάραγγι Διογύλ. Πρ. 15· πρὸς κλονα ἡ ὁρὴ Σοφ. Δτ. 108, 240· δεδεδεμένη πρὸς ἀλλήλους Θουκ. 4. 17.

2) μόνον· δέω, βάλλω εἰς δεσμά, πῶς ἂν ἐγὼ σὲ δεῖωμι, καὶ ὁ 'Ηρακλῆς ἀναπερὶόμενος εἰς τὰ δεκτα, ἐν οἷς συνελάβετο 'Ανθ. 'Οδ. Θ. 352 (ἐνθα ἑταροὶ ἐρηγνύνοντο μεταπρατοί, πῶς δύναμαι νῦν κάμω νὰ μείνῃς εἰς τὴν ὑπόχρεσίν σου;)· αὐτὸς Β' δέσῃ τε πεντέρα Διογύλ. Εὐρ. 641· πρόλ. Θουκ. 1. 80, Διμ. 738. 12, κτλ.

3) = δέω, δεσμεύω, ἐξαναγκάζω εἰς ἡσυχίαν καὶ αἰσθήν, γλῶσσαν δὲ οἱ δεδεκαται Ὁμόν. 178· κέρδην καὶ σοφίαν δεδεκαται Πλάτ. Π. 3. 86· ψυχὰ δ. λύπη Εὐρ. 'Ιππ. 160· μεταγεν. δέω μὲν μαγεῖται, μαγεῖται, 'Ανθ. Π. 11-138.

4) μετὰ γεν., ἐμποιέω ἀπὸ τινος πράγματος ὡς τὸ βλάπτω, ἐξήσω κακότητος 'Οδ. Δ. 380, 469.

II. 'Ο 'Ομ. ὡσαύτως συγγένως μεταχειρίζεται τὴν μέσον, δέω (πρόλ. ὑποδέω), ποσοῖ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσαντο καλὰ πέδιλα, ἔδωκεν αὐτὰ εἰς τοὺς πόδας τε, 'Ιλ. Β. 44, κτλ. περὶ δὲ κνημῶν βοείας κνημίδας... δεδεκαται, αἰετὶν δεδεμέναις κνημῖδας περὶ τὰς κνήμας του, 'Οδ. Ω. 228.

δέω (Β), 'Αττ.· μέλλ. δεήσω Πλάτ. Πολ. 395B· ἀορ. δεήσα Λυσ. 183. 11, 'Ιππ. δεήσα ἢ δεήσα 'Ιλ. Σ. 100 (τὴν μόνον χωρὶς ἐνθα ὁ ἀμφιλόλος οὗτος τύπος ἀπαντᾷ), πρkm. δεδεδήκα Πλάτ. Πολιτ. 277D.

— Μίσ. μέλλ. δεδωμαι 'Αττ.· μεταγεν. -νηδῆσομαι Πλάτ.· ἀορ. δεδεδωην 'Αττ.· πρkm. δεδεδωμαι Ξεν. 'Αν. 7. 7, 16, 'Ισακ. 71. 10.

IOI· εὐποῖ δεδήσω, κτλ., παραδεδωμένοι πρὸς τοὺς 'Εκ. ἐδευσαν, δεδωμαι, δεδωκῶσιν εἰς τὴν √ΔΕΦ, ἥτις φαίνεται ὅτι εἶναι ἐντεταμένη ἐκ τῆς √ΔΕ (δέω, δέω), ὡς Cuij. Gr. 'Ελλ. ἀρ. 2441· 'ὧς ἑλπίσιν, στερούμαι, γινώσκω τινος, μετὰ γεν., εἰμὶ δ' ἐξήσω, ἀλλήθρῳ, ἐνδοῦμαι 'Ιλ.· ἐνθ' ἀντι. ἀλλάχου δ' 'Ομήρ. μεταχειρίζομαι.

ζεται πανταχοῦ τὸν ποιητὴν εὐπὸν δεῶν, ὃ ἔστι· οὕτω, παραδείγματος τὸ παράδειγμα αὐτὸ δεδεδίχθη Πλάτ. Πολιτ. 277D, πρὸλ. Ξεν. Ἀπομν. 4.2.10.

2) συγχ. παρ' Ἀττ., πολλοῦ δέω, πολὺ χρειάζομαι, πολὺ μοῦ λείπει, μακρὸν ἀπέχω... κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἀπαρ. ἐνεστ., π. χ. πολλοῦ δέω ἀπολογεῖσθαι, πολὺ ἀπέχω τοῦ νὰ ὑπερασπίσω ἐμαυτὸν, Πλάτ. Ἀπολ. 30D· πολλοῦ δέω εἰπεῖν ἡ αὐτ. Μένωνι 79B· π. δ. ἀγνοεῖν ὁ αὐτ. Ἀντ. 204E· π. γε δέουσι μαίνεσθαι ὁ αὐτ. Μένωνι 90A· οὕτω καὶ, μικροῦ δέουσι εἶναι Ξεν. Ἰλλ. 4.6.11· τοσοῦτου δέουσι μιμεῖσθαι Ἰσοκρ. 300A· (ὡσαύτως, τοσοῦτεν. δέω εἰδέναι Πλάτ. Μένωνι 71A)· παρὰ μικρὸν ἐδέξατο ἀποθανεῖν Ἰσοκρ. 222B, ἐνθα οἱ νῦν ἐκδύται ἀποκατεστησαν ἐκ τοῦ ὀρίστου κώδικος τὴν γραμμὴν παρὰ μ. ἤλθον ἀποθανεῖν. Ἰδ. Κόντου Ἰλ. Παρ. 1880, 1881· ὡσαύτως ἀπολ., πολλοῦ γε δέω, πολὺ μοῦ λείπει, ἀπέχω πολὺ, Πλάτ. Φαῖδρ. 228A· τοῦ παντός δέω Δισχύλ. Πρ. 100B, πρὸλ. 96I· παντός δεῖ τοιοῦτος εἶναι Πλάτ. Σοφ. 221D· (οὕτως ἀπρὸς πολλοῦ δεῖ, κτλ., ἴδε δεῖ II 1.1)· — οὕτω καὶ κατὰ μετοχ., (μικροῦ δέοντα τέτταρα τάλαντα Δημ. 824.21· ἡ μετοχὴ πολέμας εἶναι ἐν χρήσει πρὸς δηλώσιν ἀριθμῶν συνθέτων μετὰ τοῦ 8 ἢ 9, δυοῖν δέοντα τεσσαράκοντα, τεσσαράκοντα πλὴν δυοῖν, τριτάκοντα ὁπλίω, Πρὸδ. 1.14· πεντήκοντα δυοῖν δέοντα ἔτη Θουκ. 2.1· ἐνός δέον εἰκοστὸν ἔτος, τὸ εἰκοστὸν ἔτος πλὴν ἐνός, τὸ δέκατον ἔτος, ὁ αὐτ. 8.6· δυοῖν δεοῦσας εἰκοσι ναυσὶν Ξεν. Ἰλλ. 4.1.1, 5· παρὰ μεταγεν. ἐνίστε ἡ ἀπαρέμφατος καίτοι ἀπολύτως, περὶ τὰ ἐνός δεῖν πεντήκοντα, πενήκοντα πλὴν ἐνός, Ἀριστ. Ρητ. 2.14.4· ὡσαύτως ἡ μετοχ. κατὰ γεν., τροφὰς ἰδεναι μίας δεοῦσας εἰκοσὶν ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 3.20, 14· πόλεων δυοῖν δεοῦσαιν ἐξήκοντα Διογ. Λ. 5.27· ἐξήκοντα ἐνός δέοντος ἔτη Πλούτ. Πομπ. 79, Πρὸλ. Ἀριστοτ. ἐν Πολιτείᾳ 19.6 ἔτη.. ἐνός δεῖ πενήκοντα· 27.2· ἐνός δεῖ πενήκοντα ἔτει.

3) μετοχ. δέων, δέουσα, ὡς ἐπὶ ὀ. ἀναγκάως, ὃ καιρός ἐστὶ χρόνος δέων Ἀριστ. Ἀν. Πρ. 1.36.6· ἄλλα σπάνιον πλὴν ἐν τῷ οὐδ. δέων. 4) Περὶ τοῦ ἀπροσώπου δεῖ, ἴδε ἐν λ. δεῖ.

II. ὡς ἀπολ. δέομαι· μέλλ. δεῖσθαι· ἀδρ. ἐδεήθη, ἀέπεισε προσωπικόν, καὶ παρ' Ὀρ. ἐν γράσει μόνον ἐν τῷ τύπῳ δεῦμαι (ἴδε ἐν λ. δεῦμαι). 1) ἀπολ. εἶμαι ἐν ἀνάγκῃ, ἔχω ἀνάγκην, χρειάζομαι, χρήζω, συνήδως κατὰ μετοχὴν ὡς· κάρτα δεόμενος Πρὸδ. 8.59.κτλ. 2) εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀνάγκην τινός, χρήζω, μετὰ γεν., ὡς Πρὸδ. 1.36.κτλ., τὰ δὲ δεῖται κολαστοῦ.. ἔφη Σοφ. Ο. Τ. 1148· ῥώμης τινός δ. αὐτοῦ 1293· οὐδὲν δεομαι τινος, οὐδεμίαν ἀνάγκην αὐτοῦ ἔχω, Θουκ. 8.43· ἦν τι δέωνται βασιλέως, ἂν ἔχωσιν ἀνάγκην τινὰ αὐτοῦ, αὐτοῦ 37— ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., τοῦτο ἐπὶ δέομαι μαδεῖν Πλάτ. Πολ. 392D, πρὸλ. Βούδ. 275D, κτλ., τὰ πράττεσθαι δεόμενα, πράγματα, αἵτινα εἶναι ἀνάγκη νὰ γένηται. Ξεν. Κύρ. 2.3, 3· ὡσαύτως, δεῖται, ἀπροσώπως, ἴδε ἐν λ. παρήναι IV 1.

2) Κητὴ τι παρὰ τινος, μετὰ διπλ. γεν. πράγματα· καὶ προσωποῦ, τῶν ἐδέετο σφέων Πρὸδ. 3.157, πρὸλ. Θουκ. 1.32, κτλ., συγχάκις ὡσαύτως μετὰ τοῦ οὐδετέρου ἄντων. κατ' αἰτιατ., τοῦτο δέομαι ὡς Πλάτ. Ἀπολ. 17C, πρὸλ. Συμπ. 173E, κτλ., ὡσαύτως μετ' αἰτιατ. συστολῇ. δέημα, ἡ καὶ συγχύτερον, δέησιν, δεῖσθαι τινος Ἀριστοφ. Ἀχ. 1059, Δισχλ. 33.41, κτλ., ὡσαύτως μετ' αἰτιατ. πράγματος μόνον, ἐμφορα δ. Θουκ. 1.32, κτλ., διαπράξωμαι ἂ δέομαι Ξεν. Ἀν. 2.3, 29· σπανίως μετὰ γεν. προσωποῦ μόνον, μὴ μου δεηθῆς Σοφ. Ο. Κ. 1170· ἐσηθῆς ὡς ὡν, κητήσας παρ' ὡν χάριν, Δημ. 551, 9· 8, χάριν Μένων, Δόξ. 472— μετὰ γεν. προσ. καὶ ἀπαρ., παρακαλῶ τίνα νὰ πράξη τι, Πρὸδ. 1.59, καὶ συγχὸν παρ' Ἀττ., ὡς Πλάτ. Πρωτ. 336A· δ. τινος ὥστε.., Θουκ. 1.119— πολὺ σπανίως μετ' αἰτιατ. προσ., ἐδέοντο Βοιωτοὺς ὅπως παραδώσι ὁ αὐτ. 5.36, πρὸλ. Πλούτ. Ἀντων. 84.

3) δῆ, μύριον ἐν χρήσει συνήθως, ὅπως δῶση πλειότεραν ἀκριβείαν, σαφηνείαν ἢ βεβαιότητα εἰς τὴν λέξιν ἢ τὰς λέξεις μεθ' ὧν εἶναι ἐπηρεαζόμενον. Πιθανῶς εἶναι συντεταγμένοι τύποι τοῦ δῆ. Δατ. jani. Συνήθως ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ· τώρα, βεβαίως, τῇ ἀληθείᾳ, τῷ ὄντι, πράγματι· ἀλλ' οὐδέμία λέξις δύναται μόνον νὰ ἰκέρῃσθαι τὸ δῆ εἰς πάσας τὰς περιστάσεις καὶ χρήσεις· ἡ δύναμις αὐτοῦ πρέπει πολλάκις νὰ ἀποβιβάσθαι διὰ τῆς μετ' ἐμφάσεως προπορῆς ἢ διὰ περιφράσεων διαφόρων. Ὡς καὶ ἄλλα μύρια τοῦ αὐτοῦ εἶδους, τὸ δῆ ἀκολουθεῖ εἰς τὴν λέξιν ἢ τὰς λέξεις εἰς ἃς ἀναφέρεται. Ἀλλὰ παρ' Ἑπ. καὶ λυρικοῖς ποιηταῖς τὰ δῆ γὰρ, δῆ τότε, δῆ τὰμιναν ἴλιν· τῶν ἐκείναι ἐν ἀρχῇ τῶν προτάσεων.

4) ἡ δῆ μεθ' ἀπλῶν λέξεων. 1) κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τῶν ἐπιθέτων, ὅς δῆ, μόνος δῆ, ὅλος διόλου μόνος, Ὁδ. Μ. 69 Πρὸδ. 1.25, καὶ Ἀττ., ἴδως μετὰ τὰ σημαίνοντα μέγιστον, ποσόν, κτλ., μέγας δῆ, πολὺς δῆ, μικρός δῆ, κτλ., συγχάκις ὡσαύτως καὶ μετὰ τῶν ὑπερβ. μέγιστος δῆ, κράτιστος δῆ, ἐντελής μέγιστος, ἐμολογομένης ἀριστος, Θουκ. 1.50, κτλ., ἀπάντων δῆ.. ἀλγίστων Σοφ. Ἀν. 992, κτλ.,— οὕτω μετ' ἀρρηκτικῶν, ἔκτος δῆ προέηκα.. ὁποῦτος. ἔχω βίβει ἀκριβῶς οὐχὶ ὀλιγότερα πόν τινας βολῶν, Ἰλ. ε. 297· ἐννέα δῆ βεβόασα.. ἐνιαυτοί, οὐχὶ ὀλιγότεροι πῶν ἐννέα, ἐννέα σωστοί. Β. 134· ἔκτον δὲ δῆ τόδ' ἡμισρ,

αὕτη εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἔκτη ἡμέρα, Εὐρ. Ὀρ. 39, πρὸλ. Ἰλ. Ω. 107, κτλ., εἰς δῆ, ἕνας μόνος, Εὐρ. Μηδ. 1282, κτλ.

2) οὕτω καὶ μετ' ἐπιρρ., πολλάκις δῆ, πολλάκις, συχνάκις ὡς τώρα, Δατ. jani saepe, Ἰλ. Τ. 85· ὅψε δὲ δῆ, ἐντελής ἀργά, Η. 91· τριπλ. δῆ, οὐχὶ ὀλιγότερον ἢ τρεῖς φορές, Πην. Π. 9.162· πάλα δῆ, Δατ. jam dudum, Σοφ. Φ. 806·— νῦν δῆ, τώρα πλέον· πολὺ ἤτοιον τῷ ἄρτι. Ἀριστοφ. Ὀρν. 923, Πλάτ. Θεαιτ. 145B, κτλ., νῦν τε καὶ ἄλλοτε δῆ αὐτοῦ 187D· ἡ, τώρα κατὰ πρῶτον, τότε ἐπὶ τέλους, ὁ αὐτ. Πολ. 353A, Ξεν., κτλ.,— τότε δῆ (ὃ ἢ ῥα τότε) Ἰλ. Ν. 719, κτλ., κατ' ἐκεῖνον ἀκριβῶς τὸν καιρὸν, Θουκ., κτλ., ὁσάκις, δῆ τότε Πλάτ. Θεαιτ. 156E· αὐτίκα δῆ μάλα, ἐν τῷ ὅρμῃ, κατ' αὐτὴν δὲ τὴν στιγμήν, ὁ αὐτ. Πολ. 338B, κτλ.,— ὅστερον δῆ, ὀκνητὸν ἀργότερον, Θουκ. 2.17— συχνάκις μετὰ βεβαιωτικῶν μορίων, ὅποτε ἀπλῶς προσθέτει δύναμιν, καὶ δῆ, καὶ, τῷ ὄντι, Ἰλ. Δ. 23B, κτλ., ἡ δῆ, ἡ μὲν δῆ αὐτοῦ 518, 573, κτλ., οὐ δῆ, βεβαίως ὄχι, Σοφ. Φ. 246, πρὸλ. Εὐρ. Ὀρ. 1069, κτλ.,— ἴδε ἐν λ. ἀνηλαδῆ, δῆπου, δῆπουθεν, δῆπουτε.

3) μετὰ ῥημάτων, δῆ γὰρ ἴδον ἐπαθλιμίσαι, ὅντι· ἀληθῶς τὸν εἶδον, Ἰλ. Ο. 488· νῦν δ' ἔρατε δῆ, τώρα βεβαίως βλέπετε, Ξεν. Κύρ. 3.2, 12, κτλ.,— ἀλλὰ τὸ δῆ ἐπηρεαζόμενον μετὰ ῥημάτων ἐπιδρά συνήθως ἐπὶ τῇ διλιν πρότασιν· ἴδε κατωτ. II, 3.

4) μετὰ οὐσιαστικῶν οὐχὶ συγχάκις, ἐς δῆ τὸ Ἄργος τοῦτο.., εἰς τὸ Ἄργος λοιπὸν αὐτὸ ἐφθασαν, Πρὸδ. 1.1· τέλος δῆ, τὸ πλῆρες τέλος, Δισχύλ. Πρ. 13· σοφιστὴν δῆ τοι δοιομίζουσι τὸν ἄνδρα εἶναι, σοφιστὴν, ὡς γνωστὸν, Πλάτ. Πρωτ. 311E— παρ' Ἀττ. ἐνίστε ἐν χρήσει εἰρωνικῶς, Δατ. scilicet, εἰσέγαγε τὰς ἑταιρίδας δῆ, τὰς προσ. προσωμίας τὴν ἑταιρίαν, Ξεν. Ἰλλ. 5.4, 6, πρὸλ. Εὐρ. Ἰων. 1181, Θουκ. 4.67, 6.80— ἐνταῦθα ὡσαύτως τὸ δῆ ἀνήκει εἰς τὴν διλιν πρότασιν· ἴδε κατωτ. II, 5.

5) μετ' ἀντωνυμιῶν πρὸς ἐμφαντικὴν δηλώσιν τοῦ προσώπου ἢ πράγματος, ἐμὲ δῆ, ἄνθρωπον ὡς ἐγὼ, Πρὸδ. 3.155· σὺ δῆ, σὺ πρὸ πάντων, ὁ αὐτ. 1.115, Σοφ. Ἀν. 1226· οὗτος δῆ, οὗτος καὶ οὐδεὶς ἕτερος, Πρὸδ. 1.43· ἐκεῖνος δῆ Σοφ. Τρ. 1091· οὗτος δῆ ὁ Σωκράτης, εἰρωνικῶς, Πλάτ. Θεαιτ. 166A· τὸ λεγομένον δῆ τοῦτο, ὡς τὸ γνωστὸν λόγιον λέγει, ὁ αὐτ. Γοργ. 514E, πρὸλ. Εὐρ. Ππ. 962— οὕτω μετὰ κτητικῶν ἀντωνυμιῶν, τὸ σὺν δῆ τοῦτο Πλάτ. Συμπ. 221B, πρὸλ. Γοργ. 508I, κτλ.,— μετ' ἀναφορικῶν, ὅς δῆ νῦν κρατεῖ, βασις φανερώς τὴν κυβερνῶν, Ἰλ. Φ. 315· τὰ δῆ καὶ ἐγένετο Πρὸδ. 1.22· ὅς δῆ σὺ, κυριῶς ὅποιος σὺ, Ἰλ. ε. 376, πρὸλ. Ὁδ. Α. 32, Σοφ. Ἀν. 993, κτλ., οὕτω μετ' ἀναφορ., ὡς δῆ Δισχύλ. Ἀχ. 1633· ὅσα δῆ Ἀριστοφ. Ἀχ. 1, κτλ.,— μετ' ἐρωτηματικῶν, τοῦ δῆ ἐνεκα, Πλάτ. Γοργ. 457E· τί δῆ; ὁ αὐτ. Φαῖδρον 58I· πότῃ δῆ; Σοφ. Φ. 1233· (καὶ μετ' ἐπιρρ., ποῖ δῆ καὶ πόθεν; Πλάτ. Φαῖδρ. ἐν ἀρχ., ποῦ δῆ; πῇ δῆ; αὐτοῦ 228E, κτλ.,— μετ' ἀπορρηκτικῶν ἢ ἐπιμεριστικῶν ἀντωνυμιῶν τὸ δῆ ἰσχυροποιεῖ τὴν καριστητιαν τῶν ἀντωνυμιῶν, ἀλλοι δῆ, ἄλλοι ὅλ' εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι εὐνοῦνται, Ἰλ. Α. 295· μηδεὶς δῆ, ἀπολύτως κανεῖς, Πλάτ. Θεαιτ. 170B· δῆ τις, κῆποιος, Δατ. piscio quis, ὁ αὐτ. Φαῖδρον 108C, 115I, κτλ., (σπανίως, τις δῆ Σοφ. Ἀντ. 158, Εὐρ. Ἰ. Τ. 946) τὸ οὐδέποτε, δῆ τι, εἶναι κοινόν, ἡ ἄρα δῆ τι εἰσκαμεν δέον εἶναι, κατὰ τινὰ τρόπον, ὅτι δῆποτε καὶ ἂν εἶναι, Ἰλ. Ν. 446· τὸ ἱππικόν, τῷ δῆ τι καὶ ἐπέχει ἐλλάμψεσθαι Πρὸδ. 1.80 οὕτω δῆ τι ὁ αὐτ. 3.108, κτλ., ὡσαύτως, ὅστις δῆ, ὅστις δῆποτε καὶ ἂν εἶναι, ὁ αὐτ. 1.86· ἐπὶ μισθῷ ὅσω δῆ, Δατ. quancumque, αὐτοῦ 160, κτλ.

6) μετὰ συνδέσμων, ἵνα δῆ, ἵνα κατὰ ὀλίγησαν, Ἰλ. 4. 207, κτλ., ἐν γράσει εἰρωνικῶς, Πλάτ. Πολ. 420E, Μένωνι 86I (καὶ οὕτως, ἔτι δῆ ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 268D)— ὡς δῆ Ἰλ. Ε. 24, κτλ., εἰρωνικῶς, Ἀριστοφ. Σφρ. 1315, Πλάτ.— γὰρ δῆ, διότι φανερώς, Δισχύλ. Χο. 874, 891, Πλάτ. Θεαιτ. 156C· οὐ γὰρ δῆ Σοφ. Ο. Κ. 268— ὅπως δῆ Θουκ., κτλ.,— ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὴν πλείστον μετὰ χρονικῶν συνδέσμων, ἐπεὶ δῆ, ἐπιτεταμένον ἀντὶ ἐπεὶ (ἴδε ἐν λ. ἐπειδὴ), ὅτε δῆ, ὅταν δῆ, ἕς τε δῆ, εἰ δῆ, κτλ.,— ἐνταῦθεν τὸ δῆ συγχάκις εἶναι ἐν χρήσει μετὰ μετοχῆς, ὅποτε ἡ μετοχὴ δύναται νὰ ἀναλυθῇ εἰς σύνθεσμον καὶ ῥήμα, ἄτε δῆ ἐόντες, ἐπειδὴ φανερώς εἶναι, Πρὸδ. 8.90· ὡς φθόνον νίκοσα δῆ, ἀκριβῶς ὡς ἐάν.., Εὐρ. Ἰ. Τ. 1338, πρὸλ. Πρὸδ. 1.66, Ξεν. Κύρ. 5.4, 4, κτλ., ἴδε ἄλλα III: 6, γὰρ IV. 3.

II. χρήσις τοῦ δῆ ὁπῶς ἀναφέρεται εἰς δλοκλήρους προτάσεις. 1) ὅπως συνεχίσῃ τις ζήτησιν, ὅποτε συγχάκις ἀκολουθεῖ τῷ μὲν, οὕτω λοιπὸν, λοιπὸν, τότε μὲν δῆ.., ἡ συγχλὴν εἴγε Πρὸδ. 1.11· Σόλων μὲν δῆ ἐνεμε αὐτοῦ 32· τὸν μὲν δῆ πημπεῖ αὐτόν, 116· ὡσαύτως καὶ ἑκὼς ἔχειται τὸν μὲν, εἰς δῆ τοῦτω.., λοιπὸν, ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν.., αὐτοῦ 114, κτλ.,— πολλάκις ἐπὶ ἀνεκφεραλισμῶν, τοιαῦτα μὲν δῆ ταῦτα, Δατ. licet licet, Δισχύλ. Παρ. 500, κτλ., τοῦτο δῆ τὸ ἄγος.. Θουκ. 1.127· τοῦτων δῆ ἐνεκα Ξεν. Κύρ. 3.2, 28, κτλ., οὕτως ἐπὶ τῇ συμπεφαλισμῶς ἡ προσθέσει ἀριθμῶν, γίνονται δῆ οὗτοι χίλις, λοιπὸν οὗτοι ἑκαταῖς εἰς 1000, αὐτοῦ 1.5, 5— οὕτω καὶ ἐν τῇ ἐπαναλήψει τοῦ λόγου μετὰ τινος διακρίτην, Ἀνδρομάχη, Οὐγατὴν μεγαλήτορος Ἰετρίωνος.., τοῦπερ δῆ θυγάτηρ Ἰλ. Ζ. 393· οὕτως δῆ.., ὁ μὲν δῆ Πρὸδ. 1.43· ἔνους μὲν λέγω.. λέγω δῆ

λήμονα πάντων, ἡλῆθριν εἰς αὐτούς, Ὁδ. Σ. 85, 116, Φ. 308·
ἔφικε ἀνθρώπων οὐ δηλήμονες, μὴ βλάπτειν τοὺς ἀνθρώπους.
Ἡρόδ. 2.74· ἀπολ., ἐπὶ τῶν θεῶν, σχετλιοὶ ἐστε, θεοί, δηλή-
μονες Ἰλ. Ω. 33· ἐν Ὁδ. Ε. 118 τὰ χειρόγρ. ἔχουσιν Ζηλήμονες
(ἐν καὶ ὁ Εὐστάθιος σημειοὶ τὴν διαφ. γραφ. δηλ-).

δηλήμονες, εἰς, ἢ, βλάβη, καταστροφὴ, κλέστος, Ἡρόδ. 1. 41.,
4.112, Θιέρρ. Ι. Φ. 7.13, 4· βλάβη τῆς υἱείας, Ἰππ. Ὀρκ.

δηλήτηρ, θῆρος, ὁ, καταστροφῆς, Ὀμρ. Ἰππιδάμ. 14. 8.
δηλήτηριος, οὐ, βλαπτικὸς, φάρμακον Ἰππιδάμ. 3. 5, Σουλ.
Ἰππιδ. 3044. 42.

2) δηλήτηριον (ἐνν. φάρμακον), τὸ,
φάρμακον, Ἀριστ. Φυτ. 1. 5, 7, Πλούτ. 2. 662C.

δηλήτηριώδης, εἰς, βλαπτικὸς, φαρμακικός, Ἀριστ. Φυτ.
1. 7, 2.

Δήλιος, α. οὐ, ὡσαύτως ος, οὐ, ὁ ἐκ Δήλου, τραγ., κτλ.—
ὁ Δήλιος, ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος, Σοφ. Δ. 704, Θουκ. 1.13· τῶν
Δηλίων καὶ τῶν Δηλίων, εἰς τοὺς θεοὺς καὶ τὰς θεάς, ὅσοι ἐν
Δήλῳ λατρεύονται, Ἀριστοφ. Θεσμ. 334· —Δήλιος, ὁ, ἐκ Δή-
λου, Ἡρόδ. 1. 19, 2· ἰδιότροπον θηλ. Δηλιάς, ἄδως, ἢ, γυνὴ ἐκ
Δήλου, κοῦραι Δ. Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 157, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 687·
ὡσαύτως εἰς ἐπὶ, μετ' οὐδὲ, οὐσιαστέ, Δηλιάσιν γυάλοις, κατὰ
Soidl. ἐν Εὐρ. 1. Τ. 1235.

II. ἡ Δηλιάς (ἐνν. ναῦς), τὸ
πλοῖον, ὅπερ ἔφερε τὸν Θησέα εἰς Κρήτην, ὅτε καὶ ἐθανάτισεν τὸν
Μινώταυρον. Εἰς ἀνάμνησιν τοῦτο πλοῖον ἐπέμπετο κατὰ πᾶν
τέταρτον ἔτος μετὰ θεωρῶν εἰς τὸν Δήλιον Ἀπόλλωνα· ἴδε θεωρίαι,
θεωρός, πρὸλ. Πλάτ. Φαίδ. 58, Βολκ. Ath. Staisl. 1. 280 κτλ.
οἱ θεωροὶ οὗτοι ἐκαλοῦντο Δηλιασταί, Ἀθην. 234E, Ἀρκαρ.,
Ἰπιδ. III.

III. τὰ Δήλια (ἐνν. ἱερὰ), ἢ κατὰ πᾶν τέταρτον
ἔτος ἀγυμένη ἐορτὴ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δήλῳ (ἴδε ἀνωτ. II), Θουκ.
3. 101, Σεν. Ἀπομν. 4. 8. 2.

Δηλο-γενής, Δωρ. Δαλ., εἰς, ἐν Δήλῳ γεννηθείς, Σμωιν. 31.
Δηλοῦμαι, Δωρ. ἀντὶ τοῦ βούλομαι, Θεόκρ. 5. 27, Τιμ. Λοκρ.
94D, Ἀρχύτας παρὰ Σοφ. τ. 1. 70, Πλούτ. 2. 219D, Πίν. Ἡρακλ.
ἐν τῇ Σουλ. Ἰπιδ. 5774. 146.

Δηλονότι, ὁ ἐ. δηλόν [ἐστιν] ὅτι, ἐν χρήσει παρενθετικῶς,
πολὺ ὅμοιον τῷ δηλαδὴ, προδήλως, ἐμφανῶς, σαφῶς, φανερώς, Πλάτ.
Κρίτων 53A, Γοργ. 487D, κτλ. Ἀλλ' ἡ πλήρης φράσις φαίνεται κατὰ
πολλοὺς συγγραφῆσιν, ὡς καὶ δηλόν ὅτι.. οὐκ ὀρθῶς ἀπορρί-
σκουμιν Θουκ. 3. 38· τὰ Κύρου δηλόν ὅτι οὕτως ἔχει Σεν. Ἀν.
1. 3, 9, πρὸλ. Κύρ. 2. 4, 24, κτλ.· ἴδε ὅτι III. II. συχνάκις
κεῖται ἐπεξηγητικῶς = δηλαδὴ, ἵγουν, ἦτοι, Δατ. suilich, Πλάτ.
Συμπ. 109A, Σεν. Κύρ. 5. 4, 6, κτλ.· καὶ παρὰ γραμματικοῦς εἴνε
ὁ συνήθης τύπος ὁ εἰσάγει τὴν ἐρμηνείαν λέξεως τινος.
Δηλο-ποιεῖω, δηλὸν ποιῶ, κάμνω φανερόν, σαφές τι, Πλούτ.
Περικλ. 33.

Δήλιος, ἢ, μία τῶν Κυκλάδων νήσων, τόπος τῆς γεννήσεως τοῦ
Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ἱερὰ αὐτῶν, Ὁδ. Υ. 162,
κτλ.· καλουμένη ὡσαύτως Ὀρτυγία· κατὰ τινα μὲθ' Ὀμηρον μύ-
θον λέγεται ὅτι ἐπέπλεον ἐπὶ τῶν ὡδάων, εἰς οὐδ' ὁ Ζεὺς ἐστέρεισεν
αὐτήν, ὅπως δεχθῇ τὴν Ἀητῶν, Πίνδ. Ἀποσπ. 58, πρὸλ. Στρώβωνα
485· —παροιμ., ἄδεις ὡς περ εἰς Δ. πλέων, ἐκ τῆς ἀμερῆς
φαιδριότητος τῶν Δηλιαστών, Παροιμιογρ. (Πλάτωνος ἐκ τοῦ Δη-
λίου, ὡς ἐκ τοῦ μύθου, καθ' ὃν ἐξαίφνης ἐγένετο ἡρατὴ, Ἀριστ. παρὰ
Πίν. 4. 22, Μ. Ἐτυμ. 264. 22).

Δήλος, η. οὐ, ὡσαύτως ος, οὐ, Εὐρ. Μηδ. 1197· Ἰππ. δέελος
(ἴδε ἐν λ. δῦλος ἐν τέλ.). I. κυρίως ἡρατός, ἐμφανής, φανερός,
δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν Ἰλ. Κ. 466· ἀλλά, II.
συνήθ. = φανερός εἰς τὸν νοῦν, σαφής, κατάδηλος, νῦν δ' ἤδη τόσος
δηλόν Ὁδ. Υ. 333, κτλ. 2) παρ' Ἀττ. συχνάκις, δηλός
εἰμι, μετὰ μετοχῆς (δηλόν ἐστιν ὅτι..), δηλός ἐστιν ἀλγεινῶς
ἡρόων, δηλόν ἐστιν, ὅτι ἀλγ., Σοφ. Φ. 1011, πρὸλ. Δ. 673,
1008, κτλ.· δηλοὶ εἰσι μὴ ἐπιτρέψοντες, εἴνε φανερόν ὅτι· δὲν
ὡς ἐπιτρέψουσι, Θουκ. 1.71· οὕτω μετὰ τοῦ ὡς, δηλός ἐστιν ὡς τι
δρασεῖων κακὸν Σοφ. Δ. 326· δηλοὶ ἐσεσθαι ὡς ὀργιζόμενοι
Ἀν. 128. 27, πρὸλ. Σεν. Ἀν. 1. 5, 11· δηλός ὁρασθαι.. ὡν, δηλόν
ἐστιν ὅρ. ὅτι οὕτως ἐστὶ.., Εὐρ. Ὀρ. 350· ὡσαύτως μετὰ τοῦ ὅτε
καὶ ῥήματος ἀντὶ τῆς μετοχ., δηλός ἐστιν ὅτι.. ἀκήκοεν Ἀρι-
στοφ. Πλ. 333, πρὸλ. Θουκ. 1. 93· — ὡσαύτως, δηλόν [ἐστιν]
ὅτι.., ἴδε ἐν λ. δηλονότι — ἐνίοτε ἡ μετοχὴ ἢ ἐξηρημένη πρό-
τασις πρέπει νὰ νοηθῇ, καταγελάς μου, — δηλός εἰ (ἐνν. καταγε-
λάων) Ἀριστοφ. Ὀρ. 1407, πρὸλ. ὁ αὐτ. Ἀν. 919· δηλὸς δὲ (ἐνν.
οὐ μένουντες) Θουκ. 5. 10.

3) δηλὸν ποιῶ, σαφῶς, φανε-
ρῶς δεικνύω, τιτι Θουκ. 6. 34, κτλ.· μετὰ μετοχ., δηλὸν ἐποίη-
σατε.. μνηστῆρες ἡ αὐτ. 3. 64. 4) αὐτὸ τὸ δηλόν εἶνε
ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ δηλαδὴ, ὡς, αὐτὸς πρὸς αὐτόν· δηλόν...
μόνος του, εἴνε φανερόν, Σοφ. Δ. 906· ἀλγεινὰ Πρόκην· δηλόν
ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 521· ἐκ πίθῳ ἀντλεῖς δηλόν ἐπὶ δόρ. 10. 13 —
οὕτω, δηλόν δὲ, εἰσάγει ἀπόδειξιν, ἐπομένον γάρ. Θουκ. 1. 11,
Ἀριστ. Στωμ. 6. 20· πρὸλ. τεκμηρίων. 5) τὸ ἐπὶ ῥρ. δηλῶς
δὲν εἶνε Ἀπαικόν, Πολυδ. Σ. 207.

Δηλώω, μέλ. ὡσω, κτλ.—Παθ. μέλ. δηλωθήσεται Θουκ. 1.
144· ὡσαύτως δηλώσονται μετὰ παθ. σημασίας, Σοφ. Ο. Κ. 581

(μετ' ἐνεργετ., Χρησμ. Σιδ. 1. 294)· καὶ δεδηλώσομαι Ἰππ. Ἀρθρ.
809H. Παιδὶ δηλόν, φανερόν, δεικνύω, φανερώω, τὸν ἄνδρ.
Ἀχαιοὺς δ. Σοφ. Φ. 616· ποῖον ἔμμαι δηλώσω πατρί; ἢ
αὐτ. Δ. 462· προστεθεμένου ἀπαρ., ὡς γένος ἀτλήτων ἀνθρώ-
ποις ἐδηλώσοι· ἔρῳ ἐν αὐτ. Ο. Τ. 792, κτλ.—Παθ., εἶμαι ἢ
γίνωμαι φανερός, ὁ αὐτ. ἐν ὁ ἀνωτ., κτλ. 2) κάμνω γνωστόν,
φανερώω, ἀποκαλύπτω, Αἰσχύλ. Πέρσ. 619, Σοφ. Ο. Τ. 77, κτλ.

3) ἀποδεικνύω, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 140, Θουκ. 1. 3. 4) δια-

κηρύττω, ὁ αὐτ. 4. 68· ἐξηγοῦμαι, σαφηνίζω, ὁ αὐτ. 2. 62· ὡσαύτως
δεικνύω, σημαίνω, ὁ αὐτ. 1. 10, κτλ. Σύνταξις· συνήθως δ. τιτι
τὴν Ἀντιφῶν 114. 34· ὡσαύτως, δ. τι πρὸς ἢ εἰς τινα Σοφ.
Ἡρ. 369, Θουκ. 1. 90· δ. τιτι περὶ τινος Ἀν. 116. 42· περὶ
τὴν Ἰσοκράτ. 223B· ὑπὲρ τινος Πολυδ. 2. 22· — συχνάκις ἐπο-

μένης ἐξηρημένης προτάσεως, δ. ὅτι Σοφ. Ἡλ. 1106, κτλ.· δ.
περὶ τινος ὡς.., Θουκ. 1. 72, 73· δ. ὅτι.. Ἡρόδ. 2. 149,
πρὸλ. 1. 57, κτλ.· αὐτὸ (ἐνν. τὸ ἔργον) δηλώσει ὡς.., Δημ.
390. 19· ἀλλὰ τοῦτο συχνάκις ἐκφέρεται διὰ μετοχῆς, σκευὴ τὴ
γάρ σε καὶ τὸ δύστηνον κάρη δηλοῦσθον.. ἐνθ' ὅς εἰ
Σοφ. Ο. Κ. 556· ὡς σε δηλώσω κακὸν [δὲντα] ὁ αὐτ. Ο. Κ.
783, πρὸλ. Ἀντ. 471· ἡ μετοχὴ, ὅν προσδιορίζῃ τὴν ὀνομαστικὴν
τοῦ ῥήματος, εἶναι καὶ αὕτη ὀνομαστικὴ, δηλώσω πατρί μὴ
ἀσπλαγχνος γεγώς, ὅς δέξω εἰς τὸν πατέρα μου ὅτι δὲν εἶμαι
ἄνθρωπος, ὁ αὐτ. Δ. 472· δηλοῖς.. τι καλχαίνουσα ἔπος, δει-

κνύεις οὐκ ἀνακυκῶς.. εἶναι φανερόν ὅτι.., ὁ αὐτ. Ἀντ. 20· δηλοῖς
ὡς σημαίνων τι ὁ αὐτ. 242· δηλώσω οὐ παραγενόμενος, ὅς
δείξω ὅτι δὲν ἦμην παρών, Ἀντιφῶν 120. 8· δηλώσει γεγεννημέ-
νος Θουκ. 1. 21· — ἐν τοῖς τελευταῖς τοῦτοι παραδείγμασι τὸ ὅτι·
λῶς εἶναι = τῷ δηλός εἰμι, καὶ πλησιάζει εἰς τὴν ἀμετάθετον γὰρ
σιν. II. ἀμετάθ., εἶμαι σαφής ἢ φανερός, δηλοῖ ὅτι οὐκ Ὀμή-
ρου τὰ Κύπρια ἐπεὰ ἐστί Ἡρόδ. 2. 117· δηλοῖ δὲ ταῦτα..
ὅτι οὕτως ἔχει Πλάτ. Γοργ. 483D· δηλώσει ἢ ἔχθρα πρώτον,
ἐταν.. Ἀνδοκ. 30. 31.

2) ἀπρσι., δηλοῖ = δηλόν ἐστι
Ἡρόδ. 9. 68, Πλάτ. Κρατ. 434C, Ἀριστ. Πολ. 4. 11. 15· δηλώσει
Ἀν. 118. 2, Πλάτ. Πολιτ. 497C· ἐδήλωσε Σεν. Ἀπομν. 1. 2, 34,
πρὸλ. Κύρ. 7. 1, 30.

Δηλώμα, τὸ, μέσον πρὸς δηλῶσιν ἢ φανερώσιν, Πλάτ. Νέμ-

702A· κτλ., Πλούτ. 110. 78E, κατὰ πληθ. αὐτὸν 829, κλ.

Δηλώσις, εὐς, ἢ, τὸ δεικνύειν, ἢ φανερώειν, εἰς τὴν
Θουκ. 1. 73, Πλάτ. Μέν. 314A, Πολιτ. 287A· δ. ποιεῖσθαι = δη-
λοῦν Θουκ. 4. 40. 2) διαταγή, ἢ τῶν ἀρχόντων δ. Πλάτ.
Νέμ. 942E.

3) προκήρυξις, Ἡροδ. 2. 117.

Δηλωτέον, ῥήμ. ἐπὶ δ. πρέπει τις νὰ φανερώσῃ ἢ ἐρμηνεύσῃ
Πλάτ. Τιμ. 48E, Φίλων 1. 15.

Δηλωτικὸς, ἢ, οὐ, δεικτικὸς, ἐπιθετικὸς εἰς δηλῶσιν, τινος

Ἰππ. Ὁδ. 391· Ἀριστ. Φυσιογ. 4. 4· — Ἐπὶ ῥρ. — κῶς Δίν. Τακτ. 14.

Δηλωτός, ἢ, οὐ, ἱκανὸς ὅπως δηλωθῇ, γένην γνωστός, Ἀριστ.
π. Σενορ. κτλ. 5. 1.

Δημᾶγωγέω, εἶμαι δημαγωγός, ἄγω, ὡς γὰρ τὸν λαόν, καλῶς δ.
Ἰσοκρ. 18A· ἀλλὰ σχεδὸν αἰετοῦ ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὡς Ἀριστοφ.
Βατρ. 419, κτλ.· πρὸλ. Δημαγωγός. 2) μετ' αἰτ. πρσι., ε.

ἀνδρας, ἐλκύω τὴν εὐνοίαν αὐτῶν, ἐλκύω διὰ τέχνης σαγηνεύον τὸν
λαόν, Σεν. Ἀν. 7. 6, 4, πρὸλ. Ἀριστ. Πολ. 5. 6, 6, 10, 31, 11, 33.
— Παθ., ἐκκύομαι, σαγηνεύομαι διὰ τεχνασμάτων, Ἰωσήφ. Τ.
Δ. 16. 2, 5· — ἀντίθετον τῷ τυραννεύω, Ἰσοκρ. 213C.

3) μετ' αἰτ. πράγμ., προτείνει, ὅπως κτήσεται δι' αὐτοῦ ἰσχύον παρὰ
τὸ λαόν, Διον. Ἀλ. περὶ δ. Δημοσθ. σ. 1001· βουλάς δ. Ἰσίδ. (1
Ἰσίδ. ε', 73).

II. ἐνεργητικὸς, δ. τιγὰ, καθιστῶ τινα
δημοτικόν, ἀγαπητόν παρὰ τῷ λαῷ, Ἀππ. Ἐμρ. δ. 53.

Δημᾶγωγία, ἢ, ἡ διοίκησις τοῦ δήμου, τοῦ λαοῦ, ἢ διαρπεία, ἢ
κατακλεία αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 191, Ἀριστ. Πολ. 5. 6, 6· πρὸλ.

Δημαγωγός.

Δημᾶγωγικός, ἢ, οὐ, κατάλληλος διὰ δημαγωγόν, ἢ ὅμοιος
πρὸς δημαγωγόν, Ἀριστοφ. Ἰππ. 217, Πολυδ. 15. 21, 1· καὶ δὲ, ὁ
ἔχων τὴν εὐνοίαν τοῦ λαοῦ, ἐπὶ ὀρχητροῦ, Πολυδ. Δ. 96.

Δημᾶγωγός, ἢ, ὁ ἄγων τὸν δῆμον, εὐνοούμενος τοῦ λαοῦ, ἀρ-
χηγός, ἐπὶ τοῦ Περικλέους, Ἰσοκρ. 184D· δ. ἀγαθοὶ Ἀν. 178. 33·
ἀλλὰ συνήθως, 2) ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὁ ἄγων τὸν δῆλον,
ἀνθρωπος ἀνευ ὀρχῶν, φαριστικὸς ῥήτωρ, οἷος ὁ Κλέων, Θουκ. 4.

21, Σεν. Ἰλλ. 2. 3, 27, κτλ.· λόγοι δημαγωγοῦ, ἔργα τυράν-
νου Ἀνδοκ. 32. 37· ἔστι γὰρ δ. ὁ τοῦ δήμου κόλας Ἀριστ.
Πολ. 5. 11. 12, πρὸλ. 4. 2, 28, κτλ.· πρὸλ. Δημαγωγός.

Δημᾶκτητος, οὐ, ἢ μετὰ τοῦ λαοῦ αἰτούμενος, ὁ ἀρχιερεὺς
ἀφείλει εἶναι ἢ ὁκαίτητος ἢ δημακτητος Σύντ. 174B.

Δημᾶκτιδων [κτλ.], τὸ, κωμ. ὑπόκωρ. τοῦ δήμου (πρὸλ. Δημᾶ-
κτιδων), Ἀριστοφ. Ἰππ. 823.

Δημᾶράτης, οὐ. (ἀράμαι) ἢ κατ' εὐχὴν τοῦ λαοῦ, ὁ τῷ λαῷ
ἐπισημειώτης· ἐντεῦθεν ὡς κύριον ὄνομα βασιλέως τινὸς τῆς Σπάρτης,
Ἡρόδ. 1. 104, ἴδε Ἰσίδ. 1093. 57.

Δημᾶρχέω, εἶμαι δῆμαρχος (ἐν Ἀθηναίσι), Ἰσακ. 111. 4, Δημ.
1306. 22· ἢ ἱππικὸς ἐν Ἰωμῇ, Ἀππ. Ἐμρ. 1. 2, κτλ.

Δημᾶρχια, ἢ, τὸ ὑπόβλημα καὶ τὸ ἀέλωμα τοῦ δῆμαρχου, Δημ.

οθένους μεταξύ τῶν δέκα φυλῶν· κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἡροδότου ἦσαν ἑκατὸν τὸν ἀριθμὸν (10 εἰς ἑκάστην φυλὴν), μετὰ ταῦτα μὲν ἦσαν εἰς 174, Στράβων 306. — Ἐντεῦθεν Ἀττικῶς, ἐκ δήμου ἢ ἀπλῶς δήμου, προσηγορεύετο εἰς τὸ ὄνομα, Σωφάνης ἐκ δήμου Δεκελειῆθεν Ἡρόδ. 9, 73· δήμου. Ἀλαιοῦς Ἀντιφ. Τυρρ. 2· ὡσαύτως, τῶν δήμων Πιθεύς Πλάτ. Εὐθύδρ. 2B· τῶν δ. Θορι- κίος Δημ. 1003. 15 (ἔθνα, ὡς ἀλλαχοῦ, μετετρέπη ὑπὸ τῶν ἀντιγρα- φῶν εἰς τὸ τὸν δήμον, ἴδε Δινδ. προῦμ. Δημ. σ. XII. ἐκδ. 1325). οὐδέποτε τῶν δήμῳ, ὡς κοινῶς φέρεται παρὰ Σχολ. Ἀριστοφ. Βατρ. 86.

V. ὄνομα πόλεως, ἤγουν κοινῇ τῇ δήμῳ Ἀρχιλ. (173) παρ' Εὐστ. VI. παρὰ Βυζαντινὰ, συγγράμ., μερὶς, πατρίδα ἐν τῇ ἱστορίᾳ· ἴδε ἐν λ. δημοκρατία. (Ἡ εἰς αἰνὰ ἀδελ- φαιοῦ. Τινες τῶν ἐτυμολόγων ἀναφέρουσι τὴν λέξιν εἰς τὴν √ΔΑΜ, δαμάω, Λατ. dom-inus, παραβάλλοντες τὸ Ἀγγλο-Σαξ. dom (= οἰκονομία), Γερμ. haus, ὡς εἶναι ἡ πρώτη σημασία ἥτις· σῶμα λαοῦ γινώμενον διὰ κοινωνικῶν δεσμῶν. Ἀλλ' ἡ πρώτη σημασία φαί- νεται εἶναι ἡ τῆς κεκαλιέργημένης χώρας· καὶ τοῦτο ὡς ἡγεῖται ἐν τῇ παραβολῇ τοῦ Παλαίου-Σαυαν. ἴδ. Ἀγγλο-Σαξ. lūn, l'orm, zūn, περίφραγμα, καὶ λόγους· ἴδε Vigfusson ἐν τῷ Ἰσλανδικῷ λεξικῷ ἐν λ. lūn.

δημός, δ. (ἀδελφαίου βίτης) = πάχος, λίπος, τὸ ἐπὶ πλοῦν, βούν. ὡς πλοῦν δημῷ ἴλ. N. 168, πρὸς. ἴδ. Θ. 538, Ἀριστοφ. Σρ. 40, κτλ.· διπλακί δημῷ, μὲ πάχος ἀνῶθεν καὶ πάχος κάτωθεν, ἴλ. 4^ο. 243· ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων, κορεῖαι κύνας ἡδ' οἰωνοὺς δημῷ Θ. 380.

Δημοσθένεος, ος, ον. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Δημοσθίνην ἢ ὁμοίως αὐτῷ, Διγγίν. 34· αὐτῶν Δημοσθενέος, ἢ ὄν, Διον. Ἀλ. π. 1^η τ. 11. 10, Λουκ. Δημ. Ἐγκωμ. 15.

Δημοσθενίζω, μιμούμαι τὸν Δημοσθίνην, Πλούτ. Κικ. 24.

δημοσίαι, ἐπὶ ῥρ, ἴδε δημοσίους.

δημοσίους, εως, ἢ, -δήμους, Ἐκκλ.

δημοσιεύω, ποιῶ τι δημοσίον ἢ κοινόν, μεταδίδωμι εἰς τὴν κοι- νότητα τοῦ δημοσίου, ὡς τὸ δημοσίον, Σεν. Ἑλλ. 1. 7, 10.

2) ποιῶ τι κοινόν, δημοσιεύω, ποιῶ γνωστὸν, Πλούτ. 2. 34C. — Παθ., τὰ δημοσιούμενα, κοινὰ λόγια, ὡς τὸ γινώσκει σεαυτὸν, Ἀριστ. Ρητ. 2. 21, 13.

3) δ. τὴν τὸν σῶματός ὡραν, παρίσκει εἰς τὸν δημοσίον, ἐκπορεύω, Διον. Ἀλ. 1. 84.

II. ἀμεταβ., δια- τελεῖ ἐν δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ, ἴδ. ἐπὶ ἱατρῶν τῶν λαμβανόντων μισθὸν παρὰ τῆς πολιτείας, ὅπως ἀσχοῦσι τὸ ἐπάγγελμα αὐτῶν ὡς ἱατροὶν τῆς πολιτείας (πρὸς δ. δήμους II), Ἀριστοφ. Ἀγ. 1030, Πλάτ. Ἱδρ. 314D· καθόλου, εἰμαι δημοσίος ἄνθρωπος, ἀντίθετον τῷ ἰδιωτικῷ, αὐτ. 515A, Ἀπολ. 32A· φροντισὶ δ., ἀπὸ τοῦ ἐμαυτὸν ἐν πάσῃ φροντίδι εἰς τὸ καλὸν τοῦ δημοσίου, Πλούτ. 2. 823C· ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἐν βαλάνειᾳ δημοσιεύοντι ὁ αὐτ. Φωκ. 4.

δημοσίος, Δαρ. δαρμ., α, ον, ἀνήκων εἰς τὸν λαόν ἢ τὴν πο- λίταν, Λατ. publicus, ἀντίθ. τῷ ἰδίῳ, ἀγρός δ., Λατ. ager publicus, Ἡρόδ. 5, 20· δ. χρηματικὴ Κρατίν. Πυλ. 2· πλοῦτος ὡς λαός, 1. 80· χώρα, ἀντίθ. τῷ ἰδίῳ, Ἑδίου, Ἀριστ. Πολ. 2. 8. 3· ἢ δ. τράπεζα Σουλ. Ἐπιγρ. 123. 4· ἀφ' ὧν, δίκαια Διόχην. 1. 11, κτλ., — δημοσίον εἶναι, γίνεσθαι, εἶναι, γίνεσθαι δημοσία περι- ουσία, δημεύεται, κτλ., Θουκ. 2. 13, Σουλ. Ἐπιγρ. 355. 41, Πλάτ. κτλ.· γῆν δ. ποιεῖν Δυσ. 150, 31.

2) κοινός, δημοσιώτα- τος τρέπος Ἀριστ. Τοπ. 6. 12, 1, πρὸς. Ἑλλ. 1. 4.

III. ὡς οὐσιασ., 1) δ. δημοσίος (ἐνν. δοῦλος), δημοσίος δοῦλος ἢ ὑπάλληλος, εἰς δημοσίους κήρυξ, Ἡρόδ. 6. 121· ἀστυνόμος ἢ ἀστυ- νομικός ὑπηρετὴς, Ἀριστοφ. Δυσ. 436, πρὸς. Böckh Alt. Staatsh. 1. 277· συμβολαιογράφος ἢ δημοσίους γραμματεὺς, Δημ. 381. 2, κτλ., ἢ δ. δημοσίος, ὡς ἐκτελεστὴς τῶν θαλακτικῶν ποινῶν, Διδό. 14. 102.

2) δημεῖον, ὅμα, = φαρμακός, II. καθάρμα Ἀριστοφ. Ἱππ. 1136· πρὸς. δημεύς II.

III. ὡς οὐδέτερος, δημοσίον, τὸ, ἢ πόλι- τεία, Λατ. respublica, Ἡρόδ. 1. 14, Ἀνδοκ. 10. 17, Λισχίν. 62. 6.

2) πᾶν δημοσίον οἰκοδόμημα, Ἡρόδ. 6. 52, 57.

3) τὸ ταμεῖον, ἀλλαχοῦ τὸ κοινόν, Ἀνδοκ. 10. 10, Δημ. 573. 11, Δει- νάρχ. 105. 11.

4) ἡ δημοσία κερκὴ, Θουκ. 5. 18.

IV. ὡς ὄν., ἢ δ. δημοσία περιουσία, Ἀριστοφ. Σφρ. 554.

V. ὡς ἐπὶ ῥρ., 1) δ. δημοσία (ἐνν. σκηνή), ἡ σκηνὴ τῶν Σπαρτιατῶν βασιλέων, Λατ. praetorium, οἱ περὶ δημοσίαν, τὸ περὶ τὸν βασιλέα συμβόλιον, Σεν. Ἑλλ. 4. 5, 8, Λατ. 13, 7.

2) δ. δημοσία, ἴαν. -τῆ, διὰ δημοσίον ἐξέδωκ, Ἡρόδ. 1. 30, κτλ., διὰ κοινῆς συναινέσεως, Δημ. 530. 15· εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν, ὁ αὐτ. 1102. 11· ἀλλὰ, δ. κρίνεται, κρίναι ἐν τοῖς δημοσίοις δικαστηρίοις, Ἀνδοκ. 14. 17· δ. τεθνάναι, ἀποθνήσκει διὰ χειρὸς τοῦ δημοῦ, Δημ. 1126. 7.

3) ἐκ δημοσίου, διὰ δημοσίας ἐξουσίας, Σεν. Πολιτ. Λακ. 3. 3.

4) οὐδ. πλὴθ. δημοσία, δ. ταφόμεναι Ἀριστοφ. Ὀρν. 396.

5) ὡς μεταγεν. περὶ, 1) δ. δημοσίως, καθιστῶ τι δημόσιον, ὡς τὰ δημεύω, δημοσιεύω, Θουκ. 3. 68· ἐν τῷ παθ. ἐπὶ τοῦ Agor Publicus ἐν Ρώμῃ, μετα- τρέπομαι εἰς χρηστὴν δημοσίαν, Διον. Ἀλ. 8. 74.

II. Παθ. ὡσαύ- τως, εἰμαι κοινῶς γνωστός, εἰμαι ἰγνωσμένος, Πλάτ. Σοφ. 232D, Πλούτ. 2. 507F.

δημοσι-ώνης, ου, δ, ὁ ἐνοικιστὴς τῶν δημοσίων προσόδων, Λατ. publicanus, Στράβ. 205· ἐντεῦθεν δημοσιωνία, ἢ ἡ ἐνοι- κίασις τῶν προσόδων, Μένων. παρὰ Φιντ. Βιδλ. 232, 233· καὶ δη- μοσιώνων, τὸ, τὸ γραφεῖον ἢ κατὰστῆμα τῶν ἐνοικιστῶν τῶν προσόδων, Πλούτ. 2. 820C.

δημοσικός, ον, (σφίζω) ὁ σφίζων τὸν λαόν· ἀλλὰ, II. δημοκόπος, (σφίζω) δημοδωλωτός, ἀποδωκόμενος ὑπὸ τοῦ λαοῦ· ἀμφοτέρω παρ' Ἰσυχ.

δημοτελής, ἐς, (τελέω) δι' ἐξέδωκ τοῦ δημοσίου, δημόσιος, Οὐσία Ἡρόδ. 6. 57, Σουλ. Ἐπιγρ. 3493. 9· ἐορτὴ Θουκ. 2. 11· δημ. ἱερὰ τελεῖν Δημ. 531. 25· τὰ ἱερὰ τὰ δ., ἀντίθετον τῷ ἰδιωτικῷ, Σουλ. Ἐπιγρ. 2056. 9· — Ἐπὶ ῥρ. -λῆς Σουτῆς.

δημιώτερος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ δημοτικῶς II. Ἀπολλ. Ρόδ. 1. 606.

II. = δημόσιος, κοινός, δημόδης, Κύπρις Ἀνθ. II. 9. 115.

δημο-τερπής, ἐς, τέρπων τὸν λαόν, ἑλευστικής, Πλάτ. Μέν. 321A.

δημοτεύομαι, παθ., εἶμαι δημότης. ἡρόμην ἐπὶ δημο- τεύοιτο Λουκ. 33 κτλ., πρὸς. Δημ. 1314. 9

II. ἐν τῷ ἐνερτ. ἐπὶ τῶν πατρῶν τοῦ Ἱπποδρόμου, Βυζ.· πρὸς. δημοκρα- τεύομαι II.

δημοτικός, ου, δ, εἰς ἐκ τῶν τοῦ λαοῦ, ἀνθρώπος κοινός, ἐκ τοῦ ὄχλου, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν καταγόμενον ἐς εὐνοῦς οἰκονομίας καὶ ἔχοντα ἀίμα, Τυρταί. 2. 7, Ἡρόδ. 2. 172, 5. 11· ὡς, δ. ὁνήρ Σοφ. Δι. 1071· δ. λεῷς Ἀριστοφ. Εἰρ. 921· δ. τε κοὶ ἔξωτος Εὐρ. Ἰκέτ. 896· δημόται, ἀνθρώποι τοῦ λαοῦ, Σεν. Ἀπαμ. 1. 2, 58, Κύρ. 2. 3, 7.

2) = ἰδιώτης, γνωστὰ λέγειν δημό- τησι, λέγειν πράγματα εἰς πάντας γνωστὰ ἢ κατὰληπτά, ὁμιλῶ κοι- νῶς, Ἱππ. Ἀρχ. Ἱπρ. 8, πρὸς. Ὀξ. 384, Ἀρρ. 830.

II. δ. ἐκ τοῦ αὐτοῦ λαοῦ, συμπολίτης, Πίνδ. Ν. 7. 96, Εὐρ. Ἀλκ. 1057.

III. ἐν Ἀθήναις, εἰς ἐκ τοῦ αὐτοῦ δήμου, συνδημότης (πρὸς. φυλῆ- τῆς), Σοφ. Ο. Κ. 78, Σουσαρίων 1, Σουλ. Ἐπιγρ. 82. 33, κ. ἄλλ., φράττερας καὶ δ. Κρατίν. Νεῶτ. Χειρ. 1· — οὕτω ὅτλ. δημόεις, ἴδ. ὅς, Ἀριστοφ. Δυσ. 333, Θεόκρ. 28. 22.

δημοτικός, ἢ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ κατὰλληλος διὰ τὸν λαόν, ἐν κοινῇ χρήσῃ, κοινός, δ. γράμμαται, ἐν Αἰγύπτῳ, ἀντίθ. τῷ ἰδίῳ, Ἡρόδ. 2. 36 (ἴδε ἐν λ. ἱερογλυφικός)· ἐπὶ γνωμῶν ἢ ἰδιῶν κτλ., κοινός, γνωστός, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 8. 6.

2) κοινός, δημό- σιος, Διον. Ἀλ. 7. 63· — τὰ δηματικά, δημόσια πράγματα, δημεύ- σαι ὑποθέσεις, Ἀλκιβίου 1. 4.

II. δ. εἰς τὸν λαόν ἀνήκων, εἰς ἐκ τῶν πολλῶν, Λατ. plebeius, Σεν. Κύρ. 2. 3, 8, Δημ. 581. 24.

2) ὁ φρονῶν τὰ τοῦ λαοῦ ἢ τοῦ δήμου, δημοκρατικός, Λατ. popularis, Ἀριστοφ. Νεφ. 205, Ὀρν. 1584· τὴν οὖν δ. παρανομίαν Θουκ. 6. 28· λέγεις δ. δεῖ προσεῖναι τῷ δημο- τικῷ Δημ. 286. 9· οὐδὲν δ. πράττειν, οὐδὲν πράττω διὰ τὸν λαόν, Σεν. Ἑλλ. 2. 3, 39· καθόλου, ἀγαπητὸς εἰς τὸν λαόν, ἢ ἀγα- πῶν τὸν λαόν, εὖνους αὐτῷ, δ. καὶ φιλόδημος ὁ αὐτ. Ἀπαμ. 1. 2. 60· τῶν μετρίων τινὰ καὶ δ. Δημ. 573 ἐν τῇ, τῶν πολλῶν καὶ δ. ὁ αὐτ. 581. 24· δημοτικὸν τοῦτο ὄρεῖ Ἀντιφ. Πλούτ. 1. 19· — συγνάκις ἐν τῷ ἐπὶ ῥρ. — κῶς, πρῶς, μετ' ἀγα- πότητος, καλῶς καὶ δ. Δημ. 719. 8.

3) ἐπὶ πολιτευμάτων ἢ κυβερνήσεων, λαϊκός, δημοκρατικός, Ἰσοκρ. 135B, Ἀριστ. Πολ. 4. 3, 8 καὶ 5, 3· — Ἐπὶ ῥρ., χρῆσθαι ἀλλήλοισι δ., ὡς μέλη ἐλευθε- ραίας πολιτείας, ἀντίθ. ἑαδ. 6, πρὸς. 5. 9, 2.

III. ὁ ἐκ τῶν δ. ἡμῶν ἢ εἰς τινὰ δ. ἡμῶν ἀνήκων, ἀντίθ. τῷ Ἀριστοκράτῃ, παρὰ Δημ. 1074. 20.

δημοδύχος, ον, (ἔχω) ὁ προστατεύων τὸν λαόν· ὡς ἐπὶ πλ. τῶν προστατευομένων θεοτῶν, Σοφ. Ο. Κ. 458· δημοῦχοι γὰς, χρο- νός, οἱ κυβερνῶντες τὸν λαόν τῆς χώρας, αὐτοὶ 1086, 1348· Ἐν Θεσπιαῖς οἱ ἀρχόντες τῆς πόλεως ἐλέγοντο δημοδύχοι, Διδό. 2. 4. 29.

δημο-φάνης, α, ον, = δημοδόχος, τύραννος Θουκ. 1181.

δημο-φάνης, ἐς, (φαίνω) δημόσιος, σεμνοπρεπής, ἐορτὴ Φίλων 2. 169.

δημο-φύδρος, ον, ὁ τὸν λαόν φύειν, καταστρέφων, Καλλίστρ. Ἀγαλμ. 14.

δημο-χάρης, ἐς, ὁ ἀρέσκων εἰς τὸν λαόν, δημοτικός· μεταγεν.· ἴδε Ἀρρ. Φρόν. 486.

δημο-χάριστης, ον, δ, ὁ εἰς τὸν ὄχλον χαριζόμενος, Εὐρ. Ἑκ. 134· — Ἐπὶ ῥρ. δημοχάριστης, ὡς δημοχάριστος, Σχολ. εἰς ἴλ. B. 350· καὶ μυχ. δημοχάριστων II. Πάχυρ. τ. B. σ. 461, 7 (ἐκδ. Βόνν. I).

δημόω, ἴδε ἐν λ. δημεύομαι.

δημώδης, ἐς, (είδος) ὁ ἐκ τοῦ λαοῦ, εἰς τὸν λαόν ἀρέσκων, μουσικὴ Πλάτ. Παίδων 61A· σωφροσύνη δ. αὐτ. Νόμ. 710A· συσχίζω Πλούτ. Περικλ. 30· λόγος Διδ. II. Ἰστ. 3. 43· — τὸ δ. πληθός, ὁ κοινὸς ὄχλος, Ἡρόδ. 1. 4· — ἐπὶ πόρῃς, δημο- σία, Ἀνθ. 11. 7, 345· — Ἐπὶ ῥρ. -δως, Ὀριγέ. κ. Κίλλου 2. 434.

δημῶμα, τὸ, τοῦ λαοῦ τέρας, χαρίτων δαμῶματα, ἔσχατα δημοσία ἔδωματα, Σπείρχ. 34 (ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 709)· πρὸς. δημῶμα.

δημῶμα, ἴδε ἐν λ. δημεύομαι.

δημῶμα, ἐς, (είδος) ὁ ἐκ τοῦ λαοῦ, εἰς τὸν λαόν ἀρέσκων, μουσικὴ Πλάτ. Παίδων 61A· σωφροσύνη δ. αὐτ. Νόμ. 710A· συσχίζω Πλούτ. Περικλ. 30· λόγος Διδ. II. Ἰστ. 3. 43· — τὸ δ. πληθός, ὁ κοινὸς ὄχλος, Ἡρόδ. 1. 4· — ἐπὶ πόρῃς, δημο- σία, Ἀνθ. 11. 7, 345· — Ἐπὶ ῥρ. -δως, Ὀριγέ. κ. Κίλλου 2. 434.

δημῶμα, τὸ, τοῦ λαοῦ τέρας, χαρίτων δαμῶματα, ἔσχατα δημοσία ἔδωματα, Σπείρχ. 34 (ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 709)· πρὸς. δημῶμα.

δημῶμα, ἴδε ἐν λ. δημεύομαι.

δημι-ωφελής. ἴσ. ὁ πρὸς δημοσίαν χρῆσιν καὶ ὠφελίαν, λόγοι Πλάτ. Φαίδρ. 227E· ἡγεμονίαν Πλάτ. Σούλ. 30· τὸ δ., τὸ κοινὸν καλόν, τὸ κοινὸν συμφέρον, Ἡρωιδ. 2, 3.—Ἐπίρρ. —λὼς Σούλ. Ἐπίρρ. 4415 h.

δῆν. Δωρ. δῆν (ἢ δῆαν. Ἀλκάρων 127, πρβλ. Ἰω. Ἀλκ. 37. 31) ἱππῖον.—ἐπὶ παντὶ χρόνῳ, Ἰλ. B, 412· οὐδὲ γὰρ.. δῆν ἦν, δῆν ἦτο μακροχρόνιος, Ζ. 131, II 736· δῆν δὴ μὴ φίλοι ὤμει· Ἡρώιδ. 1243. 2) πρὸ πολλοῦ, δῆν οἴχεσθαι Ὁδ. Σ. 313.—Μήνιν Ἐπ. δῆν ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 584 πρέπει πῶ, νῦν γραφῇ θῆν. (Τὸ Δωρ. δῶν δὲ γὰρ εἰς ἀρχαῖον τύπον θῶν. καὶ τοῦτο εἰ δεκνύει σφῆριν πρὸς τὴν Διφ. Λατ. διὰ πρβλ. διαι- τῆται, δι-δι-τιμ πρὸς τὸ διῆς) ἐντεῦθεν παράγονται τὰ δῆναίς, δῆθῆς. δῆθῆς, δῆθῆς, δῆθῆς).

δῆναίς. ἡ. ὧν, Δωρ. δῆναίς, ἁ. ὧν, μακροχρόνιος, διαρ- κής, Ἰλ. B, 407· δ. κλέος θεῶν. 16. 54· ἐπὶ μακρὸν διαρκέσασθαι, δδοιορρίη Σούλ. Ἐπίρρ. 6255. 2) γέρον, ἡλικιωμένος, κό- ραι Αἰσχύλ. Πρ. 194· παλαιός, ἀρχαῖος, θρόνοι αὐτ. 912 (καὶ ἐν Εὐμ. 845 δανσιᾶν πρέπει νῦν διαρβῶν κατὰ Δ. Διγδῖον. ἀντὶ δα- μῖαν ἢ δανσιᾶν), Καλλ. Ἀποσπ. 105. II. ὁψ, ἀρχαῖ, Λατ. antiquus, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 645· δῆναίον, ὡς ἐπίρρ., ὁ αὐτ. Γ. 590.—Θάωσα καὶ Δῆγησι, ἡ Ταχῦς καὶ ἡ Βραχὺς, Ἐμπεδ. 24.

δῆναίον, τὸ, Ρωμαϊκὸν νόμισμα, denarius, σχεδὸν ἴσον τῇ ἑλληνικῇ δραχμῇ, Πλούτ. 2, 900C.

δῆναίον, ὁ, τὸ ὀρίσθαι διὰ δῆναίον, Ἐπίρρ. 184A.

δῆναίον, ἡ, μόνον κατὰ πληθ., συμβουλή, σκέψις, τέχνη, τεχνά- σματα, εἴτε καλὰ, εἴτε κακὰ, δ. θεῶν Ὁδ. Ψ. 82· δ. ἡπια Ἰλ. Δ. 361· ὁλοφώτῃ Ὁδ. Κ. 289· δίκαια καὶ ἡπια Ἰπ. 236.—Ἡ ἐνικὴ δῆναί, ὡς, τὸ, ἀναφέρεται παρὰ τῷ Ἰουκ., ἐνῷ ὁ Σουίδας βεβαίως ἐφαλμένως τὸ μετατρέπει εἰς δῆναίον. (Πρβλ. δῆν).

δῆναίον, γέν. δῆναίς, ὁ, ἡ, ἀκώληξ τῶν εὐλῶν, σάρακας, Σχολ. Ἰσ. Ἐργ. κ. Ψ. 418.

δῆναίον, ὧν, = δακτεδυμός, θυμοδακτής, ἡ τὴν ψυχὴν δα- κνὼν, κατατρώγων, φιλῶν, ἐπὶ τοῦ ἔρωτος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 744· κα- μῖκος, δ. δῆναίον Σωπατ. παρ' Ἀθην. 101B.

δῆναίον, ὡς, ἡ (δῆναίον) δῆγμα, δάγμαμα, Ἀριστ. Γ. Ζ. 9, 39, 2· πόνο· δῆμας, δῆμας, Ἰπ. Ἀρχ. Ἰπ. 16· μεταρ., ἐπὶ δῆ- ματι ἀστέσιμον, Πλούτ. Λυκούργ. 14.

δῆναίον, συντρ. ἀντὶ τοῦ δῆναίον.

δῆναίον, ὡς, ἐπίρρ. κοινῶς γραφόμενον δῆ ποθεν, ἐξ οὐδὲ ποτε μέρους, Λατ. unde cumque, Αἰσχύλ. Χο. 832.

δῆναίον, ὡς, ἐπίρρ. κοινῶς γραφόμενον δῆ ποτε, Δωρ. δῆ- ποκα, κατὰ τὴν καὶ καὶ, καὶ ποτε, μὴν πορὶν, Ὁδ. Ζ. 102, Αἰσχύλ. Ἀγ. 577, Εὐρ. Ἰκέτ. 1130. 2) εἰ δῆ ποτε, Λατ. si quando, Ἰλ. Δ. 40· ὅτι δῆ ποτε Δῆμ. 524. 20· ὅθεν δῆ ποτε (διόρρ. γραφ. δῆ ποθεν), ἔν τινος δῆποτῆ ποτε μέρους, ὁ αὐτ. 925. 5.

3) ὡς ἐρωτ., τί δῆ ποτε; τί συμβαίνει; λοιπὸν τί; Λατ. quidnam, Donat. Terent. Andr. 3, 4, 3 (πρβλ. γὰρ III. 1)· καί- ποτε τί δῆ ποτε; jam vero quid tandem? Δῆμ. 50. 4· ὡσαύτως, ὅστις δῆποτε, 8 τι δῆ: πρὸξάντα Ἡρώδ. 6, 134· ὅστις δ. ὧν Πλάτ. Φαίδρ. 273C.—πόσοι δῆ ποτε; πόσοι νημέρι; Δῆμ. 463. 12.

4) ὡσαύτως, δῆ ποτ' οὖν = Λατ. cumquo, ὁ αὐτ. 1010. 15. Πρβλ. Λοδ. Φρόν. 373.

δῆναίον, ὡς, ἐπίρρ. κοινῶς γραφόμενον δῆ ποτ, ἴσως, πιθανόν, ἡ δῆ ποτ ὅθεν δῆποθεν ἔκτανε Ἰλ. Δ. 736· παρ' Ἀττ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῇ ἐννοίᾳ, βεβαίως, ἀναμφιβόλως, ὡς νομίζω, εἰκότως, ὑποβόλῃ, ἐννοεῖται, εἰκότως, Λατ. scilicet, nimirum, οὗ δῆπου τληνὸν Αἰσχύλ. Πρ. 1064· τὸν Λαῖον δ. τίς ὠνομάζετο Σωφ. Ο. Γ. 1042· πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 491, 582, Θουκ. 1, 121, κτλ.· συχν. ἐν φράσεσιν, ἵστε γὰρ δῆ ποτ, μέμνησθε γὰρ δῆ ποτ Δῆμ. 25. 15, κτλ.· σχεδὸν ἴσμεν ἅπαντες δῆ ποτ ὁ αὐτ. 31.7· οὐδέ τις δῆ ποτ ἀγνοεῖ ὁ αὐτ. 356, 9, κτλ.

II. ἐρωτημ., ὑποδηλου- μένης ἀποκρίσεως καταφατικῆς, τὴν οἰχιάλωτον κάτοισθα δῆ ποτ; δέ, εἰκότως ὅτι γνωρίζεις, Σωφ. Τρ. 417· ἀνόμοιον δῆ ποτ Πλάτ.· οὗ δῆ ποτ; δὲν εἶναι οὕτω; ὑποδηλοῦν ἀπάντησιν ἀποφα- τικῆς, ὡς Ἀριστοφ. Βατρ. 526, Πλ. 261.

δῆναίον, ὡς, ἐπίρρ. κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ δῆ ποτ, καὶ κυρίως ἐν χρήσει πρὸ φωνήεντος, Ἀριστοφ. Σφ. 296, Πλ. 140, καὶ συχνά- νης παρὰ κοινῶς ὡσαύτως παρὰ Λυσία 106, 23, Πλάτ., κτλ.· οὐδ᾽ αὖτως δῆποθεν Δῆμ. 832. 15· πρβλ. Ρυθμ. Τμ.

δῆναίον, ἀποθ. (δῆναί) ἀγωνίζομαι, μάχομαι, περὶ νεκροῦ δῆναίσθαι (ἰδίᾳ, γραφ. δῆναίσθαι) Ἰλ. Ρ. 734· ὡς ἄμφ' οὐροισι δῆ ἄνερ δῆναίσθαι, ἐμάχοντο περὶ τῶν συνόρων, Μ. 421· ἀποθ., δῆ ἄριστοι.. δῆναίοντο Ὁδ. Θ. 78· οἱ δ' αὐ- τοὶ δῆναίσθαι Ἰλ. Φ. 467· δ. τινί, μάχομαι, ἀγωνίζομαι πρὸς τινα, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1720.—Τὸ ἐνεργ. δῆναίω, ἀμύλλωμαι περὶ βραδείον, ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς μετ' Ὀμηρον ποιηταῖς, δῆναίον Πινδ. Ν. 11, 34· δῆναίοντες Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 752, πρβλ. Ὀππ. Κ. 1, 230.—Ἐξ ἁλίου κόπου δῆναίμαι [Γ] (ἐν χρήσει παρὰ Πινδ. Ο. 13, 63) ὁ Ὀμηρος ἔχει μὲς. ἄρ. α' δῆναίοντα, Ὁδ. Θ. 76· ψ' ζυγα. ἄρ. α' παθ. δῆναίοντα (ὡς ἐκ ἐλμ. δῆναίοντα). Ἰλ. Π.

756· καὶ θεῶν. μέλλ. δῆναίοντα, 22, 70.—τούτου ἐνεργ. ἀπαν- τᾷ παρὰ θεῶν. 995, δῆναίοντα ἐν θεοῖς 25, 82, οὐκ ἂν τοὶ τις ἐδῆναίοντα περὶ τιμῆς, πρβλ. Λυκούργ. 1306. [εἰ ἐν τῷ ἐντεσ.· εἰ ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἀρ.]

δῆναίον, ἡ, ἀγών, μάχη, συμπλοκή, ἀμύλλαι, Π. Ρ. 158, κτλ. (ὁλλὰ μάχον κατ' αἰτίας). ὁ δῆναίον. ἐν Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 412, Ἐπιγράμ- μ. 343· γεν. δῆναίον Αἰσχύλ. Ἀγ. 942, δῆναίον παρὰ Σουίδ. δῆναίοντος, ὧν, (φάσι) = ἀρείφατος, Ἀνθ. Π. 722.

δῆναίοντος, Δωρ. δῆναίον, ὧν, μακροχρόνιος, μακρόβιος, Αἰσχύλ. Θῆβ. 524.

δῆναίον, ἡ, ὧν, (πρβλ. δῆν) μακρὸς, παραπολὺ μακρὸς, δῆναίον χρόνον, ἐπὶ μακρὸν χρόνον, διὰ πολὺν καιρὸν, Ἰλ. B, 200, 305, Ἰμν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 282· συνηθέστερον, δῆναίον (ἐξυπακ. χρόνον), ὡς ἐπίρρ. παρὰ πολὺ, μακρὸν χρόνον, Ἰλ. B, 298, κτλ.· οὕτως, ἐπὶ δῆναίον I. 415· συχνάκις μετ' ἀρνητ., οὐδὲ σέ φημι δῆναίον.. ἀλύσειν Κ. 371, πρβλ. B, 435, κτλ.,—οἱ Τραγ. μεταχειρίζονται μόνον τὸν Δωρ. τύπον δῆναίον, πολὺν δῆναίον τε χρόνον Σωφ. Αἴ. 414, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 359, Εὐρ. I. Τ. 1339· δῆναίον μόνον, Αἰσχύλ. Πρ. 646, 940, Σωφ., κτλ., πρβλ. Ἀθήνη, κυνηγός, κτλ.

δῆναίοντος, ἴσ. ἐν λ. δῆναίον = δῆναίον.

δῆναίον, πρβλ. ἄρ. τοῦ δῆναίον = δῆναίον ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ δῆναίον, ἄρ. τοῦ δῆναίον = γρήνη, γρηναίοντα.

δῆναίον, ἐντεταμένους καὶ ἐμπατικώτερος τύπος τοῦ δῆ, ὅπερ τὸ πρῶτον εὐρίσκεται παρ' Ἡρώδ. 4, 69, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον παρ' Ἀττ. ποιηταῖς (ἰδίως παρ' Αἰσχύλῳ) καὶ Πλάτ. Οὐδέποτε τίθεται ἐν ἀρχῇ προσθέσεως ἢ σίγῃς πλην παρὰ Σωφ. Αἴ. 986. Κοινῶς ἐμπα- νέυεται· φανερώς, βεβαίως, ἀναμφιβόλως, ἐννοεῖται, 4) ἐν ἀποκρίσει, κατὰ τὸ πλεῖστον προστιθέμενον εἰς λέξιν, ἥτις ἀντηρ- τῇ ἐρώτησιν ἢ ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐννοίαν αὐτῆς, ὡς ἴσασιν ὅστις ἦρξε.. ἀποκρίσεις· ἴσασιν δῆναίον, βεβαίως, γνωρίζουσιν, Εὐρ. Μῆδ. 1372· γινώσκου ὅτις.. ἀποκρίσεις· γινώσκου δῆναίον, ὡς ἴσασιν ὅτις ἦρξε, ὡς ἴσασιν γινώσκου δῆναίον, Ἀριστοφ. Θesm. 606· ὡς· ἀπόκρ. ὡς δῆναίον Αἰσχύλ. Πέρσ. 1071· Σωφ. Ο. Κ. 536· ἀρ' οὐκ οἶδ' ὅτις; ἀπόκρ. οὐ δῆναίον Πλάτ. Μένων 73B, πρβλ. Πόλ. 333A, 381B, 563E, Φαίδρ. 90D· ἴσασιν δῆναίον μετὰ λέξεως ἐπαναλαμβάνουσιν ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ, ὡς μ' ἀπόλυσας!—ἀπόλυσας δῆναίον, πῶς μὲ κατέστρε- ψας!—ναί, μάστιγα, μὲ κατέστρεψας ἀπὸ τῆς, Σωφ. Πλ. 1164· δῆ- στήνη.—δῆναίον δῆναίον ὁ αὐτ. Φ. 760)—ἐνίοτε ὅπως διαρβῶν τῇ τὴν προαλλήσαντα, οἰκτιρῇ θ' ἡμᾶς.. ἀπόκρ. οἰκτιρῇ δῆναίον.. ἐκγόνοισι, ἄλλοις, ὅπως λυγρῶς.. Εὐρ. Ἠλ. 673, πρβλ. 676.

δῆναίοντος ἀνευ ἐπαναλήψεως τῆς λέξεως, αὐτὸς δ' ἀναλοῖ δῆναίον, καὶ ἀλλήως.. Αἰσχύλ. Θῆβ. 813, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 552· συχνάκις μετ' ἀρνησεως, οὐχὶ οὕτως, οὐ δῆναίον μὰ τὸν Ἀπόλλω, ὁ αὐτ. Ἰπ. 871· οὐ δῆναίον ἔγωγε, κατ' ἀλήθειαν λέγω, ὅχι ἐγώ, ὁ αὐτ. Ὀρν. 1391, πρβλ. Εὐρ. Μῆδ. 1048· οὐ δῆναίον Λακίων. παρ' Ἀριστ. Ρησ. 3, 18, 6, πρβλ. Πόλ. 5, 11, 3.

2) ἐν ἐρωτήσεσι, πρὸς ἐκλήψιν συμπεράσματος ἢ ἀπολογίας, τί δῆναίον; τί λοιπὸν; Αἰσχύλ. Πρ. 627, Ἀριστοφ. Νεφ. 1087, κτλ., πρβλ. Ἐμπεδ. Ἀριστοφ. Ἀγ. 1024 (1011)· πῶς δῆναίον; Αἰσχύλ. Ἀγ. 1211, Ἀριστοφ. Νεφ. 79· ἄρα δῆναίον; Σωφ. Ο. Γ. 1014· εἰς δῆναίον; Εὐρ. Εκ. 623· ἀλλὰ δῆναίον.. ὡς τὸ τελευταῖον ἐρώτημα ἡλικιῶντος σπείρας, Σωφ. Αἴ. 466, Εὐρ. Ὀρν. 781, κτλ.· ποῦ δῆναίον; Αἰσχύλ. Χο. 910, πρβλ. 1073, κτλ.—ἐνίοτε ἐκτρέπει ἀγανάκτησιν, καὶ δῆναίον ἐτόλμας· καὶ λοιπὸν εἶχε τὴν ἐτόλμην.. Σωφ. Ἀντ. 449· ταῦτα δῆναίον ἀνασχετὰ; ὁ αὐτ. Ψ. 987· ἡ ταῦτα δῆναίον ἀνεκτά; ὁ αὐτ. Ο. Γ. 429· ἐγνώσκας οὖν δῆναίον.. Ἀριστοφ. Ἰπ. 871—ἐνίοτε δὲ ἔχει μικρὴν χρόνιον ἐιρωνείαν, τῷ σὺ δικαίῳ δῆναίον ἐπισπιδέαι με δεῖ; τὴν ἰδικὴν σου δὲ δικαιοσύνην πρέπει.. Σωφ. Πλ. 1037, πρβλ. Ο. Γ. 364—οὕτω καὶ ὅπου ἐρώτησις μᾶλλον ἐννοεῖται ἢ εἰρη- νικά, μετὰ τὸ ἀλλὰ, ἀλλ' ἡ τέκνων δῆναίον ἐφίς ἦν ἐφίμερος αὐτῷ 1375, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 375, Πλάτ. Ἰπ. Μ. 283C· τὴν Εὐρυτελειαν οἰσθα δῆναίον παρβένον; βεβαίως γνωρίζεις (ἢ ἐν εἶναι ἔστι;).. Σωφ. Τρ. 1219.

3) ἐπὶ εὐχῆς ἢ ἐκπρόσας ἐπιθυμίας, ἀπόλοισι δῆναίον, χάσου λοιπὸν! Ἀριστοφ. Νεφ. 6· λσ- δοῦ, λαδοῦ δῆναίον, ἔλα, πιάσει, λοιπὸν, Εὐρ. Ὀρν. 219, πρβλ. 1231, κτλ.· σκόπει δῆναίον, μόνον σκέψαι, Πλάτ. Ἐργ. 452B—μετὰ τοῦ μὴ ἐνισχυεῖ τὴν παράκλησιν ὅπως μὴ γείνηται ἢ ἀπευγῇ, μὴ δῆναίον ταῦτό γ' Σωφ. Φ. 763, πρβλ. 1367· μὴ δῆναίον, μὴ δῆναίον ἰσομὶ αὐτοῦ 830, πρβλ. 1153.

4) ἐνίοτε τίθεται καὶ ἐπὶ ἐπαναλή- φσεως ἢ συνεχίσσεως τοῦ λόγου μετὰ παρίνεσιν, ἐσπέρας γ'.. ἐσπέρας δῆναίον Πλάτ. Ἰπ. 310C.

II. σπανίως ὡς τὸ δῆ I, ἀναφύμενον εἰς λέξεις καὶ οὐχὶ πρότασιν, ἅπασι δῆναίον Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1143.

δῆναίον, συντρ. ἀντὶ δῆ αὐτῆς, ἐκ διαρβῶσεως ἀντὶ τοῦ δῆναίον ὑπὸ Σούλ. ἐν Ἀνακρ. 13.

δῆναίον, εὐρίσκω, συναντῶ, ἀεὶ ποτε κατ' ἐνεστώτα μετὰ μελλ. σημα- σίας, δῆναίον Τλ. Ν. 280, Ὁδ. Π. 49· δῆναίον Ζ. 291· δῆναίον Ἰλ. 1, 418, 985· ὡσαύτως δῆναίον Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 591· δῆναίον δῆναίον αὐτοῦ 1336, 1460. (Πῶς αὖτε συγγενεῖς τῷ δῆναίον. δῆναίον).

δῆναίον, ὡς, συντρ. αὐτῆς, ἡ, = δῆναίον, Λατ. Genus, τὸ πρῶ- τον ἐν Ὀμ. Ἰμν. Δῆμ. 47, 211, 492· ἑλκεσιναῖον Δῆναίον ἐν

κόλοις Σοφ. 'Αντ. 1121, πρβλ. Εὐρ. 'Ικέτ. 290. Δημοῦς καρπὸς 'Αριστοφ. Πλ. 515· δοτ. Διὸς Σουλ. 'Επιγρ. 1. π. 458· — ἐπιθ. Διήφιος, α. ον, ἱερός, ἀφιερωμένος εἰς τὴν Διήμητρα. 'Ανθ. Π. παρὰρ. 50, 5. — Διωδήνη, ἡ θυγάτηρ τῆς Διήμητρος, ἡ Περσεφόνη, 'Καλλ. 'Αποσπ. 49.

Δι, Δία, ἴδε ἐν λ. Ζεὺς.

Διά, ποιητ. διαί, πρβλ. συντασσομένη μετὰ γεν. καὶ αἰτ. 'Πικρὴ αὐτῆς σημασία, διὰ μέσου· οὐδέποτε πάσχουσα ἀναστροφῆς διὰ τὴν πρὸς τὸν Δία, συνέκπαινον ἴδε ἡμῶς τὸν 'Ηαμν. εἰς 'Εἰσιπλ. Μῆδ. 1143. [Κυρίως διὰ· ἄλλ' ὅ· 'Ομηρος ἔχει· εἰς ἄρα ἐν ἀρχῇ αἰτίου, 'Ιλ. 1'. 357, Δ. 135, κτλ.· ὡσαύτως ὁ χάριν τοῦ μέτρου, συγχ. παρ' 'Ομ., ἀνθ' οὗ ὁ Δίαχὺλ. μεταχειρίζεται διαί, 'Αγ. 448, 1133, 1455· — διαί ὡς μονοσύλλ., 'Αριστοφ. Νεφ. 916· 'Οζν. 1752, 'Εκκλ. 1156, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθέρ διασπρέπον παρ' 'Αισχ. 'Υλ. Πέρα. 1006, — ἐν τοῖς χωρίοις δὲ τούτοις πρὸς ἀποφυγὴν τῆς αὐτοῦ συνιήσεως ὁ Διὸς, προτίθει τὴν ἀνάγκην διαί, 'Ζαπρέπον ὡς Ζάπυρος ἀντὶ διαπύρος ἐν 'Αισχ. 'Υλ. 1084]· πρβλ. 'Εξ.].

Δ. ΜΕΤΑ ΤΕΝΙΚΗΣ. 1. ἐπὶ τόπου ἢ διαστήματος. 1) ἐπὶ κινήσεως κατὰ μίαν γραμμὴν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου μέχρι τοῦ ἐτέρου, σμῖ. δηλ. κίνησιν διὰ τινος καὶ διαπέρας· παρ' 'Ομ. συγχ. ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐπὶ, διὰ μὲν ἀσπίδος ἤλθε. ἔγχεος, καὶ διὰ θύρηκος. 'Ιλ. Γ'. 357· εὐρεὶ βάλεν Δάμασον κυνέης, διὰ Μ. 183· δι' ὧμου. ἔγχεος ἤλθεν Δ. 481· αὐτὰ παρ' 'Αττ., τιτρώσκων διὰ τοῦ θύρακος 'Εν. 'Αγ. 1. 8, 26, κτλ. — συγχὼν ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, ἤλθε διὰ Σκαίων, ἔτλη διὰ μέσου. 'Ιλ. Γ'. 263· — αὐτὴ ἡ ἔννοια φαίνεται σαφέστατα ἐν 'Ιλ. Σ. 288 δι' ἡέρος αἰθέρ· ἴκανον, διὰ μέσου τοῦ αἵρος εἰς τὴν αἰθέρα, πρβλ. Β. 458· οὕτω, διὰ Τρώων πέτετο, κατ' εὐθείαν διὰ μέσου αὐτῶν. Ν. 755· οὕτω, δι' ἐμμάτος. ἰεῖδων δάκρυον Σοφ. Ο. Κ. 1250, κτλ. 'Π' δὲ κινήσιν σημασία ἐνισχυέται διὰ συνθέσεων μετὰ τῆς πρὸ ἢ ἐκ· ὁδῶν δ' ὁδωλμοῦ διαπρὸ καὶ διὰ ἱνίου ἤλθεν 'Ιλ. Σ. 494, πρβλ. Ε. 280· [συχνάκις ὡσαύτως ὡς ἐπὶρρ. ἀνευ πτώσεως, ἢ δὲ διαπρὸ. ἤϊεν μετλή γ. 276, πρβλ. Φ. 164]· οὕτω, διὰ καὶ προθύρου Ο. 124· διὰ καὶ μαγάρου 'Οδ. Κ. 388, κτλ. — παρ' 'Αττ. ὡσαύτως, διὰ τέλους, ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους, 'Αισχ. 'Υλ. Πρ. 273· διὰ πάντων ἔλθειν, διαπύρεται πάντας τοὺς βαθμοὺς τῶν ἐπισημάτων κατὰ σειράν ἢ διαδοχικῶς, 'Εν. Κύρ. 1. 2, 15, πρβλ. Δμρ. 288, 10· πρβλ. διαπασών.

2) ἐπὶ κινήσεως διὰ μέσου διαστήματος ἀνεκτοῦ καὶ ἐλευθέρου, οὐχὶ κατὰ μίαν γραμμὴν, διὰ μέσου, ἀνὰ. ἔρχεσθαι διὰ πεδίοιο 'Ιλ. Α. 754· δι' ὁρεσφι Κ. 185, κτλ.· δούνη διὰ χροδὸς ἤλθε, διὰ μέσου ὅλου τοῦ σώματος του, Δ. 338· τεύχε βοήν διὰ σστος 'Οδ. Κ. 118· δι' ἐμλίον 'Ιλ. Ζ. 226, κτλ.· αὐτὰ παρ' 'Αττ., θορύβου διὰ τῶν τάξεων ἰόντος 'Εν. 'Αγ. 1. 8, 16, πρβλ. 2, 4, 26, κτλ. — μεταγιν. ἀναφερομένου χωρίου συγγραφῆς, ἰστορεῖ διὰ τῆς δευτέρας, πρβαίνων ἐν τῇ δευτέρᾳ συγγραφῇ, πρβλ. 'Αδμ. 438B.

3) μεταξὺ, ἐν τῷ μέσῳ (ἀνευ ἐννοίας κινήσεως), κεῖτο ταυνοσάμενος διὰ μῆλων 'Οδ. 1. 208· ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων 'Ιλ. γ'. 104· οὕτω παρ' 'Πρόδ., εὐδοκίμεοντι διὰ πάντων Ζ. 63, πρβλ. Δ. 25, κτλ. 4) παρὰ περὶ ἐνός ἐκ τῶν ἐκτάσεως παραλλήλου, παρήκει διὰ τῆς τῆς θαλάσσης ἢ ἀκτῆς 'Πρόδ. 4. 39· λόφος, δι' οὗ τὸ σταύρωμα περιεβέβληντο 'Εν. 'Ελλ. 7. 4, 22.

5) παρὰ περὶ ἐνός ὡσαύτως ἐπὶ διαστήματος τοπικῶν, διὰ τρήκοντα δόμων, κατὰ διαστήματα τριάκοντα σειρῶν πλίνθων, δηλ. μετ' ἐκαστὴν τριακαστὴν σειρὰν, 'Πρόδ. 1. 179· διὰ δέκα ἐπάλεων, μετ' ἐκαστὴν δεκάτην ἔπαλιν, Θουκ. 3. 21· πρβλ. κατωτ. Π. 3· — ἄλλ' ὡσαύτως ἀπῶς, διὰ πέντε σταδίων, κατὰ διάστημα ἢ ἀπόστασιν πέντε σταδίων, 'Πρόδ. 7. 30, πρβλ. 198· διὰ τοσοῦτου μάλλον ἢ διὰ πολλῶν ἡμερῶν ὁδοῦ, εἰς τὴν μικρὰν ἀπόστασιν, κτλ., Θουκ. 7. 29· διὰ πολλοῦ, εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, 3. 94· διὰ πλείστου 2. 97· δι' ἐλάσσονος 3. 91, κτλ.

II. ἐπὶ χρόνῳ. 1) ἐπὶ διαρκείας ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου περιόδου μέχρι τοῦ ἐτέρου = καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν, διὰ παντός τοῦ χρόνου 'Πρόδ. Β. 13· δι' ὅλου τοῦ αἰῶνος Θουκ. 1. 70· δι' αἰῶνος Σοφ. 'Πλ. 1024· δι' ἡμέρας ὅλης 'Αριστοφ. 'Επρ. 27· δι' ὅλης τῆς νυκτὸς 'Εν. κτλ.· καὶ ἀνευ ἐπιθέτου, δι' ἡμέρης, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, 'Πρόδ. 1. 97· διὰ νυκτός· δι' ἔτους, διὰ ἑνιαυτοῦ, διὰ βίου, κτλ., 'Εν. 'Αν. 4. 6, 22, κτλ. — ὡσαύτως μετ' ἐπιθέτου μόνον, διὰ παντός, συνεχῶς, 'Αισχ. 'Υλ. Χο. 862, κτλ.· δι' ὀλίγου, δι' ὀλίγον καιρὸν, συντόμως, Θουκ. 1. 77· διὰ μακροῦ 'Επρ. 'Εκ. 320· — οὕτω, διὰ τέλους, συνεχῶς, 'Αισχ. 'Υλ. Πρ. 279, κτλ.· ὁ διὰ μέσου χρόνος 'Πρόδ. 8. 27.

2) ἐπὶ τῷ διαστήματι τοῦ παρελθόντος μεταξὺ δύο σημείων τοῦ χρόνου, διὰ χρόνον πολλοῦ ἢ διὰ πολλοῦ χρ., μετὰ μακρὸν χρόνον, 'Πρόδ. 3. 27, 'Αριστοφ. Πλ. 1045· δι' ὀλίγου χρ., διὰ μακροῦ χρ. 'Εν. 'ὡσαύτως ἀνευ ἐπιθ., διὰ χρ., μετὰ χρόνον, 'Επρ. Φ. 758, 'Εν. Κύρ. 1. 4, 28, κτλ.· καὶ μετ' ἐπιθέτου μόνον, δι' ὀλίγου αὐτόθι· οὐ διὰ μακροῦ Θουκ. Β. 15, 91· διὰ πολλοῦ 'Ανθ. Νιγρ. 2, κτλ. — οὕτω μετ' ἀριθμητικῶν, δι' ἑξέτων εἴκοσι 'Πρόδ. Β. 118, κτλ. — ἄλλὰ, διὰ τῆς ἐξουσίας, μέχρι τῆς ἐξουσίας ἡμέρας, 'Ανθ. Νιγρ. 21.

3) ἐπὶ διαδοχικῶν διατε-

μάτων, διὰ τρίτης ἡμέρης, κατὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν, 'Πρόδ. 2. 37· διὰ τρίτου ἔτους αὐτόθι Α. κτλ. (πρβλ. Λεγίς Αἰτ. ὅφ. Αἰε. σ. 115)· διὰ πεντατηρίδος, κατὰ πᾶσαν πεντατηρίδα, 'Πρόδ. 3. 97· δι' ἔτους πέμπτου, ἐπὶ τῶν 'Ολυμπιακῶν ἀγώνων, 'Αριστοφ. Πλ. 583 (ἀλλὰ, δι' ἐνδεκάτου ἔτους, ἐνθ' ἐνέχρητο τὸ ἐνδεκάτου ἔτος, 'Πρόδ. 1. 62)· δι' ἑνιαυτοῦ, δι' ἔτους, καθ' ἑκαστον ἑνιαυτόν, 'Εν. Πολιτ. 'Αθην. 1. 16, κτλ.· ἴδε ἀνωτ. 1. 5.

III. ἐνεργητικῶς, διὰ μέσου, διὰ, α) ἐπὶ τῷ πράγματι ἢ μεσάζοντος ὑπέρτατου ἢ ἀντιπροσώπου, δι' ἀγγέλων ἢ -ου ἑπικηρυκεῖσθαι 'Πρόδ. 1. 69, β) 4, πρβλ. 1. 113· δι' ἐρμηνείας λέγειν 'Εν. 'Αν. 2. 3, 17, κτλ., διὰ βασιλέων πεφικέναι, ὑπολείπει τὴν ὑπαρξιν εἰς αὐτοὺς, 'Εν. Κύρ. 7. 2, 24· — συγχάκει, δι' ἑαυτοῦ ποιεῖν τι, ἀφ' ἑαυτοῦ, οὐχὶ διὰ τῆς ἐνεργείας ἑτέρου, αὐτόθι 1. 1, 4, κτλ.· ἄλλ' ὡσαύτως, καθ' ἑαυτόν, μόνος, ἀβουήθητος, Δμρ. 194. 9, 605. 10, κτλ. β) πρὸς δόλωσιν τοῦ ὁργάνου ἢ μέσου, διὰ χειρῶν = χειρὶ, μὴ ἐκ χειρὸς (κυρίως, κρατῶν τὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν), Σοφ. Ο. Κ. 470· ὡσαύτως, διὰ χειρῶν ἢ χειρὸς ἔχειν, λαβεῖν, ἐν τῇ χειρὶ, ὁ αὐτ. 'Ανθ. 916, 1258· διὰ στέφανον ἔχειν αὐτόθι 630· ἡ ἀκούσασα πηγὴ δι' ὧτων ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1387· διὰ στόματος ἔχειν 'Εν. Κύρ. 1. 4, 25· διὰ μνήμης ἔχειν 'Ανθ. Κατάπα Ν. αὐτὸν ὁματος ἡδοναί 'Εν. 'Απομν. 1. 5, 6, κτλ. γ) πρὸς δόλωσιν τοῦ τρόπου καθ' ὃν πρᾶγμα τι γίνεται, ὅπως ἡ διὰ μετὰ τοῦ παικτικοῦ πολλάκις καίται ἀντὶ ἐπιτήρηματος ἢ μετοχῆς τροπικῆς, διὰ λόγων συγγινεσθαι, Πλάτ. Πολιτ. 272B· διὰ μέλους ὁ αὐτ. Σοφ. 1. 761· ποῶ δι' ὁργῆς, ἐν ὁργῇ, μετ' ὁργῆς, ὁργίως, Σοφ. Ο. Τ. 807· διὰ τάχους = ταχέως, ὁ αὐτ. Δτ. 822· διὰ σπουδῆς, σπουδαίως, ἐσπουμένως, Κύρ. Βάκχ. 212· δι' αἰδοῦς, μετ' σεβασμοῦ, αὐτόθι 441· διὰ ψευδῶν ἑλπίδων, ψευδέως λόγῳ, ὁ αὐτ. 'Ελ. 309· αὐτὸν διὰ καρτερίας ἐπιμένειν, προσάδοικαι εἰς ἐκπιμένει τις ἐπὶ μακρὸν χρόνον, 'Εν. 'Απομν. 2. 1, 20· ὡσαύτως μετ' ἐπὶρρ., διὰ βραχέων, διὰ μακρῶν τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, ἀντὶ βραχέως, μακρῶς, 'Ισοκρ. 297B, Πλάτ. Πρωτ. 1. 49B· ἀποκρίνεσθαι διὰ βραχυτάτων αὐτόθι Π. ἴδε κατωτ. IV.

2) παρὰ μεταγεν. περὶ, ἐπὶ τῆς ὕλης, ἐξ ἧς πρᾶγμα τι εἶνε κατεσκευασμένον, κατασκευάζειν εἰδωλὰ δι' ἐλπίσαντος καὶ χρυσοῦ Διόδ. 17. 115, πρβλ. Πλάτ. Νομ. 8, Σοφ. 1. 114, 'Ανθ. 'Αλ. π. Σύνθ. π. 167. IV. παρ' 'Πρόδ. καὶ τοῖς 'Αττ. εὐρίσκειν ὡσαύτως ἰδιότροπον τινα χρῆσιν, διὰ τινος ἔχειν, εἶναι, γίνεσθαι, πρὸς ἑκφρασιν περιστάσεων ἢ καταστάσεων, διὰ πάσης ἀγωνίης ἔχειν 'Πρόδ. 2. 91· δι' ἡσυχίης εἶναι ὁ αὐτ. 1. 106· δι' ἐχλίου εἶναι, γίνεσθαι, εἶναι γ. οχληρός, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 888· δι' ἀπεχθείας γίνεσθαι 'Εν. 'Επρ. 9, 2· διὰ μίαν γνώμην γίνεσθαι 'Ισοκρ. 69A· — οὕτω καὶ μετὰ ἐπιθέτου κινήσεως, διὰ μάχης ἔρχεσθαι, ἔρχομαι εἰς μάχην, συνάπτω μάχην, 'Πρόδ. Β. 9, Θουκ. κτλ.· διὰ παλέμου, διὰ φιλίας εἶναι τινὶ 'Εν. 'Αν. 3. 2, 8· διὰ δικῆς εἶναι τινὶ, ἔρχομαι εἰς δίκην μετὰ τινος, εἰς τὴν δικαστήριον, Σοφ. 'Ανθ. 742, πρβλ. Θουκ. Β. 91· διὰ τῆς εἶναι Σοφ. Ο. Τ. 773· δι' ὁργῆς ἔκειν ὁ αὐτ. Ο. Κ. 903· διὰ λόγων ἑαυτῷ ἀφικέσθαι, ἡμῖν μετὰ τὸν αὐτόν του, Κύρ. Μῆδ. 868· διὰ λόγων, διὰ γλώσσης εἶναι, ἔρχομαι εἰς παντοῦς λόγους, ἀρχίζω νὰ ῥημιῶ φανερά, ὁ αὐτ. Τρπ. 916, 'Ικτ. 112· διὰ φιλημάτων εἶναι, καταγινώ εἰς φιλήματα, ὁ αὐτ. 'Ανθ. 416· διὰ δικαιοσύνης εἶναι καὶ σωφροσύνης Πλάτ. Πρωτ. 232A, κτλ.· καὶ μετὰ παθ. σημασ., δι' ἀπεχθείας εἶναι τινι, μισοῦμαι ὑπὸ τινος. Διόχ. Πρ. 121· — οὕτω μετὰ μεταβ. ἐπιθέτου, δι' αἰτίας ἔχειν ἢ ἄγειν τινὰ, αἰτιοῦσθαι τινὰ, Θουκ. 1. 36, κτλ.· δι' ὁργῆς ἔχειν τινὰ ὁ αὐτ. 2. 37, κτλ.· διὰ φυλακῆς ἔχειν τι ὁ αὐτ. 7. 8· δι' οἰκτου ἔχειν τινὰ, δι' αἰσχύνης ἔχειν τι Κύρ. 'Εκ. 851. I. Τ. 683· διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγειν 'Εν. Κύρ. 4. 6, 8· δι' οὐδενός ποιεῖσθαι τι Σοφ. Ο. Κ. 586.

Π. ΜΕΤ' ΑΙΤΙΑΤΗΚΗΣ. 1. ἐπὶ τόπου, μόνον παρὰ ποιητῶν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἐφ' ἧς καὶ μετὰ γενικῆς. 1) διὰ μέσου, 22 δὲ διὰ πτύχας ἤλθε. χαλκός 'Ιλ. Π. 247· ἦϊε διὰ θρυμὰ. καὶ ὅλην Α. 118, πρβλ. Ν. 122, κτλ.· διὰ τάφρων ἔλαυνειν, ἀπὸ τῆς μίας ἄκρας εἰς τὴν ἑτέραν, Μ. 62· βῆ διὰ σῶμα κατ' οὐτὸν παρ' 'Αττ. 2) καθ' ὅλην τὴν ἐκτασιν, ἀνὰ. ἔρκεον δι' ἄκρας 'Οδ. 1. 400, πρβλ. Σ. 2· ἀραδός δὲ διὰ στόμῳ γίγνεται δέδοντα 'Ιλ. Κ. 375 (ἀλλὰ, 1660ν, ἐν. διὰ στόμα. ἀγοστόν, διὰ μέσου τοῦ στόματός του, Σ. 91· οὕτω, διὰ στόματος) ὅσον εἶσαι 'Πα. Θ. 68· ὡς καὶ παρὰ Τρῶν· νόμοι δι' αἰθέρος τεκνωθέντες Σοφ. Ο. Τ. 867.

II. ἐπὶ χρόνῳ ὡσαύτως μόνον παρὰ ποιητῶν, διὰ νύκτα 'Ιλ. Β. 57, κτλ.· διὰ γλυκύν ὕπνον, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γλυκῆς ὕπνου, Μοσχ. Α. 91.

III. ἐνεργητ. 1) ἐπὶ προσώπων, εἰς αἰτίας, τῇ βουλήσιν τοῦ. νικῆσαι διὰ. 'Αθήνην 'Οδ. Θ. 520, πρβλ. Ν. 121· διὰ ἐμώδης. εἶλον Τ. 155· διὰ σε, ἐξ αἰτίας τοῦ δικού σου ἀράματος ἢ εἰς ἰσχυρὰ σου ὑπηρεσίας, Σοφ. Ο. Κ. 1129, 'Αριστοφ. Πλ. 145, πρβλ. 160, 170· — οὕτω καὶ παρὰ περὶ, εἰς αἰτίας ἐνός, δι' ἡμῶς ἔκειν. 1. 41, πρβλ. 'Εν. 'Ανθ. 7, 6, 33· οὐ δι' ἐμῆ 'Ανθ. 18, 10· εἰ μὴ δι' ἡμῶς 'Ανθ. 125. 36· οὕτως, εἰ μὴ διὰ τινὰ, ὁ αὐτ. ἦτο αἰτία ἐκείνος, ἐν ᾧ οἶμαι ἐκείνος, Μιλτιάδην εἰς τὸ βύρα-

Πλάτ. Πρωτ. 317Α· ἰσαύτως μετ' ἀπαρεμφ., διὸν παραγγέλλας· παραγγέλλω, διατάττω νὰ πρῶξ τις, Εὐρ. 1. Α. 353.—Μέσ., διαβιβάζω τὴν παραγγέλιαν ἢ διαταγὴν ἀπὸ ἀνθρώπου εἰς ἄνθρωπον, πληροφ. 100, Σεν. Ἀν. 3. 4, 36.

Διάγγελλα, τὴ, παραγγέλια, γνωστοποίησις, Έβδ. (Γ) Πασιλ. 5, 27).

Δι-άγγελος, ὁ, ἀπεσταλμένος πρὸς διαπραγματεύειν, Λατ. intermissus, ἰδίως ὁ μυστικός πληροφ. 100, καταδότης, κατόχουτος, Θουκ. 7. 73.

2) βραδύτερον, ἰδιαιτέρος ἀξιωματικός ἐν τῇ ἐλλ. στρατιᾷ, γνωστός ποῖον τὸς διατάγας τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασι- στείς, ἀντὶ τοῦ Λατ. tesseraarius, Πλούτ. Γάλλ. 24.

Διαγγελοῦμαι, ἤρω, ὁ, = τῷ προγγ., Σιδ. Χρ. 7, 33.

Διαγγελάω, μέλλ. -άσομαι [ᾶ], γέλω διὰ τινα, περιπαίζω τινά, τινά Εὐρ. Πάχ. 272, 322, Σεν. Ἀν. 2. 6, 26, Πλούτ. 2. 1118C.

2) ἀμετάδ., μειδῶ, εἶμαι παιδρὸς, γαλήνιος, ἐπὶ τοῦ ἀέρος, Θεόφρ. 1. Φ. 8. 2, 4· ἐπὶ τοῦ ὕδατος, Πλούτ. 2. 950A.

Δια-γεύω, παρίγω πρὸς γεῦσιν, τινὸς τινα Εὐν. 1. Εκλ. σ. 80, 15.—μέσ. Διαγεύομαι, γεύομαι, Πλούτ. 2. 469B.—**δια-γευσίς**, εὐς, ἡ, γεύσις, Γεωμ. 7. 7.

Διαγιγγράζω, χορδίζω, ἐντέλλω, Ἀθην. Σαμ. 1. 31, ἐκ διαρρύσσεως τοῦ Dohri., κωμικὸς εἰρημένος περὶ μαγείρου ἐντέχνους κατασκευάζοντος ζωμόν.

Διαγιγνομαι, ἴων. καὶ τοῦ μεταγενέστερου Ἑλληνισμοῦ -γι-νόμαι· μέλλ. γενήσομαι, ἀποθ., διέρχομαι, περνώ, τοσάδε ἔτη Πλάτ. Ἀπολ. 32E· τὴν νύκτα Σεν. Ἀν. 1. 10, 19· ἀπολ., διέρχομαι τὸν βίον, Σεν. Ἀριστοφ. Ὀρν. 45, Θουκ. 5. 16· ἐπιζῶ, ἴππ. Ἐπιδ. 1. 939· ἐάν ἀρα διαγιγνώμεθα, ἀν ζῶμεν εὖς τότε, Αἰσχίν. 4. 22·

δ. ἀπὸ τῆς τέχνης, διατρέφομαι ἀπ' αὐτῆς, Ἀριστ. Πολ. 2. 8, 10· γενναίως δ. ἐν τινι, φέρομαι εὐγενῶς ἐν τινι, Πλούτ. 2. 113D.—

συν. μετὰ μετοχ., διαγιγνεσθαι ἀργῶν, διατελῶ ἐν τῇ ἀρχῇ, ἐν τῇ διοικήσει, Σεν. Κύρ. 1. 1, 1· οὐδὲν ἄλλο ποῖον διαγεγενῆται ἢ διασκοπῶν, διήλθε τὴν ζωὴν του μόνον μὲ θεωρίας, ὁ αὐτ. Ἀπομνημ. 4. 8, 4· δ. κολακεύων Δημ. 680, 19· πρὸς. διατελέω.

II. γίνομαι ἐν τῷ μεταξύ, παρεμπίπτω, παρέρχομαι, γένουσι μεταξὺ διαγιγνόμενου Λυσ. 93, 6· οὕτως, εἰδαιμην ἡ ὁδὸς ἔτη ἐκτὼ τῇ κρίσει ἐκείνῃ διαγεγονότα παρὰ Δημ. 541. 10.

Διαγιγνώσκω, ἴων. καὶ παρὰ μεταγεν. -γιγνώσκω, γινώ-σσομαι—γνωρίζω τὸ ἐν ἀπὸ τοῦ ἑτέρου, διαχωρίζω, διακρίνω, Λατ. discernere, εὖ διαγιγνώσκοντες Πλ. Ψ. 240· ἐνθα διαγιγνώ-ναι χαλεπῶς ἦν ἀνδρα ἕκαστον Η. 424· δ. εἰ ὁμοῖοι εἰσι, διακρίνω ἂν εἶναι ἴσοι ἢ μή, Ἡρόδ. 1. 134· οὐδ' ἂν .. διαγνώσῃ, λίον ἢ καννάδιος ἔστι ὁ αὐτ. 4. 74· δ. πότερον .. ἢ .. Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 10, 12· δ. τὸν καλὸν τε καὶ τὸν αἰσχρὸν Πλάτ. Συμ. 186C· δ. τὸ ἐθρὸν καὶ μὴ Διότι ... Ἀριστ. Πολ. 2. 7, 6·

ἐλθὼ τὴν γνώμην μου, ἐκφέρω γρίσιν, περὶ τινος Θουκ. 4. 46, Λυσ. 110, 18, Δημ. 838. 24.—Παθ., κρίσις διεγνωμένη Θουκ. 3. 53· ἐμμενέτωσαν ἐν τοῖς διαγινωσθεῖσι Νόμ. παρὰ Δημ. 545, 9.

III. = διαναγιγνώσκω, ἀναγιγνώσκω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, Πολύβ. 3. 32, 2.

Διαγκυλιζομαι, ἀποθ., (ἀγκύλη) κρατῶ ἀκόντιον ἐκ τῆς ἀγκύ-λης, μόνον κατὰ παθ. πρ. μετοχ. διαγκυλισμένης, ἔτοιμος νὰ ἀκοντίσω, Σεν. Ἀν. 4. 3, 28· οὕτως (ἐκ τοῦ -ἀγκυλιζομαι). διαγκυλισμένος αὐτὸς 5. 2, 12· καὶ (ἐκ τοῦ -εἶμαι) τόξον, κε-ραυνὸν διαγκυλισμένος, ἔτοιμος νὰ ἐξακοντίσῃ τὸν κεραυνόν, Περσίδ. 1. 14, Λουκ. Δι' Ἐλεγχ. 15.

Δι-αγκωνίζομαι, ἀποθ., στήριζομαι εἰς τὸν ἀγκῶνα, Δαμάσκ. (Σουλ. 2. 644A).

Δι-αγκωνισμός, ὁ, τὸ νὰ στήριξηται τις ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος, Πλούτ. 2. 644A.

Διαγλαύσω, λάμπω φωτεινῶς, ἀαστράπτω λαμπρῶς, ἀταρπὸς Ἀπολλ. Ριδ. Α. 1281.

Διαγλάφω, σκόπτω, κοιλᾶναι, εὐνὰς ἐν ψαμμάσοις διαγλά-ψας Ὀδ. Α. 438· οὐδαμῶς ἄλλοθεν ἀπαντῶν, οἱ δ' πῶ, ἡ διαφ. γραφ. διαγνάψας.

Διάγλυμμα, τό, τὸ διαγεγλυμμένον, γλυφὴ, τέρευμα, Σχόλ. Ἀριστοφ. Πατρ. 835, Πισύχ.

Διάγλυπτως, ον. ἐγγεγλυμμένος, ἐγεγραμμένος, Ἀνθ. Π. 6. 227.

Διαγλύφω, πκαλίζω ἀντελῶς, ἐγγλύφω, ἐγχαράττω, ἀντὶ τοῦ ἀναγλύφω, Ἀνδρόφ. παρ' Ἀθην. 93C, Διωδ. 1. 66.

Διαγνώμη, ἡ, = διάγνωσις, ἀπόφασις, ψήφισμα, Θουκ. 1. 87· δ. ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. 3. 67· περὶ τινος ὁ αὐτ. 3. 42.

Διαγνώμων, ον, ὁ διακρίνων, ἐπομένως ἀμείνων, δόλων Ἀν-τιφών 122, 30.

II. ὡς Βού. δικανικός ὅρος = δικαιοφύτης.

Διαγνωρίζω, ποῖω τι γνωστόν, κοινολογῶ, τί τινι Εὐαγγ. κ. Λουκ. 6'. 15· δημοσίᾳ ὁμῶς, περὶ τινος αὐτὸς 6'. 17.

Διαγνώσις, εὐς, ἡ, τὸ διακρίνειν, μέσον πρὸς διακρίσιν, Εὐρ. ἴππ. 926· καλῶν ἢ μὴ τοιούτων τις δ. ἢ Δημ. 269. 27· δ. φωνῆς καὶ σιγῆς Ἀριστ. Οὐρ. 2. 9, 4· ἰδίως ἐπὶ τῆς ἱατρικῆς διαγνώσεως, ἴππ. Κερ. Τρωμ. 901, Γαλ. 5, 121.

2) δύναμις τοῦ διακρίνειν, Εὐρ. ἴππ. 696.

II. σχηματισμός γνώμης, ἀπό-φασις, δ. ποιεῖσθαι, διαγνώσις, ἀποφασίζω, ὁρίζω τι, Ἀντιφών 143, 30, Θουκ. 1. 50· ταχίστην ἔχει δ. ἴσοις 9C· δ. τῆς ἀέρος ποιεῖσθαι, ὁρίζω τὴν ἀέριαν, Πλάτ. Νόμ. 865C· δ. περὶ τινος Δημ. 227. 25.

Διαγνωστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ διακρίνῃ, Λουκ. Ἐβρι. 16.

Διαγνωστικός, ὁ, ὅν, ἱκανὸς νὰ διακρίνῃ, Λουκ. Ὀρχ. 74, κτλ· ἡ διαγνωστικὴ, ἡ τέχνη τοῦ διακρίνειν, διαγιγνώσκειν (ἀσθενείας), ὅνομα διδόμενον ὑπὸ μεταγενεστέρων συγγραφέων εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἱατροῦ περὶ πεπονθότων τέπων.

Διαγνωστός, ὁ, ὅν, ὃν δύναται τις νὰ διακρίνῃ ἢ διαγνώσῃ, Γαλ. 1, Πασίλ. 3. 303.

Διαγνοῦζω, μέλλ. -σω, γογγύζω παλὺ, μουρμουρίζω, κατὰ τινος Έβδ. (Έβδ. 16. 7, 8)· ἐπὶ τινι αὐτὸς Ἀδριμ. 14. 2· γογ-γύζωμεν πρὸς ἀλλήλους, Εὐαγγ. κ. Λουκ. 15. 2, 19. 7· πρὸς. ἴππ. 7. 27.

Διαγνοῦσμός, ὁ, μουρμουρισμός, Γ. Κερ. τ. Β'. σ. 190, (ἐκδ. Βόνν.).

Διαγορεύσις, εὐς, ἡ, διακήρυξις, ὁρισμός, Πορφύρ. (Στοβ. Έβλογ. 2. 354). ἴρ. Νύσσ. 2. 875.

Δι-αγορεύω (πρὸς. ἀγορεύω, διεῖπον) ὁμῶς φανερώς, καθά-ρα, διακηρύττω, Ἡρόδ. 7. 38, καὶ συγνάξις παρὰ μεταγενεστέρους περὶ τοῦ βεβαιώσιν, Διον. Ἀλ. 1. 78· εἶδω διατάξι, τινί, μετ' ἀπαρ., Πλούτ. Γ. Γράχ. 16.—Παθ., διακηρύττομαι ἢ βεβαιούμαι, Πλάτ. Νόμ. 757A.

II. διηγῶμαι ἐν λεπτομερείᾳ, Διον. Ἀλ. 11. 19.

III. ὁμῶς περὶ τινος, καθὼς δ. τινά Λουκ. Ἀλ. 26.

Διαγραμμία, τὸ, (διαγράμμι) τὸ διὰ γραμμῶν σημειούμενον, εἰ-κὼν, τύπος, σχέδιον, σχῆμα, Πλάτ. Πολ. 529B.

2) γεωμε-τρικὸν σχῆμα, Σεν. Ἀπομ. 4. 7, 3, Πλάτ. Φαίδων 73B, κτλ· πρὸς-δὲ σχῆμα, ζητεῖν καὶ ἀναλῶειν, ὥσπερ δ. Ἀριστ. Ἱθ. Ν. 3. 3, 11, πρὸς. Σορ. Ἐλέχ. 16. 5.

3) ἐν τῇ μουσικῇ ἡ διατονικὴ κλί-μαξ, Φανίας παρ' Ἀθην. 352D· ἀφ' ὁ: διαγράμματος, Πλούτ. 2. 55D.

II. κατάλογος γεγραμμένος, μητρίον, κτλ., Λατ. scriptura, Δημ. 183. 20., 1150. 4.

III. ψήφισμα, δόγμα, ἀπό-φασις, Σουλ. Έπιγρ. 2556. 64., 2671. 45, Πλούτ. Μαρκέλλ. 24.

Διαγραμμιζω, διαρῶ διὰ γραμμῶν· ἐντεῦθεν, παίζω τοὺς πε-σσοὺς (τὴν υδᾶμα), Φιλίμ. ἐν Ἀδελ. 115· καὶ διαγραμμιζόμενος, ὁ, παγινίδιον ὁμοιάζον πρὸς τὸ τῶν πεσσοῦν, Πολύδ. Θ'. 99, ἴδε Ernesti. Clnv. Ciceron. ἐν λ. scriptorum duodecim ludus.

Διάγραπτος, ον, (διαγράφω IV) διαγεγραμμένος ἐκ τοῦ καταλόγου, εἰκὴ Ἰσού.

Διαγράφω, εὐς, ὁ, ὁ ποῖων διάγραμμα· ἐν Ἀθῆναις, ὁ κατα-στρώων διάγραμμα οἰκονομικὴν ἢ τῶν πόρων, Ἀρπ. ἐν λ. δια-γράμμα II.

2) ὁ περιγράφων, ἡθῶν δ. Μαρκέλλιν. ἐν βίᾳ Θουκ. σ. XVI Bekk.

Διαγράφῃ, ἡ, ἡ διὰ γραμμῶν σημειώσις, Πλάτ. Πολ. 501A· σχῆμα γεωμετρικόν, Πλούτ. Φιλοπ. 4' ἢ δ. τῶν φύλλων, ἡ μορφή αὐτῶν, τὸ σχῆμα, Θεόφρ. 1. Φ. 3. 13, 1, πρὸς. 1. 13, 2.

II. περιγραφή, σχεδίασμα, Ἀριστ. Τοπ. 1. 14, 3, Ἱθ. Ν. 2. 7. 1· μη-τρίον, κατάλογος, Λατ. scriptura, ἀπάντων τῶν γενῶν Διφλ. Ζωγρ. 2. 7, πρὸς. Σουλ. Έπιγρ. 3080.

III. ψήφισμα, διά-ταγμα, ἀπόφασις, Διον. Ἀλ. 3. 36.

IV. τὸ διαγράφειν, ἐξα-λείφειν, ἰδίως ἐπὶ χρέους, Πολύδ. 32. 13, 7· ἴδε διαγράφω IV.

Διαγράφω, μέλλ. -ψω, σημειῶ διὰ γραμμῶν, χαράττω, σχεδιά-ζω, Λατ. delineare, τὴν πόλιν Πλάτ. Πολ. 500E· ὡσαύτως, δ. λόγῳ, περιγράφω, ὁ αὐτ. Νόμ. 778A· ὡς ἀπολ., Πλούτ. Νικ. 23, κτλ· διαγρ. γραμμὴν, σύμω γραμμὴν μεταξύ, Πλάτ. Κριμ. Συμ. 2.

II. σχεδιάζω, κόμω κατὰλόγον τινος. τὰς προτά-σεις Ἀριστ. Ἀν. Πρ. 1. 30. 1, Ρητ. 2. 1, 9.

III. γράφω εἰς κατάλογον, ἐγγράφω, στρατολογῶ, στρατιώτας, Λατ. conscribere milites, Πολύδ. 6. 12, 6.

IV. ὡς γραμμὴν διὰ μέσου τινός, ἐξαλείφω αὐτὸ ἐκ τοῦ καταλόγου, Λατ. conscribere (πρὸς. δια-γράφῃ IV). Ἀριστοφ. Λυσ. 876, Πλάτ. Πολ. 387D, καὶ αὐτὸ πῶς ἐν Εὐρ. Ἱλ. 1073.—δ. εἰκὴν, ἐξαλείφω εἰκὴν τινά ἐκ τοῦ καταλό-γου, ἀπαλείφω, Ἀριστοφ. Νεφ. 774, πρὸς. Λυσ. 148, 34, Δημ. 1324, 12· ἐν τῷ μέσῳ (ἐπὶ τῶν διακρίσεων), διαγράφωσθαί δι-κην, ἐγκαταλείπειν εἰκὴν τινά, ἀκυρῶ, ἀποσύρω αὐτήν. Λυσ. παρ' Ἀρπ., Δημ. 501. 20, πρὸς. Rubink. Τιμ., Περσ. Θωμ. Ν. σ. 211, Βρεννί Λυσ. π. δὲμα. ὁδ. 5.

V. πληρώνω δι' ἰδιο-

χειρὸν ἀποδείκναι, πληρῶν χρόσι τι, Λατ. perscribere, Διον. Ἀλ. 5. 28, Σουλ. Ἐπιγρ. 4864-4890.

διαγρηγορέω, διατελῶ ἔξυπνος, ἄγρυπνος, Ἡρωδιαν. 3. 4· ἐκ τοῦ ὕπνου ἐξεγείρομαι, ἐξυπνῶ, Ν. Δ., Βυζ.

δι-αγριάλω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀγριάλω. Πλούταρχ. Προύτ. 20.

δι-αγρυπνέω, διατελῶ ἄγρυπνος, κείμαι ἐπὶ τῆς κλίνης ἄγρυπνος, ἐν μικρῷ χρόνῳ νυκτὸς δ. Ἀριστοφ. Βατρ. 931· τὴν νύκτα Διδό. 14. 105.

διαγρυπνητής, οὗ, δ, δ διατελῶν ἄγρυπνος ἐπὶ τῆς κλίνης. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 277.

διαγυμνάξω, μέλλ. -άσω, γυμνάξω, ἀακῶ συνεχῶς, Πολύαιν. 6. 1.—Μέσ., γυμνάξομαι συνεχῶς, Γαλην., Βυζ.

διαγυμνασία, ἡ, ἡ πολλή, συνεχὴς γυμνασία, Εὐσ. Ἑκκλ. Ἰστ. 10. 4, 6.

διαγυμνάω, ἀπογυμνῶν, τὴν ἀλήθειαν δ. Εὐνάπ. Ἀποσπ. σ. 84, 3.

δι-άγγω, μέλλ. -άξω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀγγω. Λουκ. Ἀναγ. 31.

δι-άγω, μέλλ. -άξω, διαπερῶ, μεταβιβάζω εἰς τὸ πέραν, πορθῶν δ' ἄρα τοὺς γε διήγαγον Ὁδ. Υ. 187· δ. τὴν στρατιάν κτλ., Θουκ. 4. 78, Σεν. κλ.

II. ἐπὶ χρόνῳ, διερχομαι, ἀπαρῶ, αἰῶνα Ὀμ. Τυν. 19. 7· βίον, βίον Λισχὺ. Πέρσ. 711, Σοφ. Ο. Κ. 1619, Ἀριστοφ. Νερ. 463· χρόνον, γήρας, ἡμέραν Σεν., κτλ.· χρόνος διήγῃ με, φαίνεται ὅτι εἶναι ἴσον τῷ χρόνῳ διήγαγον, Σοφ. Ἡλ. 782· ὡσαύτως, δ. ἐορτήν, ἐορτάζω [πρὸς ἄγω IV. 2], Ἀθην. 363F· ἐντεῖθεν, 2) ἀμετάβ. ἔξεν τοῦ βίου, διερχομαι τὴν ζωὴν, ἔω, ὡς τὸ Λατ. degere, transigere, Πέρσ. 1. 94, Δημ. 311. 28, κτλ.· δ. ἐν φιλοσοφίᾳ Πλάτ. Θεαιτ. 174A· διατρέβω, ἐν τῷ δικαστηρίῳ δ αὐτ. Εὐθύρρ. 3E· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, διαγόμενος δ αὐτ. Πολιτικ. 344E, κτλ.

3) βραδύνω, ἀναβιβάζω, Θουκ. 1. 90. γ) δ. οἰωπῇ Σεν. Κύρ. 1. 4, 14· ἐν εὐδαιμονίᾳ Δημ. 794. 19· συχνάκις μ. μετοχ., ἱσακίουσθαι πράττειν, δ. μαρθάνων, ἐπιμελούμενος Σεν. Κύρ. 1. 2, 6, 7. 5, 85· λέγειν διήγῃ δ αὐτ. Ἀν. 1. 2. 11. δ) μετ' ἑπέρρ., ἐν τοῖς χαλεπώτατα δ. Θουκ. 7. 71· ὄριστα Σεν. Ἀπομν. 4. 4. 15· εὐ Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9, 40, 33· ἀκινδύνως δ αὐτ. Πολ. 4. 11, 9· οὕτως, εὐσεβῇ δ. τρόπον περὶ τινά, εὐσεβῶς φέρομαι, Ἀριστοφ. Βατρ. 457.

III. κάμνω τινά νά ἐξακολουθῇ ἡ δια- τελεῖ ἐν τινι καταστάσει, πόλιν ὀρθοδόκῃαν δ. Λισχὺ. Εὐμ. 995· πόλεις ἐν ὁμοσίᾳ Ἰσοκρ. 35B· ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ βίον.. δι- ἦγεν ὅπως Δημ. 255. 11· παρ' Εὐκλείδῃ, προτεθόλλω γραμμῇ.

IV. περιποιῶμαι, διασχεδάζω τινά, Σεν. Ἀν. 1. 2, 11· τέτ- τορσιν δόλοισι τὸν δῆμιον δ. Δημ. 1459 ἐν τίλ. (ἐν τῷ προσημ.), πρὸλ. Λουκ. Φαλ. Πρ. 3· ὡσαύτως ἀμεταβ., διασχεδάζω ἐμπαύον, Ημεται. Θωμ. Μ. 213· πρὸλ. διαγωγῇ II. 2.

V. κυβερνῶ ἢ κυβερνῶν ὑποθέσεις, Δίων Κ. VI. ἀποχωρίζω, διαχωρίζω, ἀναγ- κάζω εἰς διαχωρισμόν, Ἐβδ. (Ἐξέκ. 15', 25)· τοὺς δδόντας Ἀρε- ται. π. Διτ. Ὁδ. Παθ. 1. 6.

δι-αγωγῇ, ἡ, ἡ εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος μεταβιβασίς (;) II. τὸ διερχεσθαι τὸν βίον, τρόπος ἢ πορεία τοῦ βίου, Λατ. ratio vitae, δ. βίου Πλάτ. Πολιτ. 344B· ἀπολ., ἡ αὐτ. Θεαιτ. 177A, κτλ.

2) τὸς τοῦ διερχεσθαι τὸν χρόνον, διασκέδασις, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 8, 1. 10. 6, 3· δ. ἐλευθέρως δ αὐτ. Πολ. 8. 5, 8· διαγωγὰ τοῦ συζῆν, κοιναὶ διασκέδασις, ἡ αὐτ. 3. 9, 13· πρὸλ. Wylt. 1130ς. 126B, 158D.

3) ἀρχηγορία, βραδύτης, Δίων Κ. 57. 3. III. κυβερνήτης, διοικήτης, τῶν πραγμάτων δ., Δίων Κ. 48. 5. II. ὡσαύτως, ἡ διὰ τούτων δ., ἡ διδασκαλία εἰς.. Ἐπ. Πλάτ. 343E.

IV. τόπος διαμονῆς πλοίων, λιμὴν, Ἡρωδιαν. 4. 2, Πολύαιν. 5. 2, 6.

διαγωγικός, ἡ, ὅν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόδιος εἰς διδάσκειν, τέλος δ. = ἱπομ., Στράβ. 192.

δι-αγωγίον, τό, ὁ πρὸς διδάσκειν φόρος, Πολύδ. 4. 52, 5· ἔνα παραγωγίον.

δι-αγωνιέω, μέλλ. -άσω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ ἀγωνιέω, Σουλ. Ἐπιγρ. 2058B. 22, Πολύδ. 3. 105, 5· μετ' αἰτίας, διατελῶ ὑπὸ τῶν φόβων τῶνδ, δ. τοὺς Ρωμαίους μὴ κύριοι γένωνται ὁ αὐτ. 3. 102, 10.

δι-αγωνίζομαι, ἀποθ., ἀγωνίζομαι, μάχομαι ἐναντίον, τινι καὶ πρὸς τινά Σεν. Ἀπομν. 3. 9, 2, Κύρ. 1. 6, 26· ταῦτα δ. πρὸς ἀλλήλους αὐτοὶ 1. 2. 12.

II. ἀγωνίζομαι ἀπελπιστικῶς, Θουκ. 4. 10· ἀγωνίζομαι ἐμλλημένως πρὸς τινά, ἐπὶ τοῦ χροῦ, Σεν. Ἐκκλ. 6. 4. 16· ἀπορασίῳ τῶν ἀγῶνα, περὶ ἡ ὑπὲρ τίνος Δισχίν, 72, 27, κτλ.

δι-αγώνιος, οὐ, ὁ ἀπὸ γωνίας εἰς γωνίαν φερόμενος, Ἀριστοφ. Κρίντ. σ. 118, Περσέδ. 9. 1.—Ἐπέρρ. -ιώς, Νικόμ. Γερσα. σ. 122.

διαγωνιστέον, ἅμα, ἐπὶ, πρέπει τις ἰσχυρῶς νά προσπαθῇ, Φίλων 2. 471.

δι-αγωνοδότης, φέρω εἰς διαμάχην, κάμνω ὥστε νά διαμάχων- ται, Πολύδ. 26. 7, 7.

διαδάκνω, μέλλ. -θήσομαι, ἰσχυρῶς διακνῶν μετὰ, δ.

τινά Πολύδ. 4. 87, 5.—Μέσ., ἀμλληῖναι πρὸς τινά εἰς τὸ δάκνειν, τινὶ Πλούτ. 2. 1105A.

διαδάκνῳ [ῶ], κλαῖω, δάκρυα χύνω ἐν τῷ μεταξὺ, Διον. Ἀλ. 10. 17.

διαδάπτω, μέλλ. -ψω, διακόπτω, διασχίζω, διὰ δὲ χρόνῳ κα- λὸν ἐσοψεν Ἡλ. Ε. 858, πρὸλ. φ. 398.

διαδάττομαι, ἀορ. διαδάσασθαι, ἀποθ. 1) ἐπὶ ἔννοιας ἀμυδαιότητος, μοιραζομὲθα πρὸς ἀλλήλους, διὰ κτήσιν διατέντο Ἡλ. Ε. 158, Ἠστ. Θ. 606.

2) ἐπὶ ἐταρῶν, ἐννόας, διαχωρίζω, χωρίζω, μοιράζω, διὰ παῦρα διαδάσκετο (Ἰων. ἀντὶ ἐδάσσο) Ἡλ. 1. 333, πρὸλ. Πίνδ. Ο. 1. 8, κτλ.· διαδάσαντο τὴν λήρην Πέρσ. 8. 121· ἐς φυλάς διαδύσαντο, διένεμαν αὐτοὺς εἰς τὰς φυλάς, ὁ αὐτ. 4. 145.—Παθ., διατρώμαι, γῆς διαδωτουμενῆς Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 1.

διαδέκνομαι, μέλλ. -δέξω, Ἰων. -δέξω—ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς τύπου δεῖκνυμαι, δεῖκνῳ φανερῶς, συχν. παρ' Ἡρωδ., συνήθως ἀκολουθεῖ ἐξηρητημένη πρότασις μετὰ τοῦ ὅτι· ὡσαύτως μετὰ μετοχῆς, διαδέξάτω τις βασιλέος κηδόμενος 8. 118.—Παν., διαδεῖκνυσθαι ὥν πολλήμοις, ἀς κηρύττεται ἐχθρὸς. 3. 72.

II. ἐντοσε ἀμετάβ. ἐν τοῖς τύποις διαδέξε καὶ ὡς διαδέξε, ἐλ- νετο φανερὸν, ἐδείχθη, 2. 134, 3. 82, Ἡε Schwoigh. 2. 117.

διαδέκτῃ, ἥρος, ὁ, ὁ δεχόμενος καὶ περαιτέρω διαδίδων, σημείων Δίν. Ταντ. 6 καὶ 7.

διαδέκτωρ, ορος, ὁ, (διαδέχομαι) διάδοχος, κληρονόμος, Κομμά- του Μανέθων 4. 223. II. παθ., ὡς ἐπὶ, πλούτος δ., κλη- ρονομούμενος ἢ κληροδοτούμενος πλούτος, Κύρ. Ἰων. 478.

διαδέξος, ον, αἴσιος, εὐδωμῆσιος, Πέρσ. 7. 180.

διαδέξεις, εἰως, Ἰων. -τος, ἡ, = διαδοχῇ, Ἰππ. 1170A, Ἀρε. 131. 15., 133, 30.

διαδέρνομαι, ἀορ. -δέρακον· ἀποθ., βλέπει τις διὰ μέσου ἰε- ρου, οὐδ' ἂν νῶϊ διαδέρκοι, δὲν δύναται νά μᾶς ἴδῃ διὰ μέσου [τῆς νεφελῆς], Ἡλ. Ε. 344. II. διαδίδωμι, διακρίνω, νήσαν Σπασί. Ἰτέτ. χιλ. 2. 713).

διαδέρω = δέρω, Παῦλ. Αἰγίν. 220, 288 (Hriau).

διαδέσεις, εἰως, ἡ, τὸ δύναι, δέσιμον, Ὀρεβ. 2. 46, 420.

διαδέσμα, ατος, τὸ, ἡ κηπευτὴ μαλάχη, Διοσκ. 2. 144.

διαδεσμεῖω, = διαδέω, τὴν κεφαλὴν δ. ταινία Ἰω. Ανδ. π. Μην. 1. 18· διαδεσμεῖω ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Γαληνού.

δια-δεσμιος, ὁ, δεσμός, Ἰππ. 257. 12.

διαδέτελον, ἅμα, ἐπὶ, πρέπει τις νά περιδέρῃ, Ὀρεβ. σ. π. 157 Corclii.

διαδέτης, ον, (διαδίδω) ὁ δυνάμενος ἰσχυρῶς, χαλινῶι διαδέ- τοι (διὰ δὲ τοῦ Weil.) γενῶν ἱππεύων, χαλινῶι ἰσχυρῶς κρα- μένοι εἰς τὰ στήματα τῶν ἱππῶν, Λισχὺ. Ἰσθ. 122· ἡλέκτρι μ. Πηλῶδ. 5. 13· δ. ταινίαις τὰς κόμας Λιδάν. 4. 189.

διαδέχομαι, μέλλ. -ξομαι· ἀποθ., δέχομαι εἰς ἄλλου, Λατ. excipere, δ. λόγον, λαμβάνω τὸν λόγον, ὁμολῶ διούτιος Πλάτ. Πηλ. 576B· ὡσαύτως ἀνευ τοῦ λόγου, Πέρσ. 8. 142· οὕτως, δ. νόμους, τέχνην Ἀντιφῶν 112. 1, Ἀναλ. 168. 35.

2) δ. τὴν ἀρχὴν, διαδέχομαι τινά ἐν τῇ ἀρχῇ ἢ κυβερνήσει, Πολύδ. 2. 4· κτλ. (ἀντὶ οὗ δ. Πέρσ. μεταχειρίζεται τὸ ἐκδέχομαι, πρὸλ. διαρ. γραφ. ἐν 26)· τὴν ναῦν δ. τινι, ἐπὶ τριηράρχῳ (πρὸλ. διαδοχῇ II, Δημ. 1218. 23.

II. διαδέχεσθαι τινι, γίνομαι διάδοχος τίνος, λαμβάνω τὴν θέσιν του, διαδέχομαι αὐτὸν (ἐν τῇ προσημ., κτλ.), Πλάτ. Νόμ. 756B, Σεν. Κύρ. 8. 6, 18· βραδύτερον, δ. τινά Ἀριστ. Πολ. 4. 15, 7, Πολύδ. 17. 3, 6.

2) ἀπολ., λαμβάνω τὴν θέσιν τίνος, τοῖς ἵπποις, δι' ἀνταρᾶσιν ἵππων, Σεν. Ἀν. 1. 5, 2· διαδέχομαι, λαμβάνω τὸ ἀξίωμα τίνος, οἱ διαδεχόμενοι στρα- τηγαὶ Ἀναλ. 135. 30, πρὸλ. Ἀριστ. Πολ. 4. 6, 10· οἱ διαδεξά- μενοι, οἱ διαδύχοι (τοῦ Ἀλεξάνδρου), Πολύδ. 9. 34, 11· καὶ ὡς οὐσιαστ., οἱ Πύρρου δ. Ἀππ. Ἰλλυρ. 1· μετοχ. παθ. πρην., νύξ εἰσάγει καὶ νύξ ἀπωθεῖ διαδεδογμένη, κατὰ σειρὰν, ἀμειβόμεναι, Λατ. vicissim, Σοφ. Τρ. 30· οὕτω, διαδεξάμενοι Πέρσ. 8. 142, Πρ. Ἀποσπ. 7. 45· πρὸλ. διαδοχῆς.

III. παρὰ μεταγεν., = Λατ. subrogare, Διδό. Ἐκλογ. 2. 507.

διαδέω, μέλλ. -θήσω, εἶνω ἐλόγῳ, δ. τὸ πλοῖον Πέρσ. 2. 20, πρὸλ. 4. 154· δ. τὰ χαλκία ταινία Ἀριστ. Ἀκουστ. 38.

Παθ., διαδεδεμένως, ἰσχυρῶς διδόμενος, Πλάτ. Φαίδων 82E.—Μέσ., δ. ἡμάτια ταῖς λαίαις, εἶνω, τυλίσσω αὐτὰ περὶ τοὺς ἀρι- στεροὺς βραχίονας, Ἀππ. Μίθρ. 86· ἀπολ., διαδῆσασθαι, εἶνω τὴν κεφαλὴν μου (διὰ διαδήματος), Πλούτ. Δημητρ. 41· δ. διαδού- μενος, ἐφθόος εἶνω περὶ τὴν κόμην αὐτοῦ διὰ ταινίας, περιφρημ- ῖον τοῦ Πολυκλείτου· καὶ ἐν τῷ παθ., διαδεδεμένος τὴν κεφα- λὴν διαδηματί, μιτρά, ἔχων τὴν κεφαλὴν δεδεμένην διὰ.., Διδό. 4. 4, Λουκ. Νικρ. Διαλ. 12. 3.

διαδηλίζομαι, ἀποθ., προελθῶ μεγάλῃν βλάβην εἰς τινά, κατα- κνέπω τινά, κατασπαράττω, ὀλίγου σε κύνες διεδηλίσσαντο Ὁδ. Ε. 37, πρὸλ. Θεόκρ. 24. 83, Ἀπολλ. Ἰμέδ. Η. 284. 3, 57B.

διαδηλῆς, ον, ὡσαύτως ἡ, ον, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 7. 10· πᾶν δῆλος, φανερότατος (ἡλεεινός), Θεολ. 4. 68, Πλάτ. Πολ. 474B, κτλ.

διαδηλώω, ποιῶ κατὰ δὴλον, φανερώω ἐντελῶς, Πλούτ. Καίσ. 6, Διογ. Α. 4. 46, 'Ιωσήφ. Ι. Π. 6. 9, 3.

διαδύωμαι, τὸ (διαδύω) ταίνει· ἰδίως ἡ περὶ τὴν τιάραν τοῦ πῶν Πέρσων βασιλείας, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 13, Πλούτ. 2. 488D· παρέλαθε δὲ αὐτὴν καὶ ὁ Ἀλέξανδρος, Ἀρρ. Ἀν. 7. 22 καὶ ἔφερον αὐτὴν Μακεδόνες βασιλεῖς, Ἡρόδιαν. 1. 3, 7 καὶ ἀκολούθως οἱ βασιλεῖς ἐν γένει, Πλούτ. 2. 753D, πρὸλ. Διδ. 20. 54· τὸ χρώμα αὐτῆς ἦτο κυανόν μετὰ λευκῶν πτεγμάτων, caputula fasciā albo distincta, K. Curt. 3. 3, 19.

διαδύμαστο-φορέω, φορῶ διαδήμα, Βυζ.· διαδύμαστο-φόρος, υν, φορέων διαδήμα, Πλούτ. Ἀνε. 54.

διαδεδράσσω, μέλλ. -δράσσομαι· ἴων. διαδεδρήσκω, -δρήσσομαι· ἄρ. 8' -δῆραν· πρhm. -δεδράκx· — ἐκφεύγω, φεύγω μακρὰν, δραπέτευω, Ἡρόδ. 8. 75, x. ἄλλ.· διαδεδρακότες, οἱ διαφυγόντες, Ἀριστοφ. Ἀγ. 601.

2) μετ' αὐτ., φεύγω τι, φεύγω μακρὰν τινος, ἐκφεύγω, τινὰ Ἡρόδ. 3. 135.

διαδιδώμι, μέλλ. -δώσω· — ἴδω ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα, κάμνω τι νὰ μεταβιβάσῃ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἕτερον, παραχωρῶ, Δατ. Irndine, λαμπάδια ἔχοντες διαδύσσωσιν ἀλλήλοισι Πλάτ. Πολιτ. 328A. — Πλθ., ἐπὶ φημῶν, κοινολογούμεναι, ἐξαπλούμαι, λόγους διεδίδω Ξεν. Κύρ. 4. 2, 10· διαδεδέντας τοῦ λόγου Ἰσοκρ. 33D, πρὸλ. 204B· πορὰ τῶν ἀρχαίων δ., μεταδίδωμαι διὰ παραδωσας, Ἀριστ. Οὐρ. 1. 3, 12.

2) διανέμω, διαπέμπω, τινί τι Ξεν. Ἀν. 1. 10, 28, Δημ. 1188, 21· τῇ σάλπιγγι σιωπήν εἰς πάντας δ. Πλούτ. Φλαμιν. 10. — Παθ., τὸ διαδιδόμενον εἰς τὰς φλέβας, ἐπὶ τῆς τροφῆς, Ἀριστ. Ζ. Μ. 4. 4, 5· πρὸλ. Ζεφ. 1267, πρὸλ. Φιν. 1871.

3) δ. κόρας, ῥίπτω, τὰ βλέμματά μου πέριξ, Εὐρ. Ὀρ. 1267, πρὸλ. Φιν. 1871.

4) ἐκδίδωμι, ἐκβάλλω, ἡ κοιλά (διαδίδωμι) σκληρὰ Ἰσοκρ. Κωακ. 17.

II. ἀνταδῶ, ἔξαπλούμαι, μεταδίδωμαι, ἐκτείνωμαι, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 16, 13.

2) = ἐνδιδώμι, χαλαρώνω, Ἰππ. 396, 53.

διαδικάζω, μέλλ. -άσω, ἐκφέρω κρίσιν ἐν τινι ὑποθέσει ὡς δικαστής, Ἀνδρ. 4. 42, Πλάτ. Πολ. 614C· — μετ' αἰτίας, πρῆγμ., συμπεριβάλλω, Ξεν. Ἀθην. 3, 4· διεδικάξαν δικας (Ποιωτ.) Κεῖλ Ἐπιγρ. IV 6. 10· τὰς ἀμφισβητήσεις Ἀριστ. Ἀποσκ. 385· πρὸλ. διαδικασίαι.

2) Νέσ., ὑπάγω εἰς τὸ δικαστήριον, ἐκδικολογῶ δικαστικῶς, διαδικασόμενος τῇ βουλῇ περὶ ἀληθείας Δελ. ναρχ. 105, 5, πρὸλ. Πλάτ. Συμπ. 175E, κτλ.· διαδικασσάσθαι ἐν κρίσει τὰ πρὸς ἐμὲ, νὰ τακτοποιήσωμεν τὴν ὑπόθεσιν διὰ φιλικῆς διαίτησις, Δημ. 864, 8.

3) ἐν τῇ μέσῳ ὥσάντως, ὑπεβάλλω ἐμυτὸν εἰς κρίσιν, Πλάτ. Φαίδωνι 107D, 113D, Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 10· — ὁ πᾶσι, ἄρ. διαδικασθῆναι = διαδικάσασθαι ἀπαντὰ παρὰ Διογ. Α. 1. 74, Δίονι Κ. 48. 12.

II. = εἰ' ὅλου τοῦ ἔτους δικάζω Κρίτας 62. (Πολυδ. Η. 25).

διαδικαίω, θεωρῶ τι ὡς δίκαιον, Θουκ. 4. 106· ὑπερασπίζω τι ὡς δίκαιον, τι καὶ ὑπὲρ τινος Δίον Κ. 40, 62., 39, 60.

διαδικασία, ἡ, κρίσις, δι' ἧς ἐμελλε νὰ ἀποφασισθῇ τίς (ἐκ πολλῶν ἀντιπαρασπῶν) εἶχε δικαίωμα εἰς τὴν προνόμιον ἢ ὑπέκειτο εἰς τινὰ δημοσίαν λειτουργίαν, ὡς καὶ εἰς ἧτο δ' δικαιούχος κληρονομίας τινος τελευτῶτος (διαδ. κλήρου Δημ. 1082, 18), ἢ τίς εἶχε δικαίωμα νὰ λάβῃ ἡννοακίαν ἐπὶ κληρονομίᾳ ὡς ἡ ἀποφασισθῇ περὶ τῆς ἀτιμωσίας, ἢν εἶχε πῶλις ἐπὶ χρημάτων ἀρεσπομένων θῆναι ἐκ περιουσίας δημοσίων εἰς ὄφελος τοῦ δημοσίου ταμείου, Δυσ. 148, 11 ἢ περὶ ἀξιώσεως ἐκτίμησης ἀπὸ λειτουργίας, Δημ. 841, 5 ἢ ἡ ἀποφασισθῇ τίς πρέπει νὰ πληρώσῃ χρήματά τινα ὑπελόμενα ἐνεκα τῆς τριτηρρίας, ὁ αὐτ. 704, 9, κτλ. — τὴν δ. ποιεῖσθαι Σουλ. Ἐπιγρ. (Προσθ.) 2349b.

2) μεταγ., δ. τῷ βήματι πρὸς τὸ στρατηγίον, διαφορά, φιλονικία μεταξὺ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν στρατηγῶν, Διογ. 74. 19· καθόλου, τὴν τῶν ἀριστείων δ., ὁμιλίαν περὶ δημοσίων τιμῶν, Πλάτ. Νόμ. 952D.

3) διαδικασίαν προθεῖναι ταῖς γνώμας, ὅπως τὸ ζήτημα εἰς ψηφοφορίαν, Διον. Ἀλ. 11. 21.

διαδικασίαι, τὸ, τὸ ἀντικείμενον τῆς διαδικασίας, Δυσ. 149, 7, πρὸλ. All. Process, σ. 368.

διαδικασμός, ὁ, κρίσις, διαδικασία, ἀγών, προσπάθεια, Ἀχύν. II. Διὰ,

δια-δύκω, (δίκη) διαγωνίζομαι ἐν τῷ δικαστηρίῳ, διαδικάζομαι· — οἱ διαδικοῦντες, τὰ διαμαχόμενα μέρη, Πλούτ. 2. 196B· ἄλλ' ἐν Δίονι Κ. 40, 55, = οἱ δικασταί.

II. ἐκδικάζω, ἐκδίδω ἀπόρριπτον, Δίον Κ. 40, 55.

δια-δύκω, ἴαν ἀδικῶ, βλάπτω, Δίον Κ. 58. 16.

δια-δύκω, δ. τὸ ἔστιν τῶν δικασμένων μερῶν, Ἰω. Χρυσ. 6, 806, Ἰερ. Πηλυσ. κτλ.

διαδεδίχτος, υν, (δική) διπλοῦς, διπλωμένος, Δυσκ. 3. 105.

διαδιδυρεῖω, ὁρῶ ἴππους ὡς ἐν ἀγῶνι ἀρματηλάτας, Εὐρ. Ὀρ. 990.

διαδιδυρεῖω, (ἀνδρ.) κρίνω ὡς διὰ δολίχους (γυμνασίου), συντρίβω, λυαίνω, Πλούτ.

διαδουκιάζω, μέλλ. -άσω, δοκιμάζω ἀκριδῶς, Ξεν. Οἰκ. 19, 16.

διαδουκίς, ἑὸς, ἡ, (δοκός) δοκὸς σταυροειδῶς κεκλιμένη, Πλούτ.· — διαδουμα, τὸ, (διαδιδυρεῖω) διανομή χρημάτων, Σουλ. Ἐπιγρ. 1625, 61.

διαδυνέω, διασεύω δυνατά, ἀνατρέπω, Διονύσι. Ἀρεσκ. διαδοξάζω, ἐπιτεταμένον ἀγὲ τοῦ δοξάζω, Πλάτ. Φιλέτ. 38B.

διαδορμίζομαι, ἀποθ., διαγωνίζομαι διὰ δόρταν, ἀκρυβυλίζομαι, Δατ. velitari, Πολύβ. 5. 84, 2, Μ. Ἀντων. 4. 3· πρὸλ. δια-επιφύλαται.

διαδορμίστος, ὁ, ἀγὼν διὰ δόρταν, Μ. Ἀντων. 7. 3.

διαδοσιμος, υν, ὃν δύναται τις νὰ μεταδῶσῃ, Συνέσ. 202D.

διάδοσις, εὖς, ἡ, (διαδιδυρεῖω) διανομή, παραχώρησις, Δημ. 1001, 24, κτλ.· δ. οὐρῶν, κένωσης, Ἰππ. Ἐπιδ. 1083· ἡ τῆς τροφῆς δ., ἡ διανομή αὐτῆς εἰς τὸ σῶμα, Ἀριστ. π. Ζῶων πορεία 4.

2· δ. ἐκ θεῶν εἰς ἀνθρώπους, σχέσις, κοινωνία, Ἀρρ. Ἐπικτ. 1. 12, 6.

διαδοτέες, ἑα, εὖν, ῥημ. ἐπὶ 10, ὃν πρέπει τις νὰ διαδῶσῃ ἡ κοινοποίησις, Ἰσοκρ. 281B.

II. διαδοτέον, πρέπει τις νὰ διανεμῇ, νὰ διαμοιράσῃ, Πλάτ. Τιμ. 19A.

διαδοχή, ἡ, (διαδέχομαι) ἡ παράληψις, παραδοχή, δ. νέως, ἐπὶ τριτηρρίῳ (πρὸλ. διαδέχομαι 1. 2), Δημ. 1206, 10· καὶ ἐπομέ- νως,

2) διαδοχικὴ ἀντικατάστασις, ἄλλας παρ' ἄλλου διαδοχαῖς πληρούμενοι, ἀλλήλοδιαδόχως, ἀλλήλους διαδεχόμενοι, Διογ. Ἀγ. 313· — οὕτως, διαδοχῇ τῶν ἐπιγιγνομένων Θουκ. 2. 36· ἡ τῶν τέκνων δ. Ἀριστ. Πολ. 7. 16, 2· — συγν. κατὰ εὐσ. πληθ., ἀνάσσω διαδοχοῖσιν ἐν μέρει ἐνιαυσίαισιν Εὐρ. Ἰκέτ. 406· διαδοχαῖς Ἐρινύων, διὰ διαδοχικῶν προσελθόντων Ἐρινύων, ὁ αὐτ. 1. 79· μακροῖς δ. διὰ μακρῶν γενεαλογιῶν, Ἡρόδιαν. 1. 2· — οὕτω μετὰ πρὸλ., ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλοισι, ἀμοιβαίως, κατὰ σειράν, Δατ. vicissim, Δημ. 46. 1, πρὸλ. Ἀντιφ. Ἀγρ. 9, Ἀριστ. Φυσ. 5. 4, 10· κατὰ διαδοχὴν χρόνου ἢ κατὰ διαδοχὴν Θουκ. 7. 27, 28· κατὰ διαδοχὰς Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 12.

II. ὡς συγκεκρυμένον ὄνομα ἐπὶ στρατιωτικῆς σημασίας, ὁ ἀντικαθιστῶν τὴν προϋπάρχοντα, τὸ στρατιωτικὸν σῶμα τὸ λαμβάνον τὴν θέσιν ἑτέρου, ἡ δ. τῇ πρόσθεν φυλακῇ ἔρχεται Ξεν. Κύρ. 1. 4, 17, πρὸλ. Δημ. 567.

15· 2) ἡ διαδοχῇ (δηλ. οἱ διάδοχοι), Δουκ. Νιγρ. 38· — αἱ Διαδοχαὶ ἦτο ἐπιγραφὴ ἔργου τινὸς τοῦ Σωτῆρος, ἐν ᾧ περιέχοντο αἱ διαδοχικαὶ ἀρχαὶ τῶν φιλοσοφικῶν σχολῶν, Ἀθην. 164E, πρὸλ. Διογ. Α. προλμ. 1., 2. 12, Πλούτ. 605B.

2) μετὰ γεν. πρῆγμ., μόνον, δ. τῆς Ἀστυόχου ναυαρχίως, διαδεχόμενος αὐτὴν ἐν τῇ ναυαρχίᾳ, Θουκ. 8. 85.

3) μετὰ γεν. προσ. ἢ πρῆγμ., μόνον, φέγγος ὕπνου δ., τὸ πῶς τὸ διατελούμενον τὸν ὕπνον, Συρ. Φ. 867.

4) μετὰ δοτ. προσώπων μόνον, δ. Κλέανδρῳ Ξεν. Ἀν. 7. 2, 51· καὶ ἐπὶ παρομοίας σημασίας, ἔργοις δ' ἔργα διαδοχα Εὐρ. Ἀνδρ. 743· κακὸν κακῷ δ. αὐτῶν 804· ἄλλ' ὁ Εὐρ. ἐνόησε μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐν μεταβατ. σημασίᾳ, Ἀλφην.· διαδοχος κακῶν κακοῖς, ἐπιφέρουσα διαδοχὴν κακῶν μετὰ κακῶν, Ἰσοκ. 588· ἀγῶν .. γῶν γόους διαδοχος Ἰκέτ. 71.

5) ἀπολ., διαδοχοὶ ἐφορτῶν, ἐπυρεύντο εἰς τὸ ἔργον διαδοχικῶς, Ἡρόδ. 7. 22, πρὸλ. Θουκ. 1. 110· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπὶ ἐρ., διαδοχικῶς, Εὐρ. Ἀνδρ. 1201.

διαδραμᾶτεζω, παριστῶ δράμα τι μέχρι τέλους, Μ. Ἀντων. 3. 8, Διογ. Α. 3. 56.

διαδράναι, ἴων. -δρῆναι, ἴδε ἐν λ. διαδεδράσκω.

διαδράσαι-πολλῆται, οἱ, πόλῃται, οἵτινες ὑπεκφεύγουσι πᾶν τῆς πόλεως βάρος, Ἀριστοτ. Βατρ. 101A.

διαδράσεις, εὖς, ἡ, (διαδεδράσκω) διαφυγὴ, ὑπεκφυγὴ, Ἰωσήφ. Ι. Α. 18. 5, 4.

διαδράσσομαι, ἀποθ., συλλαμβάνω, (κοιν. ἀδράχην) τινος Πολύβ. 1. 58, 8.

διαδραστεύω ἢ διαδραστητεύω, φεύγω, ἀπέρχομαι εἰς τὸ ἕτερον μέρος, ἀπορροῶ· λέξις προσηγορική πρὸς διόρθωσιν τοῦ ἀδικοῦ τοῦ καὶ ἀνομιᾶτος διεπρήτατους ἐν Ἰσοκ. 4. 79· πρὸλ. δραπε- τεύω.

διαδραμῆ, ἡ, (διαδραμεῖν) τὸ διατρέχειν, Διογ. 351, πρὸλ. Ἰππ. 1240C, Πολύβ. 15. 80, 2· αἱ διαδρομαὶ τῶν ἀστέρων (πρὸλ. διατρέω, διατρέω) Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3. 33, x. ἄλλ. δια-δρομαὶ πνευμάτων, βορβορυγαί, Διοσκ. 5. 55· δ. ἔχειν, δια-διδύμαι, ἐκτείνωμαι, ἐπὶ νήσῳ, Πλούτ. 2. 825D.

2) τὸ τρέ- χειν διὰ μέσων, μεταβαίνειν ἐν ἀποδῇ ἀπέναντι, Ἀντιφ. 124, 22.

II. μέγας δ. οὐ δύναται νὰ δράμῃ τίς, ὁδοός, Ξεν. Κυν. 10, x. ὁδραγμῆν, Πλούτ. Λουκούλ. 39.

δια-δραμας, υν, ὁ τρέχων διὰ μέσων ἢ πέριξ, ὁ περιπλανώμε- νος, συγ. αἱ Διογ. 191· λέγος δ., παράνομος κλίνη, Δατ. conpugnus desultorium, Εὐρ. Πλ. 1156· ἐμβόλα κίσις δ., (μισοῦσα) συγκατακλίπτονα, ὁ αὐτ. Βάκχ. 592.

II. ὡς ἀντιστ., διαδραμῆς, ὁ, = διαδραμῆ II, Δουκ. Ἰππ. 6.

Ἰσακρ. 224B, Σπάρδων 49B, Πλούτ. Σόλωνι 24· πρὸς. Γροπον. Ἀριστοφ. ἐν λ. γυναικῶν, στίχ. 8. εὐπάρως, μέγα ἀφύονα πρὸς διέθεσιν, Ἀριστ. Ρητ. 1, 12, 8.

II. (ἐν τοῦ παθ.) ἡ διέθεσις τινος, ἡ κατάστασις, οἷον ὕψος, ἀσθένεια, θερμότης, ῥίγος, ὕπνος, Ἀριστ. Κατηγ. 8, 5, π. 2, Γ. 5, 1, 10, κτλ.· ἐπὶ τοῦ σώματος, Ἰππ. Ἀρ. Ἰγρ. 10· ἐπὶ τοῦ πνεύματος ἡ τῆς ψυχῆς, ἔστι καὶ δ. Πλάτ. Φιλ. 111· φιλόσοφος τὴν δ. ἡ αὐτ. Πλάτ. 489A· διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ ἔστις, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2, 5, 6, ἐνθα ἔδε Tugend. 2) παρὰ γραμμ., ἐπὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῶν ῥημάτων, καθ' ὅσον ἐκφράζουσι διαφόρως τὴν διέθεσιν ἥτοι κατάστασιν τοῦ ὑποκειμένου, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 2, 210.

διαθεσμοθετέω, τακτοποιῶ, βάλω εἰς τάξιν (διὰ νόμου), Πλάτ. Τιμ. 42D.

διαθετήμ, = τῷ ἐπομ.
διαθετήν, ου, δ, (διατέλλω) ὁ τακτοποιῶν, Δαμάσκ. παρὰ Σουίδ. δ. χρησιμῶν, ὡς τὸ δεασκευαστής, ὁ συλλέξας καὶ διατάξας χρησίμους, Πλάτ. 7, 6, ἐνθα ἔδε Βίβλιν· πρὸς. διατελλόμενος III.—ὡσαύτως διαθετήρ, ἥρως Πλάτ. Νόμ. 765A.

διαθετικά ῥήματα, τὰ διέθεσιν ἢ ποιῶντινα κατὰστασιν σημαίνοντα, Γραμμ.

διαθέω, μέλλ. -θεύομαι, διατρέχω, περιτρέχω, Θουκ. 8, 92, κτλ.· ἐπὶ τῶν ῥημάτων, ἐξαπλοῦμαι, διατίδομαι, Ξεν. Οἰκ. 20, 3· αὐτῶς ἐπὶ πανικῶ φθόβου, ὁ αὐτ. Κύρ. 6, 2, 13· ἀστέρες διαθέοντες, οἱ διέττοντες, Ἀριστ. Μετεωρ. 1, 5, 3. II. -τρέχω ἀγωνιζόμενος, Πλάτ. Θεαιτ. 148C· τινί, ἐναντίον τινός, ὁ αὐτ. Πρωτ. 335E· πρὸς τινά Πλούτ. 2, 58E· — μετ' αἰτιατ. συστολῆς, δ. τὴν λαμπρότητα, ἀγωνίζομαι τὸν μετὰ λαμπρότος δρόμον, ἔλ. τὴν λαμπρότητα, ὁ αὐτ. Σόλωνι 1.

διαθεγγή, ἔδε τὴν λ. διαθιγγή.

διαθεγγω, ἀκονίζω εἰς τὸ ἐπακρον, τὴν γλῶσσαν Ἀνν. Κορν. 14, σ. 453.

διαθεγγή, ἡ (διατέλλω) ἡ διέθεσις· τῆς περιουσίας κατὰ βούλησιν τοῦ ἀπονήσκοντος, υφαιθήκη. Ἀριστοφ. Σπρ. 584, 589, καὶ συχν. παρὰ τοῖς ῥήτορας, κατὰ διαθήκην, διὰ διαθ., Σούλλ. Ἐπιγρ. 1997· — ὡσαύτως κατὰ πληθ., διαθήκας διαθέσθαι Λυσ. 155, 23· θέσθαι Σούλλ. Ἐπιγρ. 2690, κτλ.· πρὸς. διαθέσεις 3. II. αἱ ἀπὸ ῥητῆς δ., μυστικαὶ τινες διατάξεις, ἐξ ὧν τὸ κοινὸν καλὸν ἐξέρχεται, πιδ. χρησμοὶ (πρὸς. διαθετήρας), Δειναρχ. 91, 17· ἔδε Λοδ. Ἀγρ. 965. III. συμφωνία ἢ συνεννόησις μεταξὺ δύο μερῶν, διαθεσθαι διαθήκην ἐμὲ Ἀριστοφ. Ὀρν. 439· οὕτω παρὰ τοῖς Ἑλλ. ἐν τῇ Κ. Δ. κλπ.

IV. ἔδε ἐν λ. διαθιγγή.

διαθελλύνω, μέλλ. -ύνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ θηλύνω, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 1, 16, 1.

διαθετράμ, ἀνιχνύω, καταδιώκω ὡς κυνηγός, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ φιλοστροφ. σ. 740.

διαθετρίδω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ θητρίδω, Πλούτ. 2, 330B.

διαθεγγάνομαι, παθ., εὐρίσκωμαι εἰς συνεχὴ ἐπαρτήν, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 10, 1, 7.

διαθιγγή, ἡ, ὅρος ἐν χρήσει παρὰ Δημοκρ. ἀντὶ τάξις, διάταξις, Ἀριστ. Μεταφ. 1, 4, 11., 7, 2, 2, Γεν. καὶ Φθορ. 1, 2, 9., 1, 9, 4 (κατὰ τὸ πλείστον μετὰ διαφόρ. γραφ. διαθιγγή ὡς παρὰ Σουίδ. ἐν λ. ῥυσμαῖς)· οὕτω παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7, 137, διαθήκην εἶνε ἱσχυμένον ἀντὶ διαθιγγήν.

διαθλάω, μέλλ. -άσω, θραύω εἰς τεμάχια, ὁτσακίζω, Αἰλ. π. Ζ. 4, 21· ἔλκεα διαθλάσθοντα Γαλην., τραύματα ἐκ θλάσεως γενόμενα.

διαθλάω, ἀπελπιστικῶς ἀγωνίζομαι, πρὸς τινά Αἰλ. Π. Ἰστ. 5, 6· τινὶ Κόων 12. II. ἀγωνίζομαι συνεχῶς, μέχρι τέλους, βίον Πλάτ. 7, 5· ἀγῶνες διαθλούμενοι Κλήμ. Ἀλ. 20.

διαθλόγητος, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀγωνισθῇ μέχρι τέλους, Φίλων 2, 471.

διαθλίβω [Γ], μέλλ. -ψω, κατασυντρίβω, καταπιέζω, Καλλ. Ἀποσπ. 67.

διαθλύω, καθιστῶ τι θολόν, θάλασσαν Πλούτ. 2, 978B.

διαθρυβέω, καταπαράττω, φέρω εἰς σύγχυσιν, τινά Θουκ. 5, 29, Λουκ. Ἀλ. 31· ἀπολ., κάμνω μέγα θόρυβον, Πλούτ. Γάλλ. 18. διαθραυστέον, ῥηματ. ἐπίθ., Μ. Ψέλλ. ἐν Σόθ. Μεσ. βέλ. τ. Ε', σ. 166.

διαθραυστος, ον, εὐκόλως θραυόμενος, Θεόφρ. Αἰθ. 11.

διαθραύω, καταθραύω, θραύω εἰς μικρά τεμάχια, Πλάτ. Τιμ. 67A, Θεόφρ. Αἰθ. Φ. 6, 9, 3.—Παθ. Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9, 14, 3.

διαθρέω, βλέπω διὰ μέσου ἢ βλέπω μέσα εἰς τι, ἐξετάζω, Ἀριστοφ. Ἰππ. 543, Νεφ. 700, Θεσμ. 658.

διαθρηγίς, εως, ἡ, ἐξέτασις προσεκτικὴ, Εὐνάπ. σ. 56.

διαθρηγέω, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ διαθρέω, Κλήμ. Ἀλ. 2, 9A.

διαθριαμβεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ θριαμβεύω, Ἀππ. Καρχ. 135.

διαθρίβω, συντεταγμένον ἐκ τοῦ διαθρίβω, κόπτω (τοὺς στάχους), Κόιντ. Σμ. 8, 322.

διαθρίβω, διακίδω φήμην, διαφηκίζω, Θουκ. 6, 46· δ. ἐν ταῖς πόλεσιν, ὅτι.. Ξεν. Ἰλλ. 1, 6, 4.—τὸ παθ. παρὰ Δίωνι Κ. 53, 10., 61, 2.

δια-σθροίζω, συναθροίζω, Γαλην. 13, 251.

διασθρόλῳ (ἔδε ἐν λ. σθρόλῳ, = διασθροῦμαι) — κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατὰ πρkm. καὶ ὑπερσυνείλ. Παθ., κοινῶς λέγομαι διασθροῦμαι, διακωλύνομαι, εἰς τεσθρόλῳ ὡς.. Ξεν. Ἀπομν. 1, 1, 2, πρὸς. Πλούτ. Κίμ. 15. II. ἐκκωφόμενος ἐκ τῆς συνεχῶς ἡμιλίας, ὁ κωφούμενος, διασθροῦμενος ὑπὸ σου Ξεν. Ἀπομν. 1, 2, 37· διατεσθρόλῳ ἀκούων Πλάτ. Λύσ. 205B· διατεσθροῦμενος τὰ ὦτα ὁ αὐτ. Πλάτ. 358C.

διασθρομακίς, εἶδος, ἡ, = θρομακίς, Ἀ. τ. φ. Δυσπρατ. 2, διασθροπῶ, ἀόρ. παθ. διεσθροφῆν [ῶ], Ἰλ. 1, διεσθροφῆν Διούγ. Α. 7, 153. 2) συνθῶ εἰς τεμάχια, θραύω, συντρίβω εἰς τεμάχια· παρ' Ὁμήρ. μόνον ἀπατ, τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διατρυφῆν [τὸ εἶδος] Ἰλ. Γ. 363· ἀσπίδες διατεσθροῦμεναι Ξεν. Ἀγρ. 2, 14· διασθροπτεῖν τὸ κρανίον Λουκ. Νεκρ. Διאל. 20, 2.

II. μεταφ., ὡς τὸ Λατ. frangere, ἀδυνατίζω, ἐκθληνόμενος τινὲς εἰς ἀσώτου βίου καὶ διὰ τρυφῆς καὶ ὀυπείων, ἐκνευρίξω, καθιστῶ τρυφῶν, οὐχ αἰετόμενος, θηλυπρεπῆ, Πλάτ. Λύσ. 210E, Ξεν. Πόλ. Λακ. 2, 1.—Παθ. ὡς τὸ Λατ. frangi, κατασυντρίβωμαι, ἐξδυνατίζομαι, ἐκνευρίζομαι, διὰ τρυφῆς διασθροῦμαι, πλούτῳ Αἰσχύλ. Πρ. 891· διὰ τὸν πλούτον Ξεν. Ἀπομν. 4, 2, 35· ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων αὐτόθι 1, 2, 24· διατεσθροφῆν τὸν βίον Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 13, 8· τῷ βίῳ Πλούτ. Πομπ. 18· διατεσθροῦμενος τὰ ὦτα κοσμησίς, Λατ. unguis fractus, ὁ αὐτ. Δίωνι 8· ἐντεῦθεν ἐπέρρ; διατεσθροῦμενος ἔχειν Πλάτ. Νόμ. 922C. 2) Μίσ., «καμαρώνω», ὑπερπνεύνομαι, κομψόμεμαι ἐπὶ φιλαρέσκου κόρης, ἀκκίζομαι, «κάμνω νάξια», τινὲς Θεόφρ. 6, 15, ἐπὶ γυναικὸς αἰδοῦ, διασθροπτεῖται ἡδῶ, «κάμνει τὰ τσακίσματα τῆς», λαμβάνει στάσιν, ἵνα ἀρχίσῃ τὸ ἔσμα, ὁ αὐτ. 15, 99.

διασθροφίς, εως, ἡ, (διασθροπῶ II. 2) ἀκκισμός, κόμψις, Ἰων. Χρυσ. 6, 44.

διασθρώσκω, πρὸς, ἀναπηδῶ διὰ μέσου, Ἐμπεδ. παρ' Ἀριστ. Αἰσθ. 2, 9, Ὀππ. Ἀλ. 1, 549.

δια-θύρα, ον, τὰ, κίχλῃς πρὸ τῆς εἰσόδου ἑλληνικῆς οἰκίας, αἵτινες πρόθυρα (pruthyra) ἐκαλοῦντο ἐν ῥωμαϊκῇ οἰκίᾳ, Βιτρούβ. 6, 10.

διαί, διαίθεα, ἔδε ἐν λ. διαθεαία.

διαίδηθον, ἐπέρρ. (διαίδηθον) κατὰ τρόπον ἀναπηδῶντος, ἐξορμῶντος διὰ μέσου· ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Ὀππ.

δια-αἰθουμαί, παθ., διαφλέγομαι, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρυσ. Παθ. 1, 11.

δια-αἰθροῖζω, μέλλ. -άσω, γίνωμαι αἰθρῖος, ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῇ καταστάσει, ἐδόκει διαίθροῖζεν Ξεν. Ἀν. 4, 4, 10.

δια-αἰθρος, ον, ἐντελὲς αἰθρῖος, ἀνέφελος, Πλούτ. Σούλλ. 7.

δια-αἰθρῶσα, ὁρμητικῶς κινεῖσθαι κατὰ διαφόρους διεσθρῶσεις, Πλάτ. 1, 7, ἐν τέλ.

II. μετ' αἰτιατ., ἐλπίς διαίθρῶσεν φρένας, ἡρμὰ διὰ μέσου τῆς καρδίας, Βακχύλ. Ἀποσπ. 20 [27], 3.

διαίμασσω, ἐπιτεταμ. τοῦ αἱμάσσω· διαίμασθαι τὰ σκέλη Μ. Ψέλλ. ἐν Σόθ. Μεσ. βέλ. τ. Ε', σ. 270.

διαίματος, ον, μετ' αἶμα κηλιδωμένος, Ἰππ. 267, 40· ἐνυζ Εὐρ. Ἐκ. 656· διαίμον ἀναπτύειν, πτύω αἶμα, Πλούτ. Ἀράν. 52, πρὸς. Πολύβ. 8, 14, 5.

διαίνεω, (αἶνος) Ἐπιγρ. Δελφῶν, Bull. d. eug. hell. V, σ. 1621 καὶ τὸ ψαφισθὲν ἢ διαίνεθὲν ἀκυρον ἔστω, κατὰ τὸν Hittelh. SIG³ 306, 21 τὸ διαίνεθὲν = τὸ ὑπὸ τῆς βουλῆς ψηφισθὲν, κατ' ἄλλους = τὸ ἐγκριθὲν διὰ βοῆς. Πρὸς. Πόρχ. ἐν λ. αἶνος.

διαίνω, μέλλω διαίνω, ἀόρ. ἐδέθηνα (ἡ ἀρχὴ ἀγνώστου)· — ὕγραίνω, βρέχω, ὑπερῶν δ' οὐκ ἐδέθηνα Ἰλ. Χ. 495· ἐν τῷ παθ. διαίνετο.. ἄξων Ν. 30· οἶνον διαίνων ἔντερ' Ἀξίονι. ἐν Μεινεκε Κώμ. Ἀποσπ. 5, 93.—Μέσ., διαίνεσθαι ὅσος, ὕγραίνωμαι τοὺς ὀφθαλμούς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1064· καὶ ἀπολ., κλαίω· αὐτ. 258· — αὐτόθι 1038, 1039, ὁ Εἰρήτης κράζει διαίνε, διαίνε πῆμα, καὶ ὁ χορὸς ἀπαντᾷ διαίνομαι, ὅπως δύναται νὰ σημάινῃ μόνον (κατὰ τὸν Σχολ.)· κλαίτε, κλαίτε διὰ τὸ δύστυχίμα· — κλαίω.—Σπλίον παρὰ πελοῖς, Ἀριστ. Μετεωρ. 4, 9, 26, Ἡλίδ. παρὰ Στόβ. τ. 100, 6, πρὸς. διαίνεος, -τός.

διαίρεσις, εως, ἡ, χωρισμός εἰς μέρη, διαίρεσις, Ἀριστ. Μεταφ. 4, 6, 19, κ. ἄλλ.

II. μοίρασμα, διανομή, χρημάτων, Πλάτ. 7, 114· λαφύρων, λείας, Ξεν. Κύρ. 4, 5, 55· ἐν διαίρεσι [ψήφω], κατὰ τὴν διαλογίαν, τὸν λογαριασμόν τῶν ψήφων εἰς ἑκάτερον τῶν μερῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 749. III. διάκρισις μεταξὺ τινων, ἀγνώστας τε καὶ γνώστας Πλάτ. Σοφ. 267B· τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς ἐλιγαρχίας Ἀριστ. Πολ. 4, 9, 1, κτλ.

IV. ἐν τῇ λογικῇ, διαίρεσις τοῦ γένους εἰς τὰ εἶδη του, Πλάτ. Σοφ. 264C, 267D, Ἀριστ. Ἀναλ. Πρ. 1, 31, κ. ἄλλ.· ἀντίθ. τῇ συναγωγῇ, Πλάτ. Φαῖδρ. 266B. 2) τὸ ἐν τῇ διαίρεσι ἀόριστον (πρὸς σύνθεσιν), Ἀριστ. Σοφ. Ἐλέγχ. 6 καὶ 20· καλούμενον φαλακρός, Calvus, ἡ σαρρεῖτης, Accurialis, Cic. Divin. 2, 4, Acad. Post. 2, 16.

V. ἐν τῇ ῥητορ., διαίρεσις εἰς κεφάλαια, τὸ τοῦ Κικέρωνος partitio, ὅρα Σόπατρ. (Walz Ρήτ.)

VI. παρὰ τοῖς γραμμ., ὁ χωρισμός διφθόγγου εἰς δύο συλλαβὰς, ἡ μῆς λέξις εἰς δύο, κατὰ διαίρεσιν ἀναγνωστέον Ἀδμή. 404A.

διαίρετέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ διαίρηται. Πλάτ. Πολ. 412B, Σοφ. 265A, κ. ἄλλ.· τι ἀπὸ τινος Πολιτ. 287B, πρὸς Νόμ. 874E.

διαίρετης, ου, ὁ, ὁ διαίρων, διανέμω, ἱρῶν. Ναζ. διαίρετικός, ἡ, ὡν, ὁ ἀνέμων ἢ ἀρρέθεις εἰς διαίρεσιν, δὲ δύ· καταί τις νὰ διαίρηται. Πλάτ. Σοφ. 226C. 2) ἱκανὸς νὰ διαίρηται. Ἀριστ. Προβλ. 5. 37, Πλάτ. 2. 952B. II, ἐν τῇ λογικῇ, διὰ διαίρεσεως γινόμενος. Ἀριστ. Ἀναλ. Ὑστ. 2. 5, 4.—Ἐπίρρ. -ως Πλούτ. 2. 802F. III, ἐν τῇ ῥητορ., πρὸς διαίρεσιν κατὰ λόγον, μεριστικὸς, ἱρῶμος.

διαίρετός, ἡ, ὡν, διηρημένος, κεχωρισμένος, ἀντίθ. τῷ σύνθετος, Ξεν. Κύρ. 4. 3, 20. δ. τυραννίδες, ἐπὶ διηρημένων καὶ καθαρῶν δημοκρατιῶν. Ἀριστ. Πολ. 5. 10, 35. 2) διαίρεσιμος, ἀντίθ. τῷ συνεχής, ὁ αὐτ. Φυσ. 1. 2, 8, Ἀναλ. Ὑστ. 2. 0, 3, 110. N. 2. 0, 4.—δ. ναός, ἥτις δύναται νὰ διαλυθῇ εἰς τεμάχια, ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 1. 5, 26.

II, διηρημένος, διανεμημένος, μοίραν γὰρ διαίρετήν νέμειν Σοφ. Ὑρ. 163, ἐνθα ἴδε Δινδ. III, ὑποκρίτης, οὗ δ. λόγος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ διακρίνῃ ἢ ὁρίσῃ διὰ τοῦ λόγου, Θουκ. 1. 84.—Ἐπίρρ. διαίρετός ῥηγ. Ναζ. 2, 28A.

δι-αίρειν, μέλλ. -ήσω, ἀόρ. -εἴλων, ἀόρ. παθ. -ήσομαι.— διαίρειναι τι ἀπὸ ἑτέρου, χωρίζω εἰς δύο, ἀποχωρίζω εἰς μέρη, διὰ τὸ ἀμφότερους ἔχει κύκλῳ ἀσπίδος Πλ. Ὑ. 280· παῖδα κατὰ μέγεα ἐιέλων Πρὸς. 1. 110· δ. λαγόν, ἀνολίω κόπναι, αὐτοὶ 123· δ. πυλῖδα, διαρρηγνύον ἀνολίω, Θουκ. 4. 110, 6. 51· δ. τὴν δροφήν, ἀποσπῶ αὐτήν, καταστρέφω, αὐτοὶ 18· τοὺς σταυρούς Ξεν. Ἀν. 5. 2, 21· δ. τοῦ τείχεος, κρηνίζω μέτρος τοῦ τείχεος, κίμων ῥήγμα, Θουκ. 2. 75· τὸ διηρημένον, τὸ ῥήγμα, αὐτοὶ 76. 5. 3 διηρημένοι τὸ ὑπέζωμα, ἐπὶ ἐντόμων, Ἀριστ. Ὑστ. Ζ. 5. 30, 1.

II, διαίρειν, διαχωρίζω, δύο μοῖρας Λυδῶν, τοὺς Λυδοὺς εἰς δύο μέρη, Πρὸς. 1. 94, πρὸς 4. 148, Δημ. 1170. 25· οὕτως, κίμων ῥήγμα, Θουκ. 2. 75· τὸ διηρημένον, τὸ ῥήγμα, αὐτοὶ 76. 5. 3 διηρημένοι τὸ ὑπέζωμα, ἐπὶ ἐντόμων, Ἀριστ. Ὑστ. Ζ. 5. 30, 1. II, διαίρειν, διαχωρίζω, δύο μοῖρας Λυδῶν, τοὺς Λυδοὺς εἰς δύο μέρη, Πρὸς. 1. 94, πρὸς 4. 148, Δημ. 1170. 25· οὕτως, κίμων ῥήγμα, Θουκ. 2. 75· τὸ διηρημένον, τὸ ῥήγμα, αὐτοὶ 76. 5. 3 διηρημένοι τὸ ὑπέζωμα, ἐπὶ ἐντόμων, Ἀριστ. Ὑστ. Ζ. 5. 30, 1.

III, διαίρειν, διαχωρίζω, δύο μοῖρας Λυδῶν, τοὺς Λυδοὺς εἰς δύο μέρη, Πρὸς. 1. 94, πρὸς 4. 148, Δημ. 1170. 25· οὕτως, κίμων ῥήγμα, Θουκ. 2. 75· τὸ διηρημένον, τὸ ῥήγμα, αὐτοὶ 76. 5. 3 διηρημένοι τὸ ὑπέζωμα, ἐπὶ ἐντόμων, Ἀριστ. Ὑστ. Ζ. 5. 30, 1.

IV, ἐν τῇ λογικῇ, διαίρειν, ὁ κατ' ἐξέδῃ δ. αὐτ. Φαῖδρ. 273E· διαίρειν γένος τι εἰς τὰ ἐξέδῃ του, Ἀριστ. Ἀναλ. Πρ. 1. 31, κ. ἄλλ.

δι-αίρω, μέλλ. διαίρω, ἐγείρω, ἀνυψῶ, δ. ἀνω τὸν αὐχένα Ξεν. Ὑπ. 10, 3.—Μέσ., ἐγείρω ἑμαυτὸν, ὑψοῦμαι, Ἀριστ. π. Κόσμ. 1, 1· ἐγείρω τι τὸν ἱμῶν, δ. τὴν βακτηρίαν Πλάτ. Λυσ. 15 (ἐκτὸς ἂν διαρῶν τῇ βακτηρίᾳ, ἥδε τι διαρῶμενος ὅτ' ἔχη τὴν ἔννοιαν ἢν παρὰ Θεοφρ., ἴδε κατω.) τόσον δ., τόσον ἀναλαμβάνω ἐπάνω μου, Πλάτ. ΔΕ. 370B.—Παθ., δ. εἰς, πρὸς ὕψος Φιλων 2. 510, 614.

II, χωρίζω, μετακινῶ, μεταφέρω, τὸν πόλεμον ἀπὸ .. Πλούτ. Ἀγρ. 15.—Μέσ., διαρῶμενος (ἐνν. τὰ σκέλη), grandi grandu, μετὰ μεγαλοπρεπὲς μέγεθος (Οἰκιστὴς) οὐδὲρ. Χαρ. 3. 2) δ. τὸ στόμα, ἀνολίω τὸ στόμα μου, Δημ. 373. 14, 405. 26· ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, διηρημένους, ὁ ἀγορεύων οἷον rufundo, μετὰ ὕψος ὕψην, Διον. Ἀλ. π. Ῥητ. 6. 6, π. Ἀρχ. Συγγρ. 5. 3, Ἑρμογ. κτλ.

III, ἀρῶμαι. (ἔξυπακ. αὐτόν, κτλ.), μεταφέρω ἑμαυτὸν εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, διαβαίνω, διαπλέω, τὸ πέλαιος Ἀριστ. Ἀποσπ. 268· τὸν πόρον Πολύδ. 1. 37, 1· εἰς Σικελίαν ὁ αὐτ. 1. 24. 5, κτλ.· πρὸς αἴρω.

δι-αειθένομαι, μέλλ. -ήσομαι· ἀποθ., καθαρῶς ἔνδοξο, καταλαμβάνω, διακρίνω ἐντελέω, τι Πλάτ. Φαῖδρ. 250A, Σοφ. 253I, κτλ.

διαίθεσις, εως, ἡ, ἀνέλιξις, ἡ καταλύσις, Εὐσεβ. Ε. II. 739C.

δι-αίω, μέλλ. -αίξω· ἄστ. -άσσω -άττω, μέλλ. -άξω·— ἱερῶν ἡ τινάσσωμαι, πρὸς δὲ μέσῳ ἡ ἀπέναντι, λαγός ἐς τὸ μέσον διῆξ. Πρὸς. 4. 134· ὁσάυτως μετ' αὐτ., Λύκι' ὅρη διῆξαι Σοφ. Ο. Τ. 208· ἐπὶ ῥῶν, ἀγῶν .. διῆξεν αὐτοῦ μυχόν Διογύλ. Πρ. 133· (ἀλλὰ, φῆμι διῆξ, διῆξθαι, ἐξηκλήθη, Ξεν. Γ. Δ. 126)· καὶ μετὰ γεν., οἰσσομένης διῆξ πλεωρῶν Σοφ. Τρ. 1083· ἀστέρες διῆξτοντες, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 7, κ. ἄλλ.

δι-αῖστω, καταστρέφω ἐξ ἐκλογίου, ἀφανίζω, θανατώνω, αὐτὴν διήστωως Σοφ. Τρ. 881.

δι-αίσχυνομαι, ἐπιτεταμένον τοῦ αἰσχύνομαι, Ἀθηναίαν. Πλάτ. 3.

διαίετα, ἡ, (ἴδε ἐν λ. ζάω)·— τρέπος ζωῆς, ἴδιος ἐν σχέσει πρὸς τὴν τροφήν, τὸν ἱματισμόν καὶ τὴν οἰκίαν, Λατ. cultus, victualium, τὰ τῆς οἰκίας διαίτης Σοφ. Ο. Κ. 352· πτωχὸς διαίτη αὐτ., 751· σκληρὰς διαίτας ἐκπονεῖν Εὐρ. Ἀποσπ. 520· δ. ἐχειν αἰσχύναι. Πρ. 490, Πρὸς. 1. 35, Θουκ. 1. 6· παρὰ τινι Πρὸς. 1. 136· δ. ποιεῖσθαι, διέρχουμαι τὴν ζωὴν μου, ὁ αὐτ. 2. 68 (ἀλλὰ, διαίταν ἐποίησατο τῶν παίδων, ἐκπαιν αὐτοὺς νὰ ζῶσιν, ὁ αὐτ. 2. 3)· δ. ζῶς μεταβάλλειν ὁ αὐτ. 1. 157, πρὸς. Θουκ. 2. 16.

2) κατοικία, οἴκησις, Ἀριστ. Πρ. 114, Σουλ. Ῥητορ. 3268, Πλούτ. ἐπὶ ζῶν, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 16. 3) ὡς ἱατρ. ὅρος, τρέπος ζωῆς προδιαγεγραμμένος (ὡς παρ' ἡμῖν διαίτα), Ἰππ. Ἀρχ. Ἱερ. 9, Πλάτ. Πολ. 404A. II, ἐν Ἀθήναις, διαίτησις, ἥτοι ἡ διὰ διαίτην δόλυνσις διαφοράς, Σοφ. Πρ. 1073, Νόμ. παρ' Ἀνδρ. 12. 5· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ δόλυν, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 13, 19· ἐμμένειν τῇ δ. Ἀριστορ. Σηξ. 524· διαίταν ἐπιτρέψαι τινὶ Ἀνδρ. 893. 10, Ἰσοκρ. 373E, Ἰσακ. 54. 7· ὁφείλει τὴν δ. Δημ. 862. 2. 2) τὸ ἔργον ἢ ἀέλωμα τοῦ διαίτητος, Ὑπερείδ. Εὐδέν. 41· πρὸς διαίτησις. Πρὸς. Κόντου Γλωσσ. Παρ. σ. 508.

δι-αίετώ, παρ. διῆτων Διον. Ἀλ. 2. 74· ἄλλ' ὁσάυτως δι-αίετων Δ. II. 91, ἐν συνθέσει. κατ-εδιῆται Δημ. 1190. 7· μέλλ. δι-αίετσω ὁ αὐτ. 861. 28· ἀόρ. α' διῆτσα Ἰσακ. Μενελά. 8. 31, Πλούτ. κλ.· ἀπ-εδιῆτσα Ἰσακ. Εὐρύκλ. 8. 12, Δημ. 1013. 1· κατεδ- ὁ αὐτ. 541, ἐν τίλ., 545. 25, κτλ., μετεδ- Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 12. 3· ὡρ. διαίετσα Πλνδ. II. 9. 118—πρμ. δεδιῆτσα Δημ. 902. 26· ὑπερσυν. κατ-εδεδιῆτσα ὁ αὐτ. 512. 6.—Μέσ., καὶ παθ., παρ. διῆτῶν Πλάτ. Κόσμ. Ὑπερείδ. 1, Λυσ. 897. 7, κτλ., Ἰων. διαίετῶν, -άττω Πρὸς. 3. 65, 4. 95· μέλλ. διαίετῶμαι Λυσ. 145, ἐν τίλ.· οὕτως καὶ ἐν τοῖς παθ. εὐπνέω, ἀόρ. διῆτῶν Θουκ. 7. 87, Ἰσακ. 57. 40· διαίετῶν Πρὸς. 2. 112 (δύετα). ἀόρ. μένον ἐν συνθέσει κατ-·) πρμ. δεδιῆτῶμαι Θουκ. 7. 77· ὑπερσυν. δεδεδιῆτῶ δ. αὐτ. 1. 132.—II ἀπλή αὐτίστις καὶ ἀναδιπλ., εἶναι συνήθῃ ἐν τοῖς συνθέτοις, ἀλλ' ἐν τῇ ἀπλή ῥήματι μένον ἐν τῇ πρμ. καὶ ὑπερσυν., ἴδε Veltch Ἀνθρ. Ῥήμ. ἐν λ. (δύετα).

Τρέφω παρὰ τινι ὡρισμένον τρόπον, ἐπιβάλλω διαίταν, τινὰ πως Ἰππ. Ἀρ. 1243· δ. τοὺς νοσοῦντας Πλούτ. Κόσμ. Πρὸς. 23.—IIαθ., διαιτῶσθαι κατὰ πατὸν Ἰππ. Πρὸς. 3. 1086· διαίτῳ σκέλος ὁ αὐτ. Ἀρῶρ. 824. 2) Μέσ. καὶ παθ., διῶν κατὰ τινι τρόπον, ζῶ, διαμῶν, ἔπ' ἄγρου Πρὸς. 1. 120, πρὸς. 123, Θουκ. 1. 6, κτλ.· παρὰ τινι Πρὸς. 2. 112, Σοφ. Ο. Κ. 928· τοὺν δόμοισιν αὐτ. 769, κτλ.· διαίτῶσθαι ἀνω. Κάτω, προκινῶ εἰς τὸ ἄνω ἢ τὸ κάτω πάτωμα, Λυσ. 82. 31· πολλὰ ἐς θεοὺς νόμιμα δ., διαίτῳ κτηρῶν .., Θουκ. 7. 37· δ. ἀκριβῶς Ἀνδρ. 33. 10· διαιτῶμενος Θουκ. 2. 39, πρὸς. 1. 6, κτλ.· διαίταν τινὰ δ. Ἐπ. Πλάτ. 330C. II, εἶμαι κριτικῇ διαίτησις, Ἰσακ. π. Μενελά. Κλ. 8. 38· οὕτως διαίτων ἡμῖν Δημ. 541. 20· μετ' αἰτίαι. συστολ., δ. διαίταν Ἀριστ. Ἀποσπ. 414. 2) μετ' αἰτίαι. πράγμα, κρῖνον περὶ τινος, ἡρῶν, ἀπορῶναι τι, Θεόκρ. 12. 34, Διον. Ἀλ. 7. 52· ὡσαύτως, τακτοποιῶ, διορθῶναι, κατορθῶναι τι, ἐπτελέω, Πλνδ. II. 9, 121. 3) καθόλου, διευθύνω, κυβερνῶ, πόλιν ὁ αὐτ. Ο. 9. 100, πρὸς. Δημ. 1142. 26. 4) διαβάσσω, συμπεριλαμβάνω, τινὰ τινι Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 93.

δι-αίετμα, τό, συνήθ. κατὰ πληθ., τροφή, διαίτα, τρέπος ζωῆς, Ἰππ. Ἀρχ. Ἱερ. 13· ἐν τῷ ἐνίκῳ, Ἀριστ. Προβλ. 1. 50. 2) ἐν τῇ πληθ., ὡσαύτως, κανόνες ζωῆς, τρέπος ζωῆς, ἴδιος ἐν σχέσει πρὸς τὴν τροφήν, Ἰππ. Ἀρχ. Ἱερ. 9, Ξεν. Ἀπομ. 1. 8, δ. καθόλου, ἔλεις, ὅλμα, Θουκ. 1. 6, Ξεν. Ἀθην. 1, 8. 3) διαμῶν, κατοικία, Πλάτ. 2. 26.

δι-αίεσιμος, ου, ἀνέμων εἰς διαίτητήν, Ἰσακ. παρὰ Πολύδ. II. 64.

διαίτησις, εως, ἡ, τρέπος τοῦ ζῆν ὡς πρὸς τὴν τροφήν καὶ πόσιν, Ἰπποκρ. 347. 48.

διαίτητέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ διαίεσθαι, Ἰππ. 347. 40.

διαίτητήριον, τό, (δύετα I. 2) κατὰ πληθ., τὰ πρὸς οἰκίαν συνήματα οἰκίας τινός, Ξεν. Οἰκ. 9, 4.

δι-αίτητής, ου, ὁ, ὁ κρῖνον, διαλύων διαφορὰν, Λατ. arhilur, Πρὸς. 5. 95, Πλάτ. Νόμ. 956C, κτλ.· τῆς γὰρ δίκης .. γίνεσθαι μοι δ. Σπράτων Δημ. 541. 16· διαίτητής .. ὁ μέσος Ἀριστ. Πολ. 4. 12, 5. Ἐν Ἀθήναις οἱ διαίτηται ἦσαν πᾶσι ἀνδρῶν ἡλικίας (τὸ 60 ἔτος συμπληρωθέντων), οἵτινες ἐξελέγοντο κατ' ἐξῆς καὶ ἀλλήλους εἰς ἐνα δὲ αὐτῶν ὁ ἀρχὸν ἤρηντο νὰ παραπέμψῃ παρὰ ἐκδοτικὴν ὑπόθεσιν ἀντὶ νὰ ἐξαγάγῃ εἰς τοὺς ἡλιαστάς, ὅν καὶ ἀκό-τερος τῶν διαίτων εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃ ἔρπον τῆς οἰκίας εἰς τὸ δικαστήριον ταῦτα· ἐπληρώνοντο δὲ λαμβάνοντες μίαν δραχμὴν (παράδοσις) παρ' ἐκαστοῦ τῶν διαίτων. Ὑπὸ τῶν οὗτων ὡσαύτως ἐκ-ταί διαίτηται, ἐπλεγομένοι ὑπὸ τῶν οὗτων μορῶν καὶ ἔχοντες ὅλην ἐξ-

ουσαν ἡμοφώνως παρεχώρου εἰς αὐτοὺς οἱ διάδοχοι. Ὁρα Ποιν. Πολ. Αἰν. § 145, ἢ, πρὸς πληρεστέραν γνώσιν, Meier Die Dialekten Athens (1846).

II. παρὰ τοῖς Βυζαντ. = iudex praedictus. **δῆαιτυτικὸς**, ἡ. ὄν, ὁ ἀνέκων ἢ κατάλληλος εἰς δίκαν, ἢ δαιτυτική (ἐνν. τέχνη), κανόνες περὶ ὑγιεινῆς διαίτης, Ἰππ. 405. 42.

II. ὁ ἀνέκων ἢ ἀριόδιος εἰς δαιτυτήν λόγος δ., κρίσις ὑπὸ δαιτυτῶν, Στράβων 461.

δι-αιωνίζω, διατηρῶ τι εἰς αἰῶνα, αἰώνιον, Φύλων 2. 318.—ἀμετάβ., διαρκῶς αἰώνως, εἶμαι αἰώνιος, αὐτόθι 154.—πρὸς. Κύντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 6-7.

διαίωνιος, α. ὄν, ἐπιτεταμένον ἀντὶ αἰώνων, διαρκῶν δι' ἅλου τοῦ χρόνου, αἰώνιος, Πλάτ. Τιμ. 39E.—ὡς. Πρίκλ. 238.

δι-αιωρέομαι, κινεῖμαι μετέωρος τῆδε κάκεισε, Πλάτ. Τιμ. 78E.

διακάης, ἐς, (διακαίω) καθ' ὑπερβολὴν καίων, διαπύρος, Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 21. τῷ ζήλῳ δ. Λουκ. π. Οἶκ. 31.—Ἐπίρρ. —ὡς Ἀλκίφρων 1. 27.

διακαθάρω, μέλλ. -άρω, καθαρῶς, ἐντελῶς ἐξαγνίζω, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 847, Πλάτ. Πολ. 399E.—ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὁ αὐτ. Νόμ. 735C.

II. κλαδεύω, Θεόφρ. 1. Φ. 2. 7. 2.

διακαθάριζω, μέλλων -ιζω, = τῷ προηγ., Εὐαγγ. κ. Ματθ. γ'. 12, κ. Λουκ. γ'. 17.

διακάθαρσις, εὖως, ἡ ἐντελής κάθαρσις, καθάρσις, Πλάτ. Νόμ. 735D.

II. κλάδευσις, Θεόφρ. 1. Φ. 2. 7. 2. Αἰτ. Φ. 3. 7, 5, κ. ἄλλ.

διακαθεζομαι, μέσ., ἕκαστος λαμβάνει τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θέσιν ἢ καθέσιμα, Πλούτ. 2. 412F.—οὕτω, διακαθίζομαι ὁ αὐτ. Κικ. 47.—ἐπὶ στρατοῦ, κατέχω θέσιν τινά, Ἰωσήφ. 1. Ἀρχ. 14. 16, 1.

διακαθεζάω, καθίζω χωριστά, καθῆμαι κατὰ μέρος, Ἑβδ.

διακαθίζω, κάμνω τινά νά καθίσῃ ἰδιαίτερος, Ξεν. Οἶκ. 6. 6.

II. ἀμεταβ. = τῷ προηγ., Ἑβδ. (2 Βασίλ. ια'. 1) οὕτω κατὰ μέσ., Ἰωσήφ. 1. Π. 1. 15, 6.

διακαίω, μέλλ. -κάσω, καίω ἐντελῶς, εἰς ὑπερβολὴν θερμαίνω, Ἠρόδ. 2. 26.—Παθ., γῇ διάθερμος καὶ διακεκαυμένη Ἀριστ. Προβλ. 12. 3, πρὸς. Μετεωρ. 1. 8, 2, κτλ. διακεκαυμένος εἰς τὸ μέλάντατον Λουκ. Ἠρακλ. 1.—ἡ διακεκαυμένη ζώνη Πλούτ. 2. 896B.

2) μεταφ., διαφλέγω, ἐξεγείρω, συχν. παρὰ Πλουτ. μετὰ συστολῆς αἰτιατ., δ. φιλοτιμίαν Θεόπομπ. (Ἰστ.) Ἀποσπ. 239.

3) ἐν τῇ χειρουργικῇ, καυτηριάζω τι, ἐφαρμόζω καυτηρίον διὰ μέσου τινός, ἐς τι Ἰππ. Ἀρθρ. 787.—πέρρηγ αὐτόθι 805.

διακαλλωπίζω, καθ' ὑπερβολὴν καλλωπίζω, Ἰσχυρ.

διακαλόκαγθίζομαι, ἀποθ., διαγωνίζομαι πρὸς τινά εἰς ἀρετὴν (καλοκαγαθία), τινὶ Διογ. παρὰ Στωβ. 59. 8.

διακαλύπτω, μέλλ. -ψω, φανερώνω, ἀποκαλύπτω, Δημ. 155. 26.—Μέσ., διακαλύψασθαι τὸ ἱμάτιον, —ἀφελῆσθαι τὸ ἱμ., Ἀλ. Π. Ἰστ. 5. 19.

διακάμπω, μέλλ. -ψω, κάμπω, λυγίζω ἢ στρέφω κατὰ διαφύρους διευθύνσεις, Ἑβδ. (4 Βασίλ. δ'. 34).

διακάμψις, εὖως, ἡ λύγισμα, στροφή, Ἰρην. Νακ.

διακάνασμα, μόνον κατ' ἄρ. α', μὴν τὸν λάρυγγα διεκάνασέ σοι; μήπως τι διήλθε τὸν λάρυγγά σου μετ' (εὐχάριστον) κληγμὸν; Εὐρ. Κύκλ. 157.—πρὸς. ἐγ-, ἐκ-κάνασμα.

διακάπηγιώω, εἶμαι μεταπράτης, Ἀλιν Χρ. 1. 278.

διακαπνίζω, καπνίζω ἐντελῶς, Ἰμ. Χρυσ. 6. 99, 7. 559.

διακαρᾶδοκέω, ἀνησυχῶς περιμένω, Δίφιλ. Ἐμπ. 4, Πλούτ. Ἀντ. 56.

διακάρδιος, ὄν, ὁ τὴν καρδίαν διαπερῶν, διατρυνῶν, ἐδύνῃ Ἰωσήφ. 1. Δ. 19. 8, 2.

διακαρτερέω, ἐμμένω μέχρι τέλους, ἐγκαρτερῶ, Ἠρόδ. 3. 52.—ἐς τὸ ἔσχατον 7. 107.—ἐν τῇ συμμάχῳ Ξεν. Ἑλλ. 7. 2. 1.—μετὰ μετοχ., δ. πολέμων αὐτόθι 7. 4. 8.—μετ' ἄπαρ., δ. μὴ λέγειν, ἐπιμένω ὀρνούμενος νά διμύλῃσω, Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 26.

2) μετ' αἰτ., φέρω μετ' ὑπομονῆς, δ. τηλικαύτην ἡμέραν Ἀλεξ. Ἰστ. 4.—κακοπάθειαν δ. Πολύδ. 37. 3, 4.

διακαρτέρησις, εὖως, ἡ, μέχρι τέλους ἐγκαρτερῆσις, μετν.

διακατελέγχομαι, μέσ., ἐντελῶς ἀναιρῶ, ἀνασκεινάζω, τινὶ Πρὸξ. Ἀποστ. ιη'. 28.

διακατέχω, ἀναστέλλω, ἐμποδίζω, ἀναγκάζω, Πολύδ. 2. 51, 2. κτλ.

II. διατηρῶ ὑπὸ τὴν κατοχὴν μου, αὐτόθι 70, 3.—κατοικῶ, αὐτόθι 17, 5.

III. συντηρῶ, τὸν πόλεμον Διόδ. 15. 82.

διακατοχή, ἡ, τὸ κατέχειν, κεκτῆσθαι, Ἐπιφάν. 1. 703, κτλ.

διακάτοχος, ὄν, ὁ κατέχων, ὁ ἔχων ὡς κτῆμα, Ἰλυσσ.

διακαυλίω, αὐξάνομαι μέχρι καυλοῦ, αποκτεῖν, κάμνω καυλόν, Λατ. decanalicare, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 7. 2, 4.

διακαυνίζω, (καύνος) διὰ κλήρου ὀρίζω, ἀποφασίζω, Ἀριστοφ. Βίρ. 1081.

διακάυσις, εὖως, ἡ, (διακαίω) ἡ χρῆσις καυτηρίου, Ἰππ. Ἀρθρ. 806.

II. θερμότης ὑπερβολικῇ, καυστική, Πλούτ. 2. 892E.

διακαυστέον, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ διακαίειν, Γιωπ. 17. 25.

διακακάζω, μέλλ. -άσω, κόπτω εἰς ζῆον, διασχίζω, διὰ ξύλα θανά κλάσσαι Ὀδ. Ο. 322, πρὸς. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 392.

διακείμαι, ἄπαρ. -κεῖσθαι—μέλλ. -κείσθαι—χρησιμεῖν

ὡς παθ. τύπος τοῦ διακίθηναι (πρὸς. Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 33., 6. 5, 1) —εἶμαι ἐν τινι καταστάσει φυγῆς, σώματος ἢ ἐξωτερικῶν περιστάσεων, εὐρίσκειμαι εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν, Ἠρόδ. 2. 83, κτλ. συχνάκις, ὡς τὸ ἔχω, μετ' ἐπίρρ., ὡς διακείμαι, ἐν ἡ καταστάσει εὐρίσκειμαι, Εὐρ. Τρῳ. 113.—ὁράτε ὡς δ. ὑπὸ τῆς νόσου

Θουκ. 7. 77, κτλ.—σχεδὸν μὲν οὕτω διακείνται, πότε μὲν γελῶντες, Πλάτ. Φαίδωνι 59A.—κακῶς, μοχθηρῶς, φασίως δ., εὐρίσκειμαι ἐν κακῇ, δυσμοίρῳ, δυστυχῇ καταστάσει, ὁ αὐτ. Ἰογρ. 504E, κτλ.—συχνάκις ὡσαύτως, εὖ ἢ κακῶς δ. τινι, εἶμαι καλῶς ἢ κακῶς διακείμενος πρὸς τινά, Ἰσακ. 48. 18, κτλ.—πρὸς τινά Ἰσχυρ. 28D, πρὸς. Ἰσακ. 25. 23.—φιλικῶς ἢ οικειῶς δ. τινι Ξεν. Ἀν. 2. 5. 27., 7. 5. 16.—ἐπιφθόνως δ. τινι, φθονοῦμαι ὑπὸ τινος, Θουκ. 1. 75.—ὀπόπτως τινι δ., θεωροῦμαι ὑπόπτος, μετ' ὑποπτεύει τις, ὁ αὐτ. 8. 68.—ἐρωτικῶς δ. τῶν καλῶν, εἶμαι ἐραστής, ἔχω ἐρωτικὸς πρὸς τὰ, Πλάτ. Συμπ. 216D.—ἀπλήγτως δ. πρὸς τὴν ἡδονὴν Ξεν. Κύρ. 4. 1, 14.—λύμη δ. = λυμαίνεσθαι, Ἠρόδ. 2. 162.—τὸ διακείμενον = τὸ πάσχον, Ἀριστ. Σοφ. Ἑλέγγ. 4, 9.

II. ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι ὠρισμένος, διατεταγμένος, ὡς αὐτὸς διέκειτο, οὕτως ἦτο διατεταγμένος εἰς αὐτόν, Ἠο. Ἀσπ. Ἠρ. 20.—τὸ διακείμενα, ἔροι τινὲς σεταγμένοι, ἐπὶ διακείμενοις μόνον μαχεῖσθαι Ἠρόδ. 9. 26.—ἐπὶ θώρῳ, ἀμεινον διακίεσται, ὅα διατεθῇ καλλίτερον, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 17.

διακείρω, μέλλ. -κείρω καὶ -κέρσω, πρην. -κείαρκαί—κυρίως, κόπτω εἰς τεμάχια, μὴ τις.. πειράθω διακέρσαι ἐλὶόν ἔπος, νά τὸ κατακόψῃ, νά μηδενίσῃ, νά ματαιώσῃ, Ἠ. Θ. 8.—πρὸς. ἐπικείρω, ἐπικόπτω.—Παθ., σκευάφρια διακεκαρμένον, ἀφρημένος τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Σφη. 1313.

διακεκρέμηνος, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρην. τοῦ διακρίναι, διαφύρος ἀπὸ, τινὸς Ἀριστ. Ἰστ. 2. 8. 16, 2. II. ἑδῶς, ἰδίως. δ. ἀρίστη Πανσ. 10. 33. 7.

διακέλευμα (ἢ -κέλευσμα), τὸ, παρακίνησις, προτάγι, πρόσταγμα, Πλάτ. Νόμ. 805C.

διακελεύομαι, ἀποθ., παρακινῶ, προτρέπω, δίλω διατάγας, διευθύνω, διηγῶ, δ. τινι εἶναι, ποιεῖν, κτλ., Ἠρόδ. 1. 36, Λυσ. 174. 17, κτλ.—δ. τινι τοῦτο, ποιεῖν τι Πλάτ. Εὐθύρ. 0D.—οὕτως, δ. ἔπος, —δ. αὐτ. Πολ. 549E.—ὡς κτῆσις, δ. τινὶ τι (ἐνν. ποιεῖν) ὁ αὐτ. Σοφ. 218A, κτλ.—δ. τινι, μόνον, ὁ αὐτ. Φαίδωνι 61A.—ἀποθ., ὁ αὐτ. Θεαι. 1. 18E, κτλ.

2) παραθάρυνν ἀμοιβῆσαι, Ἠρόδ. 1. 1., 3. 77.—συχνάκις μετ' ἄλλήλοισι, παραθάρυνναι ἐκ τῶν ἄλλων, ἐμφυχύνοντες, Ξεν. Ἀν. 4. 8, 3.—ἐντείνεν καὶ, δ. ἐαυτῷ δ. αὐτ. Κύρ. 1. 4. 13.

3) συμβουλεύω, πληροφροῶ, τινι περὶ τινος Ἰσχυρ. 206E.—ἴδ' ἐνεργ. μόνον παρὰ Στωβ.

διακελευσμός, δ, παρακίνησις, παραθάρυνσις, προτροπή, Θουκ. 7. 71.

2) συμβουλα παρότρυνσις, Ἰωσήφ. 1. Δ. 3. 2. 4., 17. 9, 3.

διακελευστέον, ῥήματ. ἐπιθ. —τοῦ διακελευεσθαι, Πλάτ. Νόμ. 631D.

διακενῆς ἡ κάλλις διὰ κενῆς. ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ πλῆρους διὰ κενῆς πράξεως, μεταίως, τοῦ κάκου, ἀνευ σκοποῦ τινος, ἀνωφελῶς, Ἰππ. 1210F, Εὐρ. Τρ. 753, πρὸς. Θουκ. 4. 126.—δ. ἄλλοις Ἀριστοφ. Σφη. 929.—μάτην δ. Πλάτ. Κριμ. Φάωνι 2. 21.

διακενός, ὄν, ἐντελῶς κενός ἡ καλὸς «κενός», «ἄδειος», τὸ δ., κενόν, χάσμα, κενόησις, Θουκ. 4. 135., 5. 71.—τὰ δ., κενά διαστήματα, κοιλότητες, Πλάτ. Τιμ. 58B. 00E.—Ἐπίρρ. διακενῶς Ἰωσήφ. 1. Δ. 3. 7, 2.

II. ὥς κενός, ἥτοι ματίας, ματαίωτος, φρον., ὁ αὐτ. Νόμ. 820E.

III. κολίος δ. δεδορκέναι, μετ' ὀφθαλμοῦς κολίους, ἐπὶ λιμωτῶντων καὶ νοσούντων, Λουκ. Νεκνομ. 15.

2) λεπτός, ἱσχνός, Πλούτ. Λυκ. 17, Ποπλ. 15.

διακενῶς, ἐντελῶς κενῶν, Ἰππ. 248. 9.—ἐν τῷ παθ.

διακενέτω, διατρυνῶ, ἐνεργῶ παρακινήσειν, Ἰππ. 406. 43.—ῥηματ. ἐπιθ. —κεντητέον Γιωπ. 17. 19, 2.

διακέντησις, εὖως, ἡ, ἡ διατρήσις, Ἰππ. 267. 32.

διακένωσις, εὖως, ἡ, ἡ ἐντελής κένωσις, Ἰσχυρ. ἐν λ. διελάφωσις.

διακερᾶννυμαι, παθ., ἀναμγύνομαι μετὰ τινος, τινος Φιλόστρ. 592.

διακερματίζω, ἀλλάσσω εἰς μικρὰ νομίσματα, δραχμὴν Ἀριστοφ. Σφη. 789.

διακερτομέω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ κερτομέω, περιπαίζω, ἐμπαίζω, περιγελῶ, Ἀλιν Κ. 43. 20.

διακεχυμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρην. τοῦ διαχεῖν, μετὰ διαχύσεως, καθ' ὑπερβολὴν, ὡς τὸ Λατ. effusus, δ. γέλαν παρὰ Στωβ.

διακεχωρισμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρην. τοῦ διαχωρίζω, σαφῶς, ἀκριβῶς, Σουῖδ. ἐν λ. διακεκρυμένως.

διακηπεύω, διὰ κηλέας πολλαπλασιάζω, Νικ. Χων. Χρον. σ. 71.

διακηρυκεύομαι, ἀποθ., διὰ κήρυκος ἔρχομαι εἰς διαπραγματεύσεις, πρὸς τινά Θουκ. 4. 28.

II. παρὰ Βυζ. συγγραμ. κν τε τῷ μέσ. καὶ παθ. = τῷ ἐπομ.

διακηρύσσω, μέλλ. -ξω, διὰ κήρυκος ποιῶ ἡνωτόν, ἐν διακεκηρυγμένοις, εἰς κεκηρυγμένον πόλεμον, Πλούτ. Ἀδοτ. 10.—

Μέσ. = τῇ προηγ. I, Διάδ. 18.7. 2) πωλῶ ἐν δημοπρασίᾳ, τὴν οὐσίαν Φιλώστ. 603· τὴν οὐσίαν Πλούτ. Κικ. 33.
διακιγκλίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ κικγκλίζω, Ἰππ. Ἀρθρ. 838. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 94.
διακινδυνεύω, διατρέχω πάντα κινδύνον, κάμνω ἐπικινδύνον ἐπιχειρήσιν, ῥιψοκινδυνῶ, ἀπολ., Θουκ. 8. 27, κτλ.· δ. σώματι Ἀντιφῶν 136. 36· ἔς τι Θουκ. 7. 47· πρὸς τινα δ. αὐτ. 1. 132· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., δ. αὐτ. 7. 1 (καὶ οὕτως ἐν τῷ ῥήμ. ἐπιθ. διακινδυνεύειν φάναι, πρέπει τις νὰ ῥιψοκινδυνήσῃ, νὰ τολμήσῃ νὰ ... Πλάτ., Τιμ. 72D)· δ. ὑπὲρ ἢ πρὸ τινος Ἀυσ. 192. 26, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 4· περὶ τινος Δημ. 1477. 18· μετ' ἀπαρ., δ. ἢ χρηστὸν [τὸ σώμα] γενέσθαι ἢ μὴ πονηρὸν Πλάτ. Πρωτ. 313A.—Παθ., ἐπὶ τῇ ἐπιχειρήσει, εἰς κινδύνον ἐκθίεμαι, ῥιψοκινδυνῶς ἐπιχειροῦμαι, Δημ. 866. 27· διακινδυνευμένα φάρμακα, ἱατρικά μετὰ κινδύνου τῆς ζωῆς διδόμενα, Ἰσοκρ. 225D· οὕτως ἐν τῷ ῥήμ. ἐπιθ., ἐδόκει διακινδυνευτέα [εἶναι] Ἀρρ. Ἀν. 1.1.
διακινέω, ἐντελῶς κινῶ, ἀρθρον Ἰππ. Ἀρθρ. 786. Παθ., τιθεμαι εἰς κίνησιν, κινῶμαι, Πρὸδ. 3. 108, Ἰππ. Ἀρθρ. 797· οὕτως οἱ μεταγεν. ἐν τῷ ενεργ. 2) ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν ἢ ἀτασίαν, συγχέω, τὰ πεπραγμένα Θουκ. 5. 25· ἀνακινῶ, ἐξεγείρω, τὰ συμβαχικά Πλούτ. Γ. Γράκχ. 10. II, αὐστηρῶς ἐρευνῶ, ἀκριβῶς ἐξετάζω, Λατ. exculere, τὸν νοῦν Ἀριστοφ. Νεφ. 477· τινὰ περὶ τινος Σωσιπατρ. παρ' Ἀθην. 378C.
διακινύω, τὸ, ἐκτόπισσι, ἐκτροπὴ ὅσπου τινος, μερικὴ ἐξάρθρωσις, Ἰππ. Ἀγμ. 775· οὕτω, διακινύσεις, εἰς, ἢ, Γαλην. 12. σ. 456.
διακιννάω, καλῶς ἀναμειγνύω, τί τινι ἢ ἐν τινι Ἰππ. 361. 1., 557. 9.
διακίχρημι, θανέω εἰς διαφόρους· ἐν τῇ παθ., διακεχρημένον τάλαντον Δημ. 817. 2.
διακλάζω, διασπῶ, χλευάζω, Χρυσόστ. 7, 78B.
διακλάσσις, εἰς, ἢ, θραύσις, ἐντεῦθεν ἀσθένεια, ἀδυναμία, φωνῆς Ἰω. Χρυσ.· ἴδε τὸ ἐπὶ. II.
διακλάω (ἴδε ἐν κ. κλάω), θραύω εἰς δύο, τόξα .. χεροὶ διακλάσσαι (Ἐπ. ἀντὶ—κλάσας) Ἰλ. E. 216. II, ἐν τῇ παθ., ὡς τὸ διαθρύπτωμαι, Λατ. frangi, διακλάσθαι Ἰωνικῶς, μεταχειρίζεσθαι τρόπους καὶ τοκίσματα Ἰων. (molius Ionici), Ἀριστοφ. Θεσμ. 163· διακεκλάσμενος, ἐκνευρισμένος, Λουκ. Δημῶν. 18· διακλῶμενοι ῥυθμοί, ἀντὶ, ἀνδρώδεις, Διον. Ἀλ. Δημ. 43, κτλ.
διακλείω, εἰς, ἢ, δ. ἀποκλείω, ἀποκλείω, Ἰωσήφ. I. Ἀρχ. 18. 6, 4.
διακλείω (ἴδε κλείω), ἀποκλείω, ἐμποδίζω, Λατ. discludere, χορηγίας τινὶ Πολύδ. 1. 82, 13· τινὰ ἀπὸ τῆς χώρας αὐτοῦ 78, 6.
διακλέπτω, κλέπτω κατὰ διαφόρους καιρούς, ὅσα δὲ διακλέπεται Δημ. 817. 7· τὸ δὲ διακλαπέν πολὺ, ὁ ἀριθμὸς τῶν κρυφῶς ἀπομαρτυρήσιν [στρατιωτῶν] καὶ ἐπομένως διασκορπισθέντων ἥτο μέγας, Θουκ. 7. 85, πρὸδ. Πλήρ. Νικ. 27. II, διακτείνω ἐν τῇ ζωῇ διὰ κλοπῆς ἢ κρυφίως, τινὰ Ἡρόδ. 1. 38· ἐαυτὸν Πλούτ. Σούλ. 22. III, συγκαλύπτω, τῇ ἀπολογία δ. τὴν κατηγορίαν Ἀυσ. 175. 10· διακλέποντα τοῖς ἑαυτοῦ λόγοις τὴν ἀλήθειαν Δημ. 846. 10.
διακληρονομίω, διανέμω (διὰ κλήρου), Λογγίν. 12. 4.
διακληρώω, διὰ κλήρου ἁρῶ, εἶδω, ἐφ' ἑκάστην φερνὴν Δισχὺλ. Ἰκτε. 978· καὶ ἐν τῇ παθ., Πλάτ. Νόμ. 760E. 2)
διακλῶ διὰ κλήρου, Ξεν. Κύρ. 6. 3. 36· τὸ δέκατον δ. θανέιν, ἐπὶ τοῦ δεκατισμοῦ τῶν στρατιωτῶν, Ἀππ. Ἐμφ. 2. 17.—Μέσ., βάλλω κλήρους, Θουκ. 8. 30, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 34· πρὸς σφᾶς αὐτοῦ Δημ. 1380. 4.
διακλήρωσις, εἰς, ἢ, τὸ ῥήσιμον τῶν κλήρων, Ἀππ. Ἐμφ. 2. 47, Γρ. Νόσ. 1, 364 καὶ ἄλλ., Ἐκκλ., Πορρὺρ. Ἀπ. 34B.
διακλῆμακίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ κλῆμακίζω, Πλάτ. Κομ. Πρὸδ. 2.
διακλῆνω, ἀπομακρύνωμαι, ἀποχωρῶ ἀπὸ, τῆς ἀγορᾶς Πολύδ. 1. 9. 8· ἀπὸ τινος δ. αὐτ. 6. 41, 11. 2) μετ' αἰτίας, ἀποκλῆνω, ἀποτρέπω, δ. αὐτ. 35. 4. 6.
διακλῆσις, εἰς, ἢ, ὑποχώρησις, Πλούτ. Πύρρ. 21.
διακλονέω, ἰσχυρῶς κλονῶ, σείω, Ἰσάχ.
διακλύζω, πλύνω, καθαρῶς ἐντελῶς, ἄντρ. ὁ πόντος νοτίζει δ. Εὐρ. I. T. 107, πρὸδ. Ἀθην. 381B.—Μέσ., πλύνω καλῶς τὸ στόμα μου, Ἰππ. 1207, Ἀριστ. Πρὸδ. 27. 3.—Παθ., ἐκπλύνωμαι, θερμίζω, μετ' ὑπερὸν ὕδωρ, δ. αὐτ. π. γ. 2. 4, 27· καθαρίζωμαι διὰ καυαρῆς, ἱατρ.
διακλύω, τὸ, ὕδρον παρεσκευασμένον πρὸς πλύνειν τῶν ὀδόντων, τοῦ στόματος, ὁ ὀδοντολγίας, πρὸς πρόληψιν ἢ θεραπείαν ὀδοντολγ., Διοσκ. 1. 53· οὕτω διακλύωσις, ὁ, αὐτόδι.
διακλώω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ κλώωω, Γρηγ. Ναζ. 1. 368.

διακλωπάω, ποιῶ, ἀντὶ διακλέπτω, ἀμφιβ. γραφ. ἐν Ἀνθ. II. 5, 213· ὁ Reisk. διὰ κλωπῶν.
διακναίω (ἴδε κναίω), εἶω τι ἢ τρίβω, ἀρᾶνίζω, ὄψιν δ., θείρω τὸν ὀφθαλμὸν τινος, Εὐρ. Κύκλ. 487. Παθ., σπαράττομαι, Ἰππ. 614, 49· διακναιομένης κάματος, τῆς λήγης συντριβομένης, Δισχὺλ. Ἀγ. 65. 2) ἐξαντλῶ, φθείρω, ἢ ἀοιτίζω δ. Ἰππ. 451. 2· πόθος μ' ἔχει διακναίσας Ἀριστοφ. Βουλ. 937, πρὸδ. Εὐρ. I. A. 27, Ἡρακλ. 287· δ. Ὀρέστην, διαφθείρων τὸ ὄρεσι. [δηλ. τὸν χαρακτὲρα τοῦ ὄρεσι. ἔνεκα τῆς μακρῆς καὶ ἀει-
κλον ὑπακρίσεως], Στράτις Ἀνθρ. I.—Παθ., ἐντελῶς θείρωμαι, καταστρέφωμαι, αἰκλῆσις, μόχοις Δισχὺλ. Πρ. 94, 541, πρὸδ. Εὐρ. Μηδ. 184, Ἀλκ. 108· διακναισθήσεται Ἀριστοφ. Εὐρ. 251· τὸ χρῶμα διακναισθόμενος, ἀπολέσας ὅλον του τὸ χρῶμα, δ. αὐτ. Νεφ. 120.
διακνέω, κατακλῶ εἰς τεμάχια, δ. ἄνθεα Ἀνθ. II. 4.1, 32.—Παθ., Ἀριστ. I. γ. 6. 16, 4., 7. 3, 8. 2) μετὰ, συντρίβω διὰ λόγων δηκτικῶν (κερτομῶ), δ. καὶ συκοφαντεῖ Διον. Ἀλ. π. Δημ. 35.
διακναίω, ον, βλάω καὶ λος, Διάδ. 17. 115.
διακουαίνω, ἐντελῶς κυβερνῶ, Ἰλ. Δ. 230 (ἐνθα νῦν διὰ κοίρ-).
διακολλᾶσθαι, μετὰ, ἀμειλίχως· πρὸς τινα εἰς κολακίαν τινὲς, Ἰσοκρ. 266B.—Ἐνεργ. παρὰ τῇ Σχολ. Εὐριπ.
διακολλαπτηρίζω, διὰ τοῦ καλῶς περὶ (δολιχῆς) πελαγῶ, Ἐπιγρ. Λεβαθείας, Ἀθην. τ. Δ', σ. 37A.
διακολλᾶω, συγκλῶ, Λουκ. Ἀπαιδ. 16.—Παθ., λίθω διακολλῶμενος, κατεσκευασμένος διὰ λίθων συσπυκνωμένων διὰ κολας, δ. αὐτ. Ἰππ. 6.
διακολουόω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀκολουθεῖω, Σίλτ. Ἐμτ. M. 7, 275.
διακολυμβᾶω, διαπερῶ κολυμβῶν εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, Σούλ. Ἐπιγρ. 2347 c. 30, Πολύδ. 5. 46, 8.
διακομίζω, ἢ, ἢ μετακίβωσις, μεταβίβωσις, τινὲς εἰς τόπον Θουκ. 3. 76.
διακομίζω, μίλλ. Ἀντ. -ῶ, μεταφέρω, μεταβιβάζω, εἰς τὴν νῆσον Θουκ. 3. 75· πέντε σταδίους δ. τινὰ Ἡρόδ. 1. 31.—Μέσ., μεταβιβάζω τι τῶν ἐμῶν, δ. τοὺς παῖδας δ. αὐτ. 1. 89.—Παθ., μεταβιβάζομαι, Θουκ. 1. 136· διέρχομαι, διαβαίνω, δ. αὐτ. 3. 23, Ἀνδοκ. 27. 34, Πλάτ. Νόμ. 905B. II, ἀνακοινῶ, τινὰ σιτίοις Ἰππ. 479. 28· πρὸδ. Κόντου Γλωσσ. Παρ. σ. 477.
διακομιστής, οὗ, ὁ, δ. μεταφέρων, μεταβιβάζων, ἐπιστολῶν Σούλ. 1345B (Migne).
διακομῖμα, τὸ, πληγὴ ἐκ κοψίματος, Ἰππ. Προρρ. 100.
διακομμάζω, μίλλ. -άσω, κομμάζω ἐναντίον ἐξουρ, ἀποβῶς μεγαλυνῶ, πολλὰ δὴ διεκόμισσας οὐ κάγω, ἐκ διορθώσεως τοῦ Βυργε ἀντὶ διεκόμισας (ὅπερ εἶνε ἐναντίον τοῦ μέτρου) ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 1248.
διακομῖω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ κομῖω, Πίνδ. Ἀποσπ. 128, Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 212B.
διακονέω, Ἰων. διηκ-· παρατ. ἐδιακόνουν Εὐρ. Κύκλ. 406 (Herm.), Ἀλκατ. Κομ. Ἐνδομ. 2, Νικίστρ. ἐν Meineke Ἀποσπ. 5. 84· μεταγεν. καὶ διηκόνουν Ν. Δ.· μίλλ. -ήσω Ἡρόδ., Πλάτ.· ἀόρ. διηκόνησα Ἀριστ. 133, ἀπαρ. διακονήσαν Ἀντιφῶν 113. 10· παρατ. διηκονοῦμαι Λουκ. Φιλοφ. 35· μίλλ. -ήσομαι δ. αὐτ.· ἀόρ. διηκονήσμενος δ. αὐτ.—Παθ., μίλλ. διεδικονήσομαι Ἰσοκρ. Δ. I. 18. 8, 7· ἀόρ. ἐδιακονήσων Δημ. 1208. 10· παρατ. διεδικονήμαι, ἴδε κατωτ. II (διδικονος). Ἰγνηρετῶ, προσφέρει ὑπηρεσίας, ἀπολ., Εὐρ. Ἰωνι 397, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1323· μετὰ δεσ. προσ., Δημ. 362, ἐν εἰλ. κτλ.· δ. διακονικά ἔργα Ἀριστ. Πόλ. 7. 14, 7· δ. ὑποθήκαις τινὲς Ἀντιφῶν 113. 19· δ. παρὰ τῇ δεσπότῃ Ποσειδίπ. Ἀποκλ. I· δ. πρὸς τι, εἶμαι ὑπὲρ μιν, συνε-
λεστικὸς εἰς τι .. Πλάτ. Πολ. 371D.—Μέσ., ὑπηρετῶ εἰς τὰς ἀνάγκας μου, ὑπηρετῶ ἑμαυτὸν, Σοφ. Φ. 287· αὐτῷ διακονεῖσθαι Ἀριστοφ. Ἀγ. 1017· διακονοῦντες καὶ διακονούμενοι ἑαυτοῖς, Πλάτ. Νόμ. 763A· ὡσαύτως ἀπλῶς ὡς τὸ ἵνεργ., οἶνον ἡμῖν χρυσῶ διακονούμενοι Ἀνθρ. Ὀν. 53. 2) εἶμαι διόκονος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, I Ἐπ. Τιμ. 3. 10 καὶ 13, Ἐκκλ. II, μετ' αὐτ., παρέχω, χορηγῶ, Λατ. ministrare, τινι δ. τι ἐν δευθῇ Ἡρόδ. 4. 154, Πλάτ. Πολιτ. 290A· δ. γάμους Ποσειδίπ. Χορ. 1. 19.—Παθ., παρέχομαι, προσφέρω, χορηγοῦμαι, τῇ πόλει ἐδιακονήθησαν [αἱ πρόξεις] Δημ. 1206. 18· τῶν καλῶς δεδιακονημένων δ. αὐτ. 1230. 10.
διακονῆμα, τὸ, τῶν ὑπηρετῶν ἐργασία, ὑπηρεσία, βουλευτικὰ δ. Πλάτ. Θεαιτ. 175E, πρὸδ. Ἀριστ. Πολ. I. 7. 3, Σούλ. Ἐπιγρ. 28111. 24. II, ἐν τῇ πληθ., οἰκονομικὴ σκευή, ὑδρία, κτλ., Ἀθην. 274B.
διακονήσις, εἰς, ἢ, ὑπηρεσία, τὸ ὑπηρετεῖν, Πλάτ. Νόμ. 633C.
διακονήσων, ῥήμ. ἐπὶ.· πρέπει τις νὰ ὑπηρετήσῃ, καὶ διακονήσῃ, αὐτ., δ. ἡλ. -ήτρια, ἢ, ὑπηρετῆς, Σπασπ. παρ' Ἰωνκλ.
διακονία, ἢ, τὸ ἔργον τοῦ διακονῶντος, ὑπηρεσία, Θουκ. 1. 133, Πλάτ. Πολ. 371C, κτλ.· οὐκ ἔστι ταῦτ' ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμειλίαι

τις και δ. Δίσχιν 55. 35.

2) ἐκτέλεις τοῦ καθήκοντος, ὑπηρεσία, Δημ. 296. 29· ἡ δ. ἡ καθήμερις, τὸ ὑπηρετεῖν εἰς τὰς καθημερινὰς χρεῖας, Πράξ. Ἀποστ. 6. 1· ἀλλ' ὡσαύτως, ἡ δ. τοῦ λόγου αὐτοῦ 4, πρβλ. 1. 17, κτλ.

3) τὸ ἔργον καὶ ἡ θέσις τοῦ διακόνου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, Ἐφ. 4. 15. 25, 4. III ὄργανα ὑπηρεσίας, σκευὴ (πρβλ. διακονήμα II), Μοσχίων παρ' Ἀθην. 308H.

διακονικός, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος εἰς ὑπηρεσίαν, χρήσιμος, Ἀριστοτ. Πρ. 1170, κτλ.· ἐν τῷ συγκρ. -ώτερος Πλάτ. Γοργ. 517B· οἱ δ. πράξεις, τὰ δ. ἔργα, ἔργασια ἢ ἀσχολία τοῦ ὑπηρετοῦ, ἔργον βάναντον, ἀσכולία ταπεινή, Ἀριστ. Πολ. 3. 4, 12, 7. 14, 7· δ. ὅρετο αὐτοῦ 1. 13, 2.—Ἐπίρρ. -κῶς, κατὰ τρόπον διακόνου, Μέλανδ. Δημ. 1.

διακόνιον, τό, εἶδος πλாகουῦντος, Φερικρ. ἐν Ἀδῶλ. 6.

διακονίσαι (νῆ), μέσ., κυλλοῦμαι ἐν τῇ κόνει, Ἰππ. 1293. 22· καὶ ἰσχυρῶς παρασκευάζομαι πρὸς τὸν ἀγῶνα, Πλούτ. 2. 970F.

διακονίσσα, ἡ, θηλ. τοῦ διακόνου, γυνὴ διακονοῦσα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, Ἰων. 1.

διακόνος [α], ἴων, διήκονος, ὁ, ὑπρέτης, ἡεράπων, Λατ. minist(er), Ἡρόδ. 4. 71, 72, κτλ.· ἄγγελος, ἀναγγέλλων τι, Διογύλ. Πρ. 942, Σοφ. Φ. 437· ἐρνίθα καὶ κήρυκα καὶ δ. ὁ αὐτ. Ἀποστ. 141·—ὡσαύτως ὡς θηλ., Ἀριστοτ. Θεσμ. 1116, Δημ. 762. 4.

2) ὑπρέτης τῆς ἐκκλησίας, διάκονος, 1 Ἐπ. Τιμ. 3. 8, κτλ.· καὶ ἐν τῷ θηλ. = διακονίσσα, Ἐπ. Ρωμ. 16. 1.

II ὡς ἐπίθ., ὑπηρετῶν, ὑπηρετικός, χρήσιμος, Πλάτ. Πολιτ. 290C· ἀνώμαλ. συγκρ. διακονέστερος Ἐπιχ. 159 Αην. (Ὁ Βούττμ. Ἀεζλ. ἐν λ. διακονός 3, νομίζει πιθανὸν ὅτι ἡ ῥίζα εἶναι ἡ αὐτὴ τῇ τοῦ διώκω, καὶ ὅτι τὸ διακονός εἶναι τύπος ἰσοδύναμος ἰδε ἐν λ. διώκω.—II παλαιὰ παραγωγή ἐκ τοῦ διακ, κόνις, ὁ κατασκευάζων ἐνεκα τῆς σπουδῆς πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν (πρβλ. κόνις), εἶνε ἀπαράδεκτος, ἂν μὴ δι' ἄλλον λόγον, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἐνεκα τῆς ποσότητος τοῦ α).

διακονεῖν, βλπεῖν ἀκόντιον ἐναντίον τινός, τινὰ εὖσ. Ε. II. 210I.—Μέσ., ἀγωνίζομαι πρὸς ἄλλους εἰς τὸ ἀκόντιον, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 4· πρὸς τινα Θεόφρ. Χαρ. 27.

διακονέωσις, εὖσ., ἡ = κόνεσις, Ἀθλ. π. Ζ. 12. 43.

διακοπή, ἡ, διατομή, διαχωρισμός, βαδὺ τραῦμα, Ἰππ. Κερ. Τρομ. 900, Πλούτ. Μαρ. 19, κτλ. 2) στενὴ εἰσόδος, Ἐβδ. I ἰὼδ κ', 4, κλπ.)· διωρεῖ, Πολύδ. 10. 10, 3, Σπράδων 59.

διακοπρός, ὄν, καλῶς κοπρισμένος, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 4. 12, 3.

διακόπτω, κόπτω εἰς δύο, κόπτω διὰ μέσου, κπέρα καὶ πέρα, διὰ δόρην ἔκοψε μέσσην Ἀνακρ. 80· ἀκολούθως παρὰ Θουκ. 2. 4, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 17, κτλ.—IIαθ., λαμβάνω πληγὴν βαλεῖαν, Ἰππ. Ἀφ. 1257, Πολύδ. 2. 30, 7. 2) διασπῶ τὴν γραμμὴν τοῦ ἐχθροῦ, δ. τῶν ἐν. Ἀν. 1. 8, 10· τὴν φάλαγγα, τοὺς πολέμιους Πλούτ. Πύρρ. 7, κτλ.—καὶ ἀπολύτως, διέρχομαι διὰ μέσου τῶν τάξεων τοῦ ἐχθροῦ, Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 23, κτλ.· δ. πρὸς τὰς εἰσόδους ὁ αὐτ. Κύρ. 3. 3, 66· οὕτως ἐπὶ βέλους, διατρύβη, διασπῶν, δ. ἄχρι τοῦ διελεῖν Λουκ. Νιγρ. 37. 3) διακόπτω, σπασμῶ, τὴν περίοδον Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 4· δ. τὰς διαλύσεις Πολύδ. 1. 69, 5· ὑπνον Διλ. π. Ζ. 3. 37. 4) χαρτῶναι κηδὲν, ἐπὶ νομισμάτων, ὡς τὸ παρακόπτω, παρὰ Σουῖδ.

διακορύβω, = τῷ ἐπὶ, Ἀριστοτ. Θεσμ. 480, Εὐφρ. Ἀποστ. 164, Λουκ. Ἐν. Διὰλ. 11. 2.

διακορύβω, (κῆρη) διαφθεῖραι κῆρην, διακρημένω, Λουκ. Δ. Ἑβλ. 13. 1.

διακορύβω, ἔς, = διακόρος, τινός Πλάτ. Νόμ. 629B· τινὶ Πλούτ. Λυκ. 15.

διακόρυψις, εὖσ., ἡ, διακόμεσις, διαπαρθέμεσις, διαφθορὰ παρ-
θύνου, Ἰωσήφ. 1. Ἀρχ. 7. 8, 1. Σχολ.

διακορύβω, = διακορύβω, Ἰωσήφ. ἐν λ. διακορύβωται.

II (κῆρη III) ὅτενός βλέπω, Ἰωσήφ.

διακορυφώω, προξενῶ κορυφὴν, τὴν γαστέρα Ἀριστοτ. Νερ. 387.

διακόρος, ὄν, κεκορεσμένος, πλήρης, τινός Ἡρόδ. 3. 117, Ξεν. Λακ. 1. 5.—Ἐπίρρ. -ριος, ἀμέτριος, Δίων Κ. 68. 7.

διακοσιάκις, ἐπίρρ., διακοσίας φορές, Ὀρειδᾶς. α. 103.

διακόσιοι, ἴων, διήκ-, αἱ, α, ἐνικ. μετὰ ὀνόματος περιλη-
πτικῶ, ἵππος δ., διακόσιοι ἵπποις, ἵππων ἐκ διακοσίων, Θουκ. 1. 62, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 4. 6, 2.

διακοσιοντά-χους, ὄν, διακοσιοπλάσιος, διακοσίας φορές μεγαλύτερος, Σπράδων 731· Τγγwl. διακοσιόχουν, πρβλ. τριακοσιόχουν παρὰ Σπράδων 742· ἀλλ' ὁ Σουῖδ. ἔχει τύπον διακοσιοντάκις.

διακοσιούτος, ἡ, ὄν, ὁ μετὰ 199 ἐρχόμενος κατὰ σειράν καὶ ὀν. Διον. Ἀλ. 8. 83.

διακοσιο-τεσσαράκοντά-χους, ὄν, διακοσίας τεσσαράκοντα φορές μεγαλύτερος, Σπράδων 841.

διακοσμῶ, διαρῶ καὶ τακτοῦμαι, παρατάσσω κατὰ σειράν, ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόμισον Ἰλ. Β. 476· ὁ τὴν πομπὴν

Θουκ. 1. 20.—IIαθ., εἴπερ.. ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀ-
χαιοί (Ἐπ. ἀντί-εἰήμεν) Ἰλ. Β. 126· διὰ τριγὰ κοσμηθέντες αὐτοὶ 655· ἔς ἐν λ. τριγὰ, διατριγὰ. 2) καθόλου, τακτο-
ποιῶ, βυθίζω, βάλλω εἰς τάξιν, Ἡρόδ. 1. 100, Θουκ. 2. 100, Πλάτ. κ. ἀλλ.—Μέσ., πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο, ἀλόκληρον τὸ ἐτακτοποιήσαν, Ὀδ. Χ. 457· δ. τὸ σῶμα Ἰππ. 344. II. ποικίλως κοσμῶ, στολίζω, τινὶ τι Κριβύλ. ἐν Ἀδῶλ. 3.

διακόσμησις, εὖσ., ἡ, τακτοποίησις, κατάταξις, διαρρύθμισις, οἰκίσεως Πλάτ. Συμπ. 209A· τῶν νόμων δ αὐτ. Νόμ. 853A·—
ἡ λέξις ἦν ἐν χρήσει ὡς φιλοσοφ. ὅρος παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις καὶ ἄλλοις περὶ τῆς ἐρρύθμις καὶ ἀρμονικῆς διατάξεως τοῦ συμπάντος, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 5, 2, πρβλ. Ἀποστ. 13, Πλούτ. Περικλ. 4, Διδδ. 12. 20· πρβλ. ὡσαύτως χρησιμοῦσιν.

διακοσμητικός, ἡ, ὄν, βυθιστικός, ὁ εἰς τακτοποίησιν κατὰ-
λῆλος, Ἰάμβλ. Μυστ. σ. 117.

διακοσμός, ὁ, = διακόσμησις, ὁ τοῦ βίου δ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 25· δ. οὐρανοῦ καὶ γῆς αὐτοῦ 37. Ὁ Δημόκριτος ἔγραψε πραγματείας, ἀς ἐκάλεσε μέγας καὶ μικρὸς Διάκοσμος, Διογ. Λ. 9. 13. 2) τάξις ἢ παρατάξις μάχης, Θουκ. 4. 93. II ὁ τῶν νεῶν κατὰλόγος ἐν τῷ Β. τῆς Ἰλιάδος, Σπράδων 542.

διακουφίζω, προσκαίρω γίνομαι ἐλαφρύτερος, χαλαροῦμαι (πρὸς νόσον), Ἰππ. Ἐπίδ. 1. 915.

διακούω, μέλλ., -ακούσομαι (ἴδε ἀκούω)—ἀκούω ἰντε-
λῶς, ἀκούω μέχρι τέλους, τι Ξεν. Οἰκ. 11. 1, κτλ.—ἀκούω ἢ μαν-
θάνω παρ' ἄλλου, τι τινος Πλάτ. Πολιτ. 264B· παρὰ τινος Θεόφρ. Ἰστ. 277· δ. τὰ δόξαντα τοῖς ἀρχουσιν Ἀριστ. Πολ. 2. 11, 8·—ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγματος· δ. τῶν λόγων Πλάτ. Παρμ. 126C· περὶ τινος Πολύδ. 3. 15, 4·—ἀλλὰ μετὰ γεν. προ-
σώπου, εἶμαι ἀκροατὴς ἢ μαθητὴς τινος, Πλούτ. Κικ. 4, πρβλ. Ἐπ. Πλάτ. 333D.

διακούφω, εὖσ., ἡ, = διακοπή, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 5. 9, 11, διακραδαίνω, μέλλ., -ανῶ, βιάωμαι, διασείω, Ἀριστ. παρὰ Σοβ. 1. 628.

διακράζω, συνεχῶς κράζω, φωνάζω, κραυγάζω, Ἀριστοτ. Ὀρν. 307. II δ. τινὶ, διαγωνίζομαι πρὸς τινα εἰς τὸ κραυγάζειν, εἶμαι ἀντίπαλος αὐτοῦ εἰς τοῦτο, ὁ αὐτ. Ἰππ. 1403.

διακρατέω, κρατῶ στερεῶς, δυνατὰ, φύλαρχ., Ἀποστ. 24, Διον. Ἀλ. 1. 79, κτλ. 2) ὑποστηρίζω, ὀπάζω Ἀδῶλ. 492A· μεταφ., διατηρῶ, συντηρῶ, διατηρῶ ἐν τῇ ζωῇ, αὐτὸν Διογ. Λ. 9. 43.

II ἀμεταβ., κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω, Ἀπ. Ἐμφυλ. 2. 8· διατηρῶ δ. τι ἀνέχει εἰς ἐμέ, Πλούτ. Σερ. 7.

διακρατῆσις, εὖσ., ἡ, τὸ ἰσχυρῶς κρατεῖν, κατακρατῆσις, Διοσκ. Ὀρν. προσιμ. περὶ τὸ τέλ., κατοχή, Σχολ. Θουκ. 1. 139, Σουῖδ. ἐν λ. ἀόριστος.

διακρατήτικος, ἡ, ὄν, ἱκανὸς νὰ κρατήσῃ δυνατὰ, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 72.

διακρέω, κρούω τῆς λύρας τὰς χορδὰς, Ἀνθ. Πλιν. 307.

διακρημνίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ κρημνίζω, Ἰωσήφ. I. II. 1. 2, 4.

διακρηνώω, δωρ. -κρηνώω, κάμνω νὰ βεῖσῃ τι ὡς ἔα τινος κρήνης, πῶμα διεκρηνώσατε (διὰ, γράφ. διεκρηνάσατε, ἐξ ἑνεστ. διεκρηνάω) Θεόφρ. 7. 154.

διακρίβω, ἡ, ἀκριβὴς τήρησις τοῦ νόμου, Ἐβδ. (γ' Βασ. α'), 33). δι-ακρίβωλογοῦμαι, ἀποθ., ἐξετάζω μὲν ὑπερβολικῶς ἀκρι-
βείας, Πλάτ. Σοφ. 245E.

δι-ακρίβω, εἰκονίζω, παριστάνω ἀκριβῶς, Ἡρώτα Σίμων. 188.

2) ἐξετάζω ἢ συζητῶ τι λεπτομερῶς, μετ' ἀκριβείας, τι Ξεν. Κύρ. 2. 1, 27, Ἀριστ. Σοφ. Ἐλέγχ. 7. 5, 119. Ν. 10. 8, 3·—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλάτ. Θεαιτ. 184I· περὶ τινος Ἰσοκρ. 44C· διηκριβῶται, τὸ πρᾶγμα λεπτομερῶς ἔχει ἐξετασθῇ, Ἀριστ. Ρητ. 1. 8, 7·—ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, φέρομαι εἰς ἐντέλειαν ἢ ἀκριβείαν, ὁ αὐτ. Ἡθ. Ν. 3. 3, 8, κτλ.· οἱ διηκριβωμένοι, ἀνδρωπῶι τέλειοι, Πλάτ. Νόμ. 965A· διηκρ. τέχνη Ἀδῶλ. 511D·—ὡσαύτως δημ. ἐπίθ. -ωτέον, μετ' αἰτιατ., Πλούτ. Λυσ. 12.

διακρίβωσις, εὖσ., ἡ, ἐξηκριβωμένη ἔρευνα, Πτολεμ. Γεωγρ. 8. 1.

διακριδᾶ, ἐπίρρ. = τῷ ἐπομ., Ὀπ. Κ. 2. 406.

διακριδῶν, ἐπίρρ. (διακρίνω) ἐξέδωκε, πρὸ πάντων, Λατ. exi-
mie, διακριδῶν εἶναι ἀριστος, ὡς τὸ ἐξοχα, Ἰλ. Μ. 103., Ο. 108· ἀρίστους δ. Ἡρόδ. 4. 53· δ. ἡσκημένην κόμην Λουκ. Ἐπίρρ. 3. 2) σαφῶς, καθαρῶς, Νικ. Θ. 935.

διακρίνω, μέλλ., -κρήνῶ (ἴδε κρήνω)—χωρίζω τὸ ἐν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, διαχωρίζω, ὥστ' ἀπὸ ἀλλήλων ἀνδρες βεῖσῃ διακρίνωσιν Ἰλ. Β. 475· διαχωρίζω, ἀπχωρίζω, ἐξχωρίζω τοὺς διαμαχόμενους, εἰσέκε δαίμων ἄμμε διακρίνη II. 202, κτλ.· εἰ μὴ νύε.. διακρίνει μένος ἀνδρῶν Β. 387, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 18· δ. φιλοῦντε Ὀδ. Δ. 179· ὡσαύτως, στήμονας συγκεχυμένους δ. Πλάτ. Κρατ. 388B· δ. τὴν κρίσιν, διαχωρίζω, Πλάτ. Ρωμ. 15.—IIαθ., διαχωρίζομαι, ἐπὶ διαμαχόμενους, διακρινθῆμεναι ἤδη Ἀργείους καὶ Τρώας Ἐπ. ἀπαρ. τοῦ παθ. ἀορ. α' Ἰλ. 1. 98, πρβλ. 102, II. 306, κτλ.· οὕτω καὶ κατὰ μέσ. μέλλ., διακρινέσθαι

401B.

διακωλύτης, οὗ, ὅ, ὁ ἐμποδίζων, Ἡρόδ. 6. 56, Πλάτ. Φαίδρ. 239F.

διακωλύτικός, ὅ, ὁν, ἐπιτέθηκες εἰς τὸ ἐμποδίζειν, Πλάτ. Πολιτ. 280D, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ 10.1, 12.

διακωλύω [ῶ], μέλλ. -ῶσω, ἐμποδίζω, παρακωλύω, τινά μὴ ποιεῖν Ἡρόδ. 8. 144, πρὸς. Λυσ. 161. 25· ἢ μόνον μετ' ἀπαρ., Εὐρ. Ήκ. 150, Πλάτ. Ἀπολ. 31E· δ· τινά θοῦν. 8. 92, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 8. 8. 5· δ· τινά τι (ἐνν. ποιεῖν) Ἐπ. Πλάτ. 315I· δ· τινά τινος Διόδ. 17. 40· δ· φόνον Σοφ. Ο. Κ. 1771· δ· τὸ πρῶτον Ἀλκατ. Κωμ. Γαν. 2. — Παθητ., διακωλύθεις τυχεῖν Ἀντιφών 121, ἐν τέλ.· δ· διεκωλύθη (ἐνν. ποιεῖν) Δημ. 245. 12.

διακωρρῶδω, σκώπτω τινά (ἐν κωμῳδίᾳ), κάρων τινά ἀντικείμενον κωμῳδίας, Πλάτ. Γοργ. 462E, Ἀριστ. Παιητ. 22, 9.

διακωρηλατέω, κωμῳδικῶν διακωρῶδω, Σουτ.

διακωχῆ, ἴδε ἐν λ. δυσκωχῆ.

διαλαβῆ, ἡ, λήψις ἐκ τοῦ μέσου, Διον. Ἀλ. 19. 12.

διαλαγχάνω, μέλλ. -λήξομαι, διαίρω ἢ χωρίζω διὰ κλήρου, Ἡρόδ. 4. 68, Αἰσχύλ. Θήρ. 789, 816, Ξεν. Κύρ. 7. 3. 1, κτλ., πρὸς. Ruhnck. Γημ.· θηκτῶ σιδήρῳ δῶμα δ· Εὐρ. Φων. 68· — μεταφ., σπαράττων κόπτω εἰς τεμάχια, ὁ αὐτ. Βάκχ. 1292.

διαλαιμοτομέομαι, παθ., ἀποτέμνομαι τὸν λαίμῳ, κόπτεται ὁ λαίμῳ μου, Μνηστήρ. Ἰπποτ. 1. 16.

διαλακῶω, διαρρήγνυμαι (μετὰ κρότου) εἰς δύο, «σχάνω», Ἀριστοφ. Νεφ. 410.

διαλακτίζω, μέλλ. -ίσω, λακκίζω διασπῶ, ἀπολακτίζω, καταφρονῶ, Θεόφρ. 24. 25, Πλούτ. 2. 648B.

διαλαλέω, ὁμιλῶ μετὰ τινος, τινι ἢ πρὸς τινά Πολύδ. 1. 85, 2, κτλ.· τινί, περὶ ἣ ὑπέρ τινος αὐτοῦ, κτλ. II. 2. τινί τι, φλυαρῶ περὶ τινος μετὰ τινος, Εὐρ. Κύκλ. 175. — Παθ., γίνεται πολὺς λόγος περὶ ἐμοῦ, Εὐαγγ. κ. Λουκ. α'. 65.

διαλάλησις, εὖς, ἡ, ὁμιλία, ἀδολεσχία, λόγος, Σχολ. εἰς Πίνδ. Ο. 7. 17.

διαλαμβάνω, μέλλ. -λήψομαι, ἀφ. διελαβόν, πρkm. διεληφα, παθ. πρkm. διελημμαι, ὡσαύτως διαλέλημμαι, Ἀριστοφ. Ήκκλ. 1090, ἰων. -λέλαμμαι Ἡρόδ. (ἴδε λαμβάνω). Λαμβάνω ἢ ἐλέγμαι χωριστὴ κατὰ σειράν, δηλ. ἕκαστος (ἡμῶν) λαμβάνει δι' ἑαυτοῦ, ἔχει τὸ μέρος του, ἴνα διαλαμβάνοιεν ἕκαστοι τὰ ἄξια Ξεν. Κύρ. 7. 3. 1, πρὸς. Ἀν. 5. 3. 4· δ· οἰκίας Λυσ. 120. 41, πρὸς. Δημ. 918. 10, κτλ. II. καταλαμβάνω, ἐπιλαμβάνω καὶ χωριστὰ, ἰδιαίτερος, διαλαβόντες. τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας Ἡρόδ. 1. 94· — ἐντεῦθεν, καταλαμβάνω ἢ συλλαμβάνω, τινά ὁ αὐτ. 1. 114, Πλάτ. Πολ. 616B· διαλελαμμένος ἀγεται Ἡρόδ. 4. 68.

2) ὡς γυμναστικός ἢ παλαίστικός ὅρος, λαμβάνω, πᾶν ἀπὸ τῆς μέσης, ἐκ τῆς ὑφύσεως, διαλαβὼν ἡγκύριος (ἴδε ἀγκυρίζω) Ἀριστοφ. Ἰππ. 262· διαλαμβάνων τοὺς νεανίσκους ἐτραχίλλισεν Πλούτ. Ἀντων. 33· πλῆρες, μέσον δ· τινά (Τερέντιον, mediūm nititurum), Ἀλ. Τέτ. 3. 13· — ἐπὶ τῆς ψυχῆς, διελημμένη ὑπὲρ τοῦ σώματος τοῦδε Πλάτ. Φαίδρ. 81C.

2) μεταφ., περιλαμβάνω πολλὰ εἰς ἓν, Ἀριστ. π. Κόσμ. 5. 6, Θεόφρ. 1. Φ. 8. 1, 6. III. διαίρω, τὸν ποταμὸν εἰς τριηκοσίας διώρυχας δ· Ἡρόδ. 1. 190, 202., 5. 52· τριχῇ δῶδεκα μέρη δ·, διαίρει 12 μέρη εἰς 3 (δηλ. ἐκ τεσσάρων μερῶν ἕκαστον), Πλάτ. Νόμ. 763C· ἴνα χωρὶς ἡμᾶς διαλάδῃ, ἐπὶ τινος καθεστώμενου μεταξὺ δύο ἄλλων, ὁ αὐτ. Συμπ. 222E· δ· εἰς δύο πάντας, διαίρει εἰς δύο μερίδας, Ἀριστ. Πολ. 4. 11, 13· δ· πορθμὸς δ· τὴν Σικελίαν ὁ αὐτ. Θουκυρ. 105. — Παθ., ποταμὸς διαλελαμμένος πενταχοῦ, διηρημένος εἰς πέντε διώρυχας, Ἡρόδ. 3. 117· θώρακες διελημμένοι τὸ βάρος ὑπὸ τῶν τοῦ σώματος μερῶν, ἔχοντες τὸ βάρος οὕτω διανεμεμένον ὥστε νὰ φέρηται ὑπὸ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 13.

2) σημεῖον κατὰ διαστήματα, στήλαις δ· τοὺς ὅρους Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 278. 23· τὰ τέλῃ δ· φυλακτῆροις καὶ πύργοις, ἐροδίδης, ὡχυρῶν κατὰ διαστήματα διὰ... Ἀριστ. Πολ. 7. 12, 1· ἐπέσοδοις δ· τὴν πόλιν οἰνὸν ὁ αὐτ. Παιητ. 23. 5· — ἐπὶ χρόνου, τὰ τῶν ὥρων ἐνιαυτοὺς διελημμένα Πλάτ. Νόμ. 886A.

3) διακόπτω, διαχωρίζω, ἀποχωρίζω, δ· στενόπορα Θουκ. 7. 73· δ· τόφρω Πολύδ. 5. 99, 9· δ· φυλακτῆς ὁ αὐτ. 1. 18, 4, κτλ.· — ἀπὸ, διαλαβὼν, κατὰ διαλείμματα, Ἰππ. 617. 34.

4) σημειῶ χωρὶς, διακρίνω, αἰ πολεῖται... τοὺς πλείστους διεληψάσιν Ἰσοκρ. 44A· δ· τὴν ὀλίγον, τοὺς ἀπόρους Ἀριστ. Πολ. 2. 10, 14., 6. 5, 10. — Παθ., γῆ χρώμασι διελημμένη, Δατ. coloribus distincta, Πλάτ. Φαίδρ. 110B.

5) διαχωρίζω, «εχωρίζω», διακρίνω ἐν λογισμῷ, κατὰ διάνοιαν, ταῦτα δ· τοῖς διανοήμασι ὁ αὐτ. Νόμ. 777A· δ· εἰς αὐτοὺς τῶ παίζειν καὶ τῶ μὴ αὐτ. 935A, πρὸς. Εὐρ. Ἰλ. 373· διὰ τῶν ἔργων δ· τὴν πίστιν, συναίμα ὡρισμένα ἐπιχειρήματα ἐκ τῶν γεγονότων, Ἀριστ. Πολ. 7. 1, 6· — ἐντεῦθεν ὁρίζω, τὴν Πολύδ. 15. 5, 2· περὶ τινος Ἀριστ. Ζ. Μ. 3. 4. 1· ὑπὲρ τινος Πολύδ. 2. 42, 7· δ· τί δεῖ ποιεῖν ὁ αὐτ. 4. 25, 1, κτλ.· μετ' ἀπαρ., 30. 9, 2· καὶ παρὰ μεταγὰν, περὶ ὧν ἀπλῶς, νομίζω, πιστεύω, Λουκ. Νιγρ. 26, κτλ.

6) ὁρίζω, λέγω σαφῶς, λεπτομερῶς, Δατ. misserere, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 27. 9, κτλ.· αὐτὸς ἐν τῷ μέσῳ τύπη

Schiff. Γρηγ. 7. 931· πρὸς. διελελυμένοις. 7) συζητῶ, Φίλιππ. παρὰ Δημοσθ. 165, 17.

8) διακόπτω ὁμιλίαν, Ἀριστ. Ἡρόδ. 5. 1, 2, κτλ. 9) ἀντὶφῶ χωρίον τι, μνημονεύω, Βυζ. διαλαμπής, εἰς, λίαν λαμπρῶς, Γρηγ. Ναζιανζ. 2. 119, 132C.

διαλαμπρῶν, ποιῶ τι λαμπρὸν ἢ σαφές, τι Πλούτ. 2. 795A· διαλάμπω, λάμπω διὰ μέσου τινός, λάμπω ἐντελῶς, Ἀριστ. 1. 7. 2. 11, 10., 4. 9, 12· μεταφ., δ· τὸ καλὸν (ἐνν. διὰ τὰς ἀτυχίας) ὁ αὐτ. Ἡθ. Ν. 1. 10, 12.

2) ἐξημερώνει, «χαράζει», διέλαμψεν ἡμέρα Ἀριστοφ. Ἠλ. 744· ἀπολύτως, διαλάμποντος (ἐνν. τοῦ ἡλίου) Πλούτ. Πύρρ. 32. 2) μεταφ., λάμπω ἢ εἶμαι καταφανής, διακρίνομαι ἐξ ὧν ἐν τινι συνθέσει ποιητικῇ ἢ ῥητορικῇ, δ· ἰδέαι Ἰσοκρ. 233B· ἐπὶ ἀνθρώπων, διακρίνομαι, εἶμαι ἐξουός, Καλλ. παρὰ Σουτ. ἐν λ. Καλλ. II. ἐπὶ τῆς φωνῆς, ἡχὸς ευκρινέως ὥστε νὰ εἴμαι ἀκουστός διὰ μέσου πλῆθους, Ἀριστ. Ἡρόδ. 1. 19, 45, 2.

διαλάμψις, εὖς, ἡ, τὸ λάμπειν διὰ μέσου ἢ λάμπειν σφόδρα, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 19. II. μεταφ., διακρίσις, τὸ διακρίεσθαι, ἐξέχειν, ἔχειν τινά ἐν διαλάμψει Σουλ. Ἐπιγρ. 352A. 29.

διαλανοθάνω, μέλλ. -λήσω, καὶ παρ' Ἰππ. 399· -λήσομαι, ἀφ. διελέσθω· — διαφεύγει τὴν προσοχὴν τινος, μετὰ μετοχ., εἰσαγγίσει χρηστὸς ὢν Ἰσοκρ. 29 ἐν τέλ.· ἀλλ' ὡσαύτως, διαλαθὼν εἰσέρχεται Θουκ. 3. 25· μετ' αἰτίας. προσ., διαφεύγει τὴν προσοχὴν τινος, θεοῦς Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 19· ὁ τοῦτο διαλέληθαι Πλάτ. Κούρ. 278A.

διαλαυροῦς, ον. = περιάμφουρος, Ἡρόδ.

διαλάχνω, ἀπὸ τοῦ εἰς δύο, διαχωρίζω ὡς διὰ ὕνιου, διὰ κύρια λ. Ὀπκ. Ἀλ. 5. 264.

δι-αλγέω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀλγέω, Πολύδ. 4. 4, 2.

δι-αλγής, εἰς, ἀλγινός, ὠλεσφόρος, βαρὺς, ὅσα Αἰσχύλ. Κυ. 68 ὁ Σχολ. ἐρρηγεῖ διὰ τοῦ εἰσιωννίσουσα, θύει ἡ Πάλη ὑπὸ τῆς ἡτῆς ἐν τῷ χειρογράφῳ ἐκείνῳ θὰ ὑπῆρχεν αἰάνης. II. ὁ πολὺν πόνον ὑποφέρειν, Πλούτ. Ἀλετ. 75.

διαλέγω, μέλλ. -ξω, συλλέγω διαχωρίζω, ἐκλέγω, Ἡρόδ. 8. 107, 113, Ξεν. Οἴκ. 8. 9, κτλ.· πάντα εἰς ἓν χωνεύσει καὶ εἰς καθαρὸν διαλέξει Χερσ. Σιβυλλ. 2. 213., 3. 87., 8. 412· — διακρίνω, Πλάτ. Νόμ. 735B. II. διαλέγων τὴν ὁπῆν, ἀνερευνῶν, προσπαθῶν νὰ ἀνεύρῃ ἀνοικτὴν τὴν ὁπῆν, ὅπως ἔραπει- τεύσῃ, Ἀριστ. Λυσ. 720.

B. ὡς ἀπὸ, διαλέγομαι· μέλλ. διαλέξομαι Ἰσοκρ. 233I, 255E, κτλ.· ὡσαύτως· -λεχθῆσομαι ὁ αὐτ. 195C, Δημ. 311. 19· ἀφ. διελεξάμεν Ὀρμ. Ἀριστοφ. Ἀποστ. 321· ὡσαύτως διελέ- χον Ἡρόδ. Ἀτ.· σπαλῶς ἀφ. δ· διαλεχθῆναι Ἀριστ. Τοπ. 7. 5. 2., 8. 3. 6, γ' πλῆθ. διελεγεν Σουλ. Ἐπιγρ. 3052. 10., 3656. 7· πρkm. διελεγμαί Πλάτ. Θεαιτ. 158I, Ἰσοκρ. ὑπερσπύων. διε- λεκτο Δημ. 553. 11 (ἀλλὰ μετὰ παθ. σημασία, Λυσ. 114. 36)· πρὸς. προδιαλέγω. Συνδιαλέγομαι πρὸς τινά, συσκέπτομαι μετὰ τινος, συνομιλῶ, μετὰ βουτ. προσ., μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμὸς Ἰλ. Α. 407· πρὸς. Ἀρχιλ. 74, Ἡρόδ. 3. 50, 51, Ἀριστοφ. Νεφ. 425, κτλ.· πρὸς τινά Πλάτ. Πολιτ. 272I, κτλ.· δ· τί τινι ἢ πρὸς τινά, συζητῶ ὑπόθεσιν· τινά μετ' ἑτέρου, Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 1., 2. 10. 1· δ· ὅρους, πράγματα Ἀριστ. Ἀν. Ἰστ. 2. 7, 5, κτλ.· δ· περὶ τινος Ἰσοκρ. 28B, Δημ. 506. 21· τινι περὶ τινος Θουκ. 8. 93· δ· τινι μὴ ποιεῖν, συνομιλῶν πειράσθαι νὰ πείσῃ νὰ μὴ, ὁ αὐτ. 5. 59· εἰ τοῦτο· τὸ ῥῆμα καὶ μὴ τοῦτ' διελέχθην ἐγὼ Δημ. 305. 5· οἱ νόμοι οὐδὲν τούτῳ δ·, δὲν ἔχουσιν νὰ εἴπωσι τι πρὸς αὐτόν, δὲν ἀναφέρονται εἰς αὐτόν, ὁ αὐτ. 1070. 4, πρὸς. Δίσχιν, 3. 27· δ· πρὸς τι, ὑποστηρίξω τι συνομιλῶν, Ἀριστ. Ἀν. Ἰπρ. 1. 43· ἢ κατακρίνω τι, ὁ αὐτ. Φυσ. 1. 2, 3· — ἀπὸ, ἐξη- γοῦμαι, διασκεπτομαι καὶ λέγω τὰς σκέψεις μου, συζητῶ, ἐξε. λέγω, Ξεν. Ἀπομν. 4. 5, 12, Ἰσοκρ. 104C, κτλ., συχνὸν παρὰ Πλάτ. οὔτε φωνεῖ οὔτε δ· Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4. 9, 3· — τὸ ἐνεργ. μεταχειρί- ζεται οὕτως ὁ Ἑρμῆς, ἐν Κερκ. 5. 2) ἐπὶ τῆς διαλεκτικῆς μεθόδου τῶν Σωκρατικῶν, καθ' ἣν τὰ συμπεράσματα εἰς ἀσυνέπεια ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ὁμιλοῦντος, ἀλλὰ διὰ συζητήσεως δι' ἐρωτησέως καὶ ἀποκρίσεως, οὐκ ἐρίζειν ἀλλὰ δ· Πλάτ. Πολ. 451A, πρὸς. 511C, Θεαιτ. 167E, κτλ., καὶ ἴδε τὴν λ. διαλεκτικῆς.

3) μετα- χειρίζομαι διέλεκτόν τινά ἢ γλώσσαν, Ἡρόδ. 1. 142, πρὸς. Πολύδ. 1. 80, 6· γράφω εἰς τὸ πεζόν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ γράφειν ποιήματα, Διον. Ἀλ. π. Συνθέσ. 20, ἐν τέλ. 4) παρ' Ἀττ. κατ' ἀνφω- μισμὸν ἀντὶ συνομιλῆς, συνευρίσκομαι, Ἀριστοφ. Ήκκλ. 890, Πλούτ. 1082.

διαλεῖσθαι, παθ., εἶω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, Πλούτ. 2. 136B Wyllie.

διαλέσειμα, τό, (διαλέ(πω) διάστημα μεταξὺ, Πλάτ. Τιμ. 69B, Ἀριστ. Ζ. Μ. 4. 5, 39· ἐν τῇ μουσικῇ, ὁ αὐτ. Πρὸς. 19. 41· ἐπὶ χρόνου, Πολύδ. 1. 60, 2· ἐκ διαλείμματων, ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, Πλούτ. Περιλ. 7.

δι-αλειπτός, εὖς, (διαλεί(πω) φάρμακον πρὸς ἐπάλειψιν, «ἀλοιφή», Ἰππ. 635, 17.

διαλείπω, μέλλ. -ψω· ἀφ. διελέπον· — ὁρίων διάνστημα μεταξὺ, τὸ ὀλίγιον Ἀριστ. Φυσ. 5. 3, 3· — Παθ., διαλείπειτο, χάσμα

διαλεπτόνω, κάρνω λεπτόν ὀλιγοσύνω, διαλέωνω, Ἰσπ.
Δημ. 759.
διαλεσχαλνών, διαλίγομαι, φλωρῶ, ὀλολεπχῶ, Δ. Β. 21.
διαλευκαίνω, ὀπολευκαίνω, ἀναμυκνών μετὰ λευκοῦ, Φιλίστορ.
383.
2) σαφηνίζω, Εὐστ. Πονημ. 257, 66.
διάλευκος, ὄν. μεμυγμένος μετὰ λευκοῦ, Ἀριστ. Προβλ. 23, 6,
Στράβων 807, Πλούτ. Ἀλξ. 51.
διαλυχαρμάς, ἀποθ., περιγελῶ, περιπαίζω, χλευάζω, ΑΓλ.
Λιον. παρ' Εὐστ. 1208, 41.
διάλυξις, εὐς. ἡ, (διαλαγγάνω) διαίρεσις διὰ κλήρου, Ἡσυχ.,
Εὐσθδ.
διαλυπτόν, ὅνμ. ἐπὶ τοῦ διαλαμβάνω, πρέπει τις νὰ δια-
λέσῃ, τὰς ἐπιστήμας Πλάτ. Πολιτ. 258B· δ. ὡς .., πρέπει τις
νὰ διακρίνῃ .., Ἀριστ. Πολ. 4, 4, 5. II. πρέπει τις νὰ συζη-
τήσῃ ἡ πραγματευσθῇ. Πολύδ. 6, 44, 1.
διαλυπτικός, ἡ, ὄν. πραγματευόμενος ἑκρίτως περὶ τινος
Μ. Ἀντων. 10, 8.
διαλυπτός, ἡ, ὄν. εὐδιάκριτος, Ἐπίκουρ. παρὰ Διηγ. Α 10, 57,
διαλυπῆς, εὐς. ἡ, φλωρῶ, φλωρῶ. Εὐσθδ. Ἑλλ. τ. 93, 8
διάλυψις, ἀνω. ἡ, (διαλαμπύνη) τὸ λαμβάνειν δι' ἀμφοτέρων
τῶν χειρῶν ἐκ διαλύψεως, ἀντιθ. ἀκ καταφορᾶς, ὡς τὸ ῥητι-
μὴν ἀντιτεταταί πρὸς τὸ ἐκκεῖται, τὸ «κεντητά» πρὸς τὸ «κορτά»,
ἄλλ. frapper d'estoc πρὸς τὸ frapper de taille, Πολύδ. 2,
33, 6, ἐνθα ἰδε τὸν Schweigh. 2) περιεκτικότης, χωρητικότη-
της. Διόδ. 3, 37. II. χωρητικὸς ἡ διακρίσις, οὐκ ἔχει δ., ἂν
ἐκμύνη διακρίσις Ἀριστ. π. Ζῳόν πορείας 3, ἐν ἐλλ. ἡ κρίσις, γνώμη,
Πολύδ. 6, 56, 6, κτλ. III. διαίρεσις κατὰ πληθ., τὰ μέρη ἡ
σημεῖα τῆς διαίρεστος ἡ διακλαδιώσις, Ἀριστ. Ζ. Μ. 2, 1, 2, 6, 7.
διάλυτος, ὄν. κατεκτεταμένος διὰ πολυτέμων λίθων, Σουλ.
Ἐπιγρ. 150, 2, 38, 153, 3, Μίανδρ. Φιλ. 1,
διαλυμαζῶς, (δικιμάς), διασκορπίζω, Συμεὼν Μεταφρ. (Βοήμιου.
Anecd. 5, σ. 10).
διαλυπάνω, διαλέπω, παρεμπιπτόμεναι, ἔρχομαι ναιὶ
καλεῖσθαι, Γαλιν. Ἰσπ. Βυθ. 1, 3, Ἐξδ. (Γαδ. γ'. 7).
διαλύναω, διαλοχαίνω διὰ μένου δικτύου, Δ. Β. 36.— Μίο.,
Σύστ. 574, 51.
διάλυτος ἱερεύς, δ, ὁ παρὰ Ρωμαίους Παιστήν Dialis, Διον.
Κ. 44, 6.
διαλυχρόμας. = διαλέγω, Ἰσπ. ἐν τῇ φωτ. Βιβλ. 74, 4,
Αγαθ.
διαλλαγή, ἡ, (διαλλάσσω) ἀνταλλαγή, ὡς διαλλαγὰς ἔχου-
ν ἀλλήλοισιν ὅν πένοντο γῇ Εὐρ. Ἰκέ. 209. II. μετα-
ολή ἰδίως ἀπὸ ἐξορρήτος, συνδιαλλαγή, συμπόλις, ἐκρήνη, Ἠρόδ.
22, Ἀριστοτ. Ἀγ. 989 κατὰ πληθ., Εὐρ. Φαιν. 376, Ἀριστοτ.
Ἐθν. 472, κτλ. διαλλαγαί πρὸς τινὰ Ἰσοκρ. 60B· τὰς πρὸς
κείνους δ. Δημ. 18, 8· πρὸς. Λυκοφίλιος. III. διαφορά.
μὲν. Ἀρ. π. Ἰσοκρ. 11.
διαλλάγμα, τό, ἀντάλλαγμα, Εὐρ. Ἑλλ. 586 (ἐνθα τὸ Ἥρας
ρῶς ὁ Πάρις ἀναφέρει εἰς τὴν προηγουμένην ῥώτησιν, τίνας οὐλοῖ
ἡ ἀλλάσσειν). II. διαφορά, παραλλαγή, διαφ. Ἄλ. 7, 64.
διαλλακτήρ, ὁ, μεσίτης πρὸς διαλλαγήν, συνδιαλλακτήρ, Περδ.
161, Αἰσχ. Θῆ. 908.
διαλλακτήριος, ὄν, πρὸς διαλλαγήν τελών ἡ συνεργῶν, Διον.
Λ. 5, 31.
διαλλακτήης, αὐ, ὁ, = διαλλακτήρ, Εὐρ. Φαιν. 468, Θουκ.
1, 60, κτλ.
διαλλακτικός, ἡ, ὄν, κλίων ἡ ἐπιτηδῆτος πρὸς διαλλαγήν,
συμφιλωτικός, Διον. Ἄλ. 7, 34.
διάλλαξις, εὐς. ἡ, συμφιλίωσις, Ἐμπεδ. παρ' Ἀριστ. π. Γεν.
αἰ Φθρ. 1, 1, 7, Μεταφ. 4, 4, 5.
διαλλάσσω, Ἀστ. -τεω, μέλλ. -ξω. I. μέσ., κλίων
λαγῇν, ἀνταλλάσσει, τὰς τάξεις Ἠρόδ. 9, 47, πρὸς. Πηλ. 11,
1 (10), ἐν ἐλλ. ἀπολ., κλίων ἀνταλλαγήν, Ξεν. Κύρ. 8, 3, 32.
II. ὅπως τὴν εἰς ἀνταλλαγήν, τί τινι Εὐρ. Ἄλ. 14· τί τινι
ἐντὶ ὄργου Πλάτ. Πολ. 371D· τινὰ περὶ τινος, ἐνα ἀντ' ἑ-
αυτοῦ. Διον. Ἄλ. 10, 24· τί πρὸς τινὰ Διον. Κ. 47, 10· ἡ, 2)
αὐθῆναι εἰς ἀνταλλαγήν, δ. ἀετοῦ βίον, λαμβάνω βίον ἀετοῦ ἀντ'
πρὸς ἴδιον μου βίον, ἐκλήγω αὐτόν, Πλάτ. Πολ. 620B· τὴν ἐσθλὴν
ἀρέτην Πλούτ. Κικ. 19· δ. τὴν χώραν, ἀλλάσσειν χώραν τινὰ
ἐντὶ ἄλλης, ὅλῃ, διέρχομαι δι' αὐτῆς, Ξεν. Ἑλλ. 4, 3, 3· αὐτῶς ἐν
τῇ μέσ., Πλάτ. Σοφ. 223D· τί ἀντὶ τίνος Διον. Ἄλ. 2, 3.
ἡ ἀπλόως, μεταδύναμις, ὀλιγῶς, Ἐμπεδ. 203· τοὺς ναυάρχους
ἐν. Ἑλλ. 1, 6, δ' τοὺς ἄλγους Ἀριστ. Ρητ. Ἄλ. 23, 2, κτλ.
II. ἰδίως, ἀνταλλάσσει ἐλθρα πρὸς οὐλάν, συμφιλίωσιν, τινὰ τινι
Θουκ. 2, 95., 6, 47, κτλ.· τινὰ πρὸς τινὰ Ἀριστοτ. Λυτ. 628,
Ἰσοκρ. 104E· ἀλλὰ συνδέσσει μετ' αἰτίας πληθ. μόνον, ὡς Εὐρ-
π. 436, Ἀντιφών 146, 2, κτλ.· ἀπαιτῶ μετ' αἰτίας κατὰ ἐνότη-
τὰ ταπεινῶν μετ' αἰτίας, διαλλάξαι με φιλάσας Θεόκρ. 23 42·
ἀπλόως, συμφιλίωσιν, Πλάτ. Πρωτ. 345B, πρὸς. Μαρτυρ. παρὰ Δημ.
361, 3.— Παύλ., μετὰ μέλλοντος, διαλλαχθῆσμαι Ἀριστοτ.
Ἐθν. 1395, κτλ., πρὸς. Θωμ. Μ. 238, ἀλλ' ὡσαύτως διαλλαχθῆ-
σμαι.

τομας Πλάτ. Πολ. 471Α· ὁρ. -ηλᾶχον και -ηλᾶχην (ἴδε ἀλλόττω) — συλλογίζομαι, συμφερίζομαι, Αἰσχ. Θ/β. 885, κτλ.· τινι Ἰσοκρ. 201D· πρὸς τινος ἐπὶ τινος δ' αὐτ. 33D· τῆς ἑχθρας ἐς φίλους Εὐρ. Μήδ. 896, πρὸς. Ἀνδρ. 23. 4.

IV. ὁρμεῖται, μετὰ ὧν. προσ. καὶ αἰτ. πρᾶγμα, διαφέρει τινος ἐν τινι πρὸς τινος, Αἰ. ἰππεύει aliquis aliqum, εἰδος δ. οὐδὲν τοιοῦτον ἐπὶ τινι Πλάτ. 7.70· δ. τὸς ἡλικίας, τῇ ἀρετῇ, διαφέρει εἰς, ὡς πρὸς... Ἀριστ. Πθ. Ν. 8.10, 6. 9. 3, 4· ὡσαύτως μετὰ γεν. προσ., δ. τινος τινι Πολύβ. 2. 37. 11· ἐν τινι Λουκ. Ἀ. 23· ἀπολ., πολὺ διήλλαχεν Διονύς. Κωρ. Θεσμ. 1.10· τὸ διαλλάσσαν τῆς γνώμης Θουκ. 3.10.

2) δ. τινά, ὑπερβαίνει τινά, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 51· οὕτως, V. παθ., εἶμαι διαφύρας, Αἰ. δίστατο, διηλλαγμένα τοῖς εἰδεσσι Θουκ. 3. 82, πρὸς. Διον. Ἀλ. 1. 29. Πρὸς. Κόντου Γλωσσ. Παρατρ. σ. 477.

δι-άλληλος τρόπος, ἡ, ἀποδείξει φανερὰ κύκλος ἐν τῇ λογικῇ καλούμενη, Σέξτ. Ῥημ. Π. 1.117.

δι-αλλοῖσθαι, ἰππεύειν, τοῦ ἀλλοῖσθαι, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 6. 12. διαλλομαι, ἀποθ., πρὸς εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, τάφρον Σεν. Ἰππ. 8, 8, Πλούτ. Ρωμ. 10.

διαλλα, τὸ, ὡς γυμναστικὸς ἔπος = ἀλμυρ, Σχολ. Πινδ. Ο. 13. 39. δι-αλλοῖσθαι, ἰππεύειν, τοῦ ἀλλοῖσθαι, Αἰ. π. 2. 1. 9.

διαλογῆ, ἡ (διαλέγω) ἀκριβὲς ἐπαρρησιαστική, διακριτική καὶ ἀπορρησιαστική, τῶν ψήφων Ἀριστ. Πολ. 2. 8. 15· ἡ δ. τῶν ἔξεων καθ' ἑκαστον τὸ πάθος δ' αὐτ. Πθ. Ε. 2. 5, 8. 2) = δι-λόγος ἡ διάλεκτος, Πρὸς. Ὁρ. 36.

διαλογίζομαι, μέλλ. Ἀτ. -οῦμαι· πρῆμ. -λελόγισμαι Ἀμφι. Φιλ. 1. 5· ἀποθ., λογαριάζομαι μετὰ τινος, ἐξιστάω τοὺς λογαριασμούς, πρὸς τινος Δημ. 1236. 17. 2) λογαρίζω, ὑπολογίζω ἀκριβῶς, ἀποδοῦναι. Διφιλ. Ζωγρ. 1. 15, πρὸς. Ἀμρ. ἐνδ' ἀντιτ., — κάμνω ἀκριβῶς λογαριασμούς τινος πράγματος, σκέπτομαι περὶ τινος, πρὸς ἑαυτὸν Ἰσακ. 68. 14, Ἰσοκρ. 134D· διακρίνω, τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ Διφιλ. 3. 30.

II. συνδιαλέγομαι, συζητῶ, ἐξιστάω κρινών, περὶ τινος Σεν. Ἀπομν. 3. 5, 1. διαλογικός, ἡ, ὅν, ἀνέκων εἰς διάλογον, συζητήσιον, Δημ. Φιλ. 21.

διαλογισμα, τὸ, = λκ. II, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 68 καὶ 85.

διαλογισμός, ἡ, ὑπολογισμός, θεωρία, συλλογισμός, Δημ. 951. 20· ἐντεῦθεν, II. ὑπολογισμός, θεωρία, συλλογισμός, Πλάτ. Ἀλ. 367A, Σερᾶδων 284, κτλ. III. συνομιλία, συζητήσιον, Πλούτ. 2. 180C.

διαλογιστέον, βῆμ. ἐπὶ τοῦ τοῦ διαλογίζεσθαι, Σωφ. Ῥφ. (Ῥημ. σ. 130).

διαλογιστικός, ἡ, ὅν, ὁ ἀνέκων ἡ κατέλληλος εἰς συζητήσιον ἡ διάλογον· ἡ διαλογιστική, ἡ δύναμις τοῦ διαλογίζεσθαι, Πλούτ. 2. 1004D.

διαλόγος, ὁ, (διαλέγομαι) συνομιλία, διάλογος, Πλάτ. Πρωτ. 335D, Σωφ. 263E· οἱ Σωκρατικοὶ δ. Ἀριστ. Ἀποστ. 61· τὰ ἐν τοῖς διαλόγοις, διαλεκτικὰ ἐπιχειρήματα, ὁ αὐτ. Ἀν. Ὑστ. 1. 12, 8.

διαλοιδορέομαι, ἀποθ., ὑβρίζω τινά μετὰ πολλῆς σφοδρότητος, τινι Πρὸς. 2. 121, 4· ἀπειλῆσας καὶ διαλοιδορηθεὶς Δημ. 542. 10· Τὸ ἐνεργ. μόνον παρὰ μεταγεν., ὡς παρὰ Λίβαν. 4. 587· — πύπασσε, διαλοιδορήσεις, εἰς, ἡ, Πρὸς. (Σειρᾶχ 27. 5).

διαλοῦσθαι, ὅν, ἐπιτεταται, ἀντὶ λοῦσθαι, Λιβάν. 4. 1071. — Ἐπίρρ. -ξωσι Πρὸς Βουλ. (Wessch. σ. 237)· — διαλοῦσθαι, ἀντὶ λοῦσθαι, ἐφ' ὅσον αὐτὸν 1072.

διαλύγισμα, λυγίσμα κατὰ διαφόρους διεσπασμένους, συστρέφω· δια-λύγισμα, τὸ, κάμψις, ἀμώτερος παρ' Ἰσοκρ.

διαλύομαι, σφίγγω βίᾳ πᾶσι, καταστρέφω ἐντελῶς, ἀφανίζω, Πρὸς. 9. 112· Ἐλλάδα δ. Εὐρ. Ὁρ. 1515· ἡμερὰς με δ. Ἀριστοτ. Περ. 59, κτλ. 2) ἐκπαύω μεγάλως, ἀγροίκω, δ. τινος τὰς κοτύλεις δ' αὐτ. Πλ. 436.

3) κτερίζω, διαφθείρω, τὸ νόμισμα ἡ αὐτ. Θεσμ. 348· καὶ ἐπὶ ποίησιν, δ' αὐτ. Περ. 1062.

II. οὐδεὶς τύπος ἐνεργ. ἀπαντᾷ, ἀλλὰ μετοχ. τοῦ πρῆμ. διαλελυμένος μετὰ παθ. σημασι., Πρὸς. 9. 112· ὁρ. διε-λυμένην Εὐρ. Ἰππ. 1350.

διαλύειν, προξενῶ μεγάλῃν, βαθεῖαν λύπην, διαλελυμένος Πλούτ. Πθ. 578C.

διαλύσις, εἰς, ἡ, (διαλύω) ἡ ἐλευθέρωσις τινος ἀπὸ τινος, χωρῆσις, διακρίσις, δ. τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος Πλάτ. Γοργ. 524B· δ. τοῦ σώματος, ἡ ἐξιστάω οὐδὲν εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, ὁ αὐτ. Φαίδων 88B· ἡ δ. τῆς γεφύρας, ἡ καταστρέφω αὐτῆς, Θουκ. 1. 137· ἐπὶ διαλύσειν στρατευμάτων, Σεν. Εὐρ. 6. 1, 3· ἡ διαλύσις συνόδου, συλλέγου, ἀνέθ. σύλλογος, Πλάτ. Νόμ. 758D· δ. ἀγορᾶς, ὁ καιρὸς καὶ ὅν ἐπὶ ἀνέργονται οἱ ἄνθρωποι καὶ ἐπὶ ἀνέργονται παύει ἡ ἀγορά, Πρὸς. 3. 104· τὴν δ. ἐποίησαντο, ἐτελείωσαν τὴν μάχην, Θουκ. 1. 51· χρεῶν δ., πληρωμὴ, ἀπάλειψις, Πλάτ. Νόμ. 654D, πρὸς. διαλύω 1. 7· δ. γάμου, διαλύω, Πλούτ. Σύλλ. 35, κτλ. — ἡ φθορὰ δ. οὐσίας Ἀριστ. Τοπ. 7. 3, 7· ἐντεῖθεν ἀπολ., διάλυσις, ἀνέθ. σύνθεσις, ὁ αὐτ. Οὐρ. 3. 6, 2, πρὸς. Πλάτ. Φιλ. 32A· διαρρηξίς, φιλίας, Ἀριστ. Πθ. Ν. 2. 1, 2, 9. 3, 5, πρὸς. Πλάτ. Νόμ. 632B.

2) εἰς, παύσις, κακῶν Εὐρ. Φοιν. 435·

πολέμου Θουκ. 4. 19, Ἰσοκρ. 126D· ἀπολ., παύσις τῶν ἐχθροπρα-
τείων, συνθήκη εἰρήνης, Ἀριστ. Πολ. 4. 14. 3· οὕτως ἐν τῷ πληθ.,
ἡ εἰρήνη δὲ καὶ πρὸς ἐμὲ αὐτῶν γίγνεσθαι τὰς διαλύσεις
Δημ. 553. 20, πρὸς. Φοινικὴ Δύλ. 1.

διαλύσις-φιλίας, ὅν, ὁ διαλύει τὴν φιλίαν, ἀγάπην, Ἀνθ. Π. 5, 21.

διαλύειν, βῆμ. ἐπὶ, πρίπει τις νὰ διαλύσῃ, φιλίαν Ἀριστ. Πθ. Ν. 9. 3, 3.

διαλύτης, ὅν, ὁ διαλύει, τῆς ἐταιρείας Θουκ. 3. 82. Οὐχὶ διαλύτης, ὡς ἐπὶ λύτης, καταλύτης, προλύτης, κλπ. Πρὸς. Κόντου Γλωσσ. Παρατρ. σ. 430-435.

διαλυτικός, ἡ, ὅν, ἐπιτεταται πρὸς διαλύειν, τινος Πλάτ. Πολιτ. 281A, Τιμ. 60B· χαλαρωτικός, νότοι Ἰππ. Ἀφ. 1247. — Ἐπίρρ. -ξωσι, Ἀριστ. Τοπ. 7. 3, 7.

διαλύτως, ὅν, διαλελυμένος, χαλαρωμένος, Πλούτ. 2. 136B· ἀλλὰ, II. διαλύτως, ἡ, ὅν, ὁ δυνάμενος νὰ διαλυθῇ, ἐπι-
τεταται διαλύσειν, Πλάτ. Φαίδων 80B, Τιμ. 57B.

διαλυτρώσις, εἰς, ἡ, ἀμοιβαία ἀπολύτρωσις, Πολύβ. 6. 58. 11.

διαλύω, μέλλ. -λύσω, κτλ. (ἴδε λύω)· — λύω τὸ ἐν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, διαχωρίζω, Αἰ. δίστατο, διαπλέκων καὶ διαλύων, συμπλέκων καὶ ἀναλύων, Πρὸς. 4. 67· δ. τοὺς ἀγωνιζομένους ἡ αὐτ. 8. 11· δ. τὸν σύλλογον, τὴν συνουσίαν, τὴν συνήγυριν, κτλ., ὁ αὐτ. 7. 10, 4, Θουκ. 2. 12, Πλάτ. Αὐστ. 223B, κτλ., τὴν σκηπὴν εἰς κοίτην δ., διαλύω τὴν συναναστροφὴν καὶ ἀπερρωμαί
εἰς τὴν κλινὴν, Σεν. Εὐρ. 2. 3. 1· δ. τὴν στρατίαν, τὸ ναυτι-
κὸν Θουκ., κτλ., καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλάτ. Γοργ. 457C.

— Παθ., ἐπὶ συνελεύσει, διαλύω, Πρὸς. 1. 128, κτλ., ἐκ τοῦ συλ-
λόγου δ' αὐτ. 3. 73, πρὸς. 5. 113· οὕτως ἐν τῷ μέσ. μέλλ., Θουκ. 2. 12· ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀπολύω, Σεν. Εὐρ. 8. 7, 20. 2) δια-
λύω τὴν εἰς τὰ ἐξ ὧν συγκροτεῖται στοιχεῖα, ἀναλύω, καταστρέφω, δ. καὶ
ἀπολύω Πλάτ. Πολ. 609A, κτλ., ἐξ ἐνός ἐς πολλὰ δ. ὁ αὐτ. Πθ. 681· οὕτως, δ. πολιτείας, ἀρχὴν, κτλ., δ' αὐτ. Νόμ. 945C,
κτλ., τὰς οἰκήσεις Πολύβ. 4. 65. 4· — ἐπὶ τοῦ ἡλίου, τήκω τι πε-
πηγμένον, Σεν. Εὐρ. 5. 2· — Παθ., ἐξ ὧν συγκροτεῖται καὶ εἰς δ' δια-
λύεται Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 8, 12, καὶ συγχάνει, 3)

καταστρέφω τὴν φιλίαν, θέτω τέρας εἰς αὐτήν, Αἰ. δίστατο, δ. σπονδὰς Θουκ. 5. 1· ἐμολογίας Ἰσοκρ. 77C· φιλίαν Ἀριστ. Πθ. Ν. 8. 5, 1· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, διαλύσασθαι ξεινίην Πρὸς. 4. 154· ἀπολ., διασπῶ, διαλύω φιλίαν, Ἀριστ. Πθ. Ν. 8. 13, 5 κτλ.

4) θέτω τέρας εἰς ἑχθρὰν ἡ ἐχθροπραξία, ἐχθραν, πόλεμον
Θουκ. 4. 19, 8. 46· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, δ. ἐχθρας Ἰσακ. 64. 25· διαφορὰς Ἰσοκρ. 266D· πολέμους δ' αὐτ. 761, πρὸς. Δημ. 44. 10· κατὰ παθ. ὑπερσ. (μετὰ μέσ. σημ.), διελέλυσε τὸν πό-
λεμον Ἰσοκρ. 301C· ἐντεῦθεν, 6) μετ' αἰ. πρῶτ., δια-
λύω, συμφιλῶ, πρὸς ἐμὲ δ' αὐτὸν διαλύειν γέλοιον Δημ. 555. 1, πρὸς. 1032. 8· δ. τινά ἐκ διαφορᾶς Πολύβ. 1. 87, 4·
οὐ γὰρ ἦν δ' διαλύων Θουκ. 3. 83· μέσ. ἀπολ., διαλύ-
τομαι, συμφιλῶμαι, παύω ἔριν, Σεν. Εὐρ. 7. 4, 25, κτλ., πρὸς
τινα Αἰσχίν. 10. 4· περὶ τινος Αὐστ. 100. 43· οὕτως ἐν τῷ
μέσ. μέλλ., ἔπως.. μὴ διαλύσει Δημ. 583. 23 5) καθύ-
λου, θέτω τέρας εἰς τι, καταπαύω, καταστρέφω, διαβολὴν Θουκ. 1. 131· πάσας αὐτοῦ διαλύω τὰς ἀπολογίας Δημ. 831. 24,
πρὸς. 991. 20· τὸν φόβον τῶν Ἑλλήνων δ. Πλάτ. Μένεξ. 241B· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἐγκλίπτω δ. Θουκ. 1. 140,
πρὸς. 145, Ἰσοκρ. 228D, 278B, 313C· δ. ἡ ἐψηφίσασθε, νὰ ἀνα-
ρῆσθε τὴν ἀπόφασίν σας, Αὐστ. 64. 25· διαλύεσθαι τὰ πρὸς ἄλ-
λῆλους, διεσπῶ ἀμοιβαίως ἀνέως, Ἰσοκρ. 48D, πρὸς. Αἰσχίν. 10. 4.

6) λύω δυσκόλιν, Πλάτ. Σωφ. 252D· τὴν ἀπορίαν
Ἀριστ. Μεταφ. 10. 6, 5, κτλ. 7) δ. τιμὰς, πληρώνω ἑλπὴν
τὴν ἀξίαν, τὴν τιμὴν, Δημ. 846, ἐν εἰλ.· πληρώνω, ἀπολείπω, τὴν
δαπάνην Πρὸς. 5. 30· χρήματα Δημ. 460. 19· τὰ συμβόλαια
Ἀριστ. Πολ. 3. 3, 2· χρεῶς, χρεά, Πλούτ. 32. 13, 4, κτλ.,
πάντα διελέλυτο Δημ. 836. 14· οὕτως Αἰ. diluere, Κικ. Οἰκ. 1. 33· ὡσαύτως μετ' αἰ. πρῶτ., δ. τὸν ναυκλήρον, ἐκατοντῶ
αὐτὸν, δηλ. τὸν πληρώνω, Δημ. 1192. 24, πρὸς. 919. 11, 959, ἐν εἰλ.,
— κατὰ μέσ. ἡ παθ., διατάσσει νὰ πληρωθῶσι χρήτῃ, Ἀρρ. Ἀν. 7. 10·
ἀλλ' ὡσαύτως, πληρώνομαι, κάμνω νὰ με πληρωθῶσι, Δίων Χρυσ. σ. 214.

II. χαλαρώνω, ἐλαττωθῶ, τὸ σώμα Ἰππ. Ἀφ. 1247· καθι-
στῶ τινα ἐνδοτικόν, εὐάγωνον, Αἰ. gelare, Ἀριστοτ. Περ. 85.
— Παθ., δ. καὶ ἀδυνατεῖν Ἀριστ. Ἰστ. 2. 7. 5. 1· ἀνάπλωσις δια-
λελυμένος, ἐκπλοῦς ἀνευ τάξεως, Πολύβ. 10. 2, 6· διαλελυμένη
λέξις, χαλαρὸν ὕψος, Διον. Ἀλ. π. Αὐστ. 9. 2) ἀπολ., χαλα-
ρώνω, λύω, Θεοφρ. 24. 32. Πρὸς. Κόντου Γλωσσ. Παρατρ. σ. 442
καὶ 417.

δι-αλφειάω, πληρῶ ἐντελῶς με ἄλλων ἐκ κρήνης, Ἀριστοτ. Νεφ. 669.

διαλυθόμαι, ἀποθ., ἐπιτεταται. τοῦ λυθῆναι, Πολύβ. 11. 4, 1, κτλ., — μετοχ. παθ. πρῆμ. μετὰ παθ. σημασι., Πλούτ. Καλ. 68, κτλ.

διαμαγεύω, θίλω διὰ μαγικῶν μέσων ἡ τεχνασμάτων, Λουκ. Ἰεροσ. 41.

δε-αμαθύω, κατασυντρίβω εἰς κόνιν, ἐντελῶς καταστρέφω, πόλιν διημάθουνεν Αἰσχύλ. Ἀγ. 824· κύνας διημάθουνον ἀνδρὰ δεσποτὴν (ἐνν. τὸν Ἀταλάναν) ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 239.

διαμαλάξω, εὐς, ἢ, μαλάξω, μαλάκυνω, Γαλλν. 13.116. διαμαλάττω, ἐπιτεταμ. τοῦ μαλάττω, Λουκ. Πρωμ. 13.—Μισ., Ἰπκ. 679.

διαμανθάνω, μανθάνω ἱερῶν, ἐρωτῶν, Φιλόστρ. 20. διαμαντεύομαι, ἀποθ., ὁρίζω διὰ χρησμοῦ, τι Πλάτ. Νόμ. 696Α· ἐνέργω μαντείας, ὁ αὐτ. Σισύρ. 387Ε· ὅρνοις ἢ ἐπ' ὅρνοις Πλούτ. Τ. Γράρχ. 17, κτλ. II. συμβουλευομαι ἢ ἐρωτῶ μαντεῖαν, λαμβάνω χρησμόν, περὶ τινος Διον. Ἀλ. 3. 69, Πλούτ. 2. 302D.

δι-αμαξός, ον, δι' αμαξάν χρησίμος ἢ κατάλληλος, Ἐπιγρ. Κρητ., ἐδός δ., ἀμαξιδὸς ἡδός, Ἐπιγρ. Κρητ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 1554 116.

δι-αμαρτάνω, μέλλ. -αμαρτηθῆσθαι (Δημ. 388.15)—ἐπιτεταμένον τοῦ ἀμαρτάνω, ἐντελῶς ἀποτυγχάνω, ἐντελῶς παραπλανῶμαι ἀπὸ .., τῆς ὁδοῦ Θουκ. 1.106· τοῦ πράγματος Δημ. 576, ἐν τελλ., 1228. 10· τοῦ ἐταίρου Πλάτ. Φαίδρ. 237D· τῆς ὁρθοτάτης πολιτείας Ἀριστ. Πολ. 4. 8, 1. 2) ἀποτυγχάνω ἐντελῶς, δὲν ἐπιτυγχάνω νὰ λάβω ἢ ἀποκτήσω, τινός Θουκ. 2. 78· τῶν ἐλπίδων Ἰσοκρ. 60Α· τοῦ ἀγῶνος Ἰσατ. 81. 26· τῆς εἰρήνης Δημ. 235. 29· οὖσιν χρηστοῖσιν οὐ δ., δὲν ἀποτυγχάνω εὖ καλῶν πραγμάτων, ὁ αὐτ. 388. 15. 3) ἀπολ., ἀποτυγχάνω ἐντελῶς ἀντιθ. τυγχάνω, Πλάτ. Θεαιτ. 178Α· Μάχιον Ἐπιστ. 1. 6· γνώμη, ὡς πρὸς τὴν γνώμην ἢ κρίσιν, Δημ. 716. 3., 734. 22· οἱ τοῖς ὅλοις Ἀριστ. Πῶ. Ν. 1. 8, 7· ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτοῦ 8.13, 9· περὶ τι ὁ αὐτ. Οἰκ. 2. 1.—Παθ., τὰ πολλὰ .. διημαρτημένα, ἐντελεῖς ἀποτυχία, Πλάτ. Νόμ. 693B.—καὶ ἐπὶ πρρ. διημαρτημένους Πλάτ. Ἀλ. 2. 608 (Migne), Πολυδ. 5., 205.

διαμαρτημα, τό, μέγα σφάλμα, Ἀριστ. Ποιητ. 25.25 (δι' ἀμ.-ς) διαμαρτητέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ διαμαρτάνω, Ἀγαθίας σ. 20. 1 (Bonn.).

διαμαρτία, ἡ, παντελὲς σφάλμα, τέλειον σφάλμα, Πλούτ. Φαβ. 6· δ. τῶν ἡμερῶν, ἐσφαλμένος ὑπολογισμὸς τῶν ἡμερῶν, Θουκ. 4. 89. 2) μέγα, γονέρον σφάλμα, Πλούτ. 2. 153B, κτλ.

II. ἀποτυχία ἐν τῇ κτίσει τινός, ἀποτυχία ἐν τινι, τινός Λουκ. Θυσ. 1· δ. ἐρωτικῇ Φιλόστρ. 16.

διαμαρτυρέω, ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, μεταχειρίζομαι διαμαρτυρίαν (ὁ ἴδε), Δημ. 1088, ἐν τέλ. 2) μετ' ἀπαρ., βεβαιῶ διὰ διαμαρτυρίας, δι. .., δ. μὴ ἐπιδικῶν τὴν δίκην εἶναι Ἰσατ. 38. 11, πρβλ. Δημ. 1095. 1.—Παθ., ἀμρ. διαμαρτυρήθη, ἰδενικῶς ἐν διαμαρτυρίᾳ εἶτι ἔχει οὕτω καὶ οὕτω τὸ πρῆγμα, Λυσ. 167. 40, Ἰσατ. 42.17· τὰ διαμαρτυρηθέντα Ἰσοκρ. 374B.

3) ὁ ἰώσηπ. 1. Α. 9. 8, 3, ἔχει τὸ μέσ. ἐπὶ τῆς ἑνοίας, φέρω μαρτυρίαν ἐναντίον τινός πράγματος, τι.

διαμαρτυρητέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ διαμαρτυρεσθαι, Θ. Στουδ. σ. 1188 (Migne).

διαμαρτυρία, ἡ, ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, «ἐνστάσις», ἐνίστα φερομένη κατὰ τὴν ἀνέκρισιν, ὥπως ἐμποδίσῃ τὴν ὑπόθεσιν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐλθῇ εἰς τὸ δικαστήριον, Δημ. 1097. 20, κτλ. 1) ἐν πάσῃ εἰκῇ ὁ κατηγορούμενος ἡδύνατο νὰ φέρῃ ἐνστάσιν, ἥτοι διαμαρτυρίαν, τὴν δίκην μὴ εἰσαγωγίμω εἶναι, καὶ τότε ἡ εἰκὴ ἀνελθῆται, ὡς οὐ πρῶτον τὸ προκαταρκτικὸν τοῦτο ζήτημα ἔλθει, πρβλ. Ἰσοκρ. 373C· ἐνίστα ὅμως ὁ κατηγορὸς εἰσφέρει διαμαρτυρίαν, ὥπως προλάβῃ τὴν κατηγορούμενον, ἴδε Λυσ. 167. 38 καὶ. 2) ἐν διαδικασίᾳ κληρῶν (ἴδε διαδικασία), πᾶς ἔχων ἀδείκνυσι ἐπὶ τινος περιουσίας οἱ ἀγγιστὰν πρὸς τὴν ἀποθανόντα (καὶ ἐπιμένοντες δικαιοῦμεν νὰ καταλάβῃ αὐτὴν δι' ἀπλῆς σημειώσεως ἐν τοῖς βιβλίοις) ἡδύνατο νὰ σταματήσῃ τὴν διαδικασίαν διὰ διαμ. μὴ ἐπιδικῶν τὸν κληρὸν εἶναι, καὶ οὕτω νὰ ἐκασφαλίσῃ τὴν ἐκδίκασιν ἐκς αὐτοῦ ἀδείκνυσι πρὶν οἱ ἀντιδικοὶ ἢ διάδικοι (οἱ ἀμειψοῦνται) ἀκούσθωσιν. Ἡ διαμαρτυρία ἔπρεπε νὰ ὑποστηρίξηται διὰ τῆς μαρτυρίας τούτῳ ἑνὸς μάρτυρος (ὁπλὴν καὶ τὸ ὄνομα) ἡδύνατο δὲ νὰ ἐγερῇ κατ' αὐτῆς δίκην ψευδομαρτυρίων ἐναντίον τοῦ μάρτυρος, καὶ ἡ καταδίωξις αὕτη ἐκαλεῖτο ἐπιοκλήπτεσθαι, ἐπι-οκλήψας (ἴδε ἐν λέξ.), Ἰσατ. 38.13.—ἴδε Ἀρπ. ἐν λ.

διαμαρτυρόμαι [δ], ἐπικαλοῦμαι θεοῦ καὶ ἀνθρώπων μαρτυρίαν, ἰδίως ἐν περιπτώσει ψευδομαρτίας ἢ ἀδικήματος, Λατ. obtestari, Δημ. 232. 28., 275. 17, κτλ.· δ. μὴ ... μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. 899. 5· δ. ὅπως μὴ .. μετὰ μέλλ. ὁ αὐτ. 1047. 24.—δ. τινι μὴ ποιεῖν, διαμαρτυρόμαι, ἐγείρω ἐνστάσιν ἐναντίον τῆς πράξεως, ἣν μέλλει ποιῆσαι, Αἰσχίν. 40. 9, καὶ συγγόν παρὰ Πλούτ. 2) καλέω, ἐπιμαρτυροῦμαι, σθεαρῶς διαμαρτυρῶ, Πλάτ. Φαίδρ. 101Δ, κτλ. 3) ἀπολ., ζητῶ ἐπιμένοντες παρ' εἰνός, ἐξορκίζω, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 9. Πρβλ. Κόντ. Γ' αὐστ. Παρτηρ. σ. 468.

διαμαρτύρομαι, ἀποθ., μασθί τι ἐνιστῶ, καταμαστῶ, Ἀριστ. Ἰ. 2. 9. 6. 1. Ἀπολλορ. Κρητ. 1· δ. τὴν γλῶτταν, ἀντὶ ἐνδασκίν, Ἀλκίφρων 3. 57.—ὡς παθ., μασθῶμαι, καταμασθῶμαι, Ἀριστ. Προβλ. 8. 6. II. μεταρ., προβάλλω μικρὰ δόθη ἢ σφάλματά τινος, ἐπικρίνω, Λατ. arguere, τι Φιλόστρ. 483.

διαμασάμα, τό, τὸ μασώμενον, Δισκ. 1.125.

διαμασῆσαι, εὐς, ἢ, ἡ καταμάσσειν, Νεμίσ. Φυσ. Ἀνθρ. 238, 258.

διαμασῆτος, ἡ, ὄν, δυνάμενος νὰ μασθῇ, Ἰπκ. 517.

διαμασῶ, Ἀττ. -τω, μέλλ. -μᾶσθαι—ζυμῶναι ἐντελῶς, καταζυμῶναι, μαζίσκας διαμεμαγμένους Ἀριστοφ. Ἰπκ. 1105, μεταρ. λόγον δ. ὁ αὐτ. Ὀρν. 463.

διαμαστίγῳ, αὐστηρῶς μαστιγῶν, Πλάτ. Γοργ. 624E.

διαμαστιγώσις, εὐς, ἡ, αὐστηρὰ μαστίγωσις, ἰδίως τῶν παιδῶν τῶν Σπαρτιατῶν, Πλούτ. 2. 239D, πρβλ. Πανσ. 3. 10, 10.

διαμαστιγῶ, αὐστηρῶς μαστιγῶν, ἄνω, τῷ λόγῳ Εὐσ. ἐν βίῳ Κίωστ. σ. 340.

διαμαστροπεύω, μεσιτεύω πρὸς ἀτιμίαν, προαγορεύω, δ. τὴν ἡγεμονίαν γάμοις, πωλῶ τὸ κράτος ἀντὶ γάμων, Πλούτ. Καίο. 14.

διαμασχαλίζω, θέτω τι ὑπὸ τὴν μασχάλην, τι Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 249.

διαμασχίω, = διαμάχομαι, πρὸς τι ἰώσηπ. 1. Ἀρχ. 6.9.4.

διαμάχη, ἡ, τὸ μάχεσθαι ἐναντίον, πρὸς τι Πλάτ. Νόμ. 633D, Πλούτ. 2. 74C, κτλ.

διαμαχῆτεον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ διαμάχεσθαι, Πλάτ. Σοφ. 241D (διὰ φ. γραμ. διαμαχετέον), ὁ αὐτ. Πολ. 380B.

διαμάχομαι [μα], μέλλ. -μαχέσσομαι Ἡρόδ. (ἴδε μάχομαι), ἀποθ., μάχομαι ἢ ἀγωνίζομαι πρὸς τινα, καλῶς ἐναντίον τινός, τινὶ ἢ πρὸς τινα Ἡρόδ. 4. 11, Πλάτ. Νόμ. 833D, κτλ.· πρὸς τι Δημ. 217. 2· περὶ τινος Πλάτ. Μένωνι 86C, κτλ.· ὑπὲρ τινος ὁ αὐτ. Σοφ. 207B· δ. περὶ τούτου, ὡς .. ἢ ἔπως .., Λυσ. 100. 39, κτλ.· δ. μὴ μεταγνῶναι ὑμᾶς, ἰσχυρῶς ἀντισταμὶ ἐναντίον μεταβολῆς τῆς γνώμης σας, Θουκ. 3. 40· δ. τὸ μὴ θανεῖν Εὐρ. Ἀλκ. 694. 2) μέχρι τέλους πολέμῳ, ἀγωνίζομαι ἀνεκδοτῶς καὶ ἐπιμένον, Λατ. persequere, Ἀριστοφ. Ἰπκ. 330, κτλ.· μεταχειρίζομαι πανερῶν βίαν, Πλάτ. Πολιτ. 345A. 3) μεγάλας προσπάθειας καταβάλλω, ὅπως .. ὁ αὐτ. Πρωτ. 325C· ἔπως μὴ .. ὁ αὐτ. Γοργ. 502B. 4) ἐν οὐκείῃ, διαχυρίζομαι δι. .., μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ., ὁ αὐτ. Θεαιτ. 158D· ἀλλὰ συνήθως μετ' ὀρνίσ. 1) τὴ μὴ εἶναι Θουκ. 3. 42· δ. ὅτι οὐκ ἀπόλλυται Πλάτ. Φαίδρ. 108C· ὡς οὐ .., ὁ αὐτ. Παρμ. 127B, κτλ.—ὡσαύτως, δ. τι, ὑποστηρίζω ἐπιμένον ζήτημά τι, ὁ αὐτ. Σοφ. 241D.

δι-αμάω, μέλλ. -ήσω, κῆπιον διὰ μέσου, διασχίζω, χιτῶνα Ἰλ. Γ. 359· λευκὴν παρηγῖδα Εὐρ. Ἰλ. 1023· διὰ λαοῖν ἀμῆσαι Ἀπολλ. Ρήδ. Δ. 374.—σκαλίζω, διασκάπτω, δακτύλοισι δ. χθόνα Εὐρ. Βάκχ. 709, ἐνθα ἴδε Ἑλμαλ.· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, διαμάσθαι τὸν κάχληκα Θουκ. 4. 26· τὴν χιτῶνα Πολύδ. 3. 55, 6.

διαμεθίημι, ἐγκαταλείπω, ἀφίω, μόχθον Εὐρ. Βάκχ. 627· παραχωρῶ, ἀφίω, τινὶ τι ὁ αὐτ. Ἰλ. 978.

δι-αμέιβω, μέλλ. -ψω, ἀνταλλάσσω, τι πρὸς τι, πρῶτῳ τι ἀντὶ ἐτέρου, Πλάτ. Πολιτ. 289E· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, διαμείβεσθαι τί τινος ἢ ἀντὶ τινος Σόλων 13. 2. Πλάτ. Νόμ. 913B (ἐνθα προστίθεται καὶ ὅτι τοῦ προσηκού, πρὸς ἃν ἀνταλλάσσει τις)· —διαμείψαι Ἀσίαν Εὐρώπης, νὰ ἀνταλλάξῃ τὴν Ἀσίαν ἀντὶ τῆς Εὐρώπης, δηλ. νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἀσίαν, Εὐρ. Ἰ. Τ. 398.

2) δ. ὁδόν, τελειώνω ταξίδιον, Αἰσχύλ. Οἰβ. 331· οὕτως ἐν τῇ μέσ.· ὁληχρῆς τέρμα κελεύθου διαμείψαμενος ὁ αὐτ. Πρ. 283· ἀλλ' ἐν τῇ μέσ. ὡσαύτως, διερχομαι διὰ μέσου, πολλὰ φύλα ὁ αὐτ. Ἰκτ. 543· πόντου πεδίον ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 150. 3) ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ἀπολ., μεταβάλλω, μετατρέπω, ἀλλοίω, Ἡρόδ. 9. 119.

4) ἀγορὰς ἀπαποντίους δ., ἐμπορεύομαι εἰς εἶναις ἀγοράς, Διον. Ἀλ. 5. 66· ἀναμείβω, Δίων Κ. 56, 6.

διαμειδίω, χαμογεῶ, Πλάτ. Τιμ. 21C, πρβλ. Wyttenb. Πλούτ. 2. 152C.

δι-άμεπτεις, ον, μεταλασθήμενος, εὐμετάδελτος, δσσετος, Σαπφώ 17.

διαμερῆκευσομαι, ἀποθ., ἐμειλλῶμαι μετριοφῶς, ἀλαζονικῶς, πρὸς τινα, τινὶ Πλούτ. Συγκρ. Δημ. καὶ Κιν. 2.

δι-άμεψις, εὐς, ἢ, ἀνταλλαγὴ αἰχμαλώτων, Πλούτ. Φαβ. 7· ὅπλων, ὁ αὐτ. Πύρρ. 17.

διαμελάνω, ναιθεστῶ τι ἐντελῶς μέλαν, Πλούτ. Φλημιν. 4.

II. ἀμετέος, εἶναι ἢ γίνεσθαι τοιοῦτος, ὁ αὐτ. 2. 921F.

διαμελεῖσθαι, ἐπὶ πρρ., μελετᾶν, κατὰ μέλη, «νοηματικῶς», τοῦς δὲ διαμελεῖσθαι τοιῶν [α] ἐν ἄρσει Ὀδ. Ἰ. 291, Σ. 339· ἢ κατὰ διάστασιν γραφῇ διὰ μελεῖσθαι ἐγγίνετο ἔξη ἀποδεκτῇ.

διαμελετάω, ἐπιμελῶς ἀσχοῦμαι, γυμνάζομαι, Πλάτ. Παρμ. 126C, Νόμ. 830B.

διαμελίζομαι, μελ., διαγωνίζομαι εἰς τὸ σῶσθαι, Πλούτ. 2. 973E.

διαμελίζω, κατακῆπτω εἰς μέλη, Διόδ. 3. 65.—διαμελίσματος, ὁ, Πλούτ. 2. 355B.

διαμελλήσεις, εὐς, ἢ, τὸ νὰ μέλλῃ τις νὰ πράξῃ τι, βροῦτης, πολλῇ δ. φυλακῆς, μακροχρόνιος ἀναστροφή, πρὸς φυλακτικῶν μετρώων, Θουκ. 5. 99· ἐν Γ' αὐστ. καὶ διαμελλήσας, διαμελλῶ, μέλλ. -μελλήσω, πάντως μέλλω νὰ πράξω τι· ἐντελῶς, ἐπιβεβῶν, ἀναβάλλω, Θουκ. 1. 71, 142.

διαμεμερισμένως. ἐπίρρ. παθ. μετοχ. τοῦ διαμερίζω, κατὰ μέρος, Δ. Β. 787.

διαμεμερισμένοι, ἀποθ., μεγάλως μέμφομαι, σφοδρῶς φέγω, τι θοοὺς, Η. 89· τινὰ τινος, τινὰ διὰ τι πρᾶγμα, Ἰσοκ. 26Α· τινὰ ἐπὶ τινὶ Δίων Κ. 46. 51· τινὰ ὅτι... Ἀριστ. Ζ. Μ. 3. 2, 10.

διαμενῶ, μέλλ. -μενῶ· πρkm. -μεμένηχα· μένω διαρκῶς, τινὶ ἴππ. 1248E, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 7· ἐπιμένω, ἐν τινὶ Πλάτ. Πρωτ. 344B· ἐπὶ τινὶ Ξεν. Ἀπολ. 30· δ. ἐν ἑαυτῷ, ἐπιμένει εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ, Πολύβ. 10. 40, 6· ἀπολ., ἐπὶ τὴν θέσιν μου, ρένω σταθεράς, Δημ. 44. 10., 583, 27· διατηροῦμαι, ἐξακολουθῶ νὰ ὑπάρχω, νὰ ζῶ, Ἐπίχ. 146 A· ὑπομένω, εἶμαι ἰσχυρός, Ἰσοκρ. 169D· ἐπὶ μορφῆς, χρώματος, κτλ., ταῦτόν δ., ἐξακολουθῶ ὡς ὁ αὐτός, εἶμαι διαρκής, Ἀλέξ. Βρεττ. 2· χρώμα διαμένον Νικόλ. Ἀδελ. 1. 28, πρβλ. Ἀντιφ. Ἀδελ. 60· μετὰ μετοχ., δ. λέγων Δημ. 107. 21· δ. ἔμοιροι ὄντες Ἀριστ. Πθ. Ν. 8. 8, 5.

διαμερίζω, διαμοιράζω, διανέμω, Πλάτ. Φιλ. 15E· τοὺς πό- νους εἰς ἅπαν τὸ σῶμα Ἀριστ. Προβλ. 5. 40. II. διαρῶ, χωρίζω, ἀποχωρίζω, Μεγανό. Ἀδελ. 491· Μίσ., μοιράζομαι μετ' ἄλλων, Βύαγγ. κ. Ματθ. κ', 35, κτλ.

διαμερισμός, ὁ, διαίρεσις, Διδό. 11, 47, Ἑβδ., Ἰώσηφ. Ι. Α. 10. 11, 7. II. διαίρεσις, διαφωνία, ἀσυμφωνία, Εὐαγγ. κ. Λουκ. 16', 51.

διαμεριστής, οὗ, ὁ, διανέμων, διαρῶν, Ἰλυσσ.

διαμεσουλαθῶ, μεσουλαθῶ μεταξύ, παρεμπιπτο, Βυζ.

διάμεσος, ον, ὁ ἐν τῷ μέσῳ μεταξύ, τὸ δ., τὸ ἐν τῷ μεταξύ μέρος, Δίων Κ. 46. 35· εἰ δ., ἡ μεσαία τάξις, Ἠσὺχ. σοὶ μέσοι τῶν πλουσίων καὶ πενήτων.

διάμεστος, ον, ἐντελὴς, πλήρης, Ἀντιφ. Ἀδελ. 14· δ. εἰς τὸ ἥμισυ, ἀκριβῶς κατὰ τὸ ἥμισυ γεμάτος, Ἀριστ. Προβλ. 19. 50.

διαμεστόω, γεμίζω ἐντελῶς, Ἀριστ. Προβλ. 25. 8, 6.

διαμετρέω, μετρῶ διὰ μέσου, ἐντελῶς· μετρῶ καὶ ἀποχωρίζω, γάρων δ., μετρῶ τὸν διὰ τὴν μονομαχίαν τόπον, Ἰλ. Γ. 315· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ, Πολύβ. 6. 41, 3· ἡμέρα διαμετρημένη, ὁ διὰ τῆς κλεψύδρας μεμετρημένος χρόνος, Δημ. 378. 8, Διοχίν. 82. 12.

2) μετρῶν διαρῶ εἰς μέρος, διανέμω, μεδίζοντες δ. τισὶ τῆς καθοστηρικίας τιμῆς Δημ. 918. 24· οὐδὲν δ. τοῖς στρα- τιώταις, δὲν χορηγῶ σιτηρεσίον, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 40, πρβλ. 41· Μίσ., ἔχουσι μετρίσει εἰς ἐμέ, λαμβάνω ὡς μερίδιον, Χρησμ. παρ' Ἠροδ. 1. 66, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 9, Δημ. 918. 8· ἄλλ· ὁ Κόλλ. ἔχει τὸ μέσ., μετ' ἐνεργ. σημασίας, Ἀπόλλ. 54, Ἀρτεμ. 36.

II. ἀρετ., = ἐκ διαμέτρου ἀντικεισθῆαι, εἶμαι ἐκ διαμέτρου ἀντιθετός, τινὶ Μανέθων 4. 74.

διαμετρήσις, εως, ἡ, ἡ μέτρησις, καταμέτρησις, Πλούτ. 2. 785C, LXX.

διαμετρητός, ἡ, ὅν, ὁ μετρηθεὶς καὶ χωρισθεὶς, δ. ἐνὶ χώρῳ Ἰλ. Γ. 344.

διαμετρητής, ἡ, ὅν, ἀνήκων εἰς τὴν διάμετρον ἢ διαγώνιον, Θεολ. Ἀρ. 3 καὶ 69.

διάμετρον, τό, μεμετρημένη ἐπιχορήγησις, στρατιώτου σιτηρέ- σιον, Πλούτ. Δημητρ. 40.

διάμετρος (ἐνν. γραμμὴ), ἡ, ἡ διάμετρος ἢ διαγώνιος παρα- ληλογράμμου, Πλάτ. Μένων, 85B κ. ἄλλ· κατὰ δ. ἐκτείνεσθαι, διὰ διαμέτρου ἐκτείνω, ὁ αὐτ. Τιμ. 54E· οὕτως, ἢ κατὰ διάμε-τρον σφύλλει· Ἀριστ. Πθ. Ν. 5. 5, 8· τὰ κατὰ δ. ὁ αὐτ. Οὐρ. 1. 8, 11· κείσθαι κατὰ δ. ὁ αὐτ. Μετρωρ. 2. 6, 5 κ. ἄλλ· κατὰ διάμετρον κινεῖσθαι, ἐπὶ τετραπλόῳ, ἅτινα κινῶσι τοὺς πῆδας αὐτῶν σταυροειδῶς, ὅσον οἱ ἵπποι τριποδίζοντες (ἀντλ., κατὰ πλευρὰν κινεῖσθαι, ἔκταν οἱ κατὰ τὴν αὐτὴν πλευρὰν πῆδες κινῶ-ται ὁμοῦ), Ἀριστ. π. Ζ. παρ. 1. 5., 14, 4, πρβλ. Πλούτ. 2. 43A· ἐκ διαμέτρου ἀντικεισθῆαι Λουκ. Κατάπλ. 14. 2) διάμετρος κύκλου, Ἀριστ. Οὐρ. 1. 4, 3 κ. ἄλλ· ὁ ἄξων σφαίρας, ὁ αὐτ. π. Ζῶων Κιν. 3, 4, κτλ. II. κανὼν πρὸς διαγραφὴν τῆς διαμέ-τρον, Ἀριστοφ. Βατρ. 801.

διαμετρήσιος, = μετρήσιος, Ἐπιγράμμ. Ὀμ. 4. 12.

διαμετρήσιος, (μετρήσιος) = διαμετρήσιος II, Πρόκλ. παραφρ. Πτολ. 178.

διαμετρήσιος, σφῆρας, πεικνύω, Στράβων 528· ἐντεῦθεν οὐσιασ- -νους, ἢ, Βυζ· καὶ διαμετρήσιος, τῷ, Γ. Παχυμ. ε. Β', σ. 54. 3 (Βδον.).

διαμετρήσιος, ἀναλίσκω τὰ σχέλη τινός, συγγίνομαι, Λατ. femora diducere, hinc, Ἀριστοφ. Ὀρν. 689· διαμετρήσιος, δ. femo- rum diducit, Πλούτ. 2. 653E· διαμετρήσιον, τό, prelium impu- dicitiae, ἡ ἀμοιβὴ διὰ τὴν πρᾶξιν, Σὺλλ. Ἐπιγρ. 7789.

διαμετρησάομαι, ἀποθ., ἀναμασθῶ τὴν τροφὴν, ἀναμασθῶ, ἐπα- ναλαβήσθαι, δ. τὸ ῥήματα Ἰω. Χρυσ.

διαμετρήσιος, κυλίων τυλίσσει καὶ σχηματίζω σφαῖραν, Ἦμιον Δύτομ. σ. 252, 255, 260.

διαμετρήσιος, ἀποθ., ἐρευνῶ, κατορθώνω, ἐπινοῶ, δ. ὅπως... Ἀριστοφ. Ἰππ. 917· μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ... Πλάτ. Συμπ. 179D.

διαμετρήσιος, ῥημ. ἐπὶ τοῦ διαμετρήσθαι, Πλούτ. 2. 131D.

διαμετρήσιος, ἡ -ῶ, ἀναμηνύω, Πλούτ. 2. 1132D.

διαμετρήσιος, μικρολόγως φέρομαι, πρὸς τινα Πλούτ. Σόλ. 30.

δι-ἀμειλλάομαι, ἀποθ. μετὰ μέσ. μέλλ. καὶ ἀορ. παθ., ἐνθέρμω- αἰλλῶμαι, ἀγωνίζομαι προθύμως, ἔδεκα πρὸς δέκα Πλάτ. Νόμ. 833E· τινὶ, πρὸς τινα, Πολ. 516E· πρὸς τινα Πολύβ. 16. 21, 6· δ. περὶ τινος, διὰ τι πρᾶγμα, Πλάτ. Πολ. 517E· ἐν τινὶ αὐτοῦ 563A· ἂν καὶ ἔχει ὡσαύτως καὶ γεν. πρᾶγμα· δ. λειοτέρως ὁδοῦ Νόμ. 833B· ὁ πρkm. διημιλλῆται μετὰ παθ. σημασ., Λουκ. Παρασ. 58· ῥημ. ἐπὶ τοῦ διαμειλλῆσθαι Πλούτ. 2. 817D. Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατῆρ. σ. 473.

διαμεινύομαι, ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ παθ. πρkm. διαμεινύ- -μαι, διατηρῶ ἐν τῇ μνήμῃ, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 13, Διον. Ἀλ. 4. 9. διαμεινύομαι [ῶ], ἀποθ., ψάλλω «παραπονετικά», Ἀριστοφ. Θεσμ. 100.

διαμίσγω, = διαμεινύομαι, Ἰππ. 614. 43.

διαμίσσω, μισῶ ἀπὸ καρδίας, πολὺ, Ἀριστ. Πολ. 2. 12, 8, Πλούτ. Τιμολ. 35.

διαμισθῶ, παραχωρῶ τι εἰς τινα ἐπὶ μισθῷ, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 10.

διαμισθῶ, ἀορ. α' -εμισθῶ, κατακόπτω εἰς τεμάχια, Πρβλ. 1. 132.

διάμετρος, ον, διαδεδεμένος τὴν κεφαλὴν μέτρα, Πολυδ. Δ'. 151, 154.

δι-αμῖμος, ον, πλήρης ἄμμου, λαν ἄμωδης, Πολύβ. 34. 10, 3, Στράβ. σ. 52. 133.

διαμνημονεύω, ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, ἀπολ., Ἠρόδ. 3. 8, Λυσ. 168. 4· τινός Πλάτ. Συμπ. 180C· τι Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 1, Πλούτ. Σόλ. 3, κτλ. II. ἀπολ., διὰ τούτων διαμνημονεύονται Διδό. 12. 13. 2) ἀναφέρω, Λατ. commemorare, τι Ἀντιφῶν 135. 37, Θουκ. 1. 22· διαμνημονεύεται ἔχων, ἀναφέρεται ὡς ἔχων, Ξεν. Κύρ. 1. 1, 2. II. ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην τινός, τινὶ τι Πλάτ. Ἐπιν. 976C.

διαμνημονικός, ἡ, ὅν, ἔχων καλὴν, ἰσχυρὰν μνήμην, Σουῖδ. ἐν λέξ. ἀνελέγτο, Ἀπολλώνιος Τυανεύς.

δι-αμοιῶ, ἡ, ἀνταμοιῶ, Βυζ.

διαμοιράσαι, ἡ, διαμοιράσαι, διανομὴ εἰς ἕνα μερίδα, Τζέτζ. Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἦμ. 56.

διάμοιρῶ, διαρῶ, κατακόπτω, σπαράττω σχῆμα, Εὐρ. Ἰππ. 1376· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, ὁ αὐτ. Ἰλ. 717. 2) ἐν τῷ μέσῳ, διδω μερίδιον, διανέμω· ἑπταχα πάντα διεμοιράτο [ἐν ἄρσει] Ὀδ. Ξ. 434.

διάμοιρῶ, ἐπίρρ., κατὰ ἕνα μερίδα, Ἀπολλ. Ριδ. Γ. 1029.

διαμολύνω [ῶ], καταμολύνω, κατακαίνω, Πλούτ. 2. 504D.

διαμυνῶ, ἡ, (διαμύνω) διάρκειαι Ἀριστ. π. Πνευμ. 1. 1, Θεοφρ. Γ. 7. 5, 5, Σὺλλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκαι) 2347. 4.

διαμύνω, ον, μόνιμος, Πορφύρ. Ἀπ. 52.

διαμυνομάχῳ, διεμάχῳ μονομαχίαν, πρὸς τινα Πλούτ. 2. 482C· τινὶ Πλούτ. 7. 16.

διάμορφος, ον, ἔχων μορφήν, σχῆμα, Ἐπιφ. 126.

δια-μυρφο-σκαπίζομαι, ἀμειλλῶμαι κατὰ τὸ κάλλος πρὸς τινα, τινὶ Ἀδελ. 188D.

διαμυρφόω, διδω μορφήν εἰς τι, σχηματίζω, Πλούτ. 2. 722C, κλ.

διαμυρφόωσις, εως, ἡ, μύρφοσις, σχηματισμός, πλάσις, Πλούτ. 2. 1023C· τὸ ὕψος, χαρακτηρισμοί, Δημητρ. Φαλ. 199.

διαμυρτώ, (μορτώ) θέτω ἐκτενὴ εἰς τινα πληγὴν, ὅπως διατηρήσω αὐτὴν ἀνοικτήν, δ. ἔλκος Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 907· οὐσιαστ. δια-μυρτώσις, εως, ἡ, Ὀρειβάς. 10 Μιμ.

διαμυρτός, ἐπίρρ., πέρα πέρα, ἂν ἄκρον εἰς ἄκρον, μετὰ γεν., στέρνων δ. Διοχὺλ. Πρ. 65, πρβλ. Ἰκέτ. 945, Εὐρ. Βάκχ. 994· δι' αἵας Φρυγίας δ. Διοχὺλ. Ἰκέτ. 548· ἐτέτρωτο τὸν μηρόν δ. Ξεν. Ἰλλ. 7. 4, 23· δ. ἀχρὶς Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 4.

διαμυρῶ, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ διαναπερῶ, Κόνιν. Σμ. 1. 614, Ἠσὺχ.

διαμπερές, ἐπίρρ., 4) ἐπὶ τόπου· πέρα πέρα, ἐντελῶς διὰ μέσου, μετὰ γεν., δ. ἀσπίδος Ἰλ. Μ. 429, πρβλ. Υ. 362· δ. στέρνων Σοφ. Φ. 791· μετ' αὐτ., κενεῶνα δ. Ἰλ. Ε. 248· δ. οὐς Διοχὺλ. Χο. 380· δ. διὰ μέσου σφονδύλου Πλάτ. Πολ. 616E.

II. ἀπολ., πολὺ ὅμοιον τῷ διηγεσθῆναι, ἀνεν-διαλείπτως ἢ διακοπῆς, συνεχῶς, ἐκ κεφαλῆς... δ. ἐς πᾶδας ἄκρους Ἰλ. Π. 640· πέτρῃ ἡλιδάτος... δ. ἀμφοτέρωθεν Ὀδ. Κ. 88· σταυ-ρούς... ἔλασσε δ. ἐνθα καὶ ἐνθα Ξ. 11· ἡ δ' [τὸ τεῖχος] ἔσπετο πᾶσα δ., διὸν ὡς ἐν τεμάχῳ, Ἰλ. Μ. 398· πρβλ. πα-λάσσω II.

2) ἐπὶ χρόνῳ, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, αἰώνιος, Ὀδ. Θ. 245., Κ. 88, Ἦσ. Θ. 402· πλεον., ἡματα πάντα δ. Ἰλ. Π. 499· διαμπερὲς αἰεὶ, πάντοτε αἰώνιος, Ο. 70· ὡσαύτως διαμ-περῶς Ἰππ. 535. 46, Νικ. Θ. 493· πρβλ. -ἐπε. (Πρβλ. δια-μπερῶς - τοῦ ἀπλὸν εὐρῆται ἐν τρισὶ, διὰ δ' ἀμπερὲς Ἰλ. Α. 377., Ρ. 309· καὶ τις τύπος ἀναπερῶς ἀπαντᾷ παρὰ Φίλυλλ. Πολ. 3· ὡστε ἀναμειβόμενος εἶναι ποιητ. ἀντὶ τοῦ διαναπερῆς ἐν τοῦ περῶν πρβλ. διανδύειν).

διαμπερῆς, ἐς, διαπερστικός, ἐριμύς, ὁδύνη Ἰππ. 645. 22. Πρβλ. τὸ πρην.

διαμυδαίνω, διηδῶ, στραγγίζω διὰ μέσου ἢ ἐντελῶς, Δ. Β. 238, Μ. Ε. 289.1.

διαμυδαίνομαι, α, ον, διὰδροχος, καταδροχος, δάκρυα Διοχῶλ. Περσ. 538.

διαμυδαῖν, γίνομαι μυκητοειδής, σπογγοειδής, ἐπὶ νοσοῦντος ὁστού, μεμβράνης, κτλ., κατασφραγίζομαι, Ἰππ. Κεφ. Τρωμ. 912— οὐσ. διαμυδαίσεις, ἢ, Σωφραν. σ. 111.

διαμυδαῖς [ῶ], εως, ἢ, ἀπάτη, ἐξαπάτησις διὰ λόγων, Ἰππ. διαμυδαῖς, ἀνακρινῶν τι διὰ στόματος, ἐκφέρω διὰ τοῦ στόματος, γλώσσης Διοχῶλ. Πρ. 880· τι Πλάτ. Νόμ. 632F· διὰ πρὸς ἀλλήλους, συνόμιλῶ, διαλέγομαι, ὁ αὐτ. Διοχῶλ. 89E· περὶ τίνος ὁ αὐτ. Φαίδων 70B.

διαμυκτηρίζω, ἐπιτεταμ. μυκτηρίζω, Διογ. Λ. 9· 113· διαμυκταίνω, μέλλ. -ανθῶ, διαστρέφω τὰ χεῖλη, σφραδύνω τὸ στόμα πρὸς χλευασμὸν τίνος, Ἀριστοφ. Σφήκ. 1315.

διαμύσσω, ἐπιτεταμ. ἀμύσσω (ὁ ἴδε), ἀδρ. δεήμυξε Ὀργί (Mignā σ. 3152).

δι-αμφάδην [ᾶ], ἐπίρρ. ἐπιτεταμ. ἀμφάδην, Πολύδ. Β' 129.

δι-αμφιδίως [φί], ον, ὁλως διάφωρος, Διοχῶλ. Πρ. 555.

δι-αμφίς, ἐπίρρ., χωριστά, Διον. Π. 5. 903.

δι-αμφισβητέω, διαφιλονικῶ, διαφωνῶ, πρὸς ἀλλήλους περὶ τίνος Δημ. 290. 16. 1097. 23· τινὶ περὶ τίνος Ἀθην. 351A· τινὶ τίνος Πλούτ. 2. 787C· δ. περὶ τίνος μόνον, Ἀριστ. Πολ. 3. 13. 6· πρὸς τι αὐτ. 3. 13. 13· δ. ποῖα θεμέτια τῶν ζώων ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 2. 2. 9· ἀπολ., ὁ αὐτ. Πολ. 3. 12. 2.—Παθ., διαμφισβή- τείται περὶ φιλίας οὐκ ὀλίγα, οὐκ ὀλίγα ζητήματα ἐγείρονται, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 8. 1. 6· τὰ διαμφισβητούμενα, περὶ ὧν ἡ συζήτησις, Δημ. 1097. 23.

διαμφισβήτησις, εως, ἢ, φιλονικία, συζήτησις, ἔχει δ., ἐπι- δέχεται ἀμφισβήτησιν, φιλονικίαν, συζήτησιν, Ἀριστ. Πολ. 1. 8. 2· δ. παρέχειν πότερον Πλούτ. Διμλ. 1.

δι-αμφοδῶν, χάνω τὴν ὁρὴν ἀμφοδῶν, Εὐστ. 789. 54· χάνω τὴν εὐθείαν ὁδὸν (ἐν τινὶ ζητήματι), ἀποπλανῶμαι, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 31.

δι-αμφοδῆσις, εως, ἢ, χάσιμον, ἀποπλάνησις ἐκ τῆς ὁρθῆς ἀμφοδῶν, Εὐστ. 789. 51.

διαμωκάομαι, ἐμπαίζω, περιγελῶ τινα, Δίων Κ. 59. 25.

διαμωκῆσις, εως, ἢ, ἐμπαίγμός, καταγέλασις, τίνος Ἀθην. 290B.

δι-αναβάλλομαι, μέσ., συνεχῶς ἀναβάλλω, Ἰω. Χρυσ. 1. 181, Θεόδ. Πρόδρ., κλ.

δι-αναγιγνώσκω, μέλλ. -γνώσσομαι, ἀναγιγνώσκω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, Ἰσοκρ. 275A, Πολύδ. 31. 21, 9· Δημόκριτον πάντα δ. ἀμαρτέ. Σύντρ. 1. 13.

δι-αναγκάζω, μέλλ. -άσω, εἰσάγω διὰ τῆς βίας, ἐπιφέρω βίαν, ἀναγκάζω, Πλάτ. Νόμ. 836A· ἐπανάγω εἰς αὐτὴν θέσιν τοῦ μέλους ἐξ- κρηρῶμενον, πρβλ. ἀρθρεμβολῶ, Ἰππ. 863F·—δ. πόρους, ἀνείγω τοὺς πόρους βίαιως, ὁ αὐτ. 364. 17.

δι-αναγκασίς, εως, ἢ, ἀποκατάστασις μέλους ἐκκρηρῶμενου, πρβλ. ἀρθρεμβολῆσις, Ἰππ. 863G.

δι-αναγκασμός, δ. = πῶς παραγ. καὶ τὸ πρὸς τοῦτο ἐργαζέσθαι, πρβλ. ἀρθρεμβολῶ, Ἰππ. ἀρθρ. 812.

δι-ανάγω, φέρω ὀπίσω εἰς τὴν θέσιν του, Γαλην. 12. 328.

δι-ανακαθίζω, = ἀνακαθίζω, Ἰππ. 670. 8.

δι-ανακαλύπτω, ἐντελῶς φανερώνω, φανερώνω, Ἐκκλ.

δι-ανακαμπτῶ, στρέφω ἐντελῶς ὀπίσω, Ἐκκλ.

δι-ανακαλῶμαι, παθ., ἐγγελῶς ἀνακαλῶμαι, Ἀριστ. Προδλ. 23. 23.

δι-ανακλύπτω, ἐγείρω τὴν κεφαλὴν, Ἀριστέας σ. 237· 2) ἐξετάζω τι μετὰ προσοχῆς, Φίλων 1. 383.

δι-αναλίσκω, ἐντελῶς φέρω τι, καταδραπνῶ, Δίων Κ. Ἐκκλ. σ. 188 Μπλ.

διανάπαυμα, τὸ, διάλειμμα, Δ. Β. 1167.

δι-αναπαύσεις, εως, ἢ, ἢ ἐκ διαλειμμάτων ἀνάπαυσις, Ἀριστ. Ἰνκῦμ. 8. 4.

δι-αναπαύω, παρέχω εἰς τινα διάλειμμα ἀναπαύσεως, ἀφίνω τινὰ νὰ ἀναπαύῃ ἐπ' ὀλίγον, μετ' αὐτ., Ἰππ. Ἀφ. 1246, Ἀριστ. Πολ. 8. 5. 12· διακλύπτω τινὰ, τὸ συνεχῶς Λουκ. Ἐρωσ. 7.—Μέσ., ἀναπαύομαι ἐπ' ὀλίγον, Πλάτ. Συμπ. 191C, Νόμ. 625B.

διαναπείρω (μόνον ποιητ. διαμπείρω) διαπερῶ, διατρύφω, Κρίνε. Σμ. 1. 614.

δι-αναπνοή, ἢ, τὸ πνέειν διὰ μέσου, Γαλην. 12. 105.

διαναρκῶ, ἀποναρκοῦμαι, Λατ. (οἰσμηγ, Κορνούτ. Θ. Φ. 35.

2) διαμῆναι νεύροισιν ἐκ τῶν χειμῶνα, Θεόδρ. π. Ἰγθ. 7, ἡνθα ἔρως δ. κῆδ. Υόσσ. διαρκυνόντας, ὡς ἐν Ἀριστ. Ὀσφυρ. 23.

δι-ανάσω, μέλλ. -ξω, γυμίζω κενὸν τι ἐν τῷ μεταξὺ πνευ- τῶν (καλαφάτιον) πλοῖα, δ. ἀραιώματα (νεύων) βρῦοις Λεράδ. 105.

δι-ἀνάστασις, εως, ἢ, ἀνάστασις καὶ ἀναχώρησις, Ἰππ. 1212B, Ξενοφ. Κυν. 10, 18, Πολύδ. 5. 70, 8.

διαναυμάχῃω, συγκροτῶ ναυμαχίαν, Ἰπρόδ. 5. 86., 8. 63, διὰφ. γραφ. παρὰ Θουκ. 8. 78 πρὸς τινα Ἰσοκρ. 60E.

διανῶ, ῥέω διὰ μέσου, ἀναβλύζω, Θεόδρ. π. Ἰγθ. 7 (ἐκ διορθ. Schneid.), Πλούτ. Λίμν. 14.

δι-ανδῖχα, ἐπίρρ., ὡς τὸ ἀνδῖχα, κατὰ δύο τρόπους, διάν- δῖχα μερμηρίζειν, κυμαίνεσθαι, ταλαντεύεσθαι μεταξὺ δύο γνω- μῶν, Πλ. Α. 189· σοὶ δὲ διάνδῖχα ὁδὸς Ι. 37· ἐν τῇμπε, διὰ δ' ἀνδῖχα θυμὸν ἔχουσιν Ἠσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 13· δ. ἔατα, ἔθραυσά αὐτὸ εἰς δύο, Θεόδρ. 25. 256· μόνον σπᾶς παρὰ Τραγ. (ἐν λυρικῇ χωρίῳ), δ. κληῖθρα κλίνεται Βύρ. Ἡρ. Μαιν. 1029.

δι-ανέκῃς, ες, ἀδρ. καὶ Ἀστ. τύπος ἰσοδύναμος τῷ δετνεκῃς, δ 76.

διανέκτησις, εως, ἢ, διανομή, Ἀριστ. π. Κόσμ. 7. 5, Πλούτ. Ἀντων. 54.

διανεμητέον, ῥηματ. ἐπιθετον, πρέπει τις νὰ διανεμῇ, Ξεν. Οἰκ. 7. 36.

διανεμητής, οὐ, δ. = δεκτητής, ὁ διανομεύς, μοιραστής, Ἀριστ. Ἀποσπ. 383.

διανεμητικός, ἢ, ον, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν, τὴν ιδιότητα, τὴν προθυμίαν εἰς τὸ διανέμειν, τίνος εἰς Ἰσα μέρη Πλάτ. Τιμ. 55A· τὸ δ. δικαίον Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 4. 2· ἐπὶ προσώπων, αὐτῶν δ. δ. 2. 2) παθ., ὁ δουλεύων νὰ διανεμῇ, Πλούτ. Ἠθ. 1033C.

δι-ανέμωμαι, παθ., κυμαίνομαι, πετρυνίζω ἐν τῷ ἀνέμῳ, Λουκ. Εἰκ. 7, Ἀνθ. Π. 9. 777.

διανέμω, μέλλ. -νεμῶ, πρkm. -νένεμῃκα·—διαμοιράζω, κατ' ἀναλογίαν παρέχω, τινὶ τι Ἀριστοφ. Πλ. 510, Πλάτ. Νόμ. 830E, κτλ.· τι ἐπὶ τὴν αὐτ. Θεαν. 19411· δ. μέρος, διαμοιράζω εἰς μέρος, ὁ αὐτ. Νόμ. 756B, πρβλ. Τιμ. 35C, καὶ ἔα ἐν λ. διακρίνω· ἀλλ' ὡσαύτως, δ. κατὰ μέρος ὁ αὐτ. Νόμ. 756E· δ. ἑαυτὸν, διαμοι- ράζει ἑαυτὸν μετὰ πολλῶν φίλων, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 10. 4· ὁ διανέμω, ὁ διανομεύς, ὁ αὐτ. 5. 9. 10.—Μέσ., διαμοιράζω ἀμοι- ραίως· πληθ., μοιραζόμεθα μεταξὺ μας, Ἀνδοκ. 17. 38, Πλάτ. Γοργ. 523A, κτλ.· δ. τὰ τῶν πλουσιῶν Ἀριστ. Πολ. 3. 10. 2· ὡσαύ- τως, διανεμόμενοι διχ' ἑαυτοῦς Πλάτ. Κωμ. Συμπ. 2· πρβλ. ψήφος Π. 4.—Παθ., δ. εἰς τὸν λαόν, διαδίδωμαι μεταξὺ τοῦ λαοῦ, Ἰπρόδ. Ἀποστ. δ', 17.

II. βάλλω εἰς τάξιν, κυβερνῶ, ἄστρ. Πλνδ. Π. 4. 465, πρβλ. 8. 90.

διανέομαι, διέρχομαι τι, ἔργα Ἀνθ. Π. 2. 34.

διανεύω, κλίνω τὴν κεφαλὴν, προσκαλῶ, ταῖς κεφαλαῖς Διόδ. 3. 18· τινὶ, κλίνω νεῦμα πρὸς τινα, Ἀλεξ. Ἀδελφ. 1. 12.

II. ἀποκλίνω, ἀποφεύγω, τι Πολύδ. 1. 28, 8· πρβλ. διακλίνω.

διανέω, μέλλ. -νεύσομαι, διακολυμβῶ, κολυμβῶν διέρχομαι, εἰς Σαλαμίνα Ἰπρόδ. 8. 89, Διλ. π. Ζ. 3. 6.

II. μεταφ., διέρχομαι, δ. πληθὸς λόγων Πλάτ. Παρμ. 137A, πρβλ. Πολ. 441C· ἔτι ἐν λ. ὑπέρτος 1.

διανήδω, μέλλ. -νήσω, κλῶθι τι ἐντελῶς, Ἐκκλ.

διάνημα, τὸ κλισθῆν, κλιστή, νῆμα, Πλάτ. Πολιτ. 309D.

διάνηξις, ἢ, τὸ διὰ μέσου κολυμβᾶν, ἢ διακολυμβήσις, Ἐρμ. παρὰ Σωκ. Ἐκλογ. 1. 944.

διανηστεύω, διαμῆναι, διατελῶ νηστεύων, Ἰππ. 523. 27.— Μέσ., ἰώσηπ. 1. Α. 3. 10. 3.

διανησιτισμός, δ. = ἀκρατισμός, πρόγευμα, Ἀθην. 11D.

διανήσομαι, εἶμαι νηφάλιος, συνέρχομαι ἐκ μέθης, Ἐκκλ.

διανήχομαι, μέλλ. -ξομαι, = διανέω, Ἑλλάνικ. Ἀποσπ. 97, Πλούτ. Λουκούλ. 10· ἐπὶ ἔχου, διεσπύομαι, Ἠρινα 1 Bgk.

II. διαγωνίζομαι εἰς τὸ κολυμβῆμα, Διλ. π. Ζ. 6. 15.

διάνηψις, εως, ἢ, ἀποκάθαρσις, ἐξάτμισις, τῶν χυμῶν Ἀριστ. Φερ. Χρον. Παθ. 2. 2.

δι-ανθῆς, ες, ὁ ἔχων δύο ἀνθη, Νίκ. Θ. 534·—ἐλλ' ἐν Θεοφρ.

1. φ. 1, 13, 2 ὁ Schneid., ἐρμηνεύει ἀνθη διανθη, ποικίλα, πεποι- κημένα.

διανθίζω, κοσμῶ δι' ἀνθῶν, δ. τὴν κεφαλὴν στεφάνοις Λουκ. Δις Κατηγ. 16.—Παθ., εἶμαι πεποικημένος, χλαμύδες διην- θισμέναι Πλούτ. Φίλοπ. 9· ὑψῆστα χρυσῷ διηνθισμένα Παυσ. 6. 19, 12, πρβλ. 7. 26. 4.

δι-ανείσομαι, παθ., σφῆδρα λυποῦμαι, στινχωροῦμαι, Διλ. II. Ἰστ. 1. 24.

δι-ανέψω, μέλλ. -νέψω, διανέπτω, πλύνω ἐντελῶς, καθάρζω, κῦλικα, σκεῦος, λοπάδας Κράτης Θερ. 1. 7, Εὐδουλ. Δολ. 2.

Δαμῆ. Σύντρ. 1. 44.—Μέσ., Ἰππ. 631.

διανέσομαι, ἀποδ., διέρχομαι, διαπερῶ, τίνος Πλνδ. II. 12. 43, Ὀμπ. Δλ. 1. 550.

δι-ανέστημι, μέλλ. -στήσω, ἀνείρω, Διον. Δλ. 4. 2· ἀνι- δρῶ, ὁ αὐτ. 6. 12.

II. μέσ., ἐγείρομαι, νύκτωρ Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6. 6, Πολύδ. 3. 74. 1.

2) ἵσταμαι μακρὰν ἀπὸ τινος, ἀπομακρύνομαι, τίνος Θουκ. 4. 128.

διανέψις, εως, ἢ, (διανέω) ἀπόψις, ἀπόπλυσις, ἀποκαθάρσις, Ἰππ. 47. 19, κτλ.

διανονόμαι, μέλλ. -νοήσομαι, ὁδρ. διενονόθην (ἡ μετοχή διανονόθην ἀπαρτῶ ἐν παθ. σημασ. παρὰ Πλάτ. Νόμ. 851C, καὶ ὁ Διδ. 20. 3 ἔχει μέσ. ὁδρ. -νοήσκη), πρkm. διανονόημαι, ἀποδ.

(νοεῖν). "Ἐγὼ κατὰ νοῦν, μελετῶ, ἔχω σκοπὸν, ὡς τὸ μέλλω, μετ' ὀπαρμεν. ἐνεστ. ἢ ἀορ., Ἠρόδ. 2 121, 4, καὶ 126, Ἀριστοφ. Λυσ. 724, Πλάτ., κτλ.· διανοησόμενοι πέμψαι Θουκ. 4.72· ὡς αὐτοὺς μετὰ μέλλ. ἀπαρ., Ἠρόδ. 7. 206, Θουκ. 7. 56· ὑποურγεῖν ἃ διανοοῦμεθα (ἐνν. ὑποურγεῖν) Ἀντιφών 127. 31· τί διανοοῦμενος εἶπε, τί εἶχε κατὰ νοῦν καὶ εἶπε... Πλάτ. Θεαιτ. 184A.

II σκέπτομαι περί τινος, μελετῶ τι, Λατ. meditari, τι Ἠρόδ. 6. 86, 4, πρὸς. Ἰππ. Ἀρχ. Ἰερρ. 10· δ. περί τινος, περί τι Πλάτ. Νόμ. 644D, 686D· μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ., νομίζω ἢ υποθέτω ὅτι... δ. αὐτ. Πρωτ. 324H· ἀπολ., σκέπτομαι, Λατ. cogitare, λέγω νοῦν ἢ διανοεῖται... ἢ ψυχὴ Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 4, 3, πρὸς. 1. 4, 10-14· τὸ διανοεῖσθαι, τὸ σκέπτεσθαι, ἢ ἐνέργεια τοῦ σκέπτεσθαι, Πλάτ. Θεαιτ. 189E.

III μετ' ἐπέρρ., σκέπτομαι, εἶμαι διατεθειμένος κατὰ τινα τρόπον, οὕτω δ. πρὸς τινα, περί τινος δ. αὐτ. Πολ. 343B, Πρωτ. 352B· καλῶς, κακῶς δ. δ. αὐτ. Ἀπολ. 39B, Ἰσοκρ. 9D· ὡσαύτως μετὰ τοῦ ὡς καὶ μετοχ., διανοοῦνται ὡς πετόμενοι, σκέπτονται, διακρίνεται ὡς ἐάν (φανταζόμενοι εἶναι) πετόισι, Πλάτ. Θεαιτ. 158B· πρὸς. Νόμ. 694C.

διανόημα, τὸ, σκέμμα, ἰδέα, Πλάτ. Πρωτ. 348D, Συμπ. 210D, κτλ.· ἰδέω, φαντάσασθαι, φεῦδῃς ἰδέα, Ἰππ. Ἐπιδ. 1. 959.

διανοητής, εἰς, ἢ ἢ ἐνέργεια τοῦ σκέπτεσθαι, σκέψις, Πλάτ. Πολιτ. 306E, Τιμ. 87C.

διανοητέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ σκεφθῇ, Πλάτ. Νόμ. 626D, κτλ.

διανοητικὸς, ἢ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόδιος εἰς σκέψιν, τοῦ νοῦ, ἢ δ. κίνησις Πλάτ. Τιμ. 89A· ἀρετὴ δ., ἀντίθ. τῇ ἡθικῇ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1.13, 20, κτλ.· ἐπιστήμη δ. δ. αὐτ. Μεταφ. 5. 1, 1, κτλ. — Ἰπέρρ. — πῶς Ἀρρ. Ἐπικτ. 1.14, 7.

διανοητός, ἢ, ὄν, ὑποκείμενος εἰς σκέψιν, νοητός, Ἀριστ. Μεταφ. 3. 7, 3., 4.15, 8.

διανοεῖσθαι, ἢ, ποιητ., καὶ διανοεῖσθαι Εὐστ. 167D. 29 (πρὸς. ἀνοεῖα, ἀγνοεῖα)· σκέψις, λογισμός, σκοπός, Ἠρόδ. 1. 46, 90, Ἀνδοκ. 33, 36, Πλάτ., κτλ.· ὥλοντ' ἀσέβει διανοεῖα Διόχλῳ, Θῆβ. 831, πρὸς. Ἰκέτ. 107· εὐφρόνος ἐκ δ. δ. αὐτ. Ἀγ. 797, πρὸς. Εὐρ. 1013· διανοεῖσθαι εἶναι = διανοεῖσθαι, μετ' ἀπαρ., Θουκ. 5. 9· ἐπὶ τινι Ἰσοκρ. 85B· πρὸς τινι Ἀνδρ. Ἐγκλ. 1. 37· ἐπ' ἄλλο τι... τρέψαι τινος τὴν δ. Πλάτ. Εὐθύδ. 275B.

2) σκέψις, ἐννοια, γνῶσις, Λατ. cogitatum, Ἠρόδ. 2. 169, Πλάτ. Πρωτ. 324B, Φαίδων 63C, κτλ.· ἀπὸ τῆς αὐτῆς δ. Δημ. 298.1.

II τὸ διανοεῖσθαι, σκέψις, Λατ. cogitatio, δ. ἐνδὸς τῆς ψυχῆς πρὸς αὐτὴν διάλογος... ἐπινομήσθη δ. Πλάτ. Σοφ. 263D· συγνόν παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστ.

III, διανόησις, νοῦς, μεταξὺ τι δόξης καὶ νοῦ Πλάτ. Πολ. 511D, κ. ἄλλ.· ἄλλ' ἐμπιρῆχει ἢ λέγει καὶ τὴν ἐννοίαν τῆς ἐνεργείας κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ νοῦς (ἴδε Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 4, 10 κέξ.), Πλάτ. Πολ. 395B, Νόμ. 910A· συγν. παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστ.· οὕτω, μαινόδῳ δ. Διόχλῳ. Ἰκέτ. 109.

IV, ὁ νοῦς, ἢ ἐννοια, ἢ σημασία λέξεως τινος ἢ χωρίου, Πλάτ. Λύσ. 205A, Φαίδρ. 228D· τὰς τῶν ὀνομάτων δ. δ. αὐτ. Κρατ. 418A· τὴν αὐτὴν ἔχει δ. Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 2, 4, κτλ.· τῇ διανοίᾳ Δημ. 584. 22· οὕτως ἐν Ἀριστ. Ποιητ. 6, ἐν τῶν ἐξ μερῶν τῆς τραγῳδίας, διάνοια δὲ ἐν ὅσοις λέγοντες ἀποδοικνύσασι τι ἢ καὶ ἀποφαίνονται γνῶμην. — Λέξις περὶ.

διανοίγω, μέλλ. -ξω, ἀνοίγω ὄλγον, Πλάτ. Λύσ. 210A, Ἐβδ., Κ. Δ.· ἀνοίγω, ἀνατίμω νεκρὸν σῶμα, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 2. 17, 5.

II, ἀνοίγω ὅπως συνδέσω τι, τὸν Ἰνδικὸν καὶ Περσικὸν κόλπον Ἀριστ. π. Κύσμ. 3. 10.

III, ἀνοίγω, ἐρμηνεύω, ἀναπτύσσω, τὰς γραφὰς Εὐαγγ. κ. Λουκ. κδ', 22, πρὸς. Πρὸξ. Ἀποστ. ιζ', 3.

διανοεῖσθαι, ἐκ νέου οἰκίζω, ἀνακτίζω, ἀνιδρύω, Φιλότηρ. 583.

διανοεῖς, εἰς, ἢ, ἀνοίγμα, Νεμέσ. Φύσ. Ἀνθρ. 210. 4.

διανομεύς, εἰς, ὁ, δ. διανέμων, διαμοιράζων, Πλούτ. Κημ. 9.

διανομή, ἢ, διαμοίρασις, Πλάτ. Πολ. 535A, Νόμ. 714A, κτλ.· παλαιὰς διανομὰς καταφθίσας Διόχλῳ. Εὐρ. 727 (ὡς ἀναγινώσκειται ἐν τῇ Σχολ. Εὐρ. Ἀλκ. 12 ἀντὶ θαλμονας)· ἰδίως ἐπὶ μικρῶν βοηθητικῶν διανομημένων εἰς πένητας πολίτας, Σουλ. Ἐπιγρ. 2336 (ἴδε προσθήκ.), 2347k (προσθήκ.), 2719 κ. ἄλλ.

II, διοίκησις, Πλούτ. 2. 102E.

διανομοθετέω, = νομοθετέω, κατορθώνω νὰ ἐπικυρτωθῇ πρότασις τις καὶ γένῃ νόμος, Λατ. legem perferre, νόμους Πλάτ. Νόμ. 628A· ἀπολ. ἐν τῇ μέσ. τύπῳ, αὐτόθι 833E.

II, κανονίζω διὰ νόμου, τι Λίον Κ. 38. 7.

διανοεῖσθαι, εἶμαι πολὺ ἀσθενής ἢ ἐπὶ μακρὸν χρόνον, Ἰππ. Ἐπιδ. 3. 1085· διερχομαι δὴν τὴν πορείαν νόσου τινός, αὐτόθι 1. 951.

διανοοφίω, ἀποχωρίζω, θέτω κατὰ μέρος, Διον. Π. 119. — Μέσ., ἀποχωρίζω χάριν ἑαυτοῦ, ἀρετερίζομαι, Διόδ. 19. 71.

διανυκτέω, α. ὄν, ἐκτεινόμενος ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρου, δι' ὅλης τῆς γραμμῆς ἐπὶ ἐπιδοσμῶν ἐκτεινόμενος κατ' ἄκρον τὸ μήκος τῆς ῥάχης, Ἰππ. Ἀρρ. 809· ἀκριβῶς διὰ μέσον, διανύειν πληγῇ, καίριον τραῦμα, Διόχλῳ. Θῆβ. 894· οὕτως, διανύειν οὐτὴν ἐ αὐτ. Χρ. 640· δ. βέλκει αὐτόθι 184· ἐδύνα Εὐρ. Ἰωνι 767· —

μοῖρα δ., ἀμετάσθητος, ἀδυσώπητος, Διόχλῳ. Εὐρ. 334. — Ἐπέρρ. -ως, Ἀντιφ. (Ὁρεῖδ. 3. 618).

διανυκτικός, ἢ, ὄν, (διαίνω) κατάλληλος πρὸς ὑγρὰνσιν, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 25.

διανυκτεῖν, ἀραιῶς ἐντελῶς, ὅλως ἐξενελεῖν· μὴν μετὰ. ὡς τὸ Λατ. exhaure, exanillare labores, πῶμα μέχρι τρυφῆς, ὑπομένω μέχρι τέλους, νοῦσον Πίνδ. Π. 4. 522· πόνους Εὐρ. Ἀνδρ. 1217· οἰκουρίας δ. αὐτ. Ἠρ. Μαιν. 1373· πόλεμον Πλάτ. Μαινέ. 241E.

διανυκτίζομαι, παθ., ἐξενελεῖν ἑμαυτὸν, σφόδρα ἐνοχλοῦμαι, περὶ μισθαρῶν Ἰππ. 27. 29.

διανυκτός, ἢ, ὄν, ὃν δύναται τις νὰ ὑγρὰνῃ, ἐπιδεικτικὸς ὑγρότητος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 1.

διανυκτερεύω, διερχομαι τὴν νύκτα, νύκτα Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 3, καὶ συγν. παρὰ Πλούτ.· πρὸς. διημερεύω.

διανύσεις, εἰς, ἢ ἢ ἐκτελείς τινος, ταξίδιον, πορεία, Πτολεμ. Γεωγρ. 19. 2., 26. 1.

διανύσμα, τό, ἢ συντελεσθεῖσα πορεία, Πλούτ. 9. 13, 6.

διανυστέον, ῥηματ. ἐπιθετον τοῦ διανύω. Ἀγαθὰς α. 66. 17 (Βόνν.), Εὐστ. Θεσσαλ. Πονημ. α. 220-78 (Ταί.).

διανύτω, ἐπιτεταμ. νύττω, Ἀριστ. 1.19.

διανύω, μεταγεν. ὡσαύτως διανύτω [ῶ]· μέλλ. -ανύσω· (ἀνύω)· φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, κατορθώνω, τελειώνω, μετ' αὐτ., κέλευσθον δ., Ἰππ. Ὀμ. εἰς Ἀπ. 108, εἰς Δῖμ. 381· οὕτω, δ. διαυλον Εὐρ. Ἠλ. 825· δὲδν Ξεν., κτλ.· ἐντεῦθεν ὡσαύτως μετ' αὐτ. τόπον (παραλειπομένου τοῦ δόδον), πολλὸν διὰ πόντον ἀνύσας, ἀροῦ ἐτελείσας τὸν διὰ τῆς θαλάσσης δρόμον του, Ἠσ. Ἐργ. κ. Ἠρ. 633· πλεῖστον δ., διερχομαι μεγαλειότερον διάστημα, Ἀριστ. π. ἀτόμ. γραμμῶν 5· ἀπολ., δ. εἰς τόπον, φθάνα εἰς τι μέρος, Πολύδ. 3. 53, 9· πρὸς. ἀνύω I. 3· μετὰ μετοχ., παύομαι πράττειν τι, οὐ πῶς κακότητά διήνυσεν ἢν ἀγορεύων Ὀδ. Ρ. 517· ἀλλά, πόνους σε διδοῦσα διήνυσεν, ἐξηκολούθησε νὰ διῇ... Εὐρ. Ὀρ. 1663.

διαξάινω, μέλλ. -ξάινω, ξάινω καλά, «λαγνάρξω», ἐσθλῆτας Σπέρδ. 529· διαπαράττω, διασχίζω, Ἀριστοφ. Λυσ. 578· μεταφ., δ. θάλασσαν περὶ γέσσοι Ὀππ. Ἀλ. 5. 306.

διαξέω, μέλλ. -ξέσω, ἰσοπεδῶ, ποιῶ ἁμαλόν, λαίνω, Πολυδ. Α'. 13, 5, 141.

διαξεραινώ, μέλλ. -ξάνω, ἐντελῶς ἐξαίρω, Διόδ. 1. 10· διαξήρως, ὄν, ἐντελῶς ἐξηρῶς, κατὰξήρως, Ἰεωπ. 6. 2, 4.

διαξίφρξομαι, ἀπολ., μάχομαι διὰ τοῦ ξίφους, τινὶ περὶ τινος Ἀριστοφ. Ἰππ. 781.

διαξίφρσις, ὁ, ξίφομαχία, Πλούτ. 2. 597E.

διαξύλον, τό, εὐλὸν σταυροειδῶς ἐκτετακμένον, δοκός, Ἀπολλ. Πολιορκ. 34.

2) = ἀπαλάθοος, Διόσκ. 1.19.

διαξυράομαι, ξυρίζω ἑμαυτὸν, Ἀρρ. Ἐπικτ. 1. 2, 29.

διαξυσμα, τό, ἀπόδυσμα, ἀπόκομμα, Νρύσιππ. παρὰ Ψευδο-πλούτ. ὑπὲρ Εὐγεν. (σ. 950 Wytt.)

II, ἢ ῥάβδωσις κίονος, Διόδ. 13. 82.

διαξύω, μέλλ. -ύσω, ρυτιδῶ, αὐλακίζω, τὰ περὶ τὸ πρόσωπον διεξυσμένα Ἀριστ. Φυσιογ. 3.10, πρὸς. 3.17· διαπαράττω, Λιλ. παρὰ Σουλ.

διαπαγκράτεια, ἀγωνίζομαι εἰς τὸ παγκράτιον, Πλούτ. 2. 811D.

διαπαιδῶ, διευθύνω τὴν ἀγωγὴν παιδῶν, ἀνατρέφω καθόλου, ὡηγῶ, Πλάτ. Τιμ. 89D· περιποιούμαι, διασκεδάζω, τέρω, ἡδοναίς τὴν πόλιν Πλούτ. Περικλ. 11· δ. τὸν καιρὸν, Λατ. fallere tempus, δ. αὐτ. Σερτ. 16.

διαπαιδεύομαι, παθ., διερχομαι στερὰν ἐκπαιδεύσεως, τὸν ἀπαιτούμενον δι' αὐτὴν χρόνον, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 15.

διαπαίξω, μέλλ. -ξομαι, παίζω μέχρι τέλους, ὄντιθ, σπουδάζω, Ἰώσηφ. κατὰ Ἀπών. 2. 37. — Παθ., παιδίζω μέχρι δεῦρο διαπαισμένη Πλάτ. Νόμ. 769D.

II, ἐμπαίζω τινά, περιγελῶ, μετ' αὐτ., Πλούτ. 2. 79B, Ἀρρ. Ἐπικτ. 2. 18, 22, πρὸς. Διογ. Α. 8. 6.

διαπάλαιω, παλαιῶ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 573, Ἰώσηφ. Ι. Α. 1. 20, 2· πρὸς τινά Ἀγ. Τάτ. 4. 19.

διαπάλη [α], ἢ, δεινὸς ἀγὼν, Πλούτ. Κορ. 2., 2. 50F.

διαπάλλω, διακινῶ, διαστῶ, Διόχλῳ. Ἀποστ. 305. 4, Ὀππ. Ἀλ. 2. 620.

II, διὰ κλήρου διανέμω, χθόνα ναίειν διέπληλας Διόχλῳ. Θῆβ. 731· ἴδε πάλας.

διαπάλυνος [υ], κατασυνερίθω, κάμνω θρύμματα, Εὐρ. Φοιν. 1159, Ἀριστοφ. Ἰππ. 573.

διαπαννύχίζω, ἀγρυπνῶ ὅλην τὴν νύκτα, διανυκτερεύω, Πλούτ. 2. 775D.

διαπαννύχισμός, ὁ, ἀγρυπνία δι' ὅλης τῆς νυκτός, Διον Ἀλ. 2. 19.

δι-απαντάω, ἐρχομαι εἰς ἀπάντησίν τινος, ἀπαντῶ, Πορρῦρ. Ἀπ. 3. 10.

διαπαντός, ἐπέρρ., ὁρῶς γραφόμενος διὰ παντός, ἴδε δεῖ II. 1.

διαπαπαίνω, περιδελίω ἄφοδος, Πλούτ. Φαβ. 11.

διαπαράγω, παράγω, δημιουργῶ, Γρ. Νύσσ. 2. 177B.

διαπαρσιωπάω, τηρῶ ἔκταν σιωπῇ, Ἰωσ. Γεν. 9Α.
διαπαρσιωπείσθαι, σιωπῶ, ἐνδεδυμένος, τινα Ἑβδ. (2 Βασιλ.
Υ', 30).

διαπαρσιωπῶ, ἢ, βλαπῶ, σφοδρῶς ἀγῶν, φιλονικία, Ν. Δ. Α'
Τιμ. γ', 5, Κλήμης 1. 736 (Μιγίμ) (κοιν. παρὰ διατρέχει).

διαπαρσιωπῶ, ἀπαρῶ τὴν παρθενίαν κήρης, διαφθείρω κήρην,
Ἠρδ. 4.168, Διοκλ. Ἀδελ. 3, Ἀντιφ. Γ' λαυκ. 1, Ἀλ. 53.
— οὕτως, διαπαρσιωπῶ, εὖ, ἢ, Ἠρμ. 20, καὶ

— οὕτως, οὐ, ἢ, Γλωσσ.
διαπαρσιωπῶ (δωρα), τὰ, δωρὰ διδόμενα εἰς τὴν νόμην διὰ
τὴν ἀπαρσιωπῆσαν παρθενίαν, Ἀμφιπ. παρὰ Πολυδ. Γ', 36, τὰ Μαι-
νολ. Ἀποστ. 5. 85.

διαπαρσιωπῶ, ἐπιτεταμ. παρσιωπῶ, Ἰωσ. 1. 10. 7, 5.

διαπαρσιωπῶ, εὖ, ἢ, διατρέφω, διατρέφω, Ἀρετ. π. Αἰτ.
Ἰ. Π. 1. 7.

διαπαρσιωπῶ, τὸ, (διαπαρσιωπῶ) κῶνις οὐδὲν ἐπιπαρσιωπῶν εἰς τὸ
πρόσωπον καὶ εἰς τὸ σῶμα, Διοκλ. 1. 6, συνήθ. κατὰ πλῆθυν, ὡς
τὸ Λατ. parstili, Θεόφρ. π. Ὀσμ. 8, Δουκ. Ἑρως. 30.

διαπαρσιωπῶ, Ἀρετ. διαπαρσιωπῶ, τεντώνω καρφύλων τὰ ἄκρα,
ὡς καὶ τὴν σταυρῶσιν, Ἠρδ. 7. 33, ἐπὶ δορὶς ἐκτεταμένης οὕτω
πρὸς καταγγραψάν, Ἀριστοφ. Ἰππ. 371, πρὸς Πλούτ. Ἀρετ. 17.

διαπαρσιωπῶ, Ἀρετ. — τὸ, μέλλ. — πᾶσι, ἀπὸ. διέπᾶσι — ἁν-
τί, δ. τοῦ ψήγματος ἐς τὰς τρεῖς, Ἠρδ. 6. 125, σμύρνη
δ. τὴν δόδον Ἰδουλ. Ἀδελ. 16, δασυπόδας ἄλλοι δ. Ἀλκατ.
Κωμ. Καλλ. 1, μέλανι διαπαρσιωπῶν Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4, 2, 11.
πυρρὰ διαπαρσιωπῶν, ἔχοντα ἐρωδρὰ στίγματα, αὐτοὶ 4. 3, 7.

διαπαρσιωπῶ, ἢ, δηλ. ἢ διὰ πασῶν χορδῶν συμφωνία, ἢ ἁρμό-
νία τῶν τόνων πρώτου καὶ τελευταίου τῆς κλίμακος ἢ δι' ἐγγύτης
ἁρμονία ὁρθότερον διηρημένως, τέταται διὰ πασῶν (ἰν. χορ-
δῶν) Πλάτ. Πολ. 432Α, τὸ διὰ πασῶν Πλούτ. 2. 1019Β, —
οὕτως, ἢ διὰ τεσσάρων, ἢ μεταξὺ πρώτης καὶ τετάρτης, ἢ διὰ
πέντε (ἢ δι' ὀκτεῶν) μεταξὺ πρώτης καὶ πέμπτης, Δαμ. Σουτ.
1. 56, Πλούτ. 2. 389Β, πρὸς. Ἐξέχον τῶν Ἀρχαιοτήτων ἐν λεί-
μουσιν.

διαπαρσιωπῶ, μέχρι τέλους, ὁλοσχερῶς ἀπαρῶ, Πλάτ. Νόμ. 738Ε,
παρ. 1. Ζ. 1. 17, 7.

διαπαρσιωπῶ, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους παρῶ, καταπαρῶ, τὴν χιθῶνα
Πολυδ. 3. 55, 2.

διαπαρσιωπῶ, τὸ, παύσις, ἀνόπαυσις, διακοπή, πόνων Πλάτ.
Νόμ. 824Α.

διαπαρσιωπῶ, εὖ, ἢ, διακοπή, Ἀριστ. Προβλ. 10. 31.

διαπαρσιωπῶ, κῶνις τὴν νὰ παύσῃ, τὴν ταυτότητα Διον. Ἀλ. π.
Συνολ. 12, — Μέσ., ἀναπαύομαι μεταξὺ .., σταματῶ, διακόπτω,
Πλάτ. Συμπ. 191C, Πολ. 336B, — Παρ., αἱ στρατιᾶι διαπαρσιω-
πῶ, εἶχον διαλυθῇ, Σεν. Ἠλ. 4. 4, 14.

διαπαρσιωπῶ, ἐπιτεταμ. παρῶ, Νόμ. 31, 24.
διαπαρσιωπῶ, οὐ, ἐπὶ γυναικείῳ ἐσθίῳ ἢ δὲ μέχρι τῶν ποδῶν
καθιζονόμενος (ὡς τὸ ποδῆρης) ἢ δὲ ἔχων κρᾶσπεδον (πέλα, πελῆς),
Καλλ. παρ' Ἀθην. 198C.

διαπαρσιωπῶ, σφοδρῶς ἀπειλῶ, Ἠρδ. 7. 15, δ. ὡς μινύσει δ
αὐτ. 2. 121, 3, μετὰ μέλλ. — ἀπαρ., Πλούτ. Ὀδ. 16, — οὕτως ἐν τῷ
μέσ., διαπαρσιωπῶ τινι Δισχίν. 7. 1, Ἀλ. Ἀδελ. 72, μετ' ἀπαρ.,
Πολυδ. 1. 78, 16.

διαπαρσιωπῶ, ἀπαρ. — πενῶν, διαμυλλώμεθα εἰς τὴν πεῖνον, δια-
πεινάμεν (Δωρ.), μετὰ λογοπαίγνιου ἐπὶ τοῦ διαπίνομεν, Ἀρι-
στοφ. Ἀχ. 751.

διαπειράω, ἢ, ἀπείρεα, δοκιμή, εἰς διόπειράν τινος ἀπικέ-
σθαι, δοκιμάζω τι, Ἠρδ. 2. 28, 77, ἀποτέρπειν εἰς τὴν δ.
τινὸς δ' αὐτ. 1. 47, δ. βροτῶν ἑλεγχος Πίνδ. Ο. 4. 90.

διαπειράω, δοκιμάζω, τινὰ Ἑβδ. (3 Μακκ. ε', 40).

κῶνις ἀπείρεα, δοκιμάζω, μετ' ἀπαρ., Ἰωσ. 1. 15. 4, 2.

διαπειράω, διαπερῶ, Μανθων 2. 106, ἐν τῷ παρ.

διαπειράομαι, μέλλ. — ἀσπῶμαι, ἀπ. — επειράομαι Ἀντιφῶν
133. 22, πρὸς. — πεπειράομαι Θουκ. 6. 91, ἀπὸ. Κῶνις ἀπὸ-
πειράν τινος, δοκιμάζω τι, τῶν Περσέων Ἠρδ. 5. 109, πρὸς. 3.

14, Πλάτ. Ἀπολ. 27Α, προσπαθῶ νὰ διαφείρω τινὰ διὰ δόρων, δ
αὐτ. Νόμ. 921Β, — μετ' αἰτ. πρᾶγμα, ἔχω πείραν πράγματός τινος,
Θουκ. 6. 91.

2) ἐπιχειρῶ ἐπιπρόνως, μετ' ἀπαρ., Ἀντιφῶν
ἐνδ' ἀνω.

3) ἐνέργ. ἀπαντᾷ ἐν Πλούτ. Πομπ. 51, δια-
πειρῶν ὠροδοκίαις.

διαπειρῶ, διαπερῶ, διατρύπῶ, τι διὰ τινος Εὐρ. Φοιν. 26,
πρὸς. 11, Π. 405.

διαπρήγνυμι, ἀποστῆλμι, ἐκπῆμι κατὰ διαφόρους διεφθύνσεις,
στέλλω ἐξω καὶ ἐκτ. Ἠρδ. 1. 46, 48, 84, κτλ. δ. ἄλλον ἄλλῃ
Θουκ. 8. 64, δ. τὴν κριάδα (διὰ μέσου τοῦ σώματος) Ἀριστ. Ζ.
Μ. 4. 5, 46, τὸ πνέομαι δ' αὐτ. Ζ. 1. 17, δ. τὴν φωνὴν δ' αὐτ.
Ζ. Μ. 3. 1, ἐν τῷ.

2) στέλλω διὰ μέσου, τινὰ πρὸς τινὰ
Ἀριστοφ. Πλ. 398, τινὰ τινὲς Θουκ. 4. 123, τινὰ πρὸς τινος,
πρὸς τινὰ Πολυδ. 5. 72, 1, διαπρήγνυμι, ἐπιστολῇ Θουκ. 1. 120,
οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, δ' αὐτ. 3. 76.

διαπρήγνυμι, εὖ, ἢ, ἀποστολὴ διὰ μέσου, διαβίβασις, Θιρίστ.
Ἑπιστ. 2. 10.

διαπρήγνυμι, πνέω διαρκῶς, διατρύπῶ τὸ πνέον, ἐνισυτῶν Πλούτ.
Πομπ. 23.

διὰ πνέον, ἢ, ἢ διὰ πνέον χορδῶν συμφωνία, τὸ διαστήμα τῆς
πέμπτης ἐν τῇ μουσικῇ, ὡς διαπρήγνυμι.

διαπρήγνυμι, ἐπῆρ., (διαπρήγνυμι) ἐπιμελετημένως, μετὰ
πολλῆς ἐπεξεργασίας, Ἰσχυρ. 419Β.

διαπρήγνυμι, μέλλ. — ἀνῶ, φέρω τι εἰς πέρας, περατῶ, Εὐρ.
Ἀνδρ. 333, Πλάτ. Φιλ. 47Β, κτλ. διαπρήγνυμι μοι, διηγοῦ μοι
πάντα μέχρι τέλους, Εὐρ. Ἀνδρ. 1030, δ. δόδον Πλάτ. Νόμ. 925Β,
ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ, διαπρήγνυμι κρίσιν, ἀποφασιζῶ περὶ τι-
νος ζητήματος, φέρω αὐτὸ εἰς πέρας, Ἰ. 2. 26, διαπρήγνυμι
λόγον Πλάτ. Φαίδρ. 263Ε, κτλ.

διαπρήγνυμι, μεταφίρω τι ἢ μεταβιβάζω εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος,
Πλούτ. Σόλλ. 27, — Παρ., μεταφίρωμαι εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, μετα-
βιβάζομαι, διαβίβω, ἐνδοῦσεν διαπρήγνυμι Ἠρδ. 5. 23, δ.
ἐθελῶντο αὐτοὶ 8. 25, ἐπὶ πάντας διαπρήγνυμι ὅσον, κ.
3. 23, οὕτω καὶ κατὰ μέσ. ἀπρ., Πλάτ. Ἀε. 370Ι, 2) δια-
πρήγνυμι ἐξέλεγε, ἐξελκύσθησαν ἐκ τῶν ὁκτῶν, Σαρ. ΛΥ. 730.

διαπρήγνυμι, εὖ, ἢ, ἢ εἰς τὸ πέραν μεταβίβασις, διαβίβω, Ἀν.
Θουκ. 3. 16.

II. ἢ εἰς τὸ πέραν μετάβασις, διάβασις, Ἀν.
Κοριν. 10. 4. 274.

διαπρήγνυμι, αὐτῶς, τὸ, (διαπρήγνυμι) θαλάσσιον σπινθῶν, πυρρῶς,
Στράβ. 257, Ἀρρ. Ἑρ. Θ. 32, Πτόλεμ. Γεωγρ. 37, 181.

διαπρήγνυμι, ὅρη. ἐπὶ, πρὶναι τις νὰ συμπεράνῃ, Πλάτ.
Νόμ. 715Ι.

διαπρήγνυμι (δ), οὐ, δ, διαπρήγνυμι, ἔξω, Σχολ. εἰς Π.
Μ. 439, κτλ.

διαπρήγνυμι, μέλλ. — ἀσπῶ (δ), μεταβίβω ἀπέναντι, διαβίβω,
ρόας Εὐρ. Τρω. 1151, πύλας Ἰσχυρ. 6Α, εἰ ἐπ' οἶδμα Εὐρ.
1. Τ. 395, δ. πόλιν, διέρχεται διὰ μέσου αὐτῆς, Ἀριστοφ. Ὀρν.
1204, δ. Ἑλλάδα Εὐρ. Ἰκέτ. 107, δ. εἰς Ἰταλίαν Ἀριστ. Ἀποστ.
443, ὡσαύτως ἐπὶ χρόνῳ, δ. βίον Σεν. Οἶν. 11, 7, — διαπρήγνυμι
Μολοσσῶν, βασιλεύς καθ' ἑλὴν τὴν Μαλλοσσίαν, Εὐρ. Ἀνδρ. 1248.

2) περὶ διὰ μέσου, διαπρήγνυμι, κνήμην ἐκπῆρσεν Ἀρ-
γεῖον ὅρου δ' αὐτ. Φοιν. 139Α.

3) ἐν Δισχίν. Θέβ. 990,
διαπρήγνυμι (δ) Σχολ. ἐρμηνεύει διὰ τοῦ διαβάς, διερχόμενος καὶ
ολονεὶ τοῦτος περὶ μένους, γυναικῶν ἐκ πέρας.

II, μετα-
βῶ, μεταφίρω ἀπέναντι, ὕδωρ, σῶμα δ. Εὐδουλ. ἐν Ἀδελ. 10,
πρὸς. Δουκ. Νεκρ. Δισχ. 20. 1.

διαπρήγνυμι, διαβίβω ὡς πέρδεις, Μετὰ δ. Κωμ. Ἀποστ.
4. 634.

διαπρήγνυμι, ἀπρ. 6' — ἐπῶν Ἰλ. Α. 367, Ἑρ. ἀπαρ. — πρᾶ-
σιν Π. 32, ἀπρ. μέσ. — ἐπῶν μετὰ παρ. σημασι., Ὀδ. Ο.
384, — ἐντελῶς καταστρέφει, καταδέρνει, ὁρμηλῶς, αἰπῶς ἐπὶ πλ-
λῶν, ἐνδ' ἀνω.

διαπρήγνυμι, πηγαίνω καὶ κρημαί περιπατῶν, Ἀθην. 157Ε, κτλ.

διαπρήγνυμι, καρφύων, διατρύπῶ, σφυρὰ σιδήρῳ διδῶ. 4. 64,
σαυνίῳ διὰ τὸ σάκος διαπρήγνυμι Διον. Ἀλ. 9. 64.

διαπρήγνυμι, ἀπρ., διαφύγω (οἶμαι δ' εἰς μετὰ τὸν ἄλλον)
περὶ στρατιωτῶν ἀποδιδρασκόντων, Δημ. 1188, 23, 1199 7.

διαπρήγνυμι, ἢ — ὡς, μέλλ. — πεπῶμαι (δ), πρὸς. διαπρήγνυμι
Διδ. Σικ. 17, 115 (δ) — ἀνολίγῳ καὶ ἐκπῶν, Ἀριστοφ. Ἀποστ. 732,
733, τὰς πεπῶναι, ἐπὶ τοῦ πολυπόδου, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 6, 2.

διαπρήγνυμι, εἰς, ἀναπείραμενος, διηρημένως, ἀνοικτῶς, ἐκ τοῦ
Ἰππ. ὁκοτον ἀράχαι διαπρήγνυμι.

διαπρήγνυμι, μέλλ. — πεπῶμαι, ἀπρ. — πεπῶμαι καὶ — πεπῶ-
μαι, ἀπρ. ἐνέργ. — ἐπῶν Δουκ. Ἑρ. Δισχ. 9. 4.

διὰ μέσου, διὰ δ' ἐπτατο πικρὸς διστός Ἰλ. Ε. 99, ὅρας τὸ
διον οὐ βέλος διέπτατο Εὐρ. Ἰκέτ. 860, μετ' αἰτ., Εὐρ. Μην. 1,
Ἀριστοφ. Σχελ. 1086, δ. διὰ τῆς πόλεως δ' αὐτ. Ὀρν. 1217.

II, ἀρπάζομαι, πετῶ μακρὰν, ἐκπῶν, Πλάτ. Φαίδων 70Α,
84Β, κτλ. ἐπὶ χρόνῳ, Εὐρ. Ἠρ. Μαιν. 507.

III, ἐπὶ φήμης,
πετῶ καθ' ἀπάσας τὰς διεφθύνσεις, ἐν τῷ τύπῳ, διηρημένως
Ἠρμ. 2. 8.

διαπρήγνυμι, παίζω τοὺς πεισσοὺς πρὸς ἕτερον, δ. τὴν ἐλπίδα
πρὸς τινὰ, δοκιμάζω τὴν τύχην μου παίζων τοὺς πεισσοὺς πρὸς ἕτε-
ρον, Δουκ. Ἑρως. 16.

διαπρήγνυμι, χωνεύω, τροφὴν Ἀριστ. Γεν. Ζ. 4. 4, 40.

διαπρήγνυμι, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ διαπυρρῶναι, Δισχίν.
Ἀγ. 807.

διαπρήγνυμι, εὖ, ἢ, (δ' ἀπείρεα) χωνεύω, Ἰππ. 344, 28.

διαπρήγνυμι, τὸ, = τῷ ἐπῶν, Ἠρμ. 119.

διαπρήγνυμι, τὸ, (διαπρήγνυμι) σεαυτοῦ ἐπικαιμένη δακρύς, Φί-
λων καὶ Ἠρμ. ἐν Μαθ. Ἀγ. σ. 74, 254, ὑποχωρ. διαπρήγνυμι, τὸ,
ἐπὶ φήμης, αὐτῶν σ. 64.

διαπρήγνυμι, ἐμπερῶν διὰ μέσου, μετὰ, ἀκόντιον διὰ
πλευρῶν Ἀντιφῶν 123. 4.

II, παγώνων καθίστω εἰς σκλη-
ρὸν, Θεόφρ. π. Ἀντ. 54, — πρὸς τοῦ διαπρήγνυμι, — ἀπείρεα,

δι-αποξεύγνυμαι, ἀπαθ., ἀλλήλῃ: ἀπαχρίζομαι, Φίλων 1. 255.

δι-αποθησκῶ, ἀποθησκῶ, ἀγωνιζόμενος, Πολύβ. 16, 31, 8.

διαποκίω, πράττω τι ὁλοσχερῶς· ἐξ ὁλοκλήρου, ἀποτελειῶ, ἀμφ. γραφ. ἐν Διον. 'Αλ. 5, 45.

διαποικίλλω, ποικίλλω, ποικίλως κοσμῶ, Λατ. variare, ποιῶν 'Ισοκρ. 190E' δ. τι ἀργύρῳ Πλάτ. Σαρ. 14—Παθ., με-
λανι δ., κοσμοῦμαι, πικρὸν λαμβάνειν διὰ... 'Αριστ. 'Ισ. 2. 11, 8.
ἀλλὰ, δ. ἐκ... εἶμαι πεποιημένος ἐκ διαφόρων εἰδῶν, Πλάτ. Νόμ. 993D, πρὸς 863A.

διαποικίλλω, ον, πεποικίλμένος, 'Ιππ. Κωακ. 210· ἀκανθοὺς δ. τὴν χρῶαν 'Αριστ. 'Αποσπ. 253· δὲ βάθροισι, βαθιωτέ, αὐτα-
κωτέ, δ. αὐτ. 'Ι. 2. 4. 1, 25.

διαποικιλιώ, κυβερνῶ, διοικῶ, Κύριλλ.· βίον δ. — διερχομαι τὸν βίον, Μανέθων 4. 419.

διαποικιλιώ, διοικῶ, διαποικιλιώ, διοικῶ, ἀμφ. γραφ. παρ' 'Ερμπαίου, 5, 19.

διαπολεμέω, ἄγω εἰς πέρας τὸν πόλεμον, Λατ. debellare, 'Ηρόδ. 7. 158· δ. τὸν πόλεμον Πλάτ. Κριτ. 108E' δ. τι, πολε-
μῶ μέχρι τέλους πρὸς τινα, τελεσιόνοιο πολέμων, Ξεν. 'Αν. 3. 3, 3.
Πολύβ. 3, 2, 3· πρὸς τινα· Διόδ. 14. 99.—Παθ., διατεπολεμή-
σεται πόλεμος, δ. πόλεμος ὑπὸ ταύτῃ, Θουκ. 7. 14, πρὸς 25.

II. ἐξακολούθῳ τὸν πόλεμον, δ. αὐτ. 6, 37. III. διαπαντ' χρό-
νον τινὰ εἰς τὸν πόλεμον, Πλούτ. Φαβ. 19.

διαπολεμήσεις, εὐς, ἡ, τελεσιώσεις, τέλος τοῦ πολέμου, Θουκ. 7. 42.

διαπολιτοῦμαι, συνερχομαι πολιτικῶς, ἀποκρίνω, Θουκ. 3. 17.

διαπολυτέτα, ἡ, διχόνοια μεταξὺ πολιτικῶν μερίδων, Πλούτ. 2. 510C, Κικ. 'Αττ. 9. 4, 2.

διαπολυτεύομαι, ἀπαθ., εἶμαι πολιτικῶς ἀντίπαλος ἄλλῃ· ἐκ τῆς αὐτῆς πολιτικῆς μερίδος (διαφορά προσώπων), ἐν ᾗ ἀντεπαλι-
τεύομαι· κείτῃ ἐπὶ ἀνθρώπῳ ἐναντία πολιτικῶ φρονήματι ἔχοντος (διαφορά ἀρχῶν), Δισχλ. 81 ἐν τέλ.· δ. τι, Μαρκελλ. 6· Θουκ. 28.

διαπολυτεύεις, οὐ, δ. πολιτικῶς ἀντίπαλος, 'Αππ. 'Ισπ. 8.

δι-απόλλυμι, παντελῶς καταστρέφω, Θεόδωρ. 1. 4, 8, 10, 3.

διαπομπεύω, φέρω τινὲς πομπὴν εἰς τὸ τέλος, Δουκ. Νεκυμ. 16.

II. φέρω περίε, περιφέρω, Ξωρ Κριτ. 7. 7.

διαπομπή, ἡ, τὸ ἀποστέλλειν κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, ἀνταλ-
λαγὴ ἀγγελίων, διαπραγματεύσεις, πρὸς τὰς πόλεις Θουκ. 6. 41.

II. ἀπόλυσις, 'Αππ. 'Εμφυλ. 5. 71.

διαπομπικός, ον, πιμπόμενος, ἐκπερόμενος, ἐξαγόμενος, Διόδ. 2. 49, 'Οππ. Κ. 3, 37.

διαπονέω, ἐργάζομαι, ἰσχυρῶς μετὰ κόπου, ἐργάζομαι ὅπως κἄν τι πῶς, ἐπιμελῶς καλλιεργῶ, ὡς τὸ ἐκπονέω, Λατ. elaborare, 'Ισοκρ. 99C, κτλ.· δ. τὰ γράμματα Πλάτ. Νόμ. 810B, Πολ. 535C· τὰ σώματα Ξεν. Κυν. 4. 10· τὰ πρὸς ἀγῶνας συντε-
λοντα 'Αριστ. Πολ. 8. 6, 7· τοὺς νέους Λουκ. 'Ανακ. 18—συν-
ωσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, διαπονέσθαι ἐπιτηδεύματα καὶ τέ-
χνας Πλάτ. Νόμ. 846D, πρὸς 273E, Ξεν. 'Απομν. 2, 1, 33.—Παθ., οἰκου· οὐχ ὡς τὰ πρόσθ' ἄριστα διαπονουμέ-
νου, διευθυνομένου, κυβερνωμένου, Δισχλ. 'Αγ. 19· διαπονῆσθαι τὴν μουσικὴν, διδασκῆναι αὐτὴν ἐντελῶς, Πλούτ. Περικλ. 4· δια-
πεπονήμενοι, παλαιὸι στρατιῶται, ἐξηχημένοι, Διόδ. 11. 1· δψων· περιττῶς διαπεπονέμενων Πλούτ. Λουκούλ. 40. 2) καλ-
λιεργῶ ἐντελῶς, μετ' ἐπιμελείας, χώραν Πολύβ. 4. 45, 7· καὶ ἐν τῷ παθ., Πλάτ. Κριτ. 118C. 3) ἐν τῇ παθ. ὡσαύτως, κατα-
πονοῦμαι, ἐνοχλοῦμαι, ταραττομαι, Πρὸς 'Αποσπ. 2, 2, 18, 'Ισπ. 8.

II. ἀμεταβ., ἐργάζομαι πολὺ, κοπιᾶν, ἀγωνίζομαι συνεχῶς, δ. τῇ διανοίᾳ καὶ τῷ σώματι 'Αριστ. Πολ. 8. 4, 9· δ. εἰς τι 'Επ. Πλάτ. 328D· περὶ τι 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 10. 8, 4· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., δ. πᾶν ἱσόροπον ποιεῖν Ξεν. Συμπ. 2. 17—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλάτ. Νόμ. 966C· δ. περὶ τὰ τέκνα 'Αριστ. π. 2, 1, 3, 10, 6· οἱ διαπονοῦμενοι, οἱ βαρύνοντες ἐργάζομενοι, Μαν. μοχλοῦντες, ἀντίθ. ἀπόνος, Ξεν. Πολ. Λακ. 5, 8.

διαπονήμα, τό, βαρεῖα ἐργασία, κόπος, ἄσκησις, τὰ περὶ τὸν πόλεμον δ. Πλάτ. Νόμ. 813D. II. διὰ πόνου ἐξαιρεσόμενον, φιλοπόνημα, τὰ τῶν τεκτόνων δ. ὁ αὐτ. Κριτ. 114E, πρὸς 118C.

διαπονήρομαι, πονηρῶς φέρομαι, πρὸς τινὰ Διον. 'Αλ. π. 'Ισπίου 3.

διαπόνησις, ἡ, ἐργασία, ἄσκησις εἰς τι, παράσκησις τινος, Πλούτ. 2. 893D.

διαπονήσιον, ῥημα, ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἐργασθῇ πολὺ, Κλῆμ. 'Αλ. 284.

διαπονός, ον, ἐπὶ προσώπων, διαπεπονήμενος, ἡσχημένος, τετα-
λαιπωρημένος, δ. τὰ σώματα Πλούτ. Μαρ. 26· δ. πρὸς τι δ. αὐτ. 2. 135F.

II. ἐπὶ πραγμάτων, δ. παρέχων πολλὸν πόνον, ἐπί-
πονος, κοπιώδης.—'Επὶρρ. -νός, μετὰ κόπου καὶ μόχλου, Πλούτ. Φαβ. 1.

διαπόντιος, ον, πέραν τῆς θαλάσσης, Λατ. transmarinus, γλ. Δισχλ. Χο. 352· στρατεύματα 'Ερμπαίου. Στρατ. 1· πόλεμος Θουκ. 1. 141· πρὸς δὲ Σουλ. 'Επὶρρ. 3956b. II. εἰς τὴν

ἀντικρὺ μέρος τῆς θαλάσσης, δ. πέτεσθαι 'Αλκ. Συνακ. 2.—
'Επὶρρ. διαποντίως Νωνα. ἐν Σύντ. Καν. τ. 3, σ. 426.

διαπορεύα, ἡ, ἡ διὰ μέσου τοῦ οὐρανοῦ ἢ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν κλη-
σις, ἐπὶ τῶν ἀστέρων, Πλάτ. Τέτον. 984E. II. μακρὰ πορεία·
μεταφ., ἡ τοῦ λέγου δ. ἡ αὐτ. Κριτ. 106A.

διαπορεύεις, εὐς, ἡ, — τῷ προγγ., Σουλ. ἐν λ. διαπορεύε-
ται, φέρω εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, Ξεν. 'Αν. 2. σ. 18.

II. συνήλ. ὡς παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. καὶ παθ. ἀορ. διεπορεύεσθαι·
— διαδελνῶ, ἐς Εὐβοίαν 'Ηρόδ. 4. 33· μετὰ συστολῆς, αἰετῶν,
διέρχονται διὰ μέσου, δ. τὰς ὁδοὺς Πλάτ. Νόμ. 845A—βίον ἡ αὐτ.
Φαίδωνι 85D· τὰ πνεύματα δ. τοὺς μύκτες 'Αριστ. Ζ. Μ. 1. 1, 21· δ. γραμμῇ, διαπερῶ τὴν γραμμὴν, δ. αὐτ. 'Ηθ. Ν. 10. 3, 1.

2) διεύχεσθαι τι, ἐκτελεῖν λεπτομερῶς, ὡς τὸ ἐξηγεῖσθαι, Πολύβ. 16, 26, 2.

δι-απορεύω, ὅπως ἐν ἀπορία εὐρίσκονται, εἶμαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, ἔχω
δυσκολίαν, τί χρὴ εἶρᾶν Πλάτ. Νόμ. 777C· περὶ τινος Πολύβ. 4.
20, 2· ἐπὶ τινὶ αὐτοῦ 71, 5—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, μετὰ ἀορ.
καὶ πρμ. παθ., Πλάτ. Σοφ. 217A, Δισχλ. 32. 49. 2) ἔχω

ἀνάγκην, εὐρίσκονται ἐν ἀνάγκῃ, 'Αριστ. 'Ηθ. 2. 39. II. εὐρί-
σκω ὅλας τὰς ἀπορίας, ἡ αὐτ. Πολ. 3, 4, 4, κτλ.· ἄλλὰ, 2)
συνήλως, μόνον ἰσχυρότερός τις τύπος τοῦ ἀπορεύω, ἔχω ἀπορία,
παρουσιάζω δυσκολίαν, ὁ αὐτ. 'Ηθ. Ν. 1. 6, 1, κτλ.· ἔστι δὲ τῶς
ἐμπόρηται βουλομένοις προύργου τὸ διαπορεύεσθαι καλῶς ὁ
αὐτ. Μεταφ. 2. 1, 2—οὕτως καὶ ἐν τῇ μέσ. φωνῇ, Πλ. 2. Φαίδρ.
237A· διαπορεύεσθαι τι περὶ τινος ὁ αὐτ. Σοφ. 217A· τὸ δια-
πορεύεσθαι, τὸ εὐρίσκειν δυσκολίαν, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 1. 11, 1, δ.
Παθ., εἶμαι ὑπὸ ἀμφιβολίας ἢ συζήτησιν, παρέχω ἄλλην πρὸς...
Πλάτ. Σοφ. 250E, 'Αριστ.· τὸ διαπορεύεσθαι Πλάτ. Νόμ. 799E·
τὸ διαπορεύεσθαι 'Αριστ. Πολ. 3. 11, 20, κτλ. ἔπρως, διαπορεύε-
ται περὶ τινος, ἔγχεσθαι ἔγχεμα, ὑπάρχει ἀπορία περὶ... ὁ αὐτ.
'Αττ. 9. 48, 6.

διαπορήμα, τό, ἀμφιβολία, δυσκολία, 'Αριστ. 'Αν. Ὑστ. 2. 8,
8, κτλ. II. ἀνησυχία, 'Ιππ. 'Οξ. 391.

διαπορήσις, εὐς, ἡ, ἀμφιβολία, δυσχέρεια, Πολύβ. 28. 3, 0.

διαπορητέον, ῥημα, ἐπιθ. τοῦ διαπορεύω, Φίλων 1. 288, Λογ-
γῶν. 2. 1.

διαπορητικός, ἡ, ὢν, ἐν ἀμφιβολίᾳ ὢν, ἐνδοιαστικός, Πλάτ. 2. 395A.

δια-πορήτω, = διαπερῶ, 'Ηλ. Π. 691, Θουκ. 6. 102, κτλ.—
Παθ., ἐντελῶς καταστρέφομαι, Δισχλ. Πέρσ. 714, Σαρ. Αἴ. 800,
Εὐρ. 'Ελλ. 111, καὶ παρὰ μεταφ. πεζοῖς.

διαπορημενικός, ἡ, ὢν, ἐπιτήδειος πρὸς διαπορήμασιν.—
'Επὶρρ. -κός, 'Πικλ.

διαπορημενός, διαβιβάζω, μεταφέρω εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος διὰ
μέσου ποταμοῦ ἢ πορθίου, 'Ηρόδ. 4. 144, κτλ. διαβιβάζω ἀγγεῖαν
ἢ παραγγελίαν ἐκ τοῦ ἐνός εἰς τὸν ἕτερον, ὁ αὐτ. 9. 1, 2)
μεταφ., ὡς τὸ ἐρμηνεύω, μεταφέρω ἀπὸ γλώσσης τινος εἰς ἄλλη,
μεταφράζω, Πλάτ. Συμπ. 202E. II. δ. ποταμὸν, ἐπὶ δια-
πορήμασιν ἰσχυρῶς, διαβιβάζω εἰς τὸ ἀπέναντι τοῦ ποταμοῦ, 'Ηρόδ.
1. 2051, 5. 52.

δι-απορία, ἡ, = διαπορήσις, Δισχ. Α. 10. 27, κτλ.

διαπορησάμενός, ἡ, ἐν λ. πορησάμενός.

διαπορησάμενος, ον, ἀνάμικτος μετὰ πορῆρας, ὑποπόρητος, Δισχ. 1. 10, Μήσις (Gillo's Opuscul. σ. 749).

δι-αποστέλλω, ἀποστέλλω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, ἐξαπο-
στέλλω, Δισχ. 942. 16, Πολύβ. 6. 42, 7, κτλ.

διαποστεύω, ἡ, ἀποστέλλω ἀποστέλλω ἀγγεῖαν, Πολύβ. 5. 37,
3, κτλ.

δι-αποσφίξω, διασφίξω ἐκ κινδύνου, 'Αρρ. 'Ινδ. 37

διαπραγματεύομαι, ἀπαθ., συζητῶ ἢ ἐπεικέω ἐπιμελῶς ἀπ' ἐργῆς μέχρι τέλους, τοῦτον τὸν λόγον Πλάτ. Φαίδωνι 77D· τῇ αἰτίαν αὐτοῦ 95D.

II. ἐπιχειρῶ καὶ ἐκτελεῖν, τι Διον. 'Αλ. 3. 72. III. κερδαίνω ἐμπορευόμενος, Εὐαγγ. κ. Λουκ. 10', 16.

διαπρακτέος, α, ον, ῥημα, ἐπιθ. τοῦ διαπραττεῖν ἢ δια-
πράττεσθαι, 'Ισοκρ. 410C.

δι-απρακτέω, ὅπως ἀποτυχάνω, Βουξ.

διαπραξίς, εὐς, ἡ, ἡ ἐντελής ἀποτελεσιώσις ἐργασίας, Πλάτ. Συμπ. 184B.

διαπραξίς, εὐς, ἡ, ἐντελής πώλησις, Διον. 'Αλ. 7. 29, Πλούτ. Σὺλλ. 33.

διαπράσσω, ἄγ. -πτω, 'Ιων. -πρήσσω μετλ. -πράξω—
διέρχομαι, ὡς τὸ διαπερῶ, μετὰ γεν., διέπρησαν πεδίοιο,
διεπρόντο διὰ μέσου τῆς πεδιάδος, διερχομενὸν τὴν πεδιάδα, 'Ηλ. Π. 785, Γ. 14· ὡσαύτως, οἱ κε... διαπρήσσωσι κτελευθόν, ἵνα
τελειώσωσι τὸν πόλεμον τῶν, 'Οδ. Π. 213, πρὸς 429· ὡσαύτως
ἐπὶ χρόνῳ μετὰ μετοχ., ἡμια, διεπρήσαν πολλοὺς ἡμῶν, καὶ
χρόνον ἡμέρας πολεμῶν, 'Ηλ. Π. 326· εἰς ἐνιαυτὸν ἀπαντα οὗτι
διαπρήσαιμι λέγων, δὴν φηλον τελειώσαι ἡμῶν..., 'Οδ. Ε. 107—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, διαπραξάμενος βίον 'Αλκ. 'Αδελ. 34—ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, ὡς πρᾶσσω I. II. φέρω
εἰς πέρας, ἐκτελῶ, καταρθάνω, 'Ηρόδ. 9. 94· δ. τινὶ τι δ. αὐτ. 3.

ει, πρβλ. Δίσχυλ. Εὐρ. 953· δ. τινί, μετ' ὅπου. Ξεν. Συμπ. 5, 9· ἀπὸ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 93. — Περ. 1. ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένους καλῶς Δίσχυλ. Χο. 739· — συγνάκις ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. ὑπὸ. Περ. 1. 2. 2, Ἀριστοφ. Λυσ. 518, κτλ.· δι' ἐρμηνείων Περ. 4. 24· οὐδὲν καὶ νὸν διαπράττονται Δημ. 923. 2· καὶ παρ. πρῶμ. μετὰ μέσ. σημασίας, τὸ αὐτὸ διαπεπραγμένους εἶσαι Πλάτ. Ἰοργ. 179Α· πολλὰ παρὰ τοῦ πάππου ἀγορὰ διεπείπρακτο Ξεν. Κύρ. 4. 2. 10, πρβλ. Ἀν. 2. 3. 25· δ οὗτοι διαπεπραγμένοι εἰσι Δημ. 931 ἐν τέλ.· τοὺς ἀνήκεστα δ. Θεοδ. ἐκτ. ἐν Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 17· πρβλ. Μένανδ. Περὶνθ. 1· — ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ μέσ. σημασίαν, κατορθῶν δι' ἑαυτὸν Ξεν. Ἀν. 7. 3, 16· τι παρὰ τινος αὐτοῦ 6. 2, 17· μετ' ἑαυτοῦ, κατορθῶν νά. Πλάτ. Πωλ. 360Α· δ. ὥστε, ἐπομένῃς ἀπαρ., Λυσ. 147. 11, Ξεν. Ἀν. 4. 2, 23· δ. μὴ κατεῖν αὐτοῦ 3. 6, 5· δ. ὅπως. Ἰνα. Πλάτ. Γοργ. 479Α, κτλ. 2) ἐν μέσ. τύπῳ ὡσαύτως, λαρθῶν δι' ἑαυτὸν, κτῶμαι, πλοῖα Ξεν. Ἀν. 6. 2, 17, πρβλ. 3. 2, 29.

III. φέρω εἰς τέλος, καταστρέφω, ἀποκτείνω, Λατ. comittere, κατὰ μετοχ. παθ. πρῶμ., Δίσχυλ. Πέρ. 260 (ἴδε Blomf.), δ αὐτ. Χο. 880, 1008, Συμπ. 784, Εὐρ. Ἐλ. 858.

διαπραύνω, ἐντελῶς πρᾶναι, καθησυχάζω, Φιλόστρ. 251.

διαπρέπειν, ἢ, μεγαλοπρέπειν, Ἐδδ. Ἀκὺλ. καὶ Σύμμαχ.

Δαυτέρ. λγ' 17, Ψαλμ. κη' 2, ρθ' 3.

διαπρέπης, ὅς, ἐξοχός, διακεκριμένος, ἐπιφανής, Πίνδ. Ι. 5

(4). 56, Θουκ. 2. 34· τινί ἢ τι, ἐν τινι πράττει, κατὰ τι, Εὐρ.

Ἰκτί. 841, Ι. Α. 1588· τὸ δ., μεγαλοπρέπειν, Θουκ. 6. 16·

Ἐπίρρ. — πῶς, ὑπερβ. — πείσεται, Δημ. 1208. 19.

διαπρέπω, φαίνομαι ἔξοχος ἢ ἐπιφανής, ἐπίσημος, προσβάλλω

τὴν ὄρασιν, κινῶ εἰς θαυμασμόν, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 351, Πίνδ.

Ο. 1. 3· διαπρέπον κακὸν (ἴδε δ. Δινδ. χάριν τοῦ μέτρου διορθῶς

ἀπρέπον, ἴδε ἐν λ. 36). Δίσχυλ. Πέρ. 1006. 2) ἐξέγω

ὑπὲρ τινος μετὰ γεν., δ. πάντων ἀψυχῶ Εὐρ. Ἀλκ. 642· ὡσαύ-

τως ἐν ἡ ἐπὶ τινι Ἀνθ. ΙΙ. 9. 513, Λουκ. Ὀρχ. 9. II. μετ'

αἰτίας, πράγμα, διακοσμῶ, Εὐρ. παρὰ Πλάτ. Γοργ. 485Ε.

διαπρεσβεῖν, ἢ, ἀμειβῶν ἀποστολὴ πρέσβειον, Πολύδ. 6. 67, 11.

διαπρεσβεύομαι, ἀποθ., ἀποστέλλω πρέσβεις εἰς διάφορα μέρη,

Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 24, Πολύδ., κτλ.

διαπρηστέω, ἴδε ἐν λ. διαδρηστέω.

διαπρίω, ὡν, διχα διηρημένος διὰ πρίονος, Πολύδ. ε' 24.

διαπρίω [ρι], χωρίζω εἰς δύο διὰ πρίονος, πριονίζω εἰς δύο, διαιρῶ

διὰ τοῦ πρίονος. Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 912, Ἀριστοφ. Ἰππ. 788· δια-

πεπριμέν' ἡμίσε'. ὥσπερ τὰ σύμβολα Εὐδουλ. Ξεν. 1· —

μεταρ., διεπρίοντο τοῖς καρδοῖς Πράξ. Ἀποστ. ζ' 54, πρβλ.

ε' 53. II. δ. τοὺς ὀδόντας, τρίβω τοὺς ὀδόντας, Λουκ.

Διαδουλ. 24· οὕτως ἀπολ. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Βίχλ.

διαπρίωτός, ἢ, ὡν, = διαπρίστος, Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 912.

διαπρό (γράφονον ὡσαύτως διὰ πρό, Spitzn. Lex. XIX. ἐν

Ἰλ.), ἴδε ἐν λ. διὰ Α. Ι. 1.

διαπρόθε, ἐπίρρ. = τῷ προηγ., Νίκ. Ἀλ. 3.

διαπροσάπτω, ἐξακολουθῶ προτείνω, τι Πολύδ. 4. 13, 7.

διαπρῶσις [ῶ], α. ὡν. διαπεραστική, ἔξω· ἐν χρήσει παρ'

Ὀμ. μόνον ὡς ἐπίρρ., πρῶν πεδίοιο διαπρῶσιον τετυχη-

κῶς, λόφος ἐξέχων καὶ ἐμκάθλων εἰς τὴν πεδιάδα, Ἰλ. Ρ. 748.

2) ἐπὶ ἤχου, ἔξω, διαπεραστικός, ἤχου δὲ διαπρῶ-

σιον, ἐξέθηκε κραυγὴν διαπεραστικήν, Ἰλ. Θ. 227, Α. 275· δ.

κιθαρίζων Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀφρ. 60. II. βραδύτερον ὡς ἐπὶ 0.

Ἀπείρῳ διαπρῶσι, πῶ. ὁμοίως τῇ πρώτῃ σημασίᾳ τοῦ διαπρῶ-

σιον παρ' Ὀμ., ἔφρα ἐκτεινομένη ἐπὶ μακρὸν (ὡς φαίνεται ἐκ τῶν

ἀκολουθῶν λέξεων, τόθι πρῶνες. ἔξοχοι κατὰκείνται πρὸς

Ἰόνιον κάλπιν), Πίνδ. Ν. 4. 83. 2) κοινῶς ἐπὶ ἤχου, ὡς

ἐν διὰτορος, ὁλολυγαί. Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀφρ. 19· ὁτοβος Σοφ.

Ο. Κ. 1479· κέλοδος Εὐρ. Ἑλ. 1308. 3) ἐν Ὀμ. Ὑμν. εἰς

Ἡρμ. 336, δ. κεραίστης, φανερός κλέπτῃς (κατ' ἄλλ. κλέπτῃς

εἰσχωρῶν πανταχόθεν), παρὰ Διογ. Α. 2. 143, δ. πόλεμος, φανε-

ρὴς ἢ σφοδρὴς πόλεμος. (Πιδ. σχηματισθὲν ἐκ τοῦ πείρω, πε-

ρῶω, διαπερῶ, διέρχεται διὰ μέσου· πρβλ. διαμπερῆς).

διαπτεῖν, προσκίπτω πολὺ ἢ συνεχῶς, βατταρίζω, Λουκ.

Ἰνυπν. 8.

διαπτερνιστής, οὐ, δ. = πτερνιστής, δ ὑποσκελῶν τινά,

Κῆμ. Ἀλ. 982.

διαπτερώ, καθαρίζω διὰ πτεροῦ ἢ ὡς διὰ πτεροῦ, Ἰππ. Ὀξ. 393.

διαπτερόσσομαι, ἀποθ., πτερυγίζω ἰδῶ καὶ ἐκτ', Ψευδο-

γλυκ. π. Ποταμ.

διαπτερώσις, εἰς, ἢ, δὲ διὰ πτεροῦ καθαρισμός, Ἑρωτιαν. σ. 130.

διαπτύω, μέλλ. -ήσω· Ἐπ. ἄρ. διαπτοίησα· — ἐκπορίζω,

τρομάζων ἀπομακρύνω καὶ διασκορπίζω, ἐπέεσσι διεπτοίησε γυ-

νοσίκας Ὀξ. Σ. 340· στρατὸν. φόδος διεπτόησε Εὐρ. Βίχλ.

304· καὶ ἐν τῷ παθ., καταλαμβάνομαι ὑπὸ μεγάλου φόδου, «ἐξίπ-

πάζομαι», δεισαντες διεπτοήθημεν Πλάτ. Πολ. 336Β· ἐπὶ ἱπ-

πων. Πολύδ. 3. 51, 5.

διαπτόησις, εἰς, ἢ, τριβήματα (κοιν. τρομάρα), σφοδρὰ δρμή,

διαπτόησις ἀφροδισίων Πλάτ. Νόμ. 783C.

διαπτύξις, εἰς, ἢ, ἀνάπτυξις, Γαλην. ἐξήγησις, Κλήμ. Ἀλ. 806.

διαπτύσσω, Ἀπτ. -πτω, μέλλ. -ξω, ἀνοίγω καὶ ἐκπλύνω,

ἀναπτύσσω, ἀποκαλύπτω, Σοφ. Ἀντ. 709, Εὐρ. Ἰππ. 985· ἐρμηνεύω,

ἐξηγούμαι, Πλάτ. Νόμ. 858Ε· λόγῳ δ. Μοσχίων παρὰ Στοβ. Ἑκλ.

1. 240. II. συμπτύσσω τι μεθ' ἑτέρου, συμπλέκω, Ἀριστ.

π. Ζ. Γ. 1. 15, 1.

διαπτύχῃ [ῶ], ἢ, πτυχή, διπλώσις, ἢ «διπλά», δέλτου δια-

πτυχαί, γραμμάτων δ. Εὐρ. Ι. Τ. 727, 793.

διαπτύω, μέλλ. -ύσω, πτύω ἐπάνω εἰς τινα, καταπτύω, τινός

Ἀλ. π. Ζ. 4. 22· μεταρ. μετ' αἰτ., καταπρυνῶ, δ σερμνός ἀνὴρ

καὶ διαπτύων τοὺς ἄλλους Δημ. 313. 8, πρβλ. Πλούτ. 2. 101C,

κτλ· δ. τὸν χαλινόν, ἀποπτύω, ἐν δέχομαι, Λατ. frenare res-

pue, Φιλόστρ. 816.

δι-άπτω, ἐντελῶς ἀνάπτω τι, Φέλαρ. σ. 208.

διάπτωμα, τὸ, πτώσις, ὀλισθημα, ἀμάρτημα, Φιλῆμ. Παρεῖσ. 1·

μεγάλοις δ. περιπίπτειν, περιπίπτω εἰς μεγάλας ἀπωλείας, Σουλ.

Ἐπιγρ. 2058Α. 55.

διάπτωσις, εἰς, ἢ, πτώσις, ἀποπλάνησις, ἀποτυχία, Σέξτ.

Ἑμπ. Μ. 7. 423, Πλούτ. 2. 800Α, κτλ.

διαπυδαρίζω, ἴδε ἐν λ. πυδαρίζω.

διαπύω, γίνομαι πύον, Ἰππ. Ἀφ. 1252, κτλ.

διαπύημα [ῶ], τὸ, ἐμπύησις, ἐμπύασμα, Ἰππ. Πρὸγν. 39.

διαπύησις [ῶ], εἰς, ἢ, ἐμπύησις, ἢ εἰς πύον μεταβολή, Ἰππ.

Πρὸγν. 38.

διαπύητικός, ἢ, ὡν. δ συντελὼν εἰς ἐμπύησιν, Ἰαλην.

διαπύσσομαι, ἐντελῶς εἰς πύον μεταβάλλομαι, Ἰππ. Κερ.

Τρωμ. 898, Μ. Ἀντων. 4. 39.

διάπυνος, ὡν, πολὺ πυκνός, Διοσκ. 4. 145.

διαπυνέω, πύμαχῳ πρὸς τινα, ἀγωνίζομαι, φιλονικῶ, τινί

Ξαν. Κύρ. 7. 5, 53, Ἀπρ. Ἑπεικ. 2. 21, 11, κτλ.

διαπύλιον, τὸ, (πύλη) φῆρος διόδου διὰ τῆς πύλης παρ' Ἀθη-

ναίους κατὰ τὴν ἐκπορὴν νεκροῦ, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 15, 2, ἴδε Bäckh.

Stantish. 2. 37 n.

διαπυνθάνομαι (ποιητ. διαπυνθόμαι, δ ἴδε)· μέλλ. -πυν-

θομαι· — ἐπύνομαι· ἄρ. -επυνθόμην ἀποθ. — ἀνερευνῶ δι' ἐρω-

τήσεων, ἀνευρίσκω, ἀνακαλύπτω, μαγνάνω, τι Πλάτ. Συμπ. 172Α,

κτλ.· τι τινος, τι παρὰ τινος, Πλούτ. Κάτωνι Νεωτ. 16· ὡσαύτως

ἀναλοῦσε ἐξηρημένην πρότασις, δ. τοῦ Θεοῦ, πῶς χρῆ., Πλάτ.

Πολ. 496Α· ἀπολ., δ αὐτ. Ἰππ. Ἑλ. 369D.

διάπυος, ὡν, (πύον) πλήρης πύου, Ἰππ. Ἀφ. 1251.

διαπύω, μεθ., πυσοῦν, ἐκπύω, Ἰππιατρ. 69. 2) πυοῦ-

μαι, αὐτὸς 61.

διαπύριζομαι, διαθερμαίνομαι, Ἰππ. 684. 54, ἐν τῷ παθ.

διαπύρίζω, διαθερμαίνω· — παθ., διακαίνομαι ὑπ' ὀργῆς, διοργι-

ζομαι, Ἰππ. 684.

διάπυρος, ὡν, διόθερος, ὑπέθερος, Ἀναγ. παρὰ Ξεν.

Ἀπομν. 4. 7, 7, Ἰππ. Ἀέρ. 291, Εὐρ. Κύκλ. 631, Ἀριστ. Προβλ.

30. 1. 2) πεφλογισμένος, Ἰππ. Ἀρχ. Ἰππ. 15. 3) μεταρ.

θερμός, ἐνθερμός, πλήρης πάθους, Πλάτ. Πολ. 615Ε, Νόμ.

783Α· δ, πρὸς ὄργην, πρὸς δόξαν Πλούτ. 2. 577Α, κτλ.· οὕτω,

δ. μῖσος, ἐρωτες δ αὐτ. Ἀράτ. 3 καὶ 15.

διαπύρῳ, καταπλέγω, κατακαίω, Εὐρ. Κύκλ. 693, ἐν τῷ μέσ.

— μεταρ., τῷ θυμῷ διεπυροῦτο Πλούτ. Φωκ. 6.

διαπυρσεύω, καταφωτίζω ὡς διὰ πυρσοῦ, Πλούτ. Δημητρ. 8·

μετὰ γεν., Φιλῆστρ. 74 (ἴδε γρ. -πυρσεύω)· — κάμνω σημεῖα διὰ

πυρσῶν, Πολύδ. 1. 19, 7.

διαπύρωσις, εἰς, ἢ, κατάφωσις, κατάκαυσις, Σοφ. Ἑρ. (ἐκδ.

Ερμ. σ. 121).

διάπυστος, ὡν, πολὺ γνωστός, δ· γίγνεσθαι Ἡρωδιαν. 2. 12.

διαπύτιζω, πτύω, ἐκπύω, Ἀρχέδ. παρ' Ἀθην. 294C.

διαπύλω, δημόσια πώλω, Ξεν. Ἑλλ. 4. 6, 6, Πλούτ. Ὀθ. 4.

διαπυρόομαι, σκληρύνομαι, σχηματίζω τύλον ἐπὶ τετρασμένον

δοσιν, Ἰππ. Ἀρρ. 795.

δι-άρρῶσω, μέλλ. -ξω, διαρρήνυμι, συντερίνω, Ἰσ. Ἀσπ. Ἰπρ.

364 (ἐν τῇ στίσει).

δι-άρρημος, ὡν, λευκαδαίκεος, λευκὰ σείγματα ἔχων, Βαβρ.

85. 15.

δι-άρρω, μέλλ. -άρσω, ποτίζω, καταποτίζω, Ἰώσηφ. Ι. Π. 3.

10, 8, ἐν τῷ παθ.

διαρετίζομαι, ἀποθ. (ἀρετή) ἀμειλῶμαι εἰς ἀρετήν, Συνεσ. 28D.

δι-ἀρρόω, γαρίζω δι' ἀρρώσεων, μόρρων ὁργανικῶς, παρῆχω

ἀρούς, τὰ στήθη διηρθρουν Πλάτ. Συμπ. 191Α. — Παθ., διηρ-

θρῶμένος, καλῶς συνδεσμένος, συμπαιγνός, ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἰππ.

Ἀίρ. 295, Πλάτ. Φαίδρ. 263D· δάκτυλοι, πόδες Ἀριστ. Ι. Ζ.

2. 12, 3 κ. ἄλλ.· ἔχω ἄρρω, ἦτοι μέλη καὶ ἄρρους, αὐτοῖ 1. 5, 3·

ἔχω μέλη κινούμενα, Ἰππ. Ἀρρ. 797· πρβλ. διαρρώσεις.

2) προικίζω μετ' ἐναρθρῶν φωνῶν, τὴν γλῶτταν Λουκ. Ἑγκ. Δημ.

14, πρβλ. Πλούτ. Δημοσθ. 11· καὶ ἐν τῷ μέσ., φωνῶν καὶ δυνά-

ματα διηρθρώσατο τῇ τέχνῃ, ἐφύρεν ἐναρθρῶν γλῶσσαν καὶ

διαρροήω, θορυβῶ ἢ κρυτῶ διερχόμενος, διαρροῦσθαι κάκην τινί, ἱμνῶν φθόνον διὰ κρυψῆς, Δισχὺλ. Θ. 192.

διαρροῖα, ἡ τὸ ῥεῖν διὰ μέσου, ἢ νόσος διάρροιαι, ἱππ. 'Αρ. 1248, 'Αριστοφ. 'Απυσπ. 108, 13, Θουκ. 2. 49. δ. κοιλίας Πλούτ. Μαρ. 30.

διαρροῖζω, διάρρομαι μετὰ συριγμοῦ, διαρροῖζος στέρνων [δ ἰός] Σαρ. Τρ. 568.

διαρροῖζομαι, ἀποθ., ὑποφέρω ἐκ διάρροιας, Διοσκ. 4. 89, 104, 'Αρρ. 'Επικτ. 4. 10, 11, 'Αλεξ. 'Αφρ. 1. 98, κλπ. — ἀλλ' εὐφραίνεται καὶ ἐναργ., τὰ μὴ ἐμεθέντα ἢ διαρροῖσαντα 'Ιω. 'Ακτ. π. διαγν. παθ. ἐν ἰδίῳ, ρήγν, etc. II. σ. 395.

διαρροῖκός, ἡ, ὄν. πάσχων διάρροιαν, Ἰούρος (Ὀρειθ. 2. 92, 1 Β. 11α). 'Αλ. Τραλλ. 8. 414.

διάρρομβος, ὄν. ἔχων σχῆμα βόμβου, Ἱππιατρ. 197.

διάρρυνος, ὄν. ὁ, εἶδος, διώρυξ, πύρριμος, Διόδ. 13. 47, Σπράβων 177.

διαρρῦδαν, διὰ ἀντί-ρῦδην. ἐπὶ ῥρ., ὃν τρόπον διαρρεῖ τι καὶ ἀφανίζεται, φόνος πέπηγον οὗ δ. Δισχὺλ. Χρ. 67, πρὸς. Θ. 192, 736 κλπ., Σοφ. Ο. Τ. 1227, Εὐρ. 'Ηλ. 318.

διαρρῦναι, -ρῦσθαι, ἴδε ἐν λ. διαρρεῖν.

διαρρῦνίζω, κατακτάσθαι, διεκτείνω κατὰ τάξιν, Μακκαβ. 2. 7, 22.

διαρρῦσχω, = διαρρεῖω, φῶς, καὶ μεταγ.

διαρρῦπτικός, ἡ, ὄν. καθαρτικός, Γαλην. 13. 70.

διαρρῦπτω, ἐπιτεταμ., ῥῦπτω, Γαλην. 6. 128.

διάρρῦσις, εἰς, ἡ, = διάρρυνος, Ἱππ. Πνευμ. σ. 164.

διάρρῦτος, ὄν. διατεμνόμενος ὑπὸ βύακων, κατάρρυνος, Σπράβων 213, Ἱρ. Νύσσ. 3. 1108.

διαρρῦγῆ, ἡ, χάσμα, διάστημα ἀφ' ἑνὸς κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν ἐπιόλου, ἱππ. 'Αρρ. 822.

διαρρῦξ, ὄγος, ὁ, ἡ (διαρρῦνυμι) διερχόμενος, - διεσχισμένος, διασχισθείς, δ. κυμάτων, ὁ σάλις, ἄγμος, βράχος τετρασημένους διασχισθείς ὑπὸ τῶν κυμάτων, Εὐρ. Ἱ. Τ. 282. II. ὡς οὐσιασ., τεμάχιον ὁποιοῦν, ἀπορροῦξ 'Οππ. 'Αλ. 5. 216.

δι-αρρῦξ, εἰς, ἡ, ἀνύψωσις, ἰστίων Διόδ. 3. 40, ἐκ διάρρυνος μόχεσθαι, Λατ. cunctis rugare, ὡς διὰ ξηρῶν ὑψομένων καὶ καταφρομένων, ἀντίθ. ἐκ διαλῆψεως, πρὸς. ἐκ καταφροῦξ, Πολύδ. 2. 33, 5.

δι-αρτάζω, μέλλ. -άσω, = τῷ ἐπομ. μεταφ., λέγω, διεγοῦμαι λεπτομερῶς, Δισχὺλ. 'Αποστ. 333.

διαρταμέω, ἐπιτεταμ., ἀρταμέω, κατακόπτω εἰς τεμάχια, διαμερίζω, Δισχὺλ. Πρ. 1023, 'Αναξανδρ. Δισχρ. 1.

διαρταμή, ἡ, τὸ εἰς τεμάχια κατακόπτειν ἴδε ἐν λ. διατομή.

δι-αρτάω, μέλλ. -τήσω, ἐξαίρω, κρεμῶ, Πολύδ. 34. 9, 10. δ. ὁδόν, διακόπτω [τὴν συγκοινωνίαν], Πλούτ. Τηρολ. 25. 2) κρατῶ τινα μετέωρον, ἀπασχολῶ, τινί, ἐν τινί ἢ διὰ τινος... Διον. 'Αλ. 1. 46 — παροδηγῶ, ἐξαπατῶ, Μένανδ. 'Αδελφ. 356.

δι-αρτίζω, τινος ἀπὸ τόπου Πλούτ. Τηρολ. 25. διηρηγμένους Σπράβων 234 — διακόπτω, τὸς ἀκόλουθους Διον. 'Αλ. π. Δημ. 40. III. = διαρτεῖω 'Ψούχ.

διάρτησις, εἰς, ἡ, διαχωρισμός, ἀσυμφωνία, Φίλων 1. 338, Σέξτ. 'Εμπ. II. 2. 146. ἀντίθ. συνάρτησις.

διάρτεια, ἡ, (ἄρτιος) διάπασσις, διαμέτρωσις, Εὐστ. Πονημ. 253. 73.

διάρτεζω, μορφώνω, σχηματίζω, 'Εβδ. ('Ιω. λγ', 6) ὁμιλῶ πρεπόντως, ἀρμόδιως, 'Ψούχ.

διάρτεσις, εἰς, ἡ, = διάρτεια, 'Ετυμ. Μ. 361. 8, Σουῖδ.

διάρτύω, κρεμῶ, καταρτίζω, Βούτ.

δι-αρτύω, ἐπιτεταμ., ἀρτύω, 'Ψούχ., 'Ετυμ. Μ. 270. 3.

δι-αρχοί, οἱ, οἱ δύο 'Ελληνοδίκαι, 'Ψούχ.

δι-αρχω, διατηρῶ τὴν ἀρχὴν μέχρι τέλους, Λυσ. παρ' 'Αρπ., Διον Κ. 40, 66.

διασαίνω, ἐπιτεταμ., σαίνω, Ξεν. Κυν. 4. 3.

διασαίρω, ἐπιτεταμ., σαίρω, μεταφ. πρμ. διασπηνρῶς, ἔχων τὸ στόμα ἀνοικτὸν μετὰ τὰ χεῖλη διεσπασμένα ὡς κύων, γελῶν χλευαστικῶς, Πλούτ. Μαρ. 12.

διασαλῶνίζω, ἐπιτεταμ., σαλαωνίζω, 'Αριστοφ. Σφ. 1189.

διασαλῶν, σφοδρῶς διασεῖω ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, Πολύδ. 1. 48, 2. ἐπὶ πολεμικῶν μηχανῶν, ὁ αὐτ. 16. 30, 4. 2) συγγέω, τὰς ἀρμονίας, τοὺς ἤχους Διον. 'Αλ. π. Συνθῆς. 22. 23. φέρω εἰς ἀναρχίαν ἢ καταστροφὴν, Δουκ. 'Αλεξ. 31. διασεσαλευμένος τὸ βᾶσις, τὸ βλέμμα, ὁστάθης, ὁ αὐτ. Ρητ. Διδασκ. 11, Μισθ. Συν. 33.

διασαττω, ἡ, ἀμεταβ., = σαλῶν II. 3, 'Αριστ. Φυσιογν. 5. 9.

διασαττω, γερῶ μετὰ τι, σπουδῶν πῆρα καὶ πέρα, τινί Γαλην. μετα γιν., διασεσαγμένος ἀφύξης, γερᾶτο μετὰ σμαρδῆς, Μάχων παρ' 'Αθην. 241C.

διασαυλόμαι, ἐπιτεταμ., σαυλόμαι, 'Αριστοφ. 'Αποστ. 522.

διασαφῶ, ποιῶ τι ἐντελὲς σαφές, δεικνύω φανερώς, τι δὲν Εὐρ. Φων. 398 τι Πλάτ. Νόμ. 910E, κτλ. δ. εἰ... ὁ αὐτ. Πρωτ. 148B. ὡσαύτως, δ. περὶ τινος, παρῶν πληρὴ ἐξήγησιν περὶ... 'Αριστ. π. 'Ψούχ. 1. 2. 5. δ. εἰς Κασσινδῶνα περὶ τινος, ἀπο-

στέλλω σαφῆ πληροφορίαν... Πολύδ. 3. 87. 4. δ. ὑπερ τινος δ. αὐτ. 2. 19, 13. — Παθ., 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 1. 3, 1, κτλ.

διασαφηνέω, (σαφηνῆς) = τῷ προηγ., Ἱπποκρ. 'Επ. 1275. 29. (γρ. ἀμφ.)

διασαφηνίζω, ποιῶ τι σαφές, διεκρινύω, Ξεν. 'Απομν. 3. 1, 11, 'Απολ. 1.

διασαφηνίς, εἰς, ἡ, ἐξήγησις, ἐξηγητὴς, 'Εβδ. (Ἰων. μ', 8).

διασαφηνέον, ῥημ. ἐπὶ θ. τοῦ διασαφῆναι, 'Αριστ. π. 'Ψούχ. 2.

4, ἐν τέλ. ὑπερ τινος Θεόδωρ. Διτ. Φ. 6. 14, 5.

διασαφηντικός, ἡ, ὄν. ἐξηγητικός, Μ. 'Ετυμ. 415. 27.

διασεισμός, ὁ, τὸ σείειν βίαιως, μεθ' ὁρμῆς, Εὐστ. Πονημ. 322.

82. οὕτω, διασεισέως, εἰς, ἡ, Παῦλ. Διγ. σ. 196. II. κατά-

χρησις ἐξουσίας, ἐκδασμῆς, Λατ. concussio, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1097, καὶ συχν. ἐν Αἰγυπτιακῇ, παπύρους.

διασειστος, ὄν. διασεισόμενος καὶ εἰς ἀπείρητος, ἀστράγαλοι Δισχίν. 9. 9. ἴδε 'Αρποκρ. δ. κύβοι Πολύδ. Ζ'. 203.

διασεῖω, σείω βίαιως, μεθ' ὁρμῆς, τὴν Πλάτ. 'Τημ. 86E, 87E. τὴν κεφαλὴν Πλούτ. 2. 435C. ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ δοτ., δ. τοῖν χερσὶν Δισχίν. παρ' 'Αριστ. Ρητ. 3. 16, 10. δ. τῇ οὐρᾷ, κινῶ τὴν οὐρᾷ, διασείνω Ξεν. Κυν. 6. 15. — Μέσ., ἀποσεῖω τινὰ ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἐλευθεροῦμαι, Διον. 'Αλ. 1. 56. 2) συγγέω, ἐπὶ φέρω συγγυσιν, φέρω εἰς σύγγυσιν, τὰ τῶν 'Αθηναίων φρονήματα 'Πρόδ. 6. 100. τοὺς ἀκούοντας Πολύδ. 18. 28, 2. ἐμβάλλω φόβον, φοβίζω, ὁ αὐτ. 10. 26, 4. διὰ τῆς βίαις λαμβάνω χρήματα παρὰ τινος ἐκφοβίζων αὐτὸν (πρὸς. διασεισμός), Εὐαγγ. κ. Λουκ. γ'. 14. 3) ἐπὶ πολιτικῶν ὑποθέσεων, ἐμβάλλω εἰς σύγγυσιν, Πλούτ. Κικ. 10.

διασειμένος, ὄν. ἐπιτεταμ., σεμνός, 'Επιγρ. Γροντ. σ. 464, Εὐστ. Πονημ. 263. 35.

διασειμνύω, τιμῶ μέγας, ἴωσ. Γενέσ. 5C.

διασεύομαι, παθ., ὁρμῶ, πηδῶ, τινάσσομαι διὰ μέσου, ἐν χρήσει παρ' 'Ομ. μόνον ἐν τῷ γ' ἔνι. 'Επ. παθ. ἀρ. διεσῶτο, μετὰ γεν., τάφροιο δ. 'Ν. Κ. 194. αἰχμὴ δὲ στέρνοιο δ. Ο. 542. ὡσαύτως, ἐκ μεγάρου δ. 'Οδ. Δ. 37. σπανιώτερον μετ' αἰτιατ., δ. λαδὸν 'Αχαιῶν 'Ν. Β. 450. ἀπολ., αἰχμὴ δὲ δ. [μηροῦ ἢ μηρὸν] Β. 661. — μεταγεν. κατὰ μετοχ., διεσῶμενος Κέντ. Σμ. 3. 641.

διασηθῶ, κοσκινίζω ἢ διυλίζω, ἱππ. 'Αρχ. 'Ιηερ. 9, Διοσκ. 5. 26.

διασηκῶ, τυγλίζω, δοκιμάζω τὸ βάρος (διὰ τῆς χειρὸς), Σουῖδ. ἐν λ. βασιτάσας.

διασημαίνω, μέλλ. -αῶ, σημειώνω, φανερώς, δεικνύω, τι 'Πρόδ. 5. 86, Ξεν. 'Αν. 2. 1, 23. τινί τι δ. αὐτ. Οἰκ. 12, 11. 2) ἀπολ., κάμνω σημείον, χειρί, σάλπιγγι 'Αριστ. Ρητ. 3. 16, 10, Πολύδ. 10. 12, 4, κτλ. II. Μέσ., παρατηρῶ διὰ σημείου, παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, 'Αριστ. Ἱ. Ζ. 5. 17, 9. 2) ἐπιτό-

κίμαζω, Διόδ. 19. 15. III. ἀμεταβ., δεικνύω, συμπτώματα ἀναφαίνωμαι, ἐμφανίζομαι, 'Ιππ. 'Αρ. 1257.

διασημειοῦμαι, αἰ. -Κ. Πόρρ. 'Εκθ. βασ. τάξ. σ. 709. 804 (Ὡδόν). Οἱ ὁημειοῦται παρὰ Θεοφάνει καὶ ἄλλοις Βυζαντινοῖς συγγραφεῦσι δηλοῦσι σημισηφόρους.

διασημός, ὄν. (ἀρχαῖα) καθαρός, σαφής, εὐκρινής, οὐδ. πληθ. ὡ, ἐπὶ ῥρ., διάσημα θρηγεῖ Σαρ. Φ. 209. II. ἐπισμός, ἐπὶ φανής, ἔσοχος, Πλούτ. Δίονι 54. δ. κρᾶνος ὁ αὐτ. Τ. Γράκχ. 17.

διασημοσύνη πόλις 'Επιγρᾶμ. 'Ελλ. 901, πρὸς. 1078. 10.

διασημοῦμαι, παθ. πρμ. διασησημα, σήμαμαι, φησέομαι καταστρέφωμαι, Θεόδωρ. 1. Φ. 5. 7, 5, Δουκ. Πένθ. 18.

Διάσια, τὰ, εορτὴ τοῦ Διὸς μελιγίου, ἐν 'Αθήναις, Θουκ. 1. 126, 'Αριστοφ. Νερ. 408, κτλ. [ἴσ' ἐνδ' ἄνωγ., πρὸς. Σχόλ. 862].

διασίλω, συρίτω μετὰ δυνάμεως, 'Αριστ. Ρητ. 3. 16, 10.

διασιλλάινω, γλευάζω, σκάπτω, Δουκ. Δεξίφ. 24. — οὕτω διασιλλῶ. Διον Κ. 59. 25. ἀλλ' ἀναφέρεται ὡς ἀπαντῶν παρὰ παλαιότερους συγγραφῆς, Α. Β. 36, Πολύδ. Θ'. 148.

διασίτεια, ἡ, δικαίωμα τοῦ τρέφεσθαι δημοσίᾳ διαπύγῃ, 'Ιππ. 'Επ. 1293.

διασιπῶ, μέλλ. -ήσομαι, διακρίνω σιωπηλῶς, Εὐρ. 'Ελ. 1551, Ξεν. 'Απομν. 3. 6, 4. II. μεταβ., παρέρχομαι ἐν σιωπῇ, παρασιπῶ, δὲν ἀναφέρω, Εὐρ. 'Ιων. 1566. οὕτω καὶ ἐν Δωρ. μέλλ., διασιπῶσμαι οἱ μέρον Πίνδ. Ο. 13. 130.

διασιπῶ, πηδῶ, σικρῶ, τινάσσομαι διὰ μέσου, ὡς ἐξ ἰθύε, 'Απολλ. Πόδ. Α. 574.

διασιπῶ, = τῷ ἐπομ., Πλούτ. 2. 980E.

διασιπῶ, σκάπτω, σκαλλῶ, Πλούτ. 2. 981B.

διασιπῶ, κυρίως, τρέφομαι μετὰ λήγαν (σκαπῶν) ἐν- τεῖον παρὰ κυρίως ἐντὶ τοῦ διευριπῶν, μιμουμένη τὸν ἑυριπῶν (οὗ ἡ μήτηρ ἦτο λαχανόπωλις), 'Αριστοφ. 'Ιππ. 19, 'Τηλέκλειδ. 'Αδελφ. 7, ἐνθα ἔδε Μετρεκε.

διασιπῶ, σκάπτω, διανοίγω ἢ ἀνατρέφω, κατατρέφω, Παῦλ. 2. 1, 5. δ. τὰ τέλγν Λυσ. 131. 5. ὡσαύτως μετὰ γεν., τοῦ τέλγν Πλούτ. Πύρρ. 33.

διασιπῶ, ἀποθ. ἐν περιλήψει περιγράφω ἢ διαγράφω, καὶ ἐπισημαίνω τι ποιεῖν καὶ μὴ μετὰ τῆς προσηγορίας ἐπιμε- λείας, Γεωργ. Παχυμ. 2. 333A. — παρ' 'Ισακρ. 142B. τὰς εὐθύ-

ἐπὶ δὲ σκορπισμένων καὶ ἁγίων, Θουκ. Β, 98, πρβλ. Γ, 44, Η, 104·
πρβλ. διαβάσεις· — ἐπὶ στρατιωτῶν, ὡσαύτως, διανοηθεῖσθαι εἰς

ἔρχομαι εἰς τὸ τέλος τοῦ ὠρισμένου διὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ πραιτωρος χρόνου, Δίων Κ. 54. 33.

διαυτρεδλῶ, ἐπιτεταμ. στρεδλῶ, Διοχίν. 85. 38.

διαστρέμμα, ατος, τῆ, στρέβλωσις, ἐξάρθρωσις, Ἰππ. κατ' Ἰπτρ. 748.

διαστρέφω, μέλλ. -φω— στρέφω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, συστρέφω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, τὰ σώματα, ὡς κατὰ τὴν ἑρμησιν, Ξεν. Συμπ. 7, 3. 3. τὸ πρόσωπον, κάμνυ μορφομένους, σχηματίζω αὐτὸ ποικιλοτρόπως, Πλούτ. 2. 535Δ.— κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., διαστρέφωμαι, συστρέφωμαι· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, τῶν μελῶν, κτλ., Ἰππ. Ἀφ. 1251· ἡ ῥίς δ. Ἀρθρ. 803· μέλη διαστραμμένα Πλάτ. Γοργ. 524C.— ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, οἱ ἠφελμοὶ μου διαστρέφονται ἢ ὁ τράχηλος μου συστρέφεται (οἱ Σχολιασταὶ παρέχουσι ἀμφοτέρως τὰς ἑρμηνείας), εὐδαιμονήσω δ', εἰ διαστραφίσσομαι Ἀριστοτ. Ἰππ. 175· οὕτως. ἀπολαύσομαι δ' αὖν, εἰ δ. ὁ αὐτ. Ὀρν. 177· φανερώς κείναι ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐν τῇ διαστράφῃ ἰδῶν, (ὡς παρ' ἡμῶν «στραβώθηκα»), ὁ αὐτ. Ἀχ. 15· οὕτω, τὰ ὀμματα διαστρέφονται Ἀριστ. Προβλ. 31. 27· καὶ ἔνευ τοῦ ὀμμάτου, αὐτοῦ 2, κτλ.· καὶ, ὁ διαστραμμένος, ἀντίθ. δ. τυφλός, Εὐπολ. Χρυσ. γεν. 4· πρόβλ. διαστραφῇ— διαστρ. τοῦς πόδας, ἔχων τοὺς πόδας ἐπηλλαγμένους, Siebel. Παισι. 5. 18, 1. Ἀριστ. Προβλ. 10. 50· ὡσαύτως ἐπὶ βασάνου, τῇ κλίμακί διαστρέφονται Κωμικ. (Meineke 4. 622).

2) μεταρ., διαστρέφω, διαβιβάζω, τρόπον Εὐρ. Ἀποσπ. 600· τοὺς νόμους Ἰσακ. 83. 22· τὸν δικαστὴν Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 5· ὑπόληψιν δ' αὐτ. Πτο. Ν. 6. 5, 6· ὡς διαστρέφαντες τάληθες, κακῶς ἢ ἡμαρτημένως παραστήσαντες αὐτὸ, Δημ. 1453. 13. II. παρατρίπω, μεταβάλλω, ἴχνος τὸ πρόσθεν φρενῶν Διοχύν. Ἰκίτ. 1017.

διαστρουβῶ, στρουβινοῦμαι, περιδινούμαι διὰ μέσου, δ. πέλ-
λαγος Τραγ. παρὰ Πλούτ. Λουκ. 1.

διαστρυφεύς, ἔως, ὁ, διαστρυφεύς, παραχαράκτης, Πλούτ. Φώτ. διαστρυφῇ, ἢ (διαστρίψω) συστρυφῇ, ἐπὶ τεθραυσμένου μέλους, Ἰππ. Ἀγρ. 763· ἐξάρθρωσις, ὁ αὐτ. Ἀρθρ. 812· συστρυφῇ, «στρη-
φογύρισμα», τῶν ὀμμάτων Ἀριστ. Προβλ. 31, 7 καὶ 27. 2) μεταρ., μεταστρυφῇ, διαθροῦν, ὁ αὐτ. Πτο. Ε. 2. 10, 23· τίνος ἐπὶ τὸ χεῖρον Πολύβ. 2. 21, 8.

διαστρυφός, ον, ὁ συνεστραμμένος, διαστρεβλωμένος, δ. καὶ ἑμπηρα καὶ ἀπόπληκτα Περδ. 1. 167· μορφή καὶ φρένες διά-
στρυφοὶ Διοχύν. Πρ. 673, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 447· ὀφθαλμός, κό-
ρα ἡ αὐτ. Τρ. 794, Εὐρ. Βίχμ. 1122· ἐπὶ προσώπου, διαστρυφός τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ σῶμα Ἀδόν. 339F, Λουκ. Ἀπαίδ. 7.—
Ἐπίρρ. -φως Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 152.

διαστρωννύμι, στρωννύω, ἐπιστρωννύω, Ἀδόν. 142C.
διαστρωννύω, ἔχω τὸ πρόσωπον λίαν στεγνόν, κατηφές, Εὐνάπ. Β. Σοφ. 155.

διαστύλιον, τό, ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, τὸ μεταξὺ τῶν κίωνων διάστημα, Λατ. intercolumnium, Βίων π. Κατασκ. Πολ. Ὀργ. σ. 109· πρβλ. μετακίονιον, διαστύλιον.

διαστύλος, ον, (ναός) οὐ τὰ μεταξὺ τῶν κίωνων διαστήματα, τὰ μετακίονια, ἀπέχουσι ἀλλήλων τρεῖς διαμέτρους τοῦ κίονος, πρβλ. εὐσταυλος, σύσταυλος, ἀραιόσταυλος, Βιτρούβ. 3. 2.
διαστύλδω, ὑποστηρίξω διὰ στύλων, κίωνων ὑπερμένων κατὰ διαστήματα, Πολύβ. 5. 4, 8., 5. 100, 4, Διόδ. 20. 23.

διασυγχέω, ἐντελῶς συγχέω, Πλούτ. 2. 1078A.

διασυκοφαντέω, ἐπιτεταμ. συκ-, Ἰωσ. Γενέσ. 41D.
διασυναστήμι, ἐξηγουμαι, εὐκρινῶς ἀναπτύσσω, Διογ. Α. 3. 79, Φίλων 1. 237.

διασυντηρέω, συντηρῶ, διαφυλάττω μέχρι τέλους, Βασίλ. 1. 721A.
διασυρίζω, ἐξακολουθεῖν νὰ συρίζω ἡ συρίζω διὰ μέσου, Θεόπομπ. Ἰστ. Ἀποσπ. 79, Ἐβδ. Δαν. 3. 50.

διασυρμός, ὁ, περιπαίγμα, περιγέλως, Διόδ. 14. 109, κτλ.· ἰδίως, σχῆμα τοῦ λόγου, οὐ παράδειγμα ὑπάρχει παρὰ Δημ. 305. 3 κτλ.· πρβλ. διασύρω.

διασυραίς, εως, ἡ, = διασυρμός, Πτολεμ. Γετρ. 160, Κλήμης Ἀλ. 146.

διασυρτέον, ῥημα. ἐπιθ. τοῦ διασύρειν, Ἀριστ. Ρητ. Ἀλ. 37. 17.
διασυρτικός, ἡ, ὄν, ἐμπαικτικὸς. Κλήμ. Ἀλ. 146.— Ἐπίρρ. -κῶς, Σχόλ. Εὐρ. Ἐκ. 906.

διασύρω [ῶ], πρkm. -σέωρκα, Δίφιλ. Συνωρ. 3.— καταλῶπις εἰς τεμῆχια· μεταρ., ἐμπαίζω, περιπαίζω, περιγελῶ, καθιστῶ ἀντι-
κειμενον γέλωτος, χλευάζω, Ἀλεξ. Μανθρ. 1. 11, Τροφ. 1· διέσυρε τὰ παρόντα Δημ. 169. 22· τὰ χωρία ταῦθ', ὁ οὗτος διέσυρε δ' αὐτ. 234. 12· λόγους.. διασύρει δ' αὐτ. 269. 16· τὸν τειχι-
σμὸν οὐ συ. διέσυρες δ' αὐτ. 325. 20· πρβλ. 301. 15· λοιδο-
ρούμενος καὶ διασύρων δ' αὐτ. 288. 17.

διασύρασις, εως, ἡ, ἐπιβεβαίωσις, ἐπικύρωσις, Φίλων 2. 454.
2) ἀνύστασις, Κλήμης Ἀλ. 624.

διασφάγγη, ἡ, χάσμα, ἀνοιγμα, ῥήγμα, Ἐβδ. (Νεερ. 4. 7)· ἴδε διασφάξ.

διασφάγμα, ατος, τό, = διασφάξ II, Ἰππῶναξ 61,
διασφάξω, Ἀττ. -τω, κόπτω εἰς δύο, λαμβανομῶ, Διόδ. 4. 895.

διασφαίριζω, ῥίπτω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡς πρᾶξαν, Εὐρ. Βάχχ. 113B.
διασφακτήρ, ἥρως, ὁ, ὁ διατέμνων τὴν σφαγὴν, φονικός, σφί-
ζηρος Ἀνθ. Π. 7. 493.

διασφαλίξομαι, πρkm. -ησφαλισομαι, ἀποθ., σπινθεὶς ἐκ-
σφαλίξω, ὀνυρῶ, Πλούτ. 5. 69, 2, Φίλων Βουτ. π. 1. 7 Θεσμ. 4.

διασφάλλω, ἐντελῶς ἀνατρέπω, ποῖω τινα παντάπασι σφαλεῖν·
καὶ ἀποτυχεῖν, τὴν τέχνην Λουκ. Ἀποκρυτ. 17.— Παῦλ., ἀπο-
τυγχάνω ἐντελῶς, τινὸς Διοχίν. 33. 2., 66. 34, Διόδ. 20. 10.

διασφάξ, ατος, ἡ, (διασφάξω) πᾶν ἀνοιγμα, βλάβη γινόμενου,
σχίσμα, ῥήγμα, ἰδίως βραχίονος χαράδρα, δι' ἧς ῥέει ποταμός, ἔν τε
τῷ ἐνὶ πρῶ καὶ τῷ πληθ., Ἰερῶ. 2. 168., 3. 117, κτλ. II. καθό-
λου, κοιλότης, οἷα εὐρηται παρὰ τοῖς ἰχθύσιν, Ὀππ. Ἀλ. 1. 744.

2) = αἰδοῖον γυναικεῖον, Valck. Σχόλ. Φοιν. 26, Ruhnk. Τίμ.
διασφάξις, εως, ἡ, = διασφάξ, Ἰππ. 1006C (Ρομ. διασφά-
σις).

διασφάττω, ἴδε διασφάξω.
διασφενδονάω, διασκορπίζω ἐκτινάσσων μακρὴν ὡς διὰ σφενδ-
νης, Διόδ. 17. 83.— Πλούτ., ἐκτινάσσομαι εἰς τεμῆχια, Ξεν. Ἀν. 1. 2,
3, Πλούτ. Μαρκέλλ. 15.

διασφετερίζομαι, ἐπιτεταμ. σφετερίζομαι, Φίλων 2. 130.
διασφηκίζομαι, παθ., γίνομαι ὡς σφῆξ, σφίγγομαι κατὰ τὴν
ὁσφύν, μέσος διασφηκωμένος Ἀριστοτ. Σφῆλ. 1072. II.
ἐνεργ., δένω σφιγκτά, Νόνν. Δ. 25. 189.

διασφηγῶ, χωρίζω ἢ ἀνοίγω διὰ σφηνῶν, Πλούτ. Μ. Ἐστμ.
739. 7.— καὶ οὐσ. διασφηγώσις, ἡ, Σοφ. Ἐρ. (Ἐπιμ. σ. 216).

διασφίγγω, σφίγγω ἰσχυρῶς, δένω σφιγκτά, Ἀρετ. π. Διτ. Ὀξ.
Παθ. 2. 2.

διασφύγις, εως, ἡ, ἰσχυρὸν σφιγμον, Ἀρετ. π. Θερ. Ὀξ.
Παθ. 2. 2.

διασφύγκτεον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ διασφύγγειν, Ὀρειβ. 4. 374
(B. Dar).

διασφυδῶ, ἴδε ἐν λ. σφυδῶ.

διασφυεύς, εως, ἡ, (σφυῶ) ἰσχυρὰ σφύεις, φλεβῶν Ἰππ.
383. 1· ἐγκεφάλου Ἀρετ. π. Θερ. Χρυσ. Παθ. 1. 3.

διασφάξω, ἀνοίγω ρήδα, φλεβοτομῶ, Ἀρετ. π. Θερ. Ὀξ.
Νούσ. 1. 10.

διασχίζω, εως, ἡ, = διάσχιμα II, Πλούτ. Μ. Ἐστμ. 340. 0.

διασχηματίζω, δίδω σχῆμα, διαπλάττω παθ., λαμβάνω σχῆμα,
μορφοῦμαι, Πλάτ. Τιμ. 50B, Λουκ. Προμ. 11. II. Μία·
κοσμῶ, Πλάτ. Τιμ. 53B.

διασχηματίζω, εως, ἡ, σχηματισμός, διαμόρφωσις Περδ. 1.
Πτολ. σ. 10A.

διασχόδης, ἔς, διεσχισμένος, διηρημένος, Ἀδόν. 488D.

διασχίζω, σχίζω εἰς δύο, διαχωρίζω, διχοτομῶ, Ἰοτῆ 32 σφιν..
διέσχισεν ἱς ἀνέμοιο Ὀδ. 1. 71· ἐάν τις ἐν δ' Πλάτ. Φαίδων
97A, κτλ.— παθ., κόπτομαι εἰς δύο, νεῦρα διεσχίσθη Ἰλ. 11,
316· θομῆματιον δ' Πλάτ. Γοργ. 469D· ἐπὶ στρατιωτικῶν, χωρίζομαι,
ἀποχωρίζομαι, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 13· ἀπρστ., τοῖσι διεσχίζεται,
ὑπάρχει διάσχιμα, Ἀριστ. π. Ἀναπν. 9, 2.

διασχίς, ἰδὼς, ἡ, διαίρεσις, Ἰππ. Ἀγρ. 778· ἐπὶ ὕδων,
Θεμιστ. 236B.

διασχίσις, εως, ἡ, διαίρεσις, διαχωρισμός, χῆρισμα, Ἀδόν.
488E.

διάσχιμα, τό, τὸ διεσχισμένον, Α. Β. 787, κατὰ Δινδ. ἀπὸ
διάσχιμα. II, ἐν τῇ μουσικῇ, τὸ ἥμισυ τῆς διέσεως.

διασχισμός, ὁ, = διάσχις, Σχόλ. εἰς Διοχύν. Ἀγ. 1118.

διάσχιστος, ον, διεσχισμένος, χιτών Ν. Χων. π. 142, 10
(Βόνν.).

διασχολεῖω, ἐπιτεταμ. ασχολεῖω, Ἐρριαν. 7. 0, 15, ἐν τῷ
μῆσ, κύριον.

διασφῶ, μέλλ. -σῶσω, διατηρῶ διὰ μέσου κινδύνου, ἐπὶ πρό-
σώπων, Ἀπόλλων δ. κατακρύψασα Ἰερδ. 2. 136· δ. πόλιον
Εὐρ. Φοιν. 783· δ. τινὰ ἐξ ἀπορίας Πλάτ. Τιμ. 22D.— Πλούτ.,
ἀσφαλῶς διέρχομαι, τοὺς διασωθέντας δ' αὐτ. Πτολ. 540A· δια-
σφῆσθαι εἰς.. ἢ πρὸς.., ἔρχομαι ἀσφαλῶς εἰς τι μέρος, Φουκ.
1. 110., 1. 113, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 5, κτλ.· ἀναλαμβάνω ἐξ ἀσθενείας,
δ' αὐτ. Ἀπομν. 2. 10, 2. II, ἐπὶ πραγμάτων, διατηρῶ, δια-
κρατῶ, ἀνδρὶ τάμια δ. λέχη. Εὐρ. Ἐλ. 65· διαφυλάττω, Εὐρ.
Ἀπομν. 3. 5, 22· δ. πῶστιν τινὶ Ξεν. Ἐλλ. 7. 2, 17· διατηρῶ δι'
τῇ μνήμῃ, δ. τὸν πρῶτον λόγον Πλάτ. Πολ. 395B· τὰ παλαιὰ
Ἰσοκρ. 218I.— Μία., διατηρῶ δι' ἡμετέρας, κατέχω, τὴν ἐδῶν
μονίαν Θεουκ. 3. 30, πρβλ. 5. 18· δόξαν Λυσ. 197. 11.

διασωπάσομαι, Δωρ. μέλλ. τοῦ διασωπάω.

δια-σώπῶ, Λιόλ. = διασωπάω, Πλούτ. 0. 13, 91.

διασωμός, ὁ, ἡ διάσωσις, Ἀκύλ. Ψαλμ. νβ', 0.

διασωσις, εως, ἡ, διατήρησις, σωτηρία, μνη.

διασωστέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ διασφῆσθαι, Ἰππ. Πλάτ. 340B

διασώπτω, ον, ὁ, ὁ διατηρῶν τινα ἀκέραιον, ἀσφαλῶς ἐντελῶς,
ἴδε Δουκάγγ.

διασωστικός, ἡ, ὄν. (καὶ οὐκ) νὰ διατηρήσῃ τινα σῶον καὶ ἀνέ-
ραιον, Μάξ. Τύρ. 20. 5.

διασωφρονίζομαι, ἀποθ., ἀμειλῶμαι εἰς σωφροσύνην, Συνέσ. 28D.

διασώζω, διὰ τῆς τριβῆς κατατρίβω τι, εἰς πρὶν μὲτα μεταβάλλω, Νικ. Θ. 69B.

διατάγεω, διατάσσω, διευθετῶ, διαφ. γραφ. Σεν. Κύρ. 8. 3, 33, ἀντί διατάξαι.

διατάγη, ἡς, ἡ, ὡς παρ' ἡμῖν, προσετῆ, 'Πρόδ. 2. 4, 11, Κ. Δ. 'Επιστ. Ρωμ. 13. 2, Ρούφος ('Ορειθ. 1. 344)· ἐκ διαταγῆς Σουλ., 'Επιγρ. 3465.

διατάγμα, τό, διαταγή, πρόσταγμα, Σουλ. 'Επιγρ. 15B, 34, Διόδ. 18, 64, Πλούτ., κτλ.· κατὰ τὸ δ. τῆς συγκλήτου Σουλ. 'Επιγρ. 2485. 10.

διατακτικόν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ διατάσσω, Πιρόκλ. εἰς Πλάτ. Τιμ. σ. 28 (Βισλ.).

διατακτικῶς, οὐ, ὁ, ἀρχηγός, ἡγεμών, 'Ερμ. Στωβ. 'Εκλογ. 1. 1084.

διατακτικός, ἡ, ὅν, διακριτικός, Σέξτ. 'Εμπρ. Μ. 1. 45, Πτολεμ. Γερ. 82.

διατακτικῶρ, οὐς, ὁ, = διατακτικῶς, Δαμόσχ. ἐν Α. Β. 1362.

διατάλαιπωρίω, ὑρίσσομαι κόπους, 'Εκκλ.

διατάλαντόομαι, παθ., κλῖνω πρὸς τὸ ἐν μέρος καὶ πρὸς τὸ ἕτερον, ἐπὶ πλοίου, 'Αχ. Τάτ. 3. 1.

διατάμειν, φυλάττω ἐν ταμίῳ, οἰκονομῶ, Πλάτ. Νόμ. 805E· καὶ ἐν τῷ μέσ., ὁ αὐτ. Κριτ. 1111).

διατάμνω, μέλλ., -τάμνῃ, 'Ιων. ἀντί διατάμνω.

διατανύω, = διατείνω, διὰ πτερά .. τανύσσας 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 601.

διατάξις, εὖς, ἡ, (διατάσσω) διευθέσις, τακτοποίησις στρατευμάτων, 'Πρόδ. 9. 26· ἡ δ. τῶν φυλάκων Δημ. 309. 20· ἡ διευθέσις τῶν στοιχείων τῆς φύσεως, Πλάτ. Τιμ. 531· ταύτην δὲ κόσμος ἔχει τήν· δ. 'Αριστ. Οὐρ. 3. 2, 6.

II. διαταγή, προσετῆ, Πολύδ. 4. 19, 10· διαθήκη, 4. 87, 5· συνθήκη, συμφωνία, 8. 18, 12.

διατάρσσω, 'Αττ. -τρω, μέλλ., -ξω, ἐμβάλλω εἰς μεγάλην σύγχυσιν, ἐντελῶς σύγχω, Λατ. periturbare, Σεν. 'Απομν. 4. 2, 20, Πλάτ. Νόμ. 693C·—Παθ., ὁ, ἐν τινι 'Ισοκρ. 23D.

διατάρσχη, ἡ, διατάρσις, Πλούτ. 2. 317A.

διατάσεις, εὖς, ἡ, ἔκτασις, τέντωμα, διαστύλη, φρενῶν, πνεύμονος κτλ., 'Ιππ. 'Αρχ. 'Ιηρ. 18, κτλ.· τοῦ οἰσοφάγου 'Αριστ. Ζ. Μ. 3. 3. 4· κεφαλῆς διατάσεις καὶ ἰλιγγίους Πλάτ. Πολ. 407C.

II. τάσις, ἔντασις, προσπόλεια, ἐπὶ τῇ φωνῇ, 'Αριστ. Πολ. 7. 17, 6, 'Θεόφρ. 'Αποσπ. 9. 32· ἐπὶ ἀλλήλων καὶ τῶν ὑμῶν, 'Αριστ. 'Πρόδ. 6. 2, Ζ. Π. 3. 4· ὑπὸ τῆς δ. ὁ αὐτ. 'Ιστ. Ζ. 10. 4. 1· μετὰ δ. Πολύδ. 10. 27, 8.

II. μεταφ., ἔντασις, δύναμις, ἡ εὐνοία .. οὐκ ἔχει δ. 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 9. 5, 1.

διατάσσω, 'Αττ. -τω, μέλλ., -ξω — διατίθημι κατὰ τάξιν, εὖ δὲ ἕκαστα ἀνάγκαις διέταξε 'Ησ. Θ. 74· πρὸς. 'Εργ. κ. 'Ημ. 274· διορίζω, ἀποχωρίζω ἔργα, ὑπουργήματα, δ. τοὺς μὲν οἰκίας οἰκοδομεῖν, τοὺς δὲ ὁδοφάρους εἶναι 'Πρόδ. 1. 114· τινος εἶναι χρεῖν τῶν ἐπιστημῶν .. ἡ πολιτικῇ δ. 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 1. 2, 6·—ἀπόλ., τακτοποιῶ, διευθετῶ, Σεν. Κύρ. 8. 5, 16.

—Μέσ., τακτοποιῶ δι' ἑμαυτὸν, διευθετῶ τὰ ἐμά, Πλάτ. Φαίδρ. 271B· δ. τι εἶναι ὁ αὐτ. Τιμ. 45B· τινι περὶ τινος Πολύδ. 5. 21, 1. —Παθ., διορίζομαι, ὑρίζομαι, τάττομαι, Πλάτ. Νόμ. 931E· μετ' ἀπαρ., 'Πρόδ. 1. 110, Πολύδ. 5. 14, 11.

2) (ὡς παρατάξις) ἀτάκτως, 'Πρόδ. 6. 107· ὡσαύτως, ἰσοτιμῶς ὑρίζω τὰ μέρη τοῦ αὐτοῦ, τάττω ἕκαστον χωριστὰ εἰς τὰ μέρη τοῦ, ὁ αὐτ. 1. 103.

—Μέσ., διαταξάμενοι, παραταχθέντες ὡς εἰς μάχην, 'Αριστοφ. Σπέρ. 360, Σεν. 'Ελλ. 7. 1. 20· οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ. πρῶμ., διατετάχθαι, εἶμαι ἐν παρατάξει μάχης, εἶμαι τεταμένος εἰς διαφόρους θέσεις, 'Πρόδ. 7. 124, 178· διετέτακτο ὁ αὐτ. 6. 117 (ἀλλὰ μετὰ μέσ. σημασίας, 'Γώσηπ. 'Αρχ. 'Ιστ. 12. 5, 4).

II. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κάμνω διαθήκην, περὶ τινος Πλούτ. 2. 1129A· δρίζω, ἐπιτάττω διὰ διαθήκης, μετ' αὐτ. προσ. καὶ ἀπαρ., 'Ανθ. Π. 11. 133.

διατακτικῶς, ὅν, ἐπιτακτικός, ἔντονος, ἀναγκαστικός, Πολύδ. 'Αποσπ. 'Ιρριμ. 38.

διασωφρονέω, ἀποχωρίζω, ὀχυρῶ διὰ τάφρον, Πολύδ. 3. 105. 11.

διατάκους, διαταχέων, γραπτικὸν διηρημένως διὰ τάχους.

διατεθρυμμένως, ἐπίρρ. (διαθρύπτω) ἐκτεθρυμμένως, Πλάτ. Νόμ. 922C.

διατείνω, μέλλ., -τείνῃ, κτλ.· (ὡς τεῖνω) — ἐκτείνω εἰς τὸ ἱσχυρὸν, δ. τὸ τόσον 'Πρόδ. 3. 35· κρατῶ τι ἐκτεταμένον, τὴν χεῖρα 'Ιππ. 'Αρχ. 757· δ. τὰς χεῖρας ἐπὶ τι Σεν. Κύρ. 1. 3, 4· ἀράχην δ. πρὸς τὰ πέρατα 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 9. 39, 3.

II. ἀμετάβ., ἐκτείνωμαι, διὰ παντὸς τοῦ βίου, ἐπὶ πολὺ ὁ αὐτ. 'Ηθ. Ν. 10. 1, 1· καθ' ἅπαν τὸ σῶμα ὁ αὐτ. 'Ιστ. Ζ. 2. 11, 10· κατὰ τὸ συνεχές ζωῆς εἰς .. Πολύδ. 3. 37, 9· ἐπὶ προσώπων, ἐμψύχων, ἐν πολιτείᾳ (ὡν) Πλούτ. Κάτωνι Πρὸς. 15· οὕτω, δ. λαμπρὸς ὁ αὐτ. Μαρσίλλ. 30·—ὡσαύτως, ἐκτείνωμαι ἢ ἀναρῶμαι εἰς τι, Λατ. perlinere, Πολύδ. 8. 31, 6, κτλ.

2) φθάνω, φθάνω μέχρι, Λατ. contendere, πρὸς .. ὁ αὐτ. 5. 86, 4, Διόδ. 12. 70, κτλ.

διατείνω, μέλλ., -τείνῃ, κτλ.· (ὡς τεῖνω) — ἐκτείνω εἰς τὸ ἱσχυρὸν, δ. τὸ τόσον 'Πρόδ. 3. 35· κρατῶ τι ἐκτεταμένον, τὴν χεῖρα 'Ιππ. 'Αρχ. 757· δ. τὰς χεῖρας ἐπὶ τι Σεν. Κύρ. 1. 3, 4· ἀράχην δ. πρὸς τὰ πέρατα 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 9. 39, 3.

II. ἀμετάβ., ἐκτείνωμαι, διὰ παντὸς τοῦ βίου, ἐπὶ πολὺ ὁ αὐτ. 'Ηθ. Ν. 10. 1, 1· καθ' ἅπαν τὸ σῶμα ὁ αὐτ. 'Ιστ. Ζ. 2. 11, 10· κατὰ τὸ συνεχές ζωῆς εἰς .. Πολύδ. 3. 37, 9· ἐπὶ προσώπων, ἐμψύχων, ἐν πολιτείᾳ (ὡν) Πλούτ. Κάτωνι Πρὸς. 15· οὕτω, δ. λαμπρὸς ὁ αὐτ. Μαρσίλλ. 30·—ὡσαύτως, ἐκτείνωμαι ἢ ἀναρῶμαι εἰς τι, Λατ. perlinere, Πολύδ. 8. 31, 6, κτλ.

2) φθάνω, φθάνω μέχρι, Λατ. contendere, πρὸς .. ὁ αὐτ. 5. 86, 4, Διόδ. 12. 70, κτλ.

διατείνω, μέλλ., -τείνῃ, κτλ.· (ὡς τεῖνω) — ἐκτείνω εἰς τὸ ἱσχυρὸν, δ. τὸ τόσον 'Πρόδ. 3. 35· κρατῶ τι ἐκτεταμένον, τὴν χεῖρα 'Ιππ. 'Αρχ. 757· δ. τὰς χεῖρας ἐπὶ τι Σεν. Κύρ. 1. 3, 4· ἀράχην δ. πρὸς τὰ πέρατα 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 9. 39, 3.

II. ἀμετάβ., ἐκτείνωμαι, διὰ παντὸς τοῦ βίου, ἐπὶ πολὺ ὁ αὐτ. 'Ηθ. Ν. 10. 1, 1· καθ' ἅπαν τὸ σῶμα ὁ αὐτ. 'Ιστ. Ζ. 2. 11, 10· κατὰ τὸ συνεχές ζωῆς εἰς .. Πολύδ. 3. 37, 9· ἐπὶ προσώπων, ἐμψύχων, ἐν πολιτείᾳ (ὡν) Πλούτ. Κάτωνι Πρὸς. 15· οὕτω, δ. λαμπρὸς ὁ αὐτ. Μαρσίλλ. 30·—ὡσαύτως, ἐκτείνωμαι ἢ ἀναρῶμαι εἰς τι, Λατ. perlinere, Πολύδ. 8. 31, 6, κτλ.

2) φθάνω, φθάνω μέχρι, Λατ. contendere, πρὸς .. ὁ αὐτ. 5. 86, 4, Διόδ. 12. 70, κτλ.

διατείνω, μέλλ., -τείνῃ, κτλ.· (ὡς τεῖνω) — ἐκτείνω εἰς τὸ ἱσχυρὸν, δ. τὸ τόσον 'Πρόδ. 3. 35· κρατῶ τι ἐκτεταμένον, τὴν χεῖρα 'Ιππ. 'Αρχ. 757· δ. τὰς χεῖρας ἐπὶ τι Σεν. Κύρ. 1. 3, 4· ἀράχην δ. πρὸς τὰ πέρατα 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 9. 39, 3.

II. ἀμετάβ., ἐκτείνωμαι, διὰ παντὸς τοῦ βίου, ἐπὶ πολὺ ὁ αὐτ. 'Ηθ. Ν. 10. 1, 1· καθ' ἅπαν τὸ σῶμα ὁ αὐτ. 'Ιστ. Ζ. 2. 11, 10· κατὰ τὸ συνεχές ζωῆς εἰς .. Πολύδ. 3. 37, 9· ἐπὶ προσώπων, ἐμψύχων, ἐν πολιτείᾳ (ὡν) Πλούτ. Κάτωνι Πρὸς. 15· οὕτω, δ. λαμπρὸς ὁ αὐτ. Μαρσίλλ. 30·—ὡσαύτως, ἐκτείνωμαι ἢ ἀναρῶμαι εἰς τι, Λατ. perlinere, Πολύδ. 8. 31, 6, κτλ.

2) φθάνω, φθάνω μέχρι, Λατ. contendere, πρὸς .. ὁ αὐτ. 5. 86, 4, Διόδ. 12. 70, κτλ.

II. παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν 'Αττ.· ἡ ἀμετάβητος σημασία εὐρηται μόνον ἐν τῷ μέσῳ καὶ παθ. τύπῳ, προσπαθῶ, βιάλλω τὰ δυνατά μου, τί οὖν .. διετεινάμην οὕτως σφόδρα; Δημ. 275. 8·

διατεινόμενος φεύγειν, πάσῃ σπουδῇ, Σεν. 'Απομν. 4. 2, 23· θεῖν διατεταμένους Πλάτ. Πολ. 474A, πρὸς. 501C· πῦρ διατεινόμενος θεῖται, 22. 67· ἐντείνω, ἐκτείνω τὴν φωνήν, 'Αριστ. Πολ. 7. 17, 11· διατεινέσθαι πρὸς τι, ἀσπῶ ἐμαυτὸν, ἐντείνω εἰς δύναμεις μου πρὸς τι, Σεν. 'Απομν. 3. 7, 9· διετεινάντο αὐτὸν μὴ εἰσελθεῖν, ἐκώλυσαν αὐτὸν τοῦ νὰ εἰσέλθῃ, 'Αντιφῶν 134. 41· δ. τὰ κάλλιστα πράττειν 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 9. 8, 7.

2) ἐνθέρμως διωχυρίζομαι, ὑποστηρίζω, ταῦτα Δημ. 275. 7· δ. ὡς .., ὅτι .., ἰσχυρῶς ὑποστηρίζω ἐπὶ .., Πλάτ. Σοφ. 247C, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 4. 6, 1, κτλ.

II. μετ' αὐστηρῶς μέσης σημασίας, ἐκτείνω ἑμαυτὸν, 'Αναξανδρ. Πρωτ. 1. 66.

2) ἐκτείνω τετνύω δι' ἑμαυτὸν ἢ ὅτι ἀνέκει εἰς ἐμέ, δ. τὸ τόσον 'Πρόδ. 4. 9· τὰ βέλεα ὡς ἀπὸ ἡσυχίας, ἔχοντες τὰ βέλη ἐν χερσὶν ἐκτεταμένα, ὁ αὐτ. 9. 118· διατεινόμενοι οἱ μὲν τὰ παλτά, οἱ δὲ τὰ τόξα Σεν. Κύρ. 1. 4, 23· διατεταμένοι τὰς μάστιγας Πολύδ. 15. 28, 2.

διατεινέω, μέλλ., 'Αττ. -τέω — ἀποχωρίζω καὶ ὀχυρῶναι ἐὰν τείχους, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 818· τὸν 'Ισοκλῆν Λυσ. 194. 39· τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας Πολύδ. 8. 34, 2· πρὸς. διασταυρώ.

2) διαχωρίζω ὡς διὰ τείχους, ἡ ῥίς δ. τὰ θύματα Σεν. 'Συμπ. 5. 6· διατεταχιστοὶ ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, εἶνα κεχωρισμένη ἀπ' αὐτοῦ, Λουκ. 'Ιστ. Συγγρ. 7.

διατελχέω, μέλλ., 'Αττ. -τέω — ἀποχωρίζω καὶ ὀχυρῶναι ἐὰν τείχους, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 818· τὸν 'Ισοκλῆν Λυσ. 194. 39· τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας Πολύδ. 8. 34, 2· πρὸς. διασταυρώ.

2) διαχωρίζω ὡς διὰ τείχους, ἡ ῥίς δ. τὰ θύματα Σεν. 'Συμπ. 5. 6· διατεταχιστοὶ ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, εἶνα κεχωρισμένη ἀπ' αὐτοῦ, Λουκ. 'Ιστ. Συγγρ. 7.

διατελχέω, μέλλ., 'Αττ. -τέω — ἀποχωρίζω καὶ ὀχυρῶναι ἐὰν τείχους, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 818· τὸν 'Ισοκλῆν Λυσ. 194. 39· τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας Πολύδ. 8. 34, 2· πρὸς. διασταυρώ.

2) διαχωρίζω ὡς διὰ τείχους, ἡ ῥίς δ. τὰ θύματα Σεν. 'Συμπ. 5. 6· διατεταχιστοὶ ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, εἶνα κεχωρισμένη ἀπ' αὐτοῦ, Λουκ. 'Ιστ. Συγγρ. 7.

διατελχέω, μέλλ., 'Αττ. -τέω — ἀποχωρίζω καὶ ὀχυρῶναι ἐὰν τείχους, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 818· τὸν 'Ισοκλῆν Λυσ. 194. 39· τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας Πολύδ. 8. 34, 2· πρὸς. διασταυρώ.

2) διαχωρίζω ὡς διὰ τείχους, ἡ ῥίς δ. τὰ θύματα Σεν. 'Συμπ. 5. 6· διατεταχιστοὶ ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, εἶνα κεχωρισμένη ἀπ' αὐτοῦ, Λουκ. 'Ιστ. Συγγρ. 7.

διατελχέω, μέλλ., 'Αττ. -τέω — ἀποχωρίζω καὶ ὀχυρῶναι ἐὰν τείχους, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 818· τὸν 'Ισοκλῆν Λυσ. 194. 39· τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας Πολύδ. 8. 34, 2· πρὸς. διασταυρώ.

2) διαχωρίζω ὡς διὰ τείχους, ἡ ῥίς δ. τὰ θύματα Σεν. 'Συμπ. 5. 6· διατεταχιστοὶ ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, εἶνα κεχωρισμένη ἀπ' αὐτοῦ, Λουκ. 'Ιστ. Συγγρ. 7.

διατελχέω, μέλλ., 'Αττ. -τέω — ἀποχωρίζω καὶ ὀχυρῶναι ἐὰν τείχους, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 818· τὸν 'Ισοκλῆν Λυσ. 194. 39· τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας Πολύδ. 8. 34, 2· πρὸς. διασταυρώ.

2) διαχωρίζω ὡς διὰ τείχους, ἡ ῥίς δ. τὰ θύματα Σεν. 'Συμπ. 5. 6· διατεταχιστοὶ ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, εἶνα κεχωρισμένη ἀπ' αὐτοῦ, Λουκ. 'Ιστ. Συγγρ. 7.

διατελχέω, μέλλ., 'Αττ. -τέω — ἀποχωρίζω καὶ ὀχυρῶναι ἐὰν τείχους, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 818· τὸν 'Ισοκλῆν Λυσ. 194. 39· τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας Πολύδ. 8. 34, 2· πρὸς. διασταυρώ.

2) διαχωρίζω ὡς διὰ τείχους, ἡ ῥίς δ. τὰ θύματα Σεν. 'Συμπ. 5. 6· διατεταχιστοὶ ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, εἶνα κεχωρισμένη ἀπ' αὐτοῦ, Λουκ. 'Ιστ. Συγγρ. 7.

διατελχέω, μέλλ., 'Αττ. -τέω — ἀποχωρίζω καὶ ὀχυρῶναι ἐὰν τείχους, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 818· τὸν 'Ισοκλῆν Λυσ. 194. 39· τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας Πολύδ. 8. 34, 2· πρὸς. διασταυρώ.

2) διαχωρίζω ὡς διὰ τείχους, ἡ ῥίς δ. τὰ θύματα Σεν. 'Συμπ. 5. 6· διατεταχιστοὶ ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, εἶνα κεχωρισμένη ἀπ' αὐτοῦ, Λουκ. 'Ιστ. Συγγρ. 7.

διατελχέω, μέλλ., 'Αττ. -τέω — ἀποχωρίζω καὶ ὀχυρῶναι ἐὰν τείχους, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 818· τὸν 'Ισοκλῆν Λυσ. 194. 39· τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας Πολύδ. 8. 34, 2· πρὸς. διασταυρώ.

2) διαχωρίζω ὡς διὰ τείχους, ἡ ῥίς δ. τὰ θύματα Σεν. 'Συμπ. 5. 6· διατεταχιστοὶ ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, εἶνα κεχωρισμένη ἀπ' αὐτοῦ, Λουκ. 'Ιστ. Συγγρ. 7.

διατελχέω, μέλλ., 'Αττ. -τέω — ἀποχωρίζω καὶ ὀχυρῶναι ἐὰν τείχους, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 818· τὸν 'Ισοκλῆν Λυσ. 194. 39· τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας Πολύδ. 8. 34, 2· πρὸς. διασταυρώ.

2) διαχωρίζω ὡς διὰ τείχους, ἡ ῥίς δ. τὰ θύματα Σεν. 'Συμπ. 5. 6· διατεταχιστοὶ ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, εἶνα κεχωρισμένη ἀπ' αὐτοῦ, Λουκ. 'Ιστ. Συγγρ. 7.

διατελχέω, μέλλ., 'Αττ. -τέω — ἀποχωρίζω καὶ ὀχυρῶναι ἐὰν τείχους, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 818· τὸν 'Ισοκλῆν Λυσ. 194. 39· τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας Πολύδ. 8. 34, 2· πρὸς. διασταυρώ.

2) διαχωρίζω ὡς διὰ τείχους, ἡ ῥίς δ. τὰ θύματα Σεν. 'Συμπ. 5. 6· διατεταχιστοὶ ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, εἶνα κεχωρισμένη ἀπ' αὐτοῦ, Λουκ. 'Ιστ. Συγγρ. 7.

διατελχέω, μέλλ., 'Αττ. -τέω — ἀποχωρίζω καὶ ὀχυρῶναι ἐὰν τείχους, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 818· τὸν 'Ισοκλῆν Λυσ. 194. 39· τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας Πολύδ. 8. 34, 2· πρὸς. διασταυρώ.

2) διαχωρίζω ὡς διὰ τείχους, ἡ ῥίς δ. τὰ θύματα Σεν. 'Συμπ. 5. 6· διατεταχιστοὶ ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, εἶνα κεχωρισμένη ἀπ' αὐτοῦ, Λουκ. 'Ιστ. Συγγρ. 7.

διατελχέω, μέλλ., 'Αττ. -τέω — ἀποχωρίζω καὶ ὀχυρῶναι ἐὰν τείχους, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 818· τὸν 'Ισοκλῆν Λυσ. 194. 39· τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας Πολύδ. 8. 34, 2· πρὸς. διασταυρώ.

2) διαχωρίζω ὡς διὰ τείχους, ἡ ῥίς δ. τὰ θύματα Σεν. 'Συμπ. 5. 6· διατεταχιστοὶ ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, εἶνα κεχωρισμένη ἀπ' αὐτοῦ, Λουκ. 'Ιστ. Συγγρ. 7.

διατελχέω, μέλλ., 'Αττ. -τέω — ἀποχωρίζω καὶ ὀχυρῶναι ἐὰν τείχους, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 818· τὸν 'Ισοκλῆν Λυσ. 194. 39· τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας Πολύδ. 8. 34, 2· πρὸς. διασταυρώ.

2) διαχωρίζω ὡς διὰ τείχους, ἡ ῥίς δ. τὰ θύματα Σεν. 'Συμπ. 5. 6· διατεταχιστοὶ ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, εἶνα κεχωρισμένη ἀπ' αὐτοῦ, Λουκ. 'Ιστ. Συγγρ. 7.

διατελχέω, μέλλ., 'Αττ. -τέω — ἀποχωρίζω καὶ ὀχυρῶναι ἐὰν τείχους, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 818· τὸν 'Ισοκλῆν Λυσ. 194. 39· τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας Πολύδ. 8. 34, 2· πρὸς. διασταυρώ.

2) διαχωρίζω ὡς διὰ τείχους, ἡ ῥίς δ. τὰ θύματα Σεν. 'Συμπ. 5. 6· διατεταχιστοὶ ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, εἶνα κεχωρισμένη ἀπ' αὐτοῦ, Λουκ. 'Ιστ. Συγγρ. 7.

διατελχέω, μέλλ., 'Αττ. -τέω — ἀποχωρίζω καὶ ὀχυρῶναι ἐὰν τείχους, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 818· τὸν 'Ισοκλῆν Λυσ. 194. 39· τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας Πολύδ. 8. 34, 2· πρὸς. διασταυρώ.

2) διαχωρίζω ὡς διὰ τείχους, ἡ ῥίς δ. τὰ θύματα Σεν. 'Συμπ. 5. 6· διατεταχιστοὶ ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, εἶνα κεχωρισμένη ἀπ' αὐτοῦ, Λουκ. 'Ιστ. Συγγρ. 7.

διατελχέω, μέλλ., 'Αττ. -τέω — ἀποχωρίζω καὶ ὀχυρῶναι ἐὰν τείχους, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 818· τὸν 'Ισοκλῆν Λυσ. 194. 39· τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας Πολύδ. 8. 34, 2· πρὸς. διασταυρώ.

2) διαχωρίζω ὡς διὰ τείχους, ἡ ῥίς δ. τὰ θύματα Σεν. 'Συμπ. 5. 6· διατεταχιστοὶ ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, εἶνα κεχωρισμένη ἀπ' αὐτοῦ, Λου

μέσου ἢ ἀπέναντι, εἰς τὸ ἕτερον μέρος, ἰχθυόεντα κλέυθη διέ-
δραμον 'Οδ. Γ. 177 τίς δ' ἂν ἐκὼν.. διαδρόμοι ἀλμυρὸν
ὑδωρ, Ε. 100· μὴ διατρέχων 'Αντιφ. 121. 36. 2) μεταφ.,
διέρχονται δρομαίως, τὸν βίον Πλάτ. Νόμ. 802Α· τὰ ἤδεα Ξεν.
'Απομν. 2. 1, 31· δ. τὸν λόγον, διεύχονται τροχόδον, Πλάτ.
Φαίδρ. 237Α. II. ἀπολ., περιτρέχω, τρέχω κατὰ διαφόρους
ῥυθμούς, Δατ. discuntine, 'Αριστοφ. Πέρ. 536· διατρέχοντες
ἀστέρες αὐτῶν 838· νεφέλαι διέδραμον θεῶν 72. 20·—μεταφ.,
τρέχω διὰ μέσου, ἐκπλύνωμαι, ἐν τῷ σώματι διέδραμε γαργα-
λισμός 'Πηγήσιπ. 'Αδελφ. 1. 16· δ. νεωτερισμός Πλούτ. 'Αλεξ. 68·
θρόος δ. τῆς ἐκκλησίας Πλούτ. Πύρρ. 13. 2) ἐπὶ χρόνου,
παρέρχομαι δρομαίως, 'Ηρωδιαν. 2. 6, κτλ. 3) δ. εἰς .., κα-
ταντῶ ἀκριβῶς εἰς .., 'Ιππ. 553, 21· δ. μέχρι, εἰσδύομαι εἰς ..,
Πλούτ. Πύρρ. 24.

διατρέω, μέλλ. -τρέσω, ὑπὸ φέδω φεύγω, διέτρσαν ἄλλυ-
εις ἄλλος 'Π. Α. 486, πρβλ. Ρ. 729.

διατρησας, εως, ἡ, διατρήσας, πόρος, 'Ιππ. 412. 32, 'Ιαλιν.
4. 522.

διατρηστος, ον, διατετρημένος, διατετρημένος, 'Ιω. Δαμασκ.
διατρήσῃ, ἡ, κατατρήσῃ, φθορά, ἰδίως ἐπὶ χρόνον, κατανόησις,
χρόνον τε διατρίδας.. ἐξηύρε .., πεσσοὺς κύβους τε, τρύ-
πους τοῦ διέρχεται καὶ δαπανᾷ τὸν χρόνον, διασκιάσεις, Σοφ.
'Αποσπ. 380. 1·—ἐντεῦθεν ἀπολ., 4) διασκιάσεις, τέρψις,
'Αριστοφ. Πλ. 923· 'Αλεξ. Τραγ. 3. 4, κτλ.· ἐν συνουσίᾳ τινὶ
καὶ διατρίδῃ Δημ. 537. 18· γέλωτα καὶ δ. παρέχειν τινὶ Αἰ-
σχίν. 25. 1· τοῦ συμποσίου δ. 'Αλεξ. Πολυκλ. 1· παρέσχε τοῖς
κωμικοῖς δ., ὡς διὰ διακωμώσεως, Πλούτ. Περικλ. 4·—τόπος δια-
σκεδάσεως, Μένανδ. Γραμ. 2. 10, Βάτων 'Ανδρ. 1. 4. 2)

σπουδαία ἐνασχόλησις, ἐργασία, μελέτη, ἐν φιλοσοφίᾳ καὶ τῇ
τοιγᾷ δ. Πλάτ. Θεαιτ. 172C· διατρίδην ποιεῖσθαι περὶ τὴν Δυσ.
146. 35, 'Ισακ. 87. 36· πρὸς τι Διοχίν. 33. 15· ἐπὶ τινὶ 'Αριστοφ.
Βατρ. 1498· ἰδίως ἐπὶ λόγου ἢ διδασκαλίας, Πλάτ. 'Απολ. 37D· αἱ
πολιτικαὶ δ. Διον. 'Αλ. 10. 15. 6) σχολὴ φιλοσοφική, 'Αθην.
211C, κ. ἄλλ.· ὡσαύτως τόπος ἐνθα γίνεται διδασκαλία, σχολεῖν,
δ. αὐτ. 350A.

3) τρόπος ζωῆς, τρόπος καθ' ὃν διέρχεται τις
τὸν χρόνον, δ. ἐν ἀγορᾷ 'Αριστοφ. Νεφ. 1058· δ. νέων ἐν δικα-
στηρίοις 'Ανδρ. 32. 2· ἢ ἐν Σικελίᾳ δ., ἢ ἐκεῖ διαμονή, 'Επ.
Πλάτ. 337E· τὰς ἐν Λυκίᾳ δ. δ. αὐτ. Εὐθύφρ. 2A· ποιεῖσθαι ἐν
τῷ ὕδατι τὴν δ., ἐν τῇ γῇ 'Αριστ. 'Ιστ. 2. 8, 3, 12, κ. ἄλλ.
II, ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀπώλεια, φθορά χρόνον, ἀναβολή,
ἀργοπορία, μετὰ τῆς γενικῆς χρόνον ἢ ἀνευ αὐτῆς, Εὐρ. Φοιν. 751,
κτλ.· ἐν τῷ πληθ., Θουκ. 5. 82· διατρίδην ἐμποιεῖν, παρέχειν
δ. αὐτ. 3. 38, Ξεν. Οἰκ. 8. 13, κτλ.· διατρίδην πότῳ ποιεῖν,
ἐπιμνησκύν, παρατείνω συμπόσιον, 'Αλεξ. Τιτ. 0. 1. III, ἐν τῇ
ῥητορικῇ, ἀφορμὴ πρὸς ἐπιμονὴν ἐν τινὶ ζητήματι, πρβλ. ἐπιμονή,
Δατ. compositio, 'Αριστ. Ρητ. 3. 17. 10. IV, συνέχεια, διαρ-
κεια, δ. αὐτ. Μεταφρ. 3. 4, 12.

διατρίδης, ἡ, ὄν, σχολαστικός, Πολύδ. 'Εκλ. σ. 395 (Μαι).
διατρίδω [τ], μέλλ. -ψω, — Παυ., ἀβρ. 6· διετρίδην [τ]·—
τρέβω μεταβ., τρέβω ἰσχυρῶς, χερσὶ διατρίδας 'Ιλ. Α. 847·—
κατατρίδω, καταναλίσκω, φθείρω, πάντα κατατρίδουσιν 'Αχαιοί
'Οδ. Β. 265· χρήματα θέον. 917· εἰς αἰτίας ἀλόγους δ. τὸ
θεῖον, κατατρίδω, μεταβάλλω τὴν θέαν πρόνοιαν εἰς αἰτίας ἀλόγους,
3ηλ. ἀπορρίπτω τὴν πρόνοιαν παραδεχόμενος τὴν τύχην, Πλούτ. Νικ.
23. — Παυ., κάκιστα διατρίδηναι, καταστρέφωμαι ἐντελῶς, ἀπα-
νίσκομαι, 'Ηρόδ. 7. 120, πρβλ. Θουκ. 8. 78, πρβλ. ἐκτρίδω II. II.
δ. χρόνον, Δατ. tegeere tempus, δαπανῶ χρόνον, 'Ηρόδ. 1. 189,
Λυσ. 97. 26· παρὰ τινι 'Ηρόδ. 1. 24, κτλ.· οὕτω, δ. τινὰς ἡμέ-
ρας Ξεν. 'Ελλ. 5. 49, κτλ.· ἐνῆαυτός διατρίδῃ Θουκ. 1. 125.

2) συχνάκις ἀπολ. (ἀνευ τοῦ χρόνου), φθείρω τὸν χρόνον,
διέρχεται αὐτὸν ματαίως, οὐ μὴ διατρίψει· μὴ ἀργοπορήσῃς.
'Αριστοφ. Βατρ. 462· δ. ἐν γυμνασίῳ, διέρχεται τὸν χρόνον
ἐκεῖ, δ. αὐτ. Νεφ. 1002· ἐν ἀστεί 'Αντιφ. 113. 4· ἐν ἀγρῷ φι-
λήμ. Πύρρ. 1. 6· αὐτοῦ ἐνδον Πλάτ. Πρωτ. 311A· δ. μετ' ἄλ-
λήλων δ. αὐτ. Φαίδωνι 59D, κτλ.·—ἐντεῦθεν, ἀπασχολῶ, ἐνασχολῶ
ἐμαυτὸν, ἐνασχολοῦμαι, ἐν ζητήσει δ. αὐτ. 'Απολ. 29C· ἐν φιλο-
σοφίᾳ δ. αὐτ. Θεαιτ. 173C· ἐπὶ τινὶ δ. αὐτ. Εὐθύφρ. 305A, Δημ. 22.
25· ἀμφὶ τι Ξεν. 'Ιππ. 2. 1· περὶ τι Πλάτ. Φαίδωνι 90B, 'Ισοκρ. 1C·
πρὸς ἱππικὴν Πλάτ. Παρμ. 126C· πρὸς τοῖς ἔργοις 'Αριστ. Πωλ.
5. 8. 18· πρὸς φιλοσοφίαν Πλάτ. Πολ. 540A· μετὰ μετοχ.,
δ. μελετῶν Ξεν. Κύρ. 1. 2. 12. 6) ὡσαύτως ἀπολ., χάριν
καιρὸν, ἀργοπορῶ, βραδύνω, 'Ιλ. Τ. 250, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 515, κτλ.,
λέγε καὶ μὴ διατρίδεις Πλάτ. Πολ. 472B· διατρίτρεφα, ἔχω ἀφί-
σει τὸν χρόνον νὰ παρέλθῃ... δ. αὐτ. Θεαιτ. 143A·—μετὰ μετοχ.,
καθ' ἑκάστα λέγων δ., χάριν καιρὸν διελών, 'Ισοκρ. 34A, πρβλ.
Δημ. 11. 19.

III, ἀναβάλλω δι' ἀργοπορίας, παρακωλύω, ἐμ-
ποδίζω, μὴ τι διατρίδεις ἐμὸν γόλον 'Ιλ. Δ. 42· οὐ τι δια-
τρίδω μητρὸς γάμον 'Οδ. Υ. 341· ἄριστον 'Αριστοφ. 'Αποσπ.
424· μετὰ διπλῆς αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., ὅφρα κεν ἦ γι διατρί-
δῃσιν 'Αχαιοὺς ἐν γάμον, ... τοῖς ἀναβάλλῃ τὸν χρόνον τοῦ γάμου
τῆς, 'Οδ. Β. 204· ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγματος, μὴ δηθὰ διατρί-
δωμεν ὁδοῖο, ἢ μὴ γάνωμεν πολὺν καιρὸν ἐν τῇ ὁδῷ, καθ' ὁδόν,
αὐτοῖς 104 οὕτως ἐν τῷ μέσῳ ὕπῳ, μὴ τι διατρίδωμεθα πείρης
'Απολλ. Ρόδ. Β. 883.

διατρίδω, ἐλαττώ, τρυγῶν ἐκβάλλω, τρίζω, Ρυλ.
διατρίμμα, τό, πληγὴ, ἐκ τῆς ἀποτρίψεως τῆς ἐπιδερμίδος κατὰ
τὴν ἱππασίαν, μηρῶν δ., Δατ. intertrigo, Γλωσσ.
διατριπτεῖν, ῥημ. ἐπὶ τοῦ διατρίδω. 'Αριστ. Ρητ. 3. 16, 6.
διατριπτικός, ἡ, ὄν, κατάλληλος εἰς τριβὴν, μύρον 'Αριστοφ.
Λυσ. 943.

διατρίτως, ὡν, ἐκπνευόμενος κατὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν, τρι-
ταῖος, Σέξτ. 'Εμπ. Π. 2. 237, Γαλην. 10. 346, 'Ορειβ. 1. 413.

διατρέχα, ἐπὶ, = τρέχα, εἰς τρία μέρη, κατὰ τρεῖς τρόπους,
'Π. Β. 655, κτλ.· κόλλων κατὰ δίδασσιν γραφόμενον.
διατροπή, ἡ, σύγχυσις, παραχῇ, ἐκπληξίς, Πολύδ. 1. 16, 4, κτλ.
2) ἀσθένεια, ἐντροπή, Κικέρ. 'Αττικ. 9. 13.

διατροπος, ον, ποικίλος τὰς διαθέσεις, ευμετάβλητος, ἀσταθής,
τρόποις Εὐρ. Ι. Α. 560.

διατροπή, ἡ, τρυφή καὶ συντήρησις, Ξεν. Πόρ. 4, 49, Μένανδ.
'Δλ. 5.

διατροχάζω, μέλλ. -άσω, ἐπὶ ἵππου, τριποδίζω, Ξεν. 'Ιππ.
7. 11.

διατρύγιος, ον, (τρύγη)· ἐν 'Οδ. Ω. 342, διατρύγιος δὲ
ἑκάστος [ῥοχος] ἦν, ἐκάστη σειρά ἔφερε σταφυλὰς διατρυγίως,
Εὐστ. ἐν τόπῳ· πρβλ. 'Οδ. Π. 122 κέξ.

διατρυπάω, τρυπῶ διὰ μέσου, διαπερῶ, 'Αριστ. 'Ιστ. 2. 4. 4,
15., 5. 15, 13, κτλ.

διατρυφῶ, ἐπιτεταμ. τρυφῶ, Πλάτ. Νόμ. 695C.
διατρυφέν, ἴδε ἐν λ. διαθρύπτω.

διατρώγω, μέλλ. -τρώξομαι· ἀβρ. -ἐτρώγον·—διὰ τῶν ὁδόν-
των κατακόπτω ἐλόκληρον· βουκάλῳ ἐντελῶς, τὸ δίκτυον 'Αριστοφ.
Σοφ. 164, 368· τὰς νεύρας 'Αριστ. Ρητ. 2. 24, 6· καταμασῶ,
Πλάτ. Κωμ. Φα. 1. 10. 2) μετὰ γεν. πράγμ., τρώγω ἕκ τινος,
Αἰλ. Π. 'Ιστ. 1. 10.

διαττώ, 'Αττ. ἀντὶ διασπάω, κοσκινίζω τι καλῶς, ἐντελῶς,
Πλάτ. Σοφ. 226B, 'Τίμ. 73E, Κρατ. 402C, Θεοφρ. 1. Φ. 3. 18, 5·—
οὐσιαστ. διαττήσις, εως, ἡ, ὡς ὁ Schneider ἐν Πλούτ. 2. 693E.

διαττω, ὁ, κοσκινῶν· ἴδε Ruhnk. Τίμ., 'Μισχ.
διαττω, ἴδε ἐν λ. διαττω.

διατυλίσσω, 'Αττ. -ττω, ἐκτυλίσσω, Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 1. 281.
διατυπώω, διαμορφῶ, σχηματίζω ἐντελῶς, Διόδ. 4. 11· δ, νό-
μους, παρέχω εἰς αὐτοὺς μορφήν ἢ τύπον διηγετῆ καὶ μόνιμον,
Λουκ. Δίκ. Φων. 5·—Παυ., 'Αριστ. 'Ακουσμ. 21. 2) μεταφ.
ἐν τῷ μέσῳ, τύπος, φαντάζομαι, ὑποθέτω, 'Αριστ. Φυσ. 1. 2. 11· οὕτως
ἐν τῷ ενεργ., Λουκ. 'Αλεξ. 4· παριστάνω, Πλούτ. 2. 83A.

διατυπώσις [ῥ], εως, ἡ, τὸ παρέχειν εἰς τι πλήρη καὶ τέλειον
τύπον ἢ μορφήν, 'Αριστ. 'Ιστ. 2. 5. 19, 8· μορφή ἱστορικὴ, σχῆμα,
Πλούτ. 'Αλεξ. 72, Σουλ. 'Επιγρ. 5694. 2) ζωντανὴ περιγραφή,
Λογίγν. 20.

II, διατάγμα, ὅρος, κανὼν, 'Εκκλ.
διατυπώτιον, ῥηματ. ἐπὶ τοῦ διατυπώω, λόγῳ Διον. 'Αλ.
π. Ρητ. 2. 6.

διατυπωτικός, ἡ, ὄν, διαμορφωτικός, Θεολ. 'Αριθμ. 34. 24, 2·
παραστατικός μετ' ἐναργείας, Σχολ. 'Απολλ. Ρόδ. Α. 834.

διατύφω [ῥ], πληρῶ καπνοῦ, μεταφ., ψυχὴ διατεθυμμένη
Λιδάν. 1. 68.

διαυθάζω, πολὺ περιγεῶν ἢ ἐμπαίζω, 'Αλκίφρων 2. 4.
δι-αυγάζω, διαλάμπω, λάμπω διὰ μέσου τινός, τινὶ Πλούτ. 2.
893D·—διαυγάζει ἡμέρας, τρίζει νὰ ἀνατέλλῃ, ἔρχεται ἡ ἀυγή·,
B' 'Επιστ. Πέτρ. α', 19· αἶμα τῷ διαυγάζειν Πολύδ. 3. 104. 5.

διαυγασμός, ὁ, λάμπει διατρίγῃς, Πλούτ. 2. 893D.
διαύγεια, ἡ, = τῷ προηγ., Θεμιστ. 175A, Κόσσιος Πρωτλ.
(Α'ριστ. 4, σ. 334 Didot.). II, ὅπῃ πρὸς εἰσόδου τοῦ φωτός
(φωγίτης), Διόδ. 17. 82.

διαυγέω, = διαυγάζω, Πλούτ. 'Αράτ. 22, Διον. 'Αλ. 5. 49
(κοινῶς διαυγώσης ἀντὶ τοῦ διαυγούσης), 'Αντυλ. ('Ορειβ. 122
Quench.).

διαυγής, ἐς, (αὐγὴ) διαφανής, καθαρός, ἐπὶ ὕδατος, 'Αριστ.
Θαυμασ. 112, 'Ανθ. Π. 9. 227, 277· ἀκτινοβολῶν, ἐπὶ μετάλλῳ,
Καλλ. Δουρτ. Παλλ. 21· ἐπὶ τῶν ἀστέρων, 'Απολλ. Ρόδ. Β. 1105.

διαυγία, ἡ, = διαύγεια, Γρηγ. Ναζ. παρὰ Σουῖδ.
δι-αύγειον, τό, = διαύγεια II, 'Ηρωδ. Πνευμ. σ. 163, 172, κτλ.,
διαυθαίρετος, ον, (δὲ αὐτοῦ, ἀίρεται) ἡ χάρις αὐτοῦ ἐκλε-
γόμενος, Στανκ. παρὰ Στοβ. 'Εκλογ. 2. 264.

δι-αυθαίρεται, βεβαιῶ ἀσφαλῶς, Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 7. 425.
2) μετὰ γεν., ἄρχω, διαπύω, 'Ιω. Χρυσόστ. 9. 778E (Μίσηρ).

διαύλιον, τό, (αὐλὴ) μέλος διὰ τοῦ αὐλοῦ παιζόμενον κατὰ τὸ
διάλειμμα τοῦ χορικοῦ ἁματός, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Βατρ. 1282,
'Ψούχ· παρὰ Σουῖδ. διαύλειαν.

διαυλοδρόμιεω, τρέχω τὸν διαύλον, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. 'Ορν.
292· μεταφ., ἐπανερχομαι εἰς τὸ μέρος, ὅθεν ἀνεχώρησα, 'Αριστ. π.
Ζ. Γ. 2. 5, 11.

διαυλοδρόμης, ον, δ, ὁ τρέχων ἐν τῷ διαύλῳ, Πίνδ. Π. 10. 14.

διανυδρομία, ἡ ἀγών διαύλου, Ἰω. Αὐθ. π. Μην. σ. 8.
 διανυδρομία, ἡ ἀγωνίζομενος τὸν διαύλον, Σουλ. Ἐπιγρ. 2758, Keil. Ἐπιγρ. Βουτ. σ. 52· μεταφ. ἐπὶ τοῦ ἀλέκτορος, διὰ γὰρ τῆς αὐλῆς τρέχει Ἀρτεμίδ. 4. 24.

δι-αυλος, ὁ, (δὲς) διπλοῦν στάσιον, διπλοῦς ὁδός, καθ' ὃν ὁ ἀγωνίζομενος (διανυδρομῶς) ἐτρέχε μέχρι τοῦ ἰσχυροῦ ἔκρου τοῦ σταδίου, ἔκαμπε περὶ τὴν ἐκεῖ κειμένην στήλην (καμπτήρ), καὶ ἐπανήρχετο ὀπίσω διὰ τῆς ἐτέρας τοῦ σταδίου πλευρᾶς, Πίνδ. Ο. 13. 50, Σοφ. Πλ. 691, Εὐρ. Πλ. 825, κτλ. — Ἦε ἐν λ. σταδίων II.

2) μεταφ., κάμπτι διαύλου ὅτερον κυλινδρὸν πάλιν, ἐπιστρέφω ὅθεν ἀνεχώρησα, ἀποχωρῶ, ἐπιστρέφω, Δισχόλ. Ἀγ. 344, ἔνθα Ἦε Πιντ. καὶ πρὸς διανυδρομῶν ὡς αὐτῶς, διαυλοὶ κυμάτων, πλημμυρὰ καὶ ἔμπροσθεν ὕψους καὶ ταπεινότητος τῶν κυμάτων, Λατ. Pucius recurrens, Εὐρ. Ἐκ. 29· εἰς αὐτὰς πάλιν ἀλλοῦ διόσου ἀνέβαν διαύλους, ὅς ἐπὶ στρεφόντες, ὁ αὐτ. Πρ. Μαιν. 602, πρὸς 1102 (ἐνθα ὁ Βοηθὸς διαύλον εἰς Ἀἰδου μόλων) τὸν ὕστατον τρέχων διὰ τοῦ βίου Ἀλέξ. Τραυμ. 1· τρέχειν διαύλους, τρέχω ἰδίῳ κ' ἐκεῖ, ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, Ἀριστ. αἰν. 1. 27.

II. στενὴ ὁδός, τὸ στενόν, τὰ στενά, Εὐρ. Ἰφρ. 435.

2) ἐν τῇ πληθ. ἐπὶ τῶν μυκτηρίων ἢ βωλῶν, Ὀππ. Κ. 2. 181· πρὸς αὐλῶν.

διανυλνία, ἡ, (αὐλῶν) στενὸν πέραμα, Εὐστ. 1912. 32.

διανυλνίζω, εἰσέρχομαι διὰ μέσου στενοῦ ἀγωγοῦ ἢ στενῆς αὐλάδος, Ἀριστ. Ἀναγν. 6. 4, Μεττωρ. 2. 8, 8, Σουδ. ἐπὶ στενοῦ, βέινος.

2) εἶμαι ἐκτεθειμένος εἰς τοὺς ἀνέμους, διαπνέομαι, Ἀθην. 189C.

διανυλνισμός, ὁ, ὁ, ὁδός διὰ μέσου στενοῦ ἀνοίγματος, Εὐστ. 1107. 63.

διανυλνισμοί, ἀποθ. ὕψος τῶν αὐχένων, γαυριῶ, καὶ τειγγογεῖ, Πλούτ. Δ'. 218, Εὐν. παρὰ Σουδ.

διανυλνιστός, οὐ, ὁ διερχόμενος τὸν αὐχένα, μυελὸς Πλάτ. Τιμ. 73E.

διαδυῖ, ἐφαρμυγμένη λίξις ἐν Εὐρ. Πρ. Μαιν. 1049· ὁ Musgr. προτείνειν εὐδιδόντ', κείμενον γαλήνιον καὶ ἡσυχον· ὁ Paley εὐλαύοντ'.

διαφάγγω, ἀπαρ. ὁρ. ὁ τοῦ διεσθῆαι, Πρὸς 3. 109.

διαφάδην [φά], ἐπὶ ὁρ. φανερός, Πλούτ. Β'. 129, καὶ Δωρ. διαφάδαν, διαφάδαν τί τοι λέγω; Ἀλκμ. 5. 66, πρὸς Κόντ. Ἀθην. ἐκμ. Γ'. σ. 334.

διαφαίνω, μέλλ. -φάνω· δεικνύω διὰ μέσου, ποιῶ φανερόν, τὴν λευκότητα δ. Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 2. 2. 6· ὡς καλὸν διέφαινε πρόσωπον Θέοκρ. 18. 26· δ. τὰς λαυτῶν φύσεις Πλούτ. 12. 24. 1.

II. Μέσ., φαίνομαι διὰ μέσου, νεκύνω δ. ὥρως, ἐφαίνετο καθαρός ἀπὸ νεφρῶν πτωχῶν, Πλ. 8. 491· μέλαν τὸ μὴ διαφαινούμενον Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 3. 5. 34, πρὸς Προβλ. 28. 41.

2) λάμπω, εἶμαι ἐρυθρὸς ἐκ τῆς θερμότητος, ὡς ἐπὶ σιδέρου, Ἀνθρακὸς ἢ ξύλου ἀνημμένου, κτλ., μοχλὸς διεφαίνεται αἰνός Ὀδ. 1. 379· πρὸς Δ. φανής 1. 2.

3) μεταφ., ἀποδεικνύμαι, φαίνομαι, Πίνδ. Ν. 3. 123, πρὸς, Θουκ. 2. 51· εἶμαι ἐμφανής ἢ ἐπίσημος μεταξὺ ἄλλων, ὁ αὐτ. 1. 18.

III. κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάβ., δεικνύω φῶς διὰ μέσου, εἶμαι διαφανής, τοῖς φαινόμενον ἀμετάβ., δεικνύω φῶς διὰ μέσου, εἶμαι διαφανής, Πρὸς 7. 219, 8. 83· καὶ μεταφ., διαλάμπω, λάμπω διὰ μέσου, τὸ μεγαλοπρεπὲς διαφαίνει Σεν. Ἀπομν. 3. 10, 5· πυρὰ διέφανεν (Δωρ. ὁρ. α'), Πίνδ. Π. 3. 78.

δι-αφανίζω, ἐντελὲς ἀφανῶ, Πλούτ. Αἰγ. σ. 187, 28, Ἐδδ. (1 Βασ. γ', 39).

διαφάνεα, ἡ = διαφανείας, ἡ ἰδιότης τοῦ διαφανοῦς, Πλάτ. Φαίδρ. 110D.

διαφανής, ἐς, (διαφαίνω) ὁ δι' οὗ δύναται τις νὰ ἴδῃ, ὕαλος Ἀριστ. Νεφ. 767· οὕρα Ἰππ. Ἀφ. 1252· ὕδατια Πλάτ. Φαίδρ. 220B· χιτῶνία Ἀριστ. Αὐσ. 48, πρὸς Μένανδ. Ἀδελ. 231, Φοῖβ. Οἶκ. Ἰππ. τὸ διαφανὲς ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 7, 2 κέε.

2) ἐρυθρὸς ἐκ τῆς υπερπυρρώσεως, Πρὸς 2. 9. 4. 73, 75, Ἰππ. Ἀρρ. 788· πρὸς, διαφαίνωμαι 2.

II. μεταφ., διαυγής, καθαρὸς, πρὸφανής, φανερός, ὅλος, τὰ δ' ἡδὴ διαφανῆ Σοφ. Ο. Γ. 754· σαφής, σαφῶς ὁρώμενος, εἰδος δ. Πλάτ. Πολ. 544D, 548C· οὕτως ἐν τῇ ἐπιγρ. -νῶς, Θουκ. 2. 65, Σεν. Ἀν. 5. 9, 24, Πλάτ.

2) περιφανής, ἐπιφανής, ἐνδοξος, Πλάτ. Πολ. 600B, Τιμ. 25B.

διαφαρμάκευω, γρηγορῶ φάρμακον εἰς τινα, τινὰ Πλούτ. 2. 157C.

διαφάσις, εὐς, ἡ, (διαφαίνω) τὸ φαίνεσθαι διὰ μέσου, διαφανεία, ἀντὶ τῆς ἐμφανείας. Θέοκρ. Αἰγ. 30, Πλούτ. 2. 354B.

διαφαυλίζω, μέλλ. -ίσω, θεωρῶ τὴν λαμπρότητα, εὐτελίζω, Πλάτ. Νόμ. 804B.

διαφασίς, εὐς, ἡ, λάμπει, φῶς διὰ μέσου, Πλούτ. 1. 929B.

διαφασύω, Ἰων. -φάσσω· διαφαίνω, δεικνύω φῶς διὰ μέσου, διαυγάζω, ἀνατέλλω, ὅμ' ἡμέρη διαφασκούσθαι, εὐδὲς ὡς ἡ ἡμέρα ἐκείνη νὰ γοργάσῃ, Πρὸς 3. 86, 9. 45· ἀρτί διαφασκούτος (ἀπολ.) Πλούτ. 31, 22, 13· πρὸς, διαυγάζω.

διαφάγγγῃς, ἐς, διαφανής, Δουκ. Ἑρως. 20.

διαφερόντως, ἐπὶ ὁρ. μετοχ. ἐνεργ. ἐνεστώτος τοῦ διαφέρω, διαφῶς ἀπὸ ..., ἀσυμφώνως πρὸς ..., διαφερόντως ἢ ..., Αὐσ. 18B, 35, Πλάτ. Πολ. 538B, Φαίδρ. 85B.

2) μετὰ γέν., διαφερόντως τῶν ἄλλων, ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, ὁ αὐτ. Κρίτων 52B, κτλ.

II. ἀπολ., διαφῶς, κατὰ διαφῶς τρόπους καὶ βαθμούς, Ἀριστ. Πρ. Ν. 1. 7. 19, Πολ. 1. 13. 7, κτλ.

2) ἰδίως, ἐξ ὅπου, πρὸ πάντων, ὑπερβολικῶς, Θουκ. 1. 38, κτλ.· δ. ἡ ττον Πλάτ. Νόμ. 802D.

διαφέρω, μέλλ. διοίσω καὶ διοίσωμαι, Ἰων. Ὀρ. εἰς Ἑρμ. 255, κτλ.· ὁρ. α' διήνεγκα, Ἰων. διήνεκα, ὁρ. β' διήνεγον.

Διαβιάζω ἀπλῶς, δ. νοῦς τὸν ἰσθμὸν Θουκ. 8. 8· φέρω ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἕτερον, διαφέρεις κηρύγματα Εὐρ. Ἰκέτ. 382· [τὸ ἡλεκτρον] διαφέρεται εἰς τοὺς Ἑλλήνας Ἀριστ. Θωμ. ματ. 81· — μεταφ., γλῶσσαν διοίσει, ὅς ἴσῃ τὴν γλῶσσαν τοῦ εἰς κίνησιν, θὰ διελίσσῃ, Σοφ. Τρ. 323· πρὸς, διήνηκα.

2) ἐπὶ χρόνου, δ. τὸν αἰῶνα, τὸν βίον, Λατ. perire in vitam, εἰσέρχομαι τὸν βίον, Ἡρόδ. 3. 40, Εὐρ. Πλ. 10· τὴν νύκτα δ. αὐτ. Πρ. 600 καὶ ἀπολ., ἀπῆς διοίσει αὐτὸν 882· — ἐν τῇ μέσῃ τύπῃ, ἰω, διατελῶ, ὑγίηροι τὰλλα διαφέρονται Ἰππ. Ἀρρ. 823· σοὶ διοίσεται μόνος, ὅς διέλθῃ τὸν βίον τοῦ χωρὶς σοῦ, Σοφ. Αἰ. 511· σκοποῦμενος διοίσει Σεν. Ἀπομν. 2. 1, 24 (ἐκ διαφῶς τοῦ Βασίλ. ἀντὶ διόσῃ).

3) φέρω διὰ μέσου, φέρω μέχρι τέλους, σκηπτρα Εὐρ. 1. Δ. 1105· γαστρεὶς ὄγκου δ. ἐπὶ γυναικὸς, ὁ αὐτ. Ἰων. 15, πρὸς, Σεν. Ἀπομν. 2. 2, 5· ἐνεσθῆναι, 4) φέρω μέχρι τέλους, ὑποφέρω, βαστάζω, ἀντέχω, φέρω εἰς πέρας, πόλεμον Ἰππ. 1. 24, Θουκ. 1. 11· ἄλλ' ἀπαύτως, φέρω τὸν πολεμὸν ἢ βάρος τοῦ πολέμου, ὁ αὐτ. 6. 54· — ὑπομένω, ὑποστηρίζω, ὑπαβα-στάζω, Λατ. perficere, μετ' ἑπιγρ. ὡς τὸ Λατ. facillimus ἢ per- viter ferre, ῥᾶστα γὰρ τὸ σὸν τε σύ καὶ γὰρ διοίσω τομὴν Σοφ. Ο. Γ. 321· οὕτω, δ. πότμον δάκρυσι Εὐρ. Ἰππ. 1143.

II. φέρω, μεταφέρω κατὰ διαφῶς διευθύνσεις, Ἀριστοφ. Αὐσ. 570, κτλ.· πάλιν διαφοροτρόπως, ὁπλισμα .. διαφῶν ὁφεινόμενα Εὐρ. Ἰκέτ. 715· δ. τὰς κόρας, περιστρέφω τοὺς οφθαλμούς, ὁ αὐτ. Βάκχ. 1087, Ὀρ. 1262· — Παθ., φέρομαι, μεταφίρομαι κατὰ διαφῶς διευθύνσεις, διασκορπίζομαι, ἀντὶ τῆς συμπεριεσθῆαι, Πλάτ. Σοφ. 242D, Ἀριστ. π. Κόσμ. 5. 5· διαφίρομαι, περιτριπάζομαι, Λατ. jactari, Σπράβ. 144.

2) τινὰ, ἐκπλύνω, διαλίσσω τὴν φήμην τοῦ εἰς τὸν κόσμον, Πίνδ. Π. 11. 91· εἰς ἐπαντασ τὴν μνήμην αὐτοῦ δ. Δημ. 1415. 12· οὕτως ἐν τῇ παύ., φήμην διαφῶ-ρεται Πλούτ. 2. 103C.

3) στέλλω εἰς ἕνα, Λατ. diffundere, Ἀλκμ. Χο. 68 (κατὰ τὸν Σχολ.), Εὐρ. Βάκχ. 754· Ἀριστ. Πιστ. 8. 4, ἐν τῇ παθ. — μεταφ., ἀπασχολῶ, περισπῶ, τὴν ψυχὴν φρου-τίσιν Πλούτ. 2. 133D· πρὸς, διαφῶρεω.

4) δ. τὴν ψῆφον, εἶλω τὴν ψῆφον μου διαφῶς, δηλ. ἐναντίον ἑτέρου, Πρὸς 4. 153, κτλ.· ἄλλ' ὡσαύτως ἀπλῶς, ἑκάστος δίδει τὴν ψῆφον του, Εὐρ. Ὀρ. 46, Θουκ. 4. 74, Σεν. Συμπ. 3. 8.

5) ἐράνους διαφῶρειν = διαλύεσθαι, ἀποτείνειν, πληρώνειν, Δουκ. 130. 18· πρὸς, ἐράνους.

III. ὁμασίαν, ἔχω διαφορὰν, εἶμαι ἀνέμοιος, φῶς δ. Πίνδ. Ν. 7. 79· ὅρ' οἱ τεκόντες διαφέρουσιν ἢ τροφαί; ἀρὰ γε οἱ γονεῖς κάμνουν τινὰ νὰ διαφῶρῃ (ἢ καταγωγὴ ἡλ.) ἢ ἢ ἀνατρέφω; Εὐρ. Ἐκ. 599· μετὰ γέν., εἶμαι διάφορος ἀπὸ τίνος, ὁ αὐτ. Ὀρ. 251, Θουκ. 5. 86, κτλ.· μετ' αἰς, οὐδὲν διοίσεις Χαίρεφῶντος τὴν φύσιν Ἀριστοφ. Νεφ. 503· τὸ δ' .. ἀγαθὸν ἰερὰ ἔσθ' ὅτε τοῦ κόπτεται διαφέρει Δημ. 562. 18· δ. τὰς μορ-φὰς Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 1. 3· δ. εἰς τι, ἐν τινι Σεν. Ἰέρ. 1, 2 καὶ 7· κατὰ τὴν Ἀριστ. 1. 2. 1. 1, 1· πρὸς τὴν αὐτὴν 2, 13. 10, κτλ.· τίνι δ. τὰ ἀρετὰ τῶν θεῶν .. θεωρεῖσθαι ὁ αὐτ. Ν. Μ. 4. 8. 10· μετ' ἀπαρ., μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐχὶ πρόδατα εἶναι δ. Δουκ. Ἀλέξ. 15· μετὰ τοῦ ὅρου, ψῆφοι τρεῖς διήνεγκαν τὸ μὴ θανάτου τιμῆσαι, τρεῖς ψῆφοι ἔκαμαν τὴν διαφῶν ὡς πρὸς τὴν θανατικὴν ποινὴν· δηλ. ὑπῆρχε μόνον τριῶν ψήφων πλειονοψηφία ἐναν-τίον αὐτῆς, Δημ. 676. 10.

2) ἀπορρ., διαφέρει, ὑπάρχει δια-φορὰ, πλεῖστον δ. Λατ. multum differre, Ἰππ. Ἀρ. 1253· βράχῃ δ. τρεῖς θανούσιν, εἰ ..., Εὐρ. Πρ. 1248, κτλ.· οὐδὲν διαφέρει, οὐ διαφέρει. δὲν ὑπάρχει διαφορὰ, Λατ. nihil refert, Πλάτ. Πρωτ. 329B, Φαίδρ. 89C, κτλ.· ἀμικρὸν οἶσι διαφέρειν; ὁ αὐτ. Πολ. 467C· — μετὰ δὲ, προσ., διαφέρει μοι, ἔχω διαφῶν, ὁρ. μέλει, Ἀριστ. 130. 46, Πλάτ. Πρωτ. 316B, κτλ.· αὐτὸς ἰδὲ τι δ. ἔχει ἰδιαίτερον τι συμφέρον, Θουκ. 3. 12· εἰ ὅμιν μὴ τι δ. Πλάτ. Αἰχ. 187D· τί δέ σοι δ. εἴτε ..., εἴτε μὴ; ὁ αὐτ. Πολ. 349A, πρὸς, Γοργ. 497B, κτλ.· μετ' ἀπαρρ., οὐδὲν τί οἱ διαφέρειν ἀποθανέντιν Ἰππ. 1. 85, πρὸς, Ἀριστ. Πρωτ. 130· ἐν τῇ, κτλ.

3) τὸ δ., ἡ διαφορὰ, τὴν ὑπόθεσιν, Πλάτ. Νόμ. 723C· τὸ συμφέρον, Ἀντιφ. Ἀνασασ. 1· οὕτω, τὰ δια-φέροντα Θουκ. 6. 92, Αὐσ. 187. 13, Ἰσάκ. 47. 35· ἐπιστά-μενος τὰ διαφ. παραβάλλειν τολμή, Ἀλκμ. 31. 35· — ἄλλὰ τὰ δὲ ὁσαύτως ἡπλῶς, σημεῖα διαφῶς κατὰ τὸν χαρακτῆρα, κτλ. Θουκ. 1. 70, κτλ.

4) εἶμαι διάφορος πέντε καθόλου ἐπὶ τῆς ἰ-νολογίας ὑπορχῆς, ὑπερέχω, ὑπερβαίνω τινά, τινὸς Θουκ. 3. 39· τινί, ἐν τινι πράγματι, ὁ αὐτ. 2. 30, Ἀλέξ. Γαλ. 1. 6· ἐν τινι ἴσχυρ. 341· εἰς τὴν Πλάτ. Ἀπολ. 35A· κατὰ τὴν Σεν. Λακίλ. 10· πρὸς τὴν

Δίσχιν. 28. 12. μετ' ἀπαρ. δ. τινὲς προδιδοῦσαι (δ. ε. τῷ προ-
διδόσαι) Πλάτ. Πρωτ. 328Α· ἐνίστα ἀκόλουθούμενον ὑπὸ τοῦ ἡ, ὡς
συγκριτικόν, πολὺ διέφερον ἀλέσσασθαι ἡ., ἥτο πολὺ καλλίτε-
ρον, παρὰ., Ξεν. Ἀν. 3. 4, 33, πρὸλ. Ἀπομν. 3. 11, 14, Πέρ. 4,
25 (ἐνθα σημαίνει διαφέρειν ἐπὶ τῷ ἐλαττωμένῳ)· ὡσαύτως, δ. παρὰ τινι
Πολύβ. 10. 27, 5.—ἀπολ., ἐξέχω, ὑπερέχω, ἐπὶ τινι Ἰσοκρ. 210C,
5) ὑπερίσχω, ἀπλῶς ἐπὶ πολὺ διήνεγκε Θουκ. 3. 83.
6) ἐρίσω, ἀγωνίζομαι, μάχομαι, Τηλεκλειδ. Ήστ. 7. 7) ἔρχομαι
μεταξὺ, παρεμβαίνω, δ. διαφέρων χρόνος Ἀντιφῶν 140.
35. 8) ἀνήκω εἰς τινα, τινί, ὡς περιουσία, Φύλων 1. 207.

IV. ἐν τῷ μέσῳ, ἔχω διαφοράν, διένειν πρὸς τινα, Ἀμφίς Σαπφ.
1· περὶ τινος Ἡρόδ. 1. 179, Πλάτ. Εὐθύφρ. 7B· δ. τινί Ἀντιφῶν
134. 22. Πλάτ., κελ.· τινί περὶ τινος Θουκ. 5. 31· πρὸς τινα
Λυσ. 150, ἐν τέλ.· διὰ τι ὁ αὐτ. 117. 38· ὡσαύτως, διαφέρεσθαι
γνώμη Ἡρόδ. 7. 220· δ. ὡς., ἐκ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρίζομαι ἔτι.,
Δην. 1290. 24· οὐ διαφέρωμαι, = οὐ μοι διαφέρει, ὁ αὐτ. 112,
ἐν τέλ. — Πλάτεις εἶναι ὅλους τῶν μετ' Ὀμηρον χρόνων.

διαφεύγω, μέλλ. -φεύξομαι, φεύγω διὰ μέσου, φεύγω μακρὴν
τινὰς ἐκφεύγω, τινὰ ἢ τι Ἡρόδ. 1. 204., 3. 19, κελ., Ἀντιφῶν 140.
B· ὁ ὄνατον Πλάτ. Ἀπολ. 39A· νόσημα Ἀριστ. 1. 2. 8. 21· —
ἀπολ., Ἡρόδ. 1. 10, κελ.· ἐκ τῆς Μήλου Θουκ. 8. 39· δ. ἐκ πῶ-
λου εἰς ἀγαθὰ Πλάτ. Νόμ. 815B· διαφεύγει δ' οὐδὲ νῦν, ἄλλ.
οὐδὲ τὴν δὲν εἶναι πολὺ ἀργά, Δην. 139. 17. 2) διαφεύγω
τινὰ, ἐκφεύγω τὴν μνημὴν ἢ παρατήρησιν τινος, Πλάτ. Φαίδων 95B,
Μένων 96E, κελ.· διαπαφεύγε με, Δατ. fragil me, Ἰσοκρ. 80B.

διαφευκτικός, ἡ, ὄν. (διαφεύγω) ἐκφυγὸς πρὸς διαφυγὴν, Λουκ.
Τίμ. 29.

διαφύξις, εἰς, ἡ, διαφυγή, μέσος πρὸς διαφυγὴν, Θουκ. 3. 23,
καὶ (μετὰ διαφ. γραμ. διαφύξις) Πλούτ. 1. Γράκχ. 5.

διαφύξω, βράξω καλῶς, ἐλαττώ διὰ τῆς βράσεως, Ὀρεῖδ. σ. 54
Matth.

διαφρημίζω, μέλλ. -έσω, ποιητ. -έσω· — ποιεῖ τὴν γνωστὸν παν-
ταχού, διαλέξω τὴν φήμην περὶ τινος, Διον. Ἀλ. 11. 46, Ἀρατ. Φαιν.
221, K. Δ.· — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ, Διον. Περ. 26.

διαφρόνων, φθάνω πρότερος, προτερῶ, ἀέκαστε εὐρίσκόμενον μετὰ
διαφ. γραμ. φθάνω, Πλούτ. Δημητρ. 7, Ἰώσηφ. 1. Δ. 15. 5, 1, Λι-
βάν. 4. 883.

διαφορτικός, ἡ, ὄν, καταστρεπτικός, Ἀριστ. Προβλ. 1. 47,
Πολύβ. E', 132.

διαφθέρω, μέλλ. -φθερῶ, ἔφθ. -φθερῶ, Π. N. 825· πρὸμ.
διαφθέρω Εὐρ. Μηδ. 220, κελ.· ὡσαύτως διαφθέρω, ἴδε κατωτ.
III.—Παθ., μέλλ. διαφθάρησθαι Θουκ. 4. 37, Ἰων. διαφθε-
ρέομαι Ἡρόδ. 8. 108., 9. 42· γ' πληθ. ὑπερσ. διαφθάρω δ.
αὐτ. 8. 90.

1) ἐντέλως καταστρέφω, πόλιν Ἰλ. N. 625· ἔργα
Ἡρόδ. 1. 30, καὶ Ἀστ. καταστρέφω, τινὰ αὐτ. 9, 88, κελ.·
καταστρέφω, ἐξολοθρεύω, Σοφ. O. T. 438, πρὸλ. Φ. 1069· δ.
χέρσ, ἐξαπαλῶ τὴν χεῖρά τινος, Εὐρ. Μηδ. 1055· ἀνατρέπω
ὄμμα, Λυσ. Ἀποσπ. 2. 5· καθίστω πλοῖον τι ἀνίκανον πρὸς πλοῦν,
Ἡρόδ. 1. 166, 167, Ἀνδοκ. 18. 32, κελ. (πρὸλ. καταδύω)·
δ. τὴν συνοουσίαν, διαλύω τὴν συναναστροφήν, Πλάτ. Πρωτ.
338D) — ἀπολ. = διελλύμε, ἀνέλλ. σφίζω Εὐρ. Ἰππ. 389.

2) ἐπὶ ἠθικῆς ἁνωτάς, διαφθείρω, καταστρέφω, γνώμην τινὸς
Δίσχιν. Ἀγ. 332· δ. τοὺς νέους, τοὺς νεωτέρους Πλάτ. Ἀπολ.
25A, 30B, κελ.· — ἰδίως διαφθείρω διὰ ὧρων, Δατ. cunctum
perire, Ἡρόδ. 5. 51· ἀργυρίω δ. τινὰ Λυσ. 180. 17· ἐπὶ χρήμασι
Δην. 241. 1· — δ. γυναικὰ, ἐξπατῶ, Λυσ. 93. 16, κελ.· πρὸλ.
Εὐρ. Βάκχ. 318· — δ. τοὺς νόμους, πλαστογραφῶ, κεδδηλέω αὐ-
τούς, Ἰσοκρ. 373B. 3) οὐδὲν διαφθείρας τοῦ χρώματος
Πλάτ. Φαίδων 117B.

II. Παθ., καταστρέφομαι, ἀποκτείνω-
μαι, ἐξαφανίζομαι, δ. ἐπὶ τοῖς ἱματίοις, φονεύομαι διὰ τῶ ἐνδύ-
ματα, ἄτινα φθῶ, Ἀντιφῶν 117. 1· ἰδίως γίνονται χωλός, ἀνὰ πρὸς,
ἀκρωτηριάζομαι, Ἡρόδ. 1. 34, 166, κελ.· τὴν ἀκοήν διεφθαρμένον,
κωφός, ἡ αὐτ. 1. 38 τὰ σκέλεα δ., τὰ σκέλη ἐχόντες τελευτῶμενα,
ὁ αὐτ. 8. 28· διεφθάρμαι δέμας τὸ πᾶν Σοφ. Τρ. 1056· τὰ δι-
μματα δ., τυφλός, Πλάτ. Πολ. 517A· τὰς φρένας Εὐρ. Ἑλ. 1192·
τὸ φρενῶν διαφθάρειν = φρενοδράβειν, Εὐρ. Ὀρ. 297· — ἀπολ.,
διεφθαρμένος, κατεστραμμένος ὑλικῶς ἢ ἠθικῶς, Πλάτ. Πολ. 614B.

III. ὁ πρὸμ. διεφθόρα εἶναι ἀμετάδ. παρ' Ὀμ., εἶμαι χα-
μένος (πρὸλ. τὸ ἀνωτέρω τελευταῖον χωρίον τοῦ Εὐρ.), διεφθόρας
Πλ. O. 128· καὶ οὕτω παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζοῖς, ἀλλὰ συνήθως κατὰ
μετοχ. (ὡς ἐν τῷ παρὰφθορα), διεφθόρος αἷμα, διεφθαρμένος,
μεμλυσμένος, Γαλην. γάλα δ. ἦδη Ἰώσηφ. 1. Δ. 5. 5, 4 τὰ δ.
σώματα Πλούτ. 2. 87C, πρὸλ. 128E, πρὸλ. Λουκ. Σολοικ. 3 (ἴδε
πλήθον παρὰ Λοβ. Φρύν. 160)· — ἀλλὰ, 2) παρὰ τοῖς δοκιμοῖς
τῶν Ἀτα. ἀέπεται μετὰ., τὰς.. ἐλπίδας διεφθόρεν Σοφ. Ἠλ.
306· τὰς φρένας διεφθόρε.. μοναρχία Εὐρ. Ἰππ. 1013 (ἐνθα ἴδε
Valckj) τὸν λόγον δ. Κρατίν. ἐν Ἀδελ. 156, πρὸλ. Φερεκρ.
Χειρ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 418, Μένανδ. Ἀδελφ. 6.

διαφθονέω, φθονῶ, τινί Ἡρόδ. (Ἡρόδ. σ', 3, διὰφ. γραμ.)· — φεί-
δομαι, φειδωλέομαι, τινί τι ἴω. Χρυσ. — Παθ., φθονοῦμαι, Ἰώ-
σηφ. 1. Δ. 2. 6, 7.

διαφθορά, ἴων. -ρή, ἡ, (διαφθείρω) καταστροφή, ἀφανισμός.
θάνατος, τῆς πόλεως Θουκ. 8. 86· ἐπὶ διαφθορῇ διέστειλε
Ἡρόδ. 4. 16A· μέχρι διαφθοράς Πλάτ. Μενεξ. 242B· κελ., Σοφ.
O. T. 573, κελ. 2) καταστροφή, ἀπώλεια, ὁμμάτων δια-
φθορά αὐτῶν 552· διαφθορὰ μορφῆς Δίσχιν. Πρ. 643. 3) ἐπὶ
ἠθικῆς ἁνωτάς, διαφθορά, ἐξαπάτησις, τῶν νέων Ξεν. Ἀπὸλ.
19· κριτῶν Ἀριστ. Ρητ. 1. 12, 8. 4) σῆψις τοῦ ἐμμένου ἐν
τῇ μήτρᾳ, Ἰππ. 591. 23.

II. ἐπὶ παθ. σημασι., ἰχθύειν
διαφθ., λεία, βορὰ τῶν ἰχθύων, ἐπὶ πτώματος, ὡς τὸ ἀρπαγῇ,
Σοφ. Ἀλ. 1297· πολεμίοις ὕβρισμα καὶ δ. Εὐρ. Ἰπρ. Μαιν. 459.
διαφθορεύς, εἰς, ὁ, ὁ διαφθείρων, παραποιῶν, κεδδηλέων, τῶν
νόμων Πλάτ. Κριτ. 53C· τῶν νέων Θεμιστ. Λογ. 296B· — ὡσαύ-
τως ὡς ἡλ. ἐν Εὐρ. Ἰππ. 682.

διαφθορεῖς, εἰς, ὁ, ὁ διαφθείρων, παραποιῶν, κεδδηλέων, τῶν
νόμων Πλάτ. Κριτ. 53C· τῶν νέων Θεμιστ. Λογ. 296B· — ὡσαύ-
τως ὡς ἡλ. ἐν Εὐρ. Ἰππ. 682.

δι-αφθίμμι, ἀπύλνυ, διαλύω, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 24, Δην. 677. 18.
διαφθιλικέω, ἐπιτεταμ. τοῦ φεθιλικῶ. Ἀριστ. Σοφ. Ἑλεγχ.
3, 1, Πλούτ. Ἀλεξ. 29.

διαφθιλικῶς, φιλοσοφῶ μετὰ ζήλου, ἐπιμελῶς, Ἰππ. κελ. Πον-
τικ. σ. 166.

διαφθιλικῶς, ἀποθ., ἀγωνίζομαι φιλοτιμούμενος, Θεόφρ.
I. Φ. 4. 4, 1· τινι ὑπὲρ τινος Πλούτ. Ἀριστοκ. 16.

διαφθίγγω, μέλλ. -έω, καὶ ἐντέλως, Πλούτ. Ἀλκ. 39· ἐκκαίω,
ἀνάπτω, ἐξάπτω, τὰς ψυχὰς ὁ αὐτ. Μαρ. 16.

διαφθίξω ἢ διαφθίξω, ὑγρῶν, Γαλην. Λεξ. Ἰππ. 456.

διαφθίξω, εἰς, ἡ, ὑπέρβουσις, ἀνάστασις, ἀναδρασμός, ἐχει-
λισμα, Γαλην. Λεξ. Ἰππ. 456.

διαφθιλικῶς, ἐκμαίνω, μαίνομαι, καταπολεῖν, κατα-
κοῖς Σοφ. Ἀλ. 332.

διαφθιλικῶς, παθ., γίνομαι ὅλος ἐρυθρός, Ἰππ. 192B.

διαφθιλικῶς, ἴων. -έω, περιπλανώμαι, περιφύρομαι συνεχῶς,
Ἡρόδ. 1. 60, 186· διὰ τῆς χώρας Ἀριστοφ. Ὀρν. 557· δ. τῆς
Ἰταλίας Πλούτ. Καίσι. 33· — ἐπὶ φήμης, διαδίδομαι, Πλούτ. Φαβ.
8, κελ.

διαφθιλικῶς, εἰς, ἡ, διαδοῖς, Γρηγόρ. Νύσσ. 2. 789D.

διαφθόρα, ἡ, (διαφείρω) διαφορά, διάκρισις, ἀνομοιότης, Θουκ. 3.
10, κελ.· παρὰ τι Διον. Ἀλ. π. Συνθέσις. 15· πρὸς τινα Πλούτ. 2.
1075C· διαφθόραν ἔχειν, διαφέρειν, Μένανδ. Ραπκ. 2, κελ.

2) ἐν τῇ λογικῇ, ἡ εἰδοποιὸς διαφορά, δ. τοῦ γένους καὶ τῶν
διαφορῶν τὸ εἶδος Ἀριστ. Μεταφ. 9. 7, 8, πρὸλ. Τοπ. 6. 1, 1, καὶ
ἀλλ.· ἐντέλως διαφθορά σπεῖδος = species, ὁ αὐτ. Πόλ. 3. 14, 2,
4. 1, 11, Θεόφρ. I. Φ. 6. 4, 4. 3) ὑπερῶς, Πλάτ. Τιμ. 23A.

4) κέρδος, ὑρέλεια, Ἀντιφῶν 118. 15· πρὸλ. διαφθόρος II. 4.
II. (διαφείρω) ἀσυμφωνία, διένεις, Ἡρόδ. 4. 1· δ. ἔχειν
τινι = διαφείρεσθαι τινι, Εὐρ. Μηδ. 75· ὡσαύτως κατὰ πληθ., τὰς
διαφορὰς διαίρειν, καταλαμβάνειν, διεσπῶν, ἡμὲς τὰς διαφο-
ράς, Ἡρόδ. 4. 23, 7, 9, 2, κελ.· οὕτως, δ. ἐξέσθαι καλῶς Ἀνδοκ.
18. 21· διαφορὰ πρὸς τινος Πλάτ. Φαίδρ. 231B· δ. τισι περὶ
τινος Λυσ. 172. 2· ἐν δ. καταστήναι τινι Ἀντιφῶν 111. 38· ἴδε
ἐν λ. πεισμός. — Πρὸλ. καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρ. σ. 96.

διαφθόρος, = διαφείρω, φέρω εἰς διαφορά μέρη, διασκορπίζω,
ἐκπλύνω, κλέος εὐρὺ διὰ ξείνοι φορέουσι Ὀδ. T. 333· σω-
ρὸν.. διαφθόρῃσι.. οὐ ράδιον Διφίλ. ἐν Ἀδελ. 19· τὴν ὑγρό-
τητα Πλούτ. 2. 366C, κελ.· τὴν οὐσίαν αὐτῶν 484A· δ. κραι-
πάλη τὴν κραιπάλην αὐτῶν 127F. 2) λαμβάνω μετ' ἑμαυ-
τοῦ καὶ φεύγω, φέρω μακρὰν, Δατ. differre, τοὺς σταυρούς Θουκ.
6. 100· ἴδω· ὡς λείαν, λάφυρα, χρήματα τὰ ὅσα διαφθόρεται Ἡρόδ.
1. 89, πρὸλ. 3. 53· ὡν κοινή διαφθορήμενων Δην. 822. 28,
πρὸλ. 442. 25. 3) λεηλατῶ, λαφυραγωγῶ, οἶκον, πόλιν,
κελ., Ἡρόδ. 3. 53, κελ.· διαφθόρεσθαι ὑπὸ τινος Δην. 1120. 25·
διαφθόρεσθαι τὴν γνώμην, ἀποστεροῦμαι τῶν φρενῶν μου, Πλάτ.
Νόμ. 672B.

4) ὡσανύτως, κύπτομαι, σπαράττομαι εἰς τεμάχια,
ἀλλὰ δὲ θαμάλας διεφθόρου Εὐρ. Βάκχ. 739· ὑπὸ κυνῶν τε
καὶ αἰλῶν διαφθόρου Εὐρ. 7. 10, 8, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 338.

II. — διαφείρω I. 1, φέρω ἀπὸ λῆγος τῶν ἐξέτερον,
προσόδου ἀπὸ ἐνυμμάχων διαφθορούμενης Θουκ. 6. 91.

III. ἐκπρίνω διὰ τοῦ ἰδρώτος, Γαλην. κελ., πρὸλ. διαφθορητικός. —

Παθ., ἐπὶ τῆς χιτῶνος, τέχνομαι, Γεωπ. 19. 6, 4. IV. Παθ.,
εἶμαι ἀμφίβολος, Διογ. Λ. 7. 69.

διαφθόρημα, τὸ, τὸ βυτιζόμενον τῆς ἀκαίεως, παλίνιον, σφαῖρα,
Ἰππ. Σουῖδ.

II. τὸ εἰς τεμάχια κατασπαργόμενον, λεία,
Ἡρόδ. (Ἡρόδ. 37. 16).

διαφθόρησις, εἰς, ἡ, ἀρπαγῇ, διαρπαγῇ, Πλούτ. Κορ. 9, κελ.

II. ἀφίθρωςις, Γαλην. 10, 310. III. ἀμφιβολία, περι-
πλοκή, ἀμνηστία, Πλούτ. 2. 380A.

διαφθορητικός, ἡ, ὄν, ὁ κινῶν τὸν ἰδρώτα, ἰδρωτικός, Γαλην.
3. 501, Πούλ. Δίγιν. 3. 7.

διαφθορία, ἡ, = διαφθορά 1, δ. λέξεως Διον. Ἀλ. π. Ρητ.
11, 10.

διάφθορος, ὄν, (διαφείρω) ὁ διαφείρων τινὸς, ἀνέμοιος, Ἡρόδ. 2.
83, 4, 81, Πλάτ. Νόμ. 964A, κελ.· μετὰ γεν., διάφορος ἀπὸ...
ὁ αὐτ. Φιλ. 61D, κελ.

2) ὑπέρτοχος, ἐκπύρετος, πάντων
διάφορος Ἀντιφῶν. Ὀμοπατρ. 1· δ. γλυκὺτῃ Διόδωρ. 2, 57· δ.

πρὸς ἀρετὴν Πλούτ. Κλειμ. 16. 3) ἐπιφιλής, ὠφελίμος, δι' ἐτέρου μᾶλλον Θουκ. 4. 3. πρὸς τι Πλάτ. Νόμ. 770B.
 II. ὡς οὐσιαστικόν, διάφορον, τὸ. 1) διαφορά, συγκρόν τι τὸ ἄ. ἐξυρίσκει ἂν Ἡρόδ. 2. 7. διάφορα πολλὰ θεῶν βροτοῖσιν ἐισέρω, βλεπὼ πολλὰς διαφορὰς μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, Εὐρ. Ἰκέτ. 612. μέγα τὸ δ. ἐστὶ Ἰππ. 792E. ἄρα μικρά τὰ δ. τῆς οὐσίας Ἰσακ. 89. 1. ἡλίκᾳ γ' ἐστὶ τὰ διάφορα ἐνθάδ' ἢ ἐκεῖ πολεμεῖν Δημ. 18. 26. 2) ὅπερ «ἐνδιαφέρει» τινά, τῶν ἡμῶν ἐς τὰ μέγιστα διαφορῶν, περὶ ὧν ἡμεῖς τὰ μέγιστα «ἐνδιαφερόμεθα», Θουκ. 4. 86. τηλικούτων ὄντων αὐτῶ τῶν δ. Δημ. 362. 25, πρβλ. Ἀριστ. Οἰκ. 2. 34, 4. 3) ἐν σχέσει πρὸς χρήματα, ἡ διαφορά, τὸ ὑπόλοιπον, Ὑπεριδ. Βύζιν. 30, πρβλ. Ἐπιαν. Ἐγχειρ. 25. 4. δαπάνη, ἀνάλωμα, Ἀριστ. περὶ Δρ. καὶ Κακ. 7. 1 καὶ 3. ἡ μικρολογία ἐστὶ φειδωλία τοῦ δ. Θεόδωρ. Χαρ. 10. καὶ ἐν τῇ πληθ., Δημ. 887. 8.—ἀργύριον, χρηματικὸν ποσόν, Πολυδ. 4. 18, 8, Σουλ. Ἐπιγρ. 2335. 33., 2695. τιμὴ, Λουκ. Ἐριστ. 81, Σουλ. Ἐπιγρ. 2347. 56.
 II. (ἐκ τοῦ διαφέρειν) ὁ διαφερόμενος πρὸς τινα, ἐναντίας, ἐχθρός, πολλοὶς διαφορὰς εἶμι Εὐριπ. Μηδ. 879. Κλειομένης Ἡρόδ. 5, 75. τοῖς οἰκείοις Λουκ. 144. 2. ἀλλήλοισι, ἐαυτοῖς Πλάτ. Πρωτ. 337B, Νόμ. 679B. καὶ μετὰ γεν., διάφορος τινος, ἐχθρός, ἐναντίας, Δημ. 849. 10, πρβλ. Ἀντιφάν. Τριταγ. 1, Φιλίμ. Ἀδελ. 67. 2) ἐπιδοσθῆς, ἐπιχέσθης, γέγοντι μὴδὲν ποιεῖν δ. Πλάτ. Νόμ. 843C. II. οὗς, διάφορον, τὸ, ἀσυμφωνία, ἐναντιότης, ἐχθρα, Θουκ. 1. 68, πρβλ. 2. 27 καὶ 37, κτλ. Διαφοροδότης, ἡτος, ἡ, διαφορά, Πλάτ. Πολ. 587E, Θεαιτ. 209A, κτλ.
 Διαφορώς, ἐπὶ ῥρ. (διαφέρειν) κατὰ διαφορὰν τρόπον, ἀνομοίως, Θουκ. 6. 18, Πλάτ. Ἰωνι 531B. 2) ἐξόχως, Δημοσθ. 761. 26, Πολυδ. 13. 7, 2, Πλούτ. Κάτ. Ν. 4. 3) (διαφερέσθαι) ἐχθροῖς, Θουκ. 7. 71.
 Διαφραγμα, ατος, τὸ, τοῖχος διαχωρίζων, διατείχισμα ἢ μεσότηριον, φραγμός, Θουκ. 1. 133, Διόδ. 1. 33. II. ὁ ὅμιλος ὁ χωρίζων τὴν ὁδὸν ἀπὸ τῆς κοίτης, τὸ διαφραγμα (τὸ παρ' Ὀμήρῳ φρένες), Πλάτ. Τιμ. 70A, 84D. πρβλ. διαζώμα II.—διάφρα, τοῦ μυκτῆρος, ὁ χόνδρος ὁ διαίρων τοὺς ῥύθμους, Ἀριστ. 1. Ζ. 1. 11, 8, Πολυδ. Β'. 79. πρβλ. κίτων, στυλῆς.
 Διαφράγνυμι, διαφράσσω, διὰ φραγμοῦ χωρίζω, ἀποκλείω, Πλούτ. Καμ. 34, ἐν τῇ μέσ. τύπῳ.—Παθ., φράττομαι, προτεταχί- σμῳσιν ὁ αὐτ. Διμ. 19. ἔλλοθα διαπεφραγμένον, ἡμετέρας ἔχοντα, Θεόδωρ. 1. Φ. 8, 5, 2.
 Διαφράσθης, ἔς, διακεκριμένος, σαφής, ἐπὶ ἡχοῦ ἐν τῇ ἐπιγρ. —ἔως, Ἰππ. 408. 99.
 Διαφράξω, ὁμιλῶ σαφῶς, ἀκριβῶς, ὡς .. μοι μήτηρ διεπέ- φραδε Ἰλ. 2. 9. διεπέφραδε κόρυη Ὀδ. Ζ. 47, πρβλ. Ρ. 590. ἴδε ἐπέφραδον.
 Διαφράσσω, Ἀττ. —πτω, = διαφράγνυμι, Ἰπριδ. 3. 1.
 Διαφρήω, μέλλ. —ῥω, ἀφίνω διὰ μέσου, ἀφίνω νὰ διέλθῃ τις, διὰ τῆς πόλεως .. τὴν κνίσαν οὐ διαφρήσσετε Ἀριστοφ. Ὀρν. 193. ὅπως μὴ διαφρήσεται τοὺς πολέμιους Θουκ. 7. 32.— Πρβλ. εἰσφρήω.
 Διαφρίσσω, ἐπιτεταμ. φρίσσω, Πολυδ. Α'. 107.
 Διαφρονεῖν, ἀνέπειμαι, μελετᾷ τι, ἀκριβῶς ἐξετάζω, τι Ἰππ. Ἀέρ. 280. δ. ὄραμα, συνθέτω, Λατ. moliŕeŕe, Αἰλ. II. 1. 2. 21.—ἀπολ., μελετῶ, σκέπτομαι, Ἐπιαν. Ἀδελ. 1. 22. 2) μετὰ γεν., φρονεῖν περὶ τινος, προσέχει τι, φυλάττω, Ἀριστ. Πολ. 2. 4, 8.
 Διαφρονος, ον, πλήρης ὀφροῦ, Ἰαλν. Αἰε. 416.
 Διαφρουρίω, φυλάττω ὡς φρουρός τῇ θείῃ μου μέχρι τέλους, μεταφ., διαπεφρουρήται βίος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 263.
 Διαφρύγω, ἐπιτεταμ. φρύγω, Ἰππικιστ. α. 251.
 Διάφρυκτος, ον, (κύμας) = ψήφος, κλήρος, εὐ γὰρ κύμας παρ' Ἀθηναίους φρυκτός, ἐλάμβανον δὲ οἱ διακρίνοντες τοῦτον ἀντὶ ψήφου Ἰσχυ.
 Διαφρυκτώω, ψηφοροῦ διὰ φρυκτῶν κύματιν Ἰσχυ., Σουῖδ., Μ. Ἐτυμ.
 Διαφρύς, ἄδος, ἡ = διαφύη, Διόδ. 1. 47, διαφ. γραφ. 6. 22.
 Διαφυγγάνω, = διαφεύγω, Θουκ. 7. 44, Αἰσχίν. 55. 13.
 Διαφύγῃ, ἡ, (διαφεύγω) καταφύγων, μέλας διαφύγῃς, τινος, ἐκ τινος πρίγματος, Πλάτ. Πρωτ. 321A κ. ἄλλ. — ἐκ τινος Πλούτ. Ἀλκιβ. 25.
 Διαφύη, ἡ, (διαφύω) πᾶσα φυσικὴ γραμμὴ χωρισμοῦ, ἄρμος, φυσικὸν χάρισμα, βαφὴ, ἡ μεταξὺ τινῶν διάστασις καὶ ἐν ταύτῃ συναφῇ, τὰ δατὰ .. διαφύς ἔχει χωρὶς ἀπ' ἀλλήλων Πλάτ. Φαίδωνι 98C, πρβλ. Πολιτ. 259D, Φιλόστρ. 168. γραμμή, σμιομή, ἐντομή, ὡς ἐν τοῖς καρπείοις, κάρνα οὐκ ἔχοντα διαφύην οὐδεμίαν Ξεν. Ἀν. 5. 4. 29, πρβλ. Πλούτ. Κικ. 1. ἄρμος ἐν καλῇ μὲν χόρτῃ, «γόνυ», Ἀγγος 1. 9. ἡ μεταξὺ τῶν δόντων γραμμή, Πλούτ. Πύρρ. 3. πρβλ. διαφύσεις II. II. στρώμα, πέτριμα ἢ φλίψ γῆς, λίθου, πέτρου, Θεόδωρ. Αἰθ. 63.
 Διαφύλακτεός, α, ον, βῆμ. ἐπὶ, ἄξιός διαφυλάττεσθαι, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 43.

διαφύλακτεός, ἡ, ὄν, κατάλληλος πρὸς τὸ διαφυλάττειν, Ὀρ. Πλάτ. 412A.
 Διαφύλασσω, Ἀττ. —πτω, μέλλ. —ῥω, φυλάττω ἐμπειλῶς, ἀφύπνω, τὰ τεύχεα, τὴν πόλιν Ἡρόδ. 6. 101, 133. τὴν πό- ροδον Λουκ. 193. 29, κτλ. — οὗτος ἐν τῇ μέσ. τύπῳ, φυλάττω χάριν ἑαυτοῦ, Εὐρ. 1. Α. 369. 2) παρατηρῶ καλῶς, τὰ μέτρα Ἡρόδ. 2. 121, 1. 3) διατηρῶ, τοὺς νόμους Πλάτ. Νόμ. 951B. εἰρήνην Φίλιππ. παρὰ Δημ. 261. 24. δ. τὸ μὴ σπουδάζειν Πλάτ. Πολιτ. 281E. δ. ὅτι .., προσέχω ὥστε .., ὁ αὐτ. Κριτ. 112D.
 Διαφύξω, εως, ἡ, διαφ. γραφ. ἀντὶ —φύξω (8 ἴδε).
 Διαφύομαι, μέσ. ἄορ. β' διέφυν, παρμ. διαπέφυναι.—ἐν- σφύομαι διὰ μέσου, ἐπὶ βλαστημάτων, Θεόδωρ. Αἰε. Φ. 2. 17, 7.
 II. ἐπαρθῆναι, ἀπαρθίζομαι, διαφύοντος ἑνός Ἐπιαν. 71, πρβλ. 66. III. φύομαι μεταξὺ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 316, Θεόδωρ. Αἰε. Φ. 3. 7, 9.—παρμειπτεῖν, χρόνος διέφω καὶ πάντα ἐξέρ- τυτο Ἡρόδ. 1. 61. IV. γίμει διάφορος, τινος Φιλόστρ. 884.
 V. φύομαι μετὰ τινος, ἔχω στενὴν μετ' αὐτοῦ σχέσιν, τινος Πλούτ. Δίωγ. 12, Κικ. 14, ἴδε Wylleub. παρὰ Schiäf. ἐν τόπῳ. [ὁ μόνον ἐν ἔρσει, Ἐρατοστ. παρ' Ἀθην. 189D].
 Διαφύρῃω, μέλλ. —άσω, διαμιάττω Ἰσχυ. —μεταφ., συγγίω, ἀναμειγνύω, Ἐπιαν. 1, π. 964.
 Διαφύσσω, φυνῶ κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, διακυρπίζω, μὴ .. δ' ἀνεμῶ αὐτὴν (τὴν ψυχὴν) διαφύσῃ Πλάτ. Φαίδωνι 77D. —Παθ., αὐτῷ 80D, 84B. II. φυνῶ διὰ μέσου, Λουκ. Ἐριστ. 68. ἐκ τοῦ στόματος Πλούτ. 2. 950B.
 Διαφύσσεις, ἡ, ἐκείνησις ἐκ τοῦ σώματος, Ἀριστ. Πρβλ. 13. 4, 6, διαφυσικεύομαι, ἀνερευνῶ τὰ τῆς φύσεως, Ἰουλιαν. (Ἰαλν. 9, 379).
 Διαφύσσει, εως, ἡ, (διαφύω) τὸ διὰ μέσου φύεσθαι, τὸ πρῶτον ἀνοίγειν τοῦ βλαστοῦ, Θεόδωρ. 1. Φ. 8. 1, 9. II. = διαφύη I, Ἀριστ. 1. Ζ. 1. 16, 13., 6. 3, 18, κτλ. — τὸ μέρος, ἐνθα συνάπτεται μετὰ τοῦ κλάδου ὁ κοιλίος τοῦ καρποῦ, Ἰππ. 259. 29.
 Διαφύσσω, μέλλ. —ῥω, ἄορ. —φύσσω.—ἀντὶ συνεχῶς, οἶνον διαφυσόμενον Ὀδ. II. 110. II. ἀποσπῶ, παρατίτω, παλ- λὼν δὲ διήφυσε σαρκοῦς δδόντι Τ. 450. διὰ δ' ἔντερα χαλ- κὸς ἦφω Ἰλ. Ν. 508, Ρ. 315.
 Διαφύστευω, ἐντελῶς φυτεύω, καλύπτω διὰ φυτείας, Θεόδωρ. 1. Φ. 4. 4, 3. ἀπλῶς, φυτεύω, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 162.
 Διαφυνέω, ἡμῶ χωριστά, διαφύω. διαφύω τὸν τένον, τὴν φωνήν, κάμω παραφυνῶν, ὡς τὸ ἀναρροσέω, Πλάτ. Ἰων. 482B, 2) καθόλου, δὲν συμφωνῶ, Πλάτ., κτλ. — δ. περὶ τινος Ἀριστ. Μεταφ. 12. 9, 14. διαφυνεῖ τι τῶν χρημάτων, οἱ λογα- ρισμοὶ δὲν συμφωνοῦσι, δὲν ὑπάρχει ἰσότης, Πολυδ. 22. 26, 23.— δ. τινι, δὲν συμφωνῶ πρὸς τινα, Πλάτ. Πολιτ. 292B, κτλ. — ἀλλήλοισι συμφυνεῖν ὁ δ. ὁ αὐτ. Φαίδωνι 101D. τῷ ψεύδει δ. τάληθεος Ἀριστ. ἸΙΟ. Ν. 1. 8, 1 καὶ ὅλλ.—Παθ., διαφυνεῖται, ὑπάρχει διαφυνία, διαφυσισθέντα, Διον. Ἀλ. 1. 45. II. ἐν- πνέω, ἀποδύνησκει, Ἀγαθαρχ. παρὰ Φωτ. 457. 25. Ἐδδ. — ἐπὶ βιβλίῳ, βιβλίους ὁκτὼ πρὸς ταῖς πεντήκοντα, ἔξ ὧν πέντε διαφω- νοῦσιν = ἡπόλοντο, Διόδ. 16. 3.
 Διαφυνία, ἡ, ἑλλησις συμφωνίας, παραφυνία, Πλάτ. Νόμ. 689A, 691A. διαφυνήμα, Τέλεις.
 Διαφυνος, ον, ὁ παράφωτος, παραφυνῶν ἀπυτελῶν, Διόδ. 4. 55. τινι Λουκ. Κυν. 16. διάφυνον ἔλκειν, μουσικὴ φρῆσις, Δαμδ. Συντρ. 2. 61.—Ἐπὶ ῥρ. —ως, Κλήμ. Ἀλ. 404.
 Διαφυσώνω, ἰων. ἀντὶ διαφυσώσκω.
 Διαφυστέζω, μέλλ. Ἀττ. —ῥω, φυτεύω, φῶς χρηστῶ, Πλούτ. 2. 763. βία διαφυσίτσοι τόπον, διὰ τῆς βίας νὰ διαφύσῃ τις τόπον τινά, Ἰαλ. —ἐλαίειν, ὁ αὐτ. Κλέωνι Πρσφ. 20.
 Διαφάξομαι, ἀποθετ., ὑπαρχῶ, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 31. πρβλ. διαχάξω II.
 Διαχάινω, διαχάσκω, λαν χάλιν, Πλούτ. 2. 976B, 980B.
 Διαχάλασις, εως, ἡ, χαλάρωσις τῆς ἐνώσεως τῶν ἐσθῶν τοῦ κρανίου, Ἰππ. Κεφ. Τριμ. 903.—διαχάλασμα, τὸ, χάσμα, κενὸν ἐκ χαλάρωσεως, Διον. Ἀλ. π. Σουῖδ. 22.
 Διαχάλαω, μέλλ. —άσω, χαλάρωω, διαλύω, τὰ πόρ δ. τὸ πεπηγός Ἀριστ. Πρσφ. 7. 3. τὰς ἁρμονίας τοῦ σώματος Ἐπιαν. Ἀντιλ. 2. 19. δ. μέλαθρα, ἀνοίγω, Εὐρ. 1. Α. 184B.
 II. καθιστῶ τινα ὑγρόν, εὐκαμπτον διὰ τῆς ἀσπίσεως, Ξεν. Ἰσκ. 7, 11. III. ἀμεταβ., χαλαρῶμαι, ἀνοίγομαι, χάλιν, ὁστέον Ἰππ. Κεφ. Τριμ. 903.
 Διαχάρασσω, Ἀττ. —επω, μέλλ. —ῥω, χωρίζω, διαίρω, Διον. Ἀλ. π. Δημοσθ. 43. ἐκχέπει γλῶττι, ἀναγλύρω, Πλούτ. 2. 696B.
 Διαχάριζομαι, ἀποθ., διανέμω ὡς δῶρα, Διόδ. 19. 20.
 Διαχάρις, παλαιότερος τύπος τοῦ διαχαλίνω, Ἀριστοφ. Ἰππ. 533, Θεόδωρ. 1. Φ. 3. 9, 1.
 Διαχαυνώω, καθιστῶ τινα χαυνόν, Ἰω. Χρυσ. 3. 835.
 Διαχειρίζομαι, μέλλ. —άσω, διαίρωμαι ἐν χειρὶ, Θουκ. 7. 42, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 31.
 Διαχειραγωγέω, ὁδηγῶ διὰ τῆς χειρὸς, Κλήμ. Ἀλ. 506.

διαχειρίζω, μέλλ. Ἄπτ.—Γω.—ἔχω ἀνά χεῖρας, κυβερνῶ, διεύθυνω, πράττω, ἡγούμεναι ἄνθρωποι. 21. 43., 19. 13, πρβλ. Ἀνα. 115. 16., 156. 13.—ἀ ὅρασι. πολλὰ τῶν κοινῶν ἄριστοι. Πολ. 6. 8, 16.—οὕτως ἐν τῷ μέσῳ. Ἰπκ. 638. 42, κτλ.—Παθ., Ξεν. Ἄ. ν. 1. 9, 17. II. ἐν τῷ μέσῳ ὡσαύτως, ἐπιβάλλω χεῖρας ἐπὶ τινα, φρονέω, Πολλύδ. 8. 23, 8, Πλούτ. 2. 290B.

διαχειρίσεις, εως, ή, διεύθυνσεις, διοικήσεις, θουν. I. 97.
 διαχειρισμός, ό, ή μεταχειρίσεις, ή χειρισμός, φαρμάκων
 'Ιππ. 1022G.

διαχειριστέον, ῥηματ. ἐπ' τοῦ διαχειρίζομαι, Εὐστ. π. Θεσσαλον. σ. 376; ἐκδ. Tafel.

διαχειροτονίῳ, μεταξύ δύο περιπτώσεων ἡ πραγμάτων ἐκλέγω δι' ἀναστάσεως τῆς χειρὸς, ἡ, καθόλου, ἐκλέγω διὰ φανεράς ψηφопоρίας, Δημ. 1152. 9' οὕτως ἐν τῷ μέσ., Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 34.—Παθ., ἐκλέγεσθαι οὕτω, Πλάτ. Νόμ. 755D' πρὸς, διαψηφίζομαι.

διαχειροτονία, ἡ ἐκλογὴ μετὰ τὸ δύο προσώπων ἢ πραγμάτων, ἐκλογὴ δι' ἀνάσσεως χειρῶν, θ. ποιεῖν = διαχειροτονεῖν Δημ. 707.25, κτλ.· θ. διδόναι, παρέχειν τὸ δικαίωμα ἐκλογῆς, Δίσιγλν. 59.13.

μένους ὁρακρούς των, Ξεν. Κύρ. 8. 2. 21.—ἐν Πλουτ. Αυσ. 23, ἀντί παραλύνει καὶ διαψύχων τὴν ἐκείνου δύναμιν, πιθανὴ γραφή εἶνε διαψύχων, κατασυντρέθειν.

διδάω, ἴδε ἐν λ. διδάσκει.

διδάσκω, ον, (βήμα) ὁ ἐπὶ δύο ποδῶν βαλὼν, εἴπους, Εὐρ. Ρ/σ. 215.

διδασκῆς, ἐς, δις βεβαμμένος, 'Εβδ. ('Εβδ. κα', 4).

δι-δάσκεις, ον, δις βεβαμμένος, ἐπὶ πορφύρας τὸ τοῦ Ὁρατίου Ἰννα βία ἡνιχέει τινεῖται, Πλιν. 9. 63. ἡ διδάσκεις (ἐνν. ἑσθλός), ἐνδύμα ἐκ σπανίας πορφύρας, Cic. Fini. 2. 16. πρὸς δευτερογενῆς διδασκῆς, ἡ, (βάλλω) = διδωλός χλαῖνα Πλιν. 2. 744F.

II. διστομος λέγει, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 401. Ἡρωδιαν. 2. 13.—ἐν Πλουτ. Μαρ. 26, Γερμανικὸν ἔπλον, ἕπερ πιθανῶς εἶναι ἡ ἱστομὸν ἐν Τακτικ. Γερμ. 6.

διδωλός, ον, (βάλλω) ὁ δις ριπτόμενος, δ. χλαῖνα, ἐπαναφύμιον διπλῶμενον καὶ ἐπὶ τῶν ὁμίων ριπτόμενον, Λατ. duplex munita, Πολυδ. Ζ'. 47, Πισχ. II. δύο ἔχων αἰχμάς, Εὐρ. Ρ/σ. 374. Ἀνθ. Π. 6. 282. καθόλου, διπλοῦς.

δι-εραῖχος, ὁ ἐκ δύο βραχειῶν συλλαβῶν συγκελευμένος, πούς, ὁ πυρρίχιος, Terent. Μιμν. 1365, κτλ.

διέρουχος, ον, (βρέχω) δις βεδορμένους ἡ ὑγρανθείς, δ. ἔλαιον, τὸ ἐκ τῆς δευτέρας πίεσεως ἐξαγόμενον ἔλαιον, Διοσκ. 1. 65.

δι-γάμιος, ἐρχομαι εἰς δεύτερον γάμον δι-γάμιος, ἡ, δεύτερος γάμος, 'Εκκλ.

διγαμικός, ἡ, ὁν, ἀνήκων εἰς δίγαμον, διγαμικὸν στεφάνωμα Θ. Στουδ. σ. 1092, Migne.

δίγαμμα, τό, ἄκλιτον, Donat. ad Terent. Andr. 1. 2. 2. ὡσαύτως δίγαμμος, liltora, Terent. Maur. 103, πρὸς 845. καὶ δίγαμμον (ἐνν. στοιχεῖον) Μακρίδ. π. Ρημ. 6. 13.— ὄνομα χυρισκόμενον κατὰ πρῶτον παρὰ τοῖς γραμματικαῖς τῆς α' ἐκατονταετηρίδος (Γρόφον Mus. Critic. 1. σ. 34, Ἀπολλ. π. Ἀνε. σ. 368) περιγραφόμενον; καίπερ μὴ ὀνομαζόμενον, ὑπὸ Διον. Ἀλ. 1. 20. ὡςπερ γάμμα διτταῖς ἐπὶ μίαν ἐρόβην ἐπιτετυγμένον ταῖς πλαγαῖς, ὡς Felegh καὶ Fανάξ καὶ φοῖκος καὶ Φανήρ. Τὸ σχῆμα τοῦτο, ἕπερ εὐρίσκειται ἐν ἐπιγραφαῖς (ἴδε κατωτ.) καὶ ἐν χειρογράφοις, ὑπομνησθεὶς τὸ ὁμοῦστατον γράμμα τῆς Λατινικῆς γλώσσης F, ἂν καὶ κατὰ τὴν ἥσαν λέγεται ὑπὸ πλειοψηφίαν πρὸς τὸ Λατιν. V, Πρισκίαν. 1. 4, 12. Ἀλλὰ τὸ Λατ. F ἔχει τὴν αὐτὴν ἐν τῇ ἀλφαβήτῃ θέσιν, ἥν τὸ Ἑβρ. נאן (n), ἕπερ ὡς ἀριθμητικὸν = 6: καὶ ὅταν ἀναλογισθώμεν ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν σημεῖον πρὸς δέξιόν τοῦ ἀριστεροῦ δ' ἦτο σ', οὐδέμια δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἀμφιβολία ὅτι τὸ στοιχεῖον τοῦτο (ἕπερ βραδύτερον ἐχρηστέμενον πρὸς δέξιον τῶν γραμμάτων στ) κατ' ἀρχὰς παρίστανε τὸ δίγαμμα, ἕπερ τότε ἦτο τὸ ἔκτον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου. Ὁ αὐτοκράτωρ Κλαύδιος ἐπέχειρσε νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ γράμμα V διὰ τοῦ δίγαμμα καὶ ἔγραψεν αὐτὸ ὡς ἀνεστραμμένον F, ὡς: TETIMINAMIT, TRIVMIVIT, κτλ., ἴδε Gruter σ. 106, 236, 238. Οἱ ἱερὰν, ἐκάλουν αὐτὴ Λατινικὴν δίγαμμα, ἴσως διότι ἐγένετο γνωστὸν εἰς αὐτοὺς διὰ τῶν Ἀσκληων ποιητῶν: δ' Ἀπολλ. (π. Ἀντων. σ. 368, 397) ἀ-ἀρίρη Φοί, Fe, Feός, (sibi, se, suus) ἐκ τῆς Σαπφούς καὶ τοῦ Ἀλκαίου, καὶ τὸ μέτρον ἀπατεῖ Φοίνω, Φαδὰ παρ' Ἀλκαίῳ 39. Εἰσιπῆν ἐν 54. Ἐξέπερε ἐν Σαπφῷ 96, κτλ.— οὕτως αὖτις (ἐλλ. ἀφῆς) φαίνεται ἀντὶ ἥως παρὰ Σαπφ. 11. καυάειας (ἀντὶ κατ'ἄφῆς) παρ' Ἡσ., ἴδε ἐν λ. κατ'ἄφῆς— αὐτάτα (ἐλλ. ἀφάτα) φαίνεται ἐν Πινδ. Π. 2. 51 (ἥτις εἶναι Ἀιολικὴ ᾠδή) καὶ διέμενεν ἐν Βυζαντικαῖς ἐπιγραφαῖς μεταγενεστέραις ἐποχῆς, Φοικία Σουλ. Ἐπιγρ. 1565, πρὸς 1563b. Φάστῳ 1569c. 3. Φισατελία 1563b. κωμ. Φυδός, τραγ. Φυδός, ραψ. Φυδός, σὺλα Φυδός (ἀντὶ κωμαιοδός ἡ κωμωδός, κτλ.) 1583. ἴδε Ahenes π. Λιόλ. σ. 30 κτλ., 169 κτλ. II. ὡσαύτως φαίνεται ἐν τῇ Δωρ διαλέκτῳ εἰς αΙϛ, ἀντὶ αΙε ἐν λατ παλαιᾷ Κρισταία ἐπιγραφῇ (Σουλ. Ἐπιγρ. ἀρ. 1) Φικατὶ ἀντὶ εἰκοσι, πεδᾶφοικοι ἀντὶ μέτοικοι, Διϛί ἀντὶ Διι (Jovii), ἐν παλαιαῖς Ἀργεῖαις ἐπιγραφαῖς (ἀρ. 0. 14, 18, 19, 20): ἀλλὰ συχνότατα ἐν Ἀσικωνικ., ἴδε Ahenes π. Δωρ. σ. 40 κτλ.

III. πηλαγοῦ διετηρήθη ἐν τῇ Λατιν. καὶ ἄλλαις γλώσσαις, ἀφοῦ ἀπωλόσθη ἐν τῇ Ἑλληνικῇ, ὡς οἶνος vinum, εἰκος vicia, ἔργον Verbo. Werk (ἀγγλ. work), Fidei v. videre, κτλ.— ἐντοια ὡσαύτως πρὸ τοῦ ρ, ὡς Φρήγγυμι frango, ἴδε Ahenes π. Διόλ. σ. 33.— ὑπῆρχεν ὡσαύτως ἐν τῇ μέτρῳ λέξεων, ὡς φαίνεται ἐν ταῖς ὥφον αὐαυ, βφικονί, δφφον Δανυα, Πρισκίαν. 6. 13.

IV. μετέβληθη εἰς β ἐν ταῖς Ἀσικωνικαῖς λέξεσιν, ὡς βαγός, βάννας, βεκατὶ, βέργον, βοῖγος, ἀντὶ ἀγός, ἀναξ, εἰκοσι, ἔργον, οἶκος, Ahenes π. Δωρ. σ. 44 κτλ.— ὑπῆρχον αὐαύτως πολλαὶ Δωρικαὶ λέξεις ἀναφερόμεναι ὑπὸ τοῦ Ἡσυχίου μιν ἀρκτικοῦ γ. πιθανῶς κατὰ σφάλμα ἀντὶ τοῦ δίγαμμα, ὡς γανδάνειν ἀντὶ ἀνδάνειν, γάδος ἀντὶ γῆδος, γέλαρ ἀντὶ γαρ (vor), γέτος ἀντὶ ἑτος (Fέτος ὅταν ἀντὶ τῆς ἱσραηλ. Πλιν.), γεστία ἀντὶ γατία (Vesta), γοῖνος ἀντὶ οἶνος, κτλ., Ahenes αὐτόδ. σ. 53 κτλ.— περὶ τούτων καὶ ἄλλων μεταβλητῶν τοῦ δίγαμμα ἴδε Grut. Gr. Et. σ. 511 (549) κτλ.

V. Ὅτι ὑπῆρχεν ἔτε τὰ πλεῖστα τῶν Ὀμηρικῶν ποιημάτων ἐποικήσαν, πρῶτος παρετήρησεν ὁ Bentley: ὅρα ἀποσπόμενα.

τῆς πραγματικῆς αὐτοῦ ἐν Donnaldson New Cruxyl. 1. σ. 5 ὑμνημ. καὶ κατάλογον τῶν Ὀμηρ. λέξεων, ἐν αἷς τὰ μέτρον ἀπατεῖ τὸ γράμμα τοῦτο, ὅρα παρὰ Hesye Mon. 7. σ. 730 κτλ., Ἀλλ' εἶναι πιθανόν ὅτι εἶχε περιέλθει εἰς ἀχρησίαν, ὅρα τὰ Ὀμηρ. ποιήματα ἐλάμβανον τὴν παρούσαν αὐτὴν μορφήν διότι πολλοῦ, ὡς κατὰ τὴν προσθήκην τοῦ ἱερακτικῶν ν. λίξεις τινες προφανῶς ἡλ- λωθήσαν ἐν ἄνθων— τῆς ὑπάρξεως τοῦ δίγαμμα, ὡς ἐν Ἰλ. Α. 14, 83, 110, 151, κτλ. καὶ ὑπάρχουσιν ἄλλαι περιπτώσεις, καθ' ὅς ἡ ὑπάρξις τοῦ δίγαμμα φαίνεται ἀγνοουμένη, ὡς τῆς εἰς στίχους ἐπα- ρεσις ἐγένετο ὅρα τὸ γράμμα τοῦτο δὲν ἦτο πλέον ἐν χρῆσει, ὡς Α. 64, 106, 203, κτλ. ἴδε Monn. Mon. Gr. 8. 388 κτλ.

διγαμοεὐκτής, ον, ὁ, ὁ δι' εὐλογίας ζευγνύς δίγαμον ἱερεὺς, Θ. Στουδ. σ. 1616 (Migne).

δι-γάμος, ον, ὁ ὅν συνεδεμένος διὰ γάμου πρὸς δύο πρόσωπα συγγρόντος, μοιχός. Στρηλ. 74, Μανθων 5. 291.

II. εἰς δεύ- τερον γάμον ἐλθών, Βασίλ. 4, 673A, Ἰππιδ. Αἰρ. 9. 12.

δι-γενής, ἐς, ὁ διπλοῦ γένους ὢν, Εὐστ. 150. 27.

δι-γλήνης, ον, ὁ ἔχων δύο γλήνας, κέρας (τοῦ ὀρθοκρητοῦ), Θεοκρ. Ἐπιγρ. 6.

δι-γλήφρος, ον, ὁ ἔχων διπλὴν γλυφὴν, Γρηγ. Νύσσ. 1. 49D.

δι-γλώσσος, ἄντ—τος, ον.— ὁ δύο γλώσσας ἔχων, Λατ. bilinguis, Ἀνθ. Π. 9. 273.

II. ὁ δύο γλώσσας ἡμιῶν, Θουκ. 8. 85, πρὸς 4. 109: ἐντεῦθεν ὡς οὐσιαστ. διγλωσσός, ὁ, διεργαυτός, Πλούτ. Θερ. 6.

III. ὁ διπλὴν ἔχων γλώσσαν, ἀπατηλός, Ἰπιδ. (Στρηλ. 5, 9 κ. ἄλλ.).

διγλώχης ἡ διγλώχην, ὄνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων δύο γλωχίνας, ἄκρας, Πισχ. Δίγν. 348 (Briau.).

δι-γνώμις, ον, ἡ διπλὴν ἔχων γνώμην, ἀμφίβηλος, Διογενειοῦ. 4. 32. οὕτω διγνώμων, ὁ, ἡ, Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 633.— οὐσιαστ.

διγνώμιος, ἡ, ἀμφιβόλια, διαταρμής, τὸ ἔχειν διπλὴν γνώμην, ἀπατάσθαι δύο γνώμης, προσποίησις, ἀσάθεια, Ἀχμέτ Ὀνερ. 143.

δι-γόνος, ἡ, διπλοῦς γόνος, διπλὴ γέννησις, Ἀριστ. π. Ζ. 1. 1. 11, 7.

δι-γόνος, ον, ὁ δις γεννηθείς, ἐπὶ τοῦ Βάκχου, Ἀνθ. Π. 9. 524.

2) διδωμός, διπλοῦς, μάσθλης δ. Σαρ. Ἀποσπ. 137. δ. σώματα, δύο σώματα, Εὐρ. Ἰλ. 1178. ἄλλὰ, II. ἐνεργ = διτάκος, ὁ γεννῶν δις ἡ δύο ἡμῶν, διδωμός, Πισχ. Καὶ τὸ παλαιοῦ καὶ τὸ ἐνεργ. τοῖσιντο ἐπὶ τῆς προπαρρηγοῦσας.

διγυρός, ον, (γυῖον) ὁ δύο ἔχων μέλη, παρὰ τοῖς μουσικαῖς συγγραφεῖσι.

διδάγμα, ατος, τό, τὸ διδασκόμενον μάθημα, Ἰππ. Ἀγμ. 75D, Ἀριστοφ. Νεφ. 668, Ξεν. Ἰππ. 9. 10, Πλάτ. Κριτορ. 409B. χρόνος δ. ποικιλώτατον Εὐρ. Ἀποσπ. 293.

διδασκάν, ῥημ. ἐπὶ τοῦ διδασκῶ, Πλάτ. Πολ. 452A.

διδασκῆριος, ον, τῷ ἐπομ. τὸ διδασκῆριον, ἀπόδειξις, Ἰππ. Ὀί. 390.

διδασκτικός, ἡ, ὁν, ἱκανός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ διδάσκειν, Φίλων 2. 412, Κ. Α. 1 Τιμ. 3. 2. 2 Τιμ. 2. 24.

διδασκῆς, ἡ, ὁν, καὶ ἴς, ὁν, Πλάτ. Ἐρμ. 395B.

I. ἐπὶ πραγματικῶν διδασκόμενος, μαθητὴς, ἅπαντα γάρ σοι τὸ μάνα νοουετήματα κείνης διδασκῆς, ἐδιδάχθησαν ὑπ' ἐκείνης, Σαρ. Ἰπ. 344.

2) ἡτις δύναται νὰ διδάσκηται ἡ μαθητὴται, Πλιν. Ν. 3. 71. τὰ δ., ἀντὶ τοῦ ἀρρήτου, πῶς, ὅσα δύναται τις νὰ μάθῃ διὰ μέλειος καὶ τῆς περὶ αὐτοῦ θέλει ἀποκαλύψαι, Σαρ. Γ. Τ. 300. διδάσκον, .. εἰ διδασκῆς μοι, ἂν δύναμαι νὰ μάθω, δ. αὐτ. Τρ. 61, πρὸς 671. τὰ μὲν δ. μονόθως δ. αὐτ. Ἀποσπ. 723. κῆστ' οὐ διδασκόν (ἐνν. τὸ τῆς τύχης) Εὐρ. Ἀλκ. 786, πρὸς 714.— τὸ ζήτημα ἂν ἡ ἀρετὴ εἶνε διδασκόν, ἱρυσταῖ ἐν Πλάτ. Μένωνι, πρὸς Πρωτ. 328C, Εὐδ. 274E, Ἀριστ. Πρωτ. 1. 9.

II. ἐπὶ προσώπων, διδασκόμενος, ἕμπερος, τινός, ἐν τῇ πράγματι, Ἰδ. Κ. Α.

διδασκτρα, τά, ὁ μισθός τοῦ διδασκῶ, διδασκαλία, Λατ. mīnistrum, Θεοκρ. 8, 86, Πολυδ. 5, 186.

δι-δακτυλιατός, α. ον, δύο δακτύλων μῆκος ἡ πλάτος ἔχων, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 10. 156.— οὕτω δι-δακτυλός, ον, Ἰππ. Ἀρω. 783, Θεοκρ. Φ. 1. 9. 5.

διδάσεις, εως, ἡ, διδασκαλία, διδασχῆ, Εὐρ. Ἐκ. 600.

διδασκαλεῖον, τό, τόπος, ἐνθα ὁ διδασκαλός διδάσκει, σχολεῖον, Σαρ. Ἀποσπ. 709, Ἀντιφῶν 142. 33, Θουκ. 7. 20, Πλάτ., κτλ.— τὰ παιδεία τὰ ἐκ τῶν διδασκαλῶν Ὑπερίδ. Εὐφ. 34. τὸ Σωκρατικόν δ. Διον. Ἀλ. π. Δημ. 2. πρὸς 1. 1. 1.

II. ἐν τῷ πληθ. = διδασκτρα. Βίος Ὀρ. 26 (γρηπ. διδασκαλία).

διδασκαλία, ἡ, τὸ διδάσκειν, ἡ διδασχῆ, παιδεία, Λατ. dī- mīnistrum, Πλιν. Π. 4. 180, Εὐηνος 1, Ἰππ. Λέξ. 2. 3. 1. Κύρ. 8. 7. 24, Πλάτ., κτλ. δ. ποιεῖσθαι ἡ παρέχειν, Θουκ. 2. 42, 87. ἐς δ., ἀντὶ τοῦ, ἔξ ἑθους, Ἀριστ. Ἡμ. Ν. 2. 1. 1.

2) συμβουλί. νοῦσις διὰ λέξεων, δ. αὐτ. Ποιητ. 19, 6.

II. ἡ προπαρ- ρετική ἡ πρὸς παρρησίαν ὁσκησις τοῦ χοροῦ, κτλ., δ. τῶν χορῶν Πλάτ. Γοργ. 501E, πρὸς Σίμων. 148. ὡσαύτως ἡ παρρησία πρὸς δράματος, Πλούτ. Κίρ. 8, Περικλ. 5.— ἴδε διδασκῶ II.

2) διδασκαλαί ἡ περὶ διδασκαλῶν, κατέλογοι τῶν δραμάτων, μετὰ

τῶν ποιητῶν, τῆς χρονολογίας καὶ εἰδησέων περὶ τῆς ἐπιτυχίας αὐ-
τῶν, οὓτως συνέγραψεν ὁ Ἀριστ. καὶ ἄλλοι, ἴδε Ἀριστ. Ἀποσπ.
575-587, πρὸλ. C. 235C.

διδασκαλικός, ἡ, ὅν, ἡ ἀνέκων ἡ ἀρμόζων εἰς διδασκαλίαν ἡ
εἰς διδασκαλόν, καὶ ὁ ἐπιτελόμενος εἰς τὸ διδασκῆναι, διδασκτικός, Πλάτ.
Κρατ. 388B, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 21· περὶ τίνος Πλάτ. Γοργ. 455A·
—ἡ διδασκαλική (ἐνν. τέχνη), ἡ περὶ τὴν διδασκαλίαν (κακώ-
της, εὐχέρεια, ἡ αὐτ. Σοφ. 231B· τίνος, περὶ τίνος, ὁ αὐτ. Γοργ.
455B· τὸ διδασκαλικόν, ὁ αὐτ. Νόμ. 813H·—τόπος δ., locus
classicus, Γραμμ.—Ἐπίερ. —κῶς, Πλάτ. Κρατ. 384C, Πολύβ. B.
3, 5· ὑπερὸ διδασκαλικότητος Κλήμ. Α'. 380.

διδασκάλιον, τό, πρῶτον διδασκόμενον, ἐπιστολή, ἡ τέχνη
(= αὐτὸ τὸ μάθημα Σουῖδ.), Ἡρόδ. 5. 58· μάθημα, Ξεν. Ἰππ.
11, 5. **II.** ἐν τῷ πληθ. = διδουκτρα, Πλάτ. Ἀλεξ. 7.

διδασκάλος, ὁ, καὶ ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῶν. Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ.
556, κτλ.· διδ. τέχνης πάσης βροτοῖς Διόχλ. Πρ. 110· δει-
νῶν ἔργων Ἀνακ. 127. 25· διδασκάλον λαβεῖν Σοφ. Ἀποσπ.
770· εἰς διδασκάλου (ἐνν. οἶκον) φοιτῶ, ἐπηγάμην εἰς τὸ σχολ-
εῖον Πλάτ. Ἀλκ. 1. 109D, κτλ.· διδασκάλων ἡ ἐκ διδασκάλων
ἀπαλλάττομαι, ὅφιν τι σχολεῖν, ἀπορῶ, ὁ αὐτ. Γοργ. 514C,
Πρωτ. 326C· ἐν διδασκάλων, ἐν σχολείῳ, ὁ αὐτ. Ἀλκ. 1. 110A.

II. ὁ διθυραμβικός ἡ δραματικός ποιητής ἐκαλεῖτο χοροῦ
διδασκαλός, ἡ ἀπλῶς διδασκαλός, Κρατ. Ὀρ. 2, Ἀριστοφ. Ὀρν.
912, Ἀχ. 628, Ἀντιφῶν 143. 4, διότι ὁ ἴδιος ἐπεστέλλει εἰς τὴν
ἀσκήσιν τοῦ χοροῦ πρὸλ. χοροδιδασκαλός καὶ διδασκῶ II.

διδάσκω, ἔπ. ἀπαρ. —ἐμεναί καὶ —έμεν Ἰλ. 1. 442., Ὑφ.
308· μέλλ. διδάξω Ἀττ.· ἄρ. διδάξαί Ἰλ., Ἀττ.· ποιητ. δι-
δάσκω Voss Ὑμν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 144, Ἡσ. Ἑργ. κ. Ἡμ. 64,
Πίνδ. II. 4. 386· πρην. διδάσκα Ἀττ.—Μέσ., μέλλ. διδάσκει-
μαι Ἀττ.· ἄρ. διδάσκαμην Ἀττ.—Παθ., μέλλ. διδάσκησο-
μαι Διον. Ἀλ. 3. 70, κτλ.· ἄρ. διδάσκησθην Ἡρόδ., Ἀττ.· πρην.
διδάσκαμαι Ἰλ., Πλάτ. Μετ' ἀναδιπλ. τύπος τοῦ δάω, ἐπὶ
μεταβ. σημασίας (ἴδε ἐν λ. δάω).

Διδάσκω (δηλ. πληροφρῶ, κἀμὲν τινὰ νὰ μάθῃ) τινὰ ἡ διδάσκω τι, Ὀμ., κτλ.· ἐντέλλειν μετὰ
διπλῆς αἰτίας, σε. ἰ. πρὸς ὅσον ἐδίδασαν, σὲ ἐδίδαξαν ἱππασίαν,
Ἰλ. V. 307, πρὸλ. Ὀδ. 6, 481· οὕτω παρ' Ἀττ., πολλά διδάσκει
μ' ὁ πολὺς βίος Εὐρ. Ἰππ. 252, κτλ.· ὡσαύτως, δ. τινὰ περὶ
τίνος Ἀριστοφ. Νεφ. 382· τούτοις διδ. (ἐὰν ἡ ὁρὴ γραφῇ ἐν
εἰναί τούτους, ὅρα Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 114, ὅστις ἀποκαλεῖ
σὺλινον τὴν μετὰ ἑστ. σύνταξιν) ἐν Πλάτ. Θεαιτ. 201B, πρῆμει νὰ
ἐξηγητῇ ὡς καὶ ἔλιν πρὸς τὸ ἀναφορ. οἷς—μετ' αὐτ. προσ. καὶ
ἀπαρ., σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ ὑπαγόρην ἔμεναν Ὀδ. Α. 384·
καὶ μετὰ μόνῃ ἀπαρεμφ., διδάξε γὰρ Ἀρτεμὶς αὐτὴν βάλ-
λιν ἀγρία πάντα, ἐδίδαξε τὴν χρῆσιν τοῦ τόξου, Ἰλ. E. 51, καὶ
συχνοῖς αὐτῶς ὡσαύτως παραλειπομένου τοῦ ἀπαρεμφ., διδάσκειν
τινὰ ἱππέα (ἐνν. εἶναι), διδάσκω τινὰ νὰ εἶναι, γυνάξω τινὰ
εἰς ἱππασίαν, Πλάτ. Μένων 941B· οὕτω, δ. τινὰ σοφόν, κακόν
Εἰμσι. Ἡρακλ. 575, Stallb. Πλάτ. Πρωτ. 327C.—Μέσ., διδά-
σκω ἑμαυτὸν, μαθάνω, φθέγμα καὶ ἀστυνόμους ὅργας ἐδίδα-
ξαιτο Σοφ. Ἀνε. 356· ἀλλ' ἡ συνήθης σημασία τοῦ μέσου εἶναι·
διδάσκειν τινὰ δι' ἑτέρου, mandare aliquem docendum, ἴδω·
ἐπὶ πατρὸς ἐκπαιδευόντος τὸν υἱόν, τὰ ἄλλα.. διδάσκεσθαι
τοὺς υἱεῖς Πλάτ. Πρωτ. 325B· δ. τοὺς υἱεῖς τὰς κοῦρας ἐργα-
σίας Ἀριστ. Πολ. 6. 7, 8· μετ' ἀπαρ., δ. τινὰ ἱππεύειν Πλάτ.
Πολ. 467E· διδάσκεσθαι τινὰ ἱππέα (ἐνν. εἶναι) ὁ αὐτ. Μένων
931B· πρὸλ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 5, Pors. Μηθ. 297.—II διὰκριαι
αὕτη μεταξὺ τοῦ ἐνεργ. καὶ τοῦ μέσου δὲν τηρεῖται ὑπὸ τινὸν ἐν
τῶν ποιητῶν καὶ τῶν μεταγενεστέρων πεζογράφων, καὶ τὸ μέσ. εὐ-
ρηται ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνεργ. παρὰ Σίμων. 147, Πίνδ. O. 8. 77, Λουκ.
Ἑυπν. 10, κτλ.· ἀλλ' ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 783 ὁ Εἰμσι. διωρῶσε, δι-
δάξαιμ' ἂν σ' ἐτι ἀντὶ διδάξαιμην σ' ἐτι, καὶ ἐν Πλάτ. Πολ. 421E,
ὁ Σολὴν προτείνει διδάξει ἀντὶ—εται).—Παθ., διδάσκαμαι
μαθάνω, μετὰ γεν., διδασκόμενος πολέμοιο, ἐμπειρὸς τοῦ πολέ-
μου, Ἰλ. II. 811, πρὸλ. Ὀδῶ· ὡσαύτως μετ' αἰτίας, τὰ σε προτὶ
φασιν Ἀχιλλεύς διδιδάχθαι, στίνα (φάρμακα) λέγουσιν ὅτι
ἐδιδάχθης ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύς, Ἰλ. A. 831· ὅς οὗτ' ἐδιδάχθη οὗτ'
οἷδε καλὸν οὐδὲν Ἡρόδ. 3. 81· διδάσκω καὶ διδάσκαμαι
λόγους Εὐρ. Ἀνθρ. 739· ἀλλὰ συχνοῖς μετ' ἀπαρ., διδιδάχμενον
εἶναι χειροποίητα Ἡρόδ. 2. 60, κτλ.· βρέφος διδάσκειται λέγειν
ἀκούσθαι ὁ Εὐρ. Ἰκέρ. 914· ὡσαύτως, διδάσκεισθαι ὡς.. Ξεν.
Ἑλλ. 2. 3, 45.

II. ἀπολ., ἐξηγοῦμαι, ἐρμηνεύω, Θουκ. 2. 80·
δεικνύω διὰ συλλογισμοῦ, ἀποδείκνυμι, λέγων διδασκῶται Ξεν.
Ἀν. 5. 7. 11, κτλ.· δ. περὶ τίνος ὡς.. Θουκ. 3. 71· ἡλικον
ἐστὶ τὸ ἀλαζόνευμα.., πειράσσομαι.. διδάξαι Διόχλ. 87 ἐν
τῇλ.

III. τὸ διδάσκειν ἰδιαίτερος ἐλπίς ἐπὶ τῶν διθυραμ-
βικῶν καὶ δραματικῶν ποιητῶν, οἵτινες ἐδίδασκον τοὺς ὑποκριτὰς τὰ
μῆτρα αὐτῶν καὶ ἐπιστάμενοι κατὰ τὴν παράστασιν εἰς δραμάτων ἡ
ποιημάτων αὐτῶν, δ. διθυραμβόν, δράμα Ἡρόδ. 1. 23, O. 21,
πρὸλ. Πλάτ. Πρωτ. 327D, κτλ.· ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, διδάσκασθαι
χορὸν Σίμων. 147· ἴδε Συλλ. Ἐπιγρ. 241-226, διδασκαλία II.

διδασκαλός II, καὶ πρὸλ. Böttiger Quid sit docere fabulam,
Orusc. σ. 284.

διδάχθαι, ἡ, = διδάξαι, διδασκαλία, Ἡρόδ. 3. 134, Θουκ., κτλ.
δ. ποιῆσθαι Θουκ. 4. 126·—ἀλλὰ μόνον παρὰ μεταγενεστ. ποιη-
ταῖς, πλὴν Ψευδοφρικυλ. 79. **II.** = διδασκαλία II. 2, Ἐπι-
γράμμ. Ἑλλ. 608. 4.

διδῆμι, ἔπ. μετ' ἀναδιπλ. τύπος τοῦ ῥήμ. δέω (ὡς τίθημι τοῦ
ῥέω), δένω, δεσμεύω, ὥ ποτ' Ἀχιλλεύς· διδῆ μόσχοισι λυ-
γοῖσιν (ἔπ. γ' παρατ. ἀντὶ ἐδίδῃ) Ἰλ. A. 105· οἱ δὲ σ'.. ἐν
δεσμοῖσι διδέντων (κατὰ Pors. ἀντὶ δεόντων), ὅς σε δέσωσιν,
Ὀδ. M. 54· γ πληθ. ὅριστ. διδεδῆσθαι ἀπαρτῶ παρὰ Ξεν. Ἀν. 5. 8,
24 (κοινῶς δεσμεύουσι).

διδράσκω, εὐρισκόμενον μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις ἀπο-, συναπο-,
δρα-, ἐκ-διδράσκω, πλὴν ὅτι ὁ Ἰσχυρ. ἔχει «διδράσκω» φη-
γῶνα. (Κατ' ἀναδιπλ. ἐκ τῆς √ΔΡΑ. ἔξ ἧς ἀπο-δράσκει,
δρασματός, δρασπτός, δραπέτης· πρὸλ. Σανσφρ. 1111, διππὶ
(διγίω), ἀρ-αδρῶν (ἀρ-έδραν) τὰ δραμεῖν. δράμος, κελ., παρ-
χονται πλῆθὺς ἐκ συγγενεῶς ῥίζης, Κούρτ. ἀρ. 275).

δι-δραχμός [1], ον, δύο δραχμῶν τιμὴν ἔχων, Ἀριστ. Οἶκ. 2.
37· δ. διπλῆται, στρατεύεται μὲ μισθόν δύο δραχμῶν καὶ ἡμέραν,
Θουκ. 3. 17·—οὕτω, διδραχματός, Κριτίας 49· διδραχματός,
Ἡρόδ. παρὰ Γαλῆν. 14. 922. **II.** διδραχμῶν, τὸ, δύο δρα-
χμαὶ ἡ τὸ ἡμισυ αἰχλῶ, ὅπερ ἐπληρώμετο εἰς τὰ ταμίειν τοῦ ἱερῶς
ἐν Ἱερουσολύμοις, Ἑσθ. (Νεερ. ι', 32, πρὸλ. Ἑσθ. λη', 26), Εὐαγγ.
κ. Ματθ. ιε', 34, Πολύβ. 6', 60.—Καθ' Ἡσυχ. «διδραχμῶν» τὸ
τέταρτον τῆς οὐγκίας.

Διδυμαίος, ὁ, ἐπὶ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, λατρευόμενος
ἐν Διδυμῇ τῆς Μιλήτου, Νικ. παρ' Ἀδην. 477B, Διογ. A. 1. 1,
πρὸλ. Ἡρόδ. 6. 19· (οὕτω Διδυμαίος, ὁ, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος,
Ὀρφ. Ὑμν. 33)· τὸ Διδυμαῖον, ὁ ναὸς αὐτῶν ἐν Μιλήτῳ, Πλούτ.
Πομπ. 24.—Διδυμεία, τὰ, ἡ ἐορτὴ αὐτῶν, Ἐπιγρ. Κνίδ. Newton
σ. 771, πρὸλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2831, -2, -3, -8.

Διδυμά-ἀνωρ [α], ὁ, ὁ εἰς δύο ἀνδρας ἀναφερόμενος, κακὰ
Διόχλ. Θέβ. 849 (ὁ Weil·διδυμ' ἀγανόρει' ἀχῇ, ὁ δὲ Herml.
διδυμ' ἀγανόρεα κακ').
Διδυμά-τόκος, ον, Δωρ. ἀντὶ διδυμητόκος, = διδυμοτό-
κος, Θέοκρ. 1. 25, Καλλ. Ἀπ. 54, Ἀνθ. II. 6. 99, κτλ.

Διδυμάων [α], ονος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ διδυμός, ἐν χρήσει
παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῇ δυν. ὀνομ. καὶ αἰτίας, καὶ τῇ πληθ. δυν.,
διδυμοὶ ἀδελφοί, διδυμοί, Ἰλ. B. 548, Z. 26, Π. 682. **2)** =
δύο, Νήυν, Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. σ. 60 (Schellndl.).

Διδυμεύω, γεννῶ διδυμα, Ἑσθ. (Ἀσμακ. 4. 2).
Διδυμέα, τὰ, «ἐκατέρωθεν τοῦ πόρου λαπατὰ καὶ προμήκεις εἰσὶν
ἐξοχαὶ τοῦ ἑγκαφάου, γλυκὺν καλούμενα» Γαλῆν. 3. 678.

Διδυμός, ποιητ. ἀντὶ τοῦ διδυμῆος (ὡς νῶνυμος ἀντὶ νῶ-
νυμος), ἐκ διερῶσεως τοῦ Herml. χάριν τοῦ μέτρου ἐν Πίνδ. O. 3. 61.

Διδυμο-γενής, ἐς, διδυμός γεννηθείς, Εὐρ. Ἰλ. 206.
Διδυμο-ζυγος, ον, διπλῶς, διδυρ Νόνν. Δ. 15. 21· ὡσαύτως,
ἔχων ζεύγος ἵππων, διδυμάζυξ, υγος, ὁ, ἡ, δίφρος ὁ αὐτ. Δ.
21. 210.

Διδυμό-θροος, ον, ὁ διπλῆν ἔχων φωνήν, ἡχώ Νόνν. Εὐαγγ.
Ἰω. 6', σ. 10.

Διδυμό-κτύπος, ον, διπλοῦν ἦχον παράγων, Νόνν. Δ. 20. 307.
Διδυμός [1], ἡ, ον, καὶ ος, ον, Πίνδ. II. 4. 371 (πρὸλ. δι-
δυμῆος), Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 656, Πλάτ. Κριτί. 114B·—κατ' ἀναδιπλ.
ἐκ τοῦ δύο, διπλῶς, δύο εἰδῶν, Ὀδ. T. 227, Ἰλ. Ὑφ. 641 καὶ συγγ.

παρ' Ἀττ.· διδυμαῖν χειροῖν Σοφ. Πλ. 206· ὡσαύτως καὶ ἔνε-
κόν, διδυμὰ χειρὶ, ἐκατέρω χειρὶ, Πίνδ. II. 2. 17· δ. ἄλκ, δηλ. ὁ
Πόντος καὶ ὁ Βόσπορος, Σοφ. Ἀντ. 967· δ. γένος Μένανδρ. Ἐπι-
γράμμ. 1.

II. ὁ μετ' ἄλλου συγγενηθείς, διδυμός (ὡς παρ'
ἡμῶν), δ. κασίγνητος Πίνδ. N. 1. 56· δ. τέκνων ἀρίστα Σοφ.
O. K. 1693· δ. τέκεα Εὐρ. Ἑλλ. 220. **2)** οὐσιαστ., διδυμοί

Ἰλ. Ὑφ. 641, Ἡρόδ. 5. 41.—**Διδυμοί**, ἀστερισμοὶ τοῦ ζῴδια καὶ
κύκλου, Συλλ. Ἐπιγρ. 6179· ὡσαύτως, διδυμοί, τὰ, Ἡρόδ. 6. 52·
δύο διδυμοὶ Εὐρ. Ὀρ. 1401. **3)** οἱ διδυμοί, οἱ ἔρχεις,
Ἀνθ. II. 1. 126, Γαλῆν. 4. 648, Γαλῆν. 18. 1, 3.

Διδυμοστῆς, ἡ, ὅσος, Πλάτ. Φιλῆ. 57D, Γαλῆν. 4. 497.
Διδυμοτοκέω, γεννῶ διδυμα, Ἑκατ. 58, Ἀριστ. Ἰστ. 2. 6. 19, 3.

Διδυμοτοκία, ἡ, γεννητικὴ διδυμῶν, Ἀριστ. π. 2. Γ. 4. 4, 38.
Διδυμο-τόκος, ον, ὁ γεννῶν διδυμα, Ἀριστ. I. 2. 6. 19, 3.

Διδυμο-χρυσος, ον, συγγρ. -χρυσος, ον, ὁ διπλοῦν ἔχων
χρωματισμόν, Μουσάτ. 59·—ἱεράκλ. αἰτίας, πληθ. διδυμάχροας
Νόνν. Δ. 21. 214.

Διδῶμι, Ἰλ. 4. 620, Ἀττ.· παρατ. διδῶω, διδῶω Ὀδ. A. 289,
Ἰλ. E. 165, κτλ., γ' πληθ. διδῶσαν Ἡρόδ. 8. 9, Ἀττ.· ἀλλὰ οἱ
συννηθέστεροι τύποι τοῦ ἐνεσθ. καὶ παρατ. εἶναι ἐκ τοῦ διδῶω.
ἴδω παρ' Ἐπ. καὶ Ἰωσι, διδῶτες, διδῶσθαι Ἰλ. 1. 164, T. 270·
διδῶν Ὀδ. P. 350, Ἡρόδ. ὡσαύτως ἐν Διόχλ. Ἰκέρ. 1010· διδῶσι
Ἰλ. P. 265, κτλ. παρατ. διδῶω Ἡρόδ. 3. 140, Εὐρ. Ἀνωρ. δι-
δῶσι Πίνδ. O. 1. 136, Ἐπ. διδῶθαι Ὀδ. Γ. 380· ἀπαρ. διδῶν
Θίογν. 1302, Ἐπ. διδῶσθαι Ἰλ. O. 425· Δωρ. διδῶν Θέοκρ. 29.

9) —παράτ. ἐδίδουν, -οντες, -ον, 'Ομ. ('Επ. δίδου 'Ιλ.), 'Ηρόδ., 'Αττ. γ' πληθ. ἐδίδουν 'Ιλ. 'Εργ. κ. 'Ιμ. 138, ὡσαύτως ἐδίδουν 'Υμν. 'Ομ. εἰς Διὶ 437, δίδον αὐτοῖσι 328. 'Επ. παρατ. δόσκον 'Ιλ. Ε. 382 — μέλλ. δώσω 'Αττ., 'Επ. δίδωσιν 'Οδ. Ν. 358, Ω. 314 — ὁρ. α' ἐδωκα, 'Επ. δώκα, 'Ομ., 'Αττ. ὁρ. ε' ἐδωκον, ἐξ ὧν τὸ ἐδωκα εἶναι εὐχρηστικὸν μόνον ἐν τῇ ἱστορικῇ, τὸ δὲ ἐδωκον ἐν τῷ πληθ. τῆς ὁρίστ. ἐδοσαν, ἐδωκε, ἐδωσαν καὶ ἐν ταῖς ἀλλαις ἐγκλίσεσι, δός, δώ, δώην, δώηναι, δώες· ἰδιαίτεροι 'Επ. τύποι τοῦ ὁρ. ὑποτακτ. γ' ἐνικ. δώη, δώησι, δώσι 'Ιλ. Π. 725, Α. 324, 'Οδ. Β. 144· α' πληθ. δώομεν 'Ιλ. Η. 289, 'Οδ. Π. 184, γ' πλ. δώοσι 'Ιλ. Α. 137· ἄπαρ. δόμεναι, δόμεν Α. 116, Σ. 458, (ὡσαύτως Δωρ., 'Αριστοφ. Λυσ. 1163, κτλ.)· παρὰ μεταγεν. συγγραφεῖσι καὶ ἡμετέροις ὁρ. α' δώσῃς 'Ανθ. Η. παρατ. 204, πρὸς Σχολ. Δισχυλ. Ηρ. 292, κτλ. — πρην. δέδωκα 'Ινδ., 'Αττ., 'Βοιωτ. γ' πληθ. ἀπο-δεδόσθην 'Επιγρ. 'Ορχομ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 1569. 35· ὑπερσυντ. ἐδεδώκει 'Ξεν. Κύρ. 1. 4, 26. — Μέσ. (ἴδε ἀποδιδώμι). — Παθ., μέλλ. δοθήσομαι 'Εὐρ. Φων. 1650, 'Ισακ., κτλ., ὁρ. ἐδεδοῖν 'Οδ. Β. 78, 'Αττ. πρην. δέδοικα 'Π. Ε. 428, Δισχυλ. 'Ικέτ. 1041, 'Θουκ. γ' πληθ. δέδονται 'Εὐρ. 'Ικέτ. 767· ὑπερσυντ. ἐδεδότην 'Θουκ. 3. 109. (Κατ' ἀνάπτυξιν. ἐκ τῆς γ' ΔΟΥ, δέθεν καὶ δοτήρ, δόσις, δώρον, δάνυς, κτλ.) πρὸς τὰ Σανσκριτ. da, dadāmi (δίδωμι), dātā (dator), dānam (donum), πρὸς dānunt ἀντι dant, δάνος· 'Αετ. dā-re, dator, dos, donum, dedo, κτλ. 'Σλαβ. dāmi (do), daru (donum), dani (vestigium). 'Ιδε Κόντ. Λογ. 'Ερμ. Α. 332.

II ἐξ ἀρχῆς, πρώτης, σημασία, εἶναι· δίδω, δωροῦμαι, χαρίζω (περιλαμβανομένης πάντοτε τῆς ιδέας τοῦ δώρου ἢ τῆς δωρεάν δόσεως, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀποδιδώμι), τινί τι παρ' 'Ομήρῳ καὶ ἐφεξῆς ἡ κοινωνικὴ συντάξις ἐν τῷ ἐνεστώτι καὶ παρατατικῷ = εἶμαι ἐτοιμος νὰ δώσω, νὰ προσφέρω, 'Ιλ. 1. 519, 'Ηρόδ. 5. 94., 9. 109, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 156, 'Ξεν. 'Αν. 6. 1, 9, κτλ. — τὰ διδόμενα, πράγματα προσφερόμενα, Δημ. 267, 6.

2) παρέχω, δίδω, κύδος, νίκην, κτλ., 'Ομήρ., κλ. καὶ ἐπὶ κακῶν, δ. ἄλγεα, ἄτα, κήδεα, κτλ., 'Ιλ. Α. 96, κτλ.· βραδύτερον, εὖ δίδωμι τινί, δίδω εὐτυχίαν εἰς τινά, Σοφ. Ο. Τ. 1081, Ο. Κ. 642, 'Εὐρ. 'Ανδρ. 750· ἀπολ., ἐπὶ τῶν νόμων, παρέχω τὴν ὅθειαν, δίδω ὅθειαν, ἐπιτρέπω, δεδωκότων αὐτῷ τῶν νόμων 'Ισακ. 63. 8.

3) προσφέρειν εἰς τοὺς θεοὺς, ἐκατόμβας, ἱερά 'Θεοῖσιν 'Ιλ. Μ. 6, 'Οδ. Α. 67, καὶ 'Αττ. 4) προστιθεμένης ἀπαρεμφ., εἵς τινος γὰρ οἱ ἐδωκεν... ἐκ πόλεμον φορέειν, 'Ιλ. Ο. 532, πρὸς 'Υ. 21, 183· δώκε τεύχεα θεράποντι φορῆναι Η. 149· — βραδύτερον, ἐπὶ χορηγίαις εἰσφορῆς ἢ ποτοῦ, ἐκ χειρὸς δίδοι πιεῖν 'Ηρόδ. 4. 172, πρὸς Κρατῖν. Νουμ. 7, Φερεκρ. Κορ. 3, κτλ.· ἐδίδου ῥοφέειν 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 10· δίδου μακάσθαι 'Εὐπολ. Διον. 2· ὁδὸς καταφαγεῖν 'Ηγήμ. Φιλ. 1· ὡσαύτως, τὴν κυλίκαν ὁδὸς ἐμπιεῖν Φερεκρ. Δουλ. 4, πρὸς Δίφιλ. 'Απολ. 1· 8· ἀκολούθως παραλειπομένης τῆς ἀπαρεμφ., φράσιν ἐδωκε κεράσας 'Ιερικπ. 'Ιερηβ. 3· εὐζωρότερον ὁδὸς Δίφιλ. Παιδ. 1· ὡσαύτως ἐπὶ χορηγίαις ὕδατος πρὸς καθαρισμόν, δίδου κατὰ χειρὸς (ἐνν. νίσσασθαι) 'Αλέξ. ἐν 'Αδελ. 1. 2, 'Αρχαῖκ. 'Θυσ. 1. 3.

5) φράσεις παρὰ πεζοῖς· δ. ὅρκον, ἀντίθετον τῷ λαοιδάνειν, παρέχω ὅρκον, 'Ισακ. 77. 16, ἴδε 'Αριστ. Ρητ. 1. 15, 27 κτλ. — δ. ψῆφον, γνώμην, παρέχω ψῆφον, γνώμην, Δημ. 542, 18., 704. 5· περὶ τοῦ δ. διαχειροτονίαν, ἴδε τὴν λέξιν — δ. χάριν = χαρίζεσθαι, Σοφ. Δν. 1354, Κρατῖν. ἐν 'Αδελ. 143· ὀργὴ χάριν δούς, χαρίσθαι εἰς τὴν ὀργήν, Σοφ. Ο. Κ. 855· — λόγον τινί δ., παρέχω εἰς τινά ὅθειαν νὰ ὁμιλήσῃ, 'Ξεν. 'Ελλ. 5. 2, 20· ἀλλὰ δ. λόγον ἑαυτοῦ, διασκεπάζουσι 'Ηρόδ. 1. 97· οὐκ εἰ δίδολις, σαυτῷ λόγον Σοφ. Ο. Τ. 583· — δ. δίκην ἢ δίκας ἴδε ἐν λ. δίκην — ἀκοήν δ. τινί, παρέχω ἀκοήσιν εἰς τινά, ὁ αὐτ. 'Πλ. 30, κτλ.

II μετ' αἰε. προσώπ., παραδίδω ὡς λαίαν, παραχωρῶ, ἀγέεσσι με δώσεσι 'Οδ. Τ. 167· μιν.. δδύνησιν ἐδωκεν 'Ιλ. Ε. 397· 'Εκτορα κυοῖν 'Υ. 21· πυρὶ τινά 'Οδ. Ω. 65· πληγαῖς τινά 'Πλάτ. Πολ. 274C· ἐδωκε θῆρας πόδω 'Ινδ. Η. 5. 82.

2) ἐπὶ γυναικῶν, δίδω εἰς γάμον τὴν θυγατέρα μου, θυγατέρα ἀνδρὶ 'Ιλ. Ζ. 192, 'Οδ. Δ. 7· καὶ οὕτως ἐπὶ τοῦ 'Υληράχου, ἀνδρὶ μῆτέρα δώσω Β. 223· Σάμην δὲ ἔδοσαν αὐτήν, ἐδωκαν αὐτὴν εἰς γάμον ἐν τῇ Σάμῃ, Ο. 387, πρὸς Ρ. 442· προστιθεμένης ἀπαρεμφ., δώσω σοὶ Χαρτίων μίαν ὀπιούμεναι 'Ιλ. Ε. 268· — παρὰ πεζοῖς καὶ 'Αττ., θυγατέρα δ. τινί γυναικα 'Πλάτ. 1. 107, πρὸς 'Θουκ. β. 59, 'Ξεν., κτλ.· ἀπολ., ἐδίδωσαν καὶ ἡγοντο ἐξ ἀλλήλων 'Ηρόδ. 5. 92, πρὸς 'Εὐρ. Μηδ. 288· — ἀλλὰ συνήθετερον ῥήμα ἢ ἐνδιδώμι, 'West. 'Ηρόδ. 5. 52.

3) παρ' 'Αττ., δίδωμι τινά τινι, χαρίζω τινὶ ἐν δίδων εἰς τὰς παρακλίσεις ἐνδ., συγχωρῶ αὐτὸν ἐπὶ τῇ αἰτίᾳ ἐνέδρου (ὡς τὸ Rompium Marti redonare, 'Ορ. 'Φδ. 3. 3, 33), 'Ξεν. 'Αν. β. 4, 31· — δίδονται τινί τι, συγχωρῶ τὴν εἰς τινά, δὴν ἀπαίτῳ τὴν τιμωρίαν τοῦ πταίσματος, Λατ. condonare pliusi pliusi, ἴδε 'Ερμηνευτ. 'Εὐρ. Κύκλ. 206, Δημ. 274. 1, 8.

4) ἐδίδοναι ἑαυτὸν τινί, παραδιδέσθαι, 'Ηρόδ. 6. 108, Σοφ. Φ. 84, 'Θουκ. 2. 68· τινί εἰς χεῖρας Σοφ. 'Πλ. 1348· δ. ἑαυτὸν τοῖς δεινοῖς Δημ. 258. 18· εἰς κινδύνους 'Πλάτ. 3. 17, 8, κτλ.· μετ' ἀπαρ.,

δίδωσι· ἐκὼν κτείνειν ἑαυτὸν Σοφ. Φ. 1341· — ἴδε κατωτ. IV, III. ἐν ἀρχαῖς καὶ ἐνυχαῖς, μετ' αἰτίας, προσώπου καὶ ἀπαρ., χαρίζω, ἐπιτρέπω, ἐνεργῶ ὥστε.., ἔδωκεν ἐν προενοχίᾳ, συχν. παρ' 'Ομήρῳ, ὁδὸς ἀποφθίμενον θῶναι δόμον 'Αἴας εἰσω, κήρε ὥστε.., χάρισις [μοι] ὥστε.., 'Πλ. Γ. 322· ὁδὸς με γίσσασθαι, κήρε ὥστε να.., Δισχυλ. Νο. 18, 'Πλ. Η. 271· ὡσαύτως μετ' αὐτ. προσ. τοῦτῳ.. εὐτυχεῖν δοῖν 'Θεοὶ ὁ αὐτ. 'Ηρόδ. 421· 'Θεοὶ δοῖν ποτ' αὐτοῖς.. παθεῖν Σοφ. Φ. 316, πρὸς Ο. Κ. 1101, 1287, 'Πλάτ. Νόμ. 813C· [ἐν τοῦτῳ τῷ τῷτῳ] τὸ δὸς συχνάκις παραλείπεται.

IV, κατὰ τὸ φαινόμενον ἄμετῶς, παραδίδω ἑμαυτὸν, ἀντιρροῦμαι εἰς τι, τινί, ἔδωκεν ἡδονῇ, μόνον παρ' 'Αττ., 'Valick, Φων. 21· Διστρ. σ. 233· εἰς ἐρημοκαπῖαν Διδό. 'Ελλογ. 2. 517· ἴδε δρῶμαι δούε δρῶμαι πύση δύναμις, 'Αλκίρ. 3. 47· πρὸς ἐκ-δίδωμαι, ἐνδιδώμαι.

V, τὸ παθ. ἀπαντᾷ μόνον ὁποῖ πορ' 'Ιμ. (ἀλλὰ πρὸς ἀποδιδώμι), οὐ τοι δέδοται πολέμητα ἔργα, εἰ σὶ δὲν ἀνήκουσιν ἔργα πολέμικα, 'Ιλ. Η. 428· ἀλλὰ συχν. παρ' 'Αττ.

ἴδε ἐν λ. δίδω. II δίδε, τὸ ἐν λ. δίδω. δεγγύα. II (ἐγγύη) ἐγγύσις, ἀσφάλεια, Σχολ. 'Θουκ. 3. 70, δεγγύα, μέλλ. -ήσω I ἐπὶ προσ., ἐν τῷ ἰσχυρῷ, δίδω ἢ κατ' ἐνάγκην, καὶ παρατ. I προσήγομαι καὶ δώσω ἐγγύσιν διὰ τινά, καὶ ἐν τῇ μέσῃ τύπῃ, λαμβάνω ἐγγύσιν διὰ τινά, κατεγγυώνας Μενεξένου τὸν παῖδα, Πασίων αὐτὸν ἐπὶ τὰ ταλάντων ὀνηγ-γύσας 'Ισοκρ. 3611, πρὸς 'Πλάτ. Καλ. 11. — Πασ., γίνεσθαι εἰς ἐγγύσιν μου, ὁκτακοσίων ταλάντων τοῖς προέξουσιν διηγ-γυμένον, πρὸς ἀπαλλαγὴν αὐτῶν οἱ πρόξενοι ἡγγύησαν οἱ ὁκτα-κόσια τέλαντα, 'Θουκ. 3. 70· ὑπὸ τινος Δημ. 1358. 28.

II, παρὰ ὡς ἐνέχυρον ἢ ἐγγύσιν, τὰ σώματα χρησιάζων, διὰ χρεῖς ματα, Διον. 'Αλ. 7. 12. δεγγύσις, εἰς, ἢ, ἐγγύσις, ἢ δι' αὐτῆς ἀπαλλαγὴ, Δημ. 791. 6, ἴδε Αἰτ. Process. σ. 521. II, ὑπόσχεσις, Διον. 'Αλ. 11. 33· δεγγεῖραι, ἐντελὲς δεγγεῖραι, 'Πλάτ. 1237, 'Ανδρ. πρὸς 'Υληράχ. 1. 47 — 'Πλάτ., 'Αριστ. 'Προβλ. 3. 34· 'Επ. ὁρ. παθ. διεγγεῖται, 'Ανθ. Η. 5, 275.

II, προσέχω, τὸν αὐχλῆνα 'Πλάτ. 4. 4. διεγερσις, ἢ, τὸ διεγείρειν, 'Ιούλ. 'Αφρικ. παρ' 'Αρχ. Μαν. 516· διεγερτέων, βῆμα, ἐπὶ τοῦ διεγείρω. Γ. Κεῖρ. τ. 2 σ. 164. 10 (Βόνη).

διεγερτικὸς, ὁ. ὡς ἐπιτελεῖται εἰς τὸ διεγείρειν, τινὸς Σέξτ. 'Ερμ. Μ. β. 19, 'Ανθ. 6413.

διεγκάτω, ἐνάγω, κατεγχεῖν, τινὸς 'Εκκλ., 'Ημ.

διεγκάτω, ἐπιτεταμ. ἐγκάτω, Στοβ. 'Εκκλ. 1. 632.

διεδεξῆς, ἴδε ἐν λ. διαδεξίνουμι.

διείδην, ἐπέρ. (διήμι) πέρα καὶ πέρα, διὰ τέλους, μέχρι τέ-λους, 'Πλούτ.

διεδράμων, ἴδε ἐν λ. διατρέχω.

διεδρέαι, ἢ, τὸ καθίρηται χωρὶς, χωριστῶς ἐπὶ πτηνῶν, ὧν ἡ τοι-αυτὴ θέσις προσήγομαι ἀγῶνα καὶ ἔρην καὶ μάχην, ἀντίθ. τοῦ συν-εδρέαι, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 3. 1, 10· πληθ. διεδρέαι ὁ αὐτ. 'Πλάτ. 7. 2, 13.

διείδμεν, τὸ, (ἔδρα) ἔδρα διὰ τοῦ ἐνδύρπου, 'Αδελ. παρὰ Σουῖδ. διείδρας, οὐ, (ἔδρα) ὁ χωριστὰ καθήμενος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ συνέδρους, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 9. 1. 10· πρὸς διεδρέαι.

II, διείδρας, ὁ, = διείδριον, 'Ανθ. 1978.

διεζευγμένως, ἐπέρ. (διαζεύγνυμι) χωριστῶς, κεχωρισμένως, 'Ιουστ. Μ.

διεθίζω, γίνομαι χρόνιος, 'Αρετ. π. Αἰτ. Χρῶν. 'Πλάτ. 1. 2.

διεθής, ἔς, (διείδων) διαφανής, διαγής, καθαρός, 'Θεόδ. Αἰτ. Φ. β. 19, 2.

διείδων, ἀπαρ. διεθεῖν, ὁρ. II· ὅντι ἐνεστώτος ἐν χρήσει, ἀπ' αὐτοῦ εἰ εἴναι ἐν χρήσει τὸ διαρῶν· βλέπω ἐντελῶς, διακρίνω (πρὶ τῆς 'Ομήρ. χρῆσ. τῆς λέξεως ἴδε δια-εἶδην), τι 'Αριστοφ. Νεφ. 168, 'Πλάτ. Φαῖδρ. 264· διεθεῖν περὶ τινος ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 162B.

2) βλέπω διὰ μέσου — 'Πλάτ. διεξομένη ἐν ὕδατι νῆσος Καλλ. εἰς Δηλ. 141· διεξομένη πεδίσις, βλέπωμ. ἢ με-μέσου τῆς πεδίδος, 'Απολλ. Ρηδ. Α. 540.

II, ἀπαρ. διεξέ-μεναι, 'Επ. διεξόμενοι ('Απολλ. Ρηδ. Α. 1800), γινώσκω τὴν διαφορὰ μεταξὺ.. διακρίνω ἀνδρῶν.. τὸς καπὸν διεξιδέναι 'Εὐρ. 'Ανθ. 518, πρὸς 'Αριστοφ. Βατρ. 975, 'Πλάτ. Φαῖδρ. 262A· ἀποσπ. Σοφ. Ο. Κ. 295· — 'Ο ποιητ. μέλλ. διεξίμαται ἐν Νικ. Φ. 194, 237· ἀναφύονται εἰς τὸ ῥῆμα διεξίμα, διεξίμαται.

διεξικονίζω, ἐπιτεταμ. ἐξικονίζω, 'Ισιδιωρ. 'Ιεσσαλον σ. 108 (Μίγνοι).

διελέλω, ἐκτυλίσσω βιβλίον, 'Πλούτ. 2. 1038B· διελελημένως, ἐπέρ. (διαλεμμένως) σαφῶς, ὁκρίτως, 'Ξεν. 'Ολ. 11. 25 (πλ. διελελημένως)· ἐντὶθ. ἀδελφότητως, 'Φλόβ. Κου. 'Πρακλ. 1. 77 [κτλ. 'Οξ].

διελεύομαι, παθ., διολοῦσθαι, ἐκρίνω, διελευσθεῖς ἀδ-μοιο 'Απολλ. Ρηδ. Α. 39.

δίδωμι, χρησιμεύω ὡς μέλλ. τοῦ διερχομαι, παρατ. διῆα καὶ διῆεν· μέλλ. διεξίμαται Νικ. Φ. 494, 837, πρὸς 'Πλούτ.· ὡσαύ- τῳ καὶ ἐκεί, περιφύομαι, 'Αριστοφ. 'Αλ. 846· ἐπὶ φέρω, ἐλατ- τώω Α. 78

μαι, διαδίδωμαι, λόγος διήκει Πλούτ. Ἀντ. 56.

διὰ μέσου, ἐκφύγω, διὰ τῶν πόρων Ἀριστ. Οὐρ. 3. 8, 14. ἔξω θεῶν. Αἴτ. Φυτ. 5. 9, 12.

τὸ ἀπείρον Ἀριστ. Φυσ. 3. 4, 14, κτλ. ὡσαύτως μετὰ συστολῆς αἰτίαται, ὅ. τὸν θεῖον δρόμον Πλάτ. Ἀε. 370B.

ἔρχομαι ὑποθεῖν τινα ὁμιλῶν ἢ γράφον, διηγουμαι, περιγράφω, συζητῶ, ἐξετάζω, ὁ αὐτ. Κρίτων 47C, πρὸς Ἀριστοφ. Ὀρ. 1392. ὡσαύτως, ὁ τῷ λόγῳ Πλάτ. Γοργ. 506A. —Πρβλ. διέξιμι.

διεῖπον, παρ' Ὀμήρῳ ὡσαύτως διαεῖπον (ἢ ἐ. διαφείπον), χρηματίζον ὡς ἄορ. ὁ τοῦ διαγορεύω — λέγω ἐντελῶς, λέγω ἀνελλιπῶς ἢ σαφῶς, τὰ ἕκαστα διεῖπομεν Ἰλ. Α. 705, Ὀδ. Μ. 16. —μεμιγμένοι... ἢ ἀπάνευθε; διεῖπέ μοι, ἔργα θαλεῖ Ἰλ. Κ. 425. τὸ αἰνίγμα δ. Σοφ. Ο. Τ. 394. τρόπον πόνων ὁ αὐτ. Τρ. 22. διακηρύττω, προλέγει ἐπὶ χρηματῶν, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 854. ἐρμηνεύω αἰνίγμα ἢ γρίφον, αὐτοῦ 394. οὕτω παρὰ Πλάτ. 2) ὁμιλῶ ἀμυθῶς, διαλέγομαι, συνομιλῶ, διαειπόμεν ἀλλήλοισιν Ὀδ. Δ. 215.

II. ἐν τῷ μέσῳ, τύπῳ, ὁρίζω τι ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος, συμφωνῶ, ἐν ᾧ χρόνῳ ἀποδίδωσι Ἀριστ. Οἰκ. 2. 30, 1, πρβλ. ἸΠ. Ε. 7. 10, 22. —Πρβλ. διεῖω, διεῖρηκα.

διεῖργω. Ἐπ. καὶ Ἰων. διεῖργω. Ἐπ. ὡσαύτως καὶ διεῖργω κρατῶ κεκοιμισμένον ἢ χωριστά, ἀποχωρίζω, διαχωρίζω, τοὺς διεῖργον ἐπάλλειες Ἰλ. Μ. 424. ἀκολουθῶς παρ' Ἡρόδοτῳ 1. 180, Πίνδ. Ν. 6. 4, Θουκ. 3. 107. δ. τοῦ μὴ συγκεχυθῆαι Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 3, 18. 2) ἀποκρούω, ἀπομακρύνω, Πλάτ. Νόμ. 880B.

II. κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., κείμαι μετὰ καὶ διαχωρίζω, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 2.

διεῖρηκα, ἴδε ἐν λ. διεῖω. —διεῖρμαι, ἴδε ἐν λ. διεῖρομαι. διεῖρυνω, Ἰων. ὁντι διεῖρυνω, σύρω διὰ μέσου ἢ εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, τὰς νέας τὸν ἰσομόν Ἡρόδ. 7. 24. δ. τί τινος Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 687. πρβλ. διασθιμίζω.

διεῖρω, ἄορ. ἀπαρ. διεῖρσαι Ἰππ. Ἀρθρ. 788, 833, 834, (ὥστε τὸ διεῖραι αὐτοῦ 472, 30. πιθανῶς εἶναι ἐφθαρμ.), ἀλλὰ μετοχ. διεῖρας Λουκ. Ἀλεξ. 26. Αἴλ. II. Ἰστ. 4. 28. —πρkm. διεῖρκα Ξεν. Κύρ. 8. 3, 10. Κάμνω τι νὰ διέλθῃ, διαπερῶ, ὑπάλλειπτρον διὰ καυμάτων Ἰππ. ἐνθ' ἄνωτ. χεῖρας διὰ τῶν κανυθῶν Ξεν. ἐνθ' ἄνωτ. τὸν δάκτυλον διὰ τῆς ὀπῆς Αἴλ. ἐνθ' ἄνωτ. —τὸ χωρίον, συναρμολογῶ, λόγος διεῖρομένος = ἐφρόμενος Διον. Ἀπ. π. Σύνθεσις, 26.

διεῖρων-ξενος, ὁν, ὁ δι' εἰρωνείας καὶ ὑποκρίσεως ἐκπατῶν τοὺς ξένους, ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον φιλόξενος, πράγματι δὲ τὸ κακὸν αὐτῶν ἐπιζητῶν, περὶ τῶν Σπαρτιατῶν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 623. πρβλ. κατεῖρωνεύομαι.

διεῖς, ἴδε ἐν λ. διέτημα.

διεῖσθύνω, διεῖσθύνω εἰς, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Ἀλεξ. Ἀφρ. Ἡρόδ. 2. σ. 330, 5.

διέκ, πρὸ φωνῆεντος διέξ (Ἀρχιλ. 154), ἴδε διὰ Δ. I. 1. πρβλ. παρὰ κ.

διεκβάλω, διέρχομαι καὶ ἐξέρχομαι, τὰ ὅρη Στράβων 536.

διεκβάλλω, ῥίπτω διὰ μέσου καὶ ἔξω, διαπερῶ καὶ ἐξάγω, διὰ τινος Γαλην. 4, 463, 518.

II. ἀμεταβ. (ἐξυπακ. τοῦ στρατόν). πορεύομαι διὰ μέσου, χώραν Πηλὸδ. 4, 68, 5, κτλ.

διεκβλήτην, ῥημ. ἐπὶ τοῦ διεκβέλλω, Ὀρειδ. 58 Mai.

διεκβυλῆ, ἢ στενὸν πέρασμα μετὰ ὁρέων, κατὰ πληθ., Πολύδ. 1. 75, 4, 3. 40, 1.

διεκβύλιον, τὸ, φάρμακον πρὸς ἐκβολὴν νεκροῦ ἐμμένου, Ἰππ. 634. 9.

διεκβύλιω, = διαδύλιω, Ἰππ. 612. 32.

διεκβύλιω, ἐπιτεταμ. ἐκδικέω, Γραμμ. καὶ Πανδέκτ.

διεκβύριμα, ἢ, διάβασις, Κλήμ. 216, Πτολεμ. Τετρ. 102, 19, Πουρτ. παρ' Εὐστ. Π. Ε. 444B.

διεκβύριμα, ἄορ. διεξέδυν. —ἐξολισθαίνω διὰ τινος, Ἰππ. 305. 52. δ. τὸν δόχλον Πλούτ. Τιμολ. 10.

διεκβύσις, εὐς, ἢ, μέσον ἐκφυγῆς, δ. μυῶν, «ποντικότερνα», «ποντικοφωλέα», Ἀθην. 98D. 2) ὑπεκφυγή, τέννασμα, Πλούτ. Σερτωρ. 13.

διεκβύς, μέλλ. -θεύσομαι, τρέχω διὰ μέσου ἔξω, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 19, Πλούτ. Πελοπ. 17.

διεκβύσσω, ἀπαρ. ἄορ. -θυρίσειν, πηδῶ διὰ μέσου, διεκπηδῶ, Ὀπ. Ἀλ. 4. 674.

διεκκύπτω, προκύπτω ἔξω διὰ τινος (ἴνα ἴδω), Ἐβδ. (2 Μανκ. γ', 19).

διεκλάμπω, ἐκλάμπω, ἀναλάμπω διὰ μέσου τινός, Ἡρόδ. 2. 31.

διεκλανθάνωμαι, μέσ., ὅπως λησμονῶ, Κόιντ. Σμ. 13. 380.

διεκλύω, διαλύω, χαλαρώνω, Γαλην. Γλωσσ. σ. 414.

διεκμηρύνομαι, ἐκτυλίσσω, ἐκλύω, Φίλων Βελ. σ. 57.

διεκμυζάω, ἐκμυζῶ ἐντελῶς, Γειοπ. 7. 15, 2.

διεκπαίω, ἐξορμῶ βίαιως διὰ μέσου, τινός Φιλόστρ. 732. διὰ τινος Πανσ. 7. 16, 5. μετ' αἰ., Διόεπ. Ἰστορ. 1. Ἀπ. Βρυγ. 5. 34, κτλ. ἀπολ., Λουκ. Τοῦ. 61. πρβλ. διεκπίπτω. —Ὁσαύτως, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, δ. τὰς πύλας Διον. Ἀλ. 11. 37.

διεῖπον—διελινύω.

2) διέρχομαι

3) μετ' αἰ., διέρχομαι, «περνῶ»

5) διέρχομαι ὑποθεῖν τινα ὁμιλῶν ἢ γράφον, διηγουμαι, περιγράφω, συζητῶ, ἐξετάζω, ὁ αὐτ. Κρίτων 47C, πρὸς Ἀριστοφ. Ὀρ. 1392. ὡσαύτως, ὁ τῷ λόγῳ Πλάτ. Γοργ. 506A. —Πρβλ. διέξιμι.

διεῖπον, παρ' Ὀμήρῳ ὡσαύτως διαεῖπον (ἢ ἐ. διαφείπον), χρηματίζον ὡς ἄορ. ὁ τοῦ διαγορεύω — λέγω ἐντελῶς, λέγω ἀνελλιπῶς ἢ σαφῶς, τὰ ἕκαστα διεῖπομεν Ἰλ. Α. 705, Ὀδ. Μ. 16. —μεμιγμένοι... ἢ ἀπάνευθε; διεῖπέ μοι, ἔργα θαλεῖ Ἰλ. Κ. 425. τὸ αἰνίγμα δ. Σοφ. Ο. Τ. 394. τρόπον πόνων ὁ αὐτ. Τρ. 22. διακηρύττω, προλέγει ἐπὶ χρηματῶν, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 854. ἐρμηνεύω αἰνίγμα ἢ γρίφον, αὐτοῦ 394. οὕτω παρὰ Πλάτ. 2) ὁμιλῶ ἀμυθῶς, διαλέγομαι, συνομιλῶ, διαειπόμεν ἀλλήλοισιν Ὀδ. Δ. 215.

II. ἐν τῷ μέσῳ, τύπῳ, ὁρίζω τι ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος, συμφωνῶ, ἐν ᾧ χρόνῳ ἀποδίδωσι Ἀριστ. Οἰκ. 2. 30, 1, πρβλ. ἸΠ. Ε. 7. 10, 22. —Πρβλ. διεῖω, διεῖρηκα.

διεῖργω. Ἐπ. καὶ Ἰων. διεῖργω. Ἐπ. ὡσαύτως καὶ διεῖργω κρατῶ κεκοιμισμένον ἢ χωριστά, ἀποχωρίζω, διαχωρίζω, τοὺς διεῖργον ἐπάλλειες Ἰλ. Μ. 424. ἀκολουθῶς παρ' Ἡρόδοτῳ 1. 180, Πίνδ. Ν. 6. 4, Θουκ. 3. 107. δ. τοῦ μὴ συγκεχυθῆαι Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 3, 18. 2) ἀποκρούω, ἀπομακρύνω, Πλάτ. Νόμ. 880B.

II. κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., κείμαι μετὰ καὶ διαχωρίζω, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 2.

διεῖρηκα, ἴδε ἐν λ. διεῖω. —διεῖρμαι, ἴδε ἐν λ. διεῖρομαι. διεῖρυνω, Ἰων. ὁντι διεῖρυνω, σύρω διὰ μέσου ἢ εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, τὰς νέας τὸν ἰσομόν Ἡρόδ. 7. 24. δ. τί τινος Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 687. πρβλ. διασθιμίζω.

διεῖρω, ἄορ. ἀπαρ. διεῖρσαι Ἰππ. Ἀρθρ. 788, 833, 834, (ὥστε τὸ διεῖραι αὐτοῦ 472, 30. πιθανῶς εἶναι ἐφθαρμ.), ἀλλὰ μετοχ. διεῖρας Λουκ. Ἀλεξ. 26. Αἴλ. II. Ἰστ. 4. 28. —πρkm. διεῖρκα Ξεν. Κύρ. 8. 3, 10. Κάμνω τι νὰ διέλθῃ, διαπερῶ, ὑπάλλειπτρον διὰ καυμάτων Ἰππ. ἐνθ' ἄνωτ. χεῖρας διὰ τῶν κανυθῶν Ξεν. ἐνθ' ἄνωτ. τὸν δάκτυλον διὰ τῆς ὀπῆς Αἴλ. ἐνθ' ἄνωτ. —τὸ χωρίον, συναρμολογῶ, λόγος διεῖρομένος = ἐφρόμενος Διον. Ἀπ. π. Σύνθεσις, 26.

διεῖρων-ξενος, ὁν, ὁ δι' εἰρωνείας καὶ ὑποκρίσεως ἐκπατῶν τοὺς ξένους, ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον φιλόξενος, πράγματι δὲ τὸ κακὸν αὐτῶν ἐπιζητῶν, περὶ τῶν Σπαρτιατῶν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 623. πρβλ. κατεῖρωνεύομαι.

διεῖς, ἴδε ἐν λ. διέτημα.

διεῖσθύνω, διεῖσθύνω εἰς, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Ἀλεξ. Ἀφρ. Ἡρόδ. 2. σ. 330, 5.

διέκ, πρὸ φωνῆεντος διέξ (Ἀρχιλ. 154), ἴδε διὰ Δ. I. 1. πρβλ. παρὰ κ.

διεκβάλω, διέρχομαι καὶ ἐξέρχομαι, τὰ ὅρη Στράβων 536.

διεκβάλλω, ῥίπτω διὰ μέσου καὶ ἔξω, διαπερῶ καὶ ἐξάγω, διὰ τινος Γαλην. 4, 463, 518.

II. ἀμεταβ. (ἐξυπακ. τοῦ στρατόν). πορεύομαι διὰ μέσου, χώραν Πηλὸδ. 4, 68, 5, κτλ.

διεκβλήτην, ῥημ. ἐπὶ τοῦ διεκβέλλω, Ὀρειδ. 58 Mai.

διεκβυλῆ, ἢ στενὸν πέρασμα μετὰ ὁρέων, κατὰ πληθ., Πολύδ. 1. 75, 4, 3. 40, 1.

διεκβύλιον, τὸ, φάρμακον πρὸς ἐκβολὴν νεκροῦ ἐμμένου, Ἰππ. 634. 9.

διεκβύλιω, = διαδύλιω, Ἰππ. 612. 32.

διεκβύλιω, ἐπιτεταμ. ἐκδικέω, Γραμμ. καὶ Πανδέκτ.

διεκβύριμα, ἢ, διάβασις, Κλήμ. 216, Πτολεμ. Τετρ. 102, 19, Πουρτ. παρ' Εὐστ. Π. Ε. 444B.

διεκβύριμα, ἄορ. διεξέδυν. —ἐξολισθαίνω διὰ τινος, Ἰππ. 305. 52. δ. τὸν δόχλον Πλούτ. Τιμολ. 10.

διεκβύσις, εὐς, ἢ, μέσον ἐκφυγῆς, δ. μυῶν, «ποντικότερνα», «ποντικοφωλέα», Ἀθην. 98D. 2) ὑπεκφυγή, τέννασμα, Πλούτ. Σερτωρ. 13.

διεκβύς, μέλλ. -θεύσομαι, τρέχω διὰ μέσου ἔξω, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 19, Πλούτ. Πελοπ. 17.

διεκβύσσω, ἀπαρ. ἄορ. -θυρίσειν, πηδῶ διὰ μέσου, διεκπηδῶ, Ὀπ. Ἀλ. 4. 674.

διεκκύπτω, προκύπτω ἔξω διὰ τινος (ἴνα ἴδω), Ἐβδ. (2 Μανκ. γ', 19).

διεκλάμπω, ἐκλάμπω, ἀναλάμπω διὰ μέσου τινός, Ἡρόδ. 2. 31.

διεκλανθάνωμαι, μέσ., ὅπως λησμονῶ, Κόιντ. Σμ. 13. 380.

διεκλύω, διαλύω, χαλαρώνω, Γαλην. Γλωσσ. σ. 414.

διεκμηρύνομαι, ἐκτυλίσσω, ἐκλύω, Φίλων Βελ. σ. 57.

διεκμυζάω, ἐκμυζῶ ἐντελῶς, Γειοπ. 7. 15, 2.

διεκπαίω, ἐξορμῶ βίαιως διὰ μέσου, τινός Φιλόστρ. 732. διὰ τινος Πανσ. 7. 16, 5. μετ' αἰ., Διόεπ. Ἰστορ. 1. Ἀπ. Βρυγ. 5. 34, κτλ. ἀπολ., Λουκ. Τοῦ. 61. πρβλ. διεκπίπτω. —Ὁσαύτως, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, δ. τὰς πύλας Διον. Ἀλ. 11. 37.

διεκπεραινῶ, μέλλ. -ἄνω, φέρω τι εἰς πέρας, τελειώνω, τὰ τούτων ἐγόμενα δ. Ξεν. Οἰκ. 6. 1. —Παθ., πρὶν ἢ βίος διεκπερανθῇ Σοφ. Ἀποσπ. 572.

διεκπεραιόομαι, παθ., διαπερῶ ἔξω, Στράβ. 536.

διεκπερῶ, μέλλ. -ἔσω καὶ -ἄσω, διαπερῶ ἐντελῶς, μετ' αἰ., τὰς Ἡρακλέας στήλας Ἡρόδ. 4. 152. δ. τὴν ἀνυδρον, διέρχομαι ἐντελῶς δι' αὐτῆς, ὁ αὐτ. 3. 4. τὸν ποταμὸν ὁ αὐτ. 5. 52. βίον Εὐρ. Ἰκέτ. 954. 2) ἀπολ., δ. ἐς χθόνα Διάχυλ. Πέρτ. 485. ἐπὶ τροφῆς, ὡς τὸ διαχωρίζω, Πλάτ. Τιμ. 73A.

II. παρέρχομαι, παραδίδωμι, Ἀριστοφ. Πλ. 283, ἴδε Ψχλ. διεκπερδαιζῶ, = διαπερδαιζῶ, Σουίδ. διεκπηδῶ, πηδῶ ἢ τινάσσομαι βίαιως, καρδία Ἀριστοφ. 2. 13. διεκπίπτω, ἐξορμῶ, πίπτω διὰ μέσου ἔξω, τινός Πλούτ. 2. 51A. τι Ἡρόδ. 10. 28, Ἀρρ. Ἀν. 1. 8, 13, κτλ. II. διέρχομαι ἐντελῶς καὶ ἐξέρχομαι, Ἀριστ. Πρβλ. 14. 14. —Ἐν Λουκ. Ἀλ. Ἰστ. 1. 30 διεξέπαισαν εἶναι ἢ ὁρῆ γραφή.

διεκπλέω, μέλλ. -πλεύσομαι, Ἰων. -πλώω, ἄορ. -ἐπλώωσα. —ἐντελῶς; διεκπλέω, διέρχομαι πλέων, τὸν Ἑλλησποντον Ἡρόδ. 7. 147. τὰς Κυανέας 4. 89. τὴν διώρυχα 7. 122. σχοίνους θυώδεκα 2. 29. ὡσαύτως, Ἡρακλέων στήλεων 4. 42. ἀπολ., ἐκπλέω, αὐτοῦ 43. II. ἐν τῇ ναυτικῇ πολεμικῇ γλώσσῃ, διασπῶ τὴν ἐχθρικήν γραμμὴν πλέων διὰ μέσου αὐτῆς ὥστε νὰ δύναται νὰ προσβάλῃ τὰ ἐχθρικά πλοῖα ἐκ τῶν πλαγίων ἢ ὀπίσθεν, Ἡρόδ. 6. 15. Θουκ. 1. 50, 7. 36. πρβλ. διεκπλοῦς.

διεκπλοῦς, συνηρ. διεκπλοῦς, ὁ, τὸ πλεῖν διὰ μέσου, τὸ διέρχεσθαι διὰ μέσου καὶ ἐξέρχεσθαι εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, Ἡρόδ. 7. 36. τῶν βραχέων, διὰ μέσου τῶν ῥηχῶν νερῶν, ὁ αὐτ. 4. 179, πρβλ. Πλάτ. Κριτ. 115E. II. ἡ διάσπασις τῆς ἐχθρικής γραμμῆς ἐν ναυμαχίᾳ, Ἡρόδ. 6. 12, Θουκ. 1. 49, ἔνθα ἴδε Arnold πρβλ. τὸ προηγ.

διεκπλώω, ἴδε ἐν λ. διεκπλέω.

διεκπνέω, πνέω συνεχῶς, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 15.

διεκπνοή, ἢ, τὸ ἐκπνεῖν, ἐξέτιμις, Θεοφρ. Αἴτ. Φ. 4. 12, 12.

διεκπονέω, ἐπιτεταμ. ἐκπονέω, Μ. Ἀκομ. τ. Δ', σ. 293. 3. ἴδε Δεξ. Κουμαν.

διεκπορεύομαι, ἀποθ., ἐξέρχομαι ἐντελῶς διὰ μέσου, Διον. Ἀλ. 9. 26.

διεκπτύω, μέλλ. -πτύσω, πτύω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, Φιλόστρ. 848.

διεκπτύσις, εὐς, ἢ, τὸ ἐξέρχεσθαι διὰ μέσου, ἐκφυγή, διαφυγή, Ἰαλγν. Ἰλαύν. 2.

διέκυρος, ὁ, δίοδος, δι' ἧς ἐκρέει τι, Ἡρόδ. 7. 129.

διέκυρσις, εὐς, ἢ, τὸ ἐκτείνειν ἢ ἐκτείνεσθαι, τέντωμα, δ. καὶ χάσμα Κλήμ. Ἀλ. 219, πρβλ. ακορδινησιμός.

διεκτείνω, ἐκτείνω, τεντώνω διὰ μέσου, Ἰππ. Μοχλ. 863 (διάφ. γρ. δετ' ἐκ-), Ἡρων Βελ. 135.

διεκτέλλω, ἀνατέλλω, ἀναφύομαι, βλαστάνω ἢ τινος, Νίκ. παρ' Ἀθην. 683E.

διεκτέμνω, διακόπτω, διαιρῶ διὰ τοῦ μέσου, Ἰώσηφ. Ι. Π. 3. 10, 7.

διεκτερησις, εὐς, ἢ, τρύπα ἀνοικτὴ πέρα καὶ πέρα, Γαλην. 4. 530.

διεκφαίνω, ἐπιτεταμ. ἐκφαίνω, Εὐστ. 1538. 17, κτλ.

διεκφέρω, ἐπιτεταμ. ἐκφέρω, Ἰσχυρ. ἐν λ. διεξαγάγη.

διεκφύγω, ἐπιτεταμ. ἐκφύγω, Πλούτ. Καμύλλ. 27. διέκ πέτρας φ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 616.

διεκχέω, ἐπιτεταμ. ἐκχέω, Ἀρετ. π. Θεορ. Ὀξ. Παθ. 2. 5.

διελάσις, εὐς, ἢ, διαπέρασις, ἦλου Πλούτ. 2. 659D. II. ἔρως ἢ ὁσκησις ἱππικοῦ. ὡς τὸ διεππασία, Ξεν. Ἰππαρχ. 3. 4.

διελαύνω, μέλλ. διελάσω, Ἀττ. διελῶν ἄορ. α' διεληάσα, Ὁζηγὼ ἢ σύρω διὰ μέσου ἢ ἀπέναντι, τάφροιο διήλασε μώνυχας ἱπποὺς Ἰλ. Κ. 504, πρβλ. Μ. 120, Εὐστ. Ἰκέτ. 676.

2) διαπερῶ, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος Ἰλ. 11. 318, πρβλ. Ν. 161. παρὰ τὴν ἀκανθαν Εὐλόν. δ., ἐπὶ ἀνασκολοπισμῷ, Ἡρόδ. 4. 72.

3) δ. τινὰ λόγην, διατρυπῶ τινα διὰ λόγην, Πλούτ. Μαρκ. 29, πρβλ. Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 14. 3.

II. ἀμεταβ. (ἐξυπακ. ἱππον) διέρχομαι ἐφιππος, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 12, κτλ. ὁρμῶ διὰ μέσου, αὐτοῦ 1. 10, 7, 2. 3, 19, πρβλ. ὁ αὐτ. Ἰππαρχ. 3. 6 καὶ 11. —μετὰ συστολῆς αἰτίαται, δ. ὁδὸν ἢ αὐτ. Κύρ. 4. 4, 4.

2) περὶ τοῦ ἦδε σ' ἡμέρα διήλασεν Εὐρ. Ἡρακλ. 788, ἴδε Elmsl. ἐν τόπῳ.

3) τῆς ὁρσοθύρης διηλασίην (συγκκομ. ἀντί -ηλασάμην, ἴδε ἡλαστο), Σίμων. Ἰαμβ. 15.

4) προσβαίνω, προχωρῶ, εἰς ὅσον διεληλάκεν ἀσελγείας Κλήμ. Ἀλ. 28.

διελεγκτέον, ῥημ. ἐπὶ τοῦ διελέγχω, Πλούτ. ἸΠ. 450.

διελεγκτέος, ἢ, ὅν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ διελέγχειν, Κλήμ. Ἀλ. 2. 312B (Migne).

διελέγχω, ἐντελῶς ἐλέγχω, ἀνασκευ

διελίσσω, ἄττ. -ττω, ἐκτυλίσσω, ἐκθέτω, Πλούτ. 2. 411B.
 διελκυσμός, ὁ, τὸ περιφέρειν, σφύρειν ἐπὶ καὶ ἐκεί, Διον. Ἀλ.
 π. Σύνθ. 20. 2) λογομαχία, ἔρις, Ὑπόμ. Ἀριστοφ. Ἀλ.
 διελκυσσύνδα παίζειν, ἡ παιδιὰ, παιδιὰ, καθ' ἣν ἐκότερον
 μέρος τῶν παίζοντων προσπαθεῖ νὰ σύρῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἑτέρου
 πέραν γραμμῆς ἐν τῷ μέσῳ, Πολύδ. 1. 112. πρὸλ. γραμμῆς.
 διέλκω, μέλλ. διελκύνω ὁρ. -ελκύνω Ἀριστοφ. Πλ. 1036,
 Πλάτ. Πολ. 440A.—εὐρύνω, ἀνοίγω, τοῦς ἐφθαλμοῦς Πλάτ.
 ἐνθ' ἄνωγ. τὸ στόμα Διοφ. Λ. 7. 20. II. ἐλκω, σφύρω διὰ
 μέσου, διὰ δακτυλίου Ἀριστοφ. ἐνθ' ἄνωγ. 2) σφύρω πλῆξιν
 διὰ τοῦ ἰσχύου, Διόδ. 4. 56. πρὸλ. διελκύνω. III. ἐπὶ χρό-
 νου, ἐπιμηκύνω, ἐκτείνω, Πολύδ. 31. 26. 4. δ. βίον, σφύρω τὸν
 βίον, ἔω, Πλούτ. 2. 1033D. IV. ἐκκαλοῦμαι πίνων, Ἀριστοφ.
 Ψ. 1131 (ἐνθα ἑτέροι ὑπονοοῦσι τὸ τὸν βίον), πρὸλ. Ἀποσπ. 103.
 διέμαι, μέσ., σπεύδω, φεύγω, ἵπποι πεδίοιο διενταί, σπεύ-
 δοντα διὰ τῆς πεδίοδος, Ἰλ. Ψ. 475. οὐ .. μέμονε .. διεσθαί, δὲν
 ἔχει σκοπὸν νὰ σπεύσῃ εἰς, Μ. 304. ἔε διαπράσσω. II.
 φοδοῦμαι μετ' ἄπαρ. Δισχύλ. Πέρσ. 701 (ἐκ διαρρώσεως τοῦ
 Ηοριμ, ἀντὶ τοῦ διέμαι τοῦ Μεδ. χροῦ). (Ἐξ ἀχρήστου,
 διέμαι, ὅπερ ἔτι εὐρίσκεται ἐν τῷ ἐνδύμῳ ἔδε ἐν λ. διέω).
 διεμβάλλω, ἐμβάλλω διὰ μέσου, Ἐβδ. (Ἀριόμ. 4. 6, κ. ἄλλ.),
 Γαλῆν. 4. 142, 144, Ἀθῆν. 107.
 διέμενος, ἔδε ἐν λ. διέημι.
 διεμενέω, μέλλ. -μενῶ, διαρκῶ, μένω ἀπ' ὀρχῆς μέχρι τέλους,
 Γαλῆν. 12, σ. 501.
 διεμπύλω, ὄν, διὰ πολλῶν πλινθ. καλῶς κεκαλυμμένος, κε-
 φάλῃ Λουκ. Λεβ. 13.
 διεμπύληται, πληρῶ, γεμίζω ἐντελῶς, Ἐβδ. (2 Μακκ. 8', 40),
 Ἡσυχ.
 διεμπέπω, ἐμπέπω ἐντελῶς εἰς, εἰς τι Πολύδ. 38. 1, 4.
 διεμπολάω, πωλῶ εἰς διαφόρους ἢ πωλῶ κατὰ κλήρους, Δαν.
 διενερε, Εὐρ. Βάχχ. 512. ἐμπορικὰ χρήματα δ. Ἀριστοφ.
 Ἀλ. 973. 2) μεταφ., τί με .. διεμπολᾷ λόγοισι πρὸς
 σέ; τί με πωλεῖ; τί με «πακαρνεύει»; ἢ τί με ἀπατᾷ; Σοφ. Φ.
 579. ἐπὶ γάμῳ ἡρμοσμένον ἐπὶ χρήμασιν, ὠδοῦμεθ' ἔξω καὶ διεμ-
 πολώμεθα ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 517. 7.
 διεμφάνω, δεικνύω διὰ μέσου, ὀφθαλμοῖς .. γοργὸν διεμφ.
 Λουκ. Ἀλεξ. 3, Μιχ. Μον. βίβ. Θ. Στουδ. σ. 152. 188 (Migne).
 διεμφανίζω, κάμνω τι νὰ φανῇ, φανερώω, Ἀριστοφ. 2. 16.
 διενέγκαι, ἴω. -νεύεται, ἔδε ἐν λ. διαφέρω.
 διενεχέω, περιτυλίσσω, μεταφ., συγχέω, περιπλέκω, λόγος
 διενελημένος ἡ ἐνδολοκ. Φιλοπατρ. 1.
 διενεργῶ, ἐντελῶς ἐγχείλω, Γαλῆν. ἐν τῷ παθ. 9. 179.
 διενεκτέον, ῥημ. ἐπὶ τοῦ διαφέρω, πρέπει τις νὰ υπερέχη
 Λουκ. Ἀποσπ. 1.
 διένεξις, εὖς, ἡ, διαφορά, μεταφ. ἴδε Κόντ. ἐν Γλωσσ. Παρ.
 σ. 95-97.
 διενεργέω, ἐπιτεταμ. ἐνεργέω, Κρίτων παρὰ Στοδ. 44. 42.
 διενούμωμαι, ἀποθ., σκέπτομαι, Ἐκκλ.
 διενούμωμαι, εὖς, ἡ, Γρηγ. Ἀκρχ. σ. 1148 (Migne).
 διεναιουτέω, ἔω μέχρι τέλους τοῦ ἔτους, «βγάλω τὸ ἔτος»,
 Ἡρόδ. 4. 7. 2) δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ, πράττω τι, Πολύδ. Α'. 58.
 διενσταίμαι, μέσ., ἰσχυρῶς ἐναντιοῦμαι, Βυζ. ἴδε Λοδ.
 Φρύν. 154.
 δι-ενος, ὄν, δύο ἐτών, Αλτ. biennis, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 7. 5, 5.
 πρὸλ. Κόντ. ἐν Ἀθῆν. τ. Α'. σ. 66.
 διενοχλέω, πολὺ ἐνοχλῶ, Διον. Ἀλ. δ. 9' τι νι Ἰώσηφ. Ι. Α.
 9. 3, 1, κτλ.
 διενεκχέτω, ἐπέρχομαι ἐξάφνης, μακρινῶς ἐπιπίπτω ἐπὶ κα-
 ταιγίῳ, Βυζ.
 διενετέρωμαι, τὸ, (ἐντερον) τῶν ἐντέρων ἔρυνα, τὰ διαρᾶν
 διὰ μέσου τῶν ἐντέρων κομικὴ λείξι ἐπὶ ὀξυνοίας ἢ ὀξυδερκείας,
 πλῆσθεισα ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. Νεφ. 168.
 διέξ. ἴδε διέκ.
 διεξαγορεύω, ἐπιτεταμ. ἐξαγορεύω.—ἀθεοδότη ἀναφαν-
 δὸν διεξαγορεύετω, μὴ πρόνοιαν Εὐσέβ. πρὸς τὰ Ἱεροκλήους
 § 48.
 διεξάγω, φέρω εἰς πέρας, Πολύδ. 5. 1, 5, κτλ. διευδύνω, κυ-
 θερῶ, ὁδηγῶ, ὁ αὐτ. 1. 9, 6, κτλ. μεταχειρίζομαι τινα κατὰ τινα
 τρόπον, ὁ αὐτ. 3. 77, 4. II. δ. βίον, ὑποστηρίζω τὸν βίον
 μου, διατηρῶ τὴν ζωὴν μου, ὁ αὐτ. 1. 71, 1' καὶ οὕτως ἄπολ.,
 Πλούτ. 1090B.
 διεξάγωγῃ, ἡ, τὸ φέρειν εἰς πέρας, ἀποτέλεσμα, Πολύδ. 5. 102,
 3, κτλ. II. δ. τοῦ βίου, τρόπος ζωῆς, Διόδ. 4. 30' καὶ
 ἐπομ., ἀπολ., Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 435.
 διεξαίρειν, ἐπιτεταμ. ἐξαίρειν, Δημήτρ. Φαλ. 323.
 διεξάττω. ἄττ. -άττω, ἔξωμῶ, Θεοφρ. 13. 23, Ἀριστ. π.
 Κόσμ. 4. 10., 5, 12.
 διεξαμείδομαι, παρέρχομαι ἐν τῷ μεταξύ, ἐτῶν διεξάμει-
 πτο διπλῶς δεκάς Ἐπιγρ. Ἐλῆν. 208. 11.
 διεξάνυμμα, αὖτος, τὸ ἐξάνυμμα, Ἀρεατ. 7. 35.

διεξανθίζω, ποικίλλω τι δι' ἀνθῶν, Εὐδοκ. Στεφ. 4.
 διεξάπτω, ἰσχυρῶς ἀνάπτω, φλογίζω, Βυζ.
 διεξατμίζω, ἐπιτεταμ. ἐξατμίζω, Ἰππ. 506, 27.
 διεξέττω, ἴδε διεξέκασσω.
 διεξέτιμι, (εἰμι, ἵμι) ἐπέρχομαι διὰ μέσου, διεξίμι ναι πεδίοιο
 Ἰλ. 2. 393. ἔξ αὐτῆς ἔε. Ἡρόδ. 2. 148.—διέρχομαι, διαβαίνο
 διὰ μέσου χώρας τινός, δ. τὰ ἄνω Ἡρόδ. 2. 25. τὴν Μιλησίην
 5. 29. δι' ἑὐρώπης 2. 36, κτλ. II. ἐν ὑπολογισμοῖς ἡ διη-
 γήσει, διέρχομαι ἐν λεπτομερείᾳ, ἐκθέτω λεπτομερῶς, διηγούμεν
 πρὸς ἐν, Ἡρόδ. 1. 116., 7. 77, Πλάτ. Φαίδων 84C, κτλ. πρὶ τινος
 Ἰσοκρ. 83A, Πλάτ. Πρωτ. 361E, κτλ. διέρχομαι ἐξετάζων, ἐρευ-
 νῶν, Εὐρ. Ἰππ. 1024' παρ' Ἀττικ. μέλλ. τοῦ διεξέρχομαι.—
 Πρὸλ. διέμαι, διέρχομαι, διεξέρχομαι.
 διεξέλασις, εὖς, ἡ, = διέλασις, Πλούτ. Σύλλ. 18, Ἠλιόδ.
 9. 18.
 διεξελάνω, μέλλ. -ελάσω, ἄττ. -ελῶ.—ἀμεταβ. (πρὸλ.
 ἐλάνω), διαπερῶ, διέρχομαι ἐπ' ἀμέτρητος, ἐπιπλοῦς ἢ πεζός, ἀπολ.
 Ἡρόδ. 1. 187' μετ' αὐτ. τόπ., δ. τὴν ἀνυδρόν 3. 11' τὰς πύλας
 5. 52, κτλ. ὡσαύτως, κατὰ τὸ προάστειον 3. 86' δ. ἐπὶ ἄρ-
 ματος 7. 100' δ. ἵππῳ τὸν ποταμὸν Πλούτ. Πωλ. 19' ὡσαύτως
 μετὰ γεν. τόπον, δ. τῆς Ῥώμης ὁ αὐτ. Καμ. 7.
 διεξελέγω, ἐντελῶς ἐξελέγω, ἀναίρω, ἀποδεικνύω τι ἄλλως
 ἔχον, Γαλῆν. 3. 187, Λουκ. Ἀλεξ. 61.
 διεξέλευσις, εὖς, ἡ, = διέξοδος, Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ.
 Δ. 1573.
 διεξέλίσσω, ἄττ. -ττω, μέλλ. -ξω, ἐκτυλίσσω, λύνω, Ἡρόδ.
 4. 67' ἀντὶ συνειλέω.
 διεξερράζομαι, ἀποθ., ἐξεργάζομαι ἐντελῶς, ἀποτελεῖω, Πλάτ.
 Νόμ. 798D. II. ἀφανίζω, καταστρέφω, Διον. Ἀλ. 8, 35.
 διεξέρτομαι, μανθάνω δι' ἐρωτήσεων, πληροφοροῦμαι διὰ συν-
 τήνων ἀνακρίσεως, ἐμὲ ταῦτα Ἰλ. Κ. 432.
 διεξερυνάω, ἐξετάζω ἢ ἐπιθεωρῶ ἀκριβῶς, Πίνδ. Ν. 3, 41'
 οὕτως ἐν τῷ μέσ., Πλάτ. Νόμ. 763A, Φιλ. 581D.
 διεξέρπω, ἔρπων ἐπέρχομαι, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 20' μέλλ.
 διεξέρπουσι αὐτοῖς 16.
 διεξέρχομαι, μέλλ. -ελευσσομαι, ἄττ. διεξέμαι.—διαπερῶ,
 διέρχομαι διὰ μέσου καὶ ἐπέρχομαι, τὸ χωρίον Ἡρόδ. 2. 29, πρὸλ.
 5. 29, κτλ. 2) διέρχομαι, ἐντελῶς διέρχομαι, ἀπ' ἀρχῆς με-
 χρι τέλους, νόμον τὸν ὀρθὸν δ. αὐτ. 1. 24' πάντας φίλους
 Εὐρ. Ἀλκ. 15' τὴν ὁδὸν Πλάτ. Νόμ. 822A' τὴν δίκην αὐτοῖς
 856A' δ. πόνους, Αλτ. ἐκπαινεῖται ἡλικίαν, Σοφ. Φ. 1410' ἀσά-
 τως μετὰ μετοχ., δ. πωλῶν, τελειῶν τὴν πώλησιν, Ἡρόδ. 1.
 190' πρὸλ. διέξοδος Ι. 4. 3) μετὰ τῆς προθ. διὰ, διέρ-
 χομαι κατὰ σειρὰν ἢ διαδοχικῶς, διὰ πάντων δ. τῶν παιδῶν,
 ἔλθ. φονεύων αὐτοὺς διαδοχικῶς, Ἡρόδ. 3. 11' διὰ τῶν δέκα δ.
 αὐτ. 5. 92, 3' διὰ πασῶν τῶν ἡμιῶν, δοκιμάζων τὴν μίαν
 μετὰ τὴν ἄλλην, Θουκ. 3. 46' διὰ τῶν πόλεων Πλάτ. Πρωτ.
 315A. 4) διέρχομαι λεπτομερῶς, διηγούμεν ἀκριβῶς ἐκθέτων
 πάσας τὰς περιστάσεις, τι Ἡρόδ. 3. 75., 7. 18, Πλάτ. Νόμ. 893A,
 κτλ. ὡσαύτως, δ. πρὶ τινος αὐτοῖς 857E. 5) δ. τὴν πρὸς
 αὐτόν, ἐξετάζων τι καθ' αὐτόν, ὁ αὐτ. Θεαιτ. 199E. II.
 ἀμεταβ., παρέρχομαι, διέρχομαι ἐπὶ χρόνον, Ἡρόδ. 2. 52, πρὸλ.
 Butim. Ind. Dmn. Mid. Δημ. 541. 22.
 διεξετάζω, ἐπιτεταμ. ἐξετάζω, Γρηγ. Νύκτ. 1. 58D.
 διεξέτασις, εὖς, ἡ, ἀκριβὲς ἐξέτασις, ἔρυνα, Ἰω. Χρυσόστ.
 1. 925.
 διεξηγέομαι, ἐπιτεταμ. ἐξηγέομαι, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2' 1'.
 διεξηγητικός, ἡ, ὄν. Ὀριγ. ἐν Ἑλλ. Πατροκλ. Migne τ. 13.
 α. 544.
 διεξίημι, πρὸλ. τὸ ἐξίημι, ὅφινω τινὰ νὰ διέλθῃ διὰ μέσου,
 ἴδ' ἐν τῷ αὐτῷ, διεξήκαν αὐτοὺς διὰ τοῦ ἀστερος Ἡρόδ. 4. 208.
 II. ἀμεταβ. (ἐξυπακ. τοῦ αὐτόν), ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω,
 ἐξ ἐλάσσαν Θουκ. 2. 102' πρὸλ. ἐξίημι, ἐκδέδωκα.
 διεξικνέομαι, σθάνω, εἰς τόπον Πολύδ. 10. 29, 3.
 διεξικπάζομαι, ἐπέρχομαι διὰ μέσου ἔριπος, Πολύδων. 5. 16, 5.
 διεξικπορέω, λεπτομερῶς διηγούμεν, Ἰωσ. Ἰων. 16A.
 διεξίετον, ῥημ. ἐπὶ τοῦ, πρέπει τις νὰ διέλθῃ, Πλάτ. Τιμ. 44D,
 Ἀριστοφ. Ἀλεξ. 3. 170.
 διεξικτεῖν, ῥημ. ἐπὶ τοῦ, ὡς τὸ προηγ., Εὐσέβ. πρὸς τὰ Ἱερο-
 κλήους σ. 42.—Πρὸλ. διεξικτεῖται καὶ αἰσικτεῖται.
 διεξοδεύω, ἔχω ἔξωθεν, εὐρίσκω διέξοδον, ἐκέρω, Ππ. 1027D.
 II. μετ' αὐτ., διεπέρχομαι, λόγον Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 202.
 ἐν τῷ παθ.
 διεξοδικός, ἡ, ὄν, κατάλληλος πρὸς διέξοδον ἢ ἔξωδον, τὸ δ.
 τὸ μέρος τοῦ πάματος δι' οὗ ἐπέρχονται τὰ περιττώματα, Ἀριστ. Ι.
 Ζ. 1. 13, 2. II. ἐκτενής, λεπτομερής, μακρός, ἱστορία Πλάτ.
 Φαδ. 16. —Ἐπίρρ. -κός, ἐκτενής, λεπτομερής, Γαλῆν. 12, 154.
 δι-ἐξοδος, ἡ, μέρος πρὸς ἔξωδον, ὁδός, πέραμα, ὁχετός, ἀπο-
 κεκλήμενον τοῦ ὕδατος τῆς δ. Ἡρόδ. 1. 117, πρὸλ. 1. 149'.
 διέξοδοι ὁδῶν, διαβάσεις, ὁ αὐτ. 1. 190' ὅταν πλεῦναι μὴ
 καθαρὰς παρέρχῃ τὰς δ. Πλάτ. Τιμ. 84D, κτλ. 2) τροχία,

κύκλος, ἐπὶ τοῦ ἡλίου. Ἰερῶ. 2. 24, πρὸς. Εὐρ. Ἀνθρ. 1086· οὕτω, δ. ἀστρων Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 17· ἀνέμων διεξέδοι, καὶ διάφοροι αὐτὸν διευθύνουσι, Σοφ. Ἀποσπ. 424· τὰς τοῦ πνεύματος δ. Πλάτ. Τιμ. 91C, πρὸς. 84D· μεταφ., πολλὰς φροντίδων δ. Ἰνίλογ. Τρωχ. 1. 5.

3) τὸ μέρος τῆς ἐξόδου τῶν περιττωμάτων, Ἰππ. Πρωτ. 39, κτλ.

4) ἐξόδος, ἐπομένως = ἀποτέλεσμα, ἐκδοσις, τῶν βουλεύματων Ἰερῶ. 3. 156· ἔργων Πολύβ. 2. 1, 8, κτλ.

5) μέσιν διαφυγῆς, πάσας δ. διεξελεῖν Πλάτ. Πολ. 405C.

II. παρὰ Πλάτ. συνάκεις ἐπὶ λεπτομερὲς διηγήσεως ἢ περιγραφῆς, ἢ τοῦ λόγου δ., ἢ σειρά τῆς διηγήσεως ἢ τοῦ συλλογισμοῦ, Κριτ. 109A, Πρωτ. 361D· ἢ διὰ στοιχείου δ., περιγραφή διὰ τῆς εἰς τὰ στοιχεῖα διαλύσεως, Θεαιτ. 207C· ἐκδοσις, συζήτησις, Νόμ. 768B, 812A, Τιμ. 48C· δ. καὶ ἐπαινοί, διηγήματα, μῦθοι, Πρωτ. 326A, κτλ.

III. στρατιωτικὴ ἐξέλιξις, δ. τακτικά Νόμ. 813E· καθόλου, ἐκστρατεία, Φαίδρ. 247A.

διεξιόννυμι, ἐντελῶς ἀνοίγω, πλευρὰ διεξιόννεν Κόιντ. Σμ. 13. 41.

διεξιουδάω ἢ -έω, πρήσκομαι, φουσκῶνω, Φιλύστρ. 784.

διεξιουλοχέομαι, ἐπιτεταμ. ἐξιουλοχέομαι, Φίλων Καρπ. α. 101 (Migne).

διεξιουρέω, ἐπιτεταμ. ἐξιουρέω, Ἰππ. 539. 39.

διεξιυφαίνω, υφαίνω μέχρι τέλους, τελειώνω τὸ ὕψωμα, Πλούτ. Ρωμ. 2.

διεωρτάζω, ἐορτάζω μέχρι τέλους, τὰ Ἰσθμία διεορτάσαι Θουκ. 8. 9· ὑπερσυν. διεωρτάζει Δίων Κ. 47. 20.—Παθ., ταῦτα διεωρτάσθη, αἱ ἐορταὶ κῦται ἄπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐτηρήσαν, αὐτόν 51. 21.

διεπέρφραζε, ἦεν ἐν λ. διαφράζω.

διεπινέμομαι, ἐπιτεταμ. ἐπινέμομαι.—διεπινέμεται τὴν ὕλην πῦρ Εὐστ. Θεοσολ. Πονημ. α. 11, 87 (Taf.).

διεπιφύσκω, ἐπιτεταμ. ἐπιφύσκω, Διον. Ἀλ. 9. 63· πιθ. ἴσφ. γρατῇ ἀντὶ ἐπέφ-, γενομένη ἐκ τοῦ πρηγούμενου ἤδη.

διεπράθον, διεπράθονην, ἦεν ἐν λ. διαπέρθω.

διέπτατο, ἦεν ἐν λ. διαπέτομαι.

διέπνω, μέλλ. -ψω, διευθύνω ὑπόθεσιν τινα, κυβερνῶ, τακτοποιῶ, τὸ πλεῖστον πολέμοιο Πλ. Α. 165· στρατόν Β. 207· ἕκαστα Α. 706· σκηπανίῳ διεπ' ἀνέρας, ἀπεδίωκε, Q. 247· οὕτω παρὰ Πινδ., δ. πόλιν Ὀδ. Ζ. 157· καὶ Ἰερῶ, δ. τὰ πρήγματα, τὸν ἀγῶνα 3. 53, 5. 22, κτλ.· ἀλλὰ σπάν. παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ., ὡς Δίσχυλ. Πέρο. 106, Εὐμ. 931.

II. ἐν τῇ μέσ, τύπω, εἶμαι διαρκῶς ἐνησχολημένος εἰς .., παραδεδομένος, γόοις, ἀμφ. γραφ., Εὐρ. Πλ. 146.

διέραιμαι, ἀποθ., ἀγαπῶ ἐμπαθῶς ἢ ἐμμανῶς, μετὰ γεν., Πλάτ. Ἀδ. 370B.

διέρῶ, διηρῶ, στραγγίζω, Πλούτ. 2, 692C·—διέρῶμα, τό, ἡμίς, τρυπητόν, στραγγιστήριον, αὐτόν 1088E.

διεργάζομαι, μέλλ. -άσομαι· ἀποθ.—ἐργάζομαι ἐντελῶς, καλλιεργῶ· ἀλλὰ ἐν χρήσει παρὰ Θεοφρ. μόνον κατὰ πρῆμ. μετὰ παθ. σημασι., γῆ διεργασμένη Αἰτ. Φ. 5. 19, 10, κτλ.· οὕτω κατ' ἀόρ., διεργασθῆν (ἐπὶ ἔρῳ), Ἀριστ. Πρωτ. 22. 11.

2) ἐξεργάζομαι, ἐργάζομαι ἐντελῶς, Λατ. elaborare, Ἰσοκρ. 219I· κακὰ δ., κάμνω βλάβην, Πολύβ. 3. 73, 7.

II. «τελειώνω», καταστρέφω, φονεύω, Λατ. conficere, Ἰερῶ. 1. 213, κτλ.· μὴ πόλιν διεργάσῃ Σοφ. Ο. Κ. 1417· ὑπερσυν. ἐπὶ παθ. ἐννοεῖται, διεργαστο τὰ πρήγματα, actum erat de rebus, Ἰερῶ. 7. 10.

3· οὕτως ἐν τῷ ἀόρ., διεργασθεῖτ' ἂν Εὐρ. Ἰρκαλ. 174.

διέρρω, ἦεν ἐν λ. διείρρω.

διερεῖζω, μεγάλως ἐρεθίζω, Πολύβ. 9. 18, 9.

διερεῖομαι, τό, σφοδρῶς ἐρεθισμός, Ἀπκ. Ἐμφυλ. 5. 53.

διερεῖδιω, μέλλ. -σω, ὑποστηρίζω, Πλούτ. 2, 520C.

III. στήριζομαι, «ἀκούμω», τινι Εὐρ. Ἐκ. 66·—μετ' αἰτίας, σχῆμα βακτηρία δ., στήριζω τὸ σώμα μου ἐπάνω εἰς .., Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 150.

2) δ. πρὸς τι, στήριζομαι στερεῶς, ἀνθίσταμαι ἰσχυρῶς .., Πολύβ. 22. 7, 14, Πλούτ. Φύλοπ. 17· περὶ τινος, διὰ τι πραγματ., Πολύβ. 5. 84, 3.

διερεῖνω, ἀόρ. -ήρεινω, διασχίζω, Εὐφωρ. 40.

διέρρισμα, τό, ὑποστήριγμα, Σουλ. Ἐπιγρ. 150, § 6, σ. 235.

διέρρσω, μέλλ. -ερέσω, ἀόρ. -ήρῃσα, ποιητ. -ήρῃσακ·—κωπηλατῶ κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, χειρὶ δ., καλυμθῶ, Ὀδ. Μ. 444, ε. 351.

2) μετ' αἰτίας, δ. τὰς χέρας, κινῶ αὐτάς κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, Εὐρ. Ἰρκαλ. 1258.

διερεστέων, ῥημα. ἐπίθ. τοῦ διερεῖδιω, Σοφ. Ἐφ. (Εἰρη. α. 173).

διερευνάω, ἐρευνῶ, ἐξετάζω ἀκριβῶς, Πλάτ. Σοφ. 241B, κτλ.· συντόν ἀπαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὁ αὐτ. Φαίδρ. 78A, Πολ. 368C, κτλ.

διερευνῆσαι, εἰς, ἢ ἀκριβῶς ἐρευνᾶ, Κλήμης 910, Ἰάμβλιχ. (Στοβ. Ἀνθ. 81, 171).

διερευνήσθην, ῥημα. ἐπίθ., πρέποι τις νὰ ἐρευνήσῃ ἐντελῶς, νὰ ἐιχηγασῇ, Πλάτ. Σοφ. 260E.

διερευνήτης, οὐδ., ἀκριβὲς ἐρευνήτης, κατοπευτής, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 4., 6. 3, 2.

διερέω (διερί), ὑφαίνω, βρέχω, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. Πρωτ. 25. 11.

διε-ερίζω, μέλλ. -ίω, ἐρίζω, φιλονικῶ ἀμοιβαίως, Ἰππ. παρ' Α. Γελλ. 3. 11·—μέσ., ἀγωνίζομαι πρὸς τινα, τινὶ Πλούτ. Περσ. 15.

διερινήνευσις, εἰς, ἢ, ἐρμηνεία, ἐξηγήσις, Πλάτ. Τιμ. 19C.

διερινήνευτής, οὐδ., ἐρμηνευτής, ἐξηγητής, διάφ. γραφ. ἐν α' Ὑπιστ. π. Κορινθ. ιδ', 28, Ξελλ.

διερινήνευτικός, ἢ, ὄν, ἐξηγητικός, Πρωτ. Πλάτ. Ἀλκ. 2. 17.

διερινήνευω, ἐρμηνεύω, ἐξηγοῦμαι, Ξελλ. (2 Μακκ. α', 36), Φίλων 1. 226, Ν. Δ., κτλ.·—ῥημα. ἐπίθ. -τέων, Φίλων 1. 481.

διέρομαι, Ἐπ. διεύρομαι, μέσ., ἐρωτῶ ἢ ἐξετάζω ἀκριβῶς, τί με ταῦτα διεύρει; Ὀδ. Δ. 192· μὴ ταῦτα διεύρειο Πλ. Α. 550, κτλ.· ἀόρ. ἀπαρ., διεύρεσθαι ἐρώτησιν Πλάτ. Φαίδρ. 42E.

διερός, α. ὄν, ἐν χρήσει εἰς παρ' Ὀμήρῳ (ἐν τῇ Ὀδ.) ἐπὶ τῆς σημασίας· ζωηρὸς, εὐκίνητος, ἀμαλῆς, Λατ. vehemens, οὐκ ἔσοθ' αὐτὰς ἀνὴρ διερός βροτῶς, ἐν ὑπάρχει ἐπὶ γῆς ἀνθρώπος ζῶν καὶ ἀμαλῆς, ὅστις .., Ζ. 201· διερῶ ποδὶ, με εὐκίνητον πόδα, Ι. 43·

διερεῖ φλογί, Διογ. Α. 8. 75.

II. μεθ' Ὀμήρῳ = λιμνιδεύω, ὑπόρρι, βεβρεγμένος, ὕδατι διερὸν Πινδ. Ἀποσπ. 74. 11· αἰνῶ δ. Δίσχυλ. Εὐμ. 263· τὸ δ., ἀντίθ. ξηρὸν, Ἀνακρ. 6· ἐπὶ τοῦ ἀέρος, ἀντίθ. λαμπρός, Ἰππ. Ἀέρ. 290· ἐπὶ πτηνῶν πατομένων διὰ μέσου τοῦ ἀέρος, Ἀριστοφ. Νεφ. 337, πρὸς. ἀερονυχῆς δ. μέλας, ἐπὶ τῶν σφοδρῶν τῆς ἀηδονῆς, Λατ. liquidus vocis, ὁ αὐτ. Ὀρν. 213·

δ. καὶ βαρεῖα γῆ Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 23, 2· δ. κέλευθος, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 84· δ. πύγων, ἐπὶ τοῦ πῦγινος ἀνδρός πνιγέντος ἐν τῇ θαλάσῃ, Ἀνθ. Η. 6. 316· δ. μόρος, θάνατος διὰ πνιγμοῦ ἐν τῇ θαλάσῃ, Ὀππ. Ἀλ. 5. 345.

(Κυρίως κατὰ τὸν Ἀριστ. Γεν. καὶ Φθορ. 2. 2, 8, διερὸν μὲν ἐστὶ τὸ ἔχον ἀλλοτρίαν ὑγρότητα ἐπιπολῆς, κατ' ἀντίθ. πρὶς τὸ βεβρεγμένον, διὰθρόνον, «μουσκευμένον»· ἢ ἐρμηνεία αὐτῇ ὑποδεικνύει ἡμῖν ὡς ῥέξαν τὴν αὐτὴν καὶ τοῦ ῥήματος δι-αίνω· ἀλλ' ἢ Ὀμπρ. χρήσις σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὸ δι-ω, τρέχω, φεύγω, ἴδε Κούρτ. ἀρ. 268.)

διεραπύζω, = τῷ ἐπομ., Ὀππ. Ἀλ. 2. 261, Ἠλέκτ. 6. 1.

διέρπω, ἔρπω ἢ διεύρομαι διὰ μέσου, πῦρ δ., ἐπὶ τῆς διὰ πυρὸς δοκιμασίας ἢ ἐξετάσεως, Σοφ. Ἀντ. 265· διὰ τινος Πλούτ. 2, 516I.

διερριμμένως, ἐπέρω, ἐκ πατέρου, ἀμελῶς, «σκορπιστά», Λατ. sparsim, Πολύβ. 3. 58, 3.

διέρρωγα, ἦεν ἐν λ. διαρρήγγνυμι.

διέρρῃς, εἰς, ἢ, (διερί) τὸ περὶ τι διὰ μέσου τινός, ἐμπήγειν ἀνάμεικτ., διορθοῦν ἐν Ἀριστ. Πρωτ. 16, 8, 9, ἀντὶ διαιρέσει, πρὸς Ἰάλην. Λεξ. σ. 552.

δι-ἐρυθρός, ὄν, ὑπέρυθρος, ὀλίγον ἐρυθρὸν χροῖμα ἔχων, ὡς τὸ διὰλευκός, Διοσκ. 3. 11.

διερούκι [ῶ], ἀποκρούω, Ἀρκατ. 299· ἐμπυλίζω, ἀψιμαχίαν Πλούτ. Λυκ. 2.

διερούω, ἦεν ἐν λ. διεύρω.

διέρχομαι, μέλλ. διελεύσομαι (ἀλλὰ τὸ διεύμι εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡς μέλλ. καὶ τὸ διεύμι καὶ διεύειν ὡς παρὰτ.) ἀόρ. διήλθον, ἀποθ. «Περσῶν διὰ μέσου, διαδελῶν, ἀπολ., ἀντικρὺ δὲ διήλθε βέλος Ἰλ. Ψ. 876, κτλ.·—μετὰ γεν., φάτο .. ἔγχο ρέα διελεύσεσθαι .. Αἰνείας Ὑ. 263, πρὸς. Ὑ. 100· σφαγῶν διελθὼν Ἰός Σοφ. Τρ. 717· οὕτω, δ. διὰ τῆς νήσου Ἰερῶ. Η. 31·—μετ' αἰτ., δ. πῶς ὅστω Ἰλ. Γ. 108, Ζ. 397· ἀπαντα Ἀριστοφ. Ὀρν. 182· τὴν πολέμιαν Θουκ. 5. 64· τρεῖς σταθμούς Ξεν. Ἀν. 3. 3, 8.

2) διέρχομαι, συμπληρῶ, τελειώνω, τὸ πέμπτον μέρος τῆς ὁδοῦ Ἰερῶ. 3. 25· τὸν βίον Πλάτ. Πολ. 365B, κτλ.· ποιεῖν Διον. Κῦρ. 1. 5, 1.

3) ἐπὶ φήμῃ, βάρεια διήλθ' Ἀγχιόους Σοφ. Ἀνθ. 999· καὶ ἀπολ., λόγος διήλθε, διεσημύθη, ἐξηπόνη, διεδόθη, Θουκ. 8. 46, Ξεν. Ἀν. 1. 4, 7.

4) ἐπὶ πό-νου, διαπερῶ τινα, Σοφ. Φ. 743· ἐπὶ δηλητηρίου, ὁ αὐτ. Τρ. 717· ἐπὶ πάθους, ἡμερος δ. Ἡρακλῆ αὐτόν 477· πρὸς. Φ. 256· ἐμὲ διήλθε τι, μὴ σκέψῃς διήλθε διὰ τοῦ νοῦ μου, Εὐρ. Ἰκέτ. 288.

5) διέρχομαι καὶ φθάνω, φθάνω εἰς, τὸ βίου τέλος Πινδ. Ι. 4. 7 (3. 23).

6) διέρχομαι ἐν λεπτομερείᾳ, λέγω τὰ πάντα, διηγούμεναι λεπτομερῶς, λόγον ὁ αὐτ. Ν. 4. 117· χρησάμεν Αἰσχύλ. Τρ. 874· ἀ διήλθον, αἱ λεπτομέρειαι, ἀς διηγέσθην, Θουκ. 1. 21· ὀλίγα διελθὼν, ἀπὸ ὀλίγα εἶπω, Πλάτ. Πρωτ. 344E· ὡσαύτως, δ. περὶ τινος Ἰσοκρ. 54A, 191C, Πλάτ. Πρωτ. 347A· ὑπὲρ τινος Πινδ. 1. 13, 10· ὡσαύτως, δ. τι μετὰ φρεσίν Ὀμ. εἰς Ἀπρὸς 277· πρὸς αὐτὸν Ἰσοκρ. 230C· δ. τίς πολιτεία .. συμφέρει Ἀριστ. Πολ. 4. 12, 1.

II. ἀμετάβ. ἐπὶ χρόνῳ, παρέρχομαι, χρόνου οὐ πολλοῦ διελθόντος Ἰερῶ. 1. 8· πρὸς. 3. 152, Δημ. 670, 21, κτλ.· οὕτω, σπονδῶν διελθουσῶν Θουκ. 4. 115.—Πρὸς. δι-ε-ξίμι.

διεράω χρησιμεύει ὡς μέλλ., τὸ δὲ διεύρωκα ὡς πρῆμ. τοῦ δια-γορεύω (διελέπον, ὁ ἴδε, εἶναι ὁ ἀόρ.)·—ὁ δ. αἰπὴν ἐντελῶς σφαιρῶς, ὡρισμένως, ῥητῶς, Πλάτ. Νόμ. 809E, κτλ.· διεύρεκεν δ. νόμος Δημ. 465, 20, πρὸς. 644. 5.—Παθητ., ἀόρ. διερρήθη

Πλάτ. Νόμ. 932B' πρὸς διερωτῆμα κτίσις 813A, κτλ. διερω-
μένον, ῥητὴ διαταγή, ἡ αὐτὴ 210. 23.

διερωτώω, ἐρωτῶ πικροτέρως, ἀνακρίνω, τίνα Πλάτ. Ἀπολ.
22B, Γοργ. 458A, κτλ. δ. τίνα τι ἡ αὐτὴ Πρωτ. 315C. II.
ἐρωτῶ ἐπιμόνως ἢ συνεχῶς, οἱ διερωτῶντες ὑμᾶς . . τί βούλε-
σθε; Δημ. 34. 22.

διεσθίω, ἀπαρέμφ. τοῦ δισθαι, Ὅμηρ. ἀλλὰ τοῦ δισθαι
'Ιλ. M. 304.

διεσθίω, μέλλ. -ἐσθίμαι· ἀφ. διεσθίον· τρώγων ἐντελώς.
κατατρώγων, δ. τὴν μήτραν, ἐπὶ νεογνῶν ἐχθρῶν, Ἡρόδ. 3. 109.
'Αριστ. Γ. 2. 5. 34, 2. II. καταναλίσκειν, κατατρώγων, Διουγ.
A. 5. 76, Πλούτ. 2. 170C' μεταφ. τὴν ψυχὴν φθίλων 2. 541.

διεσπασθῶ, α. ον, (διεσπασθῆναι ἢ συσπασθῆναι ἐκ διεσπασ-
σῆς, ἐκ τεσσάρτων τόνων, Ἀριστοτ. Κοιν. σ. 134, Νικόμ. Ἀρμ. 30.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διζήμαι) τὸ διαπείπειν, διαδιζῆσαι, ἐκδιζῆσαι,
ἰδίως ὑπρόντι, Ἰπκ. 265. 4, Ἀριστ. π. 2. Γ. 1. 15, 4, τὸ ἐπιτρέπειν
τὴν διάνοιν, ἀπόδοσις, ἀντὶ, σύλληψις, Πλούτ. Ἀρτοφ. 3. II.

ἐν τῇ μουσικῇ, ἡμιτόνιον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κλίμακῃ, Φιλόδοξος α. 66
Bockh. βραδύτερον, τέταρτον τόνου, ἥπερ λαμβάνεται ὑπὸ τοῦ
'Αριστοτ. Ἀν. Γαστ. 1. 28, 5 ὡς ἡ ἐσχάτη μουσικὴ ὑποδιαίρεσις ἢ
μόναξ τῶν μουσικῶν τόνων ἴσθις Chappell Hist. of Gr. Mus. σ. 79.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

διεσπασθῶ, εως, ἢ, (διεσπασθῆναι), ὑγρῶναι, Διουσκ. 1. 25, 3. 94.

ἔπ. μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ., οὐ δ. εἰκοσι εἶναι ἀντάξιον Ἡρόδ. 7. 103.

διζήμων, ὄν. γυν. -ονος. ὁ ἀναζητῶν, ἀρευνῶν, Νόνν. Ἰο 8. 21. διζήσεις, εως, ἡ, ἐξέτασις, ἔρευνα, Παριμεν. παρὰ Πλάτ. Σοφ. 237A. πρὸλ. 2531.

διζήτωρ. ορος, ὁ, ζητητής, Γρηγ. Ναζιανζ. 4. 127A (Migne). διζυγής, ἐς, = διζυγῆ. διπλοῦς, Ἠλιόδωρ. (Ὁρειθ. 19 Mai). διζυγία, ἡ, ζεύγος ὑπὸ τὸν ζυγόν, «ζευγάρια», ἐπὶ βοῶν συρόντων. Σφαξαν ἡ ἀποτριάντων, Γεωπ. 2. 23, 14.

διζυγῆς, ὅς, ἡ, ὁ ἐξευγμένος μεθ' ἑτέρου, Ἰπποκ. Ἰλ Ε. 103, Κ. 473. διπλοῦς, διζυγος ἡπειροῖο Ἀνθ. Π. 4. 3. 86. διζυγί, πυρὶ Νόνν. Δ. 22, 352. — οὕτω καὶ διζυγής, ἐς, Ὁρειθ. 19 Mai.

διζῶ, Ἰπ. παρὰ. διζῶν Ἰλ. — διατελῶ ἐν ἀμφιβολίᾳ, ἀμφι-βόλῳ, διζε γὰρ ἡ μάχοιτο... ἡ λαοὺς... ὁμοκλήσειεν Ἰλ. Π. 713. διζῶ ἡ σε θεὸν μαντεύσασθαι Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 1. 65. — τὸ μέν. διζομαι συχν. εὔρηται ἀντ' τοῦ διζήμαι, ὡς ἐν Ἰσ. Ὀργ. κ. 11. 601, ἐν παλαιαῖς ἐκδόσεσι τοῦ Προδότου, κελ. — ἀλλὰ τὰ χωρία ταῦτα διωρθώθησαν κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ χριων, καὶ ὁ Δινδ. ἀπαιτρεῖται μόνον τὸ διζομαι χάριν τοῦ μέτρου παρὰ μεταγ. ποιηταῖς, ὡς Θεόφρ. 25. 37, Βίαν Π. 2, Κόντ. Σμ. 10. 447, Ἀνθ. Πλ. 4. 146, Κόλουδ. 80, Σουλ. Ἐπιγρ. 3123. (Ἡ σημασία τοῦ διζῶ ὑποδεικνύει σχέσιν πρὸς τὰ δι-, δις, discipulus, ἐνθ' τὸ διζήμαι κατὰ τε τὴν σημασίαν καὶ τὴν μορφήν φαίνεται ἔχον στενὴν συγγένειαν πρὸς τὸ ζήτω, ἴδε Cuij. Gr. Et. σ. 572).

διζῶς, ὄν. (ζωή) ζῶν ἔχων διπλὴν, φῶρ διζῶς, ὁ Σίονος ὡς ἐπιστρέψας ἐκ τοῦ «Λίδου», Ἀνθ. Π. 15. 26. πρὸλ. Θέγγ. 702 κέ.

διζῶς, ὁ, ὁ διπλὴν ἔχων μορφήν, ὁ Πάν, τὰ μὲν ἔχων ἀνθρώπου, τὰ δὲ τράγου, Θεόφρ. Σόφ. 5.

διηγέομαι, ἀποθ., ἐκλήτιο λεπτομερῶς, ἀρηγῶμαι, περιγράφω, τὸ πρᾶγμα Ἀριστοφ. Ὀρν. 198. τὴν ἀλήθειαν περὶ τινος Ἀντισφ. 113. 2. ἀκολούθως παρὰ Θουκ. 6. 54, Πλάτ., κελ., περὶ ταύτης ἐπιτείν καὶ διηγῆσασθαι Δημ. 639, 20. μετ' αἰτ. πρᾶσ., ὁλον... σὺ τοῦτον διηγεί, ὅποσον αὐ περιγράφεις αὐτόν, Πλάτ. Θεαιτ. 144C. — Πρὸλ. Κόντου Γλωσσ. Παράτ. σ. 16 καὶ 471.

διήγημα, τό, ὡς παρ' ἡμῖν, λέγειν Φοινικίδ. ἐν Ἀδελ. 1. 15. δ. ἀνωφελες Πολύδ. 1. 14, 6. δ. γέγονα, ὡς παρ' Ὁρατίου, Sat. 11. 11. ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Χρητίμου.

διήγηματικὸς, ἡ, ὄν. περιγραφικὸς, ἀνήκων εἰς διήγημα. Β. πελῆσις, μίμησις Ἀριστ. Ποιητ. 23, 1., 24, 9. — Ἰπέρρ. -κῶς, Διογ. Α. 9. 103.

διήγημάστιον, τό, ὑποκορ. τοῦ διήγημα, Σφαξαν 631.

διήγησις, εως, ἡ, τὸ διηγεῖσθαι, Πλάτ. Πολ. 392D, κέ., Φαίδρ. 246A, κελ. — ἐν ῥητορικῷ λόγῳ, ἡ ὑπόθεσις, ἐκθεσις τῆς ὑποθέσεως, Ἀριστ. Ρητ. 3. 16, 1, κ. ἀλλ.

διήγητῆς, οὐ, ὁ, ὁ διηγούμενος, Ἀλ. Τάτ. 4. 15.

διήγητικὸς, ἡ, ὄν. ὁ ἀρεσκόμενος νὰ διηγῆται, νὰ λέγῃ διηγήματα, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 10, 2.

διηέριος, α, ὄν. ἀσύντως ος, ὄν. διὰ μέσου τοῦ ἀέρος, δ. ποτίζονται Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 227, κελ. — παρὰ πεζοῖς διαέριος, ὄν. Λουκ. Ὀργ. 42, κελ. διαέρια λέγειν, ὡς τὸ μετέωρα λ., ὁ αὐτ. Ἰκαρομ. 1.

διηθέω, διαδιβάω τι διὰ τοῦ ἡθητηρίου. διυλίζω, στραγγίζω, Λατ. percolare, Ἰππ. Ὀδ. 384, Πλάτ. Σοφ. 2261, Τιμ. 45C. — Πρὸλ. Ἀριστ. Μετωρ. 2. 2, 4. 2) ἐκπλύνω, καθαίρω, καθαρίζω, τὴν κοιλὴν οἴνῳ, θυμῇμασι Ἡρόδ. 2. 86. II.

διηθέω, ἐπὶ τοῦ ὕδατος, στραγγίζωμαι, «καθαρίζωμαι», ὁ αὐτ. 2. 93.

διηθέω, εως, ἡ, στραγγισμα, καθάρημα, Θεόφρ. Αἰτ. 1. 8. 1. 1. διηθέω, ῥημ. ἐπὶ τοῦ διηθέω, Διοσκ. 2. 89.

διηκύνειν, διηκύνος. διηκύναι, Ἰων. ἀντ' διαν-.

διηκρῖθιμῶν, ἐπέρρ. (διακρῖθιμῶν) λαν ἀκριβῶς, δι. γρ. Πλάτ. Νόμ. 965A, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλ. 1, 1.

διήκω, μέλλ. -ξίω, ἐκτείνωμαι, φθάνω ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους εἰς τὸ ἕτερον, ἐκ... εἰς ἡ ἐπὶ... Ἡρόδ. 2. 106, 0. 31. μέχρι... ὁ αὐτ. 4. 185. ἄχρι... Τιμ. Λοκρ. 101A. δ. ἔς τε τὸ ἔσω... καὶ ἔς τὸ ἔξω Θουκ. 3. 21. II. μετ' αἰτ., διερχομαι, κατέ-χω, πόλιν διήκει... βάεις Διοχῶλ. Δγ. 476, πρὸλ. Θήβ. 900. τὸ σὸν δνομα δ, πάντας, voluit per ora, Σοφ. Ο. Κ. 306. δ, διὰ πάντων Ἀριστ. π. Κόσμ. 5, 6. 2) διερχομαι, περνῶ, ὑπερ-βαίνω, ἡλίου κύκλος μέσον πόρον διήκε Διοχῶλ. Περσ. 505.

διήλασε, ἴδε ἐν λ. διελαύνω.

διήλιδω, καλὸν διὰ τῶν ἀκτίων τοῦ ἡλίου, ἡλιδῶ, Λατ. insolare, Θεόφρ. Αἰτ. 1. 4. 12, 12.

διήλιδος, ἐς, (ἀλείφω) ἀλητῆς ὡς ἡλίου, Σοφ. Ἀντισφ. 118.

διήλαχμῶν, ἐπέρρ. παθ. πρην., διαφύριος, Σφαξαν 582, Διόδ. 2. 31.

διήλδω, καρφώνω, Ἡρόδ. (Ἰουδ. 6, 26).

διήλδεις, εως, ἡ, διόδοις, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1573.

διημερεύω, διαμερῶ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, διαρχομαι τὴν ἡμέ-ραν, Πλάτ. Φαίδρ. 591, Σεν. Κύν. 7. 5, 53. ἔν τινη, εἰς τι πρᾶγμα, αὐτῷ 86. μετὰ μετωχ., διερχομαι ὅλην τὴν ἡμέραν ποῶν

τι, Ἀριστ. 1. Ζ. 5. 2, 8. 2) ἐπὶ πραγμάτων, διαρκῶ ὅλην τὴν ἡμέραν, ὁ αὐτ. Πρὸλ. 26. 39.

διημερεύω, ὅλος διόλου ἡμερῶν, καλλιεργῶ, γῆν Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 20, 6.

διηνεκῆς, ἐς- (ἐκ τοῦ δι-ἡνεκα, πρὸλ. διου-ἡνεκῆς, ποθ-ἡνεκῆς: τὸ δὲ ἅπλοῦν ἡνεκῆς μόνον παρὰ μεταγεν.) — συνεχής, ἀδιάκοπος, Λατ. continuus, perpetuus, ἀτραπιτοῖ τε διηνε-κῆς Ὀδ. Ν. 185. νότοις... διηνεκῆς, μετὰ χάρι καπνῶν κατὰ μῆκος τῶν νότων, Ἰλ. Η. 321. ῥίζησιν... δ. Μ. 134, πρὸλ. 297. εἰ ὅλα διηνεκῆς προταμοίμην Ὀδ. Σ. 375. οὕτω, δ. σώματα Πλάτ. Ἰππ. Μελ. 301B, πρὸλ. Ἀνακλ. Δίσχ. 1. ἔρος δ. Σφαξαν 137. — οὕτως ἐπὶ χρόνου, αἰώνιος, ἀτελευτήτος, Ἀριστ. Φυτ. 1. 4, 4, Ἀπολλών. Ρόδ. Β. 391. δ. νυκτὶ Λουκ. Ἀλ. 1. 1. 19. εἰς τὸ δ. Ἀππ. Ἐρμ. 1. 4. — Τὸ ἐπέρρ. διηνεκῆς ἀπαρτῆ ἐν τῇ Ὀδ. ἀέπτει ἐν τῇ φράσει δ. ἀγορεύειν, λέγειν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, Λατ. ab initio, π. χ. Π. 241., Μ. 56. ἄλλ' ἐν Δ. 836. σαφῶς, ἀρισμένως οὕτω, δ. καταλέξει Ἰσ. Θ. 627. Αἰολ. διανεκῆς, ἀπαύσιος, Κόριννα Ἀποστ. 9. Ἀττ. διηνεκῆς Διοχῶλ. Δγ. 319 (σὺδαιμοῦ ἄλλοι παρὰ Τραγ.) οὕτω, διηνεκῆς Ἀπολλ. Ρόδ. 1. 291, Καλλ. Ἀποστ. 158. — Ἀλλ' ὁ Αἰολ. καὶ Διορ. τύπος διανεκῆς εἶνε ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἀττ. ὡς Πλάτ. Ἰππ. Μελ. 301B, Ε. Ἀνακλ. ἐνθ' ἄνωτ. ἐνθ' ὡς μοι διηνεκῆς, νόμοι αἰώνιοι, Πλάτ. Νόμ. 839A.

διηνεκίζω, = αἰωνίζω, Ἰπέρρ. Ἐπιμερ., σ. 26. πρὸλ. Κόντου Γλωσσ. Παράτ. σ. 7.

δι-ἡνεμος, ὄν, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου προσβαλλόμενος, ὕψηλος, πάτρα Σοφ. Τρ. 327.

διήξε, ἴδε ἐν λ. διατῶω· ἀλλὰ διήξε, ἴδε ἐν λ. διήκω.

διηπειρώω, μεταβάλλω τι εἰς ξηρὰν, θάλασσαν Ἀνθ. Π. 9. 708.

διήρεσα, ἴδε ἐν λ. διερέσσω.

διηρεφής, ἐς, (ἐρέφω) ὅλος καλυμμένος, Κόντ. Σμ. 6. 325.

διηρημένως, ἐπέρρ. (διαρέω) χωριστά, Πηλ. 10. 23.

διήρης, ἐς, (ἴδε τριήρης), διπλοῦς, διήρης ὑπερῶν, ἄνω πτόμας, ἄνω θάλαμος, Πλάτ. Κριτ. Ποιητ. 4. μελαθρῶν διήρης (σχατοῦ ἐνν. ὑπερῶν) Ἰέρ. Φων. 90, πρὸλ. Πλούτ. 2. 718. πρὸλ. διατεγία. Πολύδ. Δ. 120. II. ἡ διήρης (ἐνν. ναὺς), πλοῦς μετὰ δύο σειρὰς κωπῶν, Πλούτ. Δ. 82.

διηρθορμένως, ἐπέρρ. τοῦ διαρθορῶ, Θεολογ. Ἀριθμ. 49, Γαλ. 13. 673B.

διηυκρῖνῶν, ἐπέρρ. τοῦ διευκρῖνῶ, Διόδ. 1. 93.

διηχῶ, μεταδιβάω τὸν ἥχον τινος, τι Πλούτ. Τιμολ. 21. ἀπολ., ἀνταχῶ, ὁ αὐτ. 2. 901F.

διηχῆ, ἡ, ἡ διαβίβασις τοῦ ἥχου, ἡ τοῦ ἥχου διαπορευτικὴ δύναμις Φιλόπον. παρὰ Σουῖδ.

διηχῆς, ἐς, ὁ διαβιβάων τὸν ἥχον, Πλούτ. 2. 721E.

διηχητικὸς, ἡ, ὄν. κατέλληλος πρὸς μεταβίβασιν τοῦ ἥχου, Πηρικιαν. Αὐθ. Μεταφρ. σ. 16 (Berol.).

δι-θάλασος, Ἀττ. -τος, ὄν. διηρημένος εἰς δύο θαλάσας, ἐπὶ τοῦ Βύζηνου, Σφαξαν 124, πρὸλ. Διον. Π. 156. II. ὁ μεταξὺ δύο θαλάσσων, ἐνθα δύο θάλασσαι συναντῶνται, ὡς συχνάκις γίνεται ἔξω ἀκρωτηρίων ἢ προέχοντος μέρους τῆς ξηρᾶς, Πρὸλ. Ἀποστ. κ. 41. βραχέα καὶ θιθάλασσα, ῥητὰ μέρη καὶ ἐνωπιοῦ τῶν θαλάσσιων βρυάτων, ἐν ταῖς Σύρτεσι, Αἰών Χρ. Λόγ. 5.

δι-θαλλος, ὄν, ὁ ερεφόμενος διὰ διτεπν εἰδους τροφῆς, αἰ-γυ-λῖος Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 17, 2.

διθεῖα, ἡ, ὁρησθεῖα δύο θεοῦ παραδεχομένη, Γρηγ. Ναζιανζ. 2. 148C (Migne).

διθετῆς, οὐ, ὁ, ὁ δύο θεοῦ παραδεχόμενος, ἐνθ' ἄνωτ.

δι-θηκτος, ὄν, δικος, διστομος, ἔφος Διοχῶλ. Πρ. 863.

δι-θρονος, ὄν, ὁ δύο θρόνους ἔχων, Ἀχαιοὶ δ. κράτος, οἱ δύο ἀδελφοὶ βασιλεῖς τῶν Ἀχαιῶν, Διοχῶλ. Δγ. 109, πρὸλ. 43.

διθροος, ὄν, ἐπὶ ἥχου, διπλοῦς ἥχον ἐκπέμπων, Νόνν. Δ. 47. 26.

δι-θύμας, ὄν, ὁ εἰς διαφρονίαν πρὸς τινα εὐρισκόμενος, Λατ. discors, Ἡρόδ. (Παρομ. κς', 20). I. διθυμῖα, ἡ, ἀσυμφωνία, διχνοσία, Ἡρόδ.

διθύραμβος, ἄδω διθύραμβον, Ἀθην. 628A.

διθύραμβικός, ἡ, ὄν. ὁ εἰς διθύραμβον ἀνήκων, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 29. τὰ δ., διθύραμβικὰ ποιήματα, Ἀριστ. Ποιητ. 1. 13. — Ἰπέρρ. -κῶς, μνημανόμενον ἐκ τοῦ Δημ. Φαλ.

διθύραμβιστής, οὐ, ὁ, ποιητὴς διθύραμβων, Γρηγ. Νύσσ. 2. 332A.

διθύραμβος-γενής, ὁ, πρὸλ. διθύραμβος II.

διθύραμβος-γράφος, ὁ, ὁ γράφων διθύραμβους, Τζιτζ. Ἰπτ. 10. 839.

διθύραμβος-διδάσκων, ὁ, ὁ διθύραμβικὸς ποιητὴς ὁ διδά-σκων τὸν ἦδον του χορὸν, Ἀριστοφ. Πέρ. 988. ἴδε διδάσκω II.

διθύραμβος-ποιητικῆ (ἐνν. τέχνη) ἡ, ἡ τέχνη τοῦ γράφειν ἢ ποιεῖν διθύραμβικὰ ποιήματα, Ἀριστ. Ποιητ. 1. 2.

διθύραμβος-ποιεύς, ὁ, ποιητὴς διθύραμβων, Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 3. 12, 2.

διθύραμβος [ῶ], ὁ, ἑνικ. αἰτιατ. κατὰ μεταπλ. διθύραμβος

Πίνδ. 'Αποσπ. 56.—πρώτον παρ' 'Αρχιλ. 72, 'Επιχ. 90 Αηρ., 'Ηρόδ. 1, 23, Πίνδ., κτλ.—μυεόδοος δ. Δίσχυλ. 'Αποσπ. 392· είδος ποιήσεως, ὅπερ ἐκαλλιέργησαν οἱ Δωριεῖς λυρικοὶ ποιηταί, καὶ μετὰ ταῦτα οἱ Ἀττικοί, ἔχον ὕψος ὑψηλόν, ἀλλὰ πολλὰκις ἀγκυρόν, ἔδε 'Αριστοφ. 'Ορν. 1388.—Τὸ κύριον θέμα τῶν ποιημάτων τούτων ἦτο ἡ γέννησις τοῦ Βάκχου, Πλάτ. Νόμ. 700B, Σοφ. 6. ἀλλὰ βραδύτερον ἠδύρνηθ' ἔτι μᾶλλον ὁ κύκλος αὐτῶν, Ἦσαν πάντες κατὰ τὸν Φρύγιον τρύπον, καὶ διὰ τοῦτο συνωδεύοντο ὑπὸ αὐαῶν, Πίνδ. 'Αποσπ. 45. 17 'Αριστοφ. Νερ. 313, πρὸλ. 'Αριστ. Πολ. 8. 7, 9. Κατὰ πρώτον ἦσαν ταῦτα ἀντιστροφικά, ἀλλὰ συνήθως μνηστροφικά, δ' αὖτε. Προβλ. 19. 15. 'Ο 'Υρόδ., ἐνθ' ἀνωτ., ὀνημάζει τὸν 'Αρίωνα (ἀκμάσαντα τῷ 624 π.Χ.) εὐρετὴν αὐτῶν. 2) μεταρ., πᾶν κομπῶδες είδος γλώσσης, Πλάτ. 'Ιππ. Μισθ. 292C, πρὸλ. Φαίδρ. 238D.

II. ὄνομα τοῦ Βάκχου, ὅστις λέγεται ὅτι αὐτῷ ὠνόμασε τὸ μέλος τῶν ποιημάτων τούτων ἐκ τῆς εἰρητοῦ διπλῆς γεννήσεως, Εὐρ. Βάκχ. 526 (ἀλλὰ τὴ μακρόν τ' καθιστᾷ αὐτὴ λίαν ἀμφίβολον, Πέρσ. 'Ορ. 5)· ἐντεῦθεν Διθυραμβογενής (τ), 'Ανθ. Π. 9. 524. ('Ο Πίνδ. λέγεται ὅτι ἔγραψε τὴν λείαν λυθόμαρμας ('Αποσπ. 55),—ὡσεὶ ἐκ τοῦ λυθοῦ ῥάμμιον, ὅπερ ἦτο ἡ κραυγὴ, ἣν ὁ Βάκχος ἐτέπευεν ὅτε ἦτο ἐρραμμένος ἐν τῇ μηρῇ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ἀλλ' ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως εἶναι πράγματι ἀγνώστος, ΜΠΠη Γράμμ. 'Ελλην. κατὰ τὴν μεταφρ. Κυπριανοῦ 1. 286.

διθυράμβο-χώρα, ἡ, ἡ διθυράμβους χώρασα, χώραν διθυράμβων, Μοῦσα 'Α·θ. II. 13. 21.

διθυραμβώδης, ες, διθυραμβικός, ἀλαζονικός, «φουσκωμένος», Πλάτ. Κρατ. 409C.

δι-θύρως, ὄν, δύο ἔχων θύρας, Πλούτ. Νομ. 20.—ἐπὶ ὀστρα-νοῦδερμον, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 4. 4, 3, κτλ.—δύο ἔχων φύλλα, δ. γραμματεῖδιον, διπτυχον, Μένανδ. Μισγ. 7, πρὸλ. Λιδαν. 'Επ. 911 καὶ ἔδε πολυθύρος.—ἐπὶ σπόρων, αἵτινες διασχίζονται κατὰ τὴν γομφοποιήσιν, καὶ διμερῆς, Θεόφρ. 1. Φ. 8, 2. II. τὰ δ. ἐν Πολυθ. 27.1, 6, φαίνεται ὅτι ἦσαν θρόνος ἢ ἐδρα τιμῆς, τὸ τοῦ Λέωνος tribunal, Schweiigh. ἐν τόπῳ.

δι-θύρσον, τό, διπλοῦς θύρσος, 'Ανθ. II. 6. 172, «αἰ [ου], εἰς τοῦ Ζεὺς, 'Ομ.» συνγρ. Δι [-], Πίνδ. Ο. 13. 149, κτλ.

δι-ελαμβος, ἡ, συζυγία δύο ἱαμβικῶν ποδῶν, 'Ηφαιστ 3. 3. διεδεῖν, ἔδε ἐν λ. διεδεῖν.

διεδρως, ὄν, (ἰδρῶς) πλήρης ἰδρώτος, Γαλην. Λεξ. 'Ιππ. διεδρῶς, ἰδρῶν, Γαλην. 8. 644. 10, 233.

διεζήμε, βίπτω διὰ μέσον, περὶ διὰ μέσου, διαπερῶ, διὰ δ' ἡκε σιδήρου (ἐνν. τὸν σιστόν) 'Οδ. Φ. 328, Λ. 177· δ. εἶφος λαίμων Εὐρ. Φοιν. 1092· ὡσαύτως μετὰ διπλ. αἰ., λόγχην δ. στέρνα αὐτοῦ 1398. 2) ἀφίω τινὰ νὰ διέλθῃ, ἐπιτρέπω διδοῦν, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 23, κτλ.—διέντες αὐτοὺς ἐπὶ τινα Δημ. 299. II. πρὸλ. 276. 9.—μετὰ γεν., εὐμφορὰς τοῦ σοῦ διηκας στόματος, ἀφῆκας νὰ διέλθῃς διὰ τοῦ στόματός σου, ἑτηγήθης, ἔξε-θηκας αὐτάς, Σοφ. Ο. Κ. 963, πρὸλ. Διαφέρω 1. 1.—Παλ., διέρ-χομαι διὰ μέσου, 'Αριστ. Θαναστ. 73· 'Επ. μετοχ. πρην, διερε-μένος 'Απολλ. Ρόδ. Β. 372. II. στέλλω χωριστὰ ἐκαστον, ἀπλῶς, διαλύω, τὸ στρατεύμα Ξεν. 'Ελλ. 2. 4, 39, κτλ.—τοὺς δόδοντας δ., τοὺς ἀνοίγω, Διόδ. 'Εκλογ. 2. 558.

διεσθίω διελ Σωτᾶδ. 'Εγκλει. 1. 27, πρὸλ. 'Αριστ. 1. Ζ. 7. 3, 2.—οὕτως ἐν τῷ μέτ., διέμενος βέει, διαλύσας αὐτὸ δ' ὄσους, 'Αριστοφ. Πλ. 720, πρὸλ. 'Ιππ. 'Οξ. 387· ἔδε Λεὼ Φρόν. 27.

διεθυνηρ, ἥρος, = διεθυνητήρ, Μανέτιον 4. 40. διεθύνω, διεθύνω, εὐπλοῖην 'Ανθ. II. 9. 107· τὸν πλοῦν Θεμιστ. 50B.

δικιμάζω, ὑγραίω, βρέχω, Θεόφρ. Διτ. Φυσ. 3. 4, 3.

δικιμος, ὄν, ἐν Χρησμ. Σιγίλλ. 5. 32, ἔπρεπεν ἴσως νὰ εἶνε

διδισμοσ, διαιρούμενος διὰ τοῦ ἰσμοῦ.

δικνύομαι, μέλλ. -έξομαι, ἄρ. -εκόμην· ἀποθ.—διέρχο-μαι, εἰσδύομαι, δι' ὧτων ποτὶ τὰν ψυχάν Τημ. Λοκρ. 101A, πρὸλ. Θεόφρ. Διτ. Φυσ. 3. 20, 4· διπκοῦ ἢ δόξα μέχρι βασιλέως Πλούτ. Δημ. 20· ὡσαύτως μετ' αἰτ., δίκκο πεῖρατ' ἀέθλων 'Απολλ. Ρόδ. Β. 413.—ἐξινύομαι, φθάνω, ἐπὶ βλημάτων, Θουκ. 7. 79. 2) διηγόμαι, ἐκθέτω, ὅς τὸ διέρχομαι, πάντα δ. 'Ιλ. 1. 61, Τ. 186. 3) ἐπὶ χρόνῳ, παρεμπιπτω, Λόγγ. 1. 4.

δίεξες, εως, ἡ, (δικνύομαι), διεξέσσεις, Πλούτ. 'Αλκιβ. 2. 215.

δίεως, ὄν, εἰς τὸν Δία ἀνήκων, Πλάτ. Φαίδρ. 252E, Πλούτ.

2. 421E.

Δῖεπετής, ες, (✓ΠΕΤ, πίπτω) δ' πεσὼν ἐκ τοῦ Διός, δηλ. ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· παρ' 'Ομ. αἰέποτε ἐπὶθ. τῶν ποταμῶν ἢ ῥυάκιον αὐξανομένων ἡ ἐξογκομένων διὰ τῆς βροχῆς, ὡς 'Ιλ. Π. 174, 'Οδ. Δ. 477, 'Ησ. 'Αποσπ. 25· ἐπὶ τῆς βροχῆς, Πλούτ. Μαρ. 21· πρὸλ. Διοπε-τής. 2) καθόλου, θεός, λαμπρὸς, αἰὼνρ διηπετής, = δῖος, ἱερός, θεῖος, καθαρὸς, ἄγνός, Εὐρ. Βάκχ. 1268· δ. πυρσός, λάμ-πυν μετ' πυρὰ δ' αὖτε, Ρήξ. 43.

3) ἐν 'Ιππ. 599. 51 φαίνεται ὅτι σημαίνει: συνεχής, ὡς ἐκ τῆς προέλλ. διὰ, ἔδε Φοῦδ. Οἶκον.

4) διηπετέας οἶωνοι, ἐν 'Υμν. 'Ομ. εἰς Ἀφρ. 4.—Διηπετ., ἐν ἐπιγραφαῖς, πρὸλ. Διηπετῆς. 'Ιδε Κόντ. ἐν Βυρῳι 9, 599.

Διυπόλαια, Διυπόλαια, Διυπολιώδης, (ἐν ἴν λ. Δῖπνλ.—διυποπαῖα, ἡ, τὸ διέρχεται ἐν ἴππῳ, Σουῖς., 'Ετυμ. Μ. Διυποδῶ, διέρχεται ἴππος, Διόδ. 19. 33· διὰ τινος Διῶν Κ. 59. 17.

διυπτομαι, μεταγενέστερος ἐκείνως· διαπτομαι, 'Ηρωδιαν 2. 8, 12, Λουκ. 'Υδρ. 6.

διυπμέζω, μέλλ. -έσοι, (εἰρημῶς) ἔλκω, διαθιδάτω διὰ τοῦ ἰση-μοῦ· πρὸλ. διυπμεζέω, Πολύδ. 4. 19, 7.—Πρόλ. Διευρω, διυλκος.

διυστάνω, -διυστῆμι, Διόδ. 19. 46, 'Αππιαν. 'Ισπ. 36.

διυστέον, ῥημ. ἐπὶθ. τοῦ διυεῖδα, διαγινώσκον, Εὐρ. 'Ιππ. 491.

διυστῆμι, μέλλ. Διυστῆσω, στήνω χωριστὰ, τοπαθεῖω χωλῶ, διαχωρίζω, τοὺς λόγους Θουκ. 4. 74· κατ' εἰδῇ Πλάτ. Φιλ. 23D· διέστησεν (αὐτοῦς) εἰς πολλὰ μέρη Δημ. 245. 23· δ. τί τινος ἢ τι ἀπὸ τινος Πλούτ. Ἀντων. 81, κτλ. 2) χωρίζω τινὸς ἀπὸ τινος, κάμνω τινὰ νὰ διαρῶνῃ πρὸς τινά, τινὰ τινος 'Αριστοφ. Σπρξ. 41, Θουκ. 6. 77· δ. τὴν 'Ελλάδα, ἐνσπεῖρω διχλῶνα, διαρῶ εἰς φερίας, 'Ηρόδ. 9. 2.

3) διυστῆσας ἡμέρας δύο, ἀφῆσας διδαστήμα ἢ διδάξιμα δύο ἡμερῶν, 'Επιγράμ. 'Επ. 1906. 7.

II. συχύτερον ἐν τῷ μέτ. μετ' αὐρ. 6· διέσπην. πρην. διέσπηναι καὶ ὑπερσυνε. Διεσπῆκη καὶ Διεσπῆκην· ἴσταμαι χωριστὰ, διαίρουμεν, διαχωρίζομαι, ἢ, τὸ πλεῖστον κατ' αὐρ. 6· ὡς Ω. 718· κατὰ παρατατ. θάλοσσα διόστατο, ἡνλι-γγο, Ν. 29· διόσταν γῆς βάθρον, ἀνοίχθην μεγάλως, Σοφ. Ο. Κ. 1682· τὰ διέστωτα, τὰ χόσματα, 'Ηρόδ. 7. 120.

2) ἐπὶ προσώπων, ἴσταμαι χωριστὰ, ἱρίω, φιλωνικῶς, Διαστή-την ἑρίσσην 'Ιλ. Α. 6· εἰ τινὲς που διόσταται ἰουκ. 1. 18· διόστη ἐς ἐνμιαχίαν ἑκατέρω, ἱλόνων τὸ μῆκος τῆς μετῆς ἢ τῆς ἄλλης μερίδος, αὐτὴν 15· κατὰ πόλεις διέσταμεν 4. 61· διέστικότες εἰς δύο Δημ. 132. 12, πρὸλ. 231. 5· ἐρίζειν καὶ διέσταναι ὁ αὐτ. 26, 20· ἀπλῶς, διαφέρω, εἶμαι διάφορος, Ξεν. 'Απομν. 2. 3, 19· πρὸς ἄλληλα 'Αριστ. Πολ. 1. 5, 8·—οὕτω διέστικτότα, θολά, 'Ιππ. 'Αρ. 1259. 3) ὡσαύτως χωρίζομαι μετὰ μάχην, 'Ηρόδ. 1. 76., 8. 16, 18, 'Ισοκρ. 89E. 4) ἴσταμαι κατ' ἀποστάσεις ἢ διαστήματα, 'Ηρόδ. 2. 66· ἐπὶ ἡνδρῶν ἐν ἐνδρῶ-στοιχῇ ἡ ἐν γραμμῇ, 3. 72· ἐπὶ ταχυδρομικῶν σταθμῶν, 8. 98· ἐπὶ στρατιωτικῶν, δ. κατὰ διακοσμούς Θουκ. 4. 32.

II. τὸ μῆ-εἶναι ἐνίοτε ἐν γρήσει μεταβατ., διαμρῶν, ἀπαμρῶν, γεῶδῃ γένῃ διόστικται Πλάτ. Τημ. 63C· ἀλλὰ τούτῳ πρὸ πάντων κατ' αὐρ. α', ὡς Πλάτ. Πολ. 360E, κτλ., Θουκρ. 10. 97.

διεσταρέω, διηγόμαι λεπτομερῶς, Πλούτ. Σιλ. 74, 77, 'Ισοκ. 1. 26Δ.

διεσχάνω, ποιητ. ἀντὶ διεχῶ, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1606.

διεσχυνάω, ποιῶ λαν ἰσχυόν, 'Ιππ. 420. 11.

διεσχυριέω, ἐπιθυμῶ ἢ ἔχω σκυπὴν ἢ διδῶσαι νὰ διεσχυρισθῶ, 'Ιππ. 'Αφρ. 780.

διεσχυρίζομαι, στηρίζομαι εἰς τι, ἐπιστηρίζομαι, τῷ λόγῳ 'Αντιφῶν 133, 20, πρὸλ. Δίσχιν. 25. 9. II. μετὰ πεποιθῆ-σας βελούδι, τι Πλάτ. Φαίδρῳ 63C, κτλ.—δ. τι εἰναι αὐτοῦ 114D· δ. ὡς.. ὁ αὐτ. Θεαιτ. 154A· ὅτι.. Δημ. 447. 25· δ. περὶ τινος 'Ανδοκ. 20. 14, Λυσ. 138. 3· τι ὑπὲρ τινος Πλάτ. Μένωνι 65B· περὶ τινος, ὡς.. 'Επ. Πλάτ. 317C·—ἀπολ., ἡ αὐτ. Θεαιτ. 158D, κτλ.

διεσχυρίσθεν, ῥημ. ἐπὶθ. τοῦ διεσχυρίζομαι, Σπρξ. 283.

διετέον, ῥημ. ἐπὶθ. τοῦ διέτιμι, πρέπει τις νὰ διέλθῃ, Πλάτ. Πολ. 345A.

διετινάς, ὄν, (διέτιμι) ὃν δύνασαι τις νὰ διαπεράσῃ, εἰς ἐν δό-νασαι τις νὰ εἰσδύσῃ, οὐ γὰρ ἄπαν τὸ μανότερον διήτικώτερον 'Αριστ. Προβλ. 11. 58, 4.

Διητρεφής, ες, = Διητρεφής, 'Αριστοφ. 'Ορν. 798, 1442, ΔΙ

'Αττικαὶ ἐπιγραφαὶ ἔχουσι μόνον τὴν γραφὴν Διητρ. Μοικιρέτι. σ 50.

διηχνεύω, ἐξινύω, ἐκνῶ, Πλούτ. 4. 68, 3, 'Οππ. 'Αλ. 3

37.—διηχνέω 'Γαλοισ. 34.

διηδάξω, μέλλ. διηδάσω 'Ιλ. Ψ. 579, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1089, Σπρξ. 689, 801, Πλάτ., κτλ., 'Ιων. Δικῶ 'Ηρόδ. 1. 97, ἀλλ' οὐδέ-ποτε οὕτω παρὰ τοῖς 'Αττ.· ἄρ. διηδάσσα, 'Επ. δικάσσα, δικάσα-σα 'Οδ. Α. 546, 'Ιλ. Ψ. 574· πρην. διεδάσσα 'Ανθ. 517B.—Μέσ. (ἔδε κατωτ. II), μέλλ. -άσωμαι Δημ. 977. 17., 989. 13· ἄρ. διεδάσασθην Λυσ. 120, 27, Δημ. 989. 20, κτλ.—ὑπερρ. διεδά-σαστο (ἔδε κατωτ. II).—Παθ., μέλλ. δικάσθησμαι Διον. 'Α· 5. 61, διεδάσασμαι Λουκ. Δι. Κατ. 14· ἄρ. διεδάσθην Θουκ. 1. 28, Πλάτ.· πρην. διεδάσασμαι Λυσ. 163. 15· (διέκη).

Κρίνω· ἐγίνετο ἔε ἡ κρίσις ἢ δίκη κατὰ τοὺς παλαιότατους χρόνους· ὅπ' αὐτοῦ τοῦ βασιλέως, 'Ιλ. Ψ. 379· ἡ ὑπὸ τῶν συνθηραμένων ἀρχόντων, αὐτοῦ 576· ἡ ὑπὸ τῶν γερόντων Σ. 506. Σύντα.

1) μετ' αἰτ. πράγμ., ἐκφέρω κρίσιν περὶ τινος πράγματος, ἀπορρίπτω ἢ ἑρῶ φιλονικούντων τι ζήτημα, 'Ιλ. Δ. 549· δ. δι-κην 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ιμ. 39, κτλ.—τὸ πρᾶγμα Δίσχυλ. Σόμ. 471, πρὸλ. 601· τὰμπλακήματα δ' αὐτ. 'Ικτ. 230· δ. ἀδικον, ἐκφέρω δίκον κρίσιν, 'Ηρόδ. 1. 25· δ. ἐμπορικῆς δίκας Δημ. 939. 24·—σπανώτερον, γραφὴν δ. Λουκοφ. 148. 30· εὐθύνας

Δημ. 382. 3. ὁλὸν, 3) μετὰ συστολή, αἰτίας, δικας δ., ἀποφασιζῶν ἢ ὁρίων πονήν, 'Πρόδ. 6. 139. δ. φυγὴν τινι, ἀποφασιζῶν ἔσθ' ὡς πονήν του, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1412. δ. φόνον ματρός, ἐπαστάτω τὸν θάνατον της, Εὐρ. 'Ορ. 164. ἀπανίως μετὰ γεν., δ. τοῦ ἐγκλήματος (ἐνν. θύκην) Σεν. Κύρ. 1. 2. 7. — Παρ., δικαί δικασθεῖσαι Πλάτ. Κριτ. 1. 601, πρὸς. Λυσ. 148. 21. ἐποτέρων ἂν δικασθῇ εἶναι τὴν ἀποκρίσιν . . . Θουκ. 1. 28.

γ) ἐκφῶν κρίσιν καταδικαστικήν, καταδικάζω, γάμον ἀγαμον Σοφ. Ο. Τ. 1214. 2) φόνον δ., ἀπολογισμὸς ἐν δίκῃ φόνον Εὐρ. 'Ορ. 589, ἴδε ἀνιστ. 6. 3) ἀποφασιζῶ μετὰ ἀποκρίσιν, δικάζω ἐν ὑπόθεσιν αὐτῶν. 'Ιρωςί τε καὶ Δαναοῖσι δικόζετω ὡς ἐπιεικὲς 'Πλ. Θ. 431. ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικόσσοτε 'Π. 574, πρὸς. 'Πρόδ. 1. 97. 3. 31. ἐκόστω κατὰ τὸ μέγιστον τοῦ δικημῆτος, ἐκφέρεται δι' ἑκαστον καταδίκη ἀνάλογος, ὁ αὐτ. 2. 137. — Παρ., δικάζομαι ἢ κατηγοροῦμαι, Σεν. Κύρ. 1. 2. 7. αἰσχροῦ δικας δ., ἐναντιον μου εἰσάγεται κατηγορία, Λυσ. 163. 15. 4) ἀπαλ., εἶμαι δικαστής, ἐκφῶν γνώμην ἢ ἀπόκρισιν, 'Πλ. Σ. 506. 'Π. 379, 'Πρόδ. 1. 14. 'Αντιφῶν 140. 6, κτλ. δ. ὡς . . . ἐπὶ γογγύου, 'Πρόδ. 1. 84. — κἀθ' ἡμᾶς ὡς δικαστής (ὁ δὲ), Δημ. 538. 25. δ. πῶς ἐκλήθησάμενος Λυσ. 175. 15. πρὸς. 'Αριστ. 'Πρόδ. 3. 11. 16, κτλ. ἴδε ἐν λ. ἐνδεκνυμᾶ.

II. Μῖσος. ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου, ὑπερασπίζω ἑμαυτὴν, ὑπερασπίζω τὴν δικαίον μου, καταφεύγω εἰς τὴν δικαστήριον, κτλ., 'Οδ. Α. 645, Μ. 440. 'Πρόδ. 1. 96. Θουκ. 1. 77, 104, κτλ. — δίκην δικάζεσθαι τινι, κριτολογεῖν, εἶμαι εἰς τὴν δικαστήριον μέναι, Λυσ. 120. 27. Δημ. 1280. 23. ἀπαλ., δικάζεσθαι τινι Πλάτ. Εὐθύφρ. 4E. πρὸς τινὸς ἴσους. 3. 44. κυρίως ἐπὶ ἰδιωτικῆς δίκης κατ' ἐπίθεσιν πρὸς τὴν δημοσίαν καταδίκην, Δημ. 523. 3. — ἡ αἰτία τῆς κατηγορίας, ἴσους τοῦ ἐγγλήματος καὶ ἀγένης, δικάζεσθαι τινι κοκκηγορίας Λυσ. 117. 16. κλσπῆς Δημ. 611. 23, κτλ. — ἐδεδικαστο ἂν μοι τῆς ἑγγύης ὁ αὐτ. 201. 11. ὡσαύτως, δ. τινι περὶ τίνος αὐτοῦ δ. 2) τὸ δικάζεσθαι, δικανικῶς ἐμλεῖν, 'Αριστ. 'Ιη. 1. 1. 10. πρὸς. 'Αντιφῶν 117. 34.

δικαία, ἢ, ποιητ. ἀπὸ δίκης, ὡς Σελήνοισι ὄντι Σελήνη, 'Ετομ. Μ. 24. 48.

δικαιο-ἀδελφός, ὁ, ὅστις δικαίος αὐτὸς ἄδικος, Φίλων 2. 346. δικαιοεὖν. 'Ιω. ἀπὸ δικαιοῦν, ἴδε ἐν λ. δικαιοῦν, 'Πρόδ. δικαιοδοσία, ἢ, ἡ τοῦ δικαίου ἀπονομή, jurisdictio, Σουλ. 'Επιγρ. 2147, Πολύβ. 20. 6. 2. — ἡ ἐν τῇ δικαστηρίῳ συνήθεια καὶ κατὰ τοὺς νόμους τακτοποιήσεις ζητημάτων τινος, ὁ αὐτ. 4. 16. 5.

II. συνήθεια μετὰ δύο πολιτευδῶν, καθ' ἣν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν χώρα ἐδικάζετο ὁ ὑπὸ ἑνὶν κατηγορουμένης, = ἡ ἀπὸ συμβόλων κοινωνία (ἴδε σύμβολον II), ὁ αὐτ. 24. 1. 2, πρὸς. 32. 17. 4.

δικαιοῦντος, ἀπονέμω τὸ δικαίον, Στράβων 501. 308, κτλ. δικαιο-δότης, οὐ. ὁ δικαστής, Δατ. juridicus, ἐν 'Αλεξανδρείᾳ, Στράβων 797. — ἐπὶ δ. -δοτικός, ἢ, ὁν. Βούδ. δικαιο-πρόδικα, ἢ, δικαία κρίσις, 'Επ. Ρομ. 6. 5.

δικαιο-κρίτης, οὐ. ὁ δικαίος κριτής, 'Εβδ. (Β Μακκ. α'. 41), Χρησμ. Σβούλ. 3. 704, πρὸς. Κόντ. Γνωστ. Παρ. 1. 1. 428.

δικαιο-κτόνος, οὐ, φονεὺς τῶν δικαίων, τῶν ἀθώων, περὶ τοῦ 'Πρόδου, 'Ιω. Χρυσόστ. 5. 997.

δικαιο-λογεῖσθαι, μέλλ. -ήσομαι Πολύβ. 4. 3. 12. ἀρ. ἐδικαιολογήσθην Λουκ. Προμ. 4, ἢ παρ. ἐδικαιολογήθην Πολύβ. 31. 20. 8. ἀπαλ. — ὑπερασπίζω ἑμαυτὸν ἐνώπιον τοῦ κριτοῦ, δικάζομαι πρὸς τινα, Αἰσχύλ. 31. 2. περὶ τίνος Λυσ. 'Αποσπ. 18. πρὸς τινα 'Υπερείδ. Εὐξην. 32, Πολύβ. κτλ. II. ἐν τῇ ἐνεργίᾳ, οἱ δικαιολογουῦντες, οἱ δικηγόροι, Λουκ. Τιμ. 11, πρὸς. 'Απολ. 12.

δικαιο-λογία, ἢ, ὑπερόπσις, Δημ. 179. 19, 'Αριστ. Ρητ. 'Αλ. 19. 4. II. ἐν τῇ πληθ. δικανικοῖς λόγοις, αὐτοῦ 2. 2. 19. 14.

δικαιο-λογικός, ἢ, ὁν. κατὰ δίκην πρὸς ἀγόμενους ἐν τῇ δικαστηρίῳ, δικανικός, Σχολ. Σοφ. Ο. Κ. 237. — 'Επίρρ. -κῶς, συγγρα. -κώτερον, αὐτοῦ.

δικαιο-μέτρος, οὐ, ἔχων μέτρον δικαιοῦ, ὁρθόν, ἀκριβές — δικαιομέτρον, τό, ἀγγεῖον, 'Πρωμ Πνευμ. 195.

δικαιο-νομία, -νομία, = δικαιοδότης, -δοσία, Φίλων 1. 126. 2. 365, πρὸς. Κολλ. Inscr. IV. h. 21.

δικαιο-νόμος, οὐ, = δικαιοδότης, Δίων Κ. 78. 22.

δικαιο-πολις, εὖως, ὁ, ἢ νόμος, ἢ πῶς πολίται ἀσκούσι τὴν δικαιοσύνην, Πινδ. Π. 8. 31.

δικαιο-πράγεια, τὰ δικαία πράττει, ἀσπῶ δικαιοσύνην, 'Αριστ. Ρητ. 1. 13, 3. 110. Ν. 5. 9. 2.

δικαιο-πράγεια, τό, πρᾶξις δικαία, 'Αριστ. 'Ιη. Ν. 5. 7. 7.

δικαιο-πράγης, ἐς, δικαία πράττων, δικαίος, Σουῆς ἐν λείξει ἀνεπελαργεῖν

δικαιοπράγεια, ἢ, δικαία διαγωγή ἢ πρᾶξις, 'Αριστ. 'Ηθ. 5. 5. 17.

δικαιο-πραγμοσύνη, ἢ, = τῇ προηγ., 'Ηράκλ. παρὰ Διογ. Α. 9. 14.

δικαίος [1], α., οὐ. ὡσαύτως ας, οὐ, Εὐρ. 'Πρακλ. 901, 1 Τ. 1202, Διόδ. 5. 72 (δίκη). Α. παρ' 'Ομ. καὶ τοῖς παλαιότεροις

συγγραφ., I. ἐπὶ προσώπων, ὁ τῶν τὰ ἔθιμα καὶ νόμους, 'Οδ. 1. 52. ἴδιος ἐπὶ κοινωνικῇ τάξει, καλῶς συντεταγμένος, πολιτισμένος, ὡς τὸ Δατ. humanus, κατ' ἀνέθεσιν πρὸς τὰς ἀγρίας, ἀπολιτισμένους φυλάς, ὕδριστοί τε καὶ ἀγριοὶ οὐδὲ δικαίοι. ἀνέθ. φιλέξιννοι καὶ σφιν νόος ἐστὶ Θεοῦδης 'Οδ. 1. 175, Ν. 201, πρὸς. Ο. 375. οὕτως οἱ Γαλακτοφάγοι εἶναι δικαιοτάτοι, 'Πλ. Ν. 6. ὁ Χελών εἶναι δικαιοτάτος Κενταύρων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἀέετους ἀδελφούς αὐτοῦ, 'Πλ. Α. 832, πρὸς. Θέογν. 314. 795. οὕτως καὶ δικαίη ζῶη, κανονικός, συνήθης τρόπος τοῦ ζῆν, ἀνεγνωρισμένος ὡς καλὸς καὶ ἀξιότιμος, 'Πρόδ. 2. 177. καὶ ἐν τῇ ἐπίρρ., δικαίως μινᾶσθαι, ἐπιζητῶν νὰ λάβῃ γυναῖκα προσήκοντος, τιμῆς, 'Οδ. Σ. 90. — ὁ Σίλων μεταχειρίζεται τὴν ἐπίθ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, γαλῆσις, ἡρεμίας, 'Αποσπ. 18. 4. ὑπὸ ζυγῷ λόφον δ. εἰ-χον, πιστός, ἐν ὑπακοῇ, Σοφ. 'Αντ. 292. 2) τῶν τοῦ νόμου ἢ κανόνος τοῦ ὁρθοῦ καὶ πρέπουτος, «πιστός», ἀκριβὴς εἰς ὅλα τὰ καθήκοντα αὐτοῦ πρὸς τὰ τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ὅς ὁ καὶ δικαίος συχνάκις παρ' 'Ομ. κτλ. ὅντιν. Δυσσεβής, Αἰσχύλ. Θηβ. 598, πρὸς. 610. βραδύτερον τοῦτο ἦτο δ. καὶ ἔσιος, ἴδε Πλάτ. Γοργ. 507B. ὡς οὐσιαστ. = ὁ δικαίος ἄνθρωπος, Σοφ. 'Αντ. 741.

II. ἐπὶ πράξεων, κτλ., σύμματος πρὸς τὴν ὁρθότητα, 'Ομ. κτλ. ἐπὶ ρη-θέντι δικαίῳ, διὰ πρᾶγμα ὁρθῶς λεχθέν, 'Οδ. Σ. 413. Β. Περὶ τῆς μεταγεν. χρήσεως, I. περὶ πραγμάτων συνά-μεθον νὰ παραδεχθῶμεν τὴν διαίρεσιν τοῦ 'Αριστοτέλους ἐν 'Ηθ. Ν. 5. 2. 8 (ἐνθα ἡμῖς παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ δίκαιον). 3) ὡς τῇ ἴσους, ὁμαλῇ, ἰσότητι, σύμμετρος, ἄρτια δίκαιον, ἡμελῶς κινου-μενον, Σεν. Κύρ. 2. 2. 26. δικαιοτάτοι ἀντιρροπαί 'Ιπκ. 'Αρρ. 783. δικαιοτάτοι μοχλεῖν αὐτοῦ — ὁρθός, ἴσος, ἀπροσποδλητικός, ἡμερλήπτος, βόσσανος 'Αντιφῶν 112. 23. 6) κατὰ νόμους ἀκριβής, ἀσπέρης, τῇ δικαιοτάτῳ τῶν λόγων, 'Πρόδ. 7. 108, πρὸς. Θουκ. 3. 44. πάντα δικαίως ἡμῖν τετήρηται Δημ. 515. 13. δικαίως ἐξετάζειν ὁ αὐτ. 664. 16. — ἐπὶ ὁρίων, οἱ ἑκατὸν ὁρνιαὶ δικαίοι 'Πρόδ. 2. 149. 2) ὁρθός, νήμιος, ἴσιος τὸ δίκαιον, ἀπὸ τὸ δίκαιον, 'Πρόδ. 1. 96, Αἰσχύλ. 'Πρ. 187, κτλ. τὰ δίκαια καὶ δίκαια 'Αριστοφ. Νεφ. 99, πρὸς. 'Ανδρ. 17. 38. τὰ ἴσα καὶ δίκαια (ἴδε ἐν λ. ἴσος 1. 2). τοῦμόν δ., οὐ δίκαιον μου, Εὐρ. 1. Α. 810. ἐλθεῖν ἐπὶ τοῦτο τὸ δίκαιον, 'Αντιφῶν 144. 14. τὰ δ. ποιεῖν τινι, κάμνω εἰς τινὰ ὅτι εἶναι ὁρθόν καὶ δικαίον, Σεν. 'Εθλ. 5. 3. 10, κτλ. τὰ δ. ἔχειν, λαμβάνειν, ἔχω, λαμβάνω ὅτι εἶναι δικαίον, ὁ αὐτ. 'Αν. 7. 7. 14 καὶ 17. — τὰ δ. πράττεσθαι τινὰ, ἐπιβάλλειν τὴν πρέπουσαν πονήν, τιμωρεῖν τινὰ, Αἰσχύλ. 'Αγ. 812. — ἐκ τοῦ δικαίου = δικαίως, 'Αριστοφ. 'Ορν. 1435, Θουκ. 2. 89. μετὰ τοῦ δ. Λυσ. 191, 33. — τὸ δίκαιον εἶναι ἀσπίς τῷ ὑπερλήμενον, νόμος, ἀπαίτησις, Θουκ. 3. 54. Δημ. 572. 14, κτλ. τὰ πρὸς ἀλλήλους δίκαια, ἀποβαίνει ὑποχρεώσεις ἡ ἀποφασίαις, Πολύβ. 3. 21. 10. ἐπὶ συγκεκριμένοις τισὶ δικαίοις, ἐπὶ ὁρισμένοις τισὶν ὅροις, Δίων. 'Αλ. 3. 51. — ἐπίρρ., ὁρθός, 'Πρόδ. 6. 137, Αἰσχύλ. 'Αγ. 376, κτλ. II. ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων, ὡς τὸ Δατ. justus, πρέπων καὶ ὁρθός, ἀρμόζων, δ. τοῦδε τοῦ φόνου ῥαφεύς Αἰσχύλ. 'Αγ. 1604. κόσμος οὐ φέρειν δικαίος ὁ αὐτ. Βύμ. 55. σῆμα σώματος 'Ιπκ. 'Αρρ. 832. δ. πρὸς πᾶσαν ἐμίλιαν, κατὰ δίκην, ἐπιτρέπει εἰς . . . ὁ αὐτ. 19. 22. ἵππον δ. ποιεσθαι τινι, κάμνω ἵππον κατὰ δίκην πρὸς χρῆσιν ἑτέρου, Σεν. 'Απομν. 4. 4. 5, πρὸς. Κυν. 7. 4. ἀλλὰ, ἵππος δ. τὴν σιαγόνα, ἔχων καλὸν στόμα, Πολύβ. 4. 1. 196. 2) πραγματικῶς, γνήσιος, συγγρα-φεύς Λουκ. 'Ιστ. Συγγραφ. 39. εἴπερ δικαίως ἐστ' ἐμός, ἐάν ἀληθῶς, ὅντως εἶναι ἰδικός μου, Σοφ. 'Αλ. 547. οὐ δικαίου πολίτου, δὲν εἶναι ἔργον ἀληθοῦς, γνησίου, πιστοῦ πολίτου, δὲν ἀνήκει, δὲν ἀρμόζει εἰς . . . Δημ. 34. 15. 3) καλός, πρέπων, μέτριος, ἀνίκτος, 1. 76. — δικαίως, εὐλόγως, ὁ αὐτ. 6. 34, πρὸς. Σοφ. Ο. Τ. 675. — συγγρα. -υπεριως 'Ισοκρ. 'Αντιδ. 181, κοινύτερον -υπερον' ὑπερ. -ύστατα 'Αριστοφ. 'Ορν. 1222.

Γ. Παρὰ πεζοῖς σημειωτέα ἢ προσων. σύνταξι, δικαίος εἰμι, = δικαίον ἐστὶν ἐμέ' ἀπαρ., δικαίος ἐστε (ἐναι), = δικαίον ἐστὶν ὑμῶς . . . 'Πρόδ. 9. 60, πρὸς. 8. 137. δ. εἰμι ἔχειν ὁ αὐτ. Ο. 27. δ. εἰμι κολάζειν, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τιμωρῶ, 'Αριστοφ. Νεφ. 1434. δ. ἐστὶ περιπεσεῖν κακοῖς 'Αντιφῶν 123. 17. δ. εἰσι ἀπιστάτα-τοι εἶναι, ἔχουσι δικαίον νὰ δυσπιστώσι, Θουκ. 4. 17. δ. βλάπτε-σθαι Λυσ. 159. 6. δ. ἐστὶν ἀπολωλέναι, dignus est qui pe-reat, Δημ. 74. 26. ὁ σπουδαῖος ἀρχεῖν δ. ἔχει δικαίωμα νὰ . . . εἶναι δικαίον νὰ . . . 'Αριστ. Πολ. 3. 16. 10. ἀπανώτερον ἐν τῇ συγγρα. καὶ ἐπίρρ., δικαιοτέροι χαρίζεσθαι Λυσ. 161. 13. δικαιοτάτος εἰ ἀπαγγέλλειν Πλάτ. Σμπ. 172B. πρὸς. κύριος Ι. — 'Αλλὰ καὶ ἡ ἀπὸ προσωπ. σύνταξις, δικαίον ἐστὶ, μετ' ἀπαρ., ὡσαύτως εἶναι δικαίος, ὡς 'Πρόδ. 1. 39, Αἰσχύλ. 'Πρ. 611, κτλ. ὡσαύτως κατὰ πλ., δικαία γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν Σοφ. 'Αλ. 1126, πρὸς. 'Πρ. 495. 1116. — 'Ενίοτε δὲ εὐρίσκουεν καὶ δικαίως ἂν μετ' εὐκτ., ὡς Πλάτ. Φινδρ. 276A. Πολ. 331A.

Δ. 'Επίρρ. -ως, ἴδε ἀνιστ. Α. I, Β. II, III, V. VI. [δικαίων μετὰ τῆς παραλήγουσης βραχέως ἐν 'Ορν. 'Αποσπ. 2. 2, ὅπερ ὑπο-δικινύει τύπον δίκαιος καὶ παρ' 'Πουγ. ἔχουεν οὐ δίκαιον οὐ δι-καίον — πρὸς. δελταῖος δελταῖος, παλαιός πάλας].

καὶ συχνάκις παρὰ Πλάτ. (ἴδε Rulink. Τίμ.) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ζῴων, ὅττι· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὡς δίκην ὕδατος, ὁ γυγίσιον Δισχὺλ. Θιβ. 85, Πλάτ. Φαίδρ. 235D· ὡσαύτως ὡς τὸ χάρειν. ἔνεκα·, Schneidewin Σίμων. σ. 74.

II. καλὴ συνήθεια, τῆς, ἁρμονία, νόμος, δίκαιον· μὴ τι δίκης ἐπιθευέας, μηδὲν ἐπιγώτερον ἢ κατώτερον τοῦ ὁρθοῦ, Πλ. Γ. 130· ἀντίθ. βίαι, ἰσχύς, συναίμας ἐπιβαλλομένη, Πλ. Π. 388, Ὀδ. Ε. 84· προσπίπτει. ὡς θεὸς, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, ὡς τὸ Ρωμ. Ρομπα, Πισ. Θ. 902, Δισχὺλ. Θιβ. 662, κτλ.· Δίκης βωμὸς ὁ αὐτ.· Δγ. 384, Εὐμ. 539 — παρὰ Πινδ. Ἀλγ. 100.

2) Δίκη ἐστὶ, ὡς τὸ δίκαιον ἐστὶ, Δισχὺλ. Δγ. 259, πρὸς 811, Εὐμ. 257. 3) ἡ ποικιλία ἐπιρρηματ. χρήσεσι δίκην, δίκαιως, προσηγόντως, ὁρθῶς, Πλ. Π. 342, Τραγ.· ἔν δίκην Πινδ. Ο. 6, 19, Σοφ. Τρ. 1009, κτλ.· σὺν δίκην Θεογ. 196, Πινδ. Π. 9 170, Δισχὺλ., κτλ.· κατὰ δίκην Περσ. 7, 35, Εὐρ. Τρω. 888· μετὰ δίκης Πλάτ. Νόμ. 643I· πρὸς δίκης Σοφ. Ο. Τ. 1014, Πλ. 1211· ἀντίθ. παρὰ δίκην Πινδ. Ο. 2 30, κτλ.· ἀνευ ἢ ἄτερ δίκης Δισχὺλ. Εὐμ. 554, Ίκτε. 703· πέρα δίκης ὁ αὐτ. Πρ. 30· βία δίκης ὁ αὐτ. Ίκτε. 430· δίχα δίκης Πινδ. Δγ. 32.

III. κρίσις, γνώμη, ἀπόφασις, δίκην (ἴδυντατο εἰπεῖν, ἐκπέρω ἀπόφασις δικαιοσύνη (πρὸς, 1005), Πλ. Σ. 508· ἰδίως κατὰ πληθ., αἱ δίκαιαι κρίσεις τῶν βασιλέων, Λυκίην ἐλευτο δίκην τε καὶ σθένει ὦ Π. 542, πρὸς Ὀδ. Γ. 244, κτλ.· ἐντύθη καθόλου ἐπὶ πάσης ἀποφάσεως ἢ κρίσεως, δίκαια σκολιαί, ἀντίθ. 1062αι, Πισ. Ὀργ. κ. Πμ. 217, 248, πρὸς 200, Πλ. Π. 579.

IV. μεθ' ὅμοις, ἐπὶ πάσης ἐνεργείας καθιερωμένης πρὸς καθορισμὸν τοῦ κατὰ νόμον δικαίου καὶ ἀπονημῆν τῆς δικαιοσύνης, ἐπαρμένης,

1) πᾶσα ὑπόθεσις δικαστική, διαδικασία, Δημ. 298 2· κυρίως, ἰδιωτικὴ δίκη, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν γραφὴν (δημισίαν καταγγελίαν, δίκην ἐπὶ δημοσίᾳ ἐγγυηματοῦ), Λυσ. 93, 12, κτλ.· πρὸς Πλάτ. Εὐθὺρ. 2A· (κατὰ τὸν Πολύδ. Θ. 41, ἐκαλοῦντο αἱ γραφαὶ δίκαι, οὐ μόντοι αἱ δίκαι καὶ γραφαί)· πρὸς γράψαι, δικάζω, εἰσάγω, ἐμπορικῶς, κρῖνω, κυρῶ, λαγ- γάνω, ὠφλεισάνω· οἱ δίκην ἔχοντες, οἱ διαδικαζόμενοι, Κριτ. 17.

2) αὐτὴ ἡ ἐκδίκασις τῆς ὑποθέσεως, πρὸ δίκης Θουκ. 1, 141, Ίσοκ. 57, 27, κτλ.· δίκη γίγνεται Θουκ. 2, 53· καὶ τὸ δικαστήριον ἐν ᾧ ἐξεδικάσθη αὕτη, ἐν ᾧ τὴν ἐστὶ καὶ τῇ δίκῃ Ἀντιφῶν 142, 5· εὐθέτα δίκη (ἴδε εὐδουκία) Δισχὺλ. Εὐμ. 433.

3) τὸ ἐπιδικαζόμενον διὰ τῆς δίκης ἢ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς, ἐξίλασμός, ἱκανοποίησις, ποινὴ, πρόσ- τιμην, δίκην τίνας, ἐκτίνας Περσ. 9, 94, Σοφ. Αἴ. 113· καὶ πυλνάκις, δίκην ἢ δίκας διδόναι, τιμωροῦμαι, Δατ. roepen dare, Περσ. καὶ Ἀτε. (ἀλλὰ δίκας δ., ἐν Δισχὺλ. Ίκτε. 703, διανέμω, ἀποδίδω δίκαιοσύνην)· δίκας διδόναι τινί, πληρῶναι εἰς τινά, Περσ. 1, 2· τινός, διὰ τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. 5, 106· τῶνδ' ἐμοὶ δώσει δίκας Σοφ. Πλ. 338, κτλ.· ὡσαύτως, ἀντι ἢ ὑπὲρ τινος Ἀριστοφ. Πλ. 433, Λυσίας 100, 9· ὡσαύτως, δίκην διδόναι ὑπὸ τινος, τιμωροῦμαι ὑπὸ ... Πλάτ. Ὀργ. 525B· ἀλλὰ, δίκας ἐσθῆναι ἡθε- λον, συγκατετίθεντο νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς δίκην, Θουκ. 1, 28· δίκας ἀρτιδάνειν εἶνε ἐνίοις = τῷ δ. διδόναι, Δατ. dare muenas, Περσ. 1, 115, Δημ. 110, ἐν τέλ., πρὸς Ἑλμ. Πρακλ. 852· ἀλλὰ συνήθως = τῷ Δατ. sumere muenas, ἐπιβάλλω ποινὴν, ἐκδίκην λαμβάνω, Λυσ. 94, 27, κτλ.· λαβεῖν δίκην παρὰ τινος Δημ. 544, 6, κτλ.·

— οὕτως, δίκην ἔχειν, ἔχει τὴν τιμωρίαν τινός, Ἀντιφῶν 124, 45, Πλάτ. Πτο. 329C· (ἀλλ' ὡσαύτως, ἔχει ἱκανοποίησιν, ὁ αὐτ. Νόμ. 319E· παρὰ τινος Περσ. 1, 45)· — οὕτως καὶ, δίκας ἢ δίκην ὑπέ- γω, ὑφίσταμαι δίκην, ὑποβάλλομαι εἰς δίκην, ὁ αὐτ. 2, 114, πρὸς 225, Ο. Τ. 552· δίκην παρέχειν Εὐρ. Ἰππ. 50· δίκην ὀφείλιν ὑπὸ τινος, κατατιθέσθαι εἰς ποινὴν, Πλάτ. Ἀπολ. 39B· δίκας ἀρχάνειν τινὶ Δημ. 539, 23· δίκης τυγχάνειν παρὰ τινος ὁ αὐτ. 601, 1· δίκην ὀφλισθάνειν ἢ ὀφείλιν ὁ αὐτ. 539, 21, 1158, 19, πρὸς Ἀντιφῶν. 131, 1· δίκην φεύγω, εἶμαι ὁ κατηγορούμενος ἐν τῇ δίκῃ (ἀντίθ. διώκω, εἶμαι ὁ κατηγορῶν), Δημ. 985, 6· δίκας αἰτέειν, ζητῶ ἱκανοποίησιν, τινός, διὰ τι πρᾶγμα, Περσ. 8, 114· δ. ἐπιτιθέναι τινὶ ὁ αὐτ. 1, 120· τινός, διὰ τι πρᾶγμα, Ἀν- τιφῶν 125, 37· ἐπιφέρειν Ἀριστ. Πτο. 3, 3, 4· δίκας ἀφίναί τινι Δημ. 540, 11· δίκας ἐλεῖν, ἴδε ἐν λ. Ἑρμῆος II· δίκην τελ- σασθαι, ἴδε τίνω II· — ἐπὶ τέλους, δίκας διδόναι καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων, ἐπὶ ὑποτελῶν πολιτείων, αἵτινες ὀφείλου νὰ δικα- ζώσι τὰς ὑποθέσεις των ἐν τοῖς δικαστηρίοις τῆς ἀρχούσης πολιτείας, ὡς αἱ Αἰγυπτῆται ἐν Ἐπιδαύρῳ καὶ οἱ σύμμαχοι ἐν Ἀθήναις, Περσ. 8, 83, πρὸς 83, Ἀθην. 1, 18· δ. τῶν ἐσφορῶν ἀλλήλοισι διδόναι καὶ δεχέσθαι, ὑποβάλλειν τὰς πρὸς ἀλλήλους διαφορὰς εἰς ἐρη- νικὴν διάνυσιν, Θουκ. 1, 40.

δικηγορέω, συνηγορῶ ἐν δικαστηρίῳ, Εὐστάθ. Πονημ. σ. 319, 30· δικηγόρος, ἡ, αὐτοῦ σ. 48, 1· δικηγορικῶς αὐτόθι σ. 270, 50· δικηγόρος Ἀγαθὰς σ. 295, 10, Λαυρ. Ανδ. π. Ἀρχ. σ. 270, Σουδ. ἐν λ. Λουκιανός, Εὐστάθ. Ὀμηρ. σ. 131, 2.

δὲ-κλήσος, ὁ, ἡ, ἔχων δύο κῆλας, Πλατ. Δίγν. 262 (Βίβλιν).

δὲ-κλήσις, ὡς, ἡ, (δίκη) = ἐκδίκησις, Εὐστάθ. (Σειρά, μὲ' 25).

δὲ-κλήσις, ὡς, ἡ, (δίκη) = ἐκδίκησις, Εὐστάθ. (Σειρά, μὲ' 25).

δὲ-κλήσις, ὡς, ἡ, (δίκη) = ἐκδίκησις, Εὐστάθ. (Σειρά, μὲ' 25).

δὲ-κλήσις, ὡς, ἡ, (δίκη) = ἐκδίκησις, Εὐστάθ. (Σειρά, μὲ' 25).

δὲ-κλήσις, ὡς, ἡ, (δίκη) = ἐκδίκησις, Εὐστάθ. (Σειρά, μὲ' 25).

δὲ-κλήσις, ὡς, ἡ, (δίκη) = ἐκδίκησις, Εὐστάθ. (Σειρά, μὲ' 25).

δὲ-κλήσις, ὡς, ἡ, (δίκη) = ἐκδίκησις, Εὐστάθ. (Σειρά, μὲ' 25).

πρὸς, αὐτόθι 1577· — ὁ δ., ὁ ἐκδικητής, ἀντίθ. δικαστής, ὁ αὐτ. Νο. 120.

δὲ-κλῆσις (ἴδ), τό, (δίκη) μικρὰ δίκη, Ἀριστοφ. Ἰππ. 346, Σοφ. 508, Νεφ. 1109.

δὲ-κλῆσις, ἴδως, ἡ, (κλήσις) ἔχουσα δύο φύλλα, σάνιδας, διπλῆ, ἐπι- θετοὶ τῶν θυρῶν καὶ πυλῶν, κατὰ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. μετὰ τοῦ θύραι, πύλαι, σάνιδες, Ὀδ. Β. 345, Γ. 268, Πλ. Μ. 455· μετα- γεν., δὲ-κλῆσις μόνον, = θύραι μετὰ δύο φύλλα, Ἀνθ. Π. 7, 182, πρὸς 5, 145, 256, κτλ.· σπαν. καθ' ἐνικόν, Θεόκρ. 14, 42, Ἀνθ. Π. 5, 212· — ὁ τύπος δὲ-κλῆσις, εἰδος, ὡς αἱ ἐκ τοῦ κλέος, διπλῶς κε- κλεισμένοι, ἐν Ἰππ. Ἀρ. 783.

δὲ-κλῆσις, ἡ, ἡ σύθεσις δικανικῶν λόγων, Ἰσοκρ. 310B.

δὲ-κλῆσις, ἐπίρρ., κατὰ τὴν τῶν γραφόντων λόγου δικανικοῦ, Ἰσοκρ. παρὰ Πολύδ. Η. 24.

δὲ-κλῆσις, ὁ, (γράφω) ὁ συνθέτων, γράφων λόγους δικανι- κούς, Ὑπερίδ. (Πολύδ. Η. 24), Διογ. Α. 8, 15.

δὲ-κλῆσις, ὁ, (γράφω) ὁ συνθέτων, γράφων λόγους δικανι- κούς, Ὑπερίδ. (Πολύδ. Η. 24), Διογ. Α. 8, 15.

δὲ-κλῆσις, ὁ, (γράφω) ὁ συνθέτων, γράφων λόγους δικανι- κούς, Ὑπερίδ. (Πολύδ. Η. 24), Διογ. Α. 8, 15.

δὲ-κλῆσις, ὁ, (γράφω) ὁ συνθέτων, γράφων λόγους δικανι- κούς, Ὑπερίδ. (Πολύδ. Η. 24), Διογ. Α. 8, 15.

δὲ-κλῆσις, ὁ, (γράφω) ὁ συνθέτων, γράφων λόγους δικανι- κούς, Ὑπερίδ. (Πολύδ. Η. 24), Διογ. Α. 8, 15.

δὲ-κλῆσις, ὁ, (γράφω) ὁ συνθέτων, γράφων λόγους δικανι- κούς, Ὑπερίδ. (Πολύδ. Η. 24), Διογ. Α. 8, 15.

δὲ-κλῆσις, ὁ, (γράφω) ὁ συνθέτων, γράφων λόγους δικανι- κούς, Ὑπερίδ. (Πολύδ. Η. 24), Διογ. Α. 8, 15.

δὲ-κλῆσις, ὁ, (γράφω) ὁ συνθέτων, γράφων λόγους δικανι- κούς, Ὑπερίδ. (Πολύδ. Η. 24), Διογ. Α. 8, 15.

δὲ-κλῆσις, ὁ, (γράφω) ὁ συνθέτων, γράφων λόγους δικανι- κούς, Ὑπερίδ. (Πολύδ. Η. 24), Διογ. Α. 8, 15.

δὲ-κλῆσις, ὁ, (γράφω) ὁ συνθέτων, γράφων λόγους δικανι- κούς, Ὑπερίδ. (Πολύδ. Η. 24), Διογ. Α. 8, 15.

δὲ-κλῆσις, ὁ, (γράφω) ὁ συνθέτων, γράφων λόγους δικανι- κούς, Ὑπερίδ. (Πολύδ. Η. 24), Διογ. Α. 8, 15.

δὲ-κλῆσις, ὁ, (γράφω) ὁ συνθέτων, γράφων λόγους δικανι- κούς, Ὑπερίδ. (Πολύδ. Η. 24), Διογ. Α. 8, 15.

δὲ-κλῆσις, ὁ, (γράφω) ὁ συνθέτων, γράφων λόγους δικανι- κούς, Ὑπερίδ. (Πολύδ. Η. 24), Διογ. Α. 8, 15.

δὲ-κλῆσις, ὁ, (γράφω) ὁ συνθέτων, γράφων λόγους δικανι- κούς, Ὑπερίδ. (Πολύδ. Η. 24), Διογ. Α. 8, 15.

δὲ-κλῆσις, ὁ, (γράφω) ὁ συνθέτων, γράφων λόγους δικανι- κούς, Ὑπερίδ. (Πολύδ. Η. 24), Διογ. Α. 8, 15.

δὲ-κλῆσις, ὁ, (γράφω) ὁ συνθέτων, γράφων λόγους δικανι- κούς, Ὑπερίδ. (Πολύδ. Η. 24), Διογ. Α. 8, 15.

δὲ-κλῆσις, ὁ, (γράφω) ὁ συνθέτων, γράφων λόγους δικανι- κούς, Ὑπερίδ. (Πολύδ. Η. 24), Διογ. Α. 8, 15.

δὲ-κλῆσις, ὁ, (γράφω) ὁ συνθέτων, γράφων λόγους δικανι- κούς, Ὑπερίδ. (Πολύδ. Η. 24), Διογ. Α. 8, 15.

δὲ-κλῆσις, ὁ, (γράφω) ὁ συνθέτων, γράφων λόγους δικανι- κούς, Ὑπερίδ. (Πολύδ. Η. 24), Διογ. Α. 8, 15.

δὲ-κλῆσις, ὁ, (γράφω) ὁ συνθέτων, γράφων λόγους δικανι- κούς, Ὑπερίδ. (Πολύδ. Η. 24), Διογ. Α. 8, 15.

δὲ-κλῆσις, ὁ, (γράφω) ὁ συνθέτων, γράφων λόγους δικανι- κούς, Ὑπερίδ. (Πολύδ. Η. 24), Διογ. Α. 8, 15.

δὲ-κλῆσις, ὁ, (γράφω) ὁ συνθέτων, γράφων λόγους δικανι- κούς, Ὑπερίδ. (Πολύδ. Η. 24), Διογ. Α. 8, 15.

δὲ-κλῆσις, ὁ, (γράφω) ὁ συνθέτων, γράφων λόγους δικανι- κούς, Ὑπερίδ. (Πολύδ. Η. 24), Διογ. Α. 8, 15.

δὲ-κλῆσις, ὁ, (γράφω) ὁ συνθέτων, γράφων λόγους δικανι- κούς, Ὑπερίδ. (Πολύδ. Η. 24), Διογ. Α. 8, 15.

δὲ-κλῆσις, ὁ, (γράφω) ὁ συνθέτων, γράφων λόγους δικανι- κούς, Ὑπερίδ. (Πολύδ. Η. 24), Διογ. Α. 8, 15.

δὲ-κλῆσις, ὁ, (γράφω) ὁ συνθέτων, γράφων λόγους δικανι- κούς, Ὑπερίδ. (Πολύδ. Η. 24), Διογ. Α. 8, 15.

δι-κωλύος, ον, ἔχων δύο μέλη ἡ σκέλη, Λυκάρ. 838, Δισκ. 2, 116. II. ὃ ἐκ δύο κώλων ἡ μερῶν ἀποτελούμενος, περίοδος Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀγ. 1212, κτλ. — καὶ οὐσιαστ. δικωλύτα, ἡ, Γραμμ.

δι-κωπός, ον, ἡ δύο κώπας ἔχων, σκάφος Εὐρ. Ἀλκ. 252, πρὸλ. 446. — ἐντεῦθεν δι-κωπῆω, κωπηλατῶ μὲ δύο κώπας, καὶ καθέλου, ἐργάζομαι μὲ τὰς δύο κώπας, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 1091. — δι-κωπία, ἡ, ζεύγος κωπῶν, Λουκ. Ἐπιτκ. 1, Σχόλ. Σουκ. 4, 67.

δι-λγέω, ον, τὸ διπλῇ λήκυθος, Ἰππύλοχ. παρ' Ἀθην. 1296.

διλημματι, τὸ, συλλογισμός, δι' οὗ ἡ ἀντίπαλος συλλαβὴ βάνεται μεταξὺ (διασπένδανεται) δύο ἀντιπαλῶν προτάσεων, τὸ τοῦ Κικέρου, complexio, Σουίβ. — οὕτω διλημματον, τὸ, Ἑρμογ. — Ἐπίρρ. -τως, Οὐλπ. Δημ. Ὀλ. 3, σ. 25.

διλημνισον, τὸ, διπλοῦς λημνίσκος, Σουλ. Ἐπιγρ. 252b1), 50.

διληπτος, ον, διπλῶς ἐκλαμβανόμενος, ἐφοροῦμενος, Σχόλ. Ψ. II. 642.

διλυγέω, ἐκ νόου λήγω, ἐκναλαμδάνω, Σεν. Ἰππαρχ. 8, 2, Διόδ. 16 Ἀθ. — Πρῆμ. ἐπιθ. -ητέον, Δημ. Φαλ. 202.

διλογία, ἡ, ἐπαλάλησις, Σεν. Ἰππαρχ. 8, 2.

δι-λογος, ον, διγλωσσος, ἀμφιβόλος, I Ἐπ. Ίμν. γ', 8.

δι-λογχος, ον, δύο λόγους, δύο αἰχμὰς ἔχων, διπλοῦς, ὅτη Διοχύν. Ἀγ. 643. ἐπίθετον τῆς Βινδίδος (δηλ. Ἀρτέμιδος) ἐκ τῶν διττῶν αὐτῆς ἰδιότητων, Κρατίη. Θρατ. 12.

δι-λοφος, ον, διπλοῦν ἔχων λόφον, κορυφὴν, δ. μέτρα, ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ (ἴδε δικρύφης, ἀμφίφυρος), Σοφ. Ἀντ. 1121.

δι-λουχία, ἡ, διπλοῦς λόγος, Πολυδ. 10, 23, 4. αἶμα ἐκ 32 ἀνδρῶν, Ἀρρ. Τακτ. 10, 1. — διλοχίτης [τ], ου, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς διλοχίας, ὁ αὐτ.

δι-μισατός, ον, ὁ συνιστάμενος ἐκ δύο μικρῶν συλλαβῶν, Ἀρσ. κων σ. 58.

δι-μάχαιρος [α], ον, ὁ δύο ἔχων ἐλφί, Ἀρτεμίδ. 2, 33.

δι-μάχης [α], ου, ὁ, ὁ μαχόμενος εἴτε πεζῇ, εἴτε ἵππῳ, πλὴθ. γραμ. ἐν Διοδ. 5, 33, πρὸλ. Πολυδ. Δ' 132. ἴδε Κόντ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ' σ. 103.

δι-μέδμενον, τὸ, μέτρον χωροῦν δύο μεδόμενος, Πισχ.

δι-μερής, ἐς, διαμερίζων ἡ διηρημένος εἰς δύο μέρη, ἐπὶ τοῦ ἀνδροπίνου σώματος, τοῦ ἐγκεφάλου, κτλ. Ἀριστ. Ζ. Μ. 3, 5, 5, 3, 7, 2, κ. ἄλλ. — Ἐπίρρ. -ώς, Γεωμ. 10, 9.

δι-μετρητός, ον, ὁ χωρῶν δύο μετρητός, Κελλήε. παρ' Ἀθην. 1901, Σουλ. Ἐπιγρ. 3071.

δι-μετρος, ον, ἐπὶ στήθῳ, ἔχων δύο μέτρα, Πφαίης, ἴδε δι-νοδία.

δι-μέτωπος, ον, δύο ἔχων μέτωπα, Ἀππ. Ἐμφύλ. 5, 33.

δι-μνηστὴς, α, ον, δύο μνηστὴν τὴν ἡλικίαν, Ἰππ. 690A, 7571.

δι-μνησος, ον, δύο μνηστὴν ἡ διὰ δύο μνηστας, Θεόδωρ. 1, Φ. 3, 4, 4. διμνηνα ἐκτιτρώσκειν Ἰππ. Ἀφ. 1254. — διμνηνον, διάστημα δύο μνηστῶν, διμνηνά, Ἀριστ. 1. Ζ. 11, 18, 22. εἰς δ. ὁ αὐτ. Οἰκ. 2, 37. ἡ διμνηνος Πολυδ. 6, 34, 3.

δι-μνήτωρ. Δωρ. -μᾶτωρ, υρος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων δύο μητέρας, ἐπὶ τοῦ Νάκχου, τὸ τοῦ Ὀιδίου διμνήτην. Ἀλεξ. ἐν Ἀδελ. 13, Ὀργ. Ὑμν. 49. — ἰσάσυντες, διμνήτρες, Ἰερφάν. Ἐπιμ. 265.

δι-μήτος, ον, ἐκ δύο τριτῶν, κλάσων ἐν ὑφραμένους. — οὐσιαστ. διμειτος, ἡ, ὑφασμα τοιοῦτον, Εὐστ. 393. 4.

δι-μετρος, ον, ὁ διπλὴν ἔχων μέτραν, ἔχων δύο μέτρα, Πολυδ. Δημητρ. 41.

διμνατός, α, ον, (μνᾶ) ἐξέχων δύο μνᾶς, διμναστος ἀπατιμῆσασθαι, ἐκτιμῶ ἀντὶ δύο μνᾶν, Πρὸδ. 5, 77. δ. τιμῆσασθαι τι Ἀριστ. Οἰκ. 2, 6. — μισθώματα διμνήσια Λουκ. Ἐταιρ. Διελ. 14, 3. — Παρ' Ἰππ. Πρὸδ. τὰ πλείστα τὸν χ/ρον ἔχουσι διμνητως, ὅπου ἔχει πρὸς τὸ διμναστός, ὥς τὸ λαῶς πρὸς τὸ λαός, κτλ.

διμνους, ουν, — δύο μνᾶν, Φίλων Μελοπ. 42, Σουλ. Ἐπιγρ. 123 § 8 (σ. 169).

διμνωος, ον, (Ἀττικ. τύπ.) = τῷ προηγ. — Πρὸλ. διμνωός, εἰκοστήμωος, ἴδε Κόντ. Σωκράτ. Β. π. 74.

δι-μοιρία, ἡ, διπλοῦν μερίδιον, Σεν. Ἀν. 7, 36, Δακ. 15, 4. δ. βασιλεύας Ἀνειφ. Δίδυμ. 3. διπλοῦς μέτρον, Σεν. Ἑλλ. 0. 1, 4. 2) τὰ δύο τρίτα, Διον. Ἀλ. 8, 77.

II. = διμυλοχία, Ἀλ. Τακτ. 5, 2.

διμοιρίτης [τ], ου, ὁ, ὁ ἔχων διπλοῦν μερίδιον, ἐκβάνων διπλοῦν μισθόν, Ἀρρ. Ἀν. 7, 23, 3. II. ὁ ὀρχηγὸς μιᾶς διμοιρίας, Λουκ. Δι. Τραγ. 48, Ἐταιρ. Διελ. 9, δ. Σούτ. 148C.

III. παρ' Ἑκκλ. ἐπίθετον τῶν Ἀπολλιναριανῶν, οἵτινες ἐξέδασον ἡτι ὁ Χριστὸς εἶχεν ἀνδροπίνην ψυχὴν, ἀλλὰ καθαρῶς θεῖον νοῦν, Ἐπιφάν. Διερ. 177, Σουίβ. ἐν λ. ἀπολλέν.

δι-μοιρους, ον, ὁ μεταξὺ δύο ἡ εἰς δύο διηρημένος. διμμοιρον, τὸ, τὸ ἥμισυ, Διοχύν. Ἰκέτ. 1071. 2) ἡμισία ὀρχημέ, Πλάτ. Δρ. 386C. — ἐν Ῥώμῃ, ἡμισία libra, Πλούτ. 1. Ῥώμ. 17.

II. ἐν Διοχύν. Ὀφθ. 850, δ. Περμ. διμμοιρους διμοιρα τέλεα γάντι διμοιρα τέλεια χάριν τοῦ μέτρου.

δι-μοιροσός, ον, δύο μαρτῆς ἔχων, Λυκάρ. 111, 392. ἀνδρογύνῃ, ἐκαστοσθέντες, Διόδ. Ἑκλ. 2, 322.

δι-μυξος, ον, ὁ ἔχων δύο μυαλλίδας, φυσιολογ., Φιλωνίδ. Κωδ. 5, 1142. Κωμ. Νυκτὶ 2, Μιτξέν. Φιλολ. 3, Σουλ. Ἐπιγρ. 3071. 9. δι-νάξω, = δινέω, Ἀρ-τιμίδ. παρ' Ἀθην. 333Γ'—ἀντὶ τοῦ μέσ. ὁρ. δι-νάσσατο ἐν Πινδ. Ἀποσπ. 70, 3, ὁ Δινδ. ἀναγινώσκει δι-νασά' ὅπο.

Δινεύμα [τ], τὸ, τὸ δινεῖσθαι, περιδινεῖσθαι, κυκλικὴ κίνησις, περιστροφή, ἴδιαι κατὰ τὴν ὀρχαίν, δινεύματα χαρτῶν Ἀριστοφ. Θεσμ. 122, Ξεν. Ἰππ. 3, 11.

Δινεύω, συνήθως κατ' ἐνεσ. καὶ παρ. (Ἰων. διναύεσκον Ἰλ. Ω. 12), ἀλλὰ μετοχ. ὁρ. δινεύσας, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 310.—ἀσπύτως δινέω, Δισχύλ. Θέβ. 462' παρ. ἐξέλεον, Ἐπ. δινεον Ἰλ. Σ. 494, Ὁδ. Ι. 384' ὁρ. ἐδινέηται Ἰλ. Ψ. 840, Ἀττ.—Μέσ. (πρὸς περιδ-).—Παθ. δινεύομαι Ἀρατ., Ὀππ.—ἄλλ' ὁρ. ἐδινέθηον Ὁδ. Χ. 85, Εὐρ. πρὸς. δεδινέημαι (ἀμφι-) Ἰλ. Ψ. 562—Ποιητ. ῥήματα ἐν χρήσει ἅπασε ἢ δις παρὰ Ξεν. καὶ Πλάτ. (πρὸς δινέω, δινέη, δινέως). Περιστρέφω, συστρέφω, στροβι- λίζω, στρογγυρίζω, ἦκε δὲ δινήσας [τὸν σόλον], περιστρέψας [τὸν Διονύσιον], Ἰλ. Ψ. 840' ζεύγας δινεύοντες, στρέφοντες αὐτὰ κυκλικοῦς, Σ. 543' μοχλὸν ἐλόντες δινέμεν, περιστρέφοντες τὸν μοχλὸν ἐντὸς τοῦ ὀρθάμου τοῦ Κύκλωπος, Ὁδ. Ι. 388' δινεῖν (ππουε, σπαῖδα Δισχύλ. Θέβ. 462, 490' ὁμοι. Εὐρ. Ὁρ. 1459.—Μέσ. περιστρέφομαι, συστρέφομαι, ὅσος πάντοσε δινεῖσθην Ἰλ. Ρ. 680, πρὸς. Π. 792' κάππεσε δινηθείς (ιδνωθείς Ημερίκ) Ὁδ. Χ. 85' ἐπὶ ποταμοῦ, Εὐρ. Ρήσ. 253' περιστρέφομαι κατὰ τὸν χορὸν, ἐδινεῖτο Ξεν. Ἀν. β. 1, 9, πρὸς. Συμπ. 2, 8' ἐπὶ περιστή- τηρος, ἐπὶ τροχοῦ δινεῖσθαι Πλάτ. Εὐθύδ. 294Ε. 2) περι- πλανηῖμαι, περιφέρομαι, Λατ. versari, ἐδινεόμεθα κατ' αὐτὴν [νήσον] Ὁδ. Γ. 153' βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι Π. 63, πρὸς. Πινδ. Π. 11. 38.

II ἀμετάθ. ἐν τῷ ἐνεργ. ἀκριβῶς ὡς ὁ μέσ., περιστρέφομαι, ὀρχηστῆρες ἐδίνεον Ἰλ. Σ. 494' ἐπὶ κυβιστηρίων, ἐδίνεον κατὰ μέσους αὐτῶν 606' ὡσαύτως ἐπὶ πυλμαστό, ὅστις δινεύει κατὰ μέσον Δ. 541' δινεύουσιν ὑπὸ πτέρυγος βάλε, ποιῶσαν κύκλους ἐν τῇ πτήσῃ αὐτῆς, ἐπὶ περιστρέψας, Ψ. 875' καθύλου, περιφέρομαι, δινεύεσκ' ἄλῳν παρὰ ὅτιν ἄλλος Δ. 12' δινεύων κατὰ ὁκον Ὁδ. Τ. 67' δινεύων βλεφάροις, βλέπων ἄγρως πέριξ, περιβλέπων, Εὐρ. Ὁρ. 837.

Δινη [τ], ἡ, κυκλικὴ περιστροφή, στροβίλος, ὁδαστροβίλος, Λατ. vortex, καθ' ἑνικ., Ἰλ. Φ. 213, Δισχύλ. Εὐμ. 559, κτλ.—κατὰ πληθ., Ἰλ. Φ. 353, Ἰσ. Θ. 791, Ἠρόδ. 2, 28, κτλ.—ἐπὶ Κυανέας Σ. Σουλ. Ἐπιγρ. 3797—δινη ὠνομάσθη ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους ἡ τοῦ οὐρανοῦ περιστροφή, ἥτις ὑπετίθετο δι' ἐπεὶ τὴν γῆν εἰς τὴν θέσαν αὐτῆς. Πλάτ. Φαίδ. 99Β, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2, 13, 20 κξξ.—πρὸς δινας καὶ ἰδε δινέη Πλάτ. 1, 42. 2) ἀναστροβίλος, Ἀριστοφ. Ὀρν. 897' δίνειν νεφέλας Εὐρ. Ἀλκ. 244. 3) καθύλου, περιδίνης, περιστροφή κυκλική, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1198' ἀτράκτου Πλάτ. Πολ. 620Ε. 4) μεταφ., ἀνάγκης στερε- ραίς δ. Δισχύλ. Πρ. 1032' δίνειν κυκλούμενον κέσρ δ' αὐτ. Ἀγ. 997.

Δινηΐεις, Δωρ.-ἄεις, εσσα, εν, ῥέων στροβίλου δίκην, στρο- βιλώδης, ἔάνθρ' ἐπὶ δινήεντι Ἰλ. Ε. 479, πρὸς. Ὁδ. Ζ. 89, Σιμων. 19, Βακχυλ. 12, 165 κ. ἄλλ. (Blas), κτλ. II. στρογ- γύλος, τάλαρος Μόσχ. 2, 55.

Δινησις, εἰος, ἡ, στροβιλώδης κίνησις, περιστροφή, Ἀριστ. Οὐρ. 2, 13, 20, 23, Ἐπικούρ. παρὰ Διογ. Α. 10, 90.

Δινητός, ἡ, ὄν, (δινέω) ὁ περιστρεφόμενος, περιδινόμενος, Ἀνθ. Π. 7, 394.

Δινομα, τὰ (= δίνουμα), Ἐπιγρ. Δήλου, Βυλλ. d. cor. hell. VI, 1, 51.

Δίνος, ὁ, ὡς τὸ δινέη, περιδίνης, περιστροφή, ἦν κατὰ τὸν Ἀναξάгорαν ἐνεποιήσαν ὁ νοῦς, ὁ βυθιστής τοῦ σύμπαντος, Κλήμ. Ἀλ. 435' τοῦτο ὑπαινιττικόν, ὁ Ἀριστοφ. λέγει ἐν Νεφ. 828, Δίνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακώς, πρὸς. 380' πρὸς. Γνωτε Πλάτων 1, 59. 2) στροβίλος, Ἐπὶκ. παρὰ Διογ. Α. 10, 105—χορὰς ὅμοιος πρὸς τὸ νεώτερον waltz, Εὐστ. 1166, 10, Ὑσυχ.

II. σκοτοδινία, σκότωσις, Λατ. vertigo, Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 903.

III. ὁ κυκλοστῆς χώρος, ἐν ᾧ οἱ βόες ἡλώνον τὸν σῖτον, ἀλάνιον, Τελέσιλλα 2 Bgk., Ξεν. Οἰκ. 18, 5' πρὸς. Rulink. Ep. Cr. σ. 179.

IV. μέγα στρογγύλον ποτήριον (γραφόμενον ὡσαύτως καὶ δένος). Ἀρ-στοφ. Σφη. 618' παρὰ τοῖς Κυρηναίοις = ποδανιπτήρ, Ἀθην. 467Ε.

Δίνω, μόνον κατ' ἐνεσ., ἀλάνίζω ἐπὶ τοῦ δίνου (III), Ἰσ. Πρ. κ. Ἰμ. 596.—Παθ., δινομένην ὑπὸ βουσί, ἄλῳν, πατομένην ὑπὸ περιφερόμενων κύκλων βοῶν, Καλλ. Ἀποσπ. 51.—Λαοβιακ. τύπος δίνω παρὰ Χοιροῦ, ἔτε Αἰρενσ. π. Διολ. σ. 53' γ' πληθ. ἀπο-δίνωνται, Πιν. Ἠρακλ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 5774. 102.

Δινώδης, ες, στροβιλώδης, ἄλῳν IC. 68.13' τὰ δινώδη, Πλούτ. Κάτωνι Πρεσβ. 20.

Δινών, ὄνος, ὁ, μὴν παρὰ Λοκροῖς, ἀντιστοιχῶν τῷ ἐν Αἰτω- λίᾳ Ασφραῖω, τῷ ἐν Οἰανίᾳ καὶ τῷ ἐν Δελφοῖς Πειριπύῳ τῷ πρώτῳ, Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. cl. Ε. 243.

Δινωτός, ἡ, ὄν, (δινώω) στρογγύλος, στρογγύλος, ἄσπς, λτ- γος Ἰλ. Γ. 391, Ὁδ. Τ. 56' ρινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ δινωτῇν [ἐνν. ἄσπιδι], κατεσκευασμένην κυκλοστέρως διὰ δερμάτων βοῶν καὶ χαλκῶν πλακῶν, Ἰλ. Ν. 407.

Διξᾶς, ἄντρος, ὁ, Σικελικὸν χαλκῶν νόμισμα, = πρὸς δύο χαλ- κοῦς, Hemsl. Πολυδ. Θ', 81' πρὸς. τριξᾶς.

Δι-ξαστον, τὸ, μέτρον περιλαμβανόν δύο ξέστας, Σχλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 347.

Διξοος, ον, (ξίω) διχιδής, εἰς δύο ἐσχισμένοις, Θεοφρ. Ι. Φ. 5, 1, 9.

Διξός, ἡ, ὄν, Ἰων. ἀντὶ τοῦ δισσός, ὡς τριξός ἀντὶ τρισός, πρὸς. Koen. Γρηγ. σ. 435.

Διξυλος, ον, ἐκ δύο ξύλων συγκείμενος, Ὁρεῖδ. 133 Mai.

Διο-, εὐρηται ἐν ἀρχῇ πολλῶν συνθέτων ὀνομάτων κυρίων τε καὶ προσχηρικών, ἅτινα σημαίνουσιν οὐχὶ μόνον τὸ γενεῖσθαι ἐκ τοῦ Διὸς ἢ τῶν θεῶν, ἀλλὰ καθόλου, ἔξωτος, θεοειδής, λαμπρὸς, ὡς ἐν συνθέσει τὸ θεο-.

Διό-, σύνθετος, ἀντὶ τοῦ δι-ο, δι- ὃν λόγον, οὐ ξανα-, Λατ. comparativus, quoniam, quare, Πλάτ. Πολ. 358D, κτλ.—διό δὲ Θεοῦ. 2, 21, Πλάτ. Γοργ. 518Α κ. ἄλλ.—διό καὶ, διό δὲ καὶ ὁ αὐτ. Φαίδρ. 258Ε, Συμπ. 203C' δι' ὅπερ Θεοῦ. 1, 71, 120., 8, 92, κτλ. II. βραχύτερον, = δι, ὅτι, ὅτι, διότι, Ἀριστ. Φυσ. 2, 4, 5' πρὸς. διότι.

Διό-θολος, ον, ὑπὸ τοῦ Διὸς ῥηθείς, ἐξακοντισθείς, ἐπὶ κεραυ- νοῦ, Σοφ. Ο. Κ. 1404, Εὐρ. Ἀλκ. 125.—οὕτω Διόθολος, ον, Ἀλκ. π. Ζ. 6, 62' καὶ Διόθολος, ἥτος, ὁ, ἡ, Σχλ. Πινδ. Π. 8, 22.

Διογένειον, τὸ, γυνάσκον τοῦ Διογένητος, Σουλ. Ἐπιγρ. 427.

Διο-γενέτωρ, ορος, ὁ, ὁ παρέχων γέννησιν εἰς τὸν Δία, Διο- γενέτορας Ἐναυλοῖ, τὸ σπῆλαιον ἐν ᾧ ἐγεννήθη ὁ Ζεὺς, Εὐρ. Βάκχ. 122.

Διο-γενής, ες, ὁ ἐκ τοῦ Διὸς γεννηθείς, ὅτεποτε ὡς ἐπὶ τοῦ βασιλέως καὶ ἡγεμόνων ὡς ὁρισθέντων καὶ ὑποστηριζομένων ὑπὸ τοῦ Διὸς (ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες Ἰσ. Θ. 96), οὐχὶ ὡς εἰ ὅπως ἐξ αὐ- τοῦ ἐγεννήθησαν—ὁ Δισχύλ. καλεῖ τοὺς θεοὺς αὐτοὺς· θεοὶ Διογε- νεῖς Θέβ. 301, Ἰκέτ. 631' ἡ Παλλὰς εἶνε Διογενὲς κράτος, Θέβ. 129, πρὸς. Σοφ. Αἴ. 91' ὁ Ἀμφίων εἶνε Διογενὲς Θέβ. 528' ἄλλα τὸ δ., ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλεύου, Εὐρ. Ἀνδρ. 1194' καθόλου, θεός, φάος ὁ αὐτ. Μηδ. 1258. II. παροφ., Διογένης, οὐς, ὁ, κύρ. ὄνομα. [Δι- ἐν Ἐπ.].

Δι-ογκώω, ἐξογκώ, στόμα Ἐρμού. ἐν Walz Rhelt. 3, 224.—Παθ., πρὶσκόμαι, Ἰππ. Ὁδ. 385, 388' μεταφ., ἐπαίρομαι, ἀνυψο- μαι, Ἀρ-στοφ. 1, 14.

Δι-ογκώσας, εἰος, ἡ, ἔπαρσις, κόμπος, Πλούτ. 2, 771B' πρῆξι- μον, Γάλην 2, 325., 7, 154.

Διογενήτος, ον, συνηρ. ἀντὶ Διογενήτος = Διογενής, Ἰσ. Ἀσπ. Ἰπρ. 340.

Διό-γυνος, ον, = Διογενής, Εὐρ. Ἰππ. 560 [i].

Δι-οδεῖα, ἡ, ἡ διὰ μέσου δίοδος, Σουτ.

Δι-οδεύσας, εἰος, ἡ, = Διοδεῖα, Περ. 298, 43.

Δι-οδεύω, διέρχομαι ὁδεύων, τὴν χώραν Πολύδ. 2, 15, 5, πρὸς. Πλούτ. Ἀγρ. 17' πανδοκτεῖον Ἀρρ. Ἐπὶκτ. 2, 23, 26' διὰ τῶν νομίων Σουλ. Ἐπιγρ. 495B. 20.—Παθ. ἐν Ἀνθ. Π. 9, 708.

Δι-οδεύομαι, = Διοδεύω, τὰς δύο μοῖρας [τῆς δόου] Ἠρόδ. 8, 129.

Δι-οδοποιέω, ποιῶ δίοδον, ἐσφαλμ. γραφ. παρὰ Θεοφρ. π. Πυρ. 59, ἀντὶ Διοδὸν ποιεῖν.

Δι-οδος, ἡ, ὁδὸς δι' ἧς δύναται νὰ διέλθῃ τις, διὰθλασις, πέρα- σμα, Ἠρόδ. 7, 201., 9, 99, Ἀριστοφ. Θεσμ. 658, κτλ.—ὁ ὕδατος ἰσχυρ. 2, 102' ἀστρων δίοδοι, αἱ τροχαὶ αὐτῶν, Δισχύλ. Πρ. 1049' δ. ἔχων, ἐξουσιάζειν τὴν ὁδόν. Θεοφρ. 7, 32' αἱ δ. τῶν πτερῶν Πλάτ. Φαίδρ. 255C' δ. αἰτεῖσθαι, αἰτεῖν, ζητῶ ἄδειαν νὰ διέλθω, ζητῶ διαβήτηρον, ἐξαφαλίζον μοι τὴν διὰθλασιν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 189, Δισχύλ. 75, 9' πρὸς. Δεξοδός.

II. ἡ διὰ τῶν ἐντέρων διὰ- θλασις, διαχώρησις, μελάνων Ἰππ. 78Ε.

Διό-δοτος, ον, ἔτε ἐν λ. Διόδοτος.

Δι-οδύρομαι, ὀργνῶ μεγάλως, μετ' αἰτ., Δημ. 1248, 19.

Δι-οδύρομαι, μέσ., διαίρουμαι εἰς δύο κλάδους, ἐκβάλλω κλά- δους, Ἰππ. 240, 11.

Δι-οξος, ον, ὁ ἔχων δύο κλάδους, Θεοφρ. Ι. Φ. 1, 8, 3.

Διόθεν, ἐκ Διὸς, κατὰ τὸ ὄλλημα αὐτοῦ, διὰ τῆς εὐνοίας αὐτοῦ, Ἰλ. Ο. 489, Ω. 194, Τραγ., κλ.—ἐκ Δ. Ἰσ. Ἐργ. κ. Πρ. 763.

Δι-ογενής, μέλλ. -ξω, διανοίω, τὰς γνώσεις διογνυτε Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 852'—ὡσαύτως, διοίω, Σοφ. Αἴ. 346, Ο. Γ. 1287, 1295, Πλάτ., κλ.—ἡ δ' ἂν διοίησιν σφάγια [ἐνν. τῇ μα- χαρᾷ] Εὐρ. Ἰκέτ. 1205.—Μέσ. διοίγνυσθαι Θεοφρ. Αἴτ. Φυσ. 4, 7, 8.

Διοίδια, γινώσκω ἀκριβῶς, Σοφ. Ο. Κ. 296, Εὐριπ. Μηδ. 518 Ἀριστοφ. Νεφ. 168, Πλάτ. Νόμ. 1, 626, Φαίδρ. 262.

Διοιδάινω, μέλλ. -ᾶν, = τῷ ἔπομαι, Ἠρωδ. 7, 3, 16' μεταφ. δ. τὴν ψυχὴν αὐτοῦ 8, 8.

διοιδέω, μέλλ. -ήσω, έπιτεταμ. οιδέω, πιθ. γραφ. παρ' Ίππ. Δρρ. 838, Λουκ. Νεκρ. 18· έπ' τής θαλάσσης, Στράβ. 173.— Μίσ., μεταφ. Ήλιόδ. 7, 7.

διοιδής, έξ, φουσκωμένος, πρησμένος, μαζός Νίκ. Άλ. 90.

διοιδίσκουμαι, = διοιδέω, Γαλλ. 5, 185.

διοικέω, διοικουν, Θουκ. 8, 21, κτλ.· μέλλ. -ήσω, Πλάτ.· άόρ. διοίκησα Ίσοκρ., κτλ.· πρκμ. διοίκηκα Πλάτ., δεδιόκηκα Άριστ., Άποσπ. 429.— Μίσ., μέλλ. -ήσομαι Δημ.· άόρ. διοίκησάμην Δημ.· πρκμ. (μετά μέσ. σημασ.) διοίκημαι, 13· κατωτέρ.— Παθ., άόρ. διοικήθην Λουκ. Νεκ. 19· πρκμ. διοίκημαι Άντιφ. Ποιησ. 1, 18, Δημ. 616, 27, ύπερσ. διοίκητο (προ-) Δημ. 625, 5· αλλά μετ' αυτήσεως άμα και αναδιπλασιασμού πρκμ. δεδιόκημαι Άντιφ. Μητρ. 2, Μόχων παρ' Άδην. 341C· ούτω παρ. μετ' διπλής αυτής, έδιόκουν Μαλαχ. Κυρώς, διατηρώ οίκου· ακολουθώ, γεν., κυβερνώ, διευθύω, τήν πόλιν Θουκ. 8, 21, κτλ.· τά τής πόλεως Άριστοφ. Έκκλ. 301· τας τε οικίας και τας πόλεις Πλάτ., Μένων 91A· τόν κόσμον δ' αὐτ. Φαίδρ. 240C· τόν ούρανόν δ' αὐτ. Νήμ. 896B· τά άνθρώπινα αὐτέθι 713C· τόν βίον Ίσοκρ. 2E, κτλ., πρβλ. Δημ. 774, 8· τήν ούσαν δ' αὐτ. 820, 9· τά κοινά δ' αὐτ. 15, 22· τήν άρχήν Άριστ. Πολ. 5, 11, 4· δ. άκριβώς, έπ' οίκοδεσποίνης, Λυσ. 92, 23· πολέμιους δεινάρη. 98, 46· έπ' τοῖς έπ' των οίκονομικών άρχοντας, δ. τά πρός τήν πόλιν, τά έπ' τη τραπέζῃ Δημ. 832, 28, 1111, έν τήλ.· τάλαντα, δ. Καλλισθένης διοίκησεν δ' αὐτ. 407, 18.— Παθ., κυβερνώμαι, τύχη δ. Ίππ. Άρχ. Ίγτρ. 8, Δίσχιν. 1, 20· άπας δ' βίος φύσει και νόμῳ δ. Δημ. 774, 7.— Μίσ., κυβερνώ κατά τήν θέλησιν και επιθυμίαν μου, τά πράγματα διοικήσασθαι Δημ. 49, 21· και πρκμ. (έπ' τής αυτης έννοιας), Ίν' δ' βουλόμεθα ώμεν διοικημένοι δ' αὐτ. 288, 1· διοικόμενος οὕτως άδίκους πλεονεξίας, κυβερνώ ώστε να προσπορίσῃ τίσιν άδικα κέρδη, δ' αὐτ. 1092, 5, πρβλ. 22· αλλά, διοικῶμαι πρός τινα, έρχομαι εις συμφωνίαν πρός τινα., δ' αὐτ. 1327, 23, πρβλ. 1328, 4. 2) άπολ., έξασκῶ έξουσίαν, κυβερνώ, τυραννικῶς Άριστ. Πολ. 5, 10, 36, πρβλ. 4, 14, 11. 2) προνοῶ, προμηθεύω, παρέχω, άπορῶ τάλλα όποθεν διοικῶ Δημ. 834, 19, πρβλ. 708, 25· δ. τήν άδελεφήν, προνοῶ περί αυτῆς, τακτοποιῶ τά κα' αυτῆς, δ' αὐτ. 703, 6.— Παθ., τρέφομαι ἢ ύποστηρίζομαι, ύπό τινος Στράβ. 669· γάλοκτι Άδην 46E. 3) χωνεύω τροφήν, Διογ. Α. 6, 34. 4) έν τῇ Ίγ-τορ. το μέσ. διοικεῖσθαι ἤτο έν χρήσει έπ' τῇ διατάξει και διευθετήσει τῆς δήτης λόγου τινός, Διον. Αλ. π. Ρηγ. 9, 4. II. κατωτέρω χωριστά, Πλάτ. Τιμ. 19E.— Μίσ., ζῶ, διαμένω χωριστά, κατά κόμῳ Σεν. Έλλ. 5, 2, 6.

διοικῶμαι, τό, κυβερνώμαι, διαίκαμαι, Πλούτ., Σουΐδ. διοικῶσαι, εως, ἢ, κυρίως ἢ τέρσις και επιμέλεια άλλου, Δημ. 1111, 10· καθόλου, κυβερνήσεις, διευθύνει, διοίχσεις, τῆς πόλεως Πλάτ. Πρωτ. 319D, κτλ.· ιδίως των οίκονομικών πραγμάτων όπως, ἢ δ. γέννηται Ικανῇ Δημ. 728, 24· δ' έπ' τῆς διοικήσεως, δ' διευθύνων τά οίκονομικά, Ψήφισμα παρῶ Δημ. 288, 11, 730, 24· έντεῦθεν, αἱ δαπάναι, τὰ έξοδα, Λυσ. 185, 21, παρῶ Δημ. 1111, 10, 1346, 21, 1359, 9. II. Ρωμαϊκή έπαρχία εκ των μικροτέρων, Στράβων 629, Κικ. Ραμ. 13, 52, 67, Σουλ. Έπιγρ. 3092· καίτοι και έπ' τῇ Αἰγύπτῳ, 4693. 2) έκκλησιαστική τις διαίρεσις, ἢ δικαιοδοσία επισκόπου, έπαρχία, Έκκλ.

διοικητής, οθ, ὁ, διευθυντής, κυβερνήτης, Λατ. praefectus, Πολύδ. 27, 12, 2, Στράβων 840.

διοικητικός, ἢ, όν, κυβερνητικός, δύναμις Πλούτ. 2, 88AB. 2) πεπτικός, Όρειθ. σ. 64 Μπ.

διοικητέρα, ἢ, ἢ τόν οίκον διευθύνουσα, οίκονόμος, Σχόλ. εις Άριστοφ. Έκκλ. 212.

διοικητορ, ορος, ὁ, διοικητής, Έρμῆς Ποιμάνδρ. 7, 8.

διοικίζω, μέλλ. Άττ. -ῶμι· κάμνω τινά να ζῇσι χωριστά, διασκορπίζω, δ. τας πόλεις, διασπείρω τούς κατοίκους αυτών Ίσοκρ. 91A, πρβλ. Άριστ. Πολ. 5, 10, 11· και μέλλον άνεπτυγμένους, τήν Θηβαίων πόλιν διοικίειν κατά κόμῳ Δημ. 59, 15· δ. Μαντινέτε εκ μιᾶς πόλεως εις πλείους Πολύδ. 4, 27, 6.— Παθ., διοικισθῇ ἢ Μαντινεία τετραχῇ Σεν. Έλλ. 5, 2, 7· διοικισιμένοι κατά κόμῳ Δημ. 366, 27· ακολουθως γενικῶς, διασκορπίζομαι, διὰ τήν άδικίαν διοικήσθην ύπό τοῦ Θεοῦ Πλάτ. Συμπ. 193A· πρβλ. το έπόμε.

διοικισίς, εως, ἢ, διασκορπία, μετατόπισις, έν τῇ διοικίσει, δτ' εκ Κολλυτοῦ διοικίσει εἰς. Λυσ. 961, έν τήλ.

διοικισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Διον. Αλ. 6, 81, Πλούτ. Ισαμύλ. 9.

διοικουδισμό, κτίζω μέχρι τῆς τέρας άκρας, άποχωρίζω διά τείχους, άποτειρίζω, Θουκ. 4, 69, 8, 90. 2) αἰκοδομῶ μεταξὺ και οὕτως άποχωρίζω, Ισθμόν και θρον δ. τῆς τε κεφαλῆς και τοῦ στήθους Πλάτ. Τιμ. 69E. 3. τοῦ Οὔρακος· τό κύτος οὐτόν.

II. άποφράσσω, δδδν Διόδ. 13, 50.

διοικονομέω, έπιτεταμ. οίκονομέω, Πολύδ. E', 130, Εύσπ. Πανημ. 76, 55.— Παθ., Άριστ. π. Κόμῳ. 6, 37.

διοικνύμαι, παθ., πληροῦμαι οἴνου, μεθύσκομαι, Πλάτ. Νήμ. 775C.

διοινοχοέω, διαμοιράζω οἶνον διά τοῦ οἶνοχόου, Άδην. 133C. διοίξεις, εως, ἢ, (διοίνυμι) διάνοιξις, άνοιγμα, Θεόφρ. Αἰτ. Φυσ. 2, 19, 3.

διοιστέον, ρήματ. έπιθ. τοῦ διατρέω, όμμα πανταχῇ Εὐρ. Φων. 266.

διοιστεύω, διαπερῶ βέλος διά τινος, τοξεύω διά τινος, δς κε.. διοιστεύσῃ πελέκεων Όδ. T. 678, κτλ. II. άπολ., και κεν διοιστεύσεις, οά ήδύναστο το μεταξὺ τ' άσπιδος να φοδῆς διά βέλους, δηλ. ἢ άπόστασις εις ενός βέλους, M. 102.

διοιστρέω, έπιτεταμ. αἰστρέω, Διόδ. 4, 12, Φιλδοστρ. 42, έν τῷ παθ.

διούω, διούσκομαι, ἦε έν λ. διαφέρω. διούχηναι, διαρχομαι, διαπερῶ, άσινῆς δ' αἰώνα διούχενι Αἰσχύλ. Εὐρ. 315. II. άπολ., περιπλανῶμαι, έν πέτραις Ίγρ. Όμ. 18, 10.

διούχομαι, μέλλ. -αυχῆσομαι· πρκμ. -οιχῆμαι Έρδδ. 4, 136· άποθ.— έντελες έχω παρῶθεν έπ' χρόνου, Έρδδ. Ενθ' άνωτ.· έπ' προσώπων, παρῶθεν και άπῶθεν, έχδην, Λατ. perire, Αἰσχύλ. Άποσπ. 133, Σοφ. Αλ. 973, Εὐρ., κτλ.· άπᾶν. καρά πεζοῦ, ώς Έρδδ. Ενθ' άνωτ., Πλάτ. Φαίδρ. 87E. II. τελειώνω, λήγω, δ' λόγος διοίχεται Σοφ. O. K. 574 (εκ διορώσεως κατὰ τινα μεταγεν. χφα αντί διέρχεται)· χῆθικη δ. Εὐρ. Ίκτι. 530.

διουκνίω, πολύ φοβοῦμαι, Αδην. 607E.

διό-κτυπος, ον, πληγείς, κτυπηλεις ύπό τοῦ Διός· ἦε θλιαδ-κτυπος.

διοναχῆ, ἢ, διοχῆ, παῖσις, Θουκ. 3, 87· ἦε άνοναχῆ, Δίων K. 39, 47, κτλ.· Περὶ τοῦ τύπου ἦε έν λ. άνοναχῆ.

διολισθάνω (παρά μεταγεν. -αίνω, ἦε διλισθαίνω)· μέλλ. -ολισθῶ· Ίων. άόρ. -ωλίσθησα Ίππ. Άρρ. 820, 'Ολι-σθαίνω διά μέσου, εἰσγλιστρῶ, ύπὸ τούς δακτύλους αυτῶν 806· έπ' μέλους έξερθρωμένον, δ' αὐτ. 820· δ. τινά, διαφεύγω, Άριστοφ. Νεφ. 434, Πλάτ. Λυσ. 216C· έπ' άκρων δ. κυμάτων, έπ' πλοίου, Λουκ. Οίκ. 12· άπολ., διλισθαίνω και φεύγω, δ' αὐτ. Άναχ. 28, 20· δ. τήν γλώσσαν, πλημμελῶς, άμαρτάνω έν τῷ λόγῳ, έπ' μεθύ-οντος, δ' αὐτ. Μέν. Πράσ. 12.

διολύχῃ, ἢ, (διόλκω) διαφύρα γυνήτος, διχογνωμία, Σέτι. Έμμ. M. 8, 322.

δι-ολκός, ὁ, το μέρος τοῦ Ισθμοῦ τῆς Κορίνθου, καθ' ὃ τὰ πλοία ισθμῶντα από τῆς έτέρας εις τήν έτέραν θάλασσαν, Στράβων 335.

διόλλυμι ἢ -ύω (θεμιστ. 350A)· μέλλ. -ολλέω, Άττ. -ολλῶ· καταστρέφω ολοκλήρως, εξαφανίζω, Σοφ. O. T. 442, Tr. 1028, Πλάτ. Κρίτων 47C κ. άλλ., δ. γυναικα, καταστρέφω, Εὐρ. Ήλ. 921. Παθ. και μέσ., μέλλ. -ολλῶμαι, πρκμ. -όλωλα, εἰμαι έντελες χαμένος, καταστραμμένος, έξηρανωμένος, Τραγ., Θουκ. 3, 40, κτλ.· διώλετο εκ τινος, διά τῆς χειρῆς τινος, Σοφ. O. T. 235. II. άποθῆλκω εκ τῆς μνήμης, λημονῶς· αντίθ. σφίζω, εἰζῶς διώλεσα αὐτόν 318.

διολούζω, έπιτεταμ. διολούζω, Ίωσ. Έννιο. 36A.

διόλυον, έπὶρσ., δς· όλυν (πρβλ. καθόλου), ολοκλήρως, παν-τλήως, Φωκυλ. 2, Άριστ. Ποιησ. 24, 3, Άνθ. II. 5, 158.

διολυφύρομαι, έπιτεταμ. όλυφύρομαι, Πολύδ. 22, 9, 11, διύμας, ἦε έν λ. όλιν.

διολυλίζω, διαμένω δ' αυτῆς πάντοτε, Πλούτ. Κάτων Πρεσβ. 4, Σέτι. Έμμ. M. 11, 207· έντεῦθεν διομυλίσματος, ὁ, άμαλδ-ετῆ, σταθερότης, δ' αὐτ. Π. 3, 244.

διολυλίζων, κάμνω τι ὅλως άμαλόν, έσπεζῶ, έπισθῶ έντελες, Πλούτ. 2, 1301.

δι-ομβρασ, ον, κάλυπτος ύπό τοῦ ὁμβρου, Άριστ. Προβλ. 2, 41· άομει-αλ.αζών, ὁ, αλ.αζών εκ τοῦ όμβρου Διομείας, Άριστοφ. Δρ. 915.

Διομῆδες, α. εν, ὁ άνήκων ἢ όμοιος τῇ Διομῇδι, ἢ Διο-μῆδαι· τ' εἰρημῇ ἢ άνάγκῃ ζῆλ. άπῶλυσσις, έφυγτος άνάγκῃ, Πλάτ. Πρωτ. 4991, πρβλ. Άριστοφ. Έκκλ. 1029· περὶ τοῦ τύπου πρβλ. Αἰσχύλ. άποσπ. 133, Πολυδ. 2, 1028, κτλ.· παροιμία ποικίλως έρημ-νευσμένη, ἦε Σουΐδ. και Παροιμιογρ. (Ενθα Διομῆδεις άνάγκῃ) και Ιόντ. έν Σωκράτ. Α. σ. 305.

διο-μηνία (νῆ), ἢ (μῆνις) τοῦ Διός άργῆ, Όρφ. περὶ Σεισμ. (Brunek Anal. 3, 2).

διο-όμνυμαι, όρκίζομαι έπιστήμης, διακηρύττω έλόγκως και διαβε-βαιῶ, ιδίως έν δικαστηρίῳ, μετ' άπαρ. μέλλ., όρκον αυτῇ προσ-θαλῶν διώμοσεν, ἢ μῆν.. δουλώσειν Σοφ. Tr. 255· δ. κτελ-νειν (άνάγκη. κτενεῖν) Λυκούργ. 165, 43· συχνοτέρην έν τῇ μέσ. τύπῳ, διομνύμαι, μέλλ. -ομνύμαι, άόρ. -ομνυσάμην, ύπο-χρῶς έμαυτὸν εἰ' όρκου, Σοφ. Αλ. 1233, Tr. 378· οὕτω σγελόν πάντοτε παρᾶ πεζοῖς, ἦε έπ' τοῦ όρκου τοῦ καλοῦμένου διομωσίας δ. όρκον Άντιφῶν 130, 33· ταῦτα διομώσω έν τῇ άντιγραφῇ· όρκίσεις διά ταῦτα, ένθρως ταῦτα έσθαλάσας διε όρκίσσας πρός ύποστηρίξειν της καταγγελίας, Πλάτ. Απολ. 27C· δ. τινι Λυσ. 96, 35· δ. ύπέρ τινος Άντιφῶν 114, 24· ήρνελαθε διομνύμενοι, ήρνελαθε ένθρως, Δημ. 321, 8· διομώσασθαι τόν υἱόν, όρκίζομαι εις τήν ζωήν του, δ' αὐτ. 1161, 16.

διομολογέω, ὁμολογῶ, συμφωνῶ, ὑποσχεύομαι πρὸς τινα, Ξεν. Ἀγῆς, 3, 5. — Παθ., συνήθ. κατὰ πρην., διωμολογημένον ἐμοί τε καὶ σοί Πλάτ. Εὐθύδ. 282C, κτλ.· κατ' ἀρ., τοῦτο δὴ διομολογήθημι ὁ αὐτός. Πολ. 456C.

II. συγχρότερον ἐν τῇ μέν. τύπῳ, ἀρ. — ωμολογησάμεν, ἀμοιβαίως συμφωνῶ, μένω σύμφωνος εἰς τινα ζητήματα, λαμβάνω αὐτὰ ὡς δεδομένα, ε. τι εἶναι Πλάτ. Πολ. 350D· τι ὁ αὐτός, 507A, κ. ἄλλ.· δ. τοὺς τόκους, συμφωνῶν περὶ τοῦ τόκου, ὃν πρέπει νὰ πληρώσω, Δημ. 1284. 14· ὡσαύτως, δ. περὶ τινος Πλάτ. Θεαιτ. 169E· ἅπαντα διομολογησάμενος πρὸς τὸν πατέρα, συμφωνήσας πρὸς τὸν πατέρα μου νὰ κόμῃ δία, Δημ. 840. 6· δ. τινι περὶ τινος Ἰσακ. 41. 43· καὶ μετ' ἀπκρ. μέλλ., ὁ αὐτός, 41. 29· ἐπομένης ἐξηρητημένης προτάσεως, δ. πότερον... Πλάτ. Πολ. 304D· δ. εἰ... ὁ αὐτός. Γοργ. 500B· τί ποτ' ἐστίν ὁ αὐτός. Σοφ. 260A.

διομολόγησις, εὖως, ἡ, συμφωνία, πρὸς τινα Πολύβ. 3. 27, 9. διομολογητέον, ῥήματ. ἐπιθ. τοῦ διομολογέω, Πλάτ. Πολ. 527B, κ. ἄλλ. II. — ἴος, α, ὃν, ὃν πρέπει νὰ παραδεχθῇ τις, ὁ αὐτός. Παρμ. 142B.

διομολογία, ἡ, = διομολύγησις, δ. ποιεῖν περὶ τινος Ἰσακ. 86. 4, 15· γίνεται δ. τῆς ὑπουργίας Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 1, 7. δύν, ἴδε ἐν λ. ἔτος· ἄλλως, 2) δύν, ἴδε ἐν λ. δύν.

διονομάζω, διὰ τοῦ ὀνόματος διακρίνω, Πλάτ. Πολιτ. 263D. — Παθ., διωνομάσθαι, ἔχει λάθει ὄνομα, Ἀριστ. Ἰστ. 2. 1, 16, 1, πρὸλ. Μετεωρ. 1. 13, 20. II. ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, εἶμαι λίαν γνωστός, διωνομάσθαι Ἰσοκρ. 398D, Στράβων 121, Διον. Ἀλ. π. 800, σ. 817. 3· οἱ διωνομασμένοι, ἀντὶ τοῦ ὡς ἔδοξο.

Διονύς, ὡς κλητ. τοῦ Διόνυσος παρὰ Φρυν. Κρον. 5· πρὸλ. Δοδ. Φρύν. 436.

Διονύσια [ῥ], (ἐνν. ἱερά), τὰ, ἑορτὴ τοῦ Διόνυσου ἢ Βάκχου· ταῦτα ἐν Ἀθήναις ὑπάρχον τέσσαρες καὶ τέσσαρες διαδοχικῶς μῆνας· ὅπλ. I) τὰ κατ' ἀγρούς (Ἀριστοφ. Ἀχ. 202, Δισκ. 22. 26), τὰ ἐν ἀγροῖς (Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 503), ἢ τὰ μικρά, ἐν μηνὶ Ποσειδεωνίᾳ (τέλ. Δεκεμβρ. — μέσ. Ἰανουαρ.)· κατ' αὐτὰ παλαιὰ τραγῳδαὶ καὶ κωμῳδαὶ ἀναπαρίσταντο. 2) τὰ ἐν Αἰμίνοις ἢ Αἰγίνοις (ἐν Αἰμίνοις, ἐνθα ὑπῆρχε τὸ Αἰγίον), ἐν μηνὶ Γαμηλιῶνι (τέλ. Ἰανουαρ. — μέσ. Φεβρ.), ὅπότε ὁ οἶνος ἦτο πλέον παρεσκευασμένος, οἱ δὲ Ἀθηνοὶ κεκαθαρισμένοι ἐκ τῆς ἑορτῆς ταύτης· ὁ μὲν ἐκαλεῖτο πρῶτον Αἰγινίαν, ἔπειτα ὄνομα διετήρησαν οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἴωνες. — Κατὰ ταῦτα τινὲς τῶν νέων τραγῳδῶν καὶ κωμῳδῶν παρίσταντο καὶ βραδέον ἐδίδοτο ἐκ νέου αἵνου ἴδε Ἀθηναῖος καὶ Λίβανος II.

3) τὰ Ἀνθεστήρια (ἴδε ἴδε) ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι (τέλ. Φεβρ. — μέσ. Μαρτ.), ὡς ἡ πρώτη ἡμέρα πιθολογία (κατ' ἣν ἐγίνετο τὸ πρῶτον ἀνοιγμα τῶν πύλων τοῦ νέου οἴνου)· ἡ δευτέρα χόες καὶ ἴσως ἡ τρίτη χύτραι ἐκ τῆς δημοσίας γινόμενης εὐνοχίας. — Ἀγνωστον δὲ ὅποια δραματικὰ παραστάσεις παρηκολούθουν εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην. 4) τὰ ἀστικὰ (Θουκ. 5. 20), τὰ κατ' ἄστυ, ἐν ἄστει (Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 503), τὰ μεγάλα ἢ ἁπλῶς τὰ Διονύσια (Συνδύη παρὰ Θουκ. 5. 23), ἐν μηνὶ Εὐαφροδιῶνι (τέλ. Μαρτίου — μέσ. Ἀπριλ.), ὅπότε ἡ πόλις ἦτο μετὰ τὴν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὰ λαμπρότατα θεάματα ἐγίνοντο ἴδε Ἀριστοφ. Ἀχ. 502 κέξ) — διὰ ταῦτα δὲ ἐφυλάττοντο τὰ πλεῖστα τῶν νέων δραμάτων. — Ὁ Βόηκ (Abhandl. Berl. Akad. 1816, σ. 17-124) διελέγετο καὶ ἐθεωρεῖτο τὴν ἀλήθειαν δι' ὑπάρχον τέσσαρα Διονύσια· μέχρι αὐτοῦ ἐνομίζετο ὅτι τὰ Ἀθηναῖα καὶ τὰ Ἀνθεστήρια ἦσαν τὰ αὐτὰ ἴδε Philol. Mus. 2. 573 κέξ.

Διονυσιάζω, ἑορτάζω τὰ Διονύσια· ἐντεῦθεν, ὥς πολυδαπάνως καὶ ἀπάτης, Λουκ. Δημ. Ἐγκομ. 35. Ἀθην. 445B.

Διονυσιακός, ἡ, ὃν, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ Διονύσια ἢ εἰς τὸν Διόνυσον, Δ. Ὁσέτρον Θουκ. 8. 93· ἀγών Ἀριστ. Ρητ. 3. 15, 8, Πολ. 6. 8, 22· Διονυσιακὰ, ποιήματα ὑπόθεσιν ἔχοντα τὸν μῦθον τοῦ Διόνυσου, ὡς τὰ τοῦ Νόννου.

Διονυσιάς, ἄδης, ἡ, θελήκων τοῦ Διονυσιακοῦ, Πρατίν. 1. 3, Εὐρ. Ἠρ. Μαιν. 891, κτλ. 2) ὡς οὐσιαστ., βῆχον, μαινάς, Πaus. 4. 36, 5. II. εἶδος φυτοῦ ὑπερ ἐκαλεῖτο κοινῶς ἀνδρόσαιμον, Δισκ. 3. 173.

Διονυσιασταί, οἱ, οἱ καὶ οἱ ἐν Πάτρῳ, Σουλ. Ἐπιγρ. 2525b.

Διονυσιαστής (ἐνν. ἱερόν), τὸ, ὁ ναὸς τοῦ Διόνυσου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 187, Πaus. 1. 43, 5, κτλ. — τύπος Διονυσίου ἀπαντᾷ παρὰ Σουλ. ἐν λ. Εὐγένειος· ἄλλ. ἴδε Φρύν. 367.

Διονύσιος [ῥ], α, ὃν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Διόνυσον ἢ Βάκχον, Βακχ. 27.

Διονυσίσκος, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλακες, οἱ, σχηματικὸν ὄνομα τῶν Διονυσιακῶν τεχνιτῶν, ἡγούμενος ἐκείνῳ (πρὸλ. Μουσικάλακες), (θεόπομπ. Ἰστ. Ἀποσπ. 297· ἴδε Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 10, Χάρης παρ' Ἀθην. 538f)· ἐντεῦθεν, II. ἐπὶ τῶν κυλίσκων Διονυσίου τοῦ τυρράνου καὶ ἐπὶ τῶν μαθητῶν τοῦ Πλάτωνος λεγόμενον, Διογ. Λ. 10, 81, Ἀθην. 249F, 435E.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Διονύσιος-κόλαξ, ὁ, ὑποκριστ. τοῦ Διόνυσος· Διονυσίσκαι, ὁσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρτα) Ὁρειδ. 125 Corch.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διπλό-γραμματος. ον. δύο γραμμάς ἔχων, Ὑμων Πολιορκ. 233 (Wesch.).

διπλοειδής, κατά διπλοῦν τρόπον, Θ. Βαλσ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Migne τ. 119, σ. 1172.

διπλο-εἰματος. ον, διπλοῦν ἱμάτιον φέρων, Κερκιδ. παρὰ Διογ. Α. 6. 70.

διπλόη, ἡ, πτυχή, διπλά, «διπλωματικά», τοῦ χιτῶνος Ηισθ. παρὰ Σούδ. ἡ βαφή, συναρμογὴ τῶν ἡστῶν τοῦ κρανίου, Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 896, ἴδε Ῥοδ. Οἶκον. συνδεσμος, ὡς ἐπὶ δύο πλάκων σιδηρῶν ὁμοῦ ἐσφυρηλατημένων, πτυχή, Πλάτ. Σοφ. 267B, πρβλ. Πλούτ. 2. 802B· αἱ δ. τῆς ψυχῆς αὐτοῦ 715F, ἴδε Ruhnk. Τιμ. II.

μετάφ., διπλότης, ἀμφιβολία, ἀμφιλογία, Πλούτ. 2. 441P· ἀσάφεια, αὐτοῦ 407C. III. τὸ κέντρον τοῦ σφαιρίου, Διδ. κ. Ζ. 9. 1.

διπλό-θριξ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων διπλᾶς βελόνειν τριχάς, Πίτυς Ὀππ. Ἰε. 1. 23.

διπλοῖζω, = διπλασιάζω, Αἰσχ. Ἰ. 835· πρβλ. ἐπιδιπλοῖζω.

διπλοῖς, ἴδους, ἡ, διπλοῦν ἱμάτιον, ὡς τὸ διπλόαξ, Ἀνθ. Π. 7. 65· ὁ συνήθης ἱματισμὸς τῶν κυνικῶν, πρβλ. Ὀρατ. Ἐπ. 1. 17, 25· ὑποκορρ. διπλοῖδιον, Πολυδ. Ζ'. 49. II. διπλόη 1, Ἰππ. 469. 10.

διπλοκάρδεια, ας, ἡ, διπροσωπία, Βαρνάβ. 20.

διπλόος, η, ον, συνηρ. διπλοῦς, ἡ, οὖν, Ἰων. 0ηλ. διπλήη ὑπάρχει παρ' ὅσπασι τοῖς χροῖς ἐν Ἰπρδ. 3. 42, ἀλλὰ, διπλῶν δ. 90· διπλῶς 3. 28· ὁ συνηρ. τύπος ἀέποτε παρὰ Τραγ., πλὴν τῷ διπλόος ἐν Αἰσχ. Ἀποσπ. 33· (πρβλ. ἀπλόος)· δύο εἰδῶν, διπλοῦς, περὶ ἱματίων καὶ ἄλλων ἐνδυμάτων, χλοῖνα διπλῆ = διπλόαξ ἡ διπλοῖς Ἰλ. Κ. 134, Ὀδ. Ρ. 226· 8θι... διπλόος ἡγετο θώρηξ, ἐνθα συνηνέτο ὁ θώραξ [μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ζωστήρος] καὶ ἐγένετο διπλοῦς, Ἰλ. Δ. 133· τὴν ἐπιμήδεα πτύεας διπλῆν, συμπτύεας αὐτὴν ὥστε νὰ γίνῃ διπλῆ, Ἀπολλ. 8δ. Καρ. ἐν Meineke Ἀποσπ. 4. 440· πρβλ. διπλόω· ἀκολουθῶν κατὰ διαζήτους σχέσεις, διπλόος θάνατος Ἡρόδ. 6. 101· παῖσον διπλῆν [ἐνν. πληγὴν, πρβλ. ἀνταῖος], Σοφ. ἸΔ. 1410· δ. εἰκιδιον, διώροπον, Λυσ. 92. 28· διπλῆ ἀκανθὰ, ῥάχης κεκαμμένη ὑπὸ τοῦ γήρατος, Εὐρ. Ἠλ. 492, ἐνθα ἴδε Seidl. (487)· πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργίλου: duplicato poplite, διπλῆ ῥάχης, Οὐεργιλ. διπλεχ. εἰρημ. Ξεν. Ἰππ. 1. 11. 2) διπλῆ χερὶ θανεῖν, κραιώσασθαι διὰ χειρῶν ἀλλήλων, Σοφ. Ἀντ. 14· πρβλ. δικρατῆς.

3) διπλὰ ἐνόματα, συνθετοὶ λέξεις, Ἀριστ. Πητ. 3. 2, 5, κτλ. II. ἐνίοτε ἐν χρήσει ὡς συνηρ., ὡς τὸ διπλόατος, ὡς τῶος, δις τῶσον μέγας, ευρύς, κτλ., βίος Πλάτ. Τιμ. 75F· δίκη ὁ αὐτ. Νόμ. 865C· δ. ἡ... δις τῶσον ὅσον... ἴδε ἐν λ. διπλήη· ἡ μετὰ γέν., ὁ αὐτ. Τιμ. 35C· ὡσαύτως, διπλοῦν ὅσον. παρὰ Δημ. 620. 22· διπλόω = διπλῆ, Πλάτ. Νόμ. 722B. III. ἐν τῷ πληθ.

= δύο, Αἰσχ. Πρ. 950, Χρ. 761, Σοφ. Αλ. 970, Ο. Τ. 20, Ἀντ. 51.

IV. διπλοῦς, ἀμφιβολία, πλήρης ἀμφιβολίας, ἀναποφασιστος, οὗ γυνώμα διπλόαν ὅτιο βουλόαν, πρβλ. διάνδυχα μαρτυρεῖται. Πινδ. Ν. 10. 167. 2) διπρόσωπος, ὁδός, Λατ. duplex, ἀντιθ. ἀπλόος (simplex), Πλάτ. Πολ. 397D, 554D· ῥῥῥῥῥῥ δ. Χεν. Ἑλλ. 4. 1. 32. — Πρβλ. Ruhnk. Τιμ.

διπλός, ἡ, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ διπλόος (πρβλ. ἀπλόος). Ὀππ. Κ. 2. 449, Ἀνθ. Π. 10. 101· συνηρ. διπλότερος = διπλόατος, Ἀππ. προοίμ. 10, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ', 15.

διπλο-σήμεαντος, ον, ἔχων διπλὴν σημασίαν, Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 225.

διπλόω, (διπλόος) διπλασιάζω, διπλώνω, Ἀριστ. Ἀν. Ῥατ. 2. 4, 2, κτλ.· τριβόνα δ., ἐπὶ τῶν φιλοσόφων, Διογ. Α. 6. 22. — Παθ., ἐδεδίπλωτο ἡ φάλαγγς Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 19· ἐπὶ εἰς τοὺς, γίνονται διπλοῦς, διπλώνονται, κάμπτομαι εἰς δύο, Πλούτ. Καμὴλ. 41.

II. πληρῶν διπλᾶ, τὰ ἔργα Ἀποκ. ιη', 8.

διπλωμα, τό, διπλόσιον, διπλοῦν, δις τῶσον ἕκ τινος πράγματος, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 8, 18.

II. διπλωμένος χάρτης, ἐπιστολὴ συστατικὴ, Κικ. Fam. 6. 12, κτλ. — μεταγεν., ἔγγραφον ἀδείας ἢ προνομίου διδομένου ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος ἢ ὑπὸ ἀρχόντων, διπλωμα, Πλούτ. Γάβ. 8, πρβλ. Suet. Octav. 50. 2) τὸ διπλοῦν, ἀντιγράφον, Σὺλλ. Ἐπιγρ. 3276.

III. διπλοῦν ἀγγεῖον (τὸ ἐν ἐντέος τοῦ ἀλλοῦ) πρὸς βράδιον μύρων, κτλ., Γαλην. 13. 535.

δι-πλωσις, εως, ἡ, σύνθεσις λέξεων, Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 1.

δι-πνοος, ον, ὁ ἔχων δύο ἀνοίγματα πρὸς ἀναπνοήν, τρήματα Γαλην. Ἐξηγ. 458.

δι-πρόης, ον, ὁ, διποδικτός, ἔχων δύο ποδῶν μῆκος, Εὐρος, κτλ., Χεν. Οἶκ. 19, 3.

διποδία, ἡ, τὸ ἔχειν δύο πόδας, Ἀριστ. Ζ. Μ. 1. 3, 4.

II. ὄρησις Λακωνικῆ, Κρατῖν. Πλούτ. 6.

III. ἐνωσις δύο ποδῶν εἰς ἓν μέτρον, ὡς ἐν τοῖς ἱάμβοις, Δογγῖν. Ἀποσπ. 3. 7, κτλ.

διποδεάζω, μέλλ. -άξω, χορεύω τὴν Λακωνικὴν διποδίαν, Ἀριστοφ. Λυσ. 1243.

διποδεάτης, α, ον, = διποδής, ἀμφιβ. γραφ. ἐν Ξεν. Οἶκ. 19, 4.

διπόδεια ἢ διπόδια, εά, συνηρ. ἐκ τοῦ διπ-, παλαιὰ τις

ἐσότης τοῦ Διὸς τοῦ Πολέμου ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Εἰρ. 420, Ἀντ. 120. 10. — Ἦν γ/φα καὶ οἱ Ἰσραῖμ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ παρίχουσι τὴν ἀσυναίρετον τύπον διπ-· ἀλλ' ὁ συνηρ. διπ- διατηρεῖται ὑπὸ τοῦ Χοιροδ. ἐν Ἀν. Ὀδ. 2. 192, Α. Β. 91. Τὸν τύπον διπόδεια ἀπαίει τὸ μέτρον παρ' Ἀριστοφ. ἔνθ' ἄνωτ., ἀλλὰ τὸ διπυλιδόνης εἶναι ἀναγκασίον ἐν Νεφ. 984. Παλαιὰ Ἀττικ. ἐπιγρ. παρίχουσι τὸν τύπον διπυλιδία, Meislerli σ. 55.

δι-παλῆς, ἴδους, ἡ, ἡ ἐνθίκουσα εἰς δύο πόλεις ἢ διὰ δύο πόλεων διερχομένη, φήμη Μανέων 4. 370.

δι-πυλεις, εως, ὁ, ἡ, ὁ ἀνέκων ἢ διερχομένης εἰς δύο πόλεις, Στράβ. 160, 646.

δι-παλῆτης, ον, ἡ, πόλις διὰ δύο πόλεων, Μανέων 5. 291.

δι-πολιεύς, ες, ὁμοῖος πρὸς τὴν ἐσότην τῶν διπολίων = ἀπηρεχαιώμενος, παμπλάσιος, Ἀριστοφ. Νεφ. 984.

δι-πολις, ον, (πολις) ὁ δις ἡγετριάμενος, Πρὸκλ. εἰς Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἰπρ. 402 (400 Galat.). II. διπλόος Αἰσχ. Ἀποσπ. 207.

δι-πορῶν, ον, ὁ ἔχων δύο πόρους ἢ ἀνοίγματα, Εὐρ. Ἰων. 1097.

δι-ποτάμιος, ον, ὁ μεταξὺ δύο ποταμῶν, πόλις Εὐρ. Ἰκτε. 621· πρβλ. διπότασος.

δι-πους, ποδός, ὁ, ἡ, ὁ δύο πόδας ἔχων, Λατ. δίπους, Αἰσχ. Ἀγ. 1258, πρβλ. Ἰκτε. 895, Πλάτ. λ. — δι-ποδα, τό, ζῷον δύο πόδας ἔχοντα, Πλούτ. 2. 636B.

2) δι-πους, ὁ, διδυκόν, ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῶν μυῶν, ὅπερ πηδᾷ διὰ τῶν ὑποσώων ποδῶν ὡς ὁ διδύκων (καμηγεύς), Πρὸδ. 4. 109.

II. ἔχων δύο ποδῶν μῆκος, Λατ. bipedalis, Πλάτ. Μένωνι 83D, Πολιτ. 266B.

δι-πρόσπος, ον, ἔχων δύο πρόσποια, Ἰερων. 1. 16. 6 ἀμφι-δολος, ἀσάφης, Λουκ. Αἰ Τραγ. 43.

2) δύο πρόσποια σημαίνων, Ἀπολλ. π. Ἀντων. σ. 401.

δι-πρυμνος, ον, ἴδε τὸ ἐπὶ δμ.

δι-πρύρος, ον, ναὺς δ. καὶ διπρυμνος, πλοῖον ἔχον διπλῆν πρύραν καὶ διπλῆν πρύμναν, Καλλιπ. παρ' Ἀθην. 204B, πρβλ. 189B· διὰφορον τοῦ ἀμφι-πρύρου.

δι-πτερος ον, δύο πτέρυγας ἔχων, ἀντιθ. τετράπτερος, Ἀριστ. 1. Ζ. 1. 5, 12, κ. ἄλλ.

II. ὁ διπτερος (ἐνν. ναὺς), ἰστέ διπλῆν ἔχων περιστάσιν, δηλ. διπλῆν σειρὰν κινῶν περὶ τὸν σφόν, Βιτρούβ. 3. 1, 21.

δι-πτερύγιος, ον, = διπτερος, Ἀνθ. Π. 5. 151, πρβλ. V. 10.

II. διπ-, τό, μανδύας ἔχων δύο πτερὰ (πρβλ. πτερά III 10), Σὺλλ. Ἐπιγρ. 155. 40.

διπτύχης, ες, διπτυχός, Ἀριστ. 1. Ζ. 3. 5, 4.

διπτύχος, ον (πτύχος) δις συνεπτυγμένος, δύο πτυχῆς ἔχων, διπλωμένος, διπτυχῶν ἀμφ' ὁμοῖον ἔχων, λώπην Ὀδ. 4. 224 (οὕτω, διπτυχῶν λώπην, αἰτιατικὴ κατὰ μεταπλάσιν, ὡς εἰ ἡ ο ἡ ὁμοκαστικὴ οἰπτύς, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 32)· δ. δελτίον, διδυκόν, εἰς δύο διπλοῦμενον, Πρὸδ. 7. 239 (παρὰ μεταφ. συγγραμ.)

διπτυχα, εά, — ἐν τῇ Ὀμην. ῥάσι· διπτυχα ποιήσαντες (ἐνν. κνίσαν), ἡ κνίστη ἐργαζομένη εἰς ἡ τῶν Ἑσπερ. Σχολ. καθ' ἡν ὁ διπτυχα λαμβάνεται ἐπισημαστικῶς, διπλοῦσιν τὴν πυρρίην, ἡν ὁ δίντες μίαν σειρὰν πτελῆς (ἐπιπλόου) ὑπὸ τῶν πρόσφεροντων μικροῦς, εἴτερον δὲ ἐπ' αὐτῶν, ὥστε τὸ μὲν ὑπεστρώσθαι, τὸ δὲ ἐπιθελεῖσθαι, Ἰλ. Δ. 481, Β. 424, κτλ.

II. διπλόος, ἡ, γενήματα, δ. εὐρον Εὐρ. Ἰων. 1010· γλώσσα ἡ αὐτ. Τρω. 181· καὶ ἐν τῇ πληθ. — δισσι, δύο, δ. ἐδύναι, Σοφ. Ἀποσπ. 104· νεανίαι Εὐρ. 1. Τ. 242, πρβλ. Ὀρ. 533, Ἀνθ. 578, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 471.

δι-πτωτός, ον, ὁ ἔχων ἴδου πτωτικὰς καταλήξεις, Ἀπολλ. π. Ἀντων. σ. 116.

δι-πύλος, ον, δύο πόλεις ἔχων, δύο εἰσόδους Σοφ. Φ. 295.

II. διπύλιον, τό, ὄνομα τῶν Θρισίων πυλῶν, ἐν Ἀθήναις, Πλούτ. 16. 25, 7, Πλούτ. Περικλ. 30· ἐν Ῥώμῃ περὶ τοῦ γαυ τοῦ Ἰανού, Πλούτ. 2. 322B.

δι-πύρηνος, ον, (πύρην) ἔχων δύο πυρῆας, χειρουργικὸν ἔργον λατῶν, μὴλῃ Ἰαλην. 3. 212, 4. 187, Πάυλ. Αἰγιν. 146, 148 (Uffin).

δι-πύρτης (ἐνν. ἄρτος), ὁ, ἄρτος δις ὠπτημένους, πατιμάς, Ἰππ. 546. 18.

δι-πύρης, ον, ὁ δις εἰς τὸ πῦρ ἐμβεβλημένος, ὁ δις ὠπτημένος, δ. ἄρτος, διπυρῆτης, Εὐκουλ. Ἰαν. 2· ἡ μόνον διπύρος, Δελ. Πανν. 1. 10.

II. ἐν Ἀριστοφ. Πατρ. 1351, διπύρους ἀνελχούσας λαμπάδας. Ἐκάτα, ἡ Ἐκάτη κρατούσα δύο ἀημεμερῶς πυρσούς, πρβλ. ἀμφιπύρος.

δι-ραβδός, ον, δύο ραβδῶν, δύο γραμμάς ἔχων, περὶ ἰχθύων, Ἀριστ. Ἀποσπ. 278.

δι-ρρυμῶς, ον, — διματρος, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἐπ. 613, κτλ.

διρρυμία, ἡ, τὸ ἔχειν δύο ρυμῶς, Αἰσχ. Ἀποσπ. 334.

διρ-ρύμας, ον, ὁ ἔχων δύο ρυμῶς, Αἰσχ. Πέρσ. 47.

δισ (ἀντὶ οὗτος, ἰα τοῦ δύο, ὡς ἴσι), ἐπὶ ῥα, δύο ῥυμῶς, ἀντιθ. Λατ. bis ἴδε ἐλαιοδότης, ἐν τῇ τῇ, μετὰ ὀνομαζ., δις τῶσον, δύο πορὰς τῶσον, Ὀδ. 1. 401· ἀλλήθης δὲ λόγος δις δις πᾶσι γέγραμν Ἰερων. Meisner Ἀποσπ. 6. 16· δις πᾶσι οἱ γέροντες Παρρημογρ.· συχνότατον μετὰ ῥημάτων, δις τοῦτος ἐγί-νετο Πρὸδ. 8. 101· δις φράσαι Αἰσχ. Πέρσ. 173, κτλ. Ἀ.

δισ (ἀντὶ οὗτος, ἰα τοῦ δύο, ὡς ἴσι), ἐπὶ ῥα, δύο ῥυμῶς, ἀντιθ. Λατ. bis ἴδε ἐλαιοδότης, ἐν τῇ τῇ, μετὰ ὀνομαζ., δις τῶσον, δύο πορὰς τῶσον, Ὀδ. 1. 401· ἀλλήθης δὲ λόγος δις δις πᾶσι γέγραμν Ἰερων. Meisner Ἀποσπ. 6. 16· δις πᾶσι οἱ γέροντες Παρρημογρ.· συχνότατον μετὰ ῥημάτων, δις τοῦτος ἐγί-νετο Πρὸδ. 8. 101· δις φράσαι Αἰσχ. Πέρσ. 173, κτλ. Ἀ.

δισ (ἀντὶ οὗτος, ἰα τοῦ δύο, ὡς ἴσι), ἐπὶ ῥα, δύο ῥυμῶς, ἀντιθ. Λατ. bis ἴδε ἐλαιοδότης, ἐν τῇ τῇ, μετὰ ὀνομαζ., δις τῶσον, δύο πορὰς τῶσον, Ὀδ. 1. 401· ἀλλήθης δὲ λόγος δις δις πᾶσι γέγραμν Ἰερων. Meisner Ἀποσπ. 6. 16· δις πᾶσι οἱ γέροντες Παρρημογρ.· συχνότατον μετὰ ῥημάτων, δις τοῦτος ἐγί-νετο Πρὸδ. 8. 101· δις φράσαι Αἰσχ. Πέρσ. 173, κτλ. Ἀ.

δισ (ἀντὶ οὗτος, ἰα τοῦ δύο, ὡς ἴσι), ἐπὶ ῥα, δύο ῥυμῶς, ἀντιθ. Λατ. bis ἴδε ἐλαιοδότης, ἐν τῇ τῇ, μετὰ ὀνομαζ., δις τῶσον, δύο πορὰς τῶσον, Ὀδ. 1. 401· ἀλλήθης δὲ λόγος δις δις πᾶσι γέγραμν Ἰερων. Meisner Ἀποσπ. 6. 16· δις πᾶσι οἱ γέροντες Παρρημογρ.· συχνότατον μετὰ ῥημάτων, δις τοῦτος ἐγί-νετο Πρὸδ. 8. 101· δις φράσαι Αἰσχ. Πέρσ. 173, κτλ. Ἀ.

δισ (ἀντὶ οὗτος, ἰα τοῦ δύο, ὡς ἴσι), ἐπὶ ῥα, δύο ῥυμῶς, ἀντιθ. Λατ. bis ἴδε ἐλαιοδότης, ἐν τῇ τῇ, μετὰ ὀνομαζ., δις τῶσον, δύο πορὰς τῶσον, Ὀδ. 1. 401· ἀλλήθης δὲ λόγος δις δις πᾶσι γέγραμν Ἰερων. Meisner Ἀποσπ. 6. 16· δις πᾶσι οἱ γέροντες Παρρημογρ.· συχνότατον μετὰ ῥημάτων, δις τοῦτος ἐγί-νετο Πρὸδ. 8. 101· δις φράσαι Αἰσχ. Πέρσ. 173, κτλ. Ἀ.

δισ (ἀντὶ οὗτος, ἰα τοῦ δύο, ὡς ἴσι), ἐπὶ ῥα, δύο ῥυμῶς, ἀντιθ. Λατ. bis ἴδε ἐλαιοδότης, ἐν τῇ τῇ, μετὰ ὀνομαζ., δις τῶσον, δύο πορὰς τῶσον, Ὀδ. 1. 401· ἀλλήθης δὲ λόγος δις δις πᾶσι γέγραμν Ἰερων. Meisner Ἀποσπ. 6. 16· δις πᾶσι οἱ γέροντες Παρρημογρ.· συχνότατον μετὰ ῥημάτων, δις τοῦτος ἐγί-νετο Πρὸδ. 8. 101· δις φράσαι Αἰσχ. Πέρσ. 173, κτλ. Ἀ.

δισ (ἀντὶ οὗτος, ἰα τοῦ δύο, ὡς ἴσι), ἐπὶ ῥα, δύο ῥυμῶς, ἀντιθ. Λατ. bis ἴδε ἐλαιοδότης, ἐν τῇ τῇ, μετὰ ὀνομαζ., δις τῶσον, δύο πορὰς τῶσον, Ὀδ. 1. 401· ἀλλήθης δὲ λόγος δις δις πᾶσι γέγραμν Ἰερων. Meisner Ἀποσπ. 6. 16· δις πᾶσι οἱ γέροντες Παρρημογρ.· συχνότατον μετὰ ῥημάτων, δις τοῦτος ἐγί-νετο Πρὸδ. 8. 101· δις φράσαι Αἰσχ. Πέρσ. 173, κτλ. Ἀ.

1384' δισ αλάζειν καὶ τρίς Σοφ. Α'. 432' δισ καὶ τρίς φασὶ καλὸν εἶναι τὰ κολὰ λέγειν Πλάτ. Γοργ. 498B, πρὸς Φιλίπ. 59B' δισ βιώναι, δισ, ἐκ νέου, Μένανδ. Ίσακ. 1. 4 δειπνεῖν .. δισ τῆς ἡμέρας Πλάτ. Κωμ. ἐν 'Αδελ. 44' ἐς δισ 'Απ. Μορ. 78. — 'Εν συνθέσει πρὸ συμφώνων (πλὴν πρὸ τῶν α ο τ μ π χ) τὸ δ ἀποβάλλεται.

-δισ, ἀχρησιστον μόνον δηλοῦν κίνησιν εἰς τόπον ὡς τὸ -δε, ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον εἰς τινὰς λέξεις, ὡς ἀλλυδεις, οὐκαδεις, χαμᾶδεις.

*Δις, ἀρχαία ὀνομαστική ἀντὶ θεῶς, ἥτις φαίνεται ἐν ταῖς πλαγ. πτώσεσι Διός, Δις, Δία (πληθ. Διες, Δίας Πλούτ. 2. 423E), καὶ ἐν τοῖς Δατ. Dis, Dicimur, Dijus' ἡ συνχρ. εἶς. Δι ἀπαντᾷ Σολλ. 'Επιγρ. 16, Πινδ. Ν. 1. 111. ('ἴδε ἐν λ. εἰς).

Δισαῖθος [ι], ὀν. Δωρ. ἀντὶ Δισαῖθος, ὃ εἰς ἡδῶν, εἰς νέος, 'Ανθ. Π. 15. 26.

Δισ-ἀρπαγός, ὀν, εἰς ἀρπαγῆς, διαρπαγὴν ὑποστὰς, Λουκ. 513.

Δισ-εκτός, ὀν, ἡ 24 τοῦ Φεβρουαρίου. ὑπολογισμένη εἰς ἐν δι-έ-τω εἶς, Δατ. bis sextus (dies ante Kal. Mart.).

Δισ-ευνός, ὀν, ὃ ἔχων δύο συζύγους, γυναικας, 'Ανθ. Π. 15. 26.

Δισ-εφθός, ὀν, εἰς ἐφθός, Γαλ. 6. 361, Διοσκ. 2. 146.

Δι-σημας, ὀν, ἀμφιβόλου ποσότητος, ποτὲ μὲν μακρός, ποτὲ δὲ βραχύς, εἰς χρόνος, Δατ. anceps, Α. Β. 801.

Δισ-θᾶνής, εἰς, εἰς ἀποθάνου, 'Οδ. Μ. 22.

Δι-σκαλμός, ὀν, εἰς κωπος, κελήτιον Συνέσ. 167Α' πρὸς τρισκαλμος.

Δισκευμα, ατος, τό, (δισκεύω) τὸ βίβιον τοῦ δίσκου, Τζέτζ.

Δισκευτής, ὀν, ὃ, δισκοβόλος, ὃ βίπτων τὸν δίσκον, Θωμ. Μ. 81.

Δισκεύω = δισκίω. Σισσθ. (Herm. Opusc. 1. 59). Φιλίστρ.

'Επ. 43. — Παθ. βίπτομαι, βάλλομαι, Εὐρ. 'Ιωνι 1268, 'Ανθ. Π. 9. 14.

Δισκίω, βίπτω τὸν δίσκον (δίσκος), δίσκον, στίβαρῶτερον οὐκ ὀλίγον περ ἢ οἶον. ἔδισκεον ἀλλήλοισιν, πολὺ βαρύτερον ἐκάλουν, ὃν μετεχειρίζοντο παίζοντες πρὸς ἀλλήλους, 'Οδ. Θ. 188' μακρὰ δισκίσαις, βίψας εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, Πινδ. 1. 2. 51. — Παθ., βίπτομαι, 'Ανθ. Π. 9. 227.

Δισκίωμα, τό, τὸ βίπτομενον ὡς δίσκος, Εὐρ. Τρω. 1121.

βίπτομαι δίσκον, Σοφ. 'Αποσπ. 69.

Δι-σκηπετρος, ὀν, δύο σκήπτρα ἔχων' ἐπὶ τῶν 'Ατρεϊδῶν, Δισχύλ. 'Αγ. 43' πρὸς Διόφρατον, Δικρατῆς.

Δισκοβολέω, βάλλω, βίπτω τὸν δίσκον, 'Πούχ. — βίπτω τι ὡς δίσκον, Σολλ. 'Επιγρ. 3588, 6.

Δισκο-βόλος, ὃ, ὃ βίπτων τὸν δίσκον, περιφραγὸς ἀνδρὶς τοῦ Μύρμανος, Λουκ. Φιλοφ. 18' τοῦ Ναυκίδου, Πινδ. 34. 19, 10.

Δισκο-ειδής, εἰς, ὃ ἔχων σχῆμα δίσκου, Διοσκ. 2. 186, Πλούτ. 2. 891C.

Δισκόομαι, παθ., μεταβάλλομαι εἰς σχῆμα δίσκου, 'Ιω. Ανθ. Διοσπ. 6.

Δίσκος, ὃ, (δισκίω) περιφερὴς πλάξ πρὸς βί-μον χάριν ἀσκήσεως ἢ ἀγῶνος, 'Π. Β. 774, Εὐρ., κτλ. — κατ' ἀρχαίαν ἐκ λίθου, 'Οδ. Θ. 186, πρὸς 190' λίθινοις ἐν δ. Πινδ. 1. 1. 34. Εἶς δὲ ὅπλιν ἐν τῷ μέσῳ, ἵνα διαπεράσῃ ἑμάς, δι' οὗ σφενδονίζετο, ἐν ᾧ ὁ σόλος ἦτο ἐκ συνεχὸς μετάλλου, 'Αμμών. σ. 40. Τὸ βίπτειν ἢ βάλλειν τὸν δίσκον ἦτο λίαν ἀρχαία ἐλληνικὴ ἄσκησις, ἰδίως ἐν 'Σπάρτῃ' ἢ δὲ ἀγῶν συνίστατο ἀπλῶς εἰς τὸ τίς ἦθελε βίψαι εἰς μακροτέραν ἀπόστασιν' πρὸς Δισκίω, Δισκουρα, καὶ ἴδε Nilzsch 'Οδ. Θ. 192' Δίσκος τις τοῦ Δουκέρου διετηρεῖτο ἐν 'Ολυμπίᾳ, 'Αριστ. 'Αποσπ. 490.

Π. πᾶν ἔχον τὸ σχῆμα τοῦ δίσκου, ὡς τὰ ἐπὶ τῶν τραπέζων ἀγγεῖα, 'Ανθ. Π. 11. 371' — κάτοπτρον κυκλωτέρως, αὐτόθι 6. 18' τοῦ ἡλίου ὁ δίσκος, 'Αλέξ. 'Αφρ. 2. 46, Πλούτ. 890F.

Δισκουρα, τά, (αὔρος) δίσκου βολή, ὡς μέτρον ἀποστάσεως, ἐς δίσκουρα λέλειπτο, 'Π. Ψ. 523' ἀναλυόμενον εἰς τὸ δίσκου οὐρά αὐτοῦ 431' πρὸς οὐρανόν.

Δισκο-φύρος, ὀν, ὃ φέρων δίσκον, Λουκ. Φιλοφ. 18.

Δισ-μυρί-ανδρός πόλις, πόλις ἐξ 20,000 κατοίκων, Στράβων 570.

Δισ-μύριοι (ῥ), αἰ, α, εἴκοσι χιλιάδες, εἰκοσακισχίλιοι, 'Πρόδ. 1. 32, Πλάτ. 'Ιωνι 535D' ἐνίκ. Δισμύριος, α, ὀν, μετὰ περιληπτικῶν ὀνομάτων, ἵππος Δισμύρια Λουκ. Ζεύξ. 8.

Δισπερίοδος κήρυξ, CIA III. 129' — πρὸς τρισπερίοδος. 'Ἰδε Δεῖκ. Κουμαννός.

Δι-σπείζμαχος, α, ὀν, = τῷ ἐπομ., Διοσκ. 2. 174.

Δι-σπείζμος, ὀν, ἔχων μῆκος σπείζμων, δύο, Διοσκ. 3. 84.

Δι-σπόνδεις, ὀν, ἐκ δύο σπονδίων συγκείμενος, 'Ψαριστ. 3. 3.

Δι-σπινέω (σπινός), σπινέω εἰς, Στράβων 768.

Δισσάκεις, ποιητ. -ε, ἐπὶ ῥ. = εἰς, 'Αρατ. 968, Ἰδόντ. Σμ. 2. 50.

Δισσ-ἀρχής, ὀν, ὃ, ἀπὸ κοινού ἄρχων, Δισσάρχαι βασιλεῖς, οἱ δύο ἄρχαντες βασιλεῖς, Σοφ. Α'. 390.

Δισσαχθῆ, ἐπὶ ῥ. εἰς δύο μέρη, 'Αριστ. π. Ψυχ. 1. 3, 14.

Δισσαχούη ἡ δισπ-ε, ἐπὶ ῥ. = τῷ προηγ., Θεοφρ. Λθ. 25.

Δισση-γυνέω, γυνέω δισπῶς, δηλ. εἶμαι καὶ ὑποτάκω καὶ ὑποτάκω, 'Αριστ. Γεν. 2. 1. 11, 4.

Δισσο-γραφῶνται, 'Αττ. δισπ-ε, γράφεται κατὰ δύο τρόπους' τὸ διττογραφούμενον, διπλῇ γραφῇ, Γραμμ.

Δισσοκέρως, ὃ, ἡ, ἔχων δύο κέρατα, Πανὶ Δισσοκέρω, Δισσοκέρω Χρησμ. (Πορφύρ. ἐν Εὐσεβ. Ε. Π. 124B, 201C).

Δισσολογέω, 'Αττ. δισπ-ε, λέγω δις τὰ αὐτά, ἐπαυλαμδάνω, ὡς ἐν φράσεσιν οἷα ἡ στεφάνω στεφανώσαι, Σχόλ. 'Αριστοφ. Πλ. 585.

Δισσολογία, ἡ, ἐπανάληψις λέξεων, 'Επιφάν. 1. σ. 22.

Δισσο-λόγος, ὀν, λαλῶν δύο γλώσσας, Μανέθ. 5. 291.

Δισσο-ποιός, ὀν, ὃ ἐμποῖ ἄμφιβολίαν, περιπλέκων, Σχόλ. Σοφ. 'Πλ. 645.

Δισσώπους, ὀδός, ὃ, ἡ, ἔχων δύο πόδας, Χρησμ. (Πορφύρ. ἐν Εὐσεβ. Ε. Π. 124B, 201C).

Δισσός, 'Αττ. δισπῶς, ἡ, ὀν, (δισ) — δύο εἰδῶν, διπλοῦς, 'Πρόδ. 2. 44., 7. 70, Πλάτ. Θεαιτ. 198D, κτλ. — ἐπὶ ῥ. δισπῶς, ἀντὶ ἀπλῶς, κατὰ δύο τρόπους, δ. λέγεσθαι 'Αριστ. 'Πο. Ν. 1. 4, 5, κ. ἀλλ.

Π. κατὰ πληθ., δύο, Πινδ. Ν. 1. 67, 'Πρόδ. 5. 40, 52, Δισχύλ. Πρ. 957, Σοφ. Δι. 57, κτλ.

III. μεταφ., διχρημένους, ἀσύμφωνους τὸ φρόνημα, λήμασι Δισσοῦς (ὃ Διὸς προτείνει λήμασιν Ἰσους) Δισχύλ. 'Αγ. 122, 2) ἀμφιβολία, ἀσφαής, δυνέροι Σοφ. 'Ηλ. 645' ὡσαύτως, τὸ διττόν, ἀμφιβολία, ἀσάφεια, 'Αριστ. Πολ. 2. 3, 3. — 'Επὶ ῥ. δισπῶς, δ. αὐτ. Σοφ. 'Ελέγχ. 24, 10.

Δισσο-τόκος, ὀν, ὃ εἰς γεννῶν, Νόνν. Δ. 5. 199.

II. προπαρῶ. Δισσώτοκος, ὀν, ὃ εἰς γεννηθείς, ἐπὶ τοῦ Βάκχου, ὃ αὐτ. 1. 4.

Δισσο-φύης, εἰς, διπλῇ ἔχων φύσιν, Νόνν. Δ. 14. 97, κτλ.

Δισσύλλαθος, ἴδε Δισύλλαθος.

Δισταχυμός, ὃ, (διστάχω) ἀμφιβολία, ἐνδοιασμός, Πλούτ. 2. 211E.

Δι-σταδίας, ὀν, ἔχων μῆκος δύο σταδίων, Δισαυλος 'Απ. 'Αν. 37.

Διστάζω, μέλλ. -άσω (δισ) ἀμφιβάλλω, εὐρίσκειν ἐν ἀμφιβολίᾳ, ἐν δισταγμῷ, ἀπὸ Πλάτ. Θεαιτ. 190A, κτλ. — δ. ὅτι .. ὃ αὐτ. 'Ιωνι 534E' δ. εἰ .. Νόμ. 897B' μὴ .. Σοφ. 235A' πῶς .. 'Αριστ. 'Πο. Ν. 3. 3, 8' πότερον .. ὃ αὐτ. Μεταφ. 13. 3. 15' περὶ τι ὃ αὐτ. 'Πο. Ν. 3. 3, 9' περὶ τίνος Πλούτ. 2. 62A' — δισταζόμενος, ἀμφιβάλλων, ἀδύνατος, Διόδ. 17. 9. — Πρὸς Διστάζω.

Διστακτικῶς, ἡ, ὀν, δισταγμὸν ἐκφράζων, 'Απολλών. π. Συντ. σ. 261. — 'Επὶ ῥ. -κῶς, Σχόλ. Εὐρ. 'Ορ. 632.

Διστάσεις, ὀν, ἔχων διπλάσιον βάρος ἢ ἀξίαν, Πλάτ. 'Ἰπαρχ. 231D.

Διστασμός, ὃ, = δισταγμός, Σχόλ. 'Οδ. Β. 276.

Δι-στεγία, ἡ, τὸ δευτέρον πάτωμα, Πολύδ. Δ'. 130' πρὸς διήρησιν 1.

Δι-στεγός, ὀν, ὃ ἔχων δύο πατώματα ἢ στεγὰς, Στράβων 730.

2) ὃ ἔχων δύο θαλάμους ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πατώματος, 'Ἰωσηπ. I. Π. 5. 5. 4.

Δι-στέχια, ἡ, διπλῇ σειρά ἢ γραμμῇ, οἷον πλοίων, Σχόλ. 'Π. Ξ. 31.

2) Διστιχόν, Σχόλ. 'Αριστοφ. Νεφ. 1345.

II. παρ' 'Ἰατρ., ἡ ἐκφύσις δευτέρας γραμμῆς βλεφαρίδων, Γαλην. 2. 391.

Δι-στέχιας, εὐς, ἡ, = διστεγία Π. Παῦλ Διγ. 100 (Βίβλιον).

Δι-στέχος, ὀν, ἔχων δύο σειράς ἢ γραμμάς, κριθαί Πλούτ. 2. 906B.

2) ὃ ἐκ δύο στείχων συνιστάμενος, ἐπιγράμμα 'Ανθ. Π. 9. 369' Διστευχόν, τό, 'Ανθ. Π. 6. 329' — ἴδε Ἰδόντον ἐν 'Αθηνῶν τ. Α', σ. 84.

Διστεγία, ἡ, διπλοῦς στοίχος ἢ σειρά, Θεοφρ. I. Φ. 4. 8, 6, Διγ. π. 2. 9. 40.

Δι-στοιχός, ὀν, ὃ ἔχων δύο σειράς, εἰς δύο σειράς διατεταγμένος, δὲδόντες 'Αριστ. 'I. Ζ. 2. 1, 52' βράγχια ὃ αὐτ. 2. 13, 8' κριθῇ δ. Θεοφρ. I. Φ. 8. 4, 2.

Δι-στολός, ὀν, ζευγαρωτός, ἀνὰ δύο ὁμοῦ, ἡ ἀπλῶς δύο, ἀδελφοί Σοφ. Ο. Κ. 1055 (ἐνθα ἴδε Elmsl.)' πρὸς μονάστολος.

Δι-στομῶς, ὀν, (στόμα) ὃ ἔχων δύο στόμα, δύο εἰσόδους, πέτρα Σοφ. Φ. 16' Διστομοὶ δύο, ὁρῆμοι εἰς δύο σχιζόμενοι, διχαζόμενοι, ὃ αὐτ. Ο. Κ. 900' οὕτως ἐπὶ ποταμῶν, Πολύδ. 34. 10, 5.

II. ἐπὶ ὅπλου, Διστομός, Διστομός, εἶδος-Εὐρ. 'Ελ. 983' πελέκως γένυς ὃ αὐτ. 'Αποσπ. 534. 5' πρὸς διχατόμος.

Δι-στρυγός, ὀν, εἰς συνεστραμμένος, πεπλεγμένος, λίνον Μέγης ('Ορεῖς. 29. Μαί), 2) ὃ εἰς τὴν αὐτοῦ πλῆσιν μεταβαλὼν, 'Ἰρη. Νοτιάδ. 2. 27D.

Δισυλλαβίω, ἀποτελοῦμαι ἐκ δύο συλλαβῶν, 'Ἰωφιδιαν. π. μον. λξ. 3. 6.

II. μεταχειρίζομαι ὡς δισύλλαβον, 'Απολλ. π. 'Αντ. 373B.

Δισυλλαβία, ἡ, δύο συλλαβαί, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. 'Ορν. 903, κτλ.

Δι-σύλλαβος, ὃ ἔχων δύο συλλαβὰς, Διαν. 'Αλ. π. Συνθ. 11, Λουκ. 'Ἰλεξ. 29.

Δι-σύναπτος, ὀν, διπλῶς πεπλεγμένος, στέφανος Φιλύδ. παρ' 'Αθην. 685D.

Δι-σπατος, ὃ, εἰς ὑπατος, Πλούτ. 2. 777B.

Δισχιδής, εἰς, (σχιζω) ὃ εἰς δύο ἐσχισμένον ἔχων τὸν ἄκρον

πόδα, ἐπὶ βοῶν κ. τ. τ., ἀντιθ. πολυσχιδής. Ἀριστ. 1. Ζ. 2.1, 30.
 2) ἐσχισμένους, ποδότης ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 1. 3, 2.—διηρημένους, παχωρισμένους εἰς δύο, κόμη Καλλιστρά. Ἀγαλμ. 7. δὲ δὲ Δ. Β. 35.
 δισχιδόν, ἐπὶ πρ. του προηγ., διηρημένους, Δ. Β. 1171, καὶ δισχιδῶς Δωσίθ. (Gram. Lat. ed. Keil VII. σ. 412. 16).
 δισχιλίου [ι], αἰ, α, δύο χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 44, κτλ.—ποιητ. δισχιλίοις ἀνδραπόδεσσιν Ἐπιγράμ. Ἐλλ. 7.—ἐνικ. δισχιλίου, α, ον, μετὰ περίληπτικῶν ὀνομάτων, π. χ. ἵππος Ἡρόδ. 7. 158.
 δι-σχιστός, ον, εἰς δύο ἐσχισμένους, Γρηγ. Ναζιανζ. 2. 16D.
 δι-σχοινοί, ον, ἔχων μήκους δύο σχοίνων (δηλ. 80 σταδίων), Στράβ. 558.
 δι-σώματος, ον, ὁ ἔχων διπλοῦν σῶμα, Θῆρες Διδ. 4. 12, Ὀρρ. Ἰν. 70. 5. ἔχων δύο θαλάμους, Σουλ. Ἰππ. 2812 — οὕτω, δι-σωμικός, ον, λεγόμενον περὶ τινῶν ἀστερισμῶν, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 5. 6.
 δι-σωτήριον, τό, συννη. ἀντὶ δι-σ. ὁ ναὸς τοῦ Διὸς τοῦ Σωτήρος ἐν Ἀθήναις, Δ. Β. 91, πρὸλ. Κοράην Λυκούργ. σ. 48.—Ἐν Ἀττικῇ ἐπιγραφ. CIA. II, 1358 δι-σωτήρια, ἐοικὼς Διὸς τοῦ Σωτήρος.
 δι-τάξιον, τό, ἡ εἰς προσφερομένη τοῖς ἔφοις ταγή, Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 479, Βόνν.
 δι-τάλαντος, ον, ἀξίων ἢ κυρίων δύο τάλαντα, Ἡρόδ. 1. 50., 2. 96. δ. εἶχε ἔρανον Διμ. 329. 17.
 δι-τοκίω, γεννῶ δύο ἐν μιᾷ γένει, γεννῶ δις, ἀντιθ. μονοτοκίω, πολυτοκίω, Ἀριστ. 1. Ζ. 6.1, 4, Γεν. Ζ. 3.1, 14, κ. ἄλλ.—οὕτως, δι-τοκεύω, Νικ. παρ' Ἀθην. 395C.
 δι-τοκος, ον, 6 γεννήσας δύο ἐν μιᾷ γένει, ἢ ὁ γεννῶν δις, Ἀνακρ. 142. ἀντιθ. μονοτόκος, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 4. 6.1.
 δι-τονέω, ἔγω διπλοῦν τόνον, Ἀπολλ. π. Συνθ. σ. 302.—δι-τονίζω, τονίζω κατὰ δύο τόνους, Σχόλ. Σοφ. Αἴ. 733.
 δι-τινιακός, α, ον, = τῷ ἐπομ., Ἀρχ. Μουσ.
 δι-τονος, ον, ἔχων δύο τόνους δι-τονον, τό, (κατὰ τὸν Chaρμoll) ἢ παρ' ἀρχαίους τρίτη μέζων, δι-σπασμα περιέχον δύο τόνους πλῆρεις, Πλούτ. 2. 430A, 1021F.
 δι-τρίχιδος, ἔγω δύο σειρὰς τριχῶν (πρὸλ. δι-τριχία), Γαλην. 2. 391.
 δι-τρίχιδος, δ, διπλοῦς τριχίτης, Ἡρακλ. 3. 3.
 δι-ττός, κτλ., ἴδε ἐν λ. δι-σ-.
 δι-τύλος, ον, ἔχων δύο τύλους ἢ ὕδους, Κάμηλοι Διδ. 2. 54.
 δι-υθρίζω, ἐπιτεταρ. ὑθρίζω, Ἰωσήφ. Ὑπομνη. 73.
 δι-υγισίνω, εἶμαι διαρκῶς ὑγίης, Πλούτ. 2. 135C.
 δι-υγισίνω, ὑγρῶναι διακλίσματα, διαδρέχω, ποτίζω, Θεόφρ. Αἰτ. 2. 9, 3.—Παθ. Ἰππ. Ἀφ. 1260.
 δι-υγροσ, ον, ἐντελὴς ὑγρός, Ἰππ. 537. 25, κτλ.—τὸ χωρίον Δι-υγρῶς 985 εἶναι ἐσφαλμ. 2) ἔχων τὸ βλέμμα τακτόν, Ἀθ. Π. 12. 68, πρὸλ. ὑγρός II. 5. II. ὑγρός, πλήρης ὑγρασίας, Ἀριστ. Πρὸλ. 8. 4.
 δι-υδρος, ον, (ὑδωρ) πλήρης ὕδατος, Ἰππ. 540. 43.
 δι-υδρίζω, (ὑλη) εὐρήται μόνον ἐν Πλάτ. Τιμ. 69A, τὰ τῶν αἰτίων γέννη διυλασμένα, ἡτομασμένα ὡς ὑλίκον, ἴδε Stallh.
 δι-υλίζω, στραγγίζω, καθαρίζω, λαγαρίζω, Διοσκ. 5. 82.—Παθ., διυλισμένους οἶνος Ἐβδ. (Ἀμύς σ', 6) μεταφορ., διυλισμένα ἀρετὰ Ἀρχ. παρὰ Στράβ. 13. 40, πρὸλ. Κλήμ. Ἀλ. 117. II. καθαρίζω, τι Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ', 24.
 δι-υλίσαις, εἰς, ἡ στράγγισμα, καθάρισμα, ολαγαρίσμα, Σουίδ.
 δι-υλισμα, τό, ὑγρὸν ἐκ διυλίσεως προελθόν, καθαρισθὲν, ολαγαρισθὲν, Γαλην. 13. 168.
 δι-υλισμάς, οὗ, δ, = δι-υλίσαις, Κλήμ. Ἀλ. 117.
 δι-υλιστήρ, ἥρως, δ, στραγγιστήρ, ἡμίς, Ἐπιφάν.
 δι-υλιστός, ἡ, ὅν, ὁ ἐντελὴς στραγγισθείς, καθαρισθείς, Γαλην. 10. 152.
 δι-υπνίζω, (ὑπνος) ἐξεγείρω ἐξ ὕπνου, μεταβ., Αἰλ. π. Ζ. 7. 45. ἀμεταβ., Λουκ. Ὀκύπ. 108. οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ., Ἀθ. Π. 9. 378.
 δι-υφαίνω, συμπληρῶ ὑφαίνων, Λουκ. Ἀλ. Ἰστ. 1. 15.—συνυφαίνω, Αἰλ. π. Ζ. 9. 17, ἐν τῷ παθ.
 δι-υφή, ἡ, ὕψωμα Ἀριστέας σ. 280.
 δι-υφίημι, ἀπολύω, ἀφίνω ἐλευθέρων, Φίλιων 2. 319.
 δι-υφία, ἡ, τὸ δις τῆς ἡμέρας ἐσθίειν, ἀντιθ. μινυφία, Βυζ., πρὸλ. Κόντ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 106.
 δι-υφαλλ-ἀρχης, ον, δ, ἀρχηγὸς δι-υφαλλίας, Σουίδ.—δι-υφαλλ-ἀρχία, ἡ, ἀρχηγία δι-υφαλλίαν, Αἰλ. Ἰακ. 40, Ἀρρ. Τακτ. 13.
 δι-υφαλλία, ἡ, διπλὴ φάλαγγ, Πλούτ. 2. 60. 9, κτλ.
 δι-υφαλλός, α, ον, (υφάω) ἐρευνητικός, Ἐπιγράμ. Ἐλλ. 1028. 10.
 δι-υφας, α, δ, εἶδος ὄψεως, Ἀρτεμίδ. 2. 13.
 δι-υφία, ἡ, (ὑφιατός) = δι-υφία, Πλούτ.
 δι-υφισαίς [α], α, ον, Ἰων. ἐπὶ δι-υφισαίος, διπλοῦς, δι-υφός, Λακ. ἱβ. 117. 2. 38., 3. 122 κ. ἄλλ. II. ἐν τῷ πληθ. = δύο, ὁ αὐτ. 1. 18., 2. 17 κ. ἄλλ.
 δι-υφός, ον, δι-υφός, λεγόμενος, Ἰσίδωρ.

δι-υφός, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. Ἰσίδωρ, ἐρευνῶ, τήθεα δι-υφῶν πόντων ἐν Ἰχθυόεντι Ἰλ. Π. 747. τήν δι-υφῶσα καλὴν Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἡρ. 372. ἐν οὐρεσι πάντα λαγυδὸν δι-υφῶ καλλ. Ἐπ. 33, πρὸλ. Ἀποσπ. 165 δι-υφῶν τὰ καλὴ μίμια, ἐρευνᾶν κατὰ καλῶς, Θεόφρ. Χαρ. 10.—Ἰων. δι-υφία Ἀθ. Π. 9. 550.
 δι-υφίτωρ, ορος, ὁ, ὁ ἐρευνητής, βυθῶν δι-υφίτωρ Ὀππ. Ἀλ. 2. 435. χρυσὸν δι-υφίτωρ, ἀνιερυνόντες, ἀναζητούντες χρυσόν, Ἀθ. Π. 8. 230.
 δι-υφίτωρ, ἡ, (ὑφίω) δέρμα κατεργασμένον, ὑπερτί, τεμάχιον δέρματος, Ἡρόδ. 1. 194 κ. ἄλλ.—δι-υφίται βητὸς ἀντιπλεῖται πρὸς τὰς δέρρεις (δερμαὶ ἀκατέργαστοι καὶ μετὰ τῶν τριχῶν), Θουκ. 2. 75.—αἱ δι-υφίται ἐκρησμένον ὡς χάρις διὰ γραφὴν κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, πρὶν εἰσπαρῆναι τὸν πάπυρον καὶ τὸ ὄνομα δι-υφίτης καὶ μετὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ ὀνόματος, τὰς βυθῶν δι-υφίταις καλέουσι ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ οἱ Ἰωνες Ἡρόδ. 5. 58. δ. μελεγγραφεῖς Εὐρ. Ἀποσπ. 620. ὁ Κηφίας καλεῖ τὰ τῶν βασιλείων τῆς Περσίας χρονικά, δ. βασιλικὰ, Διδ. 2. 32. δ. ἱεροί, ἐν Καρχηδόνι, Πλούτ. 2. 912C. ἔτι δὲ καὶ χαλκαὶ δ., αὐτοὶ 297A. πρὸλ. Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 175. παρομ., ἀρχαιότερα τῆς δι-υφίταις λέγεισι Παρομοιγ. περιβάλλειν βίβλια δι-υφίταις Λουκ. Ἀπαίδ. 16.
 II. πᾶν ὅ, τι εἶνε κατεσκευασμένον ἐκ δερμάτων, δερμάτινον ἱμάτιον, οἷον ἐφόρου ὁ χωρικός, Ἀριστοφ. Νεφ. 72, Πλάτ. Κρίτωνι 53D, Λουκ. Τιμ. 6 καὶ 38, Ἀρρ. Ἀν. 7. 9, κτλ.—κυρίως ἐκ δερμάτων αἰγῶν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ μαγλωτή, Ἀμύν. 2) πέρκα, σάκκος, Ξεν. Ἀν. 5. 2. 12.
 3) κατὰ πληθ., δέρματα ἐν χρήσει ὡς σκηναί, Λακ. ἱβ. 1173, αὐτοὶ 1. 6, 10, Φύλαρχ. παρ' Ἀθην. 539C, πρὸλ. Ἡρόδ. 7. 77.
 δι-υφίτης, ορος, δ, γραμματοδιδάκταλος, παρὰ Κυπρίους, Ἰσίδωρ.
 δι-υφίτης, ον, δ, ἐνδεδυμένος δι-υφίταις, ἐνδυμα δερμάτινον τοιαῦτα ἦσαν τὰ τῶν δούλων ἐν τῇ τραγωδίᾳ καὶ τῶν χωρικῶν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, Ποσειδίππ. παρ' Ἀθην. 414E, Λουκ. Τιμ. 8, πρὸλ. Βαντιν R. II. 2. 11.
 δι-υφίτης, ον, ἐκ κατεργασμένου δέρματος κατεσκευασμένος, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 28, Στράβων 155.
 δι-υφίτης, τό, ὑποκορ. τοῦ δι-υφίταις, Δ. Π. 1364. (ἴδε αὐτοῦ τὸ κοινὸν δι-υφίτης).
 δι-υφίτης, ἰδὲ α, ἡ, = δι-υφίταις, Ἀθ. Π. 9. 540.
 δι-υφίτης, ἰδὲ α, ἡ, = δι-υφίταις, γραφ. Πλούτ. Δ', 137.
 δι-υφίτης, ἐνδυμα δερμάτινον ἱμάτιον, Στράβ. 831. πρὸλ. κατὰ δ-.
 δι-υφίτης, ον, δ, ἐκ πάλων δέρματα, δι-υφίταις, Νικοφ. Χειρογ. 1.
 δι-υφίτης, ον, δύο ἔχους ἢ φθόγγους ἔχων δι-υφίτης, ἡ, καὶ δι-υφίτης, τό, ἡ δι-υφίτης ἐντεῦθεν δι-υφίτης, δι-υφίτης-γο-γραφίω, γράφω διὰ δι-υφίτης, Γραμμ., πρὸλ. ἰδόντων ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 80.
 δι-υφίτης, καρποφορῶ δις τοῦ ἔτους, εἶμαι δι-υφίτης, δι-υφίτης, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 1. 14, 1. II. παθ., γράφμαι ἢ παρέρμαι κατὰ δύο τρόπους, Ξεν. Μ. 197. 51.
 δι-υφίτης, εἰς, ἡ, διπλοῦς τρόπος γραφῆς ἢ ἐκφορᾶς λέξεως, Εὐστ. 74. 1.
 δι-υφίτης, ον, καρποφορῶν δις τοῦ ἔτους, Λακ. ἱβ. 1173, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 708, Φερικρ. Κραπ. 11, Ἀντιφ. Σκληρ. 1, πρὸλ. Κόντ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 531.
 δι-υφίτης, ἄκος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ δι-υφίτης, ἔδρα, κάθισμα, Ἰων. Ὀμ. 15. 8, Θεόφρ. 14. 41.—Τύπος τις δι-υφίτης, ἄκος, ἡ, ἐν Πηφ. Ὀμ. 33.
 δι-υφίτης, ἡ, (δι-υφίτης) δι-υφίτης, ὁδηγία ἄρματος, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 16.
 δι-υφίτης, ἡ, ὁδηγία δι-υφίτης, Ἀθ. Π. 4. 359.
 δι-υφίτης, εἰς, ἡ, δι-υφίτης, Σουίδ. 58D.
 δι-υφίτης, οὗ, δ, δι-υφίτης, Σοφ. Αἴ. 857.
 δι-υφίτης, ἡ, = δι-υφίτης, Ἐφρ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν ἰδίᾳ Βοιωτία.
 δι-υφίτης, (δι-υφίτης) δι-υφίτης, ὁδηγία ἄρματος, Εὐρ. Ἀνδρ. 108. 2) μετ' αἰτιατ. διατρέχω ἐπὶ ἄρματος, δ. ἄλιον πλάγιον αὐτοῦ 1011. νύε .. νύε δι-υφίτης αἰθέρος Εὐρ. ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1067. 3) μετὰ αἰτιατ. κατ', αἰγῶν δι-υφίτης Ἀλ. ἱβ. 1173, κατ' αἰθέρα Εὐρ. Ἰκτί. 891. πρὸλ. Ἀρχιστρ. παρ' Ἀθην. 326B.
 δι-υφίτης, ἡ, τὸ ὁδηγεῖν δι-υφίτης, Πλούτ. Ο. 3. 67.
 δι-υφίτης, ὁδηγία ἄρματος, τὸν οὐρανὸν δ., ἐπὶ τοῦ Ἰλλίου (πρὸλ. δι-υφίτης 2). Σοφ. Αἴ. 845. δ. ἵππους Εὐρ. Ρήσ. 781.
 δι-υφίτης [α], ον, δ, ὁ ὁδηγῶν ἄρμα, ἄρματλήτης, Πλούτ. II. 9. 143, Διοχάμ. Εὐμ. 158, Σοφ. Ἰλ. 763, κτλ. Μόνον ποιητ. δι-υφίτης, ον, ὁ ἐπὶ δι-υφίτης τρέχων, Εὐρ. Ἰκτί. 891.
 δι-υφίτης, ον, δ, αὐτὸς καὶ καὶ ἄλλος αἰ, οἷον ἀργεῖς Ἰσίδωρ. Κατὰ δι-υφίτης τοῦ δι-υφίτης. ἀντὶ δι-υφίτης. Ἰδ. Κόντ. Γ' παρ. σ. 342.
 δι-υφίτης, τό, ὑποκορ. τοῦ δι-υφίτης, Τιμ. Αἰτ.
 δι-υφίτης, α, ον, εἰς δι-υφίτης ἀντικρὺ οὗ. πληθ. ὡς ἐπὶ δι-υφίτης.

συρρόμενος, συρρόμενος κατόπιν τῶν προγῶν τοῦ δίφρου, 'Ανθ. Π. 7. 152.

διφρόσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ δίφρου, 'Αριστοφ. Νεφ. 31.

διφροντις, ἰδός, ὁ, ἡ, διχρημένος τὴν γνώμην, διγνώμος, ἀμφι-
δύλων, Δίσχυλ. Χο. 196.

διφρο-πηγία, ἡ, ἀμφοπηγία, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν δι-
φρους, ἄρματα, Θεοφρ. 1. Φ. 5. 7. 6.

δίφρος, ὁ, Καλλ. εἰς 'Αρ. 135 μεθ' ἑτερογεν. πληρ. δίφρα, τὰ, (κατὰ συγχοπ. ἐκ τοῦ δίφρου) — τοῦ ἔρματος ὁ τόπος, ἐφ' οὗ ἦσαν οἱ δὴγῶν (ἡνίοχος) καὶ ὁ πολεμιστῆς (παραβάτης), ἴδε 'Γλ. Ε. 160, Δ. 748, 'Ήσ. 'Ασπ. 61' μεταφ., ἔστηκεν ἐν τῷ δίφρῳ τῆς πόλεως Πλάτ. Πολ. 566D. 2) αὐτὸ τὸ πολεμικὸν ἄρμα, 'Ιλ. Κ. 305, κ. ἄλλ., 'Ήσ. 'Ασπ. 61. Π'νδ. κλπ. — ἐϋπλέκτης ἐν τῷ δίφρῳ 'Π. Φ. 335 — ἐν 'Οδ. Γ. 328, δοδοπορικὸν ἄρμα· βραδύτερον φορεῖται, κρᾶθδατος, Δίων Κ. 60, 2.

II. ἔδρα οὐτε τῶν νῶτων οὐτε τῶν χειρῶν ἔχουσα ἔρσιμα, «σκαμνί», εὐτελεστέρα τοῦ κλι-
μοῦ καὶ τοῦ ὀρόνου, 'Π. Γ. 424, Ζ. 354, καὶ συγνάκις ἐν τῇ 'Οδ. οὕτως 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1164, Πλάτ., κτλ., δίφρος Θεττα-
λικὸς Εὐπολ. Αὐτολ. 6. πρὸλ. **διχλαδίας** καὶ **περιλακτός**. — Πολύδ. β. 53, 9, κτλ., τὸ παρὰ Ῥωμαίους sella curulis — 2) = λάσανον, σκωραμίζ, «καθίκι», 'Αριστοδ. 1. 314.

διφρουλκία, (ἐλκω) σῦρον ἄρμα, 'Ανθ. Π. 9. 285.

διφρουγία, ἡ, (*έργω) = διφροπηγία. Θεοφρ. 1. Φ. 3. 10, 1.

διφρουχός, ον. (ἐχω) ἔχων κάθισμα, ἄριστ. Μελάμπ. 1. 13κ.

διφρουφρέω, φέρω ἐπὶ δίφρου, Δίων Κ. 47. 10. — Παθ., οἱ δι-
φροφροσόμενοι, ἐπὶ τῶν Περσῶν ἡγεμόνων, φερομένων ἐπὶ δίφρων, φορέων, 'Πρόδ. 3. 146, πρὸλ. Δίων Κ. 60, 2.

II. φέρω δίφρον Π. 27κ. ἔδρα, καὶ τὸν δίφρον γε διφροφύρει (πρὸλ. **διφροφύ-
ρος**) 'Αριστοφ. 'Ορν. 1552.

διφρο-φύρος, ον, φέρων δίφρον, ἔδραν, ἰδίως ἐπὶ τῶν γυναικῶν τῶν μετοίκων, αἵτινες ἀφείλουν τὰ φέρωσι δίφρους πρὸς χρῆσιν τῶν κληρῶν (ἴδε τὸ προηγ.). 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 734, 'Ερμιπ. Θεοῖς 2, Νικυφ. Χερ. 3, Στράτις 'Αττλ. 4' ὡσαύτως, ὁ βασιλεύς δ. 'Αθῆν. 514B.

II. ὁ φέρων ἕτερον ἐπὶ δίφρον, Πλούτ. 'Αντων. 11.

διφρυγής, ἔς, (φρύγω) ὅς πεφρυγμένος· **διφρυγέας**, τὸ, μεταλ-
λάν τι ἀποτελούμενον ἐξ ἐνώσεως χαλκοῦ, Διοσκ. 5. 120.

δι-φυής, ἔς, οὐδ. πληθ. **διφυή**, ἀλλὰ **διφυά** 'Αριστ. Ζ. Μ. 3. 7. 1 — διτλῆς φύσεως ἡ μορφῆς, ἀντίθ. **μονοφυής**, ἐχίονα μι-
εοπάρθενος δ. 'Πρόδ. 4. 9' ἐπὶ τῶν Κενταύρων, Σοφ. Τρ. 1095, πρὸλ. Valck. Φοιν. 1030' ἐπὶ τοῦ Πανόβ, Πλάτ. Κρατ. 408D' δ. Κέκροψ, «ἑλμορφος, τὰ πρὸς ποδῶν δρακοντίδης» Διόδ. 1. 28 — δ. 'Ερως, ἡ σαρκική συνουσία, 'Ορφ. 'Αργ. 14. 2) καθόλου, διπλοῦς, διμερής, κόρασι 'Ιων 10 Bgk. ὁφρύες 'Αριστ. 1. Ζ. 1. 9, 1' στήθεος διφρὸς μαστοὶ αὐτοῦ 1. 12, 2' ἡ τῶν μυκτῆρων δύ-
ναμις ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 2. 10, 18' πρὸλ. **μονοφυής**, **πυλινφυής**.

διφύα, ἡ, διμέρεια, τῶν κώλων 'Αριστ. Ζ. Μ. 3. 5. 17.

δι-φυίος [γ], ον, = **διφυής**. 'Ανταγόρας παρὰ Διογ. Α. 4. 27.

II. = δύο, Δίσχυλ. 'Αγ. 1468 — **φυίω** εἶναι Διόδ. ἀντὶ φύω.
Ε. Μ. 254. 17' πρὸλ. **δικάφυτος**.

δι-φωνος, ον, ὁμιλῶν δύο γλώσσας, διγλωσσος, Φίλιππος 'Αποσπ. 62, Διδόξ. 17. 110.

διχᾶ [γ], (δίς). I. ἐπέρρ., εἰς δύο μέρη, χωρὶς χωριστά, διχὰ πάντας.. ἡρβόμεον 'Οδ. Κ. 203' διχὰ πάντα θέδασται Ο. 412' δ. διαστήναι 'Πρόδ. 4. 180' πλευροκοπῶν δ. ἀνερορή-
γνυ Σοφ. 'Αλ. 236' δ. πρίσαντες Θουκ. 4. 100' τέμνειν δ. 1. 146', Σοφ. 265E' δ. διαλαμβάνειν ὁ αὐτ. Θεοφρ. 1. 147E' — καθόλου, ῥω-
ριστά, μακράν, διαστήναι 'Πρόδ. 4. 180' κεῖσθαι Πίνδ. Π. 5. 125' οἰκτεῖν Σοφ. Ο. Κ. 602' δ. ποιεῖν Σεν. 'Αν. 6. 4. 11' δ. τὴν δύ-
ναμιν λαβεῖν, καταλαβεῖν τὴν δύναμιν διδωχασμένην, διχρημένην εἰς δύο, Θουκ. 6. 10.

2) μεταφ., κατὰ δύο τρόπους, εἰς δύο, ὅταν τις εἶναι διχασμένος εἴτε πρὸς ἄλλους (ἐν διαφωνίᾳ), εἴτε πρὸς ἑαυτὸν (ἐν ἀμφισβολῇ), συχνὸν παρ' 'Ομ. διχὰ δὲ σφισιν ἡνδανε βουλή 'Ιλ. Σ. 510' διχὰ θυμὸς ἔχοντες Γ. 32' διχὰ δὲ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀητόφ. 380' διχὰ θυμὸς ἐν φρεσὶ μεριμνῶν 'Οδ. Π. 73' διχὰ θυμὸς ὁδῶρεται Τ. 524' διχ' ἐδάζομεν Γ. 127' οὕτω, δ. ἔχειν νόον Θεοφρ. 91, κτλ., ἐγίνοντο δ. αἱ γνώ-
μαι 'Πρόδ. 8. 109' δόξα δ' ἐχάριε διχὰ Εὐρ. 'Εκ. 119' μαθήσε-
ται δόον τὸ τ' ἄρχων καὶ τὸ δουλεύειν διχὰ, πόσον διαφέ-
ρουσιν, Δίσχυλ. Πρ. 927, πρὸλ. 'Αγ. 1369' δ. ψηφίζεσθαι, Σεν. 'Απομν. 4. 4, 8' πρὸλ. χωρὶς.

II. πρὸλ. μετὰ γεν., χωρὶς, ἀντὶ, Δίσχυλ. Αἰβ. 25. 'Αγ. 861' ἀνθρώπων δ. Σοφ. Φ. 31' οἶος 'Ατρεΐδων δ. ὁ αὐτ. Αλ. 750' μόνῃ.. φασγάνου δ. ὁ αὐτ. Τρ. 1063' ὡσαύτως, ἐκ πάντων δ. ὁ αὐτ. 'Αντ. 164.

2) διαφῶρος, ἀνομοίως, οὐχ ὁμοίως, δ. ἄλλων Δίσχυλ. 'Αγ. 757' σῆς δ. γυνώμης λέγω Σοφ. 'Π. 547' [δ] ἕτερος] δ. πέφυκε τοῦ ἐτε-
ρου, εἶναι διάφορος.., Θουκ. 4. 61.

3) πόλεως, δ., ὡς τὸ ἀνευ, ἐναντίον τῆς θελήσεως τῆς πόλεως, Σοφ. Ο. Κ. 48, πρὸλ. Αλ. 768.
4) ἐκτός, πλὴν, ὡς τὸ χωρὶς, δ. γε Διὸς Δίσχυλ. Πρ. 162' τῶν Ἀλεγεινῶν δ. ὁ αὐτ. Χρ. 778 — ὡς πρὸς, συνθήκη ἀκαλοῦσθαι τῷ πτωτικῷ, ἀλλὰ προσηνέσθαι αὐτῷ ἐν Δίσχυλ. Πρ. ἐνδ'

ἀνωτ., Σοφ. Φ. 195, 840, Αλ. 768, Εὐρ. Γ. Τ. 185. — Πρὸλ. **διχᾶ**, **διχῶ**.

διχᾶ, Δωρ. ἀντὶ **διχῆ**.

διχᾶδε, ἐπέρρ. = **διχᾶ**, Πλάτ. Συμπ. 215B.

διχᾶδεα, = **διχᾶ**, Θεόγλωσσ. Καν. 164. 26.

διχᾶζω, μέλλ. -άσω, διακρῶ εἰς δύο, διαχωρίζω, Πλάτ. Πολιτ. 264D. 2) δ. τινὰ κατὰ τινος, διακρῶ, κινῶ εἰς διχόνοϊον τινὰ ἐναντίον ἑτέρου, Εὐαγγ. κ. Ματθ. Γ. 35. II. ἀμετάβ., διακρῶμαι, διχάζουσις ἡμέρας, κατὰ μεσημέριαν, Σουίθ., ἐν Ξεν. 'Αν. 4. 8, 18 ὁ Schneid. διώρλωσε διαχάζοντας.

διχάσις, ἴδε, πρὸς ἐτυμολ. τοῦ δικαίου πλασθεῖσα, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 5. 4, 9 ὅτι διχᾶ ἐστίν.

διχάσω, = **διχᾶζω**, **διχᾶω**, 'Αρατ. 495, 807.

δι-χαλκον, τὸ, δύο χαλκοί = 1/2 τοῦ ὀβολοῦ, 'Ανθ. Π. 11. 165, Πολυδ. Θ. 65' ὡς βάρος, Διοσκ. 4. 155. — 'Ἰδε χαλκοῦς II.

διχᾶλος, Δωρ. ἀντὶ **διχῆλος**, δ. ἴδε.

διχάμετρος, ον, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ διάμετρος, 'Αριστ. Προβλ. 15. 2.

διχᾶς, ἄθος, ἡ, τὸ ἥμισυ, 'Αρατ. 807.

διχᾶσις, εἰς, ἡ, διαίρεσις, τὸ ἥμισυ, 'Αρατ. 737.

διχασμός, οὗ, ὁ, διαίρεσις εἰς δύο, Νικόμ. 80.

διχαστής, οὗ, ὁ, διακρῆτης, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ δικαστῆς, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 5. 4, 9.

διχαστήρες ὀδόντες, οἱ, οἱ τομαῖς ἡ κοπτήρες, Πολυδ. Β. 91.

διχᾶω, ποιητ. ἀντὶ **διχᾶζω**, 'Αρατ. 512, 605' ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ 850 — πρὸλ. **διχᾶω**.

διχῆ, ἐπέρρ. = **διχᾶ**, εἰς δύο, χωριστά, Δίσχυλ. 'Ικέτ. 544, Πλάτ., κτλ. 2) κατὰ δύο τρόπους, δ. ἐπονομασθῆναι Πλάτ. Πολ. 445D' διχῆ βοηθητέον Δημ. 14, 6. — καὶ **διχῆ**.

διχηλῶ, ὁπλήν δ., διηρημένην, δισηχθῆ ἔχω τὴν ὀπλήν, 'Εσθ. (Λεοντ. 11. 2 κέξ.), Φίλων 1. 320' — οὕτω, **διχηλῆς** Κλήμ. 'Αλ. 298, 677.

δι-χηλός, ον, ὁ ἔχων τὴν ἄκρον πῆδα εἰς δύο χηλὰς διηρημένον, δισηχθῆ, 'Πρόδ. 2. 71, Εὐρ. Βάχχ. 740' συνήθως ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ **διχᾶλος**, ἔτι καὶ παρ' 'Αττ. ὡς παρ' 'Αριστ. Γ. Ζ. 2. 1, 31, κτλ., ἴδε Δέξ. 'Αριστ. ἐν λ. καὶ πρὸλ. Λοβ. Φρόν. 639.

II. **διχη-
λον**, τὸ, πυράγγρα ἢ κρεάγγρα, 'Ανθ. Π. 6. 92, πρὸλ. β. 190.

2) **διχῆλα** ὕψια, πύδες χοίρου, Δουκ. Δέξ. 6' πρὸλ. Κόντ. ἐν 'Αθῆναις α. Δ', σ. 80.

διχῆρης, ἔς, εἰς δύο διηρημένος, διχότομος, κύκλος.. μινός **διχῆρης**, ἐπὶ τῆς σελήνης, Εὐρ. 'Ιωνι 1150.

διχῶ, ἐπέρρ. 'Επ. ἀντὶ **διχᾶ**, ὡς **τριχῶ** ἀντὶ **τρίχᾶ**, δ. δε-
δαίταται, εἶναι κεχωρισμένους εἰς δύο, 'Οδ. Α. 23' δ. δέ μοι κρα-
δίη μέμονε, ἡ καρδία μου εἶναι διηρημένη, 'Ιλ. Π. 435.

διχῶδιος, α, ον, δύο εἰδῶν, διπλοῦς, διηρημένος, 'Π. Γ. 411, Ξ. 21' δ. κατὰ κῶλον, εἰς ἑκάτερον πῶδα, 'Ανθ. Πλάν. 1. 15.

διχῶδης, ἄθος, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ., Μουσαῖ. 298.

δι-χίτων [χι], ὠνάς, ὁ, ἡ, ὁ δύο χιτῶνας ἔχων ἢ φέρων, Βουζ. **διχί-
τευλος**, ον, ὁ ἐκφορὸν ἔχων γνώμην ἢ σκέψιν, ἐναντίας, Νέμεσις Πίνδ. Ο. 8. 114.

διχογνωμονέω, διαφέρω κατὰ τὴν γνώμην, Σεν. 'Απομν. 2. 6, 21 Δίων Κ.

διχῶ-γνωμος, ον, ἀμφισβोलος, Σχῶλ. Εὐρ. 'Ορ. 890.

διχῶ-γνωμοσύνη, ἡ, διαφωνία, Πολυδ. Θ. 153.

διχῶ γνώμων, ὁ, ἡ, ὁ διηρημένος μεταξὺ δύο γνώμων, Πλούτ. 2. 116.

διχῶθεν, ἐπέρρ., ἐξ ἑκατέρου μέρους, ἐκατέρωθεν, Δίσχυλ. Πέρσ. 76, 'Αριστοφ. Εἰρ. 477, Θουκ. 2. 44, κλπ.

διχῶ-μύθος, ον, διαφορούμενος, νόημα Περσικός π. Διογ. Α. 1. 78' γλῶσσα Σόλων αὐτοῦ 61' λέγειν διχόμυθον, ἔστιν ἀμφι-
βολα, ἀσφαλὲς Εὐρ. 'Ορ. 890 — δ. γ. διχῶμυθος II. — ὁ αὐτ.

δι-χοίνικον, τὸ, ἄγγεον χωροῦν δύο χοίνας, 'Αριστοφ. Νεφ. 640, Dittenb. SIG. 501.

δι-χόλος, ον, ὁ διπλὴν ἔχων χολήν, πρόδρατα ἀχολα ἐν τῷ Πόντῳ φασί, ἐν δὲ τῇ Νάξῳ τῇ ὑψηλῇ καὶ δίσχολα Αἰλ. π. Ζ. 11. 29. II. δ. γυνῆται διδάσκειν, 'Αχαιὸς παρ' Πινδ. δ. ἴδε.

δι-χόλωτος, ον, εἰς ἡ τὸς ὀρμισμένους, ἴσφ. γραφ. ἀντὶ **τρι-
χόλωτος** ἐν 'Αθ. Π. 9. 168.

διχῶ-μην, ἡνός, ὁ, ἡ, **διχάμηνος**, 'Αρατ. 78, 736.

διχομήνιον, τὸ, φυτὸν ἐκ τοῦ σχήματος οὕτω κληθέν, Διουλ. herb. 64.

διχῶ-μηνις, ἰδός, ὁ, ἡ, = τῷ ἐπομ., Μήνο Πίνδ. Ο. 3. 35' δ. ἐσπεραί, πανσέληνοι νύκτες, ὁ αὐτ. 1. 8 (7). 93' ἦσαν δὲ αὐταὶ αἵται διὰ γάμους, Εὐρ. 1. Α. 719' νυκτὸς διχομήνιδος εὐφρυ-
γῆς σελάνα Βακχῶν, 8. 29 (Blas), κέξ. II. **διχομήνις**, ἡ, το Λατ. Idus, Διον. 'Αλ. 1. 38, κτλ.

διχόμηνος, ον, ἐν τῇ μέσῳ τοῦ μηνός, δηλ. κατὰ τὴν πανσέ-
ληνον ἢ εἰς τὴν πανσέληνον ἀνήκων, ἐσπερὶν 'Γγμ. 'Ομ. 32. 11' δ. σελήνην Πλούτ. Φλαμιν. 4' οὕτω διχομήνιος, ἡ, 'Αρατ. 808' — ὡσαύτως **διχομήνιος**, ἡ, 'Εσθ. (Σιμόν 39. 15) ἢ σελήνη

ἰσθλῶν εἰς ἐκαστον πολλῶν κατὰ τὴν διαρκείαν τῶν ἐργῶν, ὅπως πληροῦνται διὰ τὰς ἐν τῷ θεάτρῳ θέσεις τῶν. Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 2 (ἐνθα δ' Ἀ. Διὰ, ἐνθ' ὅθεν διωβολία· ἀντὶ ἀεχέλειας). Ἀριστ. Πολ. 2. 7, 19 (ἐνθα κακῶς διωβόληται). Ἀντ. Ἐπιγρ. (Μοισιανή, σ. 23)· πρὸς. Οὐερνίκος καὶ ἔτε Blackh Stuntish. 1. 296.—Πρβλ. καὶ Κόντ. ἐν Ἀθηναίᾳ. Δ'. σ. 44.

δι-ωβ-ολιατός, α, ον, ζυγίζων ἢ ἀξίζων δύο δόλους, Γαλην. 13. 551.

δι-ωβ-ολων, τό, δύο δόλοι, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 111, Ἀλεξ. Πον. 1. 6.

διωγμός, τό, (διώκω) καταδιώξις, κινήσις, Αἰσχύλ. Εὐρ. 139, ἐν τῇ πλῆθ. δ. πύλων = τοὺς διώκοντας πύλους Εὐρ. Ὀρ. 988· ὑπ' ἑαυτοῦ δ. φεύγων = ὑπ' αἵματος διωκόμενος ἐ αὐτ. Ἑλλ. 20 δ. εἰφοκτόνον, ἑλλ. τὸ εἶδος, αὐτῷ 354· τὰ πλοῦτου διώγματα, πρὸς. ἐπιδιδῶν τὸν πλοῦτον, Πλάτ. Πολιτ. 310B.

II. τὸ καταδιωκόμενον, τὴν ἡέρα, Ξεν. Κυν. 3. 9. III. μυ-στοιότης: τελετὴ κατὰ τὸ θεομάρτυρα ἀφ' ἧς οἱ ἄνδρες ἀπεδιώκοντο, Πλάτ. Πρωτ.

διωγμότης, ου, ὁ, ἔριπος ταχυδρόμος, Σουλ. Ἐπιγρ. 3831a⁸ (Πρσφ.).

διωγμός, ὁ, κινήσις, ἢ θάλασσα, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 21, κτλ. II. κα ἀλλοίωσις, διώξις, καταδρομή, ἐν τῇ πλῆθ., Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 148. 1016, 1097, κτλ.

διωδύμενος, ου, (δύω) μετὰ πολλῆς ὀδύνης, λίαν ὀδυνηρῶς, σπα-ρσγμός Σαρ. Γρ 777.

διωθέω, μέλλ. διωθήσω καὶ διώσω—ὡς χωριστὰ, ἀποκί-πτω, ἀποσπῶ, [πτελέω] ἐκ χιζέων ἐριποῦσα κρηγίνον· διώσεν, ἢ πτελεῖ ἐκ χιζέων καὶ πτεσούσα ἀπέσπασε καὶ ἐχύνει τὴν κρη-γίνον, τὴν ὄρνιν, Πλ. Φ. 244· διώσας, ἐχθροὺς Εὐρ. Πρακτ. 995.

2) σπαρατῶ, πρᾶττω, τὰς διεξόδους Πλάτ. Τιμ. 67E.

3) ῥίπτω ὡς μέσον, διαπτῶ, τι διὰ τι Πλούτ. 22. 11, 17. πρὸς. Πλούτ. Πρωτ. 52.

II. συγχύω κατὰ μέσ. τύπον, ὡς μα-κρὴν χεῖρα ἔχοντος, ἐνθ' ὅθεν τὴν ἡδὸν διὰ μέσην, ἡρῶ διὰ μέσον, κάμω ῥῆμα, τὰ γέγρα· Πρὸς. 9. 102· τὸν ἔχλον Ξεν. Κύρ. 7. 5 39· τὰς τρέτας Πλούτ. 11. 1. 12· δ. τὴν ὄρνιν, ἐπὶ ῥίπτω, Θεοφρ. 1. Φ. 8. 11, 8· τὴν θάλατταν, ἐπὶ ποταμῷ, Πλούτ. 4. 41 4—ἀπολ., διωθῆσθαι πρὸς τι Πλούτ. Αἰσχ. 1, κτλ.

2) ἀποκίπτω, ἀποκρίνω, τοῖς ἰοντοῖς διωθῶντο, ἐπὶ ναυτῶν καὶ λυδοῦν καὶ πτόσιν δὲ ἀποκρίσεως, Θεοφρ. 2. 84· ἀποκίπτω, ἀπο-κρίνω, στρατὸν ἰθιμολογίᾳ Πρὸς. 4. 102· οἱ [πέτροι]· διδι-σσεῖ στροπὴν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 196. 9· δ. τὰς τύχας Εὐρ. Πρ. Μαιν. 315· φευδῆ λόγον καὶ συκοφαντίαν, ἀποκρίνω, Δημ. 555. 18· τὴν ἐπιδουλίαν ὁ αὐτ. 1342, 20—ἀπολ., ἀπαλλάττω κατὰ τοῦ κινδύνου, ἀποκρῶ ὡς τὴν κίνδυνον, ἀπομαρτυρῶ. Πρὸς. 9. 88.

3) ἀποκρίτω, λατ. perire, τὴν εὐνοίαν ὁ σὺν. 7. 104· δ. μὴ ἐρίενται ἄλλοις. 1. 108· τὴν ἐπικυρσίαν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 14, 4—ἀπολ., ὀρεσώμα, Πρὸς. 6. 86, 2· ἢ ἡρκ. ὁ ἀγινώκει παθ. πρην. διδωσόμενος ἐπὶ ταύτης τῆς ἐνοίας, Θεοφρ. 1311.

διωθίκα, μέλλ. -ίσω = τῇ προηγ., Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 117.

διωθισμός, ὁ, τὸ ὡθεῖν ὁλόκληρον, ὀδυρμός, ἀνακρίσις, Πλούτ. Καμ. 20, 1. τὸ πλῆθ.

διωκόθω [δ], παρασχηματ. τοῦ διώκω· τοῦ τύπου τούτου εὐ-ῤῥαται μὲν ὁ ἄλλ. 6· ἐδιώκαθον Ἀριστοφ. Σρ. 1203, Πλάτ. Γοργ. 483A, ὁ ὑποκρίνεται τοῦ ἄλλ. 6· διωκάθω, Ἀριστοφ. Νερ. 1482 καὶ ὁ ἀπαρῆμ. τοῦ αὐτοῦ χρόνου διωκαθῶν, Πλάτ. Εὐθ. 15A, Πολιτ. 315A, πρὸς. ἄμυνάθω, εἰκάθω, κτλ. Ἰδε Cohet Log. Ἐρμ. σ. 205.

διωκτέος, α, ον, ῥημ. ἐπὶ τοῦ διώκω, ὃν πρέπει νὰ κατα-διώξῃ τις, Πρὸς. 9. 58· Ἀριστοφ. Ἀχ. 221.

II. ἐπὶ ἀντικειμέ-νου· πρέπει νὰ ἐπιδιώξῃ τις, Πλάτ. κτλ.

διωκτῆρ, ὅρος, ὁ, ὁ καταδιώκων, ἐν σπουδῇ παρακολούθων, Πλάτ. Ν. 1—ὡσανύως, διωκτῆς, ου, ὁ, Ν. Δ. 1, ἔκκλ.

διωκτής, ὁ, ὁν, φυγός, Σαρ. Ἀποσπ. 870. 2) ἐπὶ ἀντι-κειμένου, ὁ πρέπει τις νὰ ἐπιδιώξῃ, Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 81, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 7, 1, κ. ἄλλ.

διωκτῆρ, ἡ, θηλ. τοῦ διωκτῆρ. Σουλ. εἰς Αἰσχύλ. Εὐρ. 206, Ἠκα.

διωκτός, ὅρος, ἡ, ἰων. ἀντὶ διωξίς, διωγμός, καταδιώξις, Κελλ. Ἀρεμ. 194.

διωκτορ, ὅρος, ἡ, = διωκτῆρ. πθ. γραφ. ἐν Ἀνθ. Π. 10. 104.

διώκω, ἔπ. ἀπαρ. διωκόμενος, -έμεν, μέλλ. -ξω, Πλούτ. Ο. 3, ἐν τῇ πλῆθ., Ξεν. Κύρ. 6. 3, 13, Ἀν. 1. 4, 8, Δημ. 989. 11· μέλλ. διώ-ξομαι Ἀριστοφ. Ἠπ. 368, Ἀχ. 278 (καὶ ὁ Ἰθιμολ. διωξίς διωξίς ἀντὶ -εος ἐν Ἠπ. 989, Νερ. 1290, Θεοφρ. 1244) Πλάτ. Θεαιτ. 168A· ὁρ. ἐδιώξα· ὁρ. 6· ἐδιώκαθον (ἴδε διωκάθω)· πρην. διδιώκα Ὑπερίδ. Ανκ. 13—Μέσ. (ἴδε κατωτ.)—Πλούτ. (μέλλ.) διωνυθήσεται Δ. 63. 19. 9· ὁλόκληρον μετὰ παθ. σημασι.

Λιγν. Δι. 3, 20 ὁρ. ἐδιώχον· Ἀντιφῶν (ἐπ. κατ.), Θεοφρ. πρην. διδιώκωμαι Ν. Δ. (II √ΔΙΚ πύκτως ἐγένετο κατ' ἑκάστην ἐν -ει, √ΔΙ (ἴδε αἶμα), πρὸς. ἰωκή, διώκωνος, διω-κτορ καὶ ἴδε Κούρτ. σ. 408.)

Κάμω τινὰ νὰ τρέχῃ, δέτω τι

εἰς ταχέαν κίησιν, ἀνθ. φεύγω· 4) καταδιώκω τινὰ με-σπορὴν νὰ τὸν συλλάβῃ, κυνηγῶ, ἡρεῶ, ἐπὶ θήρας καὶ πολέμου, Ἠλ. κτλ.· φεύγοντα διώκειν X 199· ἀπολ., πεδίσιον· διωκόμεν ἡδὲ φέβεσθαι E. 223, πρὸς. Ἠρόδ. 9. 11—ὅστις ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, διώκεσθαι τινὰ πεδίσιον, διὰ τῆς πεδιόδος, δόμοιο, ἐκτι-ώκω ἐκ τῆς οἰκίας, Πλ. Φ. 602, Ὀδ. Σ. 8.

6) εἶμαι ὁπαδὸς τινος, ἀκολουθῶ τινι, λατ. sectari, Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 6, Πλάτ. Θεαιτ. 168A.

2) ἐπιδιώκω τι, προσπαθῶ νὰ ἐπιτύχῃ τι, ἀκί-χρητα διώκειν Ὀδ. P. 75· συγν. παρ' Ἀττ., σὸν μόρον δ., Σαρ. Δ'. 997· τιμὰς δ. Θεοφρ. 2. 63· ἡδονήν, τὰ καλὰ Πλάτ. Φαῖδρ. 251A, Γοργ. 480C, κτλ.· λαθραῖαν Κύπριν Εὐδουλ. Νανν. 1. 8· παρην., τὰ πετόμενα δ. Ἀριστ. Μεταφ. 3. 5, 15—ἐπὶ φυτῶν, δ.

τοὺς ἐχρούς τόπους, ἐπιζητοῦσι, προτιμῶσιν αὐτοὺς, Θεοφρ. 1. Φ. 1. 4, 2—δ. τὰ συμβάδαντα, περιμένα νὰ συμβῇ τι, ὅπως ἡδηγηθῇ, ἀκολουθῶ τὸ συμβάν, Δημ. 51. 20., 137. 4, κτλ.—ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, διώκεσθαι τὸ πλέον ἐχειν Διον. Ἀλ. 1. 87· μοῖρα διω-ξάμενη [αὐτοῦς] Ἐπιγρᾶμ. Ἑλλην. 478. 4.

3) μετέρχομαι τῷ λόγῳ, Πλάτ. Σοφ. 251A· ὡσανύως, περιγράφω, ἐξιστορῶ, λατ. persequi, ὕμνον ἀρετᾶς Πινδ. 1. 4. 6 (3. 20)· τὴν παιδείαν Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 34.

II. ἀπελύνω, ἀποδιώκω, διώκω δ' οὐ τιν' ἐγὼ γε Ὀδ. Σ. 409· ἐκ γῆς Ἠρόδ. 9. 77· καὶ ἀπολ., ἐξορίζω, ὁ αὐτ. 5. 92, 5—μεταφ., διώκεις μ' ἢ μάλιστα' ἐγὼ σφάλῃ, με στενοχωρεῖς, ὅπου., Εὐρ. Ἰκέτ. 156.

III. ἐπὶ τῷ ἀνέμου, παρασπῶρι πλοῖον, Ὀδ. E. 332· ἐπὶ κωπηλάτῶν, ὡς, ἐλάυνω, ῥίμψα διώκοντες (ἐνν. τὴν νῆα) M. 182· καὶ ἐν τῷ παθ., νῆος ῥίμψα διωκόμενη N. 162· οὕτως ἐπὶ ἄρματος, Συριγενέος ἄρμα διώκων, ἰσηγὼν, Χρησμ. παρ' Ἠρόδ. 7. 140, πρὸς. Αἰσχύλ. Πέρσ. 84· ἀτρυ-τον δ. πόδα Αἰσχύλ. Εὐρ. 403, πρὸς. Θεοφρ. 371.

2) κατὰ τὸ φαινόμενον ἀματόε, ἐλάυνω, προχωρῶ, Πλ. Φ. 344, 424· σπεύδω, τρέχω, κτλ., Αἰσχύλ. Ὀψ. 91· ἀνασηθῆσαντες ἐδίωκον Ξεν. Ἀν. 7. 2, 20.

3) ὡς, ὅθεν εἰς κίνησιν, βέλος χερσὶ, ῥίμψα, Πινδ. 1. 8 (7. 73· φόρηγγα πλάκτωρ, πλήττω, ἢ αὐτ. N. 5. 44· δ. μέλος Σαρων. 36—Παθ., ὅφ' ἡδονῆς διώκομαι· σὺν τάχει μολεῖν Σαρ. Ἠλ. 871.

IV. ὡς δικανικός ὅρος, καταδιώκω, εἰσάγω καταγγέλλω κατὰ τινος, ὁ διώκων, ὁ κατηγορῶν (ἀντὶ τοῦ φεύγων, ὁ κατηγορούμενος), Πρὸς. 6. 82, Αἰσχύλ. Εὐρ. 583, κτλ.· ὁ διώ-κων τοῦ ψήφισματος, ὁ ψήγων καὶ καταγγέλλων τὰς λέξεις τοῦ ψήφ., κτλ., Δημ. 245. 1—γραφὴν δ. [τινὰ], καταγγέλλω τινὸς Ἀντιφ. 115. 24, Δημ. 1368. 8· δ. εἰσαγγέλλω Ὑπερίδ. Εὐθ. 24· μετὰ γεν. τῆς πινύς, θανάτου ἢ περὶ θανάτου δ. τινὰ, λατ. capitis accusatio, Ξεν. Ἀπολ. 21, Ἑλλ. 7. 3, 6· ὅλα μετὰ γεν. τοῦ ἐγκλήματος, κατηγορῶ τινος διὰ., καταδιώκω διὰ., δ. τινὰ τυραννίδος Πρὸς. 6. 104· διελίξας Ἀριστοφ. Ἠπ. 368· ποσανόμων Ἀντιφ. 4. 10· φόνου Πλάτ. Εὐθύρρ. 151· ψευδο-μαρτυρίαν Δημ. 848. 17, κτλ.· ὡσανύως, δ. ἀπάτης εἰνεκεν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 138· περὶ τινος Δημ. 228. 6· ὅλα φόνον τινὸς δ., ἐκδικῶμαι διὰ τὸν φόνον ἄλλου τινός, Εὐρ. Ὀρ. 1534, Ἀριστ. Πολ. 2. 8, 20—δικὴν δ., ἐπιδιώκω τὰ δικαῖά μου ἐνώπιον δικαστηρίου, Λυσ. 208, Δημ. 1270. 3 ἴδε ἐν λ. δικήν ἐν τέλ., —μετ' αὐτ. καὶ ἀπα-ρῆμ.· κατηγορῶ τινος διὰ., Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 50—Παθ., ὁ διωκό-μενος Ἀντιφῶν 115. 22· καὶ ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 698 κτλ. ὑπάρχει λογοπαίγνιον μεταξύ τῶν δύο σημασιῶν, τοῦ διώκεσθαι, δηλ. κατα-διώκεσθαι ὑπ' ἐχθροῦ, καὶ τοῦ κατηγορεῖσθαι ἐν δικαστηρίῳ.

V. βρῶντοτερον παρὰ μεταγεν., ὡς τὸ ἔπομαι, ὑπερτώ τινι, ἰδίως ἐν ταξιδίῳ, Θεοφρ. M. σ. 244.

δι-ωλένιος, ον, Ἀνθ. Π. 7. 711· καὶ α, ον Ἀρατ. 202—με ἀντικτὸς ἀγκάλας, με ἐκτεταμένως τὰς χεῖρας, Ἀρατ. αὐτ.

διωλύσις, ον, ἐξημερῶμενος ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ., ἡχοῦ ἐπὶ πολὺ, μέγα καὶ σφοδρὸν, διατεταμένον, ὑπὸ δὲ τοῦ Σουῖδ.

μέγα καὶ ἐπὶ πολὺ διήκον· ἡ γενικὴ ἔννοια τοῦ υπερβολικοῦ, ἀπέρου, ὑπερμεγέθους, εἶναι ἡ μόνη ἀπάντιος παρὰ Πλάτ., μὴν ἡ διολύγισα Νόμ. 890E· μακρὰ καὶ ὁ φλυαρία Θεαιτ. 161D· συγκαίως οὕτω παρὰ Νεοπλατωνικοῖς, πρὸς. Ruhnke, Τιμ. ὅστις καὶ, κύμα δ., Καλλ. Ἀποσπ. 111· ἐν Ἀνθ. Π. 7. 641, πνεύμα δ. (ἐπὶ τοῦ ἥχου τοῦ αὐλοῦ) ἴσως ἐκφράζει τὴν πρώτην ἔννοιαν ἣν δίδει ὁ Ἡσυχ., ἐπὶ πολὺ ἥχου· οὕτω παρὰ Χαρίτων 3. 3, δ. ἀνεβόη-σεν. (II ἀρχὴ τῆς λέξεως εἶναι ἀγνωστή).

διωμοσία, ἡ, ὅρος, ὃν ἐξέδον οἱ διαδικαζόμενοι κατὰ τὴν ἀνά-κρισιν πρὶν εἶθῃ ἢ εἰθῇ, Ἀντιφῶν 139. 41, Λυσ. 117. 13· πρὸς. ἀντιμοσία.

διωμοσις, ον, (διώνυμι) ὀρκισμένος, δι' ὅρκου ὑποχρεωμένος, λατ. iuratus, μετ' ὅπαρ., Σαρ. Φ. 503.

διώνη, ἡ, μήτηρ τῆς Ἀφροδίτης διὰ τοῦ Διὸς, Ἠλ. E. 370, Ἠα. Θ. 17—ἐν Ἠπειρῷ τῆς Ἠρας, Στράβων 320.

II. βραδύτερον (μεταγεν.) ὡς μητρωνυμικόν, θυγάτηρ τῆς Διόνης, δηλ. ἡ Ἀφροδίτη, Θεοφρ. 7. 116, Βίων 1. 93. Ἐπὶ τοῦ Διωνυαῖος, α, ον, Κύπρις Δ. Θεοφρ. 18. 106· ἡ Διωνυαῖος μόνον, Διον. Π. 853. (Σχηματίζον ἐκ τοῦ Διός, ὡς Ἀφροδίτη ἐκ τοῦ Ἀφροδύτου).

διωνυμῶ, ὀνομάζω τι μετὰ δύο ὀνόματι, Εὐστ. εἰς Ἠλ. σ. 288. 20· καὶ ἐν τῇ μέσῳ, ἢ ἐχων δύο ὀνόματα, διωνυμώμενος Γ. Παχ. τ. B'. σ. 99 C (Βόνν.).

διωνυμία, ἡ, δύο ὀνόματα, Μανέθων Α. 376.
 διωνυμικός, ον. (δὲ, ὄνομα, ὄνομα) ἔχων δύο ὀνόματα ἢ ἐπὶ
 δύο προσώπων ὁμοῦ ὀνομασθέντων, Εὐρ. Φων. 683.
 διόσημος, περιφροῦς, Πλούτ. Τιμολ. 30, Ἄππ. Ἐμφυλ. 4. 54.
 διωνυσιαστής, οὗ, ὁ, ἴδε τὴν λ. θεῖος.
 διωνύσιος, κτλ., Ἐπ. ἀντὶ δὲ 6ν-.

διώξι-κλέυθος, ον, ὁ βιάζων τινά νὰ σπείσῃ, κέντρα
 Ἀ. 8, Π. 0. 246.

διώξι-επιστος, ον, ὁ τοῦ ἵππου δολιχῶν, ἐλαύνων, Κυράνα
 Πινδ. Π. 9. 4. κοῦραι διωξίπποι Ἀργος Βακχ. 8. 44 (Blass).
 μύωψ Ἀνθ. Π. 0. 233.

διώξις, εως, ἡ, (διώκω) κυνήγιον, καταδίωξις, ἐπὶ προσώπων,
 ἰδίως ἐπὶ στρατιωτῶν ἢ νεῶν, Θουκ. 3. 33, κτλ. ὁ ποιεῖσθαι
 αὐτῇ 8. 102.

2) ἐπιδιώξις ἀντικειμένου ἢ σκοποῦ τιτος, συν-
 δυαζόμενον μετὰ τοῦ ἐπιθυμίας, Πλάτ. Συμπ. 192E. ἀντὶ 0. φυγῇ,
 Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 2, 2. δ. τῶν καλῶν Πλούτ. 2. 550E.

Π. ὡς δικανικὸς ὁρος, καταδίωξις, καταγγελία, δ. ποιεῖσθαι Ἀντιφών
 142. 8, Δημ. 1116 ἐν ἐλ. δ. τῶν ἀδικούντων Πλούτ. Περικλ. 10.

διωρτέω, ἐπιτεταμ. ὠρατέω. διωρατομένη πῶς Νικηφ.
 Κων/πόλεως ἐν Ἑλλ. Πατρ. Μίμη. τ. 100, σ. 753.

διωρία, ἡ, (ὠρε) διόσημα δύο ὠρών, Βούτ. διωρία διὰ τοῦ ω
 μεγάλου καιρὸν ὀληρ, διωρία δὲ = προέσημα, διωρία, Πτολ., Σουίδ.
 διωρισμένως, ἐπὶρρ. μετοχ. καθ. πρμ. τοῦ διωρτέω, ὠρι-
 σμένως, σαφῶς, χωριστά, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 3. 19, 8.

διωρός, ον, (ὠρός) ἔχων δύο ὁροὺς, ἐπατάματα, Ἀππ.
 Κροχ. 95.

διωρύχῃ, ἡ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ διωρυγῇ.

διωρυγος, ον. = διωρύγιος, Ξεν. Κυν. 2. 6. πρὸλ. δεκώρυγος.
 διωρύχης, ὄχτος (καὶ παρὰ μεταγεν. -ὄχτος, ἴδε Λοδ. Φρόν. 230),
 ἡ -πύλας, χάνδα, τάφος, Ἡρόδ. 1. 75, Ἰππ. Ἀέρ. 290, Θουκ. 1
 100, κτλ. κρυπτή δ., ὁπλόνος ὕψους, Ἡρόδ. 3. 146. — Πρὸλ.
 καὶ Κόντ. ἐν Ἀθηνῶν τ. Β', σ. 321. 323.

διωρύχῃ, ἡ, ἐσφαίρμ. γραφ. ἀντὶ διωρυγῇ.

διώσις, εως, ἡ, τὸ πλεῖν μακρὰν, ἀκυσίς, Ἀριστ. Περὶ 34.
 8. Π. ἡ ἀπόρρησις, ἀργοπορία, ἀναβολή, ὁκλῆς ὁ αὐτ. Ρητ.
 1. 12, 8.

διωσιμός, ὁ, = διώσις, Ἀρετ. π. Θερ. Χρῖν. Παθ. 1. 3.

διωστήρ, ἡρος, ὁ, χειμαρυνικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐξαγωγήν βέ-
 λου κλπ. ἐκ τοῦ τραύματος, Παῦλ. Αἰγ. 6. 88.

Π. ἐξόν
 δευδελλόμενον διὰ τῶν κρίκων κινήσεως ἢ ἄλλου βάρους πρὸς ὅρον
 καὶ μεταφορὰν αὐτοῦ, Ἡρόδ. 38. 11 = 37. 5) πρὸλ. ἀνά-
 φορον καὶ ἀναφορέως.

διώστρα, ας, ἡ, μηχανή, ἐπ' ἣς εἰσθιέται, ἡν δὲ τὸ ἐμβό-
 λιον τοῦτο διώστρα πεπονημένη ὥστε διωθίσθαι διὰ τῆς
 σύριγγος φύλων 74 καὶ 95.

διώτης, ον, (ὠς, ὥς) διὰ ὧτα ἔχων ἐπὶ ἀγγέλων, χύτραι
 Πλάτ. Ἰππ. Μείζ. 2881) καθίσκος Ἀθην. 473C, Σουλ. Ἰππ. 2852.
 57. πρὸλ. τὸ τοῦ Ὀρατοῦ διπλῆ.

διωχτής, ες, (ἐχω) ὁ χωρῶν δύο ἀνθρώπους, ὃς δύο φέρει δυνά-
 μενος, ὁ φέρων Φερειφ. Ἀγαθ. 3, Πάυσ. παρ' Εὐστ. 882. 12, ἔνθα
 κακὸς διωχτής, πρὸλ. Κόντ. ἐν Ἀθηνῶν τ. Α', σ. 552.

διμηθείς, διμηθέτω, ἴδε ἐν λ. θαμάξω.

διμηθής, εως, ἡ, (θαμάξω) τὸ θαμάζειν, ἡ καταθάμασις, Ἰππων
 Ἰπ. 476.

διμητής, ἡρος, ὁ, ὁ θαματής, Ἰππων Ὀμ. Ὀμ. 21, 8, Ἀλ-
 κμὴν παρὰ Σχολ. Πινδ. — ἡλ., νύξ διηγήτρια Θεών Ἰλ. 2. 259.

διμητός, ἡ, ὄν. θαμαθείς, Ἰππ. 476.

διμῶν καὶ διμῶν, ἡ, (θαμάξω) κυρίως, δούλη χρηθεῖσα ἐν πολέμῳ,
 αἰχμαλωτισθεῖσα, διμῶν δ', ὅς Ἀχιλλεύς ληίσσατο (πρὸλ. διμῶς)
 Ἰλ. 2. 28, πρὸλ. 1. 658, 2. 643 — ἀκολουθεῖ καθόλου, δούλη, υπη-
 ρέτρια, θαλάπαινα, Λατ. ancilla, συχν. παρ' Ὀμ., ὅστις συνήθως
 ἔχει τὸ θηλ., καὶ τοῦτο ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ
 γυναικεῖον οὗτο καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. διμῶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 908,
 Σοφ. Αἴ. 1189 δ. γυναικεῖος Αἰσχύλ. Νο. 84. Μαν σπάνιον παρὰ
 πεζοῖς, ὡς Ξεν. Κύρ. 5. 1. 6. — ἐπὶ πραγμάτων, διμῶν .. Αἰδος ..
 μάκελλον Ἰππ. 476.

διμῶς, ὡς, ὁ, (θαμάξω) διμῶς ληροῦς ἐν πολέμῳ, αἰχμαλωτι-
 σθείς, διμῶν, οὗς, ληίσσατο εἰς Ὀδυσσεύς (πρὸλ. διμῶν)
 Ὀδ. Δ. 398 — ἀκολουθεῖ καθόλου, διμῶς, τὸ διμῶς εἰς ἀν-
 ὄρων Ὀδ. Δ. 250. ἄλλῃ συνήθ. κατὰ πληθ., κτλ. ἐν ἡμῖν
 διμῶς τε Ἰλ. Τ. 333, καὶ συχνάκις ἐν Ὀδ. μετὰ τοῦ ἀνδρὸς ἢ
 ἀνὴρ αὐτοῦ δοτ. πληθ. διμῶς σσι Ὀδ. Ζ. 71, κτλ. ἡ αὐτῶς ἐν
 Σοφ. Ἀντ. 578, καὶ συχνὴν παρ' Εὐρ., ἀλλὰ δὲν εὐρίσκειται παρὰ
 πεζοῖς — ἀσάφως διμῶς, ἡ, Ἰππ. Ἰππ. 428.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέλια σου ἔς τὸ σῶμά σου, Ὀδ. 2. 512. Ἰλ. 2. 712.

δινοπαλίζω, μέλλ. -ξω, οἶω βιάζω, καταρπίπτω, ἀνὴρ ἀνδρ'
 ἐδνοπαλίζειν Ἰλ. Δ. 472. τὰ σά βάρκα δινοπαλίζεις, ὡδ-σὺλ-
 ῆς; τὰ κουρέ

εις ὑπόφια διεδόθη, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 681· δ. ἀληθείας Θουκ. 2. 35· δ. παρέχειν ὡς.. Πλούτ. Παιμπ. 54. 2) δραμα, φάντασμα, κενὴν δ. Εὐρ. 'Ελ. 36· σκοπεῖτε μὴ δοκῇσιν εἶχεν' ἐκ Θεῶν αὐτόν· 119· οὕτω δοκεῖτε τὴν δ. ἀσφαλὴ αὐτόν· 121. II. καλὴ φήμη, ὑπόληψις, ὡς τὸ δόξα, Λατ. aesiimatio, Θουκ. 4. 18· ὁ στρατηγὸς τὴν δ. ἀρνυται Εὐρ. 'Ἀνθρ. 696.

δοκῇσι-σοφία, ἡ, τὸ νομίζειν ἑαυτὸν σοφόν, Πλάτ. παρὰ Πολυδ. Δ'. 9.

δοκῇσι-σοφός, ον, αἰδόμενος ἑαυτὸν σοφὸν εἶναι, 'Ἀριστοφ. 'Εὐρ. 441.

δοκῇται, ὢν, οἱ, αἰρετικοὶ μὴ παραδεχόμενοι τὴν ἐνσαρκίωσιν καὶ τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ, Κλήμ. 'Ἀλεξ. Στρ. 7.

δοκίας, ου, ὅ, ἴδε δοκός II.

δοκίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ δοκός, 'Ἀρκενρ.

δοκιμάζω, μέλλ. -άσω, (δοκιμο-) ὑποβάλλω εἰς δοκιμὴν ἢ δοκιμασίαν μεταλλά, ὅπως ἴδω ἂν εἶνε καθαρὰ, γνήσια, 'Ισοκρ. 24011· αὖτις, δ. πορφύραν αὐτόν· τοὺς οἶνους 'Ἀριστ. 'Πρ. Ν. 3. 10, 9· τὰ νομίματα δ' αὐτ. 'Ι. Ζ. 1. 6. 11.—Παθ., ἐπειδὴ τὸ ἔργον, δοκιμασθῇ Σουλ. 'Ἐπιγρ. 2266. 15.—Μίσ., δοκιμάζω δι' ἐμαυτὸν, ἐκλέγω, χωρὰν 'Εν. Οἰκ. 8, 10, πρὸλ. Μένανδ. ἐν 'Ἀδελφ. 3. 11.

2) ἐπὶ προσώπων, δ. αὐτοὺς, ὑποβάλλω εἰς δοκιμασίαν, ἐξετάζω, ἐρευνῶ, Λατ. exanimare, 'Πρόδ. 2. 38· δ. τοὺς μνηστὰς Θουκ. 6. 53· φίλους 'Εν. 'Ἀπομν. 2. 6. 1. II. ὡς ἀποτελεσμα τῆς

τοιαύτης δοκιμῆς, ἐπιδοκιμάζω, ἐγκρίνω, Λατ. probare, confirmare, ἀντιθ. ἀποδοκιμάζω, Θουκ. 3. 38, 'Ἀνθρ. 11. 22, Πλάτ., κτλ. μετ' ἀπαρ., ἐκπονεῖν ἐδοκίμοις 'Εν. 'Ἀπομν. 1. 2, 4.—

Παθ., ἐπειδὴ... ἐδοκιμάσθη ταῦτα καλεῖται ἔχειν Θουκ. 2. 35.

2) ὡς πολιτικὸς ὅρος ἐν 'Ἀθηναις, α) ἐξετάζω καὶ

παραδέχομαι ὡς κατάλληλον διὰ τὴν ὑπόθεσιν, Πλάτ. Νόμ. 759C (πρὸλ. δοκιμασία)· καὶ ἐν τῷ παθ., ἐπιδοκιμάζομαι ὡς κατάλληλος, Λυσ. 144. 43, κτλ.· δοκιμασθεὶς ἀρχέτω Πλάτ. Νόμ. 765B· δοκιμαζόμενου, ὅτε ἐξεταζόμενος, Δημ. 551, 2· μεταρ., ὑπὲρ τοῦ στεφανωθῆναι δοκιμαζομαι δ' αὐτ. 315. 13.

β) κρίνω τινὰ κατάλληλον, ἵππευσιν ἐδοκιμασμένους Λυσ. 142. 36, πρὸλ. 'Εν. Δν. 5. 3, 20, Σουλ. 'Ἐπιγρ. 126, 1088. 15 κ. ἄλλ.

γ) ἐξετάζω καὶ λέγομαι παῖδας εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐφ' ἑξῆς ἢ ἐφ' ἑξῆς εἰς τὴν τῶν ἀνδρῶν· ἐπιτρέπω εἰς αὐτοὺς νὰ ὑποσῶσι τὴν

δοκιμασίαν (δ' ἴδε), Λυσ. 145. 41· καὶ ἐν τῷ παθ., ὑπὸσταμαι τὴν

δοκιμασίαν, διέρχομαι δι' αὐτῆς, δ' αὐτ. 146. 19, 'Ἀριστοφ. Σπρ. 578, κτλ.· ἕως ἐγὼ ἀνὴρ εἶναι δοκιμασθεῖν Δημ. 814. 20·

εἰς ἀνδρας δεδοκιμασμένοι 'Ισοκρ. 238C. δ) δοκιμάζω,

ἐξετάζω τὸ δικαίωμα ῥήτορος τοῦ νὰ ἐμιλήσῃ (ἴδε δοκιμασία 4),

Δ. Β. 310. 25.

δοκιμασία, ἡ, ἐξέτασις, δοκιμασία, ἔρευνα.

1) ἐπὶ τῶν ἀρχόντων μετὰ τὴν ἐκλογὴν, ὅπως φανῇ ἂν ἔχωσι τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου

ἀπαυούμενα προσόντα, πληρὴν τὰ πολιτικὰ δικαιώματα, κτλ., ἡ δ. τῶν

στρατηγῶν Λυσ. 144. 24, πρὸλ. 146. 25· τῶν ἱερέων Πλάτ. Νόμ. 759B· δ. εἰσάγειν ταῖς ἀρχαῖς 'Ἀριστ. 'Ἀποσπ. 978.

2) δ. τῶν ἱππέων, ἡ στρατολόγησις αὐτῶν καὶ ἐξέτασις.

3) δ. τῶν ἐφ' ἑξῆς, πρὶν παραχρῆμα

σιν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῶν δικαιωμάτων τῶν ἀνδρῶν, Δημ. 1318. 13.

4) δ. τῶν ῥητόρων, δικαστικὴ ἐνέργεια πρὸς

ἐξακρίβωσιν τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐμιλεῖν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἢ ἐν τοῖς

δικαστηρίοις, Δίσχιν. 1. 9 κξξ.· τὰ στεροῦντά τινὰ τοῦ δικαιώ-

ματος τοῦ ἐμιλεῖν ἀναφέρονται αὐτόν· 4 40 κξξ.

δοκιμαστέος, α, ον, ῥημα. ἐπιθ., ὃν πρέπει νὰ ἐξετάσῃ τις,

Λουκ. Εὐν. 8 II. ἀπροσ. δοκιμαστέον, πρέπει τις νὰ

ἐξετάσῃ, Λυσ. 189. 11.

δοκιμαστήρ, ἡ, ον, = δοκιμαστής, Πολύδ. 25. 6, 5.

δοκιμαστήριον, τό, μέσον πρὸς δοκιμὴν ἢ ἐξέτασιν, Κωμ. ἐν

Μετρίκῃ 'Ἀποσπ. 4. 335.

δοκιμαστής, οὐ, ὅ, δ' ἐξετάζων, ἐρευνῶν, ἐρευνητής, Λυσ. 176.

42, Πλάτ. Νόμ. 802B, Δημ. 1167. 20· ἀργυρογνώμων, ἀργυρομίδος

Μένανδ. ἐν 'Ἀδελφ. 3. 8. II. ἡ ἐπιδοκιμάζων τι, ἐγκωμιάζων,

Δημ. 566. 17.

δοκιμαστικός, ἡ, ον, ὁ ἀνέχων ἢ κατάλληλος εἰς ἔρευναν,

Στωικ. παρὰ Στρεβ. 'Εκλογ. 2. 154.

δοκιμαστός, ἡ, ον, (δοκιμάζω), δεδοκιμασμένος, Διογ. Δ.

7. 105.

δοκιμεζόν, τό, κριτήριον, μέσον πρὸς δοκιμὴν, Πλάτ. Τιμ. 65C

Beckk., ἀλλὰ μετὰ δι. γρ. δοκίμιον, ὡς ἐν 'Ἐπιστ. 'Ιακώβ. α',

3, 1 Περ. α', 7. II. δείγμα τοῦ ἐξεταστοῦ μεταλλου, Σουλ.

'Ἐπιγρ. 1570α. 31, Ζώσιμ. 3. 13.—'Εν 'Ἄττ' ἱπγρ. δοκιμεζόν,

Meisterh. σ. 51.

δοκιμή, ἡ, δοκιμασία, ἔξετασις, Διοσκ. 4. 186. 2) χαρα-

κτὴρ δεδοκιμασμένος, Λατ. probatus, Κ. Δ. 'Ἐκ. π. Φιλ. δ', 22,

πρὸλ. 2 κ. Κορ. ε', 9.

δοκιμύς, ον, (δοκίμοι) δοκιμασθεὶς, ἐξετασθεὶς, κυρίως ἐπὶ

μετάλλων, Δημ. 931. 3. II. καθόλου, 1) ἐπὶ προσώπων,

ἀποδεκτὸς γινόμενος, ἔγκριτος, τετιμημένος, Λατ. probus, 'Πρόδ.

1. 65, 98, 158, κτλ.· δ. παρὰ τινι δ' αὐτ. 7. 117· δοκιμώτατος

'Ελλάδι, κλειστόν τετιμημένος καὶ ἡραπμμένος ἐν 'Ελλάδι, Κύρ,

'Ἰκέτ. 277· μετ' ἀπαρεμφ., δεδοκιμασμένος ἱκανὸς νὰ πράττῃ τι... δοκιμὸς δ' οὐτις... εἰργεῖν Δίσχιν. Πίρρ. 87. 2) ἐπὶ πραγ-

μάτων, ἐξάρετος, εὐάρεστος, τὸ ἔαρ 'Πρόδ. 7. 162· ὡσαύτως, μέγας,

ποταμὸς δ' αὐτ. 7. 129· ὕμνος δοκιμὸς τινι, ἐπιδοκιμασθεὶς ὑπὸ

τινος, εὐπρόσδεκτος εἰς τινα, Πίνδ. Ν. 3. 18. 3) ἐπίρρ.

-μῶς, γνήσιος, ἀληθὺς, Δίσχιν. Πίρρ. 547, 'Εν. Κύρ. 1. 8, 7.

δοκιμότης, ἡτος, ἡ, γνησιότης, καθαρότης, 'Ἰακκλ.

δοκιμῶ, = δοκιμάζω, Φιρενῶδ. παρὰ Διογ. Δ. 1. 122.

δοκίμωμαι, Διολ. ὑπὸς τοῦ δοκίω, Σαπφώ 74. 'Ἐπιγρ. μ.

'Ἐλλην. 991. 7.

δοκίον, τό, -δοκίς, 'Ἀριστ. 'Ι. Ζ. 2. 7, 14, Διόδ. 18. 42.

δοκίς, ἰδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ δοκός, μικρὰ δοκός, βάθους 'Ἰππ.

'Ἀγμ. 761, 'Εν. Κυρ. 9, 16. II. = δοκός II, 'Ἀριστ. π. Κόσμη.

2. 11. 4, 24, Διόδ. 15. 50.

δοκίτης, ου, ὅ, (ἴδε δοκός II).

δοκός, ἡ, (δοκίμοι) — κυρίως τὸ τὴν στέγην ἀνέχων ἔχων,

'Ἰσοκρ. 'Ἀπατρός. 'Οδ. Χ. 176, πρὸλ. 'Ἀριστοφ. Νεφ. 1496· καὶ

γενικ., 'Ἰλ. Ρ. 744, Θουκ. 4. 112· ὁ μυχὸς πύλης ἢ θύρας, 'Ἀριστοφ.

Σπρ. 201· — παροιμ., ὁ τὴν δοκὸν φέρων, ἐπὶ ῥήτορος μὴ ἔχον-

τος χρίν ἀλλὰ λυσκάμπου ἄντος, 'Ἀριστ. 'Ιγρ. 3. 12, 3· — ἡ σημα-

σία τοῦ ἐν δοκοῖσι 'Ἀρχιλ. 60, εἶναι ἀμείβολος. 'Ο Willek, δὴρρ,

ἐνδοκοῖσι ἐκ τοῦ 'Ἰαυχ. ἔνδοκος· ἐνέδρα. II. εἶδος μεταώ-

ρου, Διογ. Δ. 5. 81, Schöf. Σχολ. εἰς 'Ἀπυλλῶν, Ρόδ. Β. 1086

οὕτω δοκίας, Θεοδώρητ., δοκίτης Σούδ.· πρὸλ. δοκίς II.

δοκός, ὅ, = δοκίτης, 'Ἀποσπ. 14, Κάλλ. 'Ἀποσπ. 100.

II. ἐνέδρα, παγίς, ὡς τινες ἐρμηνεύουσι τὸ χωρίον, 'Ἀρχιλ.

60 ἴδε προηγ.

δοκάρρων, ον, δοκησάρρος, οἰηματίας, Σπαν. στ. 102, ἐκδ.

Μαυροβρόδ.

δοκῶ, συνδέω δοκοῖς, στεγάζω, Σέξτ. 'Ἐμπ. 144, 158.

δοκῶς, ὡς, συνγρ.-οὐς, ἡ, δόκησις, μόνον ἐν Εὐρ. 'Ἰλ. 747.

δοκῶσις, εως, ἡ, στέγη, στέγασις. 'Ἐσδ. 'Ἐκκλ. 10. 18, Σέξτ.

'Ἐμπ. 144, 468.

δοκέρως, α, ον, (δόλος) δόλιος, ἀπατηλός, 'Ἡρόδ. 2. 151, 3.

22. Σορ. Φ. 1112, κτλ. — 'Ἐπίρρ. -ρῶς, Πολυδ. 1. 132.

δολεεῦσθαι, ἀποθ., δολίως φέρομαι, λόγος δεδολιευμένος,

σύμμοις, Σέξτ. 'Ἐμπ. 11. 2. 229.

δολεῖω, μέλλ. -έσω, νοθεύω, Διοσκ. 1. 77.

δολεό-μησις, ἰδος, ὅ, ἡ, δολιόφρων, πανούργος, Δίσχιν.

'Ἰκέτ. 750.

δολεό-πους, ὅ, ἡ, -πυον, τό, δόλιον ἔχων πόδα, ὁ δολίως

βαίνων, Σοφ. 'Ἰλ. 1392.

δόλιος, α, ον, καὶ υς, ον, Εὐρ. 'Ἀλκ. 35, 'Ἰρμ. 530, κτλ. —

πανούργος, ἀπατηλός, δόλιος, ἐν 'Οδ. αἰέποτε ἐπ' πραγμάτων, π. γ.

ἔπεα, τέχνη I. 282, Δ. 455· ὁπποῦτε.. δόλιον περὶ κύκλων

ἀγῶσιν, τὸ ἐκτυν, Δ. 792· παρὰ μεταγεν. ἐπὶ προσώπων, Πίνδ.

Π. 2. 150, Δίσχιν. 'Ἀγ. 155, κτλ.· οὕτω, δόλιον ὄμμα· ἔχων ἡ

αὐτ. Πρ. 570· ἰδίως ὡς ἐπὶ τοῦ 'Ἐρμῆ, Σοφ. Φ. 133, πρὸλ.

'Ἀριστοφ. Βατρ. 142, Πλ. 1158· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, ὡς

'Ἀριστ. 'Ἀποσπ. 624, Πολύδ. 22. 17, 1. — 'Ἐπίρρ. -έως, Βατραχομ.

93, 'Ἐπιγρ. μ. 'Ἐλλην. 387. 7, 'Ἐσδ.

δολεότης, ἡτος, ἡ, ἀπάτη, πανουργία, 'Ἐσδ. ('Ἀριθμ. κ', 17,

κ. ἄλλ.).

δολεό-φρων, ὅ, ἡ, πανούργος, δόλια φρονῶν, ποινὰ Δίσχιν.

Χο. 947· Κύπρις Εὐρ. I. Δ. 1301.

δολεῖω, ἀπίστως φέρομαι πρὸς τινα, 'Ἐσδ. ('Ψαλμ. ε', 9 κ. ἄλλ.),

'Ἐπ. π. Ρωμ. γ', 13.

δολεῖχ-αἰών, ὅ, ἡ, = μακροῖων, πολυχρόνιος, ἀθάνατος, 'Ἐμ-

πέδ. 131.

δολεῖχ-άορος, ον, μακρὴν ἔχων ἔλφος, 'Ἀθηναίη Φιλητ. παρὰ

τῷ Σχολ. 'Ἰλ. Σ. 385.

δολεῖχ-αυλός, ον, μακρὴν αὐλὸν ἢ σωλῖνα ἔχων, δι. αἰγανέα,

λόγῃ ἔχουσα μακρὸν αἰθροῦν λαμβόν, ἐν φ' ἐνεπήγνυτο τὸ ξύλον (ἴδε

αὐλός II), 'Οδ. I. 136.

δολεῖχ-αύχην, ενυς, ὅ, ἡ, ὁ μακρὸν ἔχων λαμβόν, πταναί

Εὐρ. 'Ἐλ. 1487· κύκνος Ψευδαυριπ. I. Δ. 794.

δολεῖχ-εγγής, ες, ὁ μακρὸν ἔχων ὄρου, Πάονες 'Ἰλ. φ. 135.

δολεῖχ-εὐρύς, = δολιχοδρομέω, 'Ἀνθ. Π. 11. 82· καὶ ὁδὸς, δρό-

μον δ., διανύω δρόμον μακρὸν, Φίλων I. 331· δ. τὴν φύσιν,

αὐτόν· 9.

δολεῖχ-ή-πους, ὅ, ἡ, μακροῦς ἔχων πόδας, Νουμῆν. παρ' Ἀθην.

305Δ.

δολεῖχ-ἡρετικός, ον, (ἐριμέος) ὁ μακρὸς ἔχων κόπας, νῆε-

'Οδ. Δ. 409, κτλ.· Φαίηκες = μεταχειριζόμενοι μακρὰς κόπας. Ψ.

191· ἔ' Ἀγρίνα Πίνδ. Ο. 8. 27.

δολεῖχ-ήρης, ες, = δολιχός, μακρός, Νίη. Β. 183, 'Οππ. Κ. 1. 408.

δολεῖχ-γράφια, ἡ, τὸ διελθόντως γράφειν, μακρολογία εἰς τὸ

γράφειν, 'Ἀνθ. Π. 6, 327.

δολεῖχ-ό-δεῖρος, 'Ἐπ. δουλ-, ον, ὁ ἔχων μακρὸν τράχηλον,

'Ἰλ. Β. 400.

δολεῖχ-οδρομέω, τρέχω τὸν δόλιχον, Δίσχιν. 68. 32.

δονακόμες, εσσα, εν, πλήρης καλάρμου, δονακόμεντος Εύρωτα Εύρ. 'Ελ. 208· δόλος δ., νάλαμος ἀληθιμμένος ἔξρ, 'Ανθ. Π. 9, 273.

δονακο-τρεφής, ἐς, κατακαλυμμένος μὲ καλάρμου, Νόνν. 'Ιω. 19, 39.

δονακο-τρόφος, ον, παράγων καλάρμου, Θέογν. 783, Κόρινθα 12, Εύρ. I. A. 179.

δονακοφύτης, ου, ὁ, δ φοιτῶν εἰς τοὺς δόνακας, εἰς τὸν καλαμῶνα, 'Ανθ. Π. 10, 22, ἐν τῇ τύπῃ δονακοφυ-.

δονακό-χλους, ον, συνηρ. -χλους, ουν, Εύρώτας, ἔχων χλοερύς δόνακας, πράσινας ἐκ τῶν καλάρμων, Εύρ. I. T. 400.

δονακώδης, ἐς, (εἰδώς) πλήρης καλάρμων, Νεῖλος, Βακχυλ. 39, πρὸλ. 'Απολλ. Ρόδ. Β. 818.

δονακῶν, ὄνος, ὁ, καλαμῶν, Πανσ. 9, 31, 7.

δοναξ, ἄκος, ὁ, 'Ιων. δοναξ, Δωρ. δωναξ (ἐκ τοῦ δονέω, πρὸλ. ἡ καλάρμος ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενος, πρὸλ. ῥιψὶ ἐκ τοῦ ῥέπειν) λεπτότερος τοῦ καλάρμου, καὶ δοκοῦσιν ἐκ δονάκων μὲν σύριγγες γίνεσθαι, αὐτοὶ δὲ ἐκ καλάρμων (Εὐστ. 'Ιλ. 1105, 23), 'Ιλ. K. 466, 'Οδ. B. 474, κτλ., πρὸλ. δονακέως· δόνακες καλάρμοιο, καλάρμων καυλοί, 'Υμν. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 47.

δοναξ, ἄκος, ὁ, ἄρακτος, ἡ ῥάβδος βέλους, 'Ιλ. A. 584.

2) ὡς τὸ σύριγγ, σωλὴν ἢ αὐλὸς ποιμενικός, Πινδ. Π. 12, 44, Δίσχυλ. Πρ. 574, Θεόκρ. 20, 29.

3) κάλαμος πρὸς ἀλείφειν (πρὸλ. δονακόμες), 'Ανθ. Π. 7, 702.

4) ἡ μαγὰς, ἡ γέφυρα τῆς λύρας («καβαλλάρης»), 'Αριστοφ. Βατρ. 232.

III. εἶδος ὁστρακοδέρμιου, = σωλὴν, 'Αθήν. 901.

δονέω, μέλλ. -ήσω, σείω, τινάσσω, ἐπὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀνέμου, τὸ δὲ τε πνοαίᾳ δονέουσιν 'Ιλ. P. 53· ἀνεμος.. νέφεα σκιδόντα δονήσας, παρασύρας αὐτά, M. 157· δ. γάλα, σείω αὐτὸ ἡ κεντρίᾳ πρὸς κατασκευὴν βουτύρου, 'Πρὸδ. 4, 2· δ. ἀκοντα Πινδ. Π. 1, 85.

2) παρασύρω, τὰς.. οἰστρος.. ἐδόνησεν (ἐνν. τὰς βόας) 'Οδ. X. 300·—ἐντεῦθεν ἐπὶ ἔρωτος, ἐμβάλλω εἰς ἀνησυχίαν, ἐξεγείρω, διεγείρω, Σαπφώ, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 954· καὶ ἐπὶ παντός πάσης, Πινδ. Π. 4, 390., B. 36· ὁσιή.. μυκτῆρα δονεῖ Μνησίμ. 'Ιπποκρ. 1, 60·—Παθ., ἡ 'Ασιή ἐδονέεται, ἦτα εἰς κίνησιν, παραχῇ, 'Πρὸδ. 7, 1· πελέκεσσι δονεῖται Κόρινθα 18· μέσ. μέλλ. μετα παθ. σημασι., ἄριστα καλὰ δονήσεται 'Υμν. 'Ομ. εἰς 'Απόλλ. 270.

II. ἐπὶ ἥχου, δ. ὁρόον ὕμνων, διεγείρω τὸν ἥχον τῶν ὕμνων, Πινδ. N. 7, 119· λυρὰν βοᾶ καναγαί τ' αὐλῶν δονέοντα ὁ αὐτ. Π. 10, 60· δεδονάτο Θεόκρ. 13, 63, π. 61, 24, 88· αἰθὴρ δονεῖται 'Αριστοφ. 'Ορν. 11183·—Ποητικῇ λέξει ἐν χρήσει παρ' 'Ιωσι καὶ τοῖς μεταγεν. ποιῶσι· ἐν Σεν. Συμπ. 2, 8 δ. διδ. διουδοῖ διγυνομένης.

δόντημα, τὸ, παραχῇ, διάσεισις, κίνησις, δένδρου Λουκ. 'Ορχ. 10.

δονητός, ἡ, ὄν, σείμενος, Βυζ.

δόξα, ἡ, (δοκέω) γνώμη ἣν ἔχει τις περὶ τίνος πράγματος ἀληθὲς ἢ ψευδὲς· ἐπομένως,

1) προσδοκία, ἀπὸ δόξης, ἄλλως ἢ ὥς περὶ μενέει τις, παρὰ προσδοκίαν, 'Ιλ. K. 324, 'Οδ. A. 343· οὕτω παρὰ περὶ, παρὰ δόξαν ἢ.. 'Πρὸδ. 1, 70, κτλ., ἀντιθ. κατὰ δόξαν Πλάτ. 'Γοργ. 469C, κτλ.,—ἐν δόξᾳ θέσθαι, προσδοκῆναι, περιμένειν, ἑλπίσθαι, Πινδ. O. 10, 111, 74· δόξαν παρέχειν τινί, μετ' ἅπαρ., Σεν. 'Ελλ. 7, 5, 21· δόξαν παρέχεσθαι τινὶ ὡς.. Πλάτ. Σοφ. 2101· ἀπὸ τῆς δ. περσεῖν, λατ. sperare (ἀν καὶ δόξα δύναται νὰ σημαίνῃ ἐνταῦθα τὴν δόξαν, ὁπλ. φήμην, τιμὴν), 'Πρὸδ. 7, 203.

2) γνώμη (= δόγμα), εἴτε ὁρθὴς σχηματισθεῖσα εἴτε μὴ, Πινδ. O. 9, 140· ψυχῆς εὐτλήμονι δόξη Δίσχυλ. Πέτρ. 38· δόξη τοπάξεν Σοφ. Αἰσοπ. 224· δόξη γούν ἐμὴ ὁ αὐτ. 'Πρ. 713· κατὰ γε τὴν ἐμὴν δόξαν Πλάτ. 'Γοργ. 472B· ἰδίως κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν ἐπιστήμη, αὐτῶν 187B κτλ., Πολ. 106C, πρὸλ. 'Ιπποκρ. Δεξ· ἀληθεῖ δόξη δοξασαί, ἱκανοὶ νὰ ἔχωσιν ἀληθὴ γνώμην, Πλάτ. Θεαιτ. 202B· δόξαι ἀληθεῖς καὶ ψευδεῖς ὁ αὐτ. Πολ. 30C· δ. ἐμπιεῖν περὶ τίνος 'Αριστ. Πολ. 5, 11, 22· κύρια δόξαι, τὰ κύρια δόγματα φιλοσόφου, λατ. placita, 'Ισίδωρ. παρὰ Κικ. I. 11.

2, 7· αἱ κοινὰ δ., τὰ ἀξιώματα, 'Αριστ. Μεταφ. 2, 2, 16· πρὸλ. ἔννοια I. 2.

3) ἀλλὰ συχνάκις ὡς τὸ δόκησις, ἀπλὴ δοξαία, εἰκασία, Δίσχυλ. 'Αγ. 275· δόξη ἐπιστασθαί, 'Πρὸδ. 8, 132, πρὸλ. Θουκ. 5, 105· δόξαι ἐν συνδυασμῷ μ. τ. φαντασίαι, Πλάτ. Θεαιτ. 161E· κατὰ δόξαν, ἀντίθ. κατ' ὁσίαν, ὁ αὐτ. Πολ. 334C· πρὸλ. ἐπὶ πᾶσιν 'Αριστ. 'Ηθ. N. 6, 9, 3, Μεταφ. 6, 15, 3· δόξη χρῶμενοι, ὁμιλοῦντες κατ' εἰκασίαν, 'Ισοκρ. 160C, πρὸλ. 202C.

4) ὡς τὸ δόκησις, δοκῆ, φαντασία, ἔρμαι, οὐκ εἰσὶ δόξαι τῶνδε πημάτων Δίσχυλ. Χο. 1053, πρὸλ. 1051· ἐπὶ ὁνείρου, Εύρ. P. 13, 780.

II. ἡ γνώμη, ἣν ἔχουσιν ὁ ἄλλος περὶ τίνος, ὑπόληψις, λατ. opinio, aestimatio, πρῶτον παρὰ Σόλωνα δ. ἡ ἀνθρώπων δόξαν ἔχειν ἀγαθὴν, πρὸλ. 34.

2) συνήμις, καλὴ ὑπόληψις τιμῆ, δόξα, Δίσχυλ. Εὐμ. 373, συνη. παρὰ Πινδ. δόξαν φύσας 'Πρὸδ. 5, 91· δόξαν φέρεσθαι, δόξαν ἔχειν Θουκ. 2, 11, κτλ.,—τινός, διὰ τι πρῆγμα, Εύρ. 'Πρ. Μαιν. 137· ἐπὶ σοφίᾳ 'Ισοκρ. 291C· ὡς αὐτῶς, δόξαν εἶχον ὁραγε εἶναι Πλάτ. Μαιν. 241B· δ. ἔχειν ὡς εἰς ἄνθρωπον, 23, 2· δ. καταλείπειν ὁ αὐτ. 34, 11, κτλ.,—ἐν τῇ πλήρῃ, εἰ ἐν τῇ μεγίστῃ δόξᾳ ὄντες 'Ισοκρ. 72B.

3) λαν σπανίως ἐπὶ κακῆς φήμης, δ. αἰσχροῖ, φαύλῃ Διμή. 460, 4, 1475, 23.

4) ὑπόληψις, φήμη, εἰδώς, ἐκτίμησις πράγματός τινος κοινῶς ἀποδεχτή, ἐσφίρων οὐκ ἀφ' ὑπαρχούσης οὐσίας.. ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐδότης ὡς ὁ πατήρ μοι κατέλιπε Διμή. 565, 15.

III. ἐπὶ ἐντερετικῇ ἐμφανίσει, λαμπρότης, φωτεινότης, συνη. ἐν τῇ K. A.· ἐν τῇ πλήρῃ, ἐπὶ εἰδῶν προσώπων, ἄρχοντες, ἄρχαί, B' 'Επιστ. Πίτρ. C', 10, 'Ιούδ. 8.

δοξάζω, μέλλ. -άσω, νομίζω, φαντάζομαι, ὑποθέτω, εἰκάζω, ὁτι.., μετ' αὐτ. καὶ ἄπαρ., Δίσχυλ. 'Αγ. 673, Εὐρ. 'Ικέτ. 1043, κτλ., καὶ παραλειπομένης τῆς ἀπαρίμψ., πῶς ταῦτ' ἀληθὴ.. ἔρ-ξάσω· πῶς δύναται νὰ ὑποθέσω ὅτι ταῦτα εἶναι ὀληρῇ Δίσχυλ. Χο. 844· δ. βελτίους ἐαυτοὺς Πλάτ. Φιλῆβ. 48E, Παθ., δ. εἶναι, ὑποθέτουσι περὶ ἐμοῦ ὅτι εἰμαι, ὁ αὐτ. Τιμ. 461, κ. ἄλλ., ὅση δοξάζεται (ἐν. εἶναι) ὁ αὐτ. Φαίδων 108C· δ. κακός ὁ αὐτ. Νόμ. 646E, πρὸλ. Πολ. 588D, κ. ἄλλ., 2) μετὰ μεταφ., δοξάζει τις ἀκούων, ὅθ' ὑπόληψις ἔτι ἀκούει, Δίσχυλ. 'Ικέτ. 60.

3) μετὰ συσταίχ, αἰτ., δόξαν δ., ἔχω γνώμην, Πλάτ. Κρίτων 46D· δ. ψευδῇ, ἔχω ἐσφαλμένην γνώμην, ὁ αὐτ. Θεαιτ. 189C.

4) ἀπὸλ., ἔχω γνώμην, φρονῶ, Σοφ. Φ. 343, Θουκ. I. 140, Πλάτ. Θεαιτ. 187A, κ. ἄλλ., περὶ τίνος ὁ αὐτ. Γοργ. 461B· κακῶς δ. ὁ αὐτ. Πολ. 327C· παρὰ τὰ δὲντα ὁ αὐτ. Φαίδρ. 262B· ἀντίθ. γινώσκω, αὐτῶν 476D· ἀντίθ. ἐπιστασθαι, 'Αριστ. 'Αν. 'Υστ. 1, 33· δ. ἀνευ ἐπιστήμης Πλάτ. Θεαιτ. 201C· πρὸλ. δοξασιόφης.

5) Παθ., εἶμαι ἀντικείμενον δόξασις, νομίζομαι, ἔσονται. 'Αισοπ. 15· τὰ δοξαζόμενα Πλάτ. Πολιτ. 278D, κ. ἄλλ.

II. μεγαλύνω, ἐπὶ πλέον αὐτῶν ὁ Θουκ. 3, 15,—Παθ., τιμῶμαι, Διονύσι. Κωμ. Θεσμ. 1, 24· δεδοξασμένος ἐπ' ἀρετῇ Πολύδ. B. 33, 10· δεδοξασθεὶς 'Επιγράμμ. 'Ελλάδ. 507, 7.

δοξάρευν, τό, ὑποκορ. τοῦ δόξα, λατ. gloriari, Τσακρ. 'B. 10, 'Αερ. 'Επὶκτ. 2, 22, 11.

δοξασία, ἡ, (δοξάζω) γνώμη, ἰδέα, Δίων K. 53, 19.

δοξασμα, τό, γνώμη, ἰδέα, εἰκασία, Θουκ. I. 141, Πλάτ. Φαίδρ. 274C, κτλ.,—φαντασία, Εὐρ. 'Πλ. 583· ὡς τὸ δοκᾶν, φαντασία, οὐκ πραγματικὴ ἀντίληψις, φάντασμα, Πλάτ. Θεαιτ. 158E.

II. δόξα, ἡ, (δοξάζω) γνώμη, ἰδέα, Δίων K. 53, 19.

δοξασιόφης, οὐ, ὁ, ὁ ἔχων γνώμην, εἰκασίαν, εἰκάζων, ἀντίθ. κριτής, 'Αντιφῶν 140, 38· ἀντίθ. ἐπιστήμων. Πλάτ. Θεαιτ. 208E.

δοξασιτικός, ἡ, ὄν, ὁ μορφῶν γνῶμας, ἰδέας, σχηματικῶν εἰκασίας, ἀντίθ. ἐπιστήμων. Πλάτ. Θεαιτ. 207C· δ. ἐπιστήμη, γνῶσις ἐξ εἰκασίας, ὅτι εἰκασίας, ὁ αὐτ. Σοφ. 243C, πρὸλ. 208C· δ. δόξ. μέρος τῆς ψυχῆς, ἀντίθ. τὸ ἐπιστημονικός, 'Αριστ. 'Ηθ. N. 6, 13, 2·—'Επίκρ. -κός, ἀντίθ. κατ' ἀλήθειαν, ὁ αὐτ. 'Αν. Πρ. I. 27, 7.

δοξαστός, ἡ, ὄν, ἀντικείμενον δόξασις, εἰκασίας, κατ' εἰκασίαν γινωσκόμενος, ἀντίθ. νοητός, Παρμεν. παρὰ Πλάτ. 2, 1114C, Πλάτ. Πολ. 534A· ἀντίθ. γινωσκός, ἀντίθ. 478B, κ. τ. τροφὴ δόξαστῇ, συνισταμένη εἰς ἰδέας, ὁ αὐτ. Φαίδρ. 248B· πρὸλ. δόξα I. 2.

δοξας, ὡς, ἡ, = δόξα, Δημόκριτ. παρὰ Σίτ. 'Γρη. M. 7, 137.

δοξιν-καλία, ἡ, οἷοις ἐπὶ καλλονῇ, Πλάτ. Φιλῆβ. 49B.

δοξιν-ἀόπιστος, ὄν, (κῶπιν) ὁ περὶ τὴν δόξαν σφόδρα σπουδαίως, Τέλης παρὰ Σόλ. 523, 34· πρὸλ. δοξασιόφης—ἐνταῦθα δοξιν-καλία, ἐπιπρόσω δόξαν, φήμην, Πολύδ. Αἰσοπ. π. 391, Πλάτ. Περικλ. 5—καὶ δοξασιόφης, ἡ, φιλοδοξία ἀκόρετος, αὐτῶν, κτλ.

δοξιν-λόγος, ὄν, δόξαν ἀπονέμω, ὕμνων—δὲν δοξολογία, ἀπονομή δόξαν εἰς θεόν—καὶ δοξολογία, ἡ, ἐδύμνησις· ἰδίως δὲ ἡ δοξολογία εἰς τὸν θεόν, 'Εκκλ.

δοξο-μάνης, ὄν, ὁ ἐμμανὴς διὰ δόξαν, φιλόδοξος· εἰς δόξαν, Χρύσιππ. παρ' 'Αθην. 464D·—ἐνταῦθα δοξομάνης, εἶμαι ἐμμανὴς διὰ δόξαν, φήμην, Φίλων I. 550· δοξομάνης, ἡ, ἀπεριόριστος ἐπιθυμία δόξης, Πλάτ. Σούλ. 7.

δοξο-μακάρο-σφοδρος, ὄν, ὁ φανταζόμενος ἐαυτὸν σοφόν, 'Ανθ. II. παραρτ. 288.

δοξο-μεμνητής, οὐ, ὁ, ὁ μνήμενος ἀπὸ τῶν τῶν φαινόμενον καὶ οὐκ τὴν πραγματικότητά, Πλάτ. Σοφ. 267E·—δοξομεμνητικῇ (ἐνν. τέχνῃ), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ τοιοῦτου, αὐτῶν.

δοξο-παιδευτικός, ἡ, ὄν, ὁ διδάσκων δόξασις φιλάς, τέχνη Πλάτ. Σοφ. 223B.

δοξο-ποιεῖται, παθ., δοηγῶμαι ὑπὸ τῆς δόξασις, Πολύδ. 17, 15, 16.

δοξοποιεῖται, ἡ, (ποιῶ) τὸ ἀποδέχεσθαι ταχέως καὶ ἀνελετάτως δόξασιν τινα, Κλήμ. 'Αλ. 24.

δοξοποιεῖται, ἡ, οἷοις ἐπὶ σοφίᾳ, Πλάτ. Σοφ. 231B, Φιλῆβ. 49A, D.

δοξο-σοφός, ὄν, ὁ γινόμενος ἐαυτὸν σοφόν εἶναι, Πλάτ. Φαίδρ. 278B, 'Αριστ. 'Υστ. 2, 10, 3· πρὸλ. δοξασιόφους.

δοξο-φάγος, ἡ, ἀπληστία δόξης, Πολύδ. B. 9, 7.

δοξοφύρος, ὄν, ὁ φέρων δόξαν, Μαιβ. 4, 514.

δοξόδιο, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ παθ. δοξοδομῶ, ἡ, ὁ ἀφ' ἡλθιν τοῦ εἶναι, ὅτι εἶμαι.., ἐδοξόθη εἰς αἰσχροφύλοτος 'Περικλ. 8, 124· ὅτε δόξασθε εἶναι ἀγαθοὶ 7, 135, πρὸλ. 8, 46.

δορά, ἡ, (δέρω) δέρμα ἐκδορῆν, δορὰ ῥήμα, λατ. pellis, δ.

II. τὸ εὖλον λόγῃ, δόρυ μείλινον, κοντάρι ἐκ εὖλου με-
λλας, 'Πλ. Α. 666, κ. ἀλλ.' ἐντέθεν καθόλου, τὸ δόρυ δολοκλήρον,
δ. χαλκῶν 'Πλ. Ν. 247· οἱ Ὀμηρικοί ἥρωες συνήθως ἔφερον δύο.
'Οδ. Α. 256, κτλ.· θρηνητική λόγῃ, 'Πλ. Μ. 303· δόρατα ναυ-
μαχα, διὰ ναυμαχίαν, 'Πρδ. 7. 89·— συγχὸν ἐν στρατιωτικαῖς φρά-
σεσιν, ἴδε ἐν λ. πέλεκυς I· εἰς δόρατος πληγὴν, μέχρις οὗ ἐπι-
κνεῖται καὶ πληγῇ τὸ δόρυ, Ξεν. 'Ππ. 8, 10· εἰς δόρυ ἀφικνεῖ-
σθαι ὁ αὐτ. 'Ελλ. 4. 3, 17· ἐπὶ δόρυ, πρὸς δεξιὰ, διότι ἐν τῇ δεξιᾷ
ἐκρατεῖτο τὸ δόρυ· ἀντιθ. ἐπ' ἀσπίδα, ὁ αὐτ. 'Αν. 4. 3, 29 (πρὸς
κλίνω IV. 3, κλίσεις III)· οὕτω, παρὰ δόρυ ὁ αὐτ. Δακ. 11, 10·
εἰς δόρυ ὁ αὐτ., 'Ελλ. 6. 5, 18· ἐκ δόρατος Πολύδ. 3. 115, 9
(πρὸς δόρυ αὐτ.)·— παρὰ Διον. 'Αλ. 4. 24, Στράβ. 206. ὑπὸ
δόρυ πωλεῖν κτεῖται ἀντὶ τοῦ Λατινικοῦ sub hasta vendere.

6) τὸ εὖλον σημαίνει, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 4. 2) μεταφ.,
δοῦρι κτεατίζω κτῆματα πλοῦτον διὰ τοῦ δόρατος, δηλ. ἐν πο-
λέμῳ, 'Πλ. Π. 57· δοῦρι πόλιν πέρθαι αὐτὴν 708· παρὰ πελοῦς.
δοῦρὶ ἐλκεῖν, ἴδε ἐν ἀρχῇ· παρὰ Τραγ. πρὸς δὴλωσιν ὁπλισμένης
στρατίας, Δισχύλ. Βύμ. 773, Σοφ. Ο. Κ. 1525, κτλ.· καὶ τὸ δ.
καὶ τὸ κηρύκειον πέμπειν, προτείνειν καὶ πόλεμον καὶ εἰρήνην,
Πολύδ. 4. 52, 3.

δορυ-άλωτος, ἡμαρτημ. γραφή ἀντὶ δορεάλωτος,
δορυ-θόλος, ον, δ' ἐξακοντίζων δόρατα, μηχανήματα 'Ιωσήφ.
I. 'Αρχ. 9. 10, 3, Φίλων Βελ. σ. 95, 20.

δορυδιδαν, τὸ, ὑπόκορ. τοῦ δόρυ, 'Ορειβάς. 161 Caeeli.

δορυ-δρέπανον, τὸ, λογοδρέπανον, δόρυ ἔχον δρεπανοειδῆ αἰχ-
μήν, Πλάτ. Δάχ. 183B· ἰδίως μέγα τοιοῦτον ὄπλον, ἐν χρίσει κατά-
τάς ναυμαχίας, ὅπως συγκατατῇ πλησίον τὸν ἐχθρόν, Στράβ. 195, πρὸς
Καίσαρα 'Αλλ. Πολ. 3. 14· καὶ ἐν πολιορκίαις, Πολύδ. 22. 10, 4.
δορυ-θαστής, ἔς, = δοριτολῆμος, 'Επιγράμμ. 'Ελλην. 1035. 18,
'Ανθ. Πλαν. 170· δορυθαστής, Νόνν. Δ. 21. 102.

δορυ-κέντειρα, ἡ, ἡ κεντώσα, διατρυνύσα διὰ τοῦ δόρατος,
Κορνοῦς. Θ. Φ. 20 Usanni.

δορυκλειος, οἱ, = οἱ φυγάδες παρὰ Μεγαρεῦσι, Πανσαν. I. 40, 4.

δορυκνιον, τὸ, δηλητηριώδες φυτόν, Διοσκ. 4. 75.

δορυκρανυς, δορυκρητος, δορυμάχος, ἦτον ὁρθοὶ τύποι
ἀντὶ δορι-.

δορυ-ξενος, ὁ, ὁ, ὁ γενόμενος αἰχμάλωτος τινος καὶ ἀκολούθως
φίλος αὐτοῦ (ἐκ δοριαλῶτος δ. προσαναγορευόμενος Πλούτ. 2.
295B), ἀκολούθως καθόλου, πιστός, σταθερός φίλος, Δισχύλ. 'Αγ.
880, Χο. 562, Σοφ. 'Πλ. 46, κτλ.· καὶ ὡς ἐπὶ δόμοι δορυξενοὶ
Δισχύλ. Χο. 914· ἐστὶ Σοφ. Ο. Κ. 632.

δορυξος, ον. συνηρ. -ξος, αὐν, (ξίω) ὁ ξίων, λεαίνων δό-
ρατα, δораτοποιός, Πλούτ. Πελоп. 12·— δορυξός, ὁ, 'Αριστοφ.
Εἰρ. 447, 1213.

δορυ-πάγης, ἔς, συμπεπηγμένος ἐκ δοκῶν, νῆας Δισχύλ. 'Ικέτ.
743, πρὸς δόρυ, ὄρυπαγής·— 'Ιων. δορυπα-, 'Οππ. 'Αλ. I. 358.

δορυ-σθενής, ἴδε ἐν λ. δορι-.

δορυ-σότης, ον, = δορυσός, μόχθων δορυσοῦντων,
ἐπὶ τῶν ἀγώνων καὶ μόχθων τῆς μάχης, Σοφ. Αἰ. 1168 (οὕτω
τὸ Λαυρεντ. χρον, καὶ οὕτω τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ, ἀντὶ δορυσοῦν-
των), πρὸς δόρυ, δορυσός, ἀπιστής· καὶ ὁ Βενηκ προτείνει διό-
ρῳσιον δορυσοῦντα (ἀντὶ -οντα) ἐν Κύρ. 'Ηρακλ. 774.

δορυ-σός, ον, (σείω) σείων, πάλιν τὸ δόρυ, ἐπὶ προσώ-
πων, 'Πο. 'Ασπ. 'Πρ. 54, Δισχύλ. 'Ικέτ. 182, 985· πόνος δ. θέλον.
981· πρὸς δόρυ, δορυσότης· συνηρ. δορυσοῦς, Σοφ. Ο. Κ. 1313·
ἀλλ' ἐν Δισχύλ. Θέβ. 125 τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ δορυσοῖς (δορυ-
σοῖς Weil).

δορυφορέω, ὑπηρετῶ ὡς δορυφόρος, σωματοφύλαξ, τίνα 'Πρδ.
2. 168, 3. 127, Θουκ. I. 130· καθόλου, φυλάττω, διατρέφω, τὴν ἐκά-
στου σωτηρίαν Δημ. 661. 8.— Παθ., φυλάττομαι, Δημ. 214, ἐν τέλ.·
δορυφορεῖσθαι τῇ τῶν πολιτῶν εὐ· οἱ 'Ισοκρ. 215C· ὑπὸ
μανίας Πλάτ. Πολ. 573A. II. ὡσαύτως, δ. τινα, αἶμα
δορυφόρος τινός, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 84, πρὸς Πολύδ. 32. 23, 6.

δορυφόρημα, τὸ, σωματοφύλακες, Λατ. mililium κτεῖται
ἐπὶ τῶν καλομένων κωφῶν προσώπων, ἦτοι τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς
ἀλλήλων προσώπων, Λουκ. 'Ιστ. Συγγρ. 4, πρὸς Παιρ, Δισχύλ.
Θέβ. I· ἐντέθεν, ἐπὶ τοῦ 'Αρισταίου, ὃν ὡς διάδοχον τοῦ 'Αλεξάνδρου
εἶχον ἀναδείξει, ὁ δέ, ὡς περ ἐπὶ σκηνῆς δ., κωφὸν ἦν ὄνομα
Βασιλείας Πλούτ. 2. 791E, πρὸς τὸ αὐτ. 'Αλεξ. 77.

δορυφόρησις, εως, ἡ, τὸ ἔργον τοῦ δορυφόρου, Μ. 'Αντων. I. 17.
δορυφόρεα, ἡ, ἡ ἐπὶ τῶν ἱπποδρόμων, φρουράς, τινός Ξεν.
Κύρ. 2. 2, 10· ἐπὶ τῶν ἀστέρων ὡς δορυφόρον τοῦ ἡλίου, παρὰ
Πλούτ. 2. 890E.

δορυφορικός, ἡ, ὁν, ὁ ἐνὶ τῇ κατέλληλος εἰς δορυφόρους,
οἰκήσις Πλάτ. Τιμ. 70B, Κριτ. I. 117C·— τὸ δ., οἱ φύλακες, Δίων
Κ. 42, 52.

δορυ-φόρος, ον, ὁ φέρων δόρυ, δόρυ ἔχων μὴ ἐαυτοῦ, Λατ.
hastatus, ὁπάσας Δισχύλ. Χο. 769. II. ὡς αὐτοκτετ. λογ-
οφόρος, στρατιώτης φέρων δόρυ, ἰδίως πηματοφύλαξ βικαρίως ἢ
τυραννόν· διότι τῶν σωματοφύλακων τὸ κύριον ἔργον ἦτο τὸ θάνατον

Λατ. satellites, ἴδε 'Ηρόδ. I. 50, 89, 91, 98, κτλ.· τοιοῦτος πρῶ-
τος μεταχειρίσθη ὁ Περικλῆς, 'Αριστ. 'Αποσπ. 473·— ἐν Ρωμαί-
ῳ ἐπὶ τῶν Πραιτωριανῶν, 'Ηρωδιαν. 5. 4, 14, Πλούτ. Γάβ. 13.

3) μεταφ., ἡδοναὶ δ., ἀπλὰς ὑπηρετίες ἡδοναί, Πλάτ.
Πολ. 387C, πρὸς 573E· δ. τῶν ἐπιθυμιῶν τινος, παρίχων εἰς
αὐτὸν τιναίριος πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐπιθυμιῶν του, Λουκ. Τυ. συν.
4· πρὸς δόρυ, δορυφόρημα.

δός, δόσι, ἴδε ἐν λ. δίδωμι.
δοσιδενικος, ον, ἰσραήλ. γραφ. ἀντὶ δωσιδενικος, 'Ηρόδ. 6. 42,
Πολύδ. 4. 4, 3.

δοσι-πυγος, ἴδε δωσιπυγος.

δός, εως, ἡ, (δίδωμι) τὴ παρίχων, δίδοναι, χορήγησις, φαρ-
μάκου 'Αντιφῶν 113. 22· χρημάτων 'Ηρόδ. I. 61· μισθοῦ 'Θουκ.
I. 143· ἀντιθ. ἀπείρησις, Πλάτ. Εὐθύδ. 14C· ἀντιθ. λῃφίς,
'Αριστ. 'Πρ. Ν. 2. 7, 4.

II. παρ' Ὀμ., δῶρον, καὶ οἱ δόσις
ἐσσεται ἐξ ὁδῶν 'Πλ. Κ. 213· δόσις ἐλπίς τε φίλη τε 'Οδ. 2.
208, 3. 58· οὕτω παρ' 'Ηρόδ. I. 90., 9. 93, Σοφ. Ο. Τ. 1518,
κτλ.· δόσις κακῶν κακός Δισχύλ. Πίρ. 1041· εἰς τίνα Πλάτ.
Φιλ. 16C. 2) κληρονομία, κληροδοτήσις, τὸ καταλείπειν ὡς
κληροδοτήμα, ἐντέθεν κατὰ δόσιν κατὰ διάθεσιν, διὰ διαθήκης
(ἀντιθ. κατὰ γένος, κατ' ἀγχιστεῖαν, καὶ κληρονομία δικαιο-
ματι καταγωγῆς, συγγενείας, Λατ. ab intestato), 'Ισαί. 47. 25,
'Ισοκρ. 393C, ἴδε 'Αποκρ. 3) πληρ., δῶρον εἰς τὸν λαόν, Λατ.
congratium, 'Ηρωδιαν. 6. 8, 17. 4) μερίδιον, Πλούτ. 'Αράτ.
13· μία εὐδαίς φαρμάκου, Γάλην. πρὸς Λουκ. 'Αποκρ. 4.

δόσανον, 'Ιων. ἀδρ. δ' τοῦ δίδωμι, 'Ομ.

δόσειρα, ἡ, θηλ. τοῦ δότηρ, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Ημ. 354, Νίχ. 'Αλ. 625.

δόσιος, α, ον, ῥηματ. ἐπὶ δ. οὐ δίδωμι, ὃν πρέπει νὰ δώσῃ
τις, 'Πρδ. 8. 111.

II. δότηον, πρέπει νὰ δώσῃ τις, αὐτοῦ

88, 'Αλεξ. Φιλίσκ. I, κτλ.

δοτήρ, ὁ, (δίδωμι) ὁ δίδους, παρίχων, διανέμων, ταμίσις
... οἰστοῦ δότηρες 'Πλ. Τ. 44· δόστοι θανάτοιο δ. 'Πο. 'Αππ.

'Πρ. 131·— ἰδίως ἐπὶ τῶν θείων, δότηρ εὐθαρσέος ἡδῆς 'Τυμ. 'Ομ.
εἰς 'Αρη 9· πυρὸς βροτοῖς δότηρα Δισχύλ. Πρ. 312· πρὸς
δοτήρ.— Ποιητ. τύπος τοῦ δότης, ὡσαύτως ἐν χρήσει παρὰ Ξεν.

Κύρ. 8. 1, 9.

δότης, ον, ὁ, μεταγ. τύπος τοῦ δοτήρ, 'Πρδ. II· 'Επ. Κορ. θ. 7,

δοτικός, ἡ, ὁν, ἔχων δόσιν ἢ δόδοισιν πρὸς δόσιν, παρίχων

δορίαν, 'Αριστ. 'Πρ. Ν. 4. 1, 37. II. ἡ δοτική (ἐν πτω-
σις), Στράβων 648, κτλ. 'Ευέριπ. -κός, -δοτικῶς ἔχω -δωσι-ον
'Πρδ.

δοτός, ἡ, ὁν, (δίδωμι) ἐκδομένος, 'Πρδ. I· Βασιλ. α'. 11, Φίλων
I. 273. 2) ὁ δυνάμενος νὰ δοῦν, Μόε. Τύρ. 42, 44· τὸ δ.,
δῶρον, Inker, Chandl. σ. 4.

δοτυκνάριος, α, ον, καὶ Λατ. duclarius, Εὐσ. 'Εκκλ. 'Ιστ.
7. 30, 8.

δοτυκός, ἡ, ὁν, τὸ Λατ. duclarius, 'Επιγράμμ. 'Ελλην. 446.

δουλ-ἀγωγέω, ὑπὸ δουλείαν ἄγω, μετακρίνομαι ὡς δούλῳ,

Διδ. 12. 24. 2) μεταφ., ἐπὶ ἡδονῆς, κτλ., δ. τίνα Λογίγν.

44. 6· ὡσαύτως, τὸ σῶμα, ὑποτάσσω, φέρω αὐτὸ εἰς ὑποταγήν,
Δ' 'Επιστ. πρὸς Κορίνθ. B', 27.

δουλαγωγία, ἡ, ὑποδουλώσις, ὑπὸ τῆς Βασιλ. 4, 300C.

δουλ-ἀπάτεια, ἡ, ἡ δι' ἐξαπατήσεως παραπλάνησις τῶν δούλων,

'Αριστ. 'Πρ. Ν. 5. 2, 13· πρὸς, Ξενοπατεία.

δουλαβριον, τὸ, ὑπόκορ. τοῦ δούλη, 'Αριστοφ. Θεσμ. 537,

Μεταγ. ἐν 'Αδῆλ. 3, κτλ.·— οὐχὶ ἐν χρήσει ἐπὶ ἀπρεπῶν δούλων, καθ'
ὅ λέγει ὁ Λουκ. Λεξιφ. 25, ἂν καὶ παρὰ μεταγεν. ὁ κανὼν αὐτός ἐν

ἱεραῖοις, 'Αρρ. 'Επίκτ. 2. 21, 11, κτλ.

δουλεα, ἡ, 'Ιων. δουλητή, 'Ανακρ. 115, 'Πρδ. 6. 12· ἐν Πινδ.

11. I. 147 δουλεα χάριν τοῦ μέτρον (δουλεῖω)·— δουλική κατὰ-
στασις, ἐν ὧν ἀνωτ., Δισχύλ. Θέβ. 253, 'Αγ. 360· δουλείας ζυγά
Σοφ. Αἰ. 944· ἡ τῶν κρείσσωνων δ. Θουκ. I. 8· ἡ ὑπὸ τῶν
βροδάρων δ. Πλάτ. Πολ. 469C· ἡ κατὰστασις τῶν πόλεων πῶν
ὑποκειμένων ταῖς 'Αθηναῖς, Θουκ. 5. 9· ἴδε δούλος, καὶ πρὸς
Böckh Staatsh. 2. 148.— Πρὸς δουλοσύνην.

II. περιληπτ., οἱ δούλοι, δουλεύοντα δουλείᾳς ἐμαῖς Εὐρ. Βάκχ. 803· ἦν ..

ἡ δ. ἐπανιστήται, ἂν ἡ τάξις τῶν δούλων ἐπὶ ἐπανάστασις,
Θουκ. 5. 23· ἡ 'Ηρακλέων δ. Πλάτ. Νόμ. 776C· τὰς .. Εἰλω-
τίας καὶ Πεντοστίας καὶ δουλείας 'Αριστ. Πολ. 2. 5, 22.

δουλικός, α, ον, ὡσαύτως ας, ον Εὐρ. Τρῳ. 1330·—δουλικός,
εἶδος 'Οδ. Ω. 252· κεφαλὴ Ἰθύν. 535· τύχη Πίνω·'Αποσπ.

244· δούλειον ἡμῶν Εὐρ. 'Εκ. 56, 'Ανδρ. 99, πρὸς Τρῳ. 1311,
1330· ζυγὸν Πλάτ. Νόμ. 770E· ἡθ' αὐτοῦ 790A· πρὸς δούλους.

δουλ-εκ-δούλος, ὁ, δούλος ἐκ δούλου, γεγεννημένος δούλος,
'Αδῆλ. 207C.

δουλεύμα, τὸ, ὑπηρεσία δούλου, Εὐρ. 'Ορ. 221. II. δου-

λος, Λατ. ministerium, Σοφ. 'Αντ. 756, πρὸς Εὐρ. 'Ιων. 748.

δουλεύεις, εως, ἡ, δουλεῖα. Βού.

δουλεύετον, ἔμμ. ἐπὶ, πρέπει τις νὰ εἶναι δούλος, Εὐρ. Φοιν.
390, Βάκχ. 366.

II. ἐν 'Ισοκρ. 120B, πρέπει πῶς νὰ γραφῇ
δουλωτέον = πρέπει τις νὰ ὑποδουλώσῃ.

δουλεύω, (δούλος) είμαι δούλος· αντίθ. δεσπόζω, τινί 'Ανδρ. 18. 8, Πλάτ., κτλ.· παρά τινι 'Ανδρ. 270. 8· μετά συστολῆς, αἰτιατ., δουλείαν δ. Ξεν. 'Απομν. 3. 12, 2, Πλάτ. Συμπ. 183Α, κ. ἄλλ.

2) είμαι δούλος ἢ υπήκοος, ἄνθ. ἄρχω, 'Πρόδ. 2. 56, κτλ., Δίσχυλ. 'Πρ. 927, κτλ.· δουλ. ζεύγλας αὐτοῦ 463· τοῖς νόμοις Πλάτ. Νόμ. 698B· ἡδονῇ δ. αὐτ. Φιλέρ. 238E, κτλ.· δ. γαστρί, ὑπνῳ, λαγνεία Ξεν. 'Απομν. 1. 6, 8· τῇ γῇ δ., είμαι δούλος τῆς γῆς, δηλ. παρηνχωρῶ δικαιομακτα, ἐν δικτηρήσῳ αὐτήν. 'Θουκ. 1. 81· οὕτω, δ. τῇ κτήσῃ οὐτοῦ Πλάτ. Πολ. 194D· δουλεύουσιν δέξασθαι Φιλέρ. ἐν 'Αδελ. 8. 8· δ. τῷ καιρῷ, προσερμῶν ἐμμετὸν πρὸς τὴν περίστασιν, οἰκονομῶ τὰς περιστάσεις, Δατ. inservire temporibus, 'Ανθ. Π. 9. 441.

δουλή, ἡ, ἴδε ἐν λ. δούλος.

δουλία, ἡ, = δουλεία, δ. ἴδε.

δουλικός, ἡ, ὄν., = τῷ ἴεμ. (δ. ἴδε), Ξεν. Κύρ. 7. 4, 15, Πλάτ. Θεαιτ. 175E, κτλ.· 'Επίερ. -κῶς, Ξεν. Οἰκ. 10, 10.

δουλικός, α, ὄν (α, ὄν, 'Ανθ. Π. 7. 401), δουλικός, δουλοπρεπής, παρ' 'Ομ. μόνον, δούλιον ἡμάρ, ἡ ἡμέρα τῆς δουλείας, ὡς τὸ, μόρσιμον ἡμάρ, κτλ.· 'Ιλ. Ζ. 463, κτλ.· ἐσθλῇ δουλίῃ (δουλή) 'Πρόδ. 3. 14· δ. ζυγὸς δ. αὐτ. 7. 8, 3, καὶ Δίσχυλ. δ. τροφή, κτλ., Τραγ.

2) ἀνῆκων εἰς δούλον, δ. φρήν, δούλου νοῦς, Δίσχυλ. 'Αγ. 1084· 'Εν τισι χαρίσις τὸ Μεδ. χειρόγραφον τοῦ Δίσχυλ. ἔχει δούλειος (Θέρ. 75. 471, 793), ἀλλὰ τὸ μέτρον συγχάνει ὅπαιτ' δούλιος ('Πέρσ. 50, 'Αγ. 953, 1041, κτλ., οὕτως ἐν Σορ. Δ΄. 499), οὐδέποτε δούλειος· παρ' Εὐρ. ὅμως βεβαίως ἀπαιτεῖται τὸ δούλειος, ἴδε τὴν λέξ.· 'Ο κοινὸς τύπος παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν 'Αττ. εἶναι δουλίκος· καὶ δούλος κεῖται ὡσαύτως ὡς ἐπὶ ὅ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας.

δουλίς, ἴδου, ἡ, = δούλη, 'Ανθ. Π. 5. 18, παραρτ. 247. 8.

δουλιχός-δεῖρος, ὄν, 'Ιων. ἀντὶ δουλιχός.

δουλιχός, εσσα, ἐν, 'Ιων. ἀντὶ δουλιχός.

δουλό-δοτος, ὄν, ὑπὸ δούλων βεβρωμένος, -φαγωμένος, οὐσίμ δ. Φιλέρ. 517. 33.

δουλο-γνώμων, ὄν, ἔχων νοῦν, γνώμην, φρόνημα δούλου, Δ. Β. 393.

δουλο-γράφειον ἢ -γράφιον, τό, συμβόλιον δουλείας, Εὐμῶν. 7. 9.

δουλο-γράφω, καταγράφω τινὰ ὡς δούλον, Εὐμῶν. 7. 9.

δουλο-διδάσκαλος, ὄ, ὁ τοῦς δούλους διδάσκων, κωμωδία, Φερεκρ. 'Αδελ. 262.

δουλο-κρατέωμαι, παθ., κυβερνῶμαι ὑπὸ δούλων, Δίων Κ. 60. 2· ἢ ὡς δούλος κυβερνῶμαι, Λιδάν. 4. 807.

δουλο-κρατία, ἡ, δουλικὴ κυβήρνησις, κυριαρχία δούλων, 'Ιώσηφ. 1. Α. 19. 4, 4.

δουλο-μάχια, ἡ, πόλεμος δούλων, 'Ιω. Ανθ. π. Διοσημ. 34.

δουλομορτός, α, ὄν, ὅμοιος πρὸς δούλον, Θ. Στουδ. σ. 1489 (Migne).

δουλό-μορφος, ὄν, ἔχων μορφήν δούλου, 'Πρ. Ναξιν. 2. 231.

δουλο-ποιός, ὄν, ὁ ποιῶν τινα δούλον, Σχλ. Εὐρ. 'Ορ. 489.

δουλο-πρόννηρος, ὄν, κακὸς ὡς ὁ ἀνῆκων εἰς δούλον, δουλοπρεπής, σκόλυθρον 'Τηκελ. 'Δμφικτ. 5.

δουλο-πρέπεια, ἡ, δουλικὸν ἦθος ἢ φρόνημα· ἀντίθ. μεγαλοψυχία, Πλάτ. 'Αδελ. 1. 135C, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν 'Αδελ. 33.

δουλο-πρεπής, ἐς, ἀρμύζων εἰς δούλον, ὅμοιος δούλῳ, δουλικός, πένθος 'Πρόδ. 1. 126· ἀντίθ. ἐλευθερίος, ὡς τὸ Δατ. servilis πρὸς τὸ liberalis, Ξεν. 'Απομν. 2. 8, 4, πρὸς Πλάτ. Γοργ. 485D, 518A· 'Επίερ. -πῶς, Δίων Κ. 61. 15· ὑπερβ. -έστατα, Κρατίν. ἐν 'Αδελ. 104.

δούλος, ὁ· (ἴσως ἐκ τοῦ δέω = δένω· πρὸς 'Αγγλ. bond-man, Περσ. beridsh)· -κυρίως, δ. ἐκ γενετῆς δούλος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν γενόμενον ἀπὸ Πλευθέρου δούλον (ἀνδράποδον) 'Θουκ. 8. 28·

ἔπειτα καθόλου, δούλος, ἀντίθ. δεσπότης, 'Πρόδ., κτλ.· δ. 'Ομ. ἔχει μόνον τὴν θηλ. δούλη, ἡ, (πρὸς δούλα)· -συχνάκις ὡσαύτως λέγεται ἐπὶ τῶν Περσῶν καὶ ἄλλων ἐθνῶν ὑποκειμένων εἰς δεσπότην, 'Πρόδ., κτλ.· οὐ τινος δούλος κλικλῆνται, ἐπὶ τῶν 'Ελλήνων, Δίσχυλ. Πέρσ. 242· πρὸς δουλεία, δουλώω· -χρημάτων δ., ἡ εἰς τὰ χρήματα ὑποδούλωσις, ὑποταγή, Εὐρ. 'Εκ. 865· οὕτω, γνάθου δ. ὁ αὐτ. 'Απομν. 234· δ. λιχυειῶν, λαγνείων Ξεν. Οἰκ. 1. 22, πρὸς 'Απομν. 1. 3, 11· πρὸς αἰκέτης. II, ὡς ἐπὶ ὅ. δούλος, ἡ, ὄν, ὡς τὸ Δατ. servus, δουλικός, ὑποδούλος, ὑποταγμένος, δούλη πόλις Σορ. Ο. Κ. 917, Ξεν. 'Απομν. 4. 2, 29· γινώσκαι δούλους Σορ. Τρ. 53· δ. ἔχειν βίαν αὐτοῦ 302· σῶμα δ. ἡ αὐτ. 'Απομν. 677· τοὺς τρόπους δούλους παρασχεῖν Εὐρ. 'Ικτε. 876· δ. θάνατος, ζυγόν, ποῦς ὁ αὐτ. (οὐδέποτε αὐτὸς παρ' Αἰσχύλ.)· δ. καὶ τυραννομένη πόλις Πλάτ. Πολ. 377D· δ. ἡδοναί· δουλοπρεπείας, αὐτοῦ 587C, κτλ.· -συγκρ. δουλό-τερος, μάλλον δούλος, 'Πρόδ. 7. 7.

2) τὸ δούλος = οἱ θεοὶ, Εὐρ. 'Ιων. 983, κτλ.· ὡσαύτως, δουλεία, δουλικὴ ζωή, αὐτοῦ 556.

3) ὑπηρετικός, δευτερεύων, δ. ἐπιστήμησι 'Αριστ. Μεταφ. 2. 2, 7.

δουλό-απορος, ὄν, ὁ ἐκ δούλου γεννηθείς, Νόνν. 1. 73.

δουλοσύννη, ἡ, δουλεία, 'Οδ. X. 423, Πίνδ. Π. 12. 27, Αἰσχύλ. Θέρ. 112, Εὐρ. Φων. 200· ὡσαύτως παρ' 'Πρόδ. 1. 129, κ. ἄλλ.· ἀλλὰ δουλεία εἶναι ὁ τύπος ὁ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν 'Αττ. ἐν χρῆσει.

δουλόσυνος, ὄν, = δούλος II, ὑπόδουλος, ὑποταγμένος, τινί Εὐρ. 'Εκ. 452.

δουλό-τροπος, ὄν, ὁ ἔχων ἔθνη, τρόπους δούλου, Γρ. Νύσο. 3. 254.

δουλό-φάνης, ἐς, ὅμοιος δούλῳ, ὡς δούλος φαινόμενος, 'Ιώσηφ. 1. Π. 2. 7, 2.

δουλό-φρων, ὄν, δουλικὸν φρόνημα ἔχων, Εὐστ. Πονημ. 310, 35· πρὸς οὐλόφρων.

δουλό-φύχος, ὄν, = τῷ προηγ., Πρὸς Π. 98, Πτολ. Τετρ. 66. 68.

δουλώ, ποιῶ τινα δούλον, ὑποδουλώνω, 'Πρόδ. 1. 27· δουλοῖς κάμει καὶ σὲ καὶ πόλιν Αἰσχύλ. Θέρ. 254, πρὸς Σορ. Τρ. 467· δ. τὸ φρόνημα 'Θουκ. 2. 61· πρὸς καταδουλώω· ἐν τῷ παθ., ὑποδουλώνωμαι, ὑπὸ τινος ἢ τινί 'Πρόδ. 1. 91, 174, πρὸς 'Θουκ. 1. 98· δουλοῦνται ψυχὰι 'Ιππ. 'Αέρ. 294· δουλοῦσθαι τῇ γνώμῃ ἢ τὴν γνώμην 'Θουκ. 4. 34, 7. 71· ἐλευθερος πᾶς ἐνὶ δεδουλώται νόμῳ Μένανδ. ἐν 'Αδελ. 150· Μίσ. μετὰ παθ. πρὸς 'Θουκ. 6. 82, ποιῶ τινα δούλῳ μου, ὑποτάσσω τινὰ εἰς ἑμαυτὸν, ὑποδουλώνω, ὁ αὐτ. 1. 18, 5. 29, 7. 68, 75, Πλάτ. Μενεξ. 239D, κ. ἄλλ.· τὸν ἥσσανα δουλοῦμεθ' ἀνδρῶν Εὐρ. 'Ικτε. 493· τὴν ἐπιθυμίαν Πλάτ. Νόμ. 838D, κ. ἄλλ.· τὸ ἐξουστὸ θεϊστάτον ὑπὸ τῷ ἀθεωτάτῳ.. δουλοῦται δ. αὐτ. Πολ. 589E· -Πρόδ. ἀνδραποδίζομαι.

δουλώσει, ἡ, ὑποδούλωσις, καθυπόταξις, 'Θουκ. 3. 10, Πλάτ. Νόμ. 791D.

δουνώξ, δουνακός, 'Ιων. ἀντὶ δον-.

δουπέω, μέλλ. -ήσω, 'Ανθ. Π. 9. 427· 'Επ. ἄρ. δούπηρα 'Ιλ.· ὡσαύτως ἐγδούπησα (ἐκ τοῦ γδουπέω, πρὸς τῷ πτω, κτυπέω) 'Ιλ. Α. 45· πρὸς δέδουπα Ψ. 679 (δουπος). 'Εκδύλλω βαρὺν ἦχον πίπτων· παρ' 'Ομ. ἐπὶ τῆς βαρείας πτώσεως σώματος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν κλαγγὴν τῶν ὀπλῶν, δούπηρεν δὲ πεσών, ἀράδῃσε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ 'Ιλ. Δ. 504· ἀνεῖτο πρὸς πεσών, ἡ αὐτὸς δούπησαι ἀμύνων Λοιγόν 'Αγαιοῖς Ν. 426· δεδουπότος Οἰδιπόδω Ψ. 679· -οὐχὶ συγχὼν παρὰ μετῃγεν. συγγραφῆσι, δουπέει χεῖρ γυναικῶν, πίπτει μὲ βαρὺν ἦχον ἐπὶ τοῦ στήθους τῶν, Εὐρ. 'Αλκ. 104· ἐπὶ ἐρετῶν, κωπή δουπέει 'Ανθ. Π. 9. 427· ἐπὶ στρατιωτῶν, κτυπὼ δυνατῶ, τὰς ἀσπίτι πρὸς τὰ δόρατα ἐδούπησαν Ξεν. 'Αν. 1. 8, 18 (ὡς τὸ ἐκρουσαν αὐτοῦ 4, 5, 18)· ἀλλὰ τὸ ῥῆμα εἶναι 'Επ. καὶ ἀπαντὰ μόνον ἥπαρ παρ' 'Αττ. ποιηταῖς, πρὸς δούπος· -παθ. τύπος δουπήθησαν ἐν 'Ανθ. Π. 9. 289.

δούπημα, τό, βρόντημα, κρότος, δ. βροντῶν Ἀρχαμ. Σιβ. 8. 433.

δουπήτωρ, ορος, ὁ, ὁ παράγων δούπον, κρότον, χαλκός 'Ανθ. Π. 4. 3, 59.

δούπος, ὁ, πᾶς βαρὺς, ὑπόκωφος ἦχος, δούπος ἀκέντων 'Ιλ. Α. 364, Π. 361· δ. ὁρῶρει πύργων βαλλομένων 1. 573, πρὸς Μ. 289· ἐπὶ τοῦ μακρόθεν ἐρχομένου κρότου τῆς μάχης, Π. 635· ἐπὶ τοῦ κτύπου βημάτων, Κ. 354· ἐπὶ τοῦ τακτικοῦ βήματος τῶν πεζῶν, 'Οδ. Π. 10, πρὸς 'Ιλ. Ψ. 234· ἐπὶ τοῦ θορύβου, ὃν παράγει μέγα πλῆθος, 'Οδ. Κ. 556· ἐπὶ τοῦ ῥόθου τῆς θαλάσσης προσβαλλούσης τοὺς βράχους, Ε. 401· ἐπὶ τοῦ κρότου μακρὰν κειμένην κατερράκτου, 'Ιλ. Δ. 455· ἐπὶ τοῦ ρυθμικοῦ κρότου τοῦ χοροῦ, 'Περ. Θ. 70· -σπάνιον παρὰ Τραγ., δ. μαράγνης Αἰσχύλ. Χο. 376· χειρόπλακτοι δ' ἐν στέροισι πεσοῦνται δούποι, σθηθοκρήματα βαρέα, Σορ. Δ΄. 634, πρὸς Εὐρ. Βάχχ. 513· ἀκούομεν πυλῶν δ., ἐπὶ τοῦ κρότου τῶν ἀνοιγομένων πυλῶν, δ. αὐτ. 'Ιων. 516· λίαν σπάν. παρὰ πεζοῖς, ὡς Ξεν. 'Αν. 2. 2, 19· πρὸς δούπέω.

δούρας, τό, ἐν. ὄνομ. σχηματισθεῖσα ἐκ τοῦ 'Ομηρ. πληθυντ. δούρατα (ἴδε ἐν λ. δόρυ), 'Ανθ. Π. 6. 97.

δουράτεος, α, ὄν, ἐσχηματισμένος ἐκ σανίδων ἢ δοκῶν ξυλίνων, 'Ιππος δ., ὁ δούρειος καλυμμένος ἵππος, 'Οδ. Θ. 493, 512· δόελοι 'Γυν. 'Ομ. εἰς ἑρμ. 121· πύργος 'Απολλῶν. Πρόδ. Β. 1017· -ἡ 'Αττ. λέει εἶναι δούρειος, α, ὄν, Εὐρ. Τρῳ. 14, Πλάτ. Θεαιτ. 184D· ἡ δούρειος, 'Αριστ. 'Ορν. 1128.

δουράτο-γλυφος, ὄν, γεγλυμμένος ἐκ ξύλου, στέγη Λυκούρ. 361.

δουρ-ηγετής, ἐς, (ἐνεγκεῖν) ἀπέχων βολὴν δόρατος· μόνον κατ' οὐδ. ὡς ἐπίερ., 'Ιλ. Κ. 357· πρὸς διηγετής.

δουρ-άλωτος, ὄν, 'Ιων. ἀντὶ δουράλ-.

δουρ-κλειτός, ὄν, παρηγορημένος διὰ τὸ δόρυ, 'Ομηρ. ἐπὶ ὅ. τῶν ἡρώων, 'Ιλ. Ε. 55, 'Οδ. Ο. 52· οὕτω καὶ δουρ-κλυτός, ὄν, 'Ομ. ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 85 γράφεται δουρικλύτος, οὐχὶ -κλυτοῖς· -οὕτω ἐπὶ ἡ οὐδέτ. εὐρίσκεται· 'Πρόδ. Βουτεμ. Λεξιλ. ἐν λ. τηλεκλειτός.

δουρ-ηγετής, -κτητής, -ληπτής, -μανής, -μαχος, 'Ιων. ἀντὶ δουρ-.

δούρεος, α, ὄν, δούρειος, δ. ἴδε ἐν λ. δουράτεος.

δουρ-πληκτός, ὄν, ἐμπληγμένοι εἰς δόρατα, λόγχας, λάφυρα

ἐξών δουρίπηγθ' (κατὰ Δινδ. ἀντὶ δουρίπληγθ', πρβλ. 'Αγ. 578) Δίσχυλ. Θῆβ. 278· κατὰ Πόρσ. δουρίληγθ'.

δουρι-τύπης, ἐς, δ τύπων, κόπτιον ξύλα, σφύρα 'Ανθ. Π. 6. 103. δουρι-φάτος, ον, διὰ τοῦ δόρατος πεφονευμένος, 'Οππ. 'Αλ. 4. 556.

δουροδόκη, ἡ, (δέχομαι) θῆκη πρὸς ὑποδοχὴν δοράτων, 'Οδ. Δ. 128.

δουρο-δόκος, ὁ, μία τῶν κυριωτάτων δοκῶν τῆς ὀροφῆς, ἐπὶ ἔσλον τὸ ὑποδεχόμενον τῆς οἰκίας τὸν ὄροφον 'Αρποκρ., Σουίδ. 'Ιδε Müller Archäol. d. Kunst § 283.

δουρο-μάνης, ἐς, 'Ιων. ἀντὶ δοριμανής, 'Ανθ. Π. 9. 553.

δουρο-παγής, ἐς, 'Ιων. ἀντὶ δορυπαγής, 'Οππ. 'Αλ. 1. 358, Νόνν. 45, 192.

δουρο-τύμος, 'Ιων. ἀντὶ δορυτύμος, 'Οππ. 'Αλ. 5. 108, 'Ανθ. Π. 7. 445.

δουρο-φόρος, ὁ, 'Ιων. ἀντὶ δορυφόρος. Χρησμ. Σιδυλλ. 11. 192. δοχαίος, α, ον, κατέλληλος πρὸς δοχὴν, δεκτικός, Λατ. carum, Νίκ. Θ. 618, 'Αλ. 21.

δοχεῖον, 'Ιων. -ῆρον, τό, τὸ περιέχον, ἀγγεῖον περιλαμβανόν τι, μέλανος δ., ἀγγεῖον φέρον μέλανην, μελανοδοχεῖον, 'Ανθ. Π. 6. 66, πρβλ. 63, Σουλ. 'Επιγρ. 8815.

δοχεύς, ἑως, ὁ, ὁ δεχόμενος, Χρησμ. παρ' Εὐστ. Ε. Π. 104D.

δοχή, ἡ, = δοχεῖον, τὸ περιλαμβανόν τι, Εὐρ. 'Ηλ. 828, Πλάτ. Τιμ. 71C. II. ὑποδοχή, συμπόσιον, Μάχων παρ' 'Αθην. 348F, 'Εσθ. 1C. Δ.

δοχήμη ἢ δόχημη, ἡ, (δέχομαι) τὸ διάστημα τὸ περιεχόμενον ἢ μετρούμενον διὰ τοῦ πλάτους τῆς χειρὸς, παλάμη, ὡς τὸ παλαστή. Κρατ. ἐν 'Αδῆλ. 87, 'Αριστοτ. 'Ιππ. 318, 'Ιδε Σχολ. ἐν τόπῳ, Δὶλ. Διον. παρ' Εὐστ. 1291. 43, Πολυδ. Β' 157· ἑτεροὶ λαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς = σπιθαμή, Φώτ.· ὁ 'ΗΣύχ. καὶ ὁ Σουίδ. παρέχουσι ἀμφοτέρως τὰς σημασίας· 'Ιδε Λοδ. Φρον. 296.

δόχημος, α, ον, λοθέος, πλάγιος, Λατ. obliquus, δόχημα, ἡ, ὡν, 'Ιλ. Ψ. 116· δ. κέλευθον ἐρδαιίνειν Εὐρ. 'Αλκ. 1000, πρβλ. 575· πέσε δ. 'Απαιλ. Ρόδ. Δ. 1169. II. ἐν τῇ προσωδίᾳ, πους δ., πους μετρικός, οὗ τὸ σχῆμα εἶναι οὐ—ο—, ἀλλ' ἐπιδεχόμενος σχεδὸν 3η παραλλαγῇ, 'Ιδε Seidler Vayk. Doulin.· ἐντεῦθεν οἱ ἐπὶ τούτοις δοχημάκος καὶ δοχημάκος, ἡ, ὡν, Σχολ.· καὶ δοχημάζω, Σχολ. εἰς Εὐρ. 'Ορ. 140.

δοχημά-λφος, ον, ἔχων λόφον λοθὸν ἢ νεύοντα, προσκλίνοντα πλάγιως, Δίσχυλ. Θῆβ. 115.

δοχημάωμαι, παθ., στρέφομαι, κλίνω πρὸς τὰ πλάγια, κυρτωμαί, δοχημαθῆς λέγεται ἐπὶ κάπρου στροφομένου ἢ κλίνοντος ἐαυτὸν. θπως διασπαράζει τὸν ἐχθρὸν του, 'Ηστ. 'Ασπ. 'Ηρ. 389· οὕτως ἐπὶ τοῦ 'Ερμού, 'Υμν. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 146· πρβλ. κυρτώω.—'Ο ἐνεργ. ἀόρ. δόχημασε, μέσ. δοχημάσαστο ἀπαντῶσι παρὰ Νόνν. Δ. 42. 182., 37. 254.

δοχημός, ὡν, = δόχημος, δοχημῶ ἀΐσσουντε, ὁρμῶντες· πλάγιως, 'Ιλ. Μ. 148· δοχημοὶ μῆτράι, κείμεναι πλάγιως, 'Ιππ. 655. 19· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπὶρρ., Νίκ. Θ. 479.

δοχός, ὡν, (δέχομαι) δεχόμενος, περιλαμβανών, δυνάμενος νὰ περιλάβῃ, Λατ. carum, μετὰ γεν., Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 4, 12.

II. δοχός, ὁ, δοχεῖον, 'ΗΣύχ.

δράβη, ἡ, φυτόν τι, lepidium draba, Διοσκ. 2. 187.

δράγδην, ἐπὶρρ., «φουχιστάς», «ῥεπαχτά», σφιγκτά διὰ τῆς χειρὸς, Κόδιντ. Σμ. 13. 91· πρβλ. ῥαγδην.

δράγμα, τό (δράσσομαι) ἔσον δύναται τις νὰ περιλάβῃ διὰ τῆς χειρὸς, «φουχίται» Λατ. manipulus 'Ιδως ἔσον ὁ θειριστής δύναται νὰ περιλάβῃ εἰς τὴν ἀριστερὰν του χεῖρα, «δραχία», 'Ιλ. Α. 69, Ψ. 552·—ὡσαύτως, δέμα· δερμάτιον, = δμαλλα, Ξεν. 'Ελλ. 7. 2. 8, Πλούτ. Ποικιλ. 8. II. μεταγ., ἀδέριστος, ἀδρεπτος οἶτος, «παρτόν», 'Ανθ. Π. 11. 365, Λουκ. 'ΗΣ. 7· μεταφ., πρώτης δραγματια φυταλῆς, ἀπαρχαί, οἱ πρώτοι καρποί, 'Ανθ. Π. 6. 44.

δραγματεύω, = δραγματεύω, Πύστ. 1162. 17.

δραγματή-φόρος, ὡν, ὁ φέρων ἢ μεταφέρειν δράγματα, δέματα σταχίων, Βάβρ. 88. 16.

δραγματο-λόγος, ον, σταχυολόγος, 'ΗΣύχ.

δραγμαύω, συνάγω τὸν οἶτον εἰς δέματα, 'Ιλ. Ψ. 555.

δραγμαῖ, ἡ, = δράγμα, Ε. Μ. 285. 32. II. = δραχμή, ἡ, ἴδε.

δραγμαῖς, ἑδος, ἡ, ἔσον τις τρισὶ δακτύλοις περιλαβεῖν δύναται, «πρίζα», Λατ. pugillus, 'Ιππ. 481. 8, κτλ.

δραγμαός, ὁ, δρέξιμον, «πζάσιμον», Εὐρ. Κύκλ. 170· πρβλ. δρασσομαι II.

δραθεῖν, 'Ιδε ἐν λ. θαροδάνω.

δραίνω, κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ δρασσεῖν, εἶμαι ἔτοιμος, πρῆβυμος νὰ πράξω, 'Ιλ. Κ. 96.

δράκαινα, ἡς, ἡ, θῆλ. τοῦ δράκων (πρβλ. ἀκάκινα). ὁ θῆλος δράκων, 'Υμν. 'Ομ. εἰς 'Απόλλ. 300· ἐπὶ τῶν 'Ερινύων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 128· οὕτως, 'Αἰδου θρ., ἐπὶ τῶν 'Ερινύων τῆς Κλυταιμῆστρας, Εὐρ. I. Τ. 286· καὶ ἐπὶ ἐ-αῖρας, θρ. ἀήκετος 'Αναλ. Νουτ. 1. II. μάστιξ, 'Αριστοτ. 'Αποσπ. 606.

δράκαινις, ἑδος, ἡ, εἶδος τι ἰχθύος, 'Εριππ. Κυβ. 1, Μνηστ. 'Ιππ. 1. 42.

δράκαυλος, ον, ὁ συνοικῶν μετὰ δράκοντος, Σοφ. 'Αποσπ. 569, Μ. Ε.

δράκεις, δράκῆναι, δράκον, ἑως ἐν λ. δέρκομαι, δράκονδ-δμήλος, ον, ἀναστρεφόμενος μετὰ δράκόντων, ἐκ δράκόντων ἔχων τὸ γένος, Δίσχυλ. 'Ικτ. 287.

δράκοντες, ον, ἀνέκων εἰς δράκοντα, Εὐρ. Φων. 1325, 'Ανθ. Π. 12. 257, Πλάτ. Α. 90.

δράκοντίας πυρός, ὁ, εἶδος αἵτου, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 21, 2·—δρακοντίας σικυδὸς 'Αθην. 74B. 2) δρακοντίας πελειάς, ἡ, εἶδος περιστέρου, Νίκ. παρ' 'Αθην. 395C.

δρακοντίαις, ἑως, ἡ, ἀσθένεια, Γαλην. 2, 392· πρβλ. ἐλεφαντίαις.

δράκοντιον, τό, εἶδος ἰχθύος (πρβλ. δράκων II), 'Ιππ. 543. 39.

II. φυτόν τι ἐκ τοῦ εἶδους τῆς ἐχιδνορείτης, κοινῶς «δρακοντίαν», 'Ιππ. 532. 33, Θεόφρ. 1. Φ. 7. 12, 2· παρὰ Διοσκ. 2. 193, δρακοντία, ἡ.

III. εἶδος λεπτοῦ καὶ ἐπιμήκρους σκώληκος, Πλούτ. 2. 739B. IV. δράκοντια, εἶδος σκύων, 'Αθην. 78A.

δράκοντις, ἑδος, ἡ, εἶδος πτηνοῦ, 'Αντων. Αἰδ. 9. 2) ἐν τῷ πληθ., δρακοντίδες, φλέβες ἀπὸ τῆς καρδίας φυόμεναι, Γούρ. Μορ. 'Ανθρ. 42.

δράκοντ-ό-δοτος, ον, ὁ τρέφειν δράκοντας, τόπος ἐνθα βόσκονται δράκοντες, Δίρκη Νόνν. Δ. 4. 356.

δράκοντο-γενής, ἐς, ὁ ἐκ δράκοντος γεννηθείς, ἐπὶ τῶν Θηβαίων, Σχολ. Σοφ. 'Αντ. 126.

δράκοντο-θεσσερα, ἡ, ἡ ἔχουσα ὑψιστεῖς πλοκάμους, Γοργῶν 'Ορρ. Αἰδ. 536.

δράκοντο-ειδής, ἐς, ὅμοιος δράκοντι· ἐπὶρρ. δρακοντειδὲς ῥεῖν, ἔχειν ῥυὴν ὁμοιεῖν, Στράβ. 124.

δράκοντ-ό-κομος, ον, ἔχων κόμην ὁμοιεῖν, Νόνν. Δ. 1. 18.

δράκοντο-αλέτης, ον, ὁ καταστροφῆς τοῦ δράκοντος, 'Απόλλων 'Ανθ. Π. 9. 525.

δράκοντ-ό-μαλλος, ον, ὁ ἔχων κόμην ὁμοιεῖν, Γοργένης Δίσχυλ. 'Ηρ. 799.

δράκοντ-ό-μῆκος, ον, ὁμοιεῖν, ὅμοιος πρὸς ὅριν, τορεύματα Σόπατ. παρ' 'Αθην. 230E.

δράκοντ-ό-μορφος, ον, ἔχων μορφήν δράκοντος, Λυκάφρ. 104A.

δράκοντ-ό-πους, ὁ, ἡ, ἔχων πόδας ὁμοίους πρὸς δράκοντας ἢ ὄφεις, 'Ιγαντες Τζέτ. Λουκ. 63 'Εριγθόσιος Μ. Ε.

δράκοντο-φύνας, ον, ὁ δράκοντα ἢ δράκοντας φονεύων, 'Ορρ. Αἰδ. 146.

δράκοντ-ό-φρουρος, ον, ὁ ὑπὸ δράκοντος φρουρούμενος, Λουκ. 1311.

δράκοντ-ώδης, ἐς, = δρακοντειδής, Εὐρ. 'Ορ. 256, Πλούτ. 2. 351E.

δράκος, ἑως, τό, (δέχομαι) ὁφθαλμός, Νίκ. 'Αλ. 481.

δρακών, δράκόμενος, ἴδε ἐν λ. δέρκομαι.

δράκων [α], οντος, ὁ, (πῶθ. ἐκ τοῦ δέρκομαι, δρᾶκ'εἰν, πρβλ. θηλ. δράκαινα)·—ἄρις περιγραφόμενος ὑπὸ τοῦ 'Ορ. ὡς πάλινος τὸ μέγεθος, χρώματος ἐρυθροῦ ἢ σμαργοῦ (φονήεις, εσφοινός, κυάνιος), κατὰστικτός (ἵρισσιν εοικότες), κατοικῶν εἰς τὰ ὄρη (ὀρεσίτροπος), ἐνὸς ὑπὸν (ἐλλισσόμενος περὶ χειρὸς), τρεφόμενος με βότανας ἐλητηρηώδεις (βεδρωκός κακὰ φάρμακα)· ἐν 'Ιλ. Α. 40, ἀναφέρεται τρικέφαλος. 'Ο 'Ομηρος φαίνεται μεταχειρίζμενος τὰς λέξεις δράκων καὶ ὄφεις ἀδιακρίτως περὶ ὄφεις, 'Ιλ. Β. 200-208, Μ. 201, 208· οὕτως καὶ 'Ηστ. Θ. 322, 825, Πίνδ. Ν. 1. 60, Δίσχυλ. Θῆβ. 290, κτλ., ἐν ᾧ ὁ 'Ηστ. 'Ασπ. 144 κτλ. φαίνεται ἔτι πιστέα διὰκρισιν αὐτῶν. Φαίνεται δὲ ὅτι οὗτος ἡτο πράγματι ὁ πύθων, πρβλ. 'Ιερών. Β. 'Ηρακλῆους 39.

II. θαλάσσιος ἰχθύς, 'Βελχ. 38 Αἰπ., 'Αριστ. I. 7. 8. 13, 3.

III. = κηρύκειον, πῶθ. ῥάβδος ἔχουσα ὅριν περιεληγμένον, Σοφ. 'Αποσπ. 628.

2) φέλλιν ἢ περιδέραιον ὁμοιεῖν, Λουκ. 'Ερωσ. 41. 3) εσφάρις, ἐπίδεσμος διὰ τὰ σφυρά, 'Ορειβάς. Cicch. 172.

4) στρατιωτικὴ σημαία, Θεμιστ. 1, 2.

δράκω, τῶ, (δράω) ἔργον, πράξις, Δίσχυλ. 'Αγ. 633· ὑπόρρημα, ἐργασία ἢ καθήκον, ὅπερ ἐκπληροῦται, Ημινδ. Πλάτ. Θεαιτ. 150A, Πολ. 451C· τὸ δράμα δράω ὁ αὐτ. Θεαιτ. 169B.

II. πράξις παριστανόμενη ἐπὶ τῆς σκηνῆς, 'Αριστ. Ποιητ. 3, 4· μὴ ἐν τῷ δράματι ἐν τῇ πράξει ἐπὶ τῆς σκηνῆς, αὐτόθι 24, 20, πρβλ. 14 13.

2) δράμα, εἶδος τραγωδίας, 'Αριστοτ. Βατρ. 920, κτλ., ὁρ. ποιεῖν αὐτόθι 1021· ὁρ. διδάσκειν, παριστάνειν ὁρ., 'Ιδε διδάσκω II· Σατυρικὸν ὁρ., Πλάτ. Συμπ. 222D· μεταφ., παντὸς εἶδους ὑπόκρισις καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς ἀποτέλεσμα, δραματικὴ ἐνέργεια (ἐκτὸς τῆς σκηνῆς), δραματικὴ ἐντύπωσις, τὰ ἐλλεινὰ ταῦτα δράματα εἰσάγειν αὐτ. 'Απολλ. 33B· τραγικὸν γένος, Πολυδ. 24. 8 12, κλ.

δράματις, ἡ, ὡν, ἀνέκων εἰς δράμα, μιμήσεις 'Αριστ. Ποιητ. 4, 12· μῦθος αὐτόθι 23, 1· δ. ἀτοπία, οἷα εὐρισκται εἰς δράματα, Διον. 'Αλ. 1. 84.—'Επὶρρ., -κός, Βασίλ. 1, 935, Εὐστ. Θ. 11.

δράματιον, τό, ὑπόκωρ. τοῦ δράμα, Πλούτ. Δημοσθ. 4. δράματιστοῦ, γράμω δραματικῶς, τὸ 'Αριστ. Ποιητ. 4, 12.

δραματοποιία, ἡ, δραματικὴ σύνθεσις, ποιήσις δράματ., Φίλων 2. 597.

δραματοποιός, οὗ, ὁ, δραματικὸς ποιητής, Ψευδολουκ. Φιλοπάτρ. 13.

δραματουργέω, = δραματοποιέω, Ἀθην. 1Γ, Ἀλκιφρων 2. 3.

δραματουργήμα, τό, δραματικὴ σύνθεσις, Ἡσύχ.

δραματουργία, ἡ, = δραματοποιία, Λουκ. Ὀρχ. 68· μεταφ.

ἐπὶ τῆς ζωῆς, Σώπατ. παρὰ Στοδ. 311. 39.

δραματουργός, ὁ, (= ἔργω) = δραματοποιός, Ἰουστίν. Μ.

πρὸς Ἑλλ. σ. 39. II. ὁ καταργηζόμενος, αἴτιος, μύσους

Ἰώσηφ. 1. Π. 1. 26. 4.

δράμαζεν, ἀπαρ. ἀορ. τοῦ τρέχω.

δράμημα ἢ δρόμημα, τό, τρέξιμον, δρόμος, ἀγὼν δρόμου· ὁ

πρῶτος τύπος ἀπαντᾷ ἐν ἀπατιν ἢ τοῖς πλείστοις χειρογράφοις τοῦ

Ἡροδ. 8. 98, Δισχύλ. Πέρο. 247, Σοφ. Ο. Τ. 193, Ἰων. παρ' Ἀθην.

408C· ὁ δευτέρως ἐν Εὐρ. Μηδ. 1180, Φοιν. 1388, Βάκχ. 870, κτλ.

κυμάτων δραμήμασιν Τρω. 688.—Ὁ Blomf. προτείνει τὴν γρα-

φὴν δρόμημα πανταχού, ἀλλ' ἴδε Λουδ. Φρόν. 618 κέξ.

δραμήτειον, βημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ δράμη, Σίξτ. Ἑμμ. Μ.

8. 271.

δράμις, ἡ, καὶ δράμιξ, εἶδος ἄρτου, Μακεδόν. λέξις, Σέλευκ.

παρ' Ἀθην. 114B.

δραμοῦμαι, ἴδε ἐν λ. τρέχω.

δράνας, εὐς, τό, (δράνω) ἔργον, πράξις· ἀμφίβολι παρ' Ἡσυχ.

δράξ, ἀκῆς, ἡ, = δράγμα, Βατραχον. 240, Ἑβδ. ὡς ἄρσ.

Στοδ. Ἑλλ. 1. 968. II. ὡς μέτρον, τὸ τέταρτον τοῦ ἑξήτου,

Γράμμ.

III. ἡ παλάμη, Ἡσύχ.

δραπέτ-αῖωγός, ὁ, ὁ ἐπανόγων δραπέτην δοῦλον· Δραπετα-

γωγός, ὁ, κωμωδία τις τοῦ Ἀντιφάνους, Ἀθην. 161.

δραπέτευμα, τό, = τῷ ἐπομ., Διοκλῆς Μετίττ. 7.

δραπέτευσις, εὐς, ἡ, κρυφία φυγή, Νικήτ. Χρον. 70D.

δραπετεύω, φεύγω, κρυφίως φεύγω, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 16· τινά,

ἀπὸ τινος, Πλάτ. Συμπ. 216B· παρὰ τινος Λουκ. Ἐυπν. 12· δρα-

πετεύσασιν ὑπὸ τοῖς ἀσπίσιν, θὰ φύγῃσιν οἱσθεν, κρυπτόμενοι

δηλ. ὑπὸ ..., Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 16· δραπετεύοντα πολεμεῖν ὁ αὐτ.

Ἀγασ. 1. 23· [οἱ δόξοι] δρ. ἐκ τῆς ψυχῆς Πλάτ. Μένωνι 98A·

ἐκ τοῦ βίου Λουκ. Περειγ. 21—οὐσιαστ. δραπετεία, ἡ, Ἡσύχ.

ἴδε Κόντ. Γλωσσ. Παρτηρ. σ. 130.

δραπέτης, οὗ, ἴων. δραπέτης, εὐς, ὁ, (ἐκ τοῦ διδράσκω,

δράνασι) — ὁ φεύγων, Λατ. fugitivus, βασιλέος, ἀπὸ τοῦ βασι-

λέως, Ἡρόδ. 3. 137—ἰδίως ὁ δραπετεύσας, κρυφίως φυγὼν δοῦλος,

δοῦλόισι, καὶ τοῦτο δραπέτης ὁ αὐτ. 6. 11· δρ. ἀνὴρ Σοφ.

Ἀποσπ. 60. 2) ὡς ἐπιθ., πονέω δρ. Εὐρ. Ὀρ. 1498· βίος

δρ. Ἀνθ. Π. 10. 87· οὐ δραπέτην τὸν κληρὸν... μεθεῖς, οὐχὶ

ταιοῦτον ὥστε νὰ δύναται νὰ διαλυθῇ καὶ νὰ μὴ ἐξαχθῇ ἐκ τῆς κλη-

ρωτίδος, οἷος βόλος χιμάτης, Σοφ. Αἰ. 1285.—Ἡδ. μεθ' ὑπακτιόμενοι

πρὸς τὸν μῦθον περὶ Κρεττόντου, ὡς διηγέται αὐτὸν ὁ Ἀπολλόδ. 2.

8. 4. II. θηλ. δραπέτις, ἰδος, Σοφ. Ἀποσπ. 148, Ἀνθ. Π.

12. 80· δραπέτιδες, κωμωδία τοῦ Κρατίωνος.

δραπέτιδης, οὗ, ὁ, = τῷ προηγ., Μόσχ. 1. 3—εἶναι δὲ πατρι-

νυμικὴν μένην κατὰ τύπον, Λουδ. Αἰ. 879.

δραπέτικός, ἡ, ὁ, ὁ ἀνέκων ἢ ἀρμόζων εἰς δραπέτην, δρ.

θρίσμιος, θρίσμιος ἀπὸ δραπέτων δοῦλων, Πλούτ. Πομπ. 31· δρ.

εὐμίστος Ἑπερ. Κρήτ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2554. 102.

δραπέτινός (ἐπίρρ.) παίζειν ἢ παιδιά. 1) παιδιά, «ἔστι

δὲ τῆς μνίδος καλοῦμένης τρόπος. τῶν παιδῶν ὁ μὲν τις μῦει τοὺς

ὀρθήλους, ὁ δὲ ἄλλοι φεύγουσι φυλαττόμενοι τὸ ἀγρευθῆναι» Ἑσμ.

Μ. 286 49, Σουίδ.

δραπέτις, ἰδος, ἡ, θηλ. τοῦ δραπέτης, δ ἴδε.

δραπέτινος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ δραπέτης, Λουκ. Δραπέτ. 33.

δραπετο-ποιός, ὁ, ὁ ἀναγκάζων τινά νὰ δραπετεύσῃ, Ἰω.

Χρυσ. 5. 125.

δραπέω, ἑρετικὸν τοῦ δράω, ἔχω διάθεσιν, ἐπιθυμῶ νὰ πράξω,

Σοφ. Αἰ. 326, 585, Εὐρ. Φοιν. 1208, Μηδ. 93, Ἀριστοφ. Εἰρ. 62.

δράσιμος [α], οὗ, = δραστήριος· τὸ δρ., δραστηριότης,

Δισχύλ. Θήβ. 554.

δράσις, εὐς, ἡ, πράξις, δύναμις, ἐνέργεια, ἀποτελεσματικότης,

φαρμάκου Λουκ. Τραχ. 275· οὐσία, Ἡσύχ. II. (δράω B),

δραμα, Ἑσμ. Μ. 287. 7.

δρασάξω, (διδράσκω) ἀποδιδράσκω, ζητῶ νὰ δραπετεύσω,

Λουκ. 117. 36.

δρασμός, ἴων. δρασμός, ὁ· (διδράσκω)—δραπέτευσις, φυγή,

δρασιμὸν βουλευεῖν Ἡρόδ. 5. 124· δρασιμῷ ἐπιχειρεῖν ὁ αὐτ.

θ. 70· δρασιμῷ κρυφαίω Δισχύλ. Πέρο. 360· δρασιμὸν εὐρεῖν

αὐτόν 376· ἐν τῷ πληθ. Εὐρ. Ὀρ. 1374, κτλ.· σπάν. παρ' Ἀτε.

πρὸς, δρασιμῷ χρῆσθαι Δισχύλ. 56. 38.

δράσσομαι, Ἀτε. δράσσομαι, Ἡρόδ. 3. 13, Ἀριστοφ. Βατρ.

545· μέλλ. δράξομαι Ἀθ. Πλυν. 275, Ἑβδ. ἄρ. δράξομαι

Πλάτ., κτλ.· πρkm. δεδραγμένοι ἢ δεδραγμένοι, ὁ πρὸς. δεδρα-

γας Ἰωρ. Τρω. 745, μεταφ. δεδραγμένοι Ὀμ.—τὸ ἐνεργ. δράσ-

σω ἀπαντᾷ παρὰ Ἡσυχ. 1', 155· (πρβλ. δράξ, δράγμα. δρα-

χμή)· ἀποθ.

Λαμβάνω ἢ συλλαμβάνω διὰ τῆς χειρὸς, πᾶν

πικτά· μετὰ γεν. πράγματος, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσεως,

πᾶν σφικτὰ διὰ τῶν χειρῶν τὴν πλήρη αἵματος κόνιν, Ἰλ. Ν.

393. II. 486· οὕτω (μεταφ.), ἐλπίδος δεδραγμένος Σοφ. Ἀντ.

235 (ἀλλ' ἴδε φράσσω I)· δράσασθαι τῶν ἄλλων, λαμβάνω δράκα,

μίαν σφούχταν· ἄλατος, Πλάτ. Λυσ. 209B, κτλ. 2) καταλα-

μᾶν, πᾶν, συλλαμβάνω, τί μου δεδρασεῖ χερσὶ· Εὐρ. Τρω.

745· δραζόμενος φάρυγας, συλλαβὴν αὐτοῦ ἐκ τοῦ φάρυγος,

Θεόκρ. 24. 28, πρβλ. 25. 145—μεταφ., δράσασθαι καιροῦ Διόδ.

12. 67· μείζονος οἴκου (ἐνν. δι' ἐπιγαμίας), Καίλ. Ἐπιγρῶμ. 1.

14, πρβλ. Ἀνθ. Π. 11. 238. II. μετ' αὐτ. πράγμ., λαμβάνω τι

«μὲ τις φεύγεται», τοῦτος [τάς μνέας] δρ. Ἡρόδ. 3. 13· κόνιν

δραγμοῖσι δεδραγμένοι Κόντ. Σμ. 1. 350.

δράστα· διὰ, ἀντὶ δρηστής.

δραστής, α. οὖν, ῥηματ. ἐπιθ., ποιητής, πρακτεὺς, Σοφ. Τρ.

1203. II. δραστήων, πρέπει τις νὰ πράξῃ, ὁ αὐτ. Ο. Τ.

1443, Μύρ. 1. Α. 1024.

δραστήρ, δραστήρια, μόνον ἐν τῷ Ἑπ. τύπῳ δρηστ-, ὁ ἴδ.

δραστήριος, οὖν, ἐνεργητικός, ἀποτελεσματικός, (μηχανή) Λί-

σχύλ. Θήβ. 1041· φάρμακον Εὐρ. Ἰων. 1185· δρ. ἐς τὰ πάντα

Θουκ. 4. 81· τὸ δρ., δραστηριότης, ἐνεργητικότης, ὁ αὐτ. 2. 63·

ἀντίθ. ἀπραγμυν—δρ. ῥήμα, ἐνεργητικόν· ἀντίθ. παθητικόν.

Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 24. 2) δραστήριος ἐπὶ κακῆς συμπερι-

δραίνῃ καὶ δραστήρια, δραστήρια ἔργα, Εὐρ. Ὀρ. 1554. 3) δυν-

αμικός, ἔργον Νήνι. Ἰω. γ'. ἴδε κ'.

δραστηριότης, ἡτος, ἡ, ἐνεργητικότης, Εὐστ. 129. 46.

δραστήριος, ἡ, ὁ, ἐνεργητικός, ἀποτελεσματικός, Πλάτ. Νόμ. 815A. 2)

ὡς ἱατρ. ὁρος, ταχέως ἐνεργῶν, Δοσλ. 1. 18.

δραστοσύνη, ἴδε ἐν λ. δραστοσύνη.

δράτῃς, ἡ, ὁ, κατὰ μετὰ. ἀντὶ θαρτῆς, βημ. ἐπιθ. τοῦ δέρω.

ἐκδραρμένους, ἀπρηκμένους τὸ δέριμα, δρατὰ σώματα Ἰλ. Ψ. 169.

δραχμάς, α. οὖν, = δραχμαίος, Νίκ. Θ. 519, κτλ.· πρβλ.

Λουδ. Φρόν. 545.

δραχμή, ἡ, (ἐκ τοῦ δράσσομαι, κυρ., ὅσον δύναται τις νὰ

κρατήσῃ ἐντὺς τῆς χειρὸς τοῦ). 1) ἐν ἐκ τῶν Ἀττ. σταθμῶν

ισοδύναμον περὶπου πρὸς 4.3 γραμμάρια· ἡ δὲ Αἰγυπτιακή ἦτο =

1½ τῆς Ἀττικῆς· δρα Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτήτων. 2) Ἀττικὸν

νόμισμα ἰσοδύναμον πρὸς 18 ὀβολούς, σχεδὸν ἴσον τῷ Ρωμ. dena-

rio, Ἡρόδ. 7. 144, Ἀνδοκ. 32. 34, κτλ. II. δραχμὰς ὡς αὐ-

τως μετεχειρίζοντα καὶ ἀλλήλων, ὡς ἐν Ὀρχομενῷ, Σουλ. Ἐπιγρ.

1569. 111· ἐν Κερκύρῃ, 1838, κτλ. [Ἡ παραλήγουσα εἶνε μακρὰ

παρὰ τῷ Σιμων. 160, καὶ ἐνίοτε παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ὅτε ὑπὸ Περικλ.

καὶ Διόδ. διηροῦται διὰ τοῦ τύπου δραχμή (ὡς ἀναφέρει ὁ Ἡσύχ.),

ἴδε Ἀριστοφ. Σπέρ. 691, Εἰρ. 1201, Πλ. 1019, Πλάτ. Κωμ. Φα. 2.

18· ἐνθ' ὁ Γαίσιον φανταίται προτιμῶν τὸν τύπον δραχμή μνημο-

νεύομενον ὑπὸ τοῦ Σουλ. ἐν λ. Ὁ τύπος διελθὼν ἀπαντᾷ παρὰ

Plaut. Trin. 2. 4, 23].—Πρβλ. δραχμά.

δραχμήτιος, α. οὖν, ἴων. ἀντὶ δραχμαίος, Νίκ. Θ. 604.

δραχμαίος, α. οὖν, εἰζὼν μίαν δραχμήν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ.

370, Πλάτ. Κρατ. 384B· δρ. συναλλάγματα Ἀριστ. Πολ. 4. 16,

4· πρβλ. δραχμαίος.

δραχμαῖον, τό, ὑποκορ. τοῦ δραχμή, Ἀριστέας π. Ἑβδ. σ. 241.

δράω, (Δ), ὑποτακτ. δρῶ, δράς, δράξ, εὐκτ. δρῶμαι, Ἑπ. δρῶ-

οιμε, Ὀδ. Ο. 317, οὐδαμῶ ἀλλογῶ παρ' Ὀμήρῳ (πρβλ. ὑπο-

δρησάω)· παρὰ, ἔδρων· μέλλ. δράσω· ἀορ. α' ἔδρῃσας, ἴων.

ἔδρῃσα, Θέων. 954· πρkm. δέδρακα. —Παλ. ἀορ. α' ἔδρα-

σθην, δρασθεῖς Θουκ. 3. 38., 6. 53· πρkm. δέδραμαι, οὐδέποτε

δέδραμαι, ὡς παρὰ Θουκ. 3. 54· πρέπει νὰ γραφῇ δεδραμμένων

ἐκ χ/φων (ὁ Κόντ. παραβάλλει τὸ Λαθ. daru, = πράττω). Παιδ.

πράττω, ἐνεργῶ, κατορθῶν, Λατ. agere, συγκατα παρ' Ἀττ. πε-

ζοῦς καὶ ποιηταῖς, (κατὰ τὸν Ἀριστ. Ποιητ. 3, δράς ἦτο τὸ παρὰ

Δωρ. ἰσοδύναμον ῥήμα πρὸς τὸ Ἀττ. πράττειν), αἰνὰ κεν εὐ

δρῶσι μετὰ σφίσιν, ὅττι θέλοισιν Ὀδ. Ο. 317 (ἐνθα ὁ Σχολ.

ἐξηγεῖται διακονοῖν, δουλεύοιμι, θέλον ὑπηρετεῖ ..., πρβλ. δρη-

σσης)—ἀκολουθῶς, ὡς ἀντίθ. τῷ πάσχω, ἐν ταῖς φράσ. εὐ δρῶ-

σαν, εὐ πάσχουσιν Δισχύλ. Εὐρ. 868· ἄξια δράσας, ἄξια

πάσχων ὁ αὐτ. Ἀγ. 1527· κακῶς δράσαντες οὐκ ἔλασσονα

πάσχουσι ὁ αὐτ. Πέρο. 813· ἐπὶ τοῦ εὐρισκομένου ἐν ἐσχάτῃ ἀμη-

χανίᾳ, τί πάθω; τί δὲ δρῶ; ὁ αὐτ. Θήβ. 1057, πρβλ. Χο. 899·

δρῶν ἀντιπάρχω χρηστὰ Σοφ. Φ. 584· παροιμ., ἔδρασαντι

παθεῖν· τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ Δισχύλ. Χο. 813 (ἐνθα ἴδε

Blomf.)· δράσαντι γὰρ τοι καὶ παθεῖν ἐφελεται ὁ αὐτ. Ἀπο-

σπάσμ. 267, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1272 (ἴδε ἐν λ. βέζω)· ὡσαύτως,

ἔργα πεπονθότα, μᾶλλον ἢ δεδρακότα, πράξεις παθητικαὶ

μᾶλλον ἢ ἐνεργητικαί, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 267, κάλλιστος παριστάμενος

διὰ τοῦ Σαίητρεῖος «ποῖος sinnep against ithan sinning»,

θεωρουμένων τῶν πράξεων ὡς εἰ ἦσαν αὐτοῖς ὁ ἀνθρώπος—ὁ

δρῶν, ὁ πράττων, πᾶς ὁ πράττων, Δισχύλ. Ἀγ. 1359, Σοφ.

κτλ.· ὁ δράσας, ὁ πράξας, ὁ ἐνοχός, Πλάτ. Νόμ. 878B, πρβλ.

Σοφ. Τρ. 1103· ὁ δεδρακὼς ὁ αὐτ. Ο. Τ. 246—μετὰ ἀπλῆς αἰτ.,

οἱ ἐργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασαν ὁ αὐτ. Φ. 946, πρβλ. Ο. Κ. 854,

κτλ.· ὡσαύτως μετ' ἐπιρρ., εὖ, κακῶς δράν τινα, εὐεργετεῖν, κακοποιεῖν τινα, Θέογν. 108, Σοφ. Λγ'. 1154· ὡσαύτως, δράν τι εἰς τινα Σοφ. Ο. Κ. 976· τί τινι Ο. Τ. 1402· πάντα δράω, δουμάζω πάντα, Valck. Ίνπ. 284· τὰ δρώμενα, τὰ πραττόμενα, Ο. Κ. 1644· τί δράσω; πῶς ἐνφρασιν ἐγκαταλείψω; ἡ ἀπελπισμού, Λγ'. 909, 920, κτλ.· οἷοθ' οὖν ὁ δράσων; ἴδε * εἶδω ἐν τέλ.

II ὁ δρών Σουλ.· Ἑπιγρ. 214. 24.

δράω, δρώ (B), = ὄραω, E. M. 287.7, A. B. 549.

δρεπάνη (ἄ), ἡ, (δρέπω) δρέπανον, ἐργαλεῖον θεριστικόν, ἡμῶν ἐξείας δρεπάνας ἐν χερσίν ἔχοντες Ίλ. Σ. 551· κλαδευτήριον, ἐπὶ γῶν .. δρεπάνας ἐν χ. ἔχ. Ίλ. Σ. 492·— σπάνιον παρά περσῶ, Πλούτ. Κλεομ. 26.— Πρβλ. δρεπάνον.

δρεπανητής, ἴδως, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ προηγ., Νίκ. παρὰ Στρεφ. Β. ἐν λ. ζάγκλη.

δρεπάνη-ψύρος, ον, φέρων δρέπανον ἢ ἔλκος δρεπανοειδές, ἄρμα δ., ἔχον ἐκατέρωθεν δρέπανα, Λατ. curruis falentis, Σεν. Ἀν. 1. 7. 10, κτλ.

δρεπάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ δρέπανον, Σίλεσκ. παρ' Ἀθην. 155B.

δρεπάνις, ἴδως, ἡ, πτηνὸν οὗτω κληθὲν ἐκ τοῦ σχήματος τῶν περὶ γῶν αὐτοῦ, ἴσως τὸ πετροχελιδόνι (ἄπυς), Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 1, 22.

δρεπάνω-ειδής, ἴδως, ἔχων σχῆμα δρεπάνου, Θουκ. β. 4, Στράβων 335.

δρεπάνων, τό, (δρέπω) = δρεπάνη, δρ. εὐκαμπές Ὀδ. Σ. 368· χαλκείος ὄμιν δρ. Σοφ. Ἀποσπ. 479· ὁ συνήθης τύπος παρὰ περσῶ, Ἡρόδ. 1. 125 καὶ Ἀττ.· ἐργαλεῖον θεριστικὸν ἐπικαμπές, Σεν. Κύρ. β. 1, 30.

2) εἶδος ξίφους ἐπικαμπέως, δρεπανοειδούς, «σπαθί», ἄρπη, Λατ. ensis falcatus, Ἡρόδ. 5. 112.7, 93.

δρεπανοῦργός, ὁ, (*ἐργω) δρεπανοποιός, Φερεκρ. Πέτρ. 1. 2, Ἀριστοφ. Ἑρ. 548.

δρεπανώδης, ἴδως, = δρεπανοειδής, E. M. 219. 2.

δρεπτός, ἡ, ὄν. (δρέπω) ὁν ἔδρεψέ τις, δρεπτόν, εἶδος φιλήματος, ἄρπακτόν, Τηλεκλειδ. Ἀφειδ. 3 (Ίσχυ.).

δρεπτός, ποιητ. ἀντὶ δρέπω, κόπτω, ἰδίως ὅπως συλλέγω, Ίπ. παρὰ. δρεπτόν, Μόσχ. 2. 69· συχνότερον ἐν τῇ μέσῃ, Ὀππ. Κ. 2. 38, Ἀνθ. Πλαν. 4. 231, κτλ.

δρέπω, Ίπ. παρὰ. δρέπον Ὑμν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 425· ἄρ. α' ἔδρεψα Ἡρόδ. 2. 92, Πινδ. ἄρ. β' ἔδρεπον Πινδ.— Μίσ., Δωρ. μέλλ. δρεφεισθαι Θιόκρ. 18. 40· ἄρ. ἔδρεψάμην Ὀδ. κτλ.— Παθ., ἄρ. ἔδρεφθην Ἡρόδ. 334 (ἴδε ἐν λ. δέρω)· ἐν τεύθειν παρὰ γοναί τὰ δρεπάνη, δρέπανον). Κόπτω (καὶ συλλέγω), Λατ. caupo, ἄνθεα Ὑμν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 425, Ἡρόδ. 2. 92, Εὐρ., κτλ.· κασίην Ἡρόδ. 3. 110· καρπὸν Πλάτ. Τιμ. 81C· μεταφ. ὡς τὸ Λατ. decerpere, κτῆμαι, καταλαμβάνω, ἀπαλάσσω τινός, δρ. τιμάν, ἤδαν Πινδ. II. 1. 95, β. 48, κτλ.· καὶ πληρώτερον, δρεπὼν ζώας ἑαυτον αὐτῶν 4. 234· κορυφὰς ἀρετῶν ἀπο δρ. ὁ αὐτ. Ο. 1. 20· δρ. σοφίας καρπὸν ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 227· λειψύνα Μουσῶν δρ., περὶ ποιητοῦ, Ἀριστοφ. Βατρ. 1300.

II Μίσ., κόπτω, συλλέγω χάριν ἑμαυτοῦ, φύλλῳ δρεψάμεναι .. δρούς Ὀδ. Μ. 357· νάρκισσόν .. δρεπόμην Ὑμν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 429· ἱσθμιάδων δρέπεσθαι ἑαυτον Πινδ. Ν. 2. 13· ἀπὸ κρηνῶν μελιρρύτων δρεπόμενοι τὰ μέλη Πλάτ. Ἰων. 334B·— καὶ κατὰ τοὺς μὲν μεταφορὰν ὁ Διόχλ. λέγει· αἵμα δρέπεται, χύμα αἷμα, Θέβ. 718, πρβλ. Πλάτ. 1. 22.

δρηπέτης, δρημάς, ἰων. ἀντὶ δραπέτης, δραμαίος.

δρημασύνη, ἡ, = δρηστούνη, Λατ. enlitas, δρ. Ιερῶν, φροντίς, ἐπιμέλεια ἱερῶν τελετῶν, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 476.

II. = δρημάς, Μάξιμ. π. καταρχ. 351.

δρηστήρ, ἴδως, ὁ, (δρέω) ἐργάτης, ἐργατικὸς ἄνθρωπος, Ὀδ. II. 248· ὁλ. δρηστέρεα, ἐργάτης, ἐργατικὴ γυνή, Ὀδ. Κ. 349, Τ. 343.

II. (διδράσκω) δραπέτης, ληστής Βάδρ. Ἀποσπ. 1. 14.

δρηστής, ον, Δωρ. δράστας, α, ὁ, ἐργάτης, ἐργαζόμενος Ἀρχιλ. 67· θεράπων, οὐ δράστας, ὑπηρέτης, οὐχὶ δούλος, Πινδ. II. 4. 511 (ἴδε Dissen 287)· ὁλ. δρηστής Ἀνθ. II. 12. 73.— Πρβλ. Κόντ. Γλωσσ. Παρὰτ. σ. 427 κτλ.

δρηστής, ἡ, (διδράσκω) = δραπέτης, Καλλ. Ἑπ. 42.

δρηστούνη, ἡ, ἰων. ἀντὶ δραστού, δραστηριότης περὶ τὴν δικονομίαν, Ὀδ. Ο. 321· δρηστούνησι κέκασται, Σουλ. Ἑπιγρ. 939.

δρῆλος, ὁ, λιπόδερμος, ψυλλός, Λατ. verrus, Ἀνθ. II. 11. 197.

2) ἑλμυς, σκόληξ τῆς γῆς, Ἑπιγράμν.

δρῆμας, ψύχος, Ἑπ. (ἡ συνήθεια ὀνομάζει δρῆμας καὶ δρῆματα τὰς πέντε πρώτας ἡμέρας τοῦ Αὐγούστου, καθ' ἃς αἱ γυναῖκες δὲν πλύνουσι).

δρεμύλος, ον, ὑποκορ., δῆμα δρ., διαπεραστικόν, Μόσχ. 1. 8.

δρεμύ-μωρος, ον, = δεμύμωρος, Γαλν.

δρεμυπόθεια, ἡ, δὲ, ἰσχυρὸν πόθος, Θ. Στουδ. σ. 896 (Migne) ἀντὶ ὁ. πρᾶξ=πόθος.

δρεμύς, ἴδως, ὁ, διαπεραστικός, δέγς, Λατ. acen, δριμύ βέλκος Ίλ. Δ. 270· καὶ μεταφ., δριμύτα μάχη Ο. 696, Ψ. Ἀσπ. 261.

δριμύς χόλος Ίλ. Σ. 322· δριμύ μένος Ὀδ. Ο. 313· ἄχος Ίλ. Ἀπ. 157· οὐτω, δρ. θυμὸς Διόχλ. Ν. 302.

II παρ' Ἀττ., ἐπὶ πραγμάτων, ἄτινα ἐνυχλοῦσιν ἰδίως τοῦς δρῆμας ἢ τὴν γέυσιν, καυσιτικός, δέγς, ἐργαστικός, ἐπὶ καπνοῦ, Ἀριστοφ. Σφή. 146· ναυστικός, δυνατός, ἀντιθ. γλυκύς, Σεν. Ἀπορ. 1. 4, β, πρβλ. Πλάτ. Κωμ. Κανθ. 5, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 10, 6· ἐπὶ ὁσμῇ, Ἀριστοφ. Πλ. 694, Ἀριστ. ἐνθ' ἀντιθ. 2. 9, 5· δριμύτιον ἱγρεῖται, μὲ αὐστηρά, δυνατὰ φάρμακα, Ίππ. Ἀγμ. 768·— ἰπρρ. — εἰως Ἀναξάνδρ. Πρακτ. 1· δριμύτερον δέειν Ἀριστ. Προβλ. 12.7.

III. μεταφ. καὶ ἐπὶ προσώπων, θερμός, αὐστηρὸς, πικρὸς, ἄγριος, ἀλλεστῶρ Διόχλ. Ἀγ. 1501· ἀγροίκος Ἀριστοφ. Ίππ. 808, κτλ.· ὡσαύτως, ἀγγίλων, πανήγυρος, Λατ. acutus, Εὐρ. Κύκλ. 104· ἐνιστοί καὶ ὁρ. Πλάτ. Ημερ. 173A· δρ. καὶ δικανικός αὐτῶν (1751)· δρ. ἐν τῇ ἀπικροί, ἐσθίει Ἀριστ. Τροπ. 8. 1, 17· λόγος δριμύτατος ὁ αὐτ. Σοφ. Ἠλέγχ. 33, 5· δριμύ βλέπειν, βλέπειν μετὰ πικρίας ἢ αὐστηρότητας, Ἀριστοφ. Βατρ. 562· ἀλλ' ὡσαύτως, βλεπῶν δέγς, δεινερῶς, Πλάτ. Πολ. 519B.

δριμύσας, ἰμπωὶ δριμύτητα, πικράτω, Νικητ. Χρον. 382D.

II. αὐστηρῶς μεταχειρίζομαι, Εὐστ. 201, 23.

δριμύτης, ἴδως, ὁ, δέγς, αὐστηρότης τῶν χυμῶν, Ίππ. Ἀρχ. ἱγρ. 15· δέγς γέυσσεως, κτλ., Ἀνέλιπ. Ἑγκαλ. 1, 46· καὶ κατὰ πληθ., Ἀρχιλ. Θηρ. 1.7 ἐπὶ καπνοῦ, Πόλδρ. 22. 11, 20.

II. μεταφ., δέγς, σφοδρῆτης, δέγς, πανουργία, Πλάτ. Πολιτ. 311A· δρ. πρὸς τὰ μισήματα ὁ αὐτ. Πολ. 535B, Λουκ. Ἀλεξ. 4.

δριμυφάγιον, (φαγεῖν) τρέφομαι διὰ τροφῆς δριμύς, Παῦλ. Διγ. 4, σ. 131.

δριμυφάγια, ἡ, τὸ διατρέφεσθαι διὰ δριμύτος τροφῆς, Διοσκ. 2. 33.

δριμύς, τό, (ἴδε δρῆς) λόχη, δάσος, δριμύς ὕλη, λόχη δάσους, Ὀδ. Σ. 353 (ἐνθα τὸ γένος εἶναι ἀδριμύς)· ἀλλὰ δριμύς ἐυδενέδων ὕλην Ὀδ. II. 7. 193, 203· ἄπαν Ὀππ. Ἀλ. 4, 588· ἐν δριμύ Σουλ. Ἑπιγρ. 5430, 43·— κατὰ πληθ. δριμύ, τὰ, (ὡς εἰ ἐκ τοῦ δριμύ), Ίπ. Ἑργ. κ. Ίπ. 530, Σοφ. Τρ. 1012, Εὐρ. Ἑλ. 1326.

δριμύς ἀντὶ δέγς, Σώφρων ἐν τῷ Μ. Κ., πρβλ. Schif. Γρηγ. Κορίνθ. σ. 337.

δριμύτης, ἡ, εὐλίνο· λουτήρ, ἐν γένει λουτήρ, πύλος, Διόχλ. Ἀγ. 1540, Χ. 999, Εὐρ. 633· ὡσαύτως Νίκ. Ἀλ. 461, Λυκέρρ., κτλ.

II σημασία ἀντικρυσθῆναι (σορός), ἢν παρέχουσιν τινες τῶν ἱερματικών, φαίνεται ὅτι ἔχει τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἐκ τούτων τῶν χωρίων ὅτι τῶν δριμύτης ἐσχηματίσθη διὰ τινος σχετικῆς πρὸς τὴν λείαν δριμύ.

δριμύσας, λεῖψανον παλαιοῦ τινος ῥήματος δριμύς· τρέχων, Ίπ. Ἀποσπ. 2· ὡλ' ὁ ἀνδρόγος τύπος ὡς ἡτο δριμύσας (δριμύς) Λοῦ. Φρόν. 683, καὶ τὰ Εὐρ. Σχολ. Ίλ. 1, 227 ἔχουσι φοβεσάσας·— πρμ. δριμύτης Βάδρ. 60. 8· πρβλ. ὡσαύτως δριμύμαχα Σαφφ. 2, 10.

δριμυμαχέω, προίσταμαι τοῦ ἀγῶνος τοῦ δρόμου, Ἑπιγρ. Λέδρ. ἐν τῇ Σουλ. Ἑπιγρ. 2183.

δριμυμάχων, ἰπρρ. (δριμύς) «τρέχων», δριμύς, Ψύχ.

δριμύμαχος, α, ον, ὁ, ἐν Εὐρ. Ἀλκ. 244) ας, ον — τρέχων, ταχὺς, «τρέχων» καὶ γὰρ δριμύμαχος Σοφ. Τρ. 927· οὐχ ὡς δριμύμαχος πῶλος Εὐρ. Ἑλ. 443· ἐφέλας δριμύμαχος ὁ αὐτ. Ἀλκ. ἐνθ' ἀντιθ. δριμύμαχος πτέρυγ' ἐκτείνων Ἀριστοφ. Ἑρ. 160· ὡσαύτως παρὰ περσῶ, ὡς γὰρ δρ. ὅν καταδύκοντες κύνες, κα' ἀντιθέσειν πρὸς τὸ εὐναίος, Σεν. Κύρ. 5, 9· ἴχνη δριμύμα, τὰ ἴχνη τρέχοντος ἀγῶνος, αὐτῶν 3, 8· δρ. κάμηλος, ἡ δριμύς λεγομένη, Πλούτ. Ἀλεξ. 31·— ἰπρρ. — οἷς, Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 1416.

δριμύμαξ, αχσῖς, ὁ, ἱκανὸς εἰς τὸ τρέχειν, κάμηλος Γαίω. 16, 22, 7.

δριμύμαξ, αχσῖς, ὁ, ἡ, δριμύς, τρέχων, προσέδωκε δριμύς ἐξ εἰκῶν Εὐρ. Ίκ. 1000· ἀμυνέ δρ., ὁ ταχὺς περιστρεφόμενος κύκλος, Σοφ. Φ. 680· ἐπὶ πλοίων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 376·— ὡσαύτως μετ' οὐδέ, δριμύμαξ κώλῳ Εὐρ. Ἑλ. 1301· δριμύμαξ βλεφάροις ὁ αὐτ. Ὀρ. 837.

2) ὡς τὸ φοιτᾶς, ἄγριος περιπλανώμενος, μανιώδης, ὁ αὐτ. Ίππ. 549, Τριφ. 42.

II. εἶδος τινὲς ἰχθύων, οἷον θύνων, πηγάμυξ, αἰμαί, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 1, 1, 24.

III ὁ περιτρέχων τὰς δούδας, περὶ πόρους, Λατ. currax, Φρόν. Κωμ. Μουσ. 3.

δριμύμαξ, ἴδως, ὁ, ὁ ἔργον ἔχων τὸ τρέχειν, Εὐρ. Ἑλ. 844, Ἀριστοφ. Σφή. 1206, Πλάτ. Νόμ. 822B· πληθ. δριμύμαξ, Εὐπάλ. Διμ. 6· Ἑλ. δοτ. δριμύμαξ, Καλλ. Ἀποσπ. 498. 4.

δριμύμαχα, τό, ἴδε ἐν λ. δριμύμαχος.

δριμύμαχος, ον, ὁ, εἶδος ἰχθύος, Ἰσακροῦ παρ' Ἀθην. 284D.

δριμύμαχος, ἡ, ὄν, ἐπικρυσθῆναι εἰς τὸν δρόμον, ταχὺς, Πλάτ. Θαιτ. 148C· κτλ. τὰ δριμύμαχος τοῦ πεντάθλου, ὁ δριμύς, ἀπὸ τοῦ δρόμου, Σεν. Ἠλέγχ. 7, 4, 29· τὰ δρ. γυμνάζεσθαι Διμ. 1408, 15· οὕτω, τὸ δριμύμαχος Διμ. Κ. 67. 8.— ἰπρρ. — αχσῖς, Πλάτ. Νόμ. 706C.

δριμύμαχος, ὁ, μία τῶν προσηγοριῶν τοῦ τρίτου παλαιοῦ Σχολ. Ἰππαστ. (Scrip. metr. gr. ed. Westph. σ. 135, 28).

δριμύμαχος, ὁ, ὁ τρέχων κήρυς, ταχυδρόμος, ἀγγελιαφόρος, Διόχλ. 45, 20.

δριμύμαχος, ὁ, (δριμύς, ἡ δριμύς) — ἀγῶν δρόμου, τρέχων ἐν Ἰλ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἱππῶν, ἱπποισι τάθη δρόμος, καὶ ἐπὶ ὁ—

τομ. α' — 82

δρών, τέτατο δρόμος, ἴδε ἐν λ. τείνω 1. 2. οὐρίω δρόμῳ, κατ' οὐρίων δρόμων, Σοφ. Αἴ. 889. ἀπαντὶ γρηῃθαι τῷ δρόμῳ, μετὰ πάσης ταχέως, Λουκ. Δημ. 10. — ἐκτείνεν ἐπὶ πάσης ταχέως κινήσας, π. χ. ἐπὶ πετήσεως, Αἰσχύλ. Πίρο. 205. — ὡσαύτως ἐπὶ χροῦ, ἡμέρας δρ., τὸ τρέξιμον τῆς ἡμέρας, ἔστι τὸ ἀνίστημα, ὅπερ ὀνομάζεται καὶ διαδρομή, ἐπὶ μίαν ἡμέραν, Ἡρόδ. 2. 5, πρὸς 8. 93. — Πίπου δρ., ἡμέρας Δημ. 428, ἐν τέλ. — ἐπὶ πραγμάτων, δρ. νεφέλης, ἡλίου Εὐρ. Φοιν. 166, Πλάτ. Δε. 370B, κτλ. — δρόμῳ, δρομικῶς, «τρεχάτα» — συχνάκις μετὰ ῥημάτων κινήσεως, δρόμῳ ἄγειν Ἡρόδ. 9. 59. ἔλναι 4.77. χρῆσθαι 6. 112. χωρεῖν Θουκ. 4. 31. ἐπὶ ἐβόλῳ τοῦ πεζικοῦ, ἴδε ἐν λ. θέω. — δρόμῳ συνήσαν Εὐρ. Φοιν. 1101. βοηθῆσαι δρόμῳ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 467. ὡσαύτως κατὰ πληθ., δρόμοις Αἰσχύλ. Πρ. 838, Ἰκέτ. 819. 2) ἢ ἐν τῷ τρέχειν ἀμιλλᾷ, Σὺλλ. Ἐπιγρ. 108. 11, κ. ἄλλ. — παροίμ., περὶ τοῦ παντός δρόμον θεῖν. ἀγωνίζεσθαι περὶ τῶν ὧων, Ἡρόδ. 8. 74. τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον θραμεῖν Ἀριστοφ. Σπρ. 375. περὶ ψυχῆς ὁ δρ. Πλάτ. Θεαιτ. 173A. ἴδε ἐν λ. θέω 1. 2. τρέχω 11. 2. — καθόλου, ἀγών, ἀμιλλᾷ, πλῶγαν δρόμος, δηλ. ἀγὼν πυγμῆς, Πίνδ. 1. 5. (4), 76, 3) τὸ μήκος τοῦ σταδίου, στάδιον, Σοφ. Ἡλ. 713 καὶ 748. ἄλλ' αὐτοῖσι 691, φαίνεται ὅτι κεῖται καθόλου ἐπὶ τοῦ πεντάβου, πρὸς τρέχω ἐν τῷ δευτέρῳ δρ. Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 29, 7. II τόπος κατάλληλος πρὸς τρέξιμον, δρόμοι εὐρέες, τόποι, πεδία δι' ἀγέλας βοῶν, Ὀδ. Δ. 605. ἴδε Gladstone Hom. Stud. 3. 418. 2) ἀγὼν δρόμου, Ἡρόδ. 6. 126. ἐκμήσοις περιπατοῦς, Λατ. pithulatio, Εὐρ. Ἀνδρ. 599. Εὐπολ. Ἀστρατ. 3, Πλάτ. Θεαιτ. 144C. ὁ κατάστροφος δρ., Λατ. pithulatio trecta, διάδρομος ὑπόστροφος, Πλάτ. Εὐθύδ. 273A. δρ. εὐστρεῖς Ἀριστῆς, παρὰ Πλούτ. 6. 43. 86' ἢ τρεῖς δρόμους περιεληλυθότες, ὅρ' οὐ περιεπάτησαν δύο ἢ τρεῖς γύρους εἰς τὸν διάδρομον, Πλάτ. ἐνδ' ἀνωτ., — παροίμ., ἔξω δρόμου ἢ ἐκτὸς δρόμου φέρεσθαι, Λατ. exilium ulonis νηκίγ, πλανῶμαι ἐκτὸς τοῦ δρόμου, δηλ. ἐκτὸς τοῦ προκειμένου ζητήματος, Αἰσχύλ. Πρ. 884, Πλάτ. Κρατ. 414B. ὁ δρόμου πεσεῖν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1245. οὐδὲν ἔστ' ἔξω δρόμου, δὲν εἶναι ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, ὁ αὐτ. Σο. 514.

δρόμων, ὄνος, ὁ, ἐκαπρὸν πλοῖον, ταχυναντούσας ἐλκόμενος, ὁ δρ. δρόμων εἰσθεν ὀνομάζειν τὸ πλοῖον Θεοφύλακτ. Σιμοκ. Ἰστορ. σ. 178, Βυζ. II. εἶδος τι καρπίνου, ὡς ὁ δρομικῆς, Πλάτ.

δρυσάλλης, ἰδός, ἡ, εἶδος ἀμπέλου, Γεωπ. 5. 17, 3. δρυσερὸς, ἄ, ὄν, (δρῦς) πλήρης δρύος, αἰθέρ, πηγὰς Εὐρ. Βάχχ. 865, Ἡλ. 1335. νεφέλῃσι Ἀριστοφ. Νεφ. 338. δρυσερὸς, πρόσφατος, λάχανα ὁ αὐτ. Πλ. 298. — τρυφερὸς, μαλακός, στόμα Ἀνθ. Π. 5. 244.

δρυσίζω, βάλω δρῦσιν, ῥαντίζω, Ἀριστοφ. Βατρ. 1312, Βάθρ. 12. 15. — Παθ., δεδρυσισμένον νέφος, πλήρες δρύων, Διог. Δ. 7. 152, II. ἀμετέδω. σχηματίζω δρῦσιν, Ἀριστ. Περὶ 25. 21. δρῦσιμος, ὄν, = τῷ ἐποίμ., Πλούτ. 2. 918A.

δρυσινός, ἡ, ὄν, = δρυσερὸς, Ἀνθ. Π. 9. 570. δρυσυβύλιω, χύνω δρῦσιν, ὁ ἄρ' ἐρροσοδολεῖ Πλούτ. 2. 659B. δρυσυ-βόλος, ὄν, ῥίπτειν δρῦσιν, δρυσερὸς, χῶραι Θεοφρ. Αἰτ. Φυσ. 3. 24, 4. ἄρ' αὐτοῖσι 6. 18, 3.

δρυσωδής, ἔς, = δρυσώδης, Παλλὰς, Λαυσιακ. σ. 999. — Ἐπιγρ. — ὡς. Βασιλ. 1. 173 (Migne), Γρ. Νύσσ. 1. 312.

δρυσω-εἰλιων, ὄν, δρῦσιν ἐνδεδυμένους, νεφέλαι Ὀρφ. Ὑμν. 20. 6., 50. 6.

δρυσόεις, εσσα, ἐν, ποιητ. ἀντὶ δρυσερὸς, Εὐρ. Τρω. 833, κτλ. δρυσό-μολις, ἐτος, τὸ, ἀερόμελι Παλιν. 6. 399.

δρυσόμακ, παθ., εἶμαι ὕψος ἐκ τῆς δρύος, Ἀνακρεοντ. 57. 12. δρυσυ-πᾶγής, ἔς, δρυσόπηκτος, δρῦσιν τρεφόμενος ἢ τραφεῖς, Φίλων 7, Θεσμ. 1.

δρυσυ-πᾶχνη, ἡ, δρῦσιν μετὰ πάχνης μεμιγμένη, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 5.

δρῦσος, ἡ (πρὸς Ἰ. Δανσκρ. rus-as (sucus), Λατ. ius, Σλαβ. rusn ἴδε ὡσαύτως ἔρση) — «δρῦσιν», Ἡρόδ. 2. 68, Πλάτ. Τιμ. 59B. καὶ ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 336, Σοφ. Αἴ. 1208, κτλ. — ἢ Ὀμηρικὴ λέξις εἶναι ἔρση, ἔερση. 2) παρὰ ποιηταῖς, ὡς, ποντίφα δρ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 904. δρῦσιν ἐναλίξ, θαλασσίξ, Εὐρ. 1. 1. 255, 1192. ποταμίξ δρ. ὁ αὐτ. Ἰππ. 127. ποταμίσισι δρῦσιν αὐτοῖσι 77. ἔπλ κρηναίσισι δρῦσιν ὁ αὐτ. 1. Α. 182. ὡσαύτως μόνον δρῦσος, Ἀχελφύου δρ. ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 167. κρηναίσι δρῦσιν ὁ αὐτ. Ἰων. 97. ἔκ ποταμῶν δρῦσιν ἄρατε Ἀριστοφ. Βατρ. 1339. πρὸς τὸ τοῦ Ὁρατίου tunc riuo Casaliine.

3) ἐπὶ ἄλλων ὕψων ἡ ποτῶν, δρ. ἀμπέλου Πίνδ. Ο. 7. 2. ὅρ. — ποτίξ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1390, κτλ. — μεταφ., δρῦσος ὕμνων Πίνδ. 11. 5. 134. πρὸς ἄρση. II. ὡς τὸ ἔρση II. μεταφ., τὰ ἡρώων τῶν ἔψων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 141.

δρυσω-φύρος, ὄν, ὁ φέρων δρῦσιν, δρυσερὸς, Θ. Στουδ. σ. 740 (Migne).

δρυσώδης, ες, ὅμοιος δρῦσιν, δρυσερὸς, ὕψος, Φιρεν. Μεταλλ. 2, κτλ. — ὁ ὕδατος νοτίξ, πηγὴ, Εὐρ. Βάχχ. 704.

δρῦσες, αἰ, (δρῦς) = δρῦσιν, Ἰππ. 127.

δρῦσμεν, εἰ, ὕψος, τοῦ δρύος, Εὐστ. 1715. 432.

δρῦς, ἰδός, ἡ, (δρῦς) νύμφη, ἡ, ἡ ζωὴ συνδέεται πρὸς τὴν τοῦ δένδρου, οὐ προστάτις ἦτο, Πλούτ. Καίσ. 9, 2. 711E. πρὸς ἡμαδρῦας.

δρυνκῶπος, ὄν, (κόπτω) ξυλοκόπος, Λυκόφρ. 1378.

δρυνδής, ὄν, ὁ, ἱερεὺς τῶν Ῥαλκῶν, Ἀρσ. Ἀποσπ. 30.

δρυνίνας, ὁ, ὅστις διαμένων ἐντὸς τῶν κοιλιμμάτων πεπαλαιωμένον δρῦν, Νικ. Θ. 411.

δρύνος, ἡ, ὄν, (δρῦς) ἐκ δρύος, Ὀδ. Φ. 43, Ἰππ. Ἀγμ. 761, Εὐρ. Βάχχ. 1103, κτλ. δρ. πῦρ, πῦρ ἐκ ξύλων δρύος, Θεόφρ. 9. 19. μέλι δρ. Ἀνθ. Π. 9. 72. ὁ δρ. στέφανος Σὺλλ. Ἐπιγρ. 4040 VI.

δρυνών, ὄνος, ὁ, ὁ δρῦν, Ἐπιγρ. Ἀθην. CIA. I, Supplem. 274.

δρυντής, ὄν, ὁ, παρὰ Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 2, 2, λέγεται ὅτι εἶναι εἶδος κυπαρίσσου. II. δρ. λίθος, πολυτίμις τις λίθος, πρὸς Πλιν. 37. 11.

δρῦ-καρπῶν, τό, βάλανος ἢ ὅμοιος τις καρπός, Λυκόφρ. 83, Εὐστ. 773. 49, ἐν τῷ πληθ.

δρυν-κυλάπτης, ἴδε ἐν λ. δρυν-κυλάπτης.

δρυνμάξω ἢ -σῶ, = δρυνπτω, μέλλω δρυνμάξω, Κωμικ. ἐν Meineke 5. 123.

δρυνίς, ἰδός, ἡ, = δρῦς, δρ. Νύμφη Ἀλεξ. ἐν Ἀδελ. 69.

δρυνόεις, ἐπίρρ., ἐκ τοῦ δρυνόου. Ἰγρ. Ναξ. 3. 984.

δρυνόμος, α, ὄν, ὁ διατρέχων εἰς τὰ δάση, Ὀρφ. Ὑμν. 35. 12.

δρυνός, ὁ, (δρῦς) ἄλλος ἐκ δρῦν, ἐν γένει, βάσις, Ὀ. Ὀμηρος μεταχειρίζεται τὸν ἑτερογενῆ πληθ. δρυνός, Ἡλ. Δ. 118, Ὀδ. Κ. 150, 197, 251. ἄλλ' αἰτ. πληθ. δρυνόος ἐν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 305. 10. Πλούτ. Περικλ. καὶ Φαβ. 1. — ὁ ἐνικ. ἀπαντᾷ ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1399, Εὐρ. Ἰππ. 1127. [Ἐν τῷ ἐνικῷ ἀείποτε δρυνός, ἄλλ' ἐν τῷ πληθ. ὁ Ὀμηρ. ἔχει ἀείποτε δρυνός, δρυνός δὲ μόνον παρὰ μεταφ. Ἰππικῶς, Ηερμ. Ὀρφ. Ἀγρ. 681].

δρυντομῶν, κόπτω ξύλα, Ν. Χων. ἐν Μεσ. βιβλ. Σάδ. τ. Δ', σ. 122.

δρυν-χάρης, ες, εὐρίσκων εὐχαρίστησιν εἰς τὰ δάση, ἐπὶ τῶν νημεῶν, Ὀρφ. Ὑμν. 50. 12.

δρυνώδης, ες, (εἶδος) δασώδης, Διόδ. 9. 26.

δρυνών, ὄνος, ὁ, = δρυνός, Βάθρ. 45. 11, Ὀππ. Κ. 2. 78.

δρυν-βάλανος, ἡ, βάλανος δρύος, ἀβαλάνιδιν, Σπράβ. 734.

δρυν-βαφής, ες, ὁ διὰ τοῦ φοιτοῦ τῆς δρύος βεβαμμένος, Ἰππ. 127.

δρυν-γόνος, ὄν, ὁ παρὰ γόνυ δρύος, κεκαλυμμένος μὲ δρῦν, δρην Ἀριστοφ. Θεσμ. 114.

δρυνίς, εσσα, ἐν, πλήρης δρῦν, δασώδης, Σπράβ. 626.

δρυν-καίτης, ὄν, ὁ, ὁ ἐπὶ τῆς δρύος οἰκῶν, διαμένων, τέττιξ Ἀνθ. Π. 7. 190.

δρυν-κυλάπτης, ὄν, ὁ, «ξυλοφάγος», οὗ ὁ Ἀριστ. τρία εἶδη διακρίνει (Picus viridis, P. major καὶ minor), Ἰ. Ζ. 8, 3, 7, πρὸς 9, 9, 1. — ὡσαύτως δρυν-κυλάπτης, Ἀριστοφ. Ὀρν. 480, 979, Σπράβ. παρ' Ἰππ. δρυν-κυλάψ' καὶ δρυν-κύπος ἐν Ἀριστ. Ζ. Μ. 3. 1. 15.

δρυν-παγής, ες, ἐκ ξύλων δρύος κατασκευασμένος, Σοφ. Ἀποσπ. 629, πρὸς Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 743.

δρυν-πετρίς, ὁ, πετρίς φερόμενη ἐπὶ δρῦν, Διοσκ. 4. 180.

δρυντομῶν, ἡ, τὸ κλάδεμα τῶν δένδρων, κεκοιμήνα ξύλα πρὸς κοῦριν, Πλάτ. Νόμ. 678D.

δρυντομική (ἐνν. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ξυλοκόπου, τοῦ ξυλοσχίστου, Πλάτ. Πολιτ. 288D.

δρυν-τόμος, ὁ, ξυλοκόπος, ξυλοσχίστης, Ἀισωπ., κτλ. [δρῦν ἐν ἄρσι, Κόντ. Σμ. 1. 250]. — Πρὸς Κόντ. Γλωσσ. Παρὰ, σ. 319.

δρῦσος, αἰ, (δρῦς, ἔχω) τὰ ὑποστηρίγματα ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ τράπεζα ναυπηγούμενου πλοίου, Ὀδ. Τ. 574. — ἔνθα αἱ πελίκαις ἐμπεπλημένοι κατὰ γραμμὴν παρομοιάζονται πρὸς τοὺς δρῦσιν, πρὸς Εὐστ. καὶ Σχολ. ἐν τῷ πρ., κατὰ δρῦσιν ἐπάγει σάνις Ἐπιγρ. παρ' Ἀθην. 209C. — μεταγεν., ἐκ δρῦσιν ναυπηγεῖσθαι σκάφη, καὶνὰ ἐξ ὑπαρχῆς, Πολύδ. 1. 38, 5. — δρῦσιν ἐπεβάλλετο νηὸς Ἀπολλῶν, Ρόδ. Δ. 723. οὗτο, δρῦσιν τίθεναι δράματα, καταθέτω, βάλλω τὴν τράπεζαν (βάσιν), δηλ. ἀρχομαι νέου δράματος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 52. καὶ παροίμ., οἶον ἐκ δρῦσιν Πλάτ. Τιμ. 81B, πρὸς Πλούτ. 2. 231E. — ὁ Πολύδ. Δ. 85 ἀναφέρει τὸ ἐνικ. δρῦσιν.

II. = δρυνός, δάση, Ἀνθ. Π. 6. 16. καὶ οὕτως 6 Εὐρ. Ἡλ. 1163, κατὰ ἑτερογενῆ πληθ. δρῦσιν.

δρῦσος, ὄνος, εἶδος ξυλοφάγῳ διαφέρου τοῦ γνωστοῦ δρυν-κυλάπτου, Ἀριστοφ. Ὀρν. 304.

δρυν-παγής, ες, (πέπτω) ὡρμασμένος ἐπὶ τοῦ δένδρου, ὡρμος, ἔλται Χωνιδ. Πτωχ. 4, ὡρμασμένος Εὐπολ. ἐν Ἀδελ. 48. αἱ δρυν-παγῆς (ἐνν. ἰσχυράδες) Ἀριστοφ. Δυσ. 564. Καλλιὰς ἐν Ἀδελ. 2. — διὰ τίνος κομικῆς μεταφορᾶς, μάλα δρ. Κρατῖν. Πλούτ. 2. Τηλεκλειδ. ἐν Ἀδελ. 74. δρ. ἐταίρει Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 190. — Ἀλλὰ δρυν-παγῆς (ἐκ 4. ΠΕΤ), πίπτω) εἶταιρος νὰ πέσῃ, παραπλὺ ὡρμος, ἀπαντᾷ

γίνεται διὰ τοῦ ε, μόνον δὲ ἀπὸ τοῦ 300 π. Χ. διὰ τοῦ η, Met. 1011
σ. 169 [ὅ, πλὴν ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ 'Οβ. Δ. 276, Δ. 414, 'Επ

Ὅρ. 15. 1, καὶ ἐν τῇ κυρ. δύναμι δυνάμενη, χάριν τοῦ μέτρου].

1, εἶμαι ἱκανός, δυνατός, ἔχω τὴν δύναμιν νὰ πράξω τι, μετ' ἄπαρ, ἐνεστ., καὶ ὁρ. Ὅρ., κτλ. ἡ ἀπαρέμφ. τοῦ μέλλοντος, σπανίως ἀπαντῶσα παρὰ δοκίμοις, εἶναι πιθανὸς σφάλμα (πεῖσειν ἀντὶ πείθειν) ἐν Σοφ. Φ. 1304. — ὁπόταν δὲ κεῖται ἀπολύτως, δυνάμεθα εὐκόλως νὰ ἐννοήσωμεν ἀπαρέμφατον ἐκ τῶν συμφοραζομένων, εἰ δύνωσσι γε, ἐὰν τοῦλάχιστον δύνωσι [ἐνν. περισχέσθαι] Ἰλ. Α. 393· ὅσων... δύνωμαι χερσὶν τε ποσὶν τε [ἐνν. ποιεῖν τι] Ἰλ. γ. 360· Ζεὺς δύνεται ἅπαντα [ἐνν. ποιεῖν] Ὀδ. Δ. 237 οὕτω καὶ, μέγα δυνάμενος, λίαν ἰσχυρός, πανίσχυρος, Ὀδ. Α. 276, πρὸς Α. 414, Ἠρόδ. 9. 9, κτλ.· μέγα δύνωμαι ἐν τοῖς πρώτοις Ὀυκ. 4. 105 δύν. χρήμαι, τῷ σὺνιματι Λυσ. 107. 26, 168. 26.—δ δυνάμενος, ὅστις δύναται νὰ διατηρήσῃ ἑαυτὸν, ὁ αὐτ. 169. 19.

2) ἐπὶ τοῦ ἡθικῆς δυνατοῦ, εἶμαι ἱκανός, τολμῶ ἢ ἀνέχομαι νὰ πράξω τι, κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἀντήσεως, οὐδὲ τελευταίην ποιήσιν δύναται Ὀδ. Α. 250· σὺ δύνωμαι προλιπεῖν Ν. 331, πρὸς Α. 455· οὐκέτι ἐδύνωτο βιοτεύειν Ὀυκ. 1. 130.—οὕτω Λατ. posse εἰς ἱκρυ. Διν. 9. 482, Ὅρ. Ὀδ. 3. 11. 30.

3) μετὰ τοῦ ὄν καὶ ὑπερβ., ὡς ἐδύναντο ἀδελότατα Ὀυκ. 7. 30· ὡς δύνωμαι μάλιστα Πλάτ. Πολ. 367B· ὡς δύνωται κάλλιστον ὁ αὐτ. Συμπ. 214C· ὡς ἂν δύνωμαι διὰ βραχυτάτων Δημ. 814. 4, κτλ.· ἡ ἀπλώς, ὡς ἐδύνωτο Ξεν. Ἀν. 2. 6, 2· οὕτω καὶ, ὅσους ἐδύνωτο πλείστους ἀθροίσας Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 9· λαβεῖν... οὕς ἂν σαφωτάτους δύνωμαι Ἀλκ. Συντρ. 1.

II, ἰσοδυναμῶ, λογιζομαι ἢ εἶμαι ἰσοδύναμος πρὸς τι, «περὶν ὡς...», καὶ ταῦτα, 4) ἐπὶ νομισμάτων, ἀξίω, ἰσοδυναμῶ πρὸς... μετ' αὐτ. ὁ σίγλος δύνεται ἑπτὰ ἑβδόλους Ξεν. Ἀν. 1. 5, 6, πρὸς Α. Δημ. 914. 11· ἀπολ., ἰσχύω, «περὶν», Λουκ. Πίνθ. 10.

2) ἐπὶ ἀριθμῶν, ἰσοδύναμος εἶμαι πρὸς... τριηκόσια γενεὰ δύναται μύρια ἑττα Ἠρόδ. 2. 142· λόγοι ἔργα δυνάμενοι, λόγοι ἰσοδυναμοῦντες πρὸς ἔργα, Ὀυκ. 6. 40.

3) ἐπὶ λέξεων, σημαίνω, δηλοῦ, ὡς τὸ Λατ. valere ἀντὶ τοῦ significare, Ἠρόδ. 4. 110. 1 κ. ἄλλ.· ἴσον δύνεται, Λατ. item valere, ὁ αὐτ. 6. 86, 3, πρὸς Α. 2. 30, 4. 192· Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 553· τὸ νεοδαμῶδες δύνεται ἐλεύθερον εἶναι Ὀυκ. 7. 58· ταῦτόν δ. Ἀριστ. Πολ. 5. 11, 6.—ὡσαύτως, τίνω, χρησιμεύω, ἰσχύω πρὸς τι, σημαίνω τι, οὐδένα καιρὸν δύνεται, δὲν χρησιμεύει διὰ τίποτε, δὲν τίποτε διὰ τίποτε, Εὐρ. Μήδ. 128, πρὸς Α. Πλάτ. Φαίδρ. 231D· τὸ τριδώνιον τί δύναται; Ἀριστοφ. Πλ. 842· τοῦτο δύνανται οἱ ἀγγελλοί, τοῦτο σημαίνουσιν αἱ ἀγγ., τὴν σημασίαν ἔχοντες, Ὀυκ. 6. 36· τὴν αὐτὴν δ. δοῦλυσιν ὁ αὐτ. 1. 141.

4) ὡς μαθηματ., ὅρος, δύνασθαι τι, ἐννοεῖσθαι εἰς τὸ τετράγωνον καὶ ἰσοῦσθαι, τοῖς ἐπιπέδοις δ. δύνανται Πλάτ. Θεαιτ. 148B· αἱ δυνάμενοι αὐτὰ [τὰ μεγέθη] Εὐκλ. 10. Ὅρ. 11, 22· ἀνέχουσιν δύνανται τε καὶ ἐννοαστέμενοι, Πλάτ. Πολ. 346B.—ἴδε ἐν λ. δύναιμι V.

III ἄπρος, οὐ δύναται, μετ' ἄπαρ, ἄπρ., δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι, Valde. Ἠρόδ. 7. 134., 9. 45· πρὸς Α. 60· ἔθελον I, 2.

δυναμικός, ἡ δύν, ἰσχυρός, δυνατός, ἀποτελεσματικός, Χρύσιππος, παρὰ Πλουτ. 1036E· πρὸς τι Πολύβ. 22. 21, 4· κατὰ τι ὁ αὐτ. 37. 3, 3· ἐπὶ οὐκ, ἰσχυρός, δυνατός. Ἀθήν. 26B.

δυνάμεις [δ], ἡ, γιν., -εως, Ἰων. -ιος, Ἰων. ἥτορ, δυνάμεις (δύναμεις)—δύναμις, ἰσχύς, ῥώμη· παρ' Ὀμήρῳ ἰδίως ἐπὶ σωματικῆς δυνάμεως, εἰ μοι δυνάμεις γε παρείη Ὀδ. Β. 62, πρὸς Α. Π. 6. 294· οἷον ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες Ὀδ. γ. 237· οὕτως, ἡ δύναμις τῶν νέων Ἀγαμέμνων 127. 24, κτλ.—ἐντεῦθεν καθόλου, δύναμις, ἰσχύς, ἱκανότης πρὸς πρᾶξιν ἄνους, ὅση δύναμις γε πάρεστιν Π. Θ. 204· παρ' δύναμιν, παρὰ τὴν δύναμιν, πέρα τῆς δυνάμεως τινος, Ν. 787· παρὰ περὶ, παρὰ δ. Ὀυκ. 1. 70, κτλ.—ὑπερ δ. Δημ. 292. 25· ἀντὶ κατὰ δ., ὅσον δύναται εἶναι, ὅσον ἰσχύει τις, Λατ. pro virili, Ἠρόδ. 3. 142, κτλ. (κατὰ δ. παρ' Ἰλ. Ἐργ. κ. ἤμ. 334)· οὕτως, εἰς δύναμιν Κρατίν. Πυλ. 3, Πλάτ. Πολ. 458E, κτλ.· πρὸς δ. ὁ αὐτ. Φαίδρ. 231A.

2) ἐκωτερικὴ δύναμις, ἰσχύς, βαρύντης, ἀξίωμα, Λατ. potentia, ἀρεῖα, Δίσχυλ. Πέρσ. 174· Ἀγ. 779, Ἠρόδ. 1. 90, Ὀυκ. 7. 21, κτλ.—ἐν δ. εἶναι, γίγνεσθαι Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 3, Δημ. 174. 27.

3) δύναμις διὰ πᾶσι, στρατιωτικὴ δύναμις, ὁ πελίκης Ἠρόδ. 5. 100, κτλ.—δ. καὶ πελὶ καὶ ἰπτικῆ καὶ ναυτικῆς Ξεν. Ἀν. 1. 3, 12.

4) δύναμις, ποσότης, Λατ. vis, χρημάτων δ. Ἠρόδ. 7. 9, πρὸς Α. Ὀυκ. 9. 97., 6. 45.

II, δύναμις, ἱκανότης, οἱ τοῦ σωματικῆς δυνάμεις Πλάτ. Θεαιτ. 185E· ἡ δ. τῆς δυνάμεις Πλάτ. Πολ. 332A· ἡ τῶν λεγόντων δ. Δημ. 596. 21· μετὰ γιν., πρᾶξιν, ἱκανότης διὰ τι, τῶν ἔργων Ἀριστ. Πολ. 5. 9, 1· τοῦ λέγειν ὁ αὐτ. Ρητ. 1. 6, 14· τοῦ λόγου, τῶν λόγων Μένανδρ. ἐν Ἀδελφ. 52, Ἀλκ. Ἰππ. 1—ἀπολ., πᾶσα φυσικὴ ἢ ἡθικὴ ἱκανότης, ἣν δύναται τις νὰ τελειοποιήσῃ διὰ τῆς ἀσκήσεως καὶ μετὰ χειρὸς διὰ καλῶν ἢ κακῶν, Ἀριστ. Τοπ. 4. 5, 9, Μ. Ἠθ. 1. 2,

2., 7. 2.—ὡσαύτως ἐπὶ τῶν φυσικῶν δυνάμεων φυσῶν, κτλ., αἱ δ. τῶν φυσικῶν, τῶν σπερμάτων Ξεν. Κύρ. 8. 8, 14, κτλ.—ἡ παραγωγὸς δύναμις, τῆς γῆς ὁ αὐτ. Οἰκ. 16, 4· μετὰ ἄλλων ὁ αὐτ. Ἠρόδ. 4. 1.

2) δύναμις, τέχνη, ὡς ἱατρικὴ, λογικὴ, ῥητορικὴ, Ἀριστ. Μεταφ. 4. 12, 11., 8. 2. 1.

3) ἱατρικόν, φάρμακον, Ἰππ. πρὸς Α. Βασίλ. Γρηγ. σ. 907.

III, ἡ δύναμις ἡ σημασία λέξεως Λυσ. 10. 7, Πλάτ. Κρατ. 394B, κτλ.

2) ἡ ἀξία τῶν χρημάτων, Ὀυκ. 6. 46, πρὸς Α. 2. 97, Πλουτ. Λυκ. 9, Σέλ. 15.

IV, ἱκανότης εἰς τὸ ὑπάρχειν ἢ ἐνεργεῖν, Λατ. potentia, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πραγματικὴν ὑπάρχειν ἢ ἐνεργεῖν (ἐνέργεια, ἐντελέχεια, Ἀριστ. Μεταφ. 8. 6, 9)· ἐντεῦθεν, δύναμις, ὡς ἐπὶ, ὑπερὸν ὅν τῇ τάξει, πρότερον τῇ δυνάμει.. ἐστὶ Δημ. 32. 19· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐνεργεῖν, Λατ. actus, Ἀριστ. Ἀν. Ὑστ. 1. 24, ἐν τῷ ἡ πρὸς τὸ ἐντελέχειν, ὁ αὐτ. Μεταφ. 3. 5, 1 κ. ἄλλ.—ἴδε ἐνέργεια II.

V ὡς μαθηματ., ὅρος, potentia, ἐν τῇ γεωμετρίᾳ, τὸ τετράγωνον εὐθείας γραμμῆς καὶ ἐν τῇ ἀριθμητικῇ ἰδίως τὸ τετράγωνον ἀριθμοῦ, Πλάτ. Θεαιτ. 147D κτλ.—εὐθείαι δυνάμεις σύμμετροι εἰσιν, ὅταν τὰ ὑπ' αὐτῶν τετράγωνα τῇ αὐτῇ χωρῇ μετρητῇ Εὐκλ. 10. Ὅρ. 3· πρὸς δύναμει II. 4.

δυνάμο-δυνάμει, εἰς, ἡ, δύναμις δυνάμει, π. χ. τὸ τετράγωνον τοῦ τετραγώνου, Διόφαντ. 2.

δυναμοδυναμοστέος, ἡ, δύν, ὑψωμένος εἰς τὴν 4ην δύναμιν, Διόφ. 3.

δυναμόκυβος, ὁ, τετράγωνον τοῦ κύβου (3η δύναμις), Διόφ. 2.

δυναμοκυβοστέος, ἡ, δύν, ὑψωμένος εἰς τὴν 5ην δύναμιν, Διόφ. 3.

δυναμοστέος, ὁ, (ἀριθμός), ὑψωμένος εἰς τὸ τετράγωνον, Διόφ. 3.

δυνάμω, ἐνισχύω, Ξεν. Ἑλλ. 1. 10, Θεοδοτ. Δαν. 9. 27· —συνήθ. ἐν τῇ παθ., Ἐπ. π. Κόλλισσ. α', 11, Εὐστ., κτλ.

δυνάσας [δ], εἰς, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ δύναιμις, Πίνδ. Π. 4. 424, Σοφ. Ἀντ. 604, 951· Εὐρ. Ἰων. 1012· ἐν (ἐξ ἐς) δύνωσιν, ἢ ἰσχύω, Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1588. 5.

δυνάστεα, ἡ, (δυναστεύω) κυριαρχία, ἰεουσία, Σοφ. Ο. Τ. 593, Δημ. 247. 10· δ. ἐλπίων ἀνδρῶν Ὀυκ. 3. 62, πρὸς Α. Πλάτ. Πολιτ. 291D· πολιτικὰ δ., ἡ ἐξουσία πολιτικῆς ἰεουσίας, ὁ αὐτ. Θεαιτ. 176C.

II, ἐλιγαρχία Ὀυκ. 4. 78, Ἀνδοκ. 23. 12, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 46, κτλ.—καταστασμένη ὅτι τοῦ Ἀριστ. μεταξὺ τῆς τυραννίδος καὶ τῆς δημοκρατίας, Πολ. 4. 5, 2, πρὸς Α. 6. 11., 5. 6, 12.—ὁ δὲ Δίων Κ. 52. 1 μεταχειρίζεται τὴν λέξιν πρὸς παράστασιν τῆς ἰεουσίας τῆς Ρωμαϊκῆς Συγκλήτου.

δυναστευτικός, ἡ, δύν, ὁ ἀνήκων ἢ ὁμοῖος πρὸς δυνάστην, ἀσφαίρετος, ἀντὶ τοῦ πολιτικός, Ἀριστ. Πολ. 2. 10, 13, πρὸς Α. 14. 7., 5. 8, 11.

δυνάστης, εἶμαι δυνάστης, ἔχω ἰεουσίαν ἢ κυριαρχίαν, Ἠρόδ. 9. 2, Ὀυκ. 6. 89, Ἰσοκρ. 219C, κτλ.—ἡ πόλις τῶν λοιπῶν δυνάστευσι μάλιστα Ἠρόδ. 5. 97· μετὰ γιν., εἶμαι κύριος ἐπὶ κινῶν, ἰσοεὶς, παρ' Ἀνδρ. 213A, Διόδ. 4. 31 μετὰ δοτ., Ἀθην. 6241—καθόλου, ὑπεριαχύν, κατισχύω, ἐπικρατῶ· ἐπὶ ἀνέμου, ἐπὶ κλίματος; Ἰππ. Ἀφ. 1247, Ἀέρ. 288· ἔχω δύναμιν, ῥοπήν, ἐξουσίαν ἐπιδράσιν, ἐν τῇ αἰματὶ Ἰππ. Ἀρχ. Ἰηρ. 14.—Παύλ. κυβερνῶμαι, διεσθύνωμαι, ὑπὸ τινος ἰαλῶν.

II, ὡς μαθηματ., ὅρος, ἴδε ἐν λ. δύνωμαι II. 4.

δυνάστης, οὐ, ὁ, κύριος, ἀπόλυτος ἄρχων, κυβερνήτης· ἐπὶ τοῦ Διός, Σοφ. Ἀντ. 608· ἐπὶ τοῦ Ζεῦτος (ἴδε ἐν λ. δυνάστης) οἱ δ., οἱ πρῶτοι, οἱ ἄριστοι, οἱ πρῶτα, ἐν τῇ πολιτείᾳ, Λατ. principes, Ἠρόδ. 2. 32, Πλάτ. Πολ. 473D, κτλ.—παρὰ Πολύβ., ἐπὶ μικρῶν ἀρχόντων, ἡγεμόνων μικρῆς χώρας, τὸ τοῦ Λατίνου reguli, 9. 23, 5., 10. 34, 2, κτλ.—ἐν Δίσχυλ. Ἀγ. 6 ὁ ἀστέρες καλῶνται λαμπροὶ δυνάσται.

δύναστικός, ἡ, δύν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος διὰ δυνάστην, ἀσφαίρετος, Ἀριστ. Πολ. 6. 6, 3.

δυνάστες, ἰδὸς, ἡ, ὅν· τοῦ δυνάστης, Δημ. Φαλ. 311.

δυναστεύοντες (=δυναστεύοντες), Ἐπιγρ. Διόφ. 200, Ρον.

Arch. 1866, σ. 754.

δυνάτωρ, ὁρος, δ. = δυνάστης, Ψευδευριπ. 1. Α. 280.

δυνάτωρ, εἶμαι δυνατός, ἰσχυρός, Β. Ἐπιστ. π. Κορινθ. ιγ', 3.

δυνάτης [δ], οὐ, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ δυνάστης, ὡς δυνάστης Δίσχυλ. Πέρσ. 674, κατὰ τὸ Μεδ. χρόν καὶ τὸν Σχολ.

δυνάτος, ἡ, δύν, ὡσαύτως—ὅς, δύν Πίνδ. Ν. 2. 21—ἰσχυρός, ἀρχαῖος, ἰδίως κατὰ τὸ σῶμα, τὸ δυνάτωρ, ὁ βρωμαλέωτος ἄνθρωπος, Ἠρόδ. 9. 31· σῶμα δ. πρὸς τι Ξεν. Οἰκ. 7. 23· χεῖρ καὶ ψυχὰ δ. Πίνδ. Ν. 9. 91· τοῖς σώμασι καὶ ταῖς ψυχαῖς Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 19—ἐπὶ πλοίων, κατὰ τὸν πρὸς ὑπηρεσίαν, Ὀυκ. 7. 60.

2) μετ' ἄπαρ, ἱκανός· ἱκανός νὰ πράξῃ τι, Ἠρόδ. 1. 97, κτλ.—δ. λῶσαι, ἰσχυρός εἰς τὸ νὰ λύσῃ, Πίνδ. Ο. 10. 11· λέγειν δ. Ὀυκ. 1. 139, κτλ.—ὅσον περ δ. εἶμι, παραλληλομένης τῆς ἀπαρέμφ., Εὐρ. Ὅρ. 522—οὕτω καὶ, δ. κατὰ τι, πρὸς τι Πλάτ. Ἰππ. Ἑλλ. 360D, Ξεν. Οἰκ. 7, 23.

3) ἐπὶ ἐκωτερικῆς δυνάμει, ἰσχυρός, ἔχων ῥοπήν, Σοφ. Πλ. 219· τῶν Ἑλλήνων δυνάτωρ Ἠρόδ. 1. 53· οἱ δυνατοί, οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι, οἱ ἄριστοι,

οἱ ἐξέχοντες την καταγωγήν καὶ τὴν ἐπιδρασκὴν, Θουκ. 2. 65· δ. χρήμασι δ' αὐτ. 1. 13, κτλ.—ὡσαύτως, εὐπορος, οὐχὶ πένης, ἀντὶθ. ἀδύνατος, Λυσ. 169. 17.

4) Ἰκανὸς νὰ παραγάγῃ, παραγωγός, εὐφορος, χώρα Γεωπ. 2. 21, 5. II, παθ. ἐπὶ πραγμάτων, ὅ,τι δύναται νὰ γίνῃ, Λατ. quod fieri possit, Ἡρόδ. 2. 54, κτλ.—δυνατόν [ἔστι], μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. 9. 111, Διοχόλ. Ἀγ. 97, κτλ.—δδός δυνατὴ καὶ τοῖς ὑποζυγίοις παρεύεσθαι, εὐδατος, Ξεν. Ἀν. 4. 1, 24.—κατὰ τὸ δυνατόν, quantum fieri possit, Πλάτ. Κρατ. 422D, Δημ. 30. 11· οὕτως, ἐς τὸ δ. Ἡρόδ. 3. 24, Πλάτ. Φαίδρ. 277A· ἐκ τῶν δυνατῶν Ξεν. Ἀν. 4. 2, 23· ὡσαύτως, ὅσον δυνατόν, εἰς ὅσον δ. μάλιστα, καθ' ὅσον μάλιστα δ., ὡς δ. ἀριστα, Εὐρ. 1. Α. 997, Πλάτ., κτλ.—τὰ δ., πράγματα ὅτινα δύνανται νὰ γείνωσι, Θουκ. 5. 89, πρβλ. Ἀριστ. Πηρ. 1. 4, 2.

III, ἐπὶ πρ. -τὸς, Λατ. valide, valde, εἰπεῖν δ. Διοχόλ. 34.

22· δ. ἔχει Ἡρόδ. 7. 11·—ὑπερθ., ὡσαύτως, Πλάτ. Πολ. 516D.

δυνηρός, ὁ, ὄν, = δυνατός, Βασίλ. Ἐκκλ. 45.

δυνατός, ὁ, ὄν, ἀντὶ δυνατός, Ἐπιγράμ. Ἑλλην. 990 4.

δύνατον = δυνατὸν, Ἐπιγρ. Αἰολ. Διγύπτου, Σουλ. Ἐπιγρ. 4725, 4· ἴδε Αἰγ. π. Δωρ. 2. 582.

δύνα, = δύομαι.

δύο, ὡσαύτως δύω παρ' Ἑπ. καὶ ἑλεγ, ποιηταίς, ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ., Πέρσ. Ὀρ. 1550· γεν. καὶ ἴδι. δύω [εἶναι] μονοσύλλαβον ἐν Σοφ. Ο. Τ. 640, πρβλ. δῶδεκα ἀντὶ δυνάδι·—παρὰ μεταγεν. Ἀττ. ὡσαύτως δύειν, ἀλλ' ὁ τύπος οὗτος ἀποκλείεται ὡς ἄπὸ τῶν ἀρίστων ἐκδόσεων τῶν δοκίμων, ὡς Εὐρ. Πηρ. 536, Θουκ. 1. 20, ἴδε Ellendt Δεξ. Σοφ. 1. δύο ἐν τέλει.—παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως ἴδι. πλθ., δύσι (ἐν Θουκ. 8. 101, ἀντὶ δύσιν ἡμέρας γραπτὸν δύσιν ἡμέρας), κοινὸν ὅμως μετὰ τοὺς χρόνους τῶν Ἀλεξάνδρου, Ἀριστ. Πολ. 3. 6, 7, Μένανδρ. ἐν Ἀδύλ. 150, καὶ συγχρόν. ἐν Ἐπιγραφαῖς, πρβλ. Λοβ. Φρόν. 210.—Ἐν ταῖς Ἀττικ. ἐπιγραφαῖς τὸ δύειν εἶναι ἐν χρήσει μέχρι τοῦ 329 π. Χ., τὸ δύειν ἀπὸ τοῦ 329 μέχρι τοῦ 229 π. Χ., τὸ δὲ δύσι ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς 3ης ἑκατονταετίας, π. Χ., Μειστήρ. σ. 157.—Οἱ Ἰων. εὐποὶ δύωιν (Ἡρόδ. 1. 94, 130, κτλ.), δύοται (1. 32, 7. 104) θεωροῦνται ἀμφιβολοὶ ὑπὸ τοῦ Δινδ.—Ἐν χρήσει ἁπλῶς, ὡς τὸ ἀμφω, παρ' Ὀμ. (ὅστις ἔν ἐχει γενικήν ἢ δοτικήν δύωιν), τῶν δύο μοιράων Ἰλ. Κ. 253· δύο καὶ κανόνεςσι Ν. 407, κτλ.—οὕτω παρ' Ἡρόδ. καὶ Ἀττ., δύο νεῶν Ἡρόδ. 8. 82· δύο ζεύγεις 3. 130· δύο νεῶν Θουκ. 3. 89· δύο πλῆθων Ξεν. Ἀν. 1. 3, 23, κτλ.—ἀλλ' οὐχὶ οὕτως παρὰ Τραγ. (τὸ χωρίον Εὐρ. Ἀνδρ. 692 δὲν παρουσιάζει ἐξαιρέσιν), καὶ σπάνιον παρὰ Κωμ., Ἀλέξ. Κνιδ. 1, Δαμοκ. Σπυρ. 1. 3.

(Ἐκ τῆς ὡς ἂν παρὰ τῶν ὡσαύτως τὰ δις (ἀντὶ δύετς ἢ

δφεις), δι-υ-τερος (ἀντὶ δφτερος), δι-ο-ύι, δι-σός, δι-α.

δι-γα, δι-πλός· πρβλ. Σανσκρ. dva, dvān (duo), dvīs (bis), dvitvīs (δευτερος), vi- (vs-, dis-)· Ζενδ. dva (duo), κτλ.· Λατ. duo, bis (ἀντὶ duis, πρβλ. Ζενδ. hi-tva (δευτερος), hvi (ἀντὶ duini), dis- καὶ vs-, du-plex, du-līna· Ροθ. lvi, vi-thra (contra), twistass (δικοστασία)· Παλαιο-Σκυθ. lvi, lvi-līn)·

Ἀγγλο-Σαξ. twā (two, twain), twenre (twain), κτλ.· Παλαιο-Γερμ. ziuuo (Γερμ. zwei), κτλ.). Ἰλ. Α. 16, κτλ.—παρ'

Ὀμ. δύο καὶ δύο (κατὰ τὴν χρεῖαν τοῦ μέτρου) συγχάνει συ-

ἀπνούνται πληθυντικοῖς ὀνόμασι, ὡς δύο δ' ἄνδρες, κτλ.· παρὰ Τραγ. ὡσαύτως τὸ δύο ἐνίοτε ἀπαντᾷ μετὰ πλθ. ὀνομάτων, τὰ εἰ

δύοιν σπανίως, ἴδε Ellendt Μῆδ. 798.—δδός ἐνίοτε, τῶς ἡμε-

τέρῳ «ἐνα δύο», Λατ. vel duo vel numero, ὅλγοι, Οἰκόμ. 14. 45·

πληρέστερον, ἔνα καὶ δύο Ἰλ. Β. 346· δύο ἢ τρεῖς Ἀριστοφ. Πέρ. 829· εἰς δύο, δύο-δύο, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 17· σύν δύο, δύο

ἑμῶν, Ἰλ. Κ. 224, Ἡρόδ. 4. 66· δύο ποιεῖν τὴν πόλιν, διασπᾶν,

διασπᾶν εἰς δύο, Ἀριστ. Πολ. 5. 9, 10.

δυο-εὐδής, εἰς, ὡς ἐπὶ τῶν, Πορφυρ. Β. Πηθ. 50.

δυνακέδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, δώδεκα, Ἰλ. ὡσαύτως δυώδεκα.

δωδεκα.

δυνακέδεκα-ἡνος, ὄν, = δωδεκάμηνος, Σοφ. Τ. 648· δυο-

καιδεκάς, ὁ, ὄν, ἢ Πρὸχλ.· καὶ παρ' Ἱππ. δυοκαιδεκάτος

δυοκαιδεκάτος (ἔμπ. ἀριθμός), ὁ, ὁ ἀριθμὸς δώδεκα, Ἀλκαί. 71

δυοκαιδεκάσπηγος, ὁ, εἰκοσίδυο πήγων, Εὐστ. 644. 39.

δυοκαιπεντηκοσός, ὁ, ὄν, ὁ πεντηκοστός δευτερός, Ἀρχιμήδ. 330 Torelli.

δυοπεντηκαιδεκάς, ὁ, ὄν, θεοποιητὴς συνοδία Θ. Στουδ. σ. 1096 (Migne).

δυο-πνίδος, ὄν, ὁ ποιῶν, παράγω. δύο, Ἀριστ. Μετ. 12. 8, 14.

δυοστός, ὁ, ὄν, δευτερός· κατὰ τὰ πολλαπλούς, ὀλιγαπλούς,

μυριαπλούς, Σχόλ. Εὐρ. Ἑκ. 32.

δυο-τοκίω, γεννῶ δύο, Ζιάρ. γραφ. ἴ· Ἀριστ. Πεν. 3. 1, 14.

δύπτης, ὁ, ὄν, δότης, ὁ βουτηγῆς, Λατ. pinguis, Καλλ. Ἀποσμ. 187, Ὀππ. Ἀλ. 2. 436.

δύπτω, (δύομαι) «βουτῶ», ἡ ὅτε τις καυρὴ δύπτησιν ἐς ἀλ-

μυρὸν ὑδωρ Ἀντίμ. 6· πρὸς κόμη δύπτουσα Λυσ. 715· καὶ

ἔννευ προύστατος, Εὐθυμ. Νηρέως τάφους αὐτοῦ· 105· νεῖοθι, δύ-

ψας Ἀπολλών. Ρόδ. Α. 1326· μετ' αἵσας, δύπτοις κεφαλὰς

αὐτοῦ· 1008.

δύρομαι [ὑ], ποιητ. ἀντὶ τοῦ δδύρομαι, θυγατράσι δυρο-
μένας Βακχ. 3. 35 (Blass).

δύσ-, ἀχώριστον προσηματικὸν μόριον, ἀντὶθ. εὐ, ἀέποε· ἔχον

τὴν ἔννοιαν τῆς δυσκολίας, δυστυχίας, κτλ., ὡς δυσήλιος, δύσα-

γνος· ἀναιρεῖ δὲ τὴν καλὴν σημασίαν τῆς λέξεως ἢ ἐπαυλᾶναι τὴν

κακὴν· διὰ ταῦτα συντίθεται ἔτι καὶ μετὰ λέξεων περιχουσῶν ἀνη-

σιν, ὡς δυσάμιμος, δυσάσχετος. Οἱ ποιηταὶ ἀναπῶσι νὰ μετα-

χειρίζωνται αὐτὸ εἰς ἰσχυρὰς ἀντιθέσεις, ὡς Πάρις αὐσπαρις,

γάμος δύσαγμος, ὥστε πολλὰκις καταντᾷ σχεδὸν = ἀν- ἢ ἀ-

στερητ.· συνθετὰ δὲ σχηματίζονται ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς περιορισμοὺς,

ὡς οὗς καὶ μετὰ τοῦ εὐ (ἴδε ἐν λέξει). Πρὸ τῶν σσ, σθ, σπ, σφ,

σχ. τὸ τελικόν σ παρελείπεται· ἴδε δυσε-. (Πρβλ. Σανσκρ.

duś-, dur-, π. χ. durmanas = δυσμενής· Ροθ. lvi· ἐν τῇ तुज-

vejan (= διακρίνεσθαι, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ix', 23), Παλαιο-

Σκυθ. toj-, ἐν τῇ toisōtllig (δύσματος)· Παλαιο-Γερμ. zu-,

Γερμ. zu-).

δυσάγγελος, ὄν, ἄγγελος, κακῶν ἢ κακοῦ, Νόνν. Δ. 20. 184.

δυσάγης, εἰς, (ἄγος) ἀσεβής, ἀντὶθ. εὐαγής, Μανθόν 5. 160.

δυσασχάμιστος, δυσάσχετος, ποιητ. ἀντὶ δυσανασ-

δύσασχονος, ὄν, ἀναγνος, ἀκλόητος, Διοχόλ. Ἰατ. 751, Λουσ.

Ἀλ. 54.

δυσασχέω, εἶμαι ἀτυχής· περὶ τὴν ἀλγίαν, περὶ τὴν ἄγαν,

Πλούτ. Ἀντων. 29.

δυσασχός, εἰς, ἀτυχής, κακῶς ἀγριυθείς, συληφθείς, Ὀππ.

Ἀλ. 3. 272.

δυσασχία, ἡ, ἀτυχὴς κυνήγιον, ἀντὶθ. εὐαγρία, εὐθυρὸς ἄγαν,

Πλούτ. Ε'. 13.

δυσάσχιος, ὄν, ὁ δυσκόλως ἀγόμενος, δυσπειθής, Διοκ. Ἀλ. 2.

28· ἐπὶ τῇ ὁ αὐτ. 9. 8.

δυσάσχιος, ὄν, ὁ ἔχων βαρεῖς ἀγῶνας, στρατηγία

πολύπλοκος καὶ δυσάσχιος Πλούτ. Τιμολ. 36.

δυσάσχιος, ὄν, δυσκολονίκτος, δυσκαταμάχτος, Πλούτ.

Ι'. 141., Ε'. 79, 105.

δυσάσχιος, ὄν, δυστυχὴς ἀδελφοὺς ἔχων, δυσάδελφόςτατος

παθῶν (Ἀντιγόνη καὶ Ἰσμήνη) Διοχόλ. Ὀψ. 870.

δυσάσχιος, ἡ, κακός, νοσηρὸς ἀνὴρ, Στράβων 213

δυσάσχιος (α), ὄν, ὁ ἔχων κακόν, νοσηρὸν ἄνδρα, τόπος Δίων

Χρυσ. 1. 550.

δυσάσχιος, εἰς, (ἄσχιος) ὁ κακῶς πνέων, θυελλώδης ἐξ ἀνέμου

δυσάσχιος Ἰλ. Ε. 865· Ζεφύροιο δ. 27. 200, καὶ Ὀδ.· ποιητ. γεν.

πλθ., δυσάσχιος ἀντὶ δυσάσχιος, Ὀδ. Ν. 90. 2) καθόλου,

ὑπερβολικός, ὁ, κρυμδὸς Καλλ. εἰς Ἀρ. 115· καὶ τὸ Κόιντ. Σμ.

13. 134· Κόιντ. Ἀνθ. 11. 7. 739 II. κακὴν ὁσμὴν ἀποπ. λων,

Ὀππ. Κ. 3. 114.

δυσάσχιος, ὄν, καὶ ὑπερβολὴν ἄθλιος, τροφαὶ Σοφ. Ο. Κ.

328· ἐνθα δ' ἀνδ. δὴ ἀθλίω τροφά).

δυσάσχιος, ὄν, λίαν οἰκτρὸς, ἀντιόρνητος, Ἑδδ.

δυσάσχιος, εἰς, παρὰ πολλὴν ὀργήν, Διοχόλ. Πέρσ. 281.

δυσάσχιος, ὄν, οὐχὶ ἀθλιος, σκοτεινός, συννεφώδης, Ὀρφην

Εὐρ. Περσ. 857.

δυσάσχιος, ὄν, ὁ δυσκόλως ἀγορεύων, Ἑδδ. Ἀλ. 14. 5.

δυσάσχιος, ὄν, κακὴν κεντημένον φέμην, Ὀρφ. Ἀρ. 1337

δυσάσχιος, τό, πνίγη κακόν, ἀπαίσιον, δυσάσχιος τῆς

σφιγγὸς Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 45.

δυσάσχιος, ὄν, δυσάσχιος, Πλούτ. Α'. 170.

δυσάσχιος, ἡ, ἀναισθησία, Τίμ. Λοκρ. 102E.

δυσάσχιος, εἶμαι ἀναισθητός, Εὐστ. Ποιητ. 165, 85.

δυσάσχιος, ὄν, ἀναισθητός, Ἀλ. Ἀφροδ. Περσ. 1. 72· τὸ

δυσάσχιος = ἀναισθητός, Γαλην. 1. 346. II. ἀσθία· ὁ

δυσάσχιος ὑποπίπτων εἰς τὰς αἰσθησεις, δυσάσχιος ἀναισθητός,

Πλούτ. Ε'. 12.

δυσάσχιος, ὄν, ὁν εἶναι δύσκολον νὰ αἰτιολογήσῃ τις,

Φιλων 2. 644.

δυσάσχιος, ὄν, ὁ δάγων ζωὴν δύσκολον, δυστυχής, Διοχόλ.

Θ. 927 (Δινδ.), Σοφ. Ο. Κ. 150· αἰὼν δυσάσχιος, ἐνθα δ' ὁδία,

βίος ἀθλιος, Εὐρ. Ἑλ. 214· δυσάσχιος δ' ὁ βίος ὁ αὐτ. Ἰατ. 960·

— πρβλ. ἀθλιος.

δυσάσχιος (α), ὄν, = δυσήκετος.

δυσάσχιος, εἰς, λίαν ἀλγεινός, Διοχόλ. Ἀγ. 1465, Πλούτ. 2. 106.

δυσάσχιος, ὄν, λίαν ἀλγεινός, ὡς τὸ προηγ., ἢ κατὰ τὴν

Μοίηκε, ὅν εἶναι δύσκολον νὰ βλάψῃ τις, Εὐπολ. ἐν Ἀδύλ. 106.

II. ἀναισθητός, σκληροκάρδιος, ἀνάλγητος, Σοφ. Ο. Τ. 12·

δειλός ἢ δυσάσχιος φρένας ὁ αὐτ. Ἀποσμ. 689.

δυσάσχιος, εἰς, = τῷ ἱπποκ., Ἱππ. Ἀρθρ. 807, Πλάτ. Ἀλ. 367B.

2) θαλάσσιος, Νίκ. Ἀλ. 12. 157.

δυσάσχιος, ὄν, θαλάσσιος, ἀναισθητός, Κόιντ. Σμ. 9. 388, Νόνν.

Ἰω. ε'. 16.

δυσάσχιος, ὄν, Δωρ. ἀντὶ δυσήλιος.

δυσάσχιος, ὄν, ὁ δυσκόλως ἀλλοιούμενος, δύσπιστος,

τροφή Ἱππ. 383. 9.

δυσάσχιος, ὄν, ὁν δυσκόλως ἀπορεύει τις, Νίκ. Ἀλ. 251, 550.

δυσάλωτος, ον, ὃν δυσκόλως συλλαμβάνει τις ἢ λαμβάνειν, ὄγρ. Πλάτ. Δύο. 206Α· ἐπὶ πενητῶν καὶ ἑξήκων, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 15, 8, 9. 11, 5. 2) ὃν δυσκόλως νικά τις ἢ κυριεύει, ἀρχὰ Αἰσχύλ. Πρὶ 166· μετὰ γεν., δ. κακῶν, ὃν δὲν δύναται νὰ καταλάβῃσι τὰ κακά, Σοφ. Ο. Κ. 1723. 3) δύσλητος, δυσνόητος, Πλάτ. Τιμ. 51Α.

δυσ-ἀμβάτος, ον, ποιητ. ἀντὶ δυσανάβατος, ὃν δυσκόλως ἀναβαίνει τις, πέτραι Σιμων. 26· δυσαναβ- Κορυοῦτ. Θ. Φ. 14. δυσ-ἀμέρια, ὡρ. ἀντὶ δυσ-ἀμ-.

δυσ-ἀμμορος, ον, δυστυχέστατος, Ἰλ. Τ. 315, Χ. 428, 485. δυσ-ἀναβιβαστος, ον, ὃ δυσκόλως ἀναβιβάζεται, δυσαναβί- βαστος ἢ ψυχὴ πρὸς ταῦτα ἀφ' ὧν ὤλισθε καλῶν Ἰουστίν. Μ. δυσαναγνώστους, ον, ὃ δυσκόλως ἀναγν-π-όμενος, ἀποδαλόμενος, Διοσκ. Ι. 1.

δυσαναδότος, ον, «δυσκολοχώνευτος», αἱ πίνουσι Ἀθῶν. 911. δυσαναδομιᾶτος, ον, δυσκόλως ἐξαγόμενος, Ἀρ-τεμίδ. Ι. 1. δυσανακάλυπτος, ον, δυσκόλως ἀνακαλυπόμενος, Εὐστ. Θεσπ. σ. 321 (Migne).

δυσανακλήτος, ον, ὃν δυσκόλως ἀνακαλεῖ τις, Πλούτ. Ὑγρ. 24, κτλ.·—ὃν δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ὕψειν, δυσανακλήτως ἔχειν Διοσκ. Ἀλεξ. 16· ἢ εἰς εὐθυμίαν, Μάξ. Τύρ. 33. 6.

δυσανακρίμιτος, ον, ὃ δυσκόλως ἐκπαραφερόμενος ὀπίσω, Πλούτ. Ρωμ. 28· ποιητ. δυσανακρίμιτος, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 262.

δυσανακρίστος, ον, ὃ δυσκόλως συγκρινόμενος ἢ ἀναμειγνύ- μενος, Πλούτ. 2. 1024D.

δυσανακρίτης, ον, ὃ δυσκόλως ἀνακρινόμενος ἢ ἐξεταζόμενος, δυσδιάγνωστος, ποιητ. δυσ-ἀγκρίτος, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 126.

δυσανάληπτος, ον, ὃν δυσκόλως ἀναλαμβάνει ἢ ἀνακτάται τις, μάθησις Ἀλκιβιάδ. 2. 10. II. ἐξ οὗ δυσκόλως ἀναλαμβάνει τις, ἀρρωστία Ἰουλιαν. 181B.

δυσανάλωτος, ον, ὃ δυσκόλως λυόμενος, δύσλυτος, Γρηγ. Ναξ. δυσαναπάυστος, ον, δυσκόλως ἀναπαυόμενος, Εὐστ. εἰς Ἰλ. Ψ. 225.

δυσανάπειστος, ον, δυσκατάπειστος, Πλάτ. Παρμ. 135Α. δυσανάπλους, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀναπλεύσῃ ἢ πλεύσῃ πρὸς τὰς πηγὰς του, ὃ Ροδανὸς Στράβων 189.

δυσανάπλωτος, ον, = τῷ προηγ., Στράβων 222.

δυσανάπνευστος, ον, ὃν δυσκόλως ἀναπνέει τις, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 5, 10. 2) δυσ-ἐάπμιτος, Γαλῆν. 7. 11.

δυσαναπέρειτος, ον, δύσβατος, βάρβαρος Φίλων Ι. 672, κτλ. δυσαναπαύστος, ον, ὃ δυσκόλως ἀποκαθιστάμενος, δυσεπα- νθρῶτος, Ἀλξ. Τράλλ. σ. 776.

δυσανασφάλτος, ον, ὃ μετὰ δυσκολίας ἐκ νότου ἀναλαμβάνων, νοσῆσαντες δέ, δυσανάσφαλτοι Ἰππ. 382. 12.

δυσανασχετός, ον, μετὰ δυσκολίας ὑποφέρειν, βαρέως φέρειν, Λατ. aegre ferre, τι Θουκ. 7, 71· μεγάλως στενοχωροῦμαι, ἀδύμονῳ, ἐπὶ τινὶ ἢ πρὸς τι Πλούτ. Καμ. 35, Πολύδ. 16. 12, 5· περὶ τινος Φύλαρ. Ἐπ. 115.

δυσανάσχετος, ον, ὃν δυσκόλως ὑποφέρει τις, ἀδύρκατος, ἀνυ- πόφορος, Χρησμ. Σιβυλλ. 8. 175· ποιητικὸς τις τύπος δυσάνασχετος ἀπαντᾷ ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Β. 272. II. ἐνεργ., ὃ μετὰ δυσκο- λίας ὑποφέρειν τι, τινός.—Ἐπίρρ. -τως, Πολύδ. Γ'. 130.

δυσανατέρεπτος, ον, ὃ δυσκόλως ἀνατρεπόμενος, Πλούτ. Καίσ. 4, Γαλῆν. 12. 407.

δυσανδρία, ἡ, (ἀνδρ.) ἑλλειψὶς ἀνδρῶν, Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 7.

δυσανέγερτος, ον, δυσκόλως ἀνεγείρομενος, Θ. Στουδ. σ. 1359 (Migne).

δυσάνετος, ον, = δυσανάσχετος Ι, Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 8.

δυσανέλκυστος, ον, δυσκόλως ἀνελκνύμενος, Φώτ. ἐν Ἀμφι- λοχ. σ. 270, ἔκδ. Σ. Οἶκ.

δυσάνεμος [α], ον, ὡρ. ἀντὶ δυσήνεμος, Σοφ. Ἀντ. 591. δυσανύτης, ἔς, δυσκόλως ἀνύων, Πολύδ. Α'. 231.

δυσάνιας, ον, = τῷ ἔπομ. Κριτίας Ἀποσπ. 37.

δυσάνιος, ον, (ἀνία) ὃ εὐκόλως δυσχεραζόμενος, δυσκόλως εὐχαριστοῦμενος, ὃ ἐπὶ παντὶ ἀνιόμενος καὶ μικρὴν καὶ εὐκαταρρό- νητον ἢ Ἀντιφῶν παρ' Ἀρπ., Μένανδ. ἐν Ἀδῶν. 411· ἄθυμους, βορρυθῶν, Ἀριστ. Φύσιον. 6. 41.

δυσάνωδιν, ὡσα, ὧν, (ἀνίωδ) καταλυπῶν, πολλὴν λύπην προ- ξενῶν, Πολύδ. 2. 106Π.

δυσανόδευτος, ον, = τῷ ἔπομ., δόδοι Ἐκκλ.

δυσάνωδος, ον, δυσανάστατος· ἀναφερόμενος ἐκ τοῦ Κέλετος.

δυσάνωδης, ον, ἐπιστεμ., ἀνυλῶδης, Ἐμπεδ. 352.

δυσανήρθωτος, ον, δυσκόλως ἀνορθούμενος, Ν. Χων. σ. 662, 17 (Migne).

δυσανήσχετος, ον, ποιητ. ἀντὶ δυσανάσχετος.

δυσαν-ἀγωνίατος, ο, κ, καθ' οὗ δύσκολον εἶναι νὰ ἀνταγωνισθῇ τις, Δωρ. Λ'. 2. 134.

δυσ-ἀνής, ες, = τῷ ἔπομ., Ὀππ. Κ. 2. 380, Νόων, κτλ. δύσ-ἀνήςτος, ον, ὃν ἡ συνάντησις εἶναι δυσάρεστος ἢ δυσόδιν.

στος, ἀντὶ οὗ. εὐ-ἀνήςτος, Δωρ. Τιμ. 5, κτλ. II. καθ' οὗ δύσκολον νὰ ἀντιτεθῇ τις, δυσκαταγνώσιτος, Πλούτ. 2. 118C.

δυσαντιθέλεπτος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ ἴσῃ τις κατὰ πρό- σωπον, Πλούτ. Μαρκ. 23·—πρὸς ὃν δύσκολον εἶναι νὰ διαγωνισθῇ τις ἢ συγκριθῇ, Φιλόστρ. 861.

δυσαντιθέκτος, ον, δυσκόλως ἀναίρουμένος, ἀνασκευαζόμενος, τεκμήριον, μαρτυρία Διον. Ἀλ. 5. 18, κτλ.

δυσαντιρρητος, ον, = τῷ προηγ., Ἑευμ. Μ'. Ἐπίρρ. -τως, Πολύδ. 9. 31, 7.

δυσαντοφθάλμητος, ον, = δυσαντιθέλεπτος, Πολύδ. 23. 8, 13.

δυσάνωρ γάμος, γάμος μετὰ κακοῦ συζύγου, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 1064. [α].

δυσ-ἀξίωτος, ον, ἀδυσώπητος, δυσπαραίτητος, Σχόλ. Σοφ. Ο. Τ. 334.

δυσ-ἀπλείπτος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ ἀπαλείψῃ τις, δυσ- ἐξάλειπτος, Σχόλ. Σοφ. Τρ. 696.

δυσ-ἀπαλλαξία, ἡ, ἡ δυσκολία πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τινος, ἐπι- μονή, Πλάτ. Φιλῆβ. 46C·—τὰ χρεα παρέχουσι δυσ-ἀπαλλαξίαν, ἀλλ' ἴδε Λοβ. Φρύν. 509.

δυσ-ἀπάλλακτος, ον, ὅφ' οὗ δύσκολον εἶναι νὰ ἀπαλλαγῇ τις, ὀδύναι Σοφ. Τρ. 959· πρόσταγμα Ἰσοκρ. 213D· ἀρρώστια Ἀριστ. Ζ. Μ. 3. 9. 4, πρὸλ. Κατηγ. 8. 18·—μετὰ γεν., δ. τῶν ἐμδρῶν, ἔχουσα δυσκολίαν κατὰ τὸν τοκετόν, ὁ αὐτ. Ἰ. Ζ. 7. 11, 6·—δ. ἀπὸ λόγου, Πλάτ. Θεαιτ. 195C·—Ἐπίρρ. -τως, Εὐστ. 1389. 46.

δυσ-ἀπάντητος, ον, = δυσ-ἀνήςτος, Εὐστ. 1054. 30, Σουδ.

δυσ-ἀπιστέω, δυσκόλως ἀπιστῶ, εὐκόλως πιστεύω· παρ-πατ. δυσ-ἀπιστούν (δυσχερεστῶ δυσ-ἀρεστούν), Κ. Λάσκ. ἐν τῇ Γραμ- ματικῇ (Ἑλλ. Πατρολ. Migne τ. 161, σ. 936).

δυσ-ἀπιστος, ον, ἵκαν ἀπειθής, Ἀνθ. Π. 12. 179.

δυσ-ἀποβίβαστος, ον, δυσ-ἀποβίβητος, Γαλῆν. 6. 327.

δυσ-ἀποδείκνυτος, ον, δυσκόλως ἀποδεικνύμενος, Πλάτ. Πολ. 487E.

δυσ-ἀποδιδάκτος, ον, ὃν εἶναι δύσκολον νὰ ἀπομᾶθῃ τις, νὰ ἴσῃ, Ἰωσήφ. Α. Ι. 16. 2, 4.

δυσ-ἀποδοτος, ον, ὃ δυσκόλως ἀποδιδόμενος, ὀριζόμενος, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 242.

δυσ-ἀποκατάστασις, εως, ἡ, δυσκολία πρὸς ἀποκατάστασιν ἢ ἀνέγερσιν, Ἑρωτιαν. ἴδε Λοβ. Φρύν. 501.

δυσ-ἀποκατάστατος, ον, δυσκόλως ἀποκαθιστάμενος, δυσεπα- νόρθωτος, Μ. Ἀντων. 11. 8, Γαλῆν. 2. 397.

δυσ-ἀποκίνητος, ον, δυσμετακίνητος, Θεοφύλακτ. Βουλγ. 3. σ. 683.

δυσ-ἀποκρίτης, ον, πρὸς ὃν δύσκολον εἶναι νὰ ἀποκριθῇ τις, Δωρ. Β. 11ρ. 22. II. ἐνεργ., δυσκόλως ἀποκρινόμενος, Παῦλ. Αἰγ. σ. 61.

δυσ-ἀπολόγητος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ ὑπερασπίσῃ τις, ἀμαρτία Πολύδ. Ι. 10. 4.—Ἐπίρρ. -τως, Εὐστ. 147. 23.

δυσ-ἀπολύτος, ον, δυσκόλως ἀπολύμενος, ἀποσπόμενος.—Ἐπίρρ. -τως, Γαλῆν. 6. 313.

δυσ-ἀποπνέπτος, ον, δυσκόλως ἀποπνέπόμενος, ἀποπνυνόμενος, Σχόλ. Εὐρ. Φοιν. 63, κτλ.

δυσ-ἀποπτωτος, ον, δυσκόλως ἀποχωριζόμενος καὶ πίπτων, στερεῶς προσκεκολλημένος, καρπὸς Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 1. 11, 8.

δυσ-ἀποσπαστος, ον, δυσκόλως ἀποσπώμενος, Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 152Α, Φίλων 2. 11. 14. Παῦλ. Αἰγ. 144, 6, κτλ.—Ἐπίρρ. δυσ-ἀποσπαστως ἔχειν Πλάτ. Ἀξ. 365B, Αἰδῶ. 20. 51.

II. ἀρ' οὗ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀποσπασθῇ τις ἐαυτόν, κάλλος Χαρί- των 5. 8.

δυσ-ἀποσχετος, ον, ὅφ' οὗ εἶναι δύσκολον νὰ ἀπόσχῃ τις, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 152.

δυσ-ἀποτέλεστος, ον, δυσκατόρθωτος, Εὐστ. 1956. 18.

δυσ-ἀποτρεπτος, ον, δυσκόλως ἀποτρεπόμενος, Ξεν. Ἀπομν. 4. 1, 4, κτλ.

δυσ-ἀποτρεπτός, ον, δυσκόλως ἀποτρεπόμενος, ὄντιδος Ἀριστ. Ἀποσπ. 445, Πλούτ., κτλ.

δυσ-ἀποτροπος, ον, δυσκόλως ἀποτρεπόμενος, ἀτῇ Ἐπιγράμ. Ἑλλῆν. 1033. 22.

δυσ-ἀπουλος καὶ -οῦλως, ον, ὃ δυσκόλως σχηματίζων οὐ- λήν, Ἰατρ.

δυσ-ἀρεστέω, δὲν εὐχαριστοῦμαι, θεωρῶ ἔμμετον προσδεχόμενον, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 2, 23· τινὶ, εἰς τι πρᾶγμα, Πολύδ. 4. 22, 9, κτλ.—ὡσαύτως ὡς ἀποθ., ὁ αὐτ. 5. 94, 2. II. μετὰ βοτ. προσ., προδεῶν δυσ-ἀρεσκίαν εἰς τινα, ὁ αὐτ. 7. 5, 6.

δυσ-ἀρεστέμα, τό, δυσ-ἀρεστον γεγονός, Ἀντυλλ. παρὰ Στοβ. Ἀνθ. 516. 27.

δυσ-ἀρεστήσις, εως, ἡ, δυσ-ἀρεσκία, Πλάτ. Ἀξ. 366D· τινὶ ἢ ἐπὶ τινὶ Πολύδ. 4. 21, 7. 11. 28, 11, κτλ.

δυσ-ἀρεστέα, ἡ, = τῷ προηγ., Κλημ. Ἀλ. 219, κτλ.

δυσ-ἀρεστος, ον, ὃ δυσκόλως ὀρίσκόμενος, ἐξιλεόμενος, κατα-

πραϋνόμενος, δαίμονες Δίσχυλ. Εὐμ. 928. — δυσπρεσβεύμενος, τινι, πρὸς τινα, Εὐρ. Ήλ. 904. τι, διὰ τι πρῆγμα, Λουκ. ἐν Πιολφ 46. — δυσκόλως εὐχαριστούμενος, ἰδιότροπος, δύστροπος, δύσκολος, Εὐρ. Ὀρ. 232, Ἰσοκρ. 8D, 234C, Ξεν., κτλ. — τὸ δ. = τῷ προηγ., Πλούτ. Σβλ. 25.

δυσκαριθμέω, δυσκόλως ἀριθμῶ, δυσαριθμούμεναι δαπάναι· Ερραίμ. στ. 3162.

δυσἀριθμητός, ον, ὃ δυσκόλως ἀριθμούμενος, Ἀππ. Εὐμυλ. 2 73. δυσἀριθμώτος, ον, ὃ δυσκόλως ἀριθμούμενος, Γεώργ. Νικουμῆδ. σ. 1449 (Migne).

δυσ-ἀριστο-τόκεα, ἢ, δυστυχῆς μήτηρ ἀρίστου υἱοῦ, ὡς ἀποκαλεῖ ἡ Θέτις ἑαυτήν, Ήλ. Σ. 54.

δύσαρκτος, ον, ὃ δυσκόλως ἀρχόμενος, κυβερνώμενος, Δίσχυλ. Χο. 1024, Πλούτ. Λουκούλλ. 2.

δυσαρμωστής, ἢ, ἀσυμφωνία, ἑλλειψίς ἀρμονίας, Πλούτ. Δίμυλ. 5. δυσάρμωστος, ον, κακῶς ἡρμωσμένος, μὴ προσαρμωζόμενος, Πλούτ. Εὐμ. 13, Ἀππ. Μίθρ. 34.

δυσαρχία, ἢ, κακὴ ἀρχή, ἀναρχία, Ἀππ. Εὐμυλ. 5. 17. δυσσυγῆς, ἐς, κακῶς φωτίζων, σκοτεινός, Ποιητ. π. Πυταν. 65.

δυσσυλία, ἢ, κακὴ, δύσκολος, δυσάρεστος οἰκήσις ἐν ὑπαίθρῳ, Δίσχυλ. Ἀγ. 555, Φύλων 1. 105.

δύσαυλος, ον, (αὐτῇ) κακός, ἀκατάλληλος πρὸς αἰκήσιν ἢ διαμονήν, ἄξενος, πάγοι Σοφ. Ἀντ. 356.

δύσαυλος ἔρις, ἀτυχῆς ἀγὼν αὐλῶν, Ἀνθ. Π. 9. 266. δυσαυξής, ἐς, ὃ δυσκόλως ἢ βραδέως αὐξανόμενος, Ἀριστ. Ἀκουσ. 33. ὁ δὲ καὶ πύκη καὶ ἑλαία δυσαυξῆς Θεόφρ. Αἰτ. Φυσ. 1. 8. 4. οὕτω δυσαυξήτος, ον, αὐτῇ 1. 8. 2.

δυσσυγῆς, ἐς, ὃ ὀχληρῶς, ἀλαζονικῶς καυχώμενος, Ἀπολλών. Γρόδ. Γ. 976.

δυσσφαίρετος, ον, ὃ δυσκόλως ἀφαίρουμενος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 5. 4.

δυσσῆχης, ἐς, Δωρ. ἀντὶ δυσηχῆς, Ἀνακρ. 108. δυσῆχης, ἐς, (ῆχος) λίαν λυπηρῆς, λίαν ἀλγεινός, πάθος Δίσχυλ. Εὐμ. 140. πρὸς βάρυνά της.

δυσσυχός, ἐς, λίαν βαρύν, ἐπαυχός, Τρυφίδ. 42, Μάξιμ. π. καταρχ. 308.

δυσσπένειστος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ βασανίσῃ ἢ δοκιμάσῃ τις, Χρησμ. Σιβυλλ. 7. 128.

δυσσάστακτος, ον, ὃν δυσκόλως δύναται τις νὰ ὑπομείνῃ, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ', 4. Πλούτ. 2. 915F, κτλ.

δυσσάστουσιτοιμαί, μέσ., καθιστῶν τι δύσβατον, ἀδιάβατον, Ξεν. Ἰππαρχ. 8, 9 (ὃ Δινδ. δύσβατόν τι ποιοῦμενον).

δυσσῆχτος, ον, δύσπικτος, δυσπόμετος, ἀδιάβατος, ἀμαχανία Πίνδ. Ν. 7. 143. τόπος Πλάτ. Πολ. 432C. τὰ δ. = δυσχωρίαί, Ξεν. Κύρ. 2. 4. 27.

δυσσάστουσις, ἢ, δύσβατον μέρος, Ἰω. Τζέτζ. ἐν Gram. An. gr. Ox. III, σ. 306.

δυσβάκτος, ον, λίαν θνητῶν, Δίσχυλ. Πέρσ. 574.

δύσβιος, ον, = τῷ ἐπομ., Δ. Β. 323.

δυσβιοτός, ον, (βίαιος) ὃ καθιστῶν τὸν βίον δυστυχῆ, πενίη Ἀνθ. Π. 7. 648.

δυσβλαστής, ἐς, ὃ δυσκόλως βλαστάνων, Θεόφρ. Ἰστ. Φ. 8. 6. 1., Αἰτ. Φ. 1. 3. 1., 4. 3. 3.

δυσβοήθητος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ βοηθήσῃ ἢ θεραπεύσῃ τις, Διόδ. 3. 47., 11. 15, κτλ.

δύσβολος, ον, ὃ ἀτυχῆς εἰς τὴν βολήν. 2) οὗ ἢ βολῇ ἀτυχῆς, ἰδίως ἐπὶ κύβων, Πολυδ. Γ. 94. Ζ. 204.

δυσβουλία, ἢ, κακοβουλία, κακὴ σκέψις, Δίσχυλ. Θήβ. 802, Ἀγ. 1609, Σοφ. Ἀντ. 95. ὡσαύτως κατὰ πληθ., αὐτῇ 1269.

δυσβράκκανος, ον, δυσχερής, δύσκολος, δυσκατανόητος, Κρατίν. ἐν Ἀδρή. 58. ἴδε Meineke.

δύσβρωτος, ον, ὃν δυσκόλως δύναται τις νὰ φάγῃ, Πλούτ. 2. 688E.

δύσβωλος, ον, κακὸν χῶμα ἔχων, ἄκαρπος, ἄγονος, χθὼν Κπ. Ὀμ. 7. Ἀνθ. Π. 7. 401.

δυσγάμια, ἢ, κακός, ἀτυχῆς γάμος, Μανέθων 1. 19.

δυσγάμος, ον, ὃ ἐν τῷ γάμῳ ἀτυχῆς, γάμος δ. Εὐρ. Φοίν. 1047, πρὸς ἀγαθόν. — δύσγαμον αἰσχος ἐλὼν, περὶ τοῦ Μενελάου, ὃ αὐτ. Τρω. 1114.

δυσγαργαλῆς, ἢ, εὐγαργαλῆς, εὐκόλως γαργαλιζόμενος, Ἰπποκρ. Ξεν. Ἰππ. 3. 10, πρὸς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 136. — δυσγαργαλῆς, ον, Γεωπ. 10. 2. 1. δυσγαργαλῆς, ον, Δ. Β. 37.

δυσγένεια, ἢ, ἢ ἐκ ταπεινῶν καταγωγή, Σοφ. Ο. Τ. 1079, Εὐρ. Ι. Δ. 446, Πλάτ. Πολ. 618D. II. ποταπότης, προστυχότης, Εὐρ. Ἰπρ. Μαιν. 663, πρὸς Πλούτ. 2. 1B.

δυσγενής, ἐς, ἐξ ἀσκήμων καταγόμενος, Εὐρ. Ἰωνι 1477, Ἀριστοφ. Βατρ. 1219, κτλ. II. ταπεινός τῷ φρονήματι, χυδαῖος, ἀγραιψός, Εὐρ. Ήλ. 363, κτλ. ὃ. ἀντὶ τῷ τρόπῳ Εὐκλ. 142 Αἰν.

δυσγεφύρωτος, ον, δυσκόλως γεφυρούμενος, Στράβων 193.

δυσγεωργήτος, ον, δυσκόλως γεωργούμενος ἢ καλλιεργούμενος, Στράβων 840.

δύσγυνα, ἢ, ἄγυνα, ἀμειβομένη, Εὐρ. Ἠρ. Μαιν. 1107. δυσγνώριτος, ον, ὃν δυσκόλως ἀναγνωρίζεις, Πολυδ. Γ. 150. — Εὐκλ. -τως, αὐτῇ 160.

δυσγνώσια, ἢ, δυσκολία τοῦ γινώσκειν, δυσγνώσιαν εἶχον προσώπου, δὲν ἐγνώρισαν τὸ πρόσωπόν σου, Εὐρ. Ἠλ. 767.

δυσγνώστος, ον, δυσνόητος, Πλάτ. Ἀλκ. 2. 147C. 2) δυσκολογνωρίστος, Πολυδ. Γ. 78, 4.

δυσγοήτευτος, ον, ὃ δυσκόλως ἐξαπατούμενος, διὰ γοητείας, Πλάτ. Πολ. 413E.

δυσγράμματος, ον, ὃ δυσκόλως γραφόμενος, Διγύπτιον δὲ τοῦνομα καὶ δυσγράμματον μάλλον Ἀριστ. 2. 360.

II. ἀγράμματος ἢ ὀλιγογράμματος, ἀπειδέμενος, Φιλότης 558.

δυσγρίπτετος, ον, λίαν φιλάργυρος, πλεονέκτης, Αἰδάν. 724, 725. δυσδαίμοντιο, εἶμαι δυστυχῆς, κακοδαίμων, Λουγγίν. 7. 9.

δυσδαίμονια, ἢ, ἀθλιότης, δυστυχία, Εὐρ. Ι. Τ. 1120, Ἀνθ. κ. 20. 27.

δυσδαίμων, ον, κακοδαίμων, δυστυχῆς, Τραγ., Ἰδίας Εὐρ. δυσδαίμονι μοῖρα Σοφ. Ο. Τ. 1302. τύχη, Πλάτ. Νόμ. 905C. — συγρ. -εστερος, Ἀνθ. κ. 20. 43. — ἐν Δίσχυλ. Θήβ. 927, ὃ Δινδ. δυσδαίμων χάριν τοῦ μέτρου.

δυσδάκρυτος, ον, πολυδάκρυτος, ὃς δὲν πολὺ κλάυσεν ἢ κλαίει τις, Δίσχυλ. Ἀγ. 442. II. ἐνεργ., πολὺ κλαίων, Ἀνθ. Π. 12. 80. δάκρυα δ., δάκρυα ἀγωνίας, αὐτῇ 7. 47B.

δυσδαίμαρ, αρτος, ὃ, ἢ, ἀτυχῆς ἐκ τῆς γυναικὸς του, Δίσχυλ. Ἀγ. 1319.

δύσδεικτος, ον, δυσκαπέδεικτος, Κλήμ. Ἀλ. 695.

δυσδέρκετος, ον, = τῷ ἐπομ., Ὀππ. Κ. 2. 607.

δυσδερκής, ἐς, μόλις βλέπων, σχεδὸν τυφλός, Ὀππ. Κ. 3. 263. δύσδερεις, ἢ, γεν. -εος, δυσμάχης, Νίκ. Θ. 738.

δυσδιεβῆτος, ον, δυσκόλως διαβαινόμενος, δυσκολοπάρατος, τόπος, ρέθμα Πολυδ. Γ. 39, 13, Διόδ. 17. 63.

δυσδιεγνωστός, ον, δυσδιάκριτος, Διον. Ἀλ. 2. 71.

δυσδιεγνωστός, ον, δυσάρεστος πρὸς διακρίσιν, μὴ παρέχων εὐάρεστον διακρίσιν, πόλις Στράβων 757.

δυσδιεθετός, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ διαβῇ τις (νὰ δώσει εἰς γάμον), χαλεπὸν τε θυγάτηρ κτήνη καὶ δυσδιεθέτον Μένανδ. Ἀλ. 6. 2) ὃν δύσκολον εἶναι νὰ κυβερνήσῃ τις ἢ τακτοποιήσῃ, Πλούτ. Καίσ. 11, κτλ.

δυσδιαίρετος, ον, δυσκόλως διαιρούμενος, Ἀριστ. Προβλ. 21. 12, Θεόφρ. Γ. 7. 11, 3.

δυσδιαίτητος, ον, περὶ οὗ δύσκολον εἶναι νὰ ἀποφασίσῃ τις, κρίσις Πλούτ. Συγκρ. Κλήμ. κ. Λουκ. 3, κτλ.

δυσδιακόμιστος, ον, δυσκόλως διακομιζόμενος, Ἠούχ.

δυσδιακωνήστος, ον, δυσκόλως διακωνούμενος δι' ἀπονείτου, φορὶν Διλ. π. 2. 17. 44.

δυσδιακρίτος, ον, δυσκόλως διακρινόμενος, Στράβων 428, Κλύτας παρ' Ἀθην. 655E.

δυσδιαλλακτος, ον, δυσκόλως διαλλασσόμενος, συμφιλιούμενος, Σουτ. — Εὐκλ. -τως, Ἀμμών.

δυσδιαλύτος, ον, δυσκόλως διαλυόμενος, Ἀριστ. Προβλ. 2. 42. τὰς Πολυδ. Γ. 26, 16. II. δυσκόλως διακλασθέντος, συμφιλιούμενος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 5, 10.

δυσδιανότης, ον, δυσκόλως ἐννοούμενος, δυσνόητος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοίν. 30.

δυσδιάπνευστος, ον, ὃ δυσκόλως ἦτοι βραδέως ἐξαπνέμενος, Θεόφρ. Αἰτ. Φυσ. 1. 2. 4, Διοσκ. 5. 9.

δυσδιάπνευστος, ον, δύσβατος, ὄρη καὶ βουνοὶ Εὐάγρ. Ἐκκλ. Ἰστ. 2. 13.

δυσδιάπνευστος, ον, δυσκόλως διασπώμενος, διαρρηγιόμενος, τὰς Πολυδ. Γ. 15. 15, 7.

δυσδιάτρητος, ον, δυσκόλως τρητόμενος, πῶ. γρ. ἐν Θεόφρ. Αἰτ. Φυσ. 2. 15, 2.

δυσδιάτρητος, ον, δυσκόλως διατεμνόμενος, διακοπτόμενος, Ἰω. Χρυσ. 9. 527.

δυσδιατύπκτος, ον, δυσκόλως διαμορφούμενος, διαπλασσομένης, Ἰω. Χρυσ. 4. 397.

δυσδιάφρεκτος ἢ -φουκτος, ον, ὃν δυσκόλως δύναται τις νὰ διαφύγῃ, Κύριλλ. Εὐστ. Πονημ. 252. 54.

δυσδιαφορησία, ἢ, δυσκολία εἰς τὴν ἰδρύσιν, ἐξάμισιν, ἰδύσσιος Προβλ. 66.

δυσδιάφορητος, ον, ὃ δυσκόλως διὰ τῶν πόρων ἐξερχόμενος, ἀπορριπτόμενος, Ἰαλιν. 2. 392. 6, 311 κ. ἄλλ. II. ἐνεργ., δυσκόλως ἐξαπνέων, αὐτῇ.

δυσδιαφύλακτος, ον, δυσκολοφύλακτος, Ἠούχ.

δυσδιαχώρητος, ον, κακοχώνευτος, δύσπιπτος Ἀριστ. Πρωκλ. 21 8. 1. II. ἐνεργ., δυσκόλιος, διατὶ οἱ ἱκτερικοὶ δ., Ἀλέξ. Ἀφρ. 1. 80.

δυσδιεζακτος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ διαβῇ τις, δυσμαθής, Ἰππ. Ἰπ. 1283. 12.

δυσδιέγερτος, ον, ἐξ οὗ δύσκολον εἶναι νὰ ἐγερθῇ τις, καταφράξ Ἰαλιν. 19. 413.

δυσδιέλικτος, *ον*, δυσκόλως διελισσόμενος, Ν. Χων. σ. 495, 20 (Βόνν).
δυσδιέξικτος, *ον*, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ διέλθῃ τις, βίος Πορφύρ. π. Ἀποχ. 4. 18.
δυσδιέξικτος, *ον*, δι' οὗ δύσκολον εἶναι νὰ διέλθῃ τις, λαθουρινθώδης καὶ ὁ. Συνέσ. 246D.
δυσδιέξικτος, *ον*, = τῷ ἐπομ., Ἰω. Χρυσ. 3. 614.
δυσδιέξικτος, *ον*, δι' οὗ δύσκολον εἶναι νὰ διέλθῃ τις, λαθουρινθός Διδ. 5. 34. II. **δυσπεπτος**, θέρμος Γαλην. 6. 327.
δυσδιερευνήτος, *ον*, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ διερευνήσῃ τις, Πλάτ. Πολ. 432C.
δυσδιήγητος, *ον*, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ διηγηθῇ τις, Ἐδδ. (Σοφ. Σολομ. κ', 1), Ἐκκλ.
δυσδιόδευτος, *ον*, = τῷ ἐπομ., Ἰω. Χρυσ. 3. 614.
δυσδιόδευτος, *ον*, δι' οὗ δύσκολον εἶναι νὰ διέλθῃ τις, πορεία, πάροδος Πολύβ. 3. 61, 3, κτλ.
δυσδοίκτης, *ον*, δυσκόλως δισκούμενος, Πολυδ. Ε', 105 (καὶν, δυσδοικητικός). II. **δυσπεπτος**, δύσκολος Ξενοκρ. 31.
δυσδιουρυσία, ἡ, ἀδιούρητον σφάλμα, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. σ. XIX.
δυσδιούρητος, *ον*, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ διουρήσῃ τις, Ἡσυχ.
δυσδιόρητος, *ον*, δυσκόλως διόρητος, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 5. 74.
δυσδιόρητος, *ον*, = διόρητος, Ὀκπ. Ἀλ. 3. 303.
δυσείγερτος, *ον*, ἐξ οὗ δυσκόλως ἐγείρεται τις, κῆμα λέγεται ὁ βαθύς καὶ παρὰ φύσιν δυσέγερτος ὕπνος Παῦλ. Αἰγ. σ. 61.
δυσεγκατέρητος, *ον*, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ ὑπομείνῃ τις, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 152.
δυσεγγελητός, *ον*, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ ἐπιχειρήσῃ τις, Ἰώσηπ. Α. 1. 15. 11, 2.
δυσείγχευτος, *ον*, ὃν δύσκολον εἶναι διὰ χύματος νὰ ἀποφρέξῃ τις, πιδ. γραφ. ἐν Στράβωνι 740.
δυσέδροος, *ον*, ἐπὶ κακῇ καθήκοντος, κακὸς σύντοκος, Ἐρινός Αἰσχύλ. Ἀγ. 746. 2) μὴ ἐφαρμοζόμενος καλῶς, εἴ τι δύσε-δρόν ἐστιν, ἀποκροῦσαι καὶ περικόψαι καὶ αὐτὸ τοῦτο εὐε-δρόν ποιῆσαι Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 6.
δυσείδεια, ἡ, δυσμορφία, ἀσχημία, Διογ. Α. 2. 33.
δυσείδης, *ἐς*, δυσμορφος, «ἀσχημος», Ἡρόδ. 6. 61, Σοφ. Ἀποσπ. 109. 9, Πλάτ. Σοφ. 228A.
δυσείκαστος, *ον*, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ εἰσάσῃ τις, Διον. Ἀλ. π. Αυσ. 4, κτλ. 2) κακῶς, ἀπρεπῶς εἰσασθεῖς, Σουῖδ.
δυσειματώ, φορῶ πενιχρά, πρόστυχα ἐνδύματα· ἀντίθ. εὐειματώ, Πλούτ. 2. 299E.
δυσειμάτως, *ον*, πρόστυχα ἐνδεδυμένος, «κακοφορεμένος», Εὐρ. Πύλ. 1107.
δυσειμονία, ἡ, πρόστυχος ἐνδυμασία, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 240.
δυσείμων, *ον*, γεν. -ονος, κακῶς ἐνδεδυμένος, Ἡσιόδ. παρ' Ἀθην. 116A.
δυσείσβολος, *ον*, εἰς ὃν δυσκόλως δύναται τις νὰ εἰσέλθῃ ἢ εἰσέλθῃ· ἐπὶ τῇ Λακωνικῇ, Εὐρ. Ἀποσπ. 106B. 3 — ὑπερβ. -ώτατος, *ον*, δυσπροσιτώτατος, ἐπὶ τῇ Λοκρίδι, Θουκ. 3. 101.
δυσειπέων Χριστόν, κακῶς εἰπεῖν, Θ. Στουδ. σ. 440 (Migne).
δυσειπλούς, *ουον*, γεν. -ου, εἰς ὃν δύσκολον εἶναι νὰ εἰσπλεύσῃ τις, Στράβων. 183.
δυσειπλώτος, *ον*, = τῷ προηγ., Σχόλ. Θουκ. 3. 2.
δυσεϊκάτος, *ον*, ἐξ οὗ δύσκολον εἶναι νὰ ἐξέλθῃ τις, Δίων Κ. 46. 19.
δυσεκδίαστος, *ον*, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ καταβάλλῃ τις, Πλούτ. 2. 127A. — Ἐπίρρ. **δυσεκδίαστος** Ν. Χων. σ. 273. 6 (Βόνν).
δυσέκδεκτος, *ον*, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ ὑπομείνῃ τις, ἀνυπόφορος, Γαλην. 8. 916.
δυσέκδρομος, *ον*, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ διαφύγῃ τις, Νικ. Ἀλ. 14.
δυσεκθέρμαντος, *ον*, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ θερμάνῃ τις, Γαλην. 6. 352.
δυσέκθυτος, *ον*, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ ἀποτρέψῃ, νὰ ἀποφύγῃ τις διὰ θυσιῶν, σημειῖται Πλούτ. Κράσ. 18.
δυσεκκάθαρτος, *ον*, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ ἀποκαθάρῃ ἢ ἐκπλύνῃ τις, Διον. Ἀλ. 4. 24.
δυσεκκατέρητος, *ον*, ὃν δυσκόλως τις ὑπομένει, Ἀποσπ. Ἡρακλεωτ. σ. 211 Scott.
δυσεκκόμιστος, *ον*, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ φέρῃ τις ἔξω, Ἡσυχ. Σουῖδ.
δυσέκκρως, *ον*, δύσπεπτος, δυσχώνευτος, Ξενοκρ. § 38, 45. Ἀθην. 69A.
δυσέκκρουστος, *ον*, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ ἀποκρούσῃ ἢ ἀπὸ διώξῃ τις, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 23.
δυσεκλάλητος, *ον*, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ ἐκφράσῃ τις, Διον. Ἀλ. π. Αυσ. 11.
δυσέκλειπτος, *ον*, ὃν δυσκόλως ἐκλείπων, συνεχῆς, ἀκατάπαυστος, Πλούτ. 2. 829A.
δυσέκκλητος, *ον*, ὃν δυσκόλως ἀναλαμβάνων. — Ἐπίρρ. -τως, Γαλην. 6. 527.
δυσεκλογίτος, *ον*, ὃν δυσκόλως ὑπολογίζομενος, Σουῖδ.

δυσέκλυτος, *ον*, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ λύσῃ τις, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 435 (ὁ Δινδ. **δυσέκλυτον**, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ διαφύγῃ τις). — Ἐπίρρ. -τως, ἀδιαιλύτως, ὁ αὐτ. Πρ. 60.
δυσεκμύζητος, *ον*, δυσκόλως ἐκμυζόμενος, Σωρ. Ἐφ. ἐκδ. Εἰρη. σ. 131.
δυσέκνευστος, *ον*, ἐξ οὗ δύσκολον εἶναι νὰ ἐξέλθῃ τις καλύμνων, Μάξ. Τύρ. 17. 10.
δυσέκνιπτος, *ον*, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ ἐκπλύνῃ τις, Πλάτ. Πολ. 378D, Κερκίδας παρὰ Στοῦ, τ. 4. 43.
δυσεκπέραιτος, *ον*, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ ἐκφύγῃ τις, νὰ περάσῃ, Εὐρ. Ἰππ. 678, 883, μετὰ διαφ. γρ. **δυσεκπεράντος**.
δυσέκπληκτος, *ον*, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ ἐκπλήξῃ, νὰ τρομάξῃ τις, Ἀριστ. π. Ἀρετ. 4. 4.
δυσεκπληρωτός, *ον*, δυσκόλως ἐκπληρούμενος, Ἀποσπ. Ἡρακλεωτ. σ. 211 Scott.
δυσέκπλους, *ουον*, ἐξ οὗ δύσκολον εἶναι νὰ ἐκπλεύσῃ τις, τόποι εἰς διὰ τὰς παλιρροίας Πολύβ. 34. 2, 5.
δυσέκπλυτος, *ον*, ὃν δυσκόλως τις ἐκπλύνει, κηλίδες Φίλων 2. 181, 487 (ἐν 1. 558, οὗχί ὁρθῶς **δυσέκπλυτος**). **δευσοποιόν** καὶ ὁ. Πλούτ. 2. 488B.
δυσέκπνευστος, *ον*, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ ἐκπνεύσῃ τις ἢ ἐκβάλλῃ, φύσιν Σχόλ. Εὐρ. Φων. 1438.
δυσεκπρέυστος, *ον*, ἐξ οὗ δύσκολον εἶναι νὰ ἐξέλθῃ τις ἢ σωθῇ, Ἰώσηπ. Α. 1. 13. 2, 4.
δυσεκπύητος, *ον*, δυσκόλως εἰς πῦον μεταβαλλόμενος, Παῦλ. Αἰγ. σ. 138.
δυσέκρυπτος, *ον*, = **δυσέκνιπτος**, Ξενοκρ. 58.
δυσέκτηκτος, *ον*, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ τῆξῃ τις, δύστηκτος, ἀμφ. ἐν Ἰππ. 383. 12.
δυσέκφυκτος, *ον*, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ ἐκφύγῃ τις, Θεοδέν. παρὰ Στοῦ. 126. 52, Πολύβ. 1. 77. 7. — Ἐπίρρ. **δυσεκφύκτως**, Ἀνδ. Πλαν. 4. 198.
δυσέκφυρος, *ον*, ὃν δυσκόλως προφερόμενος, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. σ. 66. — Ἐπίρρ. -ρως, Στράβων 662.
δυσεκφώνητος, *ον*, ὃν δυσκόλως ἐκφωνούμενος, Εὐστ. 70. 33.
δυσέλεγκτος, *ον*, ὃν δυσκόλως ἐλεγχόμενος, ἀναιρούμενος, Στράβ. 14. 508, Λουκ. Ἀλ. 17.
δυσέλεια, ἡ, ἡ συμφορῶν πρόξενος Ἐλένη, Εὐρ. Ὀρ. 1388-πρβλ. **δύσπαρις**.
δυσέλικτος, *ον*, δυσκόλως, πολλοὺς ἐλιγμούς ἔχων, πολύπλοκος, Αἰγ. π. Ζ. 14. 8, Εὐστ. 229. 38.
δυσελκῆς, *ἐς*, δύσκολος, οὗχι εὐνοϊκὸς πρὸς τὴν θεραπείαν πληγῶν, ἐπὶ κρᾶσις, οἱ γέροντες **δυσελκῆες** Ἰππ. Ὀε. 479, 35. διὰ τὸ **δυσελκῆς** τοῦ σώματος Παῦλ. Αἰγ. 196. 46. ἀντίθετον **εὐελκῆς**. 2) **δυσθεραπεύτος**, ἔλκος **δυσελκῆς** ἀντίθετον **εὐελκῆς**, Ἰππ. Ὀε. 391. 41.
δυσελκία, ἡ, ἡ κρᾶσις τοῦ **δυσελκοῦς** ἢ τὸ δυσίστατον ἐλκος, Ἰππ. 1008H.
δυσελπίζω, μέλλ. -σω, = **δυσελπιστέω**, Πολύβ. 16. 33. 1, 21. 10, 2. — ἐσφαλμέν. γρ. ἀντὶ **δυσελπιστέω**, **δυσελπίς**, *ἰδως*, ὅ, ἡ, ὁ μόλις ἐλπίζων, ἀπελπίς, Αἰσχύλ. Χο. 412, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 31, Ἀριστ. Ἰητ. 2. 13, 11 κ. ἄλλ.
δυσελπιστέω, σχεδὸν δὲν ἔχω ἐλπίδα, τινί, ἐπὶ τινί, περὶ τίνος Πολύβ. 2. 10, 8, 44, 3, κτλ.
δυσελπιστία, ἡ, ἀπελπισμός, Ἀριστ. π. Ἀρετ. 7, 6, Πολύβ. 1. 39, 14 κ. ἄλλ.
δυσελπίστος, *ον*, = **δυσελπίς**, Ποιητὴς ἐν Ἐπ. Πλάτ. 310A, Πλούτ. Φαβ. 17. — Ἐπίρρ. **δυσελπίστως** ἔχειν Πολύβ. 1. 87, 1.
δυσελπίστος, *ον*, ἀπροσδοκῆτος, ἐκ **δυσελπίστων**, ὅταν τὸ τοῦ Διόλου ἐκ ὑπερβαίου ἀπροσδοκῆτος, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 17.
δυσέμβάτος, *ον*, ἐφ' οὗ δύσκολον εἶναι νὰ βαδίξῃ τις, περπατῶν, τοῦ χωρίου τὸ ὁ. Θουκ. 4. 10. ἀπρόσιτος, δυσπρόσιτος, οἰωνοῖσι Διον. Π. 1150.
δυσέμβλητος, *ον*, ὃν δυσκόλως ἐμβαλλόμενος εἰς τὸν οἶκτον τύπον, ἐπὶ ἐξαρθρώσεων, ὁστέα Ἰππ. Ἀθρρ. 833.
δυσέμβολος, *ον*, = τῷ προηγ., Ἰππ. Ἀγμ. 778. II. **δυσκο-λος** πρὸς εἰσβολήν, εἰς ὃν δύσκολον εἶναι νὰ εἰσβάλῃ τις, **δυσεμ-βωλὴ** τῇ Ἀσκωνικῇ Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 24. ὁ τοῖς πολεμίοις χώρα Ἀριστ. Πολ. 7. 5, 3.
δυσεμετώ, ἐμὴ μετὰ δυσκολίας, Ἀράβας ἐν Ἀποκ.
δυσέμετος, *ον*, = τῷ ἐπομ., οἱ Ἀσκληπιάδαι τοῖς **δυσεμε-τοῖς** ὕδατος χλιαροῦ διδάσαιν ἀπορροφεῖν Συνέσ. 257A.
δυσεμής, *ἐς*, ὃν δυσκόλως ἐμῶν, εἰσβάσιν οἱ **δυσεμεῖς** πτερῶ χρησθαι Γαλην. 9. 546. πρβλ. **δυσσημής**.
δυσέμπτωτος, *ον*, δυσκόλως ἐμπίπτων εἰς τι, Γαλην. 5. 157.
δυσέμφατος, *ον*, κακὰ οἰωνιζόμενος, Δαμασκ. 2) **ἀσα-φής**, Νικόμ. Ἀρμ. 0.
δυσένδοτος, *ον*, δυσκόλως ἐνδίδων, Ἰω. Χρυσ. 1. 33.
δυσενδρευτος, *ον*, δύσκολος εἰς ἐνδύειν, δδδς Ἀππ. Ἰοπ. 88.
δυσεντερία, ἡ, «ἐλκυσίς ἐντέρων μετὰ φλεγμονῆς καὶ ἀποκρί-σις κίματων .. ἀπολυμάτων», Λατ. *ulcerum intestinale*,

Ἰππ. Ἀρ. 1247 κ. ἄλλ., Ἰερὸδ. 8. 115, Πλάτ. Τιμ. 86Α· πρὸλ. λευκότερα.

δυσεντερία, πάσχω δυσεντερίαν, Ἀλέξ. Τρῳάδ. σ. 471.
δυσεντερικός, ἡ, ὄν. πάσχω δυσεντερίαν, Ἰππ. Ἐπιδ. 3. 1086· ὑποκείμενος εἰς αὐτήν, Πλούτ. 2. 101C.

δυσεντερίον, τό, μεταγεν. τύπος τοῦ δυσεντερία, Μοῖρ. α. 129.
δυσεντεριώδης, ες, (εἶδος) νοσῶν δυσεντερίαν, Ἰππ. Ἐπιδ. 1. 943· ἔχων τὰ συμπτώματα δυσεντερίας ἢ ἀνήκων εἰς αὐτήν, αὐτόθι 3. 1107.

δυσέντερος, ὄν, ὑποφέρων ἐκ δυσεντερίας, Νίκ. Ἀλ. 382.
δυσέντευκτος, ὄν, δυσομίλητος, ἀπροσέγγιστος, «ἀμίλητος», δ, καὶ ἀνέχης Θεόδ. Χαρ. 19· πρὸλ. Πολύβ. 5. 34, 4.

δυσέντευξις, ἡ, διαγωγή τοῦ δυσέντευκτου, Διόδ. 19. 9.
δυσένωτος, ὄν, (ἐνώω) δυσκόλως ἐνούμενος, Μ. Ἀντων. 11. 8.

δυσεξάγωγος, ὄν, δυσκόλως ἐξαγόμενος, Ἰππ. 377. 12, Ἀριστ. Πρὸλ. 3. 3 καὶ ἄλλ.

δυσεξάλειπτος, ὄν, δυσκόλως ἐξαλειφόμενος, συνήθεια Διόδ. 3. 6· μνήμη Λογγίν. 7.

δυσεξάλυκτος, ὄν, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἀπορῶγῃ τις, Ἡούχ. δυσεξανάλωτος [ἀλ], ὄν, = δυσανάλωτος, Ἰππ. 383. 9.

δυσεξάπαπτος, ὄν, δυσκόλως ἐξαπατῶμενος, Πλάτ. Πολ. 413C, Ξεν. Ἀγρο. 11, 12.

δυσεξάπτωτος, ὄν, δυσκόλως λυόμενος, ψυχὴ δ, δυσκόλως λυομένη (ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ σώματος), Πλούτ. Ρωμ. 28. II. ὁ δυσκόλως ἀνάπτων, Ἰατρ.

δυσεξάρθρητος, ὄν, δυσκόλως ἀρθροῦμενος, Πολύβ. 3. 58, 6, Πλούτ. 2. 667E.

δυσεξάτμιστος, ὄν, δυσκόλως ἐξατμίζόμενος, Γαλην. 2. 392.

δυσεξείλητος, ὄν, δυσκόλως ἐξελισσόμενος, ἀναπτυσσόμενος, Κικ. Ἀττ. 5. 10, 3· — δι. γραφ. δυσεξίλητος, ὄν, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἀντλήσῃ τις (ὡς ἐκ φρέατος, πρὸλ. ἱμάω).

δυσεξέλεγκτος, ὄν, = δυσάλεγκτος, δυσκόλως ἐξελεγχόμενος, ἀναιρούμενος, Πλάτ. Φαίδων 85D. II. δυσκόλως ἀνακαλυπτόμενος, φάρμακα Διον. Ἀλ. 3. 5.

δυσεξέλικτος, ὄν, ὁ δυσκόλως ἐκτυλισσόμενος, Διον. Ἀλ. π. Ἀρμ. 2, Πλούτ. Βροῦτ. 13.

δυσεξέρχαστος, ὄν, δυσκόλως ἐξερχόμενος, Εὐστ. 1394. 7.

δυσεξερευνητος, ὄν, δυσκόλως ἐξερευνόμενος, Ἀριστ. Πολ. 7. 11, 6.

δυσεξέταστος, ὄν, δυσκόλως ἐξεταζόμενος, Ἀρχ. Μουσ.

δυσεξεύρετος, ὄν, δυσκόλως ἐξευρισκόμενος ἢ ἀνακαλυπτόμενος, Ἀριστ. Ἰστ. 2. 9. 5, 3, Πλούτ. 2. 407F.

δυσεξηγητος, ὄν, δυσκόλως ἐξηγόμενος, δυσερμηνευτος, Δαρειῶς παρὰ Διογ. Λ. 9. 13.

δυσεξημέριωτος, ὄν, δυσκόλως ἐξημερούμενος, Θηρία Πλούτ. Ἀρτοξ. 25.

δυσεξήλυτος, ὄν, εὐλύτος, ἀδιάλυτος, θεομὸς Εὐρ. Ἰππ. 1237.

δυσεξίλαστος [ι], ὄν, δυσκόλως πραυνόμενος, πένθη Πλούτ. 2. 609E.

δυσεξίτηλος [ι], ὄν, ὁ δυσκόλως ἀφορτίζμενος, ἐξαλειφόμενος, Στράβων 516, Πλούτ. 2. 696D.

δυσέξίτητος, ὄν, = τῷ ἐπομ., Ἡούχ.

δυσέξίτης, ὄν, ὁ ἐξ οὗ δυσκόλως τις ἐτέρχεται, δι. γραφ. ἐν Διοδ. 3. 44.

δυσέξυδος, ὄν, ὁ ἐξ οὗ δυσκόλως τις ἐτέρχεται, Ἀρ. σ. Πολ. 7. 11, 6. 2) δυσίατος, δυσθέρπευτος, Ἰππ. 1133.

δυσέξοιστος, ὄν, = δυσέκφορος, Κύριλλ.

δυσέπακτος, ὄν, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἐπιούρη τις, ἐπὶ σχοινίου, Φίλων Πίλοπ. π. 58.

δυσεπανόρθωτος, ὄν, δυσδιόρθωτος, Θίων Προγυρν. 246, 9.

δυσεπέκτατος, ὄν, δυσκόλως ἐπεκτείνόμενος ἢ ἐισατελλόμενος, Βυλ.

δυσεπήβολος, ὄν, οὗ δύσκολον εἶνε νὰ γείνη τις κέρως, δυσκατάληκτος, Σουίδ., πρὸλ. καὶ Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. α. 192.

δυσεπίδωτος, ὄν, δυσπρόσιτος, Διόδ. 1. 69.

δυσεπίβολος, ὄν, δυσπρόβλητος, Αἰν. Τακτ. 8.

δυσεπιβούλευτος, ὄν, δυσκόλως ἐπιβουλεύμενος, Ξεν. Ἰππαρχ. 4. 11.

δυσεπιγνώστος, ὄν, δυσκολογνώριστος, δυσούριτος, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 18.

δυσεπίθετος, ὄν, δυσπρόβλητος, Αἰν. Τακτ. προσιμ. σ. 1.

δυσεπικούρητος, ὄν, δυσδοῦρητος, ἀπορία Ἀλκιβιάδ. σ. 86.

δυσεπικρίτης, ὄν, περὶ οὗ δυσκόλως τις κρίνει, Ἀπολλ. Τυαν. Ἐπ. 19.

δυσεπίμικτος, ὄν, μικρὸν ἔχων ἐπιμιξίαν, δυσεπίμικτοι δ' ὄντες ἀποδεβλήκασιν τὸ κοινωνικόν καὶ τὸ φιλόανθρωπον Στράβων 155, Πλούτ. 2. 917C.

δυσεπινότητος, ὄν, δυσνόητος, Μ. Ἀντων. 6. 17, Ἰουλιαν. 12B.

δυσεπίστρυφος, ὄν, δυσκόλως στρεφόμενος, ὄργανα, Ἀππ. Μοῖρ. 47.

δυσεπίσχετος, ὄν, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ σταματήσῃ τις, σήμερον γὰρ Γαλην. 19. 457. — Ἐπίρρ. — τῶς. δ αὐτ.

δυσεπίτευκτος, ὄν, δυσκόλως ἐπιτυγχάνμενος, δυσκατόρθωτος, Διόδ. 17. 93.

δυσεπιτήθευτος, ὄν, δυσκατέρχαστος, Κύριλλ.

δυσεπιχειρήσιμος, ὄν, ὃν δύσκολον δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ τις, δυσἀπὸδεικτος, πρόβλημα, θέσις Ἀριστ. Ἀν. Πρ. 1. 26 κ. ἄλλ.

δυσέρχαστος, ὄν, ὅτι οὗτος ἐν τῷ ἔρωτι, Μάξ. Τύρ. 3. 5.

II. οὗχι εὐνοϊκὸς εἰς τὸν ἔρωτα, ὁρθος Ἀνθ. Π. 5. 172, 173.

δυσεργασία, ἡ, ἡ περὶ τὴν ἐξεργασίαν ἢ ἐκτέλεσιν δυσκολία, Ἀρτεμίδ. 1. 67.

δυσέρχαστος, ὄν, ὁ δυσκόλως ἐργαζόμενος, ὀκνηρὸς, ὀκνηροὶ ἦσαν καὶ δυσέρχαστοι Κύριλλ.

δυσέρχημα, τό, δυσκολία, ἐμπόδιον, Διοσκ. Θερ. προσιμ. 422Γ.

δυσεργής, ες, = δύσεργος, Πασσ. 3. 21, 4, Ἀππ. Ἰασπ. 71· τὸ δ. Σουλ. Ἐπιγρ. 3835. 6.

δυσεργία, ἡ, δυσκολία ἐν τῇ πράξει, Πλούτ. Λίμν. 15· ὄντι καὶ πρὸς οἰκίαν ἀνέργειαν, Ἰππ. Ἀρμ. 12 (ἀπομαρτυροῦν ἐκ τίνος χρεὺς ἀντὶ δυσεργίης, Lallier 1. σ. 593)· ἀρετή, ἀρετή, Ἀππ. Συρ. 19.

δύσεργος, ὄν, δυσκατέρχαστος, ὕλη Θεόδ. 1. Φ. 5. 1, 1· λίθοι Πασσ. 3. 21, 4. 2) ὁ δυσκόλως ἐπιτυγχάνμενος, λίαν δύσκολος, Πολύβ. 28. 8, 3.

II. ἐνεργ., δυσκόλως ἐργαζόμενος, ὀκνηρὸς, πρὸς τι Ἀππ. Συρ. 16· χεῖμα δ., hiemps ignava, Πίων 6. 5· — ἀκατάλληλος πρὸς ἐργασίαν, Πλούτ. Λυκούργ. 8.

δυσερευνήσιμος, ὄν, δυσκόλως ἐρευνώμενος, Ἰωσήφ. 11. 1. 16, 5.

δυσέρημος, ὄν, παντελῶς ἐρημος, μεμονωμένος, «παντέρημος», πάχος Ἀνθ. Π. 9. 561.

δύσερις, ε. γεν. -ίδος, λίαν φίλιος, φιλόνομος, Ἰσοκρ. 8D, Ἀριστ. Ρητ. 2. 4, 12 κ. ἄλλ.· δ, λόγος Πλάτ. Νόμ. 864B.

II. ἐνεργ., πρόβλεψις κακῆς ἐρίδος, Πλούτ. Πίλοπ. 4· πρὸλ. δύσερις, δύσερίστας, ὄν, γενόμενος ἐν κακῇ ἐρίδι, αἶμα Συρ. Π. 1385.

δυσερμηνευτος, ὄν, δυσκόλως ἐρμηνεύμενος, Ἐπ. Ἐβρ. 5. 11.

δύσερμος, ὄν, μὴ εὐνοῦμενος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἀτυχής, Σουίδ., — ἐντεῖθεν δύσερμια, ἡ, κακὴ τύχη· ἀντίθ. εὐερμία, Βετυρ. Μ. 291. 49. — Πρὸλ. εὐερμικός.

δυσερνής, ες, δυσκόλως ἐκβλαστάνων, δένδρον δυσανούεις, δυσερνὲς Πολύβ. Δ', 231.

δύσερις, ὡς, ἡ, ἐμπροσθεν ἰσχυρὸς, Lat. peritite, miserere miamis, τινος Εὐρ. Ἰππ. 194, Θουκυδ. 13, καὶ. ἀπολ., λυσ. 101. 19· — συχνὸν ἐν τῇ Ἀνθ. II. ὁ δυσκόλως ἰσχυρὸς, ἀσθενήσας εἰς τὸν ἔρωτα, Θεόδ. 6. 7, Καλλ. Βετυρ. 42. 6. III. δυστυχής, ἔρως δύσερως Πλούτ. Περ. 20.

δυσερωτιάω, ἔχω σφοδρὴν καὶ ἐμπαῖον ἔρωτα, Ἀχ. Τάκ. 5. 1· τινὸς Πλούτ. παρὰ Στράβ. Δ' 232.

δυσετηρία, ἡ, (ἔτος) δυστυχὲς ἔτος, «κακὴ χρονιά»· ἀντίθετον εὐετηρία, Πολύβ. Δ', 54.

δυσετυμολόγητος, ὄν, δύσκολον ἔχειν ἐτυμολογίαν, Κορνοῦτ. Θ. Φ. 20.

δυσενήτωρ, ὄν, -άτωρ, ὄν, ὁ κακὸς σύνευνος, κακὸς σύγκοιτος, ὁράκοντες Αἰσχύλ. Θύβ. 292· ἐρμηνεύμενος διὰ τοῦ δυσανήτωτος, κακὴν ἔχων εὐνήν, παρὰ τῷ Σχολ.

δυσευόριστος, ὄν, δυσκολοπρομήθευτος, δυσἀπὸκτητος, Ἀλέξ. Τρῳάδ. σ. 76.

δυσεύρετος, ὄν, ὃν δυσκόλως εὐρίσκει τις, Αἰσχύλ. Πρ. 816, Ξεν. Ἀπομν. 3. 14, 7. 2) δι' οὗ δυσκόλως εὐρίσκει τις εἶδος, ὕλη Εὐρ. Βάκχ. 1221.

δυσέφεκτος, ὄν, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ φύλῃ τις, Πολύβ. 32. 11, 3 καὶ ἄλλ.

δυσέφωδος, ὄν, δυσπρόσιτος, Διόδ. 1. 57.

δυσέψωνος, ὄν, Σουίδ., δυσκολόδραστος, κακόδραστος· δυσέψητος, ὄν, Α. Β. 20.

δυσζήλιος, ἡ, ζηλοτυπία, Ἀθην. 589A.

δυσζήλιος, ὄν, κατ' ὑπερβολὴν ζηλοτυπίας, Ὁδ. Η. 307· (πρὶν) Ἀπολλών. Πόδ. Δ. 1089· γυνὴ Πλούτ. Ἀλέξ. 9· τὸ δ. ἡ αὐτ. 2. 471A. — Ἐπίρρ., δυσζήλιος ἔχειν πρὸς τινὰ αὐτ., Ἀλέξ. 77· πρὸλ. ζηλήμων.

II. ἀμιλλώμενος, εἰς κακοπαθείας, οἰθυλίσαι βίον δυσζήλον ἔχοντες Ἐπ. Ὀμ. 8.

δυσζήτητος, ὄν, δυσκολοζήτητος, δυσάρετος, δυσεχθιστος, Ξεν. Κυν. 8. 1, Πολύβ. Ε', 50.

δυσζώϊα, ἡ, ζωὴ κακὴ, δυστυχής, θόλῃα, Βυλ.

δυσζώιος, ὄν, θόλιος, δυστυχής, βίος δ. Ἀνθ. Π. 9. 74.

δυσζήσιος, ὄν, δυσθέρπευτος, δυσίατος, Ἰππ. Ἀγρ. 770, Ἀνθ. Π. 3. 19.

δυσηκτής, ες, = τῷ προηγ., Ἰππ.

δυσηκτώω, δυσκόλως ἀκούω, ἀκούω, Ὀρειβάς 298 Μακρ., πρὸλ. καὶ Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 276.

δυσηκοία, ἡ, ἡ δυσκολία περὶ τὴν ἀκοήν, Πλούτ. 2. 794D· παρακοή, ἀπίθεια, 1073B.

δυσήκοος, ὄν, ὁ δυσκόλως ἀκούων, βαρύνκοι, Ἀνθ. Π. παρὰ, — τῶς. Α'. — 83

304 ὁπειθής, Πλούτ. 2. 13F.
φειδωρ 496.

δυσηλάκατος, ον, ὁ κλῶων κακά, δυστυχίαν, Μοῖρα Νόνν.
Δ. 1. 367.

δυσηλέατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ διελέσῃ τις ἢ περάσῃ,
χωρὶς Πολυδ. Δ'. 186.

δυσηλεγής, ἑς, Ὁμηρ. ἐπὶ τοῦ θανάτου καὶ πολέμου, ὁ κακῶς
καμίζει τινά, ἐπομένως, σκληρὸς, ἀνηλεής, δυσηλεγέος θανά-
του, ὁ πολέμιος Ὁδ. Χ. 325, Ἰλ. γ. 154· οὕτω, πηγᾶδες·
δυσηλεγέος, σκληροὶ παγετοί, Ἰλ. "Εργ. λ. 11μ. 504· δυσηλε-
γέος ὁ πὸ δεισιμόδ. ὁ αὐτ. Θ. 652· ὡσαύτως ἐπὶ ἀνδρῶν, πολίται
ἐκείνους 793· γείτονες Μάξιμ. π. καταρχ. 87.—Λέξις Ἐπ. ὡς τὸ
πανηγυγής, ἐκ τοῦ λέγω, κοιμίζω, βάλλω τινά νὰ κοιμηθῇ, ἐνθ
τὰ ἀπνηλεγέως, ἀνηλεγῆς παράγονται ἐκ τοῦ ἀλέγω, κατ' ἄλλ.
ἐκ τοῦ ἄλογος = ἀσολγῆς.

δυσήλιος, Δωρ. -ἄλιος, ον, κακῶς ἡλιαζόμενος, ἄνευ ἡλίου,
κνέφας Δισχύλ. Κυμ. 396· ὁ φάραγγας Εὐρ. Π' 247, Πλούτ.
Μαρ 11, κτλ.

δυσημερεύς, ον, παραπολὺν ἥλιον ἔχων, ἔσρος, τὸ ἄκρως
καταπλέγον, Δ. Β. 36.

δυσημερέω, κακῶς ἡμέραν ἔχω, εἶμαι ἀτυχῆς, Φερεκρ. Κραπ.
20, Διον. Δ' 1. 57.—ἀντὶ εὐσημερέω.

δυσημερῆμα, τό, κακοτυχία, ἀτυχία, Σχόλ. Ἰλ. Ζ. 636.
δυσημερία, Δωρ. -ἄμερία, ἡ, ἀτυχῆς ἡμέρα, δυστυχία, ὁμι-
της, δυσμεριᾶν πρύτανιν Δισχύλ. (Ἀποσπ. 234) παρ' Ἀριστοφ.
Βαστ. 1287· μοῖρα δυσμερίας Σοφ. Ἀποσπ. 518· πρὸς Πλούτ.
Εὐμ. 9.

δυσήμερος, ον, (ἡμέρος) δυσκόλως ἡμερούμενος, ἀτίθασος,
ἄκριος, Στράβων 155.

δυσημέτης, ἑς, = δυσμετής, Ἰππ. Ἀφ. 1249· δυσήμετος, ον,
δ αὐτ. 1201.

δυσήνεμος, ον, (ἄνεμος) ὑποκείμενος εἰς κακοὺς ἀνέμους, παρα-
χάδης, Σοφ. Ἀντ. 591.

δυσηνίστατος, ον, δυσχαλίνωτος, δυσάγωγος, δυσπειθής—
Ἐπίρρ. -τωγ, Σουδ. 195Α.

δυσήνιος, ον, (ἡνία) = τῷ προηγ., ἀπειθής, δυσπειθής, γυνὴ
Μένανδ. ἐν Ἀδύλ. 259α.

δυσήνιος, ον, (ἄνιος) = δυσάνιος, εὐκόλως
ἀνιόμενος, μικρόλυτος, Ἰππ. Ἐπιθ. 3. 1108.

δυσήνοχης, ον, εὐκόλως ἡνιοχούμενος, δυσκυβέρνητος,
Λουκ. Ἀποκρυτ. 17.

δυσήνυτος, ον, (ἄνυτος) δυσεκτέλεστος, δυσκατέρωτος, Ἰώσηπ.
Π. 1. 5. 12, 1.

δυσήρης, ἑς, (* ἄρω) δύσκολος, ἀντιθ. εὐήρης, Σουδ.
δύσρης, ἑδος, ὁ, ἡ, -δύσρης 1, Πίνδ. Ὀ. 6. 33.—ἀναφερό-
μενον ὡς ὅτι Ἄττ. τύπος τοῦ δύσρης ὑπὸ Μοῖρας σ. 126, πρὸς
Λοβ. Φρόν. 707.

δυσήριστος καὶ -ριτος, ον, = τῷ προηγ., Ἰσούχ.
δυσήριτος, ον, (ἄριος) ὃν δυσκόλως ἀρτυρῆ τις, πετρώδης,
ἄκαρπος, Καλλ. εἰς Δῆλ. 268, Πολυδ. Α'. 227.

δυσήτετος, ον, δυσκολοκίχης, Πολυδ. Α'. 157.
δυσήτωρ, ον, ὁ, ἡ, βαρυκαρδίας, βεβαρημένος τὴν καρδίαν, Ἰσούχ.

δυσήτης, Δωρ. -δυσάτης, ἑς, (ἡχίω) κακὸς, κακῶς ἡχῶν,
πόλεμος Ἰλ. Β. 686, κτλ.· θάνατος Π. 442, Σ. 464, Χ. 180,
πρὸς Ἰγν. Ὀμ. Ἀπ. 64.

δυσόκλης, ἑς, μετὰ δυσκολίας θάλλων, Κρατίν. ἐν Ἀδύλ. 59.
δυσόκλιος, ἑς, ἡ, ἀτυχία, δυστυχία, Σώφρων 75 Αἰν.

δυσόκλης, ἑς, δυσκόλως θερμαίνων, δυσθέρμαντος, ψυχρὸς, χει-
μῶν Ἰ. Π. 549.

δυσόκλειος, ον, ὑπερθερμός, καλὸν, Κλίντ. Σμ. 1. 156.
δυσόκλειος, ον, τῷ ἐπομ., Θεόφρ. 1. Φ. 3. 10, 3, Πλούτ. 2. 1039Α.

δυσόκλειος, μετὰ δυσκολίας ἀποθνήσκων, βραδὺν θάνατον ἀπο-
θνήσκων, Ἰπρίδ. 9. 72· παλαιά, ἀγωνίζομαι ἐναντίον τοῦ θανάτου,
Πλάτ. Πολ. 406Β.

δυσόκλειος, ον, δύσκολον, βαρὺν θάνατον ἐπιφέρειν, Ἰππ. 71F,
κτλ.· Κροτῆρες Εὐρ. Ἰων. 1051.

δυσόκλειος, ον, δύσκολον θάνατον ἀπο-
θνήσκων, Γαλην. 8, 738.

δυσόκλειος, ἑς, δύσκολον, κακὸν θάνατον ἀποθνήσκων, Ἀνθ. Π. 9. 81.
δυσόκλειος, ον, κακὸν, δυσάρεστον θέαμα παρέχων, ἀπατρό-
πατος, Δισχύλ. Πρ. 69, 690, Σοφ. Αἴ. 1004.

δυσόκλειος, ον, κακὸν, δυσάρεστον θέαμα παρέχων, ἀπατρό-
πατος, Δισχύλ. Πρ. 69, 690, Σοφ. Αἴ. 1004.

δυσόκλειος, ον, κακὸν, δυσάρεστον θέαμα παρέχων, ἀπατρό-
πατος, Δισχύλ. Πρ. 69, 690, Σοφ. Αἴ. 1004.

δυσόκλειος, ον, κακὸν, δυσάρεστον θέαμα παρέχων, ἀπατρό-
πατος, Δισχύλ. Πρ. 69, 690, Σοφ. Αἴ. 1004.

δυσόκλειος, ον, κακὸν, δυσάρεστον θέαμα παρέχων, ἀπατρό-
πατος, Δισχύλ. Πρ. 69, 690, Σοφ. Αἴ. 1004.

δυσόκλειος, ον, κακὸν, δυσάρεστον θέαμα παρέχων, ἀπατρό-
πατος, Δισχύλ. Πρ. 69, 690, Σοφ. Αἴ. 1004.

δυσόκλειος, ον, κακὸν, δυσάρεστον θέαμα παρέχων, ἀπατρό-
πατος, Δισχύλ. Πρ. 69, 690, Σοφ. Αἴ. 1004.

δυσόκλειος, ον, κακὸν, δυσάρεστον θέαμα παρέχων, ἀπατρό-
πατος, Δισχύλ. Πρ. 69, 690, Σοφ. Αἴ. 1004.

δυσόκλειος, ον, κακὸν, δυσάρεστον θέαμα παρέχων, ἀπατρό-
πατος, Δισχύλ. Πρ. 69, 690, Σοφ. Αἴ. 1004.

δυσόκλειος, ον, κακὸν, δυσάρεστον θέαμα παρέχων, ἀπατρό-
πατος, Δισχύλ. Πρ. 69, 690, Σοφ. Αἴ. 1004.

δυσόκλειος, ον, κακὸν, δυσάρεστον θέαμα παρέχων, ἀπατρό-
πατος, Δισχύλ. Πρ. 69, 690, Σοφ. Αἴ. 1004.

δυσόκλειος, ον, κακὸν, δυσάρεστον θέαμα παρέχων, ἀπατρό-
πατος, Δισχύλ. Πρ. 69, 690, Σοφ. Αἴ. 1004.

δυσόκλειος, ον, κακὸν, δυσάρεστον θέαμα παρέχων, ἀπατρό-
πατος, Δισχύλ. Πρ. 69, 690, Σοφ. Αἴ. 1004.

δυσόκλειος, ον, κακὸν, δυσάρεστον θέαμα παρέχων, ἀπατρό-
πατος, Δισχύλ. Πρ. 69, 690, Σοφ. Αἴ. 1004.

χωροῦμαι, δυσαστεῖναι, Λατ. aegre ferre, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 5·
εὐρίσκωμαι ἐν δυσκολίαις, Πολυδ. 8. 7, 4.

δύσθετος, ον, (τῆμι) ὁ ἐν κακῇ καταστάσει ὢν, τὸ δ., κακῇ
κατάστασις, Ἰώσηπ. Α. 1. 15. 9, 6.

δύσθετος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ θεωρήσῃ τις ἢ ἐννοήσῃ,
Ἰωσήπ. Ἰστ. Ζ. 3. 2, 2.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θηρεύσῃ ἢ συλλάβῃ τις,
Ἰωσήπ. Ἰστ. Ζ. 9. 12, 1 κ. ἄλλ.· μεταφ., ὁ, τὰ ληθῆς Πλούτ. Περικλ. 13.

δυσθῆρευτος, ον, = τῷ προηγ., Πλάτ. Σοφ. 218D (διὰ φ. γραφ.
δυσθῆρα-), 261Α.

δυσθῆρας, ἡ, ἀτυχῆς κυνήγιον, Πολυδ. Ε'. 13.

δυσθῆρας, ον, ἀτυχῆς εἰς τὸ κυνήγιον, δυστυχῆς ἐν αὐτῷ, Ὁππ.
Ἀλ. 3. 431, Πολυδ. Ε'. 13.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θησαυρίσῃ τις, καρ-
πὸς Πλάτ. Κριτ. 115B.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσθῆρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος,
Θεόφρ. 1. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δύσκαμπος, ον, = τῇ προηγ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 68, Βασιλ. 1.713.1037.

δύσκαπνος, ον, πολύ καπνισμένος, ἄλλως ἐκ τοῦ καπνοῦ, δ. δώματα (πρὸς τὸ τοῦ Μίλτωνος 'shipok raftara'), Δίσχλ. Ἀγ. 774.

II. δυσάρεστον καπνὸν ἀναδίδων, ξύλα Θεοφρ. π. Πυρ. 72, Χαιρήμ. παρὰ Θεοφρ. I. Φ. 5. 9, 5.

δυσκαρτέρητος, ον, δὲν δύσκολον εἶναι νὰ ὑπομείνη τις, ψύχος Πλούτ. Φωκ. 4, κτλ.

δυσκατάγωνιστος, ον, δὲν δύσκολως καταγωνίζεται τις, δυσκατάβλητος, Πολύβ. 15.15, 8, κτλ.

δυσκατάθετος, ον, δύσκολως συγκατατιθέμενος, πρὸς φίλιν Ἰάμβλ. Β. Πυθ. σ. 400.

δυσκατάκτος, ον, = δύσκολως καταγνόμενος, δυσκατάκλαστος, Θεοφρ. I. Φ. 3. 7, 4.

δυσκατάληπτος, ον, δυσνόητος, Διόδ. 1. 3, Μ. Ἀντων. 5. 10.—δυσκαταλήψια, ἡ, Τζέτζ.

δυσκατάλλακτος, ον, δυσδιάλλακτος, δύσκολως συνδιαλλαττόμενος, Πλούτ. 2. 13D, Ἀθην. 625B.

δυσκατάλυτος, ον, δὲν δύσκολον εἶναι νὰ καταλύσῃ ἡ διαλύσῃ τις, πόλεμος Σερβάων 643.

δυσκαταμάθητος, ον, δὲν δύσκολον εἶναι νὰ μάθῃ τις ἢ ἐννοήσῃ, Ἰσοκρ. 210B, Πλάτ. Πολιτ. 303D.—Ἐπίρρ., δυσκαταμαθήτως ἔχειν Ἰσοκρ. 21C.

δυσκαταμάχητος, ον, δύσκολως καταβαλλόμενος, δυσκαταμάχητος, Διόδ. 3. 35.

δυσκατανύητος, ον, δυσνόητος, Διόδ. 5. 14, Πλούτ. 2. 47C.

δυσκατάπνευτος, ον, δύσκολως καταπνέμενος, καρδία Ἰαθ. Πηλούς, Ἐπιστ. Α', 460.

δυσκατάπαυστος, ον, δὲν δύσκολον εἶναι νὰ ἀναπαύσῃ τις, ἄλλως Δίσχλ. Χρ. 470.—ἀνίσχυος, ψυχὴ Εὐρ. Μηδ. 109.—τὸ δυσκ. Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 35.

δυσκατάπεπτος, ον, δύσκολως χωνευόμενος, δυσκατάπεπτος γὰρ ὁ ἐυλόδης [καρπὸς] Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 14, 4.

δυσκατάπληκτος, ον, δὲν δύσκολον εἶναι νὰ καταπλήξῃ τις, Πολύβ. 1. 67, 4.

δυσκαταπόλεμητος, ον, δυσκατανίκητος, Διόδ. 2. 48.

δυσκαταπόνητος, ον, δυσεκτέλεστος, Μ. Ἀντων. 6. 19, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 12, 8.

δυσκαταποσία, ἡ, ἡ περὶ τὴν κατάπυσιν δυσκολία, Ἰατρ.

δυσκατάποτος, ον, δὲν δύσκολον εἶναι νὰ καταπῇ τις, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 5. 10.

δυσκατάπρακτος, ον, δὲν δύσκολον εἶναι νὰ κατορθώσῃ τις, δυσκατόρθωτος, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 12.

δυσκατάσβεστος, ον, δὲν δύσκολον εἶναι νὰ κατασβέσῃ τις, Διόδ. 4. 54, Πλούτ. 2. 417B.

δυσκατάστατος, ον, δὲν δύσκολον εἶναι νὰ ἀποκαταστήσῃ τις ἢ νὰ καταστήλῃ, καταπαύσῃ, ταραχῇ Ξεν. Κύρ. 5. 3, 43.

δυσκαταφρόνητος, ον, δὲν δύνανται νὰ καταφρονήσῃ τις εὐλόως, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 42.

δυσκατέρχαστος, ον, δὲν δύσκολον εἶναι νὰ κατεργασθῇ τις, λιθὸς Σερβά. 308.—καρποὶ δυσκατεργαστότεροι, δυσπεπτότεροι, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 1. 14, 4.

II. = δυσκατάπρακτος, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 7, ἐν τῇ συγρ.

δυσκάτοπος, ον, δὲν δύσκολον εἶναι νὰ ἴδῃ τις ἢ ἐννοήσῃ, Κύριλλ.

δυσκατόρωτος, ον, δὲν δύσκολον εἶναι νὰ ἐπιτύχῃ τις ἢ κατορθώσῃ, Δημ. Φιλ. 127, Γαλην.

δυσκατούλωτος, ον, δύσκολως σχηματίζων οὐλήν, Διοσκ. 5. 95.

δύσκα. Ἰων. ἀντί Εὐν. ἴδε ἐν λ, δύω.

δυσκῆλδος, ον, κακὴ χυς, φόβος Ἰλ. II. 387.—ζήλος δ., φόβος κακὸν γλωσσας, Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἦμ. 194.—δ. ὕμνος Ἐρινύος Δίσχλ. Θήβ. 867.—μοῦσα Εὐρ. Ἰωνι 1098.

δυσκένωτος, ον, δὲν δύσκολως δύναται νὰ κενώσῃ τις, Γαλην. 12, 398.

δυσκέραστος, ον, δύσκολως συγκρινόμενος, Πλούτ. Αἰωνι 52, κτλ.

δυσκερδής, ἐς, κακὰ ἔχων κέρδη, κακῶς κερδηθεὶς, κτηθείς, Ὀππ. Ἀλ. 2. 417.

δυσκερδής, ἐς, πλήρης ἀδολύτητας, δυσκερδέα νύκτα φυλάξω Ὀδ. Ε. 466.

δύσκηλος, ον, δυσθεράπευτος, ἀνίατος, Δίσχλ. Εὐρ. 825. (Σχηματισθὲν ἵσως κατ' ἐσφαλμένη ἀναλογίαν ἐκ τοῦ εὐκῆλος).

δυσκίνησις, Ἰων. -λη, ἡ, ἡ περὶ τὸ κινεῖσθαι δυσκολία, Ἰππ. Ἀφ. 1257, Ἀριστ. π. Ζ. I' 5. 1, 20, Ζ. Μ. 4. 9, 8.

δυσκίνητος [I], ον, δύσκολως κινούμενος, Πλάτ. Τιμ. 56A, κτλ.

II. βραδύς, δ. πρὸς τοὺς φόβους δ. αὐτ. Πολ. 503D.—δ. ὑπὸ ὀργῆς Ἀριστ. π. Ἀρετ. 2, 1.—δ. ποιεῖν τὴν διάνοιαν δ. αὐτ. Ζ. Μ. 4. 10, 8.—Ἐπίρρ., δυσκίνητως καὶ ἀμαθῶς ἔχειν Πλάτ. Πολ. 503D.

2) σταθερὸς, ἀποφασιστικὸς, Πλούτ. Θησ. 36.—καί, ἀνεξίλετος, Ἀδης Ἀνθ. II. 7. 221.

δυσκλήης, ἐς, ἄδοξος, Ἰλ. I. 22 (κατὰ ποιητ. αἰε. δυσκλήϊα

ἀντὶ δυσκλήϊα).—κακὴν φήμην ἔχων, δυσφημος, ἐπὶ προσηύων καὶ πραγμάτων, δ. θέα Δίσχλ. Πρ. 241.—δυσκλεεστάτω μὲρ δ. αὐτ. Πέτρα. 444.—πρῶτον μὲν οὐκ οὐδ' ὀδίκος, εἰμὶ δυσκλήϊς Εὐρ. Ἰλ. 270.—ὡσαύτως Ξεν. Κύρ. 3. 3, 53.—Ἐπίρρ.—εὐδὲς, Σαρ. Ἰλ. 1006, Εὐρ., κτλ.

δυσκλεῖα, ἡ, κακὴ φήμη, δυσφημία, κατασχύνῃ, Σοφ. Ἀπορ. 196, Εὐρ. Μηδ. 218, Θουκ. 3. 58, Πλάτ. Νόμ. 653A.—ἐπὶ δυσκλεῖα, πρὸς κατασχύνῃν, Σοφ. Αἰ. 143.

II. ὁδοῖα, Δημ. 1396. 18.

δυσκληρόδινιστος, ον, κακὸν ὄνομα ἔχων, προμηθεύων κακῶς, δυσοδίνιστος, Δουκ. Ἐρωσ. 39.

δυσκληρέω, εἶμαι ἀτυχὴς ἐν τῇ κλήρῳ, ἰδίως δὲν ἐπιτυχάνω νὰ ἐκλέχῃ εἰς τι ἀξιωματ. ἀντὶθ. λαγχάνω, Πλάτ. Νόμ. 690C.

δυσκλήρημα, τὸ, κακοτυχία, ἀτύχημα, δυστύχημα, Πολύβ. Εἰς. Val. σ. 437.

δυσκληρία, ἡ, κακοτυχία, δυστυχία, Βασιλ. 3, 316, Γρ. Νύσσ. 3, 1081 (Migne).

δύσκληρος, ον, ἀτυχος, Α. II. 34.

δυσκλήρης, ποιητ. ἀντὶ δυσαλούς, Ἀνθ. II. 15, 22.

δύσκλητος, ον, κακὴν φήμην ἔχων, Διοκλ. παρ' Ἀθην. 120D.

δυσκοίλιος, ον, κακὸς διὰ τὴν κοιλίαν, δυσκοιλότης προβλεπών, Πλούτ. 2. 137A.

δυσκοινωνήτος, ον, οὐχὶ κοινωνικός, Πλάτ. Πολ. 486B.

δυσκοιτέω, κακῶς νύκτας διερχομαι, Ἰππ. Ἀρχ. Ἰπρ. 12, Ὀδ. 388.

δύσκοιτος, ον, παρέχων τὴν κοίτην ἢ κλίνην δυσάρεστον, γυνὴ Ἀριστίν. 2. 7.

δυσκοκλίνω, μέλλ. -σώω. παρὰ. ἐδυσκόκλινον Πλάτ. Φιλ. 16.

26D.—δυσχεραίνω, εἶμαι δυσάρετος, δυσρευστήριμος, Ἀριστοφ. Νερ. 36.—ἐπὶ νηπίου, Αὐσ. 92. 36.—δεικνύω δυσρεσκεῖαν, Ξαν. Ἀπομν. 2. 2, 8.—ὡς. Πλάτ. Εὐθ. ἄνωτ. 2) προκεινὸν δυσκοκλίνω καὶ ἐνδοκλίνω, οὐρησις δυσκοκλίνουσα Ἰππ. 76D.

δυσκοκλία, ἡ, δυσρεσκεῖα, δυστροπία, δυσχερὴς, Ἀριστοφ. Σφρξ. 106, Πλάτ. Πολ. 411C.

II. ἐπὶ πραγμάτων, δυσκοκλία, δυσχερὴς, δ. ἔχειν Δημ. 57, 2, Ἀριστ. Πολ. 3. 10, 1.—πλεῖον παρήχειν δυσκοκλίαν αὐτῷ 2. 5, 3.

δυσκόλλητος, ον, δύσκολος εἰς συγκόλλησιν, Γαλην.—κανὼς προσηρμοσμένος ἢ συγκεκολλημένος, δυσάρμοστος, Δουκ. π. Ἰστ. Συγγρ. 11.

δυσκόλδ-καμπος, ον, δύσκαμπος, δ. καμπή, δυσκολούγιστος στροφή ἵματος, Ἀριστοφ. Νερ. 971.

δυσκόλδ-καετος, ον, ὁ καθιστὼν τὴν κοίτην ἀνήσυχον, ταράττων τὸν ὕπνον, μέριμνα Ἀριστοφ. Νερ. 420.

δύσκολος, ον, (κόλον). I. ὁ ἀγῶς ἔχων περὶ πῶσαν τερφήν, σιγχῶς (πρὸς Ἀθην. 262A) καὶ δὲν δύσκολως ἀντιπαραστούμενος, δυστροπός, ἰδιότροπος, παρὰ τινος, Εὐρ. Βάκχ. 1251, Ἀριστοφ. Σφρξ. 942, Πλάτ., κτλ.—πρὸς Ἀριστ. Ἰθ. Ν. 4. 8, 2.—ἐπὶ ζῳῳ, δυσπειθής, ἀτίθασος, Πλάτ. Θεαιτ. 174D.—αὐτὸς ἐν τῷ ἐπιρρ. δύσκολως ἔχειν Ἰσοκρ. 67C, Δημ. 381, 20, κτλ.—δυσκολώτερον διακείσθαι Πλάτ. Φαίδρ. 84E.

II. ἐπὶ πραγμάτων, ἐνοχλητικός, καταπονών, δ. ἡ ἡνιόχησις δ. αὐτ. 246B.—ἐπὶ νόμῳ, δύσκολοι πυρετοὶ Ἰππ. 122H, κτλ., ἴδε Ἰόδα. Οἰκον.—καθόλου, δυσάρεστος, Δημ. 201. 21, Μένανδ. Ρωμαί. 2.—τὸ δύσκολον Πλάτ. Νόμ. 791C.

2) δυστέγγητος, δυσερμήνης, Ἀριστ. Σοφ. Ἐλέγ. 25, 3, Μεταφ. 4. 4, 30.—δ. ἐστὶ Εὐγγ. κ. Μάρκ. IV. 24.—Ἐπίρρ.—λως, μετὰ δυσκολίας, αὐτῷ 10. 23 η, ἄλλ.

δύσκολπος, ον, ὁ ἔχων κακῶς διαπεπλασμένην μήτραν, γαστήρ Ἀ. II. Π. 7. 583.

δυσκόμματος, ον, δὲν δύσκολως φέρει τις, ἀφόρητος, ἀνυπόφορος, πότμος Σοφ. Ἀντ. 134C.—τέκνα Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. 1423.

δύσκοπος, ον, (κόπτει) δυσκολοκοπτικός, βοτάνη Δαμοκράτ. παρὰ Γαλην. 13. 636.

δυσκρατής, ἐς, = δύσκρατος, Ὀππ. Ἀλ. 2. 517.

δυσκρασία, ἡ, κακὴ κρῆσις, κατάστασις, Αἰτ. ἰμπεριέσις, τοῦ αἵματος, Πλούτ. Ἀλεξ. 58.—τοῦ σώματος, δ. αὐτ. Αἰωνι 2.

δυσκρατής, ἐς, = τῷ ἐπομ., Πλούτ. παρὰ Σοφ. τ. 33. 10.

δυσκρατήτης [α], ον, δυσκατανίκητος, δυσκατάβλητος, Διόδ. 3. 3.

δύσκρατος, ον, κακῶς συγκεκρασμένος, ἀπρ. Σερβάων 96.

δυσκρένης, ἐς, δυσκολοδιάκριτος, Πλούτ. 2. 922A.

δυσκρίσιμος, ον, = τῷ ἐπομ., Σχόλ. εἰς Ἰπποκρ. 2. 274, Πλάτ.

δυσκρίσιμος, ον, δυσδιάκριτος, δυσερμήνευτος, ἀστέρων ὁδοίς Δίσχλ. Πρ. 458.—κλήθοντες αὐτοὶ 486.—δενείρατα δ. αὐτ. Ἀγ. 981, πρὸς Σοφ. Τρ. 449.—δ. νόσημα, δύσκολον νὰ ἐρίσῃ τις αὐτό, ἀμφιβόλον, Ἰππ. Ἀφ. 1243, ἄλλ. Ἰππ. 3. 1066.—ἔχον ἐπιβόλον κρῖνον, δ. ἐστὶ, μετ' ἀπαρ., Πλάτ. Πολ. 423C.—Ἐπίρρ.—τως, ἀμφιβόλως, ὁσπερ, σκοτεινῶς, Δίσχλ. Πρ. 662.—δ. ἔχειν, εἶμαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, Ἀριστοφ. Βατρ. 1423.

δύσκρατος, ον, δὲν δύσκολον εἶναι νὰ κτήσῃται ἢ ἐρῶσῃ τις, Πολύβ. 3. 32, 1.

δυσκινδύω, εἶμαι ἀτυχὴς ἐν τῇ παιδείᾳ τῶν αὐτῶν ἀντὶθ. εὐκινδύω, Ἀθην. 606D, Πολύβ. Θ' 94 Ζ', 704.

δυσκύναντος [δ], ον, Δίσχυλ. 'Αγ. 653, δυσκύναντα κακά, δυστυχήματα ἐκ τῆς τρικυμώδους θαλάσσης.

δυσκυφῶς, εἶμαι πολὺ κυφός, 'Ανθ. Π. 7. 731.

δυσκυφός, ον, παραπολύ κυφός, 'Ιππ. 149Ε, 'Αριστ. π. 'Οναίρ. 2. 6.

δυσκλῆαντος, (λεάνω) δυσκόλως τριβόμενος, ῥίζαι 'Ιατρ.

δυσκλῆκτος, ον, δυσκόλως λεγόμενος, δυσέκφρατος, Λατ. in-famulus, Δίσχυλ. Πέρσ. 702.

δυσκλῆκτος, ον, ἡ κακοῦ γάμου τυχών, Σχόλ. Σοφ. Πλ. 492.

δυσκλῆκτος, ἔς, δυσκόλως ἐκλεπιζόμενος, δυσκολοῦσεφλουδιστος, πόρυον Νικ. 'Αλ. 271.

δυσκλῆπτος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ συλλάβῃ τις, Δουκ. Γυν. 27, δυσκατάληπτος, δυσνόητος, Πλούτ. 2. 17D.

δυσκλόγιστος, ον, δυσκολολογίαστος, 'Αναξίμ. παρὰ Στωθ. 'Εκλογ. 2. σ. 236, Γαλιν. II. ἐνεργ., κακῶς ὑπολογίζων, ἀλόγιστος, χεῖρ Σοφ. ΑΥ. 40.

δυσκλόπος, ον, βαρὺς, δυσάριστος εἰς τὴν τράχηλον, δυσφόρητος, ζεύγλ. Ζυγός Θεογ. 840, 1018, Βακχ. 12. 46 (13) (Πίσσ.)

δυσκομωτέρους πόνους Δίσχυλ. Πρ. 931. II. ὁ μὴ ὑπομένων τὸν ζυγόν, ἡμίονοι Διλ. π. 2. 16. 9.—'Επίρρ., -φως φέρειν Εὐρ. Τρω. 303.

δυσκόλυτος, ον, δυσδιάλυτος, ἀδιάλυτος, δυσλύτοις χαλκεύμασι Δίσχυλ. Πρ. 19, ἄκος τῶν δ. πόνων Εὐρ. 'Ανθρ. 121.—'Επίρρ., δυσλύτως ἔχειν Ξεν. Οἰκ. 8, 13.

δυσκομῶ, δυσκόλως μανθάνω, Δίσχυλ. Χο. 225.

δυσκομῶς, ἔς, πολλὴ, δυσμάθητος, δυσνόητος, Δίσχυλ. 'Αγ. 1255, δ. [δεῖν, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ γνωρίσῃ τις ἐξ ὥφως, Εὐρ. Μῆδ. 1196, τὸ δ. ὁ αὐτ. I. Τ. 478. II. ἐνεργ., δυσκόλως μανθάνων, βραδὺς ἐν τῷ μανθάνειν, νωθρός, Πλάτ. Πολ. 358Δ, κτλ.

—'Επίρρ., δυσκομῶς ἔχειν αὐτόθι 50311.

δυσκομῶς, ἡ ἢ περὶ τὸ μανθάνειν βραδύτης, Πλάτ. Πολ. 618D, κτλ.

δυσκομῶς, ον, δυσκόλως μαλασσόμενος, σκληρός, Ροῦφ. ('Ορειδ. 2. 210B.—Dan.).

δυσκομῶς, ἔς, (μανός;) μὴ ἀραιός, πυκνός, ὕδατα Θούρ. I. Φ. 7. 5, 2.

δυσκομῶς, ον, ὃ δυσκόλως μαραινόμενος, κακὸν ἄπαυστον, Α. Β. 35.

δυσκομῶς, ον, δυσκόλως μασώμενος, κρέας Γαλιν. δ. 782.

δυσκομῶς, Δωρ. ἀντὶ δυσμήτωρ.

δυσκομῶς, μάχομαι καταλὺς ἐναντίον ἐνός, ἡ μάχομαι ἑνὲρον μάχην πρὸς τινά, θεοῖσι δυσμαχοῦντες Σοφ. Τρ. 492, αὐτὸ ῥήμ. ἐπὶ. δυσμαχῆτεον. πρέπει τις νὰ πολεμήσῃ ἀπειπιστικῶς πρὸς τινά, ἀνάγκη δ' οὐχί δ. ὁ αὐτ. 'Αντ. 1106. II. μάχομαι ὠπεπιστικῶς, Πλούτ. 2. 371A.

δυσκομῶς, ον, = δυσμαχος, Λυρικ. ἀποσπ. 85 (Bgl.).

δυσκομῶς, ον, δυσμάχης, δυσπολέμητος, Δίσχυλ. Πρ. 921, Εὐρ. 'Εκ. 1055, Πλάτ., κτλ. 2) καθόλου, δύσκολος, δυσχερής, Δίσχυλ. 'Αγ. 1581.

δυσκομῶς, ον, δυσκόλως καταπραυνόμενος, Πλούτ. 'Αριστ. 19, κτλ.

δυσκομῶς, εἶμαι δυσμενής, ἔχω δυσμένειαν πρὸς τινά, τινὶ Εὐρ. Μῆδ. 874, λέξει ποιητ., ἡς ὁμοῦ ποιεῖται χρῆσιν ὁ Διτ. 300, 26, κτλ.

δυσκομῶς, ἡ, κακὴ διάθεσις, ἔχθρα, ἡ ἐκ σοῦ δ. Σοφ. Πλ. 619, ἔν δ. εἶναι αὐτόθι 1124, δ. ἀρᾶσθαι τινὶ Εὐρ. 'Ηρακλ. 991, ὠσαύτως παρὰ Πεζοῖς, 'Αντιφῶν 125. 28, Πλάτ. Πολ. 500C.

δυσκομῶς, μετοχικός τύπος ἀπαντῶν μόνον κατ' ἄρσ., κακὴν διάθεσιν ἔχων ἡ αἰσθανόμενος, ἐχθρικός διακείμενος, ἐχθρός, 'Οδ. Β. 72, δυσμενέοντες αὐτόθι 73, Γ. 314.

δυσκομῶς, ἔς, (μένος)= τῷ προηγ., ἐχθρικός, ἄνδρες δ. 'Πλ. Ε. 488, δυσμενέες, ἐχθροί, 'Πλ. Π. 521, δυσμενέων ὄχλος Δίσχυλ. Θέβ. 234, πρὸλ. 366, ὠσαύτως παρ' 'Προῦ. καὶ Τραγ., ἴδε Εὐρ.—μετὰ δοτ., τῷ πατοῦντι δυσμενῆς Δίσχυλ. 'Αγ. 1193, πρὸλ. Σοφ. Φ. 585, σπαν. μετὰ γεν., ἄνδρα δ. χθονός, ἐχθρὸς τῆς χώρας, τῆς πατρίδος, ὁ αὐτ. 'Αντ. 187.—'Επίρρ., -νός, Πλάτ. Θεαιτ. 168B, δ. ἔχειν τινὶ ἢ πρὸς τινά 'Ισοκρ. 271), κτλ.

II. σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, δ. χοαί Σοφ. Πλ. 440, δ. ἔρως Ξεν. 'Απομν. 2. 6, 21, πρὸλ. Εὐρ. 'Αλκ. 617.

δυσκομῶς, ον, δ.= τῷ προηγ., Αἰ. Ποικ. 'Ιστ. 3. 7.

δυσκομῶς, ἡ, ὃν, ἐχθρικός, ὀργή, λόγοι Πλούτ. 6. 7. 8, κτλ.—'Επίρρ., -κός, ὁ αὐτ. 8. 10, 1, κτλ.

δυσκομῶς, ον, δυσκόλως μεταβαλλόμενος, 'Ιππ. 384. 14, Πλούτ. 2. 952B, αὐτὸ δυσμεταβούλος, ον, ἀμακρ. παρὰ Γαλιν. 13. 1003 Kllm.—'Επίρρ., -λως, αὐτόθι 1001—δυσμεταβλητῆς, ἡ, Σωρ. 'Ερ. (Εἰμ. σ. 140. 12).

δυσκομῶς, ον, ὃ δυσκόλως μεταδιδούς, ἀνακρινῶν, μυστικοὺς καὶ δ. Στράβων 806.

δυσκομῶς, ον, δυσκόλως μεταβαλλόμενος, δυσερίδες γίνονται καὶ φιλόνοιοι καὶ δ. Πλούτ. 'Εκλ. Vnl. 401, Πλούτ. 2. 799B.

δυσκομῶς, ον, δυσκόλως μετακινούμενος, Εὐστ. 1733 32, 'Ψούχ.

δυσμετάκλαστος, ον, σκληροκάρδιος, Σχόλ. Σοφ. Ο. Τ. 12.

δυσμετάκλητος, ον, δυσκόλως μετακαλούμενος, Γεωπ. 19. 2, 13.

δυσμετάπειστος, ον, δυσκόλως μεταπειδόμενος, Κύριλλ.

δυσμεταστρέπτως, ἔρμην. τοῦ ἀσκελῆως, 'Απολλ. Δεξ. 'Ομ.

δυσμετάστρεπτος, ον, δυσκόλως μεταστρέπόμενος, Εὐστάθ. σ. 1461, 43.

δυσμεταχείριστος, ον, δυσκολομεταχείριστος, παῖς Πλάτ. Νόμ. 808D, δίκτυα Ξεν. Κυν. 2, 6—δυσπρόσβλητος, στρατὸς 'Πρόδ. 7. 236.

δυσμετρητός, ον, δυσκόλως μετρούμενος, 'Αντιφῶν παρὰ Πλούτ. Δ'. 167. 2) δυσπόμενος, πέλαιος Φιλόστ. Π. 'Απολλ. 4, 15.

δυσμή, ἡ, (δύω)= δύσις, δύσις, συνήθ. κατὰ πληθ., ἀντίθετον ἀνατολῇ ἀελίου δ. Σοφ. Ο. Κ. 1245, πρὸλ. Δίσχυλ. 'Αποσπ. 68, ἐπὶ δυσμῇσιν εἶδον, μέλλων νὰ δύσῃ, 'Πρόδ. 3. 104, περὶ ἡλίου δυσμῆς Αυσ. 95. 22, μεταφ. τὸ γῆρας δυσμῆ βίου 'Εμπεδ. παρ' 'Αριστ. Ποιητ. 21, 13. II. τὸ μέρος τοῦ ὁρίζοντος, καὶ δ. δύεται ὁ ἥλιος, ἀπὸ ἐσπέρας τε καὶ ἡλίου δυσμῶν 'Πρόδ. 2. 31, πρὸς ἡλίου δυσμῶν ὁ αὐτ. 7. 115, πρὸλ. 2. 33, πρὸς δυσμῶς Δίσχυλ. Πέρσ. 237.—Δωρ. δυσμή, Καλλ. εἰς Διτ. 10, 'Αποσπ. 465 (ἐν τῷ ἐνν.).

δυσμηγνῆς, ἡ, πλήρης ὀργῆς, βαρύντης, θεός Πλούτ. Δ'. 39, χόλος 'Ανθ. Π. 9. 69.

δυσμηγνῆτος, ον, ἐφ' ὃν ἐπιπίπτει μεγάλη ὀργή, δυσμηγνῆτος, 'Ανθ. Π. 7. 141.

δυσμηγνῆς, ερος, ἡ, ἐν 'Οδ. Ψ. 97, μήτηρ ἐμὴ δύσμητερ, μήτερα, κακομήτερα.

δυσμηγνῆς, Δωρ. -μάτωρ, υρος, ὁ, ἡ, ἐν Δίσχυλ. 'Ικέτ. 68, δ. κότος, δυστυχῆτης μητρός ὀργή, πρὸλ. Δουκέρ. 1174, Νόνν. Δ. 46. 194.

δυσμηγνῆς, εἰς ἀμχανίαν εὐρίσκειται, μετ' ἀπαρ., Δίσχυλ. 'Αγ. 1360.

δυσμηγνῆς, ον, δυσκατόρθωτος, δυσεκτέλεστος, 'Επιμν. παρὰ Διογ. Λ. 1. 113, 'Οππ. 'Αλ. 3. 404. II. ἐνεργ., ἐν ἀπορίᾳ εὐρισκόμενος, ἀπορῶν, Θεμιστ. 137B.

δυσμηγνῆς, ἡ, ὃν, (δυσμή)= δυτικῶς, Στράβων 85, 'Πρόδ. 8. 15, ὑπερβ. -ώπατος, Πολ. Γεωγρ. 2. 3, 18.

δυσμηγνῆς, ον, δυσκόλως μεγυνόμενος, μὴ ἔχων συγγενεῖαν τινά, Πλάτ. Τη. 35A, κτλ. II. ἀποιωνήτο', ἐπίρρ., δυσμηγνῆς ἔχειν Πλούτ. 2. 640D.

δυσμηγνῆς [Γ], ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ μνησθῇ τις, Διόδ. 1. 61, Λουκ. 'Διέξ. 20, Σούλ. 'Επιγρ. 3187.

δυσμηγνῆς [Γ], ον, πολυμνηστος, Δουκέρ. 841.

δυσμηγνῆς, ον, δυσκόλως μνημονεύμενος, 'Αριστ. Ρητ. 3. 16, 2, Διόδ. II. ἐνεργ., δυσκόλως μνημονεύων ἡ ἐνθυμούμενος, Πλάτ. Τη. 74E.

δυσμηγνῆς, ἐπίρρ. (δυσμή) ἐκ δυσμῶν, Νικήτ. Χρον. 95D.

δυσμηγνῆς, ον, (μοῖρα)= δύσμορος, Σοφ. Ο. Κ. 327.

δυσμηγνῆς, ἡ, κακὴ μοῖρα, 'Ανθ. Π. 9. 331.

δυσμηγνῆς, ον, = δύσμορος, κακὴν μοῖραν ἔχων, ἀτυχής, 'Πλ. Χ. 60, κτλ., συχνὸν παρὰ Σοφ. 'Δυσμορὸς γε δύσμορα (ἐνν. σκληρὰ) Ο. Κ. 1109, πρὸλ. δύσμορος—ὡσαύτως παρὰ Πεζοῖς, 'Αντιφῶν 122. 19.—'Επίρρ., -ρως, μετ' κακὴν τύχην, δυστυχῆς, Δίσχυλ. Θέβ. 837 (Cod. M. δυσφῶρος).

δυσμηγνῆς, ἡ, κακομορφή, ἀσχημία, 'Πρόδ. 6. 61, κτλ.

δυσμηγνῆς, ον, κακόμορφος, ἀσχημος, ἐσθής Εὐρ. 'Ελ. 1204.

δυσμηγνῆς, ον, = ἀμουσος, οὐχὶ μουσικός, ἀλλότριος τῶν Μουσῶν, αὐλός 'Ανθ. Π. 9. 216.

δυσμηγνῆς [Γ], ον, δυσκατάβλητος, δυσκολοκλήκτης, Πλούτ. Συγγρ. Πελοπ. Μαρτ. 2.

δυσμηγνῆς, ον, δυσκόλως διὰ νήψεως ἀφαιρούμενος, δυσεξάλειπτος, δ. ἐκ ξέλου γραφή Σωρ. Τρ. 683.

δυσμηγνῆς, ον, (νύψ) χιονοσκεπής, καταχιονισμένος, Νόνν. Δ. 2. 685. 2) ἀλλαχού παρὰ Νόνν., παγετώδης, ψυχρὸς, ὕδωρ, οἶζμος.

δυσμηγνῆς, ἔχω κακὴν διάθεσιν, κακῶς διακείμει πρὸς τινά, τινὶ Πλούτ. Κικ. 38.

δυσμηγνῆς, ον, δυσκολονόητος, λόγος Δαρτεῖος παρὰ Διογ. Λ. 9. 13. 2) ἀδιανόητος, ἀκατανόητος, ἄτοπος, 'Αριστ. Φυσ. 1. 1, 11.

δυσμηγνῆς, ἡ, ἐχθρική διάθεσις, δυσμένεια, Σοφ. 'Πλ. 654, Εὐρ. 'Εκ. 973, Πλάτ. Θεαιτ. 151D.

δυσμηγνῆς, ἡ, ἀνομία, κακοὶ νόμοι, Σόλων 15. 31, προσωποπ. ἐν 'Ψ. Θεωγ. 230, πρὸλ. εὐνομία.

δυσμηγνῆς, ον, ἀνομος, παράνομος, ἄδικος, 'Ανθ. Π. 6. 316.

δυσμηγνῆς, ον, συγγρ. -νους, ον, ἐχθρικός διακείμενος πρὸς τινά, δυσμενῆς, τινὶ Σωρ. 'Αντ. 212, Εὐρ. Γ. Τ. 350, Θεοκ. 2. 60, πρὸς τὸ Ξεν. 'Ελ. 2, 12.—πληθ. δύμναι, δύμναι Ξεν. αὐτόθι Πλάτ. Πολ. 450D, ἀνέθ. εὐνους.—'Επίρρ. δύσμηγνῆς, Πλούτ. Β'. 230.

δυσμηγνῆς, ον, ὁ δυσκόλως δυστυχῆς, Εὐρ. Τρω. 75.

δυσμηγνῆς, ον, ὁ δυσκόλως νοσητεύμενος, Βυζ.

δυσμηγνῆς, ον, πρὸς τὸν γάμον δυσάρεστος, χθών 'Ανθ. Π. 7. 401.

δύσνυμφος, ον, ὁ δυστυχὴς ἐν τῇ γάμῳ αὐτοῦ, Εὐρ. 1. 1. 216, Τρω. 145.

δυσέξενος, ον, ἄξενος, Πολυζ. Θ', 22.

δυσέζηρκτος, ον, δυσκόλως ζηραίνόμενος, Θεόφρ. Δι. Φ. 1. 4, 3. δυσέζηρκτητος, ον, δυσκόλως ἐνούμενος, Διάφ. γρ. παρ' Ἀρτεμ. 4. 56. II. δυσνόητος, ἀκατανόητος, Δίων Κ. 56. 29.

δυσξύμβολος, ον, δυσκόλως συνεννοούμενος, συναλλαττόμενος, Πλάτ. Πολ. 486B, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 3. II. = τῷ προηγ. II. Πολυζ. Ε', 150.

δυσξύνεται, ον, δυσνόητος, ἀκατανόητος, δυσξύνεται ἐνυετός μελός ἐγνώ Εὐρ. Φοίν. 1506, πρὸς Ξεν. Ἀπομν. 4. 7, 3.

δυσξύνεται, ον, ὁ δυσκόλως συντιθέμενος, ἀμφ. γρ. παρ. Πλούτ. 2. 975F. Ρεiske δυσξύνεται.

δύσογκος, ον, παρὰ πολὺ βάρυς, ὀχληρὴς, πλοῦτος Πλούτ. Διμ. 12.

δυσόδευτος, ον, ὃν μετὰ δυσκολίας ἰδεύει τις, ὅρος Ἀππ. Συρ. 21.

δυσόδω, δυσκόλως ἰδεύω, πηγαίνω κακὰ ἀντίθετον εὐοδῶ, Πλούτ. Πύρρ. 32, Ἀρρ. Ἑπικ. 3. 19, 3.

δυσόδω, ἡ, κακὴ κατάστασις τῶν δυνάμει, Ἀππ. Συρ. 21. δυσόδω, Πλούτ. 2. 448A.

δυσοδμία, δύσοδμος, ἴδε ἐν λ. δυσοδμ-.

δυσοδοκαπία, ον, δύσκολος καὶ πετρώδης, δύσβατος, κυρίως ἐπὶ ὁρεινῷ δρόμῳ· μεταφ., Δίσχυλ. Εὐμ. 387. Ὁ Σχολ. ἐρμην. ἀδυσπαράβατα καὶ τραχεῖα.

δυσόδοτος, ον, δυσδοιδέμενος, εὐδοκίας, Θουκ. 1. 107, Πολυζ. Γ', 96.

δυσοίξω, λυποῦμαι, στενοχωροῦμαι, Εὐρ. Ρήσ. 724' καὶ ἐν τῷ μέσῳ, φοβοῦμαι, αὐτὸς 805.

II. ἐν τῇ οὕτῳ οὗτοι δυσοίξω θάμινον ὡς ὁρις φόβῳ Δίσχυλ. Ἀγ. 1316, τὸ δ. φόβῳ φαίνεται· φοβοῦμαι, φοβοῦμαι τι, τρέμω ἐνώπιόν τινος. (Τὸ ἀπλοῦν οἶζω ἀναφέρεται μόνον ὑπὸ Ἀπολλ. Δυσκ. ἐν Δ. Β. 538' πρὸς οἰμῶζω ἐκ τοῦ οἶμοι).

δυσοίκτητος, ον, ἀκατοίκητος, ἐνθὺ δὲν δύναται τις εὐκόλως νὰ κατοικήσῃ, Ἰππ. Ἀέρ. 291, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 21.

δυσοικονόμητος, ον, δύσπεπτος, Δίσχυλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 70A.

δύσοικος, ον, = δυσοίκτητος, Σχόλ. Σοφ. Φ. 551.

δύσοικος, ον, κατὰ τὸν Σχολ. καὶ Ἰσὺχ., = δύσοδος, τύχη δ. Δίσχυλ. Χο. 945'—ἀλλ. (ἐκ τοῦ οἶμῳ).

δύσοικος, ον, παράγων κακῶν οἶνων, Πολυζ. Γ', 21.

δύσοικος, ον, (οἶσι, φέρω) ὃν δυσκόλως ὑποφέρει τις, ἀνυπόφορος, ἀρόρητος, πημάτων, ἄλγῃ, πόνοι Δίσχυλ. Πρ. 691, Χο. 745, Σοφ. Φ. 507' βίου δύσοιστον ἔχειν τροφάν δ' αὐτ. Ὁ Κ. 1687' δ. ἀήρ Στράβων 562.

δυσοικονέω, (οἰωνός) κακὰ προμηνύω, ἐπὶ δυσφημίας καὶ ἀπαισίως ἐπὶ τινι πράξει μελλούσῃ διαλέγεσθαι Δ. Β. 35.

δυσοικονέω, ὁ, κακὸς οἰωνός, Πλούτ. δυσοικονέω, ον, κακὰ οἰωνίζόμενος ἢ αἰτίος δυσοικονομῶ, Λατ. inauspicatus, Δουκ. Εὐν. 6' δυσοικονομικός, ἡ, ὄν, Σουῖδ.

δύσοικος, ον, λίαν ὀκνηρός, λίαν βραδύς, ἀρόθυμος.—Ἐπίρρ. -κως, Μ. Ἀντων. 5. 1.

δυσόλισθος, ον, δυσκόλως ὀλισθαίνων καὶ πλεων, παρακεκλυμένος τοῦ ὕγρου δύσολισθον τὸ ἐμπεδον.. γίνεταί Πάυλ. Διγ. 122.

δύσομαι, ἴδε ἐν λ. δύω

δύσομερος, ον, τρικυμώδης, θυελλώδης, ῥαχιδάτος, Σοφ. Ἀντ. 358.

δυσουμνήτης [ε], ὄν, = τῷ ἐπομ., Ἰεροκλ. παρὰ Στοβ. 477.

δυσούμνητος, ον, μετ' αὐτὸν δύσκολον εἶναι νὰ ἀναστρέφεται τις, Πλούτ. Δημητρ. 42' Ἐρινύς, ἥς ἡ κοινωγία ἐπιφέρει κακόν, Δίσχυλ. Ἀγ. 746.

δυσόμματος, ον, δυσκόλως βλέπων, τυφλός· συνεχός, ὁ ἀποθανών ἀντίθ. δερνόμενος, Δίσχυλ. Εὐμ. 388.

δυσόμοτος, ον, ἀνόμοιος, Στράτ. ἐν Ἀδύλ. 13, Ἰσὺχ.

δυσόνειρος, ον, πλήρης κακῶν ὀνείρων, ὕπνος Πλούτ. 2. 15B.—ἐπιφέρειν κακὰ ὄνειρα, βρώματα αὐτοῦ 734E.

δύσσοπος, ον, (ψομαι) ὃν δύσκολον εἶναι νὰ ἴδῃ τις ἢ γνωρίσῃ, Ἰππ.—τὸ δ., ἡ σκοτεινότης, Πολυζ. 18. 4, 2.

δυσόρρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ ἴδῃ τις, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 40' τὰ δυσόρρατα, σκοτεινὰ μέρη, δ' αὐτ. Ἰππαρχ. 4. 18.

II. κακὸς εἰς τὸ νὰ ἴδῃ τις αὐτὸν, φοβερός, Ἀππ. Ἰσπ. 97.

δυσοργαλός, ἡ, = δέσμη, τὸ δέσμιον, Ἰππ. 49. 28' ὡσαύτως δυσοργαλός, δ' αὐτ. Ἀρχ. Ἰππ. 12.

δυσοργητός, ον, = δύσοργος, Βάδρ. 11. 12, Πολυζ. Δ' 39.—Ἰππ. -τως, Διον. Ἀλ. 6. 47.

δύσοργος, ον, δέσμιος, ἀκράχτος, Σοφ. Δ' 1017, Φ. 377, Τρ. 1118.

δυσορεξία, ἡ, ἀνυρεξία, Γαλην. 7. 128.

δυσόριστος, ον, δυσκόλως περιρριζόμενος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 1. 3, Ἰέν. καὶ Φύσθ. 2. 2, 4. II. δυσκόλως διακρίμενος, Διον. Ἀλ. κ. Δεινάρχ. 5.

δυσορκεῖω, (δρκεῖ) ὁρκεῖται ψευδῶς, ψευδορκῶ, ἐπιορκῶ, Δ. Β. 36.

δύσορκος, ον, ψευδορκός, ἐπιορκός, Μανασ. (Αἰν. IX. σ. 70, "Ἰδε Διέ. Κουμαν.).

δυσόριστος, ον, (δρκεῖ) = τῷ ἐπομ., Πολυζ. Δ' 101.

δύσορμα, ον, ἔχων κακὸν ὄρμον ἢ λιμένα, νῆσος., δ. ναυοῖ Δίσχυλ. Πέρσ. 448' ἀλλὰ, τὰ δύσορμα, πετρώδη μέρη, ἐνθα τις δὲν εὐρίσκει τόπον νὰ πατήσῃ, Ξεν. Κυν. 10, 7.

II. ἐνεργ., πνοαί δ., ἄνεμοι ἐναντίοι εἰς τὸν εἰσπλουν καὶ ἐκπλουν τῶν πλοίων, Δίσχυλ. Ἀγ. 194' πρὸς Π.

δύσορμος, εὐός, ὁ, ἡ, = δύσοιωνιστος, κακὰ προμηνύων, Δίσχυλ. Θύβ. 838' αἰωννός Εὐρ. Ἰππ. 760.—μὲ κακούς οἰωνούς, Πλούτ. Μαρκ. 4.

δυσόρφατος, α, ον, λίαν σκοτεινός, τρύχη Εὐρ. Φοίν. 326.

δυσορμία, ἡ, κακὴ ὁρμή, Σοφ. Φ. 876, Ἀποσπ. 483.

δύσορμος, ἰων. -οδμος, ον, (ὁρμή) κακὴν ὁρμήν ἔχων, δυσόρμος, (βρωμῶν), ἐν δυσοδμοτάτῳ [τόπῳ] γινόμενον εὐοδῶ-στατόν ἐστί, Πρὸς 3. 112' δ. ἡ ὁρμή Ἀριστ. Πρὸς 13. 10.

II. καθιστὼν δύσκολον τὴν ὁρμήν, τὴν ἀνίχνευσιν, ἐν κνηγίῳ, εἰ ἐμῶροι τὴν γῆν ποιοῦσι δύσορμον Ξεν. Κυν. 5, 3. III.

ἐνεργ., ἔχων ἀδύνατον ὄρρην, Ἀριστ. Ἰνυπν. 2, 6.

δυσούλωτος, ον, ὁ δυσκόλως ἐπουλούμενος, Πολυζ. Δ' 106.

δυσουρέω, πάσχω ὑπὸ δυσουρίας, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 4.

δυσουρία, ἰων. -εῖα, ἡ, δυσουρία, δυσχέρεια τοῦ οὐρεῖν, Ἰππ. Ἀφ. 1247, Ἀριστ. Ἀποσπ. 444.

δυσουρίασις, εὐός, ἡ, = τῷ προηγ., Σουῖδ.

δυσουριεῖω, = δυσουρέω, Διοσκ. 1. 39.

δυσουρικτός, ἡ, ὄν, —πάθος δ. —δυσουρία, Cic. Fam. 7. 26.

δυσούριστος, ον, (οὐρίτω) νέφος, ὁλοκλήρως ὑπὸ οὐρίου ἀνέμου ἐπελθόν, Σοφ. Ο. Τ. 1315.

δυσόρθαλμος, ον, ἐνοχλητικὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, τὴν ἔρασιν, αἰσχος Τελεία. 1. 4.

δυσπᾶθεια, ἡ, βαρεῖα οἰψίς, Πλούτ. 2. 112B. II. σταθε- ρότης ἐν τῇ ἀντιτάσει, ὁ αὐτ. Δημητρ. 21., 2. 660B.—ἀπάθεια, ἀναισθησία, Ἀλξ. Ἀφρ. 1. 39.

δυσπᾶθω, πάσχω διηνώς, Μόσχ. 4. 84, Νικ. Θ. 381. II.

δυσπρῶ, ἀγανακτῶ, Λατ. irasci, Πλούτ. Εἰς. Φιλ. 128' ἐπὶ τινι, πρὸς τι Πλούτ. Διμ. 36, Περικλ. 33' ἐν τινι ὁ αὐτ. 2. 77E.

δυσπᾶθής, εἰς, (παθεῖν) εἰς ὑπερβολὴν αἰσθανόμενος, μὴ ὑπομέ- νων τὰ πάθη, ἀντίθ. ἀπαθής, Πλούτ. 2. 102D. II. δυσπᾶθής· αἰσθανόμενος ἢ διατιθέμενος, πολὺ θυμῶν τῇ ἀπαθείᾳ, αὐτὸς 446C, Δουκ. Ἀναγ. 24.—Ἐπίρρ. δυσπᾶθής Μ. Φιλίππ. τ. Δ' 1. σ. 74, 100, 255 (Μίξις).

δυσπαλῆλας, ον, τραχύς καὶ ἀπύρημος, Ἀρχιλ. 104, Νικ. Θ. 145'—ἐν Ὀππ. Ἀλ. 2. 360, ἀπλῶς, τραχύς, λάχνη.

δυσπαλάστιος, ον, πρὸς ὃν δυσκόλως παλαίει τις, Ἐπίρρ. 48 Διμ., ἀρὰ Δίσχυλ. Χο. 692' πράγματα ἴκετ. 468' γῆρας Εὐρ. ἴκετ. 1108' δύναμις Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 18' πρὸς. Δυσπαλάστιος.

δυσπαλάστιος, ον, δυσκαταπάστιος, δυσκατάστροφος, δυσκατα- νίκητος, ὡς τὸ ἀπάλαστιος, ἐόλοιο θεῶν Δίσχυλ. Εὐμ. 846.

II. ἀσάφης, ἀέτιος, περὶ τι Τελεία. Ἐπίρρ. δυσπαλάστιος ἐλέ- σθαι, ἀνεῖ ἐλπίδος, Δίσχυλ. ἴκετ. 867.

δυσπαλῆς, εἰς, δυσπαλῆστιος, δινη Δίσχυλ. Εὐμ. 559' εὐκα- λος, μετ' ἀπαρ., διακρίνεται .. δυσπαλῆς [ἔστι] Περικλ. 33, πρὸς Π. 4. 448. 2) κινδυνώδης, βλαβερός, ρίζει Ἀπολλών. Ρόδ. Δ. 52.

δυσπαράδλητος, ον, ἀπαράδλητος, ἀπαράμιλλος, Πλούτ. Ἀν- των. 27.

δυσπαράδλητος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ βοηθήσῃ τις, Πολυζ. δ. 22, 7.

δυσπαράδουλος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ καταπέσῃ τις, Δίσχυλ. ἴκετ. 109.

δυσπαράγγελτος, ον, δυσκόλως ἐπιδεχόμενος συμβουλῆς, ὁδη- γίας, Πολυζ. Εἰς. Φιλ. 395.

δυσπαράγγραψος, ον, δυσκόλως ὁρίζόμενος ἢ περιοριζόμενος, Πολυζ. 16. 12, 10, κτλ.

δυσπαράγωγος, ον, ὁ δυσκόλως παραγόμενος, ἐξαπατώμενος, Πολυζ. Η', 10.

δυσπαράδεκτος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ παραδεχθῇ τις ἢ πιστεύσῃ, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9, 42. II. ἐνεργ., δυσκόλως παρ- δεχόμενος τι, πιστεύων Κλήμ. Ἀλ. 144.—Ἐπίρρ. δυσπαράδεκτως ἔχειν, δυσπιστεῖν, ἀμφισβᾶλιν, Πολυζ. 12. 4, 7.

δυσπαράθελκτος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ καταπραύνη, δυσπα- ραμύνητος, οἰκτος Δίσχυλ. ἴκετ. 386.

δυσπαράτρητος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ συγκινήσῃ τις ἐπὶ παρακλήσειν, ἀδυσώπητος, φρένους Δίσχυλ. Πρ. 34' ὁργή Πολυζ. 31. 7, 13' ἐπὶ προσώπου, Πλούτ. Κατ. Νεωτ. 1.

δυσπαράκλητος, ον, ἀδυσώπητος, ἀνελεῖστος, Σχόλ. Σοφ. Ο. Τ. 336.

δυσπαράκλυτος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ παρακολουθήσῃ τις, δηλ. δυσνόητος, δυσκατάληπτος, Μένανδ. Ὑκυβ. 10, Διον. Ἀλ.

π. Πομπ. 3. II. μετὰ δυσκολίας ἐννοῦν, νιοῦρβι, Μ. Ἀντων. 5, 5.
δυσπαράκομιστος, ον, δυσκόλως παρακομιζόμενος, δυσκολο-
 μετακόμιστος, Πλούτ. Δημητρ. 10· πλοῦς δ', δύσκολος πλοῦς, δύ-
 σκολον ταξείδιον, Πηλ. 3, 61, 2.
δυσπαράμυθος, ον, δυσκολοπαρηγόρητος, Πλάτ. Τιμ. 69D,
 Πλούτ. Μαρ. 45.
δυσπαράπειστος, ον, δυσμετάπειστος, Ἀριστ. Φυσιογ. 5, 3.
δυσπαράπλευστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ παραπλεύσῃ,
 παρὰ τὰ Στράβων 777.
δυσπαράπλους, ουν, = τῷ προηγ., Διδ. 3, 44.
δυσπαράποιητος, ον, ὃν δυσκόλως παραποιεῖ ἢ κινδυνεύει τις,
 σφραγίς Ἀμμών. 74.
δυσπαράτρητος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ παρατρήσῃ τις,
 Ἀντίγ. Καρ. 140, Πορφ. π. Ἀποχ. 3, 4.
δυσπαράτρεπτος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ παρατρέψῃ ἢ δια-
 φερίῃ τις διὰ θύρων, ζικαστής Πολυδ. II, 10.
δυσπάρωνος, ον, δύσπατρος, κακαστρωμένος, δυστυχῆς, λέκ-
 τρον Σοφ. Τρ. 791.
δυσπαρηγόρητος, ον, = τῷ ἐπομ., Πλούτ. 2, 74B.
δυσπαρήγορος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ παρηγορήσῃ τις ἢ
 πρᾶνῃ, Αἰσχ. Εὐμ. 384.
δυσπάρθενος, ον, δυστυχῆς παρθένος, Ἀνθ. Π. 2, 197.
δύσπαρις, ἴσος, ὁ, Κακόπαρις, κακῶν πρόξενος, Ἰλ. Γ. 39,
 Ν. 769· πρὸς Αἰνόπαρις, Δυσσέλην.
δυσπάριτος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ παρέλθῃ ἢ διαβῇ τις,
 Ξεν. Ἀν. 4, 1, 25.
δυσπάρουτος, ον, εἰς ὃν δύσκολον εἶναι νὰ εἰσέλθῃ τις, Ἀπολλ. 2,
 παρ' Ἀθην. 682D.
δυσπάτητος [ά], ον, δυσκολοπάτητος, δυσκολοθάδιτος, ὁδὸς
 Λουκ. Τραγ. 226.
δύσπαυστος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ παύσῃ τις ἢ καταπραύνῃ,
 Ἰαλ. 2, 206.—Ἐπίρρ. -τως.
δυσπεῖθεια, ἡ, ἀνυποαῖα, ἀπεῖθεια, Ἀπ. Ἐμφυλ. 1, 48.
δυσπειθής, ἔς, δυσκόλως καταπειθόμενος, δυσκολοκαταπείστος,
 Πλάτ. Φαῖδρ. 271D. 2) ἰσχυρογνώμων, ἀνυπότακτος, ἀπειθα-
 σίας, ὁ αὐτ. Νόμ. 880A κ. ἄλλ.· κύνες Ξεν. Ἀπομ. 4, 1, 3.—
 Ἐπίρρ. δυσπειθῶς ἔχειν πρὸς τι Πλούτ. Ἰάδ. 25· δ. φέρειν
 ὁ αὐτ. Λυσάνδ. 15.
δυσπειρία, ἡ, δυσκολία περὶ τὸ μαυθάνειν διὰ τῆς πείρας,
 Ἰπ. 47, 11.
δύσπειστος, ον, δυσκολοκαταπείστος, ἰσχυρογνώμων, Ἀριστ.
 Μο. Ν. 7, 9, 2.—Ἐπίρρ. δυσπείστως ἔχειν, εἰμαι ἄπιστος,
 δύσπιστος, Ἰσοκρ. 44C. II. παρήκτος, ἀνυπότακτος, Ξεν.
 Ἰπ. 1, 23.
δυσπέλαιστος, ον, ὁ μετὰ κινδύνου πλησιαζόμενος, ἀπλησίαστος,
 δ. ἀμαθία κακὸν (Ναυκ. δυσπάλαιστος) Σοφ. Ἀπιστ. 683.
δύσπειρος, ον, δυσκόλως ἀποπειμπόμενος, Αἰσχ. Ἀγ. 1190.
δυσπέμφελος, ον, ἐν Ἰλ. Π. 748, ὁ Κεῖθρινης παραβάλλεται
 πρὸς δῦτην, ὅστις πρῶς εἰς τὴν θάλασσαν, εἰ καὶ δυσπέμφελος
 εἶη, ἐπὶ καὶ ἂν εἶναι ἀγρία καὶ τρικυμιώδης· οὕτως ἐν Ἰσ. Θ. 440,
 ὡς γενικὸν ἐπιθετόν τῆς θαλάσσης, οἱ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐρ-
 γάζονται· ὡσαύτως, ναυτιλίῃ δ., τρικυμιώδης, ἐπικίνδυνος πλοῦς,
 ταξείδιον, ὁ αὐτ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 616· αὐρὴ Νόμ. Δ. 2, 550.—μεταφ.
 ὡς τὸ δύσκολος, τραχύς, ἀγροῖκος, Ἰσ. Ἐργ. 721. (Ἡ σημασία
 εἶναι φανερά· πιθανῶς λοιπὸν ἢ ἴσως νὰ εἶναι ἡ αὕτη καὶ τῆς λέξεως
 πέμφις).
δυσπένθερος, ον, ἀπὸ κακοῦ πενθεροῦ προερχόμενος, Θεσμὰ
 Νόμ. Δ. 3, 309.
δυσπενθῆς, βαρυνεθῶ, βαρέως εἶμαι· τεθλιμμένος, Πλούτ. 2,
 106A.
δυσπενθής, ἔς, ἐπιφέρων βαρὺ πένθος, βαρεῖαν ὠλῖψιν, σκληρὸς,
 κάριος Πίνδ. Π. 12, 18· δόλος αὐτοῦ 11, 28· θαλάμοιο.. δυσ-
 πενθέα κόσμον Ἐπιγράμ. Ἑλλην. 431· Αἰῶας αὐτοῦ 250.
δυσπέπαντος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ μαλακώσῃ τις, πάθος
 Σχόλ. Σοφ. Αἰ. 203.
δυσπεπτῆς, μετὰ δυσκολίας χωνεύω, Διοσκ. 4, 83, 5, 25.
δύσπεπτος, ον, δυσκολοχώνευτος, Ἀριστ. π. Γεν. Ζ. 4, 7, 6,
 κ. ἄλλ., Νικόμ. Εἰλειθ. 1, 31· ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀφομοιώσῃ,
 Πλάτ. Τιμ. 82A. 2) ὥστος, Νικ. Ἀλ. 247.
δυσπεραιωτος, ον, = τῷ ἐπομ., Βυζ.
δυσπεραιῶτος, ον, δυσδιδάκτος, χώρα Στράβων 697· σίτων Εὐρ.
 Μηθ. 645.
δυσπεριάγωγος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ περιάγῃ ἢ περιφέρῃ
 τις, Ἀρρ. Τακτ. 16, 8.
δυσπεριγίνητος, ον, δυσκόλως περιγινόμενος, νικώμενος, δυσ-
 νίκητος, Φίλων 1, 621.
δυσπερικάβατος, ον, δυσκόλως καθαρζόμενος ἢ ἐκλεπισόμε-
 νος πύρι. φλοῖος Θεόφρ. Ι. Φ. 5, 1, 1 (ἄλλ. -καθαίρετος).
δυσπερίληπτος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ περιλάβῃ τις, κάμπε-
 λος δυσὶν ἀνδράσι τὴ πάχος δυσπερίληπτος Στράβ. σ. 826· γαστήρ

Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 549E· πόλις τοῖς ξυαντοῖς δυσπ. Ἀριστ.
 Περ. 7, 11, 3. II. δυσνόητος, δυσκατάληπτος, Διδ. 1, 3.
δυσπερινόητος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ κατανοήσῃ τις, Φίλων
 1, 570.
δυσπεριόριστος, ον, δυσκόλως ὀριζόμενος, Εὐστάθ. Πονημ.
 σ. 261, 30.
δυσπερίτρεπτος, ον, δυσκόλως ἀνατρεπόμενος, Γαλ. 4, 353,
 12, 24.
δυσπερίψυκτος, ον, δυσκόλως ψυχραίνόμενος, σῶμα Διοσκ.
 1, 30.
δυσπετέω, δυστυχῶ, Σουῖδ. 2) δυσανασχέτῳ, Κύριλλ.
δυσπέτημα, τό, δυστύχημα, Ἑβδ. (2 Μακκ. ε', 20).
δυσπετής, ἔς, δυσχερής, δύσκολος· ἀντίθ. εὐπετής, μαθεῖν
 δ. Σοφ. Αἰ. 1046.—Ἐπίρρ. δυσπετέως, Ἰων. -έως, Ἡρόδ. 3, 107,
 Ἰπ. Προγ. 41, Αἰσχ. Πρ. 752.
δυσπεψία, ἡ, δυσκολία τῆς πέψεως, κακὴ χώνευσις, Μάχων
 παρ' Ἀθην. 341B, Ἰαλ. 7, 37.
δυσπήμαντος, ον, πλήρης ὀλεθρίου κακοῦ ἢ δόλοιο, Αἰσχ. Εὐμ. 481 (κατὰ Αἰμ. ἀντὶ δυσπήματ'· πρὸς Δυσκόμεαντος).
δυσπῆνής, ἔς, ῥυπαρὸς, ἀκάθαρτος, στολαί Σοφ. Ο. Κ. 1507,
 πρὸς Ἀριστοτ. Ἀχ. 426.
δυσπιστέω, δυσπιστῶ, δὲν ἐμπιστεύομαι, τινι Πλούτ. 2, 593A.
δυσπιστία, ἡ, δυσκολία περὶ τὸ πιστεύειν, Ἰλ. Ἡμ. Ἀλ. 444.
δύσπιστος, ον, ὁ δυσκόλως πιστεύων, πλήρης δυσπιστίας.—
 Ἐπίρρ. δυσπίστως ἔχειν πρὸς τι, δυσπιστῶ περὶ τινος, Πλάτ.
 Ἐρυξ. 405B. II. δυσκόλως πιστευόμενος, Παλαιφ. 31, 2.
δυσπλάνος, ον, ἀθλίως πλανώμενος, Αἰσχ. Πρ. 608, 900.
δυσπλήρωτος, ον, δυσκόλως πληρούμενος ἢ ἐκπληρούμενος,
 Πολυδ. Θ', 21.
δυσπλοέω, ἔχω δύσπλοιν· ἀντίθ. εὐπλοέω, Βασίλ. 3, 452.
δυσπλοία, ἡ, δυσκολία περὶ τὸν πλοῦν, κακὴ
 πλοῦς, Ἀνθ. Π. 7, 630.
δύσπλος, ον, συνηρημ. -πλους, ουν, ἐπικίνδυνος εἰς τὰ
 πλοῖα, Κρήτη Ἀνθ. Π. 7, 275.
δυσπλῆτος, ον, δυσκόλως πλυνόμενος, ἱμάτια Ἰπ. 644, 40.
δύσπλωτος, ον, = δύσπλος, Ἀνθ. Π. 7, 699.
δυσπνοία, ἡ, ἀνυποαῖα, ἀνυπότακτος, ἀπειθα-
 σίας, ὁ αὐτ. Νόμ. 880A κ. ἄλλ.· κύνες Ξεν. Ἀπομ. 4, 1, 3.—
 Ἐπίρρ. δυσπείθως ἔχειν πρὸς τι Πλούτ. Ἰάδ. 25· δ. φέρειν
 ὁ αὐτ. Λυσάνδ. 15.
δυσπνοία, ἡ, δυσκολία περὶ τὸ μαυθάνειν διὰ τῆς πείρας,
 Ἰπ. 47, 11.
δύσπνοος, ον, δυσκολοκαταπείστος, ἰσχυρογνώμων, Ἀριστ.
 Μο. Ν. 7, 9, 2.—Ἐπίρρ. δυσπείστως ἔχειν, εἰμαι ἄπιστος,
 δύσπιστος, Ἰσοκρ. 44C. II. παρήκτος, ἀνυπότακτος, Ξεν.
 Ἰπ. 1, 23.
δυσπλόατος, ον, ὁ μετὰ κινδύνου πλησιαζόμενος, ἀπλησίαστος,
 δ. ἀμαθία κακὸν (Ναυκ. δυσπάλαιστος) Σοφ. Ἀπιστ. 683.
δύσπειρος, ον, δυσκόλως ἀποπειμπόμενος, Αἰσχ. Ἀγ. 1190.
δυσπέμφελος, ον, ἐν Ἰλ. Π. 748, ὁ Κεῖθρινης παραβάλλεται
 πρὸς δῦτην, ὅστις πρῶς εἰς τὴν θάλασσαν, εἰ καὶ δυσπέμφελος
 εἶη, ἐπὶ καὶ ἂν εἶναι ἀγρία καὶ τρικυμιώδης· οὕτως ἐν Ἰσ. Θ. 440,
 ὡς γενικὸν ἐπιθετόν τῆς θαλάσσης, οἱ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐρ-
 γάζονται· ὡσαύτως, ναυτιλίῃ δ., τρικυμιώδης, ἐπικίνδυνος πλοῦς,
 ταξείδιον, ὁ αὐτ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 616· αὐρὴ Νόμ. Δ. 2, 550.—μεταφ.
 ὡς τὸ δύσκολος, τραχύς, ἀγροῖκος, Ἰσ. Ἐργ. 721. (Ἡ σημασία
 εἶναι φανερά· πιθανῶς λοιπὸν ἢ ἴσως νὰ εἶναι ἡ αὕτη καὶ τῆς λέξεως
 πέμφις).
δυσπένθερος, ον, ἀπὸ κακοῦ πενθεροῦ προερχόμενος, Θεσμὰ
 Νόμ. Δ. 3, 309.
δυσπενθῆς, βαρυνεθῶ, βαρέως εἶμαι· τεθλιμμένος, Πλούτ. 2,
 106A.
δυσπενθής, ἔς, ἐπιφέρων βαρὺ πένθος, βαρεῖαν ὠλῖψιν, σκληρὸς,
 κάριος Πίνδ. Π. 12, 18· δόλος αὐτοῦ 11, 28· θαλάμοιο.. δυσ-
 πενθέα κόσμον Ἐπιγράμ. Ἑλλην. 431· Αἰῶας αὐτοῦ 250.
δυσπέπαντος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ μαλακώσῃ τις, πάθος
 Σχόλ. Σοφ. Αἰ. 203.
δυσπεπτῆς, μετὰ δυσκολίας χωνεύω, Διοσκ. 4, 83, 5, 25.
δύσπεπτος, ον, δυσκολοχώνευτος, Ἀριστ. π. Γεν. Ζ. 4, 7, 6,
 κ. ἄλλ., Νικόμ. Εἰλειθ. 1, 31· ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀφομοιώσῃ,
 Πλάτ. Τιμ. 82A. 2) ὥστος, Νικ. Ἀλ. 247.
δυσπεραιωτος, ον, = τῷ ἐπομ., Βυζ.
δυσπεραιῶτος, ον, δυσδιδάκτος, χώρα Στράβων 697· σίτων Εὐρ.
 Μηθ. 645.
δυσπεριάγωγος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ περιάγῃ ἢ περιφέρῃ
 τις, Ἀρρ. Τακτ. 16, 8.
δυσπεριγίνητος, ον, δυσκόλως περιγινόμενος, νικώμενος, δυσ-
 νίκητος, Φίλων 1, 621.
δυσπερικάβατος, ον, δυσκόλως καθαρζόμενος ἢ ἐκλεπισόμε-
 νος πύρι. φλοῖος Θεόφρ. Ι. Φ. 5, 1, 1 (ἄλλ. -καθαίρετος).
δυσπερίληπτος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ περιλάβῃ τις, κάμπε-
 λος δυσὶν ἀνδράσι τὴ πάχος δυσπερίληπτος Στράβ. σ. 826· γαστήρ

σώπων καὶ πραγμάτων, δ. θεός, ἐπὶ τοῦ Προμηθέως, Αἰσχύλ. Πρ. 119· δ. βοῦς, ἐπὶ τῆς Ἰούς, ὁ αὐτ. Ίκτ. 306· δ. εὐχαί, κατάροι, ὁ αὐτ. Θέβ. 819· ὡσαύτως παρὰ Σοφ. καὶ συγν. παρ' Εὐρ., πρὸς. Ἀριστοφ. Ἀχ. 419· συγν. δύσποτος, ὡς Εὐρ. Φοιν. 1348.— Ἐπίρρ. -μως, Αἰσχύλ. Πέρσ. 272· ὑπερβ. -δύατα, Πλούτ. Φαδ. 18.

δύσποτος, ον, δυσκολόποτος, ἀδύνη εἰς πόνον, πόνμα Αἰσχύλ. Εὐμ. 266.

δυσπραγία, δυστυχία, ἀντίθετον εὐπραγίᾳ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 790, Πλούτ. Ἀντ. 63.

δυσπράγμημα, τό, ἀτύχημα, δυστύχημα, Νικήτ. Εὐγεν. 4, 261.

δυσπραγία, ἡ, ἴδε ἐν λ. **δυσπραξία**.

δυσπραγιάτευτος, ον, δυσκολομεταχειρίστος, δυσκοινομήτος, δύσχερτος, Πλούτ. 2. 348E.

δυσπρακτος, ον, δυσκόλως πραττόμενος, δυσκατέρχαστος, Πλούτ. Γ' 131, Ε', 105.

δυσπραξία, ἡ, δυσπραγία, ἀτυχία, ἀποτυχία, Αἰσχύλ. Πρ. 966, Σοφ. Ο. Κ. 1399· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύλ. Εὐμ. 769, Σοφ. Δι. 759— ὁ τύπος οὗτος ὡσαύτως ἀπαντᾷ ἐν Ἀνδοκ. 20, 22, Ἰσοκρ. 137A, ἀλλὰ **δυσπραγία** ἐν Ἀντιφώνῃ 120.12, Πολύβ., κτλ.

δυσπράκτος, ον, δυσκολοπώλητος· ὄνομα δράματός τινος τοῦ Ἀντιφώνου, Ἀδην. 262.

δυσπρέπεια, ἡ, ἀπρέπεια, ἰώσηπ. Ι. Α. 3, 7, 4.

δυσπρεπής, ἔς, ἀπρεπής, ἀναξιοπρεπής, Εὐρ. Ἑλ. 300.

δυσπρίστος, ον, ἐν δυσκόλῳ εἶναι νὰ πρίονῃ τις, Θεόφρ. Ι. Φ. 5, 6, 3.

δυσπρόπτωτος, ον, δυσκόλως προπίπτειν, χρὴ γὰρ τὸ μέλι μὴ θ' οὕτω γενέσθαι σκληρὸν ὡς δυσπρόπτωτον εἶναι μὴ θ' οὕτως ὑγρὸν ὡς περιρρεῖν Γαλην. 10, 387.

δυσπρόσβατος, ον, δυσπρόσιτος, εὐσβάτος, Θουκ. 4.129.

δυσπρόσβλητος, ον, δυσπρόσιτος, Κύριλλ.

δυσπρόσδεκτος, ον, δυσκόλως γινόμενος ἀποδεκτός, δυσάρεστος, Πλούτ. 2. 391D. II. ἐνεργ., δυσκόλως ἀποδεχόμενός τι, Μ. Ἀντων. 1, 5.

δυσπρυσήγορος, ον, ἐν δυσκόλῳ δύναται νὰ προσαγορεύῃ τις, ἀποκρονατικός, ἀκοινώνητος, Πολύβ. Α' 42.— Ἐπίρρ. -ως, ὁ αὐτ. Ε' 139.

δυσπρόσβυτος, ον, ἐν δυσκόλῳ εἶναι νὰ πλησιάζῃ τις, Διον. Ἀλ. 4, 54· ἐπὶ ἀνθρώπων, Εὐρ. Ι. Α. 345· πρὸς, **δυσπρόσβυτος**.

δυσπρόσβυτος, ον, δυσκόλως προσβαλλόμενος, Πλούτ. Τιμολ. 21.

δυσπρόσβυτος, ον, εἰς ἐν δυσκόλῳ εἶναι νὰ εἰσέλθῃ τις, δυσπρόσβυτος, λιμὴν Πολύβ. Α' 101.

δυσπρόσβυτος, ον, δυσπρόσιτος, μετὰ δυσκολίας πλησιάζόμενος, χωρὶς Θουκ. 5, 65· δ. τοῖς ἐναντίασι πόλιν Ἀριστ. Πολ. 7, 11, 3· δυσκόλως προσβαλλόμενος, τάξις, πόλις Πολύβ. 1. 26, 10, κτλ. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀκοινώνητος, Θουκ. 1.130, Ξεν. Ἀγ. 9, 2, Δουκ. Σπύ. 6.

δυσπρόσοιστος, ον, ἐν δυσκόλῳ εἶναι νὰ πλησιάζῃ τις, στόμα Σοφ. Ο. Κ. 1277.— Κατὰ τὸν Ναισκ γραπτ. **δυσπρόσωπον**.

δυσπρόσωπος, ον, ἐν δυσκόλῳ εἶναι νὰ προσέλθῃ τις, κάρα τὸ δ. Σοφ. Ο. Κ. 286· ἐνέριστα ὁ αὐτ. Ἠλ. 460.— Ὁ Ναισκ προτιμᾷ **δυσπρόσωπον**.

δυσπρόσφορος, ον, εἰς ἐν δυσκόλῳ εἶναι νὰ προσορμηθῇ τις, Πολύβ. 1. 37, 4· δ. ἀπόδοσις, δύσκολος ἀπόδοσις, Διόδ. 1. 31.

δυσπρόσφορος, ον, = **δυσπροσφορία**, Ἀνών. περίπλ. Εὐδ. Πόντ. (C. Mül. geogr. mün. gr. I, σ. 422).

δυσπροσέλαστος, ον, δυσκολοπλησιεστος, Πλούτ. Πομπ. 28.

δυσπροσέλαστος, ον, δύσκολος εἰς εἰσαγωγήν τερμῶν, δυσκόλως τροφοδοτούμενος, χῶρα Διν. Τακτ. 8.

δυσπρόσρητος, ον, πρὸς ἐν δυσκόλῳ εἶναι νὰ ἐμιλήσῃ τις, Πολύβ. Ε' 138.

δυσπρόσωπος, ον, ἔχων κακὸν πρόσωπον, Πλούτ. Μαρ. 15· ἔδε **δυσπρόσωπος** καὶ **δυσπρόσωπος**.

δυσπύητος, ον, ὁ δυσκόλως εἰς πῦρον μεταβαλλόμενος, Γαλην.

δυσρᾶγής, ἔς, ὁ δυσκόλως θραυόμενος, διαρρηγνύμενος, Δουκ. Ἀναχ. 24.

δυσρευστος, ον, ὁ δυσκόλως ῥέων, ἰλυώδης καὶ δυσρευστότερον Σέξτ. Ἑμπ. Μ. 5, 75.

δυσρηκτος, ον, = **δυσραγής**, Δίων Κ. 62, 8.

δύρητος, ον, δυσκόλως λεγόμενος, αἰσχρά καὶ δύρητα Δημ. Φαλ. 326. 2) δυσκόλως προφερόμενος, δύρητος φωναι, σπράγξ, σφίγξ Γαλην. 8, 594, 595., 13, 359.

δυσρεγής, ἔς, = τῷ ἔπομ., ἰώσηπ. Ι. Α. 7, 14, 3.

δύρητος, ον, δυσκόλως ὑπομένων τὸ ῥῆγος, λίαν εὐαίσθητος εἰς τὸ ψῆχος, ῥωα Ἠριδ. 5.10, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8, 25 κ. ἄλλ.— Ἐπίρρ. δύρητος, ὡς διαγινώσκειν ὁ αὐτ. Προβλ. 1, 29.

δυσροῖω, κακῶς ῥέω, βηλ. εἰμαι ἀτυχής· ἀντιθ. εὐροῖω, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 28, 30, κτλ.

δυσροητικός, ἡ, ὄν, ἄγων εἰς κακὴν τύχην, δυστυχίας πρὸς, δόγημια Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4, 1, 58.

δύροια, ἡ, κακὴ τύχη, δυστυχία, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2, 17, 18.

δύσρους, ον, συγν. -ρους, -ρουν, ὁ μετὰ δυσκολίας ῥέων, Ὀρείδ. 2. 247 Dargelb.

δύσρυτος, ον, = **δύσρους**, Βαλφ. παρὰ Ηλιζ. Σχολ. εἰς Ἰππ. 2. 456.

δυσσεβεία, ἡ, ἀσεβεία, ἀθέλεια, συγν. παρὰ Τραγ.· πρὸς δυσσεβείας ἦν, ἐπληροῦσεν εἰς ἀσεβείαν, Αἰσχύλ. Χο. 704· παντὸς ἔργου δ. Σοφ. Ἀντ. 301· κατηγορία ἀσεβείας, τὴν δ. εὐσεβοῦσι ἐκτεράμην Σοφ. Ἀντ. 924.— Παρὰ λυσιποῖς ὡσαύτως **δυσσεβεία**, Αἰσχύλ. Εὐμ. 534· -ἐν Νόνν. Δ. 20, 404.

δυσσεβῶ, εἰμαι δυσσεβής, σέβωμαι ἢ ἐνεργῶ ἀσεβῶς, Σοφ. Ἰρ. 1345· οἱ δυσσεβοῦντες Αἰσχύλ. Εὐμ. 910, Εὐρ. Μηδ. 755.

δυσσεβήμα, τό, ἀσεβὲς πράξις, ἀσεβήμα, Διον. Ἀλ. 7, 44.

δυσσεβής, ἔς, ἀσεβής, ἄθεος· ἐπὶ προσώπων καὶ τῶν πράξεων αὐτῶν· τὰ τῶν κακίστων **δυσσεβέστατα** Σοφ. Ο. Κ. 1190· δ. μέλαθρα Εὐρ. Ι. Τ. 694.— Ἐπίρρ. -εῖως, Εὐρ. Ἀποσπ. 822. Αἱ λέξεις αὗται ἀνήκουσι σχεδὸν ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς Τραγ. (δυσσεβής ἀπαντᾷ παρὰ Μενάνδ. ἐν Ἀχιλ. 12, Διφιλ. ἐν Ἀδελ. 24) εὐσεβής, κτλ. εἶναι συγνὰ καὶ παρὰ ποιητῶν.

δυσσεβία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **δυσσεβείας**, ὁ ἴδ.

δύσσηπτος, ον, δυσκόλως σπηγόμενος, αἱ χιόνες τὰ κρέα δύσσηπτα τηροῦσι Πλούτ. 2. 725C.

δύσσοος, ον, δυσκόλως σφάζόμενος, «χαμένους», Λακ. περὶ λίπης, Βαλφ. 3, 24· τὰ δ. (μοσχία)· εὐλῖα, χαμένα, αὐτόθι 4, 45.

δυσσπ- ἐν συνθέσει, μετὰ λίξεως ἀρχομένης ἀπὸ σπ, σθ, σπ, σφ, σχ, τὰ ἀρχαιότερα χρεα παραλείπουσι τὸ τελικόν σ τοῦ δυσ-, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς συνδρομῆς συμφώνων· καὶ δὲν δύναται ταῦτο νὰ προεξηγῇ ἀσάφειαν τινα (διότι τὸ δύ-στομοις πρέπει νὰ προφέρηται διαφθόρως τοῦ δύσ-τομος, Schäfl. Διον. Ἀλ. π. Σπύ. σ. 91)· καὶ ἡ ἀναλογία τῶν δίς, τρίς, κτλ., ἐν συνθέσει ὑποστηρίζει τὴν διὰ τοῦ ἀπλοῦ σ γραφὴν, ἐν καὶ δὲν ἐνδεδέχεται νὰ ἐκτείνωμεν τὸν κανόνα καὶ εἰς τὰς προθέσεις εἰς καὶ πρὸς.

δυσσύλληπτος, ον, δυσκόλως συλλαμβάνόμενος, σπέρμματα Σοφ. Ἑρ. (Herm. σ. 54).

δυσσύμβυτος, ον, δυσκόλως συμφωνῶν, συμβιβάζόμενος, πρὸς τι Πλούτ. 2. 661C.

δυσσύμβυτος, ον, δυσσύμβυτος, ἔδε **δυσσύμβυτος**.

δυσσύμφυτος, ον, ὁ μετὰ δυσκολίας συναυτάνόμενος, Γαλην. 10, 113.

δυσσύνακτος, ον, δυσκόλως συναγόμενος, τὸ πλῆθος ἰώσηπ. Π. Ι. 4, 4, 6.

δυσσυνείδητος, ον, κακὴν ἔχων συνείδησιν, Ἐκνλ., πρὸς Κόντ. Γλωσσ. Παρ. σ. 256.

δυσσύνοπτος, ον, ἐν δυσκόλῳ εἶναι νὰ θεωρήσῃ τις διὰ μᾶς, δυσθεώρητος· ἀντιθ. εὐπύναπτος, Πολύβ. 3, 84, 4, κτλ.

δύστακτος, ον, κακῶς διατεταγμένος, ἀπανάστατος, Πλάτ. Νόμ. 781A.

δυστάλας, αἶνα, ἄν, σφόδρα δυστυχής, τριπτόλις, Σοφ. Ἀλ. 410, κτλ., καὶ συγν. παρ' Εὐρ. κατὰ Ἠλ.· τύπον, τὸ δὲ ἄρσεν. μόνον ἐν Εὐρ. Ἰππ. 1407, Ίκτ. 1034.

δυστακτεῖν, ον, δυσκοινοῦνται, δυσχερῶνται, Ἀριστ. Ἀκουσ. 12.

δυστάραχος, ον, λίαν παραχώδης, θυελλώδης, Ἠλύχ.

δυστάτω, εἰμαι ἀστατος, ἀστατός, Πλούτ. 2. 993E, 1124B.

δυστέκμαρτος, ον, ἐν δυσκόλῳ εἶναι νὰ εἰκάσῃ τις ἐκ τῶν δοθέντων τεκμηρίων, δυσέκμαρτος, δυστέκμαρτος, Ἰχνος Σοφ. Ο. Ι' 109· δ. τέχνην, ἐπὶ τῆς τέχνης τοῦ ἐρμηνεύειν οἰωνοὺς, Αἰσχύλ. Ἰρ. 497· ποικίλον τι καὶ δ. Εὐρ. Ἰλ. 712· αὐτὴ παρὰ Διον. Ἀλ. 4, 29, καὶ βραδύτερον.

δυστεχνία, ἡ, ἐλλείψις τέκνων, Μανθων 2. 179.

δυστεχνος, ον, ὁ τεχνὴς εἰς τὰ τέλεια, ἐπὶ τῆς Ἰουκτοῦ, Σοφ. Ο. Τ. 1248.

δυστερπής, ἔς, ὁ μὴ τέλειος, ἀτελής, δυσάρεστος, Αἰσχύλ. Χο. 277.

δύστηκτος, ον, (τέχνη) δυσκόλως τηρούμενος, Ἰππ. 383, 16, Πλούτ. 2. 701B.

δυστηνία, ἡ, ἀολιότης, Ἠλύχ.

δυστηνος, Δωρ. δύστανος, ον, ἐλαυνός, ἔθλιος, δυστυχής, ποιητ. ἐπὶ θ. 1) συνθ. ἐπὶ προσώπων, ὡς αἰετοῦ παρ' Ὀμ. καὶ συνθ. παρὰ Τραγ.· δύστηνον δὲ τε παῖδες ἐμὴ μὲν ἀντιδωσὶν Ἠλ. Ζ. 127. 2) ἐπὶ παθημάτων κ.τ.τ., μίχθος δ. Πίνδ. Π. 4. 478· ἔτερος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1655· οἰκταί Σοφ. Ἠλ. 511· δύστηνος ὁ αὐτ. Ἀλ. 1191· λόγος Εὐρ. Ἰρ. Μαιν. 1346· θυεῖρος Ἀριστοφ. Βατρ. 1333· ὑπερβ. **δυστανάτατος** Σοφ. Ἠλ. 121· καὶ Ἐπίρρ. γηράσκω δύστανότατος Εὐρ. Ίκτ. 967, πρὸς. Ἠλ. 121· καὶ Ἐπίρρ. 544· ἀλλ' οὐδὲν συγκατε, ἀπαντᾷ.

II. μὴ ποιητ. Ὀμηρον ἐπὶ θητικῇ ἐννοίᾳ, ἔθλιος, ἐλαυνός, ὡς τὸ Λατ. mihm (ἐθλιός), π. γ. Σοφ. Ἠλ. 121, Φ. 1016.— Σπένιον παρὰ πρὶν, ὡς καὶ ὁ Δημ. 421, 20· ἔχει δ. λογάριον, ἐπὶ τῆς δευτέρας σημασίας. Ἰτύπος τις ἀστηνὸς φέρεται παρὰ Σουῖδ καὶ ἐν τῷ Ec 4, M. 159, 11, μετὰ τῆς ἐρμηνείας· ὁ δύστηνος καὶ πένθος, παρὰ τὸ μὴ στάσιν ἔχειν, ὥστε ἡ ῥίξις ὑπερέσθαι ἐπὶ εἶναι ἡ τοῦ στήναι.

ἀλλ' οὐδεμία ἱκανοποιῶσα ἐτυμολογία τῆς λέξεως ἐδόθη μέχρι νῦν ὁ ἱσχυρ. ὡσαύτως ἔχει ἀστηνεῖ· ἀδυνατεῖ).

δυστήρητος, ὡν, δυσκόλως τηρούμενος, φυλάττομενος, Ψευδοπολιτ. 205, Πλούτ. Κλεσμ. 36.

δυστιθέμετος [τ], ὡν, ὃν δυσκόλως ἀνιχνεύει τις, Πλούτ. 2. 917E, 918A.

δυστιθόμενος, ὡν, δυσκόλως τιθασυόμενος, ἐξημερούμενος, Στράβων 705, Πλούτ. 2. 529B.

δυστήλημων, ὡν, ὑποφέρειν ἐκ πολλῶν δυσκολιῶν, πολυπαθής, Τίμω. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 532.

δυστήλητος, ὡν, ὃν δυσκόλως ὑποφέρει τις, Ἐμπεδ. παρὰ τῷ Πλούτ. 2. 745C, Δίσχ. Ἀγ. 1571· δυστήλητα τολυπεύειν Ἐπιγράμ. Ἑλλην. 562.

δυστοκεία, ἡ, ἢ ἐπὶ κακῷ τετοκῆ, ἀμρίβωλον παρ' Ἑσυχ.· δυστοκεύς, ἕως, ὃ, ἀτυχῆς γονεύς, δυστοκέες ἀλετριδὲς Καλλ. εἰς Δῆλ. 242· δ. τοκέες Ἀνθ. Π. παράρτ. 225.

δυστοκίω, δυσκόλως γεννῶ, ὑποφέρειν πολλὰς ὥδυνας, ἐπὶ γυναικῶν, Ἱππ. Ἀφ. 1254, Πλάτ. 149Π, Ἀριστ. Τ. Ζ. 7. 9, 4·—μεταφ., δυστοκεῖ πόλις Ἀριστοφ. Βατρ. 1423.

δυστοκία, ἡ, ὃ μετὰ πόνων τοκετός, δυσκόλος τοκετός, κακὴ γέννα, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 7. 10, 1, Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 16, 1, Καλλ. εἰς Δῆλ. 242.

δυστοκος, ὡν, μετὰ πόνον γεννῶν.—Ἐπίρρ. δυστόκως ἔχειν Εὐστ. Πονημ. 326. 53. II. ὃ ἐπὶ κακῷ γεννηθεὶς, Εὐρ. Ἀποπ. 855.

δυστομέω, ὡς τὸ δυσφημέω, κατηγορῶ, τινὰ τι Σοφ. Ο. Κ. 986, δύ-στομος, ὡν, (στόμα) δυσπειθὲς ἔχων τὸ στόμα, ἐπὶ ἵππων, Ἀνθ. Πλαν. 361.

δύστομος, ὡν, (τέμνω) δυσκόλως τεμνόμενος, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 14, 1.

δύ-στονος, ὡν, ὀργήδης, ἀειοβήνης, Δίσχ. Ὠδ. 984, 999.

δυστόπαστος, ὡν, δυσείκαστος, ὅστις ποτ' εἰς αὐτὸν, δυστόπαστος εἰδέναι Εὐρ. Τρω. 885· Φοῖβος δυστόπαστ' αἰνίγματα δ' αὐτ. Ἰκέτ. 138.

δυστόχαστος, ὡν, δυσεπίτευκτος, καιρὸς Πλούτ. Ἀντ. 28.

δυστράπελος, ὡν, τρεπόμενος μιὰρὰ τροπῇ, Εὐρ. Ἱπρ. Μαίν. 385.

δυστράπελος, ἡ, δυσκολία, δυσκίνησις, ἀμετάστροφος, ἐπιμονή, τῆς Ὑδρας Διόδ. 4. 11, πρὸς. 5. 15· ἐπὶ κακοῦ ἐδάφους, δυσχωρία, δ' αὐτ. 17. 82.

δυστράπελος, ὡν, δυσκολομεταχείριστος, φλέψ Ἱππ. 279. 15· πράγμα Ἡνίοχ. Τροχ. 1. 4, πρὸς. Πλούτ. 2. 419A, -2) ἐπὶ προσώπων, δύσκολος, δυσκίνητος, ἀμετάστροφος, Σοφ. Δγ. 914, Ἀριστ. Ἱθ. Ε. 3. 7, 6· πρὸς. εὐτράπελος.—Ἐπίρρ. -λως, δυσκίνητος, ἀτάκτος, Ξεν. Οἰκ. 8, 16. Πρὸς. δύστροπος.

δυστραποτέδευτος, ὡν, ἀκατάλληλος πρὸς στραποτέδευσιν, χώρα Δίν. Τάκτ. 8.

δυστρητος, ὡν, = δυστρήπητος, Σουῖδ.

δυστριπτος, ὡν, δυσκόλως τριβόμενος ἢ κοπανιζόμενος, Ἀρτεμίδ. 1. 70.

δυστροπία, ἡ, κακότροπος γνώμη, Πολυδ. Ε' 119.

δυστροπικός, ἡ, ὡν, ἔχων δυστροπίαν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 826.

δύστροπος, ὡν, δυσκόλως τρεπόμενος, δύσκολος, κακότροπος, δ. γυναικῶν ἀρμονία Εὐρ. Ἱππ. 161· δύσκολος καὶ δ. Δημ. 73.

4.—Ἐπίρρ. -πως, Φιλόστρ. 512.

δύστροπος μὴν, ὃ, ὄνομα Μακεδονικοῦ μηνὸς ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὸ τέλ. Φεβρουαρίου.—μέσ. Μαρτίου, Ἀνθ. Π. 11. 243.

δύστροφος, ὡν, δυσκόλως τρεπόμενος ἢ ἀνατρεφόμενος, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 1. 8, 4.

δυστρήπητος [ῥ], ὡν, δυσκόλως τρυπώμενος, Θεόφρ. Ι. Φ. 5. 6, 3.

δυστύχῳ· Ἰων. παρατατ. ἐδυστύχῳ Ἡρόδ. 8. 105· ἄρσ. ἐδυστύχῳ Πλάτ. Μενεξ. 243A· πρὸς. δεδυστύχῳ ἡ αὐτ. Ἀδχ. 183C, Λυκόφρ. παρὰ Στοδ. 119. 13.—Ἡσθ. Ἰζε κατωτ. (δυστύχῳ).

Εἶμαι ἀτυχῆς, δυστυχῆς, ἄτυχος, Ἡρόδ. ἔνθ' ἄνωγ. καὶ Ἀττ.· ἐπεύχομαι τῷ μὲν εὐτυχεῖν, τῷ τοῖσι δὲ δ. Δίσχ. Ὠδ. 482, πρὸς. Σοφ. Ἀντ. 1159· τινι, εἰς τι πρῆγμα, Εὐρ. Φοιν. 424· περὶ τίνος δ' αὐτ. Ἀνδρ. 713· ἐν τινι Ἀριστοφ. Βατρ. 1419· εἰς τι Πλάτ. Ἀδχ. 183C· κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν δ' αὐτ. Ἀδχ. 2. 148D· περὶ τι Πλούτ. Κεμλλ. 11· ἢ μετ' αἵματ.· πάντο

δυστυχεῖν Εὐρ. Ἰκ. 429· δυστυχεῖν Ἀμορφον γυναικῶν, ἔχω τὴν δυστυχίαν νὰ ἔχω, Ἀνθ. Π. 11. 237.—Παθ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἔδωκεν δυστυχήσῃ Πλάτ. Νόμ. 877E· τὰ δυστυχηθέντα, ἀπατυχία, Λυσ. 197. 13.

δυστύχημα [ῥ], τὸ, κακοτυχία, ἀπατυχία, ἀτύχημα, γεγυῖς ἀτυχῆς, Ἀνθ. 21. 2, Λυσ. 168. 22, Πλάτ. Κρατ. 395E, κτλ.

δυστύχης, ἡ, ἀτυχῆς, δυστυχῆς, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, Τραγ., Πλάτ. Νόμ. 832A, κτλ.· δυστυχῆ πράσσειν Δίσχ. Ὠδ. 339· δ. βίος Σοφ. Ἱθ. 602· δ. εἰς τι Εὐρ. Φοιν. 1643· τὰ τ' ἐνδον τὰ τε οὐραζε δ. δ' αὐτ. Ὀρ. 604· τὰ δυστυχῆ=δυστυχία, Δίσχ. Χο. 913. —Ἐπίρρ. -χῶς, δ' αὐτ. Ἀγ. 1600, κτλ.

δυστύχια, ἡ, κακὴ τύχη, ἀτυχία, Εὐρ. Βάκχ. 387 κ. ἄλλ., Θουκ. 6. 55, κτλ.

δύστυρος, ὡν, πάσχων ἑλλειψίν ὕδατος, ἄνδρος, χωρία Ἰώσ. Α. Ι. 2. 11, 2.

δυσυερέθαστος, ὡν, δυσκόλως ὑπερβαίνόμενος, χάροξ Φίλων παρὰ Μπ. Ἀρχ. σ. 82.

δυσυπνέω, δυσκόλως ἢ κακῶς ὑπνῶτω, Πλάτ. Νόμ. 790D.

δύσυπνος, ὡν, δυσκόλως ἢ κακῶς ὑπνῶτων, παιδίον Ὁρειδᾶς. 287 Matthiae.

δυσυποβιβάστος, ὡν, δυσκόλως ὑποβιβαζόμενος, δυσκένωτος, Ἀθλ. 74C.

δυσυπνίστατος, ὡν, δυσκόλως ὑποφερόμενος, κέντρον Ἐρωτος Ἀνθ. Π. 5. 163.

δυσυπορένητος, ὡν, = τῷ ἔπομ., Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 154.

δυσυπομόνητος, ὡν, δυσκόλως ὑπομενόμενος, ἐπιτάγματα, ἀλγυθόνες Φίλων 2. 287. κτλ.

δυσυπνόητος, ὡν, λίαν ὑποπτος, πλήρης ὑποψιῶν, Φίλων 2. 208.

δυσυπόστατος, ὡν, πρὸς ὃν δύσκολον εἶναι νὰ ἀντιστῇ τις, βίβλ. Διόδ. 17. 11, Πλούτ. Κυρ. 8.

δυσφαγῆς ἢ -φάνης, ἔς, μόλις ὁρατός, δυσκόλως φαίνόμενος, Πλούτ. Λουκούλλ. 9., 2. 431F.

δύ-σφαλτος, ὡν, δυσκόλως σφαλόμενος, πίπτων, δύσμαχος, Ἡσυχ. (καὶ δύσασφ-).

δυσφάνταστος, ὡν, δυσκόλως φανταζόμενός τι, δύναμις, ἀντίθ. εὐφάνταστος, εὐφραντασίωτος, Πλούτ. 2. 432C.

δύσφωτος, ὡν, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ εἴπῃ τις, ἄρρητος, Λατ. nefandus, Δίσχ. Ἀγ. 1152. II. δυσερμήνευτος, δυσετήρη-

τος, Λυκόφρ. 10.

δυσφειγῆς, ἔς, κακῶς φέγγων, σκοτεινός, χωρίον Πολυδ. Β' 109.

δύσφεικτος, ὡν, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ ἀποφύγῃ τις, Φίλων 2. 268.

δυσφημέω, μεταχειρίζομαι κακὰς λέξεις, ἰδίως λέξεις δυσσημι-στικαί, οἷσις αἰσίων, Δίσχ. Ἀγ. 1078, Σοφ. Ἱθ. 905, πρὸς. Εὐρ. Ἰκ. 182· ἀντίθ. εὐφημέω.

II. μεταδ. κακολογῶ, βλασφημῶ, Σοφ. Ἱθ. 1183, Εὐρ. Ἱπρ. 600.

δυσφήμημα, τὸ, λέξεις δυσσημιστικαί, βλασφημία, Πλούτ. 2. 1065E.

δυσφημία, ἡ, φῆμαι κακαί, ἰδίως λέξεις δυσσημιστικαί, κατεῖχε .. πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις Σοφ. Φ. 10. II. βλασφη-

μία, κακολογία, Διον. Ἀλ. 6. 48, Πλούτ. 2. 587F, κτλ. III. κακὴ φήμη, δύσκλησις, Σοφ. Ἀποπ. 185, ἐν τῷ πληθ.

δυσφήμιστος, ὡν, = τῷ ἔπομ., Σουῖδ.

δύσφημος, ὡν, -φάμιος, ὡν, κακὰ οἰωνιζόμενος, ἀπαίσιος, Ἱθ. Ἐργ. κ. Πμ. 733· ἀντίθ. εὐφημος, Εὐρ. Ἀνδρ. 1144, κτλ.

II. κακολόγος, ὕβριστικός, ἐπη Θεογ. 307 Bgk, πρὸς. Μέ-νανδ. ἐν Ἀδχ. 109. III. κακὴν ἔχων φήμην, κλέος Πίνδ. Ν. 8. 62.

δύσφορτος, ὡν, δυσκόλως φειρόμενος, δύσπεπτος, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 19· ὡς Ἀφίλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 121C.

δύσφογγος, ὡν, δύσῃχος, κακῇχος, Δημ. Φαλ. 246.

δυσφιλής, ἔς, μισητός, Δίσχ. Ἀγ. 1232, Χο. 624, Σοφ. Ο. Κ. 1258, κτλ.

δυσφορέω, παρατ. ἐδυσφύρουν, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 8·—ὑποφέρειν μετὰ πόνου καὶ δυσκολίας, βαρύνω φέρω, Λατ. uegre ferre, τὴν μεταβολὴν Ἰσοκρ. Ἐπ. 10. 3.

2) κατὰ τὸ πλεῖστον ἀμετάβ., εἶμαι ἀνυπόμονος, δυσαρεστοῦμαι, Ἡρόδ. 5. 19, Σοφ. Ἱθ. 255, κτλ.· διὰ τι πρῆγμα, τινι Δίσχ. Ἰκέτ. 513, Εὐρ. Ἀνδρ. 1234· ἐπὶ τινι Δίσχ. Ὠδ. 780· περὶ τι Ἱππ. 1066D· διὰ τι Διόδ. 4. 61.—Ἡρόδ.

δυσφορέω, παρατ. ἐδυσφύρουν, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 8·—ὑποφέρειν μετὰ πόνου καὶ δυσκολίας, βαρύνω φέρω, Λατ. uegre ferre, τὴν μεταβολὴν Ἰσοκρ. Ἐπ. 10. 3.

2) κατὰ τὸ πλεῖστον ἀμετάβ., εἶμαι ἀνυπόμονος, δυσαρεστοῦμαι, Ἡρόδ. 5. 19, Σοφ. Ἱθ. 255, κτλ.· διὰ τι πρῆγμα, τινι Δίσχ. Ἰκέτ. 513, Εὐρ. Ἀνδρ. 1234· ἐπὶ τινι Δίσχ. Ὠδ. 780· περὶ τι Ἱππ. 1066D· διὰ τι Διόδ. 4. 61.—Ἡρόδ.

δυσφορέω, παρατ. ἐδυσφύρουν, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 8·—ὑποφέρειν μετὰ πόνου καὶ δυσκολίας, βαρύνω φέρω, Λατ. uegre ferre, τὴν μεταβολὴν Ἰσοκρ. Ἐπ. 10. 3.

2) κατὰ τὸ πλεῖστον ἀμετάβ., εἶμαι ἀνυπόμονος, δυσαρεστοῦμαι, Ἡρόδ. 5. 19, Σοφ. Ἱθ. 255, κτλ.· διὰ τι πρῆγμα, τινι Δίσχ. Ἰκέτ. 513, Εὐρ. Ἀνδρ. 1234· ἐπὶ τινι Δίσχ. Ὠδ. 780· περὶ τι Ἱππ. 1066D· διὰ τι Διόδ. 4. 61.—Ἡρόδ.

δυσφορέω, παρατ. ἐδυσφύρουν, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 8·—ὑποφέρειν μετὰ πόνου καὶ δυσκολίας, βαρύνω φέρω, Λατ. uegre ferre, τὴν μεταβολὴν Ἰσοκρ. Ἐπ. 10. 3.

2) κατὰ τὸ πλεῖστον ἀμετάβ., εἶμαι ἀνυπόμονος, δυσαρεστοῦμαι, Ἡρόδ. 5. 19, Σοφ. Ἱθ. 255, κτλ.· διὰ τι πρῆγμα, τινι Δίσχ. Ἰκέτ. 513, Εὐρ. Ἀνδρ. 1234· ἐπὶ τινι Δίσχ. Ὠδ. 780· περὶ τι Ἱππ. 1066D· διὰ τι Διόδ. 4. 61.—Ἡρόδ.

δυσφορέω, παρατ. ἐδυσφύρουν, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 8·—ὑποφέρειν μετὰ πόνου καὶ δυσκολίας, βαρύνω φέρω, Λατ. uegre ferre, τὴν μεταβολὴν Ἰσοκρ. Ἐπ. 10. 3.

2) κατὰ τὸ πλεῖστον ἀμετάβ., εἶμαι ἀνυπόμονος, δυσαρεστοῦμαι, Ἡρόδ. 5. 19, Σοφ. Ἱθ. 255, κτλ.· διὰ τι πρῆγμα, τινι Δίσχ. Ἰκέτ. 513, Εὐρ. Ἀνδρ. 1234· ἐπὶ τινι Δίσχ. Ὠδ. 780· περὶ τι Ἱππ. 1066D· διὰ τι Διόδ. 4. 61.—Ἡρόδ.

δυσφορέω, παρατ. ἐδυσφύρουν, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 8·—ὑποφέρειν μετὰ πόνου καὶ δυσκολίας, βαρύνω φέρω, Λατ. uegre ferre, τὴν μεταβολὴν Ἰσοκρ. Ἐπ. 10. 3.

2) κατὰ τὸ πλεῖστον ἀμετάβ., εἶμαι ἀνυπόμονος, δυσαρεστοῦμαι, Ἡρόδ. 5. 19, Σοφ. Ἱθ. 255, κτλ.· διὰ τι πρῆγμα, τινι Δίσχ. Ἰκέτ. 513, Εὐρ. Ἀνδρ. 1234· ἐπὶ τινι Δίσχ. Ὠδ. 780· περὶ τι Ἱππ. 1066D· διὰ τι Διόδ. 4. 61.—Ἡρόδ.

δυσφορέω, παρατ. ἐδυσφύρουν, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 8·—ὑποφέρειν μετὰ πόνου καὶ δυσκολίας, βαρύνω φέρω, Λατ. uegre ferre, τὴν μεταβολὴν Ἰσοκρ. Ἐπ. 10. 3.

2) κατὰ τὸ πλεῖστον ἀμετάβ., εἶμαι ἀνυπόμονος, δυσαρεστοῦμαι, Ἡρόδ. 5. 19, Σοφ. Ἱθ. 255, κτλ.· διὰ τι πρῆγμα, τινι Δίσχ. Ἰκέτ. 513, Εὐρ. Ἀνδρ. 1234· ἐπὶ τινι Δίσχ. Ὠδ. 780· περὶ τι Ἱππ. 1066D· διὰ τι Διόδ. 4. 61.—Ἡρόδ.

δυσφορέω, παρατ. ἐδυσφύρουν, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 8·—ὑποφέρειν μετὰ πόνου καὶ δυσκολίας, βαρύνω φέρω, Λατ. uegre ferre, τὴν μεταβολὴν Ἰσοκρ. Ἐπ. 10. 3.

2) κατὰ τὸ πλεῖστον ἀμετάβ., εἶμαι ἀνυπόμονος, δυσαρεστοῦμαι, Ἡρόδ. 5. 19, Σοφ. Ἱθ. 255, κτλ.· διὰ τι πρῆγμα, τινι Δίσχ. Ἰκέτ. 513, Εὐρ. Ἀνδρ. 1234· ἐπὶ τινι Δίσχ. Ὠδ. 780· περὶ τι Ἱππ. 1066D· διὰ τι Διόδ. 4. 61.—Ἡρόδ.

δυωδεκά-μοιρος, ον, διχρημένος εἰς δώδεκα μέρη, δ. σῆμα ἀρεγγέος ἡελίοιο, ἡ νύξ, 'Ανθ. Π. 7. 641.
 δυωδεκά-ἀριθμός, ον, δωδεκάτος τὸν ἀριθμὸν, Νόνν. 'Ιω. 2. 1212.
 δυω-καί-εικοσι-μέτρος, ον, χωρὶν εἰκοσιδύο μέτρα, τρίπους 'Ιλ. Ψ. 264.
 δυω-καί-εικοσι-πηγυς, υ, 22 πήγυν τὸ μῆκος, 'Ιλ. Ο. 678 (ἴδε Εὐστ.).
 δῶ, τὸ, συντετμημ. Ἐπικ. τύπος ἀντὶ δῶμα, οἰκία, κατοικία, παρ' Ὀμ. μόνον κατ' ὄνομα. καὶ αἰτία, 'Ως πληθ. ἀντὶ δῶματα, μόνον ἐν 'Πσ. Θ. 933.
 δώδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, ἴδε ἐν λ. δυώδεκα.
 δωδεκά-θεος, ον, ἐκ δώδεκα θεῶν ἀποτελούμενος, Θυσία Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθήκ.) 3847 b.
 δωδεκά-θωμος, ον, δώδεκα ἔχων θωμούς, ναὸς 'Ιω. Λυδ. π. Μην. 4. 3.
 δωδεκά-γναμπτος, ον, δωδεκάκις κεκαμμένος, δωδεκ. τέρις, ἡ στήλη ἡ δηλοῦσα τὸ τέριμα τοῦ δρόμου, ἣν δωδεκάκις κάμπτουσιν οἱ ἀγωνιζόμενοι, Πίνδ. Ο. 3. 59.
 δωδεκά-γωνον, τό, τὸ ἔχον δώδεκα γωνίας, μέτρον, Πλούτ. 2. 363Δ.
 δωδεκά-δάκτυλος, ον, ἔχων μῆκος ἡ πλάτος δώδεκα δακτύλων, δ. ἐκφυσίς, τὸ ζωδ. ἔντερον, 'Πρόφιλ. παρὰ Γαλην. 4. 173, ἴδε Gresham Θεοφιλ. σ. 68. 7.
 δωδεκάδ-αρχος, ὁ, ἀρχηγὸς δώδεκα, Ξεν. Κύρ. 3. 3. 11· ἀλλ' ἐν 2. 4. 4 ἀπαντᾷ ὁ τύπος δωδεκά-φρχης.
 δωδεκά-δέλτος νόμος, ὁ νόμος τῶν δώδεκα πινάκων, Νομοδ.
 δωδεκά-δραχμος, ον, τιμώμενος δώδεκα δραχμῶν, οἶνος Δημ. 1045. 5.
 δωδεκά-δωρος, ον, ἔχων μῆκος δώδεκα παλαμῶν, 'Ανθ. Π. 6. 96.
 δωδεκάεδρος, ον, (ἔδρα) ἔχων δώδεκα ἔδρας· δωδεκάεδρον, τό, Τίμ. Λογρ. 98D, 'Αριστ. Οὐρ. 3. 8, 9.
 δωδεκά-εὐθλος, ον, νικητὴς εἰς δώδεκα ἀγῶνας, ὁ 'Πρακλῆς, 'Ανθ. Πλαν. 99.
 δωδεκά-ετηρίς, ἰδος, ἡ, χρονικὸν διάστημα ἡ κύκλος δώδεκα ἐτῶν, Γεωπ. 1. 12, Τζέτζ.
 δωδεκαετής, ἑς, ἡ -ετής, ες, (ἔτος) διαρκῶν δώδεκα ἔτη (·)
 II, δώδεκα ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων, Πλούτ. Συγγρ. Λυκούργ. Νομ. 4. 2. 198C· πρὸλ. δεκαετής.
 δωδεκαέτις, ἡ, χρονικὸν διάστημα δώδεκα ἐτῶν, ὑπὲρ τῆς δ. ἥτο ἡ ἐπιγραφὴ λόγου τινὸς τοῦ Δημάδου (Διογ. Λ. 5. 81).
 δωδεκά-ήμερος, ον, ὁ ἐκ δώδεκα ἡμερῶν, τὸ δ., τὸ μετὰ τῶν Χριστουγέννων καὶ τῶν Θεοφάνειων διάστημα, 'Εκκλ.
 δωδεκάθεον, τό, φάρμακον συσκευαζόμενον ἐκ δώδεκα οὐσιῶν, Παύλ. Αἰγ. 7.
 II, φυτὸν τι, Πλιν. 25. 4.
 δωδεκάκις, ἐπὶ τρι-, δώδεκα φορές, 'Αριστοφ. Πλ. 852.
 δωδεκά-κλίνας, ον, περιλαμβανὼν δώδεκα κλίνας, 'Αναξανδρ. Πρίστ. 1. 11.
 δωδεκά-κλώνος, ον, ὁ ἔχων δώδεκα κλώνας, τέκνα, δ. τεκνογονία 'Ιω. Χρυσόστ. 6. σ. 460.
 δωδεκά-κρουνός, ον, ἔχων δώδεκα κρουνούς, στόμα Κρατίν. Πυτ. 7.
 δωδεκά-κώδωνον, τό, ὁ ποδῆρης χιτὼν μετὰ δώδεκα κωδῶνων τοῦ μεγάλου ἀργερέως τῶν 'Ιουδαίων, ἴδε Nicholson Κλῆμ. 'Επ. 1. 55.
 δωδεκά-κώλιος, ον, ἐκ δώδεκα κώλων ἡ προστάσεων συνιστάμενος, Σχόλ. 'Αριστοφ. 'Ιππ. 820.
 δωδεκά-λίανος, ον, ἐκ δώδεκα κλισίων συνιστάμενος, ἐγλόδια Ξεν. Κυν. 2. 5.
 δωδεκά-μηνος, ον, ἐκ δώδεκα μηνῶν ἀποτελούμενος, τέλος Πίνδ. Ν. 11. 11· ποιητ. δυωδεκάμ-, ἔχων ἡλικίαν δώδεκα μηνῶν, 'Πσ. 'Εργ. κ. 'Πμ. 750.
 δωδεκά-μηχανός, ον, (μηχανή) γνωρίζων δώδεκα μηχανάς, τέχνας, τρόπους, Εὐρ. 'Αποσπ. 755, πρὸλ. 'Αριστοφ. Βατρ. 1327 (καὶ αὐτ. τὸν Σχόλ.), Πλάτ. Κωμ. Σοφ. 1.
 δωδεκάμνηταιος, α, ον, ὁ αἰκίζων δώδεκα μνῆς, 'Πσύχ., ἴδε Λαβ. Φέρν. 554.
 δωδεκάοργυιος, ον, ὁ ἔχων δώδεκα ὀργυιάς, 'Πρὶν ἀποσπ. ἐν Hultsch, scrip. metr. gr. I. σ. 190.
 δωδεκά-παῖς, ὁ, ἡ, ἔχων δώδεκα τέκνα, λοχείη 'Ανθ. Πλαν. 132· Νισόη, μῆτηρ δ. Τζέτζ. 'Ιστ. 4. 417.
 δωδεκάπαλαι, ἐπὶ τρι-, δωδεκάκις πάλαι, πρὸ πλείστου ὅπου χρόνον, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1154· πρὸλ. δεκάπαλαι, μυριάπαλαι.
 δωδεκά-πηγυς, υ, ('Ιων. δυωδ-), ἔχων μῆκος δώδεκα πήγυν, 'Πρόδ. 2. 153.
 δωδεκάπλάσιος, ον, δωδεκάκις τόσος, Πλούτ. 2. 1028C.
 δωδεκά-πολις, ιος, ἀποτελούμενος ἐκ δώδεκα πόλεων ἐν ὑποσπονδίᾳ ἡνωμένων, 'Ιωνος 'Ηρόδ. 7. 95.
 δωδεκά-πους, ὁ, ἡ, δώδεκα πόδας μακρὰς, Μένανδ. Ὀργ. 1.
 δωδεκά-πρόφητον, τό, τὸ βιβλίον τῶν δώδεκα ἐλασσάνων προφητῶν, 'Επιγρ. π. μέτρ. καὶ σταθμ. 4.
 δωδεκά-αρχης, ον, ὁ, ἴδε ἐν λ. δωδεκάδ-αρχος.
 δωδεκάς, ἄθος, ἡ, ὁ ἀριθμὸς δώδεκα, 'Ανθ. Π. 9. 782, ἐν τῇ

ποιητ. τύπῳ δυωδ-.
 II, ἀριθμὸς δώδεκα, Πλάτ. Νόμ. 756D.
 δωδεκάσεληνος, ον, ἔχων δώδεκα σεληνας, μῆνας, ἐν αὐτοῖς Σχόλ. Εὐρ. 'Εργ. σ. 1067.
 δωδεκά-σημύς, ον, ἐκ δώδεκα χρονικῶν σημείων, ἐν τῇ μουσικῇ, 'Αριστ. Κοντ. σ. 34 καὶ 30.
 δωδεκά-σκαλμός, ον, δώδεκα σκαλοῦς ἔχων, δωδεκάκλιτος, Πλούτ. Καστ. 38.
 δωδεκά-σκηπετρον, τό, = δωδεκάφυλον, 'Εκκλ.
 δωδεκά-σκήτος, ον, ἐκ δώδεκα τεμαχίων διαφόρως καχρωματισμένου δέρματος, σφόδρα Πλάτ. Φαίδωνι 110D, πρὸλ. Πλούτ. 2. 1003D.
 δωδεκά-σταδίου [α], ον, δώδεκα σταδίων τὸ μῆκος, 'Αθην. 152D.
 δωδεκά-στάσιος [α], ον, (ἴσημι) συγίζων δωδεκάκις τόσον, χρυσόν Πλάτ. 'Ιππάρχ. 231D.
 δωδεκάστεγος, ον, ἔχων δώδεκα στέγας, πύργος Ψευδοκλήμ. Π. 18.
 δωδεκάταξος, α, ον, κατὰ τὴν δωδεκάτην ἡράρχην, δ. ἀνελβ. Πλάτ. Πρωτ. 614B.
 II, δώδεκα ἡμερῶν ἡλικίαν ἔχων, 'Πσ. 'Εργ. κ. 'Πμ. 719 (ἐν τῇ ποιητ. τύπῳ δυωδ-), 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 6. 12, 9.
 δωδεκάτειχος, ον, ἔχων δώδεκα τεῖχη, πόλις Κανὼν παρακλ. εἰς τὴν Θεοτόκον.
 δωδεκάτημέριον, τό, δωδεκάτον μέρος, ἐν δωδεκάκτον, Πλάτ. Νόμ. 848C, κτλ.
 δωδεκάτημέριος, ον, = δωδεκάμεριος, Μανέθ. 1. 167.
 δωδεκάτης, ἡ, ον, ὁ δωδεκάτος, 'Ομ., κλ.· 'Επ. δυωδ- ὁ αὐτ.
 II, μὴν Λουκῶν ἐν Οἰανθείᾳ ἀντιστοιχῶν τῇ ἐν Τυβερῶνι 'Απελλείῳ, 'Επιγρ. Δελφῶν, W. σὺ F. 289, ἔτι καὶ ἐν 'Αφροδισίτῃ τῇς Καρίας CIG. 2826.
 δωδεκά-φόρος, ον, φέρων, παράγων καρπὸν δωδεκάκις τὸ ἔτος, ἀμπέλαι Λυκούρ. 'Αλγρ. 'Ιστ. 2. 13.
 δωδεκά-φυλλος, ον, ἔχων δώδεκα πέταλα, ῥόδα δ. Θείρμ. I. φ. 6. 6, 4.
 δωδεκά-φυλλος, ον, ὁ εἰς δώδεκα φυλλὰς διαιρεμένος, τὸ δ., αἱ δώδεκα φυλλὰ τοῦ 'Ισραήλ, Πρὸλ. 'Αποστ. κς', 7· λαὸς δ. δ. Χρ. Σιβ. 2. 171.
 δωδεκαώριον, τό, = δωδεκάωρον, Θ. Στανθ. σ. 917, ἐπο. Migno.
 δωδεκά-ωρος, ον, ὁ ἐκ δώδεκα ὥρων ἀποτελούμενος, ἡμέρα Σέξτ. Εὐμ. Μ. 10. 162.
 δωδεκ-ετής ἡ -ετής, ὁ, δώδεκα ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, Καλλ. 'Επ. 20, Πλούτ. Αἰμῶλ. 35—ὀρλ. -ετής, ἰδος, 'Ανθ. Π. 11. 70· ἴδε δεκαετής.
 δωδεκέως, ἑως, ὁ, = χωρὺς, χωρὶν δώδεκα κοτύλας, 'Πσύχ.
 δωδεκήμερος, ον, δώδεκα ἡμερῶν, 'Επιγρ. 'Αθηνῶν, CIG. I. 324.
 δωδεκήρης, ἡ, πόσιον μετὰ δώδεκα σείρας κωπῶν, 'Αθην. 203D, δωδεκήρης, ἡ, ονισιαμένη ἐκ δώδεκα (ζώων), Θυσία Εὐστ. 1380. 48, 110pp. 'Αποχ. 1. 22.
 δωδεκ-ὀμφαλος, ον, ἔχων δώδεκα ὀμφαλούς, πόπρονον Σουλ. 'Επιγρ. 523.
 δωδεκέτης (= δωδεκέτης), 'Επιγρ. Αἰγίνης, Philologiae τμή. VII, σ. 186.
 Δωδώνη, ἡ, πόλις ἐν 'Πιπέρῳ, ἔδρα τοῦ ἀρχαιοτάτου μαντείου τοῦ Ἀδελ. 'Ιλ. Π. 234, 108. Ξ. 327, Τ. 290, οὗ οἱ χρησμοὶ ἐξήκουτο ἐκ τινος θρόνου (σητοῦ), 'Πσ. παρὰ Στράβ. 327, παρὰ τῷ Σχόλ. Σοφ. 'Ερ. 1174, πρὸλ. Αἰσχύλ. Πρ. 382, κτλ.—'Ο Σοφ. χάρων τοῦ μέτρου μεταχειρίζεται τοὺς ἑπτακλιτ. τύπους Δωδώνης, -ωνος, -ωνος, (ὡς εἰ ἐξ ὀνομαστ.-Δωδών). 'Αποσπ. 401, Τρ. 172.—'Επίθ. Δωδοναίος, α, ον, 'Ιλ. Π. 233, Αἰσχύλ. 104, Δωδωνίος, ἰδος, Σοφ. 'Αποσπ. 401, παρ' 'Αριστ. Ρητ. 2. 23, 11.
 δῶν, δῶσαι, ἴδε ἐν λ. διδῶμαι.
 δῶνα = διδῶμαι, 'Επιγρ. Κύπρου ἐκ τοῦ ἀρ. Εἰδικὰ CIG III 2 60μ.
 δῶλα, Δωρ. ἀντὶ τοῦ δούλη, Θεόκρ. 2. 94.
 δῶμα, ατος, τό, (δέρμα) οἰκία, παρ' Ὀμ. καὶ ἄλλοις ποιηταῖς (πρὸλ. δόμος), ἀπαξ παρ' 'Πρόδ. 2. 62, 1, καὶ παρὰ μεταγεν. πελοῖς, ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ τοῖς πελοῖς αὐτῶν 'Αστ.· ὡσαύτως, μέρος οἰκίας, τὸ κύριον ὀικίαιον, ἡ αἴθουσα ἐν ἣ ἦτο ἡ ἐστία, 'Πσ. Ζ. 316, καὶ συγγ. ἐν τῇ πληθ. ἐπὶ μιᾷς μόνῃς οἰκίας, 'Οδ. 13. 249, καὶ συγγ. παρὰ 'Εργ. 2)
 ἐπὶ τῇ κασιγνήτῃ τῶν θεῶν, θεοὶ 'Ολύμπια δῶματ' ἔχοντες 'Ιλ. B. 13, κτλ.—κλυτὰ δ. βένεός τε λίμνη, ἐπὶ τοῦ Πασεῖδωνος. Ν. 21· καὶ συγγ. ἐπὶ τοῦ Πλούτωνος. δῶμα 'Αἰθρα, ὁ κάτω κόσμος, 'Οδ. Μ. 21· ὡ δῶμα 'Αἰθρα καὶ Περσεφόνας Σοφ. 'Πλ. 110· δ. Πλούτωνος Εὐρ. Πρ. Μαιν. 808—ἐπὶ νύκτι, Πίνδ. Π. 4. 95, Αἰσχύλ. Εὐμ. 247, κτλ.—καὶ ἐν τῇ πληθ., 'Πρόδ. 2. 62, Σοφ. Ο. Τ. 71.
 3) δῶμα Κασίετον, δηλ. αἱ Θῆβαι, Σοφ. Ο. Τ. 29.
 II, οἶκος, οἰκογένησι, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1468, Σοφ. Ο. Τ. 1236, κτλ.—Πρόδ. 66, δόμος.
 δωματίον, τό, ὁικίον, τοῦ δῶμα, 'Αριστοφ. Βατρ. 100.
 II, ὁίκαιος, τοῦ ὀικίου ὀικίαιον (ἴδε κοιτίων), 'Αριστοφ. Λυσ. 160, Λυσίας 93. 18., 94. 7, Πλάτ. Πολ. 390C.
 δωματίτης, ον, ὁ, ἀνέκων εἰς τὴν οἰκίαν, Ποσειδῶν Παντ.

3. 14, 7. Ἀπόλλων Σχολ. Πινδ. Ν. 5. 82.—Θηλ., δωματίτις ἑστιά Δισχόλ. Ἀγ. 968.

δωματούμαι, παθ., οἰκεδομεῖμαι οἰκίαν, κατοικεῖν οἰκίαν, πρβλ. σπιτιώνυμαι, ἐσπιτιώθηκα, δεδωμάτωμαι εὐ σμικρῇ χειρὶ Δισχόλ. Ἰνέτ. 958.

δωματοφθορέω, καταστρέφω, φθείρω τὴν οἰκίαν· ἴδε ἐν λέξει σωματτοφθ-.

δωμάτω, κτίω, Ἀπολλών, Ρόδ. Π. 531.—Μέσ., οἰκεδομῶ δὲ Ἐλίου, Ἐπιγράμμ. Ἐλίου, 652, 1047, Ἀ.Θ. Π. 11. 400, Κόινου, 287, Ὀρρ. Ἀρρ. 573.

δωμάτης, εὖς, ἰων. δωμητύς, υἱός, ἡ, οἰκεδομή, κατασκευή, Ὑπόχ.

δωμητῶρ, ὄρος, ὁ, κτίστης, Μανέμων β. 415.

δωμός, δωρ. ἀντὶ ξωμός, Ἐπίκου. Κορ. 2.

δώναξ, ὁ, δωρ. ἀντὶ δώνας, Θεόφρ. 20. 29.

δωρᾶνιον (ἐνν. μῆλιν), τό, τό γνωστόν ὀπωρικόν, βοδάνιον, Δοτ. (Hugoninum), Γεωπ. 10. 13. 1.

δωρεά, ἰων. -αῖ, ἡ ὑσάκτως δωρεά, Μειστορ. 40 καὶ 44.—δωρεάν, ἰδίως τιμητικὸν δωρὸν, Δοτ. beneficium (ἑσπεῖς ἀντιστόχος Ἀριστ. Τηπ. 4. 4, 11), Ἠρόδ. 2. 140, Ἰσοκρ. 122Α, κτλ.—δωρεάν διδόναι, πορεῖν, δωρεῖσθαι τι, παρέχειν δωρεάν, ἀνευ ὁμοῦ, Ἠρόδ. β. 130, Δισχόλ. Πρ. 338, 616, Πλάτ. Πολιτ. 290C. ἐρωτικῶς, θάνατόν τινι δωρεάν ἀποδίδουσι Ἀντισθ. 133. 25. δ. ἔχειν Σαρ. Α. 1032, Δημ. 329 17. ἐν χάριτι μέρει κοί δωρεάς Δημ. 568. 1. δωρεάν καὶ γόριν δ' αὖτ. 570. 12.—ἐπὶ κληρονομίᾳ ἢ κληροδοτήματι, ὁ αὐτ. 826. 11., 834. 11. 2) αἰτ. δωρεάν ὡς ἐπίρρ., ὡς τὰ δωτικῶν, πρῶτα, ὡς δωρὸν, ἐλευθέρως, Δοτ. gratis, Ἠρόδ. 5. 23, Ἀντοχ. 1. 22, κτλ. (οὕτως, ἐν δωρεᾷ Πολύδ. 23. 3, 4). 3) ἀκλόπως, μετακίως, ἀνευ λόγου ἀποχωρῶντες, Ἐδδ. (Ἰωδ' α', θ), πρὸς Γ' ὁδὸν δ', 21.

δωρέω, μέλλ. -ήσω Ὀμ. Ἀποσπ. 68. ἄρ, ἐδωρήσα Ἰλ. Πινδ. Δίδω, παρέχω, χαρίζω, δωρῶν Ἰσοκρ. Ἐργ. κ. Πρ. 82. χάριν ὡς δωρὸν εἰς τινα, Οὐσίαις Ἐρμῶν Πινδ. Ο. β. 131.—Παθ., καὶ δωρ. δωρηθῆναι, δίδωμαι ὡς δωρὸν, Ἠρόδ. 1. 87., 8. 85, Ἰσοκρ. 45D. καὶ ἐπὶ προσώπων, λαμβάνω ὡς δωρὸν πρῆγμα τι, Σοφ. Α. 1029. οὕτως ἐν τῷ παθ., πρῶτα, Πλάτ. Πολιτ. 274C. II. κοινοτέρων ὡς παθ. δωρέομαι, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασί. ῥεῖτα θεός.—Υποκ. δωρήσεται Ἰλ. Κ. 557. δωρέεσθαι τι τινι, χορίζειν τι εἰς τινα, Δοτ. donare aliquid alicui, Ἠρόδ. 2. 126., 5. 37, Δισχόλ. Πρ. 251, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 20, κτλ.—ὑσάκτως, δ, τινά τινι, Δοτ. donare alicui alicui, Ἠρόδ. 1. 54., 3. 130, Δισχόλ. Πρ. 773. δ, τινά, χάριν εἰς τινα δωρεά, Ἠρόδ. 1. 55. οὕτω πρῶτα, δεδωρημένος, Πλάτ. Τημ. 46E, Νόμ. 672B, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 8. 2) ὑσάκτως κατ' ἐκείνους, προσφέρειν, Εἰρ. Ἰνέτ. 875.

δωρήμα, τό, τὸ διδόμενον, δωρὸν, Ἠρόδ. 7. 38, καὶ Τραγ. μετὰ δόσι, πρῶτα, Δισχόλ. Πρ. 523, Εἰρ. 402, Σοφ. Τρ. 608.—Σπᾶνι ἐν τῷ Ἀττ. περὶ λόγῳ, ὡς Ξεν. Πρ. 8. 4, Ἀριστ. Ἰθ. Ν. 1. 9, 2.

δωρηματικὸς, ἡ, ὡν. = δωρητικός, Δοτ. Ἀλ. 8. 60.

δωρητὴρ, ἡμεῖς, ὁ, δωτῆρ, πᾶς, δωρεῖν παρέχω τι, Ἀ.Θ. Π. 6. 305.

δωρητικὸς, ἡ, ὡν. δ' ἀγαπῶν καὶ χορίζῃ, ἐλευθέρως, Πλάτ. Σοφ. 223C, Φίλων 1. 254.

δωρητὴς, ἰων. ἐπὶ προσώπων, δεχόμενος δωρεά, δωροδέκας, Ἰλ. 1. 326. II. ἐπὶ πρηνάτων, ἐλευθέρως, δωρεάν δεδόμενος, Σοφ. Ο. Τ. 384, Πλούτ. Εἰρ. 10.

δωρεῖσθαι, ἐνθύσημι ὡς δωρεῖς κέρη, ὅλ, παρὸς μόνον χιτῶνα σχιστὴν εἰς τὸ πλάγιον, Ἀνακρ. 58, πρβλ. Εὔστ. 975. 37. II. = δωρίζω, Ἀνακρ. 10. 6.

δωρεῖς, εἶος, ὁ, ἀπόγονος τοῦ δωρῶν υἱοῦ τοῦ Ἑλλήνος· πλῆθ. Δωρεῖς, Ἀττ. -εῖς, οἱ, Ὀδ. Τ. 177, Ἠρόδ., κτλ. II. ὡς ἐπὶ, = δωρικὸς, Πινδ. Π. 8. 28.

δωρίζω, δωρ. -εἰδω, μέλλ. -εἰσω—ἀπομιμνήσκει τοὺς Δωρεῖς εἰς τὸν τρόπον τοῦ βίαι, τὴν διέλετον ἢ τὴν μουτικὴν· ἐμὶω Δωρεῖσι, Θεόφρ. 15. 93, Σπέρων 333, Πλούτ. 2. 421B.

δωρικὸς, ἡ, ὡν, Ἠρόδ. 8. 43, Τραγ., κτλ.—Ἐπίρρ. -κῶς, Ἰραμ. Δωρικὸς ποιεῖ. ἀντὶ Δωρικὸς, Θουκ. 2. 54.

δωρικός, α, ὡν, ὑσάκτως ὡς, ὡν Πρατίν. 1. 10, Ἀριστ. Πολ. 3. 3, 8., 4. 3, 7, Πινδ. Ο. 3. 9, κτλ.—ἰδίως ἐπὶ τοῦ δωρικοῦ τρόπου τῆς μουσικῆς (πρβλ. Δωριστί), Ἀριστ. Πολ. ἐνθ' ἀνωτ., κτλ.

Δωρίς, ἱσθίς, ἡ, ὅλ. ἐπὶ, = Δωρικὴ, ἐσθίς Ἠρόδ. 5. 88. ῥωνή Θουκ. β. 5, κτλ.—ἐντεῦθεν, 1) Δωρίς γῆς, ἡ Δωρικὴ νῆ. σος, ὅλ. ἡ Πελοπόννησος, Πινδ. Ν. 3. 5, Σοφ. Ο. Κ. 895, κτλ. 2) (μετὰ τοῦ γῆ ἢ αἰε αὐτοῦ) ἡ Δωρίς, ἐν τοῖς βορείοις τῆς Ἑλλάδος, Ἠρόδ. 3. 31, Θουκ., κτλ. 3) Δ. κόρα, Δωρικὸν καρδόν, Εἰρ. Ε. 934. 4) (ἐνν. κοπίς) Δωρικὴ μάχαρ ἐν γῆσιν κατὰ τὰς οὐσίας, Εἰρ. Πλ. 819 (κατὰ Σειν). ἀντὶ ὁριζ, ὅπου ἐναντίον τοῦ μέτρου· κατὰ δὲ τὸν Nunc ὁριζ' ἀνορπάσας).

Δωριδῶ, δωρ. ἀντὶ Δωρίζω.

Δωρισμός, ὁ, τὸ ὑμνεῖν ὡς οἱ Δωρεῖς, Δημ. Φαλ. 180.

Δωριστί [Ἰ], ἐπίρρ., κατὰ τὸν Δωρικὸν τρόπον, Δ. ὤν Ἐπ.

Πλάτ. 336C.

II. ἡ Δ, ἀρμονία, ὁ Δωρικὸς τρόπος ἐν τῇ μουσικῇ, Ἀριστ. Πηλ. 8. 5, 22., 8. 7, 8. (ὑσάκτως, ἡ Δωριὰ ἀρμ. αὐτῇ 3: 3, 8) οὕτω Δωριστί μόνον, Πλάτ. Πολ. 339A. ἴδε Müller Δωρ. 4. 6, καὶ πρβλ. φρυγιστὶ, Δωριστὶ ἐν Ἀριστοφ. Ἰππ. 289 μετὰ λογοπαίγλιον ἐπὶ τῆς λέξεως δωρῶν.

Δωριστὴς ἀγών, ὁ, ἀγών, καθ' ὃν δ' νικῶν ἐλάμβανε δωρὸν, Πλούτ. 2. 820C. πρβλ. ἀργυρίτης, στεφανίτης.

Δωρῶ-δαίμωνος, ὡν, παρέχω τὸ δαίμων, παῖς δ., ὑπέρτης, Ἀθην. 701B.

Δωρο-δέκτης, ὡν, ὁ, ὁ δεχόμενος δωρεά, Ἐδδ. (Ἰωδ' α', 31). Δωρο-δωκῶν, δέχεται δωρεά, ἰδίως λαμβάνει δωρεά ἐπὶ παραβίαι καθήκοντος, ἀργύριον πολὺ Ἠρόδ. β. 72. χρυσὸν Πλάτ. Πολ. 390A. 2) ἀπολ., λαμβάνω δωρεά, Ἠρόδ. β. 82, Ἀριστοφ. Σρ. 669, Δημ. 240 ἐν τέλ., κτλ.—ἐπὶ τινι Λυσ. 163. 30, Δημ. 242. 6.

II. παρὰ μεταγεν., μετ' αἰε. προσ., ὡς τὸ δέμαξω, δεκαφείρω, δεκαφείρω διὰ δωρῶν, Διδό. 13, 64, (Collet δεκάσαι), πρβλ. Λουσ. Ἀλ. 9, κτλ.—ἀλλὰ τὸ ἐνεργητικὸν οὐδαμῶς κείται οὐκ παρὰ τοῖς δούλοισι· ἐν Ἀριστοφ. Σρ. 675 δ' Δινῶ, ἀποκαταστήσει τὴν γράφην Δωροδοκοῦσιν ἐκ τοῦ Ἑνετ. χροῦ· καὶ ἐν Δημ. 122. 24 διωχυρίζεται οἱ τὸ Δωροδοκούντος εἶνε παριστημένον· ἀλλ', II. τὸ παθ. ἦτο ἐν τριακτῇ χεῖρ, I. ἐπὶ προσώπων, ἔχω λάβει δωρὸν, Κρατῖν. Νόμ. 3. ταῦθ' ἀπλῶς δεδωροδόκηται Δημ. 416. 24. 2) ἐπὶ τοῦ δωρῶν, τὰ Δωροδοκῶντα, τὰ λαμβάνοντα δωρεά, Δισχόλ. 85. 25. τὸ δεδωροδοκῶντα χρυσὸν δεινὰρ. 98. 34.

Δωροδοκῶντα, τὸ, τὸ λαμβάνοντα δωρὸν ἐπὶ δικαιοφ. Δημ. 232. 2., 236. 3. 2) δωρῶν, καταλαβεῖν Πλάτ. Κωμ. Περσ. 1, Δωροδοκῶν, ἡ, τὸ δεχόμενος δωρεά ἐπὶ δικαιοφ. συγν. παρὰ τοῖς ῥήτορσι, ὡς Ἀντοχ. 33. 11. Δωροδοκῶν καταγγέλλει τινος Λυκοφ. 163. 31. Δωροδοκῶν κατηγορεῖν Δισχόλ. 28. 12. πρβλ. δωρῶν I. 2.

Δωροδοκιστὶ, ἐπίρρ., κατὰ τρόπον Δωροδοκίας, Ἀριστοφ. Ἰππ. 990, μετὰ λογοπαίγλιον ἐπὶ τοῦ τύπου Δωριστί.—ἀλλ. Δωροδοκιστὶ.

Δωρο-δόκος, ὡν, δεχόμενος δωρεά, διαφειρόμενος, Πλάτ. Πολ. 390D, Δημ. 245. 15. κωμικῶς, Δωροδοκῶσιν ἐπ' ἀνθεσιν Ἰων Ἀριστοφ. Ἰππ. 403. II. ἐνεργ., διὰ δωρῶν ἐλκύνων, ἐξαισίων, Ἀρετ. π. Αἰε. Χρον. Παθ. 2. 12. Α. Π. 242.

Δωρο-δότης, ὡν, ὁ, ὁ δίδων δωρεά, λήθης δ. Ἀνθ. Π. 12. 49.

Δωρο-κοπίω, διαφείρω τινα διὰ δωρῶν, Ἐδδ. (Σειρὶς λδ', 12).—Παθ., αὐτῇ (3 Μάχ. 7', 19).—ἐντεῦθεν -κοπίς, παροχὴ δωρῶν (πρὸς διαφθοράν), Ἀκύλας Π. Δ.

Δωροληπτεῖω, λαμβάνω δωρεά, Εὔστ. 91. 17.

Δωρο-λήπτης, ὡν, ὁ, δωρὴ λαμβάνων, Ἐδδ. (Παρομ. ιε', 27), Ἐκκλ.

Δωροληψία, ἡ, τὸ λαμβάνειν δωρεά, Δίων Κ. 39. 55, Α. Π. 35.

Δωρῶν, τὸ ἀνώμαλ. πλθ. Δωρικά, Ἐδδ. (2 Παραλ. λδ', 23). (εἰςωμ.)—Δωρεῖς, χάρισμα, τιμητικὸν δωρὸν, ἀγλά δ. Ἰλ. Δ. 213, κτλ.—δῖα, ἐρικυδέα, κλυτά, μελίχα, περικλυτά δ., κτλ., Ὀμ.—Δωρεά διδόναι, λαμβάνειν, κτλ., Ὀμ.—ἀνθήμα, ἀρίθμητα εἰς τινα θεῶν, φέρε δωρῶν Ἀθην. Ἰλ. 7. 293. βωμιοὶ Δωροῖσι φέρονται Δισχόλ. Ἀγ. 91. παρ' μοι τὰ Δ., Δωρεά κάκροθις δ' αὐτ. Ἀποσπ. 184.—Δωρεά τινος, τὰ δούλεια, χαριστήρια ὑπὸ τινος, Δωρεά θεῶν Ἰλ. 7. 285, Ὀδ. 2. 142. Δωρ' Ἀφροδίτης, ὅλ. χαρίσματα προσωπικῆς ὑπεροχῆς, καλλοῦς, ὀλγῆρας, Ἰλ. 7. 54. 64. οὕτω, Δωρεά Κύπριδος, Εἰρ. Ἰλ. 363. δ. τῶν Μουσῶν καὶ Ἀπόλλωνος, ἐπὶ τῆς ποιήσεως, Πλάτ. Νόμ. 796B. δ. ἀπὸ Μουσῶν Ἐπιγράμμ. Ἑλλήν. 1089. 10.—μετὰ γέν. πρῆγμ., ὕπνου δ., τὸ δωρὸν, ἡ εὐλογία τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Π. 482.—Δωρεά, Δωρεά διδόμενα ὡς χάρις, Ρ. 225.—Δωρὸν τοῦ ποταμοῦ, περὶ τῆς γῆς Αἰγύπτου, Ἠρόδ. 2. 5. 2) Δωρεά, Δωρεά πρὸς διαστροφήν τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου, Δημ. 263. 7, κτλ.—ἐντεῦθεν ἐν τῷ Ἀττ. δικαίω, Δωρῶν γραφή, καταγγελία ἐπὶ διαφθορῇ διὰ δωρῶν, Δισχόλ. 87. 3, Ἀριστ. Πηλ. Ἀθην. 59, ἴδε Ἀρπ. ἐν λέξει Δωρῶν κριθῆναι, δικασθῆναι ἐπὶ τοιούτῃ ἰγκλήματι, Λυσ. 178. 7. Δωρῶν ἐλεῖν τινα, ἐπιτινεῖν τὴν καταδίκην τινος ἐπὶ τοιαύτῃ αἰτίᾳ, Ἀριστοφ. Νερ. 591. δ. ὁφλισκάνει, κηρύττεται ἔνοχος Δωροδοκίας καὶ καταδικάζεται, Ἀντοχ. 10. 20. οὕτω, Δωρῶν ἐλπίς Πλούτ. Περικλ. 10. πρβλ. Δωροδοκία, κτλ.—Περὶ τῆς διαφορῆς μετὰ τῶν λέγων Δωρῶν καὶ δῶμα ἴδε Φίλων 1. 120, 154. II. τὸ πλάτος τῆς χειρὸς, ἡ παλάμη, ἐν γῆσιν ὡς τὸ παλαστή (ἴδε ἴδε), μέτρον μήκους, Νικ. Θ. 348.—ἴδε δὲ τούτῳ τὸ μέτρον ἦτο γνωστὸν εἰς τὴν Ὀμπρον φαίνεται ἐκ τῆς λέξεως δικαιοδωροδοκίας.

Δωρο-ξενίας γραφή, ἡ, ἡ καταγγελία κατὰ ξένου, ὡς πρὸς νεγρόντος Δωρεά εἰς τοὺς δικαστάς, ἵνα κηρύξωσιν αὐτὸν Ἀθηναίων, εἰσὶ δὲ καὶ γραφαί... ξενίας καὶ Δωροξενίας, ἂν τις Δωρεά δοῦς ἀποφύγῃ τὴν ξέναν Ἀριστ. Πηλ. Ἀθην. 59, Λυσ. καὶ Ὑπερίδ. παρ' Ἀρπ.

Δωρο-τελέω, φέρω Δωρεά, πληρύνω Δωρεά, Χρησμ. παρὰ Δημ. 1072. 26.

δωρο-φάγος [ἄ], ον, καταβροχθίζων δῶρα, ἀπληστος δῶρων, 'Hσ."Εργ. κ. 'Ημ. 219, 262, Πολύδ. 6. 9, 7.
 δωροφορέω, φέρω δῶρα, τινί Πλάτ. Φαίδρ. 266C, πρὸς Εὐ-
 θύρ. 14E· προσφέρειω ὡς δῶρον, τί τινί 'Αριστοφ. Σπέρξ. 675· ἴδε
 δωροδοκίω ἐν τέλει. II. δ. τινα, χαρίζω, εἶδω εἰς τινα δῶρα,
 Διὸ. Παικ. 'Ιστ. 1. 32.
 δωροφορία, ἡ, προσφορά δῶρων, 'Αλκίφρ. 1. 6, Πολύδ. Δ', 47.
 δωροφορικὸς, ἡ, ὄν, δῶρα φέρων, Πλάτ. Σοφ. 222D. 2)
 ὡς δῶρον προσφερόμενος, στολὴν Ἀδελφ. Π. 'Ι. 122· ἐσθλὴς ἢ βρ-
 σιλεὺς Περσῶν δωρεῖται· 'Ησύχ.
 δωρο-φάρος, ον, φέρων δῶρα, Πίνδ. II. 5. 116· ὑποτελεῖς φά-
 ρου, ὡς οἱ Μαρριανδυνοὶ ἐκαλοῦντο ἐν σχέσει πρὸς τοὺς 'Ηρακλεώτας,
 Εὐφρορ. 'Αποσπ. 73· δ. κορπηῶν 'Ανθ. II. παραρτ. 15.
 δωρύττομαι, Δωρ. ἀντὶ δωρεομαι, Θεόκρ. 7. 43.
 δῶς, ἡ, Δατ. dos, = δόσεις, εὐρισκόμενον μόνον κατ' ὄνομαστ.,
 'Hσ."Εργ. κ. 'Ημ. 354.
 δωσειώ, ἐρετικόν, ἐπιθυμῶ, εἶμαι πρὸςθυμις νὰ δώσω, 'Ησύχ.,
 πρὸς Π. Piers. Μοῖρ. 14.
 δωσι-δύκος, ον, ὁ παραδίδων ἑαυτὸν εἰς τὴν δίχην, εἰς τὸν νό-
 μον, εἰς τὸ δικαστήριον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν αὐτοδικοῦντα, ἴνα

δωσιδικοί εἶεν καὶ μὴ ἀλλήλους φέροιεν τε καὶ ἀγοιεν
 'Hρόδ. 6. 42, Πολύδ. 4. 4, 3·—ὡς δὲ δωσιδίκος.
 δωσι-πύγος, ον, = κύναιδος, Σχόλ. 'Αριστοφ. 'Ιππ. 524, Σουίδ.
 δώσων, ὠνος, ὁ, ἐπωνυμία 'Αντιγόνοιο τοῦ Β', ὁ ἀείποτε μέλ-
 λων νὰ δώσῃ, ὁ πάντοτε ὑπισχνούμενος, ἐκ τοῦ μέλλοντος τοῦ δέ-
 δωμαι, Πλούτ. Κορ. 11.—'Ἰδε Κόν·. 'Ἰωσ. Παρ. κτ. σ. 238.
 δωτήρ, ἡρος, ὁ, δωτήρ, δωτήρες ἑαῶν, οἱ πάρχοντες ἀγαθῶν,
 δηλ. οἱ θεοί, 'Οδ. Θ. 325, 'Ἡσ. Θ. 46, κτλ.—Πρὸς δωτήρ.
 δώτης, ου, σπάνιος τύπος τοῦ δωτήρ, 'Hσ."Εργ. κ. 'Ημ. 353.
 δωτινάζω, δέχομαι ἢ συλλέγω δῶρα, 'Hρόδ. 2. 180.
 δωτίνη [τ], ἡ, δῶρον, δωρεά, 'Ἰλ. 1. 155, 'Οδ. 1. 268, 'Hρόδ. 1.
 61· δωτίνην δοῦναι, νὰ δώσῃ ἀνευ ἀμοιβῆς, ὡς δῶρον, χρίσμα.
 ὡς τὸ δωρεάν, 'Hρόδ. 1. 69.—'Αχρηστον παρ' 'Αττ.
 δῶτις, ἡ, = δωτίνη, ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Σουλ. 'Επιγρ. 1688. 26.
 δωτὺς, ὅς, ἡ, ἴων, ἀντὶ τοῦ προηγ., Σουίδ.
 δωτώ, ὄζος, ἡ, πάρχων, ὄνομα μίτρε τῶν Νηρηίδων, 'Π. Σ. 43,
 'Ἡσ. Θ. 248.
 δῶτωρ, ὄρος, ὁ, = δωτήρ, δῶτωρ ἑαῶν, δωτὴρ ἀγαθῶν, λεγέ-
 μενον πρὸς τὸν 'Ερμῆν, 'Οδ. Θ. 335, 'Ἰμν. 'Ομ. 17. 12., 20. 8·
 θεοὶ τούτων δῶτορες θείων. 134.

ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ ΚΑΙ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ

βόλιμος, = μύλυθος, 'Επιγρ. Δελφ. Dittenb. SIG. 140. 26.
 28. 30. 112. 'Επιγρ. 'Επιδαύρ. (Cabbad. Fouill. Epid.) 1. 241.
 242. M. E. σ. 204. Πάρὰ Ροδίοις βόλιθος, ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ
 ῥήμ. περιβουλιδῶσαι, Dittenb. SIG. 449. 10.
 βοών, ὦνος, ὁ, βουστάσιον, 'Ηρακλ. Πίν. 1. 39. 148.
 γαιών, ὦνος, ὁ, σωρὸς χώματος, 'Ηρακλ. Πίν. 1. 136.
 δαΐσις, ἡ, διανομή, 'Επιγρ. Γόργυν. Κρήτης IV 25, V 47.
 δαράτα, θηλ., ἄζυμος ἄρτος, BCH. 1895, I. ff. A 5. 45. 47,
 κλ. B 6. 46 κλ.
 δασέα, ἡ, δέρμα τριχωτόν, δασύ, 'Επιγρ. 'Ιωνικ. Dittenb. SIG.
 627. 2. 3. 6.
 δεμελεῖς, αἶ, βδέλλαι, 'Επιγρ. 'Επιδαύρ. Dittenb. SIG. 802.
 88. 89· τὰ στέρνα μαχαίρᾳ ἀνασχίσσαντα τὰς δεμελέας ἐξε-
 λεῖν. 'Ησύχ. «δεμελεῖς» βδέλλαι.
 δεινδρῶ, κρύπτομαι, δύομαι, 'Επιγρ. 'Επιδαύρ. Dittenb. SIG.
 803. 20· πρὸς M. E. καὶ Σουίδ. ἐν λξξ. δεινδρῶζειν· εἰς δρῶς
 καταδύεσθαι κυρίως καὶ τὸ καθ' ὅδατος δύεσθαι καὶ ἀποκρύπτειν
 ἑαυτόν. 'Ἰδε καὶ 'Ησύχ. ἐν λ. καὶ Εὐστάθ. ('Οξύς. 1726, 19).
 δικαδία, ἡ, διπλοῦς κῆδος, CIA. 11, 856.
 διπενθητήρ, ὁ, ὁ ἔχων διπλοῦν πένθος, 'Επιγρ. Κύπρ. Berl.
 Phil. Wochenschr. 1890, 1355, 1381.
 δυσαγέω, (δυσαγῆ)· εἶμαι κατάρτος, δυσαγέτω καὶ αὐτὸς
 καὶ γένος.. IG. Sic. II. 432.

α') εἰς τὸ α.
 Σελ. 18 ἐν λξξ. ἀγιασμός δ) στ. 2, ἀντὶ μικροῦ ἀγιασμοῦ γρ.
 μεγάλου ἀγιασμοῦ.
 " 65 " " αἰξήεις, ἀντὶ Κωλοφ. γρ. Κολοφ.
 " 68 " " αἵματλα, στ. 3, ἀντὶ Σπάρταν γρ. Σπαρτῆ.
 " 129 " " ἀμβρακίδες, ἀντὶ 'Αμβρακίδων γρ. 'Αμβρακίω-
 τῶν.
 " 129 " " 'Αμβροσία, στ. 14, ἀντὶ Τρύφ. γρ. Τρυφ.
 " 149 " " 'Αμφικτύονες, στ. 9, ἀντὶ Παριανὸν γρ. Πά-
 ριον.
 " 199 " " ἀναφορεύς, στ. 5, ἀντὶ ἴδε ἀνάφορος γρ. ἴδε
 ἀνάφορον.
 " 205 " " ἀνδρόσαιμον, στ. 5, ἀντὶ μήκονος γρ. μήκωνος.
 " 256 " " ἀντιξύω, ἀντὶ Σωφρόν. γρ. Σώφρων.
 " 292 " " ἀπαυλισμός, στ. 2, ἀντὶ Ποιητ. Διδασκ. γρ.
 Ποιητὴς περὶ Βοτανῶν.
 " 292 " " ἀπεθίζω, ἀντὶ ἀ-πεθίζω γρ. ἀπ-εθίζω.
 " 315 " " ἀποδιατρίβω, στ. 2, ἀντὶ Αἰσχύλ. γρ. Αἰσχίν.
 " 325 " " ἀποκοταδισμός, στ. 2, ἀπαλειπτέον τὴν λξξ.
 Med.
 " 325 " " ἀποκρότημα, στ. 3, ἀντὶ ἐπερασθεῖς γρ. ἐπε-
 ρεισθεῖς.
 " " " 'Αριστοφάνειος, α, ον, γρ. 'Αριστοφάνειος,
 ον.
 " 448 " " αὐτός V. 5, στ. 3, ἀντὶ Μέλας γρ. Μεlet.
 6') εἰς τὸ β.
 B. II, 1. ἀντὶ βληχών, γληχών γραπτέον βλήχων, γλήχων.

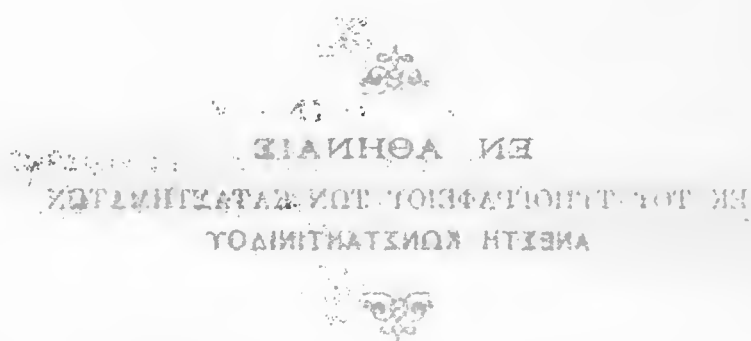
ΛΕΞΙΚΟΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΜΕΤΑ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1902

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΕΛΤΑ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΚΑΙ ΚΑΡΥΟΤΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΕΤΕΡΩΝ

ΥΠΟΚΑΤΑΓΡΑΦΗΝ

1911

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

E

E-ζαρ.

Ε ε, ψιλόν, πέμπτον γράμμα του Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου: ὡς ἐν ἀριθμητικόν ε' = πέντε καὶ πέμπτος, ἀλλ' ε = 5000. Οἱ ἀρχαῖοι ἐκάλουν τὸ γράμμα τοῦτο εἴ, Πλάτ. Κρατ. 426C, 437B, Dawes Misc. Crit. σ. 12 (ὡς ἐκάλουν καὶ τὸ ο, οὖ) ἔνα ὡς πάντα τὰ μονοσύλλαβα ὀνόματα τῶν γραμμάτων, μεϋ, πῦ, βῶ, κτλ., ὡς καὶ ταῦτα μακρά. Ὅτε ἐπὶ ὄρχοντο: Εὐκλείδου (403 π. Χ.) οἱ Ἀθηνοῖσι παρελθόν ἐκ τοῦ Σαμιακοῦ ἀλφαβήτου τὸ μακρὸν ε (δηλ. Η, η), οἱ γραμματικοὶ ἔβωκαν εἰς τὸ βραχὺ ε τὸ ὄνομα ε ψιλόν, ὅ ἐστιν ε ἄνευ τοῦ δασέος, καθότι ἕως τότε τὸ γράμμα τοῦτο ἦτο ἐν ἐκ τῶν σημείων πρὸς παράστασιν τῆς δασείας.

Ἰδιόχουσαι χρήσεις τοῦ ε· 1) ἐκ τῆς ἀνωτέρας παρατηρήσεως φαίνεται ὅτι ἐκ τῶν διπλῶν τύπων ἑανός, εἰανός, ἔαρ, εἴαρ, ἄλ-φρός, ἄλφειός, μέζων, μεζίων, κρέσσων, κρείσσων, οἱ διὰ τοῦ εἰ εἶναι οἱ ἀρχαῖοι, πρὸλ. Κούρτιον σ. 669 ἐν σημειώσει. 2) τὸ ε ἦτο ἐν χρήσει ὡς συλλαβικὴ ἀξίησις τῶν ἱστορικῶν χρόνων, ὡς καὶ γυν.

3) ἐν πολλοῖς ἀρχαίοις τύποις, ὡς ἐέλκασαι, ἔεδνα, ἐέλδωρ, ἐέλδεται, ἐέλπεται, ἐέρση, ἐνθα φαίνεται ὡς προεπιπτόν, πράγματι ἐμφανίζει τὴν ὑπαρξίν τοῦ **Ε**, ἴδε Κούρτ. σ. 565 κέξ. — Ἐν τοιαύταις περιπτώσεσιν ἔχει πάντοτε ψιλὸν πνεῦμα καὶ ἔταν ἀκόμῃ ἢ ἄνευ τοῦ διπλοῦ ε λέξις δασύνεται, ὡς ἔδνα, ἔεδνα, ἐξαιρέσει τοῦ εἰ ἀντὶ τοῦ ε.

4) ἐνίοτε παρεντίθεται μεταξὺ δύο συμφώνων, ὡς ἐν ταῖς λέξεσιν ἄφενος, τέμενος, Βουττεμ. Λεξιλ. ἐν λέξει ἄφενος 2.

5) ἐνίοτε προτίθεται ὡς εὐφωνικόν, ὡς π. χ. ἐρωδιός, βωδιός, ἐρωέω, βρώομαι.

6) ἐνίοτε φαίνεται κατέχον τὴν θέσιν τοῦ ἀπολειπόμενου γράμματος γ (Γερμ. j) Κούρτ. σ. 592. 7) Ἰων. ἀντὶ τοῦ αἰ, βερεθρον, ἔρσην, τέσσαρες ἀντὶ βάρθρον, ἄρσην, τέσσαρες καὶ ἐν ταῖς συνήρ. ῥήμασιν εἰς -αω, ὡς ὀρέω, φοιτέω ἀντὶ ὀράω, φοιτάω. ε ἀντὶ α εὐρηται καὶ ἐν τῷ θέματι κρατ τῶν ἐξῆς κυρίων ὀνομάτων ἐν δυσὶν ἐπιγραφαῖς Τεγείας, L. el F. 338, b, c: Αὐτοκράτης. Εὐθυκράτης. Σωκράτης. Τιμοκράτης, τὸ δὲ Ἀριστοκράτης ἐν ἐπιγρ. Κυπρία ἐν Bezenhery. Beitr. z. Kunde etc. VI, σ. 152.

ὁμοία ἐναλλαγή καὶ ἐν τῷ θέματι ἀρετ ἐν ἐπιγρ. Ἀθλῆα, Ἀθην. τ. Δ', σ. 463: ἔρετης ἔνεκεν, ἐν Ἀετ. Ἐπιγρ. ἐκδ. Κουμανούδη, ἀρ. 3037, οἷς δ' ἔρετης μνήμην ἔλιπες, αὐτοῦ 1648 Κληροφότη Ἐρεσία· ἐν τῷ ἀγεῶς (= ἀγαθός) Ἐπιγρ. Ἰθακίου Κύπρου ἐν Κούρτ. Μελετ. κλπ. τ. 7, σ. 239.

8) ἡ ἐπαναλαμβάνουσα ε εἰς ε, ἐπιφώνημα πόνου ἢ ὀλίφως, Δισχύλ. Ἀγ. 1114, κτλ. Τὸ εἰ ἀπαντᾷ πάντοτε διπλοῦν, εἴτε ἀπαξ, εἴτε δις, εἶναι ἀπόδειξις ὅτι ὁ ὀρθὸς τρόπος τῆς γραφῆς αὐτοῦ εἶναι εἰ (ὡς ἐν τοῖς παλαιστοῖς χειρογρ., ὅλον τῷ Μεδικεῖν τοῦ Δισχύλ. καὶ τοῦ Σοφ.). ἡ (ἐνθα τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ ἱαμβόν) εἴη, ὡς ἐν πολλοῖς χωρίοις τῶν Τραγ., ἴδε Δινδ. Δισχύλ. Θῆβ. 900. Παρομοίως τὸ αἰ αἰ ἢ αἰ αἰ διωρθώθη ἥδη εἰς αἰαῖ, ἐπὶ τῇ μαρτυρίᾳ τοῦ Ἡρωδιανοῦ π. μον. λέξ. σ. 27, 13.

ε (= εκ) πρὸ συμφώνων ἐν Ἐπιγρ. Λοκρικῇ ἐκδοθείσῃ ὑπὸ Ἰω. Οἰκονομ., ὅσον ε τὰς Χαλκίδας, ε τὰς Οἰανθίδας, ε Ναυπάκτο, ε δάμο, ε θαλάσας, ε κοινάνων, ἐλιμένος· οὕτως καὶ ἐν ἐπιγρ. Φιγαλείας παρὰ τῷ L. el F. 328a, ε Φιαλείας. — Ἐν δὲ Ἐπιγρ. Δωδώνης: τάν ε πόλι οἰκίαν, ἀντὶ ἐν πόλι.

ε, Λατ. se, ἴδε ἐν λ. οὖ, sui.

εἰ, ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ ἢ δυσαρεσκείας (κυρίως προστακτ. τοῦ εἰώ). Λατ. vail! ἰδίως πρὸ ἐρωτησέως, εἰ, τί χρήμα; Δισχύλ. Πρ. 298· εἰ, τίς οὗτος; ··· Εὐρ. Ἐκ. 501, πρὸλ. 733, Ὀρ. 1573, κ. ἄλλ.· εἰ τίς ἐστίν; Ἀριστοφ. Πλ. 824· ἐνίοτε ἐκτός τοῦ στίχου, Εὐρ. Ἐκ. 1116, Μῆδ. 1005. κ. ἄλλ.· ἐνίοτε ἐπαναλαμβάνεται, εἰ, εἰ ἀπεγε Δισχύλ. Πρ. 888· εἰ, εἰ ἰδοὺ Σοφ. Ἰ. Κ. 1477· συχν. παρ' Εὐρ.: — σπάνιον παρὰ πεζοῖς, εἰ, ἔφη σοφιστὰς τινες Πλάτ. Πρωτ. 314D.

εἰ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἦν, παρατατ. τοῦ εἰμῆ, παρ' Ἰωσι πεζογράφοις ὡσαύτως: εἰς, εἰατε.

εἰγα, εἰαγῆ [εἰ], ἴδε ἄγνυμι.

εἰδα, μετοχ. εἰδώς, ἴδε ἀνδάνω.

εἰαλῆ ἢ εἰαλῆ, ἴδε εἰλαιο.

εἰαλωνα, εἰαλώειν, ἴδε ἀλῆσκομαι [εἰ].

εἰν, μόριον σύνθετον ἐκ τοῦ εἰ καὶ ἄν, καὶ συνηρημένον ἦν καὶ ἄν, ἴδε ἦν, ἄν (ᾶ), ὅπερ διὰ κράσεως μετὰ τοῦ καὶ γίνεται κᾶνι — συντάσσεται δὲ κανονικῶς μεθ' ὑποτακτικῆς: — περὶ τῆς χρήσεως αὐτοῦ καὶ διὰ παραδείγματα ἴδε τὸ μόριον εἰ II. καὶ τὸ ἄν Δ. I 1.

II, ἐν τῇ Κ Δ. καὶ τοῖς μεταγεν. τὸ εἰν εὖρηται ἀκριβῶς ὅπως καὶ τὸ ἐπιρρηματικὴν ἔχον δύναμιν ἀριστολογικῶς ἄν. μετὰ ἀναφορικὰς ἀντιωνυμίας καὶ συνδέσμων, ὡς ὅς εἰν, ὅστις ἐπὶ, εἰαγγ. κ. Ματθ. ε, 10, ζ, 9, κ. ἄλλ.· ὅσα εἰν αὐτοῦ ἐν, 18· ὅτι εἰν Ἐπισκ. π. Κολ. γ', 23· ὅπου εἰν εἰαγγ. κ. Ματθ. η', 19, κτλ. [Ἡ δευτέρα συλλαβὴ τοῦ εἰν εἶναι πάντοτε μακρά, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Σοφ. Ο. Κ. 1407, καὶ ἐκ κωμικῶν παραδειγμάτων συλλεγέντων ὑπὸ τοῦ Δινδ. ἐν Ἀριστοφ. Σρ. 228].

εἰνδανε, Ἰων. ἀντὶ ἦνδανε, ἴδε ἀνδάνω.

εἰννηφόρος, ον. (εἰνός, ὅ) ὁ φορῶν ἑανόν. τοῦτ' ἐστὶ λαμπρὸν ἢ λεπτὸν πέπλον, Ἡώς Ἀντίμαχ. 85, πρὸλ. Ἡσύχ. ἐν λ. εἰανός.

εἰανός, ἡ, ὄν, παλαιὸν Ἑπικὸν ἐπιθ., οὐδαμῶς ἐν τῇ Ὀδ.: — ἐν τῇ Ἰλ. ἀναφέρεται εἰς πᾶν πρᾶγμα κατάλληλον πρὸς ἔνδυσιν, εἰανὸν λιτὶ, λεπτῷ ὑφάσματι, Σ. 352, Ψ. 254· πέπλος εἰανός Ε. 734, Θ. 385· εἰανὸς κασσιτέροιο, «εὐδιαχύτου» (Ἡσύχ.), Σ. 612· πρὸλ. εἰανηφόρος.

II, ὡς οὐσιαστ. εἰανός, ὁ, λεπτὸς πέπλος κατάλληλος ὅπως φορῶσιν αὐτὸν θεοὶ καὶ γυναῖκες εὐγενεῖς, ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος εἰανός τρέμε Φ. 507 (τὸ μόνον χωρίον ἐνθα ἡ ὀνομαστ. ἀπαντᾷ)· νεκταρέου εἰανὸς Γ. 385· εἰανὸν ἄργητι φαιινῶ αὐτοῦ 418· ἀμβρόσιον εἰανόν (αἰτίας), Ξ. 178· εἰανὸν πτύχα ἡμεροέντων Ἰγν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 176· ὡσαύτως μετὰ τῆς α' συλλαβῆς μακρᾶς (πρὸλ. Ε ε, I), εἰανὸς ἀπτομένη Ἰλ. II. 9· ὁ δὲ Ἡσύχιος μνημονεύει καὶ τύπον ἑανόν· «ἡμῖνος», ὡς οὐδ. οὐσιαστ. καὶ προπαροξύτ. [Ὁ Ὀμηρὸς ἔχει πάντοτε εἰ ἐν τῷ ἐπιθετ. καὶ εἰ ἐν τῷ οὐσιαστ., ἀλλὰ μεταγεν. ποιητὰι μεταχειρίζονται ἢ ἢ κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, ὡς ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 875, 1221].

[Ἡ αὐτὴ διαφορά ποσότητος ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῷ Σανασκ. ἐπιθ. vasilas (φορούμενον) καὶ ἐν τῷ οὐσιαστ. vasilas (ἐνδυμα), ὥστε ὀλίγη ἀμφιβολία δύναται νὰ ὑπάρῃ διὰ ἀμφότερα παράγονται ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης, εἰ ἢ καὶ τὸ ἐννύμι (δ ἴδε), ἄν καὶ εἶναι ἄξιον παρατηρήσεως ὅτι τὸ οὐσιαστ. ἔχει τὸ δίγαμμα, Ἰλ. Ξ. 178, Φ. 507· ἐν τῷ ἐπιθ. δὲν τὸ ἔχει, ἴδε Ἰλ. Σ. 352, 612, Ψ. 254].

εἰα, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἦξα, ἴδε τὸ ῥῆμα ἄγνυμι.

εἰατῶν (= εἰαυτῶν), Ἐπιγρ. Σάμου, Κούρτ. Urk. z. Gesch. v. Samos, (Wesel, 1873).

εἰαρ, εἰαρος, τό, Ὀμ., Ἠρόδ. καὶ ἐν τῇ πεζῇ Ἀττικῇ λόγῳ παρ' Ἀλκμ. 13 καὶ τοῖς μεταγεν. Ἐπ. ποιηταῖς, ὅσον Θεοκρ. καὶ Νικ., εἰαρ, εἰαρος (ἀλλ' ὁ Ὀμηρ. ἔχει εἰαρινός)· συνηρ. ἦρ, ἦρος (πρὸλ. κῆρ, κῆρος), πρῶτον παρ' Ἀλκμῶνι 64, Ἀλκμῶν 45, κτλ., καὶ ὁ μόνος τύπος ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ. (δ Ἡσίοδ. ἔχει τὸ εἰαρ ὡς μονοσύλλ. καὶ εἰαρι ὡς τροχαῖον, Ἐργ. κ. Ἠμ. 490, 460)· ὁ Ὀμηρ. ἔχει μόνον τὴν γεν. εἰαρος (πρὸλ. ἦρι ἐπὶρρ.).

(Παλαιότερον εἶχε τὸ δίγαμμα εἰαρ, πρὸλ. Λατ. ver, Ἰταλαιο-Σκανδιναβ. var· εἰαρινός, Λατ. verinus· ἀλλ' ὁ ἀρχαῖος τύπος φαίνεται ὅτι ἦτο εἰα-αρ, πρὸλ. Σανασκ. vns-arin (ὑπερ ἔμως δὲν φαίνεται ἀρχαῖος τύπος), Σλαβ. vns-na (ver, εἰαρ), Λιβ. vns-ara (ἰέρος).)

εἰαρ, ἀντικεῖ, εἰαρος δ' ἐπιγιγνέται ὦρ Ἀλκμῶνι Δ. 2148· εἰαρος νέον ἱσταμένοιο, ἀρχομένου τοῦ εἰαρος, Ὀδ. Τ. 519· εἰαρι πολεῖν Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 460· ἅμα τῷ εἰαρι, τὴν ἀρχὴν τῆς αἰετίας, Ἠρόδ. β. 31, πρὸλ. Θουκ. 4.117, β. 8· πρὸς εἰαρ ὁ αὐτ. 3. 116· 56, κτλ.· πρὸς τὸ εἰαρ αὐτοῦ 17· περὶ τὸ εἰαρ ὁ αὐτ. 3. 116· ἐξ ἦρος εἰς Ἀρκτουῦρον Σοφ. Ο. Τ. 1137 παροιμ. μιὰ χειλιδὸν εἰαρ οὐ ποιεῖ Κρατῖν. ἐν Κωμ. Ἀποσπ. Meineke 5. σ. 16· παροιμ. ὡσαύτως ἐπὶ παντὸς ἀνθρώπου ἢ ἀμάρτυτος, Ἐφρηβοῖ .. εἰαρ τοῦ δῆμου Δημάδ. παρ' Ἀθην. 99D, πρὸλ. Ἠρόδ. 7. 162· Ἀριστ. Ρητ. 1. 7, 34· εἰαρ θ' ὁρώσα Νύχτια, καὶ ἡ φαιδρά ὡς τὸ εἰαρ Νύχτια, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. ἢ «ἰακρὸν καὶ ἡδὺ βλέπουσα», Θεοκρ. 13. 45· γε-

ούων ἔαρ, ὃ πρῶτος χρόνος τῶν γενεῶν ἐπὶ τῶν σιχαλῶν νεανίου, Ἄνθ. Π. 6. 242. ὕμνων ἔαρ, οἱ νεώτατοι καὶ λαμπρότατοι τῶν ὁμῶν, αὐτοὶ 7.12. χαρίτων ἔαρ Σουλ. Ἐπιγρ. 511.

ἔαρ ἢ εἶαρ, τὸ, παρὰ τοῖς Ἀλεξ. ποιηταῖς, τὸ αἷμα, λυθρῶ τε καὶ εἰαρι πεπλήθασι Ποιητ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. ἔαρ. Αἰακίδας εἶαρος Εὐρυπ. παρὰ Σουλ. Θεοφρ. 10. 28. τὸ δ' ἐκ μέλαν εἶαρ ἔλαπτεν Καλλ. Ἀποσπ. 247. πρὸλ. Νικ. Ἀλεξ. 314. Ὀπ. Ἀλ. 2. 618. ὁ Ἡσυχ. ὡσαύτως μνημονεύει τὴν λέξιν εἶαροσύτης = αἱματότης, πρὸλ. Μ. Ἐτυμ. 294. 47. τὰ δὲ Ἑνερ. Σγὼλ. ἔχουσιν εἶαροσύτης ὡς δι. γρ. ἐν Ἰλ. Τ. 87.

εἶαρ ἔλαος Νικ. Ἀλ. 87. λύγνου πῖον ἔαρ Καλλ. Ἀποσπ. 201. χυμός, Γεωπ. (Οἱ Γραικοὶ ταυτίζουσι τὴν λέξιν ταύτην πρὸς τὸ ἔαρ, ἄνεσιν, Μ. Ἐτυμολ. 307. 44. Σουίδ. — Ἀλτ. ὁ Paul. Εἰρήλ. σ. 16 ἀναφέρει τὴν λέξιν assir ὡς παλαιὴν Λατ. ἀντὶ sanguis, καὶ assiratum ὡς κράμα τι ἐξ οἴνου καὶ αἵματος ἐν τῇ Σανσπρ. ὡσαύτως asram, asan, asrig σημαίνουσιν αἷμα).

ἐαρί-δρεπτος, ὅν. ὁ κατὰ τὸ ἔαρ δρεπόμενος, Πινδ. Ἀποσπ. 45. 7.

ἐαρίζω, μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, διέρχομαι τὸ ἔαρ, Λατ. vernare, Ξεν. Ἀν. 3. 5. 15. πρὸλ. χειμαζω, hibernare. II. ἀνθρ. θάλλω ὡς ἐν τῷ ἔαρι, Φίλων 2. 99. — Μέσ., λειμῶνες ἀνθεσιν ἐαρίζμενοι Πλάτ. Ἀε. 371C.

ἐαρινός, ἡ. ὅν. Ἐπ. εἰαρινός, παρ' ὅλλοις ποιηταῖς ἡρινός, Λατ. vernalis, ὁ τοῦ ἔαρος, ὁ ἀνθρῶν εἰς τὸ ἔαρ, εἰαρινή ὥρη Ἰλ. Π. 643. εἰαρινά ἀνθεα Β. 89. πλέος εἰαρινός Ψα. Ἰβρ. κ. Ἡμ. 678. θάλλπος ἐαρινόν, ἡ χειμῶνος τοῦ ἔαρος, Ξεν. Κύρ. 8. β, 22. ἀνεμος ἡρινός Σόλων 12.19. ἡρινά φύλλα Πινδ. Π. 9. 82. — οὐδ. ὡς ἐπὶ ρρ., κατὰ τὸ ἔαρ, μέλισσα λειμῶν. ἡ ἡρινὸν διέρχεται Εὐρ. Ἰππ. 76 (ἐκτός ἂν λησθῇ ὡς συμφωνοῦν πρὸς τὸ λειμῶνα, πρὸλ. Ψ. 448). γῆ ἡρινόν θάλλουσα ὁ αὐτ. Δαν. 3. 3 (ἐν τοῖς ἀποσπάσμασι) ἡρινά κελαδεῖν, ἐπὶ τῇ χειμῶνος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 800.

ἐαρίτις, ἰδὺς, ἡ, ἐαρινή, ἐαρίτιδες ὥραι Θεοφρ. Σμικρ. Ἰστ. σ. 44C.

ἐαρο-τραφής, ἔς. ὁ κατὰ τὸ ἔαρ ἀκμάζων, Μόσχ. 2. 67.

ἐαρό-χρους, ὅν. ἔχων τὸ χροῖμα τοῦ ἔαρος, χλοερός, καταπράσιος, Ὀρφ. Λιβ. 264.

ἐάρτερος, α. ὅν. ποιητ. ἀντὶ ἐαρινός, Νικ. Θ. 380.

ἔασι, Ἐπ. γ' πληθ. τοῦ εἰμαί.

ἔασκον, Ἰων. καὶ Ἐπ. παρὰ τοῦ εἰώ.

ἔασα, ὁμρ. μετοχ. θηλ. τοῦ εἰμαί.

ἔαται, ἔατο, Ἰων. γ' πληθ. ἐνεστ. καὶ παρὰ τοῦ ὕμνα.

ἔατος, α. ὅν. ῥημα, ἐπὶ τοῦ εἰώ, ὅν. πρέπει νὰ ἀφήσῃ ἢ ἐπιτρέψῃ τις, Εὐρ. Φοῖν. 1210. μετ' ἀπαρεμφ., ἔατος ἐστὶ φεύγειν Ἰπρόδ. 8.109. 2) ἔατέον, ἐπιτρέπειν, Εὐρ. Ἰρ. Μαιν. 173. Πλάτ. Γοργ. 512E. III. ὅν. πρέπει νὰ ἀφήσῃ ἢ ἐγκαταλίπῃ τις, Εὐρ. Ἰλ. 905 (ἐν ἀμφιβ. στίχῳ). 2) ἔατέον τὴν πόλιν τῆς κατοικίσεως, πρέπει νὰ τὴν ἀφήσωμεν εἰς αὐτὴν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς κατοικίσεως, Πλάτ. Νόμ. 969C.

ἔατόν, ἔατοῦ, ἔατοῖ, ἔαυτός, ἔατῆς, ἔατῆν, ἔατῶν (= ἔατόν, κλπ.), ἀπαντα ἐξ Ἐπιγρ. — Πρὸλ. Λεξ. Ἀδοσ. λ. Κουμαν.

ἔαυτότης, ητος, ἡ, ταυτότης, Περικλ. Θεολ. Πλάτ. σ. 328.

ἔαυτοῦ, ἡς, οὐ, ἔαυτῆ, ἡ, ὅ, ἔαυτόν, ἡν, ὁ, ὁ πληθυντ. ἔαυτῶν, ἔαυτοῖς, ἔαυτοῦς, -άς, Ἰων. ἔαυτοῦ, κλπ. Ἀττ. συνγρ. αὐτοῦ, κλπ., ὅπερ εἶναι ὁ συνήθης τύπος παρὰ Τραγ., ἂν καὶ τὸ ἔαυτοῦ, κλπ., ἀπαντῶσιν ὅπου τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ, Αἰσχύλ. Πρ. 186, 702, 890, κλπ. ὁμρ. αὐταύτου, ἴδε ἐν λέξει. Ἀυτοπλοῆς ἀντωνυμ. τοῦ γ' προσώπου, Λατ. sui, sibi, se, κλπ. πρῶτον παρ' Ἰπρόδ. καὶ τοῖς Ἀττ. (ὁ Ὀμρ. ἔχει δὲ αὐτοῦ, οὐ αὐτῶ, ἔ αὐτόν) — πολλαχού εἶναι ἀδιάφορον ἂν γράψωμεν αὐτοῦ ἢ αὐτοῦ, κλπ., καὶ τοῦτου ἐνεκεν αἱ ἐκδόσεις διαφέρουσιν, ἴδε Βουττμ. Δημ. κ. Μειδ. 140. — αὐτὸ ἔφ' ἑαυτοῦ, αὐτὸ καθ' ἑαυτοῦ, ὁσέως, ἀπολύτως, Πλάτ. Θεαιτ. 152B. αὐτὸ ἔφ' αὐτοῦ αὐτόθι 160C. τὸ ἔφ' ἑαυτόν Θουκ. 1.141. αὐτὸ καθ' αὐτὸ Πλάτ. Θεαιτ. 157A. αὐτὰ πρὸς αὐτὰ αὐτόθι 154E. — ἔφ' ἑαυτοῦ Θουκ. 5. 60, Ξεν. Ἀπομν. 2.10, 3. ἔφ' ἑαυτοῦ, ἴδε ἐπὶ 1. 1. δ' ἐν ἑαυτῷ γίγνεσθαι, ἐντός ἑαυτοῦ γ., ἴδε ἐν 1. 1, ἐντός — παρ' ἑαυτῶ, ἐν τῇ ἑαυτοῦ οἰκίᾳ, Ξεν. Ἀπομν. 3.13, 3, κλπ. — ἔχει (διατρέψαν τινὰ) ῥῆσιν μετὰ συγκριτ. καὶ ὑπερλ., πλουσιώτεροι ἑαυτῶν Θουκ. 1. 8. Θαρραλέωτεροι αὐτοὶ ἑαυτῶν Πλάτ. Πρωτ. 350A, πρὸλ. Δ' οὕτω, τῇ αὐτῇ ἑαυτοῦ ἐστὶ μακρότατον, εἴθε ἔχει τὰ μέγιστον μήκος, Ἰπρόδ. 2. 8, πρὸλ. 149, 4. 85, 198. βελτιστοὺς ἑαυτῶν γίγνεσθαι τοὺς ἀνθρώπους διὰν πρὸς τοὺς θεοὺς βροδίζωσιν Πλάτ. Πρωτ. 310. 413B. II. παρ' Ἀττ. αὐτοῦ, κλπ., οὐχ ὁπαιῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ α' ἢ δ' προσώπου, ἀντὶ τοῦ ἑμαυτοῦ, Αἰσχύλ. Χο. 221, 1014, Σαρ. Ο. Τ. 138, κλπ., πρὸλ. Σουλ. Ἐπιγρ. Πίννακ. χ. σ. v. ἀντὶ σεαυτοῦ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1142, 1297, κλπ.

III. ὁ πληθ. ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, κλπ., κεῖται ἐνίστα ἀντὶ ἀλλήλων, ἀλλήλοις, Ἰπρόδ. 3. 49, Θουκ. 4. 25, κλπ. καθ' αὐτοῖν, ἐναντίον ἀλλήλων, Σαρ. Ἀντ. 145. πρὸς αὐτοὺς ἑαυτῶν.

231. 12. περιόντες αὐτῶν πυνθάνονται ὁ αὐτ. 43. 7. πρὸλ. Πινδ. Πλάτ. Ἀύσ. 215B, Παμμ. 133B.

ἔαφθῃ, εὐρηται μόνον ἐν Ἰλ. Ν. 543 ἐπὶ δ' ἀοσις ἔαφθῃ καὶ κόρυς, καὶ Ξ. 419 ἐπ' αὐτῷ ἀοσις ἔαφθῃ. Πλεῖστοι ἐνέμνοιο τῷ Τυραννίῳ (ἐν τοῖς Ἑνερ. Σχολίοις) ἀποδίδουσι τὸν τύπον τοῦτον εἰς τὸ ἄπτω· καὶ ἐπομένως κεῖται ἀντὶ τοῦ ἔφθῃ, ἔμμεν προσεστημένη, συγκατέμμεν. Ὁ Ἀρίσταρχ. ἀποδίδει τὸν τύπον εἰς τὸ ἐπομαι, ἀοσις καὶ περιεπαλῖα συμπαρηκολούθησαν, — ἐναντίον πάσης ἀναλογίας. — Ἐν ἐκατέρᾳ περιπτώσει ἡ συλλαβὴ αὐτῆς εἰς ῥῆμα μὴ ἔχον τὸ δίγαμμα εἶναι ἀνώμαλος. — Πρὸλ. Spritzen. Exc. xxiv. εἰς Ἰλ.

ἔαω. συνγρ. εἰώ, Ἰλ. Θ. 428, Ἀττ. Ἐπ. εἰώ Ἰλ. Ἐπ. 6' καὶ γ' ἐνικ. ἔαψ, ἔαψ. Ὀδ. Μ. 137, Ἰλ. Θ. 414. ὁπαρ. ἔααν Ὀδ. Θ. 509. — παρὰ. εἰών, ὅς, α. Ἰλ. Σ. 448, Ὀδ. Τ. 25, Ἀττ. Ἰων. καὶ Ἐπ. εἰων Ἡρόδ. 9. 2, ἔα Ἰλ. Ε. 517, Π. 731. ὡσαύτως ἔασκον ἢ εἰασκον Ἰλ. Β. 832, Ε. 802, κλπ. — μέλλ. ἔασω [ε] Ὀδ. Ἀττ. — ἔαρ. εἰῶσα Ἰλ. Ω. 684, Ἀττ. Ἐπ. εἰῶσα Ἰλ. Α. 437. — παρμ. εἰῶσα Δημ. 99. 4., 1077.14. — Παθ., μέλλ. ἔασομαι μετὰ παθ. σημ., Εὐρ. 1. Α. 331, Θουκ. 1. 142. ὁρ. εἰῶθην Ἰσοκρ. 60E. — παθ. παρμ. εἰῶμαι Δημ. 1108. 1. ὁ Ἡρόδ. οὐδέποτε μεταχειρίζεται τὴν αὐτὴν ἐν τῇ ῥήματι ταύτῃ. [ἂν ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρμ., ἂν ἐν τῷ μέλλ. καὶ ὁρ. παρ' ἀπαντα τοῖς δοκιμοῖς ποιηταῖς. Συνίησις ἀπαντῇ ἐν τῷ γ' ἐνικῷ ἔα Ἰλ. Ε. 256, ἐν τῷ α' πληθ. τῆς ὑποτακτ. εἰώμεν Κ. 344, Τ. 402, καὶ ἐν τῷ ἔασουσιν Ὀδ. Φ. 233. οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., ἐν τῇ προστάτ. ἔα, Σαρ. Ο. Τ. 1451, Ἀντ. 95, Ἀριστοφ. Νερ. 932. ὁριστ. εἰώ, Ἀριστοφ. Λυσ. 734.] Ἀρίων, δὲν ἐμποδίζω, ἐπιτρέπω, Λατ. sinere, μετ' αἰτιατ. προσώπ. καὶ ἀπαρ., τοῦσδε δ' ἔα φθινύθην, ἔαφσέ τους νῆ χαλῶναι, Ἰλ. Β. 346. αἶκον ἔα με. Ὡς ἐν Ὀδ. Ν. 359. οὕτω παρ' Ἡρόδ. καὶ Ἀττ., ἔαν ἀκλουτον, ἄταφον Σαρ. Ἀντ. 29, πρὸλ. Τρ. 1083. — Παθ., Κρέοντι γε θρόνον ἐᾶσθαι, νὰ ἀφελῇ ὁ θρόνος εἰς τὸν Κρέοντα, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 368. 2) μετ' ἀρτῆς, οὐκ ἔαν, οὐκ ἐπιτρέπειν, ἐντεῦθεν δὲ συχνάκις, ἀπαγορεύειν, κωλύειν, ἐμποδίζειν, τρεῖν μ' οὐκ ἔα Παλλὰς Ἀθῆνη Ἰλ. Ε. 256. ἐπερ γὰρ φθονέω τε καὶ οὐκ εἰώ διαπέρραι Δ. 55. ἐμῶς δ' οὐκ εἰα προβλῶσκεμεν Ὀδ. Τ. 25. συγ' ὅν. παρ' Ἡρόδ. καὶ Ἀττ. — διὰν ἐπῆται τὸ ἄλλῃ. ἡ φράσις συνήθως εἶναι ἐλλειπτική, ὅλον, οὐκ ἔων φεύγειν, ἀλλὰ [κελεύων] μένοντας ἐπικρατεῖν Ἡρόδ. 7.101, πρὸλ. Θουκ. 2. 21. ὡσαύτως, καταπείθω τινὰ νὰ μὴ κάμῃ τι., Θουκ. 1. 133. — πολλαχὺ δύνανται νὰ ὑπονοηθῇ ἀπαρέμφατος πρὸς συμπλήρωσιν, ὡς, οὐκ ἔασι σε τοῦτο, ἔαν θὰ σοι ἐπιτρέψῃ [νὰ κάμῃ] τοῦτο, Σαρ. Ἀντ. 538. κἂν μὴ εἰς ἔα, καὶ ἂν μὴ εἰς ἐπιτρέψῃ, ὁ αὐτ. Αἰ. 1184, πρὸλ. Φ. 444. — οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ., οὐκ ἔασθαι, μετ' ἀπαρεμφ., κωλύεσθαι, Εὐρ. 1. Τ. 1344, Θουκ. 1. 142, κλπ.

II. ἀρίων, παραιτοῦμαι, ἀδιαφορῶ, δὲν μοι μέλει, Λατ. omittere, μετ' αἰτ., ἔα γέλον Ἰλ. 1. 260. μνηστήρων μὲν ἔα βουλήν, ἀδιαφέρει διὰ τὰ σχέδια τῶν μνηστήρων, Ὀδ. Β. 281. ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας Ἰλ. Ω. 557, πρὸλ. 569, 684. ἢ κεν ἔασεις, ἡ θὰ τὸν καταλίπῃς, Υ. 311. οὕτω παρ' Ἡρόδ. 6.108 καὶ τοῖς Ἀττ. ἔασωμεν αὐτὸν Σαρ. Φ. 708. [πραγμα] ἀκάθαρτον ἔαν ὁ αὐτ. Ο. Τ. 256. τὰ παθήματα. . παρείδ' ἔασω ὁ αὐτ. Ο. Κ. 363, πρὸλ. Θουκ. 2. 36. ἔαν φιλοσοφίαν Πλάτ. Γοργ. 484C, κλπ. ὡσαύτως, ἐπὶ Σκυθᾶς (εἶναι. . ἔασον, ἄρξαι το, Ἡρόδ. 3. 134. ἔαν περὶ τίνος Πλάτ. Πρωτ. 347C, κλπ. ἔω γὰρ εἰ φίλος Δημ. 554. ἐν τέλ. — ἀπὸλ., καὶ νῦν ἔασον, μὴδὲ σοι μελησάτω Αἰσχύλ. Πρ. 332. — Παθ., ἡ δ' οὐν ἔασθω Σαρ. Τρ. 329, κλπ. 2) ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἐνοσίᾳ μετ' ἀπαρ., ἀλλ' ἢ τοὶ κλέψαι μὲν ἔασομεν. — Ἐκτορα, ἀλλὰ τὴν μὲν περὶ τοῦ κλέψαι βουλήν ἔασομεν (μετάρη. Θ. Γ. 127), Ἰλ. Ω. 71. ὡσαύτως ἀπὸλ., ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον, ἔλα, τελείωνε, ὁδὸς τέλος, Φ. 221. θεός τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἔασι (εἶναι. δοῦναι), θὰ δώσῃ τὸ ἐν, τὸ δὲ ἕτερον θὰ ἀφήσῃ κατὰ μέρος, Ὀδ. Ξ. 444.

3) περὶ τοῦ ἔαν χαιρεῖν ἴδε τὸ ῥῆμα χαίρω ἐν τέλ. — Πρὸλ. ἐκτός III.

ἔαων [ε], Ἐπ. ἀντὶ ἔχων, γεν. πληθ. τοῦ εἰός, Ὀμρ.

ἔεασον = ἔασον, «Συρακηνῶσι (καὶ Ἀκωνεσι)» Ἡσυχ., Σουίδας, Ἐτυμ. Μ. 308, 27.

ἐβδεμήκαντα, ὁμρ. ἀντὶ ἐβδομαήκοντα. Ἐπιγρ. Δελφικ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 1690. 18, Πίν. Πρακτικῶν, αὐτοῖς 5771. 23., 5775. 104.

ἐβδομα-γενής, ἔς, γεννηθεὶς κατὰ τὴν ἐβδόμην ἡμέραν [τοῦ μηνός], ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Πλούτ. 2. 717D. ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Valer. (Ἀριστοφ. σ. 115) προτιμῶνται ἐβδομαγενής.

ἐβδομ-ἀγέτης, οὐ. ὁ, (πρὸλ. Μουσ-αγέτης) ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς δὲ οἱ Σπαρτιάται προσέφερον θυσίαν κατὰ τὴν ἐβδόμην ἐκάστου μηνός, Αἰσχύλ. Θηρ. 800, πρὸλ. Ἡρόδ. 6. 57. — ὅρα ὡσαύτως Σπρην. Καλλ. εἰς Ἀτλ. 251, Λοδ. Ἀγλαόρ. σ. 434.

ἐβδομαδικός, ἡ, ὅν. ἐβδομας, ἐβδ. 7τος Ἰωσήφ. Δ. 1. 11. 8, 6. ἐβδομαδικός, Γαλην.

ἐβδοματός, α. ὅν. κατὰ τὴν ἐβδόμην ἡμέραν, ἰδρῶς Ἰππ. Ἀρ. 1350. ἐβδ. πυρετός, ἐπανερχόμενος κατὰ πᾶσαν ἐβδόμην ἡμέραν,

ὁ αὐτ. 'Επιδμή, τὸ α', 961. — μετὰ ῥήματος, ἐβδομαῖοι διεφθεύοντο Θουκ. 2. 49, πρὸς. Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 19, κτλ.

ἐβδομαῖος, ἐπίρρ. ἐπτάκις, Καλλ. εἰς Δῆλ. 251.

ἐβδομάς, ἄδυσ, ἡ, ὁ ἀριθμὸς ἐπτά, Φίλων 1. 21, κτλ.

II. ἑβδομα ἐξ ἐπτά, 'Ανθ. Πλαν. 131. 2) χρόνος ἐπτά

ἡμερῶν, ἐβδομάς, 'Ιππ. Ἀρ. 1245, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 17, 2. 6)

περίοδος ἐπτά ἑτῶν, αὐτῶν 7. 16, 17, Πλούτ. 2. 909E. III.

ἡ ἐβδομή ἡμέρα, 'Εκκλ.

ἐβδομαῖος, ον, = ἐβδομος, 'Πλ. II. 248, κ. ἄλλ.

ἐβδομαεὺς, παθ. ἐπὶ τῶν νηπίων, λαμβάνω ὄνομα κατὰ τὴν

ἐβδομην ἡμέραν μετὰ τὴν γέννησιν, ὡς ἦτο συνήθεια, Λυσ. παρ'

'Αρπ.

ἐβδομηκονο-ἐβδομάδος, ον, ἐξ ἐβδομηκοντα ἐβδομάδων ἀπο-

τελούμενος, χρόνος 'Γέζ. Χιλ. 8. 54.

ἐβδομηκοντα, οί, αἱ, τὰ, ἄκλ., 'Πρόδ. 1. 32, κτλ. Βοιωτ.

ἐβδομηκοντα Συλλ. 'Επ γρ. 1571. 19 — Τοῦτο εἶναι τὸ μῆνον

πολλαπλάσιον τοῦ 10 μέχρι τοῦ 100 ὅπου ἀποκλείεται, ἀναμφιβόλως

ἔνεκα τοῦ μέτρου, ἀπὸ τοῦ Ὀμηρ. καταλόγου.

ἐβδομηκοντα-ετηρίς, ἰδὸς, ἡ, περίοδος ἐξ ἐβδομηκοντα ἑτῶν,

Εὐσ. Εὐαγγ. Ἀποδ. 396A.

ἐβδομηκοντα-ετής, ἐς, ὁ ἔχων ἑλικίαν ἐβδομηκοντα ἑτῶν,

Κλῆμ. Ἀλ. 403. — ἐβδομηκονταετία, ἡ, περίοδος ἐβδομηκοντα

ἑτῶν, 'Ιουλ. Ἀρρ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Ἀποδ. 389D.

ἐβδομηκοντάκις, ἐπίρρ. ἐβδομηκοντα φορές, 'Εδδ. 'Γέν. Δ' 24).

ἐβδομηκοντούτης, ου, ἡ, = ἐβδομηκονταετής: ὁηλ. -οῦ-

τις, -ιδος Λουκ. Ἀλέξ. 31.

ἐβδομηκοστό-θυσ, ον, ἐβδομηκοστὸς δευτερός, Πλούτ. 2.

932A.

ἐβδομηκοστό-μονος, ον, ἐβδομηκοστὸς πρῶτος, τὸ ἐβδομη-

κοστόμονον, τὸ ἐν ἐβδομηκοστῶν πρῶτον μέρος, -ῆ Ἀρχιμῆδ.

σ, 206.

ἐβδομηκοστός, ἡ, ὅν, 'Ιππ. 1211E.

ἐβδομος, ἡ, ον, (ἐπτά) Ὀμ., κλ. -ῆ ἐβδομή (ἐνν. ἡμέρα),

'Πρόδ. 6. 57, Ἀριστ. Ἰστ. 2. 7. 12. 2) ἐν Δίσχῳ. Θῆβ. 125

(εἰ τὸ κείμενον ἔχει ὀρθῶς) ἐβδομαίαι πύλαις, πρέπει νὰ εἴναι =

ἐπτά, ὡς ἀναφέρει τὸ χωρίον Θωμ. ὁ Μάγιστρος. 3) *ἐβδο-

μος, ὁ, ὄνομα μηνὸς Φωκίων καὶ Ἀχαιῶν, ἀντιστοιχοῦντος τῷ τῶν

Δελφῶν Ἐνδύς Ποιτροπίῳ καὶ τῷ τῶν Θεσσαλῶν Θύφῳ, Ἐπιγρ.

Δελφῶν, W. et F. 55. 109. 128.

ἐβεννος, ἡ, ον, ἐξ ἐβένου, Συλλ. Ἐπιγρ. 3071, ἴδε Berkel.

εἰς Στέρ. B. 248B.

ἐβενος, ἡ, τὸ ἐβένον τῆς ἐβένου τὸ ξύλον αὐτῆς, 'Πρόδ. 5. 97,

Θεόφρ. 15. 143. ὅνυχρον δὲ οὗτο εἶδη, ἡ μέλαινα Αἰθιοπική καὶ ἡ

πολύχρως Ἰνδική (παικίλη), Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 7, 16, π. Φυτ.

2. 9, 6. — ἡ δευτέρα καλεῖται παρὰ Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 4. 4, 6, ἐβένη,

ἡ. (Πθ. Φοινικὴ λέξις, πρὸς. τὸ Ἑβραϊκ. habnim, 'Ιεζεκ.

12', 15 ἐν τῇ Ἑλλ. μεταφρ. τῆς Βιβλ. 'Εταιρείας).

ἐβην, ἐβησάμην, ἐβήσατο, ἴδε τὸ ῥῆμα βᾶνω.

ἐβισκος, ἡ, = ἐβίσκος, Γαλλ.

ἐβλητο, ἴδε τὸ ῥῆμα βᾶλλω.

*Εβραῖος, ὁ, ὄνομα ἔθνος, ὡς καὶ νῦν, Ἑβρ., K. Δ., Πλουτ. 1.

5, 5, κτλ. — κυρίως Ἰουδαῖος ὁμιλῶν τὴν Ἑβραϊκὴν ('Αραμαϊκὴν)

γλῶσσαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ Ἑλληνιστῆς Ἰουδαῖος ὁμιλῶν τὴν

'Ελληνικὴν — ἐπιθετικῶν, ἐβραῖος, α. ον, ἐβραῖοις χαρακτηρῶν

κεῖται τὸ ὄνομα Ὀρίγ. τ. XI. σ. 396, ἐκδ. Δειψικ. — Ἰπθ.

ἐβραϊκός, ἡ, ὅν, γράμματα K. Δ. καὶ ὁηλ. Ἑβραῖς, ἰδὸς,

ἰδιόλεκτος αὐτοῦ. — Ῥῆμα, ἐβραῖζω, λαλῶ τὴν Ἑβραϊκὴν, Ἰωσήφ.

Ἰουδ. Πόλ. 6. 2, 1. ἡ = ἰουδαῖζω, 'Εκκλ. — Ἐπίρρ. Ἑβραῖσται.

ἐν τῇ Ἑβραϊκῇ γλῶσσῃ, K. Δ. *Εβραεστίλ Συλλ. Ἐπιγρ. 9060,

Ἑβραχε, ἴδε *βράχω.

ἐγ, ἀντί ἐκ, ἐν συνθέσει πρὸ τῶν συμφώνων γ, κ, χ, ξ, καὶ

ἐν Ἐπιγρ. πρὸ ὀνομάτων ἀρχομένων ἀπὸ τῶν αὐτῶν γραμμάτων.

ἐγδάτης (= ἐκδάτης), ὁ, Ἐπιγρ. Ἀθην., Ἀθην. τ. II', σ.

400. — πρὸς. Λεξ. Ἀθην. λ. Κορυμν.

ἐγγαίης, α. ον, συνθέσιμον ἐγγαίος, ον (γάλα, γῆ): — ἐν

μέρη Πλούτ. 2. 701C.

IV. ὁ ἐν τῇ γῇ ἢ ὑπ' αὐτῆν, οἱ ἐγ-

γαίης = γρόνιοι, Ἀνθ. Π. 7. 480, πρὸς. Πλούτ. 2. 933A.

ἐγγάληνίζω, μέλλ. -ίσω, εἶμαι γαλήνιος, διάγω ἡσυχίαν, Διογ.

Λ. 10. 37

ἐγγάλος, ον, (γάλα) ἔχων γάλα, παρέχων γάλα, ἐγγάλοι

πρόβατον γάλα ἔχον, Ἰσὺχ.

ἐγγάμιος, ὁ διὰ γάμου εἰσερχόμενος εἰς τινα οἰκίαν ἢ οἰκογί-

νειαν, γίνομαι νυμφαμύθος, Ἰσὺχ., Ἀναθωρ.

ἐγγάμιζω, μέλλ. -ίσω, νυμφεύω, Εὐστ. Ἰλ. σ. 758, 54.

ἐγγάμιος, ον, (γάμος) ὁ εἰς τὸν γάμον ἀνήκων, Περκλ. Ὑμν. 4. 8.

ἐγγάμιος, ον, νενυμφευμένος, νυπανδρευμένος, Ἰω. Χρυσ. πρὸς

Κορινθ. τ. 3. σ. 408.

ἐγγαστρί-μαντις, ὁ, ἡ, ὁ διὰ τῆς γαστροῦ μαντευόμενος,

Πλούτ. II', 168, Σουδ. — πρὸς. ἐγγαστρίμυθος.

ἐγγαστρί-μάχαιρα, ἡ, κωμικὸν ὄνομα λαϊκῶν ἀνδρώπου,

ὡς ἰσθ. οὐ κατὰ κλισίαν Ἰππῶνα παρ' Ἀθηναίῳ 698C.

ἐγγαστρί-μουσος, ον, ὁ λαλῶν ἐκ τῆς γαστροῦ, τὸ πλεῖστον ἐπὶ

γυναικῶν, αἵτινες διὰ τοῦτον τοῦ μῆτους ἔδιδον χρησμούς, Ἰπποκρίτης =

ἐγγαστρίμαντις, Ἰππ. 1136C, Φιλόχορ. Ἀποσπ. 192, Ἑδδ.: πρὸς.

Λουκ. Λεξ. 20, Πλούτ. 2. 411E: — ποιητ. ἐγγαστρίμυθος

Χρησμ. Σιδυλλ. 3. 226.

ἐγγάστριος, ον, ὁ ἐν τῇ γαστρὶ, ἐν τῇ μήτρῃ, Μανθῶν 1. 180.

ἐγγέλα, Ἐπ. πρμ. τοῦ ἐγγίγνομαι.

ἐγγείωνται, ὑποτακ. γ' πληρ. ἄορ. α' μετὰ σημεῖον, μεταβατ.

(ἐνστώς ἐγ-γενέσθαι δὲν ὑπάρχει), μὴ μύται, καθέσθαι κατὰ

χαλκοτύπους ὡς τεύχεα, εὐλόγως ἐγγείωνται, μήπως αἱ μύται

εἰσελεύσονται εἰς τὰ τεύχεα γεννήσονται σκόληνας, Ἰλ. T. 26.

ἐγγεῖος, ον, (γῆα, γῆ) ἴδε ἐν λ. ἐγγαίος.

ἐγγεῖο-τοκος, ἡ ἐγγεῖο-, ον, ὁ γινόμενος ἢ αὐτάνομος ἐν τῇ

τῇ γῇ, ἢ τῶν ἐγγεῖοτόκων τούτων γέννησις ὅμα καὶ φύσις οἶον

τοῦ τοῦ ὕδου καὶ τοῦ πυρὸς περὶ Κυρήνην ε. καλοῦσιν μῆτον

'Αθην. 62A καὶ παρ' Εὐσ. ἐγγεῖοτοκα Θεοφρ. Ἰστ. Φυτ. 1. 6, 9,

ἐγγεῖο-φυλλος, ον, ἔχων φύλλα παρὰ τὴν γῆν, πλησίον εἰς τὸ

ἔδαφος, Θεοφρ. Ἀποσπ. 167.

ἐγγεῖομα, τὸ, κτάμα τοῦ κρανίου, καὶ δ' ἐπεμάχον τοῦ

κατέσθαι τοῦ ὑποχωρεῖν ὑπὸ τὸ κρανίον, Ἰαλν.

ἐγγεῖοστος, οὔ, ὁ, ὁ περιγελῶν, ὁ ἐμπαίζων, ὁ χλευάζων,

Εὐρ. Ἰππ. 1000.

ἐγγεῖομαι μέλλ. -άσσομαι [α], γελῶ κατὰ πρόσωπον, περιγελῶ,

περιπαίζω, χλευάζω, Λατ. irritare, τινι Σοφ. Ἰλλ. 277, Εὐρ.

Μῆξ. 1355. εἰ γελῶ γ', ἐν σοὶ γελῶ (κατὰ διόρθωσιν τοῦ

Ποιητ. ἢ παρ' Εὐσ. καὶ ὁ Jebb ἀντὶ τοῦ εἰ γελῶ) τοῦ Α, χει-

ροφρ.) Σοφ. Ἀντ. 551. κατὰ τινος δ' αὐτ. Ο. K. 1339 (πρὸς. ἐπεγ-

γελῶ) ἄλλ' ἢ βοτ. συχνάκις παραλείπεται, δ' αὐτ. Ἰλλ. 807, Εὐρ.

Μῆξ. 1362. II. γελῶ ἐν τῇ μετὰ, αὐρα κύμασιν ἐγγε-

λῶσιν Σωσιγένης: ἐν ἀφελήφωσι 1.

ἐγγενέτης, ου, ὁ, ὁ ἐν τῇ γενεῇ, ἐγγώριος, Ἀπολλ. Πόδ.

Δ. 1349.

ἐγγενής, ἐς, ὁ ἐν τῇ γενεῇ, ἐγγώριος, αὐτόχθων, Λατ. indige-

na, Ἰππ. 2. 47. ἀντίθετον τῷ μετεγκαί, ἐγγενὴς Θηβαίος

Σοφ. Ο. T. 452. Θεοῦ τοῦ ἐγγενέως, τοῦ ἐκ τῆς γῆς ἢ

τῆς χώρας, Δίσχῳ. Θῆβ. 582, κτλ., πρὸς. Σοφ. Ἀντ. 109, Ἰλλ.

428. 2) τοῦ αὐτοῦ γένους, συγγενής, Σοφ. Ο. T. 1168, κτλ.

(ἐν 1500, δ' ἀνδ. προτείνει ἐγγενέτης) ἐγγενὴς κηδεῖα, παῖσις

πρὸς συγγενῆ, Εὐρ. Ἰκ. 134. — Ἐπίρρ. -νός = γνησίος, ἡ συγ-

γενικός, Σοφ. Ο. T. 1225. II. ἐπὶ ἰδιότητων, ὁ φύσις ἐν τῇ

ἐμπεφωκός, σύμφυτος, νοῦς Σοφ. Ἰλλ. 1328. σφίσιν ἐγγενὴς

ἔμμεν ἀγαθοίς, εἶναι ἴδιον τοῦ γένους αὐτῶν νὰ εἴναι ἀγαθοί, Πινδ.

N. 10. 95. οὕτω, πόνος ἐγγ., οἰκονομικός, Δίσχῳ. Χο. 465.

τὰ γγενῆ κατὰ Σοφ. Ο. T. 1430.

ἐγγεννάω, γεννῶ ἢ παράγω, προτείνω, τῷ σώματι τὴν ὁσι-

την ὁριμότητα ἐγγεννᾶν καὶ πικρότητας Πλούτ. 2. 132E,

κτλ.

ἐγγέννησις ἡ ἐγγέννησις, εἰς, ἡ, τόπος γεννήσεως, ἐνθα γεν-

σομαι: γ' πλ.θ. 'Επ. πρ.κ. ἐγγεγάσται (ὁ μόνος ἐν χρόνῳ παρ' ὅμ. χρόνος): 'Αποβ. Γενώμαι ἐν, τοι 'Ιλίου ἐγγεγάσται 'Πλ. Ζ. 493, πρ.δ. 'Οδ. Ν. 233· ἐπὶ παρασίτου σκώληκος, ἀναπτύσσεται ἐντὸς τοῦ βέλματος, 'Πρόδ. 2. 37· ἐπὶ καρποῦ, ἐν τῇ κάλυκι ἐγγ. αὐτοῦ 92.

2) ἐπὶ ἰδιότητων, ὑπάρχει ἐν φύσει, εἶμαι ἐμψυτος, ὅσα ἐν ἀνθρώπῳ φύσις.. ἐγγ. 'Πρόδ. 8. 83· ἀσθημά τι κἀν νηπίοις γε., ἐγγ. Εὐρ. Ι. Δ. 1244, κτλ.

3) ἐπὶ γεγονότων κ.τ.τ. γίνονται ἐν, τίσι 'Πρόδ. 5. 3, πρ.δ. 3. 1· οὕτω, χρεῖμα σοφοῦ ἐγγ. Πλάτ. 'Αξ. 371D, καί, II. παρεμπιπ. ἐπὶ συνουσίας, ὡς δὲ λόγους τε πλείους ἐγγίνεσθαι, κτλ., 'Πρόδ. 2. 121, 4· ἀλλ' ἐπὶ χρόνου, χρόνου ἐγγινόμενου, ἐγγενομένου ὁ αὐτ. 1. 190, 'Θουκ. 1. 113, κτλ.· ἵνα μοι χρόνος ἐγγιγνηται τῇ σκέψει Πλάτ. Πρωτ. 339E, πρ.δ. Σοφ. 184A.

III. ἐγγίνεσθαι, ὁπρ.σ., ἐπιτρέπεται, εἶναι δυνατόν, ὅπως τὸ ἔξεσθαι, μετ' ἀπαρ. 'Πρόδ. 1. 132, 6. 38, 'Ανδοκ. 18. 26· ὥστε μὴ ἐγγίνεσθαι μοι ποιῆσαι 'Δευτέρ. 131. 25· ἐγγινόμενον ἡμῖν, ὡς τὸ εἶδόν. ὅτε ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν ἡμῶν, 'Ισαῖος 52. 31.

IV. περὶ τοῦ ὁρο. ἐγγείνωσθαι, ἴδε ἐγγείνωσται.

ἐγγιγνώσκω, ἴων, ἐγγίνωσκω, ἀναγινώσκω, ἀρεταῖος π. Δι. Χρον. Παθ. Ι. 5.

ἐγγίξω: μέλλ. -ίω, ὁρ. ἡγγισα (ἐγγύς): - γέρω πλησίον, πλησιάζω τι εἰς τι, τίιν τι Πολύδ. 8. 6, 7. II. τὸ πλείονος ἀμεταβ., ἔρχομαι πλησίον, 'Αριστ. π. Θουκ. 144, κτλ.· τίιν Πολύδ. 17. 4, 1· καί (ὡς τὸ ἐγγύς) τίινδος ὁ αὐτ. 4. 62, 5, κτλ.· εἰς καὶ πρὸς 'Εξ. 136.

ἐγγίλων, ὠν, ἐγγιστός, η, ὠν, Συλλογ. 'Επιγρ. 2166. 34· συγκρ. καὶ ὑπερβ. ἐπὶ ὁ. ἐσχηματισμένον ἐκ τοῦ ἐπιγρ. ἐγγύς: οὐδέτε ἔγγιον. ἔγγιστα, ὡς ἐπὶ πρ. 'Ππ. 356 32, 352 36, κτλ.· ἔξ ἐγγίονος 'Απ. 4. 108· τοῦ ἐγγιστοῦ τῆς 'Αττικῆς τόπους Δημ. 282. 28· οἱ ἐγγιστοί, οἱ πλησιέστατοι συγγενεῖς, 'Αντιφ. 129. 14.

ἐγγλαυκός, ὠν, ὁ γλαυκὴν ἔχων τὴν πρόσωπον, «γαλδός», Διδ. 1. 12.

ἐγγλυκάλιον, γλυκαίνω, κάμνω τι γλυκύ, μαλακύνω, Εὐσ. 'Εκκλ. Ι. 5. 1.

ἐγγλύκος, ὤς, κάπνιος γλυκύς, Δοσκ. 5. 10.

ἐγγλυμα, τό, γεγλυμμένο, ἔργον, γινυρή, Θερίστ. 62B.

ἐγγλύσσω, ἔγω γλυκίσκω γεύσιν, 'Πρόδ. 2. 92.

ἐγγυάω [ἔγω] μέλλ. -ψω, χαράττω, ἐγγράττω, «σκαλίζω», ζῶα ἐν λίθῳσι 'Πρόδ. 2. 4· ζῶα ἐγγεγλυμμένα αὐτοῖς 124· αἰμασίη ἐγγεγλυμμένη τύποισι αὐτοῖς 138.

ἐγγυάωτο-γάστωρ, ὁρος, ὁ, ἡ, = γλωσσόγαστωρ, 'Αριστοφ. 'Ορν. 1695.

ἐγγυάωτο-τύπειο, κομπιερρημῶν, ἔγω τι αἰεὶ ἐπὶ γλώττης, ὁπρ.σ.σ. διηγοῦμαι τὰ ἐμὰ κατορθώματα, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 782.

ἐγ-γυάμπτω: μέλλ. -ψω, ἐγκλῆμπτω τι, ἐν δὲ γόνυ γυάμψω, «ἐνέκαμψε δὲ τὸ γόνυ» (μετάφρ. Θ. Ροζή), 'Πλ. 46. 730.

ἐγγοητεύω, ἐπιφέρω τι διὰ γοητείας, ὕπνον ἐγγοητεύσαντες τοῖς γράμμασι Φιλόστρ. 109.

ἐγγυμφός, κερφώω, στερεώνω ἢ προσαρμόζω τι εἰς τι, Γ'λ.ην, «ἐγγυμφώσας, εως, ἡ, τὸ κάστωμα, «ἐμπρηγμα» ἢ προσαρμολογῶ τῶν ὀδόντων ἐντὸς τῶν φατύνων, Γ'λ.ην.

ἐγγονός, ὁ, κυρίως υἱὸς υἱοῦ ἢ θυγατρὸς Διον. 'Δλ. 6. 37, κτλ.· ἐγγόνη, ἡ, θυγάτηρ υἱοῦ ἢ θυγατρὸς, Συλλογ. 'Επιγρ. 3953C, 4207, 4346, 'Αρετιδ. 4. 69· ὡσαύτως ἐγγονός, ἡ, Πλάτ. Περικλ. 3.

2) ἀπλῶς = ἐγγονός, ὁπρ.σ.σ., Πλάτ. Πολ. 364B, κτλ.· ἂν καὶ ἐν πλείστοις γινώσκῃς διωρήσῃς ἥδη ἐκ χειρογράφου εἰς ἐκγονόσας ὡς ἐν Δημ. 73. 13, 356. 8· ἐν 'Αριστ. Πολ. 716. 6, παραβλ. πρὸς τὴν § 18 δείκνυσι ὅτι ὁ ὁρθὸς τύπος εἶναι ἐκγονα.

ἐγγουνοῦ (= ἐγγονοῦ) 'Επιγρ. 'Ερετρίας, 'Ερ. 'Αρχ. 6' περ. 418.

ἐγγουνοῦ (= ἐγγουός, ἐγγυητής), ὁ, 'Επιγρ. 'Ορχομενοῦ Βοιωτ. Bull. d. eor. hell. III, σ. 464. 465.

ἐγγράμματός, ὠν, γραπτός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ προφορικός, Πλάτ. 'Οροι 414D· φωνὴ Σίξ. 'Εμπ. π. Μ. 1. 100.

II. γράμματα περιέχουσα, περιγράφουσα γράμματα, ῥήσις 'Αθην. 45411.

ἐγγραπτός, ὠν, = ἐγγραφός, Πολύδ. 3. 24, 6, κτλ.

ἐγγραυλῖς, ἴδως, ἡ, μικρὸς ἰχθύς, καθ' ὅσον ὡσαύτως ἐγκρα-συχολός Δλ. π. Ζ. 8. 18· ὑπάρχει καὶ πλ.θ. ἐγγραυλῖς ἐν 'Οπ. 'Αλ. 4. 470.

ἐγγραυλοπαστοφάγος, ὁ, πρώτων παστῶς ἐγγραυλῖς, Θ. Π.ω.χοπρ. κ. ἔγωμ. II', 97.

ἐγγράφῃ, ἡ, ἡ εἰς τὰ δημόσια ὄρθεα ἐγγράφῃ τοῦ πολίτου, συμβάσης δὲ τῷ πατρὶ τῆς τελευτῆς, πρὶν τὰς εἰς τοὺς δημότας ἐγγράφας γενέσθαι Δημ. 996. 2· ἡ εἰς τὸν κατάλογον τῶν αἰμῶν ἐγγράφῃ, ὁ αὐτ. 778. 18, 968 9, πρ.δ. 'Αριστ. Πολιτικ. 6. 5, 5.

ἐγγράφος, ὠν, γραπτός, γεγραμμένος, 'Αριστ. 'Αποσπ. 41B, Πολύδ. 3. 21, 4, κτλ.· 'Επιγρ. ἐγγράφως Κλ.ημ. 'Αλ. 364.

II. καταγεγραμμένος εἰς τὸν κατάλογον, ἐγγεγραμμένος, Συλλογ. 'Επιγρ. 171. II. 23.

ἐγγράφω [ἔγω] μέλλ. -ψω, ἐντέμνω, σκώληκες ἐπιπολῆς ἐγγράφουσιν τὸ στέλεχος θεορ. 'Ιστ. Φ. 5. 1, 2.

2) γράφω, ζωγράφω, ζῶα εἰς τὴν ἐσθῆτα ἐγγρ. 'Πρόδ. 1. 209· ἀντίθετον τῷ ἐξαλείφω, Πλάτ. Πολ. 501B.

3) ἐγγράττω, ἐπιγράφω, γράμματα στήλῃ ἢ ἐν στήλῃ 'Πρόδ. 4. 91, 2. 102· ἐγγρ. νόμοισιν Διοκ. 183. 16: Μείσ., ἡν ἐγγράφουσι οὐ μὴ δημοσὶν δελ- τοῖς φρεσὶν Δίσχλ. Πρ. 789.

Πλάτ. ἐνεγέγραπτο δὲ τάδε ἐν αὐτῇ τῇ ἐπιστολῇ, ἥσαν γεγραμμένα, 'Θουκ. 1. 128· καὶ αὐτὸν ἦν ἐγγεγραμμένον κτείνειν, εὖρε γεγραμμένον ἐν τῇ ἐπιστολῇ καὶ αὐτὸν νῦν φανεύει (ὁ 'Αρτάβατος), αὐτοῖς 132· λείπει παλαιὸν δέλτον ἐγγεγραμμένην συνθήματα (οὕτως δ' Οὐεργ. Πλ. κ.σ. ἱερὴν ἱερὴν), Σοφ. Τρ. 157.

4) μεταφ. εἰ μέλλουσι τοιαῦτα διαδοῖναι ἐγγραφῆσθαι ἀνθρώποις Σεν. Εὐρ. 3. 3, 59.

II. καταγράφω εἰς τὸ δημόσιον μητρώον, ἰδίως τοῦ δήμου ἢ τῆς φρατρίας, ἐς τὰ κοινὰ γραμματεῖα 'Ισαῖος 63. 4· οὕτως, ἐγγράφειν τὸν υἱὸν εἰς ἀνδρὸς Δημ. 412. 25· εἰς τὰς φράτορας ὁ αὐτ. 995. 28· εἰς τοὺς ἐφέδους Πλάτ. 'Αξ. 360A ἐγγρ. εἰς τοὺς ἀτίμους, Λατ. in aerarios referre, Πλάτ. Θεμ. 6' ὡσαύτως, ἱερὸν ἐγγρ. τὴν οὐσίαν 'Αλ.ξ. ἐν 'Αδ.λ. 6: Πλάτ., εἰς τοὺς δημόσιος ἐγγραφῆναι Δημ. 314. 4 (πρ.δ. ληξιαρχικός)· Μαντίθεος ἐνεγγραμμένην, μετ' ὅρα Μαντ., ὁ αὐτ. 995. 29, πρ.δ. 996. 2· τοὺς μὴ πω δια τὴν ἡλικίαν ἐγγεγραμμένους 'Αριστ. Πολιτικ. 3. 1, 5· πρὶν ἐγγραφῆναι καὶ λαβεῖν τὸ χλαμύδιον 'Αντίδοτος ἐν 'Πρωτοχόρῳ 1· (τὸ χλαμύδιον ἐν Δίσχλ. Νο. 699 παροῦσαν ἐγγράφει, δ.α.κ.εἰναι ἐπὶ ἀνεμνήνευτον· ὁ Σχολ. φαίνεται ὅτι ἀνέγνωσε ἀποῦσθαι ἀντὶ παροῦσαν) — προδοῦσαν ἐγγράφει Π. Λ. Αθροισι.

2) ἐγγράττω εἰς τὸν κατάλογον τῶν δικαστῶν, καταγράφω, καταμηνύω, 'Αριστοφ. Εἰρ. 1180, Δημ. 973. 25· ἐγγράφεσθαι λιποταξίου, καταγγέλλεσθαι ἐπὶ λιποταξία, Δίσχλ. 48. 1.

3) ἐπὶ ὑπελειπ. τοῦ δημοσίου, ἐγγράττω τὰ ὄνματα αὐτῶν, Πλάτ. Νόμ. 784D· ἐγγρ. τοῖς πράκτορσιν Δημ. 1074, ἐν τέλει· ἐγγεγραμμένους ἐν ἀκροπόλει, καταγεγραμμένους μεταξὺ τῶν ὑπελειπ. τοῦ δημοσίου, Δημ. 771. 6 ἴδε τὸ ῥῆμα προσοφείλω.

ἐγγυάλιζω, μέλλ. -ξω (γυάλην): — θέτω εἰς τὴν παλάμην, ἐγχειρίζω, ἔδωκα, ὅσα ἐπὶ ἐγγυάλιζα, «ἔδωκα, παρέσχον» (Σχ.δ.λ.) 'Οδ. Θ. 319· ἐγὼ δὲ τοι ἐγγυάλιζω, πέν γυνὴ, ὅ ἐστι χερσὶ θέσω, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐγγειρίσω (Εὐστ.) II, 66· δὲ αὐτ' ἐμὶ ἐγγυάλιζεν [ἐν τῷ τῶν ἱπποῦς] 'Πλ. 4'. 278· — συγχώριος ἐπὶ τὸν θεῶν, καὶ τοι Ζεὺς ἐγγυάλιζε σκηπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας I. 98· τιμὴν .. ἔφελλεν 'Ολύμπιος ἐγγυάλιζε Δ. 353· τότε οἱ πράτορες ἐγγυάλιζον Δ. 192· ὁτέρισιν κῶδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιζον Δ. 401, κτλ.· 'Επικ. λέγει, ἐν χρῆσει παρὰ Πινδ. I. 8 (7). 92, 'Ηγήμων παρ' 'Αθην. 6981).

ἐγγυάω, παρ. ἡγγύω (παρ-) Σοφ. Ο. Κ. 94, Εὐρ. 'Ικ. 700, Σεν., κλ.· ὁρ. ἡγγύσκα Εὐρ. Ι. Δ. 703, Δημ. 858. 21, κτλ.· παρ. ἡγγύσκα Διον. Κ.· ὑπερσυντ. ἡγγυήσκει 'Ισαῖος 43. 41: Μείσ., μέλλ. -ῆσμαι, Δημ. 715. 13· ὁρ. ἡγγυήσκαμην 'Ανδοκ. 7. 5, 10, 16, Δημ., κλ.· Πλάτ., ὁρ. ἡγγυήσθην (ἔξ-, κατ-) Λυσ. 167, 30, Δημ. 1361 ἐν τέλει· παρ. ἡγγύσκαμην (ἔξ-) 'Θουκ. 3. 70· 'Αλ.λ. ἐν τῷ χειρῶν, τὸ ῥῆμα συγχώνος λαμβάνεται ὡς σύνθετον καὶ εὐρίσκωμεν παρ. ἐνεγύμων 'Ισαῖος 42. 24, Δημ. 1032.

25· ἐνεγύσκα 'Ισαῖος 41. 30, 43. 11· παρ. ἐγγεγύσκα αὐτοῖς 42. 6, Δημ. 1363. 13· Πλάτ., παρ. ἐνεγύσκα αὐτοῖς 45. 6· παρ. ἐγγεγύσκα Δημ. 900. 15· ὑπερ. ἐνεγυήσθην 'Ισαῖος 43. 26· νεώτεροι ἐκδύται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπορρίπτουσι τοὺς ἐσχαλμένους τούτους τύπους· πρ.δ. ἔξ-, κατ-ἐγγυάω (ἐγγύη).

Δίδω ἡ ἐγγειρίζω, εἰς τὸν ἐνέχυρον, πίστιν δίδωμι, Λατ. sponderem· καὶ ἐν τῷ μέσ., ἐγγυώμαι, γίνωμαι ἐγγυητής, δεῖλαι τοι δεῖλῶν γε καὶ ἐγγύσαι ἐγγυάσθαι 'Οδ. Θ. 351 (οὐδαμῶς ἀλλ' αὐτοῦ παρ' 'Ομήρῳ)· ἐγγύσαι παρὰ δ' αὐτά, ὅς ἐγγύσιν, καὶ ἡ βλάβη εἶναι πλησίον· δηλ. φυλάττω ἀπὸ τοῦ νῦν γίνεσθαι ἐγγυητής, Θάλ. παρὰ Πλάτ. ἐν Σοφ. 165A, 'Αριστ. 'Αποσπ. 6, Συλλ. 'Επιγρ. (πρὸς δὲ καὶ) 6059B· πρ.δ. ἐγγύη.

2) ἰδίως ἐπὶ πατρὸς ἐκδίδοντος τὴν αὐτοῦ θυγατέρα εἰς γάμον, ἀρραβωνίζω, θυγατέρα ἐγγυᾶν τινι 'Πρόδ. 6. 57 (ἴδε κατωτ.)· Ζεὺς ἡγγύσθη καὶ εἶδωσ' Εὐρ. I. Δ. 703: — Μείσ., ἀρραβωνίζωμαι, λαμβάνω ἢ δέχομαι γυναῖκα ὡς σύζυγον, μνηστεύομαι, Δημ. 1311. 20· ἔχουμεν δὲ τὸ ἐνεργ. καὶ παθ. ἀντιτιθέμενα ἀλλήλοις ἐν 'Ηρόδ. 6. 130, ἐνθα ὁ πατὴρ λέγει, ἐγγυᾶσσι τὴν ἐμὴν παιῖδα, καὶ ὁ αὐτὸς ἀποκρίνεται, ἐγγυώμαι. — Πλάτ., ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, μνηστεύομαι, ἀρραβωνίζομαι, θυγατρί τινος Πλάτ. Νόμ. 923D.

II. Μείσ., ὡσαύτως, ἰδίως ἐγγύσθην, ἀσφάλειαν, πρὸς τὸ δημόσιον 'Ανδοκ. 10. 16· ἐπὶ τισι Λυσ. 167. 20· ἐγγ. τινι ἐπὶ Πλάτ. Εὐδ.λ. 274B· ὡσαύτως, ἐγγύην ἐγγυᾶσθαι, παρέχω ἐγγύην, 'Ανδοκ. 10. 16, Πλάτ. Νόμ. 953E.

2) μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ. μέλλ., ὑποσχεῖσθαι ἢ διαβεβαιῶναι, Πινδ. Ο. 11. 16, 'Αριστοφ. Πλ. 1202, Σεν. 'Αν. 7. 4, 13, Πλάτ., κτλ.· ἐγγυᾶσθαι [ἀρ- τοῦς] παρέξειν Λυσ. 132. 2· ἐγγυωμένη δώσειν Βαθρ. 58. 10.

3) μετ' αὐτ. πράττω, αἰρᾶι ὑπὸ νόμις διὰ τι, ἐγγυᾶσθαι τὰ μέλλοντα Δημ. 202. 6, πρ.δ. 713. 3· οὕτω μετ' αὐτ. προσ., Πλάτ. 856B· ἐγγυᾶσθαι τινά τινα, δίδω ἐγγύην ὑπέρτερος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νοίων, ἔσαν ὀρυκταίμενοι (κ' ἐπὶ πόδι) νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ἀναχώρησιν τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. 7. 51.

III. ἀμετάβ. ἐν τῷ ἑνεργ., ὅμως ἔγειρε, καὶ τεύξη τῆς ὑγείας Αἴσ. Μῦθ. 16, Παιπ.

ἔγεντο, ἔδε τὸ βῆμα γίγνομαι.

ἔγερμα (= ἔγερασις), τό, Πλάτ. τ. Τρωάδ. στ. 457, ἔκδ. Μαυρ.

ἔγερασι-δύτης, ου, δ, ὁ τὴν βοῶν ἔγειρων, μεγάλουκτος, Ἐπιγρῆμ. Ἐλλ. 928. 4.

ἔγερασι-δύτης, ου, ὁ διὰ τῆς βοῆς ἔγειρων, ἐξυπνίζων, ἔγερασι-δύτης ἀλέκτωρ Νόνν. μετὰρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. γ', 160.

ἔγερασι-δύτης, ου, ὁ τοὺς βροτοὺς ἔγειρων, Περὶ 18.

ἔγερασι-γέλου, ου, ὁ ἡ διεγείρων γέλου, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-οἰκτοῦ, ου, ὁ ἐξεγείρων τὸ οἰκτοῦ, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

ἔγερασι-μάχης, ου, ὁ ἐπὶ μάχην διεγείρων, Ἄνθ. Π. 11. 60.

4. 272: ἀλλ' (ἐν τῷ μέσ.) ἔγκατιζεσθαι εἰς ὄρνον, καθίζομαι εἰς ὄρνον, Ἰερὺ. 5. 26.

ἔγκαθίστημι, καταθέτω, εἰς τόπον Ἀριστοφ. Λυσ. 308: ἀποστέλλω ἐντός ὡς φρουρὰν, εἰς τὴν πόλιν Πλουτ. Πύρρ. 11.

II. ἐμπιστεύω, παραδίδωμι τινί τι, Ζεύς ἔγκαθει (ἀντὶ -λήει) Δοξία θεοσπίσματα Διόχλ. Ἀποσπ. 82.

ἔγκαθίστις, εὖ, ὡς, τοῦ ἔγκαθίστω, Θ. Στουδ. Cod. Coisl. 94, fol. 241 v°.

ἔγκαθίστω, τό, λουτρὸν ἐξ ἁτμοῦ διὰ τὰ κάτω μέρη τοῦ σώματος κυρίως διὰ γυναικας πρὸς ἀγωγήν τῶν ἐμμήνων, Διοσκ. 3. 127.

II. ἀνακοπή ἐν τῇ προσφορᾷ συλλαβῆς λέξεως τινος, Διον. Ἀλ. π. Σουδ. 20, 22, ἐν τέλ.

ἔγκαθίστω, τό, ἐνέδρα, Ἐκκλ. II. = τῷ προηγ. 11, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 43.

ἔγκαθίστων, ἔγκλ. ἐπὶ τοῦ ἔγκαθίστω, Ὁρειδ. ἔκδ. Dar. τ. 1, σ. 575.

ἔγκαθίστημι: μέλλ. -πτήσω, καθιστῶ, τοποθετῶ, διορίζω ὡς βασιλεῖα ἢ ἀρχηγόν, σέ .. Μυκήναις ἔγκαταστήσω πάλιν Εὐρ. 1. Τ. 982: ἔγκ. τινὰ ἡγεμόνα Θουκ. 1, 4, Δημ. 214. 20: ὡσαύτως, τοποθετῶ ὡς φρουρὰν ἐν τινὶ τόπῳ, Δημ. 114. 19, κτλ. = ἐπὶ πολιτεύματος, ἔγκ. δημοκρατίαν Ἀρρ. Ἀνάδ. 1. 18, 3.

II. Παθ. μετ' ὅσῳ, ἔ', πρkm. καὶ ὑπερσ. ἐνεργ., καθίσταμαι κύριος ἐν τινὶ τόπῳ, Λυσ. 196. 9, πρβλ. Θουκ. 1. 122: οὕτως, αὐλητῶν νόμῳ ἔγκαθεστῶν ὁ αὐτ. 5. 70.

ἔγκαθίστω, τό, ἐπὶ τοῦ πλησίον εἰς τι, παρατηρῶ μετὰ προσώπῳ, τινος τῷ προσώπῳ Πλουτ. Δημήτρ. 38: ἀπολ., Πλάτ. Ἐπιν. 900B.

II. παρατηρῶ τι ἐν τινὶ ἀνθρώπῳ ἢ πράγματι, Πλουτ. Βραῦν. 16.

ἔγκαθίστω, τό, ἐπὶ τοῦ πλησίον εἰς τι, παρατηρῶ μετὰ προσώπῳ, τινος τῷ προσώπῳ Πλουτ. Δημήτρ. 38: ἀπολ., Πλάτ. Ἐπιν. 900B.

II. παρατηρῶ τι ἐν τινὶ ἀνθρώπῳ ἢ πράγματι, Πλουτ. Βραῦν. 16.

ἔγκαθίστω, τό, ἐπὶ τοῦ πλησίον εἰς τι, παρατηρῶ μετὰ προσώπῳ, τινος τῷ προσώπῳ Πλουτ. Δημήτρ. 38: ἀπολ., Πλάτ. Ἐπιν. 900B.

II. παρατηρῶ τι ἐν τινὶ ἀνθρώπῳ ἢ πράγματι, Πλουτ. Βραῦν. 16.

ἔγκαθίστω, τό, ἐπὶ τοῦ πλησίον εἰς τι, παρατηρῶ μετὰ προσώπῳ, τινος τῷ προσώπῳ Πλουτ. Δημήτρ. 38: ἀπολ., Πλάτ. Ἐπιν. 900B.

II. παρατηρῶ τι ἐν τινὶ ἀνθρώπῳ ἢ πράγματι, Πλουτ. Βραῦν. 16.

ἔγκαθίστω, τό, ἐπὶ τοῦ πλησίον εἰς τι, παρατηρῶ μετὰ προσώπῳ, τινος τῷ προσώπῳ Πλουτ. Δημήτρ. 38: ἀπολ., Πλάτ. Ἐπιν. 900B.

II. παρατηρῶ τι ἐν τινὶ ἀνθρώπῳ ἢ πράγματι, Πλουτ. Βραῦν. 16.

ἔγκαθίστω, τό, ἐπὶ τοῦ πλησίον εἰς τι, παρατηρῶ μετὰ προσώπῳ, τινος τῷ προσώπῳ Πλουτ. Δημήτρ. 38: ἀπολ., Πλάτ. Ἐπιν. 900B.

II. παρατηρῶ τι ἐν τινὶ ἀνθρώπῳ ἢ πράγματι, Πλουτ. Βραῦν. 16.

ἔγκαθίστω, τό, ἐπὶ τοῦ πλησίον εἰς τι, παρατηρῶ μετὰ προσώπῳ, τινος τῷ προσώπῳ Πλουτ. Δημήτρ. 38: ἀπολ., Πλάτ. Ἐπιν. 900B.

II. παρατηρῶ τι ἐν τινὶ ἀνθρώπῳ ἢ πράγματι, Πλουτ. Βραῦν. 16.

ἔγκαθίστω, τό, ἐπὶ τοῦ πλησίον εἰς τι, παρατηρῶ μετὰ προσώπῳ, τινος τῷ προσώπῳ Πλουτ. Δημήτρ. 38: ἀπολ., Πλάτ. Ἐπιν. 900B.

II. παρατηρῶ τι ἐν τινὶ ἀνθρώπῳ ἢ πράγματι, Πλουτ. Βραῦν. 16.

ἔγκαθίστω, τό, ἐπὶ τοῦ πλησίον εἰς τι, παρατηρῶ μετὰ προσώπῳ, τινος τῷ προσώπῳ Πλουτ. Δημήτρ. 38: ἀπολ., Πλάτ. Ἐπιν. 900B.

II. παρατηρῶ τι ἐν τινὶ ἀνθρώπῳ ἢ πράγματι, Πλουτ. Βραῦν. 16.

ἔγκαθίστω, τό, ἐπὶ τοῦ πλησίον εἰς τι, παρατηρῶ μετὰ προσώπῳ, τινος τῷ προσώπῳ Πλουτ. Δημήτρ. 38: ἀπολ., Πλάτ. Ἐπιν. 900B.

II. παρατηρῶ τι ἐν τινὶ ἀνθρώπῳ ἢ πράγματι, Πλουτ. Βραῦν. 16.

ἔγκαθίστω, τό, ἐπὶ τοῦ πλησίον εἰς τι, παρατηρῶ μετὰ προσώπῳ, τινος τῷ προσώπῳ Πλουτ. Δημήτρ. 38: ἀπολ., Πλάτ. Ἐπιν. 900B.

II. παρατηρῶ τι ἐν τινὶ ἀνθρώπῳ ἢ πράγματι, Πλουτ. Βραῦν. 16.

ἔγκαθίστω, τό, ἐπὶ τοῦ πλησίον εἰς τι, παρατηρῶ μετὰ προσώπῳ, τινος τῷ προσώπῳ Πλουτ. Δημήτρ. 38: ἀπολ., Πλάτ. Ἐπιν. 900B.

II. παρατηρῶ τι ἐν τινὶ ἀνθρώπῳ ἢ πράγματι, Πλουτ. Βραῦν. 16.

ἔγκαθίστω, τό, ἐπὶ τοῦ πλησίον εἰς τι, παρατηρῶ μετὰ προσώπῳ, τινος τῷ προσώπῳ Πλουτ. Δημήτρ. 38: ἀπολ., Πλάτ. Ἐπιν. 900B.

II. παρατηρῶ τι ἐν τινὶ ἀνθρώπῳ ἢ πράγματι, Πλουτ. Βραῦν. 16.

ἔγκαθίστω, τό, ἐπὶ τοῦ πλησίον εἰς τι, παρατηρῶ μετὰ προσώπῳ, τινος τῷ προσώπῳ Πλουτ. Δημήτρ. 38: ἀπολ., Πλάτ. Ἐπιν. 900B.

II. παρατηρῶ τι ἐν τινὶ ἀνθρώπῳ ἢ πράγματι, Πλουτ. Βραῦν. 16.

ἔγκαθίστω, τό, ἐπὶ τοῦ πλησίον εἰς τι, παρατηρῶ μετὰ προσώπῳ, τινος τῷ προσώπῳ Πλουτ. Δημήτρ. 38: ἀπολ., Πλάτ. Ἐπιν. 900B.

II. παρατηρῶ τι ἐν τινὶ ἀνθρώπῳ ἢ πράγματι, Πλουτ. Βραῦν. 16.

ἔγκαθίστω, τό, ἐπὶ τοῦ πλησίον εἰς τι, παρατηρῶ μετὰ προσώπῳ, τινος τῷ προσώπῳ Πλουτ. Δημήτρ. 38: ἀπολ., Πλάτ. Ἐπιν. 900B.

II. παρατηρῶ τι ἐν τινὶ ἀνθρώπῳ ἢ πράγματι, Πλουτ. Βραῦν. 16.

ἔγκαθίστω, τό, ἐπὶ τοῦ πλησίον εἰς τι, παρατηρῶ μετὰ προσώπῳ, τινος τῷ προσώπῳ Πλουτ. Δημήτρ. 38: ἀπολ., Πλάτ. Ἐπιν. 900B.

II. παρατηρῶ τι ἐν τινὶ ἀνθρώπῳ ἢ πράγματι, Πλουτ. Βραῦν. 16.

ἐν «Δήμοις» 6· ἐγκ. τὴν μάχαιραν τῇ σφαγῇ 'Αντιφών 137. 28.

2) ἐγκαταλείπω, ἀφίνω τινά ἐν δυσκολίαις, «ἐς τὴν λάσπην», Λατ. derelinquere, Θουκ. 4. 44, Πλάτ. Συμπ. 159A, Λουκιόργ. 148. 7, κτλ.

3) ἀφίνω, παραλείπω, 'Πρόδ. 3. 119, II. 11a0, ἀφίνομαι ὀπίσω, μένω ὀπίσω, ὑπολείπονται ἐν ἀγῶνι ὁρῶντες, ὁ αὐτ. 8. 59.

2) δὲν κατορθύνω, ἀποτυγχάνω, 'Ιππ. 1169C. ἐγκατ-ἀλείφω: μέλλ. -ψω, ἐναλείφω πανταχόθεν, λίπος 'Ιππ. 402. 28.

ἐγκατάλειψις, εὐς, ἡ, τὸ ἐγκαταλείπειν, 'Εκκλ. II, τὸ νὰ ἐχῃ ἐγκαταλειφθῇ τι, ἵδε ἐπομ.

ἐγκατάληπτος, ον, κατελήμμενος, ἐγκατάληπτον πνεύματι Πύθωνος γύναιον 'Ιω. Γενέσι. σ. 70. 5, ἐκδ. B.

ἐγκατάληψις, εὐς, ἡ, τὸ καταλαμβάνειν ἢ καταλαμβάνεσθαι ἐν τινι τόπῳ, αἰχμαλώτισις, Θουκ. 5. 72· ἡ ἐπίσχεσις τῶν οὐρῶν, 'Ιππ. 1169E (ἐνα ὅμως ἡ ἐννοία ἀπαιτεῖ τὴν λέξιν ἐγκατάλειψις).

ἐγκαταλιμπάνω, = ἐγκαταλείπω, 'Ιππ. 'Αρ. 1244, 'Αριστ. 'Ρητ. I 10. 4,

ἐγκαταλογίζομαι, ἀποθ. συγκαταλογίζω, 'Ισαῖος 58. 36.

ἐγκαταμένω, μένω ἐντός, Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 1. 3, 4, κτλ.

ἐγκαταμίνυμαι, παθ., μινύνομαι μετὰ τινος, ἐγκατομινύμενος ὕδατι 'Ιππ. 'Αέρ. 283· ἐγκαταμιμνήμενα τοῖς λεγομένοις 'Ισοκρ. 312B.

ἐγκατάμιξις, εὐς, ἡ, (ἐγκαμίνυμαι) ἡ μετὰ τινος ἀνάμιξις, 'Αλίων. εἰς 'Αριστοτέλην, Cuius. Cuiusl. 384, fol. 60 v°.

ἐγκατανάγω, ἀφρ. α' -ἐνασσα. κάμνω τινά νὰ κατοική ἐντός τινος, εὐρανῷ τινι 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 116, Μοῖρῳ παρ' Ἀθην. 191B.

ἐγκαταντλέω, ἐπιθρέλω, εἴτα ἐγκατά. τλει ὕδατι θερμῷ 'Ιππιατρ. σ. 87.

ἐγκατάντλησις, εὐς, ἡ, ἐπίχυσις ὕδατος, 'Ιππ. π. Εὐσχημ. 24.

ἐγκαταπαίξω, ἐμπαίξω, περιπαίξω, τινί Εὐσ. Ε. 'Ιστ. 2. 13 ἐν ἐλ., Κύριλλ.

ἐγκαταπαλλομαι, 'Επ. ἀφρ. β' ἐγκατέπαλτα, παθ., πηδῶ κάτω εἰς, 'Οππ. 'Αλ. 4. 601.

ἐγκαταπήγνυμι, μέλλ. -πήξω, ἐντίθω, εἶφος, κούλεψ ἐγκατέπηξ' 'Οδ. Δ. 98· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν, ἐνέπηξεν, ἐστέρωσεν αὐτούς, 'Πλ. I. 350· τὴν κεφαλὴν δόρατι ἐγκ. καταπήξας, ἐμπήξας αὐτὴν ἐπὶ δόρατος, 'Πρωδισκ. 1. 13.

ἐγκαταπίμπρημι, μέλλ. -πρήσω, πυρπολῶ, καίω, ψιχάφρ. 'Επιστ. 5. σ. 28.

ἐγκαταπίνωμαι, παθ. καταπίνομαι ἐν κατακλυσμῷ, Φίλων 2. 300, κτλ.

ἐγκαταπίπτω, ποιητ. ἀφρ. ἐνικάππεσον, πίπτω ἐπάνω, ἡ ῥίπτω ἐμαυτὸν ἐπάνω εἰς τι, λείκτροισιν πρηγνῆς ἐνικάππεσεν 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 655, 'Ανθ. Π. 9. 82.

ἐγκαταπλέω: μέλλ. -πλέξω, ἐνυραίνω, συμπλέκω, περιπλέκω, Ξεν. Κυν. 9. 12.

ἐγκατάποισις, τὸ καταπίνειν, κατάποισις, Φίλων 1. 116.

ἐγκατ-ἀριθμέομαι, παθ. συγκαταριθμοῦμαι, 'Αριστ. Σοφ. 'Ελεγχ. 5. 11, Κλήμ. 'Αλ. 263.

ἐγκαταρράπτω, μέλλ. -ψω, καταρράπτω ἐντός, Ξεν. Κυν. 6. 1.

ἐγκαταρρίπτω, καταρρίπτω εἰς, πηδ. γραφῇ ἐν 'Ηλίουδ. 9. 5.

ἐγκατασβέννυμι, ἡ -νω, σβύννω τι ἐντός τινος, Πλούτ. 2. 975B.

ἐγκατασχωῶ, ἐμβάλλω ἐντός σκευῆς, Μ. 'Ατταλ. σ. 37, ἐκδ. B.

ἐγκατασκήπομαι, παθ., σήπομαι ἐντός τινος, Σοφ. 237. 58.

ἐγκατασκευάζω, παρασκευάζω ἐν τινι τόπῳ, ἐν ταῖς πόλεσι προσδότας Διόδ. 16. 54· ἄλλ' ἢ πρὸς. ἐν πολλάκις ὀλίγην ἔχει δύναμιν, ὁ αὐτ. 2. 24., 14. 91.

ἐγκατάσκευος, ον, τεχνήεντος ἐξεργασμένος, ἐπὶ ὕρουν, ἀντιθ. τῷ ἀπλύος, Διον. 'Αλ. περὶ Συνθ. 118.—'Επίρρ. -ως Σέξτ. 'Ερμ. π. Μ. 2. 56.

ἐγκατασκήπτω: μέλλ. -ψω, ἐμπίπτω, ἐπιπίπτω, ἐπὶ κεραυνοῦ, εἰς τινά Διων Κ. 49. 15· ἐπὶ ἐπιδημιῶν, ἐνσκήπτω, Θουκ. 2. 47.

II, μεταθ., ἐξακοντίζω ἐπὶ τι ἢ ἐναντίον τινος ἢ μετὰ, ἐγκατάσκηψον βέλος Σοφ. Τρ. 1087· κακῶν, ἃ Πέρσαις ἐγκατέσκηψεν θεός Διόχουλ. Πέρσ. 514.

ἐγκατάσκηψις, εὐς, ἡ, αἰφνίδιος προσβολή, Διοσκ. 7. 4.

ἐγκατασκηρρύομαι, παθ., ριζοῦμαι, ριζοβολῶ, ἀποσκηρρύνομαι ἐντός τινος, 'Ιππιατρ. Πυθαγόρ. παρὰ Σοφ. 575. 1.

ἐγκατασπείρω, διασπείρω ἐντός τινος, ἦν ὁ θεός ἐγκατέσπειρεν ἀφ' ἑαυτοῦ τῇ ὕλῃ καὶ κατέμιξε Πλούτ. 'Ηθ. 1061B.

ἐγκατασπείρω, ἡ, τὸ ἐγκατασπείρειν, Κλήμ. 'Αλ. 902.

ἐγκαταστηρίζω: μέλλ. -ξω, στερεῶς, καταστηρίζω, Κορνοῦτ. π. Θ. Φύσ. 6, ἐν τῷ παθ.

ἐγκαταστοιχειῶμι μέλλ. -ώσω, ἐμφυτεύω ὡς στοιχεῖον, ὡς πρώτην ἀρχὴν (πρόβλ. ἐμφυσίζω), τινί τι Πλούτ. Λυκ. 13., 2. 353E.

ἐγκαταστρέφομαι, παθ. στρέφομαι καὶ τρέχω ὀπίσω, 'Αντιφ. ἐν 'Αδελφ. 7, ἐκ διορθώσεως τοῦ Μεινερχο.

ἐγκατασυνβάξω, ἐνυδρίζω, 'Πλούτ.

ἐγκατασφάττω. σφάζω ἐντός, ἐγκατέσφαξεν αὐτοῦ τῷ κόλπῳ τοῦ υἱὸν Πλούτ. Δημ. 31.

ἐγκατασφάζω, ἐγγράττω, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἐγκαταστα. ἀπὸς, καταστράσω μετὰ, ἄλλων, ἐγκαταστα-ραγμένην καὶ ἀ. ὁμιλον Πλούτ. 2. 592B.

ἐγκατατάσσω, 'Αττ. -ττω, μέλλ. -ξω, κατατάσσω ἢ τοποθετῶ εἰς, Λογγίνος 10. 7, κτλ.

II, ἐπιδοκιμάζω, ἐγκρίνω, κυρῶ, Κλήμ. 'Αλ. 227.

ἐγκατατέμνω, κατακόπτω τὸ ἔμβρυον ἐντός τῆς μήτρας, 'Ιππ. 914C.

II, κατατέμνω μετὰ, ἄλλων, Πλάτ. Πολ. 5651).

ἐγκατατίθωμι: μέλλ. -θήσω, τοποθετῶ ἐν τινι, ἐντίθωμι, τινί τι 'Ορσ. 'Υμν. 24. 6· 'Επιχθόνιον. νηρὶ ἐγκατέθηκε 'Επιγράμ. 'Ελλ. 1016. 90.

II, παρ' 'Ομηρ. μόνον κατὰ μέσον τυπὸν, ἱμάντα τε, ἐγκατέθεο κόλπῳ, ἐγκατάθου, «κατακρυφον τῷ ἰδίῳ κόλπῳ» (Σχόλ. I, 'Πλ. Ε. 219, πρόβλ. 223· τὴν δ' ἀτην οὐ πρόσθεν ἐπ' ἐγκατέθεο θυμῷ, οὐδ' ἔτι τοῦ παθεῖν ἐγὼ τὴν σφραγίδα, Σχόλ. I, δὲν ὑπελήθισεν, 'Οδ. Π. 223· ὅς κεῖνον τελαμῶνα ἐπ' ἐγκατέθεο τέχνῃ, ὅστις ἐκείνους τὸν τελαμῶνα ἐπεξεργάσθη διὰ τῆς ἰδίας τέχνης, ἐτεχνήσατο, 'Οδ. Δ. 614· αὐτὸς δὲ ταῦτα τε, ἐνικάθεο θυμῷ, ἐναπίδες αὐτὰ εἰς τὴν καρδίαν σου, 'Ώσ. 'Εργ. κ. 'Ώμ. 27· στέρνους ἐγκατέθεντο Σκυλων. 85· ὅτε φρεσὶν ἐγκατέθεο βουλὰν Θεόκρ. 17. 14· γλυτίζας. ἐν: κατέθεο νευρῇ 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 282. Πρὸβλ. ἐγκατατετίθωμι.

ἐγκατατομή, ἡ, κατοτομή τοῦ ἐμβρύου ἐντός τῆς κοιλίας, 'Ιππ. 914 κ. ἐξ.

ἐγκατατριβομαι [τ], ἐξασκοῦμαι, ἐγκατατετριμμένος ἐν πράγμασιν Συνεσ. 'Επιστ. 121.

ἐγκαταφλέγω, μέλλ. -ξω, καταφλέγω, κατακαίω ἐντός τινος, ἐγκαταφλέξομεν τοῖς βόθροισι 'Εωπ. 9. 6, 2.

ἐγκαταφυσάω, ἐμφυσῶ, 'Ιππιατρ. σ. 87.

ἐγκαταφύττω, ἐνσπείρω, ἐμφυτεύω, τινί τι Κλήμ. 'Αλ. 13.

ἐγκαταχέω: μέλλ. -χέω, ἐγχέω, 'Αθ. Π. παρὰ. 285.

ἐγκαταχρῶ, ἐγχρῶ, Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ. 1. 124.

ἐγκαταχώννυμι, κατασκεπάζω, παραχώννω, καταδάλλω, ἐγκατέχουσιν αὐτοὺς τῷ πλήθει τῶν βελῶν Διον. 'Αλ. 9. 21, κτλ.

ἐγκαταχωρίζω: μέλλ. 'Αττ. -ξω, καταχωρίζω ἐν τινι, 'Ωριγέν. Ψαλμ. 25, σ. 92.

ἐγκατελείομαι, παθ. ἐμπλέκομαι, περιπλέκομαι ἐν τινι, 'Αριστ. π. Κόσμ. 4. 29.

ἐγκατεφάλλομαι: μέλλ. -αλοῦμαι, ἀποθ., εἰσπηδῶ, εἰσρῶμ, 'Οππ. Κ. 3. 120.

ἐγκατέχω, περιέχω ἐντός, περικλείω, σῶμα κόρης. τμήδος ὅδ' ἐγκ. 'Επιγράμ. 'Ελλ. 324. 2.—Παθ., ἐμπεριέχομαι, περικλείομαι, Πλούτ. 2. 691F.

ἐγκατέλλω, = ἐγκατελείω, 'Ιππ. 672. 6.

ἐγκατελλώπτω: μέλλ. -ψω, ἐμπαίξω, σκώπτω, ὑμῖν ἐγκ. τιλλώψας μέγα Διόχουλ. Εὐμ. 113, πρόβλ. 'Αποσπ. 225.

ἐγκατέεις, εσσα, εν, (ἐγκατα) περιέχων ἢ περικλείων ἐγκατα, ἐντόσθις, κεκρύφαλος Νικ. Θερ. 580.

ἐγκατοικέω, κατοικῶ ἐντός, 'Πρόδ. 4. 204· θόμοις Εὐρ. 'Αποσπ. 188.

ἐγκατοικίζω: μέλλ. -ίσω, τοποθετῶ, κάμνω τινά νὰ κατοικήσῃ ἐν τινι, Λουκ. 'Όνος 25· —μεταφ. ἐμμενῶν, Πλούτ. 2. 770F.

ἐγκατοικοδομέω, οἰκοδομῶ ἐν τινι τόπῳ, Θουκ. 3. 18.

II, περικλείω, ἐγκλείω, εἰς ἔρημον οἰκίαν Διόχουλ. 26. 8.—μεταφ. ἐν τῷ παθ., ὁ ἀήρ ἐν τοῖς ὡσὶν ἐγκατφοκέδηται 'Αριστ. π. Ψυχ. 2. 8, 9.

ἐγκατοικος, ον, κατοικῶν, ἐν τινι, ὡς καὶ νῦν, Σχόλ. εἰς 'Πλ. B. 125.

ἐγκατον, ἵδε ἐγκατα.

ἐγκατοπτερίζομαι, μέσ., κατοπτερίζομαι ἐν τινι, λεκάνῃ ἐγκατοπτερίζομαι 'Αρτεμίδ. 3. 30.

ἐγκατορύσσω, 'Αττ. -ττω, θάπτω ἐν τινι τόπῳ, Διον. 'Αλ. π. Ρητ. 6. 5.

ἐγκατορέω, (κά οχος) κατέχομαι, θεῷ, ὑπὸ τινος θεοῦ, Σουλ. 'Επιγρ. 3163.

ἐγκαττώ, ἐνράπτω κάτιμω, ἦτοι πέλμα (σῶλον) εἰς τὸ ὑπόδημα, 'Αλεξ. ἐν 'Ισοστασίῳ 1. 8.

ἐγκατώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ἐντόσθια, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1176.

ἐγκαυέω, καθίσταμαι καυλώδης, σκληρὸς, ξηρὸς, 'Αριστ. Περὶ Π. 20. 30· τότε ἐγκαυλοῦσιν (ἐκκαυλοῦσιν, Winemier) Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 1. 2, 2.

ἐγκαυσις, τὸ, (ἐγκαίω) σημειῶν γινόμενον δι' ἐγκαύματος, στίγμα, Πλάτ. Τίμ. 26C· ἔλαος ἐκ καύματος, Λουκ. Θ. Διάλ. 13. 2.

II, εἰκὼν κατεσκευασμένη δι' ἐγκαύσεως (πρόβλ. ἐγκαίω), Δικαίωρ. ἐν Creuzer Mel. 3. σ. 186, Πλούτ. 2. 759C.

III, ἐγκαυσις, εὐς, ἡ, δι' ἐγκαύσεως ζωγραφία ἢ χρωματισμός, καὶ ἐγκαυσις Λεονκων (C. I. A. IV, 8341), Περ. κτλ.

II, φλόγωσις, Διοσκ. 5. 21, Πλούτ. 2. 127B.

ἐγκαυστής, οὗ, ὅ, δι' ἐγκαύσεως ζωγραφῶν (πρὸλ. ἐγκαίω). Πλούτ. 2. 348B. ἀγαλματοποιὸς ἐγκ. Σούλ. Ἐπιγρ. 6351: — ὡσαύτως, ἐγκαυστής, αὐτόθι (προσθῆκαι) 4958c. Ἄλλ' ὁ Κόντος (ἐν Γ' λώσῃ, Παρτιγρ. σ. 431 κέξ.) διορθοῦ ἐγκαυστής, ἐγκαυστής. πρὸλ. καὶ Κουμαν. Συμγ. Ἀδης. Λέξ. ἐν λέξει.

ἐγκαυστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκειν εἰς τὴν ἐγκαυσιν· ἡ ἐγκαυστική (ἐνν. τέχνη) ἡ τέχνη τοῦ ζωγραφεῖν δι' ἐγκαύσεως (πρὸλ. ἐγκαίω). Πλν. II. N. 35. 39.

ἐγκαυστος, ον, (ἐγκαίω) ἐγκαυθείς, ὁ δι' ἐγκαύσεως ζωγραφηθείς, Μαρτιόλ. 4. 47· τὸ ἐγκαυστον, εἰκὼν δι' ἐγκαύσεως, Πλν. II. N. 35. 40.

II. ἐγκαυστον, τό, πορφυρὰ μελάνη, δι' ἧς οἱ Ῥωμαῖοι αὐτοκράτορες υπέγραφον τὰ διατάγματα αὐτῶν, Λατ. censearius, Κῶδ. Ἰουστ.

ἐγκαυστήρ, ὅ, = ἐγκαυστής, Ἐπιγρ. Νερμ. 3318, ἀλλ' ἴσως σημαίνει τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ γίνεται ἡ ἐγκαυσίς· ἀπαντᾷ δὲ ἡ λέξις μόνη.

ἐγκαυχάομαι, ἀπαθ. καυχῶμαι ἐν τινι, υπερηφανεύομαι, ἐν τινι Ἰβδ. (Ψαμ. σγ', 4), Δίωπ.

ἐγκαυχός, ον, (ἐγκαίω) ἐνθους, ψυμῶς, «βουκίχ», Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 53.

ἐγκαυφειδάλος, ον, (κιδάλω) ὁ γόμμου κατατρώγων, «κρυμμοδόχης», Λουκ. Λεξ. 10· ἀλλὰ πῶ. ἐσφαλμ. γρ. ἀντὶ ἐγκαυφειδάλος, ἴδε καυφειδάλος.

ἐγκειμαι· μέλλ. -κείσομαι· ἐν χρήσει ὡς παθ. τοῦ ἐνέτιναι.

I. κείμαι ἐν τινι, περιβάλλομαι, καλύπτομαι, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεται αὐτοῖς (τοῖς εἰρασι) Ἰλ. X. 513· οὕτω παρ' Ἡρόδ. 2. 73 (ἴδ. γρ. ἐσκειρέναι)· ἀπλῶς κείμαι ἐν τινι, ὁρθαίως ἔξει ἐνέκειτο μετώπῳ Ἰσ. Θ. 145.

2) ἐγκείσθαι τινι, ἐμπεριέχομαι, ἐνυπάρχει, Λατ. versari in... πόθῳ Ἀργιλ. 77· βλάβαις Σοφ. Φ. 1318· μόχοις Εὐρ. Ἰων 181· πολλὰτε εὐμφοραῖς ὁ αὐτ. Ἰλ. 209· — μετ' αὐτ., μελεδῶνας ἐγκειμαι, ἔχω φροντίδας ἐπάνω μου, Ἀπαιλ. Ρῖδ. B. 627.

3) ἀπολ. παρεμβάλλομαι, ἐντίθεμαι, Πλάτ. Κρατ. 402E, Πλ. 616D.

II. ἐπικείμαι, δύνω ἐπιμένω, πλέω, ἴδιως ἐπὶ στρατευμάτων στενοχωρούμενον τὸν ἐχθρὸν, ἡττηθέντα ἡ ὑπαγορεύοντα, Λατ. uicari, ἱπ. αἰρε, Θουκ. 1. 49, κτλ., ἀκολουθεῖ ἐπὶ ἀντιπάλων πολιτικῶν ἡ ἐν συζητήσει, ἐνέκειντο τῷ Περικλεῖ ὁ αὐτ. 2. 59, πρὸλ. ὁ, 43, κτλ., — συχ. μετ' ἐπὶ, ἡ ἐπὶ, πολλὰς ἐνέκειτο λέγων, πολὺ ἐπέμενε, Ἡρόδ. 7. 158, πρὸλ. Θουκ. 4. 22· πολλὰς τοῖς συμπεδερμένοις ἐγκείται, ἐπιμένει πολὺ εἰς τὰς, Δημ. 294. 23· ἄγαν ἐγκ. τινί, εἶμαι σφόδρα ἐναντὶν τινός, Ἀριστοφ. Ἀχ. 300· ἰσχυρὸς ἐγκ. Θουκ. 1. 69· βόρυν ἐγκείσθαι Διον. Ἀλ. β. 62· ὅλος ἐγκείσθαι τινι, ὅλος ἀποσινοῦσθαι τινι, ἐρωτικῶς ἔχειν τινός, Θεόφρ. 3. 33.

III. ἐπικείμαι, ὁ δὲ οἱ περὶ ποσὶ ..., ἐνέκειτο, ἐπὶ σκευαλίου, Σούλ. Ἐπιγρ. 1046. 26.

ἐγκείρω, μόνον ἄπαθ ἐν τῇ μετοχ. παθ. πρkm., ἐγκεκαρμένῳ κάρῳ, με κεκαρμένην κεφαλῇ, Εὐρ. Πλ. 108· ἴδ. Schell. Mel. σ. 78.

ἐγκελῶδης, ον, βομβῶν, ὀδυρῶν ποιῶν, ὡς ὁ βομβυλιός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νερμ. 159, κτλ.

ἐγκελεύω, ἡ -ευσμα, τό, παραθάρυνσις, παρακλειςίς, προτῆσις, παραινῆσις, Ξεν. Κυν. 6. 24, Κικ. π. Ἀττ. 6. 1. 8.

ἐγκελεύεις, εὐς, ἡ, = τῷ προηγ., Θεμιστ. 232B· ἔξ ἐγκ., διὰ κειλεύματος, Σούλ. Ἐπιγρ. 5892.

ἐγκελευσμός, ὁ, = τῷ προηγ., Ἀρρ. Ἀνθ. 2. 21, 14.

ἐγκελευστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐγκελεύων, ὁ παρορμῶν, Μαξιμου Τυρ. Λόγος 23.

ἐγκελευστος, ον, ἐγκελευσθείς, διατρεχθείς, «βαλμένος», Ξεν. Ἀν. 1. 3, 13.

ἐγκλείω, παραθάρυνω, παρακλεύομαι, παραινῶ, Δισχόλ. Πρ. 72· ἐγκ. κυσὶ Ξεν. Κυν. 9. 7· — Οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τυφρ., Τίμ. Λογρ. 104A, Διον. Ἀλ. 3. 20, κτλ., τὸ πολεμικὸν ἐγκελεύεσθαι, σκεπίζειν ἐφοδόν, Πλούτ. Ἀριστ. 21, πρὸλ. Πτομ. 70.

2) ὡσαύτως μέσ., διατάττω, Σούλ. Ἐπιγρ. 2000. 23.

ἐγκέλλω, ἐνερεῖω, ἐνστηρίζω, «ἀκκουμῶ», Ἰππ. π. Ἀγρ. 771.

ἐγκέντριον, τό, (κέντρον) πτερνιστήρ, «οἷς οἱ ἱπποὶ κεντρίζονται» Πλούτ.

ἐγκεντρίζω, κεντρίζω, παραινῶ, Ἰβδ. (Σοφ. Σόλ. 16. 11) ἐν τῷ παθ.

II. ἐπὶ φωτῶν, ἐνορθαίμην, «ἐμβολιάζω», Θεοφρ. ἱστ. Φ. 2. 2, 5, κτλ., ὡσαύτως ἐγκενέω, Εὐστ. 1308. 62.

ἐγκεντρίεις, ἰδὸς, ἡ, (κέντρον) «κέντρο», οἷον τὸ τῶν σφαιρῶν καὶ μελισσῶν, σκορπίων, κτλ., Ἀριστοφ. Σφ. 427.

2) κέντρον πρὸς ἐξανθήσασιν εἰς ἐργασίαν, οἷον τὸ βούκέντρον (κοινὸς «φάντερ») Ξεν. Κυν. 6. 1, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Βορταῖς» 14· Ὁσαύτως πτερνιστήρ, ἐγκεντρίδας δὲ τοῖς ποσὶ κατὰ τὰς πτέρνας· οἱ ἱππεύοντες περιεδοῦντο ψερρερ. ἐν «Δουλοδιδασκαλίᾳ» 10.

3) εἶδος γραφίδος λαχούσης εἰς ὅθῃ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πολυδείκου.

4) εἶδος λογαριθμοῦ σιδηρίου ἐφαρμοζομένου εἰς τὴν πῦρα ὥπως βοηθῇ εἰς ἀνάβασιν τοῖχων, περιβέμενον .. ἐγκεντρίδας ἀναδραμεῖν εἰς τοὺς τοίχους Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 73, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ἐπιστ. 1. 20.

ἐγκέντρισις, εὐς, ἡ, τὸ ἐγκεντρίζειν, ἐμβολιάζειν, ἐμβολίασμα

τῶν δένδρων, Ἰουλίαν σ. 34· οὕτως, ἐγκεντρίσμος, ὁ, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 6, 2, Γεωπ. 4. 12.

ἐγκεντρος, ον, μετὰ κέντρον, ἀνέθ. τῷ ἀκεντρος, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 0. 41, 11.

ἐγκεντρώω, ἐμβάλλω κέντρον, στερεώνω, ἀσφαλίζω, «ἐγκεντρώομαι» ἀσφαλθεῖς· Ἰσχύ.

ἐγκεραννύμι, ἡ -ύω· μέλλ. -άσω [ἄ]· — ἀναμινύω, ἴδιως ἐπὶ οἴνου, οἷον τ' ἐγκεράσσω πιεῖν Πλ. Θ. 189· τρεῖς μόνους κρατήρας ἐγκεραννύω Κῶδουλ. ἐν «Σιμελίῳ» 1. 1 (πρὸλ. ἐγκέρνωμι)· ἐγκ. τι εἰς τι Πλάτ. Κρατ. 427C· — Μίσ., ἀναμινύω δι' ἐμαυτὸν, καὶ μεταρ., παρασκευάζω, πρήγματα μεγάλα Ἠρόδ. 5. 124· ἐγκεράσασθαι παιδιάν, ἀναμῖναι παιδιάν, Πλάτ. Πολιτικ. 268D.

ἐγκέραστος, ον, μεμιγμένος, ἐγκεκαρμένος, Πλούτ. 2. 660C.

ἐγκερτρώμι, ἐμπαίζω, περιγελῶ, ὕβριζω, τινί Εὐρ. I. A. 1006.

ἐγκέρωνος, καθιστῶ βραγχόν, Ἰππ. π. Διατ. Ὀξ. 393.

ἐγκεφαλῖς, ἰδὸς, ἡ, ὁ μικρὸς ἐγκέφαλος, Γαλην. πρὸλ. παρ-εγκεφαλῖς.

ἐγκεφαλίτης, ον, ὁ τοῦ ἐγκεφάλου· ὁ οἷς τὸν ἐγκέφαλον ἀνέκων, μυελὸς Γαλην. 4. σ. 486.

ἐγκέφαλος, ον, (κεφαλῇ) ὁ ἐντὸς τῆς κεφαλῆς, ὡς οὐσιστος, ἐγκέφαλος (ἐκυκαυομένου μυελός), ὁ.

I. ὁ ἐγκέφαλος, «μυαλός», Πλ. Γ. 300, Ὀξ. I. 458, κτλ., τὸν ἐγκέφαλον σεοῖσθαι Ἀριστοφ. Νεφ. 1276· ὁ ἐγκ. ἐστὶν ὁ τὰς αἰσθήσεις παρ-έχων τοῦ ἀκούειν κτλ. Πλάτ. Φαίδων 96B, πρὸλ. Ἀριστ. π. Λαθ. 2. 20, κ. ἄλλ., πρὸλ. ἐγκαρως.

II. ἡ ἰδιότης ἐντεριότης, «καρδιά» ἡ ἡ ψίχνα νεαρῶν φαινίκων, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 16.

III. Διὸς ἐγκέφαλος, παροιμ. ἐπὶ σπανίας καὶ πολυδαπάνου τροφῆς, Ἐριππ. ἐν «Κύδωνι» 2, πρὸλ. Ἀθύν. 599D.

ἐγκίχουδα, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐγγέζω.

ἐγκεχορημένος, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐγχράω.

ἐγκηδεύω, κηδεύω, θάπτω ἐν τινι τόπῳ, Ἰβδ. (Μακκ. Δ. 12, 9) Ἰωσήφ. I. Δ. 9. 6, 3.

ἐγκηρύω, ἐπιθέτω κηρὸν, «κίρνω», τρίβω διὰ κηρῶ, Λατ. incensare, Γεωπ. 10. 21, 5.

ἐγκήσπριζω, μέλλ. -έσω, παίζω τὴν κηθῆραν ἐν μέσῳ ἄλλων, τοῖς Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 201· μέσῳ ἡματι, κατὰ τὴν μεσημέριαν, ὁ αὐτ. εἰς Ἑρμ. 17.

ἐγκίρηναι, = ἐγκεραννύμι, κατὰ Διωρ. προστακτ. ἐγκίρηναι, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Σώφρονος ἐν τῷ Μεγ. Ἰσχυμολ. 423· — ἐγκίρηναι, ἐγκίρνω· Ἰσχύ.

ἐγκίλικίζω, (Κίλικί) φέρομαι πρὸς τινά ὡς Κίλικί, ἐλκ. ἀπαεῶ, «ἐγκίλικίζω», τὸ πονηρεύεσθαι, ἀπὸ τῆς τῶν Κίλικίων πονηρίας Κίλικες γὰρ ἔθνος ἐπὶ πονηρίᾳ διαδεδωκένον Φερακρῆτης ἐν Μεγ. Ἑσπ. 310, 55· — Ἀποθ., ἐγκέλεκεύομαι, Σουῖδ. ἐν λ. Κιλικί-κίος τράφος.

ἐκινέομαι, μέσ., διατρετῶ, ἐνοχλῶ, τινί Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 56.

ἐκινύμαι, παθ., τρετῶμαι, ἐνοχλοῦμαι, Κύντ. Σμ. 13, 245.

ἐκίρηναι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐγκεραννύμι, μινύω ἐκίρηναι, κρητῆρα Πλν. N. 9. 120· ἐν δὲ κίρνασι οἶνον (Διὰ, ἀντὶ ἐκίρνας) Ἀλκαῖος 34· — Παθ., ἐν δ' ἐκίρνατο οἶνος Κωμ. ἐν Μεινικῇ 4. σ. 676.

ἐκίρως, ον, ὀχρὸς, Διοσκ. 1. 12.

ἐκισσῶ, ἔχω ἐπιθυμίαν ὡς ἡ ἔγκυς γυνή, «ἐκισσῶσιν» ἐπιθυμῶσιν· Ἰσχύ· «ἐκισσῶσιν, ἐπιθυμῶσι συλλαμβάνειν» Ζωναρ. σ. 608, Ἰβδ. (Γεν. Δ. 39).

2) μετ' αὐτ. συλλαμβάνω, κυροῦμαι, ἐνέκισσα ἐν τῇ αὐτοῦ διανοίᾳ ὁ διάδοχος ... τὸ ὁκινῶν φρόνημα Ἐπιφάν. κ. Δίρ. τ. 1. 610B· φρόνον ἐκισσῶσας καθ' ἡμῶν Μεθόδ. παρὰ Φωτ.

ἐκισσέομαι, παθ., ἐλίσσομαι ἄκην κισσοῦ, τινί Ἰππ. 278. 26.

ἐκίσσημα, τό, ἐμῶρον, γέννημα, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 1065.

ἐκίσσησις, εὐς, ἡ, ἐγκυμοσύνη, σύλληψις, Ζωναρ. 602· κοιν. ἐκίσσησις, «ἐκίσσησις, ἡ ὄχουσις» Ζωναρ.

ἐκλαστρίδια, ὦν, τό, ἐνώτια, Πλούτ. Ε'· 97.

ἐκλῶω, ἴδε ἐνέκλῶω.

ἐκλεισις, εὐς, ἡ, τὸ ἐκλείειν, Γ. Παχυρ. τ. B', σ. 442. 16, ἔκδ. B.

ἐκλεισμός, ὁ, τὸ ἐκλείειν, Εὐστ. 1301. 63.

ἐκλειστέιον, ῥηματ. ἐπὶ, ἀπὸ τῆς τῆς ἐκλείω, Γεωπ. 14. 7, 18.

ἐκλειστική ζωή, ὅ, Στυν. σ. 836, ἔκδ. Ml.

ἐκλείω, ἴων, ἐκλήζω, Ἀττ. κλήζω, Ἰπ. ἐνέκλειω Ἀπολλ. Ρῖδ. II. 1029· κλείω, ὥπως τὰς πύλας ἐκλήζω· Ἠρόδ. 4. 78· ὅθρα ἐκκλήζω Πλάτ. Πρωτ. 314D.

II. κατακλείω, κλείω ἐντός, περιρρίπτω, ἐκείνω ἐγκεκλήμενος (ἀντὶ ἐντός ἐκείνω κεκλήμενος) Σοφ. Ἀλ. 1274· ὁμοίως ἐγκεκλήμενος ὁ πυρ. Τρ. 579· — καθύλου, κατακλείω, περιρρίπτω, γλῶσσάν ἐκκλήζω εἰς δ' αὐτ. Ἀντ. 180· εἰ μὴ γλῶσσαν ἐκκλήζοι φόδος αὐτοῦ 515· στόμα ἐκκλ. Εὐρ. Ἰκ. 1284.

III. Μέσ., κλείω ἐμαυτῷ

ἐντός, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 9.

2) ἐγκλείω ρεῖ· ἐμκυτοῦ, Δουκ.

Ἀλ. 41.

Εγκλημα, τό, (ἐγκλῆμα) κατηγορία, αἰτιάσις, ἀφῆρμή μὲμψως, ἢ γὰρ τι καὶ οὗ τοῖς πανωλέθροις ἔχεις ἐγκλήμῃ Ἀτρεί-
δαις, ὥστε θυμοῦσθαι παθόν; Σοφ. Φ. 323, Τρ. 361, Ἀντι-
φῶν 122. 11, κτλ.· ἐγκλήματα ἔχειν τινός = ἐγκολεῖν τινι
Θουκ. 1. 20· ἐγκλ. ποιεῖν τι, ποιεῖν τι ἀπορρήν μορφήν, ὁ αὐτ. 3.
43· ἐγκλήματα ποιεῖσθαι, φέρειν κατηγορίας, ὁ αὐτ. 1. 126· τὰ
ἐγκλ. τὰ ἐς τινα, παράπονα, αἰτιάσεις ἐναντίον τινός, αὐτῶν 79·
ἐν ἐγκλήματι γίνεσθαι Δημ. 311. 2· γίνεσθαι ἢ ἔστιν ἐγκλη-
μα μοι πρὸς τινα, ἔχω αἰτίας παραπόνου ἐναντίον τινός, Ξεν. Κύρ.
1. 2, 6, Λυσ. 118. 10· λυεῖν ἐγκλήμα, ἀναιρεῖν κατηγορίαν, Πολύδ.
2. 52, 4· ἐγκλήματα διαλύεσθαι Θουκ. 1. 140. II. ἔγγραφον
παρόπον· ἡ κατηγορία εἰσαγομένη ὑπὸ τοῦ κατηγοροῦ εἰς δικαστήν·
ἐν γένει ἐπὶ κατηγορίᾳ ἀναγομένην εἰς ἰδιωτικὰς δίκας οὐκ εἰς
δημόσιον δίκας (καλουμένης γραφῆς)· συχ. παρ' ἀπασί τοῖς ῥήτο-
σιν· ἐγκλήμα λαγχάνειν τινί, εἰσφέρειν κατηγορίαν ἐναντίον τινός,
Δημ. 912. 2, πρβλ. 950. 21., 973. 1, 1006. 16.
ἐγκληματεύω = ἐγκαλέω, Θωμ. Μάγιστρ. ἐν ὑποσημ.

ἐγκληματεύω, = ἐγκαλέω, Γενέσιος 18, 13, καὶ παρ' ἄλλοις
Βυτ.

ἐγκλητικός, ἡ, ὄν, ἔκδοτος εἰς κατηγορίας, πρῶτος νὰ κατη-
γορῇ, φιλόδικος, φιλόδικος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 13, 4, Πολιτικ. 7.
16, 3.—Ἐπίρρ. -κῶς Ἑκκλ.

ἐγκληματούμαι, κλημνύομαι, πληροῦμαι κλημάτων, ἐπὶ ἀμπέ-
λου, ἴδε ἐκκληματούμαι.

ἐγκλητῶν, ὄν, ἐνοχοποιῶν, ἀμπ. ἐν Ἀνθ. Π. 5. 188.

ἐγκλητῶμαι, παθ., διὰ κλήρου ἀπονέμωμαι, Διλ. Ποικ. Ἰστ.
8. 1, (συγκλητῶμαι, Hercher).

ἐγκλητῶς, ὄν, ἔχων κλήρον ἢ μερίδιον εἰς τι· μετὰ γεν., οὐθ' ὅ-
μιεναι· ἐγκλ. Σοφ. Ἀντ. 814· λαχεῖν ἐγκλητῶ τινι, «τῆς
αὐτῆς μοίρας τυχεῖν, λαχεῖν ὅμοιον» (Σχόλ.), αὐτῶν 837.

2) ἔχων μερίδιον εἰς τινα κληρονομίαν, κληρονόμος, = ἐπικλητῶς, Κύρ.
1. Τ. 682· ἐγκλητῶς εὐνὴ, γάμος φέρων πλοῦτον, ὁ αὐτ. Ἰππ.
1011· ἐγκλ. πεδία, χωράφια ἃ κέκτηται τις ὡς κληρονομίαν, ὁ
αὐτ. Πρακλ. Μαιν. 468.

ἐγκλητῶς, ὡς, ἡ, κατηγορία, Κλήμ. Ἀλ. 145, Μανίδων 1. 221.

ἐγκλητῶς, α, ὄν, ῥηματ. ἐπὶ, ὁ δεικνύμενος, ἐπίφορος,
Πλούτ. 2. 1051 G.

ἐγκλητῶς, ὄν, ὃν ἐνεκάλεσέ τις, ἐνοχοποιηθείς, Πλούτ. 2.

1051 G. κτλ.· πρβλ. Ἑκκλητῶς 2.

ἐγκλητῶ, Ἀντ. ἀντὶ ἐγκλείω.

ἐγκλιδόν, ἐπίρρ., κατὰ κεκλιμένον τρόπον, Ὑμν. Ὀμ. 22· ἐγ-
κλιδὸν ὅσον βαλοῦσα, ῥίψα πλάγιον βλέμμα, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ.
1008· πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 250.

ἐγκλίμα, τό, κλίσις, κατήφορος, κατωφέρεια, Πολύδ. 9. 21,

8. II. ἡ στροφή ἢ ἡ ἥτα στρατεύματος, ὁ αὐτὸς 1. 19, 11,

Διόδ. 20. 92 (συνὸν Ἑκκλητῶς). III. παρὰ γραμμ., ἐγκλιτι-
κόν, ἐγκλιτικὴ λέξις, Ἀπολλων. π. Ἀντων. 115.

ἐγκλινώ [ι]: μέλλ. -κλινῶν· παθ. πρμ. ἐγκέκλιμαι: — κλίνω
πρὸς τὰ ἐντός, τὴν κνήμην Ἀριστ. Μεγ. 30, 3: — Παθ., σκέλη
μικρὸν ἐγκεκλιμένα Ξεν. Κύρ. 5, 30· τὰ ἐγκλιθέντα, ἀνιθτόν
τῶ τὸ ἐκκεκλιμένον, Ἰππ. π. Ἀρρ. 803.

2) κάμνει τι νὰ
κλίνῃ, τι εἰς δεξιὰ Πλάτ. Πολ. 430 E.— Παθ., ἐγκλ. εἰς τὰ δε-
ξιὰ Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 47.

3) Παθ., κλίνω ἐπὶ τινος, «ἀκ-
κουῖμαι», σπνρίζομαι, Ξεν. Συμπ. 3. 13· μεταφ., πόνος ὅμιμι ἐγ-
κέκλιται, ὁ κόπος, ἡ φροντίς πίπτει ἐπ' ὅμους, Ἰλ. 7. 78.

4) ἐγκλινεῖν νῶτόν τινι, σπνρίζειν τὸ νῶτα πρὸς τινα, Εὐρ. Ἑκ. 739.

5) τρέπει εἰς φυγὴν, Λατ. inclinare in fugam, Πολύδ. 1.

57, 8., 14. 8, 8, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 62 (διὰ γραμ. ἀγκλιναι).—

Παθ., ὑποχωρῶ, ὑπέκειν καὶ θέλων ἐγκλινεται Σοφ. Ἀποσπ.

607.

6) παρὰ γραμμ., μεταβιβάζω τὸν τόνον εἰς τὴν προη-
γουμένην λέξιν, Λατ. inclinare, καὶ ἐν τῷ παθ., εἶμαι ἐγκλιτικὴ
λέξις.— Ὁσαύτως, κλίνωμαι, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 5.

II. κλίνω, εἶμαι κεκλιμένος πρὸς, ἢ καρδία μικρὸν ἐγκλ. εἰς τὸν ἀριστε-
ρὸν μαστόν Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 17. 3· ἡ πολιτεία ἐγκλ. πρὸς
τὴν ἐλιγάρχιαν ὁ αὐτ. Πολιτικ. 2. 6, 18, πρβλ. 5. 7, 7.

2) ἀπολ., ὑποχωρῶ, φεύγω, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 14, κτλ.— ὡσαύτως, ἐγκλ.
τινί, ὑποχωρῶ τινι, Διον. Ἀλ. 5. 54· καὶ ἡ ἔννοια ἀπαιτεῖ, τοῦτοίς
ἀντὶ τούτους ἐν Ξεν. Κύρ. 3. 3, 65.

3) ἐκτρέπομαι, χειρὸ-
τερως γίνωμαι, Πλούτ. Σόλλ. 1, κτλ.

ἐγκλίσις, ὡς, ἡ, κλίσις, ἐγκλ. λαβεῖν, περὶ τῆς γῆς, Ἀνα-
ξαρ. παρὰ Διογ. Λ. 2. 9· περὶ τῆς ἐκλειπτικῆς (ἡ λοξὸς κύκλος),
Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 2. 10, 6· ἐπὶ ἰσάφους ἔχοντος κλίσης,
ἐγκλίσιν ἔχειν πρὸς τὴν αὐτ. Πολιτικ. 7. 11, 2· ἐγκλίσις εἰς τὴν
κεφαλὴν εἰς τὰ δεξιὰ ὁ αὐτ. Φυσιογ. 3. 9.

2) ἡ κλίσις ἢ
κατωφέρεια, οἷον ἐπὶ κύματι, κατὰ τὴν ἐγκλ. σκισσθῆναι ὁ
αὐτ. π. Χρωμ. 2, 4.

3) ἐπὶ ἱατρικῆς ἐννοίας, ἐξάρθρωσις, Ἰππ.
π. Ἀγμ. 776.

II. παρὰ γραμμ., 4) ἡ ἐγκλίσις ῥήματος,
Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 6, κτλ.

2) ἡ ἐγκλίσις τοῦ τόνου, Λατ. in-
clinatio, Εὐστ. 1351, 47.

ἐγκλιτέον, ῥηματ. ἐπὶ, τοῦ ἐγκλινέω, πρέπει τις νὰ ἐγκλινῇ
τι, «ὅπως ἐγκλιτέον τὴν ἀντισημασίαν» Σχόλ. Βεν. εἰς Ἰλ. Μ. 204.

ἐγκλιτικός, ἡ, ὄν, ἐπὶ λέξεως μεταβιβάζουσας τὸν ἑαυτῆς τό-
νον εἰς τὴν προηγουμένην λέξιν, ἐγκλιτικὴ Εὐστ. 1407. 54.— Ἐπίρρ.

-κῶς Ἑστμ. Μ. 124. 9.

ἐγκλιτοί, οἱ, οἱ ἐν δέπνῳ ἀνακεκλιμένοι (;), Θεοφύλ. Σιμακ.

Ἰστορ. V. 5, σ. 215, 3, ἔκδ. Β.

ἐγκλονέομαι, παθ., εἰσέρχομαι μετ' ὁρμῆς, εἰσορμῶ, τοῦ ἀγ-
ματος ἐγκλονεομένου Ἰππ. 590. 1.

ἐγκλυδάζομαι, παθ., εἰσέρχομαι ἐντός ὡς κύμα, πλημμυρῶ, Ἰππ.
451. 49.

ἐγκλυδάζεις, ὡς, ἡ, τὸ ἐγκλυδάζεσθαι, κυμαίνεσθαι, Δημόκρ.
παρὰ Γαλην. 7. σ. 441.

ἐγκλυδαστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ πλημμυρῇ
ἐντός, Ἰππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 394.

ἐγκλύζω, μέλλ. -ύσω, πλύνω τὸ ἐσωτερικόν τινος, ἕτερος δὲ
καθαίρει τὸν ἐγκοιλίων ἕκαστον ἐγκλύζων οἶνῳ φοινικέῳ
καὶ θυμιάματι, περὶ τῶν ταριχευτῶν ἐν Αἰγύπτῳ, Διόδ. 1. 91.

2) θεραπεύω διὰ κλύσμάτων, ἐγκλύζουσι τοὺς ἰσχυδιακούς
Διοσκ. 4. 158.— Παθ., τιθεμαι ὡς κλύσμα, ὁ αὐτ. 1. 101, κτλ.

ἐγκλυσμα, τό, πλῆσις ἐσωτερικῆς, κλύσμα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ
Διοσκ.

ἐγκλυστέον, ῥηματ. ἐπὶ, τοῦ ἐγκλύζω, δεῖ ἐγκλύζειν, μεταγεν.

ἐγκλυστρίς, ἰδος, ἡ, ἀδράχνη, ἥτοι ἀντράκλα, Δουσαγγ.

ἐγκλύθω, προσδέω εἰς τι, ἐμπλέκω, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 1264.

ἐγκνῆθω, μέλλ. -σω, ἐντρίβω, Νικ. Θ. 911, Ἀλκιφ. 388.

ἐγκνέομαι, τό, τεμνόμενον κρέατος ἐξ ἐστέου, λέξις λεγόμενη παρ'
Ἀργείοις, Πλούτ. 2. 296 F.

ἐγκνύσσω, ἐγκοιμῶμαι, ποιητ. τύπος ἐνικνύσσω, ἐνικνύσ-
σασσα δόμοισιν Μόσχ. 2. 6.

ἐγκοακλίσαι, «ἐγγχεῖν λάθρα» Πισύχ.

ἐγκοιλίαι, ποιῶ τι κοῖλον, Ἠρόδ. 2. 73, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 6. 2, 4.

ἐγκοιλίως, ὄν, (κοιλία) ὁ ἐν τῇ κοιλίᾳ ὢν: — ὡς οὐσία π.,

ἐγκοιλία, τά, 1) τὰ ἐντόσια, Διόδ. 1. 35, 91, Σχόλ. Ἑπιγρ.
2300. 13.

2) αἱ πλευραὶ τοῦ κύτους πλείου, Λατ. inter-
costa plevia, Θεοφρ. Ἰστ. 4. 2, 8, Ἀθήν. 206 F.

ἐγκοίλος, ὄν, κοῖλος, βαθυλόξ, ἐφθαλμοὶ Ἰππ. Προγ. 37,

Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 24, 2· τὰ ἐγκοίλα τῆς γῆς Πλάτ. Φαίδων
111 G.

ἐγκοιμάομαι, μετὰ μέσ. μέλλ. κοιμῶμαι ἐν τινι τόπῳ, ἐν
σπηλαίῳ Ἀριστ. π. Θωμ. 101· κυρίως κοιμῶμαι ἐντός ναοῦ, Λατ.
in cubare, ἐπιζητῶν προφητικὰ ὄνειρα ἢ θεραπεύων ἐξ ἀσθενείας,
Σπρβλ. 508, 761, Πλούτ. 2. 109 C· πρβλ. ἐγκατακλιμάομαι,

ἐγκατακλίνω Volck. Ἠρόδ. 8. 134.

2) κοιμῶμαι κατὰ τὸ
φαγνόν ἢ μετ' αὐτό, Ἰππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 388.

ἐγκοιμηθρον, τό, = ἐγκοιμητρυον, Γλωσσ.

ἐγκοιμητικός, ὡς, ἡ, τὸ κοιμᾶσθαι ἐντός ναοῦ (ἴδε ἐγκοιμῶ-
μαι) Διόδ. 1. 53.

ἐγκοιμητήριος, α, ὄν, ἐφ' οὗ κοιμᾶται τις, «τὰς δὲ ἐγκοιμη-
τήριος φάθους χαμενίαις ἐκάλουν» Πολύδ. ζ', 11.

ἐγκοιμητρυον, τό, σκέπασμα κλίνης, σ. 146.

ἐγκοιμίζω, μέλλ. -ίσω, κοιμίζω ἐν, πολλάκις παύσας ἑμοῖς
ἐνεκοίμισα κόλποις Ἀνθ. Π. 7. 260.

ἐγκοιμίσμα, τό, σκέπασμα, Βαρθ. Μον. ἐν Ἑλέγχῳ Ἀγαργν.
σ. 363.

ἐγκοισυρόομαι, παθ. ἐνδύομαι πλουσίως καὶ πολυτελεῶς ὁμοίως
τῇ Κοισύρῃ (ἡ ὅμα γυναικὸς περισσῶς καλλωπιζομένης, ἐκ τῆς οἰκο-
γενείας τῶν Ἀλκμεωνιδῶν), ἐγκεκοισυρμένην, «περισσῶς κε-
κοιμημένην» (Σχόλ.), Ἀριστ. Νεφ. 48.

ἐγκοιτάζομαι, κατακλίνωμαι, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. σ. 26. 1.

ἐγκοιτάς, ἄδης, ἡ, ἡ χρησιμεύουσα ὡς κοίτη, Ἀνθ. Π. 7. 626.

ἐγκοίτω, κοιμῶμαι ἐν τινι ἢ ἐπὶ τινος, τινὶ Διον. Κ. 65. 8.

ἐγκοίτιος, α, ὄν, πρὸς κοίτην χρήσιμος, ἐγκοίτια στρώματα·
Ζώναρ.

ἐγκοίτος, ὄν, κλινήτης, Ἠσύχ.

ἐγκολάμματα, τό, πᾶν ἐγκολαπτόν.— ἐγκολάμματα Ἐπιγρ.
Προφης. L. el. W. 206.— δι. γραφ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἑβδ. Ἀθ' 5)
ἀντὶ ἐγκόλαμματα.

ἐγκολαπτός, ὄν, ἐγκεκαρκαμένος, γλυπτός, Ἀθήν. 781 F,
Σόλλ. Ἐπιγρ. 2905 D. 11.

ἐγκολάπτω, μέλλ. -ψω, καλύπτω, σκαλίζω ἐπὶ λίθῳ (κυρίως
οὐκ ἐπὶ λεπτῆς ἐργασίας οἷα ἦν ἡ τῶν ἐγγλύφῳ), ἐγκ. γράμ-
ματα ἐς τὸν τάφον Ἠρόδ. 1. 187· γράμματα ἐν πέτρῳ, ἐν
λίθῳ ἐγκεκολλημένα ὁ αὐτ. 2. 106, 136, κ. ἄλλ.· ἐπὶ τρίποσι
ὁ αὐτ. 5. 59· ἐπὶ πύνακος Ἀνθ. Π. παράρτ. 311 (ἐν τῇ ἐπιγραφῇ)
εἰς τὸ μέτωπον Πλούτ. Περικλ. 21· κατὰ τινος Διόδ.

ἐγκοληδάζω, ἐν Ἀριστοφ. Ἰππ. 264, πλῶν. πλείων βαρίως ἐπὶ
τινος, ἴδε σημείωσιν Donaldson ἐν Πινδ. Π. 8. 81 (115)· ἂν καὶ
συνήθως ἐρμηνεύεται καταπίνω, «ἐνκολλᾶσθαι, καταπέπωκας»
Σχόλ. εἰς Ἰππ. Ἀριστ. Ἑνθ. ἂν ἴππάρχουσιν ἐν τούτοις ἱκαναὶ δι. γρ.

ἐγκόλαυς, ἢ, ἐγγράφει. ἐγκόλαυς γραμμάτων Ἐπιγρ. Λεβαδείας, Ἀθην. τ. Δ', σ. 370, γ. 11.

ἐγκολλάω, κολλῶ ἐπὶ τινος ἢ εἰς τὴν συνάπτω μετὰ ..., Ἐβδ. (Ζαχ. ΙΔ', 5), Ἰερων ἐν Math. viii, σ. 205.

ἐγκόλλω, ον, (κόλλα) προσκολλημένος, ἡμεροσμένος, Φιλων 1. 610.

ἐγκολπίας ἄνεμος, ἐπιτόπιος ἄνεμος, ἐν κόλπῳ τινὶ γεννώμενος καὶ πνέων, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 10.

ἐγκολπίδιος, α, ον, τοῦ κόλπου, ἐγκολπίδιον κρύπτων Εἰ-φος Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 41.

ἐγκολπίξω = μέλλ. -ίσω, σχηματίζω κόλπον ἡρώων ἐγκολπί-ζουσα Στράβων 243. 2) εἰσέρχομαι εἰς τὸν κόλπον, καὶ παρα-πλέω αὐτὸν μὴ ἀπομακρυνόμενος τῆς ἑστῆς, αὐτόθι 443.

Μέσ. μετὰ παθ. πρkm. λαμβάνω τινὰ εἰς τὸν κόλπον μου, Πλούτ. 2. 508D) ἐναγκαλιζομαι, Φίλων 1. 425· περιεστος πολλὰς ἀγκώ-νας ἐγκολπιζομένην, περιεστος περιλαμβανούσα πολλὰς σεση-μένους ἐκτράσεις, Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 4 (κοιν. ἐγκαλλωπιζομένην)· Ἰχθύων οὐς ἐγκολπίζεται τῇ σαγήνῃ Ἀλκίφρων 1. 18.

ἐγκόλπιος, ον, ἐν τῷ κόλπῳ ἢ ἐπὶ τοῦ κόλπου Ἐκκλ. - ἐγκόλ-πιον, τό, περίσκιμα ἢ κόσμημα κρεμνόμενον ἐν τοῦ λαμποῦ πρό τοῦ κόλπου, Γ. Παχυμ. Μιχ. Παλαιολ. 4. 6, σ. 179C.

ἐγκολπιστέον, ἔμψ. ἐπὶ 0. τοῦ ἐγκολπιζέω, δεῖ ἐγκολπίζειν, Γερμ. Κ/πόλεως, Cud. Cuisl. 278, φύλλ. 215 v°.

ἐγκολπίζω = μέλλ. -ώσω, φουσκώνω τὴν ὡς ὁ ἄνεμος τὰ ἱστία, ἐν δ' ὁδῶνας κόλπωσε Ὀρρ. Ἀργ. 1181: Παθ., καμπτόμενος σχη-ματίζω κόλπον ἢ κόλπου, Λατ. εἰμπατί, ἐγκεκολπώσθαι ... εἰς τὰς καλουμένας Σύρτεις Ἀριστ. π. Κόσμ. 3. 9: Μέσ. βάλω ἐντὸς τῆς πυλῆτος τοῦ ἱματίου μου, Δίων Κ. 48. 52· ἄλλ' ὥσπερ, περιβάλλομαι, χιτῶνα παμποικίλον ἐνεκεκόλπωτο ὁ αὐτ. 62.2.

ἐγκομάω, ανώω, ἀμάρτω, Γενέσεις.

ἐγκομβόδομαι, Μέσ. (κόμβος) δένω τι ἐπάνω μου, φορῶ τι διαρκῶς, Ἀπολλ. Καρύστε, παρὰ Σουίδ. Ἐπιστ. Πέτρ. Α. ε', 5, πρὸς ἐπὶ πᾶσι Φωτ. Ἐπιστ. 156. II. Παθ., = δέομαι, ἐνε-λοῦμαι (Ἰσχύ.), Ἐπίχ. 4 Αθην.

ἐγκομβόω, τό, εἶδος ἐπεπύκτου ἐν ἐφόρῳ οἱ δοῦλοι, ὅπως τηρεῖται καθαρὰ ἢ ἐξωμεί, Λόγγ. 2. 33, Εὐστ. Πονημέτ. 263, 57.

ἐγκομμάω, τό, πρὸς κομμά, Ἰσχύ., Εὐσέβ. ἐν Βίῳ Κωνσταντ. σ. 511B.

ἐγκονέω, σπεύδω, πράττω τι μετὰ σπουδῆς, κυρίως ἐπὶ θεα-πόντων, Ὁμ., ὅστις μεταχειρίζεται μόνον τὴν ματοχ. ἐνεστέ. μεθ' ἐτέρου ρήματος (πρὸλ. ποιανύω), ἐπεὶ στόρεσαν λέγος ἐγκο-νέουσαι, ἐν σπουδῇ, σπεύδουσιν, Ὁδ. II. 340., Ψ. 291, Ἰλ. D. 648: — βραδύτερον, τὸ πλεῖστον κατὰ προστ., ἐγκόνει, σπεύζει, ὡς μετὰ γρήγορον, Σοφ. ΑΥ. 988, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1088· χωρῶμεν, ἐγκονώμεν Σοφ. ΑΥ. 811· ἐγκονεῖτε Τραχ. 1255, Εὐρ. Ἰρ. Μαιν. 521· οὕτως, οὐ θάπτον ἐγκονήσεις; Ἀριστοφ. Ὀρν. 1324: — μετὰ συστοίᾳ, αἰτία, κέλευσθον ἤνεπε ἡλθεσ ἐγκόνει πά-λιν, σπεύσων ὅπως δι' ἧς ἡλθες ἑοῦ. Δισχύλ. Πρ. 962: — μετ' ἀπαρ., Ὀππ. Ἀλ. 4. 103. — Σπάν. παρὰ πεζογράφοις, Λουκ. Ἀνάχ. ἢ π. Γυμνασ. 4.

ἐγκονυτῆ, ἐπίρρ., συντόνως, μετὰ πόνου, κατέμφορψεν ἐγκο-νυτῆ Πινδ. 3. 61.

ἐγκονύομαι, μέσ. (κονίω) κυλίωμαι εἰς τὴν κόνιν μετὰ τὸ ἄλλω-μα, ἐπλ. πρὸ τῆς πάλης, Ξεν. Συμπ. 3. 8, Λουκ. Ἐρωτ. 45.

ἐγκονίος, ἰδὸς, ἢ, ὑπερέτρια, Σουίδ. πρὸλ. διέκονος.

ἐγκονίως· σταχέως, ἐσπευσμένως Ἰσχύ.

ἐγκοπέυς, εὐς, ὁ, λιθοεργὸν ἐργαλεῖον πρὸς κοπήν λίθων, κο-πέυς, Λουκ. Ἐνύπν. 3.

ἐγκοπή, ἢ, ἐντομή, Εὐστ. 1404. 56, Γαλην. II, ἐμπό-διον, κώλυμα, Ἐπιστ. π. Κορινθ. Α. 0', 12· διακοπή, τῆς ἀρμιο-νίας Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 22· κατ' ἐγκοπάς, συγκαχυμένως. Λογγίν. 41.

ἐγκοπιᾶω, κοπιᾶω διηνεκῶς, Σούλλ. Ἐπιγρ. 2059. 21,

ἐγκοπος, ον, κοπώδης, δυσχερής, κατάνοπος, Ἀνθ. II. 6. 33, Ἐβδ. (Ἰδὲ 10', 2, Ἰσάφ. 43. 23). II, «δυσχερής» (Ἰσχύ.), Ἐβδ. (Ἐκκλ. Α', 8).

ἐγκοπος, ον· ἢ μὴ διεμένη κόπρῳ χώρῳ Ἰσχύ.

ἐγκοπιτικός, ἢ, ον, ἐμποδίζων, διακόπτων, Εὐστ. 1216. 52.

ἐγκοπιτος, ον, ἐμπεπηγμένος, Γερμ. Κεδ.

ἐγκόπτω = μέλλ. -ψω, ἐμπήνω, πάτταλον Θερρ. Ἰστ. Φ. 2. 7, 6. II, ἐντέμνω, ποιῶ ἐντομήν εἰς τι, Ἰαπ. 28. 35.

III, ἐμποδίζω, παρακυλύω, ἐγέρω προσκόμματα, τινὶ Πολύδ. 24. 1, 121 — Παθ., Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιε', 22.

ἐγκορδύλω, περιβάλλω, περιυλίσσω, ἐν πάντε σισύραις ἐγκεκορδύλημένος, τετυλιγμένος, Ἀριστοφ. Νερ. 10· καὶ κατ' ἑσφ. γραφ. ἐγκορδύλιζω (Συνέσ. σ. 16A).

ἐγκορύπτω, «κουτρίζω», ἀπὸ μεταφορῆς τῶν κρινῶν οἵτινες μαχό-μενοι πλήττουσιν ἀλλήλους τοῖς κέρασιν, ἔγκ. τινὶ πληγὴν Λουκ. 558.

ἐγκοσμῶ, βάλλω τι εἰς τῆξιν, τακτοποιῶ ἐν τινι, ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε', νηί, «ἐν τάξει τίθετε» (Ἰσχύ.), Ὁδ. Ο. 218.

ἐγκόσμιος, ον, ὁ ἐν τῷ κόσμῳ, κοσμικός, Ἐκκλ. κόσμιος: — Ἐπίρρ. ἐγκοσμῶς, μετὰ κόσμου, Παλλ.

ἐγκόσμιος, εἶμαι ἡγανακτιμένος ἐναντίον τινός, τινὶ Δισχύλ. Χο. 41, Σοφ. Ἀποσπ. 871.

ἐγκόσμημα, ατος, τό, ὀργή, μανία Ἰσχύ.

ἐγκόσμησις, εὐς, ἢ, ὀργὴ κατὰ τινος, μῖσος, Ἐβδ.

ἐγκόστος, ον, ὁ ἔχων ἐν αὐτῷ κόσμῳ, ὀργήν, ἔχθραν, κακίαν, στύγος Δισχύλ. Χο. 392· ἐπὶ τῶν Ἐρωτύων, αὐτόθι 924, 1054.

— Ἐπίρρ., ἐγκόστως. ἐγκόστως ἔχειν Φίλων 2. 520. II, ὁ Ἰπρόδ. μεταχειρίζεται τὸ ἐγκόστος, ὁ, ὡς τὸ κόστος, κηλ. ὡς οὐ-σιαστέ, μνησικακία, ὀργή, μῖσος, ἐγκόστον ἔχειν τινί, ἔχειν μῖσος κατὰ τινος, 3. 59., 9. 110· τινός 8. 29· διὰ τι β, 73, πρὸλ. 133: — οὕτως, ἐγκόστον, τό, Διον. Ἀλ. 9. 7.

ἐγκόστυλη, ἢ, παιδικὴ ἐν Ἀθῆναις, καθ' ἣν ὁ νικημένος διαπλέ-ξας ὀπίσω τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν ἐδίχετο ἐπ' αὐτῶν τὸν νικη-σάντα, ὅς ἐνθεῖς τὸ γόνυ ταῖς χερσὶ καὶ περιλαβὼν τοῦ αἰρόντος τὴν κεφαλὴν ἢ τὸν τράχηλον ἐβαστάζετο Ἰαυσ. παρ' Εὐστ. 1282. 55, Ἀθην. 479A.

II παιδικὰ οὕτη ὠνομάζετο καὶ ἐγκριμᾶδεια (ἐπίρρ.), ἴδα Ἰσχύ. ἐν λῆξει, Θουγν. Καν. σ. 164. 27.

ἐγκουράς, αδος, ἢ, ἐγκουράδες· τὰ ἐν τῷ προσώπῳ σιγμάτα, καὶ οἱ ἐν ταῖς ὀρεγαῖς γραφικοὶ [προσώπων] πίνακες. ἔστι γὰρ κου-ράς ἡ ὀρορὴ καὶ ὁ γραπτὸς πίναξ, ἐγκουράς· ὁ καὶ ὁ κωκυρμένης. Δισχύλος Μυρμιδόσιν· Ἰσχύ. (Δισχύλ. Ἀποσπ. 139), πρὸλ. Μυρ-μίδου Ἀρχαιολ. 3 320, 4.

ἐγκράζω = μέλλ. -αράξομαι: — ἄορ. ἐνέκράζοντες — κράζω με-γαλοφωνῶς πρὸς τινα, ἰδίως μετὰ θυμοῦ, τινὶ Ἀριστ. Πλ. 428· ἐπὶ τινα Θουκ. 8. 84· φωνεῖν δεῦ καὶ ἐγκεκραγός Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 51.

ἐγκραιπεῖσθαι, διδῶμι ἐν κραπιᾷ μετὰ δότ., ἤπερ ἐκείνοι ἐγκραιπίζοντες Ἰερωνίαν, 2. 10.

ἐγκρανένιον, τό, καὶ ἐγκρανίς, ἰδὸς, ἢ, ἡ παρεκτεταλὴ, Ἰαλην. τ. 4, σ. 498.

ἐγκράσις, εὐς, ἢ, ἀνάμειξις, Θουγν. Ἀριθμ. σ. 9.

ἐγκραστὶ-χολις, ἢ, εἶδος μικροῦ ἰχθύος, συνώνυμον τῷ ἐγγρα-στὶ (ἢ ἐγγραστὶ) κοινῶς χαλῆ, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 15, 9, ἴσα Κοραῖ συμ. εἰς Ξενοκρ. σ. 168.

ἐγκράτεια, ἢ, (ἐγκρατής) τὸ νὰ εἶναι τις ἐγκρατής, Ἐγκρ. Ἐστυ-τοῦ Πλάτ. Πολ. 390B· Ἐγκρ. ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν αὐτῇ 430E· ὡσαύτως, Ἐγκρ. πρὸς τι Ἰσχυρ. 6C, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 4· περὶ τὸ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 4, 6.

II, ἀπολ., ἐγκράτεια, Λατ. continentia, Ξεν. Ἀπομν. 1. 5, 1, κηλ., πρὸλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 5.

ἐγκράτεισμα, τό, τὸ ἐγκρατεύσθαι εἰς τι, χαλεπώτερον τῶν ἄλλων ἐγκρατευμάτων τοῦτο τὸ γλῶσσης κρατεῖν Ἰαμίν. Βίος Πυθαγ. 17 (72), σ. 59-132.

ἐγκρατεύομαι, ἀποθ., ἀσκηθ' ἐγκράτειαν, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 2. 7, 6.

ἐγκράτεια, αἶμα, κύριος τινος, ἐξουσιάζω, Μίτωπος Μεταποντι-νος παρὰ Σουδ. 7. 38.

ἐγκρατεύομαι, ἀποθ., ἀσκηθ' ἐγκράτειαν, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 2. 7, 6.

ἐγκρατέω, αἶμα, κύριος τινος, ἐξουσιάζω, Μίτωπος Μεταποντι-νος παρὰ Σουδ. 7. 38.

ἐγκρατεύομαι, ἀποθ., ἀσκηθ' ἐγκράτειαν, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 2. 7, 6.

ἐγκρατής, εἰς, (κράτος) ὁ ἔχων κράτος, ἐξουσίαν, οὗς ὁ πρὸς τὸς Πόλεμος ἐγκρατής εἴτι Σοφ. Ο.Τ. 941. II, σιγήσει κρατεῖν, χεῖρ ἐγκρατέστατη, χεῖρ σταθερώτατα κρατοῦσα, Ξεν. Ἰαπ. 7. 8.

2) ἰσχυρός, στιβαρός, ἐγκρατεῖ οὐδὲν Δισχύλ. Πρ. 55· τὸν ἐγκρατέστατον οἰζήρον Σοφ. Ἀντ. 474· Ἐγκρ. αἶμα Ξεν. Ἐπλ. 7. 1, 28. III, μετὰ γεν. πράγματος, ὁ ἔχων ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του πράγματι, κυρίως τινος, Λατ. κυριακὴ rei, Ἰπρόδ. 8. 49, 9. 106, Σοφ. Φ. 75, κηλ.· ναὸς ἐγκρατῆ πόδα, τὸ σκαλὸν τοῦ μεγάλου ἱστίου, ἐπλ. τοῦ κυριωτέρου ἱστίου τοῦ πλοίου, ὁ αὐτ. Ἀνα 715·

ἐγκρ. αὐτοῦ, κύριος αὐτοῦ, Πλάτ. Φαῖδρ. 256B. π. ἀλλ., ἢ ἐγκρ. ἀφροδισίων, γαστρός, οἶνου, κηλ., Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 1, Οἰκ. 12, 16.

2) ἀπολ., ἐγκρατής, κύριος αὐτοῦ, Πλάτ. Ὀροι 415D· παιδεύων, συγκατεῖν ἐκείνῃ, Λατ. continens, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 4, 4, κηλ.

IV, Ἐπίρρ. -τῶς, στιβαρὴ χεῖρ, ἰσχυρῶς, βία, ἄρχειν 1, 76· Ἐγκρ. ἔχειν τὴν ἀρχὴν Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 9.

2) μετ' ἐγκρατείας, Πλάτ. Νόμ. 710A.

ἐγκρατῆται ἢ ἐγκρατῆται, οἱ, αἰρετικοὶ ἀκράσαντες περὶ τὴν Β' ἑκατοντ. μ. Χρ., θιμωρῶντες τὸν γάμυν καὶ τὴν κρεοφαγίαν ἐμάρτυμα, Κλήμ. Ἀλ. 359, Ἐπιφάν. π. Αἰρ. 47.

ἐγκρατῆσις, εὐς, ἢ, ἡ κράτῃς τῆς ἀναπνοῆς, Διογ. Α. 6. 77.

ἐγκρατιανύμαι, κρεμῶμαι ἐντὸς τινος, ἐγκρεμασθῆναι τῇ ἑρίον μέχρι ἡμίσεος τοῦ ἀγγείου Γερμ. 2. 4, 2.

II, ἐκρεμῶμαι ἐν τινος, τινός Ἀπικ. παρ' Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Πρὸς. 809C.

ἐγκρεῖν-πῶλης, ον, ὁ, πωλητὴς ἐγκρεῖων, ἐπλ. πλακουντίων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 252, Νικοφῶν ἐν «Χαιραγόστορσιν» 1.

ἐγκρικᾶδεια, ἴδε ἐν λ. ἐγκόστυλη.

ἐγκρίκω, ἐγκρίνω ὡς ἐν κρίκῳ, δίνω ὡς ἐν βρόχῳ, Ἰαπ. 279. 51.

ἐγκρίνω [I]: μέλλ. -κρίνω — λογιζώ ἐν κρίκῳ ἢ βρωτῷ ὡς, τιν' ἀνδρ' ἀριστον ἐγκρίναιεν ἄν; Εὐρ. Ἰρ. Μαιν. 183: — παραδίδωμι, ἐγκρίνω ὡς ἐκλεχθέντα ἢ ὡς ἐκλεκτόν, εἰς τὴν ἀρε-σιν Πλάτ. Νόμ. 755D· εἰς τὴν γερούσιαν Δημ. 489. 19· εἰς τὴν στάδιον Ξεν. Ἐπλ. 4. 1, 40.

2) παραδίδωμι, ἀποδίδωμαι.

ἐγκρίνω, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀποκρίνω, Πλάτ. Νόμ. 936A· ἐν τοῖς φιλοσόφοις δ' αὖτ'. Πλάτ. 486D, πρὸς Νόμ. 952A, κ. ἄλλ., καὶ ἴδε ἐγκρίσις — θεωρῶ ὡς γνήσιον, παραδέχομαι, ἐγκρίνω, π. χ. σ. γ. γράφει ὡς δόκιμον, Σουῖδ.

ἐγκρίσις, ἰδὸς, ἢ, πλάκωσι παρεσκευασμένοι μετ' ἐλαίου καὶ μέλιτος, καλούμενος καὶ ταχηνίας, «ταχηνία», Σπέρχ. 2, Νικαρχῶν ἐν «Χειρογράφῳ» 2, κτλ.

ἐγκρίσις, εὖς, ἢ, (ἐγκρίσις) ἐπιδοκιμασία, ἀποδοχή, ἐγκρίσις, Σουλ. Ἐπιγρ. 1770. 17. 2) ἐξέτασις ὁλητῶν πρὶν γείνῃσι παραδεκτοῖς εἰς τὸν ἀγῶνα, Δουκ. περὶ Βίβλ. 11. II. προσαρμογή, συνένωσις, τὴν ἐπὶ τοῦς μηρούς ἐγκρίσιν (δ. γρ. ἐγκρίσιν) Ἀλκίφρων 1. 39.

ἐγκρίπτεον, ῥήμ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐγκρίνη, ἀποδεχθῇ, εἰς ἀριθμὸν τινα, ἀντίθετον τῷ ἀποκρίτεον. Πλάτ. Πολ. 537A, πρὸς 413D.

ἐγκριτέριος, α. αν. ὁ πρὸς ἐγκρίσιν, ἀποδοχῇ, ἐγκρ. αἰκοί, ἀμύματα, ἐν αἷς οἱ ἀλλήλοι ἐδοκιμάζοντο ἢ ἐξηλάζοντο πρὶν ἢ γείνῃσι δεκτοῖς ὡς ὑπολήψεις, Σουλ. Ἐπιγρ. 1104. 12.

ἐγκριτός, αν, ὁ ἐγκριθείς, ὁ γενόμενος δεκτός, Πλάτ. Νόμ. 966D. ἐγκροτέω, κτυπῶ εἰς τὸ ἔλαφος, εἰς ἐν μέλος ἐγκροτέουσαι προσοῖν, κτυποῦσαι ἐν ῥύθμῳ τοὺς πόδας τῶν πρὸς ἐν μέλος, πρὸς μία μετ' ἑαυτῶν, Δατ. plaudere pedibus, Θεόδωρ. 18. 7 (Hugl. ἀγκροτέουσαι) — Μέσ., πυγμαῖ δ' ἦσαν ἐγκροτούμεναι, πυγμαῖ δὲ κατεφόρον το κατὰ τῶν σωμάτων ἀλλήλων, Εὐρ. 1. Τ. 1368.

II. Παθ., προσηλοῦμαι, καρρῶμαι δι' ἥλων, Φιλόστρ. 71.

ἐγκροῦω, μέλλ. -σαι. κτυπῶ μέσα, ἐμπήγω, καρρῶμαι, παττάλους εἰς τὸν τοῖχον Ἀριστοφ. Σπ. 130· πλήττω, κτυπῶ, ἐγκροῦσαι πασσοί πτέρυγας, περὶ τῆς ἀκρίδος, Ἀνθ. Π. 7. 195, 4.

II. ὀρχοῦμαι, ὡς το ἐγκροτέω καὶ ἐγκατακροῦω, Ἀριστοφ. Βάτρ. 374.

ἐγκρύβω, μεταγ. τύπος τοῦ ἐγκρύπτω, Διόδ. 1. 80, Πισύχ. Ἐγκρυμμά, τὸ, πᾶν ἐγκρυπτόμενον, λῆγος, ἐνέδρα, Εὐστ. Ἰλ. 932. 17.

ἐγκρυμματώδεις τόποι· οἱ ἔχοντες ἐγκρύμματα, τόπους δηλ. εἰς ἐνέδρας προσέρχοντι, Ν. Χων. (ἐν παραφρ.) σ. 813, ἐκδ. II.

ἐγκρυπτέω = ἐγκρύπτω, Νεῖλου Ἐπιστ. 334. 12.

ἐγκρυπτός, αν. κρυπτόμενος, ἐγκρυπτός δικαιοσύνη Θεοῦ.

2) οὐσιαστ., «πέμματος εἶδος» Πισύχ.

ἐγκρύπτω, μέλλ. -ψω, ὁρ. α' ἐνέκρυψα, ὁρ. β' μετοχ. θηλ. ἐγκρύβουσα Ἀπολλοδ. 3. 13, 6: — κρύπτω, κρύπτω ἐντός, θαλὸν σποδὴν ἐνέκρυψε μελαίνην Ὀδ. Ε. 488· τὸ ὦον ἐν δερματί λαγωῦ Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9, 33· τι εἰς τι Ἀπολλοδ. 1. 5, 1, κτλ.

2) πῦρ ἐγκρ., φυλάττειν κρυπτόμενον, «παρὰ κρυμμένον», Ἀριστοφ. (Ἰον, 841).

ἐγκρύπτειν, αἰεταδ., ἐγκρύπτω ἐμαυτὸν, ἐγκρύπτω τι, ἐνερῶ κρυπτός, Ἀριστοφ. Ἰππ. 822, μετὰ λογαπαιγνίου ἐπὶ τῆς λῆξεως ἐγκρυφίας.

ἐγκρύφιας ὄρεος, ὁ, ὄρεος ὑπώμενος ἐν σποδῷ, ἐπ' ἀνθρώκιν, «στοχόσητα», Ἰππ. 356. 14, Νικαρχῶν ἐν «Ἱεροφάντῃ» 1, Δουκ. Νεκρ. Διάλ. 20. 4, κτλ., πρὸς σποδότης.

ἐγκρύφιος, αν. = τῷ ἐπομ., Ἀνθ. Π. 5. 124.

ἐγκρύφιος, αν. (κρύπτω) κρυπτός, κρυπτόμενος, Νόνν. Δ. 28. 295.

ἐγκρυψίς, εὖς, ἢ, τὸ ἐγκρύπτειν, τὸ παρὰ κρυμμά, ἢ δ' ἐγκρυψίς σφίζει τὸ πῦρ Ἀριστ. π. Ζωῆς καὶ Θαν. 5.

ἐγκρίσθαι, ἀπαθ., κτῶμαι κτήσεις ἐν ξένη χώρα, πόλιν ἐν Θορικήν Πρὸς 5. 23· οἱ ἐγκρίσθαι, εἶναι κατέχοντες κτήματα ἐν τινὶ χώρᾳ, ἀντίθ. τῷ δημόσθαι, Δημ. 1208. 27.

ἐγκτερεῖζω, τελῶ ἐπικηδείους τελετάς, ὅντι, τύμῳ ἐνεκτερεῖζαν Ἀπολλ. Ρόζ. Α. 1060.

ἐγκτήμα, τὸ, κτήμα ἐν ἀλλοτρίᾳ γῇ: «ἐγκτήματα κτημάτων διαφέρει κτήματα μὲν εἶναι ἃ ἔχουσι τινες ἐν τῇ οἰκείᾳ γῇ, ἐγκτήματα δὲ εἰ ἐν ἀλλοτρίᾳ γῇ τινὶ ὑπάρχει» Δ. Β. 260. 4, Ἀνδρ. 25. 20, Δημ. 87. 7.

ἐγκτήσις, Δωρ. ἐγκατῆσις, εὖς, ἢ, τὸ κατέχειν, ἐξουσιάζειν ἐν δῆμῳ ἢ περιοχῇ ξένη κτήματα, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 19: — τὸ δικαίωμα τοῦ ἔχειν τοιαῦτα κτήματα ἐν ξένη χώρᾳ πολλὰκις ἀνέμετο εἰς ξένους ὡς προνόμιον ἢ ἀμοιβή, ἐγκτασὶν δοῦναι Ὑψ. Βυζ. παρὰ Δημ. 250. 7, πρὸς Σουλ. Ἐπιγρ. 1334, 1335, κ. ἄλλ.· εἶναι δὲ αὐτῷ οἰκίας ἐγκτήσιν Σουλ. Ἐπιγρ. 90. 92· πρὸς ἐπεργασίας — ἐγκτητικόν, τὸ, φέρος τῆς ἀποσινόμενος ὑπὸ τοῦ κατέχοντος νομικὰ κτήματα, Σουλ. Ἐπιγρ. 101. 27.

ἐγκτήτης, αν, ὁ προσκεκτημένος, Ἑβδ. (Ἀεὺ 1Δ', 34, κ. ἄλλ.). ἐγκτήζω, κτίζω, ἱερῶν, οἰκοδομῶ ἐν τινὶ, Ἀλέξανδρος ὑπὲρ Ἰδωρμήκοντα πόλεις βαρβάρους ἔθνεσιν ἐγκτίσας Πλούτ. 2. 328E.

ἐγκυβερνάω, κυβερνῶ, Διογ. Λ. 9. 1.

ἐγκυβιστάω, κυβιστῶ, πηδῶ κατὰ κεφαλὴν ἐντός τινος, ἐγκυβιστῶν τοῖς πράγμασι, τὸ ῥυθμικῶς τι πράττειν Σουῖδ. ἐν λέξει κύβος.

ἐγκυβιστός, προπετής, ῥημτικὸς, Βυζ.

ἐγκυδον· «ἐνδοξον» Πισύχ.

ἐγκυήσις, εὖς, ἢ, κύβος, κυφορία, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 3, ἐγκυήσις, ἀναμινύω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 939, ἐν τῇ μέσ. τύμῳ.

ἐγκυκλῆσθαι, παθ. περιστρέφεται, στρέφεται, «αὐγυρίζω ἐντός τῶν κοτυλίων, περὶ τῶν ὀρέων τοῦ σώματος», Ἰππ. 6. 37.

ἐπὶ κυρ. ἐννύλας, «φέρεται γύρω», ἐξαπατῶμαι, οὐκ οἶδ' ὅπῃ ἐγκυκλήσθαι Ἀριστοφ. Σπ. 699. — Πρὸς. ἐγκυκλῆσθαι, Μέσ., περιβάλλω, περικυκλῶμαι, Πλούτ. Τ. Γράμχ. 5.

ἐγκυκλῆσθαι, κυκλῶ, περικυκλῶ, περιβάλλω, Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 58A.

ἐγκυκλήθρον, τὸ, ἐν Εὐστ. 970. 15, πρέπει ἴσως νὰ διορθωθῇ εἰς ἐγκυκλήθρον. = ἐγκυκλήμα.

ἐγκυκλήμα, τὸ, (ἴδε ἐν λ. ἐγκυκλήμα)· ἄλλᾳ. II. τὰ ἐγκυκλήματα ἐν Ἀριστ. Οἰκον. 2. 1, 8, φαίνεται ὅτι σημαίνει προσωπεῖον περιουσίας.

ἐγκυκλῆος, αν, ὁσάυτως η. αν, Ὀρρ. Ἀργ. 984· (κύκλος) — κυκλικός, χοροὶ Εὐρ. 1. Τ. 429, Αἰσχίν. 2. 23· τὸ ἐγκ. σῶμα Ἀριστ. Οὐρ. 2. 3, 2· ἐγκ. κινήσεις, φορὰ, κυκλικὴ κίνησις, κυκλικὴ φορὰ, αὐτοῦ 2. 12, 15, 14, 3.

II. ἐν κύκλῳ περιστρεφόμενος, περιουκός, ἐν Ἀθήναις, λειτούργει ἐγκ., δημόσιαι ὑπηρεσίαι τακτικῶς κατ' ἔτος ἀπαιτοῦνται, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἀπαιτούμενας εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις (οἷσι αἱ τριηραρχίαι), Δημ. 463. 13, ἴδε Οὐλύφ. προλεγ. εἰς Λεπτ. Ιχκρνὶ κέξ. ἔγκ. δίκαια, δικαίωμα καὶ πᾶσι τοῖς πολίταις, Δημ. 792, 16.

III. συνήθης, τακτικός, κατ' ἐκτέσιν, Δατ. quolidianus, ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις καὶ τοῖς καθ' ἡμέραν γιγνομένοις Ἰσοκρ. 176C, πρὸς Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 9· ἐγκ. διακονίαι, καθημερινὰ καθήκοντα, αὐτοῦ 2. 5, 4, πρὸς 1. 7. 2· ἢ ἐγκ. διοικήσεις Σουλ. Ἐπιγρ. 2347c. 56.

2) παρ' Ἀριστ. ὡσαύτως, τὰ ἐγκ. φιλοσοφήματα ἢ τὰ ἐγκυκλῖα μόνον φαίνεται εἶναι δὲν διέφερον τῶν ἐξωτερικῶν λεγομένων, Οὐραν. 1. 9, 16, Ἰππ. Ν. 1. 5, 6· πρὸς. ἐξωτερικός· καὶ 3) ἐγκυκλῖος παιδεία, ἥτις ὁ κύκλος τῆς ἐπιστημονικῆς παιδείας, ἢ πᾶς ἐξ ἐλευθέρων γεννηθεὶς νέος ἐν Ἑλλάδι ἔπρεπε νὰ διέλθῃ πρὶν ἢ ἐπιδοθῇ εἰς ἰδιαιτέρας σπουδὰς, Πλούτ. 2. 1135E· οἱ περὶ τὰ ἐγκ. παιδεύται δ' αὐτ. Ἀλέξ. 7· τὰ ἐγκ. παιδεύματα δ' αὐτ. 2. 7C· πρὸς. Ἀθῆν. 184B, Δουκ. Ἐρωτ. 45, Βιτρούβ. 1. 6, Κυντλ. Inst. 1. 10, 1· ὡσαύτως, ἐγκ. ἀγωγὴ, παιδεία εἰς γενικάς γνώσεις, Στράβων 13· ἴδε Σχόλ. μνημονεύοντα ἐν Γαισφόρῳ Σουῖδ. ἐν λέξει.

ἐγκυκλοπαιδεία, ἔσρ. γράφ. ἀντι-ἐγκυκλῖος παιδεία Σπλιδ. Κυντλ. 1. 10, 1, πρὸς. Πλίν. Η. Ν. προμ.· ἐντεῖθεν ἢ νῦν ἐν ταῖς Εὐρωπ. γλώσσαις ἐγκυκλοπαιδεία, — ἀπλοῦστα βαρβαρισμός.

ἐγκυκλος, αν, κυκλικός, στρογγύλος, μέγαν ἐγκυκλον... πλάσσειν Μάτρων παρ' Ἀθῆν. 137B, Ἀριστ. περὶ Ξενοφῶν. 2. 14.

II. ἐγκυκλον, τὸ, γυναικῶν ἱμάτιον, «οἷσιν δὲ δεῖ, καθάπερ ὁ ἀνδρὸς οὕτω καὶ τὸ ἐγκυκλον ἢ ἐγκυκλον, οὐ καὶ ὁ κυρτός μέμνηται, γυναικῶν ἦν ποτε φέρονται. φησὶ γοῦν Πανστανίας ὅτι ἐγκυκλῶν περιόρρυρον ἱμάτιον καὶ χιτῶν γυναικείας, ὅν ἐνδοθεν ἐνδύονται γυναῖκες, εἴτα τὸ ἐνδομα» (Εὐστ. Ἰλ. 976. 13), Ἀριστοφ. Θεσμ. 261, Λυσ. 113, Σουλ. Ἐπιγρ. 115. 50.

ἐγκυκλῶν, μέλλ. -ώσω, στρέφω πανταχού, ἄλλ' ἐγκυκλοῦντ' ἐρῶταλμόν εὐ σκοπεῖν χρεών Εὐρ. 1. Τ. 76: — Παθ., ὁποτεῖν, σχηματικὸν κύκλον, καθήκον ἀλόγους, τοῦς ἀμφὶ πλοῦσιν τράπειζαν ἐγκυκλομένους Πλούτ. 2. 50D.

II. Παθ., περιβάλλω, κυκλῶ, χθόν' αἰθέρος ἐγκυκλαμένους Ψευδ-Εὐρ. Πάγχ. 992· φωνὴ μετὰ τις ἐγκυκλῶται, φωνὴ ἤχητε περὶ μου, Ἀριστοφ. Σπ. 390· συγνάνει παρὰ μεταγεν. περὶ γράφους, περιπλανῶμαι, περιφέρομαι, ἐγκυκλωθῆναι Σικελίαν Διόδ. 4. 23, κτλ.· οὕτως ἐν μέσ. τύμ. ἐγκυκλῶσασθαι Πλούτ. Μάρκελλ. 6, κτλ. 2) ἐν αὐστηρῶς παθ. σημασίᾳ, περικυκλῶμαι, Διων Κ. 58. 12.

ἐγκυκλῶσις, εὖς, ἢ, περικυκλῶσις, Στράβων 88.

ἐγκυκλῶσις, αν, κατὰ τὸ χειρόγρ. τοῦ Ἰππ. 623. 3· ἄλλ' ὁ Γαλῆν. ὁρθῶς ἀνέγνω ἐγκυκλῶσις· ἴδε τὴν λέξιν.

ἐγκυκλινδῆσις, εὖς, ἢ, τὸ κυκλινδῆσθαι, κυλίεσθαι ἐν, τὰς ἀνσούους ἐν γυναικὶ πόρναις καὶ ἀκαθόρτους ἐγκυκλινδῆσις Πλούτ. Ὀρῶν 2.

ἐγκυκλινδῶ, μέλλ. -κυλίσω [?] — περικυλίσω, ἐντυλίσω, περιβάλλω, πολλοῖς ἐμαυτὸν ἐγκυκλῖται πράγμασιν Ἰππ. ἐν «Χειρῶν» 7· Παθ. ἐγκυκλῶμαι Σουλ. Ἐπιγρ. 150B. 81.

II. μεταφ. ἐν τῷ παθ., περιπλένομαι εἰς τι, εἰς ἐρωτας ἐγκυκλῶσθαι Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 22· εἰς τὰς πολιτικὰς πράξεις Διον. Ἀλ. 11. 36; οὕτω καὶ κατὰ μεσ. ὁρ. ἐγκυκλῶσθαι Δουκ. Ἰππ. ἢ Βιζαν. 6.

ἐγκυμαίνωμαι, παθ., συναρτῶμαι καθάπερ τὰ κύματα, Κλήμ. Ἀλ. 179 — τὸ ἐνεργ. ἐγκυμαίνω, συναρτῶμαι, παρὰ Μεγ. Βασίλ.

ἐγκυματίζω, ταρασσῶ ἐν τοῖς κύμασι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 283D.

ἐγκύματος, αν, ὁ ἐντός τῶν κυμάτων, μεταγ.

ἐγκυματῶ = ἐγκυματίζω, Γρηγ. Νύσσ.

ἐγκυμονέω, συλλαμβάνω ἐν γαστρὶ, γίνομαι ἐγκυος, κυφοῦμαι, Γεωπ. 14. 26, 2· ἔχω ἐν γαστρὶ, ὀπηνίκα τὸν Δία ἐγκυμονοῦσα

ἐτύχανε Ἀπολλῶδ. 1. 2, 6· τὸ ἐγκυμονοῦμενον, τὸ κινδυνεύον. Ἀπολλῶδ. 1. 70.

ἐγκυμῶνσις, αἰς, ἡ, σὺλληψις ἐν γαστρὶ, «ἐγγαστριμῶν», Ψευδο-Ἀριστ. π. Φυσ. 1. 2, 11. 2) ἡ κατέστασις τῆς ἐγκύου γυναικὸς, «ἐγγαστρία», Ἐπιφάν., κτλ.

ἐγκυμῶνσις, ἡ, αἰς, ἐγκύμων, Ἐπιφάν.
ἐγκύμων, ἐγκύμων, γεν. -ονος, (κῆμα B) ἐπὶ 0ηλ., ἐγκυμονοῦσα, ἵνα θάττον ἐγκύμονες γίνωνται, ὅπως ταχύτερον ἐγγαστριῶνται, Ξεν. Κυν. 7. 2, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 14, 27· ἐγκ. γενέσθαι ὑπὸ τινος ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 66· ἵππος ἐγκ. τευχέων, ἐγκυμονῶν ὅπλα, ἐπὶ τοῦ δουρεῖο ἵππου, Εὐρ. Τρω. 11· ἐγκ. ἄνιλος Πλάτ. Κωμ. ἐν Φάωνι 2. 8:—μεταρ. ἐπὶ τῇ διαβολῇ, Πλάτ. Συμπ. 209B, Θεαιτ. 148E.

ἐγκύς, ον, (κῆμα) = τῷ προηγ. Ἡρόδ. 1. 5, 6. 131, Ἰππ. Ἀρ. 125A· πῶλος κυνίχης ἐγκύς, ἐπὶ τοῦ δουρεῖο ἵππου, Ἀνθ. Π. 9. 156· γαστρός ἀπωσαμένην μόρον ἐγκύον, ἐπὶ γυναικὸς ἀποδυνάστευσης κατὰ τὸν τοκετὸν, Ἐπιφράμ. Ἑλλ. 238. 2) ἐπὶ φυτῶν, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8, 1.

ἐγκυφορέομαι, κυσφορεύμαι, ἐγκυφορούμενος εἰ δὲ Πρόδρομος Θ. Στυδ. σ. 740, ἔκρ. M.

ἐγκυπτᾶξω, κυτᾶξω, βλέπω μετὰ προσοχῆς, Ν. Χων. σ. 297. 15, ἔκδ. B, M. Ἀπορ. τ. Α' σ. 10. 1, ἔκδ. Α.

ἐγκύπτω (ῶ); μέλλ. -ψω, κύπτω ἐντός καὶ βλέπω, καὶ ἰδεῖν... ἵππον χαλκῶν κοίλον, θυρίδας ἔχοντα, καθ' ἃς ἐγκύψαντες ἰδεῖν ἐντόντα νεκρὸν Πλάτ. Πολ. 359D· ἐγκ. εἰς τι, παρατηρεῖν τι ἐκ τοῦ πηλοῦ, Ἡρόδ. 7. 152:—ἀπολ., ἐγκεκυφότες, «σκιμμένοι εἰς τὴν γῆν», Ἀριστοφ. Νεφ. 191, Θουκ. 4. 4:—περὶ τοῦ ἐν Ἀριστοφ. Θεορ. 230, χωρίον ἵδε ἀνακύπτω:—πρόλ. ὡσαύτως ἐκκύπτω.

ἐγκυρῶ, ἵδε ἐγκύρῳ.
ἐγκυρήσις (ῶ), αἰς, ἡ, συγκυρία, σύμπτωσης, Σίετ. Ἑρμ. Π. 1. 37.

ἐγκυρῶν, = ἐγκυρῶ, Ἡράκλειτ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 132.

ἐγκυρῶν, τᾶ, «τὰ ἐν τοῖς κύρτοις ἐνυφάσματα. Πλάτων δὲ χρῆται ἐν Τιμαίῳ (78B-D) ἐπὶ τῆς φέρυγγος τῇ λέξει Σουῖδ., ἵδε Stallb. ἐν Τιμ. Πλάτ.

ἐγκυρῶς, ον, κυρτός, κεκυρτωμένος, ἀψιδωτός, Ἰππ. Μοχλ. 841, Ἀριστ. Φυσιογ. 3. 5.

ἐγκύρῳι: παρατ. ἐνέκυρῳι: μέλλ. ἐγκύρῳι: ὄφρ. ἐνέκυρῳι: Παθ. ἐγκύρῳι:—οἱ εὐποὶ ἐγκυρῶν, ὄφρ. α' ἐνεκύρῳι, εἶναι ἥτεον συνήθεις, ἵδε κατωθ. Ἰντυχάων, συναντῶ, μετὰ δοτ., Λατ. ἰντίπαι, ἐνέκυρσε φάλαγγι Ἰλ. Ν. 145· ἐγκύρῳι ἀπην-σιν Ἰσ. Ἑργ. κ. Πμ. 214· ἐκλόγης ἐγκυρῳσιν ἐργασίῳ Ἀρχιλ. 85· ἐγκύρῳις (Δωρ. ὄφρ. α' μετοχ.) ἐκατονταετὶ βιοτῇ Πινδ. Π. 4. 502, πρόλ. 1 ἐν τέλει· στρατῷ ἐνέκυρσε ἀμφοτέρῃσι τῇσι μοίρῃσι Ἡρόδ. 4. 125· ἐνεκύρῳσαν στρατῷ ὁ αὐτ. 7. 218:—ἐν Ἡρόδ. 7. 208 μετὰ γεν., ἀλόγιος ἐνέκυρσε πολλῆς, (ἐνταῦθα δὲ Valck. προτείνει ἐκύρῳς, ὅπερ ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ Βεκκέρου κλ.) ἄλλοι προτείνουν ἀλογίῳσι:—μετ' αὐτ., Ἀιδαν ἐγκύρῳσιντες ἀλάμπτον Ἐπιφράμ. Ἑλλ. 241.—Ἰων. λέξις, σπανίως ἀπαντῶσα παρ' Ἀπτ., ἐγκύρῳι Σοφ. Π. 863, ἐγκύρῳι (ῶ) Βακχυλίδου Ἀποσπ. 25(3) ἔκδ. Blaes, ἐγκυρῳίαι, ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν, Κρατὶν ἐν Ἀηλιάσιν 12.

ἐγκυρῶς = ἐγκυρῶσις.

ἐγκύρῳι, τᾶ, Λακων. ἀντὶ τοῦ ἐγκατα, Ἰσὺχ.
ἐγκύρῳι (ῶ), Ἐπίρρ. (κύτος) μέχρι τοῦ δέρματος, ἐγκυρῳι κεκαρ-μένος, μέχρι δέρματος κουρεμένος, ὡς τὸ ἐν χρῶ κεκαρμένος, Ἀρχιλ. 34.

ἐγκυρῶνσις: παρατ. ἐνεκωμιάζων Αἰσχίν. 66. 7: μέλλ. -άσω Πλάτ. Γοργ. 618D, 519A, Ἰσοκρ. 255D, ἄλλ. ἐγκωμιάσασθαι Πλάτ. Συμπ. 108C, D, Αἰσχίν. 18. 4: πρkm. ἐγκεκωμιάσασθαι Πλάτ. Νόμ. 629C, Ἰσοκρ. 154C:—Παθ., ὄφρ. ἐγκωμιάσασθαι Ἡρόδ. 5. 5: πρkm. ἐγκεκωμιάσασθαι Πλάτ. Συμπ. 177C (οἱ χρόνοι σχηματίζονται ὡς εἰ τὸ ῥῆμα ἦν σύνθετον ἐκ τῆς πρσθ. ἐν καὶ κῶμῃ, καὶ οὐχὶ παράγωγον κατ' εὐθεῖαν ἐκ τοῦ ἐγκώμιου) πρόλ. ἐκκλήσι-σάξω). Αἰνῶ, ἐκκλῶ, ἐγκωμιάζω, τινά τι—ταῦτα δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐγκωμιάζουσι δικαιοσύνην Πλάτ. Πολ. 363D· τινά ἐπὶ σοφίᾳ ὁ αὐτ. Εὐθύρῳν 9B· κατὰ τοῦτο ὁ αὐτ. Αἰσχ. 191B· ἀγαθὸν ἄνδρα ἐγκ. τινά, ἐγκωμιάζειν εἰνὰ ὡς ἀγαθὸν ἄνδρα, ὁ αὐτ. Θεαιτ. 142B, τὶ δὲ αὐτ. Γοργ. 448E:—Παθ. ἐγκωμιάσθαι, Ἡρόδ. 5. 5, Πλάτ. Συμπ. 181A, κτλ.

ἐγκωμιαστής, οὗ, ὁ, ἐγκωμιάζων, Ἑκκλ.
ἐγκωμιαστικός, ὁ, ὁν, πανηγυρικός, ἐπαινετικός, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλ. 4. 1, Πηλοδ. 8. 13, 2.

ἐγκωμιαστικός, ὁ, ὁν, ὅστις ἐπαίνου, ἐπαινεθείς, Φιδων. 1. 43.

ἐγκωμιο-γράφος, ὁ, ὁ γράφων ἐγκώμια, Ἀρτεμίδ. 1. 56, Σουλ. Ἐπιγρ. 1585, κ. ἄλλ.

ἐγκωμιο-λογικόν, (ἐνν. ποίημα), τὸ, ὥδὴ ἐγκωμιοποιεῖν, Σουλ. Ἐπιγρ. 1587.

ἐγκώμιον, τὸ, ἵδε τὸ ἐπῶμ. Π. 2.

ἐγκώμιος, ον, (κῶμῃ), ὁ ἐν τῇ κῶμῃ, εὖ ἐν τῷ ποίῳ, συνήθης,

πολὺν ὅμιον τῷ ἐγκώμιῳ, Ἰσ. Ἑργ. καὶ Πμ. 342· πρόλ. Kulink, Ἑρ. Γρ. σ. 84.

II, (κῶμοι) ἀνέκων εἰς Βακχικὸν ὄμιον ἢ Βακχικὴν πομπὴν ἢ εἰς κῶμον ἐπινίκιον, καθ' ὃν ὁ νενικηκὸς ἐν ἀγωνί προσέμπητο οἶκαδε ὑπὸ κωμῶντων φίλων μετὰ χιρῶν καὶ ἀσπράων—Ὁ Πινδ. μεταχειρίζεται τὰ ἐπὶ 0. ἐγκώμιος καὶ ἐπικώμιος περὶ παντὸς ἀνέκοντος: εἰς ἐξῆρσιν ἢ ἀμειβὴν νικητοῦ, ἐγκώμ. μέλη, ὕμνοι, κτλ., Ο. 2. 85, Π. 10. 82· ἐγκ. ὁμιλ. τρόπον ὁ αὐτ. Ο. 10 (11). 93· στεφάνων ἐγκώμιος τεθρόμος, ὁ θεσμός τοῦ ἐπαίνου (ὁ δίκαιος ἐπαινος) διὰ τοὺς ληθόντας σπέρ-τους, αὐτῶν 13. 30.

2) ἐγκώμιον (ἐνν. ἔπος), τὸ, ἡτο ἐπαινετικὴ ὥδὴ εἰς νικητὴν, οἱ ἦσαν πολλοὶ τῶν τοῦ Πινδάρου, ἵδε Ἀποσπ. 83—86, Βοιχ. Σουλ. Ἐπιγρ. 1585—ἐνταῦθεν ἐν γέ-νει, ἐπαινοί, ἐγκώμιον εἰς ζῶντα ἄνθρωπον, Ἀριστοφ. Νεφ. 1205, Πλάτ. Δημ. 297. 8, κτλ.—τοὺς Μεσοσηνίους... εὐ ποιεῖ, ὁ καὶ μέγιστον ἔστι καθ' ἡμῶν ἐγκώμιον Δημ. 68. 3:—ἀντιδιατετα-μένους πρὸς τὸ ἐπαινεῖν (τὸ ἐγκ. τῶν ἔργων, ὁ ἐπαινος τῆς ἀρετῆς), Ἀριστ. Πθ. Ν. 1. 12, 8, Ρητ. 1. 9, 33, ἵδε Σουῖδ. ἐν λέξει.

ἐγκώμια: «τὰ περιδέραια» (γραπτέον περιδέραια) Σουῖδ.

ἐγκωπῆ· «ἐμπόδιον» Ἰσὺχ.

ἐγκωπῶν, τὸ, τὴ διδασκαλία ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν τοῦ πλοῦν ὅπου ἦσαν αἱ κῶπαι, Ἀθην. 204B.

ἐγλαβῆ (= ἐκλαβῆ)· τμητὴ ἀργυρίου, ἀνθ' ἧς τις ἐκλαμβάνει ἥτοι ἐργαζομένη, Ἐπιγρ. Κεας, Παχιαδ. Ant. hel. 871.—Ὁμοια εὑρίσκει ἐν Αἰγυπτιακοῖς παπύροις τὰ ἐγλαβεῖν. ἐγλαβῆς, ἐγ-λημῆς.

ἐκλογιστεύω, γίνομαι· ἐκλογιστής, ἐκλογιστεύσαντα· ἐκλο-γιστὴν γενόμενον, Ἐπιγρ. Φρυγίας, CIG. 3886.

ἐγμο: «ὁ κύριος, ὁ κύριος» Ἰσὺχ.

ἐγμεν· «ἔχειν» Ἰσὺχ.

ἐγνάτιος (ᾶ), α, ον, ὁ ἀνέκων εἰς τὴν Ἑγνατίαν (ἐν Ἀπου-λίᾳ), Ἑγνατία δὲδος, ἡ συνήθεια τῆς Ἀππίας δόξου διὰ τῆς Ἀπου-λίας καὶ ὡσαύτως πέραν τῆς θαλάσσης ἀπὸ τῆς Ἀπολλωνίας πρὸς τὴν: «ἐκ δὲ τῆς Ἀπολλωνίας εἰς Μακεδονίαν ἡ Ἑγνατία ἔστιν ὁδὸς πρὸς τὴν, βεθμισμένη κατὰ μέλιον καὶ κατατετηλωμένη μέχρι Κυψέλων καὶ Ἐβρου ποταμοῦ» Σιρλῶν 322.

ἐγνον, ἵδε τὸ ῥῆμα γινώσκω· ὁ Πινδ. ἔχει ἐγνον, πρόλ. ἔδον.

ἐγξέω: μέλλ. -ξέσω, ἐγξέω, Εὐρ. Ἀποσπ. 300 (κυνῶς ἐγξέ-σαι).

ἐγξήραίνω, ἐγξάινω καλῶς, Ἰππ. 636. 11.

ἐγξῶ (ῶ), = ἐγξέω, Ἰππ. 555. 40, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 13, 3.

ἐγρε-κυδῶμιος, ον, ὁ διεγείρων κυδισμόν, ὁρμῶν τῆς μάχης, ἐπὶ 0. τῆς Παλλάδος, Ἰσ. Θ. 925, Λαμπεροκλ. 1.

ἐγρε-μάχης, ον, ὁ, ὁ διεγείρων μάχην, Σοφ. Ο. Κ. 1054.—ὀηλ. ἐγρεμάχῃ, ἐπὶ 0. τῆς Παλλάδος, Ἰμν. Ὁ. αἰς Δῆμ. 424.

ἐγρε-μῶντος, ον, ὁ διεγείρων μῶτον, μάχην, Νόων. Δ. 20. 291, κτλ.

ἐγρεο, ἐγρετο, ἵδε τὸ ῥῆμα ἐγείρω.

ἐγρεσι-κωμῶς, ον, διεγείρων τοὺς ἐνθουσιᾶς εἰς πομπὰς βακχι-κὰς καὶ κῶμους, ἐπὶ 0. τοῦ Διονύσου, Ἀνθ. Π. 9. 524, 6.

ἐγρήγορα, ἐγρήγορος, -θα, -θαι, ἵδε τὸ ῥῆμα ἐγείρω.

ἐγρηγόριος, τυπὸς εἰσχυθείς ὑπὸ τῶν ἀντιγραφῶν καὶ εἰς τοὺς δοκίμους συγγραφῆς, ὡς π. χ. εἰς Ξεν. Κυνηγ. 5. 11, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 10, 1, κτλ., ἄλλ' ἥδη ἐν πλείστοις διωρθῶθαι ἐκ καλῶν χει-ρογρ., ἵδε Δινδ. ἐν Ὁθ. Στεφάνου.

ἐγρηγόριος, ἡ, = ἐγρηγόριος, Ἀννα Κομν. 14. σ. 421B.

ἐγρηγόριος, ἡ, ὁν, ἐγρηγόριος, ἔκλυτος ἢ ἐν ἐγρηγόρει γινώ-μενος, πρᾶξις, κινήσεις Ἀριστ. π. Ἰπν. καὶ Ἐγρηγόρ. 2. 19, κτλ.

ἐγρηγόριος, ἐπὶ 0. μετ. τοῦ ἐγρηγόρα, Πλούτ. 2. 32A.

ἐγρηγόριος, Ἐπ. μετοχ. ὡς εἰ ἐν εἰς. ἐγρηγόριος (ἵδε ἐγεί-ρω), ἀργυρῶν, ἀργυρῶς, Ὁδ. Υ. 6.

ἐγρηγόριος, ον, ἐγρηγόριος, τὸ ποιεῖν ἐγρηγόρειναι εἴτε βρῶμα εἴτε ἄλλο τι τοιοῦτον, Φερικράτης ἐγρηγόριος, τούτῳσι παυ-σινύσταλον Ἐπικρ. Μ. 312. 18 (Φερικρ. ἐν Ἀθήλ. 9).

ἐγρηγόριος, αἰς, ἡ, τὴ νᾶ εἶναι τις ἀργυρῶς, τὸ νᾶ μὴ κοιμᾶ-ται, Ἰππ. 49. 23, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 10, 1, κ. ἄλλ. ὁ Ἀριστ. ἐγραφε πραγματεῖαν περὶ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρεως.

ἐγρηγόριος (ῶ), ἐπὶ 0. ἐγρηγόριος, ἀργυρῶς, Ἰλ. Κ. 182.

ἐγρηγόριος, ἀργυρῶς, Λουκ. Ἑρμ. 1, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Κ. 182 κτλ.

ἐγρηγόριος, (ἐγείρω) ἐγρηγόρα, ἀργυρῶς, πάννυχτοι ἐγρη-σόντες Ἰλ. Α. 551, Ὁδ. Υ. 33, 53, Ἀπολλ. Ρδδ. B. 308, κτλ.

ἐγρηγόριος (ἐγείρω) ἐγρηγόρα, ἀργυρῶς, πάννυχτοι ἐγρη-σόντες Ἰλ. Α. 551, Ὁδ. Υ. 33, 53, Ἀπολλ. Ρδδ. B. 308, κτλ.

ἐγρηγόριος (ἐγείρω) ἐγρηγόρα, ἀργυρῶς, πάννυχτοι ἐγρη-σόντες Ἰλ. Α. 551, Ὁδ. Υ. 33, 53, Ἀπολλ. Ρδδ. B. 308, κτλ.

ἐγρηγόριος (ἐγείρω) ἐγρηγόρα, ἀργυρῶς, πάννυχτοι ἐγρη-σόντες Ἰλ. Α. 551, Ὁδ. Υ. 33, 53, Ἀπολλ. Ρδδ. B. 308, κτλ.

ἐγρηγόριος (ἐγείρω) ἐγρηγόρα, ἀργυρῶς, πάννυχτοι ἐγρη-σόντες Ἰλ. Α. 551, Ὁδ. Υ. 33, 53, Ἀπολλ. Ρδδ. B. 308, κτλ.

τας τὸν χαλκὸν εἰς τὰ στόματα αὐτῶν, Ἰερὸς. 3. 14, πρὸς. 3. 21. Ἄν. 7. 2, 21. 2) μεταρ. τὸν δῆμον ἐγχεχαλινωμένον τῇ ἐλιγορχίᾳ, ἀναχαιτίζομενον, συγκατασπόμενον διὰ τῆς ἐλιγορχίας, Πλουτ. Δύτ. 21.

ἐγχαλῖς, ἰδὸς, καθ' ἑαυτὴν. ἐγχαλίδες διαπεπρημένοι ἡλκων. ἐγχαλκεύω, ἐγχαλκίζω ἐπὶ χαλκῷ. Σχολ. Ἐντ. εἰς ἴλ. Σ. 468. ἐγχαλκος, ὅν, ὁ ἔχων χαλκόν, ἔχων χρήματα, πλούσιος, πᾶσα ἐγχαλκος γραῖα πλουσία ἐστὶ σοφία Ἀνθ. Π. 11. 425.

II. διὰ χρημάτων ἀντήτος, ἄντιος, Ἀθην. 584E.

ἐγχανότης, ἴδε εὐχανότης.

ἐγχαρσγή, ἡ, ἐντομή, Ἀπολλοῦ. Πολιτάρχ. 43. 20.

ἐγχαράγμα, τό, πᾶν ἐγχαράττομενον ἐπὶ ἐδάφους, κολλήμα, χαράγμα, Πολυδ. 12. 20, 4. διὰ γρ. ἔκρηγμα.

ἐγχαράκτεον, ῥηματ. ἐπιθ., δεῖ ἐγχαράκτειν, τι Θεοράνη, Νήυν. Ἐπιτομ. Πατρ. Τέχν. τ. 1. σ. 372.

ἐγχαράξεις, εὐς, ἡ, τὸ ἐγχαράττειν τι ἐπὶ μετάλλῳ, Σουλ. Ἐπιτομ. 215B. ἐγχαράξεις ἔλκευσι δι' ἐντομῆς, Γαλήν. II ἐντομή, Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ἰδ. 1. 413.

ἐγχαράσσω, Ἀττ. -ττω, μέλλ. -ξω: — ἐγχαράττω, ἐγκα-
τάττω, τινί Διων. Ἀλ. 2. 55. εἰς τὸ ἱερὸν Σουλ. Ἐπιτομ. 1710B, πρὸς, Πλουτ. Παρ. 21, κτλ. κατὰ τινος ὁ αὐτ. Θεμ. 9. —
ποιῶ ἐντομήν, ἐντέμνω, Γεωμ. 5. 38, 2.

ἐγχαρίζομαι, ἀποθ. = χαρίζομαι, Ἀνθ. Π. 9. 114. ὅλλ. ὁ
Δ. Διόδωρ. προτείνει ἐν κοχάριστο ἀντὶ ἐγχεχ-.

ἐγχανύμαι, μέλλ. ἐγχανύμαι: ἀποθ. ἐγχανεῖν (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ.
ἐγγαίνω. ὅπερ δὲν ἀπαιτᾷ: — κατὰ λέξιν, χάσκω, πρὸς τὴν
σελήνην Λουκ. Ἰακωβ. 13. ἐγγ. τινί, χάσκω διὰ τι, Ἀνθ. 11. 21.

II. ἀρχαῖον, γλυνάω, ἐγκαίω τινά. ἐγχασκεῖν σοί
Ἀριστοφ. Σπ. 721. κατ' ἐγγάνοι τοῖς ἐμοῖς τύχαισι ὁ αὐτ.
Ἀλ. 1197. ἐγχανεῖται τῇ πόλει Ἰππ. 1313. μετὰ μετοχῆς, μὴ
γὰρ ἐγγάνη ποτὶ, ἐκφυγῶν Ἀλ. 231.

ἐγγέλω, μέλλ. -ξέσω ἢ -ξέσωμαι: παρμ. ἐγγέλω: — Λατ.
incipere, γέω ἐν ..., ἀποπαύω διὰ φύσιν, οὗτος, τί δέδορακα;
ἐγγέλω Ἀριστοφ. Βάτρ. 479. μετ' αὐτ. φυβύμαι τινά, κάγκε-
χέωσιν μου' οἱ πλούσιοι, μετ' αὐτ. πλούσιον, ἐπὶ κήρυκον
ἐπὶ τὸν ποταμὸν πρὸς ἐμὲ εἶδον, ὁ αὐτ. Σοφ. 627.

ἐγγει-θρόμος, ὅν, περὶ τῆς Ἀθήνης, ἡ διὰ τοῦ ἔγχους βροντῆς
ποιούσα, Πινδ. Ο. 7. 78.

ἐγγεῖη, ἡ, ἔπ. τύπος τοῦ ἔγχους, ὅρου, ἰσχυρ. Ὅρ. ἰδίως ἐν
τῇ ἴλ., γεν. πληθ. ἐγγεῖων E. 167. ἐγγεῖη ἐκέκαστο, ὑπερεῖχε
πῶντας κατὰ τὸ ἔγχος, Β. 530.

ἐγγεῖη, ἔπ. γ' ἐνικ. ὑποτ. τοῦ ἐγγέω. Ὁδ. I. 10.

ἐγγει-κέραννος, ὅν, ἐξακινεῖων τὸν κεραννόν, Πινδ. II. 4.
345, κτλ.

ἐγγειμάζω: μέλλ. -άσω, ἐπέρχομαι τὸν χειμῶνα ἐν, Ἰουλ.
Ἐπιτομ. 53, Πολυδ. Α. 62.

ἐγγει-μαργός, ὅν, = ἐγγεισιμαργός, Ἐτυμολ. Μ. 313. 14.

ἐγγειρέω: μέλλ. -ήσω, (χειρ) βάλω τὴν χειρὰ μου ἐπὶ τινος
ἢ εἰς τι, ἐπιχειρῶ, πειρώμαι, μετὰ δοτ. πράγμ., Ἰούρ. Μῆδ. 377,
Θουκ., κτλ. — μετ' ἀπαρεμφ., Πλάτ. Πρωτ. 310C, Σεν. Ἀπομν.
2. 3, 12, κτλ. — τὸν ἐγγειρήσαντα συκοφαντεῖν ὕπερδ. ὑπὲρ
Ἰούρ. 44. ἐπιχειρῶ ἢ ἀγγίζω τι, Σοφ. Πλ. 1026, Θουκ. 4. 4, κτλ.

2) ἐπιβάλλω χεῖρα εἰς τινα, προσβάλλω τινά, ἐπιτίθειμαι, τινί
Θουκ. 4. 121, Σεν. Ἐλλ. 4. 5, 16. πρὸς τινα Πολυδ. 2. 22, 11.

3) ἀναλαμβάνω τὴν θεραπείαν νοσήματος, μετὰ δοτ. Ἰππ. 3.
27., 8. 9.

4) δοκιμάζω τὰς δυνάμεις μου εἰς συζήτησιν, εἰς
ἐκάτερον Πλουτ. Κικ. 21. — Παθ., συζητῶμαι, ὁ αὐτ. 2. 687E.

II. Παρὰ μεταγεν., ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ τι μετ' αὐτ., ἔργον
Ἐπιτομ. Ἐλλ. 1038. 36. — Τὸ ἐπιχειρῶ εἶναι συνηθέστερον —
πρὸς, ἐγχαράω ἐν τέλει.

ἐγγειρήμα, τό, ἐπιχειρήσεις, προσπάθεια, Σοφ. Ο. 1. 540, Πλάτ.
Πολιτικ. 290D, κτλ. — καθ' ἑαυτὴν. ἐγγειρήμα τέλμημα ἐπιτή-
δευμα.

ἐγγειρηματικός, ἡ, ὅν, ἐπιχειρηματικός, Πλάτ. Σ.

ἐγγειρήσεις, εὐς, ἡ, ἐπιχειρήσεις, Θουκ. 6. 83, Πλουτ. Καῖα.
66.

II. = ἐγγειρία, Γαλήν.

ἐγγειρητέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἐπιχειρήσῃ, Σεν.
Ἀλυσ. 1. 1, Πλάτ. Πολιτικ. 304A.

ἐγγειρητής, οὐ, ὁ, ὁ ἐπιχειρῶν τι, ὁ ἐπιλαμδανόμενος τινος,
βίβλινος, Ἀριστοφ. Ὅρν. 257.

ἐγγειρητικός, ἡ, ὅν, ἔχων τὰς εἰς τολμηρὰς ἐπιχειρήσεις,
ἐπιχειρηματικός, βίβλινος, Σεν. Ἐλλ. 4. 8, 22. — Ἐπὶ ῥ. -κός,
βίβλινος, τολμηρῶς, Ἀρχύτας παρὰ Σοφ. 589. 6.

ἐγγειρία, ἡ, χειρὶς, ἰππ. π. Ἀμθρ. 802. — Καθ' ἑαυτὴν. ἐγ-
χειρίας, ἐπιχειρήματα.

ἐγγειρίδος, ὅν, (χειρ) ὁ ἐν τῇ χειρὶ, ἱκετῶν ἐγγειρίδους.
κλάδοισιν; Διόχλ. Ἰκ. 22.

II. ὡς οὐσιασ., ἐγγειρίδιον,
τό, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, μαχαίριον, μαχαίρη τοῦ ζωναρίου, «λῆξος»,
«οὐλίττος», Ἰερὸς. 1. 12, 214, κτλ., Θουκ. 3. 70. ἐγγειρίδιον πλήτ-
τειν Δυσ. 101. 13, κτλ. — Καθ' ἑαυτὴν. ἐγγειρίδιον σκευὴ καὶ ὄρ-
γανον σκευῶν, ἔχον ὄρατα καὶ τὰ ἐν χειρὶ (μαχαίρια). 2)

μαχί, Θεοφ. Ἰστ. Φ. 4. 3, 3, Ἀθην. 204A. 3) σύνθετον βί-
βλινον, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, προσέτι, ὄνομα πραγματείας τοῦ
ἐπιτε-
του ἰδίου, Μείνικος Μένανδρ. σ. 160.]

ἐγγειρί-δατος, διὰ γρ. ὅτι ἐγγειρίδατος.

ἐγγειρίζω, μέλλ. Ἀττ. -ξω, παρμ. ἐγγειρίζω Πλουτ. Φωκ.
34. — ὅτι εἰς τὰς χεῖρας τινος, παραδίω, ἐγγειρίζω, ἐμπιστεύομαι,

τί τινι ἢ τινά τινι Πινδ. 1. 111., 5. 92, 3, Θουκ. 2. 67. τὰς
ἀρχὰς ἐγγ. τινί Ἰερὸς. 5. 71, πρὸς. Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 5, 8.

ἐγγ. τινί μόνον (παραδομένου τοῦ ἀρχῆν) αὐτῷ 5. 6,
12. ἐγγ. ἐμαυτὸν τῇ ἀτυχίᾳ Ἀντιφῶν 119. 20. καὶ συχν. παρ'
Ἀττ. — Παθ., ἐγγειρίζομαι, παραδίδομαι, τινί Πολυδ. 5. 44, 1.

ἀλλὰ, ἐγγειρίζομαι τι, μοὶ ἐμπιστεύεται τίς τι, Λουκ. Πρωμ. 3,
ἔρμ. 39, κτλ. «οὕτω μετ' ἀπαρ.», διοικεῖν τὰ τῆς ἀρχῆς ἐγκε-
χειρίσθαι, ἐμπιστεύσασθαι εἰς τὴν τὴν διοίκησιν τῆς ἀρχῆς, Πρω-
μ. 8. 7, 12. — Μείν., ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι, ἐπιχειρῶ, κινδύ-
νους. ἐγγειρίσθαι Θουκ. 5. 108, Διων Κ., κτλ.

ἐγγειρί-θετος, ὅν, ὁ εἰς τὰς χεῖρας τινος ἐδόμενος, ἐγγειρίδο-
τος, ἐγγ. τινά παραδίδομαι Ἰερὸς. 5. 106.

ἐγγειρίων, τό, ἀπόμακτρον, χειρόμακτρον, Ἐκκλ.

ἐγγειρίσις, ἡ, καὶ ἐγγειρίσμός, ὁ, τὸ ἐγγειρίζειν, Παλ, Λεξ.
ἐγγειρίστων, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐγγειρίζω, δεῖ ἐγγειρίζειν, Σουλ.
Ραμ. 1193, Σουλ. 102. 10.

ἐγγειρίστης, ὁ, διὰ γρ. ἀντὶ ἐγγειρητής παρ' Ἀδαμαντ.
Φωτισμ. 2. 27.

ἐγγειρο-γαστρω, ὅν, = γαστρώχειρ, Ἀθην. 4Π.

ἐγγειροτονέω, χειροτονῶ, ἐκλέγω, εἰς ὑπατείαν Διων Κ. 41.
30. πρὸς. Πολυδ. Β'. 150.

ἐγγειροπυγέω, ἐργάζομαι τι διὰ τῆς χειρὸς ἐν τινι, ἐγγειροπυ-
γήςος τῇ ὀλῃ, χειροπυγήςος ἐν τῇ ὀλῃ, Πρωμ. Νας. 1. σ. 137.

ἐγγεῖω, ἔπ. ἀντὶ τοῦ ἐγγέω, Ὅρ.

ἐγγέλειον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐγγέλους, καθ' ἐνικ., Ἀριστοφ.
Ἀπομ. 302. 7, Ἀντιφῶν. ἐν ἀφελότητι 1. 4. ἀλλὰ τὸ πλεῖστον
κατὰ πληθ. ἐγγέλειον Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεύσει» 1. 12, Καλλίας ἐν
«Κύκλωσι» 1. 2, Ποσειδίππ. ἐν «Δοκρίσει» 1. ὅππότε τάγγελοις
Ἀριστοφ. Ἀλ. 1043. — ἐν πᾶσι τοῖς τοῖς χωρίοις ἐγγέλειον δυ-
νατὸν νὰ εἶναι οὐδὲ πληθ. τοῦ ἐγγέλειος (ἐξυπακουμένου τοῦ κρέα
ἢ τεμνάχῃ) μόλις παρὰ Φερεκρ. ἐν «Δουλοδιδασκαλίᾳ» 1 εὐρίσκο-
μεν τέμναχος ἐγγέλειον, πρὸς. Εὐστ. 1231. 36.

ἐγγελέων, ἡ -ών, ὄνος, ὁ, ἐγγειροπυγέων ἢ κόφινος πλή-
ρης ἐγγελέων, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 4, 34, 37.

ἐγγελεύειον [ῶ], τό, ὑποκορ. τοῦ ἐγγέλους, Ἀμφίς ἐν «Φιλε-
ταίρῳ» 1. ἐγγελεύειον Θόδωρον Ἐπιτομ. ἐν «Θεοφιλάτῳ» 1. 6.

ἐγγελυο-τρώφος, ὅν, τρέφω, διατρέφω ἐγγελεῖς, Ἀριστ. Ἰστ.
Ζ. 8. 2, 34.

ἐγγέλος ἢ ἐγγέλος (ἴδε Πίνακ. Ἀριστ.), ἡ, μεταγεν. καὶ ὁ,
(Λουκ. Ἀνάκ. 1. κτλ.) γεν. -εως ἢ -ους, πληθ. ἐγγελεῖς, -εως ἢ
-ους, γεν. -εων ἢ -ών, δοτ. -εας ἢ -εας, ἴδε Πίνακ. Ἀριστ.

ἀλλ' ἐγγελεως, -εις, εἶναι οἱ δοκίμοι Ἀττ. τύποι, Πίνακ. Ἐλλ.
Κωμ. ἐν λέξει (ἴδε Ἐξ. 5): — τὸ κοινὸς «ἐγγεῖ», ἐγγελέες τε καὶ
ἰχθύες Π. Φ. 203, 353. συνηθὲς παρὰ σκευάζομενον μετὰ τεύ-
λων περιφώνησαν αἱ τῆς Κωπιδότος, Ἀριστοφ. Ἀλ. 880, Εἰρ.
1005. ἐγγ. Βοιωτῶν Ἀντιφῶν. ἐν Ἀδελφ. 11. — παρὸν, ἐγγέ-
λεις θηρώμενος, ἐπὶ τῶν διὰ κέρδος ἴδιον ταραχὰς ποιοῦντων,
Ἀριστοφ. Ἰππ. 864, πρὸς. Νερ. 559.

ἐγγελεύων, ἴδε ἐγγελέων.

ἐγγελυο-ωπός, ὅν, ἔχων ὄφιν ἐγγέλος, Λουκ. π. Ἀλυσ. Ἰστ.
1. 35.

ἐγγεσο-μαργός, ὅν, «τοῖς ἐγγεσι μαινόμενος» Ἐτυμολ. Μ.
313. 6, Ἡσυχ.

ἐγγεσο-μωρός, ὅν, ὁ διὰ τοῦ ἔγχους μαχόμενος, Ἰλ. Β. 692,
κτλ., Ὁδ. I. 188. — Περὶ τῆς συνθέσεως ἴδε τὴν λέξ. Ἰάκωρος.

ἐγγεσο-χειρ, ὁ, ὁ ζῶν διὰ τοῦ πολέμου (πρὸς γαστρώχειρ),
Ὅρ. π. Σεισμ. 18.

ἐγγεσπάλος, (πάλλω) ὁ πάλλων τὸ ἔγχος, μαχητής, Ἰλ. Β.
131, κτλ.

ἐγγεσο-φόρος, ὅν, ὁ φέρων ἔγχος, Πινδ. Ν. 3. 107.

ἐγγέω: μέλλ. -ξέω (ἢ -ξέω), μεταγ. ἐγγύσω Ἦρων ἐν Ἀρχ.
Μαθ. 186. 12. ἀποθ. ἐνέχεα, Ἐπ. ἐνέχεα, ὅλλ. γ' πληθ. ἐνέ-
χεαν ἐν τμήσει, Ὁδ. Θ. 436. ὑποκατ. ἐγγέη, Ἐπ. ἐγγεῖη (ἴδε
κατωρ.) π. παθ. παρμ. ἐγγεχέωμαι. Χωρὶς ἐν τῷ τινος, ἐν δ'
οἶνον ἔχευεν χρυσέῳ δέπαῳ Ὁδ. Γ. 40. ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
ἀσκήν ἐν αἰγείῳ Ζ. 77. μέθυ. ἐγγεῖη δέπατος 1. 10. οἶνον
ἐς κύλικα Ἰερὸς. 4. 70. ἔως τ' ἀλείφει τ' ἐγγέας ταύτῃ
σκέφει Ἀισχύλ. Ἀγ. 322. κἀν οἶνον μοὶ μὴ γ' ἔχῃς αὐ ποτὶν
Ἀριστοφ. Σπ. 616. καὶ ἐγγεῖν μόνον, πληρῶ τὸ ποτήριον, τοῖς
νεανίσκοις ἐγγεῖν ἐκέλευε Σεν. Ἀν. 4. 3, 13, πρὸς. Πλάτ.

Συμπ. 214A, καὶ συχν. παρὰ Κωμ. — ὡσαύτως, ἐγγεῖν σπον-
δῶν, ἐγγεῖν οἶνον πρὸς σπονδῶν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1102, πρὸς. Ἀντι-
φῶντα 113. 25. — Μείν., ὡσαύτ' ἐνεχέυατο πούλῳ (ἀνευ μέσ.
σημασ.) Ὁδ. Γ. 387. ἀλλ' ἐν αὐστηρῶς μέσθ' ἔχῃς αὐ
νον δι' ἐμαυτὸν, «γεμίζω τὸ ποτήριόν μου», Ἀριστοφ. Σπ. 617.

ἔγχυτοσθαι εἰς τὴν χεῖρα πιεῖν, χύω [οἶνον] ἐντὸς τῆς ἰδέας μου χεῖρος πρὸς πόσιν, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 9· ποτόν ἔγχυτοσθαι ἡ αὐτ. Συμπ. 2. 26. 2) ἐπὶ ἐξηρῶν πραγμάτων, χέω τι ἐν τινι, ἐν δὲ μοι ἄλλοιτα χέον ἐξυρραφέεσσι δοροταῖον Ὁδ. Β. 354. II. ἐνίστα μετ' αὐτ. δηλοῦντες τὸ ἀγγεῖον, πληρῶν, γεμίζω, ἔγχυτον κρητῆρα, φιάλην Σώφρων ἐν Ἀποσπ. 149, Ξεν. Συμπ. 2. 23· ἄλλ' ἔγχυσον αὐτῷ Διὸς γε τήνδε σωτήρος Ἀλεξ. ἐν Ἀποκρίσῃ 3· ἔγχυσσα αὐτῷ ἀγαθοῦ δαίμονος ἱένον, κύλικα Νικόστρ. ἐν Ὀϊαν-δρόσῳ 3. III. ἔγχυται ὕδωρ τινὶ (ἴδε κλεψιδόμα). Δημ. 407. 17, πρὸλ. 1152. 211—Παθ., ἔγχυται τὸ πρῶτον ὕδωρ Δίσχιν. 82. 13 κέε.

ἔγχυλος, «ἐπίθετος ἀκριβοῦς» Πισύχ.
ἔγχυμώμενος· «ἐγχάσκοντες».
ἔγχυρος, ες, ὅς, καὶ δοράτι ἐγχύρει Νικήτ. Ἰο. Ἀγγ. 1. 6, σ. 242C.

ἔγχυρνεος, ον. ἐν τῇ γῇ, γῆινος, σποδὴν κειμένην ἔγχυθ. Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 298. II. ἐγχύριον, κύλιξ Ἀνθολ. Πλατ. 235. ἐγχυλαίνουμαι, παθ. ἐνδύμαι, περιβάλλομαι, ἐσοῦμαι Λυκάβρ. 974, πρὸλ. 1947.

ἔγχυλιω [τ], φέρομαι ὑπερισπαστῶς πρὸς τινα, ὑπέρβω, προσβάλλω, Ἑλληνιστ. Δίσχλ. Ἰκ. 914, πρὸλ. Νο. 137. Καθ' Ἰσού. «ἐγχύλει» ἐνερρυγῶ.

ἔγχυλοῦ, ἔχω χρώμα πρασινοῦ, Νικ. Θ. 154. Καθ' Ἰσού. «ἐγχύλοσθαι ἐμφύνα».

ἔγχυλος, ον. = τῷ ἔπιμ., Νικ. Θ. 536· ἐν. αἰε. κατὰ μεταπλ.

ἔγχυλος φλοῖον αὐτοῦ 676, ἔγχυλος εἶδαν 885.

ἔγχυλος, ον. ἔχω χρώμα χλωρὸν ἢ ὡχροπράσινον, Θεοφρ. Ἰατρ. Φ. 3. 12, 5, κτλ.

ἔγχυρος, ον. συνηρ. ἔγχυρος, -οον, πλήρης χυοῦ, «γεμῆτος ἀπὸ χυοῦ», Νικ. Θ. 762.

ἔγχυδατα ἢ ἔγχυδία· «ἀθρόα» (Κύπριος) Πισύχ.

ἔγχυνδριζω, χόνδρον ἐπιπάσσει ἢ καταπλάσσει, ἢ τὸν χόνδρον ἐναρμύει, Ἀρχιγ. παρὰ Ἰατρ. κατὰ τόπου 1. 3.

ἔγχυνδρος, ον. ἐν μικροῖς χόνδροις, Λατ. graminosus, Δισκ. 1. 83.

ἔγχυρδης, ον. (χορδῇ) ἔχων χορδὰς, ὁργανοὶ ἐνταῦθα, ἔγχυρδης Πολυδ. Δ. 58.

ἔγχυρδης, χορεύω ἐν τινι τύπῳ, βούλομαι πάλιν ἐν Ἰνδία νικῶντας Ἑλλήνας ἔγχυρδῆσαι Πολυδ. 2. 332B.

ἔγχυρος, τὸ, ὄρου, λήγῃ, συχρὸν παρ' Ὁμ., ἀποτελούμενον ἐκ δύο μερῶν, τὸν τὸ μὲν ἐκαλεῖται ἀλγίλῃ. τὸ δὲ ἕτερον ὄρου, ἥτοι ἡ λήγῃ ἢ μεταλλίλῃ καὶ τὸ φέρων αὐτὴν ἔχον ἢ «κοντόρονα» Ἰλ. Ζ. 319· εὖτα τὸ μήκος αὐτοῦ εἶναι ἐνδεκάπυχον· τὸ ὄρου εἶναι συνήθως ἐκ εὐλίου πελάος, καυῆος «μελέγουν», μελίλοντος ἔγχυρος, συχρὸν ἐν τῇ Ἰλ. πρὸλ. ὡσαύτως· σταδαῖος, ὁπισθοδρομῶς. — Τὸ ἔγχυρος ἐκρησπόμενος ὅπως τύπηται· τὸν ἐχρὸν ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ἔξανακίλῃ αὐτὸ κατ' αὐτοῦ μακρύνει, ἀλλ' ἔνεκα τοῦ μεγάλου βάρους αὐτοῦ μόνον αἰρωμαζώταται τῶν ἀδρῶν ἡδυνάστα νὰ μεταχειρίζονται αὐτό, καὶ μόνον ὅτε ἴσαν πλησίον τοῦ ἐχρῶς· ὡς ἐκ τούτου δὲ θεωρεῖται τὸ ἐντιμότερον ὅπλον.

II. ἐν γίνεαι, πᾶν ὅπλον, ἔπος, συχρὸν ἐν Σοφ., ὡς ἐν Δί. 287, 658, 907, κτλ.· πτερωτὰ ἔγχυ, βέλῃ. Εὐρ. Ἰρ. Μαιν. 1098· ἔτι καὶ ἐπὶ σφαῖρας, ὡς ἡ τῆς Ναυσικάας, τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶν κυλινδρεται Σοφ. Ἀποσπ. 872·—μεταρ., φροντίδος ἔγχος Σοφ. Ο. Τ. 170. (Κατὰ τὸν Κούρτ, συγγενὲς τῷ ἀκτῇ, δακύν, ἀλγίλῃ).

ἔγχουσα, ἡ, ἄτ. ἀντὶ ἀγχουσα, φυτὸν ἐκ τῆς βίτης τοῦ ὀπλοῦ ἐξάγειται ἐρυθρὰ βαφῇ. Ἀριστοφ. Λυσ. 48, Ξεν. Οἴκ. 10, 2· ἀγχουσα ἐν Θεοφρ. Ἰατρ. Φ. 7. 8, 3, διαρ. γραφ. ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 3. Καθ' Ἰσού. «ἀγχουσα» εἶνα τις (ἡ) παρὰ τὴν ἐρυθραίνουσαν αἱ γυναῖκες.

ἔγχουσιζω, = ἀγχουσιζω, «ἐγχουσιζεται, ἐπὶ τῶν γυναικῶν, τὸ τῇ ἐγχούσῃ χρῆσθαι τὸ πρόσκιον» Ἰεμυλ. Μ. 313. 31.

ἔγχυρως καὶ ἔγχυρως, ὡς τὸ ἐγχύριπτω, ὡς εἰς .., Λατ. imbricare, ἐνέχυρον ἐς τὸ πρόσκιον τὸ σκήπτρον Νηλεὺς. Πρὸδ. 6. 75.

II. παθ. τις τύπος ὑπάρχει παρ' Ἡρόδ. 7. 145, ἦσαν δὲ πρὸς τινας καὶ ἄλλους ἐγκεχυρμένοι [ἰν. πόλεμοι], ἐπικειρημένοι· ἀλλὰ πιθανὸν εἶναι ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ ἐγκεχειρημένοι (ἐκ τοῦ ἐγγερέω).

ἔγχυμετιζω, μέλλ. -ίω, χρεμετίζω ἐντὸς τινος, ἐπὶ ἔπικων χρεμετίζοντων ἐντὸς αὐλῶντων φημὶν καὶ ἀποτελούντων ἦσαν προσή-μοιοι ἀλλῷ, Πολυδ. Γ. 56.

ἔγχυμεμα, τὸ, τὸ ἐγγρεμνόμενον, ὀρθόγαλον, Πολυδ. 2. 82B.

ἔγχυμεπτομαι, ἀποθ., ἐκβάλλω φλέγματα, ὑπερτίττει καὶ ἐχρῆμπετο μύχιόν τι καὶ δυσπρόσοδον Λουκ. Ὀνειρος ἢ Ἀλεξρ. 10.

ἔγχυρῶ, ἔχω χρεῖαν, χρειάζομαι, τοῖς ἐτι καθάρσεως καὶ περιρραντηρίων τῶν διὰ ὕδατος.. ἔγχυρῶσιν Εὐστ. Ἰστ. Ἑκκλ. 10. 2, σ. 231, Ἰεμυλ. 20. 10·—τὰ ἔγχυρῶντα, τὰ ἐπι-τήρεια, τὰ ἀναγκαῖα, Λουκ. πῶς δει Ἰστ. Συγγρ. 22.

ἔγχυριπτω ἢ ἔγχυριπτω (Wessel. Πρὸδ. 2. 60), ἀορ. ἐνε-χυριμψα Ἰλ., Πρὸδ. — Παθ., Ἰλ., κτλ.· μέσ. μέλλ. ἐγχυριμψο-μαι Ἀπολλ. Πρὸδ. Δ. 930· ἀορ. παθ. ἐνεχυριμψομένη Ἰλ. (ἴδε

χυριμπτω). Φέρω πληθὺν εἰς, μετὰ τῆς πορεπομένης ἐννοίας τῆς βίαις, προσώμῳ, προσερίμῳ διὰ τῆς βίαις, προσεγγίζω, πλησιάζω τε εἰς τι, τῷ [τέρματι] σὺ μάλ' ἐγχυριμψος ἔλδαν σχεθὸν ἄρμα, «εὐότερ σὺ πᾶν πλησιάζας, ἔλαυνε ἐγγύθεν τοὺς ἵππους· καὶ τὸ ἄρμα» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 334· οὕτως, ἐν νύσῃ δὲ τοὶ ἵπ-πος ἀριστερὸς ἐγχυριμψοῦται, «πρὸς τὸν καμπυτέρῳ ἢ οἱ ἡ ἀρι-στερὸς ἵππος πλησιάζει» (Θ. Γαζῆς), αὐτοῖσι 338· ἔγγρ. τὴν βα-ρίν τῇ γῇ, φέρω τὸ πλῆθος πλησιάζει πρὸς τὴν γῆν, Ἡρόδ. 2, 60· ἔγγρ. (ἐνν. τὴν γῆν) τῷ αἰγισλῷ ἡ αὐτ. Θ. 98· ἔγγρ. τὸν ἵππον τῇ θηλῇ ὁ αὐτ. 3, 86. II. ἀμετάβ., πλησιάζω, τινὶ Σοφ. Ἰλ. 898·—ἄλλῃ τῇ παθ. εἶναι συνήθειον μετὰ τῆς σημασίας ταύτης, ἐγχυριμψοίς, πλησιάζας ὅπως προσέβηκιν τινά, Ἰλ. Ν. 146· ἐνιχυριμψοῦντα πύλησιν Π. 405· αἰγίμῃ ἐστὶν ἐγχυρι-μψοῖσα, ἡ αἰγίμῃ ὡς οὐκ ἀπὸ τοῦ ὅσπου, Εἰ 662· ἀσπίδ' (δηλ. ἀσπίδι) ἐνιχυριμψοίς, «προσπελασοίς, ἐγγίσας» Σχολ. Ἰ. 11. 272· νοητέες ἐγχυριμψοντο καὶ ἀλλήλους ἐνάρκον, «ἐκίστατο ἡ σὺν-αντάλλων καὶ ἀλλήλους ἀπέκτανον» (Θ. Γαζῆς), Π. 413· οὕτω βρα-δυτέρων, προσεγγίζω, ὅπως πλεῖς πληθύν, ἐγχυριμψόμενοι ἱένον, τῇ γῇ, ἐπὶ ἰχθύων, Ἡρόδ. 2. 93· ἔγγρ. γυναικί = πλησιάζω Π. 3, ὁ αὐτ. 4, 113, ἴδε ἀνωτ. ἑλάνοις ἐγχυριμψομένο, «κατασπιν-κυντα, Εὐρ. Ἰππ. 218· ἐπὶ ὕμων, προσβάλλω, τινὶ Νικ. Θ. 336, πρὸλ. Ἀπολλ. Πρὸδ. Δ. 1512· ἐπὶ ἐλεφάντων, Ὀπτ. Κ. 2. 533· οὕτω καὶ ἐπὶ νόσῳ, προσβάλλω ἰδιαίτερον τι μέρος, Ἰππ. 634. 26.—II. ἴδε ἀνωτ. κατ' ἐτοχὴν εἰς τοὺς Ἑστ. ποιητάς, τοὺς Ἰωάν. πεζο-γράφους καὶ τοὺς μεταγενεστ. πεζοῦς, ὡς ἐν Ἀπ. καὶ Φιλόστρ. — ἴδε Πολυκ. Τίμ. ἐν λ.

ἔγχυρσις, εως, ἡ, (ἐγχύριω) τὸ ἐγχύριον, περὶ ψηλαφίνας καὶ ἐγχύριος Ἰππ. 24. 13. II. ἐλαφρὸν τραῦμα, ἀμυχῇ, δαγμῇ, Δίλ. π. Ζ. 3. 22.

ἔγχυρσις, τὸ, χρίσμα, μύρον, Ἰππ. 48. 25, Ἰλ. 250.

ἔγχυρσις, ον, ἐπὶ φαρμάκων, τὸ ἐγχυρίμενον, φάρμακον ... οὐτ' ἐγγυρστον ... οὐτ' ἐπιπαστον Θέοφρ. Π. 2· εἰς τοὺς ἐσθλαμῆς Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 18· πρὸλ. Βλουμ. Δίσχλ. Πρ. 488.

ἔγχυριω [τ], τρέω, χρίω, τινὶ Ἀθλ. 542D, πρὸλ. Ἀθ. Π. 11, 107· μεταρ., ψευδοχόροις φήμισαι ἐγχύριον ἰση Λυκάβρ. 1435· Μέσ. ἀλγίτρομαι, ἐπὶ δὲ τὸ θηρίον ἐγχύρισηται τοῦ ἱεσοῦ, περὶ τοῦ τρέπου καθ' ὃν ἐκφυροῦντο οἱ πύλοι, Σπέρθων 610, κτλ. — Παθ., ἴδε ἐγχυρσις. Διηγήριον εἰσαχθὲν διὰ τοῦ κέντρου, Δίλ. π. Ζ. 1. 51. II. ἐμπνέω, τὸ κέντρον αὐτοῦ 0. 20. III. κεντῶ, ἐκκεντρίζω, τινὶ Πολυδ. Φαῖδρ. 231D· ἴδε χρίω Π. — ἐγ-χρίει· τυπτεῖ, ἐκκεντρίζει, Πισύχ.

ἔγχυρινίζω, μέλλ. ἄτ. -ίω·—χρονίζω, χρονοτριβῶ, ἀργαπορῶ, βραδύνω, Θουκ. 3. 27· περὶ τόπον Ἰππ. π. Διαιτ. Ὁδ. 302· ἔγχυρινισας, χρονοτριβήσας, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 815. 7· ἔγγρ. πρὸς τὸν γάμιον Ἀριστ. Ρητ. 3. 10, 7· τινὶ, ἐν τινι, Πολυδ. Π. 30, 0, ἐν τῷ τόπῳ Δίον Κ. 44, 46·—οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ. Πλάτ. Ῥητορ. 362A. II. καθίσταμαι χρόνιος, ἐγχυρινίζει τὸ ἐμπνέμα Ἰππ. Πρωγ. 42. 35· οὕτως ἐν τῷ παθ. ἐγχυρινισθὲν τὸ νόσημα Πλάτ. Γοργ. 480A, πρὸλ. Ἀριστ. Ἰατρ. Φ. 7. 1.

ἔγχυρινισμός, ὁ, βραδύτης, ἀργαπορία, Ὀρειδῆς, Ἀέτ.

ἔγχυρινιστέον, ῥημ. ἐπὶ θ. τοῦ ἐγχυρινίζω, δι' ἐγχυρινίζω, Δίλ. Ἀέτ. σ. 356, ἔκδ. Μί.

ἔγχυρινος, ον, ὁ πρὸ πολλοῦ χρόνου γενόμενος· ἐγχυρινος, οὐ τὸ εἶναι μετρητὸν ὑπὸ χρόνου· Ζωναρ. σ. 720, Σουῖδ. — Ἐπίερ. -νως Ἰουστ. Μάρτ. σ. 182A.

ἔγχυρυστος = ἔγχυρυστος. Ἐπιγρ. Σελινούντος, Benndorf et Meier. v. Sol. σ. 34.

ἔγχυρυσος, ον. χρυσοῦς, ὀπλον Σουλ. Ἐπιγρ. 354. 35· στολῇ Φιλόστρ. 796· πρόσκιος Διόδ. 3. 39.

ἔγχυρῶσμαι, παθ. μετὰ πρκμ. ἐγκυρῶσμαι, ἐγκυρῶσιζο-μαι ἀνεπίτηδες, Ἀριστ. π. Ξενοφάν. 4. 6·—μεταρ., συνεινυῖναι, συγκινεῖν, συγκινεῖν. πᾶσας ἐγκεχυρῶσιν τῷ βίῳ ἡ αὐτ. Πό. Ν. 2. 3, 8· νόμιον τοῖς ἐπιτηδεύμασι τῶν πολιτῶν ἐγκυρῶσθαι δεῖ Ἀρχιγ. παρὰ Σοφ. π. 269, 56.

ἔγχυλίζω, μεταβάλλω εἰς χυλὸν (διὰ τῆς πείσεως), Θεοφρ. Αἰετ. Φυτ. 6. 11, 14.

ἔγχυλισμα, τὸ, ἡ ἐκ τοῦ καρποῦ ἐκθιβόμενος χυλός, Δισκ. 1. 133, μετὰ διαρ. γραφ. χυλίσμα.

ἔγχυλος, ον, ἡ ἔχων ἐν αὐτῇ χυλόν, τὰ δοκτρία θερρίζουσιν ἐγκυλότερα καὶ πρὸς τὸ δύνασθαι συλλέγειν, ἐκρηγνόμενα γὰρ διαρρεῖ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰετ. 4. 13, 3·—ἐκχυμῶντες γυμνασίδες, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀπεξηραμένους, τὰ κρεῖδη ἔσται τ' οὐκ ἀπεξηραμμένα, ἐγκυλὰ δ' ἀτρεμεῖ καὶ ὀρεοῦσθαι Ἀλξ. ἐ. Ἀλέξανδρ. 5. 12.—Ἐπίερ. -λως Ἀρχιγ. παρὰ Ἰατρ. σ. 186.

ἔγχυλως, ἡ, παροχέτευσις τοῦ χυλοῦ, Ἀρετ. π. Χρ. Παθ. 2. 12. σ. 135.

ἔγχυμα, τὸ, ἐπὶ φαρμάκων, τὸ ἐγγεμνόμενον, π. χ. εἰς τὸ ὕδατος, τὴν ῥίνα κτλ.·—ἐγκύματα = ἐγκυτὰ φάρμακα, Ἰατρ. Καθ' Ἰσού. «ἐγκύματα» πλάκωντων εἰδός.

ἐγγυματίζω, μέλλ. -ζω, χέω ἐντός, ἐγγέω, ὅπῃ Κυρηναῖ-
κὸν ἀνέντες ὕδατι ... ἐγγυματίζουσι Γεωπ. 4. 7, 3' μνημο-
νεύεται τὸ ῥῆμα καὶ ἐν τοῦ Διόσκ.—Ρηματ. ἐπιθ. -τιστέον, πρέ-
πει τις νὰ ἐγγύσῃ, νὰ ποιήσῃ ἐγγυαίν, Γεωπ. 18. 17, 1. II.

ἐγγ. τινά, θεραπεύω δι' ἐγγύσεων, Ἰππιατρ.

ἐγγυματισμός, ὁ, ἐγγύσις, Ἰεροκλ. ἐν Ἰππιατρ. σ. 6.

ἐγγύμος, ὄν, ὑγρός, ἐγγυμα χυμῷ Ἰππ. περὶ Ἰπηρεῖον 744C'
ὁ περιέχων χυμὸν, σάρκα ἐγγυμὸν καὶ μαλακὴν Πλάτ. Τιμ.
74D, πρὸς. Ἀριστ. π. Δισθ. 5. 1.

ἐγγύμωσις [ῶ], ἡ, διανομή τῶν χυμῶν κατ' ὅλον τὸ σῶμα,
Ἰππ. Ἐπιθ. τὸ Β', 1037'—ἴδε ἐκχύμωσις.

ἐγγύων, μεταγ. τύπος τοῦ ἐγγέω, Δουκ. Εἰκ. 29, κτλ., Δοθ.
φρόν 726.

ἐγγύσις, εὐς, ἡ, (ἐγγέω) τὸ ἐγγεῖν, χύνειν ἐντός, Πλούτ. 2. 38E.

ἐγγύσιος, ὄν, ὁ ἐντός χέμενος, ἐγγυτον χηνὸς ἀλειφα ἐξὺν
ἐλαίῳ Ἰππ. 603. 25, Ἀρετ. Χρόν. Νόστ. Θεραπευτ. 2. 3.

II. ἐγγυσις (ἐνν. πλάκοις), ὁ, πλάκους χυμῶς εἰς σχῆμα τι,
Λατ. enchylus, Ἰππῶν ἐν Ἀποσπ. 21, Μένανδ. ἐν Ὀψευθηπρακτεῖν
1. 9, πρὸς. Ἀθῆν. 644C, κτλ. 2) ἐγγυσις, τὸ, = ἐγγυμα.

Ἰππῶν 28. Ἀρετ. Ὀξ. Νόστ. Θεραπευτ. 2. 10.

ἐγγυτρίζω, ὡς τὸ καταχυτρίζω, χυτρίζω, ἐκθέτω βρέφος
ἐν χύτρᾳ, ἐν πηλῷ ἀγγεῖῳ—ἐγγυτρίζειν—ἐκθεῖναι βρέφος ἐν χύ-
τρᾳ Ἰππ. ἴδε σημείωσις. Ριστοῦ ἐν Μοῖρ. σ. 138' ἐντεῦθεν, ἀπο-
τελεῖται, «ἐκθεῖναι», ἀποκτεῖναι, καὶ γὰρ ἀνὴρ παχύς ἦκει τῶν
προδόντων τῇ θράκης· ὃν ἔπας ἐγγυτρίζειν· ἀποκτενεῖς·
μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς χύτραις ἐκτεθειμένων παιδίων
(Ἰππ. ἴδε), Ἀριστοφ. Σπ. 289.

ἐγγυτρίστρια ἡ ἐγγύτρια, ἡ, γυνὴ συναθροίζουσα ἐν χύτρᾳ
τὰ ὅσα τῶν καέντων νεκρῶν, Πλάτ. Μένων 315D, ἴδε Βοίχτιον ἐν
τόμῳ· ὅλως κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. (Σπ. 288) «ἐγγύτρια, αἱ τὰς
χύτρας τοῖς τετελειωμένοις ἐπιφέρειν», Μένων ἡ περὶ Νόμου· «ἐγγυ-
τρίστρια δὲ λέγεται καὶ ὅσαι τὰς ἐναγείας καθαίρουσιν· αἱμα ἐπὶ χύτραις
ἱερείου καὶ τὰς θρηνητρίδας». II. γυνὴ ἐκθέτουσα βρέφη, «ἐτι-
γε μὴν καὶ τὰς μαιῶς τὰς ἐκθεῖσας ἐν χύτραις τὰ βρέφη» (πρὸς.
ἐγγυτρίζω) Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. ἐνθ' ἄνωτ.

ἐγγύμα, τὸ, ἡ ἰλὺς, τὸ χῶμα ὅπερ καταλείπει ποταμός, Πλούτ.
4. 39, 9.

ἐγγώννυμι ἡ -νύω, μέλλ. -νύσω·—πληρῶ διὰ χύματος, ἐπὶ
ποταμῷ, Πλούτ. 4. 40, 4—ἐγγ τάφρον Ἀππ. Ἐμφύλ. 5. 36.

II. ἐγγέω, ἐπιρρίπτω χῶμα, εἰς τάφρον αὐτόν· 2. 75, πρὸς.
Διδ. 17. 42.

ἐγγωρέω, παρέχω χῶρον, ἐπιτρέπω, ὁ χρόνος οὐκ ἐγγωρεῖ,
μετ' ἀπαρ., Λυσ. 175. 33, Ξεν. Ἰππ. 12. 13' ἀπολ., ὅσον ἡ δε-
κάτη ἐνεχώρεε, ὅσον ἐπέτρεπον αὐτῇ τὰ χρήματα τῆς δεκάτης,
Ἡρόδ. 2. 135' ἐὰν ἐγγωρῇ τὸ ὕδωρ (δηλ. τὸ ἐν τῇ κλειψύδρᾳ)
Δημ. 1094. 3.

2) ἐγγωρεῖ, ἀπροσώπως, ἐπιτρέπεται, μετὰ
δοτ. προσ., καὶ ἀπαρ., ἐγγ αὐτῷ εἰδέναι Ἀντιφῶν 112. 18, πρὸς.
140. 12, Πλάτ. Πρωτ. 321D, Ξεν. Ἰππ. 2. 3, 16, κτλ.· οἷς ἐγγ·
ὑδριστῆς εἶναι Δυσ. 169. 35—ὡσαύτως ἀπολ., ἐτι ἐγγωρεῖ,
ὑπάρχει ἐτι χαίρει, Πλάτ. Φαίδων 116E' οὐκέτι ἐγγωρεῖ Δημ.
52. 7· συχρὸν παρ' Ἀριστ. = ἐνδεχεται—οὕτως, ἐγγωροῦν ἐστι
Πλου. 3. 24, 11.

ἐγγώριος, ὄν, ὡσαύτως ἡ ἡ α., ὄν, Ἡρόδ. 6. 35, Πινδ. Ο. 5. 25
(χώρα)·—ὁ ἐν τῇ χώρᾳ, ὁ ἐκ τῆς χώρας, ἐγγώριος, ἐντόπιος, ἐσθῆς
ἐγγωρίῃ Ἡρόδ. ἐνθ' ἄνωτ.· ἐγγωρία λίμνη Πινδ. ἐνθ' ἄνωτ.·
ἐγγ. θεοί, δαίμονες, ἥρωες Δισχ. Ὀδ. 14, Ἀγ. 810, Σοφ.
Τρ. 183, Θουκ. 2. 74· κάρτα δ' ἐστ' ἐγγ· ἀληθῶς γνήσιος ὀνη-
καῖος, Δισχ. Ὀδ. 413' ἐγγ. πυροί, ἀντίστοιχοι τῷ ἐπιλοακτοί,
Ἀριστ. π. Θουκ. 82' ἐπὶ ἀνέμων, ἐπιχωρίων, ἐπικρατῶν ἐν τῷ
τόπῳ, Θεοφ. Αἰτ. Φυτ. 5. 12, 11. 2) ὡς οὐσασι,· κτοίκοις,
ἐνοικοις, ἐγγ. τῆρδε γῆς Σοφ. Ο. Κ. 871, πρὸς. Εὐρ. Ἰωνά 1167'
οἱ ἐγγ· Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 10, 10. 3) τὸ ἐγγώρειν ὡς
ἐπίρρ., κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου, Θουκ. 4. 78. II. ἀνῆκων
εἰς τὴν χώραν ἢ ἐκ τῆς χώρας, ἀγροτικὸς, δι. γρ. ἐν Ἰσ. Ἐργ. κ.
Ἰμ. 342.

ἐγγωρος, ὄν, (χώρα) = τῷ προηγ., Σοφ. Φ. 692, Ο. Κ. 125.

ἐγγωροῦνσις, ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ ἐγγωρέω, Διδ. Ἀλεξ.
σ. 1014 ἐκδ. ΜΙ.

ἐγγώσις, εὐς, ἡ, πληρῶσις διὰ καθιζήματων ἰλῦος ἡ χύματος,
Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 22, Πλούτ. 4. 30, 10, κτλ.

ἐγγωστήριος, ὄν, χρήσιμος πρὸς πληρώσιν, Ἀππ. Ἐμρ. 5. 36.

ἐγώ, προσωπ. ἄντων, τοῦ α' προσ.—Ἐπ. ἐγὼν πρὸ φωνήεντων
(παρὰ δὲ Δωριεῦσι καὶ πρὸ συμφώνων, Ἐπὶχ. 64 Αἰγ., Σωφρων 39,
Ἀριστοφ. Ἀγ. 748, 754, ἀλλ' ἐν τῇ Διολ. διαλέκτῳ παροξύτονος
ἐγών Ἀπολλ. περὶ Ἀντων. σ. 64), σπανιότατα παρ' Ἀττ., ὅδ'
ἐγών, οἱ Δισχ. Πέρσ. 931· μετ' ἐπιτάσεις ἐγώγε, Λατ.
ἐγυῖδιον, ἐγὼ βεβαίως, ἐγὼ τοῦλάχιστον, ὅσον δι' ἐμέ, βεβαίως
τῷ ὄντι· ἀλλὰ πολλὰ συνήθεσσαν τοῦτο παρ' Ἀττ. ἢ παρ' Ὀμῆρ.
Δωρ. ἐγώγα, ἐγώνγα, Ἀλκμάν 65, Ἀριστοφ. Ἀγ. 736, Λυσ. 986'
Βοιωτ. ἰώνγα, ἰώνγα Ἀριστοφ. Ἀγ. 898' Λακων. καὶ Ταραντ.
ἐγώνη Ἰωνχ., Ἀπολλ. ἐν Δ. Β. 524.

II. διόφορος ρίζα ME

ἀναφαίνεται ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι, ὅλ. γέν. ἐμοῦ καὶ ἐγκλιτ.
μου· Ἰων καὶ Ἐπ. ἐμέο, ἐμεῦ, μεν, ὡσαύτως ἐμέθεν Ἰλ.
Α. 525, Εὐρ. Ἐλ. 177 (λυρικ.)· ἐμεῖο Ἐπιτύμβ. ἐν τῇ Σουλ.
Ἐπιγρ. 956, 1027, κ. ἀλλ.· μέθεν Σώφρων 46 Αἰγ. Δωρ. ἐμέος,
ἐμέος Ἐπὶχ. παρ' Ἀπολλ. π. Ἀντων. σ. 365' Βοιωτ. ἐμεῖος
Ἰβριν. 33· ὡσαύτως ἐμεῖω, ἐμεῖω, ἐμῶς Ἀπολλ. ἐνθ' ἄνωτ.
—δοτ. ἐμοῦ καὶ ἐγκλιτ. μου· Δωρ. ἐμῖν Ἐπὶχ. 94. 9 Αἰγ.,
Ἀριστοφ. Ἀγ. 733, Θεοφ. 4. 30' ἐμῖνη, «συνήθης Ταραντινῶν» ἡ
δὲ γῆσις παρὰ Ἰόνων· Ἀπολλ. π. Ἀντων. 104B'—αἰτ. ἐμῇ
καὶ ἐγκλιτ. με.

III. Δυκ. ὄνομα καὶ αἰτ. νδδ' (πρὸς τὸ
Λατ. nos), ἡμεῖς οἱ δύο, ἡμεῖς τοὺς δύο, Ὀμ. καὶ Ἰων. Ἀττ. νώ,
ὅπερ ὅμως εὐρηται καὶ ἐν Ὀδ. Ο. 475, 11. 308' νῶε Ἀντίμαχ.
γεν. καὶ δοτ. νῶν, Ἀττ. νῶν· νῶν = ἡμῖν Κόντιν. Σμ. 1. 213,
κτλ.

IV. Πλ. ὄνομα, ἡμεῖς (τὸν Ἰων. τύπον ἡμεῖς, ὡς εὐ-
ρηται ἐν χειρογρ. τοῦ Ἡρόδ., ἀποδοκιμάζει ὁ Δινδ. de Dial. Hdt.
σ. 20)· Αἰολ. ἀμῖες Ὀδ. 1. 303, Ἀλκαῖος 18, Πινδ. Π. 4. 256'
Δωρ. ἀμῖς Ἐπὶχ. 94. 6, Ἀριστοφ. Λυσ. 168.—Γεν. ἡμῶν, Ἰων.
ἡμῖν, ἡμῖν (Ὀδ. Ω. 170)· Αἰολ. ἀμῖν Ἀλκαῖος 93· Δωρ.
ἀμῖν Ἀλκμάν 50, ἀμῖν Ἐπὶχ. 147, Ἀριστοφ. Λυσ. 168, Θεοφ.
2. 158.—Δοτ. ἡμῖν, παρ' Ἀττ. ποιηταὶ ὡσαύτως ἡμῖν (1) γάρην
τοῦ μέτρον, τοῦτό γ' ἡμῖν Σοφ. Ο. Κ. 25 (ἡ, ὡς τινες γραμματι-
κοὶ ἔγραψον αὐτὴν, ἡμῖν), οὐδαμῶς παρ' Εὐριπ., συγν. παρὰ Σοφ.,
ἀλλὰ σπανίως παρὰ Κωμ., Δινδ. ἐν Ἀριστοφ. Ὀρν. 386' Αἰολ. καὶ
ἀμῖν, ἀμῖν, Πλ. Α. 384, Ἀλκαῖος 12, 19, 76, Πινδ. Π. 4.
275, Δισχ. Ὀδ. 156' Δωρ. ἀμῖν Ἀλκμάν 66, Δισχ. Εὐμ.
347, Ἀριστοφ. Λυσ. 1081' μετὰ τ. Ἀριστοφ. Ἀγ. 821, Θεοφ.,
ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ γράφηται ἀμῖν, Αἰγ. π. Δωρ. σ. 260.—Αἰτ.
ἡμῶς (καὶ ἡμῶς Ὀδ. Π. 372)· Ἰων. ἡμῶς Αἰολ. ἀμῖν Ἰλ.
Α. 59, Σαπφώ 115, Θεοφ. 8. 25' Δωρ. ἀμῇ Ἐπὶχ. 97 Αἰγ.,
Ἀριστοφ. Ἀγ. 759, Λυσ. 95, 1099.—Περὶ τῶν διαλεκτικῶν τούτων
ποικίλων ἴδε Ἀπολλωνίων περὶ Ἀντων. σ. 324—387, Αἰγ. π.
Αἰολ. σ. 123 κτλ., π. Δωρ. 247 κτλ. (πρὸς. Σανσκρ. पिता, पिता
(ἐγών), Λατ. ego, Γοτθ. ik, Παλαιο-Σκανδ. ok, Ἀγγλο-Σαξον.
ic, κτλ. καὶ πρὸς τὰ ἐ-μέ, με, πρὸς. Σανσκρ. माम, मा, Γοτθ.
καὶ Παλαιο-Σκανδ. mik, Ἀγγλο-Σαξον. meo, κτλ.)· Χρῆσις
συχν. ἐν ἀποκρίσειν ὡς βεβαιωτ. μάλιστα ἐν τῇ τύπῳ ἐγώγε, Σοφ.
Τρ. 1248, Πλάτ. κλ.· οὗτος ἐγώ, Λατ. ille ego, ἰδου ἐγώ, Πινδ.
Ο. 4. 37' ὅδ' ἐκεῖνος ἐγώ Σοφ. Ο. Κ. 138' σπανίως μετ' ἄλλω, τὸν
ἐμέ, ἐμαυτὸν, ἐμέ αὐτόν, Πλάτ. Θεαιτ. 168A, Σοφ. 239A,
Φιλόφ. 20B· τίς ὦν οὗτος δ' ἐγώ τυγχάνω; Πλούτ. 2. 119A·
τί τοῦτ' ἐμοί; ἡμῖν τί τοῦτ' ἐστ'; Λατ. quid mea hoc ruferit?
Ἀριστοφ. Θεσμ. 498, κτλ.· πρὸς. αὐ.

ἐγῶδα, ἐγῶμαι. Ἀττ. κρῖσις ἀντὶ ἐγῶ οἶδα, ἐγῶ οἶμαι.
ἐγῶν, ἐγῶνγα, ἐγῶνγη, διαλεκτικοὶ τυποὶ τοῦ ἐγώ, ἐγώγε,
δ' ἴδε.

ἐδάην, ἡς, ἡ, ἄρ. δ' τοῦ δᾶω, Ὀμ.

ἐδάην, ἡς, ἡ, Ἐπ. παθ. ἄρ. δ' τοῦ δαμάω, Ἰλ.

ἐδᾶνός, ἡ, ὄν, ἐδᾶνός, ἐδεστός, βρώσιμος—ἐδᾶνόν, τὸ,
τροφὴ, Δισχ. Ἀγ. 1407.

ἐδᾶνός, ἡ, ὄν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἐλαίου, Ἰλ. Ε. 172, Ἰγν. Ὀμ.
εἰς Ἀφρ. 63, ἐνθα αἱ ἀριστοὶ τῶν γραμματικῶν σχετίζουσιν αὐτὸ
πρὸς τὸ θῆδος, ἡδῶμαι, ἀνδᾶνω (δ' ἴδε), γλυκύς, ἴδε Παιγν. β.
σ. 557, Κούρτ. 252· ἀλλ' ὁ Βουττ. (λεξιλ. ἐν λ. ἐκᾶνός) πρὸς τὸ
ἴδω, ἐξοχος, λαμπρός.

ἐδαφιαῖος, α., ὄν, ὁ μέγρι ἐδάφους, Τζέτζ. Ἰστ. 3. 211.

ἐδαφίζω, μέλλ. -ζω, ἐξομαλύνω, ἰσοπεδῶ, κτενὴ καὶ
καθίστα σπερδὸν τὸ ἔδαφος ὡς ἀλόνιον, Θεοφ. Ἰστ. Φ. 9. 3, 1:—
Ποθ., ὁ αὐτ. Αἰτ. Φυτ. 4. 8, 2.

II. καταδαφίζω, καταρρίπτω
εἰς τὸ ἔδαφος, Εὐαγγ. κ. Λουκ. 19', 44, πρὸς. Ἐβδ. (Ψ. ρλς', 9).

ἐδαφίον, τὸ, ὑποχωρ. τοῦ ἐδαφους, χωρίον συγγραφῆς· ἐν βι-
βλίῳ, Εὐστ. 1582. 63.

ἐδάφος, εὐς, τὸ: ἴδε ἐν λ. ὀδός, ὀδός, ὀδῶς—ἡ πυλ-
μῆν, τὸ θεμέλιον, ἡ βᾶσις παντὸς πράγματος, Θουκ. 1. 10' ἐδάφος
νῆος, τὸ ἐντός κοῖλον τῆς νῆος, τὸ κατωτάτον κύτος αὐτῆς, Ὀδ. 16.
240· ἐδάφος πλοίου Δημ. 883. 22, πρὸς. Φερεκρ. ἐν «Ἀγρίοις»
Ο· ἐδ. ποταμοῦ. θαλάττης Ξεν. Κύρ. 7. 5, 18, Ἀριστ. Ἰστ.
2. 4. 8, 18' ποτηρίου Φερεκρ. ἐν «Τυραννίδι» 1. 2. 2) τὸ
κατὰ ἄνθρωπον μέρος τῆς οἰκίας, τὸ δάπεδον, οἴκου Ἡρόδ. 8. 137'
καθαίρειν εἰς τὸ ἔδαφος, καταδαφίζειν, Θουκ. 3. 68.

3) τάπος, γῆ, περὶ τοῦ τῆς πατρίδος ἐδάφους ἀγωνίζεσθαι
Δισχ. 72. 41, πρὸς. Δημ. 809, ἐν τέλει· ἐχθρὸς τῷ πῆς πόλεως
ἐδάφει Δημ. 99. 19, 134. 14:—ὡσαύτως γῆ ὑπὸ ἔποψιν ποιότητος,
Θεοφ. Αἰτ. Φυτ. 4. 11, 8, κτλ.· πλ., ἐδάφη, γαῖαι, χωράφια (ὡς
κτῆματα), Ἰσαῖος 88. 22, πρὸς. Δημ. 803, ἐν τέλει, Σουλ. Ἐπιγρ.
102. 17.

4) μεταφ. τὸ ἀρχικὸν κείμενον συγγραμματος, τὸ
πρωτότυπον, Γαλην. τ. 17. 1, σ. 909K.

ἐδικαστήριον (= ἐκ δικαστηρίου, ἡ ἐν δικαστηρίῳ),
Ἰππ. Ἰέρων. Κρήτης ἐν Rev. arch. 1863, VIII, σ. 441' ἴδε Λεξ.
Ἀθην. λ. Κουμανούλη ἐν λείπει.

ἐδέατρος, ὁ, ἐν Πέρσῃ, ὁ προσθίων τοῦ βασιλέως ἀσφαλείας

ἔδρα 1. 4. II. ἀσάλευτος, ἀκίνητος, σταθερός, κάθισ' ἔδρα 1. 4. ἔδρα. 266. ἔδρα. βάσεις Πλάτ. Τιμ. 59D. ἔδρα. ὕπνος, βαλὺς ὕπνος. Ἰππ. 1180E. ἐπὶ σκεύους, Ἀθην. 496A.

ἐδραιότης, **ἡσος**. ἡ, στερεότης, σταθερότης, μονιμότης, ἀκίνη-
σία, Κλήμ. Ἀλ. 859. τὸ καθίσταται τῆς ἐδραιότητος σύμβολον
Θιστύλ. Βουλγ. τ. 1. σ. 352D.

ἐδραιώω, καθιστῶ ἔδραν, θεμελιόω, στερεώνω, Ψευδ. Λουκ.
Φιλόπατρ. 16.

ἐδραιώμα, τὸ, θεμέλιον, βῆσις, Ἐπιστ. Α', π. Τιμ. γ', 15.
ἐδραιώω, ἐπιρρ. στερεώω, ἰσχυρῶς, ἐπιμύνω, Ἠρωϊδαν. 3. 14,
10 κλ.

ἐδραιώσις, ἡ, στερεώσις, Τζέτζ. Ἐνγ. Π. σ. 120. 11.

ἐδραιών, ἄρ. β' τοῦ ἐδραιώματι.

ἐδραμα = **ἐδρασμα**, ἐπὶ ἐδράματός τινος καθίξει Ἐπιγρ.

Ἐπιθ. 3339μγ.

ἐδραῖον, ἄρ. β' τοῦ τρέχω.

ἐδραῖον, α' ἐν τῇ ὁρίστ. τοῦ ἄρ. β' τοῦ διδρασκῶ. **ἐδραῖον** (ἀπέ-
δραν) ἐξ (ποιεῖ) τὸ γ' πληθ. ἴσζε διδρασκῶ.

ἐδραῖον, τὸ, ποιητ. τύπος τοῦ **ἐδρα**, ὁρόνος, κάθισμα, οἰκητή-
ριον, Ἠσ. Ἀποσπ. 18. Ὀρρ. Ἰν. 17. 7. — τὸ πλείστον κατὰ πληθ.
Δισχύλ. Πέρσ. 4. Ἰκ. 102. Σοφ. Ο. Κ. 176, 223. ἀλλ' ἀνα ἐξ
ἐδραῖων, ἀνστήθη ἐν τῇ ἀκινήσει ἡ ἀρχὴ σου, Σοφ. Α'. 194.

II. ἀτίρημα, ἔρεσμα, ἐπὶ ἀγκύρα· καθ' ἐν. ἀρῆμα, νηῶν
θ' ἔδρανον ἀσταθῆλον ἀγκυραν Ἀθ. Π. 6. 28.

ἐδρασμα, τὸ, = **ἐδρα**, Εὐρ. Ἀποσπ. 307, Φίλων 1. 336.

ἐδραστίον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐδράζω, θεὶ ἐδράζειν, Γεωπ. 6.
2, 2.

II. τοῦ ἐδράζωμαι, θεὶ ἐδράζεσθαι, πρέπει τις νὰ
καθίστῃ, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 205.

ἐδρη, ἡ, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ἐδρα**, Ὀμ., Ἠρόδ.

ἐδρήεις, **εσσα**, **εν**, = **ἐδραῖος**, Ἠσύχ.

ἐδρησα, Ἰων. ἄρ. α' τοῦ **δραῖω**.

ἐδριῶ, παθ., καθίζωμαι, μόνον ἐν Ἐπ. τύποις ἐδριῶνται
Ἠσ. Θ. 388. ἐδριῶντο Ἰλ. Κ. 198. Ὀδ. Η. 98. ἐδριῶσθαι

Ὀδ. Γ. 35. II. ἀμετάβ., ἐν τῇ ἐνεργ., κάθισμα, Θεόκρ. 17,
19. Ἀπὸλλ. Ρόδ. Γ. 170.

ἐδρικὸς, ἡ, ἄν. ἀνήκων εἰς τὴν ἔδραν, τὴν πυγὴν, Ἐλ κη ἐδρικὰ
Λίβιν. ἔδρ. ἱμπλάστρος Ἀέτ. 14. 2.

ἐδριον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ **ἐδρα**, «ἐδρια» συνείδρια Ἠσύχ. —
«ἐδρία» ... μεταφορικῶς καὶ τὰ τῆς οἰκίας ἔδρια» ὁ αὐτ.

ἐδρίτης [I], ὁ, ἱκέτης, ἀπὸ τοῦ καταφεύγειν ἐπὶ τὴν ἐστίαν,
Σουίτ., Στ. Νικ., Ζωναρ., Κύριλλ., πρὸς ἱκέτης.

ἐδρῶ-διαστυλῆς, ἑως, ὁ, ἐργαλεῖον πρὸς διαστολὴν ἢ εὐρυ-
σιν τῆς ἔδρας ἥτοι τοῦ πρῶκτοῦ, Παῦλ. Αἰγ. σ. 205.

ἐδρῶ-στροφος, ὁ, παλαιστῆς καταρρίπτων τὸν ἀντίπαλον κατὰ
τὸν Ἀργεῖον τρόπον, δηλ. δι' ὑποσκελισματος, κοινῶς «ποδοκλήτης»,
Θεόκρ. 24. 109.

ἐδῶν, α' ἐνικ., ἀλλ' ἐδῶν (Ἰλ. Δ. 222), Ἐπ. καὶ Δωρ. γ'
πληθ. ἄρ. β' τοῦ δῶω.

ἐδῶνη, Διολ. = **ὀδῶνη**· ὡδὸς εἰς τὴν τρέπουσιν ἐπαγομένου τοῦ
δ. τοὺς γὰρ ὀδόντας ἔχοντας λέγουσι, καὶ τὰς ὀδύνας ἐδῶνας Γρηγ.
Κορίνθου σ. 597 ἐκδ. Schnefer.

ἐδῶ, ἀρχαῖος Ἐπ. ἐνσώτως, ἀνθ' οὗ παρ' Ἀττ. εἶναι ἐν χρήσει
τὸ ἐσθῶ, Ἐπ. ἄπαρ. ἔδμεναι· παρὰ. ἔδων, Ἰων. γ' ἐνικ.
ἔδμεκε Ἰλ. X. 501· μέλλ. ἔδομαι Σ. 271. Ὀδ. I. 369· μετοχ.
πρkm. ἐδῆδώς· — Παθ. πρkm. ἐδῆδοται Ὀδ. — Περὶ τῶν Ἀττ.
τύπων ἴδε ἐσθῶ· πρὸς, ὡσαύτως τὸ ἐσθῶ. (Ἐκ τῆς √ΕΔ

παράγονται ὡσαύτως τὰ ἔξῃ: ἐδ-ωδῆ, ἐδ-ητός, ἐδ-εσμα, ἐδ-
αρ, ἐσθ-ω, ἐσθ-ω· πρὸς, Σανσκρ. ad, ad-mi (ἐσθῶ), ad-akas

(ἀδῆγας), Λατ. ed-o, es-l, ess-e, es-us, es-ur, es-ca Γοτθ.
it-an, Ἀγγλο-Σαξον. et-an Παλαιν-Γερμαν. iz-an, Γερ. essen)

Ἐσθῶ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πίνω, Ὀμ.: ὡσαύτως ἐπὶ κτηνῶν,
ερῶω, Ὀμ., μάλιστα ἐν Ἰλ.· εἰωθέτες (οἱ ἱπποὶ) ἔδμεναι ἀδ-
ῆν Ἰλ. E. 203· καταβιβρώσκω, κατατρώω, εσσα μὲν ἐκπέ-
ποται καὶ ἐδῆδοται Ὀδ. X. 50· ἐπὶ σκυλῆκων, νῦν ρε σέ ...
αἰόλαι εὐλαί ἔδονται Ἰλ. X. 509, Ὀδ. Φ. 395· — σπάν. παρ'

Ἀττ., Ἀλκαῖος Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. I, ἐδῶν, ἐν Διονυσίῳ 4.

II. κατατρώω, σπαταλῶ, ἀναλίσκω, ἴδωμι ἐν ταῖς φράσεσι βίστον,
οἶκον, κτήματα, χρήματα ἔδουσι Ὀδ.· ἡμέτερον κάματον..
ἔδουσι Ὀδ. Σ. 417.

III. μεταφ., καμιάτω τε καὶ ὀλγέτω
θυμῶν ἔδοντες I. 75, πρὸς K. 379, Ἰλ. Δ. 129, Σιμωνίδ.
Ἰαμβογρ. 1. 24.

ἐδῶδῆ, ἡ, τροφή, φαγητόν, ἐδῶδμα, Ἰλ. Γ. 167, Ὀδ. Γ. 70.
κτλ. ὡσαύτως παρὰ πικρογράφους, Ἰππ. π. Διατ. ὈΕ. 392· ἐδὸ καὶ
πόσις Πλάτ. Πρὸς. 350A, Νόμ. 782E, κ. 511, πληθ., τῶν περὶ
ἐδῶδας ἡδονῶν ὁ αὐτ. Παλ. 389E, πρὸς. 519B.

2) τροφή,
χρόντος διὰ τὴν κτην., Ἰλ. Θ. 504.

3) ἔλκωρ, δόλωμα πρὸς
ἀντίπαλ., Θεόκρ. 21. 43.

II. τὸ ἐσθῆν, ἀγρόμενος τῇ ἐδῶ-
δῇ Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 6. 1· ὀδόντας ἔχει.. ἐδῶδῃ γάρ ἐν ὁ αὐτ.
π. Ζ. Μορ. 4, 8, 10· τῇ ἐδ. τοῦ βράδ[ος] [χαίρει] ὁ λέων ὁ αὐτ.

III. N. 3. 10, 13. 2) φαγητόν, γεῦμα, ἐπὶ μιᾷ ἐδ. ὁ αὐτ.
Ἰστ. Ζ. 8. 9. 1.

ἐδῶδμος, **ον**, Θεοφρ. π. Πυτ. Αἰτ. 6. 11, 10., 6. 12, 12. η, **ον**,
Ἠρόδ. 2. 92· — ἐδῶδμος, φαγώσιμος, Ἠρόδ. ἐνθ' ἄνωτ., Θουκ. 3.
108, κτλ.· τὰ ἐδῶδμα, ζωοτροφαί, τροφαί, ὁ αὐτ. 7. 39, κτλ.

ἐδῶδός, ὄν, παραδεδωμένος· εἰς τὸ ἐσθῆν, λαίμαργος, Ἰππ. π.
Ἀίρ. 283. 52.

ἐδῶδισμός, μέλλ. -άσω, παρέχω εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐδῶδισ,
κατασκευάζω καθίσματα εἰς τι μέρος, Α. Β. 259. 32, Σουίτ. ἐν ἐξ-
εἰ συγκαθίζω, Λυκούργ. παρ' Ἀρπ., Πολυδ. Δ', 121· πρὸς.

Ἐπιγρ. τοῦ Βρετ. Μουσ. σ. 23.

ἐδῶδιον, τὸ, (ἔδος) κάθισμα, τὸ πλείστον κατὰ πληθ., ὡς τὸ
ἐδρανῶν, ἐνδοιατήματα, οἰκητήρια, Δισχύλ. Θέβ. 455, Χο. 71, Σοφ.

Πλ. 1393· Κωμ. φράσις, κριδάνων ἐδ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 199.

II. ἐν πλοῖω, ἐδῶδισ ἐρμηνεύονται ὡς σημαίνοντα τὰ τῶν
κωπηλάτων καθίσματα, Λατ. transla, ἐδῶδισ, ἐδράματα, Σουίτ.,
Εὐστ. κλ., ἀλλ' ἐν Ἠρόδ. 1. 24, ἐνθα ὁ Ἀρίων ἄγει ἱστάμενος, ἐν

τοῖσι ἐδῶδισοι, πρέπει νὰ σημαίνη εἰδος ὡς ἡλότερον καταστρώ-
ματος κατὰ τὴν πρῶμην τοῦ πλοῖου καὶ ἡ φράσις ἀκρα ἐδῶδισ

ἐμφανίζει τοιοῦτόν τι, Σοφ. Α'. 1277, ἐνθα ἴδε σημ. Jebb ὡσαύτως
καὶ τὸ· Ἐλένη καθέζετ' ἐν μέσοις ἐδῶδισοις Εὐρ. Ἠλ. 1571· καὶ

ἄνθρωπος δεδεμένος χεῖρας καὶ πόδας ἐμβάλλεται, εἰς θάδῶδισα τῆς
νηὸς ὁ αὐτ. Κύκλ. 238.

2) ἐν τῷ ἐνίκῳ, ἱστοδόκη, ἱστοδύκη,
Ἀριστ. Μήχαν. 6.

III. ἐν τῇ θεάτρῳ ἡμικύκλιον καθισμάτων,
Λατ. fori, Πολυδ. Δ', 132.

ἐδῶδισ, ἡ, κἀλλιον ἐδῶδισ (Λοδ. Παθολ. σ. 135), ὁ, εἰδος
ὁρέου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 884, Ἠσύχ. ἴσως εἶνε ἀπλῶς
διὰ φ. γρ. ἀντὶ ἐρωδίας.

ἐδῶδον, τὸ, = **ἐδῶδισ**, Λυκούργ. 1320.

ἐδῶδός· κλύος Λακεδαιμονίων οὕτως ἐκαλεῖτο Ἠσύχ., Ἀρι-
στοτέλους Ἀποσπ. 498.

ἐδῶ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ε, αὐτόν, αἶτ. τοῦ οδ.

ἐδῶνα, **ἐδῶνω**, **ἐδῶνότης**, Ἐπ. ἀντὶ **ἐδνα**, **ἐδῶνω**, **ἐδῶνότης**.

ἐεικοσάβοιος, **εἰκοσι**, **εἰκοσσορος**, **εἰκοστός**, Ἐπ. ἀντὶ
εἰκοσάβιος, **εἰκοσι**, κτλ.

εἰλθεν, ἴδε τὸ **ῥῆμα** εἴλω.

εἴλω, Ἐπ. ἀντὶ εἴω, Ἀπὸλλ. Ρόδ. Δ. 1032.

εἴπα, **εἴπον**, Ἐπ. ἀντὶ **εἴπα**, **εἴπον**.

εἴσι, Ἐπ. ἀντὶ εἴς, Ἠσ. Θ. 145, Σουλ. Ἐπιγρ. (Περσῶν) 4935h.

εἰσαῖμην, **εἰσαο**, **μετοχ.** **εἰσαίμενος**, Ἐπ. ἄρ. τοῦ εἰδ-
μαι· ἴδε *εἴδω.

εἰσατο, γ' ἐν. πρὸς, Ἐπ. ἄρ. τοῦ εἴμε (ἴδω), Ἰλ. Ο. 415·
εἰσασθῶν ὁ δούκ. αὐτόθι 514.

εἰλδομαι, **εἰλδωρ**, Ἐπ. ἀντὶ **εἰλδομαι**, **εἰλδωρ**.

εἰλμεθα, **εἰλμένοις**, ἴδε εἴλω.

εἰλπομαι, Ἐπ. ἀντὶ **εἰλπομαι**.

εἰλσαι, ἴδε εἴλω.

εἰργάθω, **εἰργε**, **εἰργμένος**, **εἰργνυμι**, **εἰργω**, Ἐπ. ἀντὶ
εἰργάθω, κτλ.

εἰρμένος, **εἰρτο**, ἴδε τὸ **ῥῆμα** εἴρω.

εἰρση, **εἰρσήεις**, Ἐπ. ἀντὶ **εἰρση**, **εἰρσήεις**.

εἰρχατο, ἴδε τὸ **ῥῆμα** εἴργω.

εἰσατο, Ἐπ. γ' ἐνικ. μέσ. ἄρ. α' τοῦ εἴω· ἴδε τὸ **ῥῆμα**
εἴρω I.

εἴσατο, Ἐπ. γ' ἐνικ. μέσ. ἄρ. τοῦ ἐννυμι.

εἴετο, Ἐπ. γ' ἐνν. παθ. ὑπερσ. τοῦ ἐννυμι.

εἴομαι· παρὰ. καὶ ἄρ. β' **εἴδομαι**· ὁ παθ. ἄρ. ἐσθῶν (ἀνα-
γινωσκόμενος ἐν Σοφ. Ο. Κ. 195) δὲν εἶναι Ἀττικ., ἴδε Λουκ. Σο-
λοικ. 11, Φρόν. 269, καὶ σημ. Jebb ἐν τούτῳ, προσέτι καὶ τὸ **ῥῆμα**
καθίζωμαι.

(Ἐκ τῆς √ΕΔ παράγονται ὡσαύτως εἴω, εἴσ-α, **εἴ-
ος**, **εἴ-ρα**, **εἴ-ρύω**, πρὸς. (εἴδας = καθίζας Ἠσύχ.)· πρὸς.

Σανσκρ. sad, sid-āmi (sido, sedeo), sād-āyāmi (colloco), kad-
as (sedes), Λατ. sed-eo, sed-o, sol-ūm· Γοτθ. sit-a, Παλ. Ὑψηλ.

Γερμ. sitz-u (sitzen), sat-al, (sedilo, settlo, saddle); πρὸς.
ἡμας). Καθίζω ἑμαυτόν, καθίζομαι, Ὀμ., ὅστις ὅμως μεταχει-
ρίζεται μόνον ἐνεστ. καὶ παρὰ, τὸ πλείστον μετὰ τῆς προθέσεως

ἐν, ὡς ἐλκεσθαι ἐν λέκτρῳ, κτλ.· ἐπὶ διφρω Ἰλ. Ζ. 354· κατὰ
κλισίους Ὀδ. Γ. 389· ποτὶ βωμένῳ X. 335, 379· ἐπὶ βάθρον

Σοφ. Ο. Κ. 100. πρὸς. Ἀριστοφ. Βατρ. 682· σπανίως ἔλ. εἰς τό-
πον Μίμνεριν, 9· ἀμφὶ τινὶ Εὐρ. Φοῖν. 1516· — ὡσαύτως μετ' αἰτ.

μόνον, τὸ δ' ἔλκετο μαντεῖον Δισχύλ. Εὐμ. 3· εἰρεσίας ζυγὸν
ἐλκόμενος Σοφ. Α'. 249 (ἴδε καθίζω II)· — ἐπὶ χθονὶ .. ἐλκόμεν,

κατέβησαν πρὸς τὴν γῆν, ἐκάθισαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀερόθεν
ἤρθσαν, ἐπὶ πλαστήγγων, Ἰλ. Θ. 74· — ἀπαξ παρ' Ἠρόδ. 8. 22

(ἐκ τοῦ μέσου ἡμῖν ἐλκεσθε), καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζολόγοις
ἀλλ' ἐν τῷ Ἀττ. περὶ λόγῳ τὸ καθίζομαι ἢ αἰεὶ ἐν χρήσει.

II. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἐνεργητικὸς τύπος εἴω, καθίζω, τοποθετῶ, τίτω,
ἀν καὶ ὡς εἰ ἐξ αὐτοῦ ἔχομεν τοὺς μεταβατ. τύπους εἴσα, μέσ.

εἴσαμην, μέσ. μέλλ. **εἴσομαι**, παθ. πρkm. **εἴμαι**, (ἴδε **εἴσα**):
— τὸ μεταβατικὸν **ῥῆμα** εἶναι **εἴω** ἢ **εἴρύω**.

εἴη, ὁγλ. τοῦ εἴος, αὐτόθι, ἰδική του,

εἴη, ἐπιφών., ἴδε εἴ.

ένν, γ' έν. 'Επ. παρατ. του είμι (ειμι), 'Ομ. ως πρώτων πρόσωπ. μόνον έν 'Δ. Α. 762 (ΐδε Βουττμ. Ausf. Gr. § 108 Aunh. 16). ένν, γ' έν. 'Επ. παρατ. του άνδάνω.

έξος, γεν. άρσ. του έξος (ό έξος) ουχί έξος, ως εί έκ του έξος. 'Επ. γεν. του έξος, ό ήποιος 'Ιλ. II. 208: αλλά τό έξος γεν. του έξος. έξος, ιδιότης του.

έκροα, 6' ένικ. 'Επ. παρατ. του είμι (ειμι).

έχσει, γ' ένικ. 'Επ. ύποτακτ. ένεστ. του είμι (ειμι).

έξος, άδους, ή, ή (έξος) συνεισθημένος, 'Ιππ. 597.2: έθ. γε- νέσθαι τινός Θεουκ. 2. 44, προβλ. Πλνυτ. 'Οθωνα 5: ώσάυτως μετά δοτ., 'Ιππ. περί 'Ιερής Νόσου 307. 46, 'Οππ. 'Αλ. 5. 499.

II. συνήθης, 'Ιππ. 645. 32, III. ήμερος, Θεμιστ. 273 Δ.

έθειρα, ή, ήρξ, ποιητ. όναμα, έν χρήσει παρ. 'Ομ. μόνον έν 'Ιλ. και πάντοτε έν τῷ πληθ., ή επί τῆς χαίτης του ίππου, Θ. 42: ή επί του έξ ίππειων τριχών λάρου τῆς περικεφαλαιας, Π. 795., 'Τ. 382: —καθ' ένικόν, επί τῆς κόμης τῆς κεφαλῆς, Πινδ. I. 5 (4). 11, Δίσχυλ. Χι. 175, Εύρ. 'Ελ. 632, Συλλογ. 'Επιγρ. 1012: άκούσθως επί τῆς χαί- της λένοντο, Θεόκρ. 25. 244: επί τῆς μήριγγος (τῶν τριχῶν τῆς βλά- χειας) άγριοχαίρου, 'Οππ. Κ. 3. 395. επί τῶν πτελῶν πτηνῶν, αυτόν: 173: ώσάυτως επί άνθρώων κρωβύλου σχῆμα έχόντων, οία είναι τά του κρόκου, Μόσχ. 2. 68.

έθειράζω, μέλλ. άσω, τρέφω κόμην, κομῶ, Θεόκρ. 1. 34.

έθειράς, άδους, ή, = έθειρα, παλαιά γραμ. έν 'Οδ. II. 476, άντί γενεαδής, ΐδε Σχόλ. είς Θεόκρ. 1. 34.

έθειρω, άπαξ παρ' 'Ομ., 'Ιλ. Φ. 347, χαίρει δέ μιν (ένν, άλλῶν) όστις έθειρή, χαίρει έκείνος ό ήποιος καλλιεργεῖ, περιποιεῖται τῶν άγρών έν 'Όρφ. 'Αργ. 932: έχομεν τῷ παλ., χρυσάει φολίδεσσιν έθειρεται, είναι κατακεκοσμημένος διά χρυσῶν φολιδῶν.

έθειρακρίθεια, ή, ή υπερβολική και κατά προσποίησιν άκρίθεια, Κύριλλ. Σύμφ. Νικ. σ. 191.

έθειρακρίθης, ές, ό θέλων νά είναι ή ό προσποιούμενος ότι είναι λίαν άκρίθης, Σχόλ. είς Δουκ. Βί. Πρῶς. 2.

έθειλ-άστερος, ον, ό θέλων νά είναι λεπτός, εύγενής, καμψός, αλαζονικός, 'Πινδ. 7. 10.

έθειλεχθρέω, θέλω νά έχω έχθραν κατά τινος, φιλαπεχθημόνος θέλω νά είμαι έχθρός τινος, Χαρωνδ. έν Σταθ. 'Ανθ. 44-40.

έθειλ-εχθρος, ον, έχων έχθραν έναντίον τινός, Κρατίν. έν 'Αδελ. 103, Φίλων 2. 269: —'Επίρρ., έθειλέχθρως έχειν πρόσ τινα, φιλαπεχθημόνος..., Δημ. 1005. 15: τινί Πασσ. 4. 4, 4.

έθειλχμός, ον, έκούσιος, έθελοντής, 'Πσ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 118, Καλλ. είς 'Αρε. 31.

έθειλχμων, ον, γεν. ονος, = τῷ προηγ., Πλάτ. Κρατ. 406Δ.

έθειλχμός, ή, ον, θεληματικός, έκούσιος, είκασία του 'Ερμάννου έν Σαρ. Ο. Κ. 523, άντί του αύθαίρετον, ως παραβιάζοντας τό μέ-τρον, άλλ' ή γραφή αύτη δέν έγέμετο δεκτή, ΐδε σημ. Jebb.

έθειλοδουλεία, (-ία διά του ε μόνον παρ' Σουΐδ.), ή, έκούσιος δουλεία, Πλάτ. Συμπ. 184C: — έθειλοδουλεύω, είμαι ή γίνομαι δούλος έκούσιως, Δίων Κ. 45. 35.

έθειλόδουλος, ον, έκούσιος δούλος, δουλεύων θεληματικῶς, Πλάτ. Πολ. 362 Δ: —'Επίρρ., έθειλοδούλως έχειν Πλνυτ. 'Αρατ. 25. έθειλοελεύθερα, ή προσπειποιημένη ελεύθερα, Βασίλ. τ. 2. σ. 575D.

έθειλο-όρησκα, ή, αύθαίρετος, κατ' ήλιαν ένλογήν λατρεία, 'Επιστ. πρὸς Κυλ. 6', 23, (έθειλοορησκαία, καίμενον Tischeuendorf). έθειλο-όρησκέω, ή έθειλοορησκέω λατρεύω κατ' ήλιον τρύ-πον, «έθειλοορησκέο, ήλιον θελήματι σέβει τῷ δοκοῦν» Σουΐδ.

έθειλοακάτω, είμαι έθειλόακατος, κυρίως επί στρατιωτῶν διε-κυστόντων θειλῶν έν πολέμῳ έξ έθειλοακίας, 'Πρόδ. 1. 127., 5. 78., 9. 67, Πολύβ. 4. 38, 6 κλ.

έθειλοακάχσις, εως, ή, έκούσιος άμέλεια του καθήκοντος, Πηλιδ. 3. 68, 10: είς έθ. άγειν, αναφέρειν τίς είς κακήν προαίρεσιν, κακο-βουλῶν, ό αύτ. 27. 13, 13: — ώσάυτως παρ' Σουΐδ., έθειλοακα-κία, ή.

έθειλό-κακος, ον, ό έκ προκρίσεως κακός, διετός, επί στρα-τιωτῶν: —'Επίρρ. έθειλοακάως 'Αππ. παρ' Σουΐδ. έν λίξει.

έθειλο-κινδύνος, ον, ό έκούσιως επιδιώκων τίν κίνδυνον, Θρα-σύς, βίβλινδυνος, Πολύβ. Γ. 134: —'Επίρρ. -ως 'Αππ. Καργ. 120.

έθειλοκαφεύω, προσποιούμαι τὸν κωφόν, κέμνω ότι δέν ακούω, Σ. Ξτ. 'Εμπ. π. Μ. 11. 202, Σπράδων 26.

έθειλό-κωφος, ον, προσποιημένος ότι δέν ακούει, «έθειλοκώφων μη βουλομένων ακούειν, θελήσει παρακούσθαι» Σουΐδ.

έθειλοντελ, έθελουσίως, Δίων Κ. 52. 29.

έθειλοντηδόν, έπίρρ., έκούσιως, Θεουκ. 8. 9, Πολύβ. 6. 31, 2.

έθειλοντην, έπίρρ., έθελοντελ, 'Πρόδ. 1. 5.

έθειλοντηρ, ήρος, ή, ό έκούσιως προσφερόμενος νά πράξει τί, 'Οδ. Π. 202: προβλ. τῷ επόμ.

έθειλοντης, ος, ό, πεζός τύπος του προηγ., (μεταχειρίζεται ήμεις αυτόν ό Σαρ. έν Δί. 24), 'Πρόδ. 5. 104, 110, Θεουκ. 1. 60, 'Ανέκτ.

1. 14: έθ. φίλος Ξεν. 'Αν. 1. 6, 9: τῶν έθελοντῶν τριαρχῶν Δημ. 259, 12: — προβλ. Λοβ. Φρύν. 4.

έθειλοντε, έπίρρ., = έθελοντηδόν, έθελοντελ, Θεουκ. 8. 2, Δίδδ. 18. 53.

έθειλοντες, έδους, ή, ήλ, του έθελοντης, Συνείσ. 141C.

έθειλο-περίσσο-οργασκα, ή, ή υπερβολική έθειλοορησκαία, ορη-σκαίαν, 'Επιφάν. κατά τῶν Αίρ. τ. 1, σ. 34C.

έθειλοπονία, ή, τῷ έθελουσίως ποιεῖν, πιθανή γραφ. άντί φιλο-πονία έν Ξεν. Οίξ. 21. 6.

έθειλό-ποννος, ον, ή έθειλουσίως ποιών, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 22, Αίλ. π. Ζ. 4. 43.

έθειλό-πορνος, ον, επί γυναικός, ίκοναίως είς πορνείαν διεδω-μένη, άρτοπώλησιν κηθελοορνοισιν θημιλέων ό πορνόςος 'Αρτέμιων 'Ανακρ. παρ' 'Αθην. 533Γ.

έθειλο-πρόξενος, ον, «ό άφ' έαυτού γενόμενος (πρόξενος) και μή κληευθείς έκ τῆς πόλεως: αί γάρ πρόξενοι κληυόμενοι έκ τῆς έαυτῶν πόλεως έγίνοντο» Σουΐδ.: — ήν γάρ Πειθίας έθειλοπρόξενός τε τῶν 'Αθηναίων κελ. Θεουκ. 3. 70.

έθειλο-σέβεια, ή, = έθειλοορησκαία, 'Πεύχ.

έθειλοσοφία, ή, προσποιητή σοφία, 'Επιφάν. I σ. 30, 958,

έθειλό-σοφως, ον, ό αξιῶν ότι είναι σοφός, 'Επιφάν. τ. 1. σ. 517B.

έθειλό-συχνος, ον, ό άγαπῶν νά συχνάζη ες τί, άικρός, βχλη-ρός, Κράτ. έν 'Αδελ. 8.

έθειλοσφαγέμαι, έθελουσίως ύπομένει νά με αφάξη τίς, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 88D.

έθειλο-ταπεινοφροσύνη, ή, έθελουσία ταπεινοφροσύνη, Βασίλ. 'Ομιλ. π. Συνείσ. σ. 89 Βοισσ.

έθειλό-τρεπτος, ον, παραδεδομένος ίκοναίως είς μεταβολάς, 'Βικχλ.

έθειλουργέω, ίκοναίως, προθύμως εργάζομαι, Αίλ. περί Ζ. 7. 13.

έθειλουργία, ή, προθυμία πρὸς εργασία, Κύριλλ. κ. 'Ιουλ. 3. σ. 79.

έθειλουργός, ον, (* εργω) πρόθυμος πρὸς εργασία, άκούρατος, Ξεν. 'Ιππ. 10. 17, περί Ζ. 4. 43., 7. 13. 'Επίρρ. -γώς Πολύβ. I. 121.

έθειλούσιος, α, ον, έκούσιος, θεληματικός, Ξεν. Κύρ. 4. 2. 11. Συμπ. 8. 13.

II. επί πραγμάτων, τῷ έρᾶν έθειλούσιόν έστι, αύτοπραίρετον, ό αύτ. Κύρ. 5. 1, 19. —'Επίρρ. -ιως ό αύτ. 'Ιπρ. 11. 12.

έθειλο-φύλ-όσοφως, ον, ό αξιῶν ότι είναι φιλόσοφος χωρίς νά είναι, σοφιστής, 'Πευμολ. Μ. 722. 17.

έθειλω, ή θέλω, 'Επ. ύποτακτ. έθελωμαι 'Ιλ. Α. 549, I. 397: — παρατ. έθειλων 'Ιλ. Ε. 120, κ. άλλ., 'Πρόδ. 'Αττ. 'Επ. ώσάυτως έθειλων 'Ιλ. 2. 336: 'Ιων, έθελεσκων Ν. 100, 'Πρόδ. 6. 12: — μέλλ. έθειλήσω 'Ομ., 'Πρόδ., 'Αττ. θελήσω 'Αρε.:

— άόρ. α' έθελήσω 'Πρόδ., 'Αττ., 'Επ. έθελήσω 'Ιλ. 2. 306: ποστ. θελήσων Δίσχυλ. 'Πρ. 783: ύποτακτ. θελήσῃ αύτόν 1028, Ξεν. κλ.: ευκτ. θελήσαιομαι Σαρ. Ο. Κ. 1133: άπρ. θελήσαι (2ι. γραφ. έθ-) Θεουκ. 5. 72, κελ.: — μετοχ. θελήσας Σαρ. Ο. Γ. 649, 'Ισάιος 69. 42: — πρμ. έθελήκα Ξεν., κλ.: τεθείληκα Σίξτ.: 'Εμπ. π. Μ. 2. 37, Μοσχίων, 'Εδδ.: — 'Η χρήσις τῶν έθού-των παρ' ποιητάς, έκτρέφεται κατά μέγα μέρος έκ μετρικών λόγων: ό τύπος ήμεις του ένεστ. θελω ουδέποτε άπαντά παρ' 'Ομήρῳ (επειδὴ δν, έπόμενοι τῷ La Roche, έπανέλθωμεν είς τήν γραφήν: εἴτι θε-λοιεν έν 'Οδ. Ο. 317 άντί άσπ' έθελοιεν), οὔτε παρ' 'Ησ.

είναι δε σπάνιος και παρ' άπασι τοῖς 'Επ. και 'Ιλνγ. ποιηταῖς (θελίω άπαντά έν 'Ομ. 'Υμν. είς 'Απόλλ. 46, θέλει έν Σόλων 97, 12): ΐδε έρμηνευτ. έν 'Π. Α. 277. — τάνάπαλον τί έθελω άνάμω έδρῆται έν τοῖς διαλόγοις τῶν Τραγ., είμῃ μόνον έν τοῖς μετ' αύτήν τοῖς θελο-ν. ήθελήσα: έν 'Αριστοφ. Σφ. 291, 'Ιπρ. 852, έχομεν τὸν μέλλοντα έθελήσει: ό Πινδ. άκολουθεῖ τήν 'Ομηρ. χρήσιν Πολ. 1.

62., 10. 5 κελ., οι λοιποί λυρικοί έχουσιν άμφοτέρους τούς τύπους. άλλα τῷ έθελω φυσικῶς είναι συννέστατον έν αναγκαστικῶς στίχοις: του 'Προζέτου τῷ χειρόγρ. ποικίλλουσιν, άλλα φαίνεται ότι προτίμα-τον τὸν έθελω: έν τῇ 'Αττικῇ πεζογραφίᾳ υπερισχύει ό ζυγός: έθελω έξαιρουμένων τῶν φράσεων ελ θέλεις, αν θεός θελήη και τῶν ήρσιων, Λοβ. Φρύν. 7: ένταῦθεν παρ' τοῖς 'Αττικ. πεζο-γραφῶν ό μόνος παρατ. και άόρ. ήριστ. είναι θελωαν, ήθελήσα.

καλονικῶς σχηματιζόμενος έκ του έθελω. θέλω, ήλιω ίτα-μένως, επιθυμῶ, περιεχομένης και τῆς έννοίας σκεπῆς ή σχεδίου, άντὶ τῷ βουλόμαι δηλοῦ άπλῶς βούλησιν ή επιθυμίαν (λέγει θελω σοι, πρίν θανεῖν, α βούλομαι Εύρ. 'Αλκ. 281): άλλ' έν 'Οδ. Γ. 324, έχει σημα. παραπλήσιαν τῷ βούλομαι, ελ δ' έθελεις πεζός, εί δέ βούλει πεζός: — Σύνταξ.: — απολ., μά-λιστά κατ' μετοχ., έθελωιν έθελουσαν άνήγαγεν 'Οδ. Γ. 272: ελ ού γε σῶ θυμῷ έθελεις 'Ιλ. Γ. 694: 'έθελει μοι γε-μῆς 'Ιλ. Γ. 702, 'Οδ. Α. 366: — συχνάκις ακολουθεῖται υπ' έσφα-ρμῆς, ίνεστ. ή άορ., πάντ' έθελω δομεναι κοι ετ' σκεπῆς: άλλ' επιθέτῃσι 'Ιλ. II. 364, και μετ' αύτ. και άπαρ., άλλῶς ποθι-ζέως ήθελ' 'Αχαιοῖσιν θάνατον πολλέσσιν γενέσθαι 'Ιλ. Γ.

274. 'Ηρόδ. 1. 3· σπανίως ακολουθείται υπό τοῦ ὥστε, Εὐρ. 'Ιππ. 1327· — ἀλλὰ δὲν εἶνα· εὐχρηστος ἢ μετὰ μόνης αἰτίας. σύνταξις, εἰ μὴ ὅσῳ ἀπαιρῶμεν τὴν ἐκὼν ἐννοεῖται ἐν τῶν συμφορομένων, ἀλλὰ μάλ'· εὐκρίτως τὰ φράζεσθαι, ἅσα· ἐθέλησθαι (ἐνν. φράζεσθαι) 'Πλ. Α. 551, πρὸς. 1. 397, 11. 182, 'Οδ. Σ. 172· σιτέον· τὰ δὲ οὐκ ἔσθ' ἐθέλουσι (ἐνν. σιτέσθαι) 'Ηρόδ. 1. 71, πρὸς. Θουκ. 5. 50· τί δὲ θέλων (ἐνν. πράξαι) Δίσχυλ. Πρ. 118, κτλ.

2) μετ' ἀντιθέσεως σχεδὸν = δύναμαι, ὡς μὴ μὲν οὐκ ἐθέλωσιν ἐναντίον, δὲν θέλων νὰ σταθῶσιν ἐναντίον· δηλ. «οὐκ ἔδυναντο» ('Σχολ. 1), 'Π. Ν. 106· οὐδ'· ἤθελε θυμὸς τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνόμεν· Πρ. 703· καὶ κατὰ τινα ποιητικὴν εἰκόνα, ἢ μεταφορὴν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Σάβου, οὐδ' ἐθέλε προρέειν, ἀλλ' ἔμελλε, δὲν ἔδυνάτο νὰ ῥέῃ, ἀλλ' ἐκράτετο Φ. 366, πρὸς. 'Οδ. Θ. 223, 316, 'Τυν. εἰς Δῆμ. 45· οὐτω, τὰ δὲνδρα οὐδὲν μ' ἐθέλει διδασκάνει Πλάτ. Φαῖδρ. 230D.

3) μετοχ. ἐθέλων ἢ θέλων ὡς ἐπὶ ῥ. ὁμοον τῇ ἐκὼν, ἐκασίμως εὐχαρίστως, 'Οδ. 1. 272, καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, πρὸς. Σοφ. Ο. Τ. 649· οὐκ ἐθέλει· 'Πλ. Δ. 300· — ἀλλ' ἐθέλων ἢ θέλων, ὡς τὸ ἐβουλόμενος, ὅστις καὶ ἔν θέλῃ, δηλ. πᾶς τις, Λατ. quivis, Σοφ. Φ. 619, Αλ. 1146, Πλάτ. Γοργ. 508C.

4) μὴ θέλει, μετ' ἀπαρ. ὡς τὸ λατ. non; μὴ θέλει, μήτε σύ, Πηλεΐδῃ, Θέλ' ἐρί· ζήμεναι βρασιλῇ 'Πλ. Δ. 277, Β. 247.

5) εἰ θέλεις, ὡς ὅταν ἀπαρ. Σοφ. Ο. Τ. 343.

6) ἐπομένως ὑποτακτ., τί σοι θέλεις δὴτ' εἰκόθω· εἰς τί θέλεις νὰ ὑποχωρήσῃς εἰς σέ· αὐτόθι· 650, πρὸς. 'Πλ. 80. II ἐπὶ ἀφύγων, 4) κατὰ πολλὴν ἑρμηνείαν τῷ μέλλω, ἀπὸ πρὸς δὴ ὡς ἐν τῷ μέλλοντι καὶ γεννησόμενος ὡς ἡ δὲ τοῦ «ὄντος» περίφρασις τοῦ μέλλοντος ἐν τῇ νεωτέρᾳ 'Ελληνικῇ γλώσσῃ· εἰ θέλῃ, τούτου τελευτήσαντος, ἐς τὴν θυγατέρα τούτην ἀναδοῦναι ἢ τυραννίσαι 'Ηρόδ. 1. 109· εἰ (ὁ ποταμὸς) ἐθέλῃ ἐκτρέφει τὰ ῥέθρον δαυτ. 2. 11· εἰ θέλει τοι μηδὲν ἀντίτερον εἶναι δ' αὐτ. 7. 40· πρὸς. Πλάτ. Πολ. 370B, 423B, 436B, 503C, κτλ.· — ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας σπανίως ἐπὶ προτάσει, οὐ δοῦναι θέλει· οὐκ ἂν δοίῃ, Δίσχυλ. Εὐρ. 429· εἴπερ, οὐτόδε σ' ἐθέλει κρατῆσαι Ἀριστοτ. Σρ. 536· πρὸς. Πινδ. Ν. 7. 132, Πλάτ. Πολ. 375A.

2) ὡς τὸ πέφυκα, εἶμαι ἐκ φύσεως συνήθως ὡς ἐπὶ συνήθειᾳ, μετ' ἀπαρ., συνιδάσκεισιν ἰαχυρά τοῦ ἐθέλουσι συμμένειν 'Ηρόδ. 1. 74· μεγάλα πρήγματα μεγάλοις κινδύνοισι ἐθέλουσι κατατρέχεισθαι δ' αὐτ. 7. 50, 2· οὐκ ἐθέλουσιν αἱ γυναῖκες· δημοῖαι εἶναι θύου. 2. 89· τοῦτ' ἐνδελέγες ἐθέλει γίνεσθαι Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 9. 3, πρὸς. Μετεωρ. 4. 9, 8, κ. ὅλλ· οὐ θέλει ζῆν, ἐπὶ προήρως τεχθέντος βρέφους, δ' αὐτ. 'Ιστ. Ζ. 6. 21, 3.

3) παρ' 'Ηρόδ. καὶ Ἀττ. περὶ ἰατρικῆς, συχνάκις ἐν ταῖς φράσεσι, τί θέλει τοι τέρας, τὸ ἔσπας· Ἀττ. quid aliud vult? 'Ραλλισαί quoniam il dicit· εἰ σημαίνει τοῦτο, τί θέλει νὰ εἴπῃ· 'Ηρόδ. 1. 78, 6. 37· πλῆρες· τί θέλει λέγειν· δ' αὐτ. 2. 13, πρὸς. Δ. 131.

4) τοῦ θέλντος = τοῦ θελήματος, Σοφ. Ο. Κ. 1219· ἀλλ' ἔδε σημειώσωιν λέβη, ὅστις παρεξέτερε τὴν διόρθωσιν τοῦ Ρεϊσκέ· τοῦ δέοντος, ὑποειρηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Σχολιαστοῦ ἐρμηνεύσαντος «τοῦ μετρίου, τοῦ ἱκανοῦ». — πρὸς. πούδω.

ΕΘΕΝ, 'Επ. καὶ Ἀττ. ποιητ. γεν. ἀντὶ ἔα, οὐ, ἀρσ. καὶ ὀχλ. ἀντὶ, αὐτῆς, 'Ομ., κλ.· Διόλ. γέθεν, ἔδε ἐν λέξει διγαίμα.

ΕΘΗΕΤΟ, ΕΘΗΕΥΜΕΘΑ, ΕΘΗΕΥΝΤΟ, ΕΘΗΗΣΑΝΤΟ, 'Ιων. τύποι· ἔδε τὸ ῥῆμα θιάσασθαι.

ΕΘΗΜΟ-ΛΥΓΕΩ, κατὰ συνήθειαν συλλέγω, ψαμμίτην δόρπον ΕΘΗΜΟΛΟΓΕΙ 'Ανθ. Π. 9. 551.

ΕΘΗΜΟΣΥΝΗ, ἢ «συνήθεια» 'Πισχ., Σουίδ.

ΕΘΗΜΩΝ, ὡν, γεν. ὄνοσ· «ἔμπερος, συνήθης» 'Πισχ., συνεθισμένος, ΕΘΗΜΩΝΟΣ ΕΛΠΙΔΙ ΝΥΜΦΗΣ ΜΟΥΣΠΙΟΣ 312.

ΕΘΗΝ, ἀήρ. α' παθ. τοῦ ἔημι· ἀλλ' ΕΘΗΝ· (ἄχρηστος) ἐνεργ. ἀόρ. 6' τὸν τίθημι.

ΕΘΙΩ, ποιητ. ΕΘΙΩ Που. Χρυσῶ 'Επ. 35· μέλλ. Ἀττ. ἐθεῖν Σεν. Κύρ. 3. 3. 53· ἀήρ. ΕΘΙΩΣΑ ΔΗΜ. 477. 21· πρὸς. ΕΘΙΩΣΑ Πλάτ. Μένων 70B, Σεν. 'Ελλ. 6. 1. 15· — Πλάτ. μέλλ. ΕΘΙΩΣΘΑΝ· Διόν. Διόν. Αλ. 4. 41· ἀήρ. ΕΘΙΩΣΘΗΝ Ἀριστοτ. Σοφ. 512, Πλάτ. πρὸς. ΕΘΙΩΣΜΑΤ Εὐρ., κλ., ἤθισματι Σουλῳγ. 'Επιγρ. (παρασπῆσαι) 2317k. 14· ὑπερσυντ. ΕΘΙΩΣΤΟ Σεν. 'Αγρ. 11. 2· (ΕΘΙΩΣ).

Συνήθω, κἀμω τινὰ νὰ συνήθισθ, ΕΘ. τινὰ ποιεῖν τὴ Πλάτ. Γοργ. 510D, κτλ.· ἐνίοτε, ΕΘΙΩΕΙΝ τινὰ τὸ ποιεῖν Σεν. 'Απομν. 2. 1. 2, κτλ.· — μετὰ συστολῆς, αἰε., ΕΘΗ ΕΘ. τινὰ Πλάτ. Νόμ. 700B· ΕΘ τινὰ ταῦτά Σεν. 'Ελλ. 6. 1. 15· ΕΘ. τινὰ πρὸς τὴν Λατ. 'Ανθ. 20· — Πλάτ., εἶμαι συνεθισμένος ἢ συνήθω, μετ' ἀπαρ. 'Ιππ. π. Ἀδρ. 807, Θουκ. 1. 77, κτλ.· εἰθισμένοις ἀναίσχυρσι τὴν Ἀνθ. 20. 16· μετὰ συστολῆς, αἰε., ΕΘΙΩΕΘΑΙ ΕΘΟΣ Πλάτ. Νόμ. 881B· ΕΘΙΩΕΘΑΙ σὺν ΕΘΕΙ τινι Σεν. Κύρ. 1. 6. 33· ΕΘΙΩΕΘΕΙ πρὸς τὴν Ἀριστ. 'Πο. Ν. 3. 12. 2, κ. ὅλλ· τὴν αὐτὴν 4. 1. 31, κ. ὅλλ· τινι Θεοφρ. π. Φυτ. Δίε. 5. 9. 11· — 'Εν Πλουτ. Λυ. αὐτῶν 12 ὁ Βεκκῆρος τίθησιν ΕΘΙΩΕΝΤΟ ἀντὶ τοῦ ἀμεταβ. ἐνεργ. ΕΘΙΩΕΝ.

ΕΘΙΚΩΣ, ἢ, ὡν, ὁ ἐξ ἔθους προερχόμενος, καὶ τὰς ἠθικάς

ἀρετάς ΕΘΙΚᾶς ὡς τις λέγει, οὐκ ἂν τι πλημμελεῖν δόξειεν Πλάτ. 2. 3Δ.

ΕΘΙΜΟΣ, ὡν, ΕΘΙΣ, συνήθης, καθὼς ἔστι Ρωμαίοις ΕΘΙΜΟΝ, συνήθης, Διόδ. 'Εκλογ. 577. 43· τὰ ΕΘΙΜΑ, ἔθ. συνήθια, 'Αθήν. 151B. — 'Επίρρ. -μωσ, συνήθιος, 'Απολλ. περὶ Ἀντωνίου, 101A.

2) ΕΘΙΜΑ, τὰ καταμήνια τῶν γυναικῶν, κοινὰς πρὸς τὴν συνήθειαν, Νικηρ. Πατρ. Κωνσταντίνος ἐν Jure Graeco-Rom. σ. 70.

ΕΘΙΣΜΑ, τὸ (ΕΘΙΩ) συνήθεια, ἔξις, Πλάτ. Νόμ. 793Δ.

ΕΘΙΣΜΟΣ, ὁ, συνήθισμός, Ἀριστ. 'Πο. Ν. 1. 7. 21, κ. ὅλλ· πληθ., ἔθιμος, συνήθιος, δ' αὐτ. Πολ. 7. 13, 12· — ἔθισμός, ἀντὶ τοῦ ἔθους, Ποσειδίππος Φιλοσοφίᾳ Δ. Β. 93, 19, Πολύβ. 1. 17, 11.

ΕΘΙΣΤΕΟΝ, ῥηματ. ἐπίθ. δει· ΕΘΙΣΕΙΝ, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., τῇ γνώμῃ ὑπηρετεῖν ΕΘΙΣΤΕΟΝ τὸ σῶμα Σεν. 'Απομν. 2. 1. 28, Πλάτ. Πολ. 396Δ, κτλ.

ΕΘΙΣΤΩΣ, ἢ, ὡν, ὃν δύναται νὰ κησῇται τις (ν' ἀποκτήσῃ) διὰ τῆς ἔξω, ἀρετῇ Ἀριστ. 'Πο. Ν. 1. 9. 1, κ. ὅλλ. 2) ὁ διὰ τῆς ἔξω κησῇται, δ' αὐτ. 'Ρητ. 1. 10. 18.

ΕΘΝΑΡΧΗΣ, ὡν, ὁ, ὁ ἄρχων ἔθνους ἢ λαοῦ, Λουκ. Ματθ. 17. 2· νομάρχης, 'Επιστ. π. Κορινθ. α', 32.

ΕΘΝΑΡΧΙΑ, ἢ, ἡ ἐπὶ ἔθνους ἢ λαοῦ κυριαρχία, Βυζ. ἔθναρχον, ἐπίρρ., ἐπὶ δολοχέρου ὄλον τὸ ἔθνος, τοῦς Σικιμίτας ΕΘΝΑΡΧΟΝ ἀποσφάξαντες 'Ιωσήφ. Ματθ. 3. 4.

ΕΘΝΕΥΣ, ἢ, ὡν, ὁ τοῦ ἔθνους ἢ εἰς τὸ ἔθνος ἀνήκων, Πολύβ. 30. 10, 6, Διδ. 18. 13. 2) ἐν τῇ γραμμῇ, 'ΕΘΝΕΥΣ ὄνομα, ὡς Λυδός, Φρύξ, Κάρ.

II, ἐν τῇ Καιν. Διαθ., ἔξω τῆς ἀληθοῦς λατρείας τοῦ Θεοῦ, εἰδωλολάτρη, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιθ', 17· ἐν τῇ πληθ., Ματθ. ζ', 7 κτλ. — ΕΘΝΙΚῆ. ἐν σοφίᾳ 'Επιγράμ. 'Ελλ. 130. 6. — 'Επίρρ. -κώς 'Επιστ. π. 'Ιωάν. 6', 14.

ΕΘΝΙΤΗΣ, ὡν, ὁ, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, Εὐστ. 901. 9, Σουίδ.· παρ' 'Ιων. τὸ ΕΘΝΙΤΗΣ πρὸς τὴν διορθωθῇ ΕΘΝΙΤΗΣ.

ΕΘΝΟΣ, ὡς, τὸ, (ἐκ τῆς √ FΘ) ἔδε ἐν 'Πλ. Β. 87, 11. 115, κ. ὅλλ· ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνθρώπων ζώντων ὁμοῦ, ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀποτελούντων ἐν σύνολον, ὁμάς, ἐτάρων ΕΘΝΟΣ, ἔθνος ἐταίων, ὁμάς ἀνθρώπων, 'Πλ. Γ. 32, 11. 115, κτλ.· ΕΘΝΟΣ λαῶν, πληθὺς ἀνθρώπων μεγάλῃ, 'Πλ. Ν. 495· καὶ ἐπὶ φυλῶν, Λυκίων μέγα ΕΘ. Ν. 330· Ἀγαιῶν Ε. Ρ. 552· ἐν τῇ πληθ., ΕΘΝΕΑ πεζῶν Α. 724, πρὸς. Β. 91· ΕΘΝΕΑ νεκρῶν 'Οδ. Κ. 526· καὶ ἐπὶ ζῶντων, ΕΘΝΕΑ μισθῶν, μελισσῶν, ὀρνίθων, σμήνη, πληθὺς, κτλ., 'Πλ. Β. 87, 429, 469· οὕτω καὶ ΕΘΝΗ Θηρῶν Σοφ. Φ. 1147, Ἀντ. 344· 2) Πινδ. ἔχει ὡσαύτως ΕΘΝΟΣ μερόπων, ἀνέρων, γυναικῶν, γένος, οἰκγενεῖα, φυλῇ, Ο. 1. 106, Π. 4. 448· ΕΘΝΟΣ τόδε, ἐπὶ τῶν 'Κρόνῳν, Δίσχυλ. Εὐρ. 366.

2) μετ' Ὀμηρον, ἔθνος, λαός, τὸ Μητρικόν ΕΘΝΟΣ 'Ηρόδ. 1. 101, πρὸς. Αἰσχύλ. Πέρσ. 43. 56, κτλ.· τὸ δὲ γένος εἶναι ὑποδιαίρεσις τοῦ ἔθνους, 'Ηρόδ. 1. 56, πρὸς. γένος Πλ. 1. γ. 6) ἐν τῇ Καιν. Διαθ. καὶ τοῖς 'Εκκλ. τὰ ΕΘΝΗ, οἱ ἔθνοικοι, ἥτοι πάντες πληθὺς τῶν 'Ιουδαίων καὶ τῶν Χριστιανῶν πρὸς. ΒΑΡΒΑΡΟΣ.

3) ἰδιαίτερα τῆς ἀνθρώπων, φυλῇ, τὸ Θεττολῶν, πνευματικόν ΕΘΝΟΣ Πλάτ. Νόμ. 776D· ΕΘΝΟΣ κηρυκτικόν, βαπτιστῶν δ' αὐτ. Πολιτικ. 290C, Σεν. Συμπ. 316, πρὸς. Πλάτ. Γοργ. 455B, Ἀριστ. Ἀποστ. 347· — ὡσαύτως, τῆς ἀνθρώπων ἐν σχέσει πρὸς τὴν βαρβάρην ἢ τὴν κοινωνικὴν θέσιν, οὐ πρὸς τοῦτο βλέποντες, ὅπως· ἐν τῇ ΕΘΝΟΣ ἔστι διαφερόντως Εὐδαίμων Πλάτ. Πηλ. 420D, πρὸς. 421C, 519E.

4) φυλῶν, τὸ θῆλυ ΕΘΝΟΣ Σεν. Οἰκ. 7. 26.

5) μέρος, ἀριθμὸς τῶν, 'Ιππ. 408. 33· πρὸς. ὁμοεθνεῖα.

II, ἐπὶ ἑνὸς καὶ μῖνου προσώπου, γένος, ἀγᾶλλει κείνου ὁμόσπορον ΕΘΝΟΣ, Πυθ. 3, Πινδ. Ν. 5. 80· πρὸς. γένος Π.

ΕΘΟΡΟΝ, ἀόρ. 6' τοῦ θρώσκω, 'Ομ.

ΕΘΟΣ, ὡς, τὸ (ΕΘΩ) συνήθεια, ἔθιμος, ΕΘΟΣ τὸ πρόσθε τοκήων (ἐνθα εἶναι σχεδὸν ταυτοσημον τῇ λέξει ἔθος). Αἰσχύλ. Ἀγ. 728· τὸ σύννηθες Ε. Σοφ. Φ. 804· ἀκολουθίης συνήθιστον παρὰ Πλάτ., Ἀριστ., κλ. ἐν τε τῷ ἐνικῷ καὶ τῷ πληθ.· ἐν ΕΘΕΙ εἶναι, ἔχειν τὴν συνήθειαν, Θουκ. 2. 61· ΕΘΟΣ ἔστιν τινα, μετ' ἀπαρ., Κρατῖν. ὁ Νεώτερος ἐν Ἀραβινοῖς 1, Ἀλεξ. ἐν Ἀφιδούσῃ 1· ΕΘΟΣ ἔχειν μετ' ἀπαρ., Πλουτ. Θερμ. 4· ΕΘΕΙ, κατ' ἔθος, κατὰ συνήθειαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φύσει, Ἀριστ. 'Ηθ. Ν. 10. 9, 6· δι' ΕΘΟΣ 7. 14, 4· ΕΞ ΕΘΟΥΣ 2. 1, 1· ἐν ΕΘΕΙ δ' αὐτ. Ἀποστ. 119.

ΕΘΡΩΕΝ, ἔδε τὸ ῥῆμα θερύζω.

ΕΘΩ, (ἔδε ἐν τέλει)· εἶμαι συνεθισμένος, συνήθω· ὁ ἐνεστ. ἐν χρῆσι μόνον κατὰ μετοχ. μετὰ παρεμφαντικοῦ ῥήματος, ὅπως αἱ μετοχαὶ λαθῶν καὶ τυγχῶν, ἔς κοινὰ πόλλ' ἔρρεσκεν ΕΘΩΝ Οἰνῆος ἀλκήν, ὅς πολλὰ κακὰ ἐπράττετο ἐξ ἔθους ἐπιφοιτῶν εἰς τὰ σύμφωνα χωρὶς τοῦ Οἰνέως (Θ. Γαζης), 'Πλ. 1. 540· οὐκ παῖδες ἐρριδιμαίνουσιν ΕΘΩΝΤΕΣ, οὐκ ἂν παῖδες ἐξ ἔθους ἐρριδιμαίνουσιν, Π. 2601· — ἀπρὸς.

ΕΘΩΘΑ, 'Ιων. ΕΘΩΘΑ (ἀμφότεροι οἱ τύποι παρ' 'Ομ.) κέεται ἀντὶ ἐνεστώτος καὶ ὁ ὑπερσ. ΕΘΩΕΟΝ, 'Ιων. ΕΘΩΘΕΑ ἀντὶ παρατατ.· — συνήθω, ἔχω τὴν συνήθειαν, τὸ πλεῖστον μετ' ἀπαρ., ὡς ἐν 'Πλ. Ν. 706, 'Ηρόδ. 3. 36, Θουκ. 1. 90, κλ.· ἀπρὸς. ὡς περ εἰώθει (ἐνν. γενέσθαι) Πλουτ. Σούλ. 9, κλ.· — ἢ μετοχῇ κέεται ἀπὸλ. ἐπὶ προσώπων, εἰθισμένοις, συνήθως, ἡνιόχῃ εἰωθότι 'Πλ. Β. 231· ὡρὶν...

τοῖς εἰωθόσιν, αἱ οἵποτι συναρξίζετε [νὰ με ἀκούητε], Σοφ. Φ. Β39· οὐκ ἐωθῶς, ῥησιειετ μορεμ, παρὰ τὸ ἔθος, Ἰπρότ. Ι. 111· καὶ ἐπὶ πράγματων, τὰ ἐωθότα νοήματα δ' αὐτ. 3. 80· ἐν τῷ εἰωθότῳ τρόπῳ Ἰλλὰτ, Ἀπολ. 27Β. καλ.· συνάνκιε κατ' οὐτέτ,· κατὰ τὸ ἐιωθός,· κατά τὴν συνήθειαν, Θουκ. 4. 17· παρὰ τὸ ἐιωθός αὐτότε 55· τὰ ἐιωθότα, συνίθη πράγματα, Ἰδριαντ Βάτρ. 1, Θουκ. 2. 51, καλ.· — ἐν Ἀρχιζπ. Ἀδελ. 10, Ἰδριαντ, Ἀδελ. 2, ὑπάρχει ἐωθός· — Ἐπὶρ. ἐιωθότως, ἡ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας οὐκ ἐιωθότως Σοφ. Ἰλλ. 1456. (Εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν ἀνήκουσι καὶ τὰ ἐξῆς· ἔθος, ἡθος, ἡθετος. εὐθετω· — Ἡ ρίζα αὕτη εἶναι ΣφΕΘ, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Σανσκρ. svadhi-d (voluntas, vis), Λατ. sue-seo, sue-tus· πρὸλ. Ροτθ. sid-us (ῥθος), Ἰταλ. Τ'ψ. Γερμ. sit-u (sitteln).)

ἐάν μὴ ποιήσω), Δημ. 276. 1· ἐδούλοντο γὰρ σφίσι, εἴ τινα λάβοιεν, ὑπάρχειν ἀντὶ τῶν ἐνδον, ἣν ἄρα τύχῃσι τινες ἐλωγρημένοι (ἦν τύχῃσι ἡδυνάτο νὰ εἶναι εἰ τύχοιεν, καὶ τὸ εἰ λάβοιεν, ἦν λάβοιεν) Εὐκλ. 2. 5.

4) ὁπότεν τὸ εἰ συντάσσεται εὐκτικῇ μετὰ τοῦ ἀν. τὸ κῶλον χρησιμεύει ὡς ἀπόδοσις ὅρα καὶ πράσεως· πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 329B, Δημ. 44. 30, Ξεν. Ἀπομν. 1. 5, 3 (ἴδε δὲ B, III δ).

IV. εἰς διόγας περιστάσεις ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται τὸ εἰ ἐπὶ πλεονάζον λόγῳ μετ' ἀπαρ. ἰσχύι τοῦ εἰ δεῖ ἢ εἰ δεῖται. εἰ γὰρ δεῖται πάντως περιβῆναι ἄλλῃ τῇ τῇ βασιλῆϊ... [ἐξῆλθ' ἀκριβοτέρως εἶναι, κτλ., Ἡρόδ. 1. 129· εἰ εἶναι τοῦτο μὴ φίλον 2. 61, πρβλ. 172., 3. 105, 108.

V. μετὰ φημι δὲ δὴν ἰσχυρῶς βαρυσμένην, χαρᾶν, ἀγανάκτησιν, ὀλῆφιν, εὐθυρίαν καὶ ἥρωα πλοῦς, ὁκνημαζῶ, ἀγαπᾶμαι, ἀλογίζομαι, βλαβῶς φέρω, δεινὸν ἔστι, ὁκνημαστὸν ἔστι, λυπεῖ με, μέμφομαι, παρὰδοξύν ἔστι, σχετικῶς, φθύνω, κτλ., εἰς: ἐν γὰρ τῇ τῇ εἰ μετ' ὅρα, ὅπου ἔπρεπε νὰ περιμένωμεν τὸ ὅτι, ὅπου ἔπρεπε τὸ ἀποδοῦν κατὰ τὴν ἰσχυρῶς ἐμφαντικὴν, θυμιάζω εἰ μετ' ὅρα ὅτι ἐνθυμίζεται μὴτ' ἐργάζεται, ὅρων... Δημ. 52. 17· οὐκ ἀγαπᾶ εἰ μὴ εἰκην δεῖσθαι, ἀλλ' εἰ μὴ καὶ χρυσὸν στεφάνῳ στεφανωθήσεται ἀγανακτεῖ Διόγην. 71. 28· ἡγουμένην παρηγομένην χρόνον ἢ φύσιν τοῦ πλεονάζον λόγου ἐπιτρέπει τὴν τροπὴν τῆς ὁρίσεως, εἰς εὐκτικὴν, ἐθαύμασε δ' εἰ τις θύρεττον ἐπαγγελλόμενος ἀργύριον πράττειτο Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 7 (πρβλ. ἐθαύμασε εἰ μὴ φανερόν ἐστιν ἀντιφ. 1. 13)· ἔχουσιν ἀγαπᾶν εἰ τις ἐάσει Πλάτ. Πολ. 450A· δεινὸν εἰσέχει, εἰ... δέξει Δημ. 351. 18.

Ἐνίοτε καὶ μετὰ τοῦτο ὅρατος ἡγουμένην, πράσεως τὴν διὰ τοῦ εἰ λαμβάνει τὴν ὅρα ἀποδοτικῇ πράσεως, ὡς, πολλοὶ γὰρ οἶκε εἶναι εὐπετέστερον ἐισαγγεῖν ἢ εἶναι, εἰ Κλεομένης μὲν... μόνον οὐκ οἶός τε ἐγένετο διαδασαίνε, τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθηναίων ἐποίησε τοῦτο Ἡρόδ. 5. 97, πρβλ. 1. 60, 129, 212., 7. 10., 9. 68.

VI. ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΑΙ.

1) ἔνιοτε ἡ ἀπόδοσις ὑποβάλλεται ἐκ τῶν συμπεριλαμβανόμενων, χωρὶς νὰ πηλοῖται τότε δὲ τὸ εἰ ἢ ἐάν ἔχει τὴν ἐνδομὴν τοῦ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι... ἐν περιπτώσει καὶ ὅτι... πρὸς τὴν πόλιν, εἰ ἐπιβουλεύσει, ἐχθροὺν, προερχόμενον πρὸς τὴν πόλιν [ἥτοι συνηθισμένοι τοὺς πολέτας] ἐν ἡ περιπτώσει ἥτοι ἐξομότης, Θουκ. 6. 100· ὥκτιρον εἰ ὁλῶσιντο, τοὺς ἐνδομῶντος [ἀπεκτινόμενοι ὅσοις ὅτι ἡ τοῦ τέλος αὐτῶν], ὅν ἥτοι οὐκ ἐπὶ, Ξεν. Ἀν. 1. 4, 7· οὐκ οὐκ, ἦν δ' ἐγώ, ἐτι ἐν λείπεται, τὸ ἦν περὶ μὲν ὅρα ὡς χρὴ ἡμῖς ἀφίεναι; δὲν ὑπολείπεται λοιπὸν ἐν πράγμα ἀκόμη, ὅρα. τὸ [νὰ μετ' ἀφίεναι νὰ ὑπάρκωμεν], ἐν ἡ περιπτώσει σὺς καταπεσόμενοι δὲ κρείται νὰ μετ' ἀφίεναι, Πλάτ. Πολ. 327C· ἡκέτι πρὸς δὲ δεῦρο ἀφίγμεθα, εἰ τινος πόλιν φράσεως ἡμῖν εὐερον, ἡλθον μετὰ σὲ μετ' ἐπὶ τὴν ἐπίστα μήπως εἴπῃς εἰς ἡμᾶς περὶ τινος μαλ' ὁκνηρόν [ἔχθρον ἐχούσης μαλ' ὅρα] πύλεως [ὅρα, δὲ νὰ μάλωμεν περὶ αὐτῆς], Ἀριστοφ. Ὀρν. 120· παρέρχεται καὶ λαβὴ γούνων, αἰ κέν πως ἐθέλῃσιν ἐπὶ Τρώεσσι ἀρῆξαι, κάθισε πησίον αὐτοῦ καὶ βάζει τὰς χεῖρας σου ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτοῦ [ἴσως τὸν καταπεσὶν νὰ βοηθήσῃ τοὺς Τρῶας], ἀν τυχὸν θέλῃ νὰ τὴν πρήξῃ, Ἠλ. Α. 408, πρβλ. Α. 66, Ὀδ. Α. 94., Γ. 92· ἀκούσιν καὶ ἐμοῦ, ἐάν σοι ταῦτά δοκῇ, ἀκούσιν καὶ ἐμὲ [ἐὰν συναίνεσης], ἐν ἡ περιπτώσει ἡ αὐτὴ γνώμη εἶναι καὶ εἰς σὲ ἀρεστή, Πλάτ. Πολ. 358B· ἴδε δὲ, ἐάν σοι ἔπερ ἐμοῖ ἐνδοκῇ, ἴδε λοιπὸν ἀν τυχὸν ἔχῃς τὴν αὐτὴν γνώμην μετ' ἐμὲ, αὐτοῖσι 434A. Πολλὰ τῶν παραδειγμάτων τοῦτων ἦσαν ὁρθῶς ἡμενηνόμενα ὡς πλάγια ἐρωτήσεις (ἴδε κατωτ. Β. 2).

2) ἔνιοτε ἡ ἀπόδοσις ἀποσωπαται ἐντελῶς διὰ ὁριστικὸν λόγον, ὅτε ἡ ἐλλειψὶς αὐτῆς εἶναι ἐμφαντικώτερα τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς, εἰ περ γὰρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος... συσφείλειαι... ἀν θέλῃ νὰ τὸν ἀνατρέψῃ [νὰ τὸ κάμῃ], Ἠλ. Α. 580· ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας... εἰ δὲ κε μὴ δώσωσιν, ἐγὼ δὲ κεν αὐτὸς ἔλωμαι, «ἀλλ' εἰ μὲν παρέωσι γέρας (καλῶς ἀν ἔχοι τὸ πρᾶγμα) ἐάν δὲ μὴ δώσω, ἐγὼ δ' ἀν αὐτὸς παραγενόμενος ἀρῶμαι» (Θ. Γαζής), Α. 135, πρβλ. Ζ. 150, Ἀριστοφ. Πλ. 469· καὶ ἦν μὲν ἐνυβρίῃ ἢ πεῖρα, — εἰ δὲ μὴ, καὶ ἀν μὲν ἡ ἀπόδοσις ἐπιτοχῇ [καλῶς] — εἰ δὲ μὴ... Θουκ. 3. 3, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 325B.

3) κατὰ παρομοίαν ἐλλειψιν τῆς ἀποδόσεως εἰ γὰρ ἢ ἔπ. αἰ γὰρ καὶ εἴθε ἢ ἔπ. αἰθε, μετ' εὐκτικῆς ἢ ἱστορικῶν χρόνων τῆς ὁρίσεως, ἐκφράζει εὐχὴν (ἴδε ἡ εὐκτ. καὶ ἡ ὁρίστ. ἔχουσι τὴν αὐτὴν δύναμιν ἢ καὶ ἐν ὁποῦντο πρῶτα). αἰ γὰρ ἐμοῖ τοσσηνδε θεοὶ δύναμιν παροσθεῖν, εἴθε οἱ θεοὶ νὰ μοι δώσωσι τοσσηνδύναμιν, Ὀδ. Γ. 205, πρβλ. Ξ. 440· εἰ γὰρ γελοῖον ἦν αὐτῶν κενόρθε Εὐρ. Ἰπκ. 1410· εἴθε, ὡς τεκοῦσα, βελτίους φρένας, εἴθε νὰ εἴχῃς κτλ., ὡς αὐτὸς Ἠλ. 1061, πρβλ. Διγ. 1072· εἴθε ἔμ' ἰδεῖται, εἴθε νὰ εἴχῃς δεχοῦν ἐμὲ, Διόγην. Δγ. 1637· εἴθε σοι τότε συγγενεὸν ἦν, εἴθε νὰ εἴχῃς συγγενήν τότε, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 46.

Παρὰ ποιηταῖς ἔνιοτε τὸ εἰ μόνον εὐχεται ὡς μετ' εὐκτικῆς, ἀλλ' εἰ τις... καλῶς εἶναι Ἠλ. Κ. 111· εἰ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχυσίῳ Εὐρ. Εὐκ. 436. Ἐνίοτε, εἰ γὰρ ἢ εἴθε προηγείται τὸν ὡφελὸν ἢ ὡφελῶν μετ' αὐτῶν. ἐπὶ εὐχῆς ἴδε ὡφελῶν. Ἐνίοτε τὰ μόρια ταῦτα συντάσσονται καὶ μετὰ μόνον

ἀπαρεμφ. ἐπὶ εὐχῆς, αἰ γὰρ... τοῖος ἐὼν, οἶός ἐσοι... παιδὰ τ' ἐμὴν ἔχμεν καὶ ἐμὲς γαμῶδες καλέεσθαι Ὀδ. Π. 313· καὶ συνηθέστερον παρὰ μετὰ, ποιηταῖς, ὡς ἐν Ἀνθ. Π. 9, 284, 288.

4) ἔνιοτε τὸ ὅρα τῆς πρῶτα εἰς τὴν τὸ εἰ ἀνήκει παραλείπεται, μάλιστα δὲ εἰς τὰ ἀποδοτικῶς ἐκφράσεις: α) εἰ μὴ, Λατ. nisi, οὐδὲν ἄλλο σιτέονται, εἰ μὴ ἰγῶσα μόνον Ἡρόδ. 1. 200· εἰ μὴ κρεμύσας Ἀριστοφ. Νεσ. 220· μὰ τὸ θεῷ, εἰ μὴ Κριτύλλα γ' [εἰμὶ] ὁ αὐτὸς. Θισμ. 898· εἰ μὴ ὅσον, εἰ μὴ μόνον, πῶς μόνον. ἐγὼ μὲν μὴ οὐκ εἶδον, εἰ μὴ ὅσον γροσφῇ Ἡρόδ. 2. 73, πρβλ. 1. 45., 2. 20· ὡσαύτως, εἰ μὴ εἰ, Λατ. nisi si, Θουκ. 1. 17, Πλάτ. Ἰοργ. 480B, κτλ., εἰ μὴ τι οὐν, ἀλλὰ... ἀν τίποτε ἄλλο, ἀλλὰ... ὁ αὐτὸς. Μέναν 80E.

6) εἰ δὲ μὴ, Λατ. si non, προηγούμενος τοῖσι λαμβανόμενοις μετιέναι Μιλτιάδεα, εἰ δὲ μὴ, σφέας πύτους τρόπον ἡπίλειε ἐκτρίψειν Ἡρόδ. 6. 37, πρβλ. 36· οὕτω μετὰ τὸ μάλιστα μὲν, Θουκ. 1. 32, 35, κτλ., δυνατὸν δὲ νὰ ἔχῃ σχέσιν πρὸς προηγούμενον ὁρητικὴν καὶ δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ ἐκεῖ ὅπου κανονικώτερον ὅτι ἦτο τὸ ἐάν δὲ, ἐάν συνεπληρωτοῦ ἢ ἐλλείψῃ, μὴ τύπῃ, εἰ δὲ μὴ, σαυτὸν ποτ' αἰτιάσει, μὴ με τύπε, ἄλλως τὸν ἐκείνου σου ὅν κατακρίνης ποτ', Ἀριστοφ. Νεπ. 1433· ἐάν μὲν πείσῃς... εἰ δὲ μὴ... Δημ. 129. 14· ὡς Κῦρε, μὴ οὕτως λέγε· εἰ δὲ μὴ, οὐ θαρροῦντά με ἔξεις Ξεν. Κύρ. 3. 1, 35, πρβλ. Ἀ. 4. 3, 6, Θουκ. 1. 28, 131, Πλάτ. Φαῖδρ. 91C.

γ) τὸ εἰ δὲ, ὅπερ κυρίως ἀναπαύεται πρὸς τὸ εἰ μὲν, καίτοι πολλὰς ἐλλειπτικῶς, εἰ δὲ καὶ αὐτὰ, φευγόντων, ἐκρηκτικῶν τῶν βούλωνται, ἐν ἡ δὲ καὶ αὐτοὶ βούλωνται, φευγέτωσαν (Σχολ. Ἠλ. 1. 46· οὕτως, εἰ δὲ, οὐ μὲν μετ' ἀκούσιν, ἐγὼ δὲ καὶ τοὶ καταλέξω, εἰ δ' ἀρτί-βαλλῃς, πρὸ μὲν ἀκούσιν μου, ἐγὼ δὲ σοι πάντα διηκριθωμένως ἐρῶν (Θ. Γαζής), αὐτοῖσι 262· οὕτως καὶ, εἰ δ' ἄγε, ἐπὶ παρακλήσεως, προερχόμενος, ἐμπεδός, ἔα, [πλήρης δὲ ἡ φράσις εἶναι: εἰ δὲ βούλει, ἄγε], Ὀδ. Α. 271, κτλ., οὕτως, εἰ δ' ἄγε δὴ, εἰ δ' ἄγε μὴν, εἰ δ' ἄγε μοι, εἰ δ' ἄγε οὐν Ὀρ. ὡσαύτως, εἰ δ' ἄγετ' Ἠλ. X. 381· — ἐνίοτε ὅρα τὸ εἰ δὲ καίτοι ὅτι τοῦ εἰ δὲ μὴ, ὡς, εἰ μὲν βούλεται, ἐφύεται εἰ δ', ὅ, τι βούλεται, τοῦτο ποιείτω Πλάτ. Εὐθύδ. 285C, πρβλ. Συμπ. 212C· οὕτως καὶ, εἰ δ' οὐν Σαρ. Ἀντ. 722.

δ) εἰ τις, Λατ. si quis, ὅτι δὲν [ἐκνον χειρῶν] ἀλγιστόν ἔσχον, εἰ τις Αἰτωλὶς γυνή, ὑπέστην βαρυτέρων ὀλέων πάσης ἄλλης Αἰτωλίδος γυναικός, ὁ αὐτὸς. Τρ. 8, πρβλ. Ο. Κ. 734· οὕτως, εἰ τις ἄλλος, siquis alius, Εὐρ. Ἀνθ. 6, κτλ., εἰ τις καὶ ἄλλος Ἡρόδ. 3. 2, κτλ., εἴπερ τις ἄλλος Πλάτ. Πολ. 501D.

ε) εἰ ποτε ἢ εἴπερ ποτέ, ἐάν ποτε, περισσότερον πάσης ἄλλης περιστάσεως, ἡμῖν δὲ καλῶς, εἴπερ ποτέ, ἔχει... ἢ ἐνυαλλογῇ, Θουκ. 4. 20, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἰπκ. 594· εἰ ποτε καὶ ἄλλοτε Ξεν. Ἀν. 6. 4, 12, κτλ.

ς) εἰ ποθεν (ἐνν. προεμψαί ἔχετε), ἐάν ἀπὸ κανὲν μέρος, Λατ. aliquando, εἴφως, εἰ ποθεν, ἢ γένυν, ἢ βελῶν τι προπεμψατε, Σοφ. Φ. 1204· οὕτω, εἰ ποθι... λεύσσωμεν = εἰ ποθι (ἴσως) ὁ αὐτὸς. Αἴ. 88B.

VII. μετ' ἄλλων ΜΟΡΙΩΝ: 1) περὶ τῆς διαφοράς μετὰ τοῦ καὶ εἰ (ἢ καὶ ἐάν ἢ καὶ) καὶ τοῦ εἰ καὶ (ἢ ἐάν καὶ), ἴδε καὶ — τὸ ἐναντίον τοῦ καὶ εἰ εἶναι οὐδ' εἰ, (ἢ δὲ τοῦ εἰ καὶ εἶναι εἰ μὴ δὲ.

2) περὶ τοῦ ὅς εἰ, ὡς εἰ τε, ὡς περ εἰ, κτλ., ἴδε ὡς καὶ ὡς περ.

3) περὶ τοῦ εἰ δὴ καὶ εἴπερ ἴδε εἰ δὴ καὶ εἴπερ.

4) εἰ γὰρ, ἀν τῷ ὅτι, ἢ ἀν τούλῳ, ἀν πράγματι, ἐνίοτε σχεδόν, ἀποδ. Λατ. si quidem, ἴδε ἐν λέξ. γέ.

5) περὶ τοῦ εἰ γὰρ καὶ εἴθε, ἐπὶ εὐχῆς, ἴδε ἄνωτ. VI. 3.

VIII. ὑπάρχει ἰδιαίτερα χρῆσις ἐν τῇ Κ. Δ. τοῦ εἰ (= τῷ ἔθρ. im) ἐπὶ ἀρνητικῶν ὁρηκῶν, π. χ. «τὶ ἡ γενεὰ αὕτη σημεῖον ἐπὶ τῇ ἐξ ἀμὴν λέγω ὑμῖν, εἰ δὲ ὁρίσεται τῇ γενεᾷ ταύτῃ σημεῖον, οὐ δοθήσεται, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. γ', 12· ὡς ὡμοῖα ἐν τῇ ὁργῇ μου, εἰ εἰσελεύσονται εἰς...», οὐκ εἰσελεύσονται εἰς... Ἐπιστ. πρὸς Ἐβρ. γ'. 11., δ', 3· ἴδε Γραμμ. Καιν. Αἰθ. Viner § 59. 9.

Β. ΕΠὶ ΠΛΑΓΙΩΝ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ, Λατ. ai, ἐπομένως ὁρίστ., ὑποκατ. ἢ εὐκτικῆς, κατὰ τοὺς κανόνες τῆς συντάξεως τῶν πλεονάζον λόγων (ἴδε ἰδιαίτερον εἰς: ἀποτελοῦσιν αἱ πλάγια ἐρωτήσεις):

1) μετ' ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου, δὲ ὑπάρχει ὁ αὐτὸς καὶ ἐν τῇ εὐθείᾳ ἢ ἀπολύτῃ ἐρωτῇ (ἴδε ὁρίστ. σάφα δ' οὐκ οἶδ', εἰ θεός ἐστιν, ἐάν εἶναι θεός, Ἠλ. Ε. 183· εἰ συμπονήσεις... σκόπει Σοφ. Ἀντ. 41.

2) μετ' ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου, δὲ ἡ ὑποτακτικὴ εἶναι ἐνδοιαστικὴ ὡς ἐν τῇ εὐθείᾳ ἐρωτῇ, τὰ ἐκπώματα... οὐκ οἶδ' εἰ Χρυσάντα τοῦτο γὰρ ὡς Ξεν. Κύρ. 8. 4, 16· τὸ εἰ οὐδέποτε γίνεται ἐάν ἐνταῦθα, ὡς τὸ ἀν δὲν νὰ ἡδυνάτο νὰ τελῇ ἐπὶ εὐθείᾳ ἢ ἀπολύτῃ ἐρωτῇ, Περὶ ἐλλειπτικῶν συντάξεων μετὰ τοῦ ἐάν καὶ ὑποκατ., αἱ ἀποδοτικῆς ἐνίοτε ἐρμηνεύονται ὡς πλάγια ἐρωτήσεις, ἴδε ἄνωτ. VI. 1.

3) μετ' ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ, παρηγορημένου χρόνου ἡγουμένου, ἥτις παρὰ μὲν τὴν αὐτὴν δὴν προηγούμενων συντάξεων ἐν τῇ εὐθείᾳ ἐρωτῇ, ἥρτο εἰ τις ἐμοῦ εἰη σοφώτερος, ἥρτωσιν ἐν ἡτὸ τις σοφώτερος ἐμοῦ; (ἴδε ἡ εὐθεία ἐρωτῇ: ὅτι ἦτο, ἔστι τις σοφώτερος ἐμοῦ;) Πλάτ. Ἀπομ. 21A· ἡ εὐκτ. τοῦ ὅρα, ἀντὶ τῆς ὁρίσεως εἶναι σπανία, ἥρτωσιν οὕτως εἰ ἀναπλεύσειεν, τὸν ἥριτον ἀν ἀνέπλευσιν (ἐν τῇ εὐθείᾳ ἐρωτῇ: ἀνέπλευσας;), Δημ. 1223. 20· ἀλλ' ἡ εὐκτ. τοῦ

θελεῖν ἐπὶ εἶδει τῷδε, ἐὰν κατὰ τὴν μορφήν τοῦ αὐτοῦ εἶχε καὶ ταχὺτητα ἀνάλογον, περὶ τοῦ κυνὸς Ἀργίου, Ὁδ. Ρ. 308, πρὸς. Ἰερὸς. 3. 107. Ἰδε ἐν λ. δέμας.

2) ὡραία μορφή, κάλλος, ὡς τὸ Λατ. *forma*, Ὁδ. Ρ. 454, Ἰερὸς. 1. 199., 8. 105, κτλ.· ὁμοίως τοῦ προσώπου, χρῶμα, εἶδεα εὐχρόα τε καὶ ἀνυθρά Ἰππ. π. Ἀέρ. 283.

3) Περιφρ. τὸ σχῆμα, τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ὡς τὸ δέμας, ἢ σὺν τῷ κλεινὸν εἶδος Ἰλλέκτρας τότε; Σοφ. Ἰλ. 1177.

II. εἶδος, ἰδιαίτερον εἶδος ἢ ἰδιαίτερας φύσεως, τῶν ἄλλων παγινύτων τὰ εἶδεα Ἰερὸς. 1. 94· τὸ εἶδος τῆς νόσου Θουκ. 2. 50, κτλ.· ἐν εἶδει τινὲς εἶναι ἢ γενέσθαι· ἐν ὁρμονίας εἶδει οὖσα, οὖσα ὁμοία πρὸς ὁρμονίαν, δηλ. ἡ ψυχὴ, Πλάτ. Φαίδων 91D, Κρατ. 394D· ὡς ἐν φαρμάκου εἶδει, ὡς φάρμακον, ἐν εἶδει φαρμ., Πολ. 389B· νόσων εἶχει εἶδος, ἀνέκει· εἰς τὴν χορείαν τῶν νόμων, Ἀριστ. Πολ. 3. 15, 2.

2) ἰδιαίτερον ἐπὶ τῶν πραγμάτων, σκέψασθε ἐν οἷω εἶδει, τοῦτο ἐπράξαν Θουκ. 3. 62.

3) ἰδιαίτερον σχέδιον ἢ πρότερος ἐνερ- γείας, ἐπὶ εἶδος τι τρέπεσθαι ὁ αὐτ. 5. 77., 8. 56.

III. τῆς διαίτης, εἴτε γένους εἴτε εἶδους, περὶ παντὸς τοῦ εἶδους, ἐν ἡμ., Πλάτ. Θεαίτ. 178A· ἐνὶ εἶδει περιλαμβάνειν αὐτόν (1481) εἰς ταῦτόν ἐπιπίπτειν εἶδος αὐτὸν 205B, κτλ.· λογικὸν σχῆμα ἢ εἶδος, Πλάτ. Σοφ. 246C, Πολιτ. 262B, 285B, κτλ.· ἴδε Γεωγρ. Προβλ. (G. Grote) Πλάτων 2. σ. 467 κέξ.· παρὲς αὐτὸν οὐκ ἐστὶν μετὰ ταύτης τῆς σημασίας ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ἀκριβέστερον ὡρίσεν αὐτὴν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ λογικῇ, ἴδε Κατηγ. 45.

2) παρὰ Πλάτωνι (σ. 1) τὸ εἶδος πολλὰ καὶ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ἰδέα (ἴδε δέμα Π. 2), Φαίδων 103E, Πολ. 597A, Παρμ. 132D, κτλ.· πρὸς. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 0, 3 κέξ., κ. ἄλλ.· τὸ ἐπ' εἶδει καλόν, τὸ ἰδεώδες καλόν, ἢ ἰδεώδης καλλότης, Πλάτ. Συμπ. 210B.

3) παρ' Ἀριστ. ἢ ἐπιστηρικὴ ὑπόστασις, ἡ μορφή ἢ τὸ σχῆμα τῆς οὐκ ἐν ἀντιθέσει πρὸς αὐτὴν τὴν οὐσίαν αὐτῆς, τὴν κυρίως οὐσίαν, Φυσ. 1. 4, 1., 7, 10., 2. 1, 9., 4. 1, 3, κ. ἄλλ.· ἐντετυλιν, ἢ εἰδική· οὐσία, ἢ οὐσία, ἢ φύσις = τὸ τί ἦν εἶναι, Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 3, 7., 6. 7, 4., 6. 8, 2, κ. ἄλλ.· πρὸς. εἶμαι γ', 2.

IV. τὰ εἶδη, ὁρίσματα (πρὸς. τὴν παλαιὰν Γαλλ. λέξ. *espèces*, ἐκ τῆς Λατ. *species*), λεπτὰ καὶ παλύνιμα πράγματα, παρ' Ἰππ. 645, 16 καὶ παρὰ μεταγεν.

V. μαθηματικὸν σχῆμα, ὡς τὸ εἶδος, ἐν γνῶσει, ἐκ προνοίας, Δισχλ. 15. 40, Ἀριστ. Φυσ. 1. 4, 12.

εἰ δ' οὖν ἴδε σύνθεσιν εἰς Α. VI. 4. c.

εἰδο-φύρεω, παρὶς τὸ γενικῶς κατ' εἶδος, διον. Ἀλ. 7. 72.

εἰδο-φύρος, ὁ, τὸ μέρος τοῦ τύμβου, ὅπου εἶχε τὴν εἰκόνα ἢ διμύμη τοῦ θανόντος (πρὸς. Ζωοφύρος), Σουλ. Ἐπιγρ. 2840, 2849-50· ἴδε Βολκ. σ. 534.

εἰδύλλιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ εἶδους, βραχύ, ἐδόχως ἐπεξεργαζόμενον, περιγραφικὸν ποίημα, τὸ πλείστον ἐπὶ βουκολικῇ ὑποθέσει· τοιαῦτα εἰδύλλια ἔγραψαν ὁ Θέοκρ., ὁ Πλω. καὶ ὁ Μόσχ., πρὸς. Πλιν. Ἐπιστ. 4. 14.

εἰδύλλομαι, = εἰδύλλομαι, εἰδύλλεται ὡς καὶ θαίμσιον ἐχθρὸς Πέμπλος Πυθαγόρειος παρὰ Σοφ. 461., 9, ἐνθα ἡμῶς ὁ Α. δινδ. ἀναγινώσκει εἰδύλλετω ἐκ τοῦ εἰδύλλετο τοῦ Παρμ. χειρογρ.

εἰδύλος, ον, = εἰδύμιον, Ἐτυμολ. Μ. 295. 30· ὁλ. εἰδυλός, ἴδω, Καλλ. Ἀποσπ. 451· ὁ Ἰσὺς ὡσαύτως ἔχει εἰδυλός (ἢ εἰδυλός), = μάδοιμα.

εἰδυών (= ἰδυών), γεν. πληθ. τῆς Λατίν. λέξ. *idus*, Ἐπιγρ. Θισθης τοῦ 170 π. Χ. ἔτους. Archives des missions scientif. et litt. τ. VII, 2e série σ. 11. — Ἡ συνθήκη μεταγραφῇ παρὰ τοῖς Ἑλλήσι συγγραφεῦσι καὶ ἐν ἐπιγραφαῖς εἶναι εἰδών. Εὐρηται ὁ ὅμοιος καὶ εἰδυών ἐν ἐπιγρ. Πιρήνης, CIG 2905F.

* εἰδω (ἀέλιος μετὰ τοῦ βλεψμα παρ' Ὁμ.), Λατ. *video*, βλέπω. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἐκ τοῦ τύπου τούτου εὐχρηστοί ἐνεργ. ἐνεστώς, εἰ δ' ἀντ' αὐτοῦ κεῖται τὸ ὄρω, ἀλλ' ἐνεστώς μέσος ἀπαντᾷ ἴδε κατω. Α. II. Ὁ ὄρω, ὁ εἶδον αἰσπᾶται διατηρεῖ τὴν κυρίαν σημασίαν τοῦ ὄρω (καὶ οὕτως ἐν τῷ ἰνέστ. καὶ μέσ. ὄρω, ὄρω, ὄρω, ὄρω, ὄρω, ὄρω) ἐνὶ δ' πρμ. οἶδα αἰσπᾶται σημαίνει γνωρίζω, εἰδέρω, καὶ ἔχει σημασίαν ἐνεστώτος. — Περὶ τῆς διαφορῆς τοῦ εἰδῶναι καὶ ἐγνωκῶναι ἴδε γινώσκω ἐν τέλει. (Ἐκ τῆς √F1Δ παράγονται ὡσαύτως καὶ εἶδον (Ἐπ. εἶδον), εἶδ-ομαι, εἶδ-α, εἶδ-ος, αἰδ-ης, εἰσ-ωρ, εἰσ-ρις, κτε-αἶτο· πρὸς. Νανσφρ. νιδ, νιδ-μι, πρμ. νιδ-α (οἶδα), νιδ-αἶμι (ἐγὼ οἶδα), νιδ-αἶς Λατ. νιδ-εἶ, νιδ-εἶς Γοτθ. νιδ (οἶδα), νιδ-αν (τηρεῖν). Παλαια-Σκανδ. νιδ-α, Ἀγγλο-Σαξον. wit-an (Ἀγγλ. to wit, wol)· Παλ. Ἰβ. νιδ, Γερμ. wiss-an (Γερμ. wissen), κτλ.)

Α. ὄρω, ὁ εἶδον (ὅστις χρησιμεύει ὡς ὄρω τοῦ ὄρω), Ἐπ. ἔνεν αὐτῆς εἶδον, Ἰων. εἶδακε Ἰλ. Γ. 217· προσακτ. ἴδε (συχν. γραφόμενον ὡς ἴπρω, ἴδε, κτε.), ἴδετε· ὑποτακτ. ἴδω, ἴδω, ὡσαύτως εἰδωμι Ἰλ. Σ. 43· οὐκ. εἰδομαι· ἄπαρ. ἴδεν καὶ ἴπρω, ἴδεν· μετοχ. ἴδων· — Ἐντετυλιν ἀσχηματίζεται μίλλων εἰδωνῶς Θεοκρ. Γ. 37. — Παρὰ ποιηταῖς ὡς καὶ παρ' Ἰων. καὶ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις ὁ β' μέσος ὁρίστος κεῖται ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας (οὕτως ἐν συνθέσει, εἰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀετικ. πεζογράφοις, ἴδε

ἐπ-, προ-, ὑπ-εἰδόμεν). Ἐπ. εἰδόμεν· προσακτ. ἴδω (συχν. γραφόμενον ὡς ἐπὶ ἴδω, ὡσαύτως) ὑποτακτ. ἴδωμαι· οὐκ. ἴδωμαι· ἄπαρ. εἰδοῦμαι· μετοχ. εἰδόμενος Ἰερὸς.

1) ὄρω, βλέπω, διακρίνω, θεωρῶ, μὴ σε., ἐν ὀφθαλμοῖσι τῶν ὄρωμαι θεωρομένην, μήπως σὲ ἴδω πρὶ τῶν ὀφθαλμῶν μου τυπώμεν, Ἰλ. Α. 687, κτλ.· ὡσαύτως, ἴδεν ἐν ὀφθαλμοῖσι Εὐρ. Ὁρ. 1020· ἄλλ. ἄγ· ἐγὼν αὐτὸς πειρησάμην ἴδε ὄρωμαι, ἀλλ' ὡς θαυμάσιον ἐγὼ ὁ ἴδω καὶ σὲ ἴδω, Ὁδ. Ζ. 126, πρὸς. Φ. 159· ὡσαύτως ἀνεῖ τοῦ πει- ράσμαι, ὁ δὲ προσιόντων ἴδετο κρεῖων Ἐπεινεύς Δ. 22· ἄλλ. ἄγε ὄρωσον ἴδωμεθα, ὅττι τὸ δ' ἐστὶν Κ. 44· συχνάκις ἡγουμένου οὐσιαστικοῦ τίνος ἢ ἐπιθέτου, χάλκε' ἐπισωτρεα.. θαυμά ἴδωμαι, νὰ τὰ βλέπῃ τίς καὶ νὰ τὰ θαυμάσῃ, Ἰλ. Ε. 725· οἰκτρός ἴδεν Δισχλ. Πρ. 238· ἐλκεῖν ὄδον, λομπρός ἴδεν Πλάτ. Πολ. 620A, κτλ.· ἐννοεῖται τὸ ἴδεν καὶ τὸ ἴδωμαι συντάσσονται αἰτιατικῇ, ἢ ἐπειτα ἀναφορικῇ πρότερος, ὅτε τὸ ἀναφορικὸν δύναται νὰ ἀντικατασταθῇ διὰ τοῦ ὅτε, ὥστε ἡ αἰτ. δὲν εἶναι κυρίως εἰπεῖν τὸ ἀντιειλεῖν, ἀλλ' ἀνέκει εἰς τὸ ἐν τῇ ἀναφορικῇ προτάσει ῥήμα, οἶον, εἶδον.. νῆσον, τὴν πέρα πόντος ἐστεφάνωται, Ὁδ. Κ. 195.

2) μετ' ἐπιτάσεως, βλέπω, παρατηρῶ, μίλλω ἴδωμαι, ἴδεν τὰ πρόβατα, Π. Δ. 476, Ὁδ. Δ. 412, κτλ.· ἴδωμι, ὅτιν' ἔργα τέ- κυκται Ἰλ. Χ. 450, πρὸς. Πλάτ. Ἰοργ. 453A.

γ) ἐντυγ- γάνω, συναντῶ, ἐρχομαι εἰς ὁμιλίαν, πρὶν τὸν Βρασιδαν ἴδεν Θουκ. 4. 125, Σεν. Ἀν. 2. 4, 5, κτλ.

δ) βλέπω, ὁ, 1. αἰ- ὄρωμαι, θεωρῶ, ἀπολαύω τινός, Ἰλ. Ε. 221, κτλ.· νόστι- μον ἡμῶς ἴδωμαι Ὁδ. Γ. 233, κτλ.· δοῦλειον ἡμῶς ἴδεν Εὐρ. Ἰκ. 56· ἐλλειν ἔτερον ἴδεν Σοφ. Ἀποσπ. 835· τὴν δικὴν ἴδεν Σοφ. Ἀντ. 1270· ἀλόχου κουριδίης, ἢς οὐ τὴν γόριν ἴδε, πολλὰ δ' ἴδωκεν, ἢς οὐλομένη ἀντιγορὶν εἶδε, πολλὰ δὲ πᾶρ- σγειν (Θ. Γαζης), Ἰλ. Α. 243.

2) βλέπω, κυριώτως, ἴδεν ἐξ., ἢ εἰς, ἴδων ἐς πλησίον ἄλλον Β. 271, κτλ.· ἴδεν ἐπὶ.. Φ. 143· πρὸς.. Ὁδ. Μ. 244· εἰς ὥπα ἴδωμαι, ἴδεν κατὰ πρόσωπον, Ἰλ. Γ. 373, κτλ.· κατ' ἐνῶπα ἴδεν Ο. 820· ἄντα, ἐσάντα ἢ ἀντην ἴδεν Ν. 184, Ρ. 331, Ὁδ. Ε. 78, κτλ.

3) βλέπω κατὰ τὴν τρέπον, ὑπόδρα ἴδων, κάτωθεν ἢ πλα- γίως ἴδων, βίψας βλεψμα βλῶστρον, ὄρωμαι, ἀγριοκυντάξας (ἴδε ὑπόδρα), Ἰλ. Α. 148, ἀγρετον ἴδων, βίψας ἡλῶσιν ἢ δεῖλιν βλεψμα, Β. 269· κέρδος ἴδων, ἀποδεδίψας εἰς κέρδος, Δισχλ. Εὐρ. 539· πρὸς. βλέπω II.

3) ἴδωμαι ἐν φρεσίν, ἴδεν πᾶσι διανοῖα Πλάτ. Πολ. 510E.

4) ἐξετάζω, ἐξεργάζω, Πλάτ. Φαίδων 70D, Θεαίτ. 192E.

II. Μέσ., ἀνεστ. εἰδομαι, Ἐπ. εἰδε- ται Θεοκρ. 25 58, μετοχ. εἰδόμενος Πινδ. Ν. 10 27· ὄρω, εἰδομαι (παρ' Ὁμ. ὡσαύτως εἰδεα, -αται) — μόνον παρ' Ἰππ. καὶ Ἰων. ποιηταῖς, ὡς τὸ Λατ. *videor*, φαίνομαι, ὡραῖμαι, εἶμαι ὄρω- τος, πάντο εἰ δ' εἶδεται ἄσπερ, εἶναι ὄρωται, φαίνονται, Ἰλ. Α. 559· νῦν δὲ εἰδεται ἡμῶς ὑπὸ Τρώεσσι δαίμνιαι Ν. 98· εἰ- σατο δὲ σπιν δεξιὰς ἄετας δι' ἄστεος (ἢ ἀέτες) Ω. 810· ἐπη- τὸ Ταρτάρειον εἰδεται βάθρον Ἐπιγρ. Ἐλλ. 1034. 10, πρὸς. Ὁδ. Π. 283.

2) μετ' ἀπαρ., φαίνομαι ἢ φαίνωμαι ὅτι εἶμαι, τὸ δὲ τοὶ κήρ εἰδεται εἶναι, ὡσαύτως εἰς τοὶ θάνατος φαίνεται ὑπὸρ- χεῖν (Θ. Γαζης), Ἰλ. Α. 228· τοῦτο τί μοι.. κάλλιστον εἶδε- ται εἶναι Ὁδ. Γ. 11, κτλ.· ὡσαύτως παραλειπομένου τοῦ ἀπαρεμ- φάτου, ἀλλ' ὅρα οἱ τόγες κέρδιον εἶσατο θυμῷ Τ. 283, κτλ.· οὐ μὲν μοι κακὰ εἰδεται Ἰλ. Ε. 472· πρὸς. Θεοκρ. 25. 58: — ἐντετυλιν ὡσαύτως, προσποιεῖσθαι, εἶσατ' ἦμεν ἐς Αἴημον. (ὁ Ἡρακλῆς) προσποιεῖσθαι ὅτι ἀπέρχεται εἰς Αἴημον, Ὁδ. Θ. 283· εἶσατο, ὡς ὅτε βινόν, ἐφαίνετο ὡς ἀσπίς, εἶχε τὸ σχῆμα ἀσπίδος, Ε. 281, ἀλλὰ τὸ ἡμῶν φαίνεται ὅπως.

3) ἐπὶ-καταρῶ- μέσης σημασίας, μετὰ ἡντ., εἶσατο δὲ φθογγὴν οὐ Πριάμοιο Πό- λιτη, ὡρῶσθε δὲ ἡντὴν κατὰ τὴν φωνὴν τῷ τῷ Πριάμῳ οὐ Πό- λιτη, Ἰλ. Β. 791, πρὸς. Γ. 81· καὶ οἱ ὅσιν εἰδόμενος ἀθανά- των βασιλεὺς Πινδ. Ν. 10. 28· πρὸς. Δισχλ. Ἀγ. 771, Ἰερὸς. 6. 69· τῇ μιν εἰσαμένην προσεφύωνε δὲ Ἀφροδίτη, καὶ αὐτὴ ἡμῶν εἶσατο ἢ ἐνδοξος Ἀφροδίτη εἶπε πρὸς αὐτήν (Θ. Γαζης), Ἰλ. Γ. 389, κ. ἄλλ.

4. πρμ. οἶδα, ἔχω ἴλη ἢ ἔχω παρατηρήσιν, δηλ. γνωρίζω, μετὰ σημασίας ἐνεστώτος· ὁ ὑπερρ. εἶδεν, ἴδεα, Ἀετ. εἶδεν, μετὰ σημασίας· παρ. Οἱ τύποι εἶναι τόσον ἀνώμαλοι ἐν τῷ πρμ. καὶ ὑπερρ. ὥστε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παρατελῶσιν ἐνταῦθα ἀπαν- τεῖς ἴδε Ἑλληνικὰ Ῥήματα Veitch 188 κέξ. — Πρμ. οἶδα, Ἀετ. εἶδα Ἀλκαίος 141· δ' ἐνικ. οἶδα, ὡς αἰσπᾶται παρ' Ὁμ., πλὴν ἐν Ὁδ. Δ. 337· ἐνθα οἶδα· ἔπερ εἶναι σπάνιος τύπος ἀπαντᾷ ἐν Ἰων. Ὁμ. εἶδεν Ἐρμ. 456, 467, Εὐρ. Ἀλκ. 780, παρ' Ἀττ. ὡσαύ- τως ἐννοεῖται οἶδα Κρατ. ἐν Μαλθακῇ 10, Εὐρ. Ἰων 990, Ἀλκ. 780· πλὴν. Ἰων. Ἐπ. καὶ Δωρ. εἶδεν, εἶσα, εἶσασι Γα- Ὁδ. Β. 211 κ. ἄλλ., εἶσα· αὐτὸς 283 κ. ἄλλ., Δωρ. εἶσασι Σουλ. Ἐπιγρ. 5773. 4, πληθ. εἶσαντι Πινδ.· οἶδαμεν, -αται, -ασι Ἰερὸς. 2. 17, 43., 4. 46, κ. ἄλλ., καὶ μετὰ γεν. ἀλλὰ σπάνιον παρ' Ἀττ.· Ἀριστοφ. Ἀγ. 294, Σεν. Οἰκ. 20. 14· — προσακτ. εἶδοι, εἶστω, Βωτω. ἴτω· — ὑποτακ. εἰδῶ, Ἐπ. ἴδωμι Ἰλ. Ε. 225.

εἰσόμενον 'Επ. ἀντί-εἰσόμενον Δ. 303, εἰσέτε ἀντί εἰσέθη· 'Οδ. Ι. 17. — εὐκτ. εἰδείην, α' πληρ. εἰδείμεν Πλάτ. Λάχ. 190B, Πολ. 582A ἀπαρ. εἰδέναι, 'Ἦπ. εἰδόμεναι, ἔδμεν, ὁσαύτως εἰδόμενον Πινδ. Ν. 7. 36. — μετοχ. εἰδώς, εἰδύς, 'Επ. ὁσαύτως εἰδύς, 'Υπερσύντ. ἤδη, ἤδησθα (ἤδης (ἤδησθα Κέβητος) Σοφ. 'Αντ. 147), ἤδη 'Ομ., 'Λετ. ὁσαύτως ἤδεῖς 'Αριστοφ. Θesm. 554, 'Αντιφών, γ' ἔνικ. ἤδεον (πρὸς φωνήεντος) Εὐρ. 'Ἰων 1187, 'Αριστοφ. Σρ. 558. 'Ἦπ. ἤδεα. ἤδεος 'Δμ. 71, 'Ρ. 403, 'Ἠρόδ. 'Επ. ὁσαύτως ἡεῖδης, ἡεῖδη 'Ἦλ. Χ. 280, 'Οδ. Ι. 206. — πληθ. ἤδεμεν Δισχλ. 65, 24, 'Αριστ. 'Αναλυτ. 'Υστ. Ι. 31, 4, ἤδεμεν Σοφ. Ο. Τ. 1232 ἤδετε Δημ., κλ., 'Ἰων. ἤδεῖσθε 'Ἠρόδ. ἤδεῖσιν πρῶτον παρὰ Σπράδωνι, ἤδεσιν παρὰ 'Ἠρόδ., 'Λετ. πεζογράφ. καὶ τοῖς μεταγεν. 'Επίκουρ. ἤδεον, ἡεῖδεν 'Απολλ., 'Ἠρόδ. Β. 63, 'Δ. 1700. ὁ γνήσιος 'Αττ. πληθ. φαίνεται ὅτι ἦτο ἤμεν, ἤτες ἦσαν Δισχλ. 'Αγ. 1098, Σοφ. 'Αποστ. 317, Εὐρ. 'Ἰσχυλ. 321, κτλ., ἴδε Κρότων V. L. J. 380. 'Επ. γ' πληθ. ἔσαν 'Ἦλ. Σ. 405, 'Οδ. Δ. 772. — 'Ο μέλλ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας εἶναι εἰσμεναι 'Ἦλ. Α. 548, 'Αττ. ἡ εἰσθήσθαι 'Οδ. ΙΙ. 327, 'Ἠρόδ. 7. 234, 'Ἰσοκρ. ΙΙΕ, 'Αριστ. ἀπαρ. εἰσθήμεναι 'Οδ. Ε. 257 (ἔνθα ἡγεῖον μεταπίπτει εἰς τὴν σημασίαν. Δ, βλέπω). — 'Ο ἀβρ. καὶ ὁ πρκμ. παρολομβάνονται ἐκ τοῦ γεννώσκειν, ἀν καὶ εὐρίσκεσθαι ἀβρ. α' εἰσθῆσαι παρ' 'Ἦπ. καὶ 'Αριστ. ('ἨΟ. Ν. 8. 3, 8), κ. ἄλλ. Παρ' 'Ομήρ. πρότερον νὰ ἔρμηνευσθαι ἐνίστη διὰ τοῦ γινώσκου, ἔχω γινῶσθαι, ἄλλοτε δὲ διὰ τοῦ γινώσκου, κατὰνουν, προστεθεὶς διὰ τοῦ ἔχει μάλιστα ἐκ μακροῦς πείρας καὶ γινώσκου (ὡς δύναται νὰ ἔρμηνευθῇ ἐν 'Οδ. Β. 16). — Παρ' 'Αριστ. κεῖται παραπληρώως τῇ ἐπιστάσθαι. γινώσκων τι ἐπισταμένους ἢ ἐπιστημόνους, Μετὰ τὰ Φυσ. Ι. 2, 3, Φυσ. Ι. 1, 1, κ. ἄλλ. — συνηκῶς λαμβάνει μαζοῖνα ἔμφασιν διὰ τοῦ εὖ ἢ σάφαι, ὡς εὖ οἶδα, γινώσκου καλῶς· εὖ ἴσθι, γινώσκου ἢ μάλῃ καλῶς, βεβαιώσθαι. Συνηκῶς δὲ συνάσσεται μετ' αἰε. πράγματος, ἰδίως παρ' 'Ομ., νοήματα οἶδε, μήδεα οἶδε 'Ἠδ. Β. 122, 'Ἦλ. Σ. 363, κτλ. καὶ ἐστὶ συνηκώτερον μετὰ υδότερυνον ἐπιθέτων, ὡς, πεπνυμέναια, κεχαρισμένα, φίλα, ἄρτια, ἥπια, κενῶς ἀδεμυστα εἰδώς, κτλ., πρὸς περιγραφὴν τοῦ χαρακτῆρος ἀνθρώπων ὁ 'Ομ. ὁσαύτως συντάσσει αὐτὸ μετὰ γεν., ὅς σάφα θυμῷ εἰδείη τεράων 'Ἦλ. Μ. 229. ὅς πάσης εὖ εἰδῆς σοφίης Ο. 421. τόδεων εὖ εἰδώς, ὅ θ' ἐν τούτῃ καλῶς ἐπιστάμενος (β. Γαζέτ. Β. 718. οἰωνῶν σάφα εἰδώς 'Οδ. Α. 202. εὖ εἰδώς τεκτοσυνάων 'Ἦλ. 250. μάχης εὖ εἰδότε πάσης 'Ἦλ. Β. 823. πυγμαχίης, θούριδος ἀλκίης, θήρης, θεοπροπίων εἰδώς ἡ εὖ εἰδώς, κτλ.: — χάριν εἰδέναι τι, ἐμολογεῖν χρεῖν, ἐμὲ δὲ καὶ τοῖς εἰδὼν χάριν ἡμῶν πάντα 'Ἦλ. Ε. 235, 'Ἠρόδ. 3. 21, καὶ συνη. παρ' 'Αττ. (ἴδε ἐν λ. χάρις). — ἡ προσκατα. εἶναι κοινὴ ἐν ἐπικλησίαις εἰς μαρτυρίαν, ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτός, γινώσκων, μάρτυς ἔστω αὐτῷ ὁ Ζεὺς. (Σχόλ.), 'Ἦλ. Κ. 329. ἴστω νῦν τόδε Γαῖα Ο. 36, κτλ. — Δωρ. ἴττω Ζεὺς, ἴττω 'Ἠρακλῆς, κτλ., 'Αριστοφ. 'Αγ. 860, κτλ.: — εἰδώς, ἀπολ., ὁ γινώσκων, ὃ γνωρίζων τὸ πρᾶγμα, ἰδίως πάντ' ἀγορεύειν 'Ἦλ. Δ. 365. μετ' εἰδόντι ἀγορεύειν Κ. 250. μακρηγορεῖν ἐν εἰδόντι Θουκ. 2. 36, πρῶτ. 3. 53. μαθεῖν παρὰ τοῦ εἰδόντος Πλάτ. Πολ. 337D, κτλ. — παρ' 'Ομ. ἰδύσθαι πράπτει σsn, ἐπιστήμησι, ἐμπειρίαις φρεσὶ, διανοαίαις (Σχόλ.), 'Ἦλ. Α. 608 κ. ἄλλ. 2) μετ' ἀπαρ., γνωρίζω πῶς νὰ πράξω τι, οἶδ' ἐπὶ δεξιᾷ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερᾷ νυμφῶσαι βῶν 'Ἦλ. Η. 238, πρῆλ. Σοφ. Φ. 1010, 'Αριστοφ. Σφ. 376. ὁσαύτως εἶμαι εἰς κατάστασιν. εἶμαι ἱκανός, ἔχω τὴν δύναμιν νὰ ..., Εὐρ. Μήδ. 664, 'Ἦπ. 729. Δημ. 51 28. 3) μετὰ μετοχ., γνωρίζω πῶς ἔχει τὸ πρᾶγμα, κεῖται δὲ ἡ μετοχὴ κατ' ὀνομασίαν, ὅταν εἶναι κατηγορούμενον τοῦ υποκείμενου τοῦ ῥήματος, ὡς ἴσθι μοι ἰσθύνω ἀποινα τῆςδε ἡμῶν χάριν Δισχλ., 'Αγ. 1670. ἴστω ὅπῃ τοῦ ἀεζλφεοῦ ἀποθανῶν 'Ἠρόδ. 4. 76. οὐ γὰρ οἶδα δεσποίας κεκτημένης Εὐρ. 'Εκ. 401. κατ' αἰ., ὅταν εἶναι κατηγορούμενον τοῦ ἀντικειμένου, τοὺς φιλάτους γὰρ οἶδα νῦν ὄντας πικροῦς Δισχλ. Χη. 234. τὸν Μῆδον ἴσμεν ἐκ περάτων γῆς ἐλθόντα Θουκ. Ι. 69. — τὸ ἀπαρίρη, εἶναι λίαν ἐπάνουν ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, Δισχλ. 'Ἠρόδ. 431, Εὐρ. Ι. Α. 1005. 4) τὸ γινώσκόμενον πρᾶγμα πολλὰκις προστίθεται ὡς ἰδιαίτερα πρᾶσις μετὰ τοῦ ὡς, ὅτι, κτλ., οἶδα κάμιαυτὴν ὅτι ἀλγῶ Σοφ. 'Ἦλ. 332. ἔάν τινα εἰδῶσιν ὅτι ἀδικός ἐστι Πλάτ. Πρωτ. 323B, κτλ. 5) οὐκ οἶδ' εἰ ..., δὲν γνωρίζω ἐν ..., ἡμεῖς ἐλλείψην πειστηρὶς ἡ ἀμφιβολίας, ὡς τὸ Λατ. nescio an non ..., τοῖς δὲ ἐνίσταν μεταπίπτει, ὡς οὐκ οἶδ' ἂν εἰ περὶ αἰμῶν Εὐρ. 'Ἄλλ. 48, ἔλθα ἔρμ, Μοῦκη. — ἐνίστη τὸ ῥῆμα παραλείπεται μετὰ τοῦ εἰ, ὡς οὐκ οἶδ' εἰ τίς ἄλλος, ἴσως οὐδεὶς ἄλλος, 'Ἰσοκρ. 116A, 234B. 6) ὁμοίαι ἐλλείψεις εἶναι συχναὶ μετ' ἄλλων συνθέσεων, ὡς οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ ἔστι, δὲν γνωρίζω πῶς, Πλάτ. Πολ. 400A, κτλ., οὐκ οἶδ' ὅπως ἔν αὐτ. Κρατ. 306C. 7) οἶδα ἡ ἴσθω κενταὶ πυχνάνεις παρενθιπῶς, ὡς οἶδ' ἐγὼ Εὐρ. Μήδ. 148. σάφ. οἶδα, εὖ οἶδα. αὐτῶν 94, 963, κτλ.: — ὁσαύτως, οἶδ' ὅτι, οἶσθ' ὅτι, ἴσθ' ὅτι, ἐλλειπτικαὶ φράσεις χρησιμοποιουμένης πρὸς ἐνίσχυσιν διαβεβαίωσης ἢ ἰσως. πόρριμι δ' ἄκων οὐχ ἔκωσθιν, οἶδ' ὅτι ἴκν. πόρριμι γινώσκου τούτου κολῶς, Σοφ. 'Αντ. 276. ὅπως, οὐκ οἶδ'.

8τι, συχνόν. παρὰ Διημ. ὡς ἐν 110. 5· σάφ' ἴσθ' 8τι Ἀριστοφ.
 11. 889· — πρᾶττει, οἰσθ' 8· οἰσθ' ὡς, μετὰ προτακτ., εἶναι
 συνήθη παρ' Ἀττ. ποιητῶν, γραφόμενα ὡς ἱρῶντες, οἰσθ' αὐτὸν δ'
 δράσαν· ἔπερ ἐρμηνεύεται ὅτι τοῦ Bentley (Emend. Monard.
 σ. 107) ὡς ἰσοδυναμοῦν τῇ δρᾶσαν—οἰσθ' 8· κάμε—ἐλευρεῖς π·
 3ηλ. ἀπεύθυν καὶ κάμε· ὡς τὸ Λατ. laque, sed sciri quomodo?
 Πλάτων Rud. 3. 8, 18., —ἐπερ πρᾶγματι εἶναι συγχωνεύσειν ὅλην
 πυνταξίαν, οἰσθ' ὡς πηλοσύν· ἀντι τοῦ οἰσθ' ὡς δὲ τὸ πηλοσύν·
 ἡ οἰσθ' ὡς σε κελεύσειν πηλοσύν· Σφ. Ο. Τ. 543, ἐνθα 3η ἐκτενῆ
 σημειώσιν Jebb· οἰσθ'.. ὡς νῦν μὴ ἀπαλῆς, ὁ αὐτ. Ο. 3ς, 75·
 οἰσθα νῦν ἃ μοι γέλεισθαι· Eur. I. T. 1293· σπαγίσθαι μετὰ
 τὸν μίλλ., οἰσθ' αὐτὸν δὲ δράσεις (ἐν μὴ ἀναγαστ. δρᾶσάν)· δ'
 αὐτ. Κύκλ. 131· ὅτε Ἐλμολ. ἐν Μηδ. 587, 8) ὑπερβλητικῶς
 συχναίως ἀκολουθεῖται ὑπὸ τῆς φράσεως· ὡν ἴσμεν πρῶτος ὧν
 ἡμεῖς ἴσμεν, ὁ πρῶτος ἐστὶ δῶν γνωρίζομεν, Πρὸς. Γ. 6, κατ.
 παλαιότητας ὧν ἀκοῇ ἴσμεν Θουκ. 1. 4.

εἰδωλεῖτον, τό, γὰρ ἐτιδῶλον, Ἐβδ. (Μαρκ. Δ, α', 47), Ἐπιστ.
π. Καρινθ. π'. 10.

εὐδωλὲς, ἢ, βν. μυθολογικός, ποιητής ΚΑΨΜ. ΑΣ. 14

αἰδωλογραφία, ἡ, τὸ γράφειν, ζωγραφεῖν αἰδωλα, Κλήμ. Ρώμ.
Cod. Par. 436 fol. 99r0.

εἰδωλο-θύσαν, τὸ, τὴ θύμενον εἰς τὰ εἰδωλα·— εἰδωλοθύτα, τὰ ἀπομένοντα ἐκ τῶν θυσιῶν κρέατα, ἅπερ ἡ καταβιβράσκοντο κατὰ τὴν ἐντολὴν τῆς θυσίας ἢ ἐπωλύνοντο (ὡς τῶν παγίων ἢ φιλαργύρων) ἐν τῇ ἀγορᾷ. Πράξ. Ἀποστ. ιε', 29, Ἑβραίοι. π. Ἰσάριον, Δ. γ', 1, κλ.

ειδωλοκρατία, ἥ ἡ τῶν εἰδωλῶν κρατία, Ἔπισς, π, Γ' αὐτό, ε', 20, πρὸς Κορινθ. Α. ι', 14.— εἰδωλοκρατία διὰ τοῦ ἐναντὶ τοῦ νόου κείμενον τῆς Κ. Δ. ὑπὸ Westcott καὶ Hort, πρὸλ. καὶ Σουδ. ἐν λέξει. Ἡ διὰ τοῦ ἰ γραφῆ εἶναι ὀρθότερα.

εὐδωλολατρεύω, λατρεύω, προσκυνῶ, εὐδωλῶ, Βασίλ. τ. 2, σ.
144B.

ἐκδιωλα-λάτρης, αὐ. δ. ἡ. δ. λατρεύων, προσκυνῶν ἐκδιωλᾶ.
Ἐπιστ. π. Κορινθ. Α. ε'. 10. κελ.

εἰδωλολατρικῶς, ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον τῶν εἰδωλολατρῶν,
Θ. Σκουρ., σ. 444. ἔκδ. ΝΙ.

ειδωλῶν-μαρτυροῦς, ον. ὁ ἔχων μαρτυρὴν εἰδώλου, "εἰδωλοληγοῦσαν
τὴν περιουσίαν αὐτοῦ ποικίλεις εἰς πρόσσωπον ἀνθρώπων" ὁ δὲ λαὸς

τὸν προεπιλεγένον καρπὸν παρήειλε εἰς πρῶτον ἀνδρῶκα ἢ εἰς
 δεύτερον κατὰ τὸν οὗτον τρόπον» Γεν. 10, 9.

εἰσῶλον. τῷ, (εἰς) μοτορία, εἰς, φανασμα, αὐτὰρ εἰ-
 ῶλον τοῦδ'. αὐτῷ τ' Ἄνελος ἱκελον Ἰλ. β. 451. Ὁδ. Δ. 789.
 Ἠρόδ. β. 92, 32, Πλάτ. Νόμ. 950b) βροτῶν εἰσῶλα κομῶν-
 ται, σκιά τινος νεκρῶν, Ὁδ. Α. 479, κού²⁾ παρὰ ἡλίου
 πορρῇ, ὅτις εἰσῶλον Δισχύλ. Ἀγ. 839. οὐδεν ἄλλο πλὴν εἰ-
 σῶλα. . ἡ κομπού σκιάν Σαρ. Α'. 126, Ἀποσπ. 388. εἰσῶλον
 ἄλλω, ἀπλὴν σκιάν, ἑκπύου μίαν σκιάν, ἔν ράντοσκα, β. αὐτ. φ.
 947. αἰῶνος εἰδ. Πινδ. Ἀνασπ. 96. 3. α) εἰρήν φάσταντα

κλωμένη εἰς τὸ ὕψος, ἢ εἰς κάτοπτρον, Ἄριστ. π. Μαντικ. ἐν Ὑπνῷ
2. 12. προβ. Πλάτ. Σοφ. 266D, καὶ ἴσα τὴν λίαν εὐφωδουμένην

[illegible]

III. εἰκὼν, ἡμοίωσις, γυναικὲς ἐβούλετο χρύσειον Ἰσραὴλ,
1-51. παρὰ β-58. λόγος εἰς. ψαλμὸς Ἰσάκ 98A

μεταγεν., ἡ εἰκὼν ἡ ὁμοίωμα τοῦ, ἀγαλμα, εἰκὼν, ἔκδ. (Πασιδ.
Α. 12' 12) Ἐπιστ. = Ἐκείνη Α. 16' 2 καὶ = πικρὴ μέλισσα

Δ, 14, 12), βάλε π. Κορινθ., β, 16, ζ, γτλ. - πρὸλ, χρίσ-
ποιήτης. V εἰσῶλα οὐράνια, οἱ ὑστισισμοί, λατ. εἰς μνη,
14-22. Bitt. F 1001

εἰδωλοπλαστεῖω, σχηματίζω, εἰδωλομορφὴν εἶ: τι, τὴν εἰδω-

λοπλαστήσασαν ἑκαστα πρὸ νοῖαν Ἱεραχλιδ. Ἀλλήγορ. Οἰ. 66.
εἰδωλό-πλαστος, αὐτ., φαντασιώδης, Λυκάορ 173.

εἰδωλὸν-ποιεῖω, πλάττω εἶδωλον, σχηματίζω εἶδονα, κυρίως ἐν
τῷ νῷ, εἶδωλα εἶδωλοποιοῦντι, τοῦ δὲ ἀληθοῦς πόρρω πάνυ

|| παριστάμεν δι' ὁμοιωμάτων ἢ εἰκόνας, τινὰ Διὸς, Ξενοφ. 518.

22^ο παριστάνω, περιγράφω, Λογγῶ. 15.
ἐλθόντες· ποιεῖτε, ἢ πρῶτον· ὁμοίως· ὡς ἐν κατόπισθε τὴν

των κατόπτρων εἰδωλοποιῖαν Ἰησ. Τήμ. 46Α· ἡ ὑπὸ ζωγράφου τὴν τῶν γραμμῶν εἰδωλοποιῖαν ὁ αὐτ. Κριτ. 107Β

2) εἰδὼν σχηματισθεῖσα ἐν τῇ διανοίᾳ, φάντασία, διδδ, 1. 98: —
ἐπεὶ καὶ εἰδὼν ἀποφασίζῃ ἐν ἀποφασίᾳ ἐπὶ τῇ διανοίᾳ

πρωτῶν καὶ ἐκδηλωθῆναι, τῇ ἀπαλοφύσει ἐκδηλωθῆναι ἐν τῇ διανοίᾳ,
ἐπὶ τῶν Ἑλλανοικῶν ἱερῶν, Σέξτ. Ἑμπ. Π. 2. 222, 3) ἐν

ἡπίστευον φερόμενον ὡς ἀποστόλου, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ ἀποστόλος, ἀλλ' ὁ ἀποστόλου
ἡπίστευον φερόμενον ὡς ἀποστόλου, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ ἀποστόλος, ἀλλ' ὁ ἀποστόλου

ειδωλοποιεῖσθαι, ἢ, ὅν, ἡ ἀνθρώπων ἡ κατάλληλος· εἰς εἰδωλο-
ποιεῖν, ἢ εἰς. τέχνη Πλάτ. Σοφ. 235B· ἡ ἄντι τοῦ τέχνη, αὐτόθι

εὐδωληο-πυλός, β, δ κατασκευάζων εὐδωλα, Πλάτ., Σοφ. 239D

ελθωλουργικός, η:όν, = ελθωλοποιτικός, Πλάτ.: Σοφ. 266D.
ελθωλο-φανής, ες. ὁμοιος πρὸς εἰθωλον, Πλάτ.: 2. 908B.

εἰδωλο-χαρῆς, ἐς, εὐφρανόμενος εἰς εἶδωλα, Συνα. Ὑμν. 3' 92.

Κεντρική Βιβλιοθήκη Β

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίνος

εἶεν, μόριον ἔχον συγγένειαν πρὸς τὸ εἶα, ὡς τὸ ἔπειτα πρὸς τὸ ἔπειτα. ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον ἐν Ἀττ. διαλόγῳ ἐπὶ μεταθέσει ἀπὸ ζήτησιν τινος εἰς τὸ ἐπιμένον· καλὰ! πολὺ καλὰ! Λατ. fine ita esse! Τραγ. εἶεν· τί δὴτα...; Σοφ. Πλ. 534· εἶεν· κοί δὴ τεθνήσκει Εὐρ. Μήδ. 386· αἱ φράσεις ἀλλ' εἶεν, εἶεν γε, εἶεν δὴ εἰσι σπανιωτέραι.

2) πρὸς δὴλωσιν ἀνυπομονήσεως, Ἀριστοφ. Νεφ. 178. [τὸ εἶεν εὐρηται ὡς σπονδεῖος {-}] ἐν τῇ φράσει εἶεν, ἀκούω Δίσχυλ. Χρ. 627, Ἀριστοφ. Εὐρ. 663· κείται δὲ ὡς ἐκτός τοῦ στίχου ἐν Εὐρ. Εὐθ' ἀνωτ.]

Φεζῶς (= εἰδῶς), Ἐπίγρ. Ὀλυμπίος. Arch. Ζηγ. 1880, σ. 67. εἶην, εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ ἔημι· ἀλλ' εἶην, εὐκτ. ἔνεστ. τοῦ εἶμι (ὑπάρχω).

εἶθαρ, ἐπίγρ. (εὐδύς) ἀμέσως, ἐν τῇ ἀμα, εἶοσθ' δὲ ἔδωχ' ἡρόδοτος ἀντετόρησεν Π. Ε. 337, Θέοκρ. 25, 213, κτλ.

εἶοε, ἀορ. αἰθε (ὡς συνήθως παρ' Ὀμ.), ἐπὶ εὐχῆς, ἵδε σύνθεσιν εἰ Α. VI. 3.

εἶοίτω, μέλλ. -ίτω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ εἶοίτω.

εἶοσμένως, ἐπίγρ. (εἶοίτω) κατὰ τὸν συνήθη τρόπον, Διογ. Α. 4. 33.

εἶκα, Ἀττ. ἀντὶ εἴκοσα, ἀλλά, II. εἶκα, πρὶμ. τοῦ ἔημι. εἶκαθ' ἀρχῆς, οὐ, ὅ, ὃ ἔχων ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του εἴκοσιν· «εἶκαθ' ἀρχῆς» προστάται τινός συστήματος· Ἰσοχ.

εἶκαθίσταται, θιν, οἱ, ἐπὶ οὐρανῶν τῶν Ἑπικουρεῶν ὡς ἐορταζόντων κατ' ἔτος τὴν εἰκοστὴν τοῦ μηνὸς Παμηλιῶνος (= μηνὸς Παμηλιῶνος ἐξ ὁμήρου) κατὰ Δ. Α. 10. 14, καὶ τὴν ἐπίστασιν οὗ ἐγενήθη ὁ Ἑπικούρος, Ἀθήν. 298D.

εἶκάω· παρὰ, εἶκαζον Ἠρόδ., ἀλλ' Ἀττ. ἔκαζον Εὐρ., κτλ.· μέλλ. -άσω Δίσχυλ. Εὐμ. 49· ὁρ. εἶκασα, Ἠρόδ., Ἀττ. ἔκασαι πρὶμ. εἶκασα Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 151· Πλ. 120, μέλλ. εἶκασθῶμαι Ἀριστοφ. Ἀχ. 783· Ἀττ. ἀορ. ἔκασθην Σεν. πρὶμ. εἶκασμαι Ἠρόδ., Ἀττ. ἔκασμαι Ἀριστοφ. Ἰππ. 230, Πλάτ. Κρατ. 439A· πρὸλ. ἀντ. -άπ-, εἶκαζω. Τούτῳ εἶναι τὸ μόνον ῥῆμα, ἐν ᾧ τὸ εἶ- τρέπεται εἰς ἔ- ἐν τῇ χρον. αὐξήσει. Ἀπεικονίζω, ὡς ἐμοὶ πολλὸν ἥδιον ὥσπερ ἀρετὴν γυναικὸς καταμαρτυρεῖν ἢ εἰ Ζεὺς εἰς μετὰ καλὴν εἰκάσας γροσφὴ γυναικὰ ἐπεδείκνυν Σεν. Οἶκ. 10. I· εἰκὼν γραφὴ ἀκασιμένη, ἐξωγραφημένη ὁμοία τῇ πραγματικῇ, Ἠρόδ. 2. 182· αἰετός εἰκασμένος, ὁμοίωμα αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 3. 28· χειρὶ τεκτόνων ἐλμας· εἰκασθὲν Εὐρ. Ἀλκ. 349. II. παρομοιάζω, παραβάλλω τι πρὸς τι, ἔκασεν δὲ τις τὸ δεινὸν αὐτὸν ἀνηνέμοισι πῆγμασιν Δίσχυλ. Χρ. 633, Εὐμ. 49, Ἀριστοφ. Νεφ. 350· ὡς εἰκάσαι βασιλῆην τε καὶ πολιτὴν, Ἰφ' ὅσον δύναται τις νὰ παρομοιάσῃ βασιλείαν πρὸς πολιτείαν, Ἠρόδ. 9. 34, πρὸλ. 4. 31· περιγράφω διὰ παραβολῆς ἢ παρομοιώσεως, ὁ αὐτ. 7. 162· Πλάτ., εἶμαι ὁμοίος, ὁμοιάζω, τινὶ Εὐρ. Πλάτ. 942, 1253, κτλ.· πρὸς τινα Ἀριστοφ. Ἀχ. 783. III. εἶκαω ἐκ συγκρίσεως καὶ παραβολῆς, σχηματίζω εἰκάσαι, εἶκάω, Λατ. conijcere, καταλῆγω εἰς συμπεράσμα, Ἠρόδ. 1. 68., 7. 49, Σοφ. Ο. Κ. 1504, 1677· συγκρὼν ἐν τῇ φράσει ὡς εἰκάσαι, ὅσον δύναται τις νὰ εἰκάσῃ, μαντεύω, Ἠρόδ. 1. 34., 2. 104, κτλ.· σπανίως ἄνευ τοῦ ὡς· ἀλλ' εἰκάσαι μὲν, ἡδύς Σοφ. Ο. Τ. 82· μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ., συμπεραίνω ὅτι ἔχει οὕτω τὸ πρᾶγμα, μαντεύω ὅτι εἶναι, εἶκάω, Ἠρόδ. 4. 132, Θουκ. 5. 9, κτλ.· παραλειπομένου τοῦ ἀπαρμ., Ἀριστοφ. Ἀντ. 1244· εἰκ. τι ἔκ τινος Δίσχυλ. Θάβ. 356, Θουκ. 3. 20· ἀπὸ τινος ὁ αὐτ. 1. 10· σχηματίζω εἰκάσαι περὶ τινος πράγματος, οὐκ ἔχοιμ' ἂν εἰκάσαι τόδε Δίσχυλ. Χρ. 518, Ἀντιφῶν 137. 2· ἀπολ., εἰκ. τεκμηριώμενος Λυσ. 105. 8· εἰκ. καλῶς Μένας ἐν Ἀδῶλ. 243 β, κτλ.

εἰκαθεὶν, ἀπαρ. τοῦ ἐπεκαθεῖντος ἀορ. εἰκαθον, ἐκ τοῦ ῥῆμ. εἶκω, ὑπακορῶ, ὑπέκω, ἰδιότ. ζεν ὑπάρχει ἐκαστὸς εἰκάθω, πρὸλ. Ἐλμολ. ἐν Μήδ. 186, Ellendt Λεξ. Σοφ. ἵδε τὰς λέξεις ἀμυναθεῖν, εἰκαθεῖν, κτλ.· ὑποτακτ. εἰκάθω Σοφ. Ο. Τ. 650, Φ. 1352· ἀπαρ. εἰκαθεὶν ὁ αὐτ. Πλάτ. 296, Ἀντ. 1096· μετοχ. εἰκαθὼν ὁ αὐτ. Τρ. 1177· Πρὸλ. παρ-, ὑπ-εἰκαθεὶν, καὶ ἵδε σημ. Jobl ἐν Σοφ. Ο. Τ. 650.

εἰκατοβουλία, ἢ, «ματαιοβουλία», Ζωναρ. 631, «ματαιοφροσύνη», Σουῖδ. ἐν λέξει, Κύριλλ. Ἀλεξ. II. 69C, III. 306C. εἰκατὸ-βουλος, οὐ, ματαιόβουλος, ματαιόφρων, Καισάριος 921, 1001. εἰκατοθυσία, ἢ, ματαθυσία, εἰκατοθυσίαι εἰδωλικά Καμινάτης παρὰ τῷ Thf. de Theol. σ. XXXII. εἰκατολογία, ἢ, ματαιολογία, φλυαρία, Φίλων 1. 67A. εἰκατο-λόγος, οὐ, ματαιολόγος, φλύαρος, Φιλόδημος ἐν Νόλ. Ηερκ. Ολοπ. 2. 10. εἰκατομύθιος, ἢ, εἰκατομύθιος, φλυαρῶ, ματαιολόγῳ, Κύριλλ. Ἀλ. IV. 165C, Σουῖδ. εἰκατομύθιος, ἢ, ματαιολογία, φλυαρία, Λίαν Δίσκ. 4, 9, σ. 42B, IV. εἰκατὸ-μύθος, οὐ, = εἰκατολόγος, Κύριλλ. Ἀλ. I. 440C, IV. 1012C· ἄνευ σχοποῦ φλυαρῶν, Ἐκκλ.

εἰκατορρημονέω (ὡς εἰ ἔθ. εἰκατορρημων) = εἰκατομυθία, «εἰκατορρημονῶ, ματαλὸς λέγω» Σουῖδ.

εἰκατορρημοσύνη, ἢ, = εἰκατομυθία, «ματαιολογία» Σουῖδ.

εἰκάτος, α, οὐ, ἄνευ σχοποῦ, μάταιος, 4) ἐπὶ πραγμάτων, μάταιος, ἄσκοπος, τίκεται γὰρ οὐδὲν.. εἰκάτα χάρις Σοφ. Ἀποσπ. 288· ὡς εἰκάτον ἐν, ὡς ὁν μάταιον, Λουκ. Ζίνης Ἐλεγχ. 6· εἰκ. διήγημα Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πλάτ. ἐν Προοίμ. 1· Ἐπίγρ. εἰκάτως, μάτην, εἰκῆ, Διογ. Α. 2. 128· οὕτω καὶ ἐν τῷ οὐδ. εἰκάτα Δυκέρ. 748. 2) ἐπὶ προσώπων, ματαιόφρων, κοῦρος, φαῦλος, Πολύδ. 77, 5, κτλ.

εἰκατοσύνη, ἢ, ἀπερισκέφια, ἀπροσῆνη, ματαιότης, Τίμων παρὰ Διογ. Α. 5. 11.

εἰκατότης, ἡτος, ἢ, = τῷ προηγ., Διογ. Α. 7. 48, Vol. Herc. Ολοπ. 2. 9.

εἰκάς, ἄδος, ἢ, (εἴκοσι) ἡ εἰκοστὴ τοῦ μηνὸς (ἐξυπακουομ., τῆς λέξεως ἡμέρας), Ἠσ. Ἐργ. κ. Πρ. 790, 818· — εἰς ἐκ τῶν τρόπων καθ' οὓς υπελογίζοντο αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ μηνὸς ἡτο, ἡ πρώτη, δευτέρα, κτλ.· μετ' εἰκάδα Μένανδρ. ἐν «Μέθῃ» 2, Σουλ. Ἐπίγρ. 112. 3· τετάρτη ἐπὶ εἰκάδι Σουλ. Ἐπίγρ. 1845. 2· ἐντεῦθεν αἱ ἡμέραι αὗται ἐκαλοῦντο αἱ εἰκάδες Ἀριστοφ. Νεφ. 17, Ἀνδοκ. 16. 8· ὡσαύτως, τρίτη εἰκάδι, ἐκλ. κατὰ τὴν εἰκοστὴν τρίτην τοῦ μηνός, Πλάτ. Νόμ. 849B· — ὁμοίως κατὰ πληθ., σελήνην.. ἀγούσαν εἰκάδας Ἀριστοφ. Νεφ. 17. II. ἡ ἑκτη ἡμέρα τῶν Ἑλευσινίων μυστηρίων ἐκαλεῖτο ὡσαύτως οὕτως, Εὐρ. Ἰων 1076, Πλουτ. Φωκ. 28.

εἰκάσθω, Δίσκ. καὶ Δωρ. ἀντὶ εἰκάτω, Σάπφω 34.

εἰκάσθω, ἢ, (εἰκάτω) ὁμοίωμα, εἰκὼν, παράστασις, Σεν. Ἀπομν. 3. 10. 1. II. σύγκρισις, παραβολή, Πλουτ. Θερ. 29. III. τὸ εἰκάζειν, εἰκάσαι, συμπερασμός, Πλάτ. Πολ. 511E, 534A.

εἰκάσμα, τό, ὁμοίωμα, εἰκὼν, Δίσχυλ. Θάβ. 523. II. εἰκάσαι, συμπερασμός, Μήδ. Τόρ. 9. 3.

εἰκάσμος, ὁ, τὸ εἰκάζειν, μαντεύειν, συμπεραίνειν, Πλουτ. Μάρ. 11, Λουκ. Ἐρμ. 16.

εἰκαστής, οὐ. δ, ὁ εἰκάζων, μαντεύων, προλέγων, τῶν μελλόντων Θουκ. 1. 138, πρὸλ. Ἰωσήφ. Ἀρχ. I. 18. 9, 2.

εἰκαστικός, ἢ, ὁν, ἱκανὸς πρὸς παράστασιν ἢ εἰκασιτική (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἀντιγράφειν ἢ ἀπεικονίζειν, Πλάτ. Σοφ. 235D, κτλ. II. ἱκανὸς εἰς τὸ εἰκάζειν, εὐφυής εἰς τὸ συμπεραίνειν, τὸ εἰκασιτικόν, ἡ δύναμις τοῦ εἰκάζειν, Λουκ. Ἀλιβ. 22· τὰ εἰκασιτικά (ἐνν. ἐπιτηρήματα), τὰ σημαίνοντα ἀμυβόλαι, Ἰατῆς· — Ἐπίγρ. -κῶς· «εἰκασιτικῶς, ὁμοιωτικῶς» Πολύδ. Δ', 10.

εἰκαστός, ἢ, ὁν, ἐν δύναται τις νὰ συγκρίνῃ ἢ παραβάλλῃ, παρόμοιος, Σοφ. Τρ. 699.

εἰκάτι, εἰκατέ-δετος, ἵδε εἴκοσι, εἰκασιδύο.

εἰ κα, εἰ κε, ἵδε εἰ Α. II.

εἰκλ-ἀνείρας, οὐ, εἰκλός, ὁμοίος ἀνείρῃ, Ἀριστοφ. Ὀρν. 637.

εἰκλός, ἢ, οὐ, (εἰκλός) ὁμοίος, Λατ. similes, τινὶ Ἰλ. X. 134, Ὀδ. Φ. 411, κ. ἀλλ.· Ἐπ. ἐπὶ θ. ἐν χρήσει ὡσαύτως παρ' Ἠρόδ. 8. 8, Πλουτ. 2. 410B.

εἰκλὸ-φώνος, οὐ, ὁμοίαν ἔχων φωνήν, Κερκίδας ὁρθρολόλοισι χελιδόσιν εἰκλὸφώνους Ἀνθ. II. 6. 247.

εἰκναι, Ἀττ. ἀντὶ εἰκέναι, ἀπαρμ., τοῦ εἶκα.

εἰκῆ, ἐπίγρ. τοῦ εἰκατός, ἄνευ σχεδίου ἢ σκοποῦ, ματαλὸς, ἄσκοπος, Λατ. temere, «εἰκῆ μάτην... ἀκαίρως ἢ ὡς ἔτυχεν» Ἡσυχ. — Σενόφ. 2. 13, καὶ Ἀττ., ὡς Δίσχυλ. Πρ. 450, 885, Σοφ. Ο. Τ. 979· εἰκῆ πράττειν Πλάτ. Πρωτ. 326D· εἰκῆ λέγεσθαι ὁ αὐτ. Ἀπολόγ. 17C, κτλ.· νήφων παρ' εἰκῆ λέγοντας Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. I. 3, 16· — Ἐν τισιν ἐκδόσ. γράφεται εἰκῆ.

εἰκλεῖ, «δειπνεῖ» Ἡσυχ.

εἰκλον, «δειπνῶν» Ἡσυχ.

εἰκο-βολεῖω, ὁμιλῶ εἰκῆ, ἀσκόπως, τυχόντως, ὡς ἔτυχε, εἰκάω, γλῶσσ'· εἰκοβόλει περὶ τῶν ἀφανῶν Εὐρ. Ἀποσπ. 905, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 549, Ἰσχυρ. Μ. 297. 32.

εἰκονίζω, μέλλ. -ίσω, ἀπεικονίζω, δίδω μορφήν, εἰκονίζουσα τὰς ἀμύρφους ὕλας (ἢ ἰδέα) Πλουτ. 2. 882D· λόγος ψευδὲς εἰκονίζων ἀλήθειαν, περιέχων εἰκόνα, ἡμιόλιον ἀληθείας, Ἀφθόν.

εἰκονικός, ἢ, ὁν, ἀπεικονίζων, παριστῶν τὴν εἰκόνα τινός, εἰκονικὸν ἀγαλμὰ τινός, ἀγαλμα παριστῶν τινος, Καλλιπ. παρ' Ἀθην. 205F, πρὸλ. Πλουτ. Λυσ. I· — Ἐπίγρ. εἰκονικῶς Κύριλλ. Ἰερ. σ. 289. II. ὁ μὴ πραγματικῶς, ψευδὲς, Ἀνθ. II. 1. 233.

εἰκόνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ εἰκὼν, Πολέμ. παρ' Ἀθην. 574C, Πλουτ. 2. 753B.

εἰκόνισμα, τό, ἀπεικόνισμα, Ἀνθ. II. 13. 6, Πορφυρ. ἐν Στοιβ. Ἐκλογ. 1. 780.

εἰκονισμός, ὁ, ἀπεικόνισις, διατύπωσις, Λατ. effictio, Πλουτ. 2. 54B, Σενέκ. Ἐπιστ. 95.

εἰκονογλύψας, ὁ, γλύψων εἰκόνας, Νικηφ. Κ/πόλεως ἐν Σπρίπ. Solenn. τ. 1, σ. 500.

εἰκονογράφω, ὡραγραφῶ, Φίλων 2. 588, περιγράφω, Λογγίνος 10.

εἰκονογράφεια, ἢ, εἰκὼν, περιγραφή, Σιράδων 718.

εἰκονογράφος, ὁ, ὁ ζωγραφῶν εἰκόνας, ἑμοιώματα, Ἀριστ. Ποιητ. 15, 11, Θερμίστ. 309B.

εἰκονο-θραύστης καὶ εἰκονο-κλάστης, ὁ θραύων, καταστρέφων εἰκόνας, Ἰω. Τερρ. Βίος Ἰω. Διπρασ. σ. 252, 2.

εἰκονο-καύστης, οὐ, ὁ, καίων τὰς εἰκόνας. Οἱ μετὰ Θεοφάν. (1. 23) σ. 37 κλ., Μιχ. Μον. βίω Θ. Στυλ. σ. 206, Στέφ. Διάκ. ἐν Ἑλλ. Πατρ. Μ. τ. 100, σ. 1069, 1160 — ἀλλὰ καὶ εἰκονοκαύται ὁ Βαλδ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 581.

εἰκονο-λάτρης, οὐ, ὁ, λατρεύων εἰκόνας, Νικηφ. Κων/πόλεως τ. 1, σ. 500.

εἰκόνου-λογία, ἡ, ἡ τοῦ εἰκόνων μεταφορικῇ ἑμιλία, Πλάτ. Φαίτρ. 267C, 269A.

εἰκονομαχία, ἡ, πόλεμος ἐναντίον τῶν εἰκόνων, Κ. Μανασ. Χρον. σ. 90A.

εἰκονο-μάχος, οὐ, πόλεμος τῶν ἁγίων εἰκόνων, Δαμασκ. Π. 328B.

εἰκονο-ποιός, ὁ, ὁ ποιῶν εἰκόνας, ἑμοιώματα, Ἀριστ. Ποιητ. 25, 21 — ἐντεῦθεν εἰκονοποιεῖα Ἰουστίνου Μάρτ. Ἀπολ. 1, 19.

εἰκονο-τύπος, ὁ, τυπὼν, ποιῶν εἰκόνας. Οἱ μ. Θεοφάν. (Πατριμ. μιν. κλ.) σ. 775, ἐκδ. Π.

εἰκονο-φύρος, ὁ, φέρων εἰκόνας, Λατ. imaginiferi, Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. πολιτ. Α' 46.

εἰκός, Ἰων. οἰκός, ὅτος, τό, οὗδ. μετοχ. τοῦ εἶνα, εἶκοι, ὅμοιον τῇ ἀληθείᾳ, δηλ. πιθανόν, εὐλογον, λογικόν, εἰκός (μετὰ τοῦ ἐστί) ἢ ἀνεν αὐτοῦ, μετ' ἀπαρ., Δισχύλ. Ἀγ. 575· εἰκός γάρ Σοφ. Πλ. 1026, κτλ.· οὐ γὰρ εἰκός μετ' ἀπαρ., Σοφ. Φ. 230· οὐδ' εἰκός αὐτῷ 586· οἱ εἰκός (ἐνν. δοῦναι) αὐτῷ 973· ὥσπερ εἰκός ἦν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 519, κτλ. 2) ὡς οὗδ. αὐτ., εἰκός, τό, τὸ πιθανόν, τὸ εὐλογον, τὰ οἰκώτα, τὰ εὐλογα, τὰ ὁρθά, Ἠρόδ. 1, 155, κτλ.· τὸ οὐκ εἰκός Θουκ. 2, 89· κατὰ τὸ εἰκός· κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ αὐτ. 1, 121· ἐκ τοῦ εἰκότος ὁ αὐτ. 4, 17· τῷ εἰκότι ὁ αὐτ. 6, 18· παντὶ τῷ οἰκότι Ἠρόδ. 3, 103· τοῦ εἰκότος πέρα Σοφ. Ο. Τ. 74· τῷ εἰκότι χρῆσθαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀπόδειξιν λέγειν, Πλάτ. Θεαιτ. 162B· παρὰ ποιητὰς ἀνεν τοῦ ὁρθοῦ, λέγοντες μὲν εἰκότα ὁ αὐτ. Φ. 1373· εἰκός πέπονθα Εὐρύ. 1, Δ. 501· ἦν γ' ἐρωτᾷς εἰκότ', εἰκότα κλύεις αὐτόν 1134.

3) ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ., πρῶτασις πιθανή, κατ' ἀντιθέσιν πρὸς ἡσυχίαν γεγονός, Ἀνακτ. Πρ. 2, 27, Ρητ. 1, 2, 15, κ. ἄλλ.

II. λογικόν, εἰκόνιον, «ἡμιστόν», Θουκ. 2, 74, κτλ.· τὰ εἰκότα καὶ δίκαια ὁ αὐτ. 5, 90· παρὰ τὸ εἰκός, παραλόγιον, 2, 62· πρὸς ἐπιεικήν: — Συγγραμμικόν, εἰκότερον, ὑπάρχει ἐν Ἀντιφωνῇ 127, 21.

εἰκοσά-θσιος, ποιητ. δεῖκοσάθσιος, οὐ, ἔχων ἄξιον εἰκοσι βοῶν, Ὁδ. Δ. 431.

εἰκοσά-εθρος, οὐ, ἔχων εἰκοσιν ἐθρας, ἐπιφανείας· εἰκοσά-εθρον, τό, σῶμα στερεόν ἔχον εἰκοσιν ἐθρας, ἐπιφανείας, Πλούτ. 2, 719D, κτλ.

εἰκοσα-ετής, ἐς, -ετής, ἐς, εἰκοσιν ἐτῶν, πάσις Ἠρόδ. 1, 138· χρόνος Πλούτ. 2, 1131· ἀλλ' ὁ ὁρθὸς τύπος φαίνεται ὅτι εἶναι εἰκοσετητής, ὀθλ. -ετής, ἡ εἰκοσετέτις, ὡς οὖν ἀναγινώσκουσιν ἐν Πλάτ. Πολ. 460E, Δίωσι Κ. 55, 9· Φικατεφτίες ἐν Σουλ. Ἑπιγρ. 1575, 2.

εἰκοσαετία, ἡ, χρονικὴ περίοδος εἰκοσιν ἐτῶν, Φίλων 2, 224, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Γ. 8, 5, 3.

εἰκοσάκις, εἰκοσι φορές, Ἠλ. 1, 379, κτλ.

εἰκοσά-κλινος, οὐ, = εἰκοσικλινος, Διόδ. 1, 44, Ἀθην. 518A.

εἰκοσά-κωλος, οὐ, ἔχων εἰκοσι κῶλα, δηλ. στίχους διαφέροντα, ἀλλήλων κατὰ τὸ μέτρον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 1153.

εἰκοσά-κωπος, οὐ, ἔχων εἰκοσι κῶπας, Πλούτ.

εἰκοσά-μηνος, οὐ, ἔχων εἰκοσι μηνῶν ἡλικίαν, Ἀνθ. Π. 7, 642.

εἰκοσά-πηνυχος, οὐ, = εἰκοσινύχης, Χάρης παρ' Ἀθην. 5381, Δουκ. Νεκρ. Διόδ. 27, 4.

εἰκοσα-πλάσιος, α, οὐ, = εἰκοσαπλοῦς, Θεολ. Ἀριθμ. 40.

εἰκοσα-πλάσιον, οὐ, = τῷ προηγ., Πλούτ. 2, 925C.

εἰκοσάς, ἄδους, ἡ, = εἰκόας, Δουκ. Ἀλ. 11, Σέξτ. Ἑμπ. π. Μ. 4, 32.

εἰκοσα-σταθίος, οὐ, ἔχων ἑκτασιν εἰκοσι σταθίων, Στράβων 426.

εἰκοσ-ετηρίς, ἴδους, ἡ, χρονικὴ περίοδος εἰκοσιν ἐτῶν, Δίωσι Κ. 58, 24.

εἰκοσ-ετής, ὁ, = εἰκοσαετής, Ἀνθ. Π. 8, 123· ὀθλ. -ετής, ἴδους, αὐτῷ 7, 166.

εἰκοσ-ήρης, ἐς, ναὺς ἔχουσα εἰκοσι σειράς ἐδωλίων ἐφ' ὧν ἐκάθητο ἢ ἐρίετο, Ἀθην. 203D.

εἰκοσι, ἄκ., Ἠλ. D. 510, 748, κτλ.· ἀλλὰ συχνότερον ἐν τῇ Ἑπ. τυπὸν εἰκοσι, πρὸ δὲ φωνήεντος ἐκκοσιν, 1, 123, 265, κτλ.· κλισίῃ δὲ ὁ Ἑπ. τύπος ὑπὸ τῶν ἀντιγραφῶν καὶ εἰς τινα χωρία τοῦ Ἠρόδ. (2, 121, ἐν ἀρχ. 122, κτλ.) Δωρ. Φεκατε Πίνακ. Ἠρακλειτ. ἰδ., 5775, 55· βεκατε εἰκοσι Ἀλκιωνεῖς Ἠσυχ.· εἰκατε Ἑπιγρ. Κερκύρ. ἐν Σουλ. Ἑπιγρ. 1840, ὁ δὲ κ. 110, δ.

86· γράφεται Φεκατε (Φεκατε) ἐν Σουλ. Ἑπιγρ. 1511 (21, 6., 1569, 39., 5774, 81, κ. ἄλλ.). (Ὁ ἀρχαῖος τύπος φαίνεται ὅτι ἦτο Φεκατε, πρὸς. Σανασ. νινκάτι, δηλ. dñi-kati (ἐκ τοῦ dñi δῶν, dñi-kati δῶν), Λατ. vñgñti, δηλ. dñi-gñti, vñgñti = εἰκοσάκις, ὁθλ. vñgñti, Παλαιό-Σανανδιν. -lñtñm, Ἀγγλο-Σκὶον. lñvntig, Παλ. Ἑβρ. נענצוג, Γερμ. zehanzig — πρὸς. M. Müller Sc. of. lang 1, 44.)

εἰκοσι-δύω ἢ δύο ἴδους 726, 13· Φικατε-δεῖος, οὐ, Πίνακ. Ἠρακλειτ. ἐν Σουλ. Ἑπιγρ. 5775, 18, 23 κ. ἄλλ.

εἰκοσι-εθρος, οὐ, = εἰκοσάεθρος, Τίμ. Λοκρ. 981).

εἰκοσι-εννέα, Ἀθην. 608A· εἰκοσι-ἐξ Βίος Εὐρ.· καὶ εἰκοσι-επτά Ἰππ. 274, 1, θεωροῦνται ὡς ὅμοια ὑπὸ τοῦ Δινδ., ὁ ὁποῖος προτιμᾷ εἰκοσιν-εννέα, -ἐξ, -επτά, ἅπαι ὅμως κἀκίστα ἡχοῦσιν εἰς ὅσα Ἑλληνικά.

εἰκοσι-ετής, ἐς, ἔτε εἰκοσαετής.

εἰκοσι-κλίνος, οὐ, ἔχων εἰκοσι κλίνας ἐφ' ὧν κατεκλίνοντο παρὰ τὴν τράπεζαν οἱ ἐστῶμενοι, Ἀντίγ. ὁ Κερύστ. παρ' Ἀθην. 548A, Διόδ. 1, 46.

εἰκοσι-μηνος, οὐ, εἰκοσι μηνῶν, Λυσίας παρὰ Πολυδ. Θ. 57 (ὁ Κδδὲ ἔχει -μνος, ἴδε Δοδ. Φρόν. 554).

εἰκοσι-νήριος, οὐ, μόνον ἐν Ἠλ. X. 349, εἰκοσινήριον· ἀποῖνα, εἰκοσαπλάσιον λύρα, (ἐκ τοῦ νήριος = νήριος, δηλ. ἀνεν ἐρίος, ἀδιαφιλονεικίως εἰκοσαπλάσια, ἑταροὶ ἐν τοῦ εἰκοσιν ἐρίωντα, δηλ. ἐξισώμενα) κατὰ τὸν Σχολ.· «εἰκοσάκις ἐξισώμενα τῇ τοῦ σώματος σωτηρίᾳ, τὸ γὰρ ἐρίειν ἐξισούσθαι ἐστίν»).

εἰκόσιοι, εἰκοσι, Ἀνθ. Π. παρὰρ. 262, πιθανῶς ἴσα. γραφ. ἀντὶ εἰκοστοῖς, ἐν χρήσει ἀντὶ εἰκοσι, ὡς τὸ ἑξήσους, ἑκτατος, δέκατος ἀντὶ ὅκτω, ἐννέα, εἶκα.

εἰκοσι-οκτώ, ὁ ἀριθμ. 28, Διόδ. 14, 102.

εἰκοσι-πιδος, οὐ, ἔχων εὖρος ἢ μήκος εἰκοσι ποδῶν, Δωρ. Φικατεπιδος, Πίνακ. Ἠρακλειτ. ἐν Σουλ. Ἑπιγρ. 5574, 62, κ. ὅλ.

εἰκοσι-πεντα-εἰς, ἴδους, ἡ, ἔχουσα ἡλικίαν εἰκοσιπέντε ἐτῶν, Ἀνθ. Π. παρὰρ. 209.

εἰκοσι-πέντε, ὁ ἀριθμ. 25, παρὰ Δημ. 926, 4.

εἰκοσι-πήχυς, οὐ, εἰκοσι πῆχειν, Ἠρόδ. 3, 60· πρὸς. εἰκοσάπηχυς.

εἰκοσι-τέσσαρες, οὐδ. -ρα, ὁ ἀριθμ. 24, Διόδ. 14, 92.

εἰκοσι-τρεῖς, οὐδ. -τρία, ὁ ἀριθμ. 23, Ἀθην. 5851.

εἰκοσι-φυλλος, οὐ, εἰκοσι φύλλα ἔχων, βέδρον Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 6, 6, 4.

εἰκοσάβρος, καὶ ποιητ. δεκα-, οὐ, (εἰκοσι √EP, ἐρίσσι), εἰκοσάκις, νηὶς εἰκοσάβροιο Ὁδ. 1, 322, Σίμων. 182, Νόμ. παρὰ Δημ. 926, 8· πρὸς. πάντηκόντρος.

εἰκοσά-γωνος, οὐ, ἔπρεπε νὰ εἶναι εἰκοσά-γωνος, εἰκοσι γωνίας ἔχων, Ἰάμβλ. ἐν Βίβ. Πυθ. 34.

εἰκοσταίος, α, οὐ, ὁ τῇ εἰκοστῇ ἡμέρᾳ συμβαλὼν, Ἰππ. Πιργ. 42, Ἀντιφών 113, 32.

εἰκοστή, ἡ, ἴδε εἰκοστός II.

εἰκοστο-λόγος, ὁ, ὁ συλλέγων τὸ εἰκοστόν, εἰκοσάντω φέρον, Ἀριστοφ. Βάτρ. 363, Σουλ. Ἑπιγρ. 89, 22.

εἰκοστής, ἡ, ὁν. ἀριθ. τακτ. τοῦ εἰκοσίου, ἡμερῇ κ' εἰκοστῇ Σχέρην ἐρίδωλον ἴκοιτο Ὁδ. 1, 34, κ. ἄλλ.· Ἑπ. ὁσπύτως

εἰκοσάτος, εἰκοστόν ἔτος ἐστίν Ἠλ. O. 765. II. εἰκω-στη, ἡ, φῶρος τοῦ εἰκοστοῦ, Λατ. viciesima, ἐπιβαλλόμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ πάσης τῆς εἰσπραγῆς ἢ ἐξαγωγῆς τῆς ἐνεργουμένης ὑπὸ τῶν ὑποεὐδῶν συμμάχων ἀντὶ ἄλλου φόρου, εἰκοστῇ τῶν γιγνομένων, τῶν κατὰ Θάλασσαν Θουκ. 6, 54., 7, 28,

2) ἡ παρὰ Ρωμαίους viciesima, ἥτοι φόρος κατὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν δούλων, Σουλ. Ἑπιγρ. 963.

εἰκοστο-τέταρτος, ἡ, οὐ, ὁ εἰκοστός τέταρτος, Πλούτ. 2, 935D· αὐτὸ καὶ εἰκοσττεταρτάτος, α, οὐ, Ἠλ. 7, 501.

εἰκοστ-ώνης, οὐ, ὁ, ὁ ἐκκοσάτης τῆς εἰκοστέως, ὡς εἰκοστωλόγος, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4, 1, 33.

εἰκοσ-ώρυγος, οὐ, εἰκοσιν ὀργυῶν, Ξεν. Κυν. 2, 5· πρὸς. δεκάωρυγος, πεντάωρυγος.

εἰκοσ-λογία, ἡ, ἡ ἐκ συμπερασμοῦ, συμπεραίνω, πιθανολογῶ, Στράβων 620.

εἰκοσολογία, ἡ, πιθανολογία, πιθανὴ εἰκόσις, Ἀρχύτ. ἐν Σιτοβ. Ἑλλογ. 1, 724, Στράβων 620.

εἰκότως, ἐπὶρ. ἐκ τῆς Ἀττ. μετοχ. τοῦ πρην. εἶκοι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, προπρότως, μετὰ ὅτ. Δισχύλ. Ἀγαμ. 915· οὐκ ὁτι· προπρότως, εὐλόγως, δικαίως (Πισχύλ. Ἠλ. 103, Σοφ. O. K. 432, 977, καὶ συχν. παρὰ πεζογράφους· εἰκότως ἔχιν· εἶναι λογικόν, εὐλογον, ὁρθόν, Εὐρύ. I. T. 911, πρὸς. Ὁρ. 737· εἰκόσις Ἀνδοκ. 18, 21, πρὸς. 31 ἐν τῷ.· οὐκ εἰκότως, ἀλογικόν, ὁρθόν, 1, 37· συχνάκις ἀκολουθεῖται ὑπὸ τοῦ γὰρ αὐτῷ 77, Ἰσοκρ. 2531) ὁ Διὸς συχνάκις θέτει αὐτὴ ἐν τέλει παρατάσεων, ὡς τὸ Λατ. nec mirum.

εἰκόν, ὁ, ἐπὶ τοῦ εἰκῶ, δεῖ εἶναι, ὑποχωρεῖν, Φίλων 2, 68.

εἰλῶναι, ἄτε, εἰλ-, εως, ἡ, (εἰλῶ) περιστροφή, στροφή, στροφή, ἄπολλ. Ρόδ. Α. 438, Πολυδ. Δ, 156, Ζωνάρ. σ. 629.

εἰλῶναι, εως, ἡ, (εἰλῶ) ἡ τοῦ ἡλίου περιήγησις, ὁδὸς, καὶ ὅλα, καὶ πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἰλῶσεως τε καὶ ἀνέμων καὶ τῶν τοιοῦτων παθημάτων οὐ τὸ ὑγιεινότερον καὶ ἰσχυρότατον ἦκιστα ἀλλοιοῦται· Πλάτ. Πολ. 330Ε, 404Β, Ἀριστ. Φυσ. 2. 5, 7.

εἰλῶναι, ἡ, ὄν, περικυλινδούμενος, περιδινόμενος, στρογγυλόμενος, διαφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 1, 20.

εἰλῶναι, ἡ, ὄν, ἄτε, εἰλ-, (εἰλῶ) συνστραμμένος, τυλιγμένος, Ἰραμ. II, ὁλωσῶς, ἀψιδωσῶς, Βουζ.

εἰλῶναι, εως, = εἰλῶναι, ἀσπασίως, Κλήμ. Ἀλ. 183· καὶ εἰλῶναι, = εἰλῶναι, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 189.

εἰλῶναι, ἔτεμ. Μ. 723. 35· εἰλῶναι Ὀρρ. Ὑμν. 37. 12· ποιητ. καὶ ἰων. ἀντὶ εἰλῶναι.

εἰλῶναι, εως, = εἰλῶναι, Ζωνάρ.

εἰλῶναι-μορφός, ὄν. (εἰλῶ) εἰλῶναι, εἰλῶναι, Ὀππ. Κ. 2. 98.

εἰλῶναι, ἡ, καθαρότης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μῆξις, πολλὰς γὰρ καὶ τὸ ἀλουργεῖς ἔχει διαφορὰς καὶ τὸ φοινικισὺν καὶ τὸ λευκὸν καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστον... κατὰ τὴν πρὸς ἄλλα μῆξιν καὶ εἰλῶναι ἐν αὐτῶν Ἀριστ. π. χρωμ. 3. 2, πρὸλ. Σέξτ. Ἰερμ. π. Μ. 9, 73.

εἰλῶναι, καθαρίω, γῆς δὲ περιπενομένης αὔραις, τὰ τε ὑπ' αὐτὴν καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτὴν εἰλῶναι, Ἀριστ. π. Κόσμ. 5. 12.

εἰλῶναι, διακρίνω, διακρίνω, ἕκαστον ἀπὸ τῶν ἄλλων εἰλῶναι ἐν Βούλῳ ἐν Στάβ. Ἐκλογ. 1. 16.

εἰλῶναι, εως, ἀμικτός, ἀνευ συμμείξεως, καθάρος, Ἀττ. σίππερος, ἐκ πυρὸς τοῦ εἰλῶναι ἐκαστόν καὶ ὕδατος Ἰππ. 351. 4, πρὸλ. π. Ἀρχ. Ἰερμ. 16· διὰ τὸ εἰλῶναι ἕκαστα εἶναι (ἐνν. τὰ φύλα), οὐχὶ ἀναμειγμένα, ἀλλ' ἀμικτά καὶ κεχωρισμένα, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 14· εἰ τῷ γένει αὐτὸ τὸ καλὸν ἴδεν εἰλῶναι, καθάρον, ἀμικτόν Πλάτ. Συμπ. 211Ε· τὸ ἦττον εἰλῶναι ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ καθαρώτερον, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 20· τῶν χρωμάτων οὐδὲν ἔρωμεν εἰλῶναι οἶον ἔστιν, ἀλλὰ πάντα κεκραμένα ἐν ἑτέροις ἂν π. χρωμ. 3. 10· τὸ λευκὸν μέλι οὐκ ἐκθύμεν εἰλῶναι π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 48· εἰλ. καὶ ἀμῆγος π. Φυσ. 3. 2, 13· τὸ δὲ ἐν εἰλ. καὶ καθαρὸν Πλάτ. 2. 393C.

2) καθάριος, ἀπλὸς, ἀπλότος, ἀσχητὸς θεωρούμενος, αὐτὴ καὶ οὕτως εἰλῶναι τὴν διαύδα χρωμ. Πλάτ. Φαίδρ. 261· ψυχὴν αὐτὴν καὶ αὐτὴν εἰλῶναι ἀπαλλάξεσθαι αὐτὴν 81C· γυναικίαν... πᾶν τὸ εἰλ., τὸ καθαρὸν καὶ ἀπλότος, αὐτὴν 87B· τὸ καθαρὸν τε καὶ εἰλ. ἂν π. Φυσ. 52D· τὰς τέψεις εἰλ. ἀποδοῦναι Ἰουκ. 12B· ἡδονὴς εἰλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 6, 4· ὡσαύτως ἐπὶ καλῶν πραγμάτων, οὐκ οὐκ, εἴγε οὕτως ἔχει τοῦτο, εἰλῶναι τις ἂν εἴη ἀδικία ἢ ἀχαριστία· Ξεν. Ἄπομν. 2. 2, 3.

II. Ἐπὶ τοῦ, καθάριος, ἀπλότος, διὰ τὸ εἰλ. εἶναι Ἐλλήνας καὶ ἀμικτός βαρβάρων Πλάτ. Μενέξ. 245D· τὸ εἰλ. ὄν, ἐδ' ἀπλότως ὑπάρχον, ὁ αὐτ. Πολ. 477A, πρὸλ. Συμπ. 181C· εἰλ. ὄν λευκὸν Ἀριστ. Φυσ. 1. 4, 5. — II λέγει εὐρεῖται μόνον ἐν τῷ πρῶτῳ λόγῳ. II ἀρχικὴ σημασία τῆς λέξεως εἶναι φανερά ἐκ τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων· ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει βεβαιότης περὶ τῆς ἀρχῆς ἢ παραγωγῆς τοῦ πρώτου συνθετικοῦ μέρους, εἰλ-. Κοινῶς ἀναφέρεται εἰς τὰς λέξεις εἰλῶ, κρινῶ, ὡς εἰ κατ' ἀρχὴν ἐπὶ μᾶλλον ἔξετασθῆναι διὰ τοῦ πρώτου τοῦ ἡλίου. Ἀλλ' ἡ λέξις εἰλῶ σημαίνει θάλασσα, οὐχὶ πῦρ· καὶ δὲν ὑπάρχει ἐνδείξις τοιαύτης σημασίας παρ' οὐδενὶ συγγραφέι. Ἀλλὰ θέλουσιν εἶναι τὸ εἰλ- παρῆται ἐκ τῆς ῥῥα, εἰλ-ισσῶ, ὡς ἡ πρώτη σημασία τοῦ εἰλ-κρινῶς ὅτι ἡδονή, κεχωρισμένος ἢ ἀσκήνιστος διὰ περιδινόμεως, ἀμικτός, καθάριος. Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ παραγωγή δὲν ἱκανοποιεῖ. Ἐν χεῖρογρ. τοῦ Πλάτ. γράφεται εἰλ-· ὅπερ ἔχει ὁρθῶς δι' ἐκατέραν τῶν παραγωγῶν.

εἰλῶναι, ἡ, ὄν, (= εἰλῶναι), Ἐπὶ τοῦ, Ἀθηναῖος, ΚΑΔ. II. 0546, 011 d.

εἰλῶναι, ἡ, ὄν, (εἰλῶναι) ποιητ. καὶ ἰων. ἀντὶ εἰλῶναι, ἰσφαλμ. γραφ. ἐν Εὐρ. Ἰων. 40.

εἰλῶναι, εως, ἡ, ποιητ. ἀντὶ εἰλῶναι.

εἰλῶναι, ἡ, ὄν, ἐν λέξ. εἰλῶναι.

εἰλῶναι, ὄν, δ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ἱεροῦ, Νήυν. Δ. 1. 60.

εἰλῶναι [I], δ, ἡ, -ποῦν, τό, γεν. -ποῦς (εἰλῶ, πῶς)·— δ ἔλπισον τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν παρ' Ὀμ. (μόνον κατὰ δοτ. καὶ ἀπ. πληθ.) ὡς ἐπὶ τοῦ πῶν, οἷον βαλόντες συστρέφουσι τοὺς ὑποπόδιους πόδας ἐλκόμενοι πῶς, ὡς Ἰππ. π. Ἀρβ. 785· εἰλῶναι ποδὲς ἀπολ., ἐπὶ πῶν ἢ ἀγαλῶν, Θεοκρ. 25. 131· δ ἔβηκεν ἐν Κόλατι δ' ἐπὶ μεταγέρχεται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ γυναικῶν. Καθ' Ἰσχυρ. γυναικῶν εἰλῶναι διὰ τὴν δέσιν τῶν σκελῶν καὶ πλοκήν κατὰ τὴν οὐνοῦσαν· Πρὸλ. ἀσκήνιστος.

εἰλῶναι-σκέτωσις, ἡ, σκατοδινία, ἰσφαλμ. γραφ. παρ' Ἰσχυρ. ἀντὶ εἰλῶναι· σκατοδινία· παρὰ τῶν αὐτῶν.

εἰλῶναι, ποιητ. καὶ ἰων. ἀντὶ εἰλῶναι, Ἰλ. Μ. 49, Εὐρ., κλ.

εἰλῶναι, εως, ἡ, ἐπὶ τοῦ ἀγνώστου, καὶ θάλλοντα σέλινα

καὶ εἰλῶναι ἀγνώστου, ἐν τοῖς ὅσοι γινόμενα· ἐξ ὁδοῦ γὰρ ἐπὶ πολὺ διανοημένη· πλεονασμὸς τοῦ ε· Ἐπὶ τοῦ. Μ. 299, 17.

εἰλῶναι, ὡς, ἡ, (εἰλῶ) ἡ τοῦ ἡλίου περιήγησις, ὁδὸς, καὶ ὅλα, καὶ πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἰλῶσεως τε καὶ ἀνέμων καὶ τῶν τοιοῦτων παθημάτων οὐ τὸ ὑγιεινότερον καὶ ἰσχυρότατον ἦκιστα ἀλλοιοῦται· Πλάτ. Πολ. 330Ε, 404Β, Ἀριστ. Φυσ. 2. 5, 7.

εἰλῶναι, ἡ, ὄν, περικυλινδούμενος, περιδινόμενος, στρογγυλόμενος, διαφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 1, 20.

εἰλῶναι, ἡ, ὄν, ἄτε, εἰλ-, (εἰλῶ) συνστραμμένος, τυλιγμένος, Ἰραμ. II, ὁλωσῶς, ἀψιδωσῶς, Βουζ.

εἰλῶναι, εως, = εἰλῶναι, ἀσπασίως, Κλήμ. Ἀλ. 183· καὶ εἰλῶναι, = εἰλῶναι, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 189.

εἰλῶναι, ἔτεμ. Μ. 723. 35· εἰλῶναι Ὀρρ. Ὑμν. 37. 12· ποιητ. καὶ ἰων. ἀντὶ εἰλῶναι.

εἰλῶναι, εως, = εἰλῶναι, Ζωνάρ.

εἰλῶναι-μορφός, ὄν. (εἰλῶ) εἰλῶναι, εἰλῶναι, Ὀππ. Κ. 2. 98.

εἰλῶναι, ἡ, καθαρότης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μῆξις, πολλὰς γὰρ καὶ τὸ ἀλουργεῖς ἔχει διαφορὰς καὶ τὸ φοινικισὺν καὶ τὸ λευκὸν καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστον... κατὰ τὴν πρὸς ἄλλα μῆξιν καὶ εἰλῶναι ἐν αὐτῶν Ἀριστ. π. χρωμ. 3. 2, πρὸλ. Σέξτ. Ἰερμ. π. Μ. 9, 73.

εἰλῶναι, καθαρίω, γῆς δὲ περιπενομένης αὔραις, τὰ τε ὑπ' αὐτὴν καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτὴν εἰλῶναι, Ἀριστ. π. Κόσμ. 5. 12.

εἰλῶναι, διακρίνω, διακρίνω, ἕκαστον ἀπὸ τῶν ἄλλων εἰλῶναι ἐν Βούλῳ ἐν Στάβ. Ἐκλογ. 1. 16.

εἰλῶναι, εως, ἀμικτός, ἀνευ συμμείξεως, καθάρος, Ἀττ. σίππερος, ἐκ πυρὸς τοῦ εἰλῶναι ἐκαστόν καὶ ὕδατος Ἰππ. 351. 4, πρὸλ. π. Ἀρχ. Ἰερμ. 16· διὰ τὸ εἰλῶναι ἕκαστα εἶναι (ἐνν. τὰ φύλα), οὐχὶ ἀναμειγμένα, ἀλλ' ἀμικτά καὶ κεχωρισμένα, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 14· εἰ τῷ γένει αὐτὸ τὸ καλὸν ἴδεν εἰλῶναι, καθάρον, ἀμικτόν Πλάτ. Συμπ. 211Ε· τὸ ἦττον εἰλῶναι ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ καθαρώτερον, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 20· τῶν χρωμάτων οὐδὲν ἔρωμεν εἰλῶναι οἶον ἔστιν, ἀλλὰ πάντα κεκραμένα ἐν ἑτέροις ἂν π. χρωμ. 3. 10· τὸ λευκὸν μέλι οὐκ ἐκθύμεν εἰλῶναι π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 48· εἰλ. καὶ ἀμῆγος π. Φυσ. 3. 2, 13· τὸ δὲ ἐν εἰλ. καὶ καθαρὸν Πλάτ. 2. 393C.

2) καθάριος, ἀπλὸς, ἀπλότος, ἀσχητὸς θεωρούμενος, αὐτὴ καὶ οὕτως εἰλῶναι τὴν διαύδα χρωμ. Πλάτ. Φαίδρ. 261· ψυχὴν αὐτὴν καὶ αὐτὴν εἰλῶναι ἀπαλλάξεσθαι αὐτὴν 81C· γυναικίαν... πᾶν τὸ εἰλ., τὸ καθαρὸν καὶ ἀπλότος, αὐτὴν 87B· τὸ καθαρὸν τε καὶ εἰλ. ἂν π. Φυσ. 52D· τὰς τέψεις εἰλ. ἀποδοῦναι Ἰουκ. 12B· ἡδονὴς εἰλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 6, 4· ὡσαύτως ἐπὶ καλῶν πραγμάτων, οὐκ οὐκ, εἴγε οὕτως ἔχει τοῦτο, εἰλῶναι τις ἂν εἴη ἀδικία ἢ ἀχαριστία· Ξεν. Ἄπομν. 2. 2, 3.

II. Ἐπὶ τοῦ, καθάριος, ἀπλότος, διὰ τὸ εἰλ. εἶναι Ἐλλήνας καὶ ἀμικτός βαρβάρων Πλάτ. Μενέξ. 245D· τὸ εἰλ. ὄν, ἐδ' ἀπλότως ὑπάρχον, ὁ αὐτ. Πολ. 477A, πρὸλ. Συμπ. 181C· εἰλ. ὄν λευκὸν Ἀριστ. Φυσ. 1. 4, 5. — II λέγει εὐρεῖται μόνον ἐν τῷ πρῶτῳ λόγῳ. II ἀρχικὴ σημασία τῆς λέξεως εἶναι φανερά ἐκ τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων· ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει βεβαιότης περὶ τῆς ἀρχῆς ἢ παραγωγῆς τοῦ πρώτου συνθετικοῦ μέρους, εἰλ-. Κοινῶς ἀναφέρεται εἰς τὰς λέξεις εἰλῶ, κρινῶ, ὡς εἰ κατ' ἀρχὴν ἐπὶ μᾶλλον ἔξετασθῆναι διὰ τοῦ πρώτου τοῦ ἡλίου. Ἀλλ' ἡ λέξις εἰλῶ σημαίνει θάλασσα, οὐχὶ πῦρ· καὶ δὲν ὑπάρχει ἐνδείξις τοιαύτης σημασίας παρ' οὐδενὶ συγγραφέι. Ἀλλὰ θέλουσιν εἶναι τὸ εἰλ- παρῆται ἐκ τῆς ῥῥα, εἰλ-ισσῶ, ὡς ἡ πρώτη σημασία τοῦ εἰλ-κρινῶς ὅτι ἡδονή, κεχωρισμένος ἢ ἀσκήνιστος διὰ περιδινόμεως, ἀμικτός, καθάριος. Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ παραγωγή δὲν ἱκανοποιεῖ. Ἐν χεῖρογρ. τοῦ Πλάτ. γράφεται εἰλ-· ὅπερ ἔχει ὁρθῶς δι' ἐκατέραν τῶν παραγωγῶν.

εἰλῶναι, ἡ, ὄν, (= εἰλῶναι), Ἐπὶ τοῦ, Ἀθηναῖος, ΚΑΔ. II. 0546, 011 d.

εἰλῶναι, ἡ, ὄν, (εἰλῶναι) ποιητ. καὶ ἰων. ἀντὶ εἰλῶναι, ἰσφαλμ. γραφ. ἐν Εὐρ. Ἰων. 40.

εἰλῶναι, εως, ἡ, ποιητ. ἀντὶ εἰλῶναι.

εἰλῶναι, ἡ, ὄν, ἐν λέξ. εἰλῶναι.

εἰλῶναι, ὄν, δ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ἱεροῦ, Νήυν. Δ. 1. 60.

εἰλῶναι [I], δ, ἡ, -ποῦν, τό, γεν. -ποῦς (εἰλῶ, πῶς)·— δ ἔλπισον τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν παρ' Ὀμ. (μόνον κατὰ δοτ. καὶ ἀπ. πληθ.) ὡς ἐπὶ τοῦ πῶν, οἷον βαλόντες συστρέφουσι τοὺς ὑποπόδιους πόδας ἐλκόμενοι πῶς, ὡς Ἰππ. π. Ἀρβ. 785· εἰλῶναι ποδὲς ἀπολ., ἐπὶ πῶν ἢ ἀγαλῶν, Θεοκρ. 25. 131· δ ἔβηκεν ἐν Κόλατι δ' ἐπὶ μεταγέρχεται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ γυναικῶν. Καθ' Ἰσχυρ. γυναικῶν εἰλῶναι διὰ τὴν δέσιν τῶν σκελῶν καὶ πλοκήν κατὰ τὴν οὐνοῦσαν· Πρὸλ. ἀσκήνιστος.

εἰλῶναι-σκέτωσις, ἡ, σκατοδινία, ἰσφαλμ. γραφ. παρ' Ἰσχυρ. ἀντὶ εἰλῶναι· σκατοδινία· παρὰ τῶν αὐτῶν.

εἰλῶναι, ποιητ. καὶ ἰων. ἀντὶ εἰλῶναι, Ἰλ. Μ. 49, Εὐρ., κλ.

εἰλῶναι, εως, ἡ, ἐπὶ τοῦ ἀγνώστου, καὶ θάλλοντα σέλινα

εἶτα γασσῶσαι Τ'. 200, πρὸς ἴλ. Β. 294.—Πλά., συνηθῆναι, συν-
ελαύνοντο, συγχέομαι, οἷόν τι τοῖς ἀστυ δλεεν (ἀντί δλησαν)
X. 12* κατὰ ἄστυ ἐλόμεθα Ω. 66B. ἐλόμενοι ἐνδοῖσι πύργων
Σ. 287* νηπὶν ἐπὶ γλαυρυῆσιν ἐλόμενοι Μ. 38*—...τυνέα
νομαι, συγχέομαι ἐς στενὸν τόπον ὑπὸ καταδιώκοντος ἐχθροῦ,
πλήθην Ω. ἵππων τε καὶ ἀνθρώπων, ἐλαμένον· εἰς ἱ δε·
Ἔκτωρ Ω. 215· ἀλόμενοι ἐνδοῖσιν, ἀλλοιῶν ἦναι, συστρέφον·
(Σχολ.), Ω. 823· ἀμφὶ βλην Διομήδεος· ἐλόμενοι, συνορῶν·
ζόμενοι περὶ αὐτὸν, Ω. 782· ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο, συωθήντο
Φ. 8· εἰλεῖσθαι ἐπὶ τῷ ὕμει, ἐπὶ χωλῶν ἀνθρώπων, Ἰημ. Μελχ.
852·—μετὰ, Διὸς βουλήσιν ἐλόμενος, συγκατελέμενος
(Σχολ.), ἴλ. Ν. 524, πρὸς. Λογύλ. Ἀποστ. 21·—αὐτὴν παρὰ
μεστέον, εἰλεσθαι τοῦ ἱερῶς, Δωρ. ἀντί τοῦ εἰργασθαι τῷ
ἱερῶ, Σουλ. Ἐπιμ. 1658. 20 καὶ 48, πρὸς. Πούλ. καὶ ἰδε τὸ
ῥήμα ἐξέλλω· ἐντός ἐλλόμενον. ἐνός συμπελέμενος, Πλάτ.
Τίμ. 76B, πρὸς. 86B, Ἀριστ. π. Θανμ. 108· [λέων] ἰλλόμενος
περὶ ῥήλην Ἀπελλ. Ρέδ. Β. 27· δεσποῖς ἰλλόμενος, σφερέ
ἐσθέρμενος, ὁ αὐτ. 129, πρὸς. Β. 1250· ὡσαύτως ἰλλόμενος ἐπὶ
λοήσεσι, συσταλέμενος, ὁ αὐτ. 1. 319. 2) νῆα· κερουνῶ

μερῆς τινός, ἦσαν . . τινὲς μὲν Φίλιππου, τινὲς δὲ τοῦ βασιλέως Δημ. 125. 8, πρὸς. 982. 3· ἐξαρτῶμαι ἐκ τινός, Σοφ. Ἀντ. 737, κτλ.· τὸ ἐξαρτῶμαι ἐκ τῆς θελήσεως τινός, ὑποκείσθαι εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ αὐθαρισίαν τινός, ἔστι τοῦ λέγοντος, ὅν φέρεται λέγειν ὁ αὐτ. Ο. Τ. 917.

ε) πρὸς δὴλωσιν τοῦ καθήκοντος τινός, τοῦ ἔργου, τῆς φύσεως, τῆς ἔξεως καὶ τῶν ὁμολιών, οὗτοι γυναικός ἐστι, δὲν εἶναι ἴδιον γυναικός, Δισχόλ. Ἀγ. 940· ἀρχοντός ἐστι τῶν ἀρχομένων ἐπιμελειόσθαι, εἶναι καθήκον τοῦ ἀρχοντος νά . . . Σεν. Κύρ. 2. 1. 11· τὸ δὲ ναυτικὸν τέχνης ἐστίν, ἀπαιτεῖ τέχνην, Θουκ. 1. 142, κτλ.· ἐνίοτε τοῦτο ἐκφράζεται τῇ προσθήκῃ τῆς προθέσεως πρὸς, ἴδε κατωτ. IV.

III. μετὰ

δοτ., ἔστι μοι, Δατ. est mihi, ἔχω, συγγ. παρ' Ὁμ. κλ. 2) μετὰ δοτ. δοτικῶν, σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοισι εἶναι οὐδὲν πρήγμα, τοῖς αὐτοῖς καὶ οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἔχουσιν ἀναμεταξύ των τίποτε, Ἡρόδ. 5. 84· μηδὲν εἶναι σοὶ καὶ Φίλιππῳ πρήγμα Δημ. 320. 7· συντομώτερον, σφί τε καὶ τούτοις πρήγμασι τί ἐστι; Ἡρόδ. 5. 33· τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασιλείᾳ; Δημ. 855. 6· τί ἐμοὶ καὶ σοὶ; Δατ. quid tibi est mihi? κτλ.· ὅτω πρὸς, ἐμοὶ οὐδὲν ἐστὶ πρὸς τοὺς ταισούτους Ἰσοκρ. 433.

3) μετὰ τοῦ ἀσμενοῦς, βουλούμενος, κτλ. κατὰ δοτικὴν, ἐμοὶ δὲ κεν ἀσιένω εἴη, ἐμοὶ δ' ἂν διὰ χαρίτων γένοιτο (Θ. Γαζής), Ἰλ. Ε. 108· ὅτω παρ' Ἀττ., οὐκ ἂν σφίσι βουλομένοις εἶναι . . τὸν στρατὸν ἵεναι Θουκ. 7. 35, κτλ.· καὶ τῷ μὲν Νικίᾳ προσδεχομένων ἦν τὰ παρὰ τῶν Ἑγεσταίων αὐτ. 46· θέλοντι καί μοι τοῦτ' ἂν ἦν Σοφ. Ο. Τ. 1356· ἡδομένῳ Πλάτ. Ἀλγ. 187C· καὶ κατὰ μέμνησιν ἐν τῇ Λατινικῇ, quibus bellum voluntibus erit. ἴδαι. Agr. 18, πρὸς. Σαλλούστ. Jug. 4.

IV. μετὰ προθ., εἶναι ἀπὸ τινος = ἵνα τινος (ἀνωτ. II. 1. α), Σεν. Ἀπομν. 1. 6, 2, Πλάτ. γλ.· πρὸς, εἶναι ἐκ τινός Ἰλ. Φ. 154, Ω. 397, κτλ.· ἀλλ' εἶναι ἀπ' οἴκου, εἶναι μακρὰν τῆς πατρίδος . . Θουκ. 1. 90.

2) εἶναι ἐκ τινός, ἴδε ἀνωτ. IV. 1· ἔξ ἀνάγκης ἐστὶ Πλάτ. Σοφ. 256. 3) εἶναι ἐν . . , εὐρίσκεισθαι ἐν τινι καταστάσει, ἐν εὐπαθείᾳ Ἡρόδ. 1. 22· ἐν ἀθυρίᾳ, ἐν ἐλπίδι, ἐν ἡζονῇ, ἐν θείνοισι, κτλ.· Θουκ. 6. 46, κτλ.· εἶναι ἐν ἀξιώματι δ' αὐτ. 1. 130· οἱ ἐν τέλει ἔδοντες, οἱ ἄρχοντες, Ἡρόδ. 3. 18, κτλ.· ἀλλ' εἶναι ἐν τέχνῃ, ἐν φιλοσοφίᾳ, ἀσχολεῖσθαι εἰς . . Σοφ. Ο. Τ. 562, Πλάτ.

6) ἐν σοὶ ἐστὶ, ἀπὸ σοῦ ἐξαρτᾶται, εἶναι ὥς τὸ χερί σου, Ἡρόδ. 6. 109, Σοφ. Φ. 963· ἐν σοὶ γὰρ ἔορμὲν δ' αὐτ. Ο. Τ. 314· οὕτω καὶ ἐπὶ τινὶ δ' αὐτ. Φ. 1003, Σεν. Κύρ. 1. 8, 2, κτλ.

4) εἶναι διὰ . . , παραπλήσιον τῷ εἶναι ἐν . . , εἶναι διὰ φέδου = φοβεῖσθαι, Θουκ. 6. 34· εἶναι δι' ὄχλου = δόξης ἐν εἶναι, δ' αὐτ. 1. 73· εἶναι διὰ μάχων Σεν. Κύρ. 1. 6, 25· εἶναι δι' αἰτίας = αἰτιάζεσθαι, Διον. Ἀλ. 1. 70. 5) εἶναι ἐφ' αὐτοῦ, εἶναι μόνον, Δημ. 776. 21· εἶναι ἐπὶ ὀνόματος, ἔχειν ὄνομα, δ' αὐτ. 1000. 21· εἶναι ἐπὶ τοῖς πράγμασιν δ' αὐτ. 21. 19· ἴδε ἀνωτ. IV. 3· εἶναι ἐπὶ τινι, εἶναι ἐναντίον τινός, δ' αὐτ. 73. 27· εἶναι πλέον ἢ ἐφ' ἐξήκοντα στάδια Σεν. Ἀν. 4. 6. 11· εἶναι ἐπὶ τινι, ἴδε ἀνωτ. 3. 6. 6) εἶναι πρὸς τινος, ὑπὲρ τινός, Θουκ. 4. 10. 29, κτλ.· ἔδωκεν τινός, οὐ γὰρ ἦν πρὸς τοῦ Κύρου τρόπον ἔχοντα μὴ ἀποδιδόναι Σεν. Ἀν. 1. 2. 11, κτλ.· οὕτως, εἶναι μετὰ τινος, σὺν τινι Θουκ., κλ.· εἶναι πρὸς τινι, ἀσχολεῖσθαι εἰς τι, Φιλόστρ. 213· οὕτως, εἶναι πρὸς τι Πόλυδ. 1. 26, 3, πρὸς. Τέλλεα παρὰ Στεφ. 10· εἶναι περὶ τι Σεν. Ἀν. 3. 5, 7, κτλ.

7) εἶναι παρὰ τινι ἢ τινι = παρῆναι, Σεν. Κύρ. 6. 2. 15, Ἡρόδ. 8. 140. 8) εἶναι ὑπὸ τινι ἢ τινι, ὑποκείσθαι τινι, Σεν. Ἑλλ. 5. 2. 17., 6. 2. 4.

Δ. Τὸ ἐστὶ συγνάκις παραλείπεται, τὸ πλείστον ἐν τῇ ἐνεστώτῃ ᾄσει. πρῶ τιναν κατηγορουμένων, ὅλον, ἀνάγκη, ἄξιον, δυνατόν, εἰκός, ἔτοιμον, ὁλόν τε, ῥάδιον, χρεών, κτλ., καὶ μετὰ τὰ οὐδέτερα ῥηματικά τις -τίς, ὡς καὶ ἐν τισι φράσεσιν, ὡς θαυμαστόν ὅσον. Ἡ παραλείψις αὐτοῦ ἐν ἄλλοις προσώποις καὶ ἑτέροις ἐγκλίσεις δὲν εἶναι συνηθὺς· τὸ εἶμι παραλείπεται ἐν Σοφ. Ο. Τ. 92, Ἀλ. 813· τὸ εἶμην ἐν Ἀντ. 634· τὸ εἶμαι ἐν Ο. Τ. 499· ἢ ὑποτακτ. ἢ ἐν Ἰλ. Ε. 370, ἐν Εὐρ. Ἰππ. 659, ἐν Ἀντιφῶντι 133. 14.

Ε. Τὰ ἀπαρέμφατα ἐνίοτε φαίνεται ὡσεὶ πλεονάζον. 1) ἐν φράσεσιν ἐνθα ὑπονοεῖται ἡ ὁλότης ἢ ἡ δύναμις τοῦ νὰ πράξῃ τις τι, ἐκῶν εἶναι (ἴδε ἐν λ. ἀκῶν)· τὸ ἐπ' ἐκείνοις εἶναι, ὅσον ἐξαρτᾶται ἐξ ἐκείνων, quantum in illis esset, Θουκ. 8. 48· τὸ ἐπὶ σφῶς εἶναι δ' αὐτ. 4. 28· τὸ κατὰ τοῦτον εἶναι Σεν. Ἀν. 1. 6, 9· τὸ σύμπαν εἶναι Ἡρόδ. 7. 143· τὸ τήμερον, τὸ νῦν εἶναι Πλάτ. Κρατ. 396D, κτλ.

II. κατόπιν ῥηματικῶν ἔχοντων τὴν ἐννοίαν τοῦ καλεῖν, ὀνομάζειν, ἐκλέγειν, ἴδε κατωτ. II. 3. 6, ὀνομαζῶ II. 2· σύμπαχόν μιν εἰδόντο εἶναι Ἡρόδ. 3. 134.

Ζ. ὁ παρατακτ. ἦν εὐρηται ἐνίοτε ἐκεῖ ἐνθα ἄλλαι γλώσσαι ἔχουσι τὸν ἐνεστώτα.

1) μετὰ τὸ ἄρα πρὸς δὴλωσιν πράγματος ὑπάρχοντος νῦν καὶ διατελλέσαντος ἀεὶ ἀμεταβλήτου, ἔεργα δὲ ἀνθρώπων . . ἦν ἄρα σχεδὸν δεσπότην λαμπρότατον, φαίνεται ἄρα εἶναι . . Ἡρόδ. 4. 84· Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεός Εὐρ. Ἰππ. 359· ὡς ἄρ' ἦσθ' ἔμπεδον πατὴρ ὁρθῶς αὐτοῖς 1169· ἢ πολὺνιοχθον ἄρ' ἦν γένος . . ἀμερίων δ' αὐτ. 1. 1330· ἡ στωμύλος ἦσθα Θέορ. 5. 79· ὡσαύτως ὅταν ἀναφύεται εἰς σέψιν πα-

ρελθοῦσαν, τοῦτο τὴν ἦν· τί εἶναι τοῦτο; Ἀριστοφ. Ἀχ. 157, πρὸς. Πλάτ. Κρατ. 387C· — οὕτω.

2) Περὶ τῆς Ἀριστοτελικῆς φράσεως, τὸ τί ἦν εἶναι, τῇ κειμένῃ πρὸς δὴλωσιν τῆς οὐσίαντος φύσεως πράγματός τινός (κατὰ λέξιν, ἢ ἐρώτησις τί ἐστὶν εἶναι, Δατ. quid sit esse), ἐνθα τὸ ἦν φαίνεται δεῖ συνηθὺς ἐπὶ τοῦτο ἔστι, ἴδε Γραμμάτικα εἰς Ἀριστ. π. φύξ. 1. 1, 2, Bonitz Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 4. σ. 302 κέξ. Waitz Ὀργ. 2. σ. 399.

εἶμι (πορευόμεναι) δ' ἐνικ. εἴ Σοφ. Τρ. 83, Ἀριστοφ. Ὀρν. 990, Ἑπ. καὶ Ἰων. εἴς Ἠσ. Ἑργ. κ. Ἠμ. 208· εἴσθα Ἰλ. Κ. 450, Ὀδ. Μ. 89, γ' ἐνικ. εἴσαι. ἔμην, ἔτε, ἔδαι, ἔσαι ἢ εἴσαι ὅσων. 716· — προστακτ. εἴμι (ὡσαύτως εἴ ἐν τῷ συνθέτῳ εἴσει Ἀριστοφ. Νεφ. 633), γ' πληθ. ἔτωσαν, ἔμην, κλ. σπανίως ἔτωσαν Δισχόλ. Εὐμ. 32, ἰόντων Θουκ. 4. 118, κτλ.· — Ὑποτακτ. ἔω (εἴω παρὰ Σώφωνα ἐν τῷ Μεγ. Ἑστρ. 121. 30) δ' ἐνικ. ἔπ. ἔσθα Ἰλ. Κ. 67· γ' ἔπ. ἔσθαι 1. 701 (697)· πλ. ἔπ. ἔομεν (ἀντι-ομεν) Δ. 440· — Ἐνικ. ἔομαι Ἰλ. Ἀττ. Ἰων. Σεν. Σοφ. 4. 16, πρὸς. Ἰσοκρ. 102A· ἔπ. ἔσθαι Ἰλ. Τ. 209, ἢ εἴη Δ. 139, Ὀδ. Σ. 496· — ἀπαρ. ἔναι, ἔπ. ἔμεναι ἢ ἔμεν, ὡσαύτως ἔμμεναι Ἰλ. Τ. 365, καὶ εἶναι [ε] Χρημ. παρὰ Σωφ. 408, Μάχων παρ' Ἀθην. 580C, πρὸς. Μίγ. Ἑστρ. 467. 19 (τὸ εἶναι ἐν Ἠσ. Ἑργ. κ. Ἠμ. 351 δυσκόλως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὁρβόν)· — μετοχ. ἰών, ἰούσας, ἰόν· — Παρατ. ἔειν, ἔεις (ἔεισθα Πλάτ. Εὐθύρ. 4A, Τίμ. 26C), ἔει ἢ ἔειν (αὐτῶν 38C, Κριτ. 117E)· ἔπ. καὶ Ἰων. ἔναι, γ' ἐνικ. ἔναι (εν), συνηρ. ἔει Ἰλ. Δυσκ. ἔπην Πλάτ. Εὐθύρ. 294D· πληθ. α' καὶ β' ἔμην, ἔτε, (οὐχ' ἔμην, ἔτε) γ' πληθ. ἔπ. καὶ Ἰων. ἔρσαν, ἔπ. ὡσαύτως ἔσαν, Ἀττ. ἔσαν Ἀριστοφ. Ἰππ. 605, Ἀποσπ. 216, πρὸς. Ὀδ. Τ. 415 (ὁ τύπος ἔσαν εἶναι πιθανὸς μεταγενέστερος, πλείστοι δὲ ἐκδοταὶ ἀπαρρίπτουσιν αὐτόν, ἀλλ' ἴδε Veitch)· — εὐρίσκομεν ὡσαύτως γ' ἐνικ. ἔεν, ἔε Ὀρ. ὡσαύτως ἔπ. α' πληθ. ἔομεν, γ' ὄμην, ἔπην γ' πληθ. ἔειν· — Ἰημ. ἐπὶ. ἔτος, ἔτεος, καὶ ἔτητος, ἔτητος. Περὶ τοῦ ὅλου σχηματισμοῦ τοῦ ῥήματος ἴδε τὰς γραμματικάς. — Μνημονεύονται ὡσαύτως μέσος τις ἐνεστ. καὶ παρατακτ. ἔμαι, ἔμην, ἀλλὰ πιθανόν εἶναι ἀπλῶς ἡμαρτημένοι γραφοῖ ἀντὶ ἔμαι, ἔμην (ἐκ τοῦ ἔμαι), καὶ ὁ Wolf αἰσιπτο γράφει παρ' Ὁμ. ἔμενος, πρὸς. Elmsl. ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1242, L. Mind. ἐν Εὐρ. Ἰλ. 609· — Ἐν τέλει δ' Ὀμήρου ἔχει Ἑπικόν τινα μέλλοντα ἔεσμαι, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ σπεύδειν, Ἰλ. Ο. 462, πρὸς. Ὀδ. Ο. 213· καὶ ἐκ τινός μέσ. ἀρ. εἰσάμην, τὸ γ' ἐνικ. εἴσατο, εἴσατο, γ' ὄμην. εἴσασθην Ἰλ. Ο. 415, 544. — Περὶ τοῦ ἐνεστώτος εἶμι πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ Ὀρ. τὸ πλείστον μεταχειρίζεται αὐτὸν μετὰ σημασίας ἐνεστώτος, ἀλλὰ παρὰ τὰς ἰσως πεζογράφους καὶ ἐν τῷ Ἀττικῷ λόγῳ χρησιμεύει ὡς μέλλ. τοῦ ἐρχομαι· τὸ δὲ ἐλεύσμαι σχεδὸν δὲν εὐρίσκεται παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ., ἴδε τὸ ῥήμα ἐρχομαι· (ἴδε ἐξαίρεσις τινὰς ἀναφερομένης ἐν Ἑρμάννου Οἰκιστ. 2. 326)· καὶ δεῖ μόνον παρὰ μεταγεν. οἷον Παιστ. καὶ Πλουτάρχῳ ἐπανέρχεται εἰς τὴν τὴν ἐνεστώτος σημασίαν.

Ἐπανταχῶς, πληθ. ἐν τῇ Ἑπ. ὑποτακτ. ἔομεν ἀντὶ ἔομεν ἐν ἀρχῇ στίχου· — ὁ μέσος τύπος ἔμενος ἔχει ἔ. ὅθεν ἢ ἔπρεπε νὰ γράφεται ἔμενος (ἐκ τοῦ ἔμαι), ἢ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἰσοδύναμος πρὸς ἐκείνον τύπος φιλοφύμενος Ἰωνικῶς]. — Ἐκ τῆς √1 (πρὸς. πληθ. ἔ-μεν), ἔξ ἢ καὶ ἔτης, ἔταμος, σῆμας, οἰμή, οἶτος· πρὸς. Σανσκρ. 1, εἰμ, πληθ. imas (εὐ πληθ. imish), iis (ἰσορ ποιεῖν), imas (ἰσορ) Δατ. i-vo' Roed. idijja).

Ἐρχομαι ἢ ὑπάγω (ἴδε ἐρχομαι)· — αἱ σημασίαι ἐρχομαι ἢ ὑπάγω ἐξαρτῶνται ἐκ τῶν μορίων ἢ τῶν λέξεων μετ' ὧν συντάσσεται, οἷον, ἵεναι, δεῦρο, εἴω, θύραζε, κεῖσε, οἴκαδε κτλ.· πάλιν ἵεναι, ὑποστρέφειν, κτλ.· συχνάκις μετὰ συνυπαγομένης ἐννοίας ἐχθρότητος ἢ ἐπιθέσεως, συχνάκις μετὰ τῶν μορίων ἄντα, πρῶς, ἐπὶ, Ὀρ. ὡσαύτως, ὑπάγω, ἀπέρχομαι, Ὀδ. Β. 89, 307.

II. μετ' αἰτ., 1) μετ' αἰτίας· τόπου, εἰσέρχομαι, ὑπάγω εἰς . . , ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δὴ Ὀδ. Α. 176· εὐτ' ἂν ἦν Χαρίτων χορὸν ἡμετέρεντα Σ. 194, Σοφ. Ο. Τ. 637. 2) μετὰ συστοίχου αἰτίας, ὁδὸν ἵεναι Ὀδ. Κ. 103· μεταρ., ἀδικοῦν ὁδὸν ἵεναι Θουκ. 3. 64.

3) διέρχομαι, τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἡρόδ. 2. 25, πρὸς. 26· τὴν ὁρεινὴν Σεν. Κύρ. 2. 4, 22· τοῦτο παρ' Ὁμ. ἐκφύεται διὰ τῆς γενικῆς, ἰὼν πεδίοιο, πορευόμενος διὰ τῆς πεδιάδος (πρὸς. ἀπύχομαι) Ἰλ. Ε. 597· χροδὲ εἴσατο, ὡς τοῦ χρωδὲ διήλθαι (Σχόλ.), Ν. 191.

III. μετ' ἀπαρεμ. μέλλ., εἰσάσθην . . συλλήοσιν, ὠρμησιν . . ὅπως συλλήοσιν, Ο. 544· οὕτω μετ' ἀπαρεμ. ἀρ., ἀλλὰ τις εἰν εἰπεῖν Ἀτρεΐδῃ, ἀλλὰ τις πορεύσεται, κτλ., Ὀδ. Ε. 496. — Περὶ τοῦ Ὀμην. βῆ δ' ἴμεν, κτλ., ἴδε ἐν λ. βῆναι. 2) μετὰ μετοχ. μέλλ., Ἐλένην καλέουσα Ἰσ. ἡπορεύθῃ διπῶς καλῶσιν τὴν Ἐλένην, Ἰλ. 1. 383, πρὸς. Σ. 200, Ὀδ. Ο. 213· ἦτα λέξω, ἔμελλον νὰ εἴπω, Ἡρόδ. 4. 82· ἴτω θύσων Πλάτ. Νόρ. 909D· ὡς τὸ ἰαλλ. ἰαλλεῖν μετ' ἀπαρεμ. IV. ὡσαύτως ἐπὶ ὅλων κινήσεων, πληθ. τῆς τοῦ βαδίζειν ἢ τρέχειν, οἷον πορεύεσθαι ἐπὶ νείως, ἐπὶ νηὸς ἵεναι, συγγ. ἐν τῇ Ὀδ. ἐπὶ τῆς πηρώσεως τῶν περγάνων, Ὀδ. Χ. 304· ἐπὶ μυσίῳ, Ἰλ. Β. 87.

2) ἐπὶ τῆς κινήσεως πράγματός τινός, οἷον πέλεκυς εἰσι διὰ δευρός, ὁ πέλεκυς εἰσέρ-

χεται διά .., 'Ιλ. Γ. 61· ἐπὶ νέφους, φαίνεται ἰδὼν κατὰ πόντον Δ. 278· ἐπὶ τῶν ἀστέρων, ὅσοι δ' ἀστὴρ εἰσι μετ' ἀστράσι νυκτός ἀμολγῶ ἔσπερος Χ. 317· ἐπὶ τοῦ χρόνου, ἔτος εἶσι, ὅα παρήλθῃ, 'Ὀδ. Β 89, πρβλ. 106 κέξ· φάτις εἶσι, φήμη διαδεδομένηται, 'Ψ. 362· χρόνος .. ἰδὼν πόρῳ Πίνδ. Ο. 10 (11), 68· ἴτω κλαγγά, βόα Σοφ. Τρ. 208, 'Ἀριστοφ. 'Ὀρν. 857· ἢ μοῖρ', ὁποι- περ εἶσι, ἴτω Σοφ. Ο. Τ. 1458, κτλ. V. μεταφορικαί χρήσεις, ἰέναι ἐς λόγους τινί, κοινολογεῖσθαι τινί, 'Θουκ. 3. 80, κτλ.· ἰέ- ναι ἐς τοὺς πολέμους, ἐς τὴν ἐπιμαχίαν ὁ αὐτ. 1. 78., 5. 30· ἰέναι ἐς χεῖρας, ἐρχεσθαι εἰς χεῖρας, συγκρούεσθαι, ὁ αὐτ. 2. 3, 81· ἰέναι ἐς τὰ παραγγελλόμενα, ὑπακούειν εἰς τὰ κελεύμενα, ὁ αὐτ. 1. 121· ἰέναι διὰ δίκης πατρὶ Σοφ. 'Ἀντ. 742· ἰέναι διὰ μάχης, διὰ φιλίας, κτλ.· ἴδε δὲ Δ. IV. VI. ἡ προστακτικὴ εἴθε (μετὰ τοῦ δὴ ἢ ἄνευ αὐτοῦ) κεῖται ὡς τὸ ἄγε, 'Λατ. ἀγε, ἐμπρὸς λοιπόν, τὸ πλείστον παρακαλοῦσθαι μετὰ τοῦ ὅ· ἔνικ· προ- στακτικῆς, ἴθι ἐξήγεο 'Ἡρόδ. 3. 72· ἴθι ἐγκόνοι, ἴθι ἐκκάλυψον, Σοφ. Αἴ. 988, 1003· ἴθι πέραναι, ἴθι δὴ λείξον 'Ἀριστοφ. Βάτρ. 1170, Σεν., κτλ.· πληρῆς, ἴθι καὶ περὶ, ὅπως καὶ δοκίμασον, 'Ἡρόδ. 8. 57· ὡσαύτως μετὰ α' πληρ., ἴθι οὖν ἐπισκεψώμεθα, Σεν. 'Ἀπομν. 1. 6, 4, κτλ.· μετὰ ὅ· δοῖκ., ἴθι νῦν παρίστασθον 'Ἀριστοφ. Βάτρ. 1378· οὕτω τὸ ὅ· πληρ., ἴτε νεύσατε Σοφ. Ο. Κ. 248, πρβλ. Ο. Τ. 1413· ἴτε δὴ .. ἀκούσωμεν Πλάτ. Νόμ. 797D. 2) ἴτω, «πάσι καλὰ, ὥς γελῇ ὅ,τι ὅλῃ», Σοφ. Φ. 120, Εὐρ. Μηδ. 798. VII. παρὰ τραγικοῖς προστίθεται ἡ μετοχὴ τοῦ ῥή- ματος τούτου εἰς ἄλλα ῥήματα, φρονεῖται μετ' ἢ κατ' ἄνδρ' ἰδὼν, ὥς ὑπάγῃ νὰ φρονῇ .., Σοφ. 'Ἀντ. 768, πρβλ. Ο. Κ. 1393, Αἴ. 304. εἶν, 'Επ. καὶ λυρ. ἀντὶ τῆς προθ. ἐν, 'Ὀμ. Οἱ τραγικοὶ ἐχρῶντο αὐτῇ μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις, 'Κρίτ. ἐν Σοφ. Αἴ. 608· ἐντὸς ἐν τῷ εἶν 'Ἀἰδου (ἴσως ὡς ἀνάμνησις τις τοῦ 'Ὀμηρ. εἶν 'Ἀἴδο) διατη- ρηθῇ ἐν Σοφ. 'Ἀντ. 1241 (ἰαμβικ. τρίμετρ.), ἴδε σημ. Jebb, πρβλ. εἶνέ· — εἶν· εὐρηγὰ ὡσαύτως ἐν συνθέσει εἰνάλιαις, εἰνόδοις. Πρβλ. εἶς, εἰς. εἰνᾶ-επής, εἶς, ἡ -επής, εἶς, ἐννέα ἐπῶν (τὴν ἡλικίαν) 'Ὀρφ. Λθ. 342· οὐδ', εἰνάστες, ὡς ἐπῆρ., ἐπὶ ἐννέα ἔτη, ἐνθα μὲν εἰ- νάστες πολεμίζοιεν ὑπὲρ 'Ἀγαιῶν 'Ὀδ. Ε 240·—ὀλγ. εἰνᾶ-ε- τῆς, εἶδος, 'Ἀνθ. Π. 7. 643· πρβλ. ἐνναεπής. εἰνᾶετιζομαι, ποιητ. ἀντὶ ἐνναετιζομαι. Καλλ. εἰς 'Ἀρτ. 179. εἶναι, ἄπαρ. τοῦ εἶμαι (ὑπάρχειν). II. ἐν 'Ἡσ. 'Εργ. κ. 'Ψμ. 351 τῇ προσοικντὶ προσεῖναι (ἐνθα κεῖται ἀντὶ τοῦ προσεῖναι, ἄπαρ. τοῦ πρόσκειμαι, πλησιάζω) πιθανῶς εἶναι ἐφαρμένον. εἶναι, ἄπαρ. ὁρ. ὅ· ἐνεργ. τοῦ ἔημι, πέμπω. εἰνάκεις, εἰνᾶκισ-χίλιαι. εἰνακίδαι, αἰ, α, ἴδε ἐνάκεις. εἰναλί-εινός, η, ον, = ἐν ἄλῃ δεινύων·—εἰναλίζιναι αἰ- θυναι 'Ἀρατ. 918. εἰνάλιος, η, ον, ποιητ. ἀντὶ ἐνάλιος. εἰναλί-φοῖτος, ον. ὅ ἐν ἄλῃ φοιτῶν, εἰναλίφοιτα λίνα, ἐπὶ δικτύων, 'Ἀνθ. Π. 6. 16. εἰνᾶ-νύχες [ᾶ], ὡς ἐπῆρ., ἐπὶ ἐννέα νύκτας, 'Ἰλ. Γ. 470· πρβλ. εἰνάστες. εἰνᾶ-πῆχυς, υ, ποιητ. ἀντὶ ἐννεάπῆχυς. Λυκόφρ. 860. εἰνάς, ἄδός, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἐννεάς Π, 'Ἡσ. 'Εργ. κ. 'Ψμ. 808. εἰνάστερες (οὐχὶ εἰνατέρες, 'Ἡρόδ. π. μον. λξξ16), καὶ τῶν ἀδελφῶν γυναῖκες πρὸς ἀλλήλας, ὅλον 'Ἑλλήν πρὸς 'Ἀνδρομάχην' (Σχόλ.). 'Ἰλ. Ζ. 378, κ. ἄλλ. (οὐδαμῶς ἐν 'Ὀδ.). Τὸ ἀντίστοιχον ἀρσεν. εἶναι ἀἵλαιοι· ἄλλ' ἐν τινι 'Ἐπιτυμῶ. Orrelli 'Ἐπιγρ. Λατ. 2. σ. 421, enaler εἶναι ὁ ἀνὴρ τῆς ἀποθανούσης ἀδελφῆς (Λατ. janit- rices· πρβλ. Σανσφρ. yltaras)·—ἴδε Κόντον ἐν 'Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 562. εἰνατος, η, ον, 'Επ. καὶ 'Ἰων. ἀντὶ ἐνατος, 'Ἰλ., 'Ἡρόδ. εἰνα-φώσων, ον, γεν. ὠνός, ἔχων ἐννέα ἰστέα, εἰναφώ- σωνα στόλον, «ἐννεάφωτον» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 101. εἰνεκα, εἰνεκεν, ἴδε ἐνεκα. εἰνέ, 'Επ. ἀντὶ ἐν, 'Ὀμ., καὶ ἐν τισι λυρ. χωρίοις τῶν Τραγικῶν, ὡς ἐν Εὐρ. 'Ἰππ. 734· πρβλ. Δινδ. ἐν Εὐρ. 'Ἀλκ. 232. εἰνόδοτος, 'Επ. καὶ λυρ. ἀντὶ ἐνόδοτος, 'Ἰλ. Π. 260, Εὐρ. 'Ἰων 1048, κτλ. εἰνοσίγαιος, = ἐννοσίγαιος, ὁ εἶς. εἰνοσίφυλλος, ον, (Ενοσίς) ὁ μετὰ πειομένου φυλλώματος, «εἰνοσίφυλλον» σύνδεστρον, κινησιφυλλον· ἐνοσίς γὰρ ἡ κίνησις· καὶ ἐκ τοῦ παρακλολουθούτος σύνδεστρος ('Ἡσυχ.), 'Ἰλ. Β. 632, κτλ. εἰνυμι ἡ -ῶμι, ἴδε κατακύνυμι. εἰξάσι, ἴδε εἰοκα·—εἰξάσις, ἴδε εἰκω. εἰξες, εως, ἡ, τὸ ὑπέλειπε, τὸ ἐνδιδόναι, Πλούτ. 2. 1122C, Διογ. Α. 10. 48. εἶο, ἴδε ἐν λ. αῖ. εἶος, καλ.· ἴπ. τύπος τοῦ εἰως, μέχρι· ἴδε εἰως ἐν εἰλει. εἰ οὐ, ἴδε εἰ μή. εἰπασαν (= εἶπαν) 'Ἐπιγρ. Θίσις τοῦ 170 π. Χ. Mitth. d. d. arch. Inst. IV. σ. 244. εἰπερ, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ εἰ τὴν αὐτὴν ἔχον χρήσιν, δύνά-

ταὶ δὲ νὰ μεταρραθῇ, τῇ ὄντι, ἂν ἄλλως, εἰπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ 'Ἰλ. Δ. 81· ὡσαύτως ὡς τὸ καὶ εἰ, καὶ ἂν ἀκόμη, ἂν καὶ, 'Ἰλ. Η. 117, 'Ὀδ. Α. 187, κτλ.· οὕτως εἰπερ καὶ Γ. 35· εἰπερ τε 'Ἰλ. Κ. 225· εἰπερ γε Δίσις. Νο. 198, Σοφ. Αἴ. 746, Πλάτ., κτλ.· εἰπερ γε δὴ Πλάτ. Θεαιτ. 182C· ὡσαύτως ἐάν περ Σοφ. Ο. Κ. 1210, κτλ.· παρ' 'Ὀμήρῳ συγνάκει μετὰ παρεμπιπτούσης λέξεως, 'Ὀδ. Γ. 35, κτλ.· οὕτω καὶ, εἰπερ ἔσται γε Δίσις. 'Ἀγ. 1249, πρβλ. 20. II. παρ' 'Ἀττ. κατὰ τὴν πλείστον ὑποδεικνύει ὅτι ἡ ὑπόθεσις συμφωνεῖ πρὸς τὸ πρῶτον, ἐάν δηλαδὴ· μετὰ δὲ παρατατ. ὑποδεικνύει ὅτι ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἐναντία εἰς τὴν πραγματικὴν ἔσθιν, εἰπερ ἦν πέλας, ἐάν ἦτο (ἀλλὰ δὲν ἦτο), Σοφ. 'Πλ. 312, πρβλ. 604. III. Περὶ τῆς ἐλλειπτικῆς χρήσεως τοῦ εἰπερ. ἴδε ἐν λ. εἰ Α. VI 4. α, εἰ ποθεν, οὐχὶ ἀπὸ ποθεν, ἐπὶ ἐλλείψεως· ἴδε ἐν λ. εἰ Α. VI 4. ε, εἶπον, ὁρ. ὅ· τοῦ *εἶπω (ἐνεσθῆτος εὐρισκαμένου παρὰ Νικ. ἐν 'Ἀλεξίφ. 429, 490, κτλ.). Καὶ ἐν τῇ συνθέσει ἐνέπω, ἀλλὰ κυρίως ὡς ἐνεσθῆτος χρησιμεύουσι τὰ ῥήματα εἰρηαι. λέγω, ἀγυρεῖν (ἴδε κατωτ. IV), ὡς μέλλων δὲ τὸ ἐρεῖν, ἐρῶ. καὶ ὡς περὶ, τὸ ἐρηγ- κα), 'Επ. ἔεπον· προστακτ. ὅ· πληθ. 'Ἰπ. ἔεπατε 'Ἰλ. Η. 484, κτλ., ὑποτακτ. εἶπω ('Ἐπ. εἶπωμαι 'Ὀδ. Χ. 392, -ῆσθα Δ. 224, -ῆσι 'Ἰλ. Η. 87)· εὐκτ. εἰποιμαι· ἄπαρ. εἰπεῖν. 'Ἐπ. -ἔμενασι, -έμεν Η. 375., 1. 688 (684)· Διολ. εἶπην (ἴδε κατωτ.), μετοχ. εἰπών. — Ἐυρίσκημεν ὡσαύτως ὁρ. α' εἶπα, τὸ πλείστον παρ' 'Ἰωσι πεζογράφοις, καὶ τὰ δευτέρᾳ πρόσωπῳ τοῦ τύπου τούτου πρῶ- τιμῶσιν οἱ 'Ἀττ., ὅλ. ὅ· ἐνικ. εἶπας 'Ἰλ. Α. 106, 108, ὅλ. εἶπας· Δίσις. Ἰπρ. 772, Πέρος. 798, Σοφ. Φ. 27, Αἴ. 1127, 'Πλ. 407, Εὐρ. Φοῖν. 915, 'Ἀριστοφ. Εἰρ. 131 κτλ.· προστακτ. εἶπον (οὐχὶ εἶπῶν. Stalli. ἐν Πλάτ. Μένωνι 71D, Μεινέκῃ ἐν 'Θισκρ. 14. 11), ἐλκᾶτω, -ατον, αττ.· μετοχ. εἰπῶς Φιλόμῳ ἐν 'Με- τιόνητι 2, Δομρ. Πινδ. Ο. 8. 61· ἐν συνθέσει εὐρηγὰ μέσος τις τύπος ἀπελίσσασθαι 'Ἡρόδ., Πλούτ., κτλ.· διεἰπασθαι 'Ἀριστ.· ἄλλ' οὐδέποτε ἐν τῇ δοκίμῳ 'Ἀττ. λόγῳ. (Περὶ τῆς √FΠ, ἴδε ἔπος· τὸ δὲ γὰρ τοῦτο φαίνεται ἐν τῇ Φελεῖν, παρ' 'Ἀλκαίῳ 54.) 1) φημί, λέγω, ἀπολ., 'Ὀμ., κτλ.· τινι 'Ὀμ., κτλ. εἰς τινα Εὐρ. 'Ἰκ. 303· εἰπεῖν ἐν τισιν ἢ μετὰ τισιν, ἐνώπιον τινων, 'Ὀμ., κτλ.· μετὰ συστοίχου αἰεταί, ἔπος, μῦθος, θεοσκό- πιον, εὐνομα εἰπεῖν, κτλ., 'Ὀμ.· τινί τι 'Ὀμ.· τι ἐξ ἡ πρό- τινα Σοφ. Τρ. 457, Αἴ. 292· εἰπεῖν περὶ τινος, ὅμῳ τινι 'Ὀδ. Ο. 347., Ε. 364· ὡσαύτως μετὰ γεν. πατρός τε καὶ υἱός, περὶ .. Α. 174·—εἰπεῖν ὅτι ἡ ὥς, ἀλλὰ καὶ μετ' ἄπαρ., 'Ἡρόδ. 2. 30, 'Θουκ. 7. 35, Πλάτ. Γοργ. 473A, κτλ. 2) πολλῶς εὐρηγὰ παρὰ τοῖς πεζογράφοις παρενθετικῶς, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὕτως εἰπεῖν, Λατ. ut ille dicunt, 'Θουκ., κτλ., ἄλλ' ὡσαύτως παρ' 'Ἀλκαίῳ. Πίρ. 714· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἔντως, Πλάτ. Νόμ. 656E, πρβλ. Πόλ. 541B· οὕτως, ὡς εἰπεῖν, ὡς ἔπος εἰπεῖν 'Θουκ. 3. 38, καὶ συγν. παρὰ Πλάτ., κτλ.· ἡ (ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν) ἀπόδειξις 'Ἀριστ. 'Ἀναλυτ. 'Ψστ. 1. 8. 1· ὡσαύτως ἄνευ τοῦ ὥς, ὁ πολλὴν λόγῳ εἰπεῖν 'Ἡρόδ. 1. 61· ἐς τὸ ἀκριβὲς εἰπεῖν 'Θουκ. 6. 82· σχεδὲν εἰπεῖν, Λατ. propemadum dicenti, Πλάτ. Σοφ. 237C. II. μετ' αἰτ. προσ., ἀπατεῖναι τὸν λόγον πρὸς τινα, δὴ τὸ Πουλυτά- μας ὁρασὺν 'Ἐκτορα εἰπε παραστάς 'Ἰλ. Μ. 210, κτλ. 2) ἀναφῆρω, οὐδ' ἦν 'Ἀγαμέμνονα εἰπης 'Ἰλ. Α. 90, κτλ. 3) ἀποκαλῶ τινα οὕτως ἢ ἄλλως, πολλοὶ δὲ μιν ἐσθλὸν εἰπῶν 'Ὀδ. Γ. 334· πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 43, Εὐρ. Μίδ. 406, κτλ. 4) μετὰ ἀπλῶς αἰτ. προσ. καὶ πρῶτον, λέγω τι περὶ τινος, καὶ ποτὲ εἰ- ποῖ 'πατρός γ' ὅδε πολλὸν ἀμείνων' ἐκ πολέμου ἀνιόντα 'Ἰλ. Ζ. 479 (ἐνθα τὸ ἀνιόντα ἐξαπείτα ἐκ τοῦ εἰπῶν) Πινδ. Ο. Ε. 32· ἀτάσθαλόν τι εἰπεῖν τινα 'Ὀδ. Χ. 314· κακὰ εἰπεῖν τινι 'Ἀριστοφ. 'Ἀχ. 649· μὴδὲν εἰπῆς φλαυρὸν ἀνδρὸς δεξιόος ὁ αὐτ. Νερ. 834· οὕτως, εὐ εἰπεῖν τινος 'Ὀδ. Α. 302· τεθνεῶσι 'Ὀρτότην εἰπέ, εἰπέ περὶ αὐτοῦ ὡς ἀποθανόντος, Δίσις. Νο. 682. III. μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἄπαρ., διατάττει τινὰ νὰ .., εἰρηγὰ δὲ γυναιεὶ δεῖπνον .. τετυκτὴν 'Ὀδ. Ο. 76, Χ. 262, κτλ.· ὡσαύ- τως, εἰπεῖν πρὸς τινα, μετ' ἄπαρ., Π. 161· μετ' αἰτ. καὶ ἄπαρ., εἶπον τὰς παῖδας δεῦρ' ἄγειν τινὰ Σοφ. Ο. Κ. 933, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 59E. IV. ἐν 'Ἀθῶναις, πρᾶναι τι ἐν τῇ ἐκ- κλησίᾳ, εἰπὼν τὰ βέλτιστα Δημ. 31. 22· εἰπεῖν τὰ θέοντα ὁ αὐτ. 32. 21· εἶπε ψήφισμα ὁ αὐτ. 703. 11· συγνάκει δ' εὐρηγὰ ὡς συνήθης τύπος ἐν ἀρχ. ψηφισμάτων καὶ νόμων, εἶπε Ἀλάχης 'Θουκ. 4. 118, καὶ συγνὸν ἐν 'Ἀττ. 'Ἐπιγρ. καὶ παρὰ τοῖς Ρήτορασι. 1) Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας τὸ ἀγορεύω χρησιμεύει ὡς ἴνιστ. τοῦ εἰπῶν, π. χ. τις ἀγορεύειν βούλεται· 'Ἀριστοφ. 'Ἀχ. 43, κτλ.· καὶ ἐν μέλλων ἐν τοῖς συνθέτοις, ἴδε Πλάτ. Πολ. 580B, C, καὶ πρβλ. συν- επεῖν, συνήγορας. V. ἡ προστακτικ. εἰπέ εἶναι ἴνιστ. ἐν χρήσει ὡς τὸ ἄγε, διὰ ὃ λόγος ἀποτεινόμενος πρὸς πολλούς, εἰπέ μοι, τί τοῦτ' ἀπέλειπε τοῦπος, ἀνδρες δημόται 'Ἀριστοφ. 'Ἀχ. 328, 'Ὀρν. 366, Δημ. 43. 7, κτλ. εἶπος, ὁ, = ἔπος, Καλλ. 'Ἀποσπ. 233· «ἔπος· παρὲς, πάγη καὶ πᾶν βάρος» 'Ἡσυχ. εἶπυτε ἢ εἰ ποτε, ἐάν ποτε, ἐάν χαμίαναν ρορᾶν. Λατ. εἰ- quando, εἰ ποτὲ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηδὺν ἐρεψα 'Ἰλ. Δ. 39· μετὰ

εἰρήνεος, εἰρήνη, ἴσος ἐν λ. ἐρίνεος, ἔριον.

εἰρὶς, εἶδος, ἡ, ἀδόκιμος τύπος τοῦ ἔριος.

εἰρητέων, ῥήματ. ἐπὶ, τοῦ εἰργῶ, πρέπει τις νὰ καλῶσθαι, νὰ ἐμποδίσθαι, Σοφ. Αἷ. 1250.

εἰρηκτῆ, ἴων. ἐρηκτῆ, ἡ, (εἰργῶ) μέρος περιεκλεισμένων, δεσμο-
τήριον, φυλακὴ, Ἰερὸδ. 4. 146, 148. Θουκ. 1. 131, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 10,
κτλ. — κατὰ πληθ., Ἰβρ. Βάγκ 497 — ὡσαύτως, τὸ σω-επικόν
μέρος τῆς οἰκίας, τὸ διὰ τὰς γυναῖκας προωρισμένον, γυναικωνίτις,
Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 5.

εἰρητοφύλαξ, εἶμαι δεσμοφύλαξ, Φίλων 1. 200.

εἰρητο-φύλαξ, ἄκος, ὁ, ἡ, δεσμοφύλαξ, Φίλων 1. 280., 2. 53.

εἰρημός ἢ εἰρημός, ἡ, σειρά, συναφῆ, συναφίς, Ἀριστ. Περὶ
17. 3, Φίλων 1. 6, 14, 31, κτλ. (Ἐκ τοῦ εἰρω. συνδέω, συνά-
πτω, ὡς τὸ Λατ. serius ἐκ τοῦ sero.) 2) Ἰβκλ. τὸ πρῶτον
τροπικόν ἐκείνης ῥόδης: «εἰρημός δὲ λέγεται ὡς ἀκολουθεῖν τινὶ καὶ
τῶν μέλλουσιν καὶ ἀρμονίας διδοῦς ταῖς μετ' αὐτοῦ τραχηρίοις» πρὶς
γὰρ τῇ τῶν εἰρημῶν μέλῳ κἀκεῖνα βυβλίζονται καλ. Ζωναρ. παρὰ
Δουκάλῃ.

εἰρημολόγιον, τὸ, βιβλίον περιέχον πάντας τοὺς εἰρημούς τῆς
Ὀικουμένης τῶν τε δεσποτικῶν καὶ τῶν θεοκρατικῶν καὶ ὅλου τοῦ
ἐκιστοῦ Ἐριμολόγ. Ἰβκλ. Βεν. 1643. ἴδε Δουκάλῃ.

εἰρω-κόμος, ὁ, ὁ κατεργαζόμενος ἔρια, ἐριουργός, Ἰλ. Γ. 387,
Ἀνθ. Π. 6. 160.

εἰρωμαι, ἴων. ἀντὶ τοῦ ἔριμαι, ἐριωτῶ, ἴδε τὴν λ. εἰρῶ, λέγω.
εἰρο-πόκος, ὁ, ὁ ἔχων πόκος ἐρίων, πυκνὸμαλλος, εἰροπό-
κοις ὀφείσιν Ἰλ. Ε. 137. εἰροπόκων ὄρων Ὀδ. Ι. 443.

εἰρο-πόκος, ὁ, ὁ περὶ τῶν ἔρια πονών, Σοῦδ.

εἰρῶς, ὁ, καὶ μὲν σχηματισμὸν τῆς περὶ τὸν σπλῆνα σιρριδῶν
ἀνωμαλίας εἶναι φασιν, οἱ δὲ τὴν περὶ ὅλον τὸ σῶμα κάκισιν· οὐ κα-
λῶς ἀμφοτέρω. Ἔστι γὰρ ὁ εἰρῶς πυρετοῦ εἶδος· Ἐρωτιαν. Δεξ.
Ἰπποκρ. σ. 140.

εἰρῶς, τὸ, ἔριον, μαλλίον, Ὀδ. Δ. 135., Ι. 426. πρὸλ. ἔριον,
εἰριον, εὐδρος.

εἰρο-χάρης, ἔς, ὁ τοῖς ἐρίοις χαίρων, τάλαρος Ἀνθ. Π. 6. 39.

εἰρωφ. ὁπος, ὁ, Πωιωτ. λέξις ἀντὶ μέρους.

εἰρωάται, ἐριόμενοι [ῶ], ἴδε ἐν λ. ἐρύω.

εἰρωσῖμον [ῶ], τὸ, ἴων. ἀντὶ ἐρύσιμον. Νικ. Θερ. 894.

εἰρωσιώνη (—εἰρεσιώνη) Ἐπιγρ. Δήλου, Bull. de Com.
Hell. II.

εἰρύω, εἰρύομαι, ποιητ. ἀντὶ ἐρύω, ἐρύομαι.

εἶρω, (Α) : ὄρ, εἶρα (ἴδε κατωτ.), ὡσαύτως ἔραα (ἴδε δια-
ρω) : — Παθ., μετοχ. πρὶν ἐριμένος (ἐν-) Ἰερὸδ. 4. 190. Ἐπ.
ἐριμένος, ἴδε κατωτ., ἐριμένος Βακχλῆ, 16. 116 (ἐκδ. Βλασσ.)
— τὸ ἀπλὸν ῥῆμα εἶναι σπάνιον, πρὸλ. ἄν-, δι-, ἐν-, ἔξ-, συν-
εἶρω (περὶ τῆς ῥίξης, ἴδε ε-εἶρω) συνείρω, συνάπτω, πλέκω,
ὁρμαζῶ, κοινῶς ὁρμαζάω, παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῇ Ἐπ. παθ.
γρμμ. ἔριμον... ἡλέκτροισιν ἐριμένον, ὁρμαζάμενον, Ὀδ. Ω.
296. καὶ παθ. ὑπερσυν-, μετὰ δ' ἡλέκτροισιν ἔερτο Ὀδ. Ω.
460. οὕτω, περὶ στήθεσσι ἐερτο [μήτηρ] Ἀπολλ. Ἰδὸ. Γ.
868.

II. μεθ' Ὀμῃ, ἐν τῷ ἐνεργ., στεφάνους εἰρεῖν, Λατ.
coronas nectere, Πινδ. Ν. 7. 113. εἶρ. τὰ θεῖα Πλούτ. 2. 10296.
δένω, περιδένω, εἰς βρόχον εἶρας τὸν τράχηλον Ζήλευκος
παρὰ Στεφ. 280. 39: — Παθ., ἐριμένη λέξις, συνεχίς καὶ χαλκ-
ρὴν ὕψος, δηλ. οὐχὶ μετ' ἀντιθέσεων, ἦτοι μετὰ περιδίων καὶ κώλων
ἀντιστοιχοῦντων καὶ οὕτως ἐπιτείν ἰσορροποῦντων, ἀντιτίθεται τῇ
κατεστραμμένῃ λέξει, Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 2. πρὸλ. συνεἶρω II.

εἶρω, (Β) λέγω, ὁμιλῶ, φράζω, τὸ ἐνεργ. παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῇ
Ἰδ., καὶ κατὰ πρῶτον πρῶτ., μνηστῆρσιν δέ., τάδε εἶρω Β. 102,
πρὸλ. Ν. 7. τάδε τοι νημερτέα εἶρω Α. 137. ἡ ἐνεργ. παρὰ
εὐρύεται παρὰ Βακχλῆ (XVII 20 καὶ 74 ἐκδ. Kenyon) εἰρὲν τε:
— ὁ Ὀμηρος ἔχει ὡσαύτως καὶ τὸν μέσ. παρκατα. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ση-
μασίας, καὶ εἰρετο δευτέρου αὐθις Ἰλ. Δ. 513. εἶραντο δὲ
κῆρ· ἕκαστος Ὀδ. Δ. 542. ἀλλὰ γὰρ ὅμως παρ' Ὀμ. (ἴδε ἐν λ.)
ἐριμαι, ἐπειρῶμαι, ὡς παρὰ τοῖς Ἰωσι πεζογράφοις τὸ μέσ. ση-
μαίνει ἐνεργῶ ὡς νὰ λαβῶναι δι' ἐμέ, δηλ. ἐριωτῶ ὡς τὸ ἐριωμαι.
Παθ. γ' ἐνικ. εἰρεται, λέγεται, Ἀρσεν. 172, 261.

Ἰων. καὶ ἡ ἐνεστώς εἶναι σπάνιος, ἡ ῥίξα τοῦ ῥήματος εἶναι ὀρακόντως
συνήθης ἐν τῷ μέλλοντι ἐρέω, ἐρύω, καὶ τῇ πρμ. ε' ῥηκα, ἡ ῥε' —
παρ' ὅσα λέγει ὁ Πλάτων (ἐν Κρατ. 398), ὅτι τὸ εἶρειν λέγειν
ἐστίν, καὶ τὴν παραβολὴν τοῦ Λατ. seruius πρὶς τὸ seruius, ἐκ
τοῦ serui, ἡ ῥίξα τούτου τοῦ εἶρω (√FER) εἶναι ἀίτιος τῆς τοῦ
εἶρω sero (serp-) ἴδε ἀεῖρω καὶ ἐρύω).

εἶρων, ὄνος, ὁ, ὁ ἀλλὰ μὲν φρονῶν, ἀλλὰ δὲ λέγων, κρυφίνους,
Λατ. dissimulatio, ἀντιθέτον τῷ ἀληθῶς κατ' Ἀριστ. ἐν ΠΟ. Ν.
4. 7, 3. καὶ τῷ ἀλαζῶν αὐτοῦ 2. 7, 12. ἀλῶπῃς εἶρων τῇ
φύσει Φιλῆμ. ἐν Δεήλ. 3. 6. εἶρων ἐν τοῖς λόγοις Δουκ. Ἀνάχ.
18. πρὸλ. Κιν. Ὀδ. Ι. 30.

εἰρωνεῖα, ἡ, προσποίησης, προσποιημένη ἄγνοια πρὸς ἐξέρε-
ησιν ἢ σύγκρισιν ἀντιπάλου πρὸς ἀντιθέσιν, ὅν μετεχειρίζετο ὁ
Σωκράτης ἐναντίον τῶν σοφιστῶν, Πλάτ. Πολ. 337Α, πρὸλ. Ἀριστ.
ΠΟ. Ν. 4. 7, Κιν. de Op. 2. 67. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀλαζ-

νείαν Ἀριστ. ΠΟ. Ν. 2. 7, 12. πρὸλ. προσποιήσεις ἐν τίλει.

II πλὴν προσποιητῶν, ὑπόκρισις, προσποίησις, ὅταν τις κατὰ
πρῶτον φαντασθῇ εἶναι πρῶτος καὶ ἀκολουθεῖν ἀποκρίσας. Δουκ.
42. 7. τὴν ἡμιτέραν βραδυτητα καὶ εἰρωνείαν (καὶ τοῖς ῥαυ-
μας) ὁ αὐτ. 50. 27.

εἰρωνεύομαι, ἀπὸ ὑποκρίνομαι, ὅτι δὲν γνωρίζω, προσποιού-
μαι ἄγνοια ἵνα περιπλέξω τινά, Πλάτ. Ἀπολ. 38Α, Ἀριστ. Ρητ.
2. 2, 24. Πολ. 3. 2, 2. πρὸς τινά Πλάτ. Κρατ. 384Δ. καθόλου
προσποιούμαι, προπαίζομαι, ἴκουσας αὐτῆς ὅλον εἰρωνεύεται;
Ἀριστ. Ὀρν. 1211, Δημ. 1304. 13. πρὸλ. εἰρωνεῖα.

εἰρωνευτής, ὁ, ὁ, εἶρων, ἴμερον παρὰ Δουκ. Α. 2. 19.
εἰρωνευτικός, ἡ, ὁ, εἰρωνικός, Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ἰδὸ.
Δ. 486.

εἰρωνεῖω, = εἰρωνεύομαι, Φιλόστρ. 487 (ἰδὲ γρ. εἰρω-
νεῖω).

εἰρωνικός, ἡ, ὁ, προσποιούμενος, ὑποκρινόμενος, Πλάτ. Σοφ.
268Α. τὸ εἰρωνικόν = εἰρωνεῖα ὁ αὐτ. Νόμ. 908Ε. — Ἐπὶ ἔρ.
— καὶ ὁ Ἀριστοφ. Σπ. 174, Πλάτ. Συμπ. 218D, κτλ.

εἰρωτάω, ἴων. καὶ εἰρωτῶ, ἴων. ἀντὶ ἐρωτάω.

εἰς ἡ ἔς, ΠΡΟΘΕΣΙΣ ΜΟΝΟΝ ΜΕΤ' ΑἴΤΙΑΤ. Παρ' ὅλην τὴν
ἀνακολουθίαν τῶν χειρῶν, εἶναι εὐστῆλον ὅτι οἱ Ἴωνες καὶ οἱ Δω-
ριεῖς συγγράφετε (καὶ ὁ Θουκυδίδης ἐκ τῶν Ἀττικῶν) αἰτίαν προ-
τιμῶσι τὸν τύπον ἐς ἐκτός μόνον ὅτι οἱ ποιηταὶ μεταχειρίζονται τὸν
τύπον εἰς πρὸ φωνηέντων, ὅπου τὸ μέτρον ἀπαιτῇ μακρὰν συλλα-
βην. Οἱ δὲ Τραγ. καὶ Κωμ. ποιηταὶ φαίνεται ὅτι ἔχουσιν ἐν καὶ καὶ
νὰ μεταχειρίζονται πρὶν μὲν συμφώνων τὸν τύπον ἐς πρὸ φωνηέν-
των τὸν ἐξ, ἀλλ' οἱ Τραγ. δέχονται καὶ τὸν τύπον ἐς πρὸ φωνηέντων
δοσάκι ἐν τὸ μέτρον ἀπαιτῇ βραχεῖαν συλλαβήν, ἵνα οἱ Κωμικοὶ οὐδέ-
ποτε ἔχρουν τῇ ἀλευρίᾳ ταύτῃ ἐκτός ὅτε ἱμνωῦν τραγικῶν ὕμνων
δρα Πόρσωτος Προλεγόμενα εἰς Εὐριπ. Ῥιζήνη α. 111. Παρὰ ταῖς
Ἀρσεν. πεζογράφους (ἐξαιρέσει τοῦ Θουκυδ.) ἐπικρατεῖ ὁ τύπος εἰς πρὸ
συμφώνων τε καὶ φωνηέντων. Ἀλλ' ἐν ταῖς ῥήσεσιν ἐς κόροκας
(ὅθεν τὸ ῥῆμα σκυρακίζω), ἐς μακράν, δέχονται ὁ βραχὺν τύ-
πος. Πρὸλ. Ἰραμμ. ἐν τοῖς Ὀδ. Ἀνεκτ. Ι. 172, Ἐλλ. ἐν Φωκ.
Βιβλ. 533. 20. (Οἱ Διῶτες εἶχον τὴν πρῶτην ἐν, ὡς οἱ Λατῖνοι
τὸ in, ἐπὶ σπασμῶς τε καὶ ἐπὶ κινήσεως (ἀντὶ τῆς εἰς). ἴδε Πινδ.
Ο. 7. 9., 10 (11) 90, II. 2. 24, Ν. 7. 46, Ἐπιγρ. Βοιωτ. ἐν τῇ
Συλλογ. Ἐπιγρ. 1569 c, 1571, κ. ἄλλα, ἴδε Αἰσώπ. π. Διολ. Διολ.
σ. 213. οὕτω καὶ παρὰ Δωριεῶσιν, Αἰσώπ. Δωρ. Διολ. σ. 359.
Ὁ ἀρχαῖος τύπος πιθανῶς ἦτο ἔν, Λατ. in, διενεργήσαν δὲ βραδυτε-
ρον αὐτὸ ἐννοεῖται εἰς ἐς (εἰς) καὶ ἐν, πρὸλ. εἰμα. εἰμα. τιθένται
τεοῦται, κτλ.) Ριζική σημασία, ἐντός εἰς, καὶ χαλκωτέρων εἰς,
πρὸς: I. Εἰν ΤΟΠΟΥ· αὕτη εἶναι ἡ παλαιότερη καὶ συνηθ-
στάτη χρῆσις, εἰς ἄλλα, εἰς πόντον, εἰς θάλασσαν, μέλα, ἐντός
εἰς, ἡ ἀπλῶς εἰς τὴν θάλασσαν, Ὀμ. — ὡσαύτως, εἰς ἄλλα εἰς Ὀδ. Κ.
351; πολλὰκις ἐπὶ χωρίων, εἰς Εὐβοίαν Ὀδ. Γ. 171. ἐς Αἴγυ-
πτον, ἐς Σάρδεας, ἐς Πέρσας, κτλ., Ἰβκλ. κτλ. — εἰς ἄλλα
βραχύνει, ἀναβαίνει, εἰσέρχεται, Ἰλ. Θ. 115. εἰς ἐλάτην
ἀναδύναί. 2. 287. κυρίως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἐκ. εἰστέστιν ἐκ
φράσεις οἷαι αἱ ἐξῆς: ἐκ νεότητος ἐς γῆρας Ξ. ΚΘ. ἐς πᾶν
ἐκ κεφαλῆς, ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρυγος, ὅπου κεφαλῆς μὲν πρὸς
ἀπὸ πτέρυγος μὲν σφυρὸν, Χ. 397, Ψ. 169. ἐκ πᾶτος ἐς σκο-
πὴν Γ. 137. ἐκ μυχόν ἐς οὐδὸς Ὀδ. II. 87. εἰς εἶος ἐξ
ἔτεος, ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, Θιόκρ. 18. 45. — ἀκολουθεῖ μετὰ πά-
σαν τῶν ῥημάτων τῶν δηλούντων κίνησιν εἰς τὸν ἢ ἐκδύναντι, ὡς
τὰ ὀράσεις σημαντικά, ἴδεν ἐς οὐρανὸν Ἰλ. Γ. 316. εἰς ὕψος
ἴδεσθαι, βλέπειν εἰς τὸ πρῶτον, Ι. 373, κτλ. εἰς ὕψος ἔπειτα,
ἡμιεῖς εἰς τὴν πρῶτην, ἐνθα εὐνεται νὰ ὑπονοηθῇ τὸ ἴδεναι, Γ.
158, κτλ. — εἰς ἐσθλαίους ἐλθεῖν τινι, ἴδεναι πρὸ τῶν ἐσθλαίων
τινος, Ω. 204. ἐς ὅψιν ἀπικέσθαι τινός Ἰερὸδ. Ι. 136. καλεῖσαι
τινά ἐς ὅψιν ἡ αὐτ. 5. 106. κτλ. — ἐς ταύτην ἴκειν, ἔρχεσθαι εἰς
τὸ αὐτὸ σημεῖον, συμπονεῖν, Ἰβρ. Ἰππ. 273. — σπασμῶδες κατό-
πιν οὐσιαστικῶν, ὅδος ἐς λαύρην Ὀδ. Χ. 128. τὸ ἐς Πτολῆμην
τελῆος, τὸ ἀπέναντι τῇ Παλλήνῃ, Θουκ. Ι. 36. 2) παρ' Ἰβκ.
καὶ Ἰων. ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ. ὅπου οἱ Ἀττ. ἱρῶναι ὡς
πρὸς, παρὰ, Ἰλ. II. 312., Ο. 402, Ὀδ. Ξ. 127, Ἰερὸδ. 4. 147.
ἴδε Σπρίτ. Ἐκκυσ. XXXV καὶ Ἰλ. — ἀλλ' μετὰ πλ. ὀνομάτων καὶ
οἱ Ἀττ. μεταχειρίζονται τὴν εἰς. 2) μετὰ ῥημάτων σημα-
ντικῶν στάσιν ἐν τόπῳ, ὅταν ὑπονοηταὶ προηγουμένη κίνησις εἰς ἡ
πρὸς τὸν τόπον ἵκναιτο, ὡς ἐς μέγαρον κατέθηκε, ἐλθόντις εἰς
τὸ μέγαρον καὶ κατέθηκεν ἐν αὐτῷ, Ὀδ. Υ. 98. ἐς ὀρόνους ἔλκοντο,
ὡδήγησαν ἐλθόντες εἰς τοὺς ὀρόνους καὶ τοὺς ἐλθέσαντες ἐπ' αὐτοῖς,
Δ. 51, πρὸλ. Α. 130. ἐφάνη ἴε. — εἰς ὅδον Ἰλ. Ο. 275. οὕτω
καὶ παρ' Ἀττ. καὶ ἐν πεζολογικῇ φράσει, εἰναι ἡ γίνεσθαι
ἐς τόπον Ἰερὸδ. Ι. 21., 5. 38. πόρα γίνεσθαι ἡ πορεύεσθαι ἐς
τόπον ἡ αὐτ. 1. 185., 6. 1. εἰς σόλους μένειν Σπρ. Δ' 81.
κατακλείειν ἐς τὴν νῆσον Θουκ. Ι. 109, πρὸλ. Ἰερὸδ. 3. 13.
ἀποδοῖναι ἢ ἀπὸδοῖναι ποιεῖσθαι ἐς., Θουκ. κτλ. ἴδε τὰ
ῥήματα ἔσχημα, καθίσταμαι, ἔχω, καθίστω, κρῆπτω, κτλ.: —
Παρὰ μετὰ, συγγραφ. ἡ εἰς πρὸς κατάντησιν νὰ λαμβάνῃ ὅπως
ὁδὸν τὴν ὅσον τῆς ἐν· οἷον εἰς τὰ ὕψητα Λαμ. Ὀνυ. Ι.

εἰς Ἐκδύτανα ἀποθανεῖν Διλ. Π. Ἰστ. 7. 8· τεχνεῖται εἰς τὸ μεταλλὸν ἐργαζόμενοι Ἐπιγρ. Ἑλκατίας Dioecletianus edict de pretiis C. 38 (BCI. 9, 1885) εἰς ἔργον καθάρων 41. — Περὶ δὲ τῆς ἐναντίας χρήσεως τῆς ἐν μετὰ ῥημάτων κινήσεως. Δε ἐν I. 8.

3) μετὰ ῥημάτων λεκτικῶν ἢ εἰς ἀναφέρεται εἰς τὰ πρόσωπα πρὸς τὰ ὅποια ἢ ἐν ὁποίῳ τῶν ὁποίων ὁμιλεῖ τις· οἷον, εἰπεῖν, αὐτῶν. λέγειν. λόγους παιεῖσθαι ἐς τὸ πλῆθος, κτλ., οὕτε ἐνέταχτο οἱ γὰρ εἰπεῖν τε ἐς πάντας τάδε, ἐν ὁποίῳ πάντων, Ἡρόδ. 8. 26, Σοφ. Ο. Τ. 93, Θουκ., κτλ.· λέγειν εἰς τὸ μέτρον τῶν ταξιάρχων Σεν. Κύρ. 3. 3, 7· αἱ ἐς τὸ φανερόν λεγόμεναι αἰτίαι Θουκ. I. 23· οὕτω μετ' ἄλλων ῥημάτων, εἰς τοὺς Ἑλλήνας αὐτὸν σοφιστὴν παρέχων Πλάτ. Πρωτ. 312A, πρὸς Θουκ. 7. 56· ἐπο/θη εἶναι ἐς τοὺς πολλοὺς ἢ αὐτ. 6. 54· διαδεχθῆσθαι εἰς τινὰ Πλάτ. Πολ. 239C.

4) ἐλλειπτικά χρήσεις τῆς εἰς: α) καθόπιν ῥημάτων μὴ δηλούντων κίνησιν εἰς τόπον, τὴν πόλιν ἐξέλιπον εἰς χωρίον ὀχυρόν, κατέλιπον τὴν πόλιν καὶ κατέφυγον εἰς τόπον ὀχυρόν, Σεν. Ἄν. I. 2, 24· γράμματα.. ἔδλω εἰς Ἀθήνας, ἐπιστολαὶ ἐλάσαν [καὶ ἐπέμψαν] εἰς Ἀθήνας, ἡ αὐτὴς Ἑλλ. I. 1, 23· πρὸς. Κύρ. Ἡρακλ. 59, Πλάτ. Φαίδωνα 116A.

6) μετοχαὶ δηλοῦσαι κίνησιν καὶ συντασσόμεναι μετὰ τῆς προθέσεως, εἰς, συχνάκις παραλείπονται, οἷον, τοῖς στρατηγοῖς τοῖς εἰς Σικελίαν (ἐνν. ἀποβιγθεταῖς) Ἀνδοκ. 2. 30, πρὸς. Σεν. Ἑλλ. I. 7, 29.

γ) μετὰ γεν. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κυρίως δηοῦνται, ὡς εἰς Ἀἴδαο, Ἀττ. εἰς Ἀἴδαο [δέρμευς]. Ἰλ. Φ. 48· εἰς Ἀθηναίους [ἐρεῖν], εἰς τὸν αὐτὸν τῆς Ἀθηναίης, Ἰλ. Ζ. 379· εἰς Πριάμοιο [εἶκον] Ω. 161, πρὸς. 309· εἰς Αἰγύπτιοιο [βόον] Ὀδ. Δ. 581· οὕτω παρ' Ἀττ., εἰς Ἀσκληπιοῦ, εἰς Ἀπόλλωνος, εἰς Διμήτριος, εἰς Διονύσου, ὡς ἐν τῇ Λατ. ad Apollinis, ad Castoris, ad Ulpis, Ἀριστοφ. Π. 411, κλ. — ὡσαύτως μετὰ προσήγου, ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ (ἐνν. οἶκον) Π. Ω. 482· ἐς πατρός Ὀδ. B. 195· εἰς φιλοσόφου, εἰς διδασκάλου φοιτᾶν, Ἀττ.· εἰς ἑαυτοῦ, σεαυτοῦ, εἰς αὐτοῦ (ἐνν. οἶκον) Ἡρόδ. I. 108, 9. 108, καὶ Ἀττ.· παρ' Ὀμήρ.· εἰς ἡμιτέρον Ὀδ. B. 55, κτλ.

II. ΕΠΙ ΧΡΟΝΟΥ, 1) πρὸς δὴλῶσιν σημείου τινὸς χρονικοῦ, ἔως, μέχρι, ἐς ἡῶ [παρ' Ἀττ.· εἰς τὴν ἡῶ] Ὀδ. Α. 375· εἰς ἡλίον κατα-
ζώντα, μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, I. 161 [ἀλλ' ὡσαύτως, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, I. 138]· εἰς γῆρας Π. Ω. 80· ἐς ἐμὲ, μέχρι τῆς τῶν ἡμερῶν μου, Ἡρόδ. I. 92· — οὕτω μετ' ἐπέρρ., εἰς ὅτε κεν μιν Μοῖρ' ἐλοῇ καθέλῃσι τονηλεγέος θανάτου (πρὸς. Ες τε) Ὀδ. B. 99· οὕτως, εἰς πότε, ἔως· πότε; Σοφ. Αἴ. 1185 (πρὸς. εἰσάγε)· εἰς ὅποτε Διόχην. 67. 40· ἐς τί; ὡς εὖ, εἰς πότε; Π. Ω. 465· ἐς δ', ἔως οὗ, Ἡρόδ. I. 93, κτλ.· οὕτως, ἐς οὗ I. 67, 3. 31, κτλ.· ἐς τόδε 7. 29, κτλ.

2) πρὸς καθορισμὸν χρονικῆς περιόδου, εἰς ἐνιαυτόν, ἐπὶ ἐν ἔτος. Π. Τ. 32, Ὀδ. Δ. 495· ἐντὸς τοῦ ἔτους, ἐντὸς ἐνὸς ἔτους, τρίς γὰρ τί-
κτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν Δ. 86· ὡσαύτως, εἰς ἔτος I. 135, ἢ ἐς θέρος ἢ ἐς ἐπώρην, ἢ κατὰ τὸ θέρος ἢ κατὰ τὴν μετόπωρον, Ω. 384· ἢ εἰς ἐνιαυτόν δοπάνη εἰς τὸν μῆνα διαπανάται, τὰ εἰ' ὀλόκληρον ἔτος ἔξοδα διαπανῶνται ἐντὸς μηνός, Σεν. Οἰκ. 7. 36· εἰς ἐσπεραν ἦκειν, πρὸς ἐσπεραν, Ἀριστοφ. Πλ. 998· εἰς τρίτην ἡμέραν ἢ εἰς τρίτην ἀπλῶς, κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, ἢ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, Πλάτ. Ἰππ. Μειζ. 268B, Σεν. Κύρ. 5. 3, 27· ἦκειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἢ αὐτ., Ἄν. 2. 3, 25· ἐς τέλος, ἐπὶ τέλος, Ἡρόδ. 3. 410· ἐς καιρόν, ἐγκαίρως, εἰς κατάλληλον καιρόν, ὁ αὐτ. 4. 139· οὐκ ἐς ἀναβολὰς, θύεν ἀναβολῆς, ὁ αὐτ. 8. 21, Εὐρ., κλ.· ἐς τόδε, κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν (Σχολ.), Ὀδ. II. 317· ἐς ὑστερον ἢ εἰς τὸ ὑστερον M. 126, Θουκ. 2. 20· — οὕτω μετ' ἐπέρρ., ἐς οὐρίον Π. Ω. 538, Πλάτ. Νόμ. 858B· ἐς περ ὅπισω Ὀδ. γ. 199· ἐς αὐθις ἢ ἐσαυθις Θουκ. 4. 63· ἐς αὐτίκα Ἀριστοφ. Εἰρ. 367· εἰς ἐπειτα Σοφ. Αἴ. 35, Θουκ.· ἐς ὅψ' ὁ αὐτ. 8. 23· εἰς ἀπαξ, ἔξ' εἰς ἀπαξ· εἰς ἔτι, εἰσέτι, εἰς ὅτε, ἔξ' εἰσέτι, κτλ.

III. πρὸς δὴλῶσιν ΜΕΤΡΟΥ ἢ ΟΡΙΟΥ καθόλου, χωρὶς ἀναφορᾶς τινος εἰς χρόνον, ἀτὰρ τὰ πρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λελείποντο, οὐαῖτοι πρότερον ἔλαον βολῆς· διὰστημα ἀπολειπόμενος (Σχολ.), Ἰλ. Φ. 523· ἐς δραχμὴν Ἀττικὴν ἐκάστῳ πάσαις ταῖς νομοῖ διέ-
δωκε, ἀνὰ μίαν δραχμὴν ἐκάστῳ, κτλ., Θουκ. 8. 29· οὕτως, ἐς τὰ μέγιστα, εἰς μέγιστον βαθμόν, Ἡρόδ. I. 20, κτλ.· ἐς τοσοῦτο ἀφικέσθαι, ἦκειν, κτλ., Θουκ., κλ.· ἐς ὃ ἐμνήμηντο, ὅσον ἐδύ-
νατο ἢ ἐνθυμήσιν, ὁ αὐτὸς 5. 66· ἐς τὸ ἔσχοντο Ἡρόδ. 7. 92B, κτλ.

2) οὕτω συχνάκις μετ' ἀριθμῶν, ἐς τριακάδας δέκα ναῶν Διόχην. Πέρσ. 330· ναὺς ἐς τὰς τετρακάδας, δια-
κοσίας, μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν 100, κτλ., Θουκ. I. 74. 100, κτλ.· ἐπὶ στρατιωτικῇ τάξει, εἰς ἕνα, εἰς δύο, εἰς τέσσαρας, εἰς ὅσο ἀγείν τὸν λόχον.. εἰς τέτταράς [ἀγειν] τὸν λόχον, εἰς δύο κατὰ βῆθος, εἰς τέσσαρας κατὰ βῆθος, Σεν. Κύρ. 2. 3. 21, κτλ.· οὕτω μετ' ἐπέρρ., ἐς τρίς, ἢ ἐστρίς, τρίς, τρεῖς φορές, Πινδ. Ο. 2. 124 Ἡρόδ. I. 86· — ἀκολουθεῖ, ἐπὶ ἀναγγέλλων ἀριθμῶν, περίπου, βίοντι ἐν Διόχην. Πέρσ. 345, Σεν. Ἄν. I. 1. 10.

IV. πρὸς δὴλῶσιν ΣΥΝΕΣΕΩΣ ἢ ΔΝΑΦΘΑΣ πρὸς τινὰ, ἀμαρτάνειν ἢ ἐξ-

αμαρτάνειν εἰς τινὰ Διόχην. Πέρσ. 945, κτλ.· ἀμαρτήματα εἰς τινὰ, αἴτια εἰς τινὰ Ἰσοκρ. 178D, Θουκ. I. 66· θνεῖδος θνεῖδι-
ζειν εἰς τινὰ Σοφ. Φ. 522· ἔχθρα, φιλία εἰς τινὰ Ἡρόδ. 6. 65, Θουκ. 2. 9· λέγειν, γνώμην ἀποδεικνύναι ἐς., Ἡρόδ. I. 86., 4. 98.

2) κατὰ τι, ὡς πρὸς τι, ἐκὰ τι, πρῶτος εἰς εὐφυ-
χίαν Διόχην. Πέρσ. 326· σκόπτειν εἰς τὰ ῥάκια Ἀριστοφ. Εἰρ. 740, πρὸς. Ἰππ. 90· διοδᾶλλειν τινὰ εἰς τι Θουκ. 8. 88· αἰτία ἐπιφερμένη ἐς μὴλσκιαν ἢ αὐτ. 5. 75· μέμψεσθαι εἰς φίλιν Σεν. Ἄν. 2. 6. 30, πρὸς. Ἑλλ. 7. 4. 30· συχνάκις ἐν χρήσει ἀκρι-
βῶς ὡς τὸ Λατ. quid attinet ad., εὐτυχεῖν ἐς τέκνα Εὐρ. Ὀρ. 542, πρὸς. Πλάτ. Ἀπὸλ. 291D, 35D, κτλ.· ἐς τὰ ἄλλα Θουκ. I. 1· εἰς ὅπαντα Σοφ. Τρ. 489· ἐς τὰ πάνθ' Διόχην. Πέρσ. 736· εἰς μὲν τοῦτα Πλάτ. Δύο. 210A· τὸ γ'· εἰς ἐαυτόν, τὸ εἰς ἐμὲ Σοφ. Ο. Τ. 706, Εὐρ. I. Τ. 691· — ὡσαύτως, ἐς ὀλίγους τὰς ὁρχὰς ποιεῖν Θουκ. 8. 53· ἐς πλέονος οἰκεῖν ὁ αὐτ. 2. 37· — ἐντεῦθεν αἱ φράσεις, τελεῖν ἐς Ἑλλήνας, Βωιωτοὺς, ἀνδρας, κτλ., ἔτι τελεῖν.

3) ἐπὶ τῷ ῥήματι, εἰς τὸν αὐτὸν λόγον Πλάτ. Πινδ. 353B· εἰς χράματα ζημιωσθαι ὁ αὐτ. Νόμ. 774B, πρὸς. Δημ. 610. 7· εἰς ἐν μέλος Θεοκρ. 18. 7· — συχνάκις περι-
γραπτικῶς ἀντὶ ἐπέρρ., ἐς κοινὸν = κοινῶς, Διόχην. Πέρσ. 841, Εὐρ. 408· ἐς τὸ πᾶν = πάντως, ὁ αὐτ. Ἀγ. 682· ἐς τάχος = ταχέως, Ἀριστοφ. Ἀχ. 686· εἰς εὐτέλειαν = εὐτέλως, ὁ αὐτ. Ὀρν. 805· ἐς τάρχατον ὁ αὐτ. Νεφ. 593· εἰς καλὸν Σοφ. Π. 403, Πλάτ. Φαίδων 16A.

4) ἐπὶ ἑΛΘΟΥΣ, ἐρχομένου, ἀποσκηπτεῖν, τελευτᾶν ἐς., ἀποθνήσκειν εἰς., Ἡρόδ. I. 120., 3. 125, κτλ.· τί φειδόμεσθα τῶν λίθων μὴ οὐ καταβαίνειν τὸν ἀνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα; πρὸς τι λυπούμεθα τοὺς ἰθὺς καὶ δὲν κίνομεν τὸ σῶμα τῶ ἀνδρὸς ἐκείνου ἐρυθρὸν ὡς φινικιοῦν ἱμά-
τιον; Ἀριστοφ. Ἀχ. 320· εἰς ἀνδρα τελευτᾶν, γενεῖν ἐν Πλάτ. Θεατ. 173B, Θεοκρ. 14. 28· ἐντεῦθεν παρὰ μεταγεν. ἀγειν εἰς γυναῖκα, λαμβάνειν ὡς σύζυγον, κτλ.

2) χεῖρον σκοποῦν τινος, εἰπεῖν ἐς ἀγαθόν, ἀγαθὴν εἰσενέγκασθαι γνώμην (Σχολ.), Ἰλ. I. 102· πεῖσεται εἰς ἀγαθόν περ, οὐαὐκαύσεται οἱ πρὸς γὲ χρη-
στόν τι καὶ λυσιτελεῖν (Θ. Γαζης), Δ. 789· εἰς ἀγαθὰ μυσθεῖσθαι Π. 305· εἰς πόλεμον θωρήξομαι Θ. 376, πρὸς. Ἡρόδ. 7. 29, κτλ.· ἐς φόδον, πρὸς φήλον, ὅπως προένηται τις φόδον, Ἰλ. Ω. 310· ἐς υποδήματα, ἐς ζώνην δεδῶσθαι Ἡρόδ. 2. 98· κόσμιος ὁ εἰς ἑορτάς Σεν. Οἰκ. 9. 6· ἐπιτήδειος, εὐπρεπής, σύμφορος ὁ εἰς τὴν Ἡρόδ. I. 115., 2. 116., 8. 60· εἰς κάλλος ζῆν, ζῆν πρὸς ἐπιδόειν, Σεν. Κύρ. 8. 1. 33, πρὸς. Ἀγισ. 9. 1.

II. ΘΕΣΙΣ. II. πρόθεσις εἰς ἐνίστη χωρίζεται ἀπὸ τῆς αἰτιατικῆς αὐτῆς δι' ἄλλων λίξεων, εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἀρματα βή-
την Ἰλ. Θ. 115· τὸ περιεργάτατον παράδειγμα εἶναι τὸ ἐν τοῖς Σό-
λωνος Ἰλ. Θυσπ. 18· σπανίως δὲ (μόνον παρὰ ποιηταῖς) τίθεται μετὰ τὴν ἐξ αὐτῆς ἐκαρτωμένον πῶσιν, Ἐκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐξ ἐστῶτος Ἀπόλλωνος Ἰλ. Ο. 59, Ὀδ. γ. 137., Ο. 541, Σοφ. Ο. K. 127 (Λυρ.)· — προηγούμενον ἐπέρρ., αὐρίον ἐς τῆμος δὲ.. (κοινῶς) αὐρίον, ἐς τῆμος δὲ..) Ὀδ. Π. 318.

εἰς, μέξ, ἐν, (μὴν μόνον παρὰ μεταγεν. Ἰωσι πεζοῖς)· γεν. ἐνός, μέξ, ἐνός; — Ἐπ. ἐκτεταμέν. Εἰς Π. Θ. 115, Ἀνθ. II. 7. 311· — Δωρ. ἦς, Πίνδων ἐν Ὀδ. Ἀν. I. 171, II. Σουλ. Ἐπιγρ. 577A. 88· — Ἐπ. θηλ. εἰς Ἰλ. N. 354, γεν. ἦς; Ἰλ. II. 173, Ω. 496· δωρ. ἦς I. 319., Α. 174, κτλ.· δωρ. οὐδέτερον (ἦς) κίον ἥματι ὡσαύτως; ἀπαντᾷ ἐν Ζ. 422. [παρὰ κωμ. οὐδὲ (μνηστ.) εἶς, οὐδὲ (μνηστ.) ἐν τὸ πλεῖστον ἐν τέλει ἐξαπολλὰς ἀνευ ἐκλήψεως, Κρατῖνος ἐν Ἀδελφ. 23, Ἀριστοφ. Βάτρ. 927, Πλ. 37, 138, κ. ἀλ.] (Ὁ ἀρχικός τύπος ἦτο πύχνης ἐνός (ὡς ἐντεῖ ἀντὶ εἰσά. κτλ.), πρὸς. Λατ. unus, Παλαιῶν Ἀπ. ἵπιος, Ροδ. ἵπιος, Παλαιο-Σκαυδ. ῥιππ. Ἀγγλο-Σαξον. ἄπ. τὸ θηλ. μία ὑποδηλοῖ ῥίξαν, πρὸς. οἶος, μόνος).

4) ὡς ἀριθμητικὴν Ὀμ., κλ.· ἐπιτεταμ., εἰς, οἶος, μία οἶη, εἰς μόνος, μία μόνη, Ὀμ.· μία μόνη Ὀδ. Φ. 227· εἰς μόνος Ἡρόδ. I. 119, Ἀριστοφ. Πλ. 1053, κτλ.· βραδύτερον, εἰς καὶ μόνος, μόνον εἰς Διον. Ἀλ. I. 71., 3. 64· εἰς ὧν Σοφ. Ο. Τ. 247. Κύρ., κλ.· ἀντιπύθεται τῇ πολὺς, μία τὰς πολλὰς ψυχὰς δόλεσσα Διόχην. Ἀγ. 1456, πρὸς. I. 465, Νο. 299, κτλ.

5) ἐμφατικῶς μετὰ ὑπερβ. εἰς ὧν δὲ ἀριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης Ἰλ. M. 243, κτλ.· ἴσως ἐν Ἀττ. φράσει, ὡς ἡ Λατ. unus omniaque maxime, εἰς ἀνὴρ πλεῖστον.. πόνον παρσέων Διόχην. Πέρσ. 327· πλεῖ-
στος ἀνὴρ εἰς., ἔγχευ Σοφ. Τρ. 460· κάλλιστ' ἀνὴρ εἰς ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1380· ἐνὰ κριθέντ' ἀριστον ὁ αὐτ. Φ. 1344· οὕτω παρὰ πεζογράφους ἐπὶ πλεῖστον ὃν χλιδῆς εἰς ἀνὴρ ὀπίκετο Ἡρόδ. 6. 127, πρὸς. Θουκ. 8. 68· Μυτιληναῖος μάστιγα δὴ μίαν πέλιν ὁ αὐτ. 3. 40· πόνων εἰς ἀνὴρ τῶν μεγίστων αἰτίας κακῶν Δημ. 275. 15· — ὡσαύτως ἀνευ ὑπερβ., Ἐτεοκλῆς ἀν εἰς.. ὕμνοισ' Διόχην. Ἠζέ. 6· ἢ παραλειπομένου τοῦ εἰς, πλεῖστ' ἀνὴρ ἐπὶ ἐένους Ἰθ' Ἰθ' Ἰθ' Σοφ. Ο. K. 513· θανάτων.. κάλλιστ' ἀνὴρ Εὐρ. Εὐκ. 310· ἔξ' Ἑμ. ἐν Εὐρ. Ἡρακλ. 8.

γ) ἐν ἀντιθέσει γίνεται ἐμφατικὴν διὰ τοῦ ἀρίστου, ὁ εἰς, ἢ μία Ἰλ. γ. 272., 138. γ. 110, Πλάτ. Κρίτων 48A, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 16, 9, Θεοκρ. 6. 22.

δ) μετ' ἀντιθέσεως, εἰς οὐ-

(ἴδε εἰσαγωγέως II), dare publicum. (Ἀντιστ. 146. 16, κτλ.) οἱ δὲ θεοσβεταὶ εἰσαγέτωσαν εἰς τὴν Ἡλιάν Νόμος παρὰ Δημ. 529. 19. ἴδε ἐπὶ πύσιν 940. 10 κέξ. I. 6) εἰσάγειν τινά, ἐπὶ τῶν λογιστῶν οὐ τὰς εὐθύας τῶν δικημάτων ἐκλογίζονται, ὅταν τὰς ὁρχὰς ἀποδύνται οἱ ἄρχοντες. Ἀποαρ., εἰτα παρῶν. ὅτε με εἰσῆγον εἰ λογισταί, οὐ κατηγέρεαι; Δημ. 266. 8, ἴδε τὴν λέξιν εὐθυνα II:—ὡσαύτως, ἀπλῶς, ἄγιο τινά εἰς τοὺς δικαστάς, ἐμὲ εἰσάγεις τοιτοῖσι καὶ κατηγέρεαι Πλάτ. Ἀπολ. 24D. οὐδὲν σοι μεμλέηκε περὶ ὧν ἐμὲ εἰσάγεις 25C, κ. ἄλλ.· πλῆρες, εἰς. εἰς δικαστήριον αὐτόθι 29Δ, Γοργ. 521C. εἰς τὸ δ. ὁ αὐτ. Νόμ. 910D, κ. ἄλλ.

III. παρ' Ἐκκλ., οἱ εἰσαγόμενοι εἶναι οἱ κατηγόμενοι. εἰσαγωγέως, ἴως, δ, ὁ εἰσάγων, Πλάτ. Νόμ. 765A. II. ἐν Ἀθήναις, εἰσαγωγεῖς ἐκαλοῦντο κατωτέρω τινες ἄρχοντες ἀκούοντες παρὰ πονα ὑπαγόμενα εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν καὶ εἰσάγοντες τὰς ὑποθέσεις εἰς τὸ δικαστήριον, Δημ. 976. 15 κέξ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 414. Κατὰ Πολυδ. (II, 93) «εἰσαγωγεῖς ἀρχῆς κληροῦς θύομαι» οὗτοι δὲ τὰς δίκας εἰσῆγον πρὸς τοὺς δικαστάς, —κατὰ δὲ τὸ Δ. 13, (π. 246, 14) «εἰσαγωγεῖς ἦσαν ἐκείστου δικαστηρίου οἱ ἄρχοντες, οἱ εἰσῆγον αὐταῖς τὰς δίκας».

εἰσαγωγή, ἡ, ἡ ἐγγραφή τῶν εἰσποιητῶν εἰς τοὺς καταλόγους τῶν πολιτῶν, Ἰσαίος 80. 11. 2) εἰσαγωγή ἐμπορευμάτων, ἐν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐξαγωγήν, Πλάτ. Νόμ. 847D, Ἀριστ. Ρητ. I. 4, 11.

II. ὡς δικανικὸς ὅρος, τὸ εἰσάγειν ὑποθέσεις εἰς τὸ δικαστήριον, ἀρχὴ Ἀθῆναις τῶν τὰ ἐγκλήματα εἰσαγόμενων. Ἡσύχ., ἴδε εἰσάγω II. 3), Πλάτ. Νόμ. 85511, πρὸς. Ἰσαίος 47. 32. III. ἐν ἐξ ἱστορικῇ, στοιχειώδῃ πραγματείᾳ, εἰσαγωγή, Πλούτ. 3. 431, ἐν ὧν ἴδε Wittenb.

εἰσαγωγικός, ἡ, ὁ, ὁ ἀνήκων ἢ ὠρισμένος διὰ τὴν εἰσαγωγήν, εἰσαγωγικὰ τέλη, οἱ ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων φόροι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἐξαγωγικά, Στερόων 708. II. εἰσαγωγικός, στοιχειώδης, Ἐκκλ.

εἰσαγωγήμος, ὁ, ὃν δύναται τις νὰ εἰσαγάγῃ, ἡ οὗ ἡ εἰσαγωγή ἐπιτρέπεται, ἀντίθετον τῇ ἐξαγωγήμῳ, Ἀριστ. Ρητ. I. 4, 11. τὰ εἰσαγωγήμῳ ὁ αὐτ. Πολ. 3. 9, 7. τέχνη εἰσαγωγήμος, ἣν πρέπει νὰ εἰσαγάγῃ τις, ἔξην, Πλάτ. Νόμ. 84711. σωτηρίαν.. εἰς. λαοδελν, εἰσαγόμενον, μὴ ἐνυπάρχονσαν, Εὐρ. Ἀποσπ. 974. εἰσαγ. πόλις, ἐπὶ ἀπικιών, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς αὐτόχθονας τῶν Ἀθηνῶν, αὐτόθι 362. 10. II. ὡς δικανικὸς ὅρος ἐπὶ ἀγωγῇ: δύναμενος νὰ εἰσαγῇ εἰς δικαστήριον, μὴ εἰσαγωγήμιον εἶναι τὴν δίκην Δημ. 893. 16., 934. 12, πρὸς. Δυσ. 167. 1, Δελφικ. 96. 7. δ. (γρῆμα) μὴ καταπλεῖν δῶκε οὗτος θεῶρ' ἐπαρτε, ταῦτ' εἰσαγωγήμῳ (ἔξ. τὴν περὶ τούτων κρίσιν εἰσαγωγήμιον) τούτῳ ψήφισαιτο; Δημ. 888. 19. ἴδε διαμαρτυρία, παραγραφή.

εἰσαγωγήμιον, τό, προσφύρα ἢ θυσία ἐπὶ εἰσαγωγῇ, Ἐπιγρ. Κῶ, 366. 13. εἰσαγωγός, ὁ, = εἰσαγωγέως, Συλλογ. Ἐπιγρ. 2932. εἰσαγεῖ, ἀντὶ εἰς δελ., εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον, εἰς αἰῶνα, Δίσχυλ. Πρ. 732, Σοφ. Αἴ. 570 (μετὰ ᾧ)· δασαί Δίσχυλ. Εὐμ. 836. εἰσαεῖρμα, μέσ., εἰσαεῖρμαι, θέογν. 976. εἰσαθρίω, βλεπω, θεῶμαι, παρατηρῶ, διακρίνω, εἴ που εἰσαθρήσκειν Ἀλέξανδρον, οὐ εἴ που θεῶμαιτο Ἀλέξανδρον (Θ. Γαζή), Π. Γ. 450, πρὸς. Θεόκρ. 25. 215. εἰκόνα τὴνδ' εἰσαθρεῖ Συλλ. Ἐπιγρ. 2592. ἀστέραις εἰσαθρεῖς Πλάτ. Ἐλεγ. 14 (Bek.). —μεταρ., ἰσχυρήν εἰσαθρήσας Ἐπιτύμβ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 380. —Ποιητ. ῥήμα.

εἰσαθρῶ, φέρω, κυμίζω ἐντός, χή τράπεζα εἰσθρετο Ἀριστοφ. Βάτρ. 518. εἰσαεῖσω, συνηρ. -ᾠσω, Ἀττ. -ᾠτω, εἰσαρῶ, εἰσπηρῶ, Ἀριστοφ. Νεφ. 543.

εἰσαιτο, εὐκτ. μέσ. ἀρ. τοῦ *εἰδω, Π. Β. 215. εἰσαιώ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ εἰσακούω, ἀκούω, ἐκροῶμαι, μετὰ γεν., Θεόκρ. 7. 88, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 764. μετ' αἰτ., Ἀνθ. Π. 9. 180, Καλλ. εἰς Δία 54. εἰσακούῃ, ἡ, τὸ εἰσακοῦειν, ἀκοῦσθαι, Συμειῶν ὄνομα μαθήσεως καὶ διδασκαλίας ἐστίν· εἰσακοή γὰρ ἐρμηνεύεται φιλοῶν I. 593.

εἰσακοντίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, βλεπω ἀκόντῃ ἐναντίον τινός, περιστάντες τὸ θηρίον κύκλῳ ἐσηκόντιζον Ἡρόδ. I. 43., 9. 49. εἰς τὰ γυμνά Θουκ. 3. 23. μετ' αἰτ., τὴν πύρηνσον χημαιραν εἰσηκοντικῶς Ἐπινίκος ἐν Ὑποβάλλομαις I. 10. 2) ἀπὸλ. ἐλθρῶ, ἀναπηρῶ, ἐπὶ αἵματος, Εὐρ. Ἐλ. 1588.

εἰσακούω, μέλλ. -ομαι, ἀκούω, εἶδω προσοχὴν εἰς τινα, ὡς ἔφατ'.. οὐδ' ἐσάκουε.. Ὀδυσσεύς Π. Θ. 97. μετ' αἰτ., φωνήν ἐσάκουσαν Ὑμν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 284, οὕτω καὶ παρ' Ἀττ.· ὡσαύτως μετὰ γεν. προσ., Σοφ. Αἴ. 789, Εὐρ. I. Δ. 1368, κτλ. 2) παρὰ ποιητῆς, ἀπλῶς ἀκούω, τούτου λέγοντος εἰσακούου Ἐγώ, ὡς... Σοφ. Τρ. 351. καὶ τίνος βροτῶν λόγον τόνδ' εἰσακούσας ὥδε πιστεύεις ἄγαν; ὁ αὐτ. Πλ. 881, πρὸς. Αἴ. 318. ζῶντ' εἰσακούσας παῖδα Εὐρ. Πλ. 416.

II. μετὰ δοτ. προσ., ἀκούω, εἶδω προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τινός, Τόμυρις δέ, ὡς ὁ Κύρος οὐκ ἐσῆκουσε, συλλέξασα, κτλ., Ἡρόδ. I. 214, κτλ.· εἰσαι, τινί τι, εἰς τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. 9. 60. ἀπὸλ., ὁ αὐτ. 4. 133, κ. ἄλλ. III. τὸ παρ. ἐπὶ αὐτοχρῶς παθ. σημασίας, ἐκινῶν εἰς τὰς οἰκίας εἰσακούεται μᾶλλον ἢ ἐκινῶν ἐξω Ἀριστ. Προβλ. 37.

εἰσακτεῖν, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὸ δικαστήριον (ἴδε εἰσάγω II. 3), Ἀριστοφ. Σρ. 840. Σεν. Ἰππαρχ. I. 10. εἰσακλειψω, ἀλείφω ἐντός, Ἰππ. 566. 84.

εἰσαλλομαι: μέλλ. εἰσαλλοῦμαι ἀδρ. β' (μετὰ τύπου παθ. ὑπερσυντ.) ἐσάλλω· ἀποθ.:—εἰσπηρῶ, εἰσορμῶ, ἐσῆλατο τετ-ῆρον Ἀχαιοῦ Π. Μ. 438. πύλας καὶ τεῖχος ἐσάλλο Ν. 679, πρὸς. Μ. 466, Πινδ. Ο. 8. 50. βραδύτερον, ἐσάλλ. ἐς τὸ πῦρ Ἡρόδ. 2. 60. ἐσῆλατο εἰς τὰ τεῖχη δι. γρ. ἐν Σεν. Κύρ. 7. 4, 4, πρὸς. Σοφ. Ἀποσπ. 695. ἀσκὸν εἰς μέσον καταθέντες εἰσαλλέσθε Εὐδούλος ἐν Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλούτων 1130. ἐπὶ κρατὶ μοι πότμος εἰσῆλατο Σοφ. Ἀντ. 1345. πρὸς. ἐνᾶλλομαι.

εἰσαμειβω, ἐμβαλῶ, εἰσέρχμαι, Δίσχυλ. Θάξ. 558. εἰσαμην, Ἐπ. ἀρ. τοῦ εἶμαι (πορεύομαι), ὁ ἴδε, Ἰλ.

Ἐπ. μέσ. ἀρ. τοῦ *εἶδω (ἴδε σημασ. II). III. εἰσαμην, μετὰ δασέως πνεύματος, μέσ. ἀρ. τοῦ εἶχω, ἴδε εἶχω I.

εἰσαναβαίνω, μέλλ. -εῖσομαι, ἀνέρχομαι εἰς, ἀναβαίνω εἰς, ἡ εἰσέρχομαι εἰς, Ἰλιον εἰσανέβησαν Π. Ζ. 74. εἰσαναβᾶσ' ὑπερῶα Ὀδ. Π. 449. ἐς δ' ὑπερῶ' ἀναβᾶσα Γ. 602. οὕτω, λέγος, ἀκτὴν εἰσαναβαίνειν Π. Θ. 291., Ω. 97. ἀκρότατοι εἰσαναβᾶσ' αἶψος (τὸ δὲ αἶψος προτέθηκεν ὁ Ἀρριδ, παραβᾶλ-λων τὸ σπινὴν ἐλεόρην) Σοφ. Ο. Τ. 876. ἀλλ' ἴδε ἐκδ. Jellib, ὅστις παραδίδεται τὴν δόξ. τοῦ Wolff: ἀκρότατα 'γεῖτο' ἀναβᾶσ'.

εἰσᾶναγκάζω: μέλλ. -άσω, ἀναγκάζω τι νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἔτε-ρον, Ἰππ. π. Ἀρρ. 814. 2) = τῷ ἀπλῶ ἀναγκάζω, τινά Δίσχυλ. Πρ. 290. μετ' ἀπαρ., Πλάτ. Τίμ. 49A.

εἰσανάγω: μέλλ. -ξω, ἄγω εἰς, εἰσέρπον εἰσανάγουσιν, ἄγουσιν εἰς δουλείαν, Ὀδ. Θ. 529. ψυχὴν οὐρανὸν εἰς. Ἀνθ. Πλ. 201. τινά πρὸς τινα Πολύδ. I. 82, 2.

εἰσαναλλίσσω, ἀπαμῶν εἰς τι, πλὴν ὅσ' ἂν καθ' ἡμέραν εἰς ἑαυτὸν ἠδῆως τις εἰσαναλλίσκων τύχη Ἀντιφάνης ἐν Στρα-τιώτῃ I. 10.

εἰσανδρῶ, γεμίζω μὲ ἀνδράς, εἰσόκε Ἀθημόν παισὶν ἐσανδρῶσῃ, ἀνδρῶν πληρώσῃ (Σχολ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 874.

εἰσανεῖδω, εἶδον πρὸς, οὐρανὸν εἰσανεῖδων Π. Π. 232, πρὸς. Ω. 307.

εἰσάνειμι, ἀναβαίνω ἐπάνω εἰς, ἡ ἑλίοιο.. οὐρανὸν εἰσανεῖν Π. Π. 423, Π. Θ. 761.

εἰσανέχω, μέλλ. -εῖσω, ἀμετάβ., ὑψοῦμαι ὑπεράνω, μετὰ γεν., χθονός εἰσανέχουσιν ἀκτὴν, «εἰσέρχουσιν καὶ ἐπηρμένῃν... ἡ ἀναεμαμένην πλῆξαν ἰδόντες» (Σχολ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1360, πρὸς. 4. 291. μετ' αἰτ., πέλαγος εἰσανέχειν γαῖαν αὐτόθι 1578, Ἡώς. εἰσανορῶ, ἱρμῶ πρὸς τὰ ἄνω, οὐρανὸν εἰσανόρουσεν Κῶνις. Σρ. 2. 658.

εἰσάντα ἢ εἰσαντα, ἐπὶρρ. κατὰ πρόσωπον, ἔγνω ἐσάντα ἰδὼν Π. Π. 334. οὐδ' ἔδον ὑλὸν ἔτλη ἐσάντα ἰδεῖν Ὀδ. Δ. 143. εἰσάντα ἰδεσθαι Ε. 217. εἰσαντ' ἂν μολοῖ Βακχυλ. V. 110 (ἐκδ. Kenyon), κατὰ Βλάσιον εἰσάνταν (εἰσάντ' ἂν) μολοῖ.

εἰσαντεῖω, ἀντὶ τὴν εἰς τι, γεμίζω τι, Κλέαρ. παρ' Ἀθην. 416B.

εἰσαπάω, πιθανῶς ἀναγνωστῶν διχηρμένως, εἰς ἀπαν. εἰσαπαῖ, ἀντὶ τοῦ εἰς ἀπαῖ, ἀπαῖ διὰ παντός, ἐράπαῖ, Ἡρόδ. 6. 125, Δίσχυλ. Πρ. 750, Θουκ. 5. 85, κτλ.

εἰσαποβαίνω, ἀποβαίνω ἀπὸ τινος: μέρουσ εἰς ἄλλο, μετ' αἰτ., ἐκ δὲ τόθεν Ροδανοῖο βαθύν ῥόον εἰσαπέβησαν Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 625.

εἰσαποκλείω, ἀποκλείω εἰς, Σεῖθρος Σοφιστ. ἐν Rhett. Select. Galat. σ. 229.

εἰσαποστέλλω: μέλλ. -εἰλῶ, ἀποστέλλω εἰς.. Ἀντων. Λιβερ. 41. εἰσαρᾶσσω: Ἀττ. -τω: μέλλ. -ξω:—ἀναγκάζω τι νὰ συγ-κρουσθῇ, οἱ δὲ Σκῦθαι ἐσαρᾶσαντες τὴν ἵππον, τρέφοντες τὴν ἵππικόν τοῦ ἐχθροῦ ἐναντίον τοῦ περὶ αὐτοῦ, Ἡρόδ. 4. 128. ἐσαρᾶσαντες σφέας ἐς τὰς νέας, διώξαντες αὐτοὺς εἰς τὰς ναῦς, ὁ αὐτ. 5. 110. τοὺς λοιποὺς ἐς τὰς ναῦς ἐσῆρασαν Δίων Κῆς. 42. 40. τὴν ἵππον ἐς τοὺς πελοὺς ἐσῆρασε ὁ αὐτ. 51. 26.

εἰσαρπάξω, ἀρπάξω τινά ἐξωθεν καὶ φέρω αὐτὸν διὰ τῆς βίας ἐντός, οὐκ εἰσαρπασθεὶς ἐκ τῆς δόξ. Ἀνθ. 94. 16., 97. 25.

εἰσαρπίζω: μέλλ. -ίσω, ἐναρμύζομαι, εἶναι δὲ μέγεθος ὥστε ἐσορτίζεῖν ἐς τὸν μυκτῆρα Ἰππ. π. νοῦσιν τὸ β' 471. 48.

εἰσάττω, Ἀττ. ἀντὶ εἰσατάσσω, ὁ ἴδε, εἰσαυγάξω, εἰσαβλέπω, προσδίδωμι, θεωρῶ, Ἀνθ. Π. 5. 106.

εἰσαυθίς, ἀντὶ εἰς αὐθίς, μετὰ ταῦτα, ἄλληλ. φορὰν, Πλάτ. Πρωτ. 357B, κτλ.· ἀντίθετον τῷ αὐτεῖα, ὁ δ' αὐτὴν ἡδύς.. εἰσαυθίς ἐβλῶσ' Εὐρ. Ἰκ. 415. οἱ μὲν τάχ', οἱ δ' εἰσαυθίς, οἱ δ' ἡδὴ βροτῶν αὐτῇ 551. εἰς. ἀναβάλλεσθαι, ὑπερβάλω.

λεσθαι, ἀναβάλλεσθαι εἰς ἄλλην περίστασιν, Πλάτ. Συμπ. 174B, Φαίδρ. 254D.

εἰσαύριον, ἀντί τοῦ εἰς αὐρίον, Ἀριστοφ. Ἰππ. 661.
εἰσαυτεῖκα, ἐπιτεταμένον ἀντί τοῦ αὐτεῖκα, Ἀριστοφ. Εὐρ. 367· ἐν Θουκ. 5. 16, ἐς τὸ αὐτεῖκα.

εἰσαυτεῖς, Δωρ. καὶ Ἰων. ἀντί εἰσαυτοῖς.
εἰσάφασμα, τό, ἀρή, πείσμων, «εἰσαφάσματα» εἰσπτήματα, ἀπὸ τοῦ εἰσαφάσσειν, ἢ σπαράγματα. Αἰσχύλος Πραμηνεὺς Λυομένει· Ἰσχύλ. (Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 199).

εἰσάφασσω, ψήλασθαι ἐντός, εἰσαφάσσειν τὸν δάκτυλον, ψήλασθαι ἐντός τὸν δάκτυλον ἐντός, Ἰππ. 586. 50., 577. 24· ἀλλὰ καὶ ἐς τὴν δακτύλῳ ὁ αὐτ. 577. 32., 578. 11· πρὸς παμφάσσειν.

εἰσάφηνιμι, μέλλ., -ήσω, ἄλγος νὰ εἰσέλθῃ, προσέχωμαι, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 14, Σπράβων 707.

εἰσάφηνικόν [α] = τὸ ἐπομ., μάλα δ' ὦκα φίλον πατέρ' εἰσαφηνικάνεν Ὀδ. X. 99· δόμιον Ἰσ. Ἀσπ. 45.

εἰσαφηνέομαι, Ἰων. εἰσαπικνέομαι· μέλλ. -έξομαι, ἀποθ., φθάνω εἰς, μετ' αὐτ., ἴλιον εἰσαφηνέσθαι Πλ. X. 17· συνδωτὴν εἰσαφηνέσθαι, νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν χορηγόσασθαι, Ὀδ. N. 411, O. 38· αὐτὸ παρ' Ἀττ., Σειρήνας εἰσαφηνέσθαι Σοφ. Ἀποσπ. 407· Ἐλλάδα Εὐρ. Ἀνδρ. 13· καταγώγια Ξεν. Πύρρι 3. 12· ὡσαύτως, ὡς τινα εἰσαφ. Ἰσοκρ. 49E· ἔσοσι, ἐς τόπον Ἰερὸδ. 1. 2· καὶ μετὰ ὅσ., ὁ αὐτ. 1. 1., 9. 100· ἀποθ., ἀπικνεύμαι, φθάνω, ὁ αὐτ. 9. 101, καὶ Ἀπ.

εἰσαφύσσω, ἀντὶ τοῦ, λαμβάνω, ὕδωρ τ' εἰσαφύσαντο, ὕδρευ-
σαντο, Ἀπολλ. Ἰερὸδ. Δ. 1692.

εἰσβαίνω· μέλλ. -θήσομαι, ἐμβαίνειν, εἰσέρχεται εἰς πλοῖον, κατὰ τὸ πλείστον ἀποθ., οἱ δ' αἰψ' εἰσβαίνον καὶ ἐπὶ κλητοῖς καθίζον Ὀδ. I. 103, κτλ.· ὡσαύτως, ἐσθ. ἐς ναῦν Ἰερὸδ. 3. 41· καὶ μετ' αὐτ., εἰσθ. σκάφος Εὐρ. Τρω. 681 (πρὸς ἐμβαίνειν).

2) καθύλου, ἐμβαίνειν, εἰσέρχεται, πρὸς λιθόστρωτον κό-
ρησιν νυμφεῖον Ἀἰδοῦ κοῖλον εἰσθ. Σοφ. Ἀντ. 1205· δόμιον Εὐρ. Μῆδ. 41, 380, κ. ἄλλ.· τοιαῦτα μέντοι καὶ τὸς εἰσέδον κακὰ, εἰς τοιαῦτα καὶ ἐγὼ ὑπέπεσον κακὰ, Σοφ. O. K. 997· ἀτὴς ἀθύσσαν πέλαγος Αἰσχύλ. Ἰκ. 470· καὶ τανάπαλιν, ἐμοὶ γὰρ οἴκτος ἔ· εἰσέδῃ Σοφ. Τρ. 298.

3) ἐπὶ ἐμπορευμάτων, εἰσ-
άγωμαι ἔξωθεν, εἰσδίδωμι ἰσχυρῶς Ἀλκιβ. ἐν Κλυτάννητρ. 2.
II. Μεταδ. ἐν τῷ ἄρ. α' -έθησα, ἐνεβίβασα, ἐς δ' ἔκα-
τόμην βῆσε θεῶν (ἐνν. ἐς νῆα) Ἰλ. A. 310· πρὸς Εὐρ. Ἀλκ. 1055, Βάκχ. 466.

εἰσβάλλω· μέλλ. -θήσω, ῥίπτω εἰς, ἀνδρὸς εἰς ἔρκη Σοφ. Αἴ. 60· εἰς πῆγμα Αἰσχύλ. Πρ. 1075· φάρμακα εἰς φρέατα Θουκ. 2. 48· ἐσθ. στρατιὴν ἐς Μίλητον, ῥίπτω στρατὸν εἰς τὴν χώραν τῶν Μιλησίων, Ἰερὸδ. 1. 14· ἐσθ. ὕα ἐς τὰς ἀρούρας ὁ αὐτ. 2. 14, πρὸς Εὐρ. Ἰλ. 70· ὡσαύτως μετὰ διπλῆς αἰτίας, βροῦς πόν-
τον εἰσβάλλομεν, ἐδιδόκομεν αὐτοὺς εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ αὐτ. I. T. 261·—Μίσ., βάλω εἰς τὸ πλοῖόν μου, εἰς τὴν ναῦν Ἰερὸδ. 1. 1., 6. 95· ἀποθ., Θουκ. 8. 31.

II. εἰσβαίνω εἰς, εἰς γῶσαν Ἰερὸδ. 1. 15, 16, Ἀριστοφ. Ἀγ. 762, Θουκ. 2. 47, κτλ.· εἰσβάλλειν εἰς τοὺς ὀπλίτας, ἐκπύπτειν κατ' αὐτῶν, ὁ αὐτ. 8. 70· πρὸς πόλιν εἰσβάλλειν ὁ αὐτ. 4. 25· ἐπὶ πυρετοῦ, προσβάλλω τινά, Ἀρεταῖος Χρον. Νόσ. Θεραπευτ. 1. 1·—ὡσαύτως ἀπλῶς, εἰσέρχεται πού, εἰς τόπον Θεαρρ. Ἰστ. 9. 7, 1·—ποιεῖ μετ' αἰτίας, χώρον εἰς Εὐρ. Ἰππ. 1198· λέπας ὁ αὐτ. Βάκχ. 1045· εἰσέρχεται κατὰ τύχην, Βρομίου πό-
λιν λείψμεν εἰσβάλλειν ὁ αὐτ. Κύκλ. 99·—ἀποθ., ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις ἤφριζον, εἰσέβαλλον ἱππικὰ πνοαί Σοφ. Ἰλ. 719.

2) ἐπὶ ποταμῶν, κενόωμαι, χύνομαι ἐντός, Ἰερὸδ. 1. 75., 4. 48, κ. ἄλλ.· Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 41· ἐνεργ. εἰσβάλλει δὲ οὗτος (ὁ ποταμὸς Ἰε) ἐς τὸν Εὐφράτην ποταμὸν τὸ ῥέεθρον Ἰερὸδ. 1. 170· πρὸς εἰσδίδωμι, ἐκδίδωμι.
3) ὁπολ. ἀρχίζω, Σχόλ. εἰς Πινδ. N. 7. 1· κατὰ τὸ λαρ εἰσβάλλον Ἰαλην.

εἰσβάρις, εἰς, ἢ, τὸ εἰσβαίνειν, εἰσβάσεις μηχανώμενοι, ἐπινοοῦντες τρόπους εἰσόδου, Εὐρ. 1. T. 101· ἐπιβύσεις, Θουκ. 7. 30, Δίων K. 41. 42.

εἰσβάτης, ἢ, ὅν, πρῶτος, τῇ τόλμῃ Θουκ. 2. 41.

εἰσβάλλω, ἀπομυζῶ, ἀπορροῶ, ἀδύνατον ἦν αὐτοῖς, ὥσ-
περ φυτοῖς τὸν ἐκ τῆς γῆς εἰσβάλλειν χυμὸν Ἰαλην. 4. σ. 371.

εἰσβιάζομαι, ἀποθ. εἰσέρχεται ἐκ τῆς βίας, εἰς οἶκον Πλουτ. Νουμ. 1· πρὸς τινὰ διδῶ, 14. 9· ἐπὶ τὸν Βόσπορον Δίων K. 42. 47· ὁ μὲν γὰρ ὢν οὐκ ὁδοῦς εἰσβιάζεται Ἀριστοφ. Ὀρν. 32· τῶν αὐτοῦ εἰσβιάζομένων· ποιεῖσθαι, οἷνες βιάζονται [ἄλλους] νὰ περὶεργάζων αὐτοὺς εἰς οἰκονομείαν τινά, Δημ. 1004. 18· πρὸς Σουλ. Ἐπιγρ. 2685, κ. ἄλλ.

εἰσβιάζω, Ἀττ. μέλλ. -έξωμαι μεταδ. τοῦ εἰσβαίνω, ἐπι-
βιάζω εἰς πλοῖον, τὸν στρατὸν εἰς τὰς νῆας Ἰερὸδ. 8. 95, πρὸς Θουκ. 7. 60, κτλ.· τοὺς ξένους, ναύτας εἰσθ. Ἰσοκρ.

169Δ. 2) καθύλου, κένωμαι τινά νὰ ὑπάγῃ εἰς, ἐς τόπον Ἰερὸδ. 7. 60· ἐς ἄρμα ὁ αὐτ. 1. 60.

εἰσβλέπω, βλέπω εἰς, ἐμβλέπω, τὸ πλείστον μετὰ τῆς εἰς, Ἰερὸδ. 7. 147, 8. 77, Ξεν. Κυν. 10. 12· ἀλλὰ μετ' αὐτ., Εὐρ. Ὀρ. 105· ὁπολ., Ξεν. Συμπ. 4. 3.

εἰσβόα, ἀναβόα, πρὸς τὴν τῶν δημίων ἀπειλὴν ἐλκει-
νὸς εἰσβόωντων Ἰρηγ. Νύσσ. ε. 2. σ. 782D.

εἰσβολή, ἢ, (εἰσβάλλω II) τὸ εἰσβάλλειν, εἰσβολή, εἰσέρμη-
σις, Ἰερὸδ. 6. 92, Εὐρ., κλ.· διὰ τὴν ἐς Σάρδεας εἰσβολὴν Ἰερὸδ. 7. 1· ἐσθ. ποιεῖσθαι τῇ πόλει Θουκ. 8. 31· ἐπὶ ἀποθ-
νείας, προσβολή, Ἀρεταῖος π. Αἰτ. Χρον. 11αθ. 2. 12, Ὀξ. Νόσ. Θεραπευτ. 1. 1.

2) εἰσόδος, διάδοσις, πέρασμα, ἐσθ. ἐς σύ-
ρειων σπεινῶν ἐς τὸ πεδῖον Ἰερὸδ. 2. 75· ἢ ἐσθ. ἢ Ὀλυμπική, ἢ διάδοσις τοῦ Ὀλύμπου, ἢ διόδος, ὁ αὐτ. 7. 172, ἴσο Ληροῖδ Θουκ. 3. 112· Συμπληγάδων εἰσβολή Εὐρ. Μῆδ. 1264·—οὕτως ἐν τῷ πληθ., περὶ τῶν θεμελιωδῶν, Ἰερὸδ. 1. 176, πρὸς 1. 185., 2. 141.

6) ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, τὸ στήμιον ποταμοῦ, ὁ αὐτ. 7. 182, Πολύδ. 4. 40, 9· πρὸς ἐκβολή.
3) εἰσόδος, εἰς τι πρῶτα οὐκ ὀρθοῦται, ἀρχή, καινὰς ἐσθλάς ἐρῶ λέγων Εὐρ. Ἰκ. 92· ἐσθ. στεναγμάτων ὁ αὐτ. Ἰων 677· σφοδρμάτων Ἀριστοφ. Βάτρ. 1104· προήμιον, πρόλογος δράματος, Ἀντιφάνης ἐν «Ποιήται» 1. 20, πρὸς Διον. Ἀλ. π. Λυσ.

εἰσγράφῃ, ἢ, ἐγγράφῃ ἢ καταγραφῇ εἰς, ἐπὶ τῇ ἐαυτοῦ ἐς
τοὺς ἐκδότους ἐσγραφῇ Δίων K. 59, 2.

εἰσγράφω, κτλ., -φω, ἐγγράφω, καταγράφω, τινὰ εἰς τοὺς
φίλους Δίων K. 36. 36·—Μίσ., ἐς τὰς σπονδὰς ἐσγράφωσθαι, ἐγγράφω εἰς τὰς σπονδὰς, εἰς τὴν συμμάχιαν, Θουκ. 1. 31, ἐνθα ἴδο Πόππος· ὡσαύτως ἀπλῶς καταγράφω, μαντιτεία, εἰσγραφώ-
μην πρὸς τῆς πατρῶας... βροῦς Σοφ. Τρ. 1167 (ὁ ἑλμῶν, ἐσγραφώμην, κατὰ τὸ ἐν Ἀριστοφ. Ὀρν. 982).

εἰσδανείζω, δανείζω ἐπὶ τῷ, ἵνα ὠνούμενοι τὰ τῶν τοι-
ούτων καὶ εἰσδανείζοντες ἐτι πολυσιώτεροι... γίγνωνται Πλάτ. Πολ. 555C.

εἰσδέρκωμαι, ἀποθ. μετ' ἐνεργ. ἄρ. εἰσδέρκων· πρῶ-
τος εἰσδέρκωμαι—εἰσδρῶ, βλέπω, -οῦμαι, οὐ τις τὴν νῆσον ἐε-
δρακεν οφθαλμοῖσιν, εἰσδρακτοῦ (Σχόλ. I, Ὀδ. I. 146· ἐεδρα-
κον ἀντήν, φανερώς εἶδον, Πλ. O. 223· τὴν μ' εἰσδέρκων·
Εὐρ. Ἰλ. 558, πρὸς Ἀνδρ. 615.

εἰσδέχομαι, Ἰων. εἰσδέχομαι· μέλλ. -θήσομαι· ἀποθ. ε-
δέχομαι ἐντός, ἐπιτρέπω τὴν εἰσόδον, ἐς τὸ ἴσον Ἰερὸδ. 1. 141, πρὸς 208· μετ' αὐτ., οὐκ εἰσδέξεται οἶκον Εὐρ. Ἰκ. 871· μετὰ ὅσ., ἀντροῖς εἰσδέξασθαι τινὰ ὁ αὐτ. Κύκλ. 35· σπανίως μετὰ γεν., τὸνδ' εἰσδέξω τειχέων· τειχέων εἰσὼ εἰδέξω (κατὰ τὸν Σχολιαστήν), Εὐρ. Φοίν. 451· ἀποθ., Σοφ. O. T. 233·—μετὰ διπλῆς αἰτίας, εἰσδέξαι τινὰ συνοικιστήρα Πινδ. Ἀποσπ. 185· εἰσθ. εἰς ναῦν ὑπόστεινον Σοφ. Τρ. 376, πρὸς Ἰλ. 1128.

2) μετ' αὐτ. πραγμ., εἰσθ. εὐνομίαν Πλάτ. Πολ. 423A· εἰσδέχε-
σθαι προφάσεις, παραδέχεσθαι προφάσεις, ὁ αὐτ. Κρατ. 421D.

3) ἐπὶ τινων ζῶων εἰσδεχομένων τὰ νεογνά αὐτῶν μετὰ τὸν
τοκετὸν Ἀριστ. Ἰστ. 2. 6. 12, 4, πρὸς π. 2. Γεν. 3. 2· ἄρ. α' εἰσδεχομένης ἐπὶ παθ. σημασι., Δουκ. Τόλμ. 30, π. τῶν ἐπὶ Μισθ, Σύνοντ. 10.

εἰσδίδωμι, ἀμεταβίβως ὡς τὸ εἰσβάλλω II. 2, διὰ γρ. ὅντι
τοῦ ἐκδίδωμι, ἐπὶ ποταμοῦ εἰσδίδοντος ἐντός ἄλλου ποταμοῦ, Ἰερὸδ. 4. 49, ἐπὶ ποταμοῦ, κρήνης ἢ τηλαμένης χύνης, αὐτῆς 50· ἐπὶ ποταμοῦ ἐκβάλλοντος εἰς τὴν θάλασσαν, κατὰ Θωμῶν τὸν Μάγιστρον (σ. 279), εἶναι ἀδόκιμον. II. Παθ., παραδίδωμαι, ἔχειρίσμαι, Σουλ. Ἐπιγρ. 5785. 12.

εἰσδοχεῖον, τό, μέρος πρὸς ὑπόδοχην, Ἀρρ. Περίπλ. σ. 157.

εἰσδοχή, ἢ, τὸ εἰσδέχεσθαι, εἰσδοχαὶ δόμειον, φιλόξενοι ὑπο-
δοχαί, Εὐρ. Ἰλ. 396.

εἰσδρομή, ἢ, ἐπιδρομή, εἰσβολή, ἐπιλοσις, Εὐρ. Ἰῆσ. 604·
βροῦς, ὀλίγους τινὰς ἐν τῇ ἐπιδρομῇ ἀπολλέας τῶν μεθ' ἐαυτοῦ Θουκ. 2. 25.

εἰσδύνα, καὶ ὡς ἐπὶ εἰσδύμας (ἴδε δύνω): μέλλ. -δύσο-
μαι μετ' ἄρ. 6' -έδυν, πρῶτ., -δέδωκα, εἰσέρχεται, εἰσβαίνω, ἐμβαίνω, χώνομαι εἰς, τὸ δ' ἐς τεύχεα δύντε [ἢν τιμῇσι = ἐσδύντε], ἐνεδύσαντο, Ὀδ. X. 201· ἐς τὸν θησαυρὸν Ἰερὸδ. 2. 121, 2· ἐς ἄλλα ζῶον ἐσδύεται ὁ αὐτ. 2. 123· εἰσδύονται εἰς τοὺς πόδας οἱ ἱμάντες, τὰ λωρὰ εἰσεγάρων εἰς τοὺς πόδας τῶν, Ξεν. Ἀγ. 4. 5, 14· εἰς τὴν Ἀμφικτυονίαν εἰσδεδύκως, κατορθώσας νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Ἀμφικτ. συνέδριον, Δημ. 153. 14.

2) μετ' αὐτ., κατέρχομαι εἰς, Λατ. subire, οὐδὲ τ' ἀκον-
τιστὸν ἐσδύσαι, οὐδ' εἰς ἀκοντίου ἀγῶνα κατελίσθη (Σχόλ.), Ἰλ. 11. 622· εἰσέρχεται εἰς, ὁ ψῆν τὴν βάλανον ἐσδύνων Ἰερὸδ. 1. 193· οἱ κόλπαι εἰς τῶν ἐχόντων οὐδας ἐκώλη-
κε· εἰς οὖν ἀσκον ἀνθρώπου τρώπον εἰσδύε ἐκώληκε
εἶσθαι καθήμενος Ἀνακλ. ἐν Ἀδελ. 1.

3) ἐπαμείνου ἀνα-
φορ., οὐκ εἶδον οὐ γὰρ εἰσέδω, εἰν εἶδον εἰς πόλιν μέρος τῆς γῆς
εἰσέδω, Εὐρ. 1. A. 1583. II. ἐπὶ αἰσθημάτων, δεινὸν τὴν
ἐσδύνει σφίσι, μέγας φόβος κατελάρησαν αὐτοὺς, Λατ. subire

χαίρειν ἔαν, νὰ τὴν ἀφίσωμεν νὰ ἀπέλθῃ, Πλάτ. Συμπ. 176B, πρὸλ. Κρίτων 48A· τοῦτο τὸ μάθημα, ὅτι καλὸν εἶναι αὐτὸν ἀγ. 179D· εἰς. ὅπως. Πλούτ. Θεμ. 20—συχρόν ἐν τύποις οἷος ὁ ἀκόλουθος, εἰσηγομένου τινός, κατὰ πρότασιν τινος, Θουκ. 4. 76, Σουλ. Ἐπιγρ. 1318, κ. ἄλλ. 3) εἰσηγοῦμαι τινα, παρὶ τῶς εἰς τὴν ὅτι... εἰσάγειται... τοῖς ἐν τέλει οὖσιν, ὡς αὐτὸν χρεῶν... Θουκ. 7. 73· ἐντεῦθεν, συμβουλευόμεν, διδάσκω, ὅσοι δὲ τοῖς νεωτέροις εἰσηγοῦνται Ἰσοκρ. 2D· εἰς. τοῖς πολεμίοις ἂν χρὴ ποιεῖν Λυσ. 143. 5. 4) διηγοῦμαι, ἀρηγοῦμαι, ἐκθέτω, ἐξηγοῦμαι, τινί τι Πλάτ. Συμπ. 189D· λόγον τινί ὁ αὐτ. Τιμ. 20D.

εἰσήγημα, τό, πρότασις, Δισχίν. 12. 3. εἰσῆγησις, εἰς, ἡ, τὸ εἰσηγεῖσθαι, εἰσάγειν τι, πρότασις, Θουκ. 5. 30. II. εἰσῆγησις νόμου, Λατ. rogatio, μεταρρυθμίσις πῃ τὴν εἰσῆγησιν αὐτοῦ Δίων Κ. 36. 21.

εἰσηγητήριον, ῥηματ. ἐπιθ., δεῖ εἰσηγεῖσθαι, Θουκ. 6. 90. εἰσηγητής, οὖ, ὁ, ὁ εἰσηγοῦμενος, προτείνων, αἰτίας, κακῶν, τινί Θουκ. 8. 48· πρὸλ. Δισχίν. 24. 29, κτλ.

εἰσηγητικός, ἄρμυδις εἰς εἰσῆγησιν, τινός Κλημ. Ἀλ. 22. εἰσηθέω, γύναι· ἐντὺς διὰ κλυστήρος, κατὰ δὲ τὴν ἔδρην ἐορθῆσαντες Ἡρόδ. 2. 87.

εἰσῆχω, εἰσέρχομαι ἢ εἰσελθῶ, κᾶτ' εἰσῆκονοῦ ἅμα πάντες ἀσπαζόμεθα, εἰσελθούσθα, Ἀριστ. Σπ. 606·—κατὰ μέλλ., μέλλω νὰ εἰσελθῶ, εἰσικεν... εἰσῆξεν (εἰσῆξεν Bolhne) Δισχόλ. Ἀγ. 1181· εἰς τὴν οἰκίαν Δίων Κ. 37. 32.

εἰσῆλθην, <εἰσελθῆναι> εἰσάγειν, εἰσελαύνειν· Ἡσυχ. εἰσῆλθες, οἱ, = ἐπῆλθες, Μ. Ψελλ. ἐν Σάδ. Μέσ. Βιβλ. τ. Ε', σ. 88.

εἰσῆλυσία, ἡ, εἴσοδος, Ἀνθ. Π. 9. 625. εἰσῆλυσια, (ἐνν. ἐνρά), τά, = εἰσιτήρια, Σουλ. Ἐπιγρ. 3173 (ἐνθ. εἰσ-).

εἰσῆλυσις, εἰς, ἡ, εἰσέλευσις, εἴσοδος, τίμημα εἰσόδου, Σουλ. Ἐπιγρ. 3278, — Κατὰ τὸν Ἡσυχ. «εἰσῆλυσιον» τίμημα εἰσόδου ἢ τέλους.

εἰσθα, Διολ. καὶ Ἐπ. β' ἐνικ. τοῦ εἶμαι (πορεύομαι), εἰσθα ὁσός ἐπὶ νῆας Ἀγαθίων, «ἐλεύσθαι εἰς τὰς ναῦς τῶν Ἑλλήνων» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Κ. 450, Ὀδ. Τ. 69.

εἰσθα, ἀπαρ. παθ. πρkm. τοῦ εἶμαι, εἰσθεσθαι, ἀπαρ. παθ., θεωρῶ, παρατηρῶ, Τραγ. παρ' Ἐύστ. Εὐαγγ. Π. 440C.

εἰσθεῖς, εἰς, ἡ, τὸ τιθέναι ἐντός τινος, Φίλων 1. 278. II. εἰσαγωγή, ἀρχή, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 253, Ἀγ. 565.

εἰσθέω, μέλλ., -θεύομαι, τρέχω ἐντός, εἰς ἢ πρὸς τι, Δίων Κ. 62. 16, κτλ.· εἰσθέειν πρὸς τινα, τρέχειν πρὸς αὐτόν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1169.

εἰσθλῆσις, εἰσθλῶ, ἦδε εἰσφλῆσις εἰσφλῶ. εἰσθλῆθω [I], θλῆθω, πῆξω ἐντός, εὐρισκόμενον ἐν ζωῇ γυρίαις, (Πλούτ. 2. 688B, Θεμιστ. Λόγ. 15. σ. 197A), ἐν οἷς τὸ ἐκθλῆθω φαίνεται κάλλιον ἀρμόδιον εἰς τὴν ἐννοίαν· οὕτω καὶ ἡ λέξις ἐκθλῆψις φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ ἐρῶ γραφὴ ἐν Matthaei Med. σ. 58.

εἰσθρῶσσω, ἄρ., -θρῶσσω·—πρῶτον μίσα εἰς, εἰσθρῶ, ὁ δ' ἄρ' εἰσθρῶ φαίδιμος Ἐκτωρ Ἰλ. Μ. 462, πρὸλ. Φ. 18· διὰ τινος Διδ. π. 2. 14. 24· μετ' αἰτίας, πρὶν ἐμὸν εἰσθρῶν δόμον Δισχόλ. Θῆδ. 454.

εἰσά, εἰσίν, γ' πληθ. τοῦ εἶμαι (ὑπάρχω). εἰσαι, εἰσιν, γ' ἐν. τοῦ εἶμαι (πορεύομαι).

εἰσῆδεν, Ἐπ. εἰσῆδεν, ἀπαρ. τοῦ ἄρ. εἰσεῖδον· ἦδε εἰσοράω.

εἰσεδρῶ, ἰδρῶ ἐντός, εἰσεδρῶται σφι Ἀργος ἱρὸν Ἡρόδ. 4. 62.

εἰσεῖομαι, μέσ. κάθημαι εἰς, ἐπειδὴν πρῶτον εἰσίζηται λόγον ἀνδρῶν, «ἐπὶν ἀπαῖ καθεσθῇ ἐν τῇ ἐνέδρᾳ τῶν ἀνδρῶν» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Ν. 285.

εἰσῆμι, μέλλ., -ῆσω, πέμπω εἰς, Λατ. intrmittere, εἰς τὴν [λίμνην] ποταμοὶ δύο εἰσεῖται τὸ ὕδωρ, ἐγγέουσι, Ἡρόδ. 7. 109· εἰσῆκε τοὺς Πέρσας ἐς τὸ τεῖχος, ἀφῆκεν αὐτοὺς νὰ εἰσελθῶσιν, ὁ αὐτ. 3. 158· ἐξείτοι ἐκ τῆς κοιλῆς τὴν κεδρίην. τὴν εἰσῆκεν πρότερον, ἦν εἰσῆγαγον πρότερον, ὁ αὐτ. 2. 87·—Μέσ., τοὺς πολεμίους ἐφῆ εἰσεῖσθαι, εἶπεν οὖν τοὺς ἀφῆκε νὰ εἰσελθῶσι, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3. 19.

II. ὁ Ὀρ. ἔχει τὴν λέξιν ἀπαρ ἐν τῇ μέσῃ τύπῃ, αὐτὴν ἐσῆμεναι, σπεύδουσιν νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὴν κοίτην τῶν Ὀδ. Χ. 470.

εἰσιθμῆ, ἡ, (εἰσεῖμι), δόδος, λεπτή δ' εἰσιθμῆ, πταγὴ δόδος, Ὀδῆ Ζ. 264, Ὀππ. Ἀλ. 1. 738.

εἰσκινέομαι, μέλλ., -έξομαι· Ἀποθ.—ἐρχομαι, φθάνω εἰς... μετ' αὐτ. τόπου, Ἑρμηνεία. παρ' Ἀθην. 597D. II. εἰσκόνομαι, Ἡρόδ. 3. 108· εἰσκινουμένου βέλει βουκόλου πτερόεντος, «τοῦ ὡς τρου τῷ κέντρῳ αὐτὴν διατρύποντος» (Σχόλ.), Δισχόλ. Ἰκ. 557.

εἰσπεπεῖναι, εἰσέρχομαι ἱππικὸς εἰς τι μέρος, τεταγμένως εἰσπεπεῖναι εἰς τὴν πόλιν Διδ. 17. 12, Δίων Κ. 14. 10.

εἰσιπταμαι, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ εἰσπείτομαι, ἦδε τὴν λέξιν.

εἰσιτήριος, ον, (εἰσεῖμι) ὁ τῆς εἰσόδου, ὁ ἀνήκειν εἰς τὴν εἴσοδον·—εἰσιτήρια (ἐνν. ἐνρά), τὰ, θυρία κατὰ τὴν ἀρχὴν ἔτους ἢ κατὰ τὴν εἰσέλευσιν εἰς ἀέλιον, Δημ. 400. 24· εἰσιτήρια ὑπὲρ τῆς βουλῆς ἱεροποιῆσαι ὁ αὐτ. 552. 3, πρὸλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 1245· οὕτως, εἰσιτήριοι θυραὶ Ἰλλιδ. 7. 2· πρὸλ. εἰσῆλυσια, εἰσεῖσθαι. ῥημ. ἐπὶ τοῦ εἰσεῖσαι, δεῖ εἰσεῖναι, Λουκ. Ἐπιγρ. 73. εἰσιτητήρια, τά, = εἰσιτήρια, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ΓΙΑ. Π. 325. 470 (ῥίς), 482. 622·—Πρὸλ. εἰσιτητήρια.

εἰσῆτῆτος, ἡ, ὅν. (εἰσεῖμι) προσιτός, πορεύτός, εἰς ἐν εὐναταίς νὰ εἰσελθῇ, Ἰργ. Ναξ. περὶ τῶν Μωρῶν Παρθένων, Π. 426C.

εἰσκαοίξω, βάλω νὰ καθίσῃ, Ἰω. Χρυσ. τ. 5. σ. 570. εἰσκαθοράω, καθορῶ τι ἐκ τῶν ἄνω, πόλιν ἐσκατορᾶς (Ἰων. τύπος), κατὰ διόρθ. Bgk. ἐν Ἀνακρ. 1. 6 ἀντὶ ἐγκατορᾶς.

εἰσκαλῆμαμαι, (καλῆμας I. 2) ἀποθ. ἀντὶ ἐκακαλῆμαμαι, ἐπὶ τῶν διὰ καλῆμου τοῦ γῆθους ἀγρευόντων, ἀνασπῶ, ἀνέλκω, Ἀριστοφ. Σπ. 381.

εἰσκαλῶμαι μέλλ., ὡς ὁ ἐνισπῶς, καλῶ ἐντός, προσκαλῶ, τοὺς μάρτυρας Ἀριστοφ. Σπ. 930· εἰσκαλέσας πρὸς αὐτὸν τοὺς τὰς ἀρχὰς ἔχοντας Περσῶν Ξεν. Κύρ. 8. 3, 1· οὕτω παρὰ Δημ., κλ.· μέσ., προσκαλῶ τινα πρὸς ἑμαυτὸν, ἢ διὰ μέσου ἄλλου καλῶ τινα ἐντός, εἰσκαλῆσαντο τοὺς Σμυρναίους Πολυδ. 22. 5, 2· ἱερὸν Ἰππ. Προγ. 36.

εἰσκαταβαίνω, καταβαίνω, εἰς, μετ' αἰτίας, ὄρχατον εἰσκαταβαίνων Ὀδ. Ω. 222· δόμον Χρημ. παρ' Ἡρόδ. 3. 92.

εἰσκαταδύνω, = τῇ προηγ., τίμω παρὰ Διογ. Λ. 4. 42. εἰσκαταρρήγνυμι, ὁραῖο εἰς τεμάχια, κατασπυρρίθω·—Παθ., ἐσκαταρρήγνυσθαι ῥωγμῇσι Ἰππ. π. τῶν ἐν Κερ. Τρωμ. 916.

εἰσκαταίθω, καταίθω ἐντός·—Μέσ., ἐπὶ ἐσκατῶν τοῦ νηδύν, Ἰσ. Θ. 487, 890 (κατὰ διόρθωσιν τοῦ Wolf ἐκ τινος χειρογρ. ἀντὶ ἐγκατῶντο).

εἰσκαίμαι, ὡς παθ. τοῦ εἰσπίθω, εἶμαι τιθειμένος ἐντός, ἔγκειμαι, ἐπειδὴ δὲ αἱ νῆες πλήρεις ἦσαν καὶ ἐσκέετο πάντα ἡδὴ ὅσα ἔχοντες ἐμελλον ἀνάεσθαι Θουκ. 6. 32· πρὸλ. εἰσκαίμαι I. 1, καὶ ἦδε τὴν πρῶσιν εἰς I. 2.

εἰσκαίλω, μέλλ., -κείλω, ἀμετῶ, προσορμίζω, ποῖαν δὲ χώρον εἰσκέλσασιν σκάφει· Ἀριστοφ. Θεσμ. 877.

εἰσκηρύσσω, Ἀττ. -πτω, μέλλ., -ξω, προσκαλῶ διὰ τοῦ κηρυκός, Ἀριστοφ. Ἀγ. 135· προσκαλῶ εἰς ἀγῶνα, Σοφ. Ἰλ. 600, πρὸλ. Δίων Κ. 61. 20.

εἰσκαλῶ, κλῶ πρὸς τὸ ἐντός, ἀνακολλημένα 22 πρὸς τὰς εἰσκαλῆμας... τρίχας ἐν τοῖς βλεφάροις Διοσχ. π. Πύθορ. 43. εἰσκαλῆπτω, ὑποκλῆπτω, Κλημ. Ρώμ. Ὀρ. τ. 1. σ. 530D.

εἰσκαλῆσις εἰς, ἡ, πρὸς κλησὶς ἐντός, Ἀνδρέας Χαρτοφύλαξ ἐν Hardy, Catal. Codd. gr. Monacens. τ. 5, σ. 306.

εἰσκαλῶ, εἰσκαλῶ, γραφ. ἀντὶ ἐκαλῶ, ἦδε τὴν λέξιν. εἰσκαλῶ, ποιητ. ἀντὶ εἰσκαλῶ, τοῦ ἐσκαλῶν ἀυξήσαντος Σουλ. Ἐπιγρ. 4738, πρὸλ. Ὀππ. Ἀλ. 2. 107.

εἰσκαλυμβῶ, κολυμβῶ εἰς, Σχόλ. εἰς Θουκ. 4. 26. εἰσκομιδῆ, ἡ, τὸ εἰσκομίζειν, εἰσαγωγή, ἡ ἐσκομιδῇ τῶν ἐπιτηδεύων Θουκ. 7. 4· οὕτως, αἱ ἐσκομιδαὶ αὐτοῦ 24.

εἰσκομίζω, μέλλ., Ἀττ. -ῶ, κομίζω ἐντός, κομίζω εἰς τὴν οἰκίαν, ὀρχον δ' ἐσκομίσαι Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 804, Δισχόλ. Ἀγ. 951, κτλ.·—Μέσ., κομίζω ἐντός δι' ἑμαυτὸν, τὰ ἐς ἀγρῶν ἐσκομίζεσθαι Θουκ. 2. 13· εἰσάγω, ἐπὶ ἐμπορευμάτων κτλ., ὁ αὐτ. 1. 117·—Παθ., εἰσκομίζεσθαι εἰς τόπον τινα, καταφεύγειν εἰς τινα τόπον ἀσφαλείας χάριν, ὁ αὐτ. 2. 200.

εἰσκρίνομαι, εἰσέρχομαι εἰς, Διογ. Λ. 1. 7, Φίλων 2. 604· «εἰσκακρμένον» ἐπεισαγόμενον, ἢ ἐπεισακτόν· Ἰππ., «εἰσκρίνεις, εἰσελθὼν» Σουλ.—Ἐνεργ. «εἰσκρίνεις» εἰσκακρῶν, μερίζω Ἡσυχ.

εἰσκρίσις, εἰς, ἡ, τὸ εἰσκρίνεσθαι, εἰσέρχεσθαι, εἴσοδος εἰς, Πλούτ. 2. 901A, κτλ.

εἰσκρύω, κρύω ἐντός, κτυπῶ μέσῃ, Φερεκρ. ἐν Ἀλφειῷ 7 (Πολυδ. I', 79).

εἰσκρύπτω, κρύπτω ἐντός, ἵνα μὴ εἰσκρύπτηται αὐτοῖς ἡ τοῦ Θεοῦ χάρις Βασ. τ. 2. σ. 366D.

εἰσκατάομαι, ἀποθ., κτῶμαι, ἐκκλείω ἐντὸς ἐξ ὧν διὰ μηχανήματος καὶ οὕτως ἀποκρύπτω αὐτὸ ἀπὸ τῶν ὁφθαλμῶν τῶν θεατῶν (ἦδε ἐκκαλῶ). Ἀριστοφ. Θεσμ. 285, πρὸλ. Λουκ. Λεῖφάν. 8·—μεταφ. δαίμων πράγματα εἰσκατέκλεικεν εἰς τὴν οἰκίαν, εἰσῆλκεν, Ἀριστοφ. Σπ. 1475, πρὸλ. Ἀθην. 270E.

εἰσκακλῆμα, τό, τὸ μηχανήμα ἐφ' οὗ εἰσάγονται τὰ ἐκκακλῆμα Πολυδ. Δ' 128.

εἰσκακλῶναι, μέλλ., -κακλῶ [I], κακλῶ εἰς, [νῆσους] ὠχλίσας καὶ εἰσκακλῶς θαλάσσης Κάλλ. εἰς Δῆλ. 33· ἐν κωμ. γράσει, εἰς οἱ ἑμαυτὸν εἰσκακλῶς πράγματα, εἰς πόλιν δυσκαλῶς ἐκώπια ἑμαυτὸν Ἀριστοφ. Θεσμ. 651.

εἰσκακῶ, κῶπῶ ἐντός, «συμμερίζομαι», ἐπὶ τῶν ὁφθαλμῶν

παῖδα εἰς τὸν οἶκόν τινος Δημ. 1054. 20· τοὺς σφετέρους παῖδας εἰς ἐτέρους οἴκους εἰσποιοῦσιν Ἰσαῖος 81. 25· (ἀλλὰ ἡ αὐτὴ φράσις κείνη· καὶ ἐπὶ πατέρος κτωμένου τέκνον, ὁ αὐτ. 58. 53) προσέτι, εἰσπ. τινα εἰς τὰ χρήματα τινος, καθιστᾷ αὐτὸν κληρονόμον. ὁ αὐτ. 81. 2· εἰς τοῦτον τὸν κληρὸν αὐτοῦ 24· εἰς οὐσίαν αὐτοῦ 27, κτλ.· εἰσπ. αὐτὸν Ἀριμνί, διακηρύσσοντες αὐτὸν υἱὸν τοῦ Ἀριμνίου, Πλάτ. Ἀλέξ. 50·—Μέσ. υἱοῦσιν, Λατ. *admirum facere*, Δημ. 1091. 3, κτλ.·—Παθ., εἰσποιοῦσθαι πρὸς τινα, υἱοθετηθῆναι ὑπὸ τινος, ὁ αὐτ. 1088. 28· ἐπὶ τῷ θυνιά τινος ὁ αὐτ. 1091. 14·—Πρόλ. ἐκποιεῖω. 2)

καθόλου, εἰσπ. τινος εἰς λειτουργίαν, εἰσάγω νέους χορηγούς εἰς δημοσίαν λειτουργίαν, ὁ αὐτ. 462. 20, 28· τῶν πραττειμένων εἰσποιεῖ κοινωγὸν αὐτόν, εἰσβιβάζει αὐτοὺς ὡς συμμετοχόν, Δεινάρχ. 94. 23·—ὡσαύτως, εἰσπ. ἐγκώμιον εἰς τὴν ἱστορίαν, εἰσάγειν ἐγκώμιον εἰς τὴν ἱστορίαν, Λουκ. πῶς δὲ Ἰστ. Συγγρ. 9· εἰσποιοῦν αὐτὸν εἰς τὴν ἐκείνου (τοῦ Σύλλα) δύναμιν, εἰσσυρῆσας, εἰσπρήσας εἰς τὴν ἐκείνου δύναμιν, ὡς τελευτήσαντας, Πλούτ. Περπ. 16· ἢ τὸν Ἰσιόδω Θεογονίαν ἐσποίησαντα, ἢ τὸν ἀποκρίντα τὴν Θεογονίαν εἰς τὸν Ἰσιόδω, Πανσ. 9. 27. 2.

εἰσπολίσσις, εἰς, ἢ, υἱοθεσία, Ἰσαῖος 81. 10, Πλούτ. Ὀθων 16, κτλ.

εἰσποινεῖν, ῥῆμ. ἐπιθ., εἰεῖ εἰσποιεῖν, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 465. εἰσποινετός, ἡ. ὧν, υἱοθετηθείς, Λυσ. Ἀποσπ. 33, Δημ. 1088. 4, 1390. 8.

εἰσπομπή, ἡ, τὴ εἰσπέμπειν, Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἰστ. 2. 6·—εἰσπομπή, εἰσβολή, Σουῖδ.

εἰσπορεύω, ὁδηγῶ εἰς, οἰκαδ' εἰσπορεύεω Εὐρ. Ἰλ. 1285. —Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ., πορεύομαι εἰς, εἰσέρχομαι, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 21.

εἰσπράκτης, ου, ὁ, ὁπαιτητής, Ἀκύλας ἐν Παλ. Διὰθ. ἀντὶ τῶν λέξεων ἐργουδιώκτης (*Εξεδ. Ε', 6 καὶ 13) καὶ φορολόγος (*Ἰὼδ ΑΘ', 8).

εἰσπράκτωρ, ορος, ὁ, «ἐπαίτης» (ὁ περ διορθωτέον ἐπαίτητης) Ἰσώχ.

εἰσπραξίς, εἰς, ἡ, ἡ συλλογή, παραλαβὴ τῶν φόρων ἢ ὑφελίδων, παρεσκευάζοντο ... διὰ τοῦ θύματος τὴν εἰσπραξίν ἐσβαλόντες, νὰ εἰσβάλωσιν ἐπὶ πριφάσει τοῦ θύματος, Θουκ. 5. 53· τῶν εἰσφορῶν Δημ. 702. 13 βαρύνεσθαι, ἀδικοῖς εἰσπραξίς, ἀδικοῖς ἀπαίτησις χρημάτων κτλ., Σουλ. Ἐπιγρ. 4957. 5.

εἰσπράσσω, Ἀττ. -ττω· μέλλ., -ξω·—εἰσπράττειν, «συνάγειν» ἱερῆς ἢ φόρους, κτλ., Σουλ. Ἐπιγρ. 82. 18, Πλάτ. Νόμ. 949D, Δημ. 518, κτλ.· τινὰ, ἐκ τινος (προσώπου), ὅτι τοσαῦτον πληθος χρημάτων εἰσπράσσει τοὺς συμμάχους εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνήνεγκεν Ἰσοκρ. 111E, Δημ. 701. 7., 1227. 9, κτλ.· ἐκ τῆς βίβας οὐσίας ἔδωκε καὶ οὐκ εἰσέπραξε τὸν δῆμον, δὲν τὰ ἐξήγαγε παρὰ τοῦ δημασίου, ψήφισμα, παρὰ Δημ. 265. 15·—Μέσ., εἰσπράττειν εἰς ἑμαυτὸν, λαμβάνω, ὡς εὖ κακὸν δίκαιον εἰσπράττειν, κακὴν δίκην, Εὐρ. 1. Τ. 559· ἀλλὰ τὸ μέσ. (μετὰ παθ. πρμ.) συχνάκις ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ ἐνεργ., Δημ. 564, ἐν τέλει οὕτως ἐν τῇ παθ. πρμ., πικρῶς εἰσπράττειν με, ὥσπερ καὶ παρὰ τῶν ἄλλων εἰσπράττειται ὁ αὐτ. 939. 8·—Παθ. ἐπὶ χρημάτων, εἰσπράττομαι, τῷ θεῷ δὲ τὰ χρήματα εἰσπραττόμενα ὁ αὐτ. 347. 21, Σουλ. Ἐπιγρ. 158A. 23, κ. ἄλλ.· ἐπὶ προσώπων, καὶ εἰσπράττεται δημοσίᾳ Διλ. Πουκλ. Ἰστ. 12. 12 (*εἰς ἐτέρον διαρβώσας, ἀντὶ τοῦ ἐπιπράσκειν· Καραῆς), Δημ. 900. 12.

εἰσπρήμα, τὸ, τὸ εἰσπρήσθαι, Ἰσώχ. εἰσπρῶν, πῶν ἐντός, γενομένων δὲ τῶν νεοτῶν τῆς ἀλιουργίας μεγάλα γὰρ διαμοιρασμένοις εἰσπρῶν τοῖς νεοίτεροις διοιγνύς τὸ στόμα Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 7, 5· πρὸς, ἐμπρῶν.

εἰσπρῶν, μέλλ., -ρεύομαι (σπανιῖται, παρ' Ἀττ.)· ὡσαύτως παθ. μέλλ., -ρύθομαι Ἰσοκρ. 187A· ὁρ. -ερρῶν·—χύνωμαι ἐντός, Εὐρ. 1. Τ. 260, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐκρῶν, ἐκρεῖν τε ἐν-τεῦθεν καὶ ἐκρεῖν πάντα τὰ ρεύματα Πλάτ. Φαίδρ. 112A, κτλ.· μετὰ πρμ. πλῆθος εἰσρεῖ εἰς τὴν πόλιν Ἰσοκρ. ἐνθ' ἄνωγε. τὸ νόμισμα εἰσρρῶν εἰς τὴν Σπάρτην Πλούτ. Λυκούργ. 30. τὸ πάθος εἰσρρῶν, εἰσέρρουσι, Πλάτ. Φαίδρ. 262B· ἐπιστήμῃ εἰσρρῶν ὁ αὐτ. Φίληβ. 62C· ἀμάρτημα εἰσρεῖ Διον. Ἀλ. π. 174. 10, 17· πάθος εἰσρρῶν πάντας Πλούτ. Νουμ. 20.

εἰσροή, ἡ, = τὸ εἰσρεῖν, εἰσρρῶν, Διλ. π. Ζ. 1. 53, Ψευδο-Χρυσ. τ. 2. 570, 37.

εἰσρρῶν, συνηγρ. εἰσρρῶν, εἰσροή, τὸ εἰσρεῖν, Ἀριστ. π. Κῆμ. 3. 8.

εἰσπράττομαι, μέσ., ἔλκω, σύρω πρὸς ἑμαυτὸν, ἐκτείναντες δὲ οἱ δυνεῖς τὰς χεῖρας εἰσπράσαντο τὸν Ἀλτὶ πρὸς αὐτοὺς εἰς οἶκον καὶ τὴν θύραν τοῦ οἴκου ἐκλείσαν Ἐξδ. (Ἰεν. 14. 10), Ἰω. Χρυσ. τ. 1. 355, 12.

εἰσπείρομαι, παθ., μυνοῦμαι, ἀναγκαῖον εἰς τοῦτο εἰσπείρεται αὐτὸν τὸ γένος Πλάτ. Πολιτ. 990B.

εἰσπύωμαι, μέλλ., -θήσω, ὅτι εἰς, ὅτι ἐν τίνι τόπῳ, ἐντίθημι, φύσας μεγάλας ἐσπύοντας Θουκ. 4. 100, πρὸς, Ἰσώχ. 1. 123.

οἱ δὲ Φωκαῖες ἐν τούτῳ κατασπάσαντες τὰς πεντηκοντέρους, ἐσθόμενοι τέκνα καὶ γυναῖκας καὶ ἐπιπλά πάντα κτλ. ὁ αὐτ. 1. 164, 208, Θουκ., κλ.· τινὰ ἐς ἀμαρταν Ἰσώχ. 9. 25.

2) προσέτι, ἐπιβιβάζω, Ἰησοῦν, ἐπὶ τε οἱ ἐξεργάσθη ὑπὸ τῷ Πηλῳ ἢ Ἀργῳ, ἐσθόμενον ἐς αὐτὴν ἀλλήν τε ἐκατόβριον κτλ. ὁ αὐτ. 4. 179, Εὐρ. Ἰλ. 1566, Ξεν. Ἰλ. 1. 6, 20· παραλαμβάνω ἐπὶ τοῦ πλοίου, Ἀππ. Ἐμφύλ. 4. 19.

εἰσπύρομαι, μέσ., ἀφίω νὰ ἐκτιμήσωσι τι, εἰσπιμήσομαι, τοὺς βίους ἀναγκασθήσονται, ὑποπτον, παρὰ Διον. Ἀλ. 4. 11. εἰσπυρώσκειω, ἴδε = ἐσπυρώσκειω.

εἰσπύωμαι, βίπτω βέλη ἐναντίον τινός, Ἰσώχ. 9. 49. II. ἔστ, βιβλία ἐς τὸ στρατόπεδον, βίπτω ἔσω δελτία προσηρημένα εἰς τὰ βέλη, εἰς, Δίων Κ. 48. 25.

εἰσπρέπομαι, μέσ., τρέπω πρὸς τὰ ἔσω, πρὸς τὰ ἐντός, ὅταν καταπῇ (ἢ σκολοπενδρά) τὸ ἀγκιστρον, ἐκτρέπεται τὰ ἐν-τός ἐκτός, ἔως ἀν ἐκβάλῃ τὸ ἀγκιστρον, εἴθ' οὕτως εἰσ-τρέπεται πάλιν ἐντός Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 37. 8.

εἰσπρέφω, ἐντρέφω, τῇ θείᾳ ἐλπίδι εἰσπρέφόμενος Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 1032D.

εἰσπρέχω· μέλλ., -δραῖνυμαι, ὁρ. β' -δραῖνον·—τρέχω ἐντός, εἰς, Πλάτωνα τε καὶ περίπολοι ἐσδραμον Θουκ. 4. 67· βαθύν δ' εἰσδραμε Φάσιν, ἐπὶ πλοίου, Θεοφρ. 13. 23.

εἰσπρῶμαι, εἰσδύμαι, παρεισέρχομαι, «προσιπνύω», Αἰλίας δὲ Διονύσιος εἰσπρῶν καὶ ἐκπρῶν φησι τὸ παρεισελθεῖν καὶ λάθρα μετὰ βίας ἐξελεθεῖν Εὐστ. 1532. 5, Σουῖδ.· πρὸς, ἐκπρῶμαι II.

εἰσφαίνω· μέλλ., -φάω, πληθυντῶν, φανερώω, τοὺς ταῦτα· εἰσφαίνοντας ἐκάλουν, συκοφάντας Φιλόδημος παρ' Ἀδύην. 75A.

εἰσφέρω· μέλλ., εἰσφέρω· ὁρ. α' εἰσφνεγκα· πρμ. εἰσενή-νοχα Ἀρχιλ. 64· ὑπερσύν. -όχειν Δημ. 825. 3., 705. 26. Φέρω ἐντός, ἐσθίτῃ τε ἐσφέρων εἰς Ὀδ. Η. 6· ἐσφ. ἀγ-γέλιος Ἰσώχ. 1. 114· ἐς τὸ αὐτὸ ἐσφ. ὁ αὐτ. 9. 70.

2) συνεισφέρω, τίμον εἰσνεγκῶν Ἀρχιλ. 78. [1], χρήματα Ξεν. Ἰέρ. 9. 7, Ρήτορες· εἰσφ. τινί τι, κυρίως ἐπὶ ἐράων, Πλάτ. Συμπ. 177C, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 12, Δημ., κτλ.·—Ἐν Ἀθήναις, ὁποῖον τὴν εἰσφορὰν, (ἴδε τὴν λέξιν εἰσφορὰ II), ἐσφ. εἰσφορὰν Θουκ. 3. 19, κτλ.· εἰσφορὰς Ἀντιφῶν 117. 33, Λυσ. 150. 1· καὶ ἀπολ., εἰσφ. εἰς τὴν πόλιν Δημ. 825. 3· εἰσφ. ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων ὁ αὐτ. 565. 15· αὐτῶν, ἀγοσθὰ ἀλλήλοισ ἐσφ. Ξεν. Κύρ. 7. 1, 12.

3) ἐπιφέρω, προξενῶ, (παθήματα) εἰς τινα, πένθος εἰσφ. ὁμοῖος Εὐρ. Βιάχ. 367· νόσον γυναῖκα αὐτοῦ 353· πόλεμον τινὶ ὁ αὐτ. Ἰλ. 38· δαίλιαν ἐσφέρει τοῖς ἀλκίμοισι, προξενεῖ δαίλιαν εἰς τοὺς βαρβαρούς, τοὺς γενναίους, ὁ αὐτ. Ἰκ. 540.

4) εἰσάγω, προτείνω, γνώμην Ἰσώχ. 3. 80· γνώμην ἐσφ. ἐς τὸν δῆμον Θουκ. 8. 67· ἐσφ. νόμον, Λατ. *legem rogare*, Δημ. 692. 26., 705. 26·—ἀπολ. ὡς τὸ Λατ. *referre ad senatum*, ἐσφ. εἰς τὴν βουλὴν περὶ τινος Θουκ. 5. 38, πρὸς, Πλάτ. Νόμ. 772C. 961B· τὴν δὲ βουλὴν εἰσνεγκεῖν, ὅτι τρόπον, Ξεν. Ἰλ. 1. 7, 7·—Παθ. τὰ ἐσφερόμενα [ψηφίσματα] Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 14, 15.

II. Μέσ., μετὰ παθ. πρμ., εἰσενή-νεγκμαι (ἴδε κατωτ.)·—φέρω μετ' ἑμαυτῶν, παρασύρω, παραφέρω, Ἰλ. Α. 495.

2) εἰσφέρω εἰς ἑμαυτὸν, εἰσκομίζω, Ἰσώχ. 5. 34, Θουκ. 5. 115, κτλ. 3) εἰσάγω, ἐς τὴν πόλιν Ἰσώχ. 2. 23· πόμ' εὖρε κελσηνέγκω Εὐρ. Βιάχ. 279· λόγον ἐσφέ-ρεσθαι, προφέρειν, κοινολογεῖν, λέγειν, ὁ αὐτ. Ἰλ. 864· ν' μινὰς εἰς τὸν οἶκον εἰσενήνεγκον, εἰσκομίσας μετ' αὐτοῦ 50 μνᾶς εἰς πρῶτα εἰς τὴν οἰκονόγειαν, Δημ. 884. 12, πρὸς, 1029. 9· προῖκα εἰσνεγκάμενη Θεοφρ. Χαρ. 22· πρὸς, ἐπιφέρω II. 1.

4) συνεισφέρω, εἰσενήνεται, οὐκ ἔλαττον μ' μινῶν καταβάλλω, πᾶσαν εἰσφέρειτο σπουδὴν καὶ φιλοτιμίαν Πολύβ. 22. 12, 12· προξενῶ, πολλὴν ἐσφέρειτο φιλονικίαν Διλ. II. Ἰστ. 12. 64.

5) ὡς τὸ προσφέρωμαι, ἐσθίω, τρώγω, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰηγρ. 10, κτλ. III. παθ., εἰσάγομαι, Ἰσώχ. 9. 37, 41. 2) εἰσ-αρμῶ, ὡς τὸ εἰσπείτω, Θουκ. 3. 98.

εἰσφειρομαι, εἰσκαμίζω, εἰσδιόχομαι, ῥῆμα δηλοῦν κατάραν, ταῖς ἐκκλησίαις ἡμῶν εἰσφειρόμεθα, εἰσελόμεσιν, ἀλλ' εἴη νὰ ἐφείρετο εἰσκαμίζων, Πολύβ. 9. 158, Γρηγ. Νατ., κλ.

εἰσφλάσσει, ἡ, ἴων, ἀντὶ ἐσφλ-, ἢ πρὸς τὰ ἔσω θλάσις, Ἰππ. π. τῶν ἐν Κερ. Τρωμ. 898.

εἰσφλάω, ἴων, ἀντὶ ἐσφλάω, ἐντός συντρέφω, ἐσφλάται τὸ ὁστέον ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐσωτοῦ ἔσω σὺν τῇσι ῥώγμῃσι Ἰππ. π. τῶν ἐν Κερ. Τρωμ. 899.

εἰσφνιτῶ, μέλλ., -ήσω, ὑπάγω συχνά, εἰσέρχομαι συχνά, συ-χνάω εἰς τι μέρος, ἐσφνιτῶν τ' ἐς ταύπτανιον κτλ. Ἀριστοτ. Ἰππ. 1033· πρὸς τινα Εὐρ. Ἀνδρ. 945·—ἐπὶ ἐμπορευμάτων, εἰσά-γομαι, ἐρχομαι, τοῦτο τὸ ὄρασμα, παρ' ἐκείνων καὶ πρὸς ἡμᾶς εἰσπεφύθηκεν Δίων Κ. 43. 24.

εἰσφορὰ, ἡ, [εἰσπρῶν] τὸ εἰσφέρειν, ἡ εἰσφορὴ, γέλοιος δ' αὐτῆς ἡ εἰσφορὰ φαινομένη, εἰ μὴ εἴη ὅστις αὐτὴ εἰσ-νεχθέντα σφύζει Ξεν. Οἰκ. 7. 40. II. ἐν Ἀθήναις κατ' ἐντι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίου

εἰως, Ἐπ. ἀντί εἰως· ἀλλ' ἵδε εἰως ἐν τέλει.

ἐκ = πρὸ συμφώνου καὶ πρὸ φωνήεντος ἐξ (ἴδε ἐξ), καὶ ἐγ πρὸ τῶν γραμμάτων **εὐζέλιμα** — Πρὸθεσις μόνον μετὰ Γενικής συντασσόμενη: (Λατ. ο, ex): — Ριζική σημασία αὐτῆς, «ἐξ ἀπὸ τινος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν εἰς, ἀλλὰ συγχώνως καὶ ἀπλῶς, ἀπὸ: 1. ΕΠΙ ΤΟΙΟΥΤΟΥ, ἡ συχνοτάτη χρῆσις, ἀλλὰ ποικίλως τροποποιουμένη.

1) ἐπὶ κινήσεως ἐκ τινος (τόπου ἢ πράγματος), ἐκ Πύλου ἐλθὼν Ἰλ. Δ. 269· ἐκ μάχης, θυμηνένων, ἐξ ὀχέων, ἔδρας, κτλ., Ὀμ.· ἐκ χειρῶν γέρας εἴλετο Ἰλ. 1. 344, κτλ.· (ἐκ) ἐκ χειρὸς βάλῃω ἢ παῖω, πλῆττω ἔχων τὸ δέου ἐν χειρὶ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀκοντίζω Σεν. Ἀν. 3. 3, 15, Κύρ. 4. 3, 16· προσέει, ἐκ χειρὸς μάχην ποιεῖσθαι αὐτόν· 6. 2, 16, πρὸλ. 6. 3, 24, κτλ.· ἐκ φιλῶν πίνειν Σεν. Κύρ. 5. 3, 3.

2) ἐκ θυμοῦ φλέων, γιγνώσκων αὐτὸν ἐξ ὁλης καρδίας, Ἰλ. 1. 343· προσέει, ἐκ τῆς ψυχῆς ἀσπάσασθαι Σεν. Οἰκ. 10, 4· ἐκ θυμοῦ κλάζειν Δισχόλ. Ἀγ. 48· δακρυχεῖν ἐκ φρενὸς ὁ αὐτ. Θῆβ. 919· ἐκ στυγῆς λέγειν Σοφ. Ἰλ. 344· ἀκολούθως, ἐξ εὐμενῶν στένων ἐλχεσθαι, δέχεσθαι μετὰ εὐμενούς καρδίας, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 486· ἐξ διμιάτων ὀρθῶν τε καὶ ὀρθῆς φρενὸς ὁ αὐτ. Ο. Τ. 538· ὀρθῶν ἐκ δι- ῥῶν ὁ αὐτ. Ἰλ. 742· ἐξ ἀκινήτου ποδὸς ὁ αὐτ. Τρ. 875· ἐξ ἐνός ποδὸς ὁ αὐτ. Φ. 91· τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν λήϊος ὀρμήσει ποτ' ἐξ αἰτίας, οὐ ποτε ἐξ ὑπαίτιου ἀναίτιος φανούμαι, ὁ αὐτ. Ἀντ. 1318.

3) πρὸς δόλῳσιν μεταβάσεως ἀπὸ μιᾶς καταστάσεως ἢ θέσεως εἰς ἄλλην, πολλῶς μετ' ἀντιθετικῆς ἐπανα- λήψεως τῆς αὐτῆς λέξεως, δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ, ἐν κακὸν ἔο- χεται ἐκ τοῦ ἑτέρου (ἴτοι μετὰ τὸ ἕτερον), Ἰλ. Τ. 290· ἐκ φόβου φόβον τρέφω Σοφ. Τρ. 28· πόλιν ἐκ πόλεως ἀμείδω, ἀλ- λάττειν Πλάτ. Σοφ. 224B, Πολιτικ. 289B· λόγον ἐκ λόγου λέγειν Δημ. 329. 18· ἀπαλλάττειν ἐκ γόου Σοφ. Ἰλ. 291· ἐκ κακῶν πεφευγμένοι ὁ αὐτ. Ἀντ. 437: — Ἐντεῦθεν ἢ ἐκ κα- ταντὴν ἢ ἀσφαλίην σχεδὸν τὸ αὐτὸ τῇ ἀντιθ. ὡς τυφλὸς ἐκ δεδωρο- κάτος ὁ αὐτ. Ο. Τ. 451· λευκὴν ἢ ἐκ μελαίνης ἀμφιδόλῳσι τρίχα ὁ αὐτ. Ἀντ. 1093· ἐλεύθερος ἐκ δούλου καὶ πλοῦσιος ἐκ πτωχοῦ γεγονώς Δημ. 270· ἐν τέλει, πρὸλ. Σεν. Ἀν. 7. 7, 28, κτλ.

4) πρὸς δόλῳσιν χωρισμοῦ ἢ διακρίσεως ἀπὸ ἀριθμῶ- νος ἢ ποσότητος, ἐκ ποσῶν πλουρες, τέσσαρες ἐκ πολλῶν, Ἰλ. Ο. 680· εἶναι ἐκ τῶν συνημένων, εἶναι ἐκ τῶν πλουσίων, Πλάτ. Γοργ. 523B· εἶναι ἐκ πασῶν Ζεὺς ὅλως ἔδωκεν, εἰς ἐμὲ ἐξ ὅλων (δηλ. ὑπὲρ πάντας), Ἰλ. Σ. 431, πρὸλ. 432· ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Δ. 96, Σοφ. Ἀντ. 1137, κτλ.· πρὸλ. ἔξοχα. 5) ἐπὶ θέσει, ὡς τὸ ἔξω, ἐκτός, πέρα, ἰδίως παρὰ τοῖς ἀρχαιο- τέροις συγγραφεῖς, ἐκ βελῶν, ἔξω βελῶν, Ἰλ. Σ. 130, κτλ.· ἐκ καπνῶν, ἔξω τοῦ καπνοῦ, Ὀδ. Τ. 7· ἐκ πατρίδος, ἐξωσμένος ἐκ τῆς πατρίδος, Ἰλ. Ο. 272· ἐκ τοῦ μέσου κατήστο, ἐκλίθηε χιρί- στά, Ἰπρὸδ. 3. 83· ἐξ ἡθέων, μακρὰν τῶν συνήθων μερῶν, ὁ αὐτ. 2. 142· ἐξ ὁδοῦ, ἔξω τῆς ὁδοῦ, Σοφ. Ο. Κ. 113· — κατὰ ταύτην τὴν περιφραστικὴν εἰνέει τῶν γραμματικῶν τονίζουσι τὴν πρὸλ., ὡς, ἄστεος ἐκ σφετέρου Ἰλ. Σ. 210· πρὸλ. Ἐρμάννου Πανηγμῆα 2. 55.

6) μετὰ ῥημάτων στάσεως σημαντικῶν, ὅπου ὑπονοεῖται προηγουμένη κίνησις καὶ ὅπου ἡδυνάτο νὰ τεθῇ ἢ ἐπὶ ἢ ἐν, ὅλον, ὅσπερ οἱ ἐκ τῆς ἀντιθέσεως... πῦρ, ἔκαθεν ἐπὶ τῆς περιεφραγῆς καὶ ἔκαμ- πεν ἐξ αὐτῆς, Ἰλ. Β. 4· ἐκ ποταμοῦ χροά νίζετο, ἐλνέτο ἐν τῷ ποταμῷ (δηλ. δι' ὕδατος ἐκ τοῦ ποταμοῦ), Ὀδ. Ζ. 224· — συχνοτάτη μετὰ ῥημάτων σημαντικῶν κρεμῶ, δένω, στερεῶνω, σειρῶν... ἔξ ὑπερῶθεν κρεμίσαντες, κρεμίσαντες ἄνωθεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Ἰλ. Θ. 19· ἐκ πασσάλῳ κρέμασεν ῥόρμηγχα· ἐκρέμασε τὴν λύραν ἐκ τοῦ πασσάλου, Ὀδ. Θ. 67· ἐκ οὗ αὐτοῦ πείρατ' ἀνιφθῶ, ὁ αὐτὸς τοῦ, τὰ πείρατα τῶν σχοινίων ἐνδεδεδόσθαι ἢ τοῦ Ὀδυσσεὺς ἢ ἐνεὶ περὶ τὴν ἱστοπέδην· (Εὐστ.), Μ. 51, πρὸλ. Σοφ. Αἴ. 1030, κτλ.· ἐπ' ὕδωρ ἔμειπον [τὴν ἀεελφεὴν] ἄγγος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσιν καὶ ἐκ τοῦ βραχίονος ἵππον ἐπέλκουσαν, ἐπὶ ἐλκου- σαν ἵππον [διὰ τῶν ἡνίων ἐξερτημένον] ἐκ τοῦ βραχίονος, Ἰπρὸδ. 5. 12· — ἀκολούθως μετὰ ῥημάτων σημαντικῶν ἔχω, κατέχω, ὀδηγῶ, ἐξ ἐκείνων ἔχων τὰς ἐλπίδας, ἔχων τὰς ἑαυτῶν ἐλπίδας [ἐξερ- τημέναι] ἐξ ἐκείνων, Θουκ. 1. 84· ἐκ χειρὸς ἀγειν, ὀδηγεῖν διὰ τῆς χειρὸς, Ἰλιν 3. 2· ἐκ τῆς οὐρᾶς λαμβάνεσθαι Δουκ. Ὀνοκ. 28· ἵδε τὰ ῥήματα δέω, πειραίνω, πέλω, πρίω III· — προσέτι πλε- ται ἢ ἐκ ὅπου ὁ Ἕλληνας θεωρεῖται τὸ μέρος ἐξ οὗ γίνεται ἡ κίνησις, ἐνῶς εἰς ἄλλας γλώσσας θεωρεῖται τὸ μέρος ἐν ᾧ τὸ πρῆγμα εἶναι, οἱ ἐκ τῶν νήσων κακοῦργοι, οἱ ἐν ταῖς νήσοις κακοῦργοι, Θουκ. 1. 8, πρὸλ. 2. 5, 13· τοὺς ἐκ τῆς ναυμαχίας, τοὺς ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, Πλάτ. Ἀπολ. 32B· τοὺς ἐκ τῶν σκηνῶν, τοὺς ἐν ταῖς σκηναῖς, Δημ. 284. 23· — προσέτι καὶ μετὰ ῥημάτων σημαντικῶν κόρηται ἢ ἴσταμαι, στέω· ἐξ Οὐλύμπου, ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ἐνθα ἴστατο, Ἰλ. Σ. 154· ἐκ ἔλφροιο καθήμενος, ἐκ τοῦ ἔλφρου ἐπ' οὗ ἐκάθητο, Ὀδ. ψ. 420· καθίσθαι ἐκ πάγων, καθίσθαι ἐπὶ πάγων καὶ ἐπικτερεῖν ἐξ αὐτῶν, Σοφ. Ἀντ. 411, ἵδε σμρ. Ἰσλῆ· ἐκ βυθῶν, ἐν τῷ βυθῷ, Θεόκρ. 22. 40.

7) νικᾶν ἐκ τινός, ἔρχεσθαι νικητῆς ἐκ τινός καὶ τοὺς νικῶντας ἐκ τοῦ θηρίου, καὶ τοὺς νικῶντας καὶ ἀπαλλάσσοντας ἑαυτοὺς ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ θηρίου, Ἀποκάλ. Ἰωάν. α'. 3.

II. ΕΠΙ ΧΡΟΝΟΥ, ἔλλειπτε, μετ' ἀναφ. καὶ εἰκε.

ἀντωνυμ., ἐξ οὗ ἢ ἐξ οὗ τε (χρόνου), Λατ. ex quo, εἴη, Ἰλ. Δ. 6, Ὀδ. Β. 27, καὶ Ἀπτ.· καὶ ἐν ἀποδ., ἐκ τοῦ ἢ ἐκ τοῦτο, ἐξ ἐκεί- νου τοῦ χρόνου, Ἰλ. Θ. 296, Δ. 493· οὕτως, ἐκ τοῦτο παρ' Ἀπτ. (ἀλλ' ἐκ τοῦτο, ἐκ τούτων ἢ ἐκ τῶνδε συχνοτέρως σημαίνουσι μετὰ τούτου, μετὰ ταῦτα, Σεν. Ἀπομν. 2. 9, 4, Σοφ. Ο. Τ. 235)· ἐξ ἐκείνου Θουκ. 2. 15· ἐκ πολλοῦ (ἐνν. χρόνου) ὁ αὐτ. 1. 68, κτλ.· ἐκ πλείονος χρόνου ὁ αὐτ. 8. 45· ἐκ πλείονος αὐτόν· 68· ἐξ ὀλίγου, ἐντός ὀλίγου χρόνου, ἐντός μικρᾶς προθεσμίας, ὁ αὐτ. 2. 11 (ἀλλ' ὡσαύτως, ὀλίγον χρόνον μετὰ ταῦτα, Πλουτ. Καῖσ. 28)· ἐκ παλαιού Σεν. Ἀπομν. 3. 5, 8· ἐκ παλαιότητος Θουκ. 1. 18.

2) ἐπὶ ἰδιαιτέρῳ χρονικῶν σημείων, ἐκ νεότητος.. ἐς γῆ- ρας Ἰλ. Σ. 86· ἐκ γενετῆς Ο. 535· ἐκ νέου ἢ ἐκ παιδός, ἐκ παιδικῆς ηλικίας, συχνὸν παρ' Ἀπτ.· ἐκ μικροῦ παιδαρίου Δημ. 1252, ἐν τέλει· ἐξ ἀρχῆς Δισχόλ. Εὐμ. 284, κτλ.· ἐξ αἰθέρος, μετὰ τὴν αἰθρᾶν, Ἰλ. Π. 365, πρὸλ. Ἰπρὸδ. 1. 87· οὕτως (ὡς ἡ πρὸλ. ἀπὸ II), ὡς δὲ ἐκ τῆς θυσίας ἐγένετο, εὐθὺς δ' ὅτε ἐτελείωσεν τὴν θυσίαν, ὁ αὐτ. 1. 50· ἐκ τοῦ ὀρίστου, μετὰ τὸ ἄριστον, Σεν. Ἀν. 4. 6, 21· ἐξ εἰρήνης πολεμεῖν Θουκ. 1. 120· ἐκ δακρύων γελᾶν Σεν. Κύρ. 1. 4, 28, πρὸλ. Valck, ἐν Ἰπρὸδ. 3. 82· ἰδίως μετὰ μετοχ., πρὸς δήλωσιν χρονικοῦ σημείου, τὸ δὲ Ἑλληνικὸν εἶναι ἐν τῇ αὐτῇ μένον συνετάττετο ἐκ τῶν ἐπιπροσδόντων, ἐκ τῶν ἐπὶ προσερχομένων, Σεν. Ἀν. 1. 8, 14.

3) ὡσαύτως, ὅπου ἡμεῖς λέγομεν ὅτι καὶ κατὰ... ἢ κατὰ... ἢ ἐκ νυκτὸς ἐξ ἀνε- μίου χαλεποῦ ἀγίγνονται, πένυξ (Σχόλ.), Ὀδ. Μ. 280· ἐκ νυκτός Σεν. Κύρ. 1. 4, 2, κτλ.· ἐξ ἡμέρας Σοφ. Ἰλ. 780· ἐκ μέ- σω αἵματος Θεόκρ. 10. 5· ἐκ τοῦ λοιποῦ ἢ ἐκ τῶν λοιπῶν, ἐν τῷ μέλλοντι, κατὰ τὸ μέλλον, Σεν. Συμπ. 4. 56, Πλάτ. Νόμ. 709B.

III. πρὸς δόλῳσιν: 1) τῆς ὁλῆς, ἐξ ἧς ἐγένετο ἡ κατε- σκευασμένη, ποιεῖσθαι ἐκ ὕλων τὰ πλοῖα Ἰπρὸδ. 1. 194· πι- νοντας ἐκ κριθῶν μέθυ, Δισχόλ. Ἰκ. 953· εἶναι ἐξ ἀδάμαντος Πλάτ. Πολ. 616C· στράτευμα ἐξ ἐρασσάν Σεν. Συμπ. 8, 32.

2) τοῦ γεννητοῦ, ἐκ τίνος εἶναι, γενέσθαι, ῥῶνα κτλ., Ἰλ. Ζ. 206, Υ. 106· κτλ.· ἐκ γὰρ ἐμὸ γένος ἔσοι (ἐνθα τὸ γένος εἶναι αἰετ. ἀπὸλ. ἢ προσδιορισμὸς τοῦ κατὰ τι) Π. 896· σῆς ἐξ αἵματος εἰσι γενέθλης Τ. 111· ὦ πατὴρ πατρός ἐξ Ἀγχιλλεύου Σοφ. Φ. 260· Πρωμῆς ἐκ Πιρῶν Σοφ. Ἰπρὸδ. 2. 143· ἀγαθὸν καὶ ἐξ ἀγαθῶν Πλάτ. Φαῖδρ. 248A· ὁ ἐκ τινός, ὁ υἱὸς τινός, Σοφ. Ἀντ. 466, κτλ.· ὡσαύτως πρὸς δόλῳσιν πατρίδος, ἐκ Σιδῶνος πολυχόλου εὐχομαι εἶναι Ὀδ. Ο. 425, πρὸλ. Θουκ. 1. 25, κτλ.· οὕτως, οἱ ἐκ τοῦ Περσικοῦ, οἱ Περσιπαισιῶν, Λουκ. Ἀλ. 43· ὁ ἐξ Ἀκαδημίας, ὁ Ἀκαδημαῖος, Ἀθῆν. 34A· ὡσαύτως ἐν τῇ Κ. Διαθ., ὁ ἐκ πίστεως, ὁ πιστευόμενος (Ἑπιστ. π. Ρωμ. γ', 26), οἱ ἐξ ἐρίβειας, οἱ ἐριθευόμενοι, οἱ ῥαδιουργοῦντες (Ἑπιστ. π. Ρωμ. α', 8).

3) ἐπὶ τῆς ἀρχικῆς πηγῆς ἢ αἰτίας ἐξ ἧς ἀπορρέει ἡ γίνεσθαι τῆς καὶ γὰρ τ' ὄνομα ἐκ Διὸς ἔστιν Ἰλ. Δ. 63· τμηθ' ἐκ Διὸς ἔστι Β. 197· ἐξ ἡρέων γόρ φασι κόκ' ἐμμεναι Ὀδ. Α. 33, κτλ.· γίνεσθαι τὴν ἐκ τινός Ἰπρὸδ. 1. 1, κτλ.· θάνατος ἐκ μνηστήρων, θάνατος διὰ χειρὸς τῶν μνηστήρων, Ὀδ. Π. 447· τὰ ἐξ Ἑλλήνων τείχεα, τείχη οἰκοδομημένα ὑπ' αὐτῶν, Ἰπρὸδ. 2. 148· — ἐντεῦθεν συγχάνει ἀπλῶς ἀντὶ ἀπορρέοντος γενεῆς, ὕμνος ἐξ Ἑρινῶν Δισχόλ. Εὐμ. 344· ἢ ἐξ ἐμοῦ εὐσπούλλα Σοφ. Ἀντ. 93· ὁ ἐξ ἐμοῦ πόθος ὁ αὐτ. Τρ. 631.

4) πρὸς δόλῳσιν τοῦ ποιητικοῦ αἰτίου μετὰ παθ. ῥημάτων, ἐνθα συνηθετέρας εἶναι ἡ ῥῆσ. ὅπου, ἐξ ἡλῆθεν ἐκ Διὸς, δηλ. ὑπὸ Διὸς, Ἰλ. Β. 669· κῆρ' ἐρ- ῥηται ἐκ Διὸς αὐτόν· 69· προδεδοσθαι ἐκ Πηλεΐδης Ἰπρὸδ. 3. 62, καὶ συγχώνως παρ' Ἰωσι πεζογράφους, πρὸλ. ἐν Valck, Ἰπρὸδ. 7. 175, Wessell. 2. 148· καὶ παρ' Ἀπτ., ὡς ἐν Σοφ. Ἰλ. 124, 264, 1412, Ἀντ. 93, ἐν Θουκ. 3. 69, κτλ.· — οὕτως καὶ μετ' οὐδέτε. ῥη- μάτων, ἐκ... πατρός κακὰ πεῖσομαι Ὀδ. Β. 134· τλήνῃ τι ἐκ τινός Ἰλ. Π. 384· ὀνήσκειν ἐκ τινός Σοφ. Ἰλ. 256, Ο. Τ. 854, κτλ.

5) ἐπὶ τῆς αἰτίας ἢ τοῦ μέσου οὗ ἕνεκα γίνεσθαι τι, ἐκ ποτέρων φιλότῃτος, ἕνεκα τῆς φιλίας τῶν πατέρων ἡμῶν, Ὀδ. Ο. 197· μῆνιος ἐξ ὀλοῆς Γ. 135· ἐξ ἐρίδος Ἰλ. Π. 111· τελευ- τῶν ἐκ τοῦ τρώματος Ἰπρὸδ. 3. 29· ἐκ τίνος λόγου; Εὐμ. Ἀνδρ. 548· οὕτως, ἐκ τίνος; ἐκ τοῦ; διατὶ; ὁ αὐτ. Ἰλ. 93, Σεν. Ἀν. 5. 8, 4· ποιήσας ἑαυτοῖς φίλους ἐκ τοῦ Μοιῶναι τῆς ἀδικίας, κάμετε εἰς ἑαυτοὺς φίλους ἐκ τοῦ (δηλ. διὰ τοῦ), Ὡσαγγ. κ. Λουκ. ε', 9.

6) ἐκ... ἐκ, συμμῶνως πρὸς, ἐκ τῶν λογίων, κατὰ τοὺς χρησμούς, Ἰπρὸδ. 1. 64· ἐκ νόμων Δισχόλ. Εὐμ. 92, Δημ. 709. 2· ἐκ κελεύσματος Δισχόλ. Πέρα. 397· ἐκ τῶν εὐκλειμένων Θουκ. 5. 25· ἐκ τῶν παρόντων αὐτόν· 40, κτλ.

7) συγχώνως μετὰ γον. ὡς περιφραστικὴ ἀντὶ ἐπιρρ. (ὡς ἐν τῇ Λατ. ex consilio, ex consensu, ex improviso, κτλ.), ἐκ βίας = βίαιως Σοφ. Φ. 563· ἐκ βόλου ὁ αὐτ. Πλ. 279· κυρίως μετὰ οὐδέτε. ἐπιθέτου, ἐξ ἀγχιμόλοιο = ἀγχιμολον, ἐκ τοῦ σύγ- γγγου, Ἰλ. Ο. 352· ἐκ τοῦ ἑμμανέος Ἰπρὸδ. 3. 150· ἐκ τοῦ φανεροῦ, ἐκ τοῦ προφανοῦς Θουκ. 4. 106, 6. 73· ἐκ προδή- λου Σοφ. Ἰλ. 1429· ἐξ ἴσου ἢ ἐκ τοῦ ἴσου Σοφ. Τρ. 484, Θουκ. 2. 3· ἐξ ἀέλλπτου Ἰπρὸδ. 1. 111, κτλ., κτλ.· — ὡσαύτως μετὰ ἡλ. ἐπιθ., ἐκ τῆς θέλης ὁ αὐτ. 3. 127· ἐκ νῆς ὁ αὐτ. 5. 110· ἐξ ὑστέρης ὁ αὐτ. 6. 85· ἐκ τῆς ὀντίας ὁ αὐτ. 8. 6· ἐκ καινῆς

1. 8 (7). 63, Θουκ., κλ.· τιθεμένου δὲ μετὰ οὐσιαστικοῦ, τοῦτο σχεδὸν πάντοτε λαμβάνει τὸ ἄρθρον, ὡς, ἐφ' ἐκατέρω τῶν κέρα Θουκ. 5. 67· ἐπὶ τῷ κέρα ἐκατέρω δ' αὐτ. 4. 93· ἐν ἐκατέρῃ τῇ πόλει δ' αὐτ. 5. 115· ἀλλὰ τὸ ὄνομα ἢ ἡ ἀντωνυμία τίθεται ἐνίοτε κατὰ γενικὴν, ἐκάτερος ἡμῶν δ' αὐτ. 6. 17· ἐκατέρῃ τῶν χειρῶν διόδ. 4. 10· ὡς ὑποκείμενον πληθ. βήματος τίθεται ἐνίοτε κατὰ πληθ. μέγιστα δὲ ἐκατέρων τῶν μερῶν εἶναι πληθ., ἐδικαίουν γὰρ οὗτοι ἐκατέροι ἔχειν τὸ ἕτερον κέρας Ἡρόδ. ἐνθ' ἄνωτ., Πλάτ. Πολ. 348A, κτλ.· ἐνίοτε ὡς τὸ Δατ.· υἱοῖς, καθ' ἓν, μετὰ πληθ. βήματος, ταῦτα εἰπόντες ἀπῆλθον ἐκατέροι ἐπὶ τὰ προσήκοντα Ξεν. Κύρ. 5. 2, 22, πρβλ. 6. 1, 19· ἐνίοτε δὲ ἐπαναλαμβάνεται κατ' ἀναρχὴν πρὸς ἐκάτερον τῶν δύο μερῶν, ἐάν ἐκατέροι ἐκατέρων τέμνωσιν ἀγροὺς Πλάτ. Πολ. 470D, πρβλ. 348A· μετὰ προσθ. καὶ ἄλλων μορίων, ὡς ἐκατέροι Θουκ. 3. 74· ἐφ' ἐκάτερα δ' αὐτ. 5. 73· καθ' ἐκάτερα Ξεν. Ἀν. 5. 6, 7· ἔξ ἐκατέρων Λουκ. Ἐπιστ. 14.

ἐκατέρωθεν, ἐπίρρ., ἔξ ἐκατέρων μερῶν, ὡς τὸ ποιητ. ἐκατέρωθεν Ἡρόδ. 3. 102, Θουκ. 2. 75· μετὰ γεν., ἔκ τῆς πόλεως δ' αὐτ. 3. 6· τὸ ἔκ. μέρος Πλάτ. Φαίδων 112E.

2) ἔξ ἐκατέρων μερῶν, ὅτῃ· καὶ πρὸς πατέρους καὶ πρὸς μητέρας, Ἀριστ. Ἀποσπ. 374. ἐκατέρωθεν, ἐπίρρ., καθ' ἐκάτερον μέρος, Πινδ. Ο. 2. 124, Ἡρόδ. 2. 19, 106 Ἀριστ.

ἐκατέρως, ἐπίρρ., καθ' ἐκάτερον τρόπον, Πλάτ. Νόμ. 805E. ἐκατέρωθεν, ἐπίρρ., πρὸς ἐκάτερον τῶν δύο μερῶν, πρὸς ἐκάτερα τὰ μέρη, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 14, Πλάτ. Ἱέρ. 523C. 2) καθ' ἐκάτερον μέρος, ὡς αὐτ. Φαίδων 112E, Πολ. 614A.

Ἐκάτη, ἡ. (Ἐκάτος) ἡ μακρὰν ἐξικνουμένη, θυγάτηρ τοῦ Πέρου καὶ τῆς Ἀστερίας, ἐγγόνη δὲ τοῦ Κοίου καὶ τῆς Φοίδης, ἐχούσα ἐκουσίαν παρὰ τοῦ Διὸς ἐν οὐρανῷ, ἐπὶ τῇ γῇ καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ· αὕτη πρῶστατος τῶν ἀγνιστικῶν τέλειων, ἔκον χρητῆς, πλούτου, τιμῶν, νίκης καὶ εὐπλοίας, ἥ οὐ δὲ καὶ πρῶστατος τῶν ἀρτιγενῶν βρασίων, Ἡσ. Θ. 411 κέσ.· Ὑμν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 25. 52, ἐνθα παρίσταται ὡς φέρουσα ἐν χειρὶ λαμπρότα, σέλας ἐν χειρὶ ἔχουσα, δι' ἧς ἐκαλεῖτο καὶ φωσφόρος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 535· Ἐκάτα δαΐδοφρε, Νυκτὸς μεγαλοκόλπου θυγάτηρ Βακχὺλ, Ἀποσπ. 31(40) ἐκδ. Βίλλας βραδύτερον ἐκαστίζει τῇ Ἀρεμίδι (πρβλ. Ἐκατος), ἐνίοτε δὲ τῇ Διμήτρει καὶ τῇ Ρέξ, ἄλλοτε δὲ πάλιν τῇ Περσέει, ἴδε Δεκ. τῶν Ἀρχαιοτήτων. II. Ἐκάτης δεῖπνον ἦτο τὸ πεμπόμενον κατὰ νομὴν ὑπὸ τῶν πλοῦτων τῇ νύκτι ὡς θυσία τῇ Ἐκάτῃ ἐν ταῖς τριόδοις, αἱ δὲ πένητες ἔρχοντο πεινούμενοι καὶ ἔσθιον τὰ παρατιθέμενα, Ἀριστ. Πλ. 594 καὶ Σχολ. ἐν τῷ πεμπόμενῳ φαίνεται δὲ τὸ δεῖπνον τοῦτο εἶχε σχέσιν πρὸς ἐξαγνιστικὰς τελετάς, Πλούτ. 2. 280D, 290D, 708F, Α. Β. 247, 21 ἐν λέξει Ἐκαταΐα, Ἑσμ. Μ. 626, 24· καὶ ἐπειδὴ ἀπετελεῖτο συνήθως ἐξ ὀπορριμμάτων καὶ περισευμάτων τῆς τροφῆς καὶ ἐξ ἄλλης οὐλίας τροφῆς, ἡ φράσις Ἐκαταΐα κατεσθίειν καθήντησε να σημάζει πᾶν ἡ τιμωρὴν καὶ ἀκάθαρτον, τὰ τε Ἐκαταΐα κατεσθίειν καὶ τοὺς ἔργους τοὺς ἐκ τῶν χοίρων, οἱς καθοίρουσιν... συλλέγοντες ἐκάστῃ συνδεῖν πνεῖν ἄλλήλοισι Δημ. 1269, 10· πρβλ. Ηέμισι. εἰς Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 1· Ἐκατῆδελετης, οὐ, ὁ, τῷ ἐπομ., Πλ. Α. 75, Ἡσ. Ἀσπ. 100, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 157.

ἐκατῆδελος, οὐ, (ἐκάς, βάλω) ὁ μακρὰν βάλλον, ἐπὶ θ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὀμ. καὶ Ἡσ. ὡς οὐσιαστ., Πλ. Ο. 231. — Πρβλ. ἐκατῆδλος. Ἐκατῆσιον, τό, = Ἐκαταΐον, Πλούτ. 2. 193E. II. Ἐκατῆσαι τά, τῆς Ἐκάτης ἑορτῇ, Πλούτ. Α. 37. Ἐκάτι, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντ. ἔκρητα, Πέρων εἰς Εὐρ. Ὀρέσπ. 28. ἐκατόγγυιος, οὐ, ὁ ἐξ ἐκατὸν μετῶν ἢ σωματῶν συνιστάμενος, κορὰν ἐκατόγγυιος ἀγέλας, ὅμῃς ἐκατὸν κορασίων, Πινδ. Ἀποσπ. 87, 12.

ἐκατόγ-κάρηνος, οὐ, = τῷ ἐπομ., Δίεχλ. Ἡρ. 353. ἐκατόγ-κεφάλας, γεν. α, ὁ, ἐκατὸν ἔχων κεφαλὰς, Πινδ. Ο. 4. 11· προσέτι ἐκατογκέφαλος, οὐ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 882, Ἀριστοφ. Πάτρ. 473.

ἐκατόγ-κράνης, οὐ, = τῷ ἐπομ., Πινδ. Π. 8. 20. ἐκατόγ-κρήπης, ἴδος, ὁ, ἡ, ἔχων ἐκατονταπλῆν βάσιν, Ἰουλ. Ἐπιστ. 24.

ἐκατόγ-χειρος, οὐ, ἔχων ἐκατὸν χεῖρας· ἐπὶ τοῦ Βριάρεως, Πλ. Α. 402· — ἐκατόγχειρ, ὁ, ἡ, Πλούτ. Μάρκελλ. 17, κτλ. Ἐκατόγχειρες ἦσαν οἱ Βριάρεως, ὁ Γύγης ἢ Γύας καὶ ὁ Κόντος, εἰκνα Οὐρανῷ καὶ τῇ Γῇ, Ἀπολλύδ. 1. 1, 1.

ἐκατό-ζυγος, οὐ, ἔχων ἐκατὸν θύναμα κωπηλατῶν, οὐδ' ἂν νηὺς ἐκατόζυγος ἀχθος ἀροῖτο, οὐπὲρ ἐκατὸν ἑρετῶν ἰδαννομένην ζυγὰ γὰρ αἱ τῶν ἑρασσόντων καθεῖρα· (Σχολ.), Πλ. Γ. 247.

ἐκατόμβαιος ἢ ἐκατόμβαιος, α, οὐ, ὁ Ἀπόλλων παρὰ Ἀθηναίους καὶ Ζεὺς ἐν Γορτύνῃ καὶ παρ' Ἀρκάσι καὶ Κρησίν· Ἡσυχ. προσέτι, ἐκατόμβιος, ἐκατόμβιος Ἀπόλλων Ἐπιγρ. Νυκτοῦ, Ἀθῆν. τ. Β', σ. 237· — ἐκατόμβαια, τά, ἑορτὴ ἐν Ἀργεῖ· καὶ ἀγὼν τελούμενος Ἡσυχ., = ἐκατόμβαια, Ἐπιγρ. Διδορ. ἐν τῇ Συλλ., Ἐπιγρ. 1715· προσέτι, ἐκατόμβαια, τά, ἑορτὴ ἐν Ἀργεῖ Mitth. d. d. arch. Ins. 1. σ. 337. II. ἐκα-

τομβαιῶν, ἴδος, ὁ, ἡ, καὶ ὁ μὲν καθ' ὅν τὰ ἐκατόμβαια προσεφύροντο, ὁ πρῶτος τοῦ Ἀττ. ἔτους, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ τελεφεῖον ἐκαπενθήμερον τοῦ ἡμετέρου Ἰουλίου καὶ πρὸς τὸν τοῦ Ἀβυγύτου, Ἀνείρων 140. 25, κτλ., πρβλ. Πλούτ. Θρη. 12· ἐν Σπάρτῃ ἐκατόμβαιος ἐκατομβείος· μὲν πᾶρα Λακεδαιμονίοις, ἐν ψ τὰ Ἰακύνθων· Ἡσυχ.

ἐκατόμβη, ἡ, (ἐκατὸν, βοῦς) κυρίως θυσία συγκεκριμένη ἐξ ἐκατὸν βοῶν, — ἀλλ' ἤδη ἐπὶ Ὀμ. ἡ λέξις ἀπώλεσε τὴν ἐτυμολ. σημασίαν αὐτῆς καὶ καθήντησε νὰ σημαίνῃ μεγάλην δημοσίαν θυσίαν· οὕτως ἐν Πλ. Ζ. 93, 115 εὐρίσκομεν ἐκατόμβην ἐκ δώδεκα βοῶν, ἐν Ὀδ. Γ. 9. 59 ἐξ ἐνός καὶ ὀγδοήκοντα ταύρων, ἀλλ' ἡ κυριολεξία δὲν φυλάσσεται οὐδὲ πρὸς τὸ εἶδος τῶν θυμάτων παρ' Ὀμ., ἐπειδὴ εὐρίσκομεν ἐκατόμβας ταύρων καὶ αἰγῶν ἐν Πλ. Α. 315, ταύρων καὶ ἀρειῶν ἐν Ὀδ. Α. 25· εὐρίσκομεν μάλιστα ἐκατόμβην ἐκ πενήκοντα κριῶν ἄνευ βοῶν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἐκατόμβην, πενήκοντα δ' ἐνοργα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν (ἀλλ' ἔσται ἐνταῦθα ἡ θυσία τῶν ἐνοργῶν μῆλων εἶναι ἰδιαίτερα· Σηλ. ἔλλα παρὰ τὴν ἐκατόμβην), Πλ. Ψ. 147, πρβλ. 804· ἢ Ἡρόδ. (4. 179) συγκαταριθμεῖ καὶ τριπλοῖα χαλκῶν μετὰ τῆς ἐκατόμβης· ἀλλ' ἐν 6. 149, λέγει περὶ τοῦ Κλεισθένης, — θύσας βοὺς ἐκατὸν, ὅπερ δείκνυται ἐπὶ τοῦ Ὀμήρου αἱ τελεῖσσαι ἐκατόμβαι πραγματικῶς προσεφύροντο.

ἐκατομβοῖδεν· ἐκατὸν βοῶν τιμὴ Ἡσυχ.

ἐκατόμβος, οὐ, (βοῦς) ἐκατὸν βοῶν τιμὴς ἄξιος (Σχολ.), Πλ. Β. 449, Ζ. 236, Φ. 79· — ἐκατόμβος δὲ ὁ ἐκατὸν ἦσαν πολλῶν βοῶν ἄξιος, τούτῃσι ζῶον· ἐκ γὰρ τῶν βοῶν, μέρους ἐνός, πάντα δηλοῖ τὰ τετράποδα, δι' ὅν αἱ συναλλαγαὶ τοῖς παλαιαῖς αἰμίς δὲ ἐκείνοις ὁ βοῦς, ἀπὸ δὲ τοῦ τοιοῦτου ζώου ἐλθούσαν πατε βίος καὶ τὰ νομίσματα, διότι καὶ βοῦν ἐξετύποιον ἐν αὐτοῖς καὶ μάλιστα αἱ Ἀθηναῖοι τιμῶντες τὸ ζῷον· Εὐστ. 252. 18, πρβλ. Πλούτ. Ἱθρη. 25· ὁ ἐκατὸν χρυσῶν νομισμάτων ἄξιος, Ἡσυχ. Μ. 320. 47.

II. ἐκατόμβουα (ἐνν. ἱερὰ), τά, ἑορτὴ, καθ' ἣν ἐκατόμβαι προσεφύροντο, Συλλ. Ἐπιγρ. 451α, 23, Σπάρδων 362· πρβλ. ἐκατομβαῖος.

ἐκατόμπεδος, οὐ, (πούς) ἔχων μῆκος ἐκατὸν ποδῶν, ποίησαν δὲ πυρὴν ἐκατόμπεδον ἐνθα καὶ ἐνθα, «τετράγωνον ὥστε ἐκατὸν ποδῶν μέτρον ἔχειν» (Σχολ.), Πλ. Ψ. 164, ἐνθα ὅμως ὁ Σπύκιος διορθώνει ἐκατόμπεδος, ὡς ἐν Θουκ. 3. 68· ἐκατόμπεδος βεβαίως ἦτο ὁ Δωρ. τύπος, πρβλ. Πινδ. Ι. 6, 45). 32, Ἡρακλῆως, Πινδα. ἐν τῇ Συλλ., Ἐπιγρ. 5775, 24. 31, 38· καὶ ὁ Παρθενίον ἐν Ἀθῆναις καλεῖται ἀεὶ ποτε τὸ ἐκατόμπεδον, ἴδε τὴν λέξιν Παρθενίον· καὶ Ἀθῆναις τῶν. Β', σ. 627-662.

ἐκατόμ-πολις, ε, ἐπὶ χοίρας, ἡ ἔχουσα ἐκατὸν πόλεις, σὺ Κρήτῃν ἐκατόμπολιν ἀμφενέμενον Πλ. Β. 649, πρβλ. Σπάρδων 362.

ἐκατόμ-πους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἐκατὸν πόδας· τὸ ἐν Σοφ. Ο. Κ. 718, ἐκατόμπεδος Νηρηίδες, τινὲς ἐρμηνεύουσιν κατὰ λέξιν, αἱ 50 Νηρηίδες (ὁ ἀριθμὸς ὁ ὀριζόμενος ἐν Ἡσ. Θ. 264, Εὐρ. Ι. Γ. 427), ἕτεροι, αἱ 100 Νηρηίδες (Πλάτ. Κριτ. 116E), καὶ ἄλλοι παραδέχονται ἀπλῶς τὴν ἔννοian τῆς πληθύνος, ἴδε σημ. Jehh καὶ πρβλ. ἐκατόγγυιος, ὁκτάπους.

ἐκατόμ-πυλίσθερος, οὐ, = ἐκατόμπολις, Εὐρ. Ἀποσπ. 475. 3.

ἐκατόμ-πύλις, οὐ, ὁ ἔχων ἐκατὸν πύλεις, Θηδοῖ Πλ. Γ. 383, Διον. Π. 249.

ἐκατόμ-φόνια (ἐνν. ἱερὰ), τά, θυσία ἣν ἔθου Δεῖ τῷ Ἰουμάτῃ μισθονέουσα ἐκατὸν πολέμιους ἀνδρας· ἦτο δὲ παλαιότατη συνήθεια τῶν Μεσσηνίων, Πλουτ. 4. 19, 3, Πλούτ. 2. 159E, ἐνθα ἴδε Wyttenb.

ἐκατὸν, οἱ, αἱ, τά, ἄλλ., Πλ., κτλ.· ἐν συνθέσει συχνάκις συνεκδοχικῶς ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ πολλοῦ II. ἡ τῶν ἐκατὸν καὶ τεττάρων ἀρχὴ παρὰ τοῖς Καρχηρόνιοις, Ἀριστ. Πολ. 2. 11. 3, πρβλ. 7· («Ἡ πρώτη συλλαβὴ ἐ- φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ τὸ ἐ- ἐν ταῖς λέξεσιν εἰς, ἐν, πρβλ. ἑ-καστος· πρὸς δὲ τὸ δεύτερον μέρος -κατον πρβλ. Σανσκρι. catu, Lat. centum, Gotth. uat, Ἀγγλο-Σάξον. hund, Γαλλο-Σκανδιν. hundrind, Παλμ.-Γερμ. hundert, κτλ.).

ἐκατόντα-ετηρίς, -έτης, ἡ, περίοδος ἐκατὸν ἔτων, τοῦτο δὲ εἶναι κατὰ ἐκατονταετηρίδα ἐκάστην Πλάτ. Πολ. 615A.

ἐκατόντα-ετήρης, οὐ, ὁ ἐξ ἐκατὸν ἔτων, Ὀρφ. Ἑργ. 1105. ἐκατόντα-ετής, ἔς (ἢ ἐκατονταετής), ὁ ἔχων ἐκατὸν ἔτων ἡλικίαν, Πινδ. Π. 4. 502, Ἰω. Χρυσ. τ. 1. σ. 333.

ἐκατόντα-ετία, ἡ, περίοδος ἐκατὸν ἔτων, Schweigh. Ἀππ. τ. 3. σ. 613· ἐκατονταετίω, ἐκατονταετής γίνομαι, παρὰ Θεοδ. Στουδ. σ. 371B.

ἐκατόντα-κάρηνος, Δωρ. -ἄνος, οὐ, ἔχων ἐκατὸν κεφαλὰς, Πινδ. Π. 1. 31, Ἀποσπ. 93· ἐν Δίεχλ. Ἡρ. 353 γράφεται γυν

22. 210· ἐκβάλλεθ'· τρυγέων πάλους, ἐκτινάττε τοὺς κλήρους ἐν τῶν σκευῶν, Πισχ. Εὐμ. 742· ἀπολ., δοῦρα ἐκβάλλειν, κόπτειν δένδρα (κυρίως ἐκκόπτειν αὐτὰ ἐκ τοῦ δάσους), 'Οδ. Ε. 244· πρὸς ἐκκόπτω 2.

2) ἀνοίγω, βιαίως ἀνοίγω, ἐκβ. θύρετρα, πόλιν Εὐρ. 'Ορ. 1474, 'Εκ. 1044, πρὸς. Λυσ. 98. 24.

III. ἀφίω τι νὰ πείσῃ, χειρὸς δ' ἐκβαλεν ἔγχος 'Πλ. Σ. 419· εἰς Εὐρ. 'Αντρ. 629, πρὸς. 'Αριστοφ. Λυσ. 156.— Μεταφ., ἡ ῥ' ἀλίου ἐπὶ ἐκβάλων, ἐπεσφύμισα μάταιον λόγον, 'Πλ. Σ. 324· εἰ μὴ ὑπερφύλαον ἐπὶ ἐκβαλε 'Οδ. Δ. 503, πρὸς. 'Πρόδ. 6. 69, 'Αιτχ. 'Αγ. 1662, κτλ.· ἐκβ. ῥῆμα Πλάτ. Πολ. 473Ε· ἀπολ., ἐν-ίθω, ἐκτρέφω, Διογ. Λ. 9. 7· — προσέτι, χέω, χύνω, δάκρυα δ' ἐκβάλει θερμὰ 'Οδ. Τ. 362· ἐκβάλλω, πᾶσι μὲν ἀνθρώποις ἐὼν ἐπὶ νύκτιος ἔρκος δδόντων φύσας ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἐπὶ, ἔπειτα Σόλων 14. 2 καὶ τοὺς δδόντας ἐκβαλεῖν οὐ βούλομαι Εὐκ. Κῦκ. 644, κτλ.· ἐκβάλλω, ἐκπέμπω, καὶ φυσῶν δέξιαν ἐκβάλλει πνοήν (ῥοήν LVLV) λευκὴ παρειὰ φοινῶν στα- λυγιστος Σοφ. 'Αντ. 1238.

IV. ἀπαρρίπτω, Σοφ. Ο. Κ. 631, 636 Εὐρ. 'Αποσπ. 362. 45, 'Αριστοφ. Νεφ. 1477, 'Αντιφῶν 127. 13, κτλ.· ἐκβ. λόγους Πλάτ. Κριτῶν 46B· — ἀρ σῶμαι, δὲν παραδέχομαι, ἀλλ' ὡς φανέν γε τοῦπος ὡδ' ἐπιστάσο, κοῦκ ἐστιν αὐτῷ τοῦτο γ' ἐκβαλεῖν πάλιν Σοφ. Ο. Τ. 849· — ἐκβάλλειν δακρυήν, Διημ. 542. 21., 1264. 22· — ἀποδιώκω ἡθοποιὸν ἐκ τῆς σκηνῆς, Λατ. excludere, ὁ αὐτ. 449. 19· καὶ ἐν τῇ παλ., 'Αριστοφ. 'Ιππ. 225· πρὸς ἐκπίπτω 9.

V. γλῶσσι ἐξ ἰδίου σφάλλω, μὴ νῦν ποτ', ὦ παῖ, τὰς φρένας γ' ὑφ' ἡδονῆς γυναικὸς αὐνεκ' ἐκβάλλης Σοφ. 'Αντ. 649, 'Αλ. 965, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 404, κτλ. VI. παράγω, ἐπὶ γυναικῶν, 'Ιππ. 1131H, Πλουτ. Ποηλ. 21· ἀλλὰ κυρίως ἐπὶ ἐκτρέφω, 'Ιππ. 611. 43, κτλ.· ἐκβάλλει τοὺς νεοττοὺς, «βράζει τὰ πουλιά», Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. 'Ορν. 252· — ἐπὶ φυτῶν, ἐκβ. καρπὸν 'Ιππ. 242. 32· ἐκβ. στάχυν Εὐρ. 'Μάχ. 749.

VII. ἐκβαρβαρῶ μέλος τι, 'Ιππ. κ. 'Αγρ. 773. VIII. ἀποκραῖνω, ἀντιφρονῶ, Λατ. rejicere, λόγους μα- κροὺς καὶ δοκοῦντας ὑπὸ τῶν ἀντιπολιτευομένων δεφνύειν εἰ- ἡσθαί, δι' ὀλίγων ῥημάτων .. ὁλοσχερῶς ἐξέβαλε Πολύβ. 11. 10. 6, κτλ.

IX. ἐν τοῖς Μαθηματ., προεκβάλλω γραμμὴν, 'Αριστ. Οὐρ. 1. 5. 6, Μηχαν. 2. 2, κ. ἄλλ. X. ἀμαρῶ, ἐξ- ἔρχομαι ἀπέρχομαι, 'Ιν' ἐκβάλω ποδὶ ἄλλην ἐπ' αἶαν Εὐρ. 'Πλ. 96· ἐπὶ τῆς θαλάσσης· ἐξερχόμενης τῆς κοίτης αὐτῆς, 'Αριστ. Μετεωρ. 2. 8. 25· ἐπὶ ποταμοῦ, κενὸν ἑμαυτὸν, χύνωμαι, Πλάτ. Φαι- δων 113A πρὸς ἐκδιώκω II, ἐξίτημι I. 2.

ἐκβαρβαρῶ, καθιστῶ ἐντελὲς βάρβαρον, τὴν πόλιν ἐξεβαρ- βάρωσεν 'Ισοκρ. 192Ε.— Πάθ., ἐκβαρβαρῶμαι, καθίσταμαι βάρβα- ρος· κινδυνὸς ἐγένετο ἱσχυρὸς Σικελία τῇ τῶν 'Ελλήνων ὑπὸ Καρχηδονίων ἀνάστατον ἄλλην ἐκβαρβαρῶνθαισαν γενέ- σθαι Πλάτ. 'Επιστ. 353A, 'Αριστοτέλης παρ' 'Αθην. 632A.

ἐκβαρβαρῶναι, εὖως, ἡ, ὡς εἰς βάρβαρον κατάστασιν μετα- δολεῖ, Πλουτ. Τιμολ. 17.

ἐκβαρβαρῶναι, ἀνακρίνω, ὑποβάλλω εἰς ἔλεγχον, ἀναγκάζω εἰς ὁμολογίαν, 'Ιωσήφ. 'Αρχ. 'Ιουδ. 15. 8, 4, Φιλόστρ. 83.

ἐκβάσις [ἐ], ὄν, ἐπὶ τοῦ 'Απόλλωνος, = ἐκβατήριος, 'Απολλ. 'Ρόδ. Δ. 966.

Εκβάσις, εὖως, ἡ, (ἐκβαίνω) μέρας εἰς δ' νὰ ἐξέλθῃ τις, ἰδίως ἐκ τῆς θαλάσσης, ἐκβάσις οὐ πη φαίνεται ἄλλος ποταμὸς θύραζε (ἴδε τὴν λέξιν θύραζε) 'Οδ. Ε. 410· ἔξοδος, κατὰ τὴν ἐκβάσιν τὴν εἰς τὰ .. ἔρη Σεν. 'Αν. 4. 3. 20, πρὸς. 4. 1. 20· περὶ τὰς ἐκβάσεις, περὶ τὰ μέρη τὰ χρησιμεύοντα πρὸς ἀπόδρασιν, Πολύβ. 3. 14. 6, 2) ἀπόδρασις, μάλιστα ἐκ πλοίου, ἐκβ. στρατοῦ Δίσχολ. 'Εκ. 771· ἀτῆς ἐκβ., διαφυγὴ ἐκ τινος, Εὐρ. Μῆδ. 279.

II. ἡ ἐκβάσις πράγματι, τὸ ἀπο-έλεσμα, Μένανδ. ἐν 'Αδελ. 147, 'Αρρ. 'Επίκτ. 2. 7. 9.

ἐκβασιμείωσις, εὖως, ἡ, αἱ βασιμείες αἱ πρὸς κατάβασιν ἀπὸ βωμοῦ, 'Επιγράμ. 'Ελλ. 229, 'Ενθ. ἐκβασιμείωσις.

ἐκβάσιμωσις, εὖως, ἡ, (= ἐκβάσιμωσις)· ἡ δεῖνα κατε- σκεύασεν λαυτὴ τὴν ἐκβάσιμωσιν 'Επιγρ. ἑλᾶσανος 'Ασίας, Πηλλ. d. cor. hell. IV. σ. 381, ἴσως ταρεῖται μετὰ βασιμείων καθύ- ρου, Συναγ. 'Αθην. Διέ. Κουμανούδη.

ἐκβατήριος, α. ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν ἐκβάσιν ἢ τὴν κατ' εὐχὴν ἀποπεράτωσιν ὑποβάσεως, οὗσας ἐκβατήρια (ἐνν. ἱερὰ) τῆς νό- σου, οὗσας διὰ τὴν εὐτυχὴ ἀπαλλαγὴν ἐκ τῆς νόσου, Φιλόστρ. 562.

ἐκβάτης, ὄν, ἡ, ἴδε ἐγβατής.

ἐκβαῖω, Δωρ. ἀντὶ ἐκβαίνω, ἐκβῶντας 'Ρουβ. Δωρ. ἐν Θουκ. 5. 77· πρὸς. προβάω.

ἐκβεβαῖω, ἐπιβεβαῖω, Πλουτ. 2. 283A· ὡσαύτως κατὰ μέσ- τῶν, ὁ αὐτ. 'Αγρ. 19, Πιομπ. 19. 41, κτλ.· πρὸς. ἐμβεβαῖω.

ἐκβεβαῖωσις, εὖως, ἡ, ἐπιβεβαῖωσις, Πλουτ. 2. 85C.

ἐκβήσω, ἐκβάλλω τι βήχων, 'Ιππ. Προρρ. 91, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 1. 16, 15.

ἐκβόλζω, διὰ τῆς βίας ἐκβάλλω, ἀποδιώκω, Πλουτ. 2. 243, κτλ.· ἀλλὰ τὸ πλείστον κατὰ μέσ- τῶν, Πολύβ. 18. 6, 4, Πλουτ. 2. 284E, κτλ.— Πάθ., τόσον χειρῶν ἐκβεβιασμένον, — ἔξω ἐκ τῆς βίας ἀπαρτῶν ἐκ τῶν χειρῶν μου, Σοφ. Φ. 1129· ἐκδοσθέν-

τες, διὰ τῆς βίας διωχθέντες ἐκ τῆς ἐαυτῶν θέσεως, Πολύβ. 1. 28, 6, πρὸς. Πλουτ. Θησ. 27, κτλ.· ἐπανώτερον κατ' ἐνέσθ., τοὺς ἐκδοσθέντας ἢ αὐτ. 'Αλέξ. 60.

II. Μῆδ., ῥίπτω πύρρῳ, κάμνω τι νὰ ὑπάγῃ μακρὰν, ἐκδοῖσθαι δὲ οὐ δύναται πόρρω τὸ πλῆγνεν 'Αριστ. π. 'Ακουστών 9.

III. Πάθ., γίνωμαι ἢ παρίσταμαι· κατὰ τρόπον οὐχὶ ἀρετῆς καὶ φυσικόν, ἐπὶ ἔργων τέχνης, τὰ Διονυσίου ζωγραφήματα τῶν Κολοφώνων, ἰσχύον ἔχον- τα καὶ τόνον, ἐκδοῖσθαι καὶ καταπόνους ἔοικε Πλουτ. Τιμολ. 30· ἴδε Μυλλέρου 'Αρχαιολ. τῆς τέχνης § 135.— 'Ο τύπος ἐκβεβιασμένος εὐρεῖται ἐν 'Ιππ. περὶ Τέχνης 7, ἐν τέλει.

ἐκβόλζω· μέλλ. 'Αττ. -βίω, ἐνέργ. μεταβατ. τοῦ ἐκβαίνω, κάμνω τινὰ νὰ ἐκβῇ ἢ ἐξέλθῃ, ἐκδοῖσθαι ἐκ τοῦ βουτόμου τοῦρ- νίθιον 'Αριστοφ. 'Ορν. 662· ἐκδοῖσθαι ποταμὸν ἐκ τοῦ αὐλῶ- νος, παρὰ τῆς ποταμὸν ἐκ τῆς κοίτης αὐτοῦ, 'Πρόδ. 7. 130· ἐκβ. τινὰ ἐδοῦ Σεν. 'Ιππαρχ. 1. 18· ἐκδοῖσθαι τινὰ δικαίων λόγων, κάμνω τινὰ νὰ παύσῃ τὰς περὶ δικαιοσύνης συζητήσεις αὐτοῦ, Θουκ. 5. 98. 2) κυρίως, ἀποδιώκω τινὰ ἐκ πλοίου, ὁ αὐτ. 7. 39. Πλάτ. Γοργ. 511E. 3) εἰσπράττω διὰ τῆς βίας χρήν ἢ φόρους, 'Ιουστινιαν. Κώδ. 3. 2. 4., 12. 61. 7.

ἐκβόλζομαι, ὁ, ἐκτέλει, ἐκδοῖσθαι τῆς ἀποφάσεως Βασιλ. 1. 517.

ἐκβόλζομαι, οὐ. ὁ, ὑπέρτης προσεδρεύων τῇ δικαστῇ, ὅστις μετὰ τὴν ἀπόφασιν ἐξεβόλζε τὰ ἀποφαινόμενα, ἴδε Δουκάγγ. ἐν λέξει.

ἐκβόλζομαι, ὁ, ὁ, εἰς τὸ ἐκδοῖσθαι ἀνέκων, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 219.

ἐκβεβρώσσω, κατατρώγω, ἐκ μὲν ἐσχάτας βέδρωκε φάρμακ Σοφ. Τρ. 1053.

ἐκβίος, ὄν, ὁ ἐστερημένος τοῦ βίου, ἐγὼ σε ἐκβίον ποιήσω.. ἔξω τοῦ βίου ποιήσω, τοῦτ' ἐστὶν ἀποκτενῶ, 'Αρτεμίδ. 4. 32, 'Ετυμ. Μ. σ. 323, 44.

ἐκβιούζω (Βοιωτ.), ἐκβιούζει· ὀργνέει μετὰ κραυγῆς· 'Ψαύχ.

ἐκβίω, συμπληρῶ ἔτος τι τῆς ἡλικίας μου, ἐξηκοστὸν ἔτος 'Επιγράμ. 'Ελλ. 640· ἀποβίω, παρὰ βραχὺ τις ἐκβιούς Εὐστ. Πονημάτ. 225, 11.

ἐκβίωσις, εὖως, ἡ, ἀποβίωσις, Ν. Χων. σ. 632. 17., 792. 5, ἐκβ. Β.

ἐκβλαστάνω, φυτρῶν, ὅταν περ φύγῃται τῦραννος, ἐκ προσηλατικῆς βίης καὶ οὐκ ἄλλοθεν ἐκβλαστάνει Πλάτ. Πολ. 565D.

II. μετὰβ. κάμνω νὰ βλαστήσῃ, νὰ αὐξηθῇ τι, παράγω τι, 'Ιππ. 380, 51.

ἐκβλάστημα, ατος, τό, νέον βλάστημα, βλαστὸς, Φίλων 1. 48.

ἐκβλάστησις, εὖως, ἡ, βλάστησις, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ., πρὸς. Γεωπ. 5. 25, 1.

ἐκβλέπω, βλέπω, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φιλοστράτου.

II. ἀρχίω νὰ βλέπω, βραδέως δὲ ἐκβλέπει τὰ ταύτης (τῆς χει- ῖνος) βρέφη, ὡς καὶ τὰ τῶν κυνῶν σκυλάκια Διλ. π. Ζ. 3. 25.

ἐκβλητέον, ῥηματ. ἐπὶ τοῦ ἐκβάλλω, πρέπει τις νὰ ἐκβάλῃ, νὰ ἀπορρίψῃ, Πλάτ. Πολ. 377C, Κλήμ. 'Αλ. 244.

ἐκβλητικός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ιδιότητα νὰ ἐκ- βάλλῃ τι, μετὰ γεν., 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 9. 6, 2.

ἐκβλητός, ὄν, ἐρριμμένος ἔξω, ἐκβλητόν, ἡ πύσημα φοι- νίσου δορός· ἐκβεβλημένον ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ἡ πύσημα ὑπὸ δο- ρὸς φοινίκου, (Σχολ.), Εὐρ. 'Εκ. 700.

II. ἀποβλητός, ἀπορ- ρίψιμος, νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι 'Πράκλ. παρὰ Στράβ. 784, Πλουτ. 2. 669A βρέφος ἐκβλητόν, ἐκτετον, Εὐστ. 381, 25.

ἐκβλίω, ἐκβλίω, ἐκβλίσαι, ἐκβλῖναι, ἐκπίπτει· βλίσκει γὰρ τὰ < τῶ; > κηρία ἐκβλίσκειν 'Ψαύχ.

ἐκβλιστέος· ἐκβλίστέος 'Ψαύχ.

ἐκβλύζω, ἐκρῶ, 'Ορφ. Διθ. 484, Πλουτ. Τ. Γράχ. 13.

II. ἐκβλύζω, ὁπότερον ἰδρώτα .. ἐκβλύζει τῶν σαρκῶν ὁ γεω- πονῶν Εὐστ. Πονημ. 150, 8., 222. 41.

ἐκβλυσίς, εὖως, ἡ, ἐκρῆς, Εὐστ. Πονημάτ. 11, 42 καὶ 166, 87.

ἐκβλυσμα, -ατος, τό, = τῇ προηγ., 'Ιερὸθ. ἐν Idol. phye. etc. II. σ. 338.

ἐκβλύω, = τῇ προηγ., 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1417 [ἐνθα ἐκβλύοντα], ἐκβλῶ, ἀναδῶ, ἀεζωνῶ, ἐκπέμπω ἰσχυρὰν φωνήν, Σεν. Κυν. 6, 10, Πλάτ. Πολ. 492B· αἱ δὲ γυναῖκες ἐκβλῶσσαι (κατὰ Κουρῶν γραπτὸν ἐμβολῶσσαι) Πλούτων. 48, σ. 247, ἐκβ. Κερῶν.

ἐκβύθω, ἡ, ἐξῆς πρὸς βοήθειαν, ἐξοδος πολιτοφυμένων, ἐκδοθήσεως τινός γενομένης .. ἀπέθανον πολλοὶ Θουκ. 3. 18, πρὸς. 'Αριστ. Πολ. 7. 5, 4.

ἐκβυθίζω, ἱσορῶ ὅπως βοηθήσω εἰνῶ, ἐξεδόθηον πανδημί 'Πρόδ. 6. 16· ἐς τὸν 'Ισθμὸν δ' αὐτ. 9. 26· κάμνω ἐξοδόν, Θουκ. 1. 105.

ἐκβυθισίς, ἡ, ἐπιβοήθεια, 'Αθήναιοι· περὶ Μηχανημ. σ. 4. 30.

ἐκβόησις, εὖως, ἡ, τὸ ἐκβῶν, κραυγάζειν μεγαλοφώνως, Φίλων 2. 159, 'Πλούτ. 10. 17.

ἐκβολάς, αδος, ἡ, τὸ ἐκβαλλόμενον, τὸ ῥιπτόμενον ἔξω· ἰδίως, 1) = πικρία, Στράβων 399. 2) ἐκβολὰς μήτρα, Λατ. vulva ejaculata, Ρωμαῖκόν τι ἔδεσμα, 'Ιππαρχ. παρ' 'Αθην. 101A.

ἐκβολέζω· μέλλ. 'Αττ. -βίω, ἐκτελεῖω, ἐκφουδίζω, ὡς ἐπὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίνης

ἀναμένονσι τὴν ἐκ τῶν γειναμένων ἐκγλυφὴν Διλ. π. Ζ. 4, 12.

ἐκγλύφω [ῶ], διακολλᾶω, κολλῶν ποῖα: ἀντί τοῦ ἡμαλοῦ πρῆμ. ἐκγέγλυμμαι, εὐρυσκομέν. τὸν ἀνώμαλον ἐξεγλύμμαι ἐν Πλάτ. Πολ. 616D· πρὸς. κατεγλύωται.

II. ἐκκολάπτω, «ξεπουλιάζω», τὰ νεώττια Διλ. π. Ζ. 2, 33· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὡς ἐξεγλύφαντο Πλουτ. Τ. Γράχ. 17· ἴδε Κόντ, ἐν Σωκράτει σ. 133. ἐκγονητέω, ἐπιτεταμ. ἀντί τοῦ γονητέω, Γοργ. Εὐλ. Ἐγκώμ. σ. 683 Bekk., Ἰωσήφ. Ἰ. II, 1, 11, 3.

ἔκγονος, ον, γεγεννημένος ἐκ τινος, μετὰ γεν., Ὀμ. II. ὡς οὐσία. τέκνον, εἴτε υἱὸς εἴτε θυγάτηρ, Τυδέος ἔκγονός ἐσσι Ἰλ. Ε. 813· ἢ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἰναι Ὀδ. Α. 236, Ἠρόδ. 1, 35, Τραγ., κτλ.· καὶ κατὰ πληθ. ἔκγονοι, ἀπόγονοι, Ἠρόδ. 2, 167, 4, 179, Τραγ.· ἔκγονοι ἐκγόνων, τέκνα τέκνων, Πλάτ. Κριτ. 112C· μεταφ. τῆς χώρας ἔκγονοι ὁ αὐτ. Μενέξ. 239D· ὕβρεως ἔκγονος ἀδικία Πλάτ. Νόμ. 691C· δειλίαν ἔκγονος ἀργία ὁ αὐτ. 901E· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ κού θεωρουμένου ὡς τέκνου τοῦ κεφαλαίου, ὁ αὐτ. Πολ. 555E, πρὸς. 507A. 2) ὡσαύτως κατ' αὐτ., ἔκγονα τινος, τὰ τέκνα τινός, Διοχ. Πρ. 137, Σοφ., κτλ.· ἔκγονα χθονός Σοφ. Ο. Τ. 171· ἔκγονα ποιητῶν Πλάτ. Συμπ. 209D· τὰ ζωγραφίας ἔκγονα ὁ αὐτ. Φαίδρ. 275D. — Ἠρόδ. Ἐγγονος.

ἐκγραφή, ἡ, ἀπαλειψίς ἐκ καταλόγου (πρὸς. ἐκγράφω II), Ἐπιγραφή παρὰ τῷ Hicks 205, 3.

ἐκγράφω [ῶ], γράφω ἐκ τινος, ἀντιγράφω, Σουλ. Ἐπιγρ. 1842: — Μέσ., γράφω ἐκ τινος, ἢ ἀντιγράφω δι' ἑμαυτὸν, πρὸς ἰδίαν μου χρῆσιν, γρηγορὸν παρὰ τὰ πολλῶν ἐκγράφασθαι Ἀριστοφ. Ὀρν. 982· Μορσιμου ῥῆσιν ἐκγράφασθαι ὁ αὐτ. Βάτρ. 151· πρὸς. Δημ. 1180, 23, κτλ.

II. ἀπαλείφω, ἐξαλείφω, διαγράφω ἀπὸ τοῦ καταλόγου παρ' Ἀνδρ. 10, 37, Διον. Ἀλ. 18, 22, ἐκγρυστέω (γρῦτη), ἀναζητῶ παλαιὰ καὶ ἀχρηστα πράγματα, «ἐκγρυστέω», «ἐξερευνήσω», Ἡσυχ.

ἐκγυμνάω, γυμνάζω, τὸ πᾶν τοῦ σώματος πλὴν τῆς αἰδοῦς ἐξεγυμνώσω Εὐμῆδ. 4, 114. — Παθ., μεταφ., ἀναλίσκομαι, ἀφανίζομαι, Ἰανθρ. 22, 16.

ἐκγυμνακός, ἀπογυμνακός, Ἰερμ. Κων/πόλ. σ. 255.

ἐκθαδῆ· «ἐκκαυθῆ, Λάκωνες» Ἡσυχ.

ἐκθαδόμεαι, παθ., πληροῦμαι ῥητίνῃ, γίνεται δάς, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 6, 11, 9.

ἐκθακρῶ, χύνω πικρὰ δάκρυα, ποί' ἐκθακρῶσαι (ἐνν. δάκρυα) Σοφ. Φ. 278, Εὐρ. Φοίν. 1314: — ἐπὶ δένδρων, θακρῶ, στέρας ἐπὶ τῇ κτλ., Πλούτ. 2, 384B.

ἐκθαμάζω, καταθαμάζω, Κ. Μανασ. Χρον. σ. 40 (·)

ἐκθαίνειω, θανείω ἐπὶ τόκῳ, χρήματα Ἀρίστ. Οἰκ. 2, 11, Ἐπιγρ. Κερκῦρ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 1843, 8, 44, κ. ἄλλ. — Παθ., αὐτῷ 13 κτλ.

ἐκθάνεω, εως, ἡ, τὸ θανείω ἐπὶ τόκῳ, Σουλ. Ἐπιγρ. 1843, 10.

ἐκθανευστής, οὔ, ὁ, ὁ θανείων ἐπὶ τόκῳ, Σουλ. Ἐπιγρ. 2418, VI, 30.

ἐκθανευστικός, ἡ, ὅν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐκθανεῖν, ἐκθανευστικά ἔγγραφα Ἐπιγρ. Ἐφθου, Wood Discov. etc. Append. B No 5.

ἐκθᾶπνᾶω, ἐπιτεταμ. ἀντί τοῦ θανᾶνᾶω, Πολύδ. 21, 8, 9, κτλ.

ἐκθάραις, ἡ, «ἐξάθαρμα», Νεκταρ. Ὀμιλ. σ. 6. ἔκθ. Παρ. 1554.

ἐκθάρτικός, ἡ, ὅν, ὁ συντελὴν πρὸς ἐκθάραις, Ἰζέτ. Σχόλ. εἰς Ἠσ. Ἐργ. καὶ Ἠμ. 502.

ἐκθασύνω, καθιστῶ τι θαυ. «ἐκθεασύνθαι» (τὸ) σῶμα θαυ. γεγονέναι Ἡσυχ.

ἐκθεδιστήμενος, θρυπτικῶς, Πολυδ. ζ', 185.

ἐκθεδαρμένος, ἴδε ἐκθέρω.

ἐκθεής, ἐς, (δένω, ἐλλείπω, εἶμαι ἐλλείψης) ἐλλείψης, ἀτελής, Σουΐδ., Ζωναρ. σ. 659.

ἐκθεῖσαις, ἡ, δέσεις, Εὐαγγ. Ἐκκλ. Ἰστ. 1, 9.

ἐκθεῖα, ἡ, ἑλλείψις, καθυστέρησις, φόρων καὶ νεῶν Θουκ. 1, 99· διὰ γρᾶφ. ἐν Δημ. 890, 14.

ἐκθεινύναι, ἐπιδεικνύναι, φανερῶναι, Σοφ. Ἠλ. 348, Εὐρ. Ἰππ. 1298: — Μέσ., Εἶδος τὸδ' εἰς Ἑλλάδας ἐκθεινύνει Εὐρ. Ἰκ. 341.

II. δεικνύναι, Σοφ. Ο. Κ. 1021.

ἐκθειμαίνω, ἐπιτεταμένον ἀντί τοῦ δειμαίνω, Ἠλ. 9, 8.

ἐκθειματόν, ἐπιτεταμ. ἀντί τοῦ δειματόν, Πλάτ. Πολ. 381E: — Παθ., Διον. Ἀλ. περὶ Δημοσ. 54.

ἐκθεινύω, ἐπιτεταμ. ἀντί τοῦ δεινύω, Ἰωσήφ. Ἰ. Α. 17, 5, 5.

ἐκθειπνέω, τελεονῶν τὸ θεῖπναι, Πολυδ. ζ', 112.

ἐκθέρω, ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, «ἐκθέρεται» ἐκθερματόνται Ἡσυχ., ἴδε ἐκθέρω.

ἐκθενάτεω, εἶδον τὸ δέκατον, εὐθέμενος ἐκδέκατέωσιν Ἠρακλεῖ τὴν οὐσίαν Διόδ. 4, 21.

ἐκδέχομαι, ἰων. ἀντί ἐκδέχομαι, Ἠρόδ.

ἐκδέκτεον, ῥηματ. ἐπιθ. παραδέκτεον, Ἀθην. 189D.

ἐκδέκτωρ, -ωρος, ὁ, ὁ δεχόμενος παρ' ἄλλου, ἐκδ. πόνων (ὡς τὸ διαδοχος), ὁ δεχόμενος ἕτερον εἰς τι ἔργον, Διοχ. (Ἀποσπ. 194) παρὰ Πλουτ. 98C, Πορφ. π. Ἀποχ. Ἐμφύχ. 3, 18· ἄλλ' ὁ Πλουτ. 2, 964F· ἔχει ἀνδέκτωρ.

ἐκδέξις, εως, ἡ, διαδοχή, τῆς βασιλείης Ἠρόδ. 7, 3.

ἐκδέρομαι, ἀποθ., «βλέπω ἐκ τινος», Ἠλ. Ψ. 477 (ἐνδύων γράφεται ἐκ δέρκεται, οὔτε τοι δέυτατον κεφαλῆς ἐκ δέρκεται δσσε)· λεπτόν ἐκδέδορκε Ἀδαμαντ. Φυσίον, 1, 2.

ἐκδερματίζω, ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, ἐκθέρω, «ἐκθέρω», «ἐκθέρω», Σουΐδ., ἐκδερματόν Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 758.

ἐκθέρω, ἰων. -θεῖρω, μέλλ. -θεῖρω: — ἀφαιρῶ τὸ δέρμα ἀπὸ τινος, τινὰ Ἠρόδ. 2, 42, 7, 26· ἐκθέρειας ἀσκήν βοδός Ὀδ. Κ. 19· βύρσαν ἐκθ. Εὐρ. Ἠλ. 824· ἐνταῦθα λέγεται Ἀπόλλων ἐκθέρει Μαρσύαν Ξεν. Ἀν. 1, 2, 8· — λεπίζω, «τὸ δόρυ, ταυτέσει τὸ ἐκθαρμένον ξύλον» Εὐστ. Ἠλ. σ. 726, 14. II. δέρω (θέρω) διὰ ῥόδου, εὐρύνω τοὺς βότρυς κλέπτουτὰ σε προσ-αγαγῶν πρὸς τὴν ἐλάαν ἐξέθειρ' εὐ κἀνδρικόως Ἀριστοφ. Σφ. 450, Πλάτ. Πολ. 616A, πρὸς. Μάχωνα παρ' Ἀθην. 580B.

ἐκδεσμεύω, συνδέω, ἐκδεσμεύων τὴν ἑκατέραν πλίστιν εἰς ἀλλήλους Πολύδ. 3, 33, 8.

ἐκδεσμεύω, = τῷ προηγ.

ἐκδετος, ον, (ἐκδέω) ἐκδετέμενος, ἐκδετον ἐξ ἵππων Ἐκ-τορα συράμενον Ἀνθ. II, 9, 97, 4.

ἐκδέχομαι, ἰων. ἐκδέχομαι, μέλλ. -δεξομαι, ἀποθ. I.

τὸ πλείστον ἐπὶ προσώπων, 1) λαμβάνω ἢ δέχομαι παρ' ἄλλου, οἱ οἱ σῶκος ἐκδέχοντο Ἠλ. N. 710· Ὀρέστην ἐκδεξάμενον πατρί Διόγ. Χο. 762· ἐπὶ πυρρός, μέγαν δὲ πανδὸν ἐκ νήσου τρίτον Ἀθῶν αἶψας Ζηνὸς ἐκδέξοτο ὁ αὐτ. Ἀγ. 285· ἐκδ. τὴν αἰτίαν, ἀναλαμβάνω, «παίρνω ἐπάνω μου» τὴν κατηγορίαν, Δημ. 352, 26.

2) ἐπὶ διαδοχῇ, ἐκδ. τὴν ἀρχὴν, τὴν βασιλείην παρὰ τινος Ἠρόδ. 1, 7, 26, κτλ.· συχνάκις ὡσαύτως παραλειπομένης τῆς αἰτίας, ἐκδέξοτο Σαδούττης (ἐνν. τὴν βασιλείην) αὐτοῦ 16, πρὸς. 103, κ. ἄλλ.· παῖς παρὰ πατρός ἐκδέχόμενος [τὴν τέχνην] ὁ αὐτ. 2, 166· οὕτως, ἐκδέξαμενοι (ἐνν. τὴν μάχην) ὁ αὐτ. 7, 211.

3) λαμβάνω τὸν λόγον, καὶ ὁ Διονυσόδωρος ὡς περὶ σφαῖραν ἐκδέξαμενος τὸν λόγον Πλάτ. Εὐθύδ. 277B· ἐκδέξαμενος (ἐνν. τὸν λόγον) εἰπεῖν ὁ αὐτ. Συμπ. 189A· ὁ μὲν πρῶτος εἰπὼν .., ὁ δ' ἐκδέξαμενος Δημ. 232, 10.

4) περιμένω, προσδοκῶ, λατ., ἐκδεχόμενος, ἐκδ. ἐνθάδ' ἐκδέχου Σοφ. Ψ. 123· ἐκδ. ἐως .. Διον. Ἀλ. 6, 67.

5) ὡς τὸ λατ. περιμένω, ἀποδέχομαι, ἐκδέχομαι, ἐκ-λαμβάνω, ἐξηγοῦμαι, οὕτω δὲ τὴν ἀσωτίαν ἐκδεχόμεθα Ἀριστ. Ἠθ. N. 4, 1, 5· τοὺς λόγους Πολύδ. 10, 18, 12· πρὸς. ἐκλαμ-βάνω IV.

II. ἐπὶ γεγονότων, περιμένω, ἀναμένω, λατ. ἐκεί-μεν, τοὺς Σκύθας .. ἐκδέξατο οὐκ ἐλάσσων πόνος Ἠρόδ. 4, 1· ἐκδ. [αὐτοὺς] περιόδος τῆς λήμνης μακρὴ ὁ αὐτ. 1, 185.

2) ἐπὶ γειτνιαζουσῶν χωρῶν, συνορεύω, ἀπὸ ταύτης (ἐνν. τῆς Περσικῆς) ἐκδεκόμενη Ἀσσυρίῃ ὁ αὐτ. 4, 39, πρὸς. 99.

ἐκδέω: μέλλ. -δέσω, δένω τι ἐκ τινος, προσδένω εἰς τι, ἐκέρω, μετὰ γεν., πέτρης ἐκ πέσματα θήσας Ὀδ. Κ. 90· ὁρῶς ἐκ-δεον ἡμιόνων, ἔλενο. τὰς ὄρες εἰς τὰς ἡμιόνους ὡς ἐλκύνει αὐ-τάς, Ψ. 121· ἀπολ., σπένδω ἐκδέσθαι ἐπισθεν, κτεῖσαι, στερεῶ-σαι, ἔσται τὴν θύραν ἐπισθεν διὰ τοῦ ἱμάντος, ἢ κατὰ τὸν Μενίγ-να δέσσει σπένδω εἰς τὴν ῥάχιν αὐτοῦ πρὸς τιμωρίαν (πρὸς. Ἀρι-στοφ. Θεομ. 931, 94B), Ὀδ. X. 174· χέρας βρόχοισιν ἐκδέσαν-τες Εὐρ. Ἀνθρ. 556: — Μέσ., δένω τι «ἐπάνω μου», κρεμῶ τι περὶ ἑμαυτὸν, ἐκδέσσομαι ἀγάλματα, προστηθῆναι ἢ τυποῦσι τινάς, Ἠρόδ. 4, 76· ὡσαύτως, δένω ἢ στερεῶναι δι' ἑμαυτὸν ἀπταῖσιν ..

πεισμάτων ἀρχάς, τὰς ἀκρας τῶν σχυλίων, Εὐρ. Ἰππ. 761· τὸν νεκρὸν ἐκ τοῦ ὀφρου Σουλ. Ἐπιγρ. 6125, 96.

ἐκδηθύνω, ἐπιτεταμ. ἀντί τοῦ δηθύνω, ἦν δὲ καὶ ἐκδηθύνῃ (ἡ νόσος) χρόνῳ καρτερὰ ἔσται, ἐάν δὲ διαρκῇ ἢ βραδύνῃ νά-ισθ' Ἀρετ. Χρον. Νόσ. Θεραπευτ. 1, 1.

ἐκδηλός, ον, ἐπιτεταμ. ἀντί τοῦ δηλός, φανερός, ἐπιφανής, ἦν ἐκδ. μετὰ πᾶσιν Ἀργεῖοις γένοντο Ἠλ. Ε. 2.

καταφανής, σαφής, πάντα ἐποίησεν ἐκδηλός Δημ. 24, 10.

ἐκδηλῶ, φανερώω, σαφῶς δεικνύναι, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 35.

ἐκδημαίω, ἀποδημαίω, ἀναχωρῶ, ἐκδημήσας ὁ Σόλων .. ἐς Αἴγυπτον ἀπῆκετο Ἠρόδ. 1, 30, Σοφ. Ο. Τ. 114, Πλάτ. Νόμ. 864E· ἀπέρχομαι τοῦ βίου, ἐκδημήσας πρὸς Κύριον ἐν ὁδο-δόξῳ πῖσται Θεοφ. 4, 19.

ἐκδημητικός, ἡ, ὅν, ἀποδημητικός, Varro Menipr. sat. 92 ἐν Petronii ed. Bucheler, 169.

ἐκδημία, ἡ, ἀποδημία, Εὐρ. Ἀποσπ. 768· κατὰ πληθ., ταξί-δια, Πλάτ. Νόμ. 950E. 2) ἐξορία, αὐτῷ 869E. 3) μετὰ ἀποθίωσις, Ἀνθ. II, 3, 5 (λήμμα).

ἐκδημοκοπέομαι, ἀποθ., ἐπιτεταμ. ἀντί ἐκδημοκοπέω, Χίω· Ἐπιστ. 15.

ἐκδήμιος, ὅν, ὁ, ἐκδήμιον, ὁ ἐν ἀποδημίᾳ ὢν, ὅταν δὲ οὐ-
τος ἐκδήμιος ᾖ, ἐκδήμιος, ἔιν, Κύρ. 8. 5, 26· πρὸς. ἐκδήμιος
μετὰ γεν., ἐκδ. τῆσδε χθονὸς Εὐρ. Ἰππ. 281· ἐκδ. στρατεύεται,
στρατεύεται ἐν ἐξαιεῖ χώραις, Θουκ. 1. 15· παρασκευάζεσθαι.. τὰ
ἐπιτήδεα, οἷα εἰκός ἐπὶ ἐξόδῳ ἐκδήμιον ἔχειν, ἐπὶ ἐκστρα-
τείᾳ ἐν ἐξαιεῖ χώραις, δ. αὐτ. 2. 10· ἐκδήμιον φυγὴν Εὐρ. Ἰππ. 37·
ἐρῶσ' ἐρωτ' ἐκδήμιον (ἐκδήμιον Kirehholff καὶ Nauck) αὐτῶν 32
ἐκδήμιος ἐξῶ, ἐπιτε-ἀμένον ἀντὶ τοῦ δημασσεύω, Δίων Κ.
61. 12.

ἐκδιαβαίνω, διαβαίνω, μετ' αἰτ., τάφρον ὃ· ἐκδιαβάντες,
«διὰ τῶν προθέσεων δηλοῖ τὸ δύσβατον τοῦ ὀρύγματος» (Σχόλ.), Π.
Κ. 198.

ἐκδιατεύχομαι, μέσ., ἐτέρωχομαι τοῦ συνήθους τρόπου τοῦ βίου
μου; μεταβάλλω συνήθειαν, ἔξεις, Ἰππ. 378, 27· ἐκδ. ἐκ τῶν
καθεστώτων νομίμων Θουκ. 1. 132, πρὸς. Διον. Ἀλ. 5. 74,
Ἀλφ. 550C—παρὰ μεταγεν. καὶ μετ' αἰτ., Φίλων 2. 128· οὕτως
ἐν τῇ ἐνεργείᾳ, ἐξεδήμησεν τὴν πάτριον ἀγγελίαν Ἰωσήφ, Ἰ.
Π. 7. 8, 1 Bekk.

ἐκδιατεύχμα, τό, ἐκδιατεύχμα, ἀκτεύχριον, ἐκδοίστημα κεχω-
ρισμένον τοῦ θεοῦ δὲ οὐρανός (θεοφ. Κεραμ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ.
Μετ. 132, σ. 792).

ἐκδιατεύχσεις, εως, ἡ, μεταβολὴ ἔξεων, Πλουτ. Ἀλφ. 45, κελ.
ἐκδιαπρίπτω, πρίπτω, ἀρῶμαι ἐκδιαπρίπτω τῇ προέδρου
ἀξιώματι Λέων. δῖακ. σ. 94, 4, ἐκδ. Β.

ἐκδιαπρίκτω, ἀπρίκτωμαι, ἀπρίκτωμαι ὡς διὰ πρόνοιας, ὁ δὲ δαίμων... ἐκ
τοῦ φορέου τὴν κεφαλὴν ἐκισπάσας (τοῦ Κικέρωνος) ἀπέ-
τεινεν, ἐς τρις ἐπιπλήσων καὶ ἐκδιαπρίκτων ὑπὸ ἀπει-
ρίας Ἀππ. Εἰμφ. 4. 20, —ἀλλὰ πιθανῶς ἐσφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ δια-
πρίκτων, ἡ δὲ ἐκ τῶς προήλθεν ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ.

ἐκδιαστρα, ἡ, «κλίσμα», ὁ στήμων» Ἰωσφ.

ἐκδιδάσκω, τό, διδάσκω μαθητοῦ· ὑπὲρδιδάσκω, Εὐρ. Ἰων 1419.
ἐκδιδάσκω, μέλλ., ἔω ποιῶ, διδάσκω, Πινδ. Π. 4.

380·—διδάσκω ἀκριβῶς, Δατ. edocere, ἐκδ. πάνθ' ὁ γηράσκων
χρόνος Δισχύλ. Πρ. 981, πρὸς. 698, κελ.· ἐκδ. τινὰ τι Πινδ.
ἐνθ' ἄνω, Σοφ. Ο. Κ. 1539, Ἀντιφῶν 131. 8:—Μέσ. βάλλω τινὰ
νὰ διδάσῃ, Ἰερὸδ. 2. 154, Εὐρ. Μῆδ. 296:—Παθ., μετ' ἀπαρ.,
Σοφ. Τρ. 1110, κελ.· αἰογοῖς γὰρ αἰογρά ἐκδιδάσκειται ὁ αὐτ.,
Πηλ. 621· ἐπ' ἐκδιδάσκει τῶν κατ' εἰκόν... σφῆς ἐκμαθῶν,
πυθόμενοι ἐκ τῶν κατ' εἰκόν ὑπηρετῶν, ὁ αὐτ. Τρ. 934. 2)
μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., διδάσκω τινὰ νὰ εἶναι τοιοῦτος ἡ τοιοῦ-
τος, εἶναι κακὴν ὁ αὐτ., Πηλ. 395, πρὸς. Ἀντ. 298:—ὡσαύτως
παραλειπομένου τοῦ ἀπαρμυγμένου, γενναῖον τινὰ ἐκδ. Ἀριστοφ.
Βάτρ. 1019· μετὰ μόνου ἀπαρμυγ., ἐπιθυμῶν ἐκδιδόσθαι αὐτῶν
1026· ἐκδ. ὡς.. Ἰερὸδ. 4. 118, Σοφ. Ο. Τ. 1370.—Πηλ. δι-
δάσκω.

ἐκδιδράσκω, Ἰων· διδράσκω μέλλ., διδράσκωμαι [α] ἄρ.
ἐξέρων Εὐρ. Ἠρακλ. 18 (οὐδαμοῦ ἄλλοι παρὰ Τραγ.), μετοχ.
ἐκδράς Ἰερὸδ. 4. 148, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 59. Ἀποδιδράσκω,
φεύγω ἐκ τίνος μέρους, ἐκδιδράσκει πλοῖον ἐξ Αἰγύπτου Ἰερὸδ.
3. 4, 9. 88, Θουκ. κελ.: ἀπολ., Ἀριστοφ. Σφ. 126, Ἑκκλ. 55, Θουκ.
1. 126.

ἐκδιδύσκω, = ἐκδύω, ἀπογυμνῶν, λατρυγῶν, πόλεις δὲ
ὅλας ἐκδιδύσκει Ἰωσήφ, Ἰ. Π. 2. 14, 2.

ἐκδιδύω, γ' ἐν ἐκδιδύω (ὡς ἐκ ἐκδήμιος—ἐκδιδύω) Ἰερὸδ.
1. 80, κ. ἄλλ. μέλλ. —δύω. Παραδίδω, κυρίως τὸ παραδίδωμαι
ἀπαρτῆν καὶ καταπαρτῶμενον, Δατ. reddere, Ἑλλ. ἐν καὶ κτή-
μαθ' ὅμ' αὐτῇ Πηλ. 1. 459, πρὸς. Ἰερὸδ. 1. 3· ὡσαύτως, παρα-
χωρῶ, παραδίδω ἄνευ τῆς ἐννοίας τῆς παραδόντος κατοχῆς ἡ κατα-
κρατήσεως, Δατ. dādere, ἰδίως ἐπὶ τῆς παραδόσεως προσφύγων, ὁ
αὐτ. 1. 74. 158 κελ.· τινὰ τοῖς ἐχθροῖς Σοφ. Φ. 1386, πρὸς. Ο.
Τ. 1040, κελ.· ἐκδ. τινὰ τοῖς κατηγοροῖς Δημ. 524. 4. κελ.·
πρὸς. 855. 24· ἐκδ. δοῦλον, παραδίδω δούλον ὅπως ἐξασθῇ ἐκ
βασιλῶν (πρὸς. ἐξασθῆναι), Ἀντιφῶν 144. 29, Δημ. 848. 27· ἐξέ-
δωκεν αὐτὸν μαστιγῶσαι Εὐριπίδῃ Ἀριστ. Πολιτικ. β. 10. 20.
—Μέσ., θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥδον, «τὴν φυγὴν ἐκδύναι πρὸς
φιλοφροσύνην καὶ συμπόσιον» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 4. 525. 2)
ἐξάγω ἐκ τῆς οἰκίας μου καὶ ζῶω, α) ἐκδ. θυγατέρα, ζῶω
τὴν θυγατέρα μου εἰς γάμον, Δατ. nuptum dare, τινὲ Ἰερὸδ. 1.
196, Εὐρ. 1. Α. 132· εἰς τινα Πλάτ. Πολιτικ. 362B, πρὸς. Θουκ.
8. 21· θυγατέρας παρὰ σφῶν αὐτῶν ἐκδόντες, προνοήσαντες
περὶ τοῦ γάμου αὐτῶν εἰς ἀπάντη, Δημ. 835. 19, πρὸς. 834. 18·
πλήρης, Ἀθηναῖος ἐκδ. πρὸς γάμον Διόδ. 4. 53· προσεῖτε συγγά-
μους ἀνέω αἰτ., δίδω εἰς γάμον, ἐκδ. εἰς οὗς ἂν ἐθελῶσι Πλάτ.
Πολ. 613D, πρὸς. 362B, κελ.· οὕτω καὶ (ἀλλὰ σπανιώτερον) ἐν τῇ
μεσφ τύπῃ, ἐκδιδόσθαι θυγατέρα Ἰερὸδ. 2. 47· ἐξέδου κόρην
ὅτω σε θυμὸς ἤγειν Εὐρ. Μῆδ. 309· συνοικίζεις καὶ ἐκδ. Πλάτ.
Σοφ. 242D. 6) ἐκδ. υἱόν, παραχωρῶ τὸν υἱόν μου ὅπως υἱο-
δοτῇ, ἐκδ. υἱόν εἰς ἑτέραν οἰκίαν Πολύδ. 32. 1A, 2· ἀπαύτως,
ἐκδ. τὸν υἱόν ἐπὶ τέχνῃ, ὡς μαθητεύμενον, Ξεν. Ἰππ. 2. 2,
3) δίδω ἀντὶ χρημάτων, ἐνοικιάζω, δίδω ἐπὶ μισθῷ, ἀπομισθῶ
εἰναι, τὴν ἀγλήν Ἰερὸδ. 1. 68· ἐκδιδόναι ἀνδράποδα, δίδωαι

αὐτὰ ἐπὶ μισθοφορᾷ, Ξεν. Πόροι 4. 15·—μετ' ἀπαρ. ὡς τὸ Δατν.
locare aliquid facilius, χαλινὸν χαλκῇ ἐκδ. σκευάσαι
Πλάτ. Παρμ. 127A· ἐκδόντος μοι Δημασθένους.. στέφανον
χρυσόν ὥστε κατασκευάσαι Δημ. 524. 1· ὡς περ ἀνδράποδα
ἐκδιδώσκω κατὰ συγγραφήν, καθὼς τις ἐλθὼν εἰς ἀγοράν, ἀπὸ
τῆς κατασκευῆς ἀνδράποδα, ὁ αὐτ. 268. 10.

4) δίδω, ἐμπι-
στεύομαι εἰς τὴν φροντίδα ἑτέρου, οὕς ἐξέδωκα Προδίκῳ Πλάτ.
Θεαίτ. 151B· ἐκδιδούς Διδύμουσιν Ἰππας νεκρῶν, ἀποκαθύναι
τὸν Διδύμουσιν ἐν τῶν ζηλοτυπιῶν τῆς Ἰππας, Κύρ. Βάχχ. 293· αὐτῶν
μετ' ἀπαρ., Δι τοῦτ' Ἑνυαλίῳ τ' ἐκδύσσομεν πρόσσιν, ἐλ-
θίσσομαι τὸ τοιοῦτον εὐεργέτημα τῷ Δι καὶ τῷ Ἀρειν (Σχόλ.), Πινδ.
Ο. 13. 149.

5) φέρω ἐξω, ἀλλ' ἐκδύω τις.. ἐξέδωκα Ἀρι-
στοφ. Πηλ. 1194· ἐκδύω δὲ τις.. δίδρω δύο δὲ αὐτ., Ἀποσπ. 127.

6) δανείζω χρήματα ἐπὶ ὑποθήκῃ, ὡς π. χ. τὸ εὐαρίτου πλοῦτος,
κελ. (πρὸς. ἐκδύω 4), παρὰ Δημ. 941. 8, κελ.

7) ἐκδίδω,
ἐκδοῖμαι, ἐπὶ συγγράμματος ἢ λόγου, Δατ. edere, Ἰππας, 841D,
Πολύδ. 2. 37, 6· τοῖς ἐκδοῖμένοις λόγοις Ἀριστ. Ποιητ. 14,
12·—ὡσαύτως, ὁτι εἰς κυκλοφορίαν νημάτων, ἐπικράσας χαρ-
κίτῃ ἐξέδωκε τὴν ἐρομένην δὲ δυνάμεν ἐρομένης ὁ αὐτ.
Οἰκ. 2. 20. 9.

8) ἐπὶ χώρας, παρῶν, φέρω, Σπέρδων 228,
Λουκ. π. Πλάκτ. 2 (ἀλλ' ἐν εἰσόδῳ τῶν χειμῶν, παραλείπειται ἐλ-
θῆμα).

II. ἀμεταβ. ἐπὶ ποταμῶν, ἐκδίδω, κενόωμαι, χυνο-
μαι εἰς, ἐς θάλασσαν, ἐς τὴν Σύρτιν, ἐς τὴν Μαλακκῶν,
κελ., Ἰερὸδ. 1. 80., 2. 150, 7. 26, κελ.· οὕτω, τῶν ἄλλων ζώων
τὰ μὲν εἰς δόδους ἐκδίδωσι.. τὰ δὲ εἰς κέρατα, τὰ δὲ
εἰς τρίγας, ἐκτίμωσι θρεπτικὴν οὐσίαν ὅλα, μὲν πρὸς ἔκφωσιν
δόντων, ὅλα δὲ κελ., Ἀριστ. Πηρὸς. 10. 62.— Πηρὸς. ἐκδίδω
IX. 2, ἐξέτιμα 1. 2.

ἐκδιδύκωμαι, ἀποθ., διηγοῦμαι λεπτομέρως, Ἰππ. Πρωτ. 36,
Ἀριστ. Πηρ. π. Ἀλφ. 23. 3· καὶ τί δὲ κατὰ μέρος ἐκδιδύκω-
μαι τὰς συμφοράς, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πηλ. 5. 13. 7.

ἐκδιδύραμαι, παθ., καταπύω εἰς διδυραμικὴν κλῆπον,
Φωτ.

ἐκδιδύταμαι, διδύταμαι ἐκ τίνος, Ν. Χων. α. 800, 19, κελ. II.
ἐκδιδύκω, μέλλ., δίδω πέρας εἰς δίκην, ἐπὶ δικαστοῦ,
δίκην, δίκας Ἀριστοφ. Ἰππ. 50, Λυσ. 148. 35, Ξεν. Ἀλ. 3. 2·
καὶ ἐν τῇ παθ., ἐπὶ τῆς δίκης, λαμβάνω πέρας, Πλάτ. Νόμ. 158A.
—Μέσ., ἐπιτρέψω δικαστικῶς τὸ δικαίον μου ἐναντίον ἑτέρου, Ἰωσήφ
παρ' Ἀρπ. περὶ τίνος Συλλ. Ἑπιγρ. 4259, πρὸς. 4774. 149.

II. ἐκδίδω, λαμβάνω δίκην ἡ τιμωρίαν, ἐπὶ ἐκδίκῃ, τοῦτ'
ἐκδικάζω ἡ λήθω ἰούτω κατὰ τὸν Ἑρμάνου ἀντὶ τοῦ τοῦτ' ἐκ-
δάζω ἡ ἐκδικάζω. Εὐρ. Ἰα. 154· πατέρων.. ἐκδικάζοντες φθ-
νον αὐτῶν 12-15.

ἐκδιδάξω, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἐκδύκω, Ἑπιγρ. Αἰτωλ. ἐν τῇ
Συλλ. Ἑπιγρ. 3046.

ἐκδιδύκω, οὐ, ὁ, τιμωρὸς, ἐκδικητής, πατέρων ἐκδ. Εὐρ.
Ἰα. 1153.

ἐκδικεῖν, τό, δικαστήριον, ἐκδικεῖτον ἱερὸν, δικαστήριον ἱε-
ρόν, ἐκκλησιαστικόν, Θ. Βαλαμ. σ. 118, ἐκδ. Μ.

ἐκδικεῖται, ἐκδικῶ, τιμωρῶ, τι Ἀθην. 560E, Ἑπιγρ. II π. Κυ-
ριδ. 6, 6·—ἀλλ' ὡσαύτως, ἀπαρτῶ ποινήν, ἐκδικεῖται, εἰς τι ἐγ-
κλήμα, Ρέδ. (Β. Βασιλ. Δ' 7), ἱερί. Διὰ. II. λαμβάνω ἐκ-
δίκην ὑπὲρ ἑλλίου, Ἀπολλῶν. 2. 5, 11· ἐαυτοῦ ἐκδικεῖται, Πηρ.
161, 19, κελ.· ἐκδικῶ τινα ὅπως τίνος, ἐκδικήσων με ἀπὸ τοῦ
ἀντιδίκου μου Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιη', 3. 2) ἐκδικῶ, προστι-
μὴ ἐκδικῶς (II, 2), Συλλ. Ἑπιγρ. 2824. 50, π. ἄλλ., ἔα Συναγ-
λῆς Ἀθην. Κοιμητοῦ ἐν ἑξέτι ἐκδικήσαντα. III. ἐκδ.
τινὲ, ἀνταποδίδω, ἀντιποιμῶ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πηλ. 627.

ἐκδίκημα, τό, ἐκδικησις, δίδρω γραφ. ἀντὶ δέξω, Διον. Ἀλ.
5. 50.

ἐκδίκησις, εως, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, ἐκδ. ποιεῖσθαι, παρῶν
ἐκδοῖται, Πινδ. 3. 8, 10· ἐκδ. ποιεῖσθαι τίνος, λαμβάνω
παρὰ τίνος, Συλλ. Ἑπιγρ. 2826· ἐκδ. ποιεῖν τινα, ποιεῖν ἐκδίκην
ὑπὲρ τίνος, καὶ ἰδὼν τινα ἀδικούμενον, ἡμῶν καὶ ἐποιήσεν ἐκ-
δικήν τῷ καταπονομένῳ Πηρ. Ἀποσπ. 7, 24·—ὁ θεὸς οὐ μὴ
ποιῇται τὴν ἐκδίκην τῶν ἐκδικῶν αὐτοῦ.. Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιη',
7 καὶ 8.

ἐκδίκητής, οὐ, ὁ, ἐκδικῶν, λαμβάνων ἐκδίκην, Ρέδ. (Β. Βασιλ.
II, 3).

2) φύλαξ, προστάτης, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 9, 6.

ἐκδίκητικός, ἡ, ὁ, ἐκδικῶν, ὁ τιμωρῶν, ὁ ἐκδὼν ἐκδίκην
ἡ ποινὴν πρὸς ἐκδίκην, Τέρενς, εἰς Λυκούργ. 406.

ἐκδίκησις, ἡ, = ἐκδικησις, Ἑρμῆς ἐν Σοφ. Ἑκκλ. 1. 972· ἡ
προσήμερος ἐκδ. γενέσθω Συλλ. Ἑπιγρ. 356.

2) τὸ ἔργον
τοῦ ἐκδίκου II. 2, αὐτῶν 2710. 2771.

II. ἄριστος, ἀπαλ-
λητὴ ἀπὸ συμφωνίας, Δίων Κ. 38. 7.

ἐκδίκω, ὁ, (δίκη) ὁ ἔξω τοῦ δικαίου, παράνομος, εὐεργέτης,
δικός, Δατ. exlex, Τραγ., ὡς Δισχύλ. 1. Πρ. 1093, Σοφ. ἐν Ο.
Κ. 620:—Ἑπὶρρ. —ως Δισχύλ. Πρ. 479, κελ.

II. ἐκδίκω,
καὶ τὴν ἐκδίκην τοῦ δικαίου, ἐκδικητικῶς, τιμωρὸς, χρόνος Ἀ. Θ.
II. 12. 35.

2) ὡς εὐεργέτης, ἐκδίκω, Ἑρμῆς ἐν Σοφ. 7. 4. 10.
3) = εὐνδικός, Δατ. cognitor civilis, δηλώσας συνήθη

ρος, ἐπίτροπος πόλεως, Σουλ. Ἐπιγρ. 1732, Κικ. Fam. 13. 56, Πλινίου Ἐπιστ. 10. 111.

ἐκδιούρυσσω, ἐκκαίπτω, διούρυσσω, Τζέτζ. Ἰστ. 3. 978.

ἐκδιόσκω, ῥίπτω μακρὰν ὡς δίσκον, ἐκσπενδονίζω, Φώτιος ἐν Ἑλλ. Ἀνεκδ. Οὐολφ. τ. 1, σ. 43.

ἐκδιφρεύω, ἐκρίπτω ἐκ τοῦ διφρου, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 25. 3, π. Ἡλέκτρ. 2.

ἐκδιφριζέω = τῷ προηγ., μεταφ., ἐκδιφρίζειν τινά τῆς ἀρχῆς Κων. Μανασσ. Χρον. σ. 113C.

ἐκδιφάω, ὑψάω καθ' ὑπερβολήν, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 9, 3, Πλουτ. Κλεορ. 29.

ἐκδιφρος, ον, (ἐψα) σφόδρα διψῶν, Διόδ. 19. 109.

ἐκδιωγμός, ος, ὁ, διωγμός, Γερμ. Κ/πόλεως, σ. 53, ἐκδ. Μί. ἐκδιωκτέον, ῥήμ. ἐπιθ., δεῖ ἐκδιώκειν, Πλουτ. 2. 13C.

ἐκδιώκω: μέλλ. -δεώξομαι (μεταγεν. -ξω), ἀποδιώκω, ἐξολοθύνω, ἐκδιώξω, ὁ δῆμιος. ἐξεδίωξε τοὺς θύναστους Θουκ. 1. 24. ἐκδιώκουσι τοὺς ἐαυτῶν νεοττοὺς ἐκ τοῦ τόπου Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 31, 1. τῆς οἰκίας Λουκ. Τίμ. 10.

ἐκδιονέω, τινάσσω πρὸς τὰ ἔξω, συνταράττω, διασπαλέω, Ἀνθ. Π. 11. 64.

ἐκδιόρα, ἡ, τὴν ἐκδιόρειν, ἡ ἀφαίρεσις τοῦ δέρματος, «γδάρσιμον», μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἐκδιόριος, ον, ὁ ἀφαιρῶν τὴν δорάν, τὰ ἐκδιόρια (ἐνν. φάρμακα), σκευασία δι' ἧν ἀφαιρεῖται ἡ ἐπιθερμία, κοιν. «βεζικατόρια», «βεζικαντία», Διοσκ. 3. 10.

ἐκδιόσιμος, ον, μισθώσιμος, Πολυδ. Ζ. 200. πρὸς πώλησιν Ἀθῶν. 680C.

ἐκδιόσις, εως, ἡ, (ἐκδιόσις) παράδοσις, τῶν ἱκετέων Ἠρόδ. 1. 159. ἐμνηρεῖων εἰς ἀλλήλους Πλάτ. Πολιτικ. 310E.

2) τὸ διδόναι εἰς γάμον, νύμφευσαι, ἐκδοσὶν ποιεῖσθαι θυγατέρων ὁ αὐτ. Νέμ. 924C, πρὸς Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 8. τὰς ἐκδ. τῶν γυναικῶν Δημ. 1100. 7, κτλ.

3) μίσθωσις, ἐνοικίασις, Πολυδ. 6. 17, 4. τὰς ἐκδοσεις ποιεῖσθαι Σουλ. Ἐπιγρ. 1570α. 27.

4) τὸ ἐπὶ ναυαῖ καὶ φορτίοις ὑδόμενον θάνασιμα, «ναυτοθάνειον», Δημ. 816. 27., 354. 16, κτλ. - πρὸς Βοικίου Πολιτ. Οἰκ. Ἀθῶν. 1. 176.

5) ἐκδοσις, δηλοποιήσις βιβλίου, Γερμ. ἐκδοτικόν, ῥήμ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ παραδώσῃ, Πλουτ. Κατ. 22.

2) πρέπει τις νὰ δώσῃ εἰς γάμον, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1035, Πλάτ. Ἐπιστ. 361D.

ἐκδοτικός, ον, ὁ ἐκδιδομένος, παραδιδόμενος, κυρίως ὁ παράδιδόμενος, ἐκδοτὸν μιν ἐποίησε ἐς τοῦς Πέρσας Ἡρόδ. 3. 1, πρὸς Ἰσοκρ. 66B, Αἰσχίν. 73. 42. ἐκδ. τινα διδόναι Δημ. 648. 25. παραδιδόναι Λυκούργ. 85. 8. ἐκδοτος ἀγεσθαι Ἡρόδ. 6. 88. γίνεσθαι αὐτόθι, Εὐρ. Ἰων 1231. μεταφ., πορεύειν ἐκδοτὴν ἐκδοτὸν τινι, παραδιδόναι ἐκδοτὴν ὁλοκληρῶς εἰς τινα, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 13.

ἐκδοχέων, τό, δοχέων, δεξαμενῇ, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 15, 1, Σουλ. Ἐπιγρ. 3464. κατὰ Σουλ. καὶ Ζωναρ. - ἐκδοχέων, τὸ ταμεῖον - προσέτι, ἐκδοχέων, εἰμὶ δὲ Μουσάων μυστικὸν ἐκδοχέον Ἀνθ. Παλατ. 14. 60. πρὸς Πρὸκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 293, ἐκδ. Βασιλείας.

ἐκδοχή, ἡ, τὸ ἐκδέχεσθαι, λαμβάνειν τι παρ' ἐτέρου, διαδοχή, Αἰσχίν. Ἀγ. 299, Εὐρ. Ἰππ. 866. ἐκδοχὴν ποιεῖσθαι πολέμου, διαδέχεσθαι, ἐξακολουθεῖν τὸν πόλεμον, Αἰσχίν. 32. 18.

II. ἐμνημεῖα, καθάπερ ἐποιοῦντο τὴν ἐκδοχὴν οἱ Κορηθόνοιοι, καθάπερ ἡμνηνεύον (τὴν συνήκην) οἱ Κ., Πολυδ. 3. 29. 4. ἐξ ὧν ἦν λαμβάνειν ἐκδοχὴν 871. ὁ αὐτ. 23. 7, 6. III. = προσδοκία, Ἐπιστ. π. Ἐδρ. 1. 27.

ἐκδοχίον, τό, = ἐκδοχέον, Ἀνθ. Π. 14. 60.

ἐκδοράντομαι, εἰς ἀληθῆ δράκοντα μεταβάλλομαι, Αἰσχίν. Χο. 549.

ἐκδοράμεν, ἴδε τὸ ῥήμα ἐκτρέχω.

ἐκ-δραχμῖος, ον, ὁ εἰς δὲ δραχμῶν, «ἐκδραχμόν» ἐξάδραχμον Ἠσυχ.

ἐκδρέπομαι, κόπτω ἐκ τινός, καὶ τοῦτων (τῶν δένδρων) ἐκδρεψάμενος φύλλον ὑπεριμάσσον τοῖς θασκύλοισι Ἀριστ. αἰ. 1. 13.

ἐκδρομάς, ὁδός, ὁ, ὁ ἐκδρομῶν, ὑπερβῶς τὴν ὥραν τῆς νεαρῆς ηλικίας, Εὐδουλ. ἐν Ἀντιόχῃ 3, πρὸς Εὐστ. 1915. 19.

ἐκδρομάχ, ἡ, ἔξοδος, ἔροδος, Σεν. Ἑλλ. 3. 2, 4. Ἀρρ. κλ.

2) τὸ ἀπρ. ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου, ὁμᾶς ἀκροβολιστῶν, = ἐκδρομοί, Θουκ. 4. 127. II. βλάστησις ἐπὶ δένδρων, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 1, 3.

III. παρέκβασις ἐν ὁμίλῃ, Ἀριστέλ. Τ. 42.

ἐκδρομάς, ὁ, ὁ ἐκδρομῶν, ἐξέρχόμενος δρομικῶς, ἐκδρομοί, στρατιῶται ἐπεκθόντες, ἐφορμητοὶ ἐκ τῶν τάξεων, ἀκροβολισταί, Θουκ. 4. 125, Σεν. Ἑλλ. 4. 5. 16.

ἐκδύνα, τό, τὸ ἀφαιρούμενον ἢ ἀποβαλλόμενον, Ἀνθ. Π. 5. 109.

ἐκδύνα, ἴδε ἐν λ. ἐκδύω.

ἐκδύσεια (ἐνν. ἱερά), τὰ, ὁρᾶν ἐν Φαιστῷ (ἢ Φαιστῷ) τῆς Κρήτης τελομένη διὰ τὴν ἐξῆς αἰτίαν: ὡς Ἀγνώ συνελθὼς ὁδοποιεῖν καὶ ἱκετεύουσιν φηκτερε τὴν Γαλάτειαν καὶ μετέβαλεν τὴν φύσιν τῆς παι-

δος εἰς κόρον: ταύτης ἐτι μνημονεύει τῆς μεταβολῆς Φαίσιοι καὶ θύουσι Φυτῇ Ἀγνῷ, καὶ τὴν ὁρᾶν ἐκδύσεια καλοῦσιν, ἐπεὶ τὸν πέπλον ἡ πῦρ ἐξέδυν Ἀντων. Λεωφ. 17.

ἐκδύσεις, εως, ἡ, ἔξοδος, διαφυγὴ, ἀντίθετον τῷ ἔσδοδος, τὸ δὲ οἰκίῃσι ἀσινέας οὔτε ἔσδοδον οὔτε ἐκδύσιν οὐδεμίαν ἔχον Ἠρόδ. 2. 121. 3. διαφύγοντα δὲ τὴν νηδὺν αὐτῆς αὐτὰ τὴν ἐκδύσιν ποιεῖται, περὶ τῆς γεννήσεως τῶν ἐχιδνῶν καὶ τῶν ἐν Ἀραβίᾳ ὑποπτερῶν θρωγῶν, ὁ αὐτ. 3. 109. οὐκ ἔστιν Ἑλληνισμὸς οὐδεμία ἐκδ. μὴ οὐκ εἶναι δούλους ὁ αὐτ. 8. 100, πρὸς Πλάτ. Κρατ. 426C.

ἐκδύσωπέω, θερμῶς ἱκετεύω, ἐκδύσωπῶν τὸν Θεὸν Βασίλ. σ. 217B.

ἐκδύω καὶ ἐκδύνω: 1) μεταβαίνω ἐν τῷ ἔνεστι. ἐκδύω, παρ. ἐξέδυνον, μέλλ. ἐκδύσω, ὁρ. α' ἐξέδυσάμην - ἀφαιρῶ, γυμνῶναι, ἀγδύνω, Λατ. exuere, μετὰ διπλῆς αἰτίας. προσ. καὶ πράγμ. ἐκ μὲν με χλαῖναν ἐδύσαν, ἀπέδυσαν, Ὁδ. 341. ἐκδύων ἐμὲ. ἐξοθήτα Αἰσχίν. Ἀγ. 1269. ἐκδύσας αὐτὸν (τὴν χλαῖναν) Σεν. Κύρ. 1. 3, 17. μετ' αὐτ. μόνον, πάντας ἐκδύειν Δημ. 763. 26. ἐξέδυσαν [ἐκείνους] ὁ αὐτ. 1259. 11.

2) Παθ., ἐκδύομαι, ὁρ. α' ἐξέδύσθην [ὑ], πρkm. ἐκδέδύμαι - ἀπογυμνῶμαι ἐκ τινος, τὸν χιτῶνα ἐκδέδυσθαι Ἀνθ. Π. 117. 7. Μαρσύας τὸ δέριμα ἐκδύεται Παλαιφ. 48. 3. ἀπολ., ἐκδύθηναί Ἀντιφῶν 117. 2. πρὸς Πολύδ. 15. 27, 9.

3) Μέσ., ἐκδύομαι, ὁρ. α' ἐξέδυσάμην - ἀποδύομαι, τεύχεά τ' ἐξέδύνοντο Ἠ. 1. 114. ἐκδύσασθαι τὸν κιθῶνα Ἠρόδ. 5. 106. θεομαχίαν ἐκδέδυσθαι Δημ. 1268. 1. τὸ γῆρας, τὸ κέλυφος, κτλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 17, 11. ἀπολ., ἀποδύομαι, «βγάλω τὰ ἐνδύματα μου», θάττω ἐκδύομαι Ἀριστοφ. Λυσ. 688, πρὸς Πλάτ. 920, 925, Σεν. Ἑλλ. 3. 4, 19.

II. οἱ τύποι ἐκδύνω, παρ. ἐξέδυνον, ὁρ. β' ἐξέδυν, πρkm. ἐκδέδυνκα, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, ὡς τὸ μέσ. ἐκδύομαι, μαλακὸν δ' ἐκδύνει χιτῶνα Ὁδ. Α. 437. ἐκδύς χλαῖναν 346. τὸν ἱματίον κατὰ ἐν ἔκαστον ἐκδύνουσα Ἠρόδ. 1. 9. μεταφ., τὸ γῆρας ἐκδύς Ἀριστοφ. Πέρ. 336. - Παθ., ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων, ἀποβάλλομαι, ἀφαιρούμαι. ἅμα κιθῶνι ἐκδυσμένῳ Ἠρόδ. 1. 8. πρkm. ἀποδύω, ἴδε καὶ Κόντου Ἰλυσσ. Παράτηρ. σ. 89.

2) ἀλλ' ὁρ. β' ἐξέδυν. πρkm. ἐκδέδυνκα, ἐξῆλθον ἀπὸ τινος, μετὰ γὰρ, ἐκδύς μεγάροιο Ὁδ. X. 334. τῆς θαλάσσης Πλάτ. Φαίδων 109D. μεταφ., ἐξέδυν εἰ- κῆς Εὐρ. Ἰκ. 416. ἐκδύναι κακῶν ὁ αὐτ. I. T. 602.

3) ὁ ὁρ. β' καίτοι ὡσαύτως μετ' αὐτ., ἐκρεύνω, διαφύγω, ἀποφεύγω, αὐτὸν δ' ἐκδύμεν ὁλοκρῶν, «ἡμῖν τὸν ὁλοκρῶν ἐκδύναι γένεσθαι» (Σχολ.), διαφύγειν, Ἠ. 11. 99. ἴδε Σπρίτζι, ἐν τῷ τμ. - ἐκδεδυκέναι τὰς λειτουργίας Δημ. 457. 9.

4) ἀπολ., διαφεύγω, ἔσδογ. 358. διαφεύγω τὴν μνημὴν τινός, Πλάτ. Ἀλκ. 2. 174B. [Περὶ τῆς προσότῃς ἴδε τὸ ἀπολὸν ῥήμα δύνω].

ἐκδωριεύομαι, παθ. γίνομαι τέλειος Δωριεύς, Ἠρόδ. 8. 73. ἐν τῷ πρkm. ἐκδωριεύονται: συμπαρότερος πρὸς τὴν ἀναλογίαν τὰ ἴσα ὁ τύπος ἐκδωριεύονται (ἐκ τοῦ ῥήμ. -δωριεύομαι), ὁ ἐκδωριεύεται (ἐκ τοῦ ῥήμ. -δωριέζω).

ἐκδωσιεύω, ἐρετικὸν τοῦ ἐκδιδέωμαι, ἐπιθυμῶ νὰ ἐκδώσω, Γ. Παχυμ. τ. Α' σ. 238. 11. ἐκδ. 13.

ἐκεῖ, Δωρ. τηνεῖ Θεοφρ.: ἐπὶ. ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, Λατ. illic, συνη. παρ' Ἀστ., ἀντιτίθεται τῷ ἐνθάδε: - οἱ ἐκεῖ Σοφ. 582, Θουκ. 1. 90.

2) παρὰ Τραγ.: ὡς εὐφρημισμός ἀντὶ τοῦ ἐν Ἀἰδοῦ, ἐν τῷ ἄλλῳ κόσμῳ, τὰ κεῖ δικάζει τὰμπακλήματα Ζεὺς ἄλλος Αἰσχίν. Ἰκ. 230. πρὸς Χο. 358, Σοφ. Ἀνθ. 76. εὐδαιμονοίτην, ἀλλ' ἐκεῖ Εὐρ. Μήδ. 1073. συνη. ἐν Πλάτ. Φαίδων πλῆρες ἐκεῖ δ' ἐν Ἀἰδοῦ Εὐρ. Ἰκ. 418. προσέτι, ἐκεῖ κατ' εὐφημ. οἱ τεθνεώτες, οἱ νεκροί, Αἰσχίν. Χο. 355, Σοφ. Ο. 7. 776, Πλάτ. Πολ. 427B, Ἰσοκρ. 308B, κτλ. - πρkm. ἐκεῖσε.

II. μετὰ ῥημάτων κινήσεως σημαντικῶν ἀντὶ τοῦ ἐκεῖσε, ἐκεῖ πλέειν Ἠρόδ. 7. 147. ἐκεῖ ἀπικέσθαι ὁ αὐτ. 9. 108. πρὸς Σοφ. Ο. Κ. 1019, Θουκ. 3. 71, κτλ.

III. ὡσαύτως, ἀλλὰ σπανίως ἐπὶ χρόνου = τότε, Σοφ. Φ. 395, Δημ. 605. 10.

ἐκεῖθεν, ποιητ. κατ' ὅσον (ὅστις εἶναι ὁ μόνος τύπος ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρῳ, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀστ. ποιηταῖς ὅπου ἂν ἀπαιτῇ αὐτὸ τὸ μέτρον): Αἰολ. κληνθέν Ἀλκαῖος 83 (94). Δωρ. κληνθέν Ἀριστοφ. Ἀγ. 764, Θούρ. 3. 10. - Ἐπὶ, ἐξ ἐκεῖνου τοῦ τόπου, ἐκπὸ ἐκεῖ, Λατ. Illinc, ἀντίθετον τῷ ἐκεῖσε, Σοφ. Φ. 490, ἀπ. ἐπὶ προσώπου, τὰ κεῖθεν, τὰ ἐξ αὐτοῦ, ὁ αὐτ. Τρ. 632. δ ἐκεῖθεν ἀγγελος Πλάτ. Πολ. 619B, κτλ.

2) = ἐκεῖ, οἱ ἐκεῖθεν Θουκ. 1. 62. τὰ κεῖθεν Αἰσχίν. Θύβ. 40. - μετὰ γὰρ, τοῦ κεῖθεν ἄλλοις, ἐπὶ ἐκεῖνου τοῦ μέρους τοῦ ἄλλου, Σοφ. Ο. Κ. 505. ἐκόντο τὸ κεῖθεν Εὐρ. Ὀρ. 1411.

3) καθ' ὅσον ἀντὶ τοῦ ἐκεῖσε, βληναι κεῖθεν ὅθεν περ ἦκει Σοφ. Ο. Κ. 1227.

II. ἐξ ἐκεῖνου τοῦ γεγονότος, ἐξ ἐκεῖνης τῆς αἰτίας, Ἰσοκρ. 279C, Δημ. 1116. 13, κτλ.

III. ἐπὶ χρόνῳ, μετὰ ταῦτα, Ἠ. Ο. 234, Δίων Κ. 64. 25.

ἐκεῖθε καὶ κεῖθι (ὁ μόνος τύπος ἐν χρήσει παρ' Ὀμ., ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀστ. ποιηταῖς, ὅπου ἂν τὸ μέτρον ἀπαιτῇ ταῦτα): Δωρ.

Πινδ. Ν. 8. 81· κεδνῶν ἑκατὶ πρᾶγματων Δίσχολ. Χο. 701, πρβλ. 214, 436, κ.λ.· ἀρετῆς ἑκ. Σόφ. Φ. 669, πρβλ. Τρ. 274, 353· γάμων ἑκ. Εὐρ. Μιδ. 1235. 2) παρὰ Τραγ. σημαίνει προσέτι· ὡς πρὸς, Λατ. quod attinet ad, πλήθους ἑκ. Δίσχολ. Πέρσ. 337· κελευμάτων ἑ' ἑκ. Εὐρ. Κύκλ. 655.

ἐκθαλαττόμαι, γίνομαι ἐντελὴς θάλασσα, Στράβων 52.
ἐκθάλλω, θερμαίνω, Παῦλ. Σιλ. Θερμ. Πυθ. 14· «ἐκθάλλεσθαι ἔρωτι» οἷον καίεσθαι ὑπὸ ἔρωτος· Α. Β. 40, 20· πρβλ. ἐκθάλλω.
ἐκθαμβέω, γίνομαι ἐκθαμβος, ἐκπληττόμαι, ἐν τμήσει, Ὀρφ. Ἀργ. 1217. II. μεταβ., προξενῶ ἐκπληξίν, (Σειρήν. Α' 9) καὶ ἐν τῷ παθ., ὁ δὲ χλός ἰδὼν αὐτὸν ἐξεθαμβήθη Εὐαγγ. κ. Μάρκ. 7, 15, κτλ.

ἐκθαμβητής, ὁ ἐκθαμβῶν, ὁ προξενῶν θάμβος, Ήριφάν. π. 1. σ. 1009.

ἐκθαμβητικός, ἡ, ὅν, ὁ θάμβος ἡ ἐκπληξίν ἐμβάλλον. Εὐστ. Ὀδ. 1420, 5.

ἐκθαμβος, ὅν, ἐκπληκτικός, Πολύδ. 20. 10, 9, Πρᾶξ. Ἀποστ. γ', 11. — Ἐπίρρ. ἐκθάμβως, μετὰ θάμβους, Περικλ. Ὀρσ. ἐν Ἀνεκδ. Boisson. π. 2. σ. 422F.

ἐκθαμβίζω, ἐκθίζων, ἐκπλητίζω, Δίσχολ. 11/6. 72, Τζέτζ. Ἰστ. 1. 780, 3. 313 κτλ.

ἐκθαμβόμαι, παθ., γίνομαι θαυμάσιος, θαύμα, ὁ δὲ μύρρινος μὴ ἀνοκαθαίρομενος ἐκθαμβοῦται Ήριφ. Ἰστ. Φ. 1, 3, 3.

ἐκθάπτω, «ἐξοθρίσκω», «ἐξοθρίσκω», — ὁ ἐκθαπτόμενος ἀνασκάπτω, ἀντίθ. τῷ ἐκθάπτω, Σουλ. Ἐπιγρ. 2826, 5, 2829. 10, 2839-40.

ἐκθαπρέω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ θαυμάσιου, ἔχω πλήρη πεποιθην, μετὰ ἐστ., ἐκτεθαπρηκώς τοῖς πρᾶγμασι Πλούτ. Ρωμ. 26· παραθαπρύνομαι ὑπὸ τινος, ὁ αὐτ. Ἰδὼδ. 7.

ἐκθαπρήεις, εὖ, ἡ, πλήρης, τελεία πεποιθήσεις, Πορφύριος π. Ἀπογ. Ἐμφύλ. 1. 50.

ἐκθάρρημα, τό, λόγος, αἰτία πεποιθήσεως, λόγος εἰς ὃν ἔχει τις πεποιθήσιν, Πλούτ. 2. 1103A.

ἐκθαυμάζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ θαυμάσιου, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 34.

ἐκθαύμαμαι, ἀπὸ, θαύμα, παρατηρῶ τι μέχρι τέλους, Σοφ. Ο. Τ. 1253.

ἐκθαυρίζω, φέρω ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου, Ἀθήν. 506F· δημοσία ἐπιδεικνύω τι, Πολύδ. 11. 8, 7· ἐκθῆται εἰς δημοσίαν κατασκήνην, θαυρίζω, ὁ αὐτ. 3. 91, 10, κτλ.

ἐκθειάζω, θεοποιῶ, Λουκ. Τζέτζ. 2, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 35. λατρεύω ὡς θεόν, Πλούτ. Ρωμ. 28. II ἐπὶ πραγμάτων, κάμνω

τι ἀντικείμενον ὀρθοκείας, Λατ. in religionem vertere, ὁ αὐτ. Σερβ. 11· ἐν γένει, ἐπαίνω, ἐγκωμιάζω, ἐκθειάζω, ἐπαίνεσαι· Πλούτ., «ἐκθειάσαι», θαυμάσαι· Ξωναρ. σ. 666.

ἐκθειασμός, ὁ, θεῖος ἐνθουσιασμός, θεοληψία, θεοτόρησις, θεομανία, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σρ. 8.

ἐκθειόω, θεοποιῶ τι, λατρεύω τι ὡς θεόν, Πλούτ. 2. 856D· — παθ., θεοποιῶμαι, Διον. Ἀλ. 2. 75.

ἐκθεμα, τό, πρόσταγμα γεγραμμένον ἐπὶ πίνακος καὶ ἐκτεθειμένον εἰς διάφορα μέρη τῶν πόλεων, πύργωμα, Πολύδ. 31. 10, 1· ἀπ' ἐκθέματος = ex edicto, Σουλ. Ἐπιγρ. 1625. 7 καὶ 54.

ἐκθέμεναι ἡ ἐκθῆναι. ἴδε τὸ ῥῆμα ἐκτέθηναι.

ἐκθεολογέω, θεολογῶ, Ἡρακλείδ. Ἀλληγορ. Ὀμηρ. ἔκδ. Mehlert, σ. 83· τούτοις τοῖς ἔπεσιν ἡ τοῦ παντός ἐκτεθεολογῆται γένεσις.

ἐκθεῶω = ἐκθειόω, Ἀλ. π. Ζ. 10. 13, Οἰνύμ. παρ' Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 230B. II. ἐπὶ τῶν ἡ τόπων, καθιερῶ, βωμόν· Ἀππ. Ἐμφύλ. 3, 3.

ἐκθεράπευω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ θεραπεύω· I) ἐντελὴς θεραπεύω, Πολύδ. 3. 88, 1· — Μίσ. ἐντελὴς θεραπεύομαι, λαμβάνω θεραπεύαν, Ἰππ. 374. 55. 2) διὰ θεραπειῶν καθιστῶ τινα φίλον μου, Δίσχολ. 24. 15, Πλούτ. Σόλων 31.

ἐκθερίζω, μέλλ. Ἀππ. — ἴδω, θερίζω ἐντελὴς, ἐπὶ σπαρτῶν, θέρος ἑκθ. Δημ. 1253. 15· — μεταρ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐν τῷ παθ., Εὐρ. Ἀποστ. 419) παρὰ Πλούτ. 2. 104B.

ἐκθερμαίνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ θερμαίνω, τελείως, ἐντελὴς θερμαίνω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 34, Προβλ. 4. 14, κ. ἀλλ. — Παθ. γίνομαι θερμός, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 14, Ἀριστ. Προβλ. 1. 39, κ. ἀλλ. ἐκθερμανθέντας ἀπὸ τῆς μέθης Τίμαιος παρ' Ἀθήν. 37B.

II. κάμνω νὰ ἐξατμισθῇ τι διὰ τῆς θερμότητος, Ἀριστ. Προβλ. 2. 35· ἐξαλειφω, διαγράφω, Πλούτ. 2. 48D.

ἐκθερμος, ὅν, λίαν θερμός, ὑπέρθερος, Ἰαλίν. 4. 400.

ἐκθεσις, εὖ, ἡ, (ἐκτέθηναι) τὸ ἐκπίνειν, ἡ ἐκθεσις βρέφους, Ἡρόδ. 1. 116, Εὐρ. Ἰων 950· — ὡσαύτως ἐπὶ τῆς ἀποθιβάσεως τοῦ Ὀδυσσεύς εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Ἰθάκης (Ὀδ. Ν. 116 κέ.), Ἀριστ. Ποιητ. 24. 22. 2) ἀποπομπή, ἀποδίδω, ὁ αὐτ. Π. Φυτ. 2. 7, 4.

3) ἐκθεσις πρὸς ἐπίδειξιν, Διοδ. Βιολογ. 600. 37.

II. ἐξήγησις, διασάφησις, καθορισμός, τῶν ἔργων Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 34, 5· κυρίως διὰ λογικῆς ἀφαιρέσεως, ἀποδείξει τῇ ἐκθέσει ἀντίθ. 1, 6, 8· κατὰ τὴν ἑκθ. ἐκάστου ὁ αὐτ. Μεταφ. 13. 3, 1, πρβλ. 1. 9, 29· ἴδε τὸ ῥῆμα ἐκτίθηναι III.

θέμενον χρηματικὸν ποσὸν ἐν τῇ κυθάσει, κατάθεσις, κατάθεμα, Ἀλκιφρων 3. 54. IV. δημοσία γυναικουργία, ἑκθ. ποιεῖσθαι Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθήκαι) 2561 κ. 30. V. ἡ ἀποτελειώσις ἡ ἐπίλογος δράματος ἡ μετρικὸν τινος συστήματος, συγνὴ παρὰ τοῖς Σχολιασταῖς, «ἐκθεσις τοῦ δράματος», ἡ καὶ ἐπίλογος καλεῖται Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Πατρ. 1496.

ἐκθεσμός, ὅν, ὁ ἐκτός τοῦ νόμου, ἄνομος, παράνομος, Λατ. exlex, Φιντ. παρὰ Στράβ. 444. 37· φρικτός, δεινός, δυναρ Πλούτ. Καῖσ. 32. — Ἐπίρρ. — μως, Συνέστ. 210A.

ἐκθεσπίζω, ὁδὸν προρορικὴν διαταγήν, Ἰωσ. Γενέσιος 33E.

ἐκθετέον, ῥήματ. ἐπὶ τοῦ ἐκτίθηναι, πρέπει τις νὰ ἐκθέσῃ, νὰ ἐκφράσῃ, Πλούτ. 2. 1027D.

ἐκθετικός, ἡ, ὅν, ὁ ἐκτεθείς τι, διηγηματικός, ἐξηγητικός, Εὐστ. Πονημ. 30. 1.

ἐκθετος, ὅν, ὁ ἐκτεθείς, ὁ τεθείς ἔξω, ὁ ἐκφθετός, ἐπὶ ἐκτεθειμένων βρεφῶν ἡ παιδῶν, ἐκθετος γόνος Εὐρ. Ἀνδρ. 70· «ἐκθεταὶ ἐκτριπτόμενα» Πούλ.· ἐκθετος βρέφος Μανέθ. 6. 52, ἐκθετος τέκνα 97, ἐκθετοὶ ἐκ πατρὸς οἴκου 63.

ἐκθῆται μέλλ. — θεύσομαι, τρέχω ἔξω, Ἀριστ. ἸΙδ. Ν. 7. 7, 1· ἔξορμῶ, Ἀριστοφ. Λυσ. 456· ἐκ τοῦ τεύχους Ξεν. Ἰστ. 3. 1, 7· ἐπὶ βελῶν, βελῶν ἐκθελόντων καὶ καταλαμβανόντων ἀπὸ Πλούτ. Μάρκελ. 16.

ἐκθεσπεῖω, παρατηρῶ, θεωρῶ μετὰ προσοχῆς, Ἰρηγ. Νύσσ. π. 1. σ. 181B.

ἐκθῆσις, εὖ, ἡ, ἀποθέσις, Φίλων 2. 600.

ἐκθεωτικός, ἡ, ὅν, ὁ ἀποθελόντων, Διον. Ἀροπ. 645A.

ἐκθῆλαξομαι, παθ. βυζαίνομαι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 11, 1· — τὸ ἐνεργ. ἐκθῆλαξω, μαστὸν ἐκθῆλασσας Νικήτ. Εὐγεν. 2. 91, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 2. 96.

ἐκθῆλυναις, εὖ, ἡ, χαλύναις, χαλάρωσις, σαρκῶν Ἰππ. Ἀρ. 1253, κτλ.

ἐκθῆλυνω, μαλακύνω, ἐξασθενῶ, χαλάρωνω, χαλυνῶναι, ἐκνευρίζω, τὸ σκέλος Ἰππ. Ἀρ. 819· κάμνω τινὰ ἀνανδρῶν, δειλόν, Πλούτ. 37. 2, 2. II. μετατρέπω εἰς γένος θηλυκὸν, «ἐστὲν δὲ οὗτοι οἱ Ἴωνες πάσας τὰς ἀγέλας ἐκθῆλυνουσι τῇ προφορᾷ, τὰς ἱπποὺς καὶ τὰς ὄνους καὶ τὰς βοῦς λέγοντες» Ήριφ. Μ. σ. 473, 36.

ἐκθῆρσομαι, ἀπαθ., θηρεύω, κυνηγῶ, κυνηγῶν συλλαμβάνω, Ξεν. Κυν. 5. 25, Πλούτ. Πονημ. 26.

ἐκθῆρῶω, — τῷ προγ., Ἡρόδ. 6. 31, Ἀριστ. π. Θουρ. 27.

ἐκθῆρῶομαι, παθ., γίνομαι ὥλιος θηριώδης, ἐξαγρύσκωμαι, Λατ. effringi, Εὐρ. Βακχ. 1332, Φίλων 1. 430· — τὸ ἐνεργ. ἀναντὰ παρὰ Τζέτζη (Ἰστ. 3. 948: «μήλιος ἐκθῆρῶομαι ἐκένους τῇ βαδίστει»)·

ἐκθῆσαυρίζω, θησαυρίζω, ἐναποταμίεω, διατίθημι, «ἐκτεθησαυρίζαμεν τοῦ πλούτου... οὐκ ἐν τοῖς κελύκοις τῆς γῆς, ἀλλ'...» Φύλαρ. Ἰπ. 12, 23.

ἐκθῆσις, ἡ, κατάθλιψις, Ἡρόδ. (Μιχ. Ζ' 2).

ἐκθῆσις [ε], διὰ τῆς θλίψεως ἐξάνω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 28, 3, 9. 40, 39· — Παθ., αὐτόθι 3. 20, 11, ἐπὶ στρατῷ, ἐκθῆσις αὐθιγῶν ἐξω τῆς θέσεώς μου, Πλούτ. Σύλλας 19. 2) μεταφ., προξενῶ θλίψιν, καταθλίβω, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 19.

ἐκθῆμα, τό, ἔλκωμα ἐξ ἐκθῆσις, «ἐκθῆμα» τὰς ἐκ τῶν θλίψεων ἐπιπολὴς ἐλκώσεως τοῦ ἔρματος Ἰαλίν. π. 12, σ. 221.

ἐκθῆμις, εὖ, ἡ, τὸ διὰ πίεσεως ἐξάνω, Ἰππ. Ἀρ. 1261, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 11, κ. ἀλλ. II. κατάθλιψις, Ἡρόδ. Μιχ. Ζ. 2, διαφ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐκθῆσις.

III. «ἐκθῆμις» ἐξ ἐστὶν αὐθιγῶν ἀποβολὴ τοῦ ἀνομοῦ συμφώνου, ὡς ἔχει ἐκ τοῦ σκηπτουχῆς σκηπτουχῆς κτλ. Ἀράκων σ. 160, Ἰρηγ. Κορίνθου 881 κ. XXIII, ἀλλ' ἐν σελίδι 678 κ. XI «ἐκθῆμις» μέν ἐστιν, ὅταν δύο λέξεις συνάπτωνται ἐκθῆμις φωνήεντος ἡ φωνήεντος καὶ συμφώνου, καὶ ἀντ' αὐτῶν ἀποστρέφον τιθεμένης.

ἐκθῆσκα, μέλλ. — ὀκνῶμαι: ἀθρ. ἐξέοκναι — γίνομαι ὡς ἀποθνήσκων, σχεδὸν ἀποθνήσκων, γέλω (ἀντὶ γέλωτος) ἔκθανον «ἀπέθανον ἀπὸ τῶ γέλωτος», Ὀδ. Σ. 100 (ὡς παρὰ Τερεντίου, risti emori) γέλωτι.. ἔκθανον Μένανδρ. ἐν «Κύλικι» 2· ὀκνῶντες ἐξέθνησκον ἐπὶ τῷ πράγματι Ἀντιφάνης ἐν «Πλουτίοις» 1. 7· ὑπὸ γέλωτος ἐκθ. Πλούτ. 2. 54C· μικροῦ ἐξέθνησκον ὑπὲρ τοῦ θένους, παρ' ὀλίγον ν' ἀποθνήσκω ἐκ τοῦ γέλωτος, Λουκ. Ἰκαρομ. 23, κτλ.

2) πίπτω εἰς λιποθυμίαν ὁμοίαν θανάτῳ, λιποθυμῶ, ἐξέθνησκον, ὥστε τεθνήσκειν δοκεῖν Ἰππ. 1153B· ἀντίθετον τῷ ὄντως τεθνήσκειν Πλάτ. Νόμ. 959A· καὶ τῷ ἀποθνήσκειν.

Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 19, 8· πρβλ. Προβλ. 33. 9· — οὕτω καὶ παρὰ Σοφ. Τρ. 568 (ἐν καὶ ὁ Νίσσας ἀληθῶς ἀπέθνηκε) τὸ ἐκθῆσκα δύναται νὰ διατηρήσῃ τὴν συνήθη του σημασίαν, λιποθυμῶν θανάσιμος, πλησιάζων νὰ ἀποθνήσκῃ.

3) νεκροῦμαι, καὶ φλεγμαίνον ἐκτέθνησκον Ἰππ. π. τῶν ἐν Κερ. τρωμ. 911.

II. μεταγεν. = ἀποθνήσκαω. Ἀρετ. π. Δίτ. Χρον. Παθ. 2. 13, Δίων Κ. 48, 37.

ἐκθῆναι, μέλλ. — ἴσομαι, ὁμοῦ, καταθιβεῖσθαι, μὲν αἶτ, ἡπαρ ἐκθῆναι ἰσοῦται Αἰσχύλ. Πρ. 1025.

ἐκθῆναι, μεταγεν. τύπος ἰσοθνήσκειν τῷ ἐκθῆναι, Μ. Ἀντων. 8. 51.

ἐκκλησία, ἡ (ἐκκλητος) συ-ἐλευσις τῶν πολιτῶν τακτικῶς συγκαλουμένων, νομοθετικὴ συνέλευσις, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἀπλοὺν σύλλογον, Θουκ. 2. 22, Πλάτ. Γοργ. 496B, κτλ. ὡς λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν συνελεύσεων, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 14, 4· περὶ τῆς ἐν Σάμῳ ἐκκλησίας, Ἠρόδ. 3. 142· περὶ τῆς ἐν Σπάρτῃ, Θουκ. 1. 87 (ἀν καὶ ἐν 1. 67 ὀνομάζει αὐτὴν ἐσθλοσύνην)· περὶ τῆς συνελεύσεως τῶν Ἀμφικτυόνων ἐν Δελφοῖς, Λισχίν. 71, 8, 2) ἐν Ἀθῆναις ἡ συνέλευσις πάντων τῶν πολιτῶν νομοθετοῦσα ὑπὸ τοῦ Σόλωνος, ἥτις μετὰ τῆς βουλῆς εἶχε τὴν δύναμιν νὰ κἀμνη ψήφισματά, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νόμους (ἴδε ἐν λ. νόμος), καὶ νὰ ἐκλέγῃ τοὺς μὴ διὰ κλήρου ἐκλεγμένους ἀρχοντας· — αἱ συνθέται συνέλευσεις ἐκαλοῦντο κύριαι, τέσσαρες ἐν ἑκάστῃ πρωτανείᾳ, αἱ δὲ ἑκτακτοὶ ἐκαλοῦντο σύγκλητοι, ψήφισμα παρὰ Δημ. 238. 2, Ἀριστ. Ἀποσπ. 394. 6· ἐκκλησίαν συναγέειν, συναγεῖν, συλλέγειν, ἀδουλεῖν, συγκαλεῖν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ, Ἠρόδ. 3. 142, Θουκ. 2. 60., 8. 97, Ξεν. Ἠλλ. 1. 6, 8· ἐκκλ. ποιεῖν, ποιεῖν συνέλευσιν, Ἀριστοφ. Ἰππ. 740, Θουκ. 1. 139, κ. ὅλ.· ἐκκλ. ποιεῖν τινι Ἀριστοφ. Ἀχ. 169· δοῦναι τινι Πλούτ. 4. 34, 6· ἐκκλ. γίγνεται, καθίσταται, γίνεται συνέλευσις, Θουκ. 6. 8, 1. 31· ἦν ἐκκλ. τοῖς στρατηγόις Ἀνδοκ. 2. 30· — ἀντίθετον τῇ ἐκκλ. διαλύειν, ἀναστῆσαι, Θουκ. 8. 69, Ξεν. Ἠλλ. 2. 4, 42· ἀφίεσθαι Πλουτ. Γ. Γράμμ. 16· ἀναδύλλειν Θουκ. 5. 43· ἐκκλ. περὶ τινος Ἀριστοφ. Ὀρν. 1050, κτλ. II. ἐν τῇ Καιν. Διαθ. καὶ παρὰ τοῖς Ἑκκλ. συγγραφεῦσιν, ἡ Ἑκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὅτε μὲν τὸ ἀδριανισμὸν τῶν πιστῶν, ὅτε δὲ ὁ τόπος τῆς συναθροίσσεως, ὁ εὐκτερίως οἶκος (ὅπου ἐν τῷ Ἀλλυκτῶν ὄρει, τὸ παρ' Οὐαλλοῖς ὄρει, κτλ.).

ἐκκλησιάζω: μέλλ. -άσω, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 161, Ἰσοκρ. 159A· παρὰ, ἡ ἐκκλησιάζον Δημ. 315, 10., 359, ἐν ἐλλ. ὡσαύτως ἐξ-ἐκκλησιάζον, καὶ ἡ ἀνάστασις αὐτῆς αὐτῆς, ὡς ἐν τῷ ῥήματι συνδύον ἐκ τῆς ἐκ καὶ κλησιάζω (= καλέω), καὶ οὐχὶ παράγωγον (ὡς πράγματι εἶναι) ἐκ τοῦ ἐκκλησία, φαίνεται δι' ἐπεκράτησιν ὡς ἐν τῇ ἐγγυμνασίᾳ, ἐξ ἐκκλησιάζω καὶ ἐσυκοφάντει Λυσ. 136. 34., 137. 5· ὅρ. ἐξεκκλησιάζω Θουκ. 8. 93, Δημ. 577, Α· — Τὰ χειρόγρ. συχνάκις παρέχουσιν ὡς διαφόρους γραφὰς ἐξεκκλησιάζω, ἐξεκκλησιάζω, πῶς αὐτῶς κατὰ λάθος τῶν ἀντιγραφῶν, οἷς καὶ ὁ Ἰσοκρὸς ἠκολούθησεν. Συνέρχεται εἰς συνέλευσιν, συζητῶν ἐν αὐτῇ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 84, Ὀρν. 1027, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 37· περὶ τινος Θουκ. 7. 2, Ἰσοκρ. 159A· ὑπὲρ τινος ὁ αὐτ. 161C· τοιαῦτα ἐκκλησιάζοντες, ὅπου τοιαῦτα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ διεσκέφοντο, Θουκ. 8. 77· ἐκκλ. τὰς ἀνογκίας ἐκκλησίας, ἐπὶ ὅμοιων συνειρημένων κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν μεγάλων ἀγῶν ἡ ἐμπορικῶν πανηγύρεων, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 5, 3. 2) εἶμαι μέλος τῆς ἐκκλησίας, ἐκκλ. ἀπὸ τιμῆματος αὐθένος αὐτοῦ 4, 9, 3.

II. προσκαλεῖν εἰς τὴν συνέλευσιν, συγκαλεῖν τὴν ἐκκλησίαν, Διοδ. Ἠνολ. 492. 55. 2) παρ' Ἑκκλησι., α') συγκαλεῖν ἐκκλησιαστικὴν συνέλευσιν, Σύνοδ. Γαγγρ. 6, Βασίλ. IV. 473B, Σωζομ. 1. 2. 26, κτλ. β') παθ. ἀναγινώσκειν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐπὶ τῶν κανονικῶν βιβλίων, τὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία Σωζομ. 1629B· γ') εἶμαι μέλος τῆς ἐκκλησίας, Ἐπιφάν. 1, 1024(1· 2) μεταβαλεῖν εἰς τὴν Ἑκκλησίαν, κυρίως ἐπὶ βρέφους, ὅπου πρῶτην φωνὴν φέρει αὐτὸς ἡ μήτηρ αὐτοῦ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν αὐτοῦ, ἡλ. 2) ὡς ἀρραβὸν, Εὐχολόγ.

ἐκκλησιαστικός, εἶδος ἐκκλησιαστικοῦ ἀρχοντος, Στουδ. 1709B κλ. — ἐκκλησιαρχεῖν, Γεωργ. Παχυμ. Ἀνθ. Παλαιολ. 2. 111A. **ἐκκλησιαστικός**, ὁ, τὸ ἐκκλησιάζειν, συνέλευσις, Πλούτ. 15. 26, 9. **ἐκκλησιαστήριον**, τό, ὁ τῆς ἐκκλησίας τόπος, μέρος τῆς Ρωμαϊκῆς ἀγορᾶς ὅπου ἡ ἐκκλησία ἐν ἡγουρίᾳ, πατριαρχ. ἐκκλησία, Σουλ. Ἐπιγρ. 2270. 3, Διον. Ἀλ. 4. 33. II. χριστιανικὴ ἐκκλησία, κυριάζον, Ἰσίδωρ. Πηλῶς. 257C.

ἐκκλησιαστής, οὗ, ἡ, μέλος τῆς ἐκκλησίας, Πλάτ. Γοργ. 452B, Ἀπολ. 25A, κτλ.

ἐκκλησιαστικός, ἡ, ὅν, ὁ ἀνήκειν ἡ ἀρμόζειν εἰς τὴν ἐκκλησίαν Δημ. 1091. 8· αἱ ἐκκλ. ψήφοι Πλουτ. Κοριολ. 14· — τὸ ἐκκλησιαστικὸν (ἀργύριον) ἡ μισθὸς ἐκκλησιαστικός, μισθὸς ἐκ τοῦ δημοσίου, ὃν ἐλάμβανεν ἕκαστος Ἀθηναῖος πολίτης· ὅστις ἐκάθητο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὡς ἀποζημιώσιν διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ χρόνου κατ' ὅρκα· ὁ μισθὸς οὗτος συνίστατο ἐξ ἐνὸς ὀβολοῦ, ἀλλ' ἀκολούθως (ἐν Ὀλυμπιάδι 96. 3) ἠυξήθη εἰς τερεῖς ὀβολοὺς, Λουκ. Δημ. Ἠγκύκλι. 25, κτλ.· Βοικχ. Πολ. Οἶκ. Ἀθην. 1. 304 κξξ. II. ὁ ἀνήκειν ἡ προωρισμένος διὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ οἱ ἐκκλ., οἱ ἱερωμένοι, ὁ κληρὸς, Ἑκκλ.

ἐκκλησις, εἰς, ἡ, ἱερεῖς, Σουλ. Ἐπιγρ. 71. 13· πρὸλ. ἐκκλησιος 2. 2) πρὸκλησις, Πλούτ. Ἀποσπ. 44. 3) ἐπὶ κλησις διὰ μαγείας, Πλουτ. 2. 278B.

ἐκκλησιεύω, = κλητεύω, ἐκκλησιεύειν· τὸ εἰς κρίσιν ἄγειν, ἐν ἑπανάκτῃ τις μαρτυρῇ· Διοχλῆς ἐν τῇ περὶ τῆς παραπροσέβας ἀπολογίᾳ· Ἀρπὸκρ., Λισχίν. 97. 3, πρὸλ. ΑΠ. Ἰσοκρ. σ. 472· ποιῶ ἐκκλησίαν, ῥέειν, ῥύσκει, Πανημάτ. 319. 32.

ἐκκλησιότης, οὗ, ὁ, ὁ ἐκκαλούμενος, ἀρρηβήλατ Γωσσ.

ἐκκλητικὸς, ἡ, ὅν, ὁ προκαλῶν, προκαλητικός, τινος Κλημ. Ἀλ. 173. — Ἐπίρρ. -κῶς Σουδ.

ἐκκλητος, ον. (ἐκκλητός) ἐκκαλεμένος· ὅπως δικαστὴς ἡ ἀπορασία περὶ τινος ζητήματος ὡς διαιτητής, ἐκκλ. πόλις, κατ' ἐχνομασίαν διαιτητοῦ, εἰς ἣν γίνεται ἐκκλησία πρὸς λύσιν ζητημάτων· τινος, Λισχίν. 12. 39, πρὸλ. Πλουτ. 2. 215C, Ξεν. Μ. σ. 322, 43· οἱ ἐκκλητοὶ, ἐν Σπάρτῃ καὶ ἐν ἑτέροις πόλεσιν ἐλιγάρχομενοι εἰς ἐπιτροπεία πολιτῶν ἐκλεγμένων ὅπως ἀπορροιστοὶ περὶ τινος ζητήματος, Ξεν. Ἠλλ. 2. 4. 38· καλούμενοι ὑπὸ τοῦ Εὐρύ. ἐν Ὀρν. 612, ἐκκλ. Ἀργείων ὄχλος 2) ὑποκείμενος εἰς ἐκκλησίαν, τὰς ἐκκλησίας [δικας], ἐφ' αὐτὸν ποιοῦμενος Ἀριστ. Οἶκ. 2. 15, πρὸλ. Δίωνα Κ. 51. 19., 52. 24, κτλ.

ἐκκλητῶ, μέλλ. -ήσω, ὄρχ. Ἀττ. ἀντὶ ἐκκλητῶ. **ἐκκλητῶ**, ἴσφ. γραφ. ἀντὶ ἐκκλητῶ, δ ἴδε.

ἐκκληνῆς, ἐς, κληνὸν πρὸς τὸ ἔξω, Ἀριστ. Φυσικῶν. 15. 8. **ἐκκληνῶν** μέλλ. -ένω, κληνὸν ἔξω τῆς συνήθους γραμμῆς, κληνὸν πρὸς τὰ ἔξω ἢ μακρὴν, ἀντίθετον τῷ ἐγκληνῶ, Ἰππ. π. Ἀρρ. 80B· κληνὸν λείπειν τινὰ, Πλάτ. Κρατ. 404D. 2) ἐκκληνῶν, ἐν τῷ παθ., Ἰππ. π. Ἀρρ. 783. 3) σπετερίζομαι, Διοδ. σ. ἐν Ὀρμυρίκῳ 1. 10.

II. ἀπομακρύνωμαι ἀπὸ τινος ὅπου, 5. 73· ἀπολυτοῦ, ὑποχωρῶ, ἀποχωρῶ, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 23· πῶς ἐκ τῆς θέσεώς μου, ὁ αὐτ. Κυρ. 6. 10. 2) ὡσαύτως καὶ μετὰ αἰτίας, ταῦ ἀντικείμενα, ἀποκλίνω, ἀποφεύγω, τι Πλάτ. Νόμ. 746C, Δημ. 180. 16, Πλούτ. 1. 34, 4. 3) μετὰ προθέσεως, σπερφομαι πρὸς τι μέρος, ἐξέκλιναν κατὰ τὰ φεύγοντα ἄρματα Ξεν. Κύρ. 7. 1. 30· ἐκκλ. εἰς ἐλιγάρχων, ἀποκλίνω πρὸς ἐλιγάρχων, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 11, 5· εἰς μελάνιν δ αὐτ. π. Φινε. 1. 5, 10.

ἐκκλησις, εἰς, ἡ, τὸ παρακλίνειν ἐκ τῆς τακτικῆς πορείας, λοδορομία, Πλουτ. 2. 929C. II. ἐκκλησις, Ἰππ. π. Ἀρρ. 827. **ἐκκληστῶν**, ῥηματ. ἐπὶ θ, καὶ ἐκκληνῶν, ἀποφύγειν, Ἀθην. 126D. **ἐκκληστῆς**, ον. ὁ, ὁ ἀποφεύγων ἰσχυράν, σμῆν, ἴδε ἐν Διογ. Λ. 2. 18, 5, ἴδε Κύντου Γλωσσ. Παρρησι. σ. 434.

ἐκκλητικὸς, ἡ, ὅν, διαιτῆς τινος ὅπως ἀπορροήσῃ τι, ἀντιθέται τῷ ὀρεκτικῶς, Ἀρρ. Ἠπικτ. 1. 1, 12. — Ἐπίρρ. -κῶς, μετ' ἀποστρεφῆς, αὐτῶς 3. 12, 7.

ἐκκλητίας, ον, φευκτός, μόνον ἐν Φωτ. Λεξ. ἐν λ. παλιναι-ρετα.

ἐκκλύω: μέλλ. -ύσω, ἐκκλύω, διὰ πλύσεως ἀπαρῶν, Δοτ. Ἠνολ. τὴν βαφὴν Πλάτ. Πολ. 430A — ἐκκλ. τὰ λύματα εἰς τὸν Τιβέριν Στράβων 231· — καὶ διαρροῖν ἐν 213, ἀντὶ εἰσολ.: Πλούτ. Ἰππ. 414, κτλ. II. ἀμεταβ., ἐκρίω ἀφθονῶς, Ἀπολλ. 1. 6. 3.

ἐκκλυσις, ἡ, κάθαρσις διὰ κλύσεως, Ἀλξ. Τραλλ. 12, σ. 216, κλ.

ἐκκλυσμα, τό, τὸ ἐκκλυόμενον, ἀπόκλυμα, Πλουτ. 2. 1089B. **ἐκκλύω**, ἐκβάλλω κλυμὸν, φωνὴν ἀγρίαν ἢ αὐριγμὸν, ἀμετβ. παρὰ τὴν Σουδ. καὶ Ἀρπὸκρ. ἐν λ. ἴδε.

ἐκκνω, καταπίπτω, ἐκκνω, μεταρ ἐπὶ ἐνοχλητικῇ φθορᾳ, ὡς τὸ Δατ. enecare, ἐκκνω, 15. 88, κατὰ Δωρ. γ' πληθ. ἐκκνω-αεῖν ἐν ἀντὶ τοῦ διασπέρουσι Σχόλ. εἰς ἐκκνω, ἐκκνω ὅν. **ἐκκνω**, μέλλ. -ήσω, ἀποεῖω, τὸν κήρην τοῦ ὄελτου Ἠρόδ. 7. 239.

ἐκκοβαλκεύομαι, ἀποθ., ἐξαπατῶ διὰ τεχνασμάτων κτ., ἡ-λεῖω, Ἀριστοφ. Ἰππ. 271.

ἐκκοβαλνῶ: μέλλ. -ένω, κόμνω τι κοῖλον, ἐνσκάπτω, Πλούτ. 10. 48, 7.

ἐκκοιλίζω ἢ κόλλιον ἐκκοιλιάζω, (κοιλία) ἀπαρῶν, ἡλῶν τὸ ἐνδοθῆαι, ἐκκοιλιάζω, ταινίαν ἐκκοιλιάζεις Μιθριάνος παρ' Ἀθην. 325F, ἴδε Κορρ. ἐν σημ. εἰς Γρηγόρ. Κορίνθ. σ. 328.

ἐκκοιμάομαι, ἐκκωλύομαι τοῦ ὕπνου, Πλάτ. Νόμ. 848A.

ἐκκοιτέω, διατελῶ ἐκτός τῆς κοίτης, τηρῶ φυλακὴν τῆς νυκτός, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 2, 6.

ἐκκοιτέω, ἡ (κοίτη) νυκτοφυλακή, φθῶν ἐν Ἀρχ. Μαθημ. π. 93. **ἐκκοιτέω**: μέλλ. Ἀττ. -οῦ, ἀφαιρῶ τὸν πυρῆνα, οὐκ οὐκῶνται, μετὰ, εὐσφῖον, ἐξέκοκκισεν Νικῆμ. ἐν Ἀθην. 1· ἐκκ. σφύρον, ἐκκωλύον τὸ σφύρον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1170· ἐκκ. τὰς τρίγας, ἐκ-ριζοῦν τὰς τρίγας, Ἀριστοφ. Λυσ. 448· ἐκκ. τὸ γῆρας, ἐκκωλύειν τὸ γῆρας, αὐτοῦ 364· ἐκκ. τὰς πάλεις, ἐκπορεύειν, διαρπάζειν, ὁ αὐτ. Ξεν. 63. — Πρὸλ. ἐκκωγάρτεω.

ἐκκολλάπτω: μέλλ. -ψω, ἀποεῖω, ἐφαίρω, διαγράφω, τὸ ἴδε· γίγνεται Θουκ. 1. 132· τὸ ψήφισμα Δημ. 1318. 30· τῆς ἐπιγραφῆς, μέρος τι τῆς ἐπιγραφῆς, Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθήκαι) 4224I. II. ἐπὶ πτηνῶν, σπᾶναι διὰ τοῦ ῥύμου τὸ ἄνδρ' ὅπως ἐκκλῶν ὁ μεσάζει, ἐκκλωσσω, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. β. 3, 16· πρὸλ. ἐκκλωφῶ, ἐκλε-πίζω.

ἐκκόλαψις, εἰς, ἡ, τὸ ἐκκολλάπτειν, ἐκλεπίζειν, ἐκκλωσισμα., Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. β. 3, 12.

ἐκκολυμδῶ, κολυμδῶ ἔξω, εἰς τὴν ἐξῶν ἐκ πλοίου, κατὰ Εὐρύ. Ἠλ. 1609, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 51· εἰς τὴν γῆν διην. Ἀλξ. 5. 24.

έκκομιδῆ, ἡ, τὸ ἐκκομίζειν εἰς μέρος ἀσφαλές, Ἡρόδ. 8. 44.
2) ἐπὶ νεκροῦ, ἐκφορά, ταφή, Λατ. elatio, Διον. Ἀλ. 4. 8.
Ἀνθ. Π. 11. 92.

έκκομιζω: μέλλ. Ἀπ. -ῶ, κομίζω ἔγω, Ἡρόδ. 1. 34., 3. 24, κτλ.· γυνίως κομίζω εἰς τόπον ἀσφαλῆ, ὁ αὐτ. 1. 100., 3. 122· ἐκκομίσαι ἀνθρώπων ἐκ τοῦ μέλλοντος γενέσθαι (αὐτῶ) πρήγματος, σῶσαι ἀνθρώπων κτλ., ὁ αὐτ. 3. 43· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ αὐτ. 8. 20, 32, Θουκ. 2. 78· ἐσεκομίσαντο καὶ ἐξεκομίσαντο ὁ ἐβούλοντο, ἐπὶ ἀνθρώπων ὅρτι ἀπαλλαγέντων ἐν πολιορκίας, Θουκ. 1. 117.

2) ποιῶ ἐκφοράν νεκροῦ, θάπτω, Λατ. effingere, Ποιῦθ. 35. 6, 2, Πλουτ. Κικ. 42 (ἐν τῇ παθ.), κτλ.
3) ἔκκ. σίτον, ἐπὶ ἵππου, θίπτω τὴν τροφὴν ἔξω τῆς φάτνης, Ξεν. π. 1. 4, 2. III. ὑπομένω τι μέχρι τέλους, τι Εὐρ. Ἀνδρ. 1269.

έκκομισμός, ὁ, ἐξαγωγή, Στράβων 142.
έκκομιστής, οὗ, ὁ, ὁ κομίζων ἔγω, Θ. Σουδ. σ. 705, ἔκδ. ΜΙ.
έκκομπάζω, κομπωρρημονῶ, οὐ κατὰ σφαγὰς ἐκκομπάσας ἔπος τι τυγχάνει βαλὼν Σοφ. Ἡλ. 569.

έκκομφεύομαι, μέσ., λέγω ἡ προτείνω τι μετὰ κομφύτης, Εὐρ. 1. Α. 333, ἐνθα ὁ Ριηίηκ. προτείνει εὐ κεκομφεύσαι καὶ ἄλλοι ὅλῳ, πρβλ. κομφεύω.

έκκομφύμαι, παθ., κατασχομίζομαι, Ἰππ. 372. 8.

έκκοπεύς, ἔως, ἡ, μάχαιρα πρὸς ἀπόκοψιν, ἐκκοπήν, Γαλῆν. τὸμ. Α. σ. 148D· ἐκκοπεῖς ἰσχυροὶ τε ὄρια καὶ ὀδεῖς: καὶ ὁ Α. Δ. ἀναγινώσκει ἐκκοπεῖσαι ἀντὶ ἐκκοπεύσει ἐν Παύλῳ Αἰγίν. 6. 88.

έκκοπή, ἡ, ἡ διὰ τομῆς ἐκδοτὴ ἀκλῆς βέλους ἐκ τοῦ σώματος, Πλουτ. Ἀλξ. 63. II. ἐπὶ δένδρῳ, κόψιμον, τὰς εἰς τὴν γύρην ἐισβολὰς ἡσφαλιστο φυλάκας καὶ τάφρους καὶ δένδρων ἐκκοπῆς Πλούτ. 2. 65, 6· ἐκκοπαὶ λόφῳ, ἰσπεδῶσεις, Στράβων 235. III. ἐντομή, ἐκκοπή, Ἀθήν. περὶ Μηχανημάτων σ. 8. 21.

έκκοπος, ον, «κατόκοπος» Σουῖδ., Εὐσταθ. Πονημάτ. σ. 8. 66.

έκκοπρέω, κενῶ, καθιρέω ἀπὸ τῆς κόπρου, κοιλίην Ἰππ. 407. 33· οὕτως ἐκκοπρίζω, ὁ αὐτ. Ἐπιθ. 3. 1100.

έκκοστρούμαι, παθ., ἀπαλλάττομαι, καθιρίζομαι ἐκ τῆς κόπρου, Ἀρετ. Ὁξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4.

έκκόστωσις, ἔως, ἡ, ἀπαλλαγὴ, ἐκκαθάρσις ἀπὸ τῆς κόπρου, ἐκκόσπ. τῆς κοιλίας, διὰ καθαρῶν κένωσης τῆς κόπρου, Ἰππ. Πρωγ. 41.

έκκοσπρωτικός, ἡ, ὄν, ὁ καθιρίζων, ἀπαλλάττων ἀπὸ τῆς κόπρου, Δίτ. 53. 6, 32· ἀλόη, γαστρός ἐκκοσπρωτικῆ Σουῖδ., ἐν λ. ἀλόη.

έκκοπτεόν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐκκόπτω, δεῖ ἐκκόπτειν, Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 3. 9. 281.

έκκόπτω: μέλλ. -ψω, ἀποκόπτω, ἐκκρούω, τοὺς γομφίους Φρόν. Κωμ. ἐν Ἀδῶλ. 1:—Παθ., ἐξεκόπη τὴν ὀφθαλμῶν, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐξεκρούθησαν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 342· τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένον Δημ. 247. 11· ἐκκέκομαι τὴν φωνήν, ἐκότη ἡ φωνή μου, Λουκ. Ζεύς Τραγ. 16.

2) ἀποκόπτω (δένδρα) ἐκ τοῦ ἁσπὸς (πρβλ. ἐκβάλλω II. 1), δένδρεα Ἡρόδ. 6. 37., 9. 97· ἐκκεκόρσσι δένδρα Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 37· Κύρος δ' αὐτὸν (τὸν παραδείσου) ἐέκοψε ὁ αὐτ. Ἀν. 1. 4, 10:—ἐντεῦθεν, 6) «κατόκοπος», ἐξολοθρεύω, Λατ. excoindere, τοὺς ἀνδρες Ἡρόδ. 4. 110· ἐκκ. φενακισμόν, ἱεροσυλίαν Δεῖναρχ. 105. 28, Ἰσαῖος 73. 26· τὴν αἰσθητικὴν ἐνέργειαν Ἀριστ. π. Ζήνων Μορ. 2. 10, 11:—Παθ., ἡ θρασυτῆς ἐξεκέκοπτο Πλάτ. Χαρμ. 155C.

3) ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, ἀποκρούω, ἀπωθῶ, τὰς ἀκροβολίστας Ξεν. Κύρ. 6. 2, 15· τοὺς ἐπὶ τῷ λόφῳ ὁ αὐτ. Ἑλλ. 7. 4, 26:—νικῶ ἐν κύβοις, Ἀλεξ. ἐν «Δακτυλίῳ» 2. 4) ἐκκ. ὀύρας, βίαιως ἀνοίγειν αὐτὰς, Λυσ. 97. 1· οἰκίαν ἐκκ. Πολύδ. 4. 3, 10.

5) ἐκκόλλω, ἐξάλειψω ἐπιγραφὴν, Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 25· σὺδενὶ ἐέσται γράμμα ἐκκόψαι Συλλ. Ἐπιγρ. 3028 -9, -44· ἐκκ. τὴν χεῖρα Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 30· ἀποκόλλω ὡς ὁ χειρουργός, Λουκ. Κατὰ πλ. 24. 6) κόπτω νομίσματα, Διόδ. 11. 26.

7) παρ' Ἐκκλ., ἀποχωρίζω τῆς κοινωνίας, ἀφρίζω.

έκκορᾶζω, παρὰ Σουῖδ., Ζηναρ., ὡς ἐσφαλ. γρ. ἀντὶ ἐσχορᾶζω ἡ σχορᾶζω. II. ἐκβάλλω τοὺς ὀφθαλμούς, τυφλῶναι, τινὰ Θεοφύλ. Σιμακ. 172. 9.

έκκορεύω: μέλλ. -ήσω, σαρῶναι, «σχορᾶζω» καλῶς, τὴν εἰκίαν Θεοφρ. Χαρ. 22· μεταρ., μὴ ἐκκόρει τὴν Ἑλλάδα, μὴ ἰσχύει αὐτὴν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 59· καὶ μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λῆϊως κόρη. τίς ἐξεκόρησέ σε; τίς σε ἐστέρησε τῆς κόρης σου; Ἀριστοφ. Θεσμ. 760:—καθόλου, ἀπαθῶν (σχορᾶζω), τὸν τυφλόν, τὴν κραυγὴν Ἀλκίφρων 1. 37· ἐν τῷ παθ., ἐκκορηθεῖς σὺ γε, «φύγε γρήγορα, νὰ ἐξεκορῶθῶς», Μένανδ. ἐν Ἀδῶλ. 328:—παροιμ. κόρε, ἐκκόρει κορώνην, παιδί ἀπολλοῦκε τὴν κορίνην—ἐν ἀρχῇ γαμῆλου ὕμνου, —τῆς κορῆς ἡ ἀπορροή ὡς οἰωνοῦ χηρείας, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα εἶναι σκοτεινόν, πρβλ. Ἑρμάνου Πονημάτ. σ. 327 κέξ. καὶ ἐναντίον αὐτοῦ, Βοικχ. Ἑρμην. εἰς Πινδ. II. 3. 16, Welcker Trilogie σ. 397 κέξ.

έκκορίζω, (κῆρις) «ἐξεκορίζω», φονεύω κοριοῦς, «οἱ κῆρις ἄχρι κόρου κορέσαντό μου, ἀλλ' ἐκέρσθη ἄχρι κόρου καὺτὸς τοὺς κῆρις ἐκκορίζας» Ἀνθ. Π. 9. 113. II. ἐπὶ αἰσχρὰς σημασίας, Εὐπολ. ἐν «Πόλεσι» 3.

έκκορύφω λόγον, διεγροῦμαι τι συντόμως ἐκτεθεῖς μόνον τὰ οὐσιωδέστατα, Πρ. Ἐργ. κ. Πμ. 106· εὖς τὸ ἀνακεφαλαιῶ.

έκκοσμέω, κοσμῶ ἐντελῶς, Ἀριστοφ. 1. 148.

έκκόσμησις, ἔως, ἡ, κόσμησις, στολισμός, Διοσκ. 5. 109.

έκκοσφίζω: μέλλ. Ἀπ. -ῶ, ἐκσφίνω, μεγαλύνω, Πλουτ. Μάρ. 9.

II. ἀνακοσφίζω, ὁ αὐτ. Κράσσ. 33. III. αἰρῶ ἄγκυραν, ἐκπλέω, Αἰδ. παρὰ Σουῖδ., ἐν λέξει κοῦφη.

έκκραγγάνω, μετὰ κραυγῆς λέγω, Σουῖδ., Ζηναρ. σ. 673.

έκκράζω, κράζω μεγαλοφώνως, κυνηδὼν ἔξεκραξαν Σοφ. Ἀποσπ. 646· ἐκκρ. μέγας Πλουτ. Μάρ. 44· ἐκκρ. πολλὰ Δίων. Κ. 66. 18.

έκκραυγάζω = ἐκκράζω, Πλουτ. 2. 1098B.

έκκρέμαμαι, παθ., κρέμαμαι ἔκ τινος, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 836· μετὰ γεν., εἶμαι ἐξηρημένος ἐκ τινος, Πλάτ. Ἰων 536A, II. ἐκρτῶμαι ἐκ τινος, ἔξ ἐπιθυμιῶν ὁ αὐτ. Νόμ. 732E· τῆς τοῦ ζῆν ἐπιθυμίας Πλουτ. Μάρ. 12· ἐλπίδος Ἀνθ. Π. 9. 411.

έκκρεμάννυμι: μέλλ. -κρεμάσω, κρεμῶ ἔκ τινος μέρος ἡ πράγματος, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 795· τι ἐκ τινος Ἀριστοφ. Ἰππ 1363· λίθον τοῦ ποδός Ἀνθ. Π. 11. 100. II. παθ., ὡς τὸ ἐκκρέμαμαι, προσκολλῶμαι εἰς τινα καὶ δὲν θέλω ν' ἀποχωρισθῶ αὐτοῦ, μετὰ γεν., τὼν τε ἐυσκήνων ἡδὴ ἀπιδόντων ἐκκρεμαννύμενοι καὶ ἐπακολουθοῦντες ἐς ὅσον δύναιτο Θουκ. 7. 75, πρβλ. Λουκ. Τόμαρ. 6.

2) μεταρ., εἶμαι ἀφωσιμμένος εἰς τι, τὰ γὰρ τέκν' αὐτῶν Ἀρεος ἐκκρεμάννυνται, εἶναι ἀφωσιμμένα εἰς τὸν πόλεμον, Εὐρ. Ἰλ. 950.

έκκρέμασις, ἔως, ἡ, τὸ κρέμασθαι ἐκ τινος, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 836.

έκκρεμής, ἔς, ὁ κρεμᾶμενος ἐκ τινος, τινός Ἀνθ. Π. 5. 247· ἐπὶ τινι αὐτῶν 241.

έκκρημνισμαί, = ἐκκρέμαμαι, μετὰ γεν., Εὐρ. Ἡρ. Μαίν. 520· νῦν δὲ καὶ ῥόπτρων χέρας ἡδῆως ἐκκρημνίμεσθα καὶ προσενένεπω πύλας, νῦν δὲ καὶ τῶν ῥόπτρων ἡδῆως ἀντέχομαι καὶ ἀποχαρτέλλω τὰς πύλας, ὁ αὐτ., Ἰων 1612—ὡσαύτως ἐν τῇ ἐνεργ. μετοχ. ἐκκρημνῶς, Ἰαμβλ βίος Πινδ. 238.

έκκρίδόν, ἐπίρρ., χωρίς, ἰδίᾳ, καθ' ἑαυτὸν, πιθανὴ γραφὴ ἐν Τρυφιδ. 224, Schöf.

έκκριθείσας, μετοχὴ ἐκ ῥήματος ἐκκρίθῶ, «ἀγοστήσας, ἐκκριθείσας, ὅλον ὑψαυχενίσας» Α. Β. 213, 5.

έκκρίμα, τὸ, ἐκκριθὲν, τὸ ἀποχωρισθὲν, Θεοφρ. π. Πυρὸς 76. ἐκκρίνω [τ]: μέλλ. -ένω, ἀποχωρίζω, «ἐχωρίζω», ἐκλέγω ἰδίᾳ ἀνέρις, Θουκ. 6. 96, Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 6. 26, πρβλ. 6. 18, 17.

—Παθ., ἀρετῇ πρῶτος ἐκκρίθεις Σοφ. Φ. 1425, πρβλ. Θουκ. 6. 31. 2) ἀποχωρίζω, πρὸς ἀτίμωσιν, ἀποδίδωμι, ὡς τὸ Λατ. trīhu pōnere, Ξεν. Κύρ. 1. 2. 14. 3) ἀποχωρίζω, ἐκρίτω, ἐπὶ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ζωικοῦ ὀργανισμοῦ, ἀποχωρίζοντες καὶ ἀποβάλλοντες τὰ περιττά, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 1, 27, κ. ἄλλ.· καὶ συχν. ἐν τῷ παθ. μεταρ., ὅταν, καθαρός ὁ νοῦς ἐκκριθῇ Ξεν. Κύρ. 8. 7, 20.

4) ἐν τῷ παθ., ὡσαύτως ἐπὶ ἐκκρίσειν, Ἰππ. Ἀφ. 1251, κλ. ἐκκρίσις, ἔως, ἡ, ἀποχωρισμός, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 11, κ. ἄλλ.

II. ἐκκρίσις, ἐπὶ τῶν ὀρθοκλινόμενων ἐκ τοῦ ζωικοῦ ὀργανισμοῦ περιττῶν, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 47, π. Ζ. Γεν. 1. 19, 10, κ. ἄλλ.

III. = ἐκκρίνω, Ἰππ. Ἀφ. 1244, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 2, 8, κτλ.

έκκρίτειν, ῥηματ. ἐπιθ., δεῖ ἐκκρίνειν, Πλάτ. Πολιτικ. 303B.

έκκρίτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ ἐκκρίνη, ὁ συντελὼν πρὸς ἐκκρίσιν, Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 5, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 1, 3.

έκκρίτως, ον, ἐπίλεκτος, ἐξαιρετός, «διαλεκτός», ἐκκρ. δεκάς, ἐκλεκτὴ δεκάς, Δισχύλ. Πέρο. 340· πλήθος ἐκκρ. στρατοῦ αὐτοῦ 803, πρβλ. Θιβ. 57· ἐκκρ. δίκαστα Πλάτ. Νομ. 926D· ἐκκρ. δούρησις = ἐξαίρετον Σοφ. Αἰ. 1302—αὐδ. ἐκκρίτων, ὡς ἐπίρρ., ἐξόχως, ὑπερβαλλόντως, Εὐρ. Τρω. 1241.

2) δι' ἐκκρίσεως ἀποχωρισθεῖς, Ἀριστ. Πρωτ. 1. 18.

έκκροτεύω, ἐκκρούω, καὶ τῶν χειρῶν ἐκκροτήσας τὰ ὅπλα (ὁ πεῖς) γυμνοῦς εἰς φυγὴν ἀπέτρεψεν Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 2, 2.

II. μεταφωρ., διδάσκω, μαρτυρῶναι, Α. Π. 39, 3.

έκκροτος, ὄν, τραχὺς, αὐστηρὸς τε αὐτῷ (τῷ εὐνομίῳ) ἐκ-δέδισμένην, καὶ ἐκκροτος, ὡς ἀνάγκη εἶναι τῷ ἀναγινώσκοντι τὰ ἐκεῖνου τύπτειν αφοδρῶς τὸν ἄερα τοῖς χεῖ-λεσι Φωτ. Πιβλ. σ. 97. 42· πρβλ. ὑπόκροτος.

έκκροστις, ἔως, ἡ, τὸ ἐκκρούειν, ἀποκρούσαι, Ξεν. Κυν. 10. 12.

έκκροστικός, ἡ, ὄν, ἀποκροστικός, κατάλληλος πρὸς ἀποκρούσιν, ἀπώλησιν, τοῦ ἔλλου Ἀριστ. Ρητ. 2. 8, 12· τοῦ λόγου Ἀρρ. Ἑπικλ. 2. 18, 29.

έκκρουσας, ον, ἀποκρουσθεῖς: ἐν Δισχύλ. Θιβ. 542, φαίνεται ὅτι ἔχει τὴν ἐννοίαν τοῦ ἐκτυπῶς.

έκκρούω, κρούω ἐκδύλλω τι, παττάλους ἐκκρούειν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 372· φυλαττόμενον μὴ ἐκκρούσῃ (τὸ προδόλιν) ἐκ τῶν χειρῶν τῇ κεφαλῇ ἐκνεύσας [ὁ ἀγχιος ὦς] Ξεν. Κυν.

10, 12· περὶ τοῦ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 263, ἔτε ἐν λείξει πύναξ· μεταφ., ἢ μελίζων κίνησις ἐκκρ. τὴν ἐλάττω, ἀποδίδωκε, Ἀριστ. π. Διοφ. 7, 3, κτλ. (ἢ ἐτέρα ἐνέργεια) ἐκκρ. τὴν ἐτέραν ὁ αὐτ. 110. Ν. 10. 5, 4· ἐκκρ. τὸν λογιζομένον, τὴν λύπην αὐτοῦ 3, 12, 7. 7, 14, 4.

2) ἀποβῶν, ἀποκρούω, θύωκ. 4. 131, Ξεν. Ἐν. 7. 4, 10· ἀπὸ τόπου θύωκ. 4. 128· μεταφ., ἐκκρ. τινὰ ἐπιβίδοις, ματαίων τινος τὴν ἐλπίδα, Πλάτ. Φαίδρ. 228B· τῆς προαιρέσεως Πλάτ. Σόλων 14· ἵνα μὴ.. τοῦ παρόντος ἑμαυτὸν ἐκκρούσω Διμ. 329. 20· τοσαύτας τέχνας.. ἐρύσκειν ἐκκρούει ὁ αὐτ. 540. 26.—Παθ., τὸν λογιζομένον ἐκκρούσθεις Πλάτ. Πύρρ. 30.

3) δι' ἀποδοκιμασίας καὶ συριγμῶν ἀναγκάζειν ἄνθρωπον νὰ ἀποσυρθῇ τῆς σκηνῆς, Λατ. excludere, ἐξάγειν, ἐξέκρουον, λέγει ὁ Δημοσθένης 318. 14.—Μετ., ἀπαλλάττονται τινος, τὴν Πλάτ. 2. 515A.

4) ἀναβάλλω διὰ προσάγειν, εἰς ὑστερίαν τὴν γνώμην Διμ. 385. 26· τὴν ἐλπίδα ὁ αὐτ. 344. 10, πρὸς 1021. 14, 23· ἐκκρ. τοὺς λόγους, μεταίουν δι' ἀναβολῶν ἢ ὑπερφυῶν, Πλάτ. Πρωτ. 336C.—Παθ., γραφῆς ἐκκρούομένης Διμ. 1102. 19, πρὸς 1266. 11· πρὸς διακρούω, παρακρούω.

5) ἐκρίπτω, ἐξακονίζω, βέλη ἐκ μηχανῶν Διων Κ. 75. 11. II. ἀμεταβ., ἐκφύομαι, ἀναφύομαι, κέρατα τῶν κροτάφων ἐκκρούει Φιλύστρ. 23.

ἐκκυπτεώ, ἐπὶ βροντῇ, περιγῶ, ἐκβροντῶ, ἐκδομῶ, Πολυδ. Δ', 118· πρὸς, κυτπιῶ ἐν τέλει.

ἐκκυθεύω, παίζω εἰς τοὺς κύβους, μεταφ., διακινδυνεύω, βιβωκινδυνῶ, ἐκκυθεύειν τοῖς ὅλοις, ὑπὲρ τῶν ὅλων Φύλαρχ. 54, πρὸς 2. 63, 3., 1. 87, 8., 3. 94, 4.

II. Παθ. νικῶμαι εἰς τοὺς κύβους, χάνω εἰς τὴν παιγνίδιον, χιλίους ἐκκυθεύεσσα Δαρεικούς Πλάτ. Ἀρτοφ. 17.

ἐκκυδιστάω· μέλλω, ἤσκη, πίπτω κατὰ κράτος ἐκ τινος μέρους, διαφρῶν ἐκ κράτος πρὸς τὴν ἐκκυδιστήντων βίαν Εὐρ. Ἰκ. 692· κόμην «τοῦμπερ» πρὸς τὰ σπῆμα, μετὰ δὲ τοῦτο κύκλος ἐσιγνήχθη περίμεστος ἐξ ἑνὸς ὁρῶν· εἰς οὖν τοῦτα ἡ ὀρχηστρίς ἐκκυδιστὴ καὶ ἐκκυδίστα ὑπὲρ αὐτῶν Ξεν. Συμπ. 2. 11, πρὸς καὶ Ἀν. 6. 1, 9.

ἐκκυεύω, γινώσκω, παράγω, Ἀνθ. II. 7. 385.

ἐκκυκλῶ, ἐκφύω, παρουσιάζω εἰς τὴν σκηνὴν ἐπὶ τροχλάτῳ μηχανήματος, ἐντέθην ἐν τῇ παθ., ἄλλ' ἐκκυκλήθητι, παρουσιάζουσι λοιπὸν, ἐμφάνισον αὐτοῖς Ἀριστοφ. Ἀχ. 408· ἀπόκρισις, ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι 409· ποῖός ἐστιν οὗτος; ἀπάνρ., οὐκ ἐκκυκλούμενος ὁ αὐτ. Θεσμ. 96· ὅφ' ὑψηλῆς μηχανῆς ἐκκ. τινὰ Φιλύστρ. 245.

2) μεταφ. κοινολογῶ, διαδίδω, τὴν εἰς τὴν ἀγορὰν Πλάτ. 2. 80A.

ἐκκυκλήμα, τὸ θεατρικὴν μηχανήν, ἥτις ἐχρησίμευεν ὥπως ἀποσύρῃ τὰς προσόδας σκηνῆς καὶ δεῖξαι εἰς τοὺς θεατὰς τὴν ἐπισκευὴν. Συνήθως δὲ ἦτο ἐν χρήσει πρὸς ἐπίδειξιν φόνων μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν, ὡς ἐν Διοχῶ. Ἀγ. 1372 ἡ Κλυταιμνήστρα φαίνεται ἰσταμένη ὑπὲρ αὐτῶν τῶν πτωμάτων τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κασσάνδρας, πρὸς 11A. 1466, Ἀνε. 1294· διὰ τοῦτο τοῦ μηχανήματος ὁ Ἀριστοφάνης δεικνύει εἰς τοὺς θεατὰς τὸν Εὐριπίδην καὶ τὴν Ἀγάθωναν ἐν ταῖς σπουδαῖς αὐτῶν, Ἀχ. 108, Θεσμ. 96:—Ὁ τέρψους καὶ δὲ ἐν ἡμέρῃ καὶ τῇ μηχανῇμα τοῦτο εἶναι ἄνωγτος· τινὲς νομίζουσιν οὖν ἥτις εὐ αὐτῇ καὶ ἡ ἐκκυκλήμα, ἥτοι εἶδος πατωμάτων ἐπὶ τροχῶν κινουμένων, ὑπὲρ ἐκτετακτοῦ διὰ μέσου τῶν μεγάλων θυρῶν τῆς ἡσυχίας σκηνῆς· ἔταροι δὲ φροντιστοὶ ἐν ἡτὸ μηχανήμα δι' οὗ αὐτὴ ἢ ἡσυχία σκηνῆς ἐσύριτα κατὰ μέρος ὅδε Μύλητος ἐν Διοχῶ. 11. 10, 28, καὶ Ἐρμάννον (Πουμπ. 6. 2, σ. 128) ὅστις ἔχει τὴν ἐναντίαν γνώμην—ἀμφότεροι δὲ ἐπικαλοῦνται τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πολυδ. Δ', 128.

ἐκκύκλησις, εἰς, ἢ, δημοσίευσίς, τὴν νὰ κάμῃ τίς τι γνωστὸν, τὸ νὰ ἐκθέσῃ τις αὐτὸ εἰς τὸ κοινόν, Κλήμ. Ἀλ. 523.

ἐκκύκλινδω, (ἴδε ἐκκλινδῶ) κυλινδρῶ πρὸς τὴν ἐξω, διὰ ἐκκυκλινδῶν Ἀριστοφ. Εἰρ. 134· ἄλλα τὸ πλεῖστον κατ' ἀόρ. α' ἐπὶ ἀνέμων, ἐξέκυκλίσαν σε.. γυμνὸν ἐπ' ἡμίον' Ἀνθ. II. 7. 301, πρὸς 582:—κατακρημνίζω, πίπτω.. γαίης ἐξέκυκλίσω Ἀνθ. II. 9. 131· ἐξέκυκλισε βίην αὐτοῦ 543.—Παθ., μόνον κατ' ἀόρ. α', ἐκ δειφροῖο.. ἐξέκυκλίσθη, ἐκυκλόθη κατακρήμνισα ἐκ τοῦ ἄρματος, Πλ. 2. 42, 7. 394, πρὸς 812, Ἀνθ. II. 7. 399.

2) ἐξάγω τινὰ ἐκ τινος περιπλοκῆς, ὅστις δὴ τρόπος ἐξέκυκλίσεν νιν Πινδ. Ἀποσπ. 2· πρὸς Ἀνθ. II. 7. 176.—Παθ., ἐξέρχεται περιπλοκῆς, ἔτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυκλίσθησι τύχῃς Διοχῶ. II. 87· ἐκκυκλίσθηται ἐκ δεικτύων Ξεν. Κυν. 8. 8, πρὸς 1100. 13827· εἰς ἐρώτας, κυλινδρῶμαι ὑπὲρ τὰ μούτρα· εἰς ἐρωτικὴς περιπλοκῆς, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 22, πρὸς Ὀππ. Ἀλ. 4. 20, Πλάτ. 2. 507B.

ἐκκυλίνομαι, ἐξελίσσεται, κύκλοι ἄνιστοι ἴσην ἐκκυλίνονται γραμμὴν Ἀριστ. Μηχαν. 24.

ἐκκυλιστός, οὐ, ἢ ἐκκυλίσαις, α, οὐ, = κυλιστός, ἀπέρχεται στέφανον ἔχων τῶν ἐκκυλιστῶν Ἀρχιππος ἐν Πίνωνι παρ' Ἀθηναίῳ 678E, Εὐστ. 1538, 42, Πολυδ. Ζ', 199.

ἐκκυμα, ἐκάνθημα, Ἰσοχ. ἐκκυμαίνω, μεταφ., ἐξέρχομαι τῆς εὐθείας γραμμῆς, ἐπὶ στρατιωτικῇ φάλαγγι, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 18.

II. παθ., ὡς εἰ τοῦ ἐνεργ.

ἦτο μεταδασ., ἐκρίπτομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, Διων. Ἀλ. 10. 53· ὑπὸ τῆς θαλάσσης, Πλάτ. 2. 357A.

ἐκκύμασις, ἢ, ὁ κυματισμὸς τῆς θαλάσσης, Εὐστ. 31, 45.

ἐκκύμασιζομαι, παθ., βίπτομαι ἐξω εἰς τὴν θηρὰν ὑπὸ τῶν κυμάτων, Στράβων 284.

ἐκκύμασις, ἐπιταράττω. ἀντὶ τοῦ κύματός, Π. Τορν. Ῥηιστ. ἐν Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 426. 13, ἐκδ. Α.

ἐκκύνομαι, (ἐκκυνοῖ) τεχνικὴ ὥρα ἐπὶ τῶν θρησκευτικῶν ἐκείνων κυνῶν, οἱ ὅποιοι δὲν ἀκολουθοῦσιν εἰς ὁρισμένα τινὰ ἔτη, ἀλλὰ περιπλανῶνται πολλὰ ἐρευνῶντες, Ξεν. Κυν. 3. 10, Πλάτ. Ι', 65.

ἐκκυνηγετέω, κυνηγῶ, καταδιώκω, τίς ἡμῶς ἐκκυνηγετεῖ πότμος; Εὐρ. Ἰων 1422· καὶ ἐν Διοχῶ. Βύρ. 231, ὁ Κίτιππὴ διώρησις κακκυνηγετέω ἀντὶ κακκυνηγέτης. ἐνθ' ὁ Weil. προτείνει κακκυνηγέτης (ζηλ. κατακ-).

ἐκκύνομαι, οὐ, (κύων) ἐπὶ θρησκευτικῷ κυνὸς μὴ ἀκολουθοῦντος, εἰς ὁρισμένα ἔτη, ἀλλ' ἐρευνῶντος ἄνω καὶ πανταχοῦ, Ξεν. Κυν. 7. 11, Πλάτ. Ε', 65.

ἐκκύπτω, κύπτω ἐξω τινός, κερδῶ παχείας ἐξέκυπτεν αἰγίρου Πλάτ. 50. 13· ἐκκύψαν ἀλῶναι (πρὸ γραφ. ἀντὶ ἐγμ-), Ἀριστοφ. Θεσμ. 790:—καθύλου, ἐξέρχομαι, ὁ αὐτ. Ἐκκλ. 1082· ἐπὶ τῶν ὁρατῶν τοῦ κολλίου, ἐξέρχεται ἐξω, Ἀθήν. 455K.

II. μεταβασ., προσβάλλω, προτείνω, μόνον γὰρ ἐξέκυψε τὴν κεφαλὴν (ὑπὲρ οὗν διαβρώθῃ· μόνον γὰρ ἐξέκυψεν ἡ κεφαλὴ), Διλ. π. Ζ. 15. 21.

ἐκκυρτέω, κόμω τι ὅλως κυρτῶν, Φιλύστρ. Νεώτ. 883, εἰμὴ ἀναγκαστέον ἐγμ-.

ἐκκυρτέω, κοινολογῶ εἰς ἀπὸ κώματος, διακωμῶνίζω, διασάπίζω, Ἀθήν. 219B.

ἐκκυρμάζω, ἀντίθετον τῇ ἐκκυρμάζω, ἀπέρχομαι ὡς ἐκ κώματος, πρῶτον ἀναισχύντης, εἰς ὁλλήν γ' ὅσον Εὐρ. Ἀνθρ. 603· οἰκωμάσειν, ἐξαιρῶντας Σουῖδ., Ἰσοχ., Ἰωνορ.

ἐκκυπτεώ, ἡπλίζω διὰ κωπῶν, καταρτίζω, ἐκκωπῶνται ἐξέρχονται Σουφολῆς Σουλῆγρ' Ἀποσπ. 1571· Ἰσοχ., ὅστις ὡσαύτως ἔχει «ἐκκυπτεται» ἢ αὐτῶν, καὶ «ἀκωπτεται» ἀπαρσιτεύουσι.

ἐκκυρτέω, = τῇ ἐπομ., τὰς Ἀθήνας ἐκκωπῶντας Σουῖδ., οἰκωμάσεις τὰς Ἀθήνας μὲ τὰς φωνὰς σου, Ἀριστοφ. Ἰπκ. 312:—Παθ., αἱ δὲ μεν φέροντες ἐκκωπῶνται, παρεκκλίσθησαν, Ἀνάνρ. 81· ἐς τὸ κάλος ἐκκωπῶνται εἰση, ἐνὶ οἴκῳ τοῦ κάλους ἀμύλνουνται τὰ εἴφη, Εὐρ. Ὀρ. 1288, ἔθα οὗτος ὁ τύπος προτιμᾶται τοῦ ἐκκωπῶνται ὑπὸ τοῦ ἰσορῶντος, ἴδε ἐν τόμῳ (1278).

ἐκκυρτέω, «ἐκκυρταίνω», ἡμῶν γὰρ, ὁ Σωκράτης, ἐκκωπῶνται τὰ ὦτα, κτλ., Πλάτ. Λύκ. 204C.—Παθ., γινώσκω ὡς κωπῆς, ἐκκυρταίνωμαι, Λουκ., κτλ., πρὸς τὴν Κλήμ. Ἀλ. 634· ἀλλὰ, ἐκκυρταίνωμαι ἐς κάλλος (ἴδε πρὸς 1) Διλ. π. Ζ. 1. 38.

ἐκλαβῶ, τὸ ληθῆναι ποσόν, Σουλ. Ῥηιστ. 2360. 19· ἴδε Ἰσοκλ. ἐκλαγχάνω μέλλω, λήθωμαι, λαμβάνω διὰ λαχνοῦ ἢ ἐν τῇ τύχῃ, ἀδυνάμει, ὅπως πατρίδας τὸν ἴσον ἐκλαγὼν γένους Σοφ. 111. 700· τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐκλαγχότας ὁ αὐτ. O. K. 1327· κακῶν μέρος ἐκλαχον Ἀριστοφ. Θεσμ. 1071.

ἐκλακτεῖω, λακτεῖω πρὸς τὰ ὅπλα, ἐπὶ κομῆτι γορῶ, σκίλος οὐράνιον ἐκλακτεῖω Ἀριστοφ. Σφ. 1492· τὸ φηρύνεισιν ἐκλακτεῖσθαι τις αὐτοῦ 1525· ἀπολ., Εὐστ. ἐν Ἀεζή. 66.

2) μεταφ., φεύγω, ἐκκλακτεῖω ὁ χρηστός ἦν μοι ὅς, «ἀπὸ βλάβης», ἀπέφυγεν (Σουῖδ.), «τὸ ἐκφυῖς λῶσθη, Μένανδ. ἐν Ἀλπίδ. 10.

3) λακτεῖω, κλακτεῖω, Ἰπκ. Κωσκ. Πίρην 132B, κτλ.

4) ἀπολακτεῖω, ἡσυχάζω, Ἰπκ. 13, σ. 37, ἴδε Πόικη.

5) κατασπαταλῶ, Σουῖδ. ἐν Ζέτι Ἰωάννης ὁ ἐκ Καππαδοκίας.

ἐκλακτεῖσθαι, τὸ, εἶδος ὀρχήσεως, «τὸ ἐκλακτεῖσθαι, γυναικῶν ἢν ὀρχήματα» εἶσι δὲ ὑπὲρ τῶν ἡμῶν ἐκλακτεῖσθαι Πολυδ. Δ', 108. ἐκλακτεῖσθαι, ὁ, «ορχήματα χωρὶς ὀρχήσεως αὐτονομῶν» Ἰσοχ., ἐκλακτεῖσθαι, λέγω ἴδω, ἐκτομῆς, κοινολογῶ, ἀ μὴ χρὴ ποτε ἐκλακτεῖσθαι (ἐκκωπῶνται Κηλῶ) ἐξω, σιγήσομαι, ἀρετὴν ἡγεύμενος Ἰπκ. Ὀρ. 1. 29 (ἴδε Ἰπκ. 111), Διμ. 10. 25· τὸ ἐκλακτεῖσθαι, σιωπῶν, παύω, τὸ δ' ἐκλακτεῖσθαι τοῦθ' ἡδονῆς μὲν ἀπτεται Εὐρ. Ἀποσπ. 218.

ἐκλακτεῖν [α], εἰς, ἢ, τὸ ἐκλακτεῖν, προφέρειν, Πολυδ. Ε', 147. ἐκλακτεῖν, ὅτι, ἐπὶ τοῦ ἐκλακτεῖν, Νικὸλ. Κερκῶρας, Εὐστ. Ρηιστ. 1217, fol. 227 v.

ἐκλακτεῖσθαι, ὁ, ὅν, ἱκανὸς εἰς τὸ ἐκλακτεῖν, εἰς τὸ ἐκφέρειν λόγῳ, Διογ. Λαέρτ. 7. 49.

ἐκλαμβάνω· μέλλω, λήθωμαι, λαμβάνω τι ἐκ τινος, ὅρισται ἐκλαβεῖν στρατεύματος, ἐκ τοῦ στρατεύματος Σοφ. 11. 1429· ἐκλαβεῖν νόμους Πολυδ. Ζ. 39, 6· ἐκλ., μέρος τὴν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2. 34.

II. λαμβάνω καὶ ἀπὸ γυναικῶν, ἐκλαβεῖν, βίβλ. τοῦ παύσεως Ἰσοκρ. 273E.

III. λαμβάνω τὴν πλῆξιν, ὁ αὐτ. 120D· ἐκλ., τι παρὰ τινος Εὐρ. Ἰων 1334, Ἰσοκρ. 102B, Πλάτ. Νόμ. 958D.

IV. ἐργα ἐκλαμβάνω = ἐργαζομαι, ἀνέλαμβον ἐργα ὡς ἐργολάβος, Πλάτ. 9. 95· μετ' ἀπαρ., ἐκλαβεῖν παρὰ τῆς πόλεως πέντακα γράψαι μάχης, συνιδεῖν ταλάνηται μνημεῖον, Πλάτ. Πειλοπίδης 25, πρὸς 2. 390E.

V. λαμβάνω

κατὰ τὴν ἐννοίαν, ἐννοῶ κατὰ τινὰ τρόπον, ἐκλαμπρύνω, λατ. ac-
cipere, Πλάτ. Νόμ. 807D· ἐκλ. τοὺς νόμους οὕτως Ἀνασ. 11D.
25· ἐκλ. τι ἐπὶ τῷ γέροντι Ἀριστ. Πητ. 3. 15, 10· διχῶς δ' αὖτ.
Ἀναλ. Πρ. 1. 13, 7· πρὸς ἐκλέγουμαι II.

VI. ἐκλέγω, τὰς προτάσεις αὐτῶν 1. 27, 6, κ. ἄλλ. VII. μέσ., ἐκλαμα-
βάνομαι = ἐπαυλοῦνίζομαι, Δείναρχ. παρ' Ἀρποκρ., Λογγῶν. 10.
Ἐκλαμπρός, ον, λίαν λαμπρός, Σχόλ. εἰς Ἄρατ., Ἐκλαμπρὸν
γελῶν Ἀθήν. 1581I).

ἐκλαμπρύνω, καθιστῶ τι λαμπρὸν, τὸ ἱερὸν Ἰωσήφ. Ἰουδ.
Πόλ. 7. 3, 3.—Παθ., ἐκπέμπω λαμπρῶνα, Διον. Ἄλ. 2. 3.

ἐκλάμπω, ἐκπέμπω λάμψιν, ἀκτινοβολῶ, Ἡρόδ. 6. 82, Δισχύλ.
Πρ. 1083, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 2, κτλ. ἐπὶ ἀστραπῆς, Δισχύλ. Ἀποσπ.
304: — μεταφ., θίκεται δ' ἐξέλαμψεν ὅσιον φάος Σοφ. Ἀποσπ.
11, πρὸς Πλάτ. Πολ. 435A, κτλ.: βιβλιαίως, μετὰ σφοδρότητας ἐκπα-
νίζομαι, ἐπὶ πυρετοῦ, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15· — ἐπὶ ἥχου, λαμ-
πρῶς, καθαρῶς ἀκούομαι, [ἐκ τῆς κραυγῆς] ἐξέλωμυς τὸ καλεῖν
τὸν βασιλέα Πλούτ. 15. 31, 1.

II. μετὰ συστοίχ. αἰτί, ἀστραπῆς, λήρυκος, σέλας Εὐρ. Ἀποσπ. 332, πρὸς Πλάτ. Ἰδαντα ἐν
Περκ. Ἀνρ. σ. 757· ἀνάπτω, πύρ Ἀππ. Σοφ. 56, πρὸς Ἀνακρ.
1091.

Ἐκλαμψίς, εὐς, ἡ, τὸ ἐκλάμπειν, ὑπερβόλλουσα λαμπρότης,
Σοφ. (Διωνύσιος. 18', 2).

ἐκλανθάνω, διαφεύγω ἐντελῶς τὴν προσοχὴν τινος: — Μέσ.,
λητηριῶν πικρῶν, μετὰ γεν. πράγμ., πολλὰ τοῦδ' ἐκλανθάνει,
λησμονεῖς καθ' ὅλα κληράν τοῦτο, Σοφ. Ο. Κ. 1005· ἐκλ. ὅτι..
Πλάτ. Ἀξ. 369E.

II. μεταβατ. ἐν τῷ ἐνεστώτι, ἐκλινθάνω, μετ'
ἄρ. α' ἐξέλησα, ὤρ. ἐξέλησα μετ' Ἐπ. ἀναδιπλασ. ἄρ.
6' ἐκλέλινθον:

1) ἐνεργ., κἀμιν τινὰ ὥς ἐκλινθάνω
τινος, ἐκ δὲ με πάντων ληθάνει, ὅσα ἔποθεν, ἐκλινθάνω
σθαί πικρῶ, Ὀδ. Η. 240· ἐκ μ' ἐλῶσας ἀλγέων Ἀλκαίος 92·
μετ' αἰ. πράγμ. καὶ ἐκλέλινθον κίθαριστύν, καὶ ἐκλινθάνω
ἐποτρυν τὴν κίθαριν (Σχόλ.), Π. Β. 600· ἀπολ. τὰν γὰρ
ἀειδῶν οὐτὶ πρὸς Αἰδῶν γε τὸν ἐκλέλινθοντα φιλῶν, Ὀδ. Κ.
558· ἐκλέλινθοντα.. οὐ μὴν ἐκλέλινθοντα Σαπφώ 94.

2) μέσ. καὶ παθ., λησμονῶ ἐντελῶς, εὐχέως ἐκλελεσθῆσθαι Ἠλ. Ζ. 285· ἀλγῆς
ἐκλέλινθοντα Η. 602· ὡς ἐκλέλινθοντο γὰρ πάρος εἴπομεν
Εὐρ. Βάχ. 1273· μετ' ἄρ., ἐκλόθετο... καταβῆναι Ὀδ. Κ.
558· ἐκλέλινθοντα.. οὐ μὴν ἐκλελεσθῶντο Σαπφώ 94.

ἐκλῶπάξω, = ἐξαλαπάξω, ἐκδιώκω, ἐκρίπτω, ἐδωλίων Δί-
σχυλ. Ὡδ. 456.

ἐκλάπτω: μέλλ. -λάφωμαι, Ἀριστοφ. Εἰρ. 885· — καταπίνω,
ἀκρατον ἐγγέας θύουσιν ἐξέλαψα δ' αὖτ. Ἀχ. 1239, κτλ.

ἐκλαττωμῶ, ἀκάπτω κόπτων τὸ περὶ ὁδὸς ἔδαρος, λατρωμῶ,
ὠρυζον αὐτὸ (τὸ φρέαρ) ὄρχοντες, ἐξελαττωμένην αὐτὸ βα-
σιλεὺς ἐθύνων Ἡρόδ. (Ἀριθμ. ΚΒ', 18).

ἐκλαχαίνω, σκάπτω, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 374, Τρυφίδ. 208.

ἐκλαχάνιζομαι, ἀποθ., κόπτω ἀνθρώπου βουάνην τινά, Θεοφρ.
Ἰστ. Φ. 7. 11, 3.

ἐκλεαίνω: μέλλ. -αίνω, καθιστῶ τι λεῖον, ἐφορῶντο, τὰς ρυ-
τίδας Πλάτ. Συμπ. 191A· ἐκτρέβω, φέρω εἰς τὸ μὲν, Ἰππ. Περρ.
102.

2) λειάνω, σπιλῶναι, λῖθον Διόδ. 3. 39· ἐκλ. πάθος,
καταπραύνειν αὐτό, Πλούτ. 2. 83C.

ἐκλέγω: μέλλ. -ξω: παθ. πρkm. ἐξελέγμαι, Πλάτ. Ἀλκ. 1.
121B, καὶ ἐν μέσῳ σημασι, Δημ. 496 ἐν τέλει, ἀλλ' ἐκλέγμαι
Ἀθρι. Ζωγράφ. 1, πρὸς Πλάτ. Πρωτ. 1. 9· ἐκλέγω ἄνθρωπος Α.
59, κτλ.· μέγιστα ἐπὶ στρατιωτῶν, ἐρεσῶν κλ., Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 19,
πρὸς Πλάτ. Πολ. 535A· ἐκ πάντων δ' αὖτ. Νόμ. 811A. — Παθ.,
δ' αὖτ. Ἀλκ. ἐνθ' ἄνω. — Μέσ., ἐκλέγω δὲ ἑμαυτὸν Ἡρόδ. 1. 190,
3. 38, κ. ἄλλ., Πλάτ. Συμπ. 198D, κ. ἄλλ.

2) ἐν τῷ ἐνεργ.,
ἐγὼ δὲ τὰς πολιὰς γέ σοὺ κλέγων νέον ποιήσω, ἐκλέγων καὶ
ἀποσπῶν τὰς λευκάς σου τρίχας θά σε κάμω νέον, Ἀριστοφ. Ἰππ.
908, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐκλέγεται ἐκ τοῦ γενεῖου τὰς πο-
λιὰς τοῦ Διὸς Ἀποσπ. 360.

II. φορτωγῶ, εἰσπράττω, γρή-
νατο παρὰ τινος Θουκ. 8. 44· τὰς ἐπικρατίας Ἀνδοκ. 12, 29·
ἐκ τινῶν Ἀνρ. 1199, δ' ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., ἐκλ. τέλη τοὺς
καταπλέοντας Αἰσχίν. 69. 29· — μετ' αἰτ. καὶ γεν., Ξεν. Ἑλλ.
1. 1, 22.

ἐκλεικτόν, τὸ, φάρμακον ὑπερ δύναται τις νὰ λείχῃ ἢ ὑπερ πι-
θμεύον αἰς τὸ στόμα διαλύεται, «ματίζον», λατ. esligium, υλικου-
πιτιμ, Ἰππ. 401. 45, Διοσκ. 2. 125· — ἐκλεικτικὸς, ἡ, ἄν, δ
χρησιμεύων ὡς ἐκλεικτόν, Ἰππ. 401. 41· — ὡσαύτως ἐκλειγμα, τό,
Ἄρετ. Ὀδ. Νόσ. Θεραπευτ. 1. 5, κτλ.

ἐκλεικτριβῶν: μέλλ. -ήσω, τρίβω, κοπῶναι τι καλῶς, καθιστῶ
αὐτὸ λεῖον, πράσσα τε καὶ κρόμιμα καὶ σκόροδα. — ἐκλεικτριβή-
θων καταπλάσσεισθαι Διοσκ. Ὠριακ. 19, σ. 431B.

ἐκλεικτός, κἀμιν τι νὰ «λεῖωσῃ», «λεῖναι», μίσγομαι καὶ ἐκ-
λεικσαντες χρῶνται Ἀλξ. Τραγ. σ. 330, τὸν οἶνον μετὰ
τῶν φοινίκων ἐκλεικτός τὰ ξηρά συνκεκλεῖται αὐτῶν.

ἐκλειπτός, βῆμ. ἐπὶ, παραλειπτός, Ἀριστοφ. 1. 2.

ἐκλειπτικός, ἡ, ἄν, ἀνήκων εἰς ἐκλειψιν, οὐνόδοος ἐκλει-
πτικὴ αἰὶ ἡγὺς πρὸς ἥλιον Πλούτ. Ρωμ. 12· τοῖς ἐκλειπτικαῖς

παθέσιν Ἰων. 923A, 933E, κτλ. II. δ' ἐκλειπτικός (ἐνν.
κύκλος) = δ' ἡλιακός, οὕτως ὀνομασθεῖς ἐπειδὴ εἶναι δ' κύκλος, ἐν
τῷ ἐπιπέδῳ τοῦ ὀπλοῦ πρὶν νὰ συμπέσωσιν ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη,
ὅπως γελῶσιν ἐκλειψῇ, πρῶτον ἐν τῷ εἰς Ἄρατ. ὑπομνήματι, ἀπο-
δοκίμῳ εἰς τὸν Ἰππαρχόν, καὶ παρὰ Πτολ. Ἰδε Lewis Astr. of
Antients σ. 217.

ἐκλείπω, παραλείπω, ἀρίνω, πολλὰ δ' ἐκλείπω λέγων Αἰ-
σχύλ. Πέρσ. 513· ἐκλ. ὄχλον λόγων δ' αὖτ. Πρ. 827, πρὸς Εὐρ.
Ἰππ. 52, Δημ. 784. 17· ἐκλ. Ἀνδρόν. παρέρχομαι τὴν Ἀνδρόν.
Ἰπρὸς 4. 33· ἐκλ. ὅτιον τῆς παρασκευῆς Θουκ. 7. 48· τὴν
στρατιάν Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 22· εἴτε ἐξέλιπον, σὺν ἔργον ἀνα-
πληρῶσαι Πλάτ. Συμπ. 188E. — Παθ., δυνεῖδος οὐκ ἐκλείπεται,
δὲν λείπει τοῦ νὰ παρουσιασθῇ, Δισχύλ. Εὐμ. 27. 2) ἐγκατα-
λείπω, ἀρίνω, τὴν πατρίδα, τὴν ἐυμαχίην, κτλ., Ἡρόδ. 1.
169, 6. 13, κτλ.· τὸ ἐυνώμητον Θουκ. 2. 72· τὸν ὄρκον Εὐρ. 1.
T. 750· — καταλείπω καὶ φεύγω, τὴν τάξιν Ἡρόδ. 8. 24, κ. ἄλλ.
τὴν χώραν δ' αὖτ. 4. 105, 118, κ. ἄλλ. ἔδρας Δισχύλ. Ὡδ. 218,
πρὸς Πέρσ. 128· ἀνὴρ ἐδ'... προδούς μ' εἰσεκε κἀκλιπὼν τὸν
πλοῦν στελεῖν Σοφ. Φ. 911, πρὸς 58· — παραιτοῦμαι, ἐξέλι-
πον οἱ Πεισιστρατιδαί τὴν τυραννίδα Ἡρόδ. 6. 123· τὰ ὑπάρ-
χοντα Θουκ. 1. 144· ὀρήνους Εὐρ. Φοίν. 1635· ἴδε κατωτ. II. 2.

3) συγχ. ἐν ἐλλείπει. φράσεσιν, ὡς ἐκλείπεται τὴν πόλιν
ἐς τὰ ἄκρα, ἐγκαταλείπειν τὴν πόλιν καὶ καταφεύγειν εἰς τὰ ὄρεα
μέρη, Ἡρόδ. 6. 100, πρὸς 8. 50, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 4· οὕτως, ἐκ δ'
ἐλείπον οἶκους πρὸς ἄλλον εὐνάτορα Εὐρ. Ἀνδρ. 1040. 4)
εἰ τις ἐξέλιπε τὸν ἀνιθμὸν ἢ θανάτῳ βιηθεῖς ἢ οὐσῶς (ἐπὶ
τοῦ Περσικοῦ στρατιωτικοῦ σώματος τῶν ἀθανάτων), ἂν τις ἤθελεν
ἀρῆσαι τὸν ὀρίμην τοῦτον ἐλλίπῃ, κτλ., Ἡρόδ. 7. 83. 5) ἐξανα-
λείπειν, «τελείωναι», ἐκλελοιπασιν ὥμας αἱ προφάσεις Ἀνα-
113. 391, πρὸς Πλάτ. Νόμ. 657D.

II. ὁ μεταβ., ἐπὶ τοῦ ἡλίου
καὶ τῆς σελήνης, ὑφίσταται ἐκλείψιν, Θουκ. 2. 28· — πλήρης, ὁ ἥλιος
ἐκλείπων τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐξέρχ. Ἡρόδ. 7. 37· ἐκλ. τὰς
ἐδοὺς Ἀριστοφ. Νερ. 584· πρὸς 7. 37· ἐκλείψιν. 2) ἀποθνήσκω,
ὡς τὸ λατ. decedere, οἱ ἐκλελοιπότες, οἱ ἀποθνήσκοντες, Πλάτ.
Νόμ. 856E, Ἰσακ. 84. 26· — ἀλλὰ συνθηθεῖσιν πλήρες, ὡς ὠφελον
πάρσιθεν ἐκλείπειν βίον Σοφ. Πλ. 1131· ὅφ' ὦν ἦκιστα ἐχρῶν
τὸν βίον ἐκλείπων (= ἀποθνήσκων) Ἀντισθ. 113. 38· οὕτως, ἐκλ.
φάος Εὐρ. Ἰων 1186, κτλ.

3) λιποθυμῶ, Ἰππ. Περρ. 72.
4) καθύλου, τελειώνω, παύομαι, παρέρχομαι, «σταματῶ», τῇ
μοι [δ' λόγος] ἐξέλιπε Ἡρόδ. 7. 239· ἐκλείπειν πυρετὸς Ἰππ.
Ἀρ. 1251, πρὸς 3. 87· ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη, παρῆλθεν,
ἢ εἰ εἶναι ἡμέρα πλέον, Σοφ. Ἠλ. 19· ὥστε μὴ ἐκλείπειν κλέος
αὐτοῦ 985, πρὸς 1149· ἐνίστε ὡσαύτως μετὰ μετοχῆς, παύομαι
ποιῶν τι, Πλάτ. Μενέξ. 234D, πρὸς 249B· μετὰ γεν., θεραπείας
Πλούτ. Μάρκελλ. 17.

5) δὲν ὑπάρχω, λείπω, ῥώμῃ γὰρ ἐκ-
λέλοιπεν, ἦν πρὶν εἰσχωμεν Εὐρ. Ἰπρ. Μαιν. 230· τὰς δὲ διὰ
τοῦ σώματος (ἡδονὰς) ἐκλείπειν Πλάτ. Πολ. 485D· περὶ τι-
νος Ἀριστ. Πολ. 3. 15, 9, κτλ.

ἐκλειστουργῶ, ἀναλαμβάνω καὶ εἰς πέρας φέρω δημοσίαν τινὰ
λειτουργίαν, (βέρος ἐπιβαλλόμενον τοῖς πλουσίοις ὑπὸ τῆς πόλεως),
τίνα λειτουργίαν οὐκ ἐξελειοῦργησεν Ἰσακ. 67. 29.

ἐκλεῖχω, λείχω ἔκ τινος, ἀπολείλω, ἐσθλὰ λείων τι, εἰ δὲ ὀκό-
σον μέλι ἐκλείχοι Ἰππ. π. διαίτ. Ὀδ. 393· κατατρώγω, κατα-
θιρώσκω, οὐκ ἐκλείπει ἢ συναγωγὴ αὐτῇ πάντας τοὺς κύκλους ἡμῶν,
ὥστε ἐκλείπει ὁ μόσχος τὰ χλωρὰ ἐκ τοῦ πεδίου Ἡρόδ. (Ἀριθμ.
Δ', 4): — Παθ. λαμβάνομαι ὡς ἐκλειπτός, ἐκλειχομένην κυάθου
πλήθος μετὰ μέλιτος Διοσκ. 1. 94, 3, 44.

ἐκλειψίς, εὐς, ἡ, (ἐκλείπω) ἐγκαταλείψις, τῶν νεῶν Ἡρόδ.
6. 25. II. (ἐκ τοῦ ἀμεταβάτ.) ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης,
ἐκλειψίς, ἡλίου ἐκλείψις Θουκ. 1. 23· αἱ ἐκλ. τῆς σελήνης
Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 28· μεταφ., ἐκλ. τῶν πολλῶν Ἡρόδ. 7.
37· τοῦ βασιλέως Πολύδ. 29. 8, 8. 2) παύσις, ἐλλείψις,
τῶν ἐυνάμεων Πλούτ. 2. 433F, πρὸς Ἀρετ. π. Αἰε. Χρον. Παθ.
1. 7· ὡς Ἀτ. δικανικὸς ὅρος, ἡ παραλείψις εἰς τὸ νὰ παρουσιασθῇ
τις εἰς τὸ δικαστήριον, «εἴαν ἐγκαλῆται τις, ἐγγεγραμμένους εἰς τὸ
ληταρχικὸν γραμματεῖον, ὡς μὴ ὦν ἀσπῆς, καὶ μὴ ἀπαντᾷ ἐν ταῖς
διαψήφισι τῶν δέμων πρὸς τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἐκλείπει τὴν περὶ αὐ-
τοῦ διάγνωσιν, ἐκλειψίς καλεῖται» Δ. Β. 259, 21.

ἐκλεκτέος, α, ον, ῥῆμ. ἐπὶ, δὴ πρὶν τις νὰ ἐκλέξῃ, Πλάτ.
Πολ. 456B, κ. ἄλλ.

II, ἐκλεκτέον, πρὶν τις νὰ ἐκλέξῃ,
αὐτοῦ 412D, κ. ἄλλ.

ἐκλεκτικός, ἡ, ἄν, ὁ ἔχων τινὸς πρὸς τὸ ἐκλέγειν, δ' ἐκλέγων,
Ἀνρ. Ἄλ. περὶ Συνθ. 2· ἐν τέλει: — οὐ ἐκλεκτικὸς, φιλόσοφοι,
οἵτινες ἐξ ἐκείνης φιλοσοφικῆς αἰρέσεως ἐξέλεγον καὶ παρέλαβον
ὅσα δόγματα ἐνέριζον ὡς ἠρθά, ἴδε Διογ. Α, προμ. 21.

ἐκλεκτός, ἡ, ἄν, (ἐκλέγω), δ' ἐκλελεγμένος, «διαλεχτός»,
Ἰων. 32, Θουκ. 6. 100, Πλάτ. κλ.

II, ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ
παρὰ τῶν Ἑκκλ., οἱ ἐκλεκτοί, οἱ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκλεγέντες.

ἐκλελῶναι, -όσθαι, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐκλανθάνω.

ἐκλελῶναι, ἰππ. παθ. μετοχ. τοῦ ἐκλῶναι, καλῶς, ἀμει-

ἰδῶς, Ἰσοκρ. 419B, Πλουτ. Λυκ. 18· ἐλευθέρως ἀκούστως, Ἀδὸν. 519F.

Ἐκλεμια, τό (ἐκλέπω) ὁ ἀφαιρεθεὶς φλοῖος, λέπυρον, «φλοῦδα» Ἰππ. 465. 42.

Ἐκλεξίς, εὠς, ἡ, ἐκλογή, Πλάτ. Φαίδρ. 231D. Ἐκλεπειδόω = ἐκλεπέω, Θεοφ. Κισαμ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. ΜΙ. τ. 132, σ. 188.

ἐκλεπέω, = ἐκλέπω, Ἰππ. 246.1, Φίλων 1. 346 (μνημονεύων τὸ ἐν τῇ Γενέσει (Α', 37) χωρίον, ἔνθα οὐ ἔστι. ἔχουσι λεπέω) ἐκλεπέαις, εὠς, ἡ, ἡ ἀφαίρεσις τοῦ κελύρους· ἡ ἐκκόλαψις, Σουίδ, ἐν λέξει νεοτελεία.

Ἐκλεπτος, ον, λίαν λεπτός, ἀραιός, Ἰππ. Κωακ. Προγν. 214F. Ἐκλεπτουργέω, ἐπιτεταρ. ἀντὶ τοῦ λεπτοουργέω, κόμην λεπτήν ἐργασίαν, Σουίδ. 1104D.

ἐκλεπτύνω, κόμην τι λίαν λεπτόν, Γρηγ. Νύσσ. I. 249D, κ. ἄλλ.

ἐκλεπυρώ, ἀφαιρῶ τὸν φλοῖον· μεταφ., ἀπογυμνώνω, Λατ. onipungere, Σώφρων (:) ἐν Α. Β. 581, πρβλ. Βακλ. ἐν Γρηγ. σ. 313 κέξ.

ἐκλέπω, ἀφαιρῶ τὸ λίπος, τὴν «φλοῦδα», «εὐφλουδίζω», Ἰππ. 630. 38., 631. 23, κτλ.· ἐπὶ πτηνῶν, ἐκκόλλω, «βγάδω» τοὺς νεσσούς, Ἠρόδ. 2. 68, Κρατίνος ἐν «Νεμίσει» 2, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1108· ἐπὶ ὄρεων, Ἠρόδ. 3. 109· πρβλ. ἐκγλύφω·—Παθ., μέλλ. ἐκλᾶπθαι Ἰππ. παρ' Ἑρμιόκλ. ὁρ. ἐκλᾶπθαι Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 211.

ἐκλευκαίνω, λάβεσθε κώπης ρόθια τ' ἐκλευκαίνετε, πιάστε τὰ κουτιά καὶ κάμετε τὰ κύματα νὰ ἀσπρίζουν, Εὐρ. I. Γ' 1387· (τὸ χωρίον τοῦτο πολλὰ πράγματα παρέσχε τοῖς κριτικοῖς· ἡ παλαιὰ γραφή ἦτο· λάβεσθε κώπαις ρόθια τε λευκαίνετε, ἢ κατὰ διαφόρους τρόπους διωρῆσαν. Ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ). II. Παθ., γίνομαι κατάλευκος, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 9.

ἐκλευκος, ον, ἐντελὲς λευκός, κατάλευκος, Ἰππ. Προγν. 37, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 19, 1.—Συγκρ. ἐκλευκότερος, κλίων πρὸς τὸ λευκόν, τῶν δὲ γυνῶν δύο ἐστὶν εἶδη, ὁ μὲν μικρὸς καὶ ἐκλευκότερος ὁ δὲ μελίων καὶ σποδοειδέτερος αὐτοῦ 8. 3, 2· πρβλ. ἐκπεικρός.

ἐκλεψίς, εὠς, ἡ, (ἐκλέπω) = ἐκλεπίσεις, Φιλῆς ἐν τῷ περὶ Ζῶων Ἰδιότητος 65. 2.

ἐκλήγω· μέλλ. -ξω, παύομαι, ἀκρυρροοῦσα Σοφ. Ἠλ. 1312. ἐκλήθαι, ἔτε τοῦ ἔθαι ἐκλάνθαι II.

ἐκλήπτειν, ῥηματ. ἐπιθ., δεῖ ἐκλαμβάνειν, οὐδ' ὡς ἐπιθετον τῶν Νεφελῶν τὸ ὑμεροφθοῖν νῦν ἐκλήπτεον Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 298.

ἐκλήπτωρ, ονος, ὁ, δ' ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου, ἐργολάβος, Λατ. conductor, Περικλ. II. 165B. 2) εἰσπράκτωρ φόρων, Ἰουστ. Νεορ. 123, 6., 130, 3, κτλ.

ἐκλήρειω, ἐρπαίζω, περιπαίζω, «κυροῖδέω», Πολύβ. 15. 26, 8, Ἐκλήσεις, εὠς, ἡ, πλήρης λήθη, κατ' ἐπίτασιν ἐκ τοῦ λῆσις, λήθη, Ὀδ. Ω. 485.

ἐκλήψις, εὠς, ἡ, τὸ λαμβάνειν ἐκ τινος, συλλέγειν, πρὸς ἐκλήψιν τῆς λιγνύος, «αἰὰ τὸ μέζευμα τῆς καπνίας» (τοῦ λιβάνου), Διοσκ. 1. 81. 2) ἐν τῇ μουσικῇ, «ἡ ἀπὸ τοῦ δευτέρου φθόγγου ἐπὶ τὸ βαρύτερον κατὰ μουσικὸν μέλος ἀνεσις» Βρυενν. Ἀρμ. σ. 579. 3) εἰσπρατής, ἐκλήψις δημοσίων φόρων (Ἰουστινιαν. Νεορ. 123, 6. 4) τὸ ἐκλαμβάνειν τι αὐτῶς ἢ ἄλλως, ἔννοια, σημασία, Ἰσθ. Πηλουσιῶν. 388A. II. μόνωσις, Ὀρίσας. (ἐκδ. Dinterberg) 4. σ. 53.

ἐκλέθω, καθαρῶς ἐκλεῖν τι συλλέγων ἐξ αὐτοῦ τοὺς λίθους, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 20, 5.

ἐκλεθῶ, μεταβάλλω εἰς λίθον, Τίχτις Ἰστ. 1. 556.

ἐκλεκμάω· «λιχνίζω», Λατ. evanescere, μεταφ. ἐκκενῶ, ἐρημύνω, Ἐβδ. (Ἰουδ. Β', 27).

ἐκλεμία, ἡ, (λιμός) λιμός, πείνα, «λιμασμα», Ἐβδ. (Δευτερ. ΚΙΓ', 20).

ἐκλεμνάω, κατακλύω ἐντελῶς δι' ὕδατων, τὸ πεδῖον.. ἐκλεμνάοντος ἐνίστε τοῦ ποταμοῦ Ἀππ. Ἐμφ. 4. 107:—Παθ. ἐκλεμνόμαι, εἰς λίμνην ἢ ἕλος δλοκλήρως μεταβάλλομαι, Διον. Ἀλ. 1. 61.

ἐκλεμός, ον, ὁ μὴ ἀρκούντως τρεφόμενος, ὁ ὑπὸ λιμοῦ κακῶς ἔχων, ὁ λιμώτων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 4, 6.

ἐκλεμπαίνω, = ἐκλείπω, ἐγκαταλείπω, ἵν' ἐξελίμπατον βόμους πατρώους Εὐρ. Μῆδ. 800. 2) ἀματάβ., παύομαι, οὔποτε ἐξελίμπατον θυροῦσα ὁ αὐτ. Ἠλ. 909.

ἐκλεῖνάω, διαδιδράσκω ἐκ τοῦ δικτύου, Γρηγ. Κύπρ. Παροιμ. 276B.

ἐκλεῖπαίνω, παχύνω:—Παθ., παχύνομαι, Πλουτ. Μάρ. 21.

II. μεταφ., καθιστῶ τι λείον ὡς τὸ ἔλαιον, πέλαιος Πιστείδιπ. παρ' Ἀθην. 8181).

ἐκλεῖπαίω, παρακαλῶ θερμῶς, διὰ παρακλήσεων συγκινῶ, Σχρότων 806· μετ' ἄπαρ., Πλουτ. Θέμ. 5:—Παθ., Διον. Ἀλ. 7. 10, κτλ.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ἐκλεῖπαίρησις, εὠς, ἡ, θερμὴ παρακλήσις, Ἰωσήφ. Ὑπομνηστια. σ. 283.

ἐκλεῖπής, ἑς, (ἐκλεῖπω), ἐκλεῖπων, ἐκλεῖπης, ἡλίου ἐκλεῖπες τι ἐγένετο = ἐκλεῖψις Θεοκ. 4. 52· μετὰ γεν., ἐκλεῖπης ἔν τι, Ἀριστ. π. Ξενοφάν. Β. 10. II. παραλειφθεὶς, ἀμειψθεὶς, Θεοκ. 1. 97.

ἐκλειστῶ, ὀλισθαίνω, κοιν. «γλιστῶ», Εὐστ. Ἠλ. 1119, 69.

ἐκλεῖχάω, ἐξορμῶν ποιῶ, ἐκσοῶ, Ἠσύχ.

ἐκλεῖχμάομαι, ἀπολείχω, Σουίδ. ἐν λέξ. μεταρῶ, Φίλων τ. 1. σ. 124, 29.

ἐκλογέομαι, ἀποθ. ὡς τὸ ἐκλογίζομαι II., προφασίζομαι, ἀπολογίζομαι, ὑπὲρ τινος Ἀππ. Ἐμφ. 5. 77· ἐκλ. τὴν ἀνάγκην, προφασίζομαι, φέρω ὡς δικαιολογίαν τὴν ἀνάγκην, ὁ αὐτ. 5. 13· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἐξελογεῖτο αὐτοῖς τὴν βουλήν οὐκ εὐνοῖα πρὸς αὐτὸν ἀποκλίνειν μάλλον ἢ Ἀντωνίου δεῖν αὐτ. 3. 48· ἐκλογεύς, εὠς, ὁ, εἰσπράκτωρ φόρων, φορολόγος, Λυσ. Ἀποσπ. 5. Ὑπερίδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 45, κτλ.· πρβλ. Βοικχ. Παλ. Οἶκ. Ἀθην. 1. 210, 238.

ἐκλογή, ἡ, τὸ ἐκλεῖν ὡς καὶ νῦν, ἡ ἐκλογή, καὶ κατὰστασις τῶν ἀρχόντων Πλάτ. Πολ. 414A· ἐν.. τῇ προτέρᾳ ἐκλογῇ 536G· ἐκλ. ποιῆσαι ὁ αὐτ. Νόμ. 802B· ἐκλ. τῶν ἀρίστων νόμων Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 9, 20· τῶν ἐναντίων I αὐτ. μετὰ τὰ Φυσ. 3. 2, 9· κατ' ἐκλογὴν Πολύβ. 6. 10, 9.

2) στρατολογία, τὴν τῶν ἀνδρῶν ἐκλογὴν ὁ αὐτ. 5. 63, 11, 3) φορολογία, δεκάτη, ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς τῶν κριθῶν Νόμος Ἀττικ. παρ' Ἀθην. 235G, Δίων Κ. κτλ. ἐπὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ αἵτου ἐκλογὴν Κράτης παρ' Ἀθην. 235B.

II. τὸ ἐκλεγμένον ἀποσπασμα ἐκ βιβλίου, Ἀθην. 663C. 2) ἐκλεκτὴ συλλογὴ ἀποσπασμάτων, αἵ αἱ «ἐκλογαί» τοῦ Στοβαίου. 3) τὸ ἐκλεκτὸν μέρος ἧτοι τὸ κάλλιστον μέρος πράγματός τινος, Πολύβ. 1. 47, 9· ἦτε Βενελεῖδου Προῦμ. εἰς Ὀράτιον σ. 8.

ἐκλόγησις, εὠς, ἡ, ἔρευνα, ἔκλειψις, παρὰ Διογ. Α. 10. 144.

ἐκλογίζομαι, ἀποθ., ἐξελέγχω, «λογιστάι», οἱ τὰς εὐθύνων διωκόμενοι ἐκλογίζονται... ὅταν τὰς ἀρχὰς ἀποθῶνται οἱ ἀρχόντες Ἀριστοφ. ἐν λείξει λυγιστάι (Ἀριστ. Ἀποσπ. 406)· λογιράς, ἀριθμῶν, τὸ ἀργύριον Σουλ. Ἐπιγρ. 1845, 103. 2) διαλογίζομαι, σκέπτομαι, ταῦτα δὲ ἐκλογίζομενος, ἐποίησε τάδε Ἠρόδ. 3. 1, Εὐρ. I. Α. 1410, Θεοκ. 4. 10· περὶ τινος ὁ αὐτ. 2. 40, Ἀνθ. 8. 27· ἐκλ. πρὸς οἶκον, ὁ οἶκός ἐσται Θεοκ. 1. 70· ἐκλ. ὅτι.. Δημ. 355 8·—ὁ ἀρ. ἐκλογισθῆναι ἐπὶ παθ. ἐννοίας, Πλουτ. Πομπ. 15. 3) λογαριάζει, σκέπτομαι περὶ τινος, ὅταν γὰρ ἐλθῇ πόλεμος ἐς ψήφον πόλεως, οὐδεὶς εἶδ' αὐτοῦ θάνατον ἐκλογίζεται Εὐρ. Ἰκ. 482.

4) διεγχεῖν λιπομερῶς, ἀπαριθμῶ, ἐκτῆμι, ἐκλογισόμενος διὰ πλεονάζων τὴν ἐσπιμένην ἀριθμὴν καὶ μεταπτώσιν κτλ. Πολύβ. 3. 39, 3., 10. 9, 3.

II. — ἐκλογέομαι, Ἀππ. Ἐμφ. 3. 43· ἐκλογισμός, ὁ, ὑπολογισμός, Πλουτ. Ἰάτων Νόμ. 26· διαλογισμός, σκέψις, Πολύβ. 1. 59, 2.

ἐκλογιστής, οὔ, ὁ, ὁ λογιστής, Ἐβδ. (Τωδ. Α', 24). 2) εἰσπράκτωρ φόρων, Φίλων 1. 338.

ἐκλογιστάς, ἡ, ὑπολογισμός, λογαριασμός, Ἐβδ. (Τωδ. Α', 21)·—«ἐκλογιστῶν» ἀριθμοῦσινα Ἠσύχ.

ἐκλογιστικός, ἡ, ὁ, ὁ ὑπολογίζων τι, ὁ ἔχων τὸ πρᾶν εἰς ὑπολογιστὴν τι, Μουσώνιος ἐν Στου. Ἀνθ. (Παράρτ. σ. 63)· I· I· Gaisford ἐν τέλει τοῦ 4 τόμου.

ἐκλογός, ὁ, = διήγησις, Ἠσύχ. (Διοχ. Ἀποσπ. 215).

ἐκλογος, ον, ἐκλεκτός, Φίλων 2. 470. II. ἀνὸς λόγου, παράλογος, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 7. 62.

ἐκλουτήριος, ον, πρὸς τὸ ἐκλούειν χρῆσιμος, χολκίον ἐκλουτήριον Σουλ. Ἐπιγρ. 2139, ἐνθα γράφεται ἐγλυτήριον.

ἐκλουτρον, τό, ἀγγεῖον πρὸς λούειν, Πολύβ. 1. 46.

ἐκλούω, λούω ἐντελῶς, Ἰππ. 686. 15, ἐν τῷ μίσῳ τύπῳ.

II. πλύνω ἐντελῶς, Πολύβ. 3. 88, 1.—Μέσ. καὶ παθ., λούτροις ἐκλελουμένος δέμας Διοχ. Ἀποσπ. 28· πρβλ. λαῶν I. ἐν τέλ.

ἐκλουφίζω, καθιστῶ λορῶδες, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. ἐξελουφίζετο.

ἐκλόχευμα, τό, ἀποκύημα, ἔκγονον, τέκνον, Σουίδ. ἐν λέξ. Παλ. 558.

ἐκλόχευος, τίκτω, γεννῶ, Ὀρφ. Ἀργ. 43, Ἀνθ. II. 9. 602· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Εὐρ. Ἠλ. 258:—Παθ., γεννώμαι, Εὐρ. Ἰων 1458.

ἐκλοχίζω, ἐκλέγω, «ἐκχωρίζω», ἀδελφιδός μου λευκός καὶ πυρρός, ἐκλελογισμένος ἀπὸ μυριάδων Ἰάσας Ἀρμ. 1. 10.

ἐκλοχίσσομαι, εἰς λόχμην ἢ δάσος μεταβάλλομαι, καταντῶ, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 3. 19, 1.

ἐκλύγγω, λυγίζω ὑπερβολικῶς, ἐκλελυγισμένοι ἐρχήσεις Πορφύρ. π. Ἀποχ. Ἐμφ. 1. 33.

ἐκλυμαίνομαι, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ λυμαίνομαι μνημονεύεται ἐκ τοῦ Λιβανίου.

ἐκλύσις, εὠς, ἡ, ὑπαλλαγή, ἡ ὑπολύτρωσις ἀπὸ τινος, ἀφρεσύνης Θεογ. 590· ἀθλῶν Διοχ. Νρ. 262· τοῦδε τοῦ νοσήματος Σοφ. Ο. Τ. 306· ὑεομοῦ Θιέρ. 26. 33, κτλ. II.

ΤΟΜ. Β'.—9

ἀδυναμία, ἀποθυμία, παράλυσις, Ἰππ. Ἀφ. 1258, κτλ. τῆς πό-
λεως ἐκλ. καὶ μαλακία Δημ. 219. 28· ἐκλύσεις κοιλίης, διὰ-
ρροίαι, Ἰππ. 221D. III ἡ καταβίβασις τῆς φωνῆς κατὰ τρία
τέταρτα τοῦ τόνου, (διδέσεις) Μουσ. Συγγρ.

ἐκλυσσάω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ λυσσάω, Φίλων 1.
430, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13, 16, 3.

ἐκλύττηρος, ἄν. ὁ συντελών ἢ κατὰλληλος πρὸς ἀπολύτρωσιν —
ἐκλυττήριον, τό, ἀπαλλαγὴ, σωτηρία, Σοφ. Ο. Τ. 392· Ἰλαστήριος
θυσία ἢ προσφορά, Εὐρ. Φοίν. 969.

ἐκλύτικος, ἢ, ὄν. ἐπιφέρων ἐκλυσιν, ἀδυναμίας, Ἀριστ. π.
Ζ. Γεν. 1, 19, 5.

ἐκλύτος, ἄν. (ἐκλύω) εὐκαλὸς πρὸς βίψμον, ἐλαφρὸς, ἐπὶ ἀκον-
τίων Εὐρ. Ἀνδρ. 1133. II ἀπολελυμένος, ἀκλόβητος, ἀχα-
λινωτος, Ἱερεοὶ Τίμ. Λοκρ. 102B. III, κεχαλαρωμένος, ἐκ-
νευροισμένος, Εὐπολ. ἐν «Κόλαξιν» 11. — Ἐπίρρ. -τως, ἀμελῶς,
νιοθρῶς, ἀναιμῶς, Πλούτ. Λυκ. 17.

ἐκλυτρώματι, μέσ. ἀπολυτρώω, Σχλ. εἰς Ὀδ. Δ. 25.

ἐκλύτρωσις, εἰς, ἢ, ἀπολυτρώσις, ἀπελευθέρωσις Ἐβδ. (Ἀριθμ.
Γ. 49).

ἐκλύω: μέλλ. -ύσω, [ῶ, ῥε τὸ βῆμα λύω]· λύω, ἀπολύω,
ἀφίνω ἐλευθερῶν, ἐλευθερῶ, ἀπαλλάσσω, πύωναι Δισχύλ. Πρ. 326,
πρὸς Σοφ. Τρ. 654. — Παθ., ἀπελευθεροῦμαι, ἐκ δεσμοῦ Πλάτ.
Φυδίων 117D. — Μίσ. ἐλευθερῶ, λυτρώωναι, πρὸς λύσιν τινὰ ἐκ κακῶ
τις οἰ. ἀλλ' ὅγε δ' ἄς κακῶν ἐκλύσεται ἢ δὲ σώσω Ὀδ. Κ. 286,
πρὸς Θεογν. 1339, κτλ.· τοῦ φόβου σ' ἐξελευσάμην Σοφ.
Ο. Τ. 1003· θανάτου γιν ἐκλύσσεθε Εὐρ. Ἀνδρ. 818· ἐξελυ-
σάμην βροτοὺς τὸ μὴ μολεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 235· μόλις μετ'
αἰετοῦ, πρὸς, ἐξελύσαντο τοὺς Ἀργεῖους Σεν. Ἑλλ. 7, 1, 25·
ἀπὸ. ἐξελευσάμην, ἀπελύτρωσα αὐτὸν ἐκ κινδύνου, Σοφ. Αἴ. 531.

II, λύω ἐντελῶς, ἐκλ. τόξα, λύω τὴν νευρὰν τόξου, Ἡρόδ.
2. 173· ἐκλ. ἄρμυρος Εὐρ. Ἰππ. 809· σκαίδον ἐκλύσαν στέμα
Σοφ. Αἴ. 1225.

2) φέρω τι εἰς πέρας, ἐξελύσας· σκληρὰς
δοιοῦ δασμῶν ὁ αὐτ. Ο. Τ. 35· μόχθον Εὐρ. Φοίν. 695· ἔριν
καὶ φιλονικίαν Δημ. 114. 7. — καὶ ἐν τῷ μέσῳ, ἐκλύσασθαι
τὰς παρασκευὰς ὁ αὐτ. 234. 2.

3) χαλάρωναι, ἐλαττεῖν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1, ἐν τέλει. — Παθ., λυτρωγῶν, γίνω τὴ
θέρμῳ μου, παραλύμαι, Ἰππ. Ἀφ. 1246, Ἰσοκρ. 322A, Δημ. 411.
5, κτλ.· πρὸς τι Ἰσοκρ. 72A· ἐκλυθῆναι τοῖς σώμασι, ταῖς
ψυχαῖς Ἀριστ. Ἀποσπ. 172, Πολύβ. κτλ.· — ἐπὶ πραγμάτων,
εἶμαι ἄχρηστος, ἀνωφελής, τὰ τῶν πλοίων ἐκλελυμένον Ἀριστ.
Πολιτικ. 6. 6, 4· ἐκλύεται ὁ ῥεῦς, τὰ ῥεύματα Πολύβ. 4. 43,
9, κτλ. 4) ἱατρικ., ἐκλ. κοιλίαν, χαλάρωναι τὴν κοιλίαν,
προξενῶ διάρροιαν· μνημονεύεται ἐκ τοῦ Δισσαυρ. 3) ἐκλίνω,
πληρῶναι, Πλούτ. Καῖσ. 12. III, ἀμεταβ., διαλύομαι, ἀνα-
χωρῶ, Ἐβδ. (Β. Μακρ. 1Γ', 16).

ἐκλυθόμαι, παθ. ὑρίσταται βαρείας βλάβας, ἄγωγ' ὑπ' αὐ-
τῶν ἐξελευθέρηται Σοφ. Φ. 330.

ἐκλυπέζω, (λύπος) ἐκχυμῶναι, ἐκλύω, ἀποκαλύπτω, ἐκ δ' ἐλύω-
πισιν πλευρὰν ἄπασαν ὠλένην τ' εὐδύνυμιον Σοφ. Τρ. 925.

ἐκλυτέζομαι, = ἐξανθίζομαι, Ἀχαιοὶ παρ' Ἡσυχίῳ· οὕτως ὁ
Σαλμας, ἀντὶ ἐκλυπ-.

ἐκμύγετον, τό, (ἐκμάσσω) ὡς τὸ χειρόμακτρον, «πεταῖτα»,
Πλάτ. Τίμ. 72C.

II, τὸ πρᾶγμα, ἐφ' οὗ ἢ ἐν ᾧ ἐκτυπῶνται τι,
κρήρινον ἐκμ. Πλάτ. Θεαιτ. 191C, πρὸς 196A· ἐπὶ τῆς ὕλης ὡς
δεχομένης ἀποτυπώματα, ὁ αὐτ. Τίμ. 50C· — καθόλου, ὁ δεχόμενος
τι, τίνος Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 13. 2) τὸ ἀποτυπῶμα,
βιοῦμα, εἰκὼν, Πλάτ. Θεαιτ. 194D, Ε. Ἀριστ. Μεταφ. 1. 6, 7·
— μεταφ., ἐκμαγεῖτον πέτρης, παμοιοῦντο πετράς, βράχου,
ἐπὶ ἀλίως ἀείποτε ἐπὶ τῶν βράχων περιπλανημένου, Ἀνθ. Π. 6.
193. 3) ἐκμαγεῖον, πρόπλασμα, Πλάτ. Νόμ. 800B, 801D.

ἐκμαγεύς, εἰς, ὁ, (ἐκμάσσω), ὑπρέτης ἐκμάσσειν, σφογ-
γίζων, καθαρῶς τὰ ἐπιπλά, ἐκμαγεῖς κύκλων Ἰρηγ. Νάξ. τ. 2,
σ. 222B.

ἐκμαγμα, τό, ἀποτύπωμα ἐπὶ κηροῦ, κτλ., Πολύβ. 9. 131·
πρὸς αὐτέκμαγμα.

ἐκμαίνω, μέλλ. -άνω, εἰς μανίαν ἐμβάλλω, τρελλάω, ἐκμη-
νας θυμὸν ἔρωτι Πλάτ. Ἐγχειρ. 7 Bgk., πρὸς Θεοκρ. 3.
90· ἐπὶ τινι, ἐξ ἔρωτος πρὸς τινά, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 965· φόβου
τέτρωπον ἐκμαίνων ὄχον Εὐρ. Ἰππ. 1224· σὸν ἐκμῖναι, νὰ
ἐκγείρη μέχρι μανίας τὴν ἐπιθυμίαν σου, Σοφ. Τρ. 1142· καὶ πᾶν
τὸ θῆλυ σπέρμα Καδμείων, ὅσαι γυναῖκες ἦσαν, ἐξέμηναν
σωμάτων, τὰς ἑκάμα νὰ φύγωσιν ἐκ τῶν οἰκῶν ὡς μαινόμεναι,
Εὐρ. Βάκχ. 36. — Παθ. μετὰ δ' ἔνεργ. πρkm. ἐκμείκνη· τοιαῦτα
ἐκμαίνεσθαι εἰς τινά, ἔχειν τοιαύτην μανίαν ἐναντίον τινός,
Ἡρόδ. 3. 33, 37· αὐτῷ μετ' αἰτ., γίνω τὸν νόον μου εἰς ἔρωτος,
τρελλαινόμεναι, οἱ μὲν καλὴν Κυδὴν τὸν ἡμίθλητον ἄττιν ἐν
ἀόρεσιν βοῶντα λέγουσιν ἐκμανῆναι Ἀνακρέοντ. 11. (12) 4,
πρὸς Λουκ. Νιγρ. 5· τινι Ἀριστίν. 1. 15, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ· ἐπὶ
προσώπων πασχόντων ἐκ παραληρήματος ἢ παροδικῆς παραρροῦνης,
Ἰππ. 1112A, κτλ.

ἐκμακρύνωμαι, ἀπομακρύνωμαι, εἰ ἐπὶ πλεον ἐκμακρυν-
θεῖη Ἰω. Σουλ. ἐν Π'. Κεδρ. τ. Β', σ. 697. 20, ἐκδ. Β.

ἐκμακτός, ὄν. ἢ ἐκμακτός. ὄν. (ἐκμάσσω) ἀποτυπωθεὶς,
εἰδέναι ἐκμακτότα Ἑμπεδ. 267, Θεοκρ. περὶ Αἰσθ. 16.

ἐκμακτρον, τό, ἐκμαγμα, Εὐρ. Πλ. 535· πρὸς ἐκμαγεῖον Π. 2.
ἐκμαλίσσω, Ἀττ. -πτω, μαλακύνω, μαλάσσω καλῶς, Πλούτ.
παρὰ Σ-68. 81. 5.

ἐκμαλίσκω, καθιστῶ τι μαλίσκον, χαυνώνω, μαλάσσω καλῶς,
Σουλδ. (Μένανδρ. σ. 283 Νίελ).

ἐκμάνης, εἰς. ἐκδοτός εἰς τι μέχρι μανίας, πρὸς τὰ ἀφροδίσια
ἐκμανῆς Ἀθην. 437B. — Ἐπίρρ. νῶς, ὁ αὐτ. 603A.

ἐκμανθάνω· μέλλ. -μαθήσομαι, μανθάνω ἐντελῶς, καὶ ἐν
παρωχημένοις χρόνοις, ἐμαθὼν ἐντελῶς, γνώριζω πολὺ καλὰ, ἐκμ.
τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν Ἡρόδ. 2. 154· ἀνδρὸς ψυχὴν Σοφ.
Ἀντ. 175· ἐκμ. τι ἀπὸ τίνος Δισχύλ. Πρ. 254· ἐκ τίνος Πλάτ.
Ἀε. 371A· παρὰ τίνος Σοφ. Ο. Τ. 286· τίνος αὐτῷ 1439, Ο.
Κ. 114, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 244· ἐκμ. 8τι..., Ἡρόδ. 3. 134.

II, ἐξετάζω αὐστηρῶς, ἐρευνῶ μετὰ προσοχῆς, Ἡρόδ. 7. 28, Εὐρ.
Ι. Τ. 667, Σεν. Κύρ. 1. 6, 40.

III, μακθάνω ἀπὸ στήθους, ὄλους ποιητὰς Πλάτ. Νόμ. 811A· Σαπφούς τάρωτικα Ἐπικράτ.
ἐν «Ἀντιχάϊδι» 3· Διονυσίου δράματα Ἐριππ. ἐν «Ὀμόλοις» 2·
γιν πολλὰ κικα ἀκούοντες τῶν ἐπῶν ἐκμανθάνωμεν τὴν
ἐχθραν Ἰσοκρ. 74B.

ἐκμαντεύομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ μαντεύομαι, Ἰωσήφ.
Γενέσις 33B.

ἐκμαξίς, εἰς, ἢ, σπύγγισμα Ἀριστ. π. Ἐνυπνίων 2, 11.

ἐκμαρτύνω, μέλλ. -άνω, κάμνω τι νὰ μαρυνῇ, καταμαρτύνω,
Θεοκρ. π. Πυρὸς 11, Ἀνθ. Π. 12. 234. — Παθ., καταμαρτύνομαι,
Θεοκρ. 3. 30.

ἐκμαργύδομαι, παραρροῦ εἰς τὸν ὕμνον βαθύνει τῆς μανίας,
ἐξεμαργύθης φρένος Εὐρ. Τρω. 902.

ἐκμαρτύρεω, εἰδὼς μαρτυρίαν, μαρτυρῶ, μετ' αἰτίας, φάγον
Αἰσχύλ. Εὐμ. 461· ἐκμαρτύρησον προσηύδα τὸ μὴ εἰδέναι ὁ
αὐτ. Ἀγ. 1196· εἰς πολλοὺς, ἐνώπιον πολλῶν, Αἰσχίν. 13. 19. —
Παθ., Σπράβ. 573.

II, κάμνω καταθέσεις ἔξω τοῦ δικαστηρίου,
ἦτοι ἀπὸν, χωρὶς νὰ προσέλθω εἰς τὸ δικαστήριον, Ἰσάιος 40. 8·
πρὸς μαρτυρίαν παρὰ Δημ. 927. 24.

ἐκμαρτύρεα, ἢ, ἢ καταθέσεις μάρτυρος γενομένη ἔξω τοῦ δικα-
στηρίου, χωρὶς δηλ. νὰ προσέλθῃ εἰς τὸ δικαστήριον, Ἰσάιος 40. 5,
Δημ. 1130, ἐν τέλει.

ἐκμαρτύριον, τό, μαρτυρικόν, Βυζ.

ἐκμασάμαι, ἀποθ., μαρτῶ ἐντελῶς, Φίλων 1. 334.

ἐκμάσασα, γ' ἐν. ὁρ. α', ἐπενόησεν ἢ ἐφύρε, τέλχην γ' ἴμν.
Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 511· πρὸς τὴν λέξ. μαλόμεναι.

ἐκμάσσω, Ἀττ. -πτω· μέλλ. -ξω· πρkm. ἐκμείμαχα (κοινῶς
-κα) Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 4. Ἀποσπογγίζω, «σπογγίζω», κατὰ
λουτροῖσιν κάρα κηλίδας ἐξέμαζεν (ἴσως παρελθὼν ἐκ τῆς

Ὀμ. φράσεως σὴ κεφαλὴ ἀναμάξει, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀναμάσσειν)
Σοφ. Ἠλ. 446· ἐκμάσσε (τὸ αἶμα) Εὐρ. Ἠρ. Μαιν. 1400· — Μίσ.,
ἀποσπογγίζω τὰ δακρυά μου, ἐκμῖαται, μὴ κλαίει, τέκνον, σφογ-
γίσου, κτλ., Ἀνθ. Π. 5. 43.

2) ἀποσπογγίζω τι καλῶς, κάμνω
αὐτὸ νὰ στεγνώσῃ, Ἰππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395 (ἐν τῷ παθ.)· τοὺς ἐμ-
προσθεν πόδας ἐκμ. εἰς τοὺς μέσους, ἐπὶ μελισσῶν, Ἀριστ. π.
τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 14.

II, πλάττω, σηματοῖν, παρομοιάζω,
ὡς πράττει ὁ καλλιτέχνης διὰ τοῦ πηλοῦ, Λατ. exprimere, ὅμα δὲ
καὶ δυσχεραίνων αὐτὸν ἐκμάττειν τε καὶ ἐνιστάναι εἰς τοὺς

τῶν κοικιδίων τύπους Πλάτ. Πολ. 396D· οὕτως ἐπὶ πᾶν μελι-
σῶν παρασκευαζουσῶν τὸ κηρίον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 14·
ἐπὶ τῆς κατασκευῆς καταποιῶν, Ἰππ. 682. 55, πρὸς 587. 24. —

Μίσ. μετὰ παθ. πρkm. τοκέων ἐτι θερμὰ κοινῇ. ἐκμάσσεται
ἴχνη, ἐκ νέου ἐντυπώνει τὰ ἐτι θερμὰ ἴχνη τοῦ αὐτοῦ πατρός, δηλ.
περιπατεῖ εἰς τὰ ἴχνη αὐτοῦ, Θεοκρ. 17. 122· μιμούμαι, Ἰππου γε-
νέην Νικ. Θ. 740· τὸν Λυσιακὸν χαρακτῆρα ἐκμῖαται Διον.

Ἀλ. περὶ Δημ. 13· ἐκμείατο τὸν διδάσκαλον, ἐγένεν εἰκὼν καὶ
βιοῦμα τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ, Ἀλκίφρων 3. 64. — Παθ., ἐκείνος
αὐτὸς ἐκμεμαγμένος, αὐτὴ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ, Κρατῖνος ἐν «Ὀραει-
5· βασιλέως. εἰκὼν' ἐκμεμ. Σουλ. Ἐπιγρ. 4741· ὁ ἄν ἐκμαγῇ,
δ, τι δῆποτε ἐντυπώθῃ, οἰαδήποτε ἐντύπωσις γένη (πρὸς ἐκμα-
γεῖτον), Πλάτ. Θεαιτ. 191D· τὴν ἰδέαν τοῦ παιδὸς ἐκμεμάχθαι

εἰς τὴν αὐτοῦ φαντασίαν ἐκτυπῶσαι τὴν μορφήν τοῦ παιδὸς (Κο-
ραῖς) Πλούτ. Κικ. 44. — Πρὸς ἀπομάττω.

ἐκμαστεύω, ἰγνέω, ἀνιγνέω, ἰγνῆκατ'· Φίλων Βιβλ. παρ'
Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Ἠρ. 31D. — Ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 247 ὁ Ἀττ. τύπος·
ὡς κύων νερόν πρὸς αἶμα. ἐκμαστεύομεν ἀποκατέστη ὑπὸ
Δινδ., ὅν ῥε ἐν τόπῳ.

ἐκμεθύσκω· μέλλ. -ύσω, κάμνω τινὰ νὰ μεθύσῃ ἐντελῶς
μεταφ., ἀλλὰ τὸ ὅδωρ ἐνίοτε τῇ πλήθει διαφθείρει σῆπρον
τὰς ρίζας καὶ λίαν ἐκμεθύσκον Θεοκρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 13, 3·
λύχνον ἐλαίρης ἐκμεθύσασα θρόνου Ἀνθ. Π. 5. 4.

ἐκμειλίσσομαι, ἀποθ., καταπράνω, Ἀππ. Ἐμφ. 1. 97, Πλούτ.
3. 380C.

III. κλίνω νεύω εἰς τινα, ἐξένευσ' ἀποστῆναι πρόσω
Εὐρ. I. T. 1330.

ἐκνέφελος, ὅν, ὁ ἐκ τῶν νεφῶν ἀναφαιρόμενος, διαπόλλυσι
ὁ καὶ ἥλιος ὁ ἐκνέφελος θιψῶ καὶ μᾶλλον πυρὸν ἢ κριθὴν
Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 8. 10, 3.

ἐκνεφίας, (ἐνν. ἀνεμος), ὁ, θυελλώδης ἄνεμος γεννώμενος ἐκ
τῆς συναντήσεως καὶ ἐκρήξεως νεφελῶν, Ἀλεξ. ἐν «Δημητρίῳ» 1,
πρὸλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 23., 3. 1, 8. οὕτω, νότος ἐκν. Διόδ.
20. 88.

2) ἐκν. ὁμβρος, «ὁ μετὰ ἡλίου γενόμενος», κοινῶς
«ἥλιος καὶ βροχὴ», Γαλην. Ἰππ. Γλωσσ. 242. ἐκνεφίας πυρε-
τός, «ὁ ὕψος ἄμα καὶ πυρώδης», αὐτόθι.

ἐκνεφόμεαι, γίνομαι νέφος, ἀθροισόμενος (ὁ ἄηρ) ἐκνε-
φούται Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 7.

ἐκνέω: μέλλ. -νεύσομαι ἢ -νευσοῦμαι, ἄρ, α' ἐξένευσαι·
— ἐκκοιμῶν, κοιμῶν ἐξέρχομαι εἰς τὴν ξηράν. Εὐρ. Ἰππ. 823,
πρὸλ. Κύκλ. 577. ἐκφεύγω κοιμῶν, Θουκ. 2. 90. καθόλου, δια-
φεύγω, διασφύζομαι, Πινδ. Ο. 13, 163, Εὐρ. Ἰππ. 470, ἴδε Valck.,
ἐν Εὐρ. I. T. 1186.

ἐκνεωπερίζω, νεωπερίζω, καινοτομῶ, Φωτ. βιβλ. σ. 165. 27.

ἐκνηπιόω, ἀνατρέφω καὶ μεγαλύνω τινὰ ἐκ νηπιακῆς ἡλικίας,
ἐξιδύμει κόρας ... ὅς ἐκνηπιώσας ὁ Ἡρώδης οἰνοχόους ἐσσυ-
τῇ ... ἐπεποιήτο Φιλότης, 560. ἐν τῇ παθῇ. ὁ αὐτ. 199.

ἐκνηστεύω, ἐξακολουθεῖν νηστεύων, τὴν ἡμέραν ταύτην πῶν
ἀλφειτον καὶ ὕδωρ ἐκνηστευέτω Ἰππ. 481. 15, Πλούτ. 2. 686E.

ἐκνήφω: μέλλ. -ψω, ἀνανήψω, «ξεμελῶ», ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυ-
τὸν μόν, συνέρχομαι, Λυκαεύς παρ' Ἀθην. 130B, Ἀνθ. Π. 5. 135.
μετὰ. ἐπὶ διαγονετικῆς μέθης, Πλούτ. Δημοσθ. 20.

ἐκνήχομαι: μέλλ. -ξομαι, ἀποθ. = ἐκνέω, ἐκκοιμῶν, εἰς
τὴν ἑαυτοῦ δίαίταν ἐκνήχεται Ἀριστ. π. Κόσμου 6, Λουκ.
Ἐνάλ. Διάλ. 8, 1. πρὸς τινα Ἀπολλίδ. 1. 9, 25.

ἐκνηψῆς, εἰς, ἡ, τὸ ἀνανήψειν, ἀνανήψης, ἐπ' ἀνδρός εἰς νηπα-
λιότητα ἢ ἡρεμίαν, Ἐδδ.

ἐκνίξω: μέλλ. -νίξω, ἐκπλύνω, καθάριζω, Λατ. eluere, di-
luere, φόνον φόνω, Εὐρ. Ἰ. T. 1224. ἐπὶ ἐγκλημάτων ἢ κακοῦρ-
γημάτων, Πλάτ. Ἐπιστ. 352C. — Μίσ. ἀποπλύνω ὅπ' ἐμαυτοῦ,
οὐδέποτε ἐκνίψῃ τὰ πεπραγμένα, Λατ. diluere crimina, Δημ.
274. 23. ἄγος φόνου Παιστ. 3. 17, 7. τὸ θνητὸν Πλούτ. 2.
499C. II. ἐντελῶς ἐκπλύνω, καθάριζω, ἐξαγνίζω, Ἀνθ. Π. 14.
74. — Παθ., ἐκνενιμμένη, ἐπὶ κύλικος, Εὐθύλους ἐν «Κυβερ-
νατῇ» 1. 5.

ἐκνεκάω: μέλλ. -ήσω, κατορθώνω τι διὰ βίας ἢ πειθοῦς, Λατ.
vincere, Εὐρ. Ἰων 629. ὑπερισχύω ὥστε .. μετ' ἅπαρ, οὐ μὴν
ἀλλ' ἐξενίκησε Κλεοπάτρα διὰ τῶν νεῶν κριθῆναι τὸν
πόλεμον Πλούτ. Ἀντών. 63. 2) μετ' αἰτ. προσώπου, ὑπερ-
νικῶ, καὶ ἐξενίκησε τὸν δῆμον καὶ τὸν εἴργοντα νόμον τῆς
Θέας τὰς γυναῖκας Διάλ. Π. Ἰστ. 10. 1. II. ἀνιστάω, κερ-
δαίνω πλήρη νίκην, Πλούτ. 15. 3, 6. 2) μεταφ., γίνομαι ἀνώ-
τερος, νικῶ, ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ, ἅπασι, μεταξὺ πάντων, Θουκ.
1. 3. ἐπὶ τῷ μυθῶδες ἐκνενικηκότα αὐτόθι 21 (ὡς τὸ Λατ.
evalescere in suspicionem, in erimen, in tumultum, Τάκτι.
Ἰστ. 1. 80) οὕτω, κακὸν εἰς τούμφανος ἐξενίκησε Λουκ.
Ἀποκρυπτ. 6, Σουίδ. ἐν λ. Μόρας.

ἐκνέκημα [ε], τὸ, τὸ κατορθωθὲν, κατορθώμα, Εὐστ. Πονημάτ.
189. 11, κτλ.

ἐκνέκησις [ε], εἰς, ἡ, κατορθώσις, ἐπιτυχία, Ἐκκλ.
ἐκνέτρωω, καθάριζω διὰ νεύρου, τάκνωματ' εἰς τὸ φανερόν
ἐκνενιτρωμένα θείναι Ἀλεξ. ἐν «Ἰππίσκῳ» 2. — ἐκνέτρωσις,
ἡ, Ὀρεϊάδ.

ἐκνέφης, εἰς, ἡ, (ἐκνίξω) ἀπόσμησις, κάθαρσις Ἰσοχ.

ἐκνέψω: μέλλ. -ήσω, κατάρτιζω, ἐπιτυχία, Ἐκκλ.

ἐκνέτρωω, καθάριζω διὰ νεύρου, τάκνωματ' εἰς τὸ φανερόν
ἐκνενιτρωμένα θείναι Ἀλεξ. ἐν «Ἰππίσκῳ» 2. — ἐκνέτρωσις,
ἡ, Ὀρεϊάδ.

ἐκνέφης, εἰς, ἡ, (ἐκνίξω) ἀπόσμησις, κάθαρσις Ἰσοχ.

ἐκνέψω: μέλλ. -ήσω, κατάρτιζω, ἐπιτυχία, Ἐκκλ.

ἐκνέτρωω, καθάριζω διὰ νεύρου, τάκνωματ' εἰς τὸ φανερόν
ἐκνενιτρωμένα θείναι Ἀλεξ. ἐν «Ἰππίσκῳ» 2. — ἐκνέτρωσις,
ἡ, Ὀρεϊάδ.

ἐκνέφης, εἰς, ἡ, (ἐκνίξω) ἀπόσμησις, κάθαρσις Ἰσοχ.

ἐκνέψω: μέλλ. -ήσω, κατάρτιζω, ἐπιτυχία, Ἐκκλ.

ἐκνέτρωω, καθάριζω διὰ νεύρου, τάκνωματ' εἰς τὸ φανερόν
ἐκνενιτρωμένα θείναι Ἀλεξ. ἐν «Ἰππίσκῳ» 2. — ἐκνέτρωσις,
ἡ, Ὀρεϊάδ.

ἐκνέφης, εἰς, ἡ, (ἐκνίξω) ἀπόσμησις, κάθαρσις Ἰσοχ.

ἐκνέψω: μέλλ. -ήσω, κατάρτιζω, ἐπιτυχία, Ἐκκλ.

ἐκνέτρωω, καθάριζω διὰ νεύρου, τάκνωματ' εἰς τὸ φανερόν
ἐκνενιτρωμένα θείναι Ἀλεξ. ἐν «Ἰππίσκῳ» 2. — ἐκνέτρωσις,
ἡ, Ὀρεϊάδ.

ἐκνέφης, εἰς, ἡ, (ἐκνίξω) ἀπόσμησις, κάθαρσις Ἰσοχ.

ἐκνέψω: μέλλ. -ήσω, κατάρτιζω, ἐπιτυχία, Ἐκκλ.

ἐκνέτρωω, καθάριζω διὰ νεύρου, τάκνωματ' εἰς τὸ φανερόν
ἐκνενιτρωμένα θείναι Ἀλεξ. ἐν «Ἰππίσκῳ» 2. — ἐκνέτρωσις,
ἡ, Ὀρεϊάδ.

ἐκνέφης, εἰς, ἡ, (ἐκνίξω) ἀπόσμησις, κάθαρσις Ἰσοχ.

ἐκνέψω: μέλλ. -ήσω, κατάρτιζω, ἐπιτυχία, Ἐκκλ.

ἐκνέτρωω, καθάριζω διὰ νεύρου, τάκνωματ' εἰς τὸ φανερόν
ἐκνενιτρωμένα θείναι Ἀλεξ. ἐν «Ἰππίσκῳ» 2. — ἐκνέτρωσις,
ἡ, Ὀρεϊάδ.

ἐκνέφης, εἰς, ἡ, (ἐκνίξω) ἀπόσμησις, κάθαρσις Ἰσοχ.

ἐκνέφης, εἰς, ἡ, (ἐκνίξω) ἀπόσμησις, κάθαρσις Ἰσοχ.

ἐκνέψω: μέλλ. -ήσω, κατάρτιζω, ἐπιτυχία, Ἐκκλ.

ἐκνέτρωω, καθάριζω διὰ νεύρου, τάκνωματ' εἰς τὸ φανερόν
ἐκνενιτρωμένα θείναι Ἀλεξ. ἐν «Ἰππίσκῳ» 2. — ἐκνέτρωσις,
ἡ, Ὀρεϊάδ.

ἐκνέφης, εἰς, ἡ, (ἐκνίξω) ἀπόσμησις, κάθαρσις Ἰσοχ.

ἐκνέψω: μέλλ. -ήσω, κατάρτιζω, ἐπιτυχία, Ἐκκλ.

ἐκνέτρωω, καθάριζω διὰ νεύρου, τάκνωματ' εἰς τὸ φανερόν
ἐκνενιτρωμένα θείναι Ἀλεξ. ἐν «Ἰππίσκῳ» 2. — ἐκνέτρωσις,
ἡ, Ὀρεϊάδ.

ἐκνέφης, εἰς, ἡ, (ἐκνίξω) ἀπόσμησις, κάθαρσις Ἰσοχ.

ἐκνέψω: μέλλ. -ήσω, κατάρτιζω, ἐπιτυχία, Ἐκκλ.

ἐκνέτρωω, καθάριζω διὰ νεύρου, τάκνωματ' εἰς τὸ φανερόν
ἐκνενιτρωμένα θείναι Ἀλεξ. ἐν «Ἰππίσκῳ» 2. — ἐκνέτρωσις,
ἡ, Ὀρεϊάδ.

ἐκνέφης, εἰς, ἡ, (ἐκνίξω) ἀπόσμησις, κάθαρσις Ἰσοχ.

ἐκνέψω: μέλλ. -ήσω, κατάρτιζω, ἐπιτυχία, Ἐκκλ.

ἐκνέτρωω, καθάριζω διὰ νεύρου, τάκνωματ' εἰς τὸ φανερόν
ἐκνενιτρωμένα θείναι Ἀλεξ. ἐν «Ἰππίσκῳ» 2. — ἐκνέτρωσις,
ἡ, Ὀρεϊάδ.

ἐκνέφης, εἰς, ἡ, (ἐκνίξω) ἀπόσμησις, κάθαρσις Ἰσοχ.

ἐκνέψω: μέλλ. -ήσω, κατάρτιζω, ἐπιτυχία, Ἐκκλ.

ἐκνέτρωω, καθάριζω διὰ νεύρου, τάκνωματ' εἰς τὸ φανερόν
ἐκνενιτρωμένα θείναι Ἀλεξ. ἐν «Ἰππίσκῳ» 2. — ἐκνέτρωσις,
ἡ, Ὀρεϊάδ.

ἐκνέφης, εἰς, ἡ, (ἐκνίξω) ἀπόσμησις, κάθαρσις Ἰσοχ.

ἐκνέψω: μέλλ. -ήσω, κατάρτιζω, ἐπιτυχία, Ἐκκλ.

ἐκνέτρωω, καθάριζω διὰ νεύρου, τάκνωματ' εἰς τὸ φανερόν
ἐκνενιτρωμένα θείναι Ἀλεξ. ἐν «Ἰππίσκῳ» 2. — ἐκνέτρωσις,
ἡ, Ὀρεϊάδ.

ἐκνέφης, εἰς, ἡ, (ἐκνίξω) ἀπόσμησις, κάθαρσις Ἰσοχ.

ἐκνέψω: μέλλ. -ήσω, κατάρτιζω, ἐπιτυχία, Ἐκκλ.

ἐκνέτρωω, καθάριζω διὰ νεύρου, τάκνωματ' εἰς τὸ φανερόν
ἐκνενιτρωμένα θείναι Ἀλεξ. ἐν «Ἰππίσκῳ» 2. — ἐκνέτρωσις,
ἡ, Ὀρεϊάδ.

ἐκνέφης, εἰς, ἡ, (ἐκνίξω) ἀπόσμησις, κάθαρσις Ἰσοχ.

ἐκνέψω: μέλλ. -ήσω, κατάρτιζω, ἐπιτυχία, Ἐκκλ.

ἐκνέτρωω, καθάριζω διὰ νεύρου, τάκνωματ' εἰς τὸ φανερόν
ἐκνενιτρωμένα θείναι Ἀλεξ. ἐν «Ἰππίσκῳ» 2. — ἐκνέτρωσις,
ἡ, Ὀρεϊάδ.

ἐκνέφης, εἰς, ἡ, (ἐκνίξω) ἀπόσμησις, κάθαρσις Ἰσοχ.

ἐκνέψω: μέλλ. -ήσω, κατάρτιζω, ἐπιτυχία, Ἐκκλ.

ἐκνέτρωω, καθάριζω διὰ νεύρου, τάκνωματ' εἰς τὸ φανερόν
ἐκνενιτρωμένα θείναι Ἀλεξ. ἐν «Ἰππίσκῳ» 2. — ἐκνέτρωσις,
ἡ, Ὀρεϊάδ.

ἐκνέφης, εἰς, ἡ, (ἐκνίξω) ἀπόσμησις, κάθαρσις Ἰσοχ.

ἐκνέψω: μέλλ. -ήσω, κατάρτιζω, ἐπιτυχία, Ἐκκλ.

ἐκνέτρωω, καθάριζω διὰ νεύρου, τάκνωματ' εἰς τὸ φανερόν
ἐκνενιτρωμένα θείναι Ἀλεξ. ἐν «Ἰππίσκῳ» 2. — ἐκνέτρωσις,
ἡ, Ὀρεϊάδ.

ἐκνέφης, εἰς, ἡ, (ἐκνίξω) ἀπόσμησις, κάθαρσις Ἰσοχ.

ἐκνέψω: μέλλ. -ήσω, κατάρτιζω, ἐπιτυχία, Ἐκκλ.

ἐκνέτρωω, καθάριζω διὰ νεύρου, τάκνωματ' εἰς τὸ φανερόν
ἐκνενιτρωμένα θείναι Ἀλεξ. ἐν «Ἰππίσκῳ» 2. — ἐκνέτρωσις,
ἡ, Ὀρεϊάδ.

ἐκνέφης, εἰς, ἡ, (ἐκνίξω) ἀπόσμησις, κάθαρσις Ἰσοχ.

ἐκνέψω: μέλλ. -ήσω, κατάρτιζω, ἐπιτυχία, Ἐκκλ.

ἐκνέτρωω, καθάριζω διὰ νεύρου, τάκνωματ' εἰς τὸ φανερόν
ἐκνενιτρωμένα θείναι Ἀλεξ. ἐν «Ἰππίσκῳ» 2. — ἐκνέτρωσις,
ἡ, Ὀρεϊάδ.

ἐκνέφης, εἰς, ἡ, (ἐκνίξω) ἀπόσμησις, κάθαρσις Ἰσοχ.

ἐκνέψω: μέλλ. -ήσω, κατάρτιζω, ἐπιτυχία, Ἐκκλ.

ἐκνέτρωω, καθάριζω διὰ νεύρου, τάκνωματ' εἰς τὸ φανερόν
ἐκνενιτρωμένα θείναι Ἀλεξ. ἐν «Ἰππίσκῳ» 2. — ἐκνέτρωσις,
ἡ, Ὀρεϊάδ.

ἐκνέφης, εἰς, ἡ, (ἐκνίξω) ἀπόσμησις, κάθαρσις Ἰσοχ.

ἐκνέψω: μέλλ. -ήσω, κατάρτιζω, ἐπιτυχία, Ἐκκλ.

ἐκνέτρωω, καθάριζω διὰ νεύρου, τάκνωματ' εἰς τὸ φανερόν
ἐκνενιτρωμένα θείναι Ἀλεξ. ἐν «Ἰππίσκῳ» 2. — ἐκνέτρωσις,
ἡ, Ὀρεϊάδ.

ἐκνέφης, εἰς, ἡ, (ἐκνίξω) ἀπόσμησις, κάθαρσις Ἰσοχ.

ἐκνέψω: μέλλ. -ήσω, κατάρτιζω, ἐπιτυχία, Ἐκκλ.

ἐκνέτρωω, καθάριζω διὰ νεύρου, τάκνωματ' εἰς τὸ φανερόν
ἐκνενιτρωμένα θείναι Ἀλεξ. ἐν «Ἰππίσκῳ» 2. — ἐκνέτρωσις,
ἡ, Ὀρεϊάδ.

Ἐπίρρ. Ὁδῶς Ἀδὸν. 443D. II. «ἐκτός πάθους, ὑγίης» Σουῖδ. ἐκπαίδευμα, τὸ, τὸ ἐκπαίδευσθαι ἢ ἀνατραφεῖν, τέκνον, σὺ δ', ὦ μελαίνης νυκτός ἐκπαίδευσθαι, Ὑπνε Εὐρ. Κύκλ. 601.

ἐκπαίδευσθαι, ἀνατρέφω ἐκ παιδικῆς ηλικίας, Εὐρ. Κύκλ. 270· διδοῖ ἐντελὴ ἐκπαίδευσιν, ἐκπαίδευσθαι, Πλάτ. Κρίτων 45D· πρὸς ἐκπαίδευσθαι. II. διδάσκει πάντας τι, καὶ πάντῃ ὅσα προσήκει... ἀκριβῶς ἐξεκπαίδευσσε Δίων Κ. 45. 2· ἀλλά, III. ἐκπ. τινί τι, ἐντυπώνω εἰς αὐτὸν διὰ τῆς διδασκαλίας, Λατ. *imponere*, Εὐρ. Ἀποσκ. 53. 5.

ἐκπαίδευσθαι, μετὰ μανίας ἐτορμῶ πρὸς τὴν συμπελοκὴν, ἐνθουσιῶ, Ἰλ. Ε. 803.

ἐκπαίω· μέλλ. ἐκπαίω καὶ ποιῶ. —παίω· ἀδρ. ἐξέπαισα· —ὦ· τὸ ἐκβάλλω, ῥίπτω ἔξω, ἀποβάλλω ἀπὸ τινος, ὁδὸς μ' ἐξέπαισαν ἔλπιδες, μὲ ἐξήλασαν ἐκ τῆς προσδοκίας μου, Εὐρ. Ἥρ. Μαιν. 400, πρὸς. 780. II. ἀμεταβ., ἐκπεύω, Ἀναξίλας ἐν «Νεοτρίδ» 1. 17, ἐνθα ἔρε τὸν Μαιμελε· αὐτὸς καὶ ἐν τῷ μέσῳ, τύπρ. Πλούτ. 51. —Πρὸς. ἐμπαίω.

ἐκπαῖλα, ἐπίρρ. ἀντί ἐκ παλαιῶ, ἐκ παλαιού, ἀπὸ πολλοῦ χρόνου, Πλούτ. 2. 548D, κτλ.

ἐκπαλαίω, ὁ, «ἀνάνδρος» Ἡσύχ.

ἐκπαλαίω, παραβάλω τοὺς κανόνες τῆς πάλης, Φιλύστρ. 772.

ἐκπαῖλι, ἐπὶ ἄρθρου ἢ μέλους σώματος, ἐκτινάσσωμαι ἐκ τοῦ ἄρθρου, ἐκπερνοῦμαι Ἰππ. π. Ἀγμ. 777, π. Ἀρρ. 822. —Ἰδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 543.

ἐκπαῖλις, ἔς, «ἐξέρχου» Ἡσύχ.

ἐκπαῖλις [α], εὐς, ἢ, ἐξέρχου, Ἰππ. π. Ἀγμ. 777.

ἐκπαῖλι, ἐκτινάσσω, ἐκείω. —Παθ., ἐκτινάσσωμαι, ἐκπηῶ, μυελὸς αὐτὲ σφονδυλίων ἐκπαῖθ' (συγκεκορμ. μέσ. Ἐπ. ἀδρ.) Ἰλ. γ. 483.

ἐκπαῖνουργεῖν, ἐπιτεταμένον ἀντί τοῦ πανουργεῖν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 270.

ἐκπαπτόμαι, ἐπὶ καρπῶν τινῶν, γίνομαι θυσανωτός, κάμνω θύσανον (πάππον), «παππουδιόω», Θεοφρ. Ἰστ. φ. 3. 16, 6.

ἐκπαρνεύω, (παρβένος) ἀφαιρῶ τὴν παρβέναν, διακορεύω, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἐνάλ. Διὰ. 7. 1.

ἐκπατάγω, σφοδρῶς πατάγω, θορυβῶ, ἐκπαταγεῖ ἡμῶν τὰ ὦτα, «μᾶς ἐκωφάνει», Θεμιστ. σ. 253C.

ἐκπατάσσω· μέλλ. —ἔω, πατάσσω, καταβάλλω, τινὰ κακοῖσι Εὐρ. Ἥρ. Μαιν. 888· μεταφ., ὡς τὸ ἐκπλήσσω, γρη῏ν .. ἐξέπαταξε φέδος, ἐξέπληξεν, Ἀνθ. Π. 9. 309· —Παθ., φρένας ἐκπεπαταγμένος, «ἐκπεπληγμένος καὶ ἐμβρόντητος» (Εὐστ.), «ἄφρων» (Σχόλ.), Ὁδ. Σ. 327.

ἐκπατέω, πατέω ἔξω τῆς ὁδοῦ, ἀποσύρμαι, ἀποχωρῶ, διάγω μονήρη βίον, Διог. Α. 1. 112.

ἐκπάτεος [α], α, ον, (πάτος) ἔξω τοῦ κοινοῦ ὁδοῦ, ἀσυνήθης, ὑπερβολικῆς, ἐκπατίσις ἀλγεσι παιδῶν Διοχ. Ἀγ. 50, ἐνθα ἄλλοι ἄλλως ἐμνησθῶσιν. —Ἐπίρρ. ἐκπατίως, «τὸ ἐκτρόπος· καὶ παρατόως, ἐκπατίως» Γρηγόρ. Κορίνθου, σ. 508, ἔκδ. Schaefer, πρὸς. Ἐρωτιαν. σ. 170.

ἐκπαυμα, τὸ, παντελὴς ἀνάπαυσις, «ἀνάπαυμα» Ἡσύχ.

ἐκπαύω, ἐπιτεταμένον ἀντί τοῦ παύω, καταπαύω, μόχθους Εὐρ. Ἰων 144· —Μίσ., ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, Θουκ. 5. 75.

ἐκπαφλάζω, βράζω φουσκάων καὶ χύνωμαι ἔξω, διὰ τὴν τὸ μὲν ὕδωρ ἔξω οὐκ ἐκπαφλάζει, τὸ δὲ ἔντος καὶ ἡ φακὴ· Ἀριστ. Προβλ. 24. 9, 1.

ἐκπαφλασμός, ὁ, τὸ ἐκπαφλάζειν, Ἀριστ. Προβλ. 24. 9, 2.

ἐκπαχύνω, ἐπιτεταμένον ἀντί τοῦ παχύνω, Θεόφρ. π. Φυτ. Α. 4. 1, 4.

ἐκ-πέδος, = ον (= ἐξάπους), Ἐπιγρ. Λεβαθεῖας ἐν Ἀθηναίῳ τ. Δ', σ. 371.

ἐκπέδω, καταπέδω, ἢ γὰρ πρὶν οὐτὸν ἐξέπειο' ἀπαιδία Σοφ. Ο. Τ. 1024, Πρ. 1141, Εὐρ. Ἥρ. Μαιν. 469.

ἐκπεινος, ον, ὁ σφόδρα πεινῶν, Μακάρ. Ὀμιλ. 10, σ. 129, 34.

ἐκπειράζω· μέλλ. —άσω. πειράζω, δοκιμάζω, μετὰ σίτ., π. Κορίνθ. Α. Ἐπιστ. ι', 9.

ἐκπειράομαι· μέλλ. —άσομαι [α]· ἀδρ. ἐξεπειράομαι [α]· —πειράωμαι, δοκιμάζω τι, πειράζω, μετὰ γεν. προσ., Ἠρόδ. 3. 135· μετ' ἀπαρ., ἢ «κπειρᾶ λέγειν· ἢ θέλει νά με κάμῃς νά εἶπω καὶ ἄλλα· Σοφ. Ο. Τ. 360· ἴδε σημ. Jebb, ὅστις ἔχει ἢ «κπειρᾶ λέγειν»· —ἀκολουθεῖται ὑπὸ ἀναγορεύου, κάζεπείρασθην... οἷον στέρεσθαι γίγνεται Εὐρ. Ἰλ. 1089· ἐκπ. εἰ.. Πλάτ. Ἐπιστ. 362E.

2) ἐρωτῶ, ἐρευνῶ περὶ τινος, τί τινος Ἀριστοφ. Ἰππ. 1234.

ἐκπέλει, ἀπρόσ., = ἔξεστι, ἐπιτρέπεται, εἶναι δυνατόν, Σοφ. Ἀνε. 478.

ἐκπεκτέω, κτενίζω, «ἐκπεκτούμενη» κτενιζομένη, καὶ τιλλουσα Ἡσύχ.

ἐκπελέκω, ἐκτέμνω διὰ τοῦ πελέκειος, Θεοφρ. Ἰστ. φ. 9, 2, 7.

ἐκπέμποι· μέλλ. —ψω· II. ἐπὶ προσώπων. ἀπομακρύνω, ἀπάγω ἐκ τινος μέρους, μετὰ γεν. τόπου, ὅπως Πρίαμιον βασιλῆα νηῶν ἐκπέμψει Ἰλ. Ο. 681· ἐκώκω, ὅστις σέ .. ἐώματος

ἐκπέμψω· Ὁδ. Σ. 336, πρὸς. Διοχ. Ἀγ. 281, Σοφ. Ἰλ. 1128· ἀνακύνω, ἐκπ. ἐκ.., Ἰσοκρ. 131B, Πλάτ. κλ.: —Μίσ., ὁμοῦ ἐκπέμψασθε θύραζε Ὁδ. γ. 301, πρὸς. Σοφ. Α. 612, κτλ.

2) καλῶ ἔξω, προσκαλῶ, καὶ σ' ἐκτός αὐλείων πυλῶν τοῦδ' οὐκ ἐξέπεμπον, ἢ αὐτὸ σ' ἐρώναζα ἔξω, Σοφ. Ἀνε. 19· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, τύπρ. Ο. Τ. 951· —Παθ., εἰρχομαι, ἀναχωρῶ, Ο. Κ. 1664.

3) ἀποστέλλω, ἐξαποστέλλω, οἰκήτορας, πρέσβεις, στρατιῶν Θουκ. 6. 6, κτλ.· ἐκπ. συμπεσδευτάς τοὺς ἐχθροὺς Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 30· ἐκπ. ἀποικίας, οἷον σμῆνη μελιτῶν Πλάτ. Πολιτ. 293D, πρὸς. Ἀριστ. Πολ. 2. 11, 15.

4) ἐξαποστέλλω, ἐκ Μυτιλήνης αὐτὸν ἐκπέμπουσι Ἠρόδ. 1. 160· καὶ μ' ὁ Φοῖβος ὦν μὲν ἀκόμην ἄτιμον ἐξέπεμψεν Σοφ. Ο. Τ. 789· καθάρμαθ' ὡς τις ἐκπέμψας Διοχ. Χο. 98· παρ' πεσογάρτοι, διαζύγνυμαι, ἐκπ. γυναικα Ἠρόδ. 1. 59, Λυσ. 142. 9, Δημ. 1304. 3· —ἀποστέλλω ἐν τῇ μέσῳ, τύπρ. γῆς φυγάδας ἐκπέμψασθαι Σοφ. Ο. Τ. 309, πρὸς. Πλάτ. Νομ. 956D.

II. ἐπὶ πραγμάτων, στέλλω ἔξω, στέλλω εἰς ἔξω χώραν, εἰς ἔξω ἀνθρώπους, ἢ ἐπὶ ἐκπέμψεις κερμῆλια πολλὰ καὶ ἱσοῦλα .. ἵνα περ τάδε τοι σά μινη· Ἰλ. Ο. 381· δῶρά τινι Ἠρόδ. 1. 136· οἷτον τινι Θουκ. 4. 16.

2) ἐπὶ προτίκτων ἢ ἐμπορευμάτων κάμνω ἐξαγωγήν, ἐξάγω, ἐκπ. ὡν ἐπιλεόντων Πολιτικ. 1. 9, 7· καὶ ἐν τῇ μέσῳ, τύπρ. τὰ πλεονάζοντα τῶν γιγνομένων ἐκπέμψασθαι αὐτόν 7. 6, 4.

3) ἐκπέμποι, στέλλας Διοχ. Ἀγ. 281· πνεῦμα, ὑβρόν, κτλ., Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 3, 1, κ. ἄλλ.· δυσσομία Ἀλκιφρων 3. 28.

ἐκπεμψίς, εὐς, ἢ, ἀποστολή, στρατιᾶς Θουκ. 4. 85.

ἐκπεπνῶ, ὠρμάζω τι ἐντελῶς, ἐκπεπνῶν τὸν κορπὸν Θεόφρ. Ἰστ. φ. 5. 1, 1.

ἐκπεπληγμένος, ἐπίρρ., ἐκπ. διακείσθαι, διατελεῖν ἐν καταστάσει φθού πανικῆς, Δημ. 1447. 17.

ἐκπέπειος, γ' ἐνικ. τοῦ πεπλ. πρην. τοῦ ἐκπέπνῳ, ὅσο το ἐκπέπτοι .. ἐν μεγάρτοι Ὁδ. Χο. 56.

ἐκπεπατμένος, ἐπίρρ., (ἐκπετάννυμι) ἀφελῶς, μεγάλῃ, εὐφραίνεσθαι ἐκπεπατμένως Ξεν. Κύρ. 8. 7, 7.

ἐκπέπτω, μεταγεν. τύπος τοῦ ἐκπέπσω.

ἐκπερῶ· μέλλ. —άνω, φέρω εἰς πέρας, τελειώνω, Διοχ. Ἀποσκ. 72· βίον Εὐρ. Ἥρ. Μαιν. 428· —Παθ. ἐπὶ χρησίων ἐκπέρωμαι, Εὐρ. Ἰων 785, Κύκλ. 696· ἐπὶ ἔργων, συντελούμαι, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 13.

ἐκπεράτω, διαβιβάζω εἰς τὸ πέρας, Τζέτζ. Ἰστ. 3. 494.

ἐκπεράμα, τὸ, τὸ νὰ περάσῃ ἢ νὰ ἔλθῃ τις, τρίτον τὸδ' ἐκπέραμα δωμάτων καλῶ, τρίτον ἦδη ἐκπεράσαι τινα ἐκ τῶν δωμάτων καλῶ (Σχόλ.), Διοχ. Χο. 655.

ἐκπεράτωσις, εὐς, ἢ, ἀποπεράτωσις, Ν. Χων. σ. 313, 15 ἔκδ. Β.

ἐκπεράω· μέλλ. —άσω [α], Ἰων. —ήσω· —διέρχομαι, περῶ, λαίτριάμεν· ἐκπερώσω Ὁδ. 11. 35· ἢ τ' ἐκπεράμα μέγα λαίτριο 1. 323· χθόνα Διοχ. Πρ. 713· αὐλῶνα αὐτοῦ 731· χέρσοι καὶ θάλασσαν δ' αὐτ. Εὐρ. 240· ἐκπ. βίον, διέρχουμαι τὸν βίον, Εὐρ. 1. Δ. 19, πρὸς. ἐκπεράνω· κύμα συμφορὰς ὁ αὐτ. Ἰππ. 824.

2) ἀπολ. ἐπὶ βίλους, διακείω, διακείω διὰ μέσου, διατρύπω, ἕτοιός ἀντικεῖ .. ὑπ' ὅστιον ἐξέπερσεν Τι. Ν. 652, πρὸς. Π. 346, κτλ.· πρόειμι, προβαίνω, Ξεν. Κύρ. 6. 18· Ἀθήνας ἐκπεράν, εἰς Ἀθήνας, Εὐδούλ. ἐν Ἀ. Διόπτη· 2.

3) μετὰ γεν., ἀπέρχομαι ἢ εἰρχομαι ἐκ τινος, μελάθρων Εὐρ. Κύκλ. 512· ἔξω δόμων ὁ αὐτ. 1. Δ. 1533.

II. φέρω ἔξω μακράν, Ἐπὶ. (Ἀρβ. Α. 31).

ἐκπερδύκω, ἐκπεύω ὡς πέριξ, Ἀριστοφ. Ὀρν. 768· πρὸς, διαπερδύ·

ἐκπερδύω· μέλλ. —πέρω, καταστρίφω ἐντελῶς, ἐκπερδύ, δηρῶ, λεηλατῶ, ἄρπάζω, ἐπὶ πόλεων, κτλ. ἐκπέρσαι Πρίαμιον πόλιν Ἰλ. Α. 19, κτλ.· (οὐδαμῶς ἐν Ὁδ.), Διοχ. ἔκδ. 427, κτλ.· ὠραῖως, τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐκπ. βίᾳ ὁ αὐτ. Πρ. 357· μεταφ., μὴ ἡμῖν .. τὸν Σιμωνίδην ἐκπέρσῃ Πλάτ. Πρωτ. 340A· πρὸς. ἐκπερδύω.

ἐκπερδύω [α], περῶ μακρόθεν, Πολύβ. 3. 83, 3.

ἐκπερδύω, εἰρχομαι καὶ περῶ μακρόθεν, ἐκπερδύωμαι, κύκλω Ξεν. Κύρ. 6. 10, κτλ.· ἐκπ. τὰ ἔρη Λουκ. Ρητ. Διόδοκ. ἢ ἐκπερδύωμαι, ἀποθ. = τῷ προηγ., Πολύβ. 10. 31, 3, Λουκ. Ὀνος 18.

ἐκπερδύω, εὐς, ἢ, διαδρομή, περιδρομή, Σύνει. 39D.

ἐκπερδαμάω, ἐπιτεταμέν. ἀντί τοῦ περιδαμάω, Πασίλ. τ. 1. σ. 49B.

ἐκπερνοστέω, ἐπιτεταμ. ἀντί τοῦ περνοστέω, περῶ μακρόθεν, Ἰουστ. Μάρτ. 1. 51, Σύνει. 240C.

ἐκπερδύω, περδύω ἐξωθεν, περῶ μακρόθεν, Σίξτ. Ἐμ. π. Μ. 7. 188, Πλούτ. 2. 705D.

ἐκπεριπλέω· μέλλ. —πλεῖσθαι καὶ —πλεῖσθαι, περιπλέω ἔξωθεν ὥστε νὰ προσβάλω τὸν ἐχθρὸν ἐκ πλεῖσθαι ἢ ἐκ πλεῖσθαι, Πολύβ. 1. 23, 9· ταῖς νουσί Πλούτ. Διήμ. 15· πρὸς. ἐκπεριπλέω· —Ἰων. —πλώω, Ἀρρ. Ἰνδ. 20. 1.

ἐκπερισπασμός, ὁ, στρατιωτικὴ τις ἐξέλιξις συνισταμένη εἰς τὴν ἐπάνοδον τῶν στρατιωτῶν ἐκ τῆς θέσεως τοῦ ἀντιμετωπίζειν πανταχῶθεν τὸν ἐχθρὸν (περισπασμός) εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀντιμετωπίζοντος αὐτὸν κατὰ μίαν τινὰ διεκθύνουσαν, Πολύβ. 10, 21, 3, πρὸς. Ἄρρ. Τακτ. 30.

ἐκπερισπᾶσθαι, ἐπέρρ. καὶ μέλλον. Εὐαγγ. κ. Μάρκ. 15, 31 Λαχμ., ἀλλ' ἢ συνήθ. γρ. εἶναι ἐκ περισπασθῶ.

ἐκπεριτρέχω, περιτρέχω ἔξωθεν, Ἀριστ. αἰν. 1, 27.

ἐκπεριτετεύω, ἐπιτεταμ. τοῦ περιτετεύω, Κωδ. Ἰουστιν. 1, 3, 42, 7.

ἐκπερονάω, διὰ τῆς περόνης ἐκβάλλω, κεντῶν ἐκβάλλω, Νικήτ. Ἀνδρ. Κομν. 1, 6, σ. 189Δ.

ἐκπέρυσι, ἐπέρρ. πρὸ ἐνὸς ἔτους καὶ ἐπέκεινα, Λουκ. Σολοικιστ. 7.

ἐκπέσσω, Ἄστ. -πτω: μέλλ. -πέψω — μαγειρεύω ἐντελῶς: ἐντεῦθεν. 1) ἐπὶ ῥῶν, χωνεύω τὴν τροφὴν ἐντελῶς, Ἰππ. π. Ἄρχ. Ἰητρ. 18: Παθ., ἐπὶ τῆς τροφῆς, Ἀριστ. 2) ἐπὶ φυτῶν, ὠριμάζω, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 2, 2, 4. 3) ἐπὶ ῥῶν, ἐκ-αυλάπτω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5, 28, 2.

ἐκπέτασθαι, ὄν. ἀναπεπταμένος, ἐπίπεδος, πλατύς, Ἀθην. 501Α, κτλ.

ἐκπετάσσω: μέλλ. -πετάσσω — ἀπλώνω, ἀνοίγω, ἐπὶ ἱστίου, Εὐρ. 1, Τ. 1134: ἐπὶ περὶ ῥῶν, Ἀνθ. 11, 5, 179, 10: τὰ ὦτα, ὥσπερ σκιάδειον Ἀριστοφ. Ἰππ. 1348: ἐπὶ δικτύου, τὸ δὲ δικτύον ἐκπεπέτασται Χρησμ. παρ' Ἰπποδ. 1, 62: στέφος ἐκ-επέτασσε (κατὰ Meineke ἐξεπέτασσε, κατὰ δὲ Dierks. ἐξεκέ-τασσε ἐκ τοῦ Ἰουχ.), τὸ διεσκόρπισεν εἰς τοὺς ἀνέμους, Ρίων 1, 88.

2) μεταρ., ἐπὶ κῶμον ἐκπετασθεῖς, ὅπως παραδύεις εἰς τὴν εὐθυμίαν, Εὐρ. Κύκλ. 497: πρὸς. ἐκπεπταμένως.

ἐκπέτασις, εἰς, ἡ, ἐξάπλωσις, Πλούτ. 2, 564Β, Εὐστ. Ὁδ. 7, 1968, 19.

ἐκπέτασμα, τὸ, τὸ ἀναπεπταμένον, «ἐξοπλωμένο»: ἐπιγραφὴ βιβλίου τινὸς τοῦ Δημοκρίτου, Διογ. Λ. 9, 48.

ἐκπετασμός, οὗ, ὁ, ἐκπέτασις, ἐξάπλωσις, Ν. Χων. σ. 157, 7, ἐκδ. Β.

ἐκπετέω, καταπίπτω, αἰ' δὲ τινὰ καὶ γῆρα ἢ ἀνέμου ἐκπέ-τῶνται (ἐπὶ δὲ ῥῶν) Πίνακ. Πρακτικῶν. 110-171.

ἐκπετήσιμος, ὄν, δύναμις νὰ πετάξῃ ἐν τῇ φωνῇ, ἐπὶ νεοσσῶ ὅροι πετροσυλίσαντος, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1353, Αἰλ. π. Ζ. 2, 43, μεταρ., ἐπὶ κύρη: ἐπιγάμου, Ἀριστοφ. Ἀποπ. 500.

ἐκπέτομαι ἢ -πέταμαι (Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5, 19, 6, 5, 22, 12): μέλλ. -πετήσομαι Εὐρ. Ἰλ. 941, Ἀριστοφ. Σπ. 208: ὅς ἐκπετόμεν ἢ -άμεν ὁ αὐτ. Ὀρν. 788, ἀλλ' ὡσαύτως ἐν τῇ ἐνεργ. τύπῳ ἐξέπτην, Ἰσ. Ἐργ. κ. Πμ. 98, Βατραχ. 211: περὶ τοῦ αὐρ. ἐξέπετάσθην ὡς πέτομαι: «ἐπεπῶ», πετῶ καὶ φεύγω.

ἐκπεύνομαι, = ἐκπυνθάνομαι, Αἰσχύλ. Πέρσ. 954: ἀλλ' ἴδε Ἰβριαννον.

ἐκφυῦναι, παθ. μετοχ. τοῦ ἐκφύω.

ἐκπεφίς, εἰς, ἡ, ἐπὶ φυτῶν, τὸ ἐντελῶς ὠριμάζειν, Ἀριστ. π. Χρωμάτ. 5, 23.

ἐκπηγνύω, ἡ -ύω: μέλλ. -πηξῶ, κάμνω τι στερεόν, τραχύ ἢ ἀναλίσθητον, ἀποναρκῶ, Πλούτ. 2, 978C: κυρίως ἐπὶ πάγῳ, παγῶνι, Θιυφρ. π. Φυτ. Αἰς. 5, 14, 2: Παθ., τραχύνομαι, γίνομαι τραχύς ἢ «πῆξω», Στράβων 317: παγῶνι, «ἐκπαγιάζω», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5, 13, 2.

ἐκπηδᾶω: μέλλ. -πηδήσομαι Λουκ. Ζευξ. 8, καὶ -ήσω Ἀππ. Ἰδριμ. 20: — πηδῶ ἔξω εἰς, ἐφορμῶ, ἴς τὴν θάλασσαν Ἠρόδ. 1, 24, 8, 118 (ἐνθα τὰ ὄρσα χειρῶν, ἔχουσιν ἐκπηδᾶν ἀντὶ -πηδᾶν) ἐπὶ τινὰ Λυσ. 97, 27.

2) κόρῳ ἐξοδόν, ἐξορμῶ, Ἄστ. ἐκπύειν, Σεν. Ἀν. 7, 4, 16: ἐκπ. ἐκ τῆς πόλεως, ἐκ-φυῖν ἐκ ..., Μένανδ. ἐν «Περὶ θῆα» 3: μεταρ., ἐκπ. ἐκ τῶν τεχνῶν εἰς τὴν φιλοσοφίαν Πλάτ. Πολ. 493D. 3) ἀνα-πηδᾶν, ἀνατινάσσεσθαι, εὐδουσαν ἐκπ. Σπρ. Ἰρ. 175: πάλλομαι, Ἀριστ. αἰν. 2, 5.

Π. τινάσσεσθαι: ἔξω, ἐξέρχεται βίαιως τῆς θέσεώς μου, σπόνδυλος ἐκπ. Ἰππ. π. Ἄρρ. 811: ἐκφύγω, ὀρκα-πι-εύω, ἐξέπηδῃσαν νυκτὸς ἐκ τῆς πόλεως Πολύβ. 1, 43, 1.

ἐκπηδήμα, τὸ, τὸ ἐκπῆδον, ὕψος κρεττοσόν ἐκπηδήματος, ὤψ, λίαν ὕψηλόν πρὸς ἐκπῆδον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1376.

ἐκπηδήσις, εἰς, ἡ, τὸ πῆδον ἐκ τινος μέρους, ἐν ὕψει Πλάτ. Νόμ. 815Α.

ἐκπηγετικός, ὁ, ὁ, ἐκπηγετικός, πηγετικός, ἄηρ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5, 14, 7.

ἐκπηγίζομαι: μέλλ. -ιγῶμαι, κλῶω, ἔξω πῆνον, κλωστήν, οἱ ἀρόγνοι φερόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου πολὺ ἐκπ. Ἀριστ. Πρωτ. 26, 61: μεταρ., ἐπὶ συνήθῳ, αὐτοῦ ἐκπηγιεῖται ταῦτα, ὡς ἐξελύσθαι (ὡς ἀφαιρῆσαι διὰ τεχνασμάτων) ταῦτα παρ' αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Ἰστ. 578.

ἐκπηξῆς, εἰς, ἡ, τὸ πῆξιμον, πάγωμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5, 14, 1, πρὸς. παγετός.

ἐκ-πηγυς, οὐ, ἐξάπηγυς, κατὰ Φρόν. (412) βέλτιον: ἐξπηγυς.

ἐκπιέζω, ἐκπίεσμα, τὸ, μεταγεν. κύποι ἀντὶ ἐκπιέζω, ἐκ-πίεσμα Ἰσοχ.

ἐκπύδομαι [ὑ], ἀποθ., ἐκρέω, ἐκβύζω, Αἰσχύλ. Πέρσ. 815, κατὰ Schütz ἀντὶ ἐκπαιδεύεται, ὅπερ ὁ Σχολιαστὴς ἐρμηνεύει: «εἰς παιδείαν ἐκείνων αὐξάνεται τὰ κακά».

ἐκπιέζω: -έσω, πιέζω τι ὥστε νὰ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτοῦ τὸ ὕγρον, σπόγγος ἐξ ὕδατος θερμοῦ ἐκπιεσιμένος Ἰππ. π. Διαιτ. Ὁδ. 387: ἔξω τινα διὰ τῆς βίας, ἀναγκάζω αὐτὸν νὰ ἐξέλθῃ, τοῦ προεβάλλοντος Πολύβ. 18, 15, 3: παθ. διὰ τῆς πίεσεως ἐξέρχα-μαι, Ἀριστ. π. Κόσμ. 5, 10: ἔλκος ἐκπιεσιμένον, προκῦπτον ἔξω τοῦ δέρματος, Ἰππ. π. Ἀγμ. 767. — Παρὰ μεταγεν. ἐκπιέζω.

ἐκπίεσις, εἰς, ἡ, τὸ ἐκπιέζειν, ἐκβλῖναι, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4, 10, 25.

ἐκπίεσμα, τὸ, τὸ διὰ τῆς πίεσεως ἐκρεῖον ὕγρον, δαφνίδων ἐκ-πίεσμα Γαλην. π. Συνθ. Φαρμ. Β' τ. 13, σ. 371, 372, 375, ἐκδ. Charit., τὸ μένον μετὰ τὴν ἐκπίεσιν, Διοσκ. 4, 160, Ἀθην. 561D, πρὸς. Ἐτυμ. Μ. σ. 261, 20.

ἐκπιεσμός, ὁ, = ἐκπίεσις, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 6, Ἐπικούρ παρὰ Διογ. Λ. 10, 101.

ἐκπιεστήριον (ἐνν. ὄργανον), τὸ, πιεστήριον, Πολύβ. Γ' 135.

ἐκπιεστός, ὁ, ὁν, ἐκπιεσιμένος: ἐκπ. ἔϋλα, ἔϋλα σχισθέντα διὰ σφηνὸς καὶ σφύρας, Ἀριστ. Πρωτ. 16, 8, 9.

ἐκπιεράζομαι, παθ., = ἐκπιερόμαι, Ἰππ. 601, 3.

ἐκπιεράνομαι, πικραίνομαι, πρὸς τι Διον. Ἀλ. Ἐκλογ. 17, 8: ἐπὶ τινι Ἀθην. 351D, κτλ.

ἐκπιερόμαι, παθ., γίνομαι πολὺ πικρός, Ἰππ. Ἀρ. 1249, Ἀριστ. Πρωτ. 4, 29, Θεόφρ.

ἐκπιερός, ὄν, λίαν πικρός, κατάπικρος, Ἀριστ. Πρωτ. 4, 29.

ἐκπίμπλημι: μέλλ. -πλήσω, γεμίζω τι ἐντελῶς, κρατῆρα Εὐρ. Κύκλ. 388: ἐκπ. κρατῆρα ὁρόσου ὁ αὐτ. Ἰων 1194.

2) κοριννυμι, ὀρμιαι' ἐξέπλησθαι Εὐρ. Ἀνδρ. 1087: ἐκπλη-σαι τὴν φιλοκλίαν Θουκ. 3, 82 Bekk. (ἀλλ. ἐμπ-): — Πλῆξ, ὡς ἐξέπλησθη [ἢ νόσος], ἐχορτάσθη, Σοφ. Φ. 759.

ἐκπληρῶ, ἐξέπληρε μοῖραν τὴν ἐωυτοῦ, ἐξέπληρωσε τὴν μοῖράν του, Ἰπποδ. 3, 142: ἐκπ. τοῦ ὄνειρου τὴν φήμην ὁ αὐτ. 1, 43: ἐκπ. τὸν νόμον ὁ αὐτ. 1, 199, 4, 117: πέμπτο γονέος ἀμιορ-τάδης ἐξέπληρε, ἀπέτινε τὴν ποινὴν τῆς ἀμιορίας τοῦ Γύγου, ὁ αὐτ. 1, 91: ἀράς... ἔοικεν ἐκπληρᾶν θεός, ἐκπληρώσας, Εὐρ. Φοῖν. 1420.

III. συμπληρῶ, τελεῖν ὅτιον, ἐνιστῶν ἐξέπλη-ρεν Σοφ. Τρ. 253: ἱερά τ' ἐξέπληρσσαν Εὐρ. Ἰκ. 728: οὐδ' ἂν εἰ δέκ' ἤματα στοιχηγοροῖν, οὐκ ἂν ἐκπληρᾶμι σοι, καὶ ἂν ἐπὶ δέκα ἡμέρας διηγύμην σοι πάντα κατὰ σειράν δὲν θὰ ἴδωμαι.

IV. συμπληρῶ, ἐξέπληρε τὴν διήγησιν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 430: μοιχθ-ματα, κίνδυνον, ὁρόμον, βίον, κτλ., Εὐρ. Ἐλ. 735, κτλ., πανταχοῦ γὰρ ἄσπερος ζητῶν νιν ἐξέπληρα, ἐτελείωσα τὴν ἀναζήτησιν αὐτῆς ἀπαναχοῦ, Εὐρ. Ἰων 1108, πρὸς. Πόρσωνα εἰ Εὐρ. Ὀρ. 54.

V. συμπληρῶ ποσὸν τι, ἐκπλ. τὸ ἐλλεῖπον Σεν. Κύρ. 4, 5, 39: τὸ ἱππικὸν αὐτῶν Β. 1, 26.

ἐκπλήρημι, πυρπολῶ, ὀλέθ. Πρὸς. σ. 2.

ἐκπίνω [τ]: μέλλ. -πινοίμαι (ὡς τὸ ἀπλοῦν ῥῆμα πίνω) — πίνω ἐκ τινος, πίνω ὅλον τὸ προσφερόμενον ποτὶν, βρωμ., μόνον ἐν τῇ Ὁδ., κατ' Ἰππ. ἄρρ., δὲ δὲ δέκτο (τὸ πλῆρες οἶνον κισσύβιον) καὶ ἐκ-πίνω 1, 353: ἐκπίνω [τὸν κυκλῶνα] Κ. 237: καὶ ἐν τῷ παθ. πρkm., ἔσσα τοι ἐκπίνετο 1, 36: τὸ τελευταῖον καὶ παρ' Ἠρόδ. 4, 199: ὡσαύτως ἐκπίνουσι αἰ ψυχῆς... αἱμα Σοφ. Ἰλ. 785, πρὸς. Ἀντ. 532: δι' αἱματ' ἐκπίνεσθ' ὑπὸ χθονὸς Αἰσχύλ. Χο. 66: ἐκπίνειν ὑστάτην πόσιν Ἀντιφῶν 113, 30: ὡσαύτως: ἐπὶ κόρῳ, κροτῶν (ταμπεουρίων) καὶ πῶν ὁμαλῶν, τὴν ψυ-χὴν ἐκπ. Ἀριστοφ. Νεφ. 712: τὸ αἷμα Ἀριστ. Πητ. 2, 20, 6.

2) πίνω εἰς τὸν πάτον, πλῆρες ἐκπ. κέρας Σοφ. Ἀποσπ. 420. III. ἐκπίνω ὅλλ' ἢ μίον (ἐνν. κολίκα) Φερεκρ. ἐν «Τυραν-νίδι» 1, 9: ὅλην μύσας ἐκπίνε Ἀντιφῶν, ἐν «Ἀγρολίκῳ» 4: καὶ συγχὸν παρὰ κομ. ὡσαύτως, ὡς ἐχιδνὰ μ' ἐξέπινες Σοφ. Ἀντ. 532.

3) μεταρ., ἐκπ. ἔλθον Εὐρ. Ἰππ. 626: τὰ χρήματα Πλάτ. Κωμ. «Αἰ-σφ' ἱερ.» 1: ἐκπ. ἀγρόν Ἀλκίφρ. Ἀποσπ. 6.

4) προπίνω, ἐξέπιναν: ἀντὶ τοῦ προπίνον: κυρίως γὰρ ἐστὶ τοῦτο προπίνω: Ἀθην. 498C.

ἐκπεπρᾶσθαι, πωλῶ, ἐκπώω, Δημ. 124, 6, Πολύβ. Ζ. 9.

ἐκπίπτω: μέλλ. -πεσῶμαι: ὁρ. ἐξέπεσαν: πρkm. ἐκπέ-πτωκα: πίπτω ἐκ τινος, ὀφρῶν, Ἰππων Ὀμ. ἀντύγων ἀπο Εὐρ. Φοῖν. 1193, κτλ., ὡσαύτως μετὰ ὅσων, πρkm., τόδων δὲ οἱ ἐκπεσε χεῖρὸς Ἰλ. Ο. 465: θαλερόν δὲ οἱ ἐκπεσε δάκρυ, ἔπενεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, Β. 266. — ἀπολ., πίπτω ἔξω, Ἰππ. 467: πίπτω κῆρυ, ἐπὶ ἐνέδρῳ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9, 2, 7. — Μεθ' Ὀρ. κατὰ διαφόρους σχέσεις, συχναίς χρησιμῶν ὡς παθ. τοῦ ἐκβάλλω:

1) ἐπὶ ναυτιλλομένῳ, ἐκβάλλομαι, ῥίπτομαι εἰς τὴν θηράν, Ἀστ. ἡϊεῖ, ἀναχθέντες δὲ ἐκ τῆς Κρότωνος οἱ Πέρσαι ἐκπίπτουσι τῇσι νηυσὶ ἐς Ἰηρυγίην Ἠρόδ. 3, 128, πρὸς. Θ. 13: ἐξέπεσον ἐς γῆν τὴνδε Εὐρ. Ἰλ. 409, πρὸς. 539: ἐκπ. πρὸς γῆρα Πλάτ. Νόμ. 886D: ὡσαύτως ἐπὶ πλοίων, ναυαγῶ, πίπτω ἔξω, Σεν. Ἀν. 7, 5, 12: ἐπὶ φορτίῳ πλοίου, ῥίπτω-μαι εἰς τὴν θηράν ὅτῃς θαλάσσης, αὐτῶν 19: ἐπὶ ἰχθύων, κατα-πῆγνυνται καὶ ἐκπίπτουσιν, ἐκβάλλονται εἰς τὴν θηράν, Ἀριστ. π.

τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 19, 5· πρὸλ. ἐκβάλλω I. 1.

τῆς κοινωνικῆς θέσεώς μου, χάνω τὴν περίουσίαν μου, ἐκπέφταιν, λατ. excedere, ἐκπεπτικότες ἐκ τῶν ἐόντων 'Πρόδ. 3. 14, πρὸλ. Αυσ. 'Αποστ. 2. 2· ἐκ τῶν πατρίων ἐκπεπτικότες 'Ισοκρ. 184C· τυραννίδος, ἀρχῆς, κράτους Δισχύλ. Πρ. 756, 757, 948· ἀπὸ τῶν ἐλπίδων Θουκ. 8. 81.

3) ἐκδιώκομαι, [ἐκ τῆς ἀκροπόλεως] 'Πρόδ. 5. 72· ἰδίω· ἐπὶ ἐξοριζομένων, ἐκπ. ἐκ τῆς πατρίδος, λατ. excedere patria, δ' αὐτ. 1. 150, πρὸλ. 6. 121· ἐκπ. χθονὸς Σοφ. Ο. Κ. 766, πρὸλ. Αἴ. 1177· ἐκπ. πολέμῳ ἢ στάσει Θουκ. 1. 2· γυμνὸς οὐραζ' ἐξέπεσαν 'Αριστοφ. Πλ. 244· ὑπὸ τινος, ἐκ Πελοποννήσου ὑπὸ Μήδων 'Πρόδ. 8. 141, πρὸλ. Θουκ. 4. 66· πρὸς τινος Δισχύλ. Πρ. 948, Σοφ. 'Αντ. 679· — ἐν Θουκ. 7. 50, ἢ πρὸθ. ἐς φαίνεται ὅτι εἶναι ἐσφαλμένη· πρὸλ. ἐκβάλλω I. 2.

4) ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος, ἐξαρρῶμαι, 'Ιππ. π. 'Αρρ. 784, κτλ.· ἐπὶ τῆς σαρκὸς, νεκρούμαι καὶ ἐκπίπτω, δ' αὐτ. π. 'Αγμ. 769 οὕτως, ἐκπ. οὐδόντες, πτερὰ 'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 55, π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 3. 12, 5, κτλ.

5) ἐπεξεργάζομαι, ἐκθελῶ, ἐξορῶ, 'Πρόδ. 9. 74· ἐκ τοῦ σταυρώματος Σεν. 'Ελλ. 4. 11· ἀπολ., δ' αὐτ. 'Αν. 5. 2, 17.

6) ἐξέρχομαι, πίπτω ἔξω, ἐπὶ ψήφων, δ' αὐτ. Σοφ. 5. 10.

7) διαφεύγω, ἐκφεύγω, Θουκ. 6. 95.

8) ἐπὶ χρησμάτων ἐκπίπτει μοι, μεταδίδεται μοι, ἀνακοινούται μοι, Λουκ. 'Αλέξ. 43, κτλ.· κοινολογοῦμαι, δημοσιεύομαι, γνωστοποιούμαι, Πλάτ. 'Επιστ. 314A, Πολύδ. 31. 8, 10.

9) παρεκκλίνω, ἐκπεσόντες ἐκ τῆς ὁδοῦ Σεν. 'Αν. 5. 2, 31· ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος Πλάτ. Πολ. 495A· παρεκβαίνω, 'Ισοκρ. 250, ἐν τέλ.· ἐκπ. ἐκ τοῦ λόγου Δισχύλ. 32, 42.

10) ἐπὶ πραγμάτων, ἐξέπεσέ με, με ἐξέφυγε χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 3. 1, 17.

11) μεταπίπτω, ἐς ἀλλότριον εἶδος Πλάτ. Πολ. 497B· ἐς τὴν Φρυγίαν ἀρμονίαν 'Αριστ. Πολιτικ. 8. 7, 11· ἀπολ., καταντῶ εἰς τὸ μηδέν, 'Επιστ. π. Ρωμ. Θ'. 6.

12) ἐπὶ ἡθοσιῶν ἢ δραματικῶν ἔργων, ἐκσυρίττομαι ἐκ τῆς σκηνῆς, λατ. excludi, Δημ. 315. 10, 'Αριστ. Ποιητ. 24. 7· οὕτω καὶ ἐπὶ ἡθέρων, Πλάτ. Γοργ. 517A, πρὸλ. Φίληβ. 13D· πρὸλ. ἐκβάλλω IV, συρίζω.

13) ἐπὶ ἐνέρωσιν, ἄπερ ὁ ἀνεμος ἐκπύσας· κατέρριψεν, ἐκ τῶν φοινίκων οἱ ἦσαν ἐκπεπτικότες Σενοφ. 'Αν. 2. 2, 10· πρὸλ. ἐκβάλλω II. 2.

ἐκπίπτω, = ἐκπίπτω, θρόνων Δισχύλ. Πρ. 912.

ἐκπλάγῃς, ἐς, (ἐκπλήσσω) ἐκπεπληγμένος, ἐντρομος, Πολύδ. 1. 76, 7, κτλ.

ἐκπλανῶ, ἐξαπατῶ· ἐκπλανῶ· 'Ποῦξ. ἐν λ. Ἰξηπάτησιν.

ἐκπλάσσω, ἐντελῶς πλάσσω, 'Ιππιατρ. σ. 42, 21.

ἐκπλάττω, πλατύνω πρὸς τὰ ἔξω, Σχόλ. εἰς 'Πλ. Ψ'. 243· ἴδε Κόντον ἐν 'Αθηνῶν τ. Α'. σ. 378.

ἐκπλεθρίζω, -τὸ δὲ ἐκπλεθρίζειν ἐστὶν ἐπειδὴν τις ἐν πλήθει πρόσω τε ἄμα καὶ ὅπισθ' ἀπολείπει ἐν μέρει πολλὰς ἐφ' ἐκάτερα χωρὶς καμπτῆς ἀραιῆς τοῦ μήκους ἐκάστοτε βραχὺ, καὶ τελευτῶν εἰς ἐν κατασπῆ βῆμα· 'Ισλὴν. 'Υγιεινῶν Λογ. Β'. τ. 6, σ. 144, ἐξὸ Κῦρη. 414.

ἐκ-πλεθρός, ον, ἔχων μήκος ἐξ πλεθρῶν, ἐκπλ. ἀγών = στάδιον, Περ. 'Ηλ. 883· ἐκπλ. ἔρμος δ' αὐτ. Μήδ. 1181. — Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβ. Φρύν. 414.

ἐκπλευνάω, ἱππεταμένος τύπος τοῦ πλεονάζω, 'Αριστ. Πρὸλ. 5. 14, 3.

ἐκπλεως, ποιητ. ἐκπλεως, α, ον, 'Αττ. ἐκπλεως, ον· — ἐντελῶς πλήρης πράγματός τινος, μετὰ γεν., δαιτός, βορᾶς Εὐρ. Κῶκλ. 247, 416.

2) πλήρης, «σωστός», ἐπὶ ἀριθμῷ στρατιωτῶν, ἱππέες ἐκπλεω.. εἰς τοὺς μυρίους Σεν. Κύρ. 6. 2, 7· ἀφθονος, πολὺς, αὐτόθι 1. 6, 7.

ἐκ-πλευρός, ον, ἔξ ἔχων πλευρὸς, Φρύν. 412.

ἐκπλέω· μέλλ. -πλευρούμαι· 'Ιων, ἐκπλώω ἄρ. -ἐπλώω.

'Αποπλέω, ἀπαίρω, «κάμνω παντά», 'Πρόδ. 6. 5, κτλ., Τραχ. κλ.· τῆσδ' ἐκπλ. χθονὸς Σοφ. Φ. 1375· ἐκ τῆσδε γῆς αὐτόθι 577 ἐκπλ. εἰς., 'Πρόδ. 6. 22, κτλ.· κατὰ τι, εἰς ἀνάστησιν τινος, δ' αὐτ. 2. 44, 152· ἐπὶ τινα, ἐναντίον..., Θουκ. 1. 37· — ἐπὶ ἰσχύων κρεπομένων ἐν λίμναις, ἐπεὰν σφεας εἴη οἱστρος κύκλωσθαι, ἀγγελῆδον ἐκπλώουσι ἐς θάλασσαν 'Πρόδ. 2. 93.

2) μεταφ., ἐκπλεῖν τοῦ νοῦ, τῶν φρενῶν, ἔξω φρενῶν γίνεσθαι, δ' αὐτ. 3. 155.

II. ἀπανίως μετ' αὐτ. τόπου, πλῆνιν παρέρχομαι, παραπλέω, τὸ ἔθνος τῶν 'Ιχθυοφάγων 'Αρρ. 'Ινδ. 29. 7· ἐκπεπλευκότες Λυκούρ. 1084, ἐνθα διαφ. γρ. ἐκπεπτικότες, 'Απολλ. Ἰδὸς. 13. 645· — ἀλλὰ περὶ τοῦ ἐν 'Πρόδ. (5. 103) ἐκπλώσαντες τε ἔξω τὸν 'Ελλάσποντον, ἴδε ἔξω I. 1. 6.

2) μετὰ αὐτοῦ αἰτιατ., ἐκπλ. τὸν ὑστερον πλοῦν Δημ. 1186, 12.

III, μεταβ., ἐκπλ. εἰς τὴν εὐρυχωρίαν τὰς τῶν πολέμων ναύς, «βουλιόμενοι νὰ ἐκπλεύσωσιν εἰς τὴν εὐρυχωρίαν καὶ ἐνταῦθα νὰ ἀποφύγωσιν τὰς ναῦς τῶν Πελοποννησίων» (Δουκας), Θουκ. 8. 102. Πρὸλ. ἐξορμάω, ἐκπυτάομαι.

ἐκπλεως, ον, 'Αττ. ἀντὶ ἐκπλεως.

ἐκπλήγῃσιν, ἐπίρρ. «ἐκπληκτικῶς» Σουδ.· πιθανῶς ἐσιν, γραφ. ἀντὶ τοῦ ἐμπλήγῃσιν.

ἐκπλήγῃσιν, = ἐκπλήσσω, Θουκ. 4. 125.

ἐκπληκτικῶς, ἢ, ὅν, ἢ προξενῶν ἐκπληξιν, θόρυβος Θουκ. 8. 92· ἐκπλ. τοῖς ἐχθροῖς Σεν. 'Ιππιατρ. 8. 18· ἐκπληκτικώτερον 'Αριστ. Ποιητ. 25, 8. — 'Επίρρ. -κῶς, μετ' ἐκπλήξιος, Πολύδ. 10. 5, 2· φοβερῶς, Διδό. 14. 25· ὑπερβ. -ώτατα, Αἴ. π. Ζ. 11. 32.

ἐκπληκτος, ον, ἢ ἐν ἐκπλήξει διατελῶν, ἐκπεπληγμένος, λατ. meretricius, Λουκ. 'Ερμῶτ. 18. — 'Επίρρ. -κῶς, Αἴ. π. Ζ. 3. 22.

II. κατεπληκτικῶς, 'Ορφ. 'Υμν. 38. 10.

ἐκπληγμαῦρῶ, ἐκπλῶ θαψιλῶς, ἐν ἀφθονίᾳ, ἐπὶ ναμάτων πηγῆς, Φυλόστρ. 868.

ἐκπλήξω, εως, ἢ, (ἐκπλήσσω), τὸ ἐκπλήττεσθαι, ὡς καὶ νῦν, 'Ιππ. π. 'Αέρ. 290, Πλάτ., κτλ.· ἐκπλ. κακῶν, τρέμος προερχόμενος ἐκ δυστυχημάτων, Δισχύλ. Πέρσ. 606 (ἴδε ἐν ἔξει ἀφανία)· ἐκπλ. παρέχιν, εἰς ἐκπλ. καθίσταναι 'Αντιφῶν 130. 5, Θουκ. 4. 55, 6. 36· ἐκπλ. ἐμποιεῖν τινα δ' αὐτ. 4. 34.

II. πᾶν ἰσχυρὸν πάθος, ἐπιθυμία, Πολύδ. 3. 81, 6.

ἐκπληρῶ, = ἐκτεμπλήρῳ, ἐντελῶς γεμίω, τινί ..., Εὐρ. 'Ψοῦ. 1135.

2) συμπληρῶ ὀρθῶς τινα, ἐκπληροῦσι τὰς ἴσας μυριάδας ἐκλίνουσιν 'Πρόδ. 7. 186· ἐκπληροῦσθαι τὸ ναυτικὸν ἐς τὰς... τριηκοσίας ναῦς δ' αὐτ. 8. 82· δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον, ἀποτελῶν τὸ ἑκατὸν ἄρμα, Σοφ. 'Ηλ. 208· ἱππίας ἐκπληρῶσαν εἰς εἰσχιλίους Σεν. Κύρ. 5. 3, 24.

3) πληρῶ ναυτῶν, βάλλω πλήρωμα εἰς τὸ πλοῖον, πολλὰς γὰρ ἐκπληροῦσι τριήρεις 'Αριστ. Πολιτικ. 7. 6, 8.

4) ἐκπληρῶ, ὑπάρσχειν, χάριν 'Πρόδ. 5. 35, 8. 114.

5) ἀποπλεῖν, πληρῶν ὀδύκλῃρον, τὸ χρεὸς Πλάτ. Νόμ. 938B.

II. λιμένας δὲ Ναυπλίσιον ἐκπληρῶν πλάτῃ, κατέχων, Εὐρ. 'Ορ. 54, ἀλλὰ τὸ χωρίον ταῦτο ἔστιν ἱερμηνεύσιν ἄλλως· δ' W. Dindorf, προτείνει τὴν ἐρμηνείαν· «πληρῶν τῶν λιμένων διὰ τοῦ στέλους τοῦ» (ἴδε Πάρισον εἰς τόπον).

ἐκπλήρωμα, τό, πλήρωμα, γίμισμα, ἐκπλήρωμα τοῦ κοίλου ποίοντος 'Ιππ. π. 'Αρρ. 785· τυλίγειν, «μαζιγαρεῖν» ὅπερ ἵεον ὑπὸ τῶν μασχάλην, δ' αὐτ. Μοχλ. 848.

ἐκπλήρωσις, πλήρωσις, γίμισμα ἔξω· ἔξω, συμπληρωσις, 'Δρέσας (ἢ Δισάρα ἢ 'Ισάρα) παρὰ Στοβ. ἐν 'Εκλογ. τ. 1, σ. 830, κἀρεσις, τῶν ἐπιθυμιῶν Διον. 'Αλ. 6. 86.

ἐκπληρωτέον, δεῖ ἐκπληρῶν, Πλανυδῶς, παρὰρρ.

ἐκπληρωτής, οὔ, δ, ὁ ἐκπληρῶν, Δίων Κ. 88. 24.

ἐκπληρωτικῶς, ἢ, ὅν, ἢ συνάμεινος νὰ ἐκπληρώσῃ, δ' αὐτὸς αὐτῶν πρὸς ἐκπλήρωσιν, Φίλων τ. 1, σ. 685, 45.

ἐκπλήσσω, 'Αττ. ἐκπλήττειν· μέλλ. -ἔξω, ἐκπλῶω, ἐκπλώω, ἐκ δ' ἐπληξέ μου τὴν αἰδῶ Δισχύλ. Πρ. 134 ὅς (ἐν κεραυνῷ) οὐτὸν ἐξέπληξεν τῶν... κομπασμάτων αὐτόθι 360, πρὸλ. Εὐρ. 'ΐωνα 935· ἐκπλῶω, ἀποπέμνω, ἢ τέρψις ἐκπλήσσει τὸ λυπηρὸν Θουκ. 2. 38· φόβος μινῆμιν ἐκπλ. αὐτόθι 87.

II. φέρω τινὰ εἰς ἐκπλήξιν, ἐκπλήττειν, τρομάζω, 'Οδ. Σ. 221 ἐν τμήρει· ὁ φόβος ἐκπλήσσειν 'Αντιφῶν 115, 30· 2 μ' ἐκπλήσσει λέγειν, με τρομάζει, Εὐρ. 'Ορ. 540· — ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ τὸ πλείστον εἶναι ἐν χρήσει ὁ παθ. ἄρ. 6', 'Επ. ἐκπλήττειν ἴδε κατωτ.). 'Αττ. ἐξέπληγην [ἔ]· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ὁ ἄρ. α' ἐξέπληγῃσιν Σοφ. Τρ. 366, Εὐρ. Τρω. 183, μετὰ παθ. πρην, ἐκπληγμένος Δισχύλ. Πέρσ. 290, Σοφ., κλ.: — γίνομαι ἐντρομος, τρομάζω, ἐκπλήττομαι, κυρίως ἐκ φόβου, ἐκ γὰρ «πλήγῃ φέρναι» 'Πλ. II. 403, πρὸλ. Ν. 394· ἡνίοχοι δ' ἐκπληγῶν Σ. 225 μετὰ μετοχ., ἐκπεπληγμένοι καὶ οὖν βέλποντες Σοφ. Ο. Τ. 822, πρὸλ. 'Αντ. 433, κτλ.· ἐκπληγῆναι τινι 'Πρόδ. 1. 110, κτλ.· ὑπὸ τινος δ' αὐτ. 3. 64· εἰς τι Θουκ. 7. 21· ἐπὶ τινι Σεν. Κύρ. 1. 4, 27· πρὸς τι Πλουτ. Θεμ. 19, κτλ.· ἄλλ' ὡσαύτως, ἐκπληγῆναι τινι Σοφ. Φ. 226, 'Ηλ. 1045· ἡμίς δ' ἄν... μάλιστα ἐκπεπληγμένοι εἰεν Θουκ. 6. 11, πρὸλ. 3. 82.

2) ἐν γένει ἐπὶ ὑπερβολικῷ πάθει, προξενῶ σφοδρὰν ἐπιθυμίαν, 'Αριστοφ. Πλ. 872· κατὰ τινὶ ὀρεσκόμενοι ἐντρομοὶς ἔρωτοντες Σοφ. Ο. Τ. 822, πρὸλ. 'Αντ. 433, κτλ.· ἐκπληγῆναι τινι 'Πρόδ. 1. 110, κτλ.· ὑπὸ τινος δ' αὐτ. 3. 64· εἰς τι Θουκ. 7. 21· ἐπὶ τινι Σεν. Κύρ. 1. 4, 27· πρὸς τι Πλουτ. Θεμ. 19, κτλ.· ἄλλ' ὡσαύτως, ἐκπληγῆναι τινι Σοφ. Φ. 226, 'Ηλ. 1045· ἡμίς δ' ἄν... μάλιστα ἐκπεπληγμένοι εἰεν Θουκ. 6. 11, πρὸλ. 3. 82.

3) ἐκπληρῶ, ἀφαιρῶ τὰς πλῆθους, ἐκπληρῶσαι· ἀντὶ τοῦ διαλύσαι καὶ ἐξελῶν τὰς πλῆθους· 'Ισαῖος παρ' 'Αρποκρ.

ἐκπλησσομαι, παθ., ἀνοίγομαι, χαίνω, ἐπὶ τραύματος, 'Εκκ. π. 'Αγμ. 707, π. 'Αρρ. 789.

ἐκπλοκή, ἢ, «εὐμενέρισμα» μεταφ., ἐκφυγῇ, διαφυγῇ, 'Αρτεμίδ. 4. 59.

ἐκπλοῦς, ονιερ. -πλοῦς, δ, τὸ ἐκπλεῖν, εἶναι ἐκπλή τὸ πλοῖον ἐκ τοῦ λιμένος, Δισχύλ. Πέρσ. 385· ποιεῖσθαι ἐκπλ. = ἐκπλεῖν, Θουκ. 1. 63, κτλ.· πρὸλ. ἐκπλεῖν I· βιάζεσθαι τὸν ἐκπλ., ἢ βιάς ἐκπλεῖν, δ' αὐτ. 7. 70· εἰσπλοῦς καὶ ἐκπλ., τὸ δικαίωμα τοῦ εἰσπλεῖν καὶ ἐκπλεῖν, Σὺλλ. 'Επιγρ. 2675α.

II. τὸ σῆμα λιμένος πρὸς εἰσόδον καὶ ἐξόδον, Δισχύλ. Πέρσ. 387, Σεν. 'Ελλ. 1. 6, 18.

ἐκπλόνη [ῶ], πλόνην ἀποβάλλω, ἰδίως πλόνην ἐκβάλλω χρώματα ἐξ ὕψωμάτων, ἵνα... μὴ αὐτῶν ἐκπλῶναι τὴν βαρύν Πλάτ.

πύσσω, τὸ, ἔλκος σχηματίζει πύον, ὁ αὐτ. π. Ἀρχ. Ἱερ. 17, Περ. 41. ἐκπύσσομαι, ἡ, «ἐμψυαίω», ὁ αὐτ. Ἀφ. 1259, κτλ. — ἐκπυρρύνω, ἡ, ὅν, ὁ παράγων πύον, ἐμψύον, αὐτόν 1253.

ἐκπύσσομαι, = ἐκπύω. Ἱππ. Προγ. 41. 41., 44. 53. ἐκπυρρύνωμαι, μέλλ. — πύσσομαι, ἀποθ., ἀναζητῶ, ἐρωτῶ νὰ μὴν, Ἱπ. 320. ἐκ τὸ πυθέομαι, ἡ, φυλάσσομαι νῆες, κτλ. αὐτόν 308 (ἐν Ἱπ. 129, ἀναγνωστὴν θεῶν ἐκ πύσσειται ἐμφης) Ἱπ. ἐκπυρρύνωμαι, πέθεν. — Εὐρ. Κύκλ. 94, κτλ. 2) μετ' αὐτ., μανθάνω, ἀκούω, θανάτω γὰρ Ἰσον πάθος ἐκπύσσει Σαρ. Αἶ. 215. ἐκπ. τί τινος, μανθάνω ἐκ τινος, Εὐρ. Ἱπ. Μαιν. 529, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 752. ἐκπ. τινος, ἐρωτῶν περὶ τινος, Ἀριστοφ. Ἱπ. 60. μετὰ μετοχ., ἐκπ. τινα ἀφιγμένον Εὐρ. Ἑλ. 817. — Περλ. ἐκπύσσομαι.

ἐκπύω, ἐπιφύω ἐκπύσσειν, «ἐμψυαίω», κάμνω νὰ ἐμψύω, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἐκπυρρύνω. (πυρρύνω) διὰ τῆς πίεσεως ἐξάγω τὸν πυρρύν καὶ ῥιπνὸν αὐτόν, ἐν γένει, ἐκπύω, ἐκπύω, ἐκπυρρύνω, τὰ ἐνόντα Ἀριστ. Φυσ. 4. 7, 6. — Παθ., Ἀλέξ. Ἀφρ. Περλ. 1. 119.

ἐκπυρρύνω, εὐς, ἡ, ἐκπύω τὸν πυρρύν τὸν ἀπὸ δακτύλων ὁποῖον ἐκπύω. Ὀλυμπιάδ. Σαρακηνικ. σ. 49. ἐκπυρρύνω, ἀστραπύω. — ἐκπυρρύνω, Εὐστ. Πονημάτ. 203. 11.

ἐκπυρρύνω, τὸ, ἐκπύω, ἀστραπύω ἐκπυρρύνωματα Περλ. Μαν. Κοιν. 2. 6, σ. 60B.

ἐκπυρρύνω, ὁ, — τῷ προγ., Περλ. ἐν Θωμ. Μαγ. σ. 565. ἐκπυρρύνω, θερμαίνω, Ἱππ. Ἀφ. 1255, ἐν τῷ παθ.

ἐκπύω, ὅν, (πύρ) θερμότητος, καυστικῆς, καλὸν, Θεοφ. π. Φυτ. Αἶτ. 2. 19, 4, Στράβων 597. φλογερὸς, Μάξ. Τύρ. τ. 2. σ. 2, 21. — οὐδ. πλὴν ὡς ἐπύω, τί μ' ἐκπύω λούεις; Ἀνθ. Π. 5. 82.

ἐκπύω, κατακαίω μέχρι τέφρας, ἐξαφανίζω, Εὐρ. 1. Α. 1070; Ἱπρ. Μαιν. 421. — πυρρύνω, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 21.

Παθ., ἀνάπτω, καίωμαι, αὐτόν 1. 5, 2. ὅρας ἐν χρήσει ἐν τῇ τῷ Περλ. ἐκπύω, πρὸς δόξιν τῆς τάσεως ἢν ἐκπύω πάντα τὰ πράγματα εἰς τὸ νὰ μεταβάλλονται εἰς πύρ (πρὸν, ἀναθυμιάσεις), Δογ. Α. 9. 8, πρὸν. Πλούτ. 2. 877D, καὶ ἴδε τὴν λέξιν χρησιμοποιοῦν — ἀνακαίωμαι, λοιπὸν κεραυνῶν Εὐρ. Πάγχ. 244. — ὑπερθερμαίνωμαι, Ἱππ. Ἀφ. 1257, πρὸν. ἐκπυρρύνωμαι — πυρρύνωμαι, ἐπὶ γαλκῶν, Πολύδ. 12. 25, 2.

ἐκπυρρύνω, ἀνάπτω, φλέγω, Σέξτ. Ἑρμ. π. Μ. 11. 179, ἐν τῷ παθ.

ἐκπύω, ἀνάπτω, φλέγω, Σέξτ. Ἑρμ. π. Μ. 11. 179, ἐν τῷ παθ. II, κάμνω σημεῖον ἐν πυρρύν, Ἱωσήφ. Ἰουδ. 116. 4. 10, 5. ἐκπύω, εὐς, ἡ, ἐντελὴς καὶ πύρ, ἐμπροσθίως, Στράβων 579, Διογ. Α. 10. 101, 102, Λουκ. Βίβλ. Πρῶτος 14. II τὴν ἀνάπτειν, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 5, 2. πρὸν. ἐκπυρρύνω II — παρ' Ἀδων. 529B, εἰδὸς τὴν ἔχρησιν.

ἐκπύω, ὅν, γνωστὸς, κυρίως ἐπὶ πρῶτον, σπανίως δὲ ἐπὶ πρῶτον, εἰς ὅσον πλὴν ἡμῶν ἐπὶ Μυτιλήνην πρὶν ἐκπύωτος γενέσθαι, πρὶν γένῃ τὴν γνωστὴν περὶ ἡμῶν, Θουκ. 3. 30., 4. 70., 8. 42. μὴ ἐκπύωτος ποιεῖν τὰ ἄλλα κρύπτεται Συναστ. Ἱππ. 143. σ. 279A, Ἑρμ. 2. 7, 10. — «ἐκπύω» φανερῶν ἢ πολλοῖς ἀκουστικῶν Ἑρμ.

ἐκπύω, μέλλ. — ἴσω, ἐκπύω, τὸν ὅζον οἶνον ἐκπύω (μεν Ἀλέξ. ἐν «Μανδραγοριζομένη» 1. 12. — οὐταίω) Ἱπρ. Πινυρ. σ. 181, Δότ. 247.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκπύω, τὸ, ποτήριον, Περλ. 9. 41, 80, Σαρ. Φ. 35, κτλ. — Ἱπρ. 421. — ἴσω, τὸ, Διφλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 3, Στράβων 758.

ἐκσυλάσσω, μετακινῶ, ἐκείνω, 'Ανθ. Π. 5. 235.
 ἐκσυλάσσω, σκελεῖν τι ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ, ἐκβάλλω, «ἐκσάλου-
 σον αὐτόν ἐξενέγκον» Σουίδ., πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 1028,
 διαφ. γρ. ἐκσυκαλεῖν.
 ἐκσυλάω, 'Επ. ἀντί τοῦ ἐκσφύζω, ἐξεσάωσεν ἐτόιμενον Θα-
 νέσοθ' ἰκ. Δ. 12· ἐξεσάωσε θαλάσσης 'Οδ. Δ. 501· ψυχὴν
 δ' ἐξ. 'Αρχιλ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1301.
 ἐκσυρκεῖν, ἀφαιρῶ τὴν σάρκα, μετοχ. παθ. πρκμ. ἐκσυρκε-
 σμένος ἀπὸ τῶν ὁσίων 'Εβδ. ('Τεχεν. ΚΔ', 4).
 ἐκσυρκεῖν, κἀμνὸν νῆα σαρκώσῃ, νῆα σχηματίζῃ σάρκα, κρέας. —
 Παθ., πίνω κρέας, σαρκῶν, μεταφ. ἐπὶ τῶν ἐλαίων, ἐκσυρκεῖν-
 τὰ γὰρ καὶ ἀπολλύσιν τὸ ἐλαίον διὰ τὴν πολυτροφίαν
 Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. Γ. 19, 5. II. ἀμέταβ. = τῷ παθ., Διοσκ.
 π. Εὐπορίστ. 1. 79.
 ἐκσυρκεῖν, σαρκῶδες ἐκφυῖναι, ὑπερσάρκωμα, Διοσκ. 5. 84,
 σ. 740.
 ἐκσυρκεῖν, ἡ, = τῷ προηγ., Διοσκ. π. Εὐπορ. 1. 143.
 ἐκσυρκεῖν, σαρκῶδες ἐντελῶς, Εὐστ. 725. 35.
 ἐκσυρκεῖν, σαρκῶδες, ἐξηγῶ, Θ. Προδρ. σ. 398.
 ἐκσυρκεῖν, ἀποσπένδω, σπένδω ἐν-τελῶς, Βουζαντ.
 ἐκσειώ, σείω πρὸς τὰ ἔξω, ἐκτινάσσω, περιταγίων κύκλῳ περὶ
 τὰ ὕψη καὶ λαβόμενος τῆς κεφαλῆς ἐκσείει (τὸ δέριμα) 'Πρόδ.
 4. 64· ἐκσ. τὴν ἐσθλότητα, τινάσσω τὸ φέρεμά μου, Πλουτ. Ἀντων.
 79· — Παθ., ἐκσείσεται (ἐνν. ὁ τρίβων) 'Αριστοφ. Ἀγ. 343.
 II. ἐξήκω, ἀπομακρύνω, Λατ. excludere, τούτων ... τῶν
 λογισμῶν ἐξέσειον αὐτὸν ἢ παρὰ τῶν ὅχλων δόξα Πλου-
 τ. Ἀντων. 14· ἐκσ. τὴν ἀπολογία, ἀπορρίπτειν, Διόδ. 18. 66.
 ἐκσεινύνω, ἐπιτεταμένον ἀντί τοῦ σεμνύνω, 'Αδων. 661Ε.
 ἐκσεινύνω, παρκατα. ('Οδ. 1. 373), ἂν καὶ ὁ τύπος οὗτος εἶναι συνήθως
 ἀόρ. (ἴδε κατωτ.): ἀόρ. α' ἐξεσύνθη ('Εξορμῶ, πωλῶν
 ἐξέσσυτο) Π. 11. 1· φάρυγγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος 'Οδ. 1. 373·
 βλεφάρων ἐξέσσυτο νηδύμος ὕπνος, ἔφυγεν ἐκ τῶν (β)λεφάρων
 του, Μ. 366· — ἀπολ. ἐκείνω, ἐξορμῶ, ἐκ δ' ἐσσυτο λαῶς Μ. 58·
 νομιμόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενά μῆλα 'Οδ. 1. 438· αἰχμὴ δ' ἐξ-
 εσύνθη, ἐξώρμησεν, Π. Β. 293 (ἀλλ' αἱ ἄρισται ἐκδ. ἔχουσι νῦν·
 αἰχμὴ δ' ἐξέσυνθη)· ἐξέσσυται ἀνθρώπος ἐκ ἀνθρώπου Δημόκρ.
 παρὰ Στοβ. 82. 25.
 ἐκσημαίνω, ὑπαινέτομαι, Σοφ. Πιλ. 1191.
 ἐκσηπύω, παθ., σήπομαι ἐντελῶς, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 16, 2.
 ἐκσιγάζομαι, παθ., ἐξαγαγέσθαι εἰς ἐντελὴ σιγήν, ἐκσιγάζ-
 ομαι 'Ανθ. Π. 7. 182.
 ἐκσιγάζω, ἐκκινῶ διὰ σίφωνος, ἐξαντλῶ, ἐκσιγάζωσθαι αὐ-
 τῶν ἢ (σ)χυς 'Εβδ. ('Πρόδ. 4. 5), «ἐκσιγάζωσθαι» διασκορπισθῆναι
 'Πλούχ., πρβλ. Σουίδ. ἐν λέξει.
 ἐκσιωπάω, ἀναγκάζω εἰς σιωπὴν, Πολύδ. 28. 4. 13· ἐν τῷ παθ.
 II. ἀμέταβ., σιωπῶ ἐντελῶς, Ἀρρ. Ἀν. 6. 4, 9.
 ἐκσυλάσσω, σκαλίζω καὶ ἐκβάλλω, 'Αριστοφ. Λυσ. 1028.
 ἐκσυλάπτω, ἐξορτυτῶ, 'Αδων. 12. σ. 261.
 ἐκσυκαλεῖν, διασκορπίζειν εἰς τὸν ἄνεμον, Ἀρχεπτολέμιου
 δὲ φέροντος τὴν εἰρήνην ἐξεσκέδασας Ἀριστοφ. Πικρ. 795.
 ἐκσυκαλεῖν, ἀπογυμνῶ τὸν σκευὴν καὶ ἐργαλείον, ἢ γεωργία
 ἐξεσκαλεῖν Διμ. 872. 11· — Μέσ., μετακαμίζειν, πάντα δὲ τὰ
 ἐν Πελοπίδι χρήματα ἐξεσκαλεῖσθαι εἰς τὰ Σόδοα Σπράβων 730.
 ἐκσυκαλεῖν, οὐ, δ' ἀνεν σκευῆς, δηλ. ἀνεν θεατρικῆς ἐνδυμασίας,
 Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 95· τὰ ἐκσυκαλεῖν «τὰ παρεπόμενα πρὸς
 αὐτὰ ἐπὶ σκηναίῳ» 'Πλούχ., πρβλ. Πολύδ. Δ'. 141.
 ἐκσυκαλεῖν, οὐ, ἐκτὸς τῆς σκηναίης, ἐκτὸς τῆς ἐπιδράσεως τινος,
 ἡλίου ἐκσυκαλεῖν, πρᾶσις ἀστρονομικῆς. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 73.
 ἐκσυκαλεῖν, πέρπω εἰς κόρακας, στέλλω εἰς τὸ ἀνάθεμα, Κ.
 Μανασ. Χρόν. 9. 34.
 ἐκσυκαλεῖν, οὐ, ὁ, διασκορπισμός, Πλούτ. 2. 3831).
 ἐκσυκαλεῖν, ἐκσινῶ, σπογγίζω, ἐξέσιμων ποτήριον 'Πρόδ. 3. 148·
 «ἐξέσιμων» ἐσσηγόν· καὶ ἐσσηγόν δὲ τὸ αὐτὸ «Πλούχ.
 ἐκσινῶ, = τῷ προηγ., 'Ιω. Χρυσ. τ. 6, α. 804, 26.
 ἐκσυκαλεῖν, ἐκσινῶ, ἐκσινῶ, Μένανδ. ἐν «Ἐπικλήρῳ» 6, 'Ανθ.
 Π. 6. 167· νέον ἐκ στέργων αὐτοῦ 5. 260.
 ἐκσινῶ, εἰς, ἡ, τὸ ἐκσινῶ, Εὐστ. 1372. 14.
 ἐκσινῶ, ὁρμ. ἐπὶ, δὲ ἐκσινῶ, Γεωπ. 9. 11, 3.
 ἐκσινῶ, μέλλω, ἀσπῶ, ἐκσινῶ, ἐκβάλλω διὰ τῆς βίας, ἐξέλλω,
 Ἀτρεΐδης δὲ λαὸν ἐν στήθεσι βίας ἐξέσπασε μελινον ἐγχεῖν
 Π. Ζ. 65· οὕτω δὲ καὶ μέσ. ἐκσπασμένον δολιχ' ἔγχεα σπραν-
 τες ἔβω, ἐξέλλωσαντες τὰ μακρὰ αὐτῶν δόρατα, Π. 11. 255· ἢν ἐκ-
 σπασώμιαι .. βόλον Εὐρ. Πιλ. 582· Παθ., τρέχει ἐκσπῶνται
 Ἀριστ. Πρβλ. 10. 22· ἐκβάλλω, οὐτ' ἐπιλαβόμενον ἐκσπῶσαι
 ῥάδιον (τὸν χάρακα ἐκ τῆς γῆς), Πολύδ. 18. 1, 14.
 ἐκσπῶνται, μέλλω, ἀσπῶ, ἐκσινῶ, εἰς τοὺς θεοὺς ὡς πικρὸν,
 Εὐρ. Ἰων 1103· οἶνον ἐξέσπενος κοτύλῳ Εὐδουλ. ἐν «Ὀδυσ-
 σεί» 1.
 ἐκσπῶνται, ἐκβάλλω, χύνω τὸ σπέρμα μου, καὶ ἐκσπῶνται

τιεῖ σπέρμα, ἐπὶ γυναικός, συλλαμβάνω, 'Εβδ. ('Αριθμ. Ε'. 28)·
 πρβλ. ἀσπῶνται.
 ἐκσπῶνται, οὐ, παθ., σπορίζω, τὰ γὰρ ἐν ταῖς θερμη-
 μερίαις σπορίζοντα θάττον ἐκσπῶνται καὶ ἐκσπῶνται
 καθάπερ ῥοφανίς καλ. Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 7. 1, 7.
 ἐκσπῶνται, σπένδω νῆα ἐξέλλω, Ἀριστοφ. Θεσμ. 277.
 ἐκσπῶνται, ἀποσπογγίζω, Εὐδουλ. ἐν «Περικλῆ» 4.
 ἐκσπῶνται, οὐ, = ἐξω τῶν σπονδῶν, μὴ συμπεριλαμβανό-
 μενος εἰς τὰς σπονδὰς, ἀποκλεισμένος ἐξ αὐτῶν, Θεοφρ. 3. 68, Σεν.
 Ἰλλ. 5. 1, 32, Δημ. 355, 6· ἐκσπ. τῶν συνθηκῶν Πολύδ. 22.
 13, 5. II. ἐναντίας τῶν σπονδῶν, παραβάλλων τὰς συνθήκας,
 Διον. Ἀλ. 2. 72.
 ἐκσπῶνται, ἡ ἐκσπῶνται, = ἐκτραχύνω, 'Εβδ. (Δ. Μικκ.
 1Δ', 18).
 ἐκσπῶνται, οὐ, ἔχων μῆκος ἐξ σταδίων, Δουκ. Πλούτ. ἢ Εὐχ. 39.
 ἐκσπῶνται, εἰς, ἡ, (ἐξέσπασε) ἐκσπῶνται, μετὰ ἐξέσπασε ἐκ
 οἰκίας θέσεως, ἀπομακρύνειν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 3, 13· σὶ δὲ
 ἐκσπῶνται εἰσὶν (ἐνν. αἱ καὶ αἱ) δ' αὐτ. Φυσ. 7. 3, 6. II.
 (ἐκ τῶν παθ.) τὴν ἐκσπῶνται κατὰ μέρος, «παρμερίσματος», δ' αὐτ. Πηγ.
 1. 5, 9· ἐκσπ. τῆς φύσεως, ἐκπῶνται, κατὰ μέρος, Θεοφρ. π. τὰ
 Φυτ. Ἰστ. 3. 1, 6. 2) σύγχυσις νόου, παραπρόσβλη, κυρίως ἐκ
 φόβου ἢ καταπλήξεως, Ἰππ. Ἀρ. 1258, πρβλ. 931, καλ. ἐκσπ.
 σιγῶσα αὐτοῦ 126G, 195D· ἐκσπ. μανικὴ Ἀριστ. Κατηγ. 8, 17·
 ἐκσπ. τῶν λογισμῶν Πλουτ. Σόλων 8· τὰ μὴδὲ προσδοκώμενα
 ἐκσπῶνται φέρεται Μένανδ. ἐν «Ἐγχερίδῳ» 1. 3) ὁρμή, ἐκ-
 πῶνται, ἐκπῶνται ἐλαβὼν ἀπαντας Εὐαγγ. κ. Λουκ. ε', 26·
 ἐξέσπασαν ἐκσπῶνται μεγάλην Μαρκ. ε', 42, Λογγίν. 1. 4.
 4) τὸ ἐκσπῶνται καὶ ὁρμῶν ἢ ἀκούειν οὐκ καὶ ὑπεράνω πρᾶγ-
 ματα, ἐκπῶνται ἐπ' αὐτὸν ἐκσπῶνται Πλάτ. Γ', 10· εἰδὼν ἐν
 ἐκσπῶνται ὄραμα αὐτοῦ ἰκ', 5· γενέσθαι ἐν ἐκσπῶνται κδ', 17,
 πρβλ. Ἐπιστ. π. Κορινθ. Β. 16', 3 καὶ.
 ἐκσπῶνται, ἡ, οὐ, ἔχων τάσιν πρὸς ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τινος,
 τοῦ λογισμοῦ Ἀριστ. Πιν. Ν. 7. 1, 6 καὶ ἀπολ., ἀστατος, ἀκί-
 θετος τῶν ἐπιμενετικῶν τῇ δόξῃ αὐτοῦ 7. 8, 5, πρβλ. 7. 2, 7.
 2) ἐκτὸς αὐτοῦ γινόμενος, ἢ ἐκτὸς αὐτοῦ, ἐκσπ. διὰ τὴν
 Οὐμὸν ἢ αὐτ., π. Ζ. Μορ. 2. 4, 5· ἐπὶ τοῦ αἵματος, ἢ αὐτ. Πρβλ.
 30. 1, 3· — Ἐπὶ πρᾶγ-μα, ἐκσπῶνται ἔχων καὶ δεδωκεῖν Πλουτ.
 Δίων 55. II. ἐνεργ., ἐκσπῶνται πρὸς μετατόπισιν ἢ μετακινήσιν,
 τινος Πλουτ. 2. 951D· ὁ προεινῶν ἐκσπῶνται, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ.
 Ἰστ. 9. 13, 4.
 ἐκσπῶνται, κομπεῖναι, κομπεῖναι διὰ πόρνης τὸ ἐνδύμα πρὸς συν-
 χῇ αὐτοῦ ἢ πρὸς κόσμον, περὶ τῶν αἰσιν ἐκσπῶνται Σοφ.
 Ο. Τ. 1269· ἴδε Ἀρχαιολ. 1ε. ἐν λέξει περὶ τῆς.
 ἐκσπῶνται, ἐπιτεταίκα, ἀντί τοῦ στερεῖσθαι, στερεῖσθαι,
 ἐκσπῶνται νίκης καλλίστης 'Ιω. Σουλ. ἐν Γ. Κεδρ. τ. IV,
 σ. 675, 13, ἐκδ. Β.
 ἐκσπῶνται: μέλλω, -ψω, ἀφαιρῶ τὸν στέφανον, ἐκσπῶνται μέ-
 γαλι στέφανον ποτήριον, ἀντίστοιχον τῷ ἐκσπῶνται (δ' ἴδε), Πλουτ. παρ'
 Εὐστ. 1402. 61. II. περικοσμῶν διὰ στεφάνου, Εὐρ. Ἀλλ.
 171· ἴδωκε ἐπὶ ἱερωῶν, κρᾶτος ἐκσπῶνται οὐκ αὐτ. Πρ. Μαιν.
 520· ἀλλ' ἱερωῶν κλῆδοισιν ἐκσπῶνται οὐκ ἱερωῶν «ἐκ-
 σπῶνται ἐκσπῶνται: ἔχοντες, Σοφ. Ο. Τ. 3, πρβλ. Π. 19, ἴδε καὶ Πλ.
 Δ. 14, Λισχόλ. Εὐμ. 45· πρβλ. ὡσαύτως τὴν λέξ. στέφανος.
 III. ἐκσπῶνται θάλασσαν, ἐξέχει «κύκλῳ ἐν ἰσθμῷ στεφάνου θάλασ-
 σαν» (Πλουτ. Ἀλ. 2. 33).
 ἐκσπῶνται, ἀποσπῶνται, Εὐστ. 974. 10.
 ἐκσπῶνται, οὐ, ἔχων σπινθῆρας, Πλούτ. Χρυσ. π. (ἐν Εὐστ. Β.
 Γ. 8. 221) 103· καὶ ἐκσπῶνται, ἐκσπῶνται, αὐτοῦ 130.
 ἐκσπῶνται, ἐκπῶνται, «ἐκσπῶνται», δι, γραφ. ἐν Διοσκ. 4.
 155.
 ἐκσπῶνται, ἡ, τὸ ἐκσπῶνται, ἐκσπῶνται, Δουκ. Ἐνν.
 25, Δίων Κ., καλ.
 ἐκσπῶνται, τὸ, ἡ ἐκσπῶνται στρατιωτικῇ ὁνύμῃ, Μην.
 ἐν Φωτ. Β. 27. 277. 6.
 ἐκσπῶνται, ἡ, οὐ, ὁ δυνάμενος ἢ κατάλληλος νῆα ἐκσπῶ-
 νται, Σχόλ. εἰς Θεοφρ. 6. 30.
 ἐκσπῶνται, ἐκσπῶνται εἰς ἐκσπῶνται, ἐκ Λεῦκτρα Θεοφρ. 5.
 54, Σεν. Ἀγρ. 7. 7· ἐκσπ. τινὰ, κἀμνὸν νῆα νῆα ἐκσπῶνται
 Διον. Ἀλ. π. Πηγ. 9. 5, 6. II. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀπέρχονται
 εἰς ἐκσπῶνται, Πρβλ. 1. 100, 4. 159, καλ. οὕτως ἐν τῷ παθ.
 πρκμ. τιμῆς ἐν ἐκσπῶνται, Θεοφρ. 2. 12· ἐπὶ ταῖς ὁρμαῖς Ἀνδοκ.
 7. 11. 2) τελευτῶν τὴν ἐκσπῶνται μου, Θεοφρ. 5. 55.
 ἐκσπῶνται, ἀπολ., μετὰ παθ. πρκμ. στρατοπεδεῖν
 ἐκσπῶνται, Θεοφρ. 4. 129, Σεν., Κύρ. 6, 3, 1· τὸ ἐνεργ. παρὰ τῷ
 ἰσθμῷ Πλούτ. Πύλ. 3. 7, 5.
 ἐκσπῶνται: μέλλω, -ψω, πέρπω ἔξω, βόθρου τ' ἐκσπῶνται
 (δ' ἐνδόν), ἐκσπῶνται ἔξω ἐκ τοῦ βόθρου ἐκτὸς τῆς ἐκσπῶνται,
 Πλ. Γ'. 58. II. σπῶνται τὸ ἐντὸς ἔξω, γυρίω «ἐκσπῶνται»,
 τὰ βλεφαρὰ Ἀριστοφ. Πιλ. 721· μεταφ., μεταβάλλω ἐν τῷ τῷ
 τρόπῳ Ἀριστοφ. Νεφ. 88· τοῦ «ἰππῆδες αὐτοῦ 554· — Παθ.,
 ποδὶν ἐκσπῶνται Ἀριστ. Φυσικῶν. Β. 14.

ἐκτροφέη, ἡ, στροφή πρὸς τὰ ἔξω, ἐξάρθρωσις, τῶν δακτύλων
'Αἰκίον 3. 54. μεταρ., σφίβωσις, λόγου Πλούτ. 2. 1072C.
ἐκτροφέω, ἐκπύω θύραν τινὰ ἐκ τῶν στροφίγων αὐτῆς. 'Πούχ.
ἐν λείπει ἐξαγκυρώσασθαι.

ἐκσυριγγουμάαι, καταναύω εἰς, ἡ σχηματίζω συρίγγιον (φίστιον-
λαν) ἐπὶ ἀποστήματος μεταβαλλομένου εἰς συρίγγιον, 'Ιππ. Κωκκ.
Πούγν. 180.

ἐκσυριζώ, μέλλ. ἐκσυριζώ, = τῷ ἐπομ., 'Ωριγ. κ. Κέλσ. 6. σ.
29. 311, Σει. ἀχ ΚΒ', 1

ἐκσυρισσάω, 'Αττ. -ττω, διὰ συριγγῶν ἀποδοκιμάζων ἀναγκάζω
τι ἢ τὸ ἄσυρθ. τῆς σκηνῆς, Λατ. explodere, τινὰ Δημ. 449. 19.
καὶ τῷ παθ., 'Αντιφάν. ἐν 'Ποιήσει' 1. 21:—ἐκπέμπω σφοδρόν
πῦρ μόν, καὶ τις ἑρρόκων ὑπερμεγέθους.. ἀμήχανον ἔσον ἐξ-
εο-ρι-τε δὴν, Κ 51, 17

ἐκσυρῶ [ῶ], σὺρῶ ἔξω, 'Ανθ. Π. 9. 56, ἐν τῷ παθ. ἀορ. ἐξ-
συρῶ

ἐκσυρρίζω, ἐκκυλίω τι ἐν εἴδει σφίρας, ἐκρίπτω, ἐν τῷ παθ.
Κ Μανασί. Χρῆν. σ. 111B.

ἐκσφενδυνάω, ῥίπτω ὡς διὰ σφενδόνης, ἐκρίπτω, Εὐμόθ. 8. 4
ἐκσφενδυνίζω, = τῷ προηγ., πλημελῆς ἀνάγν. ἐν 'Πλειδῶν' ῥ.
Διό. 9. 5, σ. 355 ἐξο. Κυρατῆ, οὗ ἴδε καὶ τὴν σημ. ἐν τῷ Β' τόμ.
σ. 285, πρβλ. καὶ σ. 55.

ἐκσφενδυνιζέω, ἴδε ἐκσπονδυλιζέω.

ἐκσπρριζόμεαι, ἀποκρίεμαι, κλίσσεται ἔξω, ἐκ γὰρ ἐσφρα-
γισμένοι δόμων καθήμεθ' Εὐρ. 'Ιπρ. Μαν. 53.

ἐκσπράγνισμα, τό, ἐμαγεῖον, ἐκτύπωμα, ἀντίτυπον, ταύτης
τῆς ἐπιγραφῆς Σὺλλ. 'Επιγρ. 3270, —81, —82, κ. ἀλλ.

ἐκσχίζω, σχίζω εἰς δύο, χωρίζω, παθ. ἐπὶ ποταμοῦ, σχίζομαι,
χωρίζομαι εἰς δύο, ὁ τοῦ πυρὸς ποταμὸς ἐξεσχίσθη, παρέτρεψέ
τε τοῦ φλογμοῦ τὸ μὲν ἔνθα τὸ δ' ἐνθ' Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 33.

ἐκσφίζω, 'Επ. ἐκσάω (δ' ἴδε): μέλλ. -σώσω:—διασφίζω, δια-
ρυσάτω ἐκ κινδύνου, διατήρῳ ἀσφαλῆ, 'Πρόδ. 9. 107, Σοφ. Αἴ.
1128, κτλ. ἐκ. τινὰ τινός, σφίζω τινὰ ἐκ τινός, Εὐρ. 'Πλ. 28.
δτ' ἐξέσωσάς μο' εἰς φάος νεκρῶν πάρα ὁ αὐτ. 'Ιπρ. Μαν.
1222: τινὰ ἐκ κινδύνων Πλάτ. Γοργ. 485B:—Μέσ., σφίζω ἐμμε-
τόν, 'Πρόδ. 2. 107: ἡ σφίζω δι' ἐμαυτὸν, ὡς — βίσιον ἐκσωσάσατο,
Αἰσχύλ. Πέρσ. 360: κλῶνας ὡς ἐκσφίζεται [ἐνδύρα] Σοφ. 'Αντ.
213:—Παθ., ὅταν .. νεῶν φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσω-
σάσατο, ὅταν νικηθέντες ἐν τῇ ναυμαχίᾳ οἱ ἐχθροὶ προσπαθήσωσι νὰ
ῥωσῶσι καταρῆγιον ἐν τῇ νήσῳ κτλ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 451: οὕτως,
ἐξσωσάθη Εὐρ. 'Ικ. 751.

ἐκσωρεύω, ἐπισωρεύω, Εὐρ. Φοίν. 1195.

ἐκτά, ἐκταμέν, ἐκτάν, ἴδε τὸ ῥῆμα κτείνω.

ἐκτάγῃ, ἡ, (ἐκτάσσω) ἐπίδομα, μερίδιον, τό, Λατ. sportula,
δοουκαγ. Γλιόσ.

ἐκτάδην [ᾱ], ἐπίρρ. (ἐκτείνω) «ἐκτεταμένως, ἡπλωμένως»
Σουίδ., τῷδ' ἐκτάδην σοὶ κεῖσθον ἀλλήλοισιν πέλας (τὰ πτώ-
ματα τοῦ ἑτεοκλήους καὶ Πολυνείκους) Εὐρ. Φοίν. 1698: ὁ μὲν
ἔπινεν, ἐγὼ δέ... ἐκτάδην ἐκείμην Λουκ. Νεκρ. Αἰά. 7. 2.

ἐκτάδους [ᾱ], ἡ, ον, ὡσαύτως, ος, ον, μέγας, μακρὸς, στενὴ
τ' ἐκτάδους τε πέλει 'Οππ. Κ. 3. 276: (ἐκτείνω), χαλᾶν...
διπλῆν, ἐκτάδην, «μεγάλην, ὡστε διπλῇ χρῆσθαι» ('Πούχ.), 'Ιλ.
Κ. 134: ἐκτ. ὅπλο 'Ορφ. 'Αργ. 357: οὐρεα Διον. Π. 643.

ἐκτάδων, ἐπίρρ. = ἐκτάδην, οὐ μόνον ἐκτάδην, ἀλλὰ καὶ ἐκ-
ταδὸν, ὡς Αἰδάνιος ἐν τῷ 'Αντιοκίῳ (τ. 1. σ. 343, 8), Θωμ. Μά-
γιστρο, π. 289, 'Αγαθ., 'Ιστ. 5. 12.

ἐκταθεῖν, ἴδε τὸ ῥῆμα κτείνω.

ἐκταθῆσμαι, ἴδε τὸ ῥῆμα κτείνω.

ἐκταῖς, α, ον, (ῆ) τῇ ἑκτῇ ἡμέρᾳ, 'Ιππ. 'Αρ. 1250, Ξεν.
'Αν. 6. 6, 38.

ἐκτακτος, ον, ὁρὸς στρατ., ἐκτακτοί, τοὺτους τὸ μὲν παλαιὸν
ἡ τάξις εἶχεν, ὡς καὶ τούνομα δηλοῖ, διότι τῆς τάξεως ἐξάρθωσι ἦσαν.
εἰσὶ δὲ πέντε κτλ. Σουίδ., πρβλ. Αἰδαν. Τακτ. 9.

ἐκτάλαντομαι, παθ., ἰσοστεροῦμαι χρημάτων, ἐκταλαντω-
θεῖς Σώπατρος παρ' 'Αθην. 230B.

ἐκτολας· ἀκάνθη; εἶδος· 'Πούχ.

ἐκταμεύω, ἐπιτεταμ, ἀντὶ τοῦ ταμεύω ἐν τῷ μέσῳ τύπ.
'Αγαθαρ. 189. 21.

ἐκτανθαρεύω [ζω] «τρίμω» 'Πούχ.

ἐκτάμας, τό, ἐκτασις, μήκος, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Νεφ. 2.

ἐκτάμνω, 'Ιων. ἀντὶ ἐκτείνω.

ἐκτάνω: μέλλ. -ύσω, = ἐκτείνω: ὁ 'Ομ. ἔχει τοῦτον τὸν τύ-
πον μόνον ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐξαπλώνω, ἔρνος... ἔλαιος...
βόθρον τ' ἐξέστρεψε (ὁ ἄνεμος) καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαλῇ 'Ιλ.
Ρ. 66:—Παθ., ἐξαπλώνομαι, ὁ δ' ὕπτιος ἐξετάνυσσ' 11. 271:
ἐξετάνυσσ' ἀμπελος, ἐξηπλώθη καὶ ἀπόσας τὰς διεκύνους,
'Υμν. 'Ομ. εἰς Διόνυσον 38. 2) ἐκτείνω, τεχνώνω, «τανύζω»,
ἐκ δ' ἐτάνυσσας ἱμάτια βοδς Οἰ. 17. 201: δέρμα Πινδ. 11. 4.
430.

3) ἐπεκτείνω, ἐξετάνυσσας δὲδὸν 'Επιγρᾶμ. 'Ελλ.
1078. 4. Περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1562 ἐκτανύσαι τὸν χειρογρ.
ὑπὲρ νῦν γράφεται ἐξανύσαι, ἴδε ἐξανύω:—Παιητ. λέξις, ἐν γρή-

σει παρ' 'Ιπποκράτει (π. 'Αγμ. 778). [ὅ συνήθως, ἀλλ' ὁ 'Ανα-
κρέοντ. 8].

ἐκταξίς, εως, ἡ, παράταξις εἰς μάχην, ἐκτ. ποιεῖσθαι Πολύδ.
2. 33. 7, Εὐστ. Ποιν. 253, 79.

ἐκτάπεινώ, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ταπεινῶ, Πλούτ. 2.
165B.

ἐκτάρρακτος, ἡ, ὡν, ὁ προτείνων ἐκτάραιεν, ἱκανὸς νὰ προ-
τενήσῃ ἐκτάραιεν, 'Ιππ. 404. 53.

ἐκτάρραξις, εως, ἡ, διατάραις, κινήσεις, κοιλίης ἐκταράξεως
'Ιππ. 54. 5.

ἐκτάρρασσω, 'Αττ. -ττω: μέλλ. -ξω—φέρω εἰς ταραχὴν, συν-
ταράσσω, τὸν δῆμον Πλούτ. Κυρ. 19:—Παθ., ταραττομαι, πειρά-
ζομαι, ἀνησυχῶ, μήτε λίαν ὑπὸ τῶν τοιούτων ἐκταρασσομέ-
λους 311B: ὑπὸ τινος 'Αθην. 552F: πρὸς τι Λουκ. 'Ενύπ. 16.

II. ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, ἐπὶ ἐκταράξεως τῆς κοιλίας, κοιλίη
ἐκταραχθεῖσα 'Ιππ. 1251, 'Επιδημ. τό Α', 951.

ἐκταρβέω, πτω, φοβῶ, «ἐκτεταρβήμενον» ἐπτοημένον· 'Πούχ.

ἐκταρβέεσθαι, παθ., μεταφ. γίνομαι κάτισταχος ἐξ ἀσπίδος,
ἐκταρβιζόμενος ἀπασίτῳ, ὅταν τσίρος ἢ σὺν μούμια ἀπὸ τῆν
πεῖναν· Νικήτ. 'Ανθρ. Κομν. 1, 9, σ. 196B.

ἐκταρσόμεαι, ἴδε ταρσόμεαι.

ἐκτάς, ἄδους, ἡ, = ἐξάς, Πτόλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 205, ἔκδ.
Βσιλ.

ἐκτάσις, εως, ἡ, (ἐκτείνω) τέτωμα, ἀπλωμα, συγκάμψαι ἔξ
ἐκτάσιος ἐξαιφνης 'Ιππ. π. 'Αρθρ. 794: σκέλους, κώλων 'Αριστ.
π. 2. Πτορ. 12, 4, κ. ἀλλ., ἐκτ. καὶ καμπή Πλάτ. Νόμ. 795E:
ἐκτ. καὶ συναγωγὴ ὁ αὐτ. Πτολ. 526D.

II. ἡ ἐκτασις βρα-
χείας συλλαβῆς εἰς μακράν, Γραμμ.

ἐκτάσσω, 'Αττ. -ττω, ἐπὶ στρατηγῷ, περτάσσω εἰς γραμμὴν
μάχης, τῇ δ' ἐξῆς πορὰ τὸν ποταμὸν ἐξέταττε τὰ στρατό-
πεδα Πολύδ. 3. 112, 1, Διόδ. 17. 53.—Μέσ., ἐπὶ στρατιωτῶν,
περτάσσομαι, Ξεν. 'Αν. 5. 4, 12, κτλ.: προσέει ἐν τῷ παθ., τοῦτον
δὲ τὸν τρόπον τῶν δυνάμεων ἐκτεταγμένων Πολύδ. 5. 83, 1.

ἐκτάττω, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ ἐκτείνειν, Κλήμ. 'Αλ. σ. 447, γραμμ.,
ἐκτατεῖν τὸ ἐν Σχόλ. Βικτ. εἰς 'Ομ. 'Ιλ. Δ. 678: «ἐκτατεῖν τὸ
ἐν Σχόλ. Βεν. εἰς 'Ομ. 'Ιλ. Φ. 262.

ἐκτατός, ἡ, ὡν, ὃν δύναται τις νὰ ἐκτελή, Πλούτ. 'Τίμ. 44E.

ἐκταρρεύω, ἐξορύττω, ἀναρύττω, ἀνασκάπτω, ἀμφίβολον παρ'
'Ιωσήφῳ ἐν 'Ιουδ. Πολ. 5. 2, 2, πρβλ. 'Πούχ.

ἐκτάετο, 'Ιων. γ' πληθ. ὑπερσυντ. τοῦ κτάομαι.

ἐκτείνω: μέλλ. -τενῶ:—ἀπλώνω πρὸς τὰ ἔξω, ἐκτείνω, οὐδ'
ἐξέτεινα χεῖρ' ἐπ' ἐκφορᾷ νεκροῦ Αἰσχύλ. Χο. 9: ἐκτείνοντα
τὴν χεῖρ' ὑπὲρ τὴν 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 782: ἐπὶ τι Πολύδ. 1. 3, 6:

πρὸς τινα, εἰς σημειῖον φιλίας, ὁ αὐτ. 2. 47, 2:—πρὸς κέντρον
κώλον Αἰσχύλ. 'Πρ. 323: παῖδας ἐπὶ τὴν πυρὴν 'Πρόδ. 2. 107:
ἐκείσε κάκεισ' ἀσπίδ' ἐκτ. Εὐρ. 'Ανθρ. 1131: ἐξέτεινε δὲ εἰς
ἡπαρ ἔλκος ὁ αὐτ. Φοίν. 1421: τὰ γόνατα ἐκτ. 'Αριστοφ. Σοφ.
1212: ἐκτ. τὰ σκέλη Ξεν. 'Αν. 5. 8, 14: ἐκτ. νέκυν (πρβλ. ἐκ-
τανύω) Εὐρ. 'Ιππ. 786: ἐν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος, ὅσα εἰς ἐξα-
πλώσῃ, ὅσα σε καταβάλλῃ, ὁ αὐτ. Μῆδ. 585.—Παθ., ἐξαπλώνομαι,
ἐπὶ κοιμημένον, Σοφ. Φ. 858: καὶ ἐκταθεῖς ὡς ὁ 'Οδυσσεὺς
ἀφικέσθαι εἰς τὴν 'Ελλάδα Ξεν. 'Αν. 1. 2, κτλ.: ὡσαύτως ἐπὶ
τῶν νεκρῶν, Valck. ἐν Φοίν. 1691: ἐπὶ τόπου, ἐκτείνομαι μέγχι...
Ξεν. 'Πόροι 4. 3, Διον. Π. 40. 2) ἀπλώνω ἐκτείνω, Αἰσχύλ. Χο.
983: ἐκτείνω τὴν γραμμὴν φάλαγγος, Εὐρ. 'Πρακλ. 801: λᾶδον ἐκτεί-
νοντ' ἄνω, δηλ. ἐκτείνοντα ἑαυτὸν, ὁ αὐτ. 'Ικ. 654, πρβλ. Ξεν. 'Ελλ.
6. 5, 19.—Παθ., ἐκτείνομαι, γίνομαι λείος, ὡς ἄν .. μέτωπον
ἐκταθῇ χαρᾷ, ἰκνῶθ, διαχυθῇ, Σοφ. 'Αποσπ. 768.

II. ἐπιση-
κύνω, ἐπεκτείνω, πλεονά λόγον 'Πρόδ. 7. 51: φροῖμιον θεοῖς
Αἰσχύλ. 'Αγ. 829, πρβλ. 916: ἐκτ. μήκος λόγου ὁ αὐτ. Εὐμ. 201:
μερίζω λόγον Σοφ. Τρ. 679, κτλ.: βίον Εὐρ. 'Ικ. 1109: τοὺς
περιπάτους Ξεν. 'Απόμν. 3. 13, 5.—Παθ., λόγος ἐκταθεῖς
Πλάτ. Νόμ. 887A: ἐπὶ χρόνου, πολὺς ἐκτεταταί χρόνος Σοφ.
Αἴ. 1402.

III. ἐλαύνω συνένωσις, προθύμως ἐκτείνω τὸν
ἵππον, πρβλ. τὸ 'Ιαλλ. νενίτῳ ἢ λειτῳ, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 5: ἐκτ.
πάντα κάλων (ἴδε ἐν λ. κάλως) πᾶσαν προθυμίην ἐκτ.,
ποιεῖν ὅ,τι εἶναι δυνατόν, 'Πρόδ. 7. 10: θυμὸν 'Ανδοκ. 27. 25:—
μεταφρ. ἐν τῷ παθ., ἐκπλήρομαι, ἐκτέταμαι φοδερὰν φρένα
Σοφ. Ο. 1. 153.

IV. τρέπω βραχεῖαν συλλαβὴν εἰς μακράν,
Γραμμ.—Πρβλ. ἐκτανύω.

ἐκτελεῖν: μέλλ. -ῶ, τελεῖν ἐντελῶς, ὀχυρώνω, Θουκ.
7. 26, Ξεν. 'Ελλ. 3. 2, 10, κτλ.: τελεῖς ἐκτελεῖσθαι, ἀνηγίρηθαι,
'Αριστοφ. 'Ορν. 1165.

ἐκτελεσιμὸς, ὁ, ἡ διὰ τελεῶν ὀχύρωσις, 'Αρρ. 'Αν. 6. 20, 2.
ἐκτεκμαίρομαι, παθ., συμπεραίνωμαι, εὐρίσκωμαι διὰ εἰκα-
σίας, Χρησμ.: τὸ δ' ἐκτεκμαρθεῖν οὐδὲ μικρὸν ἔξεται Χρησμ.
παρ' Εὐστ. Π. Ε. 215A.

ἐκτεκνῶω, γεννῶ, παράγω, πάθεα 'Ιππ. π. Διαιτ. 'Οξ. 391.—
Μέσ., παῖδας ἐκτεκνοῦσθαι Εὐρ. 'Ιων 438.

ἐκτελέθω, παράγωμαι, ἡδὲ πάλιν διαφύντος ἐνός, πλῆρον'
ἐκτελέθουσιν 'Εμπεδ. 70. 155.

ἐκτέλεια, ἢ, ἐντέλεια, Ἑρακλειωτικά Ἀποσπ. σ. 143. 13 Scott. ἐκτελείωσις, εἰς, ἢ ἀποτελείωσις, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 9, 3. ἐκτελέσω, φέρω εἰς τελειότητα, τελειοποιῶ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 1, 5. κτλ., (δι. γαρ. ἐκτελείω).
ἐκτελευτάω, φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, ἀποτελεῖν, Πινδ. Π. 12. 55· μετ' ἀπαρεμφ., κείνοιο. ἐκτελευτάσει μεγαλὰν πολλῶν ματρόπολιν Θήραν γενέσθαι, ἐκεῖνος. παρασκευάσει τῶν μεγίστων πόλεων μητρόπολιν γενέσθαι τὴν Θήραν (Σχόλ.)· αὐθι 4, 33· ἐκτ. μήκος χρόνου Αἰσχύλ. Πρ. 1020:—Παθ., λήγω, λαμβάνω πέρας, τῶν Ἑρακλειῶν ἐκτελευτάσθαι πόνων Σοφ. Τρ. 109, ὅδε σημ. Jobb. II. ἀμετάδ. ἐν τῷ ἐνεργ., τελειῶν, Αἰσχύλ. Ίκ. 411.

ἐκτελέω, Ἑπ. παρατ. ἐξετέλεον Π. 1. 493. Ὁδ. Δ. 7:—μέλλ. -τελέσω Π. Β. 286, Κ. 105:—Μέσ., μέλλ. μετὰ παθ. σημασι, ὅτε ἐν τέλ. φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, κατορθύνω, ἐκτελῶ, ἐκτελέσας μέγα ἔργον Ὁδ. Γ. 275 ὡς. ἐκτελέσειεν ἀέθλους Θ. 22· διήν δὸν ἐκτελέσαντες, ὅν καὶ ἐκόμενον τὸν αὐτὸν ἔρμον, Κ. 41, κτλ. ἐκπληρῶ ὑπόσχων κτλ., οὐδὲ τοι ἐκτελέσασιν ὑπόσχεσιν Π. Β. 286· μή οἱ ἀπειλάς ἐκτελέσῃσι θεοὶ I, 245· οὐ θῆν ἔκτορι πάντα νοήματα. Ζεὺς ἐκτελέει Κ. 104, κτλ. ἐπιθυμῆν Ἡρόδ. 1. 32· ἀπολ., Δορεῖον βασιλεὺς ἐκτελέσας (ἐνν. τὸ ἔργον) κατὰ νοῦν Ἐπιγράμμα παρ' Ἡρόδ. 4. 88.—Παθ., ὥδε γὰρ ἐκτελέσεται δόμοι, αὐτῶν ὅδε γένη, Ίλ. Μ. 217, πρὸλ. Π. 353· ἐκτελοῖτο δὴ τὰ χρηστὰ Αἰσχύλ. Πέρσ. 228. 2) ἐπὶ χρόνου, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡρ. 562, Ἡρόδ. 6. 69, Πινδ. Π. 4. 185· οὕτως ἐν τῷ παθ., μὴνέε τε κοί ἡμέραι ἐξετελεύντο Ὁδ. Α. 294.

ἐκτελής, ἐς, (τέλος) ἐντελής, τέλειος, ἀγαθὰ Αἰσχύλ. Πέρσ. 218· ἐπὶ σιτηρῶν, ὥριμος, ἀκτὴ Διηγήτορος Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 464· ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, ἡδὴ πεφυκὸς ἐκτελῆ νεανίαν Εὐρ. Ἴων 780· πρὸλ. τὴν λέξιν ἐντελής II.
ἐκτέμνω, Ἑπ. καὶ Ἴων. ἐκτάμνω (ὡς αἰετοτε παρ' Ὀμ.)· μέλλ. -τεμῶμι σιάνους τις γ' μέλλ. ἐκτεμνήσεσθαι Πλάτ. Πολιτ. 564C. Ἀποκόπτω, μνηστὴς ἐξέταμον (ὅδε μνηστὴς ἐν τέλ.) Ίλ. Δ. 460, κτλ.· μνηστὴς ὁ ἔκταμι δίστον, τεμῶν δ' ἔξελε τὸν μνηστὴν τὸν δίστον (Θ. Γ. 275) Δ. 829, πρὸλ. 515· ἐκτ. γλῶσσαν Ἡρόδ. 9. 112· ἐκτ. τὸν λόρυγγά τινας Ἀριστοφ. Νεφ. 575· ἐπὶ ἱατροῦ, ἀποκόπτω μέρος νοσήρον, Πλάτ. Πολιτ. 564C. 2) κόπτω καὶ ρίπτω κάτω, ἐπὶ τῶν δένδρων δάσους, Ίλ. Μ. 149, πρὸλ. Σοφ. Τρ. 1196· ὡσαύτως ἐπὶ ἐύλων πρὸς κατασκευὴν νηὸς, ἐκπληττω, ὅς ῥά τε τέχνη νῆον ἐκτάμνησιν (Ἑπ. ἀντὶ -τέμνη) Ίλ. Γ. 62, πρὸλ. Δ. 486· ἐκτ. τὰ πρέμνα Λυσ. 110, 6. 3) ἐκτ. ἱνας, καὶ ἐπομένως ὡς τὸ Λατ. incideret, ἐκνευρίζω, χαυνῶ, Πινδ. I. 8 (7). 113· ἐκτ. ὥσπερ νεύρα ἐκ τῆς ψυχῆς Πλάτ. Πολιτ. 411B· ῥόδον ἐκτ. ρίζης Ἰππύταμον. Ἑλλ. 570. 4) μεταρ., ἐλπίδας ἐξέταμες Ἀνθ. Π. παρὰρ. 306. II. εὐνοῦζω, τοὺς παῖδας Ἡρόδ. 6. 32, 8. 105· ὅρχεις ἐκτέμνειν, ὀρχιστομεῖν, Σοφ. Ἀποσπ. 549· οἱ ἐκτεμνημένοι, οἱ εὐνοῦχοι, Ἀριστοφ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 11, 9· καὶ τὰ θῆλα ἐκτέμνειν, εἶδος ἐχρηστικῆς εἰς τὰ οἶδα, ἥτις καὶ νῦν ἐκτελεῖται ἐν Αἰγύπτῳ, Στράβ. 824, πρὸλ. ἐκτομίας. III. διαίρω, γῆν ἐκτ., διαίρειν τὴν γῆν εἰς ζώνας, Ἀριστοφ. Μετεωρ. 2. 5, 12· ὅλ' ὡσαύτως· κείρειν γῆν διον, Ἀλ. 9. 57. IV. ἐκτεμνεσθαι φιλανθρωπίαν, ἀπατάσθαι ἐνεκα φιλανθρωπίας, Πολυβ. 31. 8, 8, ἐνθα ὅδε Schweighl.

ἐκτένεια, ἢ, ζῆλος, προθυμία, Ἀθήν. 141E, Κικ. π. Ἀττ. 10. 17· ἐν ἐκτενείᾳ ἐκτενῶς, Πράξις Ἀπ. κς', 7, πρὸλ. Ἐβδ. (Τουοῦθ Δ', 9)· μετὰ πάσης ἐκτενείας αὐτοῦ (Π. Μακκ. ΙΔ', 38). II. ἐφθονία, ἐξύλων Ἡρωϊαν, 7. 2, πρὸλ. 8. 2.

ἐκτενέω = ἐκτενέως, Ἑπιγρ. Ὀλυμπίας ἐν Arch. Zlg. 1876, σ. 183.
ἐκτενής, ἐς, ἐκτεταμένος, τενωμένος, ἐντεῦθεν ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐνθέρμως ἀγαπώντων, φιλικῆς, φιλόφρων, Λατ. philicus, Πολυβ. 22. 5, 4, πρὸλ. Διοδ. Ἑκλογ. 600, 75· ἐπὶ πράξεων, διηγετής, ἀντιπαιστήριος καὶ ἐνθέρμως, προσευχὴ δὲ ἦν ἐκτενής ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὸν θεόν Ἡρόδ. Ἀπ. 6', 5. II. Ἑπίρρ., -νός, ἐνθέρμως μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας, ἀγαπᾶσθαι Μάχων παρ' Ἀθην. 570E· ποιεῖν τι Ἀριστοφ. Πτοχ. Μεγ. 2. 11, 28· ἀγωνίζεσθαι Συλλογ. Ἑπιγρ. 2270, 15· ὑπερβ. ἐκτενέστατα, Διοδ. Ἑκλογ. 620, 11. 2) ἐν τῷ ἐπὶρρ. ἀπαύτως, προθύμως, ἐλευθέρως, λαμπρῶς, προσδεδεσθαι τινα Πολυβ. 8. 21, 1, πρὸλ. Διοδ. 2. 24, κτλ. ἐπὶ δημοσίῳ καθήκοντι, λαμπρῶς καὶ ἐκτ. τετελεσκότα Συλλ. Ἑπιγρ. 2771, 11, 13· συγκριτικ., πολυτελῶς καὶ ἐκτενέστερον τῶν ἄλλων Ἀγαθαρ. παρ' Ἀθην. 527G·—λέγει μεταγεν., ὥστε τὸ ἐκτενέας φίλους ἐν Αἰσχύλ. Ίκ. 983· εἶναι λίαν ἀμειβομένον, ὃ δὲ Πλάτ. προτείνει ἐγγενεῖς.

ἐκτεξίς, εἰς, ἢ, τοκετός, γέννα, Ἀριστοφ. π. Θασυ. 177, Σίξτ. Ἑμπτ. π. Μ. 5. 55.
ἐκτέος, α. ον, ῥημα. ἐπὶ τοῦ ἔχω, ὃν πρέπει νὰ ἔχη τις, Ἀριστοφ. Ἀγ. 259. II. ἐκτέον, ὅδε ἔχειν, χάριν τινὶ Πλάτ. Γοργ. 490C, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 2. Καθ' Ἡσυχ. ἐκτέον· ληπτέον.

ἐκτεταγμένος, ἐπίρρ., καθ' ὀρισμένην τάξιν, ὀρισμένος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Γδδ. Δ. 567.

ἐκτεταμένος, ἐπίρρ., μετ' ἐκτέλειος τοῦ βραχέος συνήεντος εἰς μακρόν, ἐκτεταμένος δὲ εἰρήκε καρδίᾳ Ἀρσώε μὲν ἐν Καμπύλῳ κτλ. Ἀθην. 105E, καὶ Ἰραμ.

ἐκτετός, εἰς, ὁ (ἐκτός) τὸ ἐν ἔκτον (εκτελόντι) τοῦ μεθίμου, Ἑπιγρ. Ἀρχ. ἐν τῇ Συλλογ. Ἑπιγρ. 9. Ἀριστοφ. Ἑκν. 547, Μένανδρ. ἐν Βοιωτίᾳ 4.

ἐκτεύχω, ἐξεργάζομαι, παρῶν, Ἰππ. Ἐπιστ. 1289, 54.
ἐκτεφρώ, καίω μέχρι τέφρας, εἰς τέφραν μεταβάλλω, Στράβων 248, Πλούτ. 2. 696B.

ἐκτεφρώσις, εἰς, ἢ, ἢ εἰς τέφραν μεταβολή, ἀποτεφρώσις, Στράβων 247.

ἐκτεχνάομαι, ἐπινοῶ τέχνασμα, τεχνάζομαι, τσιόνδς τι ἐκτεχνήσαντο Θουκ. 6, 46.

ἐκτῆ, ἢ, ὄργανον νόμισμα, τὸ ἔκτον τοῦ στατήρος, Συλλ. Ἑπιγρ. 150. 41 καὶ 43.

ἐκτῆς, μέλλ. -ξω ὁρ ἐξέταχον, Τῆκω ἐντελῶς, καταστρίψω, Κύκλωπος ὄμματ' ἐκτ. πυρὶ Εἰρ. Κῆκλ. 439· φέρε, τί δῆτ' ἂν, εἰ... τὰ γράμματα ἐκτῆς μου τῆς ἐμῆς δίκης; ἐν ἥσυχ. κάμει νὰ ἀφανισθῇ τὰ γράμματα τῆς δίκης μου διὰ τῆς τέφρας τοῦ κηρύτ' οὐ εἶναι γεγραμμένα; Ἀριστοφ. Νεφ. 772.

2) μεταρ., κάμνω τὴν νὰ τακῇ, νὰ ῥησῇ. Σημια δακρύσις Εὐρ. Ὀρ. 134, πρὸλ. 529· δακρυοὶ χόρδας ὁ αὐτ. Ἑλλ. 1419· τὸν θυμὸν πατ. Πολ. 411B· λήστις ὁ ἐκτ. μνημοσύνην προπύθων Κριτίας παρ' Ἀθην. 432E· τὴν ὑπάρχουσαν ἐκτ. κρᾶσιν Πλούτ. Λυκούργ. 5· ἐκτ. τιὰ εἰς δακρυὰ ὁ αὐτ. Βρούκ. 23. II. Πλάτ., μετὰ πρην. ἐκτετῆκα, ὁρ. ἐξετάχην (ἀ), τέκωμαι καὶ ἐκρίω βραδείως, Ἰππ. Κνωκ. Πρην. 221· τὸ ἐκτετῆκα, πλῆ-
δαρῆ, χαλαρὰ κατὰστασις, ὁ αὐτ. Ἀρ. 1245. 2) μεταρ., τέκωμαι, κατατέκωμαι, φείρομαι, φθίω, βαθυμένον καταστρέφωμαι, ἐκτετῆκα καρδίαν Εὐρ. Ἑκ. 443· ἐκτετῆκα γόσις ὁ αὐτ. Ὀρ. 860, κτλ.· τὰς ὁράσεις ἐκτετῆκα ὑπὸ τῶν δακρύων Δαν. Ἀλ. 8. 45·—ἀλλὰ μοι τόδ' ἐμμένει καὶ μῆιστ' ἐκτακείη, εἴθε νὰ μοι μῆνη τοῦτο καὶ μετέπειτα νὰ φύγῃ ἐκ τῆς μνήμης μου, Αἰσχύλ. Πρ. 535, πρὸλ. Κριτίαν παρ' Ἀθην. ἐνθ' ἄντι.

ἐκτῆ-μόριον, οἱ, τὸ ἔκτον τῶν γιγνομένων τελοῦντες, οἱ πληρώνοντες ὡς μέσθια τοῦ ἔκτον τῆς παραγωγῆς, Πλούτ. Σόλ. 13· ἐκτῆ-μόριον, Ἀριστοφ. Ἀθην. Πολ. 1. 11, ἐν τῇ ἐκδόσει Πλατωνίου ἐκφέρεται προπαροῦς, ἐκτῆ-μόριον, ἀλλ' ὅτε Κόντων ἐν Ἀθην. 860, κτλ.· τὰς ὁράσεις ἐκτετῆκα ὑπὸ τῶν δακρύων Δαν. Ἀλ. 8. 45·—ἀλλὰ μοι τόδ' ἐμμένει καὶ μῆιστ' ἐκτακείη, εἴθε νὰ μοι μῆνη τοῦτο καὶ μετέπειτα νὰ φύγῃ ἐκ τῆς μνήμης μου, Αἰσχύλ. Πρ. 535, πρὸλ. Κριτίαν παρ' Ἀθην. ἐνθ' ἄντι.

II. ἐκτῆ-μόριον, οἱ, τὸ ἔκτον τῶν γιγνομένων τελοῦντες, οἱ πληρώνοντες ὡς μέσθια τοῦ ἔκτον τῆς παραγωγῆς, Πλούτ. Σόλ. 13· ἐκτῆ-μόριον, Ἀριστοφ. Ἀθην. Πολ. 1. 11, ἐν τῇ ἐκδόσει Πλατωνίου ἐκφέρεται προπαροῦς, ἐκτῆ-μόριον, ἀλλ' ὅτε Κόντων ἐν Ἀθην. 860, κτλ.· τὰς ὁράσεις ἐκτετῆκα ὑπὸ τῶν δακρύων Δαν. Ἀλ. 8. 45·—ἀλλὰ μοι τόδ' ἐμμένει καὶ μῆιστ' ἐκτακείη, εἴθε νὰ μοι μῆνη τοῦτο καὶ μετέπειτα νὰ φύγῃ ἐκ τῆς μνήμης μου, Αἰσχύλ. Πρ. 535, πρὸλ. Κριτίαν παρ' Ἀθην. ἐνθ' ἄντι.

II. ἐκτῆ-μόριον, οἱ, τὸ ἔκτον τῶν γιγνομένων τελοῦντες, οἱ πληρώνοντες ὡς μέσθια τοῦ ἔκτον τῆς παραγωγῆς, Πλούτ. Σόλ. 13· ἐκτῆ-μόριον, Ἀριστοφ. Ἀθην. Πολ. 1. 11, ἐν τῇ ἐκδόσει Πλατωνίου ἐκφέρεται προπαροῦς, ἐκτῆ-μόριον, ἀλλ' ὅτε Κόντων ἐν Ἀθην. 860, κτλ.· τὰς ὁράσεις ἐκτετῆκα ὑπὸ τῶν δακρύων Δαν. Ἀλ. 8. 45·—ἀλλὰ μοι τόδ' ἐμμένει καὶ μῆιστ' ἐκτακείη, εἴθε νὰ μοι μῆνη τοῦτο καὶ μετέπειτα νὰ φύγῃ ἐκ τῆς μνήμης μου, Αἰσχύλ. Πρ. 535, πρὸλ. Κριτίαν παρ' Ἀθην. ἐνθ' ἄντι.

II. ἐκτῆ-μόριον, οἱ, τὸ ἔκτον τῶν γιγνομένων τελοῦντες, οἱ πληρώνοντες ὡς μέσθια τοῦ ἔκτον τῆς παραγωγῆς, Πλούτ. Σόλ. 13· ἐκτῆ-μόριον, Ἀριστοφ. Ἀθην. Πολ. 1. 11, ἐν τῇ ἐκδόσει Πλατωνίου ἐκφέρεται προπαροῦς, ἐκτῆ-μόριον, ἀλλ' ὅτε Κόντων ἐν Ἀθην. 860, κτλ.· τὰς ὁράσεις ἐκτετῆκα ὑπὸ τῶν δακρύων Δαν. Ἀλ. 8. 45·—ἀλλὰ μοι τόδ' ἐμμένει καὶ μῆιστ' ἐκτακείη, εἴθε νὰ μοι μῆνη τοῦτο καὶ μετέπειτα νὰ φύγῃ ἐκ τῆς μνήμης μου, Αἰσχύλ. Πρ. 535, πρὸλ. Κριτίαν παρ' Ἀθην. ἐνθ' ἄντι.

II. ἐκτῆ-μόριον, οἱ, τὸ ἔκτον τῶν γιγνομένων τελοῦντες, οἱ πληρώνοντες ὡς μέσθια τοῦ ἔκτον τῆς παραγωγῆς, Πλούτ. Σόλ. 13· ἐκτῆ-μόριον, Ἀριστοφ. Ἀθην. Πολ. 1. 11, ἐν τῇ ἐκδόσει Πλατωνίου ἐκφέρεται προπαροῦς, ἐκτῆ-μόριον, ἀλλ' ὅτε Κόντων ἐν Ἀθην. 860, κτλ.· τὰς ὁράσεις ἐκτετῆκα ὑπὸ τῶν δακρύων Δαν. Ἀλ. 8. 45·—ἀλλὰ μοι τόδ' ἐμμένει καὶ μῆιστ' ἐκτακείη, εἴθε νὰ μοι μῆνη τοῦτο καὶ μετέπειτα νὰ φύγῃ ἐκ τῆς μνήμης μου, Αἰσχύλ. Πρ. 535, πρὸλ. Κριτίαν παρ' Ἀθην. ἐνθ' ἄντι.

II. ἐκτῆ-μόριον, οἱ, τὸ ἔκτον τῶν γιγνομένων τελοῦντες, οἱ πληρώνοντες ὡς μέσθια τοῦ ἔκτον τῆς παραγωγῆς, Πλούτ. Σόλ. 13· ἐκτῆ-μόριον, Ἀριστοφ. Ἀθην. Πολ. 1. 11, ἐν τῇ ἐκδόσει Πλατωνίου ἐκφέρεται προπαροῦς, ἐκτῆ-μόριον, ἀλλ' ὅτε Κόντων ἐν Ἀθην. 860, κτλ.· τὰς ὁράσεις ἐκτετῆκα ὑπὸ τῶν δακρύων Δαν. Ἀλ. 8. 45·—ἀλλὰ μοι τόδ' ἐμμένει καὶ μῆιστ' ἐκτακείη, εἴθε νὰ μοι μῆνη τοῦτο καὶ μετέπειτα νὰ φύγῃ ἐκ τῆς μνήμης μου, Αἰσχύλ. Πρ. 535, πρὸλ. Κριτίαν παρ' Ἀθην. ἐνθ' ἄντι.

II. ἐκτῆ-μόριον, οἱ, τὸ ἔκτον τῶν γιγνομένων τελοῦντες, οἱ πληρώνοντες ὡς μέσθια τοῦ ἔκτον τῆς παραγωγῆς, Πλούτ. Σόλ. 13· ἐκτῆ-μόριον, Ἀριστοφ. Ἀθην. Πολ. 1. 11, ἐν τῇ ἐκδόσει Πλατωνίου ἐκφέρεται προπαροῦς, ἐκτῆ-μόριον, ἀλλ' ὅτε Κόντων ἐν Ἀθην. 860, κτλ.· τὰς ὁράσεις ἐκτετῆκα ὑπὸ τῶν δακρύων Δαν. Ἀλ. 8. 45·—ἀλλὰ μοι τόδ' ἐμμένει καὶ μῆιστ' ἐκτακείη, εἴθε νὰ μοι μῆνη τοῦτο καὶ μετέπειτα νὰ φύγῃ ἐκ τῆς μνήμης μου, Αἰσχύλ. Πρ. 535, πρὸλ. Κριτίαν παρ' Ἀθην. ἐνθ' ἄντι.

II. ἐκτῆ-μόριον, οἱ, τὸ ἔκτον τῶν γιγνομένων τελοῦντες, οἱ πληρώνοντες ὡς μέσθια τοῦ ἔκτον τῆς παραγωγῆς, Πλούτ. Σόλ. 13· ἐκτῆ-μόριον, Ἀριστοφ. Ἀθην. Πολ. 1. 11, ἐν τῇ ἐκδόσει Πλατωνίου ἐκφέρεται προπαροῦς, ἐκτῆ-μόριον, ἀλλ' ὅτε Κόντων ἐν Ἀθην. 860, κτλ.· τὰς ὁράσεις ἐκτετῆκα ὑπὸ τῶν δακρύων Δαν. Ἀλ. 8. 45·—ἀλλὰ μοι τόδ' ἐμμένει καὶ μῆιστ' ἐκτακείη, εἴθε νὰ μοι μῆνη τοῦτο καὶ μετέπειτα νὰ φύγῃ ἐκ τῆς μνήμης μου, Αἰσχύλ. Πρ. 535, πρὸλ. Κριτίαν παρ' Ἀθην. ἐνθ' ἄντι.

II. ἐκτῆ-μόριον, οἱ, τὸ ἔκτον τῶν γιγνομένων τελοῦντες, οἱ πληρώνοντες ὡς μέσθια τοῦ ἔκτον τῆς παραγωγῆς, Πλούτ. Σόλ. 13· ἐκτῆ-μόριον, Ἀριστοφ. Ἀθην. Πολ. 1. 11, ἐν τῇ ἐκδόσει Πλατωνίου ἐκφέρεται προπαροῦς, ἐκτῆ-μόριον, ἀλλ' ὅτε Κόντων ἐν Ἀθην. 860, κτλ.· τὰς ὁράσεις ἐκτετῆκα ὑπὸ τῶν δακρύων Δαν. Ἀλ. 8. 45·—ἀλλὰ μοι τόδ' ἐμμένει καὶ μῆιστ' ἐκτακείη, εἴθε νὰ μοι μῆνη τοῦτο καὶ μετέπειτα νὰ φύγῃ ἐκ τῆς μνήμης μου, Αἰσχύλ. Πρ. 535, πρὸλ. Κριτίαν παρ' Ἀθην. ἐνθ' ἄντι.

II. ἐκτῆ-μόριον, οἱ, τὸ ἔκτον τῶν γιγνομένων τελοῦντες, οἱ πληρώνοντες ὡς μέσθια τοῦ ἔκτον τῆς παραγωγῆς, Πλούτ. Σόλ. 13· ἐκτῆ-μόριον, Ἀριστοφ. Ἀθην. Πολ. 1. 11, ἐν τῇ ἐκδόσει Πλατωνίου ἐκφέρεται προπαροῦς, ἐκτῆ-μόριον, ἀλλ' ὅτε Κόντων ἐν Ἀθην. 860, κτλ.· τὰς ὁράσεις ἐκτετῆκα ὑπὸ τῶν δακρύων Δαν. Ἀλ. 8. 45·—ἀλλὰ μοι τόδ' ἐμμένει καὶ μῆιστ' ἐκτακείη, εἴθε νὰ μοι μῆνη τοῦτο καὶ μετέπειτα νὰ φύγῃ ἐκ τῆς μνήμης μου, Αἰσχύλ. Πρ. 535, πρὸλ. Κριτίαν παρ' Ἀθην. ἐνθ' ἄντι.

II. ἐκτῆ-μόριον, οἱ, τὸ ἔκτον τῶν γιγνομένων τελοῦντες, οἱ πληρώνοντες ὡς μέσθια τοῦ ἔκτον τῆς παραγωγῆς, Πλούτ. Σόλ. 13· ἐκτῆ-μόριον, Ἀριστοφ. Ἀθην. Πολ. 1. 11, ἐν τῇ ἐκδόσει Πλατωνίου ἐκφέρεται προπαροῦς, ἐκτῆ-μόριον, ἀλλ' ὅτε Κόντων ἐν Ἀθην. 860, κτλ.· τὰς ὁράσεις ἐκτετῆκα ὑπὸ τῶν δακρύων Δαν. Ἀλ. 8. 45·—ἀλλὰ μοι τόδ' ἐμμένει καὶ μῆιστ' ἐκτακείη, εἴθε νὰ μοι μῆνη τοῦτο καὶ μετέπειτα νὰ φύγῃ ἐκ τῆς μνήμης μου, Αἰσχύλ. Πρ. 535, πρὸλ. Κριτίαν παρ' Ἀθην. ἐνθ' ἄντι.

II. ἐκτῆ-μόριον, οἱ, τὸ ἔκτον τῶν γιγνομένων τελοῦντες, οἱ πληρώνοντες ὡς μέσθια τοῦ ἔκτον τῆς παραγωγῆς, Πλούτ. Σόλ. 13· ἐκτῆ-μόριον, Ἀριστοφ. Ἀθην. Πολ. 1. 11, ἐν τῇ ἐκδόσει Πλατωνίου ἐκφέρεται προπαροῦς, ἐκτῆ-μόριον, ἀλλ' ὅτε Κόντων ἐν Ἀθην. 860, κτλ.· τὰς ὁράσεις ἐκτετῆκα ὑπὸ τῶν δακρύων Δαν. Ἀλ. 8. 45·—ἀλλὰ μοι τόδ' ἐμμένει καὶ μῆιστ' ἐκτακείη, εἴθε νὰ μοι μῆνη τοῦτο καὶ μετέπειτα νὰ φύγῃ ἐκ τῆς μνήμης μου, Αἰσχύλ. Πρ. 535, πρὸλ. Κριτίαν παρ' Ἀθην. ἐνθ' ἄντι.

κόμην ἐκτετιλμένους Ἀνακρ. 19.

II. μαδῶ, γυμνῶμαι, τὴν τράμην Ἰππώνος ἐν Ἀποστ. 81· τὴν ῥοδωνιδίαν Δημ. 1251, 28.

2) ἀραιῶν τὰ φύλλα ἀπὸ τινος, ὀρίανον, κρόμμινον Ἀριστ. π. Θασμ. 41, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9, 6, 7.

ἐκτίματρον [τλ], τὴ, προσφωρὰ ἐξοαστήριος, Δάματρι καὶ Κούρῳ καὶ τοῖς θεοῖς τοῖς παρὰ Δάματρι καὶ Κούρῳ χαριστεῖα καὶ ἐκτίματρα ἀνέθηκε Πλαταίνης Πλάτωνος γυνὰ Ἐπιγρ. Κνθ. 3517.

ἐκτιμῶ, μεγάλως τιμῶ, Σοφ. Πλ. 61, Πολύβ. 30, 17, 3, κτλ. ὑπεριμῶ, ἐπὶ πωλουμένων πραγμάτων, ἐκτετιμημένα λογιζέσθαι Ἀριστ. Οἰκ. 2, 34, 5, Λυγγίν. 44, 7.

II. ἐκτιμῶ, ὀρίω τὴν τιμὴν, Πλάτ. Ἐπιστ. 347B.

ἐκτιμήσεις, εὖως, ἡ, τὸ ἐκτιμᾶν, ὡς καὶ νῦν· διατίμῃς, Στράβων 641.

ἐκτιμος, ον, (τιμῇ) ζῆναι τιμῆς, γονέων ἐκτίμους ἰσχυοῦσα πτέρυγας ὀυτῶνων γόνων, ἐμποδίζουσα οὕτω τὰς ὀυτῶνους πτέρυγας τῶν γόνων ὥστε νὰ μὴ τιμῇσιν δι' αὐτῶν τὸν πατέρα μου, Σοφ. Πλ. 242.

2) ἐκτιμα· τὰ ἐπιτεταμένα τῇ τιμῇ Ἰσοχ. II. ὑποδεδιτημένους εἰς πληρωμὴν, ἐκτιμοὶ, μινὰν λ' Σελεύκῳ Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1766, 13.

ἐκτιναγμός, ὁ, βίαιος τιναγμός, τίναγμα, Φίλων 1, 415.

ἐκτινακτέον, ῥημ. ἐπὶ θ. τοῦ ἐκτινακτέου, δεῖ ἐκτινακτεῖν ἢ ἐκτινάσκειν, Ἰερμ. Κ/πόλεως (σιμ. Coisl. 278, fol. 245 v°).

ἐκτιναξίς, εὖως, ἡ, = τῇ προηγ. Ἐτυμ. Μ. 281, 19.

ἐκτινάσσω· μέλλ. -ξω, τινάσσω ἔξω, ἐκβάλλω, κάμνω νὰ ἐξέλθῃ τι, νὰ ἐκτιναχθῇ, Λατ. εκτινεν, ἐλμινθας ἐκτινάσσει (τὰ ἐννομα πινάμνα) Διόσκ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 511· — Παθ., ἐκ δ' ἐτίναχθεν δδόντες Ἰλ. II. 318, πρὸλ. Πλουτ. Κάτωκα Πρεσβύς. 14.

2) τινάσσω ἀποβάλλω, ἐκτ. τὸν κονιορτὸν ἐκ τῶν ποδῶν Εὐαγγ. κ. Μα θ. γ' 14, κτλ. οὕτως ἐν τῇ μέσ. τύπῃ, Πρὸξ. Ἀποστ. γ' 51.

II. ἀμεταβ. ταρασσάμαι μεγάλως, ἢ κοιλίῃ αὐτῇ ἐξετίναξεν Ἰππ. Ἐπίρρ. τὸ Σ', 1170.

ἐκτινύμι, -ἐκτινύω, Διόδ. 16, 29, καὶ μεταγεν.

ἐκτινύω [ε], μέλλ. -τίσω [ε, ἦε τίνω]· πληρώνω, ζημίαν ἐκτ. χιλία τόλαντος Ἡρόδ. 6, 92· ἐκτ. εὐεργεσίην ὁ αὐτ. 3, 47· Ἀργεῖ δ' ἐκτινύων καλὰς τροφάς, διότι τὸν ἀνέρεψε καλῶς, Αἰσχύλ. Θύβ. 548· χάριν Εὐρ. Ὀρ. 453, κτλ.· τροφεία Πλάτ. Παι. 520B· — δίκην ἐκτ. Εὐρ. Ἰβ. 260, Λυσ. 167, 42· τινός, ἡ δὲ τι πράγμα, Ἡρόδ. 3, 94· οὐ ἐκτίνει δίκην Εὐρ. Ἀνδρ. 53· ἡδὲ, τίσιν ἐκτ. τινί Ἡρόδ. 6, 72· ἀποινα αὐτῷ 79· ἐκτ. βλάθην, ἀποζημιῶ, Πλάτ. Νόμ. 936E, πρὸλ. Αἰσχύλ. Αἰγ. 1562, 1584· τὸ βλάθωσι Δημ. 548, 2.

II. Μίσ., ἐκδοκῶ, = ἀποτίσασθαι, ὕδριν Σοφ. Αἰ. 304, πρὸλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 547· τινὰ ὁ αὐτ. Μίδ. 207· — Ἡρόδ. ἐκτίω.

ἐκτίσας, εὖως, ἡ, ὁπότενος, πληρωμὴ, Πλάτ. Νόμ. 855A· ἢ ἐκτ. ἦν ἐπὶ τῆς ἐνάτης πρυτανείας Ἀνδρ. 10, 17· τινος Δημ. 1025, 2· ἐκτ. ποιεῖσθαι = ἐκτινέιν, ὁ αὐτ. 834, 27.

ἐκτισμα, τό, τὸ ἐκτινύμενον ὡς ποινή, πρόστιμον, Πλάτ. Νόμ. 848B, Διον. Ἀλ. 10, 52.

ἐκτιστής, ἀποδοτής, Ἡλύχ., ὅλλὰ κατὰ Κόντον διηρηστέον ἐκτιστής, Πλωτα. Παρά. 132.

ἐκτισθεύω, = ἐκτιθηνέω, ἀνατρέφω διὰ θηλασμοῦ, Ἀριστ. π. τὸ Ζ. Ἰστ. 3, 20, 8.

ἐκτιστρώω· μέλλ. -τρώσω, διατρυπῶ, παθ., τοῦ σπληνίου, ἐκτιστρωμένου Ὁρείδ. σ. 105 29 (Coisl.)· πρμ. ἐκτετρημένους Πολύβ. 17, 20.

ἐκτιστρώω· μέλλ. -τρώσω, γεννῶ πρὸ τοῦ καιροῦ, βρέφος Διόδ. 3, 64, 4, 2.

2) ἀπολ., ἀποβάλλω, κάμνω ἀποδοῦναι, Ἡρόδ. 3, 32, Ἰππ. Ἀφ. 1247, Ἀριστ. π. τὸ Ζ. Ἰστ. 7, 4, 20.

ἐκτρημα, τό, τμήμα, χώρισμα, τῆς γῆς ἐκτρημάτα, ἐπὶ τῶν ζωνῶν, Ἀριστ. Μετεωρ. 2, 5, 12.

ἐκτρησεις, εὖως, ἡ, ἐκτρηή, εὐνούχισμα, Ἀριστ. Πρὸξ. 10, 37.

ἐκτρητέον, ῥηματ. ἐπὶ θ., δεῖ ἐκτινέιναι Μίδ. Ἰβ. 13, 7.

ἐκτρεθν, ἐπὶρρ. (ἐκτός) Ἐπ. ὅντι ἐξωθεν ἐκτρεθν, ἐκ τοῦ ἔξω μέρους, ἐκτός, μετὰ γεν., ἐκτρεθν ἄλλων μνηστῆρων, ἐκτός τοῦ κύκλου τῶν μνηστῆρων, -χωρῶν (Σχολ.). Ὁδ. Α. 132· λήμινος ἐκτ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 871· πύργων δ' ἐκτ. βρλῶν, κτεπύργων αὐτοῦ ἐκ τῶν πύργων, ὁ αὐτ. Θύβ. 629· ἐκτ. ἐρωτος Ἀνθ. Π. 5, 302.

2) ἀπολ., ἐκτός, ἔξω, οὐδ' ἀπ' ἄλλων ἐκτ. Αἰσχύλ. Χο. 473· ἐκτ. βοᾶν Σοφ. Πλ. 802· ἐκτ. γαμῖν, λαμβάνειν γυναῖκα ἐξ ἄλλοτρίας οἰκονομείας, Εὐρ. Ἀνδρ. 195· τὰ ἐκτ., ἢ ἐξω πράγματα, Θεόφρ. 10, 9.

Ἐν Ὁδ. I. 239, ἢ ἐννομα ἀπαίειν νὰ ἀναγνώσκωμεν ἐκτρεθν αὐλῇ, ἔξω ἐν τῇ αὐτῇ (ἐκτός ἐν τῇ αὐτῇ) δύνανται νὰ ληθῇ ὡς αὐλῇ, ἢ ἄλλως νὰ δεχθῶμεν τοῦ Ρυμῆρ τὴν εἰκασίαν, ἐντρεθν αὐλῆς, ἐντός τῆς αὐλῆς. — Ἰδε τὴν λξ. ἐκτρεθν ἐν τέλ.

ἐκτρεθν, Ἰππ. ἐπὶρρ. (ἐκτός) ἔξω ἀπὸ, μακρὴν ἀπὸ, ὡς τὸ ἔξω μετὰ γεν., Ἰλ. Ο. 391, Χ. 439.

2) ἀπολ., ἔξω, Ἀπολλών. Πρὸξ. 1, 255.

ἐκτιναχθῆναι, εἰσέρχονται βιαίως εἰς οἶκον καὶ γυμνάσιον αὐ-

τὴν, καθόλου, διαρπάζω, λαφυραγωγῶ, τοὺς βίαντος Πολύβ. 4, 18, 8· ἐξετοιχῶντο τὴν βασιλείαν ὁ αὐτ. 18, 38, 2.

ἐκτοκεύω, τοκεύω, γεννῶ, ἐκτοκεύσας δὲ Μυρτίων Δρόσιλ- λαν Νικ. Εὐγενείαν, Θ', 275. — Παθ., τοκεύομαι, γεννῶμαι ἐκ τινος, Αἰδὸς ἐκτοκευθῆναι τὴν Παλλὰδα Νικ. Εὐγενείαν, Δ', 185.

ἐκτοκίζω, δανείζω ἐπὶ τόκῳ, Ἐδδ. (Δευτερονόμ. ΚΓ', 19). Συμμάχ. Ψάλμ. ΚΠ', 8, κλ.

ἐκτοκος, ον, (τίκτω) = ἐκγονος, Αἰλ. π. Ζ. 10, 14.

ἐκτολύπεύω, τελειῶν τολύπην μαλλίον, μεταρ., ἐκτελῶ, φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπέουσιν Ἡσ. Ἀοπ. 44· οὐδὲν .. καίριον ἐκτολυπέουσιν Αἰσχύλ. Αἰγ. 1032.

ἐκτομᾶς, ἄθος, ἡ, πύλλε, μικρὰ θύρα κατεσκευασμένη εἰς τὸ θυροθύλιον μεγάλης πύλης, οἷας καὶ νῦν βρῆκαίς τις ἐν τοῖς ἐργαστα- πίοις καὶ ἀλλοχοῦ. Διν. Τακτ. 24, 28· προσέτι καθ' Ἰσοχ. ἀπειρι- κεραλαία, ἡ οἱ ὀφθαλμοὶ διαλάμπουσιν.

ἐκτομεύς, εὖως, ὁ, (ἐκτέμνω) ὑπομεύς, τιμητής Ἰσοχ.

ἐκτομή, ἡ, (ἐκτέμνω) τὸ ἐκτέμνειν, ἐκκοπή, Πλουτ. Ἀλκ. 16.

2) εὐνούχισμος, Ἡρόδ. 3, 48, 49, Πλάτ. Συμπ. 195C, κτλ.

II σχῆμα, κόψιμον, ἄλλ' ἐκτομήν ἔχει γραμμῆς ἐλι- κοειδοῦς Πλουτ. Νομ. 13· ἐκτ. γῆς, τεμάχιον γῆς κακομημένον μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ χώρου, χορτάπλινθος, ὁ αὐτ. Πομπ. 41.

ἐκτομήας, ον, ὁ, οὐ ἀποδοῦναι οἱ ὄρχεις, ἐκτομήας, ἀπώδων Ἰσοχ. Πρὸξ. 3, 92· ἐκτομήαν ποιεῖν τινὰ ὁ αὐτ. 6, 9· οἱ βόες οἱ ἐκτομαί Ἀριστ. Πρὸξ. 10, 57· πρὸλ. ἐκτομή.

ἐκτομῆς, ἔδος, ἡ, θηλ. τοῦ ἐκτομεύς, ἡ ἐκτέμνουσα, ὄρε- πάννην καυλῶν .. ἐκτομήα Ἀνθ. Π. 6, 21.

II, ἐκτ. μήτρα = ἐκδοχάς, Ἀθην. 101A.

ἐκτομον, τό, μέλας ἐλλέβορος, Ἰππ. 627, 22· διὰ γρ. γρατὴ ἐν Θεοφρ. π. φυτ. Ἰστ. 9, 10, 4, ἦε Ἐρωτιαν. σ. 166· καθ' Ἰσοχ. ἐκτομον· ἐλλέβορος· καὶ ἀτμητος λιθωνότος.

ἐκτονος, ον, παράττος, παράττος, ἐκτ. .. ᾄδειν Κλήμ. Ἀλ. 493. — Ἐπὶρρ. ἐκτόνως = ἐντόνως, σφόδρα, Ἰ. Κεδρ. τ. Α' , σ. 376, 16, ἐκδ. Β.

ἐκτυεύω, βίπτω πάντα τὰ βέλη, κενῶ τὴν παρεῖτραν, ὡς σφί τὸ βέλεα ἐξετετόξευτο Ἡρόδ. 1, 214, κτλ.· μεταρ., τὸ σφί- προν ἐξετόξευσεν, ἐξήλκυσεν, Εὐρ. Ἀνδρ. 365· ἐν τῷ παθ., νομίζω ἐκτετοξεῦσθαι βίον Ἀριστ. Πλ. 34.

2) ἀπολ., βίπτω ἐκ τινος μέρους βέλη, τοξέω, Σεν. Ἀν. 7, 8, 14, Ἀρρ. Ἀν. 1, 1, κτλ.

ἐκτοπίζω, μετατοπίζω, ἐαυτοῦς .. ἐκτοπίζουσιν Ἀριστ. Θασμ. 126, Πολύβ. 1, 74, 7· ἔβον ἐκτετοπισμένα, ἀπομεμακρυ- σμένα, Στράβων 166.

2) μεταρ., ἐκτρέπειν εἰς μῦθον, μετατρέπειν εἰς μῦθον, ὁ αὐτ. 183.

II ἀμεταβ., ἀναχωρῶ ἐκ τινος τόπου, ἀπομακρύνωμαι, ὡς τὸ ἀποδημιεῖν, οἱ ἐκτοπίζοντες τύραννοι ἀπὸ τῆς οἰκείας Ἀριστ. Πολιτικ. 5, 11, 20, κτλ., ἐπὶ ἀποδημιτικῶν πτηνῶν καὶ ἰχθύων, ἀποδημιῶ, μεταβαίνειν εἰς ἄλ- λον τόπον, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8, 12, 4, κ. ὅλλ.

2) μεταρ., ἐπὶ ἀγορεύοντος, ἐξέρχεται τοῦ θήματος, ὁ αὐτ. Ρητ. 3, 14, 1.

III. ἀποσεύω, τὸν πολιτικὸν Διόγ. Α. 4, 39.

ἐκτόπιος, α. ον. = ἐκτοπος, ἀπόγει· ἐκτ. με Σοφ. Ο. Τ. 1340· ἐκτόπιος συθείς, ὅπῃ ἔξω τοῦ τόπου ὁρησας, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 119· ἡνύσας ἐκτοπὶαν φλόγα = ἐξετοπίασας (κατὰ τὸν Σχολ.), ὁ αὐτ. Ο. Τ. 166.

II. ἔντος, οὐχὶ ἐν-τόπιος, Ἀθην. 659A· ἔξωτικός, Ὁφ. Ὑμν. 57, 10.

ἐκτοπισμός, ὁ, ἀποδημία εἰς ἄλλον τόπον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8, 13, 14.

II. ἀπαστας, ἀπομακρυνούς, Στράβων 201.

ἐκτοπιστέον, ῥημ. ἐπὶ θ., δεῖ ἐκτοπίζειν, Κλήμ. Ἀλ. 225.

ἐκτοπιστής, ὁ, ὁν. ἀποδημιεὺς, ἐκτ. ὥς ἀντιθέτῳ τῷ ἐκτοπίζοντι Ἀριστ. π. τὸ Ζ. Ἰστ. 1, 1, 26· βίος π. Ζ. Μορ 4, 12, 18.

ἐκτοπος, ον. ἔξω τόπου τινός, μετὰ γεν., τῶνδε ἔδρανων πόλιν ἐκτ. ἐκβορε Σοφ. Ο. Κ. 233· ἀπέχων, ἀπομακρυνόμενος, ἄρουρα ὁ αὐτ. Τρ. 32· ἐκτοπος ἐστὼ, ἄς φύγῃ, ὅς ἀπομακρυνθῇ ἐκ τοῦ τόπου, Εὐρ. Βάχ. 70.

II. ἔντος, [τέθηκην] αὐτῇ πρὸς αὐτῆς, εὐδένος πρὸς ἐκτόπου, οὐχὶ ὑπὸ ἑνὸς χειρὸς, Σοφ. Τρ. 1132 [ὁ Μεινεκε εἰκάξει ἐντόπου ἐκτοπίου].

2) ἔξω τοῦ συνήθους, παρόξους, ἐκτακτός, δένδρον Ἀριστοφ. Ὀρν. 1174· ὅτι οὖν τῶν ἐκτ. Πλάτ. Νόμ. 799C· χειρῶν Θεοφρ. π. φυτ. Αἰ. 6, 18, 12· στοιχεῖα Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. σ. 1, 8, 17· Ιστορία ἐκτ. Πλουτ. 2, 977E· ἐπὶ προσώπων, παρόξους, παρόξους, ἰδοτέους, Ἀριστ. Πρὸξ. 30, 1, 20· πρὸλ. ἀκτοπος. — Ἐπὶρρ.

-πως, ὑπερβαλλόντως, ὑπερπρῶς, ὁ αὐτ. π. Θασμ. 37, Πολύβ. κτλ.

ἐκτοπυργέω, ἐκτοπα ἐργάζομαι, κάμνω τι ποῦ δὲν ἔχει τὸν τόπον τε, Θ. Στωικ. σ. 1180, ἐκδ. Μι.

ἐκτορυῶ, διατρυπῶ, φνεύω διατρυπῶν, ὅν Ὀρ. κτλ. Ἐρμ. 42.

ἐκτορμῆς, (τόρμη) ἐξέρχεται τῆς ὁδοῦ, παραστρατίζω, τοξο- ὁρμῶ, Πανσ. παρ' Εὐστ. 508, 26.

ἐκτορνεύω, ἐπιτεταρ. τοῦ τερνεύω, Ἀνθ. (Ἐξοδ. ΚΓ', 33). Κλαύρ. 1060.

ἐκτος, ἡ, ον. (ἐξ) Ἀλ. - σχήμα, ἴδε Εὐστ. εἰς Ἰλ. σ. 451, 2.

Θαυκ. 2, 2· τὸ θηλ. ὡς ἡλύ. νόμισμα, ἔκτε, τρίτη, τετάρτη, νομί- ματα ἀργυρίου καὶ χρυσίου καὶ χαλκοῦ Ἰσοχ. — ἔκτος, ὁ, μὴ

Φωκίων ἀντιστοιχῶν τῇ Δελφῶν ἡεξενίῳ. Ἐπιγρ. Δελφῶν W. vi. P. 53.

ἐκτός, ἡ, ὄν, δηματ. ἐπὶ τοῦ ἔχου, ὅν δύναται τις νὰ ἔχῃ, τὰ μὲν οὖν ἐκτὰ ἐστίν, ὅσα ἐνδὲχεται ἔχειν, εἶον ἢ οἰκαιοσύνη κ.λ. Διογ. Α. 3.105· ἢ ἐν Ἀθηναίῳ (420D) φράσις τὸ ἐκτὰ τρύπο, φαίνεται ἐφαρμένη.

ἐκτός, ἐπίρρ. (ἐκ) ἔξω, ἀντίθ. τῇ ἐντός· 1) ὡς πρὸς τὸ μετὰ γεν., ἢ τις προτάσσεται ἢ ἐπιτάσσεται. ἐκτός κλισίης Π. Σ. 13· τείχεος ἐκτός ψ. 608· ἔξω ὁπὸ μακρὴν ὁπὸ, κάπνοσ καὶ κύριος ἐκτός Ὁδ. Μ. 219· μάλιστα ἐπὶ παροιμιωδῶν φράσεων, ἴδε ἔξω I. ἐν τέλ· ἐκτός κλαυμάτων ἔχειν πόδσ Σαρ. φ. 1260· ἐκτός ἔχειν πόδα (ἐνν. τῶν καλῶν) Πινδ. Π. 4. 514— ὡσαύτως, ἀνεν, σὺφρονα θυμὸν ἔχων ἐκτός ἀτασθαλίῃς, ἀνεν ἀτασθαλίαις, Θέων, 754, πρὸλ. 744· ἀπληγαμένος, ἐκτός αἰτίης Περδ. 4. 133, Δισχὺλ. Πρ. 330, κτλ· ἐκτός σωματίων Σαρ. φ. 501· ἄτας δ αὐτ. Ἀντ. 675· τῶν κακῶν δ αὐτ. Ἀποσπ. 649, πρὸλ. Πλάτ. Γοργ. 523B· ἐκτός στρατείας, ἐξήρμημένος ἀπὸ .., δ αὐτ. Πολ. 498B· ἐκτός ἑαυτοῦ Ἰππ. 1234B, πρὸλ. Σαρ. Α. 640· ἐκτός ἐλπίδος, παρ' ἐλπίδα, Δατ. mactes smpm, δ αὐτ. Ἀντ. 330· ἢ ἐκτός καὶ παρ' ἐλπίδας χαρά, ὃ εἰ. ἢ ἐκτός ἐλπίδων καὶ παρ' ἐλπίδας αὐτοῦ 392· δοκημάτων ἐκτός Εὐρ. Ἰρ. Μαιν. 771, ἴδε ὁμιλίῳ VIII.

2) οὕτω καὶ ἐπὶ χρόνου, ἐπεὶ τε κατέστη δ Θόρυβος καὶ ἐκτός πέντε ἡμερῶν ἐγένετο, καὶ παρῆλθον πέντε ἡμέραι, δ αὐτ. 3. 80.

3) ἐπὶ ἐξαιρέσεως, ἐξαιρέσει, πλὴν, ἐκτός ἐλπίων Σεν. Ἑλλ. 1. 2, 3· ἔχεις τι ἐκτός τούτων λέγειν περὶ σώματος κάλλους; Πλάτ. Γοργ. 474D· ὡσαύτως, ἐκτός εἰ μὴ Δουκ. Ἀλ. β. II. ἀπολ., τὰ ἐκτός, ἐκτετακτὰ πρόγραμμα, Κύρ. Ἰων 231— οἱ ἐκτός, οἱ ἐξῆς, Πλάτ. Νόμ. 629D, Πολύδ., κλ· ὡσαύτως, δ ὄχλος, οἱ πολλοί, καὶ παρ' Ἑσχλ., οἱ ἐθονικοί.

III. μετὰ ῥήμ. κ νήσεως, ῥίπτειν ἐκτός, ῥίπτειν ἔξω, Σαρ. Τρ. 269· ἀίσειν δ αὐτ. Πλ. 1402· ἐκπέμπειν δ αὐτ. Ἀντ. 18· ἔλκειν Πλάτ. Πολ. 616A· οὐκ οὐκ μ' ἔλασας κἀκτός εἰ; δὲν θά μ' ἀφῆσας λυπὸν καὶ νῆ ἀπὲλθας; Σαρ. Ο. Τ. 676· γώρει ἐκτός Εὐρ. I. Δ. 1117· εἰ δ' ἐκτός ἐλθοῖς Σαρ. Τρ. 1189.

ἔκτοσε, ἐπίρρ. ἔξω, ἐκτός, μετὰ γεν., ὁδὸν δ' ἐκβαλον ἔκτοσε χειρὸς Ὁδ. Σ. 277.

ἔκτοσθε, καὶ πρὸ φωνήεντος· -θεν, ἐπίρρ. ἔκτοθεν, ἔξω τινός, μετὰ γεν., τείχεος ἐκτ. Πλ. 1. 552· πυλῶν, αὐλῆς Ὀμ.· Θεῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων, ἔξω τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Θεῶν, Πό. Θ. 813.

2) ἀπολ. ἔκτοσθεν .. παρὶ οὐδὲς, ἔξωθεν εἶναι .., Ὁδ. E. 411· ἐκτ. γενέσθαι, λυθουμένηται, Ἰππ. 1160B· Ἀντιθέτων τῷ ἔκτοσθεν.— ἔκτ. λείας, δι' δ καὶ ἐμπεδωθὲν ἐν Σαρ. Πλ. 802· εἰς ἔκτοθεν κατὰ τὸ Λαυρ. χειρὸν· ἀλλ' ὁ τύπος ἔκτοσθεν δύναται νὰ μὲν παρ' Ἰππ. καὶ Λούκ. ἐν τῷ π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Σιν. 41.

ἔκτοσε, ἐπίρρ. ἀντὶ ἐκ τότε, ἔξωθεν τοῦ χρόνου, Ἀθην. 148C.

ἐκτότης, ητος, ἡ, τὸ εἶναι ἐκτός, ἀπανσία, νόσος Ἰαλιν. 10. 54.

ἐκτράφθῃ, περιγράφει τὰ μετὰ τραγικοῦ ὄρους, μεγαλοποιεῖ ἐπὶ τὰ τραγικώτερον, Πολύδ. 6. 56, 8, Δουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Σιν. 41.

ἐκτράπεζος, ὄν, ὁ ἀποβεβλημένος ἐκ τῆς τραπέζης, ἥδιστον ἐμοὶ γούν ὕψον ἐκτράπεζον ἀποφαίνων Δουκ. Ἀλέκτ. 4.

ἐκτράπελο-γάστωρ, ὃ, ἡ, ὁ ἔχων ὑπερβολικῶς μεγάλην κυλίαν, «κυλιάρης» Βπιχ. 42 ΑΙΙ.

ἐκτράπελος, ὄν, ἐκτεπόμενος ἐκ τοῦ συνήθους ὁρμου, παρά- τοτος, ἀσυνήθης, Θέων. 290, Μοῖνοκε φερειν ἐν «Χείρωνι», 1. 23, πρὸλ. Αἰλ. π. 2. 14· 9· ἐπὶ ὑπερβολικῶς μεγάλῳ παιδίῳ, Πλίν. 7. 16.— Ἐπίρρ. -λως Ἀνθ. II. 11. 402.

ἐκτράπω, Ἰων. ἀντὶ ἐκτρέπω.

ἐκτράχλίζω· μέλλ. Ἀττ. -ῖω, κυρίως ἐπὶ ἔππου, ῥίπτει τὸν ἀναβάτην ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου, Σεν. Κύρ. 1. 4, 8, Πλούτ. 2. 58F· καβύλου, θράυς τινός τὸν τράχλιν, Ἀριστ. Δυσ. 705— Πλάτ. θράυν τὸν εἶδος μου τράχλιν, Ἀριστ. Νερ. 1501, Πλ. 70· μεταρ. Δσμ. 124.7.

II. ῥιπὶς μετὰ ἀσέφους, Ἑρμ. Περὶ Σερνύτης· ἐκτράχυνω [ῥ], κάμνω τι τραχύν, τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτετρα- χυνόμενος Δουκ. Ἀλ. 51.

III. μεταρ., ἐρεθίζω, ἐξοργίζω, παρὰ ἔξω, Πλούτ. Ἀλκ. 14· παθ. ἐκτραχύνεσθαι πρὸς τινὰ δ αὐτ. Ἀρατ. 49.

ἐκτρέπω, Ἰων. -τράπω· μέλλ. -πω, τρέπω τὸ ἐξω τοῦ δέματος αἵματός, τρέπω πρὸς ἄλλο μέρος, τοῦ ποταμοῦ τὸ ῥέθρον Περδ. 1. 186, πρὸλ. 2. 11, Θουκ. 5. 65· μῆδ' εἰς Ἑλληνὴν κἀτον ἐκ- τρέψης Δισχὺλ. Ἀγ. 1464, πρὸλ. Θέων. 628· τὸ δυστυχὲς εἶς τοῦτ' ἐς ἄλλον ἐκτρέπει Εὐρ. Ἰκ. 483· ἐαυτοῦ μαρτῖαν εἰς τινὰ ἐκτρ. Ἀντιφῶν 119. 3· ἐκτρ. [χεῖρα] πρὸς ποίμνας Σαρ. Α. 531— Πλάτ. καὶ μέσ., τρέπομαι ἔξω τῆς πορείας μου, πρὸς ὅλον μέρος, ἐκτραπέσθαι δέδν Περδ. 1. 104· ἀπολ., δ αὐτ. 2. 80, Σεν. Ἑλλ. 7. 3, 22, κτλ· μετὰ γεν., παρεκκλίνω, τοῦ πρόσθεν λόγου Σαρ. Ο. Τ. 851· ὡσαύτως, ἐκτ. ἐκ .. Περδ. 1. 75· ἀπὸ .. ἐπὶ Πλάτ. Σαρ. 222A· πῶθεν δεῦρο ἔξετραπέμεθα Πλάτ. Πολ. 543C.

2) διατάσσει τινὰ νὰ ἐξέλθῃ τῆς οὐδοῦ, προσπαθῶ νὰ τὸν ἐκβάλω διὰ τῆς βίας, κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα, παῖς δι' ἑρ-

γῆς Σαρ. Ο. Τ. 806.— Πλάτ. καὶ μέσ., ἐκτρέπεσθαι τινὰ, ἀπο- φεύγειν τινὰ, Δσμ. 411, 12· πρὸλ. Ἀριστ. Πλ. 837· ἐκτ. τι, ἀπο- φεύγειν ἢ βέλτεσθαι τι, Πολύδ. 3ᾱ. 4, 14· μετ' ἀπαρ., ἀποτρέβω νὰ πρᾶξω τι, Ἀνθ. II. 10. 56, 10.

3) τὴν ὁρῶσαν ἐκτρ.. κυλίειν, Σαρ. Πλ. 350.

4) ἀσπίδας οὐρσοῖσι βακχῶν / κ- τρέπειν, τρέπειν τὰς ἀσπίδας καὶ φεύγειν πρὸ τῶν οὐρσῶν τῶν βακ- χῶν, Εὐρ. Πάγχ. 799.

II. ἐκτρέπεσθαι τὰ ἐντός ἐκτός, νὰ τυρίσῃ τις τὰ μέσα ἔξω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 37, 8.

III. μετατρέπω, μεταβάλλω, εἰς τι Αἰλ. π. 2. 14. 28.— Πλάτ. εἰς τι ἐκτρέπεσθαι Πολύδ. 6. 4, 9.

ἐκτρέφω· μέλλ. -τρέφω, ἀνατρέφω ἐκ ποικίλης ἡλικίας, ὡς ἀ- τρέφω, Περδ. 1. 122, Δισχὺλ. Χρ. 750, κτλ· ἐξέφυσε κἀξέθρεψέ με Σαρ. Ο. Τ. 827· ἐκτεθροσμένοι σκύμνοι λεόντων, γυναικῶν ὡς λέοντες ἀνατετραμένοι, Εὐρ. Ἰκ. 1222· ὡσαύτως ἐπὶ φυτῶν, τὸ ἐκτρέφον τὴν ρίζαν Περδ. 1. 193· ἐκτρέφει ἡ γῆ τὸ σπέρμα Σεν. Οἰκ. 17, 10· μεταρ., φροντίς ἐκτρέφει πλοῦτον Σαρ. Ἀποσπ. 218· Μίσ., ἀνατρέφω νὰ ἀνορέψω, εἰ τὸν γ' ἐκθρέ- ψαιο, καὶ ὅθως μέτρον ἦκοιτο Ἰγν. Ὀμ. εἰς Δίμητρ. 106, 291· ἡνεγκά κἀξέσσυσα κἀξέθρεψόμην, ἴλεγε ἡ παιδαγωγὴ, Σαρ. Πλ. 13· ἀπλάτον, ἀξέμειλτον, ἐξέθρεψόμην δ αὐτ. Ἀποσπ. 350.

II. παρ' Ἀριστ. ἐπὶ τῶν ἐν ἐγκυμοσύνῃ, κυφορῶν, γεννῶ, τὰ κυήματα π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 5, 11, κ. ἄλλ.

ἐκτρέχω· μέλλ. -τρέχωμαι ἢ δραμοῦμαι· τρέχω ἔξω, ἰσ- τέρχομαι τρέχων, τρέχω εἰς τὰ πρόσθεν, ἐκ δὲ θόρυβος ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλλῆα Π. Σ. 30· κάμνω ἔνδον, ἐξέρχω, ἐκ τῶν ὅσων ἔσονται, 4. 23, κτλ· ἐπὶ τινι Ἀριστ. Ἀποσπ. 530.

2) ἐρῶμαι, σέχωμαι, φεύγω τρέχων, Ἀριστ. Ὀρν. 191.

3) ἐπὶ καρὰς, αὐθιγναι, τὴν φύσιν ἔχειν τῆς αὐθιγνῆς δμαλῆν, καὶ μὴ ταχέως ἐκδεδραμηνῆσαν Ἀριστ. περὶ Ἀκονοσῶν 11· ἐπὶ φυ- τῶν, ἀσπλοστανῶν, σνέρχομαι, «μεγαλύνω», Θεοφ. π. φυτ. Αἰ. 2. 15, 5· μετὰ γεν., ἐκτ. τῶν ἄλλων δ αὐτ. π. φυτ. Ἰστ. 6. 8. 1.

4) μετ' αὐτ., ὑπερβαίνω, τὸν καιρὸν Διογ. Α. 5. 65· ὁπλ.

ἐπὶ θυμῷ, ὑπερβαίνω τὰ ὅρια, Σαρ. Ο. Κ. 438.

ἔκτρησις, εως, ἡ, ἐρύκημα, ἐρύπα, Ἰππ. 680 21, Ἀρεταῖος π. Αἰετ. Χρον. Πλάτ. 2. 13.

ἐκτριαινώ, διασείω διὰ τῆς τριαινῆς, Ἑλλάδα θάλασσαν, (·) παρὰ Λουκ. ἐν Φινυλίου, 29.

ἐκτρίβω, ἡ, = ἐκτριψίς, Εὐστ. Πτολεμαῖος. 318. 87.

ἐκτρίβω [I]· μέλλ. -ψίω—μέλλ. παθ. ὁ· -τρίβησθαι Σαρ. Ο. Τ. 428· τρέπω ἱσχυρῶς, καὶ διὰ τῆς ἱσχυρῆς τρέψης ἔτρω φ παρῆλθον τι, πύρ Σεν. Κύρ. 2. 2, 15· φλόγα Πλούτ. 6. 131· (ἐν Σαρ. φ. 296, ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων .. ἔρην· δφαντον φῶς, ἐκτρίβων ἔρην = τρέβων ἐξέφην. ἀλλ' ἴδε κατωτ.) παθ., τὰ ψυχικὰ προτερήματα διὰ τὰ ἐποθῶσα ὅσον ἐκτρίβεται Λυγγίν. 44, 3.

II. κατασυντρίβω, καταστρέφω ἐξ ἰσοκλήρου, σφίλας πίτυος τρόπον ἡπειλας ἐκτρίψειν (ἴδε ἐν λ. πίτυς) Περδ. 6. 37· ἐκτρ. τινὰ πρόδριζον Εὐρ. Ἰππ. 684· τὴν ποίην (κ τῆς γῆς ἐκτρίβειν Περδ. 4. 120· ἐκτρ. τοῦ Κυκλῶντος ἐφ' ὁσμὸν Εὐρ. Κύκλ. 475· κακῶς νιν ἀπορον ἐκτρίψαι βίον, νὰ τελειώσῃ κακῶς τὸν βίον βίον τοῦ, Δατ. comitum viliam, Σαρ. Ο. Τ. 248, πρὸλ. 423.— Πλάτ., πρόδριζον ἐκτρίβεται Περδ. 6. 86· ὁπλὰς ἐκτετριμμένος, ἔχων τὰς ὁπλὰς τετριμμέ- νας, ἐφαρμύνει, Λουκ. Ὀνος 14· πρὸλ. ἐκτρίβω I.

III. προεινῶ διαρκῆ ἐκτριψὶν εἰς τι, τρέβω διαρκῶς, Ἀτλῆς, ἐ χολῆ- οισι .. νώτοις οὐρανὸν .. ἐκτρίβων Εὐρ. Ἰων 1· αὐθιγνῆς δι- πτης δ χαλκόνωτος Ἀτλῆς, ὥστε μέλλων τὸν οὐρανὸν ἢ τοὺς οὐρανούς, ἐκτρίβειν ἐν τῷ ἀνέχειν αὐτὸν· Βασιμῆς ἀλλὰ τὴ χωρίαν φαίνεται ἐφαρμύνων ἴδε ἐν τούτοις σημειώσιν Παιγ ἐν τῶν.

IV. οὐδ' ἐπὶ τρέβης, ἐκθροβίζω· τι, γέγρα μὲν ἐκτρίψις Νικανόρου παρ' Ἀθην. 126B.

V. διὰ τῆς τρέβης ποιεῖ τι, ὥσον, Θεοφ. π. τῷ φυτ. Ἰστ. 4. 11, 6· τρέβω, καθαρίζω, σπιδύνω, ἐκτρίβειν .. τὰς πανοπλίας Πολύδ. 10. 20, 2.

ἔκτριμμα, τό, ἐκκωσις ὑπὸ τῷ ὄνμα, προερχομένη ἐκ τρέβης, Ἰππ. π. Δσμ. 770.

II. χειρόμακτρον, Φιλόθεος παρ' Ἀθην. 409E.

ἐκτριψίς, εως, ἡ, βία τῆς τρέβης, ἀστραπὴς ἐκτριψὶν νεφῶν Διογ. Α. 2. 9.

ἐκτροπή, ἡ, (ἐκτρέπω) ἡ εἰς τὸ πλάγιον τροπή, τὴν τοῦ ὕδατος ἐκτροπὴν, τὴν τροπὴν αὐτοῦ εἰς τὸ πλάγιον ἔξω τῆς καίτης αὐτοῦ, Θουκ. 3. 65· διὰ τὰς ἐκτροπὰς τὰς ἐπὶ τὴν χώραν, διὰ τὰς διαφύκτους διεξέρχου τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ ἐπὶ τὴν χώραν, Πολύδ. 9. 43 5.

II. [ἐκ τοῦ μέσ.] τὸ ἀποφυγῆ, μέγθων Δισχὺλ. Πρ. 913· ἐκτρ. λόγου, παρὲνθεσι, Πλάτ. Πολιτικ. 267A, πρὸλ. Δισχὺλ. 33, 26· ἢ ἐπὶ ταῦτας τὰς αἰτίας ἐκτρ. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 2, 3.

2) ἐκτρ. ἐξοῦ, ὅπου τις ἐκτραπῆναι δύναται ἐκ τῆς οὐδοῦ, τόπος ἀναποδοῦς, καταφύγιον, Δατ. devetichium, Ἀριστ. Πάτρ. 113, πρὸλ. Εὐρ. Πάτρ. 881, Σεν. Ἑλλ. 7. 1, 29.

3) τόπος ἐνθα ἐκτρέπεται τις, ἐνθα ποιεῖται τις παρεκκλίνω, Πολύδ. 4. 21, 12· πρόσθεν, μονο- πᾶτι, «παράμερος» ὁρμος, Διδ. 3. 141—Μισαρ., τοῦ ἐνὸςματος

ἐκτροπή, παραλλαγή, ἀντικατάστασις δι' ἐτέρης ἰσοδυνάμου λέξεως, Ἰωάν. 400E.

ἐκτροπίας ὄφιος, φαῦλος ὄφιος, οὐκαλασμένο κρατί, ἐκτροπίας ἡμεῖς καὶ ἐξίτην πίνομεν Ἀλκίφρων 1. 20.

ἐκτροπύων, τὸ, ἡ τοῦ βλεφάρου ἐκτροπή, νόσος καθ' ἣν τὸ βλέφαρον τρέπεται πρὸς τὰ ἄνω καὶ φαίνεται τὸ εσωτερικόν, ὑπὸ βλαστῶν ἐν τῷ βλεφάρῳ, ἥτις βαρύνουσα ἐκτρέπει τὸ βλέφαρον, ἀντίθ. τῷ τριχιάσις, Κέλσ. 7.7. Πάλλ. Δίγ. 3. 22.

ἐκτροπος, ὅν, ἐκτρέπόμενος τῆς ὁδοῦ, Ἰρηγ. Νύσσ. 1. σ. 204., 2. σ. 505.

ἐκτροπή, ἡ, ἀνατροπή, Εὐρ. Ἀποσπ. 319. 5· ὀνάπτει ἐν τῇ νυκτὶ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 20, 13, κ. ἄλλ.· ἐκτροπή καρπῶν Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 1., 21.

ἐκτροφός, ἡ, ὑψηλότερα, ὑπεραμύνα· Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 872. 6· — ἄλλα καὶ ὡς ἐπὶ. ἐκτροφός, ὅν, ἐν Ἐπιγρ. ἐμμέτρῳ Πάτμου τῶν μ. Χ. ἔμφ. χρόνων, inscr. gr. ined. II. 190.

ἐκτροχάζω, ἐντρέχω, ἐκτροχάζαντες δὲ οἱ ὑποκοκωντιῆσαι καὶ τύποντες αὐτὸν τοῖς σκυτάλοις ἀπέκτειναν Ἀπολ. Ἰδ. 2. 7, 3· διέρχομαι ἐπιτροχάζειν, Διοσκ. Θῆρ. 2.

ἐκτροχάζω, τρυγῶ, «ἐστρυγῶ», Ἑλλ. (Λευτ. ΚΕ', 5), Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 15, 19· ἐκτροχάζω, μνημονεύεται ἐκ τῶν Γεωπ.

ἐκτροπύω, τρυπῶ, ἀνοίγω, τρυπᾶν, ἐκτροπύησας τὸ πρέμιον Ρωμαί. 10. 23, 5.

II. ἐκτροπύω, λεληθώς, οὐ γὰρ ἔνδον οὐσα τυγχάνει, ἀλλ' ἐκτετρυπήκεν λαοδοσάμ' ἔνδοθεν Ἀριστ. Ἑκκλ. 337· πρὸλ. ἐστρυπᾶω, καὶ τὸ τῆς καθωμίτηνης, «ἐστρυπῶμαι».

ἐκτροπύω, τὸ, τὰ ἐκτροπύματα, τὰ ἐξερχόμενα ἐκ τοῦ ξύλου κατὰ τὴν διάτρησιν αὐτοῦ διὰ τῶν τρυπάνων, κοινῶς «τρυπανιζία», Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 5.6, 3.

2) ἡ διὰ τρυπάνου γινόμενη τρυπά, Φθίων Βελοπ. σ. 92, 16.

ἐκτροπύησις, εὖως, ἡ, διατροπύησις, Ἰππ. Ἐπιστ. 1288, 35.

ἐκτροπύω, εἶμαι ἢ γίνομαι καθ' ὑπερβολὴν τρυφήδες, Ἀθῆν. 519F, 554B.

ἐκτροπύω, κατατρώω, καταπονῶ, καταβάλλω, ἐξαντλῶ, Θουκ. 3. 93., 7. 48· ῥάκη ἐκτετρυχωμένα, πεπαλαιωμένα, κατατετριμμένα, Λουκ. Τδ. 30.

ἐκτροπύω [ῥ], = τῇ προηγ., Δίων Κ. 77. 9.

ἐκτροπύω, καταπονῶ, κατατρώω, Ἀπκ. Ἰερυφ. 2. 66.

ἐκτροπύω: μέλλ. -τροπύωμαι, καθοδηρῶμαι, Ἀριστοφ. Σπ. 155. Ἐκτροπύωμαι, τὸ, «παῖδιον νεκρὸν ὄντα» Ἰσχυρ. βρέφους πρὸς ὥριος γεννημένου, ἐξομνήμα, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 5, 4, Ἑλλ. 3. 16, κ. ἄλλ.· μεταφ. ἐπὶ ταπεινωτικῆς ἐκφράσεως, πρὸς Κερν. Δ'. Ἐπιστ. 1ε', 8, Φθίων 1. 59· ἐπὶ περιτροπῆσεως, Τζέτζ. Ἰστ. 5. 515, 7. 507.

ἐκτροπύω, εὖως, ἡ, ἀποβολή, πρὶν γεννησθαι, Ἀριστ. Προβλ. 1. 9, 2· ἐκτροπύει ἐν τόκῳ (κοινῶς ἐκτροπύω) Ἰππ. 644. 50, πρὸλ. Σωφραν. σ. 264. Πηλκ.

ἐκτροπύω, ὅ, = τῇ προηγ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 3, 7.

ἐκτροπύω, ἡ, ὅν, ἡ πρὸς ἐκτροπύω, (τὴν βοτάνην) ἐκτροπύω, δύναμιν ἔχουσαν Πλάτ. 2. 974D.

ἐκτροπύω, «ἐκτροπύω», τὰν ἔλικα ἐκτροπύει Τίμ. Λοκρ. 97C.

ἐκτροπύω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ τυλῶ, τυλῶ ἐντελῶς, σκληρύνω, Ὀρείδας. 17 Mai.

ἐκτροπύω, ἡ, ὅν, ὃ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ σκληρύνῃ τι, νὰ μεταβάλλῃ αὐτὸ εἰς τυλῶν, Ὀρείδας. 20 Mai.

ἐκτροπύω, εὖως, τὸ, ἐξαγορεύει καὶ γίνεσθαι ὡς τύμπανον, ριπέντες δὲ πρηνεῖς πίνουσι βοῶν δίκην ἕως ἐκτροπύω, οἷος τῆς γαστροῦ, «εὖως εἶναι νὰ γελῇ ἢ καὶ καὶ τῶν τούμπανων», Σπρίδων 773.

ἐκτροπύω, γ' ἐνικ. τῆς ἡρ. ἄρ. 6' τοῦ κτυπέω, Ὀμ., Ἰλ. Θ. 75, κατ., Σοφ. Ο. Κ. 1456.

ἐκ-τυπέω, ἔσφ. γραφ. ἀντὶ ἐκ-κτυπέω, ἡ, ὅς.

ἐκ-τυπέω, ὅν, ἐξεργασμένος οὕτως ὥστε νὰ ἐξίχῃ ὡς ἀνάγλυφον, Ἀνδρ. 18. 26· ἐκτυπος, ὃ, εἰκὼν εἰργασμένη ὡς ἀνάγλυφον, κρηττα εστρα, Ἐπιγραφ. ὄρχ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 9· Λατ. uelutrum, Πλν. 35. 43· imago uelutrum, Σενεκ. Benef. 3. 26· πρὸλ. τύπος, πρὸςτυπος — Ἐπιγρ., ἐκτύπως, σαφῶς, φανερώς, ἀνελθόντων τῶν συγχευμένων, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 171., συγρ. «ἐκτυπώτερον» κυριώτερον, φανερώτερον Ἰσχυρ. II. ἐσχηματισμένος ἐν περιλήψει, ἐν εἰδει σχεδιάσματος· ἐκτυπον, τὸ, πρὸςχεῖν, σχεδιάζω, Μαρκέλλινου Βίος Θουκ. σ. 7.

ἐκτύπος, ἐξεργασμένος οὕτως ὥστε νὰ ἐξίχῃ τῆς ἐπιπέδου ἐπιφανείας, ἐν τῇ βάθρῳ τὰ αὐτοῦ ἔργα ἐξετύπωσεν Σεν. Ἰππ. 1. 1: — Παθ., 21 ἐν στήλαις ἐκτετυπωμένοι Πλάτ. Σοφρ. 193A, πρὸλ. Τίμ. 50B· οἱ ἐκτυπωθέντες, οἱ κατὰ τοῦτον τὸν τύπον ἐσχηματισμένοι, Ἰσοκρ. 294E.

II. μεταφ. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐκτυποῦσθαι τὴν εἰς ὅδῳ, κατὰ, σχηματίζειν εἰκόνα πρὸςτύπος τινος ἐκτύπος, εἰς, Πλάτ. Θεαίτ. 206D, πρὸλ. Νόμ. 775F.

ἐκτύπωμα, τὸ εἰκὼν ἐκτύπος, ἐν τῇ ἀναγλύφῳ, Πλάτ. Τίμ. 50C, Φιλῶν. 36 (κοινῶς ἐν-), ἐκτυπωμάτων πρόσωπα, πρόσωπα ἐν ἀναγλύφῳ, Μένανδ. ἐν «Δαίμονι 4» (Ἀθῆν. 484C).

ἐκτύπωσις, εὖως, ἡ, τὸ κατασκευάζειν τι ἐκτυπον, Ἰσάρας (ἡ Ἀρέσας) παρὰ Στρεβ. ἐν Ἑκλογ. 1. 850.

II. εἰκὼν, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 2, 9. 2) μεταφ., ἀλληγορία, Φθίων 1. 163.

ἐκτύπωτος, ὅν, = ἐκτυπος. Ἐπιγρ. Δίον, Bull. de corr. hell. II, σ. 325, στλ. 26.

ἐκτυφλῶ, κάμνω τινὰ ἐντελῶς τυφλόν, τινὰ Ἰερὸδ. 4. 2. 9, 93, Σεν., κλ.· ἐκτυφλοῦν τιν' ἀστραπή (ἐνν. εἰμ) Ἀνείρ.

«Προγόνους» 1· ἀπολ., κωνιορτὸς ἐκτυφλῶν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 476. 2: — Παθ., λισπιτῆρες ἐκτυφλωθέντες σκότῳ (ἐρμηνεύμενον διὰ τοῦ σθεσθέντες ὑπὸ τοῦ Σχολιαστοῦ) Δίσχυλ. Χο. 530.

ἐκτύφλωσις, εὖως, ἡ, ἀποτύφλωσις, Ἠρόδ. 9. 94.

ἐκτυφλώσω, Ἀττ. -τω, = ἐκτυφλῶ, τοὺς βαρυμπεῖς ὀφθαλμοὺς ἐκτυφλώττουσαν Ἰω. Χρ.

ἐκτυφλώμαι, παθ., ἐξαφανίζομαι εἰς κενὸν μεταβαλλόμενος, Διοσκ. 1. 81· μεταφ., εἶμαι ὅλος κενός, δηλ. εἶμαι τετυρωμένος, κενόδοξος, Πολύδ. 16. 21, 12.

ἐκτύφος, ὅν, τετυρωμένος, κενός, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 713A.

ἐκτύφω [ῥ]: μέλλ. -θύω, καὶ διὰ βραβείας καπνίζοντος πυρός, ὑπεκαίω, μεταφ. ἐν τῇ μέσ. τύπῳ, ἐρωτᾷ ἐκτύφωσθαι, ὑπεκαίειν, Ἀλκίφρων 3. 50: — Παθ., ὁρ. ἡ ἐξετύφω [ῥ]· ἐξετύφω-μην κλαίοντα, παρὰ μικρὸν ἐτυρώην κλαίοντα, Μένανδρ. ἐν «Ἐπιτρέποντι» 10, Ζωναρ. σ. 677, Ἐτυμ. Μ. 324, 40.

Ἐκτωρ, ἡρως, ὃ, ἡ, (ἔχω, ἔξω) ἡ σταθερῶς, ἰσχυρῶς κρατῶν, ἐπὶ τοῦ Διὸς, Σαπφώ 149· ὡσαύτως ἐπὶ δικτύου, Διονύσιος Ταρναν. (στ. 100) ἔκτορας πλημυρίδας, «κλυτὰς τῶν κυρτάτων» Σχλ., πρὸλ. ἔστωρ.

II. παρ' Ὀμ. μινον ὡς κῆρ. ὄνομα, ὃ «ἔκτωρ, τὸ ἔρσημα τῆς Τροίας, οἷος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον ἔκτωρ Ἰλ. Ζ. 403: — ἐντεῦθεν ἔκτορεος, α. ἡ ἡ, ὅν, ὡσαύτως ὅς, ὅν, Ἰβρ. 17σ. 1· τοῦ ἔκτορος, Ὀμ., κατ. ὡσαύτως ἔκτορεος, α. ὅν, Ἀνακρ. ἐν Ἀδῆλ. 6, Δυκόρ. 1133.

ἐκῦρά, ἡ, πενιέρ, Ἰλ. Χ. 451, Ω. 770· Ἐπ. λέξει ἀντὶ τῆς παρὰ τοὺς πεζογράφους πενιέρ, ἀλλὰ τὸ ἐκῦρά ἀπαντᾷ παρὰ Πλουτ. 2. 143A, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκαι) 3846 q. Πρὸλ. ἐκῦρος.

ἐκῦρός, ὃ, πενιέρ, Ἰλ. Ζ. 172., Ω. 770· Ἐπ. λέξει ἀντὶ τῆς παρὰ τοὺς πεζογράφους πενιέρ, τὸ ἐκῦρος ἀπαντᾷ ἐν μεταγεν. ἐπιγράμῳ ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 9136, [ῥ] μόνον ἐν Ἀνθ. Π. 14. 9].

(Πρὸς τὸ ἐκῦρος, ἐκῦρά πρὸλ. τὰ Σανσκρ. svas'itras, svas'itras, Λατ. svaser, svaser, Ἰουδ. svaihra, svaihra, Σλαβ. svekrú, svekrý).

ἐκῦσα, ἄρ. α' τοῦ κυνέω· ἀλλ' ἐκῦσα, τοῦ κύω.

ἐκφάγειν, ἡ, ἐξοσθῆναι.

ἐκφαδρύνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ φαδρύνω, καθαίρω, καθαίρω, σπογγίζω, σταγόμεν ὃ ἐκ παρηλόντων γλώσση ἐφαδρύνει ἐκφαδρύνον χρόνος Εὐρ. Βάκχ. 768.

ἐκφάνω: μέλλ. -φάνω, Ἰων. -φάνω ἐν Λουκ. περὶ τῆς Συρ. Θ. 32.

I. ἐπὶ προσώπων, φέρω εἰς φῶς, κάμνω νὰ φανῇ εἰς τὸν κόσμον, σήμιον ἀνδρὰ φάσθε· Εἰλεῖθις ἐκφάνει Ἰλ. Τ. 104 ἐκφ. τινὰ, φανερώω, παρουσιάζω. οἱ δὲ ἐκφάναντες αὐτὸν ἔωρα λαμβάνοντες Ἠρόδ. 3. 36· εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα.

ἐκφάνειτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμοῦ Σοφ. Ἀντ. 307, πρὸλ. Ὁ. Τ. 329· μετὰ μετοχ. καὶ ἐκφάνει οἷος σεωυτόν ἐόντα τοῦ πατρὸς οὐδὲν εἰσώω, καὶ φαίνεσθαι ἀποδεικνύων σεαυτὸν ὄντα κατ' οὐδὲν κατώτερον τοῦ πατρὸς σου, Ἠρόδ. 3. 71· κακοὺς ὀνητὴν ἐξέφηνε· χροῖνος Εὐρ. Ἰππ. 428: — Παθ. οὐνεκ' Ἀχιλλεύς ἐξέφάνη, ἐπεφάνη, Ἰλ. Τ. 46, πρὸλ. Ὁδ. Κ. 260, κ. ἄλλ.· τὰ γε ὄσθρα Χορὺδῆος ἐξέφάνθη, ἀνεφάνησαν ἐκ τῆς Χορὺδῆος, Μ. 441· ὃ τε θεῖλος ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξέφάνθη, ἐφάνη, Ἰλ. Ν. 278· δίκαιοι δ' αὐτῇ [δόντες] ἐκφάνομεθα Σοφ. Φ. 82· οὐ μὲν, ἐκφάνει κακὴ ὁ αὐτ. Ὁ. Τ. 1063.

II. ἐπὶ πραγμάτων, ποιῶ γνωστὸν, φανερώω, ἀποκαλύπτω, τινί τι Ἠρόδ. 6. 135, κ. ἄλλ.· (οὕτως ἀπολ., ὡς τὸ μαντεῖον ἐξέφηνεν· ἐμοὶ Σοφ. Ὁ. Τ. 243)· ἐκφ. ἐωυτοῦ γινώμην Ἠρόδ. 5. 35· τὴν αἰτίαν ὁ αὐτ. 6. 3· τὴν ἀλήθειαν ὁ αὐτ. 1117· λόγον Εὐρ. Ἰππ. 881· ἐκφ. ἐς φῶς κατὰ αὐτὴν 363: — Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ., ἐκφάνω, ἐν ὅς οἱ ὅσοι δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡσεὶ σέλας ἐξέφάνοθεν Ἰλ. Τ. 17· πλευρά, τὰ οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξέφάνθη, ἐφάνησαν ἐκτελειμένα, Δ. 468· ἐκφάνομεθα, φανερόν γινώσκεται, Ἰππ. Ἰππ. 42, πρὸλ. Πλάτ. Ἰππ. Μετ. 295A.

2) ἐκφάνω, δεικνύναι Πλάτ. Μενέξ. 246E· κοκότητα ἐς τινὰ Ἠρόδ. 5. 92, 7.

3) ἐκφ. πόλεμον πρὸς τινὰ, κηρύττειν πόλεμον, Σεν. Ἀν. 3. 1, 16.

ἐκφάλαγγεω, ἐξέρχομαι ἐκ τῆς φάλαγγος, Δημήτρ. Φαλκρ. 84.

ἐκφάνω, ἐπὶ, = ἐκφάνω, φανερώω, Φιλῶν. 300.

ἐκφάνης, ἐς, φανερώων αὐτόν, κόρου ἐκφάνες ἐκ λεπίδων Ἀνθ. Π. 6. 102: — σπανίως ἐπὶ προσώπων, ἐκφ. γινώμηνος Πλάτ. Ἰων. 535B· σαφῆς, κατὰ λόγον, ἀνδρὸς τέκνον ἐκφάνες Δίσχυλ. Εὐμ. 244, πρὸλ. Πλάτ. Πολ. 528C, κ. ἄλλ.· ἐκφάνης ἰδεῖν Δίσχυλ. Πλάτ. 398, κατ. — Ἐπὶ -νῶς Πολύδ. 5. 1, 3.

II. ἐκφάνη, τὰ, εἰκόνες ἐν ἐκγλύφῳ, Statth. Πλάτ. Συμπ. 193A.

ἐκφλαυρόω, = ἐκφλαυρίζω, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 885.
ἐκφλεγμαινόμεναι, παθ., μεταβάλλομαι εἰς φλέγμα, Ἰππ. π.
Διαλτ. Ὀδ. 394.

ἐκφλέγω, πυρπολῶ μεταφ., αὐτὸς ἐξέφλεξε τὴν πόλιν Ἀρι-
στοφ. Εἰρ. 608: — Παθ., ἐκφλέγεσθαι τὴν διάνοιαν Πλούτ. 2.
766Α.

ἐκφλέω [Γ], Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐκφλέω, Ἰππ. 411. 49.
ἐκφλογίζω, = ἐκφλέγω, Κλεάνθ. παρὰ Στοβ. ἐν Ἐκλογ. 1.
372, ἐν τῇ παρ.

ἐκφλογύνομαι, παθ., ἀναφλέγομαι, Ἀριστ. π. Θανμ. 36, Διοσκ.
1. 81.

ἐκφλόγωσις, εἰς, ἡ, ἐκπύρωσις, φλόξ, κατὰ μὲν τὴν λα-
βὴν... κατὰ δὲ τὴν ἐκφλόγωσιν Διόδ. 17, 115, Ἐπιφάν. 1.
1120C, κτλ.

ἐκφλουρίζω, -άω, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ ἐκφλαυρίζω, -άω, ἴδε
Διόδ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. 1. π. 270.

ἐκφλύξω ἢ ἐκφλύσσω: μέλλ. -ξω, ἐκθράξω, ἐκχέω, ἐκπέμπω,
μετ' αὐτ., οὐδ' ἔχει ἐκφλύξει τόσσον γόνον, ὅσσον ὀρεχθεῖ
Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 275.

ἐκφλυδάνω, «ἀνύλω», «σπέννω», ἐπὶ ἐλκῶν, Ἰππ. 539, 557.
17: — ἔξ οὗ πρέπει νὰ διορθωθῇ τὸ ἐν τῇ λεξικῇ Γάλλων. (464) ἐκ-
φλυδάνει εἰς ἐκφλυδάνει.

ἐκφλύω [ῶ], ἐξηρῶ, ἐκρίω, Γάλλων.

ἐκφούθω, πρυζεῖν φέρον, κλμνν νὰ φοιτῇ τις, Λίσχλ. Πέρσ.
Θού. Πλάτ. Γοργ. 483C, κτλ. τὸ ἐκφούθωσι, οὕτως ὥστε νὰ προ-
ξενῇ φέρον ἢ φούκ. 2. 87: ἐκφ. τινὰ ἐς δεινίαν Εὐρ. Ὀρ. 312:
ἐκ. τινὰ τὴν θούκ. 6. 11: — Παθ., εἰμαι λίαν πεφούθμενος, φουθῶμαι
μιγάως, μετ' αὐτ., Σοφ. Πλ. 276: ὡσαύτως μετὰ τοῦ ὡς... αὐτόθι
1426: ὑπὲρ τινος ὁ αὐτ. Ο. Τ. 989.

ἐκφούθωσις, εἰς, ἡ, «φούθισμα, τρώμαγμα», Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 21.
ἐκφούσος, ον. περυσνημένος, κλήρης φέρον, Ἀριστ. Φυσικῶν. 6.
41, Πλούτ. Φάβ. 8, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. 6' 6, Ἐπιστ. π. Ἐβρ. 16',
23 κτλ.

ἐκφουίνεσθαι, ἐρυθρίναι τι, καθαιμάσθαι, «καταμαρύνειν», πῶλοι
δὲ νιν χηλῶσι τένοντας ἐξεφουίνισον ποδῶν Εὐρ. Φιν. 42.
— Παθ., ἐκφ. τοὺς ἐφθαλμούς Ἀριστ. Φυσικῶν. 6, 36.

ἐκφουτῶω, Ἰων. -έω. ἐξέρχεται συνεχῶς, συνηθίζω νὰ ἐξέρ-
χωμαι, ἐπὶ Θόρην Ἡρόδ. 4. 116: ἀπλῶς, ἐξέρχεται, ὁ αὐτ. 3. 98,
Ἰβρ. Πλ. 320.

2) ἐπὶ πραγμάτων, διαβίδομαι, κανονογυμῶμαι,
παρὰ τῆς γυναικὸς ἐξεφουτῶω λόγῳ Πλούτ. Δυκ. 3: ὡσαύτως,
ἐς τε ὀρθὴν μανίαν καὶ ὡς τὰ μάλιστα ἰσχυράν ἐκφουτῶ,
καταντῶ, Αἰλ. π. 2. 11. 32.

ἐκφουτῶσις, εἰς, ἡ, διάδοσις, τῆς εἰς τοὺς πολλοὺς τῶν
λόγων ἐκφουτῶσις Κλήμ. Ἀλ. 685.

ἐκφορά, ἡ, (ἐκφέρω) τὸ φέρειν, κηρύττειν τι ἔξω, κυρίως ἐπὶ πτώ-
ματι πρὸς ταφὴν, Λίσχλ. Θέβ. 1024, Χο. 9. 430: ἐπ' ἐκφορὰν
βαδίζειν Ἀριστοφ. Πλ. 1008: ἐπ' ἐκφ. ἀκολουθεῖν τινι Δυσ.
92. 24: ἴδε Βεκκέρου Χαρικλ. 389.

II. ἐκφύμις, τὸ λαμβά-
νειν τι καὶ ἀπέχεσθαι, ὅσον κρέας ἐκ θυσιᾶς, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν
Ἀδύλ. 8: ὁ αὐτὸς ἐν «Καπηλίσιν» 4.

2) κοινοβόλησις, φανε-
ρωσις, διάδοσις, αὐτὰ γὰρ ἔσμεν, κούδεμι! ἐκφορὰ (τὰ χειρόγρ.
ἐκφορος) λόγου, διότι εἰμεθα μόναι καὶ οἱ λόγοι μας δὲν θὰ διαδο-
θοῦν ἔξω, Ἀριστοφ. Θεσμ. 472: λόγων ἀπορρήτων ἐκφορὰν μὴ
πιοῦσθαι Διογ. Α. 1. 98.

III. (ἐκ τοῦ παθ.) ἐπὶ ἱππῶν, φυγὴ,
ἢ πρὸς οἶκον ἐκφορὰ Σεν. Ἰππ. 3. 5.

2) ἡ πρὸς τὰ ἔξω
φορὰ, ἐκπνοή, ἡ τοῦ πνεύματος ἐκφ. Αἰδ. 2. 12.

IV. τὸ
ἐξέχον μέρος ἐν οἰκοδομῇ, Βιτρούβ. 3. 3.

V. παρὰγωγός
λέξις, Πλούτ. 2. 1112E.

ἐκφορέω, = ἐκφέρω, φέρω ἔξω, ὡς π.χ. πτώμα πρὸς ταφὴν,
ταί' δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκη Ὀδ. Χ. 451: ἐκ δὲ νέκυς οἰκῶν
φόρον καὶ θάπτον ἑκαστοί Ω. 417.

2) καθόλου, φέρω
ἔξω, Ἡρόδ. 1. 197, 9. 116: — Μέσ. ἐκφορίζω μετ' ἐμαυτοῦ, τοὺς
τ' ἄρνας ἐξεφοροῦντο Εὐρ. Κύνκλ. 234, Ἰσαῖος 60. 27, κτλ.: —
ἐκφέρωμαι, κινεῖμαι πρὸς τὰ ἐμπρὸς, ὡς τότε ταρφεῖται κέρυθες.
νητῶν ἐκφορέοντο Δ. Τ. 360.

3) ἐξορύσσω, ἐξάγω, εἰσά-
γω... ἐκού εἴη ὁ χούς ὁ ἐξορυχθεῖς: οἱ δὲ ἐφρασάν μοι, ἵνα
ἐξέφορῇθι Ἡρόδ. 2. 150, 7. 23: ἐπὶ ἐξαγωγῆς μετὰλλου, Σεν.
Πύρο 4. 2, πρὸλ. 32: — ἐκφ. πόλιν, διαρπάζειν, λαφυραγωγεῖν
Διόδ. 17. 13.

4) ἐν τῷ παθ., ῥίπτομαι ἔξω, εἰς τὴν ἑρᾶν,
Ἡρόδ. 8. 12.

5) διαβίδοι ἀκρίτως, ἐκσταμίζω ἀνοήτως, εὐα-
σμοὶν κρυφίαν ἐξεφορεῖ λογίων Ἑρμησίαν. Ἀποστ. 5. 18.

ἐκφύριμα, τὸ, καρπός, προϊόν, Πολυδ. Α'. 237.

ἐκφύρισις, εἰς, ἡ, ἐκφύρισις, τῆς λείας Κλήμ. Ἀλ. 415.

ἐκφυρτικός, ἡ, ὅν, ἡ ἀνήκων εἰς τὸ ἐκφέρειν, ἐκφράζειν, τὸ
ἐκφορικόν, ἡ δύναμις τοῦ ἐκφράζεσθαι διὰ λέξεων, Πλούτ. 2. 1113B.

— Ἐπιρρ. -κῶς, αὐτόθι 1112D.

ἐκφύριον, τὸ, ὅτι ἡ γῆ παράγει, καρπός, προῖμα, Ἀριστ. π.
Φυσ. 2, Πολυδ. Α'. 237.

II. πληρωμὴ γινόμενη ἀναλόγως τῆς
παρὰγωγῆς, τῶν προϊόντων, βῆγος φέρει, δεκάτη, ἐκφύρις τοῦ
κορποῦ Ἡρόδ. 4. 198, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 1. 6: πρὸλ. Σουλ. Ἰππ. 497. 30.

ἐκφυρίζομαι, παθ., γίνομαι ὡς ἡ κλήρις μὲ τρύπας, ὁ δὲ
λιποραῖος ἐκφοροῦται τε τῇ καύσει καὶ γίνεται κιο[σ]ηροει-
θῆς Θεόφρ. π. Λήων 14 καὶ 15.

ἐκφορος, ον, (φέρω) ὃν δύναιται τις νὰ φέρῃ ἔξω, ἐξαγωγίμος,
Ἀριστοφ. Πλ. 1138.

2) ὃν δύναιται τις νὰ κἀμῃ γνωστὸν ἢ
κοινολογῆσθαι, εἰ δ' ἐκφ. σοὶ συμφορὰ πρὸς ἄρσενος Εὐρ. Ἰππ.
795: οὐδέτις γὰρ ἐκφ. λόγος Πλάτ. Λάχ. 201Α: πρὸλ. ἐκφορὰ
Π. 2.

3) παρὰφερόμενος ὑπὸ πάθους ἢ ὀργῆς, βίαιος, παρὰφω-
ρος, Πλούτ. 2. 424Α: ἐκφ. ὑπὸ τοῦ πάθους, μνημονεύεται ἐκ
τοῦ Σουεσ. Ἰππος ἐκφ., ἵππος ἀρηνιάσας, Ἰάλην.

II. ἐνεργ.,
ὁ ἐξάγων, ἀπελάτων, τῶν εὐσεβεῶντων δ' ἐκφορωτέρω πέ-
λοις, δηλ. τοὺς δὲ εὐσεβεῖς μᾶλλον ἀπελάσας, Δίσχλ. Εὐμ.
910.

2) ἐκφοροὶ γυναῖκες, ἔχνοαι, Ἀριστ. Ἀποστ. 258.

III. ὡς ναυτικός ὄρεος, ἐκφοροῦ, οὐ, τὰ σχοινία πὰς χρεῖαι-
μέδοντα πρὸς συστολὴν ἢ διαστολὴν πῶν ἰστίων, ἄλλως τέρηροι
Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 438, Φωτ. Λεξ.

ἐκφορεῖσθαι, παθ., πωλοῦμαι πρὸς ἔξαγωγήν, μεταφ., ἀπά-
γομαι, προδίδομαι, ἐξημιπόλημαι κἀκπεφόρτισμοι πάλοι Σοφ.
Ἀντ. 1036: ἄλλ' ὁ Jethi προτιμᾷ τὴν γρατὴν κἀκπεφόρτισμαί,
συμφωνῶς τῇ πρώτῃ γραφῇ τοῦ Λαυρ. Χειρ. γρ., ἴδε σημ. Jethi ἐν
τόπῳ.

ἐκφράζω, ἐκθέτω ἀκριβῶς, διηγνῶμαι λεπτομερῶς, περιγράφω,
Αἰσχλ. Πρ. 950, Εὐρ. Ἰπρ. Μαν. 1119: δηλῶ, ἐκφρίνω, τινὰ
ἀνόητό τινι Πλούτ. 2. 24Α.

ἐκφρακτικός, ἡ, ὅν, (ἐκφράσσω) κατὰλληλος πρὸς ἄρσιν κα-
λυμμάτων, ἐκφρ. τῶν πόρων Γάλλων. τὰ ἐκφρ., φάρμακα δι' ευκοι-
λότητα, καθαρτικά, Ἰππιατρ.

ἐκφράσις, εἰς, ἡ, διὰ λόγον περιγραφή, Διον. Ἀλ. 10. 17, Δοσκ.
Πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγ. 20: «ἐκφρασις» λόγος ἐναργής: Πύχ. — ὄνομα
πολλῶν μεταγενεστέρων ποιημάτων περιγραφόντων ἔργα τῆς τέχνης,
ὅσον τὸ τοῦ Χριστοδῆρου ἐν Ἀνθ. Π. 2, τὸ τοῦ Παύλου Σιθωνια-
ρίου, κλ.

ἐκφράσσω, Ἀττ. -τω, αἶρω κωλύματα, ἀποφράττω, ἀνολίγω,
Διογ. Α. 18. 35.

ἐκφραστῶν, βῆμ. ἐπὶ τοῦ ἐκφράζω, δεῖ ἐκφράζειν, Τζέτζ.
Ἰστ. 9. 136.

ἐκφραστικός, ἡ, ὅν, περιγραφικός: τὸ ἐκφρ., ἡ δύναμις τοῦ
ἐκφράζειν, περιγράφειν, Διογ. Α. 5. 65.

ἐκφρίω, (ἴδε ἐκφρέω): ποιητ. παρτ. ἐξεφφρετομεν Ἀριστοφ.
Σφ. 125: μέλλ. ἐκφρήσω αὐτόθι 156: ὄρε. ἐξεφφρησα προσακτ.
ἐκφρες (μνημονευομένη ὑπὸ τοῦ Ἡρωδιαν. π. μόν. 745. 24, 24)
ἀποκατέστη αὐτόθι 162 ὑπὸ Βουττμ. ἀντὶ τοῦ ἐκφρερε. Ἐκφρίω,
ἐξάγω, μὴ... οὐκ ἐκφρῶσιν, ἀποκατέστη ἐν Εὐρ. Φιν. 264 (ἀντὶ
τοῦ οὐ μεθῶσιν) ἐκ τῶν Σχολ. καὶ τοῦ Λεξ. τοῦ Φωτ. 359, 8 (ἐνθα
τὸ Συφοκλῆς κείται ἐσφαλμένως ἀντὶ τοῦ Εὐριπίδους) τοῦ βῆμα
δὲν ἦτο ἀσύνητος ἐν τῇ συγθεῖ οἰκιστῇ γλώσσῃ, πρὸλ. Ἀριστοφ.

ἐνθ' ὧντι. ἐξεφφρησα ἐμαυτὸν Δοσκ. Δεῖν. 9. — Παθ. ἐκφάλη-
μαι, ἐκφρησθέντων Αἰλ. παρὰ Σουδ. ἐν λέξει. (Ἀποστ. Αἰλ.
39 ἐν τέλει).

ἐκφρονέω, εἰμαι ἐκφρων, πράττω ὡς ἐκφρων, Δίων Κ. 55. 13:
— ἐκφρονήσας γενικῇ, σημαίνει δὲ τὸ καταφρονεῖν καὶ ἐναντία
φρονεῖν κτλ. Α. Β. 141, 21.

ἐκφροντίζω: μέλλ. Ἀττ. -εῖω, σκέπτομαι, ἐπεινῶ, ἐκφρονίζω,
Λατ. excogitare, Εὐρ. 1. Τ. 1323, Ἀριστοφ. Νεφ. 695, Θουκ. 3.
45. Καθ' Ἰππ. 1: «ἐκφροντίζω» βουλεύομαι.

ἐκφροσύνη, ἡ, (ἐκφρων) παραφροσύνη, ἀνοήσια, Τίμ. Λοκρ.
102E.

ἐκφρύττω, φρυγανίζω ἐντέλως, Ἀλλέ. Τραλλ. 11, 636.

ἐκφρών, ον, γεν. ονος, (φρῆν) ἔξω φρενῶν, παράφρων, Ἰππ.
641. 37: ἀνέτης, μωρός, Δημ. 426, 23: ὡσαύτως, ἐκφρῆς, ἐνθου-
σιῶν, ἐπὶ τῶν ποιητῶν, Πλάτ. Ἰων 534B: ἐπὶ βακχιαζόντων, ἐκ-
φρων μαινομένην δούς ἀνέμοισι τρίχα Ἀνθ. Π. 6. 220, πρὸλ.
Πλάτ. Νόμ. 790E.

ἐκφυάς, ἄδος, ἡ, = ἀφυφάς, Σχόλ. Διοσκ. ἐν Μαθηματ. Mo-
dieis σ. 360.

ἐκφυγάνω, = ἐκφεύγω, Ἰππ. 470. 12, Λίσχλ. Πρ. 525,
Δίφρος ἐν «Εὐνοχίῃ» 3.

ἐκφύγε, ἴδε τὸ βῆμα ἐκφεύγω.

ἐκφύγης, ἔς, ἐξίχων, Πρὸλ. Ἰππιατρ. σ. 15. 19.

II. ὑπέρ-
χος, διαπρεπής. — Ἐπιρρ. -ῶς, ἐδόχως, Ἀππ. Ἰλλυρ. 26.

ἐκφύλλασμα, μετὰ προσοχῆς φυλάττω, προσέχω, Σοφ. Ο. Κ. 285,
Εὐρ. Ὀρ. 1259: ἴχνος ἐκφύλλασμα ὅπου τίθης ὁ αὐτ. Ἰων 741.

ἐκφυλλίζω, = ἐκφυλλίζω, Νικήτ. Χρον. 208D.

ἐκφυλλοφορέω, ἐξορίζω ἢ καταδικάζω διὰ φύλλων, ἐν χρῆσει ἐν
τῇ Ἀθηναίᾳ βουλή, ἐν ἡ αὐτῇ ἐδίδοντο γεγραμμένοι ἐπὶ φύλ-
λων ἐλαίας, Λίσχλ. 15. 43, πρὸλ. Α. Β. 248: ἐντεῦθεν, ἐκφυλ-
λοφορία, ἡ, καταδική γινόμενη διὰ φύλλων, Ἐτυμολ. Μ. 323:
ἐκφυλλοφόρησις, εἰς, ἡ, Τζέτζ. Ἰστ. 10, 41: — Πρὸλ. πετα-
λισμάς.

ἐκφύλος, ον, ἐκτὸς τῆς φυλῆς, ἕτερος, μὴ συγγενής, ἀλλόφυλος,
Στράβων 197, Δοσκ. Λεξ. 24: — μεταφ., ἕτερος, ἀλλόκοτος, παρὰξ.

νος, Πλουτ. Προτ. 36, πρβλ. Καίστ. 69. — Ἀντίθετον τῷ ἐκφυλός.
ἐκφύμα, τό, ἐκάνθημα, ἱππ. 377· ἐν τέλ.· βλαστώριον ἀμπίλου,
Ἑσυχ. μ. 230, 28.

ἐκφύσσει, ἴδε τὸ ῥήμα ἐκφύω.
ἐκφυξίς, εὠς, ἡ, = ἐκφυξίς, Σύμμ. Ψαλμ. ΝΔ', 9.
ἐκφύρω [ῶ], ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ φύρω, Ἑβδ. (Ἱερ.
Γ', 2).

ἐκφύσσω, φυσῶ ἔγω, ἐνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος, ἐκφέρει
τὸ ἐαυτοῦ μένος, Δισχὺλ. Πρ. 721· ἐπὶ ἐλεφάντων ἐκφυσάντων ὕδωρ
ἐκ τῶν προβοσκιδίων αὐτῶν, Πολύδ. 3. 10, 12, πρβλ. 1. 48, 8·
μεταρ. ἐκφ. πόλεμον, ἀνὰ πτω πόλεμον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 610·
ἐκπεφυσημένος, ἐκφυμένος, ἀλαζύν, «φανταγμένος», Πολύδ. 3.
103, 7. II. φυσῶ ἰσχυρῶς, βαρύν ὕπνον ἐκφ., ἔλκ. κοιμώ-
μενος ἐκπέμπω ἰσχυρὸν ῥοχασμόν, Θεοκρ. 24. 47. III. ἀμεταβ.,
ῥέγγω, «ροχαλίζω», Δυκέρρ. 743· ἐξορμῶ ὡς ἄνεμος, φλόγος ἐκφυ-
σῆσσαι Ἀριστ. π. Κεῖτμ. 6.

ἐκφύσημα, τό, φλύκταινα, «σφυρή», Πολύδ. Δ', 190· ὕψωμα ἢ
λίθος σχηματισθεὶς ἐξ ἡραισιειώδους ἐνεργείας, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ.,
Γ. 41. Καθ' ἡσυχ. τ. «ἐκφυσήματα» πέτραι ὑπερέχουσιν τῆς γῆς.

ἐκφύσησις, εὠς, ἀρχὴ τοῦ πνεύματος ἔξω φούρ, Γαλ. 2. 675.
— οἱ γὰρ κακοὶ τίσι συνεχόμενοι πνεύματος τὰς γνώσεις πληροῦντες
ἐκφύσεις ἀποτελοῦσιν· Ἑνυμ. Μ. σ. 98, 10, ἐνθα ἀναγιγνωσκται
ἐκφύσεις, ἀλλ' ὁ Σούδ. διώρησεν ἐκφυσήσεις.

ἐκφύσιαι, ποιητ. ἀντὶ ἐκφυσῶν, Δισχὺλ. Ἀγ. 1389.
ἐκφύσις, εὠς, ἡ, (ἐκφύω) βλάστησις, «σφυρήμα», αὔξησις,
Ἀριστ. π. Ζ. Περ. 2. 14, 6, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 8. 1, 5· ἐκφ. ἀρ-
τῆς Πλάτ. Νόμ. 777E. II. ἐξόγκημα, ἐκφυσίς, Δισχὺλ.
Ἀποσπ. 248, Πλάτ. Φαίτρ. 251B· ὑστεώδης ἐξοχή, ἱππ. π. Ἀρρ.
810.

2) βλαστός, βλάστημα, κλάδος, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 7. 4, 3,
Πολύδ. 18. 1, 6.

ἐκφύτω, μεταφύτω ἐπάνω εἰς δένδρον, διὰ τὴν πήγανον
κάλλιστον καὶ πλείστον γίνεται ἐάν τις ἐκφυτεύσῃ εἰς συ-
κὴν· ἐκφυτεύεται δὲ περὶ τὸν φλοιὸν καὶ περιπλάττεται
πηλῶ Ἀριστ. Προβλ. 20. 18· φυτεύω τόπον, πληρῶ φυτῶν, Πλα-
κλειδ. Ποντικ. 11, Φιλίστρ. ἐν Φωκ. Βεδ. 332, 26.

ἐκφύω, ἴδε τὸ ῥήμα ἐκφύω, διὰ τῆς ὀφθαλμοῦ γεννῶ, ἐπὶ τοῦ
ἄρρεος, Σοφ. Ο. Τ. 437, 827, κτλ.· ὅς ἐξέφυσεν Ἀερὸν ἡ
λέκτρων ἀπο Ἀγαμέμνον· Εὐρ. Ἑλ. 391· πρβλ. ἐκτρέφω.

2) σπανίως ἐπὶ γυναικός, τίτω, Σοφ. Ο. Κ. 984, πρβλ. Περ-
σιονα ἐν Φοιν. 34· παράγω, φύω, ἡ γῆ ἐκφύει πάντα Ἀριστ. π.
Κύρμ. 5. 11· ἐκφ. κέρτα οὗ π. τα Ζ. Ἰστ. 9. 5, 7· ἀπολ., ἐπὶ
σπέρματος, παράγω, φυτὸν, Δημ. 748. 15. II. παθ. μετὰ πρην.
καὶ ἀορ. ὅ· ἐνεργ., φυτῶν, φύομαι ἐν τινος, κεφαλαὶ δὲ οἱ ἵσον
τρέις.. ἐνδὸς αὐχένος ἐκπεφυκαί (Ἐπ. μετοχ. πρην.), καὶ ἄνδρ.
αὐχένος βεβαστηκαί (Θ. Γαζης), Πλ. Α. 40 πατρός, μητρός
ἐκφύει Σοφ. ΔΥ. 487, 1295, Εὐρ. Ἴων 542· λάλημα ἐκπεφυ-
κός, λόλος ἐκ γενετῆς ἢ ἐκ φύσεως, Σοφ. Ἀντι. 320 (Περὶ τῆς
προβήτης, ἴδε φύω).

ἐκφώνεω, ἐκφῶ, κραυγάζω ἰσχυρῶς, «ἐξφωνίζω», Πλουτ. Καστ. 66.
II. προφῶν, ὁ αὐτ. 2. 1010A, Διον. Θραξ ἐν Α. Β. 816, κτλ.

ἐκφώνημα, τό, τὸ ἐκφωνηθέν, ὁμιλία, κήρυγμα, Γρηγ. Ναζ. ὁμ.
23, σ. 146, Εὐσέβ. κλ.

ἐκφώνησις, εὠς, ἡ, τὸ ἐκφωνεῖν, τὸ προφῆρην, σύμφωνον,
ἄπερ ἄνεν τῶν φωνηέντων οὐκ ἔχει ῥητὴν τὴν ἐκφώνησιν
Ἀπολλών, π. Συντάξ. 14· ἐκφώνημα, ἀναφώνησις, Πλούτ. 2. 1111.

II. ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς τελεταῖς ἡ λέξις εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ
περικοπῶν τινῶν ἢ εὐχῶν λεγομένων ἐκφώνως εἰς ἐπήκοον πάντων,
Τυπικόν.

ἐκφωνέω, μεγάλῃ τῇ φωνῇ, ἀντίθετον τῷ μυστικῶς, Εὐχολόγ.

ἐκφωτίζομαι, παθ., ἐντελῶς φωτίζομαι, καταλάμπομαι, Ἰωάν. 1.
Ἀλ. 662.

ἐκχῶλάω, μέλλ. -άσω [ᾶ], καθίημι, καταβιβάζω, τί τίνος
Ἀνθ. Π. 11. 354. II. ἀμεταβ., χοιραῖομαι, παραλύομαι,
ἱππ. 255. 12.

ἐκχαλίνω, ἀπαρῶ τὸν χαλινόν, «ἐκχαλίνω», Πλουτ. Πιλο-
πίδ. 33.

ἐκχαλκεύω, κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ, ἔξοργίζωμαι, Ἰωσήφ. Δ.
1. 3. 7, 6.

ἐκχαράδρυν, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ χαράδρυν, Πολύδ. 4. 41, 9

ἐκχαράσσω, Ἀττ. -ττω, ἐξαλείφω, Πλούτ. 2. 8731).

ἐκχαρδίζω, καταπίνω ὡς Χάρυδης, Φερικράτ. ἐν Κραπα-
τάλλοις 17.

ἐκχαυνώ, μεταίρω, καλοῦμαι τίνα ἀλαζύναι, [πόλιν] ἐκχαυνῶν
λόγους Εὐρ. Ἴκ. 412· ἐκχ. τὸν πολὺν ὄχλον, κάμνω αὐτὸν νά
χάσκη, ἱππ. π. Ἀρρ. 808.

ἐκχέζω, καταχέζω, Ἀττ. εἰσαίρω, ἱκῶ παρὰ Δημητρ. Φαλ. 126.

ἐκχεύω, = τῷ ἐπομ., Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 683F.

ἐκχέω, μέλλ. -χέω (ἴδε χέω)· ἀορ. ἡ ἐκχέω, ἱππ. ἐκχευα,
μέσ. ἐκχευάμην. Χύνω ἔγω, ἴδωμι ἐπὶ ὕγρῳ, οἶνον δ' ἐκ
κρατήρος.. ἐκχεον, ἐξέχον, ἐσπεύδον (Σχόλ.), Πλ. Γ'. 296 (ἴδε
κρατήρ)· αἱμ' ἐκχέας πέδω Δισχὺλ. Εὐμ. 651· πηγὰς Γ'· Εὐμ.

Μαιν. 941· δάκρυα Πλάτ. Συμπ. 215E· μεταρ., (ἐν τῷ μέσ. τύπῳ)
ταχέας δ' ἐκχεύατ' ὄιστοῦς, ἔχουσι κάτω τὰ ταχέα βλεφαί, Ὀδ.
X. 3., Ω. 178· οἱ.. δαίμονες.. ἐλπίδας ἐξέχεον Πλάτ. Ἑλγ.

7 Δορ. Ἀνθ. Πγκ. 6) χύνω ἔγω, κενώνω, ἀδειάζω, ποδῶ-
νιπτρον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 290· τὸν χοῦν (ἀνθ.) αὐτράπτειν τὸν
χοῦν Μένανδρ. ἐν Ἀετλ. 461. 2) ἐπὶ λίαν, προσθῶ-
σσα καρδία γλώσσαν ἄν τὰδ' ἐξέχει Δισχὺλ. Ἀτ. 1029.

Ἀριστοφ. Θεσμ. 554· μοιπάς, Εὐρ. Ἴκ. 773· πολλὴν γλῶσ-
σαν ἐκχέας Σορ. Ἀποσπ. 668. 3) χύνω τι ἐν ὕδωρ,
ἐκρίπτω, σπαταλῶ, ὀλβον Δισχὺλ. Πέρσ. 826· τὰ πάντα ἐ αὐτ.

Χο. 520, πρβλ. Σορ. Φ. 13, Πλ. 1201· πλοῦτον ἐξέχεον εἰς
δαπάνας Ἀνθ. Π. 0. 367· ἐκχ. τὰ τε αὐτοῦ καὶ ἐαυτοῦ
Πλάτ. Πολ. 65311. 4) ἀνολίγω, ἀπλύνω, λίνα, ἐθόνας

Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 902, Λουκ. Ἰερ. 6. II. Πάθ. ἐν χρή-
σει παρ' Ὀμ. κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῷ γ' ἐν τοῦ Ἑπ. συγκεκο-
μορ. ἐξέχυντο ἢ ἐκχύντο, μετοχ. ἐκχύνμενος [ῶ]· αὐτὰρ ἡ
βῆ.. ἐς πεδίον· τὰ δὲ πᾶν πληθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο Π.

Φ. 300, Ὀδ. Γ'. 504, κτλ.· ἐκ δ' ἄρα πῶσα χύντο χαμαὶ γα-
λάδες Πλ. Δ. 525·—μεταρ., ἐπὶ προσώπων, σφαιρίσιν ἱοκίτες
ἐξέχοντο Πλ. Π. 259· ἱπποῦθεν ἐκχύνενοι, ἐξορμῶντες ἐκ τοῦ
[ζουρεύου] ἱπποῦ, Ὀδ. Θ. 315· ἐκχυθέντες ἐκ τοῦ τείχεος Πλ. Π.

3. 13· καθύλου, κρήμαι, πολλὰ δὲ [δέματα] καὶ καθύπερθε
μελαθρόφιν ἐξεκχύντο, πολλὰ δὲ δέματα ἀνωθεν ἐκ τῆς ὀρεφῆς
ἐκρήντην, ἀπεκρήντην, Ὀδ. Θ. 370· πρβλ. ἐκχύννυμι. 2)

χύνωμι ὡς ὕδωρ, ἀπορρίπτωμι, λησμονοῦμαι, ἐκκέχυται φιλότῃς
ὁλόγν. 110· αἱ ὁμολογίαι ἐκκεχύνενοι εἰσὶν Πλάτ. Κρίτων
49A· πρβλ. Vulek. ἐν ἱππ. 1002. 3) παραδίδωμαι εἰς πάθος

τι, ὡς τὸ Ἀττ. offendi in., ὑπερβαλλόντως ἔδομαι, Ἀριστοφ. Σρ.
1469· ἐκχ. εἰς τινα, εἰς τι, παραδίδωμαι ὅλος εἰς τινα ἢ εἰς τι,
Πολύδ. 5. 106, 7., 32. 11, 4· ἀδρά γελῶν δ' ἐμύρσιν ἐκκέχυ-
σαι Ἀνθ. Π. 12. 156. 4) κείμαι νωχελῶς, Ἀνθ. Π. 5. 55.

ἐκχέλω, «χοιραρίζω», γῆ ἐκκεχλωμένη, «φυμμένη», ἐκκα-
λημένη, κεχρωμένη· ἐπὶ ὁ χιλὸς ἐν χρίσιν φέεται· τοῦτο δὲ ἴσται
χόρτος Παισ. παρ' Εὐστ. 773. 1, πρβλ. Σουδ. ἐν λείξ.

ἐκχλευάζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ χλευάζω, ἐξεχλεύσας
τὸν ταλαίπυρον ἀδελφὸν Λιδάων 4. 699, Σύμμ. Παρμ. 10', 9.

ἐκχλοοῖμαι, παθ., χλωραίνωμαι, γίνομαι ὡχρὸς, χλωμὸς, ἱππ.
Κωακ. Πρωγ. 106.

ἐκχοιριζομαι, παθ., ἐκκεχοιριωμένη, ἥτις οὐδὲ ἔχει ἐκ
τοῦ χοιρίου ἐν λαυτῇ, Κρατῖν. ἐν Ἀετλ. 66, καὶ αὐτὸς Μελίπολε,
ἐκχολάω, χαλῶμαι, ὀργίζωμαι, κινῶμαι, ἐκχολίζω, Ἑβδ. (Μακ.

Γ. γ', 1) κατὰ τὸν Ἀλεξ. Κώδ. 2) ἀδρ. γραφ. ἀντὶ τοῦ
ἐκχυλίζω, ἴδε ἔτε.

ἐκχυλίζω, καθάϊρω τὴν χολὴν διὰ φαρμάκου, Γεωπον. 14. 19, 3,
ἐκχολοομαι, μεταβάλλωμαι εἰς χολὴν, Γαλ. 8. 359 B. F.

ἐκχυνδρίζω, (χύνδρος) μεταβάλλω εἰς χύνδρον, Γαλ. 2. 307C.

ἐκχυρδδομαι, παθ., ἐκέρχυνμαι, ἐκπέμπωμαι ἐκ τῶν χορδῶν,
Σώπατρ. παρ' Ἀθην. 175C.

ἐκχορεύω, ἐκρήγνυμαι, «εἰσπάγω», ἐς αὐτὴν Ὀππ. Ἀλ. 4.
215· ἀγῶλλομαι, ἐκ χαρῆς ἀλαλίζω, Πιπιδ. 10. 38. II. ἀποθ.,
ἀποδύνωμαι ἐκ τοῦ χοροῦ, ἄν τί ποτ' Ἀρτεμὶς ἐξεχορεύσαιο
Εὐρ. Ἑλ. 381.

ἐκχράω, (ἴδε χράω γ), χρησιμοδοτῶ, θεοπίζω, τὰ πόλλ'. 8τ'
ἐξέχρη κακὰ Σοφ. Ο. Κ. 87, πρβλ. Πινδ. Ο. 7. 170. II.
ἐκχρῶ, οὐκ ἐξέχρησέ σοι ἡ ἡμέρα Ἡρόδ. 8. 70·—ἀπορρ. ὡς
τὸ ἀποχρῶ μετ' ἀπαρ., κῶς ταῦτα βασιλεῖ.. ἐκχρήσει περι-
υδρίσθαι· ὁ αὐτ. 3. 137.

ἐκχρέμτομαι, ἀποθ. = ἀποχρέμτομαι, ἐν δόλλω διὰ τῆς
ἀποχρήσεως φλέγματα, ἱππ. 469. 36.

ἐκχρηματίζωμαι, ἀποθ., πράττωμαι ὀργύριον, λαμβάνω χρήματα,
ἀργυρολόγῶ, τίνα θούκ. 8. 87, Αἰών Κ. 18. 10.

ἐκχρησις, εὠς, ἡ, ὁάνειον γενόμενον ὑπ' ὄρους τινός, Ἑσυχ.
παρὰ Πικκ. 205.

ἐκχρησμοδῶ — ἐκχράω, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ὀλ. 7. 168.

ἐκχρύσσω, με ἀδάλλω εἰς χρυσόν, Τζιτζ. Ἰστ. 1. 107.

ἐκχρύννυμι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ χρύννυμι· μέλλ. -χρύνσω,
χρῶμαι, χρωματίζω βαδίνω· σκοτεινὸν ἄνθος ἐξέχρυνσε λιγνύος
εἰς σώματ' ἀνδρῶν ἐχρωμάτισε βαδίνω τὰ πώματα τῶν ἀνδρῶν
μετ' ἡρώα αἰθαλῆς, ὑποδέκτης παρὰ Στράβ. 695.

ἐκχυλίζω, ἐκθλίβω τὸν χυλόν, ἱππ. 608. 25· ἐκχυλῶ, τι Ἀριστ.
π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 11, 1.

ἐκχυλόομαι, παθ., γίνομαι χυλός, Γαλ. 13. σ. 186.

ἐκχύμα, τό αἷματος ἐκχ., αἱμαχυρία, Χρησμ. Σιδουλ. 3.
320 καὶ ὁ πρῶτος νὰ διορθωθῇ τὸ ἐν 11. 106.

ἐκχύμενος, ἴδε τὸ ῥήμα ἐκχέω.

ἐκχύμιζω, — ἐκχυλίζω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 4, 3.

ἐκχύμδομαι, παθ., ἐπὶ τῶν φλεβῶν, πληροῦμαι αἷματος καὶ
διαρρήγνυμαι, αὐτὸ δὲ ἐπὶ τὸ ἔμμη διαχέεται τὸ αἷμα καὶ σπένται
σχηματίζον ἐκχυμώματα, ἱππ. π. Ἀγμ. 759, Καθ' Ἠλύκ. ἐκχυ-
μιθῆναι· ἐκχυμῶσαι.

ἐκχύμωμα, τό, ἡ ἐκχύμωσις, ἡ, πάθος συμβαῖνον κατὰ τὸ

ἔρμα, «ὅταν τῶν ἐν αὐτῇ λεπτῶν φλεβῶν ὁλασθεῖσιν αἷμα διὰ τῶν λασμάτων ἐκχυθῇ, μὴ καθ' ἓνα τόπον ὁρώς θρομβούμενον αὐτίκα τὸ πύτω ἐκχυθῇ, ἀλλ' ἐπειδὴν, ὡς αὐτοὶ (οἱ ἱατροὶ) καλοῦσι, κατὰ διαπύρην τὴν ἐκχυσις γένηται» συμβαίνει γὰρ μὴ ἐνίοτε... πελιδνοῦσθαι τὴν καὶ μελαινέσθαι τῷ χρόνῳ Γαλην. 13. σ. 457, Ἰππ. π. Ἀγμ. 760, π. Ἀρρ. 840. Κατὰ τὸν Ἡσύχ.: «ἐκχυμώματα» αἱ πυώδεις συλλογαί.

ἐκχύνω, τύπος ἰσοδύναμος τῷ ἐκχέω, Λουκ. Μευδολογ. 29.
ἐκχυσίς, ἡ, τὸ ἐκχεῖν, «χύσιμον ἔξω», Ἀριστ. Μετεωρ. 2, 1, 12, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 49.

ἐκχύτης [ῥ], ου, ὁ, ὁ ἐκχέων, καταναλίσκων τὴν οὐσίαν, χρηματφορικῶς, «ἐξοδευτής», ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ περιεκτινός, Λουκ. Βίωμ. Ἠρώσις 24.

ἐκχύτο, ἴδε τὸ ῥήμα ἐκχέω.

ἐκχύτος, αν, (ἐκχέω) χυτός, «χυμένος», ἐκχυτον εὐχαιτὴς κισσὸς ἐπλεξε κόμην Ἀνθ. Π. 9. 869· ἐξηπλωμένος, ἐκχυτος ἕπων κεῖτο αὐτόν σ. 275.

2) ἐπὶ γέλωτος, σφαδράς, ἀδρός, Λατ. plenus, ἐκχυτος γέλως, «καγχασμός», Σουῖδ. ἐν λέξει καγχάζω. II. ὡς οὐσίαν. ἐκχυτον, τό, βένυστον τὴν ἔδωσεν, ἐν γὰρ τοῖς Κίρκης ἐκχυτον οὐκ ἔφαγεν Ἀνθ. Π. 9. 395· ἀλλ' ἴσως ἀναγνωστέον ἐκχυτον.

ἐκχυτρίζω, ἐκβάλλω, «ἐκχυτρίζε· ἐκβάλλω» Ἡσύχ.

ἐκχυνέω· «ἐκχυνέω, Ἀλκίονες», Ἡσύχ.

ἐκχυνεύω, ἀναλύω ἐν χυνευτηρίῳ, κόπτω ἐκ νέου νόμισμα, τὸ τε νόμισμα πᾶν τὸ ἐξήτηλον ἐκχυνεύουσιν Δίων Κ. 68. 15· — εἰς γρ. συνεκχυνεύουσιν.

ἐκχυνύμαι, παθ., ὑφ' οὗμαι δι' ἐπισωρεύσεως χρώματος, τῆς πόλως ἐκκεχωσμένη ὕψου Ἡρόδ. 2. 138· μάλιστα ἡ ἐν Βουβάστει πόλις ἐκχωσθή, ἐκτίσθη ἐπὶ ὑψηλοῦ χρώματος, αὐτόν 137.

II. ἐπὶ κόλπου θαλάσσης, πληρούμενον διὰ τῆς ἰλῦς ποταμοῦ, αὐτόν 11.

ἐκχωρῶ, ἀπέρχομαι, ἐκ τόπου Ἡρόδ., κλ. ἀφίω τὸν τόπον μου, μεταναστεύω, δ. αὐτ. 1. 56, Ἐκαταίος 353· — μεταρ., ἐκχ. ἐκ τοῦ ἔην Πολύδ. 2. 21, 2· καὶ ἀπολ., δ. αὐτ. 7. 2, 1.

2) ἐξέρχομαι ἐκ τῆς θέσεώς μου, ἐκτοπίζομαι. ἐπὶ ἐξαρθρώσεως μέλους τοῦ σώματος, ὃ γὰρ ἀστράγαλος ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἀρθρῶν Ἡρόδ. 3. 120.

3) ἀποχωρῶ, ἀποσύρμαι, Κύρ. 1. Δ. 367 Δημ. 1029. 17· ἐκχ. τινι, παραχωρεῖν, Ἰππ. Ὀρκος 1· χειμῶνας ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει Σοφ. Δι. 676· — ἐκχ. τινί τινος, ὑποχωρεῖν ἐκ τινος διὰ τι πρᾶγμα, Πολύδ. 22. 3, 1, πρὸλ. 32. 14, 3.

II. μεταβ., παραδίω, παραχωρῶ, τινί τι Σουλ. Ἐπιγρ. 2454, 2604· — Παθ., αὐτόν 4208.

ἐκχώρησις, εὐς, ἡ, ἔξοδος, ἀναχώρησις, Πλούτ. 2. 903D.

II. παραχωρήσις, Σουλ. Ἐπιγρ. 3394.

ἐκχωρίζω, ἀποχωρῶ, περιττώματα ἐκκεχωρισμένα, ἀποκεχωρημένα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 19.

ἐκψήγμα, τό, (ψήχω) ἀπόψωμα, σύντριμμα, μύριον, τῆς γῆς τὰ ἐκψήγματα, «ἐκψήγματα γῆς πάντες οἱ λίθοι οἱ τίμιοι» Σχόλ., Κλήμ. Ἀλ. 241.

ἐκψύξις, εὐς, ἡ, ἀπόψυξις, Ἀρετ. π. Αἴτ. Ὀξ. Παθ. 2. 2, 14. **ἐκψύχω** [ῥ]: μέλλ. -ξω, ἐκπνέω, «ἐκψύχω», Ἰππ. 447. 51, Κ. Α. — κατὰ τὸν Ἡσύχ.: «ἐκψύχουσι» λιποθυμοῦσι.

ἐκω, βαρβαρισμός ἀντὶ ἐχω, ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1197, 1220.

ἐκών, ἐκούσα, ἐκόν· (ἴδε ἐν λ. ἐκνήλος): — ἐκούσιως, θεληματικῶς, προθύμως, Ὀμ. κλ., συγνάκις μετ' ἀντιθέσεως, καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἐκὼν ἀκοντί γε θυμῷ, «ὅτι καὶ γὰρ ἐθέλοντός παρεχώρησα, μήπω θελήσας μου τῆς ψυχῆς» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Δ. 43· οὐ γὰρ τίς με βίη γε ἐκὼν ἀκοντα δίλται, «οὐδέ τις γὰρ με ἰσχύϊ ἐκὼν ἀκοντα βιάσεται» (Θ. Γαζής), Ἰλ. 197· ἐκόνθ' ἐκόντι συμπαρσαστατέν Δίσχλ. Πρ. 218· πάρειμι δ' ἀκων οὐχ ἐκούσιν Σοφ. Ἀντ. 276· ἐκόντα μήτ' ἀκοντα δ. αὐτ. Φ. 771· βίᾳ τε κοῦχ ἐκὼν δ. αὐτ. Ο. Κ. 935· ἐκὼν παρ' ἐκόντος λαμβάνειν, δηλ. κατ' ἀρμυρίαν συναίνεσιν, Δημ. 528. 15.

2) ἐπιτήδεος, ἐκόντος, ἐκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός, «ἐθελουσίως δὲ ἀπέτυχε τοῦ ἀνδρός» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Κ. 372, καὶ Ἀττ. σφόδρ' ἐκὼν... ἀγνοεῖν προσποιούμενος Δημ. 848. 15.

3) παρὰ πεζογράφους, ἐκὼν εἶναι ἡ ἐκὼν, θσον ἐξαρτάται ἐξ ἑμοῦ, ὅσον δι' ἐμέ, τὸ πλείστον μετ' ἀρνητικῶς, ὡς ἐν Ἡρόδ. 7. 104.. 8. 116, Πλάτ. Ἀπολ. 37Δ, κ. ἀλλ. ἢ ἐν προτάσει ἐνσημαινούσῃ ἀρνητικῇ, ὡς, θαυμάζοιμεν ἂν, εἰ... τις ἐκὼν... ἀφικνεῖται δ. αὐτ. Πολ. 646B, πολὺ σπανίως βεβαίως, ἐκὼν τε εἶναι... οἴχετο ἐς Σικελίην Ἡρόδ. 7. 164.

II. σπανίως ὡς τὸ ἐκούσιος, ἐπὶ πραγματικῶν, ἴδε ἀέκων II.

ἐλα, προστακτικὸς τοῦ ἐλάω: ἴδε τὸ ῥήμα ἐλαύνω.

ἐλάα, Ἀττ. ἀντὶ ἐλαία.

ἐλάαν, Ἐπ. ἀπαρ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ ἐλάω, ἐλαύνω, Ὀμ.· ἀλλὰ τοῦ μέλλοντος ἐν Ἰλ. Γ. 496, πρὸλ. καὶ Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 559.

ἐλαδῆς, ἂ, ὁ, ὁ πωλὼν ἐλάδιον, κοινῶς «λαδῆς», Κωνστ. Πορρ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. 243, ὡς ἐπώνυμον.

ἐλαδῆον [ᾱ], τό, ὑποκορ. τοῦ ἐλάα, μικρὸν φυτὸν ἐλαίας, Ἐμδ.

ὀύνας βόθρια ὅςος ἦν ἐλάδια ἐμφυτεύειν Ἀλκίρων 3. 13. II. ὑποκορ. τοῦ ἐλαίου, λαδῆς, λαδί, χλόην, κύμινον, ἄλλας, ὕδωρ, ἐλάδιον Σωτάδης ἐν «Ἐγκλειόμεναις» 1. 7· ἐλαδίου κοτύλης τε παραναλωμένης Ἀργεῖκ. ἐν «Θησαυρῷ» 1. 11.

ἐλαία, Ἀττ. ἐλάα [ῖδε ἐν τέλ.], ἡ, «ἐλῆα», ἐλαϊοδένδρον, Ὀμ., μάλιστα ἐν Ὀδ., ὡς Δ. 590· δένδρον καθιερωμένον τῇ Ἀθηνᾷ, ἥτις λέγεται ὅτι πρώτη αὐτῇ ἐφύτευεν αὐτὴ ἐν τῇ Ἀττικῇ, κατὰ τοὺς μὲν ἐν Κολωνῷ, κατ' ἄλλους δὲ ἐν αὐτῇ τῇ Ἀκροπόλει Ἀθηνῶν, Σοφ. Ο.Κ. 701 κέ., πρὸλ. Ἡρόδ. 5. 82· ἴδε ἐν λ. μορία· ἐκαλεῖτο δὲ ἱερὴ ἐλαίη ἐπὶ καὶ ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Ὀμήρου, Ὀδ. Ν. 372· κατὰ τινὰ δὲ ἀρχαῖον μῦθον ἐκομίσθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῆς χώρας τῶν Ὑπερβορείων, Πινδ. Ο. 3. 24· κέ., Πανσ. 5. 7, 7· περὶ δὲ τοῦ Ἀττ. μύθου, καὶ ὅτι ἡ ἐλαία παρήχθη ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς κατὰ τὴν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἐρίδα, ἴδε Ἡρόδ. 8. 55, Ἀπολλ. 3. 14, κτλ. — ἡμέρη ἐλαίη, Λατ. folix oliva, Ἡρόδ. 5. 82 (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀγρία ἐλ. ἡ κότεινος): ἐπίθετα αὐτῆς εἶναι, χρυσέα, ἔξανθη Πινδ. Ο. 11 (10), 13, Δίσχλ. Πέρσ. 617 (τὸ τοῦ Οὐεργιλίου flava oliva)· καὶ πρὸ πάντων γλαυκῇ. ἴδε ἐν λ. γλαυκός· τοὺς κλάδους αὐτῆς μετεχειρίζοντο οἱ ἱεῖς, ἴδε πρὸ πάντων Δίσχλ. Εὐμ. 43, Σοφ. Ο.Τ. 3, κτλ.· μόνον ὅπως μὴ σ' ὁ θυμὸς ἀρπάσας ἐκτός οἶσσι τῶν ἐλαίων, ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, «ἐν τῷ τέλει τοῦ τόπου οὐ ἐτελεῖτο ὁ δρόμος, ἐλαίαι στοιχηδὸν ἴστανται, οὐσαι κατάντημα τοῦ δρόμου, καὶ οὐδὲς ἐπέκεινα τούτων ἐλῶρε· ὅστις οὖν πέρα τοῦ δέοντος ἐπαττάει, τὴν ἐλαίαν ὡς ἐκτὸς τῶν ἐλαίων φέρεται» ἐπεκράτησε δὲ εἰς παροιμίαν (Σχόλ.) Ἀριστοφ. Ἰστρ. 995.

II. ὁ καρπὸς τοῦ ἐλαϊοδένδρου, «ἐλῆα», Ἀριστοφ. Ἀχ. 550. — Κατὰ τοὺς Γραμμ. ἐλάα ἦτο κυρίως ὁ καρπός, ἐλαία δὲ τὸ δένδρον, Σουῖδ., Ζωναρ. 684 880, ἀλλὰ τὸ ἐλάα εἶναι ἀπλῶς ὁ Ἀττικὸς τύπος, «ἐλάα καὶ ἐπὶ τοῦ καρποῦ καὶ ἐπὶ τοῦ δένδρου κρείττον· ἡ ἐλαία Θωμ. Μήγ. σ. 292 ἴδε Σουλ. Ἐπιγρ. 93. 41 κέ., 123. 21· — μεταρ. ἐλαία ἐν τῷ σώματι τοῦ ἀνθρώπου, κοινῶς ἐλῆα, Μελ. 138, 21 κλ. [ἐν τῷ τύπῳ ἐλάα, ἡ παραχρῆστα εἰ. αἱ μακρά, Εὐρ. Ἀποσπ. 362. 46, Ἀριστοφ. Ἀχ. 550. Εἰρ. 578, Ὀρν. 617, κτλ., καὶ ὁ Δινδ. ἀποκαθίστα· ὅν τύπον τοῦτον παρὰ τῷ Δίσχλ. καὶ Σοφ.· ἀλλὰ τὸ ἐλάων ἐν Ἀλῆς. Ἀδελφ. I ἔχει τὸ α βραχὺ ἐνὸς ἴσως γραπτέον ἐλῶν — ὅπερ εἶναι τύπος ἀναγνωριζόμενος ὑπὸ Δίλ. Διον. παρ' Εὐστ. 1944 8 —] οὕτως καὶ τὸ ἐλάη, ἐν Ἀνθ. Π. 4. 2., β. 102]. I Ἡ βίβλα φαίνεται ὑπάρχουσα ἐν τῇ Σανσφρ. Ὡ (liquefacere), Κλύστ. ὁρ. 528· — ἐκ τοῦ ἐλαία ἡ ἐλαίων πηλάνης παράγονται ἅπαντες αἱ σφύζοντες τύποι, Λατ. olea, oliva, oleum, ulivum, Ροθ. oleum, Παλαιο-Σκανδιν. olea, olia, Ἀγγλ. oil, oil (oil) Παλ. Ὑψηλ. Γερμ. olei (öl) κτλ.)

ἐλαί-αγνος, ἡ ἐλῆ-αγνος, ὁ, ἐλῶδες φυτὸν τῆς Βοιωτίας, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. 4. 10, 2.

ἐλαίαις [ᾱ], Ἀττ. ὄντι ἐλαίαις.

ἐλαιάζω, ἔχω τὸ χρώμα πρασίνης ἐλαίας, χλοερά τε ἄρια καὶ ἐλαιάζουσα Γρηγ. Νύσπ. 1. 680B.

ἐλαί-ακόνη, ἡ, ἀκόνη ἐν ἡ ἀκονῶσι δὲ ἐλαίου, κοινῶς «λαδῆ-κονον», Λατ. eus olearia, ἀντίθετον τῷ εὐς aquaria, «νεράκονον», τῆς ἐλαϊακόνης τὸ ἀπότρηγμα Παύλ. Δίγ. σ. 245. 52.

ἐλαίτω, καλλιεργῶ ἐλαίας, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 167.

II. «ἐλαίων» ἐλαίων, Ἡσύχ.

ἐλαίαις, Ἀττ. -αίς, εὐς, ἐν, ἐξ ἐλαίας (τοῦ δένδρου), Νικ. Θ. 676, κτλ.· κατὰ τοὺς ἐξ ἐλαϊοδένδρου, ἐλαίηντες ἀρουραὶ Μάρκελλ. ἐν Ἀνθ. Π. (παράρτ. 51, στ. 50).

II. ἐλαί-αεσσα νηδύς, ἀπὸ τοῦ ἐλαίου, λιπαρά, Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 405)· πλήρης ἐλαίου, Νόνν. Δ. 5. 226.

ἐλαϊερὸς, ἡ, ὁ, ἐλαϊοδρόμος, ἀπὸ ἐλαϊερῶν κεραμίων Ἰππ. 640. 12· ἐλαϊώδης, ἐλαϊερὸν εἶδος Πλάτ. Τίμ. 60A· ἐλ. ἐρφόσος, δηλ. ἐλαίον, Ἀνθ. Π. 5. 4· ἐλαϊοφόρος, ἐλ. ἐν πεδίῳ Ἐπιγρ. Ἑλλ. 641.

2) ἐν Πινδ. Ἀποσπ. 88, ἐπὶ μελισσῶν, πλήρεις μέλιτος πρὸλ. Ἀνθ. Π. παράρτ. 323.

ἐλαϊικός, ἡ, ὁ, ὅμοιος πρὸς ἐλαίαν (τὸ δένδρον), Ἐπιγρ. -κῶς Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 20, 18.

ἐλαίνεος, α, ον, = τῷ ἐπομ., ῥόπαλον... ἐλαίνεον Ὀδ. I. 320· μοχλὸς αὐτόν 394.

ἐλαίνος, η, ον, ἐν ἐύλου ἐλαίας κατεσκευασμένος, ἐλαίνῳ ἀμφὶ πελέκῳ Ἰλ. Ν. 612, στελείδον... ἐλαίνον Ὀδ. Ε. 236.

ἐλαίο-βᾶφης, ἐς, βεβαμμένος, βουτημένος εἰς ἐλαίον, «ἐλαιωτῆ» ἐλαϊοβαπτῆν Ἡσύχ.

ἐλαίο-βραχῆς, ἐς, Παύλ. Δίγ. 3. 39· καὶ -βρεχῆς, ἐς, Γαλην., = τῷ ἐπομ.

ἐλαίο-βροχος, ον, ὁ ἐλαίῳ διάβροχος, «βουτημένος εἰς τὸ γάδι», Ἀθην. 393D.

ἐλαίο-δευτος, ον, = τῷ προηγ., Σουῖδ., Ζωναρ. 688.

ἐλαίο-δύκος, ἡ -δύκος, ον, ὁ δεχόμενος ἐλαίον, ἐλαϊοδόχον ἀγγεῖον, ἐντὸς τοῦ ἡπάλου φυλάττειν τὸ ἐλαίον «λαϊκό», «ροί», Μωδιαν. Ἐπιμ. σ. 78, Σουῖδ. ἐν λέξ.: λήκυθον τὴν τοῦ μύρου.

ἐλαίο-ειδής, ἐς, = ἐλαϊώδης, Ἀρετ. π. Αἴτ. Ὀξ. Παθ. 2. 6,

ἐλαιοθεσία, ἡ, τὸ ἐλαιοθετεῖν, 'Επιγρ. ἐν Bull. de Corr. Hell. 11, σ. 399.
 ἐλαιο-θέσιον, τό, τὸ ὁμαίνον ἐν τοῖς βαλανείοις ἐν ᾧ ἐκρίντο δι' ἐλαίου, Βιτρούβ. 5, 11, 2.
 ἐλαιοθετεῖω, προσηθεύω ἐλαίον ἐν τοῖς βαλανείοις, Σουλ. 'Επιγρ. 4025.
 ἐλαϊδ-ὀηλος, ον, τρέπων τὰς ἐλαίας, νδρια Σουλ. 'Επιγρ. 6850.
 ἐλαϊδ-ὀρεπτος, ον, ὁ δι' ἐλαίου τρεφόμενος, ταῖς ἐλαιοθρέπτοις λαμπάσιν Μελίβ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 309 19.
 ἐλαϊο-κάπηλος [α], ὁ, ἐλαϊοπώλης, ἐμπορεύμενος ἐλαίον, λα-
 ἐμπορος, «λαδός», Λιδάν. 4, 139.
 ἐλαϊδ-κλαδος, ὁ, κλάδος ἐλαίας, 'Ιω. Μαλαλ. σ. 272.
 ἐλαιοκομείω, καλλιεργῶ ἐλαίας, Πολυδ. Ζ', 141, κτλ.
 ἐλαιοκομεία, ἡ, ἡ καλλιεργία ἐλαίων, Πολυδ. Ζ', 140.
 ἐλαιοκομικός, ἡ, ὁν, ἀνήκων εἰς τὴν ἐλαιοκομίαν, Πολυδ. Ζ', 140.
 ἐλαιοκόμιον, τό, ἐλαίων, Σουλ. 'Επιγρ. 5504, 71.
 ἐλαιο-κύμος, ον, καλλιεργῶν τὰς ἐλαίας, οἱ οὖν ἐπιμελούμενοι τῶν ἐλαίων ἐλαιοκόμοι καλοῦνται Δ. Β. 248, 21, ὅλλα, II.
 ἐλαιοκύμος, ον, (κύμη) κατάφυτος ἐξ ἐλαίων, τέμνενος βαθύ-
 δένδρον ἐλαιοκόμου Παραθῶνος Νόνν. Δ. 13-184.
 ἐλαιο-κονία, ἡ, εἶδος μίγματος ἐξ ἐλαίου καὶ τιναίου χρησιμεύον-
 τος πρὸς συγκόλλησιν σωλήνων, κοινῶς, «λουκιάνι» Εὐστ. 382, 37.
 πρὸς τὴν λείην μέλθοα.
 ἐλαιοολογέω, συλλέγω ἐλαίας, 'Εβδ. (Δευτέρ. ΚΔ', 20), Φι-
 λων 2, 390.
 ἐλαιο-λόγος, 'Αττ. ἐλαυλόγος, ον, (συλλέγω) ὁ συνάγων ἐλαίας, 'Αριστοφ. Σπ. 712.
 ἐλαϊδ-μελι, ετος, τό, γλυκύς ὅπως ἐκρέων ἐκ τοῦ στελεχους εἶδους ἐλαιοδένδρου ἐν Παλμύρᾳ, Διοσκ. 1, 38.
 ἐλαιο-μετρέω, μετρῶ ἐλαίον, Σουλ. 'Επιγρ. 3616-17.
 ἐλαίον, τό, (ἐλαία) ἐλαιόλαδον, Λατ. oleum, olivum, παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐλαίον δι' αὐτὸ ἐκρίντο μετὰ τὸ λουτρόν, λουσσαμένω καὶ ἀλείψαμένω λιπ' ἐλαίῳ ('ἔε τὴν λ. λιπα) 'Ιλ. Κ. 577, πρὸς. Ξ. 171, Σ. 350, κτλ., ἡ πρὸ τῆς πλῆξης καὶ ἄλλων γυμναστικῶν ἀσκήσεων ('ἔε ἀλείπτῃς) 'Ἰλ. Θ. 161, πρὸς (ἐν γυμνασίῳ καὶ βαλανείῳ) παρασχέιν, Σουλ. 'Επιγρ. 1122, 1123.
 ἐλαίου δέζειν, παροιμ. ἐπὶ τῶν συγκαθόντων εἰς τὴν παλαιστράν, οὐδέποτε παρ' Ὁμ. ὡς τροφή—τὰ Ὀμηρ. ἐπιθετα εἶναι εὐδὲς 'Ὀδ. Β. 339, ῥοδόεν (ἐχών τὴν εὐωδίαν τῶν ῥόδων) 'Ἰλ. Ψ. 186, πρὸς. 'Ἰκείσιν παρ' Ἀθην. 689B-Ελ. ῥοδίνον, ἀπαντᾷ συχνάκις παρ' 'Ἰππ. 653, 42, κτλ., ὡσαύτως ἔλ λευκὸν αὐτόθι 55, κτλ., τοῦ λευκοτάτου πάντων ἔλ. Σαμιακοῦ Ἀντιφάν. ἐν Ἀδύλ. 19.
 II. πᾶσα ἐλαιώδης οὐσία, ἔλ. χήνειον 'Ἰππ. 608, 30, κτλ., ἔλ. ἀπὸ σελαχῶν, ὡς τὸ νεώτερον ἐλαίον τοῦ ὄνισκου, «μουρουνό-
 λαδόν», ἔλ. ἀπὸ γάλακτος, βούτυρον 'Ελαττίας ο. 62.
 III. ἐν Ἀθῆναις, ἡ ἀγορὰ ἐνθα ἐγίνετο ἡ πώλησις τοῦ ἐλαίου, κατὰ λαδά-
 δικα, ἀναμενῶ σε, πρὸς τοῦ ἐλαίου Μένανδ. ἐν Ἀδύλ. 339, πρὸς, μύρον, ἔχθους.
 ἐλαιοπάροχος, ον, ὁ παρέχων ἐλαίον, 'Επιγρ. Τετέας L. ci F. 341a.
 ἐλαιο-πύνης, ἐς, διάδροχος ἐλαίῳ, ἐλαιοδροχος, ποτισμένος εἰς τὸ λάδι, 'Ἰππ. 338, 15.
 ἐλαιο-ποιεῖα, ἡ, ἡ κατασκευὴ ἐλαίου, Πολυδ. 7, 147.
 ἐλαιοποιός, ὁ, ὁ ποιῶν, κατασκευάζων ἐλαίον, Ἀρμενίουπουλος 2, 4, 31.
 ἐλαϊδ-πρῶρος, ον, ὁμιάζων κατὰ τὴν κορυφὴν πρὸς ἐλαίαν, Ἀριστ. Φυσ. 2, 8, 12.
 ἐλαιο-πώλης, ον, ὁ, ὁ πωλῶν ἐλαίον, ἔμπορος ἐλαίου, λαδέμ-
 πορος, Δημ. 784, 18.
 ἐλαεο-πώλιον, τό, μέρος ἐνθα πωλεῖται ἐλαίον, προσετι ἐλαιο-
 πωλεῖον, Γλωσσ.
 ἔλαιος, ὁ, = κότινος, ἡ ἀγρία ἐλαία, «ἀγριοελά», Λατ. oleaster, ἀγριος ἔλ. Πινδ. Ἀποσπ. 21, Σοφ. Τρ. 1107 ('ἔε τὴν λ. ἀρρηγν, καὶ πρὸς. Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. 'Ἰστ. 2, 2, 12). II.
 ἐλαιός (δέξυ), ὁ, εἶδος αἰγιόχου, μελισσοφάγου, Ἀλέξ. Μύντιος παρ' Ἀθην. 65B (ἐνθα τὰ χειρόγρ. ἔχουσιν ἐλαίον, πιθανῶς ἐσφ. γραφ. ἀντὶ ἐλαῖας). 2) Ροβία λέξ. ἀντὶ φαριμακεύς. 'Ἠσύχ.
 ἐλαϊδ-σπονδα, (ἐνν. ἐσρά), τά, σπονδαὶ ἐξ ἐλαίου, Πτορρ. π. Ἀποχ. Ἐμφυχ. 2, 20, πρὸς. οἰνόσπονδα, ὑδρόσπονδα.
 ἐλαιο-στάφυλος, ὁ, ὁ καρπὸς ἐλαίας ἐγκεκτενισμένης εἰς ἄμπελον, Γιωπ. 9, 14.
 ἐλαιο-τριβεῖον, τό, «ληγοτρίβι», «λαδομύλος», 'Επιφάν. III. 273A.
 ἐλαιο-τριπτης, ου [τ], ὁ τρίβων τὰς ἐλαίας διὰ τοῦ ἐλαιοτρι-
 βείου, πιστήρ, 'Επιφάν. III. 273B.
 ἐλαιο-τροπικός, ἡ, ὁν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐλαιοτρόπιον, κατάλ-
 ληος πρὸς πλείων ἐλαίων, ἄρμενα Σουλ. 'Επιγρ. 26916.
 ἐλαιο-τρόπιον, τό, = ἐλαιοτριβεῖον, Γεωπ. 6, 1, 6.
 ἐλαιο-τρογγητός, ὁ, τρογγητός ἐλαίων, Si hincid. ἀνευμαστρία,

ἐλαϊδ-τρύγον, τό, ὑποστάθμη τοῦ ἐλαίου ἀλλαχοῦ ὁμόρηγ, αμύρεα, 'Ἠσύχ.
 ἐλαιοτριβεῖον (οὐχί -ιον), τό, (τρύγον) = ἐλαιοτριβεῖον, Ἀριστ. Πολ. 1, 11, 9, Διογ. Α. 1, 26.
 ἐλαιο-φιλοφάγος, ον, ὁ φιλῶν νὰ τρώῃ ἐλαίας, τὰς τ' ἐλαιοφιλοφάγους κιχήλας 'Ἠσύχ. παρ' Ἀθην. 64F.
 ἐλαιο-φάρος, ον, φέρον, παράγων ἐλαίας, Εὐρ. 'Ἠρ. Μαιν. 1178, ἐπὶ ἐδάφους ἐνθα τὰ ἐλαιοδένδρα παράγουσι πολλὴν καρπὸν, π. Φυτ. Λιτ. 2, 4, 4. 2) ἐλαιοφῶρον ἀγγεῖον, «λαδίκον», ῥοί, Γλωσσ.
 ἐλαιο-φυῆς, ἐς, κατάφυτος ἐξ ἐλαίων, πάγος Εὐρ. 'Ἰων 1470.
 ἐλαϊδ-φυλλον, τό, βρυονία, Διοσκ. 3, 130.
 ἐλαιο-φύτελα, ἡ, τὸ φυτεύειν ἐλαίας, γῆν λιπαράν πρὸς ἐλαιοφύτελιν Στέρ. Β. ἐν λ. φελλεύς.
 ἐλαϊδ-φύτος, ον, κατάφυτος ἐξ ἐλαίων, Δισχύλ. Πέρσ. 884, Στράβ. 570, ἔλ. δένδρεσι, κατάφυτος ἐξ ἐλαιοδένδρων, ὁ αὐτ. 809.
 II. ἐλαϊόφυτον, τό, ἐλαίων, Λατ. ollivetum, Πινδ. 2, 524A.
 ἐλαιο-χριστία, ἡ, ἡ δι' ἐλαίου χρίσις, ἐπανορθωθὲν ὑπὸ Βου-
 δαίου ἐν Διογ. Α. 5, 71 (ἐνθα τὰ χειρόγρ. ἔχουσιν ἐλαιοχρηστία, χρίσις ἐλαίου) — οὕτως ἐλαιοχρηστήριον, τό, ἀγγεῖον χρηστὸν πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν, Κεῖλ 'Επιγρ. σ. 73.
 ἐλαιοχρηστὸν, τό, πανήγυρις τις ἐν Πάφῳ, Hell. J. 9, 2, 13, 'Επιγρ. 'Ερετριῶν Ρογγ. Απλ. Hell. 689.
 ἐλαϊδ-χρύς, ον, συνηρ. -χρύς, ουν, ἔχων τὸ χρῆμα τῆς ἐλαίας, 'Ἠσύχ. ἐν λέξει ἐλαϊζών.
 ἐλαιο-χυτίω, περιβρέχω δι' ἐλαίου, Παῦλ. Δίγ. 6, 74, — οὐσίασθ. ἐλαιοχύτῃσι, ἡ, Σοφ. 'Ερ. ἔκδ. Ερμ. σ. 287.
 ἐλαϊώω, χρίω δι' ἐλαίου, «λαδώνω», μόνον ἐν τῷ παθ., ἀλείφω-
 μαι μὲ ἐλαίον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ἰστ. 8, 27, 3, λαμπρύνομαι, Πινδ. Ἀποσπ. 274, Σοφ. Ἀποσπ. 556. II, δριπέομαι τὸν καρπὸν τῆς ἐλαίας, Πολυδ. Ζ', 146.
 ἐλαῖς, ἔδω, ἡ, ἐλαιοδένδρον Ἀττ. πληθ. ἐλαῖδες Ἀριστοφ. Ἀχ. 998.
 ἐλαῖστῆρ. ἡρος, -στῆς, οὔ, ὁ, ὁ δρεπόμενος τὸν καρπὸν τῆς ἐλαίας, Πολυδ. Ζ', 146, Γ', 130.
 ἐλαῖστῆριον, τό, ἐλαιοτριβεῖον, Σουλ. 'Επιγρ. 2694 C.
 ἐλαιώδης, ἐς, (εἶδος) καὶ Ἀττ. ἐλαώδης, ὁμοίος ἐλαίῳ, οὐ-
 ρησεν ἐλαιώδεις 'Ἰππ. 'Επιδ. τὸ Γ', 1093, ὁ περιέχων ἐλαίον, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. 'Ἰστ. 1, 12, 1, ἐλαιόχρους, Διοσκ. 1, 92.
 ἐλαῖων, ὄνως, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Λατ. ollivum, 'Εβδ. ('ἔε. ΚΙ', 11, κ. ὅλλ.). II, τὸ ὄρος τῶν ἐλαίων, ἀπὸ δρύος τοῦ καλουμένου ἐλαίωνος Πράξ. Ἀποσπ. α'. 12, πρὸς. Ἰωσήφ. 'Ἰουδ. Ἀρχ. 20, 8, 6.
 ἐλαίωνία, ἡ, ἐκ τοῦ ἐλαίωνος, ἀγορὰ ἐλαίου, Διγίαν. XXVII, 1.
 ἐλαίωνης, ὁ, ὁ ὠνούμενος ἐλαίον, 'Επιγρ. παρὰ Βασιλ. τ. 1, σ. 425, 67.
 ἐλαίωνσις, εως, ἡ, χρίσις δι' ἐλαίου, Στέρ. π. χρυσασπ. ἐν Idcl. phys. etc. II σ. 212.
 ἐλαιωτός, ἡ, ὁν, (ἐλαϊώω) ἡλαιωμένος, «ἐλαιωτῆ» ἐλαιοδα-
 βηρεῖα 'Ἠσύχ.
 ἐλ-ανδρός, ον, ἐπὶ τῆς Τίλινης, ἡ καταστρέφουσα τοὺς ἄν-
 δρας, Δισχύλ. Ἀγ. 689.
 ἐλάνη, ἡ ἐλάνη, ἡ, λαμπὰς ἐκ δέσμης καλῶμενον, Ἀδύλ. 699D, 701A, πρὸς, ἐλῆ.
 ἐλαυλόγος, ἐλαυφόρος, 'ἔε ἐλαυλόγος, κτλ.
 ἐλαυρός, ὁν, βαρβαρισμὸς ἀντὶ ἐλαφρός, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1180.
 ἐλάσα, ἐλάσασκε, ἐλάσασαίτω, 'ἔε τὸ ῥῆμα ἐλαύνω.
 ἐλασός, ὁ, ἀγνωστὸν τι πηγόν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 886.
 ἐλᾶσειν, (ἐλαύνω) ἐφετικόν, ἱρίεμαι, ἱπιθυμῶ νὰ ἐλᾶσω, καὶ νῦν ἐλᾶσιόντι ἐπὶ Λυδῶν ῥοικί, περὶ τοῦ Κύρου, Δουκ. Χά-
 ρων ἡ 'Ἠπισκ. 9.
 ἐλᾶσία, ἡ, = ἐλασις, τὸ ἐλαύνειν, Ξεν. 'Ἰππαρχ. 4, 4, πορεία, διάδασις, Ἰωσήφ. 'Ἰουδ. Ἀρχ. 2, 10, 2, Καθ' 'Ἠσύχ. «ἐλᾶσία» διώξις.
 ἐλᾶσι-ἐροντος, ον, ὁ ἐξακοντίζων βροντὰς, ἐλᾶσιδροντε παρ' Ῥέας Πινδ. Ἀποσπ. 108. II, ὁ ὥσπερ ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενος, ἐλᾶσιδροντ' ἀναρρηγνύς Ἀριστοφ. 'Ἰππ. 626.
 ἐλᾶσιος, α, ον, ὁ ἀποτρέπων τὴν ἐπιληψίαν, τοὺς τὰς ἐπι-
 ληψίας ἀποτρέπειν δοκοῦντας ἐλασίους ἐνομάζουσι Πλάτ. 2, 298F.
 ἐλᾶσι-εππος, ον, ἐπιηλάτης, Πινδ. II. 5, 114, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ὀρφ. Ὀν. 8, 18 πρὸς. ἐπιηλάτης.
 ἐλᾶσις, εως, ἡ, ἀπείλασις, ὑπερορισμός, ἐτορία, περὶ τῶν ἐνα-
 γῶν τῆς ἐλάσεως Θεοκ. 1, 139, βροσκημάτων ἐλάσεως, ἀπα-
 γῆς, ἀρπαγῆς, Πλουτ. Ρωμ. 7. 2) (ἐλαιοκαυνοί, στρατοῦ), πορεία, ἐκστρατεία, 'Ἠρόδ. 4, 1, κ. ἄλλ., ἐλᾶσιον ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. 7, 37, ὡσαύτως, πομπή, Ξεν. Κύρ. 8, 3, 34, — (ἐλαιοκ. Ἰππου), ἱππασία, ὁ αὐτ. 'Ἰππ. 9, 6, 'Ἰππαρχ. 8, 12, ἔφεδος τοῦ ἱππικού, προσβολή, Διον. Ἀλ. 6, 12.
 ἐλασι-χθον, ονος, ὁ, = ἐλαιοχθονίαις, ἐλασιχθονα ἱστοι-
 ζῶνα τὸν ἐλαιοχθονίαν Εὐσταθ. Πονημ. 56, 10.

ἐξ-) Ξεν., Ἀριστοφ. ὕπερσ. ἐληλάσκιν (ἐξ-) Ἡρόδ.—Μισ., ἴδε κατωτ. I. 3; μέλλ. ἐλάσσομαι Ἀρρ. Ἀν. 3. 30, (ἀλλ' ἐπὶ παθ. σημασι., Χρησμ., Σιβύλλ. I. 385):—ἀφρ. ἡλασάμην Ἰλ. Δ. 682, σπάνιος παρ' Ἀττ., ὡς ἐν Πλάτ. Γοργ. 484B.—συγκεκριμένη γὰρ ἡλασσοτὴ Ἰβνκ. 48. Ἐπ. ἐλάσσαια, -αίατο, -ασσάμενος Ἰλ.:—Παθ.: μέλλ. ἐλασθῆσομαι (ἀπ-, ἐξ-) Διον. Ἀλ.:—ἀφρ. ἡλάσθη Ὀν. Π. 7, 278, Διόδ. 20. 51, κελ. (παρ' Ἡρόδ. τὰ χειρόγραφα ποικίλλουσιν μεταξύ τῶν δύο τύπων, ἴδε ἀπ-, ἐξ-ελαύνω):—πρην. ἐληλάμαι Ὀδ. II. 113, Ἡρόδ., Ἀττ.: ἐληλάσμαι Ἰππ. 607, καὶ μεταγεν.: ὕπερσυντ. ἡληλάστω Ἰλ. Ε. 400, πρηντ. ὡσαύτως ἐληλάτω Δ. 135 γ' πληθ. ἡληλάσαντο Ἰσ. Ἀσπ. Ἡρ. 143, ὡσαύτως ἐληλάστω (κατὰ Βικκ., κοινῶς: ἐληλάστω) Ὀδ. Η. 86.—Ὁ ἐνεστ. ἐλάω ἐναὶ σπάνιος καὶ σχεδὸν παρὰ ποιητὰς μόνον, Πινδ. I. 5 (4). 48, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 330, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 819, Ἀποσπ. 779, Κάνθαρος ἐν «Μηδείᾳ» 4, ὡσαύτως ἐν Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 32. ἀλλ' ἀπαρ. ἐλάαν ὡς Ἐπ. ἀπαρ. ἐνεστ. ἐναὶ συγγέν. παρ' Ὀμ., ἴδε κατωτ. I. 2:—παρσ. γ' πληθ. ἐλάαν Ὀδ. Δ. 2, γ' ἐν. ἐλάαν Ἀπαλλ. Ρόδ. Γ. 872, συνθετὸν ἐν τῷ ἀπείλῳ Ξεν. Κύρ. 8. 3, 32. ἀλλὰ τὸ ἀπ-ἐλάαν ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 1001 εἶναι πθ. σφάλμα ἀντὶ ἡλασαν, Δωρ. ἀντὶ ἡλασαν (ὡς ὅρμαιον ἀντὶ ἡσαν. 1247). (Ἡ ἙΛ εἶναι ἴσως συγγενὴς τῇ Σανσκριτ. η-γ, η-γ-η, κινεῖν, ἐλαύνειν, ἴδε Κουρτι. ἀριθ. 520, 661). Ρίζικὴ σημασία: βάλλω εἰς κίνησιν, κάμνω τὴν γὰρ κινήσιν πρὸς τὴ ἐμπρόσθ. (ἴδε ἐπὶ τοῦ ἐλαύνειν ποίμνια, Ὀμ.—εἰς ἐνρὺ στίχος ἡλσεν μήλα Ὀδ. I. 237. κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλσσαν Ἰλ. Δ. 209. ὡσαύτως μεταχειρίζεται τὴν μέσ. ἀφρ. ἡλασάμην, μετ' ἐνεργ. σημασι., Κ. 537, Λ. 682:—συνγάνει ἐπὶ ἱππῶν, ἐρμάντων, πλοίων, δόξητ', ἐλαύνω, ἔλ., ἄρμα καὶ ἵππους Ἰππ. 334. ἐς τὴν ἀγορὴν τὸν ζεύγος Ἡρόδ. I. 59. ὡσαύτως, ἔλ. ἵππον ἱππεύειν ὁ αὐτ. 4. 64, κ. ἄλλ., κέλῃτας καὶ ἄρματα ἔλ. ὁ αὐτ. 7. 86. ὡκα νῆα παρτὲ ἔλσαν, ταχέως διὰ τῆς κωπηλασίας νὰ περάσῃ τὸ πλοῖον μακρόθεν, Ὀδ. Μ. 109, κελ. οὕτω, στρατὸν ἔλ. Πινδ. Ο. 10 (11). 79, Ἡρόδ. I. 176., 4. 91, κελ. ἢ χρίσις αὕτη κατέστη οὕτω κοινή, ὥστε, 6) ἡ αἰτιατ. παρελθόν, ὡς μετὰ τὸν ἄγιο, καὶ τὸ ῥῆμα κατέστη ἀμετ., πορεύομαι ἐπ' ἡμέρας, ἠμίστιεν δ' ἔλσαν Ἰνν. ἵππους, τοὺς ἐκτύπησας διὰ τῆς μάστιγος ὅπως ἐλάσωσιν, Ἰλ. Ε. 366, κελ., πρὸλ. Σοφ. Πλ. 734, 739. βῆ δ' ἔλσαν ἐπὶ κύμασιν, ὡρμήσας δὲ ἐλαύνειν κατὰ τῶν κυμάτων (Θ. Γαζής), Ἰλ. Ν. 27. νύκτα δὲ ἐλαύνειν ἔλσαν, ἐλαύνειν ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός, Ὀδ. Ο. 50. ἐς τὸ ὄστυ ἔλ., εἰσέρχεσθαι ἐπ' ὁμάδης εἰς τὴν πλὴν, Ἡρόδ. I. 4. 60, πρὸλ. 99, κελ. ἐπὶ ζευγέων ἔλ. ὁ αὐτ. 1. 199.—ἱππεύω, ὁ αὐτ. 7. 88, Ξεν. Ἰππαρχ. 3. 9, κελ. ἔλῶν ἐς Θρητικήν, ποι. ρευσίμενος εἰς., Ἡρόδ. 9. 89, κελ.—κωπηλατῶ, μάλα σφοδρῶς ἐλάαν Ὀδ. Μ. 124. παρτὲ τὴν νῆσον ἐλαύνειν, διὰ κωπηλασίας παρέρχεσθαι τὴν νῆσον, αὐτὸς 276. ἐλαύνοντες, αἱ κωπηλατοῦντες, ὁ εἰρήται, 13. 22. γ) ἐπὶ ταύτης τῆς ἀμιταβήτου σημασι. λαμβάνει ἐνίοτε αἰτιατ., γαλήνην ἐλαύνειν, πλεῖν ἐν γαλήνῃ, ἢ κατ' Εὐστάθ. «γαλήνη», Ὀδ. Η. 319. οὕτω, τὰ δ' ἐσπερα νῶτ' ἐλαύνει Εὐρ. Πλ. 731. (ὁλλὰ πόντον ἐλάταις ἐλαύνειν, ἴδε κατωτ. II. 1.) οὕτω καὶ, ἐλαύνειν ὁρόμιον, τρέχειν ὁρόμιον, Ἀριστοφ. Νεφ. 28. δ) Παθ., [νῆσ] ἐλαύνομένην, πλέουσιν διὰ κωπηλασίας, ἀνιῶσαν, Ὀδ. Ν. 155. τὰ κατάντη ἐλαύνεσθαι, ἐπὶ ἱππῶν, ἱππεύεσθαι εἰς μέγα κατάντη, κατηγορικῶς, Ξεν. Ἰππαρχ. 8. 3. 2) ὁπάγω, ὡς τὸ ἀπελαύνω, Λατ. abigere, παρ' Ὀμήρ. ἀέποτες ἐπὶ κλοπιμαίων κτηνῶν, Ἡρόδ. Ὀδ. Μ. 353. ἵππους Ἰλ. Ε. 236. ἔλ. ὁ τὶ δύναιτο Ξεν. Ἑλλ. 4. 8. 18.—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ὀδ. Δ. 637., γ. 51. ῥύσι ἐλαυνόμενος, ἀντίποινα καὶ αἶον ἀνταρπάγματα ἀρπάζων (Θ. Γαζής), Ἰλ. Α. 674, κελ. 3) ἀπαθῶν, ἔλ. τινὰ ἐκ δήμου Ἰλ. Ζ. 158. ἀνδρας ἀπ' Οἰνύσσας Πινδ. Ν. 5. 29. καὶ συγγ. παρὰ Τραγ., ἔλ. τινὰ γῆς Εὐρ. Μίδ. 70. ἐλῶση μύσος Αἰσχύλ. Χο. 967 (ἐνθα νῦν γράσσεται: κλύση), μίσση... ἡλάθη Εὐρ. 283. ἄγος ἔλ. = ἀγρηλατῶς Θουκ. 1. 126. ἔλ. ληστὰς Ἀριστοφ. Δχ. 1188, κελ.:—γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι Αἰσχύλ. Πρ. 682. 4) φέρω εἰς τὸ ἐσχατὸν σημείον, οἱ μιν ἄδην ἐλῶσι.. πολέμοιο, «πολέμου κορεσθῆναι ποιήσανσιν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 315. ἔτι μὲν μὴν φημι ἄδην ἐλάαν κακότητος, ἵππων λέγω κατακρήναι αὐτὸν κακῶσαι Εὐστ., Ὀδ. Ε. 290.—ἀκολούθως συχνάκις παρὰ τοῖς Ἀττ., καταπιεζῶ, προσβάλλω, καταδιώκω, ἔλ. λοιμός πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 28, κελ. οὐ δ' ἀπείλεις πᾶσιν, ἐλαύνεις πάντας Δημ. 559. 3) λύπη.. ἐληλάται καλῇ, εἶναι κατατελιμμένους ἢ ὀλιγοτέρας λύπης, Σοφ. Δτ. 275, Εὐρ. Ἀνδρ. 31. ὕπ' ἀνάγκης καὶ οἰστρου Πλάτ. Φαίδρ. 240D. ἐλαυνόμενην καὶ ὑδρίζομένην Δημ. 241. ἐν τέλει ἴδε τὸ ῥῆμα περιωθέν. 5) = βενέω, ὡς τὸ Λατ. arguere, arguere, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 39, πρὸλ. Πλάτ. Κορμ. ἐν «Ἀδωνί» 1. 6) ἀμεταβ. ἐν φράσεσιν οἷαι αἱ ἐξῆς: ἐς τοσοῦτον ἡλσσαν, μέχρι τοῦτου τοῦ σημείου προεχώρησαν, Ἡρόδ. δ. 84. ἐς πᾶσαν κακότητὰ ὁ αὐτ. 2. 124. ἐς κόρον ἐλαύνειν, ὡς τὸν πρόμακτον εἰς σημείον τοῦτον ὥστε νὰ ἐπέλθῃ κόρος, ἀγρία, Τυρταῖος 8.10, πρὸλ. ὅημασ. 2:—ἐνεσθεν, προβαλὼν, προχωρῶ, ἔγ-

γὺς μανιδῶν Εὐρ. Ἡρακλ. 904. ἔξω τοῦ φρονεῖν ὁ αὐτ. Πάνχ. 853. πρὸς ἔλ. τινός, προχωρεῖν ἐν τινὶ πράγματι, Πλάτ. Εὐθύφρων 4B, Τραγ. 486A, Ξεν. Κύρ. 1. 8, 39. ἴδε ἀνωτ. σημασι. 5. II. πλῆττω, ἐλάττειν πόντον ἐλαύνοντες, πρὸλ. Λατ. remis impellere, Ἰλ. II. 6. κισθάραν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 351. 2) πλῆττω εἰς ἀγγεμάτου δόλου, ἀλλ' οὐδέποτε μακρόθεν, τὸν συνηπτηρὸν ἐλάσσοκεν Ἰλ. Ε. 199. ἔλπει ἡλσσε κόρησιν Ε. 584. κόρυθος φάλον ἡλσσαν Ν. 614. πρὸλ. εἰς 1.—μὲν δὲ διπλῆς αἰτιατ., τὸν μὲν μεταδερσμάδην ἔλσσ' ἴμιον, τὸν ἐκτύπησε., Ἰλ. Ε. 80.—Παθ., μετ' αἰε., νύκτον ὀπισθ' αἰχμητοῦρος ἐληλομένης Τυρταῖος 8. 20.—γόννα δ' ἡλσσε ποντὶ μετώπῳ, ἐκτύπησε τὴν γῆν μὲ ὄλον τὸ μέτωπόν του, ἐπὶ πύργου ἀνδρώων, Ὀδ. Χ. 94.—ὡσαύτως μετὰ συσσεύχ. αἰε., προξενῶ, κάμνω, αὐλήν, τὴν ποτὲ με σὺς ἡλσσε λευκῇ δόσαντι Φ. 219. καὶ, δόδοντας ἔλ., ἐκκρούειν, ἐκβάλλειν, Ἀπολλ. Ἰόδ. Β. 785. 3) κτυπῶ τι ἐπάνω εἰς ἄλλο, πρὸς γῆν ἔλ. κόρη Ὀδ. I. 237. ἐπὶ ἐπλυν, διαπερῶ, διαπερὶ δὲ χαλκὸν ἐλάσσαν Χ. 295. ὁδὸν διὰ στήθεσιν ἐλάσσοι Ἰλ. Ε. 57, πρὸλ. I. 209. καὶ ἐν τῇ παθ., διερχομαι, Δ. 135, Ν. 595. ἐμπήγμει, διοτρεῖς ὡμῶς ἐνὶ στήθεσιν ἡλῆλατο Ε. 400, πρὸλ. Πλάτ. Παλ. 616C. III. ἐπὶ πολλῶν μεταφορ. σημασιῶν. 1) κτυπῶ διὰ πύργου, σφυρηλατῶ, Λατ. ducere, σφυρηλατῶ μέταλλον, ἀσπίδα—ἦν ὁρθὸς χαλκὸς ἡλσσαν Ἰλ. Μ. 296. πέντε πύργους ἡλσσε, πέντε ἐλάσματα (τῆς ἀσπίδος) ἐσφυρηλατήσιν, γ. 210. περὶ δ' ἔρκος ἐλάσσε κασιγένην, ἔκαμε πῆριε φραγμὸν ἐν σφυρηλατῶν κασιγένην (μετὰ ὑπαινιγμοῦ καὶ τῆς σημ. II), Σ. 364. εὐνὴ ἐληλάσμεν χρυσοῦ, κλῆν ἐξ ἐσφυρηλατημένου χρυσοῦ, Μίμνερμ. II. σιδήρος ἐληλ. Πλουτ. Κόμωλ. 31. 2) ὁρύσσω, σκάπτω, ὡς τὸ Λατ. ducere, ὁρύσσω, ἀμφοὶ δὲ τάφρον ἡλσσαν, ὁρύσσαν, ὁρύσσαν (Σχόλ.), τάφρον ἐλάσσαν (Θ. Γαζής), Ἰλ. II. 460. ἀμφοὶ δὲ τεῖχος ἐλάσσε πόλει, περιέβαλε τὴν πόλιν διὰ τεχνίτην, Ὀδ. Ζ. 9. σταυροῦς δ' ἐκτὸς ἐλάσσε Ε. 11. τελεῖν ἐληλάστω Ἰλ. 86. συγγέν. παρ' Ἡρόδ., ὡς, τεῖχος ἐς τὸν ποταμὸν τοὺς ἀγκῶνας ἐληλάται, αἱ τοῦ τεύχους γωνίαι ἐκχωροῦνται μέχρι τοῦ ποταμοῦ, I. 180, πρὸλ. 185, 191. ἐληλαμένοι περὶ πύργον, περιεχόμενοι πύργον, τοῦτ' ἴσται, περὶ ὧν πύργους ἐληλάται, τελέγαι κεκυκλωμένοι (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Πέρσ. 871.—οὕτως, ἐγμὸν ἐλαύνω, προχωρῶ ὁρῶν ἐπὶ τῇ αὐλακῶν γραμμῇ ὁρῶν, Ἰλ. Α. 68. ἔλ. αὐλακα Ἰππ. Ἑργ. κ. II. 411. ὅργαν ἀμπελίστου ἔλ., φυτεύω ἀμπελοῦς στοιχηδόν, Ἀριστοφ. Δχ. 295. ἐλ-εῖν, καθύλου, φυτεύω, παράγω, ἔλθ. δὲ καὶ ἡλοσσε ἀρετὰς δ' μακρὸς αἰῶν Πινδ. Ν. 3, 130. 3) κολῶν ἐλαύνειν, ἐπιτείνειν τὸν δόρυ, τὴν λογαρχίαν, Ἰλ. Δ. 575. 4) ἐξ ὁσων ἐς γαῖαν ἐλαύνειν δάκρυ, ἐκχέειν, Εὐρ. Ἰκ. 96. ἐλάφειος, οὐ, ἀνέκων εἰς ἔλαφον, τῆς ἐλάφου, ἐλαφιοσύν, Λατ. cervinus, κέρας Ἀρίας, κ. τὰ Ζ. Ἰσ. 4. 8, 27. τὰ δὲ κρῖα.. ἦν παραπλήσια τοῖς ἐλαφείοις Ξεν. Ἀν. I. 5, 2. 2) ὅμοιος ἐλάφῳ, δειλός, Ξεν. Μ. 326. 10. ἐλάφῳ, ἢ, δέμας ἐλάφου, ὡς τὸ λεοντῆ, ἢ δὲ εὐμαρὶς κινεῖν ἀνδράσι πρὸς γυναῖκας, βαρβαρικὸν μὲν εὐρημα, ἐξ ἐλάφῳ δὲ ποιητήριον Πλούτ. Ζ. 90, πρὸλ. καὶ Κρότων ἐν Ἀθηνῶν τ. Δ', α, 320. ἐλάφῳ-βόλῳ, ἢ, τὸ βάλλειν, ὁρῶν ἐλάφους, ἄγρα ἐλάφων, Καλλ. εἰς Ἀσπ. 262. ἐν τῷ πληθ., Σοφ. Ατ. 178. ἐλάφῳ-βόλῳ, (ἐνν. ἱερὰ), τὰ, ἐλφθ. εἰς τιμὴν τῆς Ἀρετῆς, Πλούτ. 2. 660D. ἐλαφιοβόλιον, θῖνος, ἢ, δ' ἔνατος μὴν τοῦ Ἀττ. ἔτους, καθ' ὃν ἐωρτάζοντο τὰ Ἐλαφιοβόλια (ἐν ἸΙ) εἰς καλὸν μῆνας μὴν Ἐλάφιος, Πλουτ. δ. 13, 11), ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ τελευταῖον ἡμῶν τοῦ Μαρτίου καὶ τὸ πρῶτον δεκαεποήμερον τοῦ Ἀπριλίου, Θουκ. 4. 118. προηγείται τοῦ Μαινουχιδῶνος, Αἰσχίν. 40. 20. ἐλαφιοβόλος, οὐ, ὁ βάλλων, ποτῆν ἑλάφους, Ἰλ. Σ. 310. περὶ τῆς Ἀρετῆς, Ἰμν. Ὀμ. εἰς Ἀρετ. 2. καὶ (Δωρ. ἐλαφῶβ-) Σοφ. Τρ. 214. ἐλαφίαι· οὐ τῶν ἐλάφων ἀστράγαλοι Ἰσχύλ., ἐλαφικόν, τὸ, = ἐλαφῶβασκον, Διοσκ. (νύχτα) 3. 80. ἐλαφίνης, οὐ, ἢ, νεβρός, μικρὸν ἐλάφιον, «ἐλαφίον», Ἀνύπ. Παλ. Διοφ. (Δ. Σαρ. ΚΑ', 3), Ἰσχύλ., ἐλάφειον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἐλαφός, Γεωπ. 2. 18, 6. ἐλάφιος, οὐ, = ἐλαφιοβόλιον. ἐλάφιος, ἴσος, ἢ, ὅρκειον ἔχον περὶ ἑμῶν πρὸς τὰς τριὰς ἐλάφους καὶ γλῶσσαν μεγάλαν, τὴν ἀφίνει εἰς τὸ ὕψος ὡς ὁρμῶν καὶ αὐτὸν συλλαμβάνει ἰχθὺς, Παρρ. τῶν Ὀπ. Ἰευστ. II. 11), ἐλάφῳ-βασκον, τὸ, φρενὲν ἐκθῆμενον ὑπὸ τῶν ἐλάφων ὡς προφυλακτικὸν κατὰ τῶν ἀγμάτων τῶν ἱερῶν, μαστίμωσιν αὐτῶν, Διοσκ. 3. 80, Πλουτ. Ν. II. 22. 22 (37). ἐλάφῳ-γενής, ἴσος, ἢ, ἐξ ἐλάφου γενόμενος, ἐλαφιογενής, τῆς ἐλάφου ἢ μελέης Ἰσχύλ., ἐλαφῳ-ειδής, ἴσος, ὅμοιος, πρὸς ἐλάφον, Πλούτ. παρὰ Στράβ. 208. ἐλάφῳ-κράνους, οὐ, ἔχων κεφαλὴν ἐλάφου, Στράβ. 710. ἐλάφῳ-κτένους, οὐ, ὁ φονεύων ἐλάφους, Εὐρ. I. Τ. 1113.

ποιῶν ἑαυτὸν ὡς ἐλεεινότερον Δημ. 574. 25. ἐλεεινότερος ἀνθρώποις καὶ θεοῖς, ἄξιος πλείονος ἔλεος καὶ ἀνθρώποις καὶ θεοῖς, Πλάτ. Νόμ. 729E.

2) ὀλιθερός, λυπηρός, ὡς Ὁδυσσεύς ἐλεεινὸν ὕπ' ὀφρύσι δακρυρὸν εἶδεν, ὀλιθερὸν ἔακρυν, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. «ἐλεεινὸς» ἔδεικνυν, Ὁδ. Θ. 531, Π. 219· οὕτῃ ἐλεεινὸν, οὐδὲν αἰσθητὸν ἔλεος ἢ οἴκτου, Πλάτ. Φαίδων 59A, πρὸλ. Πολ. 606B.

II. Ἐπίρρ. ἐλεεινῶς, παρὰ δὲ τοῖς Ἀστικ. ποιηταῖς ἐλαυνῶς. Σοφ. Φ. 870, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1063· ἐλεεινῶς διακεῖσθαι Δημ. 306. 23· οὐδ. πληρ. ἐλεεινά, ὡς ἐπίρρ., Ἰλ. Β. 314.

ἐλεεινότης, ἡτος, ἡ = ἔλεος, Σχολ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 960.

2) ἐολιότης, Ἐκκλ.

ἐλεῖω, παρὰ. ἡλίου Δ' ἀπολλῶδ. ἐν «διαμαρτάνοντι» 1: μέλλ. - ἡσω: ἀρ. ἡλῆσας: — Παθ., πρkm. ἡλῆσμαι Μένανδ. ἐν Ἀδελ. 472: (ἔλεος). Ὡς τὸ ἐλατῶν, λυποῦμαι τινα, οἰκτιρῶ αὐτόν, αἰσθάνομαι ἔλεος, συμπάσκειν πρὸς αὐτόν, ὁ δ' ἐρύσαστο καὶ μ' ἔλῃσεν Ὁδ. Ε. 279· οὕτω καὶ παρ' Ἀστ., οὐ μ' ἔλῃσεν Σοφ. Φ. 501, πρὸλ. 608· ἐλῃσεν αὐτῶν τὴν ὅπα Ἀριστοφ. Εἰρ. 400· ἐλ. [τινα] ἐπὶ τοῖς ἀκουσίοις Ἀντιφῶν 114. 17· ἐλ. τινα τίνος, οἰκτιρεῖν τινα διὰ τι, μνημονεύεται ἐλ. Σεν. τοῦ Ἐρσίου: — Παθ., ἴνα δ' τι μάλιστα ἐλεηθεῖ Πλάτ. Ἀπολ. 34C, Πολ. 337A· τὸ ἐλεοῦμενον, τὸ ἀντικειμενὸν ἔλεος, ὁ αὐτ., Δε. 368D· ἴνα.. ἥτιον ὅρ' ὅμῳ ἐλεοῖμην Δημ. 830. 12.

2) ἀπολ., αἰσθάνομαι οἴκτον, γύπην, ὥστ' ἐγὼ μὲν ἡλῆσας κτλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 706.

ἐλεημονικός, ἡ, ὄν. = ἐλεητικός, Κλήμεντιν. 128B, Εὐσ. VI 581B, Σερρα. Αἰγ. 940G.

ἐλεημοσύνη, ἡ, οἴκτος, ἔλεος, Καλλ. εἰς Ἀδελ. 152. 2) βοήθεια εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἐλεημοσύνη, ἐκ τῆς λέξεως ταύτης ἔγενε κατὰ παραφθοράν ἡ Ἀγγλ. πλιντς, ἡ Γερμ. Αλμοσση, καὶ ἡ Σλαβ. αλμους), Διογ. Α. δ. 17, Κων. Διαβ. κτλ.

ἐλεήμων, ὄν, γεν. ὄνος, ὁ αἰσθάνομενος ἔλεος, εὐσπλαγχνος, οἰκτιρῶν, οὐδέ μοι αὐτῇ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων Ὁδ. Ε. 191, Δημ. 547, 15· μετὰ γεν., Ἀριστοφ. Εἰρ. 425. — Συγκρ. καὶ ὕπερ. ἐλεημονέστερος, -πατος, Ἀριστ. π. τῶ Ζ. Ἰστ. 9, 1, 7, Δυσκ. 168. 40.

ἐλεητικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐλεῇ, ἐλεήμων, Ἀριστ. Ρητ. 2. 12, 15.

ἐλεητός, ὄος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἔλεος, οἴκτος, εὐσπλαγχνία, Ὁδ. Ρ. 451.

ἔλεος, αἶ, (ἔλος) νύμφη τῶν λειμώνων, ὡς αἶ Λειμωνιάδας, Λειμωνιάδες, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀδμ. 23, κατὰ τὴν πιθανὴν εἰκόσιν τοῦ Ἰλίου.

ἔλεεινός, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἐλεεινός.

ἐλεῖν, ἴδε τὸ ῥῆμα αἰρέω.

ἐλεῖνός, ἡ, ὄν, παρ' Ἀστ. ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐλεεινός.

ἐλεεινο-θάτης [ἄ], ὄν, ὁ, ὁ περιπατῶν εἰς τὰ ἔλη, κατοικῶν ἐν τοῖς ἔλεσι, καὶ ἐλειοβάται ναῶν ἐρέται θεινοὶ πληθός, «ἐλειοβάται: οἱ τὸ Αἰγύπτιον ἔλεος οἰκοῦντες» ἡ κοινῶς Αἰγύπτιοι: Ἰλῶδης γὰρ ἡ Αἰγύπτος (Σχολ.). Αἰσχύλ. Πέρσ. 39· κατ' ἄλλους αἱ κάτοικοι τοῦ Δέλτα τοῦ Νείλου, πρὸλ. Θουκ. 1. 110.

ἐλεεινο-γενής, ἄς, ὁ ἐν ἔλει γεννηθεὶς «ἐλειογενές» ἄρυσεν Ἰσχυρ. ἔλεεινο-δίακτος, ὁ, ὁ κατὰ πρὸς ἀπὸ ἡττημένων ἐλῶν, Σουλ. Ῥωμ. 2782. 40· ἴδε Büchh.

ἐλεεινο-νόμος, ὄν, ὁ διατρέπων ἐν τοῖς ἔλεσιν ἢ τοῖς λειμῶσι, Νύμφη ἐλεεινόμοι Ἀπολλ. Ρόδ. Π. 821· ἐλεεινόμου διὰ ποιήσεως, τῆς φωνῆς καὶ αὐθεντίας ἐν τοῖς ἔλεσι, Ὀρρ. Ἀργ. 1052· ἐκεῖ κείμενος, ὁ αὐτ. 158.

ἐλεῖνός, ὄν, καὶ ἐν Ἀριστοφ. Ὀρν. 244 α, ὄν: (ἔλος) — ἐκ τοῦ ἔλεος, ἡ τοῦ λειμῶνος, ἔλ. ὕδωρ, ὕδωρ ἐκ τοῦ ἔλεος, Ἰππ. π. Ἀίρ. 287· ἔλ. δάπεδον, ἡ νοτερὰ ἐπιφάνεια λειμῶνος, Ἀριστοφ. Παιρ. 351.

2) ὁ φυόμενος, αὐξανόμενος ἐν τῷ ἔλει, δόνασεν Αἰσχύλ. Πέρσ. 494· ὁ κατοικῶν ἐν τοῖς ἔλεσι, τῶν Αἰγυπτίων οἱ «ἔλειοι Θουκ. 1. 110» βίος ἔλ. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12· ἔλ. ἔλ. αὐτὸς 3. 14, 10· περὶ τοῦ ἐν Ἀριστοφ. Ὀρν. 244: ἐλεῖνός παρ' αὐλῶνας, ἴδε ἐν ἔλει αὐλῶν: — πρὸλ. Ἰππ. 212.

ἐλεῖνός, ἡ, ἔλεος, ὁ, εἶδος μύς, Μυόσις κλῖς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 17, 4, Ἀρτεμίδ. 3. 65 (ἐνθα γράφεται ἐλεῖνός) — «τῶν ἀρουραίων μυῶν καὶ τῶν καλούμενων ἐλεῖνός ἐν μέσῳ εἶναι τὸν μυῶν καλούμενον» Γαλῆν., ὁ δὲ Ἡσυχ. ἔχει τὰς «ἐλεῖνός» Ἀρτισταρχὺς φησὶ γίνεσθαι ἐν τοῖς φρυγανίαις ὡς σαύρας· ὁ δὲ Καλλιπαστος σκυλῆκοιδὲς τῆς, ὡς γράφεται εἰς δέλεαρ τοὺς ἀλγεῖς, εἶναι δὲ ἐν τοῖς δρυσὶν» οὐκ (εὐ), ἔστι γὰρ ζῷον τετράπουν ὁ ἐλεῖνός καλούμενος μύς, ὁ σκίουρος».

ἐλεεινο-πλῆτων, τὸ, τὸ ἐν ἐλῶσι τόποις φυόμενον ἀγριοπέλινον, Ἀρίστην gravenolens, Θεοφρ. π. τὰ φυτ. Ἰστ. 7. 6, 3· ὑδροπέλινον ἄγριον, Διοσκ. 3. 75.

ἐλεῖνός-τροφός, ὄν, τρεφόμενος ἐν τοῖς ἔλεσι, πλεκτὸν ὕφασμα σχεῖνός ἐλεῖνός-τροφός Ἀρχαῖος παρ' Ἀθην. 305F.

ἐλεῖνός-χρυσός, = ἐλεῖνός-χρυσός, Θεοφρ. π. τὰ φυτ. Ἰστ. 8. 3, 1.

ἐλεῖνός, ὄν, ὁ, ὁ ἐν ἔλεσι φυόμενος, οἱ τε γὰρ ἔλαφοι

... αἰτοῦνται τὸν ἐλεῖνόν κάλαμόν Διονύσι. Βουζ. Ἀνάπλ. Βοσπ. Ενδ. Wescher 28.

ἐλεῖνός, «ἐπὶ λῆσας», Μέσ. Ἐπ. ἀόρ. 6· τοῦ λέγω (βάλλω τινα νὰ πλῆγῃ), Ὁδ. Γ. 50.

ἐλεῖνός, ἡ διπλῶν ἐλεῖνός ἐλεῖνός, ὡς τὸ ἀλαλά, «ἐπὶ φρεσὶ πολλοῖς, οἱ προσόντες γὰρ εἰς πόλεμον τὸ ἐλεῖνός ἐφόνοι μετὰ τινος ἐμμελούς κινήσεως, καθ' ὃ καὶ Ἀρχαῖος ἑρπετιεὺς ἐν τῷ Φιλοκτῆτῃ ποιεῖ τὸν Ἀγαμέμνονα παραγγέλλοντα τοῖς Ἀχαιοῖς» (Σχολ.). Ἀριστοφ. Ὀρν. 364· καθόλου, πᾶσα κραυγὴ, πόνη, Αἰσχύλ. Πρ. 877· χαρὰ, Πλάτ. Θρησ. 22.

ἐλεῖνός, Ἰων. γ' ἐνικ. ὕπερ. τοῦ λαοθάνατο.

ἐλεῖνός, (Δ), Ἐπ. ἐκτεταμένος τύπος τοῦ ἐλίσσω (Βουττμ. Αεξίλ. ἐν λ.), σπάν. κατ' ἐνεστ., Ὑμν. Ὀμ. 28. 9, Πινδ.: τὸ πῆλ-στον κατ' ἀόρ.: — συγκεκομ. μέσ. ἀόρ. 6· ἐλεῖνός Ἰλ. Α. 39, ὡς παθῆ. Ν. 558. Περιτρέφω, περιδιδῶ, περὶ σχεδίων ἐλεῖνός (τὸ κῆμα) Ὁδ. Ε. 314· ἡ δ' ἐλεῖνός (ἡ ναῦς) Μ. 416.

2) ἐν τῇ Ἰλ. ἐπὶ στρατοῦ, συστραφεῖναι ποῖς, σφέας ὡς ἐλεῖνός Ἀφας Ρ. 278· ἐν τῷ παθ., οἱ δ' ἐλεῖνός ἦσαν Ε. 497., Ζ. 106.

3) καθόλου, ποῖς τι τρέμειν, ἢ σείεσθαι, μέγαν δ' ἐλεῖνός Ὀλυμπίον, περὶ τοῦ Διός, Ἰλ. Α. 530· φόρμιγγα ἐλ., ποιεῖν τὰς χορδὰς αὐτῆς πάλαι, Πινδ. Ο. 9. 21· (οὕτω) φόρμιγγα ἐλεῖνός Ἰλ. 1. 7· ἀστεροπὴν ἐλεῖνός ἡ αὐτ., Ν. 9 45· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἴππον.. ἀγωνίῳ ἐλεῖνός ἡ αὐτ., Σπινδ. 38. — Πινδ. σείεσθαι, τρέμειν, γαῖα ἐλεῖνός Ἰλ. Χ. 448· ἐλεῖνός, ἐπὶ παλλομένου ξίφους, Ν. 558· ἐλεῖνός πεπλός Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀδμ. 183.

II. Μέσ. καὶ παθ., κινεῖν-μαί ἐλεῖνός, τὴν δ' ἐλεῖνός πτέρυγος λάδεν ἀμφισχυῖαν Ἰλ. Β. 316· ἐλεῖνός ὄρακων Α. 39, πρὸλ. Ἀπολλ. Ρ. 43. Δ. 143· σπείρας ὄρακων ἐλεῖνός Ἀριστοφ. Ἀπασπ. 426.

ἐλεῖνός, (Β): ἀόρ. ἡλῆεξας Σεν., Ἐπ. ἐλεῖνός Καλῆ: — κράξω ἐλεῖνός, καὶ ἐπομένως, ὡς τὸ ἀλαλάξω, ἐλεῖνός τὴν πολέ-μικὴν κραυγὴν, τῷ Ἐνυαλίῳ Σεν. Ἀν. 1. 8, 18· καθόλου, ἐλεῖνός μεγάλην, ἰσχυρὴν κραυγὴν, Εὐρ. Φυλ. 1514· ἐπὶ ἀσπίδος, κρητὶ, Καλλ. εἰς Ἀδελ. 137· — ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἐπὶ τῆς ἀνδρός, ἔλεος, κελαιδῶ λυπηρό, Εὐρ. Ἰλ. 1111· μετ' αὐτ., ἴτυν ἐλεῖνός, ἔλεος κλυθυμῶς, ὀργιστοῦ διὰ τὸν ἴτυν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 213.

ἐλεῖνός-σφάκτις εἶνος [εἰ], εἶνος παρεσκευασμένος μὲ ἐλεῖνός-σφάκτον, Διοσκ. 5. 71.

ἐλεῖνός-σφάκτον, τὸ, = τῷ ἐπῳ, Διοσκ. 3. 40.

ἐλεῖνός-σφάκτος, ὁ, εἶδος σφάκτου, ἀλφρακτῆς ἢ φακοκρητῆς, Θεοφρ. π. τὰ φυτ. Ἰστ. 6. 1. 4· καθ' ἵσχυ. «πῶς τις ὁμοία δικτάμῳ».

ἐλεῖνός-σφάκτος, τὸ, (ἐλεῖνός) βιαία ληΐστis, πειρήσας, Ἰσχυρ.

ἐλεῖνός-σφάκτος, ὄν, (ἐλεῖνός Δ) ἡ σείων τὴν γῆν, τετραστρία Πινδ. Π. 8· ἐλεῖνός, δηλ. Πόσειδον, αὐτὸς δ. 50· — ἐν Σοφ. Ἀντ. 153 ὁ Βάκχος καλεῖται ὁ Θέβας ἐλεῖνός, ἐπειδὴ τὸ ἔδαρος ἐπέλετο ὑπὸ τοῦ πόδας τὸν χορευόντων θιασώτην αὐτοῦ, πρὸλ. Καλλ. εἰς Ἀπολλ. 1, καὶ τὸν Σπινθ. ἐν τόπῳ.

ἐλεῖνός-σφάκτος, ἴδε τὸ ῥῆμα λαγχάνω.

ἐλεῖνός-σφάκτος, ἡ, ἡ τὰ πλοῖα καταστρέφουσα, ἐπίθετον τῆς Ἑλένης, κατὰ Περσίδα, πρὸλ. Ἐλάνδρος Αἰσχύλ. Ἀχ. 689 (οὕτως ὁ Ἑλάνδρος καὶ ἄλλοι ἀντὶ τοῦ ἔλεος τῶν χειρογρ., ἐπειδὴ οὐδεὶς τύπος νῆος = ναῦς εἶναι γνωστός).

ἐλένη, ἡ ἐλένη, ἡ, λαμπρά, Ἡσυχ. II. πλεκτὸν κέν-στρον ἡ καλὰθιον, ἐν ᾧ ἐφέροντο τὰ ἔρα σκευὴ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος, «ἔστι δὲ καὶ ἐλένη πλεκτὸν ἀγγεῖον σπείρου-μενον, τὰ χεῖλη οἰσύνον, ἐν ᾧ φέρονται ἱερὰ ἄρρητα τοῖς Ἑλενηφο-ροῖς» Πολυδ. Γ. 191· ἐντεῦθεν οἱ Ἑλενηφοροῦντες, οἱ φέροντες τὰ τοιαῦτα κένστρα, ὄνομα κοινῶς τινὸς τοῦ Διπλίου, ἴδε Γαλῆν. ἐν Ἀθην. 223A· τὰ Ἑλενηφόρια, ἡ ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Βραυρ. Ἀρτέμιδος, Πολυδ. ἐν Ἰ. ἀνιστ.

III. ὡς κύριον ὄνομα ἡ Ἑλένη (ἡ καταστρεπτική, πρὸλ. Ἐλάνδρος, ἐλένας).

Ἑλένια, ἰένν. ἱερὰ, τὰ, ἐορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Ἑλένης, ἡ Ἑλέ-νεια ἑορτὴ ἀγομένη ὑπὸ Λακωνίων Ἡσυχ.

ἐλένιος, τὸ, φυτὸν τῆς λῆγανος, Καίριον παρ' Ἀθην. 608C. Καθ' ἵσχυ. ὁ ἐλένιος βοτάνη τις, ἡν φασὶν Ἑλένην σπείρειν πρὸς τοὺς ἔρεις, ὅπως βοσκόμενοι ἀνατρέψωσιν».

ἐλένιος, «ἀγγεῖον χωρῶν τετάρτων» Ἡσυχ., πρὸλ. Πολυδ. Γ. 191.

ἐλενοῖς, ἀκλήματα τὰ τῶν ἀμπέλων Ἡσυχ.

ἐλενοῖς-ρόντης, ὄν, ὁ, ὁ φωνεῖ τῆς Ἑλένης, Σχολ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1140.

ἐλενοῖς-δύτης, ὄν, (ῥ), ὁ, ἐπὶθετον τῶν Δηλίων, «ἐλεοῦναι, ἔλε-τὸ τοῖς ἐλεῖνός ὑποδύεσθαι διακονοῦντες ἐν ταῖς θοῖναις» ἔλεος δ' ἔστιν ἡ μαγειρικὴ τράπεζα Ἀθην. 173A.

ἐλεῖνός-ὄρατος, ὄν, (ἔλος) ὁ ἐν τοῖς ἔλεσι τρεφόμενος, λωτὸν ἐρεπτόμενος ἐλεῖνός-ὄρατος τε σέλιον Ἰλ. Β. 776.

ἐλεῖνός, ἐπίρρ. ὡς τὸ ἐλεεινός, οἰκτιρῶς, ὀλιθερά, μόνον ἐν Ἰστ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 203.

ἐλεῖνός, ὁ, μαγειρικὴ τράπεζα, Ἰλ. Γ. 215, Ὁδ. Ε. 432· πρὸλ. Ἀθην. 173A· — ὡς αὐτὸς ἐλεῖνός, τῆς Ἀριστοφ. Ἰππ. 152, 169.

II. εἶδος γλάνος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 3, 3.

ἔλεος, ὁ, οἶκτος, ἔλεος, συμπάθεια, 'Πλ. Χ. 44, καὶ παρ' Ἀπ. πολλάκις· ὡσαύτως κατὰ πληθ., Πλάτ. Πολ. 606C, Δημ. 794. 27· ἔλ. τινος, ἔλεος διὰ τινος, Εὐρ. Ι. Α. 491· ἔλεον ποιεῖσθαι ἐπὶ τινι Δημ. 735. 1· ἔλεον τυχεῖν Ἀντιφῶν 114. 21· — παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ τῇ Κ. Δ. καὶ οὐδετέρως, τὸ ἔλεος, πληθ. τὰ, ἔλεη Ἐπιφάν. 2. σ. 284· — ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχεν ἔλεον βωμός. «ὡ μάλιστα θεῶν ἐς ἀνθρώπων βίον καὶ μεταβολὰς πραγμάτων θεῖοι ὠφέλιμος, μόνος τιμὰς Ἑλλήνων νέμουσιν Ἀθηναῖοι» Πaus. Ι. 17, 1, πρὸς. Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 261· ἔλεος ἐπιεικὲς θεός Τιμοκλ. ἐν «Συνεργαῖς» 1. II, πρᾶγμα ἄξιον ἔλεου, οἴκτου, Εὐρ. Ὀρ. 832. ἔλεο-σέλινον, τό, = ἐλεοσέλινον.

ἐλε-πολις, καὶ ποιητ. ἐλε-πολις, ι, εως, πόλις καταστρέφουσα, ἐπιθετο τῆς Ἑλένης (πρὸς. Ἐλάνδρος), Διοχ. Ἀγ. 689· τῆς Ἰφιγενείας, ἀγέτω με τὰν Ἴλιον καὶ Φρυγῶν ἐλέπολιν Εὐρ. Ι. Α. 1476, 1511.

II, ὡς ὄηλ. οὐσιαστ., πολιολογική τις μηχανή, ἣν ἐπενόησε καὶ κατασκεύασε Δημήτριος ὁ Πολιορκητής, ὅς ἐπεριγραφὴν αὐτῆς ἐν Διοδ. Σικελ. 20. 48, πρὸς. καὶ Πλουτ. Δημήτρη. 21 (Διον. δ' Ἀλ. 9. 68) καλεῖται αὐτὴν ἐλέπολιν μηχανήν· ἴδε Ἀμμ. Μάρκελλ. 23. 4, 10, Βιτρούβ. 10, 22.

ἐλεσπις, ἔδος, ἡ, = ἔλως, τόπος ἐλώδης, λειμῶν, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1266.

ἐλέσται, ἐλέστω, χρήστω, (= ἐλέσθαι, ἐλέσθω, χρήσθω) Ἐπιφ. Δοκτική. ἐκδ. Ἰω. Οἶκ.—Πρὸς. Κουμαν. Συναγ. ἀθροισμένων λέξεων ἐν οἴκῳ τοῦ.

ἐλετός, ἡ, ὅν, (ἐλετῶν) ἐν δυνάμει τις νὰ σιλλόσῃ, ληπτός, Ἰλ. Ι. 409.

ἐλεύθερος (= ἐλεύθερος), Ἐπιφ. Ὀλυμπίας, Arch. Zlg. 1879, σ. 50.

ἐλευθερία, ἰων. -ία, ἡ, ἐλευθερία, Πινδ. Π. Ι. 119, Πρὸς. Ι. 62, 95, Διοχ. Χο. 809, 863, κτλ.· δι' ἐλευθερίας μάλιστα ἐξήλθε, δηλ. μάλιστα ἡλευθερώθηκε, Σοφ. Πλ. 1509· ὑπάρχειν ἐλευθερίας τῇ Ἑλλάδι Ἀνδρ. 18. 34· ἐλευθερία, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τινος πράγματος, ἀπὸ τινος Πλάτ. Νόμ. 698Α· τινός Πλάτ. 329C.

2) ὑπερμέτρος ἐλευθερία, ἀκόλαστος καὶ ἔλ. ὁ αὐτ. Ἰων. 492C.

3) παρὰ μεταγεν. = ἐλευθεριότης. 4) ὄνομα χορευτῶν τινος παρὰ Σέξτ. τῷ Ἐμπε. π. Μ. Ι. 293.

ἐλευθερία, (ἐνν. ἱερὰ), τό, ἡ ἐορτὴ τῆς Ἑλευθερίας, τελευτῶν κατὰ πᾶν πέμπτον ἔτος ἐν Πλαταιαῖς εἰς μνήμην τῆς ἐκεῖ γενομένης μάχης, Ποσειδίππ. ἐν Ἀδελ. 3, Διόδ. Ι. 29, Πaus. 9. 2, β, κτλ.· ἐν Συρακούσαις εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀπικαταστάσεως τῆς δημοκρατίας, Διόδ. Ι. 72· ἐν Σάμῳ εἰς τιμὴν τοῦ Ἡρώτος, Ἀθην. 962Α· καθόλου, ἔλ. ὅσῳ ἐν Ἡνίοις· παρὰ Διον. Α. Ι. 113.

ἐλευθεριάζω, ἡμιλ. ἡ φέρωμαι ὡς ἐλεύθερος, Πλάτ. Νόμ. 701E, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 13· ἔλ. τοῖς λόγοις Πλουτ. 2. 6E· ἐλευθεριάξαντας (ἀμρ. ἀμρ.) παρὰ Διον. Α. Ι. 113.

ἐλευθερικὸς, ἡ, ὅν, ἐλεύθερος, πολιτικὴ Πλάτ. Νόμ. 701E· τὸ ἐλευθερικόν καὶ τὸ ἀνελεύθερον αὐτόθι 919E.

ἐλευθερίως, ὀν, ὡσαύτως α, ὀν, Σεν. Συμπ. 8. 161· — ὁ ἡμιλ. ὡς ἡ πράττειν ὡς ἄνθρωπος ἐλεύθερος, ὁ ἐλευθεριάζων τοῖς τρόποις· ἔχει δὲ ἡ λέξις σχέσιν πρὸς τὸ. ἐλεύθερος, ὡς τὸ Λατ. liberalis πρὸς τὸ liber, Πλάτ. Γοργ. 485B, κ. ἄλλ.· ἀνδρεῖται καὶ ἔλ. ὁ αὐτ. Νόμ. 635C· ἀντίθετον τῷ δουλοπρεπῆς, Σεν. Ἀπομν. 2. 8, 4· περὶ τινων τῶν ὁν λέοντος, ἔλ. καὶ ἀνδρεῖται καὶ εὐγενῶν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. Ι. 1, 321.

6) κυρίως ὁ ἐλευθερίως διδόν, γενναϊκῶς, ἔλ. εἰς χρήματα Σεν. Συμπ. 4. 15, πρὸς. Ἀριστ. ΠΟ. Ν. 4. 1, 1.

2) ἐπὶ διατριβῇ, ἐπιτηδεύματι ἢ ἐνασχολήσεως, ἀρμύζοντα, πρέποντα εἰς ἐλευθερίαν ἄνδρα, πτηνῶν θήρας, ἔως οὐ σφόδρα ἔλ. Πλάτ. Νόμ. 823E· ἐπιστήμη αὐτ. Ἀξ. 369B· βίον ἐλευθερίου Μένανδ. ἐν Ἰλλοκίρῳ 7 (ἐνθά δὲ Μείνεκε ἔχει ἐλευθερίου)· διαγωγὴ Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 5, 8 παιδεία αὐτόθι 8. 3, 10· πρᾶξις, ἔργα αὐτόθι 2. 5, 10· τὸ ἐλευθερίον = ἐλευθεριότης, Σεν. Ἀπομν. 3. 10, 5· παροιμ., εἰδὲ μὴ, μηδ' ἐπιθ. ὕδωρ πίσιμι ἐλευθερίον, εἰδμεν, νὰ μὴ ἀξιωθῶ ποτε νὰ ἐλευθερωθῶ, ἐπειδὴ οἱ δοῦλοι ἐν Ἀργεῖ μόνον ὅτε ἀπληθεροῦντο ἡδύνατο νὰ πῶσιν ὕδωρ ἐκ τῆς πηγῆς Κυνάδρας, Ἀντιφάν. ἐν Ἀλκιπρίαν 1. 4, πρὸς. Μείνεκε ἐν τόπῳ.

3) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἐπιβάλλων, ἐπιβλητικὸς, εὐγενής, ἀξιοπρεπής, εὐπρεπής τε ἰδέειν καὶ ἔλ. Σεν. Ἀπομν. 2. 1, 22, πρὸς. Ἰππ. 10, 17, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. Ι. 1, 32.

II, τὸ ἐπὶ πρρ. -ως, συγχρηματικόν, ὑπερβ. -ιώτατος, ὅπαντα καθ' ὅσπας τὰς ἀναισθητο μνημονεύσεως σημασίας, Σεν. Ἀπομν. 4. 8, 1, κτλ.

III, Ζεύς Ἰλ. Ζεύς δὲ ἐλευθερωτής, Πινδ. Ο. 12, 1, Σμυρνίδ. 144, Πρὸς. 3, 142.

ἐλευθεριότης, ητος, ἡ, ἡ χαρακτὴρ τοῦ ἐλευθερίου, κυρίως ἐλευθεριότης περὶ τοῦ διδόν, γενναϊκῶς, Πλάτ. Πολ. 402C, Ἀριστ. ΠΟ. Ν. 4. 1, 1· ἡ τῶν χρημάτων ἔλ. Πλάτ. Θεατ. 144D.

ἐλευθεριῶν, ὄνως, ὁ, μὴ ἐν Ἀλκιφρανισμῷ, Ἐπιφ. Κω, Epil. d. cor. hell. V. σ. 212.

ἐλευθεριώτατος, ὀν, ὡς καὶ νῦν, (ἰδριγ.) φιλοσοφούμε, ἔκδ. Μ. σ. 3087,

ἐλευθερό-παις, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἐλευθερία τέκνα, δηλ. ἐλεύθερος, Ἀνθ. Πλιν. 359.

ἐλευθερο-ποιός, ὀν, ὁ ποιῶν τινα ἐλεύθερον, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 176.

ἐλευθερο-πραξία, ἡ, ἐλευθερία εἰς τὸ πράττειν ἢ ἐνεργεῖν, ἀκολασία, Κρησμ. Σιλλυλ. 2. σ. 190.

ἐλευθερο-πράσιον θίκη, ἡ, δικαστικὴ καταδίωξις κατὰ τῶν ἀνδραποδιστῶν ἐπὶ πωλήσει ἀνθρώπου ἐλευθέρου ὡς δούλου, Πλουτ. Ι. 78· πρὸς. Αἰτ. Process. 229.

ἐλευθερο-πρέπεια, ἡ, τρόπος ἐμπρίπων ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, παρὰ Πλουτ. Ι. 119, ὅστις λέγει· «ἐλευθεροπρέπεια καὶ ἐκτένεια, τὸ μὴ πλῆρυν, τὸ δὲ αὐτελες».

ἐλευθερο-πρεπής, ἔς, ὁ ἀρμόζων ἢ ἐμπρίπων εἰς ἐλευθερίαν ἄνδρα, Πλάτ. Ἀλκ. Ι. 135C· — Ἐπὶ πρρ. -πῆς, αὐτόθι.

ἐλευθερός, α. ὀν, καὶ σς, ὀν, Διοχ. Ἀγ. 328, Τύρ. Πλ. 868· — ἐλεύθερος, ἀντίθ. τῷ δοῦλος· ὁ ὅμ. ἔχει τὴν ἰδίαν μόνον ἐν ἔλ. ἐν δυνάμει φράσσει· ἐλεύθερον ἦμισρ, ἡ ἡμέτερον, ἐλευθερίας, ὁ ἔ. ἡ ἐλευθερία, Ἰλ. Ζ. 655, Π. 831, κ. ἄλλ., καὶ κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον, ἐν εἰδόσῃ τῇ δι' ὑπὲρ ἐλευθερίας ἰστανὰ κρατῆρα οἱ τοῦτε πολέμους ἀποσπᾶμενοι (Σχόλ.), Ζ. 528· — ἐπὶ προσώπων, Πρὸς. Ι. 6, Διοχ. Πρ. 50, Σοφ. Ἀγ. 1020, Θουκ. 8. 15, κτλ. — τὸ ἐλεύθερον, ἡ ἐλευθερία, Πρὸς. 7. 103· κτλ.· τοῦ ἐλευθέρου Εὐρ. Ἰκ. 438· μετὰ γεν., ἐλευθερός ὁ ὀπληροῦντος ἀπὸ τινος πράγματος, φόνου, πημάτων, φόνου Διοχ. Βίον, ΠΟ. Ν. 1060, Εὐρ. Ἐκ. 869· ἔξω αἰτίας ἔλ. Σοφ. Ἀντ. 115· ἐλευθεροὶ δὲ ἄλλήλων, ἀνεξέκρητοι, Σεν. Κύρ. 8. 2, 23, Πλάτ. Νόμ. 832D.

2) ἐπὶ πραγμάτων, ἐλευθερός, δηλ. εἰς πάντα προσετός, ἀγορά Σεν. Κύρ. Ι. 3, 2· ἔλ. φυλακῇ, Λατ. liber custodia, Διόδ. 4. 46· περιωπὴ Αἰ. π. Ζ. 15. 5· χρήσιμος ἔλ. περιστοία μὴ ἐπιθεσθαι, Δημ. 930, 4.

II, ὡς τὸ ἐλευθερίως, ἐμπρίπων εἰς ἐλευθερίαν ἄνδρα, ἐλευθερωτέρη ὑπεκρίσις Πρὸς. Ι. 116· ἐλευθερία βάλλειν Διοχ. Πρ. 503· ὁ μὴ ἐν ὑγίει ἡγ' ἔλ. φρονῶν Σοφ. Φ. 1006· δούλη μὲν, εἰρηκεν δ' ἔλ. λόγον ὁ αὐτ. Τρ. 63, πρὸς. Πλ. 1256· βάσανος ἔλ., βάσανος δυνάμενοι νὰ ἐπιβληθῶσιν εἰς ἐλευθερίαν, Πλάτ. Νόμ. 916C· τὸ ἔλ. ὁ αὐτ. Μενέ. 245C· — συχναίς ἐν ἐπρρ. — ἐλευθερίως εἰπεῖν Πρὸς. 5. 93, κ. ἄλλ.· γαίρειν, καὶ γελᾶν ἔλ. Σοφ. Πλ. 1300· τρέφασθαι Ἰων. 148C· ἔλ. δούλευε, δοῦλος οὐκ εἴσι Μένανδ. ἐν Ἀδελ. 279· ἐλευθεροῖ ἐλευθερίως, ἐλευθεροῖ μὲ ἐρόπῳ ἀρμύζοντα εἰς ἐλευθερίαν, Πλάτ. Νόμ. 910E· ἐλευθεροῖ ποδὲς λόγος, ὁ περὶς, ὁ οὐκ ἔμπατος, Ἰων. Αὐθ. π. διοσημ. σ. 106, ἔκδ. Wachsm. (εἶναι δύσκολον νὰ μὴ ταυτίσῃ τις τὸ ἐλευθεροῖ τῷ Λατ. liber, θεωρουμένου τοῦ εἰς πρὸς ματικῶν, ὡς ἐν τῇ ἐ-λαφ-ρός, ἰον-ίς, ὑπάρχει δὲ παράλληλον εἰς παράδειγμα ἐν ὧ τὸ εἶναι προβληματικόν, τὸ δὲ Λατ. b καίται ἀντὶ τοῦ ἔλ. 0, τοῦτο δὲ εἶναι ἡ λέξις ἐ-ρῶν-ρός, rῶn-er. Ὁ Κούριος ὅπου ἐπαρέρχεται εἰς τὴν παλαιὰν ἐτυμολογίαν, «παρὰ τὴν ἐλευθερίαν ὅπου ἔρῶ» Ἰντυμολ. Μ. 329, 44).

ἐλευθεροστομία, ἡμιλ. ἐλευθερίως, παρηγορητικός, ὕγαν δ' ἐλευθεροστομία Διοχ. Πρ. 182, Εὐρ. Ἀνθ. 153· πρὸς. ἐλευθερόμα.

ἐλευθεροστομία, ἡ, τὸ ἐλευθερία ἡμιλ. παρηγορία, Διον. Ἀλ. 6. 72.

ἐλευθερό-στομος, ὀν, ὁ ἐλευθερίως λαλῶν, σαφὴς δ' ἀκούει· ἐξ ἐλευθεροστομίου γλώσσης Διοχ. Πρ. 148.

ἐλευθερουχός, ὀν, (ἔργῳ) ὁ ποιῶν ἐλευθερίας κινήσεις, ὁ βαλὼν γαῖρας ἐπὶ ἵππῳ, Σεν. Ἰππ. 10, 17.

ἐλευθερώω, ἐλευθερώνω, τὰς Ἀθήνας Πρὸς. 5. 62, πρὸς. 4. 137· ἐλευθεροῦτε πατρίδα Διοχ. Πρ. 403, Ν. 1046· ἐλευθεροῦσαι τὴν πόλιν Δημ. 561. 18· καὶ τὸν ἐπὶ τῶν ἐπὶ μετὰ τῆς νήσου ἐλευθερώσεως, καταστήσει ἐλευθερίαν, Θουκ. 3. 51· ἀπολύω, ἀπαλλάσσω ὑφελίτην, Πρὸς. 6. 50· τὸ γ' εἰς ἐαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα, ἀπαλλάσσει τὸ καυτὸ στόμα πᾶς ὑπόνης, Σοφ. Ο. Ι. 706· ἀρρῶται σινὰ ἐλευθερίαν φόνου, ἡ κατηγορίας, ἀθιμῶν, τινα Σεν. Ἐλλ. Ι. 7, 26· Πλουτ., ἐλευθερώγομαι, Πρὸς. Ι. 95, 127, κ. ἄλλ.· εἰς ἀκαλασίαν παραδίδωμαι, Πλάτ. Πολ. 575A.

2) μετὰ γεν., ἐλευθερώνω, ἀπολύω, ἀπαλλάσσω, φόνου Εὐρ. Ἰππ. 1440· χρεῶν Πλάτ. Πολ. 586E· αὐτῶς, ἐλευθεροῦντας ἐκ δραστηρίων πόδα, ἐλευθεροῦντας τοὺς πόδας ἡμῶν ἐν τοῦ φεύγειν, δηλ. μὴ φεύγοντες πλέον, Εὐρ. Πρ. Μαιν. 1010· — Πλουτ., τῶνδε τῶν τόπων ἔλ. Πλάτ. Φαίδων ΙΙΙΒ· ἀπὸ τῶν πλουσιῶν ὁ αὐτ. Πρ. 669A.

ἐλευθερώμα, ατος, τό, ὡς καὶ νῦν, κακῶν Χορὶκ. ἐν Ἐπὶ Hell. Runt. 2. V. σ. 117.

ἐλευθερώσεις, εως, ἡ, ἐλευθερίωμα, ἀπαλλαγὴ, Πρὸς. 5. 45· ἀπὸ τινος, Θουκ. 3. 10· δούλων ἔλ. ποιεῖσθαι Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 32.

II, ἀκόλαστος, Πλάτ. Πολ. 561A.

ἐλευθερωτέον, ῥηματ. ἐπὶθ. τοῦ ἐλευθερώω, ἀπ' ἐλευθεροῦν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πλουτ.

ἐλευθερωτής, οὔ, ὁ, ὁ ἐλευθερῶν, Λουκ. Βίον Πρᾶξις 8, Διον. Κ. 41, 57.

ἐλίκ-αυγής, ἐς, ὁ ἐκπέμπων κύκλῳ ἐλικοειδῆς ἀκτῖνας, Ὀρφ. Ἀποσπ. 7, 25.

ἐλίκη [κ], ἢ, (ἐλίκ) ἡ περιστρεφόμενη· ἐντεῦθεν, I. ὁ ἀστερισμός τῆς μεγάλης ἀρκτου ἐς τὴν περί τὸν πόλον περιστροφῆς αὐτῆς, Ἀρατ. 37, Ἀπολλ. Ρόδ. Π. 1195. II. ἐλίκ, τὸ ἐλικοειδὲς μέρος τοῦ κοιλίου καὶ τῶν τοιούτων, ταῦτα μὲν οὖν δηλὰ καὶ ἐπὶ τῶν πορφύρων καὶ τῶν κηρύκων ἐστὶν ἐν τῇ ἐλίκῃ τοῦ ὀστράκου Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4, 4, 18, π. Ζ. Μορ. 4, 5, 30, κ. ἀλλ.· περί τῶν ἐντοσθίων, αὐτοῖς 4, 5, 58, πρὸς π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4, 2, 26· περί τοῦ ὠτός, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 5, 2, 8. III. ἐν Ἀρχαίᾳ ἡ ἰδέα, ἐνεκα τῆς εὐκαμψίας αὐτῆς, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. 3, 13, ἐν τέλ., πρὸς. Λατ. salix.

ἐλίκηνδον, ἐπίρρ. = ἐλίκην, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. 3, 13, I. ἐλίκτας, οὐ· ὁ, ἀστραπὴ ἐλικοειδῆ, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 20. ἐλίκω-ἐλεφάρως, οὐ, ἐπὶ γυναικὸς, ἡ ταχέως κινουσα τὸ βλέφαρον, ἡ βίπτονσα ταχὺ βλέμμα, χαῖρ' ἐλικοβλέφαρε, περὶ τῆς Ἀφροδίτης, Ὑμν. Ὀμ. 6, 19, Ἰσ. Θ. 16, Πινδ. Ἀποσπ. 88· περὶ τῆς Λήδας, Πινδ. Π. 4, 304· πρὸς. ἐλίκωψ.

ἐλίκω-δωστρύχος, οὐ, ὁ ἔχων ἐλικοειδῆ βοστρύχους, σόγου· μαλλίαν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 314.

ἐλίκω-γραφέω, περιγράφω ἐλικοειδῇ γραμμῇ, Ἀγαθορ. 2, 10, σ. 235.

ἐλίκω-δρόμος, οὐ, τρίχων ἐλικοειδῶς, συστρεφόμενος, Ὀρφ. Ὑμν. 8, 10· κυκλοτερής, περιφορὰν ἐλικοδρόμον Εὐρ. Βάκχ. 1067 (κατὰ διόρθωσιν τοῦ Ραισχίου ἀντὶ ἔλκει δρόμον).

ἐλίκω-ειδής, ποιητ. ἐλίκω-, ἐς, ἔχων σχῆμα ἑλικος, Πλουτ. Νουμ. 13· ἐντερον Ἀρετ. π. Δίτ. Χρ. Παθ. 3, 3.—Ἐπίρρ. -εῖδης, ἴδε ἐν λ. ἀλλοειδής.

ἐλίκω-ρρος, οὐ, ὁ ἔχων ῥοὺν ἐλικοειδῇ, Χρησμ. παρὰ Πανσ. 4, 20, I.

ἐλίκωδς, ἢ, οὐ, ὁ περιδινόμενος, ἐπὶ ὕδατος, τὸ ἐλικοειδῆ ἔχον τὴν ῥεῦσιν, ἐλίκωτατον ὕδωρ Αἰσχίου Καλλ. Ἀποσπ. 290· ἐπὶ χοροῦ, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 1028, 65.

ἐλίκωτήρ, ἦρος, ὁ, πᾶν συνεστραμμένον, ἐλικοειδῆ πρᾶγμα· φέλλιον, ἐνθόν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309, Λυσίας 121-44, Πολυδ. Β' 83, Ἰούχ., Ἀρποκρ.

ἐλίκωτός, ἢ, οὐ, (ἐλίσσω) κυρίως, συνεστραμμένος, βοῦς κεράσιον ἐλίκτος Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 192· δράκινον Σοφ. Τρ. 12· κισσὸς Εὐρ. Φοῖν. 651· στέφανος Καίρην, παρ' Ἀθην. 679F· βοστρύχος Θεοδέκτ. παρ' Ἀθην. 454E· κλῖμαξ ἐλ., ἐλικοειδής, Ἀθην. 209B· ἐλ. κύτος, κινῶσιον μετὰ τροχῶν κἀνωθεν, Εὐρ. Ἰων. 40· ἐλίκτων κροῦσιν πόδα, ἐπὶ χορευτῶν (πρὸς. ἐλίσσω I), ὁ αὐτ. Ἰλ. 180· σπυρίγῃ περὶ χεῖλος ἐλίκτα Θεοκρ. 1, 129. ἐλίκτα ἢ μὴ ἐλίκτα, ἐπὶ ἐντόμιον, τὰ συγκαμπτόμενα ἢ μὴ συγκαμπτόμενα, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4, 6, 6, 4, 11, 17. II. μεταφρ., διεστραμμένος, οὐχὶ εὐθύς, Εὐρ. Ἀνδρ. 448· ἀσφαγῆς, σκοτεινός, ἐλίκτα κωτίλλουσα, συνεστραμμένα καὶ σκοτεινὰ λέγουσα, Λυκόφρ. 1466.

ἐλίκωδης, εἰς = ἐλικοειδής, Πλουτ. 2, 648F, Νόνν. Δ. 1, 370, κτλ.

ἐλίκων, ὠνος, ὁ, τὸ ὀπί κειρὸς νῆμα τὸ φερόμενον ἐν τῷ ἀτράκτῳ ἐπὶ τὴν γῆν· Ἰούχ. II. ἐλίκων, ὠνος, ὁ, τετραγώνων μουσικῶν ὄργανον μετὰ ἐνεία χορῶν, Ἀριστοβ. Καίντιλ. 3, π. 187, Μειβ., Σχδλ. εἰς Ἡσ. Ἑργ. κ. Ἰμ. 899.

Ἐλίκων, ὠνος, ὁ, ὅρος ἐν Βοιωτίᾳ περιήμενον ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἡσ. (Ἑργ. καὶ Ἰμ. 837, Θ. 2, 7, 23) ὡς τὸ κυριώτερον ἐνδιαίτημα τῶν Μουσῶν—ὁ Ἐλίκων νῦν ὀνομάζεται Παλαιαδοῦν.

Ἐλίκωνιδες, (ἐνν. παρθέναι), αἱ, αἱ κατακοῦσαι ἐπὶ τοῦ Ἐλίκωνος, αἱ Μούσαι, Ἰσ. Ἑργ. κ. Ἰμ. 656, Θ. 1· Μούσαι Ἐλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 3067, 19· οὗτοι καὶ Ἐλλεγκωνίδες. Νυμφῶν Ἐλίκωνιδων (ἐλίκωπιδων Wilamowitz) Σοφ. Ο. Τ. 1109 Μούσαι Εὐρ. Ἰμ. Μαιν. 791, Σουλ. Ἐπιγρ. 1212.

Ἐλίκωνις, α. οὐ, τοῦ Ἐλίκωνος, Ἐλίκωνια παρθέναι, αἱ Μούσαι, Πινδ. 1, 7, (8), 127. II. ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ὠνοῦ, Ἐλίκωνιον ἀμφὶ ἀνακτα Ἰλ. Υ. 404, κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἱερῆς νεώς ἀπὸ τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ Ἐλίκης, ἐνθα ἰδιαίτερως ἐτιμᾶτο, Ἰλ. Θ. 203· ἀλλ' ἴδε Ὑμν. Ὀμ. 21, 3.

ἐλίκωπός, οὐ, = τῷ ἐπώμ., Ὀρφ. Ὑμν. 5, 9.

ἐλίκωψ, ὠπος, ὁ, ἢ, ὕψλ. ἐλίκωπες, εἶδος, ὁ ἔχων εὐστρεφούς καὶ κυρτοὺς ὀφθαλμούς, ὁ εὐόφθαλμος, ὡς χαράκτεριστικὸν ζωηρῶς νεότητος, ἐλίκωπες Ἀχαιοί Ἰλ. Δ. 389, κτλ.· ἐλίκωπιδο κοῦρη Δ. 98· νόμῳ Ἰσ. Θ. 298· Ἀφροδίτῃ Πινδ. Π. 6, 1. Οὗτε ὁ ἀρσ. οὗτε ὁ ὕψλ. τύπος ἀπαντᾷ ἐν Ὀδῳ.

ἐλίκωος, ὁ, (ἐλίσσω) κλάδος ἀμπέλου, Φιλότῃς 43. 2) ἢ ἀμπελος, Νικ. Ἀλεξέφ. 181· ὡσαύτως θηλ., Ὀππ. Κυνηγ. 4, 262.

ἐλίκωστραπος, ὡς ἐλίκωος, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 1028, 18.

ἐλίνυες, αἱ, ἡμίραι ἀναπαύσεως, ἐν αἷς αἱ Ῥωμαῖοι ἐαυθάλων παύσην καὶ ἔθουν τοῖς θεοῖς χάριστ' ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ λαμπρῆς νίκης, ἐλινύας ἀγὲν ἡμίρας ἐννέα Πολυδ. 21, 1, 1. Λατ. κληροπαιον, πρὸς. ἐλίνυω.

ἐλίνυω, Ἰπρόδ., Ἰππ., Δίσχυλ.: παρὰ. ἐλίνυον Ἰπρόδ. 8, 71,

ἐλίνυον Ἀππ. Μιθρ. 43, Ἰωνικ. ἐλινύεσκον Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 589: μέλλ. -ύω [υ] Πινδ. Ν. 5, 2, I. 2, 67: ὄρρ. ἐλινύσσει Ἰπρόδ. 7, 56, Δίσχυλ. Πρ. 530 κτλ. Σχολὴν ἄγω, σχολάζω, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, συγχ. παρ' Ἰπποκρ., ὡς ἐν 7, 32, 392, 4 μὴ ἐλινύειν Ἰπρόδ. 1, 67· διέδωκε στρατὸς. ἐλινύσσει οὐδένα χρόνον ὁ αὐτ. 7, 56· ἐλινύοντα ἀγάλλεται, ἀργὰ καὶ ἀκίνητα... ἐπ' αὐτῆς τῆς βαθύδος ἐστὶν αἰνιγματώδης (Σχδλ.), Πινδ. Ν. 5, 2, πρὸς. I. 2, 67· ἐλινύοντα προσδέρκεσθαι τινα, ὄρρ. τινα ἐσθ' αἰνιγματώδως, ἀναπαυόμενον ἐκ τῆς ἐργασίας, Δίσχυλ. Πρ. 530· οὐκ ἐλινύειν ἐχρῆν Ἀριστοφ. Θεσμ. 598· ἐλινύειν μίαν ἡμέραν Νηρημ. παρὰ Δημ. 531, 28. 2) μετὰ γιν. πρᾶγμα, ἀναπαύομαι, σχολάζω ἀπὸ τινος, δεῖ δὲ... τὴν κοιλίην ἐλινύειν πλήθος βρωμῆς Ἰππ. 392. 6) ἐργάζομαι Ἀλ. 1, 33. 3) μετὰ μετοχ., παύμαι παύων τε, ἐλίνυον οὐδένα χρόνον, ἐργαζόμενοι Ἰπρόδ. 8, 71, πρὸς. Δίσχυλ. Πρ. 530, Καλλ. εἰς Δημ. 48, Ἀποσπ. 248. [τὸ ν] παρὰ. βραχὺ ἐν Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 802, μακρὺν ἐν 849, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. ἀπερσύνοντο. Ὁ μεταγενέστερος τύπος ἐλινύω προήλθεν ἐξ ἀγνοίας ὅτι τὸ ε ἔζη φύσει μακρὺν, Cuius εἰς Ἰρηγόρ. Κορίνθιον σ. 502.

ἐλίζ, ἔκος, ὁ, ἢ, ὡς ἐπὶ θ., ἐλίκτος, ἐπιγαμπίτος, κεκαμμένος, περιστραμμένος· παρ' Ὀμήρῳ καὶ Ἡσίοδῳ, ὡς παρὰ Σουφοκλῆ ἐν Αἴαντι 375 καὶ Θεοκρίτῳ 25, 127, ἐπιθέτον τῶν βοῶν, ἀναπύρριμνον συνήθως εἰς τὸ ἐλικοειδὲς τῶν κεράτων αὐτῶν, ὡς τὸ ἀκέραιον ἐλίκται· ἐν τῷ Ὀμ. Ὑμνῳ εἰς Ἑρμῆν 192· κατ' ὅλους ἀναπύρριται εἰς τὰ σκέλη ἢ μᾶλλον εἰς τὸ ἐλικοειδὲς βᾶδιμα τὸ εἰς τοὺς ἦμους ἰδιότῳ συνήθως συνδυάζεται μετὰ τοῦ ἐλίκασθαι, ὡς ἐν Ἰλ. 1, 466, π. 448, Ψ. 166, Ὀδ. Α. 92, κτλ.· ἐν Εὐρ. Βάκχ. 1171 ἡ λέξις ἐλίζ φαίνεται σημαίνουσα βοῶν—προστίθεται ἐπὶ διόρων πραγμάτων, ἑλίκαι ἀνὰ χλόαν πολὺπλοκον· ἀλλ' ἴσως ἀναγνωστέον: ἑλίκαι ἀνὰ χλοερὰν Εὐρ. Ἰλ. 180 (πρὸς. τὸ ἐπώμ. II)· ἐλίζ πλόκαμος Χρυστόδ. Ἰκκρῶσ. 282· ὁρόμος Νόνν. Δ. 2, 263· σείρη Τρυφ. 322.

ἐλίζ, ποιητ. ἐλίζ, ἔκος, ἢ, (ἐλίσσω) πᾶν τὸ ἔχον σχῆμα ἐλικοειδῆ· παρ' Ὀμήρῳ μόνον ἀπαρ. ἐν Ἰλ. 2, 401, γυμναστὴς Θ' ἑλίκας, «περιφερὴ φέλλια» (Θ. I' αἵς) ἐν ἑνὶ, ὡς τὸ ἐλίκωτήρ, πρὸς. Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀφρ. 87, Ἀριστ. π. Θανμ. 110:—μετὰ ταῦτα ἐπὶ διαφόρων σχημάτων. II. ἀστραπὴν ἐλίκως, ὄννη, ἑλίκως στεροπῆς Δίσχυλ. Πρ. 1083, πρὸς. ἐλίκτας· ἐπὶ κυκλικῇ ἢ ἐλικοειδῇ κινήσει, αἱ κινήσεις καὶ ἑλίκες τοῦ αὐρανοῦ Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2, 2, 27, πρὸς. Τίμ. Λοκρ. 97C· ἐπὶ καπνοῦ ἐλικοειδῶς ἀνερχομένου, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 438. III. ἐλίζ κλῆματος, οὐ· ἔρ στυμψίκεται μετ' ἄλλου κλῆματος ἢ στυμψίκεται στυμψίκεται, κοιν. «φαλίδας», ἀλλὰ καὶ τὴν ἑλίκαι δοκεῖ ταύτῃ ὅρῳ ἐχρῆν ὅπως εὐθὺς ἀντιλήψις γένηται καὶ οἶον ἐσπερὸς νεώρρ. π. Φυτ. Δίτ. 2, 18, 2· βλαστάρην, βλαστὰν εὐφύλλων ἐλίκων Εὐρ. Ἰλ. 1331· αὐτὴ ἡ σταφυλή, βᾶτρυος ἑλίκαι παύσιλον Ἀριστοφ. Βάτρ. 1321. 2) τυφρὴς βλαστὸς κισσοῦ, κύκλῳ δὲ περὶ αὐτὴν κισσὸς εὐπέταλος ἑλίκαι ὁδῶν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1000· ὡσαύτως εἶδος κισσοῦ, hedera helix, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 3, 18, 6, 3) βόστρυχος τῆς κόμης, Ἀνθ. Π. 10, 19, 12, 10. 4) ποταμός, δένδρον, ἑράκοντα... ὅς... ἀμφελικτὸς ἑλίκ' ἐφρουρεῖ Εὐρ. Ἰμ. Μαιν. 399· ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς μετὰ τὸ ὡς προσπίπτει τὸ σπ' ὡς ἀπαιτῶν τὸν ἐφρουρεῖ, οὗτω δὲ ἐρμηνεύειν τὸ χωρίον συνεστραμμένος εἰς ἑλίκαι (εἰς σπείραμα) ἐφρουρεῖ, κτλ., ἴδε σημ. Ραίεγ ἐν πόμπῃ κατὰ πληθυντ., αἱ πλόκαμοι τοῦ πυλῶπος, Ἀνθ. Π. 9, 14. 5) αἱ ἑλίκαι κισσοῦ καὶ ἰωνικοῦ βουβύλου, Ἀθην. 206B, Βιτρούδ.

IV. αἱ ἑλίκαι τοῦ ὀστράκου τοῦ κοιλίου (πρὸς. ἐλίκη II), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5, 15, 13· κατὰ πληθ. αἱ συστρεφᾶν τῶν ἐντοσθίων, τῶν ἐντέρων, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3, 14, 23, π. Ζ. Γεν. 1, 4, 4· καὶ ἐνίκων, τὸ ἐντερον κόλον (ἰσφ. κῶλον), ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3, 14, 22· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ὠτός, ὁ αὐτ. π. Φυχ. 2, 8, 9. V. ἐλικοειδῆς γραμμὴ περί ρόδου, καταίχε δὲ καὶ σκίπωννα χρυσᾶς ἑλίκας ἔχοντα περιεργούσας, περὶ τοῦ ζωγράφου Παρρασίου, Ἀθλ. Παικ. Ἰστ. 9, 11, Ἀθην. 543C, πρὸς. Ἀπολλ. Ρόδ. 1, 139· ἡ ἐλικοειδὴς ταῖνα ἡ ἐξαρμοζομένη περὶ τὴν ακυτάλην, Πλουτ. Λύσ. 19· κοχλίας, «βίβλα», Ἑρμησίαναι παρ' Ἀθην. 399B, Ἦρων ἐν Math. Vell., κλ. 2) εἶδος μηχανῆς πρὸς τὸ καθίλειν πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν· εὔρε δὲ αὐτὴν πρῶτος ὁ Ἀρχιμήδης, Μοσχλῶν παρ' Ἀθην. 207A. 3) ὑδραυλικὴ μηχανὴ πρὸς ἀνέλκυσιν ὕδατος, Φίλων 1, 410, 28.

VI. ἐπὶ περιπεπλεγμένων προτάσεων, Διον. Ἀλ. περὶ Θουκ. 48.—Περὶ τοῦ γένους τῆς λέξεως ταύτης ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρὰ. σ. 351.

ἐλίζεις, εἰς, ἢ, τὸ τίληγμα ἐπιπλεομένου, Ἰππ. περὶ Ἰηρεῖον 743.

2) συστρεφῆ τῶν ἐντέρων, Ἀρετ. π. Δίτ. Ὀδ. Παθ. 2, 6.

ἐλίζε-κερως, ὠτος, ὁ, ἢ, ὁ ἔχων κίρτα ἐλίκτα, κριὸς Ἀνθ. Π. 240, Κισθ' Ἰούχ. «ἐλίζε-κερως» στρεβλόκερως, πρὸς. Εὐπ. Ὀδ. 1394, 39.

ἐλίζε-πορος, οὐ, πορευόμενος ἐλικοειδῶς, ὁ περιστρεφόμενος, ἐλίζεπορσιον διστάκτοις Πρὸς. Ὑμν. εἰς Σδλ. 48, Μανιδ. 4, 437, κτλ.

ἐλίσσω, Ἐπ. ἀπαρ. -έμεν Ἰλ. Ψ. 309· Ἰων. ἐλίσσω Ἰπρόδ. 8, 71,

ἔλκω, (ἐλκῶν) μόνον παρὰ Τρέζ. :—παρὰ. ἑλκων, Αἰσχύλ.
 'Αποσπ. 33, κτλ., 'Ρπ. ἑλκων 'Ομ. (οὐδέποτε ἐλκῶν) — μέλλ.
 ἔλκω Αἰσχύλ. 'Ικ. 909, κτλ., σπανίως ἐλκῶσα [ῶ] 'Ιππ. 751D,
 Φιλῆμ. ἐν 'Αδῆλ. 81:—ἀβρ. ἐλκῶσα Πινδ. N. 7, 152 καὶ ἀέσιος
 παρ' Ἀττ.: ἑλκῶσα 'Επιγρ. Αἰγ. ἐν Σουλ. 'Επιγρ. 4093, 5006
 μεταγεν. ἐλκῶ, ποιητ. ἔλκω, 'Ανθ. Π. 9, 370, 'Ορρ. 'Αργ. 260,
 'Γαλιν.:—πρkm. ἐλκῶσα (καθ-) Δημ. 60, 8:—Μίσ.: μέλλ.
 -όσομαι 'Ορειβ.: ἀβρ. ἐλκῶσάμην (ἐφ-) 'Αριστοφ. 'Αχ. 1120,
 (ἀφ-) 'Ιππ. 787H: σπανίως ἐλκῶσάμην 'Γαλιν.:—Παθ.: μέλλ.
 ἐλκῶσθαι, (ἐφ-) Αἰσχύλ. Θῆβ. 614, πρβλ. Λυκούρ.
 358: ἐλκῶσθαι 'Γαλιν.: ἀβρ. ἐλκῶσθην 'Ηρόδ. 1, 140, 'Ιππ.
 1123A, (ἐξ-) 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 688: μεταγεν., ἐλκῶσθην Φιλῆστ.
 359, Διογ. Α. Γ. 91: πρkm. ἐλκῶσμαι 'Ιππ. 262, 4, Εὐρ. Ρῆσ.
 576, (καθ-) Θουκ. 6, 50: ἐλκῶσαι (ἀν-) 'Ηρόδ. 9, 98: ὑπερσ.
 ἐλκῶστο 'Ιππ. 1134B. Παρατηρήτεον ὅτι ἐν τῷ δοκίμῳ 'Αττ. λόγῳ
 οἱ τύποι ἔλκω, ἑλκων καὶ ἔλκω τοῦ ἐνεστέ, παρὰ. καὶ μέλλ. τοῦ
 ῥήματος τούτου ἴσως οἱ μόνον ἐν χρήσει, οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι ἐπαρηκρί-
 ζοντο ἐκ τοῦ ἐλκῶσαι παρ' Ἐπ. ἔχοντες τὸν παράλληλον τύπον ἔλκω
 (ἐν ἴδει) καὶ τὸν θαμιστ. ἐλκῶσάμην.—Παρ' 'Ομ. ὁ 'Αριστοφ.
 ἤρκει τὴν αὐξήσιν. ('Εκ τῆς ἑλκω παρὰγονται ὡσαύτως αἱ
 λέξεις ὄλκω, ὄλκος, ἐλκῶσάμην, ὄλκω, αὐλαξ, κτλ.: πρβλ.
 τὴν Λατ. λέξιν sulcus:—τὸ δὲ ἔλκος, Λατ. ulcus, παράγεται ἐκ
 ἄλλης βίτης). Σῶρω, «τραβῶ», μετὰ τῆς συμπαραμορφώσεως ἰδέας τῆς
 ὀνόματις ἢ τῆς προσπάθειας, ὡς ἐλπὼν ποδὸς ἔλκε, ἤρκει ἐν
 σῶρ [τὸ πῦμα] ἐκ τοῦ ποδός, 'Ιλ. N. 383: ἤνπερ .. ποδὸν ἔλ-
 κωσι θύραζε 'Οδ. Π. 270: ['Εκτορα] περὶ σῆμ' ἐτάροιο .. ἔλ-
 κει 'Ιλ. Ω. 52: σῶρον ἀπὸ τῆς αἰχμητικῆς, X. 65: κατέλκω ἐν
 τὴν ὁδὸν σῶρον πλοῦτον, B. 152, κτλ.: σῶρον κατὰ γῆς κεκομμένον ἐνέ-
 δρον, P. 743: ἐπὶ ἡμῶν, σῶρον ἄρρα, Ω. 324: ἔλκωμαι νει-
 οιο .. πηκτὸν ὄροτρον, σῶρον τὸ ἄρτρον διὰ μέσου τοῦ ἄρρου,
 K. 353, πρβλ. Ψ. 518: ἔλκω τινὰ ἐπὶ κνῆσιν 'Ηρόδ. 1, 92:
 περιδύοντα σχοινίῳ ἔλκω, ὁ αὐτ. 5, 85: 2) σῶρον αὐτὸν
 πιν μου, ἐν δ' ἔπειο 'Ωκεανῶ .. φάος ἡγελοιο ἔλκων νύκτα
 μέλαιναν 'Ιλ. Θ. 486: πῖδας ἔλκοντα, σῶροντα τὰ θεσπὰ αὐτοῦ,
 'Ηρόδ. 3, 129: σεμνὸς σεμνῶς χλανίδ' ἔλκων, ἀρίων ὑπερη-
 φάνως νῶ σῶροντα ὅπως ἀντοῦ ἢ χλανίς, 'Επιπ. ἐν 'Πηλεΐδῃ
 1, 4: θαίματιον Ἀρχιππ. ἐν 'Αδῆλ. 3: πρβλ. ἔλκεσσι πεπλῶς,
 ἔλκεσσι, ἔλκεσι, σῶρον. 3) σπαρῶσιν (παρ' 'Ομ. μόν-
 ον ἐν τῷ τύπῳ ἔλκω). ἔλκω ὀνόματις ἐλπίγυνον παραινέ-
 σιν. Τρῶρ. 280: τὰς κύνας ὠλαφος ἔλκωι θεύκρ. 1, 135: ἔλκω-
 σθῆναι ὑπὸ κυνῶν 'Ηρόδ. 1, 140: μεταφ., ὑποφωτισθῆναι,
 καθάπερ οἱ τινος, Λατ. vellere, Πινδ. N. 7, 152. 4) ταῦν
 τῶν, ἔλκε .. γλυφίσαντες τε λαβὼν καὶ νεύρα βόειά 'Ιλ. Δ.
 122, πρβλ. 'Οδ. Φ. 419, 'Ηρόδ. 3, 21, Ξεν. Ἀν. 4, 2, 28, κτλ.
 5) ἐπὶ εἰς, σῶρον, τραβῶ, Σαρ. Ἀντ. 1232, πρβλ. Εὐρ. Ρῆσ.
 576: καὶ ἐν τῷ μέτῳ, τυπῶ, ἔλκετο δ' ἔκ κολεοῖο .. ἔλκος 'Ιλ.
 Δ. 194. 6) ἀναβιβάζω, σῶρον ἐπάνω, ἀναπαύωμαι, ἔλκων
 δ' ἰστίᾳ λευκᾷ 'Οδ. B. 426, πρβλ. 'Υμν. 'Ομ. εἰς Διόνυσον 32.
 7) σηκώνω ὑψηλὰ, π. χ. τὴν κυναρίαν, ἐτίθειν τάλαντα ..
 ἔλκε δὲ μέσσα λαβὼν 'Ιλ. Θ. 72, X. 212: ἔτε κατωτ. Π. 9.
 II. μεθ' 'Ομ., κατὰ πολλοὺς τρόπους, 1) κωπηλατεῖν, 'Ηρόδ.
 1, 194. 2) ῥυμουλκῶ πλοῖον, Θουκ. 2, 90, κτλ. 3) σῶρον
 εἰς τὸ δικαστήριον, ἔλκω σε κλητεῦσθοντα 'Αριστοφ. Νεφ. 1218,
 πρβλ. 1004: περιέλκω, σῶρον ἰδὼ καὶ ἐκεῖ, ἰδὼς μετ' ἀσελγῶν προ-
 θέσεων, ἔλκει καὶ βιάζεται Δημ. 563, 14: μηδὲνα ἔλκειν μηδ'
 ὑβριεῖν αὐτὸν 585, 16: ἔλκειν γυναῖκα Λυσ. 92, 41: πρβλ.
 ἔλκω, ῥυστάζω. 4) ἀνέλκω, «τραβῶ ἐπάνω» ('ἡλκω)
 ἔλκει τὸ ὄμμα ἐπ' ἑωυτὸν 'Ηρόδ. 2, 25: ἔλκω τὸν ἄερα, εἰσ-
 πνέειν, 'Ιππ. π. Ἀίρ. 292, 'Τίμ. Λοκρ. 101D: ἀναπνέω, Φιλῆστ., ἐν
 'Αδῆλ. 1:—ἰδὼς ἐπὶ πινόντων, πῶς ἀπνευστὶ, οὐ τραβῶ, μέθου
 Εὐρ. 'Ἰων 1200: ἀπνευστὶν ὁ αὐτ. Κῦκλ. 417: τῶν .. τοῦ Περικλέους
 [σπονδῆν] 'Αριστοφ. 'Ιππ. 107: οἶνον .. ἐκ λασπαστῆς 'Ἡλεκτῆδ.
 ἐν «Πρυτάνεσι» 2: ἀπνευστὶ Ἀντιφ. ἐν 'Ἰανυμήλει 2, 14, κτλ.:
 μετ' αἰε. δηλοῦσιν τὸ ποτήριον, θέπας μεστέον ἔλκεσσι, γυνά-
 θοις ἀπαύστοις ὁ αὐτ. ἐν 'Αδῆλ. 15, πρβλ. Εὐβοῦλ. ἐν ἐκκυβι-
 ταῖς 1, κ. ἄλλαι οὕτως, ἔλκω μαστὸν, θηλάζω, «βουζαίνω», Εὐρ.
 Φοίν. 987. 5) σῶρον ἐκ τοῦ ἱστίου, Δημ. 583, 22. 6) ἔλκω.
 βίστον, ζῶαν, διάγειν ὄβλιον, κοπιαστικὴν ἐργίαν, Εὐρ. 'Ορ.
 207, Φοίν. 1535: προφάσις ἔλκω, τὸ διαρκῶς προφασίζεσθαι,
 'Ηρόδ. 6, 86: πάσας τε προφάσεις, ἔλκουσι 'Αριστοφ. Λυσ.
 727: ἔλκω χρόνους, ἐκτείνων τὸν χρόνον ἐν τῇ προσηύδῃ, Λογγίλ.
 'Αποσπ. 3, 5:—ἐντεῦθεν ἀμεταβλ., ἐπὶ τοσοῦτο λέγεται ἔλκω-
 σαι τὴν οὐστασιν .. ὅτι ἡ μάχη ἐξηκολούθη (παρετάθη), 'Ηρόδ.
 7, 167 (ἀν καὶ δύναται νὰ ληρθῇ ὡς μεταβλ., .. ὅτι ἐξηκολούθησαν
 (παρετέσαν) τὴν μάχην). 7) ἔρχουμαι, οὐδὲ κόρδαζ' ἐλκῶ-
 σεν, οὐδ' ἀσπινὺς ὠρχήσατο (Σχολ.). 'Αριστοφ. Νεφ. 540: ἐν
 μέν οὖν τουτὶ μ' ἔασον ἐλκῶσαι Εἰρ. 328. 8) ἔλκω πρὸς
 ἐμαυτὸν, ἐλκῶ, 'Ηρόδ. 2, 25: ἰδὼς ἐπὶ τοῦ μαγνήτου, Εὐρ. 'Αποσπ.
 571: ἔλκε τὸ τῶνον ἐλὼν ποτὶ θῶμα τὸν ἀνδρὸς Θεόκρ. 2, 17,
 πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 3, 11, 18: πελθεῖν καὶ ἔ. Πλάτ. Πολ. 458D:
 ἐχθροὺς ἐφ' ἑαυτὸν Δημ. 611, 10: ἔλκω πρὸς τι, ἐπὶ ῥέοντάς

Πλάτ. Φαῖδρ. 238A: εἰς τυραννίδας ἔ. τὸς πολιτείας ὁ αὐτ.
 Πολ. 568B:—Παθ. ἔλκωμαι πρὸς τι, σῶρονται πρὸς τι ὡς διὰ μα-
 γείας, τυγγὶ ἦτορ ἔλκεσθαι Πινδ. N. 4, 56: ἔ. πρὸς φιλοσο-
 φῶν Πλάτ. Πολ. 494B. 9) ἐπὶ πραγμάτων συγχομένων,
 ἔλκουσαν σταθμῶν, ἔχουσιν βέρος, ὡς λέγονται νῦν «συγχοῦσαν»,
 'Ηρόδ. 1, 50: ἀπολ., τὸ δ' ἐν ἐλκῶσι, ὅσον βαρύνει, ὁ αὐτ. 2, 65:
 ἔλκει πλεῖστον, βαρύνει πλεῖστον, Πλάτ. Μένω 316A: ἔς ἀνωτ.,
 1, 7. 10) ἀντὶ ὡς ἐκ πηγῆς τινος, παραλαμβάνω, ἐντεῦθεν
 ἐλκῶσιν ἐπὶ τὴν τῶν λόγων τέχνην τὸ πρόσφορον αὐτῇ
 ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 270A: τὸ γένος ἀπὸ τινος Σπάρταν 515: προσ-
 λαμβάνω, μεῖζω φαντασίαν Πολύδ. 32, 20, 5: ὁ ἄρτος ἔλκει
 χρώμα κάλλιστον Ἀθήν. 113C. 11) ἐλκῶσαι πλίνθους,
 ὡς τὸ Λατ. mucare, κατασκευάσαι πλίνθους, 'Ηρόδ. 1, 179: οὕτως,
 ἔλκω λαγανον Χρύσιππ. 'Ἰων. παρ' Ἀδρ. 647B. 12) ἢ
 θυρίς ἔλκει, τὸ παράθυρον κάμνει βέβαια, «τραβῶ», 'Ἡερίπ. π.
 Ἀντίμ. 29. 13) ἀσκάω, ἔλκουσιν σεαυτοὺς, καὶ γυμνάζουσι
 Πλάτ. Παρμ. 135D).
 B. Μία., ἐπὶ τῶν τριῶν τῆς νεφελῆς, ἐλκω, «τραβῶ», πολ-
 λὰς ἐκ κεφαλῆς προβαλύνουσιν ἔλκετο χαίτας 'Ιλ. K. 15:
 ἀσσοτέρω πυρός ἔλκετο ὄφρον, ἔαυτε τὴν κόμην τὸν πλησίον
 στερεὰ εἰς τὴν φωτίαν, 'Οδ. T. 306. 2) ἔλκω πρὸς ἐμαυτὸν,
 ἐπισωρεύω, τιμᾶς, ἀφενος ἔλκεσθαι Ἰσχυρ. 30. 3) οὐτά-
 μασ δὲ τινος ἔλκωμαι περισσὰς ἐνέπρεσαν ἔλκος ὀδονορρόν
 ἐὰ πρόσθε καρβία, πρὶν ὅσα φροντίζι μηρίωντα τυχεῖν, οὐ
 σταυρωμένοι πολλὰ καὶ περιγρόνοντες μεγάλα τινὲς αὐτοὶς μέλλοντα
 ἐκασθαι, προσηνέθησαν πρὶν τυχεῖν ὡς ἐκείνησιν καὶ ἰληπτοῖσιν
 (Σχολ.). Πινδ. Π. 2, 167.
 Γ. Παθ., τετρίγει δ' ὅρα νῦτα θρασυαῖων ἀπὸ χειρὸν
 ἐλκόμενα στερεῶς, «ἐτρίψαν διὰ τὰ νῦτα ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν χειρῶν.
 ἐπισωρεύοντα σπέρματα» (Θ. 'Αξίς), ἐπὶ ποταμῶν, 'Ιλ. H. 714,
 πρβλ. ἐλκῶσθαι συμπερίσταται, περὶ τινος φαινομένων ἐν τῇ μήτρᾳ
 (καρβία) τῶν ὀνδρῶν, Θεοφρ. π. τὰ φυτ. 'Ιστ. 5, 5, 2. 2)
 γατάρω, πηγαὶ κατ' Ἀδσονίτιν ἔλκονται χόδνα Λυκούρ. 702,
 Διον. Ἀλ. 1086.
 ἑλκῶδες, ες, (εἶδος) ὁμοίως πρὸς ἔλκος, πλήρης ἑλκῶν, 'Ιππ.
 'Επιδημ. τὸ 1', 1085: γρῶς Εὐρ. 'Ιππ. 1359: κνῆμαι Ἀριστ.
 'Ηρόδ. 10, 42. II. μεταφ., ευερίθιστος, Πολύδ. 'Εκλογ. Πατ.
 σ. 441, Πλούτ. 2, 454B.
 ἑλκῶμα, τὸ, (ἐλκῶν) πληγὴ. ἔλκος, 'Ιππ. 'Επιδημ. τὸ 1', 1085:
 II τὸ ἀρελκῶθεν μέρος τοῦ στελέχους πεύκης ἢ ἑλκῶς πρὸς
 συναγωγὴν ῥητίνης, Θεοφρ. π. τὰ φυτ. 'Ιστ. 9, 2, 1.
 ἑλκῶματικός, ἢ, ὅν, ὁ προτείνων Δακτ. Διοσκ. 1, 108.
 ἑλκῶματις, εως, ἢ ὁ σχηματισμὸς ἑλκῶς, 'Ιππ. Ἀφ. 124B,
 Θουκ. 2, 40.
 ἑλκῶματις, ἢ, ὅν, = ἑλκῶματικός, Διοσκ. 1, 153: μεταφ.,
 ὁμοῦς, Πλούτ. 2, 854C.
 ἑλκῶς, ἢ, «καθὼς», Ἀδάωνες καὶ Διὸς ἱερὴν ἐν ἀμείδιον (καὶ πῶ
 ἱερεῖς 'Ελλοῖς) 'Ἰσχυρ., Λατ. sella.
 ἑλκῶδ-ἄρχης, ὁ, ὁ πρῶτος τῆς ἑλκῶδης, ἄρχων αὐτῆς, εὐρη-
 ται ἢ λέγεται ἐν Πηλοπον. 'Επιγρ. 1124, 1318, 1390)
 ὡσαύτως ἐν Δελφ. 1718:—προστί, ἑλκῶδαρχίω, ἐν ἑπιγρ. Ἀγ-
 κῶρας 4021: πρβλ. ἑλκῶν-ἄρχης.
 ἑλκῶδικός, ἢ, ὅν, ἑλκῶνικός, 'Επιγρ. 'Ελκῶν. 928, 4.
 2) ὁ ἢ ἑλκῶδης, ὁ κῆρυξ τῆς ἑλκῶδης, Πλάτ. Πινδ.
 Χρυσ. 31E, Κύριλλ. Σκυθοπ. Πίνος Σάβ. 282, 'Ἰω. Μόσχ. 3029C, κλ.
 ἑλκῶματις, μέσ, πίνωμαι ἀπὸ τινος περιεπίττωμαι, ἐλ-
 λαμβανόμενῃ ταῖς ἐλκῶσι Διοσκ. 4, 184: ἑλκῶματις δὲ καὶ
 αὐτῇ τῶν δένδρων ταῖς ἐλκῶσι ὁ αὐτ. 4, 185: ἐπιλαβόμενῃ
 'Ἰωσήφ. 'Ἰουδ. Ἀρχ. 6, 7, 5.
 ἑλκῶματις, παθ., λαμβάνωμαι, διατρέπω, φαίνωμαι με-
 γας, μηδὲ ταῦτο ἐμπαρόσχεται τῷ τῆς πόλεως κινδύνῳ ἰδίᾳ
 ἑλκῶματις, μηδὲ νὰ ἐπιτρέψῃται εἰς ταῦτα νὰ λαμβάνωμαι
 ἰδίᾳ με κινδύνον τῆς πόλεως, Θουκ. 6, 12: γαυρῶ, καυχώμαι, Λουκ.
 π. Οἰκ. 1: τινὲς ἐπὶ τινι, Διον. K. 73, 10.
 ἑλκῶματις, μέλλ. -φω, λαμβάνω ἐπάνω εἰς τι, Ἀργύλ. 55: ἡμέτεροι
 ἢ ἀνεπαρκῶς ἐν τινι, τινὲς Πλούτ. 2, 40D). II. μεταφ., λαμ-
 βάνωμαι, ἑλκῶματις ἀπὸ ἑλκῶματις Πλούτ. 2, 9, 2:—μεταφ.
 ἐν τῷ μέσῳ τυπῶ, διακρίνομαι, ἐκτέλλομαι ἐν τινι, εἰς τι, [τῷ ἱπ-
 πικῷ] ἐπείχε ἑλκῶματις 'Ηρόδ. 1, 80, πρβλ. 8, 74.
 ἑλκῶματις, εως, ἢ, ἐπὶ λαμβάνω, φαίνωμαι, Πλούτ. 2, 893E, κτλ.
 ἑλκῶματις, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἑλκῶματις.
 ἑλκῶματις, ειν, αἰ, ὁ ἑλκῶματις ἦσαν ὄντες τινος
 'Πηλείων, οἱ ἡέποντες τὰ κατὰ τὸν ἀγῶνα τῶν Ὀλυμπίων ἐπληθύνον
 δὲ αὐτῶν παρὰ τὸ ταῖς ἑλκῶσι δικάζειν ἑδικάζον δὲ ταῖς τε ὀληγαιῖ
 καὶ ταῖς ἀλλοῖς ἀγωνισταῖς, καὶ παρακλῆματα ἐν τῇ ἀγῶνι ἐν κερφα-
 ρίῳ ἦσαν δὲ τὸ παλαιὸν ἐνέτα, εἰς ὅκα, εἰς παντὶ χρόνῳ τὸ το-
 λυμῶσαν A. Π. 248, 32, Πινδ. O. 3, 21 (καθ' ἑκαστὴν), Πινδ. H. 9,
 4, κτλ.: ὡσαύτως κατὰ τοὺς ἐν Νεμείᾳ ἀγῶνας, Σουλ. 'Επιγρ. 1120,
 ἐνθα ἔτε Βολκῶν. II. ἐν Σπάρτῃ, ἰδὼς στρατησιακὸν δικαστήρι-
 ον (στρατοδικεῖον) δικάζοντος ὑποβίτας ἐγερμένους μετὰ τῶν
 συμμαχικῶν στρατευμάτων, Ξεν. Λακ. 13, 11.—'Ο Δωρ. τύποι ὄνως

N. 10, 46, Θουκ. 2. 36, κτλ.· καὶ μετὰ θηλ. οὐσιαστικοῦ, Ἑλλην' ἐπιστομαι φάτιν Δίσχλ' Ἀγ. 1254· στολὴν γε Ἑλληνὰ Εὐρ. Ἱερὰκ. 131· Ἑλλην γυνὴ Φιλῆμ, ἐν Ἑπειδωρῶν 1· Ἑλλην ἀλη-
θῶς οὐσα, ἐπὶ τύχῃ ἡ περιουσία, Ἀπολλιδ. Καρύστ. ἐν Ἑραμ-
μαεδοποιοῦ 1. 10· τῶν Πυλῶν Ἑλλήνων Δημ. 327 ὁ· πρὸλ.
Ἑλλὰς II—ὡς οὐδ., ἔθνη Ἑλλήνα Εὐστ. Ἑγκώμ. Κωνστ. 18.
6, Θεμιστ. 332D.

Ἑλληνόρρις, ὁ, ἄρχων τῶν Ἑλλήνων, ἄρχων ἐν Σαρματίᾳ,
Συλλ. Ἑπιγρ. (προσθῆται) 2132d, c.

Ἑλληνίζω, τὸ πλεῖστον κατ' ἐνεστ. ἄπαρ. ξενεργ. ὅρ. Ἑλλη-
νίσαι Δίων Κ. 55, 3· παθ. ἄρρ. ἀνευ αὐτῆς αἰτίας Ἑλληνισθῶσαν
(χειρόρρ., Βεκκ. Ἀρνόλδ.) καὶ μετ' αὐτῆς Ἑλληνισθῶσαν (Δοβ.,
Πόππ., Κρύγερ.), Θουκ. 2. 68, ὅλ' ὁ παθ. πρῆμ. μετ' αὐτῆς αἰτίας
Ἑλληνισσάσαι (ἴδε κατωτ.). Ὁμιλῶ Ἑλληνισαί, Ἑλλην μὲν
ἐστὶ καὶ Ἑλληνίζει Πλάτ. Μένων 82B, πρὸλ. Χαρμ. 150A, Πρωτ.
328A· οἱ δ' Ἑλληνες Ἑλληνίζομεν Πισιδαιπ. ἐν Ἀδῆλ. 2· Ἑλλ.
τῇ φωνῇ Δίσχλ. 78. 25· ἰδίως ὁμιλῶ ἡ γράφω ὁμοίως τὴν Ἑλληνικήν.
Ἀριστ. Ἰθῆ. 3. 5. 1.

2) περὶ φορέσεως τινος, οὐδὲ γὰρ ἂν
Ἑλληνίζῃ οὕτως τὸ ἐρώτημα λεχθῆν, ἵνα οὐδ' Ἑλληνικὸν ὀ-
ῆτο κτλ., ὁ αὐτ. Σοφ. Ἐλεγχ. 32, 4.

3) εὐνοῖα τοῦς Ἑλληνας, φρονῶ τὰ τῶν Ἑλλήνων, εἰμὶ ἐθνικός, Ἑκκλ. II, μεταβ.,
κάμνω τινὰ Ἑλληνας, Ἑλληνίζω, Ἀδῆλ. 1. 306· μεταφράζω εἰς τὴν
Ἑλληνικήν, Δίων Κ. ἐνθ' ἄνωτ.—Παθ., Ἑλληνισθῆναι τὴν γλῶσ-
σαν ἀπὸ τινος, ἐκμαθεῖν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν παρὰ τινος,
Θουκ. ἐνθ' ἄνωτ.· τὰ ὀνόματα Ἑλληνίζονται, ἔλαβον Ἑλληνικὴν
μορφὴν, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 6, 1.—Πρὸλ. Κόντων ἐν Ἀθῆναις τόμ.
B', σ. 468 κτλ.

Ἑλληνικός, ἡ, ὄν. Ἱερὸδ. 4. 108, κ. ἄλλ., καὶ Ἀττ. 2)
τὸ Ἑλληνικόν, οἱ Ἑλληνες περιηρητικῶς, Ἱερὸδ. 7. 139, κ. ἄλλ.,
οἱ Ἑλληνες στρατιῶται, ὁ Ἑλληνικός στρατός, Σεν. Ἀν. 1. 4, 13.

3) τὰ Ἑλληνικά, ἱστορία, ἀφήγησις Ἑλληνικῶν πραγμάτων,
Θουκ. 1. 97, κτλ.· Ἑλληνική φιλολογία, Ἀππ. Ἑρμυλ. 4. 67.

II. ὁ ἀνήκων ἡ ἀρμόζων εἰς Ἑλληνα, οὐ γὰρ πατρώον τόνδ'
ἔξεξάμην νόμον. παῖδων προδύνησκειν πατέρας, οὐδ' Ἑλλη-
νικὸν Εὐρ. Ἀλκ. 684, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 115—συγκρ. ὠτάτορος
Πλουτ. Δουκέρ. καὶ Νουμ. Σύγκρ. 1· ὑπερὸ ὠτάτος Δημ. 439.
26.—Ἐπίρρ. -κῶς, κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον, Ἱερὸδ. 4. 108,
Ἀντιφῶν ἐν Παραδείκῳ 4.

Ἑλλήνιος, α, ὄν. = τῇ προηγ., Ζεὺς Ἑλλ. Ἱερὸδ. 9. 7, 1 (ἐν
χρήσει παρ' Ἀττ. ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ, Ἑλλάνιος Ζεὺς Ἀριστοφ. Ἱππ.
1253)· Θεοὶ οἱ Ἑλλ. Ἱερὸδ. 5. 49, 92, 7.

II. Ἑλλήνιον, τὸ, ὁ καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐν Διγύπτῳ, ὁ αὐτ. 2. 178.

III. Ἑλ-
λανία, ἡ, = Ἑλλάς, Εὐρ. Πρ. 1147, κτλ.

Ἑλληνίδες, Δωρ. Ἑλλανίδες, ἑλῶς, ἡ, ὡς θηλ. τοῦ Ἑλλήνιος.
Πρὸλ. Π. 11. 75, καὶ παρ' Ἀττ. Κρατίδης ἐν Ἀδῆλ. 4, κτλ.

II. Ἑλληνίς (ἑξαπακοῦρη γυνή) Εὐρ. Πρ. 1076.

Ἑλληνισμός, ὁ, μίμησις τῶν Ἑλλήνων, Ἑσθ. (B. Μάκκ. Δ'.
13).

II. χρήσις καθάρου, γνησίου Ἑλληνικοῦ ὕδρου καὶ ἰδιω-
μάτων, Σέξτ. Ἑρμ. π. M. 1. 176 κτλ., Ἀδῆλ. 367A, κτλ.

III. παρ' Ἑκκλ. ἡ «θύραθεν» παιδεία, κτλ.

Ἑλληνιστής, οὐδ., ὁ, ὁ χρώμενος τῇ Ἑλληνικῇ γλῶσσῃ, ὁ ἐ.
ἐν τῇ Κ. Δ. Ἰουδαίος τὴν Ἑλληνικὴν ὁμιλῶν, Πράξις Ἀποστ. ε',
1, κτλ. II. παρὰ μεταγεν. Ἑκκλ. ἐνίοτε, ὡς τὸ Ἑλλήν I. 4,
ἐθνικός.

Ἑλληνιστὶ, ἐπίρρ., κατὰ τρόπον Ἑλληνικόν, Λουκ. Σκῶδ. 3·
Ἑλληνιστὶ ξυνιέναι, γινώσκειν, ἐυνεῖναι δὲ καὶ αὐτὸς [δ
Σεῦθης] Ἑλληνιστὶ τὰ πλεῖστα, ἐνδεῖ δὲ καὶ αὐτὸς τὰς περισσο-
τέρας Ἑλληνικάς λέξεις (Βαρδαλάχης), Σεν. Ἀν. 7. 6, 8· Ἑλληνιστὶ
γινώσκει· γινώσκει Ἑλληνικά· Πρὸλ. Ἀποστ. κ', 38· καὶ ἡν
γεγραμμένον Ἑβραϊστὶ Ἑλληνιστὶ, ἐν τῇ Ἑλλ. γλώσσῃ, Εὐαγγ.
κ. Ἰω. ὁ', 20.

Ἑλληνο-δίκαια, -δικεῖω, εὐρηγται μόνον ἐν τοῖς Δωρ. τύποις
Ἑλλαννο-.

Ἑλληνο-κοπέω, κολακεύω τοὺς Ἑλληνας, Πολύδ. 26. 5, 1·
ἀντιποιούμαι Ἑλληνικοὺς τρόπους, ὁ αὐτὸς 20. 10, 7· πρὸλ. θημο-
κοπέω.

Ἑλληνο-τάμιας, ὢν, οἱ ταμίαι τῶν Ἑλλήνων, θηλ. ἄρχοντες
διοριζόμενοι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων (477 π. Χ.) πρὸς εἰσπραξίν τῶν
συνεισφορῶν τῶν Ἑλληνίδων πόλεων διὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον, Ἀν-
τιφῶν 137, 31, Συλλ. Ἑπιγρ. 76 (416 περίπου π. Χ.), κ. ἄλλ.—τὸ
ταμεῖον αὐτῶν ἦτο κατὰ πρῶτον ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ μετενήχθη ὑπὸ τοῦ
Περικλέους εἰς Ἀθήνας, πρὸλ. Ἀντοκ. 28. 10, Θουκ. 1. 90· περὶ
Ἑλληνοταμῶν ἴδε καὶ Ἀριστ. Ἀθῆν. Πολιτ. σ. 45. 7 (Hass), καὶ
Ἀρπ. ἐν λέξει, προσεῖτι Πολύδ. II', 114, Σουῖδ., Ἰσίδ., Ζωναρ.
σ. 684 A. B. 188, 10, κτλ.—τὸ ὄφελος αὐτῶν ἐκαλεῖτο Ἑλληνοτα-
μια (ἡ κάλιον Ἑλληνοταμια), ἡ, Σεν. Πόροι 5, 5.

Ἑλληνοποντικός, ἡ, ὄν, τοῦ Ἑλλησπόντου, αἱ Ἑλλησπον-
τιακοὶ πόδες Σεν. Ἀν. 1. 1, 9, κτλ.—οὕτως, Ἑλλησποντικός, α,
ὢν, Ἱερὸδ. 7. 95, ἔξ Ἑλλησπόντου, Σεν. Ἑλλ. 3. 4, 11—οὕς. Ἑλ-
λησποντία, ἡ, ἡ περὶ τὸν Ἑλλησπόντον χώρα, Σέξτ. Βυζάντ. ἐν λ.
Ἑλλησποντικός, Ἰων. -της (ἐνν. ἀνεμος), ἀνεμος πνέων ἐκ

τοῦ Ἑλλησπόντου, θηλ. βορρειακωτολικός, Ἱερὸδ. 7. 188· ταύτησμος
τῷ καίκα, Ἀριστ. Μειωρ. 2. 6, 20· πρὸλ. ὡσαύτως Ἀριστ. Προβλ.
26. 56, Θεόδωρ. π. Ἀνέμ. 62.

Ἑλλησποντικός, ὁ, ὁ πόντος τῆς Ἑλλης (συγαρὸς τοῦ Ἀθα-
μαντος, ἡκεῖ πηγίσθη), νῦν Δαρδανέλλια, Ὁρ. (μολίστα 7· Ἰλ.),
Ἱερὸδ. κλ.· καλεῖται προπτεῖ πορθμός Ἀθαμαντίδος Ἑλλης
Δίσχλ. Πίρα. 70, πρὸλ. 722·—ἐνίοτε περιλαμβάνεται καὶ ἡ Προ-
ποντίς, Ἱερὸδ. 1. 57, κτλ.—προπτεῖ καὶ ἡ περὶ τὸν Ἑλλησπόντον
χώρα, Θουκ. 2. 9, κτλ.

Ἑλλησποντιο-φύλακες, οἱ, ἄρχοντες διορισμένοι ὅπως ἐπυ-
πεύουσι τὴν διάβασιν τοῦ Ἑλλησπόντου, Συλλ. Ἑπιγρ. Ἀττ. 1. 40,
Ἑλλ. 155, ἐλλω, Πισύχ.

ἑλλεμενίζω, εἰσπράττω τὸ ἑλλεμένιον, θηλ. τὸν λιμενικὸν φο-
ρὸν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 392.

II. εἰσάρχομαι εἰς τὸν λιμένα,
Σουῖδ. 166B.

ἑλλεμένιος, α, ὢν, ἐν τῷ λιμένι, πύργου Σιρῶων 60.

II. οὐσιαστ. ἑλλεμένιον, τὸ, φόρος λιμενικός, Δατ. portorium,
ἑλλεμένιον, δ' εἶναι πρὶν εἰσδῆναι σι δεῖ Εὐδοκ. ἐν Ἀλυσ-
σῶν 3, Ἀριστ. Οἶκ. 2. 23, Πολύδ. 31. 7. 12· ἐπὶ ταύτῃ δὲ τῇ
ἐννοίᾳ δ' Πλάτων μεταχειρίζεται τὸν ἐπιθετικὸν τύπον ἑλλεμενικός
(ἐνν. τέλη) Πωλ. 423D· πρὸλ. Βολκχ. Πωλ. Οἶκ. Ἀδ. 2. 31.

ἑλλεμένιος, ὥς, ἡ, τὸ ἑλλεμένειν, εἰσέρχεται εἰς λιμένα.
Σχῶλ. εἰς Σοφ. O. T. 107.

ἑλλεμενιστής, οὐδ., ὁ, εἰσπράκτωρ λιμενικῶν φόρων, Δημ.
917. 10.

ἑλλεμενικός, σχηματίζω ὅπως ἡ λιμένη, λιμενικός, Βασίλ. τ. 1. σ.
1096A.

ἑλλεπής, ἑς. (ἑλλεπῶ) ἐνέργ. ἄφρων τι, παρτελείπων, τινὸς
Πλάτ. Νόμ. 924B.

II. Παθ., ὑποκειόμενος, ἔχων ἑλλεπῆν,
ἀντιθετὸν τῷ ἐντελής, τινος, ἐν τινι πράγματι, Θουκ. 5. 17, 1· 7. 8,
Πλάτ., κλ.· ὡσαύτως μετὰ δοτ., ἑλλεπείς προθυμία Θουκ. 6. 60·
τὸ δεῖπνον δ' ἐντελές καὶ μηδὲν ἑλλεπείς Εὐάγγ. ἐν Ἀνα-
καλυπτομένη 1. 3· ἐν τινι Πολύδ. 18. 5, 5.

2) ἀπολ., καθυ-
στερῶν, ἑλλ. καὶ μὴ θυνάμενος ἐπιμελεσθαι, ἀμείλεις, Πλάτ.
Νόμ. 901C· πρὸς Ἀθηναίους, οἱς τὸ μὴ ἐπιχειροῦμενον δεῖ
ἑλλεπείς ἦν τῆς δοκίσεως, αὐτοῖς, ὁ μὴ ἐπιχειροῦν ταῦτα ἐλλεπείς
τῶν προσδοκωμένων ἰδοὶ κατὰρῳαμένον· ... ἴδε' αὖν δ' μὴ ἐπεχει-
ρουν τοῦτο κηλεῖν ἡγοῦντο' αὐτοῖς (Σχῶλ.), Θουκ. 4. 55· καὶ τὸ
ἑλλεπείς τῆς γνώμης ὢν ἕκαστος τις φήσιν ἡμῶν πρᾶξιν, ἡ
ἀποτυχία τῆς κρίσεως ἡμῶν ὡς πρὸς· ... αὐτοὶ δ' τὸ ἐλλεπείς (ἐ-
λ.) λείψας, Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 22·—Συγκρ. ἐλλεπείστερος Πολύδ. 5.
32, 2, κ. ἄλλ.—Ἐπίρρ. -πῶς, ἐνδεώς, καὶ γραμματικῶς, κατ' ἐλ-
λεπῆν, Σχῶλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. A. 252.

ἑλλεπάζω, ἴδε λίσσομαι.

ἑλλεπάζω, ἴδε λίσσομαι.

ἑλλεπάζω, (λοθός) σχηματίζω λυθούς, ἱλωσσ.

ἑλλεπάζω, τὸ, (λοθός) τὸ τιθόμενον εἰς τὸν λοθὸν τοῦ ὠτός, ἐν-
τιον, Δατ. inauris, Λουκ. Ὀνειρ. ἡ Ἀλεκτρ. 29, Σέξτ. Ἑρμειρ
II. 3. 203.

ἑλλεπάζω, ὄν, ὁ ἐντὸς λοθοῦ, καρπὸς ἑλλ. Θεόδωρ. π. τὰ Φυτ.
Ἰστ. 4. 2, 4· τὰ ἑλλεπάζω ὁ αὐτ.—ἐντελῆς, ἑλλεπάζωκαρπος,
ὄν, φέρων καρπὸν ἐντὸς λοθῶν, αὐτοῖς B. 5, 3· ὡς δ' Schneid ἀντ'
ἑλλεπάζωκαρπος, πρὸλ. 4. 2, 4.

ἑλλεπάζω, ὄν, ἔχων τὸ σπέρμα ἐν λοθῷ, Θεόδωρ. π.
τὰ Φυτ. Ἰστ. 7. 3, 2, ἀντιθετὸν τῷ γυμνασπῶν.

ἑλλεπάζω, ἑς. (εἰδος) ὁ ἔχων λοθὸν ἡ ὅμοιος πρὸς τὰ ἑλλεπάζω
φυτὰ, Θεόδωρ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. 8. 2, 5.

ἑλλεπάζω = ἑλλεπάζω.

ἑλλεπάζω, (λόγος) λογαριάζω, ὑπολογίζω, Συλλογ. Ἑπιγρ. 1732a.
37 (ἐν τῷ παθ.).

II. καταλογίζω, θεωρῶ ὡς ἀνήκον τι εἰς τινα,
ἀποδίδω, τοῦτο ἐμοὶ ἐλλόγει Ἑπιστ. π. Φιλῆμ. 18 (ἐνδεῖ τὰ ἀρ-
χαῖστα χειρόρρ. ἔχουσιν ἐλλόγην, προστ. τοῦ ἐλλογῶν).

ἑλλεπάζω, = τῇ προηγ., Ἰωήμ. Ἀλ. 510.

ἑλλόγιμος, ὄν, ὁ ἐν λόγῳ ὢν, ὅστις λογαριάζεται, θεωρεῖται
σπουδαῖος, σημειώων, ἔχων ὑπόληψιν, ὡς τὸ ἀξίος λόγου, Ἱερὸδ.
2. 170, Πλάτ. Πρωτ. 327C, Συμπ. 197A, κ. ἄλλ.· ἑλλ. ἐπὶ σοφίᾳ
ἡ αὐτ. Πρωτ. 361E.

II. εὐχλωστός, Πολύδ. B'. 125.—
Ἐπίρρ. -μῶς Φιλοστρ. Βί. Σοφ. 2. 11, 1.

ἑλλόγιος, ὢν, λαγικός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀλόγιος, Ἀριστ. Ἰθῆ.
N. 10. 2. 1.—Ἐπίρρ. -γῶς, φρονίμως, συνετῶς, Εὐστ. Πονημ. 13. 70.

ἑλλογία, ἡ, (ἑλλογῶ, ὡς τοῦ Ἰωνος), ἡ χώρα τῆς δωδωχῆς,
Ἰστ. Ἀποσπ. 39.

II. μέρος τι τῆς Εὐβοίας, Ἱερὸδ. 8. 23, κτλ.

ἑλλοπείω, (ἑλλοπῶ) ἐπὶ τὴν τῶν ἑλλοπείων ὄρεων μοχλῶ, ἀλίσσω,
Θεόδωρ. 1. 42·—ὁ τύπος ἑλλοπείω ἐν τῷ Μειγ. Ἑνέμ. 331, 40,
φαίνεται πλημμελὲς γραφῇ.

ἑλλοπεία, -ἑλλεπείωντες τῆς ὁπός, τοῖς ἐστὶν ὀρθογῶν, ἄφρων, καὶ
οἱ λειπονοῖ καὶ βασίτες καὶ τραχεῖς Ἰσίδ.

ἑλλοπείες, ὡς λέξις παρὰ Κρατίδην (ἐν Ἀδῆλ. 60) γέγονε ἐλ-
τομ. B'.—13

ἄγ. 679· τοσοῦτόν γ' ἐστὶ μοι τῆς ἐλπίδος, τὸν ἄνδρα προσκίναί Σοφ. Ο. 7. 836· πλείων ἐλπίς φίλων, γενέσθαι Πλάτ. Φαίδρ. 232D· ἐλπίς, κτήσασθαι ὁ αὐτ. Φαίδρ. 67B· μετ' ἄπαρ. ἐνεστ., Δισχύλ. ἄγ. 1434, Πλάτ. Σοφ. 250E· ἐπομένον τοῦ ὧς... Εὐρ. Τρω. 487·—εἰς ἐλπίδα ἔλθετν τινος Θουκ. 2. 56· ἐπ' ἐλπίδας ἀφαγεῖς καθίστασθαι ὁ αὐτ. 5. 103· ἐλπίδα λαμβάνων Ξεν. Κύρ. 4. 6, 7· εἰς ἐλπίδας ὑπάγειν τινά Εὐρ. Ἰλ. 826· ἐλπίδα ἐμποιεῖν, παρέχειν, ὑποτιθέναι, κτλ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς φράσεις ἐλπίδα καταλύειν, ἀποκόπτειν, κτλ., συχνάκις παρ' Ἀττ.· ἐκτός ἐλπίδος Σοφ. Ἀντ. 330· παρ' ἐλπίδα, παρ' ἐλπίδας, συχν. παρ' Ἀττ.· ἴδε ὅχρῳ II. 3·—παροῦσα, πεινώμενη ἐπὶ τὰς ἐλπίδας Ἀντιφ. ἐν κίναρεϊ β'· κάπτοντες αὖρας, ἐλπίδας σιτούμενοι Εὐδουλ. ἐν Ἀντιόχη· 2· οἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενούς βροτῶν Μενάνδ. Μονόστ. 42, 2· τὸ στήριγμα, Ὁρέστης ἐλπίς δόμων Δισχύλ. Χο. 776· ὕμεις ἡ μόνῃ ἐλπίδι Θουκ. 3. 57· Εὐτύχος, ἡ γονέων ἐλπίς Ἐπιγράμ. Ἐλλην. 116· οὕτω καὶ τὸ Λατ. pres. Casaub. Ρερκ. 2, 35. 11· προσδοκία τοῦ μέλλοντος, κοινὰ γὰρ ἔρχονται ἐλπίδες πολυπλόγων ἀνδρῶν Πινδ. Ν. 1. 32 [48], Δισχύλ. ἄγ. 1434, Πλάτ. Νόμ. 644C.

ἐλπίσμα, τό, τὸ ἐλπιζόμενον πρᾶγμα, Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1089D.

ἐλπιστικός, ἡ, ὄν, ὁ γεννῶν ἐλπίδας, Ἀριστ. π. Μνήμ. 1. 2, 11· οἱ ἐλπιστικοί, φηλοῦσιν οἱ τινες ὅτινες ἐκείνων τὴν ἐλπίδα ὡς τὸ κυριώτατον ἔρεισμα τοῦ βίου, Πλούτ. 2. 688· ἴδε Neumann. de Elipsis.

ἐλπιστός, ἡ, ὄν, ὁ ἐλπιζόμενος, ἐν δύνανται τις νὰ ἐλπίσῃ, Πλάτ. Νόμ. 853E, κτλ.

ἐλπίω (ἴδε ἐν τέλει), μεταβατ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτατ., κἀμῶ τινὰ νὰ ἐλπίσῃ, πάντας μὲν ῥ' ἐλπει, «εἰς ἐλπίδα ἄγει, ἐλπίζειν ποιεῖ» (Σχόλ.), Ὁδ. B. 91, N. 380.

II. ἀλλαγῶ ἐν τῇ μέν, ἐλπομαι, Ἐπ. ἐλλπομαι· γ' ἐνικ. παρτατ. ἔλπειτο καὶ ἐλλπ- μετ' ἀντήσεως, μόνον ἀπαξ παρ' Ὁμ., ἐν Ὁδ. I. 419· ὡσαύτως πρkm. ἐλλπα Ἰλ. X. 216, Ὁδ. B. 379, Ἦσ. Ἐργ. κ. Πμ. 271· γ' ἐνικ. ὑπερσ. ἐλλπει Ἰλ. T. 328, Ὁδ. Y. 328, κτλ.· Ἐλλπῶ ἡ προσδοκῶ, τρέφω ἐλπίδας, συχν. παρ' Ὁμ. καὶ Πινδ., ἀπαξ παρ' Ἦσ. (ἐνδ' ἀνιτ.) καὶ Ἡρόδ. (ἀν καὶ οὗτος ἐπίσης μεταχρηρίζεται συχνάκις καὶ τὸν Ἀττ. τύπον ἐλλπίζω): Συντάσσεται ὡς τὸ ἐλλπίζω· ἀλλὰ παρ' Ὁμ. τὸ πλείστον μετ' αἰς. καὶ ἄπαρ. μέλλ. Ἰλ. N. 8, κτλ.· ἄορ. H. 199· πρkm. O. 110· ἐνίοτε ὡσαύτως μετ' αἰς. πρkm. N. 609, O. 539· ἀλλ' ἐνίοτε τὸ ἀπαρέμ. ζῆλον νὰ νοηθῇ, ἐκτελέσας μέγα ἔργον δ' οὐ ποτε ἔλπειτο θυμῷ (ἐνν. ἐκτελέσειν) Ὁδ. I. 275· ὁ Ὁμ. φιλεῖ τὰς πλεοναστικὰς φράσεις, ἔλπειτο θυμῷ Ἰλ. P. 404, κτλ.· ἔλπειτο γὰρ κατὰ θυμὸν K. 355· ἔλπειτο ἐν κατὰ θυμὸν N. 8· ὡσαύτως, μάλα δὲ σφισιν ἔλπειτο θυμὸς P. 495· ἔλπειτο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἐκάστου O. 701· ἤλπειτ' ἐνὶ φρεσὶ Ὁδ. I. 419.

2) ἀνθρώπους περιμένω, φοβούμαι, μετὰ τὴν αὐτῆς συντάξεως, Ὁμ.: ἐλπόμενος τί οἱ κακὸν εἶναι Ἡρόδ. 9. 113. 3) καθόλου, νομίζω, ὑποτίτω, οὐ ποθὶ ἐλπομαι οὕτως δεῦσεσθαι πολέμοιο, Ἀχαιοὺς Ἰλ. N. 309· ἐπὶν ἡμέας ἔλπει ποτὶ δώματ' ἀφίχθαι Ὁδ. Z. 297· οὐ γὰρ δ' γ' ἀθανάτων τιν' ἐλπίετο ἐν κατὰ θυμὸν ἔλθοντ' ἢ Τρώεσσι ἀρρήξμεν, κτλ., Ἰλ. N. 8, πρβλ. H. 199, O. 110, Ἦρσημ. παρ' Ἡρόδ. I. 65. (Ἐκ τῆς √FELΠ ὡς φαίνεται ἐκ τῶν τύπων ἐλλπομαι, ἔλπω: ἐντείνον δὲ καὶ τὰ ἐλπίς, ἐλπίζω, ἐλπωρή, καὶ ἐπ-αλπνος, ἀλπ-νιστος, πρβλ. Λατ. volup, volupre (Plaut.), volup-tas).

ἐλπωρή, ἡ, Ἐπ. τύπος τοῦ ἐλπίς, μετ' ἄπαρ. μέλλ. καὶ ἄορ., ἐλπίς, ἐλπωρή... κακῶν ὑπάλλυειν ἔσασθαι Ὁδ. Y. 287· ἐλπ. φίλους ἰόσειν Z. 314, H. 70· κατὰ πληθ., Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1255.

ἐλσαι, ἄπαρ., ἔλσας, μετοχ. τοῦ ἄορ. α' τοῦ εἶναι (ἴδε ἴδε). ἔλση, ἔλσοιμι, ἔλσῶν, Ἀκων. ἀντὶ ἐλθ-, Ἀριστοφ. Λυσ. 105, 118, 1081.

ἐλῶμα, τό, (ἐλῶ) κοινῶς «ἀλετρεπιδία», εἰς ὃ ἐμβάλλεται ἡ ὕνις, Λατ. dentale, Ἦσ. Ἐργ. κ. Πμ. 428, 434, πρβλ. Βουττιμ. Λεξιλ. ἐν λ. ἐλῶμα 3 καὶ ἴδε γούης.

ἐλῶμος, ὁ, (ἐλῶ) «ἡ τῆς κιθάρας καὶ τοῦ τόβου ὀήκη» Ἰσούχ. II. εἶδος ψυχροῦ αὐλοῦ πεποιημένου ἐκ πύλου μετ' ἐπιστοιμίου ἐκ κέρατος, ἔλμοι αἱλοὶ Σοφ. Ἀποσπ. 398, Κασσίδας ἐν «Παθήταις» 7· ἐχρῶντο δὲ τῇ αὐτῇ τούτῃ καὶ οἱ Κύπριοι, Κρατῖνος ὁ νεώτερος ἐν «Θρακίμει» 1. III. εἶδος δημοτικῆς καρποῦ, ἀλλαχού μελίνῃ, Ἰππ. 638. 2, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 351, Πλούτ. 2. 15, 2. [ἴδε Δράκοντα σ. 68, 15].

ἐλῶτρο-εἰδής, ὅμοιος ἐλῶτρω, Ἀντιφ. παρ' Ὁρίδαχο. III. 634, I, Πλάτ. Δίγ. 258·—ἀλλ. ἐρῶτρο- ἢ καὶ ἐρῶτρο- ἴδε Greenhill Θεολ. σ. 337.

ἐλῶτρον, τό, (ἐλῶ) «κάλυμμα, περιχάλυμμα, ὡς, ὡς ἡ ὀήκη δόρατος, Ἀριστοφ. ἄγ. 1120· τὸ περιχάλυμμα ἀσπίδος, Διόδ. 20. 11.

2) τὸ ἐπιχάλυμμα τῶν περὶ τὸν καυχέρου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. I, 4. 12., 4. 7, 8· τὸ ὑστρακὸν κερκίνου, Δίλ. π. γ. 9,

43· ἐπὶ βλεφάρων Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 9, 12, πρβλ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 7. 8, 6.

3) τὸ περιχάλυμμα σπέρων, Διοσκ. 2. 111.

4) τὸ σῶμα ὡς ἐν τῷ περιχάλυμμα τῆς ψυχῆς, Πλάτ. Πιδλ. 588E, ποιητῆς παρὰ Λακκ. ἐν Δημόν. 44.

5) μέγας πρὸς συναγωγὴν ὕδατος, δεξαμενὴ, Πιδλ. 1. 185., 4. 173, Πλουτ. 2. 27., 7. κ. ἄλλ.

ἐλῶνρῶ, καλύπτω, περιστοιχίζω, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 810· ἐν τῇ παθ.

ἐλῶω, Ἀττ. ἐλῶω, κυλῶ (πρβλ. ἐλλῶω)·—ἐν χρήσει μόνον κατ' ἄορ. α' παθ., ῥυμὸς ἐπὶ γαστρίαν ἐλῶσθῃ, ἱερατικῶς εἰς τὴν γῆν, Ἰλ. Y. 393· προσπόροιθε πρῶτον Ἀχιλλῆος ἐλῶσθε, σισυροίς (Σχόλ.), O. 510· λαοὶν ὑπὸ γαστρίαν ἐλῶσθε, συστρωφείς, ἔκαρσας, Ὁδ. 1. 433· ἔρωε ὑπὸ καρδίῃν ἐλῶσθε, Ἀργιλ. 94.

II. παρὰ μεταγ. Ἐπ. = ἐλῶω, κυλῶω, περιχυλῶω, καλύπτω, ἐν κτερίεσσιν ἐλῶσθε, Ἀπολλ. Ρόδ. A. 254· ἐν ψαμάθοισι αὐτοῖσι 1034· διὰ φλογὸς εἴσθῃ ἐλ. ὁ αὐτ. Γ. 1313.

Πρβλ. ἐλλῶω ἐν τέλει.

ἐλῶδης, εἰς, βαλῶδης, ὕδατα Ἰππ. π. Ἀίρ. 280· χωρία Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 8. 10, 5· τὰ ἐλ. ὁ αὐτ. Πρβλ. 1. 18, κ. ἄλλ.

II. ὁ συχνάζων εἰς τὰ ἐλῃ, περὶ τοῦ ἐλῶντος, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μαρ. 2. 16. 3.

ἐλῶρ, τό, Ἐπ. λέξις (ἀπαντῶσα οἷς παρὰ Τραγ.) ἐν χρήσει μόνον κατ' ὄνομα. καὶ αἰτιατ. ἐν. καὶ πληθ. (ἐλῶν) ἄγρα, λαία, λάρυον, σπάρραγμα, Ἐκασμα, τὸ ἐνικὸν ἐπὶ ἀτάκτων πτωμάτων, ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἐλῶρ καὶ κύρμα γενέσθαι Ἰλ. E. 488, πρβλ. I. 151· μὴ θῆρεσσιν ἐλῶρ καὶ κύρμα γενέσθαι Ὁδ. E. 473, πρβλ. I. 271· ἐπὶ πολυτίμῳ πράγματι, μὴ, ἐλῶρ ἀλλοίσι γένηται N. 208· οὕτω, κυσὶν πρόβλητος οἰκῶντις Ἐλῶρ Σοφ. ἄγ. 830· ἐν τῇ πληθ., κυσὶ δ' ἐλῶρα, πέλγειν Δισχύλ. Ἰκ. 800.

II. ἐν τῇ πληθ. ὡσαύτως, Πατρόκλοιο δ' ἐλῶρα, ἀποτίσῃ ντιμωρίαν δὲ παράσχῃ ἀξίαν ὑπὲρ τῆς Πατρόκλου ἀναμίσσεως, (Σχόλ.), Ἰλ. Σ. 93.

ἐλῶριον, τό, = τῇ πρυγῇ, Ἀπολλ. Ρόδ. B. 264· ἐν τῇ πληθ., ἐλῶρια τεύχε κύνεσσι Ἰλ. A. 4.

ἐλῶριος, εἶδος πτηνοῦ ἰχθυοφάγου, Κίταρχ. παρ' Ἀθην. 382E.

ἐμ. Ἀλῶλ. καὶ Δορ. ἀντὶ τῆς προθ. ἐν ἡ μῶλλον τῆς εἰς. ἢ ἴδε.

ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῆς, Ἰων. ἐμαυτοῦ (ἢ ἐμαυτοῦ), -ῆς·—ἀντιπαθὴς ἀντιωνυμία τοῦ α' προσώπου, ἐν χρήσει μόνον κατὰ γιν., εἰς. καὶ αἰς. τοῦ ἐνικῆ, ὅρα. καὶ θηλ.· παρ' Ὁμήρῳ διηρημένως, ἐπὶ αὐτῶν Ἰλ. Δ. 271· ὡς μία λέξις πρῶτον παρ' Ἡρόδ. κ' ἐν τῇ Ἀττ.· ἐν τῇ πληθ. ἀσπίτες διηρημένως, ἡμῶν οὕτων κτλ.· ἐν ἐμαυτοῦ συννεσσεσθαι, κατ' ἐμαυτὸν, Εὐρ. Ὀρ. 634· πρὸς ἐμαυτὸν Ἀριστοφ. Βότρ. 52, κτλ.· ἐπισταμένον, ἰσχυρόν τ' αὐτὸς ἐμαυτοῦ ὁ αὐτ. Σφ. 357, πρβλ. Λυσ. 1125· ἀλλ', ἐν ἐμαυτοῦ εἶναι (ἐνν. εἶναι), μεταφ., εἶμαι κύριος ἐμαυτοῦ, Πλάτ. Νομ. 159D· περὶ ὀνομαστ. ἐμαυτοῦ πρβλ. Μοιρεῖος εἰς Πλάτ. Κωμ. ἐν «Νηλοταίκοις» 2 (Ἀπολλών. π. Ἀντωνν. σ. 348C καὶ 404B).—ἴδε σε-αυτοῦ, εαυτοῦ.

ἐμβά, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ ἐμβῆθι, πρστακτ. τοῦ ἄορ. β' τοῦ ἐμβάλνω.

ἐμβάδάζω, βάζω, ἐμβάω, πῶ. γραφ. ἀντὶ ἐμβέω, Ἰππῶναξ I. 4.

ἐμβάδω (βά), ὁ, σκυντῆς, ἀμπαλωματικός, ὄνομα δούλου εἰς τὴν Ἀντωνν. Θεόδοκ. Κωμ. ἐν «Στρατιώταις» 5.

ἐμβαδίζω, βαδίζω ἐπάνω εἰς τι, τινί Δίλ. π. Z. 10, 24· εἰσέρχομαι, Δίλ. K. 79. 14.

ἐμβάδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐμβάς, Ἀριστοφ. Σφ. 600, Πλ. 847, 941.

ἐμβαδο-μετρικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν ἐμβαδομετρίαν, Ἦρων Νέμε. 45. 18.

ἐμβάδων, ἐπὶ ῥρ. διὰ ἐνρῆς. πετῆ, «περπατῶντας», ἢ ἐλπίσθ', ἢν νῆας ἔλῃ κορυθαίολος Ἰκτωρ, ἐμβάδων ἔξερσθαι ἢν πατρὶδα γοῖαν ἔκαστος, Ἰλ. O. 505· πετῆ διὰ μέσου ὕδατος, Πλουτ. 10. 20, 8.

ἐμβάδων, τό, ὠρισμένη ἐπιφάνεια ἢ ἔκτασις, Πλούτ. O. 27. 2.

Πρβλ. Λοδ. Παραλειπ. σ. 149.

ἐμβαδοκυκός, ὁ, ὁ κατασκευάζων ἐμβάδας, ὑποδηματορράφος, Ἰλῶτα.

ἐμβάθρα, ὡν, τά, εἶδος ὑποδημάτων, Πλούτ. Z. 93· πρβλ. ἐμβάς.

ἐμβάθων, κῆμων τι βαθύ, βαθύνω, ἐμβάθωνας βέθρον Ἀλκίφρ. 3. 13· κῆμων τι νὰ ὑπάγῃ εἰς βάθος, ἐμβάθωνουσι τὴν κακίαν ἑαυτοῖς Πλούτ. 2. 1128E.

II. ἀμειν., εἰσέρχομαι βαθύς εἰς τι, τινί, ἐπὶ ἀλληγορικῆς ἐρμηνείας, Φίλων 1. 18, Ἐκκλ.· μυσθίζομαι, ἐμβυθίζομαι εἰς τι, Ἐσθ. (Ἰερμ. Δ', 7, ΜΘ', 30)· τινί Ἐκκλ.

ἐμβάινω, μέλλ. -εἴσομαι· πρkm. -εἴθηκα, Ὁμήρ. μεταχ. ἐμβέω· ἄορ. β' ἐνέθεν, Ἐπ. γ' ἐνικ. ἐμβῆ, εἰς. ἐμβῆσθαι, ἰκμεθάλνω, μὴ τις, ὅσων, ἐμδῶ, ἐμδῶ, ἐμδῶσθαι (Σχόλ.), Ἰλ. H. 94· ἐμβάλνω, εἰσέρχομαι, μετὰ εἰς, εἰς τὴν αὐτῇ παταμῇ οὐκ ἔστιν ἐμδῆναι Ἠρόδ. παρ' Ἀριστοφ. (μετὰ τὰ ψυα. 3. 5, 18)· ἐμβέσθαι ἔχουσιν πατρός Πινδ. Π. 10. 20.

2) προβαίνω, βαίνω ταχέως, ἔρχω, εἰσέρχομαι, λέγειν ὁ Ἀντίλοχος εἰς τοὺς ἵππους του, Ἰλ. Y. 403· ἐμβῶ, ἐμπρός, προ-

χώρει, Εὐρ. Πλ. 113, 127· μετὰ συστοίχ. αἰτία, τήνδ' ἐμβαίνουσα κέλευθον δ' αὐτ. Ίκ. 989· ἐμβαίνουσες ἀταρπιτόν· Ἑλλ. ἱππάρμοι, 141. 3) εἰσέρχονται εἰς πλοῖον, ἐπιβιβάζονται, ἐμβαίνειν, ἐρέται δ' ἐν ἐκάστη πεντήκοντα ἐμβέδασαν Πλ. Β. 720· τότε δ' ἐμδὴ νηὶ Πύλονδε Ὀδ. Δ. 656, πρβλ. Πλ. Δ. 311· οὕτως καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, εἰς ἕτερον πλοῖον ἐμβ. Πρδ. 2, 29· ἐς τὰς νῆας δ' αὐτ. 5.109, πρβλ. Θουκ. 1, 18, Δυσ. 194. 27· μετ' αἰτι, λέμβον ἐμβ. Πλδ. 30, 9, 11· ἀπολ., ἐπιβιβάζονται εἰς πλοῖον, Εὐρ. Τριφ. 455, Ἀριστοφ. Βάτρ. 188, κτλ.—καθίσταν, εἰσέρχονται, ἀναβαίνειν, εἰς τὸ πορεῖον, Πλουτ. Γάβ. 26· ἐν τῷ πρῳ., ἵπποισιν μὲν ἐκέλευε καὶ ἄρμασιν ἐμβεδαῶτα ἀρχεῦειν Τρώεσσι, «ἐκείνους μὲ τῶν ἵππων καὶ τῶν ἄρμάτων ἐπιβιβάζοντα προηγέσθαι τοῖς Τρώσι» (Θ. Γαζής), Πλ. Ε. 199· ἐπ' ἀπῆλγης ἐμβέδως Σοφ. Ο. Τ. 803· ὁμοῦτως μετ' αἰτι, «ἴλιον ἐμβέδως Εὐρ. Ίκ. 922· στέγην τήνδ' ἐμβεδαῶτες δ' αὐτ. Κύκλ. 92·—πρόσκειμαι, εἶμαι προσσημειωμένος, κατ' ἀγρῶλοιο βοῆς κέρας ἐμβεδαῦσα Πλ. Ο. 81. 4) πατὴρ ἐπάνω εἰς τι, τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνω Ὀδ. Κ. 164· πεδῖλοις ἐμβεδαῦσα Πισ. Θ. 12· τοιοῦδ' ἀλουργεῖσιν Αἰσχ. 946· δαίμων ἐνέδῃ Περσῶν γενεᾷ, κατεπάτησε τὸ γένος τῶν Π., δ' αὐτ. Πέρσ. 911· μὴ μῖβαινε τῷ δυστυχοῦντι Μένανδρ. ἐν Μοναστ. 350· πρβλ. Βουδ. IV. 5) ἐπιλαμβάνομαι, ἐς τόνδ' ἐνέδῃς ἔξιν ἀληθεία χρησιμὸν Αἰσχ. 947· εἰς κινδυνόν Σεν. Κύρ. 2, 1, 15· εἰς τύπον Πλάτ. Πολ. 443C, κτλ.· μετ' αἰτι, ἐμβ. κέλευθον Εὐρ. Ίκ. 989· μεταφ., ἐπιχειρῶ τί τινα Πινδ. Ν. 11, 37, Πλάτ. Φαῖδ. 252E· ἐν αὐτοῖς τοῖς δεινοῖς καὶ φοβεροῖς βεβηκώς Δημ. 309, 24. 6) σπαν. μετὰ γεν., πατὴρ ἐπάνω εἰς τι, γῆς ὅρων Σοφ. Ο. Κ. 400 (πρβλ. ἐμβατεύω Π.). 7) παρὰ ποιητ., μετ' αἰτι, τοῦ ὁργάνου κινήσεως (πρβλ. βαίνειν Α. Π. 4)· ὅχοις.. ἐμβεδῶς πόδα Σοφ. Ἀποσπ. 599· ἐς ἀντίλον ἐμβήσοι (δ' ἐνίκ.) πόδα Εὐρ. Ίπρ. 168. II. μεταβατ. ἐν τῷ ὅρῳ, α' ἐνέβησα, ἐνεβήσασα, ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν Ὀδ. Α. 4· ἐμβήσαι νιν ἵπποιον ὄφρα Περ. Ίπρ. 845, Κύκλ. 467· ἐμβήσαι τινα εἰς φροντίδα Πρδ. 1, 46· πρβλ. ἐμβεδαῶ.

ἐμβακχεύω, βακχεύω ἐν τι, Πλάτ. 2, 4· πρβλ. προβακχεύω, ἐμβαλλω, μέλλ. -βαλῶ, πρῳ. -βαλῶ, ὅρ. δ' ἐνέβαλον—τὸ παθ. κατὰ τὸ πλείστον παραλαμβάνεται ἐκ τοῦ ἐμπλεπτι. Ρίπτω εἰς, ῥίπτω μέσα, ὡς ἐμβ. τινὰ πόντω, Πλ. Σ. 258· βάλλω, ἀλλ' ἵπποισι ἐμβάλλε.. χαλινούς Θέων. 551, Σεν. Ίππ. 0, 7, 9, 9, πρβλ. Πλ. Τ. 394, Εὐρ. Ι. Τ. 1424· ῥίπτω ἐντός, ἐμβ. ψήφον εἰς τὸν καθέκον Δημ. 1302, 27, πρβλ. Σεν. Κύρ. 2, 2, 21· βάλλω, ἐμβ. μοχλὸν [εἰς τὴν θύραν] δ' αὐτ. Ἀνδρ. 7, 1, 12· ἐμβ. σῖτον [εἰς τὴν φάτην] δ' αὐτ. Κύρ. 8, 1, 38, κτλ.· ἀκολούθως ὁπλῶς βάλλω, ὅπως εἰς, [κεστὸν] ἐμβαλε χερσίν, ἔδωκεν εἰς τὰς χεῖρας του, Πλ. Σ. 218· ἐνέβαλον τῶν χρησμάτων [εἰς τὸ κανοῦν] Ἀριστ. Πολιτ. 5, 4, 5. 2) οὕτως, ἐπὶ προσώπων, βάλλω ἐντός, παραβίβω, δωδεκάτῃ δὲ μιν αὐτὶς χερσίν Ἀχιλλῆος θεὸς ἐμβάλεν, τὸν ἔκαμε νὰ πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἀχιλλῆως, Πλ. Φ. 47· ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἐμβαλον εὐνῇ Σ. 85· ἐμβ. τινὰ εἰς τὸ βάραθρον Ἀριστοφ. Βάτρ. 574, Νεφ. 1450· εἰς τὸ θεομωτήριον Δημ. 1251, 10· ὡσαύτως, ἐμβ. τινὰ εἰς συμφορὰς Ἀντιφῶν 125, 7· ἐς γραφὰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 686, κτλ., πρβλ. Πρδ. 4, 72· εἰς ἀπώριαν Πλάτ. Φίλβ. 20A· εἰς ἔχθραν Δημ. 248, 17· ἐμβ. τὴν χεῖρα τινι, τιθέναι τὴν χεῖρα εἰς τὴν χεῖρα ἑτέρου, Ἀριστοφ. Σφ. 554· ἐμβάλλε χεῖρα δεξιάν, εἰς σημεῖον καλῆς πλίσσεως Σοφ. Τρ. 1181· ἐμβόσσε χεῖρας πίστιν, δός μοι τὴν χεῖρά σου πρὸς πίστωσιν (ἵνα δὲ μείνῃς), εἰς δὲ ὁ Νεοπεδέλεμος ἀποκρίνεται ἐμβαλλῶ μενεῖν, σὺ τὴν βίω (πρὸς πίστωσιν) δεῖ δὲ μείνω, δ' αὐτ. Φιλ. 813, πρβλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 754, 759. 3) συχνάκις ἐπὶ τοῦ νοῦ, ἐμβ. τινι τὴν θυμῷ, βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν τινος, Λατ. injicere, Ὀμ. ὡσαύτως, ἐν φρεσίν ἐμβ. Ὀδ. Τ. 10 (ἴδε κατωτ. III. 2)· οὕτως, ἐμβ. ἡμερον, μένος τινι Ὀμ. ἐμβ. νεκρὸς τισι Πλ. Δ. 444· ἐμβαλλεῖν λόγους, Λατ. injicere sermonem, Πλάτ. Πολ. 344D· βουλήν ἐμβ. περὶ τινος Σεν. Κύρ. 2, 2, 18, (καὶ ἀπολ., ἐμβ. τινι περὶ τίνος, συμβουλεύειν, αὐτόθι 5, 5, 49), ἐμβ. τι εἰς γέλωτα, ῥίπτειν τι εἰς τὸ μέσον πρὸς διεγερσιν γέλωτος, Δημ. 131, 19. 4) ῥίπτω ἐπάνω ἢ ἐναντίον τινός, νηὶ περυσιν Ὀδ. Μ. 415· ἐάλδον νήεσσι Πλ. Ν. 320· πέτρων ὑτέρῃ Πινδ. Ν. 10 127· [Ἀχαιοὺς] πέτραις Εὐρ. Ίκ. 1129· τιχχυν στήρνοις δ' αὐτ. Ὀρ. 1466· λίθον τινι εἰς κεφαλὴν Ἀντιφῶν 132, 27· πληγὰς τινι Σεν. Ἀνδρ. 1, 5, 11· οὕτως, ἐμβαλέτω ἰσχυρότατα (ἴν. πληγὰς) δ' αὐτ. Ίππ. 8, 4· ἐμβ. ἔλκεα Πινδ. Ἀποσπ. 77· ἐμβ. πῦρ Θουκ. 7, 53· ἐμβ. ῥήγεα, βάλλειν ἐπάνω νεπέσματα Ὀδ. Δ. 298—μεταφ., ἐμβ. φόδον τινι, προέβητον φόδον εἰς τινα, Λατ. incutere timorem, Πρδ. 7, 10, 3· ἄταν Αἰσχ. 946, 31· φροντίδας Ἀντιφῶν 116, 28. 5) ἐμβ. ὅμιον, βάλλειν τὸν ὅμιον εἰς ἀρχαίαν, ἐπὶ τῇς τοξενικῇ, Ίππ. π. Ἀγμ. 750. 6) βάλλω τι εἰς τὴν θέαν του, τοποθετῶ τελερῶν σμένον ἢ ἐξηρωμένον ὁσοῦν, αὐτόθι 761, 766, π. Ἀφρ. 780 κέξ., 830· ἐγνευτρίω ἐνδρόν τι, ἐμβολιδῶ, Δημ. 1241, 29, ἐν τῷ παρ., 7) ἐμβαλλεῖν πᾶν τι, Πλ. Μ. 383. 8) παρὲςβάλλω λέ-

εἰν ἢ γράμμα, Πλάτ. Πρωτ. 343D, Κρατύλ. 414C, κ. ὅλλ.· ἐς κωμῶν μῦθον στίχον Πλουτ. 2, 334E. 9) ἐμβ. σκίαν τινι, καταρρίπτειν, ῥίπτειν αὐτὴν ἐπ' αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 511. 10) τάφρον ἐμβ., τάφρον ποιεῖν, Πλουτ. Πύρρ. 27, Μάρ. 15. 11) ἀμετ. (ἐξυπακ. τοῦ στρατῶν), εἰσβολὴν ποιεῖν, εἰσβάλλειν, Πρδ. 4, 125, 5, 15· ἐς τὸν Ἰσθμόν δ' αὐτ. 9, 13, πρβλ. Σεν. Ἀγμ. 1, 29—ἐν Αἰσχ. 538, 1019, προστίθεται ἡ λέξις στρατεύμα.

II. καθόλου, εἰσβαλεῖν εἰς τὴν ἀγορὰν Αἰσχ. 23, 32., Λυκοῦργ. 148, 24, κτλ.: ἐμβαλάμεν εἰς ἄλλον λόγον Εὐρ. Πλ. 962, πρβλ. Πλάτ. Θεαιτ. 165E. 2) κρούω, πλήττω, προσβάλλω πλοῖον διὰ τοῦ ἐμβόλου (ἴδε ἐμβόλον I. 3), κάμνιν ἐρῶδον κατ' αὐτοῦ (πρβλ. ἐμβολῆ Π. 2, ἐμβολος 3), νηὶ Πρδ. 8, 81, 87, 92, πρβλ. 7, 10, 2· ἐμβ. ταῖς λοιπαῖς (ἐνν. ναυαῖ) Θουκ. 4, 14· ἐυνετύγχανε.. διὰ τὴν στενοχωρίαν, τὰ μὲν ἄλλους ἐμβεδήκεναι, τὰ δὲ αὐτοὺς ἐμβεδήσθαι δ' αὐτ. 7, 70· ἐπὶ ὕδατος, ἐμβ. τοῖς οὖρεσι, ὁρμᾶν ἐναντίον αὐτῶν, Πρδ. 2, 28. 3) κώπη ἐμβαλλεῖν (ἐξυπακούω. χεῖρας), incutere remis, Ὀδ. Κ. 129, Πινδ. Π. 4, 357· καὶ ἐμβαλλεῖν μόνον, ἐπικεῖσθαι, κωπηλατεῖν ἰσχυρῶς, Ἀριστοφ. Ίππ. 602, Βάτρ. 206, Σεν. Ἑλλην. 5, 1, 13. 4) ἐπὶ ποταμοῦ, κενοῦμαι, χύνομαι, εἰς.., Πλάτ. Φαῖδ. 113D. III. Μέσ., ῥίπτω τι ἐντός τινος, ἐμβαλλόμενον γὰρ ἐμοῦ ὅρκον εἰς τὸν ἐχθρὸν Δημ. 1203, 26, πρβλ. 829, 18. 2) μεταφ., μὴ δῆ μοι φύβιν ἐμβάλλω θυμῷ, μὴ βάλλω εἰς τὸν νοῦν σου δεῖ δὲ φύγῃς, Πλ. Κ. 447· μῆτιν ἔ. Ο. 47· 313· εἰς τὸν νοῦν ἐμβαλλέσθαι τι Δημ. 247, 20· πρβλ. ἀνωτ. I. 3.

3) μετὰ γεν., ἐμβαλλέσθε τῶν λαγῶν, ῥιθύνετε τὰ λαγίσια φαγεῖν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1312. IV. Πλδ., ῥίπτωμαι ἐπάνω εἰς τι ἢ ἐναντίον τινός, ἐπὶ πλοῖον, κάμνιν ἐρῶδον (ἴδε ἀνωτ. II. 2), Θουκ. 7, 34, 70· ἐπὶ ἀνδρόπιν, Σεν. Κύρ. 4, 2, 21.—Πρβλ. εἰσβάλλω.

ἐμβαμμαι, τὸ, ζώμεναι, ζῳρός, «σάλτσαι», παντοδαπὰ ἐμβαμματα καὶ βρώματα Σεν. Κύρ. 1, 3, 4, Θεόπ. Κωμ. ἐν «Εἰρήνῃ» 2· σῖνον ἐμβαμμαι, «κρασάτη σάλτσαι», Εὐστ. Πονημάτων. 311, 90. ἐμβαμμεῖται, τὸ, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Ἀνθιππ. ἢ Ἀνθιππος ἐν «Ἑγκαλυπτομένῳ» I. 35.

ἐμβαπτίζω, = τῷ ἵπομ., Νικ. παρ' Ἀθην. 133E, Πλουτ. Σύλλ. 21. ἐμβαπτίζω: μέλλ. -ψω, βουτῶ τι μέσα εἰς τι, βουτῶ εἰς ἐμβαμμαι, τί τινα ἵππωνος 27· εἰς ἄλμην Κρατίδος ἐν Ὀδυσσεύσι δ' ἐς τὸν κηρὸν ἢ αὐτ. Νεφ. 150—ὡς μέσα, εἰς ὅσος ἐμβαπτόμενος ἢ λεπτὸς ἄλλος δ' αὐτ. Ἀποσπ. 205, Λουκ. Ὀν. 6.

ἐμβαρέτω, φρονῶ, «οὐκ ἐμβαρεῖ· οὐ φρονεῖ» Ἡσύχ. Ἰμβαρως, ὁ, νουνεχής, ἐμβαρεῖς εἰμι· νουνεχής, φρόνιμος· Σουῖδ., ἀλλὰ καὶ Ἡσύχ.· «Ἰμβαρως· ἡλθιος, μωρός, ἢ νουνεχής. Μετὰνδρὸς φάσματι (Ἀποσπ. II. σ. 219)»—κατέταται δὲ ἐπὶ τῶν πορκαπαινόντων καὶ μεμνημένων Σουῖδ. ἐν λέξει ἐμβαρως, ἐν τέλει.

ἐμβαρῶμαι, εἶμαι βαρύν, κράται δ' ἐμβαρῶμαι Νικ. Θερ. 324. II. ἐπὶ ὁμίῃς, εἶμαι βαρεῖα, ὀχρεῖνῃ, ἀσθῇ, ὁδμῇ.. ἐμβαρῶμαι αὐτόθι 512, πρβλ. Ἀλκιφ. 554.

ἐμβαρύνω, κατ' ἐπίστασιν ἀνελ. τοῦ βαρύνω, ἐν τῷ παθητ., Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 127, 14.

ἐμβαρως, ὁ, βαρύν, Τζέτζ. παρὰ Poller· εἰς Λυκοῦργ. σ. 110 (136), ἐκδ. Mueller).

ἐμβας, ἀδως, ἢ, (ἐμβαίνω), εἶδος ὑποδημάτων ἐκ πύλου («κεσά»), Λατ. solen, pascuum, ἐν χρήσει πορὰ Βοιωτῶν, Πρδ. 1, 195· ἐν Ἀθῆναις παρὰ τοῖς γέρονσι, Ἀριστοφ. Ίππ. 870, Νεφ. 858, Σφ. 103, 275, 447, κ. ὅλλ.· παρὰ τοῖς πτωχοῖς, Ἰακύνθ. 51, 33· ἐμβας Σικωωνία, ἐμβας γυναῖκα ἐκ λευκοῦ πύλου, Λουκ. Ρητ. 48, 15, πρβλ. Κικ. ἡσ. Ορ. 1, 54. 2) = κῶθοννος, Ἀνθ. Π. 7, 51, Λουκ. Ὀνιρ. ἢ Ἀλκιτρ. 26· χρυσαῖ ἐμβας, δ' αὐτ. Φινδ. 10, κτλ.· πρβλ. ἐμβατῆς.

ἐμβαπι-κώϊτας, οὐ, δ, ὄνομα ποτηρίου, Ἀθην. 469A, πρβλ. Εὐστ. ἐν Πλ. 1299, 64, ὅστις γράφει τὴν λέξιν ἐμβαθυκώϊτας.

ἐμβασιλεύω, βασιλεύω ἐν τόπῳ τινι, μετὰ ὅτ., τῆσιν (ταῖς πόλεσιν) ἐμβασιλεύει Ὀδ. Ο. 413· οὐρανῷ Πλ. Ο. 71, κτλ.· 86· Ἄδρητος πρῶτ' ἐμβασιλεύει Πλ. Β. 572· μετὰ γεν., πάντων ὁδοῦν. 17, 85.

ἐμβάσιος (ᾱ), ον, ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, δὲ ἐπικαλῶντο οἱ ἐπιβιβάζομενοι εἰς πλοῖον ὅπως προστατεύῃ αὐτοὺς κατὰ τὸν πλοῦν, Ἀπολλ. Ρδ. Δ. 359, 404.

ἐμβασις, οὐς, ἢ, ἐπιβίβασις εἰς πλοῖον, Πολύδ. 4, 10, 31 μέγας πρὸς ἐπιβίβασιν, δ' αὐτ. 3, 46, 1.

II. ἐμβας, πρόδουλος ἐμβασίς ποδὸς Αἰσχ. 945· πρβλ. ἐμβας. 2) πούς, ὁπλή, Εὐρ. Βάκχ. 740.

III. λουτήρ, πύλος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 227, Ἀνθ. Π. 12, 207, Ἀθην. 24C· τὸ λουεῖσθαι ἐν πυλῶν, Διοσκ. περὶ Διηγ. 14.

ἐμβασι-χυτρος, ὁ ἐμβαίνων εἰς χύτρας, ὄνομα μυδὸς ἐν Πιτραχῶν. 137.

ἐμβασιάζω, μέλλ. -άσω, φέρω ἐντός, φέρω Λουκ. Ὀν. 14.

ἐμβατεύω, περιπατῶ, εἰσέρχομαι εἰς μέρος τι, συχνάζω, τὸ πλεῖστον μετ' οἰτίας, ἐπὶ τῶν πρῶτα τῶν ἡμερῶν ὅταν, νῆσος.. ἦν ὁ φιλόχορος Πάν ἐμβατεύει Αἰσχ. Πέρσ. 449

[ἴδε Bloomf. 455], πρὸλ. Εὐρ. Πλ. 595· Πάν Πελασγικὸν Ἄργος ἐμβατεύων Κρατῖνος ἐν Ἀδείᾳ, 22· ἴγνα... Διονύσιος ἐμβατεύει Σοφ. Ο. Κ. 679· ἀλλὰ μετὰ γεν. ἐπὶ τῆς πρώτης ἀπλῆς σημασίας, θέτω τὸν πόδα εἰς τι, μῆτ' ἐμβατεύειν πατρίδος Σοφ. Ο. Τ. 825· πρὸλ. ἐμβαλῶ Ι. 6.

II. ἐμβατ. κλήρους γῆγονός, εἰσέρχεσθαι εἰς, λαμβάνειν κατοχὴν, Εὐρ. Ἡρακλ. 876· ἀλλὰ συνηθέστερον, ἐμβατεύειν εἰς τὴν ναῦν, λαμβάνειν κατοχὴν τοῦ πλοίου, Δημ. 894, 8· καὶ ἐνεδάτευσεν οὕτως εἰς τὴν οὐσαν δ' αὐτ. 1086, 19· εἰς τὸ χωρίον Ἰσαῖος 74, 42, ἴδε Βοίχ, Σουλ. Ἐπιγρ. 88.

III. ἐπὶ ἄρρενος ζῆλου, ἐπιβαλῶ, βακτηῖα, καὶ ἀφίησιν αὐτῷ (τῷ Κερδέρῳ) κύνας θηλείας ἐμβατεύειν Παλαίφ. 40, 3.

ἐμβατεύω, = τῷ προηγ., Νικ. Θερ. 147· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Λυκόφρ. 642.

II. = τῷ προηγ. III, Ἀνθ. Π. 7, 657.

ἐμβατῆρ· «παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τόποις Ἰσχύ, Ἀλλ' ἡ ἐρημνεία φαίνεται παρερβαμένη, ἵσως διορθωτέον, τύπος ἢ ὁπῆ.

ἐμβατῆριος, ον, = εἰσιτήριος, ἐνευθεν, 1) ἐμβ- (ἐνν. μέλος), τὸ, τὸ μέλος πρὸς δ' οἱ σπαρατίζονται κατὰ κολλημένον ἔγχρουν, Πολύδ. Α. 20, 12, πρὸλ. Θουκ. 5, 70· οὕτως ἐκαλοῦντο τὰ ἀναπαυστικά ἄσματα τοῦ Τυρταίου, Γρανκίος εἰς Καλλίν. σ. 131· ἐμβ. παιάν· Πλουτ. Λυκ. 22, πρὸλ. Ἀδῆν. 630 F· κινήσεις ἐμβ., εἰσὸς πολεμικῆς ὀρχήσεως, Ἀδῆν. 21 F.

2) ἐμβ- (ἐνν. ἱερά), τὰ, λυσίαι ἢ προσφοραὶ γινόμεναι πρὸ τῆς ἐπιθυμίας εἰς πλοῖον, πρὶν ἢ ὁρθῇ ἡ ἀγκυρά, Φιλύστρ. 297· ὡσαύτως, ἐμβ. θυσία Ἡρόδ. 4, 16.

ἐμβατῆς (ἄ), ου; δ, (ἐμβαλῶ) δ' εἰσέρχόμενος εἰς πλοῖον, ἐπιβατῆς, μόνον παρὰ Βυζ.

II. ἐμβατῆται, εἰδὸς υποδημάτων ὑψηλὸν καλυπτόμενον τὰς κνήμας, ἐκ σκύτους, «ἐξ οὗου περ αἱ κρηπίδες ποιοῦνται» Σεν. Ἰνπ. 12, 10· ὡσαύτως τὰ «κώμικα υποδήματα, μεγάλα τε καὶ τὰς κρηπίδας ὑψηλὰς ἐξαιρησμένα τοῦ πρὸς τὸ μεῖζον ὕψος τὸν χρώμενον ἄγειν» Σχόλ. εἰς Λουκ. Νεκυρι. 16· «ἐμβατῆς, τὰ ἔλλα ἀ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ τραγῳδοὶ ἵνα φανῶσι μακρότεροι» Σχόλ. εἰς Λουκ. Δία Γραγῶδ. 41, κτλ., πρὸλ. ἐμβατῆς 2.

III. ἐν τῇ ἐλληνικῇ ἀρχιτεκτονικῇ, ἡ ἡμισία διάμετρος τοῦ κατωτάτου τυμπάνου τοῦ κίονος, ἥτις ἐχρησίμευεν ἐν τῇ καταμετρῇ ὡς μόνος, Λατ. modulus, Βιτρούβ. 4, 3, 3.

ἐμβατῆς, ον, εἰς δὲ δύναται τις νὰ ἔμβῃ, πορεύσιμος, ὁδούσιμος Πολύδ. 34, 5, 2, Διόδ. 1, 57, κτλ.

ἐμβατῆ, ἡ, λουτήρ, ὡς τὸ ἐμβαταῖς III, Βυζ.

ἐμβατῆρον, τό, πινάκιον δι' ἐμβάματα, ζωμοὺς (σάλας), Λατ. pinetrium, «ἐμβατῆρον διδύχαρον παρὰ Ἰππώνακτι ἢ Ἀποσπ. 112»· Ἰσχύ, πρὸλ. ὀμβάτῆρον· τὰ δὲ λύχνα ἐστὶ ἐμβατῆρις ἐμπλῆα.. Ἐλίου Πιρὸδ. 2, 62.

ἐμβατῆα, ἐμβαταῖος, ἐμβατῆσαν, ἴδε ἐμβαλῶ.

ἐμβατῆς, ἔς, ἐνὺς βέλους, ἐνὺς τοξεύματος, Πολύδ. 8, 7, 2, Διόδ. 20, 14.

ἐμβῆ, ἐμβήτην, ἐμβήτη, ἴδε ἐμβαλῶ.

ἐμβατῆζω· Ἀττ. μέλλ. -εἰδῶ, μεταθετικὸν τοῦ ἐμβαλῶ, «βάω μέσας», «ἐμβατῶ», εἰσάγω, τίνα ὥς εἰς ὄχημα Πλάτ. Τιμ. 41 E· ἐμβ. [τὸν πόδα] δ' αὐτ. Θεαίτ. 193 C· ἐμβ. τίνα εἰς χάραν, εἰσάγειν, Πολύδ. Ἀντων. 7.

2) βάλλω εἰς πλοῖον, ἐπιθυμῶ, ἄνδρας ἐς κελήτιον Θουκ. 1, 53· ἐς πλοῖον Σεν. Ἀν. 5, 3, 1· ὡσαύτως, ἐμβ. ναυσίην Χαρίτων 8, 3· ἄπολ., ἐπιθυμῶ εἰς πλοῖον, Σεν. Ἀν. 5, 7, 8, κτλ.—Μέσ., ἐμβατῆζεσθαι τίνα εἰς τὰς ναῦς δ' αὐτ. Ἡρόδ. 5, 1, 19.

3) ἄγω, ὡς γὰρ πρὸς τι, εἰς τὸ λῆστον Εὐρ. Ἦρ. Μαίν. 856· εἰς τὴν δικαιοσύνην Σεν. Οἰκ. 14, 4· εἰς λόγον Δημ. 372, 13· εἰς ἀπέχθειαν Πολύδ. 16, 38, 1· εἰς τὴν ἐμβατῆζω τοὺς χρησμοὺς, μετατρέπειν, Φιλύστρ. 248· εἰς τὸ μέλος δ' αὐτ.· τοῖς ἀνθρωπίνους πάθεσι τὸν θεὸν ἐμβ. Πλουτ. 2, 416 F.

4) τοπικῶς ἐξηρῶμενον ὁστοῦν, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 783, πρὸλ. ἐμβατῆζω.

ἐμβατῆσαι, ἡ, ἐμβατῆμα, καθοδήγησις, εἰσαγωγή, Νικηφ. Χουμνος, Ἀνέκδ. Μοισσ. τ. 1, σ. 290.

ἐμβατῆσιον, δεῖ ἐμβατῆζειν, Γεωπ. 14, 7, 18, κλ.

ἐμβῆτος, ον, ὁ ἔχων ζωὴν, ζωτικόν· βιώσιμος, κυρίως ἐπὶ δένδρων, ἅπερ ἀντέχουσιν εἰς τὴν μεταρρέουσιν, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5, 6, 5· τὸ ἐμβῆτον, ἐπίσης ἐπὶ δένδρων, Αἰλ. Π. Ἰστ. 13, 1.

II. ἐμβῆτος τιμωρία διὰ βίου, Δίων Κ. 78, 12.

ἐμβῆτοσύνη, ἐπὶ νόσων, διαμῆνω, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπει. 1, 4.

ἐμβῆσιος μέλλ. -ώσομαι, ζῶ, διέρχομαι τὸν βίον, διατελῶ, ἐν τόπῳ Διόδ. 5, 19· πέντε αὐτοκρατόρων ἡγεμονίας ἐμβῆσιος σάντα, ἐξήσαντο ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν πέντε κατὰ σειράν αὐτοκρατόρων, Πλουτ. Γάλλ. 20 κτλ.· ἐμβ. πολιτικῶς πράττειν, βιώσας ἐν πολιτικῇς πράξεσιν, δ' αὐτ. 2, 789—ἐπὶ δένδρων, ζῶ καὶ αὐτῶν ὡς μετὰ τὴν μεταρρέουσιν, Θεόφρ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. 3, 6, 4.

ἐμβῆσιος, εἰς, ἡ, τὸ ζῆν καὶ αὐτάνευσθαι, Πλάτ. 2, 640 D.

ἐμβῆσιον, τό, τόπος πρὸς κατοικίαν, Διόδ. 5, 19.

ἐμβῆσασθαι, βλαστῶναι ἀπὸ ἄλλου φυτοῦ, περὶ τῆς εἰς π. γ. καὶ τὸν ὁμοίον παρασίτων φυτῶν, ἐπεὶ καὶ ἡ ἔλα δοκεῖ καὶ ὁ ὡς τὰ ἐμβῆσασθαι φθεῖρειν Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5, 15, 4.

ἐμβῆσασθαι, εἰς, ἡ, τὸ βλαστῶναι ἐπὶ ἑτέρου φυτοῦ, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5, 4, 5.

ἐμβῆσιμα, τό, ἐπὶ βλάπτειν κατ' αὐτοῦ πρὸς τι, Σεν. Κύρ. 4, 4. ἐμβῆσιμα κῆρ, ἡ, ὅν, ὁ διὰ τοῦ βλεμματός, ἐπιθυμία θ. Στουδ. σ. 1032, ἔκδ. ΜΙ.

ἐμβῆσιμα, μέλλ. -ψω, βλέπω κατὰ πρόσωπον, βλέπω κατ' εὐθεῖαν πρὸς τι, τινὶ Πλάτ. Χαρμ. 135 C, Δημ. 303, 4, κτλ.· ἐμβῆσιμα εἰς... Πλάτ. Ἀλκ. 1, 132 E, κτλ.· σπανίως· τίνα δ' Ἀ. Π. 1, 3, Καν. Διαθ.· ἀπολ., Σεν. Ἀπομν. 3, 11, 10, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10, 4, 9.

2) ὡς τὸ ἀπὸ τοῦ βλέπω, ποῖ ἐμβῆσιμα...; Σοφ. Ἠθ. 995· δεῖνόν ἐμβῆσιμα. Πλάτ. Ἰων 635, Πλουτ. Πύρρ. 34, κτλ.· πῦρ ἐμβῆσιμα. Φιλύστρ. 803.

ἐμβῆσιος, εἰς, ἡ, τὸ ἐμβῆσιμα, βλέπω, Ἰππ. 1211 F.

ἐμβῆσιμα, τό, (ἐμβῆσιμα) τὸ ἐμβῆσιμα, τὸ εἰς τὸν σιδηρόν ἐμβῆσιμα τοῦ ξύλου, τὸ εὖλον τὸ προσαρμυζόμενον εἰς τὴν λόγχην, Πλουτ. Μάρ. 25· τὰ ἀργύρεα τὰ χρυσοῦν τὰ ἐμβῆσιμα. ἔχοντα, τὰ κεκοσμημένα διὰ χρυσῶν ἐμβῆσιμα, κοσμημάτων, Δίων Κ. 57, 15, πρὸλ. Κικ. Verr. 4, 17.

2) τὸ ἐμφυτευόμενον εἰς ἄγριον δένδρον, Πολύδ. Α'. 241.

3) ἐν τῇ Λατ. emblemata, ὡσαύτως σημαίνει, ψευδοῦς, μωσαϊκόν, Lucil. παρὰ Κικ. de Or. 3, 43, Varro R. R. 3, 2, 3.

4) πῆγμα ἐντεθῆκεν εἰς τὸ ὑπόδημα κατὰ τὸν χειμῶνα, κτλ., Φιλων Βελσπ. 102.

ἐμβῆσιος, εἰς, ἡ, (ἐμβῆσιμα II) τὸ ἐμβῆσιμα, ἐμπυσίς, Ἰππ. 423, 31.

ἐμβῆσιον, ῥημα. ἐπὶ, δεῖ ἐμβῆσιον, Πλάτ. Φίληβ. 62 B.

ἐμβῆσιος, α, ον, ἐν πρέπει νὰ ἐμβῆσι εἰς, νὰ βῇ ἐντός, Ἰππ. Μοχλ. 863.

ἐμβῆσιον, βοή, φωνάζω, ἐμβῆσιον δὲ αὐτῷ ἐπ' αὐτῷ Σεν. Κυν. 6, 17, Διον. Ἀλ. 11, 38, κτλ.· ἀπολ., φωνάζω δυνατὰ, Θουκ. 2, 92, 4, 34.

ἐμβῆσιος, εἰς, ἡ, τὸ ἐμβῆσιον, δυνατὸν φωνάζειν, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπει. 1, 4—ἐμβῆσιμα, τό, ἔκστ. Πανηγμ. 140, 22.

ἐμβῆσιον, ἐνσάκτιον βόθρον, ποῖ τι καλόν, Φιλύστρ. 67.

ἐμβῆσιον, παθ., καλεῖσθαι, σχηματίζεσθαι εἰς βόθρον, καὶ βόθρον ἐμβῆσιον τὸ εἰδὸς ἐκείνου βλήφ. Ἰππ. 269, 8.

ἐμβῆσιον, ον, ὁ ἔχων βόθρον, λάκκον, λακκώτης, Θεόφρ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. 9, 3, 1.

ἐμβῆσιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ ἐπομ., Ἐπιγρ. Μοφουσατίας, 1, κλ. W. 1499.

ἐμβῆσιος, ἄθος, ἡ, ὅλ, ἐπὶ, ἐμβῆσιον ἴδε ἐμβῆσιος 7).

ἐμβῆσιος ἀπιοῖ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 251· σικαὶ Πλουτ. 2, 640 B.

ἐμβῆσιος, εἰς, ἡ, (ἐμβῆσιμα) πᾶν ὅ, ἐντεθῆκεν εἰς τι, πάσσαλος, ἐμβῆσιον, Ἦρων Πνευμ. 180, Ἰσχύ. ἐν λῆτι κίτουρας· ἐμβῆσιον δ' οὐ ἀνέχονται ὑπὸ εἰς τὸ ἴδιον πρὸς φυτεύειν, φυτεύειον, Ἀνθ. Π. 6, 21.

ἐμβῆσιον, ἡ, (ἐμβῆσιμα) τοποθετικὴ ἢ προσαρμυγὴ ὀραυθέντος ἢ ἐξαρθρωθέντος ὁστοῦ, «καίμακα», ἐβῆσιον εἰς τὸν τόπον, Ἰππ. π. Ἀγμ. 760· τρέπος τοῦ ἐμβῆσιον, ὁ αὐτ. π. Ἀρθρ. 780 ἐν ἔλει.

2) παρεμβολὴ γράμματος, Πλάτ. Κρατ. 437 A.

II. ἐμβῆσιον, εἰσβολὴ εἰς τὴν χώραν τῶν πολεμίων, Σεν. Ἀν. 4, 1, 4, κτλ.· ἡ ἐμβῆσιον ἐμβῆσιον Ἀριστ. Πολιτικ. 2, 9, 10.

2) ἐπὶ θάλασσας, ἐφ' ὅσον, Εὐρ. Ἦρ. Μαίν. 869.

3) εἰς τὴν ἐπὶ θάλασσας πλοῖον κατ' ἄλλον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 279, 336, κτλ.· κυρίως ἐμβῆσιον ἐκαλεῖται ἡ ἐπίθεσις πλοῖου κατ' ἄλλο διὰ τοῦ ἐμβῆσιον τῆς ἡμέρας κατὰ τρέπον ἐπιστημονικόν, προσβολὴ δὲ ἡ ἐπίθεσις πλοῖου κατ' ἄλλον κατ' αἰσθητικὸν τρόπον, Θουκ. 7, 70, πρὸλ. 30, ἴδε σημ. A. 1010 ἐν τῷ πῳπῳ· ἐμβῆσιον ἔχειν, προσβάλλεσθαι εἰς ἡμῶν, Σεν. Ἠθ. 1, 3, 12· ἐμβῆσιον· ἐβῆσιον, ἐπὶ πλοῖον, Πολύδ. 1, 51, 6, κτλ.· ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 415, τὸ ἐμβῆσιον χαλκοστόμοις διαρρώθῃ ὑπὸ τοῦ Stanley εἰς ἐμβῆσιον χαλκοστόμοις· πρὸλ. ἐμβῆσιον II, 2.

ἐμβῆσιος 3.

3) τὸ κτύπημα βολῆς, προὔτειν τεύχη κάτ' ἐμβῆσιον· ἐμβῆσιον Εὐρ. Ἀνθρ. 1130, Πολύδ. 8, 9, 3, κτλ.

4) εἰσβολὴ, διὰ θάλασσαν, πέρασμα, Σεν. Ἠθ. 4, 48, ἔνθα ἴδε L. Dindl.

—ἐν Ἰππ. 1, 191, ἡ ἐμβῆσιον τοῦ ποταμοῦ ἱερμεύεται διὰ τὸν λῆξιν τῇ ἐς τὴν πόλιν ἐμβῆσιον ὡσαύτως, τὸ στόμιον ποταμοῦ, ἡ ἐκβολή, Θεόφρ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. 4, 11, 8, Διον. Ἀλ. 1, 45 ὁδλ.

ἐκβολαί, πρὸλ. εἰς-ἐκβολή.

III. ἡ κερὰ τοῦ πολιορκητικοῦ κρύου, Θουκ. 2, 76.

ἐμβῆσιμα, α, ον, τῷ ἐπομ., Λουκ. Εὐλογ. de Nat. Diet. 13.

ἐμβῆσιμος, ον, περιμύλητος, παρελκόμενος, μῆν ἐμβ. Ἰππ. 1, 32, 2, 4· ἐμβ. μῆνα ἀγεῖν Σουλ. Ἐπιγρ. 2693· τὰ ἐμβ. περὶ παρελκόμενος, ὅσοι Ἀριστ. Ποιητ. 18, 20. Παρ' Εὐκλείδῃ ἐν «ἀληθείαις» 38, τὸ ἐμβ. παῖδας πρέπει νὰ σημαίη, ὑποβόλῃ, ὅσοι, ἀλλ' ὁ L. Dindl. προτείνει ἐκδόλῃ, ἐκτροπῇ.

ἐμβῆσιον, τό, βιολόγιον, βαλλόμενον, ἀκύντιον, δόρυ, Διόδ. 1, 35.

II. ἐπεισοδίων ἐν δράματι, Κικ. αὐτ. Q. Fr. 3, 1, 7.

III. εἰδὸς μικροῦ δικτύου, Πολύδ. Ε'. 35, 1, 141.

IV. στόμιον ἢ ὀροσφύα, Ἰππ. ἐν Pallatin V (1885), σ. 222.

ἐμβῆσιμα, τό, τὸ παρεμυλόμενον, ἐμβῆσιμα, Ἀκύντας Ἰερεκ. 15, 16.

ἐμβόλο-ειδής, ἔς, ἔχων σχῆμα ἐμβόλου, τὰξια Ἄρρ. Τακτ. 44. ἐμβόλος, ὁ, ἡ ἐμβόλον, τό, (ἐμβόλλω) ὡς τὸ ἐμβόλυεός, πᾶν πρῶγμα λήγον εἰς ὅδῳ, ὥστε εὐκόλως νὰ ἐμβάλληται, νὰ ὠθηθῇ ἐντὸς ὁλοῦ πράγματος, ὡς π.χ. ὁ πάσσαλος, Σουλ. Ἐπιγρ. 2855. 27, παρατίθω, Πολυδ. Δ', 145, Κωμ. ἀντὶ τοῦ πάσος, Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 301 (ἀρσ. 1).

2) τῆς χώρας ἐμβόλον, γλῶσσαι γῆς, ἐνθάδε, Ἠρόδ. 4, 53· οὕτω πῖσαν, τὸ Ἀσίας ἐμβόλον (ἐν Πινδ. Ο. 7, 35) σημαίνει τὴν προέχουσαν εἰς τὴν θάλασσαν ἄκρην τῆς Περσίας ἐν Κασίᾳ.

3) ἐν πολεμικοῖς πλοίοις, τὸ χαλκῶν ἐμβόλον ὅπερ εἰσάγετο μεθ' ὁρμῆς εἰς τὸ ἐχθρικοὸν πλοῖον, Λατ. *gostium pavis*, ὅρσ. ἐν Ἠρόδ. 1, 166, Πινδ. Π. 4, 341, Σουλ. Ἐπιγρ. 5774. 165· οὗδ. ἐν Θουκ. 7, 36, Ἀνθ. Π. 6, 236· πρὸλ. Παστ. 6, 20, 10 (πρὸλ. ἐμβόλλω Π. 2, ἐμβόλῃ Π. 2).

6) οἱ ἐμβόλοι (Λατ. *impulsu*), τὸ βῆμα τῆς Ρωμαϊκῆς ἀγορᾶς, ὅπερ τοῖς ἐκ τῆς πρὸς Ἀντιόχου ναυμαχίας ἐμβόλοις ἐνεκρίθησαν, Πολύδ. 6, 53, 1, Πλουτ. Κλέα. Νεώτ. 44· οὕτω καθ' ἑκάστην, Σουλ. Ἐπιγρ. 4662b.

4) ἡ ἐμβόλυσις πρὸς μάχην παράταξις, ἡ *cuneus*, ἡ *acies* *cuneata* τῶν Ρωμαίων, οὐδέτ. ἐν Ξεν. Ἰλ. 7, 5, 22, Πολυδ. 1, 26, 16, ὅρσ. ἐν Αἰλ. Τακτ. 19.

5) μοχλὸς τῆς θύρας, οὗδ. Εὐρ. ἐν Φοῖνι. 114. 6) τὸ ἐν Εὐρ. Βάκχ. 591, λάτυνα κίονιν ἐμβόλο, φαίνεται ὅτι εἶναι = τὰ κίονιν ἐμβεβλημένα, δηλ. τὰ ἐπιστύλια, ἴδε *Elmsl.* ἐν τόπῳ.

7) τὸ ἐν τῷ ἐγκεντρίξειν ἐμβόλλόμενον, σμπόλιον, Γεωπ. 10, 77, 4. 8) παρὰ μεταγ., στοά, προστόιον, Σουλ. Ἐπιγρ. 8641, ἴδε *Dorv.* εἰς *Xpist.* 7, 6.

9) «ἐμβόλος» εἶδος θηρίου ἐν λαχάνοις· Ἠούχ. ἐμβόλοστυγιον, τό, τόπος ὅπου ἐμβόλοι, ἦτοι στοαί, *Acta et dipl. gr. ed. Mcl. et Mül.* σ. 50. — πρὸλ. ἐμβόλυσις 6.

ἐμβομβέω, βομβῶ ἐντός, ταῖς ἀκοαῖς συνίστα, 259D. ἐμβόσσω, βύσσω ἐντός, Φίλων 2, 289, 38.

ἐμβρᾶσθαι, βραδύνω, χρονοτριβῶ εἰς τι, Λατ. *inimitor*, τινι Λουκ. π. Οἴκῳ 3, 23.

ἐμβραμένα, ἡ, Λακων. ἀντὶ τοῦ εἰμαρμένῃ, παρὰ Σώφρονι ἐν Μ. Ἑσμ. 334, 10· πρὸλ. καὶ Ἠούχιον ἐν λέξει.

ἐμβραχῶ, ἐπύρρ., ἐν συντόμῳ, ἐν ὀλίγοις, διὰ βραχέων, γενικῶς, κατὰ πολὺ ὅρῳ ἐν ὥς ἐπος εἰπεῖν, ἄλλ' ἢ *Heind.* (ἐν Πλάτωνος Ἰοργίᾳ 457A) παρατηρεῖται μετὰ τὸ ὥς ἐπος εἰπεῖν ἀκολουθεῖ τὸ πάντας ἡ οὐδέεις, ἐνθ' οὗ ἐμβραχῶ εἶναι ἐν χρήσει μετ' ἀναφορικῶν, π.χ. ὅστις, ὅπου, κτλ., ἴδε παρ' ἐν τῷ τις εὐδαίμ. ἐμβραχῶ ἱερατῆος ἐν Ὁρακ. 11, πρὸλ. Ἀριστοτ. Στ. 1120, Θεοφ. 390, Πλάτ. Ἰππ. Ἐθότ. 365D, κ. ὅλλ. ἴδε Κοβήτου V. 11, σ. 208.

ἐμβρεγμαι, τό, τὸ ἐμβρέχειν τι, ἡ ἐμπεθεγμένον ἐπίθεμα, Ἀρετ. Ὁδ. Νουα. Θεραπευτ. 1, 1 (ἴδε).

ἐμβρεκετόν, ῥήμ. ἐπὶ τοῦ ἐμβρέχω, δεῖ ἐμβρέχειν, Ὁρειδ. τ. 5, σ. 488, ἔκδ. *Dar.*

ἐμβρέμωμαι, μίσω, ἐνηγῶ, πνέω μετὰ ἥχου εἰς τι, ἀνέμοιο δὲ ἐκινῶς ἀήτη ἰστίῳ ἐμβρέμεται Π. Ο. 627.

ἐμβρεφός, ὁ, ὁμοῖος πρὸς βρέφους, περὶ τοῦ Ἑρωτος, Ἀνθολ. Π. 14, 111.

ἐμβρέχω: μέλλω, ἔξω, ἐπιδρέχω τι ἢ βάλλω ἐπ' αὐτοῦ βιβρεγμένα ἐπιθέματα, Πλούτ. 2, 741· μετοχ. καθ. ὁρ. ἐμβραχεῖς Πλούτ. Δίγ. — ἐν τῷ μίσ., ποτίζω, Νικ. Ἀλεξ. 237.

ἐμβρίθεια, ἡ, βαρύτης, σοβαρότης, Λατ. *gravitas*, Εὐστ. Πονημάτ. 202, 3.

ἐμβρίθης, ἔς, (βρίθω) βαρύνω, ἐπὶ σχοινίων, Ἠρόδ. 7, 36· ἐμβρ. καὶ βαρὺ Πλάτ. Φαῖδ. 81C· ἐμβρίθεστεραν ποιεῖν τὴν πληγὴν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3, 15, 2.

2) μεταφ., ὡς τὸ Λατ. *gravis*, ἔχων βαρύνεσθαι, σπυδαῖος, σπυδαῖος, ἡθρος Πλάτ. Ἐπιστ. 328B· φρόνημα, φύσις Πλουτ. Περικλ. 4, Βρυτ. 1· τὸ ἐμβρίθης, ἡ ἐμβρίθεια, Διον. Ἀλ. πρὸς Ἀρμινίον Ἐπιστ. 6, 2· ἐπὶ προσώπων ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς ἐννοίας, ἐπίμονος, ἰσχυρογνώμων, Ἰππ. 1275, 20· οἱ ἐμβρίθεστεροι, οἱ βαρύτεροι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς οἱ ὀλίγοι, Πλάτ. Θεαιτ. 144B.

3) ἐπὶ κακῆς σημασίας, βαρύνω, ἐπαχθῆς, λυπηρὸς, κακὸν Αἰσχύλ. Πέρσ. 693· τῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἐμβρίθεστερον Σοφ. Ἀποσπ. 696· ἐπὶ προσώπων, βίαιος, Ἠρωδιαν. 3, 11, 1.

Π. Ἰππ. -θῶς, σοβαρῶς, σταθερῶς, Δίων Κ. 69, 6· συγγ. -έστερον, εὐκοπώτερον, τῶν μὲν οὖν Διὸς ὁπαδῶν ὁ ληφθεὶς ἐμβρίθεστερον δύναται φέρειν τὸ τοῦ πτερωνύμιου ἄχθος Πλάτ. Φαῖδρ. 252C.

ἐμβρίθω [τ]: μέλλω, ἔξω, εἶμαι βαρύνω, πίπτω βαρέως, Ἀνθ. Π. 7, 532.

ἐμβρίμωμαι, ἀπαθ. μετὰ μέσ. καὶ παθ. ὁρ., φυνῶ, βρωθωνίζω, ἵππους ἐν ἀμπτυκτῆρσιν ἐμβρίμωμένας, «θυμὸν πνεύσας» καὶ φρυαττούσας (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Ὀψ. 461.

2) ἐπὶ προσώπων, δυσφορῶ, δυσανασχεῖν, γαγγύζω, Λουκ. Νεκυομ. 20· βαθῶς συγκινῶμαι, ἐνδερμιχόσο τῷ πνεύματι Εὐαγγ. κ. Ἰω. ια, 33, 38.

Π. μετὰ δὲ προσ., προστέτω μετ' ἐξουσίας, παραγγέλλω, Εὐαγγ. κ. Ματθ. 8, 30, κ. Μάρκ. α', 43.

ἐμβρίμηναι, τὸ, φρυαγμῶς, ἀγανάκτησις, Ἐσθ. (Θρήνοι Β', 6). ἐμβρίμηναι, ἔξω, ἡ, ἀγανάκτησις, Σόμ. Ἀκύλας Π. Δ. ἐμβρονταῖος, α, ὁ, ὡς ἐν βροντῇ, ἦτοι κεραυνῶς, κτυπήσει

τὸ ἐμβρ., μέρος κτυπήσεν ὑπὸ κεραυνῶ, Λατ. *identat*, Διόδ. Ἑκλογ. 549, 72.

ἐμβροντάμαι, παθ., πλήττομαι ὑπὸ βροντῆς ἢ ἀστραπῆς, διακρίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ κεραυνῶ πληγῆναι Ξεν. Ἑλλην. 4, 7, 7.

2) μεταφ., ἐμβεβροντήσθαι = ἐμβρόντητον εἶναι Δημ. 413, 10, Μένανδρ. ἐν «Γεωργίᾳ» 6.

ἐμβροντήσια, ἡ, κατάπληξις, ὑπὸ κεραυνῶ, παραφροσύνη, Πλούτ. 2, 1119B· — ἐμβροντήσιας, μανίας, φρενολάβ(ε)ίας Ἠούχ.

ἐμβρόντητος, ὁ, ὡς τῆς βροντῆς πληγῆς, ἔκταμος, παραπληγμένος τὴν διάνοιαν, μαινόμενος, Λατ. *altonitus*, ἐμβρ. ποιεῖν τινα Ξεν. Ἀν. 3, 4, 12· ὠμβρόντητε σύ, ἡλίου σύ, ἔχμενος κορμῇ, Ἀριστοτ. Ἑκκλ. 793· ἐγένετο ἐμβρ. Ἀντιφάν. ἐν Ἀθήν. 44· ἡλίου καὶ ἐμβρ. Πλάτ. Ἀλκ. 2, 140C· ἐμβρόντητε, τί νῦν λέξεις, Δημ. 308, 5.

ἐμβροχᾶς, ἄθος, ἡ, (ἐμβρέχω) κλῆμα ἀμέλου, φυτεύμενον πλησίον αὐτῆς χωρὶς νὰ κοπῇ ἔξ αὐτῆς, κοινῶς «καταβυλάδα», Λατ. *inergius*, Γεωπ. 4, 3, 7.

ἐμβροχῆ, ἡ, = ἐμβρεγμα, Πλούτ. 2, 42C, ἔνθα ἴδε *Wyttanb.*

Π. (βρόχος), ὀπλίσκος, ἀγκύλη, Δουκ. Δεξιφ. 11.

ἐμβροχόσιος, ὁ ἐν τῷ φάρυγγι, Τέτιζ. Ἰστ. 413.

ἐμβροχίζω, (βρόχος), συλλαβάνω διὰ βρόχου ἢ ὀπλίσκος, Ἀπολ. λόγιος 2, 5, 4.

ἐμβροχός, ὁ, κατὰ δόξαν, τοῖς τῶν δισκρῶν ὀχετοῖς τὴν γεινιάδα ἐμβροχόν καθωμάλιζες Βασίλ. Ἐπιστ. τ. 2, σ. 748D.

ἐμβρύσιον, τό, ἡ σάρξ ἐμβρύου, Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 476.

ἐμβρύσιον [ῶ], ὁκνῶ τινά, ὁκνῶ, Νικ. Θερ. 824· ἐν τῷ παρ., ὁ αὐτ. Ἀλεξ. 338.

ἐμβρυο-δόχος (-δόκος), ὁ, ὁ δεχόμενος, ὁ περιλαμβανόμενος τὸ ἐμβρυον, Δουκ. Δεξιφ. 6.

ἐμβρυο-θλάσσης, ὁ, ἐργαλεῖον πρὸς σύντρεψιν καὶ ἐξαγωγήν ἐμβρύου, Ἰατρ. Ἰλ. 482, ἴδε τὴν λέξιν *πλάστρον*.

ἐμβρύ-οσκος [ῶ], ὁ, (ἐν, βρύον, αἰέτω), ὁ κατοικῶν ἐντός θαλάσσιων βρύων, ἄγκυρα Ἀνθ. Π. 6, 90.

ἐμβρυο-κτόνος, ὁ, ὁ φονεύων τὸ ἐμβρυον ἐντός τῆς μήτρας, Βασίλ. IV. 677A.

ἐμβρυον, τό, τὸ νεογνὸν τέκνον, τὸ νεογνόντων, καὶ ὑπ' ἐμβρύον ἦκεν ἐκάστη, καὶ ὑπ' ἐκάστην ἀνδρα ὑπέβαλεν ἐν νεογνόντων ἀρίων (ὅπως θηλάσῃ), Ὁδ. 1, 245, 309, 342· οὕτω παρ' Ἀριστ. ἐν τῷ π. Ζ. Μορ. 3, 15, 2.

4) ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας πρὸ τοῦ τοκευτοῦ, τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ ἐμβρυον, Λατ. *fetus*, Αἰσχύλ. Εὐμ. 945, πρὸλ. Ἰππ. Ἀγορ. 1255, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6, 22, 18, κ. ὅλλ. Ἰαν ἡ ἐτυμολογία τοῦ Εὐσταθίου «τὸ ἐντός τῆς γαστρὸς βρύον», ἐξ ἣ ὁρῶς, δεικνύει ὅτι ἡ νεοτέρα χρῆσις τῆς λέξεως εἶναι ὁρθότερα.

ἐμβρύος, ὁ, (βρύω) ὁ αὐξανόμενος ἐντός, βρέφος ἐμβρ., = ἐμβρυον, Ψευδο-Πωκυλ. 171· τὴν ἐμβρυον ὑγρότητα παρὰ Θεοφ. ἐν τῷ π. Φυτ. Διτῶν 1, 1, 3 διαρρήσας τὴν ἐμβρίον ὑγρότητα.

Π. (βρύον) κατακεκαλυμμένος ὑπὸ θαλάσσιων βρύων, ἐμβρυον αὐχένα κούρης (ἐγγλῶν *Koachly*) Νόν. Δ. 41, 29.

ἐμβρυο-τομέω, τέμνω καὶ ἐξάγω ἐκ τῆς μήτρας τὸ ἐμβρυον, ἐν τῷ παρ., τὰς δὲ γυναῖκας ἐπὶ τούτοις ποιεῖ καὶ ἐκτιτρώσκειν καὶ ἐμβρυοτομείσθαι Πρὸκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 214.

ἐμβρυοτομία, ἡ, κατὰ τομὴν τοῦ ἐμβρύου ἐν τῇ μήτρᾳ, Ἰατρ. Ἰλ. 482, ἐν λ. *ἐχθρῶν* σ. 488.

ἐμβρυοτόμος, ὁ, τέμνων ἐμβρυον, ἐργαλεῖον μαιευτικόν, Κύντ. Ἰλ. 482, Παρ. σ. 319.

ἐμβρυοτομία, ἡ, (ἐλκω) ἡ ἐξαγωγή, ἐξέλκυσις τοῦ ἐμβρύου, Γαλ. Ἰλ. 482, ἐν λ. *ἐχθρῶν*.

ἐμβρυοτομικός, ὁ, (ἐλκω) ἐργαλεῖον μαιευτικόν πρὸς ἐξέλκυσιν ἐμβρύου, Γαλ. Ἰλ. 482, ἐν λ. *ἐλκυστήρ*.

ἐμβρωμα, τό, μέρος φαγμένον ἐκ τῆς χρήσεως, ἐμβρωμα ὀδόντων, τρύπα, βεβλαμμένον μέρος ὀδόντος, Διόσκ. 1, 105.

Π. «κολασιόν», «δάκρυμα», τὸ πρῶτον ἐμβρωμα Ἀνθ. Π. 11C.

ἐμβρωματέζω, παρέχω τροφήν εἰς τινα νὰ φάγῃ, Ἰώστ. Πονημάτ. 158, 30. — Παθ., τρώγω, Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμ., Εὐστ. Πονημάτ. 39, 26, κτλ.

ἐμβρωματίον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ ἐμβρωμα, Σωφ. Ἐρ. ἔκδ. *Erin.* σ. 47.

ἐμβρύζω, βυβίζω ἐντός, Πλούτ. 2, 981A.

ἐμβρύσιος, α, ὁ, καὶ ὁς, ὁ, Ἀνθ. Π. 9, 227, 123· — ἐν τῷ βυβίῳ τῆς θαλάσσης, πέτρα αὐτόθι 7, 504· ἄγρη 9, 227· κρηνὶς Διον. Ἀλ. 1, 32.

ἐμβρύσιον, σελπίς, κέρσι Διον. Ἀλ. 2, 8.

ἐμβρύσιον, τυλίσσω ἐντός βύρσης, Ψευδο-Πλουτ. π. Ποταμ. 1150E.

ἐμβύσιον [ῶ]: μέλλω, ἔξω, ἐμψάσω, «βουλήσιν», «στυπῶν», ὅσα ἦν ἐτρημένα ἐνδύσασθαι Ἀριστοτ. Στ. 128.

ἐμβύσιος, ὁ, ἐπὶ τοῦ βυβίου, Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24.

ἐμβύσιος, ἐμείω, ἐμείω, κτλ., ἴδε ἐγώ.

ἐμβύσιος (= εἶναι), Ἐπιγρ. Δωδώνης, Καραπ. Δωδ. XXXVII, 4.

ἐμβύσιος, ἴδε μνησῶμαι

ἔμεν, ἔμεναι. Ἐπ. ἀντί τοῦ εἶναι, ἔδε εἰμὶ.
ἔμεν, ἔμεναι. Ἐπ. ἀντί εἶναι, ἔδε ἔμμεν, ἔμενος. Ἰδιε αὐτόν.
ἔμεν (= ἐμέ), ὡς καὶ σήμερον ἔμεν καὶ ἔμενα, Ἐπιγρ. Σάρ-
δειν τοῦ γ' μετὰ Χριστοῦ αἰῶνος, CII. 3440.

ἔμεω, ἔδε ἐγώ.
ἔμεστα, ἦ, (ἐμέω) διὰθεσις πρὸς ἔμετον, ναυτία, ἀναγοῦα, Ἰππ.
473.11.

ἔμεσις, εἰς, ἦ, ἔμετος, Ἰππ. 487. 25.
ἔμεσμα, τό, ἔτι ἐξημέθη, «ἐξέρσμαι», Ἰππ. Προγν. 41.

ἔμετρηξω, εἰδω ἔμετικόν, Ἰππ. 419. 40

ἔμετρηρος, ον, = ἔμετικός Γ. ἔμετρηριον φάρμακον, ἔμε-
τικόν, Ἰππ. 419. 33.

ἔμετρώ, πείθανομαι ἔμετον, «ἀναγοῦλάω», Ἀριστ. Προβλ.
3. 18.

ἔμετικός, ἦ, ον, ὁ ἐπιφέρειν ἔμεσιν, ἔμετικόν φάρμακον
Ἀριστ. Προβλ. 3. 18

II. ὁ ἔχων τάσιν πρὸς ἔμετον, Ἰππ. π.
Διατ. Ὁ. 395. περὶ τινων ζῴων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 50, 12.

2) ὁ μεταχειριζόμενος ἔμετικά, ὡς οἱ Ῥωμαῖοι γαστρίφαροι,
Πλουτ. Πομπ. 51, Hb. 204C. πρὸς τὸ Λατ. emeticum facere,
Κικ. Fam. 8.1.

ἔμετο-ποιέομαι, μέσ., ἀνακινῶ, διεγείρω εἰς ἔμετον, τὴν δὲ
ἀνω κοιλίην ἐμετοποιεῖν, καθαροῖν πορεχέτω Ἰππ.
552. 54.

ἔμετος, ὁ, τὸ ἐμεῖν, Λατ. vomitus, Ἰππ. Ἀφρ. 1242, κ. ἄλλ.
ἔμετοισι θηρώμενοι τὴν ὑγίαν Ἠρόδ. 2. 77. ἔμ. ποιεῖσθαι
Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 6, 3.—τάσις πρὸς ἔμετον, ἀναγοῦα, αὐ-
τόθι 7. 4, 4. Κατὰ τὸν Σουῖδαν, «ἔμετος, ἡ τῶν περιτωμάτων κί-
νησις, ἐμετός δὲ αὐτὸ τὸ κενωθῆναι».

ἔμετός, ἔδε ἔμετος ἐν τέλει.

ἔμετώδης, ες, ὁμοῖος πρὸς ἔμετον, Ἰππ. Κωακ. Προγν. 209.—
Ἐπίρρ. Ἰων. -δέως, ὁ αὐτ. Προγρ. 77.

ἔμευ, ἔμευς. ἔδε ἐγώ.

ἔμεω; παρὰ. ἔμεον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 130, Ξεν. Ἀν. 4. 8.
20, Ἰων. ἔμεον Ἠρόδ. 7. 88, μέλλ. ἔμεω Ἰππ. 487. 4 (Littre
7. σ. 28), Ἀτ. ἔμω (ἐνεξ-) Πολυδῆρος ἐν «Δημοσυνδράμῃ» 4.
ῥάσιντες μέσ. μέλλ. ἔμεομαι Ἰππ. 226. 18, 19, ἔμεσμαι Διογύλ.
Εὐμ. 730: ἀρ. ἔμεσας Ἰππ. 979B, κτλ., (ἐξ-) Ἀριστοφ. Ἀχ. 6.
ἀπαρ. ἔμεσαι Ἠρόδ. 1. 133, Ἐπ. ἔμεσσα (ἀπ-) Ἰλ. Σ. 437

(ἴσως ἐπανωρθωτὸν ἐξήμεσσα ἀντὶ ἐξήμησα ἐν Ἠο. Θ. 497
ὑπερ-ἐμησα ἀπαντᾷ ἐν τοῖς χειρογρ. τοῦ Ἰππ. 462. 32. 467. 23,
32): πρὶν. ἐμήμεκα Λουκ. Λεξερ. 21, Ἀλ.: ὑπερ. ἐμημέκεα
Ἰππ. 1153B (Littre 5. σ. 232), ἐμημέκεα Διογ. Λ. 6.7.—Παθ.,
μέλλ. ἐμεθήσομαι (ἐξ-) Ἠρόδ.: ἀρ. ἐμεθήσεται Ἰππ. π. πρὶν.
ἐμήμεσμαι Διόλ. II. Ἰστ. 13. 21. (Ἐν FEM. πρὸς. Σανσκρ.
vami, vami-amī (ἐμέω, vomio), vami-athus (ἐμετος, vomitus).
Παλαιο-Σκανδ. vaeim-pj-aiethnoma ναυταῖς).—Ἐμῶ, «ἐξερῶ»,
αἶμ' ἐμέων Ἰλ. Ο. 11, πρὸς. Ἠρόδ. 7. 88. ἔμεουσα θρόμβους
Διογύλ. Εὐμ. 184. πρὸς. 730: ἀπολ., ἐμῶ, ἐξερῶ, καὶ σφι οὐκ
ἐμέσαι ἐξέσσι Ἠρόδ. 1. 133, Διογύλ. Ἀγ. 1599, Ξεν. Ἀν. 4. 8,
20 ἐμέειν ἀπὸ συρματισμοῦ Ἰππ. π. Ἀφρ. 805. ἔμεῖν πτερίω,
διεγείρειν ἔμετον διὰ πτερου, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 587, (οὕτω, πτερόν
ταχέως καὶ λεκάνην ἐνεγκάτω Κρατῖνος ἐν «Ὀραϊσὶ») μεταφ.,
ἐκχέω ἐκ τοῦ στόματός μου κακοὺς λόγους, Εὐνάπ. Προαίρ. α. 86.

ἐμεωυτοῦ, Ἰων. ἀντὶ ἐμαυτοῦ.

ἔμενα, ἔδε τὸ ῥῆμα μαίνομαι II.

ἐμέ, παλαιὸς τύπος ἀντὶ τοῦ ἐμαί, εἰμέ, Ἐπιγρ. Σιγείου ἐν
Συλλ. Ἐπιγρ. 8.

ἐμέλας, ὁ, ὁ ἔχων τάσιν πρὸς ἔμετον, «ἐξασιάρης», Εὐνολ. παρ'
Εὐστ. 1761. 3. πρὸς. 996. 18.

ἔμετα, ἔδε μέγνυμι.

ἐμίν, ἐμέγα, ἐμίνθη, ἔδε ἐγώ.

ἔμενα, τό, Διόλ. ἀντὶ τοῦ εἶμα, ἐμάτιον, Ἠσύχ., Γρηγ. Κορίνθου.

ἐμαίνομαι, ἀποθ., καθίσταμαι μανιώδης ἐναντίον τινός, περισ-
σῶς τε ἐμμαινόμενος αὐτοῖς, ἐδίωκον ἕως καὶ εἰς τὰς ἐξω
πόλεις Ἠρόδ. Ἀποστ. κς', 11, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρ. 17. 6, 5.

ἔμμελλος, ον, ἔχων μαλλόν, ἐπὶ προβάτων, Λουκ. Κυνικ. 5.

ἔμμελῆς, ες, (ἐν μανίᾳ ὢν) μαινόμενος, παρὰφρων, «πρελλός»,
Ἠρόδ. 3. 25. ἐμμαινέει σκιρτήματα Διογύλ. Πρ. 673. ἀόνοις
ἐμμαινέει θυμώμασιν, ἐμμαινέει ἐξ ἀόλων θυμωμάτων, ὁ αὐτ. Εὐμ.
860. θεοῦ πινούσιν ἐμμ. Εὐρ. Βάκχ. 1091. ἐμμ. Ἦρος ὑπο
δ' αὐτ. Κύνκλ. 3. ἐπὶ ἐλεφάντων κατὰ τὴν περίερον τῆς ὀχίας, Ἀριστ.
π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 18, 6.—ὑπερ. -έστατος Πλάτ. Νόμ. 734Δ.—
Ἐπίρρ. -νῶς, Διων Κ. 65. 16.

ἔμμαινεις, ὁ, ἔδε ἐμμαινεις.

ἔμμαιπτος, ἐπίρρ., «ἐνεργῶς, ταχέως, ἐτοιμῶς, σπουδαίως, μετὰ
σπουδῇ» (Σχολ.). ἔμμαιπτες ἀπόδρομοι Ἰλ. Ε. 836. ὑπάκουσε
Ἰδ. Σ. 485. ὑπέδρετο Ἠσ. Ἀσπ. Ἠρ. 442. Κατὰ τὸν Ἠσύχ.
ἐκ τοῦ αἵμα τῷ εἰπεῖν: ἄλλοι κέλλιον ἐκ τοῦ μαπέειν, δράττεσθαι
προθύμως.

ἔμμαργαρος, ον, κεκοσμημένος μὲ μαργαρίτας, ἔμμαργαροι
χειρίζες κόκκιναι Γ. Παχ. τ. Β', σ. 137, 2, ἐκδ. Β.

ἔμμαρτυρος, ον, ἔχων μαρτυρίαν, Θαιμίας. 144B.—Ἐπίρρ.
-ριος. Εὐστ. 64. 33.

ἔμμάσσομαι, Ἀτ. -ττομαι (μέλλ. -τομαι: ἀποθ.:—ζυμῶναι
ἔμεον ἐντὸς ἀγγείου τινός, ἐν οὐσίᾳ στρογγύλῃ «νεμάττετο»
Ἀριστοφ. Νεφ. 673. (Κατὰ τὸν Πολύεον ἀντὶ γ' ἀνεμάττετο).

II. ἐμῆλλω, ἐμῆγῳ, αὐτὰρ δ' κέντρον αὐχένι τ' ἀκρο-
τάτῳ κεφαλῇ τ' ἐνεμάετο φωτὸς Νικ. Θερ. 767. κῆρά τινι
Ἰππ. Ἀλ. 2. 502. ὄργῃν τινι Καλλίμ. ἐς Ἀρτεμ. 121. ἰεμο-
σύνην στέρνει ἐνεμάετο Ἀνθ. Παν. 273. ἐνέργ. παρ' Εὐστ.
ἐν Πονηματ. 119. 38.

ἔμμάττω, -αἰττω ἢ -αἰσῶ, ματαιολογῶ, Ἠσύχ., Σουῖδ.
ἔμμ. τινι, ἀνοήτως ἀποσινοῦσθαι τινι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. 150Δ.

ἔμμάττω, καθήμι τοὺς δακτύλους διὰ τοῦ στήματος εἰς τὸν φά-
ρυγγα ὥπως ἐμέω, Νικ. Ἀλεξερ. 138. πρὸς. εἰμαῖωμαι.

ἔμμάχομαι (ἔμ) μέλλ. -μαχεπομαι ἀποθ.:—συνάπτω μέ-
χην, μάχομαι ἐντὸς μέρους τινός, πεδίον ἐπιτήδεον ἐμμ. Ἠρόδ.
9. 7, Διων Κ. 50. 12.

ἔμμεθός, ον, μεθοδικός, Σίλτ. Ἐπ. II. 2. 21. τὸ ἐμμ.
συστηματικὴ τακτοποίησις, διόταξις, Φίλων 2. 512.—Ἐπίρρ. ἔμμε-
θός, μεθοδικός, Βυζ.

ἔμμεθόσκομαι, μεθόσκομαι ἐν .., ἐμμεθόσκομενος τοῖς
ἀγίοις Ἰωσήφ. Ἰουδ. Π3. 4. 4. 3.

ἔμμεθός, μέλλ. -άσω [ἔμ], μεθιδῶ, προμαρτιδῶ, τὸ δὲ σὸν
εἶδος ἀεὶ τ' ἐθελῶν, εἶθ' ἐφ' ὅσῳ μοις ἐμμεθὶς καὶ πορεῖσσι
οἶδ' ἐπὶ τὸ μετόπωρον τοῦ κόλλου Φιλόστρ. Ἐπιστ. 51,
τ. 2, σ. 249, 25, ἐκδ. Κάγερ. χαίρει ἐπὶ τινι, πρὸς τὰ Ἰγνῆ,
ἐπὶ ὁρμητικῶν κυνῶν, Ξεν. Κυν. 4. 3.

ἔμμελεσα, ἦ, (ἐμμελῆς) πλήρης ὁρμῶν ἐν τῇ μουσικῇ ἢ ἡ
ἀρμόδουσα τροποποίησις τῆς φωνῆς κατὰ τὴν ὁμιλίαν, Διον. Ἀλ. π.
Δημ. 50.—καθόλου, ὁρμονία, χάρις, Λατ. concinnitas, Πλούτ. 2.
747B. ὁρμολιῆς, καταλλήλῃς, ὁ αὐτ. Ἀριστ. 11.

II. μεγα-
λοπρεπῆς, τραγικὴ ὄρχησις, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ποσειμικὴν
ὄρχησιν, τὴν πυρρίχην, Πλάτ. Νόμ. 810B, καὶ πρὸς τὴν σατυρικὴν,
τὴν σίκιννιν καὶ τὴν ἀκύλασσαν κομικὴν ὄρχησιν, τὸν κέρτακα,
Ἀθην. 20B, 631C, Λουκ. π. Ὀρχ. 26. τὸ μέλος ταύτης τῆς ὄρχη-
σεως, Ἠρόδ. 6. 129, ἔνθα ἔτι Schweigh., πρὸς. Διονύσιον. εἰς Ἀριστοφ.
Βατρ. 897.—ὁ Ἀριστοφ. ἐν Σπρῆτι 1503 σκωπτικῶς ὁμιλεῖ περὶ
ἐμμελίας κονδύλου, ὡς τὸ ἐμμελὲς ἐμμελῆσις ὥδης.

ἔμμελετάω, μέλλ. -ήσω, γυμνάσω, ὅσῳ τινα εἰς τιν, τινὰ τινι
Πλουτ. Κίμ. 18, κτλ. ἀπολ., Πλάτ. Φαῖδρ. 229B. εἶδω μαθήματα,
Πλούτ. 2. 932D.

ἔμμελετήμα, τό, γυμνασίου, σκηπτοῦ, Ἀνθ. II. 6. 83.

ἔμμελετητέον, ῥημ. ἐπὶθ., δεῖ ἐμμελεῖν, τινι Πλούτ. 2.
531F.

ἔμμελῆς, ες, (μέλος) ἡχῶν ὁρμονικῶς, ἐν ὁρμονίᾳ ὢν, ἐναρμό-
νιος, ὁρμονικός, ἀντίθετον τῇ πλημμυελῆϊ, ἐμμ. φωνή Τίμ. Λογρ.
101B, Πλούτ. 2. 1014C, κτλ. ὁρμονικῶν ἐμμ. κρᾶσις Πλούτ.
Φωκ. 2. λέξις ἐμμ. Διον. Ἀλ. π. Σουδ. 25. ἐπὶ ποιητοῦ, ὁρμονι-
κός, γλυκὺς, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 19.

II. μεταφ., 1) ἐπὶ
προσώπων, κόσμιος, τὸν πλημμυελῶντα ἐμμελῆ ποιῶν Πλάτ.
Κριτ. 106B ἵνα γένοιτο ἐμμελεστερον αὐτοῖς 121B. αὐτῷ,
ἐμμελῆς πολιτεία Πλούτ. Πέλοπ. 19.

2) ἀρμόδιος, καταλ-
λήλος, προσήκων, κριτῆς Πλάτ. Νόμ. 876D. ἐμμελῆς ἐπὶ τι
Πλουτ. Λούκουλ. 1. πρὸς τι ὁ αὐτ. Δημήτρ. 2.

3) λεπτός,
κομψός, ἐπιχαρικός, ἐμμελῆς καὶ χαρίεσσα θεραπειὰ Πλάτ.
Θαιτ. 174A.

4) ἐπὶ πραγμάτων, ἐμμελεστερον [ἐστὶ],
εὐχεραστότερον, μετ' ἀπαρ., Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 807. οὐκ ἐμμελῆς
Πλάτ. Σοφ. 259D.

5) ἀνάλογος, ἀρμόδιος, κτήματα .. ποῖα
ἂν τις κτῶνεν ἐμμελεστάτην οὐσίαν κεκτητὸς ὁ αὐτ. Νόμ.
776B. ἐμμ. ὁμιλία Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 8. 1. πόλις μεγέθει ἐμ-
μελεστέρα ὁ αὐτ. Πέλοπ. 7. 6. 8.—ἐντεῦθεν, μέτριος, μικρὴ, ἀντί-
θετον τῷ μέγιστος, Πλάτ. Νόμ. 760A.

III. Ἐπίρρ. ἐμμε-
λῶς, Ἰων. -έως, ἐναρμονίως, ὁ αὐτ. Νόμ. 816A, Ἀριστ. π. Οὐρ.
2. 9. 5, κ. ἄλλ.

2) καταλλήλως, προσηκόντως, πρεπόντως,
εὐπρεπῶς, Σικωνίδ. 8. 3. ἐμμ. πάντων ἔχειν, ἔχειν τὰ πάντα
προσηκόντως, πρεπόντως, Πλάτ. Πρωτ. 321. ἐμμ. φέρειν τὰς τύ-
χας Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 10, 11. ἀπαντῆσαι ἐμμ. αὐτοῦ 4. 2, 5.
ἐμμ. λέγειν, παίζειν, κτλ., αὐτοῦ 9. 10. 1. 4, 3, 3, κ. ἄλλ.—
καθ' Ἠσύχ. «ἐμμελῶς» προθύμως, ἐρρωμένως, συνεπῶς.—Συγρ.
-λεστερώς, Πλάτ. Φαῖδρ. 278D. -εστερον ὁ αὐτ. Πολ. 471A.
ὑπερθ. -εστατα αὐτοῦ 581B.

ἔμμελως, ὡς, ἀς, προθυμώμενος, ἐπὶ λείοντος, Ἰλ. Ε. 142.
ἐπὶ ἀνθρώπου, θρασυῖ, ἱταμῶς, Γ. 467, κτλ. ἐπὶ πραγμάτων, ἐρμη-
τικῶς, ἡ δὲ τε (ἡ πέτρα) ἡχῇ ἔρχεται ἐμμελῶς Ἠσ. Ἀσπ.
439. καὶ μεταγεν. μετὰ δοτ., ἐμμελῶς βέδρου ἐ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β.
121. πρὸς. «μέω, μέμνω».

ἔμμεμονα, εἶμαι πλήρης ἀγρίου πάθους, ἐμμεμονεν φρενὶ Σοφ.
Τρ. 982. πρὸς. μέμνω».

ἔμμεν, ἔμμεναι, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἶναι, ἔδε εἰμὶ.

ἔμμενετέον, ῥημ. ἐπὶθ., δεῖ ἐμμενεῖν, Διογ. Λ. 7. 93. II.

ἐμμενετικός, α, ον, ὃν δεῖ ἐμμένειν, Κλέανθ. παρὰ Πλούτ. 2. 1034D, Κλήμ. Ἀλ. 470.

ἐμμενετικός, ἡ, ὅν, ὃ διατεθειμένος νὰ ἐμμελῇ εἰς τι, ὃ ἐμμένον, σταθερῶς, τῷ λογισμῷ, τῇ δόξῃ, Ἀρ. α. 110. Ν. 7. 1, 0, κ. ἄλλ.· τοῖς ὁρθῶς κριθεῖσι Στob. Ἐκλογ. 2. 106.

ἐμμενετός, ἡ, ὅν, εἰς ὃν ἐμμένει τις, Στob. Ἐκλογ. 2. 142.

ἐμμενής, εἰς, ὃ ἐμμένον, σταθερῶς, διηγετήσ· τὸ ἐμμενές, σταθερῆς, Τίμων παρὰ Πλούτ. 2. 446C.—Ὁ Ὀμηρὸς ἔχει μόνον τὸ οὐδὲτερον ἐμμενές ὡς ἐπὶρρ., καὶ αἰσιποτε ἐν τῇ φράσει ἐμμενές θεῖ, «ἀδιαλείπτως, ἐπιμένως» (Σχόλ.). Ἰλ. Κ. 361, Ὀδ. Γ. 386, κτλ. (ἄνευ τοῦ αἰὶ παρὰ μεταγεν. Ἑπ., ὡς παρ' Ἀράτω 83, 339)· οὕτω καὶ ἐν Ἑπικῷ ἐπὶρρ. «νέως, ἥσ. Θ. 712».

ἐμμενητικός, ἡ, ὅν, μεταγ. τύπος ἀντὶ -νετικός. Πλάτ. Ὅροι 412B.—Ἐπὶρρ. ἐμμενητικῶς Διογ. Α. 7. 126.

ἐμμένω· μέλλ., -μενῶ, διαμένω ἐντὸς μέρους τινός, πολὺν χρόνον μελᾷθροισ ἐμμένειν Εὐρ. Ἀποσπ. 364. 12· ἐν τῇ κεφαλῇ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1120· ἐν τῇ Ἀττικῇ Θουκ. 2. 23· ἀπολ., ὃ αὐτ. 8. 31.

2) παρήμενός, μένῳ σταθερῶς, μένῳ πιστός, μετὰ δότ., τοῖς ὁρκίοις Ἰπρόδ. 9. 106· πιστώμασι Δίσχυλ. Χο. 977, κτλ.· τῷ κηρύγματι Σοφ. Ο. Τ. 351· ὁρθῶ νόμῳ ὃ αὐτ. Αλ. 350· ἐμμ. τοῖς συνθήκαις καὶ ταῖς σπονδαῖς, Λατ. manere in in-ditione, Θουκ. 5. 18· τοῖς νόμοις Ξεν. Ἀν. 4. 4. 16· τῷ τιμῆματι Πλάτ. Ἀπολ. 39B· τῇ δημοσίᾳ ὃ αὐτ. Θεαίτ. 145C, κτλ.· ἀείδων Κορχηδονίοις ἐμμένειν, νὰ ἐμμένωσι πισταὶ (αἱ πόλεις) εἰς τοὺς Κορχηδονίους, Ἀπ. Ἰπρ. 24· ὡσαύτως, ἐμμ. ἐν σπονδαῖς Θουκ. 4. 118· ἐν τῇ τάξει Πλάτ. Νόμ. 844C.—ἀπολ., μένῳ εὐσταθῆς, πιστός, Εὐρ. Φοῖν. 1241.

3) μετὰ δότ. ἡλικίας, εἰ σοὶ γ' ὅπερ φῆς ἐμμενεί, ἐάν θά φυλάξης τὴν λόγον σου, Σοφ. Ο. Κ. 648· ἀλλὰ μοι τὸδ' ἐμμένει, εἴθε νὰ μένῃ τοῦτο διαρκῶς εἰς τὸν νοῦν μου, Δίσχυλ. Προμ. 534, ἐνθα ὁ Ἑρμάννος μετήλλαξε τὴν γραφὴν τοῦ χειρόγραφ. εἰς: μάλα μοι τοῦτ' ἐμμένει·—εἰ σοὶ ἐν τῇ ἐμμένει [ἡ φιλή] Ἰπρόδ. 7. 151· οὕτως, ἐνέμειναν αἱ σπονδαὶ Θουκ. 2. 2· ἐμμ. ὃ νόμος Πλάτ. Νόμ. 839C· ἐάν.. [ὃ λόγος] ἐμμένῃ, ὃ αὐτ. Φαῖδρ. 258B· τὸ σιδηροφορεῖσθαι ἐμμεμένηκεν, ἐξηκολούθησεν ὡς συνήθεια, Θουκ. 1. 5.

ἐμμερίμενος, ον, ὃ ἐν μερίμῃ ὢν, πλήρως μερίμνης, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὅρ. 93.

ἐμμεστέω, κατορθῶ τι διὰ μεσιτείας, Κλήμ. Ἀλ. 862.

ἐμμεστέομαι, παθ., πληροῦμαι ἐντελῶς, Σοφ. Ἀντ. 420, Πλ. 713, ἐν τιμῇ, ἐντίς ἂν ἐν ἀμνηστέραις ταῖς χωραῖς εἶναι ἐπιρρηματικόν, ἴδε τὴν πρόθεσιν ἐν Β. 3.

ἐμμεστός, ον, ἐμπλεώς, πεπληρωμένος τινός, ἐντελῶς γεμάτος, κατόμεστος, τινος Πλάτ. Ἑπιστ. 338D.

ἐμμεστωρίζομαι, παθ., ὑψοῦμαι, ἀίρομαι εἰς ὕψος, τῷ αἰθέρι φιλόσοφ. 7.

ἐμμετρέω, μετρῶ συμφώνως πρὸς τι, τῇ προθυμίᾳ Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. Π. 43. 18· οὕτως ἐν Λουκ. Ὀνειρὶς ἡ Ἀλεκτρ. 27, μετὰ διαφ. γρ. συμμ-

ἐμμετρία, ἡ, προσήκον μέτρον, ἀναλογία, Πλάτ. Πολ. 486D, Φιλ. 52C.

ἐμμετρος, ον, ὃ ἐν μέτρῳ, ἀνάλογος. ἀντὶ τοῦ ἀμετρος. Πλάτ. Πολ. 486D, Νόμ. 716C, κ. ἄλλ.· τὸ ἐμμ-, τὸ προσήκον μέτρον, ἀναλογία, ὃ αὐτ. Φιλ. 52A, πρὸλ. 52D.—Ἐπὶρρ. ἐμμετρώς, πρὸς τι, κατ' ἀναλογίαν πρὸς.., ὃ αὐτ. Πολιτικ. 282E.

2) ἀρμόδιος, κατάλληλος, ὃ αὐτ. Νόμ. 823D.—Ἐπὶρρ. -τρως ὃ αὐτ. Κρατ. 395C. 3) μέτριος, θεοῖσι δὲ ἀνασώματα χρεῖν ἐμμετρα τὸν μέτριον ἀνδρα.. ζωρεῖσθαι ὃ αὐτ. Νόμ. 955E· ἐν ᾧδονασι ἐμμ. αὐτοῖσι 823—ὑπερβ. ἐπὶρρ. ἐμμετρότατα ὃ αὐτ. Πολ. 474D, Νόμ. 674C.

4) ἐπὶ προσώπων, ἐμμετρότερος (διὰ γρ. -ώτερος, κακῶς) «σωστότερος», λογικώτερος, ἀντὶ τοῦ 926E, Τίμ. 90E. II. μετρῶν, περιέχων, δέσπας ἐμμ. ὡς τριτάτους Σπύρχ. 7.

III. ὃ ἐν ποιητ. μέτρῳ ἐκφερόμενος λόγος, ἐπέρχεται δὲ μοι τι καὶ ἐμμετρον εἰπεῖν Πλάτ. Συμπ. 197C, Φαῖδρ. 252B, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 8, 1· ἐμμετρά λέγειν ἢ ἀμετρα ὃ αὐτ. Παιητ. 9. 2, πρὸλ. 6, 26· ἐμμ. ποιηταί, οἱ μεταχειριζόμενοι τὰ συνήθη ἡμετέρα, δηλ. τὰ ἐπικά καὶ τραγικά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς λυρικοὺς, Δημ. 1391. 17.

ἐμμετρότης, ἡ, ἀναλογία, συμμετρία, Ἀριστ. αἰν. Ι. 18.

ἐμμήνιος, ον, ὃ κατὰ μῆνα συμβαλόντων τὰ ἐμμήνια, τὰ ἐμμήνια τῶν γυναικῶν, Ἰπκ. 565, κτλ.

ἐμμήνιος, εὖς, ὃ, ἐκκλητή· Κρητικὸν ἐμμανεῖς, Σουλ. Ἐπιγρ. 2555. 23.

ἐμμήνιος, ον, (μῆν) ἐντὸς μηνός, διαρκῶν ἐνα μῆνα, μηνιαῖος, ἐμμήνιον τὸν περίοδον ἀποδιδόναι, ἐπὶ τῆς Σελήνης, Τίμ. Λογρ. 98D· ἔργον Πλάτ. Νόμ. 956A.

II. ὃ γυναικίμος, τελευτῶν· ἡ ἀποτινόμενος κατὰ μῆνα, μηνιαῖος, ἱερὰ Σοφ. Πλ. 281, Πλάτ. Νόμ. 828C· σιτηρέσιον Πλούτ. Κρατ. 8· ἀριστήριον (ὃ ἴδε) Κλέανθ. 16. 35. 2) ἐμμ. δίκαι, ἥσαν δίκαι τινές, καὶ ὡς ἡ ἀπόφασις ἐκρεπε νὰ ἐκδοθῇ ἐντὸς 30 ἡμερῶν· αὐταὶ εἰ ἥσαν δίκαι προικῆς, ἐρανικαί, ἐμπορικαὶ Πελοδ. Η'. 101, πρὸλ. Δημ. 96B. 18. Κατὰ τὸν Βούλγαριον καὶ αἱ περὶ μετᾶλλων δίκαι ἥσαν

ἐμμήνιοι, ἀλλ' ὃ Ἀριστ. δὲν μνημονεύει αὐτάς, ἐν δ' ἀναφέρει πόλλας ἄλλας αἰς παραλείπει ὁ Πλούτ., ἴδε Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 74. 11 νέξ., ἐκδ. Bluschi. 3) τὰ ἐμμήνια, ὡς καὶ νῦν, δηλ. τῶν γυναικῶν περιοδικῇ ῥύσει, Διοσκ. 3. 36 κ. ἄλλ. 6) τὰ δικαζόμενα ἐμμήνως, Ἀριστ. Ἐνθ' ἄνω. 21.

ἐμμήριος, ὃ, ποιητ. ἀντὶ ἐνομήριος, Δημήτρ. ἐν Σικελίᾳ 2, ἐνθα ἴδε Meineke.

ἐμμήριος, ον, (μήτρα) ὃ ἔχων καρδίαν, ψίχαν, ἐπὶ δένδρου ἢ εὐλῶν, ἐμμήριον.. εὐλῶν Ἀντιφάν. ἐν «Φιλομήτορι» 1, Θεόφρ. π. τὰ φυτ. Ἰστ. 1. 6, 5, Θεόφρ. 25. 209, ἐνθα ἴδε Meineke· πρὸλ. περιμήτριος.

ἐμμή, Δίολ, ἀντὶ τοῦ εἰμα.

ἐμμεγνύμαι, παθ. μινύομαι, ἀναμινύομαι, ἐν δὲ γαίᾳ ζῶσα φανορῶνται μέμικται, ἐν δὲ τῇ γῇ βράνθισι τῷ αἵματι μέμικται ἢ τῷ αὐτῶν (Σχόλ.), Δίσχυλ. Ὀδ. 940, πρὸλ. Πλούτ. Περικλ. 4· μικροῦ ἐμμεγνυμένου Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 2, 5, πρὸλ. Μετεωρ. 2. 3, 10. II. ἐπὶ προσώπων, συναντῶ, ἀπαντῶ, τινι Πινδ. Π. 4. 447·—οὕτω καὶ ὁρατὸς, ἐν τῷ ἐνεργ., ἐνθ' οἱμοι Θροά καὶ τὰς.. ἀδελφάς.. τάχ' ἐμμίξειν (ἐνν. ἀλλήλοισ) Σοφ. Ο. Τ. 1057, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

ἐμμελτός, ον, ὃ ἔχων χρῶμα μιλτοῦ, ἐρυθρότ., Διοσκ. 5. 129.

ἐμμελμων, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ ἐμμένω, Ἑρμεδ. 114, Κότυν. Σμυρν. 497.

ἐμμελεις, εὖς, ἡ, ἀνάμεις, Ν. Χων. σ. 683. 13, ἐκδ. Β.

ἐμμεσθος, ον, ὃ λαμβάνων μισθόν, μισθοπῶς, Θουκ. 6. 22, Πλάτ. Νόμ. 816E κ. ἄλλ.· ἐμμ. τινός, ἐμμεσθός διὰ τι, Λουκ. π. τὸν ἐπὶ Μισθ. Συνδν. 13· ἐμμ. τινὰ ποιεῖν, ὀρίζομαι μισθόν (ἢ συνταξιν) πρὸς διατροφήν τινος, Πλούτ. Ἀλέξ. 71, Περικλ. 12.—Ἐπὶρρ. -σθως, ἐπὶ μισθῷ, Συνέσ. 209A.

ἐμμολύνω, μολύνω, καταμολύνω, τί τινι Γρηγ. Νύσσι·—παθ. παρὰ τοῖς Ἑ85.

ἐμμονή, ἡ, τὸ ἐμμένειν εἰς τι, ἐμμονή τοῦ κακοῦ Πλάτ. Ὅργ. 47911.

ἐμμενός, ον, ὃ ἐμμένον εἰς τι, σταθερῶς, Πλάτ. Πολ. 536E, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 52· ἐμμ. τινι αὐτοῖσι 55.—Ἐπὶρρ. -νως, Πλούτ. 2. 208C.

ἐμμορος, ἐμμορον, ἴδε μετμορος.

ἐμμορος, ον, (μετμορος) μετέχων τινός, τιμῆς.. ἐμμορος εἰσι καὶ αἰδοῦς Ὀδ. Θ. 480· εὐεπίης Ἑλλην. Ἐπιγράμ. 1089. 6.

II. (μόρος) εὐσυχία, τυχερός, Ἀνθ. Πλαν. 4. 72. 2) ἔμμορον· εἰσμερμένον· ἱσούχ.

ἐμμορφός, ον, ἐν σωματικῇ μορφῇ, Πλούτ. Νουμ. 8.

ἐμμοτος, ον, ἐπὶ ἔλλους ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὑπάρχει μοτὴν (ξαντὸν) πρὸς θεραπείαν, ἔλλος πυλίδες, Ἰπκ. Ἀφορ. 1254· ἐπὶ τῶν πασχόντων ἐκ τοιούτων ἔλλων, ὃ αὐτ. π. Ἀφρ. 816. II. ἔμμοτα φάρμακα, ξαντὰ μὲ ἀλοιφήν, Ἰαλην· ὡσαύτως, τὸ ἐμμοτον, ὃ αὐτ.: ἐμμοτος ἀγωγὴ, θεραπεία, δι' ἀλοιφῆς ἐπὶ ξαντοῦ, ὃ αὐτ. 2) μεταφ., ἐμμοτον τῶνδ' ἄκος (οὕτως ὃ Schmidt ἀντὶ τοῦ ἐκάς), ἡ ἀλοιφή ἢ ἐμπλαστὴν πρὸς θεραπείαν τῶν τοιούτων πληγῶν, Δίσχυλ. Χο. 471.

ἐμμοσος, ον, = μουσικός, Νίχομ. Ἀριθμ. 2. 109· ἐμμοσός τις γράμματος Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 493. 2.—Ἐπὶρρ. ἐμμοσώεις, Πλούτ. 2. 119D.

ἐμμοσθος, ον, πλήρως μολύνων, κοπιώδης, ἐπιπνους, βίσιος Εὐρ. Ἰκ. 1004· ἐμμοσθον αἰετὶ περὶ ἑάγρια Νικ. Ὠρ. 756.

ἐμμοτός, ἐν τῇ παθ. φωνῇ, ἐμμοσώμας, μολύμαι ἐν τινι, μὲν ἐνερμηθῆς δῆτ' ἐν αὐτῷ (τῷ τριβωνίῳ) τὰ μεγάλα· Ἀριστοφ. Πλ. 845.

ἐμμοτον, ἀφρ. 6' τοῦ βλώσσω.

ἐμός, ἐμή, ὅν, κτητικὴ ἀντανατολή τοῦ πρώτου προσώπου (ἐγώ, ἐμοῦ):—ἰδικός μου, Λατ. meus, Ὅρ.· συγκεράννεται μετὰ τοῦ ἀρθρου, ὡς, οὐμός, τοῦμόν, τοῦμοδ, τῶμόφ, τῶμάδ, Ἰραγ. καὶ παρ' Ἀριστοφ., ἀλλ' οὐχὶ παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀετ. παλαιότητος, οὐμός εὔρηται ἐν καὶ ἐν Ἰλ. Θ. 360 καὶ (κατὰ τοὺς πολέτους γραμματ.) τοῦμοδ Α. 608, Ὀδ. Α. 71· τῶμή Ἰλ. Γ. 654·—ποιητ. ἀμός ὁσάκις ἡ παραλήγουσα ὥφειλε νὰ εἴναι μακρά, ἴδε ἀμός.

I μετὰ ὁμοασσι: 1) ἐξ ὑποκειμ., ἰδικός μου, ἐξ ἐμοῦ, ἐμός υἱός ἢ υἱός ἐμός μετὰ τοῦ ἀρθρ., ὃ ἐμός υἱός ἢ ὁ υἱός ὃ ἐμός—παρὰ ποιηταῖς ἐνίοτε συνδυάζεται μετὰ γεν. πρὸς ἐνδοχυσιν ἐντὸς ἐννοίας τῆς κτητικῆς, ἐμός αὐτοῦ Ἰλ. Ζ. 446, Ὀδ. Β. 45· βούρρ.. ἐμός ἐσκε κυνώπιος Ἰλ. Γ. 180· ὁρῶν ἐμός τὸν αὐτῆς Δίσχυλ. Ἀγ. 1323· τῶμά δυστήνου κακὰ Σοφ. Ο. Κ. 344, πρὸλ. Πλ. 252· τὸν ἐμόν αὐτοῦ.. βίον Ἀριστοφ. Πλ. 33·—ἀλλ' ἡ χρῆσις αὕτη σχεδὸν ἐν ἐνδοχυσίᾳ παρὰ τοῖς Ἀετ. πεζογράφοις.

2) ἰδικός μου, δηλ. εὐνους εἰς ἐμ., τεκμήρια ἐμά, οὐ τοῦτο Ἀντιφάν 120. 14. 2) ἐξ ἀντικειμένου, περὶ ἐμοῦ, ἐμμήν.. λυγρὴν ἀγγελίην Ἰλ. Τ. 336, πρὸλ. Ὀδ. Β. 97· τὴν ἐμμήν αἰδῶ, εἴθε πρὸς ἐμ., Δίσχυλ. Πέρα. 699· τῶμά νοθευτήματα, τὰ πρὸς ἐμὲ ἀποτινόμενα, Σοφ. Πλ. 343· τῶμάμ' πόθῳ, ἐκ πόθου πρὸς ἐμ., ὃ αὐτ. Ο. Τ. 969· αἱ ἐμαὶ διαβολαί, αἱ κατ' ἐμοῦ διαβολαί, Θουκ. 6. 90· ζωρεὰ ἐμή, ἡ πρὸς ἐμὲ ζωρεὰ, Ξεν. Κύρ. 8. 8,

ἐμπαροῦνημα, τό, ἐμπαῖον ἐμπαροῦνόντος, Δόγγ. 4. 18· ἡ τοῦ ἐμπαροῦνόντος πράξις, Νικήτ. Χρον. 111 D.

ἐμπαρηγιάζομαι, ὁμιλῶ μετὰ παρηγίας, ὀφθως ἐναντίον τινός, τινί Πολύδ. 38. 4. 7.

ἐμπαῖς, Πινδ. καὶ Τραγ.· Ἐπ. ἐμπαῖς Διὸς, ὡσαύτως ἐμπαῖ Πινδ. II. 5. 73, Ν. 6. 8., 11. 56· καὶ ἐμπαῖ, ὁ αὐτ. Ν. 4. 58. Καλλιμ. Ἐπιγράμ. 13· ὁ μόνος τύπος ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ. εἶναι τὸ ἐμπαῖς· τὸ δὲ ἐν Σοφοκλ. Αἰσχύλῳ 563 ἀπαντῶν ἐμπαῖς εἶναι· λόγῳ τοῦ μέτρου—ποιεῖ ἐπὶ ῥ., συνήθως, καὶ παρ' Ὀμήρῳ σχεδὸν ἀείποτε, μετὰ σημασίας περιορισμοῦ ἢ ἀντιθέσεως, ἐν τούτοις, μ' ὅλα ταῦτα, ἀλλ' ὅμως, Ζεὺς δ' ἐμπαῖς πάντ' ἰθύνει Ἰλ. Ρ. 632· καίπερ, ἂν καί, νῦν δ' ἐμπαῖς γὰρ κήρες ἐφαστάναι θανάτοιο, — Ἰομεν Μ. 326· πάντως, μενέω καὶ τλήσσομαι ἐμπαῖς Τ. 308, πρὸς. Ω. 522· μάλα γὰρ κεκολλώσεται ἐμπαῖς Ὀδ. Ο. 214. πρὸς. Σ. 5· ἐνίοτε τίθεται ἐν ἀρχῇ, ἐμπαῖς μοι δοκέω. Σ. 353, πρὸς. Τ. 302· — ἡ ἐννοία τῆς ἀντιθέσεως καταφαίνεται ἐν ἀναγνωστέροις ἐν ἀρνητικαῖς προτάσεσιν, ἐμπαῖς δ' οὐκ ἐδάμνασσα, ἀλλ' ὅμως οὐκ ἀπέκτεινα, Ἰλ. Ε. 191· ἐπεὶ οὐ τίνα δεῖδιμεν ἐμπαῖς Ὀδ. Β. 190· πρὸς. Σ. 481· ὅμως, πρὸς. δ' ἐμπαῖς οὐτι δυνήσεται Ἰλ. Α. 561· οὕτω καὶ μετὰ τὸ ἀλλὰ ἢ ἀλλὰ, καὶ, ἀλλ' ἐμπαῖς μιν ἐάσομεν Ὀδ. II. 147, πρὸς. Δ. Ο. 33, Ὀδ. Δ. 100, καί, ὅμως, ἀλλὰ καὶ ἐμπαῖς αἰσχρόν, καί, ὅμως, καὶ οὕτω τοῦ πράγματος ἐξουστῶς (Θ. Γαζής), Ἰλ. Β. 297, πρὸς. Τ. 422· καὶ ἐπὶ μᾶλλον ὅσα ἀκολουθεῖ μετὰ τοῦ περ. ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ καίπερ ἢ ὅμως, Νέστορα δ' οὐκ ἐλαθεν λαγὴ πίνοντά περ ἐμπαῖς, δὲν διέλαθε τὸν Νέστορα ἂν καὶ ἔπινεν ἐκείνην τὴν ὥραν, Ἰλ. Ε. 1, πρὸς. 98, Ὀδ. Ο. 361, Σ. 166, καί, ὅπως δὲ τίθεται πρὸ τῆς μεταγωγῆς, ἀλλὰ δ' ἐμπαῖς ἐν θυμῷ κατακτεῖσθαι ἐάσομεν ἀχλύμενοι περ Ἰλ. Ω. 523· — ἐν Σ. 174, Ὀδ. Τ. 37, ὁ Ἄριστος ἐξηγεῖται τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ ὁμιλῶς, ὁμοίως, ἐπὶ τῆς, καὶ βεβαίως ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις ἐλαχίστην ὑπόθεσιν ἀντιθέσεως. II. αὐτὰ ἁπλῶς τῆς γλῶσσης ἐξηγουμένησαν καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιηταῖς, ἐνίοτε μετὰ μετριοτέραις ἀντιθέσεσιν, ἐμπαῖς τις αὐτὴν ἄλλος ὠφελεν λαχεῖν Αἰσχύλ. Περικλ. 48, Εὐρ. 229, Σοφ. Ἀντ. 815, Εὐρ. Κύκλ. 535 μετὰ τὸ δὲ, Πινδ. Ν. 6. 7., 11. 56· ἐμπαῖς, καίπερ ἔχει. αὐτοῖς 4. 58· μετὰ μεταγωγῆς, Σοφ. Αἴ. 1338· τῆς μεταγωγῆς παραλειπομένης, ἀφωνήθη περ ἐμπαῖς ἄχει Πινδ. II. 4. 422· εὐσθηθὼν ἐμπαῖς, καίπερ ἐνταῦθα δυσμενῇ Σοφ. Αἴ. 122. (Κοινῶς θεωρεῖται ἡ λέξις ὡς = τῷ ἐν πᾶσι, ἀλλ' ὁ Ἐπ. τύπος δὲν συνάδει τῇ τριαυτῇ παραγωγῇ).

ἐμπαῖς, -πασα, -παν, = ἀπας, -αν, Συλλογ. Ἐπιγρ. 1625. 50.

ἐμπαῖς, εἰς, ἡ, (πέπασμαι) = ἔγκλησις, γεγραμμένος ἐμπαῖς ἐν Βωιωτ. Ἐπιγρ., ἐν Συλλογ. Ἐπιγρ. 1562-4 B· ἐμπαῖς αὐτοῖς 1564-5.

ἐμπαῖσσω, Ἀττ. -τωι μέλλ., -πᾶσσω (ᾱ)· — ῥαίνω, «πασπαλίζω» ἐπὶ εἰς τι, τῆς τέφρας, ὀλίγην τέφραν, Πλάτ. Αὐτ. 210A· τι εἰς τι Θεόδωρ. π. Αἰδ. 67· τί τινι Γαλιν.· παρ' Ὀμήρῳ μόνον μεταφρ., ἐνυφαίνω, πολλὰς δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους, «πολλοὺς δὲ ἀθλοὺς ἐν αὐτῇ (τῇ διπλοῦ) ἐποίησεν ὑφαίνουσα» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Γ. 126, πρὸς. Χ. 441.

ἐμπαῖσσω, κάμνω πάταγον, μετὰ δοτ., Θεμιστ. 50B.

ἐμπαῖσσω, μέλλ., -ήσω, πατὴρ ἐνός, εἰσέρχομαι, οὐ μοι φόβου μελίσθρον ἔλπει ἐμπαῖσσω (ἐμπαῖσσω χερσὶν, Franz, Dindorf.) Αἰσχύλ. Ἀγ. 1434. II. μεταφρ., πατὴρ ἐπ' αὐτῷ εἰς τι, καταπατῶ, νεκροὺς Ἰωσήφ. Ἰουδ. 6. 9. 4. — Μέσ., πατὴρ, ἐπὶ τῶν ἐν λήγῃ πατῶντων σταφυλῶν, Πολύδ. Ζ', 151.

ἐμπεδα, ἐπὶ ῥ., ἴδε ἐμπεδος.

ἐμπεδαῖω, βάλω εἰς πέδας, εἰς δεσμά, δεσμεύω, διάφ. γραφὴ ἐν Πινδ. 4. 60.

ἐμπεδῶς, ἐς, = ἐμπεδος, Ἰσοκ., ἀλλ' ἐπὶ ῥ. ἐμπεδῶς, διηγεῖται, Σιμωνίδ. Ἰαμβ. 6. 20, Ἰων. ἐμπεδῶς σκόλια παρ' Ἀθην. 89516.

ἐμπεδῶ-καρπός, ον, ὡς τὸ φέικαρπος, ὁ αἰς φέρων καρπὸν, Ἐμπεδ., παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 13, 2· — ἐν Πλουτ. 2. 640C, 723D, ἐμπεδῶφυλλος, ἀλλὰ μόνον κατὰ λάθος ἐκ τοῦ συνωνύμου δειφυλλος.

ἐμπεδῶ-κυκλός, ον, ὁ αἰς κυκλοῦμενος, περιστρεφόμενος, π. χ. χρόνος, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. η', 74.

ἐμπεδῶ-λῶδης, ον, ὁ, ὁ διηγεῖται βλάπτων, Μανθῶν δ. 196.

ἐμπεδῶ-μητής, ε, ὁ ἔχων ἐμπεδόν, σταθερὸν, ἀμετάστροφον ἀπόρροιν, ἀνάγκη, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. ι', 63.

ἐμπεδῶ-μυχός, ον, ὁ αἰς πολὺμυχός, κυπρίτης, βίος Πινδ. Ο. 1, 96.

ἐμπεδῶ-μυθός, ον, ὁ σταθερὸς εἰς τὸν λόγον του, ἀγγελος Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. α', 17· ὁλητής, ἑρκίον ἐμπεδῶμυθον ἀρήν, ὁμήν ἀγορεύω αὐτοῖς 15· 8.

ἐμπεδῶ-ορέω, μένω σταθερὸς εἰς τὸν ἔρκον μου, Πινδ. 4. 201, Σεν. Αἰκ. 15. 7.

ἐμπεδορκός, ον, ὁ μένων ἐμπεδος, σταθερὸς εἰς τὸν ἔρκον του, Μ. Ἀκουρ. τ. Δ', σ. 222, 2, ἔκδ. Δ.

ἐμπεδος, ον, (ἐν πείδῳ) ὁ ἐν τῷ πείδῳ ἐστὼς, ἀκίνητος, στερεός, ἀκράδαντος, τεῖχος Ἰλ. Μ. 12, ἐμπεδόν λέχος, «τὸ ἀκινετό» καὶ ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἔδρας ἐστῶς (Εὐστ.), Ὀδ. Γ. 203.

2) τὸ πλεῖστον ἐπὶ ποιῶν ἢ κατοικήσιμος, ἀπαρμειωτός, ἔτι μοι μένος ἐμπεδ., Ἰλ. Ε. 254, Ὀδ. Α. 393· — σταθερός, ἐκσταθής, φρένας, ἦτορ, νοῦς ἐμπεδ., Ἰλ. Ζ. 352, Κ. 94, Α. 813· — ἀμετάβλητος, χρώς ἐμπεδ., Τ. 33· — οὕτως ὁ Πίριος ἀείποτε καλεῖται ἐμπεδός, οὐδ' ἀεὶστῶν, ὡς ἐν Γ. 183· λίσσεται ἐμπεδόν εἶναι [τὸν νόστον], βέβαιον, Ὀδ. Θ. 30· οὕτω παρὰ Πινδ., κ. π., ἀπαρ. παρ' Αἰσχύλῳ, ἐμπεδ. οἶνος, ἐπιβόλως παρακολούθησας βιάσῃ, Ἀγ. 561· ἐμπεδ. φρονήματα Σοφ. Ἀντ. 169· οὐκέτι συντροφίος ἔργατος ἐμπεδός, οὐκ ἐμμένει αὐταῖς, ὁ αὐτ. Αἰ. 640.

3) ἐπὶ χρόνου, διαρκής, διηγεῖται, φυλακή, Ἰλ. Θ. 521· κομιδὴ Ὀδ. Θ. 453· αἶψα ἐμπεδ. 156· δουλεύουσα Πινδ. II. 12. 25· πόνοτος Σοφ. Ο. Κ. 1674.

II. τὸ αὐτὸ ἐμπεδόν εἶναι συνηθ. παρ' Ὀμ. ὡς ἐπὶ ῥ., μένειν ἐμπεδόν, σταθερῶς, στερεῶς, Ἰλ. Ρ. 431· μένειν τινὰ ἐμπεδ., περιμένειν τινὰ σταθερῶς, πιστῶς, Ε. 527· θέλειν ἐμπεδόν, τρέχειν ἀπαύστως, διηγεῖται, Ν. 141, μετ' ἐπιταγῆς, ἐμπεδόν αἶψα II. 107· ἐμπεδόν ἀσφαλὲς αἰεὶ Ο. 683· μάλα ἀσφαλῶς θέλει ἐμπεδόν Ὀδ. Ν. 86· οὕτως ἐν τῷ πλῆθι, τίττει δ' ἐμπεδα μῆλα, τὰ ποίμνια γενναῖα τακτικῶς, ἀνελλιπῶς, Τ. 113, πρὸς. Ν. κ. 19, 4· Ἀνθ. II. 9. 291· — ὡσαύτως παρ' Ἀττ. ποιηταῖς ἴσθι τὸ δ' ἐμπεδόν, μᾶλλον τοῦτο καλῶς, Σοφ. Φ. 1197· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. συννηστέρον εἶναι τὸ ἐμπεδῶς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 854, 975, Εὐμ. 333, Σοφ. Τρ. 487· ἐνίοτε ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζογράφων, ὡς ἐν [Πλάτ.] Ἀγ. 372A, Πολύδ. 2. 19. 1, κ. π. πρὸς. ἐμπεδῶς.

ἐμπεδο-σθενής, ἐς, ὁ ἔχων ἐμπεδόν σθένος, ἀκλόνητος, ἄκνητος, βίοςτος, ἥτορος, ἀτάραχος βίος, Πινδ. Ν. 7. 98.

ἐμπεδο-φρων, ον, (φρῶν) ὁ ἔχων ἐμπεδῶς φρένας, σταθερὸν φρόνημα, Φαλαρ. Ἐπιστ. 115.

ἐμπεδο-φυλλός, ον, αἰεφυλλός, αἰεθαλής, ἴδε ἐμπεδο-καρπός.

ἐμπεδῶς, παρὰ. ἐμπεδῶν, Σεν. Κύρ. 8. 8. 2· ἀλλ' ὁμοίως, (μεταγενέστερ.) ἐμπεδῶσα Διόν. Κ. 60. 28 (ἐμπεδῶς).

Κυρίως στρεβλὸς ἐπὶ πείδῳ, καθόλου, καθ' αὐτὸν ἐμπεδός, στερῶν, ἀσφαλῶς, ἀσθενῶν, βεβαίως, ἐκπνεύων, ἔρκον Κύρ. 1. Τ. 790· πρὸς. Ἀριστοφ. Αὐσ. 211, 233· σπονδὰς Σεν. Εὐλιν. 3. 4. 6, κ. π. τὰ ὁρκωμοσίαις καὶ υποσχέσεσιν Πλάτ. Φαίδρ. 241B· ἔρκον καὶ δεξιὰς τινι Σεν. Κύρ. 5. 1, 22· συνὸρκος Πολύδ. ἐμολογίας Διόν. Ἀλ. 4. 70.

ἐμπειράζω, δοκιμάζω τι, μετὰ γεν. πράγμα, Πολύδ. 15. 35, 5.

ἐμπειράσας, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐμπειράσας· ὁ ἴδ.

ἐμπειράσμαι, ἀποθ. = ἐμπειράζω, τινός Ἰππ. 584, 40.

ἐμπειρέω, ἔχω πείραν ἐν τινι πράγματι, ἔχω γνῶσιν πράγματις τινος, μετὰ γεν. πράγμα, τῆς χώρας Πολύδ. 3. 78, 6, καί, τῆς δόδο ἐμπειρέω Ἐβδ. (Τωδ. 5. 6).

ἐμπειρία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ ἐκ τῆς πείρας γνῶσις, ἡνέστιον τῷ ἐμπερία, Εὐρ. Φοῖν. 529, Θουκ. 4. 10. 1, 5. 7, καί, ἡ ἐκ πολλοῦ ἐμπερία, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ· ἡ δὲ ὀλίγου μελέτη, ὁ αὐτ. 2. 85· ἡ μὴ ἐμπερία, ἔλλειψις πείρας, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 116· δι' ἐμπερίαν Πλάτ. Παρμ. 137A.

2) μετὰ γεν. πράγματι, πείρα ἐν τινι πράγματι, γνῶσις, τῶν πραγμάτων Ἀντισθ. 129. 26· μάχη ἐμπερία τῆς ἐκείνων Θουκ. 3. 95· τῶν ἡδονῶν Πλάτ. Πλάτ. 382B, καί, ὡσαύτως, ἐμπερία περὶ τι Σεν. Εὐλιν. 7. 1. 4· ἐμπερία κατὰ πόλιν Θουκ. 2. 3· ἐμπερία ἡγεμονική Πολύδ. 10. 22, 4, καί.

II. ἀπλῶς πείρα ἡ ὁμοίως πρακτική, ἀπὸ τῆς ἀντιστή-μονικῆς γνῶσεως, μάστις ἐν τῇ ἱστορικῇ (πρὸς. ἐμπερικῶς), ἱστορία τῶν τοῖς ἐμπερίαις ὄντι λόγου τὴν ἱστορικὴν μεταχειριζομένων Πλάτ. Νόμ. 857C, πρὸς. 938A· κατ' ἐμπερίαν τὴν τέχνην κτᾶσθαι, ἐμπερικῶς, πρακτικῶς, αὐτοῖς 720B· οὐκ ἴσθι τέχνη, ἀλλ' ἐμπερία καὶ τριπλὴ ἡ αὐτ. Γοργ. 463B, πρὸς. 465A· ἐπιστήμη οὐκ ἐμπερία, ὡς ὡς αὐτὸς ὁ αὐτ. Πλάτ. 409B· (ἐν τῷ ὁ Πολύδ. ὅτι τὴν μεθυστικὴν ἐμπερίαν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἐμπερίαν καὶ ἀλογον τριπλὴν, 1. 84, 6)· — τὸν πλῆθος, μεταχειρίζεται ὁ Πλάτων (ἴδε ἀνωτ.), Ἰσοκρ. 294A, Διόν. κ. π. αἱ ἀλλοὶ ἐμπερία καὶ τέχνη, τὰ ἄλλα (πρακτικὰ) ἐπιτελεῖσθαι καὶ αἱ τέχνη, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 11, 10· αἱ περὶ τῶν τοιοῦτων ἐμπερία αὐτοῖς 4. 13, 10.

ἐμπερικῶς, ἡ, ὡς, πεπειραμένος, ἐκείνης Ἀριστ. π. τὰ Ζ.

1) οἱ ἐμπερικῶς, αἰρεῖται ἱστορίαν, οἰεῖται λαχόντες ὅτι τὸ μόνον ἀναγκαῖον πρᾶγμα εἰς τὴν τέχνην τῶν ἡν ἡ πρακτικὴ γνῶσις καὶ ἀσκήσις (ἡ ἐμπερικῆ) ἴδε Πλάτ. Νόμ. 857C, Γαλιν. 2. 286 κ. π., Κέλσ. 1, προαιμ. Πλάτ. II. Ν. 29. 1, Θεοφίλου Προλεγόμενα εἰς Σέξτ. Ἐμπ. — ὁμοίως, ἀντὶ τοῦ ἐμπερικῶς, Ἀλέξ. ἐν Γ. Γενν. 4, κ. π. ἐμπερία ἔχει τινός Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. Δ. 2. 6. 7.

ἐμπερία, ὁ, = ἐμπεριος, Κ. Μανασσ. Χρ. 119D.

ἐμπεριο-ὁλλασσας, ὁ, ἐμπεριος τῆς ὁλλασσας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. σ. 185, ἔκδ. Γενουτ.

ἐμπεριο-πλῆτος, ον, πεπαιραμένος εἰς τὴν ναυτιλίαν, ἐμπεριοπλότος, Τίτιος εἰς Πλάτ. Ἰων. π. Ἰων. 687.

ἐμπεριος, ὁ, ὁ αἰετός, ον, πεπαιραμένος εἰς τὸν πόλεμον, Διόν. Ἀλ. 6. 14· Φίλων 1. 126.

ἐμπειρο-πράγμων, οὐός, ὁ, ἐμπειρος τῶν πραγμάτων, Σουῖδ.
ἐν λέξει Νόμος (χρ. ὄνομα).

ἐμπειρος, ον, (πέτρα) πεπειραμένος ἢ ἐξηχημένος εἰς τι, γινώσκων τι, κατὰ φύσιν, μετὰ γεν., τῆς θυσίης Ἱερὸς. 2. 49. τῶν γῶρων 8. 132. Βασιλῶν 9. 46. τῆς ἐκείνου διανοίας 8. 97. κακῶν Αἰγύλι. Πέτρος. 508. γάμων Σοφ. Ο. Κ. 752. τοῦ ἀγῶνιζεσθαι Ἀντιφῶν 130. 6. περὶ τινος, περὶ τι Πλάτ. Νῆμ. 632D. Τίμ. 22A: — ἀπολ., οἱ ἐμπειροί, οἱ πεπειραμένοι, οἱ ἔχοντες πείραν, Σοφ. Ο. Τ. 44, Ο. Κ. 1135, Πλάτ., καλ. ναυτοὶν ἐμπειροίς, διὰ πολλῶν δοκιμασιμῶν διὰ τῆς χρήσεως, Θουκ. 2. 8: — τὸ ἐμπειρότερον αὐτῶν, ἡ μεγαλειτέρα αὐτῶν πείρα, αὐτῶν 87.

II. ἐπέρω, ἐμπερῶς τινός ἔχειν, ἐν πείρᾳ τινὸς γίγνεσθαι, Σεν. Ἀνάβ. 2. 1, Διμ. 1351. 7. ἐμπειροτέρως ἔχειν περὶ τινος Δίσιλιν. 12. 5.

ἐμπειρό-τοκος, ον, ἐπὶ γυναικός, ἡ λαβύσα πείραν τοκετοῦ, ἡ τεκοῦσα, Ἰππ. Ρυναίκα. τὸ Α', 592, 21.

ἐμπείρω, μέλλ. -περῶ, διαπερῶ τι εἰς τι, ἐμπήγγω εἰς τι, ἐμῶδῳ, ἐν τῷ παθ., ἔξωθεν δεῖν ἐμπερῶσθαι τοὺς χρυσοὺς ἡλους τῷ ἀργύρῳ Ἀδην. 488Π. χαλκοῖς τισιν ἡλοῖς ἐμπεπαρμένῃν φέρον βακτηρίαν Ἀλκίρρων 3. 55. ταῖς πύλαις ἐμπαρέντος (τοῦ δόρατος) Πλούτ. 2. 298A.

ἐμπελάγξω, ἐτέρχομαι εἰς τὸ πέλαιος, Ἀχιλλ. Τάτ. 5. 9.

ἐμπελάδην, ἐπέρω. = τῷ ἐπομ., Νικ. Ἀλεξ. 215.

ἐμπελάδων, ἐπέρω, πλησίον, πολὺ πλησίον, μετὰ δότ., Ἰσο. Ὀρ. 523. πού δ' ἐμπελάζεις τάνδρᾳ. Σοφ. Τρ. 748. οὕτως Ἀριστ. ἐν τῇ π. Κύμα. 4. 18, καὶ 28. κρίνῃς μὴ δὴ σχεδὸν ἐμπελάσεις Σούλ. Πλαγ. 5572.

ἐμπελάσσειν, ἐπέρω, πλησίον, πλησίον, δίφρου ἐμπελάσαντες, πλησίον, προσεγγισάντες τὰ ἄρματα, Ἰσο. Ἀσκ. Ἦρ. 109: — Πλάτ., ἔρχομαι πλησίον, πλησίον (ἀμετ.), τῆς κοίτης Σοφ. Τρ. 17.

II. ἀμεταβ. ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ ὡς ἐν τῇ παθ.: ἔρχομαι πλησίον, μετὰ δότ., ἐμπελάσειν πυκνῷ ὄρει Ὀρ. 523. πού δ' ἐμπελάσεις τάνδρᾳ. Σοφ. Τρ. 748. οὕτως Ἀριστ. ἐν τῇ π. Κύμα. 4. 18, καὶ 28. κρίνῃς μὴ δὴ σχεδὸν ἐμπελάσεις Σούλ. Πλαγ. 5572.

ἐμπελάσειν, εἰς, ἡ, προσέγγισσι, Σέξτ. Ἰμπ. π. Μ. 9. 393.

ἐμπελάσσειν, ἐπέρω, ἐμπελάδων, Σούλ. εἰς Νικ. Ἀλεξ. 215.

ἐμπελάσειν, ἡ, = πελάσειν, πλάσειν, Καλλίμ. Ἀποσπ. 170.

ἐμπελάω, ἐμπελάω, Νικ. Ἀλεξ. 498: — οὕτως ἐν τῇ μέτρῳ τύπῳ, αὐτῶν 356.

ἐμπελάω, ον, μελανώδης, μελάφης, μαυριδερός, Νικ. Θαρ. 782.

ἐμπετάς, ὁ, ὑπὸ ῥυτίδας καὶ καὶ σὺν μετρώ, ὅπως ταῖς λεγόμεναις κρηπίδιν, εἰς ὅς ἐντέλλονται τὰ διὰ τοῦ τυροῦ σκευαζόμενα πλακοῦνται Ἀδην. 645D.

ἐμπέραιος, ον, = ἐμπειρος, ἐμπειρος ἐν τῇ χρήσει, νηῶν Καλλ. εἰς Δία 71. πάσης ἐμπ. σφίγης Ἀνθ. Π. παρῶν. 310, πρὸλ. 354. ὡσαύτως ἐμπέραιος Λυκούρ. 1106. Ἀνθ. Π. 10. 14, Μανθῶν, κλ.: — Ἐπέρω, ἐμπέραιος, Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 25. Μετογενεστέρᾳ ποιητ. λέξις.

ἐμπερῆς, ἔς, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐμπειρος. Σοφ. Ἀποσπ. 412.

ἐμπεριάγω, μέλλ. -ξω, περιάγω, κατὰ ἔθνος τὸν θεὸν ἐμπεριάγοντα τὴν ἀρχὴν Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 9, 3.

ἐμπεριβάλλω, περιβάλλω, ἐμπεριλαμβάνω, Ἀριστέλ. 2. σ. 494.

ἐμπεριβόλος, ον, ὁ, ἐπὶ λόγῳ, περιεκοσμημένος διὰ πολλῶν λέξεων καὶ φράσεων, ἐγκατάσκευας, ἐνδοσκειυος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀπεριβλήτους καὶ καθαρῶς, Ἐρμού. Ρητ. 262. 9, Δράκ. 140. 20. — Ἐπέρω, ἐμπεριβόλος Ἰωνά Κορν. σ. 145D.

ἐμπεριγράφω καὶ -γράφω, ον, περιγράφω, Ἐπιφάν. Π. 52C. ἀντιθέται τῷ ἀπεριγράφω, Ψευδ. -Ἀθανάσ. IV, 45A.

2) ὡς οὐσ., τὸ ἐμπερίγραφον, ἔνταγμα, νομικὴν ἔγγραφον, Νεαρ. Εἰρήν. 57.

ἐμπεριγράφω, ἐμπεριλαμβάνω, Σέξτ. Ἐμ. Π. 1. 206, Πολυδ. 61. 108. περιγράφω, Εὐστ. Ἰλ. σ. 126, 3.

ἐμπεριδράττομαι, περιδράττομαι, Ἀρεῖος παρ' Ἀθανάσ. Π. 708C.

ἐμπεριέρχω, περικλείω, ἐμπεριλαμβάνω, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 392D.

ἐμπεριεκτικός, ἡ, ὅν, ὁ ἐμπεριέχων, μετὰ γεν., εἰσι δὲ ἐνιστοὶ καὶ τῆς αἰτίας ἐμπεριεκτικοὶ ὄροι Κλήμ. Ἀλ. Στρώμ. 8, σ. 330, 34.

ἐμπεριέρχομαι, ἀποθ., περιέρχομαι, ὅπως δὲ Σωστράτου καὶ τὰλλα. πρῶτον ἐμπεριελθόντες Λουκ. Ἐρωτ. 11: — μεταφ., ἐμπ. ἀκρίβειά λόγου Φίλων 2. 61.

ἐμπεριέρχω, περιέγω, ἐμπεριλαμβάνω, Ἀριστ. Ἠθ. Μεγ. 1. 6, 7, π. Κύμα. 2. 7, Θεόφρ. π. τὰ φυτ. Ἰστ. 1. 11, 1. — παθ., περιέγομαι ἐν τινι, λόφος ἐμπεριεχόμενος τῇ πόλει Διον. Ἀλ. 10. 31. μεταφ., περιέχομαι, ἐνυπάρχω, ἐν τινι Πολύδ. 9. 32, 4. κατὰ τι λόγῳ 8. 1.

ἐμπερικλείω, περικλείω ἐν τινι, ἐμπερικλείσας τῷ στόματι Εὐστ. 105. 22.

ἐμπεριλαμβάνω, περιλαμβάνω ἐντός, ἐν τε τῷ ἐνεργ. καὶ παθ.: Ἀριστ. Ρητ. 3. 15; 4, Μετωρ. 2. 3, 23, 9. 10, Θεόφρ. π. φυτ. Δίτ. 5. 3, 4.

ἐμπεριλήπτειος, ἡ, ὅν, ὁ ἐμπεριλαμβανών, περιλήπτειος: Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 171, Ἀπολλ. Α. π. Συνατά. 36. 1.

ἐμπεριλήψης, εἰς, ἡ, τὸ ἐμπεριλαμβάνειν, Ἀριστ. Μετωρ. 2. 9, 10, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 38.

ἐμπερινοῶ, περιλαμβάνω ἐν τῷ νῷ, περινοῶ ἐν τῇ διανοίᾳ, Ἐπίκουρ. Ἀποσπ. σ. 20 Orrelli.

ἐμπερινοστέω, περινοστέω, Παλλὰδ. Βίος Χρυσ. 46B.

ἐμπερινοῦμαι, περινοῦμαι ἐν τινι, Εὐστ. Ἰωνημέτ. 217. 36.

ἐμπεριόδοος, ον, ἐπὶ λόγῳ, ὁ ἐκπεριεχόμενος ἐν περιόδοις, Διον. Ἀλ. π. Σουφ. 9 ἐν τέλει. Ἐπέρω ἐμπεριόδοος, ἐν περιόδοις, περιόδοις, Κορυναῖος περὶ Θεῶν 408. 27.

ἐμπεριοχῆ, ἡ, τὸ περιέχεσθαι ἐν τινι, περιεχόμενα (τὰ ὄσπρια) ὅπ' αὐτοῦ (τοῦ νόμου) διὰ τὴν ἐμπεριοχὴν Κλεομένης. 1. 3.

ἐμπεριπατέω, περιπατέω, περιέρχομαι μετὰ, ἀνοῦμενος χρυσοῦς ἐμβάτης, οἱ μὲν δὲ ἐν τῇ καὶ ἀρτίπους ἐμπεριπατήσας, μετὰ τοῦ ὀπίσθου μῦθου θὰ ἤδυνάτο ἐν περιπατῇ καὶ ὁ ἔχων ἀρτίπους τοὺς πόδας, Λουκ. πρὸς Ἀπαλῆν. 6, πρὸς 10. ἐμπεριπατήσω ἐν ἡμῖν, ἡ παραινέω μετὰ ὑμῶν, Πλάτ. (Λεύκ. ΚΣ', 12), πρὸλ. 13. Ἐπιστ. π. Κορ. Σ', 15. — ἀπολ., περιπατέω ἐν τινι τόπῳ, ἐμπεριπατῶν ἅμα τῷ συμποσίῳ, περιπατῶν συγγενῶν: ἐν τῇ αἰσούᾳ τοῦ συμποσίου, Λουκ. Συμπόσ. 13. μετὰ συμποσίου αἰ., καὶ τινος ἐμπεριπατήσας διαύλους. — ἀπῆλιν, ὅπου ἔσχατα μερικῶς γύρους, ἀνεχώρησα, Ἀχιλλεύς Τάτ. 1. 6.

II. περιέρχομαι περιπατῶν τόπον τινά, ἐμπεριπατήσας τὴν γῆν Ἰωδ. (Ἰωδ Α', 7). μεταφ., χλευάζω, ὑβρίζω, Λατ. ἡμπαίλιτε, ἐμπεριπατῶν τῷ Βιαντί καὶ κατορχοῦμενος τῆς ἀναίσθησας αὐτοῦ τοῖς ἐπαίνοις Πλούτ. 2. 57A, ἔμβα ἔτε Wyttensb.

ἐμπεριπείρω, πανταχόθεν ἐμπαίγω, διακρούω, παθ., ἐμπεριπαρεῖς ταῖς σαρκίσι Σαρδίων 794. ἀλλὰ κατὰ Καραῖν γραπτῶν περιπαρεῖς.

ἐμπεριπύπτω, μέλλ. -πυπύμαι, πίπτω ἐν τινι, ἐμπίπτω, μετὰ δότ., Ἰππ. 297. 24.

ἐμπεριπύλω, πύλω, πλημμελῆς γραφ. ἀντὶ ἐκπεριπύλω, ἐν Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 10, 9.

ἐμπεριρρήγνυμι, διαρρηγνύω, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. π. τὸ Ζ, Ἰστ. 5. 32, 6.

ἐμπεριρρακτός, ον, ὁ λίαν περρακτός, Ἰ. Πάχ. τ. 11', σ. 176. 11, ἔκδ. Β. — Ἐπέρω, -πύτω ἀντὶ σ. 391. 11. — οὐσ., ἐμπεριρρακτός, ἡ, αὐτόθι σ. 253. 14.

ἐμπεριρρακτός, ον, περρακτός, μετὰ τῆς οὐχναζόμενης, ἐπὶ ναῶν, Ἰωσήφ. κατὰ Ἀβιμόν. 2. 35.

ἐμπεριρρακτός, περιστρέφω τι ἐντός, Σοφ. Ἐκδ. Εἰρη. σ. 93.

ἐμπεριρρακτός, περιστρέφωμαι, περιστρέφομαι ἐν, ταῖς αὐλαῖς ἐμπεριρρακτός Κ. Μανασσ. Χρον. 23C.

ἐμπεριρρακτός, = περιρρακτός, Ψευδ. Ἰππ. 9. 14D.

ἐμπεριρρακτός, ον, περιρρακτός, Ἰππ. 9. 14, σ. 11A, καὶ ἐμπεριρρακτός, Ἀγ. Τερωνίμ. ἐν Διὰλ. π. Ἀγ. Τριόδ. σ. 28.

ἐμπεριρρακτός, περιρρακτός ἐντός, Κλήμ. Κωνσ. ἀποστ. σ. 55Π. 5.

ἐμπεριρρακτός, ἔς, ὁ πλήρης χαρῆς, Ἐρμ. ἡ Σούρ. τ. 2. σ. 313C.

ἐμπεριρρακτός, ἔγχρω, ἰναλῆρω, ἐμπ. ἀσδόλη τὰς ὕψεις Ἰω. Ἰνέσι. σ. 119. 4, ἔκδ. Β.

ἐμπεριρρακτός, ἐμπεριρρακτός, ὑποβάλλουσαν, μελανίζουσαν Ἰωσήφ.

ἐμπεριρρακτός, ἐμπεριρρακτός, Ἰωσήφ. 9. 14D.

ἐμπεριρρακτός, ον, περιρρακτός, Ἰππ. 9. 14, σ. 11A, καὶ ἐμπεριρρακτός, Ἀγ. Τερωνίμ. ἐν Διὰλ. π. Ἀγ. Τριόδ. σ. 28.

ἐμπεριρρακτός, περιρρακτός ἐντός, Κλήμ. Κωνσ. ἀποστ. σ. 55Π. 5.

ἐμπεριρρακτός, ἔς, ὁ πλήρης χαρῆς, Ἐρμ. ἡ Σούρ. τ. 2. σ. 313C.

ἐμπεριρρακτός, ἔγχρω, ἰναλῆρω, ἐμπ. ἀσδόλη τὰς ὕψεις Ἰω. Ἰνέσι. σ. 119. 4, ἔκδ. Β.

ἐμπεριρρακτός, ἐμπεριρρακτός, ὑποβάλλουσαν, μελανίζουσαν Ἰωσήφ.

ἐμπεριρρακτός, ἐμπεριρρακτός, Ἰωσήφ. 9. 14D.

ἐμπεριρρακτός, ον, περιρρακτός, Ἰππ. 9. 14, σ. 11A, καὶ ἐμπεριρρακτός, Ἀγ. Τερωνίμ. ἐν Διὰλ. π. Ἀγ. Τριόδ. σ. 28.

ἐμπεριρρακτός, περιρρακτός ἐντός, Κλήμ. Κωνσ. ἀποστ. σ. 55Π. 5.

ἐμπεριρρακτός, ἔς, ὁ πλήρης χαρῆς, Ἐρμ. ἡ Σούρ. τ. 2. σ. 313C.

ἐμπεριρρακτός, ἔγχρω, ἰναλῆρω, ἐμπ. ἀσδόλη τὰς ὕψεις Ἰω. Ἰνέσι. σ. 119. 4, ἔκδ. Β.

ἐμπεριρρακτός, ἐμπεριρρακτός, ὑποβάλλουσαν, μελανίζουσαν Ἰωσήφ.

ἐμπεριρρακτός, ἐμπεριρρακτός, Ἰωσήφ. 9. 14D.

ἐμπεριρρακτός, ον, περιρρακτός, Ἰππ. 9. 14, σ. 11A, καὶ ἐμπεριρρακτός, Ἀγ. Τερωνίμ. ἐν Διὰλ. π. Ἀγ. Τριόδ. σ. 28.

ἐμπεριρρακτός, περιρρακτός ἐντός, Κλήμ. Κωνσ. ἀποστ. σ. 55Π. 5.

ἐμπεριρρακτός, ἔς, ὁ πλήρης χαρῆς, Ἐρμ. ἡ Σούρ. τ. 2. σ. 313C.

ἐμπεριρρακτός, ἔγχρω, ἰναλῆρω, ἐμπ. ἀσδόλη τὰς ὕψεις Ἰω. Ἰνέσι. σ. 119. 4, ἔκδ. Β.

ἐμπεριρρακτός, ἐμπεριρρακτός, ὑποβάλλουσαν, μελανίζουσαν Ἰωσήφ.

ἐμπεριρρακτός, ἐμπεριρρακτός, Ἰωσήφ. 9. 14D.

ἐμπεριρρακτός, ον, περιρρακτός, Ἰππ. 9. 14, σ. 11A, καὶ ἐμπεριρρακτός, Ἀγ. Τερωνίμ. ἐν Διὰλ. π. Ἀγ. Τριόδ. σ. 28.

ἐμπεριρρακτός, περιρρακτός ἐντός, Κλήμ. Κωνσ. ἀποστ. σ. 55Π. 5.

ἐμπεριρρακτός, ἔς, ὁ πλήρης χαρῆς, Ἐρμ. ἡ Σούρ. τ. 2. σ. 313C.

ἐμπεριρρακτός, ἔγχρω, ἰναλῆρω, ἐμπ. ἀσδόλη τὰς ὕψεις Ἰω. Ἰνέσι. σ. 119. 4, ἔκδ. Β.

ἐμπεριρρακτός, ἐμπεριρρακτός, ὑποβάλλουσαν, μελανίζουσαν Ἰωσήφ.

ἐμπεριρρακτός, ἐμπεριρρακτός, Ἰωσήφ. 9. 14D.

ἐμπεριρρακτός, ον, περιρρακτός, Ἰππ. 9. 14, σ. 11A, καὶ ἐμπεριρρακτός, Ἀγ. Τερωνίμ. ἐν Διὰλ. π. Ἀγ. Τριόδ. σ. 28.

ἐμπεριρρακτός, περιρρακτός ἐντός, Κλήμ. Κωνσ. ἀποστ. σ. 55Π. 5.

ἐμπεριρρακτός, ἔς, ὁ πλήρης χαρῆς, Ἐρμ. ἡ Σούρ. τ. 2. σ. 313C.

ἐμπεριρρακτός, ἔγχρω, ἰναλῆρω, ἐμπ. ἀσδόλη τὰς ὕψεις Ἰω. Ἰνέσι. σ. 119. 4, ἔκδ. Β.

ἐμπεριρρακτός, ἐμπεριρρακτός, ὑποβάλλουσαν, μελανίζουσαν Ἰωσήφ.

ἐμπεριρρακτός, ἐμπεριρρακτός, Ἰωσήφ. 9. 14D.

ἐμπεριρρακτός, ον, περιρρακτός, Ἰππ. 9. 14, σ. 11A, καὶ ἐμπεριρρακτός, Ἀγ. Τερωνίμ. ἐν Διὰλ. π. Ἀγ. Τριόδ. σ. 28.

ἐμπεριρρακτός, περιρρακτός ἐντός, Κλήμ. Κωνσ. ἀποστ. σ. 55Π. 5.

ἐμπεριρρακτός, ἔς, ὁ πλήρης χαρῆς, Ἐρμ. ἡ Σούρ. τ. 2. σ. 313C.

ἐμπεριρρακτός, ἔγχρω, ἰναλῆρω, ἐμπ. ἀσδόλη τὰς ὕψεις Ἰω. Ἰνέσι. σ. 119. 4, ἔκδ. Β.

ἐμπεριρρακτός, ἐμπεριρρακτός, ὑποβάλλουσαν, μελανίζουσαν Ἰωσήφ.

ἐμπεριρρακτός, ἐμπεριρρακτός, Ἰωσήφ. 9. 14D.

ἐμπεριρρακτός, ον, περιρρακτός, Ἰππ. 9. 14, σ. 11A, καὶ ἐμπεριρρακτός, Ἀγ. Τερωνίμ. ἐν Διὰλ. π. Ἀγ. Τριόδ. σ. 28.

ἐμπεριρρακτός, περιρρακτός ἐντός, Κλήμ. Κωνσ. ἀποστ. σ. 55Π. 5.

ἐμπεριρρακτός, ἔς, ὁ πλήρης χαρῆς, Ἐρμ. ἡ Σούρ. τ. 2. σ. 313C.

ἐμπεριρρακτός, ἔγχρω, ἰναλῆρω, ἐμπ. ἀσδόλη τὰς ὕψεις Ἰω. Ἰνέσι. σ. 119. 4, ἔκδ. Β.

ἐμπεριρρακτός, ἐμπεριρρακτός, ὑποβάλλουσαν, μελανίζουσαν Ἰωσήφ.

ἐμπεριρρακτός, ἐμπεριρρακτός, Ἰωσήφ. 9. 14D.

ἐμπεριρρακτός, ον, περιρρακτός, Ἰππ. 9. 14, σ. 11A, καὶ ἐμπεριρρακτός, Ἀγ. Τερωνίμ. ἐν Διὰλ. π. Ἀγ. Τριόδ. σ. 28.

ἐμπεριρρακτός, περιρρακτός ἐντός, Κλήμ. Κωνσ. ἀποστ. σ. 55Π. 5.

ἐμπεριρρακτός, ἔς, ὁ πλήρης χαρῆς, Ἐρμ. ἡ Σούρ. τ. 2. σ. 313C.

ἐμπεριρρακτός, ἔγχρω, ἰναλῆρω, ἐμπ. ἀσδόλη τὰς ὕψεις Ἰω. Ἰνέσι. σ. 119. 4, ἔκδ. Β.

ἐμπεριρρακτός, ἐμπεριρρακτός, ὑποβάλλουσαν, μελανίζουσαν Ἰωσήφ.

ἐμπεριρρακτός, ἐμπεριρρακτός, Ἰωσήφ. 9. 14D.

ἐμπεριρρακτός, ον, περιρρακτός, Ἰππ. 9. 14, σ. 11A, καὶ ἐμπεριρρακτός, Ἀγ. Τερωνίμ. ἐν Διὰλ. π. Ἀγ. Τριόδ. σ. 28.

ἐμπεριρρακτός, περιρρακτός ἐντός, Κλήμ. Κωνσ. ἀποστ. σ. 55Π. 5.

ἐμπεριρρακτός, ἔς, ὁ πλήρης χαρῆς, Ἐρμ. ἡ Σούρ. τ. 2. σ. 313C.

ἐμπεριρρακτός, ἔγχρω, ἰναλῆρω, ἐμπ. ἀσδόλη τὰς ὕψεις Ἰω. Ἰνέσι. σ. 119. 4, ἔκδ. Β.

ἐμπεριρρακτός, ἐμπεριρρακτός, ὑποβάλλουσαν, μελανίζουσαν Ἰωσήφ.

ἐμπεριρρακτός, ἐμπεριρρακτός, Ἰωσήφ. 9. 14D.

ἐμπεριρρακτός, ον, περιρρακτός, Ἰππ. 9. 14, σ. 11A, καὶ ἐμπεριρρακτός, Ἀγ. Τερωνίμ. ἐν Διὰλ. π. Ἀγ. Τριόδ. σ. 28.

ἐμπεριρρακτός, περιρρακτός ἐντός, Κλήμ. Κωνσ. ἀποστ. σ. 55Π. 5.

ἐμπεριρρακτός, ἔς, ὁ πλήρης χαρῆς, Ἐρμ. ἡ Σούρ. τ. 2. σ. 313C.

ἐμπεριρρακτός, ἔγχρω, ἰναλῆρω, ἐμπ. ἀσδόλη τὰς ὕψεις Ἰω. Ἰνέσι. σ. 119. 4, ἔκδ. Β.

ἐμπεριρρακτός, ἐμπεριρρακτός, ὑποβάλλουσαν, μελανίζουσαν Ἰωσήφ.

ἐμπεριρρακτός, ἐμπεριρρακτός, Ἰωσήφ. 9. 14D.

τρον, φυτὸν φυόμενον ἐν παραλίοις καὶ ὄρειναις τόποις, λέγεται δὲ καὶ προσαιδής, Διοσκ. 4.178.

ἐμπεικός, ἑς, (πέυκη) πικρός, νέκταρ ὅπῃ ἐμπεικεῖ χράνας Νικ. Ἀλεξ. 202.

ἐμπη, ὄψρ. ἀντὶ τοῦ πῆ. Ἀνθολ. Π. 13. 5. ἄλλ' ἴδε Jac. σ. 786.

ἐμπήγνυμι καὶ -ῶμι μέλλ. -πῆξω—ἐμπήγω, μ. δοτ., μεταφρένῃ ἐν ὄρῳ πῆξεν Ἰλ. Β. 40· μεταφ., ἐνέπασον ἔλκος.. ἔα... καρδία Πινδ. Π. 2. 168· ὡσαύτως, ἐμπ. τι εἰς τι ἴππ. π. Ἀρρ. 834· Ἀριστ. Προβλ. 8. 2, 3· ἐδόντα εἰς τινα Ἀνθ. Π. 5. 266, πρὸς 11. 374· Παθ. μετ' ἐνεργ. πρῆμ. καὶ ὑπερσ., λόγγη τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὁστέων, μοὶ εἶναι ἐμπεπηγμένη εἰς τὰ κόλακα, Ἀριστοφ. Δχ. 1226· ἐν τῇ σοὶ παγήσεται ὁ αὐτ. Σρ. 437· ἀπολ., Θεόφρ. π. Φυτ. Δίτ. 1. 8, 3· μεταφ., ἐμπέπηγα τῷ διακονεῖν, προσηλύμαι εἰς τὸ διακονεῖν, καθίσταμαι ὑπερτακτώτατος, εἰσιμι εἰς τὰς διαταγὰς τίνος, Δστ. δελικὺς sum in .., Δίφλ. ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 25. II. κάμνω τι νὰ παγώσῃ, Θεόφρ. π. Φυτ. Δίτ. 5. 12, 2· Παθ., πῆγνυμαι, παγώνω, αὐτοῦ 1. 22, 7.

ἐμπηδᾶω· μέλλ. -ήσομαι, πηδῶ ἐπάνω εἰς τινα, τὸν δὲ θυμωθέντα ἐμπηδᾶσαι αὐτῇ ἐχούσῃ ἐν γαστρὶ Ἠρόδ. 3. 32.

2) ἐμπ. εἰς... πηδῶ εἰς τι, ἡ ἐντὸς τίνος, ἔς τὴν ναῦν Ἑρμ. π. ἐν «Στρατιώταις» 5, πρὸς 11. 12, 9, 4. 3) ἀπολ. ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ὁρ., ἐμπηδῆσας... ὑπερεμπίπταται ἐπὶ τίνος τινὸς ἢ τερβίχους, ἔρμ... καὶ γαίμει τὴν κοιλίαν του με... Δουκ. πῶς δει' ἴστ. Συγγρ. 20.

ἐμπηδῆμα, αὐτὸς, τό, τὸ ἐμπηδῶν ἢ ἐφορμῶν κατὰ τίνος, τὸ κατὰ τῆς ἐκκλήσεως ἐμπ. Εὐστ. Θεοσ. Πονημ. ἐκδ. Taf. σ. 157. 73.

ἐμπηδῆσις, εὐς, ἡ, τὸ ἐμπηδῶν, ἴππ. 1008 G.

ἐμπηκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἐμπήγνυμι, πρέπει τις νὰ ἐμπήξῃ, ἴωπ. 18. 2, 2.

ἐμπήκτης, ου, ὁ ἐμπήγων ἐπὶ τοῦ πρὸς τοῦτο ἔλῳ πινυλίδι δικαστικῶν ὁπορώσεων, ὃ τὰ δικαστικὰ γραμματεῖα παρὰ τοῦ θεσμοφύρου λαμβάνων ὑπὲρ τῆς καὶ πῶσιν εἰς τὴν κανονίαν· Ἰσούχ., Ἀριστ. Πολιτ. Ἀθηναίων 95. 11., 98. 18 (ἐκδ. Blass).

ἐμπήκος, ον, πηδῶν, Γεωπον. 2. 5, 7· πρὸς 11. 12, 9.

ἐμπήκεις, εὐς, ἡ, τὸ ἐμπήγνυμι, ἐμπήγειν, γόμφωσις συνάρθρωσις ἐστὶ κατ' ἐμπήξιν Γαλιν. τ. 4. σ. 11 B. II. πῆξι, πῶνμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 5. 12, 9.

ἐμπήρος, ον, πηρός, ἀνῆρος, πενηρωμένος, κολοβάς, Ἠρόδ. 1. 169, 196, ἴππ. 446, κτλ.

ἐμπήρος, ἐπίρρ. ἴππ. ἀντὶ τοῦ ἐμπήρος.

ἐμπήσσω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ ἐμπήγνυμι, Ἰουστ. Μάρτυς, Τρύφ. 97· Παθ., Σχολ. εἰς Ἰλ. Δ. 535.

ἐμπιέζω, πιέζω πρὸς τὰ ἐνέος, ἐν τῷ παθ., ἴππ. 272 ἐν τῷ, Πλούτ. 2. 1003 A.

ἐμπέσμα, τό, πίεσις, ῥῆξις τοῦ ἐγκεφάλου, Ἰαλγν.

ἐμπεικράινυμαι, μέσ. ἢ παθ., εἶμαι πικρὸς κατὰ τίνος, ἐμπικραίνοντο (τοῦ ἴππιν) Ἀθηναίοις διὰ τὸν ἱππάρχου θάνατον Ἠρόδ. 5. 62, Δίων Κ. 47. 8· ἐπὶ νόσον, χειροτερεύω, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17, 6, 5.

ἐμπεικρός, ον, πικρῶν, ὀλίγον πικρὸς, Διοσκ. 2. 148· πρὸς 11. 12, 9.

ἐμπέλομαι, συμπίεσμαι, συνθλίβωμαι, ἐν ἀλλήλοις ἐμπιπλῆναι Πλάτ. Τιμ. 74 B, Δ. 65, 2, 52.

ἐμπέλισις, ἢ, συμπίεσις, σύνθλιψις, κατὰ διδρῶσιν Κοραῖ ἐν ἴπποισι 1008 G (ἐμπέλισις ἐντέρων).

ἐμπέμελος [E], ον, ὁ ἐνέων πιμελὴν, πάχος, πιμελώδης, παύς, Ξενοκρ. π. Εὐδὸρ. 63.

ἐμπέμελος, -πέρημι, ἴδε ἐμπέπλημι, -πέρημι.

ἐμπέντης, ἑς, πλήρης πίνου, ἀκαθαράς, ῥυπαρός, «λερωμένος», Ἀντίφ. Καρύστ. παρὰ Διγ. Δ. 5. 67.

ἐμπένω· μέλλ. -πείρω· (ἴδε πένω)· πίνω ἀκορῶσας (πρὸς 11. 12, 9). πολλὰ καταφαγόν, πόλλ' ἐμπένω Ἐπίχ. 19. 7 Αἰν., πρὸς 11. 12, 9. Κύνλ. 336, κτλ.· ἐμπ. τοῦ αἵματος, πίνω ἀπλῶς ἐκ τοῦ αἵμ., Ἠρόδ. 3. 11., 4. 64. 2) ἀπολ., πίνω χορταστικά, Θεοφρ. 1. 125, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1143, 1156· ἐμπειπώκω-τες, «πιεμένοι», Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 142· ἐμπαγεῖν καὶ ἐμπιεῖν (Κόδηςτος πιεῖν) Ξεν. Κύρ. 7. 1, 1.

ἐμπέπλομαι· μέλλ. ἐμπέλω [I]· ὁρ. ἐνέπλω, παθ. ἐνεπλώθην. Μεταβατ. τοῦ ἐμπένω, εἶδω νὰ πῇ τις, ποτίζω, Πινδ. Ἀποσπ. 77, Νικ. Ἀλεξ. 519·—Μίσ., πληρῶ ἑμαυτὸν, χορταίνω, ἐμπέπλωμαι ὕδατι Νικ. Θερ. 537, πρὸς 11. 12, 9· Παθ., ἐπὶ ποτῷ, πίνωμαι, Νύμφησις ἐμπέπλωται ἡ αὐτ. Θερ. 624.

ἐμπέπλημι· μέλλ. -πλήσω· (ἴδε πείπλημι)·—ἐν τῷ ἐνεστώτι τοῦ συνθέτου τοῦτον ῥήματος τὸ μ. τοῦ ἐμπέπλημι συνθέτως (ὁλλ.) οὐχὶ πόντος) ἀποβάλλεται πρὸς ἀποφυγὴν τῆς χαμηλῆς τῆς προσγενομένης ἐκ τῶν ἐρίων μ. ἐν μίᾳ λέξει, Δοθ. Φρὺν. 95· ἀλλὰ τὸ μ. φαίνεται ὅτι ἐστρατῶ, ὅτι ἡ ἐπομένη σύλλαξὴ ἦτο βραχεῖα καὶ ἐν ταῖς χρόναις τοῖς λαμβάνουσιν αὐτήν, ἐμπέπλησμαι Εὐρ. Ἰων. 925, ἐμπειπλάμενος Κρατῖν. ἐν «Ὀδυσσεύει» 4 (καμπειπλάμενος Meineke, Φερικρ. ἐν «Κραταῖς» 1 (καμπειπλάμενος Meineke), ἐνεμπειπλάμενος Ξεν. Ἀν. 7. 7, 46, Διόγλιν.

86. 34, κλ.: Ἰωνικ. γ' ἐνικ. τοῦ ἐνεσ. ἐμπειπλάμε Ἠρόδ. 7. 39· (ὁλλ.) ἐμπειπλάμε, ἐκ τοῦ ἐμπειπλάω ἀναγινώσκεται ἐν καλῇ τινὶ χειρογρ., ὡς τὸ ἴσασθαι αὐτὸ τοῦ ἴσασθαι ἐν 4. 103)· α' ἐνικ. παρὰτ. ἐνεμπειπλῶν παρὰ Διόδ. Ἐκλογ. Valdes. σ. 599 καὶ Δίων Κ. 68. 31· πρὸς 11. 12, 9· πληρῶ ἐντέλῃς, γαίμω εἰς ἄνω, δέπας ἐμπλήσει Ὀδ. 1. 209· τὸ πεδίον Ξεν. Ἑλλην. 7. 1. 20, πρὸς 11. 12, 9. 2) μετὰ γεν., γαίμω τι ἐντέλῃς μέ τι, ἐμπίπληθι βέεθρα ὕδατος Ἰλ. Φ. 311, κτλ.· [ἴππον] ἀνέρω ἐμπλήσας, περὶ τοῦ ἀνυρεῖου ἴππου, Ὀδ. Θ. 495· μὴ... θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνάων 7. 117· οὕτω παρ' Ἀριστοφ. καὶ παρὰ τοῖς πελογράφους, ἐμπ. [τὰ θυλάκια] τῆς ψόμμου Ἠρόδ. 3. 105· πρὸς 11. 12, 9. 3) πληρῶ τινα τροφῆς, χορταίνω αὐτόν, Ὀδ. Ρ. 503· μεταφ., ἐμπ. τινὰ μύθων Εὐρ. Εἰ. 769· τοῦ πολέμειν Ἰσάκρ. 201 D· τὰ ὕτα... ἐμπέπληκε Λυσίδης Πλάτ. Δύσ. 204 C· ὁ δὲ ἐμπιπλάς ἀπάντων τῶν γνῶμην ἀπέπειπε Ξεν. Ἀν. 1. 7, 8.

4) κορέννυμι, ἱκανοποιῶ, τὴν ἀναιδῆ γνῶμην Διμ. 543. 24· ἡμερον Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 429. 5) ἐκπλήρω, ἐμπιπλάται τὴν αὐτοῦ μοῖραν Πλάτ. Νόμ. 959 C.

II. μέσ., πληρῶ, γαίμω τι ἀνέχω ἐν ἐμαυτῷ, ἐμπλήσασθαι νηδύν... κρὲ' ἔδωκ' Ὀδ. 1. 208· μένεος δ' ἐμπλήσασθαι θυμὸν ἀγρίου, «ἐνθαρσύνει» δὲ ἐνέπλησε τὴν ψυχὴν ποσειδά· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Χ. 312· θαλῶν ἐμπλήσμενος κῆρ, «παντύνει» ἰδεαμάτων ἐμπλήσας τὴν ψυχὴν· (Θ. Γαζῆς), Χ. 561· τὸ ἄγγος τοῦ ὕδατος ἐμπλ. Ἠρόδ. 5. 121· ἀπολ., πληρῶ ἑμαυτὸν τροφῆς, χορταίνω, Ὀδ. Π. 221.

III. παθ., ἐνέπλησθεν δὲ οἱ... αἵματος δαθάλμοι Ἰλ. Π. 348, πρὸς 11. 12, 9. 5, 10· ἐμπλήντο βροτῶν ἀγοραὶ Ὀδ. Θ. 16· πόλις δ' ἐμπλήντο ἀλέντων Ἰλ. Φ. 607· ἐνέπληστο πολλῶν κἀγαθῶν Ἀριστοφ. Σρ. 1304· φακῆς ἐμπλήμενος αὐτοῦ 984, πρὸς 11. 12, 9. 6) μετὰ γεν., οὐδὲ περὶ ὕος ἐνιπλησθῆναι... ἐφθαλμοῖσιν ἔσσε, οὐδὲ τὸν υἱὸν μου νὰ τὸν χορτάσῃν τὰ μάτια μου με' ἄφραση, Ὀδ. Δ. 452· ὄργης ἐμπλήμενος Ἀριστοφ. Σρ. 624· πλεονεξίας ἐμπιπλάσθαι Πλάτ. Κριτ. 121 B, πρὸς 11. 12, 9. 7) μετὰ δοτ., ἀμπελίνω καρπῷ ἐμπ. Ἠρόδ. 1. 212· ἐμπιπλάμενοι πυριάτη Κρατῖν. ἐν «Ὀδυσσεύει» 4· ἐμπιπλάται... ὄρματι ὁ βωμὸς Πλάτ. 3. 16, 10.

8) ἀπολ., ὑπερπληρῶ ἑμαυτὸν τροφῆς, Ἠρόδ. 8. 117, Ἀριστοφ. Σρ. 911, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 6, κτλ. 9) μετὰ μετοχ., μισῶν οὐπότ' ἐμπλησθῆσθαι οὐδ' ἴππ. 664· πρὸς 11. 12, 9. 10) βάλλων... οὐκ ἂν ἐμπλήσῃν Ἀριστοφ. Δχ. 236· οὐκ ἐνεμπλήσασθαι ὑπὸς χρονομένου Ξεν. Ἀν. 7. 7, 46· ἐμπλήσων λέγων, λέγει εἰς νῦν χορτάσας. Ἀριστοφ. Σρ. 603· Αἰ τελευταῖαι τρεῖς συντάξεις ἀνέκωσιν εἰς τοὺς μετ' Ὀμηρον συγγραφεῖς, κατὰ τὰ ἄλλα ἢ περὶ καὶ Ἀττικῇ χρήσις συμφωνεῖ πρὸς τὴν Ὀμηρικὴν.

ἐμπέπραται, πλημ. γραμ. ἀντὶ τοῦ ἐκπέπραται Πλούτ. Ζ', 9 ἐν τῷ παθ.

ἐμπέπρημι [ούχ] ἐμπέπρημι, ἴδε ἐμπέπλημι· γ' πληθ. παρὰτ. ἐνεμπέπρησαν Θουκ. 6. 94· ὡσαύτως (ὡς εἰ ἐκ τῶν ἐμπειπράω) ἀπαρ. ἐμπειπρῶν. Πλούτ. Κορ. 26· μετ. ἐμπειπρῶν Πλούτ. 1. 53, 4· παρὰτ. ἐνεμπέπρησαν Ξεν. Ἑλλην. 6. 5, 22· μέλλ. ἐμπρήσω Ἀριστοφ. Φασμ. 341· ὁρ. ἐνέπρησα Ὀμ. (μέλλ. ἐνέπρησω Ἰλ. Ο. 702· πρὸς 11. 12, 9. 2) ἀπολ., ἐνέπρησας Κόντ. Σρ. 5. 485· Παθ., μετοχ. ἐμπειπράμενος Ἠρόδ. 1. 191· μέλλ. ἐμπειπρήσασθαι ἢ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ἐμπειπρῶμαι Ἠρόδ. 6. 9, πρὸς 11. 12, 9. 3) Κόντ. Σρ. 1. 494· ὁρ. ἐνέπρησθην Ἠρόδ. 5. 102, 6. 25, Θουκ. κτλ.: πρῆμ. ἐμπειπρήσασθαι 8. 114· Καὶ τι διὰ τοῦ πυρός, πυρκαῖᾳ, ἀστὶ, νῆας, συχνὰ ἐν Ἰλ. τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς προσθήκης· πυρὶ οὕτω, τῷ Ἀημιλῷ... πυρὶ ἐμπρήσαν Σοφ. Φ. 801· τὸν νηὸν ἐνέπρησαν Ἠρόδ. 1. 19· πρὸς 11. 12, 9. 4) ὡσαύτως μετὰ γεν., μὴ δὲ πυρὸς αἰθόμενοις νῆας ἐνιπρήσασθαι Ἰλ. Π. 82· οἰκίαν ἐμπιπράναι Ἀριστοφ. Νερ. 1484, κτλ.: Παθ., καίνομαι, πυρπολοῦμαι, κλ. ἴδε ἀνέπρησθαι.

ἐμπέπτω· μέλλ. -πεσθῶμαι ὁρ. ἐνέπεσον Ἐπ. Ἐμπεσον. Ἐν χρήσι ὡς παθ. τοῦ ἐμπελάω, πίπτω ἐν τινι, μετὰ δοτ., ἐμπεσεσ πόντω Ὀδ. Δ. 508· πλῆτω ἐπὶ τίνος, ὁ δ' ἐμπεσε πύργῳ Ἰλ. Δ. 108· ἐν δ' ἐπεσ' Ὠκεανῷ λομπρὸν φάος ἡελίοιο Θ. 485· πῦρ ἐμπεσε ναυσὶν Π. 13· αὐχένι... ἐμπεσεν ἴδε Θ. 451, πρὸς 11. 12, 9. ὡσαύτως μετὰ τῆς ἐν, ὡς δ' ὅτε πῦρ ἐν ἀέθρῳ ἐμπέσῃ Ὑλγ. Α. 153· οὕτω παρὰ τοῖς περὶ νηρόφους καὶ τοῖς Ἀττικῶν, κεραυνοὶ αὐτοῖσι ἐνέπιπτον Ἠρόδ. 8. 37, πρὸς 11. 12, 9. 5) ἀπολ., ῥύμῃ ἐμπ. Θουκ. 2. 76. 2) ἐπιπίπτω, ἐπιτελεῖται, προσβάλλω, ἐν δ' ἐπεσον προμάχοις Ὀδ. Ω. 526, πρὸς 11. 12, 9. 81 τῷ στρατῷ Εὐρ. Ρῥο. 127· ταῖς πολεμίοις Ξεν. Ἰππαρχ. 8. 25, κτλ.· ἐμπεσόντες, ἐπιπεσόντες, Ἠρόδ. 3. 116, πρὸς 11. 12, 9. 1, κ. ἄλλ.:—μεταφ., προσβάλλω, ὀδύζω, τινὶ Πινδ. 1. 98· οὕτω, 3) ἐπὶ κακῶν, δυστυχισμάτων, νόσων, κλ.: ἐπιπίπτω, ἐπέρχομαι, προσβάλλω, κακὸν ἐμπεσε οἴκῳ Ὀδ. Β. 45· λύνε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερούας

τινί, ἢ συμπόλιτις τινός, Σοφ. Ο. Κ. 1156· οὕτω καὶ ὁ Musgr. ἐν Ο. Κ. 637, ἀντὶ τοῦ ἐμπαλίν τῶν χειρογρ., ὑπερ βεβαίως εἶναι πλημμελὲς γραφή· τὴν διόρθωσιν τοῦ Musgr. παρεξέλιπον οἱ ἄριστοι τῶν κριτικῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ Jahn· ὁ Meineke προτείνει: ἔμπα νιν.

ἐμπολίτευσις, εὖως, ἢ, τὸ ἀνέχειν τινὰ εἰς πολιτείαν, ἔχειν πολιτικὰ δικαιώματα, Γερμ. Κων/πόλεως σ. 436, ἔκδ. ΜΙ.

ἐμπολίτευω, εἶμαι πολίτης, ἀνήκω εἰς πολιτείαν, ἔχω τὰ πολιτικὰ δικαιώματα, Θουκ. 4.106· ἐμπ. ἐκεῖ αὐτὸν 103 αὐτῶν καὶ ἐν τῇ παθ., οἱ ἐμπολιτευθέντες Ἰσοκρ. 83B· τῇ πόλει καὶ τοῖς ἐμπολιτευομένοις Πολύδ. 5. 9, 9· — μεταρ., ἀφροσύνης ἐνεκὰ πολίτευσε τῇ πόλει Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 10, 6, πρὸς, Φιλότης. 221.

2) **ἐμπολιτευέσθαι** τινι, συζητεῖν περὶ πολιτικῶν μετὰ τινος, Ίκκ. π. Ἀστ. 6. 7, 7. II. μεταβλ., εἰσάγων, παριστῶ τι ὡς ὑπάρχον, ἀκολασίαν γὰρ ἐμπεπολίτευκεν ἐν οὐρανῷ Ἰρακλείδου Ἀλληγ. Ὀμ. 69.

ἐμπαλίτογραφῶ, παλιτογραφῶ, τῇ τῶν Χριστιανῶν ἔσονται ἐμπαλίτογραφῆσαι ἐκκλησίᾳ Βίος Βαχχ. Νεώτ. σ. 71, 24· παθ., Καλλιπικ. Βίος Ἀγ. Ὑπατ.

ἐμπαύλος = ἐμπόρος ἢ ἐμπολάος, ἐπίθετον τῶν Διοσκόρων, Ἀριστοφ. ἐν Ἠρωσι παρὰ Πολύδ. Ζ', 15.

ἐμπαύλωντο, ἴδε ἐμπαύλω 2.

ἐμπαυπέω, βελίω ἐν πομπῇ, θρενύδωμαι, γαυρίζω, σοβαρεύομαι, ὀλαζνεύομαι, κομπάζω, Δίων Κ. 77. 5· μάτην ἐμπαυπεύσαντες τῇ κιβίσῃ Λουκ. πρὸς Ἀπαλθ. 10· ἀπολ., Κίμν. Ἀλ. 272. 296.

ἐμπαυνέω, ποῶ, ἐργάζομαι ἐν τινὶ ἢ εἰς τι, ἀργεῖ δὲ ἢ γιγνέσθαι τῶν ἐμπαυνόντων Ἀλκίρ. 3. 25.

ἐμπαύνημα, ἐργασία γενομένη εἰς τι, μὴ ἀποστερεῖσθαι τελευτῆς ἡγοραστός τῶν ἱδίων ἐμπαυνημάτων Νικηρ. Φωκ. Νεαρ. 5, σ. 322, 12.

ἐμπαύνημος, πλημν, γραφή ἀντὶ τοῦ ἐμπαύνημος.

ἐμπαυνός, οὐ, ὁ ὑπομένων τοὺς πόνους, Ίπκ. π. Ἀέρ. 289, Ἀδελ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἠρωιστ. σ. 172.

II. ἐμπαυνός, κομπώδης, ὀλαζνός, τὰ ἐμπαυὰ Ἀρετ. π. Διτ. Ὀξ. Παθ. 1. 9· ἐμπαυνός κραυγῇ, ἢ μετὰ πόνου, Ἐβδ. (1. Μακκ. Α', 28). — Ἐπίρρ. -νωρ, Ἰκκλ. ἐμπυρεῖα, ἢ, μεταγεν. τύπος τοῦ ἐμπόρεα, Βυσίβ. Ἰω Χρυσ. ἐμπόρεζον, τὸ, μεταγεν. τύπος τοῦ ἐμπόριον. Ἀριστ. Οἰκ. 2. 17, 1.

ἐμπάρευμα, τὸ, ὡς παρ' ἡμῶν, Σεν. Πόροι 3, 4, Πέρ. 9. 11, ἐμπάρευσμαι· μέλλ. -παρεύσομαι· ὁδρ. ἐνέπαρευσθην, καὶ ἐν Πλάτ. Ἐπιστ. 313D, -εὐπάρευν· Ἀποθ. Παρεύομαι, μεταβαίνειν, ἔλθην ἐπὶ... ἐμπάρευσται Σοφ. Ο. Τ. 156· ὅστις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπάρευσται, κτλ., ὁ αὐτ. 711· παρ' οὗ ἐμπάρευσται ὁ αὐτ. Πλ. 405· ἐκεῖθεν Ἀριστοφ. Ἀχ. 754. 2) ἀπολ., περιπατῶ, Δατ. incedo, Ἐπίχαρμ. 26 Αδελ. Μεταγεν. ἐν Ὀμήρμ. 1.

II. ταπεινῶς χάριν ἐμπόρου ἢ ἐργασίας, χρηματισμοῦ χάριν Πλάτ. Νόμ. 952E· ἐμπάρευστος εἰς τὸν Πλάτωνα Χίλωνος Ἐπιστ. 8· — μεταρ., ἐμπ. εἰς ἱατρικήν, εἰσβάλλειν εἰς τὴν ἱατρικὴν τέχνην, Ίπκ. 3. 4. 4) εἶμαι ἐμπόρος, ἐμπάρευσμαι, ὡς παρ' ἡμῶν, Θουκ. 7.13, Σεν. Πόροι 3, 1 καὶ 3· ἐν τινὶ, λόγοισιν Ἐρμόδωρος ἐμπάρευσται Παιτρ. παρὰ Σουίθ. ἐν λ. λόγιον.

3) μετ' αὐτ. πράγμ., εἰσάγω, Πλάτ. Ἐπιστ. 313E· εἰς θαλάσσης Διον. Ἀλ. 6. 86· πορφύραν ἀπὸ Φοινίκης Διογ. Α. 7. 2· γλαυκὰς Λουκ. Νιγρ. προσμ. — μεταρ., εἰσίσταν ὑπερ ἐμπάρευσται, τίνα τρόπον βίου διέγει, Εὐρ. Ἀποσπ. 809. 6 (ἄλλ' ἴδε ἡμερεται)· ἐμπ. τὴν φιλοσοφίαν Θεμιστ. 298· πρὸς, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 6, 4, Ἀδελ. 569F.

4) μετ' αὐτ. προσ., μεταχειρίζομαι τίνα ὡς ἐμπάρευμα, ἀπατῶ αὐτόν, πλάστοις λόγοις ὅπως ἐμπάρευσσονται Β' Ἐπιστ. Πέτρου 6', 3· οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., Πολύδ. 38. 4, 10, ἔνθα ὁ Vulck. προτείνει βητορεύων.

ἐμπάρευστος, βημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ πορευθῇ, ν' ἀπέλθῃ, ὡς ὅθι, ἀνευ σκάνδικος ἐμπάρευστα Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 480.

ἐμπάρευστος, ἢ, ὁν, ἐμπόρικος, Πλάτ. Πολιτικ. 290A.

ἐμπόρεα, ἰων.-βη. ἢ, (ἐμπόρος) (κατὰ τὸν Ἀριστ. ἐν Πολιτικ. 1. 11, 3, τῶν εἰδῶν ναυκληρία, φόρτηγία, παράστασις), τὴν πείσαν ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς ἀσχολίας τοῦ ἐμπόρου, ἐμπόριον ἐν γένει καὶ ἰδίως τὸ διὰ θαλάσσης, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν καπηλείαν (πρὸς, ἐμπόρος); Πτο. Περ. κ. Ἠμ. 644, Θέογν. 1168, Σιμωνίδ. 127, κτλ., ἐμπόριον ποιεῖσθαι Ἰσοκρ. 15A· ἐμπόριος οὐκ οὐσης Θουκ. 1. 2· ἐάν κατά θαλάτταν ἢ ἐμπ. γέννηται Πλάτ. Νόμ. 371A· κατ' ἐμπόριον, Ἀστ. -ἰαν, χάριν ἐμπόρου, Πρὸς. 3. 139, Σιμωνίδ. 90· ἀνωτ., Ἰσοκρ. 359A· ἐμπόριος ἐνεκα Θουκ. 1. 7, πρὸς. 6· 7· πρὸς ἐμπόριον Ἀριστοφ. Ὀρν. 718· — ἐν τῷ πληθ., τὰς ἐμπόριος τὰς κερδαλέας αὐτῶν 591· περὶ τὰς ἐμπ. διατρίβειν Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 10, πρὸς. Δημ. 1285. 9. 2) ἐπιτήδευμα, ἐργασία, Διον. Π. 6. 63, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κβ', 5.

II. ἐμπάρευστος, Σεν. Πόροι 3, 2 (πρὸς, ἐμπόριον II), Ἀνθ. Π. 7. 500· αὐτοῦ τὴν ἐμπ. ἐφασκεν εἶναι Λυσ. 908. 10· ἐπὶ τῇ ἐμπόρῳ, ἣν ἤγεεν ἐν τῇ... νηὶ παρὰ Δημ. 930. 21.

ἐμπάρευστος, παθ., πορίζομαι, Μένανδρ. ἐν Ἀδελ. 165.

ἐμπόρικος, ἢ, ὁν, ἀνήκων ἢ ἀρμόδιος εἰς ἐμπόριον, ὡς καὶ οὐν, Ὀϊκος Σιγασχ. 78· ἐμπ. τέχνη ἢ ἐμπόρικὴ μόνον = ἐμπόρεα, Πλάτ. Εὐθύδημον 14E, Σοφ. 223D, κ. ἄλλ., οὕτω, τὰ ἐμπόρικὰ ὡς αὐτ. Νόμ. 842D· ἐμπ. δίκαι (πρὸς, ἐμπόρικος II, 5), Δημ. 79. 23, Ἀριστ. Πολ. Ἀδελ. σ. 87. 8 (ἔκδ. Blass)· κατὰ τοὺς ἐμπ. νόμους Δημ. 924. 11· ἐμπ. συμβόλαια ὡς αὐτ. 940. 6· τὰ ἐμπ. χρήματα, χρήματα πρὸς ἐμπόριον, αὐτῶν 20, ἴδε κατωτ.

2) ἢ μὴ ἢ ἐμπ., ἢ ἐν τῷ ἐμπορίῳ συνήθως μὴ (ἴσως κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ Böckh ἔχει λόγον πρὸς τὴν κοινὴν μὴν ὡς τὸ 69 πρὸς τὸ 50), Σουλ. Ἐπιγρ. 123, ἴδε σ. 168, 3 4· ἐμπόρικόν, τὸ, ἢ τάξις τῶν θαλασσιῶν ἐμπόρων, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 21.

2) ὁ εἰσαγόμενος, ἔξωθεν, ἔξωθεν, ἐμπ. χρήματα διεμπαλῶν Ἀριστοφ. Ἀχ. 974· φόρτος Πλου. Λυκούργ. 9. 3) ἐμπόρικα διηγῆματα, διηγῆματα ταπεινῶν, Πολύδ. 4. 39, 11.

II. ἐπίρρ. ἐμπόρικος, Σιγασχ. 370.

ἐμπόριον, τὸ, Δατ. emporium, τόπος ἐμπόρικος παρὰ τὴν θάλασσαν, λιμὴν ἐμπόρικόν ἐνθα προσορμίζονται πλοῖα ἐμπόρικὰ πρὸς φόρτισιν ἢ ἐκφόρτισιν ἐμπορευμάτων, σταθμὸς ἐμπόρικος, ἀγορά, ἀποθήκη ἐμπορευμάτων, οἷα εἶχον οἱ Φοίνικες καὶ οἱ Καρχηδόνιοι ἐν Συκελίᾳ καὶ Ἰσπανίᾳ, καὶ οἱ Ἕλληνες εἰς πλείστα παράλια τῆς Μεσογείου καὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου, Πρὸς. 1.165, 4.108, 7.158., 9.106, Θουκ. 1.100., 7. 50, πρὸς, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1523, προστάται τοῦ ἐμπόριου, ἐμπόρεα, ὡς τὸ Δατ. pfeiffer mercatorum, Πρὸς. 2.178· ἐμπόριον παρέχοντες ἀμφότερα, κατιστώτες (τὴν ἐαυτῶν πλὴν οἱ Κορίνθιοι) κέντρον ἐμπορίου καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, Θουκ. 1.13. 2) τὸ ἐμπ. ἐν Ἀθήναις, εἰς τὰς ἐμπόρους ἐνθα συνήρχοντο οἱ ἐμπόροι, ὁ ἀνελασσοῦν γρημάτα ἐν τῷ ἐμπορίῳ Δημ. 923. 4, πρὸς, 328. 20· πόρρι· Ἀττικοὶ ἄπαντες, ἢ καὶ καὶ τοῦ ἐμπορίου τινέας, ἢ εἶναι ἐμπόροι· Ἀλκίρ. ἐν Ἀ. ἀπολιπούσῃ 1.3· οἷον τὸ κατὰ τοῦ ἐμπορίου· γένος ὁ αὐτὸς ἐν Ἀ. ζωγράφῳ 2. 9· πρὸς, ἐμπόρικος II. 5.

II. ἐμπόρεα, τὰ, ἐμπόρευματα, Σεν. Πόροι 1. 7., (Schneid. ἐμπόρεας, πρὸς, ἐμπόρεα II).

ἐμπόρος, οὐν, (ἴδε παρῶν) ὁ ἐπιβαλὼν ἀλλοτρίας νεώς, ἐπιβάτης πλοῦ, Δατ. vector, Ὀδ. Β. 319, Ω. 300· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ναυκληρὸς, ἰδιότης. II. = ὁ ἐν πόρῳ ὢν, ὁ ταπεινῶς κατὰ γῆν ἢ θάλασσαν, ταπεινῶς, πλῆθος, Ἀλκίρ. Νο 661, Σοφ. Ο. Τ. 456, Ο. Κ. 25, 203, Εὐρ. Ἀλκ. 1000.

III. ἐμπόρος ἐν τῇ σημερινῇ σημασίᾳ, Δατ. mercator, Σιμωνίδ. Ἰσδογρ. 14, Πρὸς. 2. 39, Θουκ. 6. 31, κτλ. διαφέρει τοῦ καπηλίου, τοῦ πωλοῦντος «ἐπιτελικῶς», διότι ὁ ἐμπόρος κομίζει τὰ ἐμπόρευματα αὐτοῦ ἐξωθεν καὶ πωλεῖ αὐτὰ «ἐμπορικῶς», Πλάτ. Πρωτ. 313D, Πλάτ. 371D, πρὸς, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 10, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1155· μεταρ., κακὴν δρ' αὐτὴν ἐμπόρον βίου λέγειν, εἰ θυσιμενέτῃ τῇ σῇ τὰ φίλτατ' ὥλεσεν Εὐρ. Ἰπκ. 961· ἐμπ. περὶ τὰ τῆς ψυχῆς μεθήματα Πλάτ. Σοφ. 231D· ὥρης ἐμπ., ἐμπόρευμας τὴν καλλονήν, Διον. Π. 9. 416· ἐμπ. γυναικῶν Ἰλλ. Ἐπιγρᾶμ. 614. 5. 2) ὡς ἐπίθ. = ἐμπόρικος, ναὺς ἐμπόρος Διόδ. 5.12.

ἐμπόρεα, ἰων. -εω, διὰ πόρρης ἢ περὶ τῆς συνάψεως, συγκρητῶ, κομψῶν· — Πλάτ., εἴματα ἐνέμπόρεατο (ἰων. ἀνι-ρηνο) ἐφύρεσαν ἱμάτια κομψῶν μετὰ πόρρην εἰς τὸν ὦμον, Πρὸς. 7. 77· ἐνέμπόρηται δὲ διπλᾶ τὰ ἱμάτια Λυκούργ. 153. 5, πρὸς, Διον. Ἀλ. 2.70, Πλουτ. Μάρ. 17.

ἐμπόρημα, τὸ, «ὑφάσματος εἶδος» Ἡούχ.

ἐμπόρησις, εὖως, ἢ, τὸ κομψῶμα, Ν. Χίων. σ. 630. 3, ἔκδ. Β.

ἐμπόρεσθαι = ἐμπόρεσθαι, Ἐβδ. (Δ. Μακκ. 1Δ'), 44), Ἡούχ.

ἐμπόρευστος, οὐν, = κλίων πρὸς τὸ πορφυροῦν χρώμα, ὑπόπορφυρος, Δυσκ. 3.114.

ἐμπόρος, οὐν, (ἐμπόνω) πόσιμος, Ἀρετ. Χρον. Νόσ. Θερπ. 1.13. — Ἐμπόρος, ἢ, «φάντασμα δαιμονιώδες ὑπὸ Ἐκάτης ἐπιεικτομένης καὶ φανόμενον τοῖς δυστυχέσι», ὁ δακεῖ πολλὰς μορφὰς ἀλάσσειν... (Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 293), ὡσαύτως Ὀντοσκελίς, Ὀντοκώλη (ἔχουσα σκέλη ἢ κῶλα ὡς) Ἀριστοφ. Ἐνθ' ἄνωτ., ὁ αὐτ. Ἐκκλ. 1056, πρὸς, Δημ. 270. 25· αὐτὴ ἢ Ἐκάτη, ὁ Ἀριστοφάνης δὲ τὴν Ἐκάτην εἶπεν Ἐμπόρῳ Ἰσούχ., πρὸς, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 426· ἴδε Ἀδελ. 165.

ἐμπόρευστος, α, οὐν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἐμπόρῳ, Νικηρ. Κων/πόλεως ἐν Ἰλλ. Πατρολ. ΜΙ. τ. 100, σ. 652.

ἐμπράκτικος, ἢ, ὁν, φέρον ἀποτελεσμα, ἀποτελεσματικὸς, τελεσφόρος, Διοσκ. 1. 48.

ἐμπράκτος, οὐν, ὁ δυνάμενος νὰ ἐκτελεσθῇ, μὴ, φίλα ψυχά, βίον ἀθάνατον σπεύδει, τὰν δ' ἐμπράκτον ἀντλεῖ μαχανάν, «μηδαικῶς δὲ, ὡς προσφιλεστάτη ψυχὴ, θνητὴ τυγχάνουσα ἐπ' ἀθανάτων σπεύδει βίον, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπιζητεῖ μαχανήν, ἣν καὶ καταπράττει βίον», οἷον τοιοῦτος ἐπιχειρεῖ ἢ δύνανται πράττειν αὐτὸν (Σχολ.), ὁ λόγος πρὸς αὐτόν, Πινδ. Π. 3. 110· — ἐπὶ προσώπων, ὁραστήριος, περὶ τὴν διδ. 13. 162· τόλμαν ἔχειν ἐμπράκτον πρὸς τι, ἐτοιμὴν πρὸς τ, ὁ αὐτ. 13. 70· — τὸ ἐμπρ., τὸ ἐναγών.

νιον, τὸ δραματικόν, Λογγίν. 11. 2.—'Επίρρ. τως, Πλουτ. Σερτ. 4. 11. ὑποχωρεῖν ἐνὶ τῇ πληρώσει, παρ' οὗ δύναται νὰ εἰσπράξη τις, Σουλλ. 'Επιγρ. 1569α. 54.

ἐμπρεπής, ἔς, διαπρέπων μεταξύ τῶν ἄλλων ἢ ὑπέρτερος τῶν ἄλλων, θύνηος. πᾶσιν ἰχθύεσσιν ἐμπρ. ἐν μυτιωτῶν Ἀνάγνως παρ' Ἀθην. 282B. II. διακρινόμενος διὰ τι, ἰηλῆμοισιν ἐμπρεπῇ Δίσχῳλ. 'Ικ. 116.—'Επίρρ. πῶς Ἰγνάν. ἐν βίῳ Νικηφ. Κων/πόλεως σ. 178, 31, ἐκδ. De Boor.

ἐμπρέπω, εἶμαι περιφανής, διαπρέπω ἐν τινι, ἐμπρέποντες αἰθέρι, ἐν τῷ αἰθέρι, ἐπὶ τῶν ἀστέρων, Δίσχῳλ. 'Αφ. β. Ἄπρος ἐπὶ ὁμμάτων αἰματος ἐμπρέπειν (χειρόγρ. ἐν πρ.), ὅτι κηλὶς αἵματος ἀτιμωρήτου ἐπὶ καταφαίνεται ἐναργῶς ἐπὶ τῶν ὁμμάτων σου, αὐτοὶ 1428· Βάκχαις, ἐμπρέπων, περιφανῆς ὢν μεταξύ τῶν Βακχῶν, Ἀριστοφ. 605.

2) εἶμαι ἐπιφανής, διαπρέπω, Δίσχῳλ. Χο. 356, Εὐρ. 'Πρακλ. 407· ἀνδράσι Πινδ. Π. 8. 39· ἐμπρέπουσαν ἄλγεσι, περιφανῆ ὡσαν, Σορ. 'Πλ. 1187· ἐσθῆ- μισιν ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 706· ἐν ὅπλοις δεινῶς ἐμπρ. Δίων Κ. 40. 41· ἐνέπρεπον ἔχοντες. 'Ἰρδδ. 7. 67, 83. 3) ὁμιλεῖν, τινὶ Πλουτ. 'Αλκ. 1· ἀπρος., τραπέζῃ γάρ τῇ βασιλικῇ διακο- νεῖν ἐμπρέπει, εἶναι κατὰ ἄλλους διὰ βασιλικὴν τράπεζαν. 'Πλούτ. 5. 8, σ. 185, ἐκδ. Κοραῆ.

ἐμπρήθω: μέλλ. -σω, φουσῶ, ἐμψυσῶ, κόμην τι νὰ φουσκώσῃ, ἐπὶ ἀνέμου, ἐν δ' ἀνεμος πρήσεν μέσον ἰστίον 'Πλ. Α. 481· ἴδε πρήθω:—Παθ., ἔχουσα φωνήν ἐμπεπρημένης ὕδρος, ἐμπε- φουσκωμένης, παχέας· πρῆσαι γὰρ τὸ φουσκᾶν (Σχλῆλ.), Ἀριστοφ. Σρ. 36.

II. καίω, ἐνέπρηθον μέγα ἀστυ, ἐνέπρηθον, ἔκατον (Σχλῆλ.), 'Πλ. 1. 589· ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ἀλλα- χοῦ μόνον κατὰ μέλλοντα ἐμπρήθω καὶ κατ' ἀδρ. ἐμπρήθαι ἐκ τοῦ ῥήματος ἐμπέπρημι.

ἐμπρησας, εως. 'Ιων. -ιος, ἢ ἐμπρησμός, πυρπόλησις, 'Ἰρδδ. 8. 55, Πλάτ. Πολ. 470Α· κατὰ πληθύνει, ἐμπρησείας εἰκῶν Δίσχῳλ. 76. 3.

ἐμπρησμός, ὁ, = τῷ προηγ., Πλουτ. 2. 824E, Πολυδ. Θ'. 156, Χρησμ. Σιδυλλ. 4. 155.

ἐμπρησής, οὐ, ὁ, δ καίων, πυρπολῶν, Πρδκλ. Παράρρ. σ. 231. 'Ακύλ. Π. Δ. (Δευτ. Π'. 15).

ἐμπρηστικός, ἢ, ὢν, ἐμπρίων, ἐπὶ σφυγμοῦ (δ Ε. Α. Σοφοκλῆς μεταφράζει δδοντῶς μετ' ἐρωτηματικῶν), Θεοφίλ. Πρωτοσπαθάρ- ριος· π. Σφυγμῶν 65.

ἐμπρίων [Γ]: μέλλ. -ίσω, πριονίζω ἐν τινι, ὁστέον 'Ἰπκ. π. Τρ. μ. 913 (δ Λίβις ἔχει ἐμπρ-)· τὸ οὗς ἐνέπριε τοῖς ὀδοῦσι, λόγγακσεν αὐτὸ βαθίως, Διδ. 'Εκλογ. 558. 65.

II. σφρίγγω, τὸ δδόντας ἐμπρηστικός, περὶ κυλῆς, ὁ αὐτ. 17. 92· τρίζω, καὶ τοὺς δδόντας ἐνέπριε (ἀδφ. γρ. συνέπριε) Λουκ. 'Εὐνύν. 14· οὕτως, ἐμπρ γένουν χαλινούς 'Οππ. 'Αλ. 5. 186, πρδλ. Κυνήγ. 2. 261.

III. ἀμετάβ., εἶμαι ὁμιλῶν, καυστικός τὴν γαστρίν, καίω, ἐπὶ τοῦ σιναπτιῶς καὶ τῶν τοιούτων, Νικ. Ἀλεξ. 533, Θερ. 71· πρδλ. Γαλην. τ. 8, σ. 8E.

ἐμπροθεν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐμπροσθεν (πρδλ. ἔκτοθεν, ὀπι- οθεν), Θεόκρ. 9. 6.

ἐμπρόθεσμος, ὢν, ἐντὸς ἢ πρὸ τοῦ ὁρισθέντος χρόνου, ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἐμπρόθ., ἀγῶνας Πλουτ. 2. 801E· ἐμπρόθεσμον τινα πέμψειν Λουκ. π. Ἀλγ. 'Ιστ. 2. 27.

ἐμπροκτικός, ὢν, (προῖξ) ὁ διδόμενος ἢ δοθεὶς ὡς προῖξ, λέγεται δ' ἢ πόλις ἐμπροκτικός ὑπὸ Διδος τῇ κόρῃ δοθῆναι Ἀππ. Μερ. 75, 'Εμφύλ. 1. 10.

ἐμπρομελετάω: μέλλ. -ήσω, ἀσχοῦμαι ἐκ τῶν προτέρων εἰς τι, θήραις γάρ ἐμπρομελετώσιν οἱ πρὸς τὰς στραταρχίας ἀλειφόμενοι Φίλων 2. 90.

ἐμπροσθα, ἐπίρρ. Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἐπομ., Πίνακ. 'Πρακλεωτ. ἐν τῷ Σουλ. 'Επιγρ. 5774, 57, 101, 'Απολλ. περὶ 'Επίρρ. 563.

ἐμπροσθεν, καὶ πρὸ συμφωνῶν ἐνίοτε ἐμπροσθε, 'Ἰρδδ. 7. 144, 'Ισοκρ. 415C, Σουλ. 'Επιγρ. 2353 κ. ἄλλ. ἴδε Λεξικ. Πλάτ. τοῦ Ἀστ.· καὶ παρὰ ποιηταῖς χάριν τοῦ μέτρου, ἐπὶ τῶν ἐμπροσθε Σειρήνων 'Ἠγήσιππος ἐν 'Αδειφόξ. 1. 20· ἄλλ' ἐμπροσθε δεῖ Νικόμαχ. ἐν 'Εὐλειθυίᾳ 1. 14, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 590.

I. 'Επίρρ. i 1) τόπου, ἐμπροσθεν, ἐμπρός, 'Ἰρδδ. 7. 126, Σεν. Κύρ. 4. 2, 23· τὸ καὶ τὰ ἐμπροσθεν, ὡς καὶ νῦν, 'Ἰρδδ. 3. 62, κτλ.· εἰς τὸ ἐμπρ., πρὸς τὰ ἐμπρός, ὁ αὐτ. 4. 61., 8. 89· ἐκ τοῦ ἐμπρ. στήναι, ἐμπροσθεν, ἀπέναντι, Σεν. Κύρ. 2. 2. 6.

2) ἐπὶ χρόνου πρότερον, πρότερον, πρδ, Πλάτ. Φαῖδρ. 277D, κτλ.· οὕτω, τὰ ἐμπρ. δ αὐτ. Πορ. 448E· ὁ, ἢ, τὸ ἐμπρ., ὁ πρότερος, ὁ προηγήτερος, ὁ ἀρχαιότερος, ὁ αὐτ. Νόμ. 773E, κτλ.

II. ὡς πρότερος μετὰ γεν., ἐνωπίων τινος, Λατ. antio: 1) ἐπὶ τόπου, ἐμπρ. αὐτῆς (ἐνν. τῆς νηδός) 'Ἰρδδ. 8. 87, πρδλ. 2. 110, κτλ.

2) ἐπὶ χρόνου, ἐμπρ. ταύτης (ἐνν. τῆς γυναικός) ὁ αὐτ. 7. 144· ἐμπρ. εἶναι τῶν πραγμάτων, προηγεῖσθαι τῶν πραγμά- των, Διμ. 51. 15.

3) ἐπὶ βαθμῷ, ἐμπρ. τοῦ δικαίου, προ- τιμώτερος τοῦ δικαίου, ὁ αὐτ. 1297. 26.

ἐμπροσδίδος, α, ὢν, = τῷ ἐπομην., Ἀπολλ. π. 'Επρρ. 567.

ἐμπροσθός, ὢν, ὡς τὸ πρόσθεος, ἐμπροσθινός, ἐπὶ τῶν παθῶν

τῶν τετραπιδῶν, ἀντιθέτον τῷ ὀπισθός, ἐμπρ. πόδες 'Ἰρδδ. 4. 60· σκέλη Σεν. 'Ἰπκ. 11. 2, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 37 κ. 611· κῶλα αὐτέθι 4. 10, 29· οἱ ἐμπρ. δδόντες ὁ αὐτ. Φυσ. 2. 8, δ' ἐμπρ. τραύματα Διον. Ἀλ. 10. 37.—'Επίρρ. ἐμπροσθόως, ἐμ- προσθίως πληγέντες ἐξήλαυνον ἐξοπισθίως Θιόδοτ. Ἀργ. 1. 237.

ἐμπροσθοδρομεῖω, τρέχω ἐμπρός, προπορεύομαι, Θ. Βαλσ. ἐν Συστ. καν. τ. 4, σ. 508.

ἐμπροσθό-κέντρος, ὢν, ἔχων κέντρον ἐμπροσθεν, ἐπὶ ἐντόμων τινῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 1. 5, 12, κτλ.

ἐμπροσθό-πους, ὁ πρὸς τὰ ἐμπρός πορευόμενος, ἀντὶ τῷ ὀπι- σθόπους, Εὐδάρ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 3. 26, σ. 360, 9.

ἐμπροσδοτανία, ἢ, νόσος καθ' ἣν τὸ σῶμα συνέλκεται καὶ χαμ- πύλλεται εἰς τὰ ἐμπρός, εἶδος τετάνου, ἀντὶ τῷ ὀπισθοτανίᾳ. Cael. Aurel. de Morb. Ac. 3. 6.

ἐμπροσδοτανικός, ἢ, ὢν, πάσχων ἐξ ἐμπροσθοτανίας, Cael. Aurel. de Morb. Ac. 3. 69.

ἐμπροσθό-τονος, ὢν, ἐπὶ τετάνου, ὁ πρὸς τὰ ἐμπρός ἔχων τὴν ἀνάκλιναν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὀπισθότονος, Ἀρετ. π. Διτ. 'Ολ. Παθ. 1. 9, πρδλ. Φουρ. Θεοφ. 'Ἰππ.

ἐμπροσθό-ουρητικός, ἢ, ὢν, (οὐρέω) ὁ οὐρῶν πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀντὶ τῷ ὀπισθοουρητικῷ, ἐπὶ ζώων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 3. 1, 3.

ἐμπροσθό-φανής, ἔς, ἐπὶ ἐπιθέσιμων, τῶν ἐπιθέσιμων οἱ μὲν ἐμπροσθοφανεῖς εἰσι, μόνον τὰ ἐμπροσθία τοῦ ἀνθρώπου ἐπι- ὀδεῖναι ἐκινῶντες, οἱ δὲ ἐπισθοφανεῖς Γαλην. 4, σ. 404F.

ἐμπροστανεύω, πρυστανεύω ἐν τινι, Ἀνών. Λεξικ. ἐν Ἀρημ. κτλ. VIII, σ. 252-3.

ἐμπρύσιος, ὢν, κενεῖμένος πρὸς τὴν πρῶσαν, ἐμπρύσιον τὰ σκάφη ποιοῦντες Πολύδ. 16, 4, 12.

ἐμπρύσιμαι, κυριεύομαι ὑπὸ ἔρωτος, ἐνεπιτόητο ἢ Ἀφρο- δίτῃ πρὸς Ἀδωνιν Χορξ. ἐν Spicell. Rom. τ. V, σ. 428.

ἐμπρύσιος, εως, ἢ, πύσιμον, Ἀρετ. π. Διτ. 'Ολ. Παθ. 22.

ἐμπρύσιμα, τῷ, πύσιμον, πύσιμα, τὸ πρόσωπόν μου οὐκ ἀπείσπρα ἀπὸ οἰσχύνῃς ἐμπρύσιματων 'Εκδ. ('Ποκλ. Ν'. 6)· πρδλ. ἐμπρύσιμα.

ἐμπύος, πύος, εἰς, εἰς ποταμὸν 'Ἰρδδ. 1. 138. II πύος ἐντὸς τινος, ἐνέπυσεν εἰς αὐτὴν (ἐνν. λοκάδα) Ἀθην. 343C· τινὶ εἰς τι, τῷ δὲ Φωκίῳν σιωπῇ βαδίζοντι τῶν ἐχθρῶν τις ἐνέπυσεν ἀπαντήσας εἰς τὸ πρόσωπον Πλουτ. γ. 180A, πρδλ. Εὐαγγ. κ. Μαθ. κς', 67· εἰς τινος αὐτοῦ κς' 30· τινὶ Ἀριστ. Ἀποσπ. 271, κτλ.:—Μίσ., 'Εδδ. 'Αυθμ. ΚΕ', 91:—Παθ., ἐμπύομαι, λαϊδορηθῆναι. ἢ ἐμπύοθῆναι Μένανδρος παρὰ Στοβ. 169. 36.

ἐμπύωσις, ἢ, τὸ ἐμπύειν, ὑποπν. λῆλ. 'Ισλμ. Ἀλ. 1. 976C.

ἐμπύωσις, εως, ἢ, τὸ πύειν ἐντὸς τινος, Εὐάτ. Πτολεμαί. 297. 10.

2) ἐμπύωσις, ἔρυν δ' ἡμῶς κατ' εἰδῶλων ἐμπύω- σεις Διογ. Λ. 944.

ἐμπύωσις, ὢν, ἐμπεπής, ἐμπύωσις εἰς τὸ κακὸν Μάρκ. Ἀντωνίν. 10. 7.

ἐμπυελεύειν, τὸ, καὶ ἐμπυελεῖς, ἔδος, ἢ, (πύος), κοίλωμα ἢ ὀπή, ἐν ἣ εἰσάγεται κνώδα· (ἀξών) ἀργαῦ, οἱ μὲν τροχοὶ περὶ κνώδακας σιδηροῦς ἐμβόδηκτάς εἰς ἐμπυελεύειν σιδηρεῖς 'Πρωπ. π. Δύστημ. 251, 245.

ἐμπύω, σχηματίζω πῦον, ὀμπυάω, 'Ἰπκ. Προγν. 43, Ἀρετ. π. Διτ. Χρον. Παθ. 1. 8, κτλ.

ἐμπύη, ἢ, = ἐμπύωσις, Ἀρετ. π. Διτ. Χρον. Παθ. 1. 8.

ἐμπύημα, τὸ, συνάφαισις πύου, «ὀμπυάσμα», ἀπρόσχημα, ἰδίως ἐσωτερικόν, 'Ἰπκ. Προγν. 41, 'Επιθέμ. τ. I', 1059, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 40, 10.

ἐμπύηματικός, ἢ, ὢν, παράγων πῦον, ἐμπύον, πύη, γρ. ἐν 'Ἰπκ. π. Ἀρθ. 807.

ἐμπύησις, εως, ἢ, σχηματισμός πύου, «ὀμπυάσμα», 'Ἰπκ. Ἀφ. 1250, Ἀρετ., κτλ.

ἐμπύητικός, ἢ, ὢν, προξενῶν ἐμπύησιν, «ὀμπυάσμα», 'Ἰπκ. 387, 26.

ἐμπύικός, ἢ, ὢν, = ἐμπύηματικός, Ἀρετ. π. Διτ. Χρ. Παθ. 1. 8.

2) = ἐμπύος, 'Ἰσλμ. ἐμπύεσκω, προξενῶ ἐμπύησιν:—Παθ. «ὀμπυάω» ἐσωτερικῶς, π. 'Πρωμάτ. 898· οὕτω καὶ ἀμετάβ. ἐν γῇ ἐνεργ., Ἀρετ. π. Διτ. Χρον. Παθ. 1. 14, Γαλην.

ἐμπύικός, ἢ, ὢν, ἐκκαλύπτω, παθ., γυμνός μὲν τὸ γὰρ σῶμα γόφς δὲ οἱ ἐμπύικάσται (ἐν πεπύκασται Athens) Μάσχ. 2. 15· πρδλ. τὸ τοῦ Ὀμήρ. πυκνὰ μῆδεα.

ἐμπύλιος, α, ὢν, ὁ ἐν τῇ πύλῃ ἢ παρὰ τὴν πύλιν (ισαίμενος, ἐπὶ τῇ τῇ Ἀρλίμωδς) (Ἐκάνης), ἣν τέ νυ Κόλχοι Ἀρτεμιν ἐμ- πυλῖν, ἰλάσκονται Ὀρρ. Ἀργον. 900:—τὸ ἐν ἐμπύλῳς ἀπὸ ὀνομα τοῦ Πουεβῶνος ἐν Θήβαις, Keil 'Επιγρ. Βοιωτ. σ. 79, πρδλ. Λίγγυλ. Θίβ. 502, Ἀριστοφ. 'Ἰπκ. 1172.

ἐμπύομαι, παθ., γίνομαι ἐμπύον, «ὀμπυάω», 'Ἰπκ. 459, 30.

ἐμπύος, ὢν, (πύον) ὁ ἐχὼν ἐμπύωμα ἐν τοῖς πνεύμασιν ἢ ἐν τῇ

ἔκπαι, ἐμπυκνός, Ἰππ. 1253, Δημ. 1260. 26, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 24, 3. II. ἡλικωμένοι, οὐμπυαμένοι, τήνδε τ' ἐμπυσον βάσιν παύσοντας ὀλγους Σοφ. Φ. 1378· στέρνων ἀπολύσεται ἐμπυσον ἰλὸν Ἀνδρ. παρὰ Γαλην. 13, σ. 876· ἐμπ. μοτός, ξαντόν, Ἰαλην. 2) = πῦρον, κοιν. οὐμπυον, ἐάν συν- ἀγῇ ἐμπυσον τὸ ἔλκος Γεωπον. 17. 22, Θεοφ. Νόνν. Ἐπιστολ. Ἰατρ. 2, σ. 242.

ἐμπύρετος, ον, ἔχων πυρετόν, -πυρετώδης, Ἀλέξ. Τραλλ. 5, σ. 232.

ἐμπύρευμα, τό, ἀνημμένοι ὄνθρακες κακαλυμμένοι διὰ τέφρας, «παρὰχωμένη φωτιά», ὅπως χρησιμεύσῃ νὰ ἀναρῇ ἐκ νέου πῦρ, κοινῶς προσάνημα («λεῖψανον» καθ' Ἡσυχ.:—ἐναυσμα, σπέρμα πυρός· κατὰ Σουΐδ.). Ἀριστ. Ἀποσπ. 216, 217: μεταφ., Λόγγ. 1. 29, Σύνδ. 31C.

ἐμπύρευνω, πυρπολῶ, καίω, Ἀριστοτ. Δυσ. 372.—Μέσ., «παίρνω φωτιά», ἀνάπτω, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. 5. 9. 6, Φιλόςτ. 849.

2) καταρδέγω, τήν ψυχὴν Ἀριστ. περὶ Ἀναπν. 8, 4, πρὸλ. Νεότ. 4, 5. II. ἀνάπτω ἐν τῷ σώματι, παρὰ γὰρ, Θεοφ. 1. 2, 2, 24, 2, 8, 5.

III. ὑπὸ τῷ κοινῶς οὐφῇ ἐπὶ τοῦ πυρός, φρύγω, Ἀριστοτ. Εἰρ. 1137.

ἐμπυρία (γραπτέον -εία), ἡ, ὕψος ὁ δημόσιος καὶ μαντεία παρὰ Βασιτεῖα· Ὑπόχ. πρὸλ. ἐμπυρία.

ἐμπυρεῖσθης, ου, ὁ, (ἐν πῦρ, βαλὼν) ὁ ἐπὶ τοῦ πυρός τιθέμενος, μέγαν τρίποδ' ἐμπυρεῖσθην Ἰλ. 9, 702, Ἀθην. 38A.

ἐμπυρεῖζω = ἐμπυρεῖω, Διόδ. 2. 36., 12. 43, Σουλ. Ἐπιγρ. 598B, 12.

ἐμπύρεος (ῥ), ον, = ἐμπυρος, Ἰαμβ. Μυστ. 7, 2.

ἐμπυρεσμός, ὁ, = ἐμπρησμός, Ἰππεῖδης παρὰ Φρύν. σ. 335 (ἐκδ. Δοδεκαίου), καὶ Πολυδ. Θ'. 156, Πολύδ. 9. 41, 5, Σουλ. Ἐπιγρ. 4040. VIII, ἡμετέροις λεγὼν κατὰ τὸν Φρύν. ἐνθ' ἀνυσ...

ἐμπυρο-ειδής, ἐς. Πλούτ. 2. 881D, πλημμελὲς γραφ. ἀντὶ ἐν πυρὶ σφαιροειδέι.

ἐμπύρος, ον, (πῦρ) ὁ ἐν τῷ πυρὶ ἢ παρὰ τὸ πῦρ, σκευή ἐμπύρα, σκευή τιθέμενα ἐπὶ τοῦ πυρός, ἢ ἐν χρήσει περὶ τοῦ πυρός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἄπυρα, Πλάτ. Νόμ. 679D· ἡ ἐμπ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ αἰδηρουργεῖν ἢ χαλκίως, ὁ αὐτ. Πρωτ. 321E (ἀλλ' ἐν Εὐρ. Φων. 951, ἡ τέχνη τῆς διὰ πυρός μαντείας, ἴδε κατωτέρω III).

II. πυρὶ καυστός, ἐς γῆν δ' ἐμπυρος πίπτει νεκρός, «εμπυρκαυμένος» (Σχολ.), Εὐρ. Φολν. 1186· σάρκα, ἐμπυρον Ἀνθ. Π. 6. 89· πρὸς πυρὶ θερμός, καυματῆρος, διακαυμένος, χώρα Σερῶν 740· ἀπὸ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰ. 1. 13, 5. [ἡ χώρα] ἐμπυρωτάτη ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰ. 1. 13, 4· πυρετώδης, Ἰππ. 423. 27· φλεγμαίνων, περὶ γοισμένος, ἐπὶ ὀχους, Ἀριστ. π. Θωκυ. 164. 2· καίων, κατακαίων, ἡλέλιος Ἀνθ. Π. 9. 241—μεταφ., ἐπὶ ἀνθρώπων, οὗτος, ὀρμητικὸς, σφοδρὸς, Πλούτ. Νουμ. 5. 3) ἀνημμένος, λαμπρὰς Ἀνθ. Π. 6. 100· βωμὸς αὐτόθι 10. 7.

III. ὁ ἀνθρώπος ἢ ἀνιμώδης εἰς θυσιὰν διὰ πυρός, ὀρθοστάται Εὐρ. Ἠλ. 547.

2) ὡς οὐσία. Ἐμπύρα (ἐνν. ἱερά), τὰ, αἱ διὰ πυρός θυσίαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἄπυρα, Πινδ. Ο. 8. 4· δι' ἐμπύρων σπονδὰς καθεῖναι, ποιεῖν σπονδὰς ἐπὶ ἐμπύρων θυσιῶν, Εὐρ. Ἰ. Α. 59· ἐκτελεῖν ἔμπυρα κεῖται καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ σπονδᾶν, Σοφ. Πλ. 403· κατάρσας ποιεῖσθαι ἐπὶ ἐμπύρων, ἐκφέρειν κατάρσας καυμένου τοῦ θύματος, Πολύδ. 16. 31, 7, Ἀππ. Ἰθρ. 9· πρὸλ. Αἰδ. 21, 1, Οὐγγ. Δίν. 12. 201:—ἰδίως ἐπὶ θυσιῶν διὰ πυρός, ὡς γίνετο χρῆσις πρὸς μαντικὸς σκοποὺς (ἴδε ἀνωτέρω). Σοφ. Ἀντ. 1005 λέξ., Εὐρ. Φολν. 1235 (ἴδε ἐν λ. ῥήξεις)· ἐς ἐμπύρ' ἔλθετν Εὐρ. Ἰ. Τ. 16· οὕτω καὶ, ἐμπύρα σήματ' ἰδεσθαι Ἀππ. Ρήδ. Α. 145—περὶ τοῦ ἐν Δίσχυλ. Χο. 485, ἐμπύροισι κνισωτοῖς χροσνάς, ἴδε τὴν λέξιν εὐδαιπνον.

ἐμπύρο-σκόπος, ον, ὁ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντεύμενος, Σχολ. εἰς Ἰλ. Ω. 221.

ἐμπυροτέχνης, ου, ἐπὶ χαλκίως, ὁ χρωόμενος τῷ πυρὶ ἐν τῇ ἐργασίᾳ αὐτοῦ, Ἰππ. τῶν Μανθ. Ἀποτελεσμ. ἐκδ. Lindw. σ. 101, πρὸλ. ἐμπυρος 1.

ἐμπύρω = ἐμπυρεῖω, πυρπολῶ, Ἰαμβ. ἐν λέξει πύρεας.

ἐμπυρός, ον, ἐπίπυρος, ἐρυθρῶς, Ἀριστ. π. Χρωμ. 6, 3, Θεοφρ. π. Χρωμ. 44, σ. 891, ἐκδ. Schmoitner.

ἐμπύρωις, εως, ἡ, θερμότης, θερμανσις, Ἀριστ. π. Ἀναπν. 16, 1.

ἐμπύρεσθω, κέμνω νὰ πῆξῃ διὰ πυρίας, ἐμπυτιασθεῖν γὰρ ὁ Διοσκ. π. 4. Δηλ. π. 14, ἐκδ. Kühn.

ἐμύς ἢ ἐμύς, ὡδός, ἡ, χελώνη τῶν γλυκεῶν ὡδῶν, Euhys lutaria, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 33, 3 κ. ἄλλ.· ὡσαύτως ἄρ., ἡ, αὐτόθι 8. 17, 6—ἴδε Bonitz Ind. Arist. Καθ' Ἡσυχ.: «ἐμύς» ὡς ἐν λίμνῃ καὶ ἐν πηγῇ γινόμενον. οἱ δὲ χελώνη τῇ ἐχρυσαν οὐράν.

ἐμφάγειν, ἀπαρ. τοῦ ἀορ. 6· ἐνέφαγον ἐνεσῶς ἐν-εσθῶς δὲν ὑπάρχει ἐν χρήσει:—φαγεῖν ἐν σπουδῇ, ἐμφαγεῖσθαι ὅτι τὸ ζῴον τὸ ἦκεν τὴν ταχίστην ἑναορ. Ἠλ. 4. 5, 8· ἐκέλευον αὐτοὺς ἐμφαγόντας πορεύεσθαι ὁ αὐτ. Ἀνάδ. 4. 2, 1, πρὸλ. Κύρ. 7. 1, 1, 8. 1, 44. -αι ἴδε ἐμπίνω):—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ,

Ἰππ. 561, 1. II. τρώγω ἐντός ἢ ἐπὶ τινός, χρυσὸς κοῖλος ἥμιν ἐμφογεῖν Λουκ. Πλούτ. ἢ Εὐχ. 20.

ἐμφαίνω, μέλλ. ἐμφανῶ, δεικνύω ἢ κέμνω νὰ φανῇ μέλα, ὅσον ἐν κατόπτρῳ... χρώματα ἐμφαίνει Πλάτ. Τίμ. 71B. 2) δεικνύω, φαντασίον μήκους ἐμφαίνοντος διὰ τὸ τόχος Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 23· τὴν ἰδέαν τοῦ σώματος Πλούτ. Ἀλ. 4· ἥμιν δ' οὐδεμίαν εὐωδίαν ἐμφαίνει Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 6. 5, 2, πρὸλ. 6. 6, 6· αἰρεῖται Πλούτ. 3. 31, 8· οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνουσι Λουκ. Θ. Διάλ. 26, 1.

3) διακλῆω, διακλῶ, καὶ μετὰ τὴν εὐνοίαν καὶ φιλανθρωπίαν τοῦ βασιλέως ἐμφηγάντες Πλούτ. 23. 7, 9· ἐμφ. ὅτι., Διόδ. 1. 87, Πλούτ. ὡς., Πολύδ. 3. 23, 5.

II. παθ. μετὰ μέλλ., φαίνωμαι ἐν τινι, ἀποκαλύπτωμαι, ἐν ὕδασι ἢ ἐν κατόπτρῳ Πλάτ. Πρωτ. 402B, καὶ, πρὸλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 8, 11, Ἀναλ. Ἰστ. 2. 15, 1 (ἐνδὲ τὸ ἔχει καὶ τὸ ἐμφαίνεται εἶναι πῶς ἀπρόσωπα)· ἐν χαλκίῳ Σεν. Συμπ. 7, 4· τῷ εἶδει Πλούτ. Ἀλ. 4.

2) φαίνωμαι ἐν, διακρίνωμαι, ὅμως ἐμφαίνεται τὸ νεσθόν αὐτοῦς, διακρίνεται ὅπως τὸ ἐν αὐτοῖς νεσθόν, Σεν. Κύρ. 1. 4, 3, Ἀριστ. Φυσικ. 2, 2, καὶ.:—ἐμφαίνεται, ἀπρὸς., εἶναι κατὰ δόξαν, φανερόν, Πλούτ. 2, 953E· οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., ἐμφαίνει οὕτως Κλέης 21· «ἐμφαίνει» σημαίνει» Σουΐδ.

3) φαίνωμαι ὡς ὑπάρχων ἐν τινι, ἐν τῇ κατηγορίᾳ τῇ τοιαύτῃ Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 1, 4· ἐνυπάρχειν καὶ ἐμφ. ὁ αὐτ. π. Φυσ. 2. 2, 1, Πρωτ. Ν. 1. 4, 11.

ἐμφαλκωμένους, «περιπεπλεγμένους» Σουΐδ.

ἐμφάνας, ἡ, τὸ ἐμφανές, φανερόν, εἰς ἐμφάνειαν ἀγειν, ἀγειν εἰς τὸ ἐμφανές, Θεοφρ. π. Πυρὸς 2.

ἐμφάνερος, ον, ὁρατέρους, Ἰουλ. Πλούτ. ἔρμην. κ. κατήμ. ἡμ. ἐκδ. Bancherie σ. 58.

ἐμφάνης, ἐς, (ἐμφαίνω) ὁ ἐν αὐτῇ δεικνύων, ἀνακαλύπων, περὶ στίλβων καὶ λεῖων πραγμάτων, καὶ πάντα ὅσα ἐμφανῇ καὶ λεῖα Πλάτ. Τίμ. 46A.

II. ὁρατός εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, φανερός, α) ἐπὶ προσώπων, Τραχ. κλ., ἰδίως ὡς τὸ ἀναρῆς, εἰς ἡμῶν ἐμφανισμένων σωματικῶς· εἰς τοὺς ἀνθρώπους, Σοφ. Ο. Τ. 900, Εὐρ. Βάκχ. 42, Ἀριστοφ. Σπ. 733, Πλάτ. Ἀλκ. 2. 141A· οὕτως, ὅψις ἐμφ. ἐνυπνίων Δίσχυλ. Πέρο. 518, πρὸλ. Χο. 667· ἐμφανῇ τινα ὁρᾶν, ἰδεῖν, ὁρᾶν ἢ εἶναι σωματικῶς, Σοφ. Αἰ. 538.

Ἀριστοφ. Θεσμ. 682, πρὸλ. Σοφ. Πλ. 1454· πῶς ἂν ὕμιν ἐμφανῇς ἔργῳ γενεήν; πῶς ἂν ἡδυνάμην νὰ δεῖξω ὕμιν ἐργαζόμεναι ἔργον, ὁ αὐτ. Φιλ. 531· ἐμφανῆς τιμαῖσι = ἐμφανῶς τιμώμενος ὁ αὐτ. Ο. Τ. 909:—ὡς δικανικὸς ὄρος, ἐμφανῇ παρέχειν τινὰ, προσάγειν τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον, παρουσιάζειν, Ἀντισθ. 133. 34, πρὸλ. Δημ. 1294. 15· οὕτως, ἐμφανῇ καταστήσοι τὰ χρήματα ἢ τὸν κεκοιμισμένον ὁ αὐτ. 1239. 5· ἐμφανῶν κατάστασις, πρὸλ. Δατ. exhibitiō, actiō ad exhibendum, Ἰσίδος 59. 22, Δημ. 1251. 3, Ἀριστ. Πολιτ. Ἀθηναίων σ. 83. 3 (ἐκδ. Blass).

6) ἐπὶ πραγμάτων, οὐ γὰρ ἐστὶ τὰ φανῇ κρύπτειν Σοφ. Ο. Κ. 755· ἐμφ. τεκμήρια, φανεραὶ ἀποδείξεις, ὁ αὐτ. Πλ. 1109· ἄλλος ἐμφ. Πινδ. Ἀποσπ. 229· κλυσθ. μὲς Ἠρόδ. 1. 111, καὶ.: τὰ ἐμφ. κτήματα, τὰ φανερά, τὰ γνωστά, Σεν. Ἠλ. 5. 2, 10. 2) μῆξιν δὲ τούτων τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἐμφανές, ἐν τῷ φανερῷ, in praeclaro, Ἠρόδ. 1. 203., 3. 101· τὸ ἐμφανές, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μέλλον, Θουκ. 3. 42· εἰς τοῦ φανέντος ἰόντες, ἐρχόμενοι εἰς τὸ φανερόν, Σεν. Ἀποκν. 4. 3, 13, πρὸλ. Ἀγρο. 9. 1.

3) φανερός, κατὰ δόξαν, τυραννίς Ἀριστοφ. Σπ. 417· βία Θουκ. 4. 86· ἐμφ. λόγος, σαφής, Δίσχυλ. Εὐρ. 420· ἐν ἐμφανῇ λόγῳ, πᾶρρησις, φανερά, Θουκ. 7. 48· τὴν ἐμφ. ποιεῖν διὰ τῆς φωνῆς Πλάτ. Θεαίτ. 206D· ἐμφανές ἐστὶν ὅτι., Σεν. Πέρο. 9, 10.

4) κατὰ δόξαν, γνωστός, τὰ ἐμφανῇ Ἠρόδ. 2. 33· ἐμφανῇ γὰρ ἦν Σοφ. Ἀντ. 448· ἐμφανῆς, ἀνὴρ ἐμφανῆς Αἰγύπτιος Διόδ. 1. 87. III. ἰπλέρ-νως, ἰων. -νέως, φανερός, Δατ. palam, Ἠρόδ. 1. 140, Δίσχυλ. Ἀγ. 626, καὶ.: Ἀλκμαίωνίδαι δὲ ἐμφανῶς ἐλευθερώσαν, ἐνδὲλως, ἀναμφιβόλως, Ἠρόδ. 6. 123· ἐμφανῶς ἡμύναντο, φανερός, δηλ. οὐχ ἐν κρυπτῷ ἢ δι' ἀπάτης, Σοφ. Τρ. 278· οὐ λόγους, ἀλλ' ἐμφανῶς, ἀλλὰ πραγματικῶς, Ἀριστοφ. Νεφ. 661· ἐμφ. ἦδη λέγειν ὁ αὐτ. Ἀγ. 312· συγκρ. -εσπερίον, Πλάτ. Φίληδ. 31E.

2) οὕτω κατ' οὐδέτερον ἐπὶ, εἰς ἐμφανές ἢ ἐκ τοῦ ἐμφανούς Ἠρόδ. 3. 150., 4. 120 κ. ἄλλ.· ἐν τῷ ἐμφανῇ Θουκ. 2. 21, καὶ.

ἐμφανία, ἡ, κατογγελία (ς) Ἐπιγρ. Λοκρῶν Ὀπουντίων ἐν Ἀθην. τ. Α. σ. 489· πρὸλ. Κουμανούδη Συναγ. Ἀγρο. λέξ. ἐν λ. καὶ ἴσα φάσεις (Δ).

ἐμφανίζω, μέλλ. Ἀστ. -ῶ, παρουσιάζω, Εὐρ. Ἀποσπ. 794, Φιλολ. παρ' Ἀθην. 37E· Τισσαφέρνην ἐμφανίσας ἐπιστοκον, φανερόν ποιήσας ὅτι ἦτο ἐπιστοκός, Σεν. Ἀγρο. 1. 12· εἶθ' ἐν ἡ τύχη καὶ τὸ δαιμόνιον φῆλον μὲν ἀλυσίτελῃ, συμφύροντο δ' ἐχθροὶν ἐμφανίζει, τοῦτον ἡμεῖς φοβόμεθα· Δημ. 188. 15:—Παθ., ἐμφανίζομαι, καὶ αὐτοῖς θεοῦς ἐμφανίζεσθαι λέγοντας Διογ. Λ. 1. 7 (ἐν τῷ Προομίῳ), Νέα Διὰ.

2) ἐμφανῆς πνεῦ, ὡς τὸ ἐμφανῆς, Πλάτ. Σοφ. 244A, καὶ.: ἐμφ. τινὶ τι ἐνν. Ἀποκν. 4. 3, 4:—μετ' ἀναρ., τὰ παθήματα δι' ὅς αἰτίας

ἐμφανίζω, μέλλ. Ἀστ. -ῶ, παρουσιάζω, Εὐρ. Ἀποσπ. 794, Φιλολ. παρ' Ἀθην. 37E· Τισσαφέρνην ἐμφανίσας ἐπιστοκον, φανερόν ποιήσας ὅτι ἦτο ἐπιστοκός, Σεν. Ἀγρο. 1. 12· εἶθ' ἐν ἡ τύχη καὶ τὸ δαιμόνιον φῆλον μὲν ἀλυσίτελῃ, συμφύροντο δ' ἐχθροὶν ἐμφανίζει, τοῦτον ἡμεῖς φοβόμεθα· Δημ. 188. 15:—Παθ., ἐμφανίζομαι, καὶ αὐτοῖς θεοῦς ἐμφανίζεσθαι λέγοντας Διογ. Λ. 1. 7 (ἐν τῷ Προομίῳ), Νέα Διὰ.

2) ἐμφανῆς πνεῦ, ὡς τὸ ἐμφανῆς, Πλάτ. Σοφ. 244A, καὶ.: ἐμφ. τινὶ τι ἐνν. Ἀποκν. 4. 3, 4:—μετ' ἀναρ., τὰ παθήματα δι' ὅς αἰτίας

ἐμφανίζω, μέλλ. Ἀστ. -ῶ, παρουσιάζω, Εὐρ. Ἀποσπ. 794, Φιλολ. παρ' Ἀθην. 37E· Τισσαφέρνην ἐμφανίσας ἐπιστοκον, φανερόν ποιήσας ὅτι ἦτο ἐπιστοκός, Σεν. Ἀγρο. 1. 12· εἶθ' ἐν ἡ τύχη καὶ τὸ δαιμόνιον φῆλον μὲν ἀλυσίτελῃ, συμφύροντο δ' ἐχθροὶν ἐμφανίζει, τοῦτον ἡμεῖς φοβόμεθα· Δημ. 188. 15:—Παθ., ἐμφανίζομαι, καὶ αὐτοῖς θεοῦς ἐμφανίζεσθαι λέγοντας Διογ. Λ. 1. 7 (ἐν τῷ Προομίῳ), Νέα Διὰ.

2) ἐμφανῆς πνεῦ, ὡς τὸ ἐμφανῆς, Πλάτ. Σοφ. 244A, καὶ.: ἐμφ. τινὶ τι ἐνν. Ἀποκν. 4. 3, 4:—μετ' ἀναρ., τὰ παθήματα δι' ὅς αἰτίας

ἐμφανίζω, μέλλ. Ἀστ. -ῶ, παρουσιάζω, Εὐρ. Ἀποσπ. 794, Φιλολ. παρ' Ἀθην. 37E· Τισσαφέρνην ἐμφανίσας ἐπιστοκον, φανερόν ποιήσας ὅτι ἦτο ἐπιστοκός, Σεν. Ἀγρο. 1. 12· εἶθ' ἐν ἡ τύχη καὶ τὸ δαιμόνιον φῆλον μὲν ἀλυσίτελῃ, συμφύροντο δ' ἐχθροὶν ἐμφανίζει, τοῦτον ἡμεῖς φοβόμεθα· Δημ. 188. 15:—Παθ., ἐμφανίζομαι, καὶ αὐτοῖς θεοῦς ἐμφανίζεσθαι λέγοντας Διογ. Λ. 1. 7 (ἐν τῷ Προομίῳ), Νέα Διὰ.

2) ἐμφανῆς πνεῦ, ὡς τὸ ἐμφανῆς, Πλάτ. Σοφ. 244A, καὶ.: ἐμφ. τινὶ τι ἐνν. Ἀποκν. 4. 3, 4:—μετ' ἀναρ., τὰ παθήματα δι' ὅς αἰτίας

ἐμφανίζω, μέλλ. Ἀστ. -ῶ, παρουσιάζω, Εὐρ. Ἀποσπ. 794, Φιλολ. παρ' Ἀθην. 37E· Τισσαφέρνην ἐμφανίσας ἐπιστοκον, φανερόν ποιήσας ὅτι ἦτο ἐπιστοκός, Σεν. Ἀγρο. 1. 12· εἶθ' ἐν ἡ τύχη καὶ τὸ δαιμόνιον φῆλον μὲν ἀλυσίτελῃ, συμφύροντο δ' ἐχθροὶν ἐμφανίζει, τοῦτον ἡμεῖς φοβόμεθα· Δημ. 188. 15:—Παθ., ἐμφανίζομαι, καὶ αὐτοῖς θεοῦς ἐμφανίζεσθαι λέγοντας Διογ. Λ. 1. 7 (ἐν τῷ Προομίῳ), Νέα Διὰ.

2) ἐμφανῆς πνεῦ, ὡς τὸ ἐμφανῆς, Πλάτ. Σοφ. 244A, καὶ.: ἐμφ. τινὶ τι ἐνν. Ἀποκν. 4. 3, 4:—μετ' ἀναρ., τὰ παθήματα δι' ὅς αἰτίας

ἐμφανίζω, μέλλ. Ἀστ. -ῶ, παρουσιάζω, Εὐρ. Ἀποσπ. 794, Φιλολ. παρ' Ἀθην. 37E· Τισσαφέρνην ἐμφανίσας ἐπιστοκον, φανερόν ποιήσας ὅτι ἦτο ἐπιστοκός, Σεν. Ἀγρο. 1. 12· εἶθ' ἐν ἡ τύχη καὶ τὸ δαιμόνιον φῆλον μὲν ἀλυσίτελῃ, συμφύροντο δ' ἐχθροὶν ἐμφανίζει, τοῦτον ἡμεῖς φοβόμεθα· Δημ. 188. 15:—Παθ., ἐμφανίζομαι, καὶ αὐτοῖς θεοῦς ἐμφανίζεσθαι λέγοντας Διογ. Λ. 1. 7 (ἐν τῷ Προομίῳ), Νέα Διὰ.

2) ἐμφανῆς πνεῦ, ὡς τὸ ἐμφανῆς, Πλάτ. Σοφ. 244A, καὶ.: ἐμφ. τινὶ τι ἐνν. Ἀποκν. 4. 3, 4:—μετ' ἀναρ., τὰ παθήματα δι' ὅς αἰτίας

γέγονεν ἐμφ. Πλάτ. Τίμ. 61C' ἐμφ. ὅτι... Ξεν. Κύρ. 8. 1, 26.
3) ἐνδείκνυται, φανερώσει, ἐξηγουμαι, Ἄριστ. Ἀγαλ. Πρὸς.
1. 30, 4' γνωστοποιῶ, ἵνα τέτταρον ἐμφάνισιν νεανίσκοις
Πολύδ. 6, 35, 8' περί τινος Ἐπιγραφ. Δελφ. 68 Cunt. ὁναγρά-
φω, Ἐπιγρ. ἐν Hicks 182. 6.

ἐμφάνισις, εὖς, ἡ, = ἐμφανισμός, Ἄριστ. Σόφ. Ἐλεγχ. 24, 5.
ἐμφανίσκω = ἐμφανίζω, Παρβλ. Βίος Πυθαγ. 260.
ἐμφάνισμός, ὁ, ἐνδείξις, δῆλωσις, προθυμία, ἐμφανισμός
προαιρέσεως πρακτικῆς Πλάτ. Ὅροι 413B, 1362. (B', Μακκ.
Γ', 9).

ἐμφανιστέον, ῥηματ. ἐπιθετον τοῦ ἐμφανίζω, δεῖ ἐμφανίζειν,
διασαφηνίζειν, Πλάτ. Τίμ. 65C.

ἐμφανιστής, αὐτ., ὁ, ὁ ἐμφανίζων, καταγγέλλων, Ἐκκλ.

ἐμφανιστικός, ἡ, ὅν, ἐνδεικτικός, δηλωτικός, λόγος ἐμφα-
νιστικός διὰ προγινώσκόμενων Πλάτ. Ὅροι 414B' ἐκφραστικός,
Λογγῆτος π. ΤΨ. 81, 1.

ἐμφανισάσσομαι, ἐμφανίζομαι ὡς φάντασμα, Μ. Ἀντων. 2. 12.

II. μέσ., φαντάσσομαι ἐν τινι πράγματι, ῥῶσιν ἐμφανισά-
μενος τῷ τοῦ ἱεροῦ ὀνόματι Εὐστ. Πονηματ. 143. 70.

ἐμφαντάσσει, εὖς, ἡ, φαντασία, Πλωτίνος 3. 6, 17.

ἐμφαντικός, ἡ, ὅν, ὁ ἐμφανῶν, ἐκφραστικός, μετὰ γεν., πά-
θους τινὸς ἐμφαντικὸν Πλωτ. 747E, 1010C: ἀπολ., ἐκφραστικός,
ζωηρὸς, ἡ δὲ παράκλησις ἦν αὐτοῦ βραχεῖα μὲν, ἐμφαντικὴ
δὲ καὶ γνώριμος τοῖς ἀκούουσιν Πολύδ. 18. 6, 2, Πλωτ. 1009E.
Ἐπίρρ. -κῶς, ζωηρῶς, ισχυρῶς, μετὰ δυνάμειος, ἐπὶ ζωηρότητι.
Πλωτ. Ἀρατ. 32' ἐμφ. παρακαλεῖν Πολύδ. 11, 12, 1' συγκρί-
-ώτερον ὁ αὐτός: ὑπερβ. -ώτατα Φίλων 1. 50' ἐμφατικός εἶναι
συνήθης δι. γρ., ἴδε Wyttenb. Πλωτ. 2. 104B.

ἐμφαρμάσσω, ἀλείφω μὲ φάρμακον, τοὺς ἰοὺς τῶν θηρίων
ἢ τοὺς ἐμπεφάρμαγμένους βέλεσιν Γαλην. τ. 2, σ. 53, 17.

ἐμφαρμόσσομαι, ἐμφαρμόζομαι, ἐμφαίνω, Πλωτ.

ἐμφασίς, εὖς, ἡ, (ἐμφαίνωμαι) τὸ ἐμφαίνεισθαι ἐν λέξει τινὶ ἐπι-
φανείᾳ, ἀνταύγεια ὅσα ἐν κατόπτρῳ ἵδεται, Ἄριστ. Μεισιμ. 3. 4,
6., 3. 6, 4 κ. ἀλλ., Παρβλ. 23. 9' ἐμφασιν ποιεῖν Θεοφρ. περὶ
Αἰθ. 30' ἀνιθερὸν ἐμφασίος τῆς ἀληθείας, ἀσπαρξὶ ἀντανανδ-
σεις ἢ εἰκόνες, Πλωτ. 2, 354C. 2) ἱερατικὴ ὄψις, τὸ ἐξω-
τερικὸν φαίνόμενον, λαμπρότης Ἄριστ. π. Κόσμ. 4, 22' ἐμφά-
σις ὀφείλων ὁ αὐτός π. Μεντ. ἐν ῥήτορις 2, 13' κατ' ἐμφασιν,
κατὰ τὸ φαίνόμενον, ἐν ὧντι, πρὸς τὸ καθ' ὑπόστασιν (πράγματι)
ὁ αὐτός π. Κόσμ. 4, 21' κατὰ τὴν ἐμφασιν Πολύδ. 5. 63, 2'
ποιοῦσαν ἐμφασιν, μετὰ γεν., δεικνύουσαν τάχα, προσποιουμένην,
Πλωτ. 2. 63F' ἀλλ', ἐμφασιν ἐποιεῖ ὡς προστάττων τῇ, ἐφαί-
νετο ὡς νὰ προσέταττε τι, Πλάτ. Κρίτ. 14' ποιῶν ἐμφασιν ὡς ἐπὶ
τινας.. ἐπεστροφῶς.. Πολύδ. 5. 110, 6' ἐμφ. ἔχειν τινὸς
Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 16' ἐμφ. ἔχειν ὡς... διόδ. 11. 89' ἐμφ.
γίγνεται τινος ὁ αὐτός 1. 38.

III. (ἐμφαίνω) δῆλωσις,
δηγήσις, Πολύδ. 6. 5, 3, κτλ., ποιεῖν ἐμφάσεις κατὰ τινος ὁ
αὐτός 28. 4, 8.

III. παρὰ ῥήτορας, δύναμις τοῦ λόγου, δύναμις
ἐκφράσεως, ἥτις ἔχει πλείονα ἰσχύον ἢ διὰ τῶν λέξεων ἐκφραζομένη
ἐννοια, Παρβλ. Βίος Πυθ. 103, 161, κ. ἀλλ.

ἐμφατικός, ἡ, ὅν, ὁ ἔχων ἐμφασιν, ἐκφραστικός, ἴδε ἐμφαν-
τικός ἐν τέλ.

ἐμφανίζομαι, κλιόμαι ἐν φάνη, ἐπὶ ἵππῳ, Ν. Χων. ἐν Μεσ.
Βιβλ. 240. τ. Α', σ. 91, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 21, 9, Β', σ. 345. 15.

ἐμφέρδομαι, παῖς, ἐνίφ-, φέρδομαι, τρέφομαι ἐν τινι σόφῳ, καὶ
γίγνεται ταῦρος οὗ ὅς οὐ σταθμῶς ἐνίφέρεται (ἐνὶ φέρει-
ται Αἰνείας) Μόσχ. 2. 80.

ἐμφέρεια, ἡ, ὁμοιότης, Διοσκ. 1. 1, Πλωτ. Νομ. 13' πρὸς τι
ὁ αὐτός 1'. Γράμχ. 2.

ἐμφερής, εὖς, ὁμοιος, τινί, συχρὸν παρ' Ἡροδ., ὡς ἐν 2. 76,
92, 105' καὶ ἐν τῷ ὑπερβ., 3. 37, 4. 74 κ. ἀλλ., ὡσαύτως παρ'
Ἀετ. ποιηταίς, ὡς παρ' Ἀίσχλ. ἐν Χο. 206, Εὐμ. 412, Σοφ. ἐν
Αἰ. 1152, Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. 503' ἐμφερής τινι τοὺς τρόπους ὁ
αὐτός ἐν Σφ. 1102' σπάνιον παρὰ τοῖς Ἀετ. πιλογράφοις, Ξεν. Κύρ.
5. 4, 31, Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 9. 40, 36, Θεοφρ. π. τὰ φυτ. Ἰστ.
7. 6, 3, κτλ.—Ἐπίρρ. -ρῶς, ὁμοίως Διογ. Α. 6. 103' ἐμφερῶς
ἔχειν τινί Ἀθην. 27A' ὑπερβ. -ἔστατα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 49.
Πρὸλ. προσφερής, προσεμφερής.

ἐμφέρω: μέλλ. ἐνοῶμαι, φέρω ἐντός, πρὸλ. ἐμφαίρω:—Παθ.,
φέρωμαι ἐντός, ἐν τινι ἵππῳ 1221C' (μετὰ διαφ. γραφ. ἐμφ-),
περιφέρωμαι, βιάω ἐν τινι, μυρία.. φύλα.. βένθεσι πόντον ἐμφέ-
ρεται πλώοντα Ὀππ. Ἀλ. 1. 81' ἐν δίναις, δι. γραφ. ἐν Ἀπολλ.
Ροδ. Δ. 813:—Μέσ., φέρω μετ' ἑαυτοῦ, τι Ἀρατ. 701.

II. ἐνεφέρω, ἐγίνετο λόγος, ἀνέρεται, ὑπόσημ. ἐν Πολύδ. 14. 12
ἐν τέλει.

III. εἰσφέρω, Ἐπιγρ. Μεταίτων Θεσσαλίας, Ραγ-
καθῆ Αἰν. Hell. 692.

ἐμφελοῦς, ἐπίρρ., φιλοῦς, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 323. 9,
ἐκδ. Α.

ἐμφεύγω, εὐρίσκω καταφύγιον, καταφεύγω, Λουκ. Ψευδολαγ. 27.

ἐμφεγγομαι, ἀποθ., φύλλομαι, ὁμιλῶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ, Λουκ.
Εὐνοῦχ. 7.

ἐμφθορής, εὖς, (φθορά) ἀπολῶς, ἡ κατεστραμμένος ἐν.., Νικ.
Ἀλεξ. 170.

ἐμφέληθω, ἥσυχμαι ἐν τινί, Πορτύρ. π. Ἀποχ. Ἐμφ. 2. 47,
Μ. Ἀντων. 5. 5.

ἐμφέλοκαλέω, καταγίνομαι εἰς τι φιλοκάλως, Πλωτ. 2. 122E'
ἐμφ. τινί ὁ αὐτ., Φίλοπ. 4.

ἐμφέλωνεκος, ὀν, = φιλόνεκος: ἐπίρρ. -κῶς, Σχόλ. εἰς
Εὐρ. Ἀιδρ. 289, Ἐκκλ.

ἐμφελοπονέω, φιλοπονῶ ἐν τινι, ταῖς ἀγλαῖς γυνήσιν ἐνε-
φιλοπονέει γραφαῖς Ἀντων. Βίος Χρυσόστ. σ. 307, 13.

ἐμφέλοσοφῶ, φιλοσοφῶ ἐν τινι, ἡ ἐν τινι τύπῳ, ὡς φησὶν ὁ
Θεῖος Ἰωδὲ ἐμφίλοσοφῶν τοῖς πάθεσι Γρηγ. Νατ. II. 60D, III.
165C, 1189A' ἐμφίλοσοφῶς τῇ Σικελίᾳ χρόνον Φιλόστρ. ἐν
Βίῳ Ἀπολλ. 5. 18, σ. 202. 4.

ἐμφελοσόφημα, τό, φιλοσόφημα, Γρηγ. Νατ. II. 576C.

ἐμφελοσοφός, φιλοσοφικός, Διογ. Α. 2. 40.

ἐμφελοτεχνέω, καταγίνομαι φιλοτεχνῶς εἰς τι, τινί Μ. Ἀντων.
7. 54.

ἐμφελοχωρέω, ἀγαπῶ νὰ ἐνδιατρίβω εἰς τι, τῇ μνήμῃ Λουκ.
πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 1, πρὸλ. Ἀλκίπρῳ 3, 15, Ἰωσήφῳ Ἰων. Ἀρχ.
2. 7, 2' ἀπολ., Ἀθην. 264B.

ἐμφλάω: μέλλ. -άσω, ἴων. ἀντὶ τοῦ ἐνθλάω, Ἰππ. Πορρ. 98E.
ἐμφλεβουαίω = φλεβοτομία ἐν, Ἰππ. 279. 55.

ἐμφλεγμαίνω = φλεγμαίνω, Γρηγ. Νύκτ. II. 276A.
ἐμφλέγω: μέλλ. -ξω, φλέγω ἐν τινι, ἐνέφλεγε ἐν φρεσὶ
Πυρρόν Ἀνθ. Παν. 198' παθ., Νικ. Θηρ. 338.

ἐμφλογος, ὀν, ὁ ἔχων φλόγα, Αἰνείας Ὀνειρ. 159, σ. 134, 12.

ἐμφλυτός, ὀν, ἔχων φλοῖον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀφλυτός,
Θεοφ. π. τὰ φυτ. Ἰστ. 5, 1, 2.

ἐμφλυτὸς-σπέρματος, ὀν, ἔχων τὸ σπέρμα κεκαθυμένον ἐκ
φλοῖου, Θεοφρ. π. τὰ φυτ. Πιστ. 7. 3, 2.

ἐμφλοῦς, ὤς, ἡ, ἔχων φλόγα ἐν λαυτῇ, Ἐμπερος, καὶ τὸν
ἐγερσιφῶν πυρὸς ἔγκυσον ἐμφλογα πέτρων Ἀνθ. II. 6. 5, 5.

ἐμφροδῶ, ἐμβάλλω φρόνον, κάμνω τινὰ νὰ φροδῇ, Εὐστ. Ἰλ.
943. 16:—Παθ., φροδοῦμαι, Πλωτ. 2. 10, 5.

ἐμφροδῶς, ὀν, ὁ ἐμφοῶν φρόνον, Λατ. formidolus, οἱ γὰρ
ἐμφοδοὶ ὀρεαί σφ' ἔχουσι Σοφ. Ο. Κ. 39.

II. παθ., ὁ ἐν
φρόνῳ, περιστοιχισμένος, ἔντρομος, Εὐστ. (Σιρᾶχ 19', 24).—Ἐπίρρ.
-δως, Πλωτ. ἐν λέξει ἑρρωδῶς.

ἐμφροιδάω, εἰσβάλλω, ἐπέρχομαι, ὁ Ῥωμαῖον στρατηγὸς ἐπὶ
τῇ Ἀρλεντηῇ χώρῃ ὅλᾳ τῇ λατλαφ., ἐνεφροίτητος Θιοφύλ.
Σιμων. Ἰστ. 2, 7, σ. 3' D.

ἐμφρονεύω, φανεύω ἐν τινι, κόρεις ἐν ταῖς ῥίσι αὐτῶν ἐμ-
φρονεύσας Γιωπ. 16. 19.

ἐμφροδοῦμαι, παθ., περιζωννύω τὸ στήμα μου διὰ φορβείας,
ἐλθ. κημοῦ ἢ περιστομῆς ὡς οἱ αὐλῆται (πρὸλ. φορβεῖαι II.),
Ἀριστοφ. Ὅρν. 861.

ἐμφρόβριος, ὀν, καταβιβρώσκων, καταναλίσκων, τίνος Νικ. Η.
629' ἐμφρόβριον: ἐτελώνημα Πλωτ.

ἐμφρόβριος = ἐμφέρω—Παθ., περὶ νῆσ μέλαιναν κύμασιν
ἐμφορέοντο Ὁδ. Μ. 419' ὕδασι Ἀπολλ. Ἰωδ. Δ. 626.

II. κάμνω τινὰ νὰ πῆλ, ποτίζω, καὶ πολὺν ἐμφορήσας ἀκρατον
Διδδ. 16. 73:—Μίς, καὶ παθ., πληρῶ ἑαυτὸν τινος πρῶγματος, κά-
μνω πολλὴν χρῆσιν τινος, ὑπερμέτρως μεταχειρίζομαι τι, ἐνεφ-
ρέτο τοῦ μαντήσιου Ἡρόδ. 1. 50' πληροῦμαι, ἀνάσαι ἐμφορη-
θῆναι Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 10, Βεακ. 1' οἶνου ἀκράτου Ἡρωδ. 4. 11,
Πλωτ. 2. 1067E' ἐξουσία, ὕδρευσις, τιμωρία Πλωτ. Κικ. 19,
Σερτ. 5, κτλ., ὡσαύτως μετ' αὐτ. πράγμ., ἀκρατον Διδδ. 4. 4,
Ἀλκίπρ. 1. 35, Ἀθην. 416A' ἀπολ. Ἀλκίπρῳ 1. 1.

III. μεταφ.,
ἐμβάλλω, προστρέχωμαι, διδομαι, Λατ. incutere, ἐμφορεῖν πληγὰς
τινὶ Διδδ. 19. 70, Πλωτ. Ἡερμ. 3' ἐμφ. ὕδρεις εἰς τινὰ Ἀλκί-
πρῳ 1. 0' οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 28.

II. ἐπισφρεύω ἐπ' αὐτὸν εἰς τινὰ, ἐπιρρίπτω κατὰ πρόσωπόν τινος, εὖς
αὐτὸν ἐμφορεῖς (ἐμφέρεις Εἰμπε, Ηερμ., κτλ.) σὺ μοι φόνους
πατρός Σοφ. Ο. Κ. 989.

ἐμφορής, εὖς, ἡ, ὑπερπλήρωσις, λαίμαργος πολυπραγία καὶ
πολυπλοκία, οὗ διψήσεως ἄκος, ἀλλ' ἐμφορήσεως ἐνεκα Ἀθην.
1013.

ἐμφόρητος, ὀν, πλήρης, γέμων, κατ' αὐτοῦ οὖν στρατιὰ
σοδὰρ δυνάμειος ἐμφορήτῳ ἐπέρχεται Ἰω. Γενιά, σ. 64.
12, ἐκδ. Β., Διδδ.

ἐμφορτίζομαι, παθ., φορτώνομαι, Θ. Πρὸδρ. παρ' Εἰμφορτί-
6. σ. 253' ἴδε ἐμφορτίζομαι.

ἐμφορτάσσομαι, μέσ., φορτώνω τι διὰ λογαριασμὸν μου, φοινίκας
ἀγοράσας, ναὺς ἐμφορτωσάμενος ἀνήχθη Λίγνη Μ500ι 2701.

ἐμφορτός, ὀν, πεζορωματικός, ἐμφορτον ἐδωδῆς Ὀππ. Ἀλ.
2. 212, Διογ. Α. 1. 31.

ἐμφορῶμα, τό, (ἐμφορῶμαι), φραγμή, Ἰσοκρ. 148.

II. = ἐμ-
φορᾶς, Ἰππ. 258, 39, Πλάτ. 2. 745E.

ἐμφορῶς = ἐμφορᾶς, Εὐστ. (Σιρᾶχ κ', 14).

ἐμφορῶς, ὀν, ὁ προεινὼν ἐμφορᾶν, Ἰππ. 397, 31.

ἐμφωνέω, φωνάζω πρὸς τινα, τινί Κλήμ. Αλ. 104.
 ἐμφωνός, ον, ἔχων φωνήν, φωνητικός. Αλ. π. Ζ. 15. 27.
 II. ἔχων ἰσχυράν φωνήν, Ξεν. Ελλην. 2. 4. 20.
 ἐμφωνέζω = φωνεῖζω, Κλήμ. Αλ. 799, ἐν τῷ παθ.
 ἐμφάω: μέλλ., -ήσω, απογγιζῶ ἐς τι ἢ ἐπ' αὐτῷ ἐς τι, Καλλ.
 Ἀπρσπ. 121, ἐν τῷ μίση τῷ παθ.
 ἐμφηφίζω, συναριθμῶ, ἐμφηφίσαι· ὅταν βαρυνεῖται ἀποδιδόντος
 χρεώστου μὴ εὐθίως ἀναληφθέντι εἰς ὄφλημα· Πισύχ.
 ἐμφίω, «ἐμφίονσα» ἐρέγματα διδόνσα· Πισύχ., «ἐμφίονσα» (χει-
 ρογρ. ἐψιοῦσα): τροφὰς διδόνσα γόνδρου· καὶ τὰ ἐφητά· Αἰσχύλος
 Τριφυλ. (Ἀπρσπ. 49)· βιοτήν αὐτίμον ἐψιοῦσα· Ἰππῶναξ· Φωτ.
 Δ. 5. 220αγ. ἐν λέξει ἐψιοῦσα.
 ἐμφωφείω, φωφῶ ἐντός, ποιῶ φόνον ἐντός, ὅταν ἐνῇ, ἐμφωφεῖ
 ἐν τῇ φάρυγγι ἀναπνεύοντος· Ἰππ. 415. 52.
 -ἐμφωφός, ον, ἡδῶν, Ἀνθ. Παλ. 5. 244.
 ἐμφωφός, εως, ἡ, δρόσιμα, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὁδ. Παθ. 1. 9.
 ἐμφύχλα, ἡ, τὸ ἔχειν ψυχὴν, ζωὴν, Πλούτ. 2. 1053B, Σέξτ.
 Ἐμπ. II. 2. 25.
 II. ἰσχυρὴν ψυχὴν, Ἀρχέλαος ὑπὸ θεο-
 ρίου καὶ ἐμφυχίας συστήναι τὸν κέσμον Στὸβ. Ἐκλογ. 1. 454.
 ἐμφύχος, ον, ἔχων ἐν αὐτῷ ψυχὴν, δηλ. ζωὴν, ζῶν, Λατ.
 animatus, animosus, ἀντίθετον τῷ ἀψύχως, Ἠρόδ. 1. 140 κ. ἄλλ.
 Σικωνίδ. 111, Σοφ. Ο. Κ. 1486, Ἀντ. 1107, Εὐρ. Ἀλκ. 140· πρὸλ.
 Πλάτ. Φαίδρ. 245E, κ. ἄλλ.· μὴ κτείνειν τὸ ἐμφύχον, ἐκ τοῦ
 Ἐμπροχλέους, Ἀριστ. Ρητ. 1. 13, 2· ἐμφύχον οὐδὲν ἐσθλὲι
 Ἀλκιδ. ἐν «Ἀπολιδι» 1· πρὸλ. τὸν αὐτ. ἐν «Ταραντίνοισι» 1. 6:—
 ὑπερβ. ὅσα ἐμφυχότατα... ἦν Πλάτ. Τίμ. 74E. 2) ἐπὶ
 λόγου, ζωῆς, σθένος, λέξεις Ἀριστ. Ἀποσπ. 120, πρὸλ. Λουκ.
 Δημοσθ. Ἐγκώμ. 14· οὕτως, ἐμφ. ἀγαθία Ἀνθ. Π. 12. 56· πάθη
 Λογγίν. 34. 4:—Ἐπίρρ. -ως, Πλούτ. 2. 700F. II. δ' ἐνέχων
 ψυχρὸς, ψυχρός, Δημόκρ. παρὰ Θεοφρ. π. Δισθ. 53 (δὲν καὶ δυά-
 μεθα νᾶ ἀναγνώσμεν εὐψυχότερος ἐκ τοῦ π. Φωτ. Αἰτ. 5. 14, 1).
 Ὁ Wimmer ἔχει ἐμφυχρότερος.
 ἐμφυχρότης, ητος, ἡ, οὗτος τοῦ ἐμφυχρός, τὸ εἶναι τινὰ ἐμφυ-
 χον, Ἐρμίου Σχόλ. εἰς Πλάτ. Φαίδρ. 81, Νικηφ. Βλεμμ. σ. 769,
 772, ἔκδ. Μί· παρὰ τῇ αὐτῇ συγγραφῇ ἀπαντᾷ οὐ μακρὰν τῆς ἀνω-
 τέρας καὶ ἡ λέξις ἀψυχρότης.
 ἐμφυχρός, (ἐμφυχος) 1) εἰδὼς ψυχὴν, ζωὴν, καθιστῶ τι ὡς ἐμφυ-
 χον, ἐνεψύχωσε δ' ὁ γλύπτας τὸν λίθον Ἀνθ. Π. 9. 774.
 ἐμφυχρός, ον, δ' ἔχων ἐν αὐτῷ ψυχρὸς, ψυχρός, Ἰπποκρ. 1190B,
 ἴδε ἐμφυχος II.
 ἐμφύχω [ῶ]: μέλλ., -ήσω, καθιστῶ τι ψυχρὸν, δροσερόν, δροσίω,
 Ἀθην. 676C, Ἰαλιν., κλ.
 ἐμφύχωμαι, εως, ἡ, μετέδοσις ζωῆς, ζωογόνησις, Πλωτίν. 4. 3, 9.
 -εν, εὐρήσεται ὡς κατάληξις ὄνομας. πλὴθ. μετοχ. τριτοκλίτων ἐν
 τρισὶ Κρητικαῖς ἐπιγραφαῖς ἐπελθόντων (= ἐπελθόντες) L. et W.
 83· ἀνγράφοντες (= ἀναγράφοντες) Bull. d. cor. hell. III. σ.
 203· ἀκοῦσαντες (= ἀκούσαντες) Bull. d. cor. hell. IV. σ. 353,
 ἐν. Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τῆς εἰς· ἴδε πρὸθ. εἰς ἐν ἀρχῇ.
 ἐν. ποιητ. ἐνέ, ἐν, ἐνέ (Πλ. Θ. 199, κτλ.) τύποι ἐν χρήσει
 παρ' Ἑκ. καὶ Δωρ. Ποιηταίς, κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, ἀλλὰ
 σπάνιον παρὰ τοῖς Ἀττ. Ποιητ., ὡς ἐν παρὰ Σοφ. ἐν Ἀντιγ. 1241·
 ἐνέ παρ' Εὐρ. ἐν Ἰρακλ. 893· ἐνέ παρὰ τῇ αὐτῇ ἐν Ἰ. Τ. 1109.
 ΠΡΟΘΕΣΙΣ μετὰ ΔΟΤΙΚΗΣ: Ριζικὴ σημασία ἰεντός, ἐν ἀντι-
 θέσει πρὸς τὴν εἰς καὶ ἐν ἐκ.
 I. ΕΠΙ ΤΟΝΟΥ. 1) ἐν, ἐντός, ἐν νήσῳ, ἐν δώμασι,
 ἐν προθύροις, ἐν νηυσὶ Ὀμηρ., καὶ μετ' ὀνομάτων πόλεων ἢ
 νήσων, ὡς ἐν Ἀθῆναις, ἐν Τροίῃ Δι. ἢ ἐν Σαλαμῖνι καὶ ἢ ἐν
 Λαυρυντικῇ μάχῃ, Ἀττ.· ἰαλλὰ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἢ πρὸθ. ἐντόσε
 παραλείπεται, ὡς ἐν τοῖς, Ἐλευσίνι, Μαραθῶνι· ἢ συνηλιστέρον
 γίνεσθαι χρήσις τύπων παλαιῶν ἐπιρρηματικῶς, ὡς Ἀθῆναις, Ἐθ-
 ῆσαι, Ὀλυμπιάσι, Μουνυχιάσι, Οὐράσι, ἴδε τὰς λέξεις·
 οὕτω τὰ Ἰσθμοῦ, Πυθοῦ, ἔχουσι τὴν πρὸθεσιν μόνον παρὰ μετὰ-
 γενεστέρους ποιηταῖς, Ἰακωφίου Ἀνθ. Π. 6. 788: ἴδε Κόντων ἐν
 Ἀθῆναις τόμ. B', σ. 394, κέξ. — ὡς ἐφελ. ἐν Ἀντιγ. ἐν χερ-
 σὶν ἐμῇσι· ἐν ταῖς ἀγκάλαις μου, Ἰλ. X. 428· ἐν θυμῷ Ἰλ.,
 κτλ.: — ἐν αὐτῷ εἶναι, ἐν αὐτῷ, εἰς τὰς φρένας· τινος, ἔτ' ἐν
 σστυγῇ γένου, ἔλα εἰς τὸν καυτὸν σου Σοφ. Φιλ. 940· ἀσάυτως,
 ἐν αὐτοῦ· πρὸλ. σημα. 2,
 2) ἡλειπτικῶς ἐν φράσει ὡς
 αἱ εἰσ: ἐν Ἀλκιονόδοις Ὁδ. II. 132· ἐν Ἀἰθῶα Ἰλ. X. 389,
 Ἀττ. ἐν Ἀἰθῶα (ἐνθα ὑπονοεῖται αἱ δοίκαί, σῆκαί, μεγάλαί, ὁμοίαι
 καὶ πρῶταί· αἱ λέξεις αὐταὶ τίθενται ἐν Ἰλ. X. 52, Ὁδ. Α.
 834, Α. 62) οὕτω καὶ παρ' Ἠρόδ. ἴδε Valck. 1. 35, 7, 8,
 καὶ παρ' Ἀττ.: ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπαντᾷ μετὰ κυρίων ἡννοῦσιν,
 ὅλλ' ἐνίοτε καὶ μετὰ προσηγορικῶν, ὡς ἐν ἀφρυσὶ πατρὸς Ἰλ.
 Z. 47· ἐν ἀνδρὶ εὐσεβέστατῳ Εὐρ. Ἰ. Α. 926· ἐν ποιε-
 τήδου, ἐν κισσορίστου, ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ τῷ... Ἀριστοφ. Νεφ.
 972, Πλάτ. Θεαῖτ. 206A πρὸλ. τὴν πρὸθ. εἰς 1. Α'· ἐνταῦθα ἐν
 αὐτοῦ (χειρὸς Ἰαθ. αὐτῷ) Ἀριστοφ. Στ. 942, Πλάτ. Ναρμίδ.
 155B, ἴδε ὅπως 1
 3) ἐντέλειος, ὁρανοῦς ἐν νεφέλῃσι
 καὶ αἰθέρι Ἰλ. Ο. 192· μετ' Ὀμηρ., ἐπὶ ἰδιωματικῇ, ὅπως αὐτῷ,
 κτλ.: ἐν ἐορῇτι Ἠρόδ. 2. 159· ἐν πεπλησμένῳ Σοφ. Τόμ. 613

ἐν ζυντεσιν Πινδ. Ο. 4. 34· ἐν ὅπλοις Ἠρόδ. 1. 13, κτλ.: ὡσαύ-
 τως ἐπὶ ἰδιωματικῶν εἰδῶν ὅπλων, ἐν τόδοις, ἀκοντίοις, κτλ., Ξεν.
 Ἀπομν. 3. 8, 2· ἐν μεγάλοις φορτίοις, τρέχειν ὁ αὐτ. Κύρ.
 2. 3, 14· ἐν βαθεῖ πύγματι Λουκ. π. Ὁρχ. 5. 4) ἐν, ἐπὶ,
 παρὰ, ἐν ποταμῷ Ἰλ. Σ. 521, Ὁδ. Ε. 468· ἐν οὐρεσι, ἐν
 κορυφαῖσι, ἐν ἵπποις, ἐν θρόνοις Ὀμηρ. νευρὴ ἐν τέλει, ἐπὶ
 τοῦ τόδου, Ἰλ. Ο. 403· ἐν εἰφεί ἦλοι Α. 39· κατεκλάσθη ἐν
 καυλῷ ἔγχος, ἐφραύσθη κατὰ τὸν καυλόν, ἥτοι τὸ εὐλόν, N. 608·
 ἐν αἰνῷ, «ἐπ' αὐτῷ» ἐπὶ κρασίῳ, Λατ. inter pocula, Καλλ. Ἐπιγράμμ.
 30, Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 15. 5) μετὰ, συχν. παρ' Ὀμ.,
 ἐν ἀντασίοι, προμάχοισι, μέσοισι, νεκύεσσι, κτλ.: οἱ ἐν
 ἀθανάτοισιν Ἰλ. Α. 398· μετὰ βημάτων δηλούντων ἀρχὴν, κυβέρ-
 νησιν, ἀρχεῖν, ἀνάσσειν ἐν πολλοῖς Ἰλ. N. 689, Ὁδ. T. 110·
 οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., ἐν ταῖς οἰκείαις χρηστέας Σοφ. Ἀντιγ. 661·
 ἐν γυναικὶν ἀλκιμῶς Κύρ. Ὁρχ. 754: — ἐν πᾶσι, ἐπὶ παρουσῇ
 πάντων, Λατ. coram, Ὁδ. B. 194· ἐνεῦθεν ἐπὶ εἰκῆς, ἀγωνί-
 ζεσθαι, ἐκάζεσθαι ἐν τισὶ Πλάτ. Γοργ. 464D, Νόμ. 916B·
 πρὸλ. Wolf π. Λεπτίν. σ. 249· — παρὰ τῆς φράσεως ἐν ταῖς μετὰ
 ὑπερβ. ἴδε 6, 7, κτλ., VIII. 7. 2) ἐν χερσὶν αἰνός, εἰς τὴν
 ἐξουσίαν τινός, Λατ. manus, νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανά-
 τοισι Θεοῖσι Ἰλ. II. 102· ζῶναίς γὰρ ἐν ὅπῃ Ὁδ. K. 69
 (πρὸλ. τὰς Ὀμηρικὰς φράσεις θεῶν ἐν γούνασι κεῖται Ἰλ. P.
 514· ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου II. 630) συχν. παρ' Ἠρόδ.
 καὶ Ἀττ.: ἐστὶν ἐν τινι, μετ' ἀπαρ., ἐφαρτῆται ἐξ αὐτοῦ Ἠρόδ.
 3. 85, 8. 109, κτλ.: ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι Σοφ. Ο. Κ. 1143·
 ἐν αὐτῷ γὰρ ἔσμεν ὁ αὐτ. Ο. T. 314· ἐν ταῖς ναυσὶ τῶν Ἑλ-
 λήνων πράγματα ἐγένετο Θουκ. 1. 74· ἐν τῷ θεῷ τὸ τέλος
 ἦν, οὐκ ἐν ἡμῶι Δημ. 292. 21· ὡσαύτως, ἐν γ' ἡμῶι, ἐν αὐτῷ γ',
 ἢ ἀνεῖ τοῦ γ', ὅσον ἐφαρτῆται ἐξ ἐμοῦ, ἐκ σοῦ, Λατ. inhihi in
 me sibi (ἀλλ' ὡσαύτως, κατὰ τὴν ἰδικὴν μου, κατὰ τὴν ἰδικὴν σου
 κρίσιν, Valck. Ἰπποκρ. 324): — σεαυτὴν σχίσιν ἔχουσιν αἱ κατωτέραι
 ἐκπύεσθαι χρήσεις, σημασ. III. 7) ὡς πρὸς... ἐν γῆρᾳ
 συμμητρός τινι Σοφ. Ο. T. 112· ἐν ἡμῶι θρασυῖ, πρὸς ἐμῇ,
 ὁ αὐτ. Αλ. 1315· γέλωτα ἐν τινι γέλωτι ὁ αὐτ. Ἀντιγ. 551, πρὸλ.
 Αλ. 1092, κτλ. 8) ἢ ἐν τίθεται· πολλὰκις μετὰ βημάτων κινή-
 σεως σηματοποιῶν· τότε δὲ ἡ δύναμις εἶνε περιεπικὴ καὶ βραχυλό-
 γικῇ, διότι ἡ τε κίνησις εἰς τόπον καὶ ἡ μετὰ ταῦτα ἐπακολουθεῖσα
 στάσις νοοῦνται ἐν τῇ φράσει, ὡς παρ' Ὀμ., πῖπτεν ἐν κονίῃσι,
 πῖπτεν [εἰς τὴν κόνιν καὶ μένειν] ἐν αὐτῇ, Ἰλ. Δ. 482, κτλ.: ἐν
 κονίῃσι βαλεῖν B. 588· ἐν νηὶ τίθεται K. 570· ἐν χερσὶ
 τίθεται Δ. 411, κτλ.: ἐν χερσὶν βαλεῖν ἢ λοβεῖν B. 374, B.
 116· ἐν στήθεσσι μένος βαλεῖν B. 513· ἐν Τρωίῃ δ' ὄρουσθαι
 II. 258· πεσὶν ἐν χερσὶ Z. 81· ἐμπεσὶν ἐν ὄλῃ Α. 166·
 ἔλων ἐν βουσὶ Θορῶν B. 101· ὀλον ἐχέων ἐν ὀδῃ παρὰ χερ-
 σῇ Ὁδ. Γ. 261· ἐν ἀμφισπορευσὶν ἀφύσσον B. 349· ἐν τεύ-
 χεσι δύνειν Ἰλ. H. 131 (ἀλλ' ὡσαύτως, ἐς τεύχεα δύνειν Ὁδ.
 A. 498) οὕτω παρ' Ἀττ., Σοφ. Αλ. 184, 376, Ἀντιγ. 503, 1271,
 Θουκ. 7. 87, κτλ.: ἐν τόπῳ καταπεφύγεται Πλάτ. Σοφ. 260C·
 ἐν ἔδῳ διαπορευθεὶς ὁ αὐτ. Νόμ. 903A. — Παρρησιόχῳ θυμῷ
 ἐπὶ ἐν τῷ δοκίμῳ Ἑλληνικῷ λόγῳ ἢ πρὸθ. ἐν ἑνὶ εὐρεῖται μετὰ
 βημάτων σηματοδόντων τὸ ὑπάγειν ἢ ἐρχοσθαι ὡς παρὰ Πλουτ. 7. 4,
 3· διαβάντες ἐν τῇ Σάμῳ. — Περὶ τῆς ἐναντίας· χρήσεις τῆς εἰς
 μετὰ βημάτων στάσεως, ἴδε πρὸθ. εἰς 1, 2. 9) πίνειν ἐν
 ποτηρίῳ ἀντὶ ἐκ ποτηρίου, Λουκ. Θ. Διάλ. B. 2· ἐν ἀργύρῳ ἢ
 χρυσῷ πίνειν ὁ αὐτ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Σουόν. 20· ἐν μικραῖς
 Διγ. Α. 1. 104. 10) ἀργυρὸς ἐν ἐκπύμασι, ἀργυρὸς ἀνε-
 σκουαμένους εἰς ἐκπύματα, Πλούτ. 2. 280A. 11) ἐπὶ παρα-
 πομπῇ εἰς χωρίον συγγραφῆς, ἐν τοῦ σκήπτρου τῇ παραδόσει,
 ἐν τῷ τόπῳ ἐκλύει τῇ: Ἰλ. (B. 102). ἔνθα γίνεσθαι λόγος περὶ τῆς
 παραδόσεως τοῦ σκήπτρου (ἐκλ. πῶς ἐκ τοῦ διδῶς περιγίγναι εἰς τὸν
 Ἀγαμέμνονα), Θουκ. 1. 9, πρὸλ. Πλάτ. Θεαῖτ. 177C, Φιλόσ. 33B.
 II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ, ΤΗΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΩΣ ΚΑΙ
 ΤΗΣ ΘΕΣΕΩΣ ἐν ἡ εὐρίσκειται τις: 1) ἐπὶ ἐσωτερικῶς περι-
 στάσεων, ἐν πολλῇμιν, ἐν ἀγῶνι, ἐν θαλίῃ, ἐν αἰσῇ, ἐν μαίῃ
 Ὀμηρ. σύμφορ ἐν φάει βίος Κύρ. Φιλομ. 1281· ἐν γένει εἶναι
 τινι, συγγενεῖ εἶναι τινι, Σοφ. Ο. T. 1016· ἐν ἐνέσθῳ ἐπὶ θαλάσῳ
 ἢ ἔργῳ, ἐν φιλοσοφίᾳ, ἐν λόγοις εἶναι, ἐκασχολεῖσθαι εἰς
 φιλοσοφίαν, εἰς βηματοκλήν, Πλάτ. Φαίδρ. 59A, πρὸλ. Πλούτ.
 489D· οἱ ἐν ποιήσιν γενόμενοι, οἱ ποιηταί, Ἠρόδ. 2. 82· ἐν
 τοῖς πράγμασι Θουκ. 8. 28· οἱ ἐν τέλει, οἱ ἀργυρῶν, ὁ αὐτ. 7,
 79, κτλ.: ὁ μόνον ἦν ἐν τῇ τέχνῃ, ἐν τῇ ἐκασχολίᾳ τῇ αὐτοῦ
 τέχνῃ, Σοφ. Ο. T. 562. 2) ἐπὶ ἰσχυροῦς καταστάσεως, ἐπὶ
 ἀσκήσεως, κτλ., ἐν φιλοστοργίᾳ, ἐν δόξῃ Ἰλ. II. 302. 1. 230 ἢ
 ἀσκήσεως φράσεις εἶναι πολὺ συνήθεις παρ' Ἀττ., ἐν φόβῳ εἶναι,
 διατελεῖν ἐν φόβῳ, ἐν αἰσχύρῃ, ἐν σιωπῇ, κτλ.: ὡσαύτως, ἐν
 ἔργῳ ἔχειν τινὰ, ἀργυρεῖν κατὰ ἐνός, Θουκ. 2. 21· ἐν αἰσῇ
 ἔχειν τινὰ, αἰσθῆσθαι τινὰ, Ἠρόδ. 5. 106· ἐν αἰσῇ βαλεῖν Σοφ.
 Ο. T. 617· ἐν αἰσῇ εἶναι, ψέγεσθαι, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3. 6, κτλ.:
 οἱ ἐν ταῖς αἰτίαις Δημ. 1470. 25. 3) συχν. μετ' ὡς
 ἴπ. ἐν βραχέει βραχέως Σοφ. Πλ. 673· ἐν τῇ ἐκασχολίᾳ
 ὁ αὐτ. Ο. T. 803· ἐν καλῷ ἔσει· καλῶς γίνεσθαι, Εὐκ. Πλ. 613,

071· οὕτως. ἐν ἀσφαλείᾳ ἐστὶ ὁ αὐτ. 'Ι. Τ. 762· ἐν εὐμαρείᾳ ἐστὶ ὁ αὐτ. 'Ελ. 1227· ἐν ἐλαφρῇ ποιεῖσθαι 'Ηρόδ. 3. 154, ἐνθα ἴδε Valck.· ἐν ἑσπ. = ἑσως, ἐν ὁμοίᾳ = ὁμοίως, Θουκ. 2. 53· σπανιώτερον κατὰ πληθ. ἐν ἀργούσι = ἀργῶς, Σοφ. Ο. Τ. 287· ἐν κενούσι = κενός, ὁ αὐτ. Δ'. 971· οὕτω μετ' οὐσίαις. ἐν δίκῃ = δικαίως, ὁ αὐτ. Τραχ. 1069, 'Αριστοφ. 'Ικκ. 258, Πλάτ.· οὐκέτι ἐν ἡδονῇ ἄρχοντες, ὅθεν ἐρύλατον πλέον ἐκείνην τὴν προτέραν ἐπιείκειαν καὶ γλυκύτητα τῆς ἡγεμονίας (Δούκας), Θουκ. 1. 99· πρὸς. Πλάτ. 'Ἐπιν. 977B.

III. ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΟΥ, ΤΩΝ ΜΕΣΩΝ ἢ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ, ἐν πυρὶ πρῆσαι 'Ιλ. II. 429, πρὸς. 2. 340, P. 730· ἐν δεσμῷ δῆραι Ε. 386, 'Οδ. Μ. 54, κτλ.· ἄλλ.· ἐν τοῖς πλείστοις παραδείγμασι δύναται τις νὰ ἀνιχνεύσῃ τὴν ἀρχαίαν σημασίαν, βάλῃεν εἰς τὸ πῦρ καὶ ἐν αὐτῇ καύσαι, εἰς δεσμὸν καὶ οἱ αὐτῶν δῆσαι, κτλ.· οὕτως, ἐν πόντοις θαμμέντα Δίσχυλ. Πρ. 425· ἔργον ἐν κύβοις κρινεῖ ὁ αὐτ. Θύβ. 414·—ὡσαύτως, ἐν ὀφθαλμοῖς, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἢ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπεὶ οὐ πῶς τλήσομαι ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρθοῖσιν μαρναμένον φίλον υἱόν 'Ιλ. I'. 306· ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδίσθαι 'Οδ. Κ. 385, καὶ 'Αττ.·—ὡσαύτως, ἐν λίταις, διὰ δειψίων, ἐν ὀδῶν, διὰ βόλου ἢ ἀπάτης, ἐν λόγοις, διὰ λόγων, Δίσχυλ. Χρ. 613, Σοφ. Φιλ. 60, 102, 1393· ψαύειν ἐν κερτομοῖσι γλώσσοις ὁ αὐτ. 'Αντιγ. 961· ἐν τούτῳ λυεῖται ἡ ἀπορία Πλάτ. Πρωτ. 324E· ἐν τοῖς νόμοις ποιεῖν τὰς κρίσεις Θουκ. 1. 77· ἰδίως μετὰ βημάτων σημαίνοντων δῆλωσιν, ἐν ταῖς Φιλοκλήτου ναυαῖς δεδῆλωκε ἀν. 10, πρὸς. Πλάτ. Παιδ. 392E· σημαίνειν ἐν αἰωνοῖς Ξεν. Κύρ. 8. 7, 3· πρὸς. 1. 6, 3· τὰ προαχθέντα... ἐν ἐπιστολαῖς ἴστε, γινώσκετε... διὰ τῶν ἐπιστολῶν, Θουκ. 7. 11.

IV. ΕΠΙ ΧΡΟΝΟΥ, ὥρῃ ἐν εἰσρινῇ 'Ιλ. II. 613· ἐν ἡμέρᾳ, ἐν νυκτὶ 'Πρόδ. καὶ 'Αττ.· ἐν χρόνῳ μακρῷ Σοφ. Φ. 235, O. K. 88· ἐν τούτῳ ἐνν. τῷ χρόνῳ), κατὰ τοῦτο τὸ χρονίον διάστημα, Λατ. interitum, 'Πρόδ. 1. 136, κτλ.· ἐν ᾧ (ἐνν. χρόνῳ), καὶ ὅν χρόνον, ὁ αὐτ. 6. 89· ἐν ὅσῳ Θουκ. 3. 28·—ἐν ταῖς σπονδαῖς, κατὰ τὸν χρόνον τῶν σπονδῶν, Ξεν. 'Αν. 3, 1, 1· ἐν τῇ ἑσπ. ἡ Θουκ. 7. 73· (ἄλλ.· ἐν ἵστοις ἢ πρὸς εἰς ἐν παραλείπειται, ὡς μυστικαῖς, διαρκούντων τῶν μυσηρίων, 'Αριστοφ. Πλ. 1013· τραγῳδοῖς, κατὰ τὴν παράστασιν τῶν... Δίσχυλ. 58, ἐν τῇ λ.). 2) ἐντός, ἐν ἑσπ. πεντήκοντα Θουκ. 1. 118· ἐν τρισὶ μῆσιν Ξεν. 'Ἐλλην. 1. 1, 37, κτλ.·—ἀλλὰ, μυρία ἐν ἀμέραις, μετὰ πολυαριθμούς ἡμέρας, Ξεν. Φοίν. 305. 3) οὕτω καὶ ἐπὶ ἀριθμῶν, καθόλου, ἐν δυοῖς σταδίοις, ἐντός δύο σταδίων, Διόδ. 20. 74, πρὸς. 10. 39, Θουκ. 1. 76.

II. ΑΝΕΥ ΠΤΩΤΙΚΟΥ, ΩΣ ΕΠΙΡΡΗΜΑ, ἐν τῇ φράσει ἐν δέ... 4) ἐνθα δέ, 'Ιλ. I. 361, 'Οδ. Ν. 244, 247. 2) μεταξὺ δὲ αὐτῶν, 'Ιλ. Β. 588, κτλ.· παρ' 'Ηρόδ. κατὰ τὴν πλείστον ἐν δέ δὲ... 3. 39, 3. 95· ἢ ἐν δέ καὶ... 2. 43, 172, 176·—πολλοῦ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἰδίου. 3) πρὸς τούτοις δέ, προσέτι δέ, Σοφ. Δ'. 675, O. T. 27, 181, O. K. 55, Τρ. 206· ἐν δ' ὑπέρτας δὲ κάλους τε πόδας τ' ἐνέδωσεν ἐν αὐτῇ 'Οδ. W. 260· πρὸς. ἐμμεστούμαι. 'Π' χρήσις αὕτη οὐδόλως ἀπάντῃ παρὰ τοῖς 'Αττ. περὶ γράμματα.

Γ. ΘΕΣΙΣ· ἢ ἐν συνθέσει, ὡς ἐν τῇ Λατ. ἢ in, τίθεται μεταξὺ τοῦ οὐσιαστικοῦ καὶ τοῦ ἐπιθετικοῦ αὐτοῦ προσδιορισμοῦ, αἴτις ἐν ἀρχαίᾳ 'Ιλ. X. 61, κτλ.· παρ' 'Ἐπ. ἐν ἵστοις ἀκολουθεῖ τῇ ὑσίσσει. ἀνεν ἐπὶ προσδιορισμοῦ, ὡς ἐν 'Ιλ. Σ. 218, 'Οδ. Μ. 103· ἀλλὰ τότε εἶναι συγχύεσθαι ἐν τῷ τύπῳ ἐν, ὅστις τότε γράρεται καὶ ἀντιστρέφει ἐν, 'Ιλ. II. 221, 'Οδ. E. 57· οὕτε παρὰ τοῖς Λατ. τοῦτο εἶναι σπάνιον, πρὸς Böhck.· ὁ γραφ. ἐν Πινδ. O. 6, 53·—πολλοὶ ἀντέδραστοι λέξεις παρεμβάλλονται ἐν ἵστοις μεταξὺ τῆς προθέσεως καὶ τῆς οὐκ συντακτικῆς αὐτῆς, ὡς ἐν 'Οδ. A. 115· οὕτω καὶ παρὰ τοῖς περὶ γράμματα, ὡς παρ' 'Ηρόδ. II. 69.

Δ. ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ, 1) μετὰ βημάτων, ἢ πρὸς, ἐν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον δουλεύει τῇ σημασίᾳ αὐτῆς, τοῦ εἶναι ἐντός ἢ τοῦ ἐν τούτῳ, κτλ.· διὲ συντάσσεται τὸ βῆμα μετὰ ὅτου ἢ μετὰ προσδιορισμοῦ ἐμπροσθέντος διὰ τῆς εἰς... ἢ ἐν... ὡς ἐν τῇ ἑξῆς παραδείγματι, ἐν ὁρᾷ τινὶ τι, ὅπερ ἐρμηνεύμεν ἀναλύοντες τὸ σύνθετον, ὡς ὁρᾷν τι ἐν τινί. 2) ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, ἐγγέλων, ἐνυβρίζειν τινί. 3) μετ' ἐπιθ., ἐκφράζει, α) βαλόν, τροπολογίας, ὡς ἐν τοῖς ἑταίροις, ἐναίσιμος, περὶ ζῶν, κτλ. 4) τὸ ἔχειν τι, ὡς ἐν τῇ ἐναίσιμος, ὁ ἔχων αἷμα, ἐνάκτανθος, ἀκονόδης, ἑταίριος, ἔχων πλοῖον, ἐννομος, σύμφωνος μετ' ὅν νόμον, κτλ. 5) ἢ ἐν γίνεται ἐμ- πρὸ τῶν χειρῶν ἐν Σ μ π φ ψ ἐγ- πρὸ τῶν οὐρανισκηνῶν γ κ ξ χ'· ἐλ- πρὸ τοῦ λ· καὶ ἐν τοῖς λείπειν ἐρ- πρὸ τοῦ ρ, ὡς ἐρριναν, ἀλλ' ἐνρυθμος ἢ ἐρρυθμος, ἐνράπτει ἢ ἐρράπτω, καὶ μόνον ἐνρυθμος.

ἐναβρύνομαι, ὑπερβαίνειν, ἐμμεστούμαι, μεγαλοφρονῶ, «καμαρώνω», τινὶ δίδωμι K. 43. 43, Λουκ. π. 'Ορχ. 2, κλπ. ἐναγαλλεύομαι, ἀγαλλίσσασθαι ἐν τινί, Βασίλ. τ. 2. σ. 426Δ. ἐναγέλλομαι = τῷ προηγ., Νικ. Θερ. 62. ἐνάγχιαι, ὁποθ., ἄγμαι, θαυμάζω, καὶ τὸ γνῆσιον αὐτῆς ἐνα σόζι μοι κάλλος φίλων 1. 449.

ἐν-αγγεῖο-σπέρματος, ὅν, ἔχων τὸ σπέρμα ἐν ἀγγείῳ, ἐν περικαλύμματι, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 1. 11, 3· οὕτω, ἐναγγεῖο-σπέρματος, ἀντίθ. 8, 3, 4, π. Φυτ. Αἰτ. 4. 7, 5.

ἐνάγειρω, συναθροῖν, συνάγω, Νικ. Θερ. 945.—Μέσ., 'Απολλ. Ρήδ. I'. 347·—'Ἐπικ. μετοχ. ἀορ. παθ. ἐναγρόμενος, ἐνάγρο- μένων ἀγορῇσι 'Οππ. 'Αλ. 2. 351.

ἐναγέλλομαι, συναθροῖσθαι ὡς ἀγγεῖον ἐντός τινος τόπου, φίλων ἀγέλλας ἐναγέλλασθαι σου τῇ οἰκίᾳ 'Ἐπικτ. παρὰ Σιόδ. 71. 20.

ἐνάγης, ἔς, ἐν ἄγει ὡν, ὑπὸ κατόραν, ἐνοχοῖ ἀποσυργῆματος, μεμιασμένος ἐκ φόνου γενομένου ἐντός ναοῦ ἢ ἀλλοδαυῶν, κατηραμένος, ἀφωρισμένος, βδελυρός, ἀποτρόπαιος, Λατ. riacularis, περὶ τῶν 'Αλκμαεονιδῶν, 'Πρόδ. 1. 61., 5. 70 κέ.· ἀπὸ τοῦ φόνου ἐναγέτης καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ ἐκαλοῦντο Θουκ. 1. 126· οὕτως, ἐναγῆς τοῦ 'Απόλλωνος Δίσχιν. 69. 13.

II. ἐν Σοφ. Οἰδ. Τ. 656, τὸν ἐναγῆ φίλον, τὸν δεδωμενμένον διὰ ἄρας ἐναγίον ἐαυτοῦ (ἐν περιπτώσει προδοσίας), Λατ. facit (ἐνθα ὁ Mssgr. προσ- τεύει τὴν γραφ. ἀναγῆ = καθαρῶν, ἐκ τοῦ 'Πισχ.· ταύτην δὲ τὴν ἐννοίαν θέλει νὰ δώσῃ καὶ ὁ Σχολ. εἰς τὴν λέξιν, λέγων· καὶ ἐναγῆ, τὴν σὺ νομιζόμενον ἐναγῆ· ἄλλ' ἴδε ἐκ τῆς σημειώσεως Juhls ἐν τούτῳ).

ἐναγίζω, προσφέρω θυσίας εἰς τοὺς νεκρούς ἢ εἰς τὰς σκιάς, ἀντίθετον τῷ θύει (ὅπερ ἐννοεῖ θυσιᾶν εἰς τοὺς θεούς, Λατ. sacrificare, τινὶ 'Πρόδ. 1. 167· ἐργα. τινὶ ὡς ἱεροῦ, ἐν ἀντίθετον πρὸς τὸ θύειν τινὶ ὡς θεῷ, ὁ αὐτ. 2. 44· ὁ πολέμορχος θύει μὲν 'Αρτέμιδι... καὶ τοῖς περὶ 'Αρμόδιον ἐναγίζει 'Αριστ. 'Αποσπ. 387, πρὸς. 'Ισαῖον 61. 21., 62. 40., 66. 25, Πλούτ. 2. 857D, Wuss. Διόδ. 1. 224, Σχολ. εἰς 'Απολλ. Ρήδ. Δ. 587· μετ' αὐτ. πράγμα.· ἐναγίζειν ἀποπυρρίζει τινὶ Κλέαρχ. παρ' 'Αθην. 344C· κρινὼν Πλούτ. Θερ. 4, κτλ.—Καὶ 'Πισχ. ἐναγίζειν· τὸ χρὸς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοιχημένοις, ἢ διὰ πυρὸς (δαπανᾶν), ἢ φονεύειν. ἄγος γὰρ τὸ μίσος.

ἐναγίζω, ἢ. ὅν, ἀνέκων εἰς ἀνθρώπων ἐναγῆ, χρήματα ἐναγικά Πλούτ. 2. 825B.

ἐνάγισμα, τό, χρᾶ ἢ προσφορά ἐκ μύρων, σμύρνης, κλ. εἰς τὰς σκιάς τῶν ἀποθανόντων, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 445 a. 13, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 28, Δίων Κ. 67. 9.

ἐνάγισμός, ὁ, προσφορά εἰς τὰς σκιάς τῶν νεκρῶν, Λατ. sacrificatio, Σουλ. 'Ἐπιγρ. 1976, 3645, Πλούτ. Πύρρος 31, Δίων Κ. 67, 9, κτλ.

ἐναγιστήριον, τό, ὁ τόπος ἐνθα ἐτελοῦντο προσφοραὶ εἰς τὰς σκιάς τῶν τελευτώντων. Σουλ. 'Ἐπιγρ. 1104.

ἐναγκαλιζομαι, Μέσ., λαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, «φύλα- λίζω», 'Ανθ. Π. 7. 476, 'Εβδ. II. παθ., λαμβάνομαι εἰς τὰς ἀγκάλας, τῶν βρεφῶν... τῶν πλείστον ὑπ' αὐτῆς ἐναγκαλι- ζομένων Διόδ. 3. 58.—Πρὸς. Κόντου Γ' ἡλως. Παρὰ. σ. 471.

ἐναγκάλισμα, τό, ὅ, τι τις ἐναγκαλιζεται, ὡς σκύμνη, τερπνόν ἐναγκάλισμα συγγόνων, ὡς σκύμνη καὶ ὡς Τριψίλη (μεταφορικῶς) ὡς ἀγκάλισμα καὶ ὡς περιπλοκή καὶ παρηγόρημα τερπνόν... τῶν ἀδελ- φῶν (Σχολ.). Λυκότρ. 308.

ἐναγκυλᾶω καὶ -έω, προσαρμόζω ἀγκύλην, ἱμάντα εἰς τὸ ἀκόν- τιον ὅπως ἐκκονοῖσιν αὐτό, ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς... ἀκοντίοις ἐναγκυλῶντες Ξεν. 'Αν. 4. 2, 28· ὁ Διόδ. 14, 27 ἔχει -οῦντες·—Μέσ., ἐναγκυλῶντες τὸ ἀκόντιον 'Αχ. Τάτ. 2. 31, Πλούτ. 2. 180C (ἐνθα ὁ τύπος ἐναγκυλοῦμενον δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὀνα- ρίσθῃ εἰς βῆμα ἐναγκυλοῦμαι)· καὶ ἕκαστος ἀκόντιον ἐνηγ- κύληται καὶ μάχαιρον παρηρτηται Αἰλ. π. Ζ. 5. 3.

ἐναγκυλίω, προσαρμόζω τὴν εἰς τὴν ἀγκύλην, δηλ. τὸ λωρίον τῆς σπενδόνης ὅπως ἐκσπενδονῇσιν αὐτό, Πολύδ. 27. 9, 5.

ἐναγκωνίζω, ἀκουμβῶ μετ' ὅν ἀγκῶνα, ἀναγκωνιεύς ἀποκλι- νεύς 'Πισχ.

ἐναγκώνιος, ὅν, ὁ ἐν τῷ ἀγκῶνι, φλέψ Σοφ. 'Ἐφ. ἔκδ. Erim σ. 215.

ἐναγκαλιζω, ποιῶ τι ἀγαθόν, λαμπρύνω, περισσομῶ, βύδω, 'Ιων. νιά, ἐν τῷ προημῶν·—Μέσ. = ἐναβρύνομαι, Εὐστ. 'Ιλ. 9. 43, κτλ. ἐναγος = ἐνάγισμα, τινεῖ δ' ἐναγος ἔστω 'Ἐπιγρ. Διερ. BCII, 1895, 1 ff. C38.

ἐναγρόμενος, ἢ, ὅν, 'Ἐπ. μετ. μέσ. ἀορ. 6' τοῦ ἐναγείρω ἐναγρυπνέω = ἐπαγρυπνέω, 'Ανδρέας Κρήτης σ. 202B.

ἐναγχος, 'Ἐπικρ.· (ἴδε ἀγχω)· ἄρτι, ὀρθίως, πρὸ ὀλγίου, προσ- φάτως, 'Αριστοφ. Νεφ. 639, 'Εκκλ. 823, Εὐπολ. ἐν 'Μαριζῶν 5, καὶ ἐν τῷ 'Αττικῷ πεζῷ λόγῳ (τῷ ἀρετῶς, νεμεσι καὶ προσφάτως εἶναι πεινητικώτερα), Λυσ. 156. 21, Πλάτ. 'Ἐργ. 462B x. ἄλλ., Δημ. 525. 28· τὸ ἐναγχος πάθος, τὸ τελευταῖον δυστύχημα, 'Αππ. 'Ἐμφύλ. 1. 9· μετὰ γεν., ἐναγχος τοῦ χρόνου Διον. 'Αλ. 7. 45. ἐνάγχι, -έω, ὅχι ἐντός. Τίμ. Δοκρ. 99E.

II. ἐνάγω, παρακινῶ, καταπειθῶ, Λατ. inducere, ἐνθῶν σφραγὶς· ὁ χηρ- σινοῖ 'Πρόδ. 5. 90· ἐνάγχε τῇ συμβουλῇ κελεύων... ὁ αὐτ. 3. 1· οὕτω Θουκ. 4. 21, κτλ.· τὸ πλείστον μετ' ἀπαρεμφ., μαίνεσθαι ἐνάγχει ἀνθρώπους (ἐνν. ὁ Βάκχος) 'Πρόδ. 4. 79, πρὸς. 5. 49, 104· ἐνάγχε σφραγὶς ὥστε ποιεῖν ὁ αὐτ. 4. 145· ὡσαύτως, ἐνά- γχειν τινὰ εἰς τι Πλούτ. Πρωτ. 46, κτλ.· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ,

'Απκ. Καρχ. 65. 2) μετ' αὐτ. πράγμ., ἐπισπεύδω, παροτρύνω, ἐξεγείρω, ἐνῆγον τὸν πόλεμον (οἱ Αἰγυπτῖται), «πείθοντες εἰς πόλεμον προύτρυνον» (Σχόλ. Δούκα), Θουκ. 1. 67, πρὸλ. 4. 24' τὴν ἐξοδὸν δ' αὐτ. 2. 21' τὴν στρατείαν δ' αὐτ. 6. 15, πρὸλ. 61.

III. ἐνάγω εἰς δικαστήριον, κλοπῆς, ἐπὶ κλοπῇ, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 6, 7, ἐν τῷ παθ. IV. ἐπὶ μετάλλου, ἔλκω, κατεργάζομαι, BCII 9 (1885) α. 222 ss. Coll. C. Ζ. 37: χρυσοῦ ἐνηγμένον λ. α, κτλ.

ἐναγωγῇ, ἡ, ἀγωγῇ, κατηγορία ἐνώπιον δικαστηρίου, Λιδάβ. 4. 1127.

ἐναγωνίζομαι: μέλλ. Ἰων. -ειῦμαι Ἰερὺ. 3. 83: Ἀποθ., λαμβάνω μέρος ἐν ἀγῶνι, δ' αὐτ. 2. 160., 3. 83· συνεχῶς ἐναγωνίζομένη (ἡ τύχη) τοῖς τῶν ἀνθρώπων βίοις Πολύδ. 1. 4, 5.

II. ἀγωνίζομαι ἐν τινὶ τόπῳ, παρέσχετε αὐτὴν (τὴν γῆν) εὐμένῃ ἐναγωνισσάσθαι τοῖς Ἕλλησιν, ἀγωνισσάσθαι, πολέμῳ ἐν αὐτῇ, Θουκ. 2. 74.

ἐναγώνιος, ον, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς ἀγῶνα, ἀγωνιζόμενος ἐν τοῖς ἀγῶσι, παῖς Πινδ. Ν. 6. 23· συχ. παρὰ μεταγεν. περὶ γράμμοις, οἱ νῖκαι αἱ ἐναγώνιοι Ἀριστ. π. Ἀρετ. κ. Κκκ. 5, 6· ἐναγώνιος κόσμος Πλουτ. Ἀλκ. 32· ὁρχησις Λουκ. π. Ὀργ. 32· ὁρχησις, σχῆμα δυν. Ἀλ. 7. 72., 6. 13. 2) ἐναγ. θεοί, θεοὶ ἑποροι ἢ ἐπιστάται τῶν ἀγῶνων, κυρίως δὲ ὁ Ἑρμῆς, Πινδ. Π. 2. 18, Σικωνίδ. 27, Δισχόλ. Ἀποσπ. 387, πρὸλ. Ἀποσπ. Πλ. 1161, Σουλ. Ἐπιγρ. 251.

III. ὁ ἀνήκων εἰς μάχην, κατὰ τὰς ἐναγωνίους πυκνωσεις, τὰς κατὰ τὴν μάχην, Πολύδ. 18. 12, 2· ἐναγώνιος παρακελευσμοὶς δ' αὐτ. 10. 12, 5· ἐνέργεια Διδό. 20. 95.

III. ἐν τῇ ῥητορικῇ κατάλληλος πρὸς δικανικὴν ῥητορίαν, λόγος, πνεῦμα, λέξεις δυν. Ἀλ. περὶ Ἰσοκρίτου ἐν τίλει, περὶ Θουκ. 23, περὶ Δημ. 18· τὴν τοῦ σώματος κίνησιν γινόμενην ἐναγώνιον Διδό. 18. 67· πάθος Λογγίνος 22. 2)

ἐπὶ ὕψους, ἐντονος, σφοδρός, ἀντιθ. τῷ δευτηρηματικῷ, Λογγίνος 9. 13, κτλ.· ὡς ἐπιθετον τῆς Ἰλιάδος παραβαλλομένης πρὸς τὴν Ὀδυσσειαν, Ὑπόθεσις Ὀδ.:—οὕτως ἐν ἐπιγρ. -ως, ἐντόνως, σφοδρῶς, Πλούτ. 2. 771A, Λογγίνος 18.

ἐν-ᾠδημονέω, ᾠδημονῶ ἐν τινι, στενοχωροῦμαι ὑπερβολικῶς, ταύταις (ὀν. ταῖς ἐρημίαις) ἐναῶδημονῶν Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 7, 7.

ἐν-ᾠδιαφορέω = ἀδιαφορέω, Ὠριγέν. 1. 1308A, Βασίλ. III. 257A, κτλ.

ἐναδικῶς, ἡ, ὄν. (ἐνάς) = μοναδικῶς, Διδό. Ἀλ. 313B, Δαμάσκ. ἐν Α. Β. 1369.—Ἐπίρρ. ἐναδικῶς = μοναδικῶς, Περύκλ. Παρμ. 625 (29).

ἐναδουλασγίω, φλυαῶ περὶ τινος, Φίλων 2. 59, Εὐστ. Πονημάτ. 237. 87.

ἐναδρύνω, καθιστῶ τι ἄδρὸν, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, 762C.

ἐνάδωμι μέλλ. -φασμαι, ἄδω μεταξύ ἄλλων, ὥστε ἐναρμόνια μέλῃ ἐνῆδον Ἀριστ. Προβλ. 19. 15.

ἐναερίω, πλημμελὲς γραφ. ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 171 (ἐναερίω), ἐνθα ἐπανορθωτέον ἀναερίω (ἀναερίω) ἢ ἀναερίω (Brunck.)

ἐνάενος, ον, ἐνδὲς ἔτους, ἄριστα δοκεῖ τὰ ἐνάεντα σπέρματα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 15, 5· πρὸλ. δένους, τρένου, — Ἄλλ' δ' Κόντας (Ἀθηναῖος τ. Α', σ. 63 καὶ 66) θεωρεῖ ἡμερησίαν τὴν γραφὴν ταύτην ἀντὶ τῆς ὁρθῆς τῶ ἐνα.

ἐναεξίω = ἐναυξάνω, χάμνω τι ὅ' αὐξήσῃ ἐντός, Νικ. Ἀλεξίφ. 102, Διον. Περρηγ. 998.

ἐναερίζω, ὑψώνω εἰς τὸν αἶρα, μετεωρίζω, Ἠσύχ. ἐναερίος, ον, δ' ἐν τῷ αἵρει διατρέων, τῶν ἐναερίων ζῶων Τίμ. Λοκρ. 101C· μῆϊς Λουκ. Μυλίας Ἐγκώμ. 6.

ἐναερός (ᾶ), ον, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ αἵρος, μὴ διακρινόμενος, μὴ φαινόμενος, ἐνάερον γὰρ τὸ τοῦ λίου χρῶμα καὶ ἀπατηλὸν ἐν θαλάττῃ Πλούτ. 2. 915C, κτλ.

ἐναθλεύω, = τῷ ἐπομ., Γρηγ. Ναζ. 1. 661B.

ἐναθλέω = ἀθλέω ἐν, Διδό. 1. 54., 3. 8· ἐν τισὶ δ' αὐτ. 16. 44: ἀπολ., ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἀνθ. Π. 7. 117. 2) ὑπομένω, ἀντέχω ὡς ἀθλητής, ἐνεκαρτέρεαι καὶ ἐνῆθλει ταῖς βασάνοις Δίλ. Ποικ. Ἰστ. 4· πρὸς τοὺς πόνοους Ἰαμβλ. Προτρ. 20.

ἐναθλήσις, εως, ἡ, ἀθλήσις ἐν τινι, Θ. Στουδ. σ. 1188, ἐκδ. ΜΙ.

ἐναθλῶς, ον, δ' μετ' ἀθλων, ἐπιπαινος, πόνοι Φίλων 1, 616.

ἐναθρέω = ἀθρέω ἐν, ἐναερίζω, Ἠσύχ.

ἐναθύρω - ἀθύρω ἐν, τῷ μέλει Ἰμερ. λόγος, 24. 2, Εὐστ. Πονημάτ. 223, 96. Καθ' Ἠσύχ.: «ἐναθύροντες» παίζοντες.

ἐναθέτιος, ον, αἰώνιος, οἰκος Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 321. 9.

ἐνατέτιον, ὄγαμα ἐν τῷ ἀετώματι, Ἐπιγρ. Ἀθηναίων CIA I. 297a, 6. Supplement. Ἐπιγρ. Ἐπίδ. 3325_{III}.—Περύκλ. ἀετέτιος, ἀετέτιος.

ἐνατέρειος, ον, ἐν τῷ αἵρει ὢν, ἐναερίων καὶ ἐναίθεριων Μ. Ἀντων. 12. 24, Πολύδ. Α'. 28· πρὸλ. αἰθέρειος.

ἐναίθεμαι, παθ., καίρομαι ἐνδὲς τινος, Κόντας Σκ. 11. 94.

ἐναίθερος, ον, ὑπαίθερος, Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 5. 14, 2.

ἐναερίζω, ἐνῆκισεν, ἐπλήξεν, ἐπιμαρῆσται Σουίδ. ἐναερίσσω = αἰμαρίσσω, Σχόλ. εἰς Σοφ. Φιλ. 1002.

ἐναερίστω, πληρῶς αἵματος, Ἰππ. 280. 11.

ἐναερίεις, εσσα, εν, = τῷ ἐπομ., Ἀνθ. Π. 6. 233.

ἐναίμος, ον, ἔχων αἷμα, θεοὶ ἐναίμοι καὶ σαρκώδεις, σάρκα καὶ αἷμα ἔχοντες, Ἰερὺ. 3. 29· πλήρη αἵματος, ἀντιθ. τῷ ἀναίμοις· ἐναίμοι καὶ πυκνόν, οἷον ἦσιν Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18· ὁ Πλεῦσιον Ἀριστοφ. π. Ζ. Μορ. 3. 6, 6 κ. ἄλλ.· ἐναίμοι, τὸ σῶμα μετὰ τῶν αἱματοφόρων αὐτοῦ ἀγγείων, κτλ., Πλάτ. Τίμ. 81A· ἄλ) ἐν Διοσκ. 1. 152 ἐναίμοι = τραύματα ἢ ἔλκη ἐξ ὧν βεῖ αἷμα.

2) τὰ ἐναίμοι ζῶα, ἔχοντα αἷμα ἐρυθρόν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 4, 3., 1. 6, 4, π. Ζ. Μορ. 4. 11, 1, κ. ἄλλ. 3) χρώμα ἐναίμοι, κόκκινον ὡς αἷμα, Πλάτ. Τίμ. 68B, 4) μεταφορ., πρῶσφατος, χλωρὰ καὶ ἐναίμοι τὰ πράγματα, νῆα, πρῶσφατα, στέλονται ἀκόμῃ αἷμα, ἀσπρῆς μεταφορᾶς ἢ κατακρίνεται ἢ Ἀριστοτέλης, Γοργ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ἰητρ. 3. 3. 4.

II. ἐναίμοι φάρμακον ἢ ἐναίμοι μόνον, τὸ ἐπιτιθέμενον εἰς τραῦμα πρὸς ἐπιχρῆσιν τοῦ αἵματος, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 829, πρὸλ. π. Ἀγμ. 766, κτλ., πρὸλ. Γαλαίμοις.

ἐναίμωτης, ητος, ἡ, τὸ ἔχειν ἐν ἐαυτῷ αἷμα, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 13.

ἐναίμωδης, ες = ἐναίμος, αἱματοῦδης, Ἀντιγῶν παρὰ Πολύδ. Β'. 215.

ἐναίμων, ον, γεν. -ανος = ἐναίμος, Ἰππ. 280. 14.

ἐναίρω, ὠραῖως ἐναίρω (ἐναίρειν βατράχους βλεμικαίων, ὀρχαία ζιὰρ. γρ. ἀντὶ ἄρπας ἐν βατράχεσιον ἀμείβεται) Βαταχόρ. 275· ὀρ. ὅ' ἔνῳρον Εὐριπ. Ἀνθρ. 1182. (κατ-) Σοφ. Ἀντιγ. 871· ὠραῖως ἐναίρειν, Πινδ. Ν. 10. 25, Εὐριπ. Ἰκ. 821· ἀπαρ. ἐναίρειν (ἐξ-) Ἠσ. Ἀποτ. Ἰητρ. 329· μεταγεν. ὀρ. α' ἐναίρειν (κατ-) Ὀρρ. Ἀργ. 669.—Μίτ. Ὀμ.: γ' ἱνικ. ὀρρ. α' ἐνῆρατο Ὀμ., Ἠσ.—Παθ., ἴδε κατωτέρω.

Ρῆμα ποιητικὸν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγικοῖς, τὸ πλείστον ἐν λυρικοῖς χωρίοις, ἀποκατεῖναι ἐν μάχῃ, συχὰ ἐν τῇ Ἰλ., ῥηῖτεροι γὰρ μάλλον Ἀχαιοῖσιν δὲ Ἰωσσοῖς ἐναίρειν, μάλα ῥηῖτερον ἵσταται τοῖς Ἀχαιοῖς ἐναίρειν ὤμας, Ἰδ. Ω. 244·—ἀλλ' ὠσαύτως, κατ' οὐρεα θήρας ἐναίρειν Φ. 485· θήρα τόξοις ἐν. Σοφ. Φιλ. 956· τοὺς εὐγενεῖς γὰρ κάγσθους .. φίλει Ἀρης ἐναίρειν δ' αὐτοῖς Ἀποσπ. 649.—Μίτο., πολὺ ἔμμελον τῷ ἐνεργ., Ἰδοικενὺς δ' ἀρα Φαίστον ἐνῆρατο Ἰλ. Ω. 43, πρὸλ. 59, Ζ. 32. Ὀδ. Ω. 424, Ἠτ. Θ. 317· Τρώες ἐναίρειν δ' αὐτοῖς Ἰλ. Π. 92· ἀπαρ. ἐν Ὀδ. ἐπὶ πραγμ., φθίρειν, καταστρέφειν, ἡρῆται νῦν χρέα καλὸν ἐναίρειν Τ. 203.—Παθ., ἀδελφῶς χρῆσιν ἡναίρειν ἄγαν (ἡναίρειν) αἷμα; Nauck.) Δισχόλ. Ὀρρ. 311· πόλις ἐναίρεται, σθένει Σοφ. Ο. Κ. 842. (Προδῆλως παράγεται ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ τὸ ἐναρα καὶ ἐναίρειν, πρὸλ. καθάριον, καθαρὸς ἄλλ' ἡ σχέσις πρὸς τὸ ἐνεργ., ἢ ὑπὲρδιδεν ὁ Βουτμ., δὲν φαίνεται πιθανή).

ἐναίσιμος, ον, (αἰσα) Ἐπ., ἐπὶδ. (ἐν μετρίᾳ χρήσει παρὰ Τραγ. 1 φέρων οἰωνούς, προσημασιτικῶς, προαγγέλλων τὸ περρωμένον, οὐδ' ἤλθον ἐναίσμιον, ἐναίσμιος, ὡς ἐπίρρ., Ἰλ. Ζ. 519· ἐρρωθὸς γυνῆναι καὶ ἐναίσμιον μυθήσασθαι, προσημασιτικῶς, τὰ μέλῃν ε' προειπεῖν, Ὀδ. Β. 159· οὐδὲ τε πάντες ἐναίσμιον [ἐρρωθὸς] αὐτοῦ 182· ἴδμεν ἐπὶ καλῇ σημεσί, πρῶσφορος, ἀρμυδός, ἐπιτίθειναι, Λατ. orphoimonia, ἐπὶ οἰωνῶν, ἐναίσμιον σήματα φαίνων, εὐσήμεδα σημεῖα δεκνύων, Ἰλ. Π. 353· καθύλου, αἰσας, οἰωνοῖς, εὐμένῃς, προσημαίνων ἑκατόν, Λατ. faustia, Ἀπολλ. Ροδ. Α. 42B.

II. ἐπὶ προσώπων, εἰκαιος, τίς γὰρ κεν ἀνὴρ, 8ς ἐναίσμιος εἴη Ὀδ. Κ. 383· γυνὴ θ' οἱ τινὲς εἰσιν ἐναίσμιον οἱ τ' ἀθέμιστοι Ὀδ. Ρ. 383· ὦ οὐτ' ἄρ' ῥρρρρρ εἰσιν ἐναίσμιον (πρὶ τοῦ Ἀχιλλεύου) Ἰδ. Ω. 40, πρὸλ. Ὀδ. Σ. 220· ἐμεῖ ὡς ἐστὶν ἐναίσμιος Π. 190· οὕτω, τοῦτο γ' ἐναίσμιον οὐκ ἐνῆρασεν Β. 123., Π. 299· ἐναίσμιον τίς [βίαν] Δισχόλ. Ἀγ. 275· γῆρας γὰρ ἐναίσμιον ἀνδρᾶ τίθησιν, καθιστᾶ αὐτὸν ἐναίμοι, Ὀπ. Ἀλ. 1. 683.

2) ἐπὶ πραγμάτων, κατάλληλος, ἀρμόδιος, πρέπων, ἐναίσμιον δῶρα διδοῦναι ἀθανάτοισι Ἰλ. Ω. 425, πρὸλ. Ἰμν. Ὀμ. εἰς Δίμ. 370.—Ἐπίρρ. -ως, πρεπόντως, πρεσβυτέρως, Δισχόλ. Ἀγ. 916, Εὐριπ. Ἀλκ. 1077.

ἐναίσιμος, ον, = τῷ προηγ. I, αἶων Κ. 38. 13.

II, = τῷ προηγ. II, 1, Σοφ. Ο. Κ. 1482.

2) = τῷ προηγ. II, 2, ὕβρις οἰκός οὐκ ἐν. Δισχόλ. Ἀποσπ. 178.

ἐναίσχυνομαι = αἰσχύνομαι ἐν, ἐντρέπεται εἰς τι πρῆγμα, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τραγ. 803, ἀνθρ. Κ. 38. 38.

ἐναίσχυμάς, πολὺ ἐν τινι, Λουκῆρ. 540, Ἀνθ. Π. 12. 147.

Ὁ Ἠσύχ. ἰρμητεύει: ἐναίσχυσαι ἐναίσχυσασθαι.

ἐναίσχυρος, περιφίρομαι, περιπλάττωμαι ἐν τινι τόπῳ, πολλὸν θαλάσση χρόνον ἐναίσχυρῶμενον Εὐρ. Κύκλ. 70B ἀπολ., εὐρίσχομαι εἰς διηνεκὴ κίνησιν, ἐφθαλμοὶ ἐναίσχυρῶμενοι Ἰππ. Πιργ. 37· οὐρα ἐν. δ' αὐτ. Προτρ. 67.

ἐναίσχυρος, τό, τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αἰωρούμενον ἢ ἐπιπλέων, ἀρρὸς, Ἰππ. Ἐπιτήμ. τὸ Α' 983, Γαλῆν.

ἐνάκωνθος, ον, ἔχων ἀκάνθας, Θέοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. 3. 10. 1.

ἐνάκηδεκάτη (= ἐνεκακιδεκάτη), Ἐπιγρ. Ὀρρωμένω Μωυσ.,

Bull. d. cor. hell. III. σ. 462, παρὰ δὲ Ἐπιφαν. ἐν Ἐπιστ. π. Ἀνάκτων εὐρηται ἐνακαιοδεκάτη.

ἐνάκις, ἐπίρρ., ἐνέα φάρος, Πλάτ. Κριτ. 108E, διὰ γὰρ. ἐνάκις δὲ δύο ὡς ἐν Ἀνθ. Π. 14. 120 καὶ συχν. παρὰ Διοδ.:—ἀλλ' ὅτι ὁ ἐξ ἄρχης τύπος ἦτο ἐνάκις δι' ἑνὸς ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Ἰων. καὶ Ἰπ. τύπου εἰνάκις, Ὁδ. Σ. 230· πρὸλ. ἐνακισχίλιοι, αι. α, ἐνακίσιοι.

ἐνακισχίλιοι, αι. α, ἐνέα χιλιάδες, Πλάτ. Τίμ. 23E· Ἰων. εἰνακισχίλιοι Ἡρόδ. 3. 95, κ. ἄλλ.

ἐνακιάζω = ἀκμαῖζω ἐν, τὰ ἐνακιάζοντα ἀνοή, τὰ ἀνοή τὰ ἀκμαῖζοντα ἐν ἐκείνῃ ὥρᾳ τοῦ ἐνιαυτοῦ, Αἰλ. Παικ. Ἰστ. 3· εἰμαι ἰσχυρὸς ἐν τινὶ τύπῳ, ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ὁ αὐτ. π. 2. 2. 8, κτλ.

ἐνακίαι, αν. = ἐν ἀκμῇ, Πλούτ. Β'. 10.
ἐνακυσταίνω, ἀκυσταίνω ἐν τινι, γυναῖκα καὶ τέκνα ἐκείνου ὑποχείριαι, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ στήσαντες μεθ' ὕδρευας, ἐνηκολάσταινον αὐτοῖς Ἀθην. 541D.

ἐνακίδουσι, αι. α, Ὁμη. 1. 46· οὐχὶ ἐνακίδουσι διὰ δύο ν. ἴδε ἐπίγραφ. Ὀμήρ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2058A. 88· πρὸλ. ἐνάκις καὶ τὸν Ἰων. τύπον εἰνακίδουσι, Ἡρόδ. 2. 13, 145.

ἐνακιστοσύνης, ἡ, ὅν, ἡ κατὰ τὴν τάξιν ἀνήκων εἰς τὸν ἀριθ. 400· προτιμότερος ὁ τύπος οὗτος τοῦ διὰ διπλοῦ ν.

ἐνακίσαι· μέλλ. -σμαι, εἰσδέχομαι ἥκους, ἀκούω ἐντός, μετὰ γεν.· ταῦτα γὰρ οὐκ ἐνακίσουσι [α]ρχῆς Ἰπκ. 269, 27, πρὸλ. 424. 52, κτλ.· μεταφ., ἐνακ. τῆς ἐπιφορῆς, ἀπῆλθον ἔχειν, ἡ αὐτ. π. Ἀρρ. 821· ἐνακίσει ἐμβαλλόμενα, ἐπὶ ἐπαυρῶσεων, ὑπακύνω εἰς τὴν χεῖρα τοῦ χειρουργοῦ, τοποθετοῦμαι, ὁ αὐτ. π. Ἀρρ. 776· ἐν. Ἰητροῖς ὁ αὐτ. π. Ἀρρ. 828.—Ἐν Σοφ. Πλάτ. 81 τῶν χειρῶν· ἀλλὰ τοιοῦτον δὲν ὑπάρχει· ὥστε εἰ ἡ γραφὴ ἔχει καλῶς πρέπει νὰ προῖκται ἐκ τοῦ ἐνακίσαι. Ἡ τοῦ Ναυκίου διῶρθωσις ἀπακυσάμεν εἶναι ἐπιτυχὴς καὶ παρεθέτατο αὐτὴν ἐκ τῶν νεωτέρων ἐκδοτῶν ὁ Wecklein, Bellermann, A. Michaelis καὶ ὁ σοφὸς ἐκδοτὴς τοῦ Σοφοκλέους Jebb.

ἐναλίζουνομαι, Ἀποθ., ἀλαζουνομαι ἐν τινι, κομπάζω, μεγαλυνῶ, Σχόλ. εἰς Ὁμη. 6. 12.

ἐναλίζω, τρέφω, αὐξάνω τι ἐν τινι, ἄρρ. ἐναλίζονα Νικ. Ἀλξερ. 409·—Μέσ., μετχ. ἄρρ. ἐναλίζομενος, αὐξηθεὶς ἐν τινι, φύλλον ἐναλίζομενον προσίχαι καρδοαἰθὺς αὐτοῦ 532. Ἀλλ' ὁ Βουττμ. ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν Ἀνωμ. Ῥημ. παραδέχεται ἄμετῶν, ἐνεστώτα ἀλδομαι (αὐξάνομαι), ἐξ οὗ τὸ ἐναλδομαι, ἐναλδόμενος.

ἐνάλειμμα, τό, ἀλοιφή, τὸ ἀλειφόμενον, χρίσμα, Ἀριστ. Προβλ. 4. 2. 4.

ἐνάλειπτος, ον, ἀλημιμένος, Ἰπκ. 407, 17.

ἐνάλειψω· μέλλ. -ψω, ὀλείψω με τι, ἐγγρίω, Ἰπκ. 472. 30 κ. ἄλλ.· ὁφθαλμοὶ ὀστρεῖω ἐναλημιμένοι Πλάτ. Πολ. 420C.—Μέσ., ἀλείψω ἑμαυτὸν, Ἀνθ. Π. 11. 112· ἐναλείψω τὰς ῥίνας Ἀλξερ. ἐν Ὀμήρ. 5· τὴν κόμην Πλούτ. 2. 771· τὴν ὀφθαλμὸν Πλάτ. 7. 14.

II. χρωματίζω ἐντός ἰχθυογραφημένου σχεδίου, ὑπογράφαντες ταῖς γραμμαῖς οὕτως ἐναλείφουσι τοῖς χρώμασι τὸ ζῷον Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 29, πρὸλ. 1. 19, 8, Παιητ. 6, 30.

ἐναλίζτης, ες, σύμφωνος πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τὸ ἐμπρακτον καὶ ἐνάληθες Λογγίνος π. Ὑψ. 15. 8.—Ἐπίρρ. -θως, πιθανός, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἰστ. 1. 2.

ἐνάλιγκτος, ον, ὡσαύτως η, ον, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 857· ὁμοιος, ὁμοιάζων, μετὰ δοτ., συχνὸν παρ' Ὀμ., Παρμεν. παρὰ Πλάτ. ἐν Σοφ. 244E, Θεόδωρ. 22. 94, κτλ.· μετ' αὐτ. πράγμ., θεοῖς ἐνάλιγκτος αὐδῶν Ὁδ. Α. 371· χεῖρας Ἀρρή Πινδ. 1. 8. 82· οὐδ' ὡς ἐπίρρ., Μανθ. 6. 443.—Ἐπ. λέξις, ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς καὶ τὸ ἡλιξ.

ἐναλιναιετέας, α, Ἀμφρ, ὁ ναίων, κατοικῶν ἐν τῇ θαλάσῃ, φέρον δὲ δελφίνες ἐναλιναιεταί μέγαν... θησέα Βακχουλ. 10. 97 (ἐκδ. Blass).

ἐναλινδύομαι, ἐγκυλίωμαι, ἐναλινδύονται πολλῇσι συμφορῇσι, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰπποκρ., πρὸλ. Συνασ. Ὑμν. 3. 392.

ἐνάλιος [ἄ], α, ον, καὶ σς, ον, Ὑδρ. Ἀνδρ. 855, Ἐλ. 520· Ἐπ. καὶ Λυρ. ὡσαύτως· ἐνάλιος [ἄλς]·—θαλάσσιος, Λατ. inani-nus, κῆτος, κορώναι Ὁδ. Δ. 443, E. 67, κτλ.· νομὸς Ἀρχιμ. 69· ἄτε γὰρ εἰνάλιον πόνον ἐχοῖσας βαθὺ σκευῆς ἐτέρως ἀδόκιμοι εἰμι, φελλὸς ὡς ὑπὲρ ἔρκος ἄλλας, καθὼς ὡς ὁ φελλὸς ἐπιπλεῖ ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς θαλάσσης, τῆς σαγίνης πονούσης ἐν τῷ βῆθει πρὸς σύλληψιν ἰχθύων, οὕτω καὶ ὁ ἀδόκιμος εἰμι μένων ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ, Πινδ. Π. 2. 144, πρὸλ. Θεόδωρ. 21. 39· ἐν. πόροι Δίσχυλ. Πέρο. 453· ἐνάλιος θεός, ὁ Ποσειδών, Σοφ. Ο. Κ. 888, 1497, Εὐρ. ἐνάλιος λεώς, ναῦται, Σοφ. Αἰ. 505· πόνου τοῦ ἐναλίου φύσις, οἱ ἰχθύες, ὁ αὐτ. Ἀντιγ. 346· ἐπὶ νήσῳ, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 239· ἐν. χθών, περὶ τῆς Τύρου, Εὐρ. Φοῖν. 0·—ποιήσις ἡ ἰδέε· ἐν χρήσει παρὰ μεταγεν. πεζογράφους, ἐν. νῆσοι Ἀριστ. π. Κόσμ. 3. 1· δαίταται Πλούτ. Λυκ. 39.

ἐνάλις ταινω· ἄρρ. ἐνήλιτον = ἀλνταίνω ἐν, Κόιντ. Σμ. 14. 436.

ἐναλλάγη, ἐπίρρ. = ἐναλλάξ, Ἀνθ. Π. 5. 302, Μανθ. 4. 181. ἐναλλάγη, ἡ, τὸ ἐναλλάσσειν, κατ' ἐναλλαγὴν Τίμ. Λοκρ. 99B· ἡ τῶν γραμμάτων ἐναλλαγή, ἥτοι εἰς ἄλληλα μεταβολή, Γρηγ. Κορίνθ. 697.

ἐναλλάξ, ἐπίρρ., (ἐναλλάσσειν) οὐδ' ἴσχειν τὸν πόδ' ἐν., οὐδ' ἔχειν τὴν ἑνα πόδα ἐπὶ τοῦ ἄλλου, Ἀριστοφ. Νεφ. 983· ἐπὶ τῶν ὁδόνων τῶν σκευοφάγων ζῶων, ἐναλλάξ ἐμπόπτουσι Ἀριστ. π. Ζ. Μ. 3. 1, 5, πρὸλ. ἐπαλλάσσειν II· παρὰ τοῖς Μαθ., κατ' ἐναλλαγὴν, ἔσται ἀρα ὡς ὁ α ὅρος πρὸς τὸν β, οὕτως ὁ γ πρὸς τὸν δ, καὶ ἐναλλάξ ἀρα, ὥς ὁ α πρὸς τὸν γ, ὁ β πρὸς τὸν δ Ἀριστ. Πινδ. Ν. 5. 6, 11, πρὸλ. Ἀναλ. Ὑστ. 1. 5, 3., 2. 17, 2.

2) ἐναλλάξ, ἀμυθεῖον, Λατ. vicissim, Πινδ. Ν. 10. 103, Πλάτ. Κριτ. 113D, 119D· γέγραντο καθέξουσιν ἐπὶ ἑνὸς ποδὸς ἐναλλάξ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 10, 2, κ. ἄλλ.· ἐναλλάξ πρὸς-συν, δηλ. ὅτι μὲν εὐπραγῶν, ὅτι δὲ δυσπραγῶν, Ἡρόδ. 3. 40· μ. ὥστ., ἦν δὲ μὴ ἐναλλάξ οἱ εὐτυχίαι τοι αὐτῇσι πάθῃσι προσ-πίπτουσι αὐτοῖσι ὡσαύτως μετὰ γεν., Διόδ. 5. 7.

ἐναλλάξ, εως, ἡ = ἐναλλαγή, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 5. 17.

ἐναλλάσσω, Ἀττ. -ττω· μέλλ. -ξω, Ἀνταλλάσσω, φόνον Θανάτῳ ἐναλλάσσω, πληρώω διὰ θανάτου τὸν φόνον, Εὐρ. Ἀνδρ. 1038· μεταβολὴν ἐν., ὑπέρτασθαι μεταβολῇ, Πινδ. 6. 43, ἡ παντοίας μορφῆς ἐναλλάσσειν Ἀπολλὼ, 2. 5. 11· μετ' ὅπαρ, ἐνήλιξεν θεὸς τὴν τοῦδ' ὕδριν πρὸς μίηλα, ἡρεῖν, ὁ ὅς μετέτρεψε τὴν μανίαν τούτου καὶ ἔκαμιν αὐτὸν νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τῶν προβάτων, Σοφ. Αἰ. 1060.

II. Παθ., μεταβάλλομαι, τί δ' ἐνέλλοσται τῆς ἡμέρας νύξ ἡδὲ βάρος· κατὰ τὴν βάρυν ἐνέλλοσται ἡδὲ νύξ τῆς ἡμέρας· (Σχόλ.), αὐτοῖσι 208· τὰ φυτὰ ἐναλλάττονται τῇ διαφορᾷ τῶν τόπων Ἀριστ. π. Φυσ. 1. 4, 17.

2) ἀνταλλάσσομαι, ἄρρ. ἐναλλαγή, Ἰπκ. π. Ἀρρ. 811· οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., διασταυροῦμαι, δις τῷ σῶσι δ' ἀνωθεν ἡ τε μεγάλη φλέψ καὶ ἡ ἀορτή, κάτω δ' ἐναλλάσσομαι συνέχουσι τὸ σῶμα Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 5. 16.

3) ἐγὼ ἐμπορικὴς σχέσεις μετὰ τινος, συναλλάσσομαι, ὅσοι Ἀθηναῖοις ἦσαν ἐνηλλάγησαν Ὁμη. 1. 120.

ἐναλλοῦομαι, παθ., ὑφίσταμαι ἀλλοίωσιν, μεταβάλλομαι, Φίλων 2. 659.

ἐναλλοῦσις, εως, ἡ, ἀλλοίωσις, μεταβολή, Πτολμ. Τετραβ. σ. 93. 10.

ἐνάλλομαι· μέλλων -αλλοῦμαι· ἄρρ. α' -ηλόμεν, ἄρρ. β' -ηλόμεν, Ἀποθ., πηδῶ εἰς τι ἢ ἐπὶ τινος, ὡς ἄγαν βαρὺς πο-δοῖν ἐνήλλω· γένοιτο Δίσχυλ. Πέρο. 516, πρὸλ. Ξεν. Ἑλλην. 2. 4. 16, Δημ. 1259, 12· ὡσαύτως, εἰς τὸ κείνου κράτ' ἐνήλλω ἡ τύχη Σοφ. Ο. Τ. 263.

2) ἐφορῶ πρὸς ἡ ἐναντίον τινός, πύλαις ἐνήλατο αὐτοῖσι 1261, πρὸλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 39, 3) ἀπαλ., περιπλῆξω, χορεύω, ὁ αὐτός Σφ. 1305.

ἐναλλος, αν, ἀλλοῖος, μεταβεβλημένος εἰς τὸ ἐναντίον, πάντα δ' ἐναλλα γένοιντο καὶ ἂ πίττω ὄχνας ἐνέικαι, πᾶντα δὲ ἐνηλλαγμένα γενέσθαι καὶ ἡ πίττω ἀπὸ ἐνεγκάτω (Σχόλ.), Θεόδωρ. 1. 131, Ἀνθ. Π. 5. 299.—Ἐπίρρ. -λως, Πλούτ. 2. 1045E.

ἐναλμος, ον, ἀμυρός, Ὑδρ. Καίσαρ, σ. 946, ἐκδ. Μ.

ἐνάλος, ον, = ἐνάλιος, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 180, Εὐρ. Ἑλ. 1130, Πινδ. 1348, Κριτίας παρ' Ἀθην. 28B· ἐναλα θρέμματα Ἀρίων ἐν Βυβλ. Λυρ. σ. 587.

ἐναλύω = ἀλύω ἐν, Φιλόδοτ. 823, κτλ.· κόμῃ ἐναλύουσα τῷ προσώπῳ, περιπλανώμενη ἀτάκτως ἐπὶ τοῦ προσώπου, ὁ αὐτός 779.

ἐναμάομαι, μέσ., ἐπισωρεύω, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντιγ. 255 (Brunsch 12-).

ἐνῆμαρτητος, ον, (ἀμαρτάνω) ὁ ὑποκείμενος εἰς ἀμαρτίαν, ἔκ-πνικτος, Ἰαθ. Πηλουτ. Ἐπιστ. 194, σ. 57.

ἐναμαυρῶ, καθιστῶ τι ἀμαυρὸν, Γρ. Νύσσ. τ. 2, σ. 780A· ἐναμαυρῶν, καθιστῶ τι ἐσωτερικῶς ἀμείν, μεταφορ., ἀθυμῶν παρῆγ, καθιστῶ τινα ἀτόλμον, Πλούτ. Νικ. 14.

ἐναμαυρῶ, καθιστῶ τι ἀμείν, ἀμείνω ἐν τινι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 577D.

ἐνάμελινος, μέλλ. -ψω, ἐναλλάσσειν, μεταβάλλω, Ἰπκ. 343, 44.

ἐνάμελινος, μέλλ. -ξω, ἀμείνω ἐν τινι, γαυλοῖ τε σκαφίδος τε.. τοῖς ἐνάμελινον Ὁδ. 1. 223.

ἐναμνηχανέω, = ἀμνηχανέω ἐν, ταῖς πολυδαίαις τοῦ βίου τούτου ἐναμνηχανοῦντες Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 431C.

ἐναμνηχάομαι = ἀμνηχάομαι ἐγ, ἱεμεῖομαι, 251C.

ἐνάμιλλος [ἄ], ον, (ἀμιλλῶ) ὁ δυνάμενος νὰ ἀγωνισθῇ ἢ νὰ συγκρίνῃ πρὸς τινα, ἰσοδυναμοί, ἰσοπαλεῖς, τὴν φύσιν ἐνάμιλλος τοῖς ἡλικιωταῖς Πλάτ. Πρωτ. 316B, πρὸλ. Ἰσοκρ. 93D· ἐνάμιλλος τινὶ εἰς ἡ πρὸς τι Πλάτ. Πολ. 433D, πρὸλ. Κριτ. 110E, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 12, 6· τινός Πλούτ. Σύνκρ. Ἀγης, καὶ Γράνχ. 3, ἐνθα ἴδε Schäff.—ἐπὶ πραγματίαις, τὰ λοιπὰ ἐνάμιλλα τοῦ-ταίς καὶ τῆς αὐτῆς φύσεως εὐρεθόμενα Δημ. 78B ἐν τέλει.—Ἐπίρρ. ἐναμιλλῶς τινὶ Ἰσοκρ. 234B.

ἐναμμα, τό, (ἐνάπτω) τὸ προσδεβιμένον εἰς τί, δεσμός, ἄμμα,

ἐνομιμία ἀγκύλης, τὸ Δατ. amenitum, Πλουτ. Φιλοπ. 6. 2) ἱματῖον, σκέπασμα, ἐναυμία .. τὸ τῆς νεορίδος, ἐπαυφύριον ἐκ ἑρματος μικρᾶς ἐλάφου, Διδό. 1. 11.

ἐναυμιαῖδες, ἐπὶ ῥρ. = ἀμοιβαῖδες, ἐναλλάξ, Ἀπολλ. Ριδ. Δ. 380.

ἐναυμπεύομαι, ἐνδύομαι, ῥάκιον ἐναυμπεύομενος Φιλωνί. 635.

ἐναυμπαύκτης, οὐ = ἐναυμπαύκτης, ἵκε ἐν λ. ἀμπαύκτης.

ἐναυμυκίζω = ἐναυμυκίζω· ἐγγυκλινώσαι· Ἰσούχ.

ἐναυμυρεῖσθαι = ἀναυμρεῖσθαι ἐν, παθ., Νικηφ. Κων/πόλεως, σ. 849, ἐκδ. ΜΙ.

ἐναυμπαύομαι = ἀναυμπαύομαι ἐν, ἐναυμπαύεσθαι ταῖς ἀγλαῖς θυνάμεσι Βασίλ. 1. 252B.

ἐναυμπαύω: μέλλ. -ψω, ἀπτω (δένω) ἐν τινι ἢ ἐπὶ τινος, Γαλην. τ. 12, σ. 459A.

ἐναυμπαυέομαι, συναυμπαυέομαι, ἐνδιαυμπεύω, τινί Ἀριστ. 6.

παρὰ Στοβ. 243. 47, πρὸς Ἰσούχ. ἐν λέξει ἐγκαλινδύεται.

ἐναυμπαυέω = ἀνδραγαθέω ἐν τινι, Γ. Παρ. τ. Δ', σ. 82, 8, ἐκδ. Β.

ἐναυμωπείω, ἀναλωθῆναι ἀνθρώπου φύσιν, ἢ ἐνσάρκωμαι, περὶ τῆς τοῦ θεοῦ ἐνσάρκωσης, Ἰουστ. Ἀποστ. 1596B, Ἰππόλυτ. 809A, Ὠριγ. 1. 784C, 853A, 346B, II. 580C, IV. 173C, Μετόδ. 451I.

ἐναυμωπύσεις, εὖ, ἢ, ἢ ἐνσάρκωσις τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἢ ἢ μετὰ τῶν ἀνθρώπων συνοικήσις αὐτοῦ, Ἰππόλυτ. 840B, 868B, Ὠριγ. 1. 937A, II. 1104D, IV. 120D, Μετόδ. 360C.

ἐναυμωπύομαι = ἐναυμωπύω, Ἀνθρ. Κρήτ. 1108D.

ἐναυμωπύκος, ἢ, οὐ = ἀνθρωπινός, Εὐστ. IV. 709A.

ἐναυμωπύωνος = ἀνθρωπίνους, Βασίλ. 1. 760B.

ἐναυμωπύτης = ἐναυμωπύτης, Εὐκρίτ. Ἀλ. 1. 757D.

ἐναυμώγω = ἀναυμώγω, Σωφρ. 3388D.

ἐναυμω, ἐπὶ ῥρ., ἀπέναντι, κατέναντι, μετὰ γεν., ἐναυμω Ποσει-

δάωνος ἀνακτος ἵστατ' Ἀπόλλων Ἰλ. γ. 67· τοῖ δ' ἐναυμω σταθέν Πινδ. Ν. 10. 123· τὸν δ' ἐναυμω προσδύλπω νεκρὸν Σοφ. Ἀντ. 1299· ἐναυμω ἐλθεῖν Εὐρ. Ὀρ. 1478.

ἐναυμω, ἐπὶ ῥρ., ἐνώπιον, Δατ. coram, μετὰ γεν., Εὐστ. (1) ἐν ΔΗ', 7, Εὐκρίτ. ΚΗ', 26, 31, Εὐαγγ. κ. Λουκ. α'. 8, Πρὸς γ. 21).

ἐναυμωομαι = ἐναυμωομαι, Ἐφραίμ δ. Σύρος τ. 1, σ. 91.

ἐναυμωαῖος, α. οὐ, ἔχων ἐναντίαν φύσιν, Ἰππ. 425. 38.

ἐναυμωβίος, οὐ, ἐχθρικός διακρίματος, αἰθυσίαι οὐπὸς ἐν-

αντίοις Ἀνθ. II. 10. 8 (ὡς δ' Ἐρμάνος ἀντι οὐπὸς ἀντιβίος) ἀλλὰ οὐ μόνον ὡς ἐπὶ ῥρ., πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, ἐναυμωβίαν μαχέσασθαι Ἰλ. Θ. 168, ἢ ἐναντίον πολέμιων Κ. 451, κτλ. -ἐλθεῖν γ. 130· στήναι φ. 266· μετὰ γεν., Ἀχιλλεύς ἐν. πολε-

μιζέειν γ. 85. — Μόνον Ἐπίκ.

ἐναυμωβύλος, οὐ, ὁ ἐναντίαν ἔχων βουλὴν, Πολέμων Φυ-

σιος γ. 2. 12· ἀλλὰ κατὰ Σουδ. ἐν λέξει παλιμβύλος: «δύναται καὶ ἀντὶ τοῦ παλιμβύλος, ἐναντιοβύλος, ἐναντιογνώμων».

ἐναυμωγνώμων, ἔχων ἐναντίαν γνώμην, Θεοφάν. Ὀμ. 16.

σ. 93.

ἐναυμωγνώμων, οὐ, (γνώμη) ἔχων ἐναντίαν γνώμην, Σχόλ.

πρὸς Σοφ. Ο. γ. 86.

ἐναυμωδρυμῶ, πρέχω κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν, συναντῶ,

Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 28· ἐν. ἀλ. ἡλ. Σπράβ. 738.

ἐναυμωδρομῶ, α. ἢ, τὸ πρὶν κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν, συνάντησις, Ἡρόδ. 1. 10, πρὸς Σοφ. ἐν. Ἐκλογ. 1. 60.

ἐναυμωδύναμος, οὐ, ἔχων ἐναντίαν δύναμιν ἢ σημασίαν, Νικομ. Ἀρ. σ. 78; Εὐστ. 1108. 3.

ἐναυμωδύτης, ἔς, ἐναντιοθελεῖ τῷ Θεῷ, ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ Θεοῦ, Θ. Στουδ. α. 1440, ἐκδ. ΜΙ.

ἐναυμωλογέω, ἀντιλέγω, τινί Πλάτ. Σοφ. 268B, Σπράβ. 686.

ἐναυμωλογία, ἢ, ἀντιλογία, Πλάτ. Σοφ. 236E, Ἀριστ. π. Γεν. κ. Φθ. 1. 7, 3.

ἐναυμωλογικός, ἢ, οὐ, ὁ ἀντιλέγων, ὁ ἀγαπῶν ὃ ἀντιλέγῃ, Γαλην. 353. 27.

ἐναντίον, ἐπὶ ῥρ., ἵκε ἐναντίος.

ἐναντιόομαι, Ἡρόδ. Ἀττ.: παρατ. ἡναντιόομαι Θουκ. κλ.: μέλ. μέλλ. -ώσομαι Διογύλ. Πρ. 786, Εὐρ. κλ. (ἵκε κατὰ τὴν):—

Παθ. μέλλ. ἐναντιωθήσομαι Διον. Ἀλ. 4. 51, Διδό. 3. 6; ὁρῶ, ἡναντιώθη Ἀνδοκ. 9. 32, Πλάτ. κτλ.: πρ. ἡναντιώομαι Θουκ. κλ.: ἄλλ. ἐν Ἀριστοφ. Ὀρν. 385 (κατὰ τὴν ἀπαλείψαν τοῦ μέτρου) ἐνηντιώομαι. Ἐναντιόομαι, ὡς καὶ νῦν, ὡς οὐδενός ἐναντιομένου Ἡρόδ. 7. 49, Ἀνδοκ. 9. 32, κτλ.: τὰ ἐς ἀρετὴν ἡναντιώμεθα τοῖς πολλοῖς φρονούμεν τὰ ἐναντία, διαφύρομεν μεγάλως εἰς τὰ ἀφορῶντα τὴν ἀρετὴν, Θουκ. 2. 40, πρὸς 1. 127, Ἀριστοφ. ἐν ὅντι, Εἰρ. 1049· ὡσαύτως, ἐν τινι, περὶ τινος Λυσ. 131. 16· ὑπὲρ τινος δ. αὐτ. 158. 33· ἢ ἀπλῶς, τινός Θουκ. 1. 136, πρὸς. Ἐν. Ἀνδ. 7. 6, 5· πρὸς τὴν Πλάτ. Κρατ. 390E, κτλ.:— ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., οὐκ ἐναντιώομαι τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν, ἐν ὅτ' ἀντιπρὸς νὰ ὁμιλῶ, Διογύλ. Πίρ. 786· ἐναντιοῦμενος ἡμῶν ἀφεθῆναι (ἐν. τοῦς χορευταῖς) Δημ. 519. 19.

2) τὸναντίον λέγω, ἀντιλέγω, Εὐρ. Ἀλκ. 152, Θουκ. 4. 21, κτλ.:— μετ' ἀπαρ., τοῦτο .. μοι ἐν. τὰ πολιτικά

πράττειν Πλάτ. Ἀπολογ. 31D· ἢ μετ' ἀντιπρὸς, τὴς ἐναντιώ-

σεται μὴ οὐχί .. εἶναι ..; ἢ αὐτ., Σουκ. 107A.

3) ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, εἶμαι ἐναντίος, οὐκ ἐστὶ λησταὶς πνεύμῃ ἐναντιοῦμε-

νον, ὅταν παρῇ κλέψαι τε χερσάσαι βία Σοφ. Φιλοκ. 943· ἐπὶ περιπάτοις, Θουκ. 8. 23· ἀνεμοὶ ἐν. ἀλλήλοισι Ἰππ. π.

Ἀέρ. 285.

ἐναντιοπαύω, ἔχω ἐναντίας ἰδιότητας, Νικομ. Ἀρ. σ. 10.

ἐναντιοπαύης, ἔς, ἔχων ἐναντίας ἰδιότητας. — Ἐπὶ ῥρ. -ώης,

Νικομ. Ἀρ. σ. 19.

ἐναντιο-πετής, ἔς, «παλιμπετής, ὑπισθόρμητος» Ἰσούχ. ἐν λ.

παλιμπετής.

ἐναντιο-ποιο-λογικός, ἢ, οὐ, ὁ ποῖων τινὰ νὰ λέγῃ τάναν-

τία, Πλάτ. Σοφ. 268C.

ἐναντιο-πράγῳ, ἀντιπράττω, Διδό. 3. 85.

ἐναντίος, α. οὐ, Δατ. perversum, ὡς τὸ ἀντίος (ὅπερ πάντων ἐν τῷ περὶ λόγῳ):

1) ἐπὶ τόπου, εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, κατέναντι, μετὰ δοτ., ἀκταὶ ἐναντίαι ἀλλήλοισι Ὀδ. Κ. 89·

Πάτροκλος δὲ οἱ ἐναντίον ἦστο Ἰλ. 1. 190· πρὸς Ὀδ. Η'. 89·

ἐνέπυον, κατὰ πρόσωπον, Δατ. coram, αὐτῷ αὐτῷ ἑαίνεται

ἐναντίῃ γ. 329· δεῖξον τὸ σὸν πρόσωπον δεῦρ' ἐν. ποτρί,

ἐνώπιον τοῦ πατρός, Εὐρ. Ἰππ. 947· μῦθον γάρ τὸ κρατεῖν

βουλομένους τὰ τυφλά τοῦ σώματος καὶ δόπλα καὶ ἀχειρα

ταῖα ἐναντία τάττειν τοῖς πολέμοις φεύγοντας Σεν. Κέρ. 3. 3, 45·— ἐν. στήναι Εὐρ. Ἰππ. 1078· κεῖσθαι Πλάτ. Σοφ. 190A·

ἵκε κατὰ τὴν.

6) μετὰ ῥημάτων κινήσεως ἐκ τοῦ ἐναντίου

μέρους, ἐνθα οἱ .. ἐναντίῃ ἤλυθε μήτηρ, ἤλθεν εἰς ἀπάντησιν

αὐτοῦ, Ἰλ. 2. 251· ἐναντίοι ἀλλήλοισιν ὄμνον ἐλαύνοντες

Δ. 67· δεῦο ἄμας ἐν. ἀλλήλοισι Θουκ. 1. 93· ἀνεμος ἐν.

ἔπνευ Σεν. Ἀν. 4. 5, 3.

2) ἐπὶ ἐχθρικοῦ ἐνόου, μετὰ γεν.,

ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν, παρετάχθησαν ἐναντίον τῶν Ἀχαιῶν,

Ἰλ. Ε. 497, κτλ.· πρὸς Σοφ. Αἰ. 1284, Σεν. Ἀν. 4. 3, 28· ὡσαύ-

τως μετὰ δοτ., Ἰλ. Ε. 12, Εὐρ. Ἰκ. 856, 1. Τ. 1415, Σεν.:— οἱ

ἐναντίοι, ὡς καὶ νῦν, οἱ πολέμοι, Διογύλ. Θέβ. 375, Χο. 142,

κτλ., Θουκ. 4. 64, κτλ.

6) καθόλου, ἐναντίος, τινί Σοφ.

Φιλ. 642, Σεν. Ἀν. 3. 2, 10· τὸ ἐναντίον, ἢ ἀντίθετος μέρος,

Σεν. Ἀθην. Πόλ. 1. 4· παρουσιάζων κωλύματα, τινί Σοφ. Φιλ. 642,

3) παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. καὶ περὶ ῥρ. καὶ ἐν τῷ περὶ λόγῳ

ἐν γένει, τὸ ἐναντίον, τὸ ἀντίθετον, τάναντί' εἰπεῖν Διογύλ. Ἀγ.

1373· θίκαται καὶ τὰ ταῦτα Σοφ. Ἀντιγ. 667· τὸ πλείστον μετὰ

γεν., τὰ ἐναντία τοῦτοι, ἀκρίβως τὰ ἀντίθετα τούτων, Ἡρόδ. 1.

82, Θουκ. 7. 75, κτλ.· δεῖξας .. ἀστρων τὴν ἐν. ὁδόν, δ. 1 τὴν

ταῦ ἡλίου ὁδόν ἐν. οὐσαν τοῖς ἀστροῖς, Εὐρ. Ἀπ. 583·

ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ δοτ., Ὀρφεὶ δὲ γλώσσων τὴν ἐναντίαν

ἐχέει Διογύλ. Ἀγ. 1620· ἐναντία λέγει αὐτὸς οὐτῷ Πλάτ.

Πρωτ. 339B, πρὸς Ἀριστοφ. Ἀγ. 493· τάναντι τούτοις Πλάτ.

Πρωτ. 339B· ἐναντία γινώσκει τὰς πλείους (πρόλοι) Σεν.

Δημ. 1. 2· τὴν ἐναντίαν τινὶ ψῆφον θέσθαι Ἀγ. 361. 20·

ὡσαύτως, τὴν ἐναντίαν θέσθαι τινὶ Πλάτ. Ἀγ. 184D:— ὡσαύ-

τως ἱσχυμένους ἢ τοὺς ἐναντίους λόγους, ἢ ὡς αὐτοὶ κατεδό-

κες Ἡρόδ. 1. 22· τούναντιον θρῶν ἢ προσήκει Ἀριστοφ. Πίλ.

14· τούναντιον ἔπαθεν ἢ τὸ προσδοκώμενον Πλάτ. Νόμ.

968B· ἵκε κατὰ τὴν. 1· συχναίς μετ' ἐπιτάσεως, πᾶν τούναν-

τίον, πάντα τάναντι, ὅπως τὸ ἀντίθετον, αὐτῷ 967A, Σεν.

Ἀπομ. 3. 12, 4· ἀλλὰ πολὺ τούναντιον ὑπάρχει ἐν ὧν γε-

σταῖς 1· τὸ δὲ πολὺ ἐναντίον ἀποδίδεται Πλάτ. Ἀγ. 361,

4) ἐν τῇ λογ. τοῦ Ἀριστ., ἐναντίαι προτάσεις ἢ τὰ

ἐναντία, εἶναι ὁ ἰσχυρότατος τύπος τῶν ἀντιθέσεων (ἀντιθεσί-

μων) περὶ Ἐρμην. 14, 15, πρὸς Ἀναλ. Πρὸς. 2. 26, 2, μετὰ τὸ

φυσικ. 4. 10, 2, κ. ἄλλ.

II. συχνοὶ ἐπὶ πηλίκων ἐπιρρημα-

τικῶν χρήσεων: 1) ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ ἑφεξ, τὸ οὐδέ,

ἐναντίον ὡς ἐπὶ ῥρ., ἐν. ὠδε, ἐνώπιόν μου Ὀδ. Ρ. 514· οὐδέ εἰς

ὦπα ἰδέσθαι ἐναντίον, ἰδεῖν κατὰ πρόσωπον, Φ. 107· οὐδε

παρ' Ἀττ. ἐναντίον προσδύλπειν τινὰ Εὐρ. Ἰκ. 968, κτλ.·

ὡσαύτως, βλέπειν ἐναντίον τινός αὐτοῦ 976· ἀπολ., Δημ. 51,

28, κτλ.: ἐνέπυον ὡς πρὸς. μετὰ γεν., ἐπὶ παρουσίᾳ τινός, ἐνώπιον,

Δατ. coram, τῶν δ' ἐναντίον Σοφ. Ο. Κ. 1002· μαρτύρομαι

ἐναντίον Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 448· ἐναντίον τοῦ παιδίου ἢ αὐ-

τοῦ, Λυσ. 907· ἐναντίον ἀπάντων λέγειν Θουκ. 6. 25, κτλ.

6) ἐπὶ ἐχθρικοῦ σημασίας, ἐναντίον, ὡς τὸ ἀντίθετον, ἐναντί-

θεν, μετὰ γεν., ἐναντίον εἶναι τινός Ἰλ. Φ. 574· ἐναντίον

μαχέσασθαι τινός γ. 07 [καὶ συχναίς ἀπολ.]: ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ

ἐναντίον ἵστασ' ἕρμεο Ν. 448· μίμνεν οὐκ ἐθέλλουσιν ἐναν-

τίον αὐτοῖς 108· ὡσαύτως μετὰ δοτ., νεκτεῖν ἀλλήλοισιν ἐν.

γ. 252· ἐν. θεοῖς Εὐρ. Ὀρ. 624· ὡσαύτως, ἐν. καὶ .. Πλάτ. Πόλ.

567D, κτλ.

7) μετ' ἀρ. ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, τούναντιον,

τούναντιον δὲ πάντες εὐτυχτεῖν εἰς Ἀντιφ. ἐν ὡσαύτως

2. 4· ἢ πάλιν τούναντιον Μένανδρ. ἐν ὡσαύτως 2, κτλ. — ὡσαύ-

τως οὐδ. πλὴν, ἐναντία, ὡς ἐπὶ ῥρ., Ἡρόδ. 8. 34, Θουκ. 1. 29, κτλ.

8) παρὰ περὶ ὡσαύτως, ἐκ τοῦ ἐναντίου, Δατ. ex adverso,

α. pugnatio, ἀντίθετον τῷ ἐκ πλάγλου, Σεν. Ἐλλ. 4. 5, 15, κτλ.

οὕτως, εἰς ἐναντίας, Ἰων. -ίης, Ἡρόδ. 7. 225, Θουκ. 4. 33,

ἐκ τῶν ἐναντιῶν Πολύβ. 5. 9. 9· κατὰ τὰναντία Πλάτ. Τίμ. 39Α, 3) ὁμαλ. ἐπίρρ. ἐναντιῶς, μετὰ δευτ., τοῦτοισι οὐκ ἐναντιῶς λέγεις Δίσχυλ. Εὐμ. 642· ἐναντιῶς διακρίσθαι τινι Πλάτ. Πολ. 361C, κτλ.· πικρῶς καὶ ἐναντιῶς, ἐχθρῶς, ὡς ἐχθρῶς, Δημ. 450. 11· ἐναντιῶς ἢ ὡς.. Πλάτ. Θεαιτ. 175D:— ἐναντιῶς ἔχειν, ἐναντιῶς διακρίσθαι, ὁ αὐτ. Εὐθύδ. 278Α· πρὸς τι Δημ. 10. 14· ἔδωκεν ἐν τῇ λογ. τοῦ Ἀριστ. ἴδε τὸ ῥῆμα ἀντικείμεναι.

ἐναντιότης, ἡ τοῦ οὐσ. τοῦ ἐναντιῶς, τὴν τοῦ ἐπιφρασμένου ἐναντιότητητα Πλάτ. Θεαιτ. 150Α· τὴν ἐναντιότητα πρὸς ἀλλήλους ὁ αὐτ. Θεαιτ. 186B. II· ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστοτέλους, ἀντίφρασις ὅρων καὶ προτάσεων, ἐν ὅσῃς κατηγορηματικαὶ μὴτε ἐναντιότης ἐνεστί· Ἀριστ. π. Ἑρμην. 11, 10· πρὸλ. 119, Ν. 2. 8, 4 κ. ἀλλ.

ἐναντιοτροπία, ἡ, ἢ πρὸς τὰ ἐναντία τροπή, ἡ ἐναντιότης, Ἀριστ. Κατ. π. Μουσ. 2. σ. 93 καὶ παθ. γραφ. ἐν Ἑρακλείτῳ παρὰ Διογ. Λ. 9. 7· ἀντὶ ἐναντιοτροπῆς.

ἐναντιόφρωνος, ον, ὁ πρὸς λαοὺς ἀντιφάσκων, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 188 Böckh.

ἐναντιοφροῦν, ἔχω φρόν, κίνησιν ἐναντίαν, μετὰ δευτ. Ὀργ. παρ' Εὐθ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 6. σ. 286B.

ἐναντιοφρονέω, φρονῶ τὰ ἐναντία, Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. Καν. τ. 2, σ. 473.

ἐναντιόφρων, ον, ὁ ἐναντία φρονῶν, Ἀνών. Cod. Par. 2506, fol. 14 ro.

ἐναντιόφωνος, ον, ὁ ἀντιφωνῶν, ὁ ἀντιφώνων· ἐναντιόφωνα· Ἰσχύλ. — ἐνεσθῆεν ἐναντιο-φώνω, -φώνω. Ἰαν· μεταγεν.

ἐναντιόω, οὐχ· ἐν χρήσει ἐν τῇ ἐνεργ.· ἴδε ἐναντιόομαι.

ἐναντιοπέρα, ἐπίρρ., καταντιπέρας, καταντικρύ, Εὐθ. Ἐπιγράμ. 981, 6.

ἐναντιώμα, τό, πᾶν τὸ ἐναντιούμενον, ἐμπόδιον, κώλυμα, Θουκ. 4. 69, Δημ. 328. 7· ἐχθροὶς ἐναντιώματα, ἀντίστασις ἐναντίον αὐτῶν, αὐτοὶ 21· ἐν, πρὸς τι Πλούτ. Λύδ. 23. 2) ἀντιθεσις, ὁμοφωνία, Πλάτ. Πολ. 524E, 603D.

ἐναντιωματικός, ὁ, ὁ ἐπὶ τῶν ἐναντιῶν, ἐπὶ συνδέρμ., ὁ καὶ ἐναντιωματικὸς ἀντὶ τοῦ καίπερ Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ριλ. Β. 214. — Ἐπίρρ. -ὄς, Εὐστ. 809 36.

ἐναντιώνυμος, ον, ἔχων ἐναντίον ἢ ἀντιθετον ὄνομα, Νικομ. Ἀριθμ. σ. 78, ὁ αὐτὸς ἔχει (ἐν σ. 80) καὶ ῥῆμα ἐναντιώνυμοι.

ἐναντιώσις, εὐς, ἡ, τὴν ἐναντιοῦσθαι διὰ λέξεων ἢ πράξεων, ἐλεῖσα (ὁ Φρόνιμος) πρὸς τὴν ἐναντιώσιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ λεγόντων, φασίβεις διὰ τοῦ· λόγους οὕς εἶπεν ἐναντίον τοῦ Ἀλκιβιάδου, Θουκ. 8. 50, Πλάτ. Πολ. 454Α· ἐναντία διαγωγή, Ἀριστ. Πη. Ν. 4. 0, 7. 2) διαφωνία, διαφορά, Ἰσοκρ. 275C. (ἐν τῇ πληρ.), Πλάτ. Πολ. 607C.

ἐναντιώτερον, ῥηματ. ἐπιθετον, δεῖ ἐναντιοῦσθαι, τινὶ Ἀριστ. Τοπ. 8. 9, 1.

ἐναντιωτικός, ὁ, ὁ ἐναντιούμενος, τινι Στοβ. Ἐκλογ. 2. 210.

ἐναντλῶ, ἀντλῶ ἐν τινι, πληρῶ, μεταφ., ὅστερος δὲ ἀκοή, φωναίς ἀπ᾽ αἰσῶς ἐναντλουμένη Φίλων 1. 574.

ἐναῖξε, ἴδε νάσσω.

ἐναξονίζω, ὅτι τι εἰς ἄξονα καὶ στρέφω αὐτό, τὴν γῆν... τροχοῦ δίκην ἐνηξονισμένην, ἐν ἄξονι στρεφόμενην, Πλάτ. γρ. ἐν Πλούτ. 2. 806Α ἀντὶ τοῦ ἐνζωνισμένην, πρὸλ. ἐμπολίζω II.

ἐναλλῆς, ἔς, = ἀλλῆς, ἀμφίβ., γραφ. ἐν Νικ. Ἀλεξ. 236· πρὸλ. ἐνομηγῆς.

ἐναπαύομαι, παθ. μετὰ μέσ. μέλλ., εἶμαι μετέωρος ἐν τινι τόπῳ, αἰωροῦμαι, κρέμαμαι, Πυζαν.

ἐν-ἀπαλος, ον, μετρίως ἀπαλός, Διοσκ. 1. 77.

ἐναπάρχομαι, ὄρχομαι, ἐναπῆρξαντο πολέμῳ Διόδωρου Μύθ. 175.

ἐναπειλῶ, ἀπειλῶ, ὅπως ὀνειδίζω φοβεραὶ τιμωρίας ἐναπειλοῦμαι μεγάλας Διον. Ἀλ. 5. 54.

ἐναπειναιεῖζω, ἀπείρω ἐπὶ ἐναιετόν, ἐν τινι τόπῳ, ἐναπειναιεῖζεν τῷ τῇ γὰ· ἐμῆναι Παρμενίσκ παρὰ Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μύθ. 273.

ἐναπεργάζομαι, ἀπεργάζομαι ἐν τινι, ἐμποῶ, προξενῶ, τοῖς ζωοῖς ἐναπεργάζεσθαι Ἰλ. Πόλεμ. 273C, Σοφ. 336Α, Ἰσοκρ. 147C.

ἐναπειρῶμαι μέλλ., -εἶρω, στερῶμαι ἐπὶ τι, αὐτὸν ἐν τινι Πλάτ. 5. 5, 5. II· μέσ., ἐμπήγνυμι, ἐμπήγω, ὅταν ὁ σκορπίος ἐναπειρῶται ὁ κέντρον εἰς νεῦρον Ἰαλ. τ. 7. σ. 444B· ἐναπηρεῖσθαι (ὁ Φίλιππος) τὴν ὁρχήν εἰς τοὺς ταλαίπωρους Μαρωσίτας, ἔχθοντες τὸν θυμὸν τοῦ Πολύβ. 23. 13, 2· χρημάτων μοῖρα ἐν ὅμῳ ἐναπειρῶσθαι Φαλάρ Ἐπιστ. 105. III· παθ., ἐνρίσκω κρείσμα, ἐν τινι, ἀπάτη· ἐναπειρῶμένη τῇ ψυχῇ Κλήμ. Ἀλ. 487. 2) ἀντιπαλαίω, ἀντιμάχομαι, ἐναπειρῶμενοι τῇ μνήμῃ Πλούτ. 1. 26E. Κατὰ τὴν II. Παπαγεωργίου (Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 473) γραπτὸν· ἀντεπεριδ-.

ἐναπείρεισις, εὐς, ἡ, = τῷ ἐπορ., Πλάτ. 4. 4, 1.

ἐναπείρεια, τό, ἐντέλειαις τῆς ψυχῆς ἐπὶ τῆς ψυχῆς, Κλήμ. Ἀλ. 487.

ἐναπερυγομαι, ἐκπερυγομαι, Φίλων 1. 702, πρὸλ. ἐρυγγάνω.

ἐναπεσφραγισμένως, ἐπίρρ., μετοχ. παθ. πρkm. τοῦ ἐναποσφραγίζω, ἐνερῶς σφραγίσ, Σέξτ. Ἑμπ. π. Μ. 11. 183.

ἐναπῆχε, Ἰων. ἀντὶ ἐναφῆχε, γ' ἐνικ. ἀορ. α' τοῦ ἐναφῆχαι. ἐναπῆχτε, Ἰων. ἀντὶ ἐναφῆχτε, γ' ἐν. παρ. τοῦ ἐναφῆπτω.

ἐναπῆχέω = ἀπῆχέω, Πλάτ. Π. 769. 3.

ἐναπλόω = ἀπλόω, ἀπλῶνω, τινὰ ἐπὶ τὴν γῆν Παλλάδ. Λαυσ. 1147B.

ἐνάπλωσις, εὐς, ἡ, διόλυσις· εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη τι, κατὰ τὴν εἰς τὰ ὅλα στοιχεῖα ἐνάπλωσιν Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 156 Schw.

ἐναποδάπτω· μέλλ., -ψω, ἐμβάπτω, βουτῶ μέσα, πρὶόντα δὲ χρῆ πυκνὰ ἐξαιρεῖν τὸν πρὶόντα... καὶ ὕδατι ψυχρῷ ἐναποδάπτει Ἰππ. π. τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. 912.

ἐναποδύζω, ἐξερῶ τι εἰς τι, ὡς τὰ βρέφη τὸ γάλα ὃ ἐνέλασαν εἰς τοὺς κόλπους τῶν γυναικῶν, τί δαί οὐκέτι τοῖς κόλποις τοῖς πατράσι ἐναποδύζομεν... νηπιόζοντες...· Κλήμ. Ἀλ. 73.

ἐναποδρέχω, ἀποδρέχω ἐν τινι, ἐναποδρέχω τῷ ἐλαίῳ ῥόδα, ἀποδρέχω ἐν ἐλαίῳ, Ἰππ. 893B.

ἐναπογεννάω, τεκνοποιῶ, οἱ δὲ παῖδων δεόμενοι μᾶλλον ἢ γυναικῶν... διὰ τάχους οἷς ἐτυχε σώμασιν ἐναπογεννησάντες... χαίρειν ἑώσιν ἡδὴ τὸν γάμον Πλούτ. 2. 761D.

ἐναπόγραφος, ον, ἐγγεγραμμένος, Ἰουστινιαν. Νεαρ. 92, 17, Ἡρ. Διαν. 1V. 945A.

ἐναπογράφωμαι, Μέσ., γράφω εἰς τι, εἰς τοῦτο μίαν ἐκάστην τῶν ἐννοιῶν ἐναπογράφεται Πλούτ. 2. 900B. — Παθ., νόμοι... οὐκ ἐν πλάτῃ... δοκτύλῳ γεγραμμένοις κυρίου, ἀλλ' ἐν καρδίαις ἀνθρώπων ἐναπογεγραμμένοι Κλήμ. Ἀλ. 307.

ἐναποδεικνύμαι, μέσ., ἐναποδεικνύσθαι πίστιν τινί, δεῖν κινεῖν ἐμπιστοσύνην εἰς τινα, Πολύβ. 1. 82, 9· ἐν. εὐνοίαν, ἐχθρὰν εἰς τινα ὁ αὐτ. 10. 31, 10. 3. 12, 4, πρὸλ. Σύλλ. Ἐπιγρ. 117. 15.

II· ἐν Ἱερ. 9. 58 ἐναπεδεικνύσθαι (Ἰων. παθ. παρ. τ.) φαίνεται ὅτι σημαίνει διεκρίνοντο μετὰ ἄλλων.

ἐναπόδεικτος, ον, ἀποδειγμένος, φανερός, ἐναργής, Ἀθαν. τ. 1. μέρ. 2, σ. 922B.

ἐναποδεύωμαι, ἀπεδεύωμαι, Κ. Παρ. Ἑκκ. Βασίλ. Τέξ. σ. 263A.

ἐναποδεσμεῖω, ἀποδεσμεῖω ἐν τινι, Ἄννα Κορν. σ. 216, 4.

ἐναποδῶ· μέλλ., -θήσω, θένω τι εἰς τι, Ἰππ. Μοχλ. 845.

ἐναποδύομαι, παθ. μετὰ πρkm. ἐνεργ., ἀποδύομαι ἐν τινι τόπῳ, Ἱερ. Δόγ. 17. 2.

ἐναποξεννύμι, ἀπαξέω ἐν τινι, Διοσκ. 4. 175 (178), Ἰαλ. τ. XIII. 560A.

ἐναπόθεσις, εὐς, ἡ, τὸ ἐναποθεῖναι τι ἐν τινι, Σέξτ. Ἑμπ. II. 3. 188.

ἐναποθησαυρίζω, ἀποθησαυρίζω ἐν τινι, ἐναποταμιεύω, Ἰαμβλ. Βίος Πυθαγ. 29 (182).

ἐναπουλίζω, ἐντὸς τινος θλίβω, τὸν δὴν ἐξάγω διὰ θλίψεως, Εὐμ. 4. 11.

ἐναπονήσκω· μέλλ., -θᾶνῶμαι· ἀπονήσκειν ἐν τινι τόπῳ, ἐν τῇ νήσῳ Θουκ. 3. 101, πρὸλ. 2. 52· ἐν λάρσι, μετὰ τῶν γλῶσσων, Φρόν. Κομ. ἐν Ἀδελ. 1· ἀπολ., Ἱερ. 9. 65:—ἀπονήσκειν, καθ' ὃν χρόνον πράττω ἢ ἐκτελῶ τι, ἐναπέθανε δὲ ἐν αὐτοῖς τοῖς καλλίστοις ἔργοις, ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας Πολύβ. 18. 24, 9· ἀπονήσκειν καθ' ὃν χρόνον εὐρίσκειν ἐν καταστάσει τινί, ταῖς ὑπεροχαῖς ὁ αὐτ. 15. 35, 5· τοῦτο δ' εἰ τι φάγοι, ἐναποπθνήσκει, ἀποθνήσκει ἐξ αὐτοῦ, Θεοφ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. 4. 4, 12· ἐναπ. βασάνοις, ἀποθ. κατὰ τὴν ἐκρέκειαν τῶν βασάνων, Ἀθῆν. 576F.

ἐναποθαύω, θαύω ἐντὸς, κυλινδρῶμενος περὶ τοῖς ὀστοῖς ἐναποθαύειν τοῖς τραύμασι Πλούτ. Κράσ. 25.

ἐναποικυδύμω, περικλείω τινὰ διὰ τοῖς, καὶ τὸν προδότην (Παυσανίου) ἐναποικυδύμωσαντες διέφθεραν Πολύβ. 8. 51.

ἐναποκάνω = ἀποκάνω, τῇ ψυχῇ Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πλάτ. 3. 6, 1.

ἐναπόκειμαι, ἀπόκειμαι ἐν τινι τόπῳ, ὕδατων, πηγὰς ἐναπόκεισθαι τοῖς τόποις Πλούτ. Δίμ. 14.

ἐναποκινδυνεύω, ἀποκινδυνεύω ἐν τινι, μάχομαι παραδίλω, οὐ μὲν τοι καὶ ἐναποκινδυνεύσαι παντὶ τῷ σκόλῳ ταλμῶντες Δίων Κ. 49. 2· ἐναποκινδυνεύει, οὐ τῷ παιδί μόνον... ἀλλὰ καὶ αὐτῷ Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 9, 4· ἴδε Ἰσχυλ. ἐν λέξει παραβαλλόμενος.

ἐναποκλῶ, θαύω ἐντὸς, ὁρατὶα τε ἐναποκτεκτατο, Ἰωαν. ἐντεθρανομήνα, Θουκ. 4. 34.

ἐναποκλειστος, ον, ἀποκλειστος ἐν τινι, Ἰ. Κεδρ. τ. Α'. 774. 2, ἐκδ. Β.

ἐναποκλείω, περικλείω ἐντὸς, Ἀλῆξ. Ἀφρ. Πρὸλ. 1. 53, ἐν τῷ παθ.

ἐναποκλίνω, κλίνω ἐπὶ τινος, ἄτερος δὲ σφόν ἐναποκλίνας αὐτὸν τῇ στίβῳ διαναποῦει που Φίλωστ. 867.

ἐναποκλύζω, ἀποκλύζω, ἀποκλύνω τι ἐν τινι, μόνον οὐχί... ἐναποκλύζομενον ταῖς φιάλαις τὸ πρόσωπον Κλήμ. Ἀλ. 185.

ἐναποκρύπτω, κρύπτω ἐντὸς τινος, Στράβων 730, κλ.

-ἐναποκτείνω, ἀποκτείνω τι ἐν τινι, Βασιλ. τ. 2. σ. 2Β.
 ἐναποκυβένω = ἐναποκινδυνεύω, ἐναποκυβένω ταῖς τῶν
 μισθοφόρων ψυχαῖς Διδδ. 16.78.
 ἐναποκυβένω, ἀποκτείνω ἐν τινι, ὁ Πόντος... ὡς ἐπιτήδειος
 ἐναποκυβένω καὶ θρέψαι τὰ ἔγγονα Βασιλ. Γ. 157Β.
 ἐναπολαμβάνω· μέλλ. -λήψομαι, ἐμπεριλαμβάνω, Πλάτ.
 Τιμ. 84D· τὸν αἶρα ἐν ταῖς κλεψύδραις Ἀριστ. Φυσ. 4. 6, 3·
 πρὸς, Προβλ. 2. 24.—Παθ., μὴς ἐναποληφθεῖσα ἐν ὄγγειῳ
 ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 37, 1· αἷρ ἐν. ὁ αὐτ. π. Οὐραν. 2. 13,
 17 κ. ἀλλ.· ἐναποληφθῆναι τῇ οἴνῃ, συμπεριληφθῆναι, Διδδ. 1.7,
 ἐναπολαύω = ἀπολαύω, κτλ., Πλούτ. 2. 684D.
 ἐναπολείπω, ἀπολείπω ἐν τινι, οὐσέκνιπτον ἐν ταῖς χερσὶν
 ἐναπολείπει πτότητα Ξενοκρ. 58· τι Πλούτ. 2. 91B.—Παθ.,
 Ἀριστοτ. Μετεωρ. 1. 14, 22.
 ἐναπολείψω, εἰς, ἡ, τὸ ἀπολείπειν ἐν τινι, Θεοφ. π.
 Διδδ. 62· ἐνάπ. πνευμάτων Πλούτ. 2. 134C.
 ἐναπολήγω, ἀπολήγω ἐν τινι, ταῖς διαδοχαῖς ἀλλήλων
 ἐναπολήγει Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 132D.
 ἐναπολήψω, εἰς, ἡ, περιλαμβάνω, κράτης ἐνός, Ἀριστ. Μετεωρ.
 2. 8, 15, π. Πινεύμ. 4, 5, Θεοφ. π. Φυτ. Λίτ. 2. 9, 3.
 ἐναπολημπάνω = ἐναπολείπω, Νικηφ. Βίημ. σ. 100.
 ἐναπολύμαι, παθ., ἀπύλλομαι ἐν τινι, νομίζοντες οἱ Ἀθη-
 ναῖοι κέρδος τῷ δήμῳ εἰ ἀποδημοῖεν καὶ ἐναπόλουντο, δηλ.
 καὶ ἀπόλουντο ἐν τῇ ἀποδημίᾳ (οἱ ἐπὶ τῶν τριάκοντα ἡμερῶν),
 Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 4.
 ἐναπολογέομαι, ἀποθ., ἀπολογέομαι ἐν τινι, ἐναπολογήσα-
 σθαι τῇ πόλει πρὸς τοὺς Ἑλλήνας Δισχίν. 17.18.
 ἐναπολούομαι, μέσ., ἀπολούομαι ἐν τινι, Ἀθῆν. 43Δ (Θεοφ.
 Ἀποσπ. 159 περὶ τὸ τέλος).
 ἐναπόμαγμα, τὸ, τύπος, εἰκών, Ἑρμῆος παρὰ τῷ Σχολ. Πλάτ.
 ἐν Φαίδρῳ σ. 69.
 ἐναπομαραίνομαι, ἀπομαραίνομαι ἐν τινι, τὸ δὲ ἐναπομα-
 ραίνεται τῷ ἐλαίῳ Μαθηαῖ Med. σ. 200.
 ἐναπομάσσω· μέλλ. -ξω, ἐναποτυπῶ, Πλούτ. 2. 99B.—Παθ.,
 ἐναποτυπώμαι, κηρῶ αὐτῶν 3E, πρὸς, Διογ. Λ. 7. 46· ἀπεικονί-
 ζομαι ἐν τινι, τῷ κατόπτρῳ Ἀγ. Τάτ.:—Μέσ., ἐναπομάσσομαι
 χεῖρας τινι, ἀποσπογγίσαι τὰς χεῖρας εἰς τι, Ἀλκίφρων 3. 44, ἐξ
 εἰκασίας Hemsterh.
 ἐναπομαγαμένως, ἐπέρρ., δι' ἐναποτυπώσεως, Σέξτ. Ἑμπ.
 π. Μ. 11, 183.
 ἐναπομένω, ἀπομένω ἐν, ἡ ἀπλῶς ἀπομένω, Κλήμ. Ἀλ. 332·
 ἀπολ., Ἠλιόδ. 1.15.
 ἐναπόμειξω, εἰς, ἡ, ἡ ἐν τινι γινόμενη ἀμειξίς, Θεοφ. π. Φυτ.
 Λίτ. 6. 1, 1, 6. 3, 1.
 ἐναπομόργγυμι, ἐναποτυπῶ, τι εἰς τι Πορφύρ. παρὰ Στοβ.
 ἐν Ἑκλογ. Φυσ. 1. 52, σ. 1040· Ἰάμβλ. ἐν Στοβ. Ἀγθ. 41, 44.
 ἐναπόμορξω, εἰς, ἡ, ἐναπόμειξω, Θεοφ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. Β. 1, 1.
 ἐναπομύττομαι, μέσ., ἀπομύττομαι ἐν τινι, ἐναπομύττεσθαι
 ταῖς παροφθαλμοῖς Πλούτ. 2. 1128B.
 ἐναπονέξω· μέλλ. -νέψω, ἀπονίπτω, ἐκπύνω, ἐν τινι, λεκα-
 νίῳ μὲν πρῶτον ἐναπονίψεις... ἐνεκπλυνεῖς Πολύηλος ἐν
 Ἀημιονιδάρῳ 4:—Μέσ., ἐναπονίεσθαι τοὺς πόδας ἐν τῷ
 ποδονίπτῳ Ἠρόδ. 2. 172· χεῖρας ὁ αὐτ. 1. 138. II. Μέσ.,
 πλύνω, καθαρῶς ἐμαυτὸν ἐν τινι, τὰς γυναικας ἐναπονίψασθαι
 οἱ (τῷ ποταμῷ) θελήσει τὸ αἶμα Πανσ. 9. 30, 8.
 ἐναποξύνω = ἀποξύνω, ἀποξύνω, Κλήμ. Ἀλ. II. 344Δ, καὶ ἐνα-
 ποξύνω, Θεοφ. Προδρ. Ρόδ. 4. σ. 177.
 ἐναποπατέω, ἀποπατέω ἐν τινι, ἐναποπατέω γάρ ἔστ' ἐπι-
 τήδειος πάνυ (ὁ θώραξ) Ἀριστοφ. Εἰρ. 1228, Πολύηλ. ἐν Ἀημι-
 ονιδάρῳ 4.
 ἐνάπτω, ἀποπλέω ἐν τινι, Κ. Πορφυρ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν.
 τ. 1. σ. 60.
 ἐναποπλήττω, ἐκπλήττω, ἐναποπλάγεις τὴν διάνοιαν
 Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. 1070B.
 ἐναποπλύνω, ἀποπλύνω ἐν τινι, οἱ ἐναποπλύνοντες ἐν τῷ
 ὕρῳ τὰ χρώματα Ἀριστ. περὶ Διδδ. 4, 11· τι Πανσ. 3. 25, 8.
 ἐναποπνέω· μέλλ. -πνεύσομαι, ἐκπνέω ἐν τινι, ὅπως ταῖς
 πατρῷαῖς οἰκίαις ἐναποπνεύσωσι Διδδ. 13, 5· ἐν. ἱεραῖς,
 ἐκπνέω ἐν τῷ ἱκετεύειν, Πλούτ. Κορ. 33· φιλοτιμότερον ἐμφυ-
 σῶν ἐναπέπνευσε τῷ αὐτῷ Λουκ. Ἀρμον. 2.
 ἐναποπνίγω, ἀποπνίγω ἐν τινι: ἀδρ. 6· παθ. ἐναποπνιγῆναι
 ἐν οὐνῳ Ἀθῆν. 325D· ἐναποπνιγῆναι τῷ καπνῷ Λουκ. π.
 Περερ. Τελειν. 24.
 ἐν-απορίω, ἀμφ. γραφ. ἀντὶ ἐπ-απορίω, εὐρίσκομαι ἐν ἀπο-
 ρίᾳ, παρὰ Πολύβ. 29. 11, 8. 2) προτείνω, προβάλλω ἀπορίαν,
 δυσχερὲς ζήτημα, τινὶ Σέξτ. Ἑμπ. 692, 19.
 ἐναπορρίψω, ἀπορρίψω, καταλαμβάνω ὑπὸ βίβλου, Μ. Ἀδριαν.
 τ. II', σ. 404, 13, ἐκδ. Α.
 ἐναπορρίπτω, ῥίπτω κατὰ μέρος, ἀπορρίπτω, ἐναπορρίψας τὰ
 σκύδαλα Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ. 1. 71, Πωτ.
 ἐναποσβέννυμι: ἀδρ. -σβεσά, ἀποσβέννυμι ἐν τινι, τὴν

θερμότητα Ἀριστ. Προβλ. 24. 17, 1:—Παθ., ὁ αὐτ. Μιντωρ. 2.
 9, 10, Ἠλιόδ. 1. 15, —Ρημ. ἐπίθ. -σβεστέον = δεῖ ἐναποσβεῖναι,
 Κλήμ. Ἀλ. 204.
 ἐναποσημαίνω = ἀποσημαίνω ἐν, δεικνύω ἐν τινι, ἐναπο-
 σημαίνειν τῇ ἱστορίᾳ Πλάτ. Κίμ. 21—Μέσ., καθάπερ ἡλιόκλης
 ἀλέας ἐναποσημαίνεται τὴ Κλήμ. Ἀλ. 792, Φιλόστρ. 839.
 ἐναποσημαίνω, ἡ, ὅν, ὁ ἐμπέπται, ὁρμητικὸς, ἀσπέρης,
 Κασσ. Προβλ. 15.
 ἐναποσημαίνω = ἀποσημαίνω ἐν τινι, ἐνασημαίνω, ἐμπέπται, Ὀρι-
 γέν. 3. σ. 474, Κασσ. Προβλ. 30.
 ἐναποσπάζω, ἀποσπάζω ἐν τινι, μέρος τι τερπνὸν.. τοῖς
 ὦν ἐναποσπάζειν τῶν ἀκροατῶν ψυχῶν Πιόλιθ. Κωδ. 128,
 σ. 96. II. ἀμεταβ., σπάζω τι, αἱ χεῖρες τοῦ λύθρου ἐνα-
 ποσπάζουσι Διδδ. 4. 582.
 ἐναποστηρίζω, μέσ., στηρίζω ἐμαυτὸν ἐνός τινος ἢ ἐπὶ
 τινος, ὁκόταν.. ἐς τὴν γλῶσσαν ἐναποστηρίζονται (αἱ φλέ-
 γες) Ἰππ. 397. 39, Στοβ. Ἑκλογ. 1. 528.
 ἐναποστέλλω, στέλλω, λάμπω ἐν τινι, Ἰω. Χρυσ. τ. 6. σ. 60, 44.
 ἐναποσφάττω = ἀποσφάττω, ὁ μὲν οὖν ἐν εὐφεί φονευ-
 οῦσιν ἐναποσφάγγη τοῖς παισὶν Ἰωσήφ. Ἰουδ. 116. 5. 13, 1.
 ἐναποσφηνώ, ἀποσφηνώ ἐν τινι, Ἰω. Χρυσ. Ὀμ. 25, τ. 5.
 σ. 153, 11.
 ἐναποσφίγγω, σφίγγω, σπενχωρῶ, Εὐσταθ. Πονημάτ. 167. 14.
 ἐναποσφράγιζω, ἐναποτυπῶ, τι εἰς τι Ἰωσήφ. Μακκ. 15—
 ἀπολ., Διογ. Λ. 7. 46:—Μέσ., ἐνασφρ. τι τῇ ψυχῇ Κλήμ. Ἀλ.
 84, πρὸς, 240.
 ἐναποσφράγισμα, τὸ, ἀποτύπωμα ὡς τὸ τῆς σφραγίδος, Κλήμ.
 Ἀλ. 487.
 ἐναποσφῶ, ἀποσφῶ ἐν τινι, Θεόδ. Προδρ. ἐν Νουτ. Μει.
 τ. 8, σ. 118.
 ἐναποσπαιρεύω, ταμεύω ἐν τινι, ἐναποσπαιρευθῆναι τῷ
 βαλλαντίῳ Εὐθ. Ζυγ. ἐν Ματθ. τ. 1. σ. 12.
 ἐναποστέλλω· μέλλ. -έσω, συναποστέλλω, Ἀλκίφ. Ἀφρ. Προβλ. 1.
 134, ἀλλ' ἐν Α. Β. 766, 22: ἐν ἀποστέλλω, ὡς νῦν βράπται φερὶν
 τοὺς τὰ διεσπῶντα καὶ διερχομένα ἱμάτια εἰς τὴν συνάγονταν καὶ ὕστε-
 ρον ἐν ἀποτελούντας.
 ἐναποστέλλω, ἀποστέλλω ἐν τινι, ἐναποστέλλαντες αὐτῷ (τῷ
 ἐλαίῳ) χήνειον στέαρ Γαλῆν. τ. 13. σ. 40.
 ἐναποστέλλω· μέλλ. -στέσω, ἀποστέλλω ἐν τινι:—Μέσ., τὰ
 εἰρη εἰς τοὺς κολοῦς ἐναπέθεντο Δίων Κ. 73. 10· ἀλλ' οὐ
 προσήκειν τὴν ὁργὴν εἰς ἀνασθητον σῶμα ἐναποστέλλεσθαι,
 δεῖ δὲν πρὶν νὰ ἐξουμαλῇ τις τὴν ὁργὴν του εἰς ἀνασθητον σῶμα,
 Διδδ. Ἀποσπ. 569. 12.
 ἐναποστεμαῶ, πληρώνω ἀντὶ χρημάτων εἰς εὐδὴ κατ' ἐκτίμησιν,
 τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἐπειδὴ οὐχ οὐδὲς τ' ἦν αὐτῷ ἀποδοῦναι ὁ
 Ἀρχέπολις οὐτε τὸν τόκον οὐτε τὸ ἀρχαῖον ἀπαν, ἐναπε-
 τήρουν αὐτῷ Διμ. 1253. 9· ἐν τῷ παθ., Δίων Κ. 41. 37.
 ἐναποτίνω, ἀπαυτῶ εἰς, εἰς ἐν τινι, πόλιν... πᾶσι
 κοινὴν ἐναποτίσαι, ἡμίματα, ἀπαρ' ὑπὸντοιν ἀντὶ τοῦ ἐμμελῶς
 καὶ ἐνοικεῖν εἰπεν ἐναποτίσαι χρήματα, εἰς τὸ φράζεσθαι τῶν Ἀθη-
 ναίων, δεῖ συκοφαντοῦμενοι οἱ πολλοὶ ἀπέτινον χρήματα (Σχόλ.),
 Ἀριστοφ. Ὀρν. 38.
 ἐναποτυπώομαι, παθ., δέχομαι ἀποτυπώσεως, Θεοφ. π. Διδδ.
 53· ἀποτυπώμαι ἐν τινι, αἱ μαθήσεις ταῖς τῶν ἐπὶ παιδῶν
 ψυχαῖς ἐναποτυπῶνται Πλούτ. 2. 313.
 ἐναποτυπώσιον, ῥηματ. ἐπίθετ. = δεῖ ἐναποτυπῶσιν, Κλήμ.
 Ἀλ. 289.
 ἐναπουρέω, οὐρῶ ἐν τινι, τῷ θυσιοστηρίῳ Φιλόστρ. Ἑκκλ.
 Ἰστ. 7, 10, σ. 517, 34.
 ἐναποφάνω = ἀποφάνω, Διδδ. τ. 4, σ. 182, 23.
 ἐναποφάρω, φέρω εἰς τι, μεταγεν.
 ἐναποφράττω, ἀποφράττω ἐν τινι, Κ. Πορφυρ. πρὸς τὸν υἱὸν
 Ρωμαν. 28, σ. 1000.
 ἐναπογῶ, χύνω ἐπάνω εἰς τινα, Σχόλ. εἰς Λουκ. Λεβίθ.
 ἐναποχράζομαι· μέλλ. -ήσομαι, καταχράσθαι, ὅτι ἐναπο-
 χρῶνται τῇ ὑμετέρᾳ ραθυμίᾳ Διμ. 218, 4.
 ἐναποψάω· μέλλ. -ήσω, ἀποσπογγίζω, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἀγ. 843.
 ἐναποψύχω (ῶ)· μέλλ. -ξω, ψύχω, θροσίζω ἐμαυτὸν, λούομαι,
 μὴδ' ἐναποψύχειν· τὸ γὰρ οὗτοι λούοντες ἱστοῖν Ἰστ. Ἑργ. κ.
 Πίμ. 757. Οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ ἐξέλαβον τὴν λέξιν ὡς κατὰ
 ῥαυτὴν ἐρμηνεύοντες αὐτὴν, ἀποπαῖ, ἀφουδίζω, ἀλλ' ὁ Περικλῆς προ-
 σθέτει καὶ ἄλλα ἐρμηνείας· ἀποπνευματίζειν ἢ ἀναψύχειν ἕξιν τοῦ
 σώματος τοῖς ποταμοῖς βεῦμασιν ἵστασθαι, ἢ ἀποπλύνειν ἢ ἀποψύ-
 χεσθαι.
 II. παραδίδωμι τὸ πνεῦμα, ἐξιψύχω, Ἀνθ. II. 9, 1,
 ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.
 ἐνάπτω· μέλλ. -ψω, δένω ἐπὶ τινος ἢ εἰς τι, σπάργανά τινι
 Εὐρ. Ἰων 1491· τι εἰς τι Ξεν. Κυνηγ. 6, 8.—Παθ., θώρακος
 κύτει ἐνημιμένῳ κάλλιστα, προσηρμοσμένῳ, Ἀριστοφ. Κίμ. 1225.
 2) ἐν τῷ παθ., ἐπὶ προσώπων, φορῶ, περιδιδόμαι τι, μετ'
 αἰτ., λεοντέας ἐναπνένοιο (Ἰων. ἀντὶ ἐνημιμένῳ) Ἰερὸδ. 7. 69·
 διφθέραν ἐνημιμένον Ἀριστοφ. Νεφ. 72· περὶ δὲ ἐνημιμένον

δ' αὐτ. "Ορν. 1250, κτλ.: οὕτως ἐν τῷ μίσο. τύπων, δ' χορδῶν. ἐναριθμῶμενος δ' ἀπιδας δ' αὐτ. "Αποσπ. 249. II. ἀνάπτω, πυρπολῶ, δ' αὐτ. Εἰρ. 1032, ἐν τῷ παθ.—Μίσ., λαμβάνω δι' ἐμάντων φῶς, Λυσ. 93. 2. III. Μίσ., ἐγγίζω, ὡς τὸ ἀπιομαι, "Αριστ. Μετὰ τὰ Ψυσ. 1. 7, 3, εἰ ἡ γραφή ἔχει καλῶς.

ἐνάρα, ὦν, τὰ, (ἴδε ἐναίρω) μόνον κατὰ πληθ., τὰ ὅπλα καὶ κοσμήματα φανεύοντες ἐχθροῦ, σκῦλα, λάφυρα, Λατ. trophaea, φέροι δ' ἐνάρα βροτόεντα "Ιλ. Ζ. 480· ἢ φέρεσθαι Θ. 534· πόλλ' ἐνάρα Τρώων Ν. 268· οὕτως, ἐνάρα βροτόεντα Δόλιμος Κ. 570:—καθόλου, λάφυρα, τὴν [φόρμιγγα] ἄρετ' ἐξ ἐνάρων Ι. 188· πρὸς Ζ. 68, "Ησ. "Ασπ. "Ηρ. 357. "Επική λέξις (ἐν χρήσει παρὰ Σοφ. ἐν Δτ. 177) ἀντὶ τῶν Τραγ. σκῦλα, λάφυρα.

ἐναρῖσκειν, ἀόρ., α' ἐνήρσα· προσαρμόζειν ἡ στρέφειν ἐντόν, ἐν δὲ σταθμοῦς ἄρει "Οδ. Φ. 45. II. πρκα. δ' ἐνάρηρα, ἀμεταβ., εἶμαι ἐνηρμοσμένος, εὐ ἐναρηρδός "Οδ. Ε. 230· γ' ἐνικ., "Αρατ. 453.

ἐνᾶρσσαι, μίλλ., -ξω, κτυπῶ, οἱ κρυοὶ ἐπὶ τῶν βωμῶν.. τὰ κέρατα ἐναρᾶξαντες ἀποθνήσκουσι Πανσ. 4. 13, 1.—Παθ., ἐπιρρίπτωμαι μὴ ὀρμῆς, ἐς ἀλλήλους ἢ ἐς τὰς πέτρας ἐνηρᾶσσοντο αἱ νῆες "Αππ. "Εμφύλ. 5. 98.

ἐνάργει, διάρ. γρ. ἐν Θεοκρ. 4. 61, ἀντὶ τοῦ ἐνήργει, ἐνάργεια, ἡ, σαφής, εὐκρίνεια, τρανότης, Πλάτ. Πολιτικ. 270C· ἐν ἡ ἱστορικῇ, ζῆμαρ περιγραφή, θύναμις τις ὑπὸ τὰς αἰσθησίας ἀγνοῦσα τὰ λεγόμενα Διον. "Αλ. π. Δυσ. 7. II. ἐνάργης θεός, Πολύδ. 3. 54, 2, κτλ., ἴδε καὶ Μεγ. "Ετυμ. 337, 5.

ἐνάργμα, τό, φαινόμενον, "Επίκυρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 93.

ἐναργής, ἐς, ὁρατός, ψηλαφητός, ἐν σωματικῇ μορφῇ, κυρίως ὡς τὸ ἐμφανής, ἐπὶ τῶν θεῶν ἐμφανιζομένων ἐν τῇ ἰδέᾳ αὐτῶν μορφῇ (πρὸς τὸ τοῦ Οὐεργ. manifestu in lumine), χαλκοί δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς, φανεροὶ φαινόμενοι τοῖς ἀνθρώποις (Σχόλ.), "Ιλ. Υ. 131· ἐν γὰρ πῶ πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς "Οδ. Π. 161· πρὸς Γ. 420, II. 201·—συχν. ἐπὶ δυνάμει ἢ ἡρώματος, ἐναργὲς θνείρον ἐπέσσουτο Δ. 841· θνῶρ Δίσχυλ. Πέρσ. 179, κτλ., ὅψιν ἐνυπνίου τῷ ἐωυτοῦ πάθει ἐναργεστάτην, φανερῶτα ἀναμενόμεν ἐς... "Πρόδ. 5. 55· πρὸς Ζ. 47· οὕτως, ἐναργὲς ταῦρος, ἐν ὁρατῇ μορφῇ ταύρου, ἀληθὲς ταύρος, Σοφ. Τραγ. 11· πρὶν δὲ ἐλκεῖν ἐναργεῖς δευρὸ μοι στήσης ἄγων, πρὶν φέρης καὶ στήσης αὐτὰς ἐκείνας ἐναργῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, δ' αὐτ. Ο. Κ. 910· ἐναργὲς βλεφάρων ἡμερος δ' αὐτ. "Αντιγ. 795.

2) φανερός ἐν τῷ νῷ ὡς ἐν κατόπτρῳ, τὰ δ' ἀντίπρῳρα δὴ σοὶ βλέπειν πάρεστ ἐναργὴ ὁ αὐτ. Τραγ. 225· ληστής ἐναργής, φανερός ληστής, δ' αὐτ. "Οδ. Τ. 535, πρὸς Ζ. 263· τοῖς ὥρῳιν ἐναργὲς ἡ ὕβρις φαίνεται Διμ. 538, 5:—"Επιρρ. -γῶς, φανερώς, προφανῶς, Δίσχυλ. Θύβ. 136, Σοφ. "Ηλ. 838· ἐναργῶς ἡ θεὸς α' "Επισκοπεῖ "Αριστοτ. "Ιππ. 1173. 3) ἐπὶ λέξει, κτλ., σαφής, εὐκρινής, φανερός, ἀπλοῦς, τέλος δ' ἐναργὲς βάει ἐλθεν "Ἰνάχω Δίσχυλ. Πρκα. 663· συχν. ἐν τῷ παθῷ λόγῳ, ἐναργὲς τεκμήριον, σημείον, παράδειγμα, κτλ., Πλάτ. "Ἰων. 535C, Τιμ. 72B, Διμ. 326, 5· καὶ τοῦτο ἐναργὲς ἐστὶ... ἀντὶ τοῦ ὅλλου δτι, Πλάτ. Θεατ. 150D, πρὸς Ζ. 263, 5:—"Επιρρ., ἐναργῶς λέγειν "Πρόδ. 8. 77· συγκρ. -εσπερον, σαφέστερον, εἰπεῖν, διειδέναι Πλάτ. Τιμ. 49B, Πλάτ. 661C· ὑπερ. -εστατα δ' αὐτ. "Αλκ. 1. 132C.

II. λαμπρός, ἔκτος, βωμικός Πινδ. Ο. 7. 75. (Κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ ἀργός, ἀργής, λαμπρός, στυλινός, κατ' ἄλλους ἐκ τῆς φράσεως ἐν ἔργῳ, πραγματικός).

ἐναργότης, ητος, ἡ, = ἐναργεια, Πολύδ. Δ'. 97.

ἐνάρετες (ἄλλως: ἀρίεις) ἢ ἐνάρετες, οἱ, πῶς. Σχυδικὴ λέξις ὁ πιστευοῦσα πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν, ἀνδρόγυνον, συμμορία Σχυδικῶν, ὅρ' ὡν ἐστυλθῇ τὸ ἐν Ἀσκάδωνι τῆς Συρίας ἱερὸν τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐτιμωρήθησαν ὑπ' αὐτῆς διὰ θηλείας νόσου, "Ηρόδ. 1. 105· ἐς ἐκείνους δὲ οἱ νοσοῦντες τὴν νόσον ταύτην, ὅτι ἡ θεὰ πρὸς ἀποζημίωσιν ἐωρῆσατο αὐτοῖς τὴν δύναμιν τοῦ μαντεύεσθαι, καὶ ἐμμανεύοντο ἐν φλοῦ φιλύρας (δ' αὐτ. 4. 67). Τοιοῦτόν τι συνέβη καὶ εἰς τὸν Τεῖρσιαν· δ' "Ιππ. ἐν τῷ π. "Αἶρ. 293 κτλ. καλεῖ τοὺς ἀνθρώπους τούτους ἀνάνδριες καὶ περιγράφει λεπτομερῶς τὴν νόσον αὐτῶν· οὕτω δὲ ὁ "Αριστ. ("Ηθ. Ν. 7. 7, 6) ἀποστέλλει εἰς τοὺς βασιλεῖς τῶν Σκυθῶν μαλακίαν.

ἐνάρετος, ὦν, ἔχων ὁρετήν, ὡς καὶ νῦν, Διογ. Λ. 7. 126, "Ἐρριαν. 2. 8, 3· ἀνδρείος, γενναῖος, "Ἰωσήφ. "Ιουδ. Πόλ. 6. 1, 8.—"Επιρρ., -τως, Σουλ. "Επιγρ. 2771. 1, 8.

ἐνάρηρως, ἴδε ἐναρῖσκειν.

ἐνάρη-φόρος, ὦν, ὁ φέρων ἐνάρα, λάφυρα τῶν πολεμίων, "Ανθολ. Πλαν. 72· πρὸς Ζ. ἐναρφόρος.

ἐναρθρός, ὦν, ἔχων ὀφθαλμ. κλειδώσεις, "Αρετ. π. Διτ. Χρον. Παρ. 2. 5· ἐπὶ φωνῆς, ἐναρθρός φωνή, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀναρθρον, οἷα εἶναι ἡ τῶν ἀλόγων ζῴων, Διον. "Αλ. π. Σουδ. 14, Διόδ. 3. 17, Βαβρ. ἐν τῷ προοίμ. 1. 7.

ἐνάρθρωσις, εως, ἡ, ἐνάρθρωσις μὲν οὖν ἔστιν ἔταν ἡ ὑποδεχομένη κοιλότης βάθος ἱκανὸν ἐχῆ καὶ ἡ ἱκανοκαίνουσα κεφαλὴ προμήκης ὑπόρχη "Ἰαλν. τ. 2. 736, 3.

ἐναρίξω: "Ιλ.: παρὰ ἡνάριζον Δίσχυλ. "Αγ. 1614: μέλλ.

-ίξω (ἐξ-) "Ιλ. γ'. 339: ἀόρ. "Επ. ἐνάριξα Χ. 323 (πρὸς Ζ. ἐπ.), μεταγν. ἡνάριξα Λυκόμ. 486, καὶ ἡνάρισα "Ανθ. II. 7. 226.—Μέσ.: μέλλ. -ίξομαι Χρησμ. Σιθύλλ. 3. 468: ἀόρ. ἐναρίξωτο "Οπ. Κυν. 2. 20.—Παθ., Σοφ.: ἀόρ. ἡναρῖσθην πρκα. ἡνάρισμαι (ἴδε κατ-)—σχυλεύω τὸν ἐχθρὸν δὲ ἐφένουσα, γυνὴ αὐτοῦ καὶ λαμβάνω ὡς λείαν τὸν ὀπλισμὸν αὐτοῦ, Λατ. prolium, μετὰ διπλ. αἰτίαν, "Αχιλλῶς ἀμύμονος ἐντεα δὴ καλὰ, τὰ Πατρόκλιοιο βίην ἐνάριξα κατακτάς "Ιλ. Ρ. 187: ἐντεῦθεν, φονεύει ἐν μάχῃ, Πσ. "Ασπ. "Ηρ. 194 καὶ καθόλου, σφάζω, "Ιλ. Δ. 191· καὶ ἀλλήλους ἐναρίζον Ρ. 413:—Πινδ. Ν. 6. 88, Δίσχυλ. "Αγ. 1614: ἐν τῷ παθ., νύξ ἐναρῖζομένα, ἀποθνήσκουσα, ἥτοι παρερχομένη καὶ ὑποχωροῦσα εἰς τὴν ἡμέραν, Σοφ. Τρ. 94· πρὸς Ζ. ἐναρίξω.

ἐναρίθμειω, καταριθμῶ εἰς ἡ μεταξὺ, συναριθμῶ, οὐκ οἰόμενοι δεῖν τὴν ἡδονὴν ἐναριθμεῖσθαι τοῖς ἀγαθοῖς "Αριστ. "Ἠθικ. Μεγ. 2. 7, 1· ἐπὶ παρὰ τὸ μὴ ἐναριθμουμένου τοῦ ἐν ἀρχῇ τὸ ἐν ἀρχῇ λαμβάνειν Σοφ. "Ελεγχ. 8, 4. II. λογαρίζω, θεωρῶ, ἴω γενεαὶ βροτῶν, ὡς ὅμας ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ Σοφ. Ο. Τ. 1188, ἐνθα ἴδε σημ. Jellib.—Μέσ., ἐν ἀριθμῷ ποιεῖσθαι, εἰ τοῦμὸν ἐχθος ἐναριθμεῖ, ἐναριθμεῖ δὲ ἀντὶ τοῦ προτιθεῖς καὶ ἐν φροντίζει ἔχεις ἢ ἐν ἀριθμῷ τάττει, ὁμοῦς λόγου (Σχόλ.), Εὐρ. "Ορέστ. 623.

ἐναρίθμιος, ὦν, (ἀριθμός) ὁ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ, ἀλλ' ὅλλ' ἡν (πῆλειαν) ἐνὶ πατρὶ πατρὶ ἡμεῖς ἐῖναι "Οδ. Μ. 65· συναριθμουμένος, αἰθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναριθμῖος ὡς ἐλες εἴμεν Θεοκρ. 7. 86, "Απολλ. Ρόδ. Δ. 637· ἐν., μετὰ τῶν ἀνθρώπων, ἐν τῷ κόσμῳ, "Ελλ. "Επιγρ. 502. 16· δήμου ἐν., παρὰ Διον. Δ. 7. 27. II. καταριθμούμενος, λογαριζόμενος, ἐναριθμῖος ἄνθρωπος, Λατ. in numero habitus, οὕτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναριθμῖος οὐτ' ἐν βουλή "Ιλ. Π. 202.

ἐναρίθμιος, ὦν, = τῷ προηγ. Ι. "Ορρ. "Αργ. 110· τὰ ἐναρίθμια = αἱ μονάδες, "Αριστ. Μετὰ τὰ Ψυσ. 1. 9, 19. II. = τῷ προηγ. II, Πλάτ. Σοφ. 258C, Φίληδ. 17E· ἐναριθμοί (ποιητ.) δ' αὐτοὶ καὶ βοτάνοι, ἐπαῖροι, συνήθεις πρὸς τὴν "Ἰσχύ. ἐν λέξει ἐναριθμῖος (Καλλ. "Αποσπ. 127, ἴδε Βεντλέϊον ἐν τοῦτῳ).

ἐν-αρι-κύμων, ὦ, ἡ, = ἀρικύμων (εἰ ἡ γραφή ἔχει καλῶς), "Ἰππ. π. "Αἶρ. 283.

ἐναρίθμιος, ὦν, ἀδελφόνος, Πινδ. Π. 6. 30, I. 8 (7), 114. ἐναρίθμιος, λαμβάνω ἀριστον, πραγματικῶς ἢ ὁπλῶς ἰσθῶν ἐντὸς μέρουσι τοῖς, "Ἰππ. 368. 3., 373. 31, Εὐπλοῖς ἐν Ὑπ' ἀρχαῖς 1.

ἐναρμόζω καὶ -τω, προσαρμόζω ἐντὸς, ἐμψύχω, δι' ἐμφαλοῦ κοθίζω ἐχθος σφονδύλοισι τ' ἐνῆρμαι ἐν Εὐρ. "Ἰων. 1413· Γίγας, πλεονεξία τῆς ἐναρμόσεως βέλη δ' αὐτοῖς "Ἰρ. Μαιν. 179, "Αριστοφ. Λυσ. 413· εὐλα ἀλλήλοισι Θεοκρ. περὶ τὰ Φυσ. "Ἰατ. 5. 3, 5· πῆχεσι Λουκ. Θ. Διδλ. 7. 4: ἐν τῇ ἱερωτέρῳ, γρόφῳ οὐκ ἐπὶ ἐντὸς ἐτέρου. 2) μεταφ., προσαρμόζω, Δωρῶν φωνῶν ἐναρμόζω πεδῖλῳ, πρὸς ἀρμονίαν, Δωρῖα, "Ερμῖα, Λυδία πεδῖλῳ δὲ τῇ ῥυθμῇ ὅπου δὲ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον, ἐν βῶσιν οὖν εἶπε πρὸς τὸ Δωρῖον μέλει ἐναρμόσαι (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 3. 9· πρὸς Ι. 1, 21· τι εἰς τι Πλάτ. Νόμ. 819C, Νόμ. "Αλ. π. "Ἰσοκρ. 3· ἐν. αὐτόν, καθιστᾶν αὐτὸν ἐμμοικόν, Πλουτ. "Αλέξ. 52:—Μέσ., τὰν Δωριότι (ἐνν. ἀρμονίαν) ἐναρμόττεισθαι.. τὴν ὕλαν "Αριστ. "Ἰππ. 989, πρὸς Ζ. ἀρμόζω Ι. 5.

II. αμετάβ., προσαρμόζομαι, ἐναρμόσον ἐς τὸ κοῖλον τῆς μασχάλης "Ἰππ. π. "Αἶρ. 782 ἐν τέλει· ἐν τινι "Αριστοφ. Βάτρ. 1202· τινὶ Πλάτ. Νόμ. 894C. 2) μετὰ δοτ. προσ., ἀρίσκω, εὐαρετῶ, Πλάτ. Θεατ. 5. ἐναρμόνιος, ὦν, ὁ ἐν ἀρμονίᾳ, τὴν ῥυθμὸν τε καὶ ἐναρμόνιον αἰσθῆσιν μεθ' ἡδονῆς, τὴν μεθ' ἡδονῆς αἰσθῆσιν τοῦ ρυθμοῦ καὶ τῆς ἀρμονίας, Πλάτ. Νόμ. 654A, κτλ., τινὶ Τιμ. Δοκρ. 103C· ἐναρμόνιον μελωδεῖν Λουκ. Θ. Διδλ. 7. 4. II. ἐν τῇ ἑλληνικῇ μουσικῇ, γένος (ἢ μέλος) ἐναρμόνιον ἢ ἐναρμόνικόν ἢ ἐναρμόνιον, τό, ὡς οὐσασι, ἢ ἐναρμόνιος κλίμαξ ἀπλοῦς τῆς χρωματικῆς καὶ αὐτῆς ἐστὶ τῆς διατονικῆς, Πλουτ. 2. 711C, 744C, πρὸς Ζ. Διον. "Αλ. π. Σουδ. 6· ἐναρμόνιον μέλη ἐνῆρδον "Αριστ. Προβλ. 19. 15· ἴδε Charrell "Ιστορ. τῆς Ἑλλ. Μουσ. σ. XX.

ἐναρμόσις, ἡ, τὸ ἐναρμόζειν, Πρὸς Ζ. "Υποτ. "Αστρ. σ. 69, 35, κτλ. ἐναρμόσις, ὦν, (ἐναρμόζω) ἀρμόζων, ἀμφιβολὸν ἐν "Ἰωσήφ. Μακκ. 14. 3.

ἐναρμόσις, ἴδε ἐναρμόζω.

ἐναρξίς, ἡ, τὸ ἐναρξέσθαι 2, ὀρχή, Σχόλ. εἰς "Οπ. "Αλ. 2. 1, "Ψευδ. "Ἰανώδου Λειτουργ. 35, 96, Σμωκ. 43, 4, κτλ.

ἐναρ-κέντης, Δωρ.: ἀντὶ ἐναρκεντίας, ἀνδρόφρονος, ἐπὶ τοῦ θανάτου, Δίσχυλ. "Αποσπ. 152, πρὸς Ζ. "Ερμάννου Πονημάτ. (Οἶκτος) 5. 149, κτλ.

ἐναρξ, τό, ἐνικὸν τοῦ ἐναρξ, ἀλλ' οὐκ ἐν χρήσει.

ἐν-άρης, ὦν, -άρης, ἱπποκάρκτος "Ἰσχύ.

ἐναρτύς, ἀρτύς, ἡ, ἡλκην, 6. 308A.

ἐναρφόρος, ὦν, κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ ἐναρφηφόρος, "Ἰσθ. "Ασπ. "Ηρ. 192· ἐνθα ἴδε Gell.

ἐναρχία, ἡ, = μοναρχία, Ψευδο-Διονύσιος. 641Δ.
ἐνάρχομαι: μέλλ. -ξομαι: Ἄποδ.: — ἐπὶ θυσίῳ, ποιῶμαι
ἐναρξίν τῆς θυσίας λαμβάνων τὴν κρήνην (εὐλογητάς) ἐκ τοῦ κανί-
στρου (κανοῦ), κανὰ δ' ἐναρχίζομαι τις Εὐρ. Ἰ. Δ. 1471: οὕτω,
προχύτας χερσίδας τ' ἐναρξέται αὐτοῖσι 955: — πρὶν μετὰ
παθ. σημεῖον, κανοῦν δ' ἐναρξεται ὁ αὐτός Ἠλ. 1142: ἐνηρξάμην
τὰ κανὰ Δίσχιν. 70. 31: πρὸλ. κατάρχομαι. 2) καθόλου,
ἀρχίζω, Πολύβ. κλ. μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτός 5. 1. 5: ἐναρχομένης
τῆς θερείας (ἀρχομένης Schwaig.) ὁ αὐτός 5. 1. 3, κτλ. II.
μεταγεν. τὸ ἐναργ., 1) ἀρχίζω, ἐνηρξέθην Ὁμήρου Ἑββ. (Σειρ.
ΔΗ', 16). 2) ἔχω ἀρχήν, ἐξουσίαν, Σουλ. Ἐπιγρ. 2350.
ἐναρχος, ον, ὁ ἔχων ἀρχήν, ἐξουσίαν, ἐμελανεμίδων ἐπὶ ὧν
ἐναρχος Ἄππ. Ἑμφ. 1. 14: οἱ αἱ ἐναρχοὶ ὄντες Ἐπιγρ. Δελφ.
34. 28: συνέδρους αἱ τοὺς ἐναρχούς, τοὺς κατ' ἐκείνων τὸν
χρόνον κατέχοντας τὴν ἀρχήν, Σουλ. Ἐπιγρ. 3046. 13: ἐναρχος
ἀρχιδικαστὴς 47. 55. 2) ὑπὸ ἐξουσίαν, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 56.
II. ἐν τῇ ἀρχῇ, πρῶτος, ἀρχιεπίσκοπος, Κύριλλ. Ἀλ. κ. 15, σ. 861:
ἐναρχον λέξεως (τὸ α) Τζέτζ. Ἐπίγρ. Ἰλ. σ. 70. 8.
ἐνάς, ἁδός, ἡ, (ἐν) = μόνος, Πλάτ. Φύδρ. 15Α. — Πρὸλ. Κόν-
τον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 46 κέξ.
ἐνάσσεσθαι, μέσ., ἀσέξω ἐν .., Θερμ. Ἐπιστ. 14.
ἐνάσσεσθαι = ἀσέξω ἐν .., Διοδ. Ἀποσπ. 527. 28: —
IIαθ., ἐναρσελγινόμενος Εὐριπίδης Ἀριστοφ. Σπ. 61 (κατὰ
Δινδόρπον ἀντὶ ἀνασελγ.).
ἐνασθενέω = ἀσθενέω ἐν, Βασίλ. III. 321Ε.
ἐνασκήω, ἐκασκῶ ἢ γυμνάζω ἐν τινι πράγματι, αὐτὸν Πλουτ.
Ἀλέξ. 17. — IIαθ., μετὰ μέσ. μέλλ. (Λουκ. Βίων Πρᾶσι 3): ἀσκού-
μαι, γυμνάζομαι ἐν τινι, Λουκ. ἐνδ' αὐτοῦ. Ἀνθ. Π. 11. 354: —
Ἐνεργ., ἀμετάβ. ὡς τὸ παθ., Πολύβ. 1. 43. 9. II. IIαθ.,
ὡσπύτως, οὗτοι (οἱ ἄλλοι) .. κατὰ στίχον .. ἐνήσκηνται τῷ ἔργῳ,
εἶναι ἐνεργασμένοι ἐν τῷ ὑπόστασι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7. 5.
ἐνασμενίζω, εὐχαριστοῦμαι ἐκ τι, συμποσοῖς ἐπικαίροις
ἐνασμενίζω Φίλων 1. 36. — Πρὸλ. Κόντου Ἰλ. 1. 1. 8.
ἐνασπάζομαι, Ἀποθ., ἀσπάζομαι, Πλουτ. 2. 987D.
ἐνασπύδομαι, ἀσπιδὶ περιβάλλομαι, καθοπίζομαι, Ἀριστοφ.
Ἀχ. 388.
ἐνασσα, ἴδε ναῶ II.
ἐναστεύομαι, ἐναυαῶν Ἡούχ.
ἐναστερος, ἔχων ἀστερας, ὥσπερ εἰς Ἀρατ. σ. 37.
ἐναστράπτω: μέλλ. -ψω, ἀστράπτω, λάμπω ἐν τινι, Φίλων 1.
448, Θερμ. 51D: — μετὰ αὐτοῖσι αἰτίας, πρεγνύσας ἐνέ-
στραψε φῶς Εὐστ. Πονημ. σ. 175. 27.
ἐναστρως, ον, μετὰ τῶν ἀστρων, Ἐρμ. Τρισεμ. Παιμόνδρ.
31. 15, Ἀχαιοὶ παρ' Ἡούχ. ἐν ἔξει ἐναστρως.
ἐνασφαλίζομαι = ἀσφαλίζομαι, Ἐπιφάν. II 260B.
ἐνασχηματίζω = ἀσχηματίζω ἐν, γέροντας ἀνδρας βαθεῖ
πώγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχηματοῦντας Λουκ. Ἰκαρομέν. 21:
ἀρχαῖς Πλουτ. 2. 336B, πρὸλ. τοῦ αὐτοῦ Σεπτίμ. 27.
ἐνασχυλῶ, ἀσχυλῶ ἐν τινι, θεάμασι .. τὰς ἐψεις ἐνασχυ-
λοῦντας Βασίλ. τ. 1, σ. 496D: — Νέσ., οὐδενὶ πάντως τῶν
ταῖς ἱεραῖς .. βίβλοισι ἐνασχυλοῦμένων ἡγνέσθαι Μιχ. Ἰλ. 1.
Ἐπιστ. 13 (Foultan Amerd. τ. 1) σ. 4.
ἐνατατός, α, ον, (ἐνατός) τὴν ἐνάτην ἡμέραν, Ἰππ. Ἀφορ. 1250,
Θουκ. 2. 49: ἐπὶ διαλείποντων πυρετῶν, Ἰππ. Ἐπιγρ. τὸ Δ', 961.
ἐνατενίζω, προσηλώνω, τὰς ἀποδὸς τινι Ἰαμβλ. Βίος Πύθαγ.
65. II. ἀμετάβ., βλέπω ἀτενῶς ἐκ τι, Πλάτ. 7. 7: προσέχω,
Ἰουστίνος Μόρτ. 1. 42.
ἐνατεύομαι, τελεῶ τελετὴν τῇ ἐνάτῃ ἡμέρᾳ, Ἐπιγρ. Μυκόνου
Ditt. Syll. 337.
ἐνατμος, ον, ἀτρίωδης, ἀτρίωδης, Διόδ. 2. 49.
ἐνάτος, η, ον, (ἐννάτος) ἐνάτος, Λατ. novus, Ἠλ. II. 313, Ἠσ.
Ἔργ. κ. Πη. 8: Ἰων. 8: Ἐπικ. ἐνάτος Ἠλ. II. 295, Θ. 266,
Πρόδ.: — τὰ ἐνάτα (ἱερά), σημεῖα πονηρὰ IIαθ. Ἰσάως 73. 25,
Δίσχιν. 86. 5. II. ἐνάται Μούσαι ἀντὶ ἐννάτας. Ἀνθ. Π. 2.
V, 383: ὁ τύπος διὰ τῶν δύο ν (ἐννατός) ἵνα συνήλθον ἐν ταῖς
μεταγεν. χειρογρ., ἀλλ' ὁ διὰ τοῦ ἐνός ν ἐπιβεβαιούται ἐκ τῆς χρί-
σεως τῶν ποιητῶν καὶ ἐξ Ἀττ. ἐπιγραφῶν, ἴδε Σουλ. Ἐπιγρ. 147,
148, κτλ.: πρὸλ. ἐνάτης. — Ἐνατός, μὴν Φωκίων ἀντιστοιχῶν τῷ
τῶν Δελφῶν Παιρ. Ἐπιγρ. Δελφῶν IV. εἰ F. 47. 81.
ἐναττικίζω: — ἐναττικίζουσι τῷ χωρίῳ αἱ ἀηδόνες, αἱ
ἀηδόνες ὄδουσιν ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ ἀκριβῶς ὡς ἐν Ἀττικῇ,
Φιλύδρ. 665.
ἐναυαῶν, ἀνάπτω, καὶ πῦρ ἐναυαῶντος ἀίστω τῆριον,
καὶ πῦρ ἀπεύσαν ὀφανεστικόν (Σχολ.), Λυκάτρ. 71: ἐμφωτίζω,
ἀχλὺν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φίλωνος. II. ἀμετάβ., λάμπω,
λύχυν ἐναυαῶντος (ἐναυαῶντος Herch.) Διὰ π. Ζ. 1. 58.
ἐναύασμα, τό, φωτισμός, λάμψις, ἐναύασμα Θεῶν Φίλων
1. 88.
ἐναυαῶς, ἐς, (αὐγῇ), ἔχων ἐν ἐαυτῷ αὐγὴν, λάμψιν, Κύριλλ.
Ἀλ. II. 521D.
ἐναυαῶς, ον, ἀμπνους, σωνήεις. Ἡούχ.

ἐναυοθενέω = αὐθεντέω, Βασίλ. III. 1024C.
ἐναυαῶν-φοῖς, ἡ, ἡ ἐν αὐλακὶ φοιτῶσα, Ἀνθ. Π. 6. 93. —
Ἐν Ἠσ. Στ. ἐναυαῶν-φοῖς, οὐκ ὀρθῶς.
ἐναυαῶν, τό, — ἐναυαῶν (Δ). II. Εὐρ. Ἑλ. 1107: πρὸλ.
προσαυαῶν.
ἐναυαῶν, ἀμετάβ., κατοικῶ ἢ διαμένω ἐν τινι τόπῳ, οἰσιπῇ
γε φυλλάς ὡς ἐναυαῶν τῷ Σοφ. Φιλ. 33. II. Ἀποδ.,
ἐναυαῶν, Ἠρόδ., Θουκ., κλ. διαμένω, αὐλιζομαι, νύκτα οὐ-
δεὶς ἐναυαῶνται [ἐν τῷ νηφ] Ἠρόδ. 1. 181: ἐν Τανάγρα
νύκτα ἐναυαῶντος δ' αὐτοῦ 9. 15: κυρίως ἐπὶ στρατιωτῶν,
καταλῦσι διὰ τὴν νύκτα, νυκτερεύω, ἐξέρχονται καὶ ἐναυαῶνται
Θουκ. 3. 91, 4. 54, 8. 33, Ξεν., κλ. III. μεταρ., ἐπὶ
νόσων, διαμένω, ἐρρωθεῖν ἐν τινι μέρει τοῦ σώματος, καὶ χρόνον
ἐναυαῶντον πούλῳ ἐν τῇ στήθει Ἰππ. 230. 25.
ἐναυαῶν, α, ον καὶ ἐναυαῶν, ον, (αὐτῇ) ἐν τῇ αὐτῇ,
ἐναυαῶν (θύρα), ἡ, ἡ ἀγορὰ ἐν τῇ αὐτῇ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς
οἰκίας, τὴν ἐναυαῶν ὠθῶν Κωμ. Ἀνάγν. 305. 2) μεταρ.,
ἡ λαμψὴ τῆς μήτρας, ὅταν δὲ κλυσθῇ τὸ στόμα καὶ ἡ ἐναυαῶν
Ἰππ. Γονακ. τὸ Β', 645, ἐν τέλει.
ἐναυαῶν, ἔδος, ἡ, ἡ ἐναυαῶν γλῶσσας, Εὐστ. Π. 96, 19 κατὰ
τὴν ἐξδ. Βασίλ., κατὰ δὲ τὴν τῆς Γόμης ἢ ἐν αὐτοῖς γλώσσας.
ἐναυαῶν, τό, οἶκον ἐνθα ἐναυαῶνται τις, Ἀρτεμ. 4. 47:
Καθ' Ἡούχ.: ἐναυαῶν-νεοσά γενόμενον οἶκον.
ἐναυαῶν, ον, οἰκισμὸς, ἀντρον Ἀνθ. Π. 6. 210.
ἐναυαῶν, τό, (αὐτῇ) κατοικία, Ἀνθ. Π. 9. 102.
ἐναυαῶν, δ, (Δ) οὐσίαστ.: 1) (αὐτῇ), σκευὴ καὶ χι-
μαρρῶδες τόπος, κοίτη ποταμοῦ διὰ σκευῶν βέροντας, τάχος κεν.
ἐναυαῶν πλησίον νεκρῶν Ἠλ. II. 71: χιμαρρὸς ἐξ ὅσων διὰ
στενοῦ καὶ ἐπιμήκου τόπου βέρον, ὅν ῥά τ' ἐναυαῶν ἀποέρση Φ.
283, πρὸλ. 312. II. (αὐτῇ) κατοικία, κατὰ πληθ., ἐπὶ τῶν
ἐνδοικημάτων τῶν ἀγορικῶν θεῶν, Οὐρεα μακρά, θεῶν χορλε-
τας ἐναυαῶν, Νυμφῶν Ἠσ. Θ. 129: πρὸλ. Ἰμν. Ὀμηρ. εἰς
Ἀερ. 74, 124, Εὐρ. Βάκχ. 122, Ἠρ. Μαιν. 371: οὕτως ὁ Ὀππιαῖος
κατέ τ' αὐτοῖς ἐνδοῖς τῆς θαλάσσης σπαραγμῶδες βράχους ὁλοῦς ἐναυαῶν
λαύς, Διόδ. 1. 305: Ποσειδῶντος ἐν. 3. 5. — Ἐπικὴ ἔχει ἐν
χρήσει παρ' Εὐρ. ἐν λυρικοῖς χωρίοις.
ἐναυαῶν, ον, (B) ἐπὶ θ.: 1) (αὐτῇ), πρὸς αὐτόν, ἐν
συνουσίᾳ αὐτοῦ, καθάρσις, Ἀνθ. 637F: Ὁροῦς Φιλύδρ. τ. 2. σ.
298, 6, ἐνδ. Kayser. 2) τὸ πλείονος μεταρ., ὁ γόμος, οἱ θύοι
ἐναυαῶν, ἡχοῦντες ἐν τῇ αὐτῇ ὡς ἡχοὶ αὐτοῦ, Πλάτ.
Μένεξ. 235B, Λουκ. Ἑλύπ. 8: ἐν φόβῳ, πρὸς αὐτοῦ ἐξοῦς, Πλάτ.
Νόμ. 678B: ἐναυαῶν ἦν πᾶσιν ὅτι .. πάντες ἐνεθυμύνοντο κα-
λῶς, ἦτο ἐν τῇ μνήμῃ αὐτῶν ζωηρῶς ἐνεθυμύνοντο ἐπὶ .. Δίσχιν.
81. 18: ἐναυαῶν καὶ πρὸς ὁμιλίαν Διον. Ἀλ. Θ. 7: ἐν, ἐναυαῶν
Ἀρσεν. Πρὸλ. 24. 13: ἐν, ἔχειν ἐπὶ, ἔχειν ἐν ζωῇ, ἐν τῇ δια-
νοίᾳ ἐπὶ, Πλουτ. 2. 17D. II. (αὐτῇ) ἐναυαῶν, ἐν ἀπ-
ροίᾳ κατοικῶν, λείοντες Εὐρ. Φύλ. 1. 173: ἐπὶ τῇ κατοικίᾳ, ἐν
ἀντιθέσει πρὸς τὸ θυραῖον, ἐξω, τὴν ἔχει στήθον, ἐναυαῶν ἢ
θυραῖον: Σοφ. Φιλ. 158.
ἐναυαῶν, κατὰσκευαῶν, κατὰσκευαῶν μάνδραν ἐν τινι τόπῳ, καταλίσσει,
ἴνα μὴθεῖς μῆτε [ἐν] νύμφῃ, μῆτε ἐναυαῶν, μῆτε οἰσίῃ
Σουλ. Ἐπιγρ. (Προσῳχ.) 2561 b. 81.
ἐναυαῶν, κάμνω ἐν ν' αὐτῇ, οἱ πόνοι .. ἐπιθυμῶν .. ἀρε-
τῆς ἐνηυαῶν Ξεν. Κύν. 12. 9. — IIαθ., μετὰ δοτ. αὐξάνομαι,
μεγαλύνω ἐν τινι, ἐναυαῶντες τρυφῇ Ἠρῶν. 2. 19: οὕτως
ἐναυαῶνται, διὰ γρ. ἀντὶ τοῦ ἀξίως, Ἐπιφάν. 375.
ἐναυαῶν, ον, (αὐρα) ἐπιανεμίζομαι ὑπὸ αὐρας, χωρίον εὐπνεῶν
καὶ ἐναυαῶν Θεοφ. περὶ Φυτ. Ἰστ. 8. 11, 6.
ἐναυαῶν, ἡ, τὸ ἐναυαῶν, ἀναμμα, πυρὸς ἐναυαῶν ἀνθρώπου
ἐξιδάξαν Πλουτ. Κίμ. 10: ἀστραπῆς Κριτίας, σ. 56, ἐνδ. N.
Bach ἐν Ἀνθ. 1827.
ἐναυαῶν, τό, (ἐναυαῶν) ἐμπύρευμα, σπινθήρ ζωῆς, πᾶσιν
ζωοῖσι ἐναυαῶν Ὀρφ. Ἰμν. 5. 3. 2) ὑπέκκαμα, λείψα-
νον πυρὸς, μεταρ., Πολύβ. 9. 28, 8, Πλουτ. Φλάμ. 11: λόγος
Κλήμ. Ἀλ. 64. 3) τὸ διεγείρον πρὸς τι, τοιαῦτα ἔχει
ἐναυαῶντα εἰς βασιλείαν ἐπιθυμῶν Ἠρῶν. 2. 15: τῶν ἀρε-
τῶν ἐναυαῶντα Διόδ. Ἀποσπ. 556. 84.
ἐναυαῶν, ον, ὡσαύτως ἡ, ον, ὁ ἐν τῷ αὐτῇ, ἡ περὶ αὐτόν,
βρόχος Ἀνθ. Π. 7. 493: ὁδὸν Ὀρφ. Λιθ. 499.
ἐναυαῶν, παρατ. ἐναυαῶν Ἠρόδ. 7. 231: ἀορ. ἐναυαῶν, ἐναυαῶν
Διφίλ. ἐν Ἠαρασίτῳ 3: ἀπαρ. ἐναυαῶν Πλουτ. Φωκ. 37. — Μία,
Κρατίν. ἐν Ἀνθ. 128: μέλλ. -ομαι Ἀλέγ. 3. 6: ἀρ. ἐναυαῶν-
ομαι Πλάτ. Ἀλ. 371E, κτλ. Δίδωι ἐκ τῆς νᾶ ἀνάγν. οὐκ ἐν-
εφ' ὁ Σωκράτης, καὶ τῷ γείτονι βούλει εὐ ἀρέσκειν, ἴνα
οἱ καὶ πῦρ ἐναυαῶν ὅταν τούτου λέγ. .. Ξεν. Ἀπην. 2. 2,
12: Ἠτο καλῶν παντὸς καλοῦ γέγονος νᾶ ἐξ ἐναυαῶν εἰς τὸν
πλησίον αὐτοῦ ἐν εἶχεν ἀνάγκη τούτου, δὲ ἀρνούμενος ἰθαυρῶν
ἐπάρατος, Διφίλ. ἐν Ἠαρασίτῳ 3, πρὸλ. Κίμ. ὈΠ. 1. 16: ἐξ. —
τοὺς αἰτῶνους οὐδεὶς ἴδιδε πῦρ πρὸς ἐναυαῶν, οὕτε οἱ (τῷ Ἀριστο-
δήμῳ) πῦρ οὐδεὶς ἐναυαῶν Ἠρόδ. ἐνδ' ἀνωτ., Ἀλέαρχ. 106. 12,
πρὸλ. Σοφ. Ο. 1. 233 κέξ.: — Μία, ἀνάπτω, ἀγορρίσας τὸν

κεραυνὸν ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσόμενος Λουκ. Τιμ. 6' ἀπὸ ἑτέρου πυρὸς Πλουτ. Νουμ. 9' μεταρ, λαμβάνω, καὶ τὸ θάρος τῆς ἐκείσε πορείας παρὰ τῆς Ἐλευσίνιας ἐναύσασθαι (Πλάτ. ἔνδ' ὄντω). — ἐντεῦθεν Εὐριπίδης ἐναυσόμενος τὸν λόγον ὁπά'τα εἰτα μέντοι Φοῖνικι περιτίθηναι Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδα ἐν λ. ἐνοῦειν — καὶ τινε ἐξ αὐτοῦ διδασκαλίαν ἐναυσόμενοι Ἀλκιαν. παρὰ Σουΐδα ἐν λ. ἐναύσιματα.

ἐναφάνιζομαι. ἀφανίζομαι, καθίσταμαι ἀφανής ἐν τινι, οὐ παντόπασιν· αὐτῇ τῇ φιλόδοξον ἐναφάνισθη Πλούτ. 489Δ, πρὸλ. 968B· μετὰ τῆς πρὸλ. ἐν. ἐν γὰρ τοῖς μεγάλοις ἐναφανίζεται τὰ οὕτω μικρὰ Σερξ. 49.

ἐναφάπτω. ἴον. ἐναπ-, δένω τι εἰς τι ἢ κρεμῶ αὐτό ἐπὶ αὐτοῦ, ἐναπλήπτε τὴν κεφαλὴν ἐς τὸν ἄσκον Ἡρόδ. 1. 214 (πλὴν ἢ εἰς, γραφ. ἐνοπήκε ἐκ τοῦ ἐναφάνιζαι φαίνεται ὁρθογράφου)· ἐγγίζει τι ἰσχυρῶς, ὥσπερ γὰρ ἐναφάψατο (ἢ δύναμις) παραδίδοισιν ἐκατέρω Ἀριστ. π. 3. 2, 17.

ἐναφάψιμα. τὸ, ὅδωρ ἐντὸς τοῦ ὁποῦν ἐβρίσθη βοτάνῃ τις ἢ ἄλλῳ φάρμακον, ἀρέψιμα, Ἀριστ. Ὁ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1.

ἐναφάψω, βράζω ἐντὸς. ὕδατος βοτάνῃ τινὶ ἢ ὅλλῳ φάρμακον· πρὸλ. ἐναφάψιμα. μυρσίνης ἐναφάψιμῆς Ἰππ. Γυναίκ. τὸ B' 662. 19.

ἐναφάνιμι: μέλλω. -αφάσω, ὁρίνω τι νῦν πείσῃ ἐντός τινος, ὅτεω ἐντός, διόφ. γραφ. παρ' Ἡρόδ. 1. 214 (ἴδε ἐναφάπτω).

ἐναποτίθηναι. ἐναφίαισι δὲ τὸν γόνυν (αὐτὸν ἀνδρῆναι), ὥσπερ αἱ μέλειται, ἔσον σταλαγμὸν εἰς τὸ πλάγισιν τοῦ κυττάρου Ἀριστ. π. τὰ Ζ' Ἰστ. 5. 22, 4, π. Ζ', Ἰεν. 1. 18, 27 κ. ἄλλ.· τινὶ Ἀριστ. 2. 26.

ἐναφροδισιάζω. συνουσιάζω, συγγίγνομαι, συνέρχομαι τινι, ὃ νυμφίος ἐρρωσίως ἐναφροδισιάσσει τῇ κόρῃ Ἀριστ. 1. 15, σ. 74.

ἐνγαρέω — ἐπιζημιῶ. Ἐπιγρ. ἸΠ. 6. SGI, Aufhang II, σ. 336 = III. 335· πρὸλ. Arch. Ztg. XXXV, 38.

ἐνγεσταυθεῖ, ἐν Ἀριστοφ. Θεομορ. 646 κυματικὴ τμήσις ἀντὶ τοῦ ἐνταυθεῖ γα, πρὸλ. 114· πρὸλ. ἐνγεσταυθεῖ.

ἐνγύνασις, ὁλῆ, ὃ ἐν γύνασι καθήμενος, ὃ γονατιστός, ἀστερισμός τις ἐν τῇ βυρίῳ ἡμισφαίρει, Ἀρατ. 6 (ἐνθα ὁ Βικκῆρος γράφει ἐγγύνασις)· — ὁ Κικέρων φυλάττει τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα, ἀλλ' ὁ Ὀβελιος μεταφράζει αὐτὸ γονατικῆς, ὁ Βιτρούβιος ingenuitatus, ὁ Μαννίλιος ingenuitatus, ὁ δὲ Φέριμος ingenuitatus.

ἐνγραφον. τὸ, ἐγγράφον, Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Δέλιῳ, Bull. d. com. hell. III, σ. 293.

ἐνδοξόομαι, παύω, πληροῦμαι βελτίους, (λαοὶ περὶ Πλίνιος), παρὰ διπλοῦντος στελέχους παύω, Θεομορ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 9, 3.

ἐνδοξος, ον, (δξ) πλήρης βελτίους, βελτιώδης, Θεομορ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 9, 3.

ἐνδοκνύμαι, παύω, ἐπὶ ἐν συμποσίῳ, ἐνεωχούμαι, Ἀδὸν. 277Δ.

ἐνδοξος, -αξιος, ἢ ἐνδοξος, -αξιος, ἢ, ἢ, μετ' ἀντιθέτου ἐξέλιον, σπονδαὶ δ' ἐς τὸ πᾶν ἐνδοξοὶ οἰκῶν, «μετὰ λαμπρότητος» (Σχολ.), Αἰσχύλ. Εὐμ. 1044· τὸ χωρίον τοῦτο, ὅπερ προφανῶς εἶναι ἐπὶ ἀντιθέτου, λίαν ἐπιτυχῶς διώρθωσεν ὁ Πλίνιος ὡς ἐξῆς: σπονδαὶ δ' εἰσὶν ἐνδοξοὶ ἰστων. Ὁ Γρηγόριος ἐξέλιον: ἐνδοξοὶ εἰς τι ἐν οἰκῇ. ἴδε σημ. Paley, ὅστις παρεδέξατο τὴν διόρθωσιν τοῦ Πλίνιου.

ἐνδοξία, ἀνάπτυξ ἐντός, μεταρ, ἐνδ. πόθον τινὶ Πινδ. Π. 4, 28: μεσ., καίνομαι, φλέγομαι, ἢ λάμπω ἐντός, ἐν δὲ οἱ ὅσοι φαίνεται, «αὐτοῦ ἐκ πυρὸς βλέπει» (Εὐστ.), Ὁδ. Ζ. 132· βέλλος δ' ἐνδοξαίετο κόρυς... φλογὶ ἐκκλον Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 286.

ἐνδοκῶν, δάκνων βαθείως, ἐχιδνα δ' ὡς μετὰ πόδ' ἐνδοκῶς (πόδα δακνῶς Κηρύς) ἔχει Αἰσχύλ. Ἰκ. 896 (ὡς διωροῦσθαι ὑπὸ τοῦ Paley), δάκνω τι ἐν τινι, ἐνδοκῶσαι στόμασι πυριγενῇ γνάθοις, ἐπὶ ἀφηνιαζόμενων ἱππων, Εὐρ. Ἰππ. 1223· οὕτως, ἐνδ. χαλκὸν Πλάτ. Φαῖδρ. 234D.

2) ἐν τῇ ὀρχηστρικῇ, εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ εἰς τι, ἵνα μὴ ἐνδοκῇ ὁ στόλος τῇ γῇ Ἀρχ. Μαθ. 17: — ἐπὶ συνάπτει, ἐνδοκνόντα σπέρματα σινηπύου Νικανδρ. παρ' Ἀθην. 133B.

ἐνδοκρῶς, υ, γεν. -ουος, πλήρης θακρῶν, «θακρυσμένος», Λουκ. Τρουπ. 4.

ἐνδοκρῶς, γύνω δάκρυα, ἐμπύπλωμαι, πληροῦμαι θακρῶν, ὥστ' ἐνδοκρῶειν γ' ὁμιασιν χαρὰς ὑπο Αἰσχύλ. Ἀγ. 541.

ἐνδοκῶν, ἐνδοκῶν, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἐνδοκῶν, ἐνδοκῶν, ἐνδοκῶν, ἐνδοκῶν, Παγκρ. Ἀντίφ. Hell. τ. 2, σ. 744, ἐνδοκῶν γράφεται ἐνδοκῶν.

ἐνδοκῶς, α. ον, ἐνδοκῶς, ἐγγώριος, Μόσχ. 2. 11, Κολοῦθος 238, Ἀνθολ. Π. 9. 153· — ἐν τοῖς Χρον. Νικήτα 3. 7, ἐνδοκῶς πρὸλ. ἡμετέρας· ποδαπός. (Πλάτωνος ἐοχματισθὴ ἀμέσως ἐκ τοῦ ἐνδον, ὡς τὸ ἀλλοδαπός ἐκ τοῦ ἄλλος).

ἐνδοκῶς, υ, ὁπωσούν δαούς, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκουρίδου.

ἐνδοκῶν, ἀποθ., διαίρω, εἰς τ' ἐν τελευτῇ τοῦνομ' ἐνδοκῶν, καλεῖται καὶ οἱ διαίρων ὁνειδιστικῶς τὸ ὄνομα (τοῦ Πλούτωνος) εἰς τὸ εἶδος (τοῦ λόγου) καλεῖται (ὡς πολὺ νεῖκος, πολὺ

νεῖκος), Αἰσχύλ. Ὀψ. 578, ἴδε σημ. Paley καὶ Σχολιαστὴν· ἐνδ. λόγους ὁνειδιστικῶς, διανέμειν, διασκορπίζειν ὁνειδιστικούς· λόγους, κατηγόρας, Εὐρ. Ἡρ. Μαίν. 218.

2) μετ' αἰτίας, τοῦ ἀντικειμένου. α) ἐπὶ κακῆς σημασίας, καταρῶμαι, βλασφημῶ, τὸ εὐπαρέμνον ἤλεκτρον ἐνδοκῶντος Σοφ. Τραχ. 701 (οὕτω διίπτεται νεφὴς παρὰ Πλάτωνα). β) ἐπὶ καλῆς σημασίας, ὃ δ' ἐνδοκῶνται τὰς ἐὰς εὐπαιδίας, πανηγυρίζω, ἐγκωμιάζω τὴν τῶν τέκνων του εὐδαίμονα γενεάν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 281· Ἀνέκει' ἀνός, τὰ τε σά... βέλεα θέλωμι' ἂν ἀδάματ' ἐνδοκῶνται, νὰ διασκορπίζονται ἀδόμοστα, Σοφ. Ο. Τ. 305, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb.

3) κατασπαράττω, καταδιώσκω, τὸν ὄλεον· τὴν γόνδρον ἐνδοκῶνται, τὸν τῆς ὁμοπλάτης γόνδρον καταδιώσκουσιν, Λυκούργ. 155.

II, ὡς παθ., μερίζομαι, κόπτωμαι, μόνον ἐν Νικαν. Ὀθρ. 509.

ἐνδοφίλεσθαι = ἀφιλεῖσθαι. παρὲν ἀφειδῶς, πᾶν καὶ χιλὸν ἀφθονὸν ἐνδοφίλεσθαι κτήνεν νομῇ Πλάτ. 8. 14. ἐνδοφίλως, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθ., πρὸλ. τοῦ ἐνδοφίλως, ἀφειδῶς, ἐκλελυμένως· Σουΐδ. ἐν λέξει: ὑφειμένως, πρὸλ. Φωτ. Λέξ. Συναγ.

ἐνδεής, εἰς: οὐδ. πλὴν, ἐνδεής (ἐνδεής) — στερούμενος, ἔχων ἑλλειψιν ἢ χρεῖαν τινός, ἐνδεής εἶναι ἢ γίνεσθαι τινος Ἡρόδ. 1. 32, Ἀντιφ. 138. 25, κτλ.· ἐνός μοι μῦθε ἐνδεής εἰ τι ἔρ' ἔκ. 835· πολλῶν ἐνδ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν αὐτάρκειαν, Πλάτ. Πωλ. 369B ποιητοῦ δ' ἔστιν ἐνδεής οἶος ἢ Ὀμήρου πρὸς τὸ ἐπιδειλὰ θεοῦ ἀπαλότητα, ἔχει χρεῖαν ποιητοῦ εἰς τὴν ὁ Ὀμήρου, ὅστις νὰ περιγράφῃ, κτλ., ὁ αὐτ. Σοφ. 1951· οἰκτροῦ τινος ἐνδεής εἰμι [τοῦ] πάντ' ἔχειν ὁ αἰε. Πρωταγ. 329B.

2) ἀπολύει, καὶ ὅποτε μὲν ἐνδεής εἴη (ἐνδεήσεις ἀνδ.), παρ' αὐτοῦ προσετίθει, καὶ δόλκις δὲν ἐπύκνον (τὸ χρεῖμα), προσέθετεν ἐκ τῶν ἰδίων, Σεν. Ἐλλ. 6. 1, 3, Πλάτ. κλ. β) ὑποδεής, τὸ πλείστον ἐν τῷ Συγκρ. ἐνδεέστερα πράγματα Ἡρόδ. 7. 18· φαίνεται καὶ οὕτως ἐνδεέστερα [ἢ πόλις] Ἄσσυ. 1. 10, πρὸλ. 4. 65· ἐνδεέστερος παρασκευῇ, οὐσία, ἑλλειψὶς ὡς πρὸς... ὁ αὐτ. 2. 87, Ἰσοκρ. 621· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ θετικῷ, οὐδὲν ἐνδεέστεροισιν, οὐδὲν παραλείπων, λέγων πάντα ὅσα μοι συνέβησαν, Σοφοκλ. Φιλ. 575· τὰ κρείσσω μῆδ' ἐνδεέστερα λέγειν, καὶ μὴ τὴν χρεῖαν, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1430, πρὸλ. Ἐλλ. 6. 1, 3, Πλάτ. κλ. β) οὐδὲν ἐνδεέστερον ἀπείν Εὐρ. Φοῖν. 385· ἐνδεέστερα φαίνεται τῇ Θεου. 5. 9, πρὸλ. 7. 69, 8. 36· ἐνδεέστερα τῇ χρεῖαν Σεν. Κύρ. 8. 1, 40· ἐνδεέστερα τὸν βίον Μένανδρ. ἐν Ἀπὸλ. 66· τὴν ἔψιν Ἀντ. Ἐνδ. Διάλ. 1. 2: — τὸ ἐνδεέστερον ἐνδεέστερα, Θεου. 1. 77· τὸ αὐτῶν ἐνδεέστερα αὐτ. 3. 83.

3) ὑποδεέστερος, χεῖρων, ἐν τῷ θετικῷ, ἐνδεέστερα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ κρείσσω, τὰ χεῖροτερα, Σοφ. ἐνθ' ἄνθρωποι, γένος οὐδὲν ἐνδεέστερον Σεν. Ἐλλ. 7. 1, 23· τῆς συνάντησιν ἐνδεέστερα πρᾶξαι, νὰ πράξῃς πράγματα κατώτερα τῆς πραγματικῇ, ὅμην δυνάμει, Θεου. 1. 70· τοῦτο ἐνδεέστερα ἐφαίνεται (ἐν τῇ πράγματι), ἐλλειψὶς κατὰ τοῦτο, ὅλ. τὸ τελομαχῆν, αὐτῶν 102· ἐν τῷ συγκρ. ἐνδεέστερος τινος Σοφ. Φιλ. 524, Θεου. 2. 11.

4) μὴ ἐπαρκῶν, πρὸς τι Πλάτ. Πρωταγ. 329B· ἐνδ. συν. ὅλ. καὶ Θεου. 8. 36. β) Ἐπίρρ. ἐνδεός, οὐχὶ ἐπαρκῶς, ἐλλειψὶς, καὶ ἰκανῶς ἐδοθήσεν ἢ ἐνδεός: Πλάτ. Φαῖδρ. 88E· καὶ αἱ ἄλλαι αἰσθησεις ἀρ' οὐκ ἐνδεός τὰ τοιαῦτα δηλοῦσιν; Πωλ. 323E· ἐνδεός ἔχειν τινός, ἔχειν χρεῖαν τινός, Εὐρ. Ἀποσπ. 890. 8, Πλουτ. Νικ. 27· μὴ ἐνδεός γινώσκων Θεου. 2. 40· Συγκρ., ἐνδεοτέρως ἢ πρὸς ἐξουσίαν ὁ αὐτ. 4. 39· ἐνδ. πρὸς ὃ βούλεται ὁ αὐτ. 2. 35· ἐνδεοτέρως ἔχειν Πλάτ. Φαῖδρ. 74E.

ἐνδεῖα, ἢ, ἑλλειψίς, οὕτε δυνάμει ἐνδεῖα ἐπάθομεν αὐτό, οὕτε, κτλ. Θεου. 4. 18· τῆς ἀναγκαιοτάτης διαίτης ὁ αὐτὸς 7: 82· χρημάτων Σεν. Ἀθην. Πωλ. 1. 5, Πλάτ. κλ.

II, ὅπλη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὑπερβολή, ἀρα πρῶτον μὲν οὐ μετρητικῇ φαίνεται, ὑπερβολῆς τε καὶ ἐνδεῖας οὐσαν...; Πλάτ. Πρωτ. 357B, Ἀριστ. 119. Ν. 2. 2. 6, κ. ἄλλ., — πλὴν, Ἰσοκρ. 177B.

2) στερήσις, ὁμολογεῖται ὅτι οὐκ ἐνδεῖαν καὶ ἐπιθυμίαν ἀνιστοῦν εἶναι; Πλάτ. Ἰοργ. 498D, Ε' ἐν τῇ πλῇ, αὐτὸ τοῦ σώματος ἐνδεῖα Σεν. Κύρ. 8. 2, 22, Πλάτ. Ἐρμ. 401E κ. ἄλλ. β) ἑλλειψίς πόρου ζωῆς, ἀπορία, πένια, ἐνδεῖα, Λατ. egestas, αὐτὸ ἐνδεῖα ἐξ ὀνόματος Πλάτ. Σοφ. 203D· αἰσχροῦν τι ποιεῖν ἐνδεῖαν Δημ. 312. 24, κτλ.

ἐνδεῖμα, τῆ, (ἐνδεῖμα) ἐνδεῖμα, τεκμήριον, ἐνδεῖμα ὅτι... πέφυκεν Πλάτ. Κριτίας 110B· ἐνδεῖμα ἐνδεῖμα Δημ. 423. 13.

ἐνδεῖμα, τῆ — ὡς: μέλλω. -δεῖμα, δεικνύω, ὑποδεικνύω, «δείκνυμι», Λατ. indicare, ἀπεχόντος δ' οὕτως ἐνδεῖμα ἐνδεῖμα λέγεται Ἀλκίου, ἀπόντος τοῦ Πίλλου οὐδεὶς ὑπέδειξεν (ἢ ὑπέμνησεν) εἰς τὸν δια τὸν κληρὸν αὐτοῦ, Πινδ. Ο. 7. 107· πρὶν γ' ἂν ἐνδεῖμα τί ὄρω, πρὶν ποιῆσαι γνωστὸν (εἰς τὴν πόλιν) εἰ πράξει, Σοφ. Ο. Κ. 48 (περὶ τοῦ δυσάρετον τοῦτο χωρίον ἴδε τὰς διωρθώσεις τῶν κριτικῶν ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Jebb), ἐνδ. τὰ δεικνύματα τῶν «δικαστηρίων» Ἀντιφ. 145. 40, κτλ.· μετὰ μετοχῆς, δεικνύω δὲ πρᾶγμα τι εἶναι, ἐνδεῖμα εἶναι τὴν αὐτὴν ὁμοιότητα καὶ φύσιν ἐν ἀμφοτέροις οὐσαν ταῖς συμπλοκαῖς Πλάτ. Πρωτ. 278B.

Ἰοδ. Ρ. 365· πρὸς. δεξιός· ἐντεῦθεν, ἐνδεδία σήματα, αἰσίοι εἰσινολί, Ἰλ. 1. 236· πρὸς. ἐπιδέξις. 2) μετ' Ὀμ., ἄνευ τινός ἐννοίας κινήσεως = δεξιός, τίς ἐφέστη· ἐνδεδία πλευρῶς; ἐν δεξιᾷ ἢ ἐκ δεξιᾶς, Εὐρ. Ἰππ. 1360· ἴδε Paley, ὅστις ἐρῶσα τὴν γραφὴν τοῦ χειρογράφου, δεξιός· ἐνδεδίος σὺ ποδὶ, πρὸς τὰ δεξιὰ σου, ὁ αὐτὸς Κύκλ. 6.

II. ὡς ἐπὶ 0., ὅς· νέων θαλῆς ἐνδεδία ἔργα πέλονται Ὀμ. Ἰγν. εἰς Ἰερμ. 454. — Ἐπικ. λέξις ἀπαντᾷ καὶ παρ' Εὐρ. ἐνθ' ἄνω, ὅλλ' οὐδέποτε παρὰ περὶ ὁλογοῖς, ἔστι παρὰ Θουκ. (1. 24, κτλ.) θεωρήθη ἦδη εἰς τὸ ἐν δεξιᾷ, κατ' ἀντιθέσιν πρὸς τὸ ἐν ἀριστερῇ, ἴδε σημ. S. T. Blountfield.

ἐνδεόντως, ἐπὶ, ἐνδεώς, ἑλλειπῶς, Ἰαλιν. 6. 504A. ἐνδεῶν = ὀφείλω. Ἐπικρ. τῆς Κω 3636_α, 3637_β = Ραῖον καὶ Hicks 37, 38, ἴδε ἐνδορ.

ἐνδεαίς, εὖς. ἢ (ἐνδῶ) δεσμός, σύνδεσις, παρὰ τὴν ἔνδεσιν τοῦ ποδός, ἔσθλ συνδέεται ὁ πούς μετὰ τῆς κνήμης, Ἰππ. π. Ὀστ. 279. 17, πρὸς. Πολύδ. 6. 23, 11.

II. δεσμός, ἐμπλοκή (πρὸς). τὸ τοῦ Ὀμ. ἀτὴ ἐνέδησε βαρεῖν, Μ. Ἀντων. 10. 28, ἐνθα ἴδε Outaker.

ἐνδεομα, τό, περιάρμα, περιπτον, καὶ ἐνδεοματι δέ τινες χρῶνται τὰς ῥίξαις πρὸς χοιράδας, περιάπτοντες τῷ τραχήλῳ Διοσκ. 2. 140 περὶ τὸ τέλος. — πρὸς. ἐνδεομα.

ἐνδεομεύω = ἐνδῶ, δένω εἰς τι, τὸ σκάφος. ἐνδεομεύεσθαι τῇ χέρσῳ Διόδ. 30. 40· τοὺς δὲ εἰς τοὺς καταπέλτας ἐνδεομεύων κατετόξευεν ὁ αὐτ. 20. 71. — ἐνδύμενοι· ἐνδεομεύοντες· Ἠούχ.

ἐνδεομεῖω, δένω τι ἐντός τινος, δεῖ δὲ ἕκαστον τῶν εἰζῶν τῶν εἰρημένων κόπτειν καὶ ἐνδεομεῖν πανίῳ καὶ ἐμβάλειν τῷ σῶνι Γεωπ. 8. 1, 3· ἐν τῇ παθ., ἐνδεομουμένην φοινικῇ ἔρρω καὶ περιπατομένην Διοσκ. 4. 43.

ἐνδεομοίς, ὁ, τεμάχιον πανίῳ οὗ τὰς τέσσαρας ἄκρας συνάπτει τις καὶ οὕτως σχηματίζει εἶδος σακκούλας δι' ἀνάγκη, «τασάν· ἴλα», «εἰς ὁδὸν καθαρὸν ἀραιὴν ἐνδῶς» (τὸν ὅπιν τοῦ νάρθηκος) ὁπλοκράσων εἰς χαλκὴν πυξίδα ἢ ὑστράκινον ἀγγεῖον, ὡς μὴ ἀπεσθαι τοῦ πυθμένου τοῦ ἄγγους τὸν ἐνδεομον· Διοσκ. 3. 97.

2) βαλλάντιον, ἐνδεομοίς ἀργυρίου Ἐδδ. (Παρμ. Ζ', 20).

ἐνδεοίς, ον, διδεδέμενος ἐν τινι, περιπελεγμένος εἰς τι, ἀράχνα τέττιγα σκολιαὶς ἐνδετον εἶχε πάγαις Ἀνθ. 11. 9. 372.

ἐνδεοκῆς, ἔς, ἐμφερές, ὁμοῦς, Ἠούχ.

ἐνδεοῦ, ἄνρ, ἀντὶ ἐνδῶ, Ἐπικρ. Μυστ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπικρ.

1. 116 β. 32.

ἐνδεοῦ, ἐνδρέχω, ἐμβάπτω, βάμματι δ' ἐνδεοῦσαιο Νικ.

Ἀλεξ. 414 ἐν τῇ μέσῃ τύπῃ.

ἐνδεοχέτης = ἐνδεοκατής; Ἐπικρατὶς ἔμμετρος Κερκύρας CIG

1907 111, πρὸς. Κόντου Ἰλίσσας, Παρ. τρ. σ. 338.

ἐνδεχομαι, ἰων. -δέχομαι (μέλλ. -ξομαι; Ἀποθ. Ἀναδέ-

χουαι, Δατ. κισεῖμεν, ἦν μὲν βούλησθε ταλαιπωρίας ἐνδὲ-

κεσθαι Ἰερὺ. 6, 11· τὴν αἰτίαν, ἰαφ. γραφ. ἐν Δημ. 352. 26.

II. εἶδος ἀράχων εἰς τι, παραδέχομαι, ἀποδέχομαι, ἐπιδο-

κιδῶ, Δατ. ασεῖμεν, τὸν λόγον Ἰερὺ. 1. 60· τοὺς λόγους

αὐτοῦ 6. 92, ἐν ὁρχῇ, 96 κ. ἄλλ., Ἀριστοτ. Ἰππ. 632, Θεσμ.

1129· τὰ λεγόμενα Θουκ. 3. 82· τὴν συμβολήν Ἰερὺ. 7.

51· εἰσβολὰς ἐς αὐτοῦ 3. 80· ἐνδ. ἀπόστασιν = τὸν περὶ ἀπο-

στάσεις λόγον ὁ αὐτὸς 3. 128· οὕτως, ἐνδ. τὴν τοῦ Ἀλκιβιά-

δου καθόρσιν Θουκ. 8. 50. 2) παρ' Ἰερὺ, ὡσαύτως· συγκα-

τεῖν, εἶδος ἀράχων εἰς τι, πιστεύω, Δατ. ασεῖμεν, τὸ πλεῖστον

μετ' ἄνρ., ἀρχὴν.. οὐδὲ ἐνδεομαι τὸν λόγον 5. 106· τούτο

εἰς οὐκ ἐνδ., ἀρχὴν 4. 25, πρὸς. 3. 73, 7. 237· μετ' ἄπαρ.,

πιστεύω δι' αὐτὸν, οὐ γὰρ ἵγαγε ἐνδ. Ἰερὺ. 1. 60· καλεῖσθαι

ποταμόν 3. 115. 3) ἀπὸλ., εἶδος ἀράχων, προσέχω, σὺ

δ' ἐνδῶς Εὐρ. Ἀνδρ. 1238, πρὸς. Πλάτ. Νόμ. 834D· περὶ τίνος

οὐδ' ἐπὶ σωρὺν ἐνδῶχομαι, ἀνοῦμαι νὰ ἀκούσω ἔστω καὶ μὴ

λέγειν περὶ αὐτοῦ, Θουκ. 7. 49.

III. ἐπὶ πραγμάτων, ἐπιδέ-

χομαι, ἐπιτρέπω, Δατ. ασεῖμεν, λογισμὸν ἐνδεχομένα Θουκ.

4. 92· μεταβολήν, ἀλλοίωσιν ἐνδ. Πλάτ. Φαῖδρ. 78D· καθ'

ὅσον φύσις ἐνδέχεται, ἀντιμετρεῖται ἡμῶν καὶ ὁμοῦ, ὁ

αὐτὸς Ἰμ. 69A· πρὸς. Σοφ. 254C· — μετ' ἄπαρ., τὸ ναυτικόν.,

οὐκ ἐνδέχεται ἐκ παρέργου μελετᾶσθαι, δὲν ἐπιδέχεται ἐξ-

ακην εἰς τοῦ προεργίου, Θουκ. 1. 142, πρὸς. Πλάτ. Τίμ. 90C·

ὅσον αἰ ἀρχαὶ μὴ ἐνδέχονται ἄλλως ἔχειν Ἀριστ. Ἰλ. Νικ.

6. 1, 5. 2) ἀπὸλ., εἶναι τι δυνατὸν, ἐνδεχόμενον, ἃ πολλὰ

ἐνδέχεται Θουκ. 4. 18· συγὼν παρ' Ἀριστ., περιλαμβανὸν πάντας

τοὺς βαθμοὺς τοῦ δυνατοῦ ἀπὸ τοῦ ἀναγκαίου μέχρι τοῦ ἀπλῶς ἢ

μάλιστα δυνατοῦ, Ἀναλ. Ἰερὺ. 1. 3, 3. 1. 13, 2 κέξ., πρὸς. Φυσ.

3. 4. 12, Πολιτικ. 1. 3, 10 κ. ἄλλ., ἰδίως κατὰ μετοχ. ἐνδεχομέ-

νος, ἢ, ον, ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων,

Σεν. Ἀποκν. 3. 9, 4· αἱ ἐνδ. τιμωραὶ Διοκρ. 164. 38· εἰς τὸ

ἐνδ., ὅσον εἶναι δυνατόν, Ὑπερδ. παρὰ Σοφ. 618. 6 καὶ συγὰ

παρ' Ἀριστ., διελεθῆναι τὰς ἐνδ. ἀπορίας Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 7, 7·

τὸ ἐνδ. ἀληθὲς αὐτοῦ 3. 5, 15· τῆς ἐνδ. εὐδαιμονίας ὁ αὐτὸς

Πολιτικ. 2. 17· ὡς τῆς ἐνδ. ἀρίστης αὐτοῦ 7. 8, 4, κτλ. —

— συγ. μετ' ἄπαρ., τὰ ἐνδ. εἶναι καὶ μὴ εἶναι ὁ αὐτὸς π. 2.

Γεν. 2. 1, 2· πρὸς. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 8, 10· τὰ ἐνδ. ἄλλως ἔχειν

ὁ αὐτὸς Ἰλ. Ν. 5. 7, 4., 6. 1, 6· τὰ μὴ ἐνδ., αὐτῷ πρᾶξαι

αὐτοῦ 6. 5, 3, κτλ. 3) ἐνδέχεται, ἄπροσ., εἶναι ἐνδεχόμενον,

μετ' αἰτ. καὶ ἄπαρ., Θουκ. 1. 124, 140, κτλ.· εἴπερ ἐνδέχεται

(ἐνν. γράφειν) Δημ. 307. 4· καθ' ὅσον ἐνδέχεται, Δατ. ἡμῶν

ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν, Πλάτ. Φαῖδρ. 271C· εἰς ὅσον ἐνδ., ὁ αὐτὸς

Πολ. 501C· ὅσα ἐνδ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 7, πρὸς. π. Ζ. Γεν. 2. 1,

5· μέχρις οὗ ἐνδέχεται ὁ αὐτὸς Ρητ. 1. 1, 14· ὡς ἐνδέχεται

μάλιστα Πολύδ. 3. 49, 1· αἰτ. ἀπὸλ., ὡς περ ἐνδεχόμενον εἶ-

ναι = ὡς περ εἰ ἐνδέχοιτο, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 1, 29· γεν.

ἀπὸλ., ἐνδεχομένου ἔχειν ὁ αὐτὸς π. Ζ. Μορ. 4. 6, 13· μετὰ

δοτ. προσ., ἐπιτρέπεται, ὡς τὸ ἔξεσται, Σεν. Ἰερ. 4. 9, Δημ. 859. 5.

ἐνδεχομένως, ἐπὶ, τοῦ προηγου. = ὅσον ἐνδέχεται, Δατ.

ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν, ἡμῶν, παρὰ Δημ. 283. 5, Πολύδ. 1. 20,

4, κτλ.

ἐνδῶ (Δ) = μέλλ. -δεῖν, δένω τι ἐν τινι ἢ ἐπὶ τινος, ἐν δ' ὑπέ-

ρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ Ὀδ. 6. 260 εἰς

τὴν Πλάτ. Τίμ. 43A· συγκρίτ., τί τινι Ἀριστοτ. Ἀχ. 929, κτλ.

οὕτως ἐν τῇ μέσ., ἐνέδησται δεσφῷ Θεοκρ. 24. 27· συγκοφάντην

ἔλαγε ὡς περ κέρατον ἐνέδησμένος, περιέσκει, ἐνυλίσκει,

περικαλύπτει, Ἀριστ. Ἀχ. 905. — Παθ., ἰρὰ ἐνδεδεμένα ἐν κα-

λάμῃ Ἰερὺ. 4. 33· ἐνδεθῆναι εἰς σώμα ἢ ἐν τῷ σώματι Πλάτ.

Φαῖδ. 81E, 92A· ἐνδεδεμένα ἀστρα, ἀπλανεῖς ἀστέρες, Ἀριστ.

π. Οὐρ. 2. 8, 7. II. μεταφ., Ζεὺς με.. ἀτὴ ἐνέδησε βαρεῖν,

μὴ περιέπλεεν εἰς βαρεῖαν ἄτην, Ἰλ. Β. 111, 1. 18· τὸ χωρὶον

τοῦτο τοῦ Ὀμήρου ἐμμετρήθη ὁ Σοφοκλῆς ἐν Οἰδ. ἐπὶ Κολωνῇ (526):

κακῇ μ' ἐνδῶ πόλις οὐδὲν ἴδριν γάμων ἐνέδησεν ἀτὰρ οὕτως,

ἀναγκαίῃ ἐνδῶ τινι Ἰερὺ. 1. 11. — Παθ., ἐνδεδεσθαι ὁρκίαις

ὁ αὐτ. 3. 19· ἀναγκαίῃ ὁ αὐτὸς 9. 10· ἐνδεδεμένος εἰς πιστιν

τινί, χάριτι τινος Πολύδ. 6. 17, 8., 20, 11, 10· κατὰ τὰς οὐ-

σίας ἐνδεδεμένους εἰς πολλὰ τῶν βιωτικῶν συναλλαγμά-

των, χρεωμένους, ὁ αὐτὸς 13. 1, 3· νομίσας βεβαίως ἐνδεδε-

σθαι τὴν Σικελιωτῶν ἀρχὴν, δι' ἣν ἐξησφατισμένη, ὁ αὐτὸς 9.

23, 21. — Μέσ., ὁρκίαις ἐνέδησμένα τὸν κατάρσαν ποσίν,

συνέσασα αὐτὴν πρὸς ἐμὲ τὴν ὁρκίαν, Εὐρ. Μήδ. 163· ἴσηρας εἰς

τὴν αὐτῶν πιστιν καὶ φίλιαν ἐνέδησται Πολύδ. 10. 31, 1.

ἐνδῶ (Β) = μέλλ. -δεῖν, ἔχω ἐλλειψίν, περνοῦμαι, εἶμαι ἐλλι-

πῆς ἐν τινι, καὶ τῶν ἀπόρων οὐδενὸς ἐνδεῖς μὴ οὐ μαινε-

σθαι, δηλ. ὅσα πάσχει εἶναι ὁρκετὰ νὰ σὲ κάμουν νὰ χάσῃς τὸν

νόον σου, Εὐρ. 1. Α. 41, Πλάτ. Φαῖδ. 74D· μετ' ἄπαρ., τίνος

ἐνδῶμεν μὴ οὐ πανουθία χωρεῖν ἐλέθρου διὰ παντός;

τί μὰς λείπει νὰ μὴ προημερῶμεν ἐν πάσῃ σπουδῇ εἰς τὴν ὕλην

διὰ παντός Εὐρ. Τίμ. 792· ἢ οὐκ ἀσθάνει ὅσον ἐνδῶσιν

αἱ εἰκόνας τὰ αὐτὰ ἔχειν ἐκείνοις ὧν εἰκόνας εἰσὶν; πᾶσαν

ὕλην ὑπολείπονται εἰς τὸ νὰ ἔχωσι τὰ αὐτὰ, κτλ., Πλάτ. Κρατ. 432D: —

οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁριμότητος ἐνδεῖται ὁ αὐτὸς Πολιτικ.

311A, πρὸς. Σεν. Κύρ. 2. 2, 26, κτλ., καὶ ἐν τῷ παθ., στρωμά-

των ἐνδεθέντες αὐτοῖς 6. 2, 30. 2) ἐλλείπω, εἶμαι ἐλλι-

πῆς, παρουσιάζω ἐλλειψίν, ποῖς, δὲ οὕτω ἔκω.. τῶν σῶν

ἐνδεῖται μὴδὲν, νὰ μὴ σοι λείψῃ τίποτε, Ἰερὺ. 7. 18· αἰτίας α-

μενος τὸν σταθμὸν ἐνδεῖν, εὐρὴν πέρωνιν δι' τὸ βάρος ἦτο

ἐλλιπές, Ἀπκ. Μορ. 47· μετὰ δοτ., ἐνδεῖ τι τῷ ἔργῳ Δουκ.

Τυραν. 10· οὐδὲν ὕμιν ἐνδεῖται Ἰερὺ. 2. 5· ἐνδ. ταῖς παραγ-

γελαῖαι Ἀπκ. Ἐμφύλ. 1. 21. 3) ἀπροσ., ἐνδεῖ, ὑπάρχει

χρεῖα, ἐλλείψις, μετὰ γεν. πράγμ., τὸ ἴσου ἥρην ἐνδεῖ Πλάτ.

Εὐθύδημ. 902E· ἐπεὶ δὲ πολλῶν ἐνδεῖται αὐτῷ ὥστε ἡμέρας

οἶτον ἐκάστω γενέσθαι τῶν στρατιωτῶν.. ἀπῆει, ἐπειδὴ δὲ

τοῦ ἐλλειπον πολλὰ μέτρα οἶτοι δῶσε δῶσε εἰς ἕκαστον στρατιωτῆν

μᾶς ἡμέρας τρεφῆν.. ἀνεχώρησε, Σεν. Ἀν. 7. 1, 41· ἅπαντος ἐν-

δεῖ τοῦ πόρου Δημ. 14, 23.

ἐνδῆλος, ον, = ἐθῆλος, φανερός, κατάδηλος, ἐνδῆλα καὶ σαφῆ

λέγειν Σοφ. Ἀντ. 405· ἐνδ. ποιεῖν τὴν Θουκ. 4. 132. 2)

ἐπὶ προσώπων, φανερός, γνωστός, Ἀριστοτ. Ἰππ. 1277, Θουκ. 4. 41,

π. 36, κτλ.· τὸ δὲ ὑποκείμενον, οὐκ ἐστὶν ἐνδῆλον Ἀριστ. π.

Φυσ. 2. 11, 4· μετὰ μετοχ.· ἐνδῆλοι ἔστω.. βαρυνόμενοι Θουκ.

2. 64, πρὸς. Πλάτ. Φαῖδ. 88E, Θεαίτ. 174D, Δημ. 578. 15.

II. Ἐπικρ. ἐνδῆλως, συγκρ. ἐνδῆλῶτατα, Θουκ. 1. 139.

ἐνδῆμῳ, ἄνρ, ἐνδῆμῳ, διαμένω, διατρίβω ἐν τινι τόπῳ, λ-

γοντες ὅτι οὐδὲν ἐλάττω χρόνον Πολύδῳ ἐνδῆμῳ ἴσως.

114. 30, Σουλ. Ἐπικρ. 23576· μέχρι ἂν ἐνδῆμῳσιν οἱ πρέσβεις

Διόνειας Τακτ. 10. σ. 3· ἐν ἐνδῆμῳ πρὸς τὸ ἀποδημῶν, τῶν γὰρ

Ἀθανασίων συμμετέσχεν ἰδρωτῶν, καὶ ἐνδῆμῳσιν καὶ ἀπο-

δημῳσιν συνῆν Θεοδωρήτου Ἐκκλ. Ἰστ. 4· μεταφ., ὁ θεὸς ἐν-

δεδημηκεν εἰς τὴν ἐμὴν ψυχὴν Χερσίτων 6. 3, πρὸς. Ἐπιστ. Β'

π. Κύρ. ε', 6 καὶ 8.

ἐνδῆμα, ἄνρ, ἐνδῆμα, ἢ, ἢ ἐν τινι τόπῳ διαμονή, τὴν ἐνδ.

ποιεῖσθαι Ἐπικρατ. Ἰέω ἐν τῇ Σουλ. Ἐπικρ. 2356, πρὸς. 1193,

1331, 1330. II. παρ' Ἐκκλ., ἢ ἐνδῆμος ἐνδῆμα τοῦ Χρι-

στοῦ, ἢ ἐνδῆμος, ἢ ἐνδῆμος, ἐνδῆμα Χριστοῦ καὶ ἐν-

δῆμος παρουσία Ἐπικρ. κατὰ Ἀλφρ. 1. 26.

ἐνδῆμος, ον, = ἐνδῆμος, Ὀπκ. Ἀλ. 4. 264

ἐνδομουργέω, = ἐμουργέω ἐν, ὀνόμασι φοβεροῖς ἐνδομουργοῦσαι φάσματα, Πλούτ. 2. 17B, κτλ.

ἐνδομῆς, ὄν, ἐγγύριος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ξένος, Πιστ. Ἐργ. κ. Πμ. 223, Θέογν. 792, κτλ. ἐνδο. παρῶν, εὐρισκόμενος κατ' οἶκον, Αἰσχύλ. Χο. 570. ἐνδομῆτος, ὅς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ πατρὶδι διαμένων, ἀνέθετον τῷ ἀποδημητῆς, Θουκ. 1. 70. 2) ἐπὶ πραγμάτων, βόαν τ' ἐνδομῆτον, αἰμυλίον μάχην, (Σχλ.), Αἰσχύλ. Ίκ. 682· πόλεμοι Διον. Ἀλ. 8. 83· τὰ ἐνδομῆα, τὰ πράγματα τοῦ τόπου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ὑπερόρια, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 14, 13.

II, ὃ ἐν τῷ δήμῳ, ὃ τῆς πόλεως, ὁμνούντων δὲ Ἀθήνησι μὲν ἡ βουλὴ καὶ αἱ ἐνδομῆοι ἀρχαὶ Θουκ. 5. 47, παρ' Αἰσχίν. 3. 34· ἐπὶ νοσημάτων, ὅσα πλεονάζει διὰ παντός ἐν τινὶ χώρᾳ, ἀπερ δὴ καὶ ἐνδομῆα προσαγορεύεται Γαλην. Ὑπομνήμ. εἰς Ἰππ. Ἐπιδ. τὸ Δ', τομ. 17. σ. 11, ἐκδ. Κόλην. ἐνδοσβάλλω, διαβάλλω, κατηγοροῦ, «ἐνδοσβαλεῖν, τὸ διαμπερὲς βαλεῖν συκοφαντικῶς» (Εὐστ. Πλ. 106. 18), Κτησι. Πίρ. 10, Λουκ. π. Διαβολῆς 24.

ἐνδοσάω, διέρχομαι τὴν ζωὴν μου ἐν τινὶ τόπῳ ἢ πράγματι, πλημελὴς· γραφ. Πλ. 5. 292, ἀντὶ τοῦ ἐνδοσάω, ἐνδο-ἀερε-ἀερε-νῆχτος, ὄν, κοινὴ ἰλιξ ἀπαντήσα ἐν Ἀριστοφ. Ξέρ. 831, δι' ἧς κοιμῶνται τοὺς διθυραμβοποιούς. II τοῦ διθυραμβίου διόρθωσις φαίνεται πιθανωτάτη, ὅτλ. ἐνδο-ἀερε-συρι-νηχέτους, ἐν τῇ τῆς μεσημέρας ἀνεμῶδες πύρρον ἡχομένους· πρὸλ. τὸ σύνθετον αὐριόδατος (γνωστὸν ἐκ τοῦ Αἰσχύλου) καὶ τὸ ἐπιθ. ἀεροννηχέις, ἐν χρόνῳ παρ' Ἀριστοφ. ἐν Νερ. 336, ἐνθα ὡσαύτως κοιμῶνται οἱ διθυραμβοποιοί.

ἐνδοσάω (ἐνδοίος) διέρχομαι τὴν μεσημέριαν, ἐκεῖ διὰ τὴν σκιάν ἐνδοιάζειν Πλούτ. Ρωμ. 4.

ἐνδοσθετος, ὄν, ὃ ἐν τῇ διανοίᾳ γινόμενος, ἐνδομυχος, ἐνδοιά-θετος λόγος, ὃ ἐν τῇ διανοίᾳ γινόμενος ἀνεὶ τινος ἐκτενήσεως, ἀντιτίθεται δὲ τῷ προφορικῷ. Φίλων 2. 154, κτλ., πρὸλ. Wyttenb. ἐν Πλούτ. 2. 44A· ἐνδοσθεν ἐφαρμόζεται εἰς τὸν οἰκὸν λόγον ὑπὸ τῶν Ἑκκλ.—Ἐπίρρ., ἐνδοσθετὶς λέγειν, ὁμιλεῖν ἀπὸ καρδίας, μὴ ματαίολογεῖν, Ἐρμογίν. II βιβλίοι ἐνδοσθετοί, αἱ συμπεριλαμβανόμεναι ἐν τῷ κανόνι τῶν ἱερῶν βιβλίων, Ἑκκλ.

ἐνδοσθῆκος, ὄν, = τῷ προηγ. II, βιβλῖος Ὁριγέν. 2. 328.—Κελ. Πούχ. «ἐνδοσθῆκος λόγος» πᾶς ἔγγραπτος.

ἐνδοσθῆκοςμα, κῆρυξ ἐρωτοτροπίας, καμώματα, «τοακλ-μακα», Τουρκ. «νάζμα», τὰν με καὶ ἃ Μέρμινωνος ἐριθακίς ἃ μελανάγχωρος αἰτεῖ, καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τὸ μοι ἐνδοσθῆκοςμα θέλεις, 3. 36.

ἐνδοστέομαι, ἴων. -έομαι. ἀπόλ.—κατοικῶ, διαμένω ἐν τινὶ τόπῳ, ἐν τῇ ἱρῷ ἱερῷ Περδ. 8. 41· παρὰ τινι Θουκ. 2. 43· εἰς ἡδίστην ἐνδοστέομαι Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 8· ἡ διάνοια ἐνδο-ῖται Πλούτ. 2. 608E.

ἐνδοστέημα, τὸ μέρος πρὸς κατοικίαν, οἰκητήριον, Διον. Ἀλ. 1. 37, Πλούτ. 2. 698B.

ἐνδοστέισις, ἡ, = τῷ προηγ., Φίλων I. 334, 35· ἐν Πλούτ. II. 493C πλημ. γραφ. ἀντὶ ἐκδ-.

ἐνδοστέτηριον, τὸ, = ἐνδοστέημα, οἰκητήριον, Κωνσταντ. Βασίλ. Μακ. σ. 148.

ἐνδοστέμα, παθ., ὅμοιαι θεμελιόμενοι ἐν τινὶ πράγματι, ἐνδοίε-κιντο δὲ τὰς οἰκονομίας τῆς τορλας λίθοι πολυτελεῖς Ἰω-σῆπου Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 2, 9.

ἐνδοστέμνω, ἐπὶρρ. = ἐνδοστέω, Ἐρμογίν. σ. 284, ἐκδ. Σκουρ. ἀνθρώπους οὕτε τῷ στόματι αὐτῶν ἐνδοστέμνω εὐλογοῦντας, καὶ τῇ καρδίᾳ καταρωμένους, ὡς εἰκεν Εὐστ. Πονημάτ. 261. 49.

ἐνδοστέμνω, = διακοσμεῖν ἐν τινι, Ὀκελλος ὁ Λευκαν. κ. 3 § 1.

ἐνδοστέμνω, Ἀπ. -πῶ. μεταβλ. Ἀριστ. Φυσιογ. 1. 14.

ἐνδοστέμνω, διαμένω ἐν τινι, ἐξακολουθεῖν νᾶ ὑπάρχω, Διον. Ἀλ. 8. 62.

ἐνδοστέμνω, διαπλέκω ἐν τινι, Γρηγ. Νύσα. τ. 1. σ. 404A.

ἐνδοστέμνω, διαπλέκω ἐν τινι, γυμνασιαῖς πολεμικαῖς ἐνδοστέμνωτες Διοδ. Ἀποσπ. 533. 49.

ἐνδοστέμνω, διαπλέκω ἐν τινι, Γρηγ. Νύσα. τ. 1. σ. 62A.

ἐνδοστέμνω = διασπασθῆναι, Σχλ. εἰς Ἀριστοφ. Παρ. 1440.

ἐνδοστέμνω διήγησις, ἐν τῇ βιβλικῇ, ἐντέχνως ἐπειρα-σμένη διήγησις, Ἐρμογίν.—Ἐπίρρ. ἐνδοστέμνω, Εὐστ. 177. 31.

ἐνδοστέμνω, διασπασθῆναι ἐν τινι, Ἀριστ. Ἀποσπ. 209.—Ἐπίρρ. ἐνδοστέμνω, Εὐστ. σ. 4, ἐκδ. Βοῖσκ.

ἐνδοστέμνω, παρατάσσει ἐν τινὶ τόπῳ, χάρος ἐπιτήδεος ἐνδοστέμνω (ἐνν. τὸν στρατὸν) Περδ. 7. 39.

ἐνδοστέμνω, διατελῶ ἐν, ἐνδοστέμνω τῷ νᾶφ εὐωχοῦμενοι Μιχ. Ἀποστ. Παροιμ. 17. 17.

ἐνδοστέμνω, διατίθημι ἐν, Πωλεῖος II. 943. 12.

ἐνδοστέμνω, ἡ, (ἐνδοστέμνω) τὸ ἐνδοστέμνω, ἀργοπορία, βραδυ-της, Ὁριγέν. IV. 340C. Καὶ Πούχ. «ἐμνή» ἀγορὰ καὶ ἐνδοστέμνω.

ἐνδοστέμνω, μέλλ. -ψαμ. -τετέμνω. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 7.—καπνῶ, καταναλίσκω τι, χρόνον ἐνδοστέμνω Ἀριστοφ.

Παρ. 714, Θουκ. 2. 18, 85.

II, ἀπόλ. (ὑπάρχω, χρόνον ἡ βίον), καταναλίσκω χρόνον διαμένων ἐν τινὶ τόπῳ, διὰ τὸ ἐνδοστέμνω αὐτόθι Δημ. 893. 28· τῇ χώρᾳ Περδ. 8. 88, 1, κτλ. ἐν τόπῳ Διόδ. 5. 44· τὶ τοῖνον μέμψασθαι θεῖον Ἀλλεξανδρῶν εἰ τοιοῦτοις ἀνθρωπίστοις ἐνδοστέμνω ἡβίου, Λουκ. Ἀδελφ. 83.

2) διατρέπω, διαμένω ἐν τινὶ τόπῳ, ἐνδοστέμνω δὲ αὐτῶν Θουκ. 5. 12. 7. 81· ἀπολογεῖται εἰς τι, ἐὰν δὲ περσι-τέρω τοῦ δέοντος ἐνδοστέμνω Πλάτ. Γοργ. 484C. κτλ.

3) ἐμμένω, τοῖς ἡθασί.. τοῖς ἀρχαίοις ἐνδοστέμνω Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 585, πρὸλ. Πλάτ. Πυλ. 487D· προσήλθω, ἐν τοῖς καλοῖς ἐὰν τὴν ὕψιν ἐνδοστέμνω Ξεν. Κύρ. 3. 1, 16· τοῦτοις (ταῖς ἔργων καὶ λόγων) ἐνδοστέμνωτες, ἀνακυκλῶντες ἐν τῷ νῷ, Λουκ. Νιγρ. 7, πρὸλ. Πλούτ. Περικλ. 2· κατὰ τι Ἑπικούρου, παρὰ Διογ. Λ. 10. 17· περὶ τινος Ἀριστ. μετὰ τὰ Φυσ. 1. 8, 16· περὶ τι Ἀθην. 623E· ἀπόλ., ἐπιμένω εἰς τι (ὁμιλῶν), Αἰσχίν. 82. 33, πρὸλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11, 5.

ἐνδοστέμνω, = δεῖ ἐνδοστέμνω, τινὶ Λουκ. Ἰστ. Συγγρ. 6.

ἐνδοστέμνω, ἡ, ὅν, ὃ ἀγαπῶν νᾶ διατρέπω, νᾶ διαμένω ἐν τινι, ἀντὶ τοῦ τῇ εὐμετακίνητος καὶ βεβηλαστικῶς καὶ τόποις καὶ πράγμασι τοῖς αὐτοῖς ἐνδοστέμνω Μ. Ἀπ. 1. 16.

ἐνδοστέμνω μέλλ. -εἰρῶ, διαφθεῖρω, καταστρέφω τι ἐντός, Πλούτ. 2. 658C· αἱ ἐταῖραι αἱ δημόσιαι.. γινώσκουσι δόξαν λάδωσιν ἐν γαστρὶ, κάπνιτ' ἐνδοστέμνω, καταστρέφουσι τὸ ἐμμένον ἐν τῇ μήτρᾳ, Ἰππ. 254, 6.

ἐνδοστέμνω, = διαφύλασσω, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 490D.

ἐνδοστέμνω μέλλ. -άσω, διέρχομαι τὸν χειμῶνα ἐν τινὶ τόπῳ, Στράβων 100.

ἐνδοστέμνω (ἐνδοίος) διαμένω ἐν ὑπαίθρῳ· καθόλου, θαμίζω, συχνάζω εἰς τι μέρος, μετὰ δὲ, τρηχαλαῖας ἐνδοστέμνω βράτοις Ἀνθ. II. 5. 292· ἐνθα δ' ἀνὴρ ὑπερόπλος ἐνδοστέμνω ἐνδοστέμνω Θεόκρ. 22. 44· μετὰ, ἑμμένω ἐλπίς ἐνδοστέμνω Ἀνθ. II. 5. 270· ἐνδο-ῖς.. αὐτοῖς 4. 4.—ἀπόλ. ἐν τῷ μέσῳ τόπῳ, ἀκτίνες ἐνδοστέμνωται Ὀμ. Ὑμν. 32. 6· πρὸλ. Ρυθμικ. Ἑρ. Γρ. 79.

II, μετὰ, ὑπαίθρᾳ δ' αἱ πεδῖον.. ἐνδοστέμνω ποιμένες ἐκκριτά μᾶλα, ἀναρρόντα δὲ πρόβατα ἤσανον εἰς μέρη περὶ αὐτῶν ποιμένες, ἡ κατ' ἄλλους, ἦγον εἰς τὸ πεδῖον πρὸς βόσκησιν, Θεόκρ. 16. 38.

ἐνδοστέμνω = διδάσκω, Σχλ. εἰς Σοφ. Φιλ. 351.

ἐνδοστέμνω, ἐνδοστέμνω, τὸν ἐνδοστέμνω ὅμοιαν ἑκάκινα Ἑσδ. (B. Βασίλ. Α. 24)· ἐνδοστέμνωσιν αὐτὸν πορφόρουν Εὐαγγ. κ. Μάρκ. 16, 17 (Lachm) ἀντὶ ἐνδοστέμνω.—Μίσ., ἐνδοστέμνω, φερῶ, καὶ ἱράτιον οὐκ ἐνδοστέμνωτο Εὐαγγ. κ. Λουκ. 11, 27.

ἐνδοστέμνω μέλλ. -ώσω, ὁδῶ εἰς: 1) ὁδῶ εἰς χεῖρας τινος, ἔχειν, παραδίδω, φέρε μοι, ἔστιν, φέρ' ἄσπον ἐνδοστέμνω μοι Εὐρ. Κύκλ. 510, κτλ.· αὐτόν τινι Εὐρ. Τρω. 687· Ἀριστοφ. Πλ. 781· τὸν αὐτοῦ ἀρχὴν ἐνδοστέμνω (παραδίδω) Ἐρμογίν. Πλάτ. Πολ. 561B· ἐνδοστέμνω τινά τοις πολεμικοῖς Πλάτ. Πολ. 567A· ἐνδοστέμνω, παραδίδω τὴν πόλιν, μάλιστα διὰ προδοσίας, Θουκ. 4. 66., 76. 89, Ξεν. Ἑλλην. 7. 4, 14, κτλ.· οὕτως, ἐνδοστέμνω τοῖς Ἀθη-ναίοις τὰ πράγματα Θουκ. 7. 48, πρὸλ. 2. 65.—Περδ. τῷ Ἰπποκράτει τὰ ἐν τοῖς Βοιωτοῖς ἐνδοστέμνω εἰς αὐτ. 1. 89· ἄρα, οὐδὲν ἐνδοστέμνω ἀπὸ τῶν ἐνδοστέμνω, οὐδὲν σημεῖον παραδίδωσι ἐνδοστέμνω ἀπὸ τῶν ἐνδοστέμνω, Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλ. 1. 20, 8.

2) ὁδῶ εἰς ἐνέργειαν, ἔμμεναι δ' ἐνδοστέμνω κέντρον Εὐρ. Πρ. Μαιν. 881.

II, ὡς τὸ παρῶν, λατ. praeter, κάμω χεῖρας τις ἐνδοστέμνω στήριγγο, ὡς μοι παρῶν τὴν λαυρὸν χεῖρα ὅπως στήρι-γγω ἐπ' αὐτῇ, ὡς αὐτ. Ἰ. Α. 617· βροτῶσιν ὡς τὰ χρηστά πράγ-ματα χρηστῶν ἀφορίας ἐνδοστέμνω αἱ λόγων δ' αὐτ. Ἑκκλ. 1231· λαβὴν τινι Ἀριστοφ. Ἰππ. 847· πρόφασιν τινι Θουκ. 2. 87· καίρον Δημ. 45. 8· ἐνδοστέμνω ὡς αὐτ. Πλάτ. Νόμ. 887E.—παράγω, προτείνω, λυγέ οπασμὸν ἐνδοστέμνω Θουκ. 2. 10· πο-θῶν, δίψαν Ἀρετ. π. Αἰε. Ὁδ. Περδ. 2. 1, Ὁδ. Νόμ. Ἑραπ. 1. 10.

III, εἰκνύω, οἱ δὲ δικαιοσύνην καὶ πιστότητα ἐνδοστέμνω, ἀχαρὶ δὲ οὐδὲν Περδ. 7. 52· μαλακὸν ἐνδοστέμνω οὐδὲν, μὴ μέλων νᾶ πλεῖον οὐδέποτε ἐπιείκειαν, ὡς αὐτ. 3. 51, 105, Ἀριστοφ. Πλ. 488· ἦν δ' ἐνδοστέμνω τι μαλθακόν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἦν μὲν ὁμόφρων τις ἡ, Εὐρ. Τελ. 508· οὕτω, καὶ μαροτὸν ἡδὴ πολλὰς κῆρας νᾶθοιαι σοῖς ἐπέσχον, ἵνα σοι μὴδὲν ἐνδοστέμνω πικρὸν ὡς αὐτ. Ἀνδρ. 225.

IV, παρέχω εὐλογον ἐλήρησιν, εἰ δ' ἐνδοστέμνω.. λόγον, πέμψω σ' ἀπ' οἰκῶν τῶνδ', κατὰ ἑαυτὸν τοῦ Περδ. ἀντὶ τοῦ πέμψω, ὅπως συναρξῇ ἡλθον πέμψω σ' αὐτῷ 965· ἐπιτρέπω, παραχωρῶ, ἐνδοστέμνω Θουκ. 2. 12· ἐνδοστέμνω τὸν ἐνδοστέμνω ἐποσπονδῶν δ' αὐτ. 4. 37· κᾶν παίζω τις σοι ἐνδοστέμνω Πλάτ. Γοργ. 499B.

V, ὑπέχω, ἐπι-τρέπω, ἐνδοστέμνω, ὅσον δὲ ἐνδοστέμνω αὐτὰ (αἱ Μοῖραι), ἵνα σὺ τε καὶ ἑαυριστὰ οἱ Περδ. 1. 91· ὑποχωρῶ, ἱκανοποιῶ π. οὐ πρότερον ἐνδοστέμνω ἡ.. Θουκ. 2. 65 ἐν τέλει ὡς ἐλθον αὐ-τοῦς ἐνδοστέμνω αὐτῷ 81· τὸ ἐνδοστέμνω (-δὸν Ἰακώφω), τὸ καταπονδῶμενον, Λουκ. Ἀνάβ. 26· ἐνδοστέμνω, ἡ οἰκτῶ ἐνδοστέμνω Θουκ. 3. 37· ἀλλήλοισι δ' αὐτ. 4. 44· γνώμη τινὸς Δημ. 144· πρὸς ἡ εἰς τι Πλούτ. Σχλ. 28, κτλ.· ἐνδοστέμνω, πρὸς τὰς διαλύσεις ἐκινεῖν ἑλπίαν πρὸς.. Πλούτ. Φλαμιν. 9.

2) ἐπὶ νόσῳ, ἐκαστέμνω, Περδ. 7. 52.

III, εἰκνύω, οἱ δὲ δικαιοσύνην καὶ πιστότητα ἐνδοστέμνω, ἀχαρὶ δὲ οὐδὲν Περδ. 7. 52· μαλακὸν ἐνδοστέμνω οὐδὲν, μὴ μέλων νᾶ πλεῖον οὐδέποτε ἐπιείκειαν, ὡς αὐτ. 3. 51, 105, Ἀριστοφ. Πλ. 488· ἦν δ' ἐνδοστέμνω τι μαλθακόν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἦν μὲν ὁμόφρων τις ἡ, Εὐρ. Τελ. 508· οὕτω, καὶ μαροτὸν ἡδὴ πολλὰς κῆρας νᾶθοιαι σοῖς ἐπέσχον, ἵνα σοι μὴδὲν ἐνδοστέμνω πικρὸν ὡς αὐτ. Ἀνδρ. 225.

IV, παρέχω εὐλογον ἐλήρησιν, εἰ δ' ἐνδοστέμνω.. λόγον, πέμψω σ' ἀπ' οἰκῶν τῶνδ', κατὰ ἑαυτὸν τοῦ Περδ. ἀντὶ τοῦ πέμψω, ὅπως συναρξῇ ἡλθον πέμψω σ' αὐτῷ 965· ἐπιτρέπω, παραχωρῶ, ἐνδοστέμνω Θουκ. 2. 12· ἐνδοστέμνω τὸν ἐνδοστέμνω ἐποσπονδῶν δ' αὐτ. 4. 37· κᾶν παίζω τις σοι ἐνδοστέμνω Πλάτ. Γοργ. 499B.

V, ὑπέχω, ἐπι-τρέπω, ἐνδοστέμνω, ὅσον δὲ ἐνδοστέμνω αὐτὰ (αἱ Μοῖραι), ἵνα σὺ τε καὶ ἑαυριστὰ οἱ Περδ. 1. 91· ὑποχωρῶ, ἱκανοποιῶ π. οὐ πρότερον ἐνδοστέμνω ἡ.. Θουκ. 2. 65 ἐν τέλει ὡς ἐλθον αὐ-τοῦς ἐνδοστέμνω αὐτῷ 81· τὸ ἐνδοστέμνω (-δὸν Ἰακώφω), τὸ καταπονδῶμενον, Λουκ. Ἀνάβ. 26· ἐνδοστέμνω, ἡ οἰκτῶ ἐνδοστέμνω Θουκ. 3. 37· ἀλλήλοισι δ' αὐτ. 4. 44· γνώμη τινὸς Δημ. 144· πρὸς ἡ εἰς τι Πλούτ. Σχλ. 28, κτλ.· ἐνδοστέμνω, πρὸς τὰς διαλύσεις ἐκινεῖν ἑλπίαν πρὸς.. Πλούτ. Φλαμιν. 9.

2) ἐπὶ νόσῳ, ἐκαστέμνω, Περδ. 7. 52.

III, εἰκνύω, οἱ δὲ δικαιοσύνην καὶ πιστότητα ἐνδοστέμνω, ἀχαρὶ δὲ οὐδὲν Περδ. 7. 52· μαλακὸν ἐνδοστέμνω οὐδὲν, μὴ μέλων νᾶ πλεῖον οὐδέποτε ἐπιείκειαν, ὡς αὐτ. 3. 51, 105, Ἀριστοφ. Πλ. 488· ἦν δ' ἐνδοστέμνω τι μαλθακόν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἦν μὲν ὁμόφρων τις ἡ, Εὐρ. Τελ. 508· οὕτω, καὶ μαροτὸν ἡδὴ πολλὰς κῆρας νᾶθοιαι σοῖς ἐπέσχον, ἵνα σοι μὴδὲν ἐνδοστέμνω πικρὸν ὡς αὐτ. Ἀνδρ. 225.

IV, παρέχω εὐλογον ἐλήρησιν, εἰ δ' ἐνδοστέμνω.. λόγον, πέμψω σ' ἀπ' οἰκῶν τῶνδ', κατὰ ἑαυτὸν τοῦ Περδ. ἀντὶ τοῦ πέμψω, ὅπως συναρξῇ ἡλθον πέμψω σ' αὐτῷ 965· ἐπιτρέπω, παραχωρῶ, ἐνδοστέμνω Θουκ. 2. 12· ἐνδοστέμνω τὸν ἐνδοστέμνω ἐποσπονδῶν δ' αὐτ. 4. 37· κᾶν παίζω τις σοι ἐνδοστέμνω Πλάτ. Γοργ. 499B.

V, ὑπέχω, ἐπι-τρέπω, ἐνδοστέμνω, ὅσον δὲ ἐνδοστέμνω αὐτὰ (αἱ Μοῖραι), ἵνα σὺ τε καὶ ἑαυριστὰ οἱ Περδ. 1. 91· ὑποχωρῶ, ἱκανοποιῶ π. οὐ πρότερον ἐνδοστέμνω ἡ.. Θουκ. 2. 65 ἐν τέλει ὡς ἐλθον αὐ-τοῦς ἐνδοστέμνω αὐτῷ 81· τὸ ἐνδοστέμνω (-δὸν Ἰακώφω), τὸ καταπονδῶμενον, Λουκ. Ἀνάβ. 26· ἐνδοστέμνω, ἡ οἰκτῶ ἐνδοστέμνω Θουκ. 3. 37· ἀλλήλοισι δ' αὐτ. 4. 44· γνώμη τινὸς Δημ. 144· πρὸς ἡ εἰς τι Πλούτ. Σχλ. 28, κτλ.· ἐνδοστέμνω, πρὸς τὰς διαλύσεις ἐκινεῖν ἑλπίαν πρὸς.. Πλούτ. Φλαμιν. 9.

2) ἐπὶ νόσῳ, ἐκαστέμνω, Περδ. 7. 52.

III, εἰκνύω, οἱ δὲ δικαιοσύνην καὶ πιστότητα ἐνδοστέμνω, ἀχαρὶ δὲ οὐδὲν Περδ. 7. 52· μαλακὸν ἐνδοστέμνω οὐδὲν, μὴ μέλων νᾶ πλεῖον οὐδέποτε ἐπιείκειαν, ὡς αὐτ. 3. 51, 105, Ἀριστοφ. Πλ. 488· ἦν δ' ἐνδοστέμνω τι μαλθακόν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἦν μὲν ὁμόφρων τις ἡ, Εὐρ. Τελ. 508· οὕτω, καὶ μαροτὸν ἡδὴ πολλὰς κῆρας νᾶθοιαι σοῖς ἐπέσχον, ἵνα σοι μὴδὲν ἐνδοστέμνω πικρὸν ὡς αὐτ. Ἀνδρ. 225.

IV, παρέχω εὐλογον ἐλήρησιν, εἰ δ' ἐνδοστέμνω.. λόγον, πέμψω σ' ἀπ' οἰκῶν τῶνδ', κατὰ ἑαυτὸν τοῦ Περδ. ἀντὶ τοῦ πέμψω, ὅπως συναρξῇ ἡλθον πέμψω σ' αὐτῷ 965· ἐπιτρέπω, παραχωρῶ, ἐνδοστέμνω Θουκ. 2. 12· ἐνδοστέμνω τὸν ἐνδοστέμνω ἐποσπονδῶν δ' αὐτ. 4. 37· κᾶν παίζω τις σοι ἐνδοστέμνω Πλάτ. Γοργ. 499B.

V, ὑπέχω, ἐπι-τρέπω, ἐνδοστέμνω, ὅσον δὲ ἐνδοστέμνω αὐτὰ (αἱ Μοῖραι), ἵνα σὺ τε καὶ ἑαυριστὰ οἱ Περδ. 1. 91· ὑποχωρῶ, ἱκανοποιῶ π. οὐ πρότερον ἐνδοστέμνω ἡ.. Θουκ. 2. 65 ἐν τέλει ὡς ἐλθον αὐ-τοῦς ἐνδοστέμνω αὐτῷ 81· τὸ ἐνδοστέμνω (-δὸν Ἰακώφω), τὸ καταπονδῶμενον, Λουκ. Ἀνάβ. 26· ἐνδοστέμνω, ἡ οἰκτῶ ἐνδοστέμνω Θουκ. 3. 37· ἀλλήλοισι δ' αὐτ. 4. 44· γνώμη τινὸς Δημ. 144· πρὸς ἡ εἰς τι Πλούτ. Σχλ. 28, κτλ.· ἐνδοστέμνω, πρὸς τὰς διαλύσεις ἐκινεῖν ἑλπίαν πρὸς.. Πλούτ. Φλαμιν. 9.

2) ἐπὶ νόσῳ, ἐκαστέμνω, Περδ. 7. 52.

III, εἰκνύω, οἱ δὲ δικαιοσύνην καὶ πιστότητα ἐνδοστέμνω, ἀχαρὶ δὲ οὐδὲν Περδ. 7. 52· μαλακὸν ἐνδοστέμνω οὐδὲν, μὴ μέλων νᾶ πλεῖον οὐδέποτε ἐπιείκειαν, ὡς αὐτ. 3. 51, 105, Ἀριστοφ. Πλ. 488· ἦν δ' ἐνδοστέμνω τι μαλθακόν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἦν μὲν ὁμόφρων τις ἡ, Εὐρ. Τελ. 508· οὕτω, καὶ μαροτὸν ἡδὴ πολλὰς κῆρας νᾶθοιαι σοῖς ἐπέσχον, ἵνα σοι μὴδὲν ἐνδοστέμνω πικρὸν ὡς αὐτ. Ἀνδρ. 225.

IV, παρέχω εὐλογον ἐλήρησιν, εἰ δ' ἐνδοστέμνω.. λόγον, πέμψω σ' ἀπ' οἰκῶν τῶνδ', κατὰ ἑαυτὸν τοῦ Περδ. ἀντὶ τοῦ πέμψω, ὅπως συναρξῇ ἡλθον πέμψω σ' αὐτῷ 965· ἐπιτρέπω, παραχωρῶ, ἐνδοστέμνω Θουκ. 2. 12· ἐνδοστέμνω τὸν ἐνδοστέμνω ἐποσπονδῶν δ' αὐτ. 4. 37· κᾶν παίζω τις σοι ἐνδοστέμνω Πλάτ. Γοργ. 499B.

V, ὑπέχω, ἐπι-τρέπω, ἐνδοστέμνω, ὅσον δὲ ἐνδοστέμνω αὐτὰ (αἱ Μοῖραι), ἵνα σὺ τε καὶ ἑαυριστὰ οἱ Περδ. 1. 91· ὑποχωρῶ, ἱκανοποιῶ π. οὐ πρότερον ἐνδοστέμνω ἡ.. Θουκ. 2. 65 ἐν τέλει ὡς ἐλθον αὐ-τοῦς ἐνδοστέμ

Ἰππ. Προγ. 43, ἴδε Föds. Oecon.—ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1075, ὁ Ἰηλ. διορθοῖ: ἐνδῶσεν ἐκ τοῦ Σχολιαστοῦ, ἀντὶ ἀνδῶσεν τῶν χειρογρ., ὁ Jebb καὶ ὁ Bücheler διορθοῦσιν: ἀντάσεν, ἴδε ἐκτενή σημ. Jebb ἐν τόπω. 3) ἐπὶ πραγμάτων ἐχόντων ἐλαστικότητα καὶ εὐκαμψίαν, ὑποχωρῶν, ἐνδῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3, 3, 4, Πρὸβλ. 25 Α. ἄλλ.· ἐπὶ δένδρων, εἶμαι εὐκαμπτος, οὐδὲν γὰρ ἐνδοιδάσιν (ἢ ἐλάτῃ καὶ ἡ πεύκῃ) ὥσπερ ἡ ὄρυς καὶ τὰ γεώδη Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5, 6, 1· ὑγρότατον δὲ μελίαν καὶ ὀξύην· καὶ γὰρ τὰ κλινάρια τὰ ἐνδοιδόντα ἐκ τούτων αὐτῶν 4· ἐπὶ ὀμμάτων καὶ ἰσχυῶν, «τραβιῶμαι μέσῃ», γίνομαι βαθύουδς, Ἀριστ. Προβλ. 4, 2, 1· καὶ τοῖς χρωμένοις πλείστον ἀφροδι- σίοις ἐνδοιδάσι τὰ δρῦματα φανερῶς Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2, 7, 30· ἐπὶ πυρὸς, ἐγκεκαμμένη γίνεται καὶ ἐνδοιδωκεν ἡ πυρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9, 3, 3· ἐπὶ στυλῶματων, ἐνδῶν, τῶν δ' ἐρείσματων οὐ δυναμένων ὑποφέρειν τὸ βάρος, ἀλλ' ἐνδόντων, πεσεῖν συνέβη τὸ τεῖχος Πολύβ. 5, 100, 5. VI. ἐπὶ ποταμοῦ, χύ- νομαι ἐντός, ἐνδοιδόντος μὲν τοῦ ποταμοῦ (εἰς τὴν ἐντός τῶν ὀρέων γενόμενῃ λίμνῃ) ἔχοντος δὲ οὐδαμῇ ἐξήλυσιν Ἡρόδ. 3, 117· πρὸβλ. ἐκδοιδωμε. VII. ἐπὶ τῇ ὁργανικῇ μουσικῇ, ἄρχιζω νὰ παίζω, ἐνδοιδαν τοῖς ἵπποις τὸ ὁργανικὸν μέλος Ἀριστ. Ἀποσπ. 541—ἀπολ., ἡγεῖτο .. ἐξ καὶ ἑκάστον χορὸν εἰς ἀνὴρ ὅς ἐνδοιδου τοῖς ἄλλοις τὰ τῆς ὁρχήσεως σχή- ματα πρῶτος, ὅστις πρῶτος ἤρχιζε νὰ ᾄδῃ καὶ νὰ κἀμῃ τὰ σχή- ματα τῆς ὁρχήσεως πρὸς ὁδήγῳ τῶν ἄλλων, Διον. Ἀλ. 7, 72, πρὸβλ. Λουκ. Ρητόρ. Διδ. 13, Ἀδῆν. 520Π: — ἐπὶ ἀγορεύσεως, κἀμῳ ἐπι- δεκτικῶν προσημίων, προσημαῖομαι, Ἀριστ. Ρητ. 3, 14, 1· πρὸβλ. ἐνδοσίαιμος.

ἐνδοίεζ· «ἐνδόνον» Ἡσύχ.

ἐνδοίηκω = διήκω ἐν τινι, εἰσχωρῶ, διέρχομαι, Σίξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8, 41.

ἐνδοίημερως, διέρχομαι τὴν ἡμέραν ἐν τινι, Θεοφρ. Χαρακ. 8, ἐνδοίημε, δῶκω, μόνον κατὰ γ' πληθ. παρὰ. ἐνδοίεσαν ἀντὶ ἐνεδίεσαν, Ἰλ. Σ. 584· ἴδε δῖω.

ἐνδοίκος, ον, (δική): 1) ἐπὶ πραγμάτων, κατὰ τὸ δίκαιον, δίκαιος, ὁρθός, ἠσώτος, νόμιμος, Πίνδ. Π. 5, 138, Τραγ. γόσος ἐνδ. Δισχὺλ. Χο. 330· ὁνεῖδῃ δ' αὐτ. Εὐρ. 135· λέκτρα Ἰλλ. Ἰππιδάμ. 212· — τὸ μὴ νδίκον = τὸ ἀδίκον, Σοφ. Ο. Τ. 682· τὰ πάντων ἐνδοικώτατα αὐτῶν 925· μὴ λέγων γε τοῦνδίκον, μὴ λέγων τὸ δίκαιον, τὴν ἀλφειαν, αὐτῶν 1158. 2) ἐνδοίκος ἡμέρα, δικάσιμος, Λατ. dies iustus, Πολύβ. Η'. 25. III. ἐπὶ προσώπων, = δίκαιος, Δισχὺλ. Εὐμ. 699, Σοφ. Ἀντ. 208, Πλάτ. Νόμ. 919D· πρὸς ἐνδοίκους φρεσὶν Δισχὺλ. Ἀγ. 996· δῆμος ἐνδοικώτατος ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 198· ἐνδ. πόλις, καλῶς διοικουμένη πόλις, Πλάτ. Ἰππ. Μελ. 292B· μετὰ δὲ, ἐνδοικοὶ γάμοις, εὐμενεῖς τοῖς γάμοις, Δισχὺλ. Ἰκ. 81. 2) ἔχων δίκαιον, τίς ἐνδοικώτερος: ποῖος ἔχει μεγαλύτερον δίκαιον ἢ ἰσχυρότερον λό- γον; ὁ αὐτ. Θῆβ. 673. III. Ἐπίρρ. ἐνδοίκως, δικάσιμος, ὁ αὐτ. Περ. 63, Χο. 462, κτλ.· ὁρθῶς ἐνδ. τ' ἐπὶ νῦμος ὁ αὐτ. Θῆβ. 405· ὑπερ. -ώτατα, Πλάτ. Τιμ. 85B. 2) ἀληθής, Εὐρ. Μήδ. 1231. 3) δικάσιμος, φυσικῶς, ὡς εὐλόγως δύναται τις νὰ περικύβηται. Δισχὺλ. Θῆβ. 607, Σοφ. Ο. Τ. 135, Εὐρ. Ἀνδρ. 920.

ἐνδόνω, τὰ, τὰ ἐντόσθια, Λατ. interna, μόνον ἐν Ἰλ. Ψ. 806, ἐπιπτότερος κε φθῆσιν .., ψαύσῃ δ' ἐνδόνων, ὁ λόγος περὶ πλαστῆς μάχης. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἐννοία αὕτη ἁρμόζει μᾶλλον εἰς ἀλήθῃ μάχην, οἱ παλαιοὶ ἡμῖνενον τὴν λέξιν ὡς σημαίνουσαν: «τῶν ἐντὸς ὀπλῶν μελῶν» (Σχολ.). ἄλλ' ἴσως ὁ Ήρως ἔχει δίκαιον πεπο- ρῶν τὸν στίχον ὡς παρεγγεγραμμένον (ἐκ τοῦ ἐν, ἐνδον, πρὸβλ. ἐντεραι).

ἐνδόνεω, = τῷ ἐπομ., Λόγγος 1, 23.

ἐνδόνεω, στρέφω πρὸς τὰ ἑσω, ἐνδεδινημένα δρῦματα, «ἐξ- εστραμμένα, ἐπὶ τοῦ ἐσκοτωμένου καὶ τὴν κεφαλὴν ἀλγούντος» (Ἐρωτικ. α.), Ἰππ. 1162C. II. συστρέφομαι, ἐνδονεῶντι, Δωρ. ἀντὶ ἐνδονοῦσι, Θεόκρ. 15, 82.

ἐνδονεῶν, διδόντων ἐν τινι, Γρηγ. Νύσος. τ. 1. σ. 380A.

ἐνδονόκος, ον, (ἐλκω) ἐλκυστικός, Φίλων 1.517 (ἄλλως εὐδ-), ἐνδόνον, τό, τόπος διατριβῆς ἐν ὑπαίθρῳ, ἐνδία πέτρης, περὶ ἄντρον, Ὀππ. Ἀλ. 4, 371· λιπαρῆς ἐνδόνον εὐφροσύνης, ἐπὶ ληνού, Ἀνθ. Π. 11, 63· σοὶ δὲ ἐνδόνον .. ἢ Πιτάνην Ἑλλ. Ἰππιδάμ. 473, ὁ. Μόνον ποιητ.

ἐνδόνος, ον, (ἐκ τῆς ἐν καὶ ἄνός, πρὸβλ. Λατ. snh dno, snh lona)· περὶ μεσημβρίαν, ἐνδῖος δ' ὁ γέρων γλῶτ' ἐξ ἄλδος Ὀδ. Δ. 450· ἐνδῖον ἱκόμεσθ' ἱερὸν ῥόσον Ἀλφειοῖο Ἰλ. Α. 726· τοιμένας ἐνδῖος πεφυλαγμένος Θεόκρ. 16, 95· ἐνδῖον ἡμῶν Ἰην Ἀπολλ. Ρέδ. Δ. 1312· μετὰ προθέσ., ἐς ἐνδόνον, μέχρι μεσημ- ὄρας, ὁ αὐτ. Δ. 603· ποτὶ τῶνδῖον Καλλιμ. εἰς Δῆμ. 39. II. ἐν ὑπαίθρῳ, Ἀρσ. 498, 954· πρὸβλ. Ἀνθ. Π. 7, 703, 9, 71· ἐντεῦθεν ἐνδοιδῶν, [τὸ μόνον πρὸς μετὰ γ. Ῥοικ. Ποιητ., ἴδε ἄνωγ.]

ἐνδονίω, πρην. ἐνδεδῶναι φαίνεται ὅτι σημαίνει τελειοῦμαι, Πίνδακ, Ἰππιδάμ. ἐν τῇ Σούλ. Ἐπιγρ. 577A. 121

ἐνδοίφριος, ον, (δῖφρος) ἐκαθεζόμεν ἐνδοίφριος αὐτῷ ἰκέ-

της, παρὰ τὸν εἶφρον αὐτοῦ ἰκέτης, Ξεν. Ἄν. 7, 2, 93· δημοτρίπε- ρος, αὐτοῦ 38.

ἐνδο-γενής, ἐς, ὁ γεννηθεὶς ἐντὸς τῆς οἰκίας = οἰκογενής, Λατ. vernus, Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Σούλ. Ἐπιγρ. 1.1699, 1703, Κούρτ. 11.12.13, 33, 34· πρὸβλ. οἰκογενής.

ἐνδοθεν, Ἐπίρρ. ἐκ τῶν ἑσω, ἑσώθεν, Λατ. intus, Ὀδ. Υ. 101, Τραγ. κλ.: πρὸβλ. ἐντοσθε:—μετὰ γεν., ἐνδοθεν στέ- γης, ἑσώθεν τῆς σκηνῆς, Σοφ. Αἰ. 741. 2) ὡς τὸ οἰκοθεν, ἀφ' ἐαυτοῦ, τῇ ἰδίᾳ ἐνεργείᾳ, Δισχὺλ. Θῆβ. 194· οὐτ' ἐνδοθεν, οὐτε θύραθεν, οὐτε ἐξ ἑαυτοῦ, οὐτε τῇ βοηθείᾳ ἄλλου, Σοφ. Τραγ. 1041. II. ἐντός, μετὰ γεν., αὐλῆς Ἰλ. Ζ. 247· οἴκου Ἰππ. Ἐργ. κ. Πμ. 521. 2) ἀπολ., θυμὸν τέρπεται ἐνδο- θεν Πίνδ. Π. 2.136· οὕτω παρ' Ἡρόδ. 2, 68 καὶ συγχ. παρ' Ἀττ., οἱ ἐνδοθεν, οἱ οἰκέται, Ἀριστοφ. Πλ. 228, 964· ἄλλ' ὡσανύτως, οἱ ἐντός τῆς πόλεως, Θεοκ. 2, 79, κτλ.· τὰ ἐνδοθεν ὁ αὐτ. 8, 71· τάνδοθεν Πλάτ. Φαῖδρ. 279B.

ἐνδοθε. Ἐπίρρ., ἐντός, «μέσῃ», Λατ. intus, τὴν δ' ἐνδοθι τέτμεν ἐσοσαν Ὀδ. Β. 58· τὰ τ' ἐνδοθι καὶ τὰ θύρην Χ. 220· οὐ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἀμύξειαι Ἰλ. Δ. 243, κτλ.· ἀπάνιον παρ' Ἀττ., ἐνδοθι μὲν ἐστὶ Πρωταγόρας Εὐπόλις ἐν «Κόλαξι» 10· πρὸβλ. Ποσειδιππον ἐν «Συντάξει» 2. 2) μετὰ γεν., ἐλ- μένοι ἐνδ. πύργων Ἰλ. Σ. 287· ἐνδ. νήσου Ἰππ. Ἀποσπ. 37.

ἐνδοθιδίως, α, ον, (ἐκ τοῦ ἐνδοθεν κατὰ Κομπάρετην), ἀνή- κων τῇ οἰκίᾳ, οἰκιακός, τὰν ἐνδοθιδίαν δώλαν Ἐπιγρ. Κρήτης Νομοδ. Γόρτ. Πμ.

ἐνδοῦ, ἀλλὰ καθ' Ἡρωδιαν. (Ἀνέκδ. Κραμῆρου τ. 2, σ. 162, 10) ἐνδοι, Δωρ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ τοῦ ἐνδοθι, Θεόκρ. 15, 1., 55, 77· πρὸβλ. οἴκος.

ἐνδοιάζω: ἀδρ. ἐνεδοῖσασα Ἀππ. Μιθρ. 33, Λουκ.: (ἴδε ἐν τέλει). Εἶμαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, διστάζω, ὅταν .. ἐνδοιᾶζω χωρὶς προλαδῆν Θεοκ. 1, 36—ἀπαλ., οἱ ἐνδοιᾶζόντες, οἱ διστά- ζοντες, ὁ αὐτ. 6, 91· μὴδὲν ἐνδοιάσας Λουκ. Ἐρμῶν. 28· ἐνδ. τῇ γνώμῃ Πλάτ. Σούλ. 9· ὑπὲρ τίνος ὁ αὐτ. Κρίτων Νεώτ. 17· περὶ τίνος Λουκ. Φάλαρ. Β. 2· ἐνδ. εἰ .. Διον. Ἀλ. 4, 38:—Πλάτ., ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι ἀντικείμενον ἀμφιβολίας, ἐνδοια- σθῆναι Θεοκ. 1.122· ἐνδοιαζόμενον Διον. Ἀλ. 7, 59· ἐνδοιά- ζετο δὲ πρότερον .. Λουκ. π. Ἀλ. Ἰστ. 2, 21:—ἀδρ. α' ὡσανύ- τως ἐπὶ ἐνεργ. σημ., Παρθέν. 9, 6. (Ἐσχηματισθὲν ἐκ τοῦ ἐν δοιῇ εἶμι, ἐπειδὴ παρὰ τοῖς δοχίμοις δὲν εὐρίσκεται ῥῆμα δοιάζω, ἀμφιβόλλω).

ἐνδοιάσιμος, ον, ἀμφιβολος, Λουκ. Σκῦθ. 11.—Ἐπίρρ. ἐνδοια- σίμως, ἐνδοιασίμως ἔχειν περὶ τίνος Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 16, 10, 4.

ἐνδοιάσις, ἡ, διαπόρῃσις, δισταγμός, ἀμφιβολία, Ἐρωγέν.: ἐνδοιασμός, ὁ, Εὐστ. 146, 18.

ἐνδοιασθῆς, οὔ, ὁ ἀμφιβάλλων, ἀμφιγνοῶν, διστάζων, Φίλων 2.528.

ἐνδοιαστικός, ὁ, ὁ ἐχὼν ἐνδοιασμὸν, Ἐρωγ. σ. 302.—Ἐπίρρ. ἐνδοιαστικῶς, Εὐστ. 1080, 69.

ἐνδοιαστός, ὁ, ὁν, = ἐνδοιάσιμος, ἀμφιβολος, ἀβέβαιος, Ἰππ. Προρ. 100.—Ἐπίρρ. ἐνδοιαστικῶς, μετὰ δισταγμοῦ, προθύμως, οὐδ' ἔτι ἐνδοιαστικῶς Ἡρόδ. 7, 174, πρὸβλ. Θεοκ. 8, 87· ἐνδ. ἀκροᾶσθαι, δηλῆα fide, ὁ αὐτ. 6, 10.

ἐνδοικία, ἡ, «ἡ μήτηρ παρ' Ἀθηναίους» Ἡσύχ.

ἐνδοίμα, τό, (ἐνδοιδωμ) ἐλάττωσις πυρετοῦ, Γαλην.

ἐνδομάχης (ᾶ), ον, ὁ, Δωρ. -χας, ὁ μαχόμενος ἐντὸς τῆς οἰκίας, ὁ πλήρης θάρρους κατ' οἶκον, ἐνδομαχας ἄτ' ἀλέκτωρ Πίνδ. Ο. 12, 20.

ἐνδομενία ἢ ἐνδυμενία, ἡ, (ἐνδον) Μακεδ. λέξις, σκευὴ οἰ- κιακὰ, ἐπιπλα, Λατ. suppellex, Πολύβ. 4, 72, 1., 5, 81, 3· ἐνδυ- μενία ἀμφοῖς, δέον διεπῆς λέγειν, ὡς Εὐπόλις Ἰκόλαξι, σκευὴ τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν καὶ ἐπιπλα Φρόν. σ. 334, ἔκδ. Loebck.

ἐνδομέω, ἐνοικοδομῶ, κτίζω ἐντός, ἐνδεδομηταί Ἰππ. 269, 17· κίονες ἐνδεδομημένοι Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 15, 11, 5.

ἐνδομήτης, εως, ἡ, οἰκοδόμησις, τὸ κτίσιμον, καὶ ἡν ἡ ἐνδο- μῆσις τοῦ τεύχους αὐτῆς ἱσπίς Ἀποκάλ. Ἰω. κα', 18:—χειρο- ποιητος λίμνη, προκυμᾶτιον, «μῶλος» Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15, 9, 8.

ἐνδομύχτω, μέντω ἐν μυχῇ τινι τῆς οἰκίας, οἰκουρῶ, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 970: ὑπάρχω ἐντός τίνος, φλόξ ἐνδομυχοῦσα Γεωπ. 2, 3, 9, Φώτ.

II. μετὰ δ., φυλάττω τὴν κρυπτόν, ἐγκρύπτω, Εὐστ. Πονημάτ. 12, 52.

ἐνδομύχθ. Ἐπίρρ., «ἐν ἀποκρύφῳ τόπῳ» Ἡσύχ. ἐνδομύχως, ον, ὁ ἐντός τοῦ μυχοῦ κατοικῶν, οὐ πολλάκι δὴ τοῦμῶν ἐτέγγθη κράτ' ἐνδομύχων πληγαῖσι νότου Σοφ. Φιλ. 1457. Καλλ. εἰς Δῆμ. 88, Νόνν. Δ. 8, 329. Κατὰ Σουίδ.: ἐνδο- μυχος· ὁπλοφυρτος, σκοτεινός.

ἐνδον. Ἐπίρρ. (ἐν τ' πρὸβλ. τὸ παλαιὸν Λατ. endo- ἢ indu- ἐν συνθέσει): ἐντός, «μέσῃ», οἴκοι, κατ' οἶκον, Λατ. intus, Ὀμ. κλ. κρεδῆν ἐνδον ὠλάκτει Ὀδ. Υ. 13, κτλ.· τάνδον, ὡς ἐπίρρ., ἐσωτερικῶς, ἐνδομύχως, τάνδον οὐχ οὕτω φρονῶν Εὐρ. Ὀρ. 1514:—οἱ ἐνδον, οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἡ οἰκογένεια, καὶ κυρίως οἱ οἰκέται, Σοφ. Ἰλ. 155, Τρ. 677, Πλάτ. Συμπ. 213C:—τα

13, σ. 407B, Εἴσοτ. Ἰλ. σ. 655, 32, Λοβ. Φρον. 608.—'Επιερ.
ἐνδυνάμειος. Ἀρμώνιος σ. 87 ἐν ὕποσημ. 23, Γκδ. Vnlcken.

ἐνεικονίζω, εἰκονίζω, Σταθ. Έκλογ. 1. 334. — Παθ., εἰκονίζομαι. ἔν τινι, οὕτως ἐπὶ τῶν λόγων δεῖ τοὺς λαυτῶν ἐνεικονίζεσθαι τοῖς ἐτέρων Πλούτ. 2. 401). Πρβλ. εἰκονίζω.

ἐνεϊλῆω, περιτυλίσσω ἐνός τιος. — Μέμ. φων., Κήρες.. πο-
λέεσσι μ' ἐνεϊλήσαντο κακοῖσι Κόντε. Σμυρν. 14. 294. — Παθ.,
ἐνεϊλούμαι, περικλίσσομαι, τὸ πνεῦμα.. ἐνεϊλούμενον ἐν αὐτῇ
(τῇ γῇ) Ἀριστ. π. Κόσμου 4. 32. περικαλύπτομαι, τῇ λεοντῇ Φι-
λόστρ. 719.

II. Παθ. ὡσαύτως, συμπλέκομαι, Κύρον δὲ τοῖς
πολεμίοις ἐνεϊλούμενον Πλουτ. Ἀρτοξ. 11. περιφέρωμαι ἐν, τῶν
αἰχμαλώτων τὸ μὲν δουλικὸν πληθὸς ἐνεϊλούμενον ὑπό-
πτως τοῖς ὅπλοις ἐκέλευσεν ἀναίρεθῆναι ὁ αὐτ. Βροῦτ. 45.

ἐνεϊλῆμα, τὸ, κάλυμμα, ἀποκαλύψαντες τῶν ἐνεϊλῆμάτων
(τὰ βέλια, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 2, 11).

ἐνεϊλινδύομαι, παθ., ἐνδύομαι, κυλίσσομαι ἐντός τιος, ἐνεϊ-
λινδύονται ὥσπερ πορνεῖν τῇ πόλει Ἰωσήφ. Ἰουδ. Παλ. 4. 9,
10, μετὰ δι. γραφ. ἀνεϊλ-, πρβλ. Σουεσ. Ἐπιστ. 150.

ἐνεϊλίσσω, ἰων. ἀντὶ ἐνελίσσω.
ἐνεϊλλῶ, εἰδημ ἔν τινι, οἱ δὲ Πελοποννήσιοι ἐν ταρσοῖς
καλάμου πηλὸν ἐνεϊλλόντες, γεμίζοντες καλῶς καλαμῖνα μὲ
πηλόν (Δούκ.), Θουκ. 2. 76.

ἐν-εμμεν, Ἐπ. πλθ. α' πρόσωπ. τοῦ ἐνεμμε, Ἰλ. Ε. 577. ἄλλ'
ἐνεμμε γ' ἐν, πρόσωπ. τοῦ ἄορ. α' τοῦ νέμμε.

ἐνεμμε (εἰμ, εμμη): μῆλλ. ἐνέσσομαι, ἐνυπάρχω, ὡς ἐπὶ τῷ
πολύ κατὰ τὸ γ' ἐνικὸν πρόσωπον ἐνεσσι, ὅσας τις χρυσὸς τε
καὶ ἄργυρος ἀσφῶ ἐνεσσι Ὀδ. Κ. 45. ἐνι (ἀντὶ τοῦ ἐνεσσι)
κῆδεα θυμῷ Ἰλ. Σ. 53. ἐνι τοι φρένες οὐδ' ἡβαιαί Ὀδ. Φ. 288.
εἰ.. χάλκεον.. μοι ἦτορ ἐνείη Ἰλ. Β. 490. οὕτως, εἰ τι
ἐνέοι (ἐνν. τοῖς χρημοῖσι) Πρβλ. 7. 6. νοῦς ὅντι ἐνεσσι
Σοφ. Ἰλ. 1328. τοῖς λόγοσι ἐν. κέρδους αὐτοῖσι 370. πόλλ' ἐν.
τῷ γῆρα κακὰ Ἀριστοφ. Σφ. 441, κτλ.: — στάσις ἐνέσσομαι
τῇ γνώμῃ Θουκ. 2. 20. εἰ σοὶ πικνύτης ἐνεσσι ἐν τῇ τρώῃ
Ἀριστοφ. Ἰππ. 1132. ἐνῆν ἄρ.. κἀν οἴνῳ λόγος Ἀμρις ἐν
Ἀδῆλ. 5. ἀγαθὸς βαφεὺς ἐνεσσι ἐν τῷ παιδίῳ Διφίλος ἐν
Συντρήσει 1: — ὡσπύτως, ἐν τινι ἐνεσσι (ἢ ἐνι) Πρβλ. 7. 112,
Αἰσχύλ. Πρ. 382, κτλ. 2) μετὰ δοτ. πλθ., εἶμαι μετὰ
ἐνι ἐν ἀνδρόποισι μοῦνη θεὸς ἐσθλὴ ἐνεσσι Θέγγ. 1135.
Πρβλ. 3. 81 κ. ἄλλ.

γ) μετ' ἐπιρρ. τόπου, οἶμαι ἐνεσσι
γῶος Ἰλ. Ω. 240. ἐνεσσι αὐτόθι, εἶμαι ἀκριβῶς αὐτοῦ, Ἀριστοφ.
Ἰππ. 110. ἐνταῦθα ὁ αὐτ. Νεφ. 211, κτλ. 2) ἀπολ., ὑπάρχω
ἐκεῖ, οὐ γὰρ πῶ νῆων ἐξέσθιτο οἶκος.. ἄλλ' ἐνένην Ὀδ.
I. 104. οὐδ' ἀνδρες νῆων ἐνι (ἀντὶ ἐνεσσι) τέκτονες αὐτόθι
126. κούκ' ἐνι στάσις Αἰσχύλ. Πέρσ. 738, πρβλ. Ἀγ. 78. οἴστω
οὐκ ἐνόντος, μὴ ὑπάρχοντος ἐκεῖ, Θουκ. 4. 8. τὰ ἐνόντα ἀγα-
θὰ, τὰ ἐνυπάρχοντα, αὐτοῖσι 20. ἱερῶν τῶν ἐνόντων, τῶν ὑπαρ-
χόντων ἐκεῖ, αὐτοῖσι 97. ἀμείλια τις ἐνῆν ὁ αὐτὸς 5. 38. πόλε-
μος οὐκ ἐνῆν Πλάτ. Πολιτ. 271E. ἐνέιναι γὰρ (εἰσπαῖν). ἐν
ταῖς ποσὶ (δαῖς) καὶ νήσους ἀπόσας πάλιν δουλεύειν, κτλ.,
Θουκ. 8. 43, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 974: — χρόνος ἐνέσται, χρό-
νος ἐγγενέσται, ὅθ' χραισθῆ καίρῳ, ὅθ' πρόσθ' καίρῳ, Θουκ. 1. 80.

II. οὐκ ἐνεσσι, δὲν δύναται νὰ ὑπάρῃ, ἄρνησις οὐκ
ἐνεσσι ὧν ἀνιστορεῖται Σοφ. Ο. Τ. 578. τῶνδ' ἄρνησις οὐκ
ἐνεσσι μοι, ταῦτα δὲν δύναμαι νὰ τὰ ἀρνήθω, ὁ αὐτ. Ἰλ. 527.
πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 738. τίς δ' ἐνεσσι μοι λόγος; εἶνα λόγον
δυναίμαι νὰ φέρω; Ἰβρ. 1. Τ. 998. οὐκ ἐνῆν πρόφασις Σεν. Κρ.
2. 1. 25. οὐκ ἐνέσται αὐτῷ λόγος οὐδὲ εἰς Δημ. 527. 12. εἰ
τι ἄλλο ἐνῆν ὁ αὐτ. 291. 25. ἐνέσσης οὐδεμιᾶς ἐστὶ ἀποστρο-
φῆς ὁ αὐτ. 702. 26.

2) ἀπροσώπως: ὡς τὸ ἐξεσσι, ἐγγί-
γνεσται, μετὰ δοτ. πρσ. καὶ ἀπαρ., εἶμαι δ' ἐνεσσι τοῖσιν εὐ
σκοποῦμένοις ταρβέειν τὸν εὐ πράσσοντα μὴ σφαλῇ ποτε,
καὶ ὅμοι: ὁ καλῶς ἐξετάσων τὰ πράγματα ἔχει λόγον νὰ φοβῆται,
κτλ., Σοφ. Τρ. 206, Ἀντιφ. 213, κτλ., ἢ παραλειπομένης τῆς δοτ.,
οὐκ οὐκ ἐνεσσι καὶ μεταγνῶναι πάλιν; ὁ αὐτ. Φιλ. 1270. οὐ
γὰρ δὴ τοῦτο γ' ἐνεσσι εἰπεῖν Δημ. 848. 28, κτλ. οὐκ
ἐνεσσι, δὲν εἶναι δυνατόν, Ἀναξίλας ἐν Νεοστίδῃ 1. 7. ὁ ἔρ-
μάνους λαμβάνει ἐπὶ ταύτης τῆς πημ. τὸ ἐν Σοφ. Φ. 648, τί τοῦτο
δ' μὴ νῦν γε τῆς ἐμῆς ἐνι; τὸ ὅποιον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ
ὑπάρῃ ἐν τῷ πλοῖῳ μου; — Ὁ Διὸς ἀντὶ τοῦ ἐνι ἔχει ἐπὶ, ἔρε
σημ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ.

3) τὸ ἐνε κείναι πολλῶς μόνον ἐπὶ
ταύτης τῆς σημ., ἔτι καὶ παρὰ τοῖς πεζολόγοις, ἐνι τις καὶ ἐν
ἡμῖν παῖς Πλάτ. Φαίδων 77E. ἐν οἷς τὸ ἐν οὐκ ἐνι ὁ αὐτ.
Παρμ. 158C. 2. δὲ ἐνι λέγειν Δημ. 19. 8. δι' ὀργήν γ' ἐνι
φῆσαι ὁ αὐτ. 527. 17, πρβλ. 42. 20. ὡς ἐνι ἡδίστα, ὅσον τὸ
δυνατὸν εὐχάριστα, Σεν. Ἀπομν. 4. 5, 9, πρβλ. 3. 8, 4.

3) ἢ μετοχ. ἐνόν ἀπολ. ὡς ἐλ ἐξόν. ἐνόν αὐτοῖς σώζεσθαι
Πρβλ. 8. 3, πρβλ. Δουκ. Ἀνέξ. 9. 4) τὰ ἐνόντα, ὅσα
εἶναι δυνατόν, τὸ πληθὸς τῶν ἐνόντων εἰπεῖν Ἰσοκρ. 104D,
πρβλ. 229E. τῶν ἐνόντων ἐν τῷ πράγματι Πλάτ. Φαῖδρ.
235B. τῶν φαινομένων καὶ ἐνόντων τὰ κράτιστα ἐλίσσονται
Δημ. 292. 2. ἐκ τῶν ἐνόντων, ὅσον δύναται εἶς, ὁ αὐτ. 312. 20.
οὕτως, πᾶν τὸ ἐνόν ἐκλέγων Θουκ. 4. 59. — ἄλλ' ὡσαύτως,
5) τὰ ἐνόντα, τὸ δὲ τι ἐκεῖ τις, Πλάτ. Πολ. 488C.

ἐνεϊπῆ, ἢ, ἀπειλή, Παιγ.

ἐνεϊργῶ, ἄορ. ἐνεϊρῶ, εἰργῶ ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεϊρῶμαι τῷ
ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεϊρκευόμενος, οὐν, ὁ ἐν ἐρκετῇ δέσμῳ, Θ. Μετοχ. ἐν Μεσ.
Ἰδὲλ. Σό. τ. Δ', σ. 176.

ἐνεϊρῶ, συμπλέκω, χρυσὸς ἐνεϊρῶντας αὐτοῖς (καὶ θοῇ)
τέττιγας Διὸς, Παιγ. Ἰστ. 4. 22. παθ., ἐξ ἀνθερίκων ἐνεϊρῶ-
νων περὶ σχολίου Πρβλ. 4. 190.

II. βάλω, ἐνέτω, ἐμ-
βάλλω, ἐνεϊραντα τὸν πῆχυν μεσηγῶ τῶν μηρῶν κτλ. Ἰππ.
π. Ἀρῶρ 833 ἐν ἀργῇ, ἐνεϊρετε χεῖρας ἅπαντες ἐς σφαῖρας
κυλίσκων Διοσῆ. Καλκ. 3 Bbk.

ἐνεϊρωνεύομαι, εἰρωνεύομαι ἐν, Πρβλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. π.
728, ἐκδ. Σπληθ.

ἐνεϊσάγω, εἰσάγω ἐν, Ἐρραῖμ σ. 746B.

ἐνεϊσαν (= ἐνέσαν) γ' πλθ. πρσ. τοῦ ἐνεμμε, πλειστέκις
οὕτως ἐν Ἐπιγρ. Δῆλου, Bull. d. con. hell. II. σ. 570.

ἐνεϊρόσια καὶ ἐνεϊρόσια, τὰ, ἀργύριον τεταμένον εἰς ναὸν τινα
δι' ἄρσεν γῆς ἱερᾶς (?) Ἐπιγρ. Δῆλου Bull. d. con. hell. II. σ.
571, 576 κ. ὅλλ. — Πρβλ. προηρόσια καὶ Λατ. Κουμ. ἐν ἡλῆι
προηρόσια.

Ενεκα ἢ ἐνεκεν (τὸ τελευταῖον σπάνιον παρὰ Τραγ., Εὐρ. Μῆδ.
999, 1086, 1114, καὶ ἔτι σπανιωτέρον παρὰ πεζογράφοις, Ἰωνικ. καὶ
παιγ. Ενεκα ἢ ἐνεκεν Ενεκα Λακων. Ἐπιγρ. ἐν τῇ Σουλ.
Ἐπιγρ. 1347, 1404, Κυζ. αὐτόθι 3655, 18, Αἰολ. ἐνεκα αὐτόθι
2183. πρβλ. οὐνεκα — Πρβλ. μετὰ γεν., κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ
τὴν ἐξ αὐτῆς ἐνηρημένην περὶ σιν, ἄλλ' ὡσαύτως καὶ πρὸ αὐτῆς, ὡς
ἐν Ἰλ. II. 94 ἄλλ' ἐνεκα ὀρηγτῆρος, καὶ Β. 377 Ενεκα Κούρης,
καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγραφεῖς, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν νῦν.

1) ἐξ αἰτίας τινός, γάρη τινός, ἐνεκα, Δατ. γενίτιϋ, εἰρηκ, Τρωῶν
πόλιν.. ἢς ἐνεκα οἰζύομεν κακὰ πολλὰ Ἰλ. Ε. 89, κτλ.
ἄδριος ἐνεκα τῆς Δ. 214. τοῦδ' ἐνεκα, ἐνεκα ταύτου, αὐτόθι
110. ὧν ἐνεκα Υ. 21. τίνος ἐνεκα; Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 180. τοῦ
ἐνεκα; Πλάτ. Πρωτ. 310B (πρβλ. οὐνεκα) τῶν δὲ ἐνεκα
ἐκως.. ἢ ἴνα.. Πρβλ. 8. 35, 49. κολακεύειν ἐνεκα μισθοῦ
Σεν. Ἰλλην. 5. 1. 17. διὰ νόσον ἐνεκα ὑγίαιος, ἐξ αἰτίας νόσου
χαρὶν ὑγίαιος, Πλάτ. Δυσ. 218D, πρβλ. Σουπ. 185B. τὸ οὐ ἐνεκα
(οὐδέποτε τὸ οὐ ἐνεκεν), τὴ τελικὴν αἰτίαν, Ἀριστ. Φυσ. 2. 2, 8,
Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 3, 1, κ. ἄλλ. 2) ὡς πρὸς, ἐν σχέσει πρὸς,
ὅσον διὰ.., ἐμοῦ γε ἐνεκα, ὅσον ἐξαρτάται ἐξ ἐμοῦ, Ἀριστοφ. Ἀγ.
365, Δημ. 461. 12. τοῦ φυλάσσοντος ἐνεκεν Πρβλ. 1. 42. ἐν-
νεκεν γε χρημάτων, ὅσον διὰ χρήματα, ὁ αὐτ. 3. 122, κτλ. ἐνε-
κα γε φιλονεικίας Πλάτ. Πολ. 548B, πρβλ. 324B. ἐπιμελείας
μὲν ἀπὸ ἐνεκα αὐτοῖσι 582B. ὅμοιοι τοῖς τυφλοῖς ἀν' ἡμῖν
ἐνεκα γε τῶν ἡμετέρων ὀφθαλμῶν Σεν. Ἀπομν. 4. 8, 3. πρβλ.
ἐκατε, οὐνεκα. 3) δύναμις τινός, τέχνης ἐνεκα, δύναμις
τέχνης, μνημονεύεται ἐκ τῆς Ἀνθ. 4) πλεονάζει, ἀμφὶ σπύ-
νεκα (ἀμφὶ σοῦ νέα Augustus, ἢ ἡολούνησεν αἱ ἀριστοὶ τῆς ἐρο-
ἐκδοῦναι, ἐν οἷς καὶ ὁ Διὸς, Σοφ. Φ. 554. ὅσον ἀπὸ βίβης ἐνεκα
ὠρῶντο τοῖς ἐπὶ ταῖς, ὅσον κατὰ τὴν βίβιν, ὅλ. κατὰ τὸ παι-
νόμενον μόνον, οὐκ ὁδὲ πραγματικῶς, Θουκ. 8. 92. προσέδοται
ὅσον ἀπὸ βίβης ἐνεκεν, ὅπως μὴ δῆλος εἴη εὐμενὲς αὐτοῖς
ὧν Σεν. Ἰλλην. 2. 4, 31. τίνος δὴ [χαρίν] ἐνεκα ταῦτα ἐλλε-
γῶν; Πλάτ. Νόμ. 701B, πρβλ. Πολιτ. 302B.

II. ὡς σύν-
δισμος ἀντὶ τοῦ οὐνεκα (ὁ δὲ), διότι, οὐνεκα μ' αἰνῶν ἐνεκα
ἀγος ὕμν. Ὀμ. εἰς Ἀφρ. 108, Καλλ. Ἀποσπ. 287, πρβλ. Ἡρόδοτ.
8. 5. 2) ἐνεκεν = οὐνεκεν ἢ ὅτι, Πινδ. 1. 7 (H. 70).

ἐνεκπλύνω, ἐκπλύνω, -ἐκπλύνω τι ἐν τινι, Πολύηρος ἐν Ἀη-
ροπολίτῳ 4.

ἐνελαύνω: μῆλλ. -ελαύνω, Ἀπ. -ελαύνω, ἐμπελῶ τι μετ'
ἀρῆς εἰς τι. μετὰ δοτ.. ἐν δεινῷ σάκει ἤλασεν.. ἔγχεος, ἐν
ἐμῇσι, ἀντὶ ἐνέλασεν δεινῷ σάκει κτλ., Ἰλ. Υ. 259, πρβλ. Πινδ.
N. 10. 131. μετὰ, ὅπότεν τις ἀμειλίχον καρδία κόταν ἐνε-
λάσῃ ὁ αὐτ. II. 8. 11. — Μίσ., ἐλαύνω ἐν τινι ἢ ἐπὶ τιος, οὕτω
γὰρ δεινῶς ἰσχυρίζεται (ἢ ἀλάλῃ) ὥστε καὶ βαδίζειν τινὰς
ἐπ' αὐτὸν ἐν αὐτῇ, καὶ προσεῖται καὶ ἵππους καὶ ὄχηματα..
ἐνελαύνεσθαι Διὸν Κ. 49. 30.

ἐνελάσσω, καὶ ἰων. ἐνελίσσω, τυλίσσω τι εἰς τι, εἰλινούσα
περὶ κτενὶ λήνσα κούρη ἡλακῆτη δ' ἐνέλισσε Νέων Δ. 6.
147. — Μίσ., τυλίσσωμαι ἐν τινι, ἦν ἐν ἱματίῳ ἐνελεῖσθαι
εὐδῇ Πρβλ. 2. 95. — Παθ., ἐλίσσω δ' ἐνελίσσεται ἐλκῶ Νικ.
Ἀ. 287. ἐνελεῖσθαι τὸν πόδα εἰς πύλον καὶ ὀρνακί-
δας Πλάτ. Συμπ. 240B.

ἐνελεος, ἐνελεός, Ἰσχύ.

ἐνεμα, τὸ, (ἐνέμμη) κλύσμα, Διοσκ. 2. 144.

ἐνεμῶν, ἐμῶ ἐν τινι, ἐρμῶ μέσῳ εἰς τι, ἐς ποδοπιπτήρα ἐνε-
μῶν τε καὶ ἐνουρέειν Πρβλ. 2. 172. τινὶ Ἀδ. II. 7. 377.

ἐνενηκόντα, ὡ, αἰ, τὰ, ἀο., ἐνενηκόντα, ἐνενηκόντα γλα-
φυρὰ νέος Ἰλ. II. 602, κτλ. (ὁ τύπος ἐννε- εἶναι συνήθεια ἐν
μεταγεν. χειρογρ., ἀλλ' ὁ διὰ τοῦ ἐνός ν. ὡς τὸ ἐνεπτας, ἐνέπτας,
βασταίνονται ἐκ τῆς χρήσεως τῶν ποιητῶν καὶ ἐξ ἐπιγραφῶν, ἴδε Σουλ.
Ἐπιγρ. 226B. 25., 2852. 34, κτλ., ὡς κλιτῶν ἀριθμ. κατὰ γέν.

πληρ. έννενηκόντων άπαντῶ έν 'Εκίγρ. Χίου έν Μουσ. κ. βιβλ. Ευαγγ. Σχολ. Σμύρνης 1876, άριθ. ρηγ', σ. 37, αύτότε και τὰ θυδύν. τεσσαρακόντων, πεντηκόντων, κλ.

έννενηκοντα-ετής, ές. Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27.7' συνηρ. -ούτης, ου, 'Απκ. Καρχ. 106' έχων ήλικίαν έννεήκοντα έτών.

έννενηκοντά-πύχους, ό, ή, έχων πύχος 90 πύχων, 'Αθήν. 201Ε. ένέντιπε (ούδέποτε ένένιπτε), ίδε έν γ. ένέπτω.

ένένωτο, -νώκασε, 'Ιων. αντί ένενώητο, -νωήκασε, ίδε νοέω.

ένεξεμείω, έξεμῶ έν τινι, .. λεκανίψι Πολύζητος έν «Δηματον-δάριον» 4.

ένεξουσιάζω, ένεουσιάζω έν, κάμνω χρῆσιν ή κατάχρησιν τῆς έξουσίας μου έν τινι, τοίς ρυθμοίς Διον. 'Αλ. π. Συνθ. 19' τῇ γραφῇ δ' αύτός περί Θεουκ. 8' έν τινι αύτότε 24.

ένευστάζω, έορτάζω έν, ένεορτάζων τῷ τόπῳ Στράβ. 559, Πλουτ. Περικλ. κ. Φαδ. Σύγκρ. 1.

ένεός, ό, άνω, (γράφεται και διὰ δύο ν, άλλ' ουχί άρθός), άλλος, ής αύτε άκούει αύτε λαλεῖν ('Ηούλ.), παρά Πλάτ. και 'Αριστ. ως επί τὸ πλείστον συνδυάζεται μετά τὸν κωφός, ό μη ένεδος ή κωφός άπ' άρχῆς Πλάτ. Θεαίτ. 208Π' όσοι δέ κωφοί γίνονται έκ γενετῆς, πάντες και ένεοί γίνονται' φωνήν μέν οὖν άφίσει, διάλεκτον δ' ουδέμιαν 'Αριστ. π. α' ά' 'Ιστ. 4.9, 10, Περικλ. 33.1, π. Δισθ. 1.12' τοίς δέ παισιν έδεικνυσαν, ώςπερ ένεοίς, ό τι δέοι ποιεῖν Σεν. 'Αν. 4.5, 33. 2) ως τὸ νήπιος, εὐήθης, Πλάτ. 'Αλκ. Δεύτερος 140Π' έν Δισχύλ. Πέρσ. 782 ό "Ερμ' αποδέχεται τὴν εἰκασίαν τοῦ Μεινεκε ένεδος ών ένεά φρονεῖ, αντί τοῦ: νέος έών νέα φρονεῖ τῶν κωλίκ., όπερ ή Turnerb. διώρησεν: ών νέος νέα φρονεῖ:—'Επίρρ. ένεδος, ενήθως, μωρῶς ('Κοραῖς), Χρησμ. παρά Πολυαίνω 6.53.

ένεπί, επί προσημαίνων, άχρηστός, 'Ιπκ. 743C' πρὸς, άνω, άνωστος. ένεο-στασία, ή, τὸ ἵστασθαι άγωνον, άγωνία, Κύπριν ό' ένεο-στασίη λάβεε μύθων 'Απολλ. Ρίζ. Γ. 76. 'Η λέξις αύτη είναι καιά διήρησιν τοῦ Κιηηκεν αντί τῆς τῶν χειρογρ. δὲ νεοστα-σία, ήν ό Σχολιαστής έρμηνεύει: «έν επίστασει εγένετο νέων μύ-θων», ή μύθων έκίστοσις εἶλεν αύτήν, κτλ.

ένεότης, ητος, ή, τὸ μη λαλεῖν, άρασία, 'Αριστ. προθλ. 10. 40. 2) ήλιθιότης, μωρία, τῆς ένεότητος τῆς έμῆς Κρατί-νος έν «Πυτίγρ» 9, άλλ' ή Μεινεκε διώρησεν ήλιθιότητος.

ένεόφρων, ον, μωρός, βλάξ. Πανώσις πορὰ Στράβ. 164. 55, κατά διόρρ. Valcken. αντί τοῦ νεόφρων τῶν χειρογρ.

ένεπαγγέλλομαι = έπαγγέλλομαι, 'Ερμογ. 'Ιηρ. 868. 13.

ένεπαύωμαι, μέσ., είσορμῶ, σάλπισας ό κώνωψ ένεπή-γέτο δάκνων τά περὶ τὰς ρίνας αύτοῦ άτριχα πρόσωπα Διόσκωρ Μῦθ 234 (146 εκδ Κοραῖ).

ένεπαλτο, ίδε έμπάλλω.

ένεπεριείδω, έπεριείδω έν τινι, Μ. 'Ακομ. τ. Β' , σ. 299, 21, εκδ. Α.

ένεπηρεάζω = έπηρεάζω, Πολυδ. Ζ'. 182, II', 30.

ένεπιδεικνύμαι, μέσ., έπιδεικνύω έν, πράξις, ένεπι-δείξασθαι ταίς έχθραις Πλουτ. 2. 90Ε.

ένεπιδημέω, έπιδημῶ, διαμένω ως έπιδημος έν τινι τόπῳ, τοίς ξένοις τοίς ένεπιδημοῦσι τῇ πόλει Διλ. Ποικ. 'Ιστ. 12. 52, 'Αθην. 233Α, 301Γ'.

ένεπιορκέω, έπιορκῶ, ψευδῶς όρκίζομαι εἰς τινα θεόν, Δισχίν. 75. 1.

ένεπιπέδος, ον, έπιπέδος έντός, ποιήσει τὴν έροφήν ένε-πιπέδον 'Ιαλην. τ. 18, μέρος 1, σ. 519, 11.

ένεπισημα. «εὐνουστα» (ως έξήγησις τοῦ 'Ομηρ. άριφραδέα), Σχολ. εἰς 'Ιλ. Ψ'. 206.

ένεπισκήπτομαι, μέσ., δημονομένης τῆς περιουσίας τινός δι' άπογραφῆς (ίδε άπογραφῇ II. 2), προσέρχομαι εἰς τὸν φάσκοντα ύτι ήτο δανειστής τοῦ ανδρός τούτου και λέγω ότι ένοφείλεται εἰς έμέ υἱός με υποθήκην τῆς περιουσίας ταύτης, και απαιτῶ αύτό' ένε-πεσκήφατο έν τῇ οὐσίᾳ τῇ έκείνου ένοφειλόμενον αύτῷ άργύριον Δημ. 1197 έν τέλει, 1198. 5. 15' ίδε 'Αρκαρ. έν λέξει ένεπισκήμμα, Πολυδ. Η', 611—τὸ δὲ ένεπισκήπτεσθαι ανωμά-ζετο ένεπισκήμμα, 'Αρκαρ.

ένεπιστήμιον, ον, ένεπίστημιον έργον, έργον μετ' έπιστή-μης, Στεφ. π. Χρυσοπ. έν Idel. med. el phys. pr. inin. II. σ. 206.

ένέπω, και έν έπίτασει, έννέπω, άμφοτεροι οί τύποι παρ' 'Ομ. και Πινδ., παρά δὲ τοῖς 'Αττ. Ποιηταῖς μόνον τὸ δεύτερον, έξι-ρουμένων τῶν λυρικῶν χωρίων τοῦ Εὐρ., ως έν 'Ιππολ. 573, 580, 'Πρακλ. 90, κλ. 'Ο ένεστ. είναι έν χρήσει παρ' 'Ομ. μόνον κατά τὴν προπρ. έννεπε, τὴν εὐκτ. ένέποιμε ('Οδ. Ρ. 561), τὴν μετοχ. ένέπων, και τὸ γ' ένικ. τοῦ παρატ. έννεπε' ή όριστ. τοῦ ένεστ. δὲν άπαντᾷ πρὸ τοῦ Πινδ. Εἰς ταῦτα προσθετόν τὸν άόρ. ό' ένισπον, οὐ ό' 'Ομ. μεταχειρίζεται τὸ ένισπες ('Ιλ. Ω. 388), τὸ ένισπε ή -εν (JB. 80, Ζ. 438), τὴν προστακτ. ένισπες κατά τὸ πηξέ, 04ς). (Α. 186, Ξ. 470, 'Οδ. Γ. 101), άλλ' ένισπε (Δ. 642), ύποστ. ένίσπω ('Ιλ. Α. 839), εὐκτ. ένίσποις, οί ('Οδ. Δ. 317, 'Ιλ. Ξ. 107), άπαρεμφ. ένισπεῖν ('Οδ. Δ. 323): μέλλ.

ένισπήσω (B. 98) και ένίψω (ίδε έν τέλει). 'Ένεστώς τις ένί-σπω είναι έν χρήσει παρὰ μεταγενεστέροις Ποιηταῖς ως Διον. II. 391, Νικ. Θηρ. 522' άλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις οί τύποι οί συνήθως αναφερόμενοι εἰς τὸ ένίσπω άνήκουσιν εἰς τὸν άόρ. 6', Πιδαν. τὸ ένέπω είναι έκτεταμένος μόνον τύπος τοῦ *έπω, εἰπεῖν (ίδε έν τέλει), λέγω, διηγόμαι, Διός δὲ σφ' έννεπε μύθον 'Ιλ. Θ. 412' τὸν 'Εκτορι μύθον ένίσπεσ Α. 186' νημερτέα πάντ' ένέ-ποντα 'Οδ. Ρ. 549' εἰ τινά μοι κληηρόνα πατρός ένίσποις, αν θά ήδυνασσά να μοι εἴπῃς άγγελίαν τινά περί τοῦ πατρός μου, Δ. 317' άνδρα μοι έννεπε, εἰπέ μοι τὴν ἱστορίαν τοῦ .., Α. Γ. τίς τ' άρ τῶν δ'χ' άριστος ήν, σύ μοι έννεπε, Μούσα 'Ιλ. Β. 761' μνηστήρων .. θάνατον και κῆρ' ένέπουσα 'Οδ. Ω. 414' άπολ., διηγόμαι, εξιστορῶ, τερπέσθην μύθοισι, πρὸς άλλή-λους ένέποντε. ή μέν δσ' έν μεγάροισιν άνέσχετο .. αύτάρ ό διογενής 'Οδυσσεύς έσα κῆδε' έθηκεν ανθρωποῖς 'Οδ. Ψ'. 301 κέ., πρὸς, Σοφ. 'Ιλ. 1439:— συν. παρὰ Τραγ. οἱτινες μετα-χειρίζονται τὸ έννέπω ως ένεστ. τοῦ άόρ. εἰπεῖν (δ άόρ. ένισπον άπαντᾷ μόνον κατά προστακτ. ένίσπεσ Δισχύλ. 'Ικ. 603, άπαρεμφ. ένισπεῖν Εὐρ. 'Ικ. 435) σφῶν δ' έννέπω γε τῶν παρεστῶ-τοις έτι Σοφ. 'Ιλ. 1367. 2) άπὸς ήμιῶ, μύθοισι σκο-πῶς ένέπων 'Ήσ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 192' και παρὰ Τραγ., ως παρ' Δισχύλ. έν Χο. 550, Σοφ. έν 'Εργ. 402. 3) μετ' αἰτ. και άπαρ., λέγω, παραινῶ, κείνος αἰνεῖν και τὸν έχθρόν .. κατὰ ρέζοντ' έννεπεν Πινδ. Π. 9. 171' ό μὲν γάρ (πατήρ) αύ-τόν έννέπει' τέκνον, κτλ., Σοφ. Δ'. 764' κλαίω, 0. Γ' 350, 0. Κ. 932. 4) καλῶ, όνομάζω, τοῦς ένέποισιν ιεροῦς, ως καλοῦσιν ιεροῦς, Πινδ. Ν. 6. 102' ένν. τινά δοῦλον βύρ. 'Ιπρ. Μαιν. 270. 5) = προσεννέπω, προσπαρεῖναι, Σοφ. Δ'. 764' 'Ο Βουττιμ. έν Λεξιλόγῳ έν λέξει άνήγομεν 15 κτλ., αποδεικνυει ότι παρ' 'Ομηρ. οί τύποι ένέπω, έννέπω, ένισπεῖν (μετὰ τοῦ οὐσιαστ. ένεπη) σημαίνουσιν άείποτε λέγω, άρηγοῦμαι, οί δὲ ένέπω και ένίσπω (μετὰ τοῦ οὐσιαστ. ένέπη) άείποτε, μέμφομαι, φέγω, επιτιμῶ, αν και ό Πινδ. και οί μεταγεν. 'Επικαί μεταχειρίζονται τὸ ένέπω = ένέπω, ίδε ένέπτω: τὸ ένίψω φα-νεται ότι έχρητίμευσεν ως μέλλον άμφοτέρω τῶν ρημάτων, τοῦ μὲν έννέπω έν 'Οδ. Β. 137 ως οὐ τούτον έχῶ ποτε μύθον ένί-ψω, Α. 148 νημερτέας ένίψει, τοῦ δὲ ένέπτω έν 'Ιλ. II. 417 δσ τις έτ' άθανάτοισι νόον και ρῆτιν ένίψει; (Περὶ τῆς ρέξης ίδε έσπον).

ένεργάζομαι: μέλλ. -άσομαι: 'Αποθ., έμποῖω, παράγω. προ-ξενῶ, έσα δὲ φύσαν τε και άνειλήματα ένεργάζεσσι έν τῷ σμήματι 'Ιπκ. π. 'Αρχ. 'Ιηρ. 18' πῶς τοῦτο ένεργόλῃ τοῖς άυ-δρίαισιν Σεν. 'Απομν. 3.10. 6., 4. 4, 15' έν. έκπληξην Πλάτ. Φῖλ. 47Α' έν. έξος τινί Δημ. 1396. 22' μοχθηρὰς συνθηδῶς τιολ ή αύτ. 1402. 14' εὐνοίαν έν τινι Πολυδ. 6. 2, 15, κτλ.:— αἰρ. α' ένεργάσθην επί παθ. σημασ., κατεσκευάσθην ή έέθηον ένός, τίς ό' αν αἰσθησις ήν γλυκίων και ζρημένων .. εἰμῇ γλωττα τούτων γνώμων ένεργάσθη; Σεν. 'Απομν. 1. 4, 6. 2) πορνέομαι, «τὸ δουλεύω», και οί ένεργαζόμενοι παι-δίσκται .. τοῦ γάρ δὴ Λυδῶν δήμου σι θυγατέρες πορνέον-ταί πασαι συλλέγουσαι σέλις φερνάς 'Περδ. 1. 93, έθα ίδε Valck. (Περδλ. έργάσιμος, έργαστήριον) ένεργ. τῇ οὐσίᾳ, έμφορεύεσθαι διά τῆς περιουσίας, Δημ. 1087. 22' έργάζομαι: έν τινι τόπῳ, διά τινων άλλῶν τῶν ένεργασμένων τοῖς τόποις έξητάκει Πολυδ. 10. 8, 7.

ένεργεια, ή, (ένεργής), τὸ ένεργεῖν, όρῶσις, πράξις, κίνησις, ένέργεια, έν συγχρίσει πρὸς τὴν έξιν. ή μέν γάρ αἰσθησις έξίς ή δὲ κίνησις ένέργεια 'Αριστ. Τοπιμ. 4. 5, 1' επί πραγμάτων, οὐσιαις, Διόδ. 20. 95' έν τῇ ρητορικῇ, ζητηρ ή άνήθρα έκφρασις, 'Αριστ. 'Ιηρ. 3. 11, 2. II, έν τῇ φιλοσοφίᾳ τῶν 'Αρστ τὸ ένεργεῖν ύπάρχειν, πράγματι ύπάρχειν, αντίκειται τῷ αὐτῷ εἰ ύπάρχειν, Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 6, 1 κέ., ίδε τὴν λέξιν δύναμις IV: ή ένέργεια πολλάκις δὲν διακρίνεται τῆς λέξεως ε' τελέχεια' άλλ' ότι ή 'Αριστ. κάμνει διακρίσιν μεταξύ αὐτῶν είναι φανερόν εκ τῶν Φυσ. 3. 3, 1, Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 3, 9' άμφ' ερσι σημαίνουσι τὴν πραγματικὴν ύπαρξιν πράγματός τινός, άλλ' ή έντελ' ήχαισά είναι ή πλήρης και απόλυτος κατάσταση ή προερχομένη εκ τῆς ένεργείας, Trendelenb. de An. σ. 297, Bonitz. Μετaph. 2. σ. 387: ή ένέργεια αντίκειται ώσαύτως τῇ όλῃ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 2, 6 και = τῇ οὐσίᾳ 7. 2, 1, κτλ. 'Ιδε Bonitz. σ. 392 κέ.

ένεργέω, είμαι έν ενεργείᾳ, ενεργῶ, 'Αριστ. Ρητ. 3.11, 2' ίδίως επί διανοητικῆς ενεργείας, ο' αύτ. 'Ηθ. Ν. 1. 10, 15, κ. άλλ., αὐτῶ και έν τῷ μέσῳ αὐτῷ συχν. έν τῇ Κοιν. Διαθ. ('Ίπισσ. π. Ρωμ. ζ', 5, κ. άλλ.). — Παθ., τῷ ενεργεῖσθαι 'Αριστ. π. Ψυχ. 3. 2, 20, πρὸς, Φυσ. 2. 3, 14. II, μεταβλ., ενεργῶ, έκτελῶ τι, Πό-λυδ. 17. 14, 8, κλ. — Παθ., ό πόλεμος έννεργεῖτο ο' αύτ. 1.13, 5' τὰ ένεργούμενα, τὰ έκτελούμενα πράγματα, ό αύτ. 0.12, 7' επί μεταλλείων, ενεργοῦνται (ένεργοι Βλαση), εύρίσκονται έν ενε-ργείᾳ, 'Υπερβλ. ύπερ Εὐδέν. 45' οί ενεργοῦμενοι, οί κατεχόμενοι υπό πονηρῶν πνευμάτων, άκμονιζόμενοι, 'Αθαν. II. 933Α, 'Ιπρ. Χρυσ. 1. 468Ε, κλ.

III, κατ' εὐφημ. αντί τοῦ βενεῖν, in ore re

ἄλλα, καὶ ποτὶ τῷ μάνδρῳ κατελόμενον ἄμος ἐνέργει
Θεόδωρ. 4. 61. ἐν. τινὰ Δακλφρ. 3. 55.

ἐνέργημα, τό, τὸ ἐνεργηθῆναι, ἢ ἐνεργεῖν, Πολύβ. 4. 8, 7, Διδό. 4. 51.

ἐνεργής, ἑς, μεταγεν. τύπος τοῦ ἐνεργός, δραστήριος, ἀποτελεσμάτιος, ἐνεργῇ τὴν ἰσχύον ποιησθαι Πολύβ. 11. 32, 8. μηχαναὶ Διδό. 17. 44, κτλ. — Συγκρ. ἐνεργέστερος, ἀποτελεσματικώτερος, πρὸς τὴν ἄριστ. Τοπ. 1. 12. — Ὑπερβ. -τατος Διδό. 1. 88. II. ἐπὶ χώρᾳ, καρπηφόρος, τὴν χώραν ἐνεργεστέραν.. ἐπολήσεν Πλούτ. Σδλ. 31.

ἐνεργητός, α, ον, ὃν δεῖ ἐνεργεῖσθαι, Πλούτ. 2. 1034C.

ἐνεργητικός, ἡ, ον, ὁ δυνάμενος νὰ ἐνεργήσῃ, ὁ ἐνεργῶν, Ἄριστ. Φυσ. 10. 9. 13.

II. τὴν ἐνεργητικὴν τὴν περὶ τὰς πολεμικὰς καὶ πολιτικὰς πράξεις, τὴν δύναμιν τοῦ ἐνεργεῖν, Πολύβ. 12. 28, 6. ἐν τῇ γραμμ., ἐνεργητικὸν βῆμα, τὸ ἐκτελοῦν ἐνέργειαν, Διον. Ἀλ. περὶ Θουκ. 7. — Ἐπίρρ. -κῆς, ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ, Δ. Β. 7. 7.

ἐνεργμός, «τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐνεργίς, κρήνημα κιθαρινόν. Πύρρονος δὲ τὸν ἐν μέσῳ τῇ κρήνᾳ πασσαλίσκον, δι' οὗ ἡ χορὴ διήρτηται.» Έτυμ. Μ. 340, 3 (Φρόν. ἐν κέντρῳ=1).

ἐνεργου-βάττω, μεταβαίνει ταχέως, καὶ ἀνδρείαν φύσιν εἰς γυναικεῖαν ἐνεργοδοτοῦσαν Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 3.

ἐνεργου-λαβέω, ἐργολαβῶ ἐν τινι, ἐκπαιδεύομαι, Αἰσχίν. 75. 1.

ἐνεργός, ον, ὃ ἐν ἔργῳ ὢν, ὁ ἐργαζομένης εἰς τι, ὁ ἔχων ἐργασίαν, ἦκον.. ἄνδρες.. βίου τε δεδομένοι καὶ ἐνεργοὶ βουλόμενοι εἶναι Ἡρόδ. 8. 26. μὴδὲ δικαστὰς ἐνεργούς ὄντας αἰῶνα γεύεσθαι τὸ παράπαν Πλάτ. Νόμ. 674B. ὥς αὖ ἐνεργά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀκίνητα, Ψεν. Ἀπομν. 1. 4, 4. ὅπως δὲ ἐν ἐνεργείᾳ ὡς, ὅπως ἀρῶνται τοῦ ἔργου, Δημ. 925. 8. ἐνεργούς περὶ τι 3. 17, 4. ἐπὶ νεῶν καὶ στρατευμάτων, κτλ., κατὰλλήλως πρὸς ὑπηρεσίαν ἢ ἔργον, νῆες.. ἐνεργοὶ Θουκ. 3. 17. δεῖ ἐνεργόν.. ἔχειν τὸ στρατεύματι Ψεν. Κύρ. 2. 2, 23. ἐν. προσβολῇ, ἰσχυρά, Πολύβ. 4. 63, 8. ἐνεργοὶς καὶ πυκνοὶς τοῖς ὕσσοις, ἀποτελεσματικοῖς καὶ πυκνοῖς τοῖς ἀκοντίοις, ἡ αὐτ. 1, 40, 12. ἐνεργὸν ποιεῖσθαι τὴν πορείαν, ταχέειαν, ὁ αὐτ. 5, 8, 3.

III. ἐπὶ χώρᾳ, ἐν ἐνεργείᾳ, καλλιεργουμένη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀργός, βούλοιο ἂν σοὶ τὴν νῦν ἀργὸν οὖσαν χώραν ἐνεργὸν γενέσθαι..; Ψεν. Κύρ. 3. 2, 19, πρὸλ. 5. 4, 25. Ἐλλην. 4. 4, 1. Ἱέρ. 11. 4. πεδῖον πολλὰς ἐνεργὸν ἀνδρώπων μυριάσι, παράγον καρπὸν διὰ πολλὰς μυριάδας ἀνθρώπων, Πλούτ. Καίσαρ 58. οὕτως ἐπὶ μεταλλείων, Ψεν. Πόροι 4. 2. ἐνεργὰ χρήματα, τὰ ἐν ἐνεργείᾳ, τὰ ἐντοκα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἀργά, Δημ. 815. 15, πρὸλ. 816. 14. ἐνεργὸν ποιεῖν (τὸ δάνειον) ἡ αὐτ. 1291 ἐν ἐλπίδι.

III. Ἐπίρρ. ἐνεργῶς, μετὰ δραστηριότητος, Ψεν. Ἀπομν. 3. 4, 11, ἀνυπόμωτος, Διοσκ. 1. 11. Πρὸλ. ἐνεργῆς.

ἐνερεῖσθαι μέλλ., -σαι, ἐρεῖσθαι ἐντός, ἐμπήγῃ μέσα εἰς, μοχλὸν.. ἀφθαλμῷ ἐνερεῖσθαι Ὀδ. 1. 383. δακτύλους Ἱππ. π. Ἀρόρ. 800. βέλους ἐνερεῖσθαι τοῖς δοτέοις Πλούτ. 2. 341D. — ἀκκομῶ.. ἐν δὲ πλάτῳ ὡμον ἐρεῖσθαι Ἀπολλ. Ρδδ. Α. 1198.

— μεταρ., προσκλίνω, τὴν ὄψιν τινὶ Πλούτ. 2. 586C. τὸν θυμὸν Οἰνόμ. παρ' Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 2301. τὴν ψυχὴν Λουκ. Νυκτ. 7. — Μέσ., ἐνερεῖσθαι πρὸς τὸν γόνυ Θεόδωρ. 7. 7. πρὸλ. Ὀρφ. Ἀργ. 1094.

II. ὁμοεταβ., κεῖται ἐν τινι, ἀποκαθαρτικὴν τῶν ἐνεργηκῶν στοιχείων καὶ κοιλίᾳ χολωδῶν Διοσκ. 3. 26. οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, τῷ ὡμῷ, Ἀπολλ. Ρδδ. Α. 428.

ἐνερεῖσθαι, εως, ἡ, τὸ ἐνερεῖσθαι, ὁρῆς, μὴδὲ νάρθηξ ἐν ἐνερεῖσθαι εἶναι μὴδὲ ἄχθος Ἱππ. πρὸ Ἱηριεῖον 745C.

ἐνερεῖσθαι, ἀποθ., ἐρεῖσθαι ἐπὶ τινι, γυλοῖς ἐνερεῖσθαι Ἰδν Νικ. Θερ. 185. — ὡσαύτως κατ' ἐνεργ. ἄρ. β', εἰσιγέτωι τυροῦ κἀκίστον ἀρτίως ἐνὶ ἡρώδῃ Ἀριστοφ. Σφ. 913.

ἐνερεῖσθαι, ἑς, κοκκινώδης, βοδιπῶς, τῷ χρώματι γενόμενος ἐνερεῖσθαι Πολύβ. 32. 9, 8. πορείων τὸ ἐνερεῖσθαι Λουκ. Βίκ. 7.

ἐνερεῖσθαι, ἀποθ., κοκκινώδης, εἶναι κόκκινος, Νικ. Θερ. 511, 871.

ἐνερεῖσθαι, καὶ πρὸ φωνῆεντος -θεν· Διωρ. καὶ Αἰολ. ἐνερεῖσθαι ἐν Α. Β. 563, 25. ὡσαύτως συντεταγμ. χάριν τοῦ μέτρου νέρθε καὶ νέρθεν (ἐκ τοῦ ἐν, ἐνερε-οι, πρὸλ. ὑπέρ. ὑπέρθε):

Ἐπίρρ., ἐκ τῶν κάτω, κάτωθεν, αὐτὰρ ἐνερεῖσθαι Ποσειδάων ἐπὶ νάξῃ Ἰλ. γ. 57. ἐπέψατο· ἐνερεῖσθαι ψυχὴν εἰς φῶς Αἰσχύν. Πίρρ. 630. πῶς τὴνδ' ἐπεψας νέρθεν ἐς φάος τότε; Εὐστ. Ἀλκ. 1139. πρὸλ. 985. νέρθεν ἀνακαλούμενον ἡ αὐτ. Ἐλ. 986.

2) ἀνεῖν τῇ ἐννοίᾳ κινήσεις, κάτω, ὑποκάτω, ἐν. πένθεσ καὶ χεῖρες ὑπέρθε Ἰλ. Ν. 75, πρὸλ. 78. βαλνοῖτο δὲ νέρθε κονή (ἵππος) Α. 282, πρὸλ. 535, κτλ.. πρόσωπά τε νέρθε τε γούνα Ὀδ. γ. 352. — ἰδίως ἐπὶ τοῦ κάτω κώμου, αἱ νέρθε θεοί, αἱ κάτω θεοί, Λατ. III inferi, Ἰλ. ε. 274. τοῖς ἐν. νεκροῖς Σωφ. Ἀντ. 25, πρὸλ. 118. 1089. κοῖταν ἔχειν νέρθεν ἡ αὐτ. Ο. Κ. 1707. ὡσαύτως, ἐνερεῖσθαι ὑπὸ γῆς, ὑπὸ γᾶν Ἰλα. Θ. 720, Πινδ. Π. 9. 142. τοῖς.. νέρθε κατὰ γῆς ἀνω Σωφ. Ο. γ. 416.

— κάτω, ἐπὶ ἐν τῷ πεδίῳ, Εὐστ. Πάγχ. 752. βαῖον δ' ἐνερεῖσθαι, ὄλινον παρκατά, Σωφ. Φιλ. 20.

II. ὡς πρὸλ. μετὰ γεν.,

προτασσομένη ἢ ἐπιτασσομένη τοῦ πτωτικοῦ, ἀγκῶνος ἐνερεῖσθαι γλ. Α. 252. πρὸλ. γαίης νέρθε.. καὶ.. θαλάσσης ε. 204. νέρθεν γῆς Ὀδ. Α. 302. ἐνερεῖσθαι Ἀἰδω Ἰλ. Α. 16. οὕτω παρὰ Ἰραγ., γῆς ἐνερεῖσθαι ἐς φάος Αἰσχύν. Πίρρ. 222. Εὐστ. Φοῖν. 505. ἐπὶ ὡσαύτως ἀπλῶς ἐπὶ νεκροῦ τεθαμμένου, ἔλξῃ ἀρ' οὕτῃ γῆς ἐνερεῖσθαι ὧς θανόντων; Σωφ. Ἀποσπ. 603.

2) ὑποκάτω, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός, ὅς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν μ' ἐνερεῖσθαι ὄντ' ἀνέστησας πέρα δ' αὐτ., Φιλ. 686. — Οὐδέποτε ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ Ἀστ. Πεζογραφία, ἀλλ' ἐν χρέσει παρ' Ἱεροδ., ἐν. τῆς Ἀλμίνης 2. 13. ἀπολ. 1. 91, ὡσαύτως ἐν Ἀστ. Ἐπιγραφ. ἐν τῇ Σὺλλ. Ἰκπιρ. 1034. Ἀρετ. Ὀφ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 11, Λουκ. Πρτ. Διδάσκ. 4.

ἐνερεῖσθαι, εως, ἡ, = ἐνερεῖσθαι, ἐνεργεῖσθαι, Έτυμ. Μ. 540. 2, Ἰσού.

ἐνερεῖσθαι, ον, αἱ, Λατ. inferi, αἱ ὑπὸ τὴν γῆν, αἱ νεκροί, ἐνερεῖσθαι νεκροί, ὑποκύνιοι, ἀσθενεῖς Ἰσού., τρίτατος δ' Ἀἰδῆς ἐνερεῖσθαι ἀνάσσειν Ἰλ. Ο. 188. τρίτος Ἀἰδῆς, ἐνερεῖσθαι καταφθιμένοι ἀνάσσειν Ἰλα. Θ. 850. ἀναεῖ ἐνερεῖσθαι Ἀἰδῶνός Ἰλ. γ. 61, κτλ.. βασιλεὺς τ' ἐνερεῖσθαι Αἰσχύν. Πίρρ. 829. οἱ ἐνερεῖσθαι Πλάτ. Πολ. 387B. (ἢ ἔλα εἶναι ἐν., ἐντός, ἔσω, ὅθεν καὶ ἐνερεῖσθαι, ἐνέρετος, -τατος (νέρθε, νέρτερος) ἐν ἀναλογία πρὸς τὰ: ὑπέρ, ὑπέρθε, ὑπέρτερος, -τατος. Τὸ Ἀστ. inferi ἀντιτιθέμενον τῷ superi παρυσιαίᾳ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀναλογίαν τινά, ἀλλὰ τὸ γ' τῆς λέξεως αὐτῆς καταστρίβει αὐτήν).

ἐνερεῖσθαι, εως, ἡ, ὁ ἔχων χοροῖαν νεκροῦ, Δακλφρ. 13.

ἐνερεῖσθαι, εως, ἡ, (ἐνερεῖσθαι), τὸ ἐνερεῖσθαι, ἐνδοῦναι, ἵναρεῖσθαι, χρυσῶν τεττρίγων ἐνερεῖσθαι, οὗς ἐκάρπωνον εἰς τὴν κόμην των αἱ προκαθήμενοι τῶν εὐγενῶν Ἀθηναίων πρὸς συγκράτησιν τῶν τριγῶν ἐν τῇ κορυφῇ ἐν ἡ ἰσχυμάτιον κρώδου, δηλ. εἰδος πλέγματος τῶν τριγῶν λήγον εἰς σχῆμα κώνου ἐν τῇ κορυφῇ, Θουκ. 1. 6.

ἐνέρετος, α, ον, συγκρ. ἐκ τοῦ ἐνερεῖσθαι, ἐνέρετος, ὁ ἐνός, αἱ Τίτάνες, Ἰλ. Ο. 225. οἱ ἐνέρετος = οἱ ἐνερεῖσθαι, Αἰσχύν. Χρ. 286, μετὰ γεν., καὶ κεν δὴ πάλαι ἦοθα ἐνέρετος οὐρανίου· νῦν, ὑποκαθήμενος τῶν ποτὶ οὐρανίων Τιτάνων, Ἰλ. Ε. 898. — Ὁ μὲν Ὀμηρον τύπος ἦτο νέρτερος, ἦτο τὸν λῆεν.

ἐνέρετος, ον, ἐνερεῖσθαι, ὑπέρθερος, κοκκινώδης, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 6.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) συμβουλή, πραιτορή, εἰσήγησις, μόνον ἐν τῷ Ἑπικῷ τύπῳ, ἐνερεῖσθαι: οὕτ., πληθ., μετὰ γεν. πρσ., κτλ. ἐνερεῖσθαι, κατ' εἰσήγησιν ἐκείνης, Ἰλ. Ε. 894. Γαίης ἐνερεῖσθαι Ἰλα. Θεογ. 494. ὑπ' ἐνερεῖσθαι Κόνιν, Σωφ. 9. 475. γεν. πληθ., Μυθελίη.. ἐνερεῖσθαι Ἀπολλ. Ρδδ. Α. 1361.

ἐνερεῖσθαι, εως, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι φύσιν ἐνερεῖσθαι ἐς τὴν κοιλίην Ἱππ. π. Ἀρόρ. 816. ἐχχυσαι, διὰ τῆς τοῦ καθετήρης ἐνερεῖσθαι, μηχανοκίνηται ἐκ Παύλου τοῦ Λέγι· πρὸλ. ἐνερεῖσθαι.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγῶν παλινσκοῖς ὕλαις ἱσραὶ κλισίαι τοῖς ἐνερεῖσθαι θελευσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

ἐνερεῖσθαι, ἡ, (ἐνέρετος) ἐνερεῖσθαι, ἐρεῖσθαι, ἐνερεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἡν δ' ὑπ

ένευνηγεῖσθαι φυτοῖς Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 586, Φώτ., κλ.
ένευκαιρέω, διέρχομαι τὸν καιρὸν μου, καταγινοίμαι εἰς τι,
διαβολοῖς Φίλων 2. 522· πρβλ. 1. 387.

ένευλογεῖσθαι, παθ., εὐλογοῦμαι ἐν τινι, τῷ σπέρματι σου
ένευλογηθῶνται πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῆς γῆς Παρ. Ἀποστ.
τ. 25· ὅτι ένευλογηθῶσονται ἐν σοὶ πάντα τὰ ἔθνη Ἐπιστ.
π. Γαλ. γ'. 8.

ένευνάζομαι, εὐνάζομαι ἐν, κοιμᾶμαι ἐν τινι τόπῳ, ένευνάσ-
σαντο ὁμοιοί Νικ. Ἀποστ. 33.

ένεύνατος, ον. (εὐνή), ἐφ' οὗ τις κοιμᾶται, «ἐγκόμητρον»
Σχολ., «ἐγκολιτιον» Εὐστ., ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέσμα .. αὐτοῦ
ένεύνατον Ὁδ. Σ. 51· γῆται ένευνάτων, αἱ ἐγγεφυῖν στριμά-
των καὶ σκεπασμένων, Π. 35 (ἐνθα ἄλλοι λαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς ἀπο-
ερμηγεύοντες· δι' ἑλλειψιν «τῶν εὐνησμένων, ὅ ἐστι κοιμησμένων»
Σχολιαστ., «συμβολικῶς ἐρρήθη, ἀντὶ τοῦ, στερουμένη τῶν ἐγκαυμα-
μένων ... ἔχον ἡμελῆται διὰ τὸ μὴ εἶναι πῶς Ὀδυσσεύα» Εὐστ.).

ένευπαθεῖω = εὐπαθεῖω ἐν, Διδαν. 1. 359, Κ. Ματτασ. Νρ.
σ. 13Π, κλ.

ένευρίσχω, εὐρίσχω ἐν τινι, Ἰουσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 13, 5. — ἐν
Σωφκλ. Αἴ. 1144 ὁ Πατριάρχης ἀντὶ τοῦ· ἄν ἡύρεα γράφει· ένευ-
ρεα, ἴδε πημ. Jebb ἐν τόπῳ.

ένευσεβέω, εὐσεβέω ἐν, εἶμαι εὐσεβὴς ἐν τινι, ταῖς έντολαῖς
Γρηγ. Ναζ. σ. 19.

ένευστομέω, ἄνω γδέω· ἐν τινι τόπῳ, οἷς ένευστομεῖν τοῖς
ἀλλεσιν ἔθος Φιλόστρ. 870.

ένευσχημονέω = εὐσχημονέω ἐν, Ἰερικλ. σ. 46.

ένευσχοῦλή, διατρέβω τὸν χρόνον εὐαρέστως ἐν τινι, ένευσχο-
λήσας τοῖς λογισμοῖς Λουκ. Ἐρωτ. 35.

ένευτυχέω = εὐτυχέω ἐν, Ἀριστιδ. 1, σ. 111.

ένευφραίνομαι = εὐφραίνομαι ἐν, Ἐδδ. (Παροιμ. Π' 31).

ένεύχομαι = εὐχομαι, Σουλ. Ἐπιγρ. 2448, 1, 14, Συνασ.
Ἐπιστ. 67, σ. 209B.

ένευωχέομαι = εὐωχέομαι ἐν, Συνασ. Ἐπιστ. 44, σ. 183.

ένεχοῦσθαι, ένέχουσι, ένεχοῦσιν, ένεχῶ, ένεχῶναι,
ἴδε τὸ ῥῆμα φέρω.

ένεχυράζω· μέλλ. -άσω, λαμβάνω ένέχυρον παρὰ τινος, μήτε
ένεχυράσαι, μήτε, κτλ., Νόμ. παρὰ Δημ. 518.1, πρβλ. Πλάτ.
Ἀε. 367B.

2) μετ' αὐτ. πράγμα, λαμβάνω τι ὡς ένέχυρον,
καὶ δίδωσκον, εἴ τις ἐχρήτο, ταύτην ένεχυράζειν Δημ. 762,
4, Διογ. 56. 42, Διογ. Αἰ. 6. 29· ἀπολ., Πλούτ. 6. 37, 8 (ἐνθα
κακῶς κεῖται ένεχυριάζων)· — Παθ., τὰ χρήματα ένεχυράζο-
μαι, ἡ περιουσία μου καταλαμβάνεται ὡς ένέχυρον, Ἀριστοφ. Νερ.
241· — Μέτ. ὡς τὸ ἐνεργ., λαμβάνω τι ὡς ένέχυρον, χάτεροι τόκου
ένεχυράσασθαι φασιν, καὶ ἕτεροι λέγουσιν ὅτι θὰ κατασχεύωσιν τὴν
περιουσίαν μου ὡς ένέχυρον τοῦ τόκου, αὐτοὶ 35· μὴ ένεχυράζο-
μενον φέρειν ὁ αὐτ. Ἐκκλ. 567.

ένεχυράσασθαι, ἡ, τὸ ένεχυράζειν, τὸ λαμβάνειν τὴν περιουσίαν
τινὸς ὡς ένέχυρον, ένέχυραν, ὑποθήκη, Πλάτ. Νόμ. 949D, Σουλ.
Ἐπιγρ. 93. 7, 104. 12· ἐν, ποιεῖσθαι Δημ. 1162, 12, 1163. 25.

ένεχυρασμία, τό, πρῶγμα κείμενον ὡς ένέχυρον, ένέχυρον, Ἐδδ.
(Ἡρόδ. ΚΠ' 26), Ἀπολλ. Λεξικ. Ὀμ.

ένεχυρασμός, ἡ, = ένεχυρασμία, Πλουτ. Κοριολ. 5.

ένεχυραστός, ἡ, ὅν, ὃν δύναται τις νὰ κατασχεύῃ ὡς ένέχυρον,
Σουλ. Ἐπιγρ. 2448. v. 21.

ένεχυριάζω, -ιασμός, τύπος πλημμελὴς ἀντὶ ένεχυράζω,
-ασμός.

ένεχύριος, ον, ὡς ένέχυρον, Ἐπιστ. Σωκρ. 9.

ένέχυρον, τό, (ἐχύρος) ένέχυρον, ὡς καὶ νῦν, ένέχυρον ὑπο-
δεικνύναι ἢ ὑποτιθέναι, παρουσιάζειν ένέχυρον, Ἡρόδ. 2. 136·
ένέχυρα ἀποδεῖδοναι Ἀνθ. 28. 27· λαμβάνειν αὐτοὶ 23,
Ξεν. Ἀν. 7. 6, 23· ένέχυρα βίβλ. φέρειν Ἀντιφ. 142. 35· τὸν τε
κότυλον πρῶτον ἤνεγκα ένέχυρον τῶν γειτόνων Ἐριμπαπ.
ἐν Ἑσίοις 4· ἐν, τιθέναι τι Ἀριστοφ. Πλ. 451· πρβλ. Ἐκκλ.
755· ἐν, περὶ Πλάτ. Νόμ. 820E· ἐπ' ένεχύρῳ δεῦναι 1185.
12· ἐκ τῶν ἐν. τῶν ὠφληκῶτων τὴν δίκην, ἐκ τῶν διὰ εἰκὴς
καταληφθέντων ένεχύρων, Σουλ. Ἐπιγρ. 158A· 24· — ἐν τῇ Ἀετ. κ.
νομοθεσίᾳ, ένέχυρον ἢ ένέχυρα κυρίως ἦσαν κινήτὰ κτήματα,
ἀπερ ὁ δανειστής ἠδύνατο νὰ λάβῃ πρὸς ἀσφάλειαν διὰ τὰ χρήματα,
ἀπερ ἐδάνεισεν, ἐνῷ ἡ ὑποθήκη ἐστήμινε κυρίως πραγματικὴν,
ἥτοι ἀκίνητον περιουσίαν (ἐν ἡ συμπεριλαμβανόντο καὶ δοῦλοι ἢ
πλοῖα) ἥτις ἐβλήτο ὡς ὑποθήκη εἰς τὸν δανειστήν, ἴδε ΑΠ. Ρρωσ.
504 κξξ.

ένέχω· μέλλ. ένέξω ἢ έναχῶσω, κρατῶ ἢ διατηρῶ τι ἐντός
μου, χόλον ένέγειν τινὶ Ἡρόδ. 1. 118., 6. 119· ἴδε Π. 2.

II. Παθ. μετὰ μέσ. μίλλ. καὶ ἀορ. (ἴδε κατωτ.), ένέχομαι, κρα-
τοῦμαι, συλλαμβάνομαι, ἔκομεύομαι, περιπλέκομαι, ὡς τὸ Λατ.
luneri, μετὰ δευτ., τῇ πάγῃ Ἡρόδ. 2. 121, 2, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7.
4, 17· ἐν, τοῖς τῆς γείως σκεύεσι Πλάτ. Δέμ. 183B. 2)

μεταρ., ένέχεσθαι ἀπορίῃσι Ἡρόδ. 1. 190· φιλοτιμία Εὐρ. 1. Α.
327· ὡσαύτως, ἐν. ἐν ἀγεί Ἡρόδ. 6. 56· ἐν κακῷ ἐ αὐτ. 9.
37, πρβλ. Δαν. 91. 40· ἐν θυμῷ ἐνένεγετο, κατελήθη ὑπὸ

θυμῷ μου, Ἡρόδ. 7. 128.

3) ένέχομαι, καὶ τὸτ' οὐ δικαίως
Ζεύς ένέζεται λόγοις τὸν τὰς βοῶς παῖδ' ἀτιμάσας, έννοχος
ἔσται, «οὐκ εὐσπολύγητος ἔσται» (Σχόλ.), Διόχ. 1. 169 κατὰ
διόρθωσιν τοῦ Πύρρωνος ἀντὶ ένέξεται ἢ ἀνεύξεται, πρβλ.
Ἀνθ. 7. 5· συχνάκις ἐν δικανικῷ σχήματι, ἐπιάρῳ κ' ένέχοιτο
τὸν ταστ' ἐγραμμένῳ Ἐπιγρ. Ἀρχ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 11·
οὕτως, ἐν. ἀρὰ Διὸς Πλάτ. Νόμ. 881D· ζημία, αἰτία αὐτοῦ
035G, Κριτων 52A· ένέχεσθαι ἐπιτιμίαις Δημ. 1231, 15· ἐν
τοῖς ἐπιτιμίαις Διόχ. 78. 41· νόμῳ Πλουτ. Γράμ. 10· ἐν τοῖς
αὐτοῖς νόμοις Πλάτ. Νόμ. 762D· ένείχετο νοθεία, εἶχε τὴν
ἀνεύθυν ἥτις ἦτο νόθος, Πλουτ. Θσμ. 1· πρβλ. έννοχος. 4) ἐπὶ
καλῆς σημασίᾳ, ὃ δὲ καμῶν προτέρα πάθα νῦν ἀρείονος
ένέχεται ὁρνιχος ἀγγελία Ἀδραστος Ἡρώς, ἡ δὲ καμῶν
Ἀδραστος τῇ προτέρα συμφορᾷ νῦν βελέτιος ἐχεται τύχῃ τῇ τοῦ
ἄρηνος ἀγγελίᾳ (Σχόλ.). Πινδ. Π. 8. 70.

5) ἀπολ., μένω, ἵσταμαι, ἐν δὲ ταύτῃ πῶς ένέσχετο, ἐν ταύτῃ καίτοι ἐστέθη.
Πλάτ. Θεαιτ. 147D). III. ἀμεταβ., εἰσέρχομαι, εἰσδύω, ὅπως
ἀν εἰς τὸν κόλπον .. αἱ αὐγαὶ τοῦ φέγγους ὡς μάλιστα ένέ-
χουσιν Ξεν. Κυν. 10. 7· ὥστε τὴν αἰχμὴν περᾶσσαν ένσχεῖν
κατὰ τὸ ἴδιον ἰδὲ Κρατῆς ἐχει ἀνασχεῖν καὶ ἐρμηνεύει· «ἔσται δὲ
τὸ ἀνασχεῖν, ἀνασχεῖναι, προκύψαι, εἰς τὸ εἶναι προεβλήθη» Πλουτ.
Πομπ. 71.

2) ἐγκεκαίται τινι, ἡ εἶμαι ἐναυτοῦ αὐτοῦ, ἐγὼ γόαν
κατ' αὐτοῦ, καὶ ένέχον αὐτῷ Ἐδδ. (Γεν. ΜΑ' 23)· ἡ δὲ
Ἡρωδιδὰς ένέτρεχεν αὐτῷ καὶ ἤβλεν αὐτὸν ἀποκτείναν Εὐαγγ.
κ. Μάρκ. σ', 19, Λουκ. ια', 53.

ένέφημα, τό, τὸ ἐμβραζόμενον ἢ ἐν θερμῷ ὕδατι ἐμβραζόμενον,
Ἀρετ. ὉΕ. Νούσ. Θεραπευτ. 1.1.

ένεψητέον, ῥηματ. ἐπὶ, πρέπει τις νὰ βράσῃ τι ἐν τινι ἢ νὰ
ἐμβρέῃ αὐτὸ ἐν θερμῷ ὕδατι, Ἀρετ. ὉΕ. Νούσ. Θεραπευτ. 1.1.

ένεψήμα, τό, παλινιον, ἄθυρμα, τοῖα περ ὥροι εἰσρῖναι
φορέουσιν ένεψήματα κούραις Νικ. Ἀλεξ. 233. [Γ' χάριν τοῦ
μέτρου].

ένέψω, βράζω ἐν τινι ἢ ὁμοῦ, ένεψηθέντα πόροις καμῶ-
τοις μελίσης Νικ. Ἀλεξ. 71· ῥοφήματα ἀπλά, ὅποια
θύμβρης ἢ σαλίνου ἢ ἀνθήου ένεψημένων Ἀρετ. ὉΕ. Νούσ.
Θεραπευτ. 1.1.

ένέωσας· ἀφ. α' τοῦ ένιωθεῖν, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1243.

ένέωννυμι, βράζω ἐν τινι, ένέω λαίω, ένθα πήγαγον ένε-
ζέσθη Ἀρετ. ὉΕ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2 (σ. 79, ἐκδ. 1. Β.).

ένεζεύγνυμι· μέλλ. -ζεύξω, ζευγνύω εἰς τι, δένω, ἐμπλέκω,
ἀνάγκαις ταῖσδ' ένέζευγμα Διόχ. 1. 108· τί ποτέ μ',
ένέζευξας ... ἐν πηρῶσιν αἰς ... (οὕτως ὁ Ἑρμάννης) αὐτοῦ
578.

II. δένω σπικτά, καὶ νιν ἀρθρα κείνος ένζεύξας
ποδῶν ἐσπρίψεν Σοφ. Ο. Τ. 718· βάλλω εἰς τὴν ζυγὴν, νζεύγνυμι,
ένιζευχθέντες ταῦροι Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 686.

ένζήτησις, ἡ, = ζήτησις, Ὀριγέ. Γ. 761B.

ένζύμιος, ον. ἐπὶ ἄρτου, ὃ ἔχων ζύμην, ἀντὶ τῷ ἀζύμῳς,
Δαμασκ. Π. 392C, Κηρουλ. 745A.

ένζωγραφῶ, ζωγραφῶ ἐντός τινος, εἰσφ. γραφ. ἐν Πλάτ. Φιλήβῳ
40A, Τζέτζ. Χιλ. 12, 235 (γ).

ένζωγράφος, ον. ἐζωγραφημένος ἐν τινι, εἰκόνας ένζωγρά-
φους διὰ χρωμάτων Ἐπιφάν. Γ. 373C.

ένζωδος, ον. ἔχων ἐγγεγραμμένους ἢ ἐζωγραφημένους μορφεῖς
ζώων, Θεοφάνης Κοντ. 896.

ένζωνισμένην, δι. γρ. ἐν Πλουτ. 2. 896A ἀντὶ ένιζυμένην.

ένζώννυμι = ζώννυμι, Πλουτ. Γ. 470B.

ένζωγονοῖμαι, ζωγονοῦμαι ἐν τινι, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 4,
σ. 145D.

ένη, ἴδε ἐν λ. ένος.

ένη καὶ νῆα, κτλ. ἴδε ἐν λ. ένος.

ένηβάω, διέρχομαι τὴν νεότητά μου ἐν τινι, διασκεδάζω, Διόχ. 3. 13.

II. ἐπὶ φυτῶν, ἀκμάζω, θάλλω ἐν τινι, νάπαισι δ' ἀν-
θέρικος ένηβᾶ Κρατῆς ἐν Ἀδῇ. 133, πρβλ. Νικανδρ. παρ' Ἀθην.
370A, καὶ ἴδε ἐγκληθῆναι.

ένηβητήριον, τό, τόπος διασκεδάσεως, Ἡρόδ. 2. 133, ἐνθα ἴδε
Valck.

ένηβιος, ον. ὃ ἐν τῇ ἡβῇ, «ἐνηβίος γὰρ οἱ πεντεκαιδεκαετῆς καὶ
παραπρωτέρω, ἐνηβίος δὲ οἱ διωδεκαετῆς καὶ κατωτέρω» Σχόλ. εἰς
Θευκρ. Εἰδύλ. 8. 3· πρβλ. ἐφηβιος.

ένηδομαι, παθ., ἡδομαι ἐν τινι, εὐχαριστοῦμαι εἰς τι, Σχόλ.
Π. Θ. 51, καθ' Ἡρόδ.· «ἐνήδοιτο» ὠρεότο, χαίρει, φαίρειται.

ένηδονός, ον. (ἡδονή) πλῆρης ἡδονῆς, «τὰς ένηδόνους νόμους»
Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἰκ. 535, κτλ. — Ἐπίφρ. ένηδονός, μετ' ἡδονῆς,
ἀφ. γρ. παρὰ Διογ. 4. 78, Ἰω. Κλημ. σ. 238. 12, 453. 35, κτλ.

ένηδύνω, ἡδύνω, εὐχαριστῶ, τέρπω τὰς ἀκοάς, Ψευδο-Λουκ.
Φιλόπ. 3. — Παθ., τῇ θέλῃ θεωρία ένηδυνόμενος τε καὶ
εὐφραίνόμενος Γρηγ. Ναζ.

ένηδύπαθεω = ἡδύπαθεω ἐν, ταῖς τῶν οἰκείων εὐτυχίαις.
ένηδύπαθεσαν Φίλων 2. 326.

ένηλει, ἡ, (ἐνήης) πράξης, προσήγεια, νῦν τις ένηλῆς
Πατροκλῆος .. μνησάσθω Π. Ρ. 670· πρβλ. Ὀμπ. Ἀλ. 5 519.

ἐνθεν, Ἐπ. γ' ἐν. παρὰ τοῦ ἐνεσις II.
ἐνητής, ἐς, Ἐπ. ἐπὶ θ, σφῆρων, ἀγαθός, προσηγής, πρῶτος, ἐν Πλ. ἐπὶ τοῦ Περικλέους (πρὸς ἐνητή), τοῦ δὲ ἑταίρου ἐπεφνεσ ἐνητέα τε κρατερόν τε Πλ. P. 204· κλειοντέας δ' ἐταίρους ἐνητέας δοτέα λευκά Π. 352· οὕτως ἐπὶ τοῦ Νέστορος, ὡς μου αἰετὶ μέμνηται ἐνητέος Π. 648· ἐπὶ τῆς Ἀθηνῶς, Ὁδ. Θ. 200· ὡσαύτως, φιλόδοτος ἐνητέος Π. 651· ἡ ἐνικὴ ὑπομαστιχὴ ἐνητής ἐν Ἑλλήν. Ἐπιγράμ. 566. 8., 906. 5· πληθ. ἐνητές ἐν Ὀππ. Κυν. 2. 89· ἐνητέας παρὰ τῶ αὐτῷ ἐν Ἀλ. 2. 664. (Πρὸς ἀπηνήγης, προσηγής).

ἐνθαλάσσιον, τό, μισθωμα γῆς τελοῦμενον τῇ κυρίῳ παρὰ τοῦ καλλιεργούντος, Ἐπιγρ. Νίου BCII. III. π. 242.

ἐνθαλάττον, τό, (ἐνθαλάττω) πᾶν τὸ ἐλαβέν, ἐμπηχθέν ἐντός ὡς οὗτο. ἐνθαλάττα (ἐνν. ἑύλα), τό, I. αἱ εἰσπρεσε δοκῶ αἱ σχηματίζουσαι τὰς πλευρὰς τῆς κλίμακας, Ἀρ. κρονιδας, Σωφ. Ἀποστ. 295, Φίλων I. 666, κτλ.· ἴδε Λοθίκκ. εἰς Φύρον. 132.

II. αἱ εἰς τὸ εὖθ' ὁρᾶ ἑύλα τῆς κλίμακας ἐμπηχθῆναι βαθμίζεις, κλίμακος ἀμειψών ἐλίστ' ἐνθαλάττων βάθρα, ὡς βάσεις τῶν ἐνθαλάττων τῆς κλίμακος (Σχόλ.), Εὐρ. Φοίν. 1179· ἄκρα κλιμακῶν ἐνθαλάττα οὗτο. Ἰκ. 729.

III. ἀξόνων ἐνθαλάττα, οἱ πασσαλισκοὶ οἱ πρὸς τῷ ἄξονι, τὰ καλούμενα ἀμειψήνια ... τὰ ἐμβαλλόμενα πρὸς τῷ ἄξονι, ὥστε μὴ ἐξίναται τὸν τροχόν (Σχόλ.), Εὐρ. Ἰππ. 1235.

ἐνθαλάττωσις, εὐς, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Ματαθαίου ὑποθῆς. γαμικαὶ ἐν Ἑλλ. Πατρ. MI. τ. 119, σ. 1244.

ἐνθαλάττος, ον, = τῷ ἐπομ., Σουλ. Ἐπιγρ. 1625. 51, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 24, κτλ.

ἐνθαλάττω, ἑκός, ὅ, ἡ, ὁ ἔχων τὴν νόμιμον ἡλικίαν, ὁ θάσσας εἰς ἀνδοκίαν ἡλικίαν, αὖθις εἰσέγαγον εἰς τοὺς φράτορας υἱὸν ἐνθαλάττω Σουλ. ἐν λέξει: μεσαγωγέτην, Πλουτ. 13.

ἐνθαλάττωμαι, Ἐπιγρ., μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ ἐναλλάσσω, κατ' ἐναλλάγη, Ἡσυχ.

ἐνθαλάττω, ἡλῶν ἐν, καρρῶν ἐς τι, Κέλσ. παρὸ Ὀργ. 6. σ. 298.

ἐνθαλάττω, ον, (ἐνθαλάττω II.) κεραυνόβληται: ἐνθαλάττω, τά, χωρία ἄετα, διότι κεραυνὸς ἐνέσκηψεν εἰς αὐτά, Λατ. identicalia, (ὡς καθαρῶς ἀσφαλὶ τῇ καλουμένῃ bidentis), Δίσχολ. Ἀποστ. 15, πρὸς. E. M. 341. 5, Ἡσυχ. ἐν λέξει: Ἐρμάννου Πονημάτια (Οἰμια.) 7. 209.

ἐνθαλάττω, εὐς, ἡ, περιεχτὴ, οἱ πρὸς κόσμον ἐνθαλάττω ἡλῶν, ἡ ἐνθαλάττω, καὶ τὰ ῥόττα ἐξ ἐρυθροῦ γεγονότα χαλκοῦ τῇ γρύσσει ἐκ πυρὸς ἐλγῆται Ἀδῶν. 205B.

ἐνθαλάττω, κυρίως πρκμ. τοῦ ἐνέξωμαι, κάθημαι ἐν τινι, Ἰν' ἐνθαλάττω πάντες Ὁδ. Δ. 272, πρὸς. Θιδάρ. 22. 44· θάκοις ἐνθαλάττω Εὐρ. Ἀποστ. 793.

ἐνθαλάττω, διέρχομαι τὴν ἡμέραν ἐς τι, ἐνθαλάττωσαντες ταῖς ἀρπαγαῖς Διδό. 17. 70· μέχρι νυκτὸς ἐνθαλάττωσαν ταῖς τῶν πόων μελέταις οὗτο. ἐν Ἀποστ. 523. 72.

ἐνθαλάττω, ἡ, ον, μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ ῥῆμ. ἐνθάπτω,

ἐνθαλάττω, εὐρηται μόνον ἐν συνθέτοις — ἡ λέξις ὑποδεικνύει ὡς προερχομένη ἐξ ἐνστάσεως ἐνέθω, εἶμαι ἐντός, ἐνθάπτω, ὡς τὸ ἀνέθω ἐκ τοῦ ἀνέθω (ἰδ' ἴδε), ἐγείρομαι. Κατὰ τύπον εἶναι πρκμ. μετ' ἀναδίπλωσ., ἀλλὰ κατὰ σημασίαν αἰτίποτε παρὰ, ἐκτός μίαν περιστάσεως ἐν τῇ τύπῃ ἐπενέθωθε (ἴδε κατωτ.):

I. ἐπενέθωθε, παρ' Ὀμῆρ. μόνον τρεῖς, περὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Θερσίτου, ψεδνὴ δ' ἐπενέθωθε λάγγη, ἡ κεφαλὴ δὲ καὶ ῥαῖα ἦν αὐτῇ τριγώνος ἐπαρμένη (Θ. Γαζή), Πλ. B. 219· περὶ χλαίνης, οὐλὴ δ' ἐπενέθωθε λάγγη, ἀπαλὴ δ' ἐπὶ τῇ ἡ κροκῦς (Σχόλ.), Κ. 134· μετ' αἰε., ἐνθαλάττω μιν (τὴν Ἀφροδίτην) χάριτες λουσαν καὶ χρῖσαν ἐλάω ἀμβρότω, οἷα θεοὺς ἐπενέθωθεν αἰὲν ἐδόντας, ἔπεστιν, ἐπενέθωθε (Εὐστ.), Ὁδ. Θ. 365, πρὸς. Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀφρ. 62· μετὰ δὲ, στομίονοι περὶ ἐπενέθωθε γαστρός, ἐπὶ δὲ ἐπενέθωθεν ἐντὶ τοῦ ἐπικείται (Σχόλ.), Νικ. Ἀλκιφ. 309· ἐπὶ χρόνου, πούλως γὰρ ἄδην ἐπενέθωθεν αἰών, παρῆλθεν, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 276.

II. κατ' ἐνθαλάττω, πολλὰ δὲ κόνις κατενέθωθεν ὄπισθεν, ἐκάλυπτε, μόνον ἐν Ἡσ. Ἀστ. 269 καὶ ἐν Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δῆμ. 279, ἐπενέθωθε δὲ κόμαι κατενέθωθεν ὤμου.

III. παρ' ἐνθαλάττω, μόνον παρὰ μεταγ. Ἰπικ., ἡμετέρη μὲν νῦν τοιῇ παρενέθωθε μῆτις, παρέμεινεν, Ἀπολλ. Ἰδ. Δ. 664· πυρετός παρενέθωθε γύσις Ὀρρ. Διδ. 628.

ἐνθαλάττω, ἐνθαλάττωμαι, ἴδε φέρω.

ἐνθαλάττω, ἡρεμῶ ἐν τινι, ἐπιτηδεύειν εἶναι τὸν τόπον ἐνθαλάττω καὶ ἐνθαλάττω Φίλων 2. 140, Πιλόδ. 1. 18.

ἐνθαλάττω, ἡ, τὸ ἡρεμῶ ἐν τινι, ἀνάπαυλα, Ἀνώνυμ. π. Μουσ. 21.

ἐνθαλάττω, ἐς, ἔχων κόπας, μὴ ναῦν ἐνθαλάττω, μὴ στρατιωτὴν ἐνθαλάττω, μὴ πόλιν ἔχοντες Πλουτ. Βρούτ. 28, Σουλ. 24, κτλ.· πρὸς ἐνθαλάττω.

ἐνθαλάττω, ον, Ἰων. ἀντὶ ἐνθαλάττω ἀλλ' ἐν Καλλ. Ἀποστ. 127, αἰκίως, φιλικῶς ἡ Ἡσυχ. ἔχει ἐνθαλάττω φίλα, συνήθη, ἐνθαλάττω, τό, μισθωμα προερχόμενον ἐκ μισθώσεως ὁροῦμαι γῆς, Ἐπιγρ. Ἀλίου BCII. 1882, 6 ff., 1. 145.

ἐνθαλάττωμαι (ἐνθάτω), περιβεβλημένοι, ἐνθαλάττωμαι στολάς λαμπράς Ν. Χων. σ. 123. 10, Εὐδ. Β.

ἐνθαλάττωμαι: μέλλ. -άτω, ἐνθαλάττω ἐν τινι, Χίων ἐν Ἐπιστ. 16, Φίλων 2. 140, πρὸς. ἐνθαλάττω.

ἐνθαλάττω, ὁ ἔχων ἐν ταῦτ' τὸν Ἰπραιστον, δηλ. τὸ πῦρ, ἐπὶ πυρὰ δὲ ἐνθαλάττω ἐνθαλάττωται ἐκ ἐύλων, ὅς ἐνθαλάττωται τε ὁμοῦ καλοῦμεν καὶ ἐγὲνθους Τζιζ. Ἰστ. 10, 502.

ἐνθαλάττω, ἡμῶ ἐντός, ἐπιγάστριον, ἐλ ἐπικρούσας, ἐνθαλάττω Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὁδ. Νούσ. 1. 6· μετὰ δὲ, ἡμῶ ἐς τι, οὕτως οἱ δαμνόντων λόγοι μόνον ἐνθαλάττωται τοῖς ἀδούρῳ ἡδός, ἔχουσι Πλουτ. 2. 589D. 2) ἐνθαλάττω διὰ φωνῆς ἰσοσῆς, ὡς τὸ κατενέθω, Ἐκκλ.

ἐνθαλάττω, τό, = ἡχημα, βοή, Ἰαμβλ. Πιες Πυθ. 65· δόγμα, Ἐκκλ.

ἐνθαλάττω, ον, ὁ ἔχων ἡχόν, ὁ ἡχῶν, ἐπὶ πνευστῶν ὄργάνων, τὰ μὲν γὰρ ἔχουσι, τὰ δὲ ἐνθαλάττω κατεσκευάζονται Ἀδῶν. 336C· ἐνθαλάττω ὕδατα Φιλόστρ 226· ἐνθαλάττω, ἐπὶ ἐνθαλάττω ταῖς ἐμπερὶ ἀκασίας Γρηγ.

ἐνθαλάττω, (ἐν), Ἐπιγρ. I. Δεικτικ. 1) ἐπὶ τόπου, ἐντὶ αὐτοῦ, Λατ. ibi, Ὀμ., κλ.: ὡσαύτως μετὰ ῥημάτων, κινήσεως, ἐκείσε, Λατ. illuc (πρὸς ἐνθάδε), ἐνθαλάττω δὲ οἱ κλυτὰ δώματα τετεύχεσθαι Πλ. N. 23· ἐνθαλάττω ἵσμεν κείοντες, ἐκείσε πορευόμενοι κοιμηθῆσμενοι (Θ. Γαζή), Σ. 340, Ὁδ. Γ. 295, 2. 47, M. 5: ἐνθαλάττω καὶ ἐνθαλάττω ἐκεί, ἐμπρός καὶ ὀπίσθεν, Λατ. hic illuc, hic illuc, B. 213, κτλ.· ὡσαύτως, ἡ ἐνθαλάττω ἡ ἐνθαλάττω κινῶντας, K. 574: ἀπέναντον παρ' Ἀρετ. Ποιηταίς, ὡς Δίσχολ. Ἰκ. 31, Σωφ. O. T. 706· ἐν τῇ Ἀρετ. περὶ ὁμοιοῦ ἐν φράσει ὡς αἱ: ἐνθαλάττω καλόν, ἐνθαλάττω ἀσχερόν, ἐνθαλάττω μὲν καλόν, ἐκεί δὲ ἀσχερόν, Πλάτ. Συμπ. 211A. 2) ἐπὶ χρόνου, τότε, Ὀμ., κλ.: ὅστις προσέτι ἔχει: ἐνθαλάττω ἔπειτα Ὁδ. H. 196, K. 616· ἐνθαλάττω, τότε δὲ, τότε λοιπόν, ἐνθαλάττω δὲ ὁ Πεισιστράτης ἤρχετο Ἀδῶν. 1. 59, Σεν. Ἰκλ. 2. 4, 39: — ἡ πρὸς τὴν χρόνον ἀναφορά πολλὰκις ἐκπύεται εἰς ἄλλην ἐννοίαν, ὡς ἐν τῇ Λατ. ibi, π. χ. ἐν Ὁδ. A. 11, B. 82.

II. ἀνατορῶν, 1) ἐπὶ τόπου, ὅπου, Λατ. ubi, Ζεύς δὲ πρὸς ἐνθαλάττω λέγεται ἡντ' ἐνθαλάττω κοιμηθ' Πλ. A. 610· ἀπέναντον ἐνθαλάττω θάλασσαν I. 194, κτλ.· ἐνθαλάττω γυμνωθέντα σάκευς ὕπο, ἴδε, ἐνθαλάττω οὐτάμεν ὀρέγχαλκῳ Ἠσ. Ἀστ. Πρ. 334, Θιδάρ. 8. 45· ὡσαύτως, ἐνθαλάττω Πλ. B. 594, E. 305· ἐνθαλάττω περ, ἴδε ἐν λ. ἐνθαλάττω μετὰ γιν., γαίης ἐνθαλάττω, εἰς τὸ μέρος ἐκείνου τῆς γῆς, εἰς τὸ ὅπου, Σωφ. Δλ. 659· ἐνθαλάττω πημάτων κυρῶ, εἰς πόλιν οἰκιστὴν ἀντιπρόσθεν: εὐρησκόμενοι Εὐρ. Ἰπρ. 680: — μετὰ ῥημ. κινήσεως, Λατ. hinc, ἄρ', ἐρῶντας, ὁδοιποροῦμεν ἐνθαλάττω χρεῖται Σωφ. Πρ. 1099· ὡσαύτως, εἰς τὴν τόπον ὅπου, ὁ αὐτ. Φιλ. 146B· ἀπέναντον, ἐνθαλάττω (ἐνθαλάττω Μοίνοιο) μήποτ' εἰς ἐνθαλάττω τούτων πρόσκοι μῆδεν ὁ αὐτ. Ἠλ. 436, πρὸς. Αἰ. 4, Τραγ. 237, 659, Σεν. Οἰκ. 18, 1: ἀπέναντον ἐν πλῆθει ἐρῶντας, ἀντὶ τοῦ ὅπου, Δίττιον ἐνθαλάττω ἦκκεν Ἰσοτῶ Σωφ. Πλ. 110. 2) ἐπὶ χρόνου, τότε, Σεν. Ἀν. 5. 1, 1· ἐπὶ ἐνθαλάττω, Λατ. hinc ubi, ἔστιν ἔτι, ἐνθαλάττω, Σωφ. Πλ. 1042, πρὸς. O. T. 316· ἐνθαλάττω τοῦ χρόνου, ὅτε, καλῶς ἐντὶ καὶ νῦν καὶ πρῶτον ὑψηλῆς, ἐνθαλάττω τοῦ χρόνου ἡ χάρις ἐστὶν ἐστὶν ἡδὴ τῶν καλῶν μετὰ κλῶν Αἰλ. Παικ. Ἰστ. 10, 18.

ἐνθαλάττω, Ἐπιγρ.: 1) ἐπὶ τόπου, μετὰ ῥημ. κινήσεως, δεῦρθε, Λατ. illuc, huc, πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ὅσπερ ἀλλήλων ἐνθαλάττω ἰκάνω Ὁδ. O. 402, κτλ.· οὐκ ἐνθαλάττω οἱ πλοῖ τοῖσι σὺ φέρουσιν ἀνδρῶν Σωφ. Φιλ. 304· ὁ δὲ ἐνθαλάττω ἦκκεν, αὐτῶν 337, ἔστω. 6. 36. 2) παρ' Ἀρετ. συνηθέστερον ὡς τὸ ἐνθαλάττω, ἐνθαλάττω, Λατ. hinc, ἐνθαλάττω αὐτοῦ Ἀριστοτ. Σφ. 764· οἱ ἐνθαλάττω, οἱ ἐνθαλάττω, ἐν ἀντιπρόσθεν, πρὸς τὸ οἱ κατὰ, Πινδ. O. 2. 104, Δίπαρ. Ἰκ. 923, Σωφ. Ἀντιγ. 75, Πλάτ. Γοργ. 525B· (πρὸς, ἐκεί)· ὡσαύτως ὁ λαὸς τοῦ τόπου τούτου, Σωφ. O. T. 42· τοῖς ἐνθαλάττω αὐτοῦ αὐτῶν 78· τις τῶν ἐνθαλάττω αὐτοῦ Εὐπολ. ἐν Ἀδῶν. 1. 4: καὶ ἐνθαλάττω, ἐν ἀντιπρόσθεν πρὸς τὸ, τὰ ἐκεί, ὅπου. 6. 17.

II. ἐπὶ περιπτώσεων, ἔστιν, ἐφ' ὅ, πρόφασιν κατασκευάσαι καὶ ἐνθαλάττω, καὶ ἐν ταύτῃ τῇ περιστάσει, Σεν. Κύρ. 2. 4, 17· οὕτως, ὁ δὲ ἐνθαλάττω ἦκκεν, εἰς ταῦτα περιπτώσεων σημείων, Σωφ. Φιλ. 377· μετὰ γιν., ἐνθαλάττω τοῦ πάθους, εἰς ταῦτα τὰ σημείων τοῦ πάθους μου, αὐτῶν 899. 2) ἐπὶ χρόνου, νῦν, οὗτ' ἐνθαλάττω ὁρῶν οὗτ' ὀπίσθεν, ὡς τὸ παρὸν βρέπων οὗτ' ἐνθαλάττω, ὁ αὐτ. O. T. 488, πρὸς. O. T. 992, Σεν. Κύρ. 2. 3, 4: — Πρὸς. τὸ ἐπόμενον.

ἐνθαλάττω, Ἀρετ. ἐπιστάται, ἀντὶ τοῦ προηγ., Ἀριστοτ. Πλ. 54, Λυσ. 1010, Εὐπολ. ἐν Ἀδῶν. 9, κτλ.

ἐνθαλάττω, α, ον, ἐντόπιος, ἐγχώριος, K. Περρ. Ἐκθ. Παικ. Τάξ. 473, πρὸς. Ἡσυχ.

ἐνθαλάττω, κάθημαι ἐπὶ τινος, ὅταν θρόνους ἀγίσθων ἐνθαλάττω, ἴδω Σωφ. Πλ. 267, πρὸς. O. T. 1293.

ἐνθαλάττω, ἡ, εὐς, ἡ, τὸ ἐνθαλάττω, καθέζεσθαι ἐν τινι, Ἰν' ἐνθαλάττω μὲν ἡλίου διπλῇ πάρεστιν ἐνθαλάττω, ἐνθαλάττω ἐν καίρῳ ὑπάρχονσι διπλῇ θέσει ἐν αἰς καθήμενός τις καὶ θερμίζηται ὑπὸ τοῦ ἡλίου, δηλ. τὴν πρῶτην καὶ τὴν ἐσπέραν, Σωφ. Φιλ. 18.

ἐνθαλάττω, τά, ὁ πλάσματα ἐκ μήκους καὶ σφρόδης, Ἡσυχ.

ἐνθαλασσεύω, Ἄττ. -τετεύω, ὥς παρὰ τὴν θάλασσαν ἢ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, τὰ τε θρεῖα (τῶν ζώων) καὶ ὅσα ἐνθαλαττεύει καὶ μετεωροπορεῖ Διὰ π. Ζ. 9. 63: μεταφ., ἐνθαλαττεύων τῷ λόγῳ Ἰκλῆς, Ἀλ. Παιδ. 2. 183, 31.

ἐνθαλάσσεος, Ἄττ. -άττεος, ον, = τῷ ἱερῷ, γὰρ Σοφ. Ἀποπ. 379.

ἐνθαλάσσεος, Ἄττ. -άττεος, ον, ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ ἢ παρὰ τὴν θάλασσαν, Διδδ. 2. 43.

ἐνθαλάπῳ, θάλαπῳ, θερμαίνω ἐντός, Διδδ. 2. 52: — Παλ., φλέγομαι ἐξ ἔρωτος, Σοφ. Ἀποπ. 421, ἐνθα ὁ Valek. ἐπαγαγεῖται ἐνθ- (ἀντὶ ἐνθ-) ἐκ τῶν Δ. Β. 40. 20.

ἐνθαλάφεις, εὖως, τὸ ἐνθάφειν, ἐνθερμαίνειν, Μ. Φιλῆς τ. Β'. σ. 211, ἔκδ. Μ., κλ.

ἐνθαυαντώω, καταδικάζω εἰς θάνατον, Φιλῆς. παρὰ Διον. Ἀλ. π. Διωγμῶν 3.

ἐνθαπέρ, Ἐπὶ πρ. ἱππεύει. ἀντὶ τοῦ ἐνθα Ἰ. Ν. 524, Ἡρόδ. 1. 14, Τραγ., κλ., ἔκει δὲ πον, ἐνθα περ ἐπιτρέμονεν (ἐξυπαλ. πορεύεσθαι) Σοφ. Φιλ. 515.

ἐνθαπτοῦ, ὁππῶς ἐν τινὶ τόπῳ, Σὺλ. Ἐπιγρ. 2839, 10, κ. ἄλλ.: — Παλ.: ἀρ. ὅ ἐνταύθην Αἰσχλν. 14. 14, Διδδ. 1. 66, Σὺλλ. Ἐπιγρ. 2824, κ. ἄλλ.: μεταφ., ἐνθαφεῖς (οὕτως) αὐτόν, 2839, 11: μέλλ. ὅ ἐνταύθα φασίμα αὐτόν, 2836, Πλούτ. Δίων 43.

ἐνθαυθαῦ — ἐνταυθαῦ, Ἰκλῆς. Ὀλυμπίους, τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἀρχόντων χρόνων, Ἀθην. τ. II', σ. 407.

ἐνθαυμαστέω, καθιστᾷ τι θαυμαστόν, Γεωργ. Παχυρ. Ἀνθρ. σ. 36.

ἐνθαυῦτα, ἐνθαυῦτεν, Ἰων. ὄντι ἐνταυῦτα, ἐντεῦθεν.

ἐνθαυῖω, καθίσταμαι ἐνθεός, θεοποιέωμαι, Ἡρόδ. 1. 63, Διον. Ἀλ. 13: ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ, τῷ πῳ, Πλούτ. 2. 623C, κελ.: πρὸλ. ἐνθαυοιάζω.

ἐνθεασμός, ὁ = ἐνθαυοιασμός, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 266, 41. ἐνθεαστικός, ἡ, ὄν. ἔθεος, ἀμφ. ἐν Πλάτ. Νόμοις 682A. — Ἐπὶ πρ. -κῶς, Διον. Ἐρωτ. 14.

ἐνθεμα, τὸ, τὸ ἐντιθέμενον κατὰ τοὺς ἐγκεντρισμούς τῶν δένδρων, ὁππῶς, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰ. 1. 6, 7: τὰ εἰς ἐγκεντρισμόν ἐνθεμάτα Γεωγ. 3, 3, 9. II. παρακαταθήκη χρηματικῆ καταθεμένης εἰς τράπεζαν, Σὺλλ. Ἐπιγρ. 3599, 13.

ἐνθελῆς, ἔς, ἀντιθετὸν τῷ ἀθελῆς, ὁ οἶλων, Ἀναστ. Σιν. ἐν Cuthl. Bibl. Flor. τ. 1, σ. 309.

ἐνθεματίζω, ἐγκεντρίζω, Γεωγ. 10. 23, 4. — Ἰδε σημ. ἐκδότου ἐν τόπῳ. Πρὸλ. Ἐπιγρ. II. 569A.

ἐνθεματισμός, ὁ, ἐγκεντρισμός, μεταφ., παρενθήκη, ἐτυμολογῆται ἢ νοθεύηται νοῦ ἐνθεματισμός Κλήμ. Ἀλ. 154.

ἐνθεμεν, ποιητ.: ἀρ. ὅ ἀπαρ. τοῦ ἐντε(θ)ναι.

ἐνθέμενον, τὸ, ὁ δῆλας ἐν τῇ πρὶν μνη τοῦ πλοίου, πτὰ μέσον δὲ τῆς πρῶτης σπινθίδος, οὗ τὸ ἐντός ἐνθέμιον Πλούτ. Α'. 90.

ἐνθεν, (ἐν), Ἐπὶ πρ.: I) δεικτικ., Λατ. inde. 1) ἐπὶ τόπου, συγγ. παρ' Ὀμ., ὡσαύτως ἐπὶ καταγωγῇ, γένος δ' ἐμοὶ ἐνθεν ὅθεν σοὶ Ἰλ. Δ. 58: ἐνθεν μὲν .. ἐτέρωθεν δὲ Ὀδ. Μ. 235, πρὸλ. 59: αἱ μὲν ἐξ ἀριστερᾶς, αἱ δ' ἐνθεν Εὐρ. Ἐκ. 1152: ἐνθεν καὶ ἐνθεν, φασ. hinc illinc, Ἡρόδ. 4. 175, Πλάτ., κλ.: ἐνθεν τε καὶ ἐνθεν Θουκ. 7. 81: ἐνθεν μὲν .. ἐνθεν δὲ .. Σεν. Ἀν. 3. 5, 7: ἐνθεν μὲν .. ἐξ εὐωνύμων δὲ .. Ἡρόδ. 1. 72: ἐνθεν μὲν .. ἐκατέρωθεν δὲ .. Πλάτ. Σοφ. 224A: μετὰ γεν., ἐνθεν καὶ ἐνθεν τῶν τροχῶν, ἐκατέρωθεν τῶν .. Σεν. Κύρ. 6. 1, 30, πρὸλ. Ἀν. 4, 3, 28.

2) ἐπὶ χρόνῳ, ἐντεῦθεν, μετὰ ταῦτα, ἐνθεν δ' ἂν .. πᾶσαν ἐπιφρασάμεθα βουλὴν Ἰ. Ν. 741: τὰ δ' ἐνθεν, τὰ δὲ ἐντεῦθεν, Αἰσχλν. Ἀγ. 247: τὸ δ' ἐνθεν Σοφ. Ο. Τ. 470.

3) ἐπὶ περιστάσει, ἐνθεν ἐλὼν [τὴν αἰδῆν], inde exorsus, ἐντεῦθεν ἀρξάμενος (Σχολ.), Ὀδ. Θ. 500, πρὸλ. Διογ. Α. 1. 102 (χοιν. ἐνθεν .. ἐλθὼν ἐφῆ), Ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας ἢ περιστάσεως, Εὐρ. Τρω. 951.

II. ἀναφορ. ἀντὶ ὅθεν, 1) ἐπὶ τόπου, Δατ. unde, δέπτα, ἐνθεν ἐπινον, ἐκ τῶν ἡπείων ἐπινόν, Ὀδ. Τ. 62, πρὸλ. Δ. 220: πολλάκις συσχετίζεται μετὰ τοῦ ἐνθα, ὡς, ὁ μὲν ἐνθα καθέζετο, ἐνθεν ἀνέστη Ἑρμείας Ε. 195: τὸ μέρος ἐξ οὗ, ἴν' εἰδότες τὸ κέρδος ἐνθεν οἰστέον τὸ λοιπὸν ἀρπάξῃτε Σοφ. Ἀντιγ. 310: ἐνθεν ἢ γεγώς, πόθεν ἐγεννήθη (Ὀράτ. unde nil majus genotutur, Οὐεργ. genus unde Iulianum), ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1393: πρὸλ. 1485: εἰς τὸν τόπον ὅθεν, ἄξουσιν (αἱ ἡγεμόνες) ἐνθεν ἐξοῦσι τὰ ἐπιτήδεια Σεν. Ἀν. 2. 3, 6: οὕτως ἐπὶ ὁμιλίας, νῦν δὲ ἐπ' αὐτῇ ἐνθεν ἐπὶ ταῦτα ἐξέειπεν ὁ αὐτ. Ἐλλην. 6. 5, 1, πρὸλ. Οἶκ. 6, 1.

2) ἐπὶ ἀφορμῇ, ὅθεν, ὁπόθεν, ὡς τὸ Λατ. unde. Ἀρχ. .. ἐνθεν ἐστ' ἐπώνυμος πέτρα πάγος τ' Ἀρείος Αἰσχλν. Εὐμην. 689, πρὸλ. Ἡλ. 38, κλ.

ἐνθεναρτίζω, ἀγχιρτίζω, ἐνθεναρτίζει· ἀγχιρεῖ ὁ ἀγχιρτίζει; γ. Ἡρόδ.

ἐνθενδε, Ἐπὶ πρ., ἐντεῦθεν, Λατ. hinc, Τλ. Θ. 527, Ὀδ. Α. 69, καὶ Ἀττ.: ἐκ τούτου τοῦ μέρους, δηλ. ἐκ τῶν ἐνταυθα, εἰ τι μὴ εἶν ἀργύρῳ ἐπράσσει ἐνθενδ' .. Σοφ. Ο. Τ. 125: ἦν δὲ δὴ

καὶ ὑμεῖς τοιοῦτοι ἦτε, ἐνθενδε ἀρξέμεθα τὰ δίκαια λαμβάνειν, ἢ ἐκ. παρ' Ὀμῶν, Σεν. Ἀν. 7, 7, 17: καλῶς τὰ γ' ἐνθενδ', καλῶς ἔχουσι τὸ ἐνθ, Εὐρ. Ὀρ. 1277, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐκείθεν, Πλάτ. Φαῖδρ. 229B: παρὶς ἐνθενδ' ἐκ αὐτ. Πωλικ. 289D: ἐνθενδ' ἐκ αὐτ. Πλούτ. 275D. Συμπ. 178A: ἐνθενδ' αὐτόθεν, ἐξ αὐτῆς παύτης τῆς πόλεως, Ἀριστοφ. Ἀγ. 116: — μετὰ βῆ: μάταια κινήσεις, ἀκριβῆς: ὡς τὸ ἐνθαδε, τοὺς ἐνθενδ' ἐκείτω πορεύσθαι Πλάτ. Φαῖδρ. 107B, πρὸλ. Ἀπολ. 40C. Σεν. Κύρ. 2. 4, 16: ὁ ἐνθ, στρατός, ὁ ἐκ τούτου τοῦ μέρους, δηλ. ὁ Ἀθηναῖος, Εὐρ. Ἰκ. 695.

2) ἐκ τούτου τοῦ χρόνου, ἀρχεται δὲ πόλεμος ἐνθενδε, κελ., Θουκ. 2. 1: τὸ ἐνθενδε ἢ τούθενδε, ἀπὸ τούτου καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, παπατ' τί δῆτ' ἄν' ὀρῶμ' ἐγὼ τούθενδε γε; Σοφ. Φιλ. 895, Εὐρ. Μήδ. 1167, 1. Τ. 91: τὰν-θένδε ὅραν Σοφ. Ο. Τ. 1267, Ἡλ. 1307, Εὐρ. Πραλ. 279: ὁ ἐνθ, λόγος ὁ αὐτ. Τρω. 931: ἐνθενδε ἐν μάλλον πᾶς τις ἐμολογήσειε, ἐκ τῶν ἐξῆς, κελ., Πλάτ. Θεαιτ. 178A.

ἐνθενδε, Ἀττ., ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ προηγ., Ἀριστοφ. Λυσ. 429.

ἐνθεός, ον, παρὸς μεταγεν. παρογάρως συνηρ. ἐνθους (Ἀππ. Ἰδγρ. 18, Φίλων 2. 124): θεόληπτος, θεόφορος, κατεχόμενος ἐκ τινος θεοῦ, θεόπνευστος, ἐνθ, γυναικίς, θεοπροφύμενος, ἐπὶ τῶν Μακρονάων, Σοφ. Ἀν. 961: ἐνθεός Ἀρεῖ, κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρεῖ, Αἰσχλν. Θῆρ. 497: ἐνθεός ἐκ Πάνδος Εὐρ. Ἰππὸλ. 141: ὑπὸ τοῦ ἔρωτος Σεν. Συμπ. 1. 10: — μετὰ γεν. πράγμ., ἐνθεός τεχνῆς, ἔχων ἐκ θεοῦ τὸ χάρισμα τῆς μαθητικῆς τέχνης, Αἰσχλν. Ἡρ. 17: — ἐνθ, πρὸς ἀρετὴν, κατεχόμενος ὑπὸ θεοῦ ἔκωτος πρὸς αὐτήν, Πλάτ. Συμπ. 179A.

II. ᾧ τῇ τεχνῇ οἱ ἐνθεοὶ ἐρημνίζουσι; ὡς ᾧ τῇ κατεχόμενῃ ὑπὸ τῆς ἐμπνεύσεως τῆς μαθητικῆς τέχνης; Αἰσχλν. Ἀγ. 1209: μαντική Πλάτ. Φαῖδρ. 243B: μάντις ἐκ αὐτ. Τρω. 72B: πόλεις Ἀριστ. Ρητ. 3. 7. 11: — τὸ ἐνθεός, ἐμπνευστός, Πλούτ. 2. 752C: — Ἐπὶ πρ. ἐνθῶς, Μενάνδρου Μονόστιχ. 229, Ἀππ. Ἰδγρ. 26.

ἐνθερίζω, διέρχονται τὸ θέρος ἐν τινὶ τόπῳ, Πλούτ. Δ'. 62, πρὸλ. Θωμ. Μάγ. ἐν λέξει θερίζω.

ἐνθερμαίνω, θερμαίνω: — Παλ., ἔπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ, εἰς εἶναι ἐνθερμὸν ἐκ πόθου, Σοφ. Τρ. 368: πρὸλ. ἐνθαπῳ.

ἐνθερμός, ον, θερμός, ζεστός, Ἰππ. 1180E, Πλούτ. 2. 951B.

2) μεταφ., πλήρης θερμότητος, θερμούργος, διάνοια Ἀριστ. Φυσικ. 2. 9, πρὸλ. 3, 14: — Ἐπὶ πρ. ἐνθερμῶς, Εὐστ. Πονημ. 4. 28, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. σ. 101D.

ἐνθασι-δουλος, ὁ, φοιτῶν, Κωμικ. παρ' Ἡουχλρ.

ἐνθεσίς, εὖως, ἡ, (ἐντίθημι), τὸ ἐντιθέναι, παρεμβάλλειν, Πλάτ. Κρατ. 426C: τὸ ἐντιθέναι εἰς τὸ στήμα, ἐς ἐνθεσίν τῆς τραγῆς Ἀρετ. Ὀδ. Νούσ. Θερμαίνω. 1. 4.

II. τὸ τιθέμενον εἰς τὸ στήμα τεμάχιον, βλωμός, βλωμάς, ἢ βλωμάς, Ἀριστοφ. Ἰππ. 404, Φερεα. ἐν «Μεταλλεύσει» 1. 6, Τηλεκλείδης ἐν «Ἀφρικτῶσι» 1. 10, «Βερμπος ἐν «Μοίραις» 4, κλ.

2) ἡ πρῆξις τοῦ ἐντιθέναι τὸ ἐνθεσιν ἐν τῇ ἐγκεντρίσει, ἡμοφωτέρων δὲ τῶν προειρημένων δεῖ σύντομον τὴν ἐνθεσιν ποιεῖσθαι Γεωγ. 10. 75, 6.

ἐνθεσμός, ον, νόμιμος, ὡς τὸ ἐννομός, Πλούτ. Νικ. 6. — Ἐπὶ πρ. ἐνθεσμός, Θεοδώρητ. 5. 9.

ἐνθεσπίζω, θεσπίζω ἐν τινὶ, Εὐσέβ. IV. 444A.

ἐνθετέον, ῥημ. ἐπὶ τοῦ ἐντιθέμεναι, δεῖ ἐνθεῖναι, Πλούτ. 1. 3. 1.

ἐνθετικός, ἡ, ὄν, κατάλληλος ὅπως ἐνθέη, ἐμπνευστή τις, τῶν ὑγιῶς ἐχουσῶν (δοξῶν) ἐνθετικὸν Στοβ. Ἰκλῆς. 2. 42.

ἐνθετός, ον, (ἐντίθημι), ὅν δύναται τις νὰ ἐνθέσῃ, εἰ δ' ἦν ποιητὴν τε καὶ ἐνθετὸν ἀνδρὶ νόημα, οὐποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρός ἐγένετο κακὸς Θεογν. 435.

ἐνθεταλίζωμαι, Ἀπολ., φέρω Θεσσαλικὴν χλαμύδα, λέγεται καὶ Θεταλίζω, ὡς Διορξω ἀπ' οὗ τὸ ἐνθεθεταλίζομαι παρὰ τῷ Εὐπλόιδι ἐν Μαρκῇ, τουτέστι χλαμύδα Θεταλικὴν φορούμεν ἢ Θεταλικὸν πετρὸν Στεφ. Βυζάντ. ἐν λέξει Θεσσαλικά· — καὶ ἐνθεταλίζομαι ἔλεγον τὸ χλαμυδοφοροῦμεν Πλούτ. Ζ'. 46.

ἐνθεύταν, Ἰων. ἀγτὶ ἐντεῦθεν, Ἡρόδ.

ἐνθῆω, εἰώ, τρέχω ἐν τινὶ, Ἡλιοδ. Χρυσ. Φαέρ. Ἑλλ. Βιβλ. τ. 8, σ. 121, ἔκδ. Παρλ.

ἐνθεωρῶ, θεωρῶ ἐν τινὶ, Γρηγ. Νύσσ. III. 1092C, κλ.

ἐνθῆκη, ἡ, κεφάλαιον μεταγεν. λέξις ἀντὶ τῆς ἀρχαίας ἀφορμῆς, οὗ δὲ ἐνθῆκη ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν, ἀποπον, ἀφορμὴν γὰρ λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι Πρύν. 223, Α. Β. 472. 9, Ἀρσενίδ. 2. 68.

ἐνθῆληπαθῆω, ζίδωμα εἰς θηλυπρεπὴ πάθη, καὶ μετ' ἀδείας ἐνθῆληπαθῆσιν τῷ κόρῳ Ἰωσήφου Ἰουδ. 116. 4. 9, 10.

ἐνθῆρος, ον, (θηρ) πλήρης ἀγρίων θηρίων, συγκαζόμενος ὑπ' αὐτῶν, ἐρμυδὸν νυκτὸς ἐνθῆρον μολὼν Εὐρ. Ἰῆρ. 289.

II. μεταφ., ἀγρίος, τραχὺς, τιθέντες ἐνθῆρον τρίχα Αἰσχλν. Ἀγ. 562: ἐνθῆρον ποδός, περὶ τοῦ ποδὸς τοῦ Φιλοκτήτου (Σοφ. Φιλ. 698), οὐχί = θηροδότητος, ὡς λέγει ὁ Σχολιαστὴς, ἀλλ' ἔχοντες τεθλασμένον ἔλικος, κοινῶς θυρωμένον, πρὸλ. Θηρίωμα καὶ αἰσθητὰ κοινῶς (Αἰδίοις) — τὸ ἐνθῆρον, ἀγρίτης, Αἰλ. π. Ζ. 6. 63.

ἐνθῆραυρίζω, θησαυρίζω ἐν τινὶ, ἐνταμείνω, Εὐστ. Πονημάτ. 103. 35.

ἐνθίνος = ἐνθεός, Μεταγεν. Κρητ. Ἐπιγρ. Cauer 116, 117.

ἐνιπρίω, Ἑπικ. ἀντὶ τοῦ ἐμπρίω, Ὀλπ. Κυνηγ. 261.

ἐνιπράζω, ἀντὶ τοῦ ἐνέπτω, χύω· ἐνιπράζων, ἐχολούτο καυλούμεν καὶ μεμψόμενος (Σχολ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 492, 864· διὰ φ. γραφ. ἐνιπράζω.

ἐνιπτεύω, Ἑπικ. ἀντὶ ἐμπτεύω.

ἐνέπτω· μῦθ. ἐνέψω Ἰλ. Η. 447 (πρὸς ἐνέπω ἐν τέλει): ὅρ. ἐνέπασσε (ἦ) Ὀμ., ἀλλ' ὡσαύτως ἐνένιπε (ὅπερ ἀποκατε-
στήθη ἀντὶ τοῦ ἐνένευπε ἐν Ἰλ. Ο. 540, 552, Π. 620, Ὀδ. Σ. 321, κτλ., καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνένευσεν ἐν Ἰλ. Ψ. 473). Ῥῆμα Ἑπικ., ὡς τὸ ἐνίσσω (ἀπαντῶν ἔπαξ παρ' Αἰσχύλ.), ἐπιπύω, ἐπι-
πλάττω, ἐνείζω· συγχάκις μετ' ἄλλων λέξεων ἐνισχυουσὶν τὴν
ἐννοιαν, χαλεπῶ ἠνέπαπε μύθῳ Ἰλ. Β. 245· χαλεποῖσιν
ὄνειδεσι θυμὸν ἐνέπτε Γ. 438· ἐνένιπεν ὄνειδεσιν ἐπέσο-
σιν Ὀδ. Σ. 326· τὸν δ' αἰσχροῦς ἐνένιπε Σ. 321, πρὸς Ἰλ.
Ψ. 473· ἢ ἀπλοῶς, πόσιν δ' ἠνέπαπε μύθῳ Γ. 427· κραδίην
ἠνέπαπε μύθῳ, ἐνενόησεν (Σχολ.), Ὀδ. Υ. 17: — ἀνευ τῆς
δοτ., ἀλλ' εἰ τίς με καὶ ἄλλος ἐνι μεγάροισιν ἐνέπτοι,
«ἀλλ' εἰ τίς με καὶ ἄλλος ἐν τοῖς οἴκοις ἐνοῦδ' ὅριον» (Θ. Γαζής), Ἰλ.
ι. 768· τὸν δ' ἔκτωρ ἐνένιπεν Ο. 552, πρὸς 546· καὶ τίς
μ' ἐνέπτοι εἶπε Αἰσχύλ. Ἀγ. 590· καὶ ἀνευ αἰε., Ἀντίνοος
δ' ἐνένιπεν Ὀδ. Σ. 78, Φ. 84: — πρὸς τὸ ῥημ. οὐσιαστ. ἐνέπτη.

II. μεθ' Ὀμ. = ἐνάπτω, λίγω, ἀγγέλλω, ἐλπιδος ἐνέπτω
Πινδ. II. 4. 358· πρὸς Wernh. εἰς Τρυφ. σ. 150, Νάνν. Δ. 27.
59· (πιθάν. ἐκ ὧν III, ἑπ-τω (ἔφασι, ἔφας ἀπαντῶσι παρ' Ἡσυχ.).
συγγεν. ταῖς λέξεσι ἔψ, ἔπνη, ἑπώ· ἐντεῦθεν ἔ ἐν ταῖς λέξεσιν
ἐνέπτη, ἠνέπαπε, ἐνένευπε. Ἡ χρῆσις τοῦ ἐνέπτοι ἀντὶ τοῦ ἐνέ-
πω φαίνεται ἐσφαλμένη, τοῦλάχιστον εἰς τὰς συνθήκας αὐτῶν σημα-
σίας αἱ δύο λέξεις ἐντελῶς διαφέρουσιν ἀπ' ἀλλήλων· ἴδε ἐνέπω
ἐν τέλει).

ἐνισκέλλω, ἐνισκήπτω, ἐνισκίπτω, Ἑπικ. ἀντὶ ἐνακέλ-
λω, ἐνσκήπτω, ἐνσκήπτω.

ἐνίσσω, καθίστω τι ἴσον, Γεωπ. Β. 6, 1, ἀμρίθ. λίθις.

ἐνισπεῖν, ἴδε ἐνέπω.

ἐνισπεύω, Ἑπικ. ἀντὶ ἐνσπεύω.

ἐνισπύω, ἐνίσπω, ἴδε ἐνέπω.

ἐνίσσω, Ἑπικ. τύπος ἰσοδύναμος τῷ ἐνέπτω, καθάποται, ἐπι-
πλήττω, ἐνείζω, ἐκπάγλοις ἐπέεσιν ἐνισσόμεν Ἰλ. Ο. 198·
ἐνείδεσιν ἐνίσσων Χ. 497· ἐπέεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων
Α. 238· ἀλλὰ καὶ διχῶς, δηλ. οὐ μόνον διὰ λόγων ἀλλὰ καὶ διὰ πλη-
γῶν, ἀλλ' ἐπεσὶν τε κακοῖσιν ἐνίσσασιν ἢ δὲ βολῇσιν, «λό-
γους τε καὶ πληγαῖς» (Εὔστ.), Ὀδ. Ω. 161: — Παθ., ἐνισσόμενος,
κακοποιούμενος, Ω. 163.

ἐνίστημι, μεταβατ. ἐν τῷ ἐνεστ., μῦθ. καὶ ἐνεργ. α' ὅρ.,
καὶ ἐν τῷ μέσ. α' ὅρ. Βάλλω τι νῦν σταθῇ ἐν τινὶ τόπῳ, χυδῶν
καταδασχόντα λίθους τῶν ἐκ τῆς δόσου... ἐν τούτοις τὸν
ἵππον ψήχειν καὶ ἐνιστάναι Σεν. Ἰππαρχ. I. 16· στήνω, στήλας
ἐνίστη ἐς τὰς χώρας Ἡρόδ. 2. 102· ἐγκαθίστημι, τὸν πολιτι-
κὸν καὶ βασιλικὸν οἶον ἡγεμον εἰς αὐτὴν [δηλ. τὴν πόλιν]
ἐνιστήσαντα, παραδόναι, κτλ., Πλάτ. Πολιτικ. 266E, πρὸς
ἐκμάσσω. II. βόλῳ τινὰ νῦν σταθῇ κλησίον, εἰ τοὺς ἵππο-
κόμους εἰς τοὺς ἵππους ἐνιστάτης Σεν. Ἰππαρχ. 5, 6· μετὰ
δοτ., στήνω τι ἐν τινὶ, ἰσὺν ἐνιστῆσαντο μεσοδύμη Ἀπολλ.
Ρόδ. Α. 563. — 2) κατὰ μέσ. ὅρ. α' προσέτι, κόμην ἀρχὴν
εἰς τι, ἀρχίζω, ἔσαι τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐνεστήσαντο Ἀριστοτ.
Λυσ. 268· οὐδὲν πάποτε... ἐνεστήσασθε... ὁρθῶς Δημ. 137.
2· ὁ τοιοῦτον ἀγῶνα ἐνστήσαντες ὁ αὐτ. 227. 4· ἐνστ. τὸ
πρᾶγμα, γρηπὶ ἰνστιτούει, Ἀριστοτ. Προβλ. 29. 13, 2· ὄργην
καὶ μίσος πρὸς τινὰ ἐνστήσασθαι, ἀρχίσθαι δεικνύναι, Πλούτ.
1. 82, 9· μετ' ἀπαρ., Διόδ. 14. 53.

Β. Παθ. μετ' ἐνεργ. ὅρ. δ', πρὶμ. καὶ ὑπερσ.: — ἵσταμαι ἐν
τίνι, λαμβάνω μέρος· ἢ θέσιν ἐν τινε, λόχεις δ' ἐνσταῖως ὡπερ
Ἀργεῖος γεγώς, ἐστὼς ἐν τοῖς λόχοις, λαμβάνω μέρος εἰς πό-
λεον, Εὐρ. Ἰλ. 896· εἶμαι ἐνδρυνόμενος, νηός τε ἐνι, καὶ ἀγαλ-
μα ἐν αὐτῷ ἐνέσθηκε τοῦ Περσέος Ἡρόδ. 2. 91· ὅπου, παρα-
πλησίως τῷ ἐνεῖμαι, πόλιν ἐνεστέον ἐκατὸν ὁ αὐτ. 1. 179,
πρὸς Πλάτ. Τίμ. 50Π, κτλ.

III. καθίσταμαι, ἀποδείκνυμαι, ἐπεὶ ἀποθανόντος τοῦ βασιλέως ἄλλος ἐνίστηται βασι-
λέως Ἡρόδ. 6. 59· προσέτι μὲν δὴ ταῦτα αὐτίκα ἐνιστάμε-
νος ἐς τὴν ἀρχὴν ὁ αὐτ. 3. 67· ἐκέχρησθό σοι... αὐτίκα ἐνι-
σταμένον ἐς τὰς τυραννίδας ὁ αὐτ. 2. 147.

III. ἐπι-
κίμαι, ἐπικρίμαι, ἐπαπειλῶ, λατ. ἱμνήσασθαι, μετὰ δοτ. προσ.,
τοιοῦτων τοῖς Σπαρτιήθεσιν ἐνστατωτων πρηγμάτων ὁ
αὐτ. 1. 83· τὸν πόλεμον τὸν ἐνστάτην... τῇ πόλει Ἰσοκρ.
82B· πρὸς Πλούτ. Α. 71, 4, Πλούτ. Λούκουλ. 13· ἀπολύει... εἶμαι
ἐγγὺς, ὀρχίζω, ἐγείρωμαι, ὁ τότε ἐνστάς πόλεμος Δημ. 225. 10,
πρὸς 274, 6· μάλιστα κατὰ μετοχ. πρὶμ., μίας ἐνσταῖως διήκῃς,
δικαζομένης, Ἀριστοτ. Νεφ. 779, πρὸς Ἰσοκρ. 88. 40, Δημ. 896
29· ὁ νῦν ἐνστατικῶς ἀγῶν Λυκούργ. 148. 32· — ἐπὶ χρόνῳ,
ταῦ ἐνσταῖως μὴνός, τοῦ παρόντος, τοῦ ἐρχόμενου μῆνός,
Φίλιππ. παρὰ Δημ. 180. 12· ὁ ἐνσταῖως πόλεμος διήκῃν 35. 27·
κατὰ τὸν ἐνσταῖωτα καιρὸν Ἀριστ. Ρητ. I. 9, 14· γόνος ἐνέ-
στως, ὁ ἐνσταῖως, Γραμματ.: — ὡσαύτως, τραυμάτων οὖν ἐνε-
στώτων ὄργῃ γενομένων, παρουσιαζομένων λοιπὸν τραυμάτων
γενομένων ἐν ὄργῃ, Πλάτ. Νόμ. 878B· τὰ ἐνστατικῶτα πράγ-
ματα, αἱ παρούσαι περιστάσεις, Σεν. Ἑλλήν. 2. 1, 6· οὕτω, τὰ
ἐνστατικῶτα Πλούτ. 2. 26, 3.

IV. ἐνίσταμαι, ἀνδίσταμαι
τινι, καί, ἢν τις ἐνιστῇται τοῖς ποιοῦμένοις... μὴ ἐπιτρέπειν
Θουκ. 8. 69, Ἰσοκρ. 90A, κτλ.· πρὸς τί Πλούτ. Ρωμ. 25· ἀπολ.,
ἵσταμαι ἐν τινὶ τόπῳ, τὰς τε διόδους τῶν πύργων ἐνσταίντες
αὐτοὶ ἐφύλασσον, στήντες ἐν ταῖς διόδῳ ἐφύλασσον αὐτάς, Θουκ.
3. 23, Πλάτ. Φαίδων 77B· ὁ ἐνστατικῶς, ὁ ἀντίπαλος, ὁ ἀντίδικος,
ἐν δικαστηρίῳ, Ἑπικρ. ἐν Νέωντον Hallie. ἀριθμ. 1. 28. — 2)
ἐν τῇ λογικῇ, φέρω ἐνστασιν, ἀντιλέγω, λατ. εκείρω (πρὸς
ἐνστασιν), τινὶ Ἀριστ. Τοπ. 8. 2, 4· πρὸς τί δ' αὐτ. Ἀναλυτ.
Γοτ. 1. 10, 6· ἀπολ., ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Πρὸς. 2. 26, 3, Τοπ. 8. 2,
κ. ἀλλ., Ρητ. 2. 25, 3· ἐν, ὅτι... ὡς... ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Πρὸς.
2. 26, 2, Ἠθ. Ν. 10. 2, 4· ἐπὶ τῶν Ρωμαίων ἐνστάσιν, κἀμιν
ἐνστασιν, ἀνίσταμαι, ἐάν τις ἐνίσταται τῶν δημάρχων Πλούτ.
6. 16, 4· καὶ συγχ. παρὰ Πλούτ. V. ἐπὶ ὑγρῶν, συμψηφίζωμαι,
πῆσομαι, κοινῶς «πῆζω», ὕδωρ ἐνστατικῶς, πεπηγμένον, Θεοφρ.
π. φυτ. Αἰτ. 5. 13, 1· ἐνιστάμενον γάρ (τὸ γάλα) ἐπὶ τὰ τοῦ
στομάχου στενὰ... πνίγει Δισκ. περὶ Διηλ. Φαρμ. 26.

ἐνιστορεῖω, ἐξιστορεῖω, διηγοῦμαι, ἱπποδύω. π. Ἀντιφρ. σ. 73, 6.

ἐνιστορος, ον, ἐξωγραφόμενος, Ἑπικρ. Μοναχ. 261D.

ἐνιστοურγεῖω, ὑφαίνομαι, ἐνιστοურγηθήσεται ὑφασμα

Εὔστ. Θεοσ. εἰς Μαν. τ. Κοριν. Taf de Thes σ. 408.

ἐνισχνος, ον, κῆπος ἰσχνός, λεπτός, Νικ. Ἀλεξ. 147.

ἐνισχυρίζομαι, μέσ., ἐρίδομαι, ἐπερίδομαι τινι, τούτῳ ἐνι-
σχυρίζομαι Δημ. 1082. 26.

ἐνίσχυω, ἰσχυροποιῶ, ἐνδυναμῶναι, τὸ δὲ χρόνος ταῦτα
ἐνισχύσει πάντα Ἰππ. Νόμος 2. 26.

II. ἀμετάβ. ὑπερι-
σχύω ἐν ἡμετέρῳ, ἐν ταῖς πόλεσι ἐνισχύει τὰ νόμια Ἀριστ.
Ἠθ. Ν. 10. 9, 14· ἀπολ., ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 7, 17 κ. ἀλλ., ἐπὶ
παροιμιῶν, παρὰ τισιν ἐν, Διόδ. 20. 58· ἐνίσχυσεν ὡς, ὑπερί-
σχυον ἢ γινώσκῃς... ὁ αὐτ. 5. 57.

ἐνίσχω = ἐνέχω· Μίσ., ἐνίσχεσθαι τὴν φωνήν, ἐνέχειν,
κρατεῖν αὐτὴν ἐντός, Πλούτ. Κικ. 35: — Παθ., κρατεῖσθαι, ἐμποδι-
ζομαι, τὸ πλοῖον τὸ πρόσω οὐ δυνατόν ἐνι προσοίειν,
ἀλλ' ἐνίσχεσθαι Ἡρόδ. 4. 43· τινι Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 11· ἐν τινι
Σεν. Ἀν. 7. 4, 17.

ἐνιτρέφω, ἐνιτρέβω, Ἑπικ. ἀντὶ ἐντρέφω, ἐντρέβω.

ἐνιτρέβομαι, ἐνιτρεύω, Ἑπικ. ἀντὶ ἐμφιτρέβομαι, ἐμφύρω.

ἐνιχράω, ἐνιχρίπτω, Ἑπικ. ἀντὶ ἐγχ-.

ἐνιψάω, ποιητ. ἀντὶ ἐμψάω.

ἐνέψω, μῦθ. τοῦ ἐνέπω καὶ ἐνέπτιω, ἴδε ἐνέπω ἐν τέλει.

ἐνλακτεύω, ἐγκλείω ἐντός λάκκου, Νικητ. Χρον. 135C· πρὸς
ἐνακτέω.

ἐνλαξεύω, λαξεύω ἐν τινι, ἐγγλύφω, Πελλας καὶ Νηλεὺς ἐν-
λαξέευντο Ἀνθ. Παλατ. 3· D ἐν τῇ ὑποθήκῃ τοῦ ἐπιγράμματος.

ἐν μὲν τευθενί ἢ ἐμμεν τευθενί, κωμικὴ τμήσις ἀντὶ ἐντεῦ-
θεν μὲν. Μεταγίνης ἐν «Θουριοπείραις» 1. 5· πρὸς ἐνγεταυθεῖ.

ἐνναέτης, ἥρος, ὁ (ἐνναίω) ἐνοίκος, κάτοικος, Ἑλλάδος ἐν-
ναέτης Ἀνθ. II. 9. 495, Μόσχ. 2. 119· βηλ. ἐνναέτειρα

Ἀνθ. II. 4. 94.

ἐννα-ἐτηρίς, ἰδός, ἢ, περίοδος ἐννέα ἐτῶν, Πλάτ. Μένω:
319E, Πλάτ. 2. 293B· πρὸς, τριετηρίς.

ἐννα-ἐτηρος, ον. = τῷ ἐπομ., Ἠσ. Ἑργ. κ. Ἠμ. 434.

ἐννα-ἐτης, ἴδ., ὁ ἔχων ἡλικίαν ἐννέα ἐτῶν, Θεοφρ. 26. 29· —
αὐδ. ἐνναέτης, ὡς ἐπὶ πρ. ἐπὶ ἐννέα ἐτη, Ἠσ. Ὀ. 801: — ὅγλ. ἐν-
ναέτης καὶ ἰων. ἐνν-ἰδός, Ἀνθ. II. 7. 643· πρὸς ἐνναέτης.

ἐνναέτης, ον, ὁ = ἐνναέτης, ἐνναέταις Ἀνθ. Πλαν. 331·
ἐνναέτησιν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 517, κτλ.· ὅγλ. ἐνναέτης, ἰδός,

ἐνναέτιν Φρυγίας Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1126.

ἐνναίρειν, Ἑπικ. ἀντὶ τοῦ ἐναίρειν, Περσχορνομ. 275· ἢ ἐν-
ναίρω.

ἐνναίω, ναίω ἐν, κατοικῶ ἐντός, τοῖσι δ' ἐνναίει δόμοις Περ.
Ἠλ. 488· διατελῶ ἐν οἴκῳ (κακοῖσι)· ἔρως ἐνναίοντα με
Σπρ. Φιλ. 472· διαμένω ἐν τινὶ τόπῳ, ἐκεῖ χώρας δόαστωρ οὐ-
μὸς ἐνναίων ἀπὸ τοῦ αὐτ. Ο. Κ. 788· μετ' αἰε. τόπου, κατοικῶ,
ὅγλ. ἐν κρουροτρόφῳ ἐνναίουσιν Μόσχ. 4. 36· Ἀπολλ. Ρόδ. —
γ' πληρ. μέσ. μῦθ. ἐνναίονται ὁ αὐτ. Δ. 1751· γ' πληρ. ὅρ.
ἐνναίσσαντο αὐτοὶ 1213, Καλλ. εἰς Ἀθλ. 15· ὅρ. παθ. ἐνναίσθη.

Ἀπολλ. Ρόδ. I. 1181.

ἐνναίης [ἦ], Ἀρσφ. Ἑπικρ., ἴδε ἐνάκης.

ἐννακόςτοι, ἐννακτέος, ἐννακτός, ἴδε ἐννακός, ἐνακ-.

ἐνναούγκιον, τό, ἐννέα οὐγκίαι· Ἰουστ. παρὰ ΑΠ', σ. Γ' Α', 6·

ἐνναούγκτω, ναυαγῖ ἢ ἐν, τῷ βυθῷ τῆς κάκας ἐνναυαγή-
σαν Ἰππ. Νύσος. π. 1. σ. 170C.

ἐνναυλοχέομαι, ἀποθ., ναυλοχέω ἐν, Δίων Κ. 50. 12.

ἐνναυμάχτω = ναυμαχέω ἐν, Πλούτ. 2. 1078D.

ἐνναυπηγέω, ναυπηγῶ πλοῖον ἐν τινὶ τόπῳ, καὶ τριήρεις
ποῦσαν ἐν Κορίνθῳ τῆς Ἑλλάδος ἐνναυπηγηθῆναι Θουκ. I

13. ὁ Δεκκῆρος ἐξ ἄλλων ἀντιγράφων ἐξέδωκε : ναυπηγηθῆναι. ἴδε σημ. S. T. Bloomfield.

ένναώριον, τό, διάστημα χρόνου έννέα ὡρῶν, Θ. Στουδ. σ. 917, ἔκδ. ΜΙ.

έννέα, ἀκλιτον ἀριθμ., παρ' Ὀμ., ὡς φαίνεται εἶναι ἱερὸς ἀριθμὸς, ὡς ὅν περιλάσιος τοῦ τρία : έννευθεν παρ' Ὀμ. έννέα θύματα, έννέα βοῦς ἱέρυσεν Ἰλ. Ζ. 174. έννέα ἔδραι Ὀδ. Γ. 7. έννέα ταύρους αὐτῷ 8. έννέα κήρυκες Ἰλ. Β. 96. αἰσυννῆται δὲ κριτοί έννέα πάντες ἀνέστησαν Ὀδ. Θ. 258. έννημῶρ ἐξένισσε καὶ έννέα βοῦς ἱέρυσεν Ἰλ. Ζ. 174 (πρβλ. έννημῶρ) έννέα Μούσαι, Ἰσο. Θ. 917. πρβλ. Ὀδ. Ω. 60. τρίς έννέα κλῶνας, ἐν θρησκευτικῇ τελετῇ, Σοφ. Ο. Κ. 483. βροχῶμενοι, έννέα ἄρχοντες ἐν Ἀθῆναις, κτλ., Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτ. 3. 16 κ. ἄλλ. (ἔκδ. Blues).—Περὶ τῆς ἱερότητος τοῦ ἀριθμοῦ τούτου ἴδε Πύθκ. & Kreta, I. 249 κτλ. 2) κατὰ ποιητ. ὑπερβολὴν ὥστε τὸ έννέα ἐπέθη ὡς στρογγύλος ἀριθμὸς ἀντὶ τοῦ πολλοῦ, τρίς δ' έννέα φῶτας ἔπεφθεν Ἰλ. Π. 785. δ' δ' ἐπ' έννέα κείτο πλέεθρα Ὀδ. Α. 577. πρβλ. Σχολ. εἰς Νικ. Θηρ. 781. (Ἐκ τῆς √ ΝΙΕΙ μετὰ προβληματικοῦ ε' πρβλ. Σανσκρ. παν-nm, Λατ. mon-ein, Γαλλ. nium, Γερμ. neu-n—πρβλ. ὡσαύτως εν-ατος, Σανσκρ. παν-nipats, Λατ. nu-nus (mon-nius), Γαλλ. nium, κτλ.).

έννεάβοιους, ον, ἔχων ἄξιαν έννέα βοῶν, Ἰλ. Ζ. 236.

έννεαγράμματον, τό, ἔχον έννέα γράμματα, Γ. Κεδρ. τ. Δ', σ. 213, 7, ἔκδ. Β.

έννεάγραμμος, ον, = τῷ προηγ., συλλαβῇ Στεφ. π. Χρυσστ. ἐν Ideler phys. etc. II. σ. 227.

έννεάγωνόν, τό, ἔχον έννέα γωνίας, Φωτ. λόγ. π. σώμ. Χειρόγρ. μονῆς Ἰδίων ἐξ ἀντιγράφου Γ. Ν. Ρόκου.

έννεά-δεσμός, ον, ὁ συνεχόμενος δι' έννέα δεσμῶν ἡ κρῶν, Νικ. Θηρ. 781.

έννεαδικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν ἀριθμὸν έννέα, Λατ. nonarius, Ἑκκλ.

έννεαδικος, ον, ἔχων έννέα εἰρημύς, κανῶν (δ' ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἀκολουσίᾳ) Εὐστ. Θεοσ. σ. 517, ἔκδ. ΜΙ.

έννεάζω, νεάζω ἐν τινι, διέρχεται τὴν νεότητά μου ἐν τινι, μεγέθει σώματος έννεάσαι, ἔχειν μέγα σῶμα ἐν τῇ νεότητι, ἀντιτίθεται τῷ ἐγγηράσαι, Ἰππ. Ἀφ. 1246. ῥόδον έννεάσαν τῷ Ἰπρί, ἀνθῆσαν κατὰ τὸ ἔαρ, Φιλοστρ. Ἐπιστ. 51 Καρναί.

έννεα-κα-δεκα, ἀκλιτ., δεκαέννέα, Ἰλ. Ω. 496.

έννεακαιδεκα-ετηρίς, ἑδος, ἡ, κύκλος ἐν δεκαέννέα ἐτῶν εἰσαχθεὶς ἐν Ἀθῆναις (πιθανῶς ὑπὸ Μέγανος) π. Χ. 432, πρὸς συμπάσαν τῶν οὐλνιανῶν μηνῶν μετὰ τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους, Διόδ. 12. 36, Πλούτ. 2. 892C. ἴδε Κλίντιανος F. H. 2. σ. 337 καὶ πρβλ. δεκαετηρίς.

έννεακαιδεκα-έτης, ον, ὁ, δεκαέννέα ἐτῶν, χρόνος Διόδ. 2. 47.

έννεακαιδεκάκις, ἐπῖρρ., δεκά έννέα φορές, Μ. Βλαστ. ἐν Συντ. καν. τ. 6, σ. 411.

έννεακαιδεκά-μηνος, ον, ἔχων ἡλικίαν δεκαέννέα μηνῶν, Ἀνθολ. II. Παράρτ. 172.

έννεακαιδεκα-πλασίον, ον, δεκαέννέα φορές μεγαλύτερος, Πλούτ. 2. 891B.

έννεακαιδεκατάτος, α, ον, πλημμελής γραφ. ἀντὶ έννεακαιδεκάτος, Ἰπποκρ. Γένος καὶ Βίος κατὰ Σωρανόν, ἐν τῇ ἀρχῇ (Ἰππ. 1297, 37).

έννεακαιδέκατος, ἡ, ον, δέκατος ἑνατος, Ἰππ. Ἐπιθῆμ. τὸ I', 1067, Σουλ. Ἐπιγρ. 2220.

έννεακαιδεκαχῶς, κατὰ δεκαέννέα τρόπους, Ματίμου περὶ καταρχ., ἐν ὑποσημείωσι, ἔκδ. Ludw. σ. 126.

έννεακαιδεκίτης, ἑς, = έννεακαιδεκαέτης, δεκαέννέα ἐτῶν, Ἀνθ. Π. 7. 11., 9. 190 (ἐν τῇ Ἰων. γεν. -δεκίτης)· θηλ. έννεακαιδεκίτης Εὐστ. 327. 3.—Εὐρῆται καὶ έννεακαιδεκίτης καὶ θηλ. -χέτης, ἐν Ἐπιγρ. ἐμμέτρῳ Ἀλικαρνασσού, Newton Halle 77. ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρτηρ. σ. 338 ἐν τίλει.

έννεα-και-εικοσι-και-ἐπτακοσιπλασίαις, ἐπῖρρ., ἐπτακοσίας εἰκοσιέννέα φορές, Πλάτ. Πολ. 587E.

έννεα-κεφάλος, ον, ἔχων έννέα κεφαλὰς, Σχολ. εἰς Ἰσο. Θ. 313, Τζέτζ. Ἰστ. 2. 237.

έννεάκις, Ἐπῖρρ. = ἐνάκις, Νικομάχ. Γερασ. Ἐγχειρ. Ἀρμ. 16.

έννεακισ-μύριοι, αἰ, α, έννηκοντα χιλιάδες, Ἀππ. Καρχ. 4.

έννεακισχίλιαι, αἰ, α, έννέα χιλιάδες, Διόδ. 17. 66, Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 6. 12.

έννεά-κλίνος, ον, περιέχων έννέα ἀνάκλιτρα ἡ κλῖνας τοῦ δειπνου, εἴτ' έννεάκλινος ἕτερος οἶκος Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδύλ. 5.

έννεά-κρουνος, ον, ἔχων έννέα κρουνοὺς, ῥέων ἐξ έννέα κρουνοῦν, ἤξεις ἐπ' έννεάκρουνον εὐθύδρον ποτὸν Πολύζηλ. ἐν Ἀθηναίου ἔργῳ 3.—Ὁ οὐσιαστ. έννεάκρουνος, ἡ, νεκρήν Ἀθήνησιν ἣν πρότερον Καλλιρρόην ἔλεγον· τῶν δὲ τυράννων οὕτως αὐτὴν κατασκευάσαντων ἐκλήθη έννεάκρουνος, ὡς φησὶ καὶ Θεοκυδίδης· Ἰσοχ. φοιτῶν.. ἐπ' ὕδωρ ἐπὶ τὴν έννεάκρουνον Ἠρόδ. 6. 137· καὶ κρήνη τῇ νῦν μέν, τῶν τυράννων οὕτω σκευα-

σάντων. έννεακρούνη καλούμενη, τὸ δὲ πάλαι φανερωὶν τὼν πηγῶν οὐσῶν, Καλλιρρόη ὠνομασμένη Θουκ. 2. 15.

έννεά-κύκλος, ον, ἔχων έννέα κύκλους, Κολούθου Ἀρπαγ. Ὀλένης 210, Νόνν. Δ. 4. 317.

έννεά-λίνος, ον, ἔχων έννέα κλωστέας, ἄρκυς Ξαν. Κυν. 2. 4.

έννεαμηναισίος, α, ον, = τῷ ἱερομ., Ἰω. Χρυσ. τ. 1. σ. 171, 42.

έννεά-μηνος, ον, έννέα μηνῶν, ἡ ἐνέος έννέα μηνῶν, Ἠρόδ. 6. 60, Ἰππ. 257. 1 κ. ἄλλ.,—Ἐπῖρρ. έννεαμηνῶς, Τζέτζ. Ἰστ. 2. 177.

έννεάμυκλος, ον, (ἴδε μυκλα) ἔχων έννέα ἐτῶν ἡλικίαν, Ἀντίμαχος 77, Καλλ. Ἀποσπ. 180, ἐνθα ἴδε σημ.

έννε-άνειρα, ἡ ὥσα ἐνάκις τόσον ὅσον δύναται νὰ ζήσῃ ἄνθρωπος, κορώνη Ἀρατ. 1022· (οὕτως ὁ Στάθ. ἀντὶ έννεάγηρα).

έννεά-πηγυς, ον, ἔχων έννέα πηγῶν μῆκος ἡ εὐρος, Ἰλ. Ω. 270, κ. ἄλλ., πρβλ. ἐνάπηγυς.

έννεα-πλάσιος, α, ον, έννέα φορές τόσος, έννεαπλασίαν ἔχειν γλυκύτητα (δεκαπλασίαν κατὰ Μείνεκε) Ἰσοκρίν Ἀθην. 39Π.

έννεαριθμός, ον, ἔχων έννέα ἀριθμούς, Στεφ. π. Χρυσστ. ἐν Ideler phys. etc. II. σ. 227.

έννεαρχία, ἡ, τὸ ἄρχει έννέα ἱερῶν, Ν. Χων σ. 567, 17, ἔκδ. Π.

έννεάς, ἄδρος, ἡ, οὐσα ἀριθ. τοῦ έννέα, ὡς τὰ ἑκὰς τοῦ δέκα, τὰ τριὰς τοῦ τρία κτλ., Ἡρόκρ. 17. 84, Ἀνθ. Π. 7, 17, Πλούτ. 2. 736C. Ὁ Πορφύριος διῆρει τὰ ἔργα τοῦ διδασκάλου οὗτοῦ Πλωτίνου εἰς ἐξ έννεάδας, Βίος Πλωτ. 24. II. ἡ ἐνάτη ἡμέρα τοῦ μηνός, ἴδε ἐνάς.

έννεά-στεγος, ον, με έννέα πατόματα, Διόδ. 20. 91.

έννεασύλλαβος, ἔχων έννέα συλλαβὰς, ὁμετρον δὲ ὑπερκατάληκτον, τὸ καλούμενον Σαπφικὸν έννεασύλλαβον Ἠφαίστ. 10. 5.

έννεαετηρίς, ἑδος, = έννεαετηρίς, Θεοφρ. Ἰστορ. Φυσ. 4. 11, 2.

έννεά-φθογγος, ον, ἔχων έννέα (μουσικαί) φθόγγους, Ἀδελφ. παρὰ Στάθ. 520. 41.

έννεά-φωνος, ον, = έννεάφθογγος, Ἡρόκρ. 8. 18.

έννεά-χίλιος, αἰ, α, Ἐπικ. ἀντὶ ἐνάκις χίλιοι—δύσσαν τ' έννεάχιλοι ἐπίαγον ἡ δεκάχιλοι Ἰλ. Ε. 860, Ξ. 1481.—ἐν τῷ ἐν., κτύπον έννεάχιλον, θέρυσαν ὡς εἰς 9000 ἀνθρώπων, Νόνν. Δ. 8. 45.

έννεαχόρδος, ον, ἔχων έννέα χορδὰς ὡς οὐσιαστ., έννεαχόρδον (ένν., ὕψιον), τό, Ἀθῆν. 636B. πρβλ. Χυονίδην ἐν Πτωχοῖς 1.

έννεαχῶς, ἐπῖρρ., κατὰ έννέα τρόπους, Πρβλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 960, 964, ἔκδ. Stallb.

έννεά-ψυχος, ον, ὁ ἔχων έννέα ψυχὰς, περὶ τοῦ κυνός παροιμιώδης, ὡς λέγεται νῦν περὶ τῆς γαλῆς ὅτι εἶναι ἐπτάψυχος, Ἠσυχ.

έννεαετηρίς, ἡ, = έννεαετηρίς, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, Ἐλ. Ἐπιγρ. Ἀρχαιολ. Σουλ. φυλλάδ. Γ. 67.

έννεκα, ἐν Διολ. ἐπιγρ. ἀντὶ έννεκα, Σουλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκαι) 21681, 2183A.

έννεκρόμαι, νεκροῦμαι ἐν., ὡς περ αἱ σπόγγοι ταῖς γαλήναις έννεκρωθεὶς Πλούτ. 792B.

έννεμίσομαι, παθ. ἐννέμομαι, νέμομαι ἐν τινι, Ὀππ. Ἀλ. 21. 611, 3. 546.

έννέμω, βόσκω ἀγέλην ἐν τινι τόπῳ, Δίων Κ. 72. 3, ἐπιγρ. Κρητ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκαι) 2361b, 81.—Μέσ., ἐπὶ κτηνῶν, βόσκομαι, Ὀππ. Ἀλ. 1. 5.

έννενηκοντα, έννενηκιστός, έννενηκονταετής, ἀρρίφαιος τύποι ἀντὶ έννενηκοντα, κτλ., ἴδε ἐνατος, πρβλ. καὶ Κόντον ἐν Λογίῳ Ἐρμῇ τ. Ε' σ. 5.

έννενώκασαι, Ἰων. ἀντὶ έννενοήκασαι, γ' πληθυντ. πρkm. τοῦ έννοεῖν.

έννεον, Ἐπ. ἀντὶ έννον, παρ. τοῦ νέω, κολυμβῶ, Ἰλ. Φ. 11.

έννε-ὄργυιος, ον, ἔχων μῆκος έννέα ὄργυιων, Ὀδ. Α. 312, [ἐνθα τὸ αο προφέρεται κατὰ συνίτησιν, ὥστε ἡ λέξις γίνεσθαι τετρασύλλαβος, πρβλ. ἐννέορος].

έννεός, ἴδε ἐνέος.

έννεοσιεύω, Ἀστ. έννεοπτεύω, ὡσαύτως έννεοπτεύω (Διόδ. 2. 4, κτλ.) ἐπὶ πτηνῶν, κέθεται ὡς κλώσσει ἐπ' αὐτῷ εἰς τὰ ὡς ἐν τινι τόπῳ, ἐπιδύω, κλωσῶ, ἐν τε τοῖς βαλλαντιοῖς έννεοσιεύουσι (αἱ γλαυκαὶ) κἀκλέψουσι μικρὰ κέρματα Ἀριστοτ. Ὀρν. 1108, Πλάτ. Νόμοι 949C.—Μέσ., Διόδ. 5. 46, II. μετ' αἰ. μεταρ. ἐπιδύω, ἐνθάπαι, παρὰ σοὶ έννεοσιεύσας ἔρωτα οὐκ ἐπερον Πλάτ. Ἀλκ. Α', 136E· καὶ ἐν τῇ παθ., ἐπιθυμία έννεοσιεύεσθαι, ὁ αὐτὸς Πολ. 573E.

έννέπω, ποιητ. ἀντὶ ἐνέπω.

έννεσις, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἐνεσις.

έννευρδ-καυλος, ον, ἔχων καυλὸν νευρώδη, θηλ. κλήρη ἐνῶν Θεοφρ. π. Φυσ. Ἰστ. 6. 1, 4.

έννέ-ὀκαλις, ον, εἶδος ὑποδήματος με έννέα πάλγματα τοῦ ἡμάντος, Ὁ Πτωχ. γράφει τὴν λέξιν· έννηυσκλοι, καὶ ἐμνησθῆναι· ὑποδήματα Λακωνικῶν ἐφήθων.

έννεύω, νέω, κάμνω νέμα εἰς τινα, έννεύει με θεύγειν Ἀρι-

ἐννοχλέω, ποιητ. ἀντὶ ἐννοχλέω, Θεόκρ. 29. 36.
ἐννοχτερνύω, ὡς τὸ ἐννοχέω, διέρχουμαι τὴν νύκτα ἐν τινὶ τόπῳ, νυκτερεύω, Πολύδ. 3. 22, 13.

Εννύμει ἡ ἐννύμω (ἴδε ἀμφι-, καθ-). Ἰων. ἐννύμει, ἐννύμω (πρὸς ἐπι-, κατα-)· μέλλ. ἔσται (ἀμφι-) Ὀδ. Ε. 167, Ἐπ. ἔσται Π. 79, κτλ.· Ἐπικ. ἀρ. ἔσται, ἀπαρ. ἔσται Ε. 154; (ὁ κινῶν τὸ ποσὸν μόνον ἐν τοῖς συνδέτοις ἀμφι-ἵσται, ἀμφι-ἔσται)· Μέντ., ἐννύμει, Ὀμπερ. παρὰ. ἐννύμω ὁ αὐτός· Ἐπικ. μέλλ. ἔσται (ἐφ-) Ἀπολλ. Ῥόδ., πρὸς. Πινδ. Ν. 11. 21· ἀρ. ἔσται Ἰ. Ε. 178, Ἐπικ. ἔσσαντο αὐτοὶ 350· Ἐπικ. γ' ἐν, ἔσσαντο Ἰ. Κ. 23, Ὀδ. Ε. 529· Παθ. πρὸς. εἶμαι, εἴται. Τ. 72, Α. 190, ἀλλὰ θ' ἐνικ. ἔσται Ω. 250, γ' ἔσται (ἐπι-) Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 1. 47· ὑπερσ. θ' ἐνικ. ἔσται Ἰ. Γ. 57, Ὀδ. Π. 199, ἔσται Ἰ. Α. 67, Ἐπικ. ἔσται Μ. 464, γ' ὕμν. ἔσθην Ε. 517, γ' πληθ. ἔσται Σ. 596· μετοχ. εἰμένος ἴδε κατωτέρω. (Ἡ ῥίμα ἦτο ΕΕΣ, διότι αὐτὴ ἡ λέξις ὡς καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς παράγωγα συνήθως λαμβάνουσι τὸ διγαμμα παρ' Ὀμ., πρὸς. τοῦ τύπου βέλτρον, γαστήρ, γέ-στρον ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. καὶ τῷ Ἑσυχ.· ὡσαύτως τὰ Σανσκρ. vas, vas-ā (indho me), vas-ānami (Lat. vestis)· Ροιό. gha-vas-jan-āll' ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἡ ῥίμα ἐγένετο ΕΣ, ὡς ἐν τῷ ἐν-νύμει, εἶμαι, εἶνός καὶ εἶνός, καὶ ἐνίοτε ΕΣ, ὡς ἐσθής, ἐσθίω, ἐσθίμα).

Ἡ ῥίμα ἡ σημασία, ἐνδύω τινα, μετὰ διπλῆς αἰ., κείνός σε

χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἔσσει, ὡς ἐνδύσῃ με· χλαῖναν καὶ χι-τῶνα, Ὀδ. Ο. 338, πρὸς. Π. 79, Ἰ. Α. 905.

Ἡ Μέντ. καὶ Παθ., μόνον μετ' αἰτ. πρῆγμ., ἐνδύω ἑαυτὸν εἰ, φορέω, κοκὰ δὲ χροὶ εἴματα εἶμαι Ὀδ. Ψ. 115, χλαῖνας εὖ εἰμένον Ο. 330· ὡσαύτως ἐπὶ παντοίας, ἔσσαντο περὶ χροὶ νόρποα χαλκὸν Ἰ. Α. 383, κτλ.· ἐπὶ μεγάλων ἀσπίδων, αἵτινες ἐκάλυπτον ὅλον τὸ σῶμα, ἀσπίδας, ἔσαι ἀρισται ἐνὶ στρατῷ ἡδὲ μέγιστα ἔσσανται αὐτοὶ 372· [ἐνστά] κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῷ, μακρὰ δόρατα, οὐκάρια, κατὰ τὸ ἔκρον κεκαλυμμένα διὰ χαλκῷ, «σεσθίονμένα» (Σχόλ.), Ο. 389· ἐπὶ παντὶ καλύμματι, ὡς π. χ. ἐπὶ σκεπασμάτων κλίνης, σκεπάζομαι, χλαῖνας τ' ἐνθίμηναι οὐλος καθύπερθε ἐσσεσθαι Ὀδ. Δ. 249· ἐπὶ δὲ νεφέλῃ ἐσσαντο, «νεφέλῃν δὲ περιβάλλοντο ἀνῶθεν» (Θ. Γαζή), Ἰ. Α. 350· ἡ ῥα ἐσσεσμένη αὐτοὶ 282· εἰμένος ὦμοιν νεφέλης Ο. 308· καὶ δι' ἰσχυρὰς μεταφορὰς, ἀλλὰ μάλιστα Τρώες δεσθίονες· ἡ τέ κεν ἦδ' ἰάοντες ἔσσαι χιτῶνα κακῶν ἐνεχ', ἔσαι ἔσσαντες, ἀλλὰ ἵσαν ὅτι οὐκ εἶναι οἱ Τρῶες, διότι ἄλλως δὲ περιβάλλουσιν ἦδη ὑπὸ λείνου χιτῶνος δι' ἔσαι κακὰ ἔπρατας, δηλ. ἥδεες φανευθῆ διὰ λείων, Ἰ. Α. 57· οὕτως παραδύοτον, ἔσσανται γῆν Πινδ. Ν. 11. 21· τὸν αἰὶ κατὰ γὰρ σκότον εἰμένον Σοφ. Ο. Γ. 1701· μετὰ. ὡσαύτως, φρεσὶν εἰμένον ἀλκήν Ἰ. Α. 381, πρὸς. ἐφέννυμι. — Σπάρτιον παρ' Ἀττ. ποιηταῖς (ἴδε ἄνω), οἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζονται τὰ ὀνόματα, καὶ οὕτω πάντοτε ἐν τῇ περὶ λόγῳ, ἴδε ἰδίως τὸ ἀμφοτέρωθεν.

ἐννυστάζω, μέλλ. ἀέξω, νυστάζω ἐν τινι, μνήμασιν ἐννυστάζοντες Κύριλλ. τὸ Ἰουλ. 10. 3411.

ἐννυχέω, διέρχουμαι τὴν νύκτα ἐν τινὶ τόπῳ, ἐννοχτερνύω, τῷ σηκῷ Πλούτ. 2. 4341· μεταρ. Ἐρωσ, δὲ ἐν μαλακαῖς παρειαῖς νεάνιδος ἐννυχέει Σοφ. Ἀντ. 784, ἴδε σηκ. Jebb. καὶ πρὸς. τὸ τοῦ Ὁρατ. (Ἰδ. 4. 13, 8) excahit in gemitu. Ἡ ἐπὶ ἀσπί-δος ἡ ἀσπεριότης, δύνω, πτό· ἐννυχέω ἡ χρυσόφορος Ὀδύσειον; Αἰώπου Μῦθοι 341 ἔκδ. Ἀλμίου, 413 ἔκδ. Κόραϊ.

ἐννύχτας [ῥ], α, ὡν. Ἰσ. Θ. 10, -ας, ὡν. Σοφ. Α. 180 (νύξ): ἐν καιρῷ νυκτός, διὰ νυκτός, κατὰ τὴν νύκτα, νυκτερινός, Lat. nocturnus, ἐνν. προμολών Ἰ. Α. 37· [νύξ] ἐννύχιοι κατὰ-γοντο Ὀδ. Γ. 178· ἐνν. μέλλεσθαι Πινδ. Π. 3. 140· ἐνν. τέρ-ψις, δῶμα Σοφ. Α. 1203, 1211· φροντίδες Ἀριστοφ. Ἰππ. 1290, κτλ. — οὐδέτι. ἐννύχτιον ὡς ἐπὶ. Ἐπίγραμ. παρ' Ἀθην. 544Α.

Ἡ ἐννυχίων ἀναξ Λιδωνεύ, βασιλεὺς τῶν κατοικησάντων ἐν ταῖς χώραις τῆς Νυκτός, δηλ. τῶν νεκρῶν, ὡς τὸ τοῦ Ὁμήρου (Ἰ. Α. 91) ἀναξ ἐνέρον, Σοφ. Ο. Κ. 1558, πρὸς. τὸ ἐπόμενον. ἐννύχος, ὡν. = τῷ προηγ., ἀγγελος ἡλθε. ἐννύχος Ἰ. Α. 716· ἐνν. κοῖται Πινδ. Π. 11. 39· ὄψεσις Αἰσχύλ. Ἰπρ. 645. — Ἐπὶ. ἐννύχον, «νυκτιάτικα», Εὐαγγ. κ. Μάρκ. α'. 35· Luciani ἐννύχα), συγκρ. ἐννύχωτερον Δία. 110, ἔκδ. Ἀλμίου (Palin.)· προσετι ἐννύχως, Νικήτ. Εὐν. 2. 316, Τζέτς. ἐν Ἀνεκτ. Κραμῆ-ρου τ. 3. σ. 335, 18.

Ἡ ἐπὶ. τοῦ Ἄδου, τὸν ἐννύχον Ἀιδαν, τὸν ἀνάκτα τοῦ σκότους Ἀθην. Σοφ. Τρ. 501.

ἐννυθρός, ὡν. = νυθρός, Αἰσχ. 1. 37.

ἐννύσσαι, ἐννύσας· Ἰων. ἀπαρτμ. καὶ μετοχ. τοῦ ἀρ. α' τοῦ ἐννύσω, Ἡρόδ.

ἐννωπιαίος, α, ὡν, ὁ ἐν τῇ ὤπῳ, ὁ νοτιαῖος μυελός, Ἰατρ. ἐννωπιζομαι, φέρω ἐπὶ τῶν νώτων, Τζέτς. Ἰστ. Α. 5.

ἐνογκος, ὡν. ἐπὶ κοιλίας, ἐνογκωμένη, Ἰππιατρ. σ. 54, 23.

ἐνογκώδης, ες, ἐπὶ λόγου, ὑπερηφάνης, κομπώδης, Γεώργ. Πισιδ. ΜΕ. στ. 548.

ἐνοδιάρχης, ὡν, ὁ ἐκ τῆς συνοδίας. συνοδιάρχης, Waddington Inscr. 2589.

ἐνόδιος, α, ὡν, καὶ Ἐπικ. ἐνόδιος, η, ὡν, Ὀμ., οὕτω καὶ

οἱ Τραγ. ἐν τοῖς λυρικοῖς χοροῖς, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ θῆλ. ἐλευδία, μεταγν. ὡσαύτως ες, ὡν, Πaus. 3. 14. 9· (δδός): — ἐν τῇ ἄλλῃ ἡ κατὰ τὴν δόξιν, Lat. vialis, σφῆκεσιν ἐνοκίδες. ἐνοκίδος, «τοτὲ τὴν σφηκίαν ἔχουσι παρὰ τὴν δόξιν» (Σχόλ.), Ἰ. Α. Π. 260· ἐνοκίδος τε συμβόλους, «τὰ κατὰ τὴν δόξιν συναντήματα, δι' ἃν δεῖ συμβάλλειν καὶ μαντεύεσθαι» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Ἰπρ. 487· πρὸς. Ὀρέτ. 436, 3. 27· ἐνόδιοι πόλεις Πλουτ. Αἰμύλ. 8· στά-σεις σιγητῶν ἡ αὐτ. Ἀντιών. Θ' ἐνόδια ὄπλα, πρὸς χρεῖαν ἐν τῇ δόξῃ, Διον. Ἀλ. 4. 48.

2) ὡς οὐσιασ., ἐνόδια, τὰ, ὅλκωα ὁρρευτικά πρὸς ἀποκλίσιν τῶν ὁδῶν, ἐμβαλλέτω δὲ τὰ ἐνόδια εἰς τὰς ὁδοὺς Σεν. Κυν. 6. 9.

3) ἑλκὴ προελθόμενα ἐκ μακρῶς δόξιοιρας ἢ ἄλλης κοπιώδους κινήσεως, ἐπὶ δὲ κινήσεως καὶ πόνοι ποιοῦσιν ἐνίοις τὰ τοιαῦτα (ἐλκὴ) φανερόν ἐκ τῶν ἐνοδίων καλουμένων, κτλ., Θεοφρ. π. Ὑδρωτῶν 15.

Ἡ, ὡς ἐπὶ. δῶν τινῶν ὧν τὰ ἀγέματα ἴσταντο παρὰ τὴν δόξιν ἢ ἐν ταῖς ἐνόδιοις, Lat. trivialis, ὡς ἐπὶ τῇ Ἐκότης, ἐνόδιας Ἰκά-της Σοφ. Ἀποσπ. 480· ἐνόδια θεός ὁ αὐτ. Ἀντ. 1149· ἐνόδια θυγάτηρ Δάματρος Εὐρ. Ἰων 1048· δαίμων ἐνόδια Σουλ. Ἐπὶ. 26, καὶ ἑνόδια μόνον = Τριεσθίης, Lat. Trivis, Εὐρ.

Ἰλ. 570· ἡ ἐνόδιος Πaus. ἐνὶ ἀντι. ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ Ἑρ-μού, Θεόκρ. 25. 4, κτλ.· πρὸς. Ἀγυιεύς. — ἐνόδιον, τό, προσωνυμ. πρὶν ἐξέλθῃ τις εἰς ὁδοποιάν, Γρηγ. Ναζ. III. 518Α.

ἐνοδῖτες, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοδῖς, (τιδῶς, ἡ, θῆλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδῖτης = ἐνοδῖς, Ὀρφικ. Ὑμν. 72. 2.

ἐνοίκισμα, τό, πλημμελ. γραφ. ἀντὶ οἰκήμα, Σουίδ. ἐν λέξει ἐναύλισμα.

ἐνοικοδομῶ, κτίζω, οἰκοδομῶ ἐν τινι τόπῳ, ἐχρῶντο δὲ αὐτῇ [τῇ νήσῳ], πύργον ἐνοικοδομήσαντες, οἱ Μεγαρεῖς φρουρίῳ Θουκ. 3. 51· καὶ τό τε ἐν τῇ Λακωνικῇ τείχιμα ἐκλιπόντες δ' ἐνοικοδομήσαν ὁ αὐτ. 8. 4.—Παθ., ὁ αὐτ. 8. 84.—Μέσ., τείχος ἐνοικοδομησάμενοι, οἰκοδομήσαντες ἐκεῖ τείχος δι' ἐκρούς, ὁ αὐτ. 3. 85.

ἐνοικοδομήμηνον Θουκ. 6. 51, πρὸς, Διόδ. 3. 37.

ἐνοικοδόμος, ὁ, ὁ ἐνοικοδόμος.

ἐνοίκος, ον, οἰκῶν ἐντός, κάτοικος, Τραγ., κλ.· τὸ πλεῖστον μετὰ γεν. τόπου, κάτοικος τόπου τινός, Αἰσχύλ. Πρ. 415, Σοφ. Τρ. 1092, Θουκ. 4. 61, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ ὄντος, ὁ κάτοικος ἐν τινι τόπῳ, Πλάτ. Κριτί. 113C. 2) Παθ., ὁ ἐνοικούμενος, Παλλὰδος ἐνοικα μίλαθρα Εὐρ. Ἰων 235.

ἐνοικουρέω, διαμένω ἐντός τινος τόπου, ἐν ᾧ (χωρίῳ) φρουρά τις ἦν Ρωμαίων ἐνοικουρούσα Διον. Ἀλ. 8. 3· μεταφ., ἡ μνημὴ ἐνοικουρούσα Λουκ. Φιλοφ. 39.

ἐνοῖκος, ον, ὁ περιέχων οἶνον, τὰ ἐνοῖκα τῶν βοτρυῶν

Λόγγ. 2. 1. II. ἐνοῖκος, ἐνορκόν τε βοτρυῶν καὶ ἐνοῖ-

νον Ἐπιγραφ. Κρήτ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2554. 85 καὶ 2555. 11.

ἐνοῖκος, ὁ, ὁ ἐνοῖκος, φῦμα μετὰ πίνων, Λουκ. Δεσφ. 14.

ἐνοῖκος, ὁ, ὁ ἐνοῖκος, μετὰ αὐτοῖς, αἰτία, ὁ ὅλον ἐνοῖκος ὅστις ἐν χρυσέοις δεπύεσσιν, κινεῖται (Σχόλ.), Ὀδ. 1. 472· καταχρηστικῶς, νέκταρ ἐνοῖκος, ἀντὶ τοῦ ἐνέχει, ἐκρίν· ἐστὶ δὲ ὁ τρόπος κατάρχεαι, κυρίως γὰρ τὸ αἶμα ἐν ἐπὶ οἶνον λεχθῆναι ἐστὶ (Σχόλ.), Πλ. Δ. 3.

ἐνοκλῆζω, γονατίζω καὶ κἀνθεμι, ὁ δὲ τοῖς ἐπιστολίοις ἐνο-

κλῆσας, καθίσας εἰς τὰ ὑπὸ πύλῳ, ἐπὶ κυνέας, Φιλόστρ. 867.

ἐνοκλῆτος, ον, ἐπὶ πύλῳ, εὐτυχής, Μανέθων 4. 85.

ἐνοκλῆσις, ἡ, μετὰ γεν., ἀλῆς, ὁ ἐνοκλῆσις ἐν τινι, βυλῆσις,

ἡ δὲ χώρα· χάρισσιν ἐνώλισθε πολλοῖς Πλουτ. Κίρ. 16·

ἐνώλισαν ἐν τινι καὶ πίπται, ὁ αὐτ. Περ. 25.

ἐνώλιμος, ον, μαντιέας, Σοφ. Ἀποσπ. 875 (Ἐπ. Μ. 344, 40).

ἐνορκος, ον, ὁ ἐπὶ τοῦ ἐρίπου καὶ ἐνέμας, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλ-

λωνος, Σοφ. Ἀποσπ. 875.

ἐνορκός, ον, τοῦ ἡμέρου, ἐνορκός· ὁ ὅς, «βροχόνερον»,

Πιστ. 260.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Νικ. Ἀλεξ. 238, 820

πρὸς. Μεινικὸς Κωμ. Ἀποσπ. 2, σ. 877.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, Δίων Κ. 43, 15, κλ.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ἐνορκήσας, ὁ, ὁ ἐνορκήσας ἐν, ἡνωμένος, Περ. 25.

ποτός ἐστὶ τῶν βυθίων κατ' ἐνόπλιον, κτλ., Ἀριστοφ. Νεφ. 651· ἦσαν τε ἐν βυθίῳ πρὸς τὸν ἐνόπλιον βυθίον αὐλοῦ-
μενοι Σεν. Ἀν. 6. 1, 11· ἐνόπλιον τέ τινα ὀνομάζοντες ἐν-
θετον καὶ δάκτυλον καὶ ἡρώον γε. «ὁ ἐνόπλιος σύνθετος ἐστὶν
ἐξ ἰσθμοῦ καὶ δάκτυλου καὶ τῆς περιμέτρους», ἐξορκιστικὸς εἰς πόλε-
μον (Πρόκλ.). Πλάτ. Πολ. 400B· ὡσαύτως, ἐν, μέλη Ἀθην. 630F·
Κουρήτων ἐν. παίγνια Πλάτ. Νόμ. 796B· ἐντέθεν, ἐνόπλια
παίξιν Πίνδ. Ο. 13. 123· ὀρχήσασθαι Καλλ. εἰς Ἀρτ. 241.—
Περὶ τοῦ βυθίου κατ' ἐνόπλιον ἴδε Σχόλ. εἰς Πίνδ. Π. 2. 127,
Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. ἐνθ' ἄνω.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, «ἀρματωμένος», Τυρταῖος 13, Σοφ.
Ο. Τ. 469, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1164 κ. ἄλλ. II. ὁ ἔχων ἐντός
ἐνόπλιον ἄνδρα, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐνόπλιος, ον, ὁ ἐνόπλιος, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

ἐ

ἔρχομαι, Ξεν. Ἑλλην. β. 3, 18:—ἐνορμον, τό, ὡς οὐσιασ. = ὕρκος, ἔνορκον ποιέσθαι, ὑποχρεοῦσθαι δι' ἔρκου, Πλάτ. Φαίδρου 80C: ἔνορκον φέρει τὴν ψήφον, juratus fert sententiam, Διον. Ἀλ. 7, 45.—Ἐπὶ ἔρκῳ ἐνόρκως Ἀδην. 274E, Πολυδ. Α', 39.—περὶ τῆς διαφοράς τοῦ ἐνορκος καὶ εὐορκος ἴδε Βουτιν. εἰς Δημ. κ. Μείδ. Πίνκ. ἐν λ.

ἐνορμάω, εἰσορμῶ εἰς τι, Πολυδ. 16, 28, 8.
ἐνορμῶ, εἶμαι ἡγχυροῦσθαι ἐν ἡμέρῃ, Πολυδ. 16, 29, 13.
ἐνόρμίζω: μέλλ. Ἀττ. —ζῶ:—φέρω τὸ πλοῦτον ἐντὸς ἡμέρας, τὴν ναὺν ἐνορμίζει λιμενίσκη τινὶ χάρσεντι Βουτ. 167A: μεταρ., κύρτον ἐν ῥοθίοισι Ἀππ. Ἀλ. 400:—Παθ. καὶ Μίσ., ἐπὶ πλοίων, προσορμίζομαι ἡ ναυλογῶ, ὥστ' ἀσφαλῶς ἐνορμίζομαι τὰς μεγίστας δακτάδας Στράβων 245, Διον. Ἀλ. 1, 56: μεταρ., ἐκ θυελλῶν ἐνορμίσθη ὁ ἔργον. 1274.

ἐνόρμιζον, τό, ἀγκυροβόλον, ἐνλιμένον, Πισχ. ἐν λείξει ἀγκυροβόλῳ.

ἐνορμεις ἡ ἐνόρμιες, ὁ, ἡ ἐκ τῶν ἰσίων ἐξηρημένους κρίκος, ἑλλᾶδιον, Σουλ. Ἑπιγρ. 4866.

ἐνόρμιςμα, τό, τόπος ἐνθα ὁρμίζονται τὰ πλοῖα, ὅρμος, «ἀρα-εὐδὸς» Ἀππ. Ἑμῦλ. 4, 106.

ἐνορμῖτης (1), οὐ, ὁ, ἡ ἐν ὅρμῳ διαμένων, Ἀνθ. Π. 10, 2, 14.

ἐνόρμυμι: ἄορ. ἐνώρσαι: Ἐπικ. ἄορ. ὁ παθ. ἐνώρτου: ἢ μόνος εὖος χρόνῳ ἐν χρόνῳ παρ' Ὀμ.—Διηγείρω, μετὰ ἔσπε, τῆσιν δὲ γόον πάσχοιν ἐνώρσεν Ἰλ. 7, 499: αὐτίς... ἀνάγκη δὲ φύσαν ἐνώρσας Ὀ. 62: ἐν δὲ σθένος ὥρσεν ἐκάστω β. 451, πρβλ. Α. 544: ἴδε Σπρίτζ. ἐν Π. 658: θάρσας δ' ἐνώρσε... στρατῷ Εὐρ. Ἰκ. 713:—Παθ., διηγείρομαι ἐν ἡμετέρῳ, ἐνώρτο γέλωι Θεοσίω Ἰλ. Α. 599.

ἐνορούω: μέλλ. —οὔσω, ἀνακηδῶ, τινάσσομαι κατὰ τινος, αἰ-ποτε ἐπὶ ἐχθρῶν ἐπιθέσσω, μετὰ δοτ., Πάτροκλος δὲ Τρωῖσι κακὰ φρονέων ἐνόρουσε Ἰλ. Π. 783: ὡς τὸ ἐπορούω, ἐπιτίπτω, ἐφορῶ κατὰ τινος, ὡς δὲ λέων... αἰγέσιν ἡ δόσας... ἐνορούση Κ. 486: ἀπολ., ἐν δ' Ἀγαμέμνων πρῶτος ὥρουσε Α. 217.

ἐνορούσας, σκάπτω ἐντὸς τινος, τὸ δὲ βαλάνειον παράδει-σος ἦν, φὶ μέση κομυλῶσθαι ἐνωρούμεντο ἡνδρότερ. 79.

ἐνορχέομαι = ὀρχέομαι ἐν τινί, καὶ τῇ προσώπῳ αὐτοῦ τὰς ὥρας ἐνορχεῖσθαι... εἰποις ἂν Ἀλκίφρ. 3, 65.

ἐνόρχης, οὐ, ὁ, = ἐνορχος Ἀριστοφ. Ἰππ. 1385, Ὀρν. 569, Λυσ. 661.

2) ὁ ἐνόρχης = τράγος, Θεόκρ. 3, 4.

ἐν-όρχης, οὐ, ὁ ἔχων μόνον ἓνα ὄρχιν, Κύριλλ. —Κατὰ Κόντον (Φιλόλ. Ποικ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ'. σ. 68) πιθανώτατα οὐδέποτε συν-τέθη τὸ ὄνομα ἔρχης μετὰ τοῦ ὀρχηγεῖν. ἐπιθῆτο εἰς, ἐνός.

ἐνορχίς, τοσ, ὁ, ἡ, ἰων. ἀντὶ ἐνόρχης, Ἠρόδ. β. 32, 8, 105, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 4, 1.

ἐνορχος, οὐ. (ὄρχης) ὁ ἔχων ὄρχεις, μὴ εὐνοχισμένος, ἐνορ-χα... μὴ ἰερεῦσιν, ὁ δὲ χρῶν ἐνόρχους, καθότι οἱ ἐκτομῆαι κριοὶ ἀπεκλείοντο τοῦ οὐσιαστηρίου, Ἰλ. Ψ. 147: τὰ ἐνορχα, τὰ ἔχοντα ἢ τὸν ὄρχιν ἀνεπτυγμένους, τὰ τέλεια, δηλ. ἐν ἀντι-θέσει πρὸς τὰ ἀνορχα, τὰ νεαρά ἐστίν, Ἰππ. 358, 24:—Ἐν Ἀθην. 652A πλημμελὲς γραφὴ ἐν-όρχων, ἀντὶ ἀνόρχων (ὡς διωρθώθη ἥδη). πρβλ. ἐνόρχης, ἐνορχίς.

ἐνος, ὁ, λέγεται οἱ εἶναι = τῷ Λατ. annus, ἔτος, ἐνευθεν ἐνεαυτός, δε-ενος, τρι-ενος, ὡς τὰ βίηπις, τριήπις, κτλ., πρβλ. ἄφενος.

ἐνος, ἡ, οὐ, ἀπαντῶν μόνον ἐν ταῖς πλαγ. πτώσεσι τοῦ θηλ., γεν. ἔνης καὶ Ἑπικ. ἐννηφι, δοτ. ἐνη, αἰτ. ἐννη, μετὰ σήμας. εἰς τρίτην, Λατ. perennis, μεθαύριον, ἔς τ' αὐριον ἔς τ' ἐν-νηφιν (Ἑπικ. γεν. καμένη ἐπιρρηματικῶς) Ἰσ. Ἑρ. κ. Ἰμ. 408: γεν. ἔνης, θάρρει, καταθήσεις, κἂν ἔνης ἑλθῇς Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 796, Δωρ. ἐνας, καὶ ἐνας καὶ ἐς ἀδ. Θεόκρ. 18, 14: εἰς ἐνην Ἀριστοφ. Ἀγ. 172: αὐριον καὶ τῇ ἐνῃ (ἐνθα τὸ καὶ προσ-ετέθη ὑπὸ τοῦ Reiske) Ἀντιφῶν 143, 44: ἐπὲνης πῖθ. γράμ. ἐν Διων. Κ. 47, 41: οὕτως δ' Ἰσχυρ. μνημονεύει ὡς Λακωνικὸν τύπον τῇ ἐνῃ καὶ ἐρμηνεύει· «εἰς τρίτην» καὶ ἐπὲναρ «εἰς τετάρτην». (Κοινῶς ταυτίζεται τῷ εἰς, ἐνός (πρβλ. παρ-ηπ-ησ), ἴδε Ἑρμάν. ἐν Ἀριστοφ. Νερ. 1137.—Ἀλλ' οἱ προμνημονεύοντες τύποι οὐδέ-ποτε ἀπαντῶσι μετὰ δασείας καὶ ὁ Κοῦρτιος παραβάλλει τὸ ἐνος, ὡς τὸ εἶναι πρὸς τὸ ἀγῆας, ὁ ἔτερος, τὴν ἐτέραν μετὰ τὴν αὐριον, δηλ. μεθαύριον.—Δὲν φαίνεται δὲ νὰ ἔχη σχέσιν πρὸς τὴν ἐπομένην λέξιν.

ἐνος, ἡ, οὐ, (ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συγχάκεις ἐνος μετὰ φιλοῦ πνεύματος) ὁ ἀνῆκων εἰς τὴν προτέραν εὖος περιόδον (ὡς ἐνὸς δασυ-νόμενον... τὸ πρότερον καὶ παρελθόντος) Σηλαῖο Ἀρποκρ. «ἐνον (γρ. ἐνον), τὸ παλαιόν (Σουδ.)» ἐνευθεν, ὡς τὸ παρυσινός, ἐναὶ ἄρχοι, αἱ τοῦ παρελθόντος ἔτους, Δημ. 775, 25: Ἑλληνο-ταρία ἐνοὶ Σουλ. Ἑπιγρ. Ἀττ. 273: ἐνος καρπός, ὁ περυσινός καρπός, Λατ. annuarius, Θεοκρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3, 4, 8:—καθόλου, παλαιός, παρελθόντος, νέον δὲ που καὶ νέον ἀεὶ ἐστι περὶ τὴν σελήνην τοῦτο τὸ φῶς Πλάτ. Κρατ. 409B.

2) ἐνη καὶ νέα (ἐν. ἡμέρα), ἡ παλαιὰ καὶ νέα ἡμέρα, δηλ. ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ μηνός, ἀλλὰ καὶ τριακάς, Ἀριστοφ. Νεφ. 1134 κτλ.,

Λυσία 167, 8, κτλ.: πρῶτος ὁ Σόλων ἐνη καὶ νέαν ἐκάλεσεν ἀπὸ Α. 1, 57: Σκιρροφοριῶνος ἐνη καὶ νέαν Σουλ. Ἑπιγρ. 113, 9: ἐνη καὶ νέαν Μεταγείτινιδος αὐ-βῆς 224, 12, πρβλ. Δημ. 238, 1.—Ἐπειδὴ τὸ ὄρχιον Ἑλληνικὸν ἔτος ἡτο σεληνιακόν, ὁ δὲ μηνιαῖος κύκλος τῆς σελήνης διήρκει σχεδόν 29 1/2 ἡμέρας, ἂν ὁ πρῶτος μὴν ἤρχιεν ἐντὶ ὁ ἡμῶς καὶ ἡ σελήνη συνέπετον ὁμοῦ κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ἡ ἀκύλουτος μὴν δὲ ἤρχιζε κατὰ τὴν δύσιν. Ἰπρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἀταξίας αὐτῆς, ὁ Σόλων ἔκαθε τὴν τελευταίαν ἡμέραν ἡμέραν γὰ ἀνῆκεν εἰς τὸν πρῶτον μῆνα, ὥστε ἡ τριακοστὴ ἡμέρα συνίστατο ἐκ δύο ἰσίων μερῶν, ὧν τὸ μὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν παλαιὴν σελήνην, τὸ δὲ εἰς τὴν νέαν (Πλουτ. Σόλ. 25). Τοῦτο βεβαίως δὲ συνείδανε μόνον κατὰ πάντα δευτέρου μῆνα, οἱ δὲ λοιποὶ δὲ μῆνες δὲ εἴχοσαν μόνον 29 ἡμέρας ἑκάστου, καὶ ἐν αὐτοῖς κυρίως δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἐνη καὶ νέαν· ἀλλὰ κατὰ συνήθειαν ἡ τελευταία ἡμέρα ἐκάστου μηνός ἐκαλεῖτο οὕτως —ἵνα εἴη ζήτημα ὅν ἡ ἐνη τοῦ Ἰσ. ἐν Ἑρμ. κ. Ἰμ. 768 εἶναι ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ μηνός, ἡ ἡ πρῶτη ἡμέρα μηνός ἔχοντος 30 ἡμέρας· ἡ Σκαλιγρος καὶ ὁ Ἑρμάν. προκρίνουσι τὸ δευτέρου, ὁ δὲ Ἰστέλ. τὸ πρῶτον, Ἰπρὶ τοῦ ζητή-ματος τούτου ἴδε Βουτιν. Εὐκρίτ. V. πλ. Διημ. Μπλ. («Ὅτι ἡ λέξις ἡτο κυρίως ἐνος φαίνεται ἐκ τῶν συγγενουσάντων λέξεων —Σανκρ. senapa (παλαιός), Λατ. senex, senilis, senilis, κτλ., Γοτθ. sineira (senex), κτλ.). ἴδε Φιλόλ. Ποικ. Κήντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 63—67.

ἐνός, γεν. τοῦ εἰς καὶ ἐν.

ἐνοσις, αὐγ. ἡ, αἰσίσις, εἰναγμός, κλόνησις, Ἰσ. Θ. 681, 849, Εὐρ. Ἑλ. 1363, Βάχχ. 585. (Ἡ λέξις φαίνεται ὡς ὑποσυστα ῥήμα «ἐνόσω, αἰώω».)

ἐνοσιφυλλος, ἴδε ἐνοσιφυλλος.

ἐνοσι-χθων, οὐγος, ἡ σελὴν τὴν γῆν, ἐπώνυμ. τοῦ Ἰπποκρίτου, συγχὼν παρ' Ὀμήρῳ ἴδε Ἑννοσιγχεος. II. μεταγεν. ὡς ἐπὶ, ἐπὶ ὁρότρῳ, διότι ἀνακυλᾷ καὶ ἐνοσιχθεῖ τὴν γῆν, Ἐννοσιχθὼν ὁ ποιητὴς περὶ τοῦ ὁρότρου εἶπεν ἐνοσιχθωνί, καὶ τῇ, ἑλπίαν γλαυκοχθωνί Δ. Β. 864, 21.

ἐνότης, ἡτορ, ἡ, (εἰς) ὡς καὶ νῦν, φανερόν ἐστι ἡ ταυτοῦτης ἐνότης τίς ἐστιν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. Α. 9, 3, π. 2. Μ. 3, 5, 4 κ. ἄλλ.

ἐνοτήσιος, οὐγ. ὁ ἐνὸς, ἡ διαλλάττων, Σουετ. Ἰμν. 7, 31.

ἐνοῦλα, ὠν, τὰ, (ὠύλον), καὶ δὲ περιετληφῆται τοὺς δόλους: ἀρχαί, οὐλα μὲν τὰ ῥεῖον, ἐνοῦλα δὲ τὰ ἐνδοθῆναι Πολυδ. Β', 91.

ἐνοῦλεξομαι, γίνομαι οὐλος, «σποῦρος», ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κόμης, τρίχες ἐνουλισμέναι φύσει Ἀλκίφρ. Ἀππ. π. ὁ κήμη φυσικῶς ἐνουλισμένη ὑακινθίνῳ ἀνθεῖ Ἀριστοφ. 1.1.

ἐνουλισμός, ὁ, τὸ «σποῦρωμα», ἐνουλισμός τῶν πλεόκμων Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 3, 2, σ. 259.

ἐνοῦλος, οὐγ. «σποῦρος», πλεόκασι ἐνοῦλοι Καλλιστ. Ἑκκρ. 4, Ἑννοάντιος, οὐγ. ὁ, ὁ ἐν οὐρανῷ ὢν, Ἀνθ. Π. 9, 229, Πολυδ. Α', 23.

ἐνορεῖωμαι, ὑποτακτ., καὶ εἰς [ου] τινε[ς] [ε] νορεῖωμαι = ὡσιν ἐν τοῖς ὅροις τῆς χώρας Ἑπιγρ. Ἀρρήτων Κρήτης, Rang. Ant. hel. 2477 (ἐνθα ἡ σελὴς εἶναι ἐσφαλμένως 2475).

ἐνορεῖω ἀορ. ἐνεοῦρησα Ἑυπολὶς ἐν Ἀντολῶν 12:—οὐρῶ εἰς τὴν ἐν τινί, ἐς ποταμὸν δὲ οὐτε ἐνορεῖωσαι οὐτε ἐμπύ-ουσαι (ὁ Πέριος) Ἠρόδ. 1, 138, 2, 172: ἐνορεῖωσαι... στρώσιον ἐν μαλακοῖς Ἑρμ. π. ἐν «Φορμυρίδῃ» 2: ἀπολ., ὥστε θάλασ-σιν ἐπὶ πᾶσι πᾶσι ὡς περὶ ἐνεοῦρησας, ὡς νὰ τὰ κατου-ρήσασιν, Ἀριστοφ. Λυσ. 402, πρβλ. Ἀριστ. Περὶ δ. 3, 31.

ἐνορῆθω, ἡ, ἡ ἐνορῆθω, ἐδ. οὐροδοχίον, Σοφ. Ἀπ. π. 430, πρβλ. οὐροδοχί. ἀμῆς.

ἐνοῦσιος, οὐγ. ἐνοῦσιος, ὑπάρχων, πραγματικὸς, Σουετ. Ἰμν. 2, 37.

2) «πολυκετήμων» Ἰσχυρ. ἐνοφείλομαι, ὑπέρβωμαι ἐπὶ ἐνέχρῳ ἡ ὑπολήψῃ, ὡς ἐνοφει-λομένου αὐτῷ ἀργυρίου Δημ. 1249, 23: ἐνεπιόκηθαι ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκείνου ἐνοφειλούμενον αὐτῷ τοῦτο τὸ ἀργύ-ριον ὁ αὐτ. 1197 ἐν τέλει πρβλ. Σουλ. Ἑπιγρ. 239.

ἐνοφθαλμιάζομαι, παθ., ἐπιβίβωμαι ἐνοφθαλμισθῆναι, διὰ τὴν πεύκη καὶ πίτυς καὶ τὰ ἕμοια τοῦτοισι οὐκ ἐνοφθαλμιάζεται Πλουτ. 2, 649B, ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ διαλόγου.

ἐνοφθαλμιᾶω, ἐνοφθαλμιᾶω, φθαρτ., ἑπὶ τῇ παρὰ Πολυδ. Β', 62, ἀλλὰ νῦν διωρθώθη εἰς ἐποφθαλμιᾶω.

ἐνοφθαλμιᾶω, ἐγχευεῖσθαι, ἐμφολεῖσθαι, ἐλνέρον ἀπὸ τινος Θεοκρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5, 5, 4: ἐνοφθαλμιᾶω, ὁ, τὸ ἐνοφθαλμιᾶω, Θεοκρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1, 6, 1 καὶ 2, Πλουτ. 2, 619B, Γεώργ. 10, 75, 1, 10, 77, 1: οὕτω καὶ ἐνοφθαλμιᾶμα, τό, Σουλ. 296C.

ἐνοχλῆ, ἡ, τὸ ἐνοχλεῖσθαι, μεταγεν. λέξις, ἴδε ἀνοχάγ.

ἐνοχλέω, διαλ. καὶ ποιητ. ὁ, ἡ, ἐνοχλεῖς ἑτέροκρ. 29, 381: παρὰ μετὰ βίβλῃς: ἐνοχλεῖται ἡνὼχλιον Ξεν. Κόρ. 5, 3, 55, Ἰσοκρ. 93A, Δημ., κτλ.: μέλλ. ἐνοχλήσω Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. 1164: ὄρα, ἐνοχλήσω Δημ. 103, 20, 1056, 11: πρμ. ἐνοχλήσω ὁ αὐτ. 315, 19:—Παθ. —ἐνοχλήομαι Διον. Ἀλ. 10, 3: ὡσεύτως —ἐνοχλεῖται (ἐπὶ παθ. σημ.) Ἀππ. Ἑμῦ. 1, 38, Γαλν.: μετοχ. ἀορ. ἐνοχλήθητις Ἰππ. Κωκ. Ἰπρην. 203: πρμ. ἐνοχλήθητι (παρ-)

Δημ. 242. 16. Ἐνοχλῶ, ἀνιῶ, εἰς τὴν ἐλπίδα βλεπών ἐνοχλεῖται μετ' Πλάτ. Ἀλκ. I. 104D. ὥστε μὴ ἔνοχλειν τὸν συμπογῆν Διδό. Συναυτοῦς ἐν «Ἐπικλήρῳ» I. 18, Σεν., κλ.:—Παθ., ἐνοχλοῦμαι, ἀνιῶμαι, δυσσαρεστοῦμαι, Σεν. Κύρ. 5. 4, 34, Δημ. 347. 18. ἡ ἐκκλησία ἡνωχλεῖτο Δίσχιν, 59. 39, 2) μετὰ δοτ., προβαίνω ἐνδοχλήσειν εἰς τινά, Λυσ. 170. 14. ἔνοχλειν τοῖς ἀκούουσιν Ἰσοκρ. 42C. ἔνοχλοῦντα ἀεὶ τῇ ὑμετέρᾳ εὐδαιμονίᾳ Σεν. Ἀν. 2. 5, 13, Ἀμφίς ἐν «Διθυράμῳ» 2. ἡνώχλει ἡμῖν Δημ. 30. 6, κτλ. 3) ἀπολ., γίνομαι αἰτία ἐνοχλήσεως, Ἰππ. Ἀφ. 1246, Ἀριστοτ. Βατρ. 708, κτλ.: μετ' αὐτ. ἐπιθ., ἔσα .. ἡνώχλησεν, ὅσας ἐνοχλήσεις παρείχετο, Δημ. 519. 15. μετὰ μετοχ., τὸ δὲ οὐκ ἡνώχλει λέγων Σεν. Κύρ. 5. 3, 36. Ἀέξιος τοῦ περὶ τοῦ λόγου, ἐνίοτε ἐν χρήσει παρὰ Κωμ., ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ Τραγ.

ἐνδοχλήμα, τὸ, τὸ προβαίνον ἐνδοχλήσειν, Ὀρεϊθάς. Π. 67, 4. ἐνδοχλήσεις, εὖως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, πράγματα τε πολλά καὶ ἐνοχλήσεις μυριάς Φιλίππῳ ἐν Ἀδελφ. 7. σοφιστικὰς ἐνοχλήσεις Ἀριστ. περὶ Ἑρμην. 6. 4, πρὸς Διογ. Α. 7. 11. ἐνοχλητέον, ῥημ. ἐπιθ. = δεῖ ἐνοχλεῖν, οὐκ ἐνοχλητέον τὰς τριγὰς Κλέμ. Ἀλ. Παιδ. 3. 11, σ. 290.

ἐνοχλίζω, ὅαν ἀνίωμι τι εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ, μετακινῶ αὐτό, πάντως δ' ἐνοχλίζουσι τοῦ λόγου λίθους Θ. Πέρης. 8. σ. 354. ἐνοχυποιεῖω, ἐνοχυποιῶ, ὡς καὶ νῦν, παρὰ Βασίλ., Δουκάγγ. ἐνοχυποιός, ὁ, ὁ ἐνοχυποιῶν τινά, Γλωσσ.

ἐνοχος, οὐν = ἐνδοχόμενος, ὁ ἐχόμενος, κρατούμενος ἐν τινι, τοιοῦται δόξαις Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 5, 10. Ἐνοχόν ἐστὶ τὰς εἰρημένους βλάσταις ὁ αὐτὸς Πολιτ. 8. 2, 5. μὴ καταφρονεῖ, Φιλίππῳ, ἔθων γεροντικῶν, οἷς ἐνοχος, εἰς τὸ γῆρας ὅν ἔλθῃς, ἔσει Ἀπολλοδ. ἐν Ἀλακλήνῳ 1. II. ἐν δικανικαῖς πράξεσιν, ὑπεύθυνος, ὑποκείμενος εἰς τι, τῇ νόμῳ Πλάτ. Νόμοι 369B. ἐπιτιμῶσις φόνου Ἀντιφῶν 125. 33. Ζημιαίαι Λυσ. 140. 20. τὰς ἀράς Δημ. 404. 5. δεσμιῶν αὐτέθῃ 1229. 11. ὁπερ ξειόν ἐστι δεδιέναι, μὴ καὶ νῦν ἡμεῖς ἐνοχοὶ γενώμεθα ταῦταις τοῖς ἀνομίαις Ἰσοκρ. 160A, πρὸς Δίσχιν. I. 185.

2) ἐνοχος ψευδομαρτυρίας, ὑποκείμενος εἰς καταγγελίαν ἐπὶ .., Πλάτ. Θεαίτ. 148B. ἔν. τῷ φόνῳ, ὑποκείμενος εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ φόνου, Ἀντιφῶν 112. 38. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8. 20. — ἐντεῦθεν μετὰ γεν., ἐνοχος βιαίων, λιποταξίου (ἐξυπανομοῦ, δίκη, γραφῇ), ὑποκείμενος εἰς τιμωρίαν διὰ .., Ἀντιφῶν 147. 2, Πλάτ. Νόμοι 914E, Λυσίας 140. 1. ἐνοχος θανάτου, ὑποκείμενος εἰς τιμωρίαν διὰ θανάτου, Διογ. Ἀποστ. 571. 14, Κων. Διαθ.: — μετ' ἑαυρ., ἐνοχος ἐστὼ ἀποτίσαι Σουλ. Ἐπιγρ. 2832. 8 (κατὰ διόρισιν τοῦ Βουκλῆ). 3) σπανίως μετὰ προθ., ἐνοχος ἐν τινι παρ' Ἀνδοκ. 11. 5. περὶ τίνος Φιλίππῳ παρὰ Δημ. 239. 4. περὶ τῇ Ἀριστ. Ρηγ. 2. 6, 19. ὡσαύτως, τοῦτοισ ἐν: ἐφ' οἷς ἐργίζονται αὐτοὶ 2. 2, ἐν τέλει, 4) ἀπολ., ἐνοχος, Ἀντιφῶν 125. 20., 143. 22, Πλάτ. Σοφ. 261A, κτλ.

ἐνοψις, εὖως, ἡ, (ὀψομαι) = ἐπιψις, τῆς ἡμετέρας ἐνόψεως θμίστο, 1771). Πηθ. ἐσφαμ. γραφ. ἀντὶ ἐπόψεως πρὸς Πλάτ. (Πολ. 499D).

ἐνόωμι μέλλ. -ώσω, (ἐν) ἐνώωμι, τὴν πόλιν Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 2, 8, πρὸς Ἀρχύταν ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 714, Ἑρμῆν αὐτοῖ 1. 102. — ἐνόωμι τινά τῇ γῇ, θάπτεται αὐτόν, Φιλόστρ. 854. — Παθ., ἡμνη .. ἡ ἡνωμένη τῇ θαλάσῳ Ἀδελφ. 311D. τὰ φύσει ἡνωμένα, τὰ ἐκ φύσεως ἡνωμένα, Λογγίνος 22. 3. τὰ ἡνωμένα, ἡνωμένα ἢ προτάσεις καθ' ἑνὶκὸν ἀριθμὸν, ὁ αὐτ. 24. 1. (ἀορ. ἡνωθῇν οὐκ ἡνωπάμην, ὅρα Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 442, καὶ Ἀδελφ. σ. Α', σ. 71—78, ἐνθα μακρὸς γίνεται λόγος περὶ τοῦ ἡνώωμι).

ἐνρᾶθυμῶ, ῥαθυμῶ ἐν τινι, Φώτ. κατὰ Μανιχ. I σ. 42 (3) ἐν θυλόφ. Ἀνεκδ.

ἐνραίνω, ῥαίνω ἐπάνω εἰς τι, ἐνέρραινε τοῦ αἵματος τοῖς βωμίοις κατὰ διόρθωσιν τοῦ Δοθρ. ἀντὶ ἔρραινε.

ἐνράπτω: μέλλ. -ψω, ῥάπτω τι ἐντὸς τίνος, τι εἰς τι Πλουτ. Ἀρατ. 25. οὕτως, ἐν τῷ μέσῳ, Διόνυσον .. ἐς τὸν μηρὸν ἐνερράψατο Ζεὺς, εἰς τὸν ἑαυτοῦ μηρὸν, Πέρδ. 2. 146, πρὸς Σουλ. Ἐπιγρ. 6126, 6129, 6280. 28. — Παθ., ῥάπτομαι ἐντὸς, ἐνερράφῃ Διδος μηρῷ Εὐρ. Βάκχ. 286.

ἐνράσσω, ῥαστικῶς ἐφορμῶ, μετὰ δοτ., Σαμψῶν δὲ .. ἀναστὰς ἐνράσσει τοῖς πύλαις, αὐταῖς τε φλῆαῖς καὶ μοχλοῖς Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 8. 10, πρὸς Σουίδ. ἐν λέξει.

ἐνρέω, ῥέω ἐν τινι, εἰς ἐνρυτὴ τῆς φιλοχρηματίας ἡ νόσος Ἰρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 412B.

ἐνρήγνυμι: μέλλ. ἐνρήξω, ἐν παθ. φωνῇ, βίε εἰσπρίπτω, εἰσορμῶ, ἡν ἐς ἐντερὸν ἐνραγῇ (τὸ πῦρον) Ἀριστ. π. Δίε. Χρον. Νύσσ. I. 10. — ῥήγνυμαι κατὰ τινος, Ἰω. Χρυσ. τ. 6. 336.

ἐνρητρεῦω, ῥητρεῦω ἐν τινι, παρῳόω λόγους ἐνρητορεῶν Ἰππ. Ἀλκ. I. 104D. Ἀλλήγορ. Ὀμηρ. σ. 448.

ἐνρηγισκάνειν, ἐνρηγῶν Ἰσοκρ.

ἐνρήγω, -ρίγω ἐν, ἀλλ' ἐνερρίγωσα (ἐν τῷ τριωνίῳ), Ἰπ. Ἀλκ. I. 104D. Ἀριστοτ. Πηλ. 846.

ἐνρίξω, οὐν, ἔχων ῥίξαν, Ἰω. Π. 3. 4, 6.

ἐνρεξῶ: μέλλ. -ώσω, ῥέξω ἐν τινι, ἐνερρίξωκε πολλά φλεβία μαρμονεύεται ἐκ τοῦ Ἰπ.

ἐνρίπτω: μέλλ. -ψω, ῥίπτω τι εἰς τι, ἐνρίπτει ἑαυτόν .. ἐς τὴν πόλιν Ἀρρ. Ἀν. 6. 10, 4. ἐν τινι, τῇ πρώτῃ .. λίθον ἐνερρίπτειν Δίων Κ. 74. 14.

ἐνρυθμικός, ἡ, ὅν. ἐσφ. γρ. παρὰ τῇ Λατίνῳ Συγγρ. Μαρτιανῷ Καπέλλ. V, § 972 ἀντὶ τοῦ ἐπομένου.

ἐνρυθμός, οὐν, ὁ ἐν ῥυθμῷ, ὁ ἔχων χρονικὸν ῥυθμὸν, Πλάτ. Νόμ. 654A. ὡσαύτως ἐπὶ τῆς ἐκφωνήσεως τῶν λέξεων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εὐρυθμός, Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 11, περὶ τὸ τέλ. ἄλλαχού ἔρρυθμός. — Ἐπίερ. -μικός, Ἀδελφ. 179F, 631B.

ἐνρυσσος, οὐν, = ῥυσσός, Διοσκ. 3. 109 (119).

ἐνώωννυμι, ἐπιρρώννυμι, δυναμώνω, ἀνακαίνιζω, Κωνσταντ. Βασίλ. Μακ. 54, σ. 142.

ἐνσαβδατίζω, σαβδατίζω ἐν τινι, ἡρεμῶ, ἡσυχίαν ἄγω, ἡσυχάζω ἐν τινι, τῇ ἀπραξίᾳ τοῦ θανάτου ἐνσαβδατίσας Ἰρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 867D.

ἐνσακκεύω, βάλλω ἐντὸς σάκκου, ὅν ἐνσακκεύσας καὶ τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης παραπέμψας Νικήτ. Χρον. σ. 635, ἔκδ. Βύων. ἐνσαλεύω, σαλεύω ἐν τινι, Ἰρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 910D.

ἐνσαλπίζω, σαλπίζω ἐν τινι, ἐνσαλπίζαντες αὐτοῖς (τοῖς ὡσί) Γαλῆν. τ. 13, σ. 408C.

ἐνσαρκος, οὐν, ὁ ἐν σαρκὶ ὢν, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἰστ. 4. 5, Σουλ. Ἐπιγρ. 8759.

II, ἐκ παρκός, σάρκινος, τῆς σάρκους καταγνοῦς τροφῆς ἐπὶ τῇ ἐνσαρκον ἀναδοδράμῃ κατὰ Παρρῆν. π. Ἀποκ. Ἑμφύλ. 1. 1. — ἐνσαρκώσις, εὖως, ἡ, ἡ θεὰ ἐνσαρκώσις τοῦ Σωτῆρος, Ἐπιγρ. τ. 1. σ. 446B.

ἐνσαρούμας, παθ., σαρρόνομαι ἐν τινι, μεταφ., κλυδωνίζομαι, πόντου .. ἐνσαρούμενος μυχοῖς Λυκόφρ. 753.

ἐνσατέτι: μέλλ. -ξω, πληρῶ, γεμίζω, παραγεμίζω, ὁ μὲν ἀλ- λὰντα ἐνσατέτεν Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. 3. 7.

ἐνσατυρίζω, ἀσεργαίνω ἐν τινι, ἐνσατυρίζων τοῖς ῥήμασιν Ἰρηγ. Νύσσ. τ. 2. 340A.

ἐνσέννυμι, σέννυμι τι ἐν τινι, ἐν τῇ Παθ., σιδηρὸς πεπυρρωμένος ἐνσένθεθις ὕδατι ἢ σίμῳ Διοσκ. 5. 93.

ἐνσεῖω, σεῖω ἐντὸς ἢ πρὸς τι, σεῖω τι μεθ' ἡμῶν πρὶν ῥέψω αὐτό, μετ' αὐτ. πράγμ., ἐνσεῖσον βέλος, ὥναε, ἐγκατάσκηψον βέλος .. κεραυνοῦ Σοφ. Τρ. 1087. δέξιν δ' ὡτων κέλεσσον ἐνσεῖσας .. πώλοισ, ἐκπέμψας φωνὴν δέξων ἐγγιχούσαν εἰς τὰ ὠτα τῶν πώλων, ὁ αὐτ. Πηλ. 731. ἐνσεῖσεις μεστήν ἴσον ἴσῳ μετανιπτρίζω, ἔσειον ὡφύσας (ὡς ὅταν πίνωμεν εἰς ὕδατι τινὸς) νό- λικα μεστήν οἶνον μεμυγμένου μετ' ἰσῆς ποσότητος ὕδατος, ἡγέ- ταιρος ἐν Ἀσκληπ. 1. 2) μετ' αὐτ. προσ., ἐξωθῶ, ἐμβά- λω, θέσω τότ' ἄρα .. μ' .. ἐπαισεν, ἐν δ' ἐσειεν ἀγρίαις δόδοις, με ἐξώθησεν εἰς ἀγρίους τρόπους, εἰς σκληρὰς πράξεις, ἡ αὐτ. Ἀντιγ. 1274. ὡς παριών ἐκὼν ἑαυτὸν ἐνσεῖσαιμιν τῇ ἐστὶν Ἀουκ. Ὀν. 31. οἱ κακῶν σαυτὴν ἐνσεῖσας Ἀλκίφρ. I. 27. εἰς βάραθρον ἐνο. τινὰ Λουκ. π. τῶν Μισθ. Σουίδ. 30. ἐνο. τὴν πόλιν εἰς πόλεμον Πλουτ. Φωκ. 23. τὴν χιόνα δ' εἰς τὸν ἀκρατον ἐνσεῖσαι λάθρα Μάχων παρ' Ἀδελφ. 579F. 3) παθ., παρεμβάλλομαι, ἐνσεῖσεται οὐν ἐκ τῆς Ὀδυσσεύς ἡ στίχος Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 104. 4) σελομαι ἐντὸς, ὡς μὴ ἐνσεῖσται Ἰππ. περὶ Ἱηρεῖον 749. 5) μεταφ., ἐκτινάσσω τι, Λατ. exentare: — Μέσ., ἐξετάζω ἐμαυτόν, ἐνσεῖσθητι, ἵνα γνῶς τίς εἰ Ἀρρ. Ἐπικτ. 3. 14, 3. II, ἀματέδ., ἐφορμῶ, προσβάλλω, μετὰ δοτ., πλῆγλαις ἐνσεῖσιον Διδό. 13. 40. μετὰ προθ., εἰς τὰς τῶν πολέμων ναῦς ἐνσεῖσιον ὁ αὐτ. 14. 60. κατὰ τὸ δεξιὸν κέρας Διον. Ἀλ. 9. 16, πρὸς Πλουτ. Ἀλξ. 60.

ἐνσεμνύνομαι, σεμνύνομαι, ὑπερηφανεύομαι ἐπὶ τινι, τοῖς προγόνοις Ὀνήσανδρ. I. 21.

ἐνσήθω, κοσκινίζω τι ἐντὸς τίνος, Ἀρετ. Ὀξ. Νύσσ. Θεραπ. I. 1.

ἐνσηκάξω, (σηκῶς) σηκῶμι ἐν τινι, ἐγκλείω ἐν σηκῷ, ἀρνας Βυζ.

II, ἐγκλείω εἰς μοναστήριον, Ἐκκλ.

ἐνσημαίνω, μέλλ. -άω, ἔχω ἐν ἐμαυτῷ τὴν σημασίαν, ἱμ- φαίνω, σημαίνω, ὅτι ἀγαστὸς .. οὗτος δ' ἀνήρ, ἐνσημαίνει τὸ ὄνομα ὁ Ἀγαμέμνων Πλάτ. Κρατ. 359A, πρὸς Ἀριστ. π. Φυχ. 2. 11, 5.

II, Μέσ., ποιῶ τι φανερόν τινι, ἐνσημαίνεισθε Λοχίτῃ τὴν ὁργὴν Ἰσοκρ. 390A. καὶ μηδὲν ἥθος ἐνσημαίνόμε- νος, «μηδεμίαν διάθεσιν τῆς ψυχῆς ἐνδεικνύμενος καὶ φανερὰν καθιστάς τοῖς ἀκούουσιν» (Σημ. Κοραῖ), ὁ αὐτ. πρὸς Φιλίππ. 87. — Ἰσοκρ. τοῦ δοτ., ἐνσημαίνόμενοι τοῦτο δοτὶ οὐκ ἂν λαυθὰ- νοιεν χαρίεσθαι βουλόμενοι Σεν. Κύρ. 8. 2, 3.

2) ἐνσημαίνόμενοι, παιῶσαι πρὸς ἀλλήλους σημεῖα, ὁ αὐτ. Κυνηγ. 6, 22.

3) ἐντυπώνω τι ἐν τινι, ἀποτυποῦσθαι, ὡς περὶ θακτυλίων σημεῖα ἐνσημαίνοντες Πλάτ. Θεαίτ. 191D, πρὸς 200C. τύπον ἐνο. ἐκάστω δ' αὐτ. Πηλ. 377B. — Παθ., ἐντυποῦ- μαι εἰς τι, ἐνσημαίνόμενα εἰς τοῦτο Θεαίτ. 191C. ἐνο. ἡ ἀνασ- δία ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς Λογγίνος 4. 4.

ἐνσηπομαι, παθ., σήπομαι ἐν τινι, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. Πηλ. 3. 61.

ἐνσιμος, οὐν, ὁ ὑπὸ σῶν σιμός, Ἰππ. 262. 19,

έντελέθω, = τελέθω έν, Νικ. Θωρ. 660.

έντελεία, ή, (έντελής) ως και νυν, τὸ έντελές, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 187.—Καθ' Ἡσυχ.—έντελείαι· τάξεις ἀρχοντικῆς.

έντελείω, τελειώω, τελειοποιῶ, Ἡχλ. αβ. Δαυσ. 1210D.

έντελετέω, καθ' Ἡσυχ. «καρρυόαντι» έντελετέω.

έντελευτάω, τελευτῶ, ἀποθνήσκω έν τινι τόπῳ, Θουκ. 2. 44, Λιβάν. 1, σ. 532.

έντελέχεια, ή, ή πραγματική ύπαρξις, ή πραγματικότης, ή ἀπόλυτος ύπαρξις πράγματός τινος, τὸ έν ενεργεία ύπάρχον, ή ενεργεία. Δατ. actus, έν ἀντιθέσει πρὸς τὸ δύναμις, Δατ. potentia, φιλοσοφική λέξις σχηματισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅστις καλεῖ τὴν ψυχὴν έντελέχειαν τοῦ σώματος, διὸ ψυχὴ ἐστίν έντελέχεια ή πρώτη σώματος φυσικοῦ δύναμις ζωὴν ἔχοντος π. Ψυχ. 2. 1, πρὸλ. ὡσαύτως Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 3, 9, 1. 8. 8, 11, καὶ ὅδε χῆρ. 2. 1, πρὸλ. ὡσαύτως Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 3, 9, 1. 8. 8, 11, καὶ ὅδε τὴν λέξιν ένέργεια II:—οὕτω παρὰ μεταγεν. κατ' έντελέχειαν πράγματι, ενεργεία, έν ἀντιθέσει πρὸς τὸ δύναμις. Σέξτ. Ἑμπ. π. Μ. 10. 340 (πρὸλ. τὴν λέξιν δύναμις IV). Περὶ τῆς πρὸς ἀλλήλας ἀναφορᾶς τῶν λέξεων έντελέχεια καὶ δύναμις ἴδε Trendelenb. έν Ἀριστ. π. Ψυχ. σ. 293 κέξ.—Εἶναι δὲ τελείως διάφορος τῆς λέξεως ένδελέχεια, διάρκεια (ἴδε τὴν λέξιν), ἀν καὶ αἱ δύο αὐταὶ λέξεις συνεχίζοντο καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ἀρχαίοις, Κικ. Tuscul. 1. 10, Δουκ. Δικ. Φων. 10, Γρηγόρ. Κορινθίου έν λ., πρὸλ. Trendelenb. σ. 319. (Ἐκ τοῦ έν τέλει ἔχειν εἶναι έντελή ή ἀπλότυον, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ νουνέχεια ἐκ τοῦ νουνεχής = νοῦν ἔχειν ὅλλ' ἐπὶ9, έντελεχής οὐδαμῶ ἀπαντῶ, διότι τὰ έν Πλάτ. Νόμ. 905B, Ἀριστ. π. Γέν. κ. Φθορ. 2. 10, 1 καὶ 11, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 11. 11., 5. 1, 10 έντελεχής, -χῶς εἶναι πλημμ. γραφ. ἀντὶ ένδελεχής, -χῶς.

έντελεχισμός, ό, = έντελέχεια, Ἀγνισχ. Πανδέκτη σ. 1052B.

έντελής, ές, (τέλος) ως και νυν, πλήρης, τέλειος, τὸν μισθὸν ἀποδῶσα έντελή Ἀριστοφ. Ἰππ. 1367, πρὸλ. Θουκ. 8. 45· δοῦναι έντ. έντ. τὴν δραστικήν αὐτῆς 29· τροφοῦν έντ. δοῦναι αὐτῷ 78· έντελές, έντέλεια, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 2, 5. 2) ἐπὶ θημάτων, ἀρτίος, τέλειος, ἀμυπητός, ἀνέμετος, ὁῶδεκ' έντελεῖς ἔχων βούς (πρὸλ. τὸ τοῦ Ὀμήρου τελήεσσας ἐκατόμβας) Σοφ. Γρ. 760, πρὸλ. Δουκ. π. Θυσ. 12.

3) ἐπὶ πολιτικῆς παρασκευῆς, τὰ τε έν τῇ πόλει ὅπλων ἔξετάσει καὶ ἵππων ἐσκόπουν εἰ έντελή ἐστι, έν καλῶς κατατάσει, Θουκ. 8. 45· τριήρεις Δίσχιν. 51-32. 4) ἐπὶ ἀνθρώπων, οὐ γὰρ έντελής· προσοφείρον, μὴ ἔχων πλήρη ἡλικίαν ὥστε νά... Αἰαχὺλ. Χο. 250· έντ. τὴν ἡλικίαν Δῖλ. π. 2. 3. 40. 5) Ἐπίρρ. έντελῶς, ως και νυν, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλξ. 29, 2, Πολύδ. 10. 30, 2, κτλ. II, πλήρη, τέλειαν ἔχων δύναμιν, πανίσχυρος, έντ. Θεοφ. Ἀνάγκη καὶ Βία Σουλ. Ἐπιγρ. 4379:—οἱ έντελεῖς = οἱ έν τέλει, ἀρχόντες, ἀνδρες ἐπίσημοι, Διοδ. Ἀποσπ. 599. 17, Ἀρσεν. 2. 35· έν Δίσχύλου Ἀγ. 105 ἀντὶ τοῦ έντελέων δ Αἰνιτ. γράφει έντελέων.

έντελεκός, ή, όν, = έντελής, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 113. 1.

έντελλω, προσιτάτω, διατάτω, παραγγέλλω, τὸ ενεργ. μόνον παρὰ Πινδ. Ο. 7. 73, Σοφ. Ἀποσπ. 252:—τὸ πλεῖστον κατὰ μέσον τύπον, τινί τι Ἡρόδ. 1. 47, κτλ.· μετὰ ἑστ. προσ. καὶ ἀπαρ., εἰ αὐτὴς 1, 53, πρὸλ. Πλάτ. Πολ. 393B, κτλ.· έντελλέσθαι ἀπὸ γλώσσης, εἰς τοῦ στόματος, Ἡρόδ. 1. 123:—Παθ., τὰ έντεσταλμένα, τὰ διαταχθέντα, ό αὐτ. 1. 60., 5. 73, Σοφ. Ἀποσπ. 411, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 3· τὸ δὲ έντεταλμένοι εἴησαν ἀπαντὰ μετὰ ενεργ. σημασι. παρὰ Πολυδ. 17. 2, 1, καὶ Ἡρωδιαν.

έντελευγραφία, ή, τὸ γράφειν λέξιν τινὰ έντελῶς δι' ὧν τῶν γραμμάτων καὶ οὐχὶ συγκεκομμένως, έντελής, πλήρης γραφῆς λέξεως, ή ὑπογραφικὸς ὁρισμὸς οὕτε σκιαγραφία εἰσικεν οὕτ' αὐ έντελογραφία, ἀλλὰ μεσότητι τινι· Νικηρ. Βλεμ. σ. 700, έκδ. Μ.

έντελά-μισθος, ον, ό έντελή μισθὸν λαμβάνων, Δημ. 1212. 12. έντελόμορφος, ον, ό, ή ἔχων έντελή μορφήν, Γερμαν. Κωνσταντ./πύλεις σ. 242.

έντεμενίζω, θέτω έντός τοῦ τεμένους, Πολυδ. Α' 11:—Μέσ., εἰσέρχεται εἰς αὐτὸν, Θεοφύλ., ἀπαντας συνέβαινε πρὸς τοὺς Ιεροῦς σηκοῦς έντεμενίζεσθαι Σιμοκ. Ἰστ. 25A.

έντεμενίος, ον, ἔχων ἀγάλματα έν τεμένει, τοῖς έντεμενίοις Θεοφ. Σουλ. Ἐπιγρ. 2906.

έντεμνω, ἴων, -τάμνω, ἐγκολάπτω, ἐγκαράττω, έντάμινων έν τῷσι λίθοις γράμματα Ἡρόδ. 8. 22· ἐπὶ γεωγραφικοῦ πίνακος, γάλλικον πίνακα, έν τῷ γῆς.. περίοδος έντετέμνητο ό αὐτ. 5. 49· ἐγκάπτω, βαθύνω δι' ἐργαλείου, ἐπὶ ῥύλου, Ἰππ. π. Ἀρρ. 834.

II, τέμνω, κόπτω. 1) τέμνω, σφάζω, τὸ ὅρμα, θυσιάζω, ἥρωι Θουκ. 5. 11· έντ. σφάζι τινι Πλούτ. Σόλων 2· καὶ έν τῷ Μέσ., εἰ.. ἵππον τόμιον έντεμοίμεθα Ἀριστοφ. Λυσ. 192, πρὸλ. έντομος, τόμος. 2) ὕπνου τὲδ' ἀντίμολον έντεμίνων ἄκος, ἀπὸ τῶν ῥιζοτομούντων, δηλ., μεταχειριζόμενοι τοῦτο τὸ ἀντίμολον ως ἀντιφάρμακον κατὰ τοῦ ὕπνου, Δισχύλ. Ἀγ. 16, πρὸλ. ἀντετέμνω, τέμνω, II, 3.

3) κόπτω, ἐπειδάν τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ καὶ τὸ λίθον έντμηθῇ Δουκ. Τίμων 22.

έντενής, ές, έντεταμένος, έντονος, οὐδ. έντενές, ως ἱππρ. συντόμως, Ἀπολλ. Ρόδ. B. 933.

έντερομήστωρ, όπτην ἑμπεροσ' Ἡσυχ., πρὸλ. έντερομήστωρ.

έντερο-επιπλο-κῆλη, ή, (έντερον, ἐπιπλοῦν, κῆλη) ὀψήμα πλίσσον τοῦ ὄσχεον, Γαλην. II. 275F, έκδ. Παρισ. 1679.

έντεροῦ, ἐκδὸλλω τὰ έντερα, «ἐκκοιλιάζω» ἐχῶς, λάδρακας έντερεῶν Ἀρχιππος έν «Ἰχθύσι» 1.

έντερίδια, τά, ὑποκορ. τοῦ έντερα, «άντεράκιον, κρεάδι», έντερῖδι Ἀλεξίς έν «Ἐρετρικῷ» 1.

έντερικός, ή, όν, ό τῶν έντέρων, εἰς τὰ έντερα ἀνήκων, ἀποφυάδες έντερικα Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 4.

έντέρινος, ή, ον, ἐξ έντέρων, ὅτι τὸ παλαιὸν [αἰ' χορδαί] έντέριναι ἦσαν Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 231.

έντέρειον, τό, κατ' εὐφημισμ. = πδσθη, ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν συνουσίαν, έντερίου παράτριψις καὶ μετὰ τινος σπασμοῦ μύσцов ἐκκρίσις Μάρκ. Ἀντ. 6. 13.

έντεριονίδα, πλημμειλις γραφ. παρὰ Πολυδ. B' 212, ἀντὶ έντερόνεια.

έντεριώνη, ή, τὸ ἐσώτατον μέρος, ή καρδία τῶν φυτῶν, Ἰππ. 624, 24, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 8, 4· μήτρα δὲ τὸ μετὰ τοῦ ῥύλου, τρίτον ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ, ὅλον έν τοῖς ὅστοις μυελός, καλοῦσι δὲ τινες τοῦτο καρδίαν, οἱ δ' έντεριώνην· ἐνιοὶ δὲ τὸ έντός τῆς μήτρας αὐτῆς καρδίαν, οἱ δὲ μυελὸν Θεοφρ. π. Φυτ. 1. 2, 6, πρὸλ. 3. 17, 5, κτλ.—Καθ' Ἡσυχ.: «έντεριώνη» τὰ έντός τοῦ ἄγριου σικυοῦ, ή τὰ ένδονα, πρὸλ. έντερόνεια.

έντερα-εἰδής, ές, ὅμοιος έντέρω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 17, 35, Κραμύρου Ἀν. Ὁξ. τ. 3, σ. 85. 14.

έντερα-κῆλη, ή, «ὀλισθημα έντέρου εἰς τὸ ὄσχεον εἰς ὄγκον αἰρόμενον» Πολυδ. Δ' 203, καὶ ὡς «κατέδασμα», «σπόσιμον», Διοσκ. 1. 102, Γαλην. II. 275D, 396G, έκδ. Παρισ.

έντεροκλήτης, ό, = τῷ ἐπομ.

έντεροκλητικός, ή, όν, ή πάσχων ἐξ έντεροκλήτης, Ἰαλην. Πίσσαγ. 2. σ. 369E, Διοσκ. 1. 152.

έντερόμαντις, ό, ή ἐγγαστρίμυτος, Φωτ. Ἀμφιλ. 83.

έντερόμαφαιον, τό, (έντερον, ὄμφαλος) = ὑπόδρομή έντέρου καὶ τῶν ὄμφαλων, οἶσθημα τῶν έντέρων πλίσσον τοῦ ὄμφαλοῦ, Γαλην. II. 395F, 274A, έκδ. Παρισ.

έντερον, τό, (έντης) ως και νυν, έντερον, χυδ. «άντερο», χορδή τοῦ έντέρου, ἐϋστρεφές έντερον οἶδ' Ὁδ. Φ. 108· ἀλλ' αὖθις ή «Ὀμηρ. μεταχειρίζεται ἀέσιον μόνον τὸν πλῆρ., τὰ έντερα, εἰς ό δ' έντερα γαλκός ἦφυσ' Ἰλ. N. 507, κ. ἄλλ.· οὕτως, Αἰαχὺλ, έν Ἀγ. 1221, Ἀριστοφ. έν Ἰππ. 1184, έν Βατρ. 476, Πλάτ. έν Τιμ. 73A· ψύχειν τὴν κεφαλὴν, μάστιγα μὲν ἔρυσσεν ή εἰς κούτιν ή εἰς έντερα ἐγχεάντα τῶν ψυκτικῶν τ' Ἰππ. π. Νούσ. τὸ Γ' 488, ή—καθ' έντις, τοῦ έντερον τῆς ἐμπίδος Ἀριστοφ. Νεφ. 160· συχν. παρ' Ἀριστ. ή μήτρα, ή κοιλία, Ἀρχιλ. 131 (116) πρὸλ. Λουκ. Δείφ. 6· ἐπὶ μετρίῳ έντέρω, έν ὀλιγοφαγία, ὕπνος ὕγιειας ἐπὶ μετρίῳ έντέρω Ἐδδ. (Σειράχ. ΑΔ', 20):—μεταφ., τὸ ἐσωτερικὸν τῶν καρπῶν, Ἀλφ. II. 14. 57. II, έντερα γῆς, σκόληκες τῆς γῆς, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 3, 5, Ἀρατ. 959, πρὸλ. Νικ. Θωρ. 388, (ἐσχηματισθῇ συχν. ἐκ τοῦ έντός, πρὸλ. ὑπέρτερον).

έντερόνεια (οὐχὶ -εἰα, Διόδ. έν Ἀριστοφ. Ἰππ. 1185), ή, = έντεριώνη, Ἡσυχ.· ἐπιτήδες αὐτ' Ἐπεμψέ σοι εἰς τὰς τριήρεις έντερόνειαν ή θεός, ἔυλικήν διὰ τὰς πλευράς τοῦ πλοίου, ὅτ' ἐγκοιλία, τὰ ἀπὸ τῆς τρώπιος ἀνεργόμενα ἔυλα (Σουῖδ., Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἰππ. 1185 (μετὰ λογοπαίγνιόν ἀναφερομένου εἰς τὰ έντερα τὰ κομισθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀλλαντοπώλου εἰς τὰν Ἀθηναν), Πολυδ. B' 212.

έντεροπονέω, ἔχω πόθος ή πόνον εἰς τὰ έντερα, Ἰππ. σ. 613, έκδ. Ἰλινδ.

έντερο-πόλης, ον, ό, ή πωλὼν έντερα ή έν γένει ένδόσθια, έν τοῖς Α. B. 370, 10, τὸ ἀλλαντοπώλης ἐρμηνεύεται έντεροπώλης· ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας έντεροπράτης [α], ον, ό, ἄλλως εἶδος έντέρου κατεσκευασμένου, καὶ ἀλλαντοπώλης ή έντεροπράτης Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 155.

έντεροι-εργός, όν, ἐπὶ ἡμῶν, ὑποζύγιος, ἔχων ἀμραν καὶ μὴ ἀπλῶς νατοζύγιος, ἐθεῖαν ό ἡμῖνονος κρατέρωνυχος έντεροσιργός Ἰλ. Ω. 277.

έντερο-μήστωρ, ό, «ἐμπεροσ' δηλων», Ἡσυχ., ένθα τὰ ἀντίγραφα ἔχουσιν έντερομήστωρ, ό ἴδε.

έντεταμαι, έντεταμένους, παθ. πρῆμ. τοῦ έντείνω· έντεῦθεν, έντεταμένως, ἐπίρρ. μετ' έντάσει, έντόνως, ισχυρῶς, παραδεξάμενος.. παρὰ τοῦ πατρός τὸν πόλεμον προσέτεχε έντεταμένως Ἡρόδ. 1. 18., 4. 14, κ. ἄλλ.

έντευγμα, τό, = έντευξις, Διοδ. Ἀποσπ. 616. 15.

έντευθεν, ἴων, ένδοῦθεν, Ἐπίρρ. (σχηματισθὲν ἐκ τοῦ ένθεν, ως τὸ ένταῦθα ἐκ τοῦ ένθα).

1. ἐπὶ τόπου, ἀπ' εἰδῶ ή ἀπ' ἐκεί, Δατ. hinc ή illinc, οὐκ έντεῦθεν δόμοι αἰγὼν ἔνευρον ἐλθόμεν Ὁξ. 1. 368, Ἡρόδ. 1. 2, 9 κ. ἄλλ.· καὶ παρ' Ἀττ.· ως παρ' Δισχύλ. έν Περ. 836, Πέρσ. 488· έντεῦθεν ποθὲν εἰσιν ἐκ Χίου

Πλάτ. Εὐθύδ. 271C: τάντευθεν, τὰ παρακείμενα, Σοφ. Ήλ. 1339: έντευθεν κάκειθεν, ἀπ' ἐδῶ κα' ἀπενεῖ, Α. Β. 706. 27.
 II, ἐπὶ χρόνον, κέντευθεν ἄλλος ἄλλον.. ἔθραυε κένεπιπτε Σοφ. Ήλ. 728: πῶς δέ μοι τάντευθεν φροντίδος Φιλ. 834, 836 καὶ Jebb διορθῶ: τάνθενδε βάσαι φροντίδος. Ἰδε ἐκτενῆ σημ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ—ὡσαύτως, τὸ έντευθεν Ήρδ. 1. 0, 27 κ. ἄλλ. Ἀττ. τούντευθεν Εὐρ. Μῆδ. 702 κ. ἄλλ. ὡσαύτως, τὰ έντευθεν ἢ τάντευθεν Δισχίν. Εὐρ. 60, κτλ. έντευθεν ἤδη Πλάτ. Θεαιτ. 198B: τὸ έντ. ἐπὶ τούτοις Διλ. π. Ζ. 8. 17.
 III, τὸ ἐκ τίνος, τὸν βίον έντευθεν ἐποιοῦντο Θουκ. 1. 5: έντευθεν αὖ μάχαι Ἀριστ. Πτο. Ν. 5. 3, 6: έντευθεν ποθεν δ' αὐτ. Πολιτικ. 3. 15, 12:—ἐκ τούτου, τούτου ἕνεκα, κἀ τευθεν δόμοι νοσοῦσιν ἄνδρων Εὐρ. Ἀνδρ. 949, Πλάτ. Κρατ. 399C.—Ἀττικ. ἐπιτεταμένον, έντευθεν [τ] Ἀριστοφ. Ὀρν. 10, Λυσ. 02, κτλ., πρὸλ. ένμεντευθενί.
 έντευκτέον, βημ. ἐπὶ. δεῖ έντυγχανεῖν, Κλήμ. Ἀλ. 733.
 έντευκτέος, ἡ. 6ν, ὃ ἐπιστῆμενος χρῆσθαι τοῖς έντυγχάνουσιν οἰκείως, εὐπρόσitos, εὐπροσλήγορος, Πλουτ. Ἀλκ. 13, Ήθικ. 2. 9F.
 II, ἐκτετυκτός, ἐκτετρίος, Παύλας Βίος Ἰω. Χρυσ. 4E, 25Δ.
 έντευξίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐποικ., μικρὰ εἰς έντευεις, Ἀρρ. Ἐπίκλ. 1. 10, 10.
 έντευξίς, εὖως, ἡ, τὸ έντυγχανεῖν, ἡ συντυχία, συνάντησις, μετὰ δούτ., καὶ πρὸς τὰς τοῖς λήστοις έντεύξεσι Πλάτ. Πολιτικ. 298C.
 II, έντευκτεῖς μετὰ τίνος, περὶ τῆς έντευξέως τῆς Φιλίππου Δισχίν. 34. 10, Ἀριστ. Τον. 1. 2, 1: πρὸλ. Μετὰ τὸ Φυσ. 3. 5, 3: πρὸς τινὰ δ' αὐτ. Ρητ. 1. 1, 12: έντευξίν ποιεῖσθαι τινι, έντευγχανεῖν αὐτῇ, λαμβάνειν μετ' αὐτοῦ συνέντευξιν, τὰς έντεύξεις μὴ πυκνάς ποιοῦ, μὴδὲ μικράς περὶ τῶν αὐτῶν Ἰσοκρ. 6B: ὡσαύτως ἐπὶ σαρκικῇ μίξεως, συνοουσία, ἄν. διὰ χρόνου ποιῆται τὴν έντευξίν Πλουτ. 2. 655B, κτλ.
 έντεύξεις δὲ χαλκαί, ἡμῖλαι πρὸς τὸν ὄχλον, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 50.
 4) αἵτησις, Σουλ. Ἐμπερ. 3820. 11, Πλουτ. Τίμ. 1'ράχ. 11: τὸ μεσιτεύειν ὑπὲρ τίνος, Διόδ. 16, 55, Καίν. Διαθ. 5) ἀνάγνωσις, μελέτη, Πολύβ. 1. 1, 4., 0. 1, 13, Κλήμ. Ἀλ. II. 469B, κτλ.
 6) μορφή, ἑξωτερικὴ ὄψις, ποῖας έντευξέως ἔστιν; τί μορφήν ἔχει; τί λογῆς ἄνθρωποι εἶναι; Θεοράν. 441, 13.
 έντευτενὲν ἀντὶ έντευθενί, βαρβαρισμ. ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1212.
 έντευτελᾶνδύμαι, μαγειρεύομαι μετὰ τεύτλων (τεύτλα δὲ τὰ κοινὰς λεγόμενα σέυτλα ἢ σάσκουλα), ἐπὶ ἐγγέλω; μὴδὲ γὰρ θαυνὼν ποτε σοῦ χωρὶς εἶην έντετευτλανωμένης, μετὰ τεύτλων ἐψηθείσης (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 894, πρὸλ. Ἀθήν. 30011.
 έντευχός, παρὰ γὰρ ἐνός τίνος, προξενῶ, ἐρυθλήματα έντευξόν Ἀρετ. Ὁδ. Νόσ. Γραμμεύ. 1. 2.
 έντευε: «παρεσκευάσθαι» Ἰσχυρ., ἀντὶ τοῦ έντευε, ἴτε έντύνω.
 έντεφρος, ον, (τέφρα) ἔχων χρώμα τέφρας, τεφρόχρους, Διοσκ. 5. 84, Ἀθήν. 395C.
 έντεχνάξω, δεκνύμι τέχνην ἢ δεξιότητα ἐν τινι, Λιεύ. 4. 1041.
 έντεχνής, ἔς, = έντεχνος, Κύρην, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 8. 24.—Ἐπίρρ. έντεχνέως, μετὰ τέχνης, Χρησμ. Σουλλ. σ. 56.
 έντεχνία, ἡ, τέχνη ἢ δεξιότης εἰς τι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 260C.
 έντεχνιτεύω, = τεχνιτεύω, Γεῖσ. 112, 18.
 έντεχνος, ον, ὁ ἐνός τοῦ κύκλου ἢ τῶν ὁρίων τῆς τέχνης, Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 3.
 2) ἡ έντεχνος σοφία, ἡ ἔχουσα ἐν αὐτῇ τὴν τέχνην, ἡ ἐν τῇ τέχνῃ σοφία, κλέπτει (δὲ Προμηθεύς) Ἥροιστου καὶ Ἀθηνᾶς τὴν έντεχνον σοφίαν οὖν πυρὶ Πλάτ. Πρωτ. 321D, κ. ἄλλ. ὃ διὰ τέχνης καὶ μεθόδου κατασκευασθείς, ἐν αὐτοῖς, πρὸς τὸ ἀτεχνος, Ἀριστ. Ρητ. 1. 2, 2, κτλ., ἡ έντεχνος μέθοδος αὐτοῖς 1. 1, 11:—Ἐπίρρ. έντεχνως, δ' αὐτ. Σοφ. Ὁλέγχ. 1. 12, πρὸλ. Φρύν. 344.
 II, ἐπὶ προσώπων, πεπειραμένοι, ἐμπειροί, δεξιό, έντεχνος δημιουργός, δεξιός, ἐπιδείξις τεχνίτης, Πλάτ. Νόμ. 903C, πρὸλ. Πολιτικ. 300E.
 έντεχνω, ἐγγράφω τετεχνός, τὰς τούτων ἁρμονίας ἐπλήρου μόλιδον έντήκουσα Διόδ. 2. 8: ἔξελὼν τὸν ἐγκέφαλον ἐνέτηξε μόλιδον (τῇ κεφαλῇ) Πλουτ. Γ. Γράμμος 17.
 II, παθ. μετὰ ἐνεργ. πρkm. έντετεχνά, 1) ἐπὶ αἰσθημάτων, εἰσάγω βαθέως εἰς τι, μίσος έντετεχνέ μοι Σοφ. Ήλ. 1311, πρὸλ. Πλάτ. Μενέξ. 245D: τὸ δέος έντετεχνός τας ψυχὰς Διον. Ἀλ. 6. 72: ἐν ταῖς ψυχαῖς έντετεχνεν ἡ δεσποδαιμονία Διόδ. 1. 83:—ἐν τῷ ἐν τοῖς Σοφ. Ἀποσπ. (678) χωρίῳ έντήκεται γὰρ πλευρόμω (ἔειπε Κύπρις) δὲ Μοῖνεκε προτείνει ἀντὶ τοῦ έντετεχνεται τὸ ἀνθᾶπτεται. 2) ἐπὶ προσώπων, οὐδ' ἂν εἰ κάρτ' έντακτεῖ τῷ φιλεῖν, καὶ ἂν ἐπὶ ἴβλεν έντακτῇ, «λύσις» εἰς ἔρωτος, Σοφ. Γρ. 403: ὁρῶνοισιν έντακτεῖσα Λυκούρ. 498.
 έντε, Δωρ. ἀντὶ τοῦ εἶσι, γ' πληθ. τοῦ εἶμι (εἰμῖ), Πινδ. κλ.: ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ εἶσι, ἐντὶ γὰρ πικρὸς Θούρις. 1. 17., 3. 39., 5. 24, κτλ.
 έντεπῶμαι: μέλλ. ἐνθῶσαι ποιητ. ἄορ. α' ἀπαρεμρ ἐνθῶμεν, Θέογν. 430:—ἐπῶμαι ἐν τινι (ἐπῶμαι ἐν πλοῖν), οἶνον ἐρυθρὸν ένπῶσαι Ὁδ. Ε. 156: καὶ ἐν τῷ μέσ., κτήματα δ' έντεπῶμεσθα Ι'. 154, πρὸλ. Ξεν. Ἀν. 1. 4, 7: έν δ' ἴσταν τίθῃμεσθα.. νῆι

ἴσθ. Α. 3: αὖτις καὶ βραδύτερον, έντιθέμενα τινὰ ἢ τι εἰς τὸ πλοῖον Ἀντιφῶν 134. 01, Ξεν. Οἰκ. 20, 28, Δημ., κλ.:—ἐκτολούσας ἐν γένει, βάλλω εἰς, ένέθηκε δὲ χειρὶ ἄρπην Ήσ. Θ. 174: οὐδὲ σε μήτηρ ένθεμένη λεχέσσει γήσεται Ι'. 4. 123: αἰσπύρας συγχ. παρ' Ἀττ. Ποιητ. καὶ ἄλλους συγγραφεῖς, έντιθέμενα αὐτῶν ἐν τῷ Λυγῷ Εὐρ. Ήκ. 376, πρὸλ. 1043, Ήρακλ. 727: ὡσαύτως: εἰς τι Ήρδ. 2. 73, Ἀριστοφ. Ἀχ. 920: ἐς τῷ κοθῶρῳ τῷ πόδ' ένθελε δ' αὐτ. Ήκλ. 346, πρὸλ. Σφ. 1161. 2) μεταρ., έντ. φρένας ἐσθλάς. Θέογν. 430: γόν δ' ἄρτι μοι τὸ γῆρας έντιθῇσι νοῦν φερεκρ. ἐν Ὑλείωνι 7: έντ. ἀθυμίαν Πλάτ. Νόμοι 800C, Ἰσχυρ. Δημ. 37. 26: έντιθέμενα φόβον, ἐμβάλλειν φόβον, Ξεν. Ἀν. 7. 4, 1, κτλ.:—αὖτις ἐν τῷ μίσῳ τύπῳ, Δαιμόνι', οὐ μὲν καλὰ χόλον τάνδ' ένθεο θυμῷ, κῶ κακῶσαιμον, οὐ καλῶς δὲ ταύτην τὴν ὁργὴν ἐοῦ ἐν τῇ φυγῇ (Θ. Γατῆς), Ήλ. Ζ. 326: κότον ένθετο θυμῷ Ὁδ. Α. 102, ἀντὶ. τῷ ἴλασιν ένθεο θυμόν, «ἔλεον ἀπέργασαι τὴν σὴν ψυχὴν» (Θ. Γατῆς), Ήλ. Ζ. 639: μύθον πεπνυμένον ένθετο θυμῷ, ἔβαλεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς, Ὁδ. Φ. 355: μή μοι πατέρας ποδ' ὁμοίῃ ένθεο τιμῇ, «μή μοι τοὺς πατέρας ποτὲ τίσοιο ἐν ἡμῶς τιμῇ» (Θ. Γατῆς), Ήλ. Δ. 410. 3) τίθημι ἐν τῷ στόματι τροφήν, ὥπερ εἰ τίτθαι γὰ σιτί-ζεις κακῶς μισώμενος γὰρ τῷ μὲν ὀλίγον έντιθῃς Ἀριστοφ. Ήππ. 717: καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ένθεο, βάλλω μέσα, δηλ. φάγω, αὐτοῖς 51: πρὸλ. ένθεσις II. 4) ὅτις μετὰ δὲ, παρεμβάλλω γράμμα, δέλτα δ' ένθελε ἀντὶ τοῦ ν0 κέρδους ἐφθῆγέστο Πλάτ. Κρατ. 417B. 5) ἐγκεντρῶ, ἐπὶ δένδρῳ, Κλήμ. Ἀλ. 800.
 έντεκτωί, μέλλ. -τεξίμασι. τίκτω ἐν, τίκτω ἑνός εἶναι, κάγω δόμοις τοῖς δ' ἄρσεν' έντικτω κόρον Εὐρ. Ἀνδρ. 24: καὶ ἐμ-προθέμω, φά έντ. ἐς τὴν ἰλύν Ήρδ. 2. 03: ἄπολ., τίκτω ἐν τινι τόπῳ, μήτε ἐναπαυθῆσκειν ἐν τῇ νήσῳ μήτε έντικτειν Θουκ. 3. 104: έντικτασιν ένσασθα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰετ. 5. 20, 2) ἐν τῇ τῶν ἐλαττόνων ὀρνίθων γεωττῇ έντ., περὶ τοῦ κόκκυγος αὐτοῖς 6. 7, 4. 2) γεννᾷ ἐν τινι, ἐμβάλλω, προξενῶ, τὸ γὰρ κακοῦργον μέλλον έντικτεῖ Κύπρις ἐν ταῖς σοφῶ-σιν (ἔειπε γυναῖξιν) Εὐρ. Ήππ. 442: έντ. ἔρωτας, φθόσους, ἀνελκυθερίαν, εὐχέρειαν, σωφροσύνην Πλάτ. Νόμ. 870A, κ. ἄλλ. — ἀντὶ τοῦ έντέξῃ ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 553 δὲ Hirschlig διορ-θοῖ ένσάξῃ (ἴδε ένσάξω). II, μεταρ. πρkm. έντετοκῶς, ἀμεταβ., ἐνός γενηθείς, νόσον.. ἐν τῇ πόλει έντετοκυῖαν Ἀριστοφ. Σφ. 651.
 έντελλῶ, Λατ. incense, «σταίλλω» ἐπὶ τίνος, μαρτύρῃς μοι συγχνὴν δ' ἄλρκος έντετίλῃσκον ὥπερ σήπια, ἐστίλῃσκιν ἐπάνω μου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 351.
 έντελτος, πλάκους, δ, πῶαν. πλάκους ἀργυρεῖς διὰ τοῦτο (α-ρίχους), Κλέαρχος παρ' Ἀθήν. 640A. Ἰδε τὴν λῆξιν τελέων.
 έντεμῶ, συνοπλογέω, πῶς οὖν οὐδὲν ἐλαττον ἔχει... εἰ τούτῳ μὲν ἐν ταῖς τετταράκοντα νηυσὶ ἐντημῶ τὰ χρυσία καὶ τὰ ἱμάτια τῶν χιλιῶν Δημ. 1036. 12: έντετε-μῶμενος, λίαν τεταμῶμενος, πολύτιμος, Σώφρων παρ' Ἀθήν. 48C.—Μέσ. μετὰ παθ. πρkm., λαμβάνω δι' ἐκτεμῶσεως, ὅσα γυναι-κες εἰς τὰς προίκας έντετεμῶνται Διον Κ. 48. 8, πρὸλ. Πολυβ. II', 142.
 έντεμῶσμαι, παθ., εἰμι ἐν τιμῇ, τιμῶμαι, έντημῶθηται ἡ ψυχῇ μου.. ἐν ὀφθαλμοῖς σου Έδδ. [Δ]. Βασίλ. Δ'. 13].
 έντεμῶς, ον, (τιμῇ): 1) ὁ τιμώμενος, ἐπαινούμενος ἐπὶ τινι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐκτεμῶς, μὴτ' εἶην έντιμος τούτοις Σοφ. Ήλ. 239: ὁ ἐν τιμῇ ὢ, Ἀντ. 25, κτλ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐκτεμῶς, πότερον δὲ έντιμος ἢ ἀτίμος Πλάτ. Εὐθύδ. 281G: παρὰ τινι δ' αὐτ. Πολ. 554B: έντ. ποιεῖν τι Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 15, 12:—μετὰ δούτ. πρkm., τιμώμενος ἐν τινι, σπουδάζει έντι-μος ἀεὶ Εὐρ. Ὀρ. 1688:—οἱ έντιμοι, οἱ ἐν τιμῇ ὄντες, οἱ ἔχον-τες ἀξίωμα, Λατ. honorati, Πλάτ. Πολ. 564D: ὅλως: ἐπὶ ἀνδρῶν ὕψηλῃν κατεχόντων θέσιν ἐν Περσίᾳ, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 8, κτλ.: ὡσαύ-τως, οἱ ἐπὶ τιμοί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἀτίμοις ἢ ἀδοξοῖς, Δημ. 38. 21, πρὸλ. 1380. 25. 2) ἐπὶ πραγμάτων, τῶν ἐν ὧν έντι-μος, τὰ έντιμα παρὰ τοῖς θεοῖς, οἱ τῶν θεῶν νόμοι οἱ παρ' αὐτοῖς τε καὶ τοῖς ἀνθρώποις έντιμοι, Σοφ. Ἀντιγ. 77: έντιμον αὐτοῦ (τοῦ Ὁμήρου) ποιῆσαι τὴν τέχνην, ἔχειν αὐτὴν ἐν τιμῇ, θεωρεῖν αὐτὴν έντιμον, Ἰσοκρ. 74Δ. 3) Ἐπίρρ. έντεμῶς, ἀγειν τινὰ Πλάτ. Πολ. 528C: αὖτως, έντ. ἔχειν τι αὐτοῖς 528Π: ἀλλ' ὡσαύ-τως, έντ. ἔχειν, εἶναι ἐν τιμῇ, Ξεν. Ἀν. 2. 1, 7. II, έντι-μοτικός, τιμῆς, ἐπαινετικός, λόγος έντιμος λεγόμενος Πλάτ. Νόμ. 855A. III, ἔχων ἄλταν, νόμισμα αὐτοῦ 742A.
 έντεμῶτης, ητος, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ έντιμος, ἡ δ' εὐγέ-νεια έντιμότης τις προγόνων ἔστιν Ἀριστ. Ρητ. 2. 15, 2.
 έντεναγμός, ὃ, τῖναγμα, [C68]. [Σειράχ. ΚΗ', 13: μετὰ διαφ. γραμ. έντεναγμα).
 έντενάσσει, ὀκτώει τι ἐπάνω εἰς τινὰ, πρὸς τὸν έντινάσαντα σὺντῶ τὴν ἐκόναν Διογ. Α. 6. 41: τινὶ τι Έδδ. [Δ] Μακκ. Β', 36, πρὸλ. II' Δ', 41].—Παθ., ἐπιπίπτω, ἰσχυρῶ, Έδδ. Ποιη-μέτ. 153. 17.
 έντεπῶς, ὑπεκλινέας. ὑπᾶλλον, αἱ δὲ μ(Λ), αὐτῷ έντιπέν

εστω ἐπὶ τῇ δόσει Gret. Mus. II. III. 731. — Καθ' Ἡσυχ. «έν-
τιόν· ἐνδίκον».

έντμήγω· μέλλ., -ξω. Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ έντμήνω, κολοκάσιον
έντμήσεως Δικ. παρ' Ἀθην. 72B.

έντμημα, τό, έντομή, Ξεν. Κυν. 2.7.

έντμησις, εως, ἡ, χάραξις, Ἀπολλωνίου Λεξ. Ὅμηρ. ἐν λέξει
ἀρματροχίῃ.

έντεο, γ' πληθ. τοῦ μέσου ἀορ. 6' τοῦ ἔτης, Ὅμ.

έντοθεν, = έντοσθεν, Ἰωάνν. Α. Β. 945. 27· ἴδε έκτοθεν ἐν
τίλει.

έντοφχιος, ον, ὁ, ἐπὶ τοῦ τοίχου, έντοφχ. γραφαὶ Διον. Ἀλ.
16. 5.

έντονος, ον, ἐπὶ γυναικός, ἡ ἐν τόκῳ, ἡ τεκούσα, Λυκόφρ. 185.

2) ὡς καὶ νῦν, σύν τόκῳ, έντοκον δάνειον, έντοκον χρυ-
σίον Πτολμ. Νύσσ. 2. 3, σ. 226C, πρὸλ. αὐτόθι 231B, κτλ.

έντολεις, ὁ, (έντέλλομαι) ὁ διδούς· έντολὴν καὶ μετωνυμικῶς, =
έντολὴ, τὸν έντολέα τοῦ νόμου κυρίου Διὰ. τῶν 12 Πατρ.
α. 690, ἔκδ. Φαδρ.

2) ἐπίτροπος, προκουράτωρ, Ἰουστινιαν.
Κώδ. 3. 2, 4 § α'. 10, 11, 8, § η'.

έντολὴ, ἡ, ὡς καὶ νῦν, παραγγελία, διαταγή, συχν. ἐν τῷ πληθ.
μετὰ σημείας ἐνικού, Χερσωνος έντολὰς Πωδ. Ἀποσπ. 167.
Ἡρόδ. 1. 22., 3. 147, Δισχλ. Πρ. 12, κτλ.· έντολὰς δοῦναι, ψή-
φισμα παρὰ Δημ. 250. 14· έντολὴν ἐπιτελεῖν Ἡρόδ. 1. 157·
ἀπ' έντολῆς, κατ' έντολὴν, Λουκ. Εἰκ. 16.

έντολικόν, τό, ένταγμα, ἐπίταγμα, Κανὼν τῆς ἐν Καρθ. Συνόδ.
92, Συλλ. Ἐπιγρ. 2712. 8·— έντολικάριος, ὁ, = ὁ έντεταλμένος,
Κανὼν τῆς ἐν Ἐφέσῃ Συνόδου 1313D, Θεοφάν. 432, 13., 441, 11.

έντολμάομαι, ἀποθ., = τολμῶ ἐν ..., Διλ. Ἀποσπ. 163, Συνόδ.
ἐν λ., έντετολμήσατο καὶ ἐν λ., παλαιμαίους.

έντολμος, ον, = τολμηρός, Ἐπιφάν. 1. 1, σ. 490D.

έντομή, ἡ, ἐγγράφει, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 799· βαθὺ χάραγμα τῶν
έντόμων, ἐνθα φαίνονται ὡς έντετμημένα, έντομα ὅσα ἔχει κατὰ
τὸ σῶμα έντομάς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1. 16., 4. 1, 5 (πρὸλ.
έντομος II)· έντομαι κτενός Λουκ. Ἐρωτ. 44.

2) στενὴ
διόδος, χαράρα, περὶ τῶν καταρρακτῶν τοῦ Νεῖλου, τόπος γὰρ
ἐστὶ ..., συγκαλειόμενος εἰς στενὴν έντομήν Διόδ. 1. 32.

II. ουσία (ἴδε έντομος I), ἀμφ. παρὰ Πλούτ. 2. 837B.

έντομίας, ου, ὁ, «έντομος», Ἡσυχ.· εὐειδέεις έντομίαι
Κωνσταντ. Βασίλ. Μακ. 53. σ. 134, Θεοφάν. Κόντιν. 318.

έντομης, ἰδος, ἡ, «ἡ ἐγγράφει» (Συνόδ.), Ἐβδ. (Δευτικ. ΙΘ'
28, ΚΑ', 5.)

έντομος, ον, τετμημένος εἰς τεμάχια, ἰδίως ἐν τῇ πληθ., έν-
τομα, τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγισζόμενα σφάγια, τὰ δὲ τοῖς θεοῖς προσφε-
ρόμενα ἐκαλοῦντο ἱερεῖα (Εὐστ. Ἰλ. 1671. 61, πρὸλ. ἐναγίζω)-
ἀλλὰ κατὰ τὸν Μέν. Ἐνυμολόγον (345. 20), «ἡ έντομα τὰ ἐνυνομι-
σθέντα τῶν προβάτων, τοιαῦτα δὲ εἶθον τοῖς νεκροῖς, ἄγνα, διὰ τὸ
αὐτοὺς εἶναι ἄγνους»·— έντομα ποιῶ, = οὐσιάζω, λαδὼν δύο
παιδία ἀνδρῶν ἐπιχωρίων έντομα σφέα ἐποίησε Ἡρόδ. 2.
119., 7. 191, πρὸλ. Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 587 καὶ ἴδε τὴν λ.
τόμος.

II. έντομα (ἐξυπ. ἑῷα), τά, Λατ. insensibilia, τὰ
έντομα, ἀπερ φαίνονται ὡς έντετμημένα εἰς δύο, ὡς π. γ. ἡ μέλισσα,
συχν. παρ' Ἀριστ., καλῶ δὲ έντομα ὅσα ἔχει κατὰ τὸ σῶμα
έντομάς π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1. 16, πρὸλ. 4. 1, 5.

έντονια, ἡ, ἱντασις, «έντενμα», τῇ ὑπερβαλλούσῃ έντονίᾳ
(τοῦ αἰδοῦ) τιτρώσκει τὴν θήλειαν Ὠραπίλλ. Ἰερογλυφ. 1. 46·
εἰμὴ ἀναγνωστὴν εὐτε-.

έντόνιον, τό, μηχανὴ τις πρὸς έντατιν καταπελτῶν, Φίλων Βε-
λοπ. 57.

έντονος, ον, (έντείνω) ἐπὶ ἀνθρώπων, βωμαλῆος, ἰσχυρός, Ἰππ.
π. Ἀέρ. 282. 12, κ. ἀλλ.· ἐπὶ πολεμικῶν μηχανῶν, ἐπ' ἐπινώτεροι
(διὰφ. γραφ. ἐπινώτεροι) λιθοβόλοι Πολύβ. 8. 7, 2.

2) μετὰ, ἐπιμονος, ἀκαμπτος, ἰσχυρός, τὰς γνώμας, έντόνους
Ἡρόδ. 4. 11· χρή δὲ συγγνώμην ἔχειν εἴ τις σ' ὕφ' ἧδης
σπλάγχχον έντονον φέρων μάταια βάζει, ἐνθα τὸ σπλάγ-
χον έντονον, ἐρμηνευτέον «ἐξημέρη αἰσθήματα», Εὐρ. Ἰππ. 118·
Μοῦσα.. έντ. Ἀχαρνική Ἀριστοφ. Ἀχ. 66B· έντονοι καὶ ὀρι-
μεῖς Πλάτ. Θεαιτ. 173A· έντονώτατος πρὸς τι Σορ. Ἀποσπ.
722· πρὸλ. σύντονος.— Ἐπίρρ. έντόνως, ἰσχυρῶς, ἐρμητικῶς,
έντόνως καὶ ὀργῇ χωροῦντες Θουκ. 5. 70· ἐπιμόνως, Σεῦθης
δὲ ἤθετο αὐτῷ, ὅτι έντόνως.. ἀπῆτει τὸν μισθὸν Ξεν. Ἀν.
7. 5, 7· ζητεῖν Πλάτ. Πολ. 528C.

II. έντονος, ὁ, ὡς
αὐσιαστ. ἀμφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ τόνου, Πλάτ. Νόμ. 945C.— Συχνά-
κις συγχέεται πρὸς τὸ εἶτονος.

έντόπιος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὅσοι έντόπιοι = ἐγγώριοι, Πλάτ.
Φαῖδρ. 262D· πόλεμοι έντόπιοι, ἐμφύλιοι, Διον. Ἀλ. 8. 83· ἡ
έντόπιος ἱστορία Διογ. Α. 7. 35.

έντοπος, ον, ὁ ἐν τινὶ τόκῳ, ὡς οὐκ ἐξεδρος, ἀλλ'· έντο-
πος ἀνὴρ, εἴτε ὁ ἀνὴρ δὲν εἶναι μακρὰν, ἀλλ'· ἐδῶ πληθύν, Σοφ.
Φιλ. 212· ἄφωστε τῶν πρὶν έντόπων, συμπληρώματα τῶν πρὸτε-
ρον ἐπισκεψαμένων τὸν τόπον, αὐτόθι 1171· εἴ τις έντοπος, ἐὰν
εἶναι κανεὶς ἐδῶ κανεὶς, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1457· έντόπιος, ἐγγώριος,

εἴτε τινὲς έντοποὶ Μαγνήτων εἴτ' ἄλλων Πλάτ. Νόμ. 848D.

έντορεῦω, ἐγγλίζω, οκαλίζω διὰ γλυφάνου ἑῷα ἡ ἀνοή ἐπὶ εὐλοῦ
ἡ μετάλλου, Πλούτ. Κικ. 1.— Παθ. παρὰ Πλούτ. 2. 164A, 399E

(ἐνθα πρῶτον κακῶς έντορνεύω). Λουκ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 8.

έντορνεύω, κατασκευάζω διὰ τοῦ τόρνου, Ἡριων Δύομ. 259.
19· ἴδε τὸ προηγ.

έντορνος, ον, κατασκευασθεὶς διὰ τοῦ τόρνου, τετορνευμένος,
Πλάτ. Νόμ. 898A· κατ' ἀκρίδειαν έντορνος, έντελῶς στρουγγύ-
λος, Ἀριστ. π. Οὐραν. 2. 4, 13.

έντος, τό, ἴδε έντεα, τὰ.

έντός, Ἐπίρρ. (ἐν), ὡς καὶ νῦν, μέσα, Λατ. intus, ἀντίθ. τῷ
ἐκτός· 1) ὡς πρὸθ. μετὰ γεν., κατὰ τὸ πλείστον ἐπιταρσομένη,

ἀλλὰ δύναται καὶ νᾶ προταχθῇ, ὡς, τείχεος έντός Ἰλ. Μ. 380
κ. ἀλλ.· έντός Ὀλύμπου Ἰσθ. Θ. 37' καὶ συχν. παρ' Ἀττ.·

στέρνων έντός Διόγυλ. Ἀγ. 74· σ' ἔθρεψεν έντός.. ζῶντες ὁ
αὐτ. Εὐμ. 607·— οὐδ' έντός ἐμωυτοῦ (εἰμὶ), οὐδ' εἰμαι εἰς τὸν

ἐαυτόν ρου, τὰ ἔχω χαμέγα, Ἡρόδ. 7. 47· οὐτε ἐξεπλάγη έντός
τε ἐμωυτοῦ γίγεται ὁ αὐτ. 1. 119· οὕτως ἀπολ., έντός ὧν Δημ.

13. 18· οὐκ ἔφη σωφροεῖν αὐτόν οὐδ' έντός εἶναι τῶν
λογισμῶν, οἱ δὲν ἔχει σώας τὰς φρένας· καὶ δὲν εἶναι αὐτὰ λογικά

του, Πλούτ. Ἀλέξ. 32· πρὸλ. ἐκτός, ἐνδον·—έντός τοξεύμα-
τος, ἐνθα ἐκινεῖται τὸ τεῦμα, έντός γενόμενον ἤδη τοξεύμα-
τος Ξεν. Κύρ. 1. 4, 23· ὡς έντός ἐσθῆ παῖς λυγροῦ τοξεύμα-
τος Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 991· οὐδ' έντός πολλοῦ πλησιάζειν, αὐτ'

έντός μεγάλῃς ἀποστάσεως, Πλάτ. Συμπ. 195B, πρὸλ. Θουκ. 2. 77·

έντός ποιεῖν ἡ ποιεῖσθαι, τιθέναι ἡ φυλάττειν έντός, τῶν τει-
χῶν ὁ αὐτ. 7. 5· τῶν ἐπιτάκτων ὁ αὐτ. 6. 67· τὰ ἀνδράποδα

έντός πλαιοῖου ποιησάμενοι Ξεν. Ἀν. 7. 8, 16·—ὡσαύτως μετὰ
ρημάτων κινήσεως, τείχεος έντός ἰόντες Ἰλ. Μ. 374· πύργων

ἐπεμψεν έντός Εὐρ. Τρω. 12. 2) έντός, ὁπλ. ἐπὶ ἀστ.,
Λατ. citius, τῶν έντός ἄλλος ποταμοῦ Ἡρόδ. 1. 6, πρὸλ. 8.

47, Θουκ. 1. 16· έντός τοῦ Πόντου Ἡρόδ. 4. 46· έντός ἔρωιν
Ἡρακλείων Πλάτ. Τίμ. 25C· φήναντος γὰρ Λυσάνδρου τὸ

Ἐπικράτους μετάλλων... έντός τῶν μέτρων τετμημένον,
κτλ., ἐπὶ παραδείσεως τῶν ὀρίων τῆς παρακειμένης ἰδιοκτησίας,

Υπερίδ. ὑπὲρ Εὐεπίπ. 44, πρὸλ. Δημ. 977. 8, Ἡρόδ. 3. 116·
ὡσαύτως, έντός τῶν πρῶτῶν.. καὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, μεταξύ..

ὁ αὐτ. 7. 100. 3) ἐπὶ χρόνῳ, έντός οὐ πολλοῦ χρόνου
Ἀντιφῶν 137. 27· έντός εἰκοσιν ἡμερῶν Θουκ. 4. 39, κτλ.·

έντός ἐξήκοντ' ἔτων Ἀμριε ἐν· Ἰαλῆων 1· έντός ἐπέρτας,
περὶ τὴν ἑσπέρην, Ξεν. Κυν. 4. 11· έντός ἡλικίας, πλησίον, ὀλί-
γον πρὸ τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας, Λυσ. 195. 23· τῆς πρεπούτης

έντός ἡλικίας Πλάτ. Τίμ. 181). 4) μετ' ἀριθμητικῶν, έντός
εἰκοσιν [ἐτῶν], ὁπλ. κάτω τῶν εἰκοσι, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 984·

έντός δραχμῶν πεντήκοντα, μέχρι, Πλάτ. Νόμ. 933B. 5)
ἐπὶ βαθμῶν συγγενείας, έντός ἀνεψιότητος, μέχρι τοῦ συγγενικῶς

βαθμοῦ τῆς ἀνεψιότητος, ὡς εἰ ἐλέγομεν ἑκατέρωθεν, Πλάτ.
Νόμ. 871B, πρὸλ. νόμον παρὰ Δημ. 1068 περὶ τὸ τέλος.

II. ἀπολ., έντός, μέσα, έντός ἐργεῖν Ἰλ. Β. 845, Ὁδ. 11. 88·
έντός ἔχειν τινὰς Θουκ. 7. 78· ποιεῖσθαι τι ὁ αὐτ. 5. 2., 6. 75·

ἡ έντός θάλασσα (ἴδε τὴν λέξιν θάλασσα)—συχν. μετὰ τῷ
ἀρθρ. ἐκ τοῦ έντός = έντοσθεν, ὁ αὐτ. 2. 7, 6· τὰ έντός, τὰ

ἐσωτερικὰ μέρη τοῦ σώματος = έντόσθια, ὁ αὐτ. 2. 49, Πλάτ.
Πρωτ. 334C, κτλ.

έντοσθε, καὶ πρὸ φωνήεντος (ἡ ὅπως ἡ τελευταία συλλαβὴ κατὰ
συνή μακρά, ὡς ἐν Ὁδ. Χ. 172) έντοσθεν, Ἐπίρρ. = έντός, ἀπο-
λύντος, ἄλλοι δ' έντοσθε μένουσι Ἰλ. Χ. 237· ἡ μετὰ γεν.

έντοσθε χαράδρης Ἰλ. Δ. 454· έντοσθε μεσόδρης Ὁδ. Β.
424· ὡσαύτως μετὰ τὴν συντακτικὴν πτώσιν· δόμων έντοσθεν

ἐλοισθε Ὁδ. Α. 380, Β. 145· αὐδαμοῦ παρ' Ἀττ., ἐκτός ὅν
γένετα δακτὶν ἐν Δισχλ. Πέρας. 992 (χάριν τοῦ μέτρου) ἀντὶ τοῦ

ένδοθεν, βοᾶ βοᾶ [μοι] μελέων έντοσθεν ἦτορ·—ἀλλ'· ἐνίστε
παρὰ μεταγεν. πεζογράφους, ὡς παρὰ Διοδ. 1. 35, καὶ Λουκ. π.

Ἀλπ. 27. Ἰστ. 1. 24· Ὁ τύπος έντοσθεν, μνημονεύμενος ἐν Α. Β.
945. 27 καὶ ἐν Κραμήρῳ Ἀν. Ὁδ. 1. 178 εὐρηται ἐνίστε ἐν ἀντι-
γράφ., ὡς π. γ. ἐν Λουκ. Βίων Πρ. 26, κλ.

έντοσθῆα, ἐπιτάριοι τελεταί, έντοσθῆων Ἐπιγρ. Βελρ. BCH.
1895, 117, C. 20· ἡ ἀνάγνωσις τοῦ Ὁμῶλ· = έντοσθηκῶν δὲν

θεωρεῖται ἐπιτυχῆς. Πρὸλ. Bechtel, B B. 22, 280, περὶ τοῦ
τόφου ἀντὶ τάφου, ἴδε Μενίπ. α. 71.

έντοσθῆ, πλημμ. γραφ. ἀντὶ έντοσθε ἐν Ἰστ. Ἐργ. κ. Ἰμ.
518, Κόνιντ. Σμ. 1. 468.

έντόσθια, ον, τὰ, ὡς καὶ νῦν, Λατ. intestina, ὅς τοι ἔγκυ-
τα, ἐνδονα, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 9, 7, Τίμ. Λουκ. 100B, Λουκ.

Πλοῦτον ἡ Εὐχ. 27, κτλ.—ὡσαύτως ἀπαντᾷ ὁ τύπος έντόσθια
παρὰ τοῖς Ἰβδδ. ΚΘ', 17 κ. ἀλλ., καὶ παρ' Ἡσυχ.·

έντόσθια· ἔγκατα, καὶ ἐν B. M. (345. 21)· καὶ έντοσθῆα
παρὰ τῷ Ἰππ. 682. 41, καὶ τῷ Ἀριστ. ἐν τῷ π. Ζ. Μορ. 4, 9, 6.

έντραγῶν, ἀπαρ. τοῦ ἀορ. 6' τοῦ έντρώγω.

έντραγώδew, βρεγνύομαι, γαυρίζω, έντραγώδewσιν ἡμῖν
Λουκ. Ἐπιπτολ. Κωνσ. 19.

έντρανής, ές, άτενής, έν τῷ σύγκρ. έντρανίστειρον, άτενίστειρον, Νικητ. Εγγεν. 4. 10.

έντρανίζω, βλέπω όξως προς τινα, έντανίζω, ταυρηδόν έμβλέπειν τό θυμικώς έντρανίζειν Ευστ. 239. 8.

έντρανος, ον, (τρανής), = έντρανής, άτενής, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3. 712B.

έντρανίζω = έντρανίζω, Τιμαρίων έν Notit. Mes. τ. 9. σ. 182, 192, 203.

έντραπέζιτης, ου, ό, θηλ. -της, -της, παράσιτος, «έντραπέζιτος, παρσίτου» Σουίδ., Ζωναρ. σ. 770.

έντραπέζουμαι, κάθημαι είς την τράπεζαν, Γενέσ. 34. 13, έντραπή, ή, πλημμ. γρ. άντί έντροπή, Θεόδ. Πρώτ. 2, σ. 53.

έντραχύνω, καθίστημι τινά, τραχύ, μεταγεν.

έντραχος, υ, τραχύς πως, Σίξτ. Έμπ. π. Μ. 6. 50, Διοσκ. 5. 180.

έντροπτικός, ή, όν, έπιτημητικός, έπιπληκτικός, Αλλ. π. Ζ. 3. 1. τό έντρ. Άρρ. Έπικτ. 1. 5, 3 και 9.—Έπίρρ. έντροπτικώς, «έλεγχεύς» (Ήσυχ.), Όριγέν. III, 545C, Ίω. Χρυσ. I. 713E, X. 15A.

έντρέπω: μέλλ. -τρέψω, στρέψω, τά νῶτα Ήρόδ. 7. 211: μεταφ.: κινώ τινα είς σέβας, έντρέψαν την σύγκλητον, «είς αιδώ και σέβας έκίνησαν» (Σημ. Κοραή), Αλλ. Ποικ. Έστ. 3. 17, Σίξτ. Έμπ. Π. 3. 135, Διογ. Α. 2. 29:—καθόλου, όλοιού, τροποποιώ, μεταβάλλω, εί δόλγον τι έντρέψας τά αύτοῦ έκείνου λέγοι τις Λουκ. πώς δέ; Έστ. Συγγ. 15.

II. Μέλλ. ή παθ., στρέφωμαι τῶς καίτοι, έστάζω, στελγώμεν ήδη, μηδ' έν-τροπώμεθα, όκνόμεν, μέλλομεν (ό Σχολ. έσφαλμένος έρμηνεύει τό έντροπώμεθα διά του έπιστρεφώμεθα νά κυττάξωμεν όπίσω μας, παραβάλλον τό Όμηρ. έντροπαλίζομενοι), Σοφ. Ο. Κ. 1541, ένθα έδε σημ. Ιερίη έντρέποντο.—έν έαυτοίς Πλούτ. 31. 12, 6. 2) μετά γεν. προσ., στρέφωμαι προς τινα, τίθω προσάχην, άπονέμω σεβασμόν προς τινα, ούδέ νύ σοι περ έντρέπεται φίλον ήτορ άνεψιού κταμένοιο; δέν συγκινείται, δέν ένδιαφέρεται; Ήλ. Ο. 554, πρόσ. Όδ. Α. 60: συχν, παρά Έργ., ως παρά Σοφ. έν Α. 90, 724, Ο. Τ. 1226, πρόσ. Πλάτ. Κρίτων 52C, κτλ.

3) μετ' άπαρ., φρονέω, φεύγειν τ' όλσασήνορας έρκους έντρέπεν Θέων. 400, έκδ. Βερνικ. 4) μεταφ. μετ' αϊτ., αιδώμαι, σέβομαι, σκόλαστος έστι, την δέ πολιάν ούκ έντρέπεται Διέτις έν «Έλένης άρπαγή» 1. πρόσ. Πλούτ. 2. 49, 7, κλ.

5) άπολ. = αίσχύνομαι, ως και νυν, Έπιστ. Β' προς Θεσσ. γ', 14, πρόσ. Τίτ. β', 8.

έντρέφω: μέλλ. ένθρέψω, =τρέφω έν... άνατρέφω, θώρημ' Αθάνας, ή τέκν' έντρέφειν λέγει; Εύρ. Ίων 1328. ένθρέψασ' όροδάμνοιο βότρυας Αιδ. II. 9. 231.—όσαύτως έν μέση τύφω, φυτά ένθρέψασθαι Ήσ. Έργ. κ. Ήμ. 779, πρόσ. Ήππ. π. Αέρ. 288, Πλούτ. 2. 38B.—Παθ., άνατρέφωμαι έν τινι, γυνιάσας οΐσιν έντρέφωην Εύρ. Φων. 368: νόμοιο Πλάτ. Νόμ. 708A: μομακή, όπλοιο, κτλ., Πλούτ., έδε Wyl. 2. 32E.—όσαύτως επί έτεων, συνηθειών, κτλ., εί μέλλουσι τοιαῦται διάνοιοι έντροπώσθαι (διάφ. γραφ. έγγενήσεσθαι και έγγραφήσεσθαι) άνθρώποις, να καταστάσι φυσικά είς αυτούς, Ειν. Κύρ. 3. 3, 62: έν Ήλ. Τ. 326 ό Wolf. άναγινώσκει διχρημένως, ένι τρέφεται, και ή γραφή αύτη έπικρατεί νυν έν ταίς άρίσταις εκδόσει.

έντρέχεια, ή, δεξιότης, άγχίνωια, έπιμέλεια, Λατ. solertia, Στράβ. 800, Μ. Άντων. 1. 8.

έντρέχης, ές, δεξιός, γοργός, δέξ, έτοιμος, έν πόνοιοι και μάθημασι και φόβοιο έντρέχετατος Πλάτ. Πολ. 537A: άπολ. Μ. Άντων. 6. 14, Λογγίνος 44.—Έπίρρ. έντρεχώς, συγκριτ. -έστερον, Μ. Άντων. 7. 66.

έντρέχω, τρέχω έντός, ένταῦθεν, κινούμαι έλευθέρως έντός τινος; άπαλ παρ' Όμ., εί οί έφαρμόσεις και έντρέχοι άγλαά γυία, άν τά μέλη του έλευθέρως έκινούντο [έντός του όπλισμού], Ήλ. Τ. 385.

2) επί φήμης, διατρέχω, λόγος γε μέν έντρέχει άλλοιο ανθρώποιο Άρατ. 100. II. τρέχω έντός, είσέρχομαι, Λουκ. Έρωτ. 24, Άνθ. II. 9. 370.

III. παρεμπιπτω, πλήν εί πού τις έντρέχει νήσοι Στράβ. 789.

έντρίβης, ές, μεταφ. έκ της λυδίας λίθου, έν ή έντρίβόμενος δοκιμάζεται ό χρυσός, δοκιμασμένος έν τινι, πρίν άν άρχαις τε και νόμοιοι έντρίβης φανή Σοφ. Άντιγ. 177: έντρίβης, έμπερος, έπει έντρίβης γε ούδαμώς γέγονα τή τοιαῦτη τέχνη Πλάτ. Νόμοι 789B: έντρίβεις γενέσθαι.. περί την χρείαν και την έμπειριαν αύτών Ίσοκρ. περί Άντιδ. 3 187: τινός Σχόλ. είς Ήλ. Α. 559: πρόσ. Παρναρέϊω.

έντρίβω [τ]: μέλλ. -ψω, τρέβω έν τινι ή επί τινος, τίθω επί κοσμηματικών όλοισιν, ψιμύθιον τῷ προσώπῳ Λουκ. πώς δέ; Έστ. Συγγ. 8: σύν δέ και όστρίτην οΐνω λίθον έντρίβαντας άκρήτῳ, τρέφαντας έντός σκράτους οΐνου ύστρίτην λίθον, Όρφ. Λιθ. 339.

2) μεταφ., έντρίβω κόνδυλόν τινι, τίθω γροθιάνα είς τινα, Πλούτ. Αλκ. 8, Λουκ. Περμ. 10: και έν τῷ μέσῳ τύφῳ, έντρίβουσι τινι πληγής, βάλλω και συλίσουν τινά, και τοίς ύπερ-ρέταις τοίς ήμετέροις.. πληγάς έντρίβεται Διον. Αλ. 7. 45.

μηδ' καθόν έντρίψητε τῇ νεανίσκῳ, μηδ' νά κάμει κανέν κανόν είς τόν νεανίσκον, Λουκ. Θεών Διάλ. 20. 2.

II. μετ' αϊτ., προσ., τρέβω τινα διά κοσμητικῶν όλοισιν, τοῦς κοσμητάς, οἱ ύποκρίτουί τε και έντρίβουσιν αύτοῦς (βηλ. τοῦς ένόστους), Ειν. Κύρ. 8. 8, 20.—Μέλλ., έντρ. τά πρόσωπα Αδών. 523A.—Παθ., εί γάρ καθήμεθ' ένδον έντετριμμέναι, έψιμυθόμεναι. Άριστοφ. Λυσ. 149: όπως άν έντετριμμένη κανηφορής, «παπα-λομένη», Έκκλ. 732: και έντρίβεσθαι ως εύχρώτεροι δρῶντο ή πεφύκασιν, και νά ψιμυθώνται: διά νά φαίνονται ντλ., Ειν. Κύρ. 8. 1, 41: έντετριμμένη ψιμύθῳ δ αύτός Οίκ. 10, 2: άλλ' όσαύτως μετ' αϊτ. πράγμ., έντετρ. χρώμα Λουκ. Θίπν Διάλ. 20. 10: μετ' αϊτ. παιδέρωτ' έντρ. Αλέξιος έν Ίσοκράτῳ 1. 18.

III. κατατρέβω, διά της εριθής φέλω, Άριστοφ. Βάτρ. 1070.

έντριμμα, τό, πῶν κοσμητικῶν τριβόμενον είς τό πρόσωπον, ψιμύθιον, έσκευομένης έντρίμμασι προσώπου Πλούτ. Κράσ. 24.

έντριπτών, ήμ., έπὶ, δέ; έντρίβειν, Κλήμ. Αλ. 291.

έντρίπτως, ον, έν τριών τόνων ή λίγων, επί σχεινίου, τριποῦν, σπαρτίον έντρίτον Έβδ. (Έκκλ. Δ', 12).

έντρίτωνίζω, κωμική λέξις έν Άριστοφ. Ήππ. 1189, άναιμιγνύω τρία μέρη ύδατος μετά δύο μερών αίνου, — μετά λογοπαγνύου επί του όνόματος ή Τριτογενής.

έντρεχος, ον, πλήρης τριχών, «μαλλιαρός», Α. 6. II. 14, 62: μετά δύο τριχών, όέρμα Τζέτζ. είς Λυκέρ. 634.

II. τό έντρεχον, προκόμιον προσθετόν, φανάκη, «περούκα», Πολυδ. Ε' 30, έντρέχωικα [ι], τό, αι τρίχες των βλεφάρων, βλεφαρίδες, Πολυδ. 3. 69.

III. κούκινον έν τριχών, καλούμενον προστίει ήρ-μός. Πλούτ. 2. 912D.

έντριψις, εως, ή, τό έντρίβειν ψιμύθιον ή άλλο τι είς τό πρόσω-πον, κεκοσμημένον και όφθαλμών ύπογραφη και χρώματος έντρίψει Ειν. Κύρ. 1. 3, 2.

II. ψιμύθιον, έντρίψοι και φαρμάκοιο Αλλ. Ποικ. Έστ. 12.

έντρίμμα, ή, τρέμμα, «τρομόρα», Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 674D.

έντρομος, ον, ως και νυν, τρομαγμένος, Πλούτ. Φάβ. 3, Άνθ. II. 5. 204, Καν. Διαθ.

έντρομός, επίρρ., μετά τρόμου, Άμψιλ. 47, Μεθόδ. 440, κλ.

έντροπαλίζομαι, θαμίστ. του έντρέπω, έν χρήσει μέγαν κατό μετοχ. ένσας, συχνάκις στρέφωμαι και βλέπω προς τά όπίσω, όλο-χος δέ φίλη οικόνδε βεβήκει έντροπαλίζομένη Ήλ. Ζ. 498: ίδίως επί μαχητού ύποχωρούντος και μεταστρεφόμενου συνεχώς προς τόν έχθρον. Όχι έκδικώς, έντροπαλίζόμενος Ήλ. Α. 547, πρόσ. Ρ. 109, Φ. 493.

έντροπαλισμός, τό έντροπαλίζεσθαι, τῷ επί πόδα άναχωρείν Σχόλ. είς Άριστολ. Έκδ. Δινδάρ. έμ. III, σ. 213.

έντροπη, ή, τό στρέφεσθαι προς τινα, έντροπήν τινας έχειν, σέβας, σεβασμόν προς τινα, Σοφ. Ο. Κ. 290, πρόσ. Πολύβ. 4. 52, 2:—άπολ., τό έντρέπεσθαι, ως και νυν, Ήππ. 23. 34, Κ. Διαθ.: έντρ. και αιδώς Ήμελ. Πλ. Πυθ. 2 (10).

έντροπια, ή, = τῷ προηγ., Ήππ. 22. 31.

II. έν Ήμν. Όμ. είς Έργ. 245, δόλιοι έντροπιοι, είνε δόλια καταρρυγυρί-ματα, ραβιουργία, τεχνάσματα.

έντροπιός, οίνος, ό, = τροπίας, εινός, «έντροπιος αίνος, ό όλινος» Σουίδ., πρόσ. έντροπιός.

έντροπικός, ή, όν, κήρυκων, Ήμελ. Έπμ. σ. 28.—Έπίρρ. έντροπικώς Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 839C.

έντροπις, έδος, ή, ύπόδημα, έντροπιές: ύποδήματα Ήσυχ., άλλ' ίσως διορθωτ. ένδρομέδες.

έντροπον, τό, γυναικείον κόσμημα, Πολυδ. Ε' 46.

έντροπώ, ένδω την κόπην είς τόν σκαλμόν διά του τροπωτή-ρος, Ήσυχ.—Μέσ., έντροπωσάμενοι Άγαθ. σ. 326. 19: πρόσ. τροπωτήρ.

έντροφος, ον, (έντρέφω) ό τρέφόμενος, ζών έν τινι, οὔ γάρ με μόθῳ τῷδ' έθηκας έντροφον, συ με έκαμει νά ζῷ έ, τάντη τῇ αλλοιότητι, Σοφ. Ο. Κ. 1362: παλαιά μέν έντροφος άμέρα, έλευ-κῷ δέ γήρα ή αύτ. Αλ. 622 (ένθα νυν έν ταίς άρίσταις εκδόσει τῶν άντιγραφῶν έντροφος διηρώδης σύντροφος, σύμφυτος): στίβορον στύπος διηπέλου έντροφον βλή, ταθραμμένον έν τῇ βλή, Απολλ. Ρόδ. Α 1117.

2) ως ούσιαστ., δρέμμα, Αίας ό Σαλαμίνος έντροφος Ψευδο-Εύρ. I. Α. 289, πρόσ. Άριστ. Αποστ. 625, Άνθ. II. 9. 242.—Λέξις ποιητ.

έντροχάζω, τρέχω έν κύκλῳ, επί ίππῳ, περιπατέω και έντροχαζέτω Ήππιαστ. 111. 6.

έντρυάω, τρυγῶ έντός τινος, «άριχος, κέρινος πυκνός, είς δν έντρυγῶν» Μοίρετ. σ. 53.

έντρουγφάνιον, «ό δεύτερος οίνος» Ήσυχ.: πρόσ. έντρουγας.

έντρουγας, ον, τρύγιος, περιέχων τρυγίαν, έν έλαφῳ έντρουγῳ Ήππιαστ. σ. 190. 24.

έντρούλιζω ή έντρούλιξω, ψιμυθίζω είς τό οὔς τινος, ή δούλη τινός προαγωγός οὔς έντρούλιον τῷ δεσπότη Άριστοφ. Θίσιαστ. 341.

έντρούφα, τρυφή έν τινι, γαμηλίτι λέχει Μιανδρ. έν Αδύλ. 6. 8: ήδοναις Διόδ. 19. 71: πρόσ. Λουκιανού Δία Έργων. 21.

ἐν τινι Δίῳν Κ. 65. 20· κόμαι .. ἀνέμοιοι έντρυψῶν, ἔπαιζον, ἐκυμαίνοντο, Χαίρημι παρ' Ἀθην. 6181· ἀπολ., εἶμαι ἢ φαίνομαι τρυφή, ἡσχύνθη έντρυφήσαι (ὁ θιαράδατος) ὁρῶν τοῦ Ἀγῆ-σίσταου τὴν φουλότητα Ξεν. Ἑλλην. 4. 1. 30. II. ἐμπαίζω, περιπαίζω, μέμφοι τὸν ἑραστήν κἀντρυφᾶς πεπωκότι· Εὐρ. Κύκλ. 588· καὶ ἐν τῷ Παθ., ἐμπαίζομαι, περιπαίζομαι, Πλουτ. Λύσι. 6, Κατ. 64.

έντρυψιμα, τό, πᾶν ἢ τι παρέχει τρυφήν, ἀπόλαυσιν, έντρυψιμα υἱῶν ἀνθρώπων Έβδ. (Έκκλ. Β', 8) Φίλων 630. 38.

έντρυψής, ἄς, τρυφήλας, ἀδρυδαίτος, Μανέθων 4. 85.

έντρυψοις, ἡ, τὸ έντρυφᾶν, τρυφή, Θεόδ. Περὶ 217.

έντρυψομαι, Παθ. ἢ Μίσ., τρύχωμαι, υποφέρω, βασανίζομαι, ὑφίσταμαι κακοχίτας, μὴ δὲ μάτην έντοῦθα έντρυφῶσθε (τρύ-χεσθε Δινδ.) Δίον Κ. 38. 46.

έντρυγῶ: μέλλ. -ξομαι: ἄρ. ένέτρυγον, τρώγω λαμπάργω, καταβιβρώσκω, μάλιστα τράγῃματα (ἴδε τὴν λέξιν), έντρυγε ταυτὶ Ἀριστοφ. Σρ. 612, πρβλ. Ἰππ. 51· Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδελφ. 7, κτλ.: μετὰ γεν., τρώγω λαμπάργω ἐκ τινος, ὅτι ἔστι σοι τῶν ἱσχυάδων ἀφ' ὧν ὄντως έντρυγεῖν Δουκ. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόστ. 24· μῆλου Πλουτ. 2. 2791· πρβλ. ἐμπαγεῖν, ἐμπίνω.

έντρυγᾶναι: μέλλ. -τεύξομαι: ἄρ. ὅ· ένέτρυξαν: πρkm. έν-τετύχηται: ἄρ. παθ. μετοχ. έντετυχεῖς μετ' ἐνεργ. σημασίας, Πλουτ. Κάτων Προσβύτ. 9. Ἀπαντῶ, συναντῶ, μετὰ ἑστ. προσ., έντρυγάνοντες ὁ' ἀλλήλοισι ἐν τῇσι ἑδοῖσι Ἠρόδ. 1. 134 κ. ὅλλ., Ἀριστοφ. Νεφ. 689, κτλ.· ὅλλοι οἱ τινὲς ὦν έντετύχηκα (ὅ ἐστι τοῦτων οἱς ..) Πλάτ. Πωλ. 531E· κατ' ὅψιν έντ. τινὶ Πλουτ. Λυκ. 1. 2) μετὰ ἑστ. πράγμ., κακοῖς τοιοῦτοις έντρυγάνω ὦν ἐν τοιοῦτοις κακοῖς, Σοφ. Αλ. 433· οὐντυγχανῶν (ἐνν. τοῖς πράγμασι) Εὐρ. Ἀποσπ. 280· έντ. τῷ νύτῳ, ἐπὶ τοῦ κροκοδείλου, Ἠρόδ. 2. 70· ὁ έντρυγάνων τοῖς τε λίθοις καὶ τοξεύμασι διεφθείρετο, ὅν τινα ἐπετύγγανον οἱ λίθοι ἢ τὰ βέλη ἐφανέμετο, Θουκ. 4. 40· βιβλίῳ σοφοῦ ἀνδρός Πλάτ. Σμπ. 177B· πρβλ. Λύσιον 214A· οὕτως ἐπὶ καλυμμάτων, ἄπαντὸς καὶ ὁδόν, καὶ έντρυγγανον τάρροις καὶ αὐλῶσιν ὕδατος πλήρεις Ξεν. Ἀν. 2. 3. 10· λόφῳ αὐτόθι 4. 2. 10.

3) ἀπολ., μὴδ' έντρυχῶν δύναιτ' ἂν ὦν ἐρᾶ τυχεῖν Σοφ. Ἀποσπ. 100, Εὐρ. Ἀλκ. 1032, Ἀριστοφ. Ἀχ. 848· ὁ έντρυχῶν, ἡ τυχαῖα κατασταθεὶς ἐς τι, ὁ τυχών, καὶ μὴ τοῖς έντρυχοῦσιν ἐπιτρέπειν Θουκ. 4. 132· τὴν ὀμιότητα ἢ καὶ ἀπάντων χρῆ-ται τῶν έντρυγγανόντων, τῶν συναντώντων, Δημ. 543. 1, πρβλ. 573. 25. 4) ἐπὶ κερανοῦ, οἱς ἂν έντρυχῇ πάντων κρα-τεῖ, οἱς πᾶν ὅτι τυχὴν ἢ ἐνσκήψῃ τὸ καταστρέφει, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3. 14· οὕτως ἐπὶ ἐνστυχημάτων, ἀνθρώπειά ὁ' ἂν τοι πῆ-ματ' έντρυχὸν βροτοῖς Δισυλ. Πέρσ. 706· καὶ παῦλαν ἰσθι-τρεῖε μὴ ποτ' έντρυχεῖν (ἐνν. σοι) νόσου βαρεῖας Σοφ. Φ. 1329 (ὁ Πέρσης διώρῳσεν ἂν τυχεῖν, καὶ τὴν γραφὴν ταύτην παρεδείξατο ὁ Jebb) καὶ ὅλλοι, διότι τὸ ἂν εἶναι ἀναγκαῖον, καὶ τὸ έντρυχῶν καίτοι κατωτέρω ἐπὶ διαφόρου σημασίας). 5) σπανίω-τατα ὡς τὸ τυγχάνω, μετὰ γεν., λελυμένης τῆς γεφύρας έν-τυχόντες, εὐρόντες τὴν γέφυραν διαλελυμένην, Πρὸδ. 4. 140· τῶν παρ' ἡμῖν έντρυχῶν .. Ἀσκληπιοδῶν, ἑλθὼν εἰς συνάντη-σιν, (ἐνθα δ' Εἰρ. προσεῖπεν τοῖν .. Ἀσκληπιδίαι) Σοφ. Φιλ. 1333.

II. ἔρχομαι εἰς συνέντευξιν, συναναστρέφομαι, συνο-μιλῶ μετὰ τινος, ὁπότε έντύχοιμι Παλαμῆδεϊ καὶ Ἀθαντὶ Πλάτ. Ἀπολ. 41B, Φαίδων 61C, κτλ.: ἐπὶ σαρκικῇ μίξεως, συγγίνομαι τινι, τρεῖς ἐκάστοις μνηδὲς έντρυγγάνει πάντως τῇ ἐπικλήρῳ τὸν λαδόντα Πλουτ. Σόλ. 20. 2) προσέρχομαι ἱκεταυτικῶς, ένέτυχον τῷ βασιλεῖ .. αἰτούμενοι Έβδ. (I' Μακκ. ε', 37)· ένέτυχόν μοι .. ἐπιδεδῶντες Πρὸδ. Ἀποσπ. κε', 24· τινὶ περὶ τινος Παλ. 4. 76, 9· ὑπὲρ τινος, ὑπὲρ δὲ τῶν ἐξ Ἀχαΐας φυγάδων έντετυχεῖς, «παρακληθεῖς» (Κοραῖς), Πλουτ. Κάτων Προσβ. 9· μετ' ἄπαρ., ἱκετεύω, παρακαλῶ τινα νὰ κάμῃ τι, ὁ αὐτ. Πομπ. 55· έντ. ὅπως .. ὁ αὐτ. Ἀγῆσ. 2. 5.

III. ἐπὶ βιβλίῳ, ἀπαντῶ, ἀλλ' ἔγωγε ἤδη τινὶ ένέτυχόν βιβλίῳ, ἔτυχε νὰ ἴδω, περιήλθην εἰς χεῖράς μου, Πλάτ. Σμπ. ἐνδ' ἄνωε, Λύσι. 214B· έντεῦθεν ἀναγινώσκω, Δουκ. Δημ. Ἐγνώμ. 27, Πλουτ., κλ.· οἱ έντρυγάνοντες, οἱ ἀναγινώσκοντες, οἱ ἀναγινώσκειν, Πολύδ. 1. 3, 101· πρβλ. έντετυκτέον.

έντυλισσῶ: μέλλ. -ξω, τυλίσσω ἐν τινι, περιτυλίσσω, κατέ-κειτο ὁ' (ἢ γραῖς) αὐτὴν έντυλίξας' ἡσυχῇ Ἀριστοφ. Πλ. 692· έντυλισσάτω έντετυλίσχαι Νεφ. 983, Διοκλῆς ἐν «Μελέταις» 8.

έντυλδομαι, καθίσταμαι τυλώδης, σκληρύνομαι, ἐπὶ τυλώδους οἰδηματος, Διοσκ. 2. 45.

έντυμβουσις, ἡ, παρῇ, ένταφιασμός, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 141B.

έντυμβεύω, ένθάπτιν, Φίλων 1. 65. 7., II. 356. 20.

έντυμβος ἢ έντὸμβος, ον, έντὸς τύμβου, Συλλ. Ἐπιγρ. 1655.

έντύνω [ῶ], παρὰ. έντύνων Ὀμηρ.: μέλλ. έντύνῳ Λυκούργ. 734· ἄρ. έντύνω Ἰλ. Ε. 162, Εὐρ. Ἰππ. 1183· ὡσαύτως έντύνω [ῶ] Θίογν. 196· προστ. έντυε Ἀνθ. Π. 10. 118· παρὰ. έντυον Ὀμ.:—Μίσ.: ἄρ. έντυνᾶμην Ὀμ.:—Παθ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 235. (Ένετακ). Παρὰσκυζῶ, ἐτοιμάζω, εὐρεπίζω, ὡς τὸ

ὀπλιζῶ, έντυεν ἵππους Ἰλ. Ε. 720· έντυον εὐνὴν Ὀδ. Π. 289· ὅστις ὁ' έντυνον (προστακτ. ἄρ. α') ἐκάστῳ, «ποτῆριον ὁ' εὐτρέπειον ἐκάστῳ (Θ. Γαῖης) Ἰλ. I. 203· λιγυρὴν ὁ' έντυ-νον ἄσιδῆν, ἤργισαν νὰ ἄξωσι μετὰ λιγυρᾶς φωνῆς, Ὀδ. Μ. 183· ἔλθειν εἰς ἴδην εὐ έντύνασαν ἑ αὐτὴν, καλῶς εὐερεπίσασαν ἐαυτήν, Ἰλ. Ε. 162· έντύνουσα ὑπόσχεσιν, ἐκκληροῦσα, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 737:—Μίσ., ὅφρα τάχιστα έντύνουσι (πρέπει νὰ ἀνα-γνωσθῇ ὡς τρισύλλαβον), «οὐρεπείας, πλύνειαι, εὐερεπείας» (Σχόλ.), Ὀδ. Ζ. 33· ἤλθ' έντυναμένην, «παρασκευασμένην», Μ. 18·—ἄλλ' ὁ Ὀμ. συχνότερον ἔχει τὸ μέσ. μετ' αἰτ., ἐτοιμάζω δι' ἐμναυτὴν, ἀλλὰ μόνον ἐν ταῖς φράσεσιν έντύνεσθαι ἄριστον, ὁαῖτα, ὅστις πνον, Ἰλ. Ω. 124, Ὀδ. Γ. 33, Ο. 500· νῆσ θορὴν ἀλαδ' ἑλκέμεν, ἐν δὲ τε φόρτον ἄρμενον έντύνεσθαι, καὶ νὰ βάλῃς εἰς αὐτὴν φορτίον ὅσον πρέπει, οὐχὶ δηλ. περισσότερον τοῦ δέοντος, Πισ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 630· ὑπόσχεσιν πεφυλαγμένης έν-τύναιο, «συλλάττων τὴν ὑπόσχεσιν παρασκευάζου» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 510· ἀγλατὴν, οἴην τε νεόδυγες έντύνονται ὁ αὐτ. Δ. 1191· ἐν τῇ παθ., εὐερεπίζομαι, ὅσα περ έντύνονται ἔπαρ-τέες ένδοθι νῆες ὁ αὐτ. Δ. 235. II. παραινῶ, ἀναγκάζω, ἐπεὶ κρατερὴ μιν ἀνάγκη έντύνει Θέογν. 196, Πινδ. Ο. 3. 51· ὡσαύτως μετ' ἄπαρ., ὡς ἄρ' εἰπὼν (ὁ Χείρων) έντυεν (Ἀπὸλ-λωνα) τερπνὰ γάμου κραινειν τελευτάν Πινδ. Π. 9. 117, Ν. 9. 88.—Ἀέτις Ἐπικ. καὶ Λυρ. ἐν χρήσει καὶ παρ' Εὐρ. ἐν Ἰππ. 1183 ἐν ἑξαπόδι, έντύνου' ἵππους ἄρμαι.

έντυος· ἀκόσμος· Ἰσούχ.

έντυπας, Ἐπὶρ. μόνον ἐν Ἰλ. Ω. 163· έντυπας ἐν χλαίῳ κεκαλυμμένος (περὶ τοῦ Πριάμου ἐν τῇ ὀλφει αὐτοῦ), «έντυπωδῶς, έντετυπωμένως τῷ ἱματίῳ, ὥστε δι' αὐτοῦ σώματος μόνον τύπον φαίνεσθαι, καὶ διὰ τοῦ σκεπτόντος ὁρᾶσθαι τὸν τοῦ σκεπτομένου τύ-πον» (Πύστ.), «οὕτως φησὶν αὐτὸν κεκαλύφθαι τῇ χλαιδῇ ἐν τετυ-πωμένῳ ἱματίῳ ὅλον τὸ σῶμα, ὥστε μόνον τῶν μελῶν τύπον φαί-νεσθαι» (Σχόλ.)· τὴν φράσιν τοῦ Ὀμήρου ἐμμέληθ' ὁ Ἀπολλ. Ρόδ. (Δ. 264) έντυπας ἐν λεχέεσσι καλυψάμενος γοάσκειν, πρβλ. καὶ Β. 861, καὶ Κύντ. Σμ. 5. 530. ἴδε Ἡούχ. καὶ Σουδ. ἐν λέξει.

έντυπος, ον, τετυπωμένος, ἀργύριον έντυπον, κεκορμένον εἰς νόμισμα· Πολυδ. Γ'. 86· έντυπον ἀρχήν, σταθεράν, ὠρισμένην, Χερσφ. Σιδυλλ. 12. 148.

έντυπώω, τυπῶ ἐν, ἐγχράττω, τῷ νομίσματι έντετύπωσεν ἀπὴν Ἀριστ. Ἀποσπ. 527· καὶ ἐς τὰ νομίσματα .. ἐγέγραφα ὅμο ένέντυπου Δίῳν Κ. 47. 25· ὡσαύτως ἐπὶ ζωγράφων, ἔγραψαν ἡμᾶς .. έντυπῶντες στήματα Ἀνθ. Παν. 282:—Μέσ., φει-δῖαν έντυπώσασθαι τὸ εἶκοσὶ πρόσωπον Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 29:—μεταφ. ἐν τῷ Παθ., έντετύπεται ταῖς τῶν δυνάστεων θύραις φιλόστρ. 345. II. ἐγγλῶν, ἀντίθετον τῷ έκτυπῶν (ὅτε ἡ παράστασις ἐξέχει τοῦ ἐμπέδου), αὐτοῦ τινι μορφοῦν έν-τύπωσε (ὁ Φειδέας) Πλουτ. Περικλ. 31:—μεταφ., τὸ ἰδίωμα τῇ λέξει Λογγίνος 10. 6.

έντυπωμα, τό, σκάλισμα, ἐγγράμμα, τῶν ἐν ταῖς σφραγι-σιν έντυπωμάτων Κλήμ. Ἀλ. 33, πρβλ. έκτ-.

II. στήμα καρπύλον ἢ κοῖλον, ἐπὶ κυματογράφου (μήλου), οὗ χηλῆς έντύ-πωμα Ἀγαθαρχ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλιοθ. 457. 30.

έντυποιαις, εἰς, ἡ, τὸ έντυπῶν, Θέοφρ. π. Αἰσθ. 51.

II. ἡ κοτύλη, ἥτοι κοιλότης τῆς ἡμοπλάτης, ἐν ἣ ἐνεβρίδεται ἡ κεφαλὴ τοῦ ὄρεος τοῦ βραχίονος, ὡμοκοτύλη, Πολυδ. Β'. 137.

έντυραννέομαι, παθ., ᾧ ὑπὸ τυράννου, Κικ. π. Ἀττ. 2. 14. 1.

έντυρεῦω, = τυρεῦω, πῆλῳ τυρὶ, Γενέσ. 32. 2.

έντυφος, ον, πλήρης τύφου, ὑπεροπτικές, Τατιαν. πρὸς Ἑλλήν. σ. 144A.

έντῶφ [ῶ]: μέλλ. -θῶφ, καπνίζω τι ὡς καπνίζουσι τοὺς σφῆ-κας, πνίγω διὰ τοῦ καπνοῦ, καὶ σὺ προσθεῖς Ἀισχύλῳ έντυφε τὸν Σκλαρτίου Ἀριστοφ. Σρ. 459.—Παθ., ὑποκίνομαι καπνί-ζων ἄνευ φλογός, κρυοκαίω, σπινθήρ καὶ ὁ βραχύτατος έν-τυφόμενος, ὅταν καταπνευσθεῖς, ζωπυρηθῇ, μεγάλην ἐξά-πτει πυρὰν Φίλων 1. 455.

έντῶγξα, ἡ, = έντέφους, συνέντευξις, διέλιξις, Πλουτ. 2. 67C, 582E.— ἐν βίβλ. Φωκίωνος 5, ὁ Κοραῖς ἀναγινώσκει έντυ-γῆμασι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας (ἴδε Πλουτ. Περικλ. τ. 5. σ. 313, ἐκδ. Κοραῖ).

II. τὸ μεσιτεύειν ὑπὲρ τινος, μεσολάθεσις, ὑπερέντευξις, Έβδ. (I' Μακκ. ε', 404).

III. ἀντιδικία ἢ καταγορεύα, Σερῆνος παρὰ Στοβ. 13. 28, Ἰωάν. Λυδ. περὶ Ἀρχ. Πολ. 3. 8, κλ.

έντῶν, ἴδε έντύνω.

Ένυάλιος [ᾱ], ὁ, πολεμικός, φονικός, παρ' Ὀμ. ἄπαρ ὡς ἐπώ-νυμον τοῦ Ἀρεως, Ἀρης δεινὸς Ένυάλιος Ἰλ. Ρ. 210, ὁπλα-χοῦ ὡς οὐσιαστ. τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ θεοῦ, ἀτάλαντος Ένυαλίῳ ἀνδρείφοντῃ (ἐνθα τὸ -ια- ἀναγινώσκειται κατὰ συνίχσιν) Β. 651, Η. 166, Γ. 60, κτλ., ὅτω καὶ παρὰ Σοφ. ἐν Αλ. 179 καὶ Εὐρ. ἐν Ἀνθρ. 1016· ένυός Έν., ἴδε ἐν λ. ξυνός· ἀλλ' ἀκλόουτος, διά-φορος τοῦ Ἀρεως, Ἀριστοφ. Πέρ. 456, πρβλ. Ἀλκίμανα παρὰ τῇ Σχολιαστῇ αὐτόθι, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀλκάντα ἐνθ' ἄνωε.— Έναρεῖς

μάχη· ἐγίνετο δι' ἀλαλαγμοῦ πρὸς τὸν Ἐνυάλιον, Ἐνυαλίῳ ἐλελί-
ζειν; ἀλαλῆειν. Ψεν. Ἀν. 1. 8, 18, 5. 2, 14:—ἐντεῦθεν τὸ ἐνυά-
λιος καίται παρ' Εὐρ. ἐν Φων. 1572 ἀντὶ τῆς λέξεως μάχη, κοι-
νὸν ἐνυάλιον.. μαρναμένους—δ' ἐνυάλιος, πολεμικὴ κραυγή.
Πηλοδ. 4. 27. Πρβλ. Ἐνυά, 2)

παρὰ Ρωμαίους = Quirinus, Κυρῖνος, Παλῦδ. 3. 25, 6, Διον. Ἀλ. 2. 48:—ἐντεῦθεν τὸ
δ' Ἐν. λόφος = Collis Quirinalis, Κυρῖνος, Διον. Ἀλ. 9. 60.

II, μεθ' Ὁμήρου καθόλου (ἐν Ὀμπ. Κυν. 2. 58, -λη, αν),
πολεμικός, μαρινός, Ιωχμὸς Θεόκρ. 25. 279· ἄθται Ὀπ. ἐνθ' ἄνωτ.
ἐπὶ τοῦ Βάχου, Ποιητῆς παρὰ Διον. Ἀλ. π. Συνδ. 17.

ἐνυβρίζω· μέλλ. Ἀστ. -ῖω, φέρομαι ὑβριστικῶς, κακολογῶ, ἐμ-
παίζω, ἀνίσταμαι ἐν τινι, τὸ σὺν φράσον.. δὲ σ' ἐνυβρίσαν
Σοφ. Φιλ. 342· τινὰ ἐν κακοῖς Εὐρ. Πηλ. 68· μὴ μου ἐνυβρίσ-
σης ἀνδρὸν τάφον, ὡς παροῖτα Ἀνθ. Παλ. (παρέρ.) 235.

2) μετὰ δὲ πρὸς, προσβάλλω ὑβριστικῶς, ταῖς δὲ μὴ προ-
χειρῶς συνυπακούουσας ἐνυβρίζει Πολύδ. 10. 28, 3· πρῶτον
ὑβριστικὴν πρᾶξιν εἰς τινά, εἰς δὲ τὰς γυναῖκας οὐδ' ἐστὶν εἰ-
πεῖν ὅσα ἐνυβρίζον τε καὶ ἐνησελγαῖνον Διοδ. Ἀποσπ. 527,
57, 3) ἀπολ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 719.

ἐνυβρισταλός, ὁ, ὑβριστής, Ψευδο-Καλλιόχης (ἐκ τοῦ Θεσ.
Σεφ. ἀνευ παραπομπῆς).

ἐνυβρισμα, τό, τὸ ὑβριζόμενον, ἀντικείμενον ὑβρεως, δι' ἧς
ἐκώλυσε τοὺς τῶν συμμάχων υἱὸς ἐνυβρίσμά τε καὶ παροί-
νημα γενέσθαι Μακεδόνων Πλούτ. 2. 350C.

ἐνυγραίνω, = ὑγραίνω, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 827, 14, Ἀλέξ.
Ἰραλλ. 7. σ. 332, κλ.

ἐνυγρῶ-θιος, αν, = ἐνυδρόθιος, Ε. Μ. 232. 46.

ἐνυγρο-θηρεντής, αν, ὁ τὰ ἐνυγρὰ θηρεύων, δηλ. τὰ ἐν τοῖς
ὕδασι διατρώμενα, ἄλιος, Πλάτ. Νόμοι 824C.

ἐνυγρο-θηρεικός, ἡ, αν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν ἀλίειαν,
Πλάτ. Σοφ. 220A, 221B.

ἐνυγρος, αν, ὁ ζῶν ἢ τρεφόμενος ἐν τοῖς ὕδασι, ἐνυδρὸς, ἐπὶ
ἐχθρῶν ἢ φυτῶν, τοῖς δὲ δὴ ἐνυγροῖς τίς ἢ τροφή καὶ αὐξήσει
τοῦ συμψύτου; Ἀριστ. περὶ Πνεύμ. 2. 12· κόριον ἐνυγρον, =
ἀλιάντων, Διοσκ. 4. 134 (136).

III, πλήρης ὕδατος, «νερούλης», καρποὶ.. ἐνυγροὶ παν-
τελῶς Διόδ. 12, 58.

ἐνυδρεῖω, καθυγραίνω, ἐνυδρέοντα, καθυγραίνοντα· Ἐρωτ. σ.
142, μετὰ διαφ. γρ. «ἐνυδραίνονται, καθυγραίνονται».

ἐνυδρίας ἀνεμος, ὁ ἀπὸ ποταμῶν πνέων, Καλλ. Ἀποσπ. 35.

ἐνυδρίας, αν, = ἐνυδρὸς, Χρυσ. παρ' Ἰω. Λυδ. π. Μην. 3.
5, σ. 88.—Ἐπίρρ. -ῖως, Ἰαμβλ. π. Μυστ. 1. 9, σ. 18.

ἐνυδρίς, ἡ, γεν. -ος, Ἰερὺδ. 4. 109· ἐνυδρίς, ἔδος, Ἀριστ.
π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 5, 7 κέξ.:—ἐξ ὧν ποταμῶν ἀρτίζιον θμεῖον κά-
σταριν (Ἡσύχ.), κοινῶς· «βύδρα», Lutra vulgaria, Ἰερὺδ. ἐνθ' ἄνωτ.
καὶ 2. 72· Ἀριστ. ἐνθ' ἄνωτ. II, ὕδρος, «νεροφίς»,
Λατ. emhydris, Πλάτ. Π. Ν. 32. 7.

ἐνυδρῶ-θιος, αν, ὁ ζῶν ἐν τοῖς ὕδασι, πολὺν χηνῶν ζευ-
γος ἐνυδρόβιον Ἀνθ. Π. 6. 231, 4.

ἐνυδρὸς, αν, (ὑδωρ) ἔχων ὕδωρ, περιέχων ὕδωρ, ἐνυδρὸν τετ-
χος, λουτήρ, Διοχλ. Ἀγ. 1128· ἐπὶ χωρῶν, ἀντίθετ. τῇ ἀνυδρῶς.
ἀνυδρὸς, Ἀργος ἐνυδρὸν, καλῶς ποτιζόμενον, Ἰω. Ἀποσπ. 72,
Gottl. Ἀλγυπτος ἐνυδρῶς.. ὑπὶ τῇ τε καὶ ἐνυδρὸς Πηλοδ. 2. 7
(κατὰ Schw. ἀντὶ ἀνυδρὸς) Ἐν. τόποι, χωρία Ἀριστ. Μετεωρ.
1. 14, 26, κ. ἄλλ.· μέρος ἢ χωρίον ἔχον ὕδωρ, καταμαθῶν ἐνθα
αἱ σκοπαι ἦσαν τῶν Χαλδαίων ἐρυμνόν τε ἐν καὶ ἐνυδρὸν
Ψεν. Κύρ. 3. 2, 11· τὸ ἐνυδρὸν, ἀβυσσὶς ὕδατος, Ἰερὺδ. 6. 6.

2) ἐξ ὕδατος, ὕδατινος, λίμνης.. ἐνυδρὸν Τριτανιάδας
Εὐρ. Ἰων 872· νόματ' ἐνυδρὰ δ' αὐτ. Φιλν. 659.

3) ζῶν
ἐν τοῖς ὕδασι ἢ περὶ τὰ ὕδατα, νύμφαι ἐνυδροὶ λειμνωιάδες,
αἱ συγχάουσαι εἰς τοὺς δροσερούς πλήρεις ὕδατων λειμῶνας, Σοφ.
Φ. 1454· ἐπὶ φυτῶν, ὁ φυόμενος ἢ τρεφόμενος ἐν τῷ ὕδατι ἢ παρὰ
τὸ ὕδωρ, θόναξ Ἀριστοφ. Βάτρ. 334, πρβλ. Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ.
1. 14, 3, κτλ.· ἐπὶ ἐμφύλων, ζῶν ἐν τῷ ὕδατι, τοῦ δὲ ἐνυδρῶ
(γένους ἢ θήρα) σχεδὸν τὸ σύνολον (λίγιστα) ἀλιευτικὴ Πλάτ.
Σοφ. 220B, Πολιτικ. 264D, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1, 13, κ. ἄλλ.·
τὰ ἐνυδρὰ Τίμ. Λοκρ. 104E.

ἐνυδρόομαι, γίνομαι ὑδρωπικός, «ἐνυδρόν» ὑδρωπικός ἐγίνετο·
Ἡσύχ.

ἐνυδρὸς, «ἐνδον, ἀλκωνίος» Ἡσύχ.

ἐνυδρὸν, τό, ὁ ναὸς τῆς Ἐνυδρίας (Bellona) ἐν Ρώμῃ, Διον. Κ.
42, 26, 2., 50. 4, 5.

ἐνυδρίζω, καθαρῶ, καθαρῶς, «ἐνυδρίσμενον» «καθαριζόμενον»
Ἡσύχ.

ἐνυδρὸς, αν, (ὕλη) = ὕλικός, Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 1, 15.—Ἐπίρρ.
ἐνυδρὸς, ἀντὶ τῇ ἀδύλῳ, Ἰουστ. Μέτρις σ. 145A.

ἐνυδρὸς-σπερμος, αν, ἐπὶ φυτῶν, ἐλ ἔχον τὸ σπέρμα ἰγκυ-
κλισμένο, ἐν τοῖς ὕδασι, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 3, 4.

ἐνυδρὸς, ἴδε ἐν λ. νυδρ.

ἐνυπαρκτός, αν, ὁ ὑπάρχων ἐν τινι, ὁ μὴ καθ' ἑαυτὸν ἔχων

ὑπόστασιν, Πρωτ. Κριτ. 162, σ. 106, 2, Διον. Ἀριστ. παραφ. σ. 77A.
ἐνυπαρξῆς, εἰς, ἡ, τὸ ἐνυπαρχεῖν, τὸ ὑπάρχειν ἐν τινι, Κλήμ.

Ἀλ. Σερμ. 3. 4, σ. 527.

ἐνυπαρχῶ, ὑπάρχω ἢ εἶμαι ἐν τινι, τὸ ἱδρύειν τὸ ἐνυπαρ-
χον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. β. 22, 18· τὸ πρῶτον ἐνυπαρχόν
ὕλην, στοιχεῖον, ὁ αὐτ. Φυσ. 2. 1, 5, πρβλ. 2. 3, 2· ἐν ἀπαντι
χρόνῳ τὸ νῦν ἐνυπαρχει αὐτῷ β. 3, 1· ἔξ ὧν [στοιχείων]
ἐστὶ τὰ θντα ἐνυπαρχόντων, ἔξ ὧν ἐνυπαρχόντων ἐστὶ τὰ θντα,
Ἐμπεδ. παρ' Ἀριστ. (Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 3, 2, πρβλ. 4. 3, 1., 10.
1, 9).

2) ἐν τῇ λογικῇ, ὑπάρχω ἐν τινι, περιέχομαι, ἐνυ-
παρχειν τοῖς κατηγορουμένοις ἢ ἐνυπαρχεσθαι Ἀριστ.
Ἀναλυστ. Ἰστ. 1. 4, 5, ἐνθα ἴδε Wailz. Ἐν. ἐν τῇ λόγῳ αὐτῷ
1. 22, 13, πρβλ. Ἀναλυστ. Πρῆξ. 1. 5, 16, π. Ἐμπεδ. 1. 8 κέξ.,
Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 18, 3 κ. ἄλλ.

ἐνυπατεύω, πλημμελ. γρ. ἐν Πλούτ. 2. 797D· ἐνθα ἀντὶ τοῦ
ὁρθῶς ἐνυπατεύων, ἐνωρθώθη, ὠρθωσεν ὑπατεύων.

ἐνυπνιάζω, ὑπαιρέωμαι, τοῦ σίσηθητικοῦ.. ἐστὶ τὸ ἐνυπνιά-
ζειν Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 1. 9· συμβαίνει.. τοῖς καθυδύουσι
ἐνυπνιάζειν περὶ Ἰππου 1. 1· ἐπὶ δ' ἐνυπνιάζειν φαίνονται
οὐ μόνον ἀνθρώποι, ἀλλὰ καὶ ἵπποι καὶ κύνες, κτλ. π. τὰ
Ζ. Ἰστ. 4. 10, 2 κ. ἄλλ.·—ὡσαύτως ἐν τῷ Μίσω ὑπάρ, ἐνυπνιά-
ζεσθαι ὁρρυδῶδες ἵππ. περὶ Ἀρχ. Ἰηρικ. 12, πρβλ. Ἀριστ. π.
τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 10, 9, κτλ.· παθ. μέλλ. -ασθήσομαι Ἐβδ. (Ἰωβλ.
11, 28)· ἀφ. -ασσάμεν καὶ -άσθην (Ἰαν. ἈΖ. 5. 6, 8).

2) = ἐνερῶται, ἀκολουθία εἰς ἱερὰ ἐνυπνισσθέντα Νικόλ. γ.
σ. 892, κτλ.

ἐνυπνιάσις, εἰς, ἡ, τὸ ἐνυπνιάζεσθαι, ἐνυπνιασμός, Ἐπιφάν.
τ. 1. σ. 96B.

ἐνυπνιασμός, ὁ, ὑπερρωγμός, Κύριλλ. Ἰεροσ. 82, Νεῖλ.
Ἐπιστ. σ. 231, ἐκδ. Ἀλλετ., κλ.

ἐνυπνιαστής, αν, ὁ βλέπων ὄνειρα, ἰδοὺ ὁ ἐνυπνιαστής
ἐκεῖνος ἐρχεται Ἐβδ. (Ἰαν. ἈΖ. 19), Φίλων τ. 2. σ. 43, 27—
ὁ κλ. ἐνυπνιαστής, ἡ, Ἐπιφρ. Πιρραῖως, Ἀθηναῖος τ. 4, σ. 5.

ἐνυπνιοκρίτης, αν, ὁ, = ὑπερρωγότης, ἐξηγητὴς ὁνείρων,
Πάπυρ. Αἰγυπτ. ἐκδ. Leem. σ. 117.

ἐνυπνιοκάντης, ὁ, ὁ διὰ τῶν ἐνυπνίων μακτενόμενος, Ἡσύχ.
ἐν λέξει βριζόμεκάντης.

ἐνυπνίδης, αν = ἐνύπνιος, Σίξτ. Ἐμπε. π. Μαθ. 9. 43.

ἐνύπνιος, αν, (ὑπνος), ὁ ἐν ὕπνῳ συμβαίνων ἐντεῦθεν τὸ οὐδέ τι
ὡς ἐπὶ ἄρ. ἐνύπνιον, καθ' ὕπνου, Θεόδ. μοι ἐνύπνιον ἦλθεν
ὄνειρος ὁμπερσὸν διὰ νύκτα Ἰλ. β. 46, Ὁδ. 3. 495· ἐνύ-
πνιον, ὁκτωκαίδεκάτοιο παιδὸς.. ἡγάγ' ἱερὰ ὑπὸ χλαῖναν
Ἀνθ. Π. 12. 125· πρὸς θεῶν ἐνύπνιον ἐστιώμεθα; πρὸς θεῶν
μήπως ἐστιώμεθα καθ' ὕπνου; μήπως φιλεῖσθαι εἰς τὸν ὕπνον
μας; Ἀριστοφ. Σπ. 1218· μεταγν., κατ' ἐνύπνιον Ἀνθ. Π. 11.
150.

2) μεθ' Ὁμήρου ἀπλῶς ὡς τὸ ὄνειρος, κοινῶς, ὕπ-
νον, ὅψις ἐνύπνιου, τὸ ὅτι βλέπει τις εἰς τὸ ὄνειρόν του, Ἰερὺδ.
8. 54· ὅψις ἐμφανὲς ἐνύπνιου Λισχλ. Πηρ. 518, πρβλ. 22B,
Πλάτ. Πηλ. 572B· ἐνύπνιον πηθεσθαι Πηλοδ. 9. 13, 113· ἐν.
Ἰδὲν Ἀριστοφ. Σπ. 25, Πλάτ. Πολιτικ. 290B· τὸ ἐν. ἀποτε-
τελέσθαι ὁ αὐτ. Πηλ. 443B· ἐνύπνια κρίνειν Θεόκρ. 21. 29·
περὶ τῆς λέξεως ταύτης ἴδε Ἀριστ. περὶ Ψυχῶν, καὶ περὶ Μαντικῆς.
ἐν Ἰπποκρίτου—ὁ φαινόμενος καθ' ὕπνον, ἐνύπνιων φαντασμάτων
ὅψις Λισχλ. 710· καὶ ἄρα.. καθ' ὕπνον, ἐνύπνιος ἡλῶς
Ἀνθ. Π. 12. 124:—ὁ Ἀρταμίδωρος (1. 1) ποιεῖται λόγον περὶ δια-
φορᾶς ἐνύπνιου καὶ ὄνειρου, καὶ τῇ γὰρ ὄνειρον ἐνύπνιου δια-
φέρει, ὃ συμβέβηκε τῷ μῖν εἶναι σημαντικὸν τῶν μελλόντων, τῷ δὲ
τῶν ὄντων, ἀλλ' ἡ δόκιμος χρῆσις τῆς λέξεως ἐν δικαιολογίᾳ τῇ
τοιαύτῃ διακρίσιν.

ἐνυπνιάδης, ες, [εἰδός] ὁμοῖος ἐνύπνιῳ, Στράβων 713, Πλούτ.
2. 1024B.

ἐνυπνός, αν, = ἐνύπνιος, Τραγ. παρὰ Πλούτ. 2. 106A· ἴδε
Πηρ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 401 καὶ Ἑρμαν. εἰς Rkz. 701.

ἐνυπνώω, ὑπνώω ἐν τινι ὁπῳ, ἀντλῶ ἐνυπνώων (Ἐπιφ.
τύπος) Νικ. Θ. 510.

ἐνυπόγραφος, αν, ὡς καὶ νῦν, ὑπογεγραμμένος, Θεοφάν. 898,
744, κλ.

ἐνυποδύομαι, ἀποθ., = ὑποδύομαι, Σίξτ. Ἐμπε. π. Μ. 2. 49.

ἐνυπόθηκος, αν, ὁ μετὰ ὑποθήκης τῶν δὲ θανόντων.. τὰ
μὲν.. ἐνυποθήκηκα, τὰ δὲ ἀνευ ὑποθήκης Μιχ. Ψάλλ. Σύνοψ.
Νόμ. σ. 899.

ἐνυπόκειμαι, ὑπόκειμαι ἐν τινι, Ἀριστοφ. παρὰ Στοβ. ἐν τῇ
παραρτ. τοῦ τετάρτου τόμου σ. 25 ἐκδ. Laisl., Ἰεροκλ. σ. 82, Κλήμ.
Ἀλ. Σερμ. 6. 16, σ. 807.

ἐνυπόκριτος ὑποστιγμῇ, κόμμα τιθέμενον μετὰ τὴν πρόστασιν,
ἐταν. εὐθὺς ἐπιφύεται ἡ ἀντιπόδοσις, ὡς π. χ. ὡς δ' ὅτε τίς τε
ἐράκοντα ἰδὼν.. ὡχρὸς τέ μιν εἶλε παρὰ τὴν, ὡς αὐτὸς καθ'
ἑμῶν κτλ. (Ἰλ. 1. 35). Ἐν τῇ χωρίῳ τούτῳ τὸ κόμμα τὸ πρῶτον
μετὰ τὴν λέξιν παρὰ τὴν ὀνομαζέτω ἐνυπόκριτος ὑποστιγμῇ, ἵνα
τὸ κόμμα τὸ δεύτερον ὡς χωρὶς παρενέμεινεν περίοδον μεταξὺ

προδόσεις καὶ ἀποδόσεις ὁνομάζετο ἄνυπόκριτος ὑποστιγνίη.
 *Ιδ. Α. Β. 758, 16 καὶ 765, 9.

ένυπόσαυρος, ὁ ἐν μέρει παπρὺς, Ἰππ. Κωικ. Προγν. 189 (ἐν τῇ ἐκλ. τοῦ Lillie, 5. 683, ἢ ὑπόσαυρον).

ένυπόστασις, εἰς, ἢ ἐν τινι ὑπόστασις, ἐν Α.ιν. α' γ. XIII, α. (236), 240.

ένυποστατικὸς, ἢ, ἄν. = τῷ ἐπομ., Ἐπιφάν. I. 325 Α.

ένυποστάτως, ον, πράγματι ὑπισταμένος, ὑπάρχων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἄνυποστάτως, Δρασκ. Ὀρθ. Πιστ. I. 6, σ. 17.—

Ἐπίρρ. ένυποστατως, Ἀθην. II. 1128 Β, Διδ. Ἀλ. 452 Α.

ένυπειζέω = ὑπειζέω, ἑαυτὸν τῇ γῇ φιλόδοξ. 834.

ένυρησεις, «θηγήσεις» Ἰουχ.

ένυρηεῖν, ὑστερῶ ἐν τινι, Φωτ. Ἀμφιλόχ. α. 154, ἐκδ. Σ.

Κ. Οἶκ.

ένυστρον, τό, παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Δευτ. III, 3) ἀντὶ θνυστρὸν.

ένυφαίνω: μέλλ. -ᾶνῶ, ὑφίλνω ἢ κανῶ ἐν τινι ἄνθη, ζῆα, κ.τ.π., Ἀθην. 535 F, τὴν πορφύραν Μένανδρ. ἐν Ἀδελ. 33:—

Παθ., ένυφαίνωμαι, ζῆα ένυφασμένα ὠρήκη Ἰηρόδ. 3. 41. πρὸλ. 1. 203 γράμματα Σουλ. Ἐπιγρ. 155. 11.

ένυφαντός, ὄν. ὑφαντός, «κωντημένος» ἐν τινι, Θεόκρ. 15. 83.

ένυφασμα, τό, ένυφασμένος παιδικμα, Διδ. 17. 70.

ένυφιζῶ ἢ ένυφιζάω, κατακαθίζω ἐν τινι, τὸ ένυφιζῆσαν ὕγρον Γιωπ. 6. 5, 6.

ένυφιστάμαι, παθ. μετ' ὀρο. 6' πρkm. καὶ ὑπερσ. ένεργ., ὑφιστάμαι, ὑπάρχω ἐν τινι, Μ. Ἀντων. 4. 14.

II. ὑφίσταμαι, ὑπομένω, ένυφιστάται δὲ κατὰ κορυφὴν ἐπιρρέοντα τὸν πόλεμον Ἰουδ. Πόλ. 4. 1, 5.

ένυῶ, ὄας, συνχρ. -οῦς, ἢ, ἢ πολεμικὴ θεά, ταυτιζομένη τῇ τῶν Ρωμαίων Bellona, Ἰλ. Ε. 333 σύντροπος τοῦ Ἀρεως, αὐτοῦ 592, Δίσχ. 45, κτλ.—Καθ' Ἡσ. ἐν Θεωρ. 270-3 μία ἐκ τῶν Γραιῶν, Φρόκυλ δ' αὖ Κητὸ Γραίας τέκε. «Περφρηδὺ τ' εὐπτεπλον Ένυῶ τε κρεκέπεπλον. Πρὸλ. Ένυῶλιος.

ένυχρυστος, ον = έγχρυστος, ἐκ χρυσοῦ, Ἐπιγρ. παρὰ Hicks 87.

ένυφθιος, τό, = ένώστιον, Σουλ. Ἐπιγρ. 150 (Α. 16, Β. 9), 153. 10., 2663.

ένυφθός, ον ἢ ένυφθός, ὄν. ὁ ένέχων ῥόθν, μουσικός, Νικομ. Ἀρμ. 5 κ. ἄλλ.—Ἐπίρρ. ένυφθός ἢ -θώς, αὐτοῦ.

ένώδυνος, ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ πόδυν, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 282, Ἰω. Καντακουζ. 1. 7, σ. 23 C, κλ.

ένωθίαι: ἄδρ. ένέωσα, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1243 ὥθῃ έντός ἢ ἐπὶ τινος, ένθ' ἄρα τοὺς γε πλημυρίαι.. μυχάτῃ ένέωσα τάχιστα ἡρόνι, «ῥοθίαι» (Σχόλ.), Ἀπολλ. ένθ' ἄνωγ. ένέωσαν ἑαυτοῦς τε καὶ τοὺς ἵππους εἰς τὰ τῶν πελῶν ὄπλα Πλούτ. Δούκ. 28.

ένωμικος, ον, κάπως ὥμοος, κρέας Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 390 Β ἐν τῷ συγχρ. ἐπὶ ὀρτου, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15 ἐπὶ καρποῦ, ἄωρος, οὐχὶ έντελὺς ὥριμος, Διοσκ. I. 159 ἐπὶ οὐδηνάτων, ὥρασεν σκληρὸς, ἀντιθ. τῷ χαῦνος, Ἰππ. Ἀρ. 1256.

ένωμοσ-ἀρχης, ου, ὁ ἀρχηγὸς ένωμοτίας (ἴδε τὴν λέξιν), Θουκ. 5. 66, Σεν. Λακ. 11, 4 ὡσαύτως ένωμόταρχος, ὁ αὐτ. Ἀν. 3. 4, 21 (μετὰ δι. γραφ.).

ένωμοτία, ἢ, (ένωματος) κυρίως ὁμὰς στρατιωτῶν ὠρισμένων, ἀλλ' ἐν τῇ χρήσει, στρατιωτικὴ τις ὑποδιαίρεσις ἐν Σπάρτῃ τὰ πρῶτον παρ' Ἰηρόδ. I. 65, ἀλλ' ἄνευ ἐξηγητικῆς τινος: ὁ Θουκ. (5. 68, πρὸλ. 66) μνημονεύει αὐτὴν ὡς ὑποδιαίρεσιν τοῦ λόχου, ἐν δὲ ἐκάστῳ λόχῳ πεντηκοστὸς ἦσαν τέσσαρες, καὶ ἐν τῇ πεντηκοστῷ ένωμοτία τέσσαρες, ὁ δὲ Σεν. (Ἐλλην. 6. 4, 12) ἀναθεθεῖται τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν ἐκάστης ένωμοτίας εἰς 36, ἀλλ' ἐν Λακεδ. Πολ. 11. 4 ὑπολογίζει δύο ένωμοτίας ἐν τῇ πεντηκοστῷ, δύο πεντηκοστὲς ἐν τῷ λόχῳ καὶ τέσσαρες λόχους ἐν τῇ μόρᾳ. ἴδε ἐν λ. μόρα.

ένωμοτος, ον, (ὁμνυμι) δεδεμένος δι' ὅρκου.. ὠρισμένος, ὄρκων ὅσιν ἦν ένωμοτος (ἴδε ἐπώμοτος) Σορ. Αἶ. 1113.—Ἐπίρρ. -τως = ένόρκως, Πλούτ. Καῖσ. 47.

II. συνωμότης, ὁ αὐτ. ἐν Σερτωρίῳ 26.

ένωνά ἢ ένώνα, ἢ, (ἐκ τῆς ἐν καὶ ὦνῃ). Βοιωτ. ἀντὶ ἑμπασις (ἑμπασις ἐν τῇ Ἐπιγρ.) = ἑγκατησις. Ἐπιγρ. Χαίρωνιαις παρὰ Lausfeld 53 Δ, Ἀθην. ἐν τόμ. Θ', σ. 301.

ένωπαδῶς, ἐπίρρ. (ένωπη) κατὰ πρόσωπον, κατ' ὤφιν, φανερώς, Λατ. coram, ένωπαδῶς ἐσιδσκεν Ὀδ. Υ'. 94, ένθα ἄλλωτ ένωπαδῶς:—εὐρίσκομεν ὡσαύτως ένωπαδῆς ἐν Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1415 καὶ ένωπαδῶν ἐν Κοίντῳ Σμ. 2. 84.

ένωπη, ἢ, (ὥψ) πρόσωπον, μορφή, Ὀμ. μόνον κατὰ δοτ. ένωπη, ὡς ἐπίρρ., «ἐν ὀφει, φανερῶς» (Σχόλ.), Λατ. palam, Ἰλ. Ε. 374, φ. 510: ἄλλ' ένωπης γλήνεα Νικ. Θηρ. 227.

ένωπια, τό, ὁ ένωπικὸς τοῖχος ὁ καίμενος ἀπέναντι τῶν εἰσπερχομένων εἰς τι οἰκοδόμημα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ προνώπια, τὰ ῥηθινὰ εἰς τὴν πόδιν, Ὀμ. (ἀν καὶ ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὸ ένώπια ὡς σημεῖον τοῦς ἑκατέρωθεν τῆς εἰσόδου τοίχους, ἴδε Ἰούστ. 722, 3) πρὸς τὸν τοῖχον τοῦτον ἔχλινον τὰ ὄργανα, ὅρματα δ' ἐκλιναν πρὸς ένώπια παμφανόωντα, «πρὸς τοὺς ἐξ ἐναντίας

τῶν εἰσδῶν τοίχους» (Σχόλ.), Ἰλ. Θ. 435, Ὀδ. Δ. 42 ὡσαύτως ἐναπέθετον καὶ τὰ ἐκ τῶν πολεμίων σκυλευθέντα ὄπλα, Ἰλ. Ν. 261, πρὸλ. Ὀδ. X. 121 παρ' Ὀμ. ἀέποτε παμφανόωντα, εἶδοι ἦσαν λεία καὶ τὸ φῶς ἀντανεχλάτο ἐπ' αὐτῶν:—ἐν Δίσχ. Ἰκ. 145, ένώπια φαίνεται ὅτι εἶναι οἱ τοίχοι τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος.

ένώπιος, ον, (ὥψ) κατὰ πρόσωπον, Θεόκρ. 22. 152.

II. αὐδ., ένώπειον, ὡς πρὸθ. μετὰ γέν., ὡς τὸ Λατ. coram, Ἐπιστ. π. Ρωμ. α'. 17, π. Ἰαλ. α'. 20.

ένωραίζομαι, ἀποθ., θέλω νὰ φαίνωμαι εὐμορφος εἰς τινα, κομψένομαι, τοῖς γυναικαῖς ένωραίζομενον Λουκ. Ἐρωτες 9:—ὑπερφηανέομαι, «καμαρώνω», τῷ ἰδίῳ κάλλει ένωραίζεται Ἰρηγ. Νύσσ. τ. I. 890 Α.

ένωράζομαι, τό, ἐγκαλλώπισμα, Πορφύρ. ἐν Ἀλλατίῳ Εxc. Rhell. 301.

ένωρος, ον, (ῥωρ) ὁ ἐν ῥωρ, ἀντὶθ. τῷ ἄωρος καὶ ἔξωρος: συγχρ. ένωρότερον, ἐάν θέλῃς οὖν (κοινῇ δεῖπνῆσαι), ένωρότερον μετὰ τῶν ἀελφῶν σου λελουμένη ἔρχου Φαθρ. Ἐλλ. Β. 6. τ. 12, σ. 543. Ὁ Ἠσύχ. γράφει: «καίροτερον ένωρότερον»—ἀνώμαλ.

συγχρ. ένωριότερον, ένωρίτερον, Πλούταρχος παρ' Ἀθην. 4. 142 C. ἴδε σημ. Κυραῖ ἐν Πλούτ. Παράλλ. Βικς τ. 3. σ. 356.

ένωρσε, ένωρτο, ἴδε ένόρνωμι.

ένώσα, Ἰων. συγχρ. ἀντὶ ένώησα.

ένωσις, εἰς, ἢ, (ένωσι) ένωσις, συγχλῶσις, Ἀρχύτας παρὰ Στουδ. ἐν Ἐκλογ. I. 714, Ἀριστ. Φυσ. 4. 13, 2, παρὶ ἴεν. κ. Φωθρ. I. 10, ἐν τέλει.

2) γάμος, Ἰγνάτ. 704 Δ, κλ.—Καθ' Ἠσύχ. «ένωσις» μέγας, σύζευξις.

ένωτισίον, τό, ὑποκορ. τῷ ένώστιον, Ἐπιγρ. Ἀήλου, Βη' I, α. cor. hell. VI. σ. 125, σημ. 5.—προσέτι ένωτισίον, τό, μικρὸν ένώστιον, Ἠσύχ. ἐν λέξει βοτρυδία.

ένωτιζομαι, ἀποθ. (οὐς) ἐν τοῖς ὡπὶ ἀέχομαι, ἀκούω μετὰ προσούχῃ, προσέχω, Ἑβδ. (Ἰερ. ΚΓ', 18 κ. ἄλλ.), ένωτισσοθε τὰ ῥήμιατά μου Ἰηρξ. Ἀποστ. β', 14, Ἐργ. I. 509 C, κλ.

ένωτικός, ἢ, ὄν, (ένώτι), ὁ συντελὼν πρὸς ένωσιν, Πλούτ. 2. 428 Α, 878 Δ.—Ἐπίρρ. ένωτικῶς Ἐνυρ. Μ. σ. 54, 9.

ένώτιον, τό, (οὐς), «σκούαρίτι», Δίσχ. Ἀποστ. 101, Ἠδῶλος παρ' Ἀθην. 345 Β, Πλάτ. παρὰ Διογ. Α. 3. 42 πρὸλ. ένώτιον.

ένωτο-κλῶται, ὦν, οἱ, μυθώδης φυλὴ ὀνόμαζον περὶ ὧν ἴλεγετο ὅτι εἶχε τοσαῦτον μέγεθος ὥστε νὰ κοιμῶνται ἐν αὐτοῖς, Σπράδ. 70, 711.—Πρὸλ. Κόντον ἐν Ἀθηνῶν τ. Α', σ. 20, 307, 309.

ένωχρος, ον, ὁ κάπως ὠχρὸς, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 12, 5.

ἔξ, Λατ. ex, ὁ πλήρης τύπος τῆς προθ. ἐκ, διαμείνας πρὸ τινὸς ἐντος: εἴτε ἐν συντάξει εἴτε ἐν συνθέσει, ὡσαύτως καὶ πρὸ τινος συμπεριόνων ὅσον, ἔξ σέθεν Σουλ. Ἐπιγρ. 2202 ἔξ Σμύρνης 3137. 11, 81 ἔξ Ἰηνας 158. 26 ὡσαύτως ἐν τέλει σίχλῳ μετὰ τὴν ἰδίαν πτώσιν, κακῶν ἐξ Ἰλ. Ε. 472, πρὸλ. Θεόκρ. 22. 30.

ἔξ, οἱ, αἱ, τὰ, ἀκλιτα, Ὀμ., κλ., ὅτε πληθ. ἔξασιν Ἐπιγραφ. Αἴγυπτι. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 5128. 28 ἔκ ποδῶν, ἀντὶ ἔξ ποδῶν, 160. 67.—Ἐξ, Ἰππ. Πλάτ. Πλάκ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 5775 31, 40, 85, 91 κ. ἄλλ., οὕτω Ἐξήκοντα αὐτοῖς 59, 76 κ. ἄλλ., Ἐξάκλειται (ἀντὶ ἔξακλειται) αὐτοῖς 57, 62 ἄλλα καὶ ἔξ, αὐτοῖς 5774. 20, 42.—Ἐν συνθέσει πρὸ τῶν γραμμάτων θ. κ. π. γίνεται ἐκ, ὡς ἐκδραχμος, ἐκκαίδεκα, ἐκπλεῖρος: ἀλλὰ συνηθέστερον ἐν τῇ συνθέσει παρεμβάλλεται α. ὅσον ἐξάκλειτος, ἐξάπλεορος, οὕτω δὲ καὶ πρὸ ἄλλων γραμμάτων, ὡς ἐξάδιδελος, ἐξάμετρος, ἴδε Δοδεκκ. Φρόν. 412 (πρὸς τὰ ἔξ, ἔκτος, πρὸλ. τὰ Σανσκρ. shash, shalithas, Λατ. sex, sextus, Γοτθ. sahs, sa s-lui) πρὸλ. ὡσαύτως τὸ Ἐξάκλειτον shash).

ἔξ-θεβλος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἐξ βιβλίου, ἐξάδιδελο πραγματείας Ἑρωτιαν. Αἰξ. Συναγωγ. σ. 8.—Ἐξάθεβλος Ἀρμενιοπούλου, πρόχειρον νόμων, κλ.

ἔξδραχμός, εος, ὁ, ὁ περιέχων ἐξ βραχείας συλλαβᾶς, ποδὸς ἐξδράχμος Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Ὀρν. 738, κτλ.

ἔξαγανακτεῖν, ἀγανακτῶ σφόδρα, ἐξαγανάκτουν καὶ πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τὸν ἡγεμόνα Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 2, 1.

ἔξαγγελεύς, εως, ὁ, = ἐξάγγελος, Κύριλλ. Ἀλ. σ. 776.

ἔξαγγελία, ἢ, τὸ ἐξαγγέλλειν, ἐπὶ κατασκευῶν ἐν καιρῷ πολέμου, τοὺς μὲν ἂν συλλαμβάνοντες αὐτῶν κωλύοιεν τῶν ἐξαγγελίων Σεν. Κύρ. 2. 4. 23.

II. = ἀπαγγελία, ἐπὶ ἔργου, Λογγίος ἐν Ἀπισπ. 8.

III. ἐπὶ ἔφορογῆσεως = ἐξαγόρευσις, Σωφρόνιος 3365 Δ, Στουδ. 1712 Β.

ἔξαγγέλλω: μέλλ. -εἰλῶ, ἀγγέλλω, διακηρύττω, παῶν γνωστῶν, συγκαίως μετὰ τῇ παραλλήλῳ σημασίᾳ τοῦ προθίμου μυστήριον, εἰ μὴ μητρυιή. Ἐρωτά ἐξήγγειλεν Ἰλ. Ε. 390 ἐλοί γάρ, εἰλοῖν οἱ πάντα ἐξαγγέλλοντες ἐκεῖνον Διμ. 45, 4, πρὸλ. Λυσ. 158. 36, Σεν. Ἀν. I. 6. 5 ἔξαγγ. τινὶ ὅτι.. Ἠρόδ. 6. 33, 6. 26 ἔξ. προσοῖν τὸ στρατεύμα Σεν. Ἐλλην. 7. 5, 10 τινὶ οὕνεκα Σορ. Ο. Κ. 1393 τινὶ περὶ τινος Πλάτ. Πολ. 301 D τὰ περὶ τὴν αὐτὴν 359 B ἔξ. κατὰ τινος Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11. 11 οὕτω καὶ ἐπὶ προσδοτῶν καὶ ληποτακούντων, Σεν. Κύρ. 6. 1, 42, κτλ., πρὸλ. τὸ ἐπὶ. —Μετ., ἐξαγγελλόμενος τὸ ἐαυτοῦ πάθος δηγούμενος, Ἠρόδ. 5. 95, 6. 10 ὧν ὁδ' ἐξαγγέλλεται, ὑπισχνεῖται.

Σοφ. Ο. Τ. 148· μετ' ἄπαρ., διακρυπτεύω, δίδω τὸν λόγον μου, ὑπὸ-σχευόμεναι, καὶ ἐξαγγέλλομαι θνήσκων ἀδελφῶν τῶνδ' ἐκείνων· τῆς ὑπερ' Εὐρ. Ἡρακλ. 531.— Παθ., ἐξαγγέλλεται κωκ τοῖσι βασιλεύουσιν, γνωστοποιεῖται κάποις εἰς τοὺς βασιλεῖς, Ἡρόδ. 5. 92, 2· ἐξαγγέλλεται βασιλεὺς ἀπορίων, ἤλθεν ἀγγελία περὶ τοῦ βασιλέως· 8· συνήθριζε, Ξεν. Ἀγρο. 1, 8· ἀπορώσεται, ἐξαγγέλλεται, ἀναγγέλλεται, καὶ μοι τοῦτο ἐξαγγέλλεται σαφηνέως Ἡρόδ. 3. 122· μετ' ἄπαρ., Ξεν. Ἑλλην 3. 2, 18· πολιορκεῖσθαι τοὺς στρατιώτας ἐξαγγέλλεται Διμ. 587. 2. II. ὀνομάζω, ἢ πῶς οὐ αὐτὸ ἐξαγγέλλεται Πλάτ. Πολ. 328E, Τίμ. Λοκρ. 102.— Παθ., ἐκφέρομαι, λέγομαι, ταῦτα δ' ἐξαγγέλλεται λέ-ξι ἢ καὶ γλώτταις καὶ μεταφορικῶς Ἀριστ. Ποιητ. 25, 3.

III. διηγούμεναι, θαμίστ. 148B. 2) = ἐξαγορεύειν εἰς πνευ-ματικόν, ἐξομολογεῖσθαι. Δαμασκ. II. 290A, Στουδ. 1736C.

ἐξαγγελία, τό, = ἐξαγγελία, Σωφρόν. 3379D.

ἐξαγγελος, ὁ, ἢ, ὁ ἐξαγγέλλων, ὁ γνωστοποιῶν μυστικόν, μη-νυτής, ἐξαγγελος γίνεται ὡς οἱ πολέμιοι μέλλουσιν ἐπι-Οἴεσθαι Θουκ. 8. 51· ἐξ. γίνεται περὶ τινος Πλάτ. Νόμοι 964E, κτλ. II. ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχῆς οἱ μὲν ἄγγελοι ἐκόντων ἀγγελίας μακρόθεν, οἱ δὲ ἐξαγγελοὶ ἐξαγγέλλον τὰ συμ-βαίνοντα ὅπισθεν τῆς ἀρχῆς, ὡς ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1223, Ἀντ. 1278. Λέγεται δὲ οὗτος ὁ Διόχουλος μετεχειρίσθη ἐξαγγέλλον, Valick. εἰς Εὐρ. Ἰνπ. 776.

ἐξαγγελιστής, ὁ, ἢ, τὸ ἐξαγγέλλειν, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλλέ. 5. 1· ἐκφαντορίαν λέγει τὴν ἐξαγγελιστὴν Μάξιμο· ἐν Σχολ. εἰς Διον. Ἀρεοπ. π. Οὐρ. Ἰερ. σ. 5.

ἐξαγγελιστικός, ὁ, ὅν, φέρων ἀγγελίαν, ὁ ἐξαγγέλλων, Ἀριστ. Προβλ. 11. 33, 4. 2) ὁ ἀγγελῶν, ὁ θείων νὰ ἐξαγγέλλῃ, ὁ αὐτ. Ρητ. 2. 6, 20.

ἐξαγγέλιος, ὁ, ἐκδήλος, τοῦ μὴ ἐξαγγέλλοι γενέσθαι Θουκ. 8. 14.

ἐξαγεύμενος (= ἐξηγουόμενος), μετχ. Ἀνώνυμ. ἐν Fragm. philos. gr. ed. Mullach, σ. 545.

ἐξαγγίζω, (ἄγγελος) ἐκκινῶ, Ἰνπ. π. Ἀρχ. Ἰντ. 18. 13.

ἐξαγγίξω, ἀποδιδῶναι τινὰ ὡς κατηραμένον, ἐξαγισθέντα δό-μων· διπλῇ μάστιγι Διογύλ. Ἀγ. 624.

ἐξαγνίζω, Ἰων. ἀντὶ ἐξάγω, καὶ ἐς γυμνάσια ἐξαγνίζων Ἡρόδ. 6. 128.

ἐξαγιον, τό, βάρος ἐν χρήσει ἐν μεταγεν. χρόνιοις = 1 1/2 δραχ., κοινῶς ἐξάγι, ἐνίστα γραφόμενον πλημμελῶς στάγιον ἀντὶ ε' ἁγίου, Γεωπ. 2. 32.— Ρῆμα ἐξαγιαζέω, αὐτίθω.

ἐξαγιασμός, ὁ, (ἐξαγιαζέω) ἐπάρατος, ἀκαθάρτος, πονηρός, Διμ. 798. 6, Διογύλ. 69, 29, Διον. Ἀλ. 6, 89, κτλ. II. ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1526, 8· ἐξαγιασμός μὴδὲ κινεῖται λόγῳ, ὅσα εἶναι ὀρη-σκυετικά πράγματα καὶ δὲν δύναται τις νὰ τὰ ἀναφέρῃ χωρὶς νὰ ἀσεβῇ.

ἐξαγιασμός, δένω δι' ἀγκύλης, Πολυδ. Ε' 561.— Μίσω, κρατῶ ἐκ τῆς ἀγκύλης, Νικ. Θηρ. 170.

ἐξαγιασμός = ἐκτροφέω, ἐξαγιασμός = οὐραν ἐκτροφέωσις Ἡσίο.

ἐξαγιασμός, Ἡσίο, μὲ τὰς χεῖρας (δεδεμένους) ὀπίσω, ὀπισθὰγ-κωνας, Θεοφάν. 579. 2 (ἰκδ. Βόνν.)· πρβλ. ὀπισθὰγκωνας.

ἐξαγιασμός = μέλλω, Ἀντ. τῶ, ὡς, ἰσχυρῶς διὰ τοῦ ἀγκύ-νας, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 250· πρβλ. προεξαγιασμός. II. δένω τὰς χεῖρας τινος ὀπισθὰγκωνας, Διοδ. Ἀποστ. 527. 65· ἐξαγιασμο-σμένος οὐ αὐτ. 13. 27· μεταφ., ἐξηγκ. τὸν λογισμὸν Φίλων 2. 128.

ἐξαγιασμός = μέλλω, ἀφω, καταστρέβω, ὡς δὲ λέων· ἐξ αὐ-χένα δὲ πόρτιος Ἰλ. Ε. 181· ἐξ αὐχέν' ἐλθε Ρ. 63· μεταφ. παθ. ὁρ. 6· ἐξαγιασμός Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1886, ἔνθα ἀναγινώσκεται ἐξαγιασμός ὑπὸ τοῦ Merkel. Ἐκ τινος ἀντιγράφου. Ἡρόδ. ἀγνυμι.

ἐξαγιασμός (= ἐξαγιασμός, ἐξαγιασμός) ὑποτακτ., Ἑπιγρ. Σιλλυμίου Παμφυλίας, Berl. Monatsh. 1874, σ. 728 ClG. 4342 c).— Ἡρόδ. καὶ Juvén. of Hell. Stud. τ. 1. σ. 242-259.

ἐξαγοράζω, ἀγοράζω τι παρὰ τινος, ἐξηγόρασα παρ' αὐτῶν τὰ πλοῖα Πολύδ. 3. 42, 2· ἀγοράζω καὶ ὁλοκληρίαν, Πλούτ. Κράσας 2· ἀπολυτρώων, Διοδ. 36. 1· ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νό-μου Ἑπιστ. π. Γαλ. γ', 13· τροπικῶς ἐν τῷ μίσω, τῶν καὶ καὶ καὶ ἐξαγοράζομενοι, ποιοῦμενοι φρόνιμον καὶ συνετὴν χρῆσιν τοῦ καιροῦ, ἀποβλέποντες εἰς τὸ ἀγαθόν, Ἑπιστ. φ. Κολ. δ', 6· ἐξαγοράζομενοι τὸν καιρὸν ὅτι αἱ ἡμέραι πονηρῶς εἰσιν Ἑπιστ. π. Ἑρεσ. ε', 16· τὴν αἰώνιον κόλασιν ἐξαγοράζο-μενοι, λυτρώμενοι ἐκ τῆς αἰώνιου κόλασεως, Μαρτύρ. Πάουλ. 1032A.

ἐξαγοράσας, ἢ, = τῷ ἱπομ.

ἐξαγοράσας, ἢ, ἀπολύτρωσις, Κοσμ. Ἰνδικοπλ. 476D.

ἐξαγοράσας, ἢ, = ἐξαγορεύσεις II, Γεωργ. Παχυρ. Ἀνδρ. Παλ. 2. 10, σ. 89C.

ἐξαγορεύσεις, ὡς, ἢ, τὸ ἐξαγορεύειν, ἐκκαλεῖν λόγον ἀπόρρη-τον, ἐκλάλησις, Διον. Ἀλ. Ρητ. 8. 14. II. παρὰ τοῖς Ἑκκλ.

= ἐξομολογήσεις, Βασιλ. III. 1016A, 1236A, Γρηγ. Νύσσ. II. 229A, Ἰω. Χρυσ. XII. 766B, κλ.

ἐξαγορευτικός, ἢ, ὅν, κατάλληλος ἕως ἐκφράση ἢ ἐξηγή-σηται, μετὰ γεν., τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικῇ Λουκ. π. Ὀρχ. 36.

ἐξαγορεύω, (ὡς ὁρ. ἔχει τὸ ἐξεῖπον, ὡς μέλλ. εἰ καὶ πρῆμ. (ἐξαγορεύωμεν) ὡς μεταγεν. συγγραφ.) τοὺς τύπους ἐξεῖπον, ἐξεῖ-ρηκα), σαφῶς ἀγορεύω, φανερώς λέγω, ἐκάστη, ὅν γάνον ἐξα-γορεύειν Ὀδ. Α. 234· φανερώς, προδήλως μυθεῖσθαι, Ἡρόδ. 2. 170· τι πρὸς τινὰ ὁ αὐτ. 1. 89· ἐξαγορεύειν ἀπόρρητα Λουκ. Ἀγ. 33· — παρ' Ἑκκλ., ἐξομολογεῖσθαι τὰς ἀμαρτίας, Ἡρόδ. (Λευιτ. 17. 5), πρβλ. Πλούτ. 2. 168D· ἴδε τὸ ῥῆμα ἐξαγγέλλω.

ἐξαγορεύω, ἢ, = ἐξαγορεύσεις I, Πτολ. Τετράβ. 170.

ἐξαγοράματος, ὁ, ἀποστελλόμενος ἐξ ἐξ γραμμάτων, τὸ ἐξαγοράματον ὄνομα (ὅτλ. Ἰησοῦς) Ἑπιφάν. τ. 1. σ. 243B, Βίρην. σ. 86.

ἐξαγοράματος, ὁ, ὅν, ἔχων ἐξ γραμμάτων (ἢ ἐξ γράμματα II. 6), Χρον. Πασχάλ. 706. 9.

ἐξαγορεύω, ἐξαγορεύειν, ἐξαγορεύω, Ἡσίο.

ἐξαγορεύω, καθιστῶ ἄγριον, Πλάτ. Λύσ. 206B· τινὰ πρὸς τινὰ Πλούτ. Δίων 7· τινὰ ἐπὶ τινι Ἰωσήφ. Τούδ. Ἀρχ. 17. 6, 5:— Παθ., γίνομαι ἄγριος, Πλάτ. Πολ. 336D, κτλ. II. ἀμετῶ.

ἐξαγορεύω, καθιστῶ τι ἄγριον, ἐπὶ χόρας, ἐμπροσθεν τῶν καλλί-φρων ἀντὶ καὶ οὕτω καθίσταται ἄγρια, χέρσος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἡμερόν, καλλιστῶν, ἢν διὰ τὸν πόλεμον ἐξηγορεύσαν χω-ραν ἡνάγκαζον τοῖς ἰδίους πόνοις πάλιν ἐξηγορεύον διὰ 20. 69:— Παθ., ἐξαγορεύομαι, γίνομαι ἄγριος, ἐξηγορεύομαι, ἐν ἀγρία καταστάσει, Ἰσοκρ. 202C· τόπον μὲν πολλόν, οὐκ ὡς δὲ ἐξηγορεύομαι ὑπὸ τοῦτοῦ Διογύλ. 14. 11. 2) ἐξαγορεύω, ἐξαγορεύω, ἐρεθίζω, Ἡρόδ. 6. 123, Εὐρ. Φοίν. 876.— Παθ., ἐξαγορεύο-μαι, ψυχῆς ἐξηγορεύομένης ὑπὸ πόνῳ Πλάτ. Νόμ. 870A, ἐξαγορεύω, ἢ, τὸ ἐξαγορεύεσθαι, τὸ ἐρεθίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ = τῷ ἀπαγρίωσι, ὅτλ. Σιερ.

ἐξαγορεύω, καθιστῶ τι ἄγριον, ἀγρίον, βάρβαρον, ἐκβα-ρβαρόν, ἐξαγορεύομεν, ἐκβαρβαρώμεν, Εὐστ. εἰς Διον. Περην. 875.

ἐξάγω: μέλλω, ἔγω, ἔγω ἔγω I. ἐπὶ προσωπῶν, τὸ πλεῖ-στον μετὰ γεν. τύπου, πόλεμος, μεγάρω, δριμύτης, μάχης, κτλ., Ὀμ., ἴδιος ἐν Ἰλ. ἢ μετὰ τῆς προθ. ἐκ., ὡς ἐν Ὀδ. Θ. 106, γ', 21· οὕτως, ἐξάγειν ἐκ χώρας Ἡρόδ. 4. 143 κ. ἀλλ., Ἀργεας ἐξαγαγόντες, ἀγαγόντες ἐκ τοῦ Ἀργαυοῦ, Ἰλ. Ν. 379· εἰς τὸν κόλπον, τὸν γε μισοστόκος Εὐκλείδης ἐξαγαγε πρὸς φθόσθω Ἰλ. Π. 188· ἐξ. Λυδὸς ἐκ μάχης Ἡρόδ. 1. 79, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 6, 6, 36, κτλ., ἔγω τινὰ ἐξομολογῶ, ἐξαγαγόντες (τὸν Κόνη) κατέλευσαν Ἡρόδ. 5. 38· εἰς τὰ δὲ ἐξηγορῶ αὐτὸς οἱς προσετάρχη Ξεν. Ἀν. 1. 6, 10, κτλ., ἐπὶ θήραν ὁ αὐτ. Κέρ. 1. 4, 14· μετὰ συστολῆς αἰτιατ., τὴνδε τὴν δόξαν, ἐξηγορῶ [με] Σοφ. Ο. Κ. 96. 2) καὶ τὸ φανερῶμεν ἀμετῶ, ἐξά-γουσι (ἐξομ. τὸν στρατὸν) Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 14, 5. 4, 38, κτλ., πρβλ. ἐξαγορεύω· καθόλου, ἐξέρχομαι, καὶ οὕτως ἐξάγει ὡς ἐπὶ θήραν παρεσκευασμένος ὁ αὐτ. Κέρ. 2. 4, 18· ἐξηγορῶ δὲ εἰς προνομίαν αὐτοῦ 6. 1, 24· οὕτως ἀπατᾷ καὶ παρ' Ὀμ., τῷ μισθῳ· ἐξάγειν ἐξ ἀγορῆς ἐξαγόντες ἀκριτον ἐκ πεδίου, ὅτλ. δὲ ἔνα διὰ χύματος ποιῶμεν ἐκπορεύομεντες ἐξ τῆς πεδίο, ἐξέρ-χον, ἢ οἱ μὴ καθέκαστον τῶν ἐκπορεύων διακρινόμενοι, χωρίζο-μενοι (Θ. Γαζή), Ἰλ. Π. 336· ἐξαγορῶντες ἀντὶ τοῦ ἐκπορεύοντες, ἐξ-πορεύομεντες Εὐστ. 684, 12 (ἢ Περην καὶ ἄλλοι ἀντιθέσει τὴν ἐξα-γορῶντες μετὰ τῶν ἐπομένων λέγειν ἀκριτον ἐκ πεδίου καὶ ἐκ-πορεύομεντες ἐξέρχοντες ἐκπορεύομεντες χωρὶς ἐκ τῆς πεδίο-δος, ὡς δὲ Ὀμ. οὐδέποτε μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ πραγματικῶν, ἴδε Spitzl. ἐν τόπῳ). 2) ἐξάγω, ἀπαλλάσσω ἐκ τινος, δὲ-λον ἀλλοτρίων ἀγέων ἐξαγορῶ Ἡρόδ. Π. 3. 91· ἐξάγειν τινὰ ἐκ τοῦ ζῆν, δηλαδὴ φονεῖν, Πολύδ. 24. 12, 13· οἱ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ ζῆν παραλόγως αὐτοὺς ἐξέγον, ἐφόνεον ἐκ τῶν, ὁ αὐτ. Π. 3, 5· τοῦ ζῆν Πλούτ. 2. 1076B· τοῦ βίου αὐτοῦ 837R τοῦ οὐ-ματός ὁ αὐτὸς Διμ. καὶ Ἀντ. Σούκρ. 6· ἀμετῶ, παρέρχομαι, οἱ μεγάλοι πόνοι συντόμως ἐξάγουσι Πλούτ. 2. 361B. 3) ἐκβάλλω τινὰ ἐκ κτήματος ἔχοντα ἀφίσταται ἐπ' αὐτοῦ (πρβλ. ἐξα-γορεύω II), Διμ. 533 ἐν τέλ. κτλ. II. ἐπὶ ἐμπροσθέντων, νῆ-λεως, κόμην ἐξαγορῶν, ναυδάτην φορτηγόν, ὅστις ῥῶπον ἐξάγει χυθὸς Διογύλ. Ἀποστ. 296, Ἀριστοφ. Ἰπ. 378, 282, κτλ., εἰ τις ἐξαγορῶν παῖδα ληψείη, ἐξαγορῶν αὐτὸν ὡς ἀν-δρῶν, Λυσ. 117. 2· οὕτως ἐν τῷ μίσῳ τύπῳ, Ἀνδρ. 21. 14.— Παθ., τὰ ἐξαγορεύω, δηλαδὴ ἐμπροσθέντα, κτλ., Ξεν. Πόροι 3. 2, κτλ., οὕτως γὰρ ἐξήγετο οὐδὲν, οὐδ' ἐπὶ ἔργῳ Διμ. 270. 5. 2) ἐπὶ ὑπὲρ τὸ ἔξω ὕψος τῆς, ἐξάγω, ἀπαρῶ ἐξ αὐτῆς (τὸ περιττὸν ὕψος), ὡς τὸ ὕψος ἐξάγειν τάφρους, διὰ τῶν, Ξεν. Ὀψ. 20. 12, Διμ. 1270, 7· οὕτως ἐπὶ καθαρῶν παρῶν, ἐκβάλλω, πλείονα ποιοῦσι περιττώσιν ἢ ἐξάγουσι Πλούτ. 2. 134C, Ἀρετ. Ὀψ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 5. 3) ἐπὶ ἀντιθέσει, ἐξάγω ἐξ, ἐκκαλεῖν, ἐξαγορῶν ἐξ ὧν τὴν αἰσθησιν, ἴνα τὰ δὲ ἐξ ὧν τῆς δόξου ποιήσιν ἐξ ὧν Διμ. 1278. 3· οὕτως, μέλλων γὰρ ε

περίβολος πόντος ἢ ἐξήγησεν τῆς πέλειος, καθότι ἡ περιοχὴ τοῦ τεύχους ἔστιν πλέον ἐκτεταμένη τῆς παλαιᾶς πανταχόθεν (Δούνας), (Πουκ. 1. 93).

4) ἐπὶ ἐκπαύσει, ἐξέρχεται τοῦ μετρίου, καὶ τὰ ἀναλώματα τῶν τε ἐχόντων ἐπὶ πλείστον ὑπ' ἀσυντίας ἐξηγμένον, ἡξημένον, Διών Κ. 43. 25.

III. παράγω, οὐκ ἐξάγουσι κορπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι Σαρ. Ἀποσπ. 717. προκλήω, διεγείρω, ἐκέρω τινι Εὐρ. Ίκ. 770. αὐτῶ καὶ ἐπὶ ἰδρωτός, Ίππ. π. Ἀρ. 285. — Μέσ., γέλωτα ἐξάγεσθαι Ξεν. Κύρ. 2. 2. 15. μακρά θόλα πολλοὺς πόνοους ἐξάγεται, συνεπάγεται, ὁ αὐτὸς Ίέρων 9. 11.

IV. ἄγω, παρασύρω, ἐγνώκα καύτης, ἄλλ'. ἔρω τις ἐξάγει Εὐρ. Ἀλκ. 1080, Ίκ. 79. καὶ τινα εἰς τι, καὶ μὴ γ' ἐπ' οἰκτόν μ' ἐξαγ' οὐ ἡλεήσμεθα ὁ αὐτ. ἐν Ίωνι 361, πρὸς. Ἡρ. Μαιν. 1211. ὠδῶ, ἐκ κινδύνου Θουκ. 3. 45. καὶ ἐπὶ κακῇ πηλοσίᾳ, παρακινῶ, φέρω εἰς πειρασμόν, ὥστε εἰπεῖν Ὡς γιν. 414. ἐξάγειν ἐπὶ τὰ πονηρότερα τὸν ὄχλον Θουκ. 6. 89. — οὕτω καὶ ἐν τῇ μέσῳ τύπῳ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 775, Πλούτ. 922. — Παθ., παρακινῶμαι νᾶ πρὶν τι, μετ' ἄπαρ, ἐξηγθῆν ὁλοφύροσθαι Λυσ. 196. 15. ταῦτα. ἐξηγθῆναι εἰπεῖν Πλάτ. Πολ. 572B, πρὸς. Ξεν. Ἀν. 1. 8. 21. ἂ μὲν ἄν τις ἐξαγοῇ πρὸς-δαίτη. 527. 16, πρὸς. 538. 22. ὁ πολ., παρατρέφωμαι ὑπὸ πάσης, δεινὰρ. 92. 3. ὑπὸ τοῦ θυμοῦ Παισ. 5. 17, 4, κτλ. 2) ἐκτοπίζω, παρεκτρέπω τὸν λόγον, αἱ εἰς ἄλλας ὑποθέσεις ἐξα-γοντες Πλούτ. 2. 421. βάλω εἰς πρῶτον, ἐκτελῶ, εἰς ἔργον ἐξαγογῆν τὸ πρῶτον αὐτ. Μάρκελ. 14. πρὸς τὴν Ἑλληνικήν διδασκαλίαν ἐξάγειν τούτοις, ἐκτρέφω, Λατ. exerce- re. — ὁ αὐτ. Νουμ. 13. ἐμαυτὸν οὕτως ἐξάγω, ἐκτρέφω τὰς ἐπι-θυμίας μου, Διογ. Α. 5. 72.

V. ἔακω, ὄρχην Διον. Ἀλ. 2. 56.

ἐξάγωγος, ἔως, ὁ, δὲ ἐξίχων, ὁδῶν ἔξω φρουρά, Διόδ. 15. 38. ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40. 25.

ἐξάγωγος, ἡ, τὸ ἐξάγειν οὐρανόθεν, Ξεν. Ἰππαρχ. 4, 9, Πολύδ. 5. 24, 4.

2) τὸ ἐξάγειν τι ἐκ τινος μέρους, περὶ τὸς Ἀργυροῦς ἡεὶ ἐκάσθεν εἰς τὰ βράχια, δηλ. τὰ τεύχη τῆς Τριτωνίδος Ἰλμης καὶ οἱ (τῷ Ἰσῆνι) ἀπορέοντι τὴν ἐξαγωγὴν λόγος ἐστὶ φα-νῆσαι Τρίτωνα, κτλ., Ἡρόδ. 4. 179.

3) ἡ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν ἐξαγωγὴν ἐμπορευμάτων. πωλεῖν ἐπ' ἐξαγωγῇ Ἡρόδ. 5. 6, πρὸς. 7. 156. ἐξαγωγὴν δοῦναι, παρῆχεσθαι, παρῆχειν τὸ δικαίω-μα ἐξαγωγῆς, Ἰσοκρ. 370B, Πλάτ. Νόμοι 705B. ἐξαγ. λαβεῖν, λαβεῖν δικαίωμα ἐξαγωγῆς, Δημ. 917. 28. ἐπ' ἐξαγωγῇ, ὥπως ἐξαγωγή τις ἔξω τῆς χώρας, ἀδελφὴν ἐπ' ἐξαγωγῇ πέπρακε ὁ αὐτ. 763. 13, πρὸς. 787. 8. ἐξαγ. σίτου ἡ σιτικὴ Πολύδ. 28. 2, 2., 14. 8.

4) ἐκκένωσις, Ἀριστ. Περὶ 2. 32, 2. αἱ κατὰ φύσιν ἐξαγωγαὶ Πλούτ. 2. 134C.

5) τὸ ἐξέρχεσθαι, ἐξέρχος, καὶ ἀπολύθης ὡς τὸ Λατ. exire, τὸ τέλος πράγματός τινος, Πολύδ. 2. 39, 4, κτλ., τὸ τέλος τῆς ζωῆς, Πλούτ. 2. 1012D. ἡ ἐξέρχος τῶν ἑσθίων ἐκ τῆς διγύπτου, Κλήμ. Ἀλ. 414.

II. ἐξωσις, ὡς νομικός ὄρος, πρὸς ἐκτίκασιν τῶν δικαιωμάτων ἐξουκτησίας, Ἰσάκιος 40. 12, Δημ. 1090. 23.

ἐξάγωγικός, ἡ, ὄν, ὡς καὶ νῦν, τέλη ἐξαγωγικά, ἐν ἀντι-θέσει πρὸς τὰ εἰσαγωγικά, Στράβων 798.

ἐξαγωγῆμος, ὄν, ὁ ἐξαγόμενος, ὃν δύναται τις νᾶ ἐξαγωγή εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, ἐξαγωγῆμιον ποιεῖν τι Λουκῆρ. 151. 18. τὰ ἐξα-γωγῆμα, τὰ ἐξαγόμενα, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 1, 3.

2) ἀντήνοχος, ἄστατος, ἐπὶ λαοῦ, βιάρ, γραφ. ἐν Εὐρ. Ἀποστ. 362. 10.

II. ἡ χρησιμεύων πρὸς ἐξαγωγὴν πράγματός τινος, αἱ ἐξαγωγῆμοι τῶν ὑδάτων τάφοι Διον. Ἀλ. 4. 44.

ἐξαγωγῆμιον, τό, φόρος ἐπὶ τῆς ἐξαγωγῆς, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 10, 6.

ἐξαγωγίς, ἰδος, ἡ, ὅτερος πρὸς ἐξαγωγὴν ὑδάτων, Ἀρχ. Μαθημ. σ. 100.

ἐξαγωγός, οὐ, ὁ, ἐπὶ βαλανεῖον, ἡ ὁπῇ δι' ἧς διοχετεύονται ἔξω τὰ ἀνάθαρτα ὑδάτα τὰ ἐκ τῶν λουομένων, Τίμαρχος παρ' Ἀθην. 501E.

ἐξαγωνιάζον, τό, τὸ ἔχον ἐξ γωνίας, ἐξάγωνον, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 1082B.

ἐξαγωνίζομαι, μέλλ. Ἀττ. -οῦμαι: Ἀποθ.: διαγωνίζομαι, τοῖσδ' ἐξαγωνίζομαι: ταῦτα εἶναι τὰ κατορθώματα ἐπ' ὧν στηρί-ζου τὸν ἀγῶνα ἡμῶν: Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 155. περὶ τινος, περὶ τοῦ τροπαίου ἐξαγωνισασθαι Διόδ. 13. 73.

ἐξαγωνίζω (ἐξάγωνος), σχηματίζω, ἀποτελῶ ἐξάγωνον, Πρόβλου Παράρρ. Πολ. 49, κτλ.

ἐξαγωνικός, ἡ, ὄν, = ἐξάγωνος, Παύλου Ἀλ. Ἀποστ. σ. 134, 2. — Ἐπίρρ. ἐξαγωνικός, Κραμῆρου Ἀνέκδ. τ. 3. σ. 187. 10.

ἐξαγώνιος, ὄν, ἔξω τοῦ ἀγῶνος, ἔξω τοῦ προκειμένου, «δίσχι-νης» δὲ κίρηται τῇ λέξει ἐπὶ τῶν ἔξω τοῦ ἀγῶνος γεγραμμένων λόγων καὶ οὐ προσήκοντων κίρησθαι Δ. Β. 260, 11. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξαγώνια καὶ πόρρω τοῦ πράγματος Λουκ. Ὑπερ τῶν Βίβλ. 18, Ἀνάχαρ. ἡ περὶ Γυμν. 19, πρὸς. τὴν λέξιν ἀγών Ι. 2.

II. ἀποκεκλημένος τοῦ ἀγῶνος, Φίλων 2. 60.

ἐξάγωνος, ὄν, ὁ ἔχων ἐξ γωνίας, Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 8, 1, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 23, 2.

ἐξάδακτυλος, α, ὄν, ἔχων μῆκος ἐξ δακτύλων, Ἰωσ. Πόρρ. Ἐκθ. Βασίλ. Τάξ. σ. 380C. — ὡσαύτως -δακτυλιατός, Ἡλιόδ. παρ' Ὀρειβάσι. 115 Μπ.

ἐξα-δακτύλος, ὄν, ἔχων μῆκος ἐξ δακτύλων, Ίππ. 574. 1., 587. 41, κτλ., Διογ. Α. 4. 34.

II. ἔχων ἐξ δακτύλων, Γζέτς. Ἰστ. 7. 902.

ἐξάδ-αρχος, ὄν, ἀρχηγὸς ὑμάδος ἐξ ἀνδρῶν ἔξ, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 11.

ἐξάδελφος, ὁ, πρῶτος ἐξάδελφος, Σουλ. Ἐπιγρ. 4266B. — ἐξα-δελφῆ, ἡ, Σουλ. Ἐπιγρ. 3891, ἴδε Φρόνιγ. 306 καὶ σημ. Λυδεν-κίου ἐν τόπῳ, πρὸς. ἐξανεψιοί.

2) = ἀδελφιδότος Ἐβδ. (Τωβίτ. Α', 22, 1Δ', 17), Ἰωσήφου Ἰουδ. Ἀρχ. 20. 10, σ. 979. — ἐξαδελφῆ = ἀδελφιδῆ, Ἰουστ. Μάρτ. Διάλ. π. Τρυφ. σ. 237, ἐκδ. S. Thirlh. Londoni 1722.

ἐξαδελφότης, ητος, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ ἐξαδελφους, Εὐστ. Πονημῆτ. 338. 41.

ἐξ-αδιδάφουρος, εἶμαι ὅπως ἀδιδάφουρος, ἀδιαφορῶ, Φίλων Ι. 214. 39, II. 279. 24.

ἐξαδιδάφουρος, εως, ἡ, παντελὴς ἀδιαφορία, Φίλων Ι. 509. 37.

ἐξαδικός, ὄν, (ἐξάς), συνιστάμενος ἐξ ἐξ ἡ ἐξ ἐξάδων, Θεολ. Ἀριθμ. 34. 41.

ἐξά-δραχμον, τό, ποσὸν ἐξ δραχμῶν, πωλεῖν ἐξαδράχμου (μείζονον ἀφ' ἑαυτοῦ), ἐξ δραχμῶν τὸν μείζονον, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 8 καὶ 37.

ἐξαδρόω = ἐξαδρόνω, ἐν τῷ Παθ., ἐξαδρόνεται γὰρ μετα-φωτισμένον Γεωπ. 4. 8, 5.

ἐξαδρόνω, καθιστῶ τι ἀδρόν, ἐν τῷ Παθ., καθίσταμαι ἀδρός, πῶς εἰς ἀκμήν, ὠρμάζω, πρόσθεν ἢ τελείως ἐξαδρόνθηται τὸν καρπὸν Ἰππ. π. Ἐπταμήνου 255. 15.

ἐξαδρόναι, ἀδυνατῶ, εἶναι δύναμι, μετ' ἄπαρ, Ἀριστ. Πολ. 3. 11, 19, Τοπ. 1. 18, 3. πρὸς τι ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 5. 5, 1. ἀπὸ, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6, 21, 2 κ. ἄλλ.

ἐξάδω: μέλλ. -φάσομαι: ἀδω τὸ τελευταῖον μου ἄσμα, ἐπὶ τοῦ κύκλου, θρηνησύντας (τοὺς κύκλους) τὸν θάνατον ὑπὸ λύπης ἐξάδω Πλάτ. Φαίδων 85Δ, Πλούτ. 2. 161C. ἐξάσας τὸ κύ-κνειον Πολύδ. 31. 20, 1.

II. μεταθ., διὰ μαγικῶν ῥημάτων ἀπαλλάσσω τινὰ τοῦ κατέχοιτος αὐτὸν δαιμονίου ἢ πάθος, «εμα-γεύω», Λατ. decantare, Λουκ. Φιλοφ. 16, Τρωαδωδ. 172.

2) διγυροῦμαι ἐν πόλῃ, πρῶτον μὲν οὖν τάγάθ' ἐξάσαι φίλον Εὐρ. Τρωαδ. 472.

ἐξά-εδρός, ὄν, ἔχων ἐξ ἑδρας, ἐπὶ στερεῶν σωμάτων, Θεολογ. Ἀριθμ. 25.

ἐξάείρω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐξαίρω, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.

ἐξάερῶ, μεταβάλλω εἰς αἶρα, ἡ δὲ βαλλομένη τέφρα εἰς τὸ ὕδωρ θερμὴ οὖσα τέμνει αὐτὸ καὶ ἐξαστοῖ Ἀριστ. Περὶ 2. 25. 8, 5, Λουκ. Περὶ 30. — Παθ., ἐξατρίζομαι, μεταβάλλομαι εἰς αἶρα, ἐξαστοῦται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου Ἰππ. 244. 47. ἐξασρου-μένον ἐξ τοῦ ὕδατος Ἀριστ. Περὶ 2. 23. 16.

ἐξάέρωσις, εως, Ἰων. ἐξηέρωσις, ἡ, ἐξάτμισις, Ἀρετ. Χρυσ. Νόσος. Θεραπευτ. 2. 2.

ἐξά-ετηρος, ὄν = ἐξαετής, Νόν. Δ. 38. 14.

ἐξά-ετής, ἔς, ἡ -ετης, ες, (ἔτος), ἔχων ἡλικίαν ἐξ ἐτῶν, Σουλ. Ἐπιγρ. 1003: ὅλ. ἐξαέτις, ἔτος, Θεόκρ. 14. 33.

II. ἀποτελούμενος ἐξ ἐτῶν ἔξ, Πλουτ. Πύρρ. 26: — Ἐπίρρ. ἐξαέτις, ἐπὶ ἐξ ἐτη, ἐπὶ ἐξαέτιαν, ἐξάετες παραμίνων Ὀδ. Ι'. 115, Πρὸς. ἐξέτης.

ἐξάετις, ἡ, χρονικὸν διάστημα ἐξ ἐτῶν, Φίλων 2. 371, Ἰωσήφου Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 1. 1.

ἐξαέτιος, α, ὄν = ἐξαετής, Κ. Πορρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 450. 15.

ἐξά-ήμερος, ὄν, συνιστάμενος ἐξ ἡμερῶν ἔξ, Φίλων Ι. 69, 9, ἐνν. περίοδος, περὶ τῶν ἐξ ἡμερῶν τῆς δημιουργίας, Θεόφιλ.

Ἀντισχ. 2. 12, Μετόδ. 132Δ. ἡ ἐξαήμερος τῆς διακαινησιμίου, αἱ ἐξ ἡμέραι μετὰ τὸ Πάσχα, ἡ ἑβδομάς τοῦ Πάσχα, Κωνσ. Πορρ.

Ἐκθ. Βασίλ. Τάξ. 241. 18. Γράφεται καὶ ἐξήμερος, ἡ, Σόκωλλ. σ. 12. 9.

2) ὡς οὐσιαστ. ἡ Ἐξαήμερος, ὄνομα συγγράμ-ματος τοῦ Μ. Βασιλείου περὶ τοῦ ἐξαμήνου τῆς δημιουργίας. Ἰρηγί Ναξ. II. 585Δ.

ἐξάδελγω, ἴδε ἀδελγῶ.

ἐξαόλος, ὄν, ὁ μὴ ἐνδύμενος πλέον νᾶ ἀόλῃ, ὑπὸ γήρως ἐξ-αόλος ὢν (περὶ Δαρματίου τοῦ ἀθλητοῦ) Λουκ. Λεῖψ. ΙΙ, Κλήμ. Ἀλ. 957.

ἐξαθροίζομαι, μέσ., τοὺς φεύγοντας ἐκ τῆς μάχης συναθροίζω πάλιν εἰς σῆμα, τοὺς ἐκναμαζεύω, ἀλλὰ νῖν πάλιν, κυναγὰς ὡσεὶ παῖς σὸς ἐξαθροίζεται, πύργους δ' ἐπέστησ' αὐθις Εὐρ. Φοῖν. 1169.

ἐξαομέω = ἀουμέω, μετ' ἐπιτάσεως, Πολύδ. 11. 17, 6, Πλούτ. Κικ. 6.

ἐξαιάζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ αἰιάζω, Εὐρ. Τρω. 108.

ἐξαιγετρούμαι, παθ., ἐπὶ τῆς λεύκης, μεταβάλλομαι εἰς αἰγι-ρον, καθάπερ τὴν λευκὴν ἐξαιγετροῦσθαι φασι καὶ φύλλοις καὶ τῇ ἐλῃ προσόψει Θεόφρ. π. Φυτ. Δίτ. 2. 16, 2.

μη' ἐξέλη τὰ φιλτάτα Σοφ. 'Ηλ. 1208. — Παθ., ἐξαιρέθεντες τὸν Δημοκρίτη (οἱ Πέρσαι) ἐπλεον ὀπίσω ἐς τὴν Ἀσίαν, ἀφ' οὗ ὁ Δ. ἀφ' ἧρθε ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν, ἀπέπλευσαν ὀπίσω εἰς τὴν Ἀσίαν, 'Ηρόδ. 3. 137. τὸ ἐπιθυμοῦν τοῦ πλοῦ οὐκ ἐξηρέθησαν, δὲν ἀφ' ἧρθε ἐκ αὐτῶν ἡ ἐπιθυμία τοῦ πλοῦ, Θουκ. 6. 24. πρὸς Πλάτ. Γοργ. 519D, κτλ.

IV. ἐν τῷ μέσ. τύπων, καθίστημι ἐλευθερόν, σὺζω, ἐλευθερῶ, ἀγομῇ ἄν, εἰ τις τάδε μὴ ἐξαιρήσεται Δίσχυλ. 'Ικ. 924, Ἀριστοφ. Εἰρ. 316· ἐξείλετο ἄμ' ἐκ τῶν μεγάλων κινδύνων, ψήφισμα Βυζαντινῶν παρὰ Ἀθην. 256. 2· ἐξαιρέσθαι εἰς ἐλευθερίαν, Λατ. vindicare in libertatem, ἀντιποιεῖσθαι τινος ὡς ἐλευθέρου, Λυσ. 107. 20, Ἀθην. 135. 9, κτλ., πρὸς. ἐξαιρέσεις III.

V. ἀφανίζω, καταστρέφω, ὡς ἂν μιν ἐξέλωμεν ἐκ τῆς χώρας, ὅπως ἀπαλλάξωμεν τὴν χώραν ἐξ αὐτοῦ, 'Ηρόδ. 1. 30, Εὐρ. 'Ιππ. 18, 'Πρ. Μαιν. 39, 154, Σεν. 'Ελλην. 2. 2, 19, κτλ.· Λαίου θέσφατ' ἐξαιροῦσιν, καταστρέφουσιν, ἐξαφανίζουσιν, Σοφ. Ο. Τ. 908, πρὸς. Ἀθην. 631. 24.

2) ἐξ. πόλιν, ἐντελῶς καταστρέφειν, καταστρέφειν, 'Ηρόδ. 1. 103, πρὸς. Θουκ. 3. 113., 4. 69, Ἀθην. 235. 27. 3) φέρω εἰς πέρας, ἐκτελῶ, πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος, ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἂν Εὐρ. Φοίν. 510. — Τὸ ῥῆμα τοῦτο συγχώνις συγχέεται πρὸς τὴν ἐξαιρέω.

ἐξαιρέμα, τό, = ἐξαιρέμα, ἐξαιρέσθαι [δὲ] ἀ[ρ]γύριον... καὶ τὰ ἐξαιρήματα ἐ[ι]σελθὲν κατὰ μέρη 'Επιγρ. Κώ ΡΙΙ. 36α.

ἐξαιρέομαι. μεταβάλλομαι εἰς αἶραν, εἰς ἄλλο ὅπως ἐξίσταται γένος τὰ μάλιστα τῶν σπερμάτων... καθάπερ ὁ πυρὸς καὶ ἡ κριθή· μόνα γὰρ ἐξαιροῦνται, εἰς αἶραν ἐξίστανται, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰε. 2. 16, 2.

ἐξαιρέω, συνηρ. ἐκ τοῦ 'Ιων. ἐξαιρέω ἐν χρήσει παρ' 'Ηροδ. καὶ 'Ομ.: ἐν τοῖς σωζομένοις ἀντιγράφοις τοῦ 'Προδότη ἀμφοτέρω οἱ τύποι εὐρίσκονται, ἴσα κατὰ τὴν καὶ πρὸς. τοῖς ἀπλοῦς τύποις αἰερώ καὶ αἰρώ, Σχολίων ἐπ' αὐτῶν, Σχολίων ἐκ τῆς γῆς, ἐκ μὲν ἁμαξῶν αἰεραν 'Ηλ. Ω. 266· ἐκ δὲ κτήματ' αἰεραν 'Οδ. Ν. 120 (ἀλλοχού ὁ 'Ομ. μεταχειρίζεται μόνον τὸ μέσ., ἴσα κατὰ τὴν)· ἐξάρας (αὐτὸν) παῖσι ἐς τὴν γῆν 'Ηρόδ. 9. 107· κοῦφον ἐξάρας πᾶσα Σοφ. Ἀντ. 224· βάρυνον ἐκ τῶν δὲ μ' ἐξάραντες, διατάσσοντες μετὰ ἐγερθῶν ἐκ τούτων τῶν βάρυνον, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 264, πρὸς. Τρ. 1193· τίς σ' ἐξήρην οἰκοθεν στόλος; τίς σε ἔκαμε νᾶ σκηυῶν καὶ νᾶ εἰθης ἐκ τῆς οἰκίας; ὁ αὐτ. Ο. Κ. 338. ἐξαιρεῖ βίον, αὐξάνει, μεγαλύνει, ὁ αὐτ. Τρ. 147· ἐξ. θώρακα, ἐξάγειν (ἐκ τῆς θήκης αὐτοῦ), Ἀριστοφ. Ἀγ. 1033.

6) κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάβ., ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ἐδάφους, ἐπὶ πενήθ, Διόδ. 2. 50· ἐξάραντες παντὶ τῷ στρατεύματι, κινῶντες, Πολύδ. 2. 23, 4· πρὸς. αἰρώ. 2) ἀνυψῶ, Κλεισθένης [τὴν οἰκίαν] ἐξήγειρε 'Ηρόδ. 6. 126· ἐξάρας με ὑψοῦ ὁ αὐτ. ἡ. 79· ἀνυ τὸ πρᾶγμα ἐξ., μεγαλοποιεῖν, Δίσχυλ. 20. 24· ἐπὶ μεῖζον ἐξ. τὰ λεγόμενα Διον. Ἀλ. 8. 4· ὑψηλὸν ἐξ. ἐαυτὸν ἐπὶ τινὶ Πλάτ. Πολ. 494D.

3) διεγείρω, ἐγείρω, θυμὸν ἐς ἀμπλακίην θάλασσαν, 630· μῆδ' ἐν δεινὸν ἐξάρας μένος Σοφ. Δι. 1060· τί γὰρ τὸ δεινὸν τοῦθ' ὅς' ἐξαιρεῖ θανεῖν; ὅπερ διεγείρει ἐν ποτὶ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ θανάτου; Εὐρ. 'Ιππ. 322, πρὸς. Ἀλκ. 346· ἐξ. χάριν χορείας Ἀριστοφ. Θεσμ. 981.

4) ἐν τῷ παθ., ἐπὶ οὐδυνάτων, πρήσκομαι, τὰ δὲ οὐδυνάτω κατ' ἰγνύνην ἡ κατὰ πόδα... ἐξαιρεύμενα ὑπὸ τῆς πίεσης 'Ιππ. π. Δγμ. 765, 93. II. Μέσ. (ἡπερ ὁ 'Ομ. μεταχειρίζεται μόνον ἐν τῇ γ' ἐν. τοῦ ἀνρ. ἐξήρατο), ἀποφύρομαι, κερδαίνω, ἐνθα κ' ὀθῆνος ἀνὴρ βοῖκος ἐξήρατο μισθοῦς, ἀπηνέγκατο (Σχολ.). 'Οδ. Κ. 84· ὅς' ἂν οὐδέποτε ἐκ Τροίης ἐξήρατο 'Οδυσσεύς Ε. 39· ἐξάρατο κάλλιτον ἔδνον 'Ιπποδάμειας, ἐκτῆρατο, ἐκέρδησεν, Πινδ. Ο. 9. 15. 2) κοῦτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαρούμεθα, δὲν θά ἐπαυέσθω αὐθαίρετως τὰ ὑπάρχοντα δεινά μου, Σοφ. Τρ. 491.

3) ἐκβάλλω τινὰ διὰ τῆς βίας ἐκ τινος τόπου, ἐκω ἄν... αὐτὸν ἐξαιρώνται (οἱ τοῖδοι) κελυφόντων τῶν πρυτάνεων Πλάτ. Πρωτ. 310C. III. Παθ., ὑψοῦμαι, [τὸ τεῖχος] ἐξήρατο διηλθῆσαν τοῦ ἀρχαίου 'Ηρόδ. 6. 133· ἐγείρομαι, ὑψοῦμαι, ἐξαιρούμενον νέφος οὐρανῶς Εὐρ. Μήδ. 106· φλόξ Πινδ. 14. 5. 1, κτλ. 2) ἐξοκοῦμαι, πρήσκομαι, 'Ιππ. π. τῶν ἐν Κεφαλ. Τρωμ. 909, 14. 3) ἐπαίρομαι, ἐπαίρει ὁ νοῦς μου ἀέρας, εἰ τις αὐτὸν ἐλπίσιν κενάει πάρος ἐξήρετ' Σοφ. 'Ηλ. 1461· ἐξαρθεῖς ὑπὸ μεγαλοσυχίας, ἐπαρθείς, «φουσκώσας», Πλάτ. Νόμοι 716Δ· μετὰ μετοχ., ἐξήρθης κλύων Εὐρ. Ρῆσ. 109· ἐπὶ ὕρονος, εἰμαι πομπῶδες, Δημήτρ. Φαλ. 234· ἐπὶ μουσικῆς, Ἀθην. 624D.

ἐξαίσιος, ον, ὡσαύτως α, ον, Σεν. 'Ελλην. 4. 8, 8· ὁ ἐξω τοῦ αἰσίου, ὡς τὸ ἐκδικον, τὸ ἐξω τοῦ δικαίου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐναίσιος· ἐντείνων, 4) ὁ ἐκτὸς τοῦ δικαίου καὶ τοῦ πρέποντος, ὁ ἐξω τοῦ καθήκοντος, ἀδίκος, παράνομος, οὔτε τινὰ βέλος ἐξαίσιον, οὔτε πράξας παράνομον εἶνα πράξιν κατὰ τινος, 'Οδ. Δ. 890· ἡ τινὰ που δέσας ἐξαίσιον, φοβηθεῖς ἀνομιῶν τινὰ ἀνδρῶν, ὡς ἐπικρηματικῶς ἀντὶ τοῦ ἐξω τοῦ δέοντος (Εὐστ.), Ρ. 577· Θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀρὴν πᾶσαν ἐπικρήνεις, «τῆς δὲ Θέτιδος τὴν παράνομον εὐχὴν πᾶσαν ἐκτελέσεις» (Θ. Γαζής), 'Ηλ. Ο. 598.

2) ἐπὶ οἰωνῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐναίσιος, ὁ μὴ ἐναίσιμος, ὁ μὴ προαιωνιστικός, Δίων Κ. 38. 13. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ὑπερμετρώς, μέγας, ισχυρῶς, ἐξαίσιον τὸ θερμὸν 'Ιππ. 1234 ἐν τέλει σφοδρῶς, ὁρμητικῶς, ἐπὶ ἀνέμου, 'Πρόδ. 3. 26, Σεν. 'Ελλην. 5. 4, 17· χειμῶν, σεσημένος Πλάτ. Τίμ. 22Ε, 23C· θυμῶς Σεν. Οἶκ. 5. 18· οὕτως, ἐξ. δαίμων Αἰσχύλ. 'Ικ. 514· γέλωτες καὶ δάκρυα Πλάτ. Νόμοι 722C· ἐξ. φυγὴ Σεν. 'Ελλην. 4. 8, 8· χελῶναι ἐξ. τοῖς μεγέθεσιν, τεράστια, Διόδ. 3. 21· ἐξ. τὸ μέγεθος καὶ τὸ ὕψος ὁ αὐτ. 13. 82. — Ἐπίρρ. ἐξαίστως Θεμιστ. σ. 312D.

ἐξαίσω. Ἀττ. -έσω ἢ -άτω: μέλλ. -έω, ἐξορῶ, ἐν τῇ-σει, ἐκ δὲ τῷ αἰεῖναι πολλῶν 'Ηλ. Μ. 145· ἐξηράτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεῶς Ἀριστοφ. Πλ. 733· ὁ δ' ὦχετ' ἐξά-εας γε ὁ αὐτ. Βάτρ. 587· τὸ ἐξάττον, τὸ βίαιον, Πλούτ. 2. 33F:—οὕτως ἐν τῷ παθ., ἐκ δὲ μοι ἔγχεος ἡλχθη παλάμηφιν, «ἐξέδρομεν ἐκ τῆς χειρὸς» (Σχολ.), 'Ηλ. Γ. 368.

ἐξαίστω, καταστρέφω, ἐξαφανίζω, Δίσχυλ. Πέρσ. 668, Τρέζ. 'Ιστ. 4. 8.

ἐξαίσχυνομαι (εἰμὴ σφάλμα τυπογρ. ἀντὶ ἐπαίσχυνομαι) πρὸς. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 648, ἐκδ. Stallb.

ἐξαίτεω: μέλλ. -ήσω, αἰτῶ παρὰ τινος, μετὰ διπλῆς αἰ., τὴνδε μ' ἐξαίτει χάριν Σοφ. Ο. Κ. 580, πρὸς. Εὐρ. 'Ορ. 1050, 'Ηλ. 120· μετ' αἰτ. καὶ γεν., ὅς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖς ἐξήτει πατρός, μ' ἐξήτει ἐκ τοῦ πατρὸς μου, δηλ. εἰς γάμον, Σοφ. Τρ. 10· ἐξ. τινα, ἀπαιτεῖν τὴν παράδοσιν τινος, εἰδὼς κακούργου, 'Ηρόδ. 1. 74, πρὸς. Ἀθην. 239 ἐν τέλει ἐπὶ δούλου πρὸς βασιανισμόν, Ἀντιφῶν 144, 28, Λυσ. 111. 24· τὸν ἐλευθερόν ἐξ. Ἀθην. 848, 24· (ὡσαύτως, ἐξ. τὴν βάσανον αὐτοῦ 21)· ἐξ. τινα βάσανον ἐξ. ὁ αὐτ. 981. 17· σιμκρόν ἐξαίτουνα, αἰτούνα μικρόν τι, Σοφ. Ο. Κ. 5· ἐξ. τινα ποιεῖν τι ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1255, Εὐρ. Ρῆσ. 175. II. Μέσ., ἐξαίτουμαι, αἰτῶ δι' ἑμαυτοῦ, παραπλήσιν τῷ ἐνεργ. 'Ηρόδ. 1. 159, 9. 87, Σοφ. 'Ηλ. 656, κτλ.· χάριν παρὰ τινος Λυσ. 160. 40.

2) ἐν τῷ μέσ. ὡσαύτως = παραιτούμαι, σὺζω διὰ παρ-κλήσεων, ἀπαλλάσσω τινὰ τινος, Λατ. exornare, ἡτοί τις ἐξέκλε-ψεν ἢ ἐξηράτο Δίσχυλ. Ἀγ. 662 (ἐνθα ὁ Seliütz Ἐγγήραστο, ὁ δὲ Ἐρμάνκος Ἐρηράστο)· ἡ δὲ μὴτηρ ἐξαίτησεν αὐτὸν ἀποπέμψει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν Σεν. Ἀν. 1. 1, 3, Λυσ. 159. 11, κτλ.· αὐτὸν ἐξαίτησεν Ἀθην. 546. 21· ὡσαύτως, ἐξ. ὑπὲρ τινος, μεσιτεύειν ὑπὲρ τινος, Εὐρ. Βάκχ. 360· μετ' ὅπαρ, τοῦς κάτω σθένοντας ἐξητήραμεν τύμβου κυρῆσαι, «τοὺς γὰρ ἐν τῷ δῶδε θανατούμενους, Πλούτωνα καὶ Περσεφόνην, ἰνέτευσα ἐπιτυχεῖν ἐντάφιασμα» (Σχολ.), ὁ αὐτ. Ἐκ. 49, πρὸς. Μήδ. 971· μετ' αἰτ. πρόγμ., παραιτούμαι συγγνώμην ἔχειν, Λατ. deprecari, τὰ πρό-σθεν σφάλματα ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 54· ἀποτρέπω τι διὰ παρακλήσεων, τὰς γραφὰς παρανόμων Δίσχυλ. 82. 8. — Πρὸς. ἐκλειπαίω.

ἐξαίτημα, τό, = αἴτημα, Αἴων Αὐτ. Πανηγ. εἰς Χρυσ. σ. 278.

ἐξαίτης, ὁ, ἀφαιρέτης, Σουῖδ.

ἐξαίτησις, εως, ἡ, τὸ ἀπαιτεῖν τινα πρὸς τιμωρίαν ἢ βάσανον, Ἀθην. 1200. 27.

II. = παραίτησις, παράκλησις, μεσιτεία, ὁ αὐτὸς 1385. 9.

ἐξαίτησεν, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐξαίτεσθαι, πολὺ πρότερον ὑπὲρ αὐτῶν αὐτοῖς ἐστὶν ἀπολογητέον ἢ τοῦτον παρ' ὑμῶν ἐξ-αίτησεν, παρὰ νᾶ ἀπαιτῶσι παρ' ὑμῶν τὴν σωτηρίαν τοῦτου διὰ παρακλήσεων, Λυκοῦργ. 167. 12.

ἐξαίτητος, ον, εὐρύστοτος, βέβαιος λαβεῖν, ἢ ἐπιτευκτικός, Γλωσσ.

ἐξαίτιολογέω, = αἰτιολογῶ, Διογ. Λ. 10. 82.

ἐξαίτος, ον, (αἰτέω) περιήρητος, ἐκλεκτός, ἐπιλεκτός, οἶνον τ' ἐξαίτον μελιηδέα Π. Μ. 320· νῆα καὶ ἐξαίτους ἐρέτας 'Οδ. Β. 307· ἐξαίτους ἐκατόμβας Ε. 102· μεταγεν. ποιητικὴ μετ-χειρίζοντο τὴν λέξιν ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐξαιρέτος, Ἀνθ. Π. Β. 332, Μανέθων 2. 228., 3. 354.

ἐξαίφνης, (ἄρνη) Ἐπίρρ., αἰφνιδίως, 'Ηλ. Ρ. 738, Φ. 14, Πινδ. Ο. 9. 78, Δίσχυλ. Πρ. 1077, Σοφ. Ο. Κ. 1610, κτλ.· μετὰ μετοχ., ψυχὴν θεωρεῖν ἐξ. ἀποθανόντος ἐκάστω, ὡς τὸ Λατ. sibi ipsi ui, εὐθὺς βταν ἀποθάνη, Πλάτ. Γοργ. 523E· ἀκούσαντες ἐξ., εὐθὺς ὡς ἤκουσε, ὁ αὐτ. Κρατ. 396B· ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἀφροῦ, τό γ' ἐξ. Ἀθην. 278. 10· ἀλλά, τὸ ἐξαίφνης, στιγμὴ μετὰ δύο χρονικῶν σημείων, ἐκκοπή τῆς χρονικῆς συνεχείας, Πλάτ. Παρμ. 156D, πρὸς. Ἀριστ. Πινδ. 4. 13, 7. Πρὸς. ἐξαίφνης.

ἐξαίφνιδος, ον, ὡσαύτως α, ον, Πλάτ. Κρατ. 414A:—αἰ-φνιδίος, ἀπροσδόκητος, αὐθι Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐπιδρομαί 'Ιερουκλ. παρὰ Στωκ. 470. 27.

ἐξαίχμαλωτεύω, = αἰχμαλωτεύω, Κύριλλ. 'Ιερ. 505Δ.

ἐξαίχμαλωτίζω, = αἰχμαλωτίζω, 'Ιω. Χρυσ. I. 698D, Νι-κήτ. Χρον. 61C.

ἐξαίωριτομαι. παθ., ἐξαιωροῦμαι, κρέμαμαι ἐκ τινος πράγμα-τος, 'Ιππ. Ἀρ. 833.

ἐξακάνοιζω, ἐάγω τὰς ἀκάνθας, μεταφ. ἐν Κίκ. π. Ἀττ. 6. 0, 1.

ἐξακάνοδυμαι, καθίσταμαι ἀκανώδης, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 6. 4. 2.

ἐξακρίτοι, οἱ, ἴδε ἐν λ. ἐξ.

Λυσ. 96.10· ἐξαλειφόντων (ἔνν. τὸ ἐφείλημα) Συλλ. Ἐπιρ. 76. 10· ἔλινε ἐν Ἀθήναις, ἐξαλείφειν τινα ἐκ τοῦ καταλόγου, διαγράφειν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τοῦ καταλ., Ξεν. Ἑλλην. 2, 3, 51· οὕτως, ἔξ. τινὰ Ἀριστοφ. Ἰπκ. 877, Δημ. 1008.21· ἀντὶ τῆς ἐγγράφου, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1181, Λυσίας 183.15, κλ., ἀντὶ τῆς ἀναγράφου, Θουκ. 3, 57.

2) μεταρ. ὡς τὸ Λατ. delere, ἐξάλειψις, ἐξαφανίζω, ἐντελῶς καταστρέφω, μὴ ἑαλεῖψης σπέρμα Πελοπιδῶν Δίσχυλ. Χο. 503, πρὸς. Εὐρ. Ἰπκ. 1241· ὅμως δὲ καὶ ἐκ παντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ πανοικησίου διὰ Θεοῦ τοῦ ἐξαλείψαι, καὶ ἐξ ἑναντίας νὰ τὴν ἐξαλείψῃ (τὴν πόλιν) ἀπὸ πάσης τῆς ἑλλάδος ὁλόκληρον, χωρίζοντες τῆς Θεοῦ (Δούκας), Θουκ. 3, 57· ἐπὶ πραγματικῶν, ἐξαλείφω ἐκ τοῦ νοῦ μου, τὸ γινώσκω, Δημ. 976.23· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐξαλείψομαι πάθος φρενὸς Εὐρ. Ἑκ. 590· ὅλλ' ἐξαλείψομαι τὰς ἀπογραφάς, ἀπαλείφειν αὐτάς, ὁ δὲ ἀπὸ τῶν ἐξαλειψάμενος ἴτω τὰς ἀπογραφάς, ἀπίνους ἀν αὐτῷ παρὰ τοῖς ἀρχαῖς γεγραμμέναι πρότερον ὡσιν, περὶ μετοίκων καταλειπόντων τὴν πόλιν, Πλάτ. Νῆμ. 850C, —Πλάτ., ἡ Σπάρτης εὐδαιμονίῃ οὐκ ἐξηλείφεται Ἰσίδ. 7. 220· τιμὰς μὴ ἑαλεῖψθῃναι Δίσχυλ. Θῆβ. 15.

ἐξάλειψις, εἰς, ἡ, ἐξαλείψις, καταστροφή, ἐξάλειψις σου ἡ ἡμέρα ἐκείνη Ἐβθ. (Μιχ. Ζ', 11)· ἀποκτείνετε εἰς ἐξάλειψιν Ἰερ. 4, 6.

ἐξάλειψαι, φυλάττωμαι ἀπὸ τινος, ἐκλίνω, ἐκ τ' ἀλέοντο, καὶ ἐξέλιπον (Θ. Γαζης), Πλ. Σ. 586· τὸ πλείστον ἐν Ἰπικῷ ἀπαρ., ἀρ. α', ἰδιὸς νόον ἐξαλείψομαι Πλ. Ἑργ. κ. Πλ. 105, 756, 800, Ἀριστοφ. Ἰπκ. 1080· ἀναύτως μετὰ γεν., Ἀπολλ. Ρόδ. Π. 319· ἐνστέ. ἐξαλείπονται Κόντ. Σρ. 2, 385. — Ἐπικ. λέγει, πρὸς. τὸ ἐπόμεν.

ἐξαλειύομαι, = τῷ προηγ., ὡς ἀν. μῆριν. ἐξαλειύομαι θεῶς (ὑποτακτ. ἀρ.) Σοφ. Αἰ. 650· καὶ Ἰπύχ. «ἐξαλειύομαι φυλάττωμαι. Σοφοκλῆς Διάντι Μαστιγοφόρῳ». Τὴν γραφὴν τοῦ Ἰπύχ. παρεδέξατο ὁ Brunek καὶ ὅλλοι ἐκδόται, ἐν οἷς καὶ ὁ Jebb. — Πρὸς. ἐξαλύσκω.

ἐξάλινδω, τοῦ ῥήματος τούτου εὐρίσκειν μόνον μεταρ. ἀρ. ἐξαλίαις [τ] καὶ πρὶμ. ἐξήλεια, ποιῶ τι ἐκκλίσιν, ἀπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίαις οἰκᾶς, πῆγαινε τὸν ἵππον εἰς τὴν οἰκίαν, ἀπὸ πρῶτον τὸν ὁδὸν νὰ κυλισθῇ ἐπὶ τῆς ἀλινδῆρας, Ἀριστοφ. Νερ. 32, πρὸς. Ξεν. Οἰκ. 11, 18· πρὸς δὲ ὁ Στρεψιάδης ἀπαντᾷ: ἐξήλεια ἐμὲ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν, μὲ ἐκλύσαις ἔγω τῆς περιουσίας μου, Ἀριστοφ. Νερ. 33. — Περὶ τοῦ τύπου ἔδε ἐν λ. ἀλινδῶν.

ἐξάλλεπτης, πλημμελὲς γραφὴ ἀντὶ ἐξαλειπτης, ἴδε τὴν λείν.

ἐξάλλετρα, ἡ, = ἀλινδῆρα, Πολύδ. Α', 183. ἐξάλλεγῃ, ἡ, ἐντελὲς ἀλλαγὴ, μεταβολή, ὁλοκλήρις, τῶν εἰωθῶν νομίμων Πλάτ. Φαῖδρ. 265A· ἐξαλλαγὴ εἰς ἕτερον γένος, μεταπτώσις, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰ. 4, 4, 5· τῶν κρεῶν ἐξαλλαγὴ, ποικιλία, Ἀθῆν. 25E.

2) ἐξαλλαγαί τῶν ὀνομάτων, ποικιλίαι ἐν τῇ χρήσει τῶν ὀνομάτων, Ἀριστ. Πoir. 22, 8· διαφορά, τινὸς πρὸς τινὰ διδ. Ἀλ. 649A· πρὸς. ἐξαλλάσσω 1. 2.

ἐξαλλάγμα, τό, τέρας, διασκέδασις, Ἀναξανδρίδης ἐν Ὀθηρείῳ 2 (Α. Π. 96)· πρὸς. ἐξαλλάσσω 4.

ἐξαλλάκτεον, ῥηματ. ἐπίθ., διτ' ἐξαλλάσσειν, Σωφ. Ἐκδ. Εἰρη. σ. 263.

ἐξαλλάξαι, εἰς, ἡ, = ἐξαλλαγῇ, Στράβων 96. ἐξαλλάσσω, Ἀττ. -πτω: μέλλ. -ξω. Ἀλλάσσω τι ἐντελῶς ἢ ἐξ ὁλοκληρου, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ ἀλλάσσω, κοινῶς ἀλλάττω, ἐσθῆτα Εὐρ. Ἑλ. 1207· αἰὼν δὲ κυλινδομένης ἡμέρας ἄλλ' ἄλλοι' ἐξάλλαξεν, ὁ γὰρ βίος ἐν ταῖς ἡμέραις εἰλούμενος, ἄλλοιαι καὶ ἄλλοιαι ἀπογεννᾷ περιστάσεις (Σχολ.), Πινδ. 1, 3, 30· γένος ὅλον ἐξαλλάττειν εἰς ἕτερον, μεταπίπτειν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8, 8, 3· πλείστον ἐξαλλαγμένα πρὸς τὰ ἄλλα, διαφέροντα, αὐτῶν 4, 4, 14: — Μέο, κακοῖσιν ὅστις μὴδὲν ἐξαλλάσσειται, ὅστις δὲν βλέπει μεταβολὴν τινὰ γινομένην ἐν ταῖς δυστυχίαις αὐτοῦ, Σωφ. Αἰ. 474· ἔξ. τι τινος, ἀνταλλάσσειν τι πρὸς ἕτερον, Διοδ. Ἀποσπ. 558.

2) ἐν τῇ Ρητορ. καὶ παρὰ ποιητῆς, ἐπὶ ὅπου, γίνονται διαφορὰ τοῦ συνήθους, ἐξαλλάττει γὰρ τὸ εἰωθὸς Ἀριστ. Ρητ. 3, 3, 3, πρὸς. 3, 2, 2· σεμνὴ δὲ καὶ ἐξαλλάττουσα τὸ ἰδιωτικόν (ἡ λέξις), σεμνὴ δὲ καὶ ἀπέχουσα τοῦ κοινοῦ ἰδιώματος, ὁ αὐτ. Πoir. 22, 3· ἐξαλλαγμένον (ὄνομα) δ' ἐστίν, ὅταν τοῦ ὀνομαζομένου τὸ μὲν καταλείπη, τὸ δὲ ποιῇ, ὅλον τὸ ἀξείτερον κατὰ μαζὸν ἀντὶ τοῦ δεξιῶν αὐτῶν 21, 20· πρὸς. ἐξαλλαγῇ.

3) μετ' αὐτ. τόπον, καταλείπει τόπον τινὰ καὶ ἀπέχεται εἰς ἄλλον, ἐξαλλάξας Εὐρώπην (Εὐρώπην Βιρηνά) Εὐρ. Ἰ. Τ. 135.

II. ἐξαλλάσσειν τι τινός, ἀπομακρύνειν τι ἀπὸ τινος, προθυμοῦμενος ἐξαλλάσσειν αἰετῶν ἐναντίων τὴν ἑαυτοῦ γυνῆν οὐκ. 5, 71· καὶ ἐν τῷ παθ., ἐξαλλάσσειν τινός, διαφέρω, Ἰσοκρ. 172A. 2) ἀμετάδ., ὑπέρταται μεταβολή, ἐπὶ ἐννοήτων, οἱ ἐνὸς μορίου πληρωθέντος τοσοῦτον ἐξαλλάττουσι τῆς ἀρχαίας μορφῆς, ἀλλάσσουνται ἐκ τῆς ἀρχαίας μορφῆς τῶν, Ἀριστ. π. 2. Ἰν. 4, 1, 36· ἡ τραγῳδία περὶ τὰς ὑπὸ μίαν περίεον ἡλίου εἶναι ἢ κρὸν ἐξαλλάσσειν, ἢ ὅλιν ἀπομα-

κρύνεσθαι (τῆς περιόδου ταύτης), ὁ αὐτ. Πoir. 5, 8· ἡκω, ἐξαλάττω δεῦρο ἀπὸ τῆς νεῦς φιλόστρ. 686· μεταβαίνω, ἐπὶ δὲ ἐς ἀνδρας ἐξαλλάττεις ἡδὴ, μεταβαίνεις πλέον εἰς τὴν ἀνδρικήν ηλικίαν, ὁ αὐτ. 118· ἀπολλ., ἐξαλλάσσομαι χάρις, διαφέρω, ἀσυνήθης, σπανία, Εὐρ. Ἰ. Α. 565.

3) οὐκ ἴδαίσις ἰστοῖς κερκίδα διενέουσας ἐξαλλάξω, δὲν ὁ κινῶ πλέον ἐμπρός καὶ ὀπίσω τὴν κερκίδα (κοιν. «σάϊτα») πέμπομαι αὐτὴν ἐκ τῆς μῆδς χειρὸς εἰς τὴν ἄλλην, ὁ ἐστὶ δὲν ὁ ἀφαιρῶ πλέον, Εὐρ. Τρω. 200· ἔξ. δρόμον, ἀλλάσσω δρόμον, Ξεν. Κυν. 10, 7· ποίαν, ταύταν ἢ τάνδ', ἐξαλλάξω... ποίαν ἔδον νὰ τραπῶ, ταύτην ἢ ἐκείνην Εὐρ. Ἑκ. 1061· πρὸς. ἐξαλείψω.

4) = τέρω, Μένανδρ. ἐν Ἀδελφ. 205 (Ζωανῶς σ. 767), πρὸς. ἐξαλλάγμα, καὶ ἴδε Σιμὸν Μακεδ. Διάλεκτ. σ. 39.

ἐξαλλεύομαι, μεταβάλλομαι ἐντελῶς, πρὸς τὸ χεῖρον Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰ. 2, 15, 2.

ἐξαλλομαι: μέλλ. -αλλοῦμαι, Ἀπολλ.: — πηδῶ ἔγω ἀπὸ τινος τόπου, ἐξαλλεται ἀλλῆς, ἐπὶ λέοντος, Πλ. Ε. 142· ἀλλαγοῦ ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον κατὰ μεταρ. ἀρ. ἐξαλλομαι, ἀπολλ., ἐκπῆδω, εἰ τινὰ πού Ἰρῶν ἐξαλλομαι ἀνδρα βάλαισθα Ο. 571· μετὰ γεν., προμάχων ἐξαλλομαι, τῶν ἄλλων ἐξ., πρὸς. ἐξ. ἐκ μέσου τῶν... Π. 342, 47. 299 (οὐκ ἐν τῇ Ὀδ.)· ἐξαλλοτο νῆος (Δωρ. ἀντὶ ἐξήλατο νηὸς) Θεοφρ. 17, 100· ἔξ. κατὰ τοῦ τεύχους, ἐπὶ ἡδὴ κατὰ τὸ τεύχος, Ξεν. Ἑλλην. 7, 2, 6: — ἀπολλ., ἐκπῆδω, εἰτ' ἐξήλατο Ἀριστοφ. Σφ. 130· ὦ θαῖμον, ἴν' ἐξήλου, πού ἐξεπῆδασα, πού ἔχει φήσῃ Σοφ. Ο. Τ. 1311· ἐπὶ ἰχθύος, πηδῶ ἔγω τοῦ ὕδατος, Ἀριστ. π. τὰ Ζῴ. Ἰστ. 8, 19, 11, 4· πρὸς. 4, 8.

2) τινάσσομαι ἔγω ἐκ τῆς θέσεως μου, ἐξαλλοῦμαι, ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος, ἔξ. ἐξαλλομαι Ἰπκ. π. Ἀρρ. 811· ὡσαύτως ἐπὶ τετρασμένῳ ὄστω, Πλούτ. 2, 341B· ἐπὶ τραχύν, τινάσσομαι ἔγω τοῦ ὄντος, Ξεν. Κύρ. 7, 1, 34.

II. ἀναπῆδω, ὁ αὐτ. Ἀν. 7, 3, 33· ἐπὶ ἱππῳ, ἵσταμαι ὁρῶς ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν καὶ ὑπισθοδρομῶ, ὁ αὐτ. Κύρ. 7, 1, 27: — τὸ ἐν τῇ ὕμῳ τοῦ Καλλίμ. εἰς Δῆμ. 88 χωρίον ἐξαλλοτο γαστήρ φαίνεται ἐφαρμένον, ἴδε Blomf.

2) μεταρ., ἔξ. πρὸς τι, προστρέχειν εἰς τι, καταφεύγειν, Πλούτ. 2, 382D.

ἐξαλλος, ὁ, ὅλως ἀπόφορος, ἐξάλλος μὲν ἐσθῆτας ὑπέλαβον δεῖν ἔχειν τοὺς ἡγουμένους τῶν ὑποταττομένων Πολύδ. 6, 7, 7· τὰ ἐξάλλα, τὰ ἀσυνήθη καὶ παρθένα, Πλούτ. 2, 329D. 2) λαμπρός, ἔτοχος, Ἐβθ. (Β', Βασίλ. σ. 14). — Ἐπὶ τῷ. -ως, Πολύδ. 32, 25, 7.

ἐξαλλοτρίω, ἐπιτρέπω τι νὰ ἀγῇ εἰς ἕτερον τόπον, πωλῶ εἰς ἕτερον, Στράβων 215.

II. ἀποξενῶναι, εἰσβολαῖς (τοὺς πολλοὺς ὁ ὁμαρῶν) ἐξαλλοτρίοι πρὸς τοὺς ἀρίστους Σίττ. Ἐμπ. π. Μ. 2, 41.

ἐξαλλομαι, τό, (ἐξάλλομαι), πῆδημα ἐκ τινος μέρους εἰς ἄλλο, Ἀπολλών. π. Ἐπὶ τῷ. 624.7, Σχολ. εἰς Διον. Π. 325, 35· ἀπόστασις, Ψευδ. Ἀλκ. IV. 1604C. — Τροπικῶς, ἀγαλλίασις, ὑπερβάλλουσα χαρμονή, Ἰρηγ. Ναξ. II. 816C.

ἐξαλλομαι, καθιστῶ τι λίαν ἀλμυρὸν, Ψευδ. Χρυσ. τ. 7, σ. 547.

ἐξαλλός, ὁ, = ἐξάλιος, Ἀντὶλ. παρ' Ὀρείδης 121, Μιλίη.

ἐξάλλος, ὁ, (ἄλλος), ἔγω τῆς θαλάσσης, ἀντιθετὸν τῷ ὕδατι, οἱ μὲν οὖν ἐρέται τὸ σκάφος ἐξάλλος εἰς γῆν ἀνοσπᾶσαντες Λουκ. Ἐρωτ. 8· ἐξάλλος ἀίσσουσι Ὀππ. Ἀλ. 2, 593· ἐξάλλος ἔλαβε τὴν πληγὴν, ἔλαβε τὸ κτύπημα εἰς τὸ ἔξω τοῦ ὕδατος μέρος τοῦ πλοίου, Πολύδ. 16, 3, 8· τὰ ἐξάλα τῆς νεῦς Λουκ. ἐν Δι. Τραγῶδ. 49. 2) ὁ μακρὸν τῆς θαλάσσης κείμενος, ἐπὶ τόπων, ἐποχετεύεται δὲ τοῖς κοχλίοις τὰ λίαν ἐξάλα Στράβων 819.

ἐξάλιος, εἰς, ἡ, τὸ ἐξάλλομαι, πηδῶν πρὸς τὰ ἄνω χάριν ἀσκήσεως, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1, 2.

II. ἔλωςις, μεταπτώσις, ἐπὶ τῶν σπονδύλων τῆς ῥάχως, Ἰπκ. π. Ἀρρ. 811· πρὸς. ἐξάλλομαι.

ἐξαλλομαίω, = ἐξαλύσκω, Μ. Ἀνομ. τ. Α' σ. 301, κκδ, Α.

ἐξαλύσκω: μέλλ. -ύξωι ἀρ. ἐξήλυξα: — ὡς τὸ ἐξαλειόμαι, φεύγω ἀπὸ τινος, Εὐρ. Πλ. 219, Ἰπκ. 873· ἀπολλ., διαφέρω, Δίσχυλ. Εὐρ. 111, Εὐρ. Ἑκ. 1194: — μετὰ γεν., Ὀππ. Ἀλ. 3, 104. Καθ' Ἰπύχ.: «ἐξαλύομαι φυλάττωμαι. Σοφοκλῆς Διάντι Μαστιγοφόρῳ». — Πρὸς. ἐξαλειόμαι.

ἐξάλλω = ἐξαλειόμαι, κακὸν μόρον ἐξαλλόντες ὕμν. Ὀμηρ. 7, 51.

ἐξάλλω· εὐρίσχω, «ἐξάλλω» εὐρίσκειν καὶ «ἐξαλλομαι» ἐκτιμῆσις μεγάλως ἀπὸ τοῦ ἀφαιρῶν. καὶ γὰρ ἀφαιρετὴς ἡ ἔντιμος· εἰνὲς δὲ ἐκλάμψει· Ἰπύχ.

ἐξαμαρτάνω, αἰ, ἀμαρτήματα, Κ. Μανασ. Χρον. 9, 52.

ἐξαμαρτάνω μέλλ. -ήσομαι (-ήσω Ἰπκ. 398). Ἀποτυχῶν τοῦ σκοποῦ, ἀποτυχῶν, μετὰ μετοχ., μὴ τι παλιντοῦς ἐξαμαρτάνω Ξεν. Κύρ. 2, 1, 16· ἀπολλ., βούλομαι δ' ἀναξ, καλῶς ὁρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς Σοφ. Φιλ. 95· ἀντιθετὸν τῷ καπορθοῦν, Ἰσοκρ. 154C. 2) πλανάσθαι, ἀσάλλομαι, ἀμαρτάνω, σοφῶς γὰρ ἀσάλλων ἐξαμαρτάνειν Δίσχυλ. Πρ. 1034, Σοφ. κτλ. ἀντιθετὸν τῷ εὖ ποιεῖν, Λυσ.

172. 36. Ἐς τινα Ἡρόδ. 1. 108, Διογύλ. Πρ. 945, Πλάτ., κλ. περί τινα Ἰσοκρ. 63E, 193I) Ἐν τινι Πλάτ. Πολ. 336E περί τι Ξεν. Ἀν. 5. 7, 33· μετὰ μετοχ., ἔξ. διατρίβων Ξεν. Κύρ. 3. 3, 56· μετὰ συσταλχ. αἰτ., ἔξ. τι, κάμνω λάθος, σφάλμα, οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν οἷς τ' ἐγὼ ἐπαθὼν Σοφ. Φιλ. 1012, κτλ.

3) κάμνω τινὰ ν' ἁμαρτήσῃ, νὰ ὑποπέσῃ εἰς ἁμαρτίαν, καὶ ἐξήμαρτες τὸν λαὸν μου τὸν Ἰσραὴλ Ἰβδ. (Γ. Βασίλ. 1^ο, 2, Ἑκκλ. ε', 5). II. ἐν τῇ παθ., ἐκτελοῦμαι ἡμαρτημένως, ἢ ἐξαμαρτανομένην πράξει Πλάτ. Πρωτ. 357D· θεωρεῖται ἡμαρτημένως, ἐπειδὴν ἐνσκιρρωθῇ τε καὶ ἐξαμαρτηθῇ τὰ νοήματα Ξεν. Ἰππ. 4, 2· ὁ οὐκ ἔχων καλῶς, ὁ μὴ ἔρως, ἡμεῖς δ' ὄλωσ ταύτας (τὰς πολιτείας) ἐξαμαρτημένους εἶναι φημὲν Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 2, 3.

ἐξαμαρτεῖν, ἢ, ἀμάρτημα, παράβασις, Σοφ. Ἀντ. 558, Θιμίστε. 362C.

ἐξαμαυρῶ, καθιστῶ τι ἐντελὲς ἀμαυρὸν, ὅπως ἐπισκοπεῖω, Ἰππ. 380. 52· γὰρ ὑπὸ κεῖθρος ἀφαντον ἐξαμαυρωθὼς Εὐρ. Ἀποσπ. ἐν «Φαέδοντι» 2. 64 (δ').

ἐξαμαυρώσεις, εὖως, ἐκλειψίς, ἐντελής ἐφαρξίσις πράγματός τινος, καὶ μετὰ τῶν ὁρμῶν ἐξαμαυρώσεις γεγονέναι καὶ νῦν Πλούτ. 434B.

ἐξαμαῶ, ὑερίων, ἐκὺερίων, ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἀτης, ὅθεν ἐγκλαυστον ἐξαμῆ θεός Διογύλ. Πίρσ. 822, πρβλ. Ἀγ. 1655, Εὐρ. Πάχ. 1316· γήτης ἔπος ἀρουραν ἐκτοπον λαβὼν σπείρων μόνον προσεῖδε κάδαμιν ἀπαῖ Σοφ. Τρ. 33· μεταφ., τοὺς πλεῦμονας καὶ τάντερ' ἐξαμῆσιν, κατασπαράξω, Ἀριστοφ. Λυσ. 367· καὶ ἐν τῷ μέσῳ, τὰ σπλάγχ' ἐφασκον ἐξαμῆσσοθαί βία Εὐρ. Κύκλ. 230.— Πάχ., γένους ἀπαντος ρίζαν ἐξαμῆμένους (μετοχ. πρμ.), μετ' ἀπαντος τοῦ γένους αὐτοῦ τεθερισμένους μέχρι ρίζης, ἐξαμῆσμένους ἄρδην, Σοφ. Ἀγ. 1178. Μόνον ποιητ. [Περὶ τῆς πασδότητος, ἴδε ἀμαῶ].

ἐξαμβλῶ, ἐπὶ γυναικὶς ἐν γαστρὶ ἐχούσης, ἀποβάλλω, κάμνω ἀποβολήν.— ἐν τῇ παθ., ἐπὶ ἐμβρύου, ἐξαμβλίσκωμαι, ἐκτετρῶσκόμαι, Ἰππ. Γυναικ. τὸ Δ', 600. 36.

ἐξαμβλίσκω, = τῇ ἐπομ., Δίλ. παρὰ Σουῖδ., Ἰσού.

ἐξαμβλῶ, κάμνω νὰ πάθῃ ἐκτρωσίς, εἰ σὴν παῖδα φαρμακεύοιεν καὶ νηδὺν ἐξαμβλοῦμεν Εὐρ. Ἀνδρ. 356· ἐν τῇ παθ., οὐκ ἐξαμβλωτό οἱ ἡ λήπας, οὐκ ἀτελής ἐγένετο, Δίλ. παρὰ Σουῖδ., ἐν λέξει ἐξαμβλωκάς.

2) μεταφ., φροντίζ' ἐξαμβλωκάς «ἀτελῇ ἐποίησας» (Σουῖδ. ἐν λέξει), Ἀριστοφ. Νεφ. 137· πρὸς δὲ ὁ Σπερψιάδης ἀπαντᾷ, εἰπέ μοι τὸ πρᾶγμα τοῦ ἐξαμβλωμένου, «τὸ παραπολωλὸς καὶ διεφθαρμένον» (Σουῖδ.). Ἀριστοφ. Νεφ. 130, πρβλ. Πλάτ. Θεατ. 150B· οὕτω περὶ αἰκῶν, ὁ δὲ πυρὸς εἰς τήν οὐ μεταβάλλει καὶ λείαν ἐξαμβλοῦμενος Θεοφ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 5, 3· ἰσχύς ἐξαμβλοῦται Πλούτ. 2. 21'. II. ἀμεταβ., καθίσταμαι ἀναφελής, μάταιος, ματαιοῦμαι, Δίλ. π. Ζ. 2. 25· ἀπρως, ἐξαμβλοῖ, ἀκολουθεῖ ἀποβολή, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 23, 6.

ἐξαμβλύνω, = ἀμβλύνω, καθιστῶ τι ἀμβλύν, Διοσκ. 1. 88, Πλούτ. Φάβ. 23.

ἐξαμβλωμα, τό, τὸ πρόωρος γεννηθὲν, ἐκτρωμα, Ἀρτεμίδ. 1. 51, ἐνθα δύναται νὰ ληφθῇ καὶ ὡς = τῇ ἐπομ. Ἰδε ὅθω. Στεφ. ἐν λέξει.

ἐξαμβλωαίς, εὖως, ἢ, ἀποβολή, πρόωρος γέννησις, Ἰππ. 33. 17. ἐξαμβλωσκά, = ἐξαμβλῶ, Διοσκ. 2. 106· ἐξαμβλωττω, αὐτῷ 194.

ἐξαμβρῶσαι, ἴδε ἐξαναρῶ.

ἐξαμελῶμαι μέλλ. -ψω, ἀλλάσσω, μεταβάλλω, σαρκὸς ἐξαμελίσσας τροφίον, ἀποβαλόντας τὸν τροφὸν τῆς σαρκὸς, Εὐρ. Βάχ. 607· ἐξαμελίσσας ἄλλην ἄλλοτε χρόαν Πλούτ. 2. 590C.— Μέσ., ἔργου δ' ἔργον ἐξαμελίσσας, ἐν ἔργον παρηκόλουσέτο ὑπὸ ἄλλου, ὅγλ. ἄλλοι κατεγίνοντο εἰς τοῦτο, ἄλλοι εἰς ἐκεῖνο, καὶ ἄλλοι εἰς ἄλλο ἔργον, Εὐρ. Ἰλ. 1533· οὕτως ἀμεταβ. ἐν τῇ ἐνεργ., φόνον φόνος ἐξαμελίσσας, «φόνος φόνον διαδεχόμενος» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. ἐν Ὁρ. 816.

II. ἐπὶ τόπου, ἀλλάσσω τόπον, διαβαίνω, διέρχομαι, μετ' αἰτ., τὸν ἀμφίζευκτον ἐξαμελίσσας.. ἄλιον πρῶνα, ὅγλ. τὸν Ἑλλήσποντον, Διογύλ. Πίρσ. 130, Εὐρ. Φοίν. 131· διέρχομαι διὰ τινος χώρας εἰς ἑτέραν, ἐξαμελίσσας Μακεδόναν εἰς Θετταλίαν ἀφίκετο Ξεν. Ἀγρ. 2, 2· ἀπλ., ἀποσύρομαι, ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, Εὐρ. Ὁρ. 272· οὕτως ἐν τῇ μέσῳ τύπῳ, διέρχομαι, διὰ τινος δ' αὐτ. Ἀποσπ. 781. 41, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 4. 255.

III. ἐν τῇ μέσῳ τύπῳ, ἀνταλλάττω, ποινὰς ταῖς δὲ μ' ἐξήμελίσσας μόνον παρ' Ἀισχύλῳ ἐν Πρ. 223, ἐνθα τὸ ἀντημελίσσας εἶναι διὰ γρ. ἢ παρὰ δὲ οἰοῖται.— Πρβλ. ἀμελῶ.

ἐξαμελίσσας, εὖως, ἢ, ἀλλάγη, μεταβολή, τοῖς κατ' οὐρανὸν ἐξαμελίσσας Πλούτ. 2. 426D.

ἐξαμελῶμαι μέλλ. -ῶ, ἐπὶ βρέφους, θηλάζω, βυζάω, ὅγλ. γάλα ἐκ τοῦ μαστοῦ, τὸν δὲ δ' αἰδεσθαι, τέκνον, μαστόν, πρὸς γὰρ οὐ. Ἐξήμελῶς εὐτραφέας γάλα Διογύλ. Χο. 598.

II. ἀμελῶ, ἀριμελῶ ὅσον χρειάζεται πρὸς τινα ἀνάγκην γάλα, πληρωμα τυρῶν ἐστὶν Ἐξήμελῶμενον· Εὐρ. Κύκλ. 209.

ἐξαμελῶ, παραμελῶ ἐντελῶς, τῶν λευτοῦ ἐξήμελῶμεθα Ἡρόδ. 1. 97· ἀπλ., δεικνύει ἀμελείαν, ἀδιαφορίαν, ἐπὶ δὲ τῶν γυναικῶν ἐξήμελῆκεν (ὁ νομοθέτης) Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 6.— Πάχ., ἀπροσώπ., ἐν δὲ ταῖς πλείστασι τῶν πόλεων ἐξήμελῆκεν καὶ περὶ τῶν τοιούτων, παρημελήθησαν τὰ τοιαῦτα, ὁ αὐτ. Ἰθ. Ν. 10. 9, 13· ὡσαύτως ἐπὶ προσώπ., ἐξαμελῶμενων [τῶν παιδῶν], παραμελῶμενων, αὐτῶν 14, πρβλ. Πλούτ. Κέμειλλ. 18.

ἐξαμελῶμαι, ἢ, διαίρεσις εἰς ἑξήμερα, Σοφ. Ἑκλογ. 2. 46, ἐξαμελῶς, ἔξ. δ, ἐκ μερῶν ἢ ἀποτελούμενος, ἐπὶ τοῦ ἐξαμελῶμεν, Ὁρ. παρὰ Ἀργίλῳ ἐν Ἀποσπ. 3. 7.

ἐξαμελῶμαι [α], ὡν, ἐν τῇ στιχογραφίᾳ ἐξαμελῶμεν εἶναι πλείους συγχορευόμενος ἐκ πολλῶν ἔξ, κυρίως μὲν δακτυλικῶν, ἀλλὰ πολλὰ καὶ σπονδειακῶν (ἴδε Ἑλλῆν. Μετρικ. Σμετρίλου σ. 329), ἢ Πυθῆν ἐν ἐξαμελῶμεν τῶν ἁπλῶν λέγει τὰς Ἡρόδ. 1. 47· ἐν ἱεροῖς ἐξαμελῶμεν ὁ αὐτ. 7. 220· ποιητὰ ἐπὶ ἐξαμελῶμεν Πλάτ. Νόμ. 810D· ἐξαμελῶμαι [ἐξ] ἁπλῶν [ἐπὶ] Ἀριστ. Ρητ. 3. 1, 9, ὅγλ. ἐξαμελῶμαι, ἀπαικῶν, «ἐξήμελῶμαι» ἀποτελούνται Ἡσού.

ἐξαμελῶμαι, αἰα, ὡν, ἐν ἐπομ., ἱερός Ἑκλογ. 361), ἐξαμελῶμαι, α, ὡν, ἐξ ἁπλῶν, ἐξαμελῶμαι [β] ἱερός Ἀπολλῶδ. 3. 4, 3, Ἑρμῶν Πίρσ. εἰς τὰ Φαιν. 24B.

ἐξαμελῶμαι, ἢ, ὡς καὶ νῦν, ἐξ ἁπλῶν χρονικῶν διάστημα, Γ. Ὁρν, ἐπιστολ. ἐν Μιχ. Ἀπομν. τ. Β', σ. 423. 27, Γκλ. Α.

ἐξαμελῶμαι [α], ὡν, διαρκῶν ἐξ ἁπλῶν, ἀρχαί Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15. 1., 5, 8· ἀνοχὰ Πλούτ. 21. 3, 11.— ὡς οὖν ἐξαμελῶμαι (ἐνν. χρόνος), ὁ, χρονικὸν διάστημα ἐξ ἁπλῶν, κοιν. «ἐξαμελῶμαι», Ξεν. Ἑλλῆν. 2. 3, 9· ἐξαμῆνους οἷτος, οἷτος δι' ἐν ἐξαμῆνους, αὐτῶν 3. 4, 2· ἐξαμῆνον, ἐπὶ ἐξ ἁπλῶν, κατακρίνεται διαλείποντα, «ἐξαμῆνον» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 18, 22· ὡσαύτως, ἢ ἐξαμῆνος (ἐνν. ὥρη) Ἡρόδ. 4. 25.

2) ἐξ ἁπλῶν ἡμελῶται, ὡς ἐξαμῆνον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 14, 12.

ἐξαμελῶμαι, εὐρῶς τὸν ἀπαικῶν ἐξ ἁπλῶν ὡς ἁπλῶν, εἰ μὴ τι τοῦτων ἐξαμελῶμαι Εὐρ. Ἰσρακλ. 495.

ἐξαμελῶμαι (δ. γρ. ἐξαμελῶμαι) = ἐξαμελῶμαι, Ἡρόδ. 1. 98.

ἐξαμελῶμαι [α], ὡν, ἡμελῶμαι μετοχ. ὁρ. ἐξαμελῶμαι μενους καὶ -ημελῶται Εὐρ. Ἰλ. 1471, 387· ὁ αὐτ. μετὰ πρμ., ἐξαμελῶμαι ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 764· Ἀποσπ. Ἀγωνίζονται σφαρῶν, ἀγωνίζονται εἰς οὐ νικήσω τὸν ἀντιπαλόν μου, μετὰ συσταλχ. αἰε., ὡς τὰς θεορίππους Οἰνομάω, ἀρίλλας ἐξαμελῶται, ὁ νικήσας τὸν Οἰνόμαον ἐν τῇ ἀμίλλῃ τῶν τεθρίππων ἀρμάτων, Εὐρ. Ἰλ. 387.

II. ἀπαικῶν, ἐξαμελῶται σε γῆς Εὐρ. Ὁρ. 4. 31· κάμνω τινὰ νὰ φεύγῃ ἐντρομὸς ὡς παράφρων, βύμενιδας, οἱ τόνδ' (τὴν Ὀρέστην) ἐξαμελῶται φάβω αὐτῷ 38.

III. ὁρ. α' μετὰ ἀμειψ., παθητικῆς, καταστροφῆς ἐντελῶς, περὶ τοῦ ἀφαικῶν τοῦ Κύκλωπος, σιγάτε πρὸς θεῶν, ὅθως, ἔς τ' ὅν διημιτὸς ὅψις Κύκλωπος ἐξαμελῶται πυρὶ Εὐρ. Κύκλ. 128· ἄλλ' ὁ Κύκλωπος (Var. Lect. σ. 500) διατείνεται ὅτι τὸ αὐτῶν ἐν ἔχει τὸν τόπον τοῦ ἐνταῦθα καὶ πρότερος αὐτῶν τοῦ ἐξαμελῶται, ὅγλ. ἀφανισθῇ.

ἐξαμελῶται, τό, (ἐξ, μέτος), ὕψος ὑψαμένον δι' ἐξ ἁπλῶν, τῶν ἐξαμῶν καὶ χρυσοπλάστων στολῶν Νικήτ. Μαν. 2. 8, Βαλσαμ., κλ., πρβλ. ὁρμῶν.

ἐξαμῶ, τό, (ἐξ, μέτος), ὕψος ὑψαμένον δι' ἐξ ἁπλῶν, τῶν ἐξαμῶν καὶ χρυσοπλάστων στολῶν Νικήτ. Μαν. 2. 8, Βαλσαμ., κλ., πρβλ. ὁρμῶν.

ἐξαμῶ, τό, (ἐξ, μέτος), ὕψος ὑψαμένον δι' ἐξ ἁπλῶν, τῶν ἐξαμῶν καὶ χρυσοπλάστων στολῶν Νικήτ. Μαν. 2. 8, Βαλσαμ., κλ., πρβλ. ὁρμῶν.

ἐξαμῶ, τό, (ἐξ, μέτος), ὕψος ὑψαμένον δι' ἐξ ἁπλῶν, τῶν ἐξαμῶν καὶ χρυσοπλάστων στολῶν Νικήτ. Μαν. 2. 8, Βαλσαμ., κλ., πρβλ. ὁρμῶν.

ἐξαμῶ, τό, (ἐξ, μέτος), ὕψος ὑψαμένον δι' ἐξ ἁπλῶν, τῶν ἐξαμῶν καὶ χρυσοπλάστων στολῶν Νικήτ. Μαν. 2. 8, Βαλσαμ., κλ., πρβλ. ὁρμῶν.

ἐξαμῶ, τό, (ἐξ, μέτος), ὕψος ὑψαμένον δι' ἐξ ἁπλῶν, τῶν ἐξαμῶν καὶ χρυσοπλάστων στολῶν Νικήτ. Μαν. 2. 8, Βαλσαμ., κλ., πρβλ. ὁρμῶν.

ἐξαμῶ, τό, (ἐξ, μέτος), ὕψος ὑψαμένον δι' ἐξ ἁπλῶν, τῶν ἐξαμῶν καὶ χρυσοπλάστων στολῶν Νικήτ. Μαν. 2. 8, Βαλσαμ., κλ., πρβλ. ὁρμῶν.

ἐξαμῶ, τό, (ἐξ, μέτος), ὕψος ὑψαμένον δι' ἐξ ἁπλῶν, τῶν ἐξαμῶν καὶ χρυσοπλάστων στολῶν Νικήτ. Μαν. 2. 8, Βαλσαμ., κλ., πρβλ. ὁρμῶν.

ἐξαμῶ, τό, (ἐξ, μέτος), ὕψος ὑψαμένον δι' ἐξ ἁπλῶν, τῶν ἐξαμῶν καὶ χρυσοπλάστων στολῶν Νικήτ. Μαν. 2. 8, Βαλσαμ., κλ., πρβλ. ὁρμῶν.

ἐξαμῶ, τό, (ἐξ, μέτος), ὕψος ὑψαμένον δι' ἐξ ἁπλῶν, τῶν ἐξαμῶν καὶ χρυσοπλάστων στολῶν Νικήτ. Μαν. 2. 8, Βαλσαμ., κλ., πρβλ. ὁρμῶν.

ἐξαμῶ, τό, (ἐξ, μέτος), ὕψος ὑψαμένον δι' ἐξ ἁπλῶν, τῶν ἐξαμῶν καὶ χρυσοπλάστων στολῶν Νικήτ. Μαν. 2. 8, Βαλσαμ., κλ., πρβλ. ὁρμῶν.

ἐξαμῶ, τό, (ἐξ, μέτος), ὕψος ὑψαμένον δι' ἐξ ἁπλῶν, τῶν ἐξαμῶν καὶ χρυσοπλάστων στολῶν Νικήτ. Μαν. 2. 8, Βαλσαμ., κλ., πρβλ. ὁρμῶν.

ἐξαμῶ, τό, (ἐξ, μέτος), ὕψος ὑψαμένον δι' ἐξ ἁπλῶν, τῶν ἐξαμῶν καὶ χρυσοπλάστων στολῶν Νικήτ. Μαν. 2. 8, Βαλσαμ., κλ., πρβλ. ὁρμῶν.

ἐξαμῶ, τό, (ἐξ, μέτος), ὕψος ὑψαμένον δι' ἐξ ἁπλῶν, τῶν ἐξαμῶν καὶ χρυσοπλάστων στολῶν Νικήτ. Μαν. 2. 8, Βαλσαμ., κλ., πρβλ. ὁρμῶν.

ἐξαμῶ, τό, (ἐξ, μέτος), ὕψος ὑψαμένον δι' ἐξ ἁπλῶν, τῶν ἐξαμῶν καὶ χρυσοπλάστων στολῶν Νικήτ. Μαν. 2. 8, Βαλσαμ., κλ., πρβλ. ὁρμῶν.

ἐξαμῶ, τό, (ἐξ, μέτος), ὕψος ὑψαμένον δι' ἐξ ἁπλῶν, τῶν ἐξαμῶν καὶ χρυσοπλάστων στολῶν Νικήτ. Μαν. 2. 8, Βαλσαμ., κλ., πρβλ. ὁρμῶν.

ἐξαμῶ, τό, (ἐξ, μέτος), ὕψος ὑψαμένον δι' ἐξ ἁπλῶν, τῶν ἐξαμῶν καὶ χρυσοπλάστων στολῶν Νικήτ. Μαν. 2. 8, Βαλσαμ., κλ., πρβλ. ὁρμῶν.

ἐξαμῶ, τό, (ἐξ, μέτος), ὕψος ὑψαμένον δι' ἐξ ἁπλῶν, τῶν ἐξαμῶν καὶ χρυσοπλάστων στολῶν Νικήτ. Μαν. 2. 8, Βαλσαμ., κλ., πρβλ. ὁρμῶν.

ἐξαμῶ, τό, (ἐξ, μέτος), ὕψος ὑψαμένον δι' ἐξ ἁπλῶν, τῶν ἐξαμῶν καὶ χρυσοπλάστων στολῶν Νικήτ. Μαν. 2. 8, Βαλσαμ., κλ., πρβλ. ὁρμῶν.

ἐξαμῶ, τό, (ἐξ, μέτος), ὕψος ὑψαμένον δι' ἐξ ἁπλῶν, τῶν ἐξαμῶν καὶ χρυσοπλάστων στολῶν Νικήτ. Μαν. 2. 8, Βαλσαμ., κλ., πρβλ. ὁρμῶν.

ἐξαμῶ, τό, (ἐξ, μέτος), ὕψος ὑψαμένον δι' ἐξ ἁπλῶν, τῶν ἐξαμῶν καὶ χρυσοπλάστων στολῶν Νικήτ. Μαν. 2. 8, Βαλσαμ., κλ., πρβλ. ὁρμῶν.

ἐξαμῶ, τό, (ἐξ, μέτος), ὕψος ὑψαμένον δι' ἐξ ἁπλῶν, τῶν ἐξαμῶν καὶ χρυσοπλάστων στολῶν Νικήτ. Μαν. 2. 8, Βαλσαμ., κλ., πρβλ. ὁρμῶν.

ἐξαμῶ, τό, (ἐξ, μέτος), ὕψος ὑψαμένον δι' ἐξ ἁπλῶν, τῶν ἐξαμῶν καὶ χρυσοπλάστων στολῶν Νικήτ. Μαν. 2. 8, Βαλσαμ., κλ., πρβλ. ὁρμῶν.

ἐξαμῶ, τό, (ἐξ, μέτος), ὕψος ὑψαμένον δι' ἐξ ἁπλῶν, τῶν ἐξαμῶν καὶ χρυσοπλάστων στολῶν Νικήτ. Μαν. 2. 8, Βαλσαμ., κλ., πρβλ. ὁρμῶν.

ἐξανάτριχα, ἐπέρρ., ὡς καὶ νῦν, «τὰ βεβαπτισμένα αὐτῶν νη-
πια ἀποσπογγίζουσιν (οἱ Βογόμυλοι) ἐξανότριχα μετὰ μεμιασμένους
ὑδατος καὶ οὐρων» Εὐθ., Ζυγαθ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. ΜΙ. τ. 131, σ. 50.

ἐξαναφανένω, καθιστῶ τὴν ἐμφανέαν, ἐπιδεικνύω, Ὀρφ. Ἀργ. 1354,
ἀποδεικνύμι, περισσήμι, Μανέο. 153.

ἐξαναφανένω, ἐπέρρ. = ἀναφανένω, «ἀποφάνερα», ἐρῶ δὲ τοι
ἐξαναφανένω Ὀδ. Υ. 48.

ἐξαναφέρω: μέλλ. -ανύσω, ἐπὶ τοῦ ὑδατος τῆς θαλάσσης·
ἀναβιβάζω πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν ἐκ τῶν κάτω, ἢ καὶ μᾶλλον ἢ
θάλαττα τοῦ νηχομένου ἐξαναφέρει, τοῦ γλυκέος
ἐνδοδόντος διὰ κουφότητα Ἀριστ. Ἀποσπ. 209, πρὸλ. Πλουτ.
Πύρρ. 15, κτλ. καὶ (ἐξυπακ. τοῦ ἐαυτοῦ) ἀνέρχομαι εἰς τὴν ἐπι-
φάνειαν, ὁ αὐτ. 2. 147C: — ἐξάν. λόγῃς τύπον, ἐπιδεικνύειν
τύπον λόγῃς, αὐτόθι 563A.

II. ἀμεταβ., ἀναλαβάνω ἐκ
νόσου, ἀπαλλάσσομαι αὐτῆς, μεταρ., ἔσκειν ὡς ἐν νοσήματι
πατρὶν τῇ τυραννίδι κατελιγμένους, οὐ φαύλως ἐξαναφέ-
ρειν χρώμενος δημίλια ὑγιεινάς, κτλ., ὁ αὐτ. 2. 147C:
ἀνέχω, καρτερῶ, δοκεῖ δὲ μὴδ' αὐτὸς Ὀθων ἐξαναφέρειν ἐπὶ
πρὸς τὴν ἀσθένειαν ὁ αὐτ. ἐν βίῳ Ὀθωνος 9.

ἐξαναφύομαι, παθ. μετ' ἀορ. ἔνεργ. ἐξανεφύν, ἀναφύομαι
ἐκ τινος, γαίης Ὀρφ. π. σισμῶν 36.

ἐξαναχωρέω, ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, ἐπὶ ἢ πρὸς τόπον
Ἡρόδ. 1. 207., 5. 101: ἀπὸ .. ὁ αὐτ. 4. 196. II. μετ' αἰτ.,
ἐξαναχωρεῖν τὰ εἰρημένα, ἐπερῆται νὰ ἀποσύρῃ τὰ λεχθέντα,
Θουκ. 4. 28.

ἐξανδραποδίζω, Ἡρόδ. 6. 94, Σεν. Ἑλλην. 2. 1. 15, ἀλλὰ τὸ
πλείστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ἐξανδραποδίζομαι. Ἡρόδ., κλ.
Ἀνδραποδίζω ἐντελής, ὑποδουλώνω, Ἀθόλως Ἡρόδ. 6. 94: τοῦς
Τεγεγῆτας ὁ αὐτ. 1. 86, κτλ. οὗτω καὶ ἐν Ἀνθολ. 32, 6, Σεν.
κλ. τῶν τεθνεώτων ἐξανδ. τοῦς βίους, θημεύειν τὰς περιου-
σίας τῶν ἀποθανόντων, Πολύβ. 32. 21, 11: — πρὸλ. ἀνδραποδίζω.
Ὁ Ἀττ. μέλλ. ἐξανδραποδίζομαι, ἰων. -εὐμαι, ἔστις κατὰ
τὸ πλείστον εἶναι μεταβτ. (ὡς ἐν Ἡρόδ. 1. 66) λαμβάνει παθ. σήμ.
ἐν 6. 91 οὕτως ἀορ. α' ἐξηγνδραποδίσθη αὐτόθι 108, Δημ. 1207.
18: μετοχ. πρην. ἐξηγνδραποδισμένος Λουκ. π. Διαβόλ. 10.

ἐξανδραποδίζω, εἰς, ἢ, τὸ ἀνδραποδίζειν τινὰ, καθιστᾶν αὐ-
τὸν δούλον ἢ πωλεῖν αὐτὸν ἐκ δούλου, Ἡρόδ. 3. 140.

ἐξανδραποδισμός, ὁ, = τῷ πρην., Πολύβ. 6. 49, 1.

ἐξανδράομαι, φθάνω εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, γίνομαι ἀνὴρ, ἐξηγ-
νδρωμένος Ἡρόδ. 2. 64: ἐξανδρωμένος Εὐρ. Φολν. 32, Ἀριστοφ.
Ἰππ. 1241.

II. λόχος δ' ὁδόντων ὄφρος ἐξηγνδρωμένος,
ὁ λόχος (τὸ στήθος) ὁ ἐξανδρωθεὶς ἐκ τῶν ὁδόντων τοῦ ὄφρος, Εὐρ.
Ἰκ. 703.

ἐξανεγείρω, ἀντὶ ἐξεγείρω, ἐν Εὐρ. Ἰπρ. Μαίν. 1069, ἐνθα ὁ
Ἑρμάννος τὸ ἐξεγειρόμενος τῶν ἀντιγράφων μετέστρεψεν εἰς ἐξα-
νεγειρόμενος, ὅπως καταστήσῃ τὸν σελῶν σύμφωνον τῇ ἑαυτοῦ
θεωρίᾳ περὶ ἀντιστροφῆς, ἀλλ' ὁ Ναύκιος καὶ ἄλλοι ἐμμένουσιν εἰς
τὸ ἐξεγειρόμενος.

ἐξάνειμι, μεταβαίνω ἐκ τινος μέρους εἰς ἄλλο, στόλῳ ἀν-
δρῶν Ἑλλάδος ἐξανιόντα μετὰ πτόλιν Αἰθήτας Ἀπολλ. Ρόδ. 1.
Π. 459: ἡλείου, αἰγίλῃ ὑδατος ἐξανιόσας, ἀντανακλωμένη ὅς
τοῦ ὑδατος, ὁ αὐτ. Γ. 757: οὐρανοῦ ἐξανιόντα (οὐρανὸν ἐκ-
σανιόντα Meinoke), ἀναβαίνοντα εἰς τὸν οὐρανόν, ἐπὶ ἀστέρων,
Θεόκρ. 22. 8. II. ἐπανέρχομαι ἐκ τινος, ἀγρῆς ἐπανιῶν
Ἰων. Ὀμ. εἰς Πάνα 15.

ἐξανεμίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀνεμίζω, Σχόλ. εἰς Ἰλ.
Υ. 440.

ἐξανεμίζω, πληρῶς ἀνέμου, φουσκάλλω, παθ., φουσκάμαι, πλη-
ροῦμαι ἀέρος, ἦν τεκούσης ὑστερῇ ἐξανεμίζω Ἰππ. Γυναικεῖον
τοῦ Α', 603. 11: ἐπὶ θηλειῶν Ἰππῶν μὴ δυναμένων νὰ συλλάθωσιν,
λέγονται δὲ καὶ ἐξανεμοῦσθαι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 18, 1:
πρὸλ. 10. 3, 14, Αἰλ. π. Ζ. 4. 6, Οὐεργ. Γεωργ. 3. 273 κέξ. ἐν
Εὐρ. Ἑλένη 32, Ἡρα δὲ .. ἐξηγνέμωσεν τὰμ' Ἀλεξάνδρῳ λέχη,
σημαίνει μετέβαλεν εἰς ἄνεμον, ἐματαίωσεν: — μεταρ., μωρία
ἐξηγνέμωσιν, ἐπήρθη ἀνοήτως, «ἐπὶ ὁ νοῦς μ' ἄρα», ὁ αὐτ. ἐν
Ἄνδρ. 938.

II. ἐν τῷ παθ., ἐπὶ σπαργῶν, καταξερῶνται
ὑπὸ σφοδροῦ ἢ διαρκυῶς ἀνέμου, δ' καλοῦσιν τινες ἐξανεμοῦσθαι
Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 10, 3: σείομαι, κυματίζομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέ-
μου, αὐχμηρὰ ἐκ κεφαλῆς καὶ γενεῶν τινος ἐξηγνέμωσιν
Ἀπολλόδ. 1. 6, 3.

III. μεταρ., κάμνω τινὰ νὰ πράξῃ τι,
καὶ εἰς ὁρμόν ἐξηγνέμωσεν ἕτερον, τὸν ἔκαμε ν' ἀρχίσῃ νὰ
πράξῃ ἐκ νέου (ἢ ἀλώπῃ τὸν λαόν), Αἰλ. π. Ζ. 13, 11: — Παθ.
τὴν διάνοιαν ἐξηγνέμωσιν, ἐπήρθη, περὶ τῆς βασιλείας τῶν Πυγ-
μαίων Ἰσράνης, αὐτόθι 16. 29.

ἐξανέργαστος, πλημμελῆς γραφὴ παρ' Ἀρετ. (σ. 47), ἀντὶ
ἀνεξέργαστος.

ἐξανέρχυνω, ἐρευνᾷ μετὰ προσοχῆς, Τζέτζ. Ἰστ. 6. 83.

ἐξανέρχομαι, ἀνέρχομαι ἐκ τινος, γῆς ἐξανέρχων Εὐρ.
Τρω. 748.

ἐξανερωτάω, διαπυνθάνομαι, Τζέτζ. Ἰστ. 6. 597.

ἐξανερύσκω, ἐρευνᾷ, ἐπινοῶ, ὡς μῖτος, οἷα κάξανερύ-
σκες λέγειν Σοφ. Φιλ. 991.

ἐξανέχω: μέλλ. -ξω, κρατῶ ὑψηλὰ ἀπὸ τινος, ἀλλὰ τὸ πλείστον
ἀμεταβ., ἐξίγω ἀπὸ τινος, κερθεῖν δὲ προτέρως μετὰ καὶ
ὑπείροχος ἀγών ἐξανέχει γαίης, ἔκχεται εἰς τὴν θάλασσαν
(Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Π. 370: στάλαν .. ἐξανέχουσιν τῆρδου,
ἀνυψομένην ἐκ τοῦ τῆρδου, Θεόκρ. 22. 207.

II. Νέο. (παρὰ
καὶ ἀορ. μετὰ διπλῆς αὐξάν. ἐξηγνέχωμαι, ἐξηγνέχων, πρὸλ.
ἀνέχω), ὑπομένω, ἀνέχομαι, μετὰ μεταρ., οὐ λόγων ἐγὼ ἀλγίστ'
ἀν' ἀνδρῶν ἐξασαχολομῆν κλύων πείλοιο ἢ παντὸς ἀλλοῦ ἀνδρῶν
(λόγων), Σοφ. Ο. Κ. 1174, πρὸλ. Φιλ. 1335, Εὐρ. Ἀλκ. 931: οὐ
γὰρ ἐξηγνέσχετο Ἰδών Ἀριστοφ. Ἠέρ. 702: οὐ .. ταῦτα παίζει
ἐξανέζεται πύσχοντας Εὐρ. Μήδ. 74, πρὸλ. Ἀνδρ. 201: καὶ
ταῦτα δόξανθ' Ὑλλος ἐξηγνέσχετο: ὁ αὐτὸς Ἰπρὰκλ. 907.

ἐξανέψιτο, αἱ, οἱ τῶν ἀνιμῶν, ἐπὶ ἐξάλλων παιδῶν, δευτέρῳ
ἐξάλλων, Πολύβ. παρ' Ἀθην. 440F, ὅτλ. ἐξανεψέαι Μένανδρ. ἐ.
Ἀδελφ. 106. — Πρὸλ. ἐξάδελφος, καὶ περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀμ-
μῶνιον ἐν σ. 54, ἔκδ. Valcken.

ἐξανέω, ἔχω ἔνθι γῆ ἐξανέωσα Σεν. Κυν. 5, 5: ἀνθῶ, ἐπὶ
ἀνθῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 7, 2: ἐπὶ τῆς αὐξάνσεως τῶν τριχῶν.
ἐξ. ἢ τῆς ῥέσεως τριχῶν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 20, 14: — μετὰ αὐ-
τοῦ, αἰτ., οἱ τοιαῦτα ἐξηγνέθηκα ποικίλα καὶ πικρυειδῆ τὰς
βροφὰς Λουκ. Ἀλ. 6: ἀνατίθω, παρῆμι, ἐξηγνέωσθαι φλόγα Πλουτ.
Ἀλέξ. 35. σφῆκας ἵππων κατασπαπέντες ἐξανέωσθαι ὁ αὐτ. ἐ.
Κλεομένης 39.

2) μεταρ. ἀναφαίνομαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὡς
ἐξάνθησι, ὡς θ' αἰματηρὸν πέλαγος (πέλαγον Ἀλκ.), ἐξαν-
έωσιν ἄλδος Εὐρ. 1. 1. 300: ὕβρις γὰρ ἐξανέωσθ' ἐκέρπυσσε στά-
χυν ἀτῆς ἀνατίδουσα ἄνθος Δισχόλ. Πέρσ. 821: ἐκ τούτης τῆς
ὕπολῃς ἐξηγνέθησαν ἢ δόξα Ἀριστ. Μιτὰ τὰ Φυσ. 3. 5, 18:
αὖθις ἐξηγνέθησαν αἱ κακίαι, ἀναφάνθησαν, Πλουτ. Θηρ. 6.

3) ἐπὶ νοσημάτων, ἀναφαίνομαι, τὰ μὲν γὰρ πρὸς τὰ ἐντὸς τε-
τραμμένα ἐν δυσόπτῳ, τὰ δ' ἐξανέωσθαι ἐς τὴν γροίην ἢ
οἰσθίζοντα ἐν εὐδύλῳ Ἰππ. π. Τέχν. 6. 4: κἄν κατὰ μέρος
τι τοῦ σώματος ἐξανέωσθαι λεύκη Ἀριστ. π. Χρωμ. 1. 3: φλυ-
κταίναι μικραῖς καὶ ἔλκεσιν ἐξηγνέθηκα (τὸ σῶμα) Θουκ. 3.
49, πρὸλ. Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 20. 4: πέφυκεν ἡ ἀνδρεία τελευ-
τώσας ἐξανέειν μανίαις Πλάτ. Πολιτ. 310D τὸ ἔσφαρσε σκό-
λοψιν ἐξηγνέθηκα Λουκ. π. Ἀλγ. Ἰστ. 2. 30.

II. παραμύδιον,
ἀποβάλλω τὴν ἀνθρωπότητά μου, Πλάτ. Πολιτ. 272D: ἐπὶ χρωμάτων
«ἐκωμίζω», ταχὺ γὰρ ἐξανέει τὸ μίλτινον Πλουτ. 2. 287D:
ἐπὶ αἵματι, «ἐκωμίζω», ἐξανέει γὰρ καὶ ἀποπνεῖ αὐτόθι Πλουτ.

ἐξανέωμαι, τὸ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἰππ. Ἀπορ. 1256: ὕποδμη τὸ
Α' 946, κτλ. [οὐχὶ ἐξανέωμαι ὡς ἡμερησίως πολλὰς τυποῦται],
ἐξανέωμαι, εἰς, ἢ = ἐξανέωμαι, ἐξανέωμαι ἐκ κώδους Ἰππ.
Ἀπορ. 1248: ἢ ἐκφυσις, «ἐκωμίζω», τούτως, ἢ πρῶτῃ ἐξανέωσει
τῶν ἐν τῷ γενεῖν τριχῶν Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 972, κτλ.

II. παρὰ Θεοφρ. (π. Φυτ. Αἰτ. 6. 15, 2) ἢ τῶν ἀντιγράφων
γραφῇ ἐξανέωσις, διωρῶν ἐξάτμιαις, ἔκδ. Exh. Winem.

ἐξανέωμαι, κοσμῶ, στολίζω, ὡς δι' ἀνθῶν, χρωματίζω διὰ ποι-
κλίων χρωμάτων, περικοσμῶ, γυναικες .. οἱ καθύμνοθ' ἐξηγνέ-
σθαι Ἀριστοφ. Λυσ. 43, (ἐνθα κατὰ τινος τὸ ἐξανέωσθαι, ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι, «κωμίζω» τὰς τριχάς, ἢ βάπτειν αὐτάς: ὡς
ἐξηγνέται ὁ Ἡρόδ., εἶναι ὁρμητὴρ γραφῇ τοῦ ἐξηγνέσθαι ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι) ἐπὶ ἰχθύος, οἷον παρατίθεται, οὐ πεφρα-
σμένον τυροῖσιν, οὐδ' ἀνωθεν ἐξηγνέσθαι, κωμωμῶν
Πλουτ. 2. 287D: ἐξανεμίζω, ὡς δι' ἀνθῶν, χρωματίζω διὰ ποι-
κλίων χρωμάτων, περικοσμῶ, γυναικες .. οἱ καθύμνοθ' ἐξηγνέ-
σθαι Ἀριστοφ. Λυσ. 43, (ἐνθα κατὰ τινος τὸ ἐξανέωσθαι, ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι, «κωμίζω» τὰς τριχάς, ἢ βάπτειν αὐτάς: ὡς
ἐξηγνέται ὁ Ἡρόδ., εἶναι ὁρμητὴρ γραφῇ τοῦ ἐξηγνέσθαι ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι) ἐπὶ ἰχθύος, οἷον παρατίθεται, οὐ πεφρα-
σμένον τυροῖσιν, οὐδ' ἀνωθεν ἐξηγνέσθαι, κωμωμῶν
Πλουτ. 2. 287D: ἐξανεμίζω, ὡς δι' ἀνθῶν, χρωματίζω διὰ ποι-
κλίων χρωμάτων, περικοσμῶ, γυναικες .. οἱ καθύμνοθ' ἐξηγνέ-
σθαι Ἀριστοφ. Λυσ. 43, (ἐνθα κατὰ τινος τὸ ἐξανέωσθαι, ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι, «κωμίζω» τὰς τριχάς, ἢ βάπτειν αὐτάς: ὡς
ἐξηγνέται ὁ Ἡρόδ., εἶναι ὁρμητὴρ γραφῇ τοῦ ἐξηγνέσθαι ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι) ἐπὶ ἰχθύος, οἷον παρατίθεται, οὐ πεφρα-
σμένον τυροῖσιν, οὐδ' ἀνωθεν ἐξηγνέσθαι, κωμωμῶν
Πλουτ. 2. 287D: ἐξανεμίζω, ὡς δι' ἀνθῶν, χρωματίζω διὰ ποι-
κλίων χρωμάτων, περικοσμῶ, γυναικες .. οἱ καθύμνοθ' ἐξηγνέ-
σθαι Ἀριστοφ. Λυσ. 43, (ἐνθα κατὰ τινος τὸ ἐξανέωσθαι, ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι, «κωμίζω» τὰς τριχάς, ἢ βάπτειν αὐτάς: ὡς
ἐξηγνέται ὁ Ἡρόδ., εἶναι ὁρμητὴρ γραφῇ τοῦ ἐξηγνέσθαι ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι) ἐπὶ ἰχθύος, οἷον παρατίθεται, οὐ πεφρα-
σμένον τυροῖσιν, οὐδ' ἀνωθεν ἐξηγνέσθαι, κωμωμῶν
Πλουτ. 2. 287D: ἐξανεμίζω, ὡς δι' ἀνθῶν, χρωματίζω διὰ ποι-
κλίων χρωμάτων, περικοσμῶ, γυναικες .. οἱ καθύμνοθ' ἐξηγνέ-
σθαι Ἀριστοφ. Λυσ. 43, (ἐνθα κατὰ τινος τὸ ἐξανέωσθαι, ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι, «κωμίζω» τὰς τριχάς, ἢ βάπτειν αὐτάς: ὡς
ἐξηγνέται ὁ Ἡρόδ., εἶναι ὁρμητὴρ γραφῇ τοῦ ἐξηγνέσθαι ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι) ἐπὶ ἰχθύος, οἷον παρατίθεται, οὐ πεφρα-
σμένον τυροῖσιν, οὐδ' ἀνωθεν ἐξηγνέσθαι, κωμωμῶν
Πλουτ. 2. 287D: ἐξανεμίζω, ὡς δι' ἀνθῶν, χρωματίζω διὰ ποι-
κλίων χρωμάτων, περικοσμῶ, γυναικες .. οἱ καθύμνοθ' ἐξηγνέ-
σθαι Ἀριστοφ. Λυσ. 43, (ἐνθα κατὰ τινος τὸ ἐξανέωσθαι, ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι, «κωμίζω» τὰς τριχάς, ἢ βάπτειν αὐτάς: ὡς
ἐξηγνέται ὁ Ἡρόδ., εἶναι ὁρμητὴρ γραφῇ τοῦ ἐξηγνέσθαι ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι) ἐπὶ ἰχθύος, οἷον παρατίθεται, οὐ πεφρα-
σμένον τυροῖσιν, οὐδ' ἀνωθεν ἐξηγνέσθαι, κωμωμῶν
Πλουτ. 2. 287D: ἐξανεμίζω, ὡς δι' ἀνθῶν, χρωματίζω διὰ ποι-
κλίων χρωμάτων, περικοσμῶ, γυναικες .. οἱ καθύμνοθ' ἐξηγνέ-
σθαι Ἀριστοφ. Λυσ. 43, (ἐνθα κατὰ τινος τὸ ἐξανέωσθαι, ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι, «κωμίζω» τὰς τριχάς, ἢ βάπτειν αὐτάς: ὡς
ἐξηγνέται ὁ Ἡρόδ., εἶναι ὁρμητὴρ γραφῇ τοῦ ἐξηγνέσθαι ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι) ἐπὶ ἰχθύος, οἷον παρατίθεται, οὐ πεφρα-
σμένον τυροῖσιν, οὐδ' ἀνωθεν ἐξηγνέσθαι, κωμωμῶν
Πλουτ. 2. 287D: ἐξανεμίζω, ὡς δι' ἀνθῶν, χρωματίζω διὰ ποι-
κλίων χρωμάτων, περικοσμῶ, γυναικες .. οἱ καθύμνοθ' ἐξηγνέ-
σθαι Ἀριστοφ. Λυσ. 43, (ἐνθα κατὰ τινος τὸ ἐξανέωσθαι, ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι, «κωμίζω» τὰς τριχάς, ἢ βάπτειν αὐτάς: ὡς
ἐξηγνέται ὁ Ἡρόδ., εἶναι ὁρμητὴρ γραφῇ τοῦ ἐξηγνέσθαι ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι) ἐπὶ ἰχθύος, οἷον παρατίθεται, οὐ πεφρα-
σμένον τυροῖσιν, οὐδ' ἀνωθεν ἐξηγνέσθαι, κωμωμῶν
Πλουτ. 2. 287D: ἐξανεμίζω, ὡς δι' ἀνθῶν, χρωματίζω διὰ ποι-
κλίων χρωμάτων, περικοσμῶ, γυναικες .. οἱ καθύμνοθ' ἐξηγνέ-
σθαι Ἀριστοφ. Λυσ. 43, (ἐνθα κατὰ τινος τὸ ἐξανέωσθαι, ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι, «κωμίζω» τὰς τριχάς, ἢ βάπτειν αὐτάς: ὡς
ἐξηγνέται ὁ Ἡρόδ., εἶναι ὁρμητὴρ γραφῇ τοῦ ἐξηγνέσθαι ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι) ἐπὶ ἰχθύος, οἷον παρατίθεται, οὐ πεφρα-
σμένον τυροῖσιν, οὐδ' ἀνωθεν ἐξηγνέσθαι, κωμωμῶν
Πλουτ. 2. 287D: ἐξανεμίζω, ὡς δι' ἀνθῶν, χρωματίζω διὰ ποι-
κλίων χρωμάτων, περικοσμῶ, γυναικες .. οἱ καθύμνοθ' ἐξηγνέ-
σθαι Ἀριστοφ. Λυσ. 43, (ἐνθα κατὰ τινος τὸ ἐξανέωσθαι, ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι, «κωμίζω» τὰς τριχάς, ἢ βάπτειν αὐτάς: ὡς
ἐξηγνέται ὁ Ἡρόδ., εἶναι ὁρμητὴρ γραφῇ τοῦ ἐξηγνέσθαι ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι) ἐπὶ ἰχθύος, οἷον παρατίθεται, οὐ πεφρα-
σμένον τυροῖσιν, οὐδ' ἀνωθεν ἐξηγνέσθαι, κωμωμῶν
Πλουτ. 2. 287D: ἐξανεμίζω, ὡς δι' ἀνθῶν, χρωματίζω διὰ ποι-
κλίων χρωμάτων, περικοσμῶ, γυναικες .. οἱ καθύμνοθ' ἐξηγνέ-
σθαι Ἀριστοφ. Λυσ. 43, (ἐνθα κατὰ τινος τὸ ἐξανέωσθαι, ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι, «κωμίζω» τὰς τριχάς, ἢ βάπτειν αὐτάς: ὡς
ἐξηγνέται ὁ Ἡρόδ., εἶναι ὁρμητὴρ γραφῇ τοῦ ἐξηγνέσθαι ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι) ἐπὶ ἰχθύος, οἷον παρατίθεται, οὐ πεφρα-
σμένον τυροῖσιν, οὐδ' ἀνωθεν ἐξηγνέσθαι, κωμωμῶν
Πλουτ. 2. 287D: ἐξανεμίζω, ὡς δι' ἀνθῶν, χρωματίζω διὰ ποι-
κλίων χρωμάτων, περικοσμῶ, γυναικες .. οἱ καθύμνοθ' ἐξηγνέ-
σθαι Ἀριστοφ. Λυσ. 43, (ἐνθα κατὰ τινος τὸ ἐξανέωσθαι, ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι, «κωμίζω» τὰς τριχάς, ἢ βάπτειν αὐτάς: ὡς
ἐξηγνέται ὁ Ἡρόδ., εἶναι ὁρμητὴρ γραφῇ τοῦ ἐξηγνέσθαι ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι) ἐπὶ ἰχθύος, οἷον παρατίθεται, οὐ πεφρα-
σμένον τυροῖσιν, οὐδ' ἀνωθεν ἐξηγνέσθαι, κωμωμῶν
Πλουτ. 2. 287D: ἐξανεμίζω, ὡς δι' ἀνθῶν, χρωματίζω διὰ ποι-
κλίων χρωμάτων, περικοσμῶ, γυναικες .. οἱ καθύμνοθ' ἐξηγνέ-
σθαι Ἀριστοφ. Λυσ. 43, (ἐνθα κατὰ τινος τὸ ἐξανέωσθαι, ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι, «κωμίζω» τὰς τριχάς, ἢ βάπτειν αὐτάς: ὡς
ἐξηγνέται ὁ Ἡρόδ., εἶναι ὁρμητὴρ γραφῇ τοῦ ἐξηγνέσθαι ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι) ἐπὶ ἰχθύος, οἷον παρατίθεται, οὐ πεφρα-
σμένον τυροῖσιν, οὐδ' ἀνωθεν ἐξηγνέσθαι, κωμωμῶν
Πλουτ. 2. 287D: ἐξανεμίζω, ὡς δι' ἀνθῶν, χρωματίζω διὰ ποι-
κλίων χρωμάτων, περικοσμῶ, γυναικες .. οἱ καθύμνοθ' ἐξηγνέ-
σθαι Ἀριστοφ. Λυσ. 43, (ἐνθα κατὰ τινος τὸ ἐξανέωσθαι, ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι, «κωμίζω» τὰς τριχάς, ἢ βάπτειν αὐτάς: ὡς
ἐξηγνέται ὁ Ἡρόδ., εἶναι ὁρμητὴρ γραφῇ τοῦ ἐξηγνέσθαι ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι) ἐπὶ ἰχθύος, οἷον παρατίθεται, οὐ πεφρα-
σμένον τυροῖσιν, οὐδ' ἀνωθεν ἐξηγνέσθαι, κωμωμῶν
Πλουτ. 2. 287D: ἐξανεμίζω, ὡς δι' ἀνθῶν, χρωματίζω διὰ ποι-
κλίων χρωμάτων, περικοσμῶ, γυναικες .. οἱ καθύμνοθ' ἐξηγνέ-
σθαι Ἀριστοφ. Λυσ. 43, (ἐνθα κατὰ τινος τὸ ἐξανέωσθαι, ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι, «κωμίζω» τὰς τριχάς, ἢ βάπτειν αὐτάς: ὡς
ἐξηγνέται ὁ Ἡρόδ., εἶναι ὁρμητὴρ γραφῇ τοῦ ἐξηγνέσθαι ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι) ἐπὶ ἰχθύος, οἷον παρατίθεται, οὐ πεφρα-
σμένον τυροῖσιν, οὐδ' ἀνωθεν ἐξηγνέσθαι, κωμωμῶν
Πλουτ. 2. 287D: ἐξανεμίζω, ὡς δι' ἀνθῶν, χρωματίζω διὰ ποι-
κλίων χρωμάτων, περικοσμῶ, γυναικες .. οἱ καθύμνοθ' ἐξηγνέ-
σθαι Ἀριστοφ. Λυσ. 43, (ἐνθα κατὰ τινος τὸ ἐξανέωσθαι, ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι, «κωμίζω» τὰς τριχάς, ἢ βάπτειν αὐτάς: ὡς
ἐξηγνέται ὁ Ἡρόδ., εἶναι ὁρμητὴρ γραφῇ τοῦ ἐξηγνέσθαι ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι) ἐπὶ ἰχθύος, οἷον παρατίθεται, οὐ πεφρα-
σμένον τυροῖσιν, οὐδ' ἀνωθεν ἐξηγνέσθαι, κωμωμῶν
Πλουτ. 2. 287D: ἐξανεμίζω, ὡς δι' ἀνθῶν, χρωματίζω διὰ ποι-
κλίων χρωμάτων, περικοσμῶ, γυναικες .. οἱ καθύμνοθ' ἐξηγνέ-
σθαι Ἀριστοφ. Λυσ. 43, (ἐνθα κατὰ τινος τὸ ἐξανέωσθαι, ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι, «κωμίζω» τὰς τριχάς, ἢ βάπτειν αὐτάς: ὡς
ἐξηγνέται ὁ Ἡρόδ., εἶναι ὁρμητὴρ γραφῇ τοῦ ἐξηγνέσθαι ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι) ἐπὶ ἰχθύος, οἷον παρατίθεται, οὐ πεφρα-
σμένον τυροῖσιν, οὐδ' ἀνωθεν ἐξηγνέσθαι, κωμωμῶν
Πλουτ. 2. 287D: ἐξανεμίζω, ὡς δι' ἀνθῶν, χρωματίζω διὰ ποι-
κλίων χρωμάτων, περικοσμῶ, γυναικες .. οἱ καθύμνοθ' ἐξηγνέ-
σθαι Ἀριστοφ. Λυσ. 43, (ἐνθα κατὰ τινος τὸ ἐξανέωσθαι, ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι, «κωμίζω» τὰς τριχάς, ἢ βάπτειν αὐτάς: ὡς
ἐξηγνέται ὁ Ἡρόδ., εἶναι ὁρμητὴρ γραφῇ τοῦ ἐξηγνέσθαι ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι) ἐπὶ ἰχθύος, οἷον παρατίθεται, οὐ πεφρα-
σμένον τυροῖσιν, οὐδ' ἀνωθεν ἐξηγνέσθαι, κωμωμῶν
Πλουτ. 2. 287D: ἐξανεμίζω, ὡς δι' ἀνθῶν, χρωματίζω διὰ ποι-
κλίων χρωμάτων, περικοσμῶ, γυναικες .. οἱ καθύμνοθ' ἐξηγνέ-
σθαι Ἀριστοφ. Λυσ. 43, (ἐνθα κατὰ τινος τὸ ἐξανέωσθαι, ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι, «κωμίζω» τὰς τριχάς, ἢ βάπτειν αὐτάς: ὡς
ἐξηγνέται ὁ Ἡρόδ., εἶναι ὁρμητὴρ γραφῇ τοῦ ἐξηγνέσθαι ἐκ
τοῦ ἐξανέωσθαι) ἐπὶ ἰ

πρὶν ἐξάνηκ' οἴνου θεός Εὐρ. Πάχ. 707· ἐπισχέτω ἔξρας
ἄρα πρὸς ἀνδρός αἰμά τ' ἐξανιέτω, καὶ ἔτι κάμη νὰ ἐνρευσθῇ
αἷμα, ὁ αὐτός Ι. Τ. 1460· τοιάσδ' ἀράς σφών· ἐξάνηκ' ἐγώ.
ἐξέπεμψα ἐναντίον ὤμων τῶν ζῶν, Σοφ. Ο. Κ. 1375. 6) μετὰ
γεν., ἐκπέμψω ἐκ τινος, τίς σε πολὺς ἐξάνηκεν γαστρός; Πινδ.
Π. 4. 176, πρὸλ. Εὐρ. Φοιν. 670· ἐξακοντίσω, θύρσους ἐξανιέσαι
χερῶν ὁ αὐτ. ἐν Βάχχ. 762· νάματ' ὅσων μὴ κέτ' ἐξανιέτε ὁ
αὐτ. Πρ. Μαιν. 625. 2) ὁρῶν τινα νὰ πρῶτεγ' εἰ ἀν θέλῃ,
τοὺς οὐδένως καταγελῶντος ἐξανήσει Εὐρ. Ι. Δ. 372· παρα-
χωρῶ, τῶν ἐνδόξων καὶ μεγάλων τὰ τῆς ὀρετῆς πρωτεία
μὴ ἐξανιέντων (μεθιέντων Κοραῆς) τοῖς ἀσημιότεροις Πλουτ.
Κόρων Πρεσβύτ. 11.—Παθ., ἀπαλλάσσομαι, ἐξανεθύντας τῶν
πόνων Ιππ. π. Φύσ. Ἀνθρ. 230. 14. 3) ὑψίζω, χαλαρῶνω,
ζῶν, πλεκτάς ἱμάντων στροφίδας ἐξάνησοι Εὐρ. Ἀνθρ. 718,
Παθ., Πλουτ. 2. 788B. 11. ἀμεταβ., χαλαρῶμαι, χάνω τὴν
δυναμί μου, Λατ. remittere, τὰ τε γὰρ ψῦχα ἐξάνει Ιππ.
π. Φύσ. Ἀνθρ. 227. 21· ἐνδίζω, μετριάζομαι, κοπόζω, ἀνίκ' ἐξα-
νιέη βακίθυμος ὅτα (οὕτως ὁ Ἑρμαννος ἀντὶ τοῦ ἐξαγίησι τῶν
ἀντιγράφων) Σοφ. Φιλ. 705· μετὰ γεν., ὀργῆς ἐξανεὶς κακῆς Εὐρ.
Πιν. 980. 2) ἐπὶ ποταμοῦ, ἀναπιέζω, ἀναβλύζω, ἐκρέω,
ὕμετρες γαστῆς Ἀχελώιος ἐξανίησιν Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 293·
ἐμπανίζομαι, αὐξάνεται καὶ ἐξανίησι Ἀρσεν. π. Θάου. 43.

ἐξανιμάω, ἀνιμάω, ἀντὶ ἐκ τινος. ἀφ' ἧς τὸ φιλαν ἐξανα-
μῖται πόμα Εὐγύν. παρὰ Bandin. Catal. Bibl. Medic. τ. 1.
π. 24. XX.

ἐξανίσταμαι, 1. Μεταβατ. ἐν τῇ ἐνεστ., παρατ., μέλλ.
καὶ ἀορ. α'· 1) ἀνεγείρω, ἢ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω
ποτέ; Σοφ. Πλ. 940· κάμνω τινα νὰ ἐγερῶ ἐκ τῆς θέσεώς του,
Πλάτ. Πρωτ. 310A· ἀλλ' ἐγὼ σ' ἐξρας ἐκ τῆςδ' ἐκοῦσαν
ἐξαναστήσω τάχα Εὐρ. Ἀνθρ. 263, πρὸλ. 268· ἐν τούτῳ ὁ
ἱφικράτης ἐξανίστησι τὴν ἐνέδραν, κελύει τοὺς ἐνέδραντας
νὰ ἐγερῶσι, Σεν. Ἑλλήν. 4. 8, 37. 2) κάμνω τινα νὰ καταλήτῃ
τὸν τόπον του καὶ ν' ἀπέλθῃ, ἐκθρόνω, ἀποβίβω, τοὺς Κάρως ὁ
Δωριέας τε καὶ Ἰωνες ἐξανίστησαν ἐκ τῶν νήσων Ἡρόδ. Ι.
171· ἐξαναστήσαι ἐξ ἡθῶν Παίονας ὁ αὐτ. 5. 14, κτλ.· Ἀν-
δρας δόμων Σοφ. Ἀντ. 297· ἀλλ' οὐδ' ἐμοί τοι τοῦ ἐξανιστά-
ναι πόλεως διχ' ἐστὶ θάρσος ὁ αὐτ. Ο. Κ. 47· ὡσαύτως ἀπώλῃ,
ἐξάν. τινὰς Ἡρόδ. 8. 127, Θουκ. 4. 48, κτλ.· ἴδε κατωτέρω Π. 2.

3) ποῦ ἀνάστατον, ἐρημῶν, μὴδὲ πόλιν ἀρχαίην ἐξα-
ναστήσης ἀναμάρτητον ἐοῦσαν Ἡρόδ. Ι. 155 κ. ἄλλ., Θουκ.
7. 77 κ. ἄλλ.· Ἰλίου ποτ' ἐξαναστήσας βάθρα Εὐρ. Ἰκ. 1198·
Ἑλλὰδα δ' αὐτ. Τρω. 926. 4) ἐπὶ ὕδασι, κάμνω τὸ ἕρπον
νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ ὤλου αὐτοῦ, ὡς ἐπιόντες τὰ θηρία ἐξανα-
σταίεν Σεν. Κύρ. 2. 4, 20. 11. ἀμεταβ. ἐν τῷ παθ. μετ'

ἐνεργ. ἀορ. ὁ', πρῆμ. καὶ ὑπερπ. 1) ἐξανίσταμαι, ἐγείρομαι
ἐκ τῆς ἐδρας ἐν ᾗ κάθουμαι, σηκώνομαι, τῶν δὲ τίς ἐξαναστὰς
εἶπε Ἡρόδ. 3. 142, 5. 72, Σοφ. Ἀποστ. 278, κτλ.· ἴδωκας πρὸς
ἐνδείξειν σθεναροῦ πρὸς τινα, ὑπανίσταμαι, «πρὸςσηκώνομαι», ὡς
τὸ Λατ. assurgere, ἐξανίστασθαι τινι θάκων Σεν. Ἰέρων 7. 7.
ὁδῶν ὁ αὐτ. Συμπ. 4. 31· ἐγείρομαι ὅπως ἡμῶν, Σοφ. Φιλ.
367· ἐγείρομαι ἐξ ἐνέδρας, λόγου Εὐρ. Πλ. 217· καὶ ἀνευ τῆς λέ-
ξεως λόχος, Θουκ. 3. 107· ἐγείρομαι μετὰ τὸ φαγητόν, Πλάτ. Πολ.
328A, κτλ.· ἐκ τῆς κλίνης, λέχους Εὐρ. Πλ. 786· ἐξ ἐνδρας Σεν.
Οἰκ. 10. 8· ἐξαναστῶμεν εἰς τὴν αὐλήν, ἃς σηκώθωμεν νὰ ὑπά-
γωμεν εἰς τὴν αὐλήν, Πλάτ. Πρωτ. 311A· εἰς περίπατον Σεν.
Συμπ. 9. 1. 2) μετὰ γεν., ἐγείρομαι καὶ ἀπέρχομαι ἐκ τινος
τόπου, μεταναστεύω, Λακεδαιμόνιος Πινδ. Π. 4. 86, πρὸλ. Εὐρ.
Ἀνθρ. 380· ἐκ τῆς γῆς τῆςδ' Ἡρόδ. 4. 115· ἀπολ. σηκώνομαι,
ἀπέρχομαι, Θουκ. 7. 49, κλ. 3) ἀποδιδώκομαι ἐκ τῆς πατρίδος
μου, ἀναγκάζομαι νὰ μεταναστεύω, Κιμμέριοι ἐξ ἡθῶν ὑπὸ
Σκυθῶν, ἐξαναστάντες Ἡρόδ. Ι. 15, 56, κ. ἄλλ.· ἐκπύπτω, ἢ
πρὸς δάμνατος ἐξανίσταται θρόνων, ἐκπύπτει τῆς ἀρχῆς, Δισχόλ.
Πρ. 767. 4) ἐπὶ χωρῶν, ἐρημοῦμαι, ἐξαναστῶσις πάσης Πε-
λοποννήσου ὑπὲρ Δωριέων Ἡρόδ. 2. 171· ὕψις ἐξαναστῆθαι
βάθρα Εὐρ. Πλ. 1852, πρὸλ. Δημ. 208. 12. 5) σηκώνομαι νὰ
ὑπάγω πρὸς ἀνάγκην μου, ἴδε τὴν λ. ἐξανάστασις Π.

6) ὑψύ-
μαι, ἐγείρομαι, ἐστὶ γὰρ ὅρος περίπατον, ἐξανεστῆκος ἐκ τῆς
περικειμένης χώρας εἰς ὕψος Ἰκαλὸν 1. 56, 4· οὕτως ἐπὶ
ἐλκῶν, ἀλλὰ γὰρ ἐπ' ἄλλοις ἐξανίσταται Ἀρετ. Χρόν. Παθ.
Σημειωτ. 2. 13, σ. 70 ἐκδ. Ι. Β.—ἴδε Κόντου Φιλολογ. Σύμμ. ἐν
Ἀδωνδ. τ. Δ', π. 189.

ἐξανίσχω = ἐξανέχω, ἀνατέλλω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Εὐστ. 419. 17.

ἐξανόγω, ἀνιγῶ ἀντελῶς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 391. Διάδ. Ι. 39.

ἐξαναεἶδω, ἀνιδέω ἐκ τινος, πρήσσομαι, φουσκῶνω, ἐξανφύζει

τι τῆς γῆς Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8. 15,

ἐξαναεἰκένω, ῥημ. ἐπὶ τοῦ ἐξανόγω, δεῖ ἐξανόγειν, Ἀντων.

οἰσίος ἐν Βασιλ. Cuius. Flor. τ. 1, σ. 434.

ἐξαναεἶξας, εἰς τὸ ἀνιγῶν τι ὁπορ' ἐνέλεσθαι, τῇ ἐξαναοἶζει

τῶν στομάτων (τῶν διωρῶν) Στράβ. 740.

ἐξαναοἶδω, ἀνιγῶν τὸ πάλιν, οὐ γὰρ τὰμ' ἐξαναοἶδωσας μό-

νος Εὐρ. Ἀλκ. 1138, οὕτως ὁ Ρίπλγκ καὶ Βοίθιη κατὰ τὴν ἐκδ. τοῦ

Ἀλκ., ἀλλὰ πολὺ βελτίων εἶναι ἡ ἐκδ. τοῦ Λασκάρεως (1496) ὡς
συμμερνούσα τοῖς ἀντιγράφοις ἐν οἷς ἡ γραφή εἶναι· οὐ γὰρ δὴ τὰμ'
ἀνιγῶσας μόνος. Οὕτως ἐξέδωκε καὶ ὁ Ναυκίος.

ἐξάντης, ἐς (πρὸλ. κατάντης, προσάντης). ὁ τῆς νόσου
ἔξω ὢν· Ἰππ. Πιν. 11, ὕψις, Ἰππ. 488. 39· ἐξάντη ἐποίησε τὸν
ἐαυτῆς ἔχοντα Πλάτ. Παῖδρ. 244E. 2) μετὰ γεν., ἐξάν-

της γίνεται τοῦ κακοῦ, ἀπαλλάσσεται, Δίλ. π. Ζ. 3. 5· νόσου
Κωμικ. Ἀνώνυμ. 72.

ἐξαντλέω, ἀντλῶ ἐκ τινος, ἀντλῶ καὶ χύνω ἔξω, τὰ μὲν ἐξαν-
τλοῦντας τὰ δὲ ἀποχετεύοντας Πλάτ. Νόμοι 730B·—Παθ.,
Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 16, 2· ἴδε ἐν λ. ἐπαντλέω. 2)

μεταφ., ὑφίσταμαι, ὑπομένω μέχρι τέλους, Λατ. exantere, exha-
uere, καὶ νῦν ἐκείνων μείζον· ἐξαντλῶ πόνον Εὐρ. Κύκλ. 10·
παπαῖ· τὸν αὐτὸν θαλῖον· ἐξαντλεῖς ἐμοί, ὑποφέρεις τὰ αὐτὰ
βάσανα οἷα καὶ ἐγώ, αὐτῶν 110· τὸν αὐτὸν ἔξ. βίον ὁ αὐτ.
Ἀποστ. 456· διὰ γὰρ βίον οἰκτρὸν ἐξαντλοῦσιν οἱ τὰ φρούρια
τηροῦντες Μένανδρ. ἐν Ἀσπίδι 5· περὶ τοῦ ἐν Εὐρ. Ἰκ. (838)
χωρίου· μέλλων σ' ἐρωτᾶν, ἡνίκ' ἐξηντλείς στρατῷ γόους,
κτλ., ἴδε Δινδύρρ. ἐν τόπῳ, πρὸς δὲ καὶ σημ. Pileg ἐν τῇ ἐκδόσει
αὐτοῦ. 3) ἐκκινῶ, Ἡρόδ. Ι. 3· ἐκκίω, κατὰ σπουδὴν ἐξαν-
τλῶν Λουκ. Τίμ. 18· σπαταλῶ, μετὰ τῶν ἐταιρῶν ἐξαντλοῦν-
τα ἢ τὸ πᾶν ἢ τὸ πολὺ τῆς οὐσίας Ἀλκίφρ. Ι. 21· ἐν τῷ παθ.
πρὸς ἐνὶ μὲν ἀτιμῶς λακτιζέμενος, καὶ ἐξατλούμενος
(ἐγὼ ὁ Πλουτῆς) Λουκ. Τίμ. 17.

ἐξαντλήσεις, ἢ, ἐκκένωσις, ἐξαντλήσις βορβοροῦ Εὐστ.
Πονηρά. 71. 79.

ἐξαντλήμα, τό, θερμὸν γουτρὸν ἢ χλίσμα, Ἀρετ. Χρόν. Παθ.
Θεραπευτ. 2. 12, σ. 133, ἐκδ. Ι. Β.

ἐξαντλήσειον, δεῖ ἐξαντλεῖν, Ἀντων. παρ' Ὁρειῆσιν, Π. 414. 11.

ἐξανύσεις, εἰς, ἐπιτέλεις, συμπλήρωσις, Εὐστ. Πονηρ. 278. 9.

ἐξανίστατον, ῥημ. ἐπὶ τοῦ ἐξανύω, δεῖ ἐξανύειν, Καν. τῆς

ἐν Κορβαγ. Συν. ἐν Συντ. καν. τ. 3, σ. 457.

ἐξάνω, Ἀττ. -ανύται· μέλλ. -ύσω [ῶ], ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ,

Λατ. conficere, conficere, ὅτι δὲ δ' ἐξήνυσσε βουλάς, ἐτέλεσεν, ἐπλή-
ρωσε (Σχολ.). Π. Θ. 370· θεῶν θέσει· ἐξήνυσσε Σοφ. Δγ. 712·

ἐμελλες ἐξανύσειν κακὰν μοῖραν αὐτοῖς 926· τί μοι ἐξανύ-
σεις χρόνος ὁ αὐτ. Ο. Τ. 156· πάθεα Εὐρ. Ἰων 1060·—Μέσ.,

ἐπιτελῶ τι, τί δ' ἐγὼ κακῶν μῆχος ἐξανύσομαι· ἢ αὐτ. Ἀνθρ.

536· τέκνοισι τάφον ὁ αὐτ. Ἰκ. 285. 2) τελειῶνω, ἀποτε-

λειῶνω, δηλ. φονεύω, Λατ. conficere, ἢ θῶν σ' ἐξανύω γε καὶ

ὑπερτον ἀντιδόλησας, νύκτας δὲ σε καὶ μετὰ ταῦτα ἡπαντήσας

κατεργάσομαι (Σχολ.). Π. Α. 365, Υ. 452· πρὸλ. Εὐρ. Πρ. Μαιν.

1273. 3) ἐπὶ χρόνου καὶ ἀποστάσεως, φέρω εἰς πέρας, τελειῶνω,

ἀμείραν τάνδε ἐξανύσας Εὐρ. Μήδ. 649· θρόνον, Ἰγνος,

πόρον ἐξ. ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 164, Τρω. 232, Ι. Τ. 897·—ἀπολ.

(ὡς τὸ ἀνύω Ι. 3), τελειῶνω τὴν δόλιν μου πρὸς τινα τόπον, φάγω

αἰς αὐτόν, ἐς ἣ ἐπὶ τόπον Ἡρόδ. 8. 139, 7. 183· ὡσαύτως μετ'

αἰς τόπου, ἐξανύσαι τὰν, νεκρῶν πλάκας (οὕτως ὁ Βικινίλλ

ἀντὶ ἐκτανύσαι) Σοφ. Ο. Κ. 1562· πόλον ἐξανύσας Εὐρ. Ὀρ.

1685· καθιστῶ, λαθίπονον δ' ὀδυνᾶν οὐτ' ἐνδοθεν οὔτε θύ-

ραθεν ἐστὶ μοι ἐξανύσαι Σοφ. Τραχ. 1023. 4) μετ' ἀπαρ.,

κατορθῶν νὰ κάμω τι, Λατ. effice ut, ἐπειδὴ τοῖσιν οὐκ

ἐξήνυστον Κύπριν κρατῆσαι, κατθανεῖν ἐδοξε μοι κράτιστον

Εὐρ. Ἰππ. 400. 5) Μέσ., λαμβάνω τι παρὰ τινος, παρὰ

ματέρος ἐξανύσαντο θεάς ὁ αὐτ. Βάχχ. 131, πρὸλ. ἀνύω Ι. 7.

ἐξαπάγω = ἀπάγω, Γελάσ. 1256B.

ἐξαπαείρω, σηκώνω καὶ ἀποκομίζω, Φιλίξ. παρ' Ἀθην. 147E.

ἐξαπαυοῦσθαι, υπαπαυοῦσθαι Ἰουχ.

ἐξαπαυέω, ἐπισταμ. ἀντὶ τοῦ ἀπαυέω, Ἰουλιαν. 349B,

ἐξά-πάλαιστος, ὢν, ἔχω μῆχος ἐξ παλαιῶν, παλαιῶν,

ἡμιπλινθία, ἐξαπάλαιστος Ἡρόδ. Ι. 50, 2. 149.

ἐξαπαλλάσσω, Ἀττ. -ττω, ἀπαλλάσσω ἐκ τινος, ὑμᾶς ἐξα-

παλλάξαι κακῶν Εὐρ. Ι. Α. 1004· ταλαίνης ἐξαπαλλάξει

ζῶης ὁ αὐτ. ἐν Ἑκλόῃ 1108, ἐνθα ἔλυκοντο εἰς αὐτόν—

Παθ., ἀπαλλάσσομαι ἐκ τινος, κακῶν ἐξαπαλλάσθαι Ἡρόδ. 5.

4· τίς.. ἄλυσος ὅτης ἐξαπαλλάσθεται Σοφ. Πλ. 1002

(ἐνθα τὸ ἄτης ἐξαρεταῖ ἐκ τοῦ ἀλυσος) οὐκ ἔχω δπως τῶν

(εἰρημένων ἐξαπαλλάγῃ, ὑφίσταται τὸν πλοῦν, μὴ δυνάμενος

πλεῖν ν' ἀπαλλάγῃ τῆς ὑποσχέσεως, ἐδέχθη τὸν πλοῦν, Θουκ. 4. 28·

Κλέωνος ἀπαλλάγῃσθαι αὐτῶν περὶ τὸ τέλος.

ἐξαπαλεῖψω, ἀπαλεῖψω τι ἐντελῶς ἐκ τινος, Μ. Ἀχομ. τ. Α',

σ. 17, 24, ἐκδ. Α.

ἐξαπαντάω, ἐξαπαντᾶν, διάφ. γραφ. παρὰ Σεν. ἐν Κύρ. 3.

3. 24, ἀντὶ τοῦ ἀπαντᾶν.

ἐξαπατῶμαι, παθ., κρέμμαι, ἀλλ' ἄνω μετέωρον ἐξα-

απηρτήνην (τὴν ναῦν) ἀνεμος ἐρίπεσάν τοις ἱστίοις ἔφερε

Λουκ. π. Ἀλθρ. Ἰστ. Δ. 9.

ἐξαπατάω, Ἰων. παρατ. ἐξαπατεύω, Ἀριστοφ. Πρ. 1070

(ἐν ἐξαπείρῃ)—Παθ., μέλλ. -απατεῦσθαι Πλάτ. Πρωτ. 499

Γ· ἀλλὰ καὶ -απατεύομαι, ἐπὶ παθ. σημασ., οὕτε ἐξαπατή-

σεσθαι ἐπὶ ὑμᾶς, ἀλλὰ μισθὸν λήψεσθαι Σεν. Ἀν. 7. 3, 3.—

ἐξαποσπάω, ἀποσπῶ, ἀπομακρύνω, Νικητ. Εὐγεν. 2. 222.
ἐξαποσταῖζω, ἀποσταῖζω ἔκ τινος, χύνω, τὸ προσήκον ἐξα-
ποσταῖζει δάκρυ Θεόδ. Πρὸδ. 8. σ. 377.
ἐξαποσταλτέος, α, ον, ὃν δεῖ ἐξαποστέλλειν ἢ ἐξαποστεῖλαι,
Γλωσσ.

ἐξαποστειλάριον, τὸ, τραπέριον λεγόμενον ἢ ἀζόμενον εὐθείας
πρὸ τῶν αἰνῶν, Στουδ. 1708Α, Λέων 300. [Τὸ τραπέριον λεγόμε-
νον ἢ ἀζόμενον πρὸ τῶν αἰνῶν κατὰ τὴν Μεγ. Τεσσαρακοστήν
ὀνομάζεται φωταγωγικόν· καὶ ἐπειδὴ ἡ προστακτικὴ ἐξαπόστει-
λιν ἐπαναλαμβάνεται σχεδὸν ἐν ἀπασί τοῖς φωταγωγικοῖς, εἴνα·
παύλ· φουκὸν νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι τὸ ὄνομα ἐξαποστειλάριον ἀρχι-
κῶς ἰδίδετο εἰς τὰ ὑστερον ὀνομασθέντα φωταγωγικά].

ἐξαποστειλῶ, ἀποστειλῶ μακράν, Πολύδ. 3. 11, 1. Διόδ. 19.
102· ἐκπέμπω, ἐκδιώκω, ἐκ τοῦ παραδείσου Ἑβδ. (Γέν. 1^η, 23
κ. ἀλλ.)· Παθ., ἐξαποστειλλομαι, Φιλίππ. παρὰ Δὴμ. 251, 5.

II. ἀπολύω αἰχμάλωτον καὶ ἀποστειλῶ αὐτὸν πρὸς τινὰ σκοπὸν,
δὲ δὲ Φίλιππος πεισθεὶς ἐξοπέστειλε τὸν Ἀμφίδομον χωρὶς
λύτρων Πολύδ. 4. 84, 3· ἀπολύω, ἀποπέμπω, χωρὶς τὴν γυναῖκά
μου, Ἑβδ. (Δεν. ΚΔ', 4).

ἐξαποστρέφωμαι, ἀποστρέφωμαι ἔκ τινος, Ἰωάν. Γεωμέτρης
παρὰ Bardin. Catal. Bibl. Matic. τ. 1. π. 67.

ἐξαποστολή, ἡ, τὸ ἐξαποστέλλειν, Πολύδ. 1. 66, 2, κτλ., ἐν
τῷ πληθ. 9. 5, 5.

ἐξαποστίνω, ἱκανοποιῶ ἐντελῶς, καταπραύνω, οὕτω κεν τῆς
μητρὸς Ἐρινύας ἐξαποστίνωις Ἰλ. Φ. 412,

ἐξά-πουε, ὅ, ἡ, -πουον, τό, ἐξ πόδας ἔχων, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ.
4. 6, 16. II. = ἐξάπεδος, Λουκ. Κρον. 17, Πλουτ. Λούκουλ.

37. 2) ἐν τῇ στοιχειᾷ, στίχος ἔχων ἐξ πόδας, οὕτω τὸ
μέτρον ἡρωϊκὸν ἐστίν. ἐξάπουον, τέλειον, κατὰ πόδα δά-
κτυλον βαινόμενον Διον. Ἀλ. π. Συνθεσ. Ὄνομ. τ. 5. σ. 21, 7,
ἐκδ. Ρεινκ. κ., πρὸλ. Ἑξπους.

ἐξαποφαίνω, ἐπιτεταμένον· ἀντὶ τοῦ ἀποφαίνω, Λουκ. Ἠσίο-
δος 6.

ἐξαποφθεῖρω, καταστρέφω ἐντελῶς, Δίσχυλ. Πέρσ. 464, Σορ.
Τρ. 713.

ἐξαποχίζω, ἀποχίω ἔκ τινος, κρήνην δὲ δίκην ὀφθαλμῶν ἐξ-
αποχέτω δάκρυ Τεττ. Ἰστ. 3. 327.

ἐξά-πρυμνος, ον, ὁ, ἐκ τοῦ μέρους τὸ ὦλον, ἔχων ἐξ πλοῦς,
ἐξ πλοίων, τὸν ἐξάπρυμνον, δηλ. τὸν Ἠρακλῆα, «ὅτε ἐξ
νῆος ἔχων, εἰς τὴν Τροίαν ἦλθεν» (Σχόλ.), Δυσκόρ. 1347, πρὸλ. Ἰλ.
Β. 638.

ἐξά-πετρυγός, ον, ἔχων ἐξ πέτρυγας, τὰ χρυσὰ ἐκεῖνα
ἀγάλματα, ἐξοπτέρευον ἐκότερον αὐτῶν Κλήμ. Ἀλ. 667,
Γρηγ. Ναζ. II. 52Δ, ἐπὶ τῷ Ζεραφῆμ.

ἐξαπτικύς, ἡ, ον, ἀρμόδιος πρὸς ἐξαψιν, ἐξαπτικὴ παθῶν
ὕλη Ἰω. Δαμασκ. σ. 756, ἐκδ. Μί.

ἐξά-πτύχος, ον, ἔχων ἐξ πτυχάς, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Μ. 205,
Ἠσυχ. ἐν λ. ἐξήλατων (ἐνθα ἐν τῇ δευτέρᾳ σημασίᾳ γραπτ. ἐξή-
λατων μετὰ δασείας).

ἐξάπτω· μέλλ. -ψω, δένω ἔκ τινος ἢ εἰς τι, πείσσω νεὸς·
κίετος ἐξάψας μεγάλῃς Ὀδ. Χ. 466, πρὸλ. Ἰλ. Ω. 51· Φρύγισ
πέπλων ἀγάλματα ἐξάπτω χρὸς Εὐρ. Τρω. 1220· τὴν πόλιν
ἐξήψε τοῦ Περσέως καὶ τὴν γῆν τῆς θαλάσσης Πλουτ. Θε-
μιστ. 19· οὕτως, ἐξάπτειν τι ἐκ τινος Ἠρόδ. 1. 26· ἀπὸ τινος
Ξεν. Κυν. 10, 7· οὕτως, ἐκ τοῦ νηοῦ ἐξάπτειν σχοῖνον ἐς
τὸ τεῖχος Ἠρόδ. 1. 26· ἐξάψας διὰ τῆς θυρῆος τὸ καλῶδιον
Ἀριστοφ. Σρ. 379.— Παθ., περὶ τὴν κεφαλὴν ἐξήμμεθα πη-
νικὴν τινὰ, ἔχομεν προσηρμυσμένην περὶ τὴν κεφαλὴν φενάκη τινὰ,
Ἀριστοφ. Ἀποσπ. ἐν τοῖς Ἀδελφ. 3, Μεινεκε.

2) μεταφ.,
τῶν σῶν δὲ γονάτων πρωτόλειαν θιγγάνω ἰκέτης, ἀφύλλους
στόματος ἐξάπτων λιτάς, προσκρομῶν (οὕτως εἰπεῖν εἰς τὰ γό-
νατά σου) τὰς ἰκετικὰς στόματος· ἀνευ ἰκετηρίας, δηλ. ἀνευ ἰκετηρίων
κλάδων, Εὐρ. Ὀρ. 383· τῆς τύχης ἐξάπτειν τὰ πραττόμενα,
ἐξαρτῶν ἐκ τῆς τύχης, Πλουτ. Σόλλ. 6· συνδέω ἐν πράγματι πρὸς
ἄλλο, ἐξακολουθεῖ διήγησιν, ἔπειθ' οὕτως ἐξάψομεν τὴν δια-
δοχὴν τῷ Ἀβίων λόγου Διογ. Α. 8. 50· ἐξαμμένους ἐκ σώ-
ματος, προερχόμενος ἐκ τοῦ σώματος, Τίμ. Λοκρ. 102Ε. 3)
ἐξ. τινί τι, τιθέναι τι ἐπὶ τινος, ἰκετηρίαν γόνασιν Εὐρ. Ι. Α.
1210· κόσμον νεκρῷ ὁ αὐτ. Τρω. 1208· ἐξ. βρόχον ἀμφὶ δεξι-
ρην ὁ αὐτὸς Ἰων 1065. II. Μέσ., κρατῶ τι διὰ τῶν χειρῶν
καὶ κρεμῶμαι ἐξ αὐτοῦ προσπαθῶν νὰ σῶν αὐτὸ κάτω, σειρὴν
χρυσέην ἐξ οὐρανὸθεν κρεμάσαντες πάντες ἐξάπτεισθε
θεοί, πᾶσοι τε θείων Ἰλ. θ. 20 ἐξάπτεισθε τῆς οὐραγίας,
παρκαλοῦσθαι κατὰ πόδας, Πολύδ. 4. 11, 6· ἐπιλαμβάνομαι τινος,
τῶν Ἑλληνικῶν ἐξάπτεισθε κελεύοντος βασιλέως, ἐπιλαμ-
βάνομαι τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων, Πλουτ. Θερ. 31.

2) κρημνίζω ἐπὶ πᾶσι μου, φέρω τι κρημνίζομαι περὶ τὸ σώμα μου, φέρω
τι, τί πῆλιν μελάνος ἐξήψω χρὸς λευκῶν ἀμείψας· Εὐρ.
Ἰλ. 1186· ἐπὶ πλοῖον, ὅγῳ διὰ κάλου καὶ σῶμα αὐτῆς, βυ-
μουλκῶν, τὰς δ' ἀκέραιους (ναῦς) ἐξάπτειν κατὰ τὴν εἰς
τὴν πόλιν Διόδ. 14. 74· ἐξάπτομαι τινὰ, κάμνω τινὶ νὰ ἐξα-
π-
τάται ἐξ ἐμοῦ, ἐανθὰ καὶ διεκτενισμένα μενιράκιο, τοὺς ἐξα-
στάς ἐξαψάμενος καὶ τὰς ἐταῖρας Φιλίστρ. 335· πρὸλ. ἐν ἀπ. τῷ.
B. ἐν τῷ ἐνεργ. προσέτι, βάλλω πυρ, ἀνάπτω, τὰν ὕλαν Τίμ.
Λοκρ. 97Ε. II. μεταφ., ἀνάπτω, διεγείρω, ἡνίκα ὁ Πέρσης
τὸν μέγα πόλεμον ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐξήψε Ἀλ. π. Ζ. 12. 35.
— Παθ., πῦρ ἐξ. ἐκ λίθων Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 9. 10· ἐξημι-
μένος ὑπὸ φιλοσοφίας ὥσπερ πυρὸς Πλάτ. Ἐπίστ. 340B, πρὸλ.
Πολ. 498B· ἐξάπτομαι ὡς καὶ νῦν, ὑπ' ὀργῆς καὶ φιλονεικίας
ἐξοφθέντες Διον. Ἀλ. 5. 38.
ἐξάπτωτος, ον, (πῦρ) ἔχων ἐξ πύσσει, Πρῖστιαν. 5. 14, 77.
ἐξαπωθῶ· μέλλ. -ώσω καὶ -ωθήσω, ἀπαθῶ μακράν, Εὐρ.
Ρήτορ 811.
ἐξαπωλεία, ἡ, ἐντελὴς ἀπώλεια, Γ. Παχυρ. τ. Β', σ. 232. 2.,
402. B, ἐκδ. B.
ἐξά-πώλως, ον, ἐπὶ ἄρματος, τὸ συρόμενον ὑπὸ ἐξ πῶλων ἢ
ἵππων, τὸ δὲ ἄρμα ἦγεν ἐξάπωλως, ἵππων λευκῶν, μεγί-
στων τε καὶ ἀσπίλων Ἡρωδιαν. 5. 6, 16.
ἐξάραγμα, τό, «σύντριμμα» Γαληνοῦ τῶν Ἰηπ. Γλωσσ. Ἑξήγ.
π. 466.
ἐξάραϊώω, -αίωσις, ἐπιτεταμ. ἀντὶ ἀραϊώω, -αίωσις, Ἀρετ.
Ὀδ. Νούστ. Θεραιπεν. 2. 6, π. Αἰτ. Ὀδ. Παθ. 2. 2.
ἐξαραιρημένος, ἐξαραιρηται, ἕτε τοῦ ῥήμα ἐξαίρειω.
ἐξαράωμαι, ἀπολ., καταρῶμαι, μετὰ συστ. αἰτ., ἐκ δ' ἀράς
κακὰς ἡρώτο τοῖσι τοῦργον ἐξαιρεσμένους Σοφ. Ἀντ. 427.
II. «ἐλὼ εὐχάς, ἐπὶ ἱερύσεως ναοῦ, ὅτι χρυσὸς ἀσπίδας
ἀνέθηκεν (ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων) πρὸς τὸν κοινὸν νεῶν πρὶν
ἐξαράσασθαι, «ἐξαράσασθαι δὲ ἐστὶ τὸ ἐκτελεῖν τὰς ἀράς, του-
τέστι τὰς εὐχάς, ὅς ἐπὶ ταῖς ἱερύσεσι τῶν ναῶν εὐχάσι ποιέσθαι»
(Ἀρτοκρ.), Δίσχυλ. Κατὰ Κτησιφ. 32. 3. Διόδορ. γραφ. πρὶν
ἐξαίρεσθαι.
ἐξάρσσω, Ἀρετ. -ττω· μέλλ. -ξω· ἐξάγνυμι, ἐκρήγνυμι, συν-
τρίβω, ἐκ δὲ οἱ ἱστών ἀραξε ποτὶ τρόπιν (Ἀριστοφ. καὶ ἄλ-
λοι ἀραξε, Ζηνόδοτος δὲ ἔαξεν) Ὀδ. Μ. 422· οὐδ' εἰ χολωθείς
ἐξοράσειεν λίθω δέοντος Σιμωνίδ. Ἀμοργ. 7 [8], 17· κατασυν-
τρίβω, τὴν ῥίνα Ἰηπ. 57· τὴν κιγκλίδ' ἐξάρσας Ἀριστοφ. Ἰηπ.
611· πρὸλ. Ἀλ. π. Ζ. 15. 16· μεταφ., σὶον ὡς ἐξάρσας τὴν
ἀγαν αὐθαδίαν Ἀριστοφ. Θεσμ. 704. II. μετ' αἰτ. προσ.,
πλήττω, προσδίδω διὰ λουδοῦν, ὕβριζω, κακολογῶ, λουδοῦν,
κάγω οὐκέτ' ἐξηγεσθῶν, ἄλλ' εὐδὲς ἐξαράττω πολλοῖς
κακοῖς κοίσοις ὁ αὐτ. ἐν Νερ. 1373.
ἐξαργέω, κατατῶ ἐν πλῆρει ἀργίᾳ ἡ ἀρρανεῖα, οἷον τῷ καθέ-
δοντι ἢ καὶ ἄλλως πως ἐξηργηκότι Ἀρετ. Ὀδ. Ν. 1. 8, 9·
διὰ τὸ τὴν μὲν δύναμιν ἐξηργηκέναι αὐτὸν δὲ τρυφᾶν ὁ
αὐτ. Πολιτικ. 5. 10, 24. II. Παθ., ἀμελοῦμαι, παραμελοῦμαι
ἐντελῶς, ἔργα δρῶμεν οὐκέτ' ἐξαργούμενα Σορ. Φιλ. 556·
ἔσω τῇ φύσει βελτίων ἐστί (γῆ), τοσοῦτ' ἂν μάλλον ἐξαργη-
θεῖσα δι' ἀμείλιαν ἐξοπάλλουσι Πλουτ. 2. 2Ε.
ἐξάργματα, τό, (ἐξάρχομαι), ἀκρωτηριάσματα, ἥρω δ' Ἀἰο-
νίδης ἐξάργματα τάμνε θανάτοντος Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 477, ἐνθα
ὁ Σολομῆτης σημειοῦται· καὶ δολοφονοῦντες ἀρχαῖος ἀκρωτηριά-
σματα τινὰ ἐποίησαν τοῦ ἀνατρουμένου καὶ ταῦτα λαβόντες ἐξήρτων
τοῦ τραχέλου αὐτῶν, κτλ.—Πρὸλ. μασχαλισματα, καὶ (δε σημ.
Jehb ἐν Σορ. Ἰλ. 445, ἴδε καὶ Σουῖδ. ἐν λέξει τ' μασχαλισθῆναι
καὶ ἔστωμ. Μ. ἐν σ. 118. 32.
ἐξαργυρίζω, ἰσοδύναμος τύπος τοῦ ἐξαργυρῶ, εἰς ἀργύριον,
εἰς χρήματα μεταβάλλω, πωλῶ, οὐδ' ἦν δὲν τελευτῶντα τὴν
ἐαυτοῦ στρωμνὴν ἐξαργυρία (διάρ. γρ. ἐξαργυρῶται), δηλ.
ἀργυρίου πωλῶναι, Θουκ. 8. 81· ἐξαργυρίζω (τὴν οὐσίαν) δημ.
59. 5· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐξαργυρισάμενος τὴν οὐσίαν
Πλουτ. 2. 850D· ἐξαργυρίζομαι τε, ἀποσπῶ, διαρπάζω, καὶ
ἐξαργυρισάμενος (τὸν οἶκον) πενίαν δούρει, καὶ ἀποῦ ἐξεγύ-
μνωσας τὸν οἶκον παραπονέσθαι ὅτι εἶσαι πένης, Ἰσοκρ. π. Δικαιογ.
Κλήρον 56, 43. II. λαμβάνω διὰ τῆς βίας ἀργύριον παρά
τινος, ἐπειδὴ δὲ πάντας ἐξηργυρίσας κατὰ τὸ δυνατόν,
ἐσῆγεν εἰς τὸν δῆμον, κτλ., Πολύδ. 32. 22, 1.
ἐξαργυρισμός, ὁ, = τὸ ἐξαργυρίζειν, Ἰουστινιαν. Κῶδ. 12.
38, 19.
ἐξαργυρολογέω, ἀργυρολογῶ, ὡς καὶ νῦν, Γ. Παχυρ. τ. Η',
σ. 480. 16, ἐκδ. B.
ἐξαργυρῶ, μετατρέπω εἰς ἀργύριον, δηλ. εἰς χρήματα, τὰ ἡμι-
στα πάσης τῆς οὐσίας Ἠρόδ. 6. 86, 1· πρὸλ. ἐξαργυρίζω.
ἐξάρεσκειν, Μέσ., ἀρίσκειν, ἡδομαι ἐν τινί, Κλήμ.
Ἀλ. 250.
ἐξάρεσκειν, μέλλ. -εσομαι· Ἀποθ., ποιῶ ἱμαῦν ἀρεσίν
αὐτῆς, ἀξιοῦμαι τῆς εὐνοίας αὐτοῦ, ὥστε ἔχειν καὶ θεοῖς ἐξάρε-
σθαι, θύοντες Ξεν. Οἰκ. 5, 3 καὶ 19, 2) μετ' αἰτ.,
προσ., ἐξάρεσθαι τινὰ δώροις, ἐξαγοράσαι αὐτὸν διὰ εἰδωλῶν,
Δημ. 1396. 26, πρὸλ. 1397. 3.
ἐξαρθρῶ, ἐξαρθρῶ, «σπαραγγοῦν» μέλος τοῦ σώματος, ἢ ἐμόν,
Ἰηπ. π. Ἀρτοφ. 784. 19, κτλ., ἢ ἄλλου τινός, μυθολογοῦσι δὲ τι-
νες ὅτι αἱ Ἀμαζόνες τὸ ἄρσεν γένος τὸ ἐαυτῶν νηπίον

τημένος ἐκ τῶν δακτύλων περιήγει (πρὸς τὸ τοῦ Ὁρατίου *suspensi loculos*), Δισχλ. 77. 11· παίδιον ἐξηρτημένον τοῦ τραχήλου Πλουτ. Βροῦτος 31· ἐντεῖθεν (ὡς τὸ ἐξηρτυμένος μ. δοτ. πράγμ.), ἔχων ἢ ἐφωδισμένος μὲ τι, πώγωνος ἐξηρτημένος Ἀριστοτ. Ἐκκλ. 494· ἐξηρτησθαι στρατοπέδον Δημ. 123. 23· —περὶ τῶν ἐν Δισχλ. Πέρσ. 711 καὶ Θουκ. 6. 17 χωρίων ἴδε τὸ ῥῆμα ἐξαρτῶω.

ἐξαρτηδόν, Ἑπίρρ. «κρεμαστά». Καθ' Ἰσχύ., «μετὰ τοῦ ἐκκρεμάσθαι».

ἐξάρτημα, τό, τὸ ἐξαρτῶμενον, κρεμάμενον ἐκ τινος, ὁ δελφίς π. χ., ὄργανον ναυτικόν, ὅπερ μετεχειρίζοντο ἐν ταῖς ναυμαχίαις πρὸς καταπόντισιν ἐχθρικοῦ πλοίου, ἀναμάσσεται ὑπὸ τοῦ Σχολ. ἐν Ἀριστοτ. Ἰνπ. 759, ἐξάρτημα νεῶν· ἴτο δὲ ὁ δελφίς σπιδροῦν κατασκευάσμα ἢ μολύβδινον εἰς δελφίνα ἐσχηματισμένον Σχολ. Ζηὸ ἄνωτ. —βάρος, ἐν Βίβλ. Πλ. 117· —προσέτι = περιλαμβ., Ἰππιαν. σ. 65.

ἐξάρτησις, εὠς, ἡ, ἡ συνοχή τῶν μερῶν τοῦ σώματος πρὸς ἄλληλα, νεύρων Ἰππ. π. Ἀγμ. 776· ἡ τῶν ἐμυδῶν ἐξ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 1, 31· τὴν ἐξ. ἔχειν ἐκ τινος αὐτοῦ 3. 14· τινι αὐτοῦ 1. 17, 17.

ἐξάρτεα, τὰ, τὰ «ἐάρτια», τὰ ἄρμενα τοῦ πλοίου, ἴδε Δουκάγγ. ἐν Ἰβέει.

ἐξαρτεῖωμαι μίλλ. Ἀστ. -ῶμαι —συμπληρῶ, τελειώνω, ὅτε δὲ ἐγένετο ἡμῶς ἐξαρτῆσαι τὰς ἡμέρας Πράξις Ἀποστ. κα', 5.

II. τελειώνω οικοδόμημα, Σουλ. Ἑπίρρ. 2208· ἐξ. πλοῖα, παρασκευάζειν προσηκόντως, ἐροπλίζειν, Ἀρρ. Περιπλοῦς Ἐρυθρ. θαλάσσης. σ. 11.—Παθ., εἶμαι ἐντελὴς παρασκευασμένος, ἐτοιμος, σίτος αὐτοῦ σ. 8· πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος πρὸς Τιμήν. Β', Ἰππιστ. γ'. 171—Μέτ., προμελεῖσθαι τι, ἐροδοῖμαι μὲ τι, καὶ τὰ ἄλλα ἐξηρτιστὸ Δουκ. π. Ἀλγῆν. Ἰστ. Δ. 33, ἐξαρτισμός, ὁ, τὸ ἐξαρτεῖν, ἐροπλίζειν πλοῖον, Βασιλ. 15. 1, 3, Ἀρριαν. Τακτ. (;), οὕτω καὶ ἐξάρτεος, ἡ, Εὐστ. 86, 21 (;). ἐξάρτυσις, εὠς, ἡ, παρασκευὴ, ἐτοιμασία, τέλειος ἐροδιασμός, Φίλιον Βελου. σ. 67· ἴδους ἐπὶ μουσικῇ προετοιμασίᾳ, Καλλιμάχ. παρὰ Σοφ. 485. 13, Εὐρύπαμ. αὐτ. 556. 34.

ἐξαρτῶω (ῶ), παρασκευάζω, ἐτοιμάζω, τάνδον ἐξάρτυε Εὐρ. Ἡλ. 422· παρασκευάζω ἐντελῶς, ἐροπλίζω, καὶ τῇ Πελοποννήσῃ ἐκατόν νεῶν ἐπίπλων ἐξαρτῶντες Θουκ. 2. 17· συγχοῖτον ἐν τῇ μέσ., ναυτικά τε ἐξηρτύετο ἢ Ἑλλάς καὶ τῆς θαλάσσης μάλλον ἀντελχοντο Θουκ. 1. 13, 25., 2. 13· τὰ ἡμέτερα δ' αὐτ. 1. 82· ἐγὼ φόνον γε μνητρὸς ἐξαρτύσομαι, ἐγὼ δὲ παρασκευάσω τὰ πάντα διὰ τὸν φόνον τῆς μητρὸς, Εὐρ. Ἡλ. 647· μετ' ὅπαρ., ὅλον ἐξαρτῶεται γάμον γαμεῖν Δισχλ. Πέρσ. 908· —Παθ., εἶμαι ἐτοιμος, πάντα σφὶ ἐξάρτυτο ἐς τὴν κάτοδον Ἡρόδ. 1. 61· πόλεμος ἐξαρτῶεται, παρασκευάζεται, Εὐρ. Ἡρακλ. 419· —ἰδίως κατὰ μεταφ. παθ. πρῆμ., ἐτοιμος, σεσαγμένος, ἐξευγμένος, ἐπὶ ἴππων, ἐξηρτυμένος πώλους παρ' αὐτὸν δεσπότην ἐστήσαμεν ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 1186· ὡσαύτως μετὰ δοτ. πράγμ., (ὡς τὸ ἐξηρτημένος μετ' αὐτ. πράγμ.), παρασκευασμένος ἢ ἐφωδισμένος μὲ τι, ἐξηρτυμένος νεηνίησι καὶ κυσὶ Ἡρόδ. 1. 43· ὕδασι καὶ αἰτίοισι εὐ ἐξ. 2. 32· τόχοισιν ἐξηρτυμένοι (διδότ. γραφ. ἐξηρτημένοι) Δισχλ. Πρ. 711· πλοίοις μακροῖς ἐξ. Θουκ. 1. 14· τοῖς ἁπασιν ἄριστα ἐξ. αὐτοῖς 80· καὶ ναοὶ καὶ πεζῶ ἅμα ἐξαρτυθεῖς ὁ αὐτ. 6. 31· ἐν 6. 17 ὑπάρχει διὰφ. γραφ. ἐξήρτηται. II. ἐν τῷ μέσ., ὡσαύτως, ἐξασκῶ, καθάπερ ὄργανον ἐξαρτυομένου τὴν φωνὴν καὶ παρασκευάζοντος Πλουτ. 2. 973D· πρὸλ. ἐξάρτυσις.

ἐξάρυσις, εὠς, ἡ, ἀπάντησις, Γαλγῆν. ἐν Ἰπποκρ. Γλωσσ. 468.

ἐξάρω, ἐκδιδῶ, ἐκπέζω, Ἰππ. π. Ἀγμ. 779 (Ἑρωτιαν. 152), ἐξεντλῶ, Πλάτ. 2. 637F.

II. ἐξαντλῶ ἐντελῶς, ἀποξηραίνω τι, γὰρ πλούτοιο Χρησμ. Σιδυλλ. 3. 640.

ἐξαρχῆς, Ἑπίρρ., ὁρθέτερον διερρημένως, ἐξ ἀρχῆς, ἴδε ἐν λ. ἀρχῇ.

ἐξάρχος, ὁ, ἡ, (ἀρχω) ὁ ἐτάρχων, ὁ ἀρχίζων τι, Λατ. *archior*, μετὰ γεν., ἀοιδός, ὁρῶντων ἐξάρχους Ἰλ. Ω. 721. 2) ὁ ἀρχηγός ἢ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ, Λατ. *coriphaeus* (πρὸλ. τὸ ἐπὶ μ.)· ἐξάρχος καὶ προηγούμενος καὶ κιστοφόρος· καὶ τὰ τοιαῦτα ὑπὸ τῶν γροσίδων προσαγορευόμενος Δημ. 313. 27, ἴδε *Spranh*. ἐν Καλλ. Ἰμν. εἰς Ἀῆλον 18, *Elmsl*. ἐν Εὐρ. Πάγχ. 141· καθόλου, ἡγεμὼν, ἀρχηγός, τῶν ἱερέων Πλουτ. Νομ. 10· τῆς στάσεως Πολύαν. 2. 1, 14, κτλ. — Παρὰ τοῖς μεταγεν. καὶ τοῖς Ἑκκλητ.

1) Ἰππρχας, «Ἐκτὸς Οἶκ. Σύνοδ. 680D. 2) ὁρχηπείσκοπος ὁλοκλήρου ἐπαρχίας, Σύνοδ. Σάρβ. Καν. 6. Καρθ. Ἰαν. 39.

3) ἐπιθεωρητὴς μοναστηρίων, = ἀρχιμανδριτὴς, Θεολόγ. IV. 1317C, Ἰουστινιαν. Νιαρ. 133. 4. 4) ὁ φυλάκων τὴν τάξιν, ὁ εὐταξίας ἐν ταῖς συνελεύσεσιν συνδύου, Θεολόγ. III 1409, Εὐαγγ. 2455B.

ἐξάρχω, μίλλ. -ῶω, ἀρχίζω τι, κάμνω ἐνάρξιν τινος, Λατ. *archior* εὐκ., μετὰ γεν., ὅστις ὁ ἐξήρχε γόσιο Ἰλ. Σ. 31· μολπῆς ἐξάρχοντος (ἐνν. τοῦ ἀοιδοῦ) Ὁδ. Δ. 19· ἐξήρχον ἀοιδῶν Ἰλ. Δσπ. Ἰπρ. 205· ἐξάρχετε φωνῇ (ἐνν. τῆς μολπῆς)

Πινδ. Ν. 2, ἐν τέλει· ἐξ. πετροβολίας Ξεν. Ἀν. 6. 6, 15· παιδῶνος Πλουτ. Δουκ. 22· δόγματος Πλουτ. Γάβ. 8, κτλ. — οὕτως ἐν τῇ Μέσ. τύπη, καθὼς ἐξήρχετο βουλῆς Ὁδ. Μ. 339.

2) μετ' αὐτ., βουλὰς ἐξάρχων ἀγαθὰς Ἰλ. Β. 273· ἐξ. παιήονα Ἀργίλ. 71· ὥδων θεῶν 8. 62· τὸν διθύραμβον Ἀριστ. Πόικ. 4, 14· ἐξ. ὄρκον ὑπαγορεύειν ἰ. Εὐρ. I. T. 743· καὶ ἐν τῇ Μέσ. τύπη, ἐξάρχου κανὼ ὁ αὐτ. I. Δ. 435· ἐξήρχεν αὐτὸς Κύρος παῖδ' ἀνα τὸν νομιζόμενον Ξεν. Κύρ. 3. 3, 68· ἀποτείνω, σπονδὰς τοῖς θεοῖς ποιεῖσθε καὶ παῖδ' ἀνα ἐξάργεσθαι, αὐτοῖς 4. 1, 6· ἄλλ' ὡσαύτως μετὰ διπλ. αἰτιατ., εἰ δέ μ' ὥδ' ἀεὶ λόγους ἰδὲ γαρ. λόγοις) ἐξήρχες, οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλυεῖν Σαρ. Ἰλ. 557· μολπᾶν· ἐξήρχον θεοῦ Εὐρ. Τρω. 152. 3) εἰσηγοῦμαι, οἱ λόγων ἀπτόμενοι ἀσεδῶν ἄλλοις τε ἐξάρχοντες Πλάτ. Νόμοι 891D. 4) μετὰ μεταφ., ἐξάργεσθαι ἀεθλεύων Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 362.

ἐξᾶς, ἄντος, ὁ, νόμισμά τι, τὸ Λατ. *sexans*, δεκτὸν γενόμενον παρὰ τοῖς ἐν Σικελίᾳ Ἑλλησιν, Ἐπίχαρμ. 6 Ἀλφ. — ἐν δὲ Ἱμεραίων πολιτείᾳ φησὶν (ὁ Ἀριστοτέλης) ὡς οἱ Σικελιώται τοὺς μὲν δύο χαλκοὺς ἐξᾶτα καλοῦσι, τὸν δὲ ἓνα σὺγκιαν· Πολυδ. Δ' 174 (Ἀριστ. Ἀποστ. 467), ἴδε τὴν λέξιν Ἰβέει. ἴδε Κόντου Φιλολογ. Ποικ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 46.

ἐξᾶς, ἐξᾶδος, ἡ, (ἐξ), τὸ οὐσιαστ. τοῦ ἀριθμοῦ ἑξ, Δουκ. Κρον. 4, Πλουτ. Δουκ. 5, κλ.

ἐξασσάλλωνμαι, ἀναπληρῶσθαι Ἰσχύ.

ἐξά-σμημος, ὁ, ὁ ἔχων ἑξ χρόνους ἢ ἑξ βραχεῖας συλλαβῆς, δ (τὸ Ἀλκαίον ἐνδεασυλλαβὸν) τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει ἱαμβικήν, ἣτοι ἐξάσμημον ἢ ἐπτάσμημον Ἡρακλ. 14. 3· πρὸλ. ἀρῶντα σ. 125. 12, ἐκδ. Ἐρμάννου (1812).

ἐξασθενῶ, γάνω τὰς δυνάμεις μου, καθίσταμαι ἀδύνατος, Ἰππ. 504. 9, Ἀριστ. Ἡθ. Μεγ. 2. 6, 45, Θιορρ. π. Φυσ. Αἰτ. 5. 9, 11· τοῖς λογισμοῖς Διδ. 20, 78. — Πρὸλ. Κόντου Γλωσσ. Πάρατρ σ. 79-86.

ἐξασθενῶσις, ἡ, κατὰπτωσις τῶν δυνάμεων, Γεωργ. Παχυμ. Ἀντρ. Παλ. 5. 18, σ. 282B.

ἐξασθενέζω = ἀσθενόω, μεταφ.

ἐξᾶσιν, δοτ. πληθ. τοῦ ἑξ, παρασχόμενοι τοῖς ἐξᾶσιν βασιλεῦσι τοῖς βόας με' Ἑπίρρ. Αἰθιοπίας τοῦ δ' μ. Χ. αἰῶνος, Σουλ. Ἑπίρρ. 5128.

ἐξασκελῆς, ἐς, ἐπὶ ἐπιδήσιον, σχιστὸς εἰς ἑξ σκέλη ἢ λιπιδᾶς, Παλλ. Αἰγ. 6. 60.

ἐξασκῶ, περιποιῶμαι, κασμῶ, ἐνδύω, ἐσθῆτι τινα Σαρ. Οἶδ. Κ. 1603· ἀλλὰ μετὰ διπλῆς αἰτιατ., ἀγῶνυ ἐξήσκησα Εὐρ. Ἡλ. 1383· πλόκαμον ἐξήσκει κόμη, διηυλίεσσι, ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 1071: — Πάθ., ἐφοδιάζομαι μὲ τι, περὶ τῶν Μουσῶν ὁργάνοισιν ἐξήσκημαι ὁ αὐτὸς ἐν Ρήσμ. 922· φυτοῖσιν ἐξήσκημένον, κεκοσμημένον. Δουκόρων 858· ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο, ἦτο εὐρωδισμένος μὲ εὐμορφα παιδία, Δουκ. Ἐρωτ. 10· ἀπολ., πάλους. Κύπριδος ἐξήσκημένως, ἡτρεπιστήνας, ἐτοίμους, Εὐδούλος ἐν Παννυχίδι 1· μνημα εἰς κάλλος ἐξήσκημένον, κομψῶς κατεργασμένον, Δουκ. Νεκρ. Διάλ. 24. 1.

II. ἐξασκῶ, γυμνάζω, ἐκδιδάσκω, τινα Πλάτ. Κλειτοφῶν 407B· τὸ ναυτικὸν Δίων Κ. 48. 49· οὕτως, ἐξασκῆτέον σωφροσύνην Νικόστρ. παρὰ Σοφ. 447. 29: — Πάθ., ἐξασκῶμαι ἢ γυμνάζομαι εἰς τι, τι Ξεν. Ἰππαρχ. 2. 1· περὶ τι Πλουτ. Νικ. 5. 2) κτῶμαι δὲ· ἀσκήσεω, ἐξασκῆσαντος ἔξιν ὁ αὐτὸς ἐν βίῳ Περικλ. 4· ἐξασκῶν τέχνην Θεμιστ. 217C.

ἐξασκᾶδιος, ὁ, ἀποτελούμενος ἐκ σταδίων ἑξ, Στράβων 234.

ἐξάστερον, τό, ὁ ἀστερισμὸς τῶν ἑξ ἀστερίων, δηλ. αἱ Πλειάδες, κοινῶς «Πούλια», «Πλειάδες αἱ ἑξ, αἵτινες λέγονται καὶ κοινῶς ἐξάστερον Σχολ. εἰς Ἡσ. Ἑργ. κ. Ἰμρ. 393, Εὐστ. Ἰλ. 870. 26.

ἐξαστις, εὠς, ἡ, τὸ ἐξέφθμα σφισθένης ὑφάσματος, ἐπὶ ἐπιδήσιον, παρασκευάζειν δὲ ἀθόνια κοῦφα, λεπτὰ, μαλθακά· μὴ ἔχοντα συρραφὰς μηδ' ἐξαστίας (γρ. ἐξάστιας) Ἰππ. π. Ἰγρ. 744· — ἐξαστίας· ἐννοῖ μὲν τὰ ἐπανιστάμενα ἐξ ἄκρων τῶν σφισθέων ὁσίων ἴνα, καὶ ἀπὸ τῶν βακῶν τὰς χρίκας· ἐμὲ δὲ καὶ τὰ πρὶν σφισθῆναι προῦχοντα τὸν αὐτὸν τρῶπον ὀνομάζειν δοκεῖ· Γαλγῆν τῶν Ἰππ. γλωσσ. ἐξήγ. 468, πρὸλ. Ἑρωτιαν. 154, ἐνθα ἡ ἴνομ. γράφεται ἐξάστις παροξύνοντος πρὸλ. διασημα. II. κρυστός, ὕσανος, Ἑπίρρ. παρὰ Hicks 90 ἐν τέλει.

ἐξάστυχος, ὁ, συνιστάμενος ἐκ στήλων ἑξ, περὶ τοῦ σχήματος τοῦ καλουμένου σφυριδῶν, «τὸ σφυριδῶν σχῆμα ἐξαστιχὸν ἐστὶ Δ. Β. 786. 20.

ἐξάστοιχος, ἐπὶ κρητῆς, ἡ ἔχουσα ἑξ σειρὰς κόκκων ἐν τῷ στάχτι, τῶν κριθῶν αἱ μὲν εἰσι δίστοιχοι· πλείστον δ' ἐξάστοιχοι Θεορρ. π. Φυσ. Ἰστ. 8. 4, 2· ἐξάστυχος ἐν Colimell.

ἐξαστοχίω, κατ' ἐπίτασιν ἀντι τοῦ ἀπτοχίω, Ῥωμαῖοι μεγάλῃς νίκης καὶ αὐγῆς ἐξαστόχησαν Μ. Ἀνταλ. σ. 114. 16, ἐκδ. B.

ἐξαστράπτω, ἐκλάμπω, Τρυφίδ. 103· πῶρ ἐξαστράπτου Ἑβ. (Ἰβέεικτλ Δ. 4), Εὐαγγ. κ. Δουκ. θ', 29, κλ.

ἐξά-σεῦλος, ον, ἔχων ἐξ στύλου· κατὰ μέτωπον, ἐπὶ ναῶν, Βιτρούβ. 3. 1.
ἐξά-σὺλλάβδος, ον, ὁ ἔχων ἐξ συλλαβάς, Σχόλ. εἰς Σοφ. Διάκτα 174, εἰς Ἀντ. 1256, 1302, εἰς Εὐρ. Ὀρέστ. 316, εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 737, κτλ.

ἐξασφαλίζω, καθιστῶ τι ἀσφαλές, τοῦτο δὴ περισκεψάμενος τὰ λοιπὰ ἐξασφαλίσαι Κικ. πρός Ἀττ. 6. 4, 3· αὐτῶ καὶ ἐν τῇ Μίσμ τύπῳ, πλείοσι παρασκευαίς ἐξασφαλίσάμενος τὸν τόπον Σεράβων 821, Σχόλ. εἰς Ὀρ. Ἰλ. Ν. 358.

ἐξᾠτιμάζω, καταφρονῶ, καὶ μὴ ἑατιμάζην, εἰ τυφλοῦ πατρὸς τοιῷδ' ἐφύτον (ἐφύτην Ἑλλικ.) Σοφ. Ο. Κ. 1378.

ἐξατιμύομαι, παθ., ἐντελῶς ἀτιμάζομαι, Ἐβδ. Ἰεζεκ. 15', 61'.—Τὸ ἐνεργ. παρὰ Γεωργ. Παχυμ. ἐν Ἀνδρ. Παλ. 5. 24, σ. 2990: τὸν γραμματέα ἐξατιμῶι κοῦρᾳ τριχῶν καὶ γενεῶν.

ἐξατριμῶ, = τῷ ἐπαμ., Ἰππ. 507. 37 κέξ: οὕτω καὶ ἐξατριμῶ, Ὀλυμπιάδ. ἐν Α. Β. 1371.

ἐξατριμῶ, μεταβάλλω εἰς ἀτρίον, κόμην· τὴν γὰρ ἐξατριμῶ, τοῦ πυρὸς ἐξατριμάντος ἐκ τῆς γῆς τὸ ὑγρὸν Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 11, 3· πρὸλ. 2, 2, 10:—Παθ., ἐξατριμῶμαι, ὡς καὶ νῦν, αὐτῷ 4. 10, 5 κ. ἄλλ. II. ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ. = τῷ Παθ., αὐτῷ 4. 6, 5 κ. ἄλλ., π. Ζ. Γεν. 5. 3, 8.

ἐξᾠτρίσεις, ἡ, Οἰκισμ. Ἐξῆ. εἰς Ἐπιστ. Πατρ. 214, 18.

ἐξᾠτρίσμα, τό, ὡς καὶ νῦν, Ε. Mil. ἐν Jourh. il. Snv. Mai 1888 σ. 315 (ἀνευ μαρτυρίας).

ἐξατον, τό, (ἱε, ἔω) = ἐξᾠστης III, Γλωσσ.

ἐξατονέω, γάνω τὰς δυνάμεις μου, χαυνούμαι, ἀπαυδῶ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 45. 6.

ἐξάτονος, ον, ἔχων ἐξ μουσικούς τόνους, ὥσπερ τινὰ συμφωνίαν, ἐν ἐξατόνῳ διὰ ποσῶν ἀποδίδωσι Πλούτ. 2. 1208F, Ἀριστ. τῷ Κοϊντιαν. σ. 21 Meib.

ἐξατράπη, ὁ, ἴδε σατράπης

ἐξάτροχος, ον, ἔχων ἐξ τροχούς, Ἡρών ἐν Vesch. Poliore, II. Gr. σ. 239.

ἐξαττάσμαι, παθ., κοσκινίζομαι, σεμιδάλις, ἐκ πολλῆς σφόδρ' ἐξηττημένη Ἀντιφάν. ἐν Ὀ. Ἀντίφ. 1· πρὸλ. διαττάσμαι.

ἐξαττικίζω, ἐκφέρω τι ἀττικῶς, μιμνῶμαι τοὺς ἀττικῶς, καττικίζειν καὶ ἐξαττικίζειν τὰ τῶν Ἀττικῶν φρονεῖν, ὥσπερ τὸ λακωνίζειν τὰ τῶν Λακωνίων.. σημαίνει μέντοι καὶ τὸ ἀττικῶς λέγειν Α. Β. 12. 26· ἐξηττικισμέναι λέξεις Φωτ. Βιβλ. σ. 86.

ἐξᾠττω, Ἀττ. συνήρ. ἀντὶ ἐξαττω, ἐξαίσσω.

ἐξατωρία, ἡ, (ἐκπυρρο) ἀπαλλαγὴ ἐκ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, Δίων ἐν Τακτ. 20. 71. Ὁ Σουδ. γράφει: ἐξατωρία καὶ ἐρμηνεύει: «ἐλευθερία ἀπὸ στρατείας».

ἐξαυάζω = ἐξαυαίνω, Θεοφρ. Ἀποσπ. 13. 2.

ἐξαυαίνω, ἐντελῶς ἀποξηραίνω, ὁ νότος.. τὰ ἔλυτρα τῶν ὑδάτων ἐξηύηνε (ἀβρ. α') Ἡρόδ. 4. 173:—Παθ., τὰ δένδρεα ἐξαυαίνθη αὐτῷ 151, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 514.

ἐξαυαίζομαι = αὐγάζω, Φιλόσοφ. 589B.

ἐξαύγεια, ἡ, ἀπαυγή, ἀπαυγασμός, λάμψις, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 175C, κλ.

ἐξαυγής ἐς, (αὐγῇ) λάμπων ἐκ λευκότητος, κατάλευκος, πώλων.. χιόνος ἐξαυγέστρων Εὐρ. Πρ. 304.

ἐξαυδάω· μέλλ. -ήσω, λέγω φανερώς, καθαρά, ἐξαύδα, μὴ κεῖθε νόψ Ἰλ. Α. 363, II. 10· Ζεὺς δ' ἀντίος ἤλυθε σὶ καὶ τὸδ' ἐξαυδ' ἔπος IIινδ. Ν. 110, 150· οὕδεν ἐξαυδάς σοφὸν Σοφ. Φ. 1244: οὕτως ἐν τῷ Μίσμ τύπῳ, Δίσχυλ. Χο. 150, 272.

ἐξαυδαδίζομαι, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ αὐθαδίζομαι, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 10. 4.

ἐξαυδοίς, Ἐπίρρ., ἴδε ἐν λ. ἐξαυτίς.

ἐξαυλακία, ἡ, ἐκροή, ἐκρυσίς, μετὰ δὲ τὴν ἐξο(υ)λακίαν τῶν εἰκοσι ἡμερῶν Ἐπίρρ. Σόφρων Ι. el W. 628.

ἐξαυλακίζω, = ἑαυλακίζω, Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχ. τῆς Ρωμ. Πολ. 2. 8, 3. 65.

ἐξαυλείω, ἐκ τῆς πολλῆς αὐξήσεως καθιστῶ τι ἄχρηστον, φθείρω, περὶ τῆς γλωττίδος τοῦ αὐλοῦ, ἐξηυλημέναι γλῶττιοι, αἱ παλαιαὶ Πολουδ. Δ'. 73, πρὸλ. καὶ 67, ἴδε Ἀριστοφ. Ἀχ. 681· ὡσαύτως, ἐξηυλημένος τὰ ὦτα, κατηυλημένος, Σύνταξ. 62B. ἴδε Ἰσχυλ. ἐν λ. ἐξηυλημένον.

ἐξαυλιζομαι, ἀποθ., ἐτέρχομαι τῆς αὐλῆς ἐν ᾗ διέμενον, ἐπὶ στρατῷ, ἐξαυλιζόμενοι ἀνεμένονεν Λουκ. π. Ἀλφρ. Ἰστ. Α. 37 (ἰσχυρ. γρ. ἐξοπλισάμενοι)· ὁ δὲ Ἀσιζάτης.. ἐξαυλιζεται εἰς κώμας ὑπὸ τὸ Παρθένιον πόλιον ἔχουσα, κατέλιπε τὴν θέσιν τοῦ καὶ ὑπῆγε καὶ ἠύλιθη, κατέλυσε εἰς κώμας, κτλ., Ξεν. Ἀν. 7. 8, 21.

ἐξαυλος, ον, ἐπὶ αὐλοῦ, ἄχρηστος ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως, Πολουδ. Δ'. 73.

ἐξαυδῶ, μέλλ. -αυξήσω· αὐξάνω τι ὑπὲρ τὸ ἔλεον, ἡ γὰρ θεριμότης ἐξαυδεῖν φαίνεται καὶ διορθοῦν τὰ μέλη καὶ σκληρύνειν Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 1, 22 1'—ἐν τῷ Παθ., παρὰ πολὺ ταχέως αὐξάνεται, ὁ αὐτὸς π. Φυτ. Ἰππ. 6, 6, 6.

ἐξανστήρ, ἡρως, ὁ, «κράταρ», Πολουδ. Σ', 68, Ἰσὺν, ἐν λ.

Ξει, Ξενφ. Μ. 346. 56, ἐπαγορθωθὲν ὑπὸ Βούκλ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπίρρ. 161—πρὸλ. ἐξαύω.

ἐξαυτής, ἐπίρρ., ἀντὶ ἐξ αὐτῆς [τῆς ὥρας], ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, πάραυτα, Οἰογν. 231, Ἀρατ. 641, Πολύβ. 2. 7, 7, κτλ.

ἐξαυτίς, ἀντὶ ἐξαυδοίς (ὅπερ δὲν ἀπαντᾷ), Ἰπικ. Ἐπίρρ., ἐκ νέου, αὐθις, πάλιν, Πηλείδης δ' ἐξαυτίς ἀσπληροῖς ἐπέεσσιν Ἀτρεΐδην προσέειπε Ἰλ. Α. 223, κτλ., Ἀρχίλ. 5.

II. ἐπὶ τόπου, ὅπισω, πρὸς τὰ ὑπὸ, ἀφρ' ἡὸς θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος ἐξαυτίς Ἰρῶας.. ὥσαιτο προτὶ ἀστὴ Ἰλ. 11. 654· ἐμπης δ' ἐξαυτίς μετελεύσομαι ἀντιβολήσων Ἀπολλ. Ράδ. I. 482.—Πρὸλ. Lohm. Ἀρίσταρχ. 161. Ἀλλὰ τὰ μνημονεύοντα χωρία δύναται κάλλιστα καὶ χρονικῶς καὶ ἐρμηνευθῆναι, ἐξαυτομολέω, αὐτομολῶ ἐκ τινος τόπου, ἐξαυτομολῶ πρὸς ὑμῶς Ἀριστοφ. Νεφ. 1104.

II. Παθ., προδίδωμι ὑπ' αὐτομολήσαντων, οὕτω γὰρ ἂν ἦκιστα.. ἐξαυτομολοῖτο τὸ σύνθημα Δίτ. Τακτ. 24.

ἐξαυτοσχεδιάζω, πράττει τι ἐκ τοῦ προχείρου, Γεωρ. Ἀεροπ. Ἰστ. σ. 40Δ.

ἐξαυχνευσμός, ὁ, ἐκτραχηλισμός, αὐθάδεια, ἐξαυχνε(σ)σμου πλήρης ἀδίκιας Ἀκύλ. ἐν Ναυμ., I', 1.

ἐξαυχνέω· ἀορ. -νήχησα, καυχῶμαι, μεγαλυνῶ, λέγω καυχώμενος, μετὰ μετοχ., ἐξηύχει λαδῶν Δίσχυλ. Ἀγ. 872· μετ' ἀπαρ., Σοφ. Ἀντ. 390, Εὐρ. Ἰκ. 504· μετ' αὐτ. πράγμα, τοῦτ' ἂν ἐξηύχησ' ἐγὼ Σοφ. Φιλ. 869.

ἐξαυχμάω, πάσχω ἐκ ξηρασίας, ὅταν ἐξαυχμῶσι δι' ἀνυδρίαν Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 5. 9, 8.

II. ἐν τῷ Παθ., καταξηραίνομαι, ἐξαυχμιούται γάρ, κτλ., Διογ. Α. 7. 141.

ἐξαύω, κατὰ τὸν Εὐδοκ. (Ὁδ. 1547. 58) = ἡπτάω, «καὶ τὸ ὑπέρσαι ἐξαύσαι, ὁ δὲ τὸν ἐγκέφαλον τις ἐξαύσας καταπίνει» (Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἐρριτῇ 9), κατὰ δὲ τὸν Ἰσχυλ. «ἐξαύσαι» ἐκλείναι, ἐλθ., κρέας ἐκ τῆς χύτρας διὰ τοῦ ἐξαυτῆρος. II. = ὑγαίνω, μέζον δ' ἐξαύσατο βραυδὸν Ἐρατοστ. ἐν τοῖς Α. Β. 6553.

ἐξαύω, φωνάζω δυνατὰ, «ἐρωαίω», ἐκ δ' ἦσο' ἐγὼ [ῶ] Σοφ. Τρ. 356 ἴδε ἐν λ. αὐῶ.

ἐξαφάζω, «ἐξ ἐαυτοῦ γινόμενος, καὶ περιθλίπων» Ὡσυχ.

ἐξαφαίρειω, ἀφαιρῶ τι ἐκ τινος, ἐν τῷ μίσμ τύπῳ, εἰς δ' κε πασέων ψυχὰς ἐξαφείληθε Ὁδ. Χ. 444, πρὸλ. Σοφ. Ἰλ. 1157· ἐξ. φρενῶν τὸν νοῦν τὸν ἐσθλόν Πρωτῆς παρὰ Δικαίου. 150, 241—περὶ τοῦ ἐν Δημ. 100. 8 χωρίου ἴδε ἐν λ. ἀφαιρέω.

ἐξαφάνεζω, ἀφανίζω, ἐντελῶς, καταστρέφω, ὅπως εἰ' ὄντι, παίδων ἀγονον γόνον ἐξαφανίζων Εὐδούλος ἐν Ὀργηκαρίωνι 1. 111· Παθ., γίνομαι ἐντελῶς ἀφαντος, Πλάτ. Πολιτ. 270 B, Χρησμ. Σιδυλ. 8. 103.

ἐξαφάνισις, ἀφάνισις, Νεκτ. Ὀμ. σ. 8, καὶ ἐξαφανισμός, ἡ, Νεῖλω Ἐπιστ. 99.

ἐξαφαρπάζω, ἀφαρπάζω ἐκ τινος, Τζέτζ. ἐν Ἀνικδ. Κραμῆρην τ. Α. σ. 331, 17.

ἐξαφεδρώ, ἐξιδρώ τι, νοστήμιον αἵματος ἐξαφεδρωμῆς συ Σουδ. Ἐκλογ. 1. 754 ἐκ διορθώσεως Schindl. ἀντὶ ἐξαφεδρωμένον.

ἐξαφένιμι, ἐλαχονέζω, παλτόν Ξεν. Ἰππ. 12. 12· ἐξαπαστέζω, πέμπω, τοὺς δὲ γροσφομάχους καὶ τῶν πεζῶν τοὺς ἐπιλέκτους ἐξαφείεις, ἐκέλευσε προσβάλλειν Πολύβ. 10. 39, 1:—Παθ. ὁρ., ἐξαφένιμι, ἀντὶ -ήτω [ῆ] Συλλ. Ἐπίρρ. 585B II.

II. ἀπαλλάττω, ἐλευθερώνω ἐκ τινος, ἀλλ' ἐξαφείται τοῦδ' ἐγ' ὡς ἐγὼ κλύω Σοφ. Τρ. 72.

ἐξαφίσταμαι, παθ. μετ' ἀορ. ὁ', πρῆμ. καὶ ὑπερσ. ἐνργ., ἀπομακρύνομαι ἐκ τινος, θεινὴν γάρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις λίεας ὅποιας ἐξαφίσταμην ἐγὼ Σοφ. Ο. Κ. 561, Κύρ. I. Α. 479.

ἐξάφορον, τό, ἐν Ῥώμῃ φορεῖαν φερόμενον ὑπὸ ἐξ ἀνδρῶν, Μαρτίν. 2. 81, 1:—ἐξάφοροι, οἱ φέροντες· τὸ τοιοῦτον φορεῖον, Βιτρούβ. 10. 8.

ἐξαφρέζω, βράζω τι ἐν ὕδρῳ καὶ ἀραιῶν τὸν ἀφρόν αὐτοῦ, «ταρτίω», ἐστι μέντοι τὸ ὠμόν (μίλι) φυσσώδες.. ὅθεν ἐξηφρισμένῳ δεῖ χρησθαι Διοσκ. 2. 101: μεταρ., πρὶν αἱματηρῶς ἐξαφρέζεσθαι μένος, πρὶν ἐκδῆλθον ἀφρόν τοῦ αἵματος μένος, ἐκ μεταφῶς τῶν θαυμαζομένων πώλων, Δίσχυλ. Ἀγ. 1087· μεταβάλω εἰς ἀφρόν, ὑετόν.. τῇ οφοδρωτέρᾳ τῶν ἀνέμων πρὸς βολῇ ἐξαφρέζων εἰς νιφετὸν μεταπήγνυσιν Θεοφρ. π. 3, σ. 334· ἀραίω, ἡ κοκοποία.. τὰ κῆματα θρασυνοσὺς οὐκ ἐξαφρέζει εἰς ὕμνον ἀκρατῇ Ρῶστ. Πονηιάτ. 100. 91.

ἐξαφρισμός, ὁ, ἡ εἰς ἀφρόν μεταβολή, Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. I. σ. 122.

ἐξαφρούομαι, μεταβάλλομαι εἰς ἀφρόν, δ' ὅλ' [τὸ αἶμα].. ἐξαφρούομαι Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. I. σ. 126.

ἐξαφύω, ἀπαυδῶ, οἴνομ.. ἐξαφύοντες Ὁδ. Σ. 93—πυρρ. ἀβρ., ἐν.. ὅν πῦρος ἦκε καὶ ἐξήφυσεν ὀδόντων Ὀμπ. Ἀλ. I. 573· ἴδε ἀφύω.

ἐξαχα, ἴδε ἐξαχῆ.

ἐξά-χειρ, εἰρος, ὁ, ἡ, ἐξ ἡείρας ἔχων, Λουκ. Ἐρμ. 74, Τό-
εαρ. 62.

ἐξάχῃ, ἐπίρρ, κατὰ ἐξ πρόπους ἢ εἰς ἐξ μέρη, τὴν δ' ἐντὸς
σχίσας ἐξάχῃ Πλάτ. Τιμ. 361D· ἐξάχα Ἰωάνν. Ἀλ. Τονικά
παράγγ. 33.

ἐξάχυνος, ον, περιλαμβανὼν ἐξ χοίνας, κοινῶς οὐσινίκα,
Ἀριστοφ. Ἀπασπ. Ἀδῆρ. 93, Meineke.

ἐξάχουρος, ον, ὁ ἔχων ἐξ χορδῶν, ἐν ἐξαχόρδῳ κιθάρα
Ἀλ. ὠνυμ. π. τοῦ Ἀγ. Θεοδ. 19, σ. 18.

ἐξά-χουρος, ον, συνήρ, -χουρος, ον, χωρῶν, ἐξ χάς, ἐξά-
χουρ ὠρίαν Πλουτ. Σόλων 23.

ἐξά-χρεῖω, καθίστω ἀχρεῖον ἢ ἀχρηστον, Ἀρθεῖας σ. 966 Μαί.

ἐξά-χρονος, ον, ὁ συνιστάμενος ἐξ ἐξ χρόνων (βραχείων), ὡς π.
χ. ὁ μοιολογός, Ἠφιστοφ. 3, 2.

ἐξάχῃρω, ὁφαιρῶ τὰ λέπυρα, «φλούδια» ἐκ τινος, Ἠσὺχ, ἐν
λ. λεπυριώσαι.

ἐξάχῃς, ἐπίρρ. = ἐξάχῃ, Ἀριστοφ. Τοπ. 2, 7, 1, Δίων Κ. 75, 4.

ἐξάφαιμος, ον, συνιστάμενος ἐκ φαλμῶν ἐξ, Ἐν ταῖς ἱεροτε-
λεστοῖς, ἐξάφαιμος εἶναι οἱ ἐξῆς ἐξ φαλμοί, ὁ γ', ὁ λ', ὁ ε', ὁ
π', ὁ ρ' καὶ ὁ ρυ', ἀναγιγνωσκόμενοι κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἱε-
ροῦ, Σωκρ. 1705B, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 265B, Ὁραλόγ., Σύνοψις, κτλ.

ἐξάψις, εως, ἡ, πρόσδεσις, ἐπίδεσις Ἰαμβλῆχ. ἐν Νικομ. 151D.

II. Τὸ ἐξάπτειν, καθύς, καυσώδης αἰσθησις, ἐξαψίν ποιεῖν
Ἰηπ. 404, 27, πρὸλ. Ἀριστοφ. π. Κύσμ. 4, 23· τὸ ἐξάπτειν ὡς
καὶ νῦν, δέφυλλοις, ἐξαψίς καρδίας, κτλ., Ζωναρ. 1456· — ἐπὶ
τοῦ ἡλίου, ἀνατολή, Γαλην. 2) τὸ ἀνάπτειν πῦρα, φωταρχία,
Ἰω. Μαλαλ. 206, 13.

ἐξαωρία, ἡ, ἡ ἔκτη ὥρα τῆς ἡμέρας (ἡ μεσημβρία), Παλλὰδ.
Λουσ. 1211D.

ἐξά-ωρος, ον, ὁ διαρκῶν ἐξ ὥρας, ἐξάωρος ἡ νύξ (ἐν Βρεταν-
νίᾳ) Μιζ. Ἰνυκῆς Ἐπιστ. 13, σ. 30.

ἐξεαγείς, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐξαγνυμι.

ἐξεγγυῖαι· μέλλ., -ῃσαι, παρασθῆναι ὑπὸ ἐγγύησιν δοῦλον ὅπως
ἐξετασθῇ, ὃν ἐχρῆν δεδεμένον αὐτοὺς φυλάσσειν, ἢ τοῖς φι-
λοῖς τοῖς ἐμοῖς ἐξεγγυῖσαι Ἀντιστ. 5, 47· ἐλευθερῶ τινα πα-
ρέχων δι' αὐτὸν ἐγγύησιν, μὴδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεγγυᾶν μὴδένα
Δημ. 724, 6· — Παθ., ἀπολύομαι ὑπὸ ἐγγύησιν, ἱκετεύοντες μὴ
στρεβλωθῆναι, ἀλλ' ἐξεγγυθέντες κριθῆναι Ἀνδοκ. 1, 44,
πρὸλ. Δημ. 394 καὶ Λυσ. 22, 10.

ἐξεγγυῖν ἢ ἐγγυῖν, Ἰσοκ. 50, 24.

ἐξεγέρσις, εως, ἡ, ἐγγύησις ὑπὲρ τινος, κυρίως ὅπως ἀπολυθῇ
ἐκ τῆς ἐρκατῆς, «τὸ ἐξελεῖσθαι τινὰ δι' ἐγγυητῶν καταστάσεως» Δη-
μοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους (725, 10)· Ἀρποκρ.

ἐξεγείρω· μέλλ., -ερῶ, ἐξεγείρω τινὰ τοῦ ὕπνου, ἀφυννίζω,
ῥωστ' οὐχ ὕπνω γ' εὐδοντά μ' ἐξεγείρετε Σοφ. Ο. Τ. 65, Τρ.
478· — Παθ., ἀφυννίζομαι, ὑπαὶ κώνωπος Δισχύλ. Ἀγ. 892·
ἐφυννῶ, Ἠρόδ. 1, 34, Εὐρ. Ὀρ. 1530· οὕτω καὶ ἐν τῷ συγκεκριμέ-
νῳ ἄρρ., ἐξηγρήμην Ἀριστοφ. Βάτρ. 51· Ἐπικ. γ' πλῆθ. ἐξεί-
ρησεν Θεόκρ. 24, 21· ἄπαρ, ἐξεγείρεσθαι (κοινῶς -ἐγρεσθαι)
Πλάτ. Συμπ. 223C· ἐξεγρήμηνος αὐτοῦ· οὕτω καὶ πρὶν. ἐξε-
γρήγορα Ἀριστοφ. Ὀρν. 1413. 2) ἐξεγείρομαι, ἐξαρπίζομαι,
ἀρ' ἐξεγείρει τοιοδ' ὀνειδέσιν, πάτερ; Δισχύλ. Χο. 495.

3) μεταφορ., διεγείρω ζήτημα περὶ παρελθόντος συμβεβηκότος καὶ λη-
σμονήνους, Δατ. excoitare, εὐδοντ' ἂν ἐξήγειρε τὸν Ἀγαμέ-
μνονος φόνον Εὐρ. Πηλ. 41· σκαλίζω τὴν ψυχήν, κάμνω ν' ἀνάψῃ,
τὸν ἀνθρώπον ἐξεγείρειν Ἀριστοφ. Λυσ. 315· ἐπὶ ἔπνου, διεγείρω
αὐτόν, Σεν. Ἰηπ. 11, 12· πόλεμον Διόδ. 14, 44.

ἐξεγέρσις, εως, ἡ, ἐπὶ στρατοῦ, τὸ ἐξεγείρειν αὐτὸν ἐκ τοῦ
ὕπνου ἢ ἐκ τοῦ στρατοπέδου, Πολύβ. 9, 15, 4. 2) τὸ ἐγείρε-
σθαι ἐκ τοῦ ὕπνου, μετὰ τὴν ἐξέγερσιν οὐχ εὐρύσκειν τινὰς
Διον. Ἀλ. 3, 70, Πλούτ. 2, 909G.

ἐξεγκατεῖζω, ἐξεντερίζω, «ἐκκοιλιάζω», Γλωσσ.

ἐξεγκαφαλίζω καὶ ἐξεγκαφαλίζω, κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὸν
ἐγκέφαλόν του, τὰ «μουλά του», Γλωσσ.

ἐξεδαφίζω, ἐπιτεταμ., ἀντὶ τοῦ ἐδαφίζω, ἐξεδαφισθήσῃ
καὶ πῦρ σε ὅλην θαπανήσῃ Χρησμ. Σιδυλλ. 8, 39, Ὀριγένης. VII,
241D.

ἐξέδρα, ἡ, οἰκημέτιον παρὰ τὴν κυρίως οἰκίαν, ἐκκλησιᾶ δ' ἄλ-
λων ἄλλοσ' ἐν στέγαισι, τοὺς μὲν ἐν σταθμοῖς ἱππικοῖς,
τοὺς δ' ἐν ἐξέδραισι Εὐρ. Ὀρ. 1419, ἔνθα ὁ Σχολιάστης ἐρμη-
νεύει: «ἄλλον δ' ἄλλοτε ἀγαθὸν ἐκλίσσε, τοὺς μὲν ἐν τῷ (κοινῶς)
σταύλῳ, τοὺς δὲ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἀποπάτου» — ὡς μέρος τοῦ ἐν Ἀλε-
ξανδρείᾳ Μουσείου, στοὰ ἢ αἴθουσα μετὰ καθισμάτων ἐνθα συνήρ-
χοντο οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ ῥήτορες καὶ ὁμιλεῖται αὐτῶν, Σερβάνω 793,
Κικ. Ριν. 2, 4, Βιτρούβ. 5, 11· — συχνάκις ἐν ἐπιγραφαῖς, ἐνθα
ἀναγράφεται ὅτι τις ἀνέγειρε πρὸς χρήσιν τοῦ δημοσίου ἐξέδραν.
Συλλ. Ἐπιγρ. 2088, 2430 κ. ἄλλ.· πρὸλ. ἐξέδρουνι — ἴδε Βακχί-
ου Χαρκιᾶ 303.

II. ἐν Ρώμῃ, αἰθουσα, Κικ. Δο. Οἱ. 3, 5,
N. Δ. 1, 6, πρὸλ. Βιτρούβ. 5, 11· — ἴδωκε ἡ ἐν τῇ στοᾷ τῇ περὶ τὸ
πλάτριν τοῦ Παιμηνίου αἰθουσα ἐν Ρώμῃ, ἐνθα ἡ Σύγκλητος συνέρ-
χεντο, Πλουτ. Βροῦτ. 14, 17.

ἐξέδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐξέδρα Ἐπιγρ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ.
Ἐπιγρ. 2354, 124, Κικ. Ραίν. 7, 23.

ἐξέδρου-ποιός, ον, ὁ ποιῶν τινὰ ἐξέδρον, ἐκβάλλον αὐτὸν ἐκ
τοῦ τόπου ἐν ᾧ μένει, «ἐξέδρου δὲ λόγῳ οἱ ἐξέδρουποιοὶ τῶν φρένων
μου» Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἰηπ. 934.

ἐξέδρος, ον, (ἐδρα) ἐξω τοῦ μέρους ἐνθα διαμένει τις, ἐν ἀντι-
θέσει πρὸς τὸ ἐντοπος, ὡς οὐκ ἐξέδρος, ἀλλ' ἐντοπος ἀνὴρ
Σοφ. Φιλ. 212· μεταφ. = παράδοξος, ἀλλοκότος, Ἀριστοφ. Πῆλ. 3,
3, 3.

2) μετὰ γεν., ἐκτός, μακρὰν ἀπὸ .., χθονὸς Εὐρ. I. Τ.
80· μεταφ., ἐξέδρου φρένων λόγῳ, μακρὰν ἀνέχεται λόγῳ, ὁ αὐτός
Ἰηπ. 935.

II. ἐπὶ οἰωνῶν, ἐξέδρον χώραν ἔχων, οὐχὶ εὐ-
οίωνον, «ἐκ τῆς Σοφοκλέους δευτέρας Τυρούς...» (Σχόλ.) Ἀριστοφ.
Ὀρν. 275· ἐξέδρου τινες ὄρνιθες ἐπέπταντο Δίων Κ. 37, 25.
Καθ' Ἠσὺχ. «ἐξέδρον» τὰν οὐκ αἰσίων οἰωνόν, οὐκ εὐθετον ὄρνιν,
οὐκ ἐν δέοντι τὴν ἔδραν ἔχοντα.

ἐξεθίζω = ἐθίζω, Φίλιπ. II. 361, 16., 391, 21.

ἐξεῖ, ἀντὶ ἐξείθε, προσε. τοῦ ἐξεῖμι.

ἐξεῖτ' «ἐξω, Ἀλάκωνες» Ἠσὺχ.

ἐξεῖτα' «τὰ ἐξῆς» Ἠσὺχ.

ἐξεῖδον· σημαίνει τὴν ἐξίν· καὶ εἰ μὲν ἀπὸ τῆς ἐξέως γενικῆς
ἐστὶ, γράφεται διφθόγγῳ· εἰ δὲ ἀπὸ τῆς ἐξέως, ἐξεῖδον διὰ τοῦ ἐν
Ἐτυμ. Μ. 347, 54, πρὸλ. καὶ 147, 22· — Ἠρὸλ. Κόντου Γλωσσ.
Παρατηρ. σ. 379.

ἐξεῖδον, ἀπαρ. ἐξεῖδεν, ὁ ἐν χρήσει ἀόρ. τοῦ ἐξυράω, ὁ δ'
ἐπειτα μέγ' ἐξίδεν ὀρθαλιστοῖν, «μεγάλως κατεῖδε τοῖς ὀφθαλ-
μοῖς» (Θ. Γαζῆς), Ἠλ. γ'. 342· ὡσαύτως προσε. μέσ. ἀόρ., ἐξεῖδοι,
κύταξε καλὰ, κύταξε μὲ ὅλην σου τὴν προσοχήν, Σοφ. Φιλ. 851.

ἐξεῖτη· «ἐξέρδο» Ἠσὺχ.

ἐξεῖτης, Ἐπίρρ., ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐξῆς Ὀρμ.

ἐξεικαδίδω· «οἱ ἐκτός (τῆς) αὐτῆς εἰκάδας, καὶ τάγματος τοῦ αὐ-
τοῦ» Ἠσὺχ.

ἐξεικαδίζω· μέλλ., -άσω, ἀφομοῖω, συμμορφώω, ἐξεικαδίζουσιν
αὐτοὺς ταῖς τῶν φιλοδυντῶν ὑποουργίαις Σεν. Ἰέρων 1, 38· —
Παθ., καὶ τὸ κεκινημένον χωρίον ἐξεικαστο τῷ ἀκινήτῳ,
διηυθεῖτο οὕτως ὥστε νὰ φαίνεται ὁμοιογενὲς ἀκινήτῳ, ὁ αὐτός Κύρ.
1, 6, 39· τὸ πλεῖστον κατὰ μετὰ, πρὶν, οὐδὲν ἐξηκασμένον,
δὴλ. πραγματικὰ καὶ οὐχὶ κατὰ τὸ φαινόμενον, Δισχύλ. Ἀγ. 1244·
κεραυνὸν οὐδὲν ἐξηκασμένον.. θάλαπποι τοῖς ἡλίοις ἐαυτοῖς
Θιβ. 445· ὅρῳ δῆτ' οὐ σαφῶς, ὅρῳ δὲ πως μορφῆς τύπωμ
στέρνα τ' ἐξηκασμένα, ὡς ἐν εἰκόνι, Εὐρ. Φοίν. 162· οὐ γὰρ
ἐστὶν ἐξηκασμένον, «πεπλασμένον πρὸς ὁμοιότητα» (Σχόλ.), ὁπλ.
δὲν ἐφόρει προσωπεῖον παριστῶν τὴν μορφήν τοῦ Κλέωνος, Ἀριστοφ.
Ἰηπ. 230.

ἐξεικασμα, τό, ὁμοίωμα, στέρνων τι ἐξεκασμα Ἰουλιαν.
247D· ἄλλ' ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Hertlein γράφεται στέρνα τε ἐξε-
κασμένα.

ἐξεικανίζω, παριστῶ δι' ἐπεικονίσεως ἢ παρομοιώσεως, ἀπει-
κονίζω, Πλούτ. 2, 445C.

II. Παθ., λαμβάνω σχῆμα καὶ μορ-
φήν.. ἐάν πατάξω γυναῖκα ἐν γαστρὶ ἔχουσαν, καὶ
ἐξέλθῃ τὸ παιδίον αὐτῆς μὴ ἐξεικονισμένον, μὴ λαβὼν ἐπὶ
μορφῇ καὶ σχήμα, Ἐβδ. («Ἐβδ. ΚΑ», 22 κέξ.). 2) εἶμαι ἐν-
τεῖς· ὁμοῖος, τινι Ἀριστοφ. I. 19.

ἐξεικανίσμα, τό, ἀπεικόνισις, Ἰω. Χρυσ. τ. 1, σ. 1037· καὶ
ἐξεικονισμός, ὁ, μεταγεν.

ἐξεικονα = ἐξήκοντα, Ἐπιγρ. Φαραλλων, Ηενζ. ei Daum
Exphel. 200, Ὀρμονοῦ Βοιωτ. Bull. d. cor. hell. IV, σ. 90.

ἐξεῖλιω = ἐξεῖλλω, ἐκτυλίσσω, ἀνοίγω, ἕκαστον γοῦν αὐ-
τῶν ἦν ἐξεῖλῃσης, ὄραμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Λουκ. π. τῶν
Μισθ. Συνόχ. 41.

ἐξεῖλῃσις, εως, ἡ, τὸ ἐκφεύγειν, ἀπαλλάσσεσθαι, τὰ δὲ ἀπ'
ὀρθῆς πάλῃς, ἀπ' αὐχένων καὶ χειρῶν καὶ πλευρῶν ἐξε-
λῃσεως Πλάτ. Νόμ. 708A.

ἐξεῖλλω καὶ ἐξεῖλιω, ἐκτυλίσσω, ἀνακαλύπτω τὰ ἔχον, ἐπὶ
θερητικῶν κυνῶν, Σεν. Κυν. 6, 15.

2) ἐργῶ, κωλύω τινὰ
ἐκ τινος, ἐάν τις ἐξεῖλῃ τινὰ τῆς ἐργασίας Δημ. 976 ἐν τέ-
λει, πρὸλ. ἐξούλης δίκῃ.

3) ἐκβάλλω λίθον ἐκ τῆς οὐρῆς
ἡρας, Γαλην.

4) ἐκφύγω. ἐκείθεν ἐξεῖλῃσης ἡλθον εἰς
τὴν.. Χάρυδιν Ἰωάνν. Μαλαλ. σ. 121, 13· — ἐξεῖλῃσις εἶναι διάφ.
γραμ., ἴδε ἐν λ. εἰλῳ.

ἐξεῖλῳ, ἐκτυλίσσω, ἐκφύγω, ἀνακαλύπτω τὰ ἔχον, ἐπὶ
θερητικῶν κυνῶν, Σεν. Κυν. 6, 15.

2) ἐργῶ, κωλύω τινὰ
ἐκ τινος, ἐάν τις ἐξεῖλῃ τινὰ τῆς ἐργασίας Δημ. 976 ἐν τέ-
λει, πρὸλ. ἐξούλης δίκῃ.

3) ἐκβάλλω λίθον ἐκ τῆς οὐρῆς
ἡρας, Γαλην.

4) ἐκφύγω. ἐκείθεν ἐξεῖλῃσης ἡλθον εἰς
τὴν.. Χάρυδιν Ἰωάνν. Μαλαλ. σ. 121, 13· — ἐξεῖλῃσις εἶναι διάφ.
γραμ., ἴδε ἐν λ. εἰλῳ.

ἐκ τῶν ἵππῶν αἰεὶ οἱ πρεσβύτατοι αὐτοὶ 67· ἐξ ἀρχῆς ἐξ. Δίων. Κ. 60, 10.

2) νῦν δ' εἰς ἐλεγχον ἐξιών, ὑπαδύ- λων εἰς ἐλεγχον (τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις τῶν ἀνδρῶν ἐν τῇ βίῃ), Σοφ. Φιλ. 98, Ἀποσπ. 92· λόγων, εἰς θυμὸν ἐξιών Εὐρ. Ἀποσπ. 347.

3) ἀπολ., ἐξεί τὸν ἀσκήσαντ' ἡ- δῶν Ἀριστοφ. Νεφ. 633· ἰδίως ἐτέρχονται μετὰ στρατοῦ, Θουκ. 5, 13, Ξεν. Κύρ. 3, 3, 20, καὶ οἱ ἐσιόντες Θουκ. 1, 95· — ἡδύς μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐκδόχους στρατείας εὐκ ἐξήσαν αὐτοὶ 15· πολλοὺς ἀγῶνας ἐξ. Σοφ. Ἰρ. 159· ἐξόδους ἐξ., ἐξέρχε- σθαι μετὰ πομπῆς, Δημ. 1182, 27· ἐξ. ὑστάτην δόδον Εὐρ. Ἀλκ. 610· ἐξ. τὴν ἀμφίβλητον (ἐνν. δόδον) Ξεν. Ἰλλην. 4, 2, 13· τὰς πύλας Ἀθην. 351D.

4) ἐτέρχονται, παρουσιάζονται εἰς τὴν σκηνήν, ἀλλ' οὐδὲν πρῶτιστα μὲν μοι τὸ γένος ἐπ' ἂν εὐθύς τοῦ δράματος Ἀριστοφ. Βάτρ. 940.

II, ἐπὶ χρόνου, συμβεβηκός· ἡ πάθος, παρέρχομαι, λήγω, ὡς ὦν ὁ χρόνος οὗ- τος ἐξήκει Ἡρόδ. 2, 139· λαμβάνει γὰρ οὖν ὕπνος μ' ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξή τόδε, ὅταν παρέρχεται, Σοφ. Φιλ. 767· τῆς ἀρχῆς ἐξίουσης Δυσ. 114, 41· ὅποι ἐξίσαι τὰ ἴχνη, λήγουσι, Ξεν. Κυν. 8, 3.

ἔξεμαι, (εἰμὶ), ἐν χρήσει μόνον ἐν ἀπροσώποις τύποις, ἴδε ἔξεστι.

ἔξεπνον, ἀπαρ., ἔξεπειν, καίτοι ὡς ἀπαρ. τῷ ῥήμ. ἔξαγ- ρεῖν· τὸ δὲ ἐξερεῖν (δῖδε) εἶναι ὁ μέλλ. ὡσαύτως ἀπαρ. ἔξεπας Σοφ. Ἰλλ. 521. Λέγω τι καθαρά, ἀλλ' αἶψ' ἐγὼν, ὅς σε οἶο γε- ραιτερος εὐχομαι εἶναι, ἐξείπω καὶ πάντα διέχομαι, «κα- λῶς καὶ πάντα διετέλλω» (Θ. Γαζής), Ἰλ. 1, 61· ἐξαγγέλλω, τὼν εἰ τις σε ἴδοιτο, αὐτῶν, ἂν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι Ω. 654, πρὸς. Ὁδ. Ο. 443· ἐξ. 8 τι μοι παρορᾷς Ἀρ. Σοφ. Ὀρν. 464· ἀκριβεία ἐξ. Θουκ. 7, 87.

2) μετὰ διπλῆς αἰε., λέγω, ἐκπορίζω, ὁμιλῶ κατὰ τινας, καὶ τὴν μῆτέρα καὶ ἐμὴν ῥήτα καὶ ἄρρητα κακὰ ἐξείπον Δημ. 540· 10· διηγοῦμαι, τὴν ἀρχὴν πρῶτα σ' ἐξείπω κακῶν; Εὐρ. Ἰλλ. 907· κατηγορῶ, καὶ τοι πολλὰ πρὸς πολλοὺς με δὴ ἐξείπας ὡς Σοφ. Ἰλλ. 521, πρὸς. 984.

ἔξεργασμένως, ἐπίρρ. μετοχῆς παθ. πρkm. τοῦ ἐξεργάζο- μαι, μετ' ἐπεξεργασίας, λεπτομερῶς, ἐν ἐκτάσει, Πλουτ. Ἀλέξ. 1.

ἔξεργω, Ἀττ., ἀντὶ τοῦ ἐξέργω, ὡς ἴδε.

ἔξερούμαι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐξέρομαι.

ἔξερούω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐξέρω.

ἔξερω, κυρίως=λύω—ἐντεῦθεν, I, ἐκτείνω πρὸς τὰ ἔξω, Λατ. exorere, τὴν χεῖρα Ἡρόδ. 3, 87· τὴν γλῶσσαν Ἰππ. 535, 16· κάεϊρας τὸ κέντρον εἴτ' ἐπ' αὐτὸν ἴεσο Ἀριστοφ. Σπῆκ. 423.

II, ἐτέλλω, τὴν γλῶσσαν ἐτέλλαντες αὐτοῦ Ἀριστοφ. Ἰππ. 378.

ἔξερωμεύομαι, ὀποδ.=εἰρωνεύομαι, ἐμπαίζω, περιγελῶ, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 16, 3, 6.

II, ὑπακρίνομαι, αὐτοὶ 16, 7, 4.

ἔξεσθα, ἴδε τὸ ῥήμα ἔξεμαι (εἰμὶ).

ἔξεκκλησιάζω, μέλλ. -άσω.=ἐκκλησιάζω, Ἀριστ. Οἶκ. 2, 14, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17, 6, 3.—Τὰ ἀντίγραφα συγχάνει ἔχουσι τὸν πενημελὲς ἄρ. ἐξεκκλησιάζω ἀντὶ ἐξεκκλησιάζω (ἐκ τοῦ ἐκ- κλησιάζω), ὡς ἐν Θουκ. 8, 19, Δυσ. 136, 33, 137, 5· ἐντεῦθεν μεταγεν. συγγραφαίς ἐσχηματίσαν ἡμικρηνίως τὸ ἀδόκιμον καὶ περιττὸν ἐξεκκλησιάζω.

ἔξελάν, Ἐπικ. ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ ἐξελαύνω· ἔξελαν ἀπαρμ. τοῦ Ἀττ. μέλλ.

ἔξελαιόω, καθίστημι τι ἐλαϊώδες, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰε. 6, 8, 1, Παλ., γίνωμαι ἐλαϊώδης, αὐτοὶ 6, 7, 4.

ἔξελάσσω, ἡ, τὸ ἐξάγειν εἰς βόσκην, ἐπὶ κτηνῶν, Πολύβ. 12, 4, 10.

II, ἀμεταβ., ἐκστρατεία, Ψευδο-Πλουτ. βίος Ὀμ. 9.

ἔξελάσσει, εως, ἡ, ἐκίωσι, ἐκδιώκει, ἐξορία, τῶν Πεισιστρα- τιδῶν Ἡρόδ. 5, 76, πρὸς. 6, 88.

II, ἀμεταβ., ὡς τὸ ἐξε- λασσάω, ἐκστρατεία, ὁ αὐτ. 7, 183, Ξεν. Κύρ. 8, 3, 1, καὶ ἔξοδος ἱππικοῦ, Πλουτ. Ἀροτ. 16· πρὸς. Σλασις.

ἔξελαστέον, ῥήμ. ἐπὶ τοῦ ἐξελαύνω, δεῖ ἐξελαύνειν, Κλήμ. Ἀλ. 195.

ἔξελάντες, α, ον.=τῇ προηγ., ἔξελάτα τοῖνυν ἐστὶν ἡμῖν πάντα τὰ ἐπαχθῆ σκώμματα Ἰουλιαν. 300C.

ἔξελαύνω· μέλλ. ἐξελάσω καὶ συνηρ. -ελῶ Ἡρόδ. 4, 148, 5, 63, Ἀριστοφ. Ἰππ. 365· πρkm. -εἰλήλακα ἢ μετοχ. Ἐπικού- τινος ἐνεστ., ἐξελάω ἀπαντὰ ἐν Ὁδ. Κ. 83· ἀπαρ. ἔξελαν Ἰλ. Θ. 527, Ὁδ. Α. 292, Ἰσ. Θ. 481. Ἐλαύνω ἴδω, ἐλῶν ἐκ- τινος μέρους, ἀντρου ἐξήλασε μῆλα Ὁδ. 1, 312, πρὸς. 297, Α. 292· ἀπολ., ἐλῶν εἰς βόσκην, ἐπὶ ποιμίνης, Κ. 38· — ἰδίως, ἐκδιώκει εἰς τινος τόπου, μῆτις ἢ ἡμέας ἐξελάσωσιν γαίης ἡμε- τέρης Ἰλ. 381. ἐξ. τινὰ ὀσμάντων Διοχόλ. Ἰρ. 670· πάτρας, χθονός, γῆς Σοφ. Ο. Κ. 376, 823, καὶ γῆς ἐκ πατρώας αὐτοῦ 1292· ἐκ τῆς πατρίδος Ἡρόδ. 5, 91· ἐκ τῆς οἰκίας Ἀριστοφ. Νεφ. 123· ἐκ τῆς πόλεως Πλάτ. Ἰργ. 468D· Ἰπ- τήνας ἀπ' οὐρανοῦ Ἰσ. Θ. 820—ἐξ. τινὰ, ἐξορίζω, Ἡρόδ. 1, 60, Ἀριστοφ. Ἀχ. 717, Πλάτ. Ἀπολ. 30D· οὕτως ἐν τῇ Διέσῃ τύπη, Θουκ. 7, 5, πρὸς. 4, 35.

2) ἐκδιώκω ἐκ τινος μέρους

εἰς ἄλλω, ἐπὶ ἵππων, Αἰνείας 3· ἐπαίτας καλλίτριγας ἵππους ἐξέλασε Ἰρῶν μετ' Εὐνὴν ἡμιδῶς Ἀχαιοὺς Ἰλ. 15, 324, πρὸς. Κ. 499· οἱ δ' οὐ παρ' ἡμῶν.. ἐξέλαυνον ἀρμάτων ὄχλους Εὐρ. Φοίν. 1190· καὶ ἐν τῇ Μίσθῃ τύπη, ἐλῶν τοὺς ἵππους μιν, Θέοφρ. 24, 117· οὕτως, ἐξελαύνειν στρατὸν, στρατὸν, ἐλῶν στρατὸν, Ἡρόδ. 1, 70, 7, 38· ἐξ. νῆα λιμὸς Ἀπολλ. 1· ὅς Α. 987· ἐξάγω ἐν πομπῇ, ὅταν ἐξελαύνωσι τὸν Ἰακχόν Ἰππ. 378.

Ἀλκ. 34 (ἴδε Ἰππ. ἐν λ. Ἰακχος), Μάρκελλ. 23· — ἐν εὐδύν, 6) συγνὰ ἔνι τῇ αἰε., ὡς εἰ ἦν ἀμεταβ., ἐξ ἐλῶν ὄρεσ- σος ἐξέλασ' ἐς πληθύν, ἀναπηδήσας εἰς τὸ ὄρημα ὑπὸ τοῦ ἀν- ὄρεσιν εἰς τὸ πληθύν (Θ. Γαζής), Ἰλ. Α. 360, καὶ ἔτέρχονται ἐπὶ πρῶτος, Θουκ. 7, 27, Ξεν. Κύρ. 1, 3, 3, καὶ ἔξ. ἐκ τῶν δα- λῶν ἵππῶν Δυσ. 160, 30· — πορεύομαι, ὡς δὲ μετὰ τοῦτα ἐξήλανε δ Σκύλης ἐς ἠβρα τὰ ζωυτῶ Ἡρόδ. 4, 80, 8, 13, καὶ Ἀττ. — ἐτέρχονται ἐν πομπῇ, νῦν δὲ ἴδω διηγησόμεθα ὡς τὸ πρῶτον ἐξήλασε Κύρος ἐκ τῶν βασιλείων Ξεν. Κύρ. 8, 3, 1.

3) ἐπιδικῶ, ἐκβάλλω, ἀπαλλάττομαι τινος, τῶν ἐμ- μάτων τὸ αἰδοῦμενον Πλουτ. 2, 654D· ἐπὶ πλῆσιν, πρὶν Κένω ἱππεῖαν ἐξελάσαι λαγόνων Κελλ. Λουτρά Παλλ. 4.

II, διὰ κτηνῆματος ἐκβάλλω, ἐκκρούω, χαίρει δὲ κε πάντας ἐδόντας γναθμῶν ἐξελάσσει Ὁδ. 2, 29.

III, σφυρηλατῶ, ἐξ. ἡμι- πλίνθια ἐκ χυσοῦ Ἡρόδ. 1, 80· ἐθελτο σιδήρον ἐξελαυνδ- μινον αὐτοῦ 68, πρὸς. 7, 84· κέντρον ἐπὶ λεπίδων ἐξελ., Πολύβ. 6, 22, 4.—Περὶ τοῦ παθ. ἀπαρ. ὅτι ὁ ἐκίωσις τύπος οὗτος εἶναι ἐξηλάσθη καὶ οὐχὶ ἐξηλάσθη καὶ τοῦ παθ. πρkm. ἐξέληλαμαι καὶ οὐχὶ ἐξεληλάσμαι, ἴδε Κόντων ἐν Ἀθηνῶς τ. 1, 310.

ἔξελεγχτός, α, ον. ῥήμ. ἐπὶ τοῦ ἐξελέγχω, ὅν δεῖ ἐτελέ- χην, Πλάτ. Ἰργ. 308Δ.

ἔξελέγχω, ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ ἐλέγχω, ἀποδεικνύω γιν- ον, ἐλέγχω, ἀναιρῶ, Σιμωνίδ. 75, Σοφ. Ο. Τ. 297· ἐξελάω, ὁ αὐτ. Ἀντ. 399· ἀνασκευάζω, Ἀριστοφ. Νεφ. 1062· τοῖς ἔργοις τοῦε λό- γους ἐξ. Ἀντιφῶν 147, 6· ἐν τῇ δὴμῳ ἐξελ. τινὰ Δημ. 519, 21· — Παθ., ἐπ' αἰτία τινὶ ἐξελέγχεσθαι Δυσ. 107, 8· ὅπ' εἰκότων Ἀντιφῶν 116, 7· ἐκ τινος Ἀριστοφ. Νεφ. 960· ἀποδεικνύωμαι, ἐξελεγχόμενος περὶ τοῦ καλοῦ, ὅτι οὐδ' αὐτὸ τοῦτο ὅτι τί ποτ' ἐστὶν οἶδα Πλάτ. Ἰππ. Μελέων 304D· ὅπ' ἐμοῦ ἐξελεγχθῆ- σονται ἔργω, ἀναιρεθῆσονται ὑπ' ἐμοῦ βὰ τῶν πραγμάτων, ὁ αὐ- τὸς Ἀπολ. 17B.

2) μετὰ διπλῆς αἰε., προάπτω τὴν πρόηκ., ἀποδεικνύω τινὰ ὅτι δὲν γινώσκει τι, τὰυτα αὐτῶν εἶναι σοφόν, ἂν ἄλλων ἐξελέγγω αὐτοῦ 23A, Δυσ. 222D· — Παθ., το- σοῦτον.. ἡλικον οὗτος νῦν ἐξελέγχετο, ἀπετέλλω νῦν εἶναι ἐναγος, Δημ. 562, 8· οὐ τοῦτο γ' ἐξελέγχομαι, εἰς τούτω βεβαίως ἐγὼ δὲν πταίω, Εὐρ. Ἰλλ. 36.

3) μετὰ κατηγόρησι- μων κατὰ μετοχ., εἰ μὲν οὖν ἐμὲ τις ἐξελέγχοι ταύτην τὴν βοήθειαν ἀδύνατον ὄντα ἐμαυτῷ καὶ ὀλλῶ βοηθεῖν Πλάτ. Ἰργ. 522D· οὕτως, ἐξελέγχειν τινὰ ὡς.. αὐτοῦ 482B· — Παθ., κάεελεγχεται.. κάκιστος ὦν Εὐρ. Ἰππ. 944· ἐξελέγχετα· συμπεδολευκός Δημ. 242, 26.

II, φέρω εἰς τὸ πανοράν, ὅτι ἐξελέγχων μόνος ἀλάθειαν ἐτήτυμον χρόνος, καὶ ὡς χρόνος ὁ μόνος τὴν ἀλήθειαν ἀποδεικνύων φανερώς (Σχολ.), Πινδ. Ο. 11 (10), 65· ἐν δικαστηρίῳ, Διοχόλ. Εὐμ. 433· περὶ μῆρας, ἐπι- μάχω, μῆτε τὴν τύχην ἴλιαν ἐξελέγχειν Πολύβ. 21, 11, 4, καὶ ἔξ. τοὺς Θηβαίους εἰ διαμαχοῦνται Πλουτ. Ἀγασ. 19· — Παθ., πάντες ἦσαν ἐξεληλεγμένοι, πάντων αἱ διαθέσεις ἦσαν καλῶς ἰγνυμέναι, Δημ. 233, 3· ἂν δ' ἡ φύσις αἰεὶ ἐξοῦλετο ἐξ- λέγχοι ἐς τὸ ἀληθές, ὅσα δὲ ἡ ἐμπροσθεν ἡμῶν διαθέσεις διαρκῶς ἱπενύμει ἐφανερῶσαν κατὰ τὴν ἀληθὴ αὐτῶν ἔκιν, Θουκ. 3, 61· δοκιμάζομαι, χρυσὸς μὲν οἶδεν ἐξελέγχεσθαι περὶ Μένανδρ. ἐν Ἀθήλ. 143.

III, ἀπαριθμῶ, ἀλλά χαλκὸν μισθόν (τὸ χαλκὸν αὐεῖν) οὐ δυνατόν ἐξελέγχειν Πινδ. Ν. 10, 5.

ἔξελευθερικός, ὁ, ἐκ τῆς -άξεως τῶν ἀπελευθέρων ἡ τὸ ἐκίωσι ἀπελευθέρου, Λατ. liberitius, Διον. Ἀλ. 4, 22, Πλουτ. Ἀντ. 68, ἴδε ἀπελευθερικός.

II, ὡς ἐπὶ 10, νόμοι ἐξελ., νό- μοι ἀποδίδοντες εἰς τοὺς ἀπελευθέρους, Δημ. παρὰ Πολύβ. 1, 83· καθόρισται ἐξελευθερικός, εἰς πρῶταυχα ἀνθρωπώρια ἐκ τῶν ἀπελευθέρων, Πλουτ. Σούλ. 33.

ἔξελευθέρους, ον, διάφορ. γρ. ἀντὶ ἐλευθέρους παρὰ Πτολεμαῖον ἐν βίῃ Πτολ. 21.

ἔξελευθερος, ὁ, ἡ, ὁ ἐκ οὐλοῦ ἐλευθερος γενόμενος, ἀπελευθε- ρος, Λατ. liberitius, liberitius, Κε. πρὸς Ἀττ. 6, 3, 1, Σούλ. Ἐπιτρ. 5003. Κατὰ τὸν Ἀμμιανόν, ἀπελευθερος καὶ ἐλευθερος διαφέρουσιν· ἀπελευθερος μὲν γὰρ εἶναι ὁ ἐκ οὐλοῦ ἡλευθερωμένος, ἐλευθερος δὲ ὁ γινόμενος διὰ χρεῖα προσήλυτος, ἡ κατ' ἄλλην τινα αἰτίαν δουλεύσας, ἵτα ἐλευθερωθεὶς, ἥδη μέντοι καὶ ἀδιαφύκτοις χρῶν- ται τοῖς νόμοις, πρὸς. Εὐστ. 1751, 2· ἡ χρεῖα ἐν τούτοις εἰν ἐπιδικαστοὶ τὴν ἀνάγκην ταύτην. Κεο' Ἰσούχ. «ἐξελευθεροί» οὐ τῶν ἐλευθερωμένων νομοί.

ἔξελευθεροστομῶ, ἱπταται. ὄντι τοῦ ἐλευθεροστομῶ, ὁ αὐτὸν ὑερίζει καὶ ἐξελευθεροστομῶ Σοφ. Δ7, 1558.

ἔξελευθερῶ, ἀπελευθερῶ, Δίων Κ. 36, 25. Κεο' Ἰσούχ. «ἐξη- λευθέρωται ὁ δοῦλος, ὁ δὲ πράγματι ἀπολυθεὶς ἡλευθέρωται».

ἐξέλευσις, εὖως, ἡ μεταγεν. λέξις ἀντὶ ἐξουσίας, 'Εβδ. (B', Uaspil. 1E', 20), 'Τέλετ. 'Εβλ. γ. Πλ. σ. 111, 19, κλ.
ἐξελθεύομαι, ἐξελθεῖν, μέλλ. καὶ ἀπαρέμφ. ἀορ. 6' τοῦ ἐξέρρημαι.

ἐξελιγμός, ὁ, ἐξελίξεις στρατεύματος, πρὸς ἀντιπαράταξιν, ἐναντιον ἑλλίου, 'Αρρ. Τακτ. 27, Θεμιστ. 2 Π. Καθ' 'Ησύχ. «ἐξελιγμός» κινήσις τις παρὰ τοῖς τακτικοῖς ἢ ἐνὸς πλοῦς. (1) ἐλικοειδὲς κινήσις, ἐπὶ λαχοῦ διωκομένου ὑπὸ κυνῶν, ἐν τοῖς ἐξελιγμοῖς 'Αρρ. Κυν. 16. 3. III, κινήσις, περιστροφὴ, ἀστρων Θεολ. 'Αρ. σ. 74.

ἐξελικτρα, ἡ, τροχαλία, «μακαρῶς», 'Αρχ. Μαθημ. σ. 220. 67, καὶ ἐξέλικτρον, τό.

ἐξελίξεις, εὖως, ἡ ἐξελιγμός, ἀνάπτυξις, λόγων Πλωτίου: 5. 7, 3' ἐπὶ στρατιωτικῶν κινήσεων, 'Αριστ. 2, Κοίντ. 2. σ. 71.

ἐξελίσσω, 'Αττ. -τω: μέλλ., -ξω, ἐκτελίσσω. ἀνοίγοι, φέρ', ἐξελίξας περιδολὰς σφραγισμάτων ἰδὼ τί λέξει δόλτος ἤδε μοι ἔλκει Εὐρ. 'Ιππ. 864' μεταρ., ἀναπτύσσω, ἐρμηνεύω, Λατ. explicare, οὐ δ' ἐξελίσσεις πῶς θεοῦ θεσπίσματα; ἡ αὐτ. 'Ικ. 141' διηγουμένη, ἐν 'Ιωνι 397:—Παθ., δ. .. κύκλος.. ἴσῃν ἐξε-λίττεται γραμμὴν, ἐκτελίσσεται οὕτως ὥστε νὰ σχηματίσῃ ἴσῃν γραμμὴν, 'Αριστ. Μετ. 24. 1, πρὸς Περ. 16. 6, 2. (2) ἐπὶ πάσης ταχείας κινήσεως, ἐνθα Νηρηῶν γαστροὶ κάλλιστον ἴχνος ἐξελίσσουσι ποδὸς Εὐρ. Τρω. 3' ἐξελίσσεις τινὰ κύκλῳ, δίδωκεν τινὰ περίε τινὸς πράγματος, ὁ δ' ἐξελίσσων παῖδος κίονος κύκλῳ ὁ αὐτ. 'Πρ. Μαιν. 977' οἱ δὲ περὶ τὸν νομέα κύκλους ἀγερώχους ἐξελίττοντες, κάμνοντες γύρους, 'Πιδ. 5. 14, πρὸς Πλούτ. 2. 368Α· ἐπὶ τοῦ λαχοῦ, εἰς τὸν κάμνον ἐλικομύς, αἰφνιδίως ἀλλάσσει δρόμον, ὁ μὲν ἐξελίξας τὸν δρόμον... ἴσται τοῦ πρόσω 'Αρρ. Κυν. 17, 3' οὕτω καὶ ἐν τῷ Παθ., αὐτόθι 16, 3' ἡ ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ἐξελίττει τῇ καὶ τῇ Διλ. π. 7. 13, 14' καί, ἔξ. ἐαυτὸν, διαφεύγειν, αὐτόθι 16:—ἀκολούθως, συχνάκις ἀμεταβ., περιστρέφομαι, ἐπὶ δεξιὰ ἐξελίττειν Πλούτ. Ιδμήλ. 5' καὶ μετ' αὐτ. τόπον, τοῦς κόλπους ἐξελίσσων, ἀκολουθῶν τὸς καμπὰς τῶν κόλπων, 'Αππ. 'Ερμ. 5. 84' ἔξ. τὴν τάφρον, στραφεῖς περὶ τὴν τάφρον, Πλούτ. Πύρρ. 28.

II. ὡς στρατιωτικὸς ὅρος = ἀναπτύσσειν, Λατ. explicare, ἐκτελῶν τὴν μέτωπον τῆς φάλαγγος δι' ἐλαττώσεως τοῦ βήματος ἢ μεταβάλλωσαν ἀναγίγνωσκον πλεονὲς τῆς φάλαγγος εἰς μέτωπον, ἢ ἐκ δεξιᾶς ἢ ἀριστερὰς ἢ ἐπιθεὶν ἐπιφανέντων πολεμίων ὁρθῶς ἐξελίξαι Ξεν. Κύρ. 8. 5, 15, Ξξ. 4. 2, 18, πρὸς Αἰδ. 44. 37' ἐξε-λίττεται ὁ σίλος Ξεν. Λακεδ. Πελ. 11. 8. (2) ἐν τῷ παθ., ἀποσπῶμαι, Πλούτ. Αἰμῖλ. 17' καὶ ἐν τῷ ἐνεργ. ἀμεταβάτως, ἀναγ-καζομένους ἐξελίττειν συνεχῶς ὁ αὐτὸς ἐν βίῳ Τιμόλ. 27' καὶ ἐπὶ πλοίων, Πολύδ. 1. 51, 11.

ἐξελκνύω, καθιστῶ τι ἐλκνύει, Λατ. exulcerare, ἐξελκνέω (τὴν σάρκα) διὰ πικρότητα τοῦ χυμοῦ 'Αριστ. Περὶ 5. 27' τὸ πρόσωπον ἐξελκνύει δόξ. 14. 88' παθ., καθίσταμαι ἐλκνύει, ἐξελκνύεται τὸ χυρὸν 'Ιππ. 'Αρχ. 'Ιηρ. 15' ἐξελκνύσθαι τὸ σῶμα 'Ιωσήπου 'Ιουδ. 'Αρρ. 2. 14, 4.

ἐξελκτέον, ῥηρωτ. ἐπὶ τοῦ ἐξελκνέω, δεῖ ἐξελκνέειν, γόνυ πρὸς τι Εὐρ. 'Πλ. 401.

ἐξελκυσμός, ὁ, μεταγωγὴ ὕστου ἢ ὕστων ἐκ τῆς ἐπιφανείας εἰς βάθος, Συγγρ. 'Πατρ. 'Ορισμ.

ἐξελκνύω: ἀορ. α' -ελκνύω, ἀπαρ. -ελκνύσαι 'Αριστοφ. Εἰρ. 315, 506.—Παθ. -ελκνύσθω 'Πρόδ. 2. 70 (ἵκε τὸ ῥῆμα ἔλκω). 'Ἐλκω ἔξω, 'Πλ. Ψ. 762 (ἵκε τὴν λ. πηνίον) μετὰ γεν. τόπου, 'Οδ. 13. 432 (ἵκε τὴν λ. θαλάμῳ): φάσανον.. ἔξ. κολεοῦ Εὐρ. 'Ἰκ. 544' δουλείας ἔξ., σῶζειν ἀπὸ τῆς δουλείας, Λατ. eripere, Πινδ. Π. 1. 146' δούστηνον ἐξελκνύον πόδα, περὶ τοῦ φιλοκλήτου, ὅστις εἶχε δεινὸν πολεμὸν εἰς τὸν πόδα, Σοφ. Φιλ. 291' καὶ ἀπὸ λ. ἐλκνέω δὲ (κατὰ τοὺς μὲν ἔτυπακ. πόδα, κατ' ἄλλους δὲ ἐαυτὸν, καὶ κατὰ τὸν Heath φάσανον) Εὐρ. 'Ανδρ. 1121' ἐξέλεξέ σε τῆς πυγῆς οὐροῦς 'Αριστοφ. 'Ιππ. 365 (κατὰ Πόρσ. ἀντὶ τοῦ ἐξελκνέω) ἐξελκνύσαι τὴν πᾶσιν Εἰρήνην φίλῃν, ἐλκνύσαι αὐτὴν ἔξω τοῦ ἄντρου, 'Αριστοφ. 'Ἰηρ. 294, πρὸς 307, 315, 506, 511.—σπανίως παρὰ πεζογράφους, ὡς παρὰ Πλάτ. ἐν Πολ. 515B' ἐξελκνύσθαις 'Αριστ. Πολιτικ. 5. 10. 19.

ἐξελκνωσις, εὖως, ἡ, τὸ ἐξελκνύν ἢ ἐξελκνύσθαι, τῶν χειρῶν Αἰδ. 3. 28 (·)

ἐξελκνυῖν, μεταβάλλω εἰς 'Ελληνικόν· ἐξελληνίζω ὄνομα, δίδω εἰς αὐτὸ 'Ελληνικὴν παραγωγὴν, Πλούτ. Νουμ. 13' ὅπως εἰς λέγειν τινὰ 'Ελληνικὸν ὄνομα, Κίτιος ὑπὸ τῶν ἐξελληνισάντων αὐτὴν καλεῖται 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 1. 6, 1.

ἐξέμεν, 'Ἐπικ. ἀπαρ. ἀορ. 6' τοῦ ἐξέρρημαι, 'Πλ. Α. 141.

ἐξέμεν, 'Ἐπικ. ἀπαρ. τοῦ μέλλ. τοῦ ἔχω, 'Πλ. Β. 473.

ἐξέμεσις, ἡ, τὸ ἐξεμεῖν, 'Ἐπικ. Π. 517D.

ἐξεματικὸς, ἡ, ὅν, ἡ προεινῶν ἔμετον, Νικηφ. Κομν. ἐν 'Ανεκδ. Βοίκα τ. 3, σ. 371.

ἐξεμεῖν: μέλλ. -ξω, ἐξεμεῖν, ἐξεμεῖν, ἐπὶ τῆς Χαρύδωρος, ἡ τοι δὲ ἐξεμεῖσαι 'Οδ. Μ. 237' ὅρρ' ἐξεμεῖσαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ 437' πρὸς Πλ. σ. 407 (ἵκε τὴν λ. παρὰ τοῦ ἐξέμεναι, ἔξω)

ἐξεμεῖν νὰ διορθωθῇ ἐξέμεσαι) ἐξεμεῖσαι τὸ νόσημα Πλάτ. Πολ. 406B' μεταφ., τοῖς πέντε ταλάντοις οἷς ἔλκων ἐξέμεσαι 'Αριστοφ. 'Αχαρν. 6' ἄττ' ἂν κεκλώμην μου ὁ αὐτ. 'Ιππ. 1148.

2) ἀπολ., ἐμῶ, ἐξεμεῖν, ὁ αὐτ. 'Αχ. 588, Βάτρ. 11.

ἐξέμεναι, ἵκε ἐν λ. μετροῦμαι II.

ἐξέμεναι, ἐπεμαρτυρεῖται 'Ἰσὺχ.

ἐξεματίζω, φυλάττω πιστῶς, τηρῶ, τὰς συνθήκας Ξεν. Κύρ. 3. 1. 21. Καθ' 'Ησύχ. «ἐξεματίζω» ἔλκε τὰ ἐμπεδα.

ἐξεματίζω, τό, = Λατ. exequere, ἴγνατ. Τραλλ. 3, Μεθόδ. 388Α.

ἐξεματίζω, 'Ἰων. -έω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἐμπαλῶ, οὐδ' ὅποι πλέων ἐξεμπαλῶσει κέρδος, νὰ κάμῃ ἐπιτερεθῇ πώλησιν, Σοφ. Φιλ. 303.—ἐξεμπαλῶσαι, ἐπωλῶν ὡς ἐμπαρῶσαι, ὁ αὐτ. 'Αντ. 1036.

II. πωλῶ ἐντελῶς, «ἐξεμπαλῶ», ἐξεμπαλῶσαι δὲ τὸν φόρτον ἐν ταῖς τῶν Τυρρηγῶν πόλεσιν Διον. 'Αλ. 3. 46.—Παθ., ἐξεμπαλῶμαι ἀντὶ τοῦ ἐναίρω, ἀπαρέμφ. τοῦ ἀορ.

ἐξεναίρω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἐναίρω, ἀπαρέμφ. τοῦ ἀορ. ἐξεναίρειν, 'Πρ. 'Ασπ. 'Πρ. 320.

ἐξεναίρειν, ἐπέρρ., ἀκριβῶς ἀπέναντι, τοῦ μνημείου Σουλ. 'Ἐπικρ. 2664.

ἐξεναίρειν, 'Ἐπέρρ. = ἐξ ἐναντίας (ἵκε ἐναντίας II. 2), ἀπέ-ναντι, 'Πρόδ. (Α' Μακκ. Δ', 12) μετὰ γεν., κατέναντι, ἐνώπιον, αὐτόθι (Α' Δ', 17, κ. ἄλλ.).

ἐξεναίρειν: μέλλ. -ξω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἐναίρειν, σκυ-λεῖν, «ἐξεμπαλῶσαι» ἐλκνύειν φονεύοντα ἐν τῇ μάχῃ, ἀκριβῶς τὰ ὅπλα αὐτοῦ, τεύχεα δ' ἐξεναίρειν 'Πλ. Π. 146, Ν. 610. (2) ὁπο-κτείνω, φονεύω, τοῖον ἄρ' Ἀνθεμίδην Σιμοεῖσιον ἐξεναίρειν Αἶας διογενὲς 'Πλ. Α. 488, Β. 151' ὃν πατέρα ἐξεναίρειν 'Οδ. Α. 273' ἐξεναίρειν ἔγχετ' χαλκίῳ 'Πλ. Δ. 30, πρὸς 'Πρ. Θ. 289.—Παρ' 'Ομ. συνηθέστερον τοῦ ἀπλοῦ ῥήματος.

ἐξεναίρειν, -νεκρῶναι, 'Ἰων. ἀπαρ. ἀορ. α' ἐνεργ. καὶ μέσ. τοῦ ἐκφέρειν.

ἐξεναίρειν, διακρύπτω, τὰ μακρὰ ἐξεναίρειν ἐρούκει με τεθ-μός, «μακρῶς διεθνεῖν καλύπτω... ὁ νόμος οὐν τοῦ ἐγκυμίου κα-λύπτω με μακρῶς παρεκβάσεις χρησθῆναι» (Σχολ.), Πινδ. Ν. 4. 53' ἐξεναίρειν... Αἰγίναν πάτραν, ἀνεκρύβειν ὅτι ἡ Αἰγίνα ἦτο ἡ πα-τὴρ αὐτοῦ, ὁ αὐτὸς Ο. 8. 26. (2) ἀπολ., ὁμιλῶ, λέγω, 'Απολλ. Ρύδ. Α. 764.

ἐξεναίρειν, ἐπιτετ. ἀντὶ τοῦ ἐνεχυρίζω, Διογ. Λ. 6. 99.

ἐξεναίρειν, διερχομαι ὁλόκληρον ἐναίρειν ἐν ἐκρίει, Σχολ. εἰς Εὐρ. 'Ορ. 1645.

ἐξεναίρειν, ἐκβάλλω τὰ ἔντερα, ἐν τῷ Παθ., ἐξεναίρειν (ἡ σαλαμάνδρα) Διοσκ. 2. 67' ἐπὶ φυτῶν, ἀφαιρῶ τὴν ἐντερικὴν, περὶ ἐλκνύου, ὁ αὐτὸς Α. 151 ἐν τῷ παθ.

ἐξεναίρειν: μέλλ. -ξω, ἀπαρ. ἀορ. α' ἐνεργ., Πλάτ. Φαι-δων 77E, Πλούτ. 2. 384Α:—Παθ., ἀλλὰ νοουθετούμενοι φίλων ἐπωδαῖς ἐξεναίρειν φύσιν, καταπραίνονται διὰ φίλων νοου-σίων ἐν εἰρεῖ ἐπωδῆς γινόμενης ἢ ἐν ὀργῇ διατελούσα ψυχὴ αὐτῶν διαίσεις, Σοφ. Ο. Κ. 1194.

ἐξεναίρειν, διεγείρω, παρορμῶ τινὰ νὰ πράξῃ τι, μετ' ἀπαρ., δεδοικα μὴ τῶν Λακωνῶν τινὲς.. τὰς.. γυναῖκας ἐξεπα-ρῶσιν δόλῳ καταλαθεῖν τὰ χρήμαθ' ἡμῶν 'Αριστοφ. Λυσ. 622' μηδ' εὐτύχημα μὴδὲν ὧδ' ἔστω μέγα ὅ σ' ἐξεπαίρειν μετὶ τῶν ἡρώων φρονεῖν Παιδείας παρὰ Πινδ. 2. 102E.

ἐξεπαίρειν, πλημ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίρειν, Πολύδ. 16. 11, 5.

ἐξεπαίρειν, 'Αποθ., καυχῶμαι ὅτι, μετ' ἀπαρ., κάεπαρ-εσθαι... τῶνδ' ἐπιψαύσαι, μόνον Σοφ. Φιλ. 668.

ἐξεπαίρειν, πλ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίρειν, Πολύδ. 16. 11, 5.

ἐξεπαίρειν, πλ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίρειν, Πολύδ. 16. 11, 5.

ἐξεπαίρειν, πλ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίρειν, Πολύδ. 16. 11, 5.

ἐξεπαίρειν, πλ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίρειν, Πολύδ. 16. 11, 5.

ἐξεπαίρειν, πλ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίρειν, Πολύδ. 16. 11, 5.

ἐξεπαίρειν, πλ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίρειν, Πολύδ. 16. 11, 5.

ἐξεπαίρειν, πλ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίρειν, Πολύδ. 16. 11, 5.

ἐξεπαίρειν, πλ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίρειν, Πολύδ. 16. 11, 5.

ἐξεπαίρειν, πλ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίρειν, Πολύδ. 16. 11, 5.

ἐξεπαίρειν, πλ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίρειν, Πολύδ. 16. 11, 5.

ἐξεπαίρειν, πλ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίρειν, Πολύδ. 16. 11, 5.

ἐξεπαίρειν, πλ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίρειν, Πολύδ. 16. 11, 5.

ἐξεπαίρειν, πλ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίρειν, Πολύδ. 16. 11, 5.

ἐξεπαίρειν, πλ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίρειν, Πολύδ. 16. 11, 5.

ἐξεπαίρειν, πλ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίρειν, Πολύδ. 16. 11, 5.

ἐξεπαίρειν, πλ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίρειν, Πολύδ. 16. 11, 5.

ἐξεπαίρειν, πλ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίρειν, Πολύδ. 16. 11, 5.

ἐξεπαίρειν, πλ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίρειν, Πολύδ. 16. 11, 5.

ἐξεπαίρειν, πλ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίρειν, Πολύδ. 16. 11, 5.

ἐξεπαίρειν, πλ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίρειν, Πολύδ. 16. 11, 5.

ἐξεπαίρειν, πλ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίρειν, Πολύδ. 16. 11, 5.

ἐξεπαίρειν, πλ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίρειν, Πολύδ. 16. 11, 5.

ἐξεπαίρειν, πλ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίρειν, Πολύδ. 16. 11, 5.

ἐξεπαίρειν, πλ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίρειν, Πολύδ. 16. 11, 5.

μῖσαν γένος Σοφ. 'Πλ. 1010· (ἀλλ' ΕΞ. δόρους, ἐγκαταλείπειν αὐτοῦ, Εὐρ. 'Α. 597, 991)· ὡσαύτως, ΕΞ. πόλεις, Πλάτ. 'Επιστ. 332B· ἐξερημούντος τὰ λαυτῶν, καταλείποντας ἔρημα (στρατιωτικῆς δυνάμεως) τὰ λαυτῶν, ἐπὶ στρατευμάτων, Σεν. Πόροι 4, 47· θράκοντος ἐξερημώσας γένων, γυνώσκας αὐτὴν τῶν δδόντων, Εὐρ. 'Πρ. Μαιν. 253· — Πλάτ., 'Ελλάς ἐξερημωθείσα 'Αριστοφ. Εὐρ. 647· εἰς τὸν ἐξερημωμένον· οἶκον Πλάτ. Νόμοι 925C· ἐξερήμωσις, εὖς, ἡ, παντελὴς ἐρήμωσις, Μ. 'Ακομ. τ. Β', σ. 238, 23, ἔκθ. Λ.

ἐξερίκω, διαριλιονικῶ, ἐπιμένω, Πλουτ. Πόροι. 56, 'Αππ. 'Εμφυλ. 2, 151.

ἐξερίθεύομαι, ἴδε ἐριθεύομαι.
ἐξερίνάζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ θρινάξω· μεταρ., ἐρινος ὢν ἐς βρώσιν ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ, ὁ δ. φαῦλος ὢν ἄλλους ἐκφαύλλεις, Σοφ. 'Αποσπ. 190, πρβλ. Κόνητον ἐν V. L.L., σ. 289.
ἐξεριστής, οὗ, ὁ, ἰσχυρογνώμων συζητητής, τῶν λόγων Εὐρ. 'Ικ. 894.

ἐξεριστικός, ἡ, ὢν, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐρίῃ, φιλικός, Διογ. Λ. 10, 143 Collet.

ἐξεριστικός, μεθερμηνεύω, μεταρρώξω, εἰς τὴν 'Ελλάδα γλώσσον Διον. 'Αλ. 1, 67· — Παθ., Πολύβ. 2, 15, 7, Διον. 'Αλ. 4, 67, κτλ. II. περιγράφω ἀκριβῶς, Λουκ. πῶς οὕτ', 'Ιστ. Συγγρ. 19.

ἐξέρωμαι, 'Ιων. -ερίωμαι· μέλλ. -ερίωμαι· αὐρ. δ' -ηρό-
μαι· ἄπαρ. -ερέσθαι· 'Αποσπ. 1) μετ' αἰε., πράγματι, Διός δ' ἐξέρωτο βουλὴν, ἐξήτησε τὴν συμβουλὴν τοῦ Διός, 'Οδ. Ν. 127· οὕτω καί, ἀναξίου μὲν φειτός ἐξερίωμαι, τί νῦν κυρεῖ, περὶ ἀνθρώπου οὐχὶ λόγου ὅστις οὐδ' ἐρωτῆσθαι τί κάμνει τώρα, Σοφ. Φιλ. 439. 2) μετ' αἰε., προσ., ἐρωτῶ, Ζῆν, ὑπάταν· ἐξέρωτο καὶ προσέειπε 'Πλ. Ε. 756· ἐξέρω μ' ὅπου (ἐνν. ἐστὶν ἐκεῖνος) Σοφ. ΑΥ. 103· — ἀπολ., 'Πλ. Ω. 361. — 'Ιων. ἐνεστ. ἐξερίωμαι, 'Απολλ. 'Εὐδ. Ρ. 10· παρ' 'Ομ. συν-
ηθέστερα τὰ ῥήματα, ἐξερῶ, ἐξερεῖναι, ἐξερίωμαι. — Συγ-
γενές τῷ ἐξερεῖναι.

ἐξερίπυζω, = τῷ ἐπομ., 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8, 14, πρβλ. Σουίδ. καὶ 'Ηούχ.

ἐξέρπω· αὐρ. ἐξερπύσσω 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8, 14, 2· —
ἐρπω ἔξω ἐκ τίνος, 'Αριστοφ. Νεφ. 710. 2) ἀπολ., ἐρπω ἔξω, ἐπὶ χωλῷ ἀνθρώπῳ, Σοφ. Φιλ. 294· εἰ τις ἐξέρποι θύραζε 'Αριστοφ. 'Ιππ. 607· ἐπὶ ἐντόμων, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8, 18, 3, 8, 14, 2· ἐπὶ στρατεύματι, οὗ τοχὺ ἐξέρπει Σεν. 'Αν. 7, 1, 8· φεύγω κρυφίως εἰς ἄλλον τόπον, ὡς αὐτὸς καὶ ἐξέρποις Χελίων παρὰ Διογ. Α. 1, 73. II. μεταβ., κάμνω, νὰ ἐρπύσῃ τι ἔξω, ἐξάγω, ἐξήρπην ἡ γῆ αὐτῶν βατράχους 'Εὐδ. (Υἱὸς Πλάτ. 30), ἀντὶ ἐξέρπεν (μεταγεν., ἀόρ. ἀντὶ τοῦ δοκίμου ἐξέρπυσεν).

ἐξέρρω, μόνον κατὰ προστ., ἐξερε γαίᾳς τῆςδε, φεύγε μακρὰν τοῦτον τοῦ τόπου, Εὐρ. 'Ιππ. 973, ἔνθα ἴδε Vahlk.

ἐξερυγᾶναι, ἐκπύμπω, στεναγμοῦς ἐκ βαθέων ἐξερυγᾶ-
νουςα Θεόδ. 'Ιρτακ. ἐν 'Ανικῶ, Boiss τ. 3 σ. 69.

ἐξερυθίσω, τὰ κοῖλα τοῦ προσώπου ἐξερυθίζω, ἔχει τὰ
κοῖλα τοῦ προσώπου σφόδρα ἐρυθρά, 'Ιππ. 566, 12.

ἐξερύθρος, οὐ, λίαν ἐρυθρός, 'Ιππ. Κωκ. Πτογν. 143, 'Αριστ.
πρβλ. 2, 27, 11, 32, 2, κ. ἄλλ.

ἐξερύκω [ῶ], ἀποκρύπτω, ἀποκρύπτω, τὰ γε κείνων κάκ' ἐξέρυκε
Σοφ. Φιλ. 423.

ἐξέρω, 'Ιων. ἐξερίω· αὐρ. ἐξερίωσα, 'Επικ. ἐξερίωσα
καὶ ἐξερίωσα· — ἐξέρω, ἐξέρω, βέλος. — ἐξέρω· ὠμου 'Πλ.
Ε. 112, παρδ. Π. 505, κτλ.· ἰγθύας οὐς θ' ἀλίηδες, πολίης
ἐκτοσθε θαλάσσης δικτύῳ ἐξέρωσαν 'Οδ. Χ. 386, πρβλ. 'Ηρόδ.
1, 141· τοιοῦτο δ' ἀμα ψυχὴν τε καὶ ἐγχεας ἐξέρωσ' αἰχμὴν
'Πλ. Π. 505· — ὡσαύτως ἀρπάξω τι ἐκ τίνος, ἐξέρωσας χειρὸς τό-
ξον Ψ. 870· — ἀλλὰ λαβὼν ποδὶς ἐξερύσασκε, «λαβὼν ἀπὸ
τοῦ ποδὸς ἐξέρω», (Θ. Γαζής), Κ. 490· ἀπολ., σύρω ἔξω, ἐξέρω,
τοὺς δ' ἐξέρωσαν 'Αχαιοί Ν. 194· μηδέα τ' ἐξερύσας, ἐξελ-
κύσας (Σχολ.), 'Οδ. Σ. 87· τὴν γλώσσαν ἐξερύσας 'Ηρόδ.
2, 38.

ἐξέρχομαι· μέλλ. -ελεύσομαι (παρὰ δὲ τοὺς 'Αττ. ὡς μέλλ.
παραλαμβάνεται τὸ ἔξεμαι, καθὼς καὶ ὡς παρκατα-, τὸ ἐξήεν·)
ἀόρ. ἐξήλθον, ὁ μόνος ἐν χρήσει παρ' 'Ομ. χρόνος· 'Αποσπ. 'Εκ-
βαίνω ἐκ τίνος τόπου, ἐξέρχομαι, μετὰ γεν. τόπου, δόμων, πόλεως,
πυλάων, τείχεος 'Ομ.· ἐκ δ' ἦλθε κλισίης 'Πλ. Κ. 140· ἐξέρ-
χεσθαι δωματίων, χρόνος, κτλ.· Διγύλ. Χο. 663, κτλ.· ἔξ.
ἐκ.. 'Ηρόδ. 8, 75, 9, 12, Σοφ. Ο. Τ. 37, κτλ., ἔξω· Εὐρ. Φοῖν.
476· ἐπὶ ὑποκριτοῦ, παρουσιάζομαι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, 'Αριστοφ. 'Αγ.
240, 'Ορν. 512. 6) σπανίως μετ' αἰε., ὡς τὸ Λατ. egredi,
ἐξήλθον τὴν Περσίδα χώραν 'Ηρόδ. 7, 20· ἔξ. τὸ ἄστυ ὁ αὐ-
τός 5, 104, πρβλ. 'Αριστ. Πολιτ. 3, 14, 3. 7) ἀπολ., ἀπέρχο-
μαι· ἀναχωρῶ, 'Πλ. Ι. 576, Θουκ. 2, 21, κτλ.· ὡσαύτως = ἐξέρχομαι
κτλ.· ὁ μόνος ἐπ' αὐτὸν ἐξελθόντες 'Ηρόδ. 1, 36· ἀλλ' ἐπὶ ἀνθρώ-
που πρῶτος ἀκούσιον φόνον, μελλοῦμαι, ἀπέρχομαι ἐκ τῆς χώρας
ὅπως ἀποφύγῃ τὴν αἰχμήν, Λατ. exulare, οὕτω δὲ ἀντιτίθεται τῷ

φεύγω, τῷ ἐξελθόντων εἰπεῖν, ἀλλὰ μὴ πεφευγόντων
Δημ. 634, 21. 8) μετὰ συσταλ. αἰε., ἐξέρχομαι εἰς ἐκστρα-
τείαν, κτλ.· ἔξ. ἐξοδὸν Σεν. 'Ελλην. 1, 2, 17· στρατείαν Διογ. Λ.
50, 31· οὕτως, παγκρόνιτα τε ἐξήλθον ἀεθλ' ἀγώνων, διεξήλ-
θον, Σοφ. 'Τρ. 503· νίκης ἔχων ἐξήλθε· ἔγρας, ὁ αὐτός 'Πλ.
687· νόστον ἔξ. (ἴδε νάστος) ὁ αὐτός Φιλ. 43. 9) μετὰ
προθ., ἔξ. ἐπὶ θήραν, ἐπὶ θεωρίαν, κτλ., Σεν. Κύρ. 1, 2, 11,
κτλ.· κρατοῦντες τὸν ἐχθρὸν ἐπὶ πλείστον ἐξέρχονται, ἐπεκ-
τείνουσι τὰς ἐκ τῆς νίκης ἀρετὰς ἐπὶ πλείστον, Θουκ. 1, 70· σοῦ
γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνδρίον στόμα, ἀρῶ παρετεράγης
τόσον ὥστε νὰ ἐκβάλῃς τοῦ στόματος σου τόσον ἀνδρίον λόγῳ,
Σοφ. Ο. Κ. 981· ὡσαύτως, ἐξέρχεσθαι εἰς τινος, ἐξέρχεσθαι
ἐκ τίνος τῆςδε· καὶ μεταβαίνειν εἰς ἄλλην, ὡς ἐξέρχονται εἰς
τοὺς τελείους [ἐκ τῆς τῆςδε τῶν ἐφθῶν ἀγλ.] Σεν. Κύρ.
1, 2, 12. 2) ἔδειξας εἰς ἐλεγχον ἐξελθὼν δὲ εἰ,
παρωσιζομένης εἰς ἐλεγχον, δοκιμασθεὶς ἔδειξας τίς εἶσαι, Εὐρ.
'Αλκ. 640· μὴτ' ἐς χειρῶν ἀμίλλαν ἐξέλθης ἐμοί, μήτε νὰ
τολήσῃς νὰ ἔλθῃς εἰς ἀμίλλαν χειρῶν ἐναντίον μου, Εὐρ. 'Εκ.
226· — γίνομαι, ἀποδείκνυμαι, τοιόσδε δ' ἐκφύς οὐκ ἂν ἐξέλ-
θοιμ' ἔτι ποτ' ἄλλος Σοφ. Ο. Τ. 1081· πύνομαι, ἀντιθέτον
τῷ καθίσταμαι, ἂ ἔχοντες ἐς τὸν, πόλεμον καθίσταν-
το, ταῦτα ἔχοντες καὶ ἐξελθεῖν Θουκ. 5, 31. 3)

μετ' αἰε. πράγμ., ἐπιτελῶ, καὶ ἂ μὲν ἐπιπολοῦντες μὴ ἐξέλ-
θωσιν, οἵκατα στέρεσθαι ἡγοῦνται Θουκ. 1, 70· τὸ πολὺ τοῦ
ἐργου ἐξήλθον ὁ αὐτός 3, 108· πρβλ., ἐπεξέρχομαι Π. 2,
41 ἀπολ., ἐξέρχομαι τῆς εὐθείας ὁδοῦ, «παραστρατίω», Πλάτ. Νόμοι
644B· οὕτω καί, τὰ τῆς Σπάρτης ἐξελθὼν νόμιμα, παραδός,
Νύμφης παρ' 'Αθην. 536A. 5) μετ' αἰε. τοῦ ὀργάνου τῆς
κινήσεως, ἐξελθεῖν πόδα Διναρχ. 100, 33· πρβλ., βαλὼν Π.
II. ἐπὶ χρόνου, παρέρχομαι, λήγω, ἄλλ' ἄλλ' γὰρ οἱ ἐξελθ-
λυθέναι τὸν χρόνον ὅκωσον κεχρησθαι ὄρεσιν Ἀλγύπτου
ἐκχωρήσειν 'Ηρόδ. 2, 139· χρόνος οὐδ' ἐξελθούσης Σοφ. Ο. Τ.
735· τοῦ ἐξελθόντος μηνός 'Περσίδ. ὅπερ ἔβλε, 41· ἐπειδὴ ν.,
ὁ ἐνιαυτός ἐξέλθῃ Πλάτ. Πολιτικ. 298E· ἐλέγοντο δὲ καὶ αἱ
σπονδαὶ ἐξελθούσιναι Σεν. 'Ελλην. 5, 2, 2· ἐπὶ νόσῳ, 'Ιππ. 465,
49. 2) ἐπὶ πολιτικῶν ὀργῶν ὧν ἡ περίοδος ἐγγίζει, ἡ ἐξελ-
θοῦσα βουλὴ, ψήρισμα παρ' 'Ανδοκ. 10, 37, πρβλ. 'Αριστ. Πολιτικ.
2, 11, 7. III. ἐπὶ προφητείῳ, ἐνυπνίῳ, συμβεβηκότων, κτλ.,
ἀληθεύω, ἐκπληροῦμαι, Λατ. exire, evenire, ἐς τέλος ἐξελθούσα,
ἐκπληρωθεῖσα καιρῷ τινι· (Τζέτζ.), 'Πρ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 216· ἀπολ.,
τὴν ὕψιν συνεδάλετο ἐξελθούσιναι 'Ηρόδ. 6, 107, πρβλ. 82·
οὐδ' ἐποῦσατο (ἡ μήτις αὐτοῦ) πρὶν ἢ ἐξῆλθε, ἐκπληρωθῇ, ὁ
αὐτός 7, 137· οὕτως, ἰσόψηρος δίκῃ ἐξῆλθε, ἐγένετο, Διγύλ. Εὐμ.
795· εἰ τύχοι κατ' ὁρὸν ἐξελθόντα, νὰ τελεωσῶσι καλάς, Σοφ.
Ο. Τ. 88· ἀριθμὸς μὲν γάρ, ἐξη, καὶ ἄλλοθεν οὐκ ἂν ἐλάτ-
των ἐξέλθοι, δυνατόν νὰ στρατολογηθῇ καὶ ἄλλοθεν οὐχὶ μικρότερος
ἀριθμὸς στρατιωτῶν, Σεν. 'Ελλ. 6, 1, 5· ἐντεῦθεν ἐπὶ προσώπων,
παρὼν γε μὴ μοι φοῖτος ἐξέλθῃ σαφές, φανόμενος μάλιστα
ὁ φοῖτος φανῇ δι' ἐμὲ ἀληθὴς προφήτης, Σοφ. Ο. Τ. 1011· ἐξέρχομαι
εἰς φῶς, γεννῶμαι, τὰ μὲν τετελεωμένα, τὰ δὲ ἀτελῆ ἐξέρ-
χεται 'Αριστ. Πρβλ. 10, 46. 2) ἐπὶ λόγων, οὐδεὶς τῶν λό-
γων ἐξέρχεται παρ' ἐμοῦ, ἀλλ' αἰ παρὰ τοῦ ἐμοῦ προσβί-
λεγομένου Πλάτ. Θεαίτ. 161B· ἐπὶ χρημάτων, ἐξέρχεται δὲ
οὐδαμῶς (τὸ χρυσὸν καὶ ἀργύριον ἐκ Λακεδαιμονίας) ὁ αὐτός 'Αλκ.
1, 122E.

ἐξέρω, ἴδε ἐξερίω Δ.

ἐξερίω, ὁρμῶ ἔξω τοῦ δρόμου, ἀρηνιάζω, ἐπὶ πτοηρίνῳ ἵππῳ,
αἰ δ' ἐξηρήωσαν 'Πλ. Ψ. 468· ἐξηρήωσε κελεύθου Θεόκρ.
25, 189.

ἐξερωτάω· μέλλ. -ήσω, ζητῶ πληροφορίας, ἐρωτῶ νὰ μάθω,
κούρας δ', ὁπόθεν, γενεάν ἐξερωτάς, ὡ ἀνα; Πινδ. Π. 9, 79.

2) μετ' αἰε. προσ., ἐρωτῶ, πάλαι δὴ σ' ἐξερωτήσαι
Θέλων Εὐρ. 'Αποσπ. 583.

ἐξεσθίω· μέλλ. ἐξέσθωμαι· πρkm. ἐξεδήσθωμαι ἀόρ. ἐξέσθω-
γον· — τρώγω, κατατρώγω, τρώγω ἐντελῶς, ἐξέδεσθαι σου τοῦ ὕψον
'Αριστοφ. 'Ιππ. 1032· ἐκ τῶν πόλεων τὸ σκίρρον ἐξεδήσθωκεν
Σρ. 925· εἰ μὴ σ' ἐκφάγῃ ἐκ τῆςδε τῆς γῆς 'Ιππ. 698· ἐξε-
σθίσοι (τὰ πτερὰ) αἱ μέλιτται 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5, 22, 13.

ἐξέσθω, = τῷ προηγ., Διγύλ. Χο. 275.

ἐξέσθω, ἡ, (ἐξίτησι, ἐκπύμψις, ἀποστολὴ, πρσιθεία, παρ' 'Ομήρῳ
μόνος ἐν τῇ φράσει, ἐξέσθην ἐλθεῖν, Λατ. legationem obire (πρβλ.
ἀγγελίαν ἐλθεῖν), «καὶ δηλοῖ τὴν δημοσίαν πρσιθείαν παρ' 'Ομήρῳ»
(Εὐστ.), 'Πλ. Ω. 235, ἐνθα ἴδε Spitzan., 'Οδ. Φ. 20.
ἔξας, εὖς, ἡ ἀπόπεμψις γυναικός, ἥτοι εὐαγγέλιον, 'Ηρόδ.
5, 40.

ἐξέσθω, ἴδε ἐξερίω Δ.

ἐξέσθω, ὁρμῶ ἔξω τοῦ δρόμου, ἀρηνιάζω, ἐπὶ πτοηρίνῳ ἵππῳ,
αἰ δ' ἐξηρήωσαν 'Πλ. Ψ. 468· ἐξηρήωσε κελεύθου Θεόκρ.
25, 189.

ἐξερωτάω· μέλλ. -ήσω, ζητῶ πληροφορίας, ἐρωτῶ νὰ μάθω,
κούρας δ', ὁπόθεν, γενεάν ἐξερωτάς, ὡ ἀνα; Πινδ. Π. 9, 79.

2) μετ' αἰε. προσ., ἐρωτῶ, πάλαι δὴ σ' ἐξερωτήσαι
Θέλων Εὐρ. 'Αποσπ. 583.

ἐξεσθίω· μέλλ. ἐξέσθωμαι· πρkm. ἐξεδήσθωμαι ἀόρ. ἐξέσθω-
γον· — τρώγω, κατατρώγω, τρώγω ἐντελῶς, ἐξέδεσθαι σου τοῦ ὕψον
'Αριστοφ. 'Ιππ. 1032· ἐκ τῶν πόλεων τὸ σκίρρον ἐξεδήσθωκεν
Σρ. 925· εἰ μὴ σ' ἐκφάγῃ ἐκ τῆςδε τῆς γῆς 'Ιππ. 698· ἐξε-
σθίσοι (τὰ πτερὰ) αἱ μέλιτται 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5, 22, 13.

ἐξέσθω, = τῷ προηγ., Διγύλ. Χο. 275.

ἐξέσθω, ἡ, (ἐξίτησι, ἐκπύμψις, ἀποστολὴ, πρσιθεία, παρ' 'Ομήρῳ
μόνος ἐν τῇ φράσει, ἐξέσθην ἐλθεῖν, Λατ. legationem obire (πρβλ.
ἀγγελίαν ἐλθεῖν), «καὶ δηλοῖ τὴν δημοσίαν πρσιθείαν παρ' 'Ομήρῳ»
(Εὐστ.), 'Πλ. Ω. 235, ἐνθα ἴδε Spitzan., 'Οδ. Φ. 20.

ἔξας, εὖς, ἡ ἀπόπεμψις γυναικός, ἥτοι εὐαγγέλιον, 'Ηρόδ.
5, 40.

ἐξέσθω, ἴδε ἐξερίω Δ.

ἐξέσθω, ὁρμῶ ἔξω τοῦ δρόμου, ἀρηνιάζω, ἐπὶ πτοηρίνῳ ἵππῳ,
αἰ δ' ἐξηρήωσαν 'Πλ. Ψ. 468· ἐξηρήωσε κελεύθου Θεόκρ.
25, 189.

κτλ., ὡς Διάχυλ. ἐν Εὐμ. 899: νῦν σοι ἔξεστι, ὦ Ξενοφῶν, ἀνδρὶ γενέσθαι, ἵδου περιστάσεις νῦν παντὶ ἀνδρὶ, Ξεν. Ἀν. 7. 1. 21. ἔξ. εὐδαίμοσι γενέσθαι, ἵδου εὐδαίμοσι, Δημ. 35. 2. ἀλλ' ἢ δευτέρῳ δοτ. ἐνίοτε μετατρέπεται εἰς αἰτ., ἔξ. ὅμιν φίλους γενέσθαι Θουκ. 4. 20: — μετ' αὐτ. προσ. καὶ ἀπαρ., Ἀριστοφ. Ἀγ. 1079, Πλάτ. Πάιδ. 290D: — μετοχ. οὗδ' ἀπολ., τί φεύγειν σφίς ἐξέστι τοι τῶνδε τὰ ἑτέρῃ ποιεῖν; ἐνθ' ὀνόμασι νῦν... Ἰπρδ. 4. 126. ἔξόν σοι γάμου τυχεῖν Διάχυλ. Πρ. 649. ἔξεν κεκλήσθαι Σοφ. 111. 365 ὡς οὐκ ἐξεσόμενον τῇ πόλει δίκην παρὰ τῶν ἀδικούντων.. λαμβάνειν Λυσ. 14. 10 (140. 24).

ἔξεσται, εἰς, ἢ ἔξεσταις.

ἔξεσταις, μέλλ. ἔξεσταις, σπανίως ἔξεσται, Ἰσοκρ. 195C, προδλ. Α. Β. 251. 32: ἀνδρ. ἐξήτασα Σοφ., κτλ., Δωρ. ἐξήτασα Θεοφ. 14. 28: πρην. ἐξήτασα Πλάτ., κτλ.: — Παθ.: μέλλ. — ετασθήσομαι Δημ. 24. 1: ἀνδρ. — ητασθήσθην, ἔξε κατωτ.: πρην. — ητασθήσθην, ἔξε ἐν ἑλπί: — (τὸ ἀπλοῦν ἐτάξω δὲν εἶναι σύνθετος). Ἐξήταξαι, ἐρευνῶ, ἐρωτῶ καὶ λαμβάνω πληροφορίας περὶ τίνος, δοκιμάζω, ἔξ. φίλους, ὅστιν ἔχουσι νόον Θεοφ. 1010, προδλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 438, κτλ.: τὴν ὑπάρχουσαν ἐνυμνασίαν ἔξ. Θουκ. 2. 7. βίου αὐτοῦ πάντα ἔξετάστω Δημ. 521. 24. ἔκ τοῦ εἰκότος ἔξετασθῆναι δεῖ τὸ πρᾶγμα Ἀντιφῶν 133. 38. ἔξ. λόγον, ἀντιθέτον τῷ ὑπέρχειν, Ἀριστ. Ρητ. 1. 1. 1: — ἀπολ., ἐξετάξω, σκοποῦντας καὶ ἔξετάζοντας περὶ νόμων Πλάτ. Νόμοι 85D. δι' ἀκριβείας ἔξ. ὁ αὐτὸς Θεοφ. 184C: — ἐξετάξω καὶ λαμβάνω πληροφορίας παρὰ τίνος περὶ τίνος, ἐξητάκει τὰ κατὰ μέρος ὑπὲρ αὐτῆς (τῆς Κερκηδόνης) .. τῶν εἰδῶτων Πολύδ. 10. 8. 1: — ἰσομένης αναφορῆς ἀντων., ἔξ. ὅστις ἐστὶ Δημ. 1126. 13. ἔξ. τί καὶ πῶς λέγουσι Πλάτ. Φαῖδρ. 261A. ἔξ. τινα, τίνος ἐστὶ γένους Ἐπιφ. ἐν Ἀδελφ. 1. 17.

2) ἐπὶ στρατευμάτων, ἐπιθεωρῶ, Θουκ. 2. 7. 7. 33. 35, κτλ.: — Παθ., στρατὸς δὲ θάσσει καὶ ἐξετάζεται Εὐρ. Ἰκ. 391, προδλ. Θουκ. 6. 97: — καθόλου, ἐπιθεωρῶ, ἀπαριθμῶ, ἀμαρτήματα ἀκριβοῦς ἔξ. Ἰσοκρ. 152D, προδλ. Δημ. 472. 18. 474. 21.

II. ὑποβάλλω εἰς αὐστηρὰν ἐξέτασιν, ἀνακρίνω, Ἰπρδ. 3. 62 (προδλ. ἐτάξω), Σοφ. Αἰ. 586. Ο. 1. 210. τινα περὶ τίνος Πλάτ. Φαῖδρ. 258D. τινα τὴν ὁ αὐτὸς Ἰπρ. 515B. Ξεν. Κύρ. 6. 2. 35. δικαίως αὐτὸν ἐξετάστω Δημ. 564. 17, προδλ. 232. 3., 1124. 20 κτλ.: ἐξετάζειν τινα ὅστις ἦν ὁ αὐτ. 1128. 23.

III. ὑπολογίζω, ὁ αὐτὸς 67. 16. ἐξετάζειν τινα σχετικῶς πρὸς ἄλλον, παραβάλλω αὐτὸν πρὸς ἐκεῖνον, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ζῶντας, ὡς χρηστὴ, .. τὸν ζῶντα ἐξέταξε ὁ αὐτὸς 330. 29. ἰσοστάσεις ἢ ἢ πορφύρα πρὸς ἀργυρον ἐξεταζομένη Ἀδελφ. 526C οὕτως, ἔξ. τὴν παρὰ τὴν Δημ. 315. 3, προδλ. Ἰσοκρ. 160B: ἐντεῦθεν, συγκρίνω, παραβάλλω, πρὸς Ἀριστοφ. Ἰσοκρ. 148B. 17.

IV. διὰ δοκιμασίας ἐξετάζω, δοκιμάζω, ἐπὶ χρυσοῦ, ἐν λιθίναις ἀκόνασι δ' χρυσοῦς ἐξετάζεται Χίλων ἐν Ἰπρ. Λυσ. α. 568. ἔξ. τοὺς κακοὺς Ξεν. Οἰκ. 20. 14. τοὺς χρησίμους Δημ. 918. 18: — συχν. ἐν τῷ Παθ., μετὰ μετοχ., ἔξεν μὴ παρών ἐξετάζεται, ἔξεν ἀποδείχθαι δεῖ δὲν ἦτο ἐκεῖ, Πλάτ. Νόμοι 764A. καὶ λέγων καὶ γράφων ἐξετάζομεν τὰ δέοντα Δημ. 286. 4. ἔξήτασαι πεπονηκώς ὁ αὐτὸς 294. 10. ἐξετάζεσθαι φίλος (ἐνν. ὦν) Εὐρ. Ἀλκ. 1011. ἐχθρὸς ἐξεταζόμενος Δημ. 525. 25. κατήγορος ὁ αὐτὸς 613 ἐν τῇ αὐτῇ οὕτως, ὡν εἰς ἐγὼ βουλήθεις ἐξετάζεσθαι Ἀδελφ. 29. 8.

2) μετὰ γεν., τῶν ἐχθρῶν ἐξετάζεσθαι, συγκαταλέγεσθαι (προδλ. συνεξετάξω). Λατ. versari, censerī, numerari inter... Δημ. 434. 23. μετὰ τῶν ἄλλων ἐξετάζετο ὁ αὐτὸς 300. 27. ἐν τῷ αὐτῷ Διον. Αἰ. 6. 59. ἐν τοῖς ἱππικοῖς, μετὰ τῶν παρὰ Ρωμαίους Equites, Πλουτ. Πομπ. 14.

3) ἀπολ., ἀνέκω εἰς τινα μερίδα, Διον. Αἰ. 6. 33, προδλ. Πλουτ. 2. 74B. ἐξητάσθησαν αἱ πᾶσαι πεντεκαίδεκα [μυριάδες] (ἐν τῇ ἀπογραφῇ τῆς Ρώμης) ὁ αὐτὸς ἐν Καίσαρι 55.

4) παρουσιάζομαι, ἐμφανίζομαι, Δημ. 566. 27. πρὸς τὸν ἄρχοντα .. οὐδέπω .. ἐξήτασται ὁ αὐτὸς 980. 3. προδλ. 318. 15.

ἔξετασις, εἰς, ἢ, τὸ ἐξετάζειν τι ἐπισταμένως, ἐρευνα, ἐξέτασις, Πλάτ. Ἀπολ. 22E, Θεαιτ. 210C. ἔξ. ποιεῖσθαι περὶ τίνος Λυκούργ. 151. μέσ., ἔξ. λαμβάνειν, ἀναλαμβάνειν ἐρευνᾶν, Δημ. 308. 25. οὕτως, ἔξ. τίνος ἔχειν Θουκ. Β. 41. ἔξ. γίνεσθαι πρὸς τι, σύγκρισις γίνεται πρὸς τι .. Λουκ. Περικ. ἢ Κεῖν. 12. — ἔξ. βίων, ἢ παρὰ Ρωμαίων censura, τιμωρία, Πλουτ. Αἰμίλ. 38.

2) στρατιωτικὴ ἐπιθεωρησις, ἔξ. δπλων, ἱππων ποιεῖσθαι, ποιεῖν (ἐπιθεωρῶν), Θουκ. 4. 74., 6. 45, 96. ποιεῖν Ξεν. Ἀν. 1. 2. 14. ἔξ. γίνεσθαι αὐτῷ Β. 3. 3.

ἔξετασμός, ὁ, = ἐξέτασις, Δημ. 230. 14, Πλουτ. 2. 106B. ἔξεταστέον, ῥημ. ἐπὶ τοῦ ἐξετάξω, δεῖ ἐξετάζειν, Πλάτ. Πολ. 599A.

ἔξεταστήριον, τό, δοκιμή, Ὀργάν. 1. 572A. ἔξεταστής, οὗ, ὁ ἐξετάζων, ὁ παραβλέπων, ὁ ἀνακρίνων, ὡν ἔξετασται τε καὶ κολασταὶ κατὰ νόμον εἶναι αἱ κολοφάνται Διον. Αἰ. 2. 87, Πλουτ. Ἀγασ. 11.

2) ἐν τῇ πολιτείᾳ — ἐλεγκτὴς δημοσίων λογαριασμών, λογιετής, Ἀριστ. Πολιτικ. Β. 8. 11. 3) ἐν Ἀθῶναις, ἀρχὴν οὐ ἔργον ἣν τὸ ἐλεγεῖν τὸν ἀριθμὸν

τῶν μισθοφόρων (ἐνν.) ὅπως μὴ συμβαίνειν κατάχρησις ἐν τῇ πληρομῇ τοῦ μισθοῦ αὐτῶν, Λισχίν. 16. 7. Σουλ. Ἰππ. 106 (ἐνθα δεῖ Bockh), ἴδε καὶ Α. Β. 252. 6.

ἔξεταστικός, ὁ, ὅν, ὁ ἐπιθεωρῶν ἢ ἀκριβοῦς νὰ ἐξετάξῃ, μετὰ γεν., τῶν ἐργῶν ἔξεταστικός Ξεν. Ἀπομν. 1. 1. 7. ἔξ. καὶ κριτικός Λουκ. Ἰπρδ. 64. — ἀπολ., ἐρευνητικός, περὶ τῆς διαλεκτικῆς, Ἀριστ. Τυπ. 1. 2. 2. ἐν τῇ Ποιητ. 17. 5, ἐκτακτικοὶ φαίνονται νὰ εἶναι ἢ ὁρτὴ γράφῃ. — Ἐπίθρ. — καίς, Δημ. 215. 9.

II. ἔξεταστικόν (ἐνν. ἀργύριον), τό, ὁ μισθὸς ἐξεταστοῦ, Δημ. 167. 17.

ἔξετερος, αἰ. α., μεταγεν. τύπος τοῦ μετεξέτερος, Νικ. Αθρ. 412. 744.

ἔξετης, εἰς, ἔξ. ἐπὶ τῶν ἡλικιᾶν Ἰχων, ἱππων .., ἔξτε ἀδμήτην Ἰλ. 4. 266, προδλ. 655. Πινδ. Ν. 3. 85, Ἀριστοφ. Νεφ. 862. — ὡσαύτως ὅηλ. ἔξτε, ἔξος, μετὰ τὸν ἔξτε καὶ τὴν ἔξτε Πλάτ. Νόμοι 791C.

II. διαρκῶν ἐξ ἑτῆ, ἀρχή Λυσ. 183. 15. ἔξτε (ἐν ταῖς νεωτέροις καὶ ὁρίσταις ἐκδ., ὅταν σημαίνῃ ἐξ ἑτοῦ, γράφεται διττῶς ἐξ ἑτε), πρὸθ, μετὰ γεν., ἔξ. ἐπὶ τοῦ, ἔτε .., ἐπὶ καὶ ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, δετ., Ἰλ. 1. 106. ἔξτε πατρί, .. ὡς ἐστίν, ἐκ προγόνων, ἀνέκαθεν (ἐξ ἑτ.), Ὀδ. Θ. 245. ἔξτε νηπιότης Ἀπολλ. Ρδδ. Α. 791. ἔξτε καίθων Κελλ. εἰς Ἀρ. 113. ὡσαύτως παρὰ μεταγ. περὶ, ἔξτε νέου, νεορὸν Ἀπκ. Ἐρσουλ. 2. 86, Διλ. π. 2. 5. 39. ἔξτε παίδων Ἰλ. 4. Ἐπιγράμ. 3811. 4.

ἔξευενίζω = εὐγενίζω, Ὀργ. κατὰ Κέλσον 3. σ. 144.

ἔξευδαίω, ποῦν εὐδαίαν, καταπαύω, καταπραῖνω, τοὺς χειμῶνας τῶν πραγμάτων φίλων 2. 345, Ἰσχυ. ἐν λ. ἔξευδαίω.

ἔξευδών, ἐξετάξω, τοὺς ὄρχοντας Πλάτ. Νόμοι 945D.

ἔξευκρύνω, μετὰ προσοχῆς, ἀκριβοῦς ἐξετάξω, Ἰπκ. π. Ἀγμ. 763. ἔξ. τὰς διαφοράς, συστηματικῶς ἐξετάξω αὐτάς, Πολύδ. 33. 2. 0.

ἔξευλαδύομαι, προσυλάττομαι μετὰ προσοχῆς, ἔκ τινος, μετ' αἰτ., ἔξευλαδεῖσθαι τε τὰ θεινὰ καὶ τὰ μὴ Πλάτ. Δόχ. 119D, κ. ἀλλ.: ἔξευλ. τοῦτο μὴ .. Εὐρ. Ἀνδρ. 645. ἔξ. μὴ .. Διάχυλ. Ἀποσπ. 195.

ἔξευμαρτίζω, καθιστῶ τι εὐμαρές, ἐλαφρὸν, κομψόν, συμφορὰς δὲ τὰς ἐμάς ἔξευμαρτίζων Εὐρ. Ἰπρ. Μαιτ. 18, προδλ. 114B. 46.

II. Μεα., παρασκευάζω, Λατ. parare, Εὐρ. Ἰπρ. Μαιτ. 81.

ἔξευμανίζω, καθιστῶ εὐμενῆ, εὐμενίζω, Εὐσε. Πονημάτ. 133. 61: — Μέσ. Πλουτ. 74B. 1, κτλ.: — Παθ.: ἀνδρ. — αθεῖς Κούρ. Ἐκλ. Ἰστ. 9. 7.

II. ἀμεταβ., εἶμαι εὐμενῆς, ὁμοῦς ἔξ. Σουλ.

ἔξευμανισμός, ὁ, τὸ ἐξευμανίζειν, Ὀργάν. 1. 1613B.

ἔξευμανιστήν, ῥημ. ἐπὶ τοῦ ἐξευμανίζω, δεῖ ἐξευμανίζειν, Ὀργάν. 1. 1612C. — ἔξευμανιστέος, ὅστις πρέπει νὰ ἐξευμανισθῇ, Εὐστ. εἰς Ἰλ. Η. 199.

ἔξευνουχίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ εὐνουχίζω, Πλουτ. 2. 692C.

ἔξευπορτεῖν, ἀρθύνως πορτίζω, ἐπικουρίαν τοῖς χρεῖσιν Πλάτ. Νόμοι 918C.

II. ἀπολ., εὐπορτεῖν ἔχω, εἶμαι καλῶς παρεσκευασμένος, περὶ τὴν αὐτῇ 861B. — Ὁ τύπος: ἔξευπορτίζω, ἐν Ξεν. Ἀν. 5. 11, 19. εἶναι προφανὲς σφάλμα ἀντὶ τοῦ ἐκπυρτίζω, δι' ὃ καὶ διωρθώθη ἤδη ἐν ταῖς νέαις ἐκδ.

ἔξεύρομα, τό = ἐξεύρημα, ἴδ. Ἀνθ. ἐν Φρυν. 145.

ἔξεύρεσις, εἰς, ἢ ἀνακρίσις, ἐρευνα, ὑπείχον τῆς ἔξευρσίος Ἰπρδ. 1. 67.

2) ἐξεύρεσις, ὁ αὐτὸς 1. 94.

3) τὸ ἀνακρίναι καὶ ἐξευρίσκειν τι, ὁ νόμος ἀρα βούλεται τοῦ ὄντος εἶναι ἡ ἐξεύρεσις Πλάτ. Μένων 315A.

ἔξευρετός, α. ον, ῥημ. ἐπὶ τοῦ, ὅν, πρέπει νὰ ἐξεύρηται, ἔξευρετός γὰρ νοῦς ἀποστρηγντικός Ἀριστοφ. Νεφ. 72α.

II. ἐξευρετέον, δεῖ ἐξευρίσκειν, Πλάτ. Πολ. 360A.

ἔξευρετικός, ὁ, ον, ἐρευνητικός, ἀγγέλιος, Μ. Ἀντων. 1. 9.

ἔξεύρημα, τό, ἐξεύρεσις, ἐρωτητῶν ἐξεύρημα γενέσθαι Ἰπρδ. 1. 94. καὶ σφι τριεὶς ἔξευρήματα γίνετο, τοῖσι πὶ

Βαλῆντες ἐχρήσαντο αὐτῷ 171, Διάχυλ. Ὀφθ. 649. ἔξ. ὁσφόν Ἀριστοφ. Ἰκκλ. 578. Πολαμνηζίκων .. τοῦ ἐξεύρημα Εὐπολ. ἐν Ἀδελφ. 2. στρατηγίας πλήθει τε καὶ ἐξευρήμασιν ἱπρυν Ἰσοκρ. ἐν Μονοφρόνῳ 4.

ἔξευρίσκειν: μέλλ. — εὐρίσκειν: ἀνδρ. ἔξευρον καὶ ἐξήσοι — ἀνευρίσκειν: οὐδὲν ἀνέλεσα, εἰ ποθεν ἐξεύροι (οὐκ εὐρίσκειν) Ἰλ. Σ. 322. ἀνακαλύπτει τὴν ὁλήν κατὰ τὰς πρᾶγματις τίνος, καὶ ἐξευρίσκει αὐτὸ (τὸ ζυνεστηκός) ἀδύνατοι ὄντες διὰ τὸ μέγεθος τῆς γόλως Θουκ. 8. 66. ἐνεσθῶ, Πλάτ. Πολ. 566B, κτλ.: ἔξ. ὁδοῦν, ἀνευρίσκειν ἐκ ποταμῶν πηγῆς .. Ἀριστοφ. Ἰπκ. 800. ἔξευρίσκειν, Ἰπρδ. 1. 8. 94. 4. 61. κτλ.: ἀριθμῶν, ἔξ. ὅσον σοφισμάτων ἔξ. Ἀισχύλ. Πρ. 460. προδλ. 462. ἔξ. ἐπὶ ἐμαὶ δεσποῖν αὐτῷ 97.

— ἀπλῶς εὐρίσκειν, ἥς (τῆς πόλεως) σε προστάτην σωτῆρά τ', ὡγαγέ, μόνον ἐξευρίσκειν (ἐνν. ὄντα) Σοφ. Ο. 1. 304. αὐτὸν ἔξ. ἐχθρῶν φρυγῶν, ὁ αὐτὸς ἐν Αἰ. 1045. ποῦ τὸν ἀνέγρα .. ἔξευρίσκειν Ἀριστοφ. Ἰπκ. 143. ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ἀλλο τι ἐξευρίσκειν .. γενέσθαι Ἰπρδ. 1. 106. ἐν γὰρ πόλιν ἂν ἐξεύροι μαθεῖν, εἰς πολλὰ δύναται νὰ ὁδηγήσῃ τινὲς νὰ μὴ

Σοφ. Ο. Τ. 120. ὦ θυμέ, νυνὶ βωμολόχον ἐξευρέ τι Ἀριστοφ. Ἰππ. 1194. — Παθ. Ἡρόδ. 1. 8, 90, κ. ἀλλ. ἀπροσ., ὡδὲ σφι ἐς τὴν ψυχὴν τῶν κρεῶν ἐξευρήται, ἐφευρήθη, ὁ αὐτὸς 4. 61. 2) ζητῶ καὶ εὐρίσκω τι, κτήνεα σιτεῦσκόων ἐξευρίσκοντες τιμῆς τὰ κάλλιστα Ἡρόδ. 7. 119., 5. 33. 3)

κτώμαι, ὅτι κράτος ἐξεύρε Πινδ. 1. 8 (7). 8. ἐπιφέρει, προεβνῶ, μὴ μοι τὸ κάλλος ἀλλος ἐξεύροι Σοφ. Τρ. 25. πορίζω, γαστρι μὲν τὰ σύμφορα τόσον τόδ' ἐξηύρισκε ὁ αὐτὸς Φιλ. 288. νόμους σέστυ Ἀντιφών 130. 38. ἐπὶ εὐχῆς πρὸς κῆρην, γένοιτο πάντ' ἀμειψτος ἡ κούρη κάφνειδον ἀνδρὰ κώνουραστὸν ἐξεύροι, ν' αἰωνῶν νὰ εὐρῇ, Φοίνιξ παρ' Ἀθην. 359Γ — ἐν τῷ Μίσσ. τυπῶν, ἐξευρέσθαι παλαίσματα Θεόκρ. 24. 112. II. ἀνερευνῶ, γαίης τε πάσας καὶ βαθυκρήμινου πολιᾶς ἀλός ἐξευρών ὄναρ Πινδ. 1. 4. 97 (3. 74).

ἐξευτελίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ εὐτελίζω, Πλούτ. Ἀλφ. 28. Ἀθην. 794C.

ἐξευτελισμός, ὁ, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ εὐτελισμός, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 3.

ἐξευτελιστής, οὐδ', ὁ, ἐξευτελίζων, ὡς καὶ νῦν, Φιλῶδ. π. κακ. XXIV. 6, ἐκδ. Σαυμπε.

ἐξευτονέω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ εὐτονέω, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 147.

ἐξευτρεπίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ εὐτρεπίζω, Εὐρ. Ἡλ. 75. ἐξευφραίνομαι, = εὐφραίνομαι, Ἐσθ. (Ἰεζεκ. ΚΙ'), 41 ὡς διόφ. γραφ., Ἰρμ. Ἰρμ. 17. 9.

ἐξευχόμεαι, διηγοῦμαι καυχόμενος, τοῖσι μὲν ἐξεύχεται, σφέτερου πατρὸς ἀρχάν Πινδ. Ο. 13. 85. λέγω καυχόμενος. Δισχύλ. Ἀγ. 533. Ἀργεῖται γένος ἐξευχόμεθα, καυχόμεθα ὅτι εἴμεθα Ἀργεῖται κατὰ τὸ γένος. ὁ αὐτ. Ἰκ. 275. ὡσαύτως, ἔξ. γένος, καυχόμεαι διὰ τὸ γένος, τὴν καταγωγὴν, αὐτόθι 272. II. εὐχόμεαι, παρακαλῶ θερμῶς νὰ γένηται, εἰς ὅσιν ἡκεία ὠνπερ ἐξηύχου πάλαι, ὠνπερ εἰς ὅσιν ἐλθεῖν ἐξηύχου, ὁ αὐτ. Χο. 215. μετ' αἰ. καὶ ἀπαρ., Εὐρ. Μῆδ. 930.

ἐξεφάναν, ποιητ. ἀντὶ ἐξεφάνησαν, Πινδ. Ο. 13. 25.

ἐξεφρίδας, ὁ, ὑπερβῶς τὴν ἐφρίδακην ἡλικίαν, Κλησσομένης (Cepharissus) de Dio Natali 5.

ἐξεφρίημι, = ἐφρίημι: — Μίσ., ἐξεφρίεμαι, ἐντέλλομαι, μετ' ἀπαρ., ἐκείνον εἰργεῖν Τεύκρος ἐξεφρίεται Σοφ. Δῖ. 795, πρὸλ. Εὐρ. 1. Τ. 1468.

ἐξεχέ-θρύγχος, ον, ὁ ἔχων ἐξέχοντα τὸν βρόγχον (τὸ καρδίον τοῦ λαμποῦ), Ἰππ. π. Ἀρρ. 807. Ἀρετ. π. Δίτ. Χρον. Παθ. 1. 8.

ἐξεχέ-γλαυτος, ον, ὁ ἔχων τοὺς γλουτοὺς ἐξέχοντας, Ἰππ. π. Ἀρρ. 823.

ἐξεχῆς, ἐς, (ἐξέχω II) ἐξέχων, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 8.

ἐξέχω, ὡς καὶ νῦν, μετὰ γεν., ὅλος μὲν οὖν τῆς δαδὸς οὗτος ἐξέχει Ἀριστοφ. Σπ. 1377. 2) ἀπολ., προσβάλλω πρὸς τὰ ἔξω, ἐξέχω, ἡ δὲ προσβολὴ ἴσται τὸ τοῦ δοτέου ἐξέχον στρογγύλον πορὰ τὸ ἄλλο Ἰππ. π. τ. ἐν Κεφ. Τρωμ. 895. ἐξέχοντα ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ κοῖλα, Πλάτ. Πολ. 602C. πρὸλ. εἰπέχω II.

6) ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἐκλάμπω, φαίνομαι, ἦν ἐξέχῃ εἰλη κατ' ὀρθρον Ἀριστοφ. Σπ. 771. ἐξέχ', ὡ φιλ' ἡλιε, ἐμφανίσθητι, ὡ ἀγαπητὲ ἡλιε, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 346. πρὶν ἡλίου ἐξέχῃν, πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, νόμος παρὰ Δημ. 1071. 3. — οὕτω μεταγεν. ἐν τῷ παθ., Ἐσθ. (Γ'), Βασίλ. Ζ', 29, II. Μίσ., ἐχομαι τίνος, προσκολλώμαι εἰς τι, ἐξεχομένους τῶν υἱῶν Διον. Ἀλ. 1. 79, Κλήμ. Ἀλ. 165.

ἐξέχω, μέλλ. ἐξεψήσω, βράζω ἡ μαγειρεύω τι ἐντελῶς, Ἡρόδ. 4. 61. — Παθ., ἐντελῶς βράζομαι, Ἀριστ. Μετεωρολ. 4. 7, 4.

ἐξηβος, ον, (ῥῆθ) ἄλλω τῆς ῥῆθς· τριάκοντα πέντε ἔτην Ἰππ. καὶ τὸν ἐλλείποντ' ἔτι ῥῆθς ἀκμαίας, καὶ τὸν ἐξηβον χρόνον Δισχύλ. Θῆδ. 11.

ἐξηγεῖμαι: μέλλ. -ῆσομαι, Ἀποθ., εἶμαι ἀρχηγός, μετὰ γεν., πρὸς, τῶν δ' ἐξηγεῖσθαι, «τοῦτων ἡγεμὼν ἔστω» (Θ. Γαζή). Ἰλ. Β. 808. ἐν Ἀνδρ. 1. 110 ὁ Πεισίσκος διώρησε Κηρύκων ὦν, ὥστε τὸ ἐξηγητὴ καὶ ἐξηγεῖσθαι κείναι κατὰ τὴν σημασίαν, III. 3. 2)

ἐξηπακουμένους γενικῆς, ἔχω τὴν ἡγεμονίαν τίνος, ὅμεις γοῦν, ὡ Λακεδαιμόνιοι, τάς ἐν τῇ Πελοποννησῇ πόλεις ἐπὶ τὸ ὑμῖν ὠφέλιμον κατασπασάμενοι ἐξηγεῖσθε (ἔξω. αὐτῶν) Θουκ. 1. 70. ἀπολύτ. 1. 95. χαλεπῶς ἔξ. 3. 93. ἴδε κατωτ. II. 2.

II. προηγούμεαι, προηφερόμεαι, ἀπολ., Ὀρ. Ὑμν. εἰς Διόνυσον, 10. ἔπασθαι τῇ ἄν οὗτοι ἐξηγέωνται Ἡρόδ. 1. 151, πρὸλ. 9. 11. ἔδαν αὐτὸ ἀμὴ γέ πη ἱκανῶς ἐξηγησάμεθα Πλάτ. Πολ. 474C. πρὸλ. ἐξαιτέω II. 2.

2) μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰε. πράξιμ., δεικνύω εἰς τινα τὴν ὁδὸν, Ἡρόδ. 6. 135. ἐντέλλομαι, ἃ δ' ἐξηγεῖσθε τοῖς ἐνυμμάχοις Θουκ. 3. 55. μετὰ δοτ. προσ. μόνον, προηγούμεαι, ὁδηγῶ, ἡμῖν Σοφ. Ο. Κ. 1380, κτλ. ἡ μετ' αἰε. τὸ πᾶν μόνον, δεικνύω τὸν ὁρμὸν εἰς τι μέρος, χωρὸν μὲν αὐτὸς αὐτῇ ἐξηγήσομαι αὐτὸς 1520. 3) μετὰ γεν. πράξιμ., ἔξ. τῆς πράξεως Σεν. Κύρ. 2. 1, 29.

4) ὁδηγῶ ὡς ἀρχηγός, ἐξ. τῆς τελευτῆς εἰς τι μέρος, καὶ ἦν οἱ θεοὶ παραδιδῶσιν, ἐξηγήσομαι

εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἂν οἱ θεοὶ τὸ ἐπιτρέψωσι, ὅς σῶς ὁδηγήσω εἰς τὴν Ἑλλάδα, Σεν. Ἀν. 6. 6, 34.

III. ὡς τὸ Λατ. praefatio verbiis, ὑπαγορεύω εἰς τινα ὠριζόμενον τινὰ τύπον λέγειν, αὐτὸς γὰρ ἐξηγεῖτο τὸν νόμον τοῦτον τῷ κήρυκι Δημ. 363. 18. ἐξηγοῦ θεοὺς, ὑπαγορεύουσιν μοι τὰ ὀνόματα τῶν θεῶν εἰς οὗς θέλει νὰ ὀρκισθῶ, Εὐρ. Μῆδ. 745.

2) καθόλου, «παραγγέλλω, κελεύω, ποιήσουσι... τὸ ἂν κείνος ἐξηγήται Ἡρόδ. 5. 23. ἡ δὲ νόμος ἐξηγεῖται Πλάτ. Πολ. 604A: ἐπὶ μάντιος, μετ' αἰε., παραγγέλλω τινὰ νὰ κάμῃ τι, διατάττω, Δισχύλ. Εὐμ. 595. τὰλλα δ' ἐξηγοῦ φίλοις ὁ αὐτὸς Χο. 552. οἱς τῶν ἄλλων θεῶν οἱ Μάγοι ἐξηγοῦντο = τοῖς ἄλλοις θεοῖς οὗς.. Σεν. Κύρ. 8. 3, 11, πρὸλ. 4. 5, 51., 7. 8, 1.

3) ὁδηγῶ τινα εἰς τὴν πράξιν ἢ εἰς τὴν ἐκπ., τί φῶ; διδάσκω ἀπειρον ἐξηγουμένην Δισχύλ. Χο. 118. παρακινῶ, νοουθετῶ, Σοφ. Ο. Κ. 1284, κτλ. κελεύω, ἡ δὲ νόμος ἐξηγεῖται Πλάτ. Πολ. 604B. οὗτος γὰρ δῆπου ὁ θεὸς περὶ τὰ τοιαῦτα πᾶσιν ἀνθρώποις.. ἐξηγεῖται αὐτὸς 427C, πρὸλ. 469A. ποιήσουσι τοῦτο τὸ ἂν κείνος ἐξηγήται Ἡρόδ. 5. 23. ὅ τι χρὴ ποιεῖν, ἐξηγέο οὐδ' αὐτὸς 4. 9. πρὸλ. 7. 234. ἐξηγησάμενος τοῦ Διονύσου τὸ τε οὐνομα καὶ τὴν οὐσίην, ὁ ἐρμηνεύσας, ὁ αὐτὸς 2. 49. τὸν ποιητὴν Πλάτ. Κρατ. 407A. ἃ Ὀμήρος λέγει ὁ αὐτ. ἐν Ἰων 531A. ὁ τὸν Πράκλειτον πᾶσιν ἐξηγοῦμενος Ἀντιφάνης ἐν Ἐκασί. 1. τὰ νόμια Δημ. 1160. 10. ἀπολ., ἀγροφοὶ νόμοι καθ' οὓς Εὐμολπίδαι ἐξηγοῦνται, καθ' οὓς οἱ Εὐμολ. ἐρμηνεύουσι τὰ πράγματα, Λυσ. 104. 9, πρὸλ. Ἀνδρ. 15. 25. πρὸλ. ἐξηγητῆς II.

IV. διηγοῦμαι λεπτομέρως, Ἡρόδ. 2. 3, Δισχύλ. Πρ. 214, 702, Θουκ. 5. 26. ἐκτίθω, περιγράφω, τὴν ἑλπίσιν Ἡρόδ. 3. 4., 7. 6, πρὸλ. 6. 135, Θουκ. 1. 138. μετ' αἰε. καὶ ἀπαρ., διδάσκω, «ἐξηγῶ», ὅτι.. Σοφ. Δῖ. 320. ἐπομένως ἀναγορ. ἀντινομ. ἔξ. ὅτω τρόπῳ Ἡρόδ. 3. 72, κτλ. ἔξ. περὶ τίνος Πλάτ. Ἰων 531A, Σεν. Λακ. 2. 1.

2) ἐρμηνεύω, μεταφράζω, Ἰουστίνου Μάρτ. Διάλ. πρὸς Τρύφ. 68.

ἐξηγήσεις, εἰς, ἡ, διήγησις, Θουκ. 1. 73. ὑπὲρ τίνος Πολύδ. 6. 3, 1.

II. ἐξηγήσεις, ἐρμηνεία, περὶ τοὺς νόμους Πλάτ. Νόμοι 631D. ἐνυπνίων Διόδ. 2. 29.

2) παρὰ τοῖς Γραμμ., σχήματα, ἐρμηνεία. 3) μεταφράσεις, Ἰουστίνου Μάρτ. Διάλ. πρὸς Τρύφ. 124.

ἐξηγητής, οὐδ', ὁ, εἰσηγοῦμένος τι, ὁ συμβουλευτής. Λατ. nuntius, πραγμάτων ἀγαθῶν Ἡρόδ. 5. 31. οὗτος δὲ.. ἀπάντων ἦν τούτων ἐξηγ. Δημ. 928. 20.

II. ὁ ἐρμηνεύων τι, ἐρμηνευτής, Λατ. orator, ἰδίως χρησμῶν, ἐνυπνίων, οἰωνῶν καὶ τῶν τοιούτων, Ἡρόδ. 1. 78. ἡ ὡς ἐν Ἀθῆναις, ἐρμηνευτὴς ἱερῶν τελετῶν ἢ συνθηκῶν, τρόπων ταφῆς, ἐξίλασμων καὶ τῶν τοιούτων, Λατ. interpres religionum, εἰδος θρησκευτικοῦ ὁδηγοῦ, Πλάτ. Εὐθύφρ. 4D, 9A, Νόμοι 759C, Ε, 775A, κτλ., Ἰσαῖος 73. 24. πρὸλ. ἐξηγεῖμαι III. 3, Ρηηκ. ἐν Τιμ. σ. 109, Μυλλέρον ἐν Δισχύλῳ Εὐμ. 71 κέξ. — ἐν Πλάτ. Πολ. 427C. ὁ Ἀπόλλων λέγεται ὁ πάτριος ἔξ. τῆς θρησκείας. πρὸλ. προφήτης. 2) ὁ ὁδηγῶν εἰς ναοὺς, κτλ. (πρὸλ. περὶ ἐξηγητῆς) Πανσ.

ἐξηγηματικός, ἡ, ὄν, = ἐξηγητικός, Μένανδρ. ἐν Ρήτορσι, τ. 9. σ. 142. 5 (Waltz).

ἐξηγητικός, ἡ, ὄν, ὁ περὶ τὴν ἐξηγήσιν, ἐρμηνευτικός, περὶ τῶν μερῶν τῆς γραμματικῆς, Α. Β. 659, πρὸλ. Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ἰδὸν Γ. 847.

II. ἐξηγητικός (ἐνν. βιβλικός), τὰ, βιβλία περὶ ἐρμηνείας οἰωνῶν, Πλούτ. Νικ. 23. — Ἐπίφρ. -κῶς, ἐρμηνευτικός, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 28.

ἐξηγορία, ἡ, ἐκφώνησις, Ἐσθ. (Ἰωβ ΔΓ', 26). 2) ἡμολογία, ἐξομολόγησις, αὐτόθι ΚΒ', 22.

ἐξήκα· «θυριάματα» [κῆρα;] Ἰππ. καὶ τὸν ἐλλείποντ' ἔτι ῥῆθς ἀκμαίας, καὶ τὸν ἐξηβον χρόνον Δισχύλ. Θῆδ. 11.

ἐξηκοντά, οἱ, αἱ, τὰ, «ἐξήκοντα», σκλ., Ὀρ., κτλ.: ἴδε ἐν λ. ἔξ. ἐξηκοντά-θεβλος, ον. συνιστάμενος ἐξ ἐξηκοντά βιβλίων, Σουῖδ. ἐν ἔξῃ Ἰπποκράτης, ἐν τέλει.

ἐξηκοντά-πέντες, εἰς, ἔχων ἑκατὶν ἐξηκοντα ἑτῶν, Μίμν. 6, Ἰππ. 1149D, κτλ.

ἐξηκοντά-ετία, ἡ, περίοδος ἐξηκοντα ἑτῶν, Πλούτ. Κικ. 25. ἐξηκοντάκις [α], καὶ ποιητ. -άκι, Ἐπίφρ., ἐξηκοντα φορὰς, Πινδ. Ο. 13. 14).

ἐξηκοντά-κλίνας, ον, ἔχων ἐξηκοντα κλίνας ἢ ἀνὰ κλίναρα, οἶκος Διόδ. 16. 83.

ἐξηκοντά-λίθους, ον, ὁ ἔχων ἐξηκοντα λίθους, Πλάτ. Ν. II. 37. 10, 60.

ἐξηκοντά-μαίρος, ον. ἀποτελούμενος ἐξ ἐξηκοντα μοιρῶν, μνημονεύεται ἐκ τῶν Σχολ. εἰς Ἀρατ.

ἐξηκοντα-πέντε, -ἔξ. -επτά, -οκτώ, -εννέα, σύνδετα παρὰ τοῖς Ἐσθ.

ἐξηκοντά-πληγος, υ, ἔχων μῆκος ἐξήκοντα πῆγ., Ἀδὴν. 201E.
 ἐξηκοντά-πους, ὁ, ἡ, -ποῦν, τό, ἐξήκοντα ποδῶν, τὸ περι-
 γόμενον χωρίον. ἐξηκοντά-ποῦν γίνεσθαι Γαλῆν. 10, 33
 Kühn.
 ἐξηκοντάς, ἄδρος, ἡ, ἀριθμ. οὐσ. τοῦ 60, Νικήτ. Εὐγεν. 6.
 483.
 II. τὸ ἐν ἐξηκαστὸν μέρσι, Στράβων 113.
 ἐξηκοντα-στάδιος, ον, ἀποτελούμενος ἐκ σταδίων ἐξήκοντα,
 Στράβ. 268.
 ἐξηκοντα-πάλαντια, ἡ, τάξις πολιτῶν συνεφερόντων ὁμοῦ
 τὸ ποσὸν ἐξήκοντα πάλαντων ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῆς πόλεως, Δημ.
 183, 8, 11.
 ἐξηκοντούτης, ες, = ἐξηκοντάτης, Πλάτ. Νόμοι 755A,
 812B.
 ἐξηκαστατός, α, ον, κατὰ τὴν ἐξηκαστὴν ἡμέραν, Ἰππ. π.
 Ἀρόρ. 832.
 ἐξηκαστός, ἡ, ὄν, ὡς καὶ νῦν, Περδ. 6, 126, κτλ.
 ἐξηκαστο-τέταρτος, ον, θιολ. Ἀρ. 77.
 ἐξήκω: μέλλ. -ῶ, φθάνω, ἐξήκεις ὁ ἔνν φανείας ὁποῖος ὦν
 ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖται, ἦλθε εἰς ὥραν καὶ ὅν πρέπει νὰ δεῖξῃς ὑποῖος
 ὦν καλεῖται υἱὸς μου, Σοφ. Τρ. 1157. ὅλις ἔνν ἐξήκεις ἑακρῶν,
 φθάνουν πλὴτον τὰ ἑακρὰ, ἀρκετὰ ἑακρὰ ἔχουσιν, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1515-
 ἀτλέες τι-καὶ οὐκ ἐξήκον ἐκείσε. οἱ πάντα δεῖ ἀφῆκεν Πλάτ.
 Πολ. 530B. δεῦρο ἐξ. ὁ αὐτὸς ἐν Ἰπιν. 987A. εἰς τι Πλούτ. 2.
 839F, κτλ. ἡ μετὰ συστολῇ. αἰετ., ἐξ, ὁδὸν Σοφ. Πλ. 1318. II.
 ἐπὶ χρόνου, ἔχω λῆξει, ἔχω τελειώσει, ὡς ἐξήκει τέ οἱ ὁ χρόνος
 τῆς ζωῆς, καὶ ὅτε ἔλθῃεν ὁ χρόνος τῆς τιμωρίας του, Περδ. 2.
 111, Σοφ. Φιλ. 199, Λυσ. 109, 14, Ξεν. Ἀν. 8, 3, 36. πρὶν μοι
 μοῖραν ἐξήκειν βίου Σοφ. Ἀντ. 896. ἐξήκει ἡ ἀρχή, ἡ προ-
 θεσμία Πλάτ. Νόμοι 766C, Νόμος παρὰ Δημ. 1055, 4. 2)
 ἐπὶ προσητεῶν, ἐνυπνίων, κτλ., ἐκπληρῶμαι, βασιλεὺς ὀνομα-
 σθέντος τοῦ παιδός, ἐξήκειν τε τὸν θυεῖρον Περδ. 1. 120.
 6. 80. τὰ πάντα ἄν ἐξήκοι σαφῆ Σοφ. Ο. Τ. 1182. πρὸς. ἐξέρ-
 χωμαι III.
 ἐξήλασα, Ἐπικ. ἐξήλασσα, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐξελαύνω,
 ἐξήλαστος, ον, σφρηλατηθεὶς, ἐπὶ μεταλλῶν, ἀσπίδα ἐξήλα-
 τον (ὅπερ ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ ἀκολουθοῦντος: ἦν ἄρα χαλκῶς
 ἤλασεν) Ἰλ. M. 295.
 ἐξήλθον, ἴδε ἐξέρχωμαι.
 ἐξήλθῶ, κρημνίσαι εἰς τὸν ἥλιον ἕως οὗ ἀποθάνῃ, καὶ ἐξη-
 λίσσωμεν αὐτοὺς τῷ κυρίῳ Περδ. (Π', Βασίλ. ΚΑ', 6, 13),
 πρὸς. Περδ. 3. 124 κτλ. — Καθ' ἡ. Πούχ. ἐξήλθον ἐκασμῶν
 ὑπὸ τοῦ ἡλίου.
 ἐξηλούομαι, παθ., πληροῦμαι ἡλίου, ὁ ἀήρ. ὁλος ἐξηλού-
 τοι καὶ καταλαμβάνεται τῆς-ἀνύχας Πλούτ. 2. 929I.
 ἐξηλλαγμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ ἐξαλλάσσω,
 παρασύζω, ἀσυνήθως, Διόδ. 2. 42, Πλούτ. 2. 245F. 2) ὁ-
 λώως, Ἰω. Χρυσ. τ. 3, σ. 409.
 ἐξηλώω, ἐξολώνω, Ἀπολλ. 147, Βίος Νεῖλου τοῦ Νεμτ. 49A.
 ἐξήλυθες, εως, ἡ, ἔξοδος, τοῦ πυρός οὐκ ἔχοντος ἐξήλυ-
 σιν ἐκ τοῦ ἀστεος Περδ. 5. 101. ἐπὶ ποταμῷ, ἔχοντος οὐδαμῇ
 ἐξ 3. 117. ἐξ, ἐς θάλασσαν κατήκουσα 7. 130.
 ἐξ-ἡμεαρ, Ἐπίρρ., ἐπὶ ἐξ ἡμέρας, ἐν διαρκείᾳ ἐξ ἡμερῶν, Ὁδ.
 K. 80, Ξ. 249.
 ἐξημαρτημένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ. τοῦ ἐξαμαρ-
 τάνω, ἐσφαλμένως, ἀδίκως, ἀνωρελῶς, Πλάτ. Νόμοι 891I.
 ἐξημερῶ, μεταβάλλω τι ἐξ ἀγρίας καταστάσεως εἰς ἡμερον,
 καθαρῶς, ἦν χωρὶς τῆς ἀκανοῦθης. τοσούτῳ σφι. προσέτις
 ἐξημερῶν ἐν ἡμέρᾳ Περδ. 1. 126. ἐξημερῶσαι γαῖαν, ἀπολ-
 λᾶσαι αὐτὴν ἐκ τῶν ἀγρίων ἑρμῶν, Εὐρ. Πρ. Μαιν. 20, 852. ἐπὶ
 ἀγρίων φυτῶν, κάμνω αὐτὰ ἡμερα, οὐ δύναται πᾶν ἐξημερῶσαι
 θένδρον ὁ γεωργὸς Πλούτ. 2. 80F. ἡπερ οἱ γεωργοῦντες
 ἐρινεοὶς καὶ ἀχράσι καὶ κοτίνοις προσφύρονται, τὰ μὲν εἰς
 ἐλαίας, τὰ δ' εἰς ἄβλους, τὰ δ' εἰς σικὰς ἐξημερῶντες καὶ
 τιθασεύοντες Πλούτ. Φάβ. 20. μεταφ., ἀπαιρῶ τὸ ἄγριον ἐκ τῆς
 καλλιστῆς αὐτῆς ἡμερον, τὸ τῆς ψυχῆς ἀτέρμονον ἐξημερῶν καὶ
 πρᾶνεν Πλούτ. 4. 21, 4. αὐτὸν ἐξημερῶσε διὰ παιδείας
 Πλούτ. Νουμ. 3. τὴν νῆσον ἐξηγρωμένην ὑπὸ κακῶν. ἐξη-
 μέρωσε ὁ αὐτὸς Τιμολ. 35.
 ἐξημέρωσις, εως, ἡ, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ ἡμέρωσις,
 Πλούτ. Νουμ. 14, κτλ.
 ἐξήμεσε, ἴδε ἐξεμέω.
 ἐξημεύσαι, ἀποκινῆσαι Ἰαγῆ.
 ἐξημμένως, μετ' ἐξάψεως ἡ ὕργης, Σχόλ. εἰς Ὁρ. Ἰλ. I. 312.
 ἐξημμετός, ον, (ἐξαμμεῖω) χρησιμεύων πρὸς ἀλλαγὴν (πρὸς
 ἐπημμετός), εἰματα δ' ἐξοιμηθᾶ, ἀλλασσόμενα, ἐξ ἀμοιβῆς
 φοροῦμενα (Σχόλ.), Ὁδ. Θ. 249. τεύχεα Κύντ. Σρ. 7. 437.
 ἐξηνεγκὰ καὶ ἐξηνεγκον: ἀόρ. α' καὶ ἑ' τοῦ ἐκνεβραι.
 ἐξήνεος, ον, (ἡνία) ἀχαλίνωτος, ἀνυπότακτος, Πλούτ. 2. 610E,
 πρὸς. Πούχ., ἐν λῆξει.
 ἐξήπαφον, ἴδε ἐν λ. ἐξαπαφίσκω.
 ἐξηπειρώω, μεταβάλλω εἰς κέραν, ἐπὶ τῶν παταμῶν ἡτίνες

καταβιβάζουσιν ἐλὼν περὶ τὰ στόματα αὐτῶν καὶ καθιστῶσι τὸ μέρος
 ἐκεῖνο ἡπειραν, ἅπαντες γὰρ (οἱ πόταμοι) μίμωσται τὸν Νεῖ-
 λον ἐξηπειροῦντες τὸν πρὸ αὐτῶν πόντον Στράβ. 52 καὶ 458.
 ἐξηπεροπεύω, ἔκπατῃ, Ἀριστοφ. Λυσ. 840.
 ἐξηπιαλούμαι, μεταβάλλομαι εἰς ἡπάλον, Ἰππ. παρὶ-Κρί-
 σειν 53, 17.
 ἐξηρᾶτο, γ' ἐν. μέσου ἀόρ. τοῦ ἐξαίρω.
 ἐξηπλωμένως, ἐκτεταμένως, Σχόλ. εἰς Ὁρ. Ἀλ. 2. 113.
 ἐξηρετμος, ον, ἔχων ἐξ ἑρετμᾶ, ἡμῃν σιλόαρχος Ποντικῶν
 νεῶν ἐγὼ ἐξηρετμοῖς πτέρυξιν ἡγαλίσμενων, δηλ. ἐξ ἑρε-
 τμῶν πτέρυξιν κικοσμημένων, Δνθ. Π. παράρτ. 204.
 ἐξηρημένως, Ἐπίρρ., κατ' ἐξοχὴν, ἰδίως, Ἑλλάδος: παρὰ Ἰω.
 τῶν ἐν Βιβλιοθήκῃ σ. 534. 27.
 ἐξ-ἡρως, ες, ἐπὶ νεῶς, ἡ ἔχουσα ἐξ οὐρᾶς κωπῶν, ναῦς Πλούτ.
 Κῆτ. Νεῶς. 39. ἡ ἐξήρης (ἄνευ τοῦ ναυῆς), ἡ, Πολύδ. 1. 26, 11,
 κτλ. οὕτως, ἐξηρηκὼν πλοῖον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 35.
 ἐξηρώησα, ἀόρ. α' τοῦ ἐξερῶω, Ἰλ. V. 468.
 ἐξήρῃ, Ἐπικ. ἐξήρῃς, Ἐπίρρ., Δορ. ἐξᾶν, Σχόλ. Ἐπίρρ. 253b6.
 108 (ἐξω, μέλλ. τοῦ ἔχω): ὁ εἰς παρὰ τὸν ἑλκον, κατὰ τάξιν,
 κατὰ σειράν, ἐξῆς εὐνάζοντο Ὁδ. Δ. 449. ἐξῆς δ' ἐξέμενοι
 πολλὴν ἄλα τύπτου λρατμοῖς αὐτῶν 580, 1. 101. ἀλλὰ ἔχῃ ὁ
 Ὁρ. μεταχειρίζεται τὸν τύπον ἐξῆς, θεοῖς εὐχεσθαι ἀνύγει
 πάσας ἐξῆς Ἰλ. Z. 241. εὐνάσω ἐξῆς Ὁδ. Δ. 408 (ἴδε τὴ
 ῥῆμα εὐνάω) — ὡσαύτως παρ' Ἀττ., ἐξῆς ἐξέσται διέρχε-
 σθαι, λένειν κατὰ σειράν, κατὰ τάξιν, Πλάτ. Πολιτικ. 257B,
 286C. ἐξ, τὸν λόγον ὁ αὐτὸς Ἰσχυρ. 414C. ὁ ἐξῆς λόγος, τὸ
 ἐπόμενον ἐπιχείρημα, ὁ αὐτ. Τίμ. 201. τὰ ἐξῆς Ἀριστ. π. οὐρ.
 A. 3, 5. ἐν ἅπασιν ἐξῆς Λογγίνος 9. 14, πρὸς. 4. 4. — παρὰ τὰς
 Γραμμ. τὸ ἐξῆς, τὸ ἐξῆς τοῦ λόγου, ἡ σειρά, ἡ ἀλληλουχία
 τοῦ λόγου, καὶ τὰ ἐξῆς, καὶ τὰ λοιπὰ, Λατ. οἱ sequelae. 2)
 μεθ' Ὁρμῆ, προσέτι ἐπὶ χρόνου, μετὰ ταῦτα, κατόπιν, ἐξῆς δ' ἐ-
 παδέει δόχημιον Διοχῶν, Ἀποσπ. 284 (477), Ἀριστοφ. Ἐκπλ., 63K.
 τὸν ἐξῆς χρόνον Πλάτ. Πολιτικ. 271A. ἡ ἐξ, ἡμέρα Εὐαγγ.
 κ. Λουκ. 9, 37. ἐν τῇ ἐξῇ, ἐν τῇ ἐπομένῃ ἡμέρᾳ, αὐτοῦ 11.
 II. μετὰ γεν., πλησίον τινός, ὁρόντων τε τοῦ Πλάτωνος
 ἐξῆς Ἀριστοφ. Βάτρ. 765. καὶ τὰ τούτων ἐξῆς, καὶ τὰ κατόπιν
 τούτων, Πλάτ. Πολ. 390A, πρὸς. Φιλῆδ. 42C. τούτων ἐξῆς, τὰ
 ἀμέσως μετὰ ταῦτα, Δημ. 269, 4. καὶ μετὰ ταῦτα, Ἀλχητὶ τ' οἱ-
 κήσαιμι τὴν ἐξῆς οὐρανὸν Ἰερριππος ἐν ο' Ὁμοίαις. 2. τούτοις
 ἐξῆς, κατόπιν τούτων, Πλάτ. Κρατ. 399D κ. ἀλλ. τὸ ἐξῆς τῇ
 γεωμετρικῇ, τὸ ἀμέσως μετὰ τὴν γεωμετρικὴν ἐρχόμενον, ὁ αὐτὸς
 Πούλ. 528A. τὸ ἐξῆς ἔργον τοῖς Μαραθῶνι, τὸ ἀμέσως μετὰ...
 ὁ αὐτὸς Μενέξ. 241A. ἐξῆς Ἀριστογλίτονι, κατὰλληλοι, ἀρμό-
 ζων διὰ τὴν... Ἀριστοφ. Λυσ. 633.
 ἐξησκημένως, Ἐπίρρ. μετ' ἐντελοῦς ἔργασίας, τελειῶς Κύντ. Π.
 Δ. 1. 304B.
 ἐξησσομένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., μετ' ἀκριβείας, M.
 Ἀντων. 1. 16.
 ἐξηστριάω, ἀνθῶ, στραγγίζω, Παθ. πρκμ. ἐξηστριασμαι,
 ἐξηστριασμένον, τὸ διὰ ἡτρίου ἡδημένον, λεπτὸν δὲ τε ὕψωμα τὸ
 ἥριον Ἀλγανθῷ Ἰπποκρ. Γλωσσ. Ἐξῆς, σ. 468.
 ἐξηστασμαι, ἐπιτεταμένον ἀντὶ ἡττάσματος, Πλούτ. Ἀλ. 14,
 Ἀρόρ. Ἀν. 7. 12, 9.
 ἐξηχέω, ἡχῶ, ἡχῇ ἐξήχουν ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς ἐκίης
 Ἐκλ. (Ἰωλῆ 1", 14) μετὰ συστολῇ, αἰετ., τὸ κύκνειον ἐξη-
 χεῖν, ἀδεν τὸ κύκνειον ἄσμα, δηλ. ἐπιθανατίους ἐκπέμπειν προ-
 σευχάς, Πολύδ. 30. 4, 7. — Παθ., ἀφ' ὧν γὰρ ἐξήχεται ὁ
 λόγος τοῦ Κυρίου οὐ μόνον ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, κτλ., ἐξήχ-
 ηται ἐξήλθεν, ἐκρυχθη. Πούχ.), Ἐπιστολ. Δ', πρὸς Εἰσα. α', 3,
 κτλ. II. ἐκπέμπω, ἐκφυγῶ ἀσήμερον ἡχους, ἐπὶ μωρῶν Πολί-
 των. Φυσιογν. 1. 22.
 ἐξήχησις, ἡ, κακοφωνία, Εὐστ. Ἰλ. σ. 813. 45.
 ἐξηχίε, ἡ, παραφροσύνη, Μαλαλ. 124. 22, κλ.
 ἐξηχας, ον, παράχρηστος καὶ ἐντελὴς παράφρων, Κλμ. 721C,
 Λιδέν. Κύπρ. 1712B, κλ.
 ἐξηχῶ, κάμνω τινὰ νὰ παραφρονήσῃ, Λιδέν, Κύπρ. 1729B.
 ἐξῆλλω, ἐκβάλλω, Σουῖα, πρὸς. ἐξείλλω.
 ἐξῆομαι: μέλλ. -άσμαι, Ἰων. -ήσμαι Ἀπολλ.: — ἰσμαι,
 θεραπεύω τινὰ ἐντελῶς, ἐξισόμενος ὁρᾶται Περδ. 3. 132,
 134. φέδωσι Πλάτ. Νόμοι 933C. πείνην ἡ διψᾶν ὁ αὐτὸς
 Φιλῆδ. 541. ἐντελῶς ἱκανοποιῶ, παρὶχω πλήρη ἀποζημίωσιν διὰ τι,
 αὐτὸς τὴν βλάβην ἐξίστασθαι αὐτὸς ἐν Νόμοις 879 A, πρὸς.
 Εὐρ. Πλ. 1024.
 ἐξῆσαις, εως, ἡ, ἐντελῆς ἴσσις, Θ. Στουδ. σ. 1449, ἐξ. M.
 ἐξαερώω, ἐξιδίωμαι, Ἰσίδ. Πηλουσ. Ἐπιστ. 1. 437.
 ἐξῆδᾶσμαι, Μίσ., ἰδιοποιῶμαι, οἰκιστοποιῶμαι, νοσφίζομαι,
 Δίφιλος ἐν Ἰ. Ἐπιτροπέτῃ, 1, Διόδ. 23, κτλ., ἴδε Φρόν. 199 καὶ
 πηλ. Ἀπολλ. ἐν ἰσφί.
 ἐξῆδᾶσθῶντος, Ἐπίρρ., ἰδίως, κυρίως, κατ' ἐξοχὴν, Π. Κωδ. Γ.
 π. Τέξ. κ. Ὁρμῆ, 2. 3.
 ἐξῆδεσσιμός, ὁ, ἀντιπάλαις, οἰκιστοῦσι, Στράβων 794.

ἐξιδιδόμαι = ἐξεδιδάσκωμαι. Ἰσοκρ. 241 D, Ξεν. Ἑλλην. 2. 4, 8, ἦδε Κόντου Ἰλυσσ. Παρατηρ. σ. 467.

ἐξιδιδοποιέομαι = ἐξιδιδάσκωμαι, Διόδ. 5. 57, Ἀθην. 50 F, ἦδε Κόντου Ἰλυσσ. Παρατηρ. σ. 467.

ἐξιδίω: μέλλ. -ύσω [δ], ἰδρώνω: ἐν Ἀριστοφ. Ὀρν. 791· κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ τιλδίου.

ἐξιδρύω, προξενῶ, ἐπιφέρω ἰδρύω, τὸ γὰρ νόσημα οὐ φιλεῖ ἐξιδρύειν Ἰππ. π. Κρίσ. 52. 52, Διδό. 4. 78:—μετὰ συστολῇ. αἰτία., ὕδωρ ἐξιδρύει Ἀλ. Ἑ. Ἀρρ. Προβλ. 1. 119.

ἐξιδρύω: μέλλ. -ύσω [δ], βάλω τινὰ νὰ καθίσῃ, στήσῃ με κατέδρυσον, σταμάτησέ με καὶ βάλε με νὰ καθίσω, Σοφ. Ο. Κ. 11.—Μέσ., τηλοῦ γὰρ οἰκον βίσιον ἐξιδρύσασθην, ἀποκατέστην, Εὐρ. Ἀποσπ. 877.

ἐξιδρύωσις, εὖς, ἡ, ἰδρύωσις, Πλούτ. 2. 949 E.

ἐξίημι (ἦε ἔημι), ἐξαποστέλλω ἢ ἐπιτρέπω εἰς τινὰ νὰ ἐξέλθῃ, ὁ δὲ με μάλα πόλλ' ἰκέτευεν ἐπὶ δὲν ἐξίημι, «ἐκπέμψαι» (Σχόλ.), (Ἑπικ. ἀορ. 6' ἀντὶ τοῦ ἐξέημι), Ὁδ. Α. 531· ἡμεῖς ἐξίημεν ἄψ ἔς Ἀχαιοὺς Ἰλ. Α. 141· ἐπὶ γόσῳ ἐξέηρον ἐπὶ γόσῳ ἐκπληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ὁμήρου, Ω. 227· [τοὺς ἐπικούρους] ἐξέηκε ἐπὶ τοὺς Πέρσας Ἰλ. 3. 146· ἐξίει δ' ὥσπερ κυδερνάτας ἀνὴρ ἰστίον ἀνεμόεν, ὥσπερ δὲ κυδερνήτης ἄριστος ἐὰ πρός πνεῦμα τὸ ἰστίον (Σχόλ.). Πινδ. Π. 1. 177· πάντα κάλων... ἐξίεναι, «παροίμια, πάντα δὲ κάλων κινεῖν... ὁμοίᾳ τῇ πάντα λίθον κινεῖ» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἰππ. 756 (ἦδε τὴν λέξιν κάλως)· ἔξ. ἀφρὸν Εὐρ. Βάκχ. 1122· ἔξ. ἐκ τῆς κοιλίης τὴν καθέρην, ἐκβάλλειν, Ἰρὸδ. 2. 87:—ἔξ. τι ἐς τι, ἐκκεῖνον, Πλάτ. Τίμ. 82 E. 2) ἀμεταβ., ἐπὶ ποταμῶν ἐκβάλλω, γύνωμαι, ἐς θάλασσαν Ἰρὸδ. 1. 6 (ἐν τῷ γ' ἐνικῇ προσ.), ἐξίει, ἦδε Schwenke, ἐν 1, 180), κ. ἀλλ., Θουκ. 4. 103: πρὸς, ἐκδιδώμι Π. ἐκβάλλω IX. 2. 11. Μέσ., ἀποστέλλω ἀπ' ἐμαυτοῦ, συχν. παρ' Ὀρ. ἐν τῇ φράσει, ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐξητύος ἐξέρον ἐντο, «ἐπεὶ δὲ τὴν ἐπιθυμίαν ἐπλήρωσαν τῆς τε πόσεως καὶ τῆς τροφῆς» (Θ. Γαῖης) (τὸ τοῦ Οὐεργίλ. postquam eximit fauces et animos conpressus edendi), Ἰλ. Α. 169· ἐξέρον ἱμενος Ὀσσην. 1064. 2) ἀπυπέμψω, ὁποῦν, χωρίζω, γυναικὰ Ἰρὸδ. 5. 93: ἐξέθύνω, ποιῶ τι ἴσον, στάθμη δόρυ νήιον ἐξίθύνει Ἰλ. Ο. 410· εἰ ἰκανὸς ἐξίθυνται Ἰππ. π. Ἀγμ. 752, πρὸς. π. Ἀρρ. 808. 2) ἐξυθύνω, τεχνῶντως πηξάλλω ἀμφίπεσεσ', ὅφρ' ἐμπεδον ἐξίθύνει Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 562.

ἐξέκωμαι, ἐξικνέομαι, φθάνω εἰς τι μέρος, Φλίας δ' ἐξέκανε περιελυτὸς Ὀρρ. Ἀργ. 195· πρὸς. ἐξίκω.

ἐξέκαστω, ἔκαστος θερμῶς, Σοφ. Ο. Τ. 760.

ἐξέκαστω: μέλλ. -άσω, πέμπω ἐξω τὴν ἰκμάδα, προξενῶ ἐξιδρύωσι, ἡ θερμότης ἐξ. τὸ ὑγρὸν ἐκ τοῦ γεώδους Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 8, 5, πρὸς. 1. 19, 20, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 2, 10 κ. ἀλλ.:—Παθ., ἐξίρχωμαι ὡς ἰδρὸς ἢ ὑγρασία, ἐξαίμωμαι, ὁ αὐτὸς Μετεωρ. 3. 9, 1, π. Δισθ. 4. 4. 2) ἀμεταβ. ἐν τῇ ἐνεργ. = τῷ Παθ., ὁ αὐτὸς Μετεωρ. 4. 7, 14, Προβλ. 22. 9. 11. ἀφαιρῶ τὴν ὑγρασίαν, λατ. exhumere, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 4, 2· ἐξ. τὴν ὑγρότητα Θεοφρ. π. Φυσ. Αἰτ. 4. 8, 4 (Κωδ. Urb.):—Παθ., ἐξικμασμένη τροφή, πεπικμένη, χωνευμένη, Πλάτ. Τίμ. 33 C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 5, 6· τὰ παλαιὰ σπέρματα ἐξικμασται τὴν δύναμιν ὁ αὐτὸς Προβλ. 20, 17. 111. ἐν Εὐρ. Ἀνδρ. 308, τὸ ἐξικμάζω φαίνεται ὅτι εἶναι ἐφαρμόζον, προστάθησαν δὲ ὑπὸ τῶν κριτικῶν παντοῖαι διορθώσεις, ὡς π. χ. ἐξικνεύω, ἐξεστέζω, ἀκμαίω, ἐξιδμαίω, κλ., ἀλλ' οὐδέποτε ἐγένετο ὀριστικῶς δεκτὴ.

ἐξικμάσεις, εὖς, ἡ, (ἐξικμάζω) ἀποξέφρασις, Ττιζ. Τέγγ. Ἰλ. α. 97, 12.

ἐξικμαστέος, α, ον, ὅν δει ἐξικμάζειν, Φιλόστρ. ἐν Γυμναστ. § 51.

ἐξικνέομαι μέλλ. ἐξίκομαι ἀορ. ἐξικόμην: Ἀποθ. Ὀρρ. χῆμαι, φθάνω εἰς τι μέρος; παρ' Ὀμήρῳ ἀεὶ ποτε κατ' ἄορ. καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' αἰτ. τύπου, ἄλλων ἐξίκετο δῆμον Ἰλ. Ω. 481, κλ.: Φθίγν δ' ἐξικόμην ἐριδῶλακα, ἐς Πηλῆα ἀνακτα 1. 475· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ., ὡς Αἰσχύλ. ἐν Πρ. 810, Εὐμ. 1025· ὡσαύτως μετὰ προθέσ., ἐξίκεσθαι ἐς βυσσὸν Ἰρὸδ. 2. 28· ἐς ἡδὴν Σοφ. Ἀποσπ. 517, 6' ἐπ' ἔρος Αἰσχύλ. Ἀγ. 303· πρὸς πεδία ὁ αὐτὸς Πρ. 793· πρὸς τὸν προκειμένον δεύλον Ἰρὸδ. Α. 10. 11. μετ' αἰτ. 1) προσώπου, ἰσχυρῶς εἰς τινὰ ὡς ἰκέτης, Ὁδ. Ν. 206, Υ. 223, Πινδ. 2) πράγματός, φθάνω εἰς τι, σοφίας ἄσπον ἀκρον Πινδ. 1. 7 (ἡ). 26' ἔργῳ οὐδὲ τὰναγκῶς ἐξίκεσθαι, διαπράσσειν, ἰπτελλῶσαι (πρὸς. ἐξίκομαι I. 3), Θουκ. 1. 70, πρὸς. Πλάτ. Πρωτ. 311 D· τοῖς τεθυνημένοι γὰρ ἔλεγον... οἷς οὐδὲ τριε λέγοντες ἐξικνούμεθα (καθ' ὅτι ἐν ἀντὶ οὐς) Ἀριστοφ. Βάτρ. 1176, πρὸς. Πινδ. 2. 347 D:—μετὰ γεν., Εὐρ. Πρ. 612· ἀλλήλων Ξεν. Ἑλλην. 7. 3, 17· ὡσαύτως, πρὸς τι Πλούτ. 1. 3, 10, κελ. 2) ὁποῦν, φθάνω εἰς τινὰ ἀπόστασιν, ἐπὶ μέλους, ὅσον τόξευμα ἐξικνέται Ἰρὸδ. 4. 139 ἐπὶ τῇ ὁρώσει; ἐπὶ πολλὰ στάδια ἐξ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 17, πρὸς. 2. 3, 19, Εὐρ. Βάκχ. 1060:—ἐπὶ

διανοητικῶν ἐνεργειῶν, ὅσον δυνατός εἰμι μακρότατον ἐξικέσθαι ἀκοῇ, ἐφ' ὅσον μακρότατον χρονικὸν διάστημα δύναμαι νὰ εὐλόσω ἐρευνῶν τὰ ἀκούμενα, Ἰρὸδ. 1. 171· ἐπ' ὅσον μακρότατον ἱστορεῦντα ἦν ἐξικέσθαι ἀκοῇ ὁ αὐτὸς 2. 34, πρὸς. 4. 16, 192 ἔξ. ἐπ' ἀμφοτέρω φρονήσει Πλάτ. Ἰππ. Μείων 281 D· περαιτέρω ἐξ. τῇ θεωρίᾳ Πλούτ. Σόλ. 3. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ἐφαρκῶ, «φθάνω», ἀν... ἐξικνῆται τὰ ἡμέτερα χρήματα Πλάτ. Πρωτ. 311 D.

ἐξίκω, = ἐξικάνω, Ὀρρ. Ἀργον. 394:—ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1182, πλημμελ. γραφ. ἀντὶ ἐξήκω.

ἐξιλάρω, καθιστῶ τινὰ ἡλάρν, φαίδρον, ἐξιλάρου τοὺς παρόντας Ἀθην. 420 E.

ἐξιλᾶσις, εὖς, ἡ, (ἐξιλᾶσμαι) ἐξίλασμός, ἐξίλῳσις, Διογ. Α. 1. 110, Ἑδδ. (Ἀρρ. ΚΘ', 11), Ἰάμβλ. 43. 8.

ἐξιλᾶσμαι: μέλλ. -άσομαι [δ], Ἑπικ. -άσσομαι, Ἀποθ., ἐξίλω, οὐ δύναται Παλλὰς Δί' Ὀλύμπιον ἐξιλᾶσσεσθαι ληρμόνος παρ' Ἰρὸδ. 7. 141· Ἀπόλλωνος Ξεν. Κόρ. 7. 2, 19· τὴν θεὸν ἐξιλᾶσαντο Μένανδρ. ἐν «Δεισιδαίμονι» 4· τὴν ὁργὴν τινος Πλούτ. 1. 68, 4· τὸ μὴνιμα Πλούτ. 2. 149 D.—Παθ., τὸ ἀπολῶν ἐξιλᾶσθαι, τὸ ἐξελῶν δ' ἀπολῶν, Πλάτ. Νόμ. 862 C.

2) ἀπολύτως, ποιῶ ἐξίλασμούς, περὶ τινος Ἑδδ. (Ἑπ. Α' 15, κ. ἀλλ.), [ἐν τῷ ἀνωτ. μνημονευμένῳ] χρησμῶ παρ' Ἰρὸδ. τὸ ἱερῶν.]

ἐξίλασμα, τὸ, ἐξίλαστήριος προσηυρά, Ἑδδ. (Δ' Βασίλ. 1B', 3, Ψαλμ. ΜΠ', 8).

ἐξίλασμός, ὁ, τὸ ἐξίλασσεσθαι, Ἑδδ. (Λευιτ. ΚΙ', 27, κ. ἀλλ.), ἐξίλαστέον, ἔρημ. ἐπὶ 0. τοῦ ἐξίλασμαι, δεῖ ἐξίλασσεσθαι, Συναγ. Ἐπιστ. 44, σ. 184.

ἐξίλαστήριος, ον, ἱλαστήριος, ἐξίλαστικός, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Β' 486· καὶ ἐξίλαστικός, ἡ, ὄν. Κορυντ. π. Θ. Φύσ. 32 ἐν τέλ., Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θέβ. 268.

ἐξίλεσώ, = ἐξιλᾶσμαι, ἐξίλεσών, καταπραύνω, Ἑδδ. (B' Βασίλ. ΚΑ', 9, ἐξίφ. γραφ.).—Μέσ. ἐν Στράβωνι 198.

ἐξίλεωμαι, τὸ, ἐξίλασμα, Ἰσχύλ. ἐν λ. ἀποτροπιάσμαι.

ἐξίλεωσις, ἡ, = ἐξίλασμός, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 288

ἐξίλεωτικός, ἡ, ὄν, = ἐξίλαστικός, Τρίκλ. εἰς Σοφ. ΔΓ. 1164.

ἐξίλλω, ἦδε ἐξέλλω.

ἐξίμεναι, ποιητ. ἀπαρ. τοῦ ἐξέμει, δ ἦδε.

ἐξίνεσζω (ἴνες) ἐλάγω, ἀφαιρῶ τὰς ἴνας, Ἀθην. 406 A, Ἀρρ. Περὶ πλ. Ἐρμ. 9. 178, ἐκδ. Blanco.

ἐξίνεζω, = τῷ προηγ., Ὀρειβάς. 276, ἐκδ. Darenth.

ἐξίνω, ἀφαιρῶ τὰς ἴνας, καταστέρω, Λυκόφρ. 841· ἀλλ' ἐξίνωμενος (ἐξ ἐνεστ. ἐξίνω) = κακαοαρμένους ἐν Κωμικ. Ἀ. π. 318. Πρὸς. ὑπέρινος. Καθ' ἰσχύλ. ἰσχύλ. «ἐξινώμενον» ἐκκενῶμενον, ἐκτραγυγίζμενον· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν χυλῶν καθαιρομένων.

ἐξινούζω (ἰονθος), φῶν, «ἐξινούζω» τριχῶν, ἐκδιδώμι· ἐστὶ γὰρ ὕληος ῥίζα τριχῶν ἢ τὸ ὑπερέχον. Ἰσχύλ. Ὁ Ἀπολλ. ἐν Λεξικῇ Ὀμῆρ. λέγει: «τὰς γὰρ τῶν τριχῶν ῥίζας ἰονθους λέγει Σωφικλῆς ἐν Χρύσῃ, ἐγὼ μέλαιναν ἐξινούζω τριχῶν» (Σοφ. Ἀποσπ. 653).

ἐξίω, καθαρῶς, ἀφαιρῶ τὸν ἰόν, «ἐξικνέω», ὁ χαλκὸς ἐξίωσει τὸ σιδήριον Ἀρρ. Ἑπικτ. 4. 11, 13.

ἐξίπνω, ἐκθλίβω διὰ τῆς πίσεως, ἐπιπῶν, ἐκβάλλω, Ἰππ. π. Ἀρρ. 817· ἐπαινώ ἐντελῶς, Ἀριστ. 2. 340 ἐν τέλει.

11. πῆζω ἰσχυρῶς, Ἀριστοφ. Λυσ. 291.

ἐξίπασμαι: μέλλ. -άσομαι, Ἀποθ., ἐξέρχομαι ἢ ἀπέρχομαι ἔριπος, ἐξίππεύω, ἐξίππαστο διὰ τῶν πυλῶν Πλούτ. Καστ. 27.

ἐξίππεύω, = τῷ προηγ., ἐξίππευσεν ἐπὶ τὴν θάλασσαν Πλούτ. Ἀρτ. 42· ἔς τινος Ἀππ. Ἀννιβ. 35, ἦδε Κόντου Ἰλυσσ. Παρατηρ. σ. 32.

ἐξ-ἔππον, τὸ, ἄρμα ἔχον ἐπ' ἵππους, Ἰωμικ. Ἀνών. 98, Πλούτ. 31. 3, 11.

ἐξίπταμαι, μεταγεν. τύπος τοῦ ἐκπέτομαι, Ἀριστ. Ἀποσπ. 270, κτλ.

ἐξίπτωτικός, ἡ, ὄν, δυνατός ἐξίπτειν, καθαίρειν, καθαρτικός, ἐξίπτωτικὰ φάρμακα, ἱατρικὰ καθαρτικὰ φάρμακα, οὐχὶ ἰσχυρῶς; καὶ ἀρῶν ἐνεργούντα, Γαληνός XIII, 686 A, καὶ Ἀλλαχού, ἐκδ. Charrat. Lutetiae 1697.

ἔξω, εὖς, ἡ, (ἔξω, μέλλ. τοῦ ἔχω). I. (ἔχω μεταβ.) τὸ ἔχειν ἢ κατέχειν τι, ἐπιστήμη ἐξέω, ἐν ἀντιπ. πρὸς τὸ κτῆσις. Πλάτ. Θεαιτ. 197 B· νοῦ ὁ αὐτ. ἐν Κρ. 414 B· ἡ τῶν ὀφλῶν ὁ αὐτ. ἐν Νόμοις 623 C· πρὸς. Πούλ. 133 E, Σοφιστ. 247 A, κ. ἀλλ., Ἀριστ. Μετὰ εἰς Φύσ. 4. 20, 1.

II. (ἔχω ἀμεταβ.) τὸ εὐρίσκειν ἐν εἰνι καταστάσει, διαρκῆς κατάστασις προκύπτουσα ἐνεκα συνηθείας (ἢ ἀσκήσεως (πράξεως) διαφέρουσα τῆς σχέσεως [ἢ ἐξ ἀμεταβάλλεται].

1) κατάστασις ἢ διάθεσις τοῦ σώματος, Ἰππ. Ἀφ. 1243· ἐπὶ καὶ ἰδιαιτέρου μέρους τοῦ σώματος, ἔξω λεπτὴ κατὰ τοῦτο τὸ μέρος ὁ αὐτὸς π. Ἀρρ. 789· ἔξω, συνήθεια, ὡς καὶ τὴν ταύτην γὰρ τὴν ἐξὶν ὑγιεινὴν... ἰκανῶς εἶναι... ἔφη Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 4, Πλάτ.

2) κατάστασις ἢ συνήθεια τῆς ψυχῆς, ἐν ἀντιπ. πρὸς τὴν δύναμιν (φυσικὴν προσόν), Πλάτ. Νόμοι 650

Β, κτλ.· ἡ ἐν τῇ ψυχῇ ζῆσις, ἣ ἐν τῇ ψυχῇ ἐνυπάρχουσα κατὰ-
στασις, ἡ αὐτὴ ἐν Θεοῖς. 153B πονηρὰ ψυχὴ ζῆσι αὐτὴν 167A·
ζῆσιν τινὰ λαμβάνειν ὁ αὐτὸς 110λ. 591B· — (ὅπως πρόσθετος συνή-
θεια, ἐν αὐτῷ. πρὸς τὸ ἐνέργεια. ἐν ζῆσι ἡ ἐνέργεια Ἀριστ.
110. N. 1. 8, 9., 2. 1, 7., 3. 7. 6. κ. ἄλλ.· ἀλλ' ἐνίοτε περιλαμβανέ-
ται ἐν ἐνέργεια, ὡς αὐτὸς Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 20.)

3) ἐπιτηδεύτης, ἱκανότης, ὡς ἀποτέλεσμα ἀσκήσεως ἢ πείρας, Πλάτ. Φαῖδρ. 268E,
Ἀριστ. Προβλ. 30, 2, κτλ.· — πρὸς. ἐκτικὸς.

ἐξισάζω, κάμνω τὶ ἴσον, ἰσάζω, Συγγ. εἰς ἴλ. N. 745. — Μίσ.,
κάμνω ἑμαυτὸν ἴσον, ἐν μέσῳ μεγιστάνων μὴ ἐξισάζου Ἰσθ.
(Σειρ. ΔΕ' (ΔΒ') 9)· — Παθ., εἶμαι ἴσος, τινὶ Στράβ. 84.

ἐξισοσμός, ὁ, τὸ ἐξισοῦν, Συμπλκ. εἰς Ἑπικτ. 1. σ. 29.

ἐξισότης, Ἐπίρρ. ἀντὶ ἐξ ἴσης (ἔξου. μύτρας) καὶ ἐξίσου
ἀντὶ ἐξ ἴσου (ἔξου. μέτρου). Ἀμφότερα γραπτὰ ἐνερμητις.

ἐξισόω, καθιστῶ ἢ ἀποδεικνύω τινὰ ἢ τὸ ἴσον πρὸς τὴν Λατ.
εκαομηνίαν, ἢ σ' ἐξισοῦσι. τοῖς σοῖς τέκνοις Σοφ. Ο. Τ. 425·
μὴδ' ἐξισώσης τάδε τοῖς ἰμοῖς κοκοῖς, αὐτῷ 1507· ἐξ
τοῖς ἐγκλημμοῖς τὸ πρᾶγμα Ἀντιφῶν 126. 3. Θουκ. 5. 71· κα-
εἰσώσαντε λυγὰ (αἱ πόλεις) ἡλαυνέτην Σοφ. Πλ. 738· Μίσ.,
παραπαθὴν τὰ κατὰστέλλω ἑμαυτὸν ἴσον τινὶ κατὰ τὴν ἐράκοντι μὴ-
κος ἐξισομηνίην σαύραν Βαβρ. 41. 2· — Παθ., εἶμαι ἡ γίνωμαι
ἴσος, τινὶ Ἠρόδ. 2. 34., 6. 111, Πλάτ. κλ.· γίνωμαι ἴσος, κα-
παντῶ εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν εἰς ἣν εὐρίσκεται καὶ ἄλλοι, ἐ-
κως ἀν' ἐξισωθείη τῷ Ἑλληνικῷ τὸ Περίοικον Ἠρόδ. 8.
13· εἶμαι ἰσώτατος, ἀντίπαλος, ἀνταγωνιστὴς πρὸς τινά, ταύτη δὲ
ἀδύνατα ἐξισοῦσθαι Θουκ. 2. 97· πρὸς τινά Πλουτ. Ἀγισ. 7.

2) καθιστῶ πᾶντας ἴσους, ἐξισοῦμαι τοὺς πολίτας Ἀριστοφ.
Βατρ. 988, πρὸς. Ἰσοκρ. 5911.

Π. ἀμεταβ., εἶμαι ἴσος ἢ
ὅμοιος, μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ, οὐδὲν ἴσως φέρεται ἢ πράττει ὡς μή-
τηρ, Σοφ. Πλ. 1194· ἐξ. τοῖς ἄλλοις Θουκ. 6. 87 (πρὸς. δη-
λῶς 11)· οὕτως ἐν τῷ παθ., Σοφ. Πλ. 1073.

ἐξιστάω, μεταγεν. τύπος τοῦ ἐξισότης, Ἐσθ. (1) Μακκ.
Δ'. 25), Πρᾶξ. Ἀποστ. 9, Διοσκ. 4. 74.

ἐξισότης, Α. Μεταβατικὸν ἐν τῷ ἐνεστί, παρὰ, μέλλ. καὶ
ἀόρ. α'· — ἐξάω τῆς οἰκείας θέσεως, μεταβάλλω ἢ ἀλλοτίζω ὁμοιό-
της, τὴν φύσιν τῆς Δοκρ. 100C, Ἀριστ. Ἠθ. N. 3. 12, 2, 1ητ.
3. 2, 3, κ. ἄλλ.· τὴν πολιτείαν Πλουτ. Κικ. 10· ἐξ. τῆς ποιο-
τήτος τὸν εἶλον ὁ αὐτὸς 2. 702A.

2) μεταρ., ἐξιστάω, ἐξιστάω
τινὰ φρενέω, κάμνω τινὰ τὰ παραφροσύνην, Εὐρ. Βάκχ. 850· τοῦ
φρονέειν Σεν. Ἀπομν. 1. 3, 12· ταῦτα κινεῖ, ταῦτ' ἐξιστη-
σιν ἀνθρώπου αὐτῶν Δημ. 537, ἐν τέλει· ἀπολ., ἐξιστημί τινα,
κάμνω τινὰ τὰ χάρις τοῦ λογικῆς, ἐκπληρῶ, ἐκθαμβῶ, Ἰππ.
18811· οἶνος ἐξιστησέ με Εὐρ. Ἀποσπ. 267· ἐξιστησι, περισπᾶ
τὴν προσοχὴν, Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 1· οὕτω, τὸν λογιζόμεν, τὴν
διάνοιαν Πλουτ. Σόλ. 21, Κρόσσ. 23· — ὡσαύτως, ἐξ. τινὰ τὸν
λογισμὸν ὁ αὐτὸς ἐν βίῳ Φαβ. 5· εἰς ἀπάθειαν ἐξ. τὴν ψυχὴν
ὁ αὐτὸς ἐν βίῳ Πλουτ. 6.

Β. ἀμεταβ. ἐν τῷ Παθ. καὶ Μίσ. μετ' ἀορ. 6', πρkm. καὶ ὑπερσ.
ἐνεργ.

1) ἐπὶ τῷ περὶ, ἀποσπύρομαι ἐκ τινος μέρους, ἐκστάντες
τῆς ὁδοῦ Ἠρόδ. 3. 76· ἐκ τοῦ μέσου Σεν. Ἀν. 1. 5, 14· ἐκ τῆς
ὁδοῦ ἐκστ. τινὶ, ἀποσπᾶσθαι ἐκ τῆς ἡδοῦ χάριν τινός, ὁ αὐτὸς
Συμπ. 4, 31· οὕτως, ἐκστῆναι τινὶ Σοφ. Φιλ. 1053, Αἴ. 672,
Ἀριστοφ. Βατρ. 354, κτλ.· ἀπολ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Εὐρ. 1.
Τ. 1229, Ἀριστοφ. Ἀγ. 617, κτλ.· — μεταρ., ἀλλ' ἐξ ἔδρας σοι
πλόκαμος ἐξιστῆναι ὅδε, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς θέσεώς του, Εὐρ. Βάκχ.
928· οὐδὲ μένει νοῦς ..., ἀλλ' ἐξιστάται Σοφ. Ἀντιφ. 564.

2) μετ' αἰτ., φυλάττωμαι, ἀποσπύρομαι τινὰ, φρονέοντα γόρ
νιν οὐκ ἀν' ἐξιστην δίκην ὁ αὐτὸς ἐν Αἴ. 82· οὐδένα ἐξιστα-
μαι Δημ. 331. 8, ἐνθα ἴδε Διόν.· οὐδένα πώποτε κινδύνον ἐξ-
ιστῆσαι ὁ αὐτὸς 460, 2.

3) ἐξέρχομαι τοῦ ἀρμου, ἐξιστάω, ἐξιστάω
τὸ ἰσχύον καὶ πόλιν ἐπιπίπτει Ἰππ. Ἀφορ. 1258, πρὸς. π.
Ἀγμ. 761.

Π. μετὰ γεν. πράγμ., ἀπομακρύνωμαι, ἀποσπύρομαι
ἀπὸ τινος, παραιτοῦμαι ἀπὸ τῆς κατοχῆς τινος, τῆς ἀρχῆς Θουκ. 2.
63., 4. 28· ἐκστῆναι τῆς οὐσίας ἡ τῶν ἐντων, Λατ. εὐνοία
ἰουία, πτωχύνω, κάμνω πτωχύνειν, Ἀντιφῶν 117. 7, Δημ. 950. 28.

2) παύωμαι ἀπὸ τινος, ἐγκαταλείπω τὴν ἐκστ. τῆς φίλας,
τῶν μαθητῶν Ἀνσ. 114. 2, Σεν. Κύρ. 3. 3, 54· τῶν σπουδα-
σμάτων Πλάτ. Φαῖδρ. 240D, κτλ.· τῶν πολιτικῶν Ἰσοκρ. 7611·
τῆς υποθέσεως Δημ. 143. 13· τῶν πεπραγμένων, ἐπλ. ἐμπε-
νεσθαι αὐτά, ὁ αὐτὸς 363, 28· τῶν λογιζομένων Πλουτ. 32.
25, 8· ἐκστ. τινος εἰς τὴν Πλάτ. Νόμοι 907D· ὡσαύτως, τοῦ
μέντοι ἀθλοῦ ἐκστῆναι τῷ μετ' αὐτὸν κριθέντι, ὅτι ὁμοῖ
παρεχώρησε τὸ ἄθλον εἰς τὸν μετ' αὐτὸν κριθέντα νικητὴν, Ἀθλ.
416E.

3) ἐκστῆναι πατρός, καταλείπειν αὐτὸν παντελῶς,
ἀπαρνηθῆναι αὐτόν, Ἀριστοφ. Σφ. 477· καρβίλας ἐξιστάμαι, κατα-
λείπω τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρβίλας μου, Σοφ. Ἀντιφῶν. 1105· ἰδίως,
ἐξιστῆναι φρενῶν, ἔχασα τὸν νοῦν μου, Εὐρ. Ὀρ. 1021, κτλ.
μὴ διὰ γῆρας ἐξιστῆναι ὡς τοῦ φρονεῖν, μήπως ἐνεκα τῆς
γῆρατος ἔχασα τὸν νοῦν μου, Ἰσοκρ. 85E· ἐξιστῆναι ἑμαυτοῦ
Δισχλιν. π. Παραφρ. 2. 2, 3, κτλ.· — ἀκολουθεῖ ἀπολ., γίνωμαι
ἐξ ἑμαυτοῦ, ἴσω φρονῶν, παραφρονῶ, Ἰππ. Πισαρρ. 68· ἐξιστῆν

ἰδὼν Φιλίππιδ. ἐν Ἀθλ. 5· ἐξ. ὑπὸ γήρωος Καμ. Ἀνών. 311G·
ἐξιστασθαι καὶ μαίνεσθαι πρὸς τὴν Ἀριστ. π. τὰ 2. 1ητ. 6. 22.
ἐν τέλει· — ἐκπλήττωμαι, θουμάζω, Εὐαγγ. κ. Ματθ. 16', 23, κ.
Μάρκ. 6', 12, κτλ., πρὸς. ἐκστασις.

4) ἐκστῆναι τῆς
αὐτοῦ ἰδέας, ἀπομακρύνεσθαι, ἐκπίπτειν τῆς ἰδέας φύσεως. Πλάτ.
Πολ. 380D· ἐκ τῆς αὐτοῦ φύσεως Ἀριστ. π. τὰ 2. 1ητ. 1. 1,
22· δημοκρατία ἐξιστῆκυία τῆς βελτιστοῦς τάξεως ὡσαύτως ἐν
Πολιτικ. 5. 9, 8· αἱ δημοκρατίαι ἐξιστανται εἰς τὸς ἐναντίος
πολιτείας, μεταπίπτουσιν εἰς τὸς ..., αὐτῷ 5. 6, 18, πρὸς. 1ητ.
2. 15, 3· — ἀπολ., τὸ δὲ σισυρόριον .. καὶ ἐξιστάται μὴ μισο-
φυστευόμενον Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 7, 6· γυμνὸς ἐξιστάμενος,
μεταβάλλων τὰς φυσικὰς αὐτοῦ ἰδιότητας, Ἰππ. π. Ἀρχ. 13·
οἶνος ἐξιστῆκώς, ὅστις ἐξάλασεν, ἔλαυνε ἑνός, Δημ. 933. 25·
ἐκ πολλῶν δὲ δυσθύμων καὶ ἐξιστῆκόντων προσώπων, περὶ
θρηνητῶν, τρομαγμένων, Σεν. Κύρ. 5. 2, 34.

5) μεταβάλλω
τὴν γνώμην μου, ἐγὼ μὲν δ' αὐτὸς εἶμι καὶ οὐκ ἐξιστάμαι (Θουκ.
2. 61· ἀντίθετον τῷ ἐμμένειν τῇ δόξῃ, Ἀριστ. Ἠθ. N. 7. 9. 2· ἐπὶ
γνώσεως, ἀπέχω τῆς κοινῆς χρήσεως, ἀπαίρω, ὑπερέχω, πλέον γάρ
ἐξιστῆκε ὁ αὐτὸς 1ητ. 3. 2, 3.

III. ἐξίχω, πρὶχω, ἐξ-
στησάζω, κυρτόν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ καλλῶν, ὁ αὐτὸς π. τὰ 2. 1ητ.
1. 14, 1.

ἐξιστορῶ, ἐξερευνῶ, μαρτυρῶ, βεβαιόωμαι, θέλω ἐξιστορῆ-
σαι ἰσχυρὰ Δισχλιν. ἐπλ. 506, Χρ. 678, Εὐρ. 744.

2) ἀνακρίνω τινὰ καὶ μαρτυρῶ περὶ τινος, τοῦτοιοι οἱ Ἕλληνες ἐξ-
ιστορήσαντες τὰ ἐδούλοντο πυθέσθαι, ἀποπείνουνσι Περσ.
7. 145· Εὐρ. Ἐκ. 236· ἐξ. τινά εἰ .. ὁ αὐτὸς ἐν Ὀρ. 289· βήματ.
ἐπὶ. ἐξιστορητέον, δεῖ ἐξιστορεῖν, Κλῆμ. Ἀλ. 664.

ἐξιστοργίω = ἰστουργίω, Ἰσθ. Θεσσαλ. π. 104, ἐκθ. Μ.

ἐξισχυός, ον, ἔχων τὰ ἰσχύα ἐξίχοντα, Ἰππ. π. Ἀφρρ. 874·
πρὸς. ἐξήφθαλμος.

ἐξισχνάνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἰσχνάνω, Ἡμερστ. 103

ἐξισχνόομαι, καθίσταμαι ἐντελὲς ἰσχύος, οἱ μολοὶ ἐξισχνόον-
ται Ἰππ. 601. 27.

ἐξισχυοίς, εὐς, ἡ, ἐντελὲς ἰσχυανοίς, Στράβ. π. Χρυσοπ. ἐν
Πελ. phleg. εἰς. Π. σ. 204.

ἐξισχύω [α]· μέλλ. -ύσω, ἔχω ἱκανὴν ἰσχύν, ἔχω τὴν δύναμιν
νὰ, ὥστε ποιεῖν Στράβων 788· μετ' ἀπαρ. μόνον, Ἐπιστ. π. Ἐφεσ.
γ'. 18.

II. κατὰ σπανίαν χρῆσιν, ἢ παρὰ χρῆσιν ἐκτρέβον
(τὸ δαιμόνιον) τοὺς τυράννους, ἢ παιδῶν ἐξισχύον Αἰλ. Πηην.
1ητ. 6. 13· ὁ μὲν νοῦς πρὸς δόξας, ἢ παρανοίας τοὺς τυράννους ἐπ-
λοῦρεον πρὶν ἢ πατέρας γενέσθαι ἢ γεννημένους τοῦ πατρὸς ἀπ-
λόω ..., κτλ.· Κορνήλιος πρὸς. Πλουτ. 2. 801E.

ἐξίσχω - ἐξίχω. ἀπαρ. παρ' Ὀμ., ἐξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς
θερινεὸς βερέθρου, προσβάλλει, ἐτάζει ..., Ὀδ. Μ. 94.

II. ἀμεταβ., ἐξίχω, Πλουτ. 5. 12, 1· ἐξίσχοντες ὁφθαλμοί, πρὶχνοί-
τες, Ἰππ. Προγν. 37.

ἐξίσωσις, εὐς, ἡ, τὸ καθιστῶν τι ἴσον πρὸς ἄλλο, Σουλ. Βιπτηρ.
346. 18, Πλουτ. Σόλων 18, κλ.

2) ὁ κατ' ἀνάγκην πρὸς
ἐπαρτίους ἐκτεμῆσαι, Βασίλ. IV. 324A, Ἰουστιν. Κριθ. 1. 4, 26, γ' ε'

ἐξίσωσεν, ῥημα. ἐπὶ. τοῦ ἐξίσω, δεῖ ἐξίσω, εἰ καὶ τυρυν-
νεις, ἐξισώτεον τὸ γούν Ἰσ' ἀντιλέει Σοφ. Ο. Τ. 408.

ἐξίσωσής, οὐ, ἀρχῶν τις (ἐπὶ τῶν αὐτοκρατορικῶν χρόνων), ὅστις
ᾤριζε κατ' ἀνάγκην τοὺς φόρους οὐς ὤφειλον νὰ καταβάλλωσι οἱ
φορολογούμενοι, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 19, καὶ παρ' ἄλλοις μεταγ.
συγγραμ., μνημοσυνομένοις ὑπὸ τοῦ δουκαγίου.

ἐξιστήλεια, ἡ, οὐμρία ἢ Πούχ.

ἐξιστήλος [1], ον, (ἐξίσταται) ὁ ἀποβαλὼν τὸ χροῖμα του, ἐξαιμ-
ριασμένος, πορφυρίδας ἐξιστήλους Σεν. Οἰκ. 10. 3· ἐπὶ ζωγραφη-
μάτων, γραφοὶ δὲ ἐπὶ τῶν τοίχων ἐξιστήλει .. ἦσαν ὑπὸ τοῦ
χρόνου Πλουτ. 10. 38, 9, πρὸς. Πλουτ. 1. 4, 26, γ' ε'

2) μετὰ, ἐξ. τροφῇ, τροφῇ ἀπολέσασα τὴν θρε-
πτικὴν αὐτῆς δύναμιν, Ἰππ. 380. 40· οὐδ' αὖ ἐπὶ σπέρματος ἀπαρτίους
εἰς ἀλλήτεραν γῆν, Πλάτ. Πολ. 407B· ἐπὶ οἷνον ἀπολέσαντος ἐπὶ δύ-
ναμιν αὐτοῦ, ο' ἐθυμασμένους, Διοσκ. 5. 13· ἐξ. γενέσθαι, ἐπὶ σφα-
γείας, μὴ ὑπάρχειν πλέον, ἐκλείπειν, Ἠρόδ. 5. 39· κοῦπω σὶν
ἐξιστήλον αἶμα δαιμόνων, οὕτω ἐξέλειπον, Αἰσχλ. Ἀποσπ. 156,
πρὸς. Πλάτ. Κριτ. 121A· ἐξ. εἶναι, ἐπὶ προσώπων, ἐκλείπειν,
Ἰππ. 38. 6· ἐπὶ πράξεων, ἀληθινονημένους, τῷ χρόνῳ ἐξιστήλεις
Ἠρόδ. 1. 1, πρὸς. Ἰσοκρ. 94B· ἐξ. ποιεῖν, ἐκλείπειν, καταστρέ-
φειν, Διοσκ. 2. 34. 120· Ἰσχυ. -ἐξιστήλον- ἐξίσταται, ἀμαυρῶν. ἢ τὸ
ἀπολλύμενον· παρὰ τὸ ἐξίσταται, ὁ ἔστιν ἐκλείπειν. ἢ ἀνύκτον. ἐξισ-
της ὁ ὑπερήφανος. βιάξ. εὐφραμένους.

ἐξιστήριος, ον, ἐξιστήριος λόγος, ἀπομακρυνιστικὸς, Γρηγ.
Ναζ II. 529A, 600C, Στουδ. 892C.

2) ὡς αὖς, τὸ ἐξ-
στήριον, τὸ ἀπομακρυνιστικὸν προσώνυμα, Γρηγ. Ναζ. III. 1024A.

3) ἐξιστήρεια, τὰ, οἱμῆρα, ἐν ἣ εἰς ἀρχὰς ἀπετίλιντο Ἀδῆ-
νησιν Ἰσχυ.

ἐξίστης [1], ον, 6, (δεῖ) ὁ βόλος (ἐξέλιπον) κύβου καθ' ὃν τυγλῶσι
ὁ ἀρίθ. 15, ὡσαύτως κῆρος, Ἑλλην. Ἐπιγράμ. 1038. 2, κτλ. (ἐνθα
γράφεται ἐξέστη, ἐπλ. ἐξέσταται), Πλουτ. 6', 100.

ἐξέστητον, ῥημα. ἐπλ. 6, δεῖ ἐξίσταται, Σεν. Ἀπομν. 1. 1, 14.

(ἴδε * ἐιδω)· — οἶδα, γινώσκω καλῶς, ἔπει οὐτὶ θεῶν ἐκ ὁλοκάτα ἤβη 'Ἠλ. Β. 64, οὕτω καὶ Σοφ., Εὐρ. καὶ μεταγεν., περὶ γράμματα· μετὰ μετοχ. συμφωνουμένης πρὸς τὸ ὑποκ., ἐξοιδ' ἔχουσα Σοφ. Τρ. 5· ἐξ. ἀνὴρ οὐκ ἐν αὐτοῖς Ὁ. Κ. 567· πρὸς τὸ ἀντικείμενον, ἐξ. σε οὐ φιλοὺν ἡκοντα αὐτῷ 1028, πρὸλ. Φιλοκ. 79, 407· ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδώς, οὐδὲν μαθὼν, ὁ αὐτὸς Οἰδ. Τ. 37· μετὰ γεν., ὡς γ' ἂν ἐξειδῶς κυρῶ, ὡς εἰ ἦν ἐπὶ, ἢ αὐτὸς Τρ. 299· ἀπολ., ὁ αὐτὸς ἐν 'Ἠλ. 222, κτλ.

ἐξοιδάινω = τῷ ἐπομ., 'Ἀρετ. 'Οξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1.1.
ἐξοιδέω, πρῶτον, φουσκῶ, πληγαῖς πρόσωπον. ἔξω-
δηκῶτα Εὐρ. Κύκλ. 227· νεκρὸς ἐξωδηκῶς Λουκ. Νεκρ. Δ' 41.
14. 5· — μετὰ, ἐξοιδέωμαι πλέον τοῦ προσήκοντος, ὑψηλοφρονῶ,
Πολύδ. 6. 18, 7.

ἐξοιδήσεις, ἢ, πρῆξιμον, 'Ἀστέρειος 233C.

ἐξοιδίσκαμαι, παθ. = ἐξοιδέω. 'Ἰππ. 482. 5.

ἐξοικεῖν, καθιστῶ τι οἰκεῖν, μένε οὖν, μέχρι ἐξοικεῖσθαι
σαυτῷ καὶ ταῦτα Μ. 'Ἀντ. 10, 31· οὕτως ἐν τῷ Μίσω τύπω,
Στράβων 184, 250. II. Μίσ., ἐξοικεῖσθαι, καθιστῶ ἑαυτὸν
οἰκεῖν πρὸς τὰ ἦδη καὶ ἑομῶς εἶνος, συμμορῶμαι τι, 'Ἀλέξαν-
δρον ἐξοικεῖσθαι τοῖς ἐθνεσὶ Πλούτ. 2. 649B·
γίνομαι φίλος. Στράβ. 250· οἰκεῖσθαι, ἐν αὐτ. 184.

ἐξοικέω, μετοικῶ, μεταναστεύω, εἰς ὑπερρρίαν Λυσ. 187. 29·
Μεγαράδες Δημ. 845. 19.

II. Παθ., κατοικεῖσθαι ἐντελῶς,
τὸ Πελασγικόν. ὑπὸ τῆς παραχρημα ἀνάγκης ἐξωκίθη
Θουκ. 2. 17. — Πρὸλ. Κόνιον ἐν 'Αθήναις τ. Δ', σ. 511· 2.

ἐξοικῆσθαι, οὐκ, κατοικῆσθαι, Σοφ. Ο. Κ. 27.

ἐξοικναι, εἰς, ἢ, μετοικῆσαι, μεταναστεύειν, Πλάτ. Νόμοι
701C, 850B.

ἐξοικνέω, ἢ, = τῷ προηγ., ἀμφίβ. γραμ. παρὰ Πολυάνην 4. 2. 11·
ἴνα τὰς τῶν 'Ἀλευαδῶν ἐξοικνῶς καθέλη, ἔνθα ὁ Κόραξ δι-
οῖ: ἴνα τοὺς ἐκ τῶν 'Ἀλευαδῶν οἰκίαν καθέλη.

ἐξοικνέω: μέλλ. Ἀττ. -έω, ἐκδέλλω τινά ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ
οἰκίαν, ἐκδύκω, ἐξέρχω, 'Εστίασις δὲ ἐξοικίσοντες, αὐτοὶ τὴν
γῆν ἔσχον Θουκ. 1. 114, 7. 76· ἐξοικνέω [με] γόμοις οἰκίαν
Κύρ. Πρ. 949· εἰς ἄλλην χώραν Πλάτ. Νόμοι 928E, πρὸλ.
Πλούτ. Ρωμ. 24· ἐξ. χρυσὸν τῆς Σπάρτης Πλούτ. 'Ἀριστοφ.
καὶ Κλέ. Σύνγρ. 3. — Παθ. καὶ Μίσ., ἀπέρχεται τῆς πατρίδος μου,
μετοικῶ, μεταναστεύω, φροῦδοι. εἰσὶν ἐξοικισμένοι 'Ἀριστοφ.
Εὐρ. 197· ἐξοικίσαντο αὐτοὶ 203· καταλείπω οἰκίαν ἣ ἐργαστή-
ριον, ἀνέλθοντες εἰς ἐξοικεῖσθαι, ἐάν δ' μὲν ἐξοικισθῇ, εἰς
δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο ἐργαστήριον χαλκεὺς ἐξοικισθῇσι 'Αισχίν.
κ. Τιμαρχ. 1. 38, 5· ἐξ. ἐκ τόπου Πλούτ. 'Αγαστ. 15.

II. ἐκκεῖν τόπον τινά ἐκ τῶν κατοικῶν αὐτοῦ, Ἀθηναίους ἀρσένων
ἐξοικισαν Εὐρ. Πρ. 887· ἐξερχόμενοι, πόλεις Διον. 'Ἀλ. 5. 77· οὕτως
ἐν τῷ Μίσ. τύπω, Πλούτ. 'Αγαστ. καὶ Περικλ. Σύνγρ. 3.

ἐξοικνέαις, εἰς, ἢ, = τῷ ἐπομ., πλημμ. γραμ. ἀντὶ τοῦ ἐξοικν-
εῖν ἐν Πλάτ. Νόμοι 701C.

ἐξοικνέμενος, ὁ, ἔλθων, ἐκδύκων τῶν κατοικῶν, μνημονεύεται ἐκ
τοῦ Φίλωνος (κατὰ τὴν ἑρμηνείαν. Στερ. τ. 2. σ. 223).

ἐξοικνέσθαι, ῥημ. ἐπὶ τοῦ ἐξοικνέω, καὶ ἐξοικνέειν, ἐκδύ-
κω, ἀποδύκω, εἰ τοὺς γελοιοποιοῦς ἐξοικνέσθαι τῆς ἡμε-
τέρας πολιτείας Κλέμ. 'Ἀλεξ. 105.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐκδύκων, παρὰ θαιμόνων
ἐξοικνέων καὶ ἐχθροποιῶν Χαίρων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικνέσθαι, οὐκ, ὁ, ὁ ἐξοικνέων, ἐξοικνέων, παρὰ Στράβ. 291. 30.

θρῖσιν καὶ ἰσάει φαίνεται ὅτι εἶναι σφάλματα ἀντὶ τοῦ -ῥσιν καὶ -ῥσαι. Σειράχ. Δ'. 19, Γ'. 13, Ψευδο-Χρυσοστόμ. IX, 852C, ἐξομύρευνσις, ἢ τὸ πέμπειν ἡμέρας, δισφυγεῖν ἅπαν τὸν πόλεμον καὶ τὴν ἐξομύρευνσιν Πλουτ. Ρωμ. 20, Κἀμύλ. 22.

ἐξομύρευνω, δεῖ δὲ καὶ ἐξομύρευσιν (τοῦς δούλους) ταῖς τεκνοποιαῖς, πρέπει δὲ καὶ νὰ συνῶνται τοὺς δούλους πρὸς ἐαυτὸν διὰ τῆς τεκνοποιίας, διότι οὕτω ὁ ἔχων ἡμέρας τρέπον τινὰ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν, Ἀριστ. Οἰκ. I, 5, ἐν τῇ 1. — Μέσ., λαμβάνω ὡς ἡμέρους, παῖδας Πλουτ. Σερ. 14, παρίστωμαι τι διὰ παροχής ἡμέρων, ἐξομύρευσάμενος τὴν φίλταν Σιράδ. 288, ὑποχρεῶ ἑμαυτὸν, Διοδ. Ἀποσπ. 571, 29.

ἐξομύλῃω, συνομιλῶ, συναναστρέφωμαι, ἥσκει δὲ ἐξομύλῃω μὲν πάντοδα ποῖς, χρῆσθαι δὲ τοῖς ἀγαθοῖς Ξεν. Ἀγῆσ. II, 4, μεταρ., ἐργάζομαι εἰς συνῆρεαν, στεφάνων δ' οὐ μίαν χροιά περὶ σὸν κράτα τάχ' ἐξομύλῃσει Εὐρ. Κύκλ. 518.

II, μετ' αἷ., διὰ τῆς συνάναστρόφης ἐλπίω τινὰ πρὸς ἑμαυτὸν, Πολύδ. Γ. 4, 6, Πλούτ. 2. 824D, κλπ.

III, Μέσ., περιστρέφωμαι, που μακρὰν τοῦ ἡλίου τὸν φίλων μου, οὐ καλὸν ἐν δόλῳ σ' ἐξομύλῃσθαι στρατοῦ Εὐρ. I, A. 735.

ἐξομύλος, οὐ, ὁ ἔξω ἡμίλου τοῦ, ἀλλήτριος, ἔξων γὰρ ἐξομύλος ἦδε τι βᾶσις Σοφ. Τρ. 664.

ἐξομύματος, οὐ, = ἐξομύθαλμος, Πολύδ. Ε'. 69.

τετυμύμενος, Νικητ.

ἐξομύματιω, ἀνολίγω τοὺς ὀφθαλμούς τινας, κῆρυξ αὐτὸν νὰ βλέπῃ, Παθ., ἀνακλῶμαι τὸ πρὸς τὸν ὀφθαλμὸν μου, ἀνακλῆται, ἀντὶ γὰρ τυφλοῦ ἐξομύμῃσθαι Ἀριστοφ. Πλουτ. 635, («ἐκ Φινέως Σηορηνίου: ὁ σίχρος» Σχόλ.), πρὸλ. Διότ. π. Ζ. 17, 20.

2) μεταρ., καθίστημι τὸ σπέρμα ἢ φανερὸν, φλογυπᾶ σήματα ἐξομύματιω Σοφ. Διοχ. Πραμ. 499.

III, ἐξομύματιω τοὺς ὀφθαλμούς, ἐκτυλῶ, τυφλῶμαι, λατ. exoculare, Εὐρ. Ἀποσπ. 545—ἐξομύματιζω, μεταγιν. τύπος, ἢ δὲ συνήθεια τὸ ἐξομύματιζω (χυδ. «ἐξομύματιζω») ἐπὶ τοῦ καθάρειν τοὺς κυμούς, τὴν προεστηκυῖαν μελαινὴν οὐλὴν, οἷον ὀφθαλμὸν ἐκκόπτουσι, καταχρηστικῶς ἐτάχεν ὅθεν καὶ ἐξομύματιζω κοκκία τοῦς οὐλοῦ καθάρειν καὶ κυμούς λέγμενον Κορραῖ σμ. εἰς Διότ. Ποικ. Ἰστ. (5, 14) σ. 310.

ἐξομύματιωσις, εὐς, ἢ, νῆσις τοῦ ῥύπου τῶν ὀμμάτων, Πολύδ. Β'. 48.

ἐξομύμωμι καὶ -οῦμι, μέλλ. ἐξομύμωμαι ἀόρ. ἐξομύμωσα, Ὀρ- κίζομαι πρὸς ἐπιβεβαίωσιν πράγματις τινας, ἐξομύμωσεν τοῦτον ἀρρωστέιν Δημ. 379, 17.

II, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἀρκίζομαι ἀρνούμενός τι, φήσεις μετασχεῖν ἢ ἔομεῖ τὸ μὴ εἰδέναι; Σοφ. Ἀντιγ. 535, μαρτυρεῖν ἢ ἐξαρνῆσαι Δημ. 850, 10—ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῇ Μέσ. τύπῳ: ἀόρ. ἐξομύμωσάμην, ἀρνούμαι ἢ ἀποκρῶν τι μετ' ὅρκου, ταύτας τὰς διαδοχὰς ἐξομύμωμένους Δημ. 1310, 2, ἢ ἀπολ., Πλάτ. Νόμοι 919A, Ἰσοκ. 76, 30, κλ.—μετ' ἀρνήτ. μορῶν, ἐξομ. μὴ οὐκ εἰδέναι Δημ. 1317, 8—ἀρνούμαι μετ' ὅρκου, δὲν ἀναγνωρίζω, συγγένειαν ἐξομύμωσθαι Ἰωσήφου Μακκ. 10.

2) ἀρνούμαι νὰ ἀναδεχθῶ σπέρμα τινος ὀρκίζο- μένος ὅτι δὲν ἔχω τὰ μέσχα ἢ τὴν ἀπαιτούμενην ὑγίαν ὅπως ἐκτε- λέσω τὰ ἐπιβεβαίωμένα μοι καθήκοντα προσκηνόντως, λατ. epinagere magistratum ἢ imperium, ἐξομύμωσθαι τὴν προεσθεῖαν Διοχ. 40, 30, πρὸλ. Δημ. 378, 18, τὴν ἀρχὴν Ἀριστ. Πολιτ. 4.13, 2, Πλούτ. Μάρκελλ. 6.12. Ὁ ὅρκος οὗτος ἐκαλεῖτο ἐξομύ- σις ἢ ἀπαιτούσις, ἴδε λεξικὸν τῆς Ἀρχαιολογίας.

ἐξομύματιζω, -τιζω ἐπομ., Καλλιμαχίδ. παρὰ Στρεβ. 426, 22.

ἐξομύμοιός, καθιστῶ τι ὅμοιον, ἐξομύμοιυντες τὸ εἶδος ἐς τὸ δυνάτον Ἠρόδ. 3. 24, αὐτὸν τῇ πολιτείᾳ Πλάτ. Εὐρυ. 512E, πάντα δοκεῖ τοὺς καρποὺς ἐξομύμοιυν, παράγειν ὁμοίους καρ- πούς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 2. 2, A:—Παθ., γίνωμαι ἢ εἶμαι ὁμοίος τινι, ἄνθρωπος γυναικὶν ἐξομύμοιῦσθαι φύσιν Εὐρ. Ἀνδρ. 354, πρὸλ. Ξεν. Οἰκ. 7, 32, σχῆμα ἐξ. πρὸς τινὰ Πλουτ. Φλαμίνιος 3:—ἐν Σοφ. Ἀλάντ. 549, δεῖ πωλοῦσθαι μὲν (αὐτὸν) κάσμοις οὐ- σθαι φύσιν, τὸ ἐξομύμοιῦσθαι εἶναι παθ. ἔχον ὡς ὑποκείμενον τὸ αὐτόν, τὸ δὲ φύσιν εἶναι αἰετ. ἐκφράσσεται τὸ κατὰ τι, ἴδη σμ. Jobb ἐν τόμῳ.

ἐξομύμοιωμα, τό, ὁμοίωμα, ὁμοιότης, Σουλ. Ἐπιγρ. 4957, 52.

ἐξομύμοιως, εὐς, ἢ, ἀφ' ὁμοιότητος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 3, 1.

II, οὐ νὰ γίνῃ τις ὁμοιος, Πλουτ. Περιγλ. 2, κλπ.

ἐξομύμοιωσις, ἢ, ὅν, κατὰλληλος πρὸς ἀφ' ὁμοιότητος, ὅνισμιν ἐξομύμοιωσιν τῷ θεῷ Κλήμ. Ἀλ. 347

ἐξομύμοιωσις, Ἀποθ., ὁμολογῶ, φανερῶς χωρὶς νὰ τὸ κρύ- ψω, τιλικότους αὐτοὺς ὄντας ἐξομολογήσασθαι Λουκ.

Ἐρμῆν. 7A, Πλουτ. Εὐμ. 17.

α) ἐξομολογῶμαι, παρ' ἡμαρτί- ματά μου, Εὐαγγ. κ. Ματθ. γ'. 6, κ. Μάρκ. α'. 5, Πράξ. ιδ'. 18, Ἐπιστ. Ἰακώβ. ε'. 16, Ἰωσήφου Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 10, 5.

6) εἶμαι ἐν κατεστάσει μετανοίας, εἶμαι ὑπὸ κατὸν Βασίλ. IV. 800B.

2) αἰνῶ, πέμπω εὐχαριστίας (δρακίμας), Ἐβδ. (Γ'ιν. Κθ'. 35, Β' Βασίλ. Κθ'. 50, Ψάλλ. σ'. 6 κλπ.), Εὐαγγ. κ. Ματθ. ια'. 25, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιδ'. 11, Ὀριγέ. L. 464C, Βασίλ. I. 313A.

II, ἐν τῷ ἐνεργ. τύπῳ, συμφωνῶ, δίδω ὑπόσχεσιν ὅτι ὅτι πρὸς τι, καὶ συνθέντο αὐτῷ ἀργύριον δοῦναι καὶ ἐξομολόγησε,

«συνεφώνησε... τελεῖται ὁμολογία καὶ συνθήκη: ἐποιήσατο» (Θεοφ. σ. 510C), Εὐαγγ. κ. Λουκ. κθ'. 6.

ἐξομολόγησις, εὐς, πλήρης ὁμολογία. Πλουτ. 2. 987D,

2) ἐξομολόγησις ἁμαρτιῶν, Ἐβδ. (Γ'ιν. Ζ'. 19), Κλήμ. Ἀλ. II. 280A, Ἰπικύδ. 621B, C, Τερτυλλ. I. 1162A, κλπ., Ὀριγ. I. 560

Δ. κλπ., Κυπριαν. Ἐπιστ. 10, 2, 11, 2, Εὐσέβ. VI. 536A, τὸν τῆς ἐξομολογήσεως ψαλμὸν, δ' Ν' (ΝΑ') Βασίλ. IV. 764B, Ἰω. Χρυσ. I. 611D, κλπ.

3) = μετάνοια, Βασίλ. IV. 672A, 804A,

4) = αἰνέσις, εὐχαριστία, Ἐβδ. (Ἰουδ. ΙΕ', 14), Βασίλ. 313A.

ἐξομολογητικῶς, ἢ, ὅν, ὁ χάριν εἰδώς, ὁ χάριν ὁμολογῶν, ὁ εὐχαριστῶν, Φίλων I. 60.

ἐξομολογουμένως, Ἐπιγρ. μετοχ. ἐνεστ., = ὁμολογουμένως, Κλήμ. Ἀλ. 763.

ἐξομύργυνμι, μέλλ. ἐξομύρξω:—σπογγίζω ἀπὸ τινος, ἐκ τ' ὁμορῶν στομάτος, πέλανον Εὐρ. Ὀρ. 219.—Μέσ., ἀποπλύνω ἀπ' ἐραυτοῦ, ἀποβάλλω μίσημα, νασμαῖσι, εἰ ὕδατος, Εὐρ. Ἰπκ. 653, ἄλλ' αἷμα μὴ σοῖς ἐξομύρξωμαι πέπλοισι, ὁ ἀλλὰ μήπως σπογγίσω τὸ αἷμα μετὰ τὰ ἐνδύματά σου, δηλ. μήπως μολύνω αὐτὰ διὰ τοῦ αἵματος, ὁ αὐτὸς Ἡρ. Μαιν. 1399, πρὸλ. Πλ. 502.

II, μεταρ., μὴδ' ἐξομύρξει μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί, μὴδ' σπογγίζων τὴν μωρίαν σου ἐπ' αἶμα μου μετὰ παλαιῆς μετ' αὐτῇ, ὁ αὐτ. Ἰπκ. 344, παρμυδεῖται ὑπὸ Ἀριστοφ. ἐν Ἀχαρ. 843, οὐδ' ἐξομύρξει- ται Πρέπτις τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι.

2) = ἀπομάτευομαι, ἀποσπῶ τι ἐξ ἐμοί, ὁ ἐκδοτὴς ἢ πράξις αὐτοῦ ἐξομύρξωτο εἰς τὴν ψυχὴν Πλὸτ. Γοργ. 525A, πρὸλ. Νόμον. 775J, καὶ ἴδε Ruhnke ἐν Τριτάτῳ.

ἐξομύρξωσις, εὐς, ἢ ἀποσπῶνσις—μεταρ., ἀποσπῶσις. Πλάτ. Τιμ. 80E.

ἐξομύρξω, οὐ, ἔχων ἐξέγοιτα τὸν ὀφθαλμὸν, II. 274A.

II, ὡς οὐσίαν, ἐξομύρξω, ὁ, ἐξέχων, πρὸς τὸν ὀφθαλμὸν, Διοχ. 4. 71.

ἐξομύρξωμι, μέλλ. Ἀττ.—ιδ.—ἐπιτεταχμένον ἀντὶ τοῦ ὀνειδίζω:

4) μετ' αἷ., πράγμ., ὀνειδίζω τὸν πικρῶς, αὐτὴ γὰρ.. τοιάδ' ἐξομύρξει κακὰ Σοφ. Πλ. 288, καλὸν γέ μοι τοῦνεῖδος ἐξομύρξω Εὐρ. I. A. 305, ἐξομύρξω κακὰ Σοφ. Φιλ. 382—

ἀπλῶς λέγω, ἐκστομίζω τι, λατ. objurgare, εἰδες τὸ τέλημα αἶον ἐξομύρξωσιν; Εὐρ. Φοίν. 1676.

2) μετ' αἷ., ἀπλῶς, ὀνειδίζω, ἐπιτιμῶ, ἀπολ., φόνους πατρῶους ἐξομύρξωσιν πι- κρῶς Σοφ. O. K. 990, τίνα Διὸς, 5. 29, κόλασκα ἐξ. τινὰ, ὀνει- δίζω τινὰ ὡς ὄντα κόλασκα, Ἀλκίφρων 3. 63.

ἐξομύρξωσις, ὁ, τὸ ἐξομύρξωσιν, ὀνειδισμός, μνηροῦνται ἐκ τοῦ Ἰωσήφου.

ἐξομύρξωσις, ἢ, ὅν, ὁ ἀγαπῶν νὰ ὀνειδίσῃ, M. Ἀντων. I. 16.

ἐξομύρξωμι—ἐξομύρξωτω, εἰ ἡ γραφὴ ἔχει ὁρθῶς, Ἰπκ. 664. 33.

ἐξομύρξωσις, ὁ, = ἐξομύρξωσις Διοχ. πρ' Ὀρεῖθας. III. 117, 10.

ἐξομύρξωσις, ὁ, = ὀνειρῶσις, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 10. 6, 5, Περὶ 4. 5.

ἐξομύρξωσις, ἢ, ὅν, ὁ πάσχων ἐξ ὀνειρῶσιν, Ἀριστ. Περὶ 5. 31.

ἐξομύρξωσις = ὀνειρῶσις, Ἰπκ. 232, 10, Ἀριστ. π. Ζ. Ἰαν. 2. 4, 22, κ. ἄλλ.

ἐξομύρξωσις, μέλλ. -σω, ἀναφέρω, ὀνομάζω μεγαλοφώνως. Ὀρ. Ἰγν. εἰς Ἐρμ. 59, καὶ συχνοῖς παρ' Ὀρ. ἐν τῇ φράσει, ἔπος π' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν, ὅταν τι λόγον εἶπε καὶ τὰ μέρη αὐτοῦ διεξῆλθε (Σχόλ.), Πλ. A. 361, κλπ., πρὸλ. Εὐρ. I. A. 1066 (ἐνθα δ' ἀνδρόρ. ἔγραψεν, ἐξομύρξωσιν).

II, καλῶ εἰς ὀνόματι, Πλουτ. Κικ. 40.

ἐξομύρξωσις, λέγω τὸ ὄνομα τινος, ὡς μοι καὶ τὸνδ' ἀνδρῶν ἐξομύρξωσιν, «εἰ ὀνόματι εἶπες» (Σχόλ.), Πλ. I. 166, αἰδέτω γὰρ γάμον ἐξομύρξωσιν, ν' ἀναφέρῃ περὶ τοῦ γάμου, νὰ εἴπῃ περὶ αὐτοῦ ὀνομασθῇ, Ὀδ. Ζ. 66, πρὸλ. Ὀρ. Ἰγν. εἰς Ἀφρ. 252.

ἐξομύρξωσις, Ἐπιγρ. (καλῶ), ὑπὸ ἐκ κυρίων ὀνομάτων καλεῖν, οἷον, σχέσθαι ὡς Ἀντήνορ, κλπ. (Πύστ.), ὀνομασθῇ, εἰ ὀνό- ματος ὀνομάζω, ἐξομύρξωσιν ὀνομαζῶν ἀνδρῶν ἑκάστον Πλ. X. 415, πρὸλ. Ὀδ. Δ. 278, ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῖντες ἐξομύρξωσιν αὐτοῦ Μ. 250 καὶ προκαλεῖσθαι ἐξομύρξωσιν ὡς προσκίβιν ἐθέλει Κριτίας παρ' Ἀθην. 432E, πρὸλ. ὀνομαζῶσιν.

ἐξομύρξωσις, ἐξομύρξω, δοκιμάζω τι μετὰ προσοχῆς διὰ τοῦ ὀνο- μάτος, ἐνταῦθεν, ἐξομύρξω τι μετ' ἀκριβείας, ἀκριβοποιῶμαι, ἐξομύ- ρξωσις τὰ πάντα τὰ προσπίπτοντα τοῖς συνδιαλεγόμενοις Ἀθην. 57D, ἀκριβοῦν καὶ ἐξομύρξωσιν Ἀρτεμίδ. I. 16 ἐν τέλει.

II, ἀφαιρῶ τοῦ ὀνόματος, ἔπειτα τοὺς λόγους τοῦ ῥήθου (ἴδε ἐνυξ III. 1): ἐξομύρξωσιν ῥόδα Γαλν. καὶ Παῦλ. Διγν.

Παρί τοῦ ῥήματος ταύτου καθόλου, ἴδε φωνήων 289 καὶ σμ. Λο- θεκίαν ἐν τόμῳ, Θωμ. Μαγ. 651, Πολύδ. Β'. 146, κλ., πρὸλ. ἐξομύρξωσις.—Παρὰ Πλουτ. 2. 692C πλημ. γραφὴ ἐξομύρξωσιν αὐτὴ ἐξομύρξωσιν.

ἐξομύρξωσις, ἐξομύρξω, ἐνίλω, ἐπὶ οἶνον, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 7, 7.

ἐξομύρξωσις, ἐκπέμνω, «ἐξομύρξω» ἐξομύρξωσις, Πλούτ.

ἐξουπίζω, ἐκουλίζω, ἐκουλῶ, ὅπως εἰς ἔριον ἐξουπιοθεῖς
'Αριστ. π. τὰ 2. 'Ιστ. 3. 20, 15.

ἐξουπιοθεῖν καὶ -θεῖ. 'Επίρρ. 'Επικ. ἀντὶ τοῦ ἐξουπιοθεῖν, πεζοῦς
δ' ἐξουπιοθεῖσθαι 'Ἰλ. Δ. 298 κ. ἄλλ., 'Ἰσ. 'Ασπ. 'Ἰρ. 130.

2) ὡς πρόδ. μετὰ γέν., ἐξουπιοθεν κεράων 'Ἰλ. 1. 521.

ἐξοπίν, 'Ἰπ. = τῷ προηγ. 1. Δίσχυλ. 'Αγ. 113: πρόδ. κατόπιν.
ἐξοπισθάν, καὶ παιητ. -04. 'Επίρρ. 'Αττ. ἀντὶ τοῦ ἐξοπισθάν.

'Αριστοφ. 'Ἰπ. 22, Πλάτ. Νόμοι 947D, κλ.· εἰς τὸ ἐξ., πρὸς τὰ
ὀπίω, δ' αὐτὸς ἐν Τημ. 84H, κτλ.· τὸ ἐξ τῆς κεφαλῆς 'Αριστ.

π. τὰ 2. 'Ιστ. 3. 3, 1. 2) ὡς πρόδ. μετὰ γέν., 'Αριστοφ. 'Αγ.
368.

II. ἐπὶ χρόνον, ἀτὲ ἐξοπισθάν = ἐξοπίσω II, Σοφ.
'Αποσπ. 527.

ἐξοπιστάω, βαρβαρισμὸς ἀντὶ τοῦ προηγ. 'Αριστοφ. Θεσμ. 1124.

ἐξοπίσω, 'Επίρρ. 1. τόπου (ὡς αἰπτοῖς ἐν τῇ 'Ἰ.) πρὸς
τὰ ὀπίω, ὀπίσω πάλιν, 'Ἰλ. Α. 461, Ν. 436, Σοφ. 'Αποσπ. 479.

ἐξ. ἀποπέμπειν 'Ἰσ. 'Εργ. κ. 'Ἰρ. 88. 2) ὡς πρόδ. μετὰ
γέν., ὀπίω, ἐξοπίσω νεκροῦ χάλασθαι 'Ἰλ. 1. 357.

II, χρόνον (ὡς αἰπτοῖς ἐν τῇ 'Οδ.), τοῦ λοιποῦ, Δ. 35 κ. ἄλλ.: οὕτω
καί, παρὰ 'Τυρτ. 9. 30, Πινδ. Ο. 7. 124.

ἐξουπλοαία, ἡ = ἐξουπλοία, ἐξέτασις ἐν ὅπλοις, 'Επιγρ. Κέν.
Rang. Ant. hel. 821 (GIG. 2360), 'Ερμύρων, Μουσ. κ. βιβλ. Εὐαγ.

σχ. Σμύρνης 1880, σ. 123.

ἐξουπλίζω, ἐκτελῶς ὀπλίζω, 'Ἠρόδ. 7. 100, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 22
κ. ἄλλ.· ποιητ., ἐξ. 'Αρῆ Δίσχυλ. 'Ἰκ. 682, 702, πρόδ. 271—

Μέσ. καὶ Παθ., ὀπλίζω ἱκανόν, κόρα λένοντας, ἤμπερ.. ἐξω-
πλίζεται, ἐπὶ τοῦ 'Ἠρακλίου, Εὐρ. 'Ἰρ. Μαιν. 480· κἀν τῷδε

πᾶς τις.. ἐξωπλίζεται, ὀπλίζειν ἑαυτὸν, δ' αὐτὸς I. T. 302·
καρτάσσασθαι ἐξωπλισμένους ἐν τινι τόπῳ, ὅπισθεν τῶν ἀρμασ-

ξῶν ἐξουπλοίσθη Ξεν. Κύρ. 6. 3, 32· ἐξωπλισμένους, ἐντελῶς
ὀπλισμένους, 'Αριστοφ. Λυσ. 454, Πλάτ. Πολ. 553D, κτλ.· ἴδε τὸ
ῥῆμα ἐξαυλιζομαι.

2) καθόλου, ἐκπλησμένους, ἐντελῶς
παροσκευασμένους, ἐντελῶς ἐτοιμοὺς, 'Αριστοφ. Εὐρ. 566· μάλα..

πρὸς ἐντέλειαν ἐξωπλισμένην 'Αριστ. ἐν 'Αδύλ. 1, πρόδ. τὴν
αὐτὴν ἐν 'Φιλοπονησίᾳ I. 19.

II. ὀφοπλίζω, 'Απ. 'Εμμεν. 2. 28.

ἐξοπλίσαι, ἡ ἐξουπλισθῆναι, ἐν τῇ ἐξοπλίσῃ, ἐν τῇ χρόνῳ ὅ
στρατὸς ἐφύλαττο ἐν ὅπλοις, ἐν τῇ ἐξέτασει, ἐν τῇ ἐπιμενῇ, ὡς

Λατ. in procinctu, Ξεν. 'Αν. I. 7. 10, Σουλ. 'Επιγρ. 2360. 39 ἐν
ταῖς ἐξοπλίσαις, ἐν ταῖς στρατιωτικαῖς ἐπιμενῇ, Διδ. 19. 3.

ἐξόπλισαι, εὖ, ἡ, τὸ ἐξοπλίσθαι, ἐξοπλισμός, πολλοῦ χρό-
νου δένοντα εἰς ἐξόπλισιν Ξεν. Κύρ. 8. 5, 9, πρόδ. 'Αριστ.

Προβλ. 19. 48.

ἐξοπλισμός, ὁ ὁ ἐξοπλισμός τοῦ ἀγροῦ καὶ οἴκου, τὰ ἐπιπλα,
τὰ σκεύη, Βασιλικ. Βιβλ. 20, τίτ. 1, κ. 3.

ἐξοπλος, οὐ, (βύβλος) ὁπλος, Πολύβ. 3. 81, 2.

ἐξοπτάω: μέλλ. -ήσω, ὅπ ω, ὡς ἡσῶ καλῶς, ἐν τῇ κἀμινῳ
'Ἠρόδ. Α. 164· σάρκας πυρὶ Εὐρ. Κύκλ. 403, πρόδ. 'Αριστοφ. 'Αγ.

1005: Παθ., τελεῖα ἐξωπτημένα φερειν. ἐν 'Μεταλλεύσει 1.
10, πρόδ. Εὐδουλ. ἐν 'Αδύλ. 1. 8· ἐξ. τὴν κἀμινον, ὑπερθε-

μαίνω, 'Ἠρόδ. Α. 103. II. μεταφ., ἐπὶ ἔρωτος, Λατ. exuare,
ἐκκαίω, κατακαίω, ἐξοπτᾷ δ' ἐμὲ Σοφ. 'Αποσπ. 421.

ἐξοπτως, οὐ, καλῶς ὡπτημένος, καλὰ 'Ψημένους: 'Ἰπ. π. 'Αρχ.
'Ἰηρ. 13.

ἐξορᾶω, βλέπω μακρὰν: Παθ., φαίνομαι μακρὸθεν, ὥστ' ἐξο-
ρᾶσθαι τὸν στρατηγὸν ἱερανῶς Εὐρ. 'Ἠρακλ. 673, 'Ἰλ. 1269·

πρόδ. ἐξείδον. II. βλέπω μὲ ἐξέχοντες, γοηρμένους·
ὕψιστοι, ἐξορᾷ ὡς ἀγχομένους 'Ἰπ. 485. 18: πρόδ. ἐξορ-
μακτος, ἐξορῶμακτος.

ἐξοργανῶν, ἐπιτεταμ. τοῦ ὀργανῶν, διοργανῶν, Μ. Φιλῆς τ.
Α', σ. 100, ἐκδ. Mil.

ἐξοργίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ὀργᾶν: Πλούτ. 2. 852D).

ἐξοργιάζω, ὡς μυστικῶν τελετῶν ἐξοργίζω, χρῆσθαι τοῖς
ἐξοργιάζουσι τὴν ψυχὴν μέλει 'Αριστ. Πολιτικ. 8. 74.

ἐξοργίζω: μέλλ. -άτω, -έω, κινῶ εἰς ἔργον, παροργίζω, οὕτω
καὶ ἵππον θυμιόειδ' ὁ μὴ ἀνιῶν ἤκιστ' ἀν' ἐξοργίῳ Ξεν.

'Ἰπ. 9. 2, Αἰσχίν. 27. 19· τινὰ πρὸς τινὰ Ξεν. 'Δπομν. 3. 3. 7:—
Παθ., ἐξοργίζομαι, ὡς καὶ νῦν, τοῦτου ὄφρην ἐξοργισομαι, εἰμαι

πλήρης ὀργῆς, Βατραχουνομ. 186, 'Αριστ. 2. 20.

ἐξορῶν, ὡς ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν,
ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν,

ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν,
ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν,

ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν,
ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν,

ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν,
ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν,

ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν,
ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν,

ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν,
ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν,

ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν,
ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν,

ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν,
ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν,

ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν,
ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν,

ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν,
ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν,

ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν,
ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν,

ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν,
ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν,

ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν,
ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν,

ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν,
ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν, ἐξορῶν,

τινα Εὐρ. Τρω. 1106· τὸ σώμα τινος ἐξ. (πρόδ. ἐξορῶν),
Πλούτ. Φωκ. 37. οὕτω καὶ Παθ., ἐξορῶν καὶ ἀποθανόντα,

μηδὲ ἐν τῇ πατρίδι ταφῆναι 'Υπερβ. 16.

2) ἐκτέλει βίον, Εὐρ. 'Ἰων. 504.

3) ἡκτινῶν, ἀπομακρύνει,
πρᾶσιμα μὲν πορίζων, ἀγριότητα δὲ ἐξορίζων Πλάτ. Συμπ.

197D· τὴν ἀσχρολογίαν 'Αριστ. Πολιτικ. 7. 12. 8· τοῖς δ'
ἀνιάτους ὡς ἐξορίζειν, ὁ αὐτὸς ἐν 'Ἰσο. Ν. 10, 9, 10.

II. μετ' αἰε. τόπου μόνον, φεύγομεν δ' ἀλῶμεν ἄλλην ἀπ' ἀλ-
λης ἐξορίζοντες πόλιν, καθιστάντες μίαν πόλιν, μετὰ τὴν ἀλλαγὴν

τὸ ὄριον τῆς φυγῆς ἡμῶν, δηλ. μεταβαλόντες ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν,
Εὐρ. 'Ἠρακλ. 16· πρόδ. ἐξορίζω I. 4.

II. ἐν τῇ Παθ., πα-
λαιῶν προγεννητόρων ἐξορίζεται κακόν, ἀπὸ τοῦ ὅρου ἐνελ-
κτον εἰς τὴν ἐργασίαν τὸ τῶν προγόνων μῦθος (Σχολ.), δ' αὐτὸς ἐν

'Ἰπ. 1381. 'Εν 'Επιγρ. 'Ἠρακλίου Κύρου (60, 10, 10) ἀπατᾷ ἐξο-
ρίζω διὰ τοῦ οὐ. 'Ἰδε Hellenic Greek Dialects I, σ. 72.

ἐξορίων [τ], παροξύνη, ἐξορίζω, αὐ δ' ἐξορίων νηπίοις
ὕδαγμασιν ἀεὶ Δίσχυλ. 'Αγ. 1031.

ἐξορίως, α. οὐ, (ὅροι) ὁ ἔξω τῶν ὁρίων χώρας τινός, Πολύβ.
5, 198· ἐντεῦθεν ἐξορία (ἐξορ. ὡς), ἡ, ἐπὶ. ὡς ἔξω τῶν ὁρίων

τῆς πατρίδος τινός, ἐξορία, Μακεδονίας ἐν Βίβλ. Θουκ. XV, ἐκδ.
Πεκκ. Βύστ. 1161, 35.

ἐξορίως, ἡ = ἐξορισμός, 'Αθαν. II. 820C.

ἐξορισματός, οὐ, ἐξοριστός, 'Ἠσυχ. ἐν λέξει θηριεργίας
(Λατ. theriastus).

ἐξοριστικός, ὁ, τὸ ἔξω τῶν ὁρίων ἐκβάλλειν, Διον. 'Αλ. 5. 12,
Πλούτ. 2. 549A.

ἐξοριστικός, α. οὐ, ὅν πρέπει τις νὰ ἐξορίσῃ ἢ νὰ ἐκβάλῃ,
Κλήμ. 'Αλ. 189.

II. ἐξοριστίων, ὅς ἐξορίζων, ἐκδύκειον
Θουκ. 300A.

ἐξοριστία, ἡ ἐξορίσις, ἐξορία, 'Αθαν. I. 263A. D.

ἐξοριστικός, ἡ. οὐ, ὁ ἐξορίζων, Διογ. Λ. 10. 142· ἀλλ' ἴδε ἐξ-
οριστικός.

ἐξοριστός, οὐ, ἐξορισμένος, ὡς καὶ νῦν, ἐξοριστός ἀνὴρ ἤ-
σομαι, νὰ καταστραφῇ ἐν τῇ ἐξορίᾳ, Διον. 548. 27· τῆς 'Ἰταλίας

.. ἐξοριστός καταστῆσαι Πολύβ. 2. 7, 10. 2) ὁ ἔξω τῶν
ὁρίων, ἐπὶ πτωχικοῦ κακύνοντος, τὸν.. ἐκλιτήριον ἀποκτείνον-
τες ἐξοριστόν ἐκ τῆς πόλεως ποιῆσαι Διον. 100. 11.

ἐξορκίζω (μέλλ.). 'Αττ. -έω, μεταγεν. τύπος τοῦ ἐξορκίζω,
Δημ. 1265. 6, 'Επιγρ. 'Ἠρ. ἐν τῇ Σουλ. 'Ἠσυχ. 254A, 32, 30.

κ. ἄλλ.· καὶ ἐξορκίζω ὡς κύριον τὸν θεόν ἵνα μὴ λάθῃς 'Ἠσυχ.
(I. ἐν. Κλ.) 3)· ἐξορκίζω ὡς κατὰ τοῦ θεοῦ τοῦ ἐξορκιστοῦ (ἵνα

ἡμῖν εὖ γένηται Εὐαγγ. κ. Ματθ. κτ', 63. II. ἐξορκίζω ἐνὶ μύθῳ
πονηρῶν, 'Ἰουστίν. ἐν Διαλόγῳ πρὸς Τρω. 76. 85, 30, κλ.

ἐξορκισμός, ὁ, τὸ νὰ βάλῃ τις τινα νὰ ἐρκισθῇ, Πολύβ. 6. 21, 6.

II. ἐξορκισμός ὡς καὶ νῦν, 'Ἠσυχ. 672C, 'Ἠσυχ. I. 633D,
II. 56B, 748B.

ἐξορκιστής, οὐ, ὁ ἡ ἐξορκισμῶν ἐκδύλλων τὰ πονηρὰ πνεύ-
ματα ἐκ τῶν κατεχομένων ὑπ' αὐτῶν, ἐπεχείρησαν ὁ τινες

ἀπὸ τῶν περιεχομένων 'Ἰουδαίων ἐξορκιστῶν ἀνομήσειν
Ἠρόδ. 'Αποστ. 10, 13; Πτολ. 'Ἠσυχ. 182, 'Ἠσυχ. II. 621A, 'Αν. II

11, 427.

ἐξορκός, οὐ, ὁ μετ' ἔρκου, ἐξορκός ἐπέσσεται.. βρά κήρυ-
κος ἐξορκῶν Πινδ. Ο. 13. 140.

ἐξορκός, ἀρχαιότερος τύπος τοῦ ἐξορκιστοῦ (ἴδε Ἀοδία. ἐν
Φρον. 1360 κτ.)·— βάλω τινα νὰ ἐρκισθῇ, μετ' αἰε. προσ. ἡ, αἰετ.,

ἐξορκούντων οἱ πρυτάνεις Συνθήκη παρὰ Θουκ. 5. 47, πρόδ.
Δημ. 535. 24, 'Επιγρ. 'Αττ. ἐν τῇ Σουλ. 'Ἠσυχ. 88· οὐκ αἰετ' ἐπα-

μένον ἡ μὴν ('Ἰων. ἡ μὴν), μετ' ἀπαρ. μέλλ., ὡς ἐν 'Ἠσυχ. II.
133, 4. 154· μετ' αἰε. προσ. καὶ ἐργάζω, κἀμινῳ τινὰ ὡς ἐρκισθῇ

ἐκ τ., ἐξ. τινα τὸ Στυγὲς ὕδωρ δ' αὐτοῖς II 74.

ἐξορκώσεις, εὖ, ἡ, δι' ἔρκου υποχρήσεις, ἀποσιεύμενος τὴν
ἐξορκώσιν τοῦ 'Ετεάρχου, ἀπελύνει αὐτοῦ ἐν ὁμιλίᾳ τῆς

ὕποχρήσεως τοῦ ἔρκου ὅν ἐπέθετο αὐτῷ ὁ 'Ετεάρχος, 'Ἠρόδ. 4,
154. 'Ἰδε ἀφοσιῶ II. 1.

ἐξορκώω, ἀποσιεύω, ἐκτίμω εἰς πῦλιν, τοῖς.. ἐπὶ πόχους
πολλοὺς ἀρμασιν ἐξορκώσιν Δίσχυλ. 'Ἠσυχ. II, Εὐρ. I. T.

1437· πάλιν ἐξορκώω, κἀμιν αὐτοῖς νὰ στραφῶσιν ἑαυτοῖς, ὁ αὐτὸς
I. A. 151· οἱ ἐξορκώοντες.. οὐδὲν, οἱ ἐξέχοντες αὐτῶν εἰς τὴν

πέλαγος, Θουκ. 7. 14· κινῶ πρὸς τὰ ἔξω, εἰς αὐτὴν πρῶτα τὴν
χρῆ κοῦφον ἐξορκῶν πόδα 'Αριστοφ. Θεσμ. 1049· Παθ., κινῶ

ἐκ τινος μέρους ὅπως μεταβῶ εἰς ἄλλο, ἐκκινῶ, ὡς ἐν μὴ ἱστοίῳ
οἱ Πέρσαι ἐξορκωμένους 'Ἠρόδ. 9. 31, κλ.· πρὸς ἔργον Εὐρ. 'Ορ.

1240, κτλ.· ἐπὶ βέλῳ, ὅρμῳ ἔξω, οὐχ ἔρῳ· ἐκτὸς τῶν τῶν
πτερωτῶν γλυφίδας ἐξορκωμένους· αὐτῶν 273, πρόδ. Δίσχυλ.

Εὐρ. 182· ἐξορκώω μετ' ὅρμῳ ἐκ τινος τόπου, Σοφ. Ο. 15, 30, ἐκδ.
ἴδε σημ. Jellin· τὸ κεῖσε δευρὸ 1' ἐξ. ὁ αὐτοῖς Εὐρ. 929.

2) παρορμῶν, ἐννοχός γὰρ ἐξορκία φόβος Εὐρ. 'Ἠσυχ. 78H, Θουκ. 6.
6, 88· ἐξ. τινα ἐπὶ τὴν ἀρετὴν Ξεν. 'Αν. 3. 1, 22.

II. ἀμεταβ., ὡς τὸ Παθ., ἐπὶ πλοῦτος, μὴ σε λάθῃσιν (ἡ ναῦς) αἰετ'
ἐξορκωσάσα, μὴπως, χωρίς νὰ τὸ ἀποχαιρῇ, ἐπικρατῇ τῇ· ἴδε

αὐτοῖς ἡ ναῦς καὶ ὁρμηγὴ πρὸς τὰ ἐκείσε, ἐπὶ. πρὸς τὴν σπῆν, ἴδε

αὐτοῖς ἡ ναῦς καὶ ὁρμηγὴ πρὸς τὰ ἐκείσε, ἐπὶ. πρὸς τὴν σπῆν, ἴδε

αὐτοῖς ἡ ναῦς καὶ ὁρμηγὴ πρὸς τὰ ἐκείσε, ἐπὶ. πρὸς τὴν σπῆν, ἴδε

αὐτοῖς ἡ ναῦς καὶ ὁρμηγὴ πρὸς τὰ ἐκείσε, ἐπὶ. πρὸς τὴν σπῆν, ἴδε

αὐτοῖς ἡ ναῦς καὶ ὁρμηγὴ πρὸς τὰ ἐκείσε, ἐπὶ. πρὸς τὴν σπῆν, ἴδε

αὐτοῖς ἡ ναῦς καὶ ὁρμηγὴ πρὸς τὰ ἐκείσε, ἐπὶ. πρὸς τὴν σπῆν, ἴδε

Ὁδ. Μ. 221· κινῶ νὰ ὑπάγω εἰς μέρος τι, ταῦτα δ' ἦν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἣ ἡμεῖς δεῦρ' ἐξωρμώμεν περὶ Ξεν. Ἀν. 3. 7, 17· μετὰ γεν., ἀπέρχονται ἐκ τινος τόπου, ἡνίκ' ἐξώρμα χθονὸς Εὐρ. Τρω. 1131, κτλ. — μεταφ., ἀναταλινῶμαι αἰφνιδίως, ἐξήνθηκεν, ἐξώρμηκεν (ἡ νόσος) Σορ. Τρ. 1089.

ἐξορμενίζω [ὄρμενος], ἐπὶ λαχανηρῶν φυτῶν, ὁρμῶ εἰς αὐτὴν, ἐκκαυλούμαι, κἀξορμενίζει κοῦκ ἐπισχολάζεται βλάστη (Σορ. Ἀποστ. 296), «τοῦτέστιν οὐ σχολὴν ἢ βλάστη ἔχει, ἀλλὰ θηροὺς ὁρμῶ εἰς αὐτὴν κατὰ τὰ ἐξορμενίζοντα φυτὰ Εὐστ. 899, 17· μεταφ., ῥήτορες ἐξωρμενικότες, κτλ., Νικόστρ. ἐν Ἀδελφ. 8, (Φωτίου Λεξ. ἐν λέξει ὄρμενα).

ἐξορμίζω, ἐπὶ νεῶς, εἶμαι ἢ προεκπλέω ἐξω τοῦ ὕριου, τῆς νεῶς ἥδη περὶ τὴν ἀκτὴν ἐξορμούσης Λυκούργ. 17, πρὸς. Ἀνδρ. 1.11, Ἰσάτων, 59. 7· μεταφ., οὐκ οἰκείς, ὡς δοκεῖς, ἐν Πειραιεῖ. ἀλλ' ἐξορμεῖς ἐκ τῆς πόλεως Ἀίσχιν. 1. κατὰ Κτησ. 59, 8· Κλεομένης δὲ ἐξώρμει τὰ πολλὰ ἐκ τοῦ νοῦ, ἐγένετο ἐξω φρενῶν, Πλάτ. 3. 4, 1· πρὸς. ἐκπλέω.

ἐξορμή, ἡ ἐξόδος, τῇ ἐπὶ στρατιᾷ ἐξορμῇ Πλάτ. Θεαιρ. 129D.

ἐξορμησεις, εὖως, ἡ παρήρμησις, παρότρυνσις, Ἀρρ. Ἀν. 3. 9. 12. II, ἡ πρὸς τὰ ἐξω ἔρμη, κύματος ἐξέρμησις τις ἐπὶ τὴν γῆν Σχόλ. εἰς Θουκ. 3. 89· ὁρμητικῇ ἐπίθεσις, Δίων Κ. 75. 6· τὸ ἐξορμῆν, ἐξέρχεσθαι εἰς ἐκστρατεῖαν, ἀπὸ τῆς οἰκομένης ἐξορμῆσεως Ἀρρ. Ἀν. 1. 11. 5.

ἐξορμητικός, ἡ, ὄν, παρορμητικός, ὁτρυντικός, Σχόλ. εἰς Πλάτ. Πολ. 3, σ. 401 Βεκκ.

ἐξορμίζωι μέλλ. Ἀττ. -ῶ, ἐπὶ νεῶς, ἐξάγω αὐτὴν ἐξω τοῦ ὕριου, τὴν ναὺν ἐξορμίσαι ἐκ τοῦ λιμένος Δημ. 895. 8. — Παθ., μεταφ., φέρωμαι ἐξω τοῦ ὕριου, ἀνέχομαι, ἐνθάδε ὦν κήγῃ πορ' ὅτε τοὺς ὁμότριχας ἐξορμίζοιμι πλὸν δοκάων Σώφρων παρὰ Δημήτρ. Φαληρεῖ 151. 2) καταδιώξω, ἐς πόντον ὅσα χρὴ νέκυσιν ἐξορμίζομεν Εὐρ. Ἐλ. 1247· Παθ. πρῶτ. μετὰ μέσ. σημασι., θάρσει· πέλας γάρ, Τειρεσία, φίλοιαι σοῖς ἐξέορμισαι σὸν πόδα, ἔχε θάρρος, Τειρεσία, πλησίον φίλων ἔχεις προσορμίσῃ τὸν πόδα σου, ὁ αὐτ. ἐν Φαιν. 846.

ἐξορμιστός, ὁ, ἰχθύς, ὁ ἄλλως μύθος ἡ μύρινα καλούμενος, Κασσιόδ. 12, Ὑπιστ. 4. Schneid. Dorville Sic. σ. 11.

ἐξορμος, ὄν, ὃ ἐξω τοῦ ὕριου ἐν τῇ ἀναπλευσῇ γεγενῆσιν (Εὐστ. Ἰλ. 130. 16)· μετὰ γεν., Κρήτας ἐξορμος ἀνὴρ Εὐρ. Ἰππ. 156, πρὸς. 1. Δ. 149. 2) μεταφ., τεταραγμένος, ἐξορμιον καὶ γὰρ δὲς Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12. 23, (ἐνθα Schneid. ἀναγινώσκει ἐξορμος).

ἐξορμεύωμαι, εἰς ὄρεον μεταμορφοῦμαι, Πανδίωνος δὲ θυγάτηρ παιδοκτόνος ἐξωρμεύθη Νικήτ. Εὐγεν. 2. 328.

ἐξορμύει — ἐξορμύω, ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 306· πλημ. γρατὴ ἀντὶ ἐξ ὠρτο, δόμων ἐξ ὠρτο.

ἐξορμύων, διεγείρω, παρορμῶ, Κόιντ. Σμ. 2. 431, Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 334D.

ἐξορμος, ὄν, = ἐξήριος, Πολυδ. Σ' 108.

ἐξορούς, ἐκπρόξ, Πάριος δὲ ὅσως ἐκ κλήρος δροῦσεν, τοῦ δὲ Πάριος· ἡ ψήφος δέσως ἀπεπλήθησεν (Θ. 1. 575), Ἰλ. Γ'. 325, πρὸς. Ὄδ. Κ. 47, Διόδωρ. Ἀριστοφ. 442.

ἐξορρίζω, ἐκπρίζω τὸν ὕρρον ἐκ τοῦ ἄρτιος πεπηγμένον τυροῦ, Ἡσυχ. Ἑτυμ. Μ. 349. 29.

ἐξορρίζομαι, Παθ., μεταβάλλομαι εἰς ὄρεον, Κλήμ. Ἀλ. 128.

ἐξορρως, ὄν, ὁ μὴ ἔχων ὄρεον, ἔρηρος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 11. 3 (κατὰ Schneid. ἀντὶ ἐξορούς): πρὸς, ἐξορμος.

ἐξορύζω, ἡ ἐξορίζω, ἐν ἔλει.

ἐξορυγμός, ὁ, = τὸ ἐπομ., Γελῶς. 1245C.

ἐξορύξεις, εὖως, ἡ τὸ ἐξορύσσειν, ἐκσκάπτειν, ἐκβάλλειν, Εὐσ. II. 1353D, Ἀθαν. II. 1304D.

ἐξορύσσω, Ἀττ. -τω· μέλλ. -ξω, σκάπτω καὶ ἐκβάλλω, τὸν ἀεὶ ἐξορυσσόμενον χοῦν Ἡρόδ. 7. 23, πρὸς. 2. 150· ἐν τοῖς ἐξορυσσομένοις τόποις, τοῖς ἀνασκαπτομένοις Ἀριστ. π. Θυμαρσ. Ἀκουσμ. 44: — Μέσ., καὶ χάρακος ἐξωρύξαντο, ἐσκαψαν ἢ κατεσκαψαν οἱ ἐκτετοὺς χαρακώματα, Διον. Ἀλ. 9. 55. II, ἐκσκάπτω, ἐκθάπτω, τοὺς νεκροὺς Ἡρόδ. 1. 64· ἐκβάλλω ἐκ τῆς γῆς, τὼς ἀνθρωποὶ μύες, πᾶσσοι τὰς ἀγλῖθας ἐξορύσσετε, ὥσπερ ἀνθρωποὶ μύες ἐξορύσσετε τῷ πασάλῳ τὰς ἀγλῖθας (τὰς κεφαλὰς τῶν ἀνθρώπων) (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἀγ. 743· ἐλαίας Λυσ. II. 33, Ξεν. Οἶκ. 19, 4· μεταφ., ἐξώρυξε αὐτῶν ὁ πατήρ τοὺς ὀφθαλμούς Ἡρόδ. 8. 116.

ἐξορφανίζω, καθιστῶ τινα ἐντελῶς ὁρφανόν, Σιέβ. π. χρυσοπ. ἐν Ἰλλ. ρήγξ. εἰρ. II, σ. 215, 241.

ἐξορχομαι· μέλλ. -ήσομαι Ἀποθ., ἀπέρχομαι ἐκ τινος μέρους, ἀντιφώνημα, αὐτοῦτον αὐτοῖς πέσαις ἐξορχομένοις Δημ. 614. 29.

II, μετὰ σοφοῖς, αἰετ., ὁ δὲ Πάν ἐξορχεῖται μὲν ἐξουμόν τινα, ὀρχεῖται εἰς ὅς ὀρχησθεῖς τινος, Φιλίστρ. 829· πρὸς. τὸ τοῦ Ὁρακίου καλλιὰ Οὐλοῖν Sat. I, 5, 63, ἐνθα ὅς Πλάτ. τὸν πόλεμον ἐξωρχήσαντο, ἀπώλεσαν αὐτὸν διὰ τῆς ὀρχήσεως (τῶν ἱππῶν), Ἀλ. π. Ζ. 16. 23. III, μετ' αἰετ. πράγμ., ὁ

χορεύων ἀγῶνι ἐξω, ἀποκαλύπτω, φανερώω (καμικὴς ἀντὶ ἐξαγορεύω), ἐξορχ. τὰ ἀπόρρητα, πιθανῶς ἐπὶ εἰδους τινὸς χοροῦ ἀπομυμνόμενον ἐμπαικτικῶς τὰς τελευταῖς ἐκείνας, Λουκ. π. Ὀρχ. 15· οὕτω καί, ἐξ. τὰ μυστήρια ὁ αὐτὸς Ἀλ. 33, πρὸς. Ἡρωδ. 5. 5, 4, Ἰακωβίου Ἀγίλ. Τάτ. 710. 2) μεταφ., χαίρειν ἐξω, ἐξορχησάμενος ἐν Πέρσας τὸν Λεωνίδα καὶ τὸν Καλλικράτιδαν, οὐχαίρειν ἐξας, τοῦτέστι καταφρονήσας τῆς διανοίας τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων καὶ ἀποβαλὼν τὰ φρονήματα (Κοράης), Πλουτ. Ἀριστ. 22 (ἀνθ' οὗ ὁ Ἀππ. ἔχει, ἐξ. τινι = Λατ. insultare), χλευάζω, ἐξορχοῦμενος πολιτεῖαν Πλουτ. 2. 1127B· ἐξ. τὴν ἀλήθειαν αὐτῇ 867B· πρὸς. ἀπορχομαι, συνεξορχομαι.

ἐξοσδω, Δωρ. ἀντὶ ἐξόσσω (δ ἴδε), ὁσέω. ἐξοσίδω, ὡς τὸ ἀφροσίδω, ἀφιερώω, Πλουτ. Κάμειλ. 20: — οὕτως ἐν τῷ Μέσ., ὁ αὐτὸς ἐν βίῳ Ἀράτου 53. II, ἐν τῷ Μέσ. τύπη ὡσαύτως, ἀποστέλλω ἀπ' ἐμικοῦ δι' ἀγνισμοῦ, Λατ. prostrare, Διόδ. 15. 9, Πλουτ. 2. 586F.

ἐξοσίδωσις, ἡ, ἀγνισμός, ὁσίωσις, Γεωργ. Παχυρ. Ἀνθρ. Παλ. 7. 23, σ. 428Δ.

ἐξοστειζω, ἀφαιρῶ τὰ ὄστα, Λατ. exossare, Σουῖδ. ἐν λέξει ἐξαρθρός, ἡν ἐρμηνεύει: «ἐκμελὴς, ἐξοστεισμένος»: — μεταφ., ἐπὶ τῶν πυρῶν τῶν καρπῶν, μῆλας, κυδώνια κατατετριμένα καὶ ἐξοστεισμένα Διοσκ. 5. 86. Τὸ ἐν Ὁρακίλλωνι (2. 38) ἐκστοιζοντα διορθοῦν ἐξοστειζοντα καὶ ἴσως ἐρμηνεύειν, κατεδι-
δρῶσκοντα: πρὸς. τὸ ἐν τῇ συνθεσὶ «ἐκκοκαλιάζω».

ἐξοστράκιζω, ἐξορίζω δι' ὁστρακισμόν, Ἡρόδ. 8. 79, Ἀνδρ. 33. 24, Λυσ. 143. 27, Πλάτ. Γοργ. 516D· κόδοστρακισθεὶς εἰς τοῦ οὐρανοῦ, περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Λουκ. π. Θουσιπ. 4· οὕτω δὲ (καὶ μετὰ ἰσοπαγνίον ἐπὶ τεθραυσμένον ἀγγεῖον, ὁστράκων), ἀποφορεῖς ἐξοστρακισθεὶς Ἀριστοφ. ἐν Ἀδελφ. 57, Μηνέκλ.

ἐξοστρακισμός, ὁ, ἐξορία· δι' ὁστρακισμόν, 2. 38) ἐκστοιζοντα διορθοῦν ἐξοστειζοντα καὶ ἴσως ἐρμηνεύειν, κατεδι-
δρῶσκοντα: πρὸς. τὸ ἐν τῇ συνθεσὶ «ἐκκοκαλιάζω».

ἐξοστρακιστής, ὁ, ὄν, ὅν δι' ἐξοστρακίζειν ἢ ἐξοστρακίσαι, ἐξοστρακιστὴς γὰρ αὕτη Εὐστ. Πονημάτ. 315. 10.

ἐξοστρακιστός, ὁ, ὄν, ὅν δύναται τίς νὰ ἐξοστρακίσῃ, Ἰω. Δαμασκ. Ὑπιστ. εἰς Θεοφ. σ. 118.

ἐξόστωσης, εὖως, ἡ (ὁστέον) νοσήδης ἀπύρσις τῶν ὁστέων, ἐξήγησης αὐτῶν, ἐξόστωσης εἶναι ἰδίως αἱ κατὰ τοὺς κρατέφους ὁστέων ἐξοχαί, Γαλην., πρὸς. Ροδ. Οὐρεσι, Πίρρ.

ἐξέστε, Ἐπίρρ. (ἐξέστε) ἐξ οὗ, Ἀριστοφ. Ὀρν. 334, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 48, Ἀνθ. Π. 11. 383, Σουλ. Ἐπιγρ. 511. 19· ἴδε Λοδῆκ. ἐν Φρυν. 47.

ἐξόστου, Ἐπίρρ., βέλτιον διηρημένως ἐξέστω, ὅτε ὁστέος.

ἐξοστρύνω, παροτρύνω, παρορμῶ, παραινῶ, τίνα ποιεῖν τι Ἀισχύλ. Θέβ. 692, Εὐρ. Ἰκ. 24· τινὰ ἐπὶ τὴν Θουκ. 1. 184, κτλ.

ἐξουθενέω = ἐξουθενώω, Ἐβδ. (Ἰεζεκ. κα', 10), Εὐαγγ. κ. Μάρκ. θ', 12 (ὡς διὰ γρ.), Ἀκύλ. ἐν Παροιμ. ια', 12, κτλ.

ἐξουθενίζω· μέλλ. -ίσω = ἐξουθενώω, Πλουτ. 2. 308B, 310C, ἴδε Φιλόλογ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνῶς Δ', σ. 61.

ἐξουθενισμός, ὁ, καταφρόνησις, χλευασμός, Ἀκύλ. ἐν Ψαλμ. ΡΚΒ', 4.

ἐξουθενώω, ἐξευτελίζω, ἐκμηδενίζω, Ἐβδ. (Ἰουδαῖοι Θ', 38, Δ' Βασίλ. 11', 23, 26, Ψαλμ. 1Δ', 4, Ἐκκλ. Θ', 16, κτλ.), ἴδε Λοδῆκ. ἐν Φρυν. 182.

ἐξουδένωμα, τὸ, καταφρόνησις, Ἐβδ. (Ψαλμ. ΠΘ', 5), «προ-
πληκτισμός, ἐξουδένωμα» Ἰσὺχ.

ἐξουδένωσις, εὖως, ἡ, καταφρόνησις, Ἐβδ. (Ψαλμ. Λ', 19 κ. ἄλλ.).

ἐξουδενωτής, οὗ, ὁ ἐξουδενών, ὁ ἐξευτελίζων, Φιλόδημ. π. κακ. XXIV, 2, ἐκδ. Saurpe.

ἐξουθενέω = ἐξουθενώω, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κγ', Α' Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιδ', 10, κτλ. ἴδε Κόντου Φιλόλ. Ποικ. ἐν Ἀθηνῶς ε. Δ', σ. 61.

ἐξουθενήμα, τὸ, ἀντικείμενον περιφρονήσεως, ἐγὼ δὲ .. ἐξουθενήμα λαοῦ Ἐβδ. (Ψαλμ. ΚΑ', 7).

ἐξουθενήσις, εὖως, ἡ, περιφρόνησις, μνημονεύεται ἐκ τῶν εἰς Ἀριστοφ. Εἰρήν. Σχολ. — ὡσαύτως ἐξουθενώσις, Λεόντ. Κύβρ. 1692C.

ἐξουθενητικός, ὁ, ὄν, ἔχων τάσει ἢ ἀγαπῶν νὰ ἐξουθενῇ, τοῦ θείου Διογ. Α. 7. 119.

ἐξουθενίζω, = ἐξουθενώω, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀγ. 443.

ἐξούλης δίκη, ἡ, (ἐξέλιξις) ὡς παρὰ Ρωμ. τὸ actio iudicis vi, δίκη ἐξώσεως, Φρυν. Κομ. ἐν Πλαστρίαις 4. — Κατὰ τὴν Ἀρπυρ.

ἐξούλης· ὄνομα δίκης ἣν ἐπάγουσιν οἱ φάσκοντες ἐξελκεῖσθαι τῶν ἰδίων κατὰ τῶν ἐξεργόντων· ἐζηταί μὲν οὗ, τοῦτομα ἀπὸ τῶν ἐξελκεῖν, ὅ ἐστιν ἐξομῆν καὶ ἐκβάλλειν, δικάζονται δὲ ἐξούλης κατὰ τὴν ἐπιμέλειαν οἱ μὴ ἀποαμείβοντες ἐν τῇ προσηκούσῃ προσηκούσῃ ὑπερημέριον γενομένων τῶν καταδικασθέντων· οἱ δὲ θλόντες ἐξούλης καὶ τῶν ἰδίων ἐλίδουσιν ὁ ἀφροσύνη αὐτῶν, καὶ τῶν ἐμῶν κατετίθεσαν τὰ τιμωθέντα· ἐδικάζετο δὲ ἐξούλης καὶ ὁ γοήστης κατέχειν ἐπιχειρῶν κτήμα τοῦ χρεωστούμενος καὶ νόλου ὑμῶν ὑπὸ τίνος καὶ ἐπεσφά-
γας δὲ τις εἰ εἴργετο, δίδωσιν ὁ νόμος δικάζεσθαι πρὶν τὸν ἐλθόντα

ουλακτικός, Μαρ. Near. 1. 12, — 9. 3, — 11. 5, Λέοντ. Ταχτ. 17. 23, καὶ ἄλλαχοῦ.

ἐξπλωράτωρ, -ωρος, ὁ, Λατ. explorator = κατόσκοπος, Ψευδο-
Δαντών. παρὰ Ίουστ. Απολ. 1. 71, σ. 437Α, κ. ἄλλοι.

ἐξ πους, ὁ, ἡ, = ἐξάπους, Πλάτ. Κριτ. ἐν Ἀδύλ. 35.

ἐξτίλλω, τὸ Λατ. exstilis, ὁ ἐκτος (ἀπὸ Μαρτίου) μήν, ὁ
ὑστερον Ἀύγουστος κληθεῖς, Μαλαχ. 184. 21.

ἐξτράνευς, τὸ Λατ. extraneus = ἐξωτικός, Θεόφ. Ἀντικήνωρ
2. 19, 3.

ἐξτραορδινάριος, α, ον, τὸ Λατ. extrapordinarius = ἐκίλε-
κτος, Παύλ. 6Π. 30, 2, Πολύδ. 6. 26, 6, ἐνθα γράφεται ἐκτρα-
ορδινάριος.

ἐξυβρίζω· μέλλ. Ἀττ. -εῖν, θρασύνομαι, γίνομαι θρασύς, αὐθά-
δης, ἀνυπαίσχυντος, χρόνου δὲ οὐ πολλοῦ διεξελθόντος, αὐτίκα
οἱ Μινύαι ἐξυβρίσαν Ἡρόδ. 4. 146, 7. 5· ἐυπραγίας Θεοκ. 1.
84· ὑπὸ πλοῦτου Ξεν. Κύρ. 8. 6, 1· ἐξ. ἐς τόδε, ἐκνεύσθαι
εἰς τοιοῦτον βαθμὴν αὐθαδείας, Θεοκ. 3. 39· μετ' οὐδ' ἐπιθ., παν-
τοῖα ἐξυβρίζειν, ἐκτρέπεσθαι εἰς παντοίας βικιοπραγίας, Ἡρόδ.
3. 126· τόδ' ἐξ. Σοφ. Πλάτ. 293· ἐξ. πλείω περὶ τοῦ Θεοῦ
Λυσ. 191. 19· ἤρξεν ἐς ἡμᾶς ἄλλο ἐξυβρίζον Λουκ. Δραπέτ.
18.

2) μετ' αὐτ. προσ., μεταχειρίζομαι τινα ὑβριστικῶς καὶ
τυραννικῶς, Ἀντων. Διόδωρ. 12, Κύνων 24· ἐντεῦθεν ἐν τῷ Παθ.,
τὰ ἐξυβριζόμενα, καταπετρονημένα πράγματα, Λογγίος 43
II, ἐπὶ τοῦ σώματος ἐκ τῆς πολλῆς τροφῆς, «ἐσπῆς», ἐξυβρίζοντα
τὰ μὲν ἐς νέουσι Θεῖ, τὰ δὲ ἐς ἔκγονον ὕδρευσε ἀδικίαν
Πλάτ. Νόμοι 694C· ἐπὶ φυτῶν, σπριγῶ, εἰμαι πλήρης ἀρχαισμοῦ,
Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 58, Θεόφ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 16, 8.

ἐξυγιάζω, ἰσχυαί τινα ἐντελῶς, τοῦς τραυματίας ἐξυγιάσας
Πολύδ. 3. 88, 2· Παθ., Ἰππ. 5. 19.

ἐξυγιάζω, καθίσταμαι ὑγιής, ἰατρεύομαι, Ἰππ. 758· ὡσαύτως ἐν
τῷ Παθ., ὁ αὐτὸς 3. 35.

ἐξυγρᾶνω, καθιστῶ τι ὑγρὸν, διὰ τὸ ψυχρὸν, εἰσω συρρεῖν τὸ
ὑγρὸν ἐξυγρᾶναι τὴν γλῶτταν Ἀριστ. Περὶ 8. 14, κ. ἄλλοι·
— Παθ., καθίσταμαι κάθυγρος, γίνομαι ἐντελῶς ὑγρὸς, Ἰππ. Προγν.
37, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰατρ. 3. 19, 8, κ. ἄλλοι. 2) καθιστῶ τι
μολδαῖον, μάλιστα ταῖς ἡδοναῖς ἐξυγρᾶναι καὶ ἀναστήκειν
τὸ σῶμα ἐξυγρᾶνόντες Πλάτ. 2. 136B· — ἐν τῷ Παθ., τὴν
ἀσχηματιστον .. καὶ ἀγρώματον οὐσίαν καὶ ὕλην .. νῦν μὲν
φλέγεται, νῦν δὲ ἐξυγρᾶνέσθαι, καθίστασθαι ὑγρὰν, αὐτὸν
2. 97B· ἐπὶ καρπῶν, καθίσταμαι ἐχχυλός, ἐρυθρανόμενον δὲ (τὸ
συκόμενον) ἐξυγρᾶνεται Θεόφ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 6, 4. II,
ἐν τῷ Παθ., προσέτι, στερεῖσθαι πλῆθος ὑγρασίας, οἷτινες ἐξυγρα-
σμένους τυγχάνουσιν ὁ αὐτὸς π. Αἰθ. 10.

ἐξυγρῶς, αν, ὑδαρής, τὰ τε ὑποχωρήματα ἐξυγρὰ καὶ ὠχρὰ
γίνεται Ἰππ. 390. 14.

ἐξυδάσσω, καθιστῶ τι ὑδαρές, Σιμπλ. εἰς Ἑπίκτ. α. 354,
Scherer: Παθ., γίνομαι ὑδαρ, Ἀλεξ. Ἀφρ. Περὶ 1. 81.

ἐξυδάσσω, = τῷ ἐπορ., «ἐξυδασιθέν» ὡς ὕδαρ· Ἡσύχ.

ἐξυδάσσω, μεταβάλλω τι εἰς ὕδαρ, Θεόφ. π. Ὁσμῶν 66, παθ.,
Ἰππ. 1138B.

ἐξυδάσσω, εως, ἡ εἰς ὕδαρ μεταβολή, Ὀριγένης. I. 606A.

2) νατακλυσμός, Κασσάρ. 1077.

ἐξυδρίας ἀνεμος, ὁ μετὰ ραχδαίας βροχῆς πνέων, οἱ μεθ' ὅ-
υδατος ἀθρόως ραγέντες ἐξυδρία (ἀνεμοί) λέγονται Ἀριστ.
περὶ Κύμων 4. 11.

ἐξυδρωπιάω, γίνομαι ὑδρωπικός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 20, 5.

ἐξυλακτέω, μεταφ., ἐπὶ ἀνθρώπῳ, ὑλακταί, γυμνάζω κατὰ τινος,
καὶ πολλάκις ἐξυλακτέσας λέγοντες αὐτοῦ Πλάτ. Ἀρσ.
50· πρὸς τινα ὁ αὐτὸς 2. 39B· — μετὰ συστ. αἰτ., τὸν μὴθο-
πλάστην ἐξυλακτέσει γόνον, «τὴν μυθικὴν αὐτοῦ συμφορὰν φλυ-
αρήσει πρὸς τὸν Ἀλκίνοον» (Σχόλ. Ἰτίετ), Δυόδορ. 764.

ἐξυλίζω, μέλλ. -ίσω, διυλίζω, τὸ ἀθρόως δὲ ἀπεπτον ἀπε-
νεχθὲν (σιτόν) ἀφῶς ἐξυλίζεται Γαλην. τ. 10. π. 537A.

ἐξυλῶ, ὀλοοῦμαι, φιλοῦν λέγουσι (Κύριοι) τὸν ἀγρὸν καὶ
ἐξυλῶν Παχώμιος ἐν Mingarelli Catin. Codd. Nnn. σ. 270.

ἐξυμενίζω, (ἐμν), ἀφαιρῶ τὸν ὑμέν, περὶ στέατος, ἐξυμενι-
σον καὶ τρίβε ταῖς χερσίν ἐπιμελῶς Διοσκ. 2. 87, πρὸλ. καὶ 86.

ἐξυμενιστίον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἐξυμενίζω, δεῖ ἐξυμενίζειν,
Διοσκ. 2. 89.

ἐξυμενιστήρ, ἥρως, μαχαίριον χρησιμεῖον πρὸς ἀφαίρεσιν ὑμέ-
νος, Παῦλ. Αἰγίν. 6. 5.

ἐξυμνέω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ ὕμνων, Πολύδ. 6. 47, 7, Διοδ.,
Ἀποπ. (Ἐκλογ. Βατικαν.) σ. 23.

ἐξυνήκα, ἐπυνήκα, ἀντὶ ξυνήκα, παθ. ἀφ. α', μετὰ διπλῆς
αὔξεσ. τοῦ συνήκα, Ἀνακρ. 143, Ἀλκαῖος 128.

ἐξυπάγω, ἐπαλείφω διὰ τοῦ ὑπαγωγίου (τρουλλίου), κονιάω,
Ἀττ. Ἐπιγρ. παρὰ Μυλλίερ. Coll. 1836, σ. 34, 42.

ἐξυπάλυξις, εως, ἡ, ἐκφυγή, Ὀρφ. Ἀργον. 682.

ἐξυπαλύσσω· μέλλ. -ξω, ἐκφύγω, ἑμὸν σθένος ἐξυπαλύξας
Κόιντ. Σμ. 1. 327, πρὸλ. 502.

ἐξυπανίσταμαι, μόνον ἐν τῷ ἀμετάβ. ὁσοι, σμῶδιξ δ' αἰμα-

τέσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη. «αἰχμηὰ δὲ ὕψαιμον ἔνδοθεν
τοῦ μεταφρένου αὐτοῦ ἐξωκώθη» (Θ. Γαζής), Μ. Β. 267.

ἐξυπαρχῆς, νῦν γράφεται ὁμημαίνως, καὶ δὴ ἀνσλαδῶν ἐξ
υπαρχῆς βόα Λουκ. π. 11 ἐν 0. 17.

ἐξυπειπέν = ὑπειπέν, κελεύσαι, τί μοι τόνδ' ἐξυπειπας
εισορᾶν; Εὐρ. Βάκχ. 1265.

ἐξυπερξέω· μέλλ. -ξέσω βράχως ἰσχυρῶς, «ἐσχαλίζω», μεταφ.,
ἐξυπερξέσας τῷ θυμῷ Ἰτίετ. Ἰστ. 3. 267.

ἐξυπερθε [ῶ], ἐπέρ. = ὑπερθε, ἄνω ὑψηλά, τόδ' ἐξυπερθε
(ἄντρον), Σοφ. Φιλ. 29.

ἐξυπεροπτάω, ὁπ. ὡ ὑπὲρ τὸ ἔδον, «παρὰ φήνη», Γαλην. 10. 528B.

ἐξυπηρετώ, ὑπηρετῶ, βοηθῶ, ἐκτελῶ τι μετὰ προθυμίας, εἴ
τι .. χρῆ πράσσειν κλύοντες ἐξυπηρηθήσμεν Σοφ. Τρ. 1156·

τῇ αὐτοῦ παρανομίᾳ Λυσ. 122. 16· πρὸλ. συνηρετώ.
ἐξυπηρέτησις, εως, ἡ, καὶ νῦν, Θ. Στουδ. σ. 1373, ἐκδ. ΜΙ.

ἐξυπιστα, Διολ. ἀντὶ ἐξόπισθεν, ποιητῆς παρ' Ἀπολλ. ἐν Δ.
Β. 263. 26, 604, 29.

ἐξυπνιάζω = ἐξυπνίζω, Ἀκτύλας ἐν Παρομ. ΚΙ', 35.

ἐξυπνιστικός, ἡ, ον, χρησιμεῖον πρὸς ἐξυπνισμόν, σφυ-
ριον Παλλάδιος 1210C.

ἐξυπνέω, ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου, ἐξυπνῶ, ὡς καὶ νῦν, Ἀνδρ.
Κρήτ. σ. 210.

ἐξυπνίζω, (ὕπνος), ἐγείρω ἐκ τοῦ ὕπνου, παρεύσμαι ἵνα
ἐξυπνίσω αὐτὸν Εὐαγγ. κ. Ἰωαν. ια' 11, καὶ παρὰ τοῖς Ἑβρ.:

— Παθ., ἀφυπνίζομαι, ἐξυπνῶ, ὡς περὶ ἐξυπνισθεὶς Πλάτ. Ἀγών,
30, Μαρκ. Ἀντιμν. 9. 31.

ἐξυπνισμός, ὁ, τὸ ἐξυπνισμα, Ἰππὸλ. π. Αἰρ. 184, 81, Βαπίλ.
III. 932B.

ἐξυπνιστής, οὗ, ὁ, ὁ ἐξυπνίζων τινά, Τυπικὸν Σόδα 5. 7.

ἐξυπνος, ον, ἐκ τοῦ ὕπνου ἐξεγερμένος, ἐξυπνος, ἀευνητικός,
ὡς καὶ νῦν, ἐξ. γενέσθαι Ἡρόδ. Ἀποστ. ιε', 27· παρὰ ΜΙ.

Ἀντων. 10. 13, ἐξ ὕπνου γενέσθαι.

ἐξυπνός = ἐξυπνίζομαι, Ψευδο-Ἰωσήπου Μακκ. 5. Σύμμ. ἐν
Ψαλμ. ΡΑΠ', 18.

ἐξυπάλω, λῶ, ὑπολῶν τὸν πόδα, ἐκδόλλω τὸ ὑπόδημα ἐκ τοῦ
ποδὸς μου, Μεταγεν., πρὸλ. τὸ τῆς συνηθείας ἐξυπάλωτος =
ἀσάνδαλος.

ἐξυποσμήχω, ὑποκαίω, Εὐστ. Πονημάτια σ. 327. 9.

ἐξυποσπρέφω, ἀμεταβ. = ὑποσπρέφω, ἐπανέρχομαι, Σωκράτ.
Ἑκκλ. Ἰστ. 3. 17, 6 κ. ἄλλοι.

ἐξυπτιάζω, κλίνω τι πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ ἀνωτῶ, Λατ. reuer-
tari, ἐς πατρός μόνον ἐξυπτιάζων ὄμις, ἀνωτῶν τὸ αὐτοῦ

βλέμμα διὰ τὴν τύχην τοῦ πατρὸς αὐτοῦ (τοῦ Οἰδύποδος), Διοχάδ.
Ὡδ. 577 (οὕτως ὁ Schlißz ἀντὶ ὄνομα, ὅπερ προφανὲς ὁ ἀντιγρα-
φεὺς ἔγραψεν ἀπατηθεὶς ἐκ τῆς λέξεως τοῦ τοῦνομ' ἐν τῷ ἀκόλουθῳ

ατλήρ)· σμηνῶς προσδιδίων καὶ αὐτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ κλίν-
ων τὸ αὐτοῦ σῶμα ὀπίσω ὑπερῆρῆνως, Λουκ. Κατάφλ. 16· καὶ

ἀπολ. (παραλειτουργίαν τοῦ ἐπαιτός), ἐξήλανον ἐπὶ λευκοῦ ἐξυ-
γους, ἐξυπτιάζων, περιδλεπτος ἅπασι τοῖς ὄρωσι ὁ αὐτ. ἐν

Ὀλίφῳ ἢ Ἀλεκτρ. 12· πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυ-
πτιάζοντες ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλεῖ 3· προήεις ἐξυπτιάζων ὁ αὐτ.

πρὸς Ἀπαίδευ. 21. Κλήμ. Ἀλ. 296· — Ὅπως ἐν τῷ Μίσμ, ἐξυ-
πτιάζεσθαι τὴν κεφαλὴν, κλίνειν αὐτὴν πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἀριστ.

Ἀποστ. 101. II, ἀμεταβ., κάμπτωμαι ἢ κλίνω πρὸς τὸ ὀπίσω,
περὶ τῶν κεράτων τῶν ἱππιάδων, τὰ δὲ κέρατα ἐξυπτιάζοντα

ἐχουσι μᾶλλον ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 1, 22.

ἐξυπτιόματι, τρυφή, Πισύχ. ἐν λ. πεδᾶχνοῦται.

ἐξυφαίνω, ὑφαίνω καὶ τελειῶναι τι, φάρος δὲ αὐτῆμερὸν
ἐξυφάναντες οἱ Ἰρῆες Ἡρόδ. 2. 122, 9· 109· πέπλου μου

κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφανα καμοῦσα Βατραχίουμ. 182· ἐπὶ τῶν
μελισσῶν, τοῖς ἐνδόν ἐξυφανομένοις κυρίως Ξεν. Οἰκ. 7, 34·

— Μίσ., ὁ δ' ἐξυφαίνεται Ἰσθὶν Νικοφῶν ἐν Πανδῶρῳ I.

II, μεταφ., ἐξυφαίνει, γλυκεῖα, καὶ τόδ' αὐτίκα, φέρμυξ,
Λυδία σὺν ἀρμονίᾳ μέλος πεφιλημένον, «ἐργάζου δὴ σὺν καὶ

πλήρῳ τούτῳ τὸ πεφιλημένον μέλος, ὃ γλυκυτάτη φέρμυξ, σὺν τῇ
Λυδίᾳ ἀρμονίᾳ» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 4. 71· τιν δὲ τούτων ἐξυ-
φαίνονται χάριτες, «σοὶ δὲ τούτων αἱ χάριτες καταπράττονται»

(Σχόλ.), ὁ αὐτὸς ἐν II. 4. 490· ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. perferre,
ἐπὶ λόγου ἢ γραφῆς, Πολύδ. 3. 32, 2, κτλ.· τὸ συνεχές τῆς

ἐπιβολῆς ἐξ. ὁ αὐτ. 17. 10, 3· πρὸλ. ὑφαίνω, ῥάπτω. 2)
λῶν, διαλύω τὸ ὑφανόμενον, Κ. Πορφυρ. Εὐφ. Βασιλ. Ἰδέ. 119. 20.

ἐξυφαίρειω = ὑφαίρειω, Γλε. Β. 1213A.

ἐξυφαντέον, ῥημα. ἐπίθ. τοῦ ἐξυφαίνω, δεῖ ἐξυφάνειν, Κλήμ.
Ἀλ. 267.

ἐξυφαπλῶ, ὑφαπλῶ, ἀπλῶν κατὰ πλῆθος, τὸ λεπτοῦφές
ἐξυφαπλῶ μοι φάρος Νικήτ. Εὐγυν. 2. 270.

ἐξυφάπτω, ὑφάπτω, ἀνάπτω, Κῦτ. Ἑκκλ. Ἰστ. 10. 4,

ἐξυφάσμα [ῶ], τὸ, ὕφασμα, κεκρίσας σῆς ἐξ. Εὐρ. Πλά. 539.

ἐξυφηγέομαι = ὑφηγέομαι, Σοφ. Ο. Κ. 1025.

ἐξυψόμαι, μέσ., ὑψώνω ἑμαυτὸν, μὴ ἐξύψου σεαυτὸν ἵνα
μὴ πείσης Ἑβδ. (Σεισάγ Α', 30).

ὅμιον (Α. Γ. 11. 7. 12), ἢ κατὰ τὸν Σχολ. (εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 411) ἡμίχλια δουλικά καὶ ἑτερομύσχαλα, ἔχοντα δηλ. τὴν μίαν μασχάλην ὀστικτὴν· ἐξ ἑτερόων καὶ ἐξ ὀστικτῶν Ἀριστοφ. ἔνθ' ἄνωστ. Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 7, 5, κτλ.· τὸ σύνθετος ἐνδυμα τῶν πτωχοτέρων τάξιων καὶ τῶν ἡδύλων, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἄνωστ., πρὸλ. Λυσ. 662, 1021· περι- τυχῶν Λακεδαιμονίους (ὁ Διογένης) ἐν ἔξωμῳ φαύλῃ καὶ ῥυπῶσιν· ἄλλος· εἶπεν· οὗτος τῶς· Αἰδ. Παικ. Ἰστ. 9, 34· ἐνδυμα τῶν κυνικῶν, Σέξτ. Ἐμπ. II. 1. 153· κατὰ Σουΐταν· ἔξωμῳ, Ἀττικὸν λεγέειον· σημαίνει δὲ χιτῶνα ἐλευθέριον, οὐκ ἐπισκεπτό- τον τὰ τοὺς βραχίονας· ἐρύρουν, προσέτι αὐτὴν καὶ γυναῖκες, Ἀριστοφ. Ἀπομν. 114. — Κατὰ τὸν Πισύχ.· ἔξωμῳ· χιτῶν ὁμοῦ καὶ ἱμάτιον· τὴν γὰρ ἐκατέρωθεν χρεῖαν παρήχεν· καὶ χιτῶνας μὲν διὰ τὸ ζωννύσθαι ἱματίου δὲ οὗ τοῦ ἑτερον μέρος ἀνεδῶλετο, παρ' ὃ καὶ κυνικὸς ἦν μὲν ἐνδύθῃ, ἀπὸ δὲ ἐπεριβαλῶν. — Κατὰ δὲ Πολυδ. (Δ'. 118)· ὡκο- μική δὲ ἐσθῆς ἔξωμῳ· ἐστὶ δὲ χιτῶν λευκὸς ὁσσητος, κατὰ τὴν ὀρι- στέραν πλεωρὰν ῥαφὴν οὐκ ἔχων, ἀγναπτος. — Κατὰ δὲ τὸ Λεξιόν· Φωκίον ἐν γ. ἑτερομύσχαλας· χιτῶν δουλικά, ἢ ἐξωμῶς λε- γουσιν. — Ἰδε τὰς λέξ. ἔξωμῳ, χειροτόνητος.

ἔξωμος,· χιτῶν δουλικός, Πισύχ.
ἔξωμοσία, ἢ, ἔνδοκος διαθεσάμενος ὅτι δὲν γινώσκει τίς τι, ὁρνήσας μὲθ' ὅρκου (Πισύχ.). Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1026, Δημ. 1119, 20.
II. τὸ μὴ δέχεσθαι δημοσίαν τινὰ ὑπηρεσίαν ἐνεκα ἀρρω- στίας ἢ ἄλλης αἰτίας, Δημ. 381. 1. Κατὰ τὰ Δ. Β. 409, 15, ἔξω- μοσία δὲ ὁρνήσας σὺν ὅρκῳ ὡς ἀδυνατοῦντος ἢ παρὰ καιρὸν ὄντος λει- τουργεῖν. — Καθ' Ἀριστοφ. «τὸ μὲθ' ὅρκου πρῶτον τινα ὑπαρξήσασθαι διὰ νόσον ἢ τινα ἑτέραν πρόρασιν, ὡς ὅτλον ποιεῖ Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ τῆς πρεσβείας». 2) «ἔξωμοσία» ὅταν τις φάσκη ἢ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ ὑπὲρ ἑτέρου ἐγκαλοῦμενος μὴ δεῖν εἰσάγεσθαι δίκην, εἴτε καὶ τῇ αἰτίᾳ δι' ἣν οὐκ εἰσαγωγήμος ἢ δίκη, εἰ δοκεῖ κατὰ λόγον αἰεῖν, ἐξ ὁποῦ αὐτὸς ἔξωμοσιζ χρεῖσθαι καὶ οὕτω διεγράφετο ἡ δίκη Σουΐτ. καὶ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1026.

ἔξωνόμοι, Ἀποθ., ἐξαγοράζω, ἀπολύτρωμα, μετὰ γεν. ἢ δοτ. τοῦ διδομένου πρὸς ἀπολύτρωσιν, χρημάτων ἔξωνόντο τοὺς συνέλκηντες αἰτίας, Ἀριστ. Οἰκ. 2, 33· οἱ μὲν γὰρ πλούσιοι τοὺς χρημάτων ἔξωνόντο τοὺς κινδύνους Λυσ. 24, 17· τὸς ὁ- κούσας ἀτιμίας ἔξωνεσθαι μέλλουσι τίμισις Ἀριστ. Πολιτικ. 5, 11, 20· εἰτὰ μειράκιον τι διασφείρας· τρισχιλίων ἔξωνή- σατο πατὴρ τῶν γονέων τοῦ παιδὸς· μὴ ἐπὶ τὸν ἀριστοτὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας Λουκ. περὶ Περερ. Τελευτ. 9.
2) ἀδύλω, ἀγοράζω, Πρὸλ. 1. 196· ὁ ἔξωνοῦμενος, ὁ ἀγοραστής, Ἀλγίν. 63, 7· διασφείρας διὰ χρημάτων, ἀγοράζω, ὡς λέγομεν νῦν, ἑωρεῖσθαι, Πανσ. 4. 17. — Πρὸλ. 1. 196.

ἔξωνησις, εἰς, ἢ, ὡς, ἰωάν. Ἰερσ. 468Δ. Σύγκελλ. 51Κ. 8, κλ.

ἔξωνυχόν, τὸ, ὃ καὶ αἰγώνυχόν λέγεται, ἦτο λευκὸς περιμν, Διοσκ. Γ', 148 (158).

ἔξωπίασις, ον, ὁ, ὁ συλληφθεὶς ἔξω τῆς πόλεως ἐν τοῖς ὕρσι ἢ ταῖς κυλάσι, περὶ ἱερῶν, τὰ φαλκώγια ἔξωπίαστα κρεῖττο- να παρ' ὃ τὰ πωλότροφα Ὀρνεοσφ. 241.

ἔξωπιας, ον, ὁ ἔξω ὅπως, μακρὰν τῶν ὀφθαλμῶν, προσήλθῃ τῷ ὕρσι τῆς λέξης, ὁμοῦν ἔξωπιας. βέβηκε Ἰκέτ. 1038· ὁματῶν Μῆδ. 624, Ἀλκ. 540· Ὁ Ἀριστοφ. ἐν Θεσμοφ. 881 σκώπτει τὴν λέξιν.

ἔξωπράσις, ὁ, ἐπαρχιακὸς ἔμπορος· πωλῶν ἐμπορεύματα εἰς τοὺς ἐν τῇ πόλει ἐμπόρους, Πραγμέν. 616Δ.

ἔξωπρικια, τὰ, τὰ ἐκτός τῆς προικῆς ὄρα, Ἐτυμ. Μ. ἐν λ. ἔδνα. Ἀρμενόπ. 1. 13, 24, IV. 12, 1.

ἔξω-πύλος, ον, ἔξω τῶν πυλῶν, ὡς ἔξωπυλα μέρη Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρέδ. Δ. 1174. 2) ὁ ἔξω τοῦ φρουρίου κύλος, Ἄννα Β. σ. 180.

ἔξωραῖζω, κοσμῶ, καλλωπίζω, τὸν καλὸν ἐκείνον νόμον ἔξωράσεν εἰς κάλλος ἀνεκλάλητον Εὐστ. Πονημάτ. 18, 49, Κωνστ. Βασιλ. Μακ. σ. 144, Ἄνδρ. Κρήτ. 202, κλ., Πισύχ. ἐν λ. ἔξωραῖσμένον.

ἔξωραῖζω, (ὥρα) ἀνηκουσῶ, παρακούω, ὀλιγοῦ, ἔξωραῖζεν γὰρ πατὴρ λόγους βαρὺ, ἔξω ὥρας καὶ φροντίδας ποιεῖσθαι (Σχολ.), Δίσχολ. Πρ. 17· ἴδε εὐωραῖζω.

ἔξωρος, ον, (ὥρα) ἔξω τοῦ καιροῦ, ἀνάρμοστος, ἀπρεπής, μαν- θάνω δ' ἐθούνεκα ἔξωρα πράσσω κοῦκ ἐμοὶ προσεῖκόντα Σοφ. Πλ. 618· ὁ ἔξω τῆς ὥρας τῆς νεότητος, μὴ πλέον νεαρός, οὗτοισι δὲ ἔξωρος ἐγίνετο Δίσχολ. 1. 95· οὐ, καίπερ ἔξωρου γενομένου, διετέλει. ἔραν Παντ. Σχολ. 36· μετὰ γεν., ὁ μὴ δυνάμενος ἐνεκα τῆς προκεχωρηκυίας ἡλικίας αὐτοῦ ν' ἀπολαύσῃ τινός, γέρον ἢ καὶ παντός ἡδός ἔξωρος Λουκ. Ἐρμῶτ. 78. — Ἐπίρρ. ἔξωρος ἔχειν τινὸς Φιλόστρ. 521. — Καθ' Πισύχ. «ἔξωρος» γράταις, ἢ γέρονσιν καὶ «ἔξωρον» τὸν παρημακῶσα, ἀκαίρον, ἢ παλαιόν.

ἔξωροφς, ον, (ὄροφος) ὁ ἔχων ἐξ ὀραφῆς, προσήγαγε καὶ τοὺς ὑποτρόφους πύργους τοῖς τείχεσιν ἔξωρόφους ὄντας Διδό. 14, 51.

ἔξωρτω, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐξόρνωμι.

ἔξωσις, εἰς, ἢ, ὡς, πρὸς τὰ ἔξω, ἐκτοπισμός, ἐξέδροσις,

ἔξωσις· ἀπέρρα· ἔξω ἀπὸ τῆς συμφύσεως ἢ ἐνδὸς σπονδύ- λου ἢ καὶ πλείονων Ἰαν. π. Ἀρρ. 811, 2.

ἔξωσιμα, τὸ, ἐκδιδῶν, ἐξορία, Ἐδδ. (Θρῆνοι Β', 14), Ὀριγίν. III. 677C.

ἔξωστάρειον, τὸ, μικρὸς ἐξώστης, «μπαλ κονάκι», Λέοντ. Νεαρ. 220, ἔξωσταῖω, ἴσταμαι ἔξω, Θ. Σουδ. σ. 777; ἐκδ. Μ.

ἔξωστης, ον, ὁ, ἐπὶ ἀνέμων, σφοδρὸς, ὀρμητικὸς, ὁ ἐξωθῶν τοῦ εὐθείου ὁρμῶν ἐν θαλάσῃ καὶ παραφέρειν τοὺς πλείοντας, ὡς ἐγέ- νοντο ἐν τῇ Αἰγαίᾳ ἔξωσται ἀνεμοὶ ἐκβάλλουσι ἐς τὸ Αἰγύπτιον πέλαγος Ἠρόδ. 2. 113, Ἰαν. π. Ἀρρ. Ἰητρ. 11· ἑλὼν δὲ καὶ ἀνεμος ἔξωστης ἐμπεσὼν ἐπήνεγκεν ἡμᾶς ὑπὲρ Κρήτην Δίσχολ. Ἐπιστ. 659 ἐν τέλει. 2) μεταφ., ὁ ἐκδιώ- κων, ὁ κατασφένων, ἡνίκ' ἔξωστης Ἀρης ἔθραυε λαίφῃ τῆσδε γῆς μέγας πνέων Ἰδρ. Ρῆσ. 322.

ἔξωστρα, ἢ, μηχανὴ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θαλάσσης ὁμοία κατὰ τι πρὸς τὸ ἐκκλῆμα (ὁ ἴδε), Πολυδ. Δ', 127, 129· μεταφ. ἐν Πολυδ. 11, 6, 8.

II. γέφυρα κρεμαστὴ ἐκ τοῦ πύργου τῶν πολιορκητῶν κατὰ τοῦ ταύρου τῶν πολιορκουμένων, Λατ. ex- strata, Vegetius Rematus de Re Militari 4, 21. 2) ἐξώ- στης, «μπαλκόνι», Σύμμαχ. Δ', Βασιλ. Δ', 2.

ἔξωστῶν, τὸ, τὸ ἐξω τῆς στοῦς, ἡ ἐξωτερικὴ στοά, Πρωδιαν, Ἐπιμερ. σ. 267 ἐν λ. στοά.

ἔξωστατος, ἢ, ον, ὑπὲρ, τοῦ ἔξω, τοῦ ἐξωτάτου Ἐδδ. (I', Βασιλ. σ', 29, καὶ διαρ. γρ. ἐν Νεμ. 1Α', 16).

ἔξωστάτω, Ἐπίρρ. ὑπὲρ, τοῦ ἔξω, τὸ ἐξωτάτω ῥέον Πλάτ. Φαῖδ. 112E, Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 4, 4.

ἔξωτερικός, ἢ, ον, (ἔξω) ἀντιθ. τῷ ἐσωτερικῷ, ὁ ἀνέμων εἰς τὰ ἔξω, ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν μελῶν τοῦ σώματος τὴν γλῶτταν δεῖ ὑπολαβεῖν ὡς περ ἐν μόριον τῶν ἐσωτερικῶν εἶναι· οἷον χεῖρα ἢ πόδα Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 5, 6, 9· ἔξωτ. ἀρχή, ἀρχὴ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, ὁ αὐτὸς Πολιτικ. 2. 10, 16, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ εἰσέως, οἷς οὐκ εἰσὶν ἐξωτερικαὶ πράξεις πορὰ τὰς εἰ- σέως αὐτῶν αὐτῇ 7, 3, 8· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξωτερι- κώτερας ἐστὶ σκέψεως, ἰδιαίτερας πραγματείας, αὐτῶν 1, 5, 4· μικρότεροι δὲ οὐδὲν τῶν ἐξωτερικῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ δι' αὐ- τὸν αὐτὰς ἀντιθ. 7, 1, 10. II. οἱ ἐξωτερικοὶ λόγοι τοῦ Ἀριστ. κατὰ τὸν Γέλλιον (Gellius 20. 5) ἦσαν δημόσιαι πραγμα- τεῖαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἀκροατικούς, ἀκροαματικὸς ἢ ἐσωτερικὸς, οἵτινες περιελάμβανον τὴν ὑψηλότεραν αὐτοῦ φιλο- σοφίαν, πρὸλ. Πλούτ. 2. 1115 (ἔδοξεν οἱ ἐξωτερικοὶ διάλογοι ἀντι- τίθενται πρὸς τὰ ἡθικά· ὑπομνήματα καὶ τὰ φυσικά), Κλήμ. Ἀλ. 68· ἀλλ' ὁ Κικέρων Fin. 5, 5, φησὶναι ὅτι ἐθέλει τὴν διαφοράν ὡς πρὸς τὸ ὄρος (unum populariter caput, alte- rum humanius), Παρ' αὐτῷ τῷ Ἀριστ. ὅμως οὐδαμῶς ἀναφέρονται λόγοι ἀκροατικοὶ ἢ ἐσωτερικοί, καὶ πανταχοῦ ὅπου ἀναφέ- ρονται οἱ ἐξωτερικοὶ λόγοι φαίνονται ὅτι σημαίνουσι ἀνηρώδη ἐπι- χειρήματα ἢ συλλογισμοὺς συνθέσει παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, οἷον· καὶ αὐτοὶ μεταχειρίζεται ἐν τῇ τῶν δημωδῶν αὐτοῦ ἔργων, Μειδ. τὰ 4ος, 12. 1, 4, Φυσ. 4. 10, 1, Πθ. Ν. 1. 13, 6, Πολ. 3. 6, 5, 7, 1, 2· οὕτως ἀκριβῶς καὶ τὸ λόγους ἐγκύκλιος (ἴδε ἐγκύκλιος) ἐν Πθ. Ἐδδ. 1. 8, 4, ῥητῶς ἀντιτίθεται πρὸς τὸ κατὰ φιλοσο- φίαν, ἴδε Βνιλλ, Πλινκ. Ἀριστ. (Index Aristotelicus) σ. 104, 44 κέξ· πρὸλ. ἐσωτερικός· — οἱ ἐξωτερικοί, οἱ ἀρχαῖοι μὴ ἡ- ταῖ τοῦ Πυθαγόρου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἀκροαματικούς, Κικ. πρὸς Ἀττ. 4. 16, Fin. 5, 12, Γέλλ. 20, 5, Ἰαμβλ. βίβ. Πθ. 448.

ἔξωτέρω, Ἐπίρρ. συγκρ. τοῦ ἔξω, πλέον ἔξω, ἡνιοστροφῶς ὁρόμιον ἔξωτέρω Δίσχολ. Χο. 1023· ὡσαύτως ἐν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 9, 4, 5· — Ἐπεὶ οὖν ἐπὶ θ. ἔξωτερος, α, ον, ὁ πλέον ἔξω αὐτὸς αὐλάδας τῆς ἔξωτερας Ἐδδ. (Ἐδδ. κς', 4)· σκότος τὸ ἐξώτερον, τὸ σκότος τὸ ἔξω τῶν ὁρίων τῶν καταλαμπεύ- των ὑπὸ τοῦ θείου φωτὸς βασιλείων τοῦ Χριστοῦ, Εὐαγγ. κ. Ματθ. 12, κς', 3, κς', 307· σκότος δὲ τὸ ἐξώτερον, τόπος ἐστὶ κολά- σεις χαλεπωτάτης Εὐλ. Ζυγαρηνοῦ Ἐρμην. κτλ., τ. 1. σ. 153, ἐκδ. Φαρμακίδου. — Ἐπίρρ. ἔξωτέρως, ἐξωτερικῶς, Μακάριος 184B.

ἔξωτικός, ἢ, ον, (ἔξω), ἔξωτος, μὴ συγγενής, τούτου δὲ ἔτε- ρος οὐδεὶς μετέξει οὕτε συγγενῆς μου οὕτε ἔξωτικός τις Σουλ. Ἐπιγρ. 2686, 4247 κ. ἄλλ. 2) ἐξωτερικός, Ἐπίκτ. Ἐγγειρ. 33, 6 (ὡς διαφ. γραφή), Πορφ. π. Ἀποχ. Ἐμφύχ. 311· παρὰ τοῖς Ἑκκλ., κοσμικός, λαϊκός, Βασιλ. III. 944A· ἔξωτικοὶ πόλεις ἐν σχέσει πρὸς τὴν Κωνσταντινουπόλιν, Μαλαλ. 449, 11. — Ἐπίρρ. — κς', Σοφ. παρὸρ. σ. 39.

ἔξωφανής, ἐς, ὁ ἐξωθεν φαινόμενος, Κύριλλ. Ἀλ. 141B.

ἔξω-φορος, ον, ἔξω ἐνεχθεὶς, ὁ δημοσιονεμὴς, Ἰαμβλ. βίβ. Πυθαγ. 247, Σοφ. Ἐκλογ. 1. 214.

ἔξωχέριος, ὁ ἔξω χειρῶν, ἐλευθέρος, Ἰλυσσ. — ἔξωχειριω- τῆς, ὁ ἐκβάλλων τινὰ ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, ὁ ἀπλῶν αὐτὸν ἐλευ- θερον, Ἰλυσσ.

ἔξωχειροτόνητος, ὁ ἔξω, δηλ. ἐν ἄλλῳ τόπῳ χειροτονηθεὶς, ἔξωχειροτόνητος ἱερεὺς, κληρικὸς Θ; Βασιλ. ἐν Σύντ. καν. τ. 2, σ. 159, 343-4.

Ξωχρός, ον, πάνυ ὥχρος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9, 50, 2.
Ξωχρόων προδότησιον, τὸ ἔξω τῆς χώρας, δηλ. τῆς πόλεως.
Θ, Ἰαλ. εν Συντ. καν. ε. 2, σ. 565.
ζω, Ἑπικ. ἀντὶ τοῦ οὗ, Λατ. sui—dui, Ἑπικ. ἀντὶ τοῦ οἰ, Λατ. eibi.

ζογμός, «καὶ» δ συνδέεται ὁ τράχηλος, ὁπὸ τοῦ ἔχω ἔχμος, καὶ ἐνομής», Λεξικὸν Βαρλίου, πρὸλ. τὴν λ. συνευχμός.

ζοι, Ἑπικ. ἀντὶ τοῦ ζῆν, γ' ἐνικ. τῆς εὐκτ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ εἰμαί.

ζοικα ας, ε, κτλ., πρkm. μετὰ σημασι, ἐνεστ., εἰμαι ὁμοιος, ὁμοιάζω. Τοῦ ῥήματος τούτου ὁ Ὀμηρος ἔχει τὸ γ' ἐνικ. τοῦ παρατάτικου εἴκε, ὅθι σφισιν εἴκε λοχῆσαι, ἐνθα ἐφάνη αὐτοῖς ἀρμόδιον τὸ μέρος νὰ ἐνεδρευσῶσι Ἰλ. Σ. 520 μέλλων τις εἴξω, ὅθ' ἔλθω ὁμοιος, ἀπαντᾷ ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 1001, καὶ ἄλλ. α' εἴξω ἐν Ῥήτορι (Walz) ε. 8, σελ. 208 ἄλλαχθ' μόνον κατὰ πρkm.—Ἐκτός τῶν κοινῶν τύπων ζοικα. ας, ε, κτλ., ἔχομεν παρ' Ἑπικ. γ. ζοικ. ζοικτον ἀντὶ ζοικατον, Ὀδ. Δ. 27, μετοχ. εἰσικυλῖται Ἰλ. Σ. 418 α' πληθ. εἰργμεν Σοφ. Δλ. 1239, Εὐρ. Κύκλ. 99 γ' πληθ. εἴξασι, δ αὐτός Ἑλ. 407, Ἀριστοφ. Ὀρν. 96, Πλάτ. Πολιτικ. 291Α, Σοφιστ. 230Α, Πλάτ. Κριτ. ἐν Ἑλλάδι 1, ἐν Συμμοχλῶ 2, Εὐδουλ. ἐν Σπρεφανοπίου 1. 8 ἄπαρ. εἰκέναι Εὐρ. Ἀποσπ. 167, Ἀριστοφ. Νεφ. 185 (πρὸλ. προσδοικα), μετοχ. εἰκώς, ἥτις εἶνε ἐν χαῖται καὶ ἐν Ἰλ. Φ. 254, ἀλλ' ὑπὸ τὸν τύπον εἰκώς, τῷ εἰκώς ἦξεν, ἦξε ἐν λ. εἰκός—Ἰων. ἀλλ' οὐχ' Ἑπικ. εἴκα, ας, ε, Ἠρόδ. 4, 82., 5. 20, 106, μετοχ. οἰκώς δ αὐτ.—Ἰγπερ. ἐφάνει, εἰς, ε, «Ομ., κλ., γ' πληθ. ἐφικσαν, Θουκ. 7.75, κλ., Ἑπικ. ζοικέσαν Ἰλ. Ν. 102 Ἑπικ. γ' ζοικ. ἐξικτην ἀντὶ ἐφικτην Ἀ. 104, Ὀδ. Δ. 682 Ἀττ. τις τύπος ἦκα ἐν ἀπαντᾷ ὡσαύτως ἐν Ἀριστοφ. Ὀρν. 1298 (ὡς διαρβώθ' ἐκ τοῦ Σχολιαστοῦ)—ἀπαντῶσιν ὡσαύτως παύτη, τύποι μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας, γ' ἐν πρkm. ἦκνται, Νικ. Θερ. 658 (πρὸλ. προσδοικα) Ἰγπερ. ἦκτω, τετράκις ἐν τῇ Ὀδ. καὶ ἄνευ αὐτῆς, ἔκτω Ἰλ. Ψ. 107. Ἰτὰ Ὀμηρικὰ παραδείγματα δεικνύουσιν ὅτι ἡ ῥίζα πρέπει νὰ εἴχεν ὡς γράμμα σύμφωνον, καὶ ἐπειδὴ οὐδεὶς τύπος ἐν ταῖς ἀναγγελίαις γλώσσας δεικνύει ἔχον· τὸ τοῦτο δεικνύει δ Κούρτιος συμπεραίνει ὅτι ἡ ῥίζα ἐν τῷ FHK, ἀλλὰ πιθανὸς δίκ' ἡ DYLK, δηλαδὴ ἡ ῥίζα τοῦ δεικνύμε· καὶ ὅτι ἡ Ὀμηρ. λέξις ἦτο γά γοικα).

ζοικα, εἰμαι ὁμοιος, φαίνομαι ὁμοιος, τινί (Ομ., κτλ.—Μαχάονι πάντα ζοικε Ἰλ. Α. 612 κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ ζοικας κελίῳ Ὀδ. Δ. 208 οὕτως εἰδός τε μέγεθος τε, δέμιας, πάντα, κτλ., «Ομ.: γίνεται ἐμπαντικώτερον διὰ τῶν φράσεων, εἰς ὧσα ζοικεν, ἄντα ἐφίκει, ἀγχιότα ἐφίκει Ἰλ. Γ. 138, Ο. 630, κ. ἀλλ., μελαίνῃ Κηρὶ ζοικεν, ὁμοιάζει μὴ ἐν ματρὶν ὄνατον, Ὀδ. Ρ. 300:—ὡσαύτως μετὰ μετοχ., αἰεὶ γὰρ διφθόρου ἐπιθεσομένησιν ἐκτῇ, καὶ γὰρ ζοικεον ἐπιθεσομένησιν τοῦ ὀχμήματος (Θ. Ρατῆς), Ἰλ. Ψ. 379 ζοικε σφαιρόντοντι ὅτι, φαίνεται ὡς σφαιρόν, Πλάτ. Κρατ. 437Α ζοικε σπεύδοντι, φαίνεται ὡς σπεύδων, Πλάτ. 381Β, πρὸλ. ζεν. Ἀπορν. 1. 6, 10., Α. 3. 8, καὶ ἄνευ μετοχ., ζοικε τοῦτ' ἀτόπῳ τούτῳ φαίνεται ὡς ἄτοπον, Πλάτ. Φαίδρ. 69Π: ἡ σημασία τοῦ φαίνομαι ἡμιότις τινι ἀπαντᾷ καὶ παρ' Διοχόλῳ ἐν τῇ μετοχ. εἰκώς, σφετέρῃ δ' εἰκότα γέννα Ἀγ. 760 ἔξω γὰρ εἰκώς Χο. 560.

ζοικα μετ' ἄπαρ. ὡς τὸ Λατ. videre, ἐν φράσεσιν ὅς ἐν τῇ καθ' ἡμέας ἐκφύρομεν ἀπροσώπως, ζοικα δὲ τοῖ παραλείπειν, ὥστε θεῶ, μὴ φαίνεται ὅτι ἄω εἰς σὲ ὡς εἰς θεόν, Ὀδ. Χ. 348 χλιδᾶν ζοικας τοῖς παροῦσι πράγμασι Διοχόλ. Πρ. 971, πρὸλ. 984 ζοικα ὀργνην μείτην δ αὐτὸς Χο. 925, πρὸλ. 730 ζοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀράς δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι Σοφ. Ο. Τ. 744 ζοικα.. ἐποικιτρίειν σε δ αὐτὸς ἐν Φιλ. 317 μετ' ἄπαρ. μέλλ., θελ-ἐξιν μ' ζοικας Διοχόλ. Εὐμ. 900 ζοικα θεοσιμωδῆσαι δ αὐτὸς Ἀγ. 1161 κτενεῖν ζοικας, δ αὐτὸς ἐν Χο. 922 τὸν ἀνδρα ζοικεν ὕπνος ἔξιν Σοφ. Φιλ. 821, πρὸλ. 911, Εὐρ. Ῥα. 813, πρὸλ. Κύκλ. 99 μετ' ἄπαρ. ἀορ., πικρούς ζοιγμεν., ἀγῶνας κηρῶσαι, φαίνεται ὅτι ἐκκρύβωμεν πικρούς ἀγῶνας, Σοφ. Δλ. 1239—σπαν. μετὰ μετοχ., ζοικε κεκλημένη Πλάτ. Κρατ. 410C ζοικάτε ἠδόμενοι ζεν. Ῥαλφ. β. 3, 8 ἄλλ' δ Πεινὶ καὶ δ Cabel προτιμῶσι κεκλημένη, ἠδόμεναι, ὡς ἄνωστ. 1.

2) ἀπροσώπως, ζοικε, φαίνεται ὡς ζοικα, ὡς φαίνεται, ὅδεσθ' ὡς ζοικε, τὴνδε κατθανεῖν Σοφ. Ἀντ. 576 ὅθ' ὡς ζοικε, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖ αὐτῇ 740, Ἠλ. 772, 1341, Εὐρ., Θουκ., κλ.—ἐν Εὐρ. Ἀνδρ. 551, τὸ μοι ἀντίκει εἰς τὸ ποδ' ἔργον, ἦξε δινδῶρ, ἐν τόπῳ τὸ ὡς ζοικε, μεταχειρίζεται πολλῶς δ Πλάτων ὅπως τῆ-λάσῃ τὸ λαν θρησκευτὸν φράσεως τινος, ἀπειμὶ δὲ, ὡς ζοικεν, τῇ-μερον φαίδων 81B ἡνίκα δ' ἀρα... ὡς ζοικεν, δ Σιμωνίδης ποιητικῶς τὸ δίκαιον δ εἴη, δ αὐτὸ ἐν Πλάτ. 332B, κτλ.—ἐν ἀποκρίσει τοῦ ζοικα= οὕτω φαίνεται, Πλάτ. 334Α, 346C, κ. ἀλλ.

3) ὡσαύτως προσωπικ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ὡς ζοικας Σοφ. Ἠλ. 516, Τρ. 1241, ὡς εἴξαι Εὐρ. Ἠλ. 497.

III. σχεδὸν αἰεὶ ἀπροσώπως, προσήκει, πρέπει, τὴ πλείστον μετ' ὀργης ἀκολουθούσης ἀπαρμ., οὐκ ἐστ' οὐδὲ ζοικε τεὸν ἔπος ἀρ-νῆσθαι Ἰλ. Ε. 212, Ὀδ. Θ. 358 οὐ γὰρ ζοικ' ὀτρυνέμεν

Ἰλ. Δ. 286 συχν. μετ' αἰτ. καὶ ἄπαρ. «Ομ.: ἐν δὲ τῷ ἐν Ὀδ. Χ. 190 χωρίῳ, Μελέανθιε, νύκτα φυλάξεις, εὐνὴ ἐνι μα-λακῇ καταλγμενος, ὡς σε ζοικεν, πρέπει νὰ ὑπονοηθῇ τὸ ἀπαρμ., καταλγέσθαι οὕτω, καὶ ἐν τῇ φράσει, ἐπὶ οὐδὲ ζοικε, ἐνυπακουστικὸν τὸ εἶναι, Ἰλ. Δ. 119 ἡ χρῆσις αὕτη εἶνε σπανία παρ' Ἀττ. ὡς ἐν Πλάτ. Νόμοις 879C.

IV. μετοχ. ζοικώς, εἰκώς, καὶ Ἰων. οἰκώς, ὡς, 65.

1) φαινόμενος ὁμοιος, ὁμοιάζων, συχν. παρ' Ὀμ.: ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας οἱ Ἀττ. μεταχειρίζονται τὴν μακρότερον τύπον οἶον, φόδος οὐδενὶ Ιοικῶς Θουκ. 7.71 ἄλλ' ὡσαύτως καὶ εἰκώς Διοχόλ. Ἀγ. 760, Χο. 560, Εὐρ. Κύκλ. 376, Ἀριστοφ. Σφ. 1321.

2) ἀρμόδιος, ἀρμό-ζων, κατάλληλος, μῦθοι γε ζοικότες.. ὡς ζοικατα μῦθῶσθαι Ὀδ. Γ. 124, 125 ζοικῶτι κεῖται δολέρω Ὀδ. Α. 46 εἰκυια ἀκοιτίς, κατάλληλος σύζυγος, Ἰλ. Γ. 399, πρὸλ. Ὀδ. Δ. 239:—οὕτω παρ' Ἀττ., δολῶς, εὐλῶς, λογικῶς, οἱ εἰκότες λόγος, μῦθοι Πλάτ. Τίμ. 48D, 50C, κτλ.

3) πιθανόν, εἰκός ἐστι ἀντὶ τοῦ ζοικε, Σοφ. Ἠλ. 659, 1488, κτλ. ἡ μάλιστα, ὡς εἰκός, Ἰων. ὡς οἰκός, ἀντὶ τοῦ ὡς ζοικε, Ἠρόδ. 1.45, Σοφ. Φιλ. 498, κτλ.—οἶον εἰκός Πλάτ. Πολ. 406D καθάπερ εἰκός δ αὐτός, Τίμ. 24D ὡσαύτως, ὡς τὸ εἰκός, δ αὐτὸς ἐν Φαίδρῳ 67A, Πολ. 407D, κτλ.

4) καὶ τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ὅμοια, αἴγες, αἰ-λουροί, καὶ τὰ εἰκότα ζέει. Ἑμπ. Π. 147., 3. 180.

3I περὶ τοῦ οὗ, εἰκός, ὅπερ κατέστη οὐσίαστ, ἦτε τὴν λέξιν.

ζοικώτως, Ἀττ. εἰκώτως, Ἰων. οἰκώτως, Ἑπέρ. τῆς μετοχ. ζοικώς, ὁμοίως, ἀναλόγως, ἀπουσία μὲν εἴπας εἰκώτως ἐμῇ, ὡμολήσας κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν ἀπουσίαν μου, ἔηλ. ἐν ἐκτάσει, Διοχόλ. Ἀγ. 915.

2) εἰκώτως, δικαίως, ὁρθῶς, φυσικῶς, πρε-πιντως, Ἠρόδ. 2. 25, Διοχόλ. Ἰλ. 403 οὐκ εἰκώτως Θουκ. 1. 37 συχν. τίθεται μετ' ἐμφάσεως ἐν τέλει προτάσεως, δ αὐτὸς 1.77., 2, 93, Ἰσοκρ. 12D, κλ.

ζοιο, Ἑπικ. ἀντὶ τοῦ ζοῦ, γιν. τοῦ ζός, πατήρς ζοιο Ἰλ. Π. 662 υἱός ζοιο Ν. 522, κ. ἄλλ.

ζοις, Ἑπ. ἀντὶ εἴξης, ε' ἐν. εὐκτ. τοῦ εἰμαί, Ἰλ. Γ. 284, ζοισα, Δωρ. ἀντὶ ζοῦσα, οὔσα, μετοχ. οηλ. τοῦ εἰμαί.

ζόλεις, ἐτάρατες, πῦρ δὲ οὐκ ἐξέλι (γ' ἐνικ. παρατ.), κατὰ Βόκκ. ἀντὶ αἰδόλλης ἐν Πινδ. Π. 4. 414 (233).—Παύ. ἐζόληται (γ' ἐνικ. ὑπερσ.), ἡ μὲν ἀρ' ὡς ἐζόληται ὕδον μελεδήμωσι, ἐτετάρατο καὶ ἐν ἀγωνίᾳ ἦν (Σχόλ.), Δ. Πολλ. Ράβ Γ. 471 ἐζόλητο θυμὸν.. ὑποδμηθεὶς βελέεσσιν Κρήνιδος Μήσφ. 2.74.—Καθ' Ἠσυχ. ἐζόληται τετάραται, ἐπὶδῆται ὡδονηταί, (Πλάτ., ἐκ τῆς λέξης εἴλω πρὸλ. Βουττιμ. Κατάλ. Ἀνών. Ρημ. ἐ. λ. εἴλω, καὶ Λεξίλογ. ἐν λ. αἰδόλος 7).

ζολον· ἀπρόσφορον, χρηματιστόνα Ἠσυχ.

ζολπα, ας, ε, ποιητ. ε' πρkm. τοῦ εἴλω μετὰ σημ. ἐνίστ., ἐπιζῶ, μόνον ἐν τῷ ἐν. ἀριθμ. τῆς ὀριστ., νῦν δὲ οὐ γ' ἐζολπα.. οἰσεσθαί μέγας κύδος Ἀχαιοῖσι Ἰλ. Χ. 216 Ὀδ. Β. 379, κτλ.

ζον, μόνον ἐν Ἰλ. Ψ. 643, Ἑπ. ἀντὶ τοῦ ζῆν, α' ἐνικ. τῆς παρατ. τοῦ εἰμαί ἀλλὰ ἐάν, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ὄν μετοχ. αὐθ. τοῦ εἰμαί.

ζοργα, ας, ε, ποιητ. πρkm. τοῦ ἐρῶ, Ἰλ. Γ. 320 Ὀδ. Χ. 315 γ' πληθ. ζοργαν ἀντὶ ἐρῶσαν, βαρβαρῶν. 178: μετοχ. ζοργώς Ὀμ.: Ἰων. γ' ἐνικ. τοῦ ὑπερσυντελ. ἐόργες Ἠρόδ. 1.127.

ζοργγίτης, ὁ, καὶ ζόνωια, ἡ, Διόλ. ἀντὶ ζοργγίτης καὶ ζόνωια, Ἑπέρ. παρὰ Πίεκα 102, 135.

ζόργη, ἡ=τορύνη (ἥτις ὠνομάζετο καὶ εὐέργη), Πολυδ. ζ', 88 καὶ ῥημα ζοργῆσαι=τορυνῆσαι αὐτόν.

ζορτάζω, ἐν τῷ Ἰωνικ. πρὸλ. λόγω ὀρτάζωι παρὰς ἐώρτα-ζον (μετ' ἀνωμάλ. αὐτῆς. ἐν τῇ ε' συλλαβῇ) Ἰσοκρ. 392C, Πλουτ. 4.19, δὲ μέλλ. -άσω, Λουκ., κλ.: ἀρ. ἐώρτασα (μετ' ἀνωμάλου αὐτῆς.) Δίων Κ. 48. 34, κλ.: ἄπαρ. ζορτάσαι Ἀριστοφ. Ἀχ. 1079, Πλάτ.: πρὸλ. ζεορτάζωι (ζορτῆς). Ἐωρτάζω, πανηγυρί-ζω, ὀρτάζωσι μεγάλας ἀνάγοντες θυοῖς Ἠρόδ. 2. 60, 122, 169, κλ.: ζορτάς ζορτ., πανηγυρίζειν ἐωρτάς, ζεν. Ἀθην. Πολ. 3, 2 ἡμέρας τέσσαρας Πλουτ. Κάριλλ. 42 ζορ. τῷ θεῷ Λουκ. Ἀνάχ. 23.

II. τιμὴ μέγα τι γεγονὸς δι' ἐορτῶν καὶ πανηγυρίων, πανηγυρίω, ταῦτα ἡ πόλις ζορτάζει καὶ ὑπὲρ ταῦτων θύει τοῖς θεοῖς Πλουτ. 2, 349F πολυτελῶς ζορτάζοντες δ αὐτ., ἐν βίῳ Ἀντων. 56.

ζορτα(ς)· ὅμοιος, κρηματῆς Ἠσυχ.

ζορτάζεις, α, ον, = ἐώρταεις, ζορτάσιμος, Διον. Ἀλ. 4.74.

ζορτάσιμος, ον, ὡς καὶ νῦν, ζορτάσιμος ἡμέρα Πλουτ. 2, 270A ἐμαυτῷ δὲ οὐ πάνυ ζορτάσιμα θύτα Λουκ. Κρονολόγων 11 (394).

ζορτάσιος, ἡ, ἐορταίος, ζορτάσιον ἦχον Γρηγ. Ναζ. φδ. 4, 26, σ. 68C.

ζορτάσις, εως, ἡ, τὸ ζορτάζειν, Πλάτ. Νόμοι 657D.

ζορτάσμα, τό, ἐορτή, Ἑλλ. (Σοφ. Σολ. 16', 15).

ζορτασμός, ὁ, ἐορτασις, Πλουτ. 2. 1101E.

ζορταστέον, ῥηματ. ἐπὶ τοῦ ζορτάζω, δαὶ ζορτάζειν, Γρηγ. Ναζ. Π. 429H.

ζορταστής, οὗ, ὁ ζορτάζων, ὁ πανηγυρίζων, Μελ. Τύρ. β. 8, Πολυδ. Δ', 34.

εορταστικός, ἡ, ὅν, ὁ εἰς εορτὴν ἀνήκων, μάχαι τινὲς εορταστικοὶ Πλάτ. Νόμοι 829B: ἡμέρα Λουκ. Ἑβρ. 1, Ἀλκιφρόν 3, 57: ἐπιστολὴ εορταστικὴ, πεμπομένη πρὸς χαίρεσιν κατὰ τὰς εορτὰς τοῦ Πάσχα ὑπὸ ἐπισκόπου εἰς ἐπίσκοπον, ἡ ὑπὸ ἐπισκόπου εἰς πρόθυπον κατέχον δημόσιον ἀξιωμα, Ἀθαν. Π. 1176B, Θεόφιλ. Ἀλ. 9, 53A, κλ.—ὁμοίως, εορταστικά γράμματα Θεοδώρητ. IV. 1180 (Σωζομ. 1540C).

εορτή, ἡ, ἡ εἰς τὴν ἰσχυρὰν πεζογραφία ὁρτῇ (οὕτω καὶ ἐν Τραγ. στίχῳ Ἰωνος τοῦ τραγωδιστοῦ παρ' Ἀθην. 258F), ἡ—εορτή, πανήγυρις, ἐπεὶ καὶ πᾶσιν εορτῇ Ὁδ. Υ. 156: νῦν μὲν γὰρ κατὰ ὄψιν εορτὴ τοῦτο θεοῦ Φ. 258: εορτὴς στέργηθρ' ἔχειν Δισχὺλ. Εὐμ. 191: ἐοῦσης ἐρτῆς τῇ Ἡρῇ τοῖσι Ἀργείοισι Ἠρόδ. 1. 31: ὁρτὴν ἀγειν, εορτάζειν, ὁ αὐτ. 147, 150, Θουκ. 4. 5, κλ.—εορτὴν ἀνάγειν Ἠρόδ. 2. 40, 48, κ. ἄλλ.—εορτὴν εορτάζειν Ξεν. Ἀθην. Πολ. 3. 2: εορτὴν τῷ θεῷ ποιεῖν Θουκ. 2. 15, 2)

καθόλου, τέρψις, «δικαιώσις», παιδιὰς καὶ εορτῆς χάριν Πλάτ. Φαῖδρ. 276B, κλ., οὕτω καὶ εορτὴν ἡγεῖσθαι τι Θουκ. 1. 70.

3) παροιμ., κατόπιν εορτῆς ἤκουεν, ἐπὶ τῶν ἀπὸ καλοῦ πράγματος ἀπλησιπυμένων (Διογενιαν. 5. 73), Πλάτ. Ἄργ. 447A: ἀέργοις αἰὲν εορτά, ἐκάστη ἡμέρα εἶνε εορτὴ εἰς τοὺς ἀέργους, Θεοφρ. 15. 26, πρὸς εορτῇ. II, ἐν τῇ Παλ. καὶ τῇ Κληνῇ διαθ. ἡ μεγάλη πῶν Ἑβραίων εορτῇ, ἀπὸ μὲν μετὰ τῆς λέξεως πάσχα, Ἐξδ. Ἐξδ. 1A, 23), Εὐαγγ. κατὰ Λουκ. 6, 41, κατὰ Ἰωάν. 1, 1, ὅτε δὲ ἄνευ αὐτῆς, Ἐξδ. (Ἐξδ. 1B, 14), Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. κς', 5, κ. ἄλλ.—ἡ εορτὴ τῶν ἀλφειῶν = ἡ εορτὴ τοῦ πάσχα, Ἐξδ. (Ἐξδ. 1C, 15, 1A, 17, Δευτερ. 15, 16): ἡ γὰρ εἰς τὴν εορτὴν τῶν ἀλφειῶν, ἡ λεγομένη πάσχα Εὐαγγ. κατὰ Λουκ. κς', 1: ἡ εορτὴ τῆς σκηνοπηγίας Ἐξδ. (Δευτ. 15, 16, κλ.). 2)

ἐκκλησιαστικὴ εορτή, μάλιστα τὸ χριστιανικὸν πάσχα: ἡ μεγίστη πασών τῶν εορτῶν, Διον. Ἀλεξ. 1336A (Ἐβρ. 1228C), Εὐσεβ. II. 181B, Ἀθαν. 232C, Γρηγ. Ναζ. II. 624B, κλ.—θεσποτικὴ εορτή, πρὸς ἀνάμνησιν σπουδαίου τινὸς συμβεβηκότος τοῦ βίου τοῦ Χριστοῦ: διανοητικὴ λαϊκὴν εορτὴ εἶναι τὸ Πάσχα, τὰ Χριστοῦ γενέσθαι, τὰ φάσμα, ἡ Πεντηκοστή, ἡ Ἀνάληψις, ἡ Πεντηκοστή καὶ ἡ Μεταμόρφωσις, Κύριλλ. Ἀλ. X. 1041A, Γρηγόριος 597A, κ. ἄλλοι.—θεσποτικὴ εορτὴ, αἱ τῆς μητρὸς τοῦ Σωτῆρος, τοιζοῦται δὲ εἶναι ἡ Γεννησις τῆς Θεοτόκου, τὰ Εἰσοδία, ὁ Εὐαγγελισμὸς καὶ ἡ Κοίμησις, Ἰδε Ὁρτολ. καὶ Μίχα, κλ.

ἑβραϊκός, ὅν, ἀνήκων ἡ ἀρμόζον εἰς εορτὴν, σμναπρεπής, Γρηγόριος. Ναζ. II. 625A, III. 1023A, Δαμασκ. III. 645B, κλ.

εορταί, εἰς, ἡ—εορτή, Σχολ. Βαντ. εἰς Ἰλ. B. 299: πρὸς εορταίς ἐν λ. εορτῇ.

εορτο-λόγιον, τό, ἡμερολόγιον τῶν εορτῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ, Σουδ. ἐν λέξει.

εορτοδότης, εἰς, (εἰδος)= ἑβραϊκός, Ἰωάννου Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 2, 1, Σχολ. εἰς Θουκ. 5. 54.

εορτῶν, ὄνος, ὁ, ὁμὴν Ἀττιλός: Εὐσεβ. Ὁδ. 1698. 35.

εὐς, εἰ, ὅν, Ἐπικ. ἀντί ὅς, ἡ, ὅν: (ε, εἰ, οὐ) — κτηνική ἀντων. τοῦ γ' ἐνικ. προσ. αὐτοῦ, αὐτῆς, αὐτοῦ, Δατ. σου, Ὁμ., ὡσαύτως παρὰ Πινδ., καὶ Δωρ. οὐδέποτε ἐν τῷ Ἀττ. περὶ λόγῳ καὶ μόνον εἰς ἡ τρις παρὰ τοῖς Τραγ., δηλαδὴ Δισχὺλ. Ἀποσπ. 281 (Ἰαμβ.), Εὐρ. Ἰλ. 1206 (λυρ.), Σοφ. Ἰλ. 1075 (ἀν παραδειγματικῶν τῶν διανοητικῶν διόρθωσις, τὸν ἐὼν πότμιον, στενάχουσα, ἀντὶ τὸν ἀεὶ πατρός, στενάχουσα, δηλ. τὸν ἀεὶ χρόνον στενάχουσα διὰ τὴν ταυτὴς πατέρα, ἴδε σημ. Jehu) τὸν ἐὼν τὸν Πόδαργον Ἰλ. V. 295: ἐπιτεταμένον, ἐπὶ αὐτοῦ θυμῷ, Δατ. σου ἰσχυρὸς ἀνιμῷ, K. 204: εἰ αὐτοῦ ὄντες Ὁδ. Δ. 643: — (ἐν: εὐδὲν τὰ μετ' Ὁμῆρ. Δαυτου, αὐτοῦ). — Δὲν εἶναι δὲ ἀπλῶς ἀνταναντικῶν, ἀλλ' ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ οἷος τῆς Δατ. καὶ τὸ σου. II, μετ' Ὁμῆρ. εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ ἄλλων προσώπων.

4) ὡς ἀντων. κτην. τοῦ γ' πληρ., προσ. ἀντὶ σφέτερον, Ἰσ. Ἑργ. κ. Ἰμ. 58, Πινδ. II. 2. 169, καὶ συχνὰ παρὰ μεταφ. Ἐπικ. ὡς ἐν Βατραχομυμῳ, καὶ Ἀπολλ. Ραβ., ἴδε Ruhnke Ἑρ. Gr. 178.

2) παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς προσεῖται = ἑμὸς, Ἀπολλ. Ραβ. B. 226. 3) ὡσαύτως = σός, ὁ αὐτός B. 634, I. 140, Θεοφρ. 17. 50.

4) = ἡμέτερος, Ἀπολλ. Ραβ. Δ. 203.

5) = ὑμέτερος, ὁ αὐτός B. 332, I. 267. — παροιμικὰ πύχυνσις προσώπων παρατηρεῖται καὶ ἐν τῷ ὅς, ἡ, ὅν, καὶ σφέτῳ, εἰ καὶ παρ' Ὁμήρῳ, καὶ ἐν τῷ σφέτερος, παρ' Ἰσ., καὶ παρ' Ἀττ. ἐν τῷ Δαυτου, πρὸς Wolf Prilog. σ. 661vii, κέ. — Περὶ τοῦ εἰδῶν, ἴδε ἐν λ. εἰδος.

εὐς, Βοιωτικὸν ἀντὶ τῆς εἰς, ὅν, γεν. τῆς τριτοπροσώπου ἀντων., Κρίννα 2.

εὐσσητήρ, ἥρος, ὁ, ὁ ἐπικυρος, τιμωρὸς, ἀντὶ τοῦ ἀσσητήρ Ἰουδ.

εὐσση, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ εὐσση μεταφ. ὅλ. τοῦ ἐνσση τοῦ αἰμα, ἐν Ἀργεὶ εὐσση Ἰλ. 2. 430: ὁμοίως εὐσση II. 342: πινυτὴ περ εὐσση Ὁδ. Υ. 131 κ. ἄλλ.

ἐπαγγέλλω, καθιστῶ τινα μᾶλλον ἀξιόλογον, ἀσύνετον, ἀνόητον, ἐπαδελτερώσας τὸν ποτ' ὄντα ἀδελτερόν Μένανδρ. ἐν Περιόδοις 1.

ἐπαγγασ, ὅν, = χρηστικός, λέξεις συνήθως ἐν ἐπιτυμῶσι, Σουλ. Ἑπιτρ. 4991, 5020.

ἐπ-ἀγαθόμαι, Παθ., χαίρω, γαυριῶ ἐπὶ τινι, τοῖος ἀρ' Αἰσωνίδης ἐπαγατο κάρτεϊ γυλιν Ἀπολλ. Ραβ. I. 1262: ἐπ-χαίρεκα, οὐνεκεν οὐ οἱ ἐγώγε κακῇ ἐπαγατομῇ ἀτῇ, ὅτι οὐκ ἐπ-χαίρω ἐγὼ κακοῖς (Σχολ.), αὐτοῦ 470: Ἐπικ. ἀρ. ἐπαγγάσαστο, ποιητῆς παρὰ Παρθεν. 21. 18. — Καθ' Ἠσυχ., ἐπαγασσασμενῇ ἐκπαγείσασα.

ἐπ-ἀγαλλομαι, ἀγάλλομαι, χαίρω ἡ γαυριῶ ἐπὶ τινι, μετὰ ὅσ. ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηλοῖται Ἰλ. II. 9. 1, πρὸς. Κδίντ. Σμ. 7. 327, Τρωφ. 671: ἐπὶ τινι Ξεν. Οἶκ. 4. 17.

ἐπ-ἀγαναστέω, ἀγαναστέω κατὰ τινος ἡ διὰ τι, Πλουτ. Ἀλκ. 14, Ἀρχ. 19, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 13, 3, κλ.

ἐπαγαλλασζων, ἐπ-χαίρων Ἠσυχ., ἐν τῷ Κώδικι φέρεται: ἐπαγαλλασζων.

ἐπαγγελία, ἡ (ἐπαγγέλλω) διαταγή, παραγγελία, διότι παρὰ Λακεδαιμονίων ἔχει τὰ κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν Πολύδ. Θ. 38, 2.

2) ὡς Ἀττ. δικανικός ὅρος, κυρίως, ἐπαγγελία δοκιμασίας, δημασία καταγγέλλω καὶ κλήσις ὅπως προσέλθῃ τις εἰς δοκιμασίαν τῶν ῥητόρων (ἴδε τὴν λ. δοκιμασία) ἡ γενόμενὴ κατὰ τινος ὅστις, ἐνῷ ἐνέλιχτο εἰς ἀτιμίαν, ἐτόλμα νὰ δημηγορῇ δημοσίᾳ (ἴδε ἐπαγγέλλω 3): ἐπαγγέλλαν τινι .. ἀπειλεῖν Δισχὺλ. Θ. 35: πρὸς τοὺς θεομοθέτας ἐσθ' ἦν ἐπαγγελία Δημ. 602. 11. — Καθ' Ἀρ. πικρ.: ἐπαγγελία, σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα, ἰδίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἐγκαλούντων τινὶ δημηγορεῖν καὶ πολιτεύεσθαι οὐκ ἐξ ὄνου πρὸς. Σουδ. ἐν λέξει. — Κατὰ δὲ τὰ Α. Β. σ. 256, 6, ἐπαγγεῖλαι καὶ ἐπαγγεῖλαι, σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα, ἰδίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν πεπονημένων καὶ δημηγορούντων οὐκ ἐξ ὄνου πρὸς. Ξεν. Μ. 353. 43.

3) προσφορά, ὑπόσχεσις, ἀπεδέξασθε τὴν τ' ἐπαγγελίαν τὴν ἐμὴν, κτλ., Δημ. 519. 8, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 1, 6: ἐπαγγεῖλαι ποιεῖσθαι τινι Πολύδ. 1. 72, 6: ἐν ἐπαγγελίᾳ καταλιπὼν, καταλιπὼν ὡς ὑπόσχεσιν, ὁ αὐτὸς 18. 11. 1: τὴν ἐπαγγελίαν ἐπὶ τέλει ἀγαγεῖν αὐτοῖς: μεταφ., ἔρρωται καὶ ὥρων ἐπαγγελία καὶ οὐκ ἀτρέπτω τένοστι Φιλόστρ. 768. 4) ἀγγελία, Ἐξδ. (Δ' Μαν. Κ' 15), Ἐπιστ. Δ' Ἰωάν. α', 5.

ἐπαγγέλλω, (ἴδε ἀγγέλλω) — λέγω, ἀναγγέλλω, μὴ ποῦ τις ἐπαγγέλλῃ καὶ εἰσω Ὁδ. Δ. 775: τινὶ ὡς .. Ἠρόδ. 3. 36, κλ., ἰδίως κηρύττει ἐπιστήμην, ἐπ. τὰς σπονδὰς Θουκ. 5. 49: ἐπ. πόλεμον Πλάτ. Νόμοι 702D: — Παθ., διακηρύττομαι, ἐπηγγέλλομαι αἱ σπονδὰς Θουκ. 8. 10: — Μέσ., ἀγγέλλω, ποῦ γνωστὸν εἶδ' ἡρώκας, Ἠρόδ. 2. 121, 6.

2) εἶδω διακράς, διατάσσω, παραγγέλλω, ἀπολ.. Ἠρόδ. 1. 70, Θουκ. 5. 47: μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ., εἶδω διακράς νὰ .., ἐπαγγεῖλαι τοὺς Λακεδαιμονίους παρῆναι Ἠρόδ. 1. 77, πρὸς. Θουκ. 6. 56: μετὰ ὅσ. καὶ ἀπαρ., διατάσσω τὰ νὰ κἀμῃ τι, Δημ. 1041, 5, κλ., ὡσαύτως μετ' αὐτ. πρᾶγμ., στρατιάν τε ἐπαγγέλλων ἐς τοὺς συμμάχους, ὡς τὸ Δατ. milites sociis imperare, ἀγγέλλουσι πᾶσι εἰς τοὺς συμμάχους: ἐτοιμάζειν ἐκείνους στρατιάν (Δουκας), Θουκ. 7. 17: κατὰ πόλει, ἐπηγγέλλων τεσσαράκοντα νεῶν πλῆθος, κατὰ πόλει ἐτάσσαν, ὁ αὐτ. 3. 16: — ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσ., ἐπαγγέλλεσθαι τινι ἐτοιμάζειν στρατιάν Ἠρόδ. 7. 1, πρὸς. Α. 200: ἐπ. τινὶ Ἑρ. Ἠρ. Μαν. 1185: ἐπ. τισί, ὅπως ἂν ἀπέλθοιεν Ἠρόδ. 5. 98: εἰσω. Πλάτ. Νόμοι 915A: — Παθ., τὸ ἐπαγγέλλόμενον Ἠρόδ. 2. 55.

3) ὡς Ἀττ. δικανικός ὅρος, κυρίως, δοκιμασίαν ἐπ., καταγγέλλω, καὶ καλεῖν τινὰ εἰς δοκιμασίαν τῶν ῥητόρων, ὅστις, ἐνῷ ἐνέλιχτο εἰς ἀτιμίαν, λαμβάνει μέρος εἰς τὰ πολιτικά (ἴδε ἐπαγγέλλω 2): ἐπηγγεῖλαι αὐτῷ τὴν δοκιμασίαν ταύτην Δισχὺλ. κατὰ Τιμαρχ. 1. 4, πρὸς. 19. 5: ἐπ. τινὰ τῇ βουλῇ Ἀνδοκ. 3. 11: πινὰ πρὸς τοὺς θεομοθέτας Δημ. 600. 22: — Παθ., ἐπηγγέλλομαι αὐτοῖς ὅτι ἐπείσομαι Ἀντισθ. 112. 36. 4) ὑπισχνόμαι, εἰναιος δεῖπνα Πινδ. II. 4. 55: θεοῖς εὐχὰς Δισχὺλ. Χο. 213: ἄλλ' ἡ ἐννοία αὕτη (τοῦ ὑπισχνέσθαι) εἶναι κοινότερα ἐν τῷ Μέσ. τύφῳ, ἐπ. τί τινι εἰς δωρεὴν Ἠρόδ. 3. 135: ἐπ. εἰναιά τινι ὁ αὐτὸς 6. 35: παῖδων .. ἐπ. γονὰς Εὐρ. Μῆδ. 721: ἀπηγγεῖλαι, ἀ ὑπισχνόμην, Σοφ. Ἰλ. 1018: ἐπ. τὰδε, ὡς .., Ἠρόδ. 6. 8: μετ' ἀπαρ., ὑπισχνόμαι ὅτι θά, Θουκ. 6. 88, Ἰσάτος 77. 19, κλ.: ὑπισχνόμαι εἰς τινὰ νὰ πράξῃ τι, μετ' ἀπαρ., ἐπαγγέλλεται τῇ βουλῇ .. μνηύσειν περὶ .. Ἀνδ. 1. 15, Λυσ. 179. 37: τινὶ ὥστε ποιεῖν Θουκ. 8. 68: — ἀπολ., προτείνω, προσφέρω, Ἠρόδ. 2. 121, ἐν τέλει.

5) καθιστῶ γνωστὸν, λέγω, ἀλλ' ἐπαγγέλλομαι πᾶς ἀνὴρ καὶ γυνή, «λεγγέτω» (Σχολ.), Ἀριστοφ. Λυσ. 1049: συνήθειον ἐν τῷ Μέσ. τύφῳ, ὡς τὸ Δατ. προτείνω, ἔχω ὡς ἐπαγγελμα, ἐπαγγέλλομαι τι, ἐθαύμαζε δ' εἰ τις ἀρετὴν ἐπαγγέλλόμενος ἀργύριον πράττειτο Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 7: ἰδίως ἐπὶ τῶν σοφιστῶν, ὡς ἐν Πλάτ. Εὐθύδ. 273, Γοργ. 447C: τοσοῦτο ἐστὶ τὸ ἐπαγγέλλω ὅ ἐπαγγέλλομαι ὁ αὐτὸς ἐν Πρωτ. 319A: ἐπαγγέλλόμενος πάντα .. οὐθέν ἐπιτελεῖ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 1, 2: μετ' ἀπαρ., ἐπὶ ἀποκρίνεσθαι ὅτι ἂν τις σε ἐρωτᾷ Πλάτ. Γοργ. 447B: ἐπ. οἷός τε εἶναι παῖδας ἐπὶ αὐτὸς ἐν Ἀδγ. 186C, Θεόφ. 127E: ἐπαγγέλλεται δεινὸς εἶναι Δημ. 938. 8: οἱ σοφισταὶ ἐπ. διδάσκουσιν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 9, 18: καὶ ἀπολ.,

ἔγω ὡς ἐπάγγελμα τὸ ἐκπαιδεύειν, διδάσκειν, τὴν παιδείαν οὐχ ὅταν τινὲς ἐπαγγελλόμενοι φασιν εἶναι τοιαύτην Πλάτ. Πολ. 518B, Ἀριστ. Σοφ. Ἐλεγχ. 11.11. 6) ἀπαίτιος, Συν- ὁκη παρὰ Θουκ. 5. 47. Διον. Ἀλ. 5. 65· οὕτως ἐν τῇ Μίσσ. τύπῃ, Δημ. 1401.17. 7) ἐπιδόκιμος ἀξιωμακὸς ἐν τῇ πολιτείᾳ, ἐπ. ἄρ- χουν Πλούτ. 2. 276C, ἐπ. ὑπάτελαν, Λατ. *petere Consulatū*, Διπ.

ἐπάγγελμα, τὸ, ἄγγελμα, ἄγγελμα, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 33. 2) τὸ ὑποσχεῖσθαι ἀνευ σκοποῦ ἐκτελέσεως, τὰς ὑποσχέσεις καὶ τοὺς ἐπαγγέλμασι τοῖς τούτου προκαταληφθέντας τότε Δημ. 397. 3· τὸ Πρωταγόρου ἐπάγγελμα ψεύδος γάρ ἐστι καὶ οὐκ ἀλήθες, ἀλλὰ φαινόμενον εἰκός· Ἀριστ. Ρητ. 2. 24, 11. 3) ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, Πλάτ. Εὐθύδ. 274A, Πρωτ. 319D· πρὸλ. ἐπαγγέλλω 5. 4) ἐν τῇ πληθ. = τῷ Λατ. *canitia*, ἐκ- κλησία, συνέλευσις Ῥωμαίων πολιτῶν, Πλούτ. 2. 276C, ἐνθα ἡμέρ. γρ. ἐπαγγελία.

ἐπαγγελτής, οὗ, ὁ, ἐπαγγελλόμενος, ὑποσχομέμενος, Ἰώωσ. ἐπαγγελτικός, ἡ, ὡν. ἔχων συνήθειαν νὰ ἐπαγγέλληται, νὰ ὑποσχεῖται, ἐπεκλήθη δὲ (ὁ Ἀντίγονος) Δώσων, ὡς ἐπαγγελ- τικός, μὲν, οὐ, τελεσιουργός δὲ τῶν ὑποσχέσεων Πλούτ. Δι- μιλ. Παῦλ. 8· ἐπαγγελτικώτερον τι εἰπόντα, μετὰ ὑπερβό- λων διαβεβαιώσεων, Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 11—ἐπαγγελτικῶς, ὑπο- σχετικῶς, Γραμματ.

ἐπαγείρω, συναθροίζω ἐπὶ τὸ αὐτὸ, συλλέγω, ἐπὶ πραγμάτων, λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίστοχα ταῦτ' ἐπαγείρειν, καὶ προσή- κόν ἐστιν εἰς τὸ αὐτὸ πάλιν συναγαγεῖν τοὺς Ἑλληνας τὰ ἀπαι- ρηθέντα αὐτοῖς διαμερισθῆναι χρήματα· (Σχολ.), Ἰλ. Δ. 126.—Παθ., ἐπὶ ἀνθρώπων, συναθροίζομαι, πρὶν ἐπὶ ἔθνε· ἔγειρετο Ὁδ. Α. 631· πρὸλ. Πίνδ. Π. 9. 93.

ἐπαγεμῆς, ὁ, τὸ ἐπαγείρειν, συναθροίζειν, σύναξις, Κλημ. Ἀλ. 213.

ἐπάγεις, εἰς, ἡ, συνάθροισις στρατευμάτων ἐναντίον ἐχθροῦ, Ξέρξης τοῦ στρατοῦ ἐπ. ποιεῖται Ἡρόδ. 7. 19.

ἐπάγην (ἄ), ἴδε πῆγνυμι. ἐπάγειν (ἄ), ἄντι τοῦ ἐπάγω, ἐπαγινέειν σφίσι (σφι) αἰ- γας Ἡρόδ. 2. 2, Κόιντ. Σμ. 6. 235.

ἐπαγκυλίεσθαι, «ἐπαγκύεσθαι» Ἡσύχ. ἐπαγκυλίω, κόμπω, ἐπηρεαζομένην ἔλτα, τὰ κακαμμένα εἰς θεοειδῆ (ἴσως σιγμοειδῆ) σχήματα, εἰς χρήσιν ἡλίων· Σουῖδ.— ἀπαντὰ καὶ τύπος ἐπαγκυλίεω ἐν τῷ παθ. παρὰ τῇ Σχολ. εἰς Κύρ. Ὀρίστην 147B· ἀγκύλας, τὰ ἀκόντια ἀπὸ τοῦ ἐπηρεαζομένου ἢ ἀπὸ τῆς μετὰ μίσην ἀγρύλλης λαμβανόμενοι βίπτουσιν, καὶ παρ' Ἰω. Γενεσ. σ. 127. 24, Εκκ. Μόννης.

ἐπαγκωνισμός, ὁ, εἶδος ὀρχήσεως, Ἀθην. 630A. ἐπαγγαλίζω· μέλλ. Ἀττ. —τὸ, ἀγγαλίζω, λαμπρύνω ἐπὶ μάλλον, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 575, Ἀποστ. 548, Ἰλλήν. Ἐπιγρῆμ. 102. 4., 492.

II Παθ., ἐγκαλλωπίζομαι, γαυριῶ ἐπὶ τινὶ πράγματι, οὐδὲ ἔφημι ὁρῶν ἐπαγγαλίσθαι (ἀπαρ. μέλλ.), Ἰλ. Σ. 133. 2) ἐπηγγαλίσμεναι .. τράπεζαι, παρσκευασμέναι, Κρα- τίνος παρ' Ἀθην. 40A.

ἐπάγνυμι, ἐπικλῶ, οὐ τ' ἐπὶ νῦτα ἔλαγε (ἀμετάδ. πρκμ.), «ἔχουν ἐπικύκλασαι» (Μοσχόπ.), Ἰσ. Ἐργ. κ. 11μ. 532.

ἐπαγοράζω, = ἀγοράζω, ἦν (καρχεῖαν) ἐπηγοράκει (ὁ δεῖνα) Ἐπιγρ. Ἐρυθρῶν. Μουσ. κ. βιβλ. Εὐαγγ. Σχολ. Σμύρνης 1875, σ. 105.

ἐπαγορασμός, οὗ, ὁ, ἀγορασία, ἐπαγορασμοὶ ἀλόγων βο- σκημάτων καὶ καρπῶν γ. Κερόν, τ. Β', σ. 39. 9, Εκκ. II. ἐπαγορεύσεις, ἡ, ἀγορεύσεις ἐπὶ νεκροῦ, ἐπιτάφιος λόγος, Θεμίστ. σ. 70 Εκκ. Μιλ. 285 Dindl.

ἐπάγορεύω, = ὑπαγορεύω, Ἰωάνν. Μοναχ. 303C. 2) ἐπα- γορεύω = ἀναγορεύω, τοὺς στεφάνους ἐπαγορεύσαι Ἐπιγρ. Μεγάλων L. vi F. 35.

ἐπαγρίω, = ἀγρίω, Σόμ. Ψαλμ. ΛΔ', 19. ἐπαγρῖος, ὡν. (ἀγρῖ) ἱκανὸς εἰς τὸ ἀγρεύειν, ἀγρευτικός, τῶν δ' ἐρωδιῶν δ' μὲν πέλλος .. εὐμήχανος δὲ καὶ δεῖπνοφόρος καὶ ἐπαγρος Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 9. 18, 1.—Καθ' Ἡσύχ. ἐπα- γρον· ἀγρευτικόν, ἀγρίον, ἐν τῷ ἀγρεύειν οὐτεῖται.

ἐπαγροσύνη, ἡ, ἐπιτυχία ἐν τῷ ἀγρεύειν ἐν πάλαισσι, δηλ. ἐν τῷ ἀλίστειν, καὶ τις ἀνὴρ αἰτεῖται ἐπαγροσύνην τε καὶ δό- δον, ἔξ ἀλός φ' ζωῇ Θεοκρ. παρ' Ἀθην. 284A.

ἐπαγρυπνέω, ἀγρυπνῶ ἐπὶ τινι. Λατ. *in vigilare*, τὸν κακα- θαίμονα καὶ ἀνέροστον δεσποῖν .. ἐπαγρυπνεῖν ἔσσης τοῖς τόκοις Λουκ. Π'μ. 14· ἔρως ἐπαγρυπνούντα αὐτὸν ἐπὶ φροντίδων ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεκτρ. 31, πρὸλ. Πλούτ. Βρούτ. 37· μετα- φρ., παραφυλάττω, παραμονεύω μετὰ πολλῆς προσοχῆς, διὰ παν- τὸς ἐπηγρυπνητικῶς τῇ τούτων ἀπωλείᾳ Διόδ. 14. 68' ἀπολ., Ἀριστ. αἰν. 1. 27.

ἐπαγρυπνήεις, εἰς, ἡ, τὸ ἐπαγρυπνεῖν, Ἀριστ. αἰν. 1. 27· ὡσαύ- τως ἐπαγρυπνέει, Ἰαμβλ. Βίος Πυθαγ. 3 (13).

ἐπαγρυπνός, οὗ, ὁ μὴ ἐνυμέμενος ν' ἐπικυμῇ, ἄνθρωπος, Ἀρι- στοτ. 1. 27.—Ἐπιγρ. —νός, Εὐαγγ. ἐν 11μ Κινύστ. 4. 29, 66.

ἐπαγγάσσαθε, «ἐπαναχωρήσατε» Ἡσύχ. ποιητ. συγκεκαμ., ἐπὶ ἐπαναχάσσαθε ἐξ ἐνέου. ἐπαναχάσσομαι.

ἐπάγω· μέλλ. —ἔω· αὐρ. ἐπῆγαγον. Ἐπιγρῶν, Λατ. *adducere*, ὅλον ἐπ' ἡμῶν ἀγγοῖ πατὴρ Ὁδ. Σ. 137· ἐπ. πῆμα τίμητι Ἰσ. Ἐργ. κ. 11μ 240, πρὸλ. Θ. 176· τότ' ἐλεῦθερον Ἑλλάδος ἡμῶν εὐρύσπα Κρονίδης ἐπάγει καὶ πότνια νίκη Χρυσ. παρ' Ἡρόδ. 8. 77· ἀτὴν ἐπ' ἀτὴν Διόδωλ. Σα. 404, πρὸλ. Σοφ. ἐν Δι. 1189· κινδύνον, πόλεμόν τινα Ἰσαῖος ΘΥ. 2, Διόχλ. 73. 28· νόσους γῆρας τε ἐπάγειν Πλάτ. Τίμ. 33A· ἐπ. δίκην τινι ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 881E κ. ἀλλ. 2) ἔγω τι ἐναν- τίων τινός, ὡς ὁ κυνηγὸς ἀγεί τὸς κύνας ἐναντίον θηρίου, ὡς ἐπῆ- γοντες (τὸν· κύνας δηλ.) ἐπῆσαν Ὁδ. T. 465, πρὸλ. Ξεν. Κυνηγ. 10. 19.

3) ἔγω στρατεύματα ἐναντίον πολεμίου, ἐπάγειν δουρικλύτοις ἀνδράσι τοξόθρανον Ἀρη Διόχλ. Π'μ. 84· τὴν στρατιὴν Π'μ. 163, πρὸλ. 7. 165· τὸ δεξιὸν κέρας Ἀριστοφ. Ὀρν. 353· στρατόπεδον Θουκ. 6. 89· τινὰ ἐπὶ τινα ὁ αὐτός 8. 46· —κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάδ., βαίνει, πορεύομαι ἐναντίον τινός, ἐπέρχομαι, Λουκ. πῶς δὲ Ἰστ. Συγγρ. 21· μεταρ., Διπλ. ἐν «Ζωγράφῳ» 1.

4) ἐπάγομαι, ἐφέλω κίς ἐμαυτὸν, Λατ. *im- ducere*, ὁδόν σ' οὐδ' ὁμῶς περ ἐπῆγαγον, «οὐδὲ ὁμῶς εἰρεῖν καὶ σὺ σε εἰς πειδῶν (Σχολ.), Ὁδ. Σ. 392, Θουκ. 1. 107, Εὐρ. Ἐκ. 1032· μετ' ἀπαρ., πείλω τινὰ νὰ πράξῃ τι, αὐτὸν 240· ἐπ. τινὰ ἐπὶ τι Πλάτ. Πολιτ. 278A.—Παθ., ὅς ἐπαχθόντες ἡμεῖς Δημ. 59. 19.

5) παρορῶ, παρακινῶ τινὰ εἰς τι, ἐπιγ- γον τὸν Πέρσην Ἡρόδ. 9. 1, πρὸλ. 8. 112, Δημ. 160. 15· Μῆδους ἐπάγουσι Ἀριστοφ. Θεσμ. 365· ἔξω κατωτ. 11. 2. 6) ἄγω τινὰ ἐκ τῶν ἐνός, ἐπάγειν ἐκείνους τὸν Ἀπιν τοὺς ἱέρεις Π'μ. 3. 28· συμπέμπω, ὁδηγῶ, ὡς περ οὐπάγων, διώμυτο· Σοφ. Π'ρ. 378, Εὐρ. Φων. 905· κομίζω που, ἀμαξαί .. τοὺς λίθους ἐπῆγον Θουκ. 1. 93.—Παθ., τροφὰ .. τῷ σώματι ἐπάγεται Τίμ. Λοκρ. 192A.

7) κομίζω τι εἰς τινα, ἀπείπον μὴ ἐπάγειν (ἐπιτῆ- δειν) Θουκ. 7. 60· διοχεύω, τὰ ἐκ τῶν διαρύχων ἐπάγουσι νῆματα Πλάτ. Κριτ. 118B· Ἀλκίον δ' ἐπάγειν ὕδατος μεσθὴν εἰς τὴν Ἀλκίον Ἐριππος ἐν Ἀλκίον 1. 12. 8) βάλλω τι εἰς ἐνέργειαν ἐπάνω εἰς τινα, Λατ. *impulsiu*, *impulsu*, ἐπ. κέντρον ἵπποις, ἐπὶ ἡνέου ἢ ἀρματῆλατο. Εὐρ. Ἰππ. 1194· πληγὴν γὰρ ἐπάγω ἐπὶ οἱ Ἑβ. (Ἰσαῖ. I. 24)· ἐπ. ἐπῆ- γαν, ἀντὶ τοῦ ἐπιτιθεῖναι, Λουκ. Ἀνάχ. 11· ὁλλ' ἐπάγε τὴν γνάθον, ἔμπ. τοῖς δικτύοις, δηλ. «εἰς δικτύους ἐπάγει τὴν γνά- θον καὶ δακτύλον αὐτῶν» (Σχολ.), Ἀριστοφ. Σφ. 37B· ἐπ. τὴν εὐά- νοιαν τινι Πλούτ. Περικλ. 1.

9) ψήφον ἐπῆγονον τοῖς νομισματικοῖς, «ποῦς ἔβαλαν» νὰ ψηφοφορήσῃσι, Θουκ. 1. 125, πρὸλ. 87· καὶ (ἐν τῇ Παθ.), ψήφος ἐπῆκτό τινι, ἐναντίον τινός, Σεν. Ἀν. 7. 7, 57, πρὸλ. Δημ. 1147. 22, 47. 33· οὕτως, ἐπ. ὅρκον τινι, ἐπιβάλλειν, Πaus. 4. 14, 41· ὡσαύτως, ἐπ. δίκην, γραφὴν τινι, κινεῖν, ἐγείρειν, Λατ. *intendere litem*, *litell*, Πλάτ. Νόμοι 881B, Δημ. 277. 12., 310. 5, κτλ.· αἰτίαν ἐπάγω ψευδῇ, ἐπηρεάζω ψευδῇ κατηγορίαν, ὁ αὐτός 275, 4· αἰτίαν ἐπῆγαγε μοι φόνον ψευδῇ ὁ αὐτός 550, 22, πρὸλ. 552, 1.

10) φέρω ἐπὶ πλῆγῃ, παρατίθημι, ἐπιφέρω, Διόχλ. Ἀγ. 144B· κἀκεῖ ἐπάγει παπα- τιστὰς Ἀριστοφ. Νεφ. 390· τινὶ τι Πλούτ. Λουκ. 8, κτλ.· κε- λεύσας τὴν ἀληθινήν θάτταναν ζυθιὸν ἐπάγειν, νὰ εὐχὴ γοργότερα, Σεν. Συμπ. 2. 22· προσθῆναι ἡμέρας εἰς τὸ ζῆσαι ἐπὶ ἐπεμβαλλῶν, Ἡρόδ. 2. 4· ἐπαγόμεναι ἡμέραι, ἐμβόλμοι, Διόδ. 1. 50· τὸ ἐπαγόμενον, τὸ ἐπακλουθεῖν, Γραμμ. ὁ ἐπ. ἀγών, ἔκτατος, Σουλ. Ἐπιγρ. 3491.

11) ἐπὶ τῇ λογικῇ, ἐξ ἄνω συμ- πέρασμα, συμπραίνω δι' ἐπαγωγῆς (πρὸλ. ἐπαγωγῇ 1), ἀπὲ τῶν καθ' ἕκαστα ἐπὶ τὸ καθόλου Ἀριστ. Τητ. κ. 1. 13· ἀπὸ συλ- λογισμοῦ ἢ ἐπάγοντα, διὰ συλλογισμοῦ ἢ δι' ἐπαγωγῆς, ὁ αὐ- τὸς ἐν Ρητ. 1. 2, 8· ὁ ἐπάγων, ἀνέστην τῷ ἀπεθεσπύοντι, ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Ὑστερ. 2. 5, 3· ἴδε κατωτ. 11. 7, ἐπαγωγῇ 4.

12) κοίλῃ ἐπάγει, κινεῖ, Διοσκ. 4. 157 (160). 13) Μλο. κο- μίζω εἰς ἐμαυτὸν, προμηθεύομαι, ἐκ θαλάσσης τῶν ἐξόντων ἐπά- ζονται Θουκ. 1. 81, πρὸλ. 6. 99· —μεταρ., «Διὶ μόνον φεῖ- νειν οὐκ ἐπῆζεται, μόνον ἐν ὅτ' κατορθώσῃ νὰ εὐρὴν τρέπον Ἀπο- φύγῃ τὸν Δίατον, Σοφ. Ἀντ. 362· τὴν μὲν τοῦ Μῆδου ἔχθραν ἀνένειται, τὴν δὲ τῶν Εὐμύχαων δόλοισιν ἐπαγομένους, ἐπάγοντας πρὸς ἰδίαν ἡφίλειαν (κατὰ Βεακίαν διαρπύζοντες) ἐπειγυ- μένους, Θουκ. 3. 10· γέροντα δυστυχούντα τῶν καθ' αὐτοῦ καθὼν ἐπαγόμενον λήθην, προσπαθεῖν νὰ λησματούσῃ Μένανδρ. ἐν Ὀΐνῳ 2.

14) ἐπὶ προσώπῳ, ἄγω μετ' ἑαυτοῦ εἰς τὴν ἐμαυ- τοῦ χώραν, τῇ μὲν ἐμὴν τὴν ἐπῆγαγετο Ἡρόδ. 2. 108, Θουκ. 1. 3., 2. 68., 4. 64, κ. ἀλλ.· οἰκιστὴν ἐπ. Ἡρόδ. 6. 31, πρὸλ. 5. 87· πρὸλ. ἐπακτός.

15) μάρτυρας ποιητὰς ἐπάγειν, ἐπικαλεῖσθαι, Πλάτ. Πολ. 364D, πρὸλ. Νόμους 823A· ἐπαγ- μένους εἰς αὐτοὺς (τοὺς ποιητὰς) .. ἐν τοῖς λόγοις, εἰσάγοντες αὐτοὺς, τοιςδεῖσι, μνημονεύοντες χωρὶς ἐξ αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 347E· τὸν Ἰσίδωρον μάρτυρα ὁ αὐτὸς ἐν Λύσ. 215C· ἐπ. μαρ- τυρία, προσηγορία μαρτυρίας, Σεν. Συμπ. 8, 34· ἐκένωσ ἐπά- γασθαι ὁ αὐτὸς ὅτι, 17. 15.

16) ἐπιφέρω, προφέρω εἰς ἐμαυ- τόν, μὴ τοῖνυν ἐξ ἐναντίας εἰς ἡλίον ἀποστέλλοντες, νύκτα

ἐν μεσημβρίᾳ ἐπαγόμενοι Πλάτ. Νόμοι 897D· φθόνον Ξεν. Ἀπολ. 32· συμφορὰν ἑμαυτῷ Λυσ. 102. 26· αὐτοῖς δουλείαν Δημ. 424·10 πράγματα δ' αὐτὸς 1256. 11· δεσπότην ἐπ. τὸν νόμον Πλάτ. Γοργ. 492B. 5) ἄγω μετ' ἑμαυτοῦ, κύνας Ξεν. Κυν. 6, 25· φέρω μετ' ἑμαυτοῦ, προῖκα Νικόστρ. παρὰ Σιτοδ. 427. 46.

6) ἄγω εἰς ἑμαυτόν, ἐλκύνω, κτῶμαι ἐν ἑαυτῷ τινος, τὸ πλῆθος Θουκ. 5. 45, πρβλ. 41· τινὰ εἰς ἑαυτόν Πλούτ. 7. 14, 4· μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ., οἱ Ἀργεῖοι πρέσβεις τάδε ἔμμεν ἐπηγάγοντο τοὺς Λακεδαιμονίους εὐχχωρήσαι, ὅλλ' οὐκ οἱ πρέσβεις τῶν Ἀργείων ἐκείσιν αὐτοὺς τελευτῶντας ταῦ·κ γούν δέξασθαι (Δούκας), Θουκ. 5. 41.

7) ἐν τῇ λογικῇ, κῆρυξ ἐπαγωγῆν (ἴδε ἀνωτ. 10), Ἀριστ. Ἀναλυσ. Γαστ. 1. 1, 4, κ. ὅλλ., ὁ αὐτὸς μεταχειρίζεται ὡσαύτως τὸν Παθ. ἀφρ. ἐπαχθῆναι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, αὐτὸς 5, καὶ 1. 18. 1.

ἐπαγωγεύς, ὥς, ὁ, Πληθ. ἐπαγωγεῖς, οἱ τὰς ἐμμήνους δικὰς ἐπαγόντες· ἦσαν δὲ πρηνεῖς, ἐραυνοί, ἐμπορικῶς Πλούτ. 11, 101 (ἀλλ' ὁ Βεακτὸς ἐξέδωκεν ἐισαγωγεῖς, οἱ τὰς ἐμμήνους δικὰς εἰσάγοντες, κτλ.), ὡς ἀπαντᾷ παρ' Ἀριστ. ἐν Ἀθην. Πολιτ. (σ. 74, 10, ἔκδ. Βλακ), κληροῦσι δὲ καὶ εἰσαγωγέας ε' ἄνδρας, οἱ τὰς ἐμμήνους εἰσάγουσι δικὰς.

ἐπαγωγῆ, ἡ, τὸ ἐπάγειν, εἰσαγεῖν, εἰσαγωγή, ἐπαγωγή τῶν ἐπιτηδελίων Θουκ. 5. 82, 7. 24. 2) πέμψαι στρατιάν ἐπὶ Ναύπακτον διὰ τὴν τῶν Ἀθηναίων ἐπαγωγῆν, ὡς οἱ οἱ Ναυπάκτιοι ἐπηγάγοντο Ἀθηναίους εἰς συμμαχίαν κατὰ τὴν Λίτιαν πρότερον (Δούκας), ὁ αὐτὸς 3. 100· εἰσαγωγὴ τῆς δὲ τοῦ φάρυγγος, Ἀριστ. π. Πνεῦμ. 4. 7.

3) ἐπιθέσις, ἐροδος, κατὰ τὴν ἐπαγωγῆν Πλούτ. 11. 15, 7. 4) τὸ ἐπάγεσθαι τὴν βοήθειαν ἢ τὴν συμμαχίαν τινός, ῥῥῶς οἱ ἐπαγωγαί, ἐπὶ ῥῥῶντο Θουκ. 3. 82, πρβλ. παρ' ἑαυτοῖς· ἐπὶ κλησίαις εἰς τοὺς ὑποχθονοὺς θεοὺς, ἐπαγωγαῖς τισι, τοὺς θεοὺς, περὶ θανόντας οἰοῖν ὑπηρετεῖν Πλάτ. Πολ. 364C, Νόμ. 933D, πρβλ. Ροήνκ. Τίμ., Δοξέκ. Ἀρχαῖα. 221 κ. ἔξ.

5) ἐν τῇ λογικῇ, τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι, καὶ ὅν φέρει τις πολλὰ κατὰ μέρος παραδείγματα, ὥς δὲ αὐτῶν καταλήξει καὶ καθολικὸν συμπέρασμα, ἐπαγ. ἡ ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστα ἐπὶ τὰ καθόλου ἐφοδος Ἀριστ. Τοπ. 1. 12, πρβλ. Ἀναλυσ. 2. 43, 2. Ἀναλυσ. Γαστ. 1. 18· καλεῖται δὲ ἡ μεθόδος αὐτὴ τοῦ συμπεράνειν inductio ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Τοπ. 1. 10· πρβλ. ἐπάγω 1. 10, συλλογισμὸς II.

6) ἐν τῇ τακτικῇ, τὸ ἄγειν ἐν στρατιωτικῶν ὁμιλῶν ὁμιλῶν ἐνέρον, Ἀρρ. Τακτ. 6. 65, πρβλ. Σουῖδ. ἐν λ. παραγωγῆ 1. 2. 7) ἐπαγωγὴ εἰς αἰχμαλωσίαν, αἰχμαλωσία, Ἐπὶ. (Δευτ. ΑΒ', 30): καθόλου, ὁλῆς, συμφορά, αὐτίδη (Σειράχ. ΚΙ', 11), πρβλ. Ἰσὺς. ἐν λέξει.

ἐπαγωγικός, ὁ, ὄν, ἀντικεινὸς εἰς ἐπαγωγῆν, τρόπος Σίξ. Ἐμπ. II. 2. 196.—Ἐπίρρ. πῶς ὁ αὐτὸς 2. 195. II. (ἐκ τοῦ Μίσ. τύπου) προσλήκων, ἐκυστικός, Διον. Ἀλ. π. Δημοσθ. 18 (σ. 1006), πρβλ. ὑπαγωγικός, —Ἐπίρρ. ἐπαγωγικός, δι' ἐπαγωγῆς, Σίξ. Ἐμπ. 102. 11.

ἐπαγωγίμος, ὄν, ἔχων εἰσαγόμενος, ὡς περ κῆρας ἐπαγωγίμος Πλούτ. Δύσανδρ. 27, πρβλ. Συλλ. Ἐπίρρ. 5641—42.

ἐπαγωγόν, τὸ, ἀκροπολίς, ἀκροπολίς, Διοσκ. 4. 157.

ἐπαγωγός, ὄν, ὁ ἐπιφέρων, μανίας Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 55· ὅπου Πλάτ. Τίμ. 45D.

II. ὡς τὸ ἐροτικός, ἐκυστικός, θελκτικός, καταθέλων, ἐξαπατῶν, τὰ ἐπαγωγότατα λέγειν Ἰπρόδ. 3. 53, πρβλ. Θουκ. 4. 88· ἀκούσαντες.. ἐπαγωγὰ καὶ οὐκ ἀληθῆ Θουκ. 6. 8, πρβλ. 5. 85· τὸ αἰσχροὺν καλούμενον ἐνόηματος ἐπαγωγὸς θυνάμει ἐπισπάσαντο αὐτὸν 111· ἐπ. πρὸς τι Ξεν. Οἰκ. 13, 9· οὕτως, ἐπὶ ὀρεκτικῶν φαγητῶν, ὅπου.. ἐπ. πᾶν Ἀντιφρ. ἐν Ἀδῆλ. 28:—μετὰ γεν., ἐπ. τινὸς Διον. Ἀλ. π. Ἰσοκρ. 2· τοῦ δῆμου Πλούτ. Ποπλ. 2:—ἐπαγωγόν ἐστι, μετ' ἀπαρ., πρόσφορον, συμφέρον, Ξεν. Ἀπομν. 2. 5. 5· τὸ ἐπ., τὸ ἀπατηλόν, Πλάτ. Φίλ. 44C· ὡς Ἐπίρρ. ἐπαγωγόν, θελκτικῶς, μειδιᾷ πᾶν ἐπαγωγόν Λουκ. Ἐταιρ. Διάλ. 1. 2, 6. 3, καὶ ἐπαγωγὸς Πλούτ. Δ', 24.

ἐπαγωνίζομαι, Ἀποθ., ἀμιλλῶμαι πρὸς τινά, ἐπαγωνιζόμενος τῷ Ἀννίβᾳ Πλούτ. Φάβ. 23, Φιλότηρ. 538.

2) μετὰ δοτ. πράγμ., ἀγωνίζομαι ὑπὲρ τινος πράγματος, Συλλ. Ἐπίρρ. 2335. 19, Ἐπιστολ. Ἰούδα, 3· ἀπολ., Σίξ. Ἐμπ. Μ. 3. 93:—ἐτέροις ἐξωθεν.. τεκμηρίοις, δυνάμει ἐτέρων ἐξωθεν τεκμηρίων, Πλούτ. Νουμ. 8.

ἐπαγωνίος, ὄν, (ἀγωνί) βοηθῶν εἰς τὴν ὁλῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 512·—ἐν τῇ ἀπαγωνίᾳ ὑπάρχει ἡ λείπει αὐτῇ: ὁ Σχολ. λαμβάνει τὴν λ. ὡς ἀπαγωνίος, ἐλευθέρων, ἀπαλλάττειν ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος· ἀλλ' ἐν ἀντίφρ. ἔχει κατεπαγωνίος, ὁπίθεν ὁ Δοῖντος διωρθώσε καὶ παιώνιος.

ἐπαίδω, συνηρ. Ἀντικ. ἐπιδῶμι μίλλ, -φῶμαι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1153· παρ' Ἀχίλλ. Τατ. 2. 7, -φῶμαι. Ἄδω ἐπὶ τινι ἢ πρὸς τι, μάχος ἀνὴρ.. παρεστῶς ἐπαίδει Θεογονίην Ἰπρόδ. 1. 132· ὡδὴν χορῶν Εὐρ. Πλ. 864.

2) ἄδω ὡς ἐπιδῶν, ὁ αἰ Σεῖρήνας ἐπὶ ὅδον τῇ Ὀδυσσεὶ Ξεν. Ἀπομν. 2. 6. 11· γρὴν τὰ ραῖα τὰ ὡς περ ἐπιδῶν αὐτῷ Πλάτ. Φιλῶν 1141, πρβλ. 77B· ἐπ. ἡμῖν αὐτοῖς τοῦτον τὸν λόγον ὁ αὐτὸς ἐν Πολ. 608A ὡς

γισμένοις ἐπιδῶν κηλεῖν, ἔδειν πρὸς αὐτοὺς οὕτως ὥστε κατὰ πρῶτον αὐτοῦ, ὁ αὐτὸς ἐν Φαίδρῳ 267D· ἴνα.. ἐπιδῶν τὰς τῶν νέων ψυχὰς ὁ αὐτ. ἐν Νόμοις 812C, κ. ὅλλ.—ἀπολ., μεταχειρίζομαι ἐπιδῶς, αἱ μοῖαι ἐπιδῶσαι δύνανται ἐγείρειν τε τὸς ὡδίνους καὶ μαλθακωτέρας.. ποιεῖν ὁ αὐτὸς ἐν Θεαιτ. 149C, 157C· ἐπαίδων, δι' ἐπιδῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1201, πρβλ. Πλάτ. Νόμους 773D, ἴδε καὶ τὴν λ. ἐπιδῶ.

ἐπαείρω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐπαίρω, ὁ ἴδε.

ἐπαείξω, κῆρυξ τι νὰ αὐτῇ, νὰ εὐτυχίσῃ, ἐν τμήσει, Θεός δ' ἐπὶ ἔργον ἀείξω Ὁδ. 3. 65.—Παθ., αὐξάνομαι, μεγαλύνω, Ψευδο-Σιμωνίδ. 85, Νικ. Θηρ. 449· πρβλ. ἀπαείξω.

ἐπαθλο-καίτω, γυμνάζω τινά πρὸς ἀγῶνα, φῶτας Ἐλλην. Ἐπιγράμ. 402. 6.

ἐπαθλόν, τὸ, ἄθλον, βραβεῖον ἀγῶνος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῇ πληθ., καὶ σκηπτρ' ἐπαθλο τῆσδε λαμβάνει χθονὸς Εὐρ. Φοίν. 53, κτλ.—τὰ ἐπ. τοῦ πολέμου Πλούτ. Φλαμ. 15· ἀμύβαι, Ἡρωδιαν. 1. 17, Συλλ. Ἐπίρρ. 27371. 3, κ. ὅλλ.—Κατὰ Πλούτ. (11', 143) καὶ τὰ μὲν ὀνομαζόμενα ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπαθλο ἀθλο καλεῖται ἄν.

ἐπαθλόν, ὁριστ. ἄφρ. 6' τοῦ πάσχει.

ἐπαθρεύ, = εἰσαθρεύ, Ἀπολλ. Ἰδδ. Δ. 497, Κόντ. Σμ. 1. 111. ἐπαθροίζομαι, συναθροίζομαι ἐκεῖ ὅπου ἦσαν ἔξω καὶ ἄλλοι συναθροισμένοι, τῶν δὲ ὄχλων ἐπαθροισμένων ἤρξαστο λέγειν Εὐαγγ. κ. Λουκ. ια', 29· ἅμα δὲ ἡμέρα πολλοὶ πλείονες ἐπαθροίζοντο Πλούτ. Ἀντιφρ. 44.

ἐπαθροῖμαι, παλῶ ἢ ἐντροπῶ ἐν τινι, ἐπαθροῖ μὲν Ἐρωκ δ' παῖς καὶ δέχομαι τὴν παιδίαν ὁ πατήρ Νικηρ. Προγμν. 478. 2. ἐπαθροῖ: μέλλ., -ξω, κρᾶζω αἰάτ, αἰάτος, ὀρηνολογία ἐπὶ τινι, ἐπαιδίζοντα τῷ νεκρῷ Λουκ. Θεῶν Διάλ. 14. 2· μετ' αὐτ., ὀρηνοῦ, ἢ δὲ μόνον πολὺπυστον ἐπαθροῖσα κατ' ἀγκυρὰ Νικ. Ἀλφειφ. 303.

II. συμμετέγω ὀρηνοῦ, ὀρηνολογία καὶ ἔγω παρακλυνθῶν τὸν ὀρηνοῦ, ἄλλου, αἰάτος τὸν Ἀδωνιν, ἐπαθροῖσιν ἐρωτίε Βίων 1. 2, κτλ.—ὅποι' ἄν ἐκείνος ἐξάρχη πρὸς τὸ μέλος ἐπαθροῖσιν Λουκ. περὶ Πένθου 20.

ἐπαθροῖν, ἐπέρρ., μετ' ὀρητῆς, ὀρητικῶς, οἱ μὲν γὰρ ἐπαθροῖν γεννέσθαι σάρκας ἀφάρπαζουσι Ὁππ. Ἀλ. 2. 616.—Καθ' ἡσυχ. «ἐπαθροῖν» ὅσον ἐπιδῶσαι.

ἐπαθροῖσιν, ἔδος, ἡ, ἡ ἐπὶ τοῦ αἰγιάλου, τῆς παραλίας, ἐπαθροῖσιν χηλῆν Ἀνθ. II. 10. 8, ἀλλὰ γράφεται καὶ ὀρητῆ. ἐπ' αἰγιάλῳ.

ἐπαθροῖς, (αἰγίς) ἐφορῶ, ἐπιπλέω, ὡς παρ' Ὀμήρῳ, ἐπὶ ὀρητῆς ἀνέμου, ἐφορῶς.. λάβρος ἐπαθροῖς Πλ. Β. 148· οὐρον.. λάβρον ἐπαθροῖς δι' αἰθέρος Ὁδ. Ο. 293· οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ ἔρωτος, λάβρον ἐπαθροῖς Ἀνθ. Π. 5. 286.—ἐπὶ ποταμῷ πλημμυρῆσαντος καὶ καταβαίνοντος μετὰ μεγάλης ὀρητῆς, οὕτως δ' ἐν μεσότησιν ἐπαθροῖς πεδίοισιν αἰὲν ἀεζόμενος Ὁππ. Κυνηγ. 2. 125· μετ' αὐτ., πόντον ἐπαθροῖς, ἐπὶ τοῦ δελφίνος, ὁ αὐτὸς ἐν Ἀλ 2. 583.—Πρβλ. καταθροῖς.—Καθ' ἡσυχ. «ἐπαθροῖς» σφοδρότερον πνέοντα· καταθροῖς γὰρ αἱ τῶν ἀνέμων ἡμῶν λαί, καὶ «ἐπαθροῖς» ἐπικαταθροῖς, τοῦτο ἐπὶ ἐπιπλέων.

ἐπαθροῖμαι: μέλλ., -αἰδεσθῆσομαι, Εὐρ. I. Δ. 900: ἀφρ. -αἰδεσθῶν Πλάτ. Νόμοι 921A.—Ἀποθ., ἐπαθροῖμαι, ἐνέριπται μετ' ἀπαρ., Εὐρ. ἐν ὀρητῇ· οὐ δ' οὐκ ἐπαθροῖ τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς Σοφ. Ἀντιφ. 510.

II. μετ' αὐτ., αἰδοῦμαι τινά, μὴδὲν τὸν βιοδότην θεὸν ἐπαθροῖσιν Πλάτ. ἐν ὀρητῇ. ἐπαθροῖσιν: μέλλ., -ξω, τινάσσω, κοιν. «τινάσσω» ῥίπτω ἐπάνω ἐκ τινος, μετὰ δοτ., σπινθήρας ἐπαθροῖσιν Ὀλύμπῳ Νέων. Διον. 2. 322· φύλλα κορύμβων οἷα σέθεν κνύσσοις ἐπαθροῖσιν προσώπῳ αὐτοῦ 12. 381.—Παθ., αὐτῶν 11. 247.

2) ἀμεταβ., ἐφορῶ, ἐπαθροῖσιν κερατίζει Ὁππ. Κ. 4. 176.

ἐπαθροῖ, καίω, σάρκες, ἐπαθροῖσιν Ἀνθ. Παλ. 7. 48.

ἐπαθροῖν, τὸ, Ἀθην. 684E· καὶ ἐν τῇ πληθ. ἐπαθροῖ, τὰ, αὐτῶν 140B.—ὡσαύτως ἐπαθροῖ, τὰ, αὐτῶν 642E:—πρὸς ὅσα ἐξέματα διδόμενα ἐν τοῖς παιδείοις μετὰ τὸ σύνθετος διδόνον (αἰχλόν), Δωρ. ἀντὶ ἐπιδείπναι, ἐπιδόρπια, πρβλ. αἰχλόν.

ἐπαθροῖς, «συγγενεῖς» ἡσυχ.

ἐπαθροῖς, ὥς, ἡ, ἐπαθροῖς, Εὐρ. Τρω. 418, ἐν τῇ πληθ.

ἐπαθροῖν, ῥημ. ἐπὶ, δι' ἐπαθροῖν, Πλάτ. Πολ. 390B.

ἐπαθροῖς, οὐ, ὁ, ὁ ἐπαθροῖς τινά ἢ τι, Λατ. laudator, Ἰππ. π. Διάλ. Ὁξίων 384, Θουκ. 2. 41, Πλάτ. Πολ. 366D· Ὀμήρου δεινός εἰ ἐπαθροῖς Πλάτ. Ἰων 536D· ὁ γὰρ ἐπαθροῖς, ἔδος, Θεαιτ. σ. 219D.

ἐπαθροῖς, ὁ, ὁ, ὁ ἐχων τὴν συνθήκην νὰ ἐπαθροῖ, οὐδ' αὖ ἐπαθροῖς ἐστὶν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 8, 31· ἔχων ἐπαθροῖς, ἐγκωμιστικὸς, τῶν ἐπαθροῖς τούτων λόγων Λουκ. Ὑπὲρ τῶν Εὐκλ. 19.—Ἐπίρρ. ἐπαθροῖς ὕψος 102. 37.

ἐπαθροῖς, ὁ, ὁ, ὁ ἐχων ἐπαθροῖς, ἀξίως ἐπαθροῖς, Ἀριστ. 416C, Νόμοι 680A, κτλ.—τὸ ἐπαθροῖς, τὸ ἔχων ἐπαθροῖς, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 12, 2 κ. ὅλλ.—Ἐπίρρ. ἐπαθροῖς Βασίλ. τ. 1, σ. 120C, Εὐστ. Ἀπομν. 205. 30, Σχολ. εἰς Θουκ. 249.

ἐπαθροῖς: παρὰ. ἐπὶ τὴν Ὀμ. Ἀιόλ. μετ. πληθ. ἐπαθροῖς Ἀλκ. 37:—πρβλ., -ισμὸς Σιμωνίδ. 7. 29, Σοφ. Πλ. 1057, Εὐρ.

αἰτ., ὁρμῶ, ἐπιτίθεμαι κατὰ τινος, διώκω, "Εκτορ" ἐπαίσων, "ὅνδ' Εὐτορὰ διώκων" (Θ. Γ' 73), "Ἰλ. Ψ. 64· τείχεος· ἐπαίξαι· ἐπὶ τὰ τεῖχος, ὁρμήτα· (Θ. Γ' 73), Μ. 308· (αὐτοῖς οὕτως ἐν τῇ Ὀδ.)· — Μῆς, ἐπαίξασθαι θέλον, "ἐπὶ τὸ ἐπαῖον ὁρμήσειν" (Θ. Γ' 73), "Ἰλ. Ψ. 773. 4) ἀλλὰ παρ' Ὁμ. τὸ πλεῖστον ἀπολύτως, ἐπὶ ἑρακλεος, ταρφέ' ἐπαίσει, συζητῶν ἐρομῆς, "Ἰλ. Χ. 142· ἐπὶ τοῦ ἀέλου, ἐπαίξας, ἐκ νεφελάων Β. 146, κτλ.; οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., Ἀριστοφ. Ἀγ. 1171· ἐπαίξας ἐς δόμους Σορ. Δ'. 305· σπαλῶς ἐν τῇ περὶ λῆγῃ, ὡς ἐν Πλάτ., Θεαιτ. 190Α, Ἀριστ. π. τὴ Ζ. Ἰστ. 9. 44, 5.

II. μετ' αἰτ., κινῶ τι μετ' ὁρμῆς, πρὸς τὸ ἐπαίξας, πρὸς τοῖον μέρος κινήσας τὴν πόδα, ὡς Εὐρ. Ἔκ. 1071, πρὸλ. βάνω ἐν τέλει γυμνὸν ἐπαίσων παλάμη ἔλφος Ἀπυλλ. Ρόδ. Α 1254· ἐν τῇ Πλάτ., οὐδέ τι χεῖρες ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαίσονται ἐλαφρά, "οὐδέ τι χεῖρες ἐκατέρωθεν ἐκ τῶν ὤμων κινεῖται ἐλαφρῶς" (Θ. Γ' 73), "Ἰλ. Ψ. 628.

ἐπαῖστος, ὄν, (ἐπαῖω), φανερός, μετὰ μετοχ., ὡς ἐπάϊστος ἐγένετο ἐργασίμενος Ἰπρόδ., 2. 119· ἐπάϊστος ἐγένετο ὁ Τηλέξεινος προδοῦς τὴν Πρωτῆσαν ὁ αὐτ. 8. 128, πρὸλ. 6. 71· οὕτως ἐν 3. 15., 7. 146 πρὶν ἐκ τῶν συμφραζομένων νὰ ἐξυπακούσῃ μετοχῇ.

ἐπαισχύνω, ἐπ. (αἰσχρός), ἐπὶ εἰδός, προξενῶν αἰσχύνῃ, Δίων Κ. 56. 13· — ἐπαισχύνω, αἰσχύνῃ παραίτιον· Σουῖδ. ἐν λέξει.

ἐπαισχύνωμαι, μέλλ. -αἰσχυνθήσομαι Ἀπολ.: — αἰσχύνωμαι, ἐντρέπομαι ἐπὶ τινι, ἐπαισχύνεσθαι τὸ οὐνόματι Ἰπρόδ. 1. 143. μετ' αἰτ., ἐντρέπομαι τινά, ἐπαισχύνθησαν αὐτὸν καὶ ἐξώπησαν Σεν. Ἑλλήν. 4. 1. 34· αἰσχύνονται τὸ τοῖμα· Ἰπρόδ. Σοφιστ. 247C μετ' ἀπαρ., ἐντρέπομαι, τάναντι· εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι Δίσχυλ. Ἀγ. 1373· μετὰ μετοχ., ἐντρέπομαι ὅτι ἐπραξά τι, ἐρωτῶν εἰ οὐ τι ἐπαισχύνεται, ἐπάρας Κροῖσον στρατεύεσθαι ἐπὶ Πέρσας Ἰπρόδ. 1. 90 οὐδ' ἐπαισχύνει λέγων· Σορ. Δ'. 1307, Φιλ. 929, κτλ., ἀπολ., αἰδοῦμαι αἰσχύνῃ, δεκνύω συναίσθησιν αἰσχύνῃ, Πλάτ. Πολ. 573B, Μέγανδρ. ἐν Ἀγλ. 80.

ἐπαίτεω, ἀπαίτω καὶ ἄλλο τι πρὸς τῷ δοθέντι μοι, εἰ καὶ νῦν κεν οἴκω· ἄλλο μείζον ἐπαίτεω· Ἰλ. Ψ. 593· ὅν δ' ἐπαίτεος Σορ. Ο. Τ. 1416· ἀπαί, ἀπαίτω, ὁλῶ περισσώτερον, ἄσφα φάγων ἔτ' ἐπῆρτον Περσέϊππ· παρ' Ἀθην. 412E. — οὕτως ἐν τῇ Μέσ., Σορ. Πλ. 1124. 2) ζητῶ ὡς ἐπαίτης, "ἡσυχάζω", ἀλλοῦς ἐπαίτω τὸν καθ' ἡμέραν βίαν ὁ αὐτὸς ἐν Ο. Κ. 1364· βίον δ' ἐπαίτων εἶρη· ἀγύρτης τις λάτρις Εὐρ. Ρ7σ. 715.

ἐπαίτης ὄν, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς ἐξηγουμένη, ὁδοκατάδρομος, Ἀθην. 192F, Δίων Κ. 66. 8.

ἐπαίτησις, ὡς, ἡ, τὸ ἐπαίτεῖν, τέκνον ζωὴν ἐπαίτησις ἢ βίωσις Ἑβδ. (Σιργάχ. Μ. 28. 30), Ὀργάν. III. 1413C. Παρὰ Δίων. Ἀλ. ἐν Τέχνῃ Γ' 13, σ. 362· ἡ ἡ σημασία τῆς λέξ. ὡς φαίνεται ἀσάφης· βίωσις νὰ σημαίνει αἰτησίαν, ἀλλὰ πιθανὸν νὰ εἶναι τὸ χωρίον ἐξηγούμενον.

ἐπαίτια, ἡ, γράφεται καὶ ἐπαίτεία, τὸ ἐπαίτεῖν, ὁδοκατάδρομος, Γ' 13σ. (ἀδελφίμον). "Ἰδε Κόντου Γ' 13σ. Παράτηρ. σ. 133.

ἐπαίτιομαι, μέλλ. -άσομαι [α], ἰων. -ήσομαι· Ἀπολ.: — αἰτιῶμαι τινι ἐπὶ τινι, οὐκ ἔχειν ὅτι ἐν τινι ἐπαίτιομαι Ἰπρόδ. 2. 121, 2, καὶ Ἀττ.· θεὸν ἐπ. Ἰππ. π. Ἀέρ. 293· ἐπ. τινά τινος Θουκ. 6. 28, Δημ. 552, 1· καὶ γὰρ τὴν ἐπιφορὰν (ἀπαρ. γρ. συμφορὰς) ἐπαίτιος· μήπως αἰτιάσαι καὶ ἐμὲ ἐν μέρει, διὰ τὰς συμφορὰς σου; Δίσχυλ. Πρ. 974· ἀσάφως, κελὴν ἐπαίτιομαι τοῦδε βουλεύσασθαι τάφου Σορ. Ἀντ. 490· — μετ' ἀπαρ., ὡν ἐπαίτιος με δρᾶν ὁ αὐτὸς ἐν Ο. Τ. 645· ὅν .. με .. τρέφειν μῆδορρα ἐπῆρσις ὁ αὐτὸς ἐν Πλ. 601· Αἰώπων .. ἐπῆρσις κλέψαι, κατηγόρουσι ὅτι ἔκλεψεν, Ἀριστοφ. Σρ. 1417, κτλ.· οὕτως, ἐπαίτι, τινά ὅτι .. Ἰπρόδ. 6. 30, Θουκ. 2. 7., 5. 16· — μετ' αἰτ. πρῶτον, τὴν τε ἰδίαν ἐπιφορὰν τῆς φυγῆς ἐπῆρσις καὶ ἀνωλεσφύρατο, προσεκλαυθὲν διὰ τὴν ἐξήλκιν του παραπονούμενος (Δούκας), ὁ αὐτὸς 8. 81· τὸ μήκος τῆς πορείας Πλάτ. Ἐπιστ. 329A· ἀλλὰ μετὰ συσταχ. αἰτ., μείζονα ἐπαίτιος ἄνεος, φέρων βαρυτέρας κατηγορίας, Ἰπρόδ. 1. 26· αἰτίας ἐπ. Πλάτ. Φαίδρ. 98B· τοῦτο ἐπαίτιομαι, μετ' ἀπαρ., παραπονοῦμαι διὰ τοῦτο ὅτι ἐπ. .. ὁ αὐτὸς ἐν Πλ. 497B· — ὡσαύτως μετὰ διπλ. αἰτίας, ἃ ἐπαίτιομαι ταύτην, δι' ἃ κατηγορῶ αὐτήν, Ἀντιφ. 112. 29.

ἐπαίτιος, ὄν, (αἰτία), ὃν πρέπει νὰ αἰτιάται τι, αἰτιακάριτος.

1) ἐπὶ προσώπων, οὗτοι μοι ὅμοιος ἐπαίτιος Ἰλ. Α. 385· μετὰ γεν., καὶ τῶνδε κοινῇ Λοῦλας ἐπαίτιος Δίσχυλ. Εὐμ. 405, Εὐρ. Ἰππ. 1382· κατηγορούμενος περὶ τινος, ὡν ἐπαίτιος ἦν Θουκ. 6. 61· — ἐπ. πρὸς τινι Πλούτ., Δίων Κ. καὶ Πρωτῆσαν Σιργάχ. 2.

2) ἐπὶ πραγμάτων, ἐπαίτιος ἀνοχωρήσεως, δι' ἣν ἐπ. ἐν μεγάλῃ αἰτία ἔχον τὴν Ἀγν. Θουκ. 3. 65· ἐπαίτιωτατοι τῶν κινδύνων Ἀντ. 111. 38.

ἐπαίτια, ἡ, = προστιμήματα, πρόσθετος ποιητὴς ἐπιδαλλομένη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, Σύλλη παρὰ Πλάτ. II'. 22, Δημ. 735. 5· πρὸλ. προσημῖα.

ἐπαίτικος, ἡ, ὄν, ὁ τοῦ ἐπαίτου, Ἀπορθέμ. Πα. ἔρωι 288B.

ἐπαίτουνη, ἡ, = ἐπαίτης, Χαρίσιος 554. 18.

ἐπαίχιμαξω, ἐρομῶ, ἐπιπλεῶ, ταυροπυρόντες ἐπαίχιμαξοι σῶσσι Ὀππ. Κυ. ηγ. 1. 389, ὡς Brunck, ἀντὶ ἐποχμαξοῦσι.

ἐπαῖω, συνήρ. ἐπαῖω, Εὐρ. Ἰπρ. Μαιν. 772 (ἔσθ' αἰώ)· οἷον ἀκράσιον, ὑπακούω, θεῶν οὐδὲν ἐπαίοντες Αἰσχ. Ἰκ. 759, πρὸλ. Εὐρ. 3. 10· ἀνωτ., ἐπακούω, ἀκούω, τῆς φωνῆς Πλούτ. Πρωτ. 10.

2) αἰσθάνομαι, ὁπότε .. ἐπαίωσιν ἐσθ' φυτὰ νεκτάρια Πινδ. Ἀποπ. 45. 14· θεοὶ ἔναιμοι τε καὶ σαρκώδεες καὶ ἐπαίοντες σιδηρίων Ἰπρόδ. 3. 29· ἀγγμάτων Δίλ. π. Ζ. 1· 5· μετὰ μετοχ., οὐκ ἐπαίεις καταγελῶμενος Ἀριστοφ. Σρ. 516· ἀπολ., ὡς ἐπῆρσε, ὅτε ἡρώδης, Ἰπρόδ. 9. 93.

3) κατανοῶ, καταλαμβάνω, μετ' αἰτ., τὴν βάρβαρον γὰρ γλώσσαν οὐκ ἐπαῖω Σορ. Α. 1263· ἰδὲ: ἐπὶ διδασκαλίᾳ, ἐπαῖω 9) ὁποῖος ἐστὶ τῶν ῥυθμῶν κτ' ἐνόησιον, χῶποις αὐτὰ κατὰ δάκτυλον Ἀριστοφ. Νεφ. 650· ἐπ. τὸ τε καλὸν καὶ μὴ Πλάτ. Νόμοι 701A· ἐπ. τὴς πολιτείας συμφέρει Ἀριστ. Ρητ. 1. 4. 13· εἰ τι καὶ γὰρ τῆς ῥωμῶν φωνῆς ἐπαῖω Λουκ. ὑπὲρ τοῦ ἐν Πρωτῇ. Πρωτ. 13, κτλ.· εἶμαι γνώστης, ἐπίσταμαι, παρὰ τε τοῦτου καὶ παρ' ἄλλων οὐκ ἂν εἰσῶμαι τι τούτων ἐπαίειν Πλάτ. Θεαιτ. 145B· οἱ ἀλλήλους ἐπαίοντες ὁ αὐτὸς ἐν Πρωτ. 327C· ὁ ἐπαῖων περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων ὁ αὐτὸς ἐν Κρίται 48A· ἐπαίεις οὐδὲν περὶ γυμναστικῆς ὁ αὐτὸς ἐν Γοργ. 518, πρὸλ. Ἀπολ. 19C, Πολ. 598C, Ἰππ. Μειξ. 289B, κτλ., ἀπολ., ὁ ἐπαῖων ὁ αὐτὸς ἐν Πρωτ. 314A, Φαίδρ. 275E· μετὰ τοῦ ἐλδέναι, τὸ γε ἐλδέναι καὶ ἐπαίειν τῇ τέχνῃ τῆς ἐμπειρίας ὑπάρχειν οἰόμεθα μάλλον Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1. 10.

ἐπαίωρῶ, σηκώνω τὴν ψυχὴν καὶ ἐπιτίτω αὐτὸ ἐπαῖω εἰς τι, ἡ κρατῶ τὴν μετέωρον ἐπὶ τινος, στέφανον κομόντα Ἀρμονίης Ἰφαιστος ἐπῆρσε καρήνῳ Νόνν. Δ. 5. 132· ἐπῆρσε καρήνων αὐτὸν 4, 456· ἔχω τὴν μετέωρον, ἐπ. πτερόν ἡ ἐπὶ πολλῶν Ἰλλήν. Ἐπιγράμ. 312, 5· μεταφ., ἐπ. εὐτυχίαις βίον Ἀνθ. Π. 7. 645.

II. Πλάτ., αἰωρούμαι ἀνῶθεν ἐπὶ τῆς ἐπιταγῆς, ἐπιπλέω, τὸ δὲ βαφικὸν ἐστὶν ἐπανθισμός πορφυροῦς ἐπαίωρῶμενος τοῖς χαλκαῖσι, περὶ τοῦ ἰνδικού, Δίον. 5. 107· ἐλπίσιν ἐπαίωρούμενοι, κρατούμενοι κατέωροι, Λουκ. Ἀλέξ. 16· ἐπαίωρεσθαι πολέμῳ, διεξάγειν αὐτὸν ἀμείλις, οὐκ ἐραστήριος, Πλούτ. Πρωτ. 29· ἐν Ἰππ. π. Ἀρρ. 336, ῥίπτει βίον τὸ βάρος τοῦ σώματος μου ἐπὶ τινος διακρούσης χειρουργικῆς ἐργασίας πρὸς τοποθέτησιν ἐξηρμημένου μέλους τοῦ σώματος. 2) ὡς τὸ Λατ. imminere, ἐπικρέμαμαι, ἀπειλῶ, τινι Ἀπολλ. Ἰδδ. Α. 639, Πλούτ. Πρωτ. 17· ἔλφος .. τοῖς αὐχέσιν ἐπαίωρούμενον Ἰπρόδ. 5. 2, 3.

ἐπακινθίζω, ἐπὶ φυτοῦ, εἶμαι ἀκινθώδης τὴν ἐπιφάνειαν, ἰσχυρὰ γὰρ ἡ ῥίζα καὶ οὐ πόρρω τῆς τῶν καλῶν πλὴν ἐπακινθίζουσα Θιόφρ. περὶ Φυτ. Ἰστ. 3. 10, 1· ὅτε παρακινθίζω.

ἐπάκτομαι, Μέσ., διορθῶν, ἐπισκευάζω, τὸν ἑρόμιον, τὰς γεφύρας Ἐπιφ. Διφ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιφ. 1688. 37, 41 (ἐνθα εἶναι γεγραμμένον ἐφακ-).

ἐπακουεῖζω, = ἀκκουεῖζω, ἐπὶ τι Μοσχίων 51. Τὸ δὲ ἀκκουεῖζω (Λατ. accumbere) = κατακλίνεσθαι, κυρίως παρὰ τὴν τράπεζαν ὡς ἐπὶ νύκτι, ὅτε ἀκκουεῖσθαι εἰς θεοπότην ἐπὶ τῆς τραπέζης Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασίλ. Τάξ. 47, Νικήτ. Ἰωάν. 768B.

2) = ἀπεκτεῖναι, ἀπεκτεῖναι τὴν πόνην, ἀντὶ τοῦ ἀποκτεῖναι, ἀκκουεῖζω· Σουῖδ. — (Σημ. — Ἐπεὶ ἐνταῦθα τὸ ῥῆμα τοῦτο ὡς παρακινθίζω ἐν τῇ ὁλῳα).

ἐπακμάζω, μέλλ., -άσω, ἐρχομαι εἰς ἀκμήν, ἡ εἶμαι ἐν ἀκμῇ, Ἀριστ. 2. 1, Ἰπρόδ. 7. 8· μεταφ., ἐπακμάσαντος τοῦ πάθους, φράσσας εἰς ὑψοῦς βαθρὸν ἐξάψεως, Λουκ. Ἀποκρυπτ. 17, Ἀθην. 18E οὐδ' ὅτε ἐπῆρσαν οἱ ἐτησίαι, ὅτε ἦσαν ἐν τῇ ἐκτεῖνῃ ἀκμῇ, Σιργάχ. 692.

II. ἀκμάζω ἡ τῷ μετὰ τινά, τρεῖς-ἑξ ἐκ τῶν ἐπακμασάντων τούτοις, ἐκ τῶν ἀκμασάντων μετὰ τούτους, Δίον. Ἀλ. περὶ Ἀρχ. Ρητ. 4, σ. 451, 8, πρὸς Γν. Πρωτ. Ἐπιστ. 4. σ. 771, 10.

ἐπακμαστικός, ἡ, ὄν, προβαλὼν εἰς τὴν ἀκμήν αὐτοῦ, εἰς τὸ ὑψοῦς σημεῖον, ἐπὶ πυρετοῦ, Θεοφ. Νόνν. τ. 1, σ. 430, κτλ.

ἐπακμος, ὄν, (ἀκμή), ὁ ἐν ἀκμῇ, ἐπακμίους κόρος = ἐπιγίμους, ὡραίος γάμου, Δίον. Ἀλ. 4. 28.

II. ἔχω ἀκμήν, δηλ. ἀκμήν, λήγον εἰς ὅδον, ὁμυτέρως, ἀκάνθα, Δίον. 1. 119 ὁδὸς Πλούτ. 2. 966C.

ἐπακοή, ἡ, = τὸ ἐπακούειν, Καισάρ. 1072.

ἐπακολουθεῖω, ἀκολουθεῖω ἀμέσως ἢ ἐκ τοῦ πληροῦς τινά, διώκω, τινι Ἀριστοφ. Σρ. 1328, Πλάτ. Ἀπολ. 23C, κ. ἀλλ., — ἀπολ., Ἰππ. π. Ἀγν. 763, Θουκ. 5. 65, κτλ.· καὶ ἅμα ἐδεξιοῦτο αὐτὸν καὶ ἡ χεὶρ τοῦ νεκροῦ ἐπῆρσε ἀκολουθεῖσθαι (ἐξου. τῇ τοῦ Κύρου δεξιᾷ) ἀπεκκόπητο γὰρ κοπιδίον ὅν τῶν Αἰγυπτίων Σεν. Κύρ. 7. 3, 8.

2) καταδιώκω ἐχθρόν, Θουκ. 4. 128, Σεν. Ἀν. 4. 1, 1, κτλ.

3) παρακολουθεῖω διὰ τοῦ νοῦ, νοῶ, καταλαμβάνω, καθ' ὅσον συναντῶν μάλιστα ἀνθρώπων ἐπικολούθησεν Πλάτ. Φαίδρ. 107B· τοῖς λεγομένοις ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 861C· τοῖς λέγουσι ὁ αὐτὸς ἐν Σοφιστ. 243A· κάλλιστ' ἐπακο-

λευθεῖται αὐτὸς ἐν Νόμοις 936Α, κτλ., 4) ἔπομαι, ἥτοι ὑπακούω, συμμορφοῦμαι τινι, τοῖς πάθεσι Δημ. 805. 21· αὐτῶν τῇ προσιρρέσει Φίλιππος παρὰ Δημ. 284. 6· ταῖς τῶν ποιητῶν βλασφημίαις ἔπ. Ἰσοκρ. 228D. 5) παρακολουθεῖν τι ἢ ἀφιστοῦμαι εἰς τι, ἀλλ' ἀνάγκη τὸν πράττοντα τῷ πραττομένῳ ἐπακολουθεῖν μὴ ἐν παρέργου μέρει Πλάτ. Πολ. 370B· ἐν τέλει.

ἐπακολουθῆμα, τό, τὸ ἐπακολουθεῖν τι, ἀποτέλεσμα, εὐσεβείας ἐπακολουθῆμα τὴν τοιαύτην χάριν καὶ δημιαγωγίαν γενέσθαι Πλούτ. Νικ. 4., Κλήμ. Ἀλ. 331. Σιζφ. Ἐμπ. 177. 15.

ἐπακολουθῆσις, εὐσεβ. ἢ, ἐπακολουθία, Μ. Ἀντων. 6. 44· οὗτι τῶν κατ' ἐπακολουθῆσιν, τῶν κατ' ἀκολουθίαν, Πλούτ. 2. 117D. ἐπακολουθῆσιν, ἔφη, ἐπιθ. τοῦ ἐπακολουθεῖν, δι' ἐπακολουθεῖν, οὐκ ἐπακολουθῆσιν τῇ τούτων ἀπονοῇ Δημ. 1102. 14.

ἐπακολουθία, ἢ, πᾶν ὅ, τι ἐπακολουθεῖ, ὡς τὸ ἐπακολουθῆσις, Φιλώδημ. περὶ ὁργῆς 1. σ. 18. ἐπακολουθῆς, ὄν. ἀκολουθεῖν ἐκ τινος, ἐπαγγελίαν γὰρ οὐκ εἶπε τὸ ἐπακολουθεῖν τῇ ἐπαγγελίᾳ Ἀριστ. 2. 498. Ἐπίρρ. -θως, συμφώνως πρὸς, ἐαυτῶν τρόπῳ Ἀντίπατρ. παρὰ Στρώβ. 428. 9.

ἐπακονῶν, ἀκονῶν, ἀκονίζω, ἐπηκονημένη εἰς Ἐπίρρ. Λεοδασίας. Ἀθην. τ. Δ'. σ. 372, σ. 104. κ. ἀλλ., λειστοῖον ἐπηκονημένον αὐτῷ σ. 374, σ. 108.

ἐπακοντίζω, μέλλω, -έσω, ἀκοντίζω κατὰ τινος, Ἐπίστ. Σακράτ. σ. 66. 29.

ἐπακοντισμός, ὄνομα βόλου, δηλ. βολῆς κύβου, «ἐπακοντισμός» βόλου ὄνομα Ἰσχύ. — κατὰ δὲ Πολυδ. (Ζ', 204) λέγεται καὶ ἐπακοντιστής (ἐξ ὑπ. βόλος).

ἐπάκουος, ἄωρ, ἀντὶ ἐπήκουος, ἐπάκουος γένου Πινδ. Ο. 14. 21.

ἐπάκουός, ὄν. (ἐπακούω), ἀκροατής, ἀγορῆς ἐπακούον ἄνθρωποι, ἀκροατῶν τῶν διαδικασίῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐνθα ἐγίνοντο αἱ κρίσεις, Πισ. Ἐργ. κ. Πίμ. 29, πρὸς. Καλλ. Ἀποσπ. 230 ἀλλὰ χυρὸν ἐπήκουος.

ἐπακουστικός, ὄν. ὃν πρέπει νὰ ἀκούῃ τις μετὰ προσοχῆς, Ἰμπεδοκλῆς 42.

ἐπακουσμός, ὅ, = τὸ ἐπακούειν, Ὀρίγ. III. 361B.

ἐπακούω: μέλλω, -ακούσομαι, εἶδω ἀκράσιν, ἀκούω μετὰ προσοχῆς ἢ ἀπλῶς ἀκούω, μετ' αἰτ. πράγμα, ὅς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἰλ. Γ'. 277, Ὀδ. Α. 108· παροίμ., διπλοῦν κ' ἐπισηθᾷ ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσας, ἡμίονον ἡλίου εἶπε, τοιοῦτον καὶ ὁ ἀκούσας, Ἰλ. Υ'. 250· εὐτ' ἂν γεράνου φωνὴν ἐπακούσῃς Ἰππ. Ἐργ. κ. Πίμ. 448· εὐτ' ἐπὶ τόνδ' ἐπακούουσιν (δηλ. τὴν χρηρμὴν) Ἀριστοφ. Ἰππ. 1080· προστιθεμένης μετοχῆς, ἀκούω νὰ λέγεται, νὰ φημιζέται, ἔστιν ὁ ὅλον ἐγὼ γὰρ ἐπ' Ἀσίας οὐκ ἐπακούω, βλαστὸν φύτευμα Σοφ. Ο. Κ. 694· ἀκούω τινά, μὴ ποτὶ τις αὐτὸν ἴδῃ τῶν νέων ἢ καὶ ἐπακούσῃ ὄντονα ἢ λέγοντά τι τῶν αἰσχυρῶν Πλάτ. Νόμοι 729B· ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγμ., τῆς φωνῆς Ἡρόδ. 2. 70· ἀκούω περὶ... ἀκούω νὰ γίνηται λόγος περὶ, μὴ ὄντων ἐπ. Πύρ. Τρω. 168· μετ' αἰτ. πράγμ., ὅρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος ἡδ' ἐπακούσῃς ὁ ξεῖνος· ἐμέθεν Ὀδ. Γ. 98· μετὰ γεν., ὅσοι ὑμῶν τυγχάνουσιν ἐπακούοντες (ἐξ ὑπ. ἐμοῦ), ὅσοι ἐξ ὑμῶν μὴ ἀκούετε, ὅσοι ἐξ ὑμῶν συμβαίνει νὰ μὴ ἀκούητε, Ἡρόδ. 9. 98· ἀκούω, ἐμοῦ ἐπακούουσιν Σοφοκλ. Οἰδίπ. Τυράν. 708, Πλάτων Γοργίας 487C· σπανίως μετὰ δοτικ. προσώπ., ἐπ. μοι ὁ ἀκούεις ἐν Σοφιστ. 227C· μετὰ δοτ. πράγμ., ταῖς εὐχαῖς Διον. Ἀλ. 13. 7.

2) ἀπαλ., εἶδω προσοχῇ ἐν τῇ ἐκείνῃ τινος, ἀκούω αὐτὸς ὑμῶν, νῦν ἐπακούουσιν, νῦν ἐπαρξέον Διοχάρ. Χρ. 728· ἐπακούσατε (ὑπακούσατε Δινδ.) ζεῶμεναι θυσίαν Ἀριστοφ. Νεφ. 274· μὴ τις τῶν ἀμυήτων ἐπακούῃ, μὴ πῶς «χρυφακούῃ» τις ἐκ τῶν μὴ μερμημένων, Πλάτ. Θεαίτ. 155E, πρὸς. Ἀριστοφ. Θεσμ. 628· ἡ ἀπλῶς ἀκούω, Θουκ. 1. 53, κτλ.

3) μεταγν., ὡς τὸ ἐπαλῶ, καταπῶ, καταλαβέναι, τινός Λουκ. περὶ Ὀρχ. 84, Πλούτ. Φλαμ. 10. 11, μετὰ γεν. πράγμ., ἀκούω τι ἰδιαιτέρως λεγόμενον, ἐγὼ γινώσκω αὐτοῦ, μετὰ αὐτοῦ, ὅσοι οὐ βουλήσιν ἐπακούσαν, ὅσοι δὲν εἶχον γινώσκον τοῦ προσηνέστευτος τῶν ἡγεμόνων, Ἰλ. Β. 143· εἰδικὸς ἐπάκουος, τοῦ δικαίου ἀκούω, ἦσαν αἰσθησὶν ἔχει (Μοσχάφ.). Πισ. Ἐργ. κ. Πίμ. 273· εἶδω προσοχῇ, ἀκούω μετὰ προσοχῆς, οὐ δ' ἐμῶν μύθων ἐπακούουσιν Σοφ. Φιλ. 1417· οὕτω μετὰ δοτ., ἐπ. τῷ κελεύσματι Ἡρόδ. 1. 141.

ἐπακρίβω, πραγματεύομαι μετὰ προσοχῆς καὶ ἀκριβείας, ἐπακρίβω, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 75, οὕτω καὶ ἐν τῷ Μίσο, τύφω, Διοδ. Ἀποσπ. 811. 75.

ἐπακρίβω, φθάνει εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον πράγματός τινος, πολλὰν αἰμάτων ἐπήκρυσεν τλήμων Ὀρέστης (ἐπ' ἄκρον ἤλκεν Σχολ.). ἔφθασαν εἰς ὑψίστον σημεῖον αἰματηρῶν ἔργων Αἰσχύλ. Χο. 932. Κατὰ τὸν Ρύστ. (Ὀδ. 1630, 49) αἰπήκρυσεν ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἄκρον ἦγαγε καὶ τέλος ἐπέθηκεν, πρὸς. καὶ Ἰσχύ. ἐν λ. ἐπήκρυσεν.

ἐπάκριος, α, ὄν. (ἄκρα) ὁ ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν κορυφῶν τῶν

ἄκρων, ἐπιθ. τοῦ Διός, ἱεροῦς. Ἐπακρίου Διὸς Πόλιν, ἐν Ὀμ. ὡς γοναῖς 1. (Ἐνυμ. Μ. 352, 50) — Ἐπάκριος· Ζεὺς· ὁ ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ἡρῶν ἱδρῶν. ἐπὶ γὰρ τῶν ἡρῶν τοὺς βιμρούς αὐτῶν ἱδρῶν ὡς ἐπὶ πόλιν· Ἰσχύ., πρὸς. Ρύστ. 06. 1747. 59.

II. ἡ Ἐπακρία (ἐξ ὑπ. χώρα), τὸ ὄνομα μίτης ἐκ τῶν δώδεκα πόλεων εἰς αἱ συνήκισσε τοὺς κατοίκους τῆς Ἀττικῆς ὁ Κλέραφ, Στράβων 397. ἐπακροῦμαι, Ἀποθ., ἀκούω μετὰ προσοχῆς, ἀκροῦμαι, ἔ. ἢ, γελῶν ἐπηκροασίην πάλοι Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Γρυλῶν» 2. 1A. B. 360. 0, ἐνθα γράφεται: αἱ αἱ, γελῶν δ' ἐπηκροασίην.. πάλοι).

ἐπακροάμων, ὄνος, ὁ, ὁ ἐπακροῦμενος, ἐπακροατής, μ. γεν., ἐπακροάμων φωνῆς Θ. Στουδ. σ. 757, ἐκδ. ΜΙ.

ἐπακροάσεις, εὐσεβ. ἢ, τὸ ἐπακροῦσθαι, ἀκροῦσθαι μετὰ προσοχῆς, Ἐκδ. (Α' Βασίλ. 1E', 22), Ἀθανάσι. 1. 9D.

ἐπακροατής, ὁ, ὁ ἐπακροῦμενος, Ἰωάν. 1.

ἐπακρος, ὄν. (ἄκρα) ὅς κατὰ τὸ ἄκρον, παχὺν καὶ ἐπακρον ποιήσασθαι τὸν μοτὸν Ἰππ. 483. 24· ἐπακρά, τὰ εἰς στήθιν σπηγνῆναι, ἀπὲρ καὶ ἔξωρα· Γαληνὸς τῶν Ἰππ. Ἰλυσσ. ΚΕΨ. σ. 170· ἀνώτατον, εἰς τὸ ἐπακρον ὕψος ἱερῶν Ἀρχιμ. Τάφρ. Νομοί. Lambec. Bibl. Critic. 5. σ. 278A.

ἐπακταίος, α, ὄν. ὁ ἐπακταίος, Ὀππ. Ἀλ. 2. 127· ἀλλ. διτηρημένως ἐπ' ἀκτ· Καθ' Ἰσχύ. «Ἐπακταίος» Ποσειδών ἐν Σόμω.

ἐπακταῖον, ὄν. ἐπὶ τοῦ ἐπάγῳ, δι' ἐπάγειν, πόλεμον τῇ χώρᾳ Κικ. π. Ἀττ. 9. 4, 2. 2) πρὶναι τις νὰ ἐπακταῖον, μέτρον τινὶ Λουκ. πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 12.

ἐπακτής, ὄν. (ἐπάγω) Ἰσχυ. 1E. = ὁ κύνες ἐπάγων, κυνηγός, οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἵκανον ἐπακτῆρες Ὀδ. Τ. 43., πρὸς. 445· ἀνδρες ἐπακτῆρες Πλ. Ρ. 135· ὡσαύτως, ἀλγύς, Ἀπολλ. Ρῶδ. Α. 625.

ἐπακτικός, ἢ, ὄν. ὁ ἐπάγων = 1) ἐν τῇ λογικῇ ἐπαγωγικὸς ἀνθ. τῷ συλλογιστικῷ (ἴδε ἐπαγωγή), Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ἰστ. 1. 12. Τόπ. 1. 18, δ: — Ἐπὶ ἐπακτικῶς σκοπεῖν αὐτοὺς ἐν Φυσικ. 4. 3, 15. 2) ἡλυσιτικός, ἡλυσιτικός, Ἰλλιάδ. 4. 3· πρὸς τι Ἀθην. 52B.

ἐπάκτιος, ὄν. Εὐρ. ἐν «Σύνεσθαι» παρ' Ἀθην. 422A, καὶ -τα, ἰόν, Σοφ. Τρ. 1151, Ἀποσπ. 493, Εὐρ. Ἀνδρ. 853· (ἀκτῆ) — ὁ ἐπὶ τῇ ἀκτῇ, ὁ παρὰ τὴν ἀκτὴν, ἴδω· ἀκτ., πρὸς τὴν Σοφ. ἐν Αλ. 413. — Ἐπάκτιος· ὁ Ἐρμῆς ἐν Σικανῶνι· Ἰσχύ.

ἐπακτός, (ἢ), ὄν. (ἐπάγω) ὁ κομίζμενος ἐκ τινος μέρους, ὅσοι ἐπακτοὶν χρεόνται Ἰππ. π. Ἀρ. 286· ἰδίως· ὁ κομίζμενος ἢ ἐπαγόμενος ἐκ ἐξῆς χώρας, Λατ. publicanus, ἐπ. σῖτας Θουκ. 4. 20· πάντων ἐπακτῶν δεῖσθαι ὁ αὐτ. 7. 28· τῇ Ἑλλάδι περὶ τῇ μὴ... συντροφέος ἐστι, ἀρετὴ δὲ ἐπ. Περὶ 3. 102· ἐπὶ δασεί, τὸ ἐξῆς ἐπὶ προσεχόμενον, ὅδωρ εἰς ἐπακτὸν εἶς συμφορὰς, λέγω δὲ ἐπακτὸν μὲν οἷον ἐν ἐρίῳ, σύμφυτον δὲ οἷον ἐν γάλακτι Ἀριστ. Μετεωρολογ. 4. 5, 6, πρὸς. π. Ζ', Γεν. 3. 1, 12, Πλάτ. Πολ. 573B· ἐπ. πῆμα Εὐρ. Ἰππ. 318· κακὸν Φιλώδημ. ἐν Ἀλφ. 8. 5· ἐπ. πορ' ἀλλῶν δίκσιον Πλάτ. Πολ. 405B· ἐπακτὸς ἀκρος, ὃν αὐτὸς τις ἐκὼν αὐτῷ ἐπάγεται, τοῦτο ἐστὶν ἀκρίβει· εἰδὼς δὲ τοῦναντιον ὁ ἀλλὰ ὅθεν ἐπιερόμενος, ἀλλ' οὐκ αὐθάριτος. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Χαιρέστρατον καὶ Ἰουκράτης Ἀπολλωνιάτης ἐν τῷ πρὸς Δημόδικον παραίνεσιν, κτλ. Ἀριστοφ. Σουίδ., Ἰσχύ. ὅρκον ἐπακτὸν προσδεχέσθαι Ἰσοκρ. 6E. 2) ἐπὶ προσ., προϊ- μένα ἐπακτὸν ἀλλοτρίον, ποιμένα, δηλ. ἐσπότην, πληροῦν ἐκὼν ἐπακτὸν Πινδ. Ο. 10 (11). 107· οὐκ ἀστέρας ἀλλ' ἐπακτός ἐξ ἀλλῆς χθονὸς Εὐρ. Ἰων 290, πρὸς. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 327· οὕτως πῆδαν, ἐπακτοὶ δίκασται Σουλ. Ἐπιγρ. 2205. 18· ἰδίως ἐπὶ ἐξῆς συμμάχων ἢ μισοφρόνων, ἐπ. στρατιώτην, ὅτι οὐκ Αἰσχύλ. Θέσ. 583, Σοφ. Τρ. 259· ὅδωρ ὁ αὐτὸς ἐν Ο. Κ. 1525· ἐπακτῷ (ἐπιδόκτω), ἐκδ. Κοραῖ) θυνοῦμαι, εἰς ἐξῆς ἐκ μισοφρόνων στρατιωτικῆς δυνάμεως, Ἰσοκρ. 215C· ὡσαύτως, αὐτὸς δὲ μητρός ἐξέφυε Κρήσης, ἐφ' ἣ λείπον ἐπακτὸν εὐδρα, ἐφ' ἣ συλλεῖται ἐξῆς ἀνδρῶν, δηλ. μοιχῶν, Σοφ. Αλ. 129B· ἐπ. πο- τήρ, ψευδῆς πατήρ, Εὐρ. Ἰων 592. 3) ὁμιλῶν ἐπακτός ἐξῆς, ἐπαλῶν μακρόθεν πῶς, Πινδ. Π. 6. 10.

II. ὡς τὸ ἀσθαλίεσθαι, ὃν αὐτὸς αὐτῷ ἐπάγειται, κοῦτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξασρούμεθα Σοφ. Τρ. 491· γάμων ἐπακτὸν δταν Εὐρ. Φαλκ. 343.

III. ἐπακταί (ἐν. ἡμέρας), αἱ ἐμβόλιμοι, Ζωναρ. ἐν λ. ἐντεῦθεν, 2) ἐπακτῇ, ἡ διαφορὰ τοῦ πολιτικοῦ ἡλιακοῦ ἐναυτοῦ πρὸς τὸν τροπικόν, ἐν δὲ τῇ Ἑκκλησίᾳ ἡ διαφορὰ τοῦ ἡλιακοῦ πρὸς τὸν αἰλητικὸν ἡλιακόν, κτλ., Ἰσχύλ.

ἐπακτρεῖς, εἰς, = ἐπακτῆρ, κυνηγός, προσκίτι ὀλίγους, Ἰσχύ., Εὐστ. 1539. 25.

ἐπακτρεῖς, εἰς, ἢ, (ἐπάγω) ἐπαρὸν πλοῖον, λίμβος, Ξεν. Ὀλλην. 1. 1, 11, πρὸς. Αὐλ. Γελλ. 10. 25· — προσκίτι ἐπακτρεῖς, εἰς, ὁ ἐπαρὸν ληστρικὸν πλοῖον, Αἰσχίν. Στ. 9, Ἀρσ. π. Ἰσχυ. 2, 2.

ἐπακτρων, τό, -ἐπακτρεῖς, Νικ. Θηρ. 824.

ἐπαλαζνεύομαι, Ἀποθ., ἀλαζνεύομαι ἐπὶ τινι, μεγαλυνῶ, Ἰωσήφου Ἰουδ. Πάλ. 2. 18, 4. Καθ' Ἰσχύ., «ἐπαλαζνεύομαι» κατὰ τὸν νόμον.

ἐπαλλάττωμαι μέλλ. -ξω, ποιῶ, ἐγείρω, πολεμικὴν ἐπαλμαίνω, αὐτὸς δ' ἐπηλάττειν Αἰσχύλ. Θύβ. 197, πρὸς 934· μετὰ δὲ τοῦτο τῷ Ἑνυαλίῳ.. ἅμα ἐπηλάττειν Σεν. Κύρ. 7.1, 26.

ἐπαλλάττωμαι, ἴδε ἐν λ. ἐπαλεξω.

ἐπαλλάττωμαι, ἀποθ. μετ' ἄορ. παθ., περιπλάττωμαι, πολλὰ παθῶν καὶ πόλλ' ἐπαλγθεῖς Ὀδ. Δ. 81, 83· ὑποκατ. ἄορ. ἐπαλγθῶ Ε. 401.

ἐπαλλάσσειν, ἀγανακτῶ, τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσήυδα Παλλὰς Ἀθήνη ἐπὶ τοῖς λαχθεῖσιν. ὡς ἀλάστοις καὶ δεινοῖς ὄναι, δεινοπαύσασα (Σχόλ.), Ὀδ. Δ. 252, πρὸς. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 360, 557, Καθ' Ἡσύχ. ὁ ἐπαλαστήσασα σχετιάζασα, δεινοπαύσασα, ἐπιγαλεπήσασα.

ἐπαλγέω, ἀλγῶ, λυποῦμαι διὰ τινα, τῶν φθιμένων Εὐρ. Ἰκ. 58.

ἐπαλγής, ἐξ, ἀλγέος, Σερβάσιον 523, Ὀππ. Ἀλ. 4. 508.

ἐπαλγύνω, προξενῶ ἄλγος, ἐριμὴν πόνον, Νικ. Ἀλεξ. 335· οὐνεκ' ἄρ' αὐτὸν πληγὴ ἐπαλγύνεσκε θοοὺ παῖδας Κύνε. Σμ. 4, 416.—Μέσ., αἰσθάνομαι ἄλγος, ὥσπερ ἐπαλγυνόμενοι τοῖς συμφοραῖς Τζέζ. Ἰστ. 4. 398, 710.

ἐπαλγεῖν, τὸ, ἀλοιρῇ, ἐκζεμάτων ἐπάλειμα Δισκ. 1. 53, ἐν τέλει, Ἐπιγρ. Σηστού, Μουσ. καὶ Βιβλ. Σμυρ. 1878, σ. 20, 22.

ἐπαλειπτεῖν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐπαλείφω, δεῖ ἐπαλείφειν, Ὀρειβ. ἔκδ. Οὐαί. τ. 5, σ. 265.

ἐπαλείφω μέλλ. -ψω, ἐπιχρίω, ἐπὶ δ' οὐατ' ἀλείψαι ἐταίρων Ὀδ. Μ. 47· ἐξείλε δ' ἐτάροισιν ἐπ' οὐατα πᾶσιν ἀλείψα αὐτοὶ 177· κηρόν.. ὅν σφιν ἐπ' ὤσιν ἀλείψ' αὐτοὶ 200· ὁπόταν.. λειαινὴ ἐπαλείφουσα τὰ τροχυνθέγνα, ἐπιχρίουσα, Πλάτ. Τίμ. 86C· ἐπ. χροῶν ἐτέραν ἐφ' ἐτέραν Ἀριστ. π. Αἰσθ. 3, 13· ἐπ. τοὺς τοίχους, ἐπιχρίειν, Παισ. 6. 3, 15.

Πλάτ., τὸ ἐπαλείφειν Πλάτ. Αὐστ. 217C· ἐπολίληπται δ' κούταρος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5, 23, 8.

2) μεταρ., ἐκ τῆς συνηθείας τῶν ἀδελφῶν γὰρ ἀλείφονται, παρασκευάζω πρὸς μάχην, διενεγρίω, Πολύβ. 2. 51, 2, πρὸς. Ἰππ. 1147E· ἐπ. τινὰς τινα, διεγείρειν αὐτοὺς ἐναντίον τινός, Διογ. Α. 2. 38.

ἐπαλείφεις, εὖως, ἡ, τὸ ἐπαλείφειν, ἐπιχρίειν, Ε. Μ. 69. 41.

ἐπαλέξω μέλλ. -αλεξήσω, Ἐπικ. ῥημα. βοηθῶ, τῷ ἐπαλέξῃ ἵσσοσαν, ἐπικουρήσουσαν, βοηθήσουσαν (Σχόλ.), Ἰλ. 6. 365., Α. 428· ἀλλ' ἐπαλαλκόμεν ἄτη Ἐπ. ἄορ. 6' ἄπαρ.), παρασκευῇ βοηθεῖαν ἐναντίον τῆς δυστυχίας, Νικ. Θηρ. 352.

II. ἀποκρούω, ἀπομακρύνω, μῆπορ' ἐπὶ Γρῶεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἥμισρ' ἀντὶ ἐπαλεξήσειν Τρώεσσιν, μὴ ῥέποιε τοῖς Τρῶσιν ἀπασοδῆσειν τὴν κακὴν ἡμέραν βοηθοῦσαι αὐτοῖς (Θ. Γαζή), Ἰλ. Υ. 315.

ἐπαλετρεύω, ἀλγῶ, κοιν. ἀλέθω, μετὰ γεν. μύλῃς.. ἐπαλετρεύουσι, ἀλέθουσιν εἰς τὸν μύλον, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1077.

ἐπαλγθεῖς, ἴδε ἐν λ. ἐπαλδομαι.

ἐπαλγθεύω, ἀποδεικνύω τὴν ἀλήθειαν, βεβαιῶ, κυρῶ, τὴν αἰτίαν, τὸν λόγον Θουκ. 4. 85., 8. 52· Πλάτ. Διον. Ἀλ. 1. 58.

ἐπαλγθίζω, = τῷ προηγ., Ἡσύχ. ἐν λέξει ἐπηγλήθισεν, Εὐστ. Πονημ. 95. 42.

ἐπαλγῇ, ἐξ. (πρὸς ἀλέα) ἀλεεινός, πάρ δ' ἴθι χάλκειον θόρον καὶ ἐπαλέα λέαχην, θερμὴν ἐκ τοῦ ἡλίου ἢ τοῦ πυρός, Ἰλ. 11. 491, ἔνθα ἴδε Σχολιαστὰς. Ἄλλοι ἐνυμολογούσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ ἀλέξω = ἀβρυίζω καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ ἀλέα ἢ τὸ αὖ εἶναι βραχὺ, καὶ ἐρμηνεύουσι τὸ ἐπαλγῇ διὰ τοῦ πλήρους, ἐμπλεως—τὰ ἄριστα τῶν ἀναιγρῶν ἔχονσι—τὴν λέξιν διερρημένως ἐπ' ἀλέα, τρία ἄλλα ἔχουσι ἐπαλέα.

ἐπαλθέω, εὐρηται μόνον ἐν τῷ μέλλ. ἐπαλθῆσουσιν, ἄορ. ἐπαλθῆσεται—θεραπεύω, ἰωμαι τι, Νικ. Ἀλεξ. 395, 627· ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσ. τύπω, δ' αὐτὸς Θηρ. 654.

ἐπαλθῆς, ἐξ. ἱαματικός, Νικ. Θηρ. 500.

II. ἰστίμος, δ' αὐτὸς ἐν Ἀλεξ. 156.

ἐπαλινδύομαι, ἐπικαλύπτομαι, ἴχνια γὰρ νυχίοισιν ἐπηλινδύει· ἀνέμοισιν κινουμένης ἀμάθου Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1463· οὕτω καὶ ἐπαλινδύομαι ἐπικυλίωμαι, Νικ. Θηρ. 260.

ἐπαλκῆς, ἐξ. ἰσχυρός, βρωμελός, ἰσχυροποιός (Σχόλ.), ἀλλὰ νῦν γράφεται διερρημένως ἐπ' ἀλκῆς Αἰσχύλ. Χο. 415—τὸ χωρίον φαίνεται ἐφθαρμένον.

ἐπαλλαγή, ἡ = ἐπάλλαξις, γάμων ἐπαλλαγήν ποιεῖν Ἠρόδ. 1. 74 (ὅμοιον τῷ ἐπιγαμίας ποιεῖσθαι ἐν 2. 147· πρὸς Διον. Ἀλ. 10. 60)· ἐπερχομή, συναρμογή πράγματός τινος πρὸς ἕτερον, τὰς ἐπαλλαγὰς.. τῶν σωμάτων Ἀριστ. Ἀποσπ. 202.

ἐπαλλάξ, Ἐπίρρ. = ἐναλλάξ, Σεν. Ἰππ. 1. 7, Διδ. 19. 30.

ἐπάλλαξις, εὖως, ἡ ἀνταλλαγή, συναλλαγή, ὅμοιον τῷ ἐπαλ-λαγῇ, ἐπαλλάττειν ἀντὶ τοῦ συναλλάγαι ἢ μετεῖναι Ἀντιφῶν Ἀγν. 10. 60· Ἀριστ. Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 23· ἐπὶ τῶν πακτύλων, ὡς ὅταν παῖξαι τις σὺλόν, ἢ ταχεῖα κίνησις αὐτῶν, τὸ ταχὺ ἀναίσθητα μεταβάλλειν αὐτῶν, δ' αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3, 6, 7, π. Ἰππ. 2. 18, Πρὸς ἄλ. 31. 11.

2) συμπλοκή, διὰ τῆς ἐπαλλάξεως ταύτης Πλάτ. Σοφιστ. 240C· τὰς ἐπαλλάξεις τοῦ τοιοῦτου χάρακος Πολύβ. 18. 1. 11.

3) διαρροή, συμβαίνει δὲ πολλὰ ἐπάλλαξις τοῖς γένεσιν Ἀριστ. π. Γ. Γεν. 2. 1. 10.

ἐπαλλάσσω. Ἀστ. -ετώ· μέλλ. -άξω· ἐναλλάσσω, μετά-βάλλω· δ' Ὀρμ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον ἐν Ἰλ. Ν. 359· τοὶ δ' ἑριδοὺς κρατερῆς καὶ ὁμοῖον πολλοῖο πεῖραν ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν, ὅτλη· ἀνύοντες ἐναλλάξ τὰ σκευὴν τοῦ πολέμου ὅτε μὲν ὑπὲρ τούτων ἦτε δὲ ὑπὲρ ἐκείνων· ἄλλοι δ' αὖτε ἐρμηνεύουσι, συνάψαντες, συνδύσαντες· τοὺς πολεμικοὺς οὕτως ὥστε νὰ διαρκέσῃ ὁ πόλεμος ἐπὶ πολὺ, ἴδε Εὐστ., Ἰλ. 937, 26, κλ., πρὸς. Μ. 436, Ἰλ. Υ. 101, καὶ Ο. 413· ἐπαλλάττοντες ἄλματα, πηδῶντες εἰς τὰ ἔγχε ἀλλήλων, Σεν. Κυν. 5. 20· ἐπὶ σκευαγῶν ἔγχεων (τῶν καρχαροδόντων), καρχαροδόντα.. ἔστιν ὅσα ἐπαλλάττει τοὺς ὁδόντας τοὺς δόξεις, ὅτλη, ὅσα ἔχουσιν αὐτοὶ· ἐπαλλάττοντας, ἐναλλάξ ἐπιπύοντας εἰς τὰ διαστήματα ἀλλήλων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 1. 51· ἐν τῷ π. Ζ. Μορ. 3. 1, 5, ὁμιλῶν περὶ τῶν ὁδόντων τῶν καρχαροδόντων ἔγχεων, λέγει· ἐναλλάξ ἐπιπύουσιν.. ὅπως μὴ ἀμύνωνται τριδόμενοι πρὸς ἀλλήλους ἴδε κατωτ. Π. 1· Παλ., δ' ἀπαυροῦμαι πρὸς ἕτερον, ὁδοῖται.. ὡς ἥκιστα ἀν' ἀλλήλοισι ἐπαλλάττοτο Σεν. Ἰππ. 3. 3· περιεστῶτας (τοὺς πείσαντες αἰχμαλώτους βασιλεῖς) ἐπηλαγμέναις δι' ἀλλήλων ταῖς χερσὶ, κρατοῦντες ἀλλήλων τὰς χεῖρας ἐν σχήματι χιαστί, Πλουτ. Λοσυκὺλ. 21, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῖ· ποὺς ἐπαλλαχθεὶς ποδὶ, Λατ. consociatus, προταθεὶς πέραν τοῦ ποδὸς τοῦ ἀντιπάλου, ὡς συμβαίνει ἐν ταῖς συστάσιν μάχαις, Εὐρ. Ἰπρ. 836· μὴ πη δ' λόγος ἐπολασθηθῇ, οὐτέρως ἐρμηνεύειν (Κοραῖ), Σεν. Ἀπομν. 3. 8. 1.

II. ἐδόντες ἐπαλλάσσοντες, ἐναλλάξ ἐπιπύοντες ἀλλήλους (ἴδε ἀνωτ.), Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 1, 5, π. Ζ. Γεν. 2. 1. 22· πρὸς Θεόφρ. π. Φυσ. Ἰστ. 4. 6, 10.

2) μεταβαίνειν ἐκ τοῦ ἑνὸς εἰς ἕτερον, ἔχω στενὴν συγγένειαν, ἐπὶ εὖο γενῶν ἔγχεων, κτλ. (πρὸς. Ἐπαμφοτερίζω II), Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 4. 1. 1· τοῦτο μόνον ἐπ., ἔχει τὰς ἰδιότητας ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, αὐτοὶ 4. 6, 3· ἡ φύκη ἐπ. τῷ γένει τῶν ἰχθύων δ' αὐτοῖς π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 1. 52· ἐπὶ τυραννίδος, τυραννίδος δ' εἶδῃ εὖο μὲν ἐνδεῶμεν.. διὰ τὸ τὴν δύναμιν ἐπαλλάττειν πῶς αὐτῶν καὶ πρὸς τὴν βασιλείαν δ' αὐτοῖς ἐν Πολιτικ. 4. 10, 2, πρὸς. 6. 1, 3· δ' ποιεῖ τοὺς λόγους ἐπ., ἀριβόλους, ἀσαφεῖς, αὐτοὶ 1. 6, 3, πρὸς. 9. 15.

ἐπαλληλία, ἡ, ἡ τοποθέτησις δύο ἢ πολλῶν ὁμοίων πράγματων ἐπαλληλῶς, ὅτλη. τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, κυρίως ἐπὶ γραμμάτων, τῶν φωνηέντων ἐπαλληλῶς καὶ συμπτώσεσι Εὐστ. 11. 32· Ἐτυμ. Μ. 576. 3. Ἀράκων 43, 23· ἐπὶ πυκνῆς χρήσεως φωνάκων, ἡ δὲ τῶν.. φωνηέντων κατάχρησις καὶ ἐπαλληλία Γαλην. 19. 679.

ἐπαλληλος, ὁν, ὡσαύτως ἡ, ὁν, ἁλῶν Κ. 74. 10· (ἀλλήλων). ὁ εἰς ἀμείσως μετὰ τὸν ἄλλον, ἐν συνεχείᾳ τῶς, φάλαγγ, τάξεις Πολύβ. 2. 60, 9., 11. 11· συνεχῆς, βόη Ἡρωδ. 2. 7, 6· ὁσπᾶναι Σουλ. Ἐπιγρ. 1625. 35· ἐπ. πληγαί, καταπερόμεναι ἐν ταχεῖα διαδόχῃ, Ἀλκίφρων 3. 6.

II. ἐπαλληλοῖν χερσίν, διὰ χερῶν ἀλλήλων (κατὰ τὸν Ἑρμάνον ἀντὶ ἐπ' ἀλλ-), Σορ. Ἀντιγρ. 57· πρὸς, ἐπάλληλοι φθοραὶ ἐν Φιλων 2. 175, καὶ ἴδε τὴν λέξιν ἀλλήλουφονος.

III. Ἐπίρρ. ἐπαλληλῶς, ἐπα-νελημμένως, ἀδικήτως, φυτὸν.. καρποφοροῦν δι' ὅλου τοῦ ἔτους ἐπαλληλῶς Διοσκ. 1. 166· ἐπαλληλῶς ἔχοντα, τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἢ κατὰ πρόσωπον, Ἀθήν. 4561).

ἐπαλληλότης, ἡτος, ἡ = ἐπαλληλία, Ἀπολλ. ἐν Α. Β. 425. 14.

ἐπαλλά-καυλος, ὁν, στερηρόμορος ἐπὶ τοῦ καυλοῦ ἑτέρου φυ-τού, ὡς τὰ ἀναρριχόμενα φυτά, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 18, 9 καὶ 11, ἔνθα προεβλήθη ἡ γράφη ἐπαλλόκαρπος, ὁν, φέρων καρπὸν ἐπὶ ἑτέρου δένδρου.

ἐπάλλυδις, Ἐπίρρ. = ἀλλυδὶς, Χρησμ. Σιδυλλ. 10. 97.

ἐπάλμενος, ἴδε τὸ ῥημα ἐπάλλομαι.

ἐπάλλεον, τό, ὑποκ. τοῦ ἐπαλέξαι, Ἐπιγρ. Ἀστ. παρὰ Müller Goll. ἐν ἔτει 1836, σ. 34, 54.

ἐπαλέξαι, εὖως, ἡ (ἐπαλέξω) μέσων ἀμύνης· τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ἐπάλξει, ὡς καὶ νῦν, Ἰλ. Μ. 263, Ἠρόδ. 9. 7, Αἰσχύλ. Θύβ. 30, 158, Εὐρ. Φοίν. 1158, κτλ., καὶ τὰς ἐπάλλεας ἀπώσαντες, διὰ τοῦ μεταπυργίου ὑπερέβαινον ἑσθλ. 3. 23· αἱ οἰκίαι.. ἐπάλλεαι λαμβάνουσαι δ' αὐτὸς 4. 69· ἀπ' οἰκίων ἐπάλλεαι ἔχουσιν αὐτοὶ 115, καὶ ἴδε κρῶσσαι· ἐν τῷ ἐνίκῳ, δ' ῥα τελέχως ἐντὸς κεῖτο μέγας παρ' ἐπαλεῖν Ἰλ. Μ. 381, κτλ.. (ὁ-δαμοῦ ἐν Ὀδ.)· οἱ παρ' ἐπαλεῖν, οἱ ὑπερασπισταὶ τοῦ τείχους, Θουκ. 2. 13, πρὸς. 7. 28· Ἀριστοφ. Ἀχ. 72.

2) μεταρ., προ-στασία, ὑπεράσπισις, ἀντιλήψις, Αἰσχύλ. Ἀγ. 381· τὴν δ' ἡμῖν ἔχω σωτηρίαν ἐπαλεῖν Εὐρ. Ὀρ. 1203, κτλ. Κατὰ Α. Β. 243. 15, ἐπάλξει, ἔσχαται τειχῶν, προμαχῶνες, ὥς. ἔστι δὲ καὶ δικα-στήριον τῶν φονικῶν, ἡκολόδηται δὲ πρὸς τῷ πρυτανεῖν.

ἐπαλέξτης [τ] λίθος, ὁ ἐπάνω τῆς ἐπάλλεως· Ἐτυμ. Μ. 353, 28, Χοιροδ., κλ.

ἐπαλπνος, ὁν, (ἴδε ἄλπνιστος), ἡλύς, προσηγνῆς, τοῖς οὐτε νόστος ὁμῶς ἐπαλπνος ἐν Πυθιάδι κρήνῃ, οὐστεισι (τοῖς ἡ-τηγέσιν) ἐκ τῆς Πυθίης ἢ ἀνακομιδῇ οὐτε ἡδύτα οὐτε προσηγνῆς ἀγ-νεστο (Σχόλ.), Πινδ. Π. 8. 120.

ἐπιπλοτο (κατὰ Βεκαῖρον ἐπαπλοτο). ἴδε καὶ βῆμα ἐπαπλομαι, καὶ πρὸς ἀναπαλλομαι.

ἐπαλλώσσης, ου, ἥ (κατὰ Λοβίτκ. ἐν Φρυν. 254) -ωσσης, οὔ, ὅ, (ἀλλοῶν) ὁ ἄλλων ἐν ὑποζυγίῳ, ἄλλωσσης, ὤν, Οἶκ. 18. 5. ἐπαμαξεύω, ἴων. ἀντὶ ἐφαμα-, ἐπέρχομαι δι' ἀμάξης, γῆ. οὐδ' ἐπημαξευμένη τροχόισι, οὐδ' ἔχουσα ἔχνη τροχῶν ἀνάτης, αἰ' ἥς δὲν διήλθεν ἀμάξα, Σοφ. Ἀντιγ. 251.

ἐπαμάσσομαι· μέλλ. -ήσομαι, Μέσ., ἐπισωρεύω τι δι' ἱμαντῶν συνάγων αὐτὸ ἐκ τοῦ ἐξέστου, εὐνὴν ἐπαμίσσοτο χειρὶν, ἐπισώρευσε διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἐσχημάτισε στρώμα (ἐκ φύλλων), Ὁδ. Ε. 482. πρὸς. ἀφύσσω II. γῆν ἐπαμίσσομενον ὄϊον, 428, πρὸς. Ἀφολ. Π. 7. 446. γῆν ἐπαμίσσομενος, ἐπισωρεύσας χῶμα, Πρὸς. 8. 24. οὕτως, ἐπ. κόνιν Πολύτων 2.1.13. ἐπ. τινὶ τι Πλούτ. 2. 282B. — Παρὰ μεταγεν. ἀπαμίσσῃ τὸ ἐνεργ. κόνιν ἐπαμίσσαι Διογ. Α. 8. 79, πρὸς. Παρὰ. Βίον Πλούτ. 192. ὁ τύπος ἐφαμάς ἐν Πλάτῳ. 2. 20 δὲν εἶναι βεβαίως ὀρθόν· ἀλλ' ἔδε σημ. Κοραῆ ἐν Β' τόμ. σ. 80 τῶν Πλ. Διήγοι.

ἐπαμβάλω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐπαναβαίνειν, Ὀππ. Ἀλ. 3. 638. ἐπαμβάττω, ἄρως, ὅ, ποιητ. ἀντὶ ἐπαναβάτης, ὁ ἀναβαίνειν ἐπὶ τινος, ὁ προσβάλλων εἰ, νόσοι σορκῶν ἐπαμβάττωρες, ἐπὶ λαπρωδῶν ἐξανθιμῶν, Δίσχυλ. Χο 280 (ἐπεμβάττωρες Λιπαῖται). ἐπαμβλήθων, ἐπαμβληθόν, Ἐπέρρ. ποιητ. ἀντὶ ἐπαναβ-. ἐπαμβλύνω, πλημμελ. γραρ. ἀντὶ ἀπαμβλύνω, ἐν Ἀρτεμίδ. 3. 38.

ἐπαμειβώ· μέλλ. -ψω, ἀνταλλάσσω, τεύχεα δ' ἀλλήλοισι ἐπαμειβόμεν Ἰλ. 2. 230. φύσεις ἐπ. Ὀρρ. Ἀργ. 420. — Μέσ., νίκη δ' ἐπαμειβεται ἀνδρας, ὡς νίκη δὲ ἐξ ἀμοιβῆς παραγίνεται, ἐναλλάξ πρὸς ἄλλον καὶ ἄλλον χωροῦσας (Θ. Ἰατρ.), Πλ. Ζ. 339. ἐσαφτις δ' ἐτέρους ἐπαμειβεται (ἐξυπ. κήδεα) Ἀρχιλ. 8. 9. ἐπαμεριμνέω, ἐπαναπαύομαι, στέργω, μένω εὐχαριστημένος, βουλόμηνος ἡμῶς μὴ ἐπαμεριμνεῖν τοῖς προεδιωμένοις, ἀλλ' ἐσχημαίρει εἰς τὸ πρόσω προκόπτειν Βασίλ. τ. 3. σ. 124D. ἐπαμερος [αἰ], ον, Ἀφολ. ἀντὶ ἐφ' ἡμερος, Πινδ. Π. 8. 135. ἐπαμμένος, ἴων. ἀντὶ ἐφημμένος, μετοχ. παθ. προκμ. τοῦ ἐφάπτω.

ἐπαμοιένω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐπαναμείνω, Δίσχυλ. Πρ. 605. ἐπαμοιβάδεις, Ἐπέρρ. (ἐπαμειβόμεν), ἀμοιβαίως, ὡς ὅρα ποιητοὶ ἀλλήλοισιν ἐφυν ἐπαμοιβάδεις, ἐπεφύκεισαν ἐπιπεπλεγμένοι ἀμοιβαίως ἄλληλοις, Ὁδ. Ε. 481. ἐναλλάξ, ἐπαμοιβάδεις ἀνδρα ἔκαστον Ἀπολλ. Ρίζ. Δ. 1030. — Παρ' Ἰων. ἐπαμοιβάδων, «ἐπαμοιβάδων» ἐναλλάξ.

ἐπαμοιβάως, = τῷ ἐπομ., Βοτθ. ἐν μεταφρ. Ἐλλ. ὑπὸ Πλανούδ σ. 50.

ἐπαμοιβίος, ον, = τῷ ἐπομ., ἐπαμοιβία ἔργα, συλλαβητικά, ἐμπορικά ἔργα, Ὀμ. Ἰγν. εἰς Ἐρμ. 516 (τὸ ἐν Μέσῳ ἀντίγραφ. ἔχει ἐπ' ἀμοιβήσια, ὅθεν ὁ Voll. ἐπαμοιβήσια).

ἐπαμοιβός, ον, (ἐπαμειβόμεν) ἀμοιβαίως κείμενος, ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἐπὶ κεράμῳ τῆς στέγης, Ἀπολλ. Ρίζ. Β. 1076. παρ' Ὀμ. ἐπαμοιβός, ὁ, ἔδε τὴν λέξιν.

ἐπαμπέχω· μέλλ. ἐπαμψέξω· ὁρ. δ' ἐπημπισχον, ἀπαρ. ἐπαμπισχεῖν· — ἐπικαλύπτω, ἐπ. γῆν τινὶ Εὐρ. Τρω. 1148. ὕδρι καὶ κόμῳ ἐπαμπέχειν τι Πλούτ. Ὁθων 5, πρὸς. Σερτῶρ. 10. — Μέσ., καλύπτω ἑμαυτὸν, καλύπτομαι, Πλούτ. 2.1102C.

ἐπαμπήγνυμι, ποιητ. ἀντὶ ἐπαναπ-, Ὀρρ. Ἀργον. 317.

ἐπαμπισχόμαι, Μέσ. = ἐπαμπέχομαι, Φίλων 1. 562.

ἐπαμπύοντορ, ορος, ὁ, ὑπερχασιστής, βυθός, Ὁδ. Π. 263. ὡς θηλ., ἐν Ὀρρ. Λιβ. 581.

ἐπαμύων, σπειδῶ εἰς βοήθειάν τινος, μετὰ δοσ., ὅρρ. ἐπαμύων Τρώεσσ' Ἰλ. 2. 361., Σ. 99 κ. ἄλλ., Θουκ. 3. 14 κ. ἄλλ., Λυσ. 139. 30. κλ. 2) ἀπολ., ἐν Ἰλ. Π. 340 κ. ἄλλ. (ἀλλ. οὐδαμῶς ἐν τῇ Ὁδ.), οὕτως ἐν Πρὸς. 9. 61, Θουκ. 1. 25, 101, Λυσ. 97. 42. κλ. τῶν ἐπαμυνόντων λόγων, ὡς εἰρήθεοι Πλάτ. Νόμοι 891B.

ἐπαμφέρω, ἀντὶ ἐπαναφέρω, Σόλ. Ἀποσπ. 19. 2.

ἐπαμφερέννυμι, ἐπαμύων, ἐπικαλύπτω, ἀκαπέζω, ἐπαμφεῖσαι, [τὴν ἀνυχίαν] χρήμασι Μένανδρ. ἐν Πλουτῳ, 4. 5. Κατὰ Μαίνοκε, ἐπαμφεῖσαι, ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. ἐπαμφεῖσθαι, πρὸς. Ἀριστοῦ. 1. 72. — Παθ., ἐπημφιεσμένος πτ(λον) Σοφ. Ἀποσπ. 708.

ἐπαμφεῖσκα = ἐπαμφερέννυμι, «ἐπαμφεῖσαντες» ἐνδύνοντες Ἰππύχ.

ἐπαμφοτερής, πλημμελ. γραφὴ ἐν Φίλωνι τ. 6, σ. 224 ἀντὶ τοῦ ἐπαμφοτεριστής, αὐτοῦ ἐπαμφοτερής, ἀντιλήφιστος ὢν, τραπτόν εἰς τὸ ἐπαμφοτεριστής Κόντος ἐν Ἀθηνᾶς τόμῳ 1, σ. 306. ἴδε ἐπαμφοτεριστής.

ἐπαμφοτερειζόντως, Ἐπέρρ., κατὰ τρόπον διτορυόμενον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εὐρ. 854.

ἐπαμφοτερίζω· μέλλ. Ἀτε. -ῶ, εἴμαι καὶ τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο.

1) ἐπὶ λέξεων ἢ φράσεων ἐπιδύομαι διπλὴν ἐρμηνείαν, ἐκλαμβάνομαι διττῶς, εἴμαι ἀμφίβολος, Πλάτ. Πολ. 470B, C.

2) ἐπὶ προσώπων, ἐν δαιμόνῳ καὶ ἄλλῳ πρὸς παῖδα ἐκ τῶν δύο μερῶν κλίνω, ἢ διαμενῶ οὐδέποτε, Φιρεαρ. ἐν Ἀδύρῳλοις 3, Θουκ. 8. 83. ἀμειψαντεύομαι, ἀμειψάμεν, μετὰ δύο φρονιμῶ-

των, Πλάτ. Φαῖδρ. 247D, πρὸς. Ἰσοκρ. 283A. ἐπ. τὴν γυναικὴν Φίλων 2.170. τοῖς λογιμοῖσι Πλούτ. Μάρ. 40. λοξά καὶ ἐπαμφοτερίζοντα, ἀποκρινόμενος Λουκ. Θ. Διδλ. 16.1.

3) ἐπὶ φωνηέντων, εὐνοῦμαι νὰ ληρθῶ καὶ ὡς βραχύν, καὶ ὡς μακρόν, Ἀριστοῦ. Κορυθαίαν 44.

II. ἀμολῶμαι πρὸς ἀμφοτέρω, εἴμαι ἢ κίμαι μετὰ δύο ἀμφοτέρων, ἐπὶ ῥήματι τινὶ μετεχόντων εἰς φύσιν δύο ἄλλων ῥήματι ἀντικόντων ἑκάτερον εἰς ἄλλο γένος (πρὸς. ἐπαλλῶσσω II. 2), ἐπὶ τοῦ καὶ νυκτερίζων, αἱ φύκαι δὲ καὶ αἱ νυκτερίζες διὰ τὸ ἐπαμφοτερίζειν αἱ μὲν τοῖς ἐνυδρῶσι καὶ περὶ αἱ δὲ τοῖς πτηνοῖσι καὶ περὶ αἱ, διὰ τοῦτο ἀμφοτέρων τε μετεχούσι καὶ οὐδετέρων Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4.13, 28, πρὸς. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 2, 2. ἐπὶ πύλων, ἐνια. τῶν ζώων ἐπαμφοτερίζει τὴν φύσιν τῶν τ' ἀνθρώπων καὶ τοῖς τετραπόσιν, οἷον πύθηκοι, κτλ., αὐτοὶ 2. 8, 1, πρὸς. π. Ζ. Μορ. 4.10, 58. ὁ ἀνθρώπος ἐπαμφ. πᾶσι τοῖς γένεσι ὁ αὐτὸς π. Ζ. Πεν. 4. 4. 30, κ. ἄλλ.

III. ἀπολ., ἐπαρκῶ ἀμφοτέρω, αὐτοὶ 4. 8, 16. ἐπαμφοτερισμός, ὁ, τὸ ἐπαμφοτερίζειν, τὸ ταλαντεύεσθαι δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἐν ἑαυτῷ, ὡς πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, Ἀρριαν. Ἐπικτ. 4. 2, 5. ἐνδοσπασμός, ἀδεσπαστής, Φίλων 2. 202.

ἐπαμφοτεριστής, ὁ, ὁ ἐπαμφοτερίζων, Φίλων 1.176, 20. πρὸς.

ἐπαμφοτερής.

ἐπαμφοτέρος, ον, = ἀμφοτέρος, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 2. 9.

II. ἐπαμφοτερίζω, Φιλόστρ. 543. — Ἐπέρρ. -ρωσ, ἐπαμφοτέρως εἰπεῖν Φιλόστρ. 519.

ἐπάμω, ον, ὁ (ἐπαμειβόμεν) -ἐπαμω, ἀνδρῶν, ὑπερήτης, ἐπαμωρόν (ἐκ τοῦ Ἰππύχ.) ἐν Κλειτάρχῳ παρ' Ἀθην. 267C.

ἐπάμω, σύνθεσις, μεταγεν. τύπος τοῦ ἐπὶ ἐπὶ ἴδε ἐπαῖ Δ. II.

ἐπαναδομιάς, ἡ ἐπαναδομασία, ὁ, βασιλεὺς κλιμακοῦ, Πλάτ. Συμπ. 211C.

ἐπαναβαίνειν· μέλλ. -βήσομαι, ἀναβαίνειν ἐπὶ τινος, ἀναβαίνειν, ἐπὶ τῷ Ἀριστοφ. Νερ. 1487, πρὸς. Ἰππ. 169. ἐπαναδομῶντων (ὅλη. ἐπὶ τῶν ἰππων) Ἰπρὸς. 3. 85. ἐπὶ ἀσπίδος, ὑφούμαι, συναρτίζομαι ὑπερῶν τοῦ ἑλκύνοντος, Ἀριστ. Μεταμρ. 1. 6, 2.

2) ἐπὶ ῥήματι, ὁχέω, βατεύω, ὁ αὐτὸς περὶ τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 2, 9. ὅλ.

3) ἐπέρχομαι, τὸ γῆρας ἐπαναδᾶν Κωμ. Ἀνώνυμ. 58.

II. βαίνειν, πηγαίνειν εἰς τὰ μεσσηγία, Θουκ. 7. 29.

ἀνέρχομαι, ἀναβαίνειν, ὤν, Κύρ. 2. 1, 23. ἐπὶ αἰνῶν, ἐπὶ τὰ θνητῶν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 8. 19, πρὸς. Φυσ. 8. 5, 14. τὸ ἐπαναδομῶντος Σίλτ. Ἐμπ. Π. 1. 174.

ἐπαναβάλλω· μέλλ. -βάλλω, ἐπαρτίζω, Μέσ., ἐπαναβάλλωμαι, ῥίπτω ἐπάνω μου, φορῶ, καὶ θαλάσσια τάνερετά γ' ἄπρ κελύφατε ἐπαναβάλεσθε (πρὸς. ἐπαναβληθόν) Ἀριστοφ. Ἰκκλ. 276. «περιτολίσσασθε» Σχόλ., πρὸς. Σούτ.

II. γίγναι, ἀνύω, τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν Κλήμ. Ἀλ. 294, πρὸς. Ἀθην. 529A.

III. ἐν τῷ Μέσ. κύρω, ἀναβάλλω τι, τρία ἔτεα ἐπα-

νεβάλετο τὴν Σαρδίων ἄλωσιν Ἰπρὸς. 1. 91.

ἐπαναβάσεις, εὐς, ἡ = ἀνάβασις, Σουεστ. Ἐπιστ. II ἐν εἰδή.

2) ἀναγωγή, Ὀργίν. IV. 145A.

ἐπαναδομιάς = ἐπαναδομιάς, μεταγεν. — Κατὰ Κόντον (Δ. Θηνᾶ, τ. Δ'. 336) ἀπαναδομιάς, πλημμελής ἀντιγραφὴ Ἰππ. Μισκων. Βιβλ. Σόθρ. τόμ. Δ', σ. 203. ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ ἐπαναδομιάς — εὐρηται διμῶς καὶ ἐν Πρὸς κλμ (σ. 21, 9) ἐπαναδομιάς, διορθούμενον εἰς ἐπαναδομιάς ἐν τοῖς σχολίοις.

ἐπαναδομῶντος, Ἐπέρρ., ἐν ὑψηλότητι ἐναοῖς, πνευματικῶς, οὐκ κατὰ λέξιν, Ὀργίν. III. 868D, Βασίλ. J. 288C.

ἐπαναδομῶντος, μεταβατικὸν τοῦ ἐπαναβαίνειν, ἀναδομῶντος ἐπάνω εἰς τι, ἐπαναδομῶντες ἀνδρας (ἐξυπ. τοῖς πύργοις) πλείους Θουκ. 3. 23, πρὸς. Δίωνα Κ. 50. 23.

2) αὐτόν τι, κοινῶς ἀναδομῶντος, ἐνοίκιον ἐπαναδομῶντος Γρηγόρ. 612C, Ἀνέκτ. Βοίκι. τ. 5. σ. 108.

ἐπαναδομῶντος· μέλλ. -δομῶμαι, ἐπαμφοτερίζω εἰς τὴν ζωὴν, Κλύμ. 10. 15.

ἐπαναδομῶντος, Ἐπέρρ., κοινῶς ὀργιᾶς, ἐρριμμένα ἐπάνω, ἐπὶ [τοῖς κίθωσι] εἰρήνης εἴματα. ἐπαναδομῶντος φορέουσι Ἰπρὸς. 2. 81, πρὸς. ἐπαναδομῶντος.

II. ποιητ. ἐπαμοληθῶν καὶ -δομῶντος ὑπαναδομῶντος, ἀνακρουόμενος Ἰππύχ.

ἐπαναδομῶντος, βασιλεὺς ἐπάνω εἰς τι, μετὰ δεξ., πύργους καὶ λῶντες ἐπαναδομῶντος Χορδ. ἐν Ἀνέκτ. Κραμπερ. τ. 2. σ. 198. 39.

ἐπαναδομῶντος· μέλλ. ἐπαναδομῶμαι, ἀνακράζω, θαμίν Ἐπαναδομῶντες Ἀριστοφ. Πλ. 292.

ἐπαναδομῶντος, ἀναγινώσκω ἐκ νέου ἢ μεγαλοφώνως, Λυσ. 117. 40, Πολύβ. 31. 21, 10. ἐπ. τινὶ, ἐπὶ διδασκάλου, Σίλτ. Ἐμπ. π. M. 10. 19.

ἐπαναδομῶντος· μέλλ. -άσω, ἀνακράζω, πρὶς πρὶς καὶ ἀπαρ., ἀλλ' ἐπηγάγετε νιν διὰς γαλινὰς πρὸς βίαν πράσσειν τὸς Δίσχυλ. Πρ. 671, Ἀριστοφ. (Ἰπρ. 1083, Π. 799. οὕτως ἐν τῷ Παθ. ἄρα ἐπὶ ἐπαναδομῶντος αὐτοὶ 355. — τὸ ἀπαρ. συνηθεῖς παραλείπεται, οὐδ' ἐπηγάγετε οὐδέ τις (ἐξυπ. οὐτάρ πρὸς-νός) Ἰπρὸς. 5. 130, πρὸς. Ἀριστοφ. Πλ. 593, Θουκ. 4. 31.

ἐπανόγκασμα, τό, τὸ ἐπαγκάζον, Νεμέσ. π. Φύσ. Ἀνθρώπου π. 53.

ἐπαναγκαστής, οὗ, ὁ, ὁ ἐπαναγκάζων εἰς τι, εἰσπράκτωρ φόρων, φορολόγος, Σύμμ. ἐν Ἰωβ Γ. 13.

ἐπ'ἀνάγκης (ἀνάγκη) ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ οὐδετέρῃ: 1) ἐπ'ἀνάγκης [ἐπεὶ]. εἶναι ἐπ'ἀνάγκης, ἀναγκαῖον, ἀνάγκη, μετ' ἀπαρ., Ἀνδοκ. 23.7, Πλάτ., κλ. ἐπ. μὴδὲν ἔστω, ὥς μὴ ὑπάρχῃ καταναγκασμός τις, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 765D, πρὸλ. Συμπ. 176E. 2) ὡς Ἐπίρρ., κατ' ἀνάγκην, ἀναγκαστικῶς, ἐπ'ἀνάγκης κομῶντες, ἔχοντες μακρὰν κόμην κατ' ἐπικρατήσαν ἔθιμον, Ἠρόδ. 1.82· ἐπ. λέγειν Δισχύλ. 4.18, πρὸλ. Δημ. 909.8· ἐπ. λαθεῖν Μένανδρ. ἐν Ἀδελφ. 50· ἐπ. βουλήν ἀθροίζετω Σουλ. Ἐπιγρ. 355.51· τύπος τις ἐπ'ἀναγκῶν ἀπαντᾷ αὐτόθι 365D. 19.—Ἰδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 52, 53.

ἐπαναγορεύω, ἀναγορεύω, διακηρύττω δημόσια· ἀπρόσωπ. ἐν τῇ Παθ. ἐπαναγορεύεται, γίνεται προκήρυξις, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1072.

ἐπαναγράφω, ἀναγράφω, καθὼς ἐν τῷ γαρτοφυλακίῳ ἐπαναγράφονται Χειρογρ. ἐν Raudin. Catal. Bibl. Med. τ.1, σ.11A.

ἐπανάγω, μετ' ἀξω, ἀξω ἐπάνω, ἐπομένως, 1) ἀνακινῶ, διεγείρω, ἐξεγείρω (πρὸλ. τὸ Γερμ. anforingen), τὸν θυμὸν Ἠρόδ. 7.160. 2) ἀναψῶ, εἰς ἡρωικὴν τάξιν Δημ. 1391.22.

II, ἄγω ἐπάνω, ἄγω εἰς, οἷον πρὸς τὸ φῶς ἐπανάγειν Πλάτ. Νόμοι 721A. 2) ἀποσύρω, ἐπανῆγε τὸ στρατόπεδον εἰς τὴν εὐρυχωρίαν μᾶλλον Θουκ. 7.3· σύρω ὀπίσω, προβαλλόμενος μὲν τὰ ἀριστερά, ἐπανάγων δὲ τὰ δεξιὰ Ξεν. Ἰππ. 12.13 ὄγω ὀπίσω, ἐπαναφέρω, ἐπανήγαγον ὡς ὑμῖς Δημ. 271.17· λαβὼν ἐπανόξω, σύαγον εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ λέοντα καὶ λύκον Ἀντιφ. Ἀρπ. 1. 3) ἐπαναφέρω τινα εἰς τι, τοὺς ἄρχοντας πάλιν ἐπανάγειν (αὐτὸν) εἰς τὸν περὶ τοῦ πράγματος δεῖ λόγον Πλάτ. Νόμοι 919B· τὸν λόγον ἐπὶ τῇ ὑπόθεσιν Ξεν. Ἀπομν. 4.6, 13· ἐδυσχεράνατε καὶ ἐμαυτὸν ἐπανήγαγον ἀπὸ τῶν τότε κακῶν, ἀπεμάκρυνα, Πλάτ. Ἐπιστ. 325A· εἰς ἐλευθερίαν τὰ πράγματα Δημ. 196.7· τὰ ἀδικήματα εἰς τὰ κοινὰ δικαστήρια ἐπ. Πλάτ. Νόμοι 846B, πρὸλ. Διογ. Λ. 10.128.—Παθ., ἐπαναγέσθω πάλιν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας Ἀριστ. Πολιτικ. 4.14, 16.

III, ἀμεταβ., ἀποσύρωμαι, ὑποχωρῶ, Ξεν. Κύρ. 4.1, 3· ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, ἐπὶ τὴ Πολυδ. 3.5.9, κτλ. IV, ἐξάγω εἰς τὸ πέρατος, ἐπανήγογεν ἂν τὸ κέρασ ἀπὸ τῆς γῆς κατὰ ταῦτα τὰ χωρία Ξεν. Ἑλλην. 6.2, 28· ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαναγαγεῖν ὀλίγον (ἐξυπ. τὸ πλεον) Εὐαγγ. κ. Λουκ. ε', 3.—Παθ., ἐξέρχομαι εἰς τὸ πέρατος· ἐνατεῖον τινα, τινὶ Ἠρόδ. 9.98· ἐπανάγεσθαι ταῖς νουσί Θουκ. 8.42· καὶ ἀπολ., Ἠρόδ. 7.194, Ξεν. Ἑλλην. 2.1, 24· ἐπὶ τὴν Χίον αὐτόθι 1.6, 38.

V, ἐν τῇ Παθ. ὡσαύτως, ἐπὶ πλεοντικῶν, φέρομαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τι μέρος, εἰς τινα τόπον, τοὺς ἂν λάβωσι Ἑλλήνων ἐπαναχθέντας Ἠρόδ. 4.103, ἐνθα ὁ Schwanitz. προτείνει: ἐπενειχθέντας. VI, ἐπ'ἀνάγωγῃ, ἡ, τὸ ἐπ'ἀνάγειν ἐναντίον τινός, ἐπιθεσις διὰ πολεμικῶν πλοίων, Θουκ. 7.34. II, ἐπ'ἀνόδος εἰς τι σήμερον, Πλάτ. Πολ. 532C· ἐπανέρωσις, ἀποκατάστασις (τοῦ ἀνθρώπου), Ἰουστ. Μάρτ.

ἐπαναγωγός, οὗ, ὁ ἐπ'ἀνάγων, ἀνακαλῶν, ἀνακλητικός, ἐπιθ. τῆς Τύχης, Δίων Κ. 54.10, ἐθα γράφεται ἐπαναγωγῶ παροξυστικῶς, εἰς ὀνομαστικῆς ἐπαναγωγῶς οὕτω καὶ ὁ Θερ. Στεφ.

ἐπαναδέρω = ἀναδέρω, Ἰππ. 689.23.

ἐπαναδίδωμι, ἀμεταβ., αὐξάνομαι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, Ἰππ. Ἐπίδημ. τὸ Δ', 963.

ἐπαναδιπλάζω, καὶ ποιητ. ἐπανδ-, ἐρωτῶ πάλιν, ἐξαναρωτῶ, ἐπανδιπλάζει καὶ σαφῶς ἐκμάνθανε Δισχύλ. Ἠρ. 817.

ἐπαναδιπλάσσεισμός, ὁ, διπλοσισμός, Ἐπιμ. Μ. 605.16.

ἐπαναδιπλώω, πάλιν ἐκ νέου ἐπαναλαμβάνω, Ἀριστ. Προβλ 13.3:—Παθ., ἐπαναλαμβάνομαι, ἐπαναλέγομαι, ὁ αὐτὸς ἐν Ἀναλυτ. Πρωτ. 1.38, 1, Μετὰ τὰ Φυσ. 3.2, 7.

ἐπαναδίσπλωμα, τό, τὸ ἀναδιπλούμενον, διπλωμα, πτυχή, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἰστ. 2.15, 14.

ἐπαναδίσπλωσις, εἰς, ἡ, διπλωσις, τῶν ἐντέρων Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἰστ. 2.17, 14, πρὸλ. π. Ζ. Γεν. 1.4, 5, 1.0, 8.

II, ἐπανήγησις, ὁ αὐτὸς ἐν Ἀναλ. Πρ. 1.38, 2· ἐπ'ἀνόδος, ἐπὶ πυρετοῦ, Γαλην.

ἐπ'ἀνάδοσις, ἡ, ἡ βαθυρὴν ἀνάδοσις, ἐπίδοσις. 2) ἐπιστροφή τοῦ εὐελπίου, Βυζ.

ἐπαναδρομή, ἡ, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀναδρομή, Βυζ.

ἐπαναδύγνυμι, καὶ -ύω, ἐπανέρχομαι, ἐς Βυζάντιον ἐπανέλθετε Κίναμ. σ. 3Δ, Χρον. Παπαδ. 708.7, κλ.

ἐπανάξευξις, ἡ = ἀνάξευξις, Μετὰ 368Δ· ἐπ'ἀνόδος, Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἰστ. 6.3.

ἐπαναζώννυμαι, Μίσ., ζώννυμαι, φορῶ, χιτῶνας ἐκτελείους ἐπαναζώσασθαι Φίλων τ. 2.479.11.

ἐπαναζώω, ἀναβιβῶ, ἀναζώω, Ἐπιμ. π. ἐν Διαλ. π. Ἀπορρ. σ.42.

ἐπαναθαρρῖω = ἀναθαρρῖω, ἐπὶ τινὶ Ὀνήσανδρ. 18.

ἐπαναθεάομαι, Ἀποθ., θεῆμαι ἐκ νέου, σὲ ἐπαναθεασόμενος ἦα Ξεν. Κύρ. 5.4.11. Κατὰ Πολυδ. Γ', 140, «ἐπαναθεασόμενος, διακριθῆσθαι».

ἐπαναθεματίζω, ἀναθεματίζω προσέτι, Πέτρ. Σικ. Ἰστ. Μανιχ. σ. 6, 20.

ἐπαναθερμαίνομαι, παθ., θερμαίνομαι πάλιν, Ἰππ. Ἐπίδημ. τὸ Δ', 966.

ἐπαναθεῶ, ἐπανατρέφω, τρέφω πάλιν πρὸς τὰ ἄνω, Ὀνήσανδρ. 18. ἐπαναθῆμα, τό, τὸ ἐπανατιθέμενον, ἐποικοδομούμενον ἐπὶ θεμελίου τινός, ὡς οὐκ οἰκοδομῆς, Κλήμ. Ἀλ. 660, πρὸλ. Ἐπιστ. Δ' πρὸς Κορινθ. γ', 12.

ἐπαναίρεισις, εἰς, ἡ, φόνος, ὄλεθρος, καταστροφή, Πολυδ. 5.55, 4, 2.37, 8.

ἐπαναίρειται, βήμα. ἐπὶθ. τοῦ ἐπαναίρειω, δι' ἐπαναίρειν, Κλήμ. Ἀλ. 288.

ἐπαναίρειω, ἐκποδῶν ποιῶμαι, φονεύω, ἐπανεῖλε τὸν ἄνδρα Διόδ. 19.51. συγν. παρ' Ἀππ.:—οὕτως καὶ ἐν τῇ Μέσ. τύπῃ, Πολυδ. 2.19, 9, κτλ., Ἀρατον. ἐπανεῖλετο φαρμάκῳ ὁ αὐτ. 8.14, 2. κυριεύω, τὰς Συρακούσας ἐπανεῖλετο ὁ αὐτ. 1.10, 8.

II, ἐν τῇ Μέσ., ὡσαύτως (μετὰ παθ. πρμ., Πλουτ. Ἀλκιβ. καὶ Κορνήλ. Σύγκρ. 2) ἀναλαμβάνω, ἐρχομαι εἰς τι, Λατ. suscipere, ἔνεκα δὲ τῆς ὑγιείας τὴν φιλίαν ἢ ἱατρικὴ ἐπ'ἀνήρηται, ἦλθεν εἰς φιλικὰς σχέσεις, Πλάτ. Λύσι. 219A· οὕτως ἀγενεῖ ἱατρὴν ἐπ'ἀνήρητον Δουκ. Ἀπολογ. 4· πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπ'ἀνέλετο ὁ αὐτ. ἐν Δις Κατηγ. 1· ἐπ'ἀνέλετο, ἐπ'ἀνέλετο τὸν πρὸς ὑμῖς πόλεμον Πολυδ. 9.29, 8, πρὸλ. ἐπαναίρειω.

2) ἀνακαλῶ, τὸν μὲν φιλάνθρωπον ἐπ'ἀνέλετο νόμον Πλουτ. Τιμ. Γράχκος 10.

ἐπαναίρω, ἀναψῶ, ἐπαναίρουσαι τὰς κεφαλὰς Ξεν. Κυν. 6, 23:—Μέσ. κάπαναίρονται δόρυ (οὕτως ὁ Ἑρμάν. ἀντὶ κάπαναίρουσιν), ἐγείρουσαι τὰ ὄρατα ὁ εἰς κατὰ τοῦ ὀλλου, Σορ. Ο. Κ. 424· ἀλλ', ἐπ'ἀνήρατο τὴν βακτηρίαν, «ἐπ'ἀνέλετο πλῆξιν» (Σχόλ.), Θουκ. 8.84:—Παθ., ἀνεγείρομαι, ἀλλ' ἐπαναίρω, κατὰ καθίζου μαλακῶς Ἀριστοφ. Ἰππ. 784.

ἐπαναίσχυνται, ἀναίσχυνται πρὸς τοὺς ἄλλους, ἐπαναίσχυνησαι ὡς διορθῶ ὁ Κόβητος ἐν Πλάτ. Ἀπολογ. 31C, ἀντὶ τοῦ ἀπαναίσχυνησαι.

ἐπανακαίνιζω, ἀνακαίνιζω, ἀνανεῶν, Ἐβδ. (Ἰωβ. Γ', 17).

ἐπανακαλῶ, κατὰ Διόδωρον ἀντὶ δὴ καλῶ, ἐν Δισχύλ. Ἀγ. 145.

II, ἀνακαλῶ, π. Αἰτ. Χρον. Νόστ. 2.13 ἐν τέλει ἐν τῇ Παθ.:—Μέσ., Ἀρριχ. Ἀν. 4.27, 1.

ἐπανακάμπτω, ἀμεταβ., ἐπανέρχομαι, ὑποστρέφω, ἐπὶ τὴν ἀρχὴν Ἀριστ. Προβλ 17.3· ἀπολ., ὁ αὐτὸς π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3.1, 15, 3.3, 21.

ἐπανακείμαι, ἐπικείμαι, εἶμαι ἐπιτεθειμένος ἐπὶ τινος, τοῖς δὲ κακοῖς ταπεινός τε καὶ ἀλγεινός καὶ ἀέλιωτος ὁ αἰὼν ἐπανακείσεται; Ξεν. Κύρ. 3.3, 52.

ἐπανακεφαλαιόομαι, Ἀποθ. = ἀνακεφαλαιόω, Ἐρμαγὲν Ρητ. 26.5.

ἐπανακίρνομαι, Παθ., πάλιν συγκίρνωμαι, συνανοῦμαι, Γρηγ. Ναζ. τ.1. σ.118C.

ἐπανακλῶ, ἀνακλῶ, ὡς οὕτως· πάλιν καὶ πάλιν, ἐπανεὶλημμένως, Ξεν. Κυν. 4.5.

ἐπανακλῶ, ἀντανακλῶ, Γρηγόρ. Νύστ. τ.3. σ.34A.

ἐπανακλήσις, εἰς, ἡ, τὸ προκαλεῖν τι, ψυχροῦ πολλοῦ κατάχυσιν ἐπανακλήσιν ἑθέρμης ποιεῖται Ἰππ. Ἀπορ. 1253.

ἐπανακλῖνω, κατακλῖνω τινὰ ἐπάνω εἰς τι, περιτείνων σινδόνιον ἐπ'ἀνάκλινε αὐτὸν Ἰππ. 403.13.

ἐπανακοινῶ, ἀνακοινῶ, τινὶ τι Πλάτ. Νόμοι 918A.

ἐπανακομίζω, κομίζω ὀπίσω:—Παθ., ἐπ'ἀνέρχομαι, Δίων Κράτ. 40.44, 1.

ἐπανακράζω, ἀνακράζω συνεχῶς πρὸς τινα, ἐπὶ κυνηγῶ παρορμῶντος τοὺς κύνας, «ἐγκελευέτω, ἐπανακραγέτω» Πολυδ. Ε', 85.

ἐπανακρεμάνυμαι, παθ., ἐξαρτῶμαι, κρέμαμαι ἔκ τινος, Ἀριστ. Πολιτικ. 6.4, 7.

ἐπανακρίνω = ἀνακρίνω, Κλημεντία 338A.

ἐπανακρούσις, εἰς, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ὥθησις, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 648.

ἐπανακρούω, ὡς πλοῖον τι πρὸς τὰ ὀπίσω (ἀνακρούω), «ἐπανακρούσαι» εἰς τοῦπίσω χωρῆσαι. ἐπὶ τῶν κωπηλατούντων, ἵταν στρέφοντες τὴν πρῆμναν ἐπανακρούωνται, ἵνα εἰς τοῦπίσω χωρῆσῃ τὸ πλοῖον» Ἰσχυλ.:—Μέσ., ἐπ'ἀνάκρυσαι πάλιν, «ὕψιστρεψον ἐπὶ τοῦπίσω» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ὀρν. 648.

ἐπανακτέομαι, Ἀποθ., ἀνακτέομαι πάλιν, διορθῶ, σφῆζω, τοὺς ἐν πελάγει.. χειμαζομένους.. ἀνακτῶμενος Βίος Χρυσ. τ.8. σ.310.41.

ἐπανακτεῖν, βήμα. ἐπιθετον τοῦ ἐπ'ἀνάγω, δι' ἐπ'ἀνάγειν, Σουέτ. 193C.

ἐπανακυκλῶ ἡ -όω, ἀνακυκλῶ, περιστρέφω πάλιν, ἐπαναλαμβάνω, Διονύσιος Ἀρεοπ., κλ.

II, Παθ., περιστρέφομαι πρὸς τὰ ὀπίσω (πρὸλ. ἐπ'ἀνακάμπτω), Πλάτ. Πολ. 617B.

ἐπανακύκλις ἢ ἐπανακύκλις, εὖ, ἢ, περιστροφή, Πλάτ. Τιμ. 40C.

ἐπανακύπτω: μέλλ. -ψω, τείνω πρὸς τὰ ἄνω, ὅν γάρ... μικρὸν ἐπανακύπτουσιν τὴν λόγχην ἀφ' ἧς. Ἰππ. 12. 13.

II. ἐγέρωμαι ἐναντίον τινός, τινί Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 1. 31, 1. 2) ἐπανεκύψε λόγος, νέον ἐπιχείρημα παρουσιάσθη, Πλούτ. 2. 72B.

ἐπαναλαμβάνω: μέλλ. -λήψομαι — ἐπαναλαμβάνω ὡς καὶ νῦν, ἐξ ἀρχῆς δέ μοι ἐπαναλάβε, πῶς φησὶ τὸ δίκαιον ἔχειν, κτλ., Πλάτ. Γοργ. 488B, Θεαίτ. 169E, Ξεν. Δακ. 13, 2. εἰπόμεν ἐπαναλαβόντες Ἄριστ. Πολιτικ. 6, 10, 11 — ἡ μετόχῃ κάλλιστα ἐρμηνεύεται δι' ἐπὶ ῥήματος, πολλάκις ἐπαναλαμβάνων ἐκλείουεν οἱ λέγειν, ἐπανελημμένους ἐκέλευεν, Πλάτ. Φαίτρ. 228A.

II. ἀναθιστῶ τι, ἐπαναλαβεῖν καὶ ἐπανορθώσασθαι δ' αὐτό. ἐν Νόμοις 781B' διορθῶν, θεραπεύω, ὅπως ἐπαναλάβωσι τὴ τροφήν τὴν κακοπάθειαν Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 3. 7, 8

III. ἀναλαμβάνω, ἐπαναλαμβάνει αὐτὴν μὲν τὴς Διόγουσσης, ὁ δὲ Οὐαλεντινιανὸς τὸ τοῦ νωθελισμοῦ ἀξίωμα Ὀλυμπιάδ, παρὰ Φωτίῳ ἐν Βιβλίῳ. σ. 63. 13, ἐκδ. Βεγκέρου.

ἐπαναλέγω, ὡς καὶ νῦν, κινῶ, ἐκναλέγω, ἔστι δ' ὅτε ἐπαναλέγεται μὲν τὰ νόμιμα, οὐκ εὐθὺς δὲ, ἀλλὰ μᾶστα τινὰ παρεμβάλλεται Ἀλεξάνδρου π. Σχημ. ἐν Ρήτορι (Walz) τ. 8. σ. 445.

ἐπαναλέγω, ἐπαλέγω, ἐπιγίγω, Γαλιν. 6, σ. 342, πλημμελ. γραφ. ἐπαλ-.

ἐπαναληπτέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐπαναλαμβάνω, δαὲ ἐπαναλαμβάνειν ἢ ἐπαναλαβεῖν, Κ. Μανασ. Χρον. σ. 11, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 84D.

ἐπαναληπτικός, ἢ, ὅν, ὁ ἐκπράξων τι ἐπαναλαμβάνόμενος, Ὁπίρρ. ἐπαναληπτικῶς, κατ' ἐπαλήψιν, Εὐστ. Γλ. 624. 46, κλ. ἐπαναληψίς, εὖ, ἢ, ἀνάληψις, ἀνάκτησις, Γρηγόρ. Νύσσ. 1. 519C, κλ. II. τὸ ἐπαναλαμβάνειν, ὡς καὶ νῦν, Ἐρμού. Ρητ. 412, Φίλων Ἰουδ. II. 484. 29.

ἐπαναλίσκω, καταναλίσκω ἐπὶ πλέον, τοῦ χρόνου, οὗ ἐπανήλωσεν ὑπὲρ αὐτῶν Δημ. 1219. 25., 1223. 13.

ἐπαναλύω, ἐπαναστρέφω, ἐπανέρχομαι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 118B, κλ.

ἐπαναλωτής, ὁ, ὁ ἐπαναλίσκων, Γλωσσ.

ἐπαναμένω, ποιητ. ἐπαμένω, περιμένω ἐπὶ πλέον, Ἡρόδ. 8. 141, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 790. II. περιμένω τινά, ἀλλ' ἐπαναμένον μ' ὀλίγον ὁ αὐτὸς Νεφ. 804' ἐπαν, τινά ἐλθεῖν ὁ αὐτὸς ἐν Δυσ. 74' — ἀπρὸς, τί μ' ἐπαρμένει παθεῖν, τί με περιμένει νὰ πάθω, Διστύλ. Πρ. 605' οὐ σφιν κακὸν ὕψιστ' ἐπαρμένει παθεῖν ὁ αὐτὸς ἐν Πέρσ. 807' τίς ἀρα με πότμος.. ἐπαρμένει; (οὕτως ὁ Ἑρμάνος ἀντ' ἐπιμένει) Σοφ. Ο. Κ. 1715.

ἐπαρμιμνήσκω: μέλλ. -μνήσω, ἀναρμιμνήσκω, ὑπερθυμίζω πάλιν, φέρω τι εἰς τὸν νῦν τινος πάλιν, αὐτὸς τε ἐμνήσθην καὶ ὕμνος ἐπαρμιμνήσκω Πλάτ. Νόμοι 688A, Δημ. 74. 9' ἀπόλ., Ἀριστ. π. Μνηρ. 1, 19.

ἐπαναμνήσκω, εὖ, ἢ, ἢ ἐκ νέου ὑπόμνησις, Διον. Ἀλ. π. Τέχνης; Ρητ. 10. 18.

ἐπανανέομαι, μέσ., ἀνακινῶ, ἐπαναλαμβάνω, τὸν λόγον Πλάτ. Πολ. 358B.

ἐπανανέωσις, εὖ, ἢ, ἀνανέωσις, ἀναθεώρησις, τὸ τῆς ἀνανέωσις (τῶν παλαιῶν νόμων ἔργον) Ἰουστ. προέμ. Δίγιστ. ἐν ἀρχῇ.

ἐπαναπαύω, ἐπερείδω, ἐπακκουμῶ, Αἰλ. π. 2. 5. 56. — Μέσ., ἀναπαύομαι, ἀκκουμῶ ἐπ' αὐτὸν εἰς τι, κατεχούσας ταῖς χερσὶ δοράται ἐπανεπαύοντο Ἡρόδ. 2. 1, 3' μεταφ., στρέφω εἰς τι, ἴδε οὐ Ἰουδαῖος ἐπονομάζει καὶ ἐπαναπαύῃ τῷ νόμῳ Ἐπιστ. π. Ρωμ. 6', 17, Ἀρτεμίδ. 4. 65' ἐπὶ τινά, ἐπαναπαύεται ἐπ' αὐτὸν ἢ εἰρήνῃ ὁμῶν, μεταβιβάζεται ἐπ' αὐτὸν, Εὐαγγ. κ. Λουκ. 1', 6.

ἐπαναντλέω, = ἐπαντλέω, Εὐσέβ. 6. 377A.

ἐπαναπαλαίω, = ἀναπαλαίω, Σύνοδ. Ἀγκ. Καν. 1.

ἐπαναπέμπω, ἀναπέμπω πάλιν, ἐπαναπέμπειν τὰ ἐπιμνήνια εἰς τοὺς μαζοὺς Ἰππ. 648. 7.

ἐπαναπήγνυμι, καὶ ποιητ. ἐπαμνήγνυμι μέλλ. -πήξω, ἐμνήγω τι εἰς τι, Μέσ., δούρατ' ἐπαμνήξασθαι βύρορ τε σπλάγγχονσι τε, νὰ ἐμνήξωσι τὰ δόρατα εἰς τε τὸ δόρυ καὶ τὰ σπλάγγχνα (τοῦ ταύρου ἐν θύσαν), Ὀρρ. Ἀργυν. 317.

ἐπαναπηδῶ: μέλλ. -ήσομαι, ἀναπηδῶ κατὰ τινος, Ἀριστοφ. Νεφ. 1375.

ἐπαναπέπτω, πλαγιάζω ἐπὶ τινος, φύλλοις ῥόδων γοῦν ἐπαναπεσῶν καὶ κοιμηθεῖς Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 9. 24.

ἐπαναπλάσσω, Ἀττ. -πτω, = ἀναπλάσσω, ἰχθὺν ἐπαναπλάττων Ἀλβινός ἐν Χαλκιδεύκῳ 2.

ἐπαναπλέω, ἰων. -πλώω: μέλλ. -πλεύσομαι, ἀναπλέω κατὰ τινος, ἐπαναπλώων ἐπὶ τοὺς βαρβάρους Ἡρόδ. 8. 9, πρὸς 1. 18' ἐπὶ τι, πρὸς τινά σκοπόν, ἐπ' ἀργυρολογίαν ἐπαναπλεπυκέναι Ξεν. Ἐλλην. 4. 8, 35. 2) πλέω πάλιν ὑπὸν, αὐτὸς δὲ 4.

8, 24. 2ε0ρ' ἐπνοσπλεῖν Δημ. 1222, 2.

II. ὑψοῦμαι, ἀνακλίνω εἰς τὴν ἐπ' ὀφθαλμῶν, μεταφ., ὥστε κατιόντος τοῦ οἴνου ἐς τὴ σῶμα ἐπαναπλώειν ὕμιν ἴσα κακά, νὰ ἀναπλώσιν εἰς τὴν γλῶσσαν ὁμῶν λόγοι κακοί, Ἡρόδ. 1. 212' πρὸς. Σαυροπλῶν.

ἐπαναπληρῶ, ἀναπληρῶ, γεμίζω, ἐπαναπληροῦσθαι γὰρ καὶ τοῦτο τὸ ἐνδεές Θεοφρ. π. Δίσπ. 8.

ἐπαναπνέω: μέλλ. -πνεύσομαι, ἀναπνέω τὴν ἀναπνοήν μου, φέτο ἐκ τοῦ ληέτου ἐπαναπνεῖν, καὶ ἐπανέπνευ Ἰππ. 1234D.

ἐπαναπυδίζω, ἀναπυδίζω, ἀνακλίνω τι καὶ ἐξετάζω αὐτὸ ἐκ νέου ἐντίθεν τὸ ῥηματ. ἐπίθετ. ἐπαναπυδιστέον, δαὲ ἐπαναπυδίζειν, Ἀριστ. π. Γεν. κ. Φθαρ. 1. 3, 5. — Τὸ Μέσον ἐπαναπυδίζομαι σηκώνει, ἐπανέρχεται εἰς τὰ ἴχνη μου, Μ. 00δ. 149D.

ἐπαναπυδισμός, σβ. δ, τὸ ἐπανέρχεσθαι εἰς τὰ ἴχνη, εἰς τὸν ὁρόν, κοινῶς, Ἐργ. φιλοσοφ. κ. 8. Μ. 3227.

ἐπαναπολῶ, ἀναπολῶ ἐκ νέου, ἐξετάζω πάλιν, Πλάτ. Φίληθ. 60A, Νόμοι 723E.

ἐπαναπολόγησις, εὖ, ἢ, τὸ ἐπαναπολεῖν, ἐξετάζειν καὶ μελετᾶν ἐκ νέου, Φίλων 1. 254.

ἐπαναπρίεμαι, πρίεμαι, ἀγοράζω ἐκ νέου, Ἐπιγρ. Λεοβ. 347. 5, ἐκδ. Α.

ἐπαναπρίεμαι, πρίεμαι, ἀγοράζω ἐκ νέου, Ἐπιγρ. Λεοβ. 347. 5, ἐκδ. Α.

ἐπαναπτήσιμος, ὁ, «ἐπαναπτήσιμον» ἐπαναπτεῖναι θέλοντα καὶ πορευθῆναι Ἡσυχ.

ἐπαναρρήνυμι, μέλλ. -ρήξω, ἐκ νέου ἀναρρήνυμι, σχίζω καὶ ἀνοίγω, Λατ. reficere, ταῖς χερσὶ δὲ τὰ ἐντερα σπαραξας καὶ τὸ τραῦμα ἐπαναρρήξας ἀπέθανεν Πλούτ. Κάτων Νεωτ. 70. — Παθ., ἐκ νέου ἀναρρήνυμι, σπάν, ἀνοίγω, τὰ ἔλκεα κινεῖται ἐπαναρρήνυνται Ἰππ. 415. 5.

ἐπαναρρῖπιζω, = ἀναρρῖπιζω, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 19, 2, 2. ἐπαναρρῖπτω ἢ -ῖω, ἀναρρῖπτω εἰς τὸν αἶρα, κατὰ τὸ φαίνόμενον ἀμέσως. (ἐξυπακούω. τοῦ ἑμαυτόν), πρῶτον τινάσσομαι ὑψηλὰ εἰς τὸν αἶρα, περὶ λαγῶν, χαίροντες γὰρ τῷ φέγγει ἐπαναρρῖπτοῦντες μακρὰ διαίρουσιν ἀντιπαίζοντες Ξενοφ. Κυν. 5, 4.

ἐπανάρρυμα, = ἐπέρυμα, θυσία γινομένη ἐν Ἀρρίῳ Πάγῃ, Δ. Β. 417. 4.

ἐπαναρτῶ, ἀναρτῶ, ἔαρτῶ, Ἰερμαν. Κωνστ/πόλεως π. 250.

ἐπανασείω, εὖ, ἢ, τὸ ἀνακλίνω τι ἐπανακλινόμενος εἰς τὸν αἶρα, ἢ τε διὰ κενῆς ἐπανασείωσις τῶν δούλων Μουκ. 4. 126.

ἐπανασείω, σηκώνω τι πρὸς τὰ ἄνω καὶ κινῶ αὐτό, Ἰππ. 915B, ἐν τῷ Παθ. μεταφ., ἐπισείω, τὴν δημοκρατικὴν ἐπανασείωντες θύναμι, ἐπαπειλοῦντες δι' αὐτῆς, Διον. Ἀλ. 11. 6: — Μέσ., ἀναίω, τινί Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 1, 16.

ἐπανασκοπῶ: μέλλ. -σκέψομαι, ἀνασκοπῶ, ἐξετάζω ἐκ νέου, Πλάτ. Κρατ. 428D, Ἰππ. Ἐλάττ. 389D' πάλιν ἀνασκοπῶμεθα ὁ αὐτὸς ἐν Θεαιτ. 154E.

ἐπανασκῖρω, ἐπιβάλλω καὶ ἕτερον σπῶρον ἐπὶ τοῦ ἄρτι σπῶροντος, δηλ. σπείρω ἀνωμάλως καὶ οὐχὶ συμμέτρως ἐπιρρίπτων σπῶρους ἐπὶ σπῶροις καὶ ἐπανασπορά, τὸ ἐπανασκῖρειν, Τζέτζ. Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 444.

ἐπαναστάσις, εὖ, ἢ, ἑλάνστασις, τὸ ἐλάνστασθαι πρὸς κλῖναι, αἱ πυκναὶ καὶ κατὰ μικρὰ ἐπαναστάσεις Ἰππ. Προφρ. 80. 11' ἢ ἐκ νέου ἔγερσις, Διόδ. 18. 31.

2) ἐπαναστάσις, ἐγέρσις, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ. 3. 43, 118, Θουκ. 2. 27, κτλ., ἐγέρω ἐπὶ τοῦ δήμου τοῖς δυναταῖς ὁ αὐτὸς 8. 21' ἐπὶ μέτρος τινὸς τῷ ὅλῳ τῆς ψυχῆς Πλάτ. Πολ. 444B' (ἐπαναστάσεις καὶ ἀπόστασεις διαφέρει ἀπόστασις ἴσιν, ἐπαναστάσεις πᾶσιν ἀποστῶσιν) ἐπαναστάσις δὲ ἐπὶ τινὲς ἐμῶν καὶ μὴδὲν ἀδικούμενοι στασιάζουσιν καὶ ἐχθρεύουσιν τοῖς μὴδὲν ἀδικήσαντι Σχόλ. Θουκ. 3. 39, πρὸς, καὶ Περικλέους Ἀνέκδ. 435. 26, 1) — ἐν Σοφ. Ἀντιγ. 593, τὸ ἀρχηγμένον ἐπαναστάσεις καίτα ἀντὶ τοῦ ἐπαναστάτης, οὗδ' ἐμάνθανον τρέφων δὲ ἀτακάπαναστάσεις θρόνων. II. οἰδέμα, πρῆξιμον, Ἰππ. 15411' ὅφεις ἔχοντες ἐπαναστάσιν, ἐξισιγῶς τι, ἔχον τι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, περὶ τῶν περὶ τὰς ὀφθαλμοῦς τῆς Διγύτου ὄφιν, περὶ ἰὸν ἐλγέτω ὅτι ἐλγόν τι ἔχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐν εἰλαί κίρατος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 1, 36. III. μεταφ., ἐπ. λόγου, ὕψος, Λατ. oratio aurgens, Δημήτρ. Φαίτρ. 278.

ἐπαναστάτης, ἡλ. ἐπαναστάτης, ἐπαναστατῶ, μεταγεν. Πρὸς. Κόντου Ἰωσ. Πικρατῆρ. σ. 27-31.

ἐπαναστέλλω, πύρω ἡλίσσω, ὀλίγον ἐπαναστείλας τοῦ καταπατάσματος, ὡς δειλῶν τὸν θεόν Κλήμ. Ἀλ. 253.

II. αἱ γενέσεις ἐπαναστέλλουσιν τὰς φθοράς, χρησιμοῦσιν ὡς ἀντιστάθμισμα εἰς τὰς φθοράς, Ἀριστ. π. Κόσμου 5. 13.

ἐπαναστήμα, τὸ, ἔξαρμα τῆς ἐπιδερμίδος, φλύκταινα γινομένη εἰς τὰς χεῖρας ἐκ τῆς κνηλησίας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βαστ. 233.

II. τὸ ἐκ τινος ἀνυψούμενον, ὀλῆφος, γὰρ ἐπαναστήμα Ἡσυχ. «τὸ ἐπαναστήμα τῆς περιεφραδαίας ὁ αὐτὸς ἐν λ. χαλκῷ-λῶφον (κατὰ τὸν Κώδικα χαλκῶς λόφον), πρὸς, καὶ Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 132.

ἐπαναστρέφω, ἀμειβῶ, σιρίφομαι ἐναντίον τινός, Ἀριστοφ.

Βάτρ. 1102· ἐπανέρχομαι, ἐπαναστρέφωσ θουκ. 4.130· οὕτως ἐν τῷ παθ., στρέφωμαι ὅπως τεθῶ κατὰ τινος, ἀλλ' ἀμύνου κάπαναστρέφου πάλιν 'Αριστοφ. 'Ιππ. 244· ἐπαναστρέφωμεν τοῖς πολέμοις ἐμπίπτειν Ξεν. 'Ιππαρχ. 8, 25.

II. Παύστ., προσέτι, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, 'Αριστ. 'Αποσπ. 316.

ἐπαναστροφή, ἡ, = ἀναστροφή, ἐπιστροφή, Εὐστ. Πονημάτ. 258. 78: — σχῆμα ῥητορικόν, ὅταν τὸ τέλος κώλου τινὸς ἑτέρου κώλου ἀρχὴ γένηται, ὡς π. χ. οὐ γὰρ ὁψιν Κτησιφῶνται μὲν ὕμναιτο διώκειν δ' ἐμὲ, ἐμὲ δὲ, κτλ. (Δημοσθ.) 'Ερμογέν. Ρήτορ. 286. 1.

ἐπανασφάλλω, ὑποτροπιάζω, Νικητ. Ρυζ. 737C.

ἐπανασφῶζω = ἀνασφῶζω, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 115E, Νικητ. Γρηγορ. 'Ιστ. 9. 1, σ. 240C, κλ.

ἐπανασωστικός, ἡ, ὅν, ὁ ἐπανασφῶζων, 'Ιωάν. Λυδ. π. Μηγών 3. 47 ἐξ ἐπιγραφῆς ἀγάματος: τῆς Τύχης ἐν Βυζαντίῳ: τῇ Τύχῃ τῇ ἐπανασωστικῇ.

ἐπανατάσσει, εὐς, ἡ, τὸ ἐπανατείνειν, ὁ δ' ὄρκος ἦν αὐτοῖς τοῦ σκήπτρου ἐπανάστασις 'Αριστ. Πολιτικ. 3. 14, 12· ἴδε τὴν λ. σκήπτρον.

II. μεταφ., ἀπειλῇ, Φίλων 1. 282. ἐπανατείνω, ἀνατείνω τι πρὸς τινα, ἀνατείνω τὸν τράχηλον· παῖς, ἐφη, εἰ κελεύει ὁ παῖς καὶ μέλλει χάριν εἰδέναι Ξεν. 'Αν. 7. 4, 9· τὰς χεῖρας ἐπανατείνοντες καὶ τοὺς θεοὺς ἐπιδοῦμενοι Διοδ. 'Αποσπ. 628. 70, μεταφωρ., παρέχω, ἐπ. ἐλπίδας τινὶ Ξεν. Κύρ. 2. 1, 23.

II. Μέσ., σηκώνω τι ἐναντίον τινός, τοῖς μὲν γὰρ Κυνίσκος ἐπανατείνωσθαί μοι τὸ βράκτον; ὅα τοῖς μὲν ἡ Κυνίσκος καὶ σηκώνω ῥαδί ἐπ' αὐτῶν μου; Λουκ. Κατάκλ. 13· ὡς τὸ ἐπιστεῖν, ἐπανατείνωμενος φάδους καὶ κινδύνους Πολύδ. 2. 44, 3· ἀπειλὰς πρὸς Διον. 'Αλ. 7. 53· μετ' ἀπαρ, ἐπανατείνετο πράξειν, ἡπείλει ὅτι θά ἐπραττε, Πολύδ. 15. 29, 14.

III. μεταφ., ἐν τῷ Μέσ., τύπω, ἐκτείνω τὸν λόγον, μακρὰ προσημιασάμενος καὶ ἐπανατείνωμενος Διον. 'Αλ. Τέχνη Ρήτορ. 8. 14.

ἐπανατέλλω καὶ ποιητ. ἐπανατέλλω: — ὡς τὸ ἀνατέλλω, ὥφνω, ποδὸς ἔχων Εὐρ. Φύλ. 104 ἐκ τε μέσον κέρας αἰνὸν ἐπανατέλλουσι μετώπου 'Οππ. Κυν. 2. 97.

I. ἀμεταβ., ἀνατέλλω, ἡλίου ἐπανατέλλοντος ὁ αὐτὸς 3. 84· ὡς ἐπανέτελλε ὁ ἥλιος ὁ αὐτὸς 7. 54· ὅς ἐπανατέλλων ἀστράσιν ἡλίους 'Αν. 11. 12. 178· εὐνῆς ἐπαντέλλασαν, ἐξεργείσαν τῆς κλίτης, Λισχύλ. 'Αγ. 27· ἐκ τοῦ χάρακος Πλουτ. Λιμήν. 18· ἀναφανίσκει, Λισχύλ. Χο. 282, Εὐρ. 'Ιρ. Μαιν. 1053· ἐποντέλλων χρόνος, ὁ ἐπερχόμενος χρόνος, τὸ μέλλον, Πινδ. Ο. 8. 37.

ἐπανατείνω, ἀνατείνω, ἀνολίγω, 'Ιππ. π. τῶν ἐν Κερ. Τρωμ. 905, 'Αριστ. 'Οδ. Νόσ. Θεραπευτ. 1. 4.

ἐπανατέλλω: μέλλ. - ὁθῶ, ἐπιθέτω, ἐπαναθῶ σοι καὶ ἐύλο· 'Αριστοφ. Σπ. 148: — Παθ., μελίζων δύναμις ἐπ. τινι, ἀνατίθεται εἰς τινα, Πλάτ. Νόμοι 926D.

ἐπανατρέπω, ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω, 'Ηρωδιαν. 3. 8.

II. ἀμεταβ., ἐπανέρχομαι, ἐπανατρέφωσ βούλομαι εἰς τὸν λόγον· Κρατῖν. ἐν 'Αλυσίνῃ 1.

ἐπανατρέφω: μέλλ. - ὁρέφω, τρέφω, κάμνω νὰ τραφῇ πάλιν σῶμα λεπτονύχην, 'Ιππ. 'Αρ. 124A.

ἐπανατρέχω = ἀνατρέχω, τρέχω καὶ ἐπανέρχομαι ὀπίσω, ἔστ' ἂν... ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν Λουκ. π. τ. ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 36.

ἐπανατρύγαν, συλλέγει τὰς μετὰ τὸν τρυγητὸν ἀπομεινῶσας σταφυλὰς, ἐάν τρυγήσῃ τὸν ἀμπελῶνά σου, οὐκ ἐπανατρύγῃς τὰ ὀπίσω σου 'Εξδ. (Δενε. ΚΔ', 2).

ἐπαναφέρω, ποιητ. ἐπαμφέρω = ἀναφέρω, ἀναφέρω, ἀποδίδω τι εἰς τινα, μὴ τι θεοῖς τούτων μισραν ἐπαμφέρετε Σόλων 10. 2· τι εἰς τινα ἡ εἰς τι 'Αριστοφ. Νερ. 1080, Πλάτ. Πολ. 434E, Δημ. 50. 25· ἐπὶ τι Πλάτ. Νόμοι 680D, 'Αριστ. Φυσ. 2. 4, 3 κ., ἀλλ' πρὸς τι 'Ιππ. π. 'Αρχ. 'Ιστ. 8· ἐπὶ τινα, ἐπὶ ἀναλόγου περιστάσεως, αὐτοὶ 11· ἀπολ., 'Ανδοκ. 27. 37· ἐπ. τινὶ ὑπέρ τινος, Δατ. referre alicui de re, Πολύδ. 21. 2, 14.

2) ὑπολογίζω, Δατ. referre in..., Δημ. 820. 5., 1034. 8. 3) κομίζω ὀπίσω ἀγγέλων ἐν τῷ Μέσ. τύπω, ἐπανέφερον ταῦτα εἰς 'Αθήνας (ὁ Θρακιστὴς καὶ οἱ αὐτὸν αὐτῶν πρέσβεις) Ξεν. 'Ελλην. 2. 2, 21· ὡς τινα Πλουτ. 'Αριστ. 29.

II. ἀμεταβ., ἐπανέρχομαι εἰς ἐμναυτὸν, 'Ιππ. 118A· καθόλου, ἔρχομαι ὀπίσω, ἐπανέρχομαι, ὑποστρέφω, ἐπὶ τι Πλάτ. Λύα. 219C· οὕτως ἐν τῷ Παθ., Τίμ. Λοκρ. 96D.

III. ἐν τῷ Παθ. ὡσαύτως, φέρωμαι πρὸς τὰ ἄνω ἐκ τοῦ ἐξάρου ὡς ἀναθυμίασις, ἐπὶ τῆς ὁσμῆς τῶν ἰχθύων ζῆτον, τότε δὲ καὶ οἱ κύνες ἐσφαλλίνονται καὶ αὐτὰ (τὰ ἰχθυὶ) ἐπαναφύονται εἰς τὸν ἕρποντα, Κύν. 5. 2· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀνυψοῦμαι, ἡλίου δὲ ἐπαναφύοντος Πλουτ. 2. 19E.

ἐπαναφορά, ἡ, τὸ ἀναφέρειν τι ἐπὶ τι, γίνεται ἡ ἐπαναφορά ἐπὶ τινα μοχθηρίαν ἀεὶ, ὅταν εἰ ἐπιολχεύσεν ἐπ' ἀκολασίαν, κτλ., 'Αριστ. 'Ιθ. Ν. 5. 2, 5· πρὸς τι Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 1. 2, 4.

2) τὸ ἀναφέρειν ζητήματι εἰς ἀνώτερον δικαστήριον, τὴν ἀσφάλειαν ἡμῶν τῆς ἐπαναφοράς 'Ανδοκ. 27. 37. Κατὰ τὸν 'Αριστοφ. ἐπαναφορά: τὸ ἀναφέρειν καὶ ἀνακοινῶσαι τῷ πλῶνι.

II ἐν τῇ Ρητορικῇ, ἡ ἐπαναλήψις τοῦ αὐτοῦ μυθίου ἐν ὁρχῇ

πολλῶν κώλων, Λογγίος 20. 2, Πλουτ. Βίος 'Ομήρου § 32.

III. ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ, τὸ σημειῖον τὸ παρακολουθοῦν τῷ κέντρῳ, Πτολεμ. Τετραβ. 112, 113, Σέξτ. 'Εμπ. 731. 3, Βασίλ. I. 12B.

ἐπαναφορικὸς, ἡ, ὅν, ὁ ἀνήκων εἰς ἐπαναφοράν, ἐν τῇ ῥητ., σχῆμα ἐπαναφορικόν, ὡς τὸ τοῦ 'Ομήρου, ἐξ δ' ἐρέτας ἐξ 3· ἐκατόμην Εὐστ. 67. 35, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Πλουτ. 545.

ἐπαναφύσσω, ἐπαυλῶ, οὐ δὲ ὡς Τερψιδῶν ἐπαναφύσσω Περσικόν 'Αριστοφ. Θεσμ. 1175.

ἐπαναφύω, ἀναφύω ἐκ νέου, Δίλ. π. Ζ. 10. 13.

ἐπαναφώνω, ἀναφώνω κατόπιν, ἀντίθ. τῷ προαναφώνω, ἐν τῷ Παθ., ἡ ἐν τῷ προαναφώνω μὲν φθόγγῳ ἡ ἐν τῷ ἐπαναφώνω μὲν Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 1. 130.

ἐπαναχέω, ἐπιχέω πάλιν, ἐν τῷ Παθ., «ὁ Νεῖλος... ἐπαναχέεται καθ' ἑκάστον ἔτος (ὁ γὰρ εἰς τὰς ἀρούρας)» 'Ετυμ. Μέγ. 329. 16, Κλημέντ. 6. 44, Θεοφύλ. Βουλγ. π. 3, σ. 696.

ἐπαναχρεμπτήριος, ὄν, ὁ, ὁ προεινῶν ἐπαναχρεμψεῖς, ἡ ὁ συντελῶν πρὸς ἐπαναχρεμψὶν φλεγμάτων, μνημονεύεται ἐκ τοῦ 'Ιπποκράτους.

ἐπαναχρεμπτωμαί, Μέσ., ἀποχρεμπτωμαί, 'Ιππ. 415. 3, 31. 49.

ἐπαναχρεμψίς, εὐς, ἡ, ἀποχρεμψίς, ἡ δὲ ἀποχρεμψέως ἐξαγωγὴ φλεγμάτων, 'Ιππ. 415. 50., 416. 5.

ἐπαναχύνω = ἐπαναχέω, 'Ιπποδ., Πιπὸλ, π. Δίρ. 208. 68. — Παθ., μετοχ. ἐπαναχυνόμενος = ἐπαναχεόμενος, 'Οριγ. Φιλοσοφουμ. ἐκδ. Μ. σ. 3259.

ἐπαναχωρέω = ἀναχωρέω, ἀποσύρομαι, ἐπανέρχομαι, Χάρων ἐν 'Αποσπ. 2, 'Ηρόδ. 13, 'Αριστοφ. Λυσ. 410, Θουκ. 1. 131 (ἴδε ἐν λ. ἐφαρμάς III)· ἐκ τῷ τείχεος Θουκ. 1. 63, πρβλ. 3. 96· πρὸς τὰ μετώρα 4. 44· ἐπὶ τι Πλάτ. Νόμοι 781E· εἰς θεοὺς ἐπαναχωρεῖ τῆς τῶν πρὸς τὸν ὄρχῃς, ἐπανέρχεται εἰς τοὺς θεοὺς ἐκ τῆς... κτλ., Πλουτ. 2. 380A.

ἐπαναχώρησις, εὐς, ἡ, κύματος ἐπαναχώρησις, ἐπιστροφή ἐκ τῆς θαλάσσης κατὰ τῆς ἐστῆς, ἐπίλυσις, Θουκ. 3. 89· ὑποχώρησις, Διοδ. 'Αποσπ. 510. 31.

ἐπανδιπλάζω, ποιητ. ἀντὶ ἐπαναδιπλάζω.

ἐπανδιπλοῖζω, ποιητ. ἀντὶ ἐπαναδιπλοῖζω.

ἐπανδρός, ὄν, (ἀνὴρ) ἀνδρικός, Διοδ. 4. 50, Συλλ. 'Επιγρ. 5879. 7· τὸ ἐπανδρόν, τὸ ἀνδρικόν, Κορνοῦτ. π. Θεῶν Φύσ. 20. — 'Επὶ τῷ ἐπ' ἀνδρῶς, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 11. 107, Συλλ. 'Επιγρ. 4239.

ἐπανεγείρω = ἀνεγείρω, 'Ιππ. 85E, Πλουτ. 2. 101A.

ἐπάνεσις, (εἰμι), ἐν χρήσει ὡς μέλλ. τοῦ ἐπανέρχομαι, αὐλὸς οὐκ ἀναρῶν ἀναγὰν... ἐπάνεσις, ὅα ἐπ' ἀνέλιπον, ὅα ἀκούσθῃ ἐκ νέου, ἐπὶ τῆς αὐλήσεως κατὰ τὰς ἐνταυτοῖς τῶν 'Αμφικτυδῶν συνελεύσεις, Σοφ. Τρ. 642· ἐν τῷ λέγειν ἡ γράφειν, ἐπ' ἀνέρομαι εἰς τὸ σημειῖον ἐξ οὗ ἀπεμακρύνθη, ἐπὶ τὸν πρότερον λόγον 'Ηρόδ. 7. 138· ἐγὼ δ' ἐνθεν ἐξέδην ἐπάνεσις Ξεν. 'Ελλην. 7. 4, 1· μικρὸν ἐπάνεσις ὁ αὐτὸς ἐν Κύρου Παιδ. 1. 2. 15· ἐπάνεσις δὴ πάλιν εἰς τὰς ἀποδείξεις Δημ. 240, 3, πρβλ. 578. 1, Πλάτ. Συμμ. 211B· ἐπ. περὶ τινος ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 575D. 2) μετ' αὐτ. πράγμ., ἐπανιόντες τοὺς λόγους, συγκεφαλαιοῦντες, αὐτοὶ 693C· τὰ ὕστερα ὑποθεθέντα ὁ αὐτὸς ἐν Τίμ. 611).

2) ἀναβαίνω, ἀνέρχομαι, κάτωθεν ἐπὶ τὰς ἀρούρας αὐτοῦ 22E· 'Ολυμπίαζε ὁ αὐτὸς 'Ιππ. 'Ελάντ. 363C· ἐπ' ἀνέρομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, οὕτω δ' ἂν τάχιστα... καὶ τὰ ὅσπερ ἐπ' ἀνέροι 'Ιππ. περὶ τῶν ἐν Κερ. Τρωμ. 910, 19.

ἐπανεῖπεν, ἐπικηρύττειν, ὑποχρεῖσθαι, ἐπανεῖπεν ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι, ὑπέσχετο ἀργύριον δώσειν ῥητὸν τῷ θανάτῳ ἀποκτείναντι τὸν διαπερευγύοντα τινά (Δούκας), Θουκ. 6. 60.

ἐπανείρομαι, ἡ - ἐρομαι ('Ιππ. Πρωτ. 37) Μέσ.: — ἐπανεῖλημμένος ἐρωτῶ, 'Ηρόδ. 1. 91., 3. 32: — παρ' Ἀττ. ἔχομεν μόνον τὸν ἀόρ, ἐπανηρόμην, τὰδε σ' ἐπανεῖρομαι (ἐπανεῖρομαι Wellauer, Hermann, Meineke) Λισχύλ. Πίερ. 973· μὴδ' αὐτοῖς ἐπανεῖρ με 'Αριστοφ. Βάτρ. 435· τὸν Θεὸν ἐπανεῖροντο εἰ... Θουκ. 1. 25. 2) ἐρωτῶ πάλιν, εἰ ἐπανεῖροντο τινά τι Πλάτ. Πρωτ. 329A, πρβλ. 'Ιοργ. 451B, 454A. — 'Ιδε τὸ ῥῆμα ἐρομαι.

ἐπανέλαισις, εὐς, ἡ, (ἐπανέρχομαι) ἐπάνοδος, Εὐστ. 1393. 8. ἐπανελίσσω καὶ ἐπανελίσσω, τυλίσσω πάλιν, ὀπίσω, ἐπανελίσσοντες (τὸν μίτον) ἐξέλεθ' ἐν (τοῦ λαδουρήνου) Εὐστ. 'Οδ. 1688. 40.

ἐπανέλκω, ὑπελάγω τι, ἔλκω ἔξω, τὴν ναῦν 'Αρρ. 'Αν. 2. 19. 3.

ἐπανεμῶ, ἐμῶ ἐπανειδήμην ἡ μετὰ ταῦτα, 'Ιππ. 'Επιδῆμ. τὸ Δ', 948.

ἐπάνεμος, ὄν, ἀνεμῶδης, 'Ιππ. 1200D.

ἐπανερεύομαι = ἀνερεύομαι, 'Ιππ. π. Διαίτ. 'Οξ. 395.

ἐπανέρεσθαι, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀνείρομαι.

ἐπανερχομαι, μέλλ. - ἐλεύσομαι (ἀλλ' ἴδε ἐπ' ἀνέμει), 'Αποθ.

μετ' ἀορ. καὶ πρkm. ἐνέρχ. 'Επανερχομαι, ὑποστρέφω, ὡς καὶ

νῦν, ἐκ ποταμοῦ 'Ανακρ. 20· ἐκ Πειραιῶς 'Ανδοκ. 11. 14,

πρβλ. Θουκ. 4. 1B, 74, κτλ., ἐν τῷ γραπτῷ ἡ προφορικῷ λόγῳ, ἐπανερχομαι εἰς τι σημειῖον τοῦ λόγου ἡ εἰς ὁποῖον ἐξέδην τοῦ λόγου,

ἐκείσε ὅθ' ἐπ' ἀνέλεθ, ποῦ νιν εἴλετε Εὐρ. 1. 1'. 258· ἐπὶ τι

2009 | 2008 г.г. 10, 11, 12

ἐπαχθόνιος, ὄν, (ἀχων) ὁ στηριζόμενος ἐπὶ ἀχονος, ἐπρεξονίω κύκλα διόφρω Θεόφρ. 25. 249· διάφ. γραφ. ἐναχ- (Ἰν' ἀξόνι) ἢ κύκλα διόφρω Διήρησι).

ἐπαχῶ, Δωρ. ἀντὶ ἐπηχῶ, ὁ ἐνικ. πρόσωπ. τοῦ Μίσ, ἀορ. α' τοῦ πῆγνυμι, Θεόφρ. 4. 28, ἐνθα νῦν αἱ ἀρισταὶ ἐκδοαὶς ἐχρυσιν ἐπάχῃ κατά τὸν Σχολ. λέγοντα· ἐπὶ δευτέρου πρόσωπον τοῦ α' μέσου ἀρίστου οἱ Συρακόσιοι διὰ τοῦ α' προσφέρονται.

ἐπασιδῆ, ἡ, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐπιδῆ.

ἐπασιδῆα, ἡ, μεταγ. τύπος τοῦ προηγ., Ὑψιδο-Δευκ. Φιλόπατρ.

9. Καθ' Ἰπσύχ. «ἐπασιδῆ» φαρμακία, γοητεία.

ἐπασιδῆς, ὁ, = ἐπιδῆς, Εὐδ. (Ἰξοδ. Ζ', 11, 22), Φιλων 1.

449, 11, κλ. Καθ' Ἰπσύχ. «ἐπασιδοί» φαρμακοί, γοητεῖς.

ἐπαπειλῶ, ἐπιτείνω τὴν ἀπειλὴν πρὸς τινα, τινί τι· οὐδ'.

Ἀγαμέμνων ληγ' Ἐριδος, τὴν πρῶτον ἐπηπειλὼν Ἀχιλλεῖ.

Ἰλ. Α. 319, πρὸλ. Ὀδ. Ν. 127· οὕτως Ἰρῶδ. 6. 32 καὶ Σοφ. ἐν Δι. 312, κλ.

2) μετὰ δοτ. μόνον, ἀπειλῶ, «φοβερίζω», ἐπαπει- λήσας Ἐλένῃ Ἰλ. Ν. 582.

3) μετ' ἀπαρ., ἀπειλῶ διτι οὐ κάμω τι, Ἠρόδ. 1. 189, Σοφ. Ἰλ. 779, Ἀριστοφ. Ὀρν. 629· ἀλλὰ τὸ ἀπαρ. συχνάκις παραλείπεται, ὡς ποτ' ἐπηπειλῆσεν ἐν Τρώεσσιν ἀγορεύων Ἰλ. Ε. 45, πρὸλ. Σοφ. Ἀντ. 752.

4) καὶ ἐπαπειλεῖν, εἰ μὴ ποιήσαιεν ταῦτα, βεῖ προσέτι καὶ ἡλείπει, Σει. Ἀν. 5. 10, 7.

5) Παθ., πρὸς σοῦ τὰ δεῖν' ἐκεῖν' ἐπηπειλημένοι Σοφ. Ἀντιγ. 408.

ἐπαπειλήσεις, εὐς, ἡ, ἀπειλῆ, Σουῖδ. ἐν λ. ἀνατάσεις.

ἐπαπειλητικός, ἡ, ὄν, ὁ, ἀπειλητικός, Δούκ. Ἰστ. Βυζ. σ. 133B.

ἐπάπειρα, «δυσνόητα, πολλὰ» Ἰπσύχ.

ἐπαπεριδύομαι, σιτηρίζομαι ἐπὶ τινος, ἀκκυρῶ ἐπ' αὐτῷ εἰς τινα, ἐν πολλῇ δὲ τρυφῇ ζῶν, οὐδὲ πατεῖν οἶδ' ε' ἦν, εἰ μὴ οὖσιν ἐπαπεριδύομενος ἐπαρεῦετο Πρωσιδώνιος παρ' Ἀθηναίῳ 550B.

ἐπαπέρχομαι, Ἀποθ., ἀπέρχομαι κατέπιν τινός, ἐπαπελθοῦσα τοῖς προαπελθοῦσι Γρηγ. Μακκ. Ἐγκ.

ἐπαπηχεῖται, «ἀπληχτοί» καὶ ἐπὶ πολὺ ἐξικέσθαι· ἐνιοὶ δὲ καὶ ἐπὶ ἀπεχθεῖα καὶ ἔλθω ἀπέδοσαν· Δ. Β. 253. 6.

ἐπαποδύρομαι, ἀποδύρομαι ἐπὶ τινι, ἐπαποδυρόμενοι τῇ ἀπωλείᾳ ἡμιῶν Νεῖλ. Ἐκιστ. 310, 22.

ἐπαποδύεσθαι, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ ἐπαποδύεσθαι, τῷ πόνῳ Κλήμ. Ἀλ. 888.

ἐπαποδύω, ἀποδύω τινὰ κατὰ τινος, πορυσσάτω αὐτὸν ὡς ἀντί- παλον, τινὰ τινί Πλούτ. 2. 788D. — Μίσ., ἀποδύομαι, ἐπιχειρῶ, «σπουδαπνόμεναι», ἀλλ' ἐπαποδύομαι, ἀνδρες, τουτὶ τῷ πράγματι Ἀριστοφ. Λυσ. 615 ἀποδύομαι κατὰ τινος, ἔρχομαι εἰς ἀγῶνα κατ' αὐτοῦ, τοῖς νενικηκόσιν ἐπαποδύεσθαι Πλούτ. Μάρκελλ. 3.

ἐπαποθυήσκω, ἀποθυήσκω μετὰ τινα, τινί Πλάτ. Συμπ. 208 D, πρὸλ. 180A· ἐπαποθυήσκει τοῖς λόγοις, ἀποθυήσκει ἐνῷ εἶναι ὠμίει, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 11, 3· ὅπου, Πλούτ. Δίμ. 35.

ἐπαποικίζω, ἀποικίζω ἐκ νέου, Καρχηδόνα ἐπαποίκισεν Δίων Κ. 52. 43.

ἐπαποκρίνομαι, = ἀποκρίνομαι, Φωτ. Βιβλ. σ. 228, 28, Μεθόδ. 284B.

ἐπαποκτείνω, ἀποκτείνω, φονεύω τινὰ μετ' ἄλλον, καὶ αὐτὸν ἐκείνον δυσανασχετόντα ἐπὶ τούτῳ ἐπαπέκτεινε Δίων Κ. 49. 23.

ἐπαπολαύω, = ἐναπολαύω, ἀπολαύω, ἡδοναῖς πάντα τὸν τοῦ ζῆν χρόνον ἐναπολαύων Διοτ. Ἀποσπ. 609, 89.

ἐπαπόλλυμι ἡ -ύω, ἀπολύω, καταστρέφω μετ' ἄλλον, ἐκείνον μὲν διέφθειραν ἑαυτοὺς δὲ ἐπαπόλωσαν διδόντες θάκην Ἀλ. π. Ζ. 10. 48, 14, Λουκ. π. τῶν Μισθ. Συν. 42 ἐν τέλει. — Μίσ., μετὰ πρkm. -απόλλωλα, ἀποθυήσκω μετὰ τινος, ἐπαπώλετο καὶ αὐτὸς τῷ Κλαυδίῳ Δίων Κ. 60. 34.

ἐπαπολογέομαι, = ἀπολογέομαι, διάφ. γραφ. ἐν Πλούτ. Μαρκελλῳ 27.

ἐπαπόνασθαι, = ἀπόνασθαι, ἐκ τοῦ ἀπονέναιμαι, Φιλων 1. 327.

ἐπαποπνίγω [τι], ἀποπνίγω ἐπὶ τινι. — Παθ. ἀορ. 6', ἐσθλῶν ἐπαποπνίγεται, εἴθε ν' ἀποπνιγῇ ἐν τῷ εὐδαίμονι, ἐνῷ τρώγεις, Ἀριστοφ. Ἰππ. 940 (κατὰ διδρὸν. Ἰππ. 941. ἀντὶ ἀποπνι-).

ἐπαπορύω, προβάλλω ἀπορίαν, δύσκολον ἐρώτημα, ἐπαπορῆσαι πρὸς τινα πότερον κλ. Πολύδ. 6. 3, 6. — Παθ., ὁ καὶ ἐπαπο- ρεῖται διὰ τί, κλ., περὶ οὗ γίνεται ἡ ἀπορία διὰ τί κλ., Θεόφρ. π. Πόγγων 9· τῶν νῦν ἐπαπορῶντων, περὶ ὧν νῦν ἡγέρθη ἀπορία, Πολύδ. 6. 5, 3.

ἐπαπορῆμα, τό, εἰς ἀπορίαν ἐμβάλλον ἐρώτημα, ἐν τοῖς ἐπα- πορῆμασι περὶ τῆς τῶν ἀρχαίων πολυγαμίας Βασίλ. τ. 2. σ. 219A, Ὀργιέν. τ. 1. σ. 231'.

ἐπαπόρησις, εὐς, ἡ, (ἐπαπορίω) = ἐπαπορῆμα, Κύριλλ. Ἀλ. 1. 221A.

ἐπαπορηματικός, ἡ, ὄν, διάφ. γρ. ἀντὶ ἐπαπορητικός.

ἐπάπορητικός, ἡ, ὄν, ἔχων ἐν ἑαυτῷ ἀπορίαν, ἀπορητικός,

ἐπαπορητικός τι πράγμα Διογ. Λ. 7. 68, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 531A. — Ἐπὶ ῥητ. -ικός, ἐπὶ τῶν γὰρ ἐπαπορητικῶς τι σφωτ' ὁρμεν Πηλῆγ. τ. 1. (Ἰλ. Ρ. 443) Εὐστ. 1114, 30.

ἐπαπορύα, = ἐπαπόρησις, Σουῖδ.

ἐπαποστῆλλω, ἀποστέλλω κατόπιν, ἐπ. γράμματά τινι Πλούτ. 31. 12, 14· ἐπαποστέλλαι στρατηγὸν ἔτερον, ἐπιπέμψαι ἔτερον στρατηγόν (ἐπὶ ἀντικαταστήσῃ ἄλλον), ὁ αὐτὸς 6. 15 B.

II. στέλλω ἐναντίον τινός, ὁ αὐτὸς, 32, 21, 11.

ἐπάπτω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐφάπτω· ἐπαπτῶ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἐπηπτῶ.

ἐπαρά, Ἰων. ἐπαρή, ἡ, κατὰ κατὰ τινος, Θεοί δ' ἐτ' ἐλκίον ἐπαράς Ἰλ. 1. 456. πρὸλ. ποιητὴν τῆς Θηβαίης παρ' Ἀθην. 466 A· ἐπαράς ποιεῖσθαι Σουλ. Ἐπιγρ. 269C, 11. [Ἰὺ α τῆς παραλήγ. παρ' Ὀμ. μακρόν].

ἐπαράδομαι· μέλλ. -άσομαι, Ἰων. -ήσομαι πρkm. ἐπὶ ῥητ. -μα, ἴδε κατωτ. Ἀποθ. — ἐπικαθίσταμαι τὴν ἀγῆν τῶν ὁτῶν κατὰ τινος, ἐκφέρει κατὰρας ἐναντίον τινός, Πέροχοι πολλὰ ἐπαρῶ- μενος Ἠρόδ. 3. 75· ἐπ. ἐξώλειάν τινι Ἀντιφῶν 130. 34, Λυσ. 121, 4· τῶν ἱερῶν, ἐν ὁνόματι τῶν νεῶν, Ἰσοκρ. 73B.

2) μετὰ δοτ. μόνον, καταρῶμαι, τῷ ἑαυτοῦ ἐπαρῶσθαι παρὶ Πλάτ. Νόμοι 931B, κτλ.

3) μετ' αἰτ. πρῶτη, μόνον, τίνα τόνδ' ἐπαρῶσω λόγον; τί ὅρα εἶναι αὐτῇ ἡ ἐξελθούσα ἐκ τοῦ στόματός σου; Σοφ. Ἰλ. 388· τί ταῦτα ἐπὶ ῥητοῖς Διμ. 275. 7.

4) μετ' ἀπαρ., ἐπ. τὰ δ'., τούτῳ ἐνναμιμνέειν Εὐρ. 1. A. 60, πρὸλ. Πλούτ. Σόλ. 10.

ἐπαρῆσκω· μέλλ. ἐπαρῶμαι ἀορ. 6' -θῆρην, ἀορ. α' ἐπὶ ῥη- σα. Πρὸσαρμύζω εἰς τι ἡ ἐπὶ τινος, ὅρας σταθμιστὴν ἐπὶ ῥη- σεν, «τοῖς παραστάσιν ἐπὶ ῥητοῖς» (Σχολ.). Ἰλ. Ε. 167· ἐπὶ δὲ ζυγὸν ἤραρεν ἀμφοῖν Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 50.

II. ἀμεταβ. ἐν τῷ Ἰων. πρkm. ἐπαρήρα, ὑπερβ. ἐπαρῆρειν, πρὸσαρμύζομαι καλῶς ἢ ἀκριβῶς, μία δὲ κλῆσις ἐπαρῆρει, ἐφημερίστῃ, ἐπέκειντο, Ἰλ. Μ. 456· μετοχ. ἐπαρηρῶς, -ύα, -ός, καλῶς ἡρμοσμένος, ἐστηρικμένος, ποσὸν ἐπαρηρῶς Ἀρατ. 83· ὡσαύτως ἐπαρῆμε- νος, ἡ, ὄν, Ἐπικ. συγκεκρ. μετοχ. παθ. ἀορ., καλῶς προσηρμοσμέ- νος, καλῶς παρεσκευασμένος, ἔτοιμος, Πα. Ἰεργ. κ. Πημ. 599, 626.

ἐπαρῆρατος [ῥα], ὄν, ἐπικατάρτατος, Ὑψιδο-Φωκ. 16.

ἐπαρῆρῶσω, Ἀττ. -άττω, κτυπῶ, κρούω, τὴν θύραν Πλάτ. Πρωτ. 314D.

II. ἀμεταβ., ἐπικύπτω μεθ' ὁρμῆς, ζῶς ἀμε- μος ἐπαρῆρῶσι πολλὸς Σουῖδ. 163B.

ἐπαρῆρατος, ὄν, (ἐπαρῶμαι) κατάρτατος, ἐπικατάρτατος, ὅρῃ ἐνε- χόμενος, ἐπ. τίνα ποιεῖσθαι θοῦς. Η. 97· 8 ἐπαρῆρατον ἦν μὴ οἰκεῖν, περὶ τοῦ Πηλασγικοῦ, περὶ οὗ ὑπῆρχε κατὰ γὰρ μὴ τὴν κατοικίαν τις, ὁ αὐτὸς 2. 17· τῷ δὲ ἐπαρῆρατον τύχην [ἐνέ- σθαι] Πλάτ. Νόμοι 877A· ἐπὶ καταρῶν κατὰ τῶν τυμωρυχῶν, Σουλ. Ἐπιγρ. 2824, 2826, κτλ.

ἐπαρῆρατος, ὄν, ὁ ἔχων λεύκωμα, ἥτοι λευκὴν κηλίδα, εἰς τὴν ὀφθαλμῶν, ἡ δὲ τετυφλωμένος ὑπὸ λευκωμάτων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰππ. 9. 1, 22., 9. 34, 5, Πολύδ. Β'. 65, Πσύχ.

II. μεταφ., σκα- τεῖνός, ἀσαφής, σήματα, ὁσαφάτα, λόγοι ἀσαφῆς. Πρ. 499, Ἀγ. 1113, Σο. 685.

ἐπαργῆματα, τά, = ἀπαργῆματα, Ἐπιγρ. Θῆρας· Ἐρ. Ἀρχ. 446 = Rang. Ant. Holl. 893.

ἐπαργυρόομαι, παθ., ἐπικαλύπτομαι δι' ἀργύρου, Σουλ. Ἐπιγρ. 159. 14· μεταφ., ἐπὶ πολυτελῶν δειπνῶν, μὴ πόλλ' ἀγαν... μὴδ' ἐπὶ ῥητοῖς Μνησιμάχος ἐν «Δυσκόλῳ» 1.

ἐπαργυρός, ὄν, ἐπὶ ῥητοῖς, Ἠρόδ. 1. 50., 9. 80.

ἐπαρῆρατος, εὐς, ἡ, τὸ ἐπαρῆρατον, πότισμα, Ἐπικύρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 89.

ἐπαρῆρατος, = τῷ ἐπομένῳ, Νήυν. Δ. 11. 186, Χρησμ. Σιδόν. 5. 58.

ἐπαρῆρατος, ἀρδύω, ποτίζω, Ἀρρ. Ἀν. 4. 6. 11· μεταφ., ἐπαρῆρατος ὁρμαῖς τὴν ψυχὴν Λουκ. Ἀνάχ. 26· ἐν τῷ Παύλ. 7^μ. Λοκρ. 102B.

ἐπαρῆρατος, = ἐπαρῆρατος, Ἐπιγρ. Νομοθ. Ἰόρτιν. Κρήτ. II., ἐπαρῆρατος· μέλλ. -ῆω, ἐπιδοθῆναι, Ὀδυσσῆ παρὶσταται. Ἠδ' ἐπαρῆρατος Ἰλ. Ψ. 783· ὅτε μοι πρόφρασσ' ἐπαρῆρατος Ὀδ. Ν. 391, Εὐρ. Πη. 1350, Ἀριστοφ. Σπ. 402· ἀπολ., νῦν ἐπαρῆρατος, νῦν ἐπαρῆρατος Δίος, Χο. 725· οὐ παρῆρατος, ὁ ἐπαρῆρατος, ὁ ἐπι- δοθῆναι, Σοφ. Πη. 1197· ὡσαύτως παρὰ Σεν. Κύρ. 6. 4. 18.

ἐπαρῆρατος, ὄν, ὁ, ἡ, βουθός, Ἀπολλ. Ἰδ. Α. 1039, Ὀρρι. Ἀργον. 89.

ἐπαρῆρατος, εὐς, ἡ, βοήθεια, ἐπικουρία, Εὐστ. 52. 38.

ἐπαρῆρατος [ῆ], ἴδε τὸ ῥῆμα παρῶ.

ἐπαρῆρατος, ἐπαρῆρατος, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐπαρῆρατος.

ἐπαρῆρατος, ἀριθμὸς πρὸς τούτοις, ἐπαρῆρατος δὲ καὶ ἀλ- λους Πλουτ. 10. 5, 8· ἐπ. ταῖς ἡμέραις τὰς πόλεις, ἀριθμὸς τὰς πόλεις διὰ τῶν ἡμερῶν, δηλαδὴ μίαν πόλιν ἐκάστην ἡμέραν, Ἀριστοφ. ἐν Πύρρῳ Ἐγκωμ. τόμ. 1, σ. 369, ἔκδ. Γ. Δαντ.

ἐπαρῆρατος, ἀριστὸν δευτέρου φασγ. Ἀδωνιμ. Ἰασρ. 255, εἰ Απενδ. Medical Grammar, Emmerin.

ἐπαρῆρατος, ὄν, πρὸς τὴν ἀριστέραν χεῖρα, πρὸς τὰ ἀριστερά,

τά ἐπαριώτερα Ἰερζ. 2. 93., 4. 101. ὅλλ', ἐπὶ τὰ ἀριστερά
ἐ αὐτοῖς 2. 36.

II. μεταφ., ὁδός, ἀνεπιτήδεος, ἀνάποδος,
ἐπαριώτερον ἐν τῷ στέμνῳ τὴν γλῶτταν φέρει. Ἐρικκ. ἐν
«Παλαιῶν» 3. ἐπαριώτερον ἐμαθεῖς, ὡς πόνηρε, γράμματα θεο-
γνητοῦ ἐν «Φάσμασι» 1. 7. βουλευματα Διοδ. Ἀποσπ. (Ἐκλογ.
Βασ.) 5. ἐπαριώτεροι Κάτωνες, ὁδὸς τοῦ μνηστῆ τοῦ Κλήντου,
Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 19. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπαριώτερον» κακὰ
ὁρᾶται. — Ἐπίρρ. λαμβάνειν τι ἐπαριώτερος Μένανδρ. ἐν «Μεσο-
γύρῳ» 1 (ἐνθα δὲ Μείνεκε ἐχει ἐπαριώτερος) πρὸς Πλουτ. 2.
467C. — Ἰερζ. Λοδ. Φρόν. 259.

ἐπαριωτερότης, ἡ, ἐλλειψίς δεξιότητος, ἀνεπιτηδεότης,
Ἄριστ. π. Ἀρετ. 6 I.

ἐπαρίεται ἡ ἐπαρίτοι (ἡ), αἱ, τάγμα στρατιωτικῶν τῆς Ἀρκαδι-
κῆς Ὀμοσπονδίας (371 π. Χρ.), Ξεν. Ἑλλην. 7. 4, 33—36, Ἐγερ.
139. Ἀ. Ἄριστ. 54. Ὁ Διός. (ἐν 15. 62) φαίνεται ὡς ἐρμηνεύων τὴν
λέξιν διὰ τοῦ ἐπὶ λέξεως. Ὁ Ἡσύχ. γράφει τὴν λέξιν ἐπαράγεται
καὶ ἐρμηνεύει: «τάγμα Ἀρκαδικῶν μαχημάτων, καὶ αἱ παρὰ Ἀρ-
κάδιον δημόσιοι φύλακες».

ἐπαρκεία, ἡ, τὸ ἐπαρκεῖν εἰς τρεπὲς ἢ χρήματα, πορισμὸς
ἐπιτηδεύων ἢ χρημάτων, Πολύβ. 5. 51, 10. καὶ ἐν τῇ πληθ., ζωνι-
τροφία, ὁ αὐτοῖς II. 49, 7. πρὸς. ἐπαρκίω.

ἐπαρκείας, εὖ, ἡ, βυζήσια, ἐπιουρία, Σοφ. Ο. Κ. 447, Εὐρ.
Ἐκ. 758.

ἐπαρκέω μελλ. -έσω, Ἐπικ. ἄρ. ἀπαρ. ἐπαρκέσασαι Ἑλλην.
Ἰππ. 473. 8. — εἶμαι ἀρκούντως ἰσχυρὸς πρὸς τι, παρ' Ὀρ.
ἀείπουται ἐν περιπτώσει κινδύνου ἢ βλάβης: 1) μετ' αἰτίας.
πράγμ. καὶ δοτ. προσ., ἀποκρύνω τὸ ἀπὸ τινος, οὐδέ τίς οἱ...
ἐπάρκεσε λυγρὸν ὀλεθρον, οὐδ' ἀπεπύκηνεν αὐτῷ τὴν χαλεπὴν
φύραν. 10. 1. ἄλγος, II. Β. 373. οὐτε τί Τηλέμαχος τὸ γ' ἐπάρ-
κεσεν, ἤμινεν, ἀπέκρουσεν, ἀπώλησεν. Ὀδ. Ρ. 568. 2) μετ'
αἰ. πράγμ. μόνον, οὐδὲν γὰρ αὐτῷ τοῦτο ἐπαρκέσει τὸ μὴ
περὶ τὸν, οὐδὲν γὰρ ἐπαρκέσωσιν αὐτῷ ταῦτα (καὶ βρονταὶ δὴλ. καὶ
αἱ ὁστροφαὶ) εἰς τὸ μὴ πείσθαι κατ' οὐδὲν θά συντελέσωσι ταῦτα
ὑπὸς ἐμπροσθῆ ἢ πτωχὸς αὐτοῦ, Αἰσχύν. II. 918. ἐπαρκέσαι
κακότητι, ἀποκρύναι, ἀπώσαι, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1161. ἐν Σοφ.
Ἀλκ. 360 (σε τοι μόνον δεδωρκα ποιμένων ἐπαρκέσονται)
τὸ ποιμένων ὁ Κρίτων μετέτρεψεν εἰς τὸ πημιονάν. Τὴν διόρρω-
σιν ταύτην ἐκρίνει καὶ ὁ Ιερζ καὶ εἰσέγαγεν αὐτὴν εἰς τὸ κείμενον.

3) μετὰ δοτ. προσώπου μόνον, βοιβῶ, ἔρχομαι εἰς ἐπικου-
ρίαν, Θεογ. 871, Ἰερζ. I. 91, Λυσ. 138. 43. Ἀριστοφ. II. 830.
κτλ. πρὸς. Βουττ. Λεξίβ., ἐν λ. χρ. αἰσμεν 4: — ἀπαλῶς μετ'
αἰ. προσώπου, ὡς τὸ ὀφθαλμῶν. Εὐρ. Ὀρ. 803: — ἀπολ... τίς ἄρ'
ἐπαρκέσει; τίς βοηθήσει; Αἰσχύν. Θῆβ. 92. πρὸς. Σοφ. Ο. Τ. 777.

II. χορηγῶ, παρῶ, μεταδίδωμι, ἄκος δ' οὐδὲν
ἐπάρκεσεν, τὸ μὴ πόλιν. πρὸς Αἰσχύν. Ἀγ. 1170. ἐπ. τινὶ
τι Πλάτ. Πρωτ. 321δ, κτλ. ὡσαύτως, ἐπ. τινὶ τινος παρὲν
ἀρθρῶν ἐπάρκει τῶν ἐαυτοῦ, παρῶ, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 60.
μετὰ δοτ. πράγμ., ἐροῦντι τινὰ μετὰ, πέπλους ἐπαρκέσαι Εὐρ.
Κύκλ. 301.

2) ἀνταρκεῖν τὴν ἀπάντην περὶ τινος, γίνομαι
χορηγός, Ἀλκιμίδας τὸ γ' ἐπαρκέσεν κλειεῖται γενεῶν Πινδ. Ν. 6.
103.

III. ἀπολ., ἐπαρκῶ, ὡς καὶ νῦν, ὅσον ἐπαρκεῖ
Σόλων 4. 1. (πρὸς. ἀπαρκίω) ἐπαρκέσει νόμος ὅς, οὗτος δὲ
νόμος θά ἐπιτραπῇ, Σοφ. Ἀντιγ. 612. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπαρκεῖ»
ὑποურγεῖ, χορηγεῖ, βοηθεῖ.

ἐπαρκής, ἡ, ὅσος ἐπαρκεῖ, ὅσος χρειάζεται, ἀρκετός, ἐν δὲ
ἐπαρκεί θάλασσιν βαλὼν χύτρω σκαμμύνιον Νικ. Ἀλεξ. 577.
ἐπαρκῶν, οὐσία τοῖς θαλάσσις ἐπαρκῆς Πλουτ. Κικ. 7. πρὸς.
Διονύσι. II. 1001. «ἐπαρκῆς» αὐταρκῆς Ἡσύχ. — Ἐπίρρ. -κῶς,
Ἐβδ. (Α', Μακκ. ΙΔ', 35), Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 471.

ἐπαρκίος, οὐ, ἐπαρκῶν, ἐπαρκῆς, Ὀππ. Ἀλ. 4. 377, Ἀνθ. Π.
10. 76. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπαρκίος» ἔμπειρος, βοηθός.
ἐπαρκούντως, ἐπίρρ. μετοχ. τοῦ ἐνεστώ. τοῦ ἐπαρκίω, ἐπαρ-
κῶς, Σοφ. II. 354.

ἐπαρμα, τό, (ἐπαίρομαι) οἶημα, πρήξιμον, Ἰππ. Ἐπιδήμ. τὸ
Α', 938.

II. μεταφ., ἀνύψωμα, ἀν' χρυσοφόρης, τοῦτο
τύχης ἐστὶν ἐπαρμα Σωτῆρος παρὰ Στράβ. 189. 44.

ἐπαρμενός, ἡ, τὸ βῆμα ἐπαρμενός.

ἐπαρμενός, ὁ, ὅμοιος καθύπερθε Ἡσύχ.

ἐπαρμῆς, ἡ, ἀμφιβύλ. γραφ. ἐν Ἑμπεδ. (94) παρ' Ἀριστ. π.
Ξενοφ. 2. 8. ἀντὶ τοῦ ἐπαρμῆς ἵστο δὲ Mullach. ἀναγινώσκει
ἐπαρμῆς τὸ.

ἐπαρμῶρος, οὐ, (ἀρoura) «ὁ γῆν ἐργαζόμενος εἴτε καὶ ἀπλῶς
ἐπ' αὐτῇ» (Εὐστ.) βουλομένην κ' ἐπαρμῶρος ἔων Θητεύμεν
ἀλλ' ὅς. Ὀδ. Α. 489.

ἐπαρμῶς, εὖ, ἡ, (ἐπαίρω) οἶημα, πρήξιμον, φούσκωμα, κοι-
λῆς Ἰππ. Κωακ. Πρωτ. 129. τῶν μαστῶν Ἀριστ. π. τὰ Ζ.
Ἰστ. 7. 1, 6, πρὸς. 6. 18, 13, κ. ἄλλ., ἴδε ἐν λ. Κωνσταντ. II.

ἐπείγεται, ἀνύψωσις, Σωτῆρ ἡ δὲ ἐστὶν ἀλαγος ἐπαρ-
μοῖς Διογ. Α. 7. 114. συστολῆς ἀλέγου ἢ ἐπαρμῶς Στράβ.
Ἑλλην. 2. 170, πρὸς. Ἀμμών ἐν λ. χαρξ. 2) τὸ γὰρ τοῦ
ἔθους, ὑπερηγάντα, Ἰερζ. Νύσσ. τ. 1. 94Δ, καὶ καθ' Ἡσύχ.:

«ἐπαρμῶς» ὑπερηγάντα. 3) ἐπὶ ἀγροῦ, ἀνύψωσις, καλλωπι-
σμός, Θωμ. Μάγιστ. σ. 427.

ἐπαρτάω, ὅστις τι ἐπὶ τινος ἢ ὑπεράνω αὐτοῦ ὡς φόβηρον, ἐπι-
κρεμάνωμι, φέδους ἐπάρτησα τοῖς ἀκρωμένους Αἰσχύν. 25.
5. «μὴ ὑπερῆξαται τὰς ψυχὰς αὐτῶν σὺν εὐμενείᾳ, ἀλλ' ἐπαρτήσεται
τὰς δι' αἰτίας τιμωρίας αὐτοῦ» Αἰλιανὸς παρὰ Σουῖζα ἐν λ. ἐπαρ-
τήσας: — Μίσ. κατὰ λέξιν, κρεμῶ τι ἐπὶ τινος, αὐτὰρ ἐπὶ δορά-
τεσσιν ἐπαρτήσαντο βορέας Ὀρρ. Ἀγρ. 1345. — Παρ., ἐπικρέ-
μαται, ἐπικρεμῶ, Λατ. imminere, τοσοῦτος ἐπάρτηται φόβος
Δημ. 666. 14. ἀπολλογῆν ἐπαρτημένων φόβων 333 ἐν τῇλει.
πρὸς. Φύλαρχ. 23, Σουλ. Ἐπιγρ. 3692.

II. τὸ ἐπαρτημέ-
νον [τῷ συρῶ], τὸ προσρητημένον ἢ κρεμῶμενον μέρος, Ἀριστ.
Μέγαν. 2. 4.

ἐπαρτηῖαν, «παρσκεινὴν (ἐπαρτεῖαν)» Ἡσύχ.

ἐπαρτής, ἡ, (ἐπαίρωμαι) ἑτοίμος, παρσκεινῶμενος, ἐπαρτέας
εἶλον ἐταῖροι, «ἐτοίμοι, ἐπαρτισμένοι» (Σχόλ.), Ὀδ. Θ. 151, πρὸς.
Ξ. 332, Τ. 289. ὡς, ἐδωδὴ Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 234, Γ. 299.

ἐπαρτίω, ἐτοιμάζω, παρσκεινίζω, πάντα ἐπαρτίσσειεν
ἰόντι Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1210. — Μίσ. μετ' ἀπαρ., ἐπαρτίζοντο
νέεσσαι, παρσκεινίζοντο νᾶ... αὐτοῖς 877.

ἐπαρτικός, ἡ, ὧν, (ἐπαίρω) ὁ προξενῶν ἐπαρσιν, φούσκωμα,
«πρήξιμον», σίσαρον φουσώδες μεν καὶ στεμᾶχου ἐπαρτικόν
Ἀρετ. Χρον. Νύσσ. Θερκαπει. 1. 2.

ἐπαρτώ [ῶ], καὶ -ῶν [ῶν], συναρμῶτω, αὐτῇ ἐπάρτε
πῶμα Ὀδ. Θ. 447.

II. παρσκεινῶμαι, ἐτοιμάζω, ἐπὶ γὰρ
Ζεύς ἤρπτε πῆμα κακοῖο Ὀδ. Γ. 152. ὀλεθρὸν τινὶ Ὀπ. Κυν.
2. 413. — Μίσ., ἐπάρτων ἐπαρτύνοντο, παρσκεινάζον, ἡτοίμαζον,
Ὀρμ. Ὑμν. εἰς Δῆμ. 128.

ἐπαρυστήρ, ἡρος, ὁ, (ἀρῶ) ἀγγεῖον πρὸς ἔγχυσιν ἐλαίου εἰς
δυχνῶν, καὶ τὸν ἐπαρυστήρα αὐτῆς (ἐλ. τῆς λυχνίας) ἐκ
χρυσίου καθάρου ποιήσεις Ἐβδ. (Ἐξοδ. ΚΕ' 38).

ἐπαρυστρίς, ἡ, ὡς, ἡ, = τῷ προηγ., τὰς ἐπαρυστρίδας αὐ-
τῶν χρυσῶς Ἐβδ. (Ἐξοδ. ΛΙ' 17, Ἀριθμ. Δ', 9, Βασιλ. Γ'.
Ζ', 35, Ζαχ. Δ', 2). — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπαρυστρίδες» ἐλαιοχύται. ἡ
ἀντιλήψεις.

ἐπαρύτω, μέλλ. -ύσω, ἐπικίω, ἐπάρυσεν ὡς περ ἐκ πηγῆς
ὕδατος ἐπιδύσαντος Δίων Χρυσ. 1. 411. — Μίσ., ἐπικίω καὶ
ἀναμίνω, ἐκ τῶν ἀγαθῶν τοῖς κακοῖς ἐπαρυστόμενοι Πλουτ.
2. 600C.

ἐπαρχέω, τό, = ἐπαρχία, Σουλ. Ἐπιγρ. 6627.

ἐπαρχέω, εἶμαι ἐπαρχος, Σουλ. Ἐπιγρ. 2047.

ἐπαρχή, ἡ, συναρχία, ἐπαρχὴν ἐπαρχονται οἱ δημόσιοι
ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἕκαστος ἡς ἀν' ἀρχῇ G. I. A. 2. 588, ἴδε
Koehl. ἐν τόμῳ.

ἐπαρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα, ἡ ἀρχὴ ἐπαρχοῦ, Διοδ. Ἑκλογ. 498,
77, Ἐπικτ. Διακρ. 4. 1, 55., 4. 7, 21, Πλουτ., κλ. 2) ἐπὶ
τόπου, διαμέρισμα χώρας διοικούμενον ὑπὸ ἐπαρχοῦ ἢ ἐπισκόπου,
Ἐβδ. (Ἰουλιὸς Γ', 6 ὡς ἀπ. γρ.), Πολύβ. 1. 45, 10., 1. 17, 5 κ.
ἀλλαχοῦ, Στράβ. 3. 4, 20., 10. 4, 22., 12. 1, 4, 17, 3, 24, κτλ.,
Πλάτ. Ἀπ. κγ', 34, κε', 1, Σουλ. Ἐπιγρ. 2597. ἐπιβάλλει ἀλλο-
τρίαις ἐπαρχίαις καὶ χειροτονεῖ ἐπισκόπους Φωτίου Βιβλίου.

σ. 19. 16, ἔκδ. Βεκκέρου: — ἐνιαχοῦ δὲν εἶναι φανερόν ὅτι ἀνασέρ-
ται εἰς τὸ διαμέρισμα, 8 διοικεῖ ὁ ἐπαρχος ἡ εἰς τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ.

ἐπαρχικός, ἡ, ὧν, ὁ ἀνήκων εἰς ἐπαρχίαν, ἐπαρχικός, ὡς
καὶ νῦν, Modestino Lex. Gr. Lat. παρὰ P. Baldwin. 1611.

ἐπαρχικός, ἡ, ὧν, ὁ ἀνήκων εἰς ἐπαρχίαν, ὁ τοῦ ἐπαρχοῦ,
ἐπ. ἐξουσία, τὸ ἀξίωμα τοῦ Praefectus Urbis, Δίων Κασ. 75. 14.

II. ἀνήκων εἰς ἐπαρχίαν, ἐπαρχικός, Πλουτ. Κικ. 36, Σουλ.
Ἐπιγρ. 356.

ἐπαρχίος, οὐ, ἡ, = ἐπαρχία, Εὐσέβ. II. 212Α, 1488Α.

ἐπαρχισσα, ἡ, ἡ γυνὴ τοῦ ἐπαρχοῦ, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασιλ.
Τάξ. 67. 17.

ἐπαρχιώτης, οὐ, ὁ, ὁ κάτοικος ἐπαρχίας, Εὐσέβ. II. 325C.
825Α, 833Α, Ἰουλιαν. Δύοκρ. 38411. — ὁ γλ. ἐπαρχιώτης, ἴδου.

Βυζ. 2) μέλος ἐπαρχίας, Σύνοδος, Ἀντιοχ. 20, Κωνστ. 1. 6,
Ἐφέσου 2, περὶ ἐπαρχικῶν Ἐπισκόπων.

ἐπαρχος, οὐ, (ἀρχή) ἡγεμὼν, ἀρχηγός, Κιλικίων ἐπαρχος
Αἰσχύν. Πέρος. 327. νεῶν ὁ αὐτῶς Ἀγ. 1227. (οὗτος ὁ Causer
ἀντὶ ἀπαρχος) κυβερνήτης, διοικητὴς χώρας, Πολύβ. 5. 46, 7.

2) ἐν χρήσει εἰς μεταφράσιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ μινιστρίου ἐν
πάσαις αὐτοῦ ταῖς σημασίαις, Πολύβ. 11. 27, 2, κτλ. ἴδε Πίνακας
Σουλ. Ἐπιγρ. σ. 35. ἐπαρχος τῆς αὐλῆς, praefectus praetorio,
Πλουτ. Γάβ. 2. πρὸς. αὐτοῖς 8, 13. ἐπαρχος Ἐφῶς, διοικητὴς
τῆς Ἀνατολῆς, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 919. 4. ἀπὸ ἐπαρχῶν, ex-
praelectus, Σουλ. Ἐπιγρ. 2593 κέ.

II. ὡς ἐπὶ, ἀρχὴν
ἐπαρχον στόλου, ἀξίωμα τοῦ ναυάρχου, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 838.

ἐπαρχότης, ἡ, = ἐπαρχία, Φωτίου Βιβλ. 57. 9. τὸ ἀξίωμα
ἐπαρχοῦ, Ἰωάν. Χρυσ. τ. 4, σ. 98. 2) μετωνομικῶς, ὁ ἐπαρ-
χος. Ἰωάννης Λυδ. 173. 10, 174, 9, Τιβέρι. 23.

ἐπαρχῶς, μέλλ. -έω, εἶμαι ἀρχὴν, διοικητὴς τῆς χώρας
Ξεν. Κύρ. 4. 8, 2. τῶν ἐμύρων Ἰσοκρ. 69Ε, πρὸς. Πλάτ. Κριτί.

116B: ὡσαύτως κατὰ δοτ., Ἐπιγρ. παρὰ Παντ. 6. 19, 6: — ἀπαλ., ὁ ἐπαρχῶν = ἐπαρχος, Ἰερων. 4. 12: ἐπὶ τοῦ ὑπατικοῦ ἀξιωματος, Πλουτ. Σύλλ. 8.

2) ἄρχω, ὑποτάσσω προσέτι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ἄλλου μὲν οὐδενὸς δύναται ἄν ἐθούνη ἐπάρξει.

Σεν. Ἰ. ὕρ. 1. 1, 4.

II. τὸ Μῆς, εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἐν τῇ φράσει ἐπαρῆσθαι δεπάσσειν: αὕτη ἢ φράσις, ὡς τὴ ἀπαρχομαι, καπαρχομαι, εἶχε ὁρθοκευτικήν ἢ ἱεροτελεστικήν σημασίαν, συσχετιζομένη πρὸς τὰς εἰς τοὺς θεοὺς προσφερομένας σπονδὰς: τοῦτο φαίνεται σαφέστατα ἐκ τῆς Ὁδ. Σ. 417, οἰνοχόος μὲν ἐπαρῆσθω δεπάσσειν, ὅφρα σπεισαντες κατακεῖομεν, ὡς ἀρχίσῃ νὰ χύνῃ οἶνον εἰς τὰ ποτήρια, πρβλ. Φ. 283: — ἐν συνόλῳ ἡ πρᾶξις αὕτη εἶχεν ὡς ἑξῆς: οἱ ὑπηρέται ἀνεμίγνυν τὸν οἶνον ἐντὸς μεγάλων κρατῆρων, ἀκολουθοῦντες ἐλάμβανον διὰ καθόλου, ἦτοι οἰνοχόης, ἐκ τῶν κρατῆρων κεκραμένον οἶνον καὶ ἔχον ὀλίγον εἰς ἑκάστην ποτήριον χάριν σπονδῆς, καὶ μετὰ τοῦτο ἔδιδον εἰς τοὺς παρόντας νὰ πῶσιν: Ποντόνοος... οἶνον ἐκίρνα, νύμηναν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρῆσθαι δεπάσσειν (ἀρῶν κατὰ πρῶτον ἔχουσιν ὀλίγον εἰς τὰ ποτήρια) αὐτὰρ ἐπεὶ σπεισάν τ' ἐπιδόν θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς, κτλ., Ὁδ. II. 182: πρβλ., τοῦτο συχνάκις ἐπαναλαμβάνεται ὁμῶς οἱ κούροι, κρητῆρας ἐπειτέψαντο ποτοῖο, νύμηναν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρῆσθαι δεπάσσειν Ἰλ. Δ. 471, Ὁδ. Γ. 340, Φ. 272: — ἡ ἐπὶ σημαίνει ἐντάλμα τὸ αὐτὸ τῷ ἐπιστάδῳ, κατὰ σειράν: — ἴδε Βουτρεμ. Δεξίλ. ἐν λ., Nilzsch Ὁδ. Γ. 340, II. 182.

2) καθόλου, προσφέρω, νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην χειρὶν ἐπάρχετο Ὁμ. Ὑμν., εἰς Ἀπόλ. 12: οὕτως ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2144, ἐπαρχεσθαι δὲ τοὺς χοροὺς χειρὶς τῷ Διονύσῳ.

ἐπαρωγή, ἡ (ἐπαρήγω) ἀρωγή, ἐπικουρία, βοήθεια, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 302.

II. ἐπαρωγή τινος, βοήθεια κατὰ τινος πράγματος, νοῦσοιο λυγρῆς ἐπαρωγὴν Λουκ. Ἀλλ. 28: ἐντεῦθεν, ἐντεταταίς, ἀντίστασις, Ἐλλ. Ἐπιγράμ. 618. 5.

ἐπαρωγῆς, ἑς, = τῷ ἐπομ., Νικ. Ἀλεξ. 110.

ἐπαρωγῆς, ὁ, βοηθός, ἐπιβουρὸς, Ὁδ. Δ. 498, Εὐρ. Ἐκ. 165, κτλ.: ὡσαύτως ὅλ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 196: οὐδ., τὸ ζωῆς ἐπαρωγὸν Ἀνθ. II. 6, 219, 21.

ἐπασθαιμάλω = ἀσθαιμάλω, ἐπασθαιμάλων σφοδρῶς Ἑδδ. (Δ' Μακκ. 5, 11).

ἐπᾶσις, εἰς, ἡ, ἴδε ἑμπάσις.

ἐπασκῆω: μέλλ., -ῆσι, κατασκευάζω τι μετ' ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς, ἐπὶ ῥοκῇται δὲ οἱ αὐτῇ τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, μετ' ἐπιμελείας διακεκοῦνται (Σχόλ.), Ὁδ. Γ. 266, πρβλ. Ἀνθ. II. Παράρ. 328.

II. περικραμῶ, μεγαλύνω, τινα τιμᾶς Πινδ. Ν. 23, πρβλ. Ἀποστ. 206. 4.

III. ἐπασκῶ τι, καταγίνομαι εἰς τι, λατ. ἐκτελεῖν, τέχνην, τὰ ἐς πόλεμον Ἡρόδ. 2. 166: πάντα ὅλῳ ἐπασκῆσας... μονομοχλίην ἐπασκῶν ὁ αὐτ. 6. 92: τὰ ἄλλα κατὰ ταῦτα ἐπ. 4. 17: ἀρετὴν 3. 82: σοφίαν Ἀριστοφ. Νεφ. 517: παγκράτιον Διοχίλ. 79. 24: μνήμην ἐπ., ἐπασκῶν αὐτῇ, Ἡρόδ. 2. 77: εὐνομίην τινος ἐπ., ἐπαυλῶναι, Διοχίλ. 46. 101: ἀπολ., καταγίνομαι εἰς ἀδελφικὰς ἀσκήσεις, ἀσχοῦμαι, πόλλ' ἰσοθλοῦσιν, ὡς ἐπασκοῦντων τρόπος Ἀχαιοὺς παρ' Ἀθην. 418Δ: Παθ., ταῦτα Ὑμνιστοὶς ἐκ παλαιοῦ ἐπὶ ῥοκῇται Ἀρρ. Ἀν. 5. 8, 1.

2) γυμνάζω ἢ ἐξεγέρω τινα ἐναντίον ἐτέρου, τινὰ τινὶ Δίων Κ. 46. 40: πρβλ. ἐπαυλῶναι.

3) γυμνάζω διὰ τὸν ἄγωνα, ἀέθλοισιν, ἐφύδους Ἐλλην. Ἐπιγράμ. 967. 3. — Καθ' Ἡσυχ. ἐπασκαῖν: σίβεσθαι, ἀγεῖν.

ἐπασκησις, ἡ, ἐξάσκησις εἰς τι, μελέτη, τῆς μαγείας Κλημῆντις 2. 24.

ἐπασκητεῖν, ῥημ. ἐπὶ τοῦ ἐπασκῆω, δεῖ ἐπασκῆν, Ἀρρ. Τακτ. 2.

ἐπασκητής, ὁ, ἀθλητής, Ἡσυχ.

ἐπασκίον, τὸ, «ἡ χώνη» Σικελίῳ Ἡσυχ.

ἐπασμα, τὸ, (ἐπάδω) ἐπιδῆ, ἐπιδήματα τὰ ὑπὸ τῶν γραιῶν τοῖς νηπίοις ἐπαδόμενα, αἵτινες καὶ τὰ μέτωπα τῶν παλίων ἀποπεύουσι καὶ ἀναλείχουσι, καὶ πρὸς ἀστέρας καὶ σελήνην, βλέπουσι Ζωναρ.

ἐπασμενίζω, ἀσμενίζω ἐπὶ τινι, τοῖς προτεθεῖσιν Φωτ. Ἐπιστ. Combef. σ. 528C.

ἐπασμός = ἐπασμα, ἐπιδῆ, Βασίλ. κ. 2, σ. 237C.

ἐπασπάζωμαι, κατασπάζωμαι, καταφιῶ, Ἐπιστ. Ἀγᾶθ. ἐν Act. Council τ. 3, σ. 1124, 49.

ἐπασπαίρω, ἀσπαίρω ἐνεκὰ τινος, μύθοιο πυκνὸν ἐπασποῖρουσα Ὁππ. Ἀλ. 5. 407. Κατὰ Σουῖδ. ἐπὶ ἡσπαίρειν, ψυχρὰ γένεσις.

ἐπασπιδόμαι, λαμβάνω ὡς ἀσπίδα, εὐλαδεῖσθαι ἐπασπιδώσεται Φίλων 2. 669.

ἐπασπύτερος [8], α, ον, (ἄσπον, ἀσπύτερος) ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ὡς τὸτ' ἐπασπύτεροι Δαναῶν κινυντο φάλαγγες Ἰλ. Δ. 427: πάντας ἐπασπύτερος πέλασσε γῶνι Ἀθ. 277: σκοπεῖ Ἰζον αἰὲν ἐπασπύτερος, κατὰ σκοπεῖ ἐπὶ ἄλλοις ἀνέμοις πυκνοῖς, δηλ. κατὰ μικρὰ διαστήματα, Ὁδ. II. 366: πέτρας σιθώρων ἀπὸ χειρὶν πέμπων ἐπασπύτερος Περ. Ὁ. 716: καὶ ἐν τῇ ἐνίκῃ, κύμα..

δρυντ' ἐπασπύτερον, τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, συνεχῆς, πυκνὸν (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 423.

II. ἐπὶ ἀνίκου, ὁ ἀπαύστως πνέων, τὴν δ' αἰὲν ἐπασπύτερος φέρειν οὐρος Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 579: ἐπὶ ἐνέας, διηκενῆς, ἐπασπύτερη βίαιοιο χρηρμοσύνη, ἀσπαρία, πένια, ἔνδεια (Σχόλ.), ἡ αὐτὸς 2. 472: πρβλ., Νικ. Θερ. 246.

II. λίξις κατὰ τύπον φαίνεται ὡς συνηθισμένη.

ἐπασπύτερο-τριβῆς, ἑς, ὁρίγματα χειρὸς ἐπασπύτερο-τριβῆ, ἐπὶ ἄλλῃ κτυπήματα χειρὸς ἐκτεταμένης, ἀλλ' ἐπὶ ἄλλῃ κτύπον ποιοῦντα (Σχόλ.), Διοχίλ. Χρ. 426.

ἐπασπύτων, ῥηματ. ἐπὶ τοῦ ἐπᾶδω, δεῖ ἐπᾶδω, Πλάτ. Χαρμ. 158C.

ἐπασπύς, ὁ, = ἐπιδός, ἐπασπύων καὶ φαρμακευτῶν Ἰουστίν. Μάρκ. ἐν Ἀπολλ. 2. 6, σ. 93Δ. — Κατὰ Κόντση (Γλωσσ. Παρατ. σ. 435) «ἐπασπύς ὁ ἄλλῳ ἢ ἐπασπύς».

ἐπασπύπτω = ἀσπύπτω, ἐπὶ τινι ἢ ἀπλῶς ἀσπύπτω, τινὶ Πλουτ. 2. 594D: ἀπλ., Ἀνθ. II. 7, 491: — μετὰ συστολῆς, αἰτ., ἐπασπύπτει φόνιον πῦρ Ἀνθ. Πλαν. 4. 141, 4: σπινθήρας ἐπασπύπτουσα Νόν. Δ. 18. 74.

ἐπασφαλίζωμαι, ἀσφαλίζω, ἐσφαλίζω, καλῶς ἡμῶς ἢ θεῶι γραφῇ ἐπασφαλίζεται Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 412B.

ἐπασχάλλω, ἀσχάλλω, ἀγανακτῶ ἐπὶ τινι, ἐπασχάλλουσιν ἑρ. ὕδρι Μανέθ. 3. 86.

ἐπασχολοῦμαι, ἀσχολοῦμαι εἰς τι, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἰστ. 8. 16, σ. 402, 16, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. 403C.

ἐπασχολός, ον, ἐπασχολημένος, Ζαχαρ. Πάπα Διδλ. Γρηγ. σ. 351E.

ἐπᾶτενέλω μέλλ., -έσω, ἀτενῶς προσβλέπω, εἰς τι θεοῖς. π. Ἰλλίγων 9.

ἐπᾶτερον, ἐπᾶτερον Ἡσυχ. ἀντὶ ἀπᾶτερον.

ἐπατρεμῶ, ἀτρεμῶ, μένῳ ἥσυχος μετὰ τι, Ἰνκ. π. Ἀρρ. 800.

ἐπᾶττω, Ἀττ. ἀντὶ ἐπαίσσω.

ἐπαυαζῶ: μέλλ., -άσω, = αὐγάζω, λάμπω, φωτίζω, Μάξιμος περὶ Καταρχῶν 26: πρβλ. ἐπὶ αὐγάζω.

2) Μῆς., προσβλέπω, Ἀνθ. II. 9. 58, 12. 91.

II. ἀμταδ., ἐπαυαζει, ἀρχίζει νὰ φέγγῃ, Πολυαῖνου Σερρατῆ. 1. 39, 1, ἐνθα ὁ Κόραξ διαρῶς ἀπαυαζει, ἴδε ἐκδ. Κόραξ σ. 27 καὶ 310.

ἐπαυδᾶω, ἐπαυῶ, Ἡσυχ. ἐν λίστι ἐπὶ ὕδριον, ἐπαυῆσαι, ἐπειπεῖν Σουῖδ. — Μῆς., ἐπαυοῦμαι, σὲ κάκει, μᾶλλον πότιν', ἐπὶ ἡμῶν Σοφ. Φιλ. 395.

ἐπαυαδίζωμαι, ἐπαυαδίζωμαι, ἐπαυαδίζωμαι, φέρομαι αὐθαδῶς, ἐπὶ τινι μετ' ἰσχυρογνώμοσύνης, Ἀρρ. Ἀν. 4. 9, 6: ἰωσῆ-που Ἰουδ. Πόλ. 3. 7, 12, — μετὰ διαφ. γραφ. ἀπαυαδίζω. — Ὁ ἐνεργ. τύπος παρ' Ἀριστοφ. ἐν Συντάγματι Κανόν. Ρόλλ. κ. Ποτλ. τ. 2. σ. 234 καὶ ἐπὶ στρατῶν ὁ ἀξίαν ἐπαυαδίζωμαι, ἐπᾶτερος.

ἐπαυκλία, τὰ, καὶ ἐπαικλία, τὰ, τραγῆματα, Ζωναρ., Δουκάγγ.

ἐπαυλῆς, ἀδός, ἡ, ἐπαυλῖς, μεταγεν.

ἐπαυλῆος, ον, ὁ τῆς αὐλῆς, Σουῖδ., εἰλ' ἐν Ὁμήρῳ (Ὁδ. Δ. 104) γράφεται διηρημένως, οὐδὲν ἐπ' αὐλῆος.

ἐπαυλῶ, αὐλῶ ἐπὶ τινι, τῇ θυρίδι ἐπαυλῶν, περὶ τοῦ μυκηθμοῦ τῶν θυρημένων ζῴων, Λουκ. περὶ Θυσ. 42: ἀπολύτ., αὐλῆς, ἐπαυλῶν καὶ κτυπῶν τῇ πόδι ὁ αὐτ. π. Ὁρχ. 10.

2) μετὰ συστολῆς, αἰτ., αὐλῶ εἰς τινα, τὴν Ἀθηνᾶν ὡς φησιν Ἐπίγαρμος ἐπαυλῆσαι τοῖς Διοσκόροις τὸ ἐνόηλον Ἀθην. 184F, — Παθ., μέλλος ἐπαυλεῖται Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 895.

3) ἀντηχῶ πρὸς τὰ αὐλῆματα τῶν ποιμένων αἱ σκοπῆαι ἐπαυλοῦσαι Λουκ. π. Ὁφίου 3.

ἐπαυλήμα, τὸ, τὸ αὐλούμενον ἐπὶ τινι, Ἑρμ. Μ. σ. 757, 52.

ἐπαυλήσις, ἡ, τὸ ἐπαυλεῖν, Ἑρμ. Μ. 772 (3).

ἐπαυλήτικος, ἡ, ὁ, ὁ ἀνέχων εἰς τὸ ἐπαυλεῖν, Γλωσσ.

ἐπαυλίζωμαι, Ἀποθ. μετὰ μέσ. ὁρ., στρατοποδεῖν ἐν τοῖς ἀγροῖς, Θουκ. 3. 5, 4. 134: πρβλ. αὐλίζωμαι.

2) στρατοποδεῖν πλησίον, τῇ πόλει Πλουτ. Σύλλ. 29: καταλῶ παρὰ τινι, ἐπέρχομαι μετ' αὐτοῦ τὴν νύκτα, ἀπὸ τοῦ ἐπαυλῆσθαι τὴν νύμφην Ἡσυχ. ἐν λ. ἐπαυλῆς.

ἐπαυλίον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., Κασλ. Ἀποστ. 131. 4 (Σουῖδ. ἐν λ.), Πολύδ. 4. 4, 1, κτλ.

II. τὰ ἐπαυλῆα ἢ ἡ ἐπαυλῆα (ἴνν, ἡμέρα), ἡ μετὰ τὸν γάμον ἡμέρα, λατ. πορνεία, Ἀλεξ. φων. 3. 4, Πολυδ. Γ. 39: «ἐπαυλῆα (-λα)» ἡ δευτέρα τῶν γάμων ἡμέρᾳ οὕτως καλεῖται, ἐν ἡ κομίζουσι ἑώρα αἱ οἰκεῖαι τῇ τεταμένη καὶ καὶ τῇ νύμφῃ Ἡσυχ.

2) τὰ ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ τοῖς νεοσύμφοις προσφερόμενα δῶρα, L. Douchner Arch. Fahrbuch XVI (1900) σ. 145 — 154: ἴδε Βακκίῳ Χαρικλ. 480, καὶ πρβλ. ἐπαυλῆα, πρᾶυλῆα.

ἐπαυλῖς, εἰς, ἡ, ἀγροτική κατοικία βουκόλου, μάνδρα, Ἡρόδ. 1. 111: οὐκ ἀσφαλῆς λένοντι καὶ προβάτοις ὁμοῦ ποιεῖσθαι τὴν ἐπαυλῖν, αὐλῆσθαι ἐν τῇ αὐτῇ μάνδρᾳ, Πολύδ. 3. 35, 13, πρβλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 1125. 11.

2) ὑποκοινική, τὸ Τουριστὶ λεγόμενον ὑποκλήκη, οἰκία ἀγροτική, Διδλ. 12. 43, Πλουτ. Περρ. 33, κλ.

3) ἐν στρατιωτικῇ γλώσσῃ, κατὰλμα, ἐπὶ ποιεῖ-

σθαί, καταλύειν, σιτραποδεύειν, Πλάτ. Ἀλκ. 2.149C· ἐπὶ τόπῳ Πηλοῦ. 16.15, 5.

ἐπαύλισμα, τό, = τῷ ἐπομ., Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 870.

ἐπαυλισμός, ὁ, τὸ ἐπαυλίζεσθαι, διανυκτερεύειν ἐν τινι τόπῳ, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 363.

ἐπαυλος, ὁ, (αὐλῆ) τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ἐπαυλοί, Ὁδ. 4^ο. 358, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1. 800· ἐπαυλα, τὰ, Σοφ. Ο. Τ. 1138, Ο. Κ. 669 — μάνδρα, ἐπαυλὶς, ποιμνιοστάσιον, «ἐπαύλους ἦτοι σταβμούς, αὐλάς, ἐπαύλους» (Εὐστ.), Ὁδ. 4^ο 4^ο ἀνωτ., Σοφ. Ο. Τ. 4^ο ἀνωτ., 2) καθόλου, κατοικία, οἶκος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 870, Σοφ. Ο. Κ. 4^ο ἀνωτ.

ἐπαυξάνω ἢ -αύξω (Σεν. Οἶκ. 7, 43): μέλλ. -αυξήσω: — ἐνεργ., κάμνω τὴν ν' αὐξηθῇ, αὐξάνω, μεγαλύνω, Ἐμπεδ. 94 (πρόβλ. ἔπαρξαι) τὴν πατρίδα νικήσαντας ἐπαυξήσαι ὅσους 7. 70' προβλ. 2. 36, Διμ. 38, 1, κτλ. — Παθ., αὐξάνομαι, τὰ γὰρ καλά τε κάγαθά .. ἐπαύξεται Σεν. 4^ο ἀνωτ., Πλάτ. Τίμ. 19Α, κτλ. — Τὸ ἐνεργ., ἐπαύξομαι παρ' Ἰππολύτ. π. Αἰρ. 440. 34.

ἐπαύξησις, ἡ, = ἐπαύξινος, Πλάτ. Νόμοι 815B.

ἐπαύξημα, τό, τὸ ἐκ τῆς ἐπαύξεως προερχόμενον, Θεοφύλ. Ἰστ. σ. 17Α.

ἐπαυξήξ, εἰς, ὁ, αὐξανόμενος, ἐπιτεινόμενος, νόσοι Ἰππ. 1185D πάθεα Ἀρετ. π. Διτ. Ὁδ. 1120. 2. 7.

ἐπαύξησις, εὖς, ἡ, αὐξήσις τῶν δικαίων, Πλάτ. Νόμοι 957D τῶν μέτρων Πλούτ. Σόλων 15· εἰς τὴν ἐπ. τῶν πολιτικῶν, εἰς ἀρίστην αὐτῶν, Πηλοῦ. 5. 88, 6.

ἐπαυξητέον, βηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐπαυξάνω, δεῖ ἐπαυξάνειν, Εὐστ. Πονημάτ. 242. 37.

ἐπαύξω, ἴδε ἐπαυξάνω.

ἐπαυράω, ἴδε ἐπαυρίω.

ἐπαύρεισις, εὖς, ἡ, ἀπολαύσις τοῦ καρποῦ πράγματός τινος, τὸ καρποῦσθαι, κάρπωσις, μεγάλαι .. ἐπαυρέσεις (Ἰων. ἀντ. -έσεις) Ἰερὸν. 7. 158· ταχέως τὰς ἐπ. ποιεῖσθαι ὅσους 2. 53.

ἐπαυρέω καὶ ἐπαυρίσκω, ἐπαυρεῖ Ἰσ. Ὁδ. κ. Ἰμ. 417· ἐπαυρίσκουσι Θέογν. 111· ὁρ. ἐπαύρων Πινδ. Π. 3. 65· ὑποτ.

ἐπαύρω, ης, η, ἴδε κατωτ., ἀπαρ. ἐπαυρίων, -έμεν, Ὁμ. κ. — Μίσ. ἐπαυρίσσομαι Ἰλ. Ἰππ. 236. 13., 502. 14· μέλλ. ἐπαυρήσομαι Ἰλ. αὐρ. κ' ἐπηυράμεν Ἀριστ. Πρ. Ν. 8. 13 (15), 11, 6' ἐνικ. ἐπηύρω (ἐνθα ὁ ἑλμολ. προτείνει ἐπηύρωσι) Αἰσχύλ. Πρ. 28· ἀπαρ. ἐπαύρασθαι Ἰππ. Ὁρκ. ἐν τέλει: ὁρ. 6' ἐπηυράμεν Εὐρ. Ἐλ. 469, ποιητ. 6' ἐνικ. ἐπαύρω Πινδ. Ν. 5. 49· Ἐπικ. ὑποτ. 6' ἐνικ. ἐπαύρηται Ἰλ. γ' πληθ. -ωνται, εὐντα -οιτο (ἴδε κατωτ.) ἀπαρ. ἐπαυρέσθαι Εὐρ., Ἀνδοκ. 20. 3· (σχεδὸν οὐδαμῶς ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ πεζολογίᾳ) ἴδε κατωτ. Π. 6' Ὁμ. ἔχει 6' ἐνικ. ὑποτ. ἐπαύρηται, η, γ' πληθ. -ωνται, ὡς ἰσχυρίσθη ἀνωτ. (Ἰ)ποτιεμένη βίβα αὐρῶ, ἴδε ἀπαύρω).

1) ἐνεργ., μετῴω, ἀπολαύω τινός, μετὰ γεν. πράγμ., τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν ἢ περ Ἀχαιοῦς, «βέλτερόν ἐστι τινα τούτων ἀπολαύειν αὐτῶν ἢ τοὺς Ἀχαιοὺς» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Σ. 302· αὐτὸν .. σε βούλομαι ἐπαυρέμεν (παραλειπομένης τῆς πτώσεως), «ἐπενερφῆσαι» (Σχόλ.), «ἀπολαύσαι» (Εὐστ.), Ὁδ. Ρ. 81· πλεῖστον νυκτὸς ἐπαυρεῖ, ἀπολαύει πλεῖστον μέρους τῆς νυκτός, ἐπὶ τοῦ Σειρίου, Ἰσ. Ὁδ. κ. Ἰμ. 417· (αὐτὸς 238 τὰ ἀρ. στ. ἀντιγραφαί) ἔχουσιν ἀπηνύρα· καὶ γειτόνων πολλοὶ ἐπαύρων, «καὶ τῶν γειτόνων, φησὶ, πολλοὶ ἀπέλαυσαν τοῦ κακοῦ τοῦ περὶ τὴν Κερωνίδα» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 3. 65· τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι, ἐπενερφῶνται, ἀπολαύουσιν, Θέογν. 111· εἰ κ' ἐσθλοῖο κυβερνήτης τῆρος ἐπαύρη, «εἰ ἀγαθοῦ κυβερνήτου τύχοι» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 174.

2) ἐγγίξω, ἐπιψάω, μετ' αἰτ., πάρος χροᾶ λευκὸν ἐπαυρεῖν (δηλ. τὰ ἔγχεα), «πρὸ τοῦ ἀψαύειν τοῦ λευκοῦ σώματος» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Α. 573, Ο. 316· μή τις χροᾶ χαλκῶ ἐπαύρη Ν. 649· μετὰ γεν., λίθου δ' ἀλεσθῆαι ἐπαυρεῖν, «τῷ λίθῳ δὲ προσεγγίσει φυλάττου» (Θ. Γαζής), Ἰλ. 4^ο. 340: — ἀπολ., καὶ εἰ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρη, καὶ ἀν' ἀκρότη ὀλίγον μόνον ἐπιψάσῃ (ἴδε ἐπιψάω Π.), Α. 391.

II. Μέσ., καρποῦμαι τι, ἀπολαύω τῶν ἀποτελεσμάτων πράγματός τινος: εἴτε καλοῦ εἴτε κακοῦ, ὡς τὸ βῆμα ἀπολαύω:

1) μετὰ γεν., ἐπὶ καλῆς σημασίας, τοῦ πολλοὶ ἐπαυρίσκονται, «ποῦτον δὲ πολλοὶ ἀνθρώποι ἀπολαύουσι» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Ν. 733· μόγθων ἀμιοῖδαν ἐπαύρεσιν Πινδ. Ν. 5. 89· τοῦδ' ἐπαυρέσθαι θέλω Εὐρ. Ι. Τ. 529· βιότου ζῶντ' ἐπαυρέσθαι χρεῶν, ἀνώνυμ. ποιητ. παρ' Ἀθην. 336B, πρὸς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 677, Δ. 964· οὐδὲ φάσκει .. πολλὸν ἐπαυράμενον Ἑλλήν. Βασιγράμ. 274, πρὸς 839: — σπάνον· ἐν τῷ περὶ λόγῳ, εἰ .. χρὴ ἀγαθὸν εἶμὲ ἐπαυρέσθαι Ἀνδοκ. 20. 2· ἀποδοτέον .. ὅσον ἐπηύρατο Ἀριστ. Πρ. Ν. 8. 13, 11.

2) συχνότερον, ἐπὶ κακῆς σημασίας, μετὰ πικρᾶς ἐιρωνείας, ἵνα πάντες ἐπαυρῶνται βραδίῃς, «ἐν ἀπολαύσει πάντες τῆς ἀδουλίας τοῦ βασιλέως, τουτέστιν ἵνα ἀπώλυνται δι' αὐτὸν» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 410· οὐ μὲν εἶδ', εἰ αὐτε κακορραφίης .. ἐπαύρηται Ο. 17· ἀνεν εἰρωνείας, περὶ τίνος σφαγιασθέντος οὐδ' τῶν Περσῶν οὐ τὸ δόμα ἦν Ἰλιον, τάχα δ' ἂν τι καὶ τοῦ οὐνόματός ἐπαύροιο, ἴσως ὠρελῆθ' ἦεν καὶ ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ,

δηλ. ἴσως ἡ μνήμη τοῦ παθ./ματός αὐτοῦ διαμείνη παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἕνεκα τοῦ ὀνόματος, Ἰερὸν. 7. 180· τίν' αἰτίαν οὐκ ἔσθ' ἐπηυρόμεν ἐγὼ; Εὐρ. Ἐλ. 469· ὡσαύτως μετ' αἰτ. καὶ γεν., τοιαῦτ' ἐπηύρω τοῦ φιλονθρώπου τρόπου, τοιαῦτα ἐκέρχσας ἐκ .., Αἰσχύλ. Πρ. 28· καὶ ἀπολ., τῷ καὶ μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀνῶ, «εἰ δ' καὶ παραπολαύσειν αὐτὸν τῆς μοῖρας ὑπολαμβάνω» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Ζ. 353.

2) λαμβάνω τροφὴν ἀπὸ τίνος, τρέφομαι, ἐπαυρίσκειται .. τὲ σώμα ἀπὸ τῆς κοιλίης Ἰππ. 502. 13, πρὸς Βουττιμ. Δεξιλ. ἐν λέξει ἀπαυρῶν 3. 3) μετ' αἰτ. πράγμ., ἐπιφέρειν κατ' ἐμαυτοῦ, μὴ πού τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρη Ὁδ. Σ. 107 (ὁ Βουττιμ. ἐπαύρης) ἀλλ' ἴσως κάλλιον νὰ θεωρηθῇ ὡς γ' ἐνικ. ἀπαρ. ἐνεργ., μήπως μεγαλύτερον κακὸν σὲ εὕρη: — τὰ παραβεβήματα ζεκεύουσιν ὅτι τὸ βῆμα εἶναι κυρίως ποιητ. καὶ Ἰων.: — πρὸς ἀπαυρῶ.

ἐπαύρησις, ἡ, πλημ. γραφὴ ἀντὶ ἐπαύρεσις, Δημόκρ. παρὰ Στωβ. 76. 17.

ἐπαυρίξω, (αὐρα) πνέω ἢ φυσῶ ἑλαφρῶς ὡς αὐρα, Ἰωσήπου Ἰουδ. 116. 1. 21, 5.

ἐπαύριον, Ἐπέρ. = ἐπ' αὐριον, ἐν τῇ ἐπαύριον (ἐεπ. ἡμέρα) Ἐρδ. (Γέν. 10^ο, 34, Ἀριθμ. 1Α', 32, Ἰουδαί' 1), Πηλοῦ. 8. 15, 6.

ἐπαυρος, ὁ, χεῖμαρρος, «ἐπαύρους» τοὺς χεῖμαρρους ποταμούς· Ἰσούχ.

ἐπαύσας, ἐπαύσον [ῶ], ἴδε τὸ βῆμα ἐπαύω.

ἐπαύτω [ῶ], κάμνω προσέτι ὀδυρῶν, τρίζω, ἐπὶ δὲ πλημναι μίγ' αὐτεὺν Ἰσ. Ἀσπ. Ἰρ. 309. II. = ἐπευφημέω, ἐπιφύττει δὲ λαὸς Κελλ. εἰς Ἀπόλλ. 102, Κόνιν. Σμ. 4, 262· Βεόρυκες δ' ἐπαύτεον Θεόκρ. 22. 81· ἐπὶ Ἰππων, ὅσοι δ' ἐπαύτεον Ἰπποὶ φορβῇ ἐπιχρημέθοντες ἀδην Κόνιν. Σμ. 11. 327· μετὰ συστολῆς αἰτιατ., ἐπ. βοήν Κελλ. εἰς Ἀρετ. 58. — Πρὸς ἐπαύω.

ἐπαυτικά, Ἐπίρ. πέραιτα, εὐδὺς μετὰ ταῦτα, Ὁρρ. Αἰθ. 329, ἐπαυτοματίζω = αὐτοματίζω, Διόδ. Ἐκλογ. Βατικ. σ. 105 Μαι, κλ.

ἐπαυτομολέω, αὐτομολῶ, μεταδίδωμι πρὸς τι, ἐπαυτομολῶσαι δὲ πρὸς τὸ ἡμέρον (ἀπαστοιμ. Herch.) Αἰλ. π. Ζ. 2. 11, 38.

ἐπαυτόφωρος, ον, = αὐτόφωρος, φανερός, κατάδηλος, Σχόλ. Ἐντ. Ἰλ. Ω. 556.

ἐπαυχενίζω, ἐπιχρέμαται ἢ ἐπικίμαι ἐπὶ τοῦ αὐχένος τινός, ἐπαυχενίζων τοῦ βασιλέως Γενέσ. 98. 22.

ἐπαυχένιος, ον, (αὐχὴν) ὁ ἐπὶ τοῦ αὐχένος ἢ περὶ τὸν αὐχένα, ἐπαυχένιος (αὐχὴς) Πινδ. Π. 2. 172· ἐπαυχένιον κυνάγχαν Ἀνθ. Π. 6. 34.

ἐπαυχέω: ὁρ. -ηύχησα Ἀριστοφ. Ὀρν. 628· μεγαλαυχῶ ἐπὶ τινι, μετὰ δοτ. πράγμ., τούτοις ἐπαυχέιν καὶ δεδρακύναν γε- λῶν Σοφ. Ἀντ. 483, Ἀριστοφ. ἐνθ' ἀνωτ. 2) μετ' ἀπαρ., βεβαίως οἶδα, πέποιθα εἶναι, ὡς καὶ ἐπαυχῶ τῆς φήμης ἀπο, κτλ., Σοφ. Ἠλ. 65. — Καθ' Ἡρόδ. ἐπαυχέ· ἐπιφύεται.

ἐπαυχμέω, πέμπω ἢ προξένω αὐχμόν, ἐπρασάιν, Ζεὺς οὐτ' ἔξεπομείδων οὐτ' ἐπυχημάς Σοφ. Ἀπασπ. 470.

ἐπαύω, ἐπιβῶ, ἐπιφωτῶ, ἐπαύσας πατρός ἔργω Αἰσχύλ. Χο. 828· παρὰ Θεοκρ. 23. 44, τρίς ἐπαύσοον, ὡ φλε, κείσαι, μετὰ βρτζέος ἢ ἐναντίον πάσης χρήσεως· ὅθεν ὁ Βίττις προύτεινεν ἐπαύσοον, φλε, κ., ἢ ἐπαύσοον, ὡ φλε, κ. (ἴδε ἐπηύω) (ἐπαλασο· Διηρενς).

ἐπαφαίρεισις, εὖς, ἡ, νέα ἀφαίρεισις, νέα ἀφαίμαξις, Ἀρετ. Ὁδ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1.

ἐπαφάνίζω, κάμνω προσέτι τι ν' ἀρανισθῇ, Ἀύσ. παρ' Ἰαμβλ. ἐν Βίω Πυθ. 77.

ἐπαφασαίνομαι, ἐρηγίνομαι, ὥστ' ἐπαφασάνθην Πανοθη- ναίοις γελῶν, «σκοτώθηκα ἀπὸ τὰ γέλατα», Ἀριστοφ. Βάτρ. 108B.

ἐπαφῶ (ἴδε ἀφῶ), ἐπιψάω, Ἐκκατῆς 360, Αἰσχύλ. Πρ. 849, Πηλοῦ. παρὰ τῷ Σχόλ. Σοφ. Ο. Κ. 1375, Πλάτ. Κρατ. 404D· — ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσῳ, ἀπολ., Ἰππ. 661. 25· μετὰ γεν., χειρὶ ἐπ. τινός Μόσχ. 2. 50· κισθάρης Ἀνθ. Π. 5. 222· μουσική· Ἀλκίρ. 3. 12· μετ' αἰτ., παλάμη κράτ' ἐπαφῆσάμενος Ἑλλήν. Βασιγράμ. 562. 8.

ἐπαφείας, ἡ, τὸ ἐπαφέναι τι, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 179, 91.

ἐπαφετεύω, βηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐπαφέναι, δεῖ ἐπαφέναι, τὸν ἵππον ταῖς θηλείαις Ἰεωπον. 18. 3. 1.

ἐπαφῆ, ἡ, (ἐπαφῶν) ἀρή, τὸ ἐφάπτεσθαι, Αἰσχύλ. Ἰκτ. 18, Πλάτ. Τίμ. 40B, κ. ἀλλ.· ἐπαφῆ δὲ μουσικὰ (τῆς λυρῆς) Εὐ- γράμ. Πυθαγόρειος παρὰ Στωβ. 536. 39.

2) αὐστηρά μετα- χειρίσας, τιμωρία, Πλούτ. 2. 46D, ἐνθα ἴδε Wyttenb. 3) ἀρή, προσέγγισις, Σουλ. Ἐπιγρ. 3540. 11.

II. ἡ αἰσθήσις τῆς ἀρῆς, Πλάτ. Θεαιτ. 186B.

ἐπαφήμα, τό, ἐπαφή, φιλήματα καὶ ἐπαφήματα Διογεν. Ἐπιστ. 10.

ἐπαφῆσις, εὖς, ἡ, = ἐπαφή, Κλήμ. Ἀλ. 241.

ἐπαφῆνιμα, ῥίπτω ἵκναιον τινός, τὰ πολλὰ ἐπαφέναι Σεν. Κύρ. 4. 1. 3· κεραιμίδα τινὶ Πηλοῦ. 2. 241B·

ἀπολλῶν ἐναντίον τινος, τοῦ ἐπιπέττει καὶ τοὺς ἐυζώνους ἐποφίενοι τοῖς ἱππεύσι τῶν ὑπεναντίων Πολύβ. 11. 22, 8. τοὺς ἐυζώνους 10. 39, 3. ἔλεφαντας, κύνας ἑπ. τινὶ Πλουτ. 1. 12, 3, κτλ.· ἐπαφίπτεται αὐτὸν τῷ πλάκοντι Δαλφ. 1. 22.

2) ἀφίπτεται· ἐπὶ τῇ ἐξέτασι, ὅθεν τῷ σίτῳ Θεόφρ. π. φυτ. Αἴτ. 2. 5, 5. 3) ἐξάλλω, ἑπ. ὑγρότητα Δριστ. π. τὰ 2. Ἰστ. 5. 18, 5. ἑπ. φωνήν, ἐκπέμπειν, ὁ αὐτ. π. Θασμ. 175.

ἐπαφίπταμαι, ἀφίπταμαι μετ' ἄλλον, οὐ ἐνθάνει ἀποπτάς καὶ τοῖς ἄλλοις τοῦ ἐπαποπτήναι γεγονώς παράδειγμα Μ. Ἀχομ. π. Β'. σ. 271. 18, ἐκδ. Α.

Ἐπαφός, ὁ, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἰούς, Αἰσχύλ. Πρ. 850. ἴδε ἐν λ. ἀφῆ· ὁ δὲ Ἄπις κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσάν ἐστι Ἐπαφός· Ἡρόδ. 2. 153., 3. 27, 28.

ἐπαφριδίω, = τῷ ἐπομ., ἐν τῇ Ἐπικ., μετοχ. -άωσα Νύκν. Δ. 43. 318.

ἐπαφριζώ, παράγω ἀφρὸν ἐπάνω ἢ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Μόσχ. 5. 5, Νικ. Ἀλεξ. 32.

ἐπαφροδίσια, ἢ, τὸ ἐπαφροδίτον, ἐρασιμότης, καμψότης, Ἀφθ. 242C, Δίων. Χρ. 2. 118.

ἐπαφροδίτης, ον, (Ἀφροδίτη) θελητικὸς, ἐπιχαρὶς, καμψός, Λατ. venusius, ἐπὶ προσ., Ἡρόδ. 2. 135, Αἰσχίν. 33. 35· ἐπὶ πραγμ., Σεν. Συμπ. 8, 15, Ἰουκρ. 219A· ὑπερβ. -όπατος δ' αὐτὸς ἐν Ἰέρωνι 1. 35·—Ἐπίρρ. ἐπαφροδίτης, γράφειν ἡδέως καὶ κεχορισμένως καὶ ἐπαφροδίτως Διον. Ἀλ. π. Λυσίου 11, σ. 477. 8.

II. ἐν χρήσει πρὸς μεταφράσιν τοῦ ἐπιθέτου τοῦ Σύλλα Felix, εὐνοοῦμενος ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, ὅτι, ὁ εὐνοοῦμενος τῆς τύχης (μεταφ. ἐκ τοῦ παιγνιδίου τῶν κυβίων), Πλουτ. Σύλλ. 34, πρβλ. Ἀππ. Ἰμφουλ. 1. 97.

III. ὡς κύριον ὄνομα ἐνίσταται συναγρεύεται εἰς τὸ Ἐπαφρός. Σ., ἴδε Βεντλέον ἐν Ἐπιστολῇ πρὸς Mill. σ. 82 [347].

Ἐπαφρός, ον, ὑπ' ἀφροῦ κεκαλυμμένος, Ἰππ. Ἐπιδήμ. τὸ Δ'. 969, «Ἐπαφρ» τὰ διὰ λευκα καὶ ὁλον ἀφρώδη· Ἐρωτιαν. σ. 140·—τὰ τὸν ἀφρὸν ἀνίστην ἐπαφρὸν ἔχοντα· Ἰαλιν.

ἐπαφύσσω· μέλλ. -ύσω [ῶ], ἐπανέλω, ἐπιγίω, ἔπειτα δὲ ὁρμιδῶν (ἡλ. ὕδωρ) ἐπὶ ἡρώδ. Ὀδ. Τ. 388.

ἐπάχθεια, (ἐπαχθής), ἐνόχλησις, ἀχθος, Χρυσόστ. III. 597B.

ἐπαχθεῖω, φορτύνω, χρυσὸν καὶ ἀργυρον, οἷσι βαθείας νῆας ἐπαχθίσαντες Τρῳιδ. 690.

ἐπαχθός, ὅς, (ἀχθος) ὁ προξενῶν βέρος, βαρύς, ῥήματα Δριστορ. Βάτρ. 940.

II, μεταφ., φορτικὸς, δυσάρεστος, ὀχληρὸς, ἀπαντ' ἐπαχθῇ (οὗτος δὲ Stanl. ἀντὶ ἐπαχθῆ) Αἰσχύλ. Πρ. 49· εἰ μὴ ἐπαχθὲς ἔστιν ἐπὶ Πλάτ. Φαίδρ. 87A· ἰπταίνετο ἐπαχθέστερόν [ἐστι] ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 688D· ἵνα μὴ δὲ ἐπαχθεῖ λέγω, ἵνα μὴ εἴπω τι δυσάρεστον, Δημ. 228. 21·—τὸ ἐπαχθός, τὸ δυσάρεστον, Πλάτ. Εὐθύδ. Β'. τὸ ἐπ. αὐτοῦ ὁ αὐτὸς ἐν Πρωτ. 316D·—Ἐπίρρ. ἐπαχθὼς φέρειν, Λατ. aegre ferre, Διον. Ἀλ. περὶ Θουκ. 41. Συγγρ. -έστερον, Πλάτ. Ἐπιστ. 327B.

2) ἐπὶ προσ., ἐπαχθός ἦν ἐς τοὺς πολλοὺς Θουκ. θ. 54, πρβλ. Πλάτ. Μένων 80D· κινδυνεύει τὸ ἴδιον εὐτυχεῖν.. ἐπαχθὼς ποιεῖν Δημ. 580. 13, πρβλ. 17.

ἐπαχθεῖσθαι, παθ., φέρω βέρος, φορτύνωμαι, ὑποβυλῶν τρόπον ἐπηχθισμένους Πλάτ. 2. 450 κ. ἄλλ.·—ἐπεχθισμένου (ἀντὶ ἐπηχθ-) βέρος βασ-άζοντα· Ἡσυχ.

ἐπάχθωμαι, ἀχθομαι ἐπὶ τινι, οὐδ' ἡδῶμαι τοιοῦτ' οὐτ' ἐπάχθωμαι Εὐρ. Ἰππ. 1260.

ἐπαχλῶμαι μέλλ. -ύσω, εἶμαι ἀμυδρὸς ἢ ἀσαφής, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1480· καλύπτεται ὑπὸ ἀλγῶνος, Κόιντ. Σμ. 14. 462.

II, μεταφ., ἐπισκοπεῖω, Θεμιστ. 144C. [ῶ] ἐπὶ καὶ ἐν τῷ ἐνεστ., Ἀπολλ. Ρόδ. 2. 90· ἄνωγει ἐν Ἀράτ. 906 ὁ Schneider, διερθεῖ ἐπαχλῶν ἀντὶ -υδῶν].

ἐπαχνίδιος, α. ον, (ἄχνη) ἐπικαθήμενος ὡς ἄχνη, ἐπαχνιδίαν ὡς ἀπέλουσεν κόριν Δαν. II. 9. 556.

ἐπαχνῶσεν· ἐλύπησεν, ἠνίασεν· Ἡσυχ., καὶ «ἐπαχνῶθη» ἠνιάθη, ἐλύπηθη· ὁ αὐτ.·—ἴδε τὸ ῥῆμα παχύνωμαι.

ἐπαχνύμαι, ἀχνύμαι, λυπούμαι ἐπὶ τινι, ἡμετέρῃσιν ἐπαχνυμένη θαλήσιν Τρῳιδ. 424.

ἐπείαν, ἦτοι ἐπείαν ἄν, Ἰων. ἀντὶ ἐπείαν, ἴδε ἐπεί Δ. II.

ἐπέδομος, ον· ἐφέδομος, Συγγρ. Μουσ.

ἐπέδραχε, ἴδε ἐπιδραχεῖν.

ἐπεγγελάω μέλλ. -άσωμαι, γελῶ ἐπὶ τινι, περιγελάω, ἐπισκώπτω, Λατ. irridere, φιλοῦσι πάντες κειμένους ἐπεγγελάω Σοφ. Αἴ. 989, Σεν. Ἀν. 2. 4, 27· τί θῆτα τοῦδ' ἐπεγγελάω ἄν κατὰ; Σοφ. Αἴ. 989 (ἐνθα δ' Ἐπὶ τῷ τοῦδ' ἄν ἐγγελάω ἄν κατὰ, ἴδε σημ. Jebb καὶ πρβλ. ἐγγελάω)· ἀπολλ., αὐτοῦ 454, Αἰσχίν. 52. 28.

ἐπέγγραφος, ὁ, ὁ μετὰ τὴν ἔγγραφον, διεγγράφω, Διστ. Ἰουστινιαν.

ἐπεγγράφος, ον, προστεθείς εἰς τὴν κατάλογον· οἱ ἐπεγγράφοι ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ. (Σύλλ. Ἐπιγρ. 274B, 275-8, 281, 284-6) φαίνεται ὅτι εἶναι οἱ δεξιὸι γινόμενοι εἰς τοὺς ἀγῶνας ἄν καὶ δὲ ὑπάρχον ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν πολιτῶν· αὐτοῖσι ἴσαν πρῶτοι ἐγγράφοι, ἴδε Βόκκ. I. σ. 379.

ἐπεγγύω = ἐγγυάω, ἐπεγγυῶν δ' ἐπιρκήσαντα τὸν Ἀπολλῶν Νόμ. παρὰ Δυσ. 117. 35.

ἐπέγγυος, διόφ. γρ. ἐν Πολύβ. Γ', 34, ἀντὶ ἐπέγγυος.

ἐπεγείρω, ἐγείρω, ἐγυμνάζω, μήπω τὴν δ' ἐπέγειρε Ὀδ. X. 431, Ἡρόδ. 7. 139, Ἀριστοφ. Ὀρν. 83· μὴθ' εὐδοντ' ἐπέγειρε Φερικρ. ἐν «Χείρωνι» 3. 9·—Παθ., ἐγείρωμαι, ἐγείρωμαι ἐκ τοῦ ὕπνου, ἀρπυνίζομαι, Ὀρ. μόνον ἐν τοῖς τύποις ἐπέγειρετο, ἐπεγρόμενος (οὗτινες πῖθον, ἐγίνοντο ἐκ συνειρημένου ἀορ ἐπηγρόμενον, πρβλ. ἐγρομαι), Ἰλ. K. 124, Σ. 256, Ὀδ. γ'. 57· φεύγετε.. ἄνδρ' ἐπεγείρομενον Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1084· δάει, αἰ ἐρωτήσῃ ἐπεγείρεσθαι ἐπιστήμαι γίνονται Πλάτ. Μένων 86A· μετοχ. ἐνεργ. πρβλ. ἐπεγγοράς· ἐπὶ παθητ. σημασίας, ἔγυμνος, ἀρπυνίζομαι, Πλουτ. Ἡρόδ. 30, ἐνθα δὲ Schalf.

II, μεταφ., διεγείρω, ἐγείρω, στᾶσιν Σόλων 3. 19· τὸ πάλαι κείμενον κακὸν.. ἐπεγείρειν Σοφ. Ο. K. 510· ἐν τῇσιν, ἀλλ' ἀποπαύετε μὴθ' ἐπὶ πλείω θρήνον ἐγείρετε αὐτῶν 1778· ἔσον ἔσμον λόγων ἐπεγείρετε Πλάτ. Πολ. 430B·—Παθ., ἐπηγέρθη (ἢ Ταλλυβίου μῆνις) Ἡρόδ. 7. 137· ἐπηγείροντο ταῖς ψυχαῖς Διόδ. 14. 52.

ἐπεγερμός, ὁ, ἐγείρεσις, Κλήμ. Ἀλ. I. 481B.

ἐπεγερσις, εως, ἢ, ἐγείρεσις ἐκ τοῦ ὕπνου, ἀρπυνίσις, αἰ ταραχώδεις ἐπεγέρσεις Ἰππ. 76. 22.

ἐπεγερτέον, ῥημ. ἐπὶ τοῦ ἐπεγείρωμαι, δεῖ ἐπιγείρεσθαι, Κλήμ. Ἀλ. 219.

ἐπεγερτικός, ἢ, ὁ ἐγείρων ἐκ τοῦ ὕπνου, Ἀριστ. Προβλ. θ. δ' διεγερτικός, μέλος τι τοῖς ἵπποις ὁρίης ἐπεγερτικὸν Πλουτ. 2. 138D·—Ἐπίρρ. -κώς, δι' ἐγείρεται, ἐπεγερτικῶς ἀπονυστακτέον Κλήμ. Ἀλ. I. 492C.

ἐπεγκάθημαι, ἐγκάθημαι ἐπὶ τινι, Ἰσὺς, Πονημάτ. 317. 24.

ἐπεγκάλλω μέλλ. -έσω, φέρω κατηγορίαν κατὰ τινος, τινα, παρσιτι μὲν γὰρ οἱ ἐπεγκάλλω Δυσ. 112. 17· καὶ μετὰ θεοῦ, καὶ αἰτ., τυραννίδα οἱ ἐπεγκάλλεσθαι Πρωκρ. Ἰστ. 18· οὐδέ τις ἡμῶν ἀδόλοσχαν ἐπεγκάλλεσι Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 331.

ἐπεγκανάσσω, ἐπιγίω, ἐπεγκινάξαι [—καν—] ἐπεριπτεῖν, ἢ ἐπιγίω· Ἡσυχ.

ἐπεγκάπτω, γάπτω, καταπίνω, ἐπέγκαψον λασδὼν ταδὶ Ἀριστοφ. Ἰππ. 493.

ἐπεγκάχξω, καχχάξω, γελῶ μεγαλοφώνως ἐπὶ τινι, ἐπεγκαχάων τοῦ δεδουπότος μόρῳ Λυκόφρ. 285.

ἐπέγκερμαι, ἐγείρωμαι ἐπὶ τινος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. D. 657.

ἐπεγκέλευμα, τὸ, τὸ ἐπεγκελεύειν, Ἡσυχ., ἐν λ. ἐπισίγμαι, ἐπεγκελεύω, παρορμῶ, παρακινῶ, ἐπιθαρρύνω τινα εἰς τὴν ἔργον, ἀλλ' οὐκ ἐπεγκελεύει γ'.. ὡς εὐθυχίαν κτησώμεθα Εὐρ. Κύκλ. 632.

ἐπεγκεράννυμαι, μέσ., ἐγκαταμινύω, τινί (τὶ Πλάτ. Πολιτικ. 273D) ἐγκαταμινύω προσέτι, Πλουτ. 2. 1025B, Νικ. Ἀλεξ. 166, κ.τ.λ.

ἐπεγκλάω, ἀτρέφω πρὸς τινα, τὰ τε βλέφαρα πρὸς τὸν Καίσαρα ἐπένεκα καὶ ἐμμελῶς ἀνωλοφύρετο Δίων Κ. 51. 12· τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπεγκλάσας, προσβλέψας ἐρωτικῶς, ὁ αὐτ. 70. 16·—Καθ' Ἡσυχ., ἐπεγκλάσας· τοῖς ὀφθαλμοῖς πρὸς διανύσας.

ἐπέγκλημα, τὸ, κατηγορία, Σώπατρ. ἐν τῇς Ρήτορσι (Waltz) τ. 5. σ. 209, 16.

ἐπεγκλίνω, ἐγκλίνω ἐπὶ τι, Γαλιν. τ. 4. σ. 38. 15.

ἐπεγκολάπτω, ἐγκολάπτω ἐπὶ τινος, Λυκόφρ. 782.

ἐπεγκοτέω, ὀργίζομαι, χολοῦμαι τινι, Νικήτ. Εὐγύν. 5. 219.

ἐπεγκραίνεις, ἰσός, ἢ, ὁ μικρὸς ἐγκέφαλος, ἢ παρεγγραφίς, Ἡρακλῶστρατ. παρὰ Γαληνῶν 5. 603.

ἐπεγκρεμάννυμαι, Μίσ., χρεμῶ τι ἐπάνω εἰς τι, ἡέρι ἐήρανον (τὰς σικυάς), ἐπεγκρεμάσαιο δὲ καπνῷ Νικανδρ. παρ' Ἀθην. 372B.

ἐπεγκυκλῶ, παρενέλω, παρενέθωμι, καὶ ὁ λόγος ἐκ τῶν ἐπεγκυκλιζομένων ἀσφαλῆς φαίνεται Ἀριστοτ. 2. 514.

ἐπεγκυλίωμαι [τ] = ἐγκυλίωμαι, κυλίωμαι ἐν τινι, συστελλόμενος δὲ ἐφ' οἷς ἐπεγκυλίεται τῇ τοῦ βίου ἀνάγκῃ Κλήμ. Ἀλ. 877.

ἐπεγκύπτω = ἐγκύπτω, ἐπεγκύπτειν τοῖς.. βιβλίοις Θ. Μετοχ. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σόφα τ. Δ', σ. πβ'.

ἐπεγρόμην, μετοχ. ἐπεγρόμενος, Ἐπικ. ἀορ. παθ. τοῦ ἐπεγείρω.

ἐπεγρύω, ἐμπέτω, ἐντυγχάνω, λέων μεγάλῳ ἐπεγρύωσας θηράσας, ὡς τὸ Ὀμηρικὸν ἐπικύρσας, Νικήτ. Ἀλεξ. σ. 160A.

ἐπεγχαίνω, περιγίω, καταγίω τινα διὰ μορφομῶν, Διὸς παρὰ Σουῖδ., Ἡρόδ. παρὰ Φωτίῳ § 138.

ἐπεγχαλάω μέλλ. -άσω [ῶ], χαλαρώνω, Νικ. Ἀλεξ. 439.

ἐπεγχεύω καὶ ἐπιγχεύω, εως, ἢ, ἐγγυ·

ἐπεγχεύω μέλλ. -χέω, παθητ. -χέωμαι, Νικ. παρ' Ἀθην. 372B·—ἐγγυ ἐπὶ ἡ προπεί, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1137, Ἰππ. 532, 23, κτλ.· ἐπεγχεύων ἄλλην ἐπ' ἄλλῃ [κύλικα] Εὐρ. Κύκλ. 423.

ἐπεγ-χρίπτω ἢ ἐπεγχερίπτω, ἱσορμῶ, Νικήτ. Ἀλ. Πιδ. 303D.

ἐπέγχυμα, τδ. = ἔγχυμα. Μεταγεν.

ἐπεγγυματίζω: μέλλ. -ίζω, = ἐγγυματίζω, ῥύνω ἐντός; 'Ιππιατρ. 74. 19' προσέτι ἐγγυματίζω, δεῖ δὲ ἐπεγγυματίζειν γάλακτι Διοσκ. 5. 23.

ἐπεγγύνω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ ἐπαγγίζω. 'Ηρων ἐν 'Αρχ. Μαθωμ. α. 116.

ἐπεγγύτης [ῥ], ου, ὁ οἰνοχόος, οὕτω καλούμενος παρὰ τοὺς 'Ελλησποντιοὺς, Δημήτριος ὁ Σκῆψιος παρ' 'Αθην. 425C.

ἐπέδραμον, ἴδε τὸ ῥήμα ἐπιτρέχω.

ἐπέδρη, ἡ, ἴων. ἀντὶ ἐφέδρη.

ἐπεζάρηκεν: «ἐπεδάρυνεν» 'Ησύχ.—ἐπεζάρει (Εὐρ. Πῆσ. 441, Φοίν. 45) ἐπέδρη. ἐπέκειτο. ἐπεκράτει.

ἐπέην, 'Επικ. ἀντὶ ἐπήν, γ' ἐν. τοῦ παρὰ τοῦ ἐπειμι (εἰμι), 'Ιλ. Υ. 278.

ἐπεοίαζεν: «ἐχόρευεν: ἐθαύμαζεν ὡς θεὸν (ἐπεθελάζεν)» 'Ησύχ. ἐπεοίεσμαι, συνηθίζω εἰς τι, 'Αριστ. ἔξ. σ. 33 Μείβ.

ἐπεῖ (κατὰ τὸν Κούρτιον ἀριθμ. 335, ἐπιρρημ. χρήσις τῆς ἐπ.).

1) Πρώτη συλλαβὴ ἐνίοτε ἐκτείνεται ἐν ἀρχῇ στίχου παρ' 'Ομ., 'Ιλ. Χ. 379, 'Οδ. Δ. 13, Θ. 452, Ψ. 25:—τὸ ἐπεῖ ἐνίοτε ἐν τῇ ποιήσει συνίζανται, ὅπλ. συνεκφυγνέει αἱ μετὰ τῶν οὐ. αὐδεῖ, οὐδὲν, οὐτε, Σοφ. Φιλ. 446, 948, 1037, 'Αντ. 538, 'Αριστοφ. Λυσ. 573.] Σύνδεσμος χρονικὸς τε καὶ αἰτιολογικὸς (πρὸς Δατ. quum):—τὸ ἐπειδὴ καὶ παρ' 'Πρόδ. τὸ ἐπεῖτε (ἢ ἐπεὶ τε) εἶναι ἐν χρήσει ὡς τὸ ἐπεὶ.

Α. ΑἰΤΙΟΛΟΓΙΚΟΣ, μετὰ ταῦτα, κατόπιν (prosequam), ἀφ' οὗ, ὅτε (quum, cum), ἀπὸ τοῦ 'Ομήρου καὶ ἔφεξης: 1) μεθ' ὀρίστ.

4) ἐπὶ ὁρισμένῳ γεγονότος ἐν τῇ παρελθόντι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' ἀορ., ἐπεὶ ῥ' εὐδαίτω καὶ οὐλοχῆτας προβάλλοντο, ἀφ' οὗ προσηχθῆσαν, κτλ., 'Ιλ. Δ. 458: ἐπειδὴ δὲ ἐτελεύτησε Δαρεῖος καὶ κατέστη εἰς τὴν βασιλείαν 'Αρταξέρξης, ἀφ' οὗ δὲ σπένανεν ὁ Δαρεῖος καὶ κατέστη εἰς τὴν βασιλείαν ὁ 'Αρταξέρξης, Σεν. 'Αν. 1. 1, 3' σπανίως μετὰ παρὰ., ἐπεὶ εἰσεβάλλομεν Εὐρ. 1. Τ. 260: μεθ' ὑπερσ., ἐπειδὴ ἐξηπάτησθε Δημ. 242. 6' ἀλλ' ἐν γένει εὐρηταί ὁριστος ἐκεῖ ὅπου ᾔδοντο νὰ τεθῇ ὑπερσυντέλ. πρὸς μελίζονα ἔμφασιν (ἴδε ἀνωτ.), ὡς ἐν τῇ Δατ., τὸ προσλαβὴν veniit εἶναι συνηθέστερον τοῦ prosequam venenat (πρὸς Π. κατωτ.): μετὰ παρὰ., ὅπως ἐκφράση πρᾶξιν μήπω συντελεσθεῖσαν, ἐπεὶ ὑπηντίαζεν ἡ γάλαγξ καὶ ἡ σάλπιγξ ἐφθέγγετο, ἀφ' οὗ ἡ γάλαγξ ἔρχισεν νὰ προχωρῇ καὶ ἡ σάλπιγξ ἐσάλοισεν, Σεν. 'Αν. 6. 5, 27.

2) μεθ' ὑπονοούμενης ἀναφοράς πρὸς μεταγενέστερον χρόνον τὸ ἐπεὶ ἢ ἐπειδὴ = εἰς οὗ, δηλαδὴ ἀρ' οὗ, εἰδοὶ καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἀορ., ἐπεῖτε παρελθόντων τῶν θρόνων, τοῦτο ἐφρόντιζον, ἀφ' οὗ παρὰ λαβὸν τὸν θρόνον, τοῦτο ἐφρόντιζον, 'Πρόδ. 7. 8' δέκατον μὲν ἔτος τὸδ' ἐπεῖ .. ἦσαν Διοχῆς. 'Αγ. 40' ἐνίοτε μετ' ἐνεστ. (λαμβάνοντας σημασ. πρkm.) καὶ πρkm., ἐπεὶ δὲ φροῦδός ἐστι στρατός, ἀφ' οὗ δὲ στρατός ἐχει ἀπὸ τῆς, Σοφ. 'Αντ. 15' ἐπεῖτε ὑπὸ τῇ Πέρσῃ εἰσί, πεπνύθησιν τοιόνδε, ἀφ' οὗ διου εἶνε ὑπὸ .., τῶρα ὅτε διατελοῦσιν ὑπὸ .., 'Πρόδ. 3. 117.

II. μεθ' ὑποσπαστ., προστιθεμένου αἰτίας ἐν τῇ 'Αττ., πρὸς λόγῳ τοῦ ἀν., ἐν δὲ τῇ ποιήσει ἐν γένει τοῦ ἀν. ἢ ('Επικ.) τοῦ κα: τὸ δὲ ἐπεὶ μετὰ τοῦ ἀν. γίνεσθαι ἐπὶ ἀν., ἐπὶ τῇ ('Πρόδ. ἐπεάν), καὶ τὸ ἐπειδὴ μετὰ τοῦ ἀν., ἐπειδὴ ἀν' 'Ομ. ἔχει ἐπεὶ κα, ἐπὶ τῇ (ἀπαρ. ἐπεὶ ἀν.) οἱ ποιηταὶ ἐνίοτε παραλείπονται τὸ ἀν. ἢ τὸ κα (πρὸς ἀν. Δ. 1. 2):—μετὰ ὑποθετικῆς δυνάμεως (πρὸς. αἱ Δ. 11):

4) ἐν σχέσει πρὸς τὸ μέλλον (ὡς τὸ ἐάν μεθ' ὑποτ.) μετ' ἀποδόσεως κατὰ μέλλοντα, τέκνα δέομεν .., ἐπὶ τῇ πτολίεθρον ἔλθωμεν, ἀφ' οὗ κυριεύσομεν τὴν πόλιν, 'Ιλ. Δ. 238' ἢ τὸ μιν οὐ πολλὰ μετακλαύσομεθα ἐπεὶ κ' ἀπὸ λαοῦ θλήτοι Δ. 764, πρὸς 'Οδ. Ρ. 23' ταῦτα, ἐπειδὴν περὶ τοῦ γένους εἴπω, ἐρῶ Δημ. 1303. 25, πρὸς Σεν. 'Αν. 2. 3, 29' οὐ γὰρ ἐτ' ἄλλη ἔσται θαλάπλη, ἐπεὶ ἀν. οὐ γὰρ πότμον ἐπιόψῃς 'Ιλ. Ζ. 412.

2) ἐν σχέσει ἐν γένει πρὸς μίαν τινὰ ἐκ πολλῶν περιπτώσεων, μετ' ἀποδόσεως ἐνεστώτος χρόνου, ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς .. μένος θαμνῶ, ἐπεὶ κε λίπη λευκὰ δόστρα θυμῶς 'Οδ. Α. 221, πρὸς 'Ιλ. Τ. 409' ἐπειδὴν ἡ ἐκφορὰ ἦ, .. ἀγοῦσι Θουκ. 2. 34' ἐπειδὴν κρύψωσι γῆ, .. ἀλέγει αὐτοὺς: ἴδεναι τοῦ ἀν. ἢ εὐὶ καὶ παρὰ ποιητῶν, ἐπεὶ ἀμφικαλύψῃ 'Οδ. Υ. 86, 'Ιλ. Α. 478, Σοφ. Ο. Κ. 1226, 'Αντ. 1025] ἀορ. ὑποσπαστ. μετὰ τοῦ ἐπὶ τῇ κτλ. ἀναφέρεται ἔνεκα τῆς ἐννοίας τοῦ μορίου [ἐν γένει μετὰ τοῦτο] ὡς σημειῶν χρόνου προγενέστερον τοῦ ἐκφραζομένου διὰ τοῦ κυρίου ῥήματος, ἴδε τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα καὶ τὸ ἐπεὶ τοῦ Δημ. (325. 11), χρὴ δὲ, ὅταν μὲν τιθῇτο τοὺς νόμους, .. σκοπεῖν, ἐπειδὴν ὅς θησθε, φυλάττειν. III. μετ' εὐκτ. (ἀπὸ τοῦ ἀν.).

4) ἀναφερόμενον εἰς μέλλοντα χρόνον (ὡς τὸ εἰ μετ' εὐκτ.), ἐπειδὴ πρὸς τὸ φῶς ἔλθοι, ὅραν οὐδ' ἀν. ἐν δύναντο (ἐνυπ. οὐκ εἶμι), ἀφ' οὗ ἔλθῃ εἰς τὸ φῶς .., 'Πλάτ. Πολ. 1. 56A' δ' ὅμ. ἐνίοτε μεταχειρίζεται τὸ ἐπὶ τῇ μετ' εὐκτικῆς ταυτοσημίας τῇ ἐπεὶ, 'Ιλ. Τ. 208, Ω. 226, 'Οδ. Δ. 222 (ἔρα ἀν. Δ. 11).

2) συχνότερον ἀναφέρεται καθόλου εἰς μίαν τινὰ ἐκ πολλῶν ἐν τῇ παρελθόντι περιστάσεων (ὡς τὸ εἰ μετ' εὐκτ. ἐν γέν. ὑποθέσει), μετὰ παρὰ. ἐν τῇ ἀποδόσει, ἐπεὶ ἐνέειπεν ..,

δηρᾶσκετο 'Ιλ. Ω. 14' ἐπειδὴ δὲ τι ἐμφάγοιεν, ἀνίσταντο Σεν. 'Αν. 4. 5, 8' ἐπεὶ πύθοιτο, ἐπὶ γένει ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 5. 3, 55, πρὸς Θουκ. 8. 38, 'Πλάτ. Φαίδωνα 59D, Πρωτ. 315B.

3) ἐν πλατῶν λόγῳ παροχρησμένου χρόνου ἡγουμένου, ὅτε ἀντιστοιχεῖ πρὸς ὑποτακτικὴν ἐν εὐθέῳ λόγῳ, αὐτὸς δὲ ἐπεὶ διαβάλλει, ἀπένειμι ἐφρησθα (ὁ εὐθὺς λόγος εἶναι ἐπὶ τῇ διαβολῇ) Σεν. 'Αν. 7. 2, 27, πρὸς. 3. 5, 18, Κύρ. 1. 4, 21' ἐκαστῶμεν ἐξ εὐκτικῆς ἐν τελικῇ προτάσει, ἐπορεύοντο, ὅπως, ἐπειδὴ γένοιτο ἐπὶ τῷ προταμῶν .. ἴοιεν Θουκ. 7. 80.

IV. μετ' ἀπαρ. μόνον κατ' ἀφωμοῖσιν ἐν πλατῶν λόγῳ, ἐπειδὴ δὲ κατὰ σχολὴν σκέψασθαι, κόπτεσθαι (ἐξυπ. ἐφῆ) 'Πλάτ. Πολ. 819C, πρὸς. Συμπ. 174D, 'Πρόδ. 4. 10, 7. 150 (πρὸς. εἰ Δ. IV).

V. μετ' ἄλλων λέξεων,

4) ἐπεὶ τάχιστα, εὐθὺς ὡς, Δατ. quum primū, μετὰ τὸ πλεῖστον χωριζόμενον 'ὁδ' ἄλλης λέξεως, ἐπεὶ ἤλθε τάχιστα, .. ἀπέδοτο Σεν. 'Αν. 7. 2, 6, πρὸς. Κύρ. 3. 3, 22' οὕτως, ἐπεὶ θάττον 'Αριστ. Πολιτικ. 3. 13, 19' ἐπεὶ εὐθὺς Σεν. 'Πλάτ. λην. 3. 2, 4' ἐπεὶ αὐτίκα 'Πλάτ. Ν. 1. 53' ἐπειδὴ τάχιστα 'Πλάτ. Πρωτ. 310D, Δημ. 818, 21' ἐπειδὴν τάχιστα 'Πρόδ. 8. 144, Σεν. 'Αν. 3. 1, 9' σπανίως ἐπειδὴ θάττον Δημ. 978. 19' ἐπειδὴν θάττον 'Πλάτ. Πρωτ. 325C.

2) μετὰ ποικίλων ἐμφατικῶν μορίων, ἐπεὶ ὅρα, ἀφ' οὗ λοιπόν, 'Ιλ. Ζ. 426' ἐπεὶ οὖν, ἀφ' οὗ λοιπόν, ἐπὶ συνεχίσεως διηγήσεως, Δ. 57, Γ. 4' ἐπεὶ ὦν 'Πρόδ. 3. 9' ἐπεὶ γὰρ δὴ ὁ αὐτός Θ. 90, κτλ.—Πρὸς. Κόντου Γλωσσ. Παρὰτρ. α. 168 κτλ.

Β. ΑἰΤΙΟΛΟΓΙΚΟΣ, ἀφ' οὗ, ἐπειδὴ, συγγ. ἀπὸ τοῦ 'Ομ. καὶ ἔφεξης:

4) μεθ' ὀρίστ. (ἡγουμένου ἔτε ἐνεστώτος ἔτε παρρηχόμενου χρόνου), ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε 'Ιλ. Δ. 119, πρὸς. 1. 53, 278, Διοχῆς. 'Αγ. 827, Σεν. 'Απομν. 2. 3, 4, Θουκ. 8. 68, 80' ἐνίοτε μετ' εὐκτικῆς, παρρηχόμενου χρόνου ἡγουμένου, ὡς ἐπὶ πλατῶν λόγων, ἐπεὶ περ ἡγήσαντο, ἀφ' οὗ (ὡς ἔλεγον) ἐνέμεινον .., Σεν. 'Απομν. 1. 4, 19.

2) ὡσαύτως κατὰ τὰς συνθέσεις συντάξεις τῶν ἀνεκάρτητων προτάσεων, οἷον ὅριστ. ἢ εὐκτ. μετὰ τοῦ ἀν. ἐν ἀποδ., ἐπεὶ οὐποτ' ἀν. στόλον ἐπλεύσεται ἀν. Σοφ. Φιλ. 1037' ἐπεὶ οὐ κεν ἀνιδρωτὶ γ' ἐτελέσθῃ 'Ιλ. Ο. 228, πρὸς. Δημ. 242. 10' ἐπεὶ ἀν. μάλα ἔλθοι 'Ιλ. 1. 304, Σοφ. Δῖ. 916' μετὰ προστ., ἐπεὶ διδάσκον, διότι εἴμι μοι, Σοφ. 'Ιλ. 352, πρὸς. Ο. Τ. 390, Ο. Κ. 969, 'Αριστοφ. Σφ. 73, 'Πλάτ. Γοργ. 573E.—μετ' ἰρωτικῶν προτάσεων, ἐπεὶ πῶς ἀν. καλέσεις; διότι πῶς ἤθελε; καλέσει αὐτόν, 'Αριστοφ. Νεφ. 688, πρὸς. Διοχῆς. Νό. 214, Σοφ. Τρ. 139.

3) μετ' ἀπαρ., ἐν πλατῶν λόγῳ, ἐπεὶ γινώσκουσιν γε οὐτὰ 'Πλάτ. Πρωτ. 353A, πρὸς. 'Πρόδ. 5. 84.

4) ἐν ποικίλαις ἐλλειπτικαῖς φράσεσιν, ὡς ἀδύνατός [εἰμι], ἐπεὶ ἐβουλόμην ἀν. οὐδ' τ' εἶναι, εἴμι ἀνέκωνος (καὶ ὅμως λυπούμαι), διότι ἐπαύομαι νὰ εἶχον τὴν ἱκανότητα, 'Πλάτ. Πρωτ. 335C' οὕτως, ἐπὶ ἐπεὶ καὶ ταῦτ' ἀν. ἴσως οὐκ ἀνθρώπος σου ἦκουσιν αὐτοὺς: ἐνταῦθα καθόλου δύναται νὰ ἐξημενῇ διὰ τοῦ καὶ περ, καὶ τοι, πρὸς. Πρωτ. 333C, 353A, 'Απολογ. 19E, Συμπ. 187A, 'Αριστ. 'Ηθ. Νικ. 4. 1, 30.—ἐνίοτε μετὰ κλητ. πῶσιν δύναται νὰ ὑπονοήσῃ ὡς ἀπόδοσις τοῦ ἐπεὶ τὸ ἀκούσων ἢ τὸ λέξω σοι ἢ τοιούτων τι, 'Εκτορ, ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνεκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν 'Ιλ. Γ. 59, πρὸς. Ν. 68, 'Οδ. Γ. 103, 291, κτλ.

5) ἐνίοτε ἐπιτηρηματικῶς, κατὰ τὴν ἐναρξιν διηγήσεως (πρὸς. γὰρ II), ἐπεὶ ὅ γε ἀποθανόντων πελάτης τις ἦν ἔμρος, λοιπὸν ὁ φονεὺς ἦτο .., 'Πλάτ. Εὐθύδημον 4C.

6) μετ' ἄλλων μορίων, ἐπεὶ ὅρα, ἐπεὶ ἀρ. δὴ, ἀφ' οὗ λοιπόν, 'Οδ. Ρ. 185' ἐπεὶ γε, ἐμφαντικώτερον τοῦ ἐπεὶ (πρὸς. τὸ Δατ. quoniam quidem καὶ quum), ἀφ' οὗ τῷ ὄντι, καὶ ἐπειδὴ γε Εὐρ. 'Ιππ. 946, 955, Κῦκλ. 181' ἐνίοτε παρεμβάλλεται λέξις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ μορίου, ἐπεὶ οἷ γε πολλοὶ 'Πλάτ. Πρωτ. 317A, πρὸς. 'Ιλ. Δ. 352, 'Ισ. Ο. 171' ἐπεὶ γε δὴ 'Πρόδ. 3. 9, Σοφ. 'Αντ. 923' ἐπειδὴ γε καὶ Θουκ. 6. 18' ἐπεὶ ἢ, ἐπειδὴ τῷ ὄντι, ἐπεὶ ἢ μάλα πολλὰ μεταξὺ, οὐδρά τε σκιδέντα θάλασσά τε ἡγήσασθαι 'Ιλ. Δ. 156' ἐπεὶ ἢ πολὺ φέρτεροι εἰμεν 'Οδ. 1. 276' ἐπεὶ περ ἢ ἐπειδὴ περ (ἐμφαντικῶς) Διοχῆς. 'Αγ. 822, Σοφ. Ο. Κ. 75, 'Αριστοφ. 'Αγ. 437, 494, Νεφ. 1412, Θουκ. 6. 18, 'Πλάτ. Πολ. 350E' παρ' 'Ομ. κεχωρισμένον, ἐπεὶ σὺ περ εὐχραὶ οὕτω 'Ιλ. Ν. 447' ἐπεὶ σὺ περ οὐ κατὰ κόσμον 'Οδ. Υ. 181' ἐπεὶ τοι, ἀφ' οὗ τῇ ἀληθείᾳ, Σοφ. Ο. Κ. 493' ἐπεὶ νῦ τοι 'Ιλ. Α. 416' ἐπεὶ τοι καὶ Εὐρ. Μηδ. 677 (ἐνθα ἴδε 'Πρόδ. 675), 'Πλάτ. Πολ. 560E.

ἐπειγμένως, ἀντὶ ἡπειγμένως, ἐν σπουδῇ, Σουῖδ. ἐν λέξει ἐπιτροχάδην.

ἐπειγώ, 'Ομ., κλ., Διολ. ἐπείγω. οἱ γὰρ Διολεῖς τὴν αἰ διφθόγγον εἰς οἱ τρέπουσι, 'Ανέκδ. Κρατήρου τόμ. 1, σ. 29, 14 παρὰ. ἡπειγον 'Πινδ. Ο. 8. 62, Σοφ. 'Επικ. ἡπειγον 'Ομ. ἀορ. ἡπειξα 'Ιππ. 'Επιστ. 1276. 27, 'Πλούτ., κτλ.—Μισ. καὶ Παθ. 'Ομ., κλ. (ἴδε κατωτ.): μέλο. μέλλ. ἐπεξίκαται Διοχῆς. Πρ. 52' ἀορ. ἡπειχόμην Θουκ. 1. 80, 'Πλάτ. Νόμοι 887' πρkm. ἡπειγμαι 'Αριστοφ. 404, 'Γαλην.—Τὸ σύνθ. κατεπείγω εἶναι συχνότερον ἐν τῇ 'Αττ. περὶ λόγῳ. Πείγω διὰ τὸ βάσσει μιν, βαρύνω, δάφνον τὸ μιν ὄχθος ἐπείγει 'Ιλ. Ν. 452' Παθ., καταπονύμμι, ἐπείγεται γὰρ βελέσσειν 'Ιλ. Ε. 632' οἱ δὲ τε θά-

μνοι πρόρριζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ, καὶ αἱ δάμνοι σὺν αὐταῖς ῥίχαι καταπίπτουσι, βιαζόμενοι τῇ τοῦ πυρὸς ὁρμῇ (Θ. Γαζῆς). Α. 157, πρβλ. Φ. 362. 2) πῆξι, στενοχωρῶ, ἐπείγω (διώκω), ἐπισπεύδω, Λατ. impellere, urgere, αναγκάζω γὰρ ἐπείγει 'Π. Ζ. 85, 'Οδ. Τ. 73' καὶ μετ' αὐτ., 'Εὐα κύνε', κεῖν δ' ἡ γὰρ λαγῶν ἐπείγεται 'Π. Κ. 361' οὐδέ τις ἡμῶς ἐπείγων διώκει 'Πλάτ. Νόμοι 887D.

III. ἐπισπεύδω τι, κάμνω αὐτὸ νὰ προχωρήσῃ. ἔσχετο δ' αὐτοῦ νηῦς, ἐπεὶ οὐκέτ' ἔρετμα .. χερσὶν ἐπείγον 'Οδ. Μ. 205' συγχάνει ἐπὶ οὐρίου ἀνέμου, ἐπείγει γὰρ οὐρός ἀπὸ νηῶν Μ. 167' ἐπὶ πτόν 'ἱς ἀνέμου' 'Π. Ο. 382' κοίρας καὶ πλοῦς δ' ἐπείγει κατὰ πρύμναν Σοφ. Φιλ. 1451.

IV. καθόλου, ἐπιταχύνω, ἐπισπεύδω τι, Λατ. promovere, ἐπείγετε δ' ὧνιν ὁδοῦναι, ἐπισπεύδετε δὲ τὴν τῶν θεῶν ἐξόντησιν (Σχόλ.). 'Οδ. Ο. 443' τὸν οἰκάδ' ἡπείγον στόλον, ἐπέσπευδον τὴν εἰς τὴν πατρίδα ἐπείγοντον, Σοφ. Φιλ. 499' ἐπείγει γὰρ με τοῦκ θεοῦ παρὲν ὁ αὐτός, ἐν Ο. Κ. 1510—Παθ., ἐπὶ πλοῦ, τοῖον γὰρ ἐπείγεται χέρος' ἔρετάν 'Οδ. Ν. 115' ἐπείγομένη Διὸς οὐρῇ Ο. 207, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 1303, Θουκ. 3. 19.

2) Μέσ., ἐπισπεύδω τι εἰς ἑαυτὸν, ἵμνιεν' ἐπείγόμενοι τὸν ἑμὸν γάμον, περιμένετε καὶ περ ἐπείγονται, κτλ., 'Οδ. Β. 97, Τ. 142' αὐτὰ, τὴν παρασκευὴν, τὸν πλοῦν ἐπείγεσθαι Θουκ. 3. 2., 4. 5 κ. ἀλλ., καὶ ἀπολ., ἐπείγονται ἀνέμων, ἀντὶ τοῦ ἐπείγοντων, καὶ συνιγῶς καὶ μετὰ βίας πνέοντων (Σχόλ.), 'Π. Ε. 501' ὡς δ' ὅτ' ἐπὶς γὰρ λευκὸν ἐπείγοντος συνέπηξεν, ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ δὲ οὐδὲ τῆς συκῆς διὰ τῆς δυνάμεώς του ἔκαμε τὸ γάλα νὰ πῆξῃ, αὐτοῦ 902.

3) ἐπείγομαι, σπουδάζω, ἀπεύδω, μή τις πρὶν ἐπείγεσθω οἰκὸν ἐν νεοσσί, πρὶν τινα, κτλ., 'Π. Β. 354, πρβλ. 'Πα. Δ' σπ. 'Ηρ. 21, 'Ηρόδ. 8. 68, Θουκ. 4. 46, κτλ.—ἀπολύτως, ἐπείγεσθω δὲ καὶ αὐτὸς 'Π. Ζ. 363' ὦραι ἐπείγονται Πινδ. Ν. 4. 55' καὶ συνη. παρ' 'Ηρόδ. καὶ 'Αττ., παθ. ἐπείχθηται 'Ηρόδ. 7. 10' μέσ., ὁρμῇ ἐπείγονται πρὸς ὁ αὐτὸς 8. 112' νυκτὸς ὅρι' ἐπείγεται Δίσχυλ. Χο. 860' δεῦρ' ἐπείγονται Εὐρ. 'Ἰων 1258' ὥστερ τι δεινὸν ἀγγελεῖν ἐπ. 'Ἀριστοφ. 'Αχ. 1070' οὐ τῶν ἐπείγοντων, ἀλλὰ τῶν εὐ βουλευομένων 'Α. τρωπ. 141. 38, πρβλ. Θουκ. 8. 82' ἐπείγεσθαι ἐπὶ .. 'Ηρόδ. 4. 135' εἰς τὴν πρὸς .. Εὐρ. Φοίν. 1171, Θουκ. 6. 101' ἡπείγεται οἰκάδε 'Πλάτ. 'Ευαίτ. 142C, κτλ. — παρ' 'Ομ., τὸ πλείστον κατὰ μετοχ. καὶ ὡς 'Ἐπὶρρ. μετὰ ῥημάτων, ἡ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπείγομένη ἀφικάνει, ἀπεύδουσα ἀφικνέεται πρὸς τὸ τεῖχος, 'Π. Ζ. 388' ψυχὴ δὲ κατ' οὐραμένην ὠτειλὴν ἔσσυτ' ἐπείγομένη, ἡ ψυχὴ δὲ κατὰ τὴν ἐκ τῆς τρώσεως πληγὴν ὥρμητος ἀπεύδουσα (Θ. Γαζῆς), Ε. 519' ὁρῶς .. τείνον ἐπείγονται 'Π. 119, κτλ.—οὕτω παρ' 'Αττ., ἥει ἐπείγοντες 'Πλάτ. Πρωτ. 310B.

4) ἐπείμαι, ἐπιθυμῶ, μετ' ὅπαρ., πρὸς ἡέλιον κεφαλὴν τρέπε .. εἶναι ἐπείγοντες, ἐπιθυμῶν ἀνυπομῶν τὴν δόσιν αὐτοῦ, 'Οδ. Ν. 30, πρβλ. Δίσχυλ. Πρ. 52' ὥσπερ μετὰ γεν., ἐπείγοντες περ ὁδοῖο 'Οδ. Α. 309, κτλ. 'Ἀρτος ἐπείγοντες, ἀνυπομῶν ἐπιθυμῶν, περιμένον τὴν βόττην, 'Π. Τ. 142' ἐπείγοντες περὶ νίκης Χ. 437, 496.

IV. ἀμεταβ. ἐν τῷ ὕμνῳ, τὸν πρὸς ἡπείγοντες, ἐπείγοντες ἐπείγοντες (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 8. 62' ἡ γοεῖς ἐπείγει νυν Σοφ. 'Πλ. 1435, Εὐρ., 'Ἀριστοφ., κτλ. τῆς ὥρας ἐπείγουσας 'Πλούτ. 2. 108F, κτλ. 2) ἀρσ., οὐδὲν ἐπείγει, εἰν ὑπὲρχει βίχ. Λαγίνος (Troyar) 43. 6.

3) τὰ ἐπείγοντα, τὰ κατεπείγοντα πράγματα, 'Πλάτ. Σερμ. 3. 34, Καθ' 'Ἡσυχ. ἐπείγῳλῃ καὶ ἐπείγῳ ἡ σπουδή. ἐπείδαν. δ' ἐ. ἐπείδαν ἔν (ὡς ἐπεί Α. Π., ἂν Α. 1. 2), 'μεθ' ὑποτακτ. καὶ ἐπομένως μὲν ἐπὶ χρόνῳ. 2) αἱ μετ' εὐκτε, χρήσεις ἐν τοῖς δοκίμοις συγγραφαῖς διαρρυθμῶν ἡδὴ ἐξ ἀντιγράφων, ὡς Σεν. Κύρ. 1. 3, 11, Δημ. 865. 93' ἀλλὰ παρὰ τοῖς μεταγ. εὐρηται ὅπου παρὰ τοῖς δοκίμοις 'Αττ. ἡ ὑπὲρχειν ἐπείδῃ ἡ ἐπείδαν μεθ' ὑποτακτ., ὡς παρ' 'Αγαθῆς, κλ.

ἐπείδει (= ἐπείδῃ) 'Ἐπὶρρ. Κραννιανῶν Θεσσαλ. CIII. 100. 101' ἐπείδῃ ἡ ἐπείδῃ (ὡς γράφεται νῦν παρ' 'Ομ.) ἐντονώμενος τύπος τοῦ ἐπεί, ἴδε ἐν λ. ἐπεί.

ἐπείδον, ἀπαρ. ἐπείδεν, ἂν β' ἀνευ ἐνέργητος ἔσσοι, ἀνὸ οὐ εἶναι ἐν χρήσει τὸ ἐφαρῶν, θεῶμαι, βλέπω, κοινὰ πολλά' ἐπείδοντ' 'Π. Χ. 61' ὥσπερ ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ἐπείδονται Δίσχυλ. 'Ικ. 648' ἐπείδεται Εὐρ. Μήδ. 1414' ἐπείδωμεθα 'Ἀριστοφ. Νερ. 289.

2) ἰδίως ἐπὶ τῶν θῶν, ἐπείδω τὰ ἀρῶντα πράγματα, Ζεὺς ἐπείδοι προφρόνως στόλον Δίσχυλ. Ικ 1, πρβλ. 115, 1031' τὴν νυν Ζεὺς νεμέτωρ ἐπείδοι καταίνων δ' αὐτὸς ἐν 'Ἐπὶ ἐπὶ Θέ. 485, πρβλ. ἐφορῶ. 3) ὡς ἐπὶ οὐ ἴδω τι, ἐπείδοιτα δὲ τὸν 'Ἀριστοδῶμον τὰ τέκνα, νοῦσι τελευτῶν 'Ηρόδ. 6. 52' πῶς οὐκ αἶον .. τοῦτοια ἐγχείρειν, ἴνα ἐπὶ ἐφ' ἡμῶν ἐπείδωμεν τὴν πόλιν μετ' ἀσφαλείας εὐδαιμονέσθαι Σεν. Πύροι 6. 1, Τισί. Αἰγίς. ἐν τῇ τῇ ἐκ τῇ κακῇ τύχῃ νὰ ἴδω, νὰ ὑπάρτῃ, πάντα τὰ χαλεπώτατα ἐπείδεται, ὁ ὑπὲρ-χομένην ἀποθάνειν Σεν. 'Αν. 3. 1, 13' εὐχόμεναι, πρὶν ταῦτα ἐπείδω ὑφ' ὧν μὲν γενόμενα, μὲν ἐπὶ ἐπὶ γὰρ κατὰ γῆς ἐργαῖα

γενέσθαι αὐτοῖς 7. 1. 30' προστιθέμενος μεταχρῆς, μὴδ' ἐπείδοιμι τὰνδ' ἀστυδρομούμενην πόλιν, μὴδὲ νὰ ἔσσοι νὰ ἴδω τὴν πόλιν ταύτην περιτρεχουμένην ὑπὸ τῶν προσπαθόντων νὰ σωθῇαι πολιτῶν, Δίσχυλ. Θέ. 220, πρβλ. 'Αγ. 139' ἐπείδω ἐρμήνην τὴν πόλιν γενεμένην 'Ἰσσυρ. 60B' τὴν πατρίδα ἐπείδω ἐσουλέουσας Δημ. 20. 20' αὐτὸς λωδῶσε καὶ τοὺς παῖδας ἐπείδω [λιν-θῶντας] 'Πλάτ. Γοργ. 433C.

ἐπείδῃ (ἔλπειτο ἡγάρπετο ἐπείδῃ, ἀλλ' ἴδε ἔλπειν. ἐν 'Π. Α. 150), ἐπείδῃ τῷ ὄντι, ἐπείδῃ ἀληθῶς, 'Π. Α. 156, 169, Δ. 38, κτλ.: ἀέπειτα ἐν τῇ ἀπολύσει καὶ σχεδὸν πάντοτε ἐν ταῖς φράσεσιν ἐπείδῃ ἡ πολὺ φέρτερός ἐστι ἡ ἐσοί, ἐπείδῃ ἡ πολὺ φέρτεροί εἰσιν, κτλ. [ἐπείδῃ παρ' 'Ομ.]

ἐπείδωσας, ὡν, αἱ, (εἰκάς) αἱ ἡμέραι αἱ μετὰ τῆς 20 καὶ τοῦ εἰκοσίου τοῦ μηνός, ἀποφράδας .. τὰς ἀπηνουμένους ἡμέρας .. ὅς ἐστι καὶ ἐπείδωσας: καλοῦσι φθινοῦρος τοῦ μηνός κτλ., 'Εὐνομ. Μ. 131. 15' πρβλ. εἰκάς.

ἐπείκω, εἰκάω, ὑποκαμάνω, ἡ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεί-κάζων κυρῶ κείνου; ἄρα ὁρῶς εἰκάω ἐπὶ αὐτῇ εἶναι ἡ οὐχὺς ἐκείνου; Σοφ. 'Πλ. 663' ὡς ἐπείκασαι πάθῃ πόρροσι, ὡς ἐπεί-κασαι τὰς ἐπείδῃ συγχεῖν τὰ παθήματα αὐτῶν, Δίσχυλ. Χο. 910.

II. καθόλου, εἰκάω, συμπεραίνω, ἡ πατρὶ τῷ 'Ἰφ' τάδ' ἐπείκασας τύχῃ γοὰς φερούσας: αὐτοῦ 14, πρβλ. 167' ὡς ἐπείκασαι, ἔσσην εὐνάσαι τις νὰ εἰκάσῃ, 'Ηρόδ. 9. 32' μακροῖσιν γ' ὅς' ἐπείκασαι (οὕτως ὁ Βοηθ. ἀντὶ ὡς) Σοφ. Ο. Κ. 150' ὡς γ' ἐπείκασαι ἐπὶ δ' αὐτὸς ἐν 'Τρ. 1220. 'Ἰδε τὸ ῥῆμα ἀπει-κάζω II.

ἐπείκασμός, ὁ, τὸ ἐπείκασαι, Γαλλν. ε. 11, σ. 339, 11.

ἐπείκαλος, = ἐπείκαλος, 'Ἐπὶρρ. ἐν Σουλ. 'Ἐπὶρρ. 3398. 4' παρὰ τῷ 'Οππ. ἐν Κυνη. 2. 167, ἴσως γυναιχοῖς ἐπείκαλοι εἶναι ἡ διαρ. γραφή.

ἐπείκεν, ἐπείκε, ἡ κάλλισ, ἐπεί κεν, ἐπεί κε. 'Ἐπὶρρ. ἀντὶ ἐπείκεν, ἐπείκε.

ἐπείκαστος, ὡν, αἱ, (εἰκάς) αἱ ἡμέραι αἱ μετὰ τῆς 20 καὶ τοῦ εἰκοσίου τοῦ μηνός, ἀποφράδας .. τὰς ἀπηνουμένους ἡμέρας .. ὅς ἐστι καὶ ἐπείδωσας: καλοῦσι φθινοῦρος τοῦ μηνός κτλ., 'Εὐνομ. Μ. 131. 15' πρβλ. εἰκάς.

ἐπείκω, εἰκάω, ὑποκαμάνω, ἡ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεί-κάζων κυρῶ κείνου; ἄρα ὁρῶς εἰκάω ἐπὶ αὐτῇ εἶναι ἡ οὐχὺς ἐκείνου; Σοφ. 'Πλ. 663' ὡς ἐπείκασαι πάθῃ πόρροσι, ὡς ἐπεί-κασαι τὰς ἐπείδῃ συγχεῖν τὰ παθήματα αὐτῶν, Δίσχυλ. Χο. 910.

II. καθόλου, εἰκάω, συμπεραίνω, ἡ πατρὶ τῷ 'Ἰφ' τάδ' ἐπείκασας τύχῃ γοὰς φερούσας: αὐτοῦ 14, πρβλ. 167' ὡς ἐπείκασαι, ἔσσην εὐνάσαι τις νὰ εἰκάσῃ, 'Ηρόδ. 9. 32' μακροῖσιν γ' ὅς' ἐπείκασαι (οὕτως ὁ Βοηθ. ἀντὶ ὡς) Σοφ. Ο. Κ. 150' ὡς γ' ἐπείκασαι ἐπὶ δ' αὐτὸς ἐν 'Τρ. 1220. 'Ἰδε τὸ ῥῆμα ἀπει-κάζω II.

ἐπείκασμός, ὁ, τὸ ἐπείκασαι, Γαλλν. ε. 11, σ. 339, 11.

ἐπείκαλος, = ἐπείκαλος, 'Ἐπὶρρ. ἐν Σουλ. 'Ἐπὶρρ. 3398. 4' παρὰ τῷ 'Οππ. ἐν Κυνη. 2. 167, ἴσως γυναιχοῖς ἐπείκαλοι εἶναι ἡ διαρ. γραφή.

ἐπείκεν, ἐπείκε, ἡ κάλλισ, ἐπεί κεν, ἐπεί κε. 'Ἐπὶρρ. ἀντὶ ἐπείκεν, ἐπείκε.

ἐπείκαστος, ὡν, αἱ, (εἰκάς) αἱ ἡμέραι αἱ μετὰ τῆς 20 καὶ τοῦ εἰκοσίου τοῦ μηνός, ἀποφράδας .. τὰς ἀπηνουμένους ἡμέρας .. ὅς ἐστι καὶ ἐπείδωσας: καλοῦσι φθινοῦρος τοῦ μηνός κτλ., 'Εὐνομ. Μ. 131. 15' πρβλ. εἰκάς.

ἐπείκω, εἰκάω, ὑποκαμάνω, ἡ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεί-κάζων κυρῶ κείνου; ἄρα ὁρῶς εἰκάω ἐπὶ αὐτῇ εἶναι ἡ οὐχὺς ἐκείνου; Σοφ. 'Πλ. 663' ὡς ἐπείκασαι πάθῃ πόρροσι, ὡς ἐπεί-κασαι τὰς ἐπείδῃ συγχεῖν τὰ παθήματα αὐτῶν, Δίσχυλ. Χο. 910.

II. καθόλου, εἰκάω, συμπεραίνω, ἡ πατρὶ τῷ 'Ἰφ' τάδ' ἐπείκασας τύχῃ γοὰς φερούσας: αὐτοῦ 14, πρβλ. 167' ὡς ἐπείκασαι, ἔσσην εὐνάσαι τις νὰ εἰκάσῃ, 'Ηρόδ. 9. 32' μακροῖσιν γ' ὅς' ἐπείκασαι (οὕτως ὁ Βοηθ. ἀντὶ ὡς) Σοφ. Ο. Κ. 150' ὡς γ' ἐπείκασαι ἐπὶ δ' αὐτὸς ἐν 'Τρ. 1220. 'Ἰδε τὸ ῥῆμα ἀπει-κάζω II.

ἐπείκασμός, ὁ, τὸ ἐπείκασαι, Γαλλν. ε. 11, σ. 339, 11.

ἐπείκαλος, = ἐπείκαλος, 'Ἐπὶρρ. ἐν Σουλ. 'Ἐπὶρρ. 3398. 4' παρὰ τῷ 'Οππ. ἐν Κυνη. 2. 167, ἴσως γυναιχοῖς ἐπείκαλοι εἶναι ἡ διαρ. γραφή.

ἐπείκεν, ἐπείκε, ἡ κάλλισ, ἐπεί κεν, ἐπεί κε. 'Ἐπὶρρ. ἀντὶ ἐπείκεν, ἐπείκε.

ἐπείκαστος, ὡν, αἱ, (εἰκάς) αἱ ἡμέραι αἱ μετὰ τῆς 20 καὶ τοῦ εἰκοσίου τοῦ μηνός, ἀποφράδας .. τὰς ἀπηνουμένους ἡμέρας .. ὅς ἐστι καὶ ἐπείδωσας: καλοῦσι φθινοῦρος τοῦ μηνός κτλ., 'Εὐνομ. Μ. 131. 15' πρβλ. εἰκάς.

ἐπείκω, εἰκάω, ὑποκαμάνω, ἡ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεί-κάζων κυρῶ κείνου; ἄρα ὁρῶς εἰκάω ἐπὶ αὐτῇ εἶναι ἡ οὐχὺς ἐκείνου; Σοφ. 'Πλ. 663' ὡς ἐπείκασαι πάθῃ πόρροσι, ὡς ἐπεί-κασαι τὰς ἐπείδῃ συγχεῖν τὰ παθήματα αὐτῶν, Δίσχυλ. Χο. 910.

II. καθόλου, εἰκάω, συμπεραίνω, ἡ πατρὶ τῷ 'Ἰφ' τάδ' ἐπείκασας τύχῃ γοὰς φερούσας: αὐτοῦ 14, πρβλ. 167' ὡς ἐπείκασαι, ἔσσην εὐνάσαι τις νὰ εἰκάσῃ, 'Ηρόδ. 9. 32' μακροῖσιν γ' ὅς' ἐπείκασαι (οὕτως ὁ Βοηθ. ἀντὶ ὡς) Σοφ. Ο. Κ. 150' ὡς γ' ἐπείκασαι ἐπὶ δ' αὐτὸς ἐν 'Τρ. 1220. 'Ἰδε τὸ ῥῆμα ἀπει-κάζω II.

ἐπείκασμός, ὁ, τὸ ἐπείκασαι, Γαλλν. ε. 11, σ. 339, 11.

ἐπείκαλος, = ἐπείκαλος, 'Ἐπὶρρ. ἐν Σουλ. 'Ἐπὶρρ. 3398. 4' παρὰ τῷ 'Οππ. ἐν Κυνη. 2. 167, ἴσως γυναιχοῖς ἐπείκαλοι εἶναι ἡ διαρ. γραφή.

ἐπείκεν, ἐπείκε, ἡ κάλλισ, ἐπεί κεν, ἐπεί κε. 'Ἐπὶρρ. ἀντὶ ἐπείκεν, ἐπείκε.

ἐπείκαστος, ὡν, αἱ, (εἰκάς) αἱ ἡμέραι αἱ μετὰ τῆς 20 καὶ τοῦ εἰκοσίου τοῦ μηνός, ἀποφράδας .. τὰς ἀπηνουμένους ἡμέρας .. ὅς ἐστι καὶ ἐπείδωσας: καλοῦσι φθινοῦρος τοῦ μηνός κτλ., 'Εὐνομ. Μ. 131. 15' πρβλ. εἰκάς.

ἐπείκω, εἰκάω, ὑποκαμάνω, ἡ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεί-κάζων κυρῶ κείνου; ἄρα ὁρῶς εἰκάω ἐπὶ αὐτῇ εἶναι ἡ οὐχὺς ἐκείνου; Σοφ. 'Πλ. 663' ὡς ἐπείκασαι πάθῃ πόρροσι, ὡς ἐπεί-κασαι τὰς ἐπείδῃ συγχεῖν τὰ παθήματα αὐτῶν, Δίσχυλ. Χο. 910.

II. καθόλου, εἰκάω, συμπεραίνω, ἡ πατρὶ τῷ 'Ἰφ' τάδ' ἐπείκασας τύχῃ γοὰς φερούσας: αὐτοῦ 14, πρβλ. 167' ὡς ἐπείκασαι, ἔσσην εὐνάσαι τις νὰ εἰκάσῃ, 'Ηρόδ. 9. 32' μακροῖσιν γ' ὅς' ἐπείκασαι (οὕτως ὁ Βοηθ. ἀντὶ ὡς) Σοφ. Ο. Κ. 150' ὡς γ' ἐπείκασαι ἐπὶ δ' αὐτὸς ἐν 'Τρ. 1220. 'Ἰδε τὸ ῥῆμα ἀπει-κάζω II.

ἐπείκασμός, ὁ, τὸ ἐπείκασαι, Γαλλν. ε. 11, σ. 339, 11.

ἐπείκαλος, = ἐπείκαλος, 'Ἐπὶρρ. ἐν Σουλ. 'Ἐπὶρρ. 3398. 4' παρὰ τῷ 'Οππ. ἐν Κυνη. 2. 167, ἴσως γυναιχοῖς ἐπείκαλοι εἶναι ἡ διαρ. γραφή.

ἐπείκεν, ἐπείκε, ἡ κάλλισ, ἐπεί κεν, ἐπεί κε. 'Ἐπὶρρ. ἀντὶ ἐπείκεν, ἐπείκε.

ἐπείκαστος, ὡν, αἱ, (εἰκάς) αἱ ἡμέραι αἱ μετὰ τῆς 20 καὶ τοῦ εἰκοσίου τοῦ μηνός, ἀποφράδας .. τὰς ἀπηνουμένους ἡμέρας .. ὅς ἐστι καὶ ἐπείδωσας: καλοῦσι φθινοῦρος τοῦ μηνός κτλ., 'Εὐνομ. Μ. 131. 15' πρβλ. εἰκάς.

ἐπείκω, εἰκάω, ὑποκαμάνω, ἡ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεί-κάζων κυρῶ κείνου; ἄρα ὁρῶς εἰκάω ἐπὶ αὐτῇ εἶναι ἡ οὐχὺς ἐκείνου; Σοφ. 'Πλ. 663' ὡς ἐπείκασαι πάθῃ πόρροσι, ὡς ἐπεί-κασαι τὰς ἐπείδῃ συγχεῖν τὰ παθήματα αὐτῶν, Δίσχυλ. Χο. 910.

II. καθόλου, εἰκάω, συμπεραίνω, ἡ πατρὶ τῷ 'Ἰφ' τάδ' ἐπείκασας τύχῃ γοὰς φερούσας: αὐτοῦ 14, πρβλ. 167' ὡς ἐπείκασαι, ἔσσην εὐνάσαι τις νὰ εἰκάσῃ, 'Ηρόδ. 9. 32' μακροῖσιν γ' ὅς' ἐπείκασαι (οὕτως ὁ Βοηθ. ἀντὶ ὡς) Σοφ. Ο. Κ. 150' ὡς γ' ἐπείκασαι ἐπὶ δ' αὐτὸς ἐν 'Τρ. 1220. 'Ἰδε τὸ ῥῆμα ἀπει-κάζω II.

ἐπείκασμός, ὁ, τὸ ἐπείκασαι, Γαλλν. ε. 11, σ. 339, 11.

ἐπείκαλος, = ἐπείκαλος, 'Ἐπὶρρ. ἐν Σουλ. 'Ἐπὶρρ. 3398. 4' παρὰ τῷ 'Οππ. ἐν Κυνη. 2. 167, ἴσως γυναιχοῖς ἐπείκαλοι εἶναι ἡ διαρ. γραφή.

ἐπείκεν, ἐπείκε, ἡ κάλλισ, ἐπεί κεν, ἐπεί κε. 'Ἐπὶρρ. ἀντὶ ἐπείκεν, ἐπείκε.

ἐπείκαστος, ὡν, αἱ, (εἰκάς) αἱ ἡμέραι αἱ μετὰ τῆς 20 καὶ τοῦ εἰκοσίου τοῦ μηνός, ἀποφράδας .. τὰς ἀπηνουμένους ἡμέρας .. ὅς ἐστι καὶ ἐπείδωσας: καλοῦσι φθινοῦρος τοῦ μηνός κτλ., 'Εὐνομ. Μ. 131. 15' πρβλ. εἰκάς.

ἐπείκω, εἰκάω, ὑποκαμάνω, ἡ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεί-κάζων κυρῶ κείνου; ἄρα ὁρῶς εἰκάω ἐπὶ αὐτῇ εἶναι ἡ οὐχὺς ἐκείνου; Σοφ. 'Πλ. 663' ὡς ἐπείκασαι πάθῃ πόρροσι, ὡς ἐπεί-κασαι τὰς ἐπείδῃ συγχεῖν τὰ παθήματα αὐτῶν, Δίσχυλ. Χο. 910.

II. καθόλου, εἰκάω, συμπεραίνω, ἡ πατρὶ τῷ 'Ἰφ' τάδ' ἐπείκασας τύχῃ γοὰς φερούσας: αὐτοῦ 14, πρβλ. 167' ὡς ἐπείκασαι, ἔσσην εὐνάσαι τις νὰ εἰκάσῃ, 'Ηρόδ. 9. 32' μακροῖσιν γ' ὅς' ἐπείκασαι (οὕτως ὁ Βοηθ. ἀντὶ ὡς) Σοφ. Ο. Κ. 150' ὡς γ' ἐπείκασαι ἐπὶ δ' αὐτὸς ἐν 'Τρ. 1220. 'Ἰδε τὸ ῥῆμα ἀπει-κάζω II.

ἐπείκασμός, ὁ, τὸ ἐπείκασαι, Γαλλν. ε. 11, σ. 339, 11.

ἐπείκαλος, = ἐπείκαλος, 'Ἐπὶρρ. ἐν Σουλ. 'Ἐπὶρρ. 3398. 4' παρὰ τῷ 'Οππ. ἐν Κυνη. 2. 167, ἴσως γυναιχοῖς ἐπείκαλοι εἶναι ἡ διαρ. γραφή.

ἐπείκεν, ἐπείκε, ἡ κάλλισ, ἐπεί κεν, ἐπεί κε. 'Ἐπὶρρ. ἀντὶ ἐπείκεν, ἐπείκε.

ἐπείκαστος, ὡν, αἱ, (εἰκάς) αἱ ἡμέραι αἱ μετὰ τῆς 20 καὶ τοῦ εἰκοσίου τοῦ μηνός, ἀποφράδας .. τὰς ἀπηνουμένους ἡμέρας .. ὅς ἐστι καὶ ἐπείδωσας: καλοῦσι φθινοῦρος τοῦ μηνός κτλ., 'Εὐνομ. Μ. 131. 15' πρβλ. εἰκάς.

ἤδη ὑπάρχοντι, χιλιάδες τε ἐπεισι ἐπὶ τούτῃσι (δηλ. ταῖς πεντήκοντα μυριάσι) ἐπὶ τῇ Ἡρόδ. 7. 184, πρὸς 185. V. ἐπιβέβαιω, ὑποστηρίξω, τινι Πινδ. O. 13. 141.

Ἐπειμι (εἶμι, πορεύομαι), ἀπαρ. ἐπείναι, χρησιμεύον παρ' Ἀπ. ὡς μέλλ. τοῦ ἐπέρχομαι:—O Ὀμ. ἔχει τοὺς Ἑπικ. τύπους ἢ ἔνικ, πρὸς, καταρ. ἐπὶ τὴν ἱλ. P. 741· γ' πληθ. ἐπὶ τὴν καὶ ἐπὶ τὴν Ὀδ. A. 233, κτλ.· Ἀπ. ἐπὶ τὴν, γ' πληθ. ἐπὶ τὴν: μέλλ. ἐπεισεύομαι ἱλ. μετοχ. μέσ. ἀορ. θηλ. ἐπεισεύαμένη ἱλ. Φ. 424:

I. ἐπέρχομαι (μετὰ σημασίας μέλλ., ἀν καὶ τοῦτο ἐν εἶναι τόσο βέβαιον παρ' Ὀμ. ὅσον παρ' Ἀπ.):

4) ἐπὶ προσ., ἐπέρχομαι, ἔρχομαι πλησίον, πλησιάζω, ἔδωκε ἐπιόντι Ὀδ. II. 42, κτλ. 6) τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἐχθρικής σημασίας, ἐπέρχομαι ἐναντίον τινός, ἐπιτίθεμαι, ἐνίστα μετ' αὐτ. νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπεισεύομαι ἱλ. A. 367, γ. 454, κτλ. ἐνίστα μετὰ δου., Ἀλκίον . . ὅς μοι ἐπεισιν ἱλ. N. 482, Ἡρόδ. 7. 145, κτλ. τῷ ἀδελφῷ ἐπ. Θουκ. 4. 129· ἐν τῇ περὶ γραφῆς ὡσαύτως μετὰ προθέσεως, ἐπ. ἐπὶ τινι Ἡρόδ. 7. 157, Θουκ. 1. 86, κτλ.· πρὸς τινι, πρὸς τὸ τεῖχος ὁ αὐτὸς 1. 86, 7. 4· ἀπολ., Ἀλκίον ἐπιόντα ἱλ. N. 477, πρὸς. E. 238, Ὀδ. T. 445· οἱ ἐπιόντες, οἱ ἐπέρχοντες, οἱ εἰσβάλλοντες, Ἡρόδ. 4. 11, κτλ. ὡς ἐπιών, δι' εἰσαγωγῆς ἢ ἐπιθέσεως, Δημ. 15. 121—ἀλλ' ὁ ἐπιών παρ' Ἀπ. ποιητῆς = ὁ τυχών, καίτοι τὸ γ' ἀνιγμὶ οὐχὶ τοῦ ἐπιόντος ἦν ἀνδρὸς διειπεῖν Σοφ. O. T. 393· ἀλλὰ τοῦ ἐπιόντος ἀρπάζει ὁ αὐτὸς ἐν O. K. 752.

γ) ἀναβαίνει ἐπὶ τὸ βῆμα ἵνα ἠμιλῇ, οἱ δὲ (οἱ Λακεδαιμόνιοι) ἐκέλευόν τε ἐπείναι, καὶ παρελθόντες οἱ Ἀθηναῖοι ἔλεγον τοιάδε Θουκ. 1. 72· παρουσιάζομαι, ἔρχομαι εἰς συμπόσιον μετὰ τι, ἐπὶ τούτῳ ἐπιόντες οἱ Μαντινεῖς . . ἤσαν τε ἐν ῥυθμῷ . . καὶ ὠρχήσαντο Σεν. Ἀν. B. 1. 11.

δ) = μέτεμμε, τὸν τε δὴ τρέπον τοῦτον ἐπιούσιν ἀδύνατον φαίνεται τὰ θῦτα ἐν εἶναι Ἀριστ. Φυσ. Ἀερ. 1. 3. 1. 2) ἐπέρχομαι εἰς τινα, καταπαράδωκε αὐτόν, μετ' αὐτ., τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω πρὶν μιν καὶ γῆρας ἐπεισιν, πρὶν καταλόθῃ αὐτὴν τὸ γῆρας, ἱλ. A. 29 (παρὰ Πινδ. 1. 7 (ii). 38· ἐπειμι ἐς γῆρας)· εἰσέσε χειμῶν καὶ κακῶν τρικυμῆα ἐπεισὶ ἀρπυκτος, ὅς σοι ἐπὶ τῇ ἀρεύκτῃ, Δισχύλ. Πρ. 1015· μετὰ δου., πλησιάζω, προσεγγίζω, ὀρυμναζόμενος ἐπὶ τὴν ἐρχομένην οἱ ἱλ. P. 741· δεινῶν ἐπιόντων τοῖς Ἑλλήσιν, ἐπαπειλόντων, Ἡρόδ. 7. 145:—ἀπολ., ὡς τὸ Δατ. ingeuere, χειμῶν ἐπιών Ἡσ. Ἐργ. κ. ἱμ. 673· νύξ ἐπὶ τῇ Δισχύλ. Περσ. 278· πρὸς. Σεν. Ἀπομν. 3. 3, 14· Ἀν. 5. 7. 12.

6) μετὰ δου. προσ., ἐπέρχεται μοι, «μυῖσται», εἰ καὶ ἐπὶ αὐτῷ τοιοῦτον ἢ λέγειν ἢ ποιεῖν Πλάτ. Πολ. 388D, πρὸς. 557E· ὅτι ἂν ἀπὸ ταυτοτέρου ἐπὶ μοι Σεν. Ἀπομν. 4. 2, 4· ἂν τοῖς νῦν ἐπὶ τῇ σκεπῇ Δημ. 574. 20, κτλ.:—ἀπολ., τούτιον, τὸ ἐπέρχον· εἰς τὸν νοῦν τινος, Πλάτ. Φαῖδρ. 238D, 264B· πρὸς. ἐπέρχομαι 1. 2. 8, εἰσέρχομαι V. ὑπέρχομαι II.

II. ἐπὶ χρόνου, τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ. ἐπιών, οὐσα, ὄν, ἢ ἐπιούσα ἡμέρα, ἢ ἐρχομένη ἡμέρα, Ἡρόδ. 3. 85, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 105, πρὸς. Ἡρόδ. ἐν Εὐρ. Φων. 1651· τῆς ἐπιούσης ἡμέρας Πλάτ. Κρίτων 44A· τῆς ἐπ. νυκτός αὐτοῦ 46A· ὁ ἐπιών βίος Εὐρ. Ὀρ. 1659· τοῦ ἐπιόντος χρόνου Πλάτ. Νόμοι 760C· ἐν τῷ ἐπιόντι χρόνῳ Σεν. Κύρ. 2. 1, 23· ἢ ἐπιούσα ὥρα τοῦ ἔτους Δημ. 94. 8· εἰς τὴν ἐπιούσαν ἐκκλησίαν ὁ αὐτὸς 566· 5· εἰς τὴν ἐπ. Πυλάαν ὁ αὐτὸς 277. 28· τούτιον, τὸ μέλλον, Εὐρ. Ἀριστοφ. 1058· τῆς ἐπ. ἐλπίδος Ἀριστοφ. Θεσμ. 870· περὶ τῶν ἐπιόντων Δημ. 1487. 5· τῶν ἐπιόντων ἕνεκα, τῶν ἐπακολουθημάτων ἕνεκα, ὁ αὐτὸς 423. 27.

3) καθόλου, ἔρχομαι κατὰ πιν ἄλλου, ἀκολουθεῖ, κύματα . . βάντ' ἐπιόντα τε Σοφ. Τρ. 115, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb· ὁ ἐπιών, ὁ διαδεχόμενος τινος, ὁ διαδόχος, ὁ δ' αἰεὶ τῷ ποντῇ δεικνύτω ὁ αὐτὸς O. K. 1532· ἀλλ' ἴδε ἀνωτ. I. 1. 6.

III. εἴμι ἐπὶ τινι, μεταβαίνω εἰς τι μέρος, Δατ. οἴμι, μετ' αὐτ., ἀγρόν ἐπειμι ἐψόμενος πατέρ' ἐσθλόν, ὅτι μετὰ δὲ αἰς τὸν ἀγρόν ὅπως ἴδω τὸν καλὸν μου πατέρα, Ὀδ. Ψ. 359· διατρέχω, ἐπιόντες χώρους τῆς Ἀττικῆς Ἡρόδ. 5. 74· ἐπὶ δὲ τῷ ὅσῳ ἐσεῖδεν εὐτομχεῖς πύλας, ἄλλας ἐπὶ τῇ, μετέβη εἰς ἄλλας, Κύρ. Φοίν. 1104· ὁ Νίκας, τοιάδε παρακελεύομενος, ὅρα ἐπὶ τὸ σπράττωμα, εἴχετο δι' αὐτοῦ καὶ τὸ ἐπιθέσει, Θουκ. 7. 78, κτλ.· φώκας μὲν τοι πρῶτον ἀριθμῆσαι καὶ ἐπεισιν, ὅς τὰς ἀριθμῆσαι καὶ ὅς τὰς ἐπιθεωρήσαι, περὶ τοῦ Πρωτέως, Ὀδ. Δ. 411 (πρὸς. ἐπείχομαι II): ἐπιών τῇ μνήμῃ ἕκαστα, διερχόμενος ἀναθεωρῶν διὰ τῆς μνήμης ἕκαστα, Λουκ. Ἑρμῶ. 1.

ἐπεινυθεῖν, ἱων. ἀντὶ τοῦ ἐφθνυθεῖν, ἐνδύεσθαι, Ἡρόδ. 4. 84. ἐπειξίς, ὡς, ἢ, τὸ ἐπειγέσθαι, σπουδὴ, διὰ τὴν ἐπείειν ἀλλήλους . . ἀνακαλεῖν πολλὰκις Πλούτ. Ρώμ. 29· γράμματα εὐ πάνυ σφῆ . . δηλοῦντα ἐπειεῖν τοῦ γεγραφέως Λουκ. Β. 2. 10. 3.

ἐπείπερ ἢ ἐπεί περ, οὐδ. ἐπιτετακμ. ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ ἐπεί, μήτ' ἤριστ., ἐπείπερ καὶ πάρος . . ἐφραξάμεθα Δισχύλ. Ἀγ. 824, 854, Σοφ. O. T. 1003, O. K. 75, Πλάτ. κλ.· παρ' Ὀμ. δειπνῶ μετὰ παρενθεμένης ἄλλης τινός λείπει, ἐπὶ οὐ περ ἱλ. N. 447, Ὀδ. γ. 181,

ἐπείπερ, ἀπαρ. ἐπείπερ, ἀορ. δ' ἄνεν ἐνασπῶτος ἐν χρήσει, διδόντα τὸν λογὸν Κύρῳ ἐπείπερ, ἐν ᾧ ἴδω τὸν λαγόν, ἐπείπερ αἰς αὐτὸ νῶ εἶπῃ, Ἡρόδ. 1. 123· ἐπείπερ τοιάδε, μετὰ τοὺς προηλαθῆσαντας εἶπον τοιάδε (οἱ Κορίνθιοι), Θουκ. 1. 67, Ἀλκίον. 49. 16, κτλ. 2) ἐπείπειν λόγον ἀλλοθρόοις, ψέγει, Δισχύλ. ἱλ. 972, πρὸς. Λουκ. πῶς δὲ ἴστ. Συγγρ. 26. — Καθ' ἵσυχ. μέσ. ἀορ. ἐπείπεσθαι· ἐπείπειν· καὶ μετόχ. ἐνεργ. ἀορ. δ', ἐπείπων· ἐπιβήσας:

ἐπείρομαι, ἀπαρ. ἐπείρομαι Ἡρόδ. 1. 19, 86 κ. ἄλλ.: παρὰ, ἐπείροτο 3. 22, κ. ἄλλ.· μέλλ. ἐπείρομαι 1. 67, κ. ἄλλ.·—ἐν χρήσει παρ' Ἀπ. μόνον ἐν τῷ μέλλ. ἐπείρομαι Ἀριστοφ. Λυσ. 98, Πλ. 32, καὶ ἀορ. ἐπείρομαι, ἀπαρ. ἐπείρομαι Σοφ. O. K. 557, Θουκ. κλ.·—ἐρωτῶ προσέτι, τοῦτο δὲ ἐπείροτο τῶν παρὸντων ἕνεκα Σεν. Κύρ. 6. 3, 10.

II. μετ' αὐτ., ἐρωτῶ ἐν νῦν περὶ τινος πράγματος, ἐπειρησόμενος τὸν χώρον Ἡρόδ. 1. 67, 7. 101, Ἀριστοφ. Λυσ. 98· περὶ τινος Ἡρόδ. 1. 158· μετ' ἐξηγημένης προτάσεως, ἐπ. ὅτι οἰσέεται ὁ βασιλεὺς ὁ αὐτὸς 3. 22· ἐπ. εἰ . . , πότρεα . . , Θουκ. 1. 25, κτλ.· ἀπολ., Ἡρόδ. 4. 161. 2) ἐρωτῶ, ἴδω τὸν θεόν, ἔδοξε . . τὸν θεὸν ἐπείροσθαι περὶ τῆς νοῦσου ὁ αὐτὸς 1. 19, Ἀριστοφ. Πλ. 32, Θουκ. 1. 25, κτλ.· ἐρωτῶ τινος ὅπως μοι εἴπῃ τι, θέλω ἐπερῆσθαι . . τινι, κτλ., Σοφ. ἐνθ' ἀνωτ. 3) ἐρωτῶ ἢ ζητῶ τὴν γνώμην τοῦ διήμου, Πλάτ. Ἀλκυ. 368D, πρὸς. Δημ. 594. 26.— Πρὸς. ἐπανεῖρομαι.

ἐπερῶν, Ἑπικ. καὶ ἱων. ἀντὶ τοῦ ἐπερῶν.

ἐπειρωμένους, ἀπολ., ὁμιλῶ ἐριωνικῶς, περιγελῶ, χλευάζω. Ἀπ. Ἑρμ. 4. 70, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 5. 13. 1.

ἐπειρωτῶ ἢ ἐπώ, ἐπειρωτῆμα, -τῆρας, ἱων. ἀντὶ ἐπέρω. ἐπεισάγω, εἰσάγω προσέτι, ἴδω ἐπὶ τοῦ λαμβάνειν δευτέραν γυναῖκα, ὁ παῖς αὐτοῦ μητρικῶν ἐπεισάγων Κωμ. Ἀνώνυμ. 50. 3· ἐπεισαγαγών [Κλεοπάτραν] τῇ Ὀλυμπιάδι, περὶ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδ. Φιλίππου, Ἀθῆν. 557D· ἐπεισάγων εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν (ἐν ᾗ ἐστὶν ἡν ἡ νόμιμος γυνὴ αὐτοῦ) ἐσφόρας, ὡς ἡνάγκασε τὴν γυναῖκα σωφρονεστάτην οὖσαν ἀπολιπεῖν, περὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου, Ἀνθ. 4. 11· τινὰς εἰς τὸ δικαστήριον Σουλ. Ἐπιγρ. 5187α. 25.— Παθ., οἱ ἐπεισαχθέντες, οἱ νέουσι γενόμενοι πολῖται, Διον. Ἀλ. 2. 56, πρὸς. Λουκ. Πλάτ. 33.— Μέσ., λαμβάνω μετ' ἐμαυτοῦ πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐπεισαχόμενος νέους ἐταίρους Πλάτ. Πολ. 575D· εἰσάγω καὶ ἄλλους πρὸς τοῦ ἔξω, ἢ τινὰς ἐπεισαχόμενοι ποθεν ἄλλους ἐξωθεν πολῖτας ὁ αὐτ. Πολιτ. 293D.

2) εἰσάγω τι νέον ἀσχετον πρὸς τὰ παρόντα, Δισχύλ. 1. 52. 1, κτλ.· εἰσάγω τι νέον; ἀλλήν ἐπεισέγε μηχανήν, ἐφεύρε νέαν ἄλλην πανουργίαν, Πολύδ. 32. 21. 11. 3) εἰσάγω, κομίζω ἐντὸς πρὸς τοῖς ἄλλοις, χορεύω ἢ τράπεζαν δευτέραν Ἀντιφάνης ἐν «Ὀμοίαις» 1· εἰσάγω εἰς τὴν σκηνὴν δῶμα μετὰ τι, τῶν τραγικῶν ποιητῶν τῶν μετὰ ταῦτα ἐπεισαγόντων, τῶν εἰσαγόντων δῶμα εἰς τὸ θέατρον μετὰ τὰς ἀναρρήσεις τῶν στεφάνων, Δισχύλ. 86. 3, Πολύδ. 24. 8. 12.

ἐπεισαγωγῇ, ἢ, ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις εἰσαγωγῇ, ἐτέρων ἡτρώων ἐπεισαγωγῇ ἱππ. 27. 20· ἴδω ἐπὶ δευτέρας γυναῖκας, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 6, 2· προσώπων ἐπ., εἰσαγωγῇ νέων προσώπων ἢ χαρακτηρισμῶν εἰς τὴν σκηνήν, Εὐριπίδου δὲ καὶ Σοφοκλέους ποικιλώτερος ταῖς τῶν προσώπων ἐπεισαγωγαῖς, περὶ τοῦ Δισχύλου, Διον. Ἀλ. τῶν Ἀρχ. Κρίσις 2. 10 (τὴν. 5. σ. 422, ἐκδ. Heisk.), πρὸς. 3. 3. 2) μέσον πρὸς εἰσαγωγῇ, ἐπεισαγωγὰς τῶν πολεμίων Θουκ. 8. 92.

ἐπεισαγωγίμος, ὄν. ἐπὶ προσόντων ἐξωθεν εἰσαγομένων εἰς τινὰ χώραν, ἀλλὰ μὴν, ἢν δ' ἐγὼ κατοικῶσαι γε αὐτὴν τὴν πόλιν εἰς τοιοῦτον τόπον, οὐ ἐπεισαγωγίμων μὴ δέησεται, σχεδὸν τὸ ἀδύνατον Πλάτ. Πολ. 370E.

ἐπεισακτός, ὄν. ὡς τὸ ἐπιάκτος, ἐν ἀντιπ. πρὸς τὸ οἰκεῖτος, ἔρως δὲ, ὅτι ἐρεῖ ἐξωθεν καὶ οὐκ οἰκεῖα ἐστὶν ἢ ῥοή αὐτῇ τῷ ἔχοντι, ἀλλ' ἐπεισακτός διὰ τῶν δυνάμεων Πλάτ. Κρατ. 420B. II. ὁ ἐξωθεν, ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσαχόμενος, ἀλλότριος, ξένος, ἀντίθετον τῷ αὐτόχθων, εἶναι φασὶ τὰς αὐτόχθωνας Ἀθῆνας οὐκ ἐπεισακτον γένος Εὐρ. Ἰων. 690· σιτόδες Δημ. 254. 10., 406. 21· ἡδονὴ Ἀριστ. Ἰσοκ. 9. 9, 4· κακὸν Κωμ. Ἀνώνυμ. 50. 5· θύραθεν ἐπ., ἐν ἀντιπ. πρὸς τὸ φύσει ὑπάρχειν, Ἀριστ. π. 2. Μορ. 2. 16. 11·—θηλ. ἐπεισάκτη εἶναι πιθανὴ γραφὴ ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 3777. 9.—Ἐν Ἰουστινιαν. Νεαράς 123, 29, τὸ ἐπεισακτός, ὄν. = συνεισακτός, ὄν.—Ἐπὶ τῷ ἐπεισακτῶς, αὐτὸς μὲν φύσει τοῦτο ἔχει, ἡμεῖς δ' ἐπεισάκτως ἱων. Χρυσ. τ. 4. σ. 265. 32.

ἐπεισβαίνω μέλλ. -θήσομαι, εἰσορῶ, ἐπεισβαίνων τῷ ἡπῶ εἰς τὴν θάλατταν . . ἐμάχετο Σεν. Ἑλλήν. 1. 1. 6· ἐπεισβαίνοντες ἐν τοῖς ὅπλοις εἰς τὴν θάλασσαν Θουκ. 2. 9., 4. 14. ἐπεισβάλλω μέλλ. -βάλλω, βάλλω ἢ χύνω ἐντὸς ἄλλου, προσβάλλω, ἀλλ' ἐπεισβάλλειν ἡδὺ σκύφον τοῦδ' ἀσθενεστέρῃ ποτῷ, ἀλλ' εἶναι εὐχάριστον νᾶ προσθήσῃ τις κατῆριον ἐκ τούτου

(δηλ. τοῦ ἑλκευοῦ ποιοῦ) εἰς ἀσθενέστερον ποτὶν, Εὐρ. *Πρ.* 408 II, ὁμοταβ., εἰσβάλλω ἐκ νέου, Θουκ. 3.13.

ἐπεισβάτης (ἄ), οὐ, ὁ, (ἐπεισβαίνω) πρόσθετος, ὑπεράρρητος ἐπιβάτης πολλοῦ, τῶν ἐπεισβατῶν ὡς πληθὺς εἰν Εὐρ. *Πρ.* 1550. ἐπεισβάτῃμαι, ἀποθ., ἐκθίζω τὴν εἰσόδον, εἰσβάλλω εἰς μέγας ἐνθα ὑπάρχει ἄλλος, ὅς δ' ἂν ἕτερος ἐπεισοιάσῃται *Επιγρ.* ἐπιγρ. ἐν Σὺλλ. *Επιγρ.* 3996, 4007, πρὸλ. 4190, 4366ii.

ἐπεισδελνύεται, διδφ. γραφ. παρ' *Πλάτ.* 1.15 ἀντὶ ἐπειδελνύεται, ἴδε ἐκδ. Κοραῖ τ. 2, σ. 30, 3.

ἐπεισδέχομαι, Ἀποθ., εἰσδέχομαι ἐπὶ πλέον, μηκέτι τοῦ ὁμωρσος οἴου ὄντος, ἐπεισδέχεσθαι *Πλάτ.* 2. 903E.

ἐπεισδύνω, μεταγεν. ἐπεισδύνω, ἐπισέρχεται, λανθάνει γὰρ ἐπεισδύνουσα ἢ παράδοσις *Ἀριστ. Πολιτικ.* 5. 8, 2.

ἐπεισεῖμαι (εἰμι, ἴθο) ἐπισέρχεται, *Ἀριστ. Φυσ. Α. 6, 9* ὁμορθεῖν ὁ αὐτὸς ἐν τῇ π. Ζ. *Γεν.* 2. 3, 10, ἐπὶ μάγης, *Πρόδ.* 7.210, ἐπὶ δραμάτων, εἰσέρχεται, εἰσάγει εἰς τὴν σκηνὴν μετέτι, πλείω δάκρυα ἀφῆσιν ἐπὶ ταῖς τραγωδίαις καὶ ταῖς ἡρωικοῖς πάθεσι τοῖς μετὰ ταῦτα ἐπεισοῖσιν *Δισχλ.* 3. 41, δ' — εἰσορμῶ εἰς τι, *Ξεν. Κυν.* 10, 9. 2) ἐπέρχεται κατόπιν ἄλλου, *Ἰππ. Πρորρ.* 83. 5, ἔλωθεν *Πλάτ.* *Τίμ.* 41D. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ἐπέρχεται, συμβαίνει εἰς τινα, τινι αὐτῷ 50E.

ἐπεισελεύσεις, ἐμβολή, ἐπιφορὰ εἰς τὰ ἐντός, *Εὐστ.* εἰς *Ἀριστ.* *Πρ.* 110. N. 1, 5, 6.

ἐπεισενεγκέον, ῥήματ. ἐπίθ. τοῦ ἐπεισφέρειν, δεῖ ἐπεισφέρειν ἢ ἐπεισενεγκεῖν, *Στοβ.* *Εὐκλογ.* τ. 2, σ. 46.

ἐπεισέρρω, ἐπεισέρρηναι, εἰσεφάρην *Σουδ.*, *Πολυδ.* Θ', 158. — *O Hellenisten* ἐν *Δισχλ.* Ἀγαμέμν. 864 ἀντὶ τοῦ ἐπασφένειν ἔχει ἐπεισέρρειν.

ἐπεισέρχομαι, Ἀποθ. μετ' ἀρ. καὶ πρην. ἐνεργ., κατορθύνω καὶ εἰσέρχομαι, καὶ τῶν ἐπεισελθόντων τῶν, ἐκ τῶν νεῶν διαφυγόντων *Θουκ.* 8. 35, ἰδίως, εἰσέρχεται εἰς οἰκονομίας ὡς μετριά, *Πρόδ.* 4.154. 2) εἰσέρχεται μετὰ τινα, ὁ αὐτὸς 1. 37, κατόπιν τινός *Πλάτ.* *Πρωτ.* 316A' καὶ συχν. παρ' *Ἀττ.* τινι *Διον.* Ἀλ. π. Δμ. 8. 3) προσέτι, εἰσέρχεται, μετ' αὐτ., ὅστις σε γῆμας ἔλκει ἐπεισελθὼν πόλιν *Εὐρ.* *Ἰων* 813, μετὰ ὁμοῖς, ὁμοῖς αὐτοῖς 851, ἐπεισελθόντες εἰς τὸ χωρίον *Δημ.* 1155. 8, ἐπὶ πραγμάτων, εἰσάγει εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, ἐπ. ἐκ πάσης γῆς τὰ πάντα *Θουκ.* 2. 38. II, μεταφ., 4) ἐπὶ ἐθίμων, εἰσάγει βραδύτερον, *Πλάτ.* 2. 675E, κατ. 2) ἐρχομαι εἰς τὴν μνημὴν τινός, *Λουκ. π.* Ἀληθ. *Ἰστ.* B', 42, *Πλάτ.* 2. 585E.

ἐπεισηγέομαι, Ἀποθ., προσέτι εἰσηγέομαι, διδάσκω τι εἰς τινα, *Διόδ.* 5. 7.

ἐπεισθεσας, εὖως, ἢ εἰσθεσας, εἰσαγωγή, ἀντίθ. τῇ ἐπίθεσας, *Σχολ.* εἰς *Ἀριστοφ.* *Ἰππ.* 381. II, παρεμβολή, παρενθήκη, λόγων ἐπεισθέσεως οὐδὲν δόξιν *Ἀνώνυμ.* *Προγμν.* ἐν *Πλάτ.* (Witz) τ. 1, σ. 605 ἐν τέλει.

ἐπεισιον, τό, = ἐπεισιον, *Δουκέρ.* 1385.

ἐπεισκληθῆναι, ἔξ ἐντος ἐπεισκαλέω, διὰφ. γρ. ἐν *Λουκ. Φιλοφ.* 29, ἀντὶ ἐπεισκακληθῆναι ἐκ τοῦ ἐπεισκαλέω, 8 ἴδε.

ἐπεισκαμίζω, εἰσκαμίζω προσέτι, ἕτερον ὅμμα *Ἰπ.* *Σὺλλ.* *Επιγρ.* (Προσθήκη) 3882: μέσ., *Κωμ.* Ἀνώνυμ. 340. ἐπεισκρίνομαι [τ], *Παθ.*, ἀποχωρίζομαι καὶ εἰσέρχεται, *Ἰππ.* 380. 49, *Σέξτ.* *Επιγρ.* II. 3. 82. — *Καθ'* *Ἰσχυρ.* ἐπεισκρινόμενον ἐπεισερχόμενον.

ἐπεισκακλῶ, ἐπικυλῶ ἐντός, ἐπεισάγω, τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπισκυκλῶσιν *Λουκ. π.* ὡς δαῖ *Ἰστ.* *Συγγρ.* 13, ἀλλ' ἐπ' ἄλλοις *Λογγ.* 22. 4: — *Παθ.*, εἰσκαμίζομαι, εἰσάγομαι, *Λουκ. Θειδ.* *Ἰππ.* 9, *Φιλοφ.* 29, ἴδε ἐπεισκληθῆναι.

ἐπεισκακῶ = εἰσκακῶ, ξανθὴ δ' ἀφροδίσα λάταε παισὶν ἐπεισκακῶσι, ὁμοῖς *Σοφ.* Ἀποσπ. 257, παρ' *Ἀθην.* 668B ὁ *Meineke* ἔχει: πασὶν ἐπεκτύπει ὁμοῖς.

ἐπεισκαμῶ, εἰσορμῶ που ὡς οἱ κομῶντες, *Πλάτ.* *Πολ.* 500B, μεταφ., ἐπὶ ἐπιχειρημάτων λογικῶν, ὁ αὐτὸς ἐν *Θαιατῇ* 184, πρὸλ. *Λουκ.* *Ψευδολογιστ.* 11.

ἐπεισκαμῶσαις, ἢ, εἰσκαμῶσαις κατὰ τινος, *Ἐφοδ.* *Νικητ.* Ἀλεξ. σ. 166D.

ἐπεισοδιάζω, ἐπεισάγω, παρεβάλλω, ὡς ἐπεισδύον, *Εὐστ.* *Π.* 409. 21, εἰσομῶ, *Φιλων.* 1. 134, 5. — *Παθ.*, τῶν ἔλωθεν ἐπεισοδιαζόμενων αὐτοῖς 592, 14.

ἐπεισοδῖος, οὐ, (εἰσοδῖος), ὁ ἔλθων προσερχόμενος καὶ προστιθέμενος εἰς τι, σύμφυτον ἔχει τὴν τοῦ πάθους ἀρχὴν οὐκ ἐπεισδύον *Πλάτ.* 2. 451D, πρὸλ. 584E, ἀκροάσιν ἐπεισοδῖοις *Πλάτ.* *Λούκυλλ.* 40, πρὸλ. *Κάτ.* *Προσδ.* 18, Ἀνθ. II 5.19.

II, ὡς οὐσιασ. ἐπεισδύον, τό, τὸ γινόμενον χάριν ἡδονῆς, οὐχὶ δὲ χάριν ἔνεκα, τὰ δ' ἐπεισοδία γέγονεν ἡδονῆς ἔνεκα, χάριν μὴ συναγομένης, ὡς περ ἀκροάματα καὶ ὁσάματα, κατ. *Πλάτ.* 2. 629C, 710D, γέλιθος, κόγχαι, βεῖαι, σταφυλαί, θαψιλοὺς οἰνοπόταις γαστροὺς ἐπεισοδία *Ἀνθ.* II. 6. 232.

2) ἐν τῇ ποιήσει παρενθετικῇ τις προσθήκη, ἐπεισο-

δύον. α) ἐν τοῖς Ἑπικαῖς ποιήμασιν, οἷον ὁ κατάλυος ἐν *Πλάτ.*, *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 23, 6. 6) ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τραγῳδίᾳ τὰ διαδοχὰ μέρη, τὰ μετὰ τὴν ὁμωρσὴν ἀσμάτων, ὅτινα κατ' ἀρχαίαν ἦσαν ἀπλῶς παρενθήκη, αὐτῶς 12, 5: — ἀκολουθίαι, ἐπὶ πάσης δευτερευούσης πλοκῆς ἢ παρενθετικῆς διηγήσεως ἐν ποιήσει, ἥτις αὐτὴ κατ' ἐστέον ἡδονῶν ν' ἀποτελέσῃ πλήρη τὴν σύνολον, αὐτῶς ὡσαύτως ἐπὶ παντὸς εἴδους συνθέσεως, *Διον.* Ἀλ. π. *Συνδρ.* *Ὀνομ.* 10.

γ) ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, παρενθετικῶν κομικῶν μέσων, *Πλάτ.* *Πουζ.* κατ' ἐπεισοδῖον μεταβάλλω τὸν λόγον *Μεταγένης* ἐν *Φιλοθύτῃ* 1, ἐνθα ἴδε *Μοιρικῇ* πρὸλ. *Κρατῖνον* ἐν *Ποιητ.* 13.

3) μεταφ., ἐπεισοδία τύχης *Πολυδ.* 2. 35, 6. — *Κατὰ* *Σουδ.* ἐπεισοδῖον, τό εἰς τὰ δράματα εἰσαγόμενον, κατὰ προσθήκην τινὰ καὶ αὐτῆς τοῦ δράματος, καὶ ἐπεισδύον, καὶ εἰσεφερόμενον τῷ δράματι γέλιτος χάριν ἔξω τῆς ὑποθέσεως ἐν, καταχρηστικῶς δὲ τοῦ ἐξαγώνου ἀπαν πρῶτα. *Πρόλ.* *Πολυδ.* Δ', 108, Δ. Β. 243, 19, κατ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοισι ὁ αὐτὸς ἐν *Ἰστορ.* 3.17, 11, πρὸλ. ἐπεισοδιῶ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοισι ὁ αὐτὸς ἐν *Ἰστορ.* 3.17, 11, πρὸλ. ἐπεισοδιῶ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοισι ὁ αὐτὸς ἐν *Ἰστορ.* 3.17, 11, πρὸλ. ἐπεισοδιῶ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοισι ὁ αὐτὸς ἐν *Ἰστορ.* 3.17, 11, πρὸλ. ἐπεισοδιῶ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοισι ὁ αὐτὸς ἐν *Ἰστορ.* 3.17, 11, πρὸλ. ἐπεισοδιῶ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοισι ὁ αὐτὸς ἐν *Ἰστορ.* 3.17, 11, πρὸλ. ἐπεισοδιῶ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοισι ὁ αὐτὸς ἐν *Ἰστορ.* 3.17, 11, πρὸλ. ἐπεισοδιῶ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοισι ὁ αὐτὸς ἐν *Ἰστορ.* 3.17, 11, πρὸλ. ἐπεισοδιῶ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοισι ὁ αὐτὸς ἐν *Ἰστορ.* 3.17, 11, πρὸλ. ἐπεισοδιῶ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοισι ὁ αὐτὸς ἐν *Ἰστορ.* 3.17, 11, πρὸλ. ἐπεισοδιῶ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοισι ὁ αὐτὸς ἐν *Ἰστορ.* 3.17, 11, πρὸλ. ἐπεισοδιῶ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοισι ὁ αὐτὸς ἐν *Ἰστορ.* 3.17, 11, πρὸλ. ἐπεισοδιῶ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοισι ὁ αὐτὸς ἐν *Ἰστορ.* 3.17, 11, πρὸλ. ἐπεισοδιῶ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοισι ὁ αὐτὸς ἐν *Ἰστορ.* 3.17, 11, πρὸλ. ἐπεισοδιῶ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοισι ὁ αὐτὸς ἐν *Ἰστορ.* 3.17, 11, πρὸλ. ἐπεισοδιῶ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοισι ὁ αὐτὸς ἐν *Ἰστορ.* 3.17, 11, πρὸλ. ἐπεισοδιῶ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοισι ὁ αὐτὸς ἐν *Ἰστορ.* 3.17, 11, πρὸλ. ἐπεισοδιῶ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοισι ὁ αὐτὸς ἐν *Ἰστορ.* 3.17, 11, πρὸλ. ἐπεισοδιῶ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοισι ὁ αὐτὸς ἐν *Ἰστορ.* 3.17, 11, πρὸλ. ἐπεισοδιῶ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοισι ὁ αὐτὸς ἐν *Ἰστορ.* 3.17, 11, πρὸλ. ἐπεισοδιῶ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοισι ὁ αὐτὸς ἐν *Ἰστορ.* 3.17, 11, πρὸλ. ἐπεισοδιῶ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοισι ὁ αὐτὸς ἐν *Ἰστορ.* 3.17, 11, πρὸλ. ἐπεισοδιῶ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοισι ὁ αὐτὸς ἐν *Ἰστορ.* 3.17, 11, πρὸλ. ἐπεισοδιῶ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοισι ὁ αὐτὸς ἐν *Ἰστορ.* 3.17, 11, πρὸλ. ἐπεισοδιῶ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοισι ὁ αὐτὸς ἐν *Ἰστορ.* 3.17, 11, πρὸλ. ἐπεισοδιῶ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοισι ὁ αὐτὸς ἐν *Ἰστορ.* 3.17, 11, πρὸλ. ἐπεισοδιῶ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοισι ὁ αὐτὸς ἐν *Ἰστορ.* 3.17, 11, πρὸλ. ἐπεισοδιῶ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοισι ὁ αὐτὸς ἐν *Ἰστορ.* 3.17, 11, πρὸλ. ἐπεισοδιῶ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοισι ὁ αὐτὸς ἐν *Ἰστορ.* 3.17, 11, πρὸλ. ἐπεισοδιῶ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὴν λόγον ποιήσιν εἰσάγων εἰς αὐτὴν ἐπεισοδία, ἐπεισοδιῶν ἀνομοῖς ἐπεισοδῖοις *Ἀριστ.* *Ποιητ.* 24, 7, πρὸλ. 17, 5, ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λό

ἐπεισφορέω, = ἐπεισφέρω, Πλάτων I 468, 34.

ἐπεισφέρω (ἴδε εἰσφέρω), ἐπεισχω, καὶ πῶς ἐπεισφῶ τήνδε τῷ κελύφῃ λέγει· Εὐρ. Ἀλκ. 1056· λέκτρος τ' ἐπεισέφρησε ἡ αὐτὴ ἐν 'Πλ. 1033· ὅφειε ἐπεισέφρησε σπαργάνοις οὗτος ἐν 'Πρ. Μαιν. 1267· — μεταχθ' τις ἄρσ· ἐπεισφρεῖς (ἴδε εἰ ἐκ ῥήμ. ἐπεισπέρφρημι) ἀπαντὰ παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν 'Διοσκ. 781. 46. II. ἀμειδῶ, ἐπεισέρχουμι, Σουδ., Εὐστ. Πονημάτ. 104. 11, κλπ.

ἐπεισφρησις, ἡ, ἐνεσις, εἰσχωγῆ, γέγονε τὰ στοιχεῖα τῇ ἐπεισφρήσει τῶν ποιητῶν 'Ιωάνν. Διακ. 'Αἰλ. γ, εἰς 'Πρ. ὠσφ. σ. 437 Gaisf.

ἐπεισφρητέον, ῥήματ. ἐπιθ. τοῦ ἐπεισφέρω, δεῖ ἐπεισφρεῖν. Ζαχ. Μυτ. 89. 4.

ἐπεισχω: μέλλ. -γεῶ, = εἰσγέω, ἀθρόον εἰς τὸν νοῦν ἐπεισέχευ Φίλων I. 150. 25. — Παλ., ἐπὶ πύθου, εἰσπῶ, εἰσφρημῶ, τοὺς ἐπεισχεομένους πάντας ἀπ' εὐνοίας ἤκειν συμμάχους 'Ιωσήπου 'Ιουδ. Πβλ. 4. 3, 3. — Κατὰ Σουδ., ἐπεισχέω, ἐπεισδύλωμι.

Ἐπειτα, 'Ιων. Ἐπειτεν, ὁ ἴδε, 'Επίρρ. (ἐπὶ, εἴτα) ὁδηγῶ τὴν ἀκολουθίαν μίαι πράξεως ἢ καταστάσεως μετ' ἄλλην, καὶ κυρίως προσδιορίζεται ὑπὸ τοῦ ἐπει, ὡς τὸ εἴτα ὑπὸ τοῦ εἰ. 1) ἐπὶ ἀπλῆς ἀκολουθίας ἄνευ αἰτιολογικῆς τινας ἐννοίας, ἀκολουθίως, μετὰ ταῦτα, ἔπειτα, ὡς καὶ νῦν, Δασ. δεῖναι, συχν. ἀπὸ τοῦ 'Ομ. καὶ ἐφεξῆς, ὡς ἐν 'Πλ. Α. 48, Β. 169, κτλ. — ὅποταν εὐρίσκηται ἐν ἰσχυρῇ ἀντιθέσει πρὸς προτέραν πρῶτην ἢ κατὰστασιν μετὰ παρωχημένων χρόνων, = μετὰ ταῦτα, κατόπιν· μετὰ μέλλ. = εἰς τὸ ἐξῆς, τοῖς λοιποῖς, ἢ πέφατ' ἢ καὶ ἔπειτα πεφύσεται 'Πλ. Ο. 140, πβλ. II. 498· ἀντιτίθεται τῷ αὐτίκα καὶ νῦν, 'Πλ. Ψ. 351· ὅς δ' ἔπειτ' ἔφω, ἀντιτίθεται τῇ ὅστις πόροιθεν ἦν, Διοχ. Ἀγ. 171· — ὁ 'Ομ. συχνάκις συνάπτει αὐτὸ μετ' ἄλλων ἐπερημάτων, αὐτὴν ἔπειτα, αἴψα ἢ ὥκο ἔπειτα, εἰ δὲ καὶ ἐνθα ἔπειτα· — σπανίως ἄνευ ἀναφορᾶς τινας πρὸς προγενεστέραν πρῶτην, τότε ἀκριβῶς, κατ' ἐνείκην τὸν χρόνον, εὐρεῖ δ' ὅρα μνηστῆρας ἀγένορας, οἱ μὲν ἔπειτα πεσοῦσι.. θυμὸν ἑτέρπον 'Οδ. Α. 106· — συχνάκις ἐν διηγήσει, πρῶτον μὲν.., ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ τοῦ ἔπειτα δὲ.., Δατ. ἡμίμην.., deinde.., Θουκ. 2. 55, Πλάτ. Ἀπολ. 18Α, κτλ.· ὑπὸ τοῦ ἔπειτα μόνον, πρῶτον μὲν.. ἔπειτα, περὶ τῶν μεγίστων κτλ. Θουκ. 1. 33, Ξεν., κλ.· ἔπειτα δὲ ἐπαναλαμβάνοντες πολλάκις, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 14· ὥσπερ ἄνευ τοῦ πρῶτον, αὐτοῖς 8. 3, 24, κ. ἄλλ.· οὕτω καὶ πρὶν μὲν.., ἔπειτα δὲ.. Σοφ. 'Πλ. 724· ἔπειτα γὰρ 'Αριστοφ. Θεσμ. 556, Πλάτ. κλ.· κάππειτα, συχνά παρ' Ἀτ., ὡς ἐν Σοφ. Δι. 61, 305. 2) μετὰ τοῦ ὁρῶναι, τὸ ἐπείττω, τὸ ἐπόμενον, τὸ τ' ἔπειτα κοί τὸ μέλλον καὶ τὸ πρὶν Σοφ. Ἀντιγ. 611· τὰ τε πρῶτα, τὰ τ' ἔπειθ' ὅσο τ' ἐμελλε τυχεῖν Εὐρ. I. Γ. 1263· οἱ ἔπειτα, οἱ μεταγενέστεροι, Διοχ. Εὐμ. 672· ὁ ἐπὶ βίος Πλάτ. Φαίδων 116Α· εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ὁ αὐτὸς ἐν Φιλ. 39Ε ἢ εἰς τὸ ἔπειτα δόξα Θουκ. 2. 64· ἐν τῷ ἔπειτα Πλάτ. Φαίδων 67C· ἐκ τοῦ ποτὲ εἰς τὸ ἔπειτα ὁ αὐτὸς ἐν Παρμ. 152B· ὁ ἔπειτα χρόνος Ξεν. Κύρ. 1. 5, 9.

3) ὡς τὸ εἶπα μετὰ παρεμφρατικού ῥήματος προηγουμένης μετοχῆς, μειδόσασα δ' ἔπειτα ἐφ' ἐγκάθετο κόλπῳ, ἐμειδόσασα καὶ ἔπειτα ἔθηκεν αὐτὸν (ἐπλ. τὸν κροτὸν ἱμάντα) εἰς τὸν αὐτῆς κόλπον, 'Πλ. Ξ. 223, πβλ. Α. 730, κτλ.· συχν. παρ' Ἀτ., Διοχ. Θιβ. 267, Εὐμ. 29, Πλάτ. Φαίδων 82C· — ἡ συντάξις αὕτη εἶναι συχνάκις ἐν χρήσει πρὸς διόλκωσιν ἀντιθέσεως μετὰ τῆς μετοχῆς καὶ τοῦ ῥήματος ἐμπαινομένου θαυμασμοῦ τινος ἢ ἐκπλήξεως ἢ τοιοῦτου τινός, καὶ τότε ἡ μὲν μετοχὴ δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἐν παρεμφρατικῇ ἐγκλίσει, τὸ δὲ ἔπειτα νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τοῦ, μετὰ τούτου, τὸ μητρὸς αἱμ'.. ἐκχέας πέθοι, ἐπειτ' ἐν 'Αργεῖ δώματ' οἰκῆσαι πατρός· Διοχ. Εὐμ. 654, πβλ. 438, Θιβ. 267· ὥσπερ ἐν κοκοῖσι τις ἀλγούς ἐπ. τοῦτο καλ-λύνειν θέλῃ Σοφ. Ἀντ. 496· ὅστις ἀνθρώπου φύσιν βλαστῶν ἐπ. μὴ κατ' ἀνθρώπου φρονεῖ ὁ αὐτὸς ἐν Δι. 761· εἰ πτωχὸς ὢν ἔπειτ' ἐν 'Αθηναίοις λέγειν μέλλω 'Αριστοφ. Ἀγ. 498, πβλ. Πλάτ. Γοργ. 519Ε, Πρωτ. 319D, Φαίδων 70E· ἐνίοτε ἡ αὕτη χρήσις εὐρίσκει ἐν προτάσει τῆς προηγούμενης ἀπὸ μετοχῆς ἄλλῃ ῥήμα παρεμφρατικῆς ἐγκλίσεως, ὅλον, πολλάκις μὲν ὥρμα.., ἔπειτα.. ἐπεκλύετο Πλάτ. Πολ. 336D, πβλ. Πρωτ. 310C· 'Αριστοφ. Ὀρν. 29, κτλ.· — οὕτω καὶ τὸ κάππειτα προηγουμένης μετοχῆς, 'Αριστοφ. Νεφ. 624, 'Ὀρν. 536· προηγουμένης ῥήματος, 'Αγ. 126· πβλ. Πλάτ. Κρατ. 411B, Φαίδων 90E· — ἴδε εἴτα I. 2.

4) ἐν τῇ ἀποδοσει, εἰ καὶ οὐδέποτε ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως, παρ' Ὀμ. συχνάκις ἐπιτεταμένον ἢ δὴ ἔπειτα, δὴ τὸ ἐπὶ ἔπειτα, τότε ἔπειτα. 5) μετὰ χρονικὴν τινα συνδέσμον, ἐπειδὴ σφαιρῇ περὶ ῥῆσας, ὡρχεῖσθην δὴ ἔπειτα, ἀφ' οὗ ἐτελείωσαν τὸ παίγνιον τῆς σφαίρας, ἀκολουθῶν ἐκρίνασαν, 'Οδ. Θ. 378· οὕτω μετὰ τὸ ἐπὶ 'Πλ. II. 247· μετὰ τὸ ἐπὶ 'Πλ. Α. 121· μετὰ τὸ ὅποτε 'Πλ. Σ. 645· μετὰ τὸ ὅτε I. 223· μετὰ τὸ ὡς K. 552· μετὰ τὸ ὅμως Δ. 478.

6) προηγουμένου ὑποθ. συνδέσμου, εἰ δ' ἔπειτα δὴ, ἀγορεύεις, εἰ δ' ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν, ἐν ἐπιλήξει τὴν ἀληθείαν, τότε με-

ταίως οἱ θεοὶ ὤλεσαν τὰς φρένας σου, 'Πλ. II. 360, M. 234, πβλ. K. 453, 'Οδ. Α. 200, κτλ.· οὕτω, μετὰ τὸ ὅν, 'Πλ. I. 394· οὕτω καὶ ὅταν ἡ ἀπλήρως λαμβάνῃ σχῆμα ἐρωτήσεως, εἰ μὲν δὴ ἔτα-ρόν γε κελεύετε μ' αὐτὸν ἐλέσθαι, πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσσεὺς λαοβόλῃν; πῶς ἐγὼ δύναμαι ἐν τοιαύτῃ περιπέτει νὰ.., κτλ., 'Πλ. K. 243· οὕτως ὁ 'Ὀμ. μεταχειρίζεται τοῦτο, καὶ ὅταν τὸ εἰ ὑπονοῖται ἐνυπάρχον ἐν τῇ ἀναφορικῇ αὐτωνομίᾳ, ὡς, ὅν (= εἰ τίνα) μὲν κ' ἐπεικέας ἀκούμεν, οὐ τις ἔπειτα... τόνγ' εἴσει-ται 'Πλ. Α. 547· μάλιστα μετὰ μετοχ., ὅν (= εἰ τίνα) δὲ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω μὴνάζειν... οὐ οἱ ἐπ. ἀρκίον ἔσσειται 'Πλ. Β. 392.

II. ἐπὶ λογικῆς ἀκολουθίας κατὰ διάνοιαν, ἥτοι ἐπὶ ἐξαγωγῆς συμπεράσματος, εἴν', ἐπὶ δ' ἄρ δὴ ἔπειτα πόλιν δ' ἵεναι μενεαίνεις 'Οδ. P. 185, πβλ. 'Πλ. Ο. 49, Σ. 357· οὐ σύγ' ἔπειτα.. Τυδεὺς ἐκγονὸς ἔσσι 'Πλ. E. 812· σπανίως ἐν ἀρχῇ, ἐπειθ' ἐλοῦ γε θάτερα Σοφ. 'Πλ. 345.

2) πρὸς ἐναρξιν διηγήσεως, νήσοις ἔπειτα τις εἴτις, πολυ-κλύστῳ ἐνὶ πόντῳ, ὑπάρχει λοιπὸν νήσος, κτλ., 'Οδ. Δ. 354.

3) παρ' Ἀτ., συχνάκις πρὸς εἰσαγωγὴν ἐμφαντικῶν ἐρωτή-σεων, καὶ λοιπὸν.., ἔπειτα τοῦ ἔξει; 'Αριστοφ. II. 827, πβλ. Θεσμ. 188, Νεφ. 226· κατὰ τὸ πλεῖστον πρὸς διόλκωσιν ἐκπλήξεως ἢ περιφρονησεως πρὸς τὸ ἐπιχειρημά τινας, ἔπειτ' οὐκ οἶσι φροντί-ζειν [τοὺς θεοὺς τῶν ἀνθρώπων]; Ξεν. Ἀπομν. I. 4, 11· οὕτω, κάππειτα 'Αριστοφ. Ἀγ. 126, 'Ὀρν. 963· συχνάκις μετὰ τοῦ δῆτα, ἔπειτα δῆτα δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις; αὐτοῖς 911, πβλ. 1217, ὁ αὐτὸς Λυσ. 93δ, Εὐρ. Ἀλκ. 822.

ἔπειτε ἢ ἐπέτε, ὅτε, ἀφ' οὗ 'Πρόδ. I. 14, 48, κτλ. ἔπειτεν, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ ἔπειτα, 'Πρόδ. I. 146, 2. 52 κ. ἄλλ., ἴδε Δινδ. de Dial. Hitt. σ. XXXVI· — ὡσαύτως Δωρ. Πινδ. II. 4. 376, N. 3. 94 κ. ἄλλ., 'Αριστοφ. Ἀγ. 745· πβλ. εἴτεν.

ἐπεκδύωμι, ἐκδύωμι εἰς τι, ἐκ τὴν γῆν ἐπεκδύσαν Θουκ. 8. 105· ἀπολ., ὁ αὐτὸς I. 49· — μετ' αἰτιατ., χέρσον; ἐπεκδαί-νειν, ἐπὶ κυμάτων, Ἀνθ. Παλ. 9. 276.

ἐπεκδοῶμι, ἐκδοῶ ἐναντίον τινός; ἐν τῷ Πλάτ., Δίων K. 42. 24.

ἐπεκδοθῆω, ἐτέρχουμαι τρέχων εἰς βοήθειαν, ἐπεκδοθῆσαν-των τῶν 'Αθηναίων, ἐκδραμόντων εἰς βοήθειαν (Σχολ.), Θουκ. 7. 53., 8. 55.

ἐπεκδοῶμαι, ἐπεξηγούμαι, σαφηνίζω, Πλάτ. Πρωτ. 328E, Εὐθύφρων 7A, Πλουτ. Σδλ. 25.

ἐπεκδιδαχῆ, ἡ, ἐπελήγησις, σαφηνίσις, P. Κορυβ. ἐν Sproug. rhet. gr. τ. 3, σ. 254. 8.

ἐπεκδοῶμαι, ἐκ νέου δημοσιεύω, ἐκδίδω κατόπιν, ἐπὶ Ἀρμόνιος ἐν τῇ περὶ τῆς ἐπεκδοτικῆς διορθώσεως Σχολ. εἰς 'Πλ. T. 365.

ἐπεκδιηγέομαι, ἀποθ., κατόπιν ἐξηγούμαι, φημὶν φράσαι ἐν αὐτὸν πότερον ἢ γῆ πλατεῖα ἐστὶν ἢ στοργυλλή; ἐπειδὴ δὲ φράσαι ἐπεκδιηγέσασθαι τὴν αἰτίαν καὶ τὴν ἀνάγκην Πλάτ. Φαίδων 97D, κέξ.

ἐπεκδιηγῆσις, εὖσις, ἡ, ἐπαναλήψις τῆς αὐτῆς διηγήσεως, Βασιλ. I. 89A.

ἐπεκδικέω = ἐκδικέω, Δωρ. ἐν Patrologia Graeca IX. 1633D.

ἐπεκδικῆσις, ἡ, ἐκδικησις ἐπὶ τινι πράξει, Γρηγ. Ἀλεξ. Βίος Χρυσ. τ. 8. σ. 250. 6.

ἐπεκδικία, ἡ, ὑπερδρασίαις, Γρηγ. Ἀλεξ. Βίος Χρυσ. τόμ. 8. σ. 203. 14.

ἐπεκδορμῆ, ἡ, ὁρμητικὴ ἐξέλιξις ἐκ φρουρίου κατὰ πολεμικόν, Θουκ. 4. 25, Δίων K. 46. 38.

ἐπέκεινα, 'Επίρρ. ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐκείνα, ἀντίθ. τῷ ἐπὶ ταῦτα (Πλάτ. Φαίδων 112B), πέραν, Δατ. ultra, μετὰ γεν., 'Εκαταῖος 203· τοῦ 'Ηρακλείου ἐπέκεινα ὡς ἐκκαίδεκα σταδίων Ξεν. Ἑλλην. 5. 1, 10· οἱ ἐπέκεινα Τίγριδος καὶ Εὐφράτου 'Ηρωδιαν. 2. 8· ἐπέκεινα ἐλθεῖν Διονύσου, πορρωτέρω.., Ἀρρ. Ἀν. 5. 2, 1· μεταφ., ἐπέκεινα τῆς οὐσίας ὑπερέχειν Πλάτ. Πολ. 509B.

2) μετ' ὁρῶναι, τὸ ἐπέκεινα, Ἀτ. τοῦπ., ἢ τὰ ἐπὶ, Ἀτ. τὰπ., τὰ ἐπέκεινα τῆς Εὐρώπης 'Πρόδ. 3. 115, πβλ. Θουκ. 6. 63, κτλ.· τοῦπέκεινα τῆσδε γῆς Εὐρ. 'Περ. 1199· Πίνδου τε τὰπέκεινα Διοχ. Ἰκ. 257, πβλ. Ξεν. Ἑλλην. 5. 1, 10· ἀπολ., οἱ ἐκ τοῦ ἐπ. Ξεν. Ἀν. 5. 4, 3· ἐν τῷ ἐπ. Θουκ. 7. 58· εἰς τὸ ἐπ. ὑπερέχον Πλάτ. Πολ. 587B.

II. ἐπὶ χρό-νου, ἐν γὰρ τοῖς ἐπέκεινα χρόνοις, τοῖς ἀρχαιότεροις, 'Ισοκρ. 124B, τὸν μὲν περὶ τὰ ἱστορικά καὶ τοὺς ἐπέκεινα γενομέ-νους, καὶ τοὺς πρὸ αὐτῶν, ὁ αὐτ. 190A, κτλ.

ἐπεκτελέω, ἴδε τὸ ῥήμα ἐπεκτείνωμι.

ἐπεκθεσις, ἡ, = ἐκθεσις, Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. Νεφ. 456, 476.

ἐπεκθεῖω = ἐπεκτείνω, Θουκ. 4. 34., 5. 9, Ξεν. Ἑλλην. 5. 3, 6.

ἐπεκθεύομαι, (δύω) θύω ἐπὶ τινι σκοπῷ, ἐπὶ τῶν θυόντων ὥπως μάλιστα τὸ μέλλον, Ἀρρ. Ἑπίκτ. 2. 7, 9, πβλ. ἐπεκθεωνέζομαι.

ἐπεκκουφίζω = ἐκκουφίζω, ἰσαρρύνω, 'Ιωσήπου 'Ιουδ. Πβλ. I. 21, 12.

ἐπεκλύω, διέφ. γρ. ἐν Πλουτ. Νικ. 14, ἀντὶ ὑπεκλύω.

ἐπεκκρίνωι μέλλ. -κρίμαι, πίνω μετὰ τι, ἐπεκκρίνω γάλα-

κτος ἀμφοτέρω Εὐρ. Κύκλ. 327.

ἐπέκπλωος, συνηρ. -πλωος, δ, (ἐκπλέω) ἐκπλωος κατὰ τινος, ἐπιπλοῖς κατὰ θάλασσαν, ἐπεκδρομή, ἐπέκπλ, ποιεῖσθαι Θουκ. 8. 20.

ἐπεκπνέω, ἐκπνέω εὐθύς μετ' ὅλην ἐκπνοήν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐπεισπνέω, Γ' αὐτὴν τ. 10. σ. 235 (3).

ἐπέκρηξας, εὐως, ἡ, ἐκρηξας, εἴτ' ἐπέκρηξεν τῶν περιεχόντων Διογ. Α. 10. 115.

ἐπεκροφῶ, πλημμυλ. γραφ. ἐν Ἀριστοφ. Ἰππ. 701' ἔδε ἐκροφῶ.

ἐπέκρυψας, εὐως, ἡ, (ἐκρέω) ἔκρυπεν εἰσορή, Δεύκλιπ. παρὰ Διογ. Α. 9. 32, εἰ μὴ ἀναγνωστέον ἐπεισρυσας.

ἐπέκτασας, εὐως, ἡ, ἐκτασας, Ἀριστ. Οὐραν. 3. 7. 4' ἔχειν ἐπέκτασιν, ἐπιδέχεσθαι ἔκτασιν, ὁ αὐτὸς ἐν τῇ περὶ Ἀτόμ. Ἰσχυρ. 42. II. τὸ ἐπεκτείνειν λέγειν τινά, (ὡς π. χ. ἐκτείνουσι, τηλοκοῦτος, τηλικοῦτος, ὁῦσε, πυλῶν κτλ.) Ἀριστ. Ποιητ. 22. 8, Τρύφων 14, Ἀπολλών. Σοφ. 2. 1, Δράκων 37. 10, 156, 23, Ἀπολλών. Δ. περὶ Ἀντωνυμ. 265C, 296B, Ἀρχαῖ. 196, 1. — Ἰτέως ἡ ἐπέκτασις βραχέος φωνήεντος = ἔκτασις, Ἀπολλών. Δ. κ. Ἐπιρρ. 553, 3, 588, 1.

ἐπεκτατικὸς, ἡ, ὅν, χρησιμεύων πρὸς ἐπέκτασιν, Εὐστ. 1303. 14. — Ἐπίρρ. -κῶς, Γραμμ.

ἐπεκτείνω, ἐκτείνω περαιτέρω, ἐπεκτείνονται γὰρ ἐπὶ τοῦς γονεῖς καὶ τοὺς ἀπογόνους καὶ τῶν φίλων τοὺς φίλους ἔπ' ἀπειρον πρόεισιν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 7. 7, κ. ἄλλ. — Παθ., ἐκτείνωμαι, ὁ αὐτὸς ἐν Φυσ. Ἀκρ. 4. 9, 8, κ. ἄλλ. 2) ἀμεταβ. = ἐπεκτείνωμαι, τῶν δὴ ὑπαρχόντων. — Ἐνισ ἐκτείνει ἐπὶ πλεόν ὁ αὐτὸς ἐν Ἀναλ. Γ' αὐτὴν τ. 2. 13, 2' ἐπὶ λαοῦ ἡ χώρας, Στράβων 342.

3) Παθ., ἐκτείνωμαι πέραν τινός, ἐπεκτείνεται τῆς οἰκείας ὥρας Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἰστ. 6. 8, 4' ἐκτείνω ἑμαυτὸν πρὸς τι, μετὰ δὲ, τὰ μὲν ὅπως ἐπιλανθανόμενος τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτείνόμενος, ὅτ' ἐπεκτείνόμενος τὸν σύντονον δηλοῖ δρῶν, .. ἐκτείνω γὰρ ἐπεκτείνεται, δαίσις, καὶ τῶν ποδῶν ἐρεχόντων, τὸ λοιπὸν ἐπενέεινε σῶμα πρὸς τὸν Σκοπὸν (Οἰκουμένου ἐγγήγιος) Ἐπιστολ. πρὸς Φιλίππην, γ', 14.

II. ἐκτείνω, τεντώνω, ἐπιμηκύνω, λόγους Πλούτ. 2. 1147.

2) ἐκτείνω φωνήεν, προτέρω αὐτὸ μακρῶς, ὅσον εἰ τις ἐπεκτείνας λέγει τοῦ ὕ Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 4. 1. — Παθ., τὸ ἐπεκτεταμένον, λέξεις καταστάσας μακροτέρα διὰ παρεμβολῆς φωνήεντος ἢ ἄλλως πως, ὅλον, μόνον ἀντὶ μόνου. ἡλίκος ἀντὶ ἡλίκος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀφρηγμένον, ὁ αὐτὸς ἐν Ποιητ. 21, 23. III. ἐπαυξάνω, τὰς προσόδους ἐπεκτείνειν βουλευμένων Στράβων 800.

ἐπεκτεταμένως, Ἐπίρρ. παθ. μετοχ., ἰσχυρῶς, ἐνέδωκε, σφοδρῶς, Σχόλ. εἰς Δισχὺλ. Πίρρ. 1050.

ἐπεκτικὸς, ἡ, ὅν, δ, ἐμποδίζων, περιορίζων, κωλυτικὸς, ὡς αἰσὶ πρὸς ἐπανδρῶναι τιμωροὶ μηχαναὶ ἐπεκτικαὶ τοῦ δίκαιου καὶ ἀμαρτάνειν τοῖς κολαζομένοις γίνονται Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 569D.

ἐπεκτριχάω, ἀφ. -ἐξέτριχον· ἐπεκτῶ, τρίχω ἐναντίον τινός, ἔκ τινος μέρους, ἐπεκτριχόμενος πελτασταῖς ἐκ τοῦ ἐπὶ Λεχαιοῖν τινόντος τευχούς Σεν. Ἐλλην. 4. 4. 17' ἀπολ., αὐτὸς δ. 2. 17' ὡσαύτως μετ' αἰτ., Πασ. 1. 20.

ἐπεκτριβῶ, ἐπιτριβῶ, φθέρω, λυμάλινωμαι, Ἄθαν. τ. 2. σ. 387Δ, Εὐσέβ. Ἐκκλ. Ἰστ. 1. σ. 1. 13.

ἐπεκφῆρω· μέλλ., -οῖσω, ἐκφῆρω μακράν, Πλούτ. Ἀλέξ. 26.

ἐπεκχέω· μέλλ., -χεῖω, ἐκχύνω ἐπ' αὐτὸν εἰς τι, ἐπιχέω, Σουῖδ. ἐν γένει Θραυλοτέραι· — Μίσ., χύνωμαι κατεπάνω τινός, ἐφορηῖ κατ' αὐτοῦ, ἵνα πάντες ἐπεκχυθῶσι τοῖς πολέμοις Ἐβδ. (Ἰουδ. 117', 4), ἐκτείνωμαι, ἐξαπλώνωμαι ἐπάνω εἰς τι, Εὐδ. ἐνν. ..., ἐπεκχυμένην μελέσσειν ἀμφὶ πόσιν Κόντ. Σμ. 10. 481.

ἐπεκχωρῶ, χωρῶ, βαίνω κατόπιν ἄλλου, μόνον ἐν Δισχὺλ. Πίρρ. 401, τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὐτάκτως κέρας ἡγεῖτο κόρη, δεξιὸν δ' ὁ πᾶς στόλος ἐπέεχωρει.

ἐπέλῃσας, εὐως, ἡ, ἐφοδὸς ἐπικουῖ, Πλούτ. Τιμολ. 27' ἐλεράντων, Λουκ. πῶς δέ; Ἰστ. Συγγρ. 31: — ὡσαύτως ἐπελῃσεία, ἡ, Διοδ. Ἀποσπ. 533. 46.

ἐπελάυνω· μέλλ., -ελάω [ἐ], Ἀττ. -ελάω — σῶμα ἐπὶ τινος, τὰς ἀμάσας ἐπελαύνουσι, δηλ. ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου, ἔροι τοῦ πάγου, Ἡρόδ. 4. 28. 2) παρ' Ὁμ., ἐπιθετὸ ἐπὶ τινος ἐπιρρανεῖς μετὰ τὸν ἐσθνητὴν ἐπὶ πλάκας (πρὸς ἑλ. ἀλ. αὐτὸν III. 1) ἐπὶ δ' ἐγδοον ἦλσας χαλκόν, περὶ τῆς ἀπὸ τοῦ Ἀτάντας, ἡ κατεσκεύασεν ὁ Τυχλος, Ἠλ. II. 223' πολλὸς δ' ἐπελῆλστο χαλκός, ἐπὶ τῆς ἀπὸ τοῦ Ἑκτορος, Ἠλ. N. 804, πρὸς Π. 493.

3) μεταφ., ὅρκον ἐπελαύνειν τινί, ἐπιβάλλειν διὰ τῆς βλας δρῶν εἰς τινα, Ἡρόδ. 1. 146, πρὸς Π. 8. 62' ἀναγκάζω, ἐπελασάσθαι ἐλ οἱ ἀλίστασι Ἐπιγρ. Ἀρχαῖ. 1222₁₃.

II. ἐλαύνω κατὰ τινος, ὁρῶς δὲ ἔχει καὶ τῷ ἐλκόμενῳ ἐπελαύνειν τὸν ἵππον Σεν. Ἰππ. 8. 11' ἐλαύνω, δὴ γὰρ ἐναντίον τινός, ὡς ἐπέλασε τὴν στρατιήν Ἡρόδ. 1. 164: ὡς βίαιως ἐναντίον τινός, στέργα θ' ὁμοῦ καὶ χεῖρας ἐπῆλσας Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 381. 2) ἀμεταβ., ἐλαύνω, πορεύομαι, στρατεύω, ἐναντίον τινός, Ἡρόδ. 1. 17, κ. 3. 151 κ. ἄλλ., τινί Σεν. Ἐλλην. 7. 1. 21' ἐπὶ Βαδύλωνα Ἡρόδ. 3. 151, πρὸς Π. 7. 9' ἐπῆλσας οἱ ἱππῶται, ἐπετίθησαν,

ἐπώρησαν, Π. 49, πρὸς Π. 18' τρεῖς [νῆες] ἐπῆλσας περὶ τὸ Ἑρμιά, ἐκώκειλαν περὶ τὴν ὕψαλον πέτραν, 7. 183' μετ' αἰε, τόπων, διέρχονται, εἰτα ἐρήμην πολλήν ἐπελάσαντες .. ἀφικέσθαι εἰς Αἴγυπτον Λουκ. Ρητ. Διδάσκ. 5.

III. Παθ., Σεν. Ἰππαρχ. 2. 3.

ἐπελαφρίζομαι, Παθ., γίνωμαι ἐλαφρὸς, ἐπὶ γεώδους οὐσίης, Φίλων 621' μεταφ., ἐπὶ προσώπων, καθιστῶ τι ἐλαφρὸν δι' ἡμῶν, τὰς εἰς τὸν πορισμὸν κακοπαθείας ἐπελαφρίζομενοι τῷ εὐσεβεῖν αὐτοῖς 200' — τὸ ἐνεργ. παρ' Εὐσεβ. Μαρτ. Παλ. 2, σ. 230.

ἐπελαφρύνω = ἐλαφρύνω, τοῖς πεδῆτοισ ἐπελαφρύνει τὸν θεομὲν ὁ ὕπνος Πλούτ. 2. 1651' ἐπελαφρύνειν τὸν πόνον Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 1. 1.

ἐπελάω = ἐπελαύνω· — Παθ., ἐπελάσθω τὰ ἐπιζήμια, ἃς ἐπιβλήσῃ τὰ πρόστιμα, Πίνακ. Ἰππαρχ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 5774. 127.

ἐπέλδομαι, ἔδε ἐπέλδομαι.

ἐπελῆγξω = ἐλέγξω, Διογ. Α. 6. 97.

ἐπελῆτω = ἐλέτω, Ἰω. Χρυσ. τ. 5. σ. 548.

ἐπελευθεριάζω, ἐλευθεριάζω, ἐνιργῶ ἐλευθερίας, ἐφθάλμοι καὶ δὲ μὴ βουλόμεθα πολλὰς ὁρᾶν ἐπελευθεριάζοντες ὑποβιάζονται Φίλων 2. 238.

ἐπελευσας, εὐως, ἡ, (ἐπέρχομαι) τὸ ἵρχεσθαι εἰς τι, εἰσεῖναι, ἐπέρχεσθαι, ἐπέλευσιν .. ἀπρόδοτον Εὐστ. 1176. 59' ἐπιθετικῶς, Διονυσίῳ μὲν γὰρ ἐπέλεσεν ὀλιγκῆ τινος περιγησεως γῆς καὶ ἐθνῶν ἐπελευσεως ὁ αὐτὸς ἐν τῷ Προοίμ. Ἰπομνημάτ. εἰς Διονύσιον Περικλ. σ. 71. 18, ἐκδ. Βερν. 2) συμπελευσας, γεγονός τυχαῖον, ταῖς πλαττομέναις καὶ λεγομέναις ἐπελευσεῖν Χρύσιππος παρὰ Πλούτ. 2. 10451).

ἐπελευστεῖν, ῥηματ. ἐπὶ τοῦ ἐπέρχομαι, διτ' ἐπέρχεσθαι, μνημονεύειν ἐκ τῶν τοῦ Εὐσταθ. Πονημάτων. (Ἡ παραπομπή 1164. 47) ἐν τῷ Θεσ. Στεφ. εἶναι ἰσχυρήν.

ἐπελευστικὸς, ἡ, ὅν, (ἐπὶ) εἰσεῖναι, διτ' ἐπέρχεσθαι, διὰ τὸ τοῦ Διονυσίου πᾶν ἐπελευστικόν, τὸ σύντομον, τὸ ἀνελεπτομεριῶν, Εὐσταθ. Προοίμ. Ἰπομνημάτ. εἰς Διονύσιον Περικλ. 69. 19, ἐκδ. Βερν. 2) τυχαῖος, Χρύσιππος παρὰ Πλούτ. 2. 1045B.

ἐπελῆλᾶτο, γ' ἐνικ. ὑπερσ. τοῦ ἐπελαύνω.

ἐπέλησας, ἔδε τὸ ῥημα ἐπέλησθαι.

ἐπελῆλόντες (= ἐπελθόντες) Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Τέμ. I. αἰ W. 63.

ἐπελῆσας = ἐπέλκω, Ἰων. ἀντὶ ἐπέλ-.

ἐπέλλᾶσα, ποιητ. ἀντὶ ἐπέλκας, γ' ἐνικ. ἀφ. ε' τοῦ ἐπελᾶσαν.

ἐπελῆζω, διαβουκολῶ τινα διὰ ψευδῶν ἐλπίδων, κάμνω αὐτὸν νὰ πιστεύῃ ὅτι, καὶ ὁπόσοι τι τότε αὐτοὺς θείδαντες ἐπῆλπισαν, ὡς λήθονται Σικελίαν Θουκ. 8. 1' αὐτοὺς ἐπελῆζον ταῖς ὑποσχέσεσι Σουῖδ. ἐν λ. Πυθαγόρας Ἐφέσιος, Λουκ. Νεκρ. Διδλ. δ. 2.

II. ἀμεταβ., ἐλπίζειν ἐπὶ τινί, στήριζεν ἐπὶ τινί τὰς ἐλπίδας, εἰ καὶ μάλιστα ἰσχυρὸν τὴν εἰς καὶ ἐπ' αὐτῇ ἐπῆλπιζε Δίων Κ. 41. 11, Ἠλ. 6. 7. 26' ἀπολ., Λουκ. Τιμωρ 1' ἄλλ' ὡσαύτως, 2) ἀπλῶς ἐλπίζω, Εὐρ. Ἰππ. 1011, Θουκ. 8. 54 (διόφ. γραφ. ἐλπίζων).

ἐπιλπομαι, καὶ Ἐπικ. ἐπελπομαι (ἐλπω) — ποιητ. ῥημα, ἔχω ἐλπίδας, ἐλπίζω ὅτι, μετ' ἀπαρ. μέλλ., μὴ δὲ πάντας ἐλπίδας ἐπιλέγω μύθους εἰδῆσειν Ἠλ. Δ. 543' ἐπιελπόμενος τὸ γε θυμῷ, νευρὴν ἐντανύσειν Ὀδ. Φ. 126' οὐδὲν ἐπελπομένο .. ἐκτολυπέσειν Δισχὺλ. Ἀγ. 1031' καθύπευ, ἐλπίζω, Τελ. 1. 1. ἀμεταβ. μὲν, ὅτι τὸ ῥημα ἐπιμαίνομαι.

ἐπεμβάδων, ἀναβάδων, Ἀνθ. II. 9. 688.

ἐπεμβαίνω· μέλλ., -βήσομαι, βαίνω ἡ πατὴρ ἐπὶ τινος, καὶ ἐν τῇ πρὸς ἐπιβήκα, ἵσταμαι ἐπὶ τινος, μετὰ γέν., οὐδὲν ἐπεμβεβῶς, ἐπιβιβήκως (Σχόλ.), Ἠλ. I. 582' σὺς ἐπεμβαίνων γοῶνδς Σοφ. Ο. Κ. 924' δῖφρου ἐπεμβεβῶς, ἐπιβιβήκως, Ἠσ. Ἀσπ. 324' ἀπολ., ἐπεμβεβῶς Πίνδ. Ν. 4. 67' ὡσαύτως μετὰ δὲ, πύργους ἐπεμβᾶς Δισχὺλ. Θ. 634, καὶ συνηρ. μετὰ ταῦτα μετ' αἰε., ἐπ. δὲ γόν, ῥάχιν Εὐρ. Βάκχ. 1061, Ρητ. 783' μετ' ἱμπερῶντος προσδύρισμάς, εἰς πάτραν ὅτι πόδ' ἐπεμβᾶσαι ἰούτως ὁ Ἑρμῆς ἀντὶ ποτ', ἔδε τὸ ῥημα βαίνω Δ. II. 4) Εὐρ. I. T. 640. 2) ἐμβαίνειν εἰς πλοῖον ὡς ναῦτης μετὰ τὴν ἀπὸ λυσιαν ἄλλου, καὶ τοῖς ὑπερὸν ἐπεμβάσιν ἀντὶ τῶν ἀπολιπόντων Δημ. 1214. 26, κλπ.

II. μετὰ δοτικ. προσώπου, καταπατῶ τι, Λατίν. ἱνσουλῆ, ἐχθροῖσιν .. ἐπεμβήναι ποδὶ Σοφ. Πλ. 436' μεταφ., ταῖσδ' ἐπεμβαίνειν Εὐρ. Ἰπκ. 668' κατ' ἐμεῖ .. μᾶλλον ἐπεμβᾶσαι Σοφ. Ἠλ. 836 (ἀφ. γ') ἀτυχήμασι τινος Πλούτ. 2. 59D. 2) προσβάλλω τινά ἐν τινί τόπῳ, εἴ τε οἱ .. ἀντὶ ἐπεμβάσιν Κόντ. Σμ. 7. 407.

3) τῷ καιρῷ ἐπεμβαίνω, ἐπωφελοῦμενος ἐκ τῆς περιστάσεως, Δημ. 379. 22.

ἐπεμβάλλω· μέλλ., -βάλλω, ἐπιβάλλω, ἐπιτίθημι, πῶμα πίθοιο Ἠσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 98' στόμῳ ἔπ. ἐμοὶ Εὐρ. I. T. 935' γινώσκοντι ἐπ., ἐπισωρύνω ἡλίκος εἰς ἀνδρῶν τῇ γυναικόντα, Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 9. 2) κατακρίπτω, ἱππρίπτω,

τομ. δ' — 28

ἐπεντροφάω, ἐντροφῶ ἐπὶ τινι, Σιμοκατ. 104. 13. — Κατὰ Σουῖδ. «ἐπεντροφῶντος, καταπολύσαντος».

ἐπεντροφῶμαι μέλλ. -τροφῶμαι, ἀπαρὲμ. ἀορ. 6' -τροφῶντι: -τροφῶμι μετὰ τὴν κυρίαν τροφήν ὡς ἐπιτρέφω, κατοφθαλμοῦσιν οὕτως ὡς καὶ τῶν ὀστέων ἐπεντραγεῖν Φίλων τ. 2. 479. 38.

ἐπεντρομάτα, τά, Ἐπίκουρ. παρ' Ἀδρην. 546B, καὶ ἐπεντρομασῆς, αἱ, Φίλων 1. 115: — ἐντροφῆματα, ἡδύσματα, «ἐπεντρομα συνθέτως ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου, ὃ δοκεῖ ἐρεθισμὸν τινα δαλῶν τροφῆτικόν» κτλ., Εὐστ. Ὁδ. 1910. 40. (Πλάτ., ἀντὶ ἐπεντρομάτα ἐκ τοῦ ἔντερος, ἔδε Ἐρν. ἐν Κασλ. Ὑμνῶς εἰς Ἀρ. 133).

ἐπεντῶω καὶ -ὄνω [ὄν], παρασκευάζω, ἐτοιμάζω, οὐ μὲν γὰρ ἐπέντιε μῶνυχας ἵππους Ἰλ. Θ. 374. ἢ ὅθι μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμὴν ἐσφην (ἢ θεά) Σοφ. Λγ. 451. — Μέσ., παρασκευάζομαι ἢ ἀσκούμαι πρὸς τι, ἐπεντύνονται Ἀεθλα, εὐερεπίζονται πρὸς τὰ ἄλλα (Σχόλ.), Ὁδ. 1. 89. παρ' Ἀπολλ. Ροδ. (Δ. 720) μετ' ἀπαρ., ἐπεντύνοντο νέεσθαι.

ἐπεξάγω [ᾱ], ἐξάγω στρατεύματα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, Θουκ. 2. 21. II. ἐκείνω, ἐπιμυκνῶ, τὴν διήγησιν ἐπεξάγων Πλούτ. 2. 855C. ἰδίως, ἐπετάζω τι ἐν ἐκτάσει, ταῦτα μὲν παραλείψω, τὰ δὲ λοιπὰ ἐπεξάξω Δίων Κ. 46. 8. περὶ τίνος αὐτοῦ 55. 28. 2) κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ. (ἔντι. τὰξιν), ἐπ. ἀπὸ σφῶν, ἐκτείνω τὴν γραμμὴν τῆς μάχης (πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ ἀριστερά), Θουκ. 5. 71. οὕτω καὶ ἐπὶ πλοίων, ἔπεξε τῷ πλωπρὸς τὴν γῆν, ἐπεκτείνω τὴν γραμμὴν πρὸς τὴν ξηράν, ὁ αὐτὸς 7. 52. πρὸλ. ἐπεξαγωγῇ.

ἐπεξαγωγῇ, ἡ, τὸ ἐπεκτείνειν τὴν γραμμὴν τῆς μάχης, ἐπέκτασις, τοῦ κέρως Θουκ. 8. 105. ἔδε τὸ προηγ. II. 2.

ἐπεξαιτέω, αἰτῶ τι παρὰ τινος, ἐξαιτῶ, Ἰωάνν. Χρυσ. εἰς Ματθ. τ. 1, σ. 160B, κλ.

ἐπεξᾶμαρτάνω: μέλλ. -ῆσομαι, ἀμαρτάνω ἐκ νέου, Διον. Ἀλ. 2. 35. εἰς τινά, κατὰ τινος, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 16. 4. — ἐπεξᾶμαρτητέον, ῥηματ. ἐπὶ, τοῦ ἐπεξᾶμαρτάνω, δεῖ ἐπεξᾶμαρτάνειν τὸν ἐπεξᾶμαρτεῖν, Δημ. 595. 10.

ἐπεξανίσταμαι. Παθ. μετ' ἀορ. 6' ἐνεργ. -ανίστην, ἐξανίσταμαι, Φίλων 2. 582.

ἐπεξᾶπτόω, ἐξαπῶω ἔτι μᾶλλον, Μηνσίμ. ἐν «Δυσκόλῳ» 1. 4.

ἐπέξειμι (εἶμι, ἴθο), χρησιμεύω ὡς ἄτε. μέλλ. τοῦ ἐπεξέρχομαι, εἰς ὃ ἀσάφως παρέχει τὸν παρατ. -ῆκιν. Ἰων. γ' πηθ. -ῆσαν, Ἠρόδ. 7. 223. ἐξέρχομαι ἐναντίον ἐχθροῦ, Ἠρόδ. 8. 90. ἀνίστη, Θουκ. 2. 13. 20, κλπ. — τινὶ ἢ αὐτῷ 6. 97. πρὸς τινά Ξεν. Ἰν. παρ. 7. 3. ἐπ. τινὶ ἐκ μάχης Θουκ. 2. 23, κτλ. — ἀπλῶς, ἐξέρχομαι, διαφεύγω, Ἀριστ. Πρὸλ. 24. 13. II. προβαίνειν ἐναντίον τινός, ἐκδικεῖσθαι τινά, Ἠρόδ. 8. 143. ἰδίως ἐπὶ δικανικῇ ἐνοσίᾳ, καταδικάζει δικαστικῶς, τινὶ Δημ. 583. 23. ἐπ. τινὶ φόνου, διὰ φόνου, Πλάτ. Νόμοι 866B. ἐπ. τινὶ ὑπὲρ φόνου ὁ αὐτὸς ἐν Εὐθύφρ. 4B, πρὸλ. B. — ἀσάφως μετ' αἰτ. προσ., Ξεν. Ἀνδρ. 735. ἐπεξῆμιν τοῦ φόνου τὸν Ἀριστοφάνη Μάρτυρες παρὰ Δημ. 549. 25, πρὸλ. Ἀντιφῶνα 112. 35, κλπ. — μετὰ δὲ, πράγματι, τιμωρῇ, ἐκδικεῖσθαι, τῷ παθόντι Πλάτ. Νόμοι 886B (καὶ μετ' αἰτ., θάνατον Διδ. 4. 66). ἀσάφως μετὰ δὲ, τρόπου ἐπ. δίκη, παραβάλλειν τινά δικαστικῶς, διὰ καταγγελίας, αὐτοῖσι 754B. ἄλλὰ παρ' Αἰσχίνῃ (40. 27), ἐπ. γραφῇ, ἀκολουθεῖν τὴν καταγγελίαν, πρὸλ. Πλάτ. Δύσ. 215B.

III. μετ' αἰτ., διέρχεται, ἐξετάζει ἐν λεπτομερείᾳ, σμικρὰ καὶ μεγάλα Ἠρόδ. 1. 5. πάντα Ἀριστοφ. Ἠστ. 1118. πάσας τὰς ἀμφισβήτησεις Πλάτ. Πόλ. 437A. καὶ ἀπολ., ὁ αὐτὸς ἐν Δύσ. 215B. 2) ἐκτελῶ, βάλλω εἰς πρῶτον, παρασκευάζω λόγῳ καλῶς μεμφομένοι ἀνομοίους ἔργῳ ἐπεξείναν Θουκ. 1. 84. ἐπ. τὰς τιμωρίας ἐπὶ μελέους ὁ αὐτὸς 3. 82.

ἐπεξεργασμένως, διάφ. γρ. ἐν Πλούτ. Ἀλεξ. 1. ἀντὶ ἐπεξεργασίας, εὐστ. Πονημάτ. 356. 30.

ἐπεξελαύνω, ἀποστέλλω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἐπεξάγω, ἐν ταῦτι δὲ οἱ Ὀλύμπιοι ἐπεξελαύνονσι μὲν τοὺς ἱππεῖς Ξεν. Ἐλ. 7. 5. 3. 6.

ἐπεξέλεγχος, ὁ, πρὸς τοὺς ἐλεγχος, ἐλεγχος ἐπὶ ἐλέγχῳ, Πλάτ. Φαῖδρ. 266E (διάφ. γραφ. ἐπέλεγχος), Ἀριστ. Ρητ. 3. 13. 5.

ἐπεξέλευσις, εὐστ. ἡ, τιμωρία, Φίλων 2. 569. 37, Σιμοκ. 174. 11. ἐκδίκησις, Εὐστ. 120. 38, Ἰσχύ.

ἐπεξελευστικός, ἡ, ὄν. ἐκδικητικός, Εὐστ. Πονημάτ. 171. 11.

ἐπεξέλλω, προσέτι ἐξέλλω, σὺν ἔξω, ἐπεξέλλειν τὸ λοιπόμενον Ἰππ. 822H.

ἐπεξεργάζομαι: μέλλ. -άσομαι, Ἀποθ., πρὸς τούτοις ἐξεργάζομαι ἡ ἐκτελῶ τι, ἐν δ' ἐπεξεργάσασθαι τοιοῦτον, ὃ παρὶ τοῖς προτέροις ἐπέθηκε τέλος Δημ. 274. 18. ἐκτελῶ, συμπληρῶ, τελειοποιῶ, βουλή μὲν ἀρχει, χεῖρ δ' ἐπεξεργάζεται Ἰων παρὰ Ξενοφ. Ἐρμ. π. Μ. 2. 24. 2) ἐκ νέου φονεύω, αἰατ. ὁλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξεργάσω Σοφ. Ἀντ. 1288. πρὸλ. ἐπεντέων.

3) ἀνιχνεύω, ἐξετάζω, ἱρυνῶ, Ἀπολλ. περὶ Σύντ. 132. Τζέτζ. Ἐξ. γ. Ἰλ. 4. 7. 4) ἱρυνῶμαι, μετὰ παθ. σημασία,

καὶ πρῶτον μοι ἐπεξεργάσασθαι μικρὸν συγγραμμάτων Τζέτζ. Προοίμ. εἰς Ἰλλ. Ἐργ. καὶ Ἰμ. σ. 11, ἔκδ. Guisf.

ἐπεξεργασία, ἡ, τὸ ἐπεξεργάζεσθαι, τελειοποιεῖν τι, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 11. 226.

ἐπεξεργαστής, οὐ. ὁ, ἐκτελεστής, «ἐγχοῖρος ἔπαρτος», Βαλασμ. ἐπεξεργαστικός, ἡ, ὄν. ἐπιτήδειος ἡ ἐπιδικητικός πρὸς ἐπιεργασίαν, Γενέσ. 11. 13. — Συγκρ. ὡς ἐπὶ ἐπεξεργαστικώτερον, λεπτομερέστερον, Τζέτζ. Ἐξ. γ. Ἰλ. σ. 18. 7. — Κανονικ. ἐπὶ ἐπεξεργαστικῶς, δι' ἐπεξεργασίας, Σέξτ. Ἐμπ. 422. 23.

ἐπεξέρπω, ἐξέρπω ἐπὶ τι, μετ' αἰτ., ἡ ψυχὴ.. ἐπεξέρπασσα τὰ μέρη τοῦ σώματος διοικεῖ τὸν ἑαυτῆς σῆκον Ἰππ. 378. 48.

ἐπεξέρχομαι, (ἔδε ἐπέξειμι), ἐξέρχομαι ἐναντίον τινός, κἀμιν ἔξω, Ἠρόδ. 3. 54., 0. 101, Θουκ. 3. 28, κλ. — ἐπ. τινὶ εἰς μάχην ὁ αὐτ. 5. 9. ἐπὶ ἀγγελίας, ἐκινεῖσθαι, φθάνω ἐκ νέου μέρους εἰς τινά μετ' αἰτ., ἡ δὲ δευτέρῃ σφί ἀγγελίᾳ ἐπεξελαύσασθαι συνέχευ αὐτῶ, κτλ., Ἠρόδ. 8. 99. 2) ὡς δίκαια, γίγναι, καταδικάζειν τινά δικαστικῶς, κατηγορῶ, καταγγέλλω, τινὶ Ἀντιφῶν 111. 36, Θουκ. 3. 38, κλ. — ἐπ. τινὶ φόνου, καταδικάζειν τινά (δικαστικῶς) διὰ φόνου, Πλάτ. Εὐθύφρην 4D. ἀσάφως, ἐπ. δίκην ἢ γροφὴν παρακολουθεῖν, ἐξείργηται, ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοι 866B, Νόμος παρὰ Δημ. 529. 25. ἐπ. φόνου Ἀντιφῶν 115. 9. ἀπολ., ἄλλ' ἐπεξέρχει λίαν, κολάζει, τιμωρεῖ αὐστηρῶς, Ξεν. Βέλ. γ. 1346. μετ' αἰτ. προσώπου, Πλούτ. Καστ. 69. τὴν πόλιν Ξεν. Ἀνδρ. 735, ἔξω ἔδε ἀνδρ. 3) προβαίνει μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νά, ἡ ἀπαπειλῶν ὥδ' ἐπεξέρχει θρασυς: φθάνει λοιπὸν μέχρι τοῦ σημείου ὥστε καὶ νά ἀπαπειλῇ: θρασυς: Σοφ. Ἀντιγ. 752. ἐπ. πρὸς τέλος Πλάτ. Νόμοι 632C. 4) παρακολουθεῖν, τὴν παραύση τύχῃ Θουκ. 4. 14. τῷ λόγῳ Πλάτ. Πόλ. 349A, 361B.

II. μετ' αἰτ., διέρχομαι διὰ μέσου ἢ ἀπ' ἀκροῦ εἰς ἄκρον, χώρην Ἠρόδ. 4. 9. τὸ πᾶν γὰρ ἐπεξελαύσιν διζήμενον ὁ αὐτὸς 7. 166. 2) γίγναι εἰς πέρας, ἐκτελῶ, ἔργῳ τὶ Θουκ. 1. 120. πᾶν ἐπεξεργασίαι, δοκιμάζω πᾶν μέσον, 5. 100 (καὶ αὐτὸς ἀναγκαστέον ἐν 1. 70 αὐτὶ ἐξελαύσιν): τὴν νίκην Ἀππ. Ἐμρ. 5. 91. ἐπ. τι εἰς τέλος ἄνω, Ζεύς Ἰσχυρ. 17. 3) συζητῶ, συζητῶμαι ἡ ἐξετάζω μετ' ἀκριβείᾳ ἡ ἐνεργῶς, Λατ. oratione persequi, οὕδ' εἰ πάντ' ἐπεξελλοῖς σκοπῶν Σοφ. Ἀπασπ. 659, πρὸλ. Αἰσχύν. Ἰπ. 370, Θουκ. 3. 67, Πλάτ. Νόμ. 672A. ἀκριβείᾳ περὶ ἐκάστου ἐπ. Θουκ. 1. 21. δι' ὀλίγων Πλάτ. Νόμοι 778C.

ἐπεξέτασις, εἰς, ἡ, νά ἐξετάσῃ ἡ ἐπιθεώρησις, ἐπεξέτασιν τοῦ στρατεύματος ἐποίησαντο Θουκ. 6. 42.

ἐπεξευρίσκω, προσέτι ἐρευρίσκω, Ἠρόδ. 2. 160. II. προσέτι, ἀνακαλύπτω, πολιμικός χρεῖας, τὰς τε ἄλλας καὶ τὰς νῦν ἐπεξευρημένας Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 11. 11.

ἐπεξηγέομαι, Ἀποθ., διηγούμεναι μετ' ἄλλον ἢ ἀναπέσω αὐτὸ ἐπὶ πλέον, Πλούτ. Ἀρταξ. 8, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 714. ἔδε ἐπεξηγητέον. 2) ἐρμηνεύω, ἐπισημαίνω ἐλ τὸ μετακλίνει διὰ τοῦ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἔχει Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 281, Τζέτζ. Προοίμ. εἰς Ἰλλ. Ἐργ. α. Ἰμ. σ. 12, ἔκδ. Guisf.

ἐπεξηγηματικός, ἡ, ὄν. κατάλληλος ἢ χρήσιμος πρὸς διαιτήγησιν, Σχόλ. εἰς Πλάτ.

ἐπεξηγητής, εἰς, ἡ, ἐπεξηγητῆς: ἔστιν ἀπαρὲς λόγου ἡ λέξις σαφηνισμός. Ἰεωργ. Χοιροδοκ. ἐν Ρήτορι (Walz) τ. 8. σ. 819. 2) νά ἡ λεπτομερὴς ἐξηγητής, Ἀριστοφ. παρὰ Κλέμ. Ἀλ. 1. 893A. B. Κορυνθ. π. Θ. φύσ. 9.

ἐπεξηγητέον, ῥηματ. ἐπὶ, τοῦ ἐπεξηγουμαι, δεῖ ἐπεξηγησθαι, Κλέμ. Ἀλ. 1. 292A.

ἐπεξῆς, Ἰων. ἀντὶ ἐφεξῆς.

ἐπεξισχυάζω, ἀλλοιάζω ἐπὶ τινι, ἀλλοσιμον παῖδ' ἐπεξισχυάσας, ἐπαυλάξας... παῖδ' ἀπὸ τῶν ἱππικῶν, τοῦτοστι τὸν ἐν τῇ ἀλώσει τῶν ὀφθαλμῶν. Ἰακχος δὲ γὰρ ἐν τῷ ὕμνῳ κτλ. (Σχόλ.), Αἰσχύν. Ὀρέβ. 635.

ἐπεξόδιος, ὄν. ὁ ἐπ' ἐξόδῳ στρατοῦ ἡ ἐκστρατείας γινόμενος: ἐπεξόδια (ἔξω, ἱερὰ), τὰ, θυσιάαι τελοῦμεναι πρὸ τῆς πόλεως στρατεύματος. διάφ. γραφ. ἐν Ξεν. Ἀν. 6. 5. 2. ἐξόδιος ἐπεξόδια ἀντὶ ἐπ' ἐξόδῳ.

ἐπεξόδος, ἡ, ἐξόδος ἡ πορεία ἐναντίον ἐχθροῦ, πρὸς τινά Θουκ. 5. 8. II. ἐκδίκησις, τιμωρία, Φίλων 2. 314.

ἐπεξοιονίζομαι, οἰονίζομαι, οἰωνοσκοπεῖν ἐκ νέου, Γαλην. 8. 471.

ἐπεξορύσσω, ἐξορύσσω, Ἐπιγρ. Ἰσχυρ. 167A.

ἐπεξορυσάμενος, ἔχειν ἐξορύσαν ἐπὶ τινος, Ἐπιγρ. Σπάρτης τοῦ 1027 μ. Χ. CIG. 8704.

ἐπέοικε, ἀρμύζει, «ταῖριδζει», μετὰ δὲ, προσώπου, ἔστις εἰ τ' ἐπέοικε, ὅστις ἄλλος αὐτοῦ ἴστω (Θ. Γαζέτ), Ἰλ. 1. 398. — ὀλίγον ἀρμύζω, μετὰ δὲ, προσώπου, καὶ ἀπαρ., σφῶν μὲν τ' ἐπέοικε.. ἐστάρμεν, πρίπει, ἀρμύζει. Ἰλ. Δ. 341. νά τε πάντ' ἐπέοικε ἀρμύζομεν... κείσθαι, οὐκ εἰς γὰρ πάντες καθήκει πολέμῳ ἀναρμόνιστοι (Θ. Γαζέτ), Ἰλ. Χ. 71, πρὸλ. Πινδ. Ν. 7. 140. — μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., λαοὺς ἔ' οὐκ ἐπέοικε.. ταῦτ' ἐπανεόρειν Ἰλ. Δ. 120. ἐντ' ἐπέοικε βουλὰς Βευ.

λεύτειν Κ. 146: — μετ' ἀπαρ. μόνον, ἀποδώσομαι ὅσ' ἐπέοικε [ἀποδόσθαι] Ἰλ. Ω. 595· αὐτ' οὖν ἐσθλὸς δευῆσαι οὕτε τευ ἄλλου, ὣν ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα [μὴ δεσθῆναι], (ἐκτίς ἂν ἀντὶ τοῦ ἀντιάσαντα ἀναγνώσκωμεν ἀντιάσσαι, πρβλ. Ἰλ. Ω. 62), Ὁδ. Ζ. 193: — μετοχ. πληθ. ἐπεικόμενα, κατὰλληλα, ἀμύζοντα, τινι Δίσχλ. Νο. 669. (Ἀπανταχοῦ γῆς Ἰλιόδος πρὸ τοῦ ἐπέοικε ὑπάρχει ἐκδομῆς, πληθ. ἐν Α. 126· καὶ ἐπειδὴ τὸ τελευταῖον φωνήεν τῆς προθ. ἐπὶ δὲν θὰ ἦδύντο νὰ πᾶθῃ ἐκδομῆς πρὸ τοῦ ἔοικε, ὑπερ κατ' ἀρχὰς εἶχεν ὡς πρῶτον γράμμα σύμφωνον (ἴδε τὴν λέξιν), ὁ Αἰλιος (ἐν Zeitsch. f. A. 1830, σ. 818) προτείνει νὰ ἀπαλειφθῇ ὅπως ἐν ἔδου ὁ τύπος οὗτος ἐκ τοῦ Ὁμήρου καὶ νὰ ἀναγνώσκωμεν, οὐ τε ἔοικε, μὲν τε ἔοικε, πάντα ἔοικε, οὐχ ἔοικε, κτλ.).

ἐπέπιθμεν, ἔπιθ. συγκαταρμένον ἀντὶ τοῦ ἐπεπιθόμεν, ἐπεπιθόμεν, ἴδε πεθίω.
ἐπέπλω, ἴδε ἐπιπλέω.
ἐπεπύθαι, ἴδε πύθω.
ἐπέπταρι, ἴδε ἐπιπταρῶ.
ἐπέπτατο, ἴδε ἐπιπτεύομαι.
ἐπέπω, ἴων. ἀντὶ ἐφίπω.

ἐπέραιτος, ὡν, (ἐράω) ὀξείρατος, Λουκ. Τιμ. 17, Εἰκόνης 10.

II. λαν ἀγαπητὸς ἢ ἀγαπώμενος, Ἰω. Χρυσ.: πρβλ. ἐπὶ πατρὸς. — Κατὰ Σούδ. ἐπέραιτος, ἐράσμιος.

ἐπεργάζομαι, ἐργάζομαι, καλλιερῶ παρανόμως γῆν μὴ ἀήκουσαν εἰς ἐμὲ, ὅς ὁ ἄν ἐπεργάζηται τὰ τοῦ γειτόνος ὑπερβαίνων τοὺς ὅρους, κτλ., Πλάτ. Νόμοι 843C. 2) ἰδίως ἐπὶ ἱεροῦ ἑδάφους, οἷον τὸ Κρισαῖον, Δίσχλ. 69, 28, πρβλ. Λυσ. 110, 25· ἀποτινέτω δὲ τις κα ληρῶν ἐπεργαζόμενος..

στατῆρας ἔπιγραφ. Δελφ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 1688, 16, ἴδε ἐν λέξιν ἐπεργασία. 3) καθόλου, γεωργῶ, καλλιερῶ, διέφ. γρ. ἐν Λουκ. Τιμ. (37) ἀντὶ ἐργάζομαι. II. πρkm. ἐπὶ καθ. σημασί. ἐπείργασται δὲ τῷ γολκῷ πολλὰ.. τῶν ἀθλων Ἡρακλέους, εἶναι ἐγκαταμμένα ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ, κτλ., Πaus. 3, 17, 3, πρβλ. 8, 31, 1.

ἐπεργασία, ἡ, καλλιέργεια ξένων, ἀγρῶν, κατὰ τὴν ἱεροῦ ἑδάφους (πρβλ. ἐπεργάζομαι), τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς Θουκ. 1, 139, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 843C. II. τὸ δικαίωμα τοῦ ἀμειβῆσθαι καλλιερῶν καὶ καρπυῖσθαι τοὺς ἀγρούς ἀλλήλων, Ξεν. Κύρ. 3, 2, 23· πρβλ. ἐπιγασία.

ἐπεργαστικός, ἡ, ὧν. συντελεστικός, ἐπεργαστικὸν εἰς ἔρωτα Ἀνθ. II. 5, 178 ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

ἐπέρχων, τό, = τὸ πάρεργον, Ἀποστολ. Διαταγ. 2, 61.

ἐπέρχως, ὡν, (ἐργον) δραστήριος, ἀσχολούμενος εἰς τι, εἰς τι Σουλ. Ἐπιγρ. 2930, 13.

ἐπερεθίζω, διεγείρω, παρορμῶ, παραινῶ, Πλουτ. Εὐμέν. 11· τὴν πηκτῖδα μουσοπόλοισι χερσὶν ἐπηρεῖσιν, ἐπέψασα, τὴν ἔκαμα νὰ παίζῃ Ἀνθ. II. 9, 270.

ἐπερεθισμός, ὁ, ἐρεθισμός, διεγερσις, Πλουτ. 2, 908E.

ἐπερείδω: μέλλ. -ερείσω, ὥδω, ἐλαύνω τι εἰς τι, ἐπείρεισι δὲ Παλλὰς Ἀθήνη [ἐγχορ].. νελατον ἐκενεῖται Ἰλ. Ε. 856, πρβλ. Ρ. 48· δεύτερος αὐτ' Αἴας πολὺ μείζονα λαῶν ἀείρας ἡκ' ἐπιδιόνησας, ἐπείρεισε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον, ἔθαλε δὲ μεγάλην εὐνοίαν, II. 269, Ὁδ. Ι. 538· — κλείω καλῶς (θύραν), ἐπίστατο.. ἡ μὲν ἀνάλει καίνου (τοῦ δουρεῖος ἱππου) πτύχας, ἡδ' ἐπερείσαι ἰκόντες. Σμ. 12, 331· στηρίζω ἐπάνω εἰς τι, ἐπακουμῶ, νέουσι δὲ (αἱ ἐλαφοὶ) κατὰ στοίχον, καὶ ἀλλήλων ἐχονταί, τὰ γένεια αἱ ἐπόμενοι τῶν προηγουμένων τῇ δοφῇ ἐπερείδουσι Διλ. π. Ζ. 5, 56· — μεταφ., ἐπ. τὴν διανοίαν τινι, προσέχειν εἰς τι, Πλουτ. 2, 392A· ἐπ. τῷ φιλεῖν ἑμαυτὸν, παραδίδωμι εἰς.. αὐτόθι 463C· ἐπ. τὴν φάλαγγά τινι, ἐπιφέρειν ἀπασαν τὴν ὁμήν τῆς φάλαγγος κατὰ τινος, ὁ αὐτ. ἐν βίω Φλαμιν. 8, πρβλ. τοῦ αὐτοῦ βίον Πύρρ. 21· — Μέσ., λαίρῃ προτόνοις ἐπερείδουμένας, ἐπερείδουσας τὰ ἄρμενα ἐν σχολοῖσι (Σχόλ.), Εὐρ. Ἐκ. 114· — Παθ., στηρίζομαι, ἀκκουμῶ ἐπάνω εἰς τι, κατὰ τὰς βακτηρίας ἐπερείδουμαι βαδίζετ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 277, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 789E· μεταφ., στηρίζομαι, πέποιθα εἰς τι, ἔχω τὰ ἐλπίδας μου εἰς αὐτό, ἡμετέρῃ δ' ἐπερείδεται Ἑλλάς ἐφορμῇ Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 204· ἀπολ., ἀνθίσταμαι μετ' ὁλγς τῆς δυνάμεως μου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1102. II. ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ἐπερείδω τῇ χειρὶ, πιᾶζειν ἰσχυρῶς, Ἰππ. περὶ Ἀρρ. 788.

ἐπείρεισις, εως, ἡ, ἐρείσις, στήριξις ἐπὶ τινος, ὅταν ἐν πρᾶγμα λ νομῶμεν ἀρεῖσθαι ἐπὶ ἄλλου, τὰς τῶν ὀδόντων ἐπερείσεισι Διοσκ. 5, 88, Σίξτ. Ἑμπ. II. 3, 51, Κλήμ. Ἀλ. 821· — οὕτως, ἐπερείσμας, ὁ, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10, 50· — ἐπείρεισμα, τό, μέρος εἰς ὃ νὰ ἐπερείσῃ τι, ἐπακουμῶμα, καταφύγιον, οἷον ἐνδείκνυται τῶν μητροπολιτῶν καὶ ἐπισκόπων ἐπερείσματος Ἰωάνν. Πατρ. Κωνσταντινου παρὰ Vandin. Catal. Bibl. Med. τ. 1, σ. 763.

ἐσπέρωμαι, Ἰων. ἀντὶ ἐπαίρωμαι, Λουκ. π. Συρ. Θεοῦ 36. ἐπερεύχομαι, Παθ., ἐριύχομαι ἐπὶ τι, ἐπὶ ποταμῶν, ἐκβάλλω,

χύνωμαι, ἐπερεύγεται ἀκτὰς Ὠκεανοῦ Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 631, πρβλ. Διογ. II. 95.

ἐπερέω: μέλλ. -ψω, στεγάζω, σκεπάζω, ἐπιθέτω ὀροφὴν ἢ κοσμῶ, εἰποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὶν ἔρψα, ὠρύψωσα, ἱερεφάνωσα (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 39· πρβλ. ἐρέφω.

ἐπέρομαι, ἴδε ἐπείρομαι.
Ἐπερος, ὁ, κρύος, ἐπεροὶ καὶ ὀρνήθες ἐρίων ἀτέλεες Ἐπιγρ. Διολ. (Δίγ.) Εἰ. Γρ. IV. σ. 268 = Hoffmann, GD. II. 155a.

ἐπερρώνατο, ἴδε ἐπερρώομαι.

ἐπερυθρίσσω: μέλλ. -άσω [ᾶ], ἐρυθρίω ἐπὶ τινι, τοῖς (ἰδοὺς) πταίσμασιν ἐπερυθρίαν Κύριλλ. Ἀλεξ. εἰς Μιχ. 2, σ. 309, κλ.

ἐπερύω, Ἰων. -ερύω: μέλλ. -ύσω [ῶ], ἔλκω, σῦρω πρὸς ἑμαυτὸν, ὠρην δ' ἐπέρυσσε κορώνη, ὠφελύσσατο, ἐπισπᾶσταν (Σχόλ.), Ὁδ. Α. 441· ἐπὶ στήλῃν ἐρύσαντες, ἀναβιβάσαντες, ἐστήσαντες (Σχόλ.), ὁλ. ἐπὶ τοῦ τύμου, Μ. 14· ἐπειρύσσατο παρείας κύσσε ποτισχομένη, περὶλαβοῦσα καὶ ἀπομένη (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 149· — Μέσ., σῦρω τι ἐπάνω μου καὶ ἀκτεπάζομαι, ἐπειρυσάμενον δὲ τὴν λεοντὴν κατυπνώσαι, περὶ τοῦ Ἡρακλέους, Ἡρόδ. 4, 8.

ἐπέρχομαι: παρσάτ. ἐπηρεχόμεν Θουκ. 4, 120 (ἴδε ἐρχομαι), ἀλλ' ὁ Ἀττικὸς παρσάτ. εἶναι ἐπῆεν καὶ ὁ μέλλων ἐπειμαί (εἰμι): Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. ἀορ. ἐπῆλλον, καὶ Ἐπικ. -ῆλῶσιν, πρkm. -ελῆλῶσαι. I. ἐρχομαι ἐπὶ τι:

1) ἐπὶ προσώπων ἢ ζώων, ἐρχομαι πλησίον, πλησιάζω, μετὰ δούτ., ὅρnis γάρ σφιν ἐπῆλθε Ἰλ. Μ. 200, κτλ.· ἰδίως, ἐρχομαι ἀφῆντι πρὸς τινα, ἔλκω ἐπελθόντες Ὁδ. Τ. 155, Ἡρόδ. 6, 95: — μετ' αἰτ., ἐπ. πόλιν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 593: — ἐρχομαι πρὸς τινα δῶμα: λάδω συμβούλῃν παρ' αὐτοῦ, Δατ. adire alium, μάντεϊς δ' ἐπῆλθε ἐμπύρων τ' εἰδες φλόγα; Εὐρ. Ἰκέτ. 155· τίνα μουσάν ἐπέλθω; Ἐλ. 165, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 772D· μετὰ προθ., ἐρχομαι, φθάνω εἰς μέρος τι, ἕως ἐπῆλθεν ἐς ποταμὸν Ὁδ. Η. 280, πρβλ. Σοφ. Δι. 437· μεταφ., ἐπ. ἐς λόγον στάσιν ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1180· ἐπ. ἐς πόλεμον, Δατ. inire bellum, Θουκ. 3, 47· ἐπ. ἐνθάδε καὶ ὅπου: Ἰλ. Ω. 651, Ὁδ. Ε. 139.

2) ἐπὶ ἐχθρῶν σημασίαι, ὅταν ἡ ἐρχομαι ἐναντίον τινος, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπολ.· μετὰ δούτ., Ἰλ. Γ. 91, Εὐρ. Βάκχ. 736, Θουκ. 6, 34· σημαίω μετ' αἰτιατ., τῇδε γὰρ αὐχέν' ἐπῆλθε, ὅταν ἐπιτεμνῇ καὶ οὐκ εἰς βάθος τρώσῃ ἦδεν ἐπὶ τὸν αὐχένα τὸ ἔγχος, Ἰλ. Η. 262· τὴν τε τῶν πέλτας αὐτοὶ ἐπελθόντες, ὅταν εἰσβάλλωμεν εἰς τὴν γῆν τῶν γειτόνων μας, Θουκ. 2, 39: — ἐνταῦθεν, ἐπιτίμω, ἐπιπλήττω διὰ τι, τὰ ὅσα μὲν σε πρῶτ' ἐπῆλθεν Εὐρ. Ι. Α. 349, πρβλ. Ἀνδρ. 688 (ἀλλ' ἐν Ἀνδρ. 735, ἐπελθεῖν). 3) ἐπὶ ἀνθρώπων, παρουσιάζομαι ὅπως ὁμιλῶ, ὅς δ' ἐπῆλθε σύγγονος, ἐλξε δ' ὁ αὐτ. ἐν Ὁρ. 391, Θουκ. 1, 91, 119, Πλάτ. Νόμ. 850C· ὡσαύτως, ἐπ. ἐπὶ τὸν ὄρηον, ἐπὶ τοὺς Ἐφῶρους Ἡρόδ. 5, 97, 9, 7· ἐπὶ τὸ κοινὸν Θουκ. 1, 90.

4) ἐπὶ γενομένων, κλπ., ἐρχομαι ἐπὶ τινα, καταλαμβάνω τινά, ἰδίως, ἐρχομαι αἰφνιδίως, μετ' αἰτ., τόσσα μιν ὀρμαίνουσιν ἐπῆλθε νήδυμος ὕπνος Ὁδ. Δ. 793, κτλ., πρβλ. Ἡρόδ. 2, 141· ἔρως γάρ ἀνδρας οὐ μόνον ἐπέρχεται Σοφ. Ἀποσπ. 607· μετὰ δούτ., τοῖσιν ἐπῆλθε νήδυμος ὕπνος Ὁδ. Μ. 311, πρβλ. Ε. 472· οὕτε τις οὐν μοι νοσῶς ἐπῆλθεν Α. 200· βροτοῖσιν.. ὅταν κλύδων κακῶν ἐπέλθῃ Αἰσχλ. Πέρσ. 600, πρβλ. Ἀγ. 1256· ἐπῆλθε μοι πάθος Πλάτ. Νόμ. 811C, κτλ. 5) μετὰ δούτ. προσώπου, ὡς τὸ νῦν μοῦ ἔρχεται, ἐπέρχεται μοι, ἥτοι μετ' ὄνομ., ἡμερος ἐπῆλθε μοι ἐπείρεσθαι Ἡρόδ. 1, 30· δ τι ἀν ἐπέλθῃ, Δατ. quicquid in huncam venerit, Ἰσοκρ. 238A, ἡ ὁπρωτόως μετ' ἀπαρ., καὶ οἱ ἐπῆλθε πταρεῖν Ἡρόδ. 6, 107, πρβλ. Σοφ. Τρ. 135, Πλάτ. Γοργ. 485E, κτλ., ὡσαύτως, τοιοῦτόν τι λέγειν πρὸς ἑμαυτὸν ἐπέρχεται ὁ αὐτ. ἐν Φιλβ. 88C· πρβλ. Ἰππερ. 1, 2, 6, εἰσέρχομαι V. 2.

II. ἐπὶ χρόνῳ, ἐρχομαι, ἐπανερχομαι, ἐπῆλθον ὦραι Ὁδ. Β. 107, κτλ.· ὡσαύτως, ἐρχομαι, πλησιάζω, νύξ δ' ἀρ' ἐπῆλθε Σ. 457, πρβλ. Θέογν. 528, 728, Πινδ. Ο. 10 (11). 9· τὸ πάρος τότε ἐπέρχόμενον, καὶ τὸ ἐρχόμενον, ὁλ. τὸ μέλλον, Δίσχλ. Πρ. 38.

2) ἐπὶ δευτέρας ἀντικρύς, ἐρχομαι μετὰ τὴν πρώτην, ἡ εὐσύτερον ἐπελθοῦσα γυνὴ τίκτει, κτλ., Ἡρόδ. 5, 41.

III. ἐπέρχομαι ἐκτασθῆναι τινα, ἐπισκέπτομαι τόπον τινά, Δατ. obire, μετ' αἰτιατ., πολλὰν γαλιν Ὁδ. Δ. 268· οὐ μὲν γὰρ τι θαμ' ἀγρὸν ἐπέρχεται II. 27· πολλὰ δέτ' ἀγρε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος Ἰων. Ἐρυνδων Ἰλ. Σ. 321, πρβλ. Ὁδ. Ε. 139, Ἡρόδ. 1, 30: — ἐπὶ ποταμῷ, ὁ Νεῖλος ἐπέρχεται τὸ Δέλτα, κατακλύζει αὐτό, Ἡρόδ. 2, 19, πρβλ. Αἰσχλ. Ἰκέτ. 560, Θουκ. 3, 89: — οὕτω παρ' Ἀττ., εἰσέρχομαι, προχωρῶ ἐντός, ἐπισκέπτομαι, ἐπελθόντων δόμοις Σοφ. Πιλ. 1297· ναοὺς χοροῖς.. ἐπέλθωμεν Ἀντ. 153· ἐπισκέπτομαι μέρος τι πρὸς ἀνάστησιν τινος, πύλας φύλακας τ' ἐπῆλθον οὐδ' ὁμῆας θηρώμενος Εὐρ. Φοίν. 699· αὐτὰς, τὰς ξυνομοσίας ἐπελθόντων, ἐπισκεψάμενος τὰς ἐταιρείας τῶν πολιτῶν, Θουκ. 8, 54· ὡσαύτως, περιπατῶ ἐπάνω εἰς τι, κρύσταλλος τε γὰρ ἐπεπῆγει

δὲ βέβαιος ἐν αὐτῇ (δηλ. τῇ τέτταρῃ) ὥστ' ἐπελθεῖν ὁ αὐτ. 3. 23. 2) πραγματεύομαι, ἐξετάζω τι μετ' ἀκριβείας, συζητῶ, διηγοῦμαι, ὡς τὸ διερχομαι, μετ' αἰτ., Πισ. Ἀποσπ. 14. 4, Εὐρ. Ἀνδρ. 688, Ἀριστοφ. Ἰππ. 618 ὡσαύτως, ἐπ. περὶ τίνος Ἀριστοφ. Φυσ. 1.7.1 κ. ἀλλ. π. ἀποσπ. ἐπελθεῖν τίνες φθοραὶ καὶ τίνες σωτηρίαι τῶν πολιτῶν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 4. 2. 6· πῶς δεῖ... ἐπ' ἐλθῶμεν συντόμως αὐτοῖσι 6.1. 6. 3) διαπραττόμαι, κατορθώνω, τοσάδε ἐπ' ἡλθον πολέμῳ, «διεπράξαντο» (Δούκας), Θουκ. 1. 97. IV. ἀκολουθεῖ τοῖς βήμασι τίνος, μιμούμαι αὐτόν, πᾶτρί τε ἐπερχόμενος ἀγλαίαν ἔδειξε Πινδ. Π. 6. 46.

ἐπερωτάω, Ἰων. ἐπειρ-· συμβουλεύομαι, ἐρωτῶ, μετ' αἰτ. προσ., τὸ χρηστήριον, τὸν θεὸν Ἰρῶδ. 1. 53, Θουκ. 1. 118, κλ.· τινα περὶ τίνος Ἰρῶδ. 1. 32, πρὸς Δημ. 1072. 12· Πισ., ἐρωτῶμαι, Θουκ. 5. 45, Πλάτ. Σοφ. 250A. 2) μετ' αἰτ. πράγμ., ἱρωτῶ, τὰ οὗτα ἐπειρώτα Ἰρῶδ. 1. 30, 55 κ. ἀλλ. Ἀντιφῶν 112. 30, Πλάτ. Πρωτ. 329A, κτλ., «ἀλλ' ὡσαύτως, ἐρωτῶ περὶ τίνος, Ἰρῶδ. 7. 100· ἐπ. 8 τι χρὴ ποιεῖν Ξεν. Οἰκ. 5. 19· Πισ. τὸ ἐπερωτηθῆναι, ἡ γενόμενῃ ἐρωτήσει, ἡ τὸ περὶ οὗ ἐγένετο ἐρώτησις, τὸ δ' ἐπερωτηθῆναι, ὡς θειάτη, οὗ τοῦτο γιν. Πλάτ. Θεαιτ. 146E. 3) μετ' αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., ἐπ. τοὺς προφύτας τὸ αἶτιον Ἰρῶδ. 9. 33, πρὸς Διοχίμ. 11. 33. 4) ἀπολ., θίτω, προσβάλλω ἐρώτησιν, Δημ. 596. 7.

ἐπερωτήματα, Ἰων. ἐπειρ-· τὸ ἐρώτημα, Ἰρῶδ. 6. 67, Θουκ. 3. 53, 68. 2) συμβόλαιον, συμφωνητικόν, ἐκ τῶν συμφώνων, ἡτοι ἐπερωτημάτων Ἰουστινιαν. Κωδ. 8. 10, 12, § γ'. ἐπερωτηματικῶς, Ἑβρ. μετ' ἐρωτηματικοῦ, Κυρίλλ. Κατήχ. α. 301. 23.

ἐπερωτήσεις, Ἰων. ἐπειρ-· εὐς, ἡ ἐρώτησις, Ἰρῶδ. 6. 67· μετὰ τὴν ἐπερωτήσιν τῶν χρησιῶν Ἰρῶδ. 9. 44· ἐν τῇ πλῇ, Θουκ. 4. 38. 2) ἡ δι' ἐπερωτήσεως ἀποτεινόμενη εἰς τοὺς συμβαλλομένους γινόμενη ὁμολογία, ἡτοι συμβόλαιον, συμφωνία, Λατινισμός, ὡς τὸ Λατ. stipulatio, Ἰουστινιαν. Κωδ. 1. 17, 3, § ε', γ', 8. 10, 12, § α' Νεαρά, 97. 1, Ψελλ. 927A.

ἐπερωτητῆς, ὁ, δὲ ἐπερωτῶν, Γλωσσ. ἔπειρα, σπάνιος ἄρ. α' τοῦ πέπτω, ὁ ἔδε. ἔπεισαν, Ἑβρ. ἀντὶ ἐπῆσαν, γ' πλῇ. τοῦ παρὰ τοῦ ἐπειμι. ἐπειθαλνῶ, = ἐπεισοβαλνῶ.

ἐπεισοβῶ, βάλω ἔπειτα, προσβάλλω διὰ λόγων, λοιδορῶ, κακολογῶ, ὑβρίζω, ἐπεισοβήσας λυγρὰ Λυκέρ. 130, Μάξιμ. π. Καταρχ. 101.

ἐπεισοβία, ἡ, τὸ ἔπειτα βάλλειν, λοιδορία, βλασημία, ἐπεισοβίας ἀναφαίνειν, «τὰς περὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ (τοῦ Τηλεμάχου δηλ.) φλυαρίας καὶ λοιδορίας διεξιέναι» (Σχόλ.), Ὀδ. Δ. 159· ἐπὶ τῶν ἰαμβίων τοῦ Ἀρχιλόχου (πρὸς τὸ ἐπῶμ.), Ἀνθ. Π. 9. 185, πρὸς 7. 70.

ἐπεισοβός, ον. (ἐπος, βόλιον), ὁ ἔπειτα, ὡς βέλειν, βάλλων, φλύαρος, αὐθάδης, λοιδορῶν, λωβητὴρ ἐπεισοβόν, περὶ τοῦ Ἱερσίου, Ἰλ. Β. 275· κερτομήν καὶ νέκος ἐπεισοβόν Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1727· ἐπὶ χλευαστικῶν ποιημάτων ἢ σιλλων, Ἀνθ. Π. 4. 3, περὶ τὸ τέλος.

ἐπεισοβίω· μέλλ. ἐπειδομαι· ἄρ. ἀπαρ. ἐπιφαγεῖν· ἐσθίω, τρώγω τι μετὰ τι ἢ σὺν αὐτῷ (πρὸς 1. 1. 1, δ. καὶ ἔδε ἐπιπίνω, κρέας βοεῖος χλωρὰ οὐκ' ἐπήσθιεν Εὐρ. Ἀποσπ. 899, πρὸς Ξεν. Ἀπομν. 3. 14. 3. 2) ἐσθίω τι μετὰ τὴν βρῶσιν ἄλλω ὡς ἀντίδοτον, ἡ δὲ χελύδων θῶν ἔχει φάγῃ ἐπεισθῆι τὴν ὀρίανον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 6, 6, πρὸς Τρίβλιν παρὰ Σοφ. 541, ἐν τέλει.

II. κατατρώγω, ἀπαντ' ἐπήσθιεν Ἀριστοφ. Πλ. 1005, πρὸς Εὐπολ. καὶ Τηλεκλειδ. παρ' Ἀθην. 170D· πρὸς ἐπιφαγεῖν.

ἐπίσθω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐπεισθῶ, Ἑβρ. 23 Αἰγ., Φερικρ. ἐν Ἀδῆλ. 6, Κἀλλ. Ἑβρ. 50.

ἐπισκαμμένως, Ἑβρ., μετὰ περισκέψεως, συντεῶς, Βασίλ. Μίγ. τ. 2, σ. 552E.

ἐπισκαμμένως, Ἑβρ., σκοτεινῶς, ἀμαυρῶς, ἀσφαῶς, Ἰω. Χρυσ. τ. 4. σ. 163, 12, κλ.

ἐπισπον, ἄρ. τοῦ ἐφῆπω.

ἐπισσεται, Ἑβρ. ἀντὶ τοῦ ἐπίσεται, γ' ἐν. μέλλ. τοῦ ἐπειμι εἰμῆ, ὑπόρχω).

ἐπίσσειν, ἐπισσεύοντο, ἔδε τὸ ῥῆμα ἐπισσεύω.

ἐπισσεύμενως, Ἑβρ. μετοχ. παθ. πρkm., μεθ' ὁρμῆς, ὁρμητικῶς, Κόιντ. Σμ. 3. 443.

ἐπίσσειται, ἐπείσσειτο, ἔδε τὸ ῥῆμα ἐπισσεύω.

ἐπισσειάς, Ἰων. μετοχ. πρkm. τοῦ ἐπίσσειται.

ἐπισφίρω, = ἐπισφύρω.

ἐπισφάριος, ον. (ἐσφάρα) ὁ ἐπὶ τῆς ἐσφάρας, Ἀνθ. Π. 7. 648.

ἐπίσχω, -εσχάμην, ἄρ. ὁ ἐνεργ. καὶ μέσ. τοῦ ἐπέχω.

ἐπειτεῖδ-καρπός, ον, ὁ κατ' ἔτος φέρων καρπὸν, ὅσα ὅτ' ἐπειτεῖδ-καρπὰ καὶ ὅσα διετιζέι Θεόφρ. περὶ φυτ. Ἰστ. 1. 2. 2.

ἐπειτεῖδ-καυλός, ον, ὁ κατ' ἔτος ἀλλόσσω καυλόν, Θεόφρ. π. φυτ. Ἰστ. 6. 2, 8.

ἐπέτειος, ἄρ. γιν. πλῇ. ἐπειτεῖδ-Αἰσχύλ. Ἀγ. 1016, Ἰων. δοτ. ἐπειτεῖσσι Ἰρῶδ. 6. 105 (διάρ. γραφ. -εἰοισι), ἀλλὰ ἐπὶ

τειος ὡς θηλ. παρὰ τῷ αὐτῷ 2. 92., 3. 89, Πλάτ. Νόμ. 955D· Ἀριστ., κλπ., καὶ ἐν τῇ τύπῃ ἐπέτειος. Ἰρῶδ. 3. 89· κατ' ἔτος γινόμενος, θυοῖσι ὁ αὐτ. 6. 105· ὁ ἐπ. καρπὸς ὁ αὐτ. 8. 108· ὁ ἐπ. φῶρος, τὸ κατ' ἔτος ἐκ τῶν φέρων ἐσθόνημα, ὁ αὐτ. 5. 49, πρὸς 3. 89· ὡσαύτως ἐπέτειος, τὰ Ἑβραϊστ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἑβρ. 138-154· ἐπέτειοι νόσοι, κατ' ἔτος ἐπανερχόμεναι, Πλάτ. Νόμ. 405D· μεταφ., ἐπέτειοι τὴν φύσιν, εὐμετάβολοι ὡς αἱ ὥραι τοῦ ἔτους ἢ κατ' ἄλλους ὡς τὰ βιαστικὰ πτηνά, Ἀριστοφ. Ἰππ. 518. 2) ἐπὶ ἐν ἔτος διαρκῶν, ἐτήσιοι, βύθιον τὴν ἐπ. γενομένην Ἰρῶδ. 2. 92· τὸ ὕδωρ τὸ ἐπ., ὁ ὁ φῆλος καὶ ἑκαστον ἔτος ἀπορροεῖ, ὁ αὐτ. 2. 25· ἐπέτεια γὰρ τὰ πολλὰ τῶν ἐντόμιων Ἀριστ. περὶ Μακροβιότ. 4. 1· φυτὰ ἐπ. εὐτέλῃ· αἱ ἐπ. μέλιται ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 42· ἐπ. ψήφισματα Δημ. 651. 16· τὰ κατὰ τὰς ἀρχὰς Πολύδ. 6. 46, 4.

ἐπειτεοφορέω, φέρω καρπὸν καὶ ἑκαστον ἔτος, Θεόφρ. π. φυτ. Αἰτ. 1. 20, 3.

ἐπειτεῖα-φῶρος, ον, ὁ φέρων καρπὸν καὶ ἑκαστον ἔτος, αὐτοῦ.

ἐπειτεῖδ-φυλλός, ον, ὁ κατ' ἔτος ἀποβάλλων τὰ φύλλα αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν τῇ π. φυτ. Ἰστ. 7. 11, 3.

ἐπέτειος, Ἰων. ἀντὶ ἐπέτειος.

ἐπειτεοδουμένως (οὕτως ἀντὶ ἐπειτεοδουμένως), Ἑβρ. μετ' ἐπειτεοδουσίας, Σχόλ. εἰς Κλῆμ. σ. 249. 18.

ἐπέτειος, ἄρ. -ας, ὁ. (ἐποιμαι) ἀκόλουθος, ὑπὸ ἡγεσίας, Πινδ. Π. 5 ἐν ἀρχῇ· ὁ θηλ. ἐπέτειος, ἔδος Ἀπολλ. Ρεβ. Γ. 416.

ἐπειτήσιος, ον, ὁ κατ' ἔτος ὅλον τὸ ἔτος διαρκῶν, διηνεκῆς, καρπὸς Ὀδ. Π. 118· τελεοφορὴν ἐπειτήσιον Κἀλλ. Ἀπόλλ. 77· ἐγγρο-νίσας ἐπειτήσιον, ἐπὶ ἐν ἔτος, Συλλ. Ἑβρ. 2369. 8, Ἰρῶδ. Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρκατη. 336.

ἐπειτήνη, ἡ, εἶδος φυτοῦ ἐκ τῶν ποιητῶν, Θεόφρ. π. φυτ. Γ. 7. 8, 1.

ἐπειτον, Αἰολ. ἄρ. τοῦ πέπτω, Ἀλκαῖος ἐν Ἀντικ. Κραμύρου τ. 1. 144, 6.

ἐπειτοσσε, ἄρ. ἄρ. ἔπειτα ἐπειτοσσε ἐν χρήσει· ἐπέτυχε.

Πινδ. Π. 4. 43· ὡσαύτως ἐν τῇ μετοχῇ, ἐκατόμβας ἐπιτόσσαις θεῶν πέλοντας, «καταπαύων αὐτοῦς ὑπὸ τῶν τελευτῶν» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. Π. 10. 52· Ἰρῶδ. τῶσας.

ἐπειυ, Ἰων. παρὰ τοῦ ἐποιμαι, ἀλλ' ἔπειτα Ὀμ. Ἰλ. Κ. 146, κ. ἀλλ.

ἐπειυάδε, Ἑβρ. ἄρ. τοῦ ἐφανόμην, Μουσαῖος 130.

ἐπειυάξω, προσφωνῶ, ἐπειυάξουσα ἀνὰ κατὰ Ὀρφ. Ἑμν. 79.

9· ἐπειυάξω, ἐπειυάξουσι ἀνάγκαις, περὶ τῶν Εὐμεινίδων, αὐτοῖσι 60. 6.

ἐπειυόκω, συγκατανῶ, παραδέχομαι, ἐγκρίνω, ἐπειυόκεσσι τῇ ἐπανελεύσει Νικήτ. Ἀλῆ. σ. 1511, κλ.

ἐπειυόμην, εὐθυμῶ ἐπὶ τινι, ἴνα.. οἷς ἐπίστευσαν ὅρκους ἐπειυόμην, Ἑβρ. (Σοφ. Σολ. III, 6).

ἐπειυόμην, ἀδελφῶ εἰς τι σημείον, Ξεν. Κυν. 5. 32· οὐκ ἔπει, ἡδὲ νομίσματα πύργινα πάντ' ἐπειυόμην (ἡδὲ πολλὰ σματὰ πύργινα πάντ' ἐπέρβομεν, Κνήμιον, Ραλλίσι Δισχόλ. Πίρ. 860· ἐπειυόμην τὰ κοινὰ, διάρ. γραφ. ἐν Ἀσχίλ. 76. 13, ἀντὶ ἀπειυόμην, ἔδε ἀπειυόμην 1. 2.

ἐπειυός, Ἑβρ. = εὐθυός, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 8, 4. διάρ. γρ. ὡς εὐθύς.

ἐπειυόξω, ἐσέξω, καθίστω εὐδοκῶν, πατριζ' ἐπειυόξω Σιμωνίδ. 154· πολλὰ σ' ἐπαινος ἐπ. Ἑλλην. Ἑπὶ γράμμ. 208 κ. ἀλλ.

ἐπειυόξω, α. ον, ῥημα. ἐπὶ τοῦ ἐπειυόμην, ὅν καὶ ἐπειυόξω, Κλῆμ. Ἀλ. 556.

ἐπειυόξω, ἡ, ὅν, ἐπιθυμητός, εὐχῆς ἄξιος, μὴ ἔστω ἐπειυόξω Ἑβρ. (Ἰερ. Κ', 14), πρὸς Σουδ. ἐν ἰλῆι.

ἐπειυόξωμαι, Ἀπολλ., εὐλαδοῦμαι, φοβοῦμαι, Ἑβρ. (Β' Μακκ. 1Δ', 16).

ἐπειυόγω = εὐλυγῶ, Κ. Πορρ. Ἑβρ. Βασίλ. Τάξ. 192. 8, Τζιτζ. Ἰστ. 9. 207, κλ.

ἐπειυόκω, ον, οἱ (εὐνόκω) ἑνομα τῶν Εὐνόκων ὅσοι κατετάχθησαν εἰς τὰς τάξεις τῶν ἀποθανόντων Λακεδαιμονίων ἐν τῇ πρὸς Μισσηνίων πολέμῳ, «οὓς καὶ πολλὰς ὕστερον ποιήσαντες προσήγευσαν ἐπειυόκω» Θιόπομπος παρ' Ἀθην. 271C· ὁ Διόδοτ., ἐν Ἑκλογ. Βατικ. α. 10, γράφει ἐπειυόκω, καὶ φαίνεται δεῖ ταυτίζει αὐτοὺς τοῖς Παρθενίαις (ἔδε Παρθενίαις). Καθ' Ἰσοχ. «ἐπειυόκω» οἱ συγκοιμηταί, καὶ ἐπειυόκω οἱ παρθενίαι.

ἐπειυόκω, Ἰων. ἀντὶ ἐπειυόκω.

ἐπειυόκω, εὐμορῶ, ἔχω τὴν καλὴν τύχην νὰ ἔχω τι, ἡ Δρῶσιλλα.. ἐπειυόκω καλλονῆς χάριν Νικήτ. Εὐγεν. 1. 158.

ἐπειυόκω, ἐπειυόκω μετ' εὐνοίας, μετ' ἀπαρ., πάντες ἐπειυόκω Ἀχαιοὶ αἰετίζοντο ὁ Ἰερῆα κτλ., Π. Δ. 22· πρὸς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 293· ἀπολ., Ἰλλυδ. 14· πρὸς, ἐπειυόκω, ἐπὶ τῷ, ἐπειυόκω.

II. μετ' αἰτ. προσώπ., οὐ λυγίην Ἰρην τις ἐπειυόκω ἀεὶδων, ἔμνησεν ἔμνησεν, Μουσαῖος 975. 275. 2) μετ' αἰτ. πράγμ., ἔδε ἐπὶ τινι ἡ πρὸς ἐπιτυχίαν εἶναι πράγματα, ἀλλ', ὡς φίλοι, γοατοὶ ταῖσδε νεκρῶν ἔμνησεν ἐπειυόκω Αἰσχύλ. Πίρ. 870 ἐπειυόκω εὐχασίν.. παῖδαν Εὐρ. Ι. Τ. 1408. 3) μετὰ διπλῆς αἰτ., ἡρῆας

τὴν ἑαυτοῦ καὶ παρὰ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς μέλει. Ἔτι, ὅτε κατὰ πρῶτον

τὸ ἀέλιον, Ξεν. Ἀγ. 1, 37· μένων ἐπὶ τινος, ἀρκοῦμαι ἐκ τῆς, καὶ οὐχ οἷός τίς ἐστιν, ἔχων δὲ κατέσθραται, μένειν ἐπὶ τούτων, ἀλλ' αἰετὶ, κτλ. Δημ. 42 ἐν τέλει τῆς πόλεως οὐσης ἐπὶ τῶν πραγμάτων, οὐσῃ ἀπηγορευμένη, δ' αὐτ. 193. 15· ἐπὶ τοῦ πολέμειν οὐτες, οὗτε ἡδὲ ἡσυχάζοντες εἰς πόλεμον, 1410. 4· οὗ ἐγὼ μὲν ἦν ἐπὶ τοῦ δόξατος τούτου πάντα τὸν χρόνον κτλ., οὗ ἐγὼ μὲν πάντοτε ἔχον τούτου τὸ νόημα, κτλ. δ' αὐτ. 1000. 21· καὶ οὖν, ὡς βίαιος ἔχων τὸν πόλεμον πόλις ἐπὶ νόσου, καὶ οὖν οὗτε ἐλίκληρος ἡ πόλις κατέχεται ὑπὸ βίαιας νόσου κτλ., Σοφ. Ἀν. 1141.

γ) ἐπὶ πλοίων, ὁρμῶν ἐπ' ἀγκυράς, εἶμαι ἡγκυροβόλημένος, Ἠρόδ. 7. 188· οὕτως, κάππ' προσπόλου μίαν χωροῦντα, ἔχοντα στήριγμα ἐν τῇ περιᾷ μίαν πρόσ- πωλον, Σοφ. Ο. Κ. 740.

δ) μετὰ τῆς προσωπ. ἢ τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμίας, ἀπαξ παρ' Ὁμ., εὐχεσθε Διτ' οἰγῇ ἐφ' ὑμῶν, ἐφ' ὁμῶν αὐτῶν, μέλας σαρ., Ἰλ. Η. 195· βραδύνειν κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ γ' προσώπου, ἐπ' ἐμῶν κλέσθαι, κατ' ἐαυτοῦς, Ἠρόδ. 2, 2, πρὸς 8. 32· οἰκτεῖν 5. 98 ἵζεσθαι 9. 17· ἐφ' ἐαυτῶν πλεῖν Θουκ. 8. 8, πρὸς 2, 63· ἐπ' ὑμῶν αὐτῶν ἐπὶ πλοίων, ὡς ἀπεφύγετο τὸ πρᾶγμα καθ' ἐαυτοῦς, Ἠρόδ. 3. 71, κτλ.· ἐφ' αὐτοῦ σκοπεῖν Θουκ. 6. 40· ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν .. τὸν ἔξετασμένον ποιεῖσθαι Δημ. 230. 14· ἐπ' ἐμῶν διαλέγονται, ἡμιούσιν ἰδιαν διλέκτον, Ἠρόδ. 1. 142· ὡσαύτως, οὕτως ἐφ' ἐαυτοῦ χωρεῖν Ξεν. Ἀν. 2. 4, 10· πράττειν Πλάτ. Πρωτ. 326D, πρὸς 217C· τὸ ἐφ' ἐαυτῶν, μόνον τὸ ἐαυτῶν συμ- φέρον, Θουκ. 1. 17· τάπ' ἐμοῦ Ἀριστοφ. Πλ. 100.

ε) μετὰ ἀριθμητικῶν πρὸς δῆλωσησιν τοῦ βάρους τῆς φάλαγγος ἐν παρατάξει στρατοῦ, ἐπὶ τεττάρων ταχθῆναι, εἰς βάθος τεσσαρίων ἀνδρῶν, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 15, κτλ.· ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων συνεστρατῆ- μένοι, περὶ τῶν Θηβαίων ἐν Λεύκτροις, δ' αὐτ. Ἰλλ. 6. 4, 12· ἐπ' ὀλίγων τεταγμένοι, δηλ. παρατεταγμένοι εἰς μακρὰν καὶ λεπτήν γραμμὴν, δ' αὐτ. Ἀν. 4. 8, 11, πρὸς 7. 79· ἐφ' ἐνός ἀγείν, εἰς μίαν γραμμὴν, ἄνευ βάθους, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 2, πρὸς 2. 6· σπανίως ἐπὶ τοῦ μήκου τῆς γραμμῆς. ἐπὶ τεσσαρίων τάσσοντες (ἐπὶ πλοίων) Θουκ. 2. 90· παρὰ Ξεν., ἐγένοντο τὸ μέτωπον ἐπὶ τριακοσίων .. τὸ δὲ βάθος ἐφ' ἑκατὸν Κύρ. 2. 4, 2· — περὶ τοῦ πλεῖν ἐπὶ κέρως ἢ ἐπὶ κέραις, ἴδε κατωτ. Γ. 1. 3· — ἐπὶ φάλαγγος γίνεσθαι τὸ στρατεύμα, σχηματίζεται εἰς φάλαγγα, Ξεν. Ἀν. 4. 6, 6, κτλ.· — ἐν Εὐρ. Φοιν. 1468, τὸ ἀσπίδων ἐπὶ σημαίνει ἀπλῶς ἐν δόλοις· — σπανίως ἐπὶ μὴ στρατιωτικῶν πραγ- μάτων, ἐπὶ ἐκτὸς πλινθίων τὸ εὖρος Ξεν. Ἀν. 7. 8, 14.

ς) μετὰ γεν. προσ., ἐνώπιον, ἐπὶ παρουσίᾳ τινός, Λατ. coram, ἐπὶ μαρτύρων .. πρᾶσσεται τι Ἀντιφ. 119. 1· ἐξελέγχεσθαι ἐπὶ πάντων Δημ. 781. 4· γράφομαι σε ἐπὶ Ραδαμάνθυος Δουκ. Κατάπλ. 18· πιστεῖς δοῦναι ἐπὶ θεῶν Διον. Ἀλ. 5. 20· — σπανίως, ἐπὶ δικασταῖς Δημ. 418. 28.

η) μετὰ ῥημάτων σημαίνοντων τὸ παρατηρεῖν, αἰσθάνεσθαι, ἀκουεῖν, κρίνειν, κτλ.· ἐν τινι, ὅραν τι ἐπὶ τινος Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 3· αἰσθάνεσθαι, νοῆσαι τι ἐπὶ τινος Ἠρόδ. 1. 104C, κτλ.· σκοπεῖν, κρίνειν τι ἐπὶ τινος Δημ. 298. 3., 300. 6, πρὸς 770. 12· ἀγνοεῖν τι ἐπὶ τινος Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 2· — ὡσαύτως μετὰ ῥημάτων λεκτικῶν, περὶ τινος, λέγειν ἐπὶ τινος Πλάτ. Χαρμ. 155D, Ἠρόδ. 1. 104, κτλ.· ἐπιεικνύναι τι ἐπὶ τινος Ἰσοκρ. 181, μέσ.

2) ἐν νοουμένης κινήσεως, α) ὅπου ἡ κίνησις τῆς κινήσεως ἀπορρο- φεῖται ἐν τῇ ἐνόσῃ τῆς ἐπιστηρίξεως, ὁρθωθεῖς .. ἐπ' ἀγκῶνος, ὁρθώσας ἐαυτὸν ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος τοῦ, Ἰλ. Κ. 80· ἐπὶ μέλλης .. ἐρεῖσθε X. 225· τὴν μὲν .. καθέσιν ἐπὶ θρόνῳ Σ. 389.

β) ὅπου ἡ κίνησις εἶναι φανερωτέρα καὶ ἡ ἐνόσις εἶναι περιεκτικὴ (ὡς ἐν τῇ πρὸς 1. 2, ἐν 1, 8)· ἐπ' ἡγετοῖο ἐρυσσαν, ἐσσαν τὸ πλεῖστον εἰς τὴν ἑρᾶν καὶ ἐπ' αὐτῇ τὸ σφῆκον, Δ. 485· ἡγετοῖο .. περὶ ἀνὴρος ἐπὶ τηλεδαπῶν, αἶψα ἐπὶ νήσους πόρρω τῆς Τροίας οὐσας καὶ ἐκτε καταλιπεῖν, Φ. 454, πρὸς 455· οὕτως, ἐπὶ τῆς γῆς καταπίπτειν Ξεν. Κύρ. 4. 5, 54· ἀνα- βῆναι ἐπὶ τῶν πύργων αὐτοῦ 7. 1, 39.

γ) ἐπὶ κινήσεως πρὸς τι, προτρέποντο μελαινῶν ἐπὶ νηῶν, ἐπὶ τῆς ναῦς (Σχολ.), Ἰλ. Ε. 700· τρέσας .. ἐφ' ὀμβίου Δ. 546· (ἀλλὰ, νή- σου ἐπὶ Ψυρίης νεόσθαι Ὀδ. Γ. 171, σημαίνει νὰ ὑπάγῃ πλη- σίον τῆς νήσου Ψυρ.)· ἐπ' οἴκου ἀνακομιζέσθαι, ἀναχωρεῖν, ἀπελαύνειν, ἀπελθεῖν, κτλ., πρὸς τὴν πατρίδα, Ἠρόδ. 2. 121, 4, Θουκ. 1. 30., 55., 87, κτλ.· ὡσαύτως μετ' ὀνομάτων τόπων, ἵνα ἐπὶ Κυζίκου Ἠρόδ. 4. 14· πλεῖν ἐπὶ Χίου δ' αὐτ. 1. 184· ἀποπλεῖν ἐπ' Αἰγύπτου δ' αὐτ. 1. 1, πρὸς 108· ἀπαλλάσσεσθαι ἐπὶ Θεσσαλίας δ' αὐτ. 5. 61· δὲ κόλπος δ' ἐπὶ Παγασέων φέ- ρων, δὲ κόλπος δ' φέροντες ἐκ Παγ., δ' αὐτ. 7. 193· ἡ ἐπὶ Παφλα- γίας δόδος, ἡ εἰς Παφλαγίαν ἄρουσα, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 45, πρὸς Ἀν. 6. 2, 241· — ἐν τοῖς τοιούτοις δὲ τόποις εἶναι τὸ ἀντικείμενον πρὸς τὸ ἀποβλέπει δὲ πορευόμενος.

δ) μεταφ., ἐπὶ γνώμῃς τινός γίνεσθαι, κατανοεῖν εἰς γνώμην τινά, Δημ. 42. 4· ἐπ' ἐλπίδος γίνεσθαι Πλούτ. Σόφ. 14 ὡς ἐπὶ κινδύνου, ὡς διὰ τὴν ἀπαν- τήσῃ τινος κίνδυνον, Θουκ. 6. 34· ἐπὶ τῷ ἀλύπτῳ ζῆν, μετ' ἀποπνὴν νὰ .. Πλάτ. Πρωτ. 358D, πρὸς 13 III. 2.

II. ἐπὶ χρόνου, κατὰ τοὺς χρόνους τινός, ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων Ἰλ.

Ε. 637, Ψ. 332· ἐπὶ Κρόνου Ἰσ. Ἑργ. κ. Ἰμ. 108· ἐπὶ Κέ- κροπος, ἐπὶ Κόρου, ἐπὶ Καμβύσῳ, κτλ., Ἠρόδ. 8. 44, κτλ., ἐπὶ τῶν τριήκοντα Ἀν. 130. 3· ἐπὶ τούτου τυραννεύοντες, ἐπὶ Λέοντος βασιλεύοντες, ἐπὶ Μήδων ἀρχόντων, κτλ., Ἠρόδ. 1. 15., 65, 134, κτλ., ἐπὶ τῆς ἐμῆς βασιλείας Ἰσοκρ. 330· ἐπ' ἐμοῦ, εἰς τὸν καιρὸν μου, ἐφ' ἡμῶν, εἰς τὰς ἡμέρας μας, κτλ., Ἠρόδ. 1. 6., 2. 46, κτλ., ἐπ' εἰρήνης, ἐν καιρῷ εἰρή- νης, Ἰλ. Η. 797, 1. 403, κτλ., ἐπ' ἐμῆς νεότητος, εἰς τὴν νεότητά μου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 241· ἐπὶ τοῦ προτέρου πολέμου Θουκ. 6. 8· — ἐπ' ἡμέρας ἐκάστης Ἠρόδ. 5. 117.

ς) μεταγεν., ἐπὶ δεσπίνου, κατὰ τὸ δεῖπνον, Δουκ. Λούκ. ἡ Ὀνος 3· ἐπὶ τῆς τραπέζης Πλούτ. Ἀλ. 23· ἐπὶ τῆς κύλικος, ἐπὶ τοῦ ποτη- ρίου Δουκ. Ἀλ. 34, Πλούτ. Ἀλ. 53.

III. ἐν ποικίλαις ἀν-

ταῖς ἐννοίαις: 1) ἐπὶ, ὑπεράνω, ἐπὶ τῶν ἑγόντων ἐξουσίαν, ἐπ' αὐτὴν ἐτάχθημεν Ἠρόδ. 5. 100· δ' ἐπὶ τῶν ὀπλῶν, δ' ὀρχήσῃ τοῦ πεζικοῦ, Ὑψίστη. παρὰ Δημ. 238. 13., 265. 8· δ' ἐπὶ τῶν ὀπλῶν, δ' ἐπὶ τῶν ἱππέων αὐτοῦ 17 καὶ 20· δ' ἐπὶ τῆς διοι- κήσεως, δ' ἐπὶ τῶν πληρώμων τοῦ στρατεύματος, αὐτοῦ 238. 14· οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων, οἱ ἐν τοῖς πράγμασι, Δημ. 309. 0· δ' ἐπὶ τοῦ οἴνου Πλούτ. Πύρρ. 6· δ' ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ὀθίου- νος, δ' ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, Λατ. nōn epistolae, 4 αὐτ. ἐν Ὀθ. 9· πρὸς 1. 106· φέρων 474 καὶ ἴδε κατωτ. Β. III. 6.

2) ἡ .. Διόνη ἐπὶ Διόνης λέγεται .. ἔχειν τὸ οὐνομα γυναικὸς αὐ- τόχθονος, λέγεται δὲ ὡνομένη οὕτως ἀπὸ τῆς Διόνης, κτλ., Ἠρόδ. 4. 45· ἐπὶ τινος μετονομασθῆναι δ' αὐτ. 1. 94· ἐπὶ τινος τὴν ἐπωνυμίαν ποιεῖσθαι ἢ ἔχειν δ' αὐτ. 4. 107· ἐπὶ τινος ἐπωνυμίας γίνεσθαι αὐτοῦ 184· ἢ ἐπ' Ἀντοκλίδου εἰρήνην καλομένην Ξεν. Ἑλλην. 5. 1, 36· ὡσαύτως, ἡ εἰρήνη ἢ ἐπὶ Ἀντοκλίδου Δημ. 473. 8, ἐνθα ἴδε Markl καὶ Willf., ἴδε κατωτ. Β. III. 5.

3) ἐπὶ περιστάσεων, ἡ ἀφορμῶν καὶ τῶν τοιούτων, ἐπὶ πάντων, κατὰ πᾶσαν περίστασιν, Δημ. 526. 22., 574. 3· ἐφ' ἐκάστων Πλάτ. Φιλ. 201B· ἐφ' ἐκατέρου δ' αὐτ. ἐν Θεαιτ. 130C· ἐφ' ἐκάστης μαντιλας Δημ. 532. 3· ἐπ' ἐξουσίας καὶ πλοῦτος, ἐν .. δ' αὐτ. 559. 34· ἐπὶ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ πράγματος δ' αὐτ. 538. 4, πρὸς 230. 10· ἢ ἐπὶ τῆς ποιοτικῆς καὶ τοῦ μεθεῖναι πρόφασις δ' αὐτ. 573. 1· ἐπ' ἀδείας Πλούτ. 266. 22· καὶ οὕτως ἐπὶ πολλῶν φράσεων, αἵτινες κατένευσαν ἐπιρρηματικῶς, ὡς, ἐπ' ἰσῆς (ἔξου. μοίρης), ἴδε Ἰσοκ Σοφ. Ἰλ. 1061· ἐπὶ καιροῦ Δημ. 464. 20.

4) ἐν στίχοις πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 3, πρὸς 111. 4. 3, 11. n. MetA ΔΟΤ.: 1) ἐπὶ τόπου, ἐπὶ τῷ τόπῳ .. ἀκριβῶς ὅπως καὶ μετὰ γεν., ὥστε οἱ ποιηταὶ μεταχειρίζονται ἐκατέρωθεν τὰς πρῶτας κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, ἐνὶ παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἢ ὅσοι εἶναι συννεστέροις: 1) μετὰ ῥημάτων στίχους, ἴδε τῶν ἐπὶ διφθ. Π. 2. 354 ἦντ' ἐπὶ πύργῳ Γ. 163· στή 3' ἐπὶ .. νηϊ Θ. 222· κεισθαι ἐπὶ τινι Ξεν. Ἀν. 1. 8, 27· κείναι ἐπὶ βωμῷ Ἰλ. Θ. 240· γαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι Δ. 420· ἐπὶ γρόνῳ δέρεσθαι Δ. 88, κτλ.: ὡσαύτως μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ὅπου τὸ ὑποκείμενον στήριζεται ἢ στηρίζεται ἐπὶ τινος, νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροις ἰβαίνον Β. 351· ἐπ' ὤμοις φέρειν Εὐρ. Φοιν. 1131· (ἀλλ', ἐφ' ἱππῳ, ἐφ' ἱπποῖς καὶ τὰ θηρία οὐδέποτε τίθενται ἀντὶ τοῦ ἐφ' ἱπποῦ, κτλ.): — ἐπὶ τόποις συνηθείας ἐξηγουμένων διὰ τῆς πρὸς ἐν, ἐπὶ τῇ χώρᾳ Ἠρόδ. 5. 77· τάπ' Τροίᾳ Πέργαμα Σοφ. Φιλ. 353· ἐπ' ἐσχάτοις τόποις δ' αὐτ. ἐν Τρω. 1100· ἐπὶ τῇ ψυχῇ δάκνομαι δ' αὐτ. Ἀν. 317· ὡσαύτως, ἐπὶ τῇ πλῆρῃ, ἐπὶ κρήνῃ Ὀδ. Ν. 408· ἐπὶ οὐρῇ Ἰλ. Β. 788, κτλ., καὶ συνηθ., ἐπὶ πεταγῷ Π. 133, Ἠρόδ. κλπ.· ἐπ' ἐσχάτῃ Ὀδ. Π. 160· ἐπὶ νηυσὶ Ἰλ. Α. 558, κτλ.: ὡσαύτως ἐπὶ προσώποις, οὐ τάπ' Λυδοῖς οὐδ' ἐπ' (ἐπ' Joli) Ὀμφάλῃ λατρεύοντα, οὐ τάπ' ἐν Λυδοῖς οὐδὲ ἡ ὑπ' Ὀμφάλῃ δουλεῖα, Σοφ. Τρ. 356· ἴδε ἐκτενῆς σημ. Joli, Δ. 261, πρὸς 470· τοῖονδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζει λόγον Δισχόλ. Ἀγ. 1400: — ὡσαύτως, ὑπὲρ τινος, πρὸς τινὲν τινος, οἱ ἐπὶ σοὶ κατέθηκε θεὰ περικαλλὲς ἀέθλα Ὀδ. Δ. 91· [βούς] οὗς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφυνεν πόδας ὧκας Ἀχιλλεύς Ἰλ. Ψ. 776· κείρεσθαι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι Πίνω 1. 81· πρὸς 148, Λουκ. 198. 12.

γ) ἐπὶ ἐχθρῆς ἐνόσας, ἐναντίας, ἐναντίον, μεθῶν δὲ ἐπὶ Πεισιστράτους τὰ ποιεῖμενα ἐπ' ἐμῶν Ἠρόδ. 1. 61., 8. 71, 88, Σοφ. Φ. 1138, κτλ.: — ἀλλ' ὡσαύτως, ἐν, ἐν ὀχλῷ πρὸς, αἰφ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χρόνοις τελέσει· Ἀγαμέμνων, οἷός τις οὕτως ἐν ἄπῳ τὴν ἑργὴν πληρώσειεν Ἀγαμέμνων (Θ. Ἰατρῆς), Ἰλ. Δ. 178· δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ ἔσσειαι Τ. 181, πρὸς 809, Ἀν. 88, Τρ. 995, κτλ.: καὶ οὕτως ἐνίοτε ἀπλῶς ἀντὶ ἐπὶ οὐτοῦ, τὸ ἐπὶ τῷ σῶματι κάλλος τὸ σωματικὸν ἢ τὸ τοῦ σώματος Πλάτ. Σοφ. 210B, πρὸς 376E· τάπ' σοὶ κακὰ τὰ σὺ Σοφ. Φιλ. 806: — παρ' Ἀετ. ὡσαύτως, νόμον τίθεναι ἢ τίθε- σθαι ἐπὶ τινι, ποιεῖν νόμον διὰ τινος, οἷος ὑπὲρ αὐτοῦ, εἰς καὶ αὐτοῦ, οἱ δὲ ἵσ' οἱ πολλοὶ ἐπὶ καὶ τοῦ νόμου τίθενται ἐπὶ τῷ ἐπὶ Πλάτ. Ἰοργ. 481D, Νύμ. παρ' Ἀνδρ. 12. 1, Δημ. κλ.· νό- μους ἀναγράφει ἐπὶ τινι δ' αὐτ. 701. 14· ὅπως κείται ἐπὶ τινι δ' αὐτ. 723. 4, πρὸς 739. 6., 744. 27· τί θεωροῦνται ἐπὶ ταλαί-

ΕΡΕΥΝΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΕΡ

ἐπιθίξις. γ) ἑναντίον, ὡς ἐν τοῖς ἐπαύσῳ, ἐπιπλέω, ἐπιπαρατεύω, ἐπιβουλεύω. δ) μέχρι τινός, ὡς ἐν τῷ

ἐπιτελλῶ. ε) ἀνίστην τόπου τινός, ὡς ἐν ταῖς ἐπακτωρῶ-
μαι, ἐκαρτέω — ὡσαύτως, πέραν τῶν ὁρίων, ὡς ἐν τοῖς ἐπινέ-
μουμαι, — ἐπιγαμέα, ἐπεργασία. 3) τὴ ἐραπλῦν τι ἐπὶ

τινος ἐπιφανεῖς ἢ τὸ κινεῖσθαι ἐπὶ τι, ὥς ἐν τοῖς ἐπαλθεύω, ἐπαν-
 οίξω, ἐπιπέτομαι, ἐπιπλέω, — οὕτω καὶ ἐπαργυρός, ἐπι-
 χρυσος. 4) προσθήκην, ἐπισωρεύουσιν, ὥς ἐν τοῖς ἐπαγείρω, ἐπι-
 μαυρῶν, ἐπαυθάνω, ἐπιβάλω, ἐπιχέτω, — ἐπικτήτω. 5)

τὸ συνοδεύειν ἢ ποιῆν τι μετὰ τι ἢ ἐπὶ τινι, ὡς ἐν τοῖς ἐπαφῶν.
ἐπαυλῶ, ἐπαρχυρνῶ | ἐνετύθεν ἐπὶ τόκου, ἐπέρτισος, εἰς
καὶ $\frac{1}{8}$, δηλ. $1 + \frac{1}{3}$. Διτ. *semiquilertius* οὗτος, ἐπετάταρτος,
ἐπιεκαπτος, ἐπύγδος, κλπ. || ἐπὶ χρόνον καὶ ἀκλῶν.

οὐκ ἐπὶ τῷ ἁμαρτωλίῳ, ἀλλ' ἐπὶ τῷ Χριστῷ καὶ ἀποκρί-
νεται, τὸ κατόπιν, ὡς ἐν τοῖς ἐπεδιδω, ἐπιστάσθην, ἐπικύβνω-
μαί, — ἐπακλόουνης, ἐπίγονος, ἐπιστάτης. III. ἐπὶ
αἰτιολογικῶν ἐννοιῶν: I) τὸ αἰσθάνεσθαι τι ἐπὶ τινι, ἐπι-

χαλῶν, ἐπισταχύνουμαι, 2) ὑπεροχῇ, ἐξουσίαν, ἐπικρα-
τείῳ.—ἐπαρχὸς, ἐπιβαύκουλος, ἐπιπαλμῶν, 3) τῶν
πρὸς τι, τὸ πρὸξενον, τὸ ἐγγύς, ἐπιουμῶν.—ἐπιζήμιος, ἐπι-

(Σχόλ.), ἐπὶ πτώματος. Ἰλ. Δ. 99; — ὡσαύτως, ἐπιβαίνω ἐπὶ
τινος Ἡρόδ. 2.107. 2) ἀναβαίνω ἐπάνω εἰς τι, πύργων,

αὐτοῦ, Ὁδ. 520: βάλεν δὲ ἐπὶ δέρμα ἐκάστω Δ. 440: ἐω-
τόν ἐς τὸ πῦρ Ἰερὸς. 7. 107: ἐγὼ μὲν ἐπιβάων φάρη κόραις
ἐλαίσι, ἐπικαλύψας τὰς κόρας τῶν θεοποιῶν μου δι' ὑψομάτων,
Ἑρ. Πλ. 1221: φορητὸν ἐπὶ ἀμάξας ἐπιβαλόντας, ἐπερι-
ψαντες αὐτοὺς σαρρήδον εἰς ἀμάξας, Θουκ. 4. 48, πρὸς. 4.
75., 5. 112: ἐπιβάλλοντας (ἔξω. γοῶν), ἐπερρίπτοντας, ἐπισω-
ρεύοντας, Θουκ. 2. 76.

2) ἐπιτίθημι, λατ. applicare, νόφ.
δ' ἐπέβαλλεν [τοῖς ἵπποις] ἱμάσθλην, μεταχειρίζετο δὲ τὴν
μάστιγαν μετὰ περισκέψεως, τεχνικῶς ἤσανονα (Σχολ.). Ὁδ. 4.
320: ἐπιβ. πληγὰς τινι Ξεν. Πολ. Λακ. 2. 8: Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα
βάλαι Δισχόλ. Λο. 395, πρὸς. Ἀριστοφ. Νερ. 933: ἐπὶ χεῖρας
τινὶ Ἀριστοφ. Λυσ. 440:—παρὰ περὶ λόγους, ἐπιβάλλω ὡς φόρον,
τινὶ τὴν Ἡρόδ. 1. 106., 2. 180: ὡς πρόστιμον ἢ ποινὴν, ἐμνην,
φυγὴν ἐπὶ τινὶ δ' αὐτ. 8. 92., 7. 3: μετὰ συστολῇ, αἰτιατ.,
ἐπιβόλῃν ἐπιβάλλειν Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 83. 8 καὶ 90.
2. ἐκδ. Blass: ἀργύριον Λυσ. 114. 39, πρὸς. ἐπιβόλη 11. 2:—
οὕτω παρὰ Ἰραγ., θνητοῖς ἐπ. κακὰ, λύπην, κτλ., Σοφ. Τρ.
128, Εὐρ. Μήδ. 1115, πρὸς. Θουκ. 8. 108.

3) ἐπιβ. σφρα-
γίδα, ἐπιτιθέναι, Ἰερὸς. 3. 128, πρὸς. 2. 38: ἐπὶ τι Ἀριστοφ.
Ὀρν. 559: τινὶ αὐτὸν 1215.

4) πρόστιμον, τι Πλ. 2. 11.
11. 22, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. Α. 1. 1: καὶ ἐν τῷ Μίσφω τύπῳ,
τινὶ τὴν Θεόκρ. 23. 27: ἐπιβ. γάλα ἐπὶ τὸ ὕδωρ Θεόκρ. περὶ
Πυρὸς 49:—μεταφ., ῥίπτω εἰς τὸ μέσον, ἀναφέρω, ὑπομνησκώ,
λατ. mentionem injicere rei, ἀνέφελον ἐπέβαλες, ἀνέ-
τερον οὖν ἐφ' ἑκάστων Σοφ. Πλ. 1246, ἐκδ. δ' Jebb διορθοῖ κατὰ
τὸν Σχολιαστὴν ἐπέβαλες:—ἀπολ., προσφέρω μελίζονα τιμὴν ἐν
δημοκρασίᾳ, ὀλίγου μισθωσάμενον ἄν' οὐθενὸς ἐπιβάλλον-
τος Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11. 9.

5) πρόστιμον, νέον δελ
ἐπιβάλλει Πλάτ. Κρατ. 409D.

6) τοποθετῶ ἀμέσως πλησίον,
ταύταις δὲ κατόπιν ἐπέβαλον τὸν τέταρτον στόλον Πολύδ. 1. 26, 15.

7) ἀνίσταμαι αὐτὴν εἰς κλήματα ἐπιβάλλειν
Θεόκρ. 1. Φ. 4. 13, 5.

II. ἀπολ., εὐστόχος καὶ ἐπιτυχὴς
παρεῖναι ἢ πλὴν κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ μέτρον, μετ' αἰ., ἢ δὲ (ναῦς)
Φεῖας ἐπέβαλλεν ἐπιχειρομένη Διὸς οὐρῳ Ὁδ. Ο. 297: μετα-
γεν. μετὰ δοτ. τόπον, ἐπέβαλε τοῖς κατανακτικῷ τῆς πόλεως
λόφους Πολύδ. 5. 18, 3, κτλ.: εἰς ἣ ἐπὶ τόπον δ' αὐτ. 2. 24, 17.,
3. 6, 6: πρὸς. ἐπέχω III. 1.

2) πλῆναι ἐπάνω τινός, πα-
τοῦσαι ἀλλήλας καὶ ἐπιβάλλουσαι (αἱ ψυχαί) Πλάτ. Φαίδρ.
248A: ὅπου γὰρ ἂν ὁ ἥλιος ἐπιβάλλῃ πλείω φύεται Ἀριστ.
περὶ τὰ Ζ. Ἰατ. 8. 13. 1:—ἰδίως ἐπὶ ἔχθρικῃς ἔννοιας, ἐφαρμόζω, ἐπι-
τίθεμαι, προσβάλλω, λατ. inguere, ἐπιβάλλον περὶ τὸ στόμα
αὐτοῦ Ο. 39, 7, Διόδ. 17. 64:—ἐπὶ αἰσχρῇ ἔννοιας, Ἀριστοφ. Ὀρν.
1216.

3) (ἔξω. τὸν νοῦν) εἶδω ἱκανὸν εἰς τι, ἀφαιροῦμαι
εἰς τι, μετὰ δοτ., τοῖς κοινοῖς πράγμασιν ἐπ., λατ. eam rem
rempublicam, Πλουτ. Κικέρ. 4: (πλῆρες, τὴν διάνοιαν ἐπ.
πρὸς τι Διόδ. 20. 43):—καθόλου, εἶδω προσοχῇ εἰς τι, ἀκίε-
μαι περὶ τίνος, λατ. animi advenire, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. 16.
72, πρὸς. ἐπέχω III. 2.

4) παρεμπίπτω, λατ. incidere,
ὅταν ἐπιβάλλῃ περὶ τοιαύτης πολιτείας ἢ σκέψεως Ἀριστ.
Πολιτικ. 2. 6, 22: κατὰ τὸν ἐπιβάλλοντα λόγον δ' αὐτ. ἐν τῷ
π. 2. Γεν. 1. 2, 1: ζῶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον μετὰ τίνος, τινὶ
Κλήμ. Ἀλ. 327.

5) ἐπακολουθεῖν, ἐρχομαι ἀμέσως μετὰ τινος,
δεῖ τὸν ἐξῆς ἐπιβαλλόντων Πολύδ. 11. 23, 2, Πλουτ. Διμύλ.
33: ἐπὶ τινὶ Διόδ. 18. 33:—ἀπολ., ἐπιβαλὼν ἔφη, ἐπὶ τούτοις
εἶπε, Πολύδ. 1. 80, 1.

6) ἀνίσταμαι εἰς τινα, πίπτω εἰς τὸ μερι-
δίον τίνος, μόριον ὅσον αὐτοῖσι ἐπέβαλλε Ἡρόδ. 7. 23, πρὸς.
Διμύλ. ἐν ᾠδῇ 2. 16: εἰ μὴ τὸ ὅλον, μέρος γε, ἐπιβάλ-
λαι ἀπασί Διμ. 317. 1: ὅσον ἐπιβάλλει αὐτοῖς Ἀριστ. Πολιτικ.
1. 13, 3, πρὸς. 2. 3, 41, 3. 6, 3, κτλ.:—ἵνα καὶ ἀπασιν μετ'
αἰ. καὶ ἀπασιν, τοὺς Δελφούς δὲ ἐπέβαλλε τεταρτημόριον
τοῦ μισθοῦ παρὰ Σωκράτην, ἐπιπτεν εἰς τὸ μεριδίον τῶν νᾶ
παράσχουσι, Ἡρόδ. 2. 180: ἢ μετὰ δοτ. καὶ ἀπασιν, ἐπιβάλλει
τινὶ ποιεῖν Πολύδ. 18. 34, 1:—τὸ ἐπιβάλλον (ἔξω. μέρος),
τὸ μέρος τὸ ὅποιον ἀνήκει (καίπτεται) εἰς τινα, Ἡρόδ. 4. 115, πρὸς.
Ἡρόδ. 1. 17., 5. 11: οὕτως, τὸ ἐπ. ἐφ' ἡμῶς μέρος
Διμ. 312. 2: τὸ ἐπ. μέρος τῆς οὐσίας Εὐαγγ. κ. Λουκ. 16. 17.

7) ἐπικλείω, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 3. 11.

III. Μίσφ.,
τὸ πλεῖστον ὡς τὸ ἑνεργ. ἐν τῇ ἀμεταβ. χρήσει, ὅλλ' ὡσαύτως,

4) μετὰ γέν., τρέπομαι εἰς τι, ἔχω τὸν νοῦν μου εἰς, ἐφίμαλ-
ται, μὴ τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετέπειθε μινέτω
Πλ. Ζ. 68: παρθενομίας ἐπιβάλλεται Σαπφῷ 103: τοῦ εὐ ζῆν
ἐπιβάλλονται Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 5. 16.

5) μετ' αἰ., βάλλω
ἐπάνω μου, ἐπιβαλλόμενον.. πλῆκον ἀνθρώπων Εὐρ. Μήδ. 840:
καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλλοντο, ἔβαλον, ἐρρίψαν κλήρους, Ὁδ. 5.
209: αὐθαίρετον δουλείαν ἐπιβολεῖται (ἡ πόλις), ὅα ἐπιβόλη
εἰς λαοὺς, Θουκ. 8. 40.

3) μετ' αἰ. ὡσαύτως, ἐπιχειρῶ
ἀναλαμβάνω, Πλάτ. Σοφ. 264B, Τίμ. 48C, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 1,
1:—καὶ μετ' ἀπαρ., ἔχω κατὰ νοῦν, προτίθημι νὰ πρόβω τι, Ἡρόδ.
1. 17, 1: παρὰ Διμ. 282. 14 καὶ 27.

4) μετὰ δοτ., ἐπιχειρῶ τι,
φάσκει θεοδόσια ἐργα, Βεζονδ' 3: ἐπιβάλλει ἐχέτλη Ἀνθ. Π.
7. 650:—μεταφ., ὀφεισμένων ἑμαυτὸν εἰς τι, Πολύδ. 8. 81, 1, Διμ.

4) μετὰ γέν., τρέπομαι εἰς τι, ἔχω τὸν νοῦν μου εἰς, ἐφίμαλ-
ται, μὴ τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετέπειθε μινέτω
Πλ. Ζ. 68: παρθενομίας ἐπιβάλλεται Σαπφῷ 103: τοῦ εὐ ζῆν
ἐπιβάλλονται Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 5. 16.

5) μετ' αἰ., βάλλω
ἐπάνω μου, ἐπιβαλλόμενον.. πλῆκον ἀνθρώπων Εὐρ. Μήδ. 840:
καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλλοντο, ἔβαλον, ἐρρίψαν κλήρους, Ὁδ. 5.
209: αὐθαίρετον δουλείαν ἐπιβολεῖται (ἡ πόλις), ὅα ἐπιβόλη
εἰς λαοὺς, Θουκ. 8. 40.

3) μετ' αἰ. ὡσαύτως, ἐπιχειρῶ
ἀναλαμβάνω, Πλάτ. Σοφ. 264B, Τίμ. 48C, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 1,
1:—καὶ μετ' ἀπαρ., ἔχω κατὰ νοῦν, προτίθημι νὰ πρόβω τι, Ἡρόδ.
1. 17, 1: παρὰ Διμ. 282. 14 καὶ 27.

4) μετὰ δοτ., ἐπιχειρῶ τι,
φάσκει θεοδόσια ἐργα, Βεζονδ' 3: ἐπιβάλλει ἐχέτλη Ἀνθ. Π.
7. 650:—μεταφ., ὀφεισμένων ἑμαυτὸν εἰς τι, Πολύδ. 8. 81, 1, Διμ.

4) μετὰ γέν., τρέπομαι εἰς τι, ἔχω τὸν νοῦν μου εἰς, ἐφίμαλ-
ται, μὴ τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετέπειθε μινέτω
Πλ. Ζ. 68: παρθενομίας ἐπιβάλλεται Σαπφῷ 103: τοῦ εὐ ζῆν
ἐπιβάλλονται Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 5. 16.

5) μετ' αἰ., βάλλω
ἐπάνω μου, ἐπιβαλλόμενον.. πλῆκον ἀνθρώπων Εὐρ. Μήδ. 840:
καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλλοντο, ἔβαλον, ἐρρίψαν κλήρους, Ὁδ. 5.
209: αὐθαίρετον δουλείαν ἐπιβολεῖται (ἡ πόλις), ὅα ἐπιβόλη
εἰς λαοὺς, Θουκ. 8. 40.

3) μετ' αἰ. ὡσαύτως, ἐπιχειρῶ
ἀναλαμβάνω, Πλάτ. Σοφ. 264B, Τίμ. 48C, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 1,
1:—καὶ μετ' ἀπαρ., ἔχω κατὰ νοῦν, προτίθημι νὰ πρόβω τι, Ἡρόδ.
1. 17, 1: παρὰ Διμ. 282. 14 καὶ 27.

4) μετὰ δοτ., ἐπιχειρῶ τι,
φάσκει θεοδόσια ἐργα, Βεζονδ' 3: ἐπιβάλλει ἐχέτλη Ἀνθ. Π.
7. 650:—μεταφ., ὀφεισμένων ἑμαυτὸν εἰς τι, Πολύδ. 8. 81, 1, Διμ.

4) μετὰ γέν., τρέπομαι εἰς τι, ἔχω τὸν νοῦν μου εἰς, ἐφίμαλ-
ται, μὴ τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετέπειθε μινέτω
Πλ. Ζ. 68: παρθενομίας ἐπιβάλλεται Σαπφῷ 103: τοῦ εὐ ζῆν
ἐπιβάλλονται Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 5. 16.

5) μετ' αἰ., βάλλω
ἐπάνω μου, ἐπιβαλλόμενον.. πλῆκον ἀνθρώπων Εὐρ. Μήδ. 840:
καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλλοντο, ἔβαλον, ἐρρίψαν κλήρους, Ὁδ. 5.
209: αὐθαίρετον δουλείαν ἐπιβολεῖται (ἡ πόλις), ὅα ἐπιβόλη
εἰς λαοὺς, Θουκ. 8. 40.

3) μετ' αἰ. ὡσαύτως, ἐπιχειρῶ
ἀναλαμβάνω, Πλάτ. Σοφ. 264B, Τίμ. 48C, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 1,
1:—καὶ μετ' ἀπαρ., ἔχω κατὰ νοῦν, προτίθημι νὰ πρόβω τι, Ἡρόδ.
1. 17, 1: παρὰ Διμ. 282. 14 καὶ 27.

4) μετὰ δοτ., ἐπιχειρῶ τι,
φάσκει θεοδόσια ἐργα, Βεζονδ' 3: ἐπιβάλλει ἐχέτλη Ἀνθ. Π.
7. 650:—μεταφ., ὀφεισμένων ἑμαυτὸν εἰς τι, Πολύδ. 8. 81, 1, Διμ.

4) μετὰ γέν., τρέπομαι εἰς τι, ἔχω τὸν νοῦν μου εἰς, ἐφίμαλ-
ται, μὴ τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετέπειθε μινέτω
Πλ. Ζ. 68: παρθενομίας ἐπιβάλλεται Σαπφῷ 103: τοῦ εὐ ζῆν
ἐπιβάλλονται Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 5. 16.

5) μετ' αἰ., βάλλω
ἐπάνω μου, ἐπιβαλλόμενον.. πλῆκον ἀνθρώπων Εὐρ. Μήδ. 840:
καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλλοντο, ἔβαλον, ἐρρίψαν κλήρους, Ὁδ. 5.
209: αὐθαίρετον δουλείαν ἐπιβολεῖται (ἡ πόλις), ὅα ἐπιβόλη
εἰς λαοὺς, Θουκ. 8. 40.

3) μετ' αἰ. ὡσαύτως, ἐπιχειρῶ
ἀναλαμβάνω, Πλάτ. Σοφ. 264B, Τίμ. 48C, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 1,
1:—καὶ μετ' ἀπαρ., ἔχω κατὰ νοῦν, προτίθημι νὰ πρόβω τι, Ἡρόδ.
1. 17, 1: παρὰ Διμ. 282. 14 καὶ 27.

4) μετὰ δοτ., ἐπιχειρῶ τι,
φάσκει θεοδόσια ἐργα, Βεζονδ' 3: ἐπιβάλλει ἐχέτλη Ἀνθ. Π.
7. 650:—μεταφ., ὀφεισμένων ἑμαυτὸν εἰς τι, Πολύδ. 8. 81, 1, Διμ.

4) μετὰ γέν., τρέπομαι εἰς τι, ἔχω τὸν νοῦν μου εἰς, ἐφίμαλ-
ται, μὴ τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετέπειθε μινέτω
Πλ. Ζ. 68: παρθενομίας ἐπιβάλλεται Σαπφῷ 103: τοῦ εὐ ζῆν
ἐπιβάλλονται Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 5. 16.

5) μετ' αἰ., βάλλω
ἐπάνω μου, ἐπιβαλλόμενον.. πλῆκον ἀνθρώπων Εὐρ. Μήδ. 840:
καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλλοντο, ἔβαλον, ἐρρίψαν κλήρους, Ὁδ. 5.
209: αὐθαίρετον δουλείαν ἐπιβολεῖται (ἡ πόλις), ὅα ἐπιβόλη
εἰς λαοὺς, Θουκ. 8. 40.

3) μετ' αἰ. ὡσαύτως, ἐπιχειρῶ
ἀναλαμβάνω, Πλάτ. Σοφ. 264B, Τίμ. 48C, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 1,
1:—καὶ μετ' ἀπαρ., ἔχω κατὰ νοῦν, προτίθημι νὰ πρόβω τι, Ἡρόδ.
1. 17, 1: παρὰ Διμ. 282. 14 καὶ 27.

4) μετὰ δοτ., ἐπιχειρῶ τι,
φάσκει θεοδόσια ἐργα, Βεζονδ' 3: ἐπιβάλλει ἐχέτλη Ἀνθ. Π.
7. 650:—μεταφ., ὀφεισμένων ἑμαυτὸν εἰς τι, Πολύδ. 8. 81, 1, Διμ.

4) μετὰ γέν., τρέπομαι εἰς τι, ἔχω τὸν νοῦν μου εἰς, ἐφίμαλ-
ται, μὴ τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετέπειθε μινέτω
Πλ. Ζ. 68: παρθενομίας ἐπιβάλλεται Σαπφῷ 103: τοῦ εὐ ζῆν
ἐπιβάλλονται Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 5. 16.

5) μετ' αἰ., βάλλω
ἐπάνω μου, ἐπιβαλλόμενον.. πλῆκον ἀνθρώπων Εὐρ. Μήδ. 840:
καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλλοντο, ἔβαλον, ἐρρίψαν κλήρους, Ὁδ. 5.
209: αὐθαίρετον δουλείαν ἐπιβολεῖται (ἡ πόλις), ὅα ἐπιβόλη
εἰς λαοὺς, Θουκ. 8. 40.

3) μετ' αἰ. ὡσαύτως, ἐπιχειρῶ
ἀναλαμβάνω, Πλάτ. Σοφ. 264B, Τίμ. 48C, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 1,
1:—καὶ μετ' ἀπαρ., ἔχω κατὰ νοῦν, προτίθημι νὰ πρόβω τι, Ἡρόδ.
1. 17, 1: παρὰ Διμ. 282. 14 καὶ 27.

4) μετὰ δοτ., ἐπιχειρῶ τι,
φάσκει θεοδόσια ἐργα, Βεζονδ' 3: ἐπιβάλλει ἐχέτλη Ἀνθ. Π.
7. 650:—μεταφ., ὀφεισμένων ἑμαυτὸν εἰς τι, Πολύδ. 8. 81, 1, Διμ.

4) μετὰ γέν., τρέπομαι εἰς τι, ἔχω τὸν νοῦν μου εἰς, ἐφίμαλ-
ται, μὴ τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετέπειθε μινέτω
Πλ. Ζ. 68: παρθενομίας ἐπιβάλλεται Σαπφῷ 103: τοῦ εὐ ζῆν
ἐπιβάλλονται Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 5. 16.

5) μετ' αἰ., βάλλω
ἐπάνω μου, ἐπιβαλλόμενον.. πλῆκον ἀνθρώπων Εὐρ. Μήδ. 840:
καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλλοντο, ἔβαλον, ἐρρίψαν κλήρους, Ὁδ. 5.
209: αὐθαίρετον δουλείαν ἐπιβολεῖται (ἡ πόλις), ὅα ἐπιβόλη
εἰς λαοὺς, Θουκ. 8. 40.

3) μετ' αἰ. ὡσαύτως, ἐπιχειρῶ
ἀναλαμβάνω, Πλάτ. Σοφ. 264B, Τίμ. 48C, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 1,
1:—καὶ μετ' ἀπαρ., ἔχω κατὰ νοῦν, προτίθημι νὰ πρόβω τι, Ἡρόδ.
1. 17, 1: παρὰ Διμ. 282. 14 καὶ 27.

4) μετὰ δοτ., ἐπιχειρῶ τι,
φάσκει θεοδόσια ἐργα, Βεζονδ' 3: ἐπιβάλλει ἐχέτλη Ἀνθ. Π.
7. 650:—μεταφ., ὀφεισμένων ἑμαυτὸν εἰς τι, Πολύδ. 8. 81, 1, Διμ.

4) μετὰ γέν., τρέπομαι εἰς τι, ἔχω τὸν νοῦν μου εἰς, ἐφίμαλ-
ται, μὴ τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετέπειθε μινέτω
Πλ. Ζ. 68: παρθενομίας ἐπιβάλλεται Σαπφῷ 103: τοῦ εὐ ζῆν
ἐπιβάλλονται Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 5. 16.

5) μετ' αἰ., βάλλω
ἐπάνω μου, ἐπιβαλλόμενον.. πλῆκον ἀνθρώπων Εὐρ. Μήδ. 840:
καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλλοντο, ἔβαλον, ἐρρίψαν κλήρους, Ὁδ. 5.
209: αὐθαίρετον δουλείαν ἐπιβολεῖται (ἡ πόλις), ὅα ἐπιβόλη
εἰς λαοὺς, Θουκ. 8. 40.

3) μετ' αἰ. ὡσαύτως, ἐπιχειρῶ
ἀναλαμβάνω, Πλάτ. Σοφ. 264B, Τίμ. 48C, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 1,
1:—καὶ μετ' ἀπαρ., ἔχω κατὰ νοῦν, προτίθημι νὰ πρόβω τι, Ἡρόδ.
1. 17, 1: παρὰ Διμ. 282. 14 καὶ 27.

4) μετὰ δοτ., ἐπιχειρῶ τι,
φάσκει θεοδόσια ἐργα, Βεζονδ' 3: ἐπιβάλλει ἐχέτλη Ἀνθ. Π.
7. 650:—μεταφ., ὀφεισμένων ἑμαυτὸν εἰς τι, Πολύδ. 8. 81, 1, Διμ.

4) μετὰ γέν., τρέπομαι εἰς τι, ἔχω τὸν νοῦν μου εἰς, ἐφίμαλ-
ται, μὴ τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετέπειθε μινέτω
Πλ. Ζ. 68: παρθενομίας ἐπιβάλλεται Σαπφῷ 103: τοῦ εὐ ζῆν
ἐπιβάλλονται Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 5. 16.

5) μετ' αἰ., βάλλω
ἐπάνω μου, ἐπιβαλλόμενον.. πλῆκον ἀνθρώπων Εὐρ. Μήδ. 840:
καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλλοντο, ἔβαλον, ἐρρίψαν κλήρους, Ὁδ. 5.
209: αὐθαίρετον δουλείαν ἐπιβολεῖται (ἡ πόλις), ὅα ἐπιβόλη
εἰς λαοὺς, Θουκ. 8. 40.

3) μετ' αἰ. ὡσαύτως, ἐπιχειρῶ
ἀναλαμβάνω, Πλάτ. Σοφ. 264B, Τίμ. 48C, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 1,
1:—καὶ μετ' ἀπαρ., ἔχω κατὰ νοῦν, προτίθημι νὰ πρόβω τι, Ἡρόδ.
1. 17, 1: παρὰ Διμ. 282. 14 καὶ 27.

4) μετὰ δοτ., ἐπιχειρῶ τι,
φάσκει θεοδόσια ἐργα, Βεζονδ' 3: ἐπιβάλλει ἐχέτλη Ἀνθ. Π.
7. 650:—μεταφ., ὀφεισμένων ἑμαυτὸν εἰς τι, Πολύδ. 8. 81, 1, Διμ.

4) μετὰ γέν., τρέπομαι εἰς τι, ἔχω τὸν νοῦν μου εἰς, ἐφίμαλ-
ται, μὴ τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετέπειθε μινέτω
Πλ. Ζ. 68: παρθενομίας ἐπιβάλλεται Σαπφῷ 103: τοῦ εὐ ζῆν
ἐπιβάλλονται Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 5. 16.

5) μετ' αἰ., βάλλω
ἐπάνω μου, ἐπιβαλλόμενον.. πλῆκον ἀνθρώπων Εὐρ. Μήδ. 840:
καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλλοντο, ἔβαλον, ἐρρίψαν κλήρους, Ὁδ. 5.
209: αὐθαίρετον δουλείαν ἐπιβολεῖται (ἡ πόλις), ὅα ἐπιβόλη
εἰς λαοὺς, Θουκ. 8. 40.

3) μετ' αἰ. ὡσαύτως, ἐπιχειρῶ
ἀναλαμβάνω, Πλάτ. Σοφ. 264B, Τίμ. 48C, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 1,
1:—καὶ μετ' ἀπαρ., ἔχω κατὰ νοῦν, προτίθημι νὰ πρόβω τι, Ἡρόδ.
1. 17, 1: παρὰ Διμ. 282. 14 καὶ 27.

4) μετὰ δοτ., ἐπιχειρῶ τι,
φάσκει θεοδόσια ἐργα, Βεζονδ' 3: ἐπιβάλλει ἐχέτλη Ἀνθ. Π.
7. 650:—μεταφ., ὀφεισμένων ἑμαυτὸν εἰς τι, Πολύδ. 8. 81, 1, Διμ.

4) μετὰ γέν., τρέπομαι εἰς τι, ἔχω τὸν νοῦν μου εἰς, ἐφίμαλ-
ται, μὴ τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετέπειθε μινέτω
Πλ. Ζ. 68: παρθενομίας ἐπιβάλλεται Σαπφῷ 103: τοῦ εὐ ζῆν
ἐπιβάλλονται Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 5. 16.

5) μετ' αἰ., βάλλω
ἐπάνω μου, ἐπιβαλλόμενον.. πλῆκον ἀνθρώπων Εὐρ. Μήδ. 840:
καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλλοντο, ἔβαλον, ἐρρίψαν κλήρους, Ὁδ. 5.
209: αὐθαίρετον δουλείαν ἐπιβολεῖται (ἡ πόλις), ὅα ἐπιβόλη
εἰς λαοὺς, Θουκ. 8. 40.

3) μετ' αἰ. ὡσαύτως, ἐπιχειρῶ
ἀναλαμβάνω, Πλάτ. Σοφ. 264B, Τίμ. 48C, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 1,
1:—καὶ μετ' ἀπαρ., ἔχω κατὰ νοῦν, προτίθημι νὰ πρόβω τι, Ἡρόδ.
1. 17, 1: παρὰ Διμ. 282. 14 καὶ 27.

4) μετὰ δοτ., ἐπιχειρῶ τι,
φάσκει θεοδόσια ἐργα, Βεζονδ' 3: ἐπιβάλλει ἐχέτλη Ἀνθ. Π.
7. 650:—μεταφ., ὀφεισμένων ἑμαυτὸν εἰς τι, Πολύδ. 8. 81, 1, Διμ.

4) μετὰ γέν., τρέπομαι εἰς τι, ἔχω τὸν νοῦν μου εἰς, ἐφίμαλ-
ται, μὴ τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετέπειθε μινέτω
Πλ. Ζ. 68: παρθενομίας ἐπιβάλλεται Σαπφῷ 103: τοῦ εὐ ζῆν
ἐπιβάλλονται Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 5. 16.

5) μετ' αἰ., βάλλω
ἐπάνω μου, ἐπιβαλλόμενον.. πλῆκον ἀνθρώπων Εὐρ. Μήδ. 8

με εὐσαιον ἡχώ Μουσῆος 103· οἷον ἔτε στεροπήσιν ἐπιδρέ-
μει ἀποπτος αἰθῆρ Κόιντ. Σμ. 14. 458.

ἐπιδρενύομαι, βρενύομαι, ὑπερβρενύομαι ἐπὶ τινι, Κ.
Ἀκριπ. Ὁμῶ. εἰς Ἴω. Δαμασκ. Αἰτλ. SS. Mai. τ. 2, σ. 750. 22.
ἐπιδρέχω· μέλλ. -ῶ. ἐπιχέω ὕδωρ ἐπάνω εἰς τι, ἐπιδρέχω,
καὶ γὰρ ἐπιδρέχουσιν (ὑπεδρέχουσιν Winneke) εἰς τὴν τρύ-
πην τοῦ θεοῦ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 3, 3· ἐρύω, πέμπω ὡς βροχῶν, ἐπι-
δρέξει ἐπὶ ἀμαρτωλοῦς παγίσας, πῦρ καὶ θεῖον ἔσθ, (Ἰλ. 1. 6) λούω, ἐπιδρέχειν τὸν στόμαχον, νημενεύεται
ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἐπιδρεῖσθαι, εἰς, ἔχων βαρύνετα εἰς τι, παντὶ χρόνῳ δ' ἐπι-
δρεῖσθαι ἐνδίκαις ἐμιλλῶν, περὶ τῶν Μοιρῶν, Διοσκ. Πυρ. 695.

ἐπιδρεῖσθαι [τ]· μέλλ. -ῶ, ἐπιπλέω βαρύν, ἐπέρχου· ἀφ' ὧν, ἐπὶ
ἐπὶ βροχῇ. δ'· ἐπιδρεῖσθαι Διδε εἰς ὅσον Ἰλ. B. 91, M. 286 ἐπὶ
καλῆς σημασίας, ἐπότε δὴ Διδε ὡραὶ ἐπιδρεῖσθαι ὑπερθεῖν,
ἐπιδρεῖσθαι τοῦ καρπὸς ὡς ἡδὴ πεπληρωμένους καὶ οὕτω βάρος
ἔχοντας· (Εὐσεβ., Ὁρ. Ω. 344· οὕτως ἐπὶ ἀνέμων, ἡ γὰρ αὖ ἐπι-
δρεῖσθαι ταύτην κατέρρηξεν ἀληθῶς ἀθρόον θεῖον. π. Ἀνέμ. 34·
λόβρον ἐπιδρεῖσαντες ἐπ' ἄλσεα ὕλγευστο Κόιντ. Σμ. 3, 326·
— μεταρ., Δατ. inuenerunt, uigite, μήποτ' ἐπιδρεῖσθαι πόλε-
μος, ἐπιδρεῖσθαι ἐπιδρεῖσθαι (Σχολ.). Ἰλ. II 343· ἐπὶ προσηύον,
ἐπιδρεῖσαν· ἀμφὶ ἀνέκτο, συνήχθησαν περὶ αὐτόν, M. 414,
πρὸς. Θεοκρ. 22. 93, Ἀππ. Ἰερουλ. 1. 25· ὡσαύτως ἐπὶ πλούτου,
δίδωσιν οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἐρχεται ἀπλετος εὐτ' ἀν ἐπι-
δρεῖσθαι ἐπταί, ἡ δὲ τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονία οὐκ ἐς μακρὸν
παράγειται, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐπὶ πολὺ παραμένει· ἐπιδρὼν μέλιστα
ἐπακοῦσθαι· (ὁ θεός) πολὺς ἐπιδρεῖσθαι καὶ παραγίνεσθαι· (Σχολ.),
Πινδ. II. 3. 190· ἐπὶ ἔρωτος, Ὀμπ. K. 1. 392· ἐπὶ αἵνου, ἀνδρὶ
4, 349· ἐπὶ ὕπνου, Ἀλ. 0. II. 9. 481. II. μεταρ., ἐπιπῶ μετὰ
ἐυνόμω, κείνου κρυόεσαν ἐπιδρεῖσαντος ἀκούσθαι Ὀμπ.
Ἀλ. 2. 487.

ἐπιδρεῖσθαι, Παθ., ὀργίζομαι ἐναντίον τινός, Γλωσσ.· πρὸς.
ἐπιδρεῖσθαι.

ἐπιδρεῖσθαι, ἐπιγῶν, βούζω ἐπάνω εἰς τι, περὶ τῆς θαλάσσης, ὡς
ἔτε πόντος Ἰσχυρὸν ἐδείχθη ἐπιδρεῖσθαι ἐπὶ ἀλάστορος Ἀπολλ.,
Pδ. 1. 1371· ἐπὶ γένοντι, βρυχῶμαι, Ὀμπ. K. 3. 36· ἐπὶ θαλασ-
σίων πηγῶν, κλαγγῶν ὑπερῶν τινός, ἀλλ' οἷων ὡν ὅσπετον
ἐθνος ἐπιδρεῖσθαι πελάγεσσιν Ἀπολλ., Pδ. Δ. 240· — ἐπιδρ.,
ἀκούσθαι, ἡκούσθαι τὰ ὦτα, Σαπφώ 2. 11 Bgk. (ἀλλ' ἐπιρρομῶν)
οὕτω καὶ ἐν τῇ Παθ., ὀφρ'· ἐπιδρεῖσθαι ἀκούσθαι Ἀπολλ., Pδ.
Δ. 908.

ἐπιδρενύω, βροντῶ μετὰ τι, ἐπιδρενύσαντος δὲ τοῦ θεοῦ
Πλουτ. Μάρκελλ. 12.

ἐπιδρενύω, ον. = ἐμβρόντητος, ὁ ἐκτραπείς τῶν φρενῶν
ὕπῳ ἔχον βροντῇ· καθόλου, παραπεπληγμένος τὴν διάνοιαν, μαινό-
μενος, Σοφ. Αἰ. 1386.

ἐπιδρενύω, ἐπιδρεῖσθαι, εἶναι ὡς διὰ βροχῶν, τὸ περιτόναιον
ἐπισποσάμενοι καὶ ἐπιδρεῖσθαι περιτοίμενοι Ἰαλν. τ. 7.
14, σ. 789. 13.

ἐπιδρενύω, ἡ, (ἐπιδρέχω), τὸ ἐπιδρέχειν τι, Ἰαλν. τ. 7. σελ.
455, κτλ.

ἐπιδρενύω [ῶ], μέλλ. -ῶ, δαγκάνω τινά, ἐπιτίθεμαι κατὰ τινος
διὰ τῶν ὀδόντων, ἐπὶ ἀρκέω μετὰ τὰ ὀδόντια, Ἀρχιππος ἐν
Πλούτῳ 2. II. ἐπ. ὀδόντας, πρίειν, τρίζειν τοὺς ὀδόντας,
Ἀνθ. II. 7. 433.

ἐπιδρενύω, ἀποθ., βρυχῶμαι πρὸς τινά, Νόνν. Δ. 2. 245,
Ἀριστοτ. 2. 394.

ἐπιδρενύω, βρυχῶμαι ὡς λέων ἐναντίον τινός, κήγῳ ἐπιδρε-
χουσο ἡμέρην τε καὶ νύκτα Ἡρόδοτ. 6. 13. Ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ
Rutherford. (London 1891) φέρεται ἐπιδρενύω, δηλ. πρὸς
τοὺς ὀδόντας.

ἐπιδρενύω μέλλ. -ῶ, ἐπὶ ἀνθέων, βρύω, ἀνθῶ, ἀνθεα·
δοσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιδρενύει ἀν λειμῶνας Θεοκρ. 22. 48·
κόμηλον μυδῶσαν ἡδὴ καὶ σκώληξ ἐπιδρενύσαν, πλῆρη
σκολήκων, Ἀλλήλων 1. 17.

ἐπιδρενύω, ἀποθ., κυρίως ὀγκῶμαι ὡς ὁ ὕψος πρὸς τινά,
μεταρ., ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι κατὰ τινος, ἡ μὲν (ἡ Ἰερα· ἡλ.)
ἀπάσαις δεινὸν ἐπιδρενύω λαχρῶσιν, αἱ Διὶ παῖδας ἐξέ-
φερον Καλλ. εἰς Δῶλ. 56· ἄλλως ἐπιδρενύω γυναιξὶν ἐννηδὸν
ἐπιδρενύω, ἐπιχρεμετίζω, Νικήτ. Χρον. 20. 3.

ἐπιδρενύω, κατακλύω, ἐπὶ ποταμοῦ, ἐπεδύθισε τὰ νεογνά
τῶν ἀμπελῶν Θεοφύλ. Σμ. Ἐπιστ. 32.

ἐπιδρενύω, ὁ, ὁ βεβουλημένος ἐντὸς τοῦ ὕδατος, Θεοφύλ. Ἰστ.
σ. 140.

ἐπιδρενύω, ἡ, ἡ ἐπιδρενύω, ἀποκράττουσα, ἀπέστω δὲ (ἐκ
τῶν ἡμεῶν) ἡ ἐπιδρενύω ἡ κυψέλη Λουκ. Λεῖφ. 1.

ἐπιδρενύω· μέλλ. -ῶ, ἀποκράττω, εἰ μὴ· ἐπιδρενύω τις
αὐτοῦ τὸ στόμα Κρατῖνος ἐν Πυθίῳ 7· τὸ στόμ' ἐπιδρενύω·
τῶν ῥητόρων Ἀριστοφ. Πλ. 379. — Μίσ., ἐπιδρενύω τὰ ὦτα
Λουκ. Ἰμ. 9. Ὑπέρ τῶν Εἰκόν. 29.

ἐπιδρενύω, ἰων. ἀντὶ ἐπιδρενύω, Ἡρόδ.

ἐπιδρενύω, ὁδόντες Ἰούχ.

ἐπιδρενύω, ον. (βρωτός) ἐπὶ τοῦ βρωτοῦ ἢ παρὰ τὸν βρωτόν,
καπνιστῶν ψάλλω Διοσκ. Ἀποσπ. 22· ἐπὶ τῷ ἐπιδρε-
νύον ἐν Ἰσραὴλ θεοῖσιν ἐλάμπετο Εὐρ. Ἀνθ. 1024· βροδ' Ἀνθ.
II. 9. 453 ἐπιδρενύω μὴ· ἐρύειν, ἐλκεῖν αὐτὰ ἐπὶ τῶν βρωτόν,
Ἀπολλ. Pδ. Δ. 1129· ἐπιδρενύω ῥέζειν Θεοκρ. 10. 26· ἐπὶ ἐλ-
κτον, Σουλ. Ἐπειρ. 6038.

ἐπιδρενύω, ὡς εἰ ἐλ δὲ ὀνόματος ἐπιδρενύω (ἐπιδρενύω)
ἔσται ἐκείνης παρὰ τὸν βρωτόν, Εὐρ. Πρακτ. 44.

ἐπιδρενύω [τ], ον, ὁ, ὁ ἐπιμελούμενος τοῦ βρωτοῦ, ἱερεὺς,
θύτης, Λυσίμ. παρ' Ἰωσήφ κατὰ Ἀπώνιος 1. 33.

ἐπιδρενύω, ἰων. ἀντὶ ἐπιδρενύω, μέλλ. τοῦ ἐπιδρενύω,
Ὀμ. Ὁρ. Α. 378 κ. ἄλλ.

ἐπιδρενύω, ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἐπιδρενύω, ἡ που τὸν
χαρσπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιδρενύει Θεοκρ. 12. 35· ὁ Αἰν.
αναγινώσκει ἐπιδρενύει = ἐπιδρενύει.

ἐπιδρενύω, ον. ἰων. ἀντὶ ἐπιδρενύω.

ἐπιδρενύω, ορος, δ. = βρώτωρ, βρώτης, ποιμὴν, ἐπιδρενύω
μὴ· Ὀδ. N. 222, Pδ. Ὁρ. ἐν λέξει, πρὸς, δὲ καὶ τὴν λέξιν
ἐπιδρενύω.

ἐπιγῶν, ον. (γῆ, γαῖα) ὁ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ἐπίγῶν, τὰ πρὸς
τὴν γῆν, πρὸς τὸ ἔδαφος, τελευταῖα δὲ αὐτῆς τὰ ἐπίγῶν καὶ
τὰ κατωτάτω ἐξεποήσαν Ἡρόδ. 2. 125· πρὸς. ἐπιγῶν.

ἐπιγῶν, ἡ, ἡ ἀπὸ γάμου συγγένεια, Ἀρρ. Περὶ πλ. Ἐννῆρ.
Θαλάσσι. σ. 152, κτλ. — ἐπιγῶν, εὐς, Ἀνέκτ. Βατ. ἐν
τῇ Φιλ. Μουσ. 2. 114.

ἐπιγῶν, ον. γῆ, γαῖα) ὁ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ἐπίγῶν, τὰ πρὸς
τὴν γῆν, πρὸς τὸ ἔδαφος, τελευταῖα δὲ αὐτῆς τὰ ἐπίγῶν καὶ
τὰ κατωτάτω ἐξεποήσαν Ἡρόδ. 2. 125· πρὸς. ἐπιγῶν.

ἐπιγῶν, ἡ, ἡ ἀπὸ γάμου συγγένεια, Ἀρρ. Περὶ πλ. Ἐννῆρ.
Θαλάσσι. σ. 152, κτλ. — ἐπιγῶν, εὐς, Ἀνέκτ. Βατ. ἐν
τῇ Φιλ. Μουσ. 2. 114.

ἐπιγῶν, ον. γῆ, γαῖα) ὁ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ἐπίγῶν, τὰ πρὸς
τὴν γῆν, πρὸς τὸ ἔδαφος, τελευταῖα δὲ αὐτῆς τὰ ἐπίγῶν καὶ
τὰ κατωτάτω ἐξεποήσαν Ἡρόδ. 2. 125· πρὸς. ἐπιγῶν.

ἐπιγῶν, ἡ, ἡ ἀπὸ γάμου συγγένεια, Ἀρρ. Περὶ πλ. Ἐννῆρ.
Θαλάσσι. σ. 152, κτλ. — ἐπιγῶν, εὐς, Ἀνέκτ. Βατ. ἐν
τῇ Φιλ. Μουσ. 2. 114.

ἐπιγῶν, ον. γῆ, γαῖα) ὁ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ἐπίγῶν, τὰ πρὸς
τὴν γῆν, πρὸς τὸ ἔδαφος, τελευταῖα δὲ αὐτῆς τὰ ἐπίγῶν καὶ
τὰ κατωτάτω ἐξεποήσαν Ἡρόδ. 2. 125· πρὸς. ἐπιγῶν.

ἐπιγῶν, ἡ, ἡ ἀπὸ γάμου συγγένεια, Ἀρρ. Περὶ πλ. Ἐννῆρ.
Θαλάσσι. σ. 152, κτλ. — ἐπιγῶν, εὐς, Ἀνέκτ. Βατ. ἐν
τῇ Φιλ. Μουσ. 2. 114.

ἐπιγῶν, ον. γῆ, γαῖα) ὁ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ἐπίγῶν, τὰ πρὸς
τὴν γῆν, πρὸς τὸ ἔδαφος, τελευταῖα δὲ αὐτῆς τὰ ἐπίγῶν καὶ
τὰ κατωτάτω ἐξεποήσαν Ἡρόδ. 2. 125· πρὸς. ἐπιγῶν.

ἐπιγῶν, ἡ, ἡ ἀπὸ γάμου συγγένεια, Ἀρρ. Περὶ πλ. Ἐννῆρ.
Θαλάσσι. σ. 152, κτλ. — ἐπιγῶν, εὐς, Ἀνέκτ. Βατ. ἐν
τῇ Φιλ. Μουσ. 2. 114.

ἐπιγῶν, ον. γῆ, γαῖα) ὁ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ἐπίγῶν, τὰ πρὸς
τὴν γῆν, πρὸς τὸ ἔδαφος, τελευταῖα δὲ αὐτῆς τὰ ἐπίγῶν καὶ
τὰ κατωτάτω ἐξεποήσαν Ἡρόδ. 2. 125· πρὸς. ἐπιγῶν.

ἐπιγῶν, ἡ, ἡ ἀπὸ γάμου συγγένεια, Ἀρρ. Περὶ πλ. Ἐννῆρ.
Θαλάσσι. σ. 152, κτλ. — ἐπιγῶν, εὐς, Ἀνέκτ. Βατ. ἐν
τῇ Φιλ. Μουσ. 2. 114.

ἐπιγῶν, ον. γῆ, γαῖα) ὁ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ἐπίγῶν, τὰ πρὸς
τὴν γῆν, πρὸς τὸ ἔδαφος, τελευταῖα δὲ αὐτῆς τὰ ἐπίγῶν καὶ
τὰ κατωτάτω ἐξεποήσαν Ἡρόδ. 2. 125· πρὸς. ἐπιγῶν.

ἐπιγῶν, ἡ, ἡ ἀπὸ γάμου συγγένεια, Ἀρρ. Περὶ πλ. Ἐννῆρ.
Θαλάσσι. σ. 152, κτλ. — ἐπιγῶν, εὐς, Ἀνέκτ. Βατ. ἐν
τῇ Φιλ. Μουσ. 2. 114.

ἐπιγῶν, ον. γῆ, γαῖα) ὁ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ἐπίγῶν, τὰ πρὸς
τὴν γῆν, πρὸς τὸ ἔδαφος, τελευταῖα δὲ αὐτῆς τὰ ἐπίγῶν καὶ
τὰ κατωτάτω ἐξεποήσαν Ἡρόδ. 2. 125· πρὸς. ἐπιγῶν.

ἐπιγῶν, ἡ, ἡ ἀπὸ γάμου συγγένεια, Ἀρρ. Περὶ πλ. Ἐννῆρ.
Θαλάσσι. σ. 152, κτλ. — ἐπιγῶν, εὐς, Ἀνέκτ. Βατ. ἐν
τῇ Φιλ. Μουσ. 2. 114.

ἐπιγῶν, ον. γῆ, γαῖα) ὁ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ἐπίγῶν, τὰ πρὸς
τὴν γῆν, πρὸς τὸ ἔδαφος, τελευταῖα δὲ αὐτῆς τὰ ἐπίγῶν καὶ
τὰ κατωτάτω ἐξεποήσαν Ἡρόδ. 2. 125· πρὸς. ἐπιγῶν.

ἐπιγῶν, ἡ, ἡ ἀπὸ γάμου συγγένεια, Ἀρρ. Περὶ πλ. Ἐννῆρ.
Θαλάσσι. σ. 152, κτλ. — ἐπιγῶν, εὐς, Ἀνέκτ. Βατ. ἐν
τῇ Φιλ. Μουσ. 2. 114.

ἐπιγῶν, ον. γῆ, γαῖα) ὁ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ἐπίγῶν, τὰ πρὸς
τὴν γῆν, πρὸς τὸ ἔδαφος, τελευταῖα δὲ αὐτῆς τὰ ἐπίγῶν καὶ
τὰ κατωτάτω ἐξεποήσαν Ἡρόδ. 2. 125· πρὸς. ἐπιγῶν.

ἐπιγῶν, ἡ, ἡ ἀπὸ γάμου συγγένεια, Ἀρρ. Περὶ πλ. Ἐννῆρ.
Θαλάσσι. σ. 152, κτλ. — ἐπιγῶν, εὐς, Ἀνέκτ. Βατ. ἐν
τῇ Φιλ. Μουσ. 2. 114.

καὶ Ἡρῆ Ἰλ. Δ. 45· ἀπολ., ἡγῶ μεγάλως, κρουῶ, Ἄνθ. Π. 9, 662· μετασυστοίχου αἰτ., καναχὴν ἔπ. Νόνν. Δ. 1. 243.

ἐπιγεῖζω, εἶμαι ἐπὶ τῆς γῆς, Ἑρμῆς ἐν Στεφ. Ἐκλογ. 1. 1074 περὶ τὸ τέλος.

ἐπιγενέσθαι, = ἐπιγίγνομαι, Πινδ. Π. 4. 83, Ζίσφ. γραφ. ἐν Ἰλ. Κ. 71.

ἐπιγεῖδω-καυλός, οὐ, οὗ ὁ καυλὸς κατακλίνεται ἐπὶ τῆς γῆς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 4, 5.

ἐπίγειος, οὐ, (γῆα, γῆ) ὡς καὶ γῆν, ὁ ἐπὶ τῆς γῆς, γῆνιος, Ῥωμαῖοι. Πλάτ. Πολ. 546A, πρὸς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 49B, 10, π. Ζ. Μορ. 2. 13, 9, κ. ἄλλ., Ἄνθ. Π. παρὰ 369· πρὸς ἑλ. ἐπίγειος.

2) ὡς οὐρανός, ἐπίγειον, τὸ καλῶς ἐκ τῆς πρῆμνης τοῦ πλοῦτος δεδεμένον εἰς τὴν γῆν (πρὸς πρηνήσεις), ὡς ἐξοίσων ἔπ. Ἀριστοφ. Ἀπασπ. 51, πρὸς 371. Γράφεται ἐπίγειον παρ' Ἀρποκρ., ἐπίγειον δὲ παρὰ Πολυθ. 3. 46, 3, Σουῖδα καὶ Ἡσυχίω, καὶ οἱ τύποι αὗτοι ἀπαντῶσιν ὡσαύτως καὶ ἐν Ἑπιγραφ., ἴδε Böckh Urkunden u. d. Att. Seewesen σ. 162· πρὸς ἀπόγειος.

III. ἔρπων, ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 18, 6.

ἐπιγεῖδω-φύλλον, ὁ, ὅ τὰ τῆς γῆς φρονῶν, Ἰω. Δαμασκ. ἐπιστ. πρὸς Θεοφ. π. Εἰκ. σ. 138.

ἐπιγεῖδω-φύλλος, οὐ, ἔχων τὸ φύλλον τοῦ ἐπὶ τοῦ ἰσάφους, ἐκλασάντων φύλλα ἀμείως ἐκ τῆς βίτης, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 7. 8, 3, 9. 10, 1.

ἐπιγελάω: μέλλ. -άσομαι [ᾱ], γελῶ ἐπιδοκιμάζων, ὡς τὸ προσγελάω. Λατ. mīdēo, ἀντίθετον τῷ ἐπιγεγελᾶω (mīdēo), γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ Ἰλ. 4. 840, πρὸς Πλάτ. Φαίδωνα 62A, Σεν. Ἀπολογ. 28, κτλ.· ἔπ. τινί, γελῶ ἐπὶ τινί, Ἀριστοφ. Θεσμ. 979· τινὶ σκώψαντι Θεοφρ. Χαρ. 2. 3· ἀπολ., κύμα ἐπιγελά, ῥήγνυται μετὰ ἥχου φλοισβήδους, Ἀριστ. Περὶ 23. 24· οὕτω, στόματα ἐπιγελάοντα, ἐπὶ τῶν ἐκβλῶν ποταμῶν, Στράβ. 501· λόγοι ἐπιγελάωντες, εὐχάριστοι, Πλούτ. 2. 271.

II. = ἐπεγγελάω, Λουκ. Δις Κατηγ. 5.

ἐπιγεμίζω, ἐπιθέτω ὡς φορτίον, φορτώνω, ἐπιγεμίζοντας ἐπὶ τοὺς δόνους καὶ οἶνον καὶ σταφυλὴν καὶ σῦκα καὶ πᾶν βάσταγμα Ἐβδ. (Neser. II°, 15), πρὸς Δ. Η. 94, 23.

ἐπιγενεσιουργός, οὐ, = γενεσιουργός, Κλήμ. Ἀλ. 668.

ἐπιγενής, ἔς, (ἐπιγίγνομαι) γινόμενος ἢ αὐξανόμενος μετὰ τι, Πολυθ. Δ' 194.

ἐπιγενέος, ὁ, ὁ μέχρι τοῦ γενέου πύλων, οὗ διψῇ κολαζόμενος ἐν λίμναις ἐπιγενέοις, ὡς ὁ Τάνταλος, Ἰρην. Ναξ. 2 εἰς Ἰουλ.

ἐπιγεννώσθαι, Παθ., γεννώμαι κατόπιν, Ἀθην. 635D.

ἐπιγεννήμα, Δωρ. -ᾱμα, τό, τὸ αὐξανόμενον ἢ γινόμενον ἐπὶ τινος, Ἰππ. 156A.

II. τὸ ὕστερον γεννώμενον, παραγόμενον, Πλούτ. 2. 637E: — ἀποτέλεσμα, ἐπακολούθημα, Πολυθ. Ἀπασπ. Γραμμ. 55· ὡς φιλόσοφ. ὅρος τῶν Στωϊκῶν, Ἀρχυτ. παρὰ Στεφ. 15. 1, Διογ. Α. 7. 86, Διγίν. 6. 2) παρ' Ἰατρ., κατόπιν παρυσιαζόμενον σύμπτωμα, Πλούτ. 2. 910E, Γαλην.

ἐπιγεννηματικός, ἡ, ὡν, ὁ ὡς ἐπιγεννήμα ἐκ τινος προγεννηθέντος ἀναφύει, Κικ. Fin. 3. 9. — Ἐπίρρ. -κῶς, Χρύσιππ. παρὰ Γαλην. Δογμ. 3.

ἐπιγεννήσεις, ἡ, παράφους, Γλωσσ.

ἐπιγενητός, ἡ, ὡν, ὁ γινόμενος μετὰ τι, Παῦλ. Αἰγ. 262.

ἐπιγεραῖρω, γεραίρω, τιμῶ τινά ἐπὶ τινί, τὸν καλόν τι ποιοῦντα. ἐπιγεραῖρειν Σεν. Κύρ. 8. 6, 11.

ἐπιγεύομαι, Μέσ., γεύομαι, τινος Πλούτ. 2. 991A, Αἰλ. π. Ζ. 4. 15.

ἐπιγεωμόροι, οἱ, οἱ μετὰ τὴν τάξιν τῶν γεωμόρων ἐρχόμενοι, δηλ. οἱ χειρόνακτες, οἱ τεχνῖται, Δ. Η. 257.

ἐπιγηθῶ, γηθεῖω, χαίρω ἐπὶ τινί, ἐπιχαίρω, ὡς μήτε θεὸς μήτε τις ἄλλος τοῖσδ' ἐπεγίθει Διοχῶ. Πρ. 157 ἔνθα δ' Εἰρηκ. διαρθῶσεν ἐγεγῆθει, ἐπὶ τῷ λόγῳ θεὸς τὸ γέγηθα ἔχει ἀέριστε σημασίαν ἐνεστε. παρ' Ἀττ.: — γαυρῶ, χαίρω διὰ τι, εὐραίνομαι, γάμψι ἐπιγηθήσαντες Ὀππ. Ἀλ. 1. 170.

ἐπιγηράσκω: μέλλ. -άσομαι [ᾱ], γηράσκω κατόπιν τινός, ἐπὶ καρποῦ, ὠριμάζω κατόπιν ἄλλου ὠριμάσαντος πρὸ ἑμοῦ, ὥστε φησὶ καὶ Ὀμηρος ἐν Ἀλκινόου κήπῳ τοὺς καρποὺς ἀλλήλοισ ἐπιγηράσκειν Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24 (392B), πρὸς Ὀδ. Η. 120.

ἐπιγίγνομαι, Ἰων. καὶ μεταγ. -γίνομαι [I]: μέλλ. ἐπιγενήσομαι: ἀδρ. ἐπιγενόμενος: πρkm, ἐπιγίγνομαι. I. ἐπὶ χρόνου, γίνομαι κατόπιν, ἔρχομαι μετὰ ταῦτα, ἔλαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη, ἔρχεται κατόπιν τὸ ἔαρ. Ἰλ. Ζ. 148 (κοινῶς, ἔλαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη, ἐνν. τὰ φύλλα, δηλ. ἐπιγίγνεται δὲ αὐτὰ [τὰ φύλλα] ἐν ὥρῃ ἔλαρος) ἐπὶ προσ., Ἠρόδ. 7. 2· οἱ ἐπιγινόμενοι ἄνθρωποι, οἱ μεταγενέστεροι, ὁ αὐτ. 9. 85· οἱ ἐπιγενόμενοι τοῦτ' οὐροῖσται, οἱ μετ' αὐτὸν ἐλθόντες, ὁ αὐτ. 2. 49· ἀντὶ τῶν ἀποθανόντων ἔτεροι. ἐπιγενήσαντο Σεν. Κύρ. 6. 1, 12, πρὸς Θουκ. 6. 26· τῇ ἐπιγενομένην ἡμέραν, τὴν ἀκλόουδον ἡμέραν, τῇ ἐπαύριον, ὁ αὐτ. 3. 75· τοῦ ἐπιγινόμενου θέρου ὁ αὐτ. 4. 52· χρόνου ἐπιγινόμενου, ἐνῷ ὁ χρόνος παρήρχετο,

Ἠρόδ. 1. 28, Θουκ. 1. 126· χρόνος. παρὰ λόγον ἐπιγινόμενος ὁ αὐτ. 4. 26· τὰ ἐπὶ τούτῳ ἐπιγενόμενα, τὰ μετὰ τοῦτο γενόμενα. II. Ἠρόδ. 8. 37.

2) ἐρχομαι πολὺ ἀργά, Θουκ. 3. 77.

II. ἐπὶ προσώπων, πραγμάτων, κλ., ἐπέρχομαι, ἐπιπίπτω, ἐπισυμβαίνειν, Λατ. supervenire, μετὰ ζου., βουλαῖς οὐκ ἐπένετο τέλος (συγχεομ.) Θίογν. 640· τὸ τέλος ἔπ. τινι Ἠρόδ. 3. 65, πρὸς 7. 157· ἰδίως ἐπὶ ἀντιπρὶν ἀντιστοιχίαν μεταβολῶν, κτ.κτ., καὶ αἰ. ἅμα τῇ βροντῇ σεισμὸν ἐπιγενέσθαι ὁ αὐτ. 5. 85· πλώουσι αὐτοῖς χειμῶν, ἐπένετο ὁ αὐτ. 8. 13, πρὸς Θουκ. 4. 3· νύξ ἔπ. Ἠρόδ. 8. 70· νύξ ἔπ. τῷ ἔργῳ Θουκ. 4. 25· ἄνεμος ἐπένετο τῇ φλογί, ἐπικολούθησεν, ἐπιβλήθησεν τὴν φλόγα, ὁ αὐτ. 3. 74· ἀπολ., τοσαύτη ἡ ἐπιφορά ἐπένετο ὁ αὐτ. 8. 96, πρὸς 1. 16· τὰ ἐπιγινόμενα, τὰ κατὰ διαδοχὴν γινόμενα, ὁ αὐτ. 1. 71· οἱ ἡδοναὶ ἐπιγινόμεναι, αἱ ἡδοναὶ ἐπερχόμεναι, Πλάτ. Πολιτ. 574A, πρὸς Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 3. 1.

2) ἐπέρχομαι κατόπιν, παρουσιάζομαι μετὰ ταῦτα, ἐπὶ τῇ ναυμαχίῃ ἔπ. Ἰστιάτος Ἠρόδ. 6. 27, πρὸς Ἀριστοφ. Ἰππ. 136· ἐπέρχομαι, προσβάλλω, ἐπιπίπτω, τινὶ Θουκ. 3. 30, 4. 93· ἀφυστάτοις ἔπ. ὁ αὐτ. 7. 32, πρὸς 3. 108· ἐπὶ νήσῳ, συχν. παρ' Ἰππ., πρὸς Θουκ. 2. 64, Δημ. 946. 14, κτλ.

3) συμβαίνειν, γίνομαι, Θουκ. 5. 20.

4) ἐφίλλομαι, Δημ. 497. 7· τὰ ἐπιγινόμενα, ὁ προκύπτων τόκος, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 5.

5) γίνομαι εἰς τι, θόξῃ ἔπ. ψεῦδος τε καὶ ἀλήθειαν Πλάτ. Φιλ. 37B.

6) προσέτιμαι, πρὸς τι Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 14, 13, κτλ.

ἐπιγινώσκω, Ἰων. καὶ μεταγεν. -γινώσκω: μέλλ. ἐπιγινώσσομαι: ἀδρ. ἐπίνωσκω: πρkm, ἐπίνωσκα. Θιῶμαι, γίνομαι αὐτόπτης μάρτυς πραγμάτων τινος, βλῆπω, διακρίνω, ἴνα πάντες ἐπινώσκωσι καὶ οἷος μαρναμένους Ὀδ. 2. 30· ἐπίνωσκος δ' ἂν ἐκεῖ οὐδένα οὐτε ὀργίζομενον κραυγῇ οὐτε χαίροντα ὕβριστικῶς γέλωτι Σεν. Κύρ. 8. 1, 33, πρὸς Σοφ. Δι. 18· σπαίνω μετὰ γεν., Πινδ. Π. 4. 497· ἴδε ἐν λ. γινώσκω.

II. ἀναγινώσκω, γινώσκω πάλιν, αἱ κέ μ' ἐπινώσῃ Ὀδ. Ω. 217· ὅπως σε μήτηρ μὴ ἐπινώσεται φαιδρῷ προσώπῳ, κῦταξαι νῦν μὴ καταλάβῃ ἡ μήτηρ τὸ μυστικὸν ἐκ τοῦ φαιδρῶν προσώπου σου, Σοφ. Πλ. 1297, πρὸς Πλάτ. Θιατ. 102B.

2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀνεύρεσθαι, ἀνακλύπτω, διακρίνω, ἔργον Διοχῶ. Ἀγ. 1598, πρὸς Θουκ. 1. 132· ἐπινώσῃς ἂν αὐτὴν [τὴν σοφίαν].. οἰκείαν γεννημένην· ὅστις διακρίνῃ αὐτὴν ἂν ἐλπίσῃ οἰκεία εἰς σέ· Πλάτ. Ῥηθῶ. 301B· τοῦμόν ἐπινώσῃς οὐνοῖ· Ἰηλν. Ἐπιγράμ. 308· — περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ἀντ. 980 χωρίου, κεῖνος ἐπίνωσκον ἐπὶ τῶν ψαύων τῶν θεῶν, ἴδε τὴν λέξιν ψαύω.

III. κρίνω, ὁποραοῖκα, ἐπινώσκω, ἀνδρῶν ἀγαθῶν περὶ.. ἀπρεπές τὴ ἐπινώσῃναι Θουκ. 3. 57· τὰ πρόσφρα τοῖς οἰχομένοις ὁ αὐτ. 2. 66· ὁμῆς δὲ τὰ ὑπάρχοντά τε σώζειν καὶ ἐπινώσῃναι μὴδὲν, ὁμῆς δὲ (ἔξυ. οἶοι τ' ἐστὶ) τὰ ὑπάρχοντα σώζειν καὶ ἐπινώσῃναι μὴδὲν, ὁ αὐτ. 1. 70· κτήρην, ἣν αὐτοὶ μεθ' ὅρκου δικασάντες ἐτέροις ἐπένωσαν εἶναι, εἰδῶσαν ἀπόφασι δὲ ἀνῆκεν εἰς ἔτερος, Διον. Ἀλ. 11. 52.

IV. ἐπιδοκιμάζω, ἐκτιμῶ, ἔχω ἐν τιμῇ, ἐπινώσκατε οὖν τοὺς τοιοῦτους Ἰππ. Δ' πρὸς Ἰκρινθ. 18, 18· πρὸς ἐπινώσεις II.

ἐπιγλαυκίζω, ἀντὶ ὀφθαλμοῦ ἐπὶ γλαυκίζοντες μικρὸν ὀφθαλμοὶ I' Κεερ. τ. Α', σ. 541. 4, Εκδ. Βόννης.

ἐπιγλαυκραίνω, καθιστῶ ἐπὶ μᾶλλον γλαυκρον, δηλ. γλαυκῶδες, κολλῶδες, τὸ πνεῦμα πυκνὸν ἐὼν ἐπιγλαυκραίνει τὰ πύρελον Ἰππ. π. Διαιτ. Ὀδ. 386, 29.

ἐπιγλίσχομαι, Παθ., γλίσχομαι, ἐπιθυμῶ ἐπὶ πλῖον, Κλήμ. Ἀλ. 201.

ἐπιγλυκαίνω, καθιστῶ τι ὀσμωδὺν γλυκύν, ἴνα ἐπιγλυκάνω καὶ κατακεράσω τὴν χολὴν Ἰατρ. τ. 14, σ. 277, 12.

II. ἀμεταβ., ὁρμὴν οἶον ἐπιγλυκαίνουσιν, ἔχουσιν γλυκύτητα τινα, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 13, 4.

ἐπιγλυκύω, εἰσα, οὐ, ὀσμωδὺν γλυκύν, [καρπὸς] ὁ μὲν γάρ ἐπιγλυκύς ἐστιν, ὁ δὲ σφόδρα πικρὸς Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 18, 10.

ἐπιγλύφω [ὑ], ἐπιχαράττω, πλοῖα ἐπιγεγλυμμένα Ἠρόδ. (Δ' Μακκ. II°, 29), Ἰαμβλ. Περὶ ρεπε. 107. 25., 126. 3, Ἠτοχ. ἐν λ. ἐπιγραφεῖν.

ἐπιγλωσσίζομαι, Ἀττ. -ττάσσομαι, Ἀπὸ. (γλῶσσα): — λυθορῶ, φλυαρῶ, βλασημῶ, μὴδ' ἐπιτευχθῇ σφόδρα φήμῃ πονηρᾷ μὴδ' ἐπιγλωσσῶ κατὰ Διοχῶ. Χο. 1045· περὶ τῶν Ἀθηνῶν οὐκ ἐπιγλωττήσομαι τοιοῦτον οὐδὲν Ἀριστοφ. Λυσ. 37.

II. μετὰ γεν., ἐκφῶ ὀνειδιζόμενος ἱκανῶς τινός, ταῦτ' ἐπιγλωσσῶ Διός· Διοχῶ. Πρ. 829. — Κεῖν' Ἠτοχ. — ἐπιγλωσσῶ· ἐπισημαίνω διὰ γλῶσσης, Διοχῶ. Ἠρακλείδαις· (Ἀπασπ. Διοχῶ. 72).

ἐπιγλωσσός, Ἀττ. -ττις, ἰδοα, ἡ, σαρκεῖον χονδρῶδες καὶ μυώδες προσεπικυκλῶς εἰς τὴν βᾶσιν τῆς γλῶσσης, χρησιμεύον δὲ νὰ ἐπιπωματίζῃ τὸ στόμιον τῆς σφαχίτης ἀρτηρίας ὅταν μασθῇσῃ ἡ τροφή παραπέμπηται εἰς τὸν οἰσφάγον ὅπως μὴ πίπτῃ τὴ εἰς αὐτὴν τῶν βρωμάτων ἢ τῶν πομάτων, πῶμα γὰρ ἀτρεκέλις ἢ ἐπιγλωσσός Ἰππ. 218. 30· τοῖς μὲν οὖν τετράποσι καὶ ἐναῖσις ἔχει

ἡ ἀρτηρία οἶον πῶμα τὴν ἐπιγλωττίδα Ἀριστ. π. Ἀναπν. 11, π. 2. Ἰστ. 1, 11, 12.

ἐπιγναμπτός, ἡ, ὄν. κεκαμμένος, συνεστραμμένος. εἶχε δὲ ἐπιγναμπτός ἑλικας Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀφροδ. 87.

ἐπιγνάμπτω: μέλλ. -ψω, κάμπτω, λυγίζω, ἠθελε. ἄξει ἐπιγνάμπτω δόρυ Ἰλ. Φ. 178· ἐπιγνάμπτοντο δὲ κῶπαι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 591.

ἐπιγνάμψω, ἐπέγναμψεν γὰρ ὅπαντας Ἥρη λισσομένη Ἰλ. Β. 14· ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ Δ. 569· ἐπιγνάμπτει νόον Ἰσθλῶν 1. 514 (510). — Καθ' Ἡσύχιον «ἐπιγνά(μ)ψω» ἐπικλῶσκα καὶ «ἐπιγνά(μ)ψαα» ἐπικατακλῶσκα. συμπελασα. συγγνάσκα. — Μέσ., Νικ. Ἀλεξ. 363.

ἐπιγνάπτω, ἐπισκευάζω, ἀπεργάζομαι, καθιστῶ, ἀλλὰ νῦν φιλοσοφῶ ἔοικεν ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας Λουκ. Δραπέτ. 28.

ἐπιγνάφω, ὡν. ἐπεσκευασμένος, Σουίδ. ἐν λέξει παλιναίρετα, Πολυδ. Ζ'. 77· πρὸλ. δευτεροουργός.

ἐπιγνοφῶ, ἐπισκοπίζω, Γεώργ. Πισιδ. Ἀκρ. 2. 291, σ. 12.

ἐπιγνώμη, ἡ, «συγγνώμη» δι' ἀγνοίας· Ἡσύχ.

ἐπιγνώμονεω, εἶμαι ἐπιγνώμων, διαιτητής, Ἐπιγρ. Μαντιν. παρὰ Ροσσ. 1. 4, 9.

ἐπιγνώμονικός, ἡ, ὄν. δοκιμαστικός, Ἡσύχ. Πρεσβ. Ὀμιλ. α. 986C.

ἐπιγνώμοσύνη, ἡ, φρόνησις, Ἐβδ. (Παροιμ. 15', 23), Ἐκκλ.

ἐπιγνώμων, ὁ, ἡ, διαιτητής, κριτής, μετὰ γεν. πρᾶγμ., Πλάτ. Νόμ. 828B, πρὸλ. 847C, 867E, Σουλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκ.) 3641b, Πλουτ. Κἀμύλλ. 18· τὸν βασιανιστὴν Μνησικλέα ἐπιγνώμονα τῆς τιμῆς εἶναι τοῦ παιδός, ἐκτιμητὴν τῆς ἀξίας τοῦ δούλου, Δημ. 978.11.

II = συγγνώμων. τινὶ λόσχ. 4. 70.

III = γνώμων, «ἐπιγνώμων» ἀντὶ τοῦ ἐπισκόπου, Ἀνισίας ἐν τῷ περὶ τοῦ Σηκοῦ (7. 25)· Ἀρποκρ., ἴδε τὴν λέξιν γνώμων 1, καὶ πρὸλ. Α. Β. σ. 228. 23.

ἐπιγνωρίζω: μέλλ. Ἀστ. -ῖω, καθιστῶ τι γνωστὸν διὰ σημείων, ἐπιγνωρίζουσαι (αἱ χύνες) ἀληθῆ εἶναι ταῦτα Ξεν. Κυν. 6. 23.

ἐπιγνωρίσμος, ὁ, ἀναγνωρίσμος, Ἡεὺδ.-Ἀθανάσ. IV. 612A, Ἀναστ. Σιν. 720B.

ἐπιγνωσία, ἡ, = ἐπιγνώσις. Ἰωσήφ Θεσσαλον. ἐν Grotseri Ὀμπ. τ. 2, σ. 88.

ἐπιγνώσις, ἡ, ἐξέτασις, ἔρευνα, Πολυδ. 3. 7, 6., 31, 4.

2) γνῶσις πράγματός τινος, μουσικῆς Πλούτ. 5. 1145A· δι' ἀγνοίας, τῶν σφραγίσαν ἐπιγνώσιν Ἡρωδιαν. 7. 6. 7: — ἐντελής, πλήρης γνῶσις, Ἐπιστ. π. Ἰωμ. 1, 2, καλ. ἔχον ἐν ἐπιγνώσει αὐτοῦ α', 28, καλ.

II = ἀναγνώσις, μετὰ τὴν ἐπιγνώσιν Διόδ. 17. 114.

ἐπιγνώστέον, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ ἐπιγινώσκειν, δεῖ ἐπιγινώσκειν, Νικομ. Ἀριθμ. 2. 6, 2.

ἐπιγνώστικός, ἡ, ὄν. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰκανότητα τοῦ ἐπιγινώσκειν, μετὰ γεν., Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 3, 4, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 285. 40.

ἐπιγνώστος, ὡν. γνωστός, οὐκ ἔσται ἐπιγνώστος ἐ. λαφ. αὐτοῦ Ἐβδ. (Ἰδὲ III', 19).

ἐπιγνώσις, Ἐπ. γ' πληθ. ὑποτ. αὐρ. δ' τοῦ ἐπιγινώσκειν.

ἐπιγνώγυζω, γυγύζω διὰ τι, Κλήμ. Ἀποστ. Διατάχ. 3. 19, Γενέσι. 7. 17, Ἡσύχ. ἐν λ. ἐπιτερύζουσιν.

ἐπιγνομφῶ γομφῶ, συναρμῶζω, συνδέω διὰ γόμφων, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA. I 282.

ἐπιγδομφώσις, ἡ, συναρμότης, σύνδεσις διὰ γόμφων, Φωτ. Ἀμφιλοχ. σ. 155, ἔκδ. Σ. Οἶκ.

ἐπιγνάττειν, τὸ, ἐστράγγωνον χρυσόκεντρον ὕψωμα ὅπερ κρεμῶνται ἐκ τῆς ζώνης ἐπὶ τοῦ δεξιῦ γόνατος οἱ ὀρχηρεῖς ὅταν λειτουργῶσιν ἐπ' αὐτοῦ συνήθως εἶναι ἀπεικονισμένη ἢ βάπτισις ἢ ἡ ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος ἢ ἄλλο τι. Ἐπιγνάττειν δύναται νὰ φέρωσι λειτουργούντες οὐ μόνον ὀρχηρεῖς, ἀλλὰ καὶ ὀρχηκανδρίται, οἰκονόμοι καὶ πρωιερεῖς. Ἰδε Λειτουργικὴν ἐν τόπῳ.

ἐπιγνοῦναι, ἡ, (γόνυ) τὸ ἐπὶ τοῦ ἄρμου τοῦ γόνατος ὅσπου, τὸ ἄλλως μύλη λεγόμενον, Γαλῆν. ε. 14. σ. 796. 17, τ. 19. σ. 99. 13, Μελίε. ἐν Ἀνεκδ. Κραμβίου τ. 3. σ. 128, 26.

II. ἔνδυμά τι μέγρι γόνατος διχρον, Πλουτ. παρ' Εὐστ. Ἰλ. 976. 14.

ἐπιγνόνειν, τὸ, μουσικὸν ὄργανον ἔχον 40 χορδὰς τεθειμέναι· κατὰ ζεύγη ὡς ἐν τῷ ὄργανῳ τῷ καλουμένῳ μάγχαδεις. «ἐπιγνόνειν» δὲ κέκληται μὲν ἀπὸ τοῦ εὐρόντος, ὁ δ' Ἐπιγνόνος ἦν γένει μὲν Ἀμυρακίῳ, τιμῇ δὲ Σικυωνίῳ, πρῶτος δὲ ἐπιχρούσας ἄνω πλῆκτρον· τὸ δὲ ἐπιγνόνειν ἔχει χορδὰς τεσσαράκοντα· Πολυδ. Δ'. 59· «μνημονεύει δὲ Ἰδῶς καὶ τοῦ ἔπιγνόνειν, ὃ νῦν εἰς φαλῆθρον ὄργανον μετασχηματισθέν διασφῆζει τὴν τοῦ χρησαμένου προσηγορίαν» Ἀθῆν. Δ' 183C.

ἐπιγνοῖν, ἡ, αὔησις, ἀνάπτυξις, ἐπ. λαμβάνω, γίνομαι μεγαλειότερος, αὐξάνομαι, ἐπιγνοῖν λαμβάνει καὶ πολλοπλασιασμόν Πλουτ. 2. 506P· εἰς ἐπιγνοῖν κακίας μελλόντος, εἰς ἀναγεννησιν μεγαλειότηρας κακίας, Λουκ. Τιμ. 3· — ἐνιαυτοῦ ἐπ., ἡ τοῦ ἔτους παραγωγή, Πλουτ. Φάβ. 4.

2) γόνος, γένος (τῶν ἱππῶν τοῦ Διομήδους), ὅν τὴν ἐπιγνοῖν συνέδῃ ἐταμεῖναι μέ-

χρι τῆς Ἀλεξάνδρου βασιλείας Διόδ. 1. 15· ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἐβδ. (Β' Παρ. 144', 16).

ἐπιγνόνος, ὁ, ὁ ἐπιγνόνεος, ὁ μετὰ τινα λαθῶν ὑπαρξῶν, ἐπὶ διδύμῳ ἐμβρύων, τὴ μετὰ τὴν πρῶτον συλληφθέν ἐν τῇ μήτρᾳ, ἐπιγνοῖν δὲ τῷδε τῷ τρόπῳ γίνεσθαι Ἰππ. π. Διάει. τὸ Α', 349.

II. ὡς οὐσιαστ., ἐπιγνόνος, οἱ, ὁπότεροι, μεταγενέστεροι, Αἰσχύλ. Θίβ. 903· ἐπὶ μελίσσων, Ξεν. Οἶκ. 7, 34.

2) οἱ Ἐπιγνόνες, οἱ υἱοὶ τῶν ἐπὶ ἀρχηγῶν οἵτινες ἔπεσον κατὰ τὴν πρῶτον πόλεμον ἐναντίον τῶν Θηβῶν, Πινδ. 11. 8, 60, ἴδε Ἡρόδ. 4. 32, Βενελεύου Ἐπιστ. πρὸς Mill σ. 62 κέξ.

6) οἱ Ἡρακλείδαι, Ἐκκατ. 253.

γ) οἱ διδάσχοι τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, Διόδ. 1. 3, καὶ αὐτοὶ Wess. τῷ «πυγνόνος καὶ ἑλλῶν» Ἐπιγρ. 781. 8.

3) ὁ μετὰ τὸν νόμιμον κληρονόμον γεννηθεὶς. Πλάτ. Νόμ. 740C, 929C· πρὸλ. παρὰ Ξεῦ.

ἐπιγνουναίτις, ἰδος. ἡ, Ἰων. ἀντὶ ἐπιγονατίτις. Ἰππ. 279. 30.

ἐπιγνουνίδις, ὡν. (γόνυ) ὁ ἐπὶ τοῦ γόνατος, τὰ δ' (αἱ) ὦραι καὶ ἡ Γ' ἢ ἐπιγνουνίδιον καθηκόμενα βρέφος αὐτοῖς, νέκταρ ἐν χεῖλεσι καὶ ἀμβροσίαν στάσει, αἱ δὲ ὦραι καὶ ἡ Γ' ἢ ἐπὶ τοῖς ἑαυτῶν γόνασι θεῖσθαι τὸν Ἀρισταῖον καὶ θαυμάσασθαι τὸ βρέφος ἐνστάξουσιν τοῖς χεῖλεσι νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν (Σχολ.). Πινδ. 11. 9. 107.

ἐπιγνουνίς, ἰδος. ἡ, (γόνυ) τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ γόνατος μέρος, ὁ μέγας ρυτίς τοῦ μηροῦ, θεωρούμενος ὡς σημεῖον ἰσχύος καὶ ἀκμῆς, καὶ κεν ὅρῳ πίνων μεγάλην ἐπιγνουνίδα θεῖτο, ἦμεν κάμη στίβαρος μέρους. Ὁδ. Ρ. 225· οἶον ἐκ βακένων ὁ γέρον ἐπιγνουνίδα φαίνει Σ. 74, πρὸλ. 67, Ἡεὺδ. 26. 34, Λουκ. Ἡρακλ. 8, Ἀλκιφρων 3. 19.

II = ἐπιγονατίτις, τὸ ἐπὶ τοῦ ἄρμου τοῦ γόνατος ὅσπου, Ἰππ. π. Ἀρρ. 833· = τὸ γόνυ, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 875.

ἐπιγράδδην, Ἐπιγρ., (ἐπιγράφω) πῆχυν ἐπιγράδδην βάλε χειρὸς, «ἄχρι τοῦ ἐπιέσαι μόνον τὸ δέρμα» (Θ. Γαζ.), Ἰλ. Φ. 166· πρὸλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει ἐν εἴδε γραμμῶν, Ὀρε. Αἰθ. 359.

ἐπιγραμμία, τὸ, (ἐπιγράφω) ἐπιγραφὴ, Εὐρ. Τρω. 1101· ἰδὲ ἐπὶ ἔργου τέχνης ἢ ἀπειρώματος ἢ ἐπιγραφῇ τοῦ ἡδόμενος τοῦ ποιήσαντος ἢ ἀπειρώματος, Ἡρόδ. 5. 59, 7. 228, Θουκ. 11. 54, 59· — ἀκούσθως, ἐπειδὴ τὰ ἐπιγράμματα ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἥσαν ἔμμετρα (πρὸλ. Ἡρόδ. καὶ Θουκ. ἐνθ' ἀντιπ.), ἡ λέξις ἔλαβε τὴν σημερινήν αὐτῆς σημασίαν δηλοῦσα βραχὺ ποίημα συνήθως ἐν μέτρῳ ἐλεγειακῇ, δεῦρ ἐκτίθεσθαι περιληπτικῇ καὶ γλαφυρῇ εὐφρείᾳ τι διακείμενον ἢ γεγενημένον μνήμης· συγγένεις ἐπιγράμματα καλοῦνται καὶ αἱ ἔμμετροι ἐπιτύμβιοι ἐπιγραφαί, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 646. 1 κ. ἀλλ. — Ἡ Ἑλληνικὴ Ἀνθολογία περιέχει περὶ τοῦ 4500 πεποιημένα ὑπὸ 300 περίπου ἐπιγραμματοποιῶν.

2) ἐπιγραφὴ τις πρὸς διαμνημόνευσιν συμπάντος τοῦτος καλ., Δημ. 491. 4· ἐντεῦθεν = ἐπιγραφὴ 1. 2, Ἀππ. Καρχηδ. 94.

3) ὄνομα ἢ ἐπιγραφὴ βιβλίου, Ἀλεξ. ἐν Ἀλίνῳ 1. 4 καὶ 10, Διοκ. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 8. 8, καλ. «εἰκόνας, Αἰλ. Πισκ. Ἰστ. 9. 11.

4) ἔγγραφος ἐκτίμησις ἢ ἀπαίτησις ἀποζημιώσεως, Δημ. 985. 11, Ἀριστ. Ρητ. 1. 13, 9.

ἐπιγραμματοῖς, κάμνω εἰς τινα ἐπιγράμμα, τινά, μνημονεύεται ἐκ τοῦ διωγ. Α.

ἐπιγραμμάτιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἐπιγράμματος, Πλουτ. Κἀμιν Πρεσβ. 1.

ἐπιγραμματοστῆς, οὗ. ὁ, = τῷ ἱπομ., Ἀπολλινάρι. Σιδώνιος ἐν ἐπιστ. 4. 1.

ἐπιγραμματογράφος, ὡν. ὁ γράφων ἐπιγράμματα, Ἀνθ. 11. 7 715 (ἐν τῇ ἐπιγραφῇ).

ἐπιγραμματοποιός, ὁ, ὁ ποιῶν ἢ γράφων ἐπιγράμματα, Διογ. Α. 6. 14.

ἐπιγραπτέον, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ ἐπιγράφω, δεῖ ἐπιγράφειν, Θ. Στουδ. Βιβλ. Πατρων, ἔκδ. Μαί. τ. VI. σ. 372.

ἐπιγράφεος, ἡ, ὁ, ὁ ἐπιγράφων ἐν Ἀθῆναις, ἡ γραμματεὺς ὁ καταγράφων τὰς περιουσίας, τοὺς φόρους καλ. τῶν πολιτῶν, «ἐπιγραφεὺς» οὗτοι τὰ ὑφελόμενα ἐπ' ἐκάστου ἐκάστου ἔγραψαν, καὶ τοὺς οὐκ εἰσφέροντας εἰσήγαγον εἰς τὸ δικαστήριον, ἐπιγράφον δὲ καὶ τὰ τιμήματα ἐκάστοις κατὰ τὴν ἀξίαν, καὶ ἐν ταῖς σιτοδοσίαις ἐγίνον ο σίτου ἐπιγραφεῖς ὡς Ἀντιφῶν· Πολυδ. Η'. 103, Α. Β. 254· — ἰσαύτως, ὁ καταγράφων τοὺς φόρους τῶν ὑποτελῶν πόλεων, Ἀρποκρ. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιγραφεὺς» ζωγράφος.

ἐπιγράφῃ, ἡ, ὡς καὶ νῦν, στηλῶν Θουκ. 2. 43· — ἐπιγραφῇ βιβλίου, Πολυδ. 3. 9, 3, καλ.

2) ἡ τιμὴ ἢ δόξα πράξεώς τινος, μὴ συμβῆ τὸν ὑ στρατηγὸν ἐκ τῆς Ρώμης φθάσαντος τὴν ἐπιγραφὴν τῶν πραγμάτων λαβεῖν Πολυδ. 1. 31, 4, καλ., πρὸλ. Wessel. Διόδ. 16. 50.

II. ἐν Ἀθῆναις, καταγραφὴ τῶν ὀνομάτων καὶ τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν, Ἰσοκ. 48. 31· ὁ φόρος ὁ ἐπιβαλλόμενος διὰ τῆς τοιαύτης καταγραφῆς, Ἰσοκρ. 367A.

ἐπιγράφω [α]. μέλλ. -ψω, ἐπιέω, ἀκρότατον δ' ἀρ' ἐιστός ἐπέγραψε χροά φωτός Ἰλ. Δ. 159· οὐτάων σάκος εὐρύ· οὐδ' ἐδύναντο εἰσὼ ἐπιγράψαι τέρενα χροά υγιεῖ χαλκῷ Ν. 553· νῦν δέ μ' ἐπιγράψας τὰροδν πόδες εὐχεται αὐτὸς Α. 388, πρὸλ. Ὁδ. X. 280.

2) χαράττω σημεῖον τι ἐπ' αὐτῷ εἰς τι, ὅς μιν (τὸν κληρὸν) ἐπιγράψας κυνέη βάλε, γραμματεῖς

ἵππον, νὰ δείξωσιν εἰς αὐτοὺς πάντα τὸν περὶ στρατὸν καὶ τὸ ἱπ-
πικόν, ὃ αὐτ. 7. 146. ἰδίως ἐπὶ τῶν προσωπικῶν προσόντων τινὸς ἢ
τῆς ἱκανότητος αὐτοῦ εἰς τι, ἐπιδεικνύσθαι δύναμιν Ἀνδοκ. 30.
45. σοφίαν, ἀρετήν, πονηρίαν, κτλ., Πλάτ. Φαίδρ. 258A, κ.
ἀλλ., πρὸλ. Ἰσοκρ. 396B, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 16. 6) ἐπιδεικνύ-
μαι λόγον, ἐπιδεικνύω τὴν εὐχλωσίαν μου ἐν ῥητορικῷ λόγῳ,
Πλάτ. Ἀρχ. 179E. ἐπιδεδίξαι . . . ἅττ' ἐδίδασκες, δεῖς δὲ γίγμαι ἐκεί-
νων ἃ ἐδίδασκες, Ἀριστοφ. Νεφ. 935. — ὁ πολ., κάμνω ἐπιδείξιν,
ἐπιδεικνύω τὰς δυνάμεις μου, ἐπεδείκνυτο τοῖς λωποδύταις
Ἀριστοφ. Πάτερ. 771. ἐπὶ ῥητορικοῦ διδασκάλου ἀγορεύοντος ἢ διδά-
σκοντος, Πλάτ. Φαίδων 235B, πρὸλ. Εὐθύδ. 274D, Γοργ. 447. ἐπὶ
ἐπιδεικτικῶν ῥητόρων, Ἀριστ. Ρητ. 2. 18, 2. ἐπὶ μουσικοῦ, Δίλ.
Ποικ. Ἰστ. 9. 36. πρὸλ. ἐπιδεικτικὸς, ἐπιδείξας 1. II.
δεικνύω, δηλῶ, τινὶ τὴν αἰτίαν Πλάτ. Φαίδ. 100B. ἐπ. αὐτήν,
ἣτις ἐστὶν Πλάτ. Κριτ. ἐν «Φάωνι» 1. 5. ἐπ. ὡς . . . , δεικνύω,
ἀποδεικνύω ὅτι . . . , Ἀριστοφ. Ὀρν. 483, Λυσίας 92. 9. ὅτι . . . Πλάτ.
Πολ. 391E, κτλ. — μετὰ μετοχ., ἐπ. πάντα ἐόντα μεγάλα
Ἡρόδ. 1. 30. ἐπιδ. τινὰ φονέα θύτα, δεικνύω, ἀποδεικνύω ὅτι
ἐνκαί τις φονεὺς, Ἀντισφῶν 111. 43, πρὸλ. Σοφ. Πη. 1453, Ἡρόδ. 1.
30, Θουκ. 3. 64. ἐπιδεικνυμί τινα ζωροδοκῆσαντα, ὅτι ἀπέθε-
τις θῶρα, ὅτι ἐμωροδοκῆσεν, Ἀριστοφ. Ἰππ. 832. ἐπιδείξω σε ταῦτα
συννομολογούντα Πλάτ. Εὐθύδ. 295A. ψυχὴν ἐπ. πρεσβυτέρων
οὖσαν τοῦ σώματος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 892C. ἐπ. αὐτὸν φεδερὸν
(ἐξυπ. ὦν) Ἀντισφῶν 125. 3. ἐπεδείχθησαν βελτίους θύτες
Ἰσοκρ. 70E, πρὸλ. 381B. — ἐν Ξεν. Ἀπομν. 2. 3. 17, κινδυνεύ-
σεις ἐπιδείξει χρηστὸς εἶναι, τὸ ἀπαρ. φαίνεται ὑποδουλῶμαι.
ἴδε Cohet Nov. LI, σ. 634. 2) ἀπολ., ἐπιδεικνύω, παρ-
χωίν πληροφώρας, ὑποδεικνύω, Ἀριστοφ. Ἰππ. 349. 3) Μέσ.,
ἐργῶ ἐπεδείκνυτο, ὅτι . . . Ξεν. Ἀν. 1. 9, 10. μετὰ μετοχ., ἐπ.
ὑπερθέων Πλάτ. Νόμ. 648D.

ἐπιδεικνέον, ῥήμ. ἐπίθ. τοῦ ἐπιδεικνύμαι, δεῖ ἐπιδεικνέαι,
Ξεν. Κυν. 10. 21, κτλ.

ἐπιδεικνύω, ἔρετ., ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιδείξω ἑμαυτὸν, νὰ ἐπιδειχθῶ,
Ὀριγέν. 1. 1036B, C. Ἀλέξ. Ἀλ. 569C, Κύριλλ. Ἱερ. 561A, Ἡσύχ.
ἐπιδεικνύω, ἢ ὦν, κατὰλληλος πρὸς ἐπίδειξιν, ἡθους καὶ
πάθους Δουκ. π. Ὀρχ. 35. ἢ ἐπιδεικτική, ἐπιδείξις, λατ. ostensi-
vativus, Πλάτ. Σοφ. 224B. 2) ἐπιδ. λόγοι, λόγοι πρὸς ἐπι-
δείξιν, δηλ. ἐντεχνά ἐγκώμια, πανηγυρικοί, λόγοι δικανικοί, κ.τ.τ.,
ἵον εἴναιτο χρῆσις μετὰ τῶν Ἀθηναίων διδασκάλων ῥητορικῆς, καὶ
ὡν ὁ Ἰσοκράτης παρέχει τὰ ἅριστα παραδείγματα, Δημ. 1101 ἐν
τελ., κτλ., πρὸλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 3, 3 κέξ. ὁ ἐπιδεικτικὸς, ῥήτωρ
ἀγορεύων πρὸς ἐπίδειξιν, αὐτοῦ 1. 3. 4. — Ἐπίρρ. — κῶς, Πλούτ.
Λούκυλλ. 11. ἐπ. ἔχειν Ἰσοκρ. 43B.

ἐπιδείξιν, ἴδε ἀπαδείξιν.

ἐπιδείξις, ἴων. ἐπιδείξις, εἰς, ἢ, τὸ ἐπιδεικνύειν, γνωστὸν
ποιεῖσθαι, τοῦτο ἐς ἐπ. ἀνθρώπων ἀπικέτο, ἐγένετο περιδύ-
των, Ἡρόδ. 2. 46. 2) τὸ παρέχειν τι ὅρῳ πρὸς ἐπίδειξιν, ἐπι-
δείξις, καὶ εἰς τοὺς ἄλλους Ἑλλήνας ἐπιδείξιν μάλλον εἰκα-
σθηταί τῆς δυνάμειος . . . ἢ ἐπὶ πολεμίου παρασκευῇ Θουκ.
6. 31. ἐπ. ποιεῖσθαι, ἐπὶ στρατιωτικῆς ἐννοίας, ὁ αὐτ. 3. 18. ἐλ-
θεῖν εἰς ἐπιδείξιν τινι Ἀριστοφ. Νεφ. 269, πρὸλ. Ξεν. Ἀπομν.
3. 11, 2. ἐπ. ποιεῖσθαι τῆς σοφίας Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11, 10.

3) ὡς, λόγων ἐπ. ποιεῖσθαι Δημ. 319, 9. καὶ ἀπολ.,
ἀγρεύσεις πρὸς ἐπίδειξιν, ἀπαγγέλλω, Θουκ. 5. 42, Πλάτ. Γοργ.
447C. ἐπ. ποιεῖσθαι Ἰσοκρ. 44A, 85D, Πλάτ. Φαίδρ. 99D, κλ.
II, παράδειγμα, λατ. specimen, ἐπιδείξις Ἑλλάδος, παρά-
δειγμα εἰς τὴν Ἑλλάδα, Εὐρ. Φοίν. 871. ἐπιδείξιν ποιεῖσθαι τινι
ὡς . . . , παρέχει σημεῖον ἢ ἀποδείξιν ὡς . . . , Δισχίν. 7. 23.
ἐπιδεδειγμένω, μετὰ ἐν γένμα λαμβάνω καὶ ἄλλο γένμα, ἣν δὲ
ἐπιδεδειγνῶσαι Ἰππ. περὶ Ἀρχ. Ἱητρ. 12, π. Διαίτ. Ὁξ. 388.
II, ἐσθίω τὴν δευτέραν ἔδεσσαν, τούτων δὲ ἂν ἡ παχὺς
θύσας ἐπιδειπνεῖς Ἀριστοφ. Ἰππ. 1140, Ἑκκλ. 1178. λαμβάνω
ἐπιδόρπιον, ἐπιδόρπισσασθαι ὃ ἔλεγον τὸ ἐντραγεῖν καὶ ἐπι-
δειπνῆσαι Ἀθήν. 640F.

ἐπιδεδειπνέω, ὦν. μετὰ τὸ δεῖπνον, καὶ διὰ τοῦτο ὅμην ἐπι-
δειπνέω ἀφῆγμαι Δουκ. Λεξίρ. 9.

ἐπιδεδειπνός, ἴδος, ἢ, — τῷ ἐπομ., Ἀθήν. 658E, 664E, F, πρὸλ.
Μαρτιν. 11, 32, Σουζ. Μακ. Διήλ. σ. 39 κέξ.

ἐπιδείπνω, τὸ, τὸ περὶ τὸ τέλος τοῦ δείπνου διδόμενον ἔδεσσαν,
καὶ εὐθὺς περιεφέρετο περὶ δεικνύει ὕλη καὶ χήνεια ὅπλα καὶ τρύφη
πλακούντων τὸ δὲ ζωοῦν δειπνῶσι οἱ μὲν Ἀττικοὶ πρηνήρηνον
ἐπιδόρπιον, οἱ δὲ Δωριεῖς ἐπείκλον, τῶν δὲ ἄλλων Ἑλλήνων οἱ
πλείστοι ἐπιδείπνω (διάρ. γρ. ἐπιδείπνω) Ἀθήν. 664E, κτλ.

ἐπιδείπνω, λαμβάνω τὸ δέκατον, Ἰλῶσσ.

ἐπιδείπνω, ἢ ὦν, περιέχω ἕνα ἀκέραιον (1.1), ἀριθμὸν καὶ
ἐν δέκατον (1.1), ἰάμβ. ἐν Νικομ. σ. 76. II, εἰς ἐν τῶν
δέκα — τὸ ἐπιδείκτω, τὸ ἐν δέκατον, παρ' Ἀνδοκ. 17. 7, Ξεν.
Ἑλλ. 1. 7, 10, Δημ. κλπ. ἐπ. τόκοι, εἰκοσι τοῦ 1/10 — 10 τοῖς
ἐκατόν, Ἀριστ. Ρητ. 3. 10, 7, Οἰκ. 2. 4, 4. — πρὸλ. ἀπείριτος.

ἐπιδεικνέον, ῥήμ. ἐπίθ. δεῖ ἐπιδείκνυμαι, Πλούτ. 36. 3, 4.

ἐπιδεδεικνέον, ἢ ὦν, ἀρμόδιος, κατὰλληλος νὰ ἔχη, Στράβ. 163.

2) ἐπιδεδεικνέος, ὡς νῦν, λατ. carax rei, πᾶν τὸ ἐπιδεδεικ-
κὸν τοῦ γενέσθαι Πλούτ. 2. 1055C. — Ἐπίρρ. — κῶς, αὐτοῦ 28E,
ἐπιδεδεικτω. ὅρος, ὁ, ἐπίθ., ὁ δυνάμενος νὰ ἐπιδεδειχθῇ, ἐπιδεδει-
κός, ἰσάρας ἢ Ἀρέσας Πύλαγον. παρὰ Στράβ. ἐν Ἑκλογ. 1. 85D.
ἐπιδεδεικνέος, Πλάτ., τίθεμαι ἐπὶ τὴν ὡς δέλεαρ, Διόδ. 1. 35.
ἐπιδέμα, τὸ, = ἐπιδέσμα, τὸ, ἐπιδέσμος, Ἐπιφάν. 1. 512B.
ἐπιδέμνιος, ὦν. (δέρμινος) ἐπὶ τῆς κλίνης ἢ ἐπὶ τῶν σκεπασμά-
των τῆς κλίνης, ἐπιδέμνιος ὡς πέσοιμι ἔς εὐνάν Εὐρ. Ἑκ. 927.
ἐπιδέμω, κτλ. τι ἐπὶ τινος. οὕτως ἐν τῷ Μέσ., τινὶ τι Ὀππ.
Κ. 4. 121.

ἐπιδένδριος, ὦν. (ζένδρον) ἢ ἐπὶ τοῦ δένδρου ὦν, ἐπὶ οὐκον
μὴ κοπέντος εἰσέτι ἐκ τοῦ δένδρου, Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24 (393).

ἐπιδένω, καὶ ἐπιδέννω = ἐπιδέω, Σύμμαχ. ἐν Ἱστορ. Δ', 6,
Ἀποστ. Διατ. 2. 20, Κ. Πορφυρ. Ἑκθ. Βασ. Τξ. 328, 21.

ἐκιδέξ, ὁ, ποτήριον ἀνυπόκινουμένου. ἐπιδέχα· (τὰ χειρόγρ.
-δία)· σκύφον τὸν μὴ κενόν Ἡσύχ. — ὁ Ἑρμῆαν. ὁλεῖ ἐπιδέχ·
ἀθλῶν (ἀντὶ τοῦ ἐπὶ δέκ' ἀθλῶν τῶν ἀντιγράφων) ἐν Δισχύν. Ἀγ.
1573 (1605 Δινδ.), ἐνθα ὁ Νηλεΐδης διορδοῖ· ἐπὶ θυσαθλίῳ, ὃ
δὲ Wecklein αὐτὸν θύτα μ' ἀθλίῳ.

ἐπιδεξέομαι, Μέσ., μετὰ δεξιόσεως δεχέσθαι, εὐρίσκω ἀπό-
λαυσιν ἐν τινι, Ἀναξίμανδρ. παρὰ Διογ. Λ. 2. 4.

ἐπιδεξίος, ὦν, πρὸς τὰ δεξιά, δηλ. ἐξ ἀριστερῶν πρὸς δεξιά:

1. ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον κατ' οὐδ. πληθ., ὡς ἐπίρρ.,
ὄρνυσι' ἐξέλιξ ἐπιδέξια . . . ἀρξάμενοι τοῦ χώρου θένεν τέ
περ οἰνοχοεῦσι, ἀνίστασθε κατὰ σείραν, ἀρξάμενοι ἐξ ἀριστερῶν,
ἐκ τοῦ μέρους ὅθεν ὁ οἶνοχόος οἰνοχοεῖ, Ὁδ. Φ. 141, Πλάτ. Συμμ.
214B. πίνειν τὴν ἐπιδέξια (ἐξυπ. κύλικα) Εὐπολ. ἐν Ἀδελφ.
33, πρὸλ. Ἀναξάνδρ. ἐν Ἀγροίκους 1. 3, Ἀθήν. 463F κέξ. —
ἐντεῦθεν, εὐοίωνος, αἵσιος, ἀστράπτων ἐπιδέξια (ἐρμηγεύμενον
ὕπ' τῶν ἀκολουθῶν λέξεων: ἐναίσιμα σήματα φαίνων) Ἰλ. Β.
353. ἐπιδέξια χειρὸς Πινδ. 11. 6. 19, Θούκρ. 25. 18. — ἐν ἰσχυρῇ
ἀντιθέσει ἐγράφετο διηρημένως, ἐπὶ δεξιά, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ
ἐπὶ ἀριστερά, Ἰλ. Η. 238, Πλάτ. Θεαιτ. 175E. ἀλλ' ἡ φράσις,
τὰ ἐπιδέξια ἀντιτίθεται τῇ τὰ ἐπαριστερά, Ἡρόδ. 2. 93, πρὸλ.
4. 191, 6. 33. 2) μεθ' Ὀμηρον ἡ ἐννοία τῆς κινήσεως πρὸς . . .
ἐξέλιπε (πρὸλ. ὅμως Ἀριστοφ. Νεφ. 937), καὶ ἡ λέξις καθήνησε
νὰ σημαίνει δεξιός, κατὰ τὴν δεξιὰν χεῖρα, ἐπιδέξια εἰς τὸν
Πόντον εἰσπλύνοντι (ἐνθα νῦν γράφεται διηρημένως ἐπὶ δεξιά),
Ξεν. Ἀν. 6. 4, 1, κτλ. τὰ ἐπιδέξια, τὰ δεξιά μέρη, ἢ δεξιά πλευ-
ρά, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1493. II, ὡς ἐπίθ. ἐπὶ πρσ., ἐπιδέξιος,
ἐπιτήρσις, ἱκανός, εὐρύς, Δισχίν. 25. 21, Ἀριστ. Ἱστορ. Ν. 4. 8, 5.
μετ' ἀπαρ., ἐπιτήρσις εἰς τὸ νὰ κάμῃ τι, 2. 4. 13. ἐπ. πρὸς τὴν
Πολύδ. 5. 39, 6. περὶ τὴν Πλούτ. Διμήλ. 37. — Ἐπίρρ. ἐπιδέξια,
μετὰ δεξιότητος, εὐστόχως, ἐπιτηδέως, εὐρυῶς, Ἀναξάνδρ. ἐν
Ἀδελφ. 2, Νικόμ. ἐν Ἑλλαιθία 1. 27, Πλάτ. Πολ. 420E. καὶ
ἐπιδέξιος, Πολύδ. 3. 19, 13, 4, 35, 7, κτλ. 2) τοιχερός,
εὐτοχεύς, τύχη διαδ. Ἑκλογ. Πατ. σ. 5. — πρὸλ. ἐνδεξίος.

ἐπιδεξίωτης, ητος, ἢ, ὡς καὶ νῦν, δεξιότης, ἐπιτηδέωτης,
εὐφυῖα, Δισχίν. 34. 20, Ἀριστ. Ἱστορ. Ν. 4. 8, 5, κτλ. ἐν τῷ πληθ.,
Πλούτ. 2. 41B.

ἐπιδέξιος, ιος, ἢ, ἴων. ἀντὶ ἐπιδεξίος, Ἡρόδ. 2. 46.

ἐπιδέρις, ἐπιδέρρις, ἐπιδόρις, ἐν Πολύδ. Β', 174, πλημμ.
γράφ. ἀντὶ ὑποδόρις.

ἐπιδέρκωμαι, ἀποθ., βλέπω, παρατηρῶ προσέτι, καὶ νῦν τὰ δ',
αἱ κ' ἐθέλησ', ἐπιδέρκεται, οὐδέ ἐ λήθει Ἡσ. Ὀργ. κ. Ἱμ.
266, 1. 760, κτλ. παρ' Ὀμ. μόνον ὡς ἔλεξ. γράφ. ἐν Ὁδ. Λ. 16.

ἐπιδέρκωτος, ὦν, ὁρατός, τινὶ Ἑμπεδ. 42.

ἐπιδερμαίτις, ἴδος, ἢ, — τῷ ἐπομ., Ἑρμῆαν. σ. 242 ἐν λέξει
λέμμαι = πύσθη, Θεοφ. Πρωτοσπαθ. σ. 902.

ἐπιδερμῆς, ἴδος, ἢ, (δέρμα) ὡς καὶ νῦν, τὸ ἐπὶ τοῦ κυρίου
δέρματος λεπτόν δέρμα, ἐπιδερμῆς, Ἰππ. 240. 33, κτλ. II, ὃ
ὅμην ὁ συνδένων τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν τῶν ἐνδόνων πετηνῶν,
Ἀριστ. παρὰ τῷ Σχολιαστῇ τῆς Ἰλ. Β. 460.

ἐπιδέσας, εως, ἢ, (δέω) ἐπιδέσις, ὡς καὶ νῦν, Ἰππ. π. Ἀρόρ.
791 κέξ., Κερ. Τρωμ. 904.

ἐπιδέσμα, τό, = ἐπιδέσμος, Ἰππ. περὶ Ἀγμ. 763, περὶ Ἀρόρ.
791, κτλ.

ἐπιδεσμεύω, ἐπιδένω, Ἀνθ. II. 11. 125.

ἐπιδεσμῶς, — τῷ προηγ., Ἰαλῶν. τ. 14. 339. 15 κ. ἄλλ.

ἐπιδέσμεον, τό, μικρὸς ἐπιδέσμος, Ἰλῶσσ.

ἐπιδέσμις, ἴδος, ἢ, — ἐπιδέσμος, Κόσσιος (Ἰατροσοφιστής)
161. 6.

ἐπιδέσμος, ὁ, ἱερωτικὸς ἐπιδέσμος, Ἰππ. περὶ Ἱηρεῖων 743 κ.
ἀλλ., Ἀριστοφ. Σφ. 1440. ἑτερόκλη. πληθ. ἐπιδέσμος, τό, Δίλ. π. Ζ.
8. 9. — ὡσαύτως, ἐπιδέσμων, τό, Ἰαλῶν. ἐπιδέσμος, τό, Ἰππ.
ἴδε ἐν λ., ὅρα Λοβ. Φρύν. 292, καὶ σημειώσιν εἰς ἱστορ. Μέγ. σ. 502.

ἐπιδέσμο-χάρης, ἴς, ἀγαπῶν τὸν ἐπιδέσμον, ἐπιόκετον τῆς
ποδῶν, Δουκ. Τραγῶδοδ. 198.

ἐπιδεσπάζω, εἰμαι ἐσπῆκτης, ἄρχων τινός, στρατοῦ (Κωδ. Μ.
στρατῶ) Δισχύν. Πέρα. 211.

πλοῦτον, «ἐπιδύνει» τὴν πλεῖστον δυνάμει καλουμένην παιδίαν ὅς οἱ ὑπερβαλλόμενος τῇ πύξει τῶν μονάδων ἐμελλεν ἀναρῆσθαι τὸ ἐπιδικινδυνεύον ἀργύριον· Πολυδ. Θ'. 96. Πρὸς ἐπιδικινδυνεύω.

ἐπιδικινδυνεύω, πρὸς τοῦτοις διακινδυνεύω, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 14, 3.

ἐπιδικινδυνεύω, ἀποφασίζω ὡς κριτῆς ἢ διακριτῆς ἢ ἀγνοοῦντος. Πλάτ. Γργ. 324Δ, εἰς γρ. ἐν Ἀρχ. 184C.

ἐπιδικινδυνεύω, λαμβάνω διὰ μέσου, γῆν ἐπιδικινδυνεύοντες κατακρύπτουσιν ὅπως μηδὲν μὴ διαλάμψῃ τὸ πῦρ, ὅπως μηδὲν μὴ ἐξέλθῃ φῶς διὰ τῆς ἐπιδικινδυνεύου γῆς. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 3, 2· ὅλλε τὸ ὄριον χειρὶ γρ. ἐξεί δικινδυνεύω.

ἐπιδικινδυνεύω, σφίνα προσέτι διὰ λειψίμα, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. σ. 105.

ἐπιδικινδυνεύω, φέρω εἰς διαλλαγήν, συνδιαλλάσσω, Ἰωσήφου Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 6, 8.

ἐπιδικινδυνεύω, διαλύω, καταλύω, Ὀρειβάς. σ. 92 Matthaei.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω κατόπιν, Διογ. Α. ἐν τῷ Περσομ. 11.

ἐπιδικινδυνεύω, ἡ συνείδησις, Μ. Ἀντων. 4. 21, Κλημ. Ἀλ. 712.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Φίλων 2. 651· τινί τι Ἰωσήφου Ἰουδ. Πόλ. 2. 6, 3.

ἐπιδικινδυνεύω, Ἀποθ. σκεπτόμαι τι μηχανῶμαι, ἐπινοῶ προσέτι, Ἰππ. 28. 44.

ἐπιδικινδυνεύω, μέλλω, -ψω, διακινδυνεύω προσέτι, Δίων Κ. 60. 20.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Δίων Κ. 47. 47.

ἐπιδικινδυνεύω, συναρμολογῶ προσέτι, Πρόκλ. Θεολ. 177.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Ἑρμιαν. σ. 146.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Φίλων 2. 651· τινί τι Ἰωσήφου Ἰουδ. Πόλ. 2. 6, 3.

ἐπιδικινδυνεύω, ἐκ νέου διακινδυνεύω, πρακτικῶς νέαν ἐκδοσιν ἔργου τινός, Ἰππ. π. Διακ. Ὀξ. 383, πρὸς Wolf. Προλεγ. εἰς Ὀμ. σ. 411.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω ἐκ νέου, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 201.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Ρήτορες (Walz) τ. 7. σ. 214, 23.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 14, 3.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 14, 3.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 14, 3.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 14, 3.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 14, 3.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 14, 3.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 14, 3.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 14, 3.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 14, 3.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 14, 3.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 14, 3.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 14, 3.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 14, 3.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 14, 3.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 14, 3.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 14, 3.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 14, 3.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 14, 3.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 14, 3.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 14, 3.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 14, 3.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 14, 3.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 14, 3.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 14, 3.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 14, 3.

ἐπιδικινδυνεύω, διακινδυνεύω προσέτι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 14, 3.

Ἰπρ. 394, κτλ. 2) εἰδὼ εἰς πρόβα, ὅσοι οὐπω τις ἐξ ἐπέ-

θωκε θυγατρὶ Ἰλ. 1. 148, 290, πρὸς. Ἀνσ. 146. 29, Πλάτ. Νόμ. 944Α. Σεν. Κύρ. 8. 5. 19.

3) δωροῦμαι, χαρίζω, ἀντὶ με-

γάλων εὐεργεσιῶν τὰς ναῦς τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐν τῇ παρόντι ἐπιδοῦναι, δηλ. νὰ τὰς θυσιάζωσιν ὑπὲρ τῶν Λακεδαι-

μονίων εἰς τὴν παρούσαν περίστασιν εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν μεγάλων εὐεργεσιῶν ἃς ἔλαβον παρ' αὐτῶν, Θουκ. 4. 11, Ἀριστοφ. Εἰρ. 333·

ἐπ. τοῦ ἑαυτοῦ μέρους Σεν. Κύρ. 1. 5, 1· — ἰδίως, προθύμως καὶ

δαφιλῶς συνεισφέρειν εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς πόλεως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐισφέρειν (ὅπερ ἦν ἀναγκαστικόν), Σεν. Ἀθην. Πολ. 3. 3,

Ἰσοκ. 54. 38· ἐκ τῶν ἰδίων ἐπ. Δειναρχ. 100. 28· τριῆρη ἐπέ-

δωκεν Δημ. 566. 11· ἐπέδωκε τὰ χρήματα ὁ αὐτ. 264. 11, πρὸς.

ἐπιδοῦναι καὶ ἴδε Wolf. εἰς Λεπ. σ. 265.

4) ἐπιδοῦναι ἑαυτόν, τὴν νὰ ἐπιδοθῇ τῇ εἰς τι, ν' ἀπερῶσθαι ἑαυτόν εἰς τι, τινὶ

Ἀριστοφ. Θεσμ. 213· εἰς τι Σουλ. Ἐπιγρ. 2058B. 28· καὶ (ἐξυπ.

ἑαυτόν) ἐπιδοῦναι εἰς τρυφήν, Δεμ. effundi in deliciis, Ἀθην. 525B. πρὸς. 536A.

5) εἰδὼ εἰς τὰς γεῖρας τινάς, ἐγ-

χειρίζω, ἐπιστολὴν τινὶ Διόδ. 14. 47, κτλ.· ἐπιδ. ψῆφον τοῖς

πολίταις, παρέχειν εἰς αὐτοὺς τὴν δικαίωμα ἢ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ψη-

φοφορεῖν, Πλουτ. Νουμ. 7.

II. Μείω, λαμβάνω ὡς μάρτυρά

μου, θεοῦ ἐπιδοῦναι (ἐξυπ. μάρτυρας) Ἰλ. Χ. 254, ὅπερ ἐτε-

ρον ἀναφέρουσιν εἰς τὸ ἐπιδόσθαι — ἐν Ἰλ. Κ. 463, ὁ Ἀρί-

σταρχος ἀνεγίνωσκε σὲ γὰρ πρώτην ἐπιδόσθαι, ἴσως ἐπὶ

τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἀν καὶ ὁ Ἀπολλώνιος καὶ οἱ Σχολ. ἐξηγεῖσθαι

αὐτὸ διὰ τοῦ ὧροις τιμήσομεν πρὸς. περιδίδωμι.

III. παρὰ πεζολόγοις συγκαίως, αὐτάνομαι, προχωρῶ, προβαίνω, προάγω-

μαι, ἐκ ὕψους (ἴδε ἀποδίδωμι II) ἐς τὸ ἀγριώτερον Θουκ. 6.

60· ἐς τὸ μισεῖσθαι ὁ αὐτ. 8. 83· ἐπὶ τὸ μέτρον ἀντιβῆ 24· ἐπὶ

τὸ βέλτερον Ἰππ. Ἀρ. 1242, Πλάτ. Πρωτ. 318A· βελτίων ἐστίαι

καὶ ἐπ. αὐτόν C. πρὸς. Κρατ. 410B· πρὸς ἀρετὴν ὁ αὐτ. ἐν

Νόμ. 913B· πρὸς εὐδαιμονίαν Ἰσοκρ. 33B· καὶ ἀπολ., αὐξάνο-

μαι, ἐκτείνωμαι, μεγαλύνωμαι, προσδίδωμι, βελτιοῦμαι, Θουκ. 6. 72.,

7. 8, Πλάτ. Εὐθύδ. 271B, Θεαιτ. 146B. 150B· ἐπ. πάμπολυ [ἢ

μάχη], αὐξάνεται, ἐκτείνεται, γίνεται μεγάλη, αὐτὸς 179D·

πρὸς. ἐπιδόσεις.

2) = ἐνδίδωμι V, ὑποχωρῶ, ἐπ. ἐπιδό-

σιν τινὶ ἔλκοντι Ἰππ. π. Ἀρθρ. 834.

ἐπιδόσεις, διεξέρχομαι τι λεπτομερῶς, ἐξετάζω ἀκριδῶς,

Πλουτ. 2. 854F.

ἐπιδόσεις, διεξέρχομαι, Ἀποθ., = τῇ προηγ., Γαλιν.

ἐπιδόσεις, διεξέρχομαι, Ἀποθ., προσέτι διεξέρχομαι, Πολυδ. Δ'. 163.

ἐπιδόσεις, εἰς. ἴδε ἐν 7. διεξέρχομαι.

ἐπιδόσεις, διεξέρχομαι, Ἀποθ., ἐρευνῶ, ἐξετάζω προσέτι, ἐξακολουθῶ νὰ

ἐξετάζω, Περσ. 1. 95.

2) ζητῶ, ἀπαίτω προσέτι, ὁ αὐτ. 5.

100· οὕτως καὶ ἐπιδόσεις, Μόσχ. 2. 28.

ἐπιδόσεις, διεξέρχομαι. Ἀποθ., διηγούμεναι ἐκ νέου, ἐπαναλαμβάνω,

Ἀριστοφ. 1. 298.

ἐπιδόσεις, εἰς, ἢ ἡ ἀπακλουθούσα ἢ ἡ μετὰ προδιήγησιν

γινόμεναι διήγησις, Ἀριστ. Γργ. 3. 13, 5· repetita narratio

Quintil. Inst. 4. 2, 128.

ἐπιδόσεις, μέλλω, -άσω, δι' ἀποφάσεως ἀποδίδωμι εἰς τινα περι-

ουσίαν ὑπὸ δίκην διατελούσαν, ἐπὶ τοῦ δικαστοῦ, ἐπ. κληρὸν τινὶ

Ἰσοκ. 86. 29, Δημ. 1174. 17· — Πλάτ., ἐπιδεδικασμένον, καὶ

ἐχοντος τὸν κληρὸν, λαβόντος τὴν δικαστικὴν ἀπόφασιν καὶ κατέ-

χοντος τὴν περιουσίαν, ὁ αὐτ. 1052. 14· ἀπολ., Νόμ. παρὰ τῇ αὐτῇ

1054, ἐν τέλ.

II. Μείω, ἐπὶ τοῦ ἐνάγοντος, καταφέρω εἰς τὸ

δικαστήριον ὅπως τὸν δικαίον μου, Πλάτ. Νόμ. 874A· ἐγὼ ..

τὸν κληρὸν ἐπιδικασάμενος, ἐγὼ λαβὼν αὐτὸν δικαστικῶς, Ἰσοκ.

85. 34.

2) μετὰ γεν., κινῶ ἀγωγὴν διὰ τι, ἀπαίτω δικασ-

τικῶς, ἐπιδικάζεσθαι τοῦ κληρὸν Ἀνσ. Ἀποσπ. 16. Ἰσοκ. 42. 7,

Δημ. 1051. 6· ἐπιδικάζομαι τῆς ἐπικλήρου, αἰτῶ νὰ συζητῶμαι

(γυναικα) κληρονόμος, ὁ αὐτ. 1068. 16, πρὸς Ἀνσ. 16. 1, Ἰσοκ.

80. 6· μετὰ, ἐπ. τῆς μέσης χώρας Ἀριστ. Ἰθ. Ν. 2. 7, 8· —

Πλάτ., ἢ ἐπιδικασθεῖσα, κληρονόμος ἦν ἀπαίτει τις δικαστικῶς εἰς

τὸν κληρὸν, Διόδ. 12. 18 (πρὸς. ἐπιδίκους).

ἐπιδόσεις, ἢ, διαδικασία πρὸς κτησιν ἢ κατοχὴν κληρονομίας,

Ἰσοκ. 42. 8, 44. 12, Νόμ. παρὰ Δημ. 1055. 1· τῆς θυγατρὸς

Ἰσοκ. 45. 16· ἐπιδικασθεῖσα κληρὸν καὶ ἐπικλήρων Ἀριστ.

Ἀθην. Πολιτ. σ. 83. 4, ἐκδ. Blass.

ἐπιδόσεις, ἢ, ὡς ἀπαίτει τις ὡς ἀνήκοντα αὐτῇ,

Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 2, 4· περιζήτητος, Δουκ. Ψεύδ. 9.

ἐπιδόσεις, ἢ, συγγενεῖς εἰς ἐπιδόσεις κληρονομοῦντες (ἢ) ἢ

ἐπιδόσεις (ἐπιδόσεις) ἐπὶ αὐτῶν, γίνονται, Ἐπιγρ. Γαλιν.

Ἐπ. Ἀρχ. περίοδ. 2, σ. 410, Συναγ. Ἀλέξ. Ἀθην. Κουμανούδης.

ἐπιδόσεις, ὡς, (ἐπιδόσεις) ἀμφισβητούμενος ἐνὶ νόμῳ, δυνατόν

μεν εἶναι ὡς ὑπόθεσις δίκης (πρὸς. ἀντιδικίας), ἐπ. ἐστὶ ὁ

κληρὸς Ἰσοκ. 38. 12, πρὸς. 42. 17, 84. 24· — ἐπιδόσεις, ἢ,

κληρονόμος, ἢ οἱ πλησιέστεροι τῶν συγγενῶν ἀπαίτουσιν εἰς γάμον,

ὁ αὐτ. 44. 25 καὶ, ἐπ. ἐπὶ ἀπαντὶ τῇ κλήρῳ ὁ αὐτ. 45. 23·

πρὸς. ἐπικλήρους.

2) καθόλου, ὑποκείμενος εἰς δικαστικὴν

ἀπόφασιν, ἐπιδόμαι ἐμαυτὸν ἐπιδίκον τοῖς δημότοις, παραδίδω

ἐμαυτὸν εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ λαοῦ, Διον. Ἀλ. 7. 58· ἐπαφίλοντι

ἐπιδράγματα, τὰ, πρόσθετα δράγματα, Ἐπιγρ. ἔμμετρος Τράλ-
κειον, Μουσ. π. βιβλ. Σμύρνη 1880, σ. 181.

ἐπιδραμεῖν, ἐπιδραμέτην, ἴδε ἐπιτρέχω.

ἐπιδραμητέον, βήμ. ἐπιθ. τοῦ ἐπιτρέχω. ἴδε ἐπιτρέχειν ἢ
ἐπιδραμεῖν, Κλήμ. Ἀλ. 429.

ἐπιδράσσομαι, Ἀστ. -τομαι· Ἀποθ., δρόττωμαι, πέναντι τι
διὰ τῶν χειρῶν, «ἀδράχων», πολλοῖς ἐπιδραττομένῳ τοῦ
λίθανωτοῦ Πλουτ. Ἀλξ. 25, κτλ.· τι Ἀλκίερ. 3. 60· — μεταφ.,
ἐπιλαβεῖν, πάντες ἐπιδραττόμενοι πολιτεύματος Πλουτ.
2. 793C, Ὁδων 2.

ἐπιδράω, ἔρω, ἐκτείνω τι ἐπὶ τινος, ἀφικαμένῳ δὲ ἐπιδράσας
ἔσα Ἐμπεδοκλῆς τε καὶ Πυθαγόρας ὑπὲρ καθαρῶν νομι-
λοῦσιν ἐκέλευσεν ἐκ ἥθης στείλειν Φιλόστρ. 234.

ἐπιδρίπομαι, Μεσ., μεταφ., δρέπομαι, ἀπύλω, θαίμονας
ἐπιχωρίους τιμὴν ἐπιδρεπεμένους Κλήμ. Ἀλ. 35.

ἐπιδρομάδην, Ἐπίδρ. = ἐπιτρομάδην, Ὀπρ. Ἀργ. 559, Νικ.
Ἰωρ. 481. — Καθ' Ἡσυχ. «ἐπιδρομάδην» παρέργως, κατὰ σπουδὴν.

ἐπιδρομεύς, ἢ, ὁ πικρὸν ἐπιδρῶν, Νεῖλ. 516D.

ἐπιδρομή, ἡ, (ἐπιδραμεῖν) εἰσβολή, εἰσδρομῆσι, κυμάτων
Ἀριστ. π. Κόσμη. 4, 33· κινήσει πρὸς τὰ ἑμπρός. Σπύλ. Ἐπιγρ.
344B, 35· — μεταφ., ἐν τῇ ἐπιδρομῇ τῶν φιλοσόφων, ἐν τῇ
προχάδῃ ἐκτετάσει τῶν φιλοσόφων, Διαν. Α. 7. 48.

II. αἰφνί-
διος εἰσβολή, προσβολή, ἐφοδός ἢ ἐξδρομῆσι, Ἐξδός, Θουκ. 4. 23, 34,
56· ἔξ ἐπιδρομῆς ἀρπαγή Ἡρόδ. 1. 6· ἐντείνον, ἔξ ἐπιδρομῆς,
αἰφνίδιος, «εἰς τὴν σιγὴν», προχείρως, ἀμέσως, ἔξ ἐπ. αἰρέσει
ποιεῖσθαι Πλάτ. Νόμ. 619D· μὴδὲν ἔξ ἐπ. παθεῖν Διαν. 559.
26.

III. τόπος ἐνθα τὰ πλοῖα εἰσέρχονται, τόπος πρὸς ἐπίδα-
σιν, ὄρμος, Λιδύης, Ἐρήμους ἀξένους τ' ἐπιδρῶμας Εὐρ. Ἐλ.
404, πρὸλ. Ψευδο-Εὐρ. 1. Δ. 1597.

IV. ῥεῦσις, οἶον αἵμα-
τος, Ἰππ. περὶ Ἰγρεῖον 748. — Καθ' Ἡσυχ. «ἐπιδρομή» ἐφοδός,
ἀρπαγή, ἐπίδοσις.

ἐπιδρομία, ἡ, = τῷ προηγ., εἰσβολή, προσβολή, Ἀπολλ. Ρόδ.
Γ. 593, πρὸλ. Λοβ. Φρόν. 527.

ἐπιδρομικός, ἡ, ὁ, ἐπιδρομάδην γινόμενος, ἐσπυσμένος,
ἔσται δὲ ἐπιδρομικώτερον καὶ δόσχευεστερον τὸ τῆς ὕψι-
γῆσως Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 3.

ἐπιδρομῆς, ἴδως, ἡ, τροχίλια, κοιν. «καροῦλι», Γλωσσ.

ἐπιδρομῆς, ὁ, ἐπὶ τείχεσι, τὸ ἐπιδρῶν παρῆκον, ἐνάλωτον,
ἐνθα μάλιστα ἀνδοτάς ἐστι πόλις καὶ ἐπιδρῶμον ἐπλετο
τείχος Ἰλ. Ζ. 434 (ἀλλ' ἐπιδρῶμον ἄρμασι τείχος, ἐπ' οὗ
δύνανται νὰ τρέχωσιν ἄρματα, Ἀνθ. Π. 9. 58)· ἐπιδρῶμον Ζεφύ-
ροισι, διαπνέοντες ὑπὸ δυτικῶν ἀνέμων, Ἀνθ. Π. 10. 13, πρὸλ.
Ὀμπ. Ἀλ. 3. 635· ἐκ τῶν ἐπιδρῶμων καὶ πεδίων πρὸς τὴν
ἐγγὺς ὑπώρειαν ἀφίππον οὖσαν Πλουτ. Εὐμέν. 9.

II. ἐνέργ., ἐπετρέχων, ἐπεκτεινόμενος, ἐξαπλούμενος, ἐπὶ ἐλκῶν, Νικ.
Θ. 422.

2) μεταφ., ὑπὲρ τὸ θεῶν ἐσπυσμένος, ὁμηρικῆς,
ὁπερὶ ἱερέως, ὄρκος, γυνώμη Πλουτ. 9. 21, 6., 33. 3.

3) ἐπικείμενος, ἐπαπειλὼν, Δισχύλ. Ἰκέτ. 124.

III. ἐπιδρο-
μος, ὁ, σχοινίον ὅπερ ἐκτείνεται κατὰ τὸ ἄνω ἄκρον τοῦ ὠρενταίου
δικτύου, Ξεν. Κυν. 6, 9, Πολυβ. Β'. 29, πρὸλ. Πλίν. 19. 1· οὕτως,
δι' ὀργάνων ἐπιδρῶμων (παθ.), δι' ἐκτειναμένων σχοινίων,
Πλουτ. Σερνίρ. 22· πρὸλ. περίδρομος, ὁ. 2) «τὸ ἱστίον
τὸ ἐν τῇ πρύμνῃ κρεμάμενον, ὃ καλοῦσι φάρον (ἵσως ὡροθ. φῶρος)
καὶ ἔλασσαν» Ἡσυχ., ἢ κατὰ Πολυβ. (Δ', 91) ὃ δεύτερος ἱστὴς
πλοίου, ἴδε Ἰσίδ. Ἐντρ. 19. 3.

ἐπιδρῶσιζω, δρῶσιζω, καθιστῶ εὐάρεστον, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1,
σ. 502C.

ἐπιδυνάστευω, δυναστεύω, βασιλεύω ἀμέσως μετὰ τινα, τινί,
μνημονεύεται ἐκ τοῦ Συνασ.

ἐπίδυσσις, ἡ, = τὸ ἐπιδύναι, Ἀμφιόλ. παρὰ Φιλωνί 1. 115, 32.

ἐπιδυσμένεσθαι, εἶμαι ἢ καθίσταμαι δυσμένης τινι, Ἡσυχ.
ἐν λ. ἐπιχηραίνεσθαι.

ἐπιδυσφημέω, εἶπω κακὸν ὄνομα εἰς τινα, καὶ τοὺς διὰ κα-
κίαν δὲ τῶν ἀνθρώπων οὕτως ἐπιδυσφημοῦσιν Ἀριστ. Ἡθ.
Ν. 7. 1. 3.

ἐπιδυσωχέω, ἐπισκώπτω, χλευάζω, «ἐπιδυσ(ω)χεῖν» ἐπιτωθά-
τεον Ἡσυχ., πρὸλ. ἐπετωδάξω.

ἐπιδύνω ἢ ἐπιδύνω, ἀνρ. ἐπιδύνω, ἐπὶ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου,
Ζεὺ κῦδιστε· αἰθέρι νοίω, μὴ πρὶν ἐπ' ἡλίον δύναι καὶ
ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν, πρὶν με κατὰ πρηγνὲς βολεῖν Πριάμοιο
μέλαθρον, ὅς μὴ δύσῃ ὁ ἥλιος καὶ ἄς μὴ ἐπὶ λήθῃ σκῆτος πρὶν κατα-
κρημνίσω τὸ μέγαρον τοῦ Πριάμου, Ἰλ. Π. 413· ὁ ἥλιος μὴ ἐπι-
δυέτω ἐπὶ τῇ παροργισμῇ ὡμῶν, ὁ ἥλιος ἄς μὴ δύνῃ πρὶν πα-
ρελθῇ ἡ ὥρη ὡμῶν, Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. δ'. 26, πρὸλ. Ἐδδ. (Δευσ.
Κδ', 15) καὶ Φιλωνα 2. 323.

ἐπιδυμάτιος, ὁ, ὁ ἐπὶ τοῦ δώματος, ὁ ἐπιδυμάτιος χόρτος
Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 352C.

ἐπιδυμάω, ἴδε ἐπιδυμέω.

ἐπιδώμεθα, ἴδε ἐπιδίδωμι II. — Καθ' Ἡσυχ. «ἐπιδώμεθα»
ἐπιδόμεν ἡμεῖς, ἴδωμεν.

ἐπιδωρέυμαι, Ἀποθ., δωροῦμαι προσέτι, Γαλην. τ. 16. σ.
305, 11.

ἐπιδώτης, οὐ, ὁ, (ἐπιδίδωμι) ὁ ἀφώνως παρέχων, ἐπιδότην
τῶν θεῶν, ἴδως τοῦ Διὸς ἐν Πλουτ. 8. 9, 2, Πλουτ. 2. 1102F.

ἐπιεικεία, ἡ, (ἐπιεικής) τὸ λογικόν, τὸ ὕλογον, λόγος ἔχει
ἐπιεικείαν τινα Ἰππ. π. Ἀργ. 772. 2) δίκαια τις συγκατά-
θαις, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ αὐστηρὸν δίκαιον, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 5. 10,
8, κτλ.· κατ' ἐπιεικείαν, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ κατὰ τοὺς ὄρκους,
Ἰσοκρ. 377D, πρὸλ. ἐπιεικῆς II. 2.

3) τὸ ἐπιεικὲς, δικαιο-
σύνη, μετρίτης, Θουκ. 3. 40, 48., 5. 86, Πλάτ. Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ.
2 160, κτλ.· ὡσαύτως, καλωσύνη, ἀγαθότης, Διαν. 581. 12, Ἀριστ.
Ἡθ. Ν. 10. 5, 6 κ. ἄλλ.· — ἐν τῇ πληθ., ἐν συνδυασμῷ μετὰ τὸ γε
τῆς Ἐπιεικείας ἱερὸν οὐκ ἀπὸ τρόπου δοκοῦσι χρηστέ-
ριον ἐπὶ τῇ πραότητι ψηφισασθαι Πλουτ. Καῖς. 57.

ἐπιεικέλιος, οὐ, = εἰκελιός, ὁμοῖος, φανί, τὸ ἀρσ. συχ. παρ'
Ὀμ. (ἴδως ἐν Ἰλ.), ἀλλὰ μόνον ἐν ταῖς φράσεσιν ἐπιεικέλιος
ἀθανάτοισιν, θεοῖς ἐπιεικέλιος Ἰλ. Δ. 265, κτλ.· οὕτως, θεοῖς
ἐπιεικέλα τέκνα Ἡσ. Θ. 968· πρὸλ. ἐπιεικέλιος.

ἐπιεικεύομαι, Ἀποθ., εἶμαι ἢ γίνωμαι εἰς τινα ἐπιεικής, νῦν
ἐπιεικεύομαι ἡμῖν ὁ θεὸς ἡμῶν Ἐδδ. (Π' Ψερ. 1. 8).

ἐπιεικής, ἔς, (εἰκός) ἀρμόδιος, σύμμετρος, κατάλληλος, πρέ-
πων, τύμβον δ' οὐ μάλ' ἀλλὰ πολλόν., ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον Ἰλ.
Ψ. 240· εἰ δέ μοι οὐ τίσομαι βοῶν ἐπιεικέ' ὁμοῖόν., εἰ δέ
μοι οὐκ ἀποδύσονται τὴν προσέχουσαν ἀποχρίμωσιν, Ὀδ. Μ. 382·
Ἀλλοχοῦ ὁ Ὀμ. ἔχει μόνον τὸ οὐδέ, ἐπιεικής. ἢ παρενθετ., ὡς
ἐπιεικής, ὡς εἶναι πρέπον, Ἰλ. Γ. 147, Ψ. 537, Ὀδ. Θ. 839· ἢ
μετ' ἀπαρ., ἀλλ' ὅν μὲν (μῦθον) κ' ἐπιεικὲς ἀκούειν, «ἀλλ'
ὅν μὲν λόγον πρέπον ἐστὶν ἀκούειν τινά» (Θ. Γαζήρ, Ἰλ. Α. 547·
οἱ ἐπιεικὲς ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, «ὅποια εἰκὸς ἔργα θεῶν εἶναι,
τούτῃσιν οἷα ἔπρεπε θεὸς παρέχειν» (Σχόλ.), Γ. 21, πρὸλ. Ψ. 50,
Ὀδ. Β. 207.

II μετ' Ὀμ., 1) ἐπὶ πραγμάτων·
α) λογικός, ἢ δὲ τρίτη [τῶν ὁδῶν].. πολλὸν ἐπιεικεστάτη
ἐοῦσα, μάλιστα ἐψευστὰ, ἢ δὲ τρίτη τῶν γνωμῶν πολὺ λογικω-
τέρα οὖσα, κτλ., Ἡρόδ. 2. 22· ἐπ. πρόσφαις Θουκ. 3. 9· ἐπ.
δόξος, ἀρκούντως καλὴ δόξος, Πλουτ. Κρῆσι. 22. 6) κατ' ἀντί-
θεσιν πρὸς τὸ κατὰ τὴν γραπτὴν νόμον δίκαιον, τί μὲν οὖν ἐστὶ
τὸ ἐπιεικὲς καὶ ὅτι δίκαιον, κτλ., Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 5. 8· ἐστὶ δὲ
ἐπιεικὲς τὸ παρὰ τὴν γεγραμμένην νόμον δίκαιον ὁ αὐτ. ἐν
Ρητ. 1. 13. 13· τὸν δίκαιον τὰ ἐπιεικέστερα προτιθέσθαι
Ἡρόδ. 3. 53· συγχωρεῖν τάτις ἐπὶ τινι Ἀριστοφ. Νερ. 1438·
ἐπιεικώτερον ἢ εἰκασιώτερον Ἀντιφῶν 117. 40· ἐπ. ὁμολογία
Θουκ. 3. 4· γνώμη Ἀριστοφ. Σπ. 1027· τὸ ἐπ. καὶ σύγγνωμον
Πλάτ. Νόμ. 757D· πρὸς τὸ ἐπ. = ἐπιεικῶς 3, Θουκ. 4. 19·
καθόλου = μέτριος, Διαν. 915, ἐν τέλ.· — πρὸλ. ἐπιεικέως II.

2) ἐπὶ προσώπων, ἄριστος, τέλειος, ἀνεὺς ἑλαττώματος, παῖς
τὰ μὲν ἄλλα ἐπιεικής, ἀφωγος δὲ Ἡρόδ. 1. 85· ἱκανός, οἱ
ἐπιεικέστατοι τῶν τριηράρχων Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 30· τίνες·
τῶν νέων ἐπίδοσοι γενέσθαι ἐπιεικέως, τίνες τῶν νέων ὑπάρ-
χει ἑλπίς νὰ εὐδοκίμησῃσι, Πλάτ. Θεαίτ. 143D, πρὸλ. Πολ.
398B, Νόμ. 957A. 6) ἐπὶ τῶν ἐννοίας, λογικός, δίκαιος,
ἀγαθός, πρᾶτος, ἐπ. τὴν ψυχὴν, τῇ φύσει, τοῖς ἡθεσιν ὁ αὐτ.
ἐν Συμπ. 210B, κτλ.· ἀπολ., Θουκ. 8. 93, Ἰσοκρ. 12D· ἐπ. ἀν-
δρες, ἀντίθετον τῷ μοχθηροῖ, Ἀριστ. Πουτ. 13, 2· τοῦ ἐπιεικέως,
τὸ πρέπον, τὸ δίκαιον, Σοφ. Ο. Κ. 1127· οὕτε τοῦτον, οὕτε τὴν
χάριν οἶδεν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 709. — Καθ' Ἡσυχ. «ἐπιεικέα»
τὸν ἀστέιον, ἢ τὴν ἀφευδῆ, ἄλλοι τὸν ἐγγχωρῶντα καὶ πρέποντα·
καὶ «ἐπιεικὲς» καθήκον, πρέπον, πρᾶτον, ἱκανόν. ἐπαικῶς, προ-
σῆνις, εὐγνωμον, μέτριον. εὐφύς, σπουδαῖον, πρᾶτον, ἀγαθόν.

III. Ἐπίδρ. -κῶς, ἴων. -κῶς, περιπνέων, ἐπαρκῶς, ὀρκυντῶς,
«ἀρκετά», Λατ. satis, ἢ ῥίζα τοῦ λωτοῦ ἐγγλύσσει ἐπιεικῶς,
εἶναι ἀρκετὰ γλυκεῖα, Ἡρόδ. 2. 92· ἐπ. ἐγώ, εἶμαι ἀρκετὰ καλῶς,
Ἰππ. Κωακ. Προγν. 176· ἐπ. ἐξεπιστάσθαι Ἀριστοφ. Σπ. 1249·
ἐπ. ἀναίσθητον Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φωρ. 1. 4, 3· ἐπ. πλατὺ
ὁ αὐτ. ἐν τῷ π., τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 16, 17, πρὸλ. 17, 18· οἱ πυρετοὶ ἐς
τεταρταῖον ἐπ. μεθίστανται Ἰππ. 139A, πρὸλ. Ἀλξ. ἐν Ἀδελ.
37· ἐπ. τὸ τρίτον μέρος, σχεδόν, περίπου, Πολύβ. 5. 26, 8·
καὶ ἡμῶν οἱ πολλοὶ τέως μὲν ἐπιεικῶς οἱ τοὶ ἥσαν κατέ-
χειν τὸ μὴ δακρύειν, μάλιστα ἡδύναται νὰ κρατῇ τὰ δάκρυά
των, Πλάτ. Φαίδρ. 117C· ἐπ. μὲν., ἴσως, ὁ αὐτ. ἐν Ὀργ.
493C.

2) πιθανῶς, λογικῶς, ὡς αὐτ. ἐν Πολ. 431E, κτλ.

3) μετ' ἐπιεικείας, πρᾶτος, εὐμενῶς, Πλουτ. Πύρρ. 23· ἐπ.
ἔχειν πρὸς τινα Ἰσοκρ. 310D. — Καθ' Ἡσυχ. «ἐπιεικῶς» πάνν.
λίαν, πρᾶτως.

ἐπιεικευοῦμαι, εἰκοστής καὶ ἑξήκως, λόγος Ἠτολ. Ἀρμ.
I. 13, σ. 62-3, ἔκδ. Wnl.

ἐπιεικέως, ἡ, ὁ, (εἶκω) ὑποχωρῶν, ὑποχωρητικός, λέξ. Ἡπ.
παρ' Ὀμ. αἰέποτε μετ' ἀνρ/σεως, σθένος οὐκ ἐπιεικτόν Ἰλ. Θ.
32, 102. Γ. 493· μένος.. ἀσχετόν, οὐκ ἐπ., οὐκ εὐκατάληπ-
τον, οὐκ ὑποχωρητικόν, οὐκ εὐένδοτον» (Σχόλ.) Ἰλ. Π. 892· πέν-
θος ἀσχετόν, οὐκ ἐπ., ἀκατάπαυστον, οὐ μέτριον, οὐ φηρητόν.

(Σχολ.), Π. 549: ἀλλὰ, ἔργα γελαστά καὶ οὐκ ἐπιεικτά· καὶ οὐκ ἂν τις εἴποιεν ἐπιεικῶς διατεθεῖς, . . καὶ ἄλλως εἰπεῖν, γελαστὰ μὲν τοῖς ἄλλοις, ἐμοὶ δὲ οὐκ ἐπιεικτά (Εὐστ.)· Ὁδ. Θ. 307, ἔνθα τοι Nitzsch.

ἐπιεικόμενος, ἴδε ἐπιεικνύμαι.
ἐπιεικόμεμαι, ἐπιεικόμενος, ἴδε ἐπειρεῖν (εἶμι).
ἐπιεικτός, οὐ, = ἐφαπτός, Μουσ. Συγγρ.
ἐπιεικδομαι, ποιητ. ἀντὶ ἐπιεικδομαι, ἐπιεικῶ, μετ' ἀπαρ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 783.

ἐπι-ελέκτωρ, οὐρός, ὅ, ὁ ἐφελίσσων, λέξεις σχημασιθεῖσιν πρὸς ἐρμησίαν τοῦ Ὀμητικοῦ ἡλέκτωρ, Σχολ. Π. Τ. 398.

ἐπιελπομαι, ἔπ., ἀντὶ ἐπέλπομαι, ὁ ἴδε.
ἐπιελπτός, οὐ, ὅν δύνανται τις νῆ ἐλπίτῃ ἢ νῆ περιμένῃ, ἐλπί-
στός, Ἀρχλ. 69, Ὀππ. Ἀλ. 4. 311.

ἐπιέννυμι, ἐπιθένω, ῥίπτω ἐπάνω εἰς τινα, γλαῖψαν δ' ἐπιέ-
σασιν, ἐρρίψαμεν ἐπ' αὐτὸν γλαῖψαν, Ὁδ. Υ'. 143· ἀλλὰ οὐδ' ὁ Ὀμ.
ἔχει μόνον τὴν μεταφ. παθ. παρμ. ἐπειρήμενος, περιβεβλημένος,
ἐπὶ μεταφορικῆς ἐννοίας μετ' αὐτ., ἀναδείξην ἐπιεικόμενον, ἡμφι-
σμένον, περιβεβλημένον μὲ ἀναδείξαν, ἀναίχοντα, Π. Α. 149· ὁδὸν
ἐπιεικόμενοι ἀλλήλῃ Θ. 262, κτλ.· ἐπ. ἀλλήλῃ Ἀνθ. Π. 7. 283·
λευκοῖσι δ' ἐκάρθετο κόπας ἐπιεικόμενῃ ὥμοις, ἔχουσιν τοὺς
λευκοὺς ἡμῶν ἐκάρθετον κακαλυμμένους διὰ τῆς κόπας, Ἀπολλ.
Ρόδ. Γ. 45· χαλκὸν ἐπέσται, καλύπτεται ὑπὸ χαλκοῦ ἀνέθεν,
Χρησίδης παρ' Ἠρόδ. 1. 47, ἴδε Κριτικ. καὶ Γραμματικ. Κόντου ἐν
Ἀθηναῖς τόμῳ Β', σ. 280.— Μίσ., ἐνδύσθαι προσίτι, βάλω ἐπάνω
μου ὡς ἐπικρατῆριον, γλαῖψας ἐπένυσθαι Ἠρόδ. 4. 64· μεταφ.,
ἐπὶ δὲ νεφέλῃν ῥοσάντο Π. 3. 350· ὀνατὰ μεμνῶσθαι περι-
στέλλων μέλῃ, καὶ τελευτᾶν ἀπάντων γὰρ ἐπεισόμενος
(ποιεῖν μέλῃ), ὡς ἐνθυμῶν δὲ τὰ μέλῃ ὅπου ἐνδοῖν εἶναι ὀνητὰ καὶ
δὲ εἰς τὸ τέλος ὅα καλυφθῇ ὅλος ὑπὸ τῆς γῆς, Πινδ. Ν. 11. 21·
σῶτω, γῆν ἐπιέσσοθαι Ξεν. Κύρ. 6. 4, 6· γῆν ἐπιεννύμεθα
Ἀνθ. Π. 7. 480, πρβλ. Θεοφρ. Ἐπιγρᾶμ. 8. 4· ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ
δοτ. πράγμα, ἐπιεσσομένην ὡς τὸν μαλακάσι κρόκαις, σκεπά-
ντες τὴν βράχιν τὴν διὰ μαλακῶν γλαῖψαν, Πινδ. Ν. 10. 82.—
Ἀργαῖον ἔπ. ῥῆμα ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς μεταγεν., ἐν τῷ τύλῳ ἐφέν-
νυμι ἐνκα τοῦ δίχαμπα, ἴδε ἐννύμι, καταέννυμι· τὸ ἐπέσσο-
σθαι διατηρεῖται ἐπὶ παρὰ Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ., ἀλλὰ τὸ ἐφάσσεσθαι,
ἐφάσσεσθαι, ἐφασσόμενος ἀπαντᾷ ἐν Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 691, 1326,
Θεοφρ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀνθ. Π. 7. 299, 446.

ἐπιέπομαι, ἴδε ἐφέπομαι.
ἐπιέπω, ἐπιέπω, ἐπιέπω ἐπιελέσθαι Ἠσυχ.
ἐπιεργάζομαι, ἐπιεργαζόμενος Ἐπιγρ. Ἀμφικτυόνων ἐν
Ἀθηναῖς CIA. Π. 545, ἴδε ἐπαργάζομαι, 2.

ἐπιέσπερος, ἴδε ἐφέσπερος.
ἐπιέσπομαι, ἴδε ἐφέσπομαι.
ἐπιετής ἢ ἐπετής, ἐς, (ἐτος) τούτου τοῦ ἔτους, ἐπετεινός, ἀρτι-
της ἐπετοσ (χρόνος) πεπτοῦντας Πολύβ. 3. 65, 1.— ἴδε Κόν-
του Γνωστ. Παρὰ σ. 337.

ἐπιέφουρος (= ἐποινοῦς) Ἐποικ. Λοκρ. γρῆμ., ἔλδ. Ἰω. Οἶκ.
ἐπιέφα, ὄρεσιν, Κύπριος· Ἠσυχ.
ἐπιέφνω, Ἰων. ἀντὶ ἐφεφάνω.

ἐπιέφω, ἐπὶ τὰ ἀριστερά, καὶ ἐπ' εὐθείας, καὶ ἐπὶ τὴν σύντο-
μον, καὶ ἐπίτηδες, ἐκ πλάγιον, ἢ συντόμως· Ἀθηναῖον Ἠσυχ., ἴδε
ἐπιέφω.

ἐπιεζάριω, = ἐπιθαρέω, Κύρ. Ρῆσ. 441, Φοίν. 45 (ἔνθα ἴδε
Valck. καὶ Rois.)· πρβλ. ζήρεθρον καὶ ἴδε ἐν Ζζ.

ἐπιεζάφελος (ἄ), οὐ, ὁμητικὸς, σφοδρὸς, γόλος Π. Ι. 525,
— Ἐπίρρ. ἐπιεζάφελος (ὡς τί ἐξ ὀνομαστ. ἐπιεζάφελος, ἡγε-
τὰρ οὐδὲν τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ἀπαντᾷ· τὸ οὐδέτι, ὅμως ἐπιεζα-
φίλως εὐρίσκει παρ' Ἠσυχ., ὅστις ἐρμηνεύει αὐτό· ὀνομαστ. ὁρ-
γίλον, χαλεπόν, ἰσχυρόν, ἐπικτόνον, ἴδε Εὐστ. 769, 22), ὁμητικὸς,
ἐξημενῶς, μακρυδῶς, ἐπ. χαλεπαίνειν, μενεσίνειν Π. Ι. 516,
Ὁδ. 2. 330· ἐρεσίῳν Ἰων. Ὀμ. εἰς ἔρμ. 487· ὁσαύτως, ἐπι-
ζάφελον κοίτουσα Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1072.— Μόνον Ἐπικ. (τὸ
ἀπλοῦν ζάφελος οὐδαμῶς ἀπαντᾷ· φανερώς ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ
ἐπιστακὸς, προθεματικὸς ζα—.)

ἐπιεζάω, Ἰων. -ζάω, ζῶ μετὰ τινα ἢ μετὰ τι, ἐπιζῶ, εἰ ἐπέ-
ζωσε Ἠρόδ. Ι. 120· ἀν. ἐπιζῇ (καὶ νῦν ἐπιζῶν) Πλάτ. Νόμοι
861C· μεταφ. ἐπὶ φλόγον, παρσμένῳ κατόνῳ, τοῦ ζῶντος πολλὸν
χρόνον οὐκ ἐπιζῶντος Πλάτ. Νομοί. 21.— Σωκράτης μετὰ
δοτ., πρβλ. ἐπιεζῶ καὶ ἴδε Κόντου Γνωστ. Παρὰ σ. 313.

ἐπιεζέω, ποιητ. ἀντὶ ἐπιεζέω, Ὁδ. Ἀρ. 457.

ἐπιεζερμα, τό, (ἐπιζέω) βράζει· ἢ βρασμένον ὕδρον, Σύμμαχ. ἐν
Ὁμήρ. Γ. 7.

ἐπιεζεύγνυμι καὶ -ύω, μέλλ. -ζεύξω. Ζευγνύω ἀνάθεν,
ἐνύστα αὐθις ἐπιεζεύγνυον Ἠρόδ. 7. 36· τοὺς κίονας τοῖς
ἐπισταυλοῖς ἐπιεζεύξεν Πλάτ. Περικλ. 13· δύναι σφικτὰ, χεῖρας
ἡμῶν θέον, 22, 3. 2) Ζευγνύω, δύναι εἰς εἰς τι, συνάπτω,
Λατ. adungere, πῶλοισι.. τόνδ' ἐπιεζεύξας ὄχον Διοχάρ.
Εὐμ. Α05· μεταφ. καὶ ἐννοία (τῶν ἐνόντων) συγγενικῶς εἶναι
οὐκ ἐπέλευται· πῶλον δὲνομα οὐδὲν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰσ. 4,

7, 1, κρδλ. Ρῆσ. 3. 5, 7: — μεταφ. ἐν τῷ Παθ., μὴδ' ἐπιεζεύξῃς
στόμα φρήν πονηρῶ, μηδὲ νῆ κοινωνήσῃς τὸ στόμα σου μὲ λόγον
πονηρόν, Διοχάρ. Χο. 1044· μαθηματ., ἐπιεζεύξω, κτλ., ὡς ἐπι-
εζεύξῃ, ἐνῶσθ' τὴ σφαιρὶν Δ μετὰ τοῦ σφαιροῦ Β, Ἀριστ. Μετεωρ.
3. 5, 7, κ. ἄλλ.

Π, περιεζέω, ἐγκλείω, Πολύβ. 1. 75, 4.,
3. 42, 7.

ἐπιεζυκτήρ, ἄρτος, ὁ, -σπίρα καὶ σπείρα· Ἠσυχ.
ἐπιεζυκτικός, ἡ, ὅν, ὁ ἐπιεζυκτός, ἐπὶ συνδίσμου, «τίθεται
δὲ κατὰ τὸν ἐπίοντα χρόνον (τὸ ὅποτε) συνεκρεμομένου αὐτοῦ τοῦ
ἐπιεζυκτικοῦ συνδίσμου τοῦ ἀν' ὀπότε» ἀν' ἡδύση τε | Ὁδ. Α. 41·
ἔστι οὖν ἐπιεζυκτικὴ αὐτὸν χεῖρασθαι τοῦ εἰς [Ὀμηρικῶς]
εἰ μὴ μοι τλάιης γε, θεά (Ὁδ. Β. 178)· Σχολ. εἰς Ἀπολλ.
Ρόδ. Α. 1349.

ἐπιεζυξίς, εἰς, ἐπὶ εἰς, ἐν τῇ ἐπιεζυξίᾳ τῶν ἐπιτιθεμέ-
νων (φονικῶν) Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 2. 6, 1.

II, παρὰ
Γραμμ., ἡ ἐναντία τῇ λέξει, «ἐπιεζυξίς δὲ ὅταν τὰ προαίματα
ἀνάστα διαλαμβάναντες τὴν ἐπιεζυξίαν ἐμπαντικῶς ποιησώμεθα,
ὅλον ὅθ' ἔστι δὲ, ὅθ' ἔστι, πόλις ἀστυγέλιον, μετ' ἡμέραν ἐκ μέσης
τῆς Ἑλλάδος ἀνηράσθη» (Ἀισχίν. 72. 30)· Ἠμερῶν, περὶ Σχημάτων.
ἐν Ρήτορι (Valz) τ. Β. σ. 603, 13.

ἐπιεζυξίς, οὐ, πρὸς δυσμῶς, δυσμικός, δυτικός, «ἡγε-
κλήθη ἐπιεζυξίς ἀνατολή,» Βύφοριον παρὰ Στεφάνου Βυζαντ. ἐν
τῇ Δύμῃ:— εἰ ἐν Ἰταλίᾳ Λοκροὶ ἐλέγοντο ἐπιεζυξίς, Πινδ.
Ο. 10, 18, Ἠρόδ. 6. 23, κτλ.

ἐπιεζύω, μέλλ. -ζέσω, ἐπὶ ὕδατι, ἀνακαχάξω· ἐκ τῆς θέρμης
τοῦ πυρὸς, ἐκ βυθοῦ νῆσον ἀναδύσθαι μετὰ πυρὸς πολλοῦ καὶ
κλύδωνος ἐπιεζύσαντος Πινδ. 2. 3941· πομφόλυγες αἱ ἐπὶ
τῶν ἁρῶν οἱ δὲ ἐπιεζύσαι Ἀρριανὸς ἐν Σπύρ. παρὰ σ. 2 5
(σ. 9, ἔλδ. Gaisf.): — μεταφ., ἀκούσαντί μοι ἡ νεότης ἐπιε-
ζέσε, ἡ νεότης φύγῃ μου ἀνιχάλλανται μετὰ ἡκουσά τοῦτο, Ἠρόδ.
7. 13· ἡ γολὴ ἐπιεζῇ Ἀριστ. Θεσμ. 468· ὁμαλῶς ἐπιεζέ-
σεν (ὡς εἰ ἔλεγε θυμῶς) ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 331· κέντρ' ἐπιεζέ-
σαντα, ἐπὶ τοῦ ἀληθινοῦ ἐνεργούντος ἐκτὸς τοῦ ζήματος, Σοφ.
Τρ. 840· μετὰ δοτ., δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπιεζέει Κύρ.
Β. 583.

II, ἐνεργ., κάμνει τι νῶ βροχῇ, θερμαίνει, μετ'
αὐτ., ἐπιεζῇν λέδρηι Πύρ. Κύκλ. 392, πρβλ. Μισθρ. (παρὰ Δινδ.)
ἐν τόμῳ· οὕτως ἴσως ἐν Ι. Τ. 987, ἐκτὸς ἀν μετὰ τοῦ δινδ. ἀνα-
γνώσκοντες· δεινὴ τις ὁργὴ ἐπιεζέει, ἀγχι τοῦ σπέρματος, κτλ.

ἐπιεζήλος, οὐ, ἀεικέλιος, δόλιος, φ' τινι θεῷ μετράν τε
καλῶν ἔπορεν οὐν τ' ἐπιεζήλῳ τύχῳ ἀγνέον βιοτᾶν διὰ γιν
Βακχ. V. 52 (ἐκδ. Kenyon), Διοχάρ. Ἀγ. 939.

ἐπιεζήλοσιν, ἔλδ. γρ. ἐν Λοκρ. Θεῶν Διὰ 18. 2, ἀντὶ τοῦ
ἐπὶ ζήλοσιν.

ἐπιεζήλω, ποτὶ τι, ἐπιεζήλοσιν ἐκείνα πείθει (ἐπὶ τὸ ζή-
λοσιν ἐκείνα πείθει VM) Ἰουλιαν. 103C.

ἐπιεζήμιος, ἀμρ.-ζήμιος, οὐ, (ζήμιος), ὡς καὶ νῦν, ὁ πρὸς τῶν
ζημιῶν βλαβερὸς, ἐπιεζήμιος, Χόριον· Ἀποσπ. 12, Θεοκ. 1. 32· τινὶ
Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 9. 2) ἐπὶ ποιήσ, τοῖς δὲ εὐσπείοις
ἐπιεζήμιον μὴ κεκτῆμένους (ἐπὶ), δηλ. ἐπὶ καὶ ζημία, πῶσο-
ν, τιμωρία ἐάν δὲν ἔχουσιν ὅπλα, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 13, 1.—
ἐπιεζήμιος, τῷ, = ζήμιος, τιμωρία, ποινά, Πλάτ. Νόμ. 784E,
784B· χρησόμεθα ἐπιεζήμιος = ἐπιεζήμιος ὁρμῇ Δημ. 280. 15·
ἴδε ἐπιεζήμιος. II, ὑποκείμενος εἰς ζημίαν, ποινήν, Πλάτ.
Νόμ. 785A, Ἀισχίν. 7. 13.

ἐπιεζήμιος, ἐπιεζήμιος ζημίαν, ποινήν, στατήρι κατὰ τὸν
ἀνδρᾶ Ξεν. Ἠλ. 5. 2, 22.

ἐπιεζήμιος, τό, ποινή, πρὸς τινα, Πλάτ. Πινάκι· ἐν τῇ
Σουλ. Ῥαγρ. 577A. 155, Πολύβ. II, 149.

ἐπιεζήτω, ἐπιεζήτω, ἐπιεζήτω, ποτὶ τι, Λατ. desiderare, τινα
Ἠρόδ. 3. 36, 5. 21, πρβλ. Πλάτ. Σούλ. 19 ἐπ. τὸν ἀνδρῶ-
πον, ἐπὶ πλεον ἀνιχέειν, Δημ. 271. 16· τῆς αἰτίας αἰτίαν ἐπ.,
Πολύβ. 1. 5, 3: — ἀπολ., οἱ ἐπιεζήτοισιν, εἰ ἀνιχέονται καὶ
δύνανται τὰ θύρα πρὸς τὰ ὑπερτιμὰ δύνανται, νόμιζε δὲ ὡς περ
ἐν Ὁμήρ. ἡμᾶς μὲν τοὺς ἐπιεζήτοισιν ἐσσεσθαι, αὐτὸν ἐπὶ
ταῖς ἀρκύσι Ξεν. Κύρ. 2. 4, 25:—Παθ., τὰ ἐπιεζήτοισιν παρ'
τι, τὰ ἀπαιτούμενα πράγματα, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 8, 5. 2)
ζήτησ προεῖτι, Ἀριστ. Τοπ. 1. 2, 2· μὴδ' ἕτερ' ἐπιεζήτει καλὰ
Ἀντιφῶν. ἐν Ἀρμονίᾳ 1. 5.—Παθ., ἐπιεζήτειται, εἶναι ζήτημα,
ἀνιχέεται, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 2, 4· ἐπιεζήτειται πότερον . .
αὐτῶν Θ. 9, 2, κτλ.

ἐπιεζήτημα, τό, ζήτημα, Κλήμ. Ἀλ. 528.

ἐπιεζήτησις, οὐ, ὅν δύνανται τις νῆ ἐπιεζήτησιν, ὁ ἐπιεζή-
τοισιν, Μεταφ.

ἐπιεζήτησις, εἰς, ἡ, τὸ ἐπιεζήτειν, ἀνιχέειν, τινος Ἠσυχ.
τ. 19, σ. 372, 3· ζήτησις, ἔρυνα, Ἰώσηπος κατὰ Ἀπώνιος 1. 22.

ἐπιεζήτησις, ῥημα, ἐπὶ τοῦ ἐπιεζήτειν, ἔστι ἐπιεζήτειν· Ἀριστ.
Ἠθ. Ν. 1. 3, 1.

ἐπιεζήτησις, ἡ, ὅν, ὁ, -μῶν ἀρα, σημαίνει οὐδυσμον ἐπὶ
ζητητικῶν τὸ γὰρ μῶσαι ζητεῖν Σουδ.

ἐπιεζήτω, ἐπισκεπτόμαι, τὴν τοῦ μέλλοντος γνωστικὴν ἐπι-
τομ. Β'. — 31

ζωφώσαντες δύνανται τῆς ψυχῆς Γρηγορ. Ναζ. III. 1170A, 'Ολυμπιός. 'Αλ. 53A.

ἐπιζυγέω, ἐν Νικ. παρ' Ἀθην. 683C, ἐπὶ παθ. σημασίας. συνεννοεῖται.—Καθ' Ἰσοχ. «ἐπιζυγῶν» ἀποκαθάνων. συνέχων.

ἐπιζυγίον, τό, = ἐπιζυγίον, τοῖ δὲ ἔλναι καταγομένοι ἐξήναι ἀμείραν καὶ γύκτα νέμεν ἐπιζυγίον, τῷ δὲ ἔλναι καταγομένω, κτλ., Ἐπιγρ. Ἀρχαῖ. Hufmann G. D. I. σ. 23, Ἀριθμ. 29.—Καθ' Ἰσοχ. «ἐπιζυγίον» μέρος τῆς νεώας. 'Ἰδε Danielsson Ἐπιγρ., σ. 49.

ἐπιζυγίς, ἴδιος, ἡ, σιδηρὰ καρφίς δι' ἧς ἐστερεοῦτο ἡ νευρά τοῦ πετρελίου, Φίλιων Βελον. 53.

«ἐπιζυγκλῆν» ἐπισκαρδαμύττειν. ἐπιστῆναι. ἐπικατακλῆν «Ἰσοχ.» «ἐπιζυγκλοῦσα» ἐπικλείουσα. μύσασα ὁ αὐτ.

ἐπιζυγώω, κλείω διὰ ζυγῶ, ἐπλ. μοχλοῦ, εἰς ζωμάτιον εἰσβαρμόντα ἐπιζυγῶσαι τὰς θύρας Ἀρτεμίδ. I. 4, Πολυδ. I', 26.—Μέσ., ἐπιζυγῶμαι, ἀσχολύομαι, Νικηφ. Κωνστ. 173B.

ἐπιζυγῶμα, τό, δεσμός, ἱμάς. Μεταγεν.

ἐπιζώννυμι, μέλλ. -ζῶσω, ἐπιζώννυμι, ζώνω ἐπάνω, Παθ., τύπτονται ἐπιζῶμεναι καὶ φαίνουσαι τοὺς μαζοὺς, ἐχρυσάται τὰ ἐνδύματά των οὕτως ἐξωσμένα, ὥστε νὰ ἀφίπναι ὁ στῆθος γυμνός, Ἰερζό. 2. 85· ἐπιζῶμενος ἐγγεγρῆσιν, ἐξωσμένος μέσ., Ἰλουτ. I'. Γράκχ. 15 ταινίαις τὸν χιτῶνα ἐπιζῶσθεις Πανσ. 9. 39, 8.

ἐπιζῶστρο, ἡ, = ζῶστρο, ζώνη, ζῶστρο, Σοφ. Ἀποσπ. 216.

ἐπιζῶω, ἴων. ἀντὶ ἐπιζῶω. Ἠρόδ. I. 120.

ἐπίηλε [ε], ἴδε ἐπισάλλω.

ἐπιήνδανε, ἴδε ἐφανόδανε.

ἐπιήρα φέρειν = ἥρα φέρειν ἢ ἥρα ἐπιφέρειν, φέρω εἰς τινά ἀρεστά, εὐπρόσδεκτα ὄντα· πράττει τι χαρίζμενός τι, γορρίζεσθαι ἐπλήρα φέροντα Σοφ. Ο. T. 1095, πρὸς Ρίαν, παρὰ Στρεβ. τίτλ. 4. 34· ἐπλήρα φέρεσθαι Ἀπολλ. Ρδδ. Δ. 375· δέχθαι Ἀνθ. II. 13. 22.—ἐπιήρα ὡς ἐπλήρ., χάριν, πρὸς χάριν, τινός Νόνν. μεταφρ. Εὐαγγ. κ. 'Ἰω. η', στ. 46.

II. ἐνικὸν ἐπιήρας. εὐχάριστος, εὐχάρις ἀπαντὰ παρὰ τῇ Ἐμπεδ. 211· τὸ οὐδέ τι ἐν τῇ Μικρῇ Ἀίσχρω Μυτιληναίου (Ἀθηναί. Ὀμ. 86)· ἐπλήρην ἀμειβόμενοι γέρας ἀνδρῶν.—συγκρ. ἐπιηρέστερος ἐν Ἐπιγρ. παρ' Εὐστ. 1441, 15.—Πρὸς, ἥρα, ἐπιήρανος. (Ὁ Βουτυρ. ἐν Δελφίῳ ἐν λ. ἥρα 8. ἀπορρίπτει τὴν λέξιν παρ' Ὀμ., ἀναγινώσκων ἐπὶ ἥρα φέρειν, ὃ ἔ. ἥρα ἐπιφέρειν, ἴδε ἐν λέξει ἥρα· ἀλλὰ τὸ ἐπιήρα (πρὸς, τὸ συνθετὸν ἐπιήρανος) πρέπει πιθανῶς νὰ τηρηθῇ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις).

ἐπιήρανος, ὄν, εὐχάριστος, εὐάρεστος, εὐπρόσδεκτος, οὐδέ τί μοι ποδάντηρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ γίγνεται Ὀδ. T. 343.—μεθ' Ὀμηρον ἡ ἔννοια μεταβαίνει εἰς τὴν τοῦ ἐπικουρεῖν, βοηθεῖν, ὡς τὸ ἀμυντικός, Μινυαίος ἐπιήρανος Ὀρφ. Ἀργ. 97· προσεῖται εἰς τὴν τοῦ κυβερνᾶν, διοικεῖν, Ἀθηναίων ἐπιήρανε Ἀνθ. II. παρέρ. 50. 1, πρὸς Νόνν. Δ. 2. 10· οὕτω, καλῶν ἐπ. ἔργων Ἐμπεδ. 429· ἐπὶ τοῦ Βάκχου, ἴων παρ' Ἀθην. 447F.—ἀκολουθίᾳ λαμβάνει τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀπωθεῖν, ἀποκρούειν, ἐπιήρανος ἀσπίς ἀκόντων Ἀνθ. II. 9. 41.

II. ἐνεργ., νύμφην ἐπιήρανος, ἐνισχύων, ἐπιτείνων, παρέχων ἔντασιν, τριγλῆ δ' οὐκ ἐθέλει νεύρων ἐπιήρανος εἶναι Πλάτ. Κωμ. ἐν Φάωνι 1. 20.—Πρὸς, Βουτυρ. Δελφ. ἐν λ. ἥρα 12.

ἐπιήρας, ὄν, ἴδε ἐν λ. ἐπιήρα.

ἐπιθαλαμιο-γράφος, ὁ, ὁ γράφων ἢ ποιῶν ἐπιθαλαμίους ᾠδὰς ἢ ᾠμούς, ἐπιθαλαμιογράφοι δὲ ποιηταὶ ὅσοι πρὸς τοὺς νυμφίους ἐν γάμοις ἐγκώμια ἔγραφον Ἰζίδ. ἐν Ἠρολιγομένους εἰς Δυκόφρ. περὶ τὸ τέλος.

ἐπιθαλάμιος, ὄν, (θάλαμος) γαμήλιος, Λουκ. π. Ὀρχ. 44· ἐπ. ὥδαι Διον. Δλ. Ἰάκχην Ρητ. 4. 1· ὡς οὐσιαστ. ἐπιθαλάμιος, ὁ, ἡ, (ἐξυμν. ὕμνος ἢ ᾠδή), ᾠδή, ἥτις ᾄδεται ἐν γορῇ πρὸ τοῦ νυμφίου θαλάμῳ, ἴδε Θεοκρ. 18, Λουκ. Σομπ. 40, Ἰμέρ. Λογ. 1.

ἐπιθαλάμιετης, ὄν, ὁ, ἐπὶ τοῦ Ἐρμού ἐν Εὐβοίᾳ, Ἰσοχ.

ἐπιθαλασσιδίας, Ἀττ. -τιδίας, ὄν, = τῷ ἐπομ., Θουκ. 4. 76, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 28, κτλ.· ἐπιθαλασσιδίας, διετηρήθη ὑπὸ τοῦ Κραμβίου ἐν Στράβ. 73, 167.

ἐπιθαλάσσιος, Ἀττ. -τιος, α, ὄν, ὡσαύτως ος, ὄν, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 16· (θάλασσα)·—κειμένος ἢ κατοικῶν παρὰ θάλασσαν, Λατ. maritimus, Ἠρόδ. 1. 154· τὰ ἐπιθαλάσσια ὁ αὐτ. 5. 30· ἐπ. τῆς Πελοποννήσου Θουκ. 2. 56· παραθαλάσσιος, θαλασσινός, Ἐπίχ. 68 Ahr.—ἐν Ἀππ. Ἰβηρ. 12 ἐπιθαλάσσιος εἶναι πλημμελὲς γραφεῖ.

ἐπιθαλάπτης, ἴς, θερμός, «ἐπιθαλάπης» τερπνόν· Ἰσοχ.

ἐπιθαλάπης, θερμαίνω θνήσκον, ἴδωσι τὴν ἐπιφάνειαν, ἐπιθαλάπων γαῖαν Ξενοφάν. παρ' Ἠρακλείδῃ σ. 470· πρὸς Ἰλουτ. 2. 780F· ἐάν μὴ πάλιν ἡ τεκοῦσα (πέρθε) ἐπιθαλάψῃ αὐτὰ (τὰ ᾧ) Δλ. π. 2. 10. 35.

ἐπιθαλάπωνναι (Δωρ.)· ἐπιφλεγμαίνωσιν· Ἰσοχ.

ἐπιθαμῶν, παρατηρῶ ἔκδομος, θυμίζω, καὶ μὴ Ἰουδαίων ἐπιθαμῶν ἐσθιός Νόνν. Μεταφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. 7. στ. 15.

ἐπιθανάτιος, ὄν, (θάνατος) καταδικασμένος εἰς θάνατον.

κατάδικος, Διον. Ἀλ. 7. 35.—Ἐπὶ, ἐπιθανάτιος ἔχειν = ἐπιθανάτως ἔχειν Δλ. Ποικ. Ἰστ. 13. 26. II. αἱ ἐπιθ. ὁδ.

ἐπιθανάτος, ὄν, ἐπὶ ἀσθενεῖς ἐγγὺς τοῦ θανάτου, ἡ μὲν γε μήτηρ ἔκαμνε καὶ ἐπιθανάτος ἦν ἐμοῦ ἀποδημιούτος Δημ. 1225. 1.—Καθ' Ἰσοχ. «ἐπιθανάτος» πρόσδοκίμενος ἀποθανεῖν·—Ἐπὶ, ἐπιθανάτως ἔχω, ἀσθενῶ ἐπικινδύνως περιμένειν κατὰ πᾶσαν στιγμήν τὸν θάνατον, Πολυδ. I', 106.

II. θανατηφόρος, ὡς οὖς Ἰππ. Μοχλ. 861· ἐπὶ θηλητηρίου, Θεοφρ. π. Φυν. Δίε. 6. 4, 5.

ἐπιθανῆς, ἴς, (θανεῖν) = ἐπιθανάτος, Ἀνών. παρὰ τῷ Σουῖδ.

ἐπιθάπτω, θάπτω ἐκ νέου, «ἐναθάπτω», ἐπιθάπτειν τὸν νεκρὸν φιλόσοφ. 670.

II. θάπτω καὶ ἕτερον ἐν τῷ αὐτῷ τάφῳ, Σουλ. Ἐπιγρ. 4341b, 4366k, κέε.

ἐπιθαρσέω, Ἀττ. -ρῶ, θαρρῶ ἐπὶ τινι, ἔχω πεποθήσθαι εἰς τινά ἢ εἰς τι, μὴ μόνον ἔπλοισ καὶ ἵπποις καὶ ναυοὶ τσαούταις, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἀρωγαῖς ἐπιθαρρῶμεν Πλουτ. Πρυτ.

II. λαμβάνω θάρρος, ἀνθίσταμαι, τοῖς ἐχθροῖς Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 10, πρὸς Δλ. π. 2. 4. 34, 9. 1· ἐπ. τῷ πελάγει, ἀποτολμῶ, ἐμπιστεύομαι, αὐτόθι 5. 56.

ἐπιθαράννω, Ἀττ. -ρῶ, παραθάρννω, εἶδω θάρρος, παρακινῶ, τινά Ἰλ. Δ. 183, Διον. Ἀλ. 10, 41, Πλουτ. Μάρ. 36.

ἐπιθαυμάζω, δεικνύω τινι τὸν πρὸς αὐτὸν θαυμασμὸν μου προσφέρων αὐτῷ δῶρον, γὰρ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδάσκαλον, «ὡς οὖς Σουῖδ.» νεύρῳ ἐρρήθη ἀντὶ τοῦ μισθῶν διδόναι (Εὐστάθ.), Ἀριστοφ. Νικ. 1147· ἐπιθαυμάσας τὸ παράλογον τῆς τελευτῆς, θαυμάσας διὰ τὸ, Πλουτ. Μάρκελλ. 30, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 26, 12.

ἐπιθεάζω, ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεοὺς ἐναντίον τινός, τινὶ φερεῖν ἐν «Μυρμηκωνορῶσι» 10· ἀπολ., ἀγανακτῶν καὶ ἐπιθεάζων καὶ καταρωμένος Πλάτ. Φαίδρ. 211B. 2) = ἐπιθεαίω 1, ἴδε ἐν λ. ἐπιθεαίω.

ἐπιθεάομαι, θεῶμαι ἄνωθεν, Σχλδ. εἰς Ἀριστοφ.· ἐπιθεῶμαι τι κατὰ διάνοιαν, ἀναλογίζομαι, Πολυδ. 5', 115.

ἐπιθεκτρέζω, θεκτρέζω ἐπὶ τι, Θεοδ. Πρωτ. Ἐπιστ. ἐν Ια-ζοπί Misc. 1. 28.

ἐπιθεαίω, ἐπικαλοῦμαι θεοὺς καὶ ἥρωας ὡς μάρτυρας, Λατ. obtestari per deos, τσαούτα ἐπιθειάσας καθίστη ἐς πόλεμον τὸν στρατὸν Θουκ. 2. 75· ἐπιθειάζοντων μὴ κατάγειν, «ὅσα τινὰ ἐπιθεωμένων» (Σχλδ.), ὁ αὐτ. 8. 53· πρὸς Βουτυρ. Δελφ. ἐν λ. θαλάσσειν 6 καὶ ἴδε ἐπιθεαίω.

II. παρέχω ἐμπνευσίν, τῷ λόγῳ Πλουτ. Θεμ. 28· ἐμπνέω, τινὶ ὁ αὐτ. 2. 580D, 589D.

6) ἀπολ., εἶμαι ἐμπνευσμένος, προφητεύω, Διον. Ἀλ. 1. 31. 2) θεοποιῶ, ἀποθεῖω τι εἰς θείαν ἐνέργειαν, τὰς πράξεις Πλουτ. 2. 579F.

ἐπιθειάζεις, εἰς, ἡ, = τῷ ἐπομ., Πλουτ. 2. 117A.

ἐπιθειασμός, ὁ, δέων ἐπικλήσις, ἱκεσία πρὸς τοὺς θεοὺς, οὐκ ἀνευ δόλων ἐπιθειασμῶν καὶ οἰμωγῆς ἀπολειπόμενοι Θουκ. 7. 75, ἐν τῷ πληρ. 2) ἐμπνευσίς, Πολυδ. Δ', 16, Φίλων 2. 299.

ἐπιθεῖται, Ἐπικ. 6' πληθ. εὐκτ. τοῦ ἀορ. 6' τοῦ ἐπιτεθῆμι.

Ἰλ. Ω 264, Ὀδ. X. 62.

ἐπιθελγω, μέλλ. -ξω, καταπραῶω, τὴν ὁργὴν Πλουτ. 2. 456B.

ἐπιθεμα, τό, μεταγεν. τύπος τοῦ ἐπιθῆμα (ὅπερ πρέπει νὰ ἀποκατασταθῇ ἐν Ἰππ. 469, 471), Ἀριστ. π. τὰ 2. Ἰσ. 4. 4, 24 (διὰ γρ. -θημα). Διδό. 3. 14, Πανσ. 1. 2, 3· ἴδε Λοδ. Φρόνιχ. 249.

1) κάλυμα, σκέπασμα, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 5, Σουλ. Ἐπιγρ. 989b, 991b. 2) κιονόκρανον, Ἰζίδ. (Γ' Βασίλ. 2', 16 κέε.). 3) ἐμπλαστρον, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 2, εἰ ἡ γραφὴ ὁρθή.

ἐπιθῆος· σημεῖον ἐν θυτικῇ Ἰσοχ.

ἐπιθερᾶπνύω, εἶμαι ἐπιμελής περὶ τι, ἐργάζομαι ἐνδέρμει ὑπέρτινος, τὴν καθόσον ἔσθαι 8. 47· ὑπηρετῶ ἐπιμελῶς, περιποιῶμαι, αὐτόθι 84.—Παθ., πρὸς τινος Δίων Κ. Ἀποσπ. Ὑγιγ. 161.

II. ἐφαρμύζω προσθέτους θεραπείας, Ἰππ. Μοχλ. 866, πρὸς Γεωπ. 17. 23, 2.

ἐπιθερμαίνωμαι, Παθ., πάσχω ἐκ θερμῆς, πυρετῶ, Ἰππ. Ἐπισθμ. τὸ Δ', 938, πρὸς Γ. 1', 1112.

ἐπιθεσά, ἡ, = τῷ ἐπομ. II. 4, Ἀκύλ. ἐν Ψαλμ. ΛΔ', 20, ἴνδα παρὰ τοῖς Ἰζίδ. ὑπάρχει ἡ λ. δόλος.

ἐπιθεσις, εἰς, ἡ (ἐπιθῆμι) ἡ ἐπὶ τῆς βάσεως τοποθετικῆς, τοῦ ἀνδριάντος Σουλ. Ἐπιγρ. 312A.—τὸ ἐπιθῆναι, κυρίως ἐπὶ τῶν χειρῶν, ἰδὼν δὲ ὁ Σίμων 8πὶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων βιβδοται τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον Ἠρόδ. Ἀποστ. η', 18, κτλ.· διὰ τῆς τῶν ἐξωθεν ἐπιχρίσεων (περιχρίσεων ἐν ἐκθ. Βεβαρῶν) ἐπιθέσεως Πλουτ. 2. 102A.

2) προσθήκη, πρόσθεσις, ἀντίθετον τῷ ἀφαιρεσί, Ἀρετ. π. Νιστ. κτλ. 5. 11. 3) ἐπιθεσις ἐπιτείνω, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 14.

II. (ἐκ τοῦ Μέσ. ἐπιτελεσμαι) ἐπιθεσις κατὰ τινος, ὡς καὶ νῦν, προσβολή, ἐφύρμησις, Ἀντιφῶν 117, 41· ἐπ. γίγνεται τινὶ Ξεν. Ἀν. 4. 4, 22· ἡ Περώων ἐπ. τοῖς Ἑλλήσι Πλάτ.

Νόμ. 698B· τῶν ἐπιθέσεων αἱ μὲν ἐπὶ τῷ σώματι γίνονται τῶν ἀργόντων Ἄριστ. Πολιτικ. 5. 10, 14· ἐπ. συστήσει ἐπὶ τινὶ αὐτῷ 5. 7, 3· ποιεῖσθαι αὐτῷ 5. 10, 25· κατὰ τινος Διον. Ἄλ. 5. 7· τοῖς ἔργοις Πολύδ. 1. 45, 2.

2) μετὰ γεν., ἀπὸ πειρα πρὸς κτήνην πρᾶγματός τινος, τῆς τυραννίδος Διόδ. 13. 92, κελ.

3) = ἐπιθέμα, κάλυμμα, σκέπασμα, Σολλ. Ἐπιγρ. 3510.

4) ἐξαπότης, ἀπάτη, δόλος, Ἀκύλ. ἐν Ψαλμ. ΜΒ', 1, ΝΔ'. 12, Παροιμ. 1Δ', 1, 1Δ', 8· πρβλ. ἐπιθέτης. — Καθ' Ἡσυχ. «ἐπιθεσις» ὁ τῶν ἐὼς ἀριθμὸς παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις.

ἐπιθεσπίζω, προφητεύω καθήμενος ἐπὶ τρίποδι ἢ ἐκ τρίποδος, ἐπιθεσπισάντα τε τῷ τρίποδι, περὶ τοῦ Ἑρίωνος τοῦ λαδόντος παρὰ τοῦ Ἰάσονος τὸν εἰς Δελφούς παρ' αὐτοῦ κομιζόμενον τρίποδα, Ἡρόδ. 4. 179.

II. ἐπὶ χρησμῶν καὶ οἰωνῶν, ἐπιθεσπίζω, ἐπικυρόω, ἐγκρίνω, συνευλόω, μῆτε βασιλείας μῆτε ἀρχάς λαμβάνειν, ἐάν μὴ καὶ τὸ δαιμόνιον αὐτοῖς ἐπιθεσπίσῃ Διον. Ἄλ. 2. 6· τοὺς θεοὺς εἶδει τὴν βασιλείαν αὐτῶν δι' οἰωνῶν αἰσίων ἐπιθεσπισαὶ αὐτ. 3. 35.

ἐπιθεσπισμός, ὁ, χρησμός, διαταγή θεοῦ ἐκ τοῦ μαντείου, ταῦτα (τὰς θυσίας) κατ' ἐπιθεσπισμὸν θύει τοῦ Ἀμμωνίου Ἄρρ. Ἄ. 6. 19, 9.

ἐπιθετέον, ῥημ. ἐπὶ τοῦ ἐπιτεθῆναι, δεῖ ἐπιθετέον ἢ ἐπιθεῖναι. Δίκην Πλάτ. Γοργ. 507D. II. πρέπει τις νὰ βάλῃ τὴν χεῖρά του εἰς τι, νὰ ἐπιδοῇ εἰς ἐργασίαν τινά, τινὶ Πλάτ. Σοφ. 231C, Συμπ. 217C.

ἐπιθέτης, ου, ὁ, ἀπατεὼν, κακὰ μηχανώμενος, Λουκ. Τραγωδοποδ. 172.

II. = λειτουργὸς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τῶν Ἑθνικῶν λατρείᾳ, Ἐπιγρ. Πειραιῶς ἐν Ἀθηναίῳ τόμ. Ε'· σ. 428 (= CIA. III. 1286a).

ἐπιθετικός, ῥη. ὄν, (ἐπιτίθεται) ἔτοιμος πρὸς ἐπίθεσιν, θηρίοις Ξεν. Ἀπομν. 4. 1, 3· ἐπιχειρηματικός, τολμηρὸς, στρατηγὸς αὐτόθι 3. 1, 6· ἐπιθετικώτατος περὶ πάσας τὰς πράξεις Ἄριστ. Πολιτικ. 5. 11, 27.

II. (ἐπιτίθεται) ἱραμν., ἐπιθέτω τὸν ἔχον, Ἀπολλών, περὶ Ἀντωνιμ. 202A, π. Συντξ. 19, 27, Τρύφ. Τροπ. 280, κλ.: οὕτω καὶ Ἐπίρρ. -κώς, Κορινθ. π. Θ. Φύσ. 35. Σχολ. εἰς Ἰλ. Ν. 29.

ἐπιθέτω, ὄν, (ἐπιτίθεται) πρόσθετος, ὁ προσετρεχθεὶς, φυλαὶ Δον. Ἄλ. 3. 71· ἐπιθετὰς ἐξουσία, οἰκειοποιήσας, ἐξουσία ὁ ἐπιθέτω τὴν πάτριον καταλύσας ἀρχὴν Πλούτ. Κλομῆν. 10.

2) ἐπιθέτω ἑορταί, αἱ μὴ πάτριαι, οὐδὲ τὰς μὲν ἐπιθέτους ἑορτάς, μεγαλοπρεπῶς ἦγον κελ. Ἰσοκρ. 146C, πρβλ. Ἀποκρ. ἐν λέξει· ἐπιθέτω ἐπιθυμῶ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ καίνεαι. τῶν ἐπιθυμῶν αἱ μὲν κοινὰ δοκοῦσιν εἶναι, αἱ δὲ ἴδιαι καὶ ἐπιθέτω, ἰδιαίτεραι καὶ ἐπικτηταί, Ἄριστ. ΠΟ. Ν. 3. 11, 1· ἐπ. τῇ φύσει κακὰ Μένανδρ. ἐν Ἀσφ. ἢ πλάστοι, ἐπιπλάστοι, ψευδῆς, Θεοφρ. π. Φυσ. Ἰστ. 9. 8, 8· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀληθινός, Διον. Ἄλ. 4. 70, πρβλ. 88· πρβλ. ἐπακτός, ἐπι-ἀληθινός, Διον. Ἄλ. 4. 70, πρβλ. 88· πρβλ. ἐπακτός, ἐπι-ἀληθινός.

II. ὡς οὐσιαστέον, ἐπιθέπον, τὸ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἄριστ. Ἰητ. 3. 3, 3, κελ. 2) ἀρετ., δυναμὶ βέλους, βελ. ῥιψομοχλίου τοῦ κύβου, Εὐδουλ. ἐν Κουθενταῖς 2. III. Ἐπίρρ., ἐπιθέτω λέγων, περιγράφω ἢ δεικνύω, ὀρίζω ἐπιθετικῶς, δεῖ ἐπιθέτων, Στράβων 36.

ἐπιθέτω, μέλλ. -θεύσομαι, τρέχω ἐπὶ τι, πρὸς τι ἢ κατόπιν τινός, Ἡρόδ. 9. 107, Ξεν. Κυν. 6. 10· τινὰ Ἄπκ. Ἰδρ. 27· ἐπ. πρὸς τὴν μάχην Ἡρόδοτ. 6. 7.

II. τρέχω ἐπὶ τῇ ἐπιφανείᾳ τοῦ ὕδατος, ἐκ δὲ τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς πλατέων ὑδαρῶν τῶν ἐπιθεόντων οἱ οἰστοὶ Ἄριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 5. 19, 13.

ἐπιθεωρῶ, ἐν νέου ἐξέταξι, παρατηρῶ ἐπιμελῶς καὶ μετ' ἀκριβείας, τι ἢ π. π. Διαιτ. Ὀφ. 397. 22, Φιλῆμ. ἐν Ἀδελφ. 49, Διον. Ἄλ. Τέχν. Ρητ. 3. 2, Πλούτ. Διηγήτ. 1.

ἐπιθεωρήσεις, εὖς, ῥη. -θεωρήσεις, Μ. Ἀντων. 8. 26, Πτολεμ. Τετραβ. 103. Κλήμ. Ἄλ. 1. 453B.

ἐπιθήγω, ἀνοῖν ἐπὶ μέλλον, καθιστῶ μέλλον βλαβερόν ἢ φαρμακρόν, τῇ βαφῇ τὰ κέντρα ἐπιθήγουσιν (ἐποθήγουσι Herch.) Ἄλ. π. 2. 5. 16· μεταφρ., διηγίρω ἐπὶ μέλλον, τὰς ἐπιθυμίας Πλάτ. 786A.

ἐπιθήκη, ἢ, (ἐπιτίθεται) προσθήκη, αὐθις, μείζων δ' ἐπιθήκη, ομείζων δὲ ἡ ἐπιθέσις (Πρόκλ.), Πτο. Ἐργ. κ. Πμ. 378· ἀπὸ τῆς ἐπιθέσεως τῆς ἐπιθέσεως, καὶ 4 δραχμῆς ἐπὶ πλέον, Ἄριστ. Σφ. 1391. — Καθ' Ἡσυχ. «ἐπιθήκη» φερνὴ.

ἐπιθήμα, τὸ, πᾶν ὅτι ἐπιτίθεται (πρβλ. ἐπιθέμα), ῥη. Σολλ. Ἐπιγρ. 2663· ἐντέθεν, 1) ἐπικάλυμμα, σκέπασμα, Τονρκ. «καπάκι», φωριαμὸν ἐπιθήματα, «κιδωνίον πῦρματα» (Σχολ.), Π. Ω. 228, πρβλ. Ἰππών. 47 (41), Ἡρόδ. 1. 48· ἀσπίδα ἐπ. τῷ φρίατι παράθεσις Ἄριστ. Ἀποσπ. [Ἡρ. Διὸς 2. σ. 505]· τοῦτ' ἐστὶν ὑψίστης ἀφελῶν «Ἠγίστιον» ἐν Ἀδελφοῖς 1. 13· τὸ ἐπιθέτον τῆς τραπέζης, ἢ ἐπιφανείας αὐτῆς, τράπεζαι ἐλκροφαντοδὲς τῶν ἐπιθημάτων ἐκ τῆς καλουμένης σφενδαμίνου πεπονημένων Ἀθην. 49A.

2) τὸ ἐπὶ τοῦ τάφου τιθέμενον μνημεῖον ἢ ἀγαλμα, ἢ ἀπλὸς κάλυμπος, ἔοσφα .. καὶ ἐπιθήματα καλῶν ἐπέθρακα Ἰσίδος 2. 36, Πλούτ. Νουμ. 22, Πλου. 1. 2, 3, 43, 8., 2. 7, 2, κελ. 3) ἡ αἰχμὴ δόρατος, ἐπιδορατίς, Διόδ. 6.

30. 4) ἐπίσημον, διακριτικὸν σημεῖον, δτου 3ῃ δ' ἀλεκτρυνὸν ἐστὶν ἐπιθήμα τῇ ἀσπίδι, κελ., Πανα. 5. 25, 9. — Πρβλ. σην. Λοβεκκ. ἐν Φρον. σ. 249.

ἐπιθηματικός, ῥη. ὄν, ἐπιθηματικὴ (ἐτυμ. τέχνη), ἡ πρὸς κατασκευὴν ἐπιθημάτων, Πολύδ. 2. 208 (ἐν τῇ ἐκδ. Βενικτροῦ ἢ λέξις παρελθούσα).

ἐπιθηματοουργία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἐπιθήματα, Πλάτ. Πολιτ. 280D, πρβλ. Πολύδ. 2. 208.

ἐπιθηματώ, ἐπιθέτω κάλυμμα, σκέπασμα, τι Ἀντικλειδῆς παρ' Ἀθην. 473C.

ἐπιθηραρχία, ἡ, ἡ ἀρχὴ τῶν ἐλεφάντων, Ἄλ. Τακτ. 23: — ἐπιθηραρχός, ὁ, ὁ διοικῶν αὐτοὺς ἀλιματικούς, αὐτόθι.

ἐπιθηρεῖσθαι, — θηρεύεσθαι, — θηρίοις, Πτολ. III. 365D.

ἐπιθησαυρίζω, ὁθησαυρίζω ῥημ. ἐπὶ τοῦ ἐπιθησαυρίσσειν, δεῖ ἐπιθησαυρίσειν, Κλήμ. Ἄλ. 336.

ἐπιθηγαγνῶς, ὄφρ. ἐπιθέτω — ἐγγίξω τὴν ἐπιφάνειαν, ἐγγίξω ἑλαφρὸς, ἐπλάττωμαι (Σουῖδ.), Θεοφρ. π. Ὄσμ. 11· τῆς κεφαλῆς Πλούτ. Γ. Γράκχ. 19: — φθάνω μέχρι, .., ὁψις ἐπ. τῆς θαλάσσης ὁ αὐτ. 2. 921D).

ἐπιθλάσις, εὖς, ἢ, ὁλῶσις ἐπὶ τῇ ἐπιφανείᾳ, Ὀρειδᾶς, 50, 1, ἐκδ. Cooch.

ἐπιθλάσις, οὐνοῦμαι εἰπόντων Ἡσυχ.

ἐπιθλίβω [τ]: μέλλ. -ψω, = ὀλίβω, Διόδ. 3. 14· μεταφρ., ἀντὶ ἐνοχλῶ, Πλούτ. 2. 782D).

ἐπιθλίψις, εὖς, ἢ, ὀλίψις, πίσις ἐπὶ τῇ ἐπιφανείᾳ, Ἄρετ. Ὀφ. Νουμ. Θεραπευτ. 1. 9.

ἐπιθρῶσκω, ἀποθνήσκω μετὰ ταῦτα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διον. Ἄλ. — πλημμελὲς γραφὴ παρὰ Ψευδ-Ἰγνατ. 802A ἀντὶ ἀποθνήσκω.

ἐπιθράξω, ἐν Δισχόλ. Χο. 850 (τὰ δ' ἐπευχόμενη κάπιθράξουσι) καὶ ἐν Εὐρ. Μήδ. 1409 (τὰδε καὶ ὀρηγὰ κάπιθράξουσι) κοινῶς ἐρμηνεύεται: κάθημαι παρὰ τὴν βωμὸν ὡς ἱκέτης, αἰτούμαι παρὰ τῶν θεῶν βοήθειαν, πρβλ. θράξω II· ἄλλ' ἐν τῷ Μετ. ἀντιγράφῳ τοῦ Δισχόλ. τὸ ο εἶναι ἀμφίβολον καὶ ὁ Schölk (ἢ ἡκούσθησαν οἱ πλείστοι ἐνδοκται) ἀνέγνω ἐπιθράξουσι, ἐπικαλουμένη τὸν θεοῦ· εἰ ἔχει οὕτω, τότε τὸ κάπιθράξω πρέπει ὡσαύτως ὡς ἀποκατασταθῆναι παρ' Εὐρ. [τὴν γραφὴν ταύτην παρεθέτατο ἡδὲ ὁ Νάυκιος ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Κύριλλου].

ἐπιθρῶσις, ὄν, ὁλῶσις, ἢ ὅταν ἐπιθρῶσι ὕδωρ οἱ φρεστίαι ἀναδύονται ἰα. Λυδ. π. Διοσμή 283. 1.

ἐπιθρῶσις, καθιστῶ ὁλῶσις, Λουκ. Δελφ. 4. — Παθ., γίνεσθαι ὁλῶσις, Πλούτ. 2. 804B. — Καθ' Ἡσυχ. «ἐπιθρῶσις» ἐπισκοπῆς αὐτῶν τὰς ἐπισκοπῆς.

ἐπιθρῶσις, ἢ, — τὸ ἐπιθεῖν, Κύριλλ. Ἄλ. 1. 192B.

ἐπιθρῶνυμαι, σπερμαίνω, ὀχεύω, ἐπὶ ῥρήνων ῥήνων, τσῦρος .. βρυσί· ἐπιθρῶνυται Λουκ. Ἐρμ. 22, κελ. 1· ἐπ. τοῖς γεγενημένοις φησὶν, 212, πρβλ. 813· πρβλ. ἐπιθρῶνυμαι. — Καθ' Ἡσυχ. «ἐπιθρῶνυμαι» σπερμαίνουσαι καὶ ζωογονοῦσαι. θορὸς γὰρ τὸ σπέρμα.

ἐπιθρῶσις, (θορὸς) σπερμαίνω, Κλήμ. Ἄλ. 2. 222.

ἐπιθρῶσις, θορῶσι ἐπὶ τινι, ἐπιθρῶσι, Δελφ. ἀσπληνῶσι:

1) εἰς σημεῖον ἐπιδοκίμασι, καὶ ἡ βουλὴ [ἐλλή] ἐγένετο εὐμένως ἐπιθρῶσις ἑαυτοῦ Ξενοφ. Ἠλ. 2. 3, 50, κελ. 2) πρὸς δὴλωσην ὑπαρεσπείας, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 1. 7, 13.

ἐπιθρῶνυ· μέρος τι τῆς νεῶς Ἡσυχ.

ἐπιθρῶσις, Ἄττ. -τω, συνηρ. ἀντὶ ἐπιπαράσσω, «ἐπιθρῶσι» ἐπιθρῶσι, ἐπιθρῶσι Ἡσυχ., Πτολ. Δ. 246 ἐν λέξει.

ἐπιθρῶσις, θραύω ἐπὶ τινι, ἢ προσέτι, καὶ τρέφω ἄρτω, αὐτὸν ἐπιθρῶσις Ἀνθ. Π. 6. 105.

ἐπιθρῶσις, ῥη. ἐπιτρέχω.

ἐπιθρῶσις, ὄν, (τρέφω) καλῶς τεύραμενός, εὐτραφῆς, Ἰππ. 1061D.

ἐπιθρῶσις, θρηνητὴν ἐπὶ τι, μετ' αὐτ., Παθρ. 118. 8, Πλούτ. 2. 123C· μετὰ δὲ, θρηνητὴν ἐπὶ τι, ἢ τοὺς Νειλῶνους κροκοδείλους μνησθῆναι, οὗς φασὶ τοῖς κεφαλαῖς ἐπιθρῶσι τῶν ἀνθρώπων ὧν ἐφαγον Ἰργη. Νύσσ. σ. 2. σ. 2583.

ἐπιθρῶσις, εὖς, ἢ, τὸ θρηνεῖν ἐπὶ τινι, τὰς ἐπιθρῶσις τῶν εἰσιόντων Πλούτ. 2. 611A.

ἐπιθρῶσις, ἀξιοθρῶσις, Ἡσυχ. ἐν λ. περίσφατα.

ἐπιθρῶσις, ὁ ἀκολουθῶν ἱεραμνός, ὁ μετέπειτα, Σουῖδ. εἰ. λ. ὁρίσματος.

ἐπιθρῶσις, τὰ, ἰορτὴ Ἀπόλλωνος Ἡσυχ.

ἐπιθρῶσις, παθ., πηγνύμαι, πηγνύμαι, μεταβάλλομαι εἰς θρόμβους, ἐπὶ τοῦ γάλακτος, Νικ. Ἀλεξ. 304.

ἐπιθρῶσις, = ὀρυζέω, Ἰργη. Νύσσ. 1. 421C.

ἐπιθρῶσις, παρᾶν, ἐκλῶσις, ἀμύλῶσις, ἐκνευρίζω, Φιλόστρ. 46. — Παθ., κύνειο τσανίσματα, Τονρκ. ὀνάς, Ἀριστ. 1. 28· ἐπιθρῶσις, ἐκτελεσμένος, Πλούτ. Διον. 17. 2) θραύω, εἰς τῆς ἐκτέλεσης ἐπιθρῶσις (ὁ γεωργός) τὴν βῶλον Ἰργη. Νύσσ. τ. 2. σ. 367A.

ἐπιθρῶσις, μέλλ. -θροῦμαι ὄφρ. -θροῦναι — ἐξάλλομαι,

ἐπιπηδῶ, ἐπιπαίω, μετὰ γεν., νηὶς ἐπιπρώσκων 'Πλ. Θ. 515, πρὸς. Εὐρ. Ρήσ. 100· ὡσαύτως μετὰ ἁπλ. πηδῶ (ὁδριστικῆς) ἐπὶ τι, ὡς τὸ Δατ. insultare. τῷδ' ἐπιπρώσκων Μενελάου 'Πλ. Δ. 177. II. πηδῶ ὑπεράνω ἐκτάσεως τινος, ἐπὶ ἡπίων, τόσσον ἐπιπρώσκουσι τόσον μακρὰν εἰσάσσονται μετ' ἐν πηδῆμα. 'Πλ. Ε. 772· μακρὰ ἐπιθρ. 'Πσ. Δσπ. 'Ηρ. 438· — ἐξέχω, ἐκτείνωμαι εἰς, ἐπὶ ταίρους ἢ πέτρας. 'Ορφ. Ἀργ. 897, 1264.

III. ἐγείρωμαι, ὡς εἶδε κυανόπτερον ἐπιθρῶσκουσαν ἐμὴν χλὴν Μουσῆος 113.

ἐπιθυλλίς, ἔδος, ἦ, γῆθουν, 'Αθῆν. 371E, διὰ γρ. ἀντὶ γηθυλλίς.

ἐπιθυμία, τὸ, ἱερεῖον, σφάγιον, 'Πσὺχ. ἐν λ. ἱερὰθετα.

ἐπιθυμῆω, (θυμῆς), ὡς καὶ νῦν, ἐπιθυμῶ, μετὰ γεν. πρῶτον, 'Πρὸς. 2, 66, Αἰσχύλ. Ἀγ. 216, κελ.: ὡσαύτως μετὰ γεν. πρῶτον, Λυσ. 96, 40, Ξεν. Ἀν. 4.1, 14C· ἔτι καὶ μετ' αὐτ. πρῶτον, Μένανδρ. παρὰ Κλήμ. Δ. 605D· ἐπὶ πολιτικῶν σχέσεων, ἐν ἀντιπ. πρὸς τὸ μισεῖν, εἴτ' ἐκ τῶν τοιοῦτων ἀναγκαῖον τὰς πόλεις τῶν ἡμετέρων πολέμων ἐπιθυμεῖν ἡμᾶς δὲ μισεῖν Ἀνδρῶν. κατὰ Ἀλκιβ. 10. 4, Λυσ. 158 12· — μετ' ἀπαρ., ἐπιθυμῶ νὰ πράξω τι, πλῶστοι 'Πρὸς. 1, 24· ἀπικνεσθαι αὐτόν 116· περισσὰ ὄραν Σαρ. Τρ. 617, κελ.: — ἀπολ., ἐπιθυμῶ, ποθῶ, Θουκ. β. 92, 114α. Πρωτ. 313D, κελ.: — τὸ ἐπιθυμοῦν τοῦ πλοῦς ἢ ἐπιθυμία, ἢ ἐροθυμία εἰς τὸν πλοῦν, Θουκ. β. 24. — Παθ., ἐπιθυμοῦμαι, τὰ ἐπιθυμοῦμενα Πλάτ. Φίληθ. 35D.

ἐπιθυμημα [ῶ], τὸ, τὸ ἐπιθυμούμενον πρῶτον, Ξεν. ἱέρ. 4, 7.

II. ἐπιθυμία, πόθος, 'Ππ. 2, 44, 50, Πλάτ. Νόμ. 687C, κελ. ἐπιθυμησις [ῶ], εἰς, ἦ, ἐγκάρδιος ἐπιθυμία, μνημονεύεται ἐκ τοῦ 'Ισάριου.

ἐπιθυμητήερα, ἦ, θηλ. τοῦ ἐπορ., Κελ. εἰς Ἀρτ. 237. ἐπιθυμητής, οὐ, ὁ, ὁ ἐπιθυμῶν τινος, νεωτέρων ἐργῶν 'Πρὸς. 7, 6, Ἀνδοκ. 29, 32· τιμῆς, σοφίας Πλάτ. Πολ. 475B, κελ.: φύσει πολέμου ἐπ. Ἀριστ. Πολ. 1, 2, 10. 2) ἀπολ., ὁμολογῆς, ὁπαδός, ἐκεῖνος γὰρ πολλοὺς ἐπιθυμητὰς καὶ ἀστούς καὶ ἔξουσι λαβῶν Ξεν. Ἀπομν. 1, 2, 60.

ἐπιθυμητικός, ἦ, ὄν, εἰς τὸ ἐπιθυμεῖν ἐπιρρηγῆς, τινος Πλάτ. Νόμ. 475 κ. ἀλλ.: τὸ ἐπιθυμητικόν, τὸ μέρος τῆς ψυχῆς ὅπου εἶναι ἔρως τῶν ἐπιθυμῶν καὶ παθῶν αἰσθημάτων, Πλάτ. Πολ. 439D, Ε. Ἀριστ. 'Πσ. Ν. 1, 13, 2 κ. ἀλλ.: — Ἐπὶ... ἐπιθυμητικῶς ἔχειν τινός = ἐπιθυμεῖν Πλάτ. Φαίδων 108A.

ἐπιθυμητής, ἦ, ὄν, ὡς καὶ νῦν, ὅν ἐπιθυμεῖ τις, ποθητός, τὰ ἐπιθυμητὰ Ἀριστ. 'Πσ. Ν. 3, 10, 6.

ἐπιθυμία, 'Ιων. -εῖη, ἦ, (ἐπιθυμῆω) ὡς καὶ νῦν, ἐπιθυμία, πόθος ἡμερός, ἐπ. ἐκτελέσει 'Πρὸς. 1, 32· ἐπιθυμία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν προνοήσιν, Θουκ. β. 13· οὕτω, Πλάτ., κελ.: — ἰδίως, ἀρχαῖα Πλάτ., κελ.: αἱ περὶ τὸ σῶμα ἐπ. Πλάτ. Φαίδων 82C· ἐπὶ πρὸς τινὰ Ξεν. Λακ. 2, 14. 2) μετὰ γεν., ἐπιθυμία πράγματος τινος, ὕδατος, οἴκου Θουκ. 2, 52, 7, 84, κελ.: τῆς τιμῆς Ἀντιφῶν 115, 29· τῆς μεθ' ὧν πολιτείας Ἀνδοκ. 21, 7· τῆς παρθενίας Πλάτ. Κρατ. 406B· εἰς ἐπ. τινός ἐλθεῖν ἢ εἶναι, Κριτ. 113D· ἐν ἐπ. τινός εἶναι ἢ γίγνεσθαι ὁ αὐτ. Πρωτ. 318A, Θεαιτ. 143E, Νόμοι 841C· εἰς ἐπ. τινός ἀφικέσθαι ὁ αὐτ. ἐν 'Πρ. 119B· ἐπ. τινός ἐμὲ δάλλειν τινι Ξεν. Κύρ. 1, 1, 5· ἐπ. ἐμποιεῖν τινι εἰς τινὰ θάλα. 4, 81. II. = ἐπιθυμημα, ἐπιθυμία τυχῆν Πρωτ. παρὰ Στὸς. 46, β. πρὸς Ἀθῆν. 295A.

ἐπιθυμιάμα, τὸ, προσφορὰ θυμιάματος, τὰδ' ἐν χερσὶν στέφη λαβούσης καπιθυμιάματα Σαρ. Ο. Τ. 913.

ἐπιθυμιάσεις, εἰς, ἦ, θυμιάματος προσφορὰ, Σὺλλ. Ἐπιγρ. 300A. 24. ἐπιθυμιατρὴς, ὁ, ὁ κολῶν θυμιάμα, ὁ θυμῶν, Σὺλλ. Ἐπιγρ. 2983. ἐπιθυμιάω, μέλλ. -άσω, = θυμιάω, κοινῶς «θυμίζω» καὶ «θυμιαίω», Πλούτ. Ἀγέ. 25, Σὺλλ. Ἐπιγρ. 2715· 6· μετ' αὐτ., τῷ Βορέα λιθωνίδιον (κρεάδιον Meineke) Μένανδρ. ἐν «Καρχηδονίῳ» 1, πρὸς. Πλούτ. 2, 372C.

ἐπιθυμῖος [ῶ], ὄν, = ἐπιθυμητικός, Μανέθων 4, 505.

ἐπιθυμῖς, ἔδος, ἦ, «ἐπιθυμῖς» εἰς παντοδαπὰ στερημάτων ('Πσὺχ.), Ἀθῆν. 678C· πρὸς. ὑποθυμῖς. II. ἐπιθυμῖς, ἔδος, ἦ, = οὐμός, Διοσκ. 3, 38 (44).

ἐπιθυμῖς, ὄν, = ἐπιθυμητικός, Μανέθων 4, 505.

ἐπιθυμῖς, ἔδος, ἦ, «ἐπιθυμῖς» εἰς παντοδαπὰ στερημάτων ('Πσὺχ.), Ἀθῆν. 678C· πρὸς. ὑποθυμῖς. II. ἐπιθυμῖς, ἔδος, ἦ, = οὐμός, Διοσκ. 3, 38 (44).

ἐπιθυμῖς, ὄν, = ἐπιθυμητικός, Μανέθων 4, 505.

ἐπιθυμῖς, ἔδος, ἦ, «ἐπιθυμῖς» εἰς παντοδαπὰ στερημάτων ('Πσὺχ.), Ἀθῆν. 678C· πρὸς. ὑποθυμῖς. II. ἐπιθυμῖς, ἔδος, ἦ, = οὐμός, Διοσκ. 3, 38 (44).

ἐπιθυμῖς, ὄν, = ἐπιθυμητικός, Μανέθων 4, 505.

ἐπιθυμῖς, ἔδος, ἦ, «ἐπιθυμῖς» εἰς παντοδαπὰ στερημάτων ('Πσὺχ.), Ἀθῆν. 678C· πρὸς. ὑποθυμῖς. II. ἐπιθυμῖς, ἔδος, ἦ, = οὐμός, Διοσκ. 3, 38 (44).

ἐπιθυμῖς, ὄν, = ἐπιθυμητικός, Μανέθων 4, 505.

ἐπιθυμῖς, ἔδος, ἦ, «ἐπιθυμῖς» εἰς παντοδαπὰ στερημάτων ('Πσὺχ.), Ἀθῆν. 678C· πρὸς. ὑποθυμῖς. II. ἐπιθυμῖς, ἔδος, ἦ, = οὐμός, Διοσκ. 3, 38 (44).

ἐπιθυμῖς, ὄν, = ἐπιθυμητικός, Μανέθων 4, 505.

ἐπιθυμῖς, εἰς, ἦ, θυμία κατόπι γινόμενη, Ἐπιγρ. Κνίδ. παρὰ τῷ Νεώντῳ, Εὐδ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 34B.

ἐπιθυμῖς [ῶ], ὄν, ὁ, ὁ ἐπιστατῶν ἐν ταῖς θυσίαις, Σὺλλ. Ἐπιγρ. 363A, 15.

ἐπιθύω (θύω Α): μέλλ. -ύω [ῶ]: θύω, σφάζω κατόπιν προγεγενημένης θυσίας, τέλειον νεοροῖς ἐπιθύσας Αἰσχύλ. Ἀγ. 1504· ἐπὶ δ' ἔθουσα μητέρα, κατόπιν κατέκτανε τὴν μητέρα μου, δηλ. μετὰ τὴν Αἰγίσθον, Εὐρ. Ὀρ. 362· — οὕτως ἐν τῇ Μέσ. τύπῳ, πότερον οὖν Νέρωνι Γάλβαν ἐπιθύσασθαι...; νὰ θυσιάσωμεν λοιπὸν τὸν ἄλβαν μετὰ τὸν Νέρωνα...; Πλούτ. Ἰδὼ. 14, πρὸς. Μόρκελλ. 29.

II. πρῶτον θυσιᾶν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, Wess. Διόδ. 12, 11· προσφέρειν ἐπὶ τινος, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τὰς δεκάτας Διον. Ἀλ. 1, 40· καθόλου, προσφέρειν, λιθωνιδίων τοῖς θεοῖς Ἀριστοφ. Πλ. 116.

ἐπιθύω (θύω Β): — τρέχω μεθ' ὁρμῆς πρὸς τι, ὡς ἂν ἐπιθύσαντες ἐλπίεσθαι Ὀδ. 11, 297. 2) μετ' ἀπαρ., προσπαθῶ ἰσχυρῶς νὰ πράξω τι, ἐρύσασθαι... Τρῶες ἐπιθύουσι, «ἐλκύνουσι» ἐπ' αὐτοῖς ὁρμῶσι (Σχόλ.), 'Πλ. Σ. 175· θυμὸς ἐπιθύει ἀποθνήσκον 'Υμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμῆν 475· οὕτω καὶ παρ' Ἀπολλ. Ροδ. β. 1154, Γ. 354· ἐπιθύουσα Δ. 1238. ['Ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνστά. καὶ ἀεὶ ποτε ἐπιθύω. 'Ἐπειδὴ δὲ τὸ εἶναι μακρὸν, ἐνομήθη ὅτι τὸ ἀπλοῦν ῥῆμα εἶναι ἐπὶ οὐκ, ἀλλ' ἰούω· ἀλλὰ τὸ ἰούω ἔχει ἀεὶ ποτε ὡς βραχὺ, ὥστε ὁ τύπος ἔπειτα νὰ εἴναι ἐπιθύω. Τὸ εἶναι ἐπὶ ἐκτείνεται ἐν ἄρσει, ἴδε Σπρίτκ. Verba. Ηερ. 85, 88].

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

ἐπιθυοῦμαι, τὸ, χιτών, ὅν ἐρόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτο. 11.

«*Христианство*», 1980 г. № 2601), «*Вопросы*», IV, 20513.

ἐπικάμισον, τό, ἐντὶ ὑποκάμισον. χειρῶν. Τζέτζ. Σχόλ. εἰς 'Περ. κ. 'Περ. 534, ἀντὶ τοῦ ἐπανόστους, Σχόλ. εἰς τὰς Χιλιάδ. Τζέτζ. ἐν Κραμύρου 'Αντιχθ. τ. 3. σ. 359, 13, ἐνθα γράφεται ὑποκάμισον.

ἐπικάμισον, = καμίζιον. Παλλ. Δυσ. 1067B.

ἐπικάμνω, κάμνω, ὑποφέρω, στενοχωροῦμαι, λυποῦμαι ἐπὶ τινὶ μῆτε τοῖς παρελθούσιν ἐπικάμνειν μῆτε τῶν ἐπιόντων προκάμνειν Διλ. Ποικ. 'Ιστ. 14. 6.

ἐπικάμπτῃ, ἡ, ἐπὶ τείχεσι, τὸ μέρος τὸ καμπτόμενον ἐκ τινος σημείου καὶ ἐκτεινόμενον πρὸς τὰ ἐντός, 'Πρόδ. 1. 180. ἐπ. ποιούμεαι, παρατάττω τὸν στρατὸν γωνιωδῶς, δηλ. μὲ τὰ κέρατα προεκτεινόμενα ἐκατέρωθεν πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ σχηματίζοντα γωνίας μετὰ τοῦ μέσου τῆς φάλαγγος οὕτως ὥστε νὰ προσβῇ τὸν ἐχθρὸν ἐκ τῶν δύο πλευρῶν, ἐννοεῖς, ἐφη, ὡς Χρυσάντα, ἐνθα τὴν ἐπικάμπτῃν ποιοῦνται; τὸ μέρος εἶθα κάμπτουσι τὸ κέρασ τῆς φάλαγγος; Ξεν. Κύρ. 7. 1, 6. οὕτως, ἐς ἐπ. τάττειν 'Αρρ. 'Αν. 2. 9, 2, 3. 12, 2. πρὸλ. ἐπικάμπτως, ἐπικάμπτω.

ἐπικάμπτης, ἐς, κεκομμένος, καμπτῶς, ἐλικοειδής, τὸ οὐραῖον πετερόν, ὃ εἶ ἀπαλότῃτα ἐπικαμπές ἐστι Λουκ. 'Αλεκτρ. 28. 'Εὐλὸν Πλουτ. Κόμην. 32. — 'Επίερ. — πῶς, Σχόλ. εἰς Δ'σχόλ. 'Αλφ. 369.

ἐπικάμπτης, ον, = ἐπικάμπτῃς, νεοαρμένη, γωνιωδῇ, ἐπ. τῷ εἶς, ποράκαξ καὶ ἦν τὸ ἐν κέρασ τῆς φάλαγγος ἡ ἀμφοτέρω σχηματίζουσα κατὰ τὰ πέρατα τοῦ μέσου γωνίαν, ὥστε τὰ κέρατα οὕτω χρησιμεύουσιν ἢ πρὸς ἐπίθεσιν κατὰ τῶν πλευρῶν τῆς φάλαγγος τῶν πολέμων ἢ πρὸς ἀνίκρυσιν προσβολῆς τῶν ἐχθρῶν ἐκ τῶν πλαγίων (πρὸλ. ἐπικάμπτῃς). Διόδ. 17. 57. — ἐπικάμπτων, τό, = ἐπικάμπτῃ, 'Αρρ. Τακτ. 31. εἰς τὸ ἐπικάμπτον τῆς στοᾶς, τὸ ἐπικαμπές, Πλουτ. 2. 594B. ἐν ἐπικαμπῇ, γωνιωδῶς, ἐγγωνίως, Πολύβ. 1. 27, 4, 5. 82, 9.

ἐπικάμπτω, κάμπτω οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῇ γωνία, τὸν δάκτυλον 'Αριστ. π. τὰ 2. 'Ιστ. 5. 30, 8. — Παθ., ἐπικαμπτομένη ἐς τὰ ἀριστερά 'Ἰππ. 276, 35. ὁφρὺς ἐπικαμπμένη 'Αριστ. π. τὰ 2. 'Ιστ. 3. 9, 8. ἐπὶ στρατευμάτων, κινῶ τὰ κέρατα τῆς φάλαγγος πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὥστε νὰ σχηματίσω γωνίας μετὰ τοῦ μέσου καὶ νὰ προσβῇ τὸν ἐχθρὸν ἐκ τοῦ πλαγίου, στήσαντες τὴν αὐτὴν φάλαγγα. ἐπικάμπτον εἰς κύκλῳσιν ὥστερ γάμψα ἐκατέρωθεν τὴν ἐσούτων τάξιν ποιήσαντες Ξεν. Κύρ. 7. 1, 5, πρὸλ. 'Ελλ. 4. 2, 20, 'Αν. 7. 1, 5. πρὸλ. ἐπικάμπτῃ, — κάμπτης. II. ἀμετακτ. (τὸ ἐντερον) ἐπικάμψαν ἀνὼ φέρεται 'Αριστ. π. τὰ 2. 'Ιστ. 4. 4, 18.

ἐπικάμπυλος, ὅ, ὡς, κάμπυλος, κεκομμένος, κυρτός, ὄμιος, κατὰ τοὺς ὄμους, 'Γιν. 'Ορχρ. εἰς 'Ερμῆν 90, πρὸλ. 'Περ. 'Εργ. κ. 'Περ. 445.

ἐπικαμπφῆς, εως, ἡ, ἐπικάμπτῃς, Δίων Κ. 50. 31.

ἐπικανόεις, εἶδος, ἡ, = ἐγκανόεις. 'Ἰππιατρ. σ. 119, Πολύβ. 1. 71.

ἐπικᾶπῆς, εἶδος, ἡ, ἐπικᾶπῆς, 'Επιγρ. Τροχ. 3362.

ἐπικᾶρ, 'Επικᾶρ, ἐπὶ κεφαλῇ, εἰς τὸ κάταντες, ἄλλὰ κάλλιον διχημένους, ἐπὶ κάρ. ἰδε κάρ II. 'Πούχ.

ἐπικαρδαίω, = καρδαίω. Νικ. 'Αλεξ. 19.

ἐπικαρπία, τὸ ἐπικαρποῦσθαι κτηνὰ τι, τὸ ἐξ αὐτοῦ κέρδος, κέρπαις, εἰσὺλημα, ἢ ἐπὶ εἰσεῖς ἐπ. Πλάτ. Νόμοι 955D, πρὸλ. 'Αριστ. Πολιτικ. 1. 11, 3. αἱ ἐπ., τὰ κέρδη, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κερδαῖον (τὰ ἀρχαῖα). Δημ. 829. 7. ἐπικαρπία λαμβάνειν 'Ισοκρ. 184C, πρὸλ. 'Ανδοκ. 12, 28. ἐπ. ἐκ τῆς ὥνῃς ἡ αὐτὴ, 1. 92. αἱ ἐκ τῆς γῆς ἐπ. Διον. 'Αλ. 3. 58. διὰ τὴν ἐπ. τῶν ἄδρων 'Αντιφάνης ἐν "Ἀκιστρία" 1. πρὶσθαι τὴν ἐπ. 'Πρακτικῶς Πίνακ. ἐν Σουλ. 'Επιγρ. 5774, 108. 2) ἡ ἐκατεῖα ἢ πληρῶναι τις πρὸς βοσκὴν κτηνῶν, 'Αριστ. Οἶκ. 2, 1. 3) μεταφ., τῶν τῆς ἀκράτου παρρησίας ἐπικαρπιῶν πεπειραμένος Δίων Κ. 39. 10. — Καθ' 'Ἰππ. — ἐπικαρπία, καρποφορία.

ἐπικαρπίδιος, ον, (καρπός) ὃ, ὃ ἐπὶ τῶν καρπῶν γινόμενος, μάλινον χνούν ἐπικαρπίδιον, δηλ. τὸν ἐπικαρπίδιον χνούν τῶν μάλινων, 'Ανθ. 11. 9. 226.

ἐπικαρπίζομαι, 'Αποθ., ἀφαιρῶ τὴν παραγωγικὴν δύναμιν τῆς γῆς, ἐξαντλῶ αὐτήν, ἐπικαρπίζεται δὲ σφόδρα καὶ ὁ αἰγίλινψ τὴν γῆν καὶ ἐστὶ πολὺρριζον καὶ πολυκάλαμον Θεοφρ. π. φυτ. 'Ιστ. 8. 9, 3.

ἐπικάρπιος, ον, (καρπός) ὃ προάγων ἢ προστατεύων τοὺς καρπὸς, ἐπὶ τοῦ τοῦ Διός, κτλ., 'Αριστ. π. Κόσμ. 7, 3, Πλουτ. 2. 1048C. Καθ' 'Ἰππ. — 'Επικάρπιος, Ζεύς ἐν Εὐβοίᾳ — καρποφόρος, ἐπικάρπιος ὄρος, οὗ τὸ μητέρας εἶναι τῶν καρπῶν (Σχόλ.). 'Δρακ. 552.

2) τὸ ἐπικάρπιον, ὃ μέσχος τοῦ καρποῦ, φέρει δὲ τὸν καρπὸν τοῦτον ἢ αἰγυπτία οὐκάμινος ἀπὸ τοῦ εὐλύου καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν ἐπικαρπιῶν 'Αθην. 31C. Παρὰ Θεοφρ. (π. φυτ. Διτ. 1. 16, 1) γράφεται οὖν περιεκάρπειν. ἔστι οὕτω ἐισαγωγὴ καὶ παρ' 'Αθην. 681).

II, ὃ ἐπὶ τοῦ καρποῦ ἢ ἐν τῶν καρπῶν (τῆς χειρὸς), οἱ ἐπικάρπιος ὄφεις, φύλλα ἐν σχήματι ὄφιν, Φιλόστρ. 'Επιστ. 40 (22).

ἐπικαρπολογεομαι, 'Αποθ., σταχυολογῶ, ἐπικαρπολογεομαι τοὺς ἀμνητοὺς 'Ιωνίπ. Μακκ. 2. 9.

ἐπικάρσιος, α. ον. καὶ μεταγεν. ος, ον, Πολύβ. 6. 20, 1., 30. 6, 'Οππ. Κ. 2. 169, = ἐγκάρσιος, ἀντὶ τοῦ ὄρθου, πλάγιος; σχηματίζων γωνίαν, ἰδίως δὲ ὄρθην γωνίαν, ὡς ἐπὶ τῶν δῶν τῆς βασιλευσῶς, 'Πρόδ. 1. 180. οὕτως, οἶον ἐπὶ ὄρθῃ τινος ἐπικαρσίου πρὸς τὴν ἀρτί ρηθεῖσαν εὐθεῖαν Πολύβ. ἐνθ' ἀνωτ. τῆς Σκυθικῆς τὰ ἐπικάρσια, τὰ πλάγια, τὰ κατὰ τὴν παραλλαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ὄρθια, τὰ πρὸς τὰ ἐντός, δηλ. τὰ κατ' ὄρθας γωνίας πρὸς τὴν παραλλαν, 'Πρόδ. 4. 101. — μετὰ γεν., τριήρας τοῦ μὲν Πόντου ἐπικαρσίας, τοῦ δὲ 'Ελλησπόντου κατὰ ῥόον, σχηματίζουσα; γωνίαν πρὸς τὴν ῥέουσαν τοῦ Πόντου, ἀλλὰ .. ὃ αὐτ. 7. 36. κλίμαξ ἐπικαρσίας σάνισι καθηλωμένη Πολύβ. 1. 22, 5. ἐπικάρσια δὲ προπεσοῦμαι ('Επίερ.), πλάγιως, ὁδεῖς, Κωμ. 'Ανών. 129.

II, ἐν 'Οδ. 1. 70. αἱ μὲν [νῆες] ἐπειτ' ἐφῆρον' ἐπικάρσιαι, ἡ λέξις κατὰ μὲν τὸν Εὐστάθιον ἐρμηνεύεται νοῦ πλάγια νῦν ὁμοίως τῇ ἐγκάρσιαι, ἀλλ' ἐπὶ κεφαλῇ, διὰ τὴν ἐκ τοῦ σφοδρῶς πνεύματος τῶν ἱστίων πολλὴν ἔντασιν, καὶ ἐστὶν ὁμοίον τῷ ἐπὶ κάρ, ὡς τὸ 'ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ' ο, κατὰ δὲ τοὺς σχολιαστ. πλάγια. (Πῶθεν δὲ πηγάζει τὸ κάρσιος ἐν τοῖς συλλέγεσι ἐπικάρσιος, ἐγκάρσιος μὲν ἀδεῖον). — 'Επίερ., ἐπικαρσίως, πλάγιως, 'Αντυλλος παρ' 'Ορειβάς. σ. 1, ἐκδ. Μαί.

ἐπικαρτερώ, ἐπιμένω, Μεταγεν.

ἐπικάρυκεύομαι, ἀρτύνω, 'Πούχ.

ἐπικαταβαίνω, μέλλ. — ἐήσομαι, καταβαίνει εἰς τι μέρος, ἐς Πλαταιάς 'Πρόδ. 9. 25. πρὸς τὴν πόλιν Θουκ. 6. 97. πρὸς τὴν θάλασσαν ἡ αὐτ. 7. 23, 36. ἐκτείνωμαι πρὸς τὰ κάτω, ἐδύναι ἐς τὰς χεῖρας ἐπικ. 'Ἰππ. Προρ. 112. 2) κατέρχομαι ἐναντίον ἐχθροῦ, μαθόντες δὲ οἱ Δελφοὶ φεύγοντας σφας, ἐπικαταβάντες ἀπέκτειναν πληθὺς τι αὐτῶν 'Πρόδ. 8. 38, πρὸλ. Θουκ. 4. 11, 7. 84. — περὶ τοῦ ἐν τοῖς 'Πρακτ. Πίναξι ἐπικαταδόνοντι ἴδε τὸ ῥῆμα ἐπικαταβάλλω 3.

ἐπικαταβάλλω, ποιητ. ἀόρ. 6' ἐπικατᾶσθαι 'Απολλ. Πρόδ. Δ. 188, Κύνη. Σμ. 14. 583. — Καταρρίπτω ἐπὶ τινος, ἐκσεισθεῖς αὐτοῖς (ὁ Σαμφών) ἐπικαταβάλλει τὸν οἶκον 'Ιωσήφον 'Ιουδ. 'Αρχ. 5. 8. 12. ῥίπτω κατὰ τινος ἐξ ὑψηλοῦ μέρους, πέτρους τε καὶ ἄλλους τινὰς ὄγκους ... ἐπικατεβάλλον Δίων Κ. 50, 33. 2) ἀφίνω τι νὰ πῆσῃ πρὸς τὰ κάτω, ἐπὶ τῶν ὧτων τῶν κυνῶν, ἐπικαταβάλλουσαι δὲ τὰ ὦτα Ξεν. Κυν. 4. 3. 3) ἐπιβάλλω πρόστιμον, ἐπικαταβαλόντι 'Πρακτικῶς Πίνακ. ἐν τῇ Σουλ. 'Επιγρ. 5774. 134, κατὰ διόρθωσιν τοῦ Αἰνείους ἀντὶ ἐπικαταδόνοντι, ἴδε Franck. σ. 709.

ἐπικαταγνυμι, ἄγνυμι ἐπὶ τι, σπάνιον τι ἐπάνω εἰς τι, διὰ τι τοὺς μύλωνας κυλῶει τὰ νεόδάρτα δέριματα προστιθέμενα .. καὶ ὡς ἐπικαταγνύμενα; 'Αριστ. Προβλ. 9. 1.

ἐπικατάγομαι, Παθ., ἐπὶ πλοίων ἢ ἀνθρώπων πλεόντων, ἔρχομαι εἰς τὴν ἐχθρὴν ὁμῶς μετὰ τινος ἢ μετὰ ταῦτα, Θουκ. 3. 40, 8. 28, Δίων Κ. 42. 7, κλπ.

ἐπικαταδαρθάω, ἀόρ. 6' — ἐδαρθον, ἀποκοιμῶμαι μετὰ ταῦτα, Θουκ. 4. 133, Πλάτ. Πολ. 534D).

ἐπικαταδισμαίνω, δένειν εἰς τι, ἐμαλαίε σάνισι τὰ βρέφη Σωρ. 'Ερ. ἐκδ. Ερμ. σ. 128.

ἐπικαταδιδῶ, δένω ἐπὶ τινος ἢ πρὸς τι, 'Ἰππ. 1155D, Λουκ. 'Ονος 16, 34.

ἐπικαταδύομαι, Μέσ., «βοῦται» μετὰ ταῦτα, κατόπιν, Πολύβ. Δ. 108 (ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Βενετῶν παρελήφθη ἡ λέξις); — περὶ τῆς δύσεως τῶν ἀστέρων, ἐπικαταδυσμένων (τῶν Πλειάδων) Σχόλ. Βατ. εἰς Εὐρ. 175. σ. 528.

ἐπικαταδιδῶ, τρέχω πρὸς τὸ κάτω ἐναντίον τινος, Δίων Κ. 40. 36, ἐπικαταδιδῶ, κατασυντρέβω, Σχόλ. Βενετ. εἰς 'Ἰλ. Τ. 93.

ἐπικαταδύω, καταδύω, κατασφάζω ἐπὶ πλεόν.

ἐπικαταγιγίω, ἐπὶ ἀνέμου, ἐπιπνέω, Σχόλ. Βενετ. εἰς 'Ἰλ. Β. 148 πρὸς ἐξήγησιν τοῦ ἐπαγιγίω.

ἐπικαταίρω, ἐφορμῶ ἀνίστημι ἐπὶ τι, ὡς τὰ πορφυρεὰ ἔρνεα, εἰσισμένον ἄλλοις νεκροῖς, ὥπερ ἐργιν ἀργόν, ἐπικαταίρειν, καὶ λείψανα πολέμων σπαράσσειν Πλουτ. 11. 31.

ἐπικατακλῶ, μέλλ. — καύσω, κατακαίω ἐπὶ τινι ἢ προτίει, Διόδ. 4. 371.

ἐπικατακλῶ, 'Απολλωνίου Λεξικ. 'Ομηρ. πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἐπογνάμπτω.

ἐπικατακλῶ, διὰ, γραφ. ἐν Ξεν. Κύρ. 4. 1. 18, ἀντὶ τοῦ κατακλῶ.

ἐπικατακλῶ, κάμνω τι νὰ κλῇ ἐπάνω εἰς τι, τί τινι 'Πούχ. ἐν λ. ἐπηκλῶ, 'Ετυμ. Μίγ. 430, 56 ἐν λ. κλῶ.

ἐπικατακλύω, κατακλύω προσεί, ἐπικατοκλύωσαι εἰ καὶ τὴν 'Ασίην πᾶσαν 'Πρόδ. 1. 107.

ἐπικατακλῶω — ἐπικλῶω. 'Πούχ. ἐν λ. ἐπικλῶσαντο, ἢ ἐρμηνεύει ἐπικατεκλῶσαντο (ἐπικατέκλυσεν Κωδῆς).

ἐπικατακοιμάομαι, 'Ιων. — μέσομαι, 'Αποθ., κοιμῶμαι ἐπὶ τινος, ἐπὶ τῶν προγόνων φοιτῶντες τὰ σήματα .. ἐπικατοκοιμῶνται 'Πρόδ. 4. 172.

ἐπικατακοιμίζομαι = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Πλ. Π. 531D. ἐπικατακολουθῶ, ἀκολουθῶ, κατακολουθῶ, τινί Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 6.108.

ἐπικαταλαμβάνω: μέλλ., -λήψομαι, καταλαμβάνω, προφθάνω, τὰς δὲ ἄλλας (ναῦς) ἐπικαταλαβόντες ἐξέωσαν.. πρὸς τὴν γῆν Θουκ. 2.90· τινὰ δ' αὐτ. 3.111, Πολύβ. 1.66, 3, κτλ.· ἐπειδὴν σελήνη ἤλιον ἐπικαταλάβῃ Πλάτ. Τιμ. 39C· τῆς νυκτὸς ἐπικαταλαβούσης Διὸς 18.71:—Παθ., ὅταν δὲ ἐπικαταλαμβάνονται (αἱ ἄρκτοι), ἐπὶ τὰ δένδρα ἀνασηδῶσιν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9.6.1.

ἐπικαταλλάττω, ἡ, νομισματικὴ διαφορά, ὡς π. γ. ἡ μεταῦ χαλκῶν καὶ ἀργυρῶν νομισμάτων, ἐκπτώσις, καὶ παρὰ παιδὸς κομιζόμενος ἀποφορὰν τοῦ χαλκοῦ τὴν ἐπικαταλλάγην προσοσιπτεῖν Θεοφρ. Χαρ. 30.

ἐπικαταλλάσσομαι, Παθ., συνδιαλλάσσομαι, τινί Κλ. μ. Ρώμ. 48.

ἐπικαταμένω, μένω ἐπὶ πλεον, περὶ τι Ξεν. Κύρ. 1.2.11, Ἑλλ. 7.4.36.

ἐπικαταμωχόμαι, Ἀποθ. = καταμωχόμαι. Πινδ. Π. 77.

ἐπικαταμωμίζομαι, Ἀποθ. = καταμωμίζομαι, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. 1. 791.

ἐπικατανεύω, κατανεύω, Θεόδ. Πρώτ. Νολιτ. Μαρ. τ. 8, μίρ. 2. σ.129.

ἐπικαταξύω, καταξύω τὴν ἐπιφάνειαν τινος, Ἀπολλωνίου Ὁμή. Λεξ. ἐν λ. ἐπιγράδδην.

ἐπικαταπίπτω, καταπίπτω ἐπὶ τινι, Νικητ. εἰς Ἰσ. Ἀγγ. 263.

ἐπικαταπηδῶ, καταπηδῶ ἐπάνω εἰς τι, ἐπικαταπηδῶντες, εἰς τὰ σκάφη Ἰωσήφου Ἰουδ. Πόλ. 3.10.9.

ἐπικαταπληρῆμαι, καταπληρῆμαι ἐπὶ, καὶ τι ἐπάνω εἰς τινα, οἱ καὶ τὸ βουλευτήριον ἐπικατέπρησαν Ἀπ. Ἑμρ. 2.22.

ἐπικαταπίπτω, καταπίπτω ἐπάνω εἰς τινα, εἴτ' ἐπικαταπεσὼν ἀνακύπτειν οὐκ ἔα Λουκ. Ἀνάχ. 1.

ἐπικαταπλάσσω, ἐπιθέντι κατάπλασμα, ἐμπλαστῆρον, Ἰππ. π. Ἀγγ. 767.

ἐπικαταπλέω, καταπλέω κατόπιν, καταπλέυσαντος δὲ τοῦ στόλου.. εἰς Μεταπόντιον.. ἐπικατέπλευσε Κορνηρόν τε τριήρης ἔχουσα πρεσβεύτας, κτλ., Διόδ. 16.66.

ἐπικατάρωμαι, Ἀποθ. = κατατάρωμαι, καὶ δεῦρο ἐπικατάρωσαι μοι τὸν λαὸν τοῦτον Ἑβδ. (Ἀρθρ. KB, 17. κτλ.).

ἐπικατάρωσσομαι, καταπίπτω μετὰ πατόγου, Διον. Ἀλ. 11.26.

ἐπικατάρωσις, οὐ, καταρμήνος, Ἰπποστ. π. Γαλ. γ', 10 καὶ 13, Σουλ. Ἑπιγρ. 266A.6.

ἐπικαταρρίω: μέλλ., -ρῶσομαι, καταρρίω, ἐπὶ ὕψων ἢ χυμῶν, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ σώματος, Ἰππ. π. Ἀέρ. 281.

ἐπικαταρρήγνυμαι, Παθ., ὀρηκτικῶς καταπίπτω ἐπὶ τινος, ἐπικαταρραγεί αὐτῷ πέτρος ὑπερμεγέθης Διον. Ἀλ. 10.16· ἐπὶ βροχῆς, Πλούτ. Μάρ. 21.

ἐπικαταρριπτεῖν, καταρρίπτω κατόπιν, αἱ γυναῖκες ῥίπτουσαι τὰ παῖδά εἴτα καὶ αὐτάς ἐπικατερρίπτουν Ξεν. Ἀν. 4.7.13.

ἐπικατάρρυτος, οὐ, περιρρεόμενος πάντοθεν ὑπὸ δαίμων, ὅσαι γῆ φῶς ἐν Ἰστορ. ἑλλ. ἀποσπάσμ. ἑκδ. Didot, τ. V. σ.164.

ἐπικατασείω, καταρρίπτω τὴν ἐπάνω εἰς τινα, ὑπὸ τὴν γαστέρα πλῆξας ἐπικατέσειον αὐτῷ τὸν ἐλέφαντα, ἔκαιεν αὐτὸν τὰ πύθη ἰσάμου καὶ τὰ τὸν πλακώση, Ἰωσήφου Ἰουδ. Πόλ. 1.1.5· ἐπικατέσειον, ἐπικατέβαλεν· Σουῖδ.

ἐπικατασκάπτω, καταδαφίζω, κατακρημνίζω, ἐπάνω εἰς τινα, τῷ κλωπὶ τὸ σπήλαιον Διον. Ἀλ. 1.39.

ἐπικατασκευάζω, κατασκευάζω, κτείνω τι ἐπὶ τινος, τι ἐπὶ τῷ Διων Κ. 50.23.

ἐπικατασκήπτω, ἐπιπίπτω ἀφουζίως, Εὐσ. Ἑκκλ. Ἰστ. 7.22, σ. 268.

ἐπικατασκοπέω, παρατηρῶ, ἐξετάζω τι, Προκ. Ἰστ. σ. 325.

ἐπικατασπάζομαι = κατασπάζομαι, Μακρόβ. 228D.

ἐπικατασπᾶω, ἔλκω πρὸς τὰ κάτω κατόπιν, Ἀριστ. Πρωτ. 11.18:—Παθ., καταλαμβάνομαι κατόπιν ὑπὸ σπασμῶν, Ἰππ. 369.33.

ἐπικατασπένδω = κατασπένδω, Ἰωσήφου Ἰουδ. Πόλ. 1.3.6.

ἐπικαταστρέφω, ἀναστρέφω τι καὶ θέτω αὐτὸ ἐπάνω εἰς τι, οὐλίνον ποτήριον ἐπικαταστρέφουσι τοῖς σκύουσιν πρῶτος, Ἰεωπ. 10.56, σ. πρὸλ. Διοσκ. 5.91.

ἐπικατασφάζω, μεταγεν. -σφάττω: μέλλ., -ξω, κατασφάζω τινὰ ἐπὶ τινι, ἐπικατασφάζει μιν τῷ νεκρῷ Πρώτ. 1.45· ἐωυτὸν ἐπικατασφάζει τῷ τύμβῳ αὐτοῦ τῇ παρθένῳ Πλούτ. 2.772C· ἄνευ δοτ., Διον. Ἀλ. 3.20, Πλούτ. Κλειμ. 37.

ἐπικατατέμνω, κατατέμνω, σκάπτω ἐν τῷ μεταλλεῖν πέραν τῶν ὀρίων, Δημ. 977.7.

ἐπικατατρέχω, ὀρῶ πρὸς τὰ κάτω ἐναντίον τινός, ἐπικατατρέμεντες ἐκ τῶν χωρίων Δίων. Ἀλ. 9.21, Δίων Κ. 36.32.

ἐπικαταφέρωμαι, Παθ., ἀπὸ τῶν ἐπάνω τινός, δ' δ' ἔλθωσι

ἐπικατενεχθεὶς τῷ Ἑλεσάρῳ διαφθείρει τὸν ἄνδρα ὑπὸ τοῦ βάρους Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12.9.4.

II. μεταφ., φέρωμαι ἢ ἔρχομαι, κατανεῖ εἰς τι πρᾶγμα, ἢ ἐνεργεῖας ἔνεκα, ἢ ὥστε ἦθος ἐν τῷ λόγῳ γενέσθαι ἐπικατενεχθήσεται (ἐν τῇ ἐκδ. Δινδάρφ. ἐπεὶ κατενεχθήσεται) Ἀριστελ. 2.520.

ἐπικατάφορος, ἐμπερηξ, ἐπὶ ἢ πρὸς τι Ἀνθ. 391B, 608D.

ἐπικαταχέω, καταχέω τι ἐπάνω εἰς τι, Ἰάλην τ. 2. σ.107B.

ἐπικαταφάω, σκαλίζω ἐλαφρῶς, ἐξ ἐπιπολῆς, παλιούροις συνδεμένους ἐπικαταψήσαντες τὴν χώραν.. ἀρκοῦνται Σιρδ. 831.

ἐπικαταφεύδομαι, Ἀπὸθ., καταφεύδομαι προσέτι, Πρώτ. 3.63, Θουκ. 8.74.

ἐπικαταφύγω, καταφύγω ἀκολουθῶν, Ἀπ. Ἑμρ. 2.145.

ἐπικατείδω, ἄρ. ἄνευ ἐνστάτης ἐπικαθερᾶω ἐν χρήσει, κατείδω προσέτι, Ἰππ. Πρωτ. 38.

ἐπικατείρι, (εἰρη) καταβαίνω εἰς, ἐπικατιόντος τοῦ νοσήματος ἐς τὴν κοιλίαν Θουκ. 2.49.

ἐπικατερίζω, ἐκχέω ὕδρον ἐπὶ τινος πράγματος, Ἰάλην. τ. 13. σ.681.

ἐπικατέρχομαι, Ἀποθ., ἐπικατείρι, Ἰππ. 246.41.

ἐπικατέχω, κρατῶ, κυλῶ. Διον. Ἀλ. 9.60, Λουκ. Ἑμρ. 23.

ἐπικατηγορέω, κατηγορῶ, λέγω τι περὶ τινος, ἀποδίδωμι εἰς τι ὡς κατηγορούμενον, τί τινος Σέξτ. Ἑμρ. M. 9.331· τί τινι Πλούτ. 1113C· τὸ σχῆμα ἐπικατηγορήσει Διον. Ἀλ. 1.66 (κατὰ Δ. Δινδ., ἀντὶ ἐπικατηγορήσει).—Παθ., προστίθεται εἰς τὸ κατηγορούμενον, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρώτ. 2.38.2.

II. Παθ., τὸ ἐπικατηγορούμενον ὄνομα τῆς φιλοσοφίας κοινὸν ἔχουσιν Ἰουστίνου Μάρτ. Ἀπολ. 1.7.

ἐπικατηγόρημα, τὸ, κατηγόρημα. Πλούτ. 2.1127D.

ἐπικατηγόρησις, ἡ, = τῷ ἐπομ. (ἀμφιβολ.) Διον. Ἀλ. 1.66.

ἐπικατηγορία, ἡ, κατηγορούμενον, ὄνομα, Σέξτ. Ἑμρ. M. 10.207.

ἐπικατοικίω, κατοικῶ, ὀνοικῶ, ὅπου οὐδεὶς ἐπικατοικεῖ Κέβ. 15. Κατὰ Κοράην Ἰσώ: ἔτι κατοικεῖ.

ἐπικατονομάζομαι, Παθ., ὀνομάζομαι κατὰ τὸ ὄνομα τινος, καθιερούμαι αὐτῷ, τῶν δαιμονίων διὰ τὴν βδελυρίαν, εἰς ἐπικατωνόμασται Κλ. μ. Ἀλ. 168.

ἐπικατορῶω, τοποθεῖω τι ἐκ νέου εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ἐπικατορῶσιν ἐφ' ἐκάστη ἐπιδέσει χρή τὰ δοτέα Ἰππ. π. Ἀγγ. 763.

ἐπικατορῶσομαι, Παθ., ὀνομαζομαι ἐπὶ τινι, ἐπὶ τῇ ἑμαυτοῦ ἀπαθίᾳ (ὡς ἐπικατορῶσσομαι Ἀντιφών 122.17 [Εὐθα ὁ Παικί, διαρθεῖ ἐτι κατορῶσσομαι]) ἵνα καὶ αὐτὸς ὡς ἐπικατορῶσσομαι Μιχ. Ἀκμ. τ. 13, σ.182.22, ἐκδ. Α.· Ἰδε Κουμα. Συναγ. Ἀθην. Λέξ.

ἐπικατατῶω, ἐπισκευάζω παλαιὰ ὑποδήματα προσάπτειν λείρα κατὰ τὰ καὶ πτέρνας, Πολύβ. Ζ', 82· μεταφ., μεταποιῶ παλαιὰ δράματα, Κωμικὴ γράσις παρὰ Φρην. ἐν Α. Β. 39.

ἐπι-καυλόφυλλος, οὐ, ἐπὶ τῶν ποσειδῶν φυτῶν, τὸ ἔχον τὰ φύλλα ἐπὶ τοῦ καυλοῦ, ἐπικαυλόφυλλα δὲ κρητῆς, ἀνθεμον τὸ φυλλοῦδες, λωτός, λευκόιον θισορ. π. Φυτ. Ἰστ. 7.8.3.

ἐπικάυμα, τὸ, [ἐπικάω] φλύκταινα προσηνεθῆσα ἐκ καύματος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Πλ. 535:— κηλὶς ἐπὶ τοῦ κερατοειδούς τοῦ ὀφθαλμοῦ, Γαλην. κλπ.

ἐπικάυσις, εἰς, ἡ, (ἐπικάω) τὸ ἐπικάειν τὴν ἐπιφάνειαν μέρου· τινός, ἔστι δὲ ἡ ἐπιφάνεια τεφρώδης τῶν πεδίων, ἡ δὲ ὀρεῖν καὶ πετρώδης μέλαινα ὡς ἐξ ἐπικάυσεως Στράβ. 628 καὶ 695 ἐν τέλει· προσέτι διαφ. γρ. ἐν 1147. Ἀετόχμ 368C ἀντὶ ἐπικάυσεως.

II. = ἐπικάυμα, Διοσκ. 2.166.

ἐπικάυτος, οὐ, καυμένος κατὰ τὸ ἄκρον, σκληρυθείς διὰ τοῦ πυρός, Λατ. praesens, ἀκοντίοις ἐπικάυτοισι Πρώτ. 7.71.74.

ἐπικάυχομαι, Ἀποθ., καυώμαι, κομπάζω ἐπὶ τινι, τινὶ Δελφικῷ Ὀνειρ. 111, Γρηγορ. Νύσ. 1.524D, Σχόλ. εἰς Ἰλ. γ'. 388:—ἐπικάυχσις, εἰς, ἡ, τὸ ἐπικάυσθαι, Ἑμρ. 2.

ἐπικάχλάζω, ἐπὶ τοῦ κύματος, ἀμφὶ δὲ κύμα λάβρον ἀειρόμενον πέτρας ἐπικάχλάζεσκον, ἐκχάλαζεν ἐπὶ τῶν πετρῶν, Ἀπολλ. Ρόδ. 3.944.—Καθ' Ἰσάχ. ἐπικάχλάζεται· ἐπικακνέται.

ἐπικάω [α]. Ἀττ. ἀντὶ ἐπικάω.

ἐπικειμαι, ἀπαρ. -κείσθαι, Ἰων. -κείσθαι, χρησιμεῖον ὡς Παθ. τοῦ ἐπιτίθηναι.

1) ἐπὶ θυρῶν, κλείομαι (πρὸλ. ἐπιτε-
Οημι II), θυραὶ δ' ἐπικείντο φαίνεσθαι, ἦσαν ἐπιτεθειμέναι, Ὀδ. γ'.19· μεταφ., πολλοῖς ἀνθρώπων γλώσση θυραὶ οὐκ ἐπικείνται ἀριμύθιοι ἔθον. 421.

2) καθόλου, εἶμαι· τιθεμέναι, κείμαι ἐν τινι ἢ ἐπὶ τινος, μετὰ δοτ., ὀφθαλμοὺς μέσσην ἐνέκειτο μετώπῳ Πρ. Θ. 143, πρὸλ. Θεόφρ. 2.116:—ἐπὶ στρατευμάτων, καὶ πᾶν τὸ ἐκεῖσε στρατιωτικὸν ἔταξ ἔχθαις Ἰστρον τε καὶ Ρήνον ἐπικείμενον.. φρουρεῖ τὴν Ρωμαίων ἀρχὴν Πρωτ. 2.9, ἐν τῇ ἀρχῇ.

3) ἐπὶ νήσοις, νήσοι ἐπὶ ἀνη-
μῶν ἐπικείμεναι, κείμεναι παρὰ τὴν Α., Πρώτ. 7.6· οὕτως, ἐπ. τῇ Θρησίῃ αὐτῇ 185· ἐπὶ τῇ Λακωνικῇ αὐτῇ 236· καὶ ὅπου, ἐς τὰς νήσους τὰς ἐπικείμενας, τὰς πλησίον κειμέναις, Θουκ.

2.14, πρβλ. 4. 44· πόση γὰρ ἐπικείται τῇ Ουλάσση, περὶ τῆς Κρήτης, ἧς οἱ ὄρχαυι Ἰωάννης κάτοικοι τῶν ἱερώνυμων πάντες περὶ τὴν ὕδαρσαν, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 10, 13. II. τίθεται ἐπάνω, ἵπιοι σφριγίς ἐπικέσθω τοῖσδ' ἔπεισιν Θέων. 19· ἐπικείται... σὴ κεφαλῇ στέφανος ἡ αὐτ. 1259, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 19, 13· μεταρ., κρατερῇ δ' ἐπικέσσετ' ἀνάγκη Ἰλ. 2. 458.

2) ἐπικένω εἰς τι, ἐπιμένω· προτρέπω τινα νὰ πράξῃ τι, πάγῃ ἐπικείμενος ἐνύχῃ Ἠρόδ. 5. 104· στενοχωρῶ τινα ἐπιτιθέμενος κατ' αὐτοῦ, ἐπιμένω· ἐπιτίθεμαι κατὰ τινος, ἐπικειμένω γὰρ αὐτῶν (τῶν Ἀθηναίων) Βοιωτοῖσι αὐτῶν 81, πρβλ. 6. 49· καὶ ἀπολ., ἐπικέλομαι Βορὺς Εὐρ. 175. 101· κάπικείμενος βόα Ἀριστοφ. Ἰππ. 252· Κλέων μ' ὑπετόραττεν ἐπικείμενος Σρ. 1285· ἐπ. λοιπῶς Θουκ. 7. 71· πολὺς δ' ἐπικέιτο Θεόρ. 22. 90.

3) ἐπικρίνομαι, ἐπαπειλῶ, Λατ. imminere, τοσοῦτων ἐπικειμένων τῇ μοιγεύοντι κακῶν Ξεν. Ἀπομ. 2. 1, 5· ἐπὶ πονῶν, θάνατος ἢ ζημία ἐπικέεται, ἢ ἐπιβαλλομένη τιμωρία εἶναι θέατος, Ἠρόδ. 2. 38, πρβλ. 6. 58, Ἀντιφῶν 128. 40· Ζημία... ἐπικέιτο στατήρ Θουκ. 3. 70, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 13, 3.

4) ἐπὶ δουλείᾳ, ἐπιτίθεμαι, δίδωμαι, ὅτι παντὶσιν ὡς χειρμένοις καὶ βέουσι καὶ γιγνομένοις τοῖς πράγμασι τὰ ἀνέματα ἐπικέιτο Πλάτ. Κρατ. 411C, Πρωτ. 349C. 5) μεταρ., σκώμω· ἐπικείμενος, ὁμιλῶντα εἰς τὸν σκοπὸν, προσηλόντα ἢ πρόχειρα Λαγγίν. 34. 2.

III. μετ' αἰτ., πράγμα, ὁλως κατὰ μετοχ., ἐπικείμενον κάρα κυνέας θερίζων κάποι-καυλίζων ἔϋλῳ, καὶ τὰς κεφαλὰς (τοῦ κάπικείμενον κάρα λαμβανόμενον πληθ.) τὰς φερούσας περικεφαλαίαν θερίζων καὶ ἀποτέμνῃ ὡς καυλῶς διὰ τοῦ ἔϋλου, δηλ. τῆς κορυφῆς, Κύρ. Ἰκτ. 717, ἔνθα ἴδε Μιρκ. (παρὰ Δινδ.)· στέφανον ἐπικείμενος, περιβεβλημένος στέφανον, Πλούτ. Μόρκελλ. 22· ἀπικὰς ἐπικείμενοι τοῖς κεφαλοῖς, φερούσας εἰς τὰς κεφαλὰς πλῆθος ὑψηλῶς εἰς σχῆμα συναγομένους κωνοειδές, Διον. Ἀλ. 2. 70· ἀγγέλου τινὸς ἢ θεράποντος ἐπικείμενον πρόσωπον, ποριστῶντα (ἐν τῇ δεξιᾷ τερμ.) πρόσωπον ἀγγέλου τινὸς ἢ θεράποντος, Πλούτ. Λυσ. 23 (κατὰ Κισσῶν διορθωτέον περικείμενον)· ἐπικέιτο ὠτειλάς, ἔφερον ὠτειλάς, εἶχε σμικρὰ τραυμάτων εἰς τὴν σῶμά του, Ἀππ. Μιθρ. 6· κηδάραν... κόλλωπας ἐπικείμενην, ἔχουσαν κόλλῳπας, δηλ. ποτηριότας, Λουκ. πρὸς Ἀπαλ. 10·—μεταρ., οἱ κίνδυνον ἐπικείμενοι, ἐκτεθειμένοι εἰς... Ἀππ. Ἐμφύλ. 4. 124.

ἐπικείρω, Ἑπικ., ἀντ. ἐπικέρσα, ἀποτέμνω, ἐπεὶ οὖν πρῶτος ἐπικέρσε φάλαγγας, ἀψ' ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπητέας Ἰλ. 11. 391· ἐπὶ στήνῳ, κορυφῶν, ἀποκόπτεται τὰς κορυφὰς, κορυφολογῶ, Λατ. attondere, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 7, 4.

II. μεταρ., παρεμβάλλω προσκείμενα, κωλύω, παρεμποδίζω, Λατ. praecidere, ὡς πόποι, ἢ δὴ πάγῃ μάχης ἐπὶ μῆδσα κείρει θορίων, «φεῦ φεῦ, ὅντως δὴ παντάσῃ διακίχεται τὸ βουλεύματα τῆς μάχης τῆς ἡμετέρας ἡ θεός» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Ο. 467, πρβλ. Π. 120 ἴδε κείρω.

ἐπικεκρυμένως, Ἑπικρ. μετοχ. παθ. πρkm. τοῦ ἐπικρύπτω, κρυφίως, Κίχμ. Ἀλ. 817.

ἐπικεκυφῶτως, Ἑπικρ., «κυφά», Γερμ. K/pόλιος, σ. 437, ἔκδ. Μ.

ἐπικελεύω, ἐπιθῶ ἐπιδοκιμάζων τι, ὡς Ἐκτωρ ἀγάρῃ· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδεσαν, ἐπεθορύθησαν ἐπιδοκιμάζοντες, Ἰλ. Θ. 542, Σ. 310.

ἐπικέλευμα, τὸ, = τῇ ἐπομένῃ, Ἰσούχ. ἐν λ. ἐπιστεφίματα. ἐπικέλευσε, εως, ἢ, προτροπῇ, ὑπόμνησιν μάλλον ἔχει ἢ ἐπικέλευσιν Θουκ. 4. 95.

ἐπικελευσμός, ὁ, = τῇ προηγ., Σχόλ. εἰς Λουκ. Κατόπλ. 19. ἐπικελευστικός, ἢ, ὧν, ὁ ἐπικελεύων, προποραγγελλας τοῖς αὐτοῦ στρατιώταις πρὸς μὲν τὸ ἀνακλητικὸν ἐπιθέσθαι, πρὸς δὲ ἐπικελευστικὸν ἀναχωρῆσαι, ὅταν δοθῇ τὸ κελεῖν ἐπιθεῖν κέλευμα νὰ ὑποχωρήσῃσι, Πολύαν. 5. 16, 4.

ἐπικελεύω, παρακινῶ, προτρέπω εἰς τι, μετὰ δοτ., ἐγὼ δὲ γ' ἐπικέλευσά σοι Εὐρ. Ἰλ. 1224· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Βάχχ. 1088·—ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ, ἐπ. τὸν μὴ διανοούμενον Θουκ. 3. 82· μετὰ συστοίχ. αἰτ. πράγμ., πρὸς τοῖς ἄλλοις κελεύσασαι τὸδε ἔπικ. Ξεν. Κυν. 6, 20· ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ παρακαλεῖσθαι (ὅπερ κυρίως σημαίνει· παραθαρύνω τινὰ εἰς πράξιν ἢ δὲν ἐγένετο εἰσέτι ἀρχή, ἐντὶ τὸ ἐπικεῖν εἰς πράξιν ἢ ἐγένετο ἀρχή), Πλάτ. Φαίδων 61A·—ὡσαύτως ἐν τῇ Μίσση τύποι, Θουκ. 4, 28.

ἐπικέλευσα, ἀποστέλλω, προσεγγίζω πλοῖον εἰς τὴν ἐκτὴν νῆας ἐπικέλευσαι, Λατ. appellere navem, Ὄδ. Γ. 148· ἐπὶ ἰχθύων, δὴλοτε δ' ἄλλη σαργὸν ἐπικέλευσαντο Νουμήριος παρ' Ἀθήν. 321B. 2) ἀπολ., ὡς εἰ ἦν ἀμετάδ., ἀποκίλλω, ἀλλ' ἐπικέλευσαντες μέναι χρόνον, «ἀποκίλλαντες τῇ γῇ, ἐπιφύαντες» (Σχόλ.), Ὄδ. Γ. 138· χέρω ἐπικέλευσαν ἑρμῆος Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 575· μετ' αἰτ., γῆν Μορσιανδυνῶν ἐπικέλευσε νοστήσαντες, «εἰς τὴν Μορσιανδυνῶν ἤερε γῆν» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. Π. 352·—ὡσαύτως περὶ αὐτοῦ τοῦ πλοίου, ἢ μὲν ἐπειτο ἡπείρω ἐπικέλευσεν, ἡπικέλευν εἰς τὴν ἑρπῆν, Ὄδ. Ν. 114· ἴδε ἐν λ. κέλλω.

ἐπικέλωμαι, Ἀποθ., ἐπικαλοῦμαι, «τυχεράς δ' ἐπικέκλειτ'

Ἐρινος (συγκειρη. ἀντ. ἢ μετ' Ἑπικ. ἀναδύλ.) Ἰλ. Γ. 454· ἐπικυκλόμενοι Δίον πόρτιν ὑπερπόντιον τιμῶρ' Ἀίσχλ. Ἰκέτ. 41· μετὰ δοτ., τεφ' ἐπικέκλειο παιδὶ Ἀπολλ. Ἰδ. Γ. 85. ἐπικενῶς, Ἑπικρ., ματαίως, ἀνωφελῶς, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 3, 8. ἐπικεντρίζω, ἐπειτα κεντῶ διὰ τοῦ περυστήρος, δηλ. τὸ ἵππον, χαλινούσας εἰς τὴν ἡνιοστρόφον ἐναρμύσας γένουσι, κάπικεντρίσῃ Ἀνθ. Π. 9. 777. II. ἐγκεντρίζω, ἐπὶ δένδρων, Γεωπ. 5. 17, 11.

ἐπικεντρος, ὧν, ἐν τῇ ὁστρανομίᾳ, ὁ ἐπὶ τινος κεντρικοῦ σημείου, ἐπικεντροὶ δὲ λέγονται (ἀστέρες) οἱ ἐπὶ τινος τῶν κέντρων θεωρούμενοι κτλ. Σέξτ. Ἑμπ. π. Μ. 5. 40.

ἐπικεράννυμι, καὶ ἕτερον (αἶνον) κεράννυμι, σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσον αἶνον ἐπικρῆσαι, «ἐπὶ τῇ προκερασθέντι καὶ ἕτερον κερᾶσαι» (Εὐστ.), Ὄδ. Π. 161· πρβλ. ἐπικερνῆμι.

ἐπικέρας ἢ ἐπικέρως, τὸ, αὐτὸν τὸ ἀλάχου τῆλιν·—ἐπικέρως τῆλιν· ἔνιοι δὲ ἄλλην βοτάνην οὕτως ὀνομαζομένην Ἰππ. παρὰ Γαλν. τ. 19, σ. 99, 4.

ἐπικεραστικός, ἢ, ὧν, συγκρινὼν τοὺς χυμούς, μετρίζων, Γαλν. τ. 6, 343B.

ἐπικερδαίνω, κερδαίνω ἐπὶ πλεον, ἐν αὐτῶν ἐπικερδᾶναι τῇ ἀρχῇ Πλούτ. Φλαμιν. 3.

ἐπικέρδεια, ἢ, = ἐπικέρδεια, τὰ, (ὁ ἴδε), Φιλόστρ. 740.

ἐπικερδῆς, ἔς, (κέρδος) ἐπωφελὴς ὡς καὶ νῦν, Σχόλ. εἰς Σαρ. ΑΥ. 743.

ἐπικέρδεια, τὰ, κέρδη ἐκ τοῦ ἐμπορίου ἢ ἐκ τῆς ἐργασίας, Ἠρόδ. 4. 152, Φιλόστρ. 603· πρβλ. ἐπικέρδεια, ἢ.

ἐπικερτομέω, περιπαίζω, περιγελῶ, σκώπτω, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον κατὰ μετοχὴν, τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφηρ, «παροῦντων, χλευάζων» (Σχόλ.), Ἰλ. Π. 744· Ὄδ. Σ. 194· ἐπὶ ἡμιτέρας ἐνοίας, γελῶν, Π. Δ. 649.

II. μετ' αἰτ., βώσας τὸν Θεμιστοκλέα ἐπικερτόμησε, ἐκακολόγησεν, ἐπὶ πλῆξεν αὐτὸν, Ἠρόδ. 8. 92· μετ' αἰτ. καὶ γεν., «ὁ δὲ ἦκεν ἐπικερτομήσαν αὐτοῦ τῆς ἀουλλῆς καὶ ὁμειλέας», διὰ τὴν ἀουλλῆν καὶ ὁμειλείαν αὐτοῦ, Ἀγᾶθ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λ. — πειράζω, ἐνοχλῶ, Θεοφρ. 20. 2.

ἐπικερτόμημα, τὸ, σαρκασμὸς, σκώμμα, Δημ. τρ. Φιλ. 111. ἐπικερτόμησις, εως, ἢ, = τῇ προηγ., Ἠρώδειαν. π. Σχημάτ. 52. 4.

ἐπικέρτομος, ὧν, ἐμπαικτικός, ἀπατηλός, ἐπικέρτομα βάζων Κύντ. Σρ. 1. 136.

ἐπικεύθω· μετλ., —σω, ἐπικρύπτω, παρ' Ὀμ. αἰέποτε μετ' ἀρ-νῆσ', τῷ τὸ προφρονέως ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω Ἰλ. Ε. 816· πρόσφρων ὑποθόσσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω Ὄδ. Ε. 143· εἰπέ μοι... νηριετῆς, μὴδ' ἐπικεύσας Ο. 263· μῦθον δὲ τοι οὐκ ἐπικεύσω Δ. 744, πρβλ. Ρ. 141· καὶ ἐν Ἀίσχλ. Ἀγ. 800, μετ' αἰτ. προτ., οὐ γὰρ σ' ἐπικεύσω, δὲν θὰ τὸ κρύψω ἀπὸ σοῦ, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 332.

ἐπικεφάλαια, Ἑπικρ. — ἐπὶ κεφαλῇ, κατακέφαλα, ἐπικεφάλαια με ἐκρέμασαν Ἀπόκυρ. Πράξις Φιλίππου 26, Ἀέτ. 1, σ. 10, 39.

ἐπικεφαλαιόομαι, Μίσ., πραγματεύομαι τι κεφαλαιωδῶς, συντάττω, Πλούτ. 2. 40, 4. II. Παθ., συγκεφαλαιοῦμαι, Δίων Κ. 52. 28.

ἐπικεφάλαιος, α, ὧν, (κεφαλῇ) οἰάρα, κύσμος· ἐπικεφάλαιος· (-λιος Φωτ.) Ἑνικ. Μεγ. 758, 4, Σουῖδ. ἐν λ. τεάρα·—ἐπικεφαλαιον, τὸ, κεφαλαιῶς φῆρος, κοινῶς «κεφαλαιόομαι», Ἀριστ. Οἰκ. 2. 15, 2· ἐν Κικ. Ἀττ. 3. 16, 2, ἀπαντᾷ δὲ πληθ. τύπος ἐπικεφαλαια.

ἐπικεφάλων, τὸ, ἢ κεφαλῇ τοῦ πολιαρκτηικοῦ κριοῦ, Ἀθλῆναιος περὶ Μορσινῶν. 6. 22.

II. χρήματα διανεμήμενα τόσα κατ' αἶμας ἢ κεφαλῇ, Σούλ. Ἑπικρ. 2336. 31.—Καθ' Ἰσούχ. ἐπικεφάλων· τὸ ἐπικεφαλαιον.

ἐπικεχειρία, = ἐπικεχειρία, Ρογρόν Ἑλλ. Πάπυρ. Mus. Taur. μέρος 2. σ. 36. 7.

ἐπικεχυδός, ὁ, μετοχ. πρkm. τοῦ ἐπικέζω, «ἀποκαίχας, ἀποτιθέρας» Σουῖδ., ἐν χρήσει ὡς σκωπτικὸν ὄνομα περὶ τοῦ τινος, ὅδ' δὲ δὴ τίς ἐστιν ὄντως· οὐκ ἐρεῖς· ἐπικεχυδός ἐγὼ γε Φασανικῶς Ἀριστοφ. Ὀρν. 88.

ἐπικηδεύω, ὧν, (κτῆρος) ὁ ἐν κτῆσι γινόμενος ἢ λεγόμενος, φῶδ' ἐπ. Εὐρ. Τρω. 513, Πλάτ. Νόμ. 800E· μοῖσα Ἀλ. π. 2. 5. 34· λέγουσι Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 0. 1·—ἐπικηδεύων, τὸ, ἐλεγεῖα, ὁρῶς, Πλούτ. Πείσιπ. Γ. πρβλ. Francke Καλλίν. 125.—Καθ' Ἰσούχ. ἐπικηδεύων ἐπιθῶντων, καὶ κατὰ Σουῖδ. ἐπικηδεύων, ἐπιθῶντων, ἐπιθῶντων, καὶ ἐπικηδεύων ὁρῶς ὁμοίως.

ἐπικηδεύω γάμους, συνάπτω κηδεύειν διὰ γάμου, γάμους ἀλλήλοισι ἐπικηδεύουσι Προκῆπ. III. 251. 25.

ἐπικηράζω, ὀνειδίζω, «ἐπικηράζω» ἐπωφελίστο· Ἰσούχ. ἀντὶ ἐπικηράζω, ἴδε κηράζω.

ἐπικηράς, ὧν, (κῆπος), εἰς κῆπον ἀνήκων, ἐπικηράσιος αὐρῇ Νόνν. μεταρρ. Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. κ. 19. στ. 219.

ἐπικηράννω, διακίμαι ἐχθρικῶς πρὸς τινα, «ἐπικηράνναι» ἐπι-δυσχελεῖσθαι· Ἰσούχ.

ἐπικηράν· ἐπιθανκία, σαθράν· Ἰσούχ.

κλυσσε θυμὸν ἀνὴρ δειμακτὶ Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 695· ἐπ. τινὰ κακοῖς Λουκ. Ψευδολ. 25. 3) ἐπικαλύπτω, ὡς ὄφελεν καὶ Φρίξον, ὅτ' ὤλετο παρθένος Ἑλλή, κῆρα μέλαν κριῶν ἄμ' ἐπικλύσαι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 257· μεταφ., νῦν μὲν τοι τὸ βασιλικὸν χρυσίον ἐπικέκλυκε τὴν δαπάνην αὐτοῦ, ἔχει καλύψει ἐντελὲς τὰ ἔξωτά του, Δισχλ. 78, 29. II ἀμετάβ, ὡς τὰ Λατ. aliuere, reddidisse, εἶμαι πλήρης, εὐπαρῶ, ἔχω ἀφρονίαν, καὶ τὰς ἐπιοσάτους ἀγοράς πάσας ἐπικλύσαι μᾶλλον ἢ πρότερον Διον. Ἀλ. 6.17· τινὶ δ' αὐτ. π. Ἰσοκρ. 14.

ἐπικλύσεις, εὖς, ἡ, πλημυρὰ, Θουκ. 3. 89, Θουερ. Ἀποσπ. 11, 12.

ἐπικλυσμός, ὅ, = τῷ προηγ., Πολυδ. Δ. 1, 114, 116, Πηλιδ. 9, 3. ἐπικλυστος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ ὕδατος ἐπικλυζόμενος, Διόδ. 1. 10, Στράβ. 32.

ἐπικλυτός, ὄν, περίφημος, πεφημισμένος, ἐπικλυτὸς ἀνδράσι Φινεύς ὀδῶν μαντοσύνην τε, ἐπὶ δὲ θῶρ καὶ μαντικῇ, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 236.—Καθ' Ἰσούχ, ἐπικλυτὸν ἐπονείδιστον, ἐπιδουλοῦσα. ἐπικλύω, = ἐπακούω, ἀκούω μετὰ προσοχῆς, ἀκούω, μετ' αἰτέ, ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλεΐδας Ἰλ. Ψ. 652, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 598· μετὰ γεν., ἐπεὶ δὲ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγε-
λιάων Ὀδ. Ε. 150, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1240.

ἐπικλῶζω, κλῶζω ἐπὶ τινι, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νικητῆ. Χων. ἐπικλῶθαι· μέλλ. -κλώσω, Καλλίν. Γ. 9:—κλώθω ἐπάνω τινός, ἀπονέμω, διδω, ἀποφασίζω, κυρίως ἐπὶ τῶν Μοιρῶν, αἵτινες ἐπὶ κλῶθον τὰς ἀνθρώποις ἐπὶ νῆμα τοῦ πεπρωμένου (ὅθεν ἐκαλούντο Καρακλώθες)· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ τῶν θεῶν ἐν γένει καὶ ἐπὶ πάσης δυνάμει ἐπιδύωσις ἐπὶ τῆς τύχης τῶν ἀνθρώπων, οὗ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὀδῶν Ὀδ. Γ. 208, Δ. 208, κτλ.:—οὕτως ἐν τῷ Μέσ., ὅπποτε καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλῶσονται διζύν (οἱ θεοὶ) γ. 196, πρβλ. Θ. 579· ἐνίστε μετ' ἀπαρ, ἀντὶ αἰτέ, τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι Α. 17· ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι, ζῶειν ἀχρημένους Ἰλ. Ω. 525 (τὸ μόνον ἐν Ἰλιάδι χωρίον ἐνθα ἀπαντᾷ)· οὕτως ὁ Δίσχυλ. ἐν τῷ ἐνεργ., τοῦτο γὰρ λάχου.· Μοῖρ' ἐπέκλωσαν ἐπιτέδωκε ἔχειν Νύμ, 335· ἐπεὶ τό γε (ἔξωπ. θανέτω) Μοῖρ' ἐπ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3136, κ. ἀλλ.—Ποιτ. λέγει ἐν χρήσει παρὰ Πλάτ. ἐν Θεαι. 169C, τὴν ., εἰμαρμένην, ἣν ἂν οὐ ἐπικλώσας, πρβλ. Λουκ. Χάρ. 10, Νεκρ. Δισκ. 30. 2· καὶ ἐν τῷ Παύλ., τὰ ἐπικλωσθέντα, ὅσα εἶναι πεπρωμένον νὰ γένησιν, Πλάτ. Πολ. 620F, πρβλ. Νόμ. 957E, Πλούτ. 2. 22B, 114D·—Πατὰ λέγει ἐννοία φαίνεται ἐν Ῥομπίου· «Μοῖραι» 9, ράμμι' ἐπέκλωσας. Πρβλ. Nietzsche Ὀδ. Α. 17.

ἐπικλώσεις, εὖς, ἡ, τὴ ἐπικλῶθαι, αἱ ἐπικλώσεις τῶν Μοιρῶν Ε. Μ. 495, 25.

ἐπικνωάω, = ἐπικνώω, Σουδ.

ἐπικνωάπτω, Ἀττ. ἀντὶ ἐπικνωάπτω.

ἐπικνώω, ἐπιξέω, ἐπιτερίζω, ξέω ἢ τερίζω τε ἐπάνω εἰς τι, ἐπι-
βάλλω, ἀλλ' ἐπικνώωσι τυρόν Ἀριστοφ. Ὀρν. 633· ἀλλ' ἐπι-
κνώ τὸ σίλφιον αὐτῷ 1582· τί τινι, εἰτα ὄρητο σίλφιον ἐπικνώας πρότερον αὐτοῖσιν· αὐτοῖσι 1586· Ἀττ. ἀπαρ. ἐπι-
κνώ, Κωμ. Ἀνων. 221· πρβλ. Ἰλ. Α. 639, ἐπὶ δ' αἰγίον κνῆ
τυρόν κνήσσι γαλκεῖν καὶ ἴδε κνώω.

ἐπικνωάμαι. Ἰων. ἀντὶ ἐφ-.

ἐπικνωήθω. ἐπικνώω, Σχόλ. πρὸς Νικ. Θηρ. 898.

Ἐπικνημίδοι, οἱ, ὄνομα φυλῆς τινος τῶν Λουκίων, οἵτινες κα-
τέχουν ἐπὶ τῶν κλισίων τοῦ ὄρους Κνημίδος, οἱ δὲ Ἐπικνημι-
δοὶ ἀπὸ ὄρους Κνημίδος προσερχεῖς Οἰταίοις τε καὶ Μα-
λιεῦσιν Στράβ. 416, κτλ.

ἐπικνημέων, τὸ, διάφ. γρ. ἀντὶ ἀντικνημέων ἐν Ξεν. Κυρ. 2. 3, 19.

ἐπικνώζω, εἰς ἐπιπολῆς· ἐνν. Θουερ. π. Φου. Ἰστ. 4, 2, 1· ἐπὶ
τοῦ ὁρέου, Ἀνθ. II. 6. 238.

ἐπικνώεις, εὖς, ἡ, τὴ ἐξ ἐπιπολῆς, εὖςιν τι, Θουερ. π. Φου. Αἰ. 5, 2, 4.

ἐπικνωλάινω, παῖς τι καλῶν, κωλαίνω, Θεοφύλ. Σιμωκ. Ἐπιστ. 8.

ἐπικνωλός, ον, πορώδης, σπογγώδης, ὁστέον Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 896.

ἐπικνωμάμαι, ἀποκοιμῶμαι μετὰ τι, Ἰππ. Ἀρ. 1234· ἡ ἐπάνω
εἰς τι, Λατ. in dormiscere, Πλάτ. Εὐθύδ. 300A· τοῖς βιβλίοις
Λουκ. Ἀλέξ. 49. II, μεταφ., κατὰ μετοχ. παθ. πρμ., ἀνέ-
φορος, ἀποκοιμισμένος, εὐρόντες δὲ σφας ἐπικνωμιζόμενος
ἐν τοῖς ἐμπροσθεν χρόνοις Πολυδ. 2. 13, 4.

ἐπικνωμῆσαι, εὖς, ἡ, τὸ ἐπικνωμάσθαι, ἣν δὲ οὐς κατεργῆ.
ἐπιδέσσαι πάσαι πολέμει· γρ' δὲ καὶ τὴν ἐπικνωμῆσαι φυ-
λάττεσθαι, πρὶν δὲ νὰ προσέχη ὁ πάσχων νὰ μὴ κοιμάται ἐπάνω
εἰς αὐτὸ, ὅλ. τὸ ὅτιον του, Ἰππ. π. Ἀρ. 805.

ἐπικνωμίζω, ἀποκοιμίζω, Νόν. Δ. 4. 307.

Ἐπικνωίνιος· «Ζεὺς ἐν Σαλαμίνι» Ἰσούχ.

ἐπικνωίνος, ον, κοινὸς μεταξὺ πολλῶν, ἐπικνοῖνον τῶν γυναι-
κῶν τὴν μὲν ποιεῖσθαι, ἔχειν τὰς γυναῖκας κοινὰς (πρβλ. τὸ
Λατ. nuptiae promissiones). Πρβλ. 4. 104, πρβλ. 172, 180:—ἐξ
ἴσου μετέχων τινός, λέκτρων Εὐρ. Ἀνέρ. 124· μετὰ ὅστ', ἀπὸ

κοινῷ μετὰ τινος, ἀρχὴν ἐπ. αὐτῷ ἔχειν Δίων Κ. 42. 44· ἐπ.
ἀμφοῖν, ἐξ ἴσου ἀνέχων εἰς ἀμφοτέρους, Πλούτ. 2. 368E, 1018E.
—Ὁ Ἰπρὸς. ἔχει τὸ οὐδ'. ἐπικνωῖνα ὡς ἐπέρρ., ἀπὸ κοινῷ, ἐπ.
χρέωνται γυναῖκιν 1. 216· χρηστήριον, τὸ ἐπικνωῖνα ἐχρήσε
ἡ Πυθίη 6. 77· οὕτως, ἐχρήσθη ἐπικνοῖνον χρ. αὐτοῖσι 19· πρβλ.
ἐπίζυνος. II, παρὰ τοῖς Ἰραμί, ὄνομα ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ
τῶν δύο γενῶν, ὡς π. γ. ὁ ἀετός, ὁ κόραξ, ἡ ἀρδήν, ἡ ἀλκί-
πηξ, Διον. Θρ. 634. 19, Γέλ. 13. 7, Κλήμ. Ἀλ. 1. 261A·—Ἐπέρρ.
ἐπικνωίνος, Κλήμ. Ἀλ. ἐνθ' ἀνω.

ἐπικνωίνω, ἀνακνοῖν, τινὶ τι ἢ περὶ τινος, Λατ. conuiscere
cuius aliquid rem ἢ de aliquo re, Δίων Κ. 68, 10, κτλ.—
Μέσ., συμβουλευόμεθα τινα, τινι περὶ τινος Πλάτ. Πρωτ. 313B·
τινὶ τι Δίων Κ. 52. 21.—Παύλ. περὶ τε γάμους ἀλλήλοισ ἐπι-
κοινοῦμένους (κοινῶς ἐπικνοῖνωμένους), καὶ περὶ τοῦ γάμου
δι' ὃν ἔρχονται εἰς συγκοινωνίαν πρὸς ἀλλήλους, Πλάτ. Νόμ. 631D.

ἐπικνωίνω, κοινοῖν, συμμετέχω, μεταλαμβάνω τινός, Ἰππ.
Προγ. 39· ὡς ἀμικτα ὄντα καὶ ἀδύνατον μεταλαμβάνειν ἀλ-
λήλων ., ἡ.. ὡς δύνατ' ἐπικνοῖνω εἰν ἀλλήλοισ; Πλάτ.
Σοφ. 251D· ἐπ. ἀλλήλοισ Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ἰστ. 1. 11, 4· τινι
περὶ τινος Δημ. 855. 6· ἔχω σχέσιν μετὰ τινος, ἐπενεργῶ εἰς τι,
τινὶ Ἰππ. π. Ἀγμ. 772. 2) μετέχω τινός μετὰ τινος ἄλλου,
τινὶ τινος Πλάτ. Γοργ. 464C· καὶ Ἀρχέπολις γε τῶν μὲν
γραμμάτων τί ἐπικνοῖνω; τί γράμμα ἔχει ἀπὸ κοινῷ μετὰ
(τῶν λέξεων Ἀστυάναξ ἢ Ἐκτωρ); ὁ αὐτ. ἐν Ἰκρατ. 394E· οὐδὲν
ἐπικνοῖνω ὄντα τῷ νόμῳ, μὴδὲν ἔχοντα κοινὸν μετὰ ., Δισχλ.
59. 37· πρβλ. ἐπικνωίνω.

ἐπικνωίνω, ας, ἡ, κοινότης, κοινωνία, δύναμιν ἔχειν
ἐπικνοῖνωίας (ἐνθα πρότερον, ἐπὶ κοινοῖνωίας) Πλάτ. Σοφ. 251D.
ἐπικνωίνω, ὄν, = κοινωνός, Ἰππ. 23. 42.
ἐπικνωίνω, ὅ, = κοίτῳ, ὡς τὸ ἐπιδουλόω, Ὀρε.
Ἀργ. 292.

ἐπικνωίτῃμαι, Ἀπολ., διέρχεται τὴν νύκτα, κοιμῶμαι, ἐπὶ
ζῶων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 14, 2.

ἐπικνωίτω, ἀγρυπνῶ ἐπὶ τινος, ἐπαγρυπνῶ, ἐπιτιθέμενος νό-
κτωρ τοῖς ἐπικνοῖνωσιν ἐπὶ τῶν ἔργων Πολυδ. 22. 10, 6.

ἐπικνωίτης, ον, (κοίτη), ἄσμα ἐπικνοίτιον, ἄσμα ἀδόμενον
καθ' ὃν ἦσαν μεταβαλεῖν τις εἰς κοίτην, Ἰεροκλ. εἰς τὰ Πυθαγ. Ἐπη
ὕμν. σ. 208.

ἐπικνωίνωτης, ὅ, ἡ, ὁ τοῦ κοιτῶνος, ὁ ἐπικνοῖνωίτης· ἐννοῦ-
χος, ὁ παρακοιμώμενος, κοινοκωλύριος, κατὰ τὸ Λατ. concubina-
rius, Σιμωκ. Ἐκκλ. Ἰστ. 2, σ. 302· (τὸ ε. μακρόν).

ἐπικνωκῆστρια, ἡ, ἡ ἐμπαίζουσα, ἡ γὰρ λόγων ἀντιπῶς
ἐπικνωκῆστρια, «εἰδωυῖα γελῶν, γελῶστρια» (Σχόλ.). Ἀριστοφ.
Θεσμ. 1059·—ἐπικνωκῆστρια, ἡ τὴν κόκκυρα μιμουμένη, ἀπὶ
Ἀριστοφάνους ὁ γραμματικὸς παρ' Εὐστ. 1761. 26 ἀναφέρει τῇ
λέξει εἰς ῥήμα ἐπικνωκῆζω.

ἐπικνωκῆπτω, χαράττω ἐπὶ τινος, ἔρον ἐπὶ πέτρῳ ἐπικο-
λάσκειν Ἐπιγρ. Ρόδου παρὰ Βοικχ. 2. 2, σ. 574, D. 5.

ἐπικνωκῆνω, ἐπικνωκῶ, προσκολλῶ, πηλὸν Θουερ. π. Φου.
Αἰ. 1. 6, 6.

ἐπικνωκῆμα, τὸ, τὸ ἐπικνωκῶμενον, Θεοφρ. π. Φου. Αἰ. 4. 3, 3.
ἐπικνωκῆδος, ὅ, = τῷ ἐπομ., Κ. Μανασ. Χρσ. 41A.

ἐπικνωκῆς, ον, ὁ ἐν τῷ κώλῳ ἢ ἐπὶ τοῦ κώλου (σπέρματος),
Διόλ. π. Ζ. 2. 50, Νόν. Δ. 8. 78.

ἐπικνωκῶ = κωκῶ, Ἀγαθός 188, 15.

ἐπικνωκῶ, κωκῶ, ἐπὶ τι ἢ περὶ τι, Ἰσούχ, ἐν λέξει ἐπι-
νήχομαι.

ἐπικνωκῶν, ον, ἐπὶ ὁδοῦ, ἢ ἐπὶ τοῦ κωκῶν, λῶφου, ἡ ἐπι-
κώλῳνος ὁδὸς ὑπῆρχε καλῇ Διόδ. 19. 19.

ἐπικνωκῶ, εἰς τὴν κώμην, Πολυδ. Β'. 25, Δ'. 13H.

ἐπικνωκῆς, τὰ, (κώμης) νομισματα χρυσῆ, ἀργυρῆ, καὶ χαλκῆ
ἐντὸς κώμης, εἰς κομωδέματα, μισθόμενα εἰς τὸν λαόν τῇ ἡμέρᾳ
καθ' ἣν ὁ βασιλεὺς χρυσίαις ἐξέρχεται ἐν τοῦ νομῶ, περὶ τῶν Βυζαν-
τινῶν αὐτοκρατόρων· ἐνίοτε δὲ πρόκειται ἐπικνωκῆς, ἔδε δουράττ.

ἐπικνωκῆς, μέλλ. Ἀττ. -έω·—ἐπιτροπῆς ἢ ἀνατρέφω, ἐπι-
μελεῖσθαι ἐξ Νικάνωρ καὶ Μύρμηκος τοῦ παιδίου, ὅπως ἂν
ἀξίως ἡμῶν τοῖς ἰδίοις ἐπικνοῖνω διαθήκη Ἀριστ. παρὰ Δισχ.
Α. 5. 14, ἐν τῷ Παύλ. Μέσ., κωκῶς τι μετ' ἐμοῦ, τὴν τροφήν
αὐτοῦ ἐξουσίαν, ἐπικνοῖνωσθαι κελεύσας Δίων Κ. 50. 11

ἐπικνωκῶ, κωκῶ, καλλωπίζω, Θεοφύλ. 167D.

ἐπικνωκῶ, ον, (κώμη) ὁ ἐπικνωκῶν, ἡ ἔχων κώμην, Πολυδ. Δ'.
137· ἀλλ' ἐν τῇ ἐκδ. του Ἰερακῆρος γράφεται περὶ κωκῶς.

ἐπικνωκῆς, κομῶς ἐπὶ τι, ὁρᾷ κομωστικῶς περὶ τινος
πράγματος, ὁ δ' ἡγάγετο καπνιστῆρας τῶς Εὐρ. Ἡρ. Μειν.
981· ἀλλ' ἐπὶ λόγῳ τῷ περὶ τῆς ἀλώσεως ἐπικνοῖνωσας τοῦς
ὑπερβορέους Πλούτ. Κάμυλ. 22.

ἐπικνωκῶ, μέλλ. Ἀττ. -έω·—ἐπιτροπῆς ἢ ἀνατρέφω, ἐπι-
μελεῖσθαι ἐξ Νικάνωρ καὶ Μύρμηκος τοῦ παιδίου, ὅπως ἂν
ἀξίως ἡμῶν τοῖς ἰδίοις ἐπικνοῖνω διαθήκη Ἀριστ. παρὰ Δισχ.
Α. 5. 14, ἐν τῷ Παύλ. Μέσ., κωκῶς τι μετ' ἐμοῦ, τὴν τροφήν
αὐτοῦ ἐξουσίαν, ἐπικνοῖνωσθαι κελεύσας Δίων Κ. 50. 11

ἐπικνωκῶ, κωκῶ, καλλωπίζω, Θεοφύλ. 167D.

ἐπικνωκῶ, ον, (κώμη) ὁ ἐπικνωκῶν, ἡ ἔχων κώμην, Πολυδ. Δ'.
137· ἀλλ' ἐν τῇ ἐκδ. του Ἰερακῆρος γράφεται περὶ κωκῶς.

ἐπικνωκῆς, κομῶς ἐπὶ τι, ὁρᾷ κομωστικῶς περὶ τινος
πράγματος, ὁ δ' ἡγάγετο καπνιστῆρας τῶς Εὐρ. Ἡρ. Μειν.
981· ἀλλ' ἐπὶ λόγῳ τῷ περὶ τῆς ἀλώσεως ἐπικνοῖνωσας τοῦς
ὑπερβορέους Πλούτ. Κάμυλ. 22.

ἐπικνωκῶ, μέλλ. Ἀττ. -έω·—ἐπιτροπῆς ἢ ἀνατρέφω, ἐπι-
μελεῖσθαι ἐξ Νικάνωρ καὶ Μύρμηκος τοῦ παιδίου, ὅπως ἂν
ἀξίως ἡμῶν τοῖς ἰδίοις ἐπικνοῖνω διαθήκη Ἀριστ. παρὰ Δισχ.
Α. 5. 14, ἐν τῷ Παύλ. Μέσ., κωκῶς τι μετ' ἐμοῦ, τὴν τροφήν
αὐτοῦ ἐξουσίαν, ἐπικνοῖνωσθαι κελεύσας Δίων Κ. 50. 11

ἐπικομψεύω, καθιστῶ τὴν κημψύν, γλαφυρότητι λέξεων τὸν λόγον ἐπικομψεύοντας Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 20.11, 2.

ἐπικοπᾶν. τὸ, ἐξὼν ἐφ' οὗ οἱ μάγειροι κόπτουσι τὸ χρέας, κρεατοκόπῃον, ἐπιτένον, τράπεζα μαγειρική, ἣν οἱ νεώτεροι ἐπικόπανον ἔστι δὲ τοῦνομα παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Μεσσηνίᾳ, ἡγεῖται μ' ὡς ἐπικόπανον τ' α' Πολυδ. 1, 101.

ἐπικοπή, ἡ, ἐπικοπή εἶναι ὅταν τις κόψῃ τοὺς κλάδους δένδρου καὶ καταλήψῃ μόνον τὸ στέλεχος, «καλοῦσι δὲ ἐπικοπήν ὅταν ἀφαιρηθείη τῆς κόμης ἐπικόψῃ τις τὸ ἄκρον Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5, 17, 3· μιᾶς ἐπικοπῆς, μετ' ἐν κύπῃμα, Δίων Κ. 38. 50, 49, 29.

ἐπικόπος, ον. κλαδευμένος, ἐπὶ δένδρων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5.1, 12.

2) ἐπὶ νομισμάτων, ἐκ νόου κεκομμένος, κεκαρπυμένος, «ἐπικόποι, οἱ κακῶς πρῶτον πληγνέτες χαρκαῖτες καὶ διὰ τοῦτο ἐπικόπτομενοι» Εὐσμ. Μ. 360. 41· «ἐπικόπος» χάραγμα ἐκ νέου πληγνόν· Ἰσίδωρ.

II. ἐπικόπων, τό, = ἐπικόπανον, ἐπικόπων τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 9.

ἐπικόπτειν, ον, ὁ, ὁ ἐπικόπτειν ἢ κατακρίνειν, σκόπτειν, Τιμῶν παρὰ Διογ. Α. 9. 18 καὶ (μετὰ διαρ. γραφ. ἐπισκώπτειν) 4. 33, πρὸλ. 2.127, Σέξτ. Εὐμ. II. 1. 224.

ἐπικόπτω, κτυπῶ ἐπὶ τινος (Ζηλ. ἄνωθεν), κόπτω, σφάζω, βοῦν ἐπικόπτω παρὰ Ὀδ. Γ. 443.

2) μεταγεν. ἐπὶ δένδρων, κόπτω τοὺς κλάδους, κλαδεύω, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5.17, 3· μεταφ., ταπεινῶ, Λατ. accidere, ὁ βασιλεὺς τοὺς πεφρονηματισμένους ἐπέκοπε, ὡς λέγομεν νῦν οἰκοπετὰ τὰ περὰ τῶν ἀταπεινῶν αὐτοῦ, Ἀριστ. Πολιτικ. 3.13, 19, πρὸλ. Πλάτ. 2. 529B· ἐμποδίζει, αὐτόθι 975A· ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω, τινὰ ὁ αὐτ. ἐν Κικ. 24, Φιλόστρ. 543 πρὸλ. ἐπικόπτειν, ἐπισκώπτω. 3) ἐπ. χαρκαῖτης, κόπτειν νόμισμα, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 21, 9.

4) κόπτω, χαράσσω ἐκ νέου, τὸν ἀποτριβέντα μύλον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Στράβ.

5) ἐν Μέσ. τύπω, τύπτω τὸ στήθος μου, κόπτομαι, δούρομαι ἐπάνω εἰς τινά, Λατ. plangi, εἰδόν νιν αὐτή, κόπτομαι τὸν δ' ὄχλον ἔκρουσα πέπλοισι κάπεκόςφαιμιν νεκρὸν Εὐρ. Τρω. 623.

ἐπικορρίζομαι, Ἀποθ., μεταγεν. τύπος ὀντί τοῦ ὑποκορρίζομαι (Μοῖρ. 380), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 8, 8.

ἐπικόρριον, τό, (κορρός) = ἐπικόρριον, ἐπικόρριον, Εὐστ. 1476. 34· προσεῖ ἐπικόρριον, ἐπὶ τινος ἐπιδέχον, ὃ ἐστὶν ἐπικόρριον ὁ αὐτ. 1692. 62, ἐνθα ἀναγνωστέον ἐπικόρριον.

ἐπικόρριον· ἐπικόρριον, Πάριον· Ἰσίδωρ.

ἐπικόρριον· ἐπὶ κονδύλῳ Ἰσίδωρ.

ἐπικόρριον, (κόρρη) κτυπῶ εἰς τὴν κεφαλὴν, Schneid. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 8, 3· κοινῶς ἐπικόρριον ἄνευ ἐννοίας.—Ἰδε Κόντου Ἰλυσσ. Παρκατ. σ. 5.

ἐπικόρριον, ἡ, ὅν, ὁ τυφθεὶς ἐπὶ κόρρῃ, ἐπὶ κεφαλῇ ἢ γυν. ὄν, ἐπικόρριον (κωδ. ἐπικόρριον) κατακονδύλιστον· Ἰσίδωρ.

ἐπικόρριον, Μέσ., ἐπικόρριον ἐναντίον τινός, καὶ αὐτὸς ἐπικόρριον αὐτῷ Λουκ. Ἀλέξ. 57.

ἐπικόρριον, ὄν, ὄν, ὁ τυφθεὶς ἐπὶ κόρρῃ, ἐπὶ κεφαλῇ ἢ γυν. ὄν, ἐπικόρριον (κωδ. ἐπικόρριον) κατακονδύλιστον· Ἰσίδωρ.

ἐπικόρριον, ὄν, ὄν, ὁ τυφθεὶς ἐπὶ κόρρῃ, ἐπὶ κεφαλῇ ἢ γυν. ὄν, ἐπικόρριον (κωδ. ἐπικόρριον) κατακονδύλιστον· Ἰσίδωρ.

ἐπικόρριον, ὄν, ὄν, ὁ τυφθεὶς ἐπὶ κόρρῃ, ἐπὶ κεφαλῇ ἢ γυν. ὄν, ἐπικόρριον (κωδ. ἐπικόρριον) κατακονδύλιστον· Ἰσίδωρ.

ἐπικόρριον, ὄν, ὄν, ὁ τυφθεὶς ἐπὶ κόρρῃ, ἐπὶ κεφαλῇ ἢ γυν. ὄν, ἐπικόρριον (κωδ. ἐπικόρριον) κατακονδύλιστον· Ἰσίδωρ.

ἐπικόρριον, ὄν, ὄν, ὁ τυφθεὶς ἐπὶ κόρρῃ, ἐπὶ κεφαλῇ ἢ γυν. ὄν, ἐπικόρριον (κωδ. ἐπικόρριον) κατακονδύλιστον· Ἰσίδωρ.

ἐπικόρριον, ὄν, ὄν, ὁ τυφθεὶς ἐπὶ κόρρῃ, ἐπὶ κεφαλῇ ἢ γυν. ὄν, ἐπικόρριον (κωδ. ἐπικόρριον) κατακονδύλιστον· Ἰσίδωρ.

ἐπικόρριον, ὄν, ὄν, ὁ τυφθεὶς ἐπὶ κόρρῃ, ἐπὶ κεφαλῇ ἢ γυν. ὄν, ἐπικόρριον (κωδ. ἐπικόρριον) κατακονδύλιστον· Ἰσίδωρ.

ἐπικόρριον, ὄν, ὄν, ὁ τυφθεὶς ἐπὶ κόρρῃ, ἐπὶ κεφαλῇ ἢ γυν. ὄν, ἐπικόρριον (κωδ. ἐπικόρριον) κατακονδύλιστον· Ἰσίδωρ.

ἐπικόρριον, ὄν, ὄν, ὁ τυφθεὶς ἐπὶ κόρρῃ, ἐπὶ κεφαλῇ ἢ γυν. ὄν, ἐπικόρριον (κωδ. ἐπικόρριον) κατακονδύλιστον· Ἰσίδωρ.

ἐπικόρριον, ὄν, ὄν, ὁ τυφθεὶς ἐπὶ κόρρῃ, ἐπὶ κεφαλῇ ἢ γυν. ὄν, ἐπικόρριον (κωδ. ἐπικόρριον) κατακονδύλιστον· Ἰσίδωρ.

ἐπικόρριον, ὄν, ὄν, ὁ τυφθεὶς ἐπὶ κόρρῃ, ἐπὶ κεφαλῇ ἢ γυν. ὄν, ἐπικόρριον (κωδ. ἐπικόρριον) κατακονδύλιστον· Ἰσίδωρ.

ἐπικόρριον, ὄν, ὄν, ὁ τυφθεὶς ἐπὶ κόρρῃ, ἐπὶ κεφαλῇ ἢ γυν. ὄν, ἐπικόρριον (κωδ. ἐπικόρριον) κατακονδύλιστον· Ἰσίδωρ.

ἐπικόρριον, ὄν, ὄν, ὁ τυφθεὶς ἐπὶ κόρρῃ, ἐπὶ κεφαλῇ ἢ γυν. ὄν, ἐπικόρριον (κωδ. ἐπικόρριον) κατακονδύλιστον· Ἰσίδωρ.

ἐπικόρριον, ὄν, ὄν, ὁ τυφθεὶς ἐπὶ κόρρῃ, ἐπὶ κεφαλῇ ἢ γυν. ὄν, ἐπικόρριον (κωδ. ἐπικόρριον) κατακονδύλιστον· Ἰσίδωρ.

ἐπικόρριον, ὄν, ὄν, ὁ τυφθεὶς ἐπὶ κόρρῃ, ἐπὶ κεφαλῇ ἢ γυν. ὄν, ἐπικόρριον (κωδ. ἐπικόρριον) κατακονδύλιστον· Ἰσίδωρ.

ἐπικόρριον, ὄν, ὄν, ὁ τυφθεὶς ἐπὶ κόρρῃ, ἐπὶ κεφαλῇ ἢ γυν. ὄν, ἐπικόρριον (κωδ. ἐπικόρριον) κατακονδύλιστον· Ἰσίδωρ.

ἐπικόρριον, ὄν, ὄν, ὁ τυφθεὶς ἐπὶ κόρρῃ, ἐπὶ κεφαλῇ ἢ γυν. ὄν, ἐπικόρριον (κωδ. ἐπικόρριον) κατακονδύλιστον· Ἰσίδωρ.

ἐπικόρριον, ὄν, ὄν, ὁ τυφθεὶς ἐπὶ κόρρῃ, ἐπὶ κεφαλῇ ἢ γυν. ὄν, ἐπικόρριον (κωδ. ἐπικόρριον) κατακονδύλιστον· Ἰσίδωρ.

ἐπικόρριον, ὄν, ὄν, ὁ τυφθεὶς ἐπὶ κόρρῃ, ἐπὶ κεφαλῇ ἢ γυν. ὄν, ἐπικόρριον (κωδ. ἐπικόρριον) κατακονδύλιστον· Ἰσίδωρ.

ἐπικόρριον, ὄν, ὄν, ὁ τυφθεὶς ἐπὶ κόρρῃ, ἐπὶ κεφαλῇ ἢ γυν. ὄν, ἐπικόρριον (κωδ. ἐπικόρριον) κατακονδύλιστον· Ἰσίδωρ.

ἐπικόρριον, ὄν, ὄν, ὁ τυφθεὶς ἐπὶ κόρρῃ, ἐπὶ κεφαλῇ ἢ γυν. ὄν, ἐπικόρριον (κωδ. ἐπικόρριον) κατακονδύλιστον· Ἰσίδωρ.

καὶ υἱας Ἰλ. Ε. 614, πρὸλ. Ἰρὸδ. 4.128, Θουκ. 7. 57· τινι Εὐρ. Ρῆσ. 937, 956, Θουκ. 5. 23, κτλ.

2) ὑπαρετῶ ὡς σύμμαχος ἢ μισθοφόρος εἰς τὸν πόλεμον, Ἰσίδωρ. 76. 2· μισθοῦ ἐπ. Πλάτ. Πολ. 575B.

II. καθόλου, βοηθὸν ἐν ἀνάγκῃ, τινι Εὐρ. 1. Α. 1453, Ἀριστοτ. Σφ. 1018· τῇ δικαιοσύνῃ Πλάτ. Πολ. 368C· ἀλλὰ μετὰ δοτ. πράγμ., ὡσαύτως, τῇ ἀναγκαίᾳ τροφῇ ἐπ., φρονιτικῇ περὶ αὐτῆς, Δίσχυλ. 4. 38· νόστις ἐπικούρησας, παρασχέιν βοηθεῖαν καὶ ἀνακούρῃσιν τῷ πύχοντι ἐναντίον τῆς νόσου, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4.13· οὕτως, ἐπ. τῷ λυμῷ, τῷ γήρᾳ, τῇ πενίᾳ ὁ αὐτ. ἐν Απκ. 2. 6., 10. 2, κτλ.· ἐσθλὸς μὲν τοι... καὶ ὑγιαίνοντι καὶ κόμινοντι ἐπικούρεῖ, εἶναι χρήσιμος, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6. 2, 30.

2) μετ' αὐτ. πράγμ., εἰ δὲ τῷ ἢ χειμῶνα ἐπεκούρησα, εἰναι δὲ εἰς τινά ἐξ ὑμῶν παρέσχον ἀνακούρῃσιν ἐν χειμῶνι, ἐν καιρῷ μεγάλου ψύχους, Ξεν. Ἀν. 5. 8, 25, πρὸλ. τὸ Λατ. defenderi καὶ τὰ ῥήματα ἀμύνειν, ἀλέεσθαι· ἀλλ' ἐν Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 302. 8, κόραδον γυναιεῖ.. ἐπεκούρησατε, παρέσχετε.

ἐπικούρημα, τό, βοήθημα, ἣν δὲ τοῖς.. ὀφθαλμοῖς ἐπικούρημα τῆς χιόνος, εἰ τις μέλαν τι ἔχων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν πορεύοιτο, ἥτο δὲ τῶν.. ὀφθαλμῶν προφυλακτικὸν ἐναντίον τῆς χιόνος εἰς τὴν ἐπαρεύετα ἔχων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μέλαν τι, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 13.

ἐπικούρησις, εὐς, ἡ, βοήθεια, προστασία, τῶν θεῶν Εὐρύρ. παρὰ Στωδ. 555, ἐν τέλει· κακῶν, βοηθεῖαι ἐναντίον κακῶν, Εὐρ. Ἀνθρ. 28· τῆς ἀπορίας Πλάτ. Νόμ. 919B.

ἐπικούρησεν, ῥήματ. ἐπὶ τοῦ ἐπικούρῳ, δεῖ ἐπικούρειν, Κλήμ. Ἀλ. 1.1048A.

ἐπικούρη, ἡ, βοήθεια, συνδρομή, Ἰρὸδ. II. 108, Δίσχυλ. Πέρσ. 731, κτλ.· ἐπικούρησας δεῖσθαι Θουκ. 1. 32· ἐπικούρησαν ποιέσθαι τινι αὐτόθι 33· ἐπ. λαμβάνειν, ἔχειν Εὐρ. Ὀρ. 266, Πλάτ. Ρογ. 492C· ἡγοῦ σοι μεγάλην ἐπικούρησιν ἀπολογίας ἔσεσθαι, ἐνόμιζες ὅτι ἦτολεν εἶναι εἰς σὲ μεγάλη βοήθεια εἰς ἀπολογίαν, Δημ. 1199. 11.

II. ἐπικούρησις, ἡ, βοήθεια, συνδρομή, Ἰρὸδ. II. 108, Δίσχυλ. Πέρσ. 731, κτλ.· ἐπικούρησας δεῖσθαι Θουκ. 1. 32· ἐπικούρησαν ποιέσθαι τινι αὐτόθι 33· ἐπ. λαμβάνειν, ἔχειν Εὐρ. Ὀρ. 266, Πλάτ. Ρογ. 492C· ἡγοῦ σοι μεγάλην ἐπικούρησιν ἀπολογίας ἔσεσθαι, ἐνόμιζες ὅτι ἦτολεν εἶναι εἰς σὲ μεγάλη βοήθεια εἰς ἀπολογίαν, Δημ. 1199. 11.

II. ἐπικούρησις, ἡ, βοήθεια, συνδρομή, Ἰρὸδ. II. 108, Δίσχυλ. Πέρσ. 731, κτλ.· ἐπικούρησας δεῖσθαι Θουκ. 1. 32· ἐπικούρησαν ποιέσθαι τινι αὐτόθι 33· ἐπ. λαμβάνειν, ἔχειν Εὐρ. Ὀρ. 266, Πλάτ. Ρογ. 492C· ἡγοῦ σοι μεγάλην ἐπικούρησιν ἀπολογίας ἔσεσθαι, ἐνόμιζες ὅτι ἦτολεν εἶναι εἰς σὲ μεγάλη βοήθεια εἰς ἀπολογίαν, Δημ. 1199. 11.

II. ἐπικούρησις, ἡ, βοήθεια, συνδρομή, Ἰρὸδ. II. 108, Δίσχυλ. Πέρσ. 731, κτλ.· ἐπικούρησας δεῖσθαι Θουκ. 1. 32· ἐπικούρησαν ποιέσθαι τινι αὐτόθι 33· ἐπ. λαμβάνειν, ἔχειν Εὐρ. Ὀρ. 266, Πλάτ. Ρογ. 492C· ἡγοῦ σοι μεγάλην ἐπικούρησιν ἀπολογίας ἔσεσθαι, ἐνόμιζες ὅτι ἦτολεν εἶναι εἰς σὲ μεγάλη βοήθεια εἰς ἀπολογίαν, Δημ. 1199. 11.

II. ἐπικούρησις, ἡ, βοήθεια, συνδρομή, Ἰρὸδ. II. 108, Δίσχυλ. Πέρσ. 731, κτλ.· ἐπικούρησας δεῖσθαι Θουκ. 1. 32· ἐπικούρησαν ποιέσθαι τινι αὐτόθι 33· ἐπ. λαμβάνειν, ἔχειν Εὐρ. Ὀρ. 266, Πλάτ. Ρογ. 492C· ἡγοῦ σοι μεγάλην ἐπικούρησιν ἀπολογίας ἔσεσθαι, ἐνόμιζες ὅτι ἦτολεν εἶναι εἰς σὲ μεγάλη βοήθεια εἰς ἀπολογίαν, Δημ. 1199. 11.

II. ἐπικούρησις, ἡ, βοήθεια, συνδρομή, Ἰρὸδ. II. 108, Δίσχυλ. Πέρσ. 731, κτλ.· ἐπικούρησας δεῖσθαι Θουκ. 1. 32· ἐπικούρησαν ποιέσθαι τινι αὐτόθι 33· ἐπ. λαμβάνειν, ἔχειν Εὐρ. Ὀρ. 266, Πλάτ. Ρογ. 492C· ἡγοῦ σοι μεγάλην ἐπικούρησιν ἀπολογίας ἔσεσθαι, ἐνόμιζες ὅτι ἦτολεν εἶναι εἰς σὲ μεγάλη βοήθεια εἰς ἀπολογίαν, Δημ. 1199. 11.

II. ἐπικούρησις, ἡ, βοήθεια, συνδρομή, Ἰρὸδ. II. 108, Δίσχυλ. Πέρσ. 731, κτλ.· ἐπικούρησας δεῖσθαι Θουκ. 1. 32· ἐπικούρησαν ποιέσθαι τινι αὐτόθι 33· ἐπ. λαμβάνειν, ἔχειν Εὐρ. Ὀρ. 266, Πλάτ. Ρογ. 492C· ἡγοῦ σοι μεγάλην ἐπικούρησιν ἀπολογίας ἔσεσθαι, ἐνόμιζες ὅτι ἦτολεν εἶναι εἰς σὲ μεγάλη βοήθεια εἰς ἀπολογίαν, Δημ. 1199. 11.

II. ἐπικούρησις, ἡ, βοήθεια, συνδρομή, Ἰρὸδ. II. 108, Δίσχυλ. Πέρσ. 731, κτλ.· ἐπικούρησας δεῖσθαι Θουκ. 1. 32· ἐπικούρησαν ποιέσθαι τινι αὐτόθι 33· ἐπ. λαμβάνειν, ἔχειν Εὐρ. Ὀρ. 266, Πλάτ. Ρογ. 492C· ἡγοῦ σοι μεγάλην ἐπικούρησιν ἀπολογίας ἔσεσθαι, ἐνόμιζες ὅτι ἦτολεν εἶναι εἰς σὲ μεγάλη βοήθεια εἰς ἀπολογίαν, Δημ. 1199. 11.

II. ἐπικούρησις, ἡ, βοήθεια, συνδρομή, Ἰρὸδ. II. 108, Δίσχυλ. Πέρσ. 731, κτλ.· ἐπικούρησας δεῖσθαι Θουκ. 1. 32· ἐπικούρησαν ποιέσθαι τινι αὐτόθι 33· ἐπ. λαμβάνειν, ἔχειν Εὐρ. Ὀρ. 266, Πλάτ. Ρογ. 492C· ἡγοῦ σοι μεγάλην ἐπικούρησιν ἀπολογίας ἔσεσθαι, ἐνόμιζες ὅτι ἦτολεν εἶναι εἰς σὲ μεγάλη βοήθεια εἰς ἀπολογίαν, Δημ. 1199. 11.

II. ἐπικούρησις, ἡ, βοήθεια, συνδρομή, Ἰρὸδ. II. 108, Δίσχυλ. Πέρσ. 731, κτλ.· ἐπικούρησας δεῖσθαι Θουκ. 1. 32· ἐπικούρησαν ποιέσθαι τινι αὐτόθι 33· ἐπ. λαμβάνειν, ἔχειν Εὐρ. Ὀρ. 266, Πλάτ. Ρογ. 492C· ἡγοῦ σοι μεγάλην ἐπικούρησιν ἀπολογίας ἔσεσθαι, ἐνόμιζες ὅτι ἦτολεν εἶναι εἰς σὲ μεγάλη βοήθεια εἰς ἀπολογίαν, Δημ. 1199. 11.

II. ἐπικούρησις, ἡ, βοήθεια, συνδρομή, Ἰρὸδ. II. 108, Δίσχυλ. Πέρσ. 731, κτλ.· ἐπικούρησας δεῖσθαι Θουκ. 1. 32· ἐπικούρησαν ποιέσθαι τινι αὐτόθι 33· ἐπ. λαμβάνειν, ἔχειν Εὐρ. Ὀρ. 266, Πλάτ. Ρογ. 492C· ἡγοῦ σοι μεγάλην ἐπικούρησιν ἀπολογίας ἔσεσθαι, ἐνόμιζες ὅτι ἦτολεν εἶναι εἰς σὲ μεγάλη βοήθεια εἰς ἀπολογίαν, Δημ. 1199. 11.

II. ἐπικούρησις, ἡ, βοήθεια, συνδρομή, Ἰρὸδ. II. 108, Δίσχυλ. Πέρσ. 731, κτλ.· ἐπικούρησας δεῖσθαι Θουκ. 1. 32· ἐπικούρησαν ποιέσθαι τινι αὐτόθι 33· ἐπ. λαμβάνειν, ἔχειν Εὐρ. Ὀρ. 266, Πλάτ. Ρογ. 492C· ἡγοῦ σοι μεγάλην ἐπικούρησιν ἀπολογίας ἔσεσθαι, ἐνόμιζες ὅτι ἦτολεν εἶναι εἰς σὲ μεγάλη βοήθεια εἰς ἀπολογίαν, Δημ. 1199. 11.

II. ἐπικούρησις, ἡ, βοήθεια, συνδρομή, Ἰρὸδ. II. 108, Δίσχυλ. Πέρσ. 731, κτλ.· ἐπικούρησας δεῖσθαι Θουκ. 1. 32· ἐπικούρησαν ποιέσθαι τινι αὐτόθι 33· ἐπ. λαμβάνειν, ἔχειν Εὐρ. Ὀρ. 266, Πλάτ. Ρογ. 492C· ἡγοῦ σοι μεγάλην ἐπικούρησιν ἀπολογίας ἔσεσθαι, ἐνόμιζες ὅτι ἦτολεν εἶναι εἰς σὲ μεγάλη βοήθεια εἰς ἀπολογίαν, Δημ. 1199. 11.

II. ἐπικούρησις, ἡ, βοήθεια, συνδρομή, Ἰρὸδ. II. 108, Δίσχυλ. Πέρσ. 731, κτλ.· ἐπικούρησας δεῖσθαι Θουκ. 1. 32· ἐπικούρησαν ποιέσθαι τινι αὐτόθι 33· ἐπ. λαμβάνειν, ἔχειν Εὐρ. Ὀρ. 266, Πλάτ. Ρογ. 492C· ἡγοῦ σοι μεγάλην ἐπικούρησιν ἀπολογίας ἔσεσθαι, ἐνόμιζες ὅτι ἦτολεν εἶναι εἰς σὲ μεγάλη βοήθεια εἰς ἀπολογίαν, Δημ. 1199. 11.

II. ἐπικούρησις, ἡ, βοήθεια, συνδρομή, Ἰρὸδ. II. 108, Δίσχυλ. Πέρσ. 731, κτλ.· ἐπικούρησας δεῖσθαι Θουκ. 1. 32· ἐπικούρησαν ποιέσθαι τινι αὐτόθι 33· ἐπ. λαμβάνειν, ἔχειν Εὐρ. Ὀρ. 266, Πλάτ. Ρογ. 492C· ἡγοῦ σοι μεγάλην ἐπικούρησιν ἀπολογίας ἔσεσθαι, ἐνόμιζες ὅτι ἦτολεν εἶναι εἰς σὲ μεγάλη βοήθεια εἰς ἀπολογίαν, Δημ. 1199. 11.

II. ἐπικούρησις, ἡ, βοήθεια, συνδρομή, Ἰρὸδ. II. 108, Δίσχυλ. Πέρσ. 731, κτλ.· ἐπικούρησας δεῖσθαι Θουκ. 1. 32· ἐπικούρησαν ποιέσθαι τινι αὐτόθι 33· ἐπ. λαμβάνειν, ἔχειν Εὐρ. Ὀρ. 266, Πλάτ. Ρογ. 492C· ἡγοῦ σοι μεγάλην ἐπικούρησιν ἀπολογίας ἔσεσθαι, ἐνόμιζες ὅτι ἦτολεν εἶναι εἰς σὲ μεγάλη βοήθεια εἰς ἀπολογίαν, Δημ. 1199. 11.

II. ἐπικούρησις, ἡ, βοήθεια, συνδρομή, Ἰρὸδ. II. 108, Δίσχυλ. Πέρσ. 731, κτλ.· ἐπικούρησας δεῖσθαι Θουκ. 1. 32· ἐπικούρησαν ποιέσθαι τινι αὐτόθι 33· ἐπ. λαμβάνειν, ἔχειν Εὐρ. Ὀρ. 266, Πλάτ. Ρογ. 492C· ἡγοῦ σοι μεγάλην ἐπικούρησιν ἀπολογίας ἔσεσθαι, ἐνόμιζες ὅτι ἦτολεν εἶναι εἰς σὲ μεγάλη βοήθεια εἰς ἀπολογίαν, Δημ. 1199. 11.

II. ἐπικούρησις, ἡ, βοήθεια, συνδρομή, Ἰρὸδ. II. 108, Δίσχυλ. Πέρσ. 731, κτλ.· ἐπικούρησας δεῖσθαι Θουκ. 1. 32· ἐπικούρησαν ποιέσθαι τινι αὐτόθι 33· ἐπ. λαμβάνειν, ἔχειν Εὐρ. Ὀρ. 266, Πλάτ. Ρογ. 492C· ἡγοῦ σοι μεγάλην ἐπικούρησιν ἀπολογίας ἔσεσθαι, ἐνόμιζες ὅτι ἦτολεν εἶναι εἰς σὲ μεγάλη βοήθεια εἰς ἀπολογίαν, Δημ. 1199. 11.

II. ἐπικούρησις, ἡ, βοήθεια, συνδρομή, Ἰρὸδ. II. 108, Δίσχυλ. Πέρσ. 731, κτλ.· ἐπικούρησας δεῖσθαι Θουκ. 1. 32· ἐπικούρησαν ποιέσθαι τινι αὐτόθι 33· ἐπ. λαμβάνειν, ἔχειν Εὐρ. Ὀρ. 266, Πλάτ. Ρογ. 492C· ἡγοῦ σοι μεγάλην ἐπικούρησιν ἀπολογίας ἔσεσθαι, ἐνόμιζες ὅτι ἦτολεν εἶναι εἰς σὲ μεγάλη βοήθεια εἰς ἀπολογίαν, Δημ. 1199. 11.

II. ἐπικούρησις, ἡ, βοήθεια, συνδρομή, Ἰρὸδ. II. 108, Δίσχυλ. Πέρσ. 731, κτλ.· ἐπικούρησας δεῖσθαι Θουκ. 1. 32· ἐπικούρησαν ποιέσθαι τινι αὐτόθι 33· ἐπ. λαμβάνειν, ἔχειν Εὐρ. Ὀρ. 266, Πλάτ. Ρογ. 492C· ἡγοῦ σοι μεγάλην ἐπικούρησιν ἀπολογίας ἔσεσθαι, ἐνόμιζες ὅτι ἦτολεν εἶναι εἰς σὲ μεγάλη βοήθεια εἰς ἀπολογίαν, Δημ. 1199. 11.

II. ἐπικούρησις, ἡ, βοήθεια, συνδρομή, Ἰρὸδ. II. 108, Δίσχυλ. Πέρσ. 731, κτλ.· ἐπικούρησας δεῖσθαι Θουκ. 1. 32· ἐπικούρησαν ποιέσθαι τινι αὐτόθι 33· ἐπ. λαμβάνειν, ἔχειν Εὐρ. Ὀρ. 266, Πλάτ. Ρογ. 492C· ἡγοῦ σοι μεγάλην ἐπικούρησιν ἀπολογίας ἔσεσθαι, ἐνόμιζες ὅτι ἦτολεν εἶναι εἰς σὲ μεγάλη βοήθεια εἰς ἀπολογίαν, Δημ. 1199. 11.

II. ἐπικούρησις, ἡ, βοήθεια, συνδρομή, Ἰρὸδ. II. 108, Δίσχυλ. Πέρσ. 731, κτλ.· ἐπικούρησας δεῖσθαι Θουκ. 1. 32· ἐπικούρησαν ποιέσθαι τινι αὐτόθι 33· ἐπ. λαμβάνειν, ἔχειν Εὐρ. Ὀρ. 266, Πλάτ. Ρογ. 492C· ἡγοῦ σοι μεγάλην ἐπικούρησιν ἀπολογίας ἔσεσθαι, ἐνόμιζες ὅτι ἦτολεν εἶναι εἰς σὲ μεγάλη βοήθεια εἰς ἀπο

θαρρύνων, ταῖς δὲ ἐλπίσιν ἐπικουφίζων ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 7. 1. 18. 5) καθιστῶ τι ἐλαφρόν, πληρῶ αἶρος, ἥδη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόσον ἀνδρός, πολλῶν δ' ἐξαιρεὶ θυμὸν ἐς ἀμπλακίην θείον. 629.

ἐπικουφισμός, ὁ, ἀνακούφισις, Κλήμ. Ἀλ. 880, Συλλ. Ἑπιγρ. 3461. 9.

ἐπικραδάλινω, κραδάλινω ἐπὶ τι, σείω ἐπένω εἰς τι, τῷ τὸ σῶμα τῶν ἐπικραδαίνειν, περὶ κυνὸς θηρευτικοῦ διαν πλησιάζη νὰ εὕρῃ τὸ θήραμα, Πολυδ. Ε', 61, Γρηγ. Νύσσ. 2, σ. 74.

ἐπικραδῖα, = τῷ προηγ., Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 552, Ὀππ. Κ. 1. 91.

ἐπικραδῖον, ἐπικραδῖον, Ἰσίδωρ.

ἐπικράζω; μέλλ. -κράζω [α], κράζω πρὸς τινα, ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίοις Λουκ. Ἀνάχ. (18) ὁρ. ἐπικραζα Ψευδο-Λουκ. Φιλοπατρ. 1.

ἐπικραίνω, Ἑπικ. -κράειναι, μέλλ. -κράνῃ (ἀλλὰ ἐπικρανεῖ ἡ ἀντεπικρανεῖ Λιγυλ. Ἀγ. 1340, περὶ ὧν εἶδε ἐν λέξει φαίνω); ἀόρ. α' -ἐκράνα, Ἑπικ. -κρήνα, -κρήνηνα; — Μέσ., ἐπικρήναντο Κόνιν, Σμ. 14. 297. Ἑπικρῶ, ἐκκρῶ, ἐκπληρῶ, Ὀμ., μόνον ἐν τῇ Ἰλ., κλπ.; ἀρῶν πῶσαν ἐπικρήνει, -ἐπιτελέσει (Σχολ.). Ἰλ. Ο. 599: ὡς ἔφαν' οὐδ' ἄρα πῶ σφιν ἐπικραίναι Κρονίον, οὕτως εἶπον οὐπῶ δ' ἄρα τὴν αἰτησιν αὐτοῖς ἐπέτελε δὲ τοῦ ἱρόνου υἱός (Θ. Γαζης), Γ. 302, πρὸλ. Β. 419: ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τὸδ' ἐπικρήνην ἐλλέδωρ, καὶ εἰ νῦν δὴ μοι ἐπέτελεσαν τὸ ἐπιθύημα (Σχολ.). Ἰλ. Α. 455, κτλ., μίθοον ἐπικρήνην κρήνην, διὰ κατανύσεως τῆς κεφαλῆς. Κάλ. εἰς Ἀρτ. 40: οὕτω, ἐπ. τέλος Δισχύλ. Ἰκέτ. 624: ἀλγῶν δ' αὐτ. ἐν Ῥιπ. ἐπὶ Θήρ. 687: γάμου πικράς τελευτάς δ' αὐτ. ἐν Ἀγ. 745: ποινὰς θανάτων αὐτοῖς 1340: χάριν αὐτ' ἔργων αὐτοῖς 1340: πρὸλ. Σμ. Φιλ. 1468. — Παθ., χρυσῶν δ' ἐπὶ χεῖλεσσι κεκράαντο, ἔχον ἐπὶ χρυσῶν τῇ χεῖρὶ ἀπῆρτιστο καὶ τετελειωτοῖς (Βύσσ.), Ὀδ. Δ. 132, πρὸλ. 616, Ο. 116: ἐπικραίνετο μύθοισι αἰὼν Δισχύλ. Ἰκέτ. 46, πρὸλ. Εὐμ. 969.

II, διευνῶναι, κυβερνῶ, θεοῦ ὕμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 531, ἐνθα ὁ Ἑρμῆας ἀναγιγνώσκει οἰκίους ἀντὶ θεοῦ.

ἐπικράνεις, ὁ, ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, Κύριλλ. Ἀλ. Ν. 1017B.

ἐπικράνεις, εἶδος, ἡ, = παρεγκεφαλῆς, Πολυδ. Β'. 45, Ἑρασιστράτος (τὸ τῆς ψυχῆς ἡγεμονικὸν εἶναι φησὶ) περὶ τὴν μὴνίγγα τοῦ ἐγκεφάλου, ἣν ἐπικρανίδα λέγει Πλάτ. 2. 399A, Γαλην. τ. 1, σ. 128. 12.

ἐπικράνεις, εἶδος, ἡ, ἡ κορυφὴ τοῦ τοῖχου ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὰ κινούμενα τῶν κινήων κατὰ τὰ τοῦ ὕψους καὶ τὴν διέκασιν, Συλλ. Ἑπιγρ. 160, Ῥε Βίβλ. σ. 274. Κατὰ τὸν Μύληρον (περὶ Ἀθην. Πολιάδος σ. 48 καὶ 56) = κινονόκρανον, ἔκπακ. τῆς λ. πλινθός.

ἐπικράνον, τὸ, τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τίθεντον, κλῆμα κεφαλῆς, κεφαλόμενον, βαρὺ μοι κεφαλᾷ ἐπικράνον ἔχειν ἀφελ', ἀμπετάσον βόστροχον ὅμοιος Κύρ. Ἰππ. 201: πλημμελὴς γραφὴ ἀντὶ περικράνα ἐν Σερβ. 504, ἐνθα ὁ Κοραῖς σημειοῦσαι: ὀργατὴ περικράνα καθὰ φέρουσι τάντιγραφα, καὶ οὐκ ἐπικράνα, ὅτι πλανηθεῖς: ὁ Γερμανὸς ἐκδότης, ὡς ἐν ἀντιγράφοις φερόμενον ἀπεδέδειξε.

II, = κινονόκρανον, ἂν δ' ἐπικράνοισι στέγον πέτραν ἀδαμαντοπέδιλοι κίονες Πινδ. Ἀποστ. 58. 7, Κύρ. Γ. 1. 51: ἐπικράνον, ὅπερ ἐστὶ κεφαλὴ κίονος Κύστ. Ἰλ. 701, Γ. 1. 109, Πολυδ. Β'. 42: μεταφ. ἐπὶ τῶν πρὸς τὴν πρῶτην, τὰς γὰρ μὴν προθέσεις ἐστὶν ἐπικράνοισι καὶ βάσεις καὶ ὑποθέσεις, ὡς οὐ λόγους, ἀλλὰ περὶ τοῦτο λόγους μᾶλλον οὕτως, ἐμοιοῦν Πλάτ. 2. 1011D.

ἐπικράσις, εἰδος, ἡ, τὸ ἐπικρανεῖν, συγχεσμός, ἀπείρος παρ' Ἀθην. 91K: ἐπὶ χυμῶν, Διοσκ. 2. 53.

ἐπικράσις, εἰδος, ἡ, κραταίω, ἐκκρῶ, Ἰσίδωρ. (Ἑκκλ. Δ', 12), ἐν τῇ Παθ.

ἐπικράσις, ἡ, (ἐπικράτης) κυριότης, κυριαρχία, κατοχή, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 28, Πολυδ. 12. 25, 3, κτλ.: ὑπεροχή, νίκη, τῆς τῶν Καρχηδονίων ἐπικρατείας Πολυδ. 2. 1, 3. 2) ἐπικράσις, Πλούτ. 2. 906C, πρὸλ. Σέτ. Ἑμ. Π. 1. 80.

II, ἐπὶ χώρας, ἡ οὐσα ὑπὸ τὸ κράτος, τὴν ἐξουσίαν τινός, ἀπμιν. ἐκ τῆς τούτων ἐπικρατείας Ξεν. Ἀν. 7. 6, 42: κρήνη δὲ ἡδεῖα ὑδάτος. ἐπὶ αὐτῇ τῇ θαλάττῃ ὑπὸ τῇ ἐπικρατεῖα τοῦ χωρίου, ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ χωρίου, αὐτοῖς 6. 4, 4: φθάνει.. ἐκ τὴν Καρχηδονίαν ἐπικράτειαν ἐκφυγῶν Πλάτ. Ἑπιστ. 349C. — Ἑπὶ γλώσσης, χρῆσις, Ἀπολλ. Δ. Σύντ. 326. 14, Ἀριστιδ. Κυντ. 44.

ἐπικράτω, εἶμαι ἄρχων, κυβερνήτης, ἄρχω, μετὰ δοτ., ὅσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι Ἰλ. Κ. 211: νήεσσι Ὀδ. Α. 245, Π. 122: ἀπόλ., ἔχω δύναμιν, ἐξουσίαν, εὐτ' ἂν μὴκέτι ἐπικρατέωσι ἄνθρωποι Γ. 320, πρὸλ. Σέτ. 60, Ἀρχιλ. 63.

II, ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ ἐν τῇ μάχῃ, νικῶ, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον Ἰρσοί μὲν εὐκτα γένηται, ἐπικρατέουσιν περ ἑμης, ὅπως ἔτι μᾶλλον τοῖς μὲν Τρωσὶν εὐχὴ ἀεὶ γένωνται, καὶ περ νικῶσι καὶ περιγινόμενοι (Θ. Γαζης), Π. Σ. 98, πρὸλ. Ἀριστοφ. Αὐστ. 207: ἀνῶγει δὲ τωὐτὸ αἶψα, οὐκ ἔδωκ, φεύγειν οὐδὲν πλῆθος ἀνθρώπων ἐκ μάχης, ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ τάξει ἐπικρατέουσιν ἡ

ἀπόλλυσθαι Ἡρόδ. 7. 104: ἐπικρατεῖν τῇ στάσει ὁ αὐτ. 1. 173.

2) συχν. μετὰ γεν., ἐπικρατῶ ὡς καὶ νῦν, ἐπ. μάχῃ τῶν Γελῶν Ἡρόδ. 7. 155: τῶν ἐχθρῶν ὁ αὐτ. 8. 94, Αὐστ. 920, Γ. ἐπ. αὐτοῦ παρὰ τῷ βασιλεῖ, ἐν δίκῃ, Ἡρόδ. 4. 65: οὕτω καὶ ἐπ. τοῦ πυρός ὁ αὐτ. 86: γήρως Πλάτ. Νόμ. 752A: κεκραδέσθαι γὰρ καὶ μετὰ δὴ ἡμέρας, ἔως ἂν ὁμῶν ἐπικρατῶν τῷ κατὰ Ἀριστοφ. Βάτρ. 267.

3) σπανίως μετ' αὐτ., κυριεύω, νικῶ, μόλις γὰρ ἂν τις ἐκ ταύτης τῆς ἐπιμελείας τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας ἐπικρατῶσιν Ἰσοκρ. 13C: εὖθι βασιλεὺς οὐκ ἀσθενεῖς ἐπικρατῶσας αἰῶν Κ. 35. 16: ἐπικρατῶσας τὰ πλέω τοῦ πολέμου, ἐπικρατῶσας ἐν ταῖς πλεῖσταις μάχαϊ, Θουκ. 4. 10, πρὸλ. 7. 63.

4) μετὰ γεν. ὁσαύτως, γίνομαι κυριὸς τινος, Δατ. πολλῇ, τῶν πραγμάτων Ἡρόδ. 4. 164: τῆς θαλάσσης ὁ αὐτ. 1. 17, κ. ἀλλ. τῶν Ἑλλήνων, τῶν Περσῶν ὁ αὐτ. 2. 1, κτλ.: τῶν πολλῶν, τῶν νεῶν ὁ αὐτ. 6. 32, 115: τῆς ἀναγκαίου τροφῆς Θουκ. 1. 2: τῶν ἐρώτων Πινδ. Π. 8. 9, κτλ.

5) καθόλου, ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ, πληθύνει Ἡρόδ. 4. 187. 5. 2: τῷ ναυτικῷ Θουκ. 2. 93: τῷ πεζῷ ὁ αὐτ. 7. 63: κατὰ θάλασσαν Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, Γ. μετ' ἄλλ., ἐπικρατοῦντων τῶν περὶ τὸν Ξενάγη τὸν Ἑρρορον ταῦτα γίνεσθαι, καθὼς ἐπικρατεῖ ἡ γνώμη τοῦ Ξεν., καὶ τῶν ὑποφρονούντων αὐτῷ εἰς τὸ νῦν γίνονται ταῦτα τοιοῦτοτρόπως, Θουκ. 5. 46: ἐπικρατοῦν μὴ δέχεσθαι τὸν Ἀθηναίους ὁ αὐτ. 6. 74.

6) μεταφ., ὑπερισχύω, ἐπικρατεῖ τὸ ἀνθρώπινον ἦθος Πλάτ. Κριτ. 121A: ἐν παντὶ δεῖ καιρῷ τὸ δίκαιον ἐπικρατεῖν ἀπανταχοῦ Μένανδ. ἐν Ἑπιτρίπουσι 1: τὸ ψῆχος, τὸ ὑγρὸν Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 11, 3, κτλ.: τὸ ἐνομοι Πολυδ. 2. 38, 1: ὁ λόγος Διὸς 5. 62.

6) μετὰ μετοχ., καὶ οὐκ ἐπικρατοῦν διαιροῦντες Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 49.

ἐπικράτης, ἐς, ὁ ἐπικρατῶν εἰς τι, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ συγκρ., ἐπικρατέστερος τῇ μάχῃ, ὑπέρτερος ἐν... Θουκ. 6. 88: ἐπικρατέστερος τινος αἰῶν Κ. 65. 30, πρὸλ. Μέναντα 29: κατὰ τὸ ἐπικρατέστερον, μετ' ἐπιτυχίας, Διοδ. Ἑκλογ. σ. 539. — Ὁ Ὀμ. ἔχει μόνον τὸ ἐπικρ. -τις, ἰσχυρός, νέφος ἀμφιδέσθαι νηυσὶν ἐπικρατέως Ἰλ. Π. 67: ἔμπεσ' ἐπικρατέως, ἐπίπεσε μετ' ἑμῆς, ἰσχυρῶς. αὐτοῖς 81: αὐτίκα δ' ἰὼν ἦκεν ἐπικρατέως Ψ. 863 (οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.) οὕτως Ἰσοκ. ἐν Ἀστ. Ἰπρ. 321, 419, 161, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 367, κλ.

ἐπικράτης, εἰδος, ἡ, τὸ ἐπικρατεῖν τινος, νικῶν, καταβάλλων, παρῶν ὅντιν Ἀλγινητῶν μὲν ἐπικράτησιν, Σαρμίων δὲ κτλ. αἰῶν Κ. 41, πρὸλ. Πολυδ. Θ'. 142. II, παντοδύναμος, κυριαρχία, κατὰ τὴν τοῦ Καίσαρος ἐν Ῥώμῃ ἐπικράτησιν αἰῶν Κ. 47. 21.

III, ἐπὶ πραγμάτων, ὑπερισχύς, κατὰ τὴν τῆς θηλείας ἐπικράτησιν Ἰαλν. τ. 4. σ. 612. 15 καὶ τ. 10, σ. 438. 4, κτλ.

ἐπικρατητέον, ῥήμ. ἐπιθετον τοῦ ἐπικρατῶ, δεῖ ἐπικρατεῖν, τινός Κλήμ. Ἀλ. 224.

ἐπικρατητικός, ἡ, ὅν, ὁ κρατῶν τι, στυπτικός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὑπατατικός, ὁ γὰρ μὴν τῶν ἀλεκτορικῶν ἀπλοῦς ζυμὸς ἐπικρατητικῆς (ἐπικραστικῆς ἔκδ. Κάλμ) ἐστὶ δύναμειως, ὡς περὶ τῶν παλαιῶν ἀλεκτρονύων ὑπακτικῆς Γαλν. π. Ἀπλ. Φαρμ. Κρῖς, βιβλ. Α. τ. 12, σ. 361, § 1η, ἐκδ. Κάλμ — Γραμματ. ἐπικρατητικῶς, ἐπὶ ῥημάτων σημαίνοντι ἐπικράτησιν.

ἐπικρατητικὸν ἀστήρ, ὁ, ὁ κυριαρχῶν, ὁ ἐκπαύων ἀστήρ ἐν τῇ Ἀστρολογίᾳ, Πολυδ. Γερβ. 210, 217.

ἐπικρατέδιστον, τὸ, ὁσημονικὸν κλῆμα τῆς κεφαλῆς: Ἰσίδωρ. ἐπικρατέδης, ἡ, ὅν, (ἐπικράτῃς) — ἐπικραστικῆς, Ἰαλν. Γένεσ. 4.

ἐπικρατής, εἶδος, ἡ, (νράς, κρατός), εἶδος περὶ τοῦτο (πρὸλ. ἐπικράνον) ἡ μάκρου, Ξεν. 28. 7. 2) ἐπικρατής, -κρατέος, αἱ ἐπικρατέες: ἐπὶ δὲ εἶδος ὑπαδήματος: Φωτ. Αἰξ. ἐπικρατέων, ἐπισχύνει, ὀχυρῶν: Ἰσίδωρ.

ἐπικραυγῶς = ἐπικράτῃς, Ἀρρ. Βίβλ. 1. 21. 3., 4. 1, 10.

ἐπικρεμάννυμι καὶ -ῶμι μέλλ. -κρεμάσω [α], Ἀτ. -κρεμῶ.

Ἑπικρεμῶ, ἀτην τινὶ εἶον. 206: κινδυνὸν Πολυδ. 2. 31. 7: φόβον Διόδ. 16. 50. II, Παθ. ἐπικρεμάματι, ὁρ. ἐπικρεμάσθην: — κρεμάμαι ἄνωθεν, περὶ κρημνῶν περὶ τῆς Ἰλν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλωνα 2. 84: οἶκος ἐπικρεμῆμενος τῇ ἀγορῇ Πλούτ. Ποπλ. 10: — μεταφ., ἐπικρεμῶ, ἐπαπλῶ, Δατ. ἰππὶ περὶ θανάτου Σμιν. 48: δόλιος αἰὼν Πινδ. Π. 8. 28: τριῶρα Θουκ. 2. 53: ἐπικρεμῆμενος κίνδυνος, ἐπικρεμῆμενος κίνδυνος, ὁ αὐτ. 7. 75, πρὸλ. 3. 40: μετὰ δοτ. προσ., Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 483: Ἑπικ. γ' πλῆθ. ἐπικρεμῶνται Νόμ. Δ. 20. 173.

ἐπικρεμῆς, ἐς, ἐπικρεμῆμενος, ἄνωθεν, Χριστοδ. Ἑερρ. 180: μεταφ., ἐκρεμῆς, ἀμφιβλός, Σχολ. εἰς Ψορ. Αἰ. 23.

ἐπικρετέι (= ἐπικρατεῖ), οὕτως: ὁ Βεργὴ εἰδόμενος ἐν Ἀλκαίου ἀποσπόμενι 81 (47) (ἐν Ἰγν. Γεν.) αὐτὸ τοῦ ἀδικοῦστος ἐπικρετέι ἐπικρετέος, ὁ, Κρητικὴ τις ἄρχαις, Ἀδαν. 129C.

ἐπικρήνην, -κρήνει, ἴδε ἐν λ. ἐπικραίνω.

ἐπικρημνός, ἂν, κρημνώδης, ἀπόκρημος, φερεκός: παρὰ τῇ

Σχολ. ἐν Ὁδ. Φ. 22, Δικαστ. 2, 6 (μετὰ διαφ. γραφ. ἀπόκρυ-).
 ἐπικρύναι «ἐμφυλὴ δόμησις παρὰ Λάκωνας» Ἡσύχ., πρὸς ἐπικρύναν.
 ἐπικρύναι. ἴδε ἐν λ. ἐπικρύννυμι.
 ἐπικρύνειν. Ἐπίρρ. (ἐπικρύνω) κατ' ἐκλογὴν, ἐπικρύνειν ἱερέων
 σάντο μῆλα, ἀντὶ τοῦ ἐπικρύναντες ἱερεῖα ἔθυσαν (Σχολ.),
 Ἄπολλ. Ρόδ. Β. 302.
 ἐπικρύνειν, τό, τὸ δόξαν, ἀπόφασις, πρὸς αὐτὴν, Σουλ. Ἐπιγρ.
 2737 α. 23., 4957, 28.
 ἐπικρύνω [τ]: μέλλ. -κρύνω, ἀπορασίω, ὀρίζω, τι Πλάτ. Πολ.
 524Ε, Νόμοι 768Α, Διον. Ἀλ. 3. 29· τι περὶ τινος Ψήριμα
 παρὰ Δημ. 238.13, κτλ.· ἐπ. τί διαφέρει Ἄριστ. π. Ψυχ. 3. 7,
 4· τὸ ἐπικρύνειν, ἢ κρύνουσα, ἢ ὀρίζουσα δύναμις, ὁ αὐτ. π. Ἐνυπν.
 3, 8: — ἐπιδάλλω διὰ δικαστικῆς ἀποράσεως, θάνατον Ἐβδ. (1^η)
 Μακκ. 8', 47). II. ἐκλέγω, Διόδ. 1. 75· καὶ γένος τὸ ἐξ
 ἐκωτέου ἀδελφοῦ ἴσον ἐπικρύνειν ἄρρεσι, ἴσον θεωρεῖν, τιμᾶν,
 ἴππ. Ὀρκος.
 ἐπ-ἐκρύνω, τό, ἡ κεραία, ἥτις ἐπὶ πλάγιον ἐύλον τοῦ ἱστού, ἢ
 προσδίδεται τὰ ἄρματα (Σχολ.). ἐν δ' ἱστόν ποιεῖ καὶ ἐπικρύν
 ἄρμινον αὐτῷ Ὁδ. Ε. 251, 318, Λατ. antenna navis.
 ἐπικρύνειν, εως, ἢ, κρύνει ἐπὶ αὐτοῦ πρᾶγμα, διορισμός,
 διάγωσις, Στράβων 7, Πλούτ. 2. 43C, Διογ. Α. 9. 92, Ἄπολλων-
 νίου Ἀλ. περὶ Ἀντωνίου. 351C, περὶ Ἐπιρρ. 551. 32.
 ἐπικρύνειν, τό, = ἐπικρύνω, Ἐπιγρ. Κρήτ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ.
 2556. 67· πρὸς, σημ. Coen ἐν Γρηγ. Κορίνθου, σ. 441.
 ἐπικρύνειν, οὐ, δ, ἐλεγκτής, «δοκιμαστής» (Σουλ.), γράμμε-
 νος ἐπικρύνειν λέγοντων καὶ συμβούλων τῷ Μασσανάσ-
 σῃ, διὰ τὴν τῶν τόπων ἐμπειρίαν Πλούτ. 14. 3, 7.
 ἐπικρύνειν, ἢ, ὄν, ἐπιθεωρητικός, Διογ. Α. 9. 47.
 ἐπικρύνειν, ον, ἐπὶ ἐκτος, ἰωσήπου Ἰουδ. 116λ. 3. 5, 5.
 ἐπικρύνειν, τό, ἐνδύμα γυναικείου, ἢ ἐκ τοῦ κροκοιτιδίου χρώ-
 ματος: αὐτοῦ (κρόκος) ἢ ἐκ τῆς κρόκης αὐτοῦ, Λατ. erismocummi.—
 Καθ' Ἡσύχ. «ἐπικρύνειν» ἐπαυσιτόν.
 ἐπικροταλίζω = ἐπικροτέω, Νόνν. Δ. 17. 29.
 ἐπικροταφίως, ον, ὁ ἐπὶ τῶν κροτάφων, Νικητ. Σιν. Ἀλυσ.
 Πολ. σ. 387D.
 ἐπικροτέω, ποιῶ κρότον ἐπὶ τινος, τὰ δ' [ἄρματα] ἐπικρο-
 τέοντα πέτοντο, ἐπιδόσαντο ὑπὲρ αὐτῶν τοῦ ἐδάφους κροτοῦντα,
 Ἦσ. Ἀσπ. Ἦρ. 308: — μετ' αὐτ., κυπῶ μετὰ κρότου, συγκροῦω,
 τὰ κύμβαλα Ἀλκιβίου 1.12· γένειον Ὀππ. Κ. 2. 244.
 2) κροτῶ τὰς χεῖρας, ἐπευφημῶ, ἐπιδουλοῦμαι, Μένανδ. ἐν Ἀδελφ.
 304, Πλούτ. Ἀντων. 12, Δοκκ. Χάρ. 8: — μεταγεν., ἡμῶν δὲ ἐξ
 ἀπειρίας τῷ χεῖρε ἐπικροτοῦντων Νυνέσ. 166D. 3) μετὰ
 ὁσ. ὀργανικῆς, ἐπικροτῶν τοῖς ὁδοῦσι Ψευδο-Δοκκ. Φιλόπατρ.
 21· ἐπ. τοῖς ὁδοῦσι (ὡς νῦν οἱ ὁδοῦμενοι), Λατ. digitis
 claudere, Εὐστ. 1602.10· ἀπολ., Ἀριστόβ. παρ' Ἀθην. 530B.
 ἐπικρότης, ἢ, ἐπὶ πλῆξ, Γλωσσ.
 ἐπικροτός, ον, κυπῶν ἢ πατῆναι ἰσχυρῶς, κυρίως ἐπὶ ἐδά-
 φους, ἐν τῷ ἐπικρότῳ ἱππεύειν Ξεν. Ἰππαρχ. 3, 14· τεκοῦσα
 ὁ δὲ ἡ χελώνη κατορύττει, καὶ τὸ αὖν ποιεῖ ἐπικροτόν, κτλ.,
 Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 33, 2: — μεταρ., τὸ ἐπ. τοῦ λόγου, τὸ
 ἵσχυον αὐτοῦ, Φιλόπατρ. 539.
 ἐπικροῦμα, τό, «ἐπὶ πλῆγμα, ἢ ἐπὶ χάρμα» διὰ τὸ παρωνομά-
 σθαι τῇ Ἀργεῖ· ἐπικροῦμα χθονὸς Ἀργεῖας· Σοφοκλῆς Ἰνὰ Χρῆ-
 Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 270).
 ἐπικρουνίζω, κρουνίζω ἐπὶ τινι, Θεοφύλ. Β. IV. 320C.
 ἐπικρουσίς, εως, ἢ, κρουσίς ἐναντίον τινός, μνημονεύεται ἐν
 τοῦ Γαληνοῦ.
 ἐπικρούω, ἐπὶ ἡλόν, κυπῶ αὐτὴν νὰ εἰσέλθῃ, χάλασον τὸν
 ἡλόν.—οἱμοὶ κακοδαίμων, μάλλον ἐπικρούεις οὐ γὰρ Ἀρι-
 στοτ. ἔτις. 1004. II. γθόνα βᾶκτροις ἐπικρούσαντας,
 κρούσαντας τὴν γῆν διὰ τῶν βᾶκτρων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 202· ἐπικρούειν
 τῇ χειρὶ τὸ ἔλφος, κυπῶν διὰ τῆς χειρὸς τὰ ἔλφος, Πλούτ. Παιμ.
 58· μεταρ., ἐμπάτω, συγκοῦναι τινά, εἰς τινά Μάχων παρ' Ἀθην.
 579B.
 III. = ἐπικροτέω, Ἐβδ. (Ἦρ. NH', 26).
 ἐπικρυπτεῖν, ῥημ. ἐπὶ τοῦ ἐπικρύπτειν. δεῖ ἐπικρύπτειν,
 Κλήμ. Ἀλ. 348.
 ἐπικρυπτικός, ἢ, ὄν, ὁ ἐκ τῶν κρύπτειν, ἐπικρυπτικὰ ἐπιρρή-
 ματα, ὡς π. χ. λάθρα, Γραμματ.
 ἐπικρυπτομένως, Ἐπίρρ., κρυπτικῶς, μυστηρικῶς, Διόδ. Ἀλ.
 I. 753A.
 ἐπικρυπτός, ον, κρυπτός, κεκρυμμένος, Ἰζίδ. Σχολ. εἰς τὰ
 μεθ' Ὀμ. 282.
 ἐπικρύπτω: μέλλ. -κρύψω, ἀόρ. 6· ἐπικρύψω. Ἐπικρυ-
 πτω, κρύπτω, ὅστις δ' ἀλιτῶν.. χεῖρας φονίας ἐπικρύπτει
 Αἰσχύλ. Εὐμ. 317· τὴν βοῦλῃσιν Πλάτ. Κρατ. 421B (ἐν Εὐρ. Πικτ.
 206. ὁ Ἰρμανν. διορῶσι: ἐπὶ κρύπτειν) — συγκρὶν παρὰ μεταγεν.
 περὶ ὁμοφώνων, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ Μίσιω τύπῳ,
 σιεπάω τι, ἐν καλοῖσι αὐτῶν φανερῶν εἰς ἄλλους, πάρεστιν αὐτοῦ
 κάπικρύψασθαι κακά· Σοφ. Ἀποσπ. 109, ἐν τῇδε: τὰς αὐτοῦ
 τύχας.. τοῦ ἐπικρύπτειν σοφὸν Εὐρ. Ἀποσπ. 557· ἐπ. τὴν

αὐτοῦ ἀπορίαν Πλάτ. Ἀλγ. 196B, πρὸς. Πρωτ. 346B· 8· τι οὐχ
 ὑγιαίνει ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 476E· τὰ ληθῆ Δημ. 216.16· ἀπολ.,
 ἐπικρυπτόμενος, μὴ φανερῶν ἑαυτὸν, μετὰ μυστικότητος, Ξεν.
 Ἀν. 1.1, 6· τὰ δὲ λοιπὰ τῷ μεγέθει τῶν ἄλλων ἐργῶν ἐπι-
 κρυπτόμενον Δημ. 1415. 3· ὡσαύτως, τι εἰς τι Πλούτ. Περικλ.
 4: — ἐπικρύπτειν τινά τι, ἀποκρύπτειν τι ἀπὸ τινος, φυλάττειν
 αὐτὸ μυστικόν, Πλούτ. 3. 75, 1· ὡσαύτως, ἐπ. τινά ὡς.. Πλάτ.
 Θεαίτ. 180D: — ἀποκρύπτω τὸν σκοπὸν μου, ἐπικρύπτω γὰρ
 ὁμῶς ἐπὶ τῶν πεντακισχιλίων τῷ δνόματι, «ὅσοις ἦν βουλο-
 μένοις δημοκρατεῖσθαι τὴν πόλιν, οὗτοι δὲ μόνως προσηγόρευον τὴν
 κατάστασιν ἢ ἐβούλοντο γενέσθαι, φοβούμενοι τὸ ὄνομα, ἀλλ' ὑπὸ
 λάττοντες πεντακισχιλίους ἐκάλουν» (Σχολ.), Σοκκ. 8. 92· μεταμ-
 φιάζω ἑμαυτὸν, ἐσθλῇ θεράποντος ἐπικρυπτόμενος Πλούτ.,
 Καῖς. 38· ἐπικρυπτομένων τούς πολλούς, παραπλανῶντων.
 ἑξαπατῶντων, Πλάτ. Θεαίτ. 180C. — Παθ., κρύπτομαι, Ἀριστ.
 Πολιτ. 3. 5, 9.
 ἐπικρύψω, αν, κρυπτός, κρύψω, ἄδοξος, ἐπικρυφὸν οἶκον,
 «ἦσαν ἐν σκότῳ περὶ αὐτῶν· ὁ γὰρ νικηθεὶς ἀτίμως πρὸς τὸν οἶκον
 χωρεῖ διὰ τὴν ἡττάν» (Σχολ.), Πινδ. Ο. 8. 92, Πλούτ. Ἀρατ. 10.
 ἐπικρύψω, εως, ἢ, τὸ ἐπικρύπτειν, Πλούτ. Νικ. 23, Ἀριστ.
 Σρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 5.
 ἐπικρύψω, κρῶν ὡς κορώνη ἐπὶ τινι, φθονεραὶ γὰρ ἐπικρύ-
 ζουσι κορώναι Ἀριστοφ. Ἰππ. 1051· τινὲς ἐπικρύψω.
 ἐπικρύψω, ἀπολ., κτῶμαι προσεῖς ἢ ἐπὶ πλάν, Αἰσχύλ.
 Εὐμ. 901· ἄλλον οὐδένα [νόμον] ἐπικρύπτειν (Ἰων.) Ἠρόδ.
 2. 79· ἐπικρύψω ἀρχὴν, ἐκτείνω τὸ κράτος μου, Σοκκ. 1. 144·
 ἐπ. τὰ μὴ προσήκοντα ὅς αὐτ., 4. 61· τρήρεις κρήνηες πολ-
 λὰς καὶ πάτριον ἡμῖν ἐστὶν ἐπικρύψω, νὰ προσθέτῃς εἰς
 ὅσους ἔχεις καὶ ἑτέρας, Ξεν. Ἑλλ. 7.1, 3· τὸν δ' ἐπ. σύμμαχον,
 ὡς σύμμαχον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 671· ἐν μάρτυρας ὑμᾶς ἐπ. Σοφ.
 Ἀντ. 846.
 ἐπικτείνω, ἀποκτείνω πάλιν, τις ἀλκή τὸν θανόντ' ἐπι-
 κτανεῖν, κτανεῖν ἐκ νέου, Σοφ. Ἀντ. 1030, πρὸς. Πλούτ. Κῆς. 46.
 ἐπικτείνω, τό, (κτεῖς), «εἰ μὲν τῶν γυναικῶν τὸ ἐπίσειον
 (τὸ μέρος τοῦ ὑπογάστρου) τὸ ἀμείως ὑπεράνω τοῦ αἰδίου, ἐπειδὴ
 ὑπὲρ τὸν κτεῖνα ἐστὶν (ἴδε κτεῖς 6), ἐπὶ δὲ τοῦ στυπείου ἢ τοῦ
 λίνου τὸν τῷ κτεῖνι (ἴδε κτεῖς 1) προσεζέοντα χροῦν ἐν τῇ ἱερ-
 αίᾳ Γαληνοῦ Ἰππαρχ. Γλωσσ. ἑξῆς. σ. 475, Ἰππ. 411. 43, 631,
 11, κτλ.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπικτεῖνα τὰς ἡλακάτας, καὶ τοὺς ποδὶς
 τὸ πρὸς τοῖς δακτύλοις μέρος».
 ἐπικτερίζω, ἐπὶ νεκροῦ, τελῶ ἐπικτερίζου τελετὰς ἐπ' αὐτῶν,
 κηδεύω αὐτόν, Δοκκ. Χάρ. 8: — ἐπικτερίζω ἐδίδωκε Νόνν. Δ.
 47. 241· τύμβον τεύξαντες ἐπικτερίζουσι γυναῖκα Ἰζίδ.
 Μεθ' Ὀμ. 200.
 ἐπικτετῆμα, τό, (ἐπικτετῆμα), «κτῆματα καὶ ἐπικτετῆματα διαφέ-
 ρει· κτῆματα μὲν γὰρ ἐστὶ τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐπικτετῆματα δὲ τὰ ἐν τῇ
 ἀλλοτρίᾳ» Ἀμμωνίος σ. 84.
 ἐπικτετῆμα, ὁ, ὁ ἐπὶ κτηνῶν, Γλωσσ.
 ἐπικτετῆμα, εως, ἢ, τὸ πρόσθετον κέρδος, καλὴ γὰρ ἢ ἴπ-
 κτησις Σοφ. Φ. 1344· χρημάτων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 20,
 11, ἐν τῇ πληθ. Διον. Ἀλ. 9. 53.
 ἐπικτετέον, ῥημ. ἐπίθετον τοῦ ἐπικτετῆματος, δεῖ ἐπικτετέον,
 Εὐστ. Πονημάτ. σ. 229. 63., 231, 26, ἔκδ. Γαλ.
 ἐπικτετῆμα, ον, ὁ, πρόσκτητος, ἐπικτετῆμα γῆ, ἥτις ἐστὶν ἡ
 πρόσθετον ὑπὸ τῷ ὄνομα, ὡς τὸ δέλεα τῆς Αἰγύπτου, Ἠρόδ. 2. 5,
 πρὸς. 10· γῆ προστεθεῖσα εἰς τὴν κληρονομίαν τινός, Πλάτ. Νόμ.
 924A, πρὸς. Δουκῆ. 154.1· ἐπ. γυναικ., ἐκ ἐλγῆς γίγνεται (ὡς τὸ ἐπα-
 κτός), ἢ νειωσὶ κτηθεῖσα, Ἠρόδ. 3. 3· ἐπικτ. φίλοι, νειωσὶ γε-
 νόμενοι φίλοι, ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἀρχαῖοι, Ξεν. Ἀγρ. 1. 36·
 ἐπικτ. δόξα, ἀντιθέτως τῷ ἐμφυτῷ ἐπιθυμῇ, Πλάτ. Φαῖδρ. 237D·
 τὰ ἐπ., ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ φύσει ὄντα, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 618D· ἐν
 ἀντιθ. πρὸς τὰ σύμφυτα, Ἀριστ. π. Ζ. Ἰαν. 1.17, 9· τὸ ἐπ., ἐν
 ἀντιθέσει πρὸς τὸ αὐτοφύει, ὁ αὐτ. ἐν Πητ. 1. 7, 33, κτλ.· πρὸς.
 ἐπικτετῆμα, ἐπὶ ὄνομα, πόλις Ἰωλὺ ὄνομα, ἢ ἐπικτετῆμα
 Ἰουδας μετωνόμασε ἰσισαρείαν Στράβ. 831. II. ἱερῶν,
 κτεῖς ἐν ἡ μεταξὺ, πόλεις Ἑλληνίδας ἐπικτετίζοντες ἀγροίους
 ἔθουσιν Πλούτ. 2. 328.
 ἐπικτετῆμα, ἀόρ. 6· ἴδε κατωτ., ἀόρ. 6· ἐπικτετῆμα, Ἀπολλ.
 Ρόδ. Δ. 1136: — κυπῶ ἐπὶ τινος, τοῖν ποδῶν ἐπικτετῆμα, κυ-
 πῶν τὸ ἔδαφος διὰ τῶν ποδῶν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 483· σάκκα ἐφίλει-
 σιν ἐπικτετῆμα Ἀπολλ. Ρόδ. ἐνθ' ἄνωγε· σάκκασις ἐπικτετῆμα
 ὁ αὐτ. Β. 1081· ἀπολ., ἀνιχνῶ, πᾶς δ' ἐπικτετῆμα Ὀλυμπος
 Ἀριστοφ. Ὀρν. 780· ἐπὶ χοροῦ, Πλούτ. 30.13, 9.
 ἐπικτετῆμα, πρὸς, ἴδε ἐν λ. κτετῆμα.
 ἐπικτετῆμα, Παθ., γαυρὸν ἐπὶ τινι, Λούκιος τοῦτοίς
 ἐπικτετῆμα Διον. Κ. 71· 2.
 ἐπικτετῆμα, ἐς. (κτεῖς) ἰνδοῖς, ἐπιφανῆς, οἱ Λακεδαιμόνιοι
 πολλὴ ἐπικτετῆμα ἐγένοντο ἐκ τῆς ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰ-
 ρήνης καλομένης. Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 38· λαμπρόν, ἐπιτυχῆς, ἐπι-
 κτετῆμα τὰ πράγματα ἐποίησεν Ἰσοκρ. 69C· ἐπικτετῆμα

ραι ἐλπίδες Πολύδ. 16. 4. 3' καὶ ἐπὶ προσώπων, ἐπικυδέστερος τὰς ἐλπίαι, μάλλον εὐέλπεις, ὁ αὐτ. 5, 80, 11. — Ἐπιρρ. μόνον ἐν τῷ συγκρ. -εστέρας ἀγωνίζεσθαι ὁ αὐτ. 5, 23, 2.

ἐπικυδιάω, = ἐπικυδαίνομαι, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 383' ἀλλ. ἢ ἐπὶ κυδιάεις.

ἐπικυείω, = ἐπικυύσκομαι, Ἰνπ. 1114E, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 4, ἐν τέλει καὶ ἄλλ.

ἐπικυύσκειν, τὸ, τὸ συλλεγεῖν ὑπὸ ἡδῆ ἐγκύου γυναικὸς ἢ ἑρῶν, κύημα, ἔμβρυον, Ἰνπ. 260. 10, Ἀριστ. π. Γεν. Ζ. 4. 5, 2.

ἐπικυύσεις, εὖς, ἡ, τὸ ἐπικυύσκεσθαι, δευτέρα ἐγκυμοσύνη, ἐπιγραφὴ πραγματείας Ἰπποκράτους ΠΕΡΙ ΕΠΙΚΥΨΙΣΙΟΣ, Ἰνπ. 260. Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. σ. 223' μεταρ. Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἰστ. 186. 5, ἐκδ. Πόνητος.

ἐπικυύθειον (Ἰων. ἀντὶ ἐπιχούθειον)· τὸ πᾶμα τῆς χύτρας· Ἡσίο.

ἐπικυύσκομαι, Παθ., κυύσκομαι, συλλαβήναι ἐν γαστρὶ ἐν νέον, ἐπὶ ἡδῆ ἐγκυμονούσης γυναικός· Λατ. κληροδοταρε, Περὶ 3. 108, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 5, 1, κ. ἄλλ.· ἐπὶ γυναικὶ, ὁκότεν ἐπικυύσκειται ἢ γυνή Ἰνπ. 260. πρὸλ. ἐπικυείω.

ἐπικυύκλειω, ἀμεταβ., ἔρχομαι κατὰ σειράν ἐπὶ τινος, ἐπὶ πῆμα καὶ χορὰ πᾶσι κυκλοῦσαι (ἐν τμήσει) Σαρ. Τρ. 130' οὕτως ἐν τῇ Πλάτ., ἐπικυύκλεισθαι Διον. Ἀλ. Τέχνη Π' 17. Ἰνθα δ Sylburg. ἐπικαλεῖσθαι.

ἐπικυύκλειος, ον, κυκλικός, Ἰπ. (ἔξυκ. πλάκοις), ὁ, στερογύλος, Σικελικός πλάκοις, Ἐπιχ. παρ' Ἀθην. 645E' περὶ τῆς διαφ. γρ. ἐπικυύκλειος παρὰ Πλούτ. 2. 1140D, ἴδε ἐν λ. ἐπικυύκλειος. ἐπικυύκλος, ὁ, κύκλος ἐπὶ ἑτέρου κύκλου (παρ' Ἀστρον.) Πλούτ. 2. 1028B.

ἐπικυύλιδες, ἰδων. αἱ, τὰ ἄνω βλέφαρα, αἱ δὲ κύλον μὲν τὸ κάτωθεν βλέφαρον, τὸ δὲ ἄνωθεν ἐπικυύλιδα ἢ κυλίδα· Πολύδ. Β', 66' ἴδε ἐν λ. κύλα.

ἐπικυύλικτος, ον, ὁ λεγόμενος ἢ πραττόμενος ἐπὶ τῆς κύλικος, δηλ. τοῦ ποτηρίου, ἥτοι ἐνὶ τῇ πίνοι, ἐν συμπόσιον (inter pocula), ἄρ' οὖν ἐθελήσεις καὶ ἡμῖν τῶν καλῶν ἐπικυύλικτων λόγων μεταδοῦναι· Ἀθην. 2Δ, ἔνθα ἐν νεωτέραις ἐκδ. γράφεται ἐπικυύλικτων· ἔχεις τοὺς ἐπικυύλικτους περὶ μουσικῆς λόγους Πλούτ. 2. 1140D, ἔνθα ἀντιγράφειν εἶνα ἔχουσιν ἐπικυύλικτους (ἐπικυύλικτους Wyttienh. καὶ ἄλλοι)· πρὸλ. Διογ. Λ. 4. 42, καὶ ἴδε τὴν λ. κύλικς.

ἐπικυύλινδαι, ἐπικυύλινδω ἢ -κυλίω (Διόδ. 19. 19)· μέλλ. -κυλίω (εἰ)· -κυλίω τι ἐπὶ τινι, καὶ ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐπικυύλινδον πέτρους εἰς τὸ κάτωθεν· Σεν. Ἐλλ. 3. 5, 20' ἀρ. α' ἐπικυύλινδαι Πλούτ. 3. 53, 4' ἐπικυύλινδούντες ἐπ' ἀλλήλα τὰ ὄρη, τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, Λουκ. Χάρων 3. — 11αδ., τόκων τόκοις ἐπικυύλινδούντων, ἐπισωρευθέντων, Πλούτ. 2. 831E. 2) ὁ μεταβ., τῶν κυμῶντων ἐπικυύλινδούντων, ἐπικυύλιζμένων, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 3.

ἐπικυύλινδρῶμαι, Παθ., παταῦμαι, ἵσπεδοῦμαι διὰ κυλίνδρου, Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 5. 6, 7.

ἐπικυύλιον, τὸ, τὸ ἄνω βλέφαρον (πρὸλ. ἐπικυύλιδες), Εὐστ. 1951. 20.

ἐπικυύλλωμα, τὸ, χυλότης, Εὐστ. 1599. 13. — Καθ' Ἡσίο· «ἐπικυύλλωμα (γρ. ἐπικυύλλωμα)· ἐπικυύρῳμα, κατὰ δὲ Σουῖδ· «ἐπικυύλλωμα τὸ μετὰ τὴν τῶν ἄρτων θέρσιν περισσευόμενον· κἀλλίε γὰρ ἢ ἄρτος· ὅθεν καὶ κολλούριον, ἀπὸ τοῦ κολλῶναι».

ἐπικυύκλινω· μέλλ. -κύνω, κύνομαι ὡς κύμα ἐπάνω εἰς τι, παρ' ὧν ἐκπίπτουσι ποταμοὶ πυρὸς μεγάλοι τε καὶ τῇ θαλάττῃ ἐπικυύκλινοντες Φιλόστρ. 83B' μεταρ., κινούμαι κυματῶδες, κυρτοῦμαι, ἐπικυύκλινειν τὴν φάλαγγα Πλούτ. Ἀλέξ. 33.

II, μεταβ., τὴν θάλασσαν, ἐπικυύκλιναι, διεγείρας εἰς αὐτὴν κύματα, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 3, 2.

ἐπικυύκλινω, ἐπικυύκλινω τῷ ὕδατι, ἐπιπλέω ἐπὶ τῶν κυμάτων, Φρίων 1. 445.

ἐπικυύκλινω, εὖς, ὃ, διακυμάνσις, Μ. Ἀντων. 3. 28.

ἐπικυύπτω· μέλλ. -ψω· κύπτω ἐπὶ τινος, ὑπὲρ τι, κύπτω πρὸς τὰ κάτω, Ἰνπ. π. Ἀρρ. 810, Ἀριστοφ. Θισμ. 239' ὁρθὸς ἔστηκε, μικρὸν ἐπικυύπτων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 21, 2' πρὸλ. ἀποκύπτω, ὑποκύπτω· — ἐπικυύπτω ἐπὶ τι, κύπτω νὰ λάβω τι, Σεν. Κύρ. 2. 3, 18' ἐπ. ἐς βιβλίον, ἐγκύπτω εἰς βιβλίον, Λουκ. Ὑρμόδ. 2· — στηρίζομαι ἐπὶ τινος, ἀκουστέω, τίνα ὁ αὐτ. ἐν Νεκρ. Δισκ. 6. 2' ἀλλ', ἐπικυύπτω τῷ συνεδρίῳ, κύπτω πρὸ αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Διτ. Τραγ. 11· — μετοχ. πρην. ἐπικυεύψως, ὁ κατὰ συνήθειαν κύπτων, κυρτός, οὗκ ἐπικεκυψώς ὁρθός, ὡ βέλτιστ', ἔοικε Ἀναξάνδρῳ. ἐν «Πανδρόμῳ» 1.

ἐπικυύρῳσω, οροδρὸς ἐπιπίπτω, ἐπὶ καταγίδος, διαφ. γρ. ἐν Θεοφρ. π. Ἀνίμ. 34.

ἐπικυύρῳω, ἐπικυύρῳω, ἐπιθεῖναι, ἐπιψηφίζω, τὴν γνώμην ἔχειν, 3. 71, πρὸλ. Σοφ. Ἰλλ. 703. Σεν. Ἀν. 3. 2, 32, Π' ἱστορ. κλπ. μετ' ἀπαρ., τίνες.. λόγοι καθέλων ἡμᾶς κἀπεκύρωσαν θανεῖν Εὐρ. Ὀρ. 862. — Παθ., πρὶν τι ἐπικυύρῳθῃναι Θουκ. 5. 45, πρὸλ. ἐπιψηφίζω, ἐπιχειροῦναι.

ἐπικυύρῳς, ον, κικυρωμένος πρὸς τὰ ἔμπροσ, ὄντων τι κυρτός, Πλούτ. 2. 53C.

ἐπικυύρῳω, κλίνω πρὸς τὰ ἔμπροσ, κάρηνα Ἰσ. Ἀσπ. Ἰρ. 234. — Παθ., κυρτοῦμαι ἡρέμα, Λουκ. Ἐρωτ. 14.

ἐπικυύρῳω παρ. ἐπικυύρῳω (Ἐπικ. ἐπικυύρῳω)· ἀρ. α' ἐπικυύρῳω ἢ ἐπικυύρῳω (ἴδε κατωτ.)· — Συναντῶ, ὡς τὸ ἐπιτυγχάνω. Λατ. incidere, μετὰ δὲ, ὥστε λέγειν ἐγὼ ἐπὶ σώματι κύρῳω Ἰλ. Γ'. 23' ἱεροῖσιν ἐπ' αἰδομένοις κυρῳω Ἰσ. Ἰσρ. κ. Ἰμ. 783' αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῳρε φαινοῦθ' δουρὸς ἀκωκῆ, «αἰ ἐπὶ τῷ αὐχένι ἱστογάζετο τῇ αἰχμῇ τοῦ λαμπροῦ δόρατος» (Θ. Γαῖης), Ἰλ. 4'. 821 (ἀλλ.) ἐν Κούρῃ. Σμ. 13. 394, ἐπὶ εἶφος αὐχένι κύρῳω, κρατεῖν αὐτὸ ἄνωθεν τοῦ αὐχένος· μὴ φθο- νεραῖς ἐκ θεῶν μετατροπῆς ἐπικυύρῳωσιν Πινδ. Π. 10. 30· — ὡσαύτως μετὰ γεν., ἐπικυύρῳω ἀφθόνων ἀστῶν, ἐπιτυγχάνω ποτίνων οὐ φθονούσων (Σχόλ. I, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 6. 10)· μεγάλως ἀγαθὸς τε.. βιοτᾶς ἐπικυύρῳωσιν Δισγύλ. Π' 853, πρὸλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ'. 342.

ἐπικυύρῳσις, εὖς, ἡ, (ἐπικυύρῳω) ὡς καὶ νῦν, ἐπιθεῖσθαι, Ἰουστ. Μάρκ. Ἀπολ. Γ'. 45, Εὐστ. Εὐαγγ. Προπ. 487D, κλ.

ἐπικυύρῳς, ον, = ἐπικυύρῳς, κικυρωμένος, κυρτός, Πλούτ. Γ' Μακκ. Δ. 5), τὸ συγκρ. ἐπικυύρῳς παρὰ Σουῖδ.

ἐπικυύλινος, ὁ, (κυψίλη) φύλας, προσταγῆς τῶν κυψιλῶν τῶν μελισσῶν, Πάν. Ἀνθ. II. 9, 226.

ἐπικυύψις, εὖς, ἡ, τὸ ἐπικυύψειν, ἐξοπινάτους ἐπικυύψει- ρυλάσσεσθαι Πλούτ. σ. 33, ἐκδ. Matthe, Ὀρ. Ἰσρ. σ. 2, ἐκδ. Μαι. ἐπικυύψινος, ὁ, (κυψίλη) φύλας, προσταγῆς τῶν κυψιλῶν τῶν μελισσῶν, Πάν. Ἀνθ. II. 9, 226.

ἐπικυύψις, εὖς, ἡ, τὸ ἐπικυύψειν, ἐξοπινάτους ἐπικυύψει- ρυλάσσεσθαι Πλούτ. σ. 33, ἐκδ. Matthe, Ὀρ. Ἰσρ. σ. 2, ἐκδ. Μαι. ἐπικυύψινος, ὁ, (κυψίλη) φύλας, προσταγῆς τῶν κυψιλῶν τῶν μελισσῶν, Πάν. Ἀνθ. II. 9, 226.

ἐπικυύψις, εὖς, ἡ, τὸ ἐπικυύψειν, ἐξοπινάτους ἐπικυύψει- ρυλάσσεσθαι Πλούτ. σ. 33, ἐκδ. Matthe, Ὀρ. Ἰσρ. σ. 2, ἐκδ. Μαι. ἐπικυύψινος, ὁ, (κυψίλη) φύλας, προσταγῆς τῶν κυψιλῶν τῶν μελισσῶν, Πάν. Ἀνθ. II. 9, 226.

ἐπικυύψις, εὖς, ἡ, τὸ ἐπικυύψειν, ἐξοπινάτους ἐπικυύψει- ρυλάσσεσθαι Πλούτ. σ. 33, ἐκδ. Matthe, Ὀρ. Ἰσρ. σ. 2, ἐκδ. Μαι. ἐπικυύψινος, ὁ, (κυψίλη) φύλας, προσταγῆς τῶν κυψιλῶν τῶν μελισσῶν, Πάν. Ἀνθ. II. 9, 226.

ἐπικυύψις, εὖς, ἡ, τὸ ἐπικυύψειν, ἐξοπινάτους ἐπικυύψει- ρυλάσσεσθαι Πλούτ. σ. 33, ἐκδ. Matthe, Ὀρ. Ἰσρ. σ. 2, ἐκδ. Μαι. ἐπικυύψινος, ὁ, (κυψίλη) φύλας, προσταγῆς τῶν κυψιλῶν τῶν μελισσῶν, Πάν. Ἀνθ. II. 9, 226.

ἐπικυύψις, εὖς, ἡ, τὸ ἐπικυύψειν, ἐξοπινάτους ἐπικυύψει- ρυλάσσεσθαι Πλούτ. σ. 33, ἐκδ. Matthe, Ὀρ. Ἰσρ. σ. 2, ἐκδ. Μαι. ἐπικυύψινος, ὁ, (κυψίλη) φύλας, προσταγῆς τῶν κυψιλῶν τῶν μελισσῶν, Πάν. Ἀνθ. II. 9, 226.

ἐπικυύψις, εὖς, ἡ, τὸ ἐπικυύψειν, ἐξοπινάτους ἐπικυύψει- ρυλάσσεσθαι Πλούτ. σ. 33, ἐκδ. Matthe, Ὀρ. Ἰσρ. σ. 2, ἐκδ. Μαι. ἐπικυύψινος, ὁ, (κυψίλη) φύλας, προσταγῆς τῶν κυψιλῶν τῶν μελισσῶν, Πάν. Ἀνθ. II. 9, 226.

ἐπικυύψις, εὖς, ἡ, τὸ ἐπικυύψειν, ἐξοπινάτους ἐπικυύψει- ρυλάσσεσθαι Πλούτ. σ. 33, ἐκδ. Matthe, Ὀρ. Ἰσρ. σ. 2, ἐκδ. Μαι. ἐπικυύψινος, ὁ, (κυψίλη) φύλας, προσταγῆς τῶν κυψιλῶν τῶν μελισσῶν, Πάν. Ἀνθ. II. 9, 226.

ἐπικυύψις, εὖς, ἡ, τὸ ἐπικυύψειν, ἐξοπινάτους ἐπικυύψει- ρυλάσσεσθαι Πλούτ. σ. 33, ἐκδ. Matthe, Ὀρ. Ἰσρ. σ. 2, ἐκδ. Μαι. ἐπικυύψινος, ὁ, (κυψίλη) φύλας, προσταγῆς τῶν κυψιλῶν τῶν μελισσῶν, Πάν. Ἀνθ. II. 9, 226.

ἐπικυύψις, εὖς, ἡ, τὸ ἐπικυύψειν, ἐξοπινάτους ἐπικυύψει- ρυλάσσεσθαι Πλούτ. σ. 33, ἐκδ. Matthe, Ὀρ. Ἰσρ. σ. 2, ἐκδ. Μαι. ἐπικυύψινος, ὁ, (κυψίλη) φύλας, προσταγῆς τῶν κυψιλῶν τῶν μελισσῶν, Πάν. Ἀνθ. II. 9, 226.

ἐπικυύψις, εὖς, ἡ, τὸ ἐπικυύψειν, ἐξοπινάτους ἐπικυύψει- ρυλάσσεσθαι Πλούτ. σ. 33, ἐκδ. Matthe, Ὀρ. Ἰσρ. σ. 2, ἐκδ. Μαι. ἐπικυύψινος, ὁ, (κυψίλη) φύλας, προσταγῆς τῶν κυψιλῶν τῶν μελισσῶν, Πάν. Ἀνθ. II. 9, 226.

ἐπικυύψις, εὖς, ἡ, τὸ ἐπικυύψειν, ἐξοπινάτους ἐπικυύψει- ρυλάσσεσθαι Πλούτ. σ. 33, ἐκδ. Matthe, Ὀρ. Ἰσρ. σ. 2, ἐκδ. Μαι. ἐπικυύψινος, ὁ, (κυψίλη) φύλας, προσταγῆς τῶν κυψιλῶν τῶν μελισσῶν, Πάν. Ἀνθ. II. 9, 226.

ἐπικυύψις, εὖς, ἡ, τὸ ἐπικυύψειν, ἐξοπινάτους ἐπικυύψει- ρυλάσσεσθαι Πλούτ. σ. 33, ἐκδ. Matthe, Ὀρ. Ἰσρ. σ. 2, ἐκδ. Μαι. ἐπικυύψινος, ὁ, (κυψίλη) φύλας, προσταγῆς τῶν κυψιλῶν τῶν μελισσῶν, Πάν. Ἀνθ. II. 9, 226.

ἐπικυύψις, εὖς, ἡ, τὸ ἐπικυύψειν, ἐξοπινάτους ἐπικυύψει- ρυλάσσεσθαι Πλούτ. σ. 33, ἐκδ. Matthe, Ὀρ. Ἰσρ. σ. 2, ἐκδ. Μαι. ἐπικυύψινος, ὁ, (κυψίλη) φύλας, προσταγῆς τῶν κυψιλῶν τῶν μελισσῶν, Πάν. Ἀνθ. II. 9, 226.

ἐπικυύψις, εὖς, ἡ, τὸ ἐπικυύψειν, ἐξοπινάτους ἐπικυύψει- ρυλάσσεσθαι Πλούτ. σ. 33, ἐκδ. Matthe, Ὀρ. Ἰσρ. σ. 2, ἐκδ. Μαι. ἐπικυύψινος, ὁ, (κυψίλη) φύλας, προσταγῆς τῶν κυψιλῶν τῶν μελισσῶν, Πάν. Ἀνθ. II. 9, 226.

ἐπικυύψις, εὖς, ἡ, τὸ ἐπικυύψειν, ἐξοπινάτους ἐπικυύψει- ρυλάσσεσθαι Πλούτ. σ. 33, ἐκδ. Matthe, Ὀρ. Ἰσρ. σ. 2, ἐκδ. Μαι. ἐπικυύψινος, ὁ, (κυψίλη) φύλας, προσταγῆς τῶν κυψιλῶν τῶν μελισσῶν, Πάν. Ἀνθ. II. 9, 226.

ἐπικυύψις, εὖς, ἡ, τὸ ἐπικυύψειν, ἐξοπινάτους ἐπικυύψει- ρυλάσσεσθαι Πλούτ. σ. 33, ἐκδ. Matthe, Ὀρ. Ἰσρ. σ. 2, ἐκδ. Μαι. ἐπικυύψινος, ὁ, (κυψίλη) φύλας, προσταγῆς τῶν κυψιλῶν τῶν μελισσῶν, Πάν. Ἀνθ. II. 9, 226.

ἐπικυύψις, εὖς, ἡ, τὸ ἐπικυύψειν, ἐξοπινάτους ἐπικυύψει- ρυλάσσεσθαι Πλούτ. σ. 33, ἐκδ. Matthe, Ὀρ. Ἰσρ. σ. 2, ἐκδ. Μαι. ἐπικυύψινος, ὁ, (κυψίλη) φύλας, προσταγῆς τῶν κυψιλῶν τῶν μελισσῶν, Πάν. Ἀνθ. II. 9, 226.

ἐπικυύψις, εὖς, ἡ, τὸ ἐπικυύψειν, ἐξοπινάτους ἐπικυύψει- ρυλάσσεσθαι Πλούτ. σ. 33, ἐκδ. Matthe, Ὀρ. Ἰσρ. σ. 2, ἐκδ. Μαι. ἐπικυύψινος, ὁ, (κυψίλη) φύλας, προσταγῆς τῶν κυψιλῶν τῶν μελισσῶν, Πάν. Ἀνθ. II. 9, 226.

ἐπικυύψις, εὖς, ἡ, τὸ ἐπικυύψειν, ἐξοπινάτους ἐπικυύψει- ρυλάσσεσθαι Πλούτ. σ. 33, ἐκδ. Matthe, Ὀρ. Ἰσρ. σ. 2, ἐκδ. Μαι. ἐπικυύψινος, ὁ, (κυψίλη) φύλας, προσταγῆς τῶν κυψιλῶν τῶν μελισσῶν, Πάν. Ἀνθ. II. 9, 226.

1331. 5. ὅτι πονηρῶ καὶ ἔγω ἐπέλαχεα ἀνδρὶ Πλάτ. Κριμ. ἐν Ὑπερόβω 3. 4. πρῶτ. καὶ Ἀρπύρ. II. κίπτι προσέτι εἰς τὸ μερίδιον τινος, ἐπιλέλογχε πύματον. γῆρας Σοφ. Ο. Κ. 1735 (ἔθα ἔπειτα ἐμνηστεύουσιν) ἔχει ὡς κλήρον ἢ μερίδιον ὅτλ' ἔδε λαγγαῶ IV).

ἐπ-ἐλαβόν, Ἐπέρ. = ἐλαβόν, καθ' ὁμάδας, κατὰ κλήθην, Διον. II. 763.

ἐπιλάττωμαι, Ἀποθ., κρατῶ, κλείω, βού σιωπῶ ἀπαλλάττωμαι στόμα Εὐρ. Ἀνδρ. 250. — Μέναν ποιητ., πρῶτ. ἐν λ. λαττωμαί.

ἐπιλαμπαργέω, λαμπαργῶ ἐπὶ τινι, ἐπιλαμπαργῶν τῷ ὄψω Κλήμ. Ἀλ. Πλάτ. 2. π. 145D.

ἐπιλαῖς, ἔδος, ἢ, ἐξ εἰκόσας ἀντὶ τοῦ ὑπελαῖς, ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 3. 5.

ἐπιλακκαῖον, ὄν, σχηματίζων κολύμμα, λάκκον, τὸ ἐπ. μέρος, ὅ ἐ. τὸ κατώτερον μέρος τοῦ λαμποῦ. Σχόλ. εἰς Θεόφρ. 3. 54.

ἐπιλάττω. ἀντιλέγω, λαύρω, φλυαῖω, ἡμιῶ κατὰ τινος, Σύμμ. Ἡ' αὐτ. ΠΚΒ. 4. 2) ἡμιῶ περὶ πράγματις τινος, Εὐστ. 773. 26. ἐν τῇ Πλάτ.

ἐπιλαμβάνω, μέλλ. - ληψομαι: ἄρ. - ἐλαβόν. λαμβάνω, λαμβάνω ἐπὶ τινι, λαμβάνω κέρδος ἐπὶ τινι, ἐπὶ τοῖς πεντήκοντα τολάντοις ἐλαβόν ἐκατόν, ἐλαβε κέρδος ἑκατόν, Ἀριστ. Πόλ. 1. 11. 11: — μετὰ γεν. διαίρεσιν, ἀλλ' ἐπὶ καὶ ἐπιλαβεῖν τοῦ χρόνου, ὅτλ' ἔτι ἐλαβεν ἀλόγη καὶ μέρος τοῦ χρόνου, δηλ. παρεῖτεν αὐτόν, Μ. Ἀντων. 1. 17: ὅ μὲν δὲ χρόνος βαιοτορχοῦντι Ἐπαμεινώνδῃ διήνυστο, τεθνάνοντι δὲ ἐτέτακτο ἐπιλαβόντι ἀνδρὰ τῆς ἀρχῆς Πλου. 9 14, 5. II. καταλαμβάνω, προσ- ἐλθῶ, ἐπὶ νόσῳ, ἐπιλαβὼν δὲ λοιμός τε τὸν στρατὸν καὶ θυονεντρίη, Πρῶτ. 8. 115, Ἰππ. Ἀρ. 1258, Θουκ. 2. 51: ἐπὶ ἔθρῳ, ἦδη γὰρ πού καὶ οἱ πολέμοι ἐπιλαμβάνουσι Λουκ. Πλάτ. ἢ Εὐκλ. 36. — Παθ., ἐπιλήπται νόσῳ Σοφ. Ἀντ. 792: οὕτω δὲ καὶ ὑπόλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 3, ἐν τέλει τὴν οἰσθησιν ἐπιλη- φθεῖς, παθὼν ὀσπληθῆναι, Δατ. osphithus carpius, Πλουτ. Φιλαν. 6: πρῶτ. ἐπιληπτος, - ληψία, - ληψις. 3) ἐπὶ γεγονότων, αἰφνιδίως καταλαμβάνω τινὰ, μὴ .. χειμῶν τὴν φυλακὴν ἐπιλά- βει Θουκ. 4. 27: νυκτὸς ἐπιλαβούσης τὸ ἔργον αὐτῇ 96: ταχὺ ἐπιλαβὼν γῆρας Πλάτ. Ἐπινυρ. 974A: — ἀπροσ., ἐπιλαμβάνει, μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ., συμβαίνει ὥστε τις νὰ .. Πιστεύει μὲν δὲ ἡ ἐπέλαβεν ἀναστάτους ὑπὸ ἡλίων γενέσθαι Πλουτ. 6. 22, 4, 7. 21, 1. 2) φθάνω, ἐκτείνωμαι, ἔοπατον πάντας (τοὺς νε- κροῦς) ἐπέλαβον ἐπέλαβον τὸ κέρα, εἰς ὅπου: ἐξετείνετο τὸ κέρα, Σεν. Ἀν. II. 5, 6: ἔτι δὲ Χρυσίος τοῦ πολέμου τοῦδε ἐπέ- λαβεν ἐκτός καὶ ἔνατον ἐκ μέσου, ὅτε ἐπεφύγει, δηλ. ἐκτὸς καὶ ἑνὶ ἡμῶν ἐπὶ παρῶν τοῦτον τοῦ πολέμου μέχρι τῆς εἰς Φιλίππου φωνῆς τῆς Χρυσίου, Θουκ. 4. 133: μετὰ γεν. διαίρεσιν, ἐπ. τετάρ- του μηνός, φθάνω μέχρι τοῦ τετάρτου μηνός, οὐχὶ πέραν αὐτοῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 3, 9: ἔναι δὲ (γυναικες) ἐπιλαβάνουσι καὶ τοῦ ἐνδεκάτου μηνός, φθάνουσι μέχρι τοῦ ἐνδεκάτου μηνός, δηλ. γυνῆσι τὸν ἐνδεκάτον μῆνα, αὐτῶν 4. 10: οὕτω, φυλλοδόλει ἐξ πάντα τοῦ μετεώρου καὶ μετὰ τὸ μετεώρων, πλὴν τὸ μὲν ὅαττον τὸ δὲ βραδύτερον ὥστε καὶ τοῦ χειμῶνος ἐπι- λαμβάνειν Θεοφρ. 1. Φ. 1. 9, 6, πρῶτ. Πλουτ. Μάρ. 46.

πιάνω, κρατῶ, βουλλώνω, κἀμνι τι νὰ σταματήσῃ, σταματῶ, ἰδίως διὰ τῆς πίσεως, τὴν ῥίψ' ἐπιλαβούσα Ἀριστοφ. Πλ. 703: ἐπι- λαμβάνω τινὰ τὴν ὀπίσω ὁδοῦ, ἐμπαδίζω αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ, Πρῶτ. 2. 87: καὶ μοι ἐπιλάβε τὸ ὕδωρ, κἀμε νὰ σταματήσῃ τὸ ὕδωρ τῆς κλειψίδος (ὅπερ ἐγένετο διὲ ὁ ῥήτωρ διέκοπτε τὸν λόγον τοῦ ἑα ἐξεσθῆσαι μάρτυρες ἢ ν' ἀγνωστοῖν ἔγγραφα, ἔδε ἐν λ. κλειψύδρα), Λυσ. 23. 1, 5: Ἰσάριος κλ., πρῶτ. Αἰλ. Πρῶτος. σελ. 713 κέτ. τοὺς πόρους τοῦ στόματος ἐπ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 3, 5, κτλ. 4) καταλαμβάνω χώρον, μηδὲν τῶν τῆς πό- λεως .. οἰκοδομήμασιν ἐπ. Πλάτ. Νόμ. 799C: πλείω τόπον Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 7, 3: — μεταρ., πρὸν δ' ἐπελάμβανε χώ- ρον, «ἐπὶ τῷ δὲ πολὺν τινα χώρον» (Σχόλ.), Θεόφρ. 13. 65, πρῶτ. τὸ τοῦ Οὐεργίλ. contere camptum. 5) μετὰ γεν. ἐπιχειρῶ, ἐκακοῦδω, ἐπιλαβάνω τῆς κινήσεως Διλ. π. 2. 5. 18: τῆς ἐς τὸ ἀνω νήξεως ἐπιλαμβάνουσι αὐτῇ 13. 19. 6) μετὰ δοτ., βοηθῶ, Ἀπ. Ἐμφυλ. 4. 96. 7) ὁμεταβ., ἐπακολουθῶ, Ἀριστ. Πρῶτ. 1. 8, 3.

III. Μέσ., μετὰ παθ. πρῆμ., (Πλάτ. Κρατ. 396D) κρατοῦμαι ἐκ τινος, «ἐπιδύομαι ἀπὸ τινος, ἐπιλαμβάνομαι τινος, μετὰ γεν., τῶν νεῶν Πρῶτ. 6. 113, Θουκ. 4. 14, κτλ. τῶν ἀφλά- στων νηδ. Πρῶτ. 6. 114: τῶν ἐπισπαστήρων αὐτῶν 91: ὅττου ἐπιλαβεῖτο τὰ δρέπανα Σεν. Κύρ. 7. 1, 31: καὶ μοι ἀνίστα- μένου ἐπιλαμβάνεται ὁ Κάλκας τῆς χειρός τῇ δεξιᾷ Πλάτ. Πρωτ. 336C: ἐπιλαβόμενος [τινος] τῇ χειρὶ Δημ. 534. 1: τινος τῶν τριχῶν Διοχίν. 75. 3: μὴ ἐπιλαβάνου Εὐρ. Φοῖν. 896.

2) προσβάλλω, ἐπιιδεμαι, τινος Σεν. Ἐλλ. 1. 2, 22. Ἀριστ. Πόλ. 5. 6, 4: ἰδίως διὰ λύγων, Πλάτ. Φαῖρ. 230B: ἐπὶ νόσῳ, Λουκ. Νιγρ. 20. 3) καταλαμβάνω, συλλαμβάνω, πιάνω, τῶν παιδῶν Δημ. 895. 10: καταλαμβάνω τὰ ὑπάρχοντά τινος ἀπινάγει ὑπερλῆς, ὁ αὐτ. 558. 18: ἐγείρω ὄψινος ἐπὶ τινος κήματος, Πλάτ.

Νόμ. 951C. 4) πιάνω, λαμβάνω, προστάτω ἐπιλαβόμε- νοι, κτησόμενοι ἡγεμόνα, Πρῶτ. 1. 127: δρῶνται, προστάσις 3. 36, 6. 49: δουδῆμος 9. 99: κείρας Ἀριστοφ. Λυσ. 696: ἐξου- σίος, γαλήνης Πλάτ. Πόλ. 360D, Πολιτ. 273A: τῶν ὁμαδῶν Πλουτ. Ὀμ. 3: ἐπ. λογισμοῦ, Δατ. ratione assensui, Πλάτ. Φαί- δω 79A. 5) ἐπὶ τόπου, φθάνω, ἐάν ὁ λέων ἐπιλάσθῃται δασέος φεύγει, ἐάν καπορῶσῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς δάσος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 44, 3: τῶν ὄρων Πλουτ., Ἀντων. 41: τὸ ἐν Λουκ. Χόρ. ἢ Ἐπισκ. μίαν ἐκάτερος ἀκραν ἐπιλαβόμενοι ἐν τῇ δο- κίμῃ λόγῳ ὅλ' ἦτο μίαν ἀκραν (ἑαδρ. γραφ. ἀπολαβόμενος Δι, καὶ ἀπολαβόμενοι Ι.) — ἐπὶ καταστάσεως, μετὰ μεταρ., ἐρημίας ἐπιλημμένοι Δημ. 36. 2. 6) ἐπιχειρῶ, ἐπιλαμβά- νωμαι, πράξεων μεγάλων Πλουτ. Μάρ. 7. 7) ἐγγίζω τι, Δατ. stricte in alligere, τινος Πλάτ. Πόλ. 449D. 8) δια- κίπτω τινὰ ἐπιλαβόντα, λαμβάνω τὸν λόγον (πρῶτ. ὑπολαμβάνω), ὁ αὐτ. Γοργ. 506B, Συμπ. 814E: ἀντιλέγω, ἐναντιοῦμαι, τοῦ ψηφί- σματος Σεν. Ἐλλ. 2. 1, 32: καὶ σοὺ ἐπιλαβόμενου ὅτι .., Πλάτ. Πόλ. 490C. 9) σπαν. μετ' αὐτ., καταλαμβάνω, τῆς Ἀθῆνας Λουκ. 158. 23. — ἴδε Κόντου Ἰγνώστ. Παρατηρ. σ. 462, § 126.

ἐπιλαμπρος, ὄν, λαμπρός, ἐνδοξος, καὶ οἷς ἐστὶν ὁ βίος ἐπιλαμπρος Ἀρεμίδ. 3. 61. ἐπιλαμπρύνω, κἀμνι τι λαμπρῶν, κοσμῶ, τὸν οἶκον Πλουτ. Λύσανδ. 30: γένος τιμαῖς Διον. Ἀλ. 6. 41: — ἐπὶ ἡγῶν, καθιστῶ αὐτὸν ευκρινῆ καὶ σαφῆ, οὐκ ἐπιλαμπρυνόντων τῶν χειλέων τὸν ἡγῶν ὁ αὐτ. π. Συμ. σ. 77. 9: ἐπὶ φωνῇ, καθιστῶ αὐτὸν ὡσαύτως, οἱ βάρηται, προσδοκῶντες δὲ μῦθον, ἐπιλαμπρύνουσι τὴν φωνὴν ὑπὸ χάρας Πλουτ. 2. 912C.

ἐπιλαμπρος, ὄν, ἴων. ἀντὶ ἐπιληπτος. ἐπιλάμπω, λάμπω μετὰ τι, ἢ εὐδὲς ἐπείσας, ἡέλιος δ' ἐπέ- λαμψε Ἰλ. Π. 650: οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς σελήνης, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 141, Πλουτ. Λύσι. 12, Φάδ. 6. Ἀρατος 21, Αἰνιλ. 17: ὡς σφί ἡμέρη ἐπέλαμψε Πρῶτ. 8. 14, πρῶτ. 3. 135: ἐπιλαμψάσῃ ἡμέρη, ὅτε ἐλαμψεν ἡ ἡμέρα, ὁ αὐτ. 7. 13: οὕτως, ἔσρας ἐπιλάμ- ψαντος ὁ αὐτ. 8. 130. 2) λάμπω ἐπὶ τινι εἰς τι μέρος, ἐπὶ τόπου, ἀπολύτ., ὁ γὰρ ἡλῖος πρὶν ἀνω ἀρῶνται οὐκ ἐπιλάμ- πεν Ἰππ. π. Ἀέρ. 283: ἐάν δὲ νότιον τε ἢ καὶ ἡλῖος ἐπι- λάμπῃ Σεν. Κυν. 8. 1: μετὰ δοτ., λάμπω ἐπὶ τινι, ἀφ' ὧς ἀκροῖς ἐπιλάμπουσαι τοῖς κέρασι Πλουτ. Φάδ. 6: ὁ ἡλῖος αὐτοῖς ἐπέλαμψε τῶν ἔργῳ ὁ αὐτ. ἐν Ἀράτῳ 22: — μεταρ., οὐριος .. ἐπιλαμπὼν ἐμῷ ἔρωτι, Κύρ. Ἀνθ. II. 5. 17: τοῖς ἀπελπίζουσιν ἐπ. Συλλ. Ἐπινυρ. 4717. 20. II. μεταβ., οὐ Πηλέος ἀντιθέου μόχοι νεότατ' ἐπέλαμψαν μυρσίαι: (κατὰ Διὸς μυρσίαι) Πινδ. Ἀποσπ. 158: — Παθ., ἀμφοὶ δὲ καλὴ τετραφάλας φαινικὶ λόφῳ ἐπελάμπετο πηλῆγῃ Ἀπολλ. Πρῶτ. II. 920. 2) πῆλῳ τι φωτὸς, φωτίζω, ἡμος ἡέλιος ὁροσε- ρας ἐπέλαμψε κολώνας αὐτῶν 164.

ἐπιλάμψε, ἢ, τὸ ἐπιλάμπειν, ἐκλείψει καὶ ἐπιλάμψει Φίλων 2 π. 330. 45 κ. ἄλλ., Σχόλ. Πεν. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Θ. 557, κλ. ἐπιλαυθάνω, ἔδε ἐπιλέθω.

ἐπιλάττωμα, τὸ, λάρκος βύσκα, λάρκος δὲ ἀγγεῖον ἀνδράκων πλεκτόν, Βεν. Μ. 361. 22.

ἐπ-ἐλαρχέω, ἢ, ἐπὶ τῇ ἡγῇ, ἢ ἐ. δύο ἴλαι ἢ 128 ἡμέρας, Ἀρρ. Τακτ. 18. 2: — ἐπ-ἐλαρχῆς, ὁ, ὁ ἀρχηγός αὐτῆς, πῶ. γραφ. ἐν Ἀρριαν. Κεστ. 72.

ἐπ-ἐλαρξαι, Διμ. ἀντὶ ἐπιληπτος, Πινδ. ἐπελαρξίω, καθιστῶ τι λείον, Πλουτ. 2. 75B: μεταρ., ἐπιλεῖ- νος τὴν Ξέρξεω γνώμην, δηλ. κατασιώσας αὐτὴν ἀποδεκτὴν, παραδέκται, Πρῶτ. 7. 9, 3, πρῶτ. 8. 142, καὶ λεαίνω.

ἐπὶ λέαν (Διμ.), «ἐπὶ ληστείαν» Πηλ. ἐπιλέκνους, εἰς, ἢ, τὸ καθιστῶν τι λείον, Φίλων 1. 254.

ἐπιλέγδην, Ἐπέρ., κατ' ἐκλογὴν, Εὐστ. 955. 8.

ἐπιλέγω, λέγω πρὸς τοὺς ἄλλους ἢ μετὰ τι, Πρῶτ. 2. 35, 64, κτλ. 1) ποιεῖν τι καὶ ἐπιλέγειν, ποιεῖν τι καὶ ἐπ' αὐτῷ ἢ μετ' αὐτὸ λέγειν, ὁ αὐτ. 4. 65: παίζουσιν ἐπιλέγοντες ὁ αὐτ. 5. 4: ἐπ. τὸν λόγον τόνδε, ὡς .. ὁ αὐτ. 2. 136. 8. 49: ἐξηγῶν .. ἐπιλέγων τοιαυτὴ Ἀριστοφ. Ἰππ. 418: ἐπιλέγοντες τεκμήρια τὴν ἀλλήν αὐτοῦ .. παρανομίαν, ἀναφέροντες ὡς ἀπόδειξιν, Θουκ. 6. 28: ἐπ. τινὶ τι Σεν. Κύρ. 1. 3, 7: — φῶς καὶ ἐν τῇ Μέσ. τύπῳ, ἐπαγαλμάνω, Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 1. 1. 5. 2) καλῶ ἐξ ὀνόματος, Πρῶτ. 5. 70, Πλάτ. Νόμ. 700B: οὕτως ἐν τῇ Μέσ. τύπῳ, Δισχὺλ. Ἰκέτ. 40. 3) ἀποδέξω εἰς τινα, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 1, 7: ἐπ. τινι, ὡς .. λέγω περὶ τινος ὅτι .., ὁ αὐτ. ἸΙΟ. Ν. 2. 6, 9. 4) λέγω ἐναντίον τινος, Ἀπ. Ἐμφυλ. 3. 18.

II. ἐλέγω, διαλέγω, Πρῶτ. 3. 44, 81: ἄλλὰ συνθέσσαν ἐν τῇ Μέσῃ τύπῳ, τῶν Βαθυλωνίων ἐπέλεξατο, ἐξέλεξε δι' ἐ- αὐτὸν τινὰς ἐκ τῶν .., ὁ αὐτ. 3. 157, πρῶτ. 6. 73, Θουκ. 7. 19, Ἀριστ. Ἀποσπ. 146. — Πλάτ., ἐπιλέγειν ἢ ἐπιλεγμένον, ἐπὶ ἐκτοῖς, Σεν. Κύρ. 3. 3, 41. πρῶτ. Ἰσακρ. 71B Βεακ. III. ὡσαύτως ἐν τῇ Μέσῃ, ἀπέπεται περὶ τινος, ἀναλογίζομαι, ταῦτα Πρῶτ. 1. 78., 2. 120 κ. ἄλλ. οὐκ ἢ μὴ ἐπ., μὴ μὴ εἰσαγε, 7. 228 κ. ἄλλ. οὐδαμᾶ ἐπιλεξάμενος, μὴ κοτὲ τίς μοι ἐπα-

νασταίη, οὐδαμῶς φοβηθεὶς μὴ... 3. 65., 7. 149· μετ' ἀπαρ., πᾶν ἐπιλεγόμενος πείσεσθαι, περιμένων, προσδοκῶν... 7. 19, πρὸς. 52· σπάν. παρ' Ἀστ., μηδ' ἐπιλεχθῆς Ἀγοριμενονίαν εἶναι μ' Ἀλαχον, μηδὲ νά με ὑπερσῆς ὡς γυ αἶκα τοῦ Ἀγαμέμνονος, Δίσχυλ. Ἀγ. 1498 (ἀλλ' ὡς Ἑρμῆαν, μηκέτι λεχθῆ δ' Ἀγαμ. μ. εἰ. ἀλ., μηδὲ νά λεχθῆ πλὸν οὐ... 2) παρ' Ἡρόδ. ὡσαύτως, ἐπὶρχομαι, ἀναγινώσκω, τὸ βιβλίον, τὰ γράμματα 1. 124, 125., 2. 125 κ. ἀλλ' οὕτως ἐν Πλου. 1. 12, 3. ἐπιλείδω, χύνω ὅλον ἐπὶ τινος, ἐπισπένδω, ἐπὶ δ' αἰθοπα οἶνον λείδω Ἰλ. Α. 463· ἀπολ., ἀνιστάμενοι δ' ἐπιλείδων Ὀδ. Γ. 341.

ἐπιλείμμα, τό, κατάλοιπον, Σχόλ. εἰς Ἀρατ. 786. ἐπιλείδω, ἐν τῷ Μῆτι τύπω, καθίσταται τὸ λείον, ἐνρίτω, δ μὲν καὶ ἐπειτα ἐπελείουτο τὸ γένειον Δίων Κ. 48. 34.

ἐπιλείπειν, ἀρτίω, ἐπὶ δὲ πλείον ἐλὲλειπτο, ἐπελείπειτο δὲ πλείον, ἐπὶ δὲ πλείον αὐτῷ λείπειται καθά καὶ ἴδειο (Εὐστ.), Ὀδ. Θ. 475, πρὸς. Σεν. Ἀν. 1. 8, 18.—Πλάτ. μετὰ γεν., ὑπολείπομαι, ἐπιλείπειται παντὸς ὁρίθμου Πλάτ. Ἐπινομ. 978Α. 2)

ὁρίων τι ἄδικον, παραλείπω, ὡς οὗτ' ἂν τῶν ἐμῶν ἐπιλείποιμι οὐδὲν οὐτὲ τῶν φίλων Πλάτ. Πρωτ. 310Ε· μετὰ μετοχ., καὶ ἄλλα δὲ μυρία ἐπιλείπω λέγων δ' αὐτ. ἐν Φιλόβ. 201β. πρὸς. 52Π.

II. ἐπὶ πράγματι, ἐκλείπω, ἀπολείπω, ὡς τὸ Λατ. deficere, μετ' αὐτ. προσ., ἀλλ' ἤδη ἐρατὴν ὀλοφύρομαι, ἢ μ' ἐπιλείπει, ἥξει μ' ἀρίνει, Ὁλέων. 1130· γλαυκὸς ὕμᾶς οὐτοί· ἐπιλείψουσι Ἀριστοφ. Ὀρν. 1102· ἐπειδὴν οὐτοὺς ἐπιλείψωσιν ἐλπίδες Θουκ. 5. 103, πρὸς Ἀντιφῶντα 131, 27· ἐπιλείπει με ὁ χρόνος, ὁ καιρὸς μὴ λείπει, δὲ ἀρκεῖ, Λατ. dies me deficit, Ἰσοκρ. 4Α, πρὸς. 345C· ἐπιλείψει με λέγοντας ἢ ἡμέρα Ἀνακ. 324. 18.—μεταγεν. μετὰ δοτ., Πλουτ. Κικ. 42, Αἰλ. π. Ζ. 8. 17. 2)

παρ' Ἡρόδ. συνάγει ἐπὶ ποταμῶν, κοῖον δὲ πινόμενον μιν ὕδωρ οὐκ ἐπέλιπε, πλὴν τῶν μεγάλων ποταμῶν· περὶ τῶν στρατευμάτων τοῦ Ξέρξου ἄπερ ἠπόθεν διήρχοντο ἔπειον ὅλον τὸ ὕδωρ τῶν βυχίων καὶ ποταμίων, Ἡρόδ. 7. 21, πρὸς. 2. 174· οὕτω, τῶν διμύρων ἐπιλιπόντων αὐτοὺς (δηλ. τοὺς ποταμούς) δ' αὐτ. 2. 25· ἀπικόμενον δὲ τὸν στρατὸν ἐπὶ τὸν Σκάμανδρον.. ἐπέλιπε τὸ ῥέθρον, οὐδ' ἀπέχρησε τῇ στρατιῇ τε καὶ τοῖσι κτήνεσι πινόμενος δ' αὐτ. 7. 43, 58, κτλ.· οὕτως καὶ ἄντι τῇς λέξεως ῥέθρον, ἐφαίνομαι, δ' αὐτ. 7. 127· οὕτως, ἐπ. τὰ φρέατα Δημ. 186. 16. 3)

ἀπολούσας καθόλου, ἐκλείπω, ἴνα μὴ ἐπιλίπη κατεσθίμενα Ἡρόδ. 3. 108· οἶτος ἐπιλιπὼν Θουκ. 3. 20· τὰ ἐπιτήδεια ἐπ. Σεν. Ἀν. 4. 7, 1· ὥστε τὸν λόγον μηδέποτε ἐπ. Πλάτ. Πρωτ. 334Ε· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ περιγίγνεσθαι, Ἀριστοφ. Πλ. 554.

ἐπιλείγω = λείγω, διαφ. γρ. ἐν Λόγγ. 1. 24, ἀντὶ ἐπιτρέχει. ἐπιλείψης, εως, ἢ, (ἐπιλείπω) ἔλειψης, ἐρύθων Θουκ. 1. 50· τῆς δυνάμεως Πλουτ. 2. 695D· τελῶν Σουλ. Ἐπιγρ. 2695 β.

ἐπιλεκτ-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς ἐπιλέκτου σώματος, Πλουτ. Ἀρατ. 32.

ἐπιλεκτέον, ῥημ. ἐπίθετον τοῦ ἐπιλέγω, δεῖ ἐπιλέγειν, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 197. 37.

ἐπιλεκτός, ου, (ἐπιλέγω) ἐλεκτός, ὀδισσέτος, ξύλα πρὸς εὐωδίαν ἐπιλ. Αἰλ. Παικ. Ἰστ. 5. 6· — ἴδιως ἐπὶ στρατιωτῶν, οἱ ἐπιλεκτοὶ Σεν. Ἀν. 3. 4, 43, Ἰλλ. 5. 3, 23· οἱ Λατ. eximii παύλ. Πολύβ. 6. 26, 6, κτλ.—Ἐπίρρ. -τωσ, λογάδην, Σχόλ. εἰς Θουκ. 4. 4.

ἐπιελογισμένως, Ἐπίρρ., μετὰ λογισμοῦ, μετὰ σκέψεως, Κλήμ. Ἀλ. 186.

ἐπιλέξεις, εως, ἢ, (ἐπιλέγω) ἐκλογῇ, ὀδισσέμα, Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 5.

ἐπιλεπτόνως, καθιστῶ τι λεπτόν, ὁμαλόν, λεῖον, Ἡρόδ. ἐν λ. ἐπίσαςθον, Πολύβ. Ζ', 1. 24.

ἐπιλέπω· μέλλ. -ψω, ὅρασις τῶν φλοίων, ὀλελεπίζω, ὀεφλου-εἶω, ὁδόνης ἀγλὸν ὄζον ἐλὼν ἐπέλεψε σιδήρῳ Ὀμ. Ἦμν. εἰς Ἑρμ. 109.

ἐπιλευκάνω, εἶμαι λευκὸς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐπιλευκάνει τὸ περίττωμα πᾶσι καὶ τούτοις Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 1, 3, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 12, 9, κτλ.

ἐπιλευκία, ἢ, = λευκία, εἶδος ἐπιφανείας, Πλουτ. 2. 670F· ἐπιλευκος, ου, λευκὸς κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ἀσπροδερὲς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 7, 5.

ἐπιλευσάω, βλίσσω πρὸς τὴν ἐμπρὸς, τόσονον τίς τ' ἐπιλεύσει, ὅσον τ' ἐπὶ λῶαν ἴσθιν, ὅσοι οὐκ ἐπὶ τῇς ἡρᾷ πόρρω δύναται ὅσον ἐπὶ λῶον βολῆ, (Θ. Γαζῆ, Σχόλ.), Ἰλ. Γ. 12, ἐνθα τινὲς γράφουσι τὴν λῆιν διχηρμένως ἐπὶ λῆυσει.

ἐπιλήθης, ου, (ἐπιλαμβάνω) λήθη πραξέων, μετὰ γεν., φάρμακον... νηπενθὲς τ' ἀγχιλὸν τε κακῶν τ' ἐπιλήθων ἀπάντων (ἐπιλήθεις παρὰ Ψευδο-Πλουτ. ἐν Βίω Ὀμ. σ. 225, Κλήμ. Ἀλ. 3), Ὀδ. Δ. 221· μετὰ ὀηλ., συγγα θεοὺς ἐπιλήθων παντὸς Ἀδλ. π. Ζ. 4. 41., 15. 19.

ἐπιλήθω· μέλλ. -σω, προξίνω λήθην, δ γάρ τ' ἵππων ἐπέληθεν ἀπόπτων, ὀλήθην ἐπήγαγεν (Σχόλ.), Ὀδ. Γ. 85· ἡδονή

σφές ἐπιλήθευσα τῶν πάρος Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Πλὸ 2. 12· ἐπιλήσει ος τῶν Ἀφροδίσιων Φιλόδοτ. (εἰς—Πλάτ. λήσμων, ἐπιλάσθην Πινδ. Ἀποσπ. 86· μετοχ. πρkm. ἐπιλελησμένους Ἐβδ. (Ἰσοκρ. ΚΙ', 18)· οὐκ ἔστιν ἐπιλελησμένον ἐνὶ ὧν τοῦ Θεοῦ Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιβ', 6· πρὸς. ἀλαστογ

II. Μῆς, ἐπιλαμβάνομαι ἢ κοινῶς ἐπιλήθωμαι· μέλλ. -λήσθημαι· ἀρ. -ελασθήην Πλάτ. Ἀπολ. 175· ἐν Νόνν. Δ 48. 968· ἀλήστατοι μετὰ πρkm. ἐνεργ. -λήθηθα Ἡρόδ. 3. 46, Πινδ. Ο. 10 (11), 4· ἀλλὰ συνηθέστερον παθ. -λέλησμαι Ρύρ Ἰσάχ. 188, Ἀριστοφ. Νεφ. 631, Λυσ. 175. 8, Πλάτ. Φαίδων 73D, κ. ἀλλ.· ὑπερσ. -ελελήσθηην Ἀριστοφ. Σπ. 605, Πλάτ. Φαίδων 73E, κ. ἀλλ.· Ἀρίων τι νά διαφυγῇ τὴν μνήμην μου, λησμονῶ, μετὰ γεν., ἔπειτα ἰθακτικὴ ἐπιλήσεται (Ἐπικ. ἀντὶ -ηται)· ἐπιλήθηται, ἀμνημονήσῃ (Σχόλ.), Ὀδ. Α. 57· αὐτὸ δ' γέρον δολίης ἐπελήθετο τέλγης Δ. 455, πρὸς. Ἠσ. Θ. 560· οὐδ' ὡς σχεδὸν ἐπελήθετο Ὀδ. Ε. 324· γονέων ἐπιλάσεται (Δωρ.) Σοφ. Ἰλλ. 146· οὐ ν παρ' Ἡρόδ. 4. 4 καὶ Ἀστ.:— ὡσαύτως μετ' αὐτ., Ἡρόδ. 3. 46, Εὐρ. Ἰλλ. 265, Ἀριστοφ. Νεφ. 631, κτλ.:— μετ' ἀπαρ., δ αὐτ. ἐν Σπ. 853, Πλάτ. Πολ. 503B· εἰπεῖν ἐπιλαυθύνονται Ὑπερείδ. ὑπὲρ Ἀντόκρ. 7· μετὰ μετοχ., ὁφείλων ἐπιλέλαθα, ἐλησμένης δι' ἐλπίστων, Πινδ. Ο. 10 (11), 4, πρὸς. Εὐρ. Βάκχ. 188· ὡσαύτως, ἐπ. περὶ τινος Ἀνδοκ. 19. 10, Πλάτ. Πρωτ. 334D, 336D· ὡσαύτως, παραμειλῶ, πρὸςτογμία, μνημονεύεται ἐκ τοῦ ΚΙ-λήθω.

2) σπανιότερον, ἰκονιστὶς λησμονῶ, προσποιεῖται εἶδεν ἐνθυμοῦμαι τι, εἰν λαμβάνω αὐτὸ ὡς ὕψι, τουτέων μὲν τῶν ἐντολῶν μεμνημένος ἐπελασθάνετο Ἡρόδ. 3. 147· οὕτως, ἐκὼν ἐπιλήθομαι δ' αὐτ. 4. 43, πρὸς. 3. 75, Αἰσχίν. 22. 39.— ἴδε Ἰκόντων Ἰλυσσ. Παρμ. σ. 450.

ἐπιλήτης, ἴδους, ἢ, (λήτ) ἢ λησθίτης ὡς λεία ἢ ἄφρον, κτη-οῦσα ἐν πολέμῳ, ἐπιλήθεις γὰρ ἔχουσιν τὰς πόλεις Σεν. Ἐλλ. 3. 2. 23.

ἐπιλήκτω, ἐπιβῶ ἐπιδοκιμάζων, ὡς τὸ ἐπιάγω, ἢ κευνῶ χρό-νον διὰ τοῦ ποῦδος εἰς τοὺς χορεύοντας, κοῦροι δ' ἐπιλήκτω· ἄλλοι, «ἐπεκράτουν» (Εὐστ.), Ὀδ. Θ. 379.

ἐπιλήκτητος, δ, ὁ τετυρωμένος (οὐκ ἐλπίτης)· Ἡρόδ.

ἐπιληκῦθίστρια (Δωρ. ἐπιλακυθίστρια), ἢ, κωμικὸν ὄνομα τῆς τραγικῆς μουσῆς, ἢ κομπώδης, Ἀνθ. Π. 13. 21, πρὸς. λή-κυθος 1. 2.

ἐπιλήνιος, ου, (λήν) ἀνέκων εἰς λήν, ὀπατηγῆρι τῶν σταφυλῶν, μέλος Ἀδόν. 199Α· ὕμνος Ἀνακρίντ. 60. 8· ἐπιλήνιος χαίρειν Ὀμπ. Κ. 1. 121ε— ἰσχυρὸν ἐπὶ τοῦ Βάκχου, Ὀρφ. Ἦμν. 49. 1· ὡσαύτως ἐπιλήνιος, ἐπιλήνιος ὅσοι Μάξ. Τύρ. 30. 4.

ἐπιληπτεόν, ῥημ. ἐπὶ τοῦ ἐπιλαμβάνω, δεῖ ἐπιλαμβάνειν, Ἀριστ. π. Χρωμ. 2. 12.

ἐπιληπτεύομαι, = τῷ ἐπομ., Ἐβδ. (Α' Βασίλ. ΚΑ', 15).

ἐπιληπτικός, (ἐπιληπτος) εἶμαι ἐπιληπτικός, Πλουτ. 2. 290Π.

ἐπιληπτικός, ἢ, ὅν, ὁ εἰς ἐπιλήψιν ὑποκείμενος, Ἰππ. Ἀρ. 1246, κ. ὅλλ. II. νόσοι, νοσήματα ἐπ. Ἀριστ. ἸΙδ. Ν 7. 5, 6, κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ. -κός, Ἰππ. 172F.

ἐπιληπτός, ἰων. ἐπιλαμπτός, ου, (ἐπιλαμβάνω) συλλήβει ἐπ' αὐτορῶν, Λατ. demotiensis, καὶ πῶς ὁρᾶται κάπληπτος ἡρῆθῃ· Σοφ. Ἀντ. 400· μετὰ μετοχ., ἐπιλήμπτως ἀφάσασσας ἔσται, συλλήβηται ψηλασῶσα, Ἡρόδ. 3. 69. 2)

ἐπιοκατά-κραις, ἐπίμεμπος, ἐπιλήμμος, βίος Φύων 2. 4· κάλλος Σουλ. Ἐπιγρ. (Προσθ.) 2347σ.

II. πάσων ἐπὶ ἐπιλήψιας, ἐπιληπτικός, Ἰππ. Ἀρ. 1247, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 8, 3, κ. ἀλλ., Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 12, 5, Ἀποσπ. 175.— Ὁ Δημ. ἐν 794. 3, σκληρὰ ἐπὶ λογαπῶν ἐπὶ τῶν δύο σηματοῦν, τοὺς ἐπιλήπτους φησὶν ἴσθαι, αὐτοὺς ὡν ἐπιλήπτος πάση πονηρίᾳ· οὕτως, ἐπ. ὑπὸ πάθους Πλουτ. 2. 798E.

ἐπιλήπτωρ, ορος, ὁ δ' ἐπιτιμῶν, ἐπιτιμητής, ψίκτης, Ζήνωνος πάντων ἐπιλήπτορος Τίμων παρὰ Πλουτ. ἐν Περικλ. 4.

ἐπιλήσεις, Δωρ. -λήσεις, εως, ἢ, (ἐπιλήσεται) τὸ ἐπιλαθῆναι, λησμονεῖν, λήθη, καμιάτων Πινδ. Π. 1. 46:— ὡσαύτως ἐπὶ λησμονῇ, ἢ, Ἀδελφ. ἐν Ἀδελφ. 68 (Πε Μείνεκε 5. 92), Ἐβδ., Ἰσιν. Διὰ δ.— ἐπιλησμοσύνη, ἢ, ἱκρατίας ἐν Ἀδελφ. 147 Δίων Κ. 86. 41· πρὸς. Λοδ. Φρόν. 385.

ἐπιλησμονέω, = ἐπιλήσμαι, εἶμι, λησμονῶ, Ἰσίδωρος Πηλ. 209C.

ἐπιλήσμων, ου, γεν. υνος, (ἐπιλήσμαι) ὡς καὶ νῦν, συνηθίζων νά λησμονῇ, ὀλεχασίμης, ἱκρατίας ἐν Ἰλλυρῶνταις 3, Ἀριστοφ. Νεφ. 129, 485, 629, Λυσίας 128. 15, Πλάτ., κλπ.· μετὰ γεν. πράγματι, Σεν. Ἀπλ. 6, ἐν τῷ συγγρ. ἐπιλησμονέστερος, ἐνθ' ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 790 ὑπάρχει ἐπιλησμονέστατος ἴσθ' ἐπὶ ἐπὶ κακοῦ ἐπιλησμονέος).

II. ἐνεργ., προξίνω ἐπιλησμοσύνην, ὡς περ ἐπιλήσμονι τινι ἐπιβόη Χίω, ἐν Ἐπιγρ. 3.

ἐπιλήσμαι, ἢ ἐπιλαθάνω.

ἐπιληστικός, ἢ, ὅν, λησμονῶν, Εὐστ. Πτολμ. 117. 79.

ἐπιληψία, ἢ, = ἐπιλήψις, σταμάτημα, Ἀριστ. Προβλ. Ζ. 1.

II. = ἐπιλήψις II, σελήνησμός, Ἰππ. Ἀρ. 1248, Ἀριστ. Ἀποσπ. 331, Θεοφρ. Ἀποσπ. 88.—Κατ' ὀφθαλμοὺς καλεῖται ἱερὰ νόσος, ὁ δὲ Ἰπποκράτης ἔχει ἰδιαίτεραν πραγματείαν περὶ

της νόσου τούτης (Περὶ Ἱερῆς Νόσου 301, ἐν δὲ τῇ ἐκδ. τοῦ Lilligé τ. 6. σ. 350 - 398).

ἐπιλήψιμος, οὐ. ἀξιόμειπτος. ἐπιλήψιμος ὡς καὶ νῦν, ἀντίθ. τῷ ἀνεπιλήψιμος. Λουκ. Ρητ. Διδάσκ. 22, κτλ.

ἐπιλήψιος, εὖως, ἢ, (ἐπιλαμβάνω) τὸ ἐπιλαμβάνεσθαι, ἐφάπτεσθαι τινος, «πιάσιμον», τὸ περιπλάσσειν ἡμῖν γονάτων ἐφαπτόμενον καὶ πάσης τῆς εἰθισμένης ἐπιλήψεως γίνεσθαι Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1117B τὸ λαμβάνειν προσέτι, Ἀππ. Ἐμπρ. 5. 77.

2) ἐν νομικαῖς πράξεσιν, τὸ ἐγγεῖρειν ἀιτώσεις ἐπὶ κτήματος διὰ κατοχῆς. Λατ. manus injectio, Πλάτ. Νόμ. 954B.

3) ἐπιλήψιος, μομφή, Ἰσοκρ. 171C οὐκ ἐλάττους ἔχει τούτων ἐπιλήψεις, ἐπιλήψια μέρη, Ἀθῆν. 187F. II. ὡς τὸ ἐπιλήψιος II, ὁ σελήνισμος, ὅπερ ἔχει καὶ τὸ ὄνομα ἱερὰ νόσος, Λατ. morbus comitialis, Ἰππ. 216E, Ἀριστ. Πρωτ. 31. 27, πρὸς 30. 1, 2.—Ἰδε Κύντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 463.

ἐπιλήγδην. Ἐπίρρ., ἐπιπολαίως, ὡς τὸ ἐπιγράφδην, βλῆτο γὰρ ὡμον δοῦρι. ἄκρον ἐπιλήγδην, «οὐ κατὰ βῆλος, ἀλλ' ὥσον ἐπιγράφδην ἐξ ἐπιπολαίου τὴν ἐπιφάνειαν» (Σχόλ.), Ἰλ. P. 599 (ἐνθα ἢ ὁ συλλαβὴ εἶναι μακρὰ ἐν ὄρει, ὡς εἰ τὴν ἐπιλήγδην). Λουκ. Νεγρ. 36, πρὸς Ἰσὺν, ἐν λέξει.

ἐπιλήξω, ἐπιψάω ἐπιπολαίως τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος, Νικανόρου ἐν τῷ Μεγ. Ἰσχυρ. σ. 712. 34, ἐν λ. σίξω.

ἐπιλειμνάζομαι. Παθ., κατακλύζομαι, πεδία ἐπιλειμνάζοντα χειμῶντος Πλουτ. Καῖς. 25.

ἐπιλειμνάω. ἐπιλέπω. καὶ ἐν τοῖς εὐκτικαῖς οὐκ ἐπιλημπάνει δὲ μέλλων τοῦ τίθημι Ἀνέκδ. Κραμ. τ. 4. σ. 393 ἐν τῇ ὄρχῃ.

ἐπιλεχνάω, «ἐπιλινᾶν» ἐπιπορεύεσθαι τὰ ἐστῶτα λίνα καὶ ἐπιλέπειν Ἡσυχ.

ἐπιλεχνεῖς, οἷ. ὁ ἐπιβλέπων τὰ θηρευτικὰ λίνα, δίκτυα, ἢ ὁ αὐτῶν θηρεύων, Ἀνθ. Π. 6. 93 Ἰακώψ.

ἐπιλεχναίω. καθίσταται ὡς λιπαρόν, Πλουτ. Ἀλ. 57.

ἐπιλεπαρέω. ὡς λιπαρόν. θηρυτὶς ἱκετεύω, ἐπὶ τινι Θεμιστ. 447 Διόν.

ἐπιλεπής, ἐς. = ἐλλειπής. Πλουτ. Σόλλ. 7 (ἢ, ὡς ἐρμηνεύει αὐτὸ τὸ Schöf., = ἐπιλοιπός). Ἡσυχ.

ἐπιλεπής, ἐς. (λίπος) = ἐπιλοιπός. Ὀρειβάς, ἐν Ἀργ. Χειρουργ. σ. 114.

ἐπιληγμάσσω. = τῷ ἐπομ., Σχόλ. εἰς Γρηγ. Ναζ. παρὰ Βαστ. εἰς Ἰργ. σ. 874.

ἐπιληγμάω. = ἐπιλεγω, Βαστ. 48. 6: — Μέσ. παρὰ Φίλωνι 1. 302, 45 (ἐνθα ἢ ὁρῶν ἀγνώστως εἶναι ἐπιληγμήσται), 527. 16, κτλ.

ἐπιληγεύω. ἐπιλέγω. Φίλων 1. 137.

ἐπιληθείω, Ἐπίκ. ἀντὶ ἐπιλείθω, Ἀπολλ. Ρόδ. A. 1133.

ἐπι-ελλέξω, διανεύω, κάμνω νεύματα διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ, «κῆναι», οὐκ ὀφεί, ὅτι ὁ ἡμῖν ἐπιλλέξουσιν ἀπώντες, «οὐκ ὄντα» διανεύουσιν (Σχόλ.), Ὁζ. Σ. 11 διανεύω μετὰ πονηρίας Ὑμν. Οἶμ. εἰς Ἐρμ. 387 ἐπιλλέξουσιν ὀπίσω κερτομίας, «καταμακρύνουσιν» κυρίως δὲ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπικλίνειν καταμακρύνον (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 791.

2) σκαρδαμύνω, ἐπιμύω, κλεῖω ἐν μέρει τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς νυστάζων, Νικ. Θηρ. 161.

3) συστέλλω τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅπως ἴδω μετὰ προσοχῆς τῇ, Ἀριστοκλ. παρ' Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 14, σ. 762. Πρὸς, ἐλλῶς, ἐπι-ελλώτω. κτλ.

ἐπ-ελλός, οὐ. ὁ διάστροφος τοῖς ὀφθαλμοῖς, «ἀλλοιόθωρος», Λατ. strabus, Εὐστ. 206. 29. — Καθ' Ἡσυχ., «ἐπιλλός» παράστροφος, ἡσυχῇ διάστροφος, παρὰ τοὺς ἱλλούς. οἱ εἰσιν οἱ ὀφθαλμοί.

ἐπ-ελλός, = τῷ ἐπομ., Κῦσε 200, 32.

ἐπ-ελλώπτω, κυτᾶζω τινὰ σκαμπτικῶς διὰ τῶν ἄκρων τῶν ὀφθαλμῶν, «στραβοκυτᾶζω», Πλουτ. 2. 51C, ἐνθα ἴδε Wyttenb.

ἐπιλοβίς, ἰδός, ὁ, (λοβός), «μῖρος τοῦ ἡπατος» Ἡσυχ.

ἐπιλογή, ἢ, (ἐπιλέγω) ἐκλογή. Δυσίμαχος παρ' Ἰωσήφω κατὰ Ἀπώνος 1. 34.

ἐπιλογίζομαι, μέλλ. Ἀττ. -λογίζομαι. Πλάτ. Ἀξ. 365B. ὅρ. -ελογισάμεν Σεν., Δημ., -ελογισθῆν Ἠρόδ.: πρkm., -ελογίζομαι Διον., Ἀλ. 3. 15. Ἀποθ. Ἀναλογίζομαι, συμπεραίνειν, θεωρεῖν, ὅτι, Ἠρόδ. 7. 177, Δημ. 1090, ἐν τῇ. οὐδὲν τοῦτο ἐπ-ελογισαντο, nullam hujus rei rationem habuerunt, Σεν. Ἐλλ. 7. 5, 16. πρὸς Ἡσυχ., ἐπιλογιστέον. II. ἀπαγγέλλω, λέγω τὸν ἐπίλογον, ὅτι ἔρχον ῥήτορος, ὡς φησι Θεοδόκτης, προσειμῶσθαι πρὸς εὖνοιαν, διηγήσασθαι πρὸς πιθανότητα, ἐπιλογισσάσθαι πρὸς ὀργὴν ἢ ἔλεον Ἀριστ. Ἀπομ. 123.

ἐπιλογικός, ἢ, ὧν, (ἐπιλογός) ὁ ἀνέχων εἰς τὸν ἐπίλογον, τοὺς ἐπιλογικοὺς οἰκτοὺς Ἀθῆν. 590E.—Ἐπίρρ. -κώς, Γρηγμ.

ἐπιλογισίς, εὖως, ἢ, = τῷ ἐπομ., Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1091B.

ἐπιλογισμός, ὁ, «λογισμός», Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 21. σκίψις, στοχασμός, ἀναλογισμός, τῆς αἰτίας ἐπιλογισμὸν Πλουτ. 2. 435B. τὸν ἐπιλογισμὸν ὅταν μέλλωμεν λαλεῖν δ' αὐτ. 2. 514E, ἐνθα ἴδε Wyttenb., πρὸς Ἡσυχ. Οἶκον. Ἰππ.

ἐπιλογισμός, ὁ, «λογισμός», Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 21. σκίψις, στοχασμός, ἀναλογισμός, τῆς αἰτίας ἐπιλογισμὸν Πλουτ. 2. 435B. τὸν ἐπιλογισμὸν ὅταν μέλλωμεν λαλεῖν δ' αὐτ. 2. 514E, ἐνθα ἴδε Wyttenb., πρὸς Ἡσυχ. Οἶκον. Ἰππ.

ἐπιλογισμός, ὁ, «λογισμός», Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 21. σκίψις, στοχασμός, ἀναλογισμός, τῆς αἰτίας ἐπιλογισμὸν Πλουτ. 2. 435B. τὸν ἐπιλογισμὸν ὅταν μέλλωμεν λαλεῖν δ' αὐτ. 2. 514E, ἐνθα ἴδε Wyttenb., πρὸς Ἡσυχ. Οἶκον. Ἰππ.

ἐπιλογισμός, ὁ, «λογισμός», Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 21. σκίψις, στοχασμός, ἀναλογισμός, τῆς αἰτίας ἐπιλογισμὸν Πλουτ. 2. 435B. τὸν ἐπιλογισμὸν ὅταν μέλλωμεν λαλεῖν δ' αὐτ. 2. 514E, ἐνθα ἴδε Wyttenb., πρὸς Ἡσυχ. Οἶκον. Ἰππ.

ἐπιλογισμός, ὁ, «λογισμός», Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 21. σκίψις, στοχασμός, ἀναλογισμός, τῆς αἰτίας ἐπιλογισμὸν Πλουτ. 2. 435B. τὸν ἐπιλογισμὸν ὅταν μέλλωμεν λαλεῖν δ' αὐτ. 2. 514E, ἐνθα ἴδε Wyttenb., πρὸς Ἡσυχ. Οἶκον. Ἰππ.

ἐπιλογισμός, ὁ, «λογισμός», Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 21. σκίψις, στοχασμός, ἀναλογισμός, τῆς αἰτίας ἐπιλογισμὸν Πλουτ. 2. 435B. τὸν ἐπιλογισμὸν ὅταν μέλλωμεν λαλεῖν δ' αὐτ. 2. 514E, ἐνθα ἴδε Wyttenb., πρὸς Ἡσυχ. Οἶκον. Ἰππ.

ἐπιλογισμός, ὁ, «λογισμός», Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 21. σκίψις, στοχασμός, ἀναλογισμός, τῆς αἰτίας ἐπιλογισμὸν Πλουτ. 2. 435B. τὸν ἐπιλογισμὸν ὅταν μέλλωμεν λαλεῖν δ' αὐτ. 2. 514E, ἐνθα ἴδε Wyttenb., πρὸς Ἡσυχ. Οἶκον. Ἰππ.

ἐπιλογισμός, ὁ, «λογισμός», Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 21. σκίψις, στοχασμός, ἀναλογισμός, τῆς αἰτίας ἐπιλογισμὸν Πλουτ. 2. 435B. τὸν ἐπιλογισμὸν ὅταν μέλλωμεν λαλεῖν δ' αὐτ. 2. 514E, ἐνθα ἴδε Wyttenb., πρὸς Ἡσυχ. Οἶκον. Ἰππ.

ἐπιλογιστέον, ῥήμ. ἐπίθ. τοῦ ἐπιλογίζομαι. δεῖ ἐπιλογί-ζεσθαι, Πλουτ. 2. 40B.

ἐπιλογιστικός, ἢ, ὧν, ἱκανός εἰς τὸ ἐπιλογίζεσθαι, τῶν ἐξῆς Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 10, 3. ἐπιλογιστέος, φρόνιμος, Κλήμ. Ἀλ. 254.

ἐπιλογός, ὁ, (ἐπιλέγω) συμπέρασμα, κάρτα τς ἡσθῆναι Κροῖ-σον τῷ ἐπιλόγῳ Ἠρόδ. 1. 27. ἐπίλογον ποιεῖσθαι τῆς γνώ-μης Ἰππ. 224. 11 κέξ.

II. ὁ ἐπίλογος, τὸ τέλος λόγου, ὡς καὶ νῦν, Λατ. epilogus, peroratio, Ἀριστ. Ρητ. 3. 13, 3., 19. 1.

2) τὸ τέλος δράματος = ἔξοδος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πρὶ-λογος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βάτρ. 1548.

3) ὡσαύτως, ἐπα-κολουθοῦσα ἐπεξηγηματικὴ πρότασις, Ἀριστ. Ρητ. 2. 21, 6, πρὸς 20, 9.—ἐν Εὐρ. Ἠλ. 719 τὸ ἐπίλογος Θυέστου εἶναι ἐπαρμένον. Ὁ

W. Dindorf παραδέχεται τὴν διόρθωσιν τοῦ Seidler: ὡς ἐστὶ λό-γος Θυέστου, ἀλλ' ἢ ἔνοια ἀπαιτεῖ μέλλον, ὡς ἐστὶ λόγος ἢ πάλος Θυέστου, πρὸς Δίσχλ. Πέρσ. 774.—Ἰδε σημ. Paley ἐν τόμῳ.

ἐπίλοχος, οὐ. (λόγος) ἐπὶ βέλους, τὸ ἔχον ἀκίδα, ἀκιδωτόν, ἐπίλογον ἔχουσ' ἐν χειρὶ βέλος Εὐρ. Ἰππ. 221.

ἐπιλοιβή, ἢ, (ἐπιλείβω) σποδὴ, Ὀρφ. Ἀργ. 601.

ἐπιλοιβίς, οὐ. χρησιμεύων πρὸς λοιπὴν, σπονδὴν, φιάλην ἐπιλοιβίον Χρυσ. Ἐκφρ. 157.

ἐπιλοιδορέω, λοιδορῶ ἐπὶ τινι, τῶν δ' ἀκουσάντων, οἱ μὲν ἐπιλοιδοροῦν αὐτόν, κτλ., Πολύδ. 15. 33, 4, ἐκ διορθώσεως τοῦ Casaub. ἀντὶ ἀπελοιδοροῦν.—Μέσ., Σουῖδ. ἐν λέξει ἐπι-τωδάζω.

ἐπιλοιμέα ἐπη, ἐπὶ πρὸς ἀπέλασιν λοιμοῦ, Πολύδ. Δ'. 53.

ἐπιλοιπός, οὐ. ὁ ὑπολείπεις, ὑπόλοιπος, μένων, μῆνας ἐπὶ τὰς τοὺς ἐπιλοιπούς Καμύσση ἐς τὰ ὀκτὼ ἔτα τῆς πληρώσεως Ἠρόδ. 3. 67. τὸ πλείστον κατὰ πληθ. μετὰ γεν., οἱ ἐπ. τῶν πο-λίων 6. 33. τὰ ἐπ. τοῦ λόγου 4. 154. τάπ. τῶν λόγων Σοφ. Φ. 24, κτλ., τὰ πλείω Εὐρ. Ἰρμ. 923. ἢ πλείωτος ὁδὸς ὁ αὐτ.

ἐν Φοιν. 842. τί οὖν ἐπιλοιπὸν; Ἀδολ. 12. 2. 2) ἐπὶ χρόνῳ, τὸ μέλλον, χρόνος Ἠρόδ. 2. 13, Πλάτ. Νόμοι 628A, κτλ., ἡμέραι ἐπ. Πινδ. Ο. 1. 53 βίος Ἀντιφῶν παρ' Ἀθῆν. 525B, Πλάτ. Νόμοι 920E.

ἐπιλοιπός, οὐ. = ὑπολοίπος. Παῦλ. Σιλεντ. Ἐκφρ. Ἀμ-θωνος 171.

ἐπιλοιπύων, τὸ, τὸ ποσὸν ὅπερ πληρύνει τις ζε' ἐν λοιπῶν, δηλ. ὑπόμνημα, Λουκ. Λεῖψ. 2.

ἐπιλογάζω, -λογαίως, -λογίζω. πλημμελεῖς γραφαὶ τῶν ἀν-τιγραφῶν ὄντι ἐπὶ πλ. Πλείστοι τοιαῦτα ἡμαρτημένα γραφαὶ διωρ-υθήσαν ἐκ καλλιτέρων αντιγραφῶν.

ἐπιλόγεον, «ἐπινέφελον, σκοτεινόν (ἐπὶ πλ.)» Ἡσυχ.

ἐπιλογίζω, λυγίζω εἰς τι, τὴν ἀκαμψίην τῶν ἰουδαίων ἐπι-λυγίσαι κορδίαν Ἀνθρ. Κρήτ.

ἐπιλύω, λύω συνεχῶς ἢ βῆτιν, «βήγω» ἀπαύστως, Ἐηρά δ' ἐπιλύων ὁλοή γελλήσεται ἀτη, «βήσιον διὰ γέλυος, του-τέστι τοῦ στήθους, τὴν ἀναφορὰν τῶν ἐρυγμάτων ποιεῖται ἀπαύστως» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξ. 81.

ἐπιλύκεον, τὸ, ὃ πρότερον μὲν ἐκαλεῖτο πολεμαρχεῖον, ἐπεὶ δὲ Ἐπίλυκος ἀνωκοδόμησε καὶ κατεσκεύασεν αὐτὸ πολεμαρχή-σας Ἐπιλύκειον ἐκλήθη Ἀριστ. Ἀθῆν. Πολ. III. 5, ἐκδ. Mass σ. 4. 4 καὶ 6.—Καθ' Ἡσυχ. «ἐπὶ Λυκίων» ἀρχεῖον τοῦ πολεμάρ-χου Ἀθῆναιων.

ἐπιλυμαίνομαι, Ἀποθ., προξενῶ λύμην, βλάδην, καταστροφὴν, Ἡρακλῆς πολλὰ τῶν ἐπιλυμαινόμενων τὸν ἀνθρώπινον βίον καθάρας Πλουτ. 2. 881B.

ἐπιλύπεις, ἰδός, ὁ, (λύπεις), «προξενῶ λύμην, ἄλλα γὰρ, μαλλὸν σφεας ἐπελύπει» Ἠρόδ. 9. 50.—Παθ., λυποῦμαι ἐπὶ τινι, ἐπιλυπεῖσθαι ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰαμβλ. «ὅτι, Σέξτ.

Ἐμπ. π. M. 11. 127.

ἐπιλύπεια, ἢ, λύπη, ὀλῆψις ἐπὶ τινι, Ζήνων ἐν Σιόβ. Ἐκλογ. 1. 100.

ἐπιλύπος, οὐ. (λύπη) σκυθρωπός ἐκ λύπης, ἡσυχῇ ἐπὶ λύποι, καθηρέας Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὁξ. Παθ. 2. 12. μεταγροθικός, ἄθυμος, Πλουτ. 2. 13A.

II. λυπηρός, προξενῶν λύπην, Ἀριστ. ἸΙΟ. Ν. 3. 2. 5 κ. ἀλλ. τὸ ἐπὶ λύπον, τὸ πρᾶξιν οὖν λύπην, αὐτόθι 3. 3, 13, πρὸς Ἡσυχ. ἐν λ. καματηρόν.

ἐπιλύσις, εὖως, ἢ, (ἐπὶ λύμην) ἀπαλλαγὴ ἐκ τινος, ἐπὶ λύσιν πό-νους, ἐπὶ λύσιν δίδου Δίσχλ. Θῆβ. 134.

2) λύσις, ἔλεγ-γος, σοφισμάτων Σέξτ. Ἐμπ. II. 2. 246. ἐξηγησις, ἐρμηνεία τῶν ὀνειράτων Ἠρόδ. 1. 48, πρὸς 4. 9, B' Ἐπίκτ. Πέτρον α'. 20. ἀνασκευὴ, Κλήμ. Ἀλ. I. 400B.

3) ἐπὶ νηστείας, = κατὰ λυσιν, Εὐσεβ. II. 492A, B.—Κατὰ Σουῖδ. «ἐπὶ λύσιν, Ἐφοδόν».

ἐπιλυσάω, λυσῶ, μαίνομαι, ὀργίζομαι ἐπὶ τινι, τοὺς τῇ ἀθέ-σμιῳ μίσει τῶν ἀλλοφύλων ἐπιλυσθήσαντας Ἰργη. Νύσσ. τ. 1. σ. 251C, κ. ἀλλ.

ἐπιλύτεις, ῥήμ. ἐπίθ. τοῦ ἐπιλύω, δεῖ ἐπιλύειν, Κλήμ. Ἀλ. 736.

ἐπιλύτικός, ἢ, ὧν, κατὰ λόγον πρὸς λύσιν δυσκολιών, «γραμ-ματικός ἢ τῶν ἐπιλυτικῶν καλουμένων» Σουῖδ. ἐν λ. Σισύλτιος.

ἐπιλυτρός, οὐ. ὁ κρατούμενος χάριν λύτρων, ἢ (ἐπὶ) ἀνδρά-

ποδο) ἂν λάδωσιν, ἐπιλύτρω ποιέσθαι (ποιοῦνται Κοραΐς), «ἐπι-
λύτρω ποιεῖσθαι, τὸν ἄλλον πολέμῳ καὶ δεδεμένον ὥτ' αὐτὸν κατέχειν,
ὥς τ' ἐθέλει ἐπὶ λύτρωσιν αὐτοῦ ἀπολύειν» σημ. Κοραΐς, Στράβ. 736.

ἐπιλύχνιος, ον. ὁ γινόμενος καθ' ἡν ὥραν ἀνάπτουσι τὸς λυ-
χνίας, ἐσπερινός, ἐπιλύχνιος εὐχαριστία, εὐχαριστία διὰ τὴν
ἐσπερινήν, Πασιλ. IV. 205A, Γρηγ. Νύσς. III. 981C, 985B. — ἐπι-
λύχνιος ψαλμός, ὁ ἀδόμενος κατὰ τὴν ὥσαν τοῦ ἡλίου, Ἀποστ.
Διαταγ. 8. 35. [Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μεγάλου Βασιλείου ἡ ἐπι-
λύχνιος εὐχαριστία, δηλ. τὸ Φῶς ἱλαρὸν ἀγίας δόξης ἀπεδί-
δετο ὑπὸ τινῶν εἰς τὸν Ἀθναγόραν τὸν μαρτυρήσαντα ἐπὶ Διοκλη-
τιανοῦ. Ἐν ταῖς ἀρχαῖς ὁμοῦς ἐκδόσεσι τοῦ Ὁριολογίου ἔχει ἐπι-
γραφὴν: ἀπολιμα Σωφρονίου πατριάρχου Ἱεροσολύμων, ἐξ
οὗ δύναται νὰ εἰκασθῇ τίς ἐστὶ ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος ἐδικὸν εἰς
αὐτὸν τὴν σημερινὴν αὐτοῦ μορφήν ὡς ἀναγινώσκεται ἐν τῷ Ἐσπε-
ρινῷ].

ἐπιλύχνιος, ὁ, ἡ -ον, τό, ἕλιον διὰ λύχνον, Ἀριστ. ἡ Θεοφρ.
παρ' Ἀθην. 173F. ἀλλὰ κατὰ Schneid θεωρεῖται ὅτι λύχνον (τὴν
γραφὴν ταύτην παρεδίξατο ἐν τῇ ἐκδόσει αὐτοῦ ὁ Meineke).

ἐπιλύω, λύω, λύω, τὰ δέσμιά οἱ ἐπιλύσαι Θεόκρ. 30. 42.
λύω πρὸς τινα σκοπὸν, ἔαν ὁμοῦθεν .. πρὸς τὸν ὁρόμιον ἐπιλύω
(τὰς κύνας) Ξεν. Κυν. 7, 8. καθύλου, ἀπελευθερῶ, ἀπολύω ἐπὶ τινι,
τοῦς ἐν τῇ εἰρκτῇ κακοῦργους ἐπιλύσαι τῷ πολέμῳ Λουκ.
Παρασ. 50. καὶ ἐν τῇ Μέσῳ τύπῳ, ἀλλ' οὐδὲν αὐτοὺς ἐπιλύε-
ται ἡ ἡλικία, ἐκ τοῦ μὴ οὐχὶ ἀγανακτεῖν, ἀλλ' οὐδ' αὖτως ἀπαλ-
λάττει αὐτοὺς ἡ ἡλικία ἐκ τοῦ νὰ ἀγανακτεῖται, ἐπὶ. ἔξω ἀπαλλάττει
αὐτοὺς τὴν ἀγανακτικὴν, Πλάτ. Κρίτων 43C. ἐπιλύεσθαι ἐπι-
στολάς, ἀνοίγειν αὐτάς, Ἡρωδιαν. 4. 12, 8. 2) λύω, ἐμηνεῖναι,
Ἀριστ. Ἀποστ. 164, Σέξτ. Ἡμπ. II. 246. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῇ Μέσῳ
τύπῳ, Ἀθην. 450F, κ. ἄλλ.

3) ἀναίρειν κατηγορίαν, Λουκ.
Διακ. 40F. II. Μέσ. μέλλ., μετὰ παθ. σημασι., γάμω ἐν
δύναμιν μου, δὲν ἔχω πλέον ἰσχύον, τοὺς μὲν ἐπιλύεσθαι, ἐκεί-
νους δὲ μεῖζον δυνήσεσθαι Λυσ. 25. 33, ἐνθα ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ
Wentersmann φέρεται ὑποδύσεσθαι.

ἐπιλυθῶμαι, Παθ., παραμορφοῦμαι (ὑπὸ τῆς λέπρας), ἔαν
τις ἴδῃ ὅτι ἐπέσον οἱ ὀφρύες αὐτοῦ ὡς ἐπιλελυθῆναι, ὡς
«ῥωδισμένον», Achmetes Ὀνειρ. 54.

ἐπιλυθῶν, ἐπυρρίχθαι, οἱ δ' ἐπιλυθῶντες καὶ ἐκερτόμενοι
ἐπέεσσιν Ὀδ. B. 323.

ἐπιλυθῶς, ἐς. (λύθη) ἐπιτελεσθῆς, βλαβερός, Νικ. Θ. 35. 771.
ἐπιλυθῆτος, ον. (ἐπιτελεσθῆς) ὑπερῆτος, τοῦ ἐπιτελεσθῆτος γέ-
νος Λυκοφρ. 1173.

ἐπιλυφάω, ἐλαφρύνω, ἱγνῶν. ἐν Βίῳ Νικηφ. Act. SS. Mart.
τ. 2. σ. 719C.

ἐπιμαχέω, ον. (μαχέω) = ἐπιμαστίδιος. Ἀνθ. II. 5. 276.,
9. 548.

ἐπιμαχέω, ἡ, (ἐπιμανθῶν) τὸ κατόπιν μανθάνειν, Κορυνθ.
π. Θ. Φ. 18.

ἐπιμαχέω, ἐπιθυμῶ θερμῶς, ἐπιμαχέωμαι μάχῃ Λυκα-
φρων 301.

ἐπιμαίνω, ἐμβάλλω ἐνὶ μανιώδῃ ἔρωτι, Σουῖδ. ἐν λ. Ἀνα-
γυρῶσις. II. Παλ., μετ' ἄορ. ἐπιμαίνην [ἐ], ἄλλ' ὡσαύ-
τως καὶ μετὰ Μέσ. ἐπιμαίνωμαι, πρην. -μεμνηναί — μετὰ ταῦτα
μαίνωμαι, μετὰ δὲ, τῷ δὲ γυνὴ ἱεροῦ ἐπιμαίνωτο, ἡγόρησεν
αὐτὸν μανιωδῶς, Ἰλ. Z. 100. τὰ πράγμαθ', ὅς τὸτ' ἐπιμαίνετο
Ἀριστοφ. Σπ. 744, πρβλ. 1469, Μοσχ. 6. 2, Λουκ. 22. 2 —
ἀποστ., εἰμὶ ἔξω φρενῶν, μανίωμαι, Λισχόλ. Ἀγ. 1427, Θέβ. 155.

2) ἐπιπίπτω, ἐφορῶ μανιωδῶς, ἐπιμαίνωτο πύργοις, περὶ
τοῦ Καπανέως, Ἀνθ. Παν. 106.

ἐπιμαίνομαι Ἐπικ. μέλλ. -μασσομαι: ἄορ. -εμασσάμηναι
Ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον παρ' Ἐπικ. Ἀποθ. λέπειν εἰς τι, ἀγωνί-
ζομαι νὰ φθάσω εἰς αὐτό, μετὰ γεν., σκοπέλου ἐπιμαίνομαι Ὀδ. M.
220. μεταφ., ἐπιμαίνομαι νόστου, ἀγωνίζομαι πρὸς ἐπ' αὐτοῦ, Ὀδ. E.
344. ἡ ῥὰ νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπιμαίνομαι θυμός, ἐπεζή-
ται, ἐπεθύμει, Ἰλ. K. 401. λουτρῶν Θεόκρ. 23. 57. φυγῆς Τίμων
παρὰ Σέξτ. Ἡμπ. π. M. 57: — οὕτω, μετὰ δοτ., ὁρμῶ πρὸς τι, ἔχω
τι ὡς σκοπόν, Ὀρφ. Ἀργ. 930.

II. μετ' αὐτ., ἠρπάξω τι, ἐπι-
λαμβάνομαι τινός, ἔλφεσθαι δ' ἐπιμαίνομαι κώπην, «ἐξήτει, ἐφί-
πτετο. καὶ ἔστι τὸ κώπην ἀντίπαισις, ἐφίπτετο τῆς κώπης τοῦ
ἐξήσου» (Σχόλ.), Ὀδ. A. 531. τῶν ὁπλῶν [ἴθυσαι] δ' ἔγερων ἐπὶ
χεροῖ μασσάσθαι, ὅτε ὅρμα ἡ γέρων ἐφάψασθαι ταῖς χεραῖς, αὐτὸν
591. χεῖρ' (ἢ ἐστὶ χεῖρ) ἐπιμασσάμενος, ἠρπάσας τῇ χερὶ
ἐγκρατῶς τὸ εἶρος, I. 302. (ἐνθα ἴδε Nitze), πρβλ. T. 480. τὴν
δ' Ἥρη ῥαδινῆς ἐπιμασσάτο χεῖρός, ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ τῆς
εὐφρενῆς χεῖρός αὐτῆς, Ἀπολλ. Ρόδ. I. 106. 2) ἐπιμαίνω, ψη-
λαφῶ, ὀδῶν ἐπιμαίνομαι νῶτα, «ἐξήτει, χερσὶ δηλαδὴ ψηλαφῶν»
(Εὐστ.), Ὀδ. I. 441. τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέειπε κρατε-
ρὸς Πολύφημος, «ἐφαψάμενος» (Σχόλ.), αὐτὸν 446. γνῶ ῥ' ἐπι-
μασσόμενόν (αὐτόν) T. 468, πρβλ. 480. ἐπὶ νῶτ' ἐπιμαίνομαι
Ἦσ. παρ' Ἀθην. 498B. ἔλκος δ' ἱγνῶν ἐπιμασσεται ἡ δ' ἐπι-
θήσει φάρμακα, «ψηλαφῆσει, ἐξετάσει», Ἰλ. Δ. 190. ὡς ἀρα μιν
φαμένῃ ῥάδῳ ἐπιμασσάσθαι Ἀθήνη Ὀδ. N. 429, πρβλ. II.

172. Ἥρη δὲ μάστιγι Θεῶς ἐπιμαίετ' ἄρ' Ἰππους, ἐπ' αὐτῶν
τῇ μάστιγι, Ἰλ. B. 748, κτλ. — μεταφ., ἐπιμαίετο τέχνην, Λατ.
artem tractantem, Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἡερ. 108. ἐπ. τι νόμῳ Ἀπολλ.
Ρόδ. Γ. 816.

III. μεταφ., ἀπολ., ἐπὶ τῆς νυκτός, βραδέως
ἐπέρχουμαι, Ὀρφ. Ἀργ. 119.

ἐπιμακρός, ον. ἐπιμήκης, Ἰππ. π. Ἀρβ. 838, ἐνθα ἐπανορθώ-
τεον ὑπὸ μακρός, Ἰδε Littre τ. 4, σ. 316.

ἐπιμαλθα, ἀγαθὰ, προσήνη, ἡ μαλακὰ. ἡ ἀσθενὴς ἱατρὸς Ἠσὺγ.
ἐπιμανδάλωτον, τὸ, (μανδάλωτος) φίλημα ἀκάλωτον, ὡς τὸ
καταγλώττισμα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1201.

ἐπιμανθῆς, ἐς, ἐμμανῆς εἰς τι, εἰς τὰς γυναικας Πλου. I. 8,
8. οὕτω, πρὸς τινα Ἀχ. Τάτ. 8. 1. — Ἐπίρρ., ἐπιμανθῶς ἔχειν
πρὸς τι Ἀθην. 276B. 2) ἀπολ., μαινόμενος, παρσφρων,
Πλούτ. παρ' Ἀθην. 45C, Πλουτ. Δίων 47.

ἐπιμανθάνω: μέλλ. -μαθῆσμαι, μανθάνω προσέτι ἡ μετὰ
ταῦτα, ἀντίθετον τῷ προμανθάνω, Θουκ. I. 138. μετ' ἄορ.,
Ἡρόδ. I. 131. εἰς .. ὁ αὐτ. 2. 160.

ἐπιμαρναίνομαι, τὰ, τὰ ἐπὶ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς ὑπὸ τῶν ἱερῶν
καὶ ἀρχαίων φοροῦμενα πρὸς τινα μαρναίνομαι, Πέτρ. Ἀντιστ. 800C.

ἐπιμαρναίνομαι, τὴν προηγ., Ψευδο-Χρυσ. Λειτουργ. τ. 8, σ. 583.

ἐπιμαρνεύομαι, Ἀποθ., προσέτι μαντεύομαι, προφητεύω, μετ'
αὐτ., καὶ ὅμοι., Ἀππ. Ἐρμ. 4. 127. τίς (τὸ αὐτὸν) 138, Φιλόστρ.
209. 16.

ἐπιμαρναίνομαι, ἐπιμαίνουμαι, μανιωδῶς ἐπιθυμῶ τι, οὕτως φε-
ρυτῷ ἐπιμαρναίνουσαι Ἀρατ. 1123.

ἐπιμαρναίνομαι, ον, ἐμμανῆς εἰς τι, «μηνῶς» Σουῖδ.

ἐπιμαρναίνομαι, λάρπω, κ, Μανασσ. Χρον. 5C.

ἐπιμαρναίνομαι, ὀρπάξω, ὀρπάττωμαι, ἐπιμαρναίνομαι κατελάθειν Ἠσὺγ.

ἐπιμαρναίνομαι, φέρω μαρτυρίαν περὶ τινος πράγματος, ἐπ. δε-
δοκ., εἰ ἡμῖν ἐπιμαρτυρήσῃ αὐτὸ τὰ ἐνόμισα μὴ πάλιν ἀπὸ
τοῦ αὐτομάτου κεῖσθαι Ἠσὺγ. Κρατ. 397Δ. ἐπ. τι πρὸς τινα
Πλουτ. Ἀντιστ. 22. τὰ χρήματα ὅσα ἐπιμαρτυρήσονται, ὡς
ἐν ἐπιμαρτυρήσει τὴν κατοχήν, Ἡρακλῆων. Πλουτ. ἐν Σουλ. Ἐπιρρ.
5774. 156. μετ' ἄορ., Πλουτ. Σερτώρ. 12. ὅτι .. Λουκ. 23. 11. 32.
ὅμοι., Πλουτ. Νικ. 6. — Παθ., ἐπιμαρναίνομαι διὰ μαρτυρίας, Σέξτ.
Ἡμπ. M. 7. 211.

II. ἐν τῇ μέσῳ τύπῳ, ἐπορρίζω τινὸς νὰ ..
Ἐκδοκίμωνιοῖσι τε ἐπιμαρτυροῦντο, μὴ ποιεῖν μηδὲν
νεώτερον περὶ πόλιν Ἑλλάδα Ἡρόδ. h. 93. πρβλ. ἐπιμαρ-
τύρομαι

ἐπιμαρτυρήσεις, εὐφ. ἡ, ἐπιτελεσθῆς μαρτυρίας, Ἐπιλουρ.
παρὰ Διγ. A. 10. 147. Σέξτ. Ἡμπ. π. M. 7. 212, Πλουτ. 1121D.

ἐπιμαρτυρία, ἡ, τὸ ἐπιμαρτυρῆσθαι, Θουκ. 2. 74.

ἐπιμαρτυροῦμαι ὁ, Ἀποθ., ἐπιμαρτυροῦμαι τινὰ νὰ εἶναι μάρτυς,
ἐπὶ συνθήκῃ, τοῦς Θεοῦς Ξεν. Κύρ. 3. 5. 25. Ἀν. 4. 8. 7. κτλ. —
ἐπὶ ὁδοῖς ἡ βλάβῃ, ὁ αὐτ. ἐν τοῖς Ἑλλ. 3. 4. 4. καὶ ἀπολ. Πλούτ.
25. 9, 8. — ὡσαύτως, καλῶ τινὰ ὅπως ἐμφανισθῇ ὡς μάρτυς μου,
ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν τινός, Λατ. attestari, Ἀριστοφ. Νεφ.
495, πρβλ. Σπ. 1437.

2) ἐπιμαρτυροῦμαι ἐνδύομαι, ἐπορρίζω
τινὰ, Λατ. attestari, Ἡρόδ. 5. 32, ἐν τῇ ἐπ. τινὰ μὴ ποιεῖν
τι, αὐτὸν 93, Θουκ. 6. 29. 3) μετ' αὐτ., πρᾶξι, ἐπομνεῖναι τῷ
ὅτι .. βεβαίω ἡ διακηρύττει ἐνώπιον μαρτύρων ὅτι .. Ἀρατ. 914.

12) πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 244B μετ' αὐτ. πρᾶξι, καὶ ὅμοι., Πλουτ.
Λούκυλλ. 35. — ἴδε Ἐκδοκίμωνιοῖσι. Παραττ. σ. 468.

ἐπιμαρτυροῦμαι, ὁ, μάρτυς τῶν λόγων τινός, κτλ., Ζήν. 3. ἄμμι
ἐπ. ἔστω Ἰλ. II. 76. θεοὶ δ' ἐπ. ἔστων Ὀδ. A. 273, κτλ.

Ἰλ. Ἀσπ. Ἡρακλ. 20.

ἐπιμαρτυρῶ, ὅρος, δ, = τῇ προηγ., Ἀριστοφ. Λυσ. 1287. αὐτ.
-μαρτυρῶ, Μουσάκος I, Ἀνθ. Π. ἐν παραρ. 179. -μαρτυρῶ
Ἀπολλ. Ρόδ. A. 229: — ὡς ἔλκ., Χριστοφ. Ἐερρ. 193.

ἐπιμασσοῦμαι, Ἀποθ., τρώγω ἡ -ἐμασσοῦμαι μετὰ τὴν βρῶ-
σιν, Ἀλνίφρων 3. 51, Ἰωαν. 12. 30, 9.

ἐπιμασσοῦμαι, κυρίως ζυμῶναι ἐν νύκτι, ἐν τῇ Μέσῳ τύπῳ, κερα-
λὰν ἐπιμασσοῦμαι, φηλαφῶ, θωπεύω, Ἀνθ. II. 7. 730. Καθ' Ἠσὺγ.

ἐπιμασσοῦμαι ἐπαύξεται ἐπὶ πλέον .. Σοφοκλῆς Λιχναῖοι-
σιν Ἠσὺγ. (Σοφοκλ. Ἀποστ. 50). — Ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἰππ. ποιηταῖς
τὸ ἐπιμασσοῦμαι καὶ ἐπιμασσάμηναι εἶναι μέλλ. καὶ ὁρμ. τοῦ
ἐπιμαίνομαι

ἐπιμασσοῦμαι, ζητῶ, ἐρευνῶ νὰ εὕρω, Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ὀδ. γ. 377.

ἐπιμασσοῦμαι, ον, (μασσοῦμαι) δ' ἠγλάτω ἐπὶ, βλαχαι δ' σίμα-
τῶσσι τῶν ἐπιμασσοῦντων, βρέμουνται Λισχόλ. Θέβ. 349.

ἐπιμασσοῦμαι γόνον Σοφ. Ἀποστ. 962. ἐπιμασσοῦμαι τότε βρέ-
φος ἐπὶ, ἠγλ. ἐπὶ ἐν γάλακτι, Κύρ. I. γ. 231, κτλ.

ἐπιμασσοῦμαι, ον, (μασσοῦμαι) = τῷ προηγ., Ἀπολλ. Ρόδ. A. 1734,
Πλούτ. B. 8.

ἐπιμασσοῦμαι, μασσέω, ταύρου αὐχένα .. ἐπιμασσοῦμαι κεσῶ,
Νόνν. Δ. I. 80.

ἐπιμασσοῦμαι, ον, (ἐπιμαίνομαι) ὁ ἐπιμασσοῦμαι, ἐπιζητῶν τρεφῆν,
ἐπιμασσοῦμαι ἀλήτην, «ἐπιμασσοῦμαι ὁ ἐπαιτῶν, ὡς τρεφῆν μασσοῦμαι»
ἢ ἐστὶν ἐπιζητῶν (Εὐστ.), Ὀδ. γ. 377, Ἠσὺγ.

ἐπιμασσοῦμαι, ἐρχομαι εἰς συγκρίσιν μετὰ τινος νὰ συμβουλεύομαι
ἀλλήλους διὰ βλαπτικὰ ὑπὸ πωδῶν, πρὸς Ἀργεῖους ζυμ-

πολίτην ποιεῖσθαι, ὥστε τῇ ἀλλήλων ἐπιμαχεῖν, δηλ. τῇ ἀλλήλων γῶντι ὀφειλῆν. Θουκ. 5. 27.

ἐπιμαχία, ἡ συνθήκη μεταξὺ δύο κρατῶν νὰ βοηθῶσιν ἀλλήλους ἰάν τις κερύει πόλεμον κατὰ τοῦ ἐνδὸς ἢ τοῦ ἀλλοῦ ἢ κατὰ τῶν συμμάχων αὐτῶν, τῇ δὲ ὑστερεῖα μετέγνωνσαν Κερκυραίοις μὲν ἐπιμαχίαν μὴ ποιῆσθαι, ὥστε τοὺς αὐτοὺς ἐχθροὺς καὶ εἰλοὺς νομίζειν. ἐπιμαχίαν δὲ ἐποιήσαντο τῇ ἀλλήλων βοηθεῖν, ἐάν τις ἐπὶ Κέρκυραν ἦ ἢ Ἀθήνας, ἢ τοὺς τούτων ἐπιμάχους Θουκ. 1. 44.—οὗ δὲ διαφέρει συμμάχια ἐπιμαχίας αὐτὸς Θεοκυβίτης διδάσκει· ἡ ἢ μὲν συμμάχια ἐστὶ τὸ τοὺς αὐτοὺς φίλους καὶ ἐχθροὺς τῷ συμμάχοντι ἔχειν· ἐπιμαχία δὲ τῷ συμμάχῳ μόνῳ ἀδικουμένῳ συμπράττειν, ἀμύνοντα μόνον εἴ τις ἴσῃ ἐπ' αὐτὸν (ἢ ἐπὶ τοὺς συμμάχους αὐτοῦ)· (Δούκας).—ἀσκεῖν ἔφασαν σφίσι τὴν πρώτῃν γενομένην ἐπιμαχίαν ἀλλήλοις βοηθεῖν, ἐνελπιστοῦσθαι δὲ μὴδεὶν ὁ αὐτ. 5. 48, Δημ. 160, 14, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9. 11, Ἡσυχ.

ἐπιμάχος, ον. (μύχομαι) ὃν δύναται τις ἐνδύλως νὰ προσβάλῃ· ἐπιδρομήτορ, ἐπὶ ὠχυρωμένων θέσεων, ὡς τὸ ἐπιθετὸς καὶ ἐπιδρομικός, ἐνέθεται τῷ ἐμαχός. Ἡρόδ. 1. 84· ἥκιστα ἐπιμαχόν Θουκ. 4. 31, 35, κτλ. (ὁ Ἡσυχ. σφάλλεται λέγων· ἐπιμαχὸν χωρίον· ὁ οὐ δύναται τις προσεῖναι μάχοντος· ἀλλὰ πᾶσαν ἐρηγεῖν νὰ εἴη κατὰ νόον τὸ τοῦ Θουκ. ἥκιστα ἐπιμαχόν).—ἐπὶ χώρας ἐν γένει, ἐπιδρομήτορ, ἢ τὸ ἐπιμαχώτατον ἦν τοῦ χωρίου. Ἡρόδ. 9. 21, πρὸς 6. 133, Θουκ. 4. 4, Σεν. Ἀν. 5. 4, 14· ἐπιμαχὸν χωρίον, ἐπ' ᾧ δύναται τις μάχην ἐπενεγκεῖν· Θουκ. Μ. 349.

II. παρσκευασμένος εἰς μάχην, ἐπιμαχὸν στρατεύειν, τὸ ἐπὶ τῇδεον μάχεσθαι· Θουκ. Μάγ. ἐνθ' ἄνωγ. οὕτω δὲ καὶ Πλάτων ἐπιμάχῳ Ἐπιγρ. Κινδ. Newton's Haliac. **III.** = περιμάχητος, διατρίτοντες οὐκ ὀφείοντες, καὶ τὴν πόλιν ἐπιμαχὸν τὰς Φίλας αἰετὶ τυγχάνουσιν. Ἡρόδ. 8. 1, ἐνθα δὲ Κοραῖς σημειοῦται (τ. 2, σ. 374)· Ἡρόδοτος δὲ ἐπιμαχὸν λέγει τὴν πόλιν τὰς Φίλας, σχεδὸν τι ἐπὶ τῇ ἐννοίᾳ τοῦ περιμάχους, τοῦτέστι περὶ ἧς μάχην καὶ ἀμυνεῖσθαι ἦν αἰετ.

ἐπιμαιδῶμαι, ἐπιμαιδῶ, παρ' Ὁμ. αἰέποτε ἐν τῇ φράσει, τὸν ἢ τὴν δ' ἐπιμαιδῆσας προσέφη Ἰλ. Θ. 38, κτλ.· ἐπὶ οὐκ ἐπιμαιδῶμαι, τὸν δ' ἐπιμαιδῆσας προσέφη πολυμήτης Ὀδυσσεύς Ἰλ. Κ. 400· ἀλλ' ἢ ἐπιμαιδῆσας, ἐλαφρῶς ἐπιμαιδῆσας, Ἰλ. Θ. 547·—μετὰ δότ., Ἀνθ. Π. 6. 345.

ἐπιμαιδῶσις, ὥς, ἢ, τὸ μειδῆν ἐπὶ τινι, πολλάκις ἐπιμαιδῶσι καὶ ἀποσιώπωνται ἐμφαντικώτερον ποιεῖ τὸν λόγον Πλούτ. 1. 1099F, 1092E.

ἐπιμαιδῶμαι· μέλλ. -άσω, μειδῶ ἐπὶ τινι, Σεν. Κύρ. 2. 2, 10, Ἀπολλ. Πάλλ. 1. 129· ἐπιμαιδῶσαι λέγεται τῷ λόγῳ Ἀρρ. Ἀν. 5. 2, 4.

ἐπιμαίζων, ον, γεν. -ωνος, ἐπιτεταμένον ἀντὶ ἐπε μείζων. Δημόκριτ. παρὰ Στωκ. 66, 37.

ἐπιμαίλια, ἴδε ἐν λ. μείλια.

ἐπιμαέλα(ν)ομαι, Παλ., γίνομαι μέλας, «μαυρίζω», ἄνωγ. οὐκ ἐπιμαέλας, ἴδε ἐν λ. μείλια. **II.** ἐπὶ καρποῦ, ἀρχίζω νὰ μαυρίζω (ὠρμάζω), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 15, 6.

ἐπιμαέλας, αἰνα, ἐπιμαέλας, μέλας κατὰ τὴν ἐμφάνειαν, «μαυροδερδής», Θεοφρ. Ἰστ. Φυτ. 3. 8, 7, κτλ.

ἐπιμαέλεια, ἢ: Αἰολ. γεν. -ηίας ἐν τινι Μυτιλήν. Ἐπιγρ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2189· ἴσως ἐπιμαέλειαν ἐν Σπάρτῃ. Ἐπιγρ. αὐτὸς 2189 καὶ ἐν ἀντιγράφῳ· (ἐπιμαέλης).—φρονεῖς ὅτι φρονεῖς εἰς τι πρῶγμα, προσοχὴ εἰς αὐτό, ἐπιμαέλεια, λέγει τοῦ πικρὸν λόγου, ἀπαλ' παρ' Ἡρόδ. (ἴδε κατωτ.), ἀκαλόγητος δὲ συχνάκις παρὰ Θουκ., Σεν., κτλ.· διὰ γε ἐκείνας τὰς ἐπιμαέλειας, ἐνθ. τὸς περὶ τοὺς θεοὺς, Σεν. Κύρ. 6. 1, 4, κτλ.·—μετὰ γεν. τοῦ ἀντινομίου, ἐπ. τοῦ νομικοῦ, τῶν οἰκείων καὶ πολιτικῶν Θουκ. 2. 39, 40, πρὸς 94· τῶν ἔργων ὁ αὐτ. 3. 46· τῶν πραγμάτων Ἀνθ. 21. 24· τῶν κοινῶν Ἰσοκρ. 144Π· τῶν καμινδάντων Πλάτ. Νόμ. 790C, κτλ.· ὡσαύτως, περὶ τινος Θουκ. 7. 56· περὶ τινος ἢ τὴν Λυκούργ. 162. 24, Πλάτ. Πολ. 151Π· πρὸς τινος ἢ τὴν Δημ. 618. 8, Πλάτ. Νόμ. 751B· εἰς τι Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 263Π· ἐπιμαέλειαν τινος ποιεῖσθαι, ἔχειν Ἡρόδ. 6. 105, Θουκ. 6. 41, Δημ. 1414. 10· ἀντίθετον τῇ ἐπιμελείᾳ τυγχάνειν, Ἰσοκρ. 113B, κτλ.· ἐπ. παρὰ τινος Ὑπερίδ. παρὰ Στωκ.· δι' ἐπιμελείας ἔχειν τινὰ ἱστοῖς 64. 37· ὕδασι ὕγεινοτάτη χρῆσθαι, καὶ τοῦτο τὴν ἐπιμελείαν ἔχειν μὴ παρέργως, καὶ περὶ τοῦτον πρέπει νὰ φρονεῖ τις οὐχὶ παρέργως, Ἀριστ. Πολ. 5. 11, 17· ἐπιμαέλεια, κατ' ἐπιμελείαν, μετ' ἐπιμελείας, ἐπιμαέλειος, Σεν. Κύρ. 5. 3, 47, Ἐλλ. 4. 8· ὑπὸ ἐπιμελείας Θεοῦ γίγνεσθαι, ὑπὸ τὴν ἀγρυπνίαν αὐτοῦ φρονεῖν, Ἀντιφῶν 133. 20.

2) ἐπιμαέλειος, ἄκρ. προσοχῆς, ὡς ἀπὸ δὲ αἰετὸς ὡς πρᾶττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμαέλειος τις καὶ διακρίσις Αἰσχίν. 55. 35· εἰσι δὲ αἱ μὲν πολιτικαὶ τῶν ἐπιμαέλειων ἢ πάντων τῶν πολιτῶν πρὸς τινος πρᾶξιν κτλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 3· ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπ. αὐτῶν 6. 8, 18· περὶ ἀγῶνας αὐτῶν 22· ἢ τῶν ἐφθόνων ἐπιμαέλειος, ἰδιαιτέρα τις ἐπιμαέλειος ἐν Ἀθήναις, Διναρχ. 110. 14· πρὸς, ἐπιμαέλης.

3) ἐπιμαέλης, ἄκρ. προσοχῆς, ὡς ἀπὸ δὲ αἰετὸς ὡς πρᾶττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμαέλειος τις καὶ διακρίσις Αἰσχίν. 55. 35· εἰσι δὲ αἱ μὲν πολιτικαὶ τῶν ἐπιμαέλειων ἢ πάντων τῶν πολιτῶν πρὸς τινος πρᾶξιν κτλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 3· ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπ. αὐτῶν 6. 8, 18· περὶ ἀγῶνας αὐτῶν 22· ἢ τῶν ἐφθόνων ἐπιμαέλειος, ἰδιαιτέρα τις ἐπιμαέλειος ἐν Ἀθήναις, Διναρχ. 110. 14· πρὸς, ἐπιμαέλης.

4) ἐπιμαέλης, ἄκρ. προσοχῆς, ὡς ἀπὸ δὲ αἰετὸς ὡς πρᾶττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμαέλειος τις καὶ διακρίσις Αἰσχίν. 55. 35· εἰσι δὲ αἱ μὲν πολιτικαὶ τῶν ἐπιμαέλειων ἢ πάντων τῶν πολιτῶν πρὸς τινος πρᾶξιν κτλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 3· ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπ. αὐτῶν 6. 8, 18· περὶ ἀγῶνας αὐτῶν 22· ἢ τῶν ἐφθόνων ἐπιμαέλειος, ἰδιαιτέρα τις ἐπιμαέλειος ἐν Ἀθήναις, Διναρχ. 110. 14· πρὸς, ἐπιμαέλης.

5) ἐπιμαέλης, ἄκρ. προσοχῆς, ὡς ἀπὸ δὲ αἰετὸς ὡς πρᾶττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμαέλειος τις καὶ διακρίσις Αἰσχίν. 55. 35· εἰσι δὲ αἱ μὲν πολιτικαὶ τῶν ἐπιμαέλειων ἢ πάντων τῶν πολιτῶν πρὸς τινος πρᾶξιν κτλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 3· ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπ. αὐτῶν 6. 8, 18· περὶ ἀγῶνας αὐτῶν 22· ἢ τῶν ἐφθόνων ἐπιμαέλειος, ἰδιαιτέρα τις ἐπιμαέλειος ἐν Ἀθήναις, Διναρχ. 110. 14· πρὸς, ἐπιμαέλης.

6) ἐπιμαέλης, ἄκρ. προσοχῆς, ὡς ἀπὸ δὲ αἰετὸς ὡς πρᾶττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμαέλειος τις καὶ διακρίσις Αἰσχίν. 55. 35· εἰσι δὲ αἱ μὲν πολιτικαὶ τῶν ἐπιμαέλειων ἢ πάντων τῶν πολιτῶν πρὸς τινος πρᾶξιν κτλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 3· ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπ. αὐτῶν 6. 8, 18· περὶ ἀγῶνας αὐτῶν 22· ἢ τῶν ἐφθόνων ἐπιμαέλειος, ἰδιαιτέρα τις ἐπιμαέλειος ἐν Ἀθήναις, Διναρχ. 110. 14· πρὸς, ἐπιμαέλης.

7) ἐπιμαέλης, ἄκρ. προσοχῆς, ὡς ἀπὸ δὲ αἰετὸς ὡς πρᾶττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμαέλειος τις καὶ διακρίσις Αἰσχίν. 55. 35· εἰσι δὲ αἱ μὲν πολιτικαὶ τῶν ἐπιμαέλειων ἢ πάντων τῶν πολιτῶν πρὸς τινος πρᾶξιν κτλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 3· ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπ. αὐτῶν 6. 8, 18· περὶ ἀγῶνας αὐτῶν 22· ἢ τῶν ἐφθόνων ἐπιμαέλειος, ἰδιαιτέρα τις ἐπιμαέλειος ἐν Ἀθήναις, Διναρχ. 110. 14· πρὸς, ἐπιμαέλης.

8) ἐπιμαέλης, ἄκρ. προσοχῆς, ὡς ἀπὸ δὲ αἰετὸς ὡς πρᾶττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμαέλειος τις καὶ διακρίσις Αἰσχίν. 55. 35· εἰσι δὲ αἱ μὲν πολιτικαὶ τῶν ἐπιμαέλειων ἢ πάντων τῶν πολιτῶν πρὸς τινος πρᾶξιν κτλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 3· ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπ. αὐτῶν 6. 8, 18· περὶ ἀγῶνας αὐτῶν 22· ἢ τῶν ἐφθόνων ἐπιμαέλειος, ἰδιαιτέρα τις ἐπιμαέλειος ἐν Ἀθήναις, Διναρχ. 110. 14· πρὸς, ἐπιμαέλης.

9) ἐπιμαέλης, ἄκρ. προσοχῆς, ὡς ἀπὸ δὲ αἰετὸς ὡς πρᾶττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμαέλειος τις καὶ διακρίσις Αἰσχίν. 55. 35· εἰσι δὲ αἱ μὲν πολιτικαὶ τῶν ἐπιμαέλειων ἢ πάντων τῶν πολιτῶν πρὸς τινος πρᾶξιν κτλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 3· ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπ. αὐτῶν 6. 8, 18· περὶ ἀγῶνας αὐτῶν 22· ἢ τῶν ἐφθόνων ἐπιμαέλειος, ἰδιαιτέρα τις ἐπιμαέλειος ἐν Ἀθήναις, Διναρχ. 110. 14· πρὸς, ἐπιμαέλης.

10) ἐπιμαέλης, ἄκρ. προσοχῆς, ὡς ἀπὸ δὲ αἰετὸς ὡς πρᾶττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμαέλειος τις καὶ διακρίσις Αἰσχίν. 55. 35· εἰσι δὲ αἱ μὲν πολιτικαὶ τῶν ἐπιμαέλειων ἢ πάντων τῶν πολιτῶν πρὸς τινος πρᾶξιν κτλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 3· ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπ. αὐτῶν 6. 8, 18· περὶ ἀγῶνας αὐτῶν 22· ἢ τῶν ἐφθόνων ἐπιμαέλειος, ἰδιαιτέρα τις ἐπιμαέλειος ἐν Ἀθήναις, Διναρχ. 110. 14· πρὸς, ἐπιμαέλης.

11) ἐπιμαέλης, ἄκρ. προσοχῆς, ὡς ἀπὸ δὲ αἰετὸς ὡς πρᾶττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμαέλειος τις καὶ διακρίσις Αἰσχίν. 55. 35· εἰσι δὲ αἱ μὲν πολιτικαὶ τῶν ἐπιμαέλειων ἢ πάντων τῶν πολιτῶν πρὸς τινος πρᾶξιν κτλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 3· ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπ. αὐτῶν 6. 8, 18· περὶ ἀγῶνας αὐτῶν 22· ἢ τῶν ἐφθόνων ἐπιμαέλειος, ἰδιαιτέρα τις ἐπιμαέλειος ἐν Ἀθήναις, Διναρχ. 110. 14· πρὸς, ἐπιμαέλης.

πᾶσα ἐν γένει ἐπιμαέλειος, ἄκρ. προσοχῆς, ὡς ἀπὸ δὲ αἰετὸς ὡς πρᾶττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμαέλειος τις καὶ διακρίσις Αἰσχίν. 55. 35· εἰσι δὲ αἱ μὲν πολιτικαὶ τῶν ἐπιμαέλειων ἢ πάντων τῶν πολιτῶν πρὸς τινος πρᾶξιν κτλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 3· ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπ. αὐτῶν 6. 8, 18· περὶ ἀγῶνας αὐτῶν 22· ἢ τῶν ἐφθόνων ἐπιμαέλειος, ἰδιαιτέρα τις ἐπιμαέλειος ἐν Ἀθήναις, Διναρχ. 110. 14· πρὸς, ἐπιμαέλης.

ἐπιμαέλειος, ἄκρ. προσοχῆς, ὡς ἀπὸ δὲ αἰετὸς ὡς πρᾶττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμαέλειος τις καὶ διακρίσις Αἰσχίν. 55. 35· εἰσι δὲ αἱ μὲν πολιτικαὶ τῶν ἐπιμαέλειων ἢ πάντων τῶν πολιτῶν πρὸς τινος πρᾶξιν κτλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 3· ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπ. αὐτῶν 6. 8, 18· περὶ ἀγῶνας αὐτῶν 22· ἢ τῶν ἐφθόνων ἐπιμαέλειος, ἰδιαιτέρα τις ἐπιμαέλειος ἐν Ἀθήναις, Διναρχ. 110. 14· πρὸς, ἐπιμαέλης.

ἐπιμαέλειος, ἄκρ. προσοχῆς, ὡς ἀπὸ δὲ αἰετὸς ὡς πρᾶττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμαέλειος τις καὶ διακρίσις Αἰσχίν. 55. 35· εἰσι δὲ αἱ μὲν πολιτικαὶ τῶν ἐπιμαέλειων ἢ πάντων τῶν πολιτῶν πρὸς τινος πρᾶξιν κτλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 3· ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπ. αὐτῶν 6. 8, 18· περὶ ἀγῶνας αὐτῶν 22· ἢ τῶν ἐφθόνων ἐπιμαέλειος, ἰδιαιτέρα τις ἐπιμαέλειος ἐν Ἀθήναις, Διναρχ. 110. 14· πρὸς, ἐπιμαέλης.

ἐπιμαέλειος, ἄκρ. προσοχῆς, ὡς ἀπὸ δὲ αἰετὸς ὡς πρᾶττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμαέλειος τις καὶ διακρίσις Αἰσχίν. 55. 35· εἰσι δὲ αἱ μὲν πολιτικαὶ τῶν ἐπιμαέλειων ἢ πάντων τῶν πολιτῶν πρὸς τινος πρᾶξιν κτλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 3· ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπ. αὐτῶν 6. 8, 18· περὶ ἀγῶνας αὐτῶν 22· ἢ τῶν ἐφθόνων ἐπιμαέλειος, ἰδιαιτέρα τις ἐπιμαέλειος ἐν Ἀθήναις, Διναρχ. 110. 14· πρὸς, ἐπιμαέλης.

ἐπιμαέλειος, ἄκρ. προσοχῆς, ὡς ἀπὸ δὲ αἰετὸς ὡς πρᾶττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμαέλειος τις καὶ διακρίσις Αἰσχίν. 55. 35· εἰσι δὲ αἱ μὲν πολιτικαὶ τῶν ἐπιμαέλειων ἢ πάντων τῶν πολιτῶν πρὸς τινος πρᾶξιν κτλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 3· ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπ. αὐτῶν 6. 8, 18· περὶ ἀγῶνας αὐτῶν 22· ἢ τῶν ἐφθόνων ἐπιμαέλειος, ἰδιαιτέρα τις ἐπιμαέλειος ἐν Ἀθήναις, Διναρχ. 110. 14· πρὸς, ἐπιμαέλης.

ἐπιμαέλειος, ἄκρ. προσοχῆς, ὡς ἀπὸ δὲ αἰετὸς ὡς πρᾶττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμαέλειος τις καὶ διακρίσις Αἰσχίν. 55. 35· εἰσι δὲ αἱ μὲν πολιτικαὶ τῶν ἐπιμαέλειων ἢ πάντων τῶν πολιτῶν πρὸς τινος πρᾶξιν κτλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 3· ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπ. αὐτῶν 6. 8, 18· περὶ ἀγῶνας αὐτῶν 22· ἢ τῶν ἐφθόνων ἐπιμαέλειος, ἰδιαιτέρα τις ἐπιμαέλειος ἐν Ἀθήναις, Διναρχ. 110. 14· πρὸς, ἐπιμαέλης.

ἐπιμαέλειος, ἄκρ. προσοχῆς, ὡς ἀπὸ δὲ αἰετὸς ὡς πρᾶττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμαέλειος τις καὶ διακρίσις Αἰσχίν. 55. 35· εἰσι δὲ αἱ μὲν πολιτικαὶ τῶν ἐπιμαέλειων ἢ πάντων τῶν πολιτῶν πρὸς τινος πρᾶξιν κτλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 3· ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπ. αὐτῶν 6. 8, 18· περὶ ἀγῶνας αὐτῶν 22· ἢ τῶν ἐφθόνων ἐπιμαέλειος, ἰδιαιτέρα τις ἐπιμαέλειος ἐν Ἀθήναις, Διναρχ. 110. 14· πρὸς, ἐπιμαέλης.

ἐπιμαέλειος, ἄκρ. προσοχῆς, ὡς ἀπὸ δὲ αἰετὸς ὡς πρᾶττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμαέλειος τις καὶ διακρίσις Αἰσχίν. 55. 35· εἰσι δὲ αἱ μὲν πολιτικαὶ τῶν ἐπιμαέλειων ἢ πάντων τῶν πολιτῶν πρὸς τινος πρᾶξιν κτλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 3· ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπ. αὐτῶν 6. 8, 18· περὶ ἀγῶνας αὐτῶν 22· ἢ τῶν ἐφθόνων ἐπιμαέλειος, ἰδιαιτέρα τις ἐπιμαέλειος ἐν Ἀθήναις, Διναρχ. 110. 14· πρὸς, ἐπιμαέλης.

ἐπιμαέλειος, ἄκρ. προσοχῆς, ὡς ἀπὸ δὲ αἰετὸς ὡς πρᾶττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμαέλειος τις καὶ διακρίσις Αἰσχίν. 55. 35· εἰσι δὲ αἱ μὲν πολιτικαὶ τῶν ἐπιμαέλειων ἢ πάντων τῶν πολιτῶν πρὸς τινος πρᾶξιν κτλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 3· ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπ. αὐτῶν 6. 8, 18· περὶ ἀγῶνας αὐτῶν 22· ἢ τῶν ἐφθόνων ἐπιμαέλειος, ἰδιαιτέρα τις ἐπιμαέλειος ἐν Ἀθήναις, Διναρχ. 110. 14· πρὸς, ἐπιμαέλης.

ἐπιμαέλειος, ἄκρ. προσοχῆς, ὡς ἀπὸ δὲ αἰετὸς ὡς πρᾶττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμαέλειος τις καὶ διακρίσις Αἰσχίν. 55. 35· εἰσι δὲ αἱ μὲν πολιτικαὶ τῶν ἐπιμαέλειων ἢ πάντων τῶν πολιτῶν πρὸς τινος πρᾶξιν κτλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 3· ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπ. αὐτῶν 6. 8, 18· περὶ ἀγῶνας αὐτῶν 22· ἢ τῶν ἐφθόνων ἐπιμαέλειος, ἰδιαιτέρα τις ἐπιμαέλειος ἐν Ἀθήναις, Διναρχ. 110. 14· πρὸς, ἐπιμαέλης.

ἐπιμαέλειος, ἄκρ. προσοχῆς, ὡς ἀπὸ δὲ αἰετὸς ὡς πρᾶττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμαέλειος τις καὶ διακρίσις Αἰσχίν. 55. 35· εἰσι δὲ αἱ μὲν πολιτικαὶ τῶν ἐπιμαέλειων ἢ πάντων τῶν πολιτῶν πρὸς τινος πρᾶξιν κτλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 3· ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπ. αὐτῶν 6. 8, 18· περὶ ἀγῶνας αὐτῶν 22· ἢ τῶν ἐφθόνων ἐπιμαέλειος, ἰδιαιτέρα τις ἐπιμαέλειος ἐν Ἀθήναις, Διναρχ. 110. 14· πρὸς, ἐπιμαέλης.

ἐπιμαέλειος, ἄκρ. προσοχῆς, ὡς ἀπὸ δὲ αἰετὸς ὡς πρᾶττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμαέλειος τις καὶ διακρίσις Αἰσχίν. 55. 35· εἰσι δὲ αἱ μὲν πολιτικαὶ τῶν ἐπιμαέλειων ἢ πάντων τῶν πολιτῶν πρὸς τινος πρᾶξιν κτλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 3· ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπ. αὐτῶν 6. 8, 18· περὶ ἀγῶνας αὐτῶν 22· ἢ τῶν ἐφθόνων ἐπιμαέλειος, ἰδιαιτέρα τις ἐπιμαέλειος ἐν Ἀθήναις, Διναρχ. 110. 14· πρὸς, ἐπιμαέλης.

ἐπιμαέλειος, ἄκρ. προσοχῆς, ὡς ἀπὸ δὲ αἰετὸς ὡς πρᾶττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμαέλειος τις καὶ διακρίσις Αἰσχίν. 55. 35· εἰσι δὲ αἱ μὲν πολιτικαὶ τῶν ἐπιμαέλειων ἢ πάντων τῶν πολιτῶν πρὸς τινος πρᾶξιν κτλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 3· ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπ. αὐτῶν 6. 8, 18· περὶ ἀγῶνας αὐτῶν 22· ἢ τῶν ἐφθόνων ἐπιμαέλειος, ἰδιαιτέρα τις ἐπιμαέλειος ἐν Ἀθήναις, Διναρχ. 110. 14· πρὸς, ἐπιμαέλης.

ἐπιμαέλειος, ἄκρ. προσοχῆς, ὡς ἀπὸ δὲ αἰετὸς ὡς πρᾶττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμαέλειος τις καὶ διακρίσις Αἰσχίν. 55. 35· εἰσι δὲ αἱ μὲν πολιτικαὶ τῶν ἐπιμαέλειων ἢ πάντων τῶν πολιτῶν πρὸς τινος πρᾶξιν κτλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 3· ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπ. αὐτῶν 6. 8, 18· περὶ ἀγῶνας αὐτῶν 22· ἢ τῶν ἐφθόνων ἐπιμαέλειος, ἰδιαιτέρα τις ἐπιμαέλειος ἐν Ἀθήναις, Διναρχ. 110. 14· πρὸς, ἐπιμαέλης.

ἐπιμαέλειος, ἄκρ. προσοχῆς, ὡς ἀπὸ δὲ αἰετὸς ὡς πρᾶττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμαέλειος τις καὶ διακρίσις Αἰσχίν. 55. 35· εἰσι δὲ αἱ μὲν πολιτικαὶ τῶν ἐ

οἶμαι, ἐπ. ὅπως. Πλάτ. Πολ. 618B· τινος ἔστιν. Ἀπορν. 2, 1, 28· περὶ τοῦ Ἀριστ. Πολιτικ. 7, 16, 1.

ἐπιμελητέω, εἶμαι ἐπιμελητής, Σουλ. Ἐπιγρ. 1713, 2047-8, 2371.

ἐπιμελητής, οὗ, ὁ, (ἐπιμελόμεμαι) ὁ ἔχων τὴν ἐπιμέλειαν, τὴν φροντίδα πράγματος τινος, ὁ διέπων τι, οἰκονόμος, φροντιστής, ἐπιστάτης, τῶν τῆς πόλεως ἐμὴ ἐπιμελητῆς πραγμάτων, διέπων τῶν τῆς πόλεως πραγμάτων, Ἀριστοτ. Πλ. 907· ἵππων καὶ θύων Πλάτ. Γοργ. 518A· τῶν πρὸς θάλατταν ἐπιτηδεύων ἔστιν. Κύρ. 8, 1, 9· ὡσαύτως, ὁ περὶ τῆς παιδείας ἐπ. Πλάτ. Νόμ. 951E· ἀπολ., φύλαξ καὶ ἐπ. ἔστιν. Ἀπορν. 2, 7, 14· ἐπὶ ἐργοδότῳ ἢ ἐπιστάτῳ, ὡς ἐπιμελητὰ φιλάργυρος Θεόφρ. 10, 54· ἐπὶ διοικητοῦ. κυβερνήτου, καταστήσας ἐν αὐτῷ Δράκοντα Παλλήνην ἐπιμελητὴν ἔστιν. Ἐλλ. 3, 2, 11, πρὸς. Πολύδ. 4, 80, 15, Σουλ. Ἐπιγρ. 332, 335 κ. ἀλλ.· ἰδίως ἐπὶ τοῦ Ἀθηναίου ἐπιμελητοῦ τῆς πόλεως, αὐτοῦ 2280-8, 2293 κ. ἀλλ.

II. ἐπὶ ἐπιμελητῶν αἰς

ἀνετίθῃ ὑπὸ τῆς πόλεως ἢ ἐπιστάτης πράγματος τινος, 1) ἐπὶ ἐργῶν καὶ πραγμάτων ἢ πραγμάτων ἐν γένει, οὗτ' ἐπιμελητῆς ἡρημίνος Λυσ. 7, 29, Σουλ. Ἐπιγρ. 108, 109· τῶν μυστηρίων δημ. 570, 7· εἰς τὰ Διονύσια δ' αὐτ. 519, 17, 2) ἐπὶ τῶν ἐνδεκα, ἐπ. τῶν κακούργων Ἀντιφῶν 131, 26, 3) ἐπὶ τῶν ἀρχηγῶν τῶν φυλῶν, δημ. 512, 2, Σουλ. Ἐπιγρ. 104, 213· οἱ ἐν ταῖς συμφοραῖς ἐπ. δημ. 1145, 15.

4) τῶν νεωτέρων δ' αὐτ. 612, 21· ἐπ. τοῦ ἐμπορίου δ' αὐτ. 1324, 28, Δεινάρχ. 100, 20· ἐμπορίου δ' ἐπιμελητὰς δεκά κληροῦσι Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολ. 2, 73, 14 (ἐκδ. Blass)· τοῦ λιμένος, λιμενάρχης, Σουλ. Ἐπιγρ. 124, 19· ἐπιμελητὴς σταθμῶν καὶ μέτρων, αὐτοῦ 123· ἐπιτηρητῆς τῶν γυμνασίων, 353, 12· ὁ τοῦ πρυτανείου 575· κρηνῶν Ἀριστ. Πολιτικ. 6, 8, 5, Ἀθην. Πολ. 2, 3, 3· πυλῶν τε καὶ τευχῶν φυλακῆς αὐτοῦ 14· ὁδῶν Σουλ. Ἐπιγρ. 2638, κλ.

ἐπιμελητικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐπιμελόμενος πράγματος τινος, ὁ ἱκανὸς νὰ ἐπιστάτῃ, τὸν δὲ ἐπιμελητικὸς βουλευόμενον ποιήσασθαι τίνας ἔστιν. Οἰκ. 12, 19· ἡ ἐπιμελητική (ἐνν. τέχνη) = ἐπιμέλεια, Πλάτ. Πολιτικ. 275E κίε.

ἐπιμελητρία, ἡ, ὑψηλ. τοῦ ἐπιμελητῆς. Ἡσύχ. ἐν λ. κοινῶς.

ἐπιμελέτης, ἡ, ἴσων ἀντὶ ἐπιμέλειας. Ἡρόδ. βίος Ὀμ. 5, 7.

ἐπιμελλῶ, μέλλω, ὁκνῶ ἔτι περισσώτερον, Μέμνων σ. 332· Ὀφειλ. ἐπιμελόμεμαι, ἴδε ἐν λ. ἐπιμελέομαι.

ἐπιμελλῶ, ἐπείδω, Ἰδὼς γ' ἐχθρὸν παῖδ' ἐπιμέλειαν Διόσχ. Θίβ. 869.

ἐπιμελεῖσθαι, ἐπιμελεσθῆναι τὴν μελετῶμενον, «πραγεῖν», ὅταν κατ' ἀγορὰν, ὅταν ἐν ταῖς οἰκίαις γυναικαὶ, παιδάρια, πᾶς τις ἐφεξῆς τοιαῦτα ἐπιμελεῖσθαι· Ἀριστοτ. 1, 311.

ἐπιμελεῖσθαι, τὸ, τὸ ἐπαδόμενον, Σχολ. εἰς Θεόφρ. 1, 64.

ἐπιμελεῖσθαι, ἔστιν. ἀντὶ ἐπιμελεῖσθαι, οὐκ ἐκδομῇ. παθ. πρην. (μετὰ ἐνεργ. σημασ.). Ἰδὼς. Σπ. 3, 123· πρὸς. μελεῖσθαι.

ἐπιμελεῖσθαι, ἐπείδω, Ἰδὼς γ' ἐχθρὸν παῖδ' ἐπιμέλειαν Διόσχ. Θίβ. 869.

ἐπιμελεῖσθαι, ποιητ. ὁ πρην. μετὰ ἀγίας. ἐνεστ., ἐπείδω, ἐπὶ θυμῷ, ποθῶ (ἐνν. πορεύεσθαι), Σοφ. Φ. 514·—Ἰδὲ μελεῖσθαι.

ἐπιμελεῖσθαι, ὄν, ἄξιος μορφῆς, ἐπιμελεῖσθαι οὖν οἱ τὰς συντάξεις παρασκευάζοντες Ἀπολλών. Ἀλεξανδρ. ἐν Α. Β. 505, 16.

2) φέγων, μεμψόμενος, ψέκτης, Σχολ. εἰς Σοφ. Τρ. 446·—Ἐπίρρ. τινας, αἰσχροὺς καὶ ἐπιμελεῖσθαι ὕψος. εἰς τὴν Ἀλ. σκίου κατὰ Κτησ. λόγον περὶ τὸ τέλος.

ἐπιμελεῖσθαι, ἔς, ἐπιμελεῖσθαι, ἄξιος μορφῆς, οὐδ' αὐτὴ Λεύκοφρον ἀγασσάμενη ἐπιμελεῖσθαι Νικάνδρ. παρ' Ἀθην. 683C· οὐκ ἐπιμελεῖσθαι ὁδόν Ἀνθ. 11, 260.

ἐπιμελεῖσθαι, μέλλω, -φύομαι, Ἀπολ., ἐπιμελεῖσθαι μορφὴν εἰς τινα, ἔχω παρὰ πόνον κατὰ τινος, μετὰ δὲ προσ., ἢ τι κοσιγνήτοισι ἐπιμελεῖσθαι Ὀδ. 11, 97, πρὸς. Ἡρόδ. 4, 159, κτλ.·—μετὰ γέν. πραγμ., ἐπαιτιοῦμαι, παραπονέομαι, εἶμαι ὠργισμένος ἐπὶ τινι, εἰ τ' ἄρ' ὁ γ' εὐχολῆς ἐπιμελεῖσθαι εἰ θ' ἐκατόμηνος, αἰετὶς ἐν αὐτοῖς ἔνεκα εὐχῆς (τὴν τελοῦσθαι) ἡμῖν ἐπιμελεῖσθαι εἰς ἔνεκα θυοῖας (Θ. Γαζης), Πλ. Α. 65, πρὸς. Β. 225, καὶ ἔτι τὸ ῥῆμα μέμφομαι δ' ὡσαύτως, οὗτ' ἄρ' ὁ γ' εὐχολῆς ἐπιμελεῖσθαι οὐθ' ἐκατόμηνος, ἀλλ' ἔνεκα ἀρετῆς (μεμψεται), εἶναι ὠργισμένους. Δ. 94· ἀκολούθως, ἐπ. τινὲς τινος, ἐαυτῷ ἐπιμελεῖσθαι τῆς τέλεως, ἐμμελεῖσθαι ἐαυτὸν διὰ τὴν τέλην, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27, 2· σπανίως, ἐπ. τινὰ τινος, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ αἰτιοῦμαι, ὡς ἐπιμελεῖσθαι σε Σοφ. Τρ. 122·—μετ' αἰτ., μέμφομαι, φέγων, ὡς ἔστιν Κάλλ. εἰς Διόλ. 163, πρὸς. Ἀνθ. 11, 6, 83·—ἀπολ., ἔχω παρὰ πόνον, Ἀρτέμιδαρ, ἐγὼ τὰ αὐτὰ ποιήσω ὥστε σὲ καὶ τὸν παῖδά τὸν σὸν μηδὲν ἐπιμελεῖσθαι Ἡρόδ. 1, 116, κτλ.· ἐπιμ. ὅτι.. Ἰππ. 293, 44.

2) μετ' αἰτ. πραγμ., αἰτιῶμαι τινα ἐπὶ τινι, ὀργίζομαι κατ' αὐτοῦ διὰ τὴν, τὰ ἱεροῖς ἐπιμελεῖσθαι τῷ Κύριῳ Ἡρόδ. 1, 75, κτλ., πρὸς. 2, 161, 7, 169.

ἐπιμελεῖσθαι, εἰς, ἡ = ἐπιμελεῖσθαι, Διον. Ἀλ. 3, 11.

ἐπιμελῶναι, ὁρ. ἐπιμελῶναι—ἀναμένειν, περιμένειν, Ὀμ. καὶ Ἀετ. ἀπολ., εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπιμελῶναι ἐπιγόμενος περ' Ἀρης Πλ.

Τ. 142, Ὀδ. 1, 277· ἐπιμελῶναι ἐς αὐρίον Α. 351· ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπιμελῶναι, ἀρήτα τεύχεα δύνω, ἀλλ' ἄγε νῦν ἀναμένειν τίος οὐ ἐνδοῦ τὰ πολεμικὰ ἔπλα, Πλ. Ζ. 340· ἀπολ., ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπιμελῶναι ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν ὄφρα κεν κατ', Ὀδ. Δ. 587· ἐπιμ. ἴνα.., Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀθ. 160· οὕτως, ἐπιμ. ἐς τε.. ἔστιν. Ἀν. 5, 5, 2·—μετ' Ὀμ., ἐπιμ. ἐν τῇ πόλει Ἀνδοκ. 10, 26· ἐπὶ τῇ στρατιᾷ ἔστιν. Ἀν. 7, 2, 1.

3) ἀπολ., ἐπὶ πράγματι τινος, μένω ἐνθα ἐτέθη, καὶ τὸν πληθόν, εἰπου δεῖσι χρῆσθαι, ἀγγεῖων ἀπορίᾳ, ἐπὶ τοῦ νῦντος ἐφερον ἐγκυφότες τε, ὡς μάχιστον μέλλει ἐπιμελῶναι Θεοφ. 4, 4· ἐξακολουθῶν νὰ μένω, Πλάτ. Φαίδρ. 80C, ἔστιν. Κυν. 8, 4·—ἐξακολουθῶν τὴν θέσιν μου, ἐπὶ ἐπείδω, ὁ αὐτ. Κύρ. 1, 4, 8.

4) ἐξακολουθῶν ἐπιδικῶν ἢ ἀναζητῶν τι, εἰ οὖν βούλει, καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τῇ ζητήσει ἐπιμελῶμεν τε καὶ καρτερησόμεν Πλάτ. Λόγ. 194A· ἐπιμελῶναι ἐπὶ λόγῳ καὶ ἐρωτηματίᾳ αὐτ. ἐν Θεωρ. 179E· ἐπὶ τοῖς δοξαζομένοις δ' αὐτ. ἐν Πλάτ. 490A· ἐπὶ τοῦ κακούργηματος δημ. 727, 27· ἐπὶ τῆς πολιτοκλίας Πολύδ. 1, 77, 1·—ὡσαύτως μετὰ μετοχῶν, ἐπ. ἐπὶ τῶν ἱπποῶν ὁρῶς ἐστηκώς Πλάτ. Μέμνων 93D.

5) μένω πιστός, ἐμμένω, ὅπως ἐπέμενε ταῖς σπονδαῖς ἔστιν. Ἐλλ. 3, 4, 6, ἔθ. ἐπὶ ἀπορρήτῳ ἐνέμενε.

II. μετ' αἰτ. περιμένειν, ἀναμένειν, προσδοκῶν, λατ. ἐκμετῶναι, τινὰ βύρ. Ἰκέτ. 824, φων. 231, Πλάτ. Πολ. 361D (πρὸς. ἐπαναμένειν)—μετ' ἀπαρ., ἐπ. τὴν τελευτῶναι θανάτῳ. 3, 2, πρὸς. 26· μὴ ἐπιμελῶναι τοῦ μὲν δεῖσθαι στέμναι, νὰ μὴ περιμελῶς ὥστε νὰ.., Σοφ. Τρ. 1176·—Ἡρόδ. ἐπιμελῶναι, ἐπιμελεῖσθαι. ἔς, ἐπιμελεῖσθαι ἀριθμὸς οὕτω λίγην, ὥστε ὁ μέγιστος τοῦ ἐλαττοῦς ὑπερέχῃ μέρει τινὶ Ἡσύχ. ἴδε ἐπιμελῶναι.

ἐπιμελεῖσθαι, διανέμω, διακρίνω, τινὶ τι, τετρακισχίλιοι, ὅς τε ταῖς φράταις ἐπιμελῶσαν Διον. Ἀλ. 2, 50· τὰ ἐπιμελεῖσθαι, ἐπιμελεῖσθαι ἀντωνυμίας, ὅσον ἔσπερος, ἐκάτερος, ἐκάστω, Διον. Θραξ. 636, 13· περὶ γενικῆς διαιρέσεως, πᾶσα γενικὴ παντὸς διαιρέσεως ἐπιμελεῖσθαι συνίχετο τὸ ἄρρον (τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν.. οἱ δὲ..), Ἀπολλ. Δ. π. Συνε. 92, 21., 36, 10., 35, 24, 1.

3) μενημεῖσθαι κατ' ἐν ἑκάστῳ, Στράβων 587.

ἐπιμελεῖσθαι, ὁ, ἐπιμελῶναι, Ἡσύχ. κλ.—ἐπιμελεῖσθαι εἶναι ἀριθμῶν συλλαβῶν ἔχουσιν τὴν αὐτὴν προσφών, ἀλλὰ γαρμονίαν διὰ διαφόρων φωνηέντων, Boissacianae Προσφ. εἰς Ἡρόδ. IX.

2) ἐπιμελεῖσθαι Ὀμήρου, ἐκτελεῖσθαι Ὀμηρικῶν λήσεων, Ἡρακλειδῶν τι ἔργον, οὐ ἢ ἐπιμελῶναι Ἀρχὴν αὐτῶν τῶν Ὀμήρου ἐπιμελεῖσθαι κατ' ἀνάρθρωτον Ἀντίχ. Κραμῆρου τόμ. 1, σ. 1, πρὸς. μελεῖσθαι.

ἐπιμελεῖσθαι, ἡ, τὸ νὰ εἶναι τις ἐπιμελῶν, Ἰσχυρ. ἐν Νεκρ. 48.

ἐπιμελεῖσθαι, ὄν, μέσος, ἡμετέροισιν: ἀρετικῶς, ἐπὶ ἐπιμελῶν ἡλικίας, Κρατῖνος Α. Β. 108, 24· ἐν τῇ γράμ. ἐπιμελεῖσθαι ῥῆμα τὸ μέσος ἢ παθητικῶς σχηματιζόμενον καὶ μελέσθαι ἐνεργητικῶς, καὶ σημαίνειν εἰς ἐνέργειαν μόνον καὶ οὐχὶ πῶρος, εἰς πῶρος μόνον καὶ οὐχὶ ἐνέργειαν, ὅσον χρώματι, τακταίρομαι, δίδωμαι, ἡγετωμαί, ἐδύρομαι, κ.τ.τ., πρὸς. ἀποδοτικῶς II.

ἐπιμελεῖσθαι, ὄν, ὑπερπλήρης, δώσει πάντ' ἐπιμελεῖσθαι, ὑπερπλήρης, Κάλλ. εἰς Ἀθ. 134· σὺδ. πληθ. ὡς ἱππ. Φαρακρ. παρ' Ἡσύχ. (ἐν Ἀθ. 134)· ἐπιμελεῖσθαι πλουτῶν: οὐκ ὑπερβάλλοντες τῷ πλούτῳ, ἀντὶ τοῦ πᾶν πλουτῶναι φρον. ἐν Α. Β. 40, 4.

ἐπιμελεῖσθαι, μετῶν εἰς τινα, οὐκ ἐπιδοῦναι οὐδ' ἐπιμετρήσειν (ἐνθα φαίνεται διὰ καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ δανείζειν), ἡρώδης καὶ κατὰ χάριν παρέδωκε, οὐδ' ἐπιμετρήσειν μέρος τινὶ καὶ μελέσθαι (Τζέτζ.), ἀντὶ τοῦ οὐ χρήσιμα (Ἡρόδ. 1), οὐδ' ἐπ' αἰς ἐμμετρήσειν μετρήσειν. ὡς περὶ ἐπεμνηστικῶν δοκῶν ἐπὶ ἐπιμετρήσειν τοῦ ἐπιμελῶναι, κτλ. (Μοσχόπ.), Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 395·—Ἡσ., χωρὶς τοῦ ἀργυρίου καὶ τοῦ ἐπιμετροῦμένου οἴτου, ἐκτός τοῦ ἀργυρίου καὶ τοῦ ἐπὶ πλεονεξίας οἴτου, Ἡρόδ. 3, 91.

II. προσδοκῶν τι εἰς τι, δίδωμι πλησίον, ἐπ. ἐδοῦναι τοῖς νοῦταις Πλάτ. Λύσιπ. 4, πρὸς. Ἀλ. 42· ἐπιμετρήσειν ἄλλα τοιαῦτα [ἐπὶ], προσδοκῶν, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 5, 1· στρατηγίας χρόνον ἐπιμετρήσειν, ἐπιμετρήσειν, Πλάτ. Ἀγροκ. καὶ Ἡμ. 395, 3, κτλ., προσδοκῶν τι τὴν Πολύδ. 28, 15, 2, κτλ., μετὰ γέν. διαρετ., ἐπιμετρήσειν τῶν σκυμμάτων, προσδοκῶν καὶ ἄλλα σκυμματα, Λουκ. Πλάτ. ἢ Βύχ. 19· ἐπ. τινι, προσδοκῶν, αὐτῷ 18, πρὸς. Πολύδ. 3, 118, 6· ἀπολ., ἐξαγκλῶν, ὑπερβολικῶς παριστάτω, ὁ αὐτ. 5, 15, 8.

III. ἐπ. τὸν οὐρανόν, κατεμετρήναι, Λουκ. Ἰκαρῶν. 6.

IV. ἀμετῶν, ἀποτελεῖν προσθήκην, ἐπιμετρήναι λόγους Πλάτ. 15, 34, 1· καὶ οὕτως ἔστιν τὸ ἐπιμετρήναι, ὁ αὐτ. 12, 15, 2.

ἐπιμετρήναι, τὸ, καὶ τι προσδοκῶν ὥστε πληροῦσαι καὶ τὸ μέτρον, ὑπερβολῇ, προσθήκην, ἢ γὰρ καὶ τι δόξης, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἐθῆκας, διπλάσιον δ' ὠνησας· ἔχων δ' ἐπιμετρήναι ἀπὸ λήθους Θεόφρ. 12, 26· εἰ δ' καὶ τὸ ἐπιμετρήναι ποιεῖ, αὐτεῖται, γίνεται περισσώτερος, ἐπὶ αὐτοῦ, Θεοφρ. π. φων. Δι. 1, 13, 7, Πλάτ. 2, 303A, 306B· ἐν ἐπιμετρήναι, ἐπὶ πλεονεξίας, ὡς ἐπὶ μετῶν, Πολύδ. 1, 16, 11· ἐξ ἐπιμετρήναι Σπ. Τρ. 11, 17, κτλ.

ἐπιμετρήναι, τὸ, ἐπιμετρήναι, ἐπιμετρήναι, ἐπὶ πλεονεξίας, ὡς ἐπὶ μετῶν, Πολύδ. 1, 16, 11· ἐξ ἐπιμετρήναι Σπ. Τρ. 11, 17, κτλ.

ἐπιμετρήναι, τὸ, ἐπιμετρήναι, ἐπιμετρήναι, ἐπὶ πλεονεξίας, ὡς ἐπὶ μετῶν, Πολύδ. 1, 16, 11· ἐξ ἐπιμετρήναι Σπ. Τρ. 11, 17, κτλ.

ἐπιμετρήναι, τὸ, ἐπιμετρήναι, ἐπιμετρήναι, ἐπὶ πλεονεξίας, ὡς ἐπὶ μετῶν, Πολύδ. 1, 16, 11· ἐξ ἐπιμετρήναι Σπ. Τρ. 11, 17, κτλ.

ἐπιμετρήναι, τὸ, ἐπιμετρήναι, ἐπιμετρήναι, ἐπὶ πλεονεξίας, ὡς ἐπὶ μετῶν, Πολύδ. 1, 16, 11· ἐξ ἐπιμετρήναι Σπ. Τρ. 11, 17, κτλ.

ἐπιμετρήναι, τὸ, ἐπιμετρήναι, ἐπιμετρήναι, ἐπὶ πλεονεξίας, ὡς ἐπὶ μετῶν, Πολύδ. 1, 16, 11· ἐξ ἐπιμετρήναι Σπ. Τρ. 11, 17, κτλ.

αὐτὸ μάλιστα, κισσὴ παραπλήσια ἔχων φύλλα ὅσον ἢ ἡ ἰβ', οὗτε δὲ καρπὸν οὐτε ἀνθος φέρει· ῥίζαι δὲ λεπταί, μέλαιναί, βαρύνοντο, γευσάμενο μωραῖ· Διοσκ. 4. 19, κλ.

ἐπιμηδύομαι, Ἀποθ., μηχανῶμαι τε κατὰ τινος, δόλον δ' ἐπιμύθετο πατρὶ Ὀδ. Δ. 437, πρβλ. Κύνε, Σμ. 14. 479.

ἐπιμηθεύομαι, Ἀποθ., ἐπαρρέζομαι, σκέπτομαι περὶ τινος κατ' ὅπιν, ὅταν πλεον εἶναι πολὺ ἀργά, Βυστ. 64. 27· ὡσαύτως ἐπιμηθεύομαι, Κορινθ. σ. 18.

ἐπιμηθεύς, εὖως, ὁ, (μῆθος) ὁ κατόπιν σκεπτόμενος, ἀπρὸ βούλευτος, ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως, τοῦ προηγουμένου σκεπτομένου, Παρ. Ἐργ. κ. Ήμ. 85· ἐπιμηθεύς ἀμαρτίνοος Ἡσ. Θ. 511· ὁψίνος Πινδ. Π. 3. 35.—Τὰ χαρακτηριστικά τῶν δύο ἀδελφῶν εἰρόνται ἐν ποικίλαις παροιμίαις, τὸ μεταδουλεύεσθαι ἐπιμηθεύς ἔργον, οὐ Προμηθεύς Λουκ. Προμ. 7· ἐπιμηθεὶ οὐκ ἔστι τὸ μέλειν, ἀλλὰ τὸ μεταμέλειν Συνεσ., Κε Πλάτ. Πρωτ. 320D κέξ., πρβλ. πρόφασις II.

ἐπιμηθέης, εἰς, (μῆθος) ὁ μετὰ προνοίας καὶ σκέψεως γινόμενος, ὡς ἐπιμηθεὶς Θεοκρ. 25. 79· ἄλλοι δ' ὅμως διδόνουσιν ἄλλην σημασίαν εἰς τὴν ἑξῆς.

ἐπιμηθείας, ἀδός, θηλ. ἐπὶ θ. τοῦ ἀρσ. ἐπιμηθεύς, ἐδόθη ἄνθρωπον ἐπιμηθείας (γρ. ἐπιμηθείας) Συνεσ. Γυν. 3. 682.

ἐπιμηθεύς, ἐπίρρ., ὡς ὁ ἐπιμηθεύς, σφρονεῖν με καὶ ὑστέρῳ χρόνῳ ἐπιμηθεύς αἰσθασθαι Εὐστ. Πονημάτ. 270. 64.

ἐπιμηθέης, εἰς, ὡς καὶ νῦν, «μακρυνύς» Δημόκρ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Ν. 7. 117, Πλούτ. 2. 902D, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 10. 1· ὑπερβ. ἐπιμηθέατος Πρωτ. 8. 1· ἀνῶμαλ. ἐπιμηθέιστος Φύλων 1. 291.

ἐπιμηκύνω, μακρύνω, μακρύνω, Πανσ. 4. 10. 4, Φιλότηρ. 714.

ἐπιμηκύνω, Νύμφαι, αἱ, (μῆλα, τὰ πρόβατα) αἱ προστάτιδες τῶν προβάτων ἢ ποιμνίων, Valck. εἰς Θεοκρ. 1. 22, Ἀβγγ. 2. 27, Α. Β. 17. 7· ἐπιμηκύνω ἐν Πανσ. 8. 4, 2.—Πρβλ. Μηλίδες, Μηλιδάδες.

ἐπιμηκύνω, ὁ, ὁ φύλαξ ἢ προστάτης τῶν ποιμνίων, ἐπὶ τοῦ Ἀπολλωνίου, Μακρόβ. 1. 17· ἐπὶ τοῦ Ἑρμού, Πανσ. 9. 34, 3.

ἐπιμηκύνω, εἶδος, ἡ, (μῆλον) εἶδος μεσπλίου, «μεσπλίου δὲ καὶ ἑσπέρου εἶδος ἐν Ἰταλίᾳ γεννώμενον, ὃ ἐννοεῖ ἐπιμηκύνω καλοῦσιν», Διοσκ. 1. 170· εἶδος ἀπιδίου, ἐπιμηκύνω δὲ καλεῖται, φησὶ Πόμφιλος, τὸν ὀπίων τι γένος Ἀθῶν. 82D, Πλούτ.

ἐπιμηκύνω, ἔχω τὸ ἀξιωματικὸν ἢ ἐκτελῶ τὰ καθήκοντα τοῦ ἐπιμηκύνου, Σουλ. Ἐπιγρ. 2058B, 83, 2448 IV. 16. 36, κτλ. — ἐπιμηκύνω, ἡ, τὸ ἀξιωματικὸν τοῦ ἐπιμηκύνου, αὐτόθι 31· ἔκτακτος συνεδρία τῶν ἀμικυετόνων, Ἐπιγρ. Δελφ. BGM. 1896, 193 II., Π. 11, πρβλ. Bouquet ἐν BGM. 1896, 225.

ἐπιμηκύνω, οὐ, (μῆν) μηνιαῖος, ἐπιμηκύνω, αἱ, μηνιαῖα ἄρχοντες, οἱ οὐ πρῶτοντες ἐν Ἀθῆναις, Σουλ. Ἐπιγρ. 2448. II. 35, 3137. 30 (Προσθ.), 3041h. 5, πρβλ. Ἐρμάννου Πολ. Ἀρχ. 127, 54.

ἐπιμηκύνω, ἱερεῖς, ἱεροποιοί, οἱ τὰ ἐπιμηκύνια προσφέροντες, Πλούτ., Ἐπιγρ. Κῶ 30 b, 25 κέξ., ἐν τῇ ἐνικ., ἐπιγρ. παρὰ Πικκ. 138 § 11, 24.

ἐπιμηκύνω, ἡ, ἐπιμηκύνω, τὰ, 4) (ἔτυμ. ἱερά) μηνιαῖα προσφοραὶ ἢ θυαίαι, ὡς τὰ ἐμμηνα, Ἡρόδ. 8. 41, παρ' Ἀθην. 234E.—Καθ' Ἡσυχ.: «ἐκαλεῖτο δὲ καὶ θυαίαι τὰ ἐπιμηκύνια, ἢ κατὰ μῆνα τῇ νομηνίᾳ συντελουμένη», 2) ἐπιμηκύνω, ὡσαύτως, ὡς ἐκα μῆνα, Λατ. mensis, Πολύδ. 31. 20, 13, κτλ., Ἰουδ. 7. 120· ὡσαύτως, ὁ ἐπ. σίτος Πλούτ. Φλαμιν. 5· ὁ λόγος ὁ ἐπ., ὁ κατὰ μῆνα λογαριασμός, Σουλ. Ἐπιγρ. 3059. 19.

ἐπιμηκύνω, ἡ, μηνιαία περίοδος τῶν γυναικῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 1. 10. 7, 11 κ. ἀλλ., ὡσαύτως, ἐπιμηκύνω (ἔτυμ. σῆμα), τὸ, Διοσκ. 2. 97· ἢ ἐπιμηκύνω καθόρσις Ἀριστ. περὶ Αἰτ. Ὀφ. Πάθ. 1. 9.

ἐπιμηκύνω, εἶμαι ὀργισμένος ἐναντίον τινός, Πριάμῳ ἐπεμνήντε δὴρ Ἰλ. Ν. 460· τινὶ τι, πρὸς τινα ἐνεκά τινος, Ἀπ. Ἐμφ. 3. 55.

ἐπιμνηνύτης, οὐ, ὁ, = μνηνύτης, ὡς ἀναγινώσκειται νῦν ἐν Ἀρρ. Ἀν. 3. 26, 3.

ἐπιμνηνύω, σκέπτομαι, διανοοῦμαι πῶς νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ., ἐπιμνηνύωσα κοσιγνήτην ἀρέσασθαι Ἀπολλ. 1ῶδ. Γ. 688.

ἐπιμνηνύομαι, Ἀποθ., μηχανῶμαι, ἐπινοῶ σχέδια ἐναντίον τινός, λαμβάνω τὰς προφυλάξεις μου, Ἡρόδ. 1. 94, 6. 91· δεῖνόν τι Λουκ. Θεῶν Διάλ. 3. 1, πρβλ. Κύνε, Σμ. 14. 427.

ἐπιμνηνύω, προσέτι, ἀλλὰ ἀεὶ καινὰ ἐπιμν. Σεν. Κύρ. 8. 8, 18.

ἐπιμνηνύω, τὸ, μέσον πρὸς τι πράγμα, Ἰππόδαμ. παρὰ Σουβ. 240, 3.

ἐπιμνηνύω, ἡ, ἐπινοία, μηχανήμα, ἐξ ἐπιμνηνύσεως, ἐπιτηδές, τεχνητικόν, Χρύσιππος ἐν Σουβ. Ἐκλογ. 1. 378.

ἐπιμνηνύω, ῥῆμ. ἐπὶ θ. τοῦ ἐπιμνηνύομαι, δεῖ ἐπιμνηνύσθαι, Γαλῆν. τ. 14. σ. 160. 9.

ἐπιμνηνύω, οὐ, (μηχανή) πανούργως μηχανώμενος, κακῶν ἐπιμνηνύων ἔργων, μηχανώμενος κατὰ ἔργα, Ἡρόδ. 6. 19.

ἐπιμνηνύω, μείνω, Γ. Παχυμ. τ. Β'. σ. 54. 16, ἐκδ. Β. ἐπιμνηνύω [1], ἡ, ἀνάμνησις, ἐγκατάμνησις, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 124.

ἐπιμνηνύω καὶ -νύω μέλλ., -μέλλω. Προσθίω διὰ μέλλους, κὼδακι... ἐπέμνηεν ἡ φύσις ἡδονὴν τινὰ, προσέθηκε μίγμά τι (ἢ μέρος τι) ἡδονῆς, Πλάτ. Φαῖδρ. 240B· αἰτέω σε, ... Ζεὺ πάτερ,

ἀγαλαίαισιν δ' ἀστυνόμοις ἐπιμύθεσι λαόν, νὰ καταστήρῃς δὲ τὸν λαὸν οἰκείον εἰς τιμὰς κεραυνούμενας ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι, Πινδ. Ν. 9. 74· ἐμφύλιον αἷμα ἐπέμνηε θνητοῖς, ἐπηνεγκεν ἐμφύλιους φόνους μεταξύ αὐτῶν, 6 αὐτ. ἐν Π. 2. 59· ἐπ. τισὶ χεῖρας, μάχεσθαι αὐτοῖς, 6 αὐτ. ἐν Ν. 3. 107.

ἐπιμνηνύω, ἔρχομαι εἰς σχέσεις ἐμπορικὰς ἢ ἄλλας, συγκαίνω, οὐδ' ἐπιμνηνύντες ἀδελφῶς ἀλλήλοισι Θουκ. 1. 2· πρὸς τινὰς Σεν. Ἀν. 3. 5, 16· τισὶ Ἡλιόδ. 8. 13· χωρὶς ἐπ., ἔρχομαι πρὸς αὐτόν, 6 αὐτ. 5. 33.

ἐπιμνηνύω, οὐτω καὶ ἐν τῷ Παθ., ἐπιμνηνύομαι ἀλλήλοισι Σεν. Κύρ. 7. 4, 5· παρ' ἀλλήλοισι Θουκ. 2. 1· ἀπολ., 6 αὐτ. 1. 146· ὡσαύτως, ἐπ. τινὶ, συναντῶν, Πλούτ. Αἰμλ. 12· τοῖς πράξεισι 6 αὐτ. ἐν Φλαμιν. 2· — ἐπὶ σαρκενῇ μείεως, ἐπ. ἀνδρὶ Δρμ. 1370. 21, πρβλ. Λουκ. Ἐμπε. 22· — ποιητ. ὡσαύτως, ἐπιμνηνύομαι τόπῳ, συγκαίνειν εἰς τόπον τινά, Ρυλινκ. Ἐπιστ. Κρίτ. σ. 99· ἐπ. δεῦρο Φιλότηρ. 206· — Ὁ ὀρχαιότερος τύπος ἦτο ἐπιμνήτω, 6 ἴδε.

ἐπιμνηνύω, ῥῆματ. ἐπιθέτω τοῦ ἐπιμνηνύομαι, δεῖ ἐπιμνηνύειν, Θεοκρ. Νόνν. τ. 2. σ. 89.

ἐπιμνηνύω, οὐ, κοινὸς εἰς τινα, ἔστι τὰ χωρία ταῦτα Λουδοῖς καὶ Καρσὶν ἐπιμνηνύω Σερβίαν 647.

ἐπιμνηνύω, ἡ, ἀνὰ μνημόνους, ἀνὰ μνημόνους, ἡμῶν παρὰ Διὶ. Α. 9. 52, Νικ. Θερ. 528· φασήλοισι τριηρετικοῖς, ἐπιμνηνύοις ἐκ τε φορτίδων γεῶν καὶ μακρῶν Ἀπ. Ἐμφ. 5. 95· — ἐπὶ ἐπιμνηνύω Ζην. ἐν Συντάγματι Ἰερ. κατ. τ. 2, σ. 226.

ἐπιμνηνύομαι (καὶ -νύω), ἡ, ὡσαύτως ἐπιμνηνύομαι, -μνηνύομαι· μέλλ., -μνηνύομαι, σπανίως -μνηνύομαι (Ἡρόδ. 2. 3, Δημ. 429. 28)· — ἀνὰ ἐπιμνηνύομαι, ἀνὰ ἐπιμνηνύομαι (ἴδε κατωτ.)· πρὸς, ἐπιμνηνύομαι Παθ.

ἐπιμνηνύομαι, ἀνὰ μνημόνους, ἀνὰ μνημόνους, ἡμῶν παρὰ Διὶ. Α. 9. 52, Νικ. Θερ. 528· φασήλοισι τριηρετικοῖς, ἐπιμνηνύοις ἐκ τε φορτίδων γεῶν καὶ μακρῶν Ἀπ. Ἐμφ. 5. 95· — ἐπὶ ἐπιμνηνύω Ζην. ἐν Συντάγματι Ἰερ. κατ. τ. 2, σ. 226.

ἐπιμνηνύομαι, ἀνὰ μνημόνους, ἀνὰ μνημόνους, ἡμῶν παρὰ Διὶ. Α. 9. 52, Νικ. Θερ. 528· φασήλοισι τριηρετικοῖς, ἐπιμνηνύοις ἐκ τε φορτίδων γεῶν καὶ μακρῶν Ἀπ. Ἐμφ. 5. 95· — ἐπὶ ἐπιμνηνύω Ζην. ἐν Συντάγματι Ἰερ. κατ. τ. 2, σ. 226.

ἐπιμνηνύομαι, ἀνὰ μνημόνους, ἀνὰ μνημόνους, ἡμῶν παρὰ Διὶ. Α. 9. 52, Νικ. Θερ. 528· φασήλοισι τριηρετικοῖς, ἐπιμνηνύοις ἐκ τε φορτίδων γεῶν καὶ μακρῶν Ἀπ. Ἐμφ. 5. 95· — ἐπὶ ἐπιμνηνύω Ζην. ἐν Συντάγματι Ἰερ. κατ. τ. 2, σ. 226.

ἐπιμνηνύομαι, ἀνὰ μνημόνους, ἀνὰ μνημόνους, ἡμῶν παρὰ Διὶ. Α. 9. 52, Νικ. Θερ. 528· φασήλοισι τριηρετικοῖς, ἐπιμνηνύοις ἐκ τε φορτίδων γεῶν καὶ μακρῶν Ἀπ. Ἐμφ. 5. 95· — ἐπὶ ἐπιμνηνύω Ζην. ἐν Συντάγματι Ἰερ. κατ. τ. 2, σ. 226.

ἐπιμνηνύομαι, ἀνὰ μνημόνους, ἀνὰ μνημόνους, ἡμῶν παρὰ Διὶ. Α. 9. 52, Νικ. Θερ. 528· φασήλοισι τριηρετικοῖς, ἐπιμνηνύοις ἐκ τε φορτίδων γεῶν καὶ μακρῶν Ἀπ. Ἐμφ. 5. 95· — ἐπὶ ἐπιμνηνύω Ζην. ἐν Συντάγματι Ἰερ. κατ. τ. 2, σ. 226.

ἐπιμνηνύομαι, ἀνὰ μνημόνους, ἀνὰ μνημόνους, ἡμῶν παρὰ Διὶ. Α. 9. 52, Νικ. Θερ. 528· φασήλοισι τριηρετικοῖς, ἐπιμνηνύοις ἐκ τε φορτίδων γεῶν καὶ μακρῶν Ἀπ. Ἐμφ. 5. 95· — ἐπὶ ἐπιμνηνύω Ζην. ἐν Συντάγματι Ἰερ. κατ. τ. 2, σ. 226.

ἐπιμνηνύομαι, ἀνὰ μνημόνους, ἀνὰ μνημόνους, ἡμῶν παρὰ Διὶ. Α. 9. 52, Νικ. Θερ. 528· φασήλοισι τριηρετικοῖς, ἐπιμνηνύοις ἐκ τε φορτίδων γεῶν καὶ μακρῶν Ἀπ. Ἐμφ. 5. 95· — ἐπὶ ἐπιμνηνύω Ζην. ἐν Συντάγματι Ἰερ. κατ. τ. 2, σ. 226.

ἐπιμνηνύομαι, ἀνὰ μνημόνους, ἀνὰ μνημόνους, ἡμῶν παρὰ Διὶ. Α. 9. 52, Νικ. Θερ. 528· φασήλοισι τριηρετικοῖς, ἐπιμνηνύοις ἐκ τε φορτίδων γεῶν καὶ μακρῶν Ἀπ. Ἐμφ. 5. 95· — ἐπὶ ἐπιμνηνύω Ζην. ἐν Συντάγματι Ἰερ. κατ. τ. 2, σ. 226.

ἐπιμνηνύομαι, ἀνὰ μνημόνους, ἀνὰ μνημόνους, ἡμῶν παρὰ Διὶ. Α. 9. 52, Νικ. Θερ. 528· φασήλοισι τριηρετικοῖς, ἐπιμνηνύοις ἐκ τε φορτίδων γεῶν καὶ μακρῶν Ἀπ. Ἐμφ. 5. 95· — ἐπὶ ἐπιμνηνύω Ζην. ἐν Συντάγματι Ἰερ. κατ. τ. 2, σ. 226.

ἐπιμνηνύομαι, ἀνὰ μνημόνους, ἀνὰ μνημόνους, ἡμῶν παρὰ Διὶ. Α. 9. 52, Νικ. Θερ. 528· φασήλοισι τριηρετικοῖς, ἐπιμνηνύοις ἐκ τε φορτίδων γεῶν καὶ μακρῶν Ἀπ. Ἐμφ. 5. 95· — ἐπὶ ἐπιμνηνύω Ζην. ἐν Συντάγματι Ἰερ. κατ. τ. 2, σ. 226.

ἐπιμνηνύομαι, ἀνὰ μνημόνους, ἀνὰ μνημόνους, ἡμῶν παρὰ Διὶ. Α. 9. 52, Νικ. Θερ. 528· φασήλοισι τριηρετικοῖς, ἐπιμνηνύοις ἐκ τε φορτίδων γεῶν καὶ μακρῶν Ἀπ. Ἐμφ. 5. 95· — ἐπὶ ἐπιμνηνύω Ζην. ἐν Συντάγματι Ἰερ. κατ. τ. 2, σ. 226.

ἐπιμνηνύομαι, ἀνὰ μνημόνους, ἀνὰ μνημόνους, ἡμῶν παρὰ Διὶ. Α. 9. 52, Νικ. Θερ. 528· φασήλοισι τριηρετικοῖς, ἐπιμνηνύοις ἐκ τε φορτίδων γεῶν καὶ μακρῶν Ἀπ. Ἐμφ. 5. 95· — ἐπὶ ἐπιμνηνύω Ζην. ἐν Συντάγματι Ἰερ. κατ. τ. 2, σ. 226.

ἐπιμνηνύομαι, ἀνὰ μνημόνους, ἀνὰ μνημόνους, ἡμῶν παρὰ Διὶ. Α. 9. 52, Νικ. Θερ. 528· φασήλοισι τριηρετικοῖς, ἐπιμνηνύοις ἐκ τε φορτίδων γεῶν καὶ μακρῶν Ἀπ. Ἐμφ. 5. 95· — ἐπὶ ἐπιμνηνύω Ζην. ἐν Συντάγματι Ἰερ. κατ. τ. 2, σ. 226.

ἐπιμνηνύομαι, ἀνὰ μνημόνους, ἀνὰ μνημόνους, ἡμῶν παρὰ Διὶ. Α. 9. 52, Νικ. Θερ. 528· φασήλοισι τριηρετικοῖς, ἐπιμνηνύοις ἐκ τε φορτίδων γεῶν καὶ μακρῶν Ἀπ. Ἐμφ. 5. 95· — ἐπὶ ἐπιμνηνύω Ζην. ἐν Συντάγματι Ἰερ. κατ. τ. 2, σ. 226.

ἐπιμνηνύομαι, ἀνὰ μνημόνους, ἀνὰ μνημόνους, ἡμῶν παρὰ Διὶ. Α. 9. 52, Νικ. Θερ. 528· φασήλοισι τριηρετικοῖς, ἐπιμνηνύοις ἐκ τε φορτίδων γεῶν καὶ μακρῶν Ἀπ. Ἐμφ. 5. 95· — ἐπὶ ἐπιμνηνύω Ζην. ἐν Συντάγματι Ἰερ. κατ. τ. 2, σ. 226.

ἐπιμνηνύομαι, ἀνὰ μνημόνους, ἀνὰ μνημόνους, ἡμῶν παρὰ Διὶ. Α. 9. 52, Νικ. Θερ. 528· φασήλοισι τριηρετικοῖς, ἐπιμνηνύοις ἐκ τε φορτίδων γεῶν καὶ μακρῶν Ἀπ. Ἐμφ. 5. 95· — ἐπὶ ἐπιμνηνύω Ζην. ἐν Συντάγματι Ἰερ. κατ. τ. 2, σ. 226.

ἐπιμνηνύομαι, ἀνὰ μνημόνους, ἀνὰ μνημόνους, ἡμῶν παρὰ Διὶ. Α. 9. 52, Νικ. Θερ. 528· φασήλοισι τριηρετικοῖς, ἐπιμνηνύοις ἐκ τε φορτίδων γεῶν καὶ μακρῶν Ἀπ. Ἐμφ. 5. 95· — ἐπὶ ἐπιμνηνύω Ζην. ἐν Συντάγματι Ἰερ. κατ. τ. 2, σ. 226.

ἐπίμνησις, ἡ, μνεία, Ἀριστέας Ἰστ. 70, σ. 107. 12

ἐπιμνηστέον, ῥηματι. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ μνημονεύσῃ ἢ νὰ ἀναφίρῃ, Πλάτ. Τίμ. 90E.

ἐπιμνησάμενος, μαιράνω, ὡς λέγομεν νῦν, αἱ Μοῖραι κατέκλωσαν καὶ ἐπεμοίρασαν (κείμενον: ἐπεμοίρασαν) Σχόλ. Λυκούρ. γ. 144, ἐκδ. Kink.

ἐπιμνησάμενος, λαμβάνω τὸ ἀνῆκαν ἐμὰ μέρος, μετ' αἶτ., καὶ τοῦδε τοῦ θανόντος ὥρισε νόμιος τύμβους καλύπτειν κάπιμοιρᾶσαν κόνην Μοσχίων παρὰ Στωβ. 2. 244, 31, πρὸς. Ψευδο-Φωκυλ. 93:—μετὰ γεν., μετέχω τινός, μηδὲν μέρος ὑπολειπόμενοι τῶν σωμάτων ὅ τ' ἀφῆς ἐπιμνησθήσεται, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φιλωνος.

ἐπιμνηστικός, ον. (μοῖρα) εἰς τὴν μοῖραν ἀνήκων, μοιραῖος, νήματα Ἀνθ. II. 7, 504.

ἐπιμνηστικός, ον. μετέχων τινός, μετὰ γεν., εὐδοκίμοις ἐπιμνηστικός (βίος) Εὐρυπλάν. παρὰ Στωβ. 555. 42, Βακχυλ. I. 158, Πρὸς. 6. 26., 7. 25.

ἐπιμνηστικός, μοιχεύω τινα μετὰ τι, ἐξακολουθεῖν νὰ μοιχεύω, ὅς τὴν. Ὑρὸς πρὸς διέφθειρε καὶ ἐπὶ ἐπιμνηστέον Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 6.

ἐπιμνηστικός, ἀπαρ. ἀπαρ. τοῦ ἐπεδωσκω, ἐπέμολε πάθος, ἐπῆλθε, Σωφ. Τρ. 855.

ἐπιμνηστικός, ὁ, ὁ ἐπερχόμενος, ἐφορμῶν, εἰσβάλλων, γὰς Δίσχολ. Θέβ. 629.

ἐπιμνηστικός, ἡ, (μέμφομαι) ἐπιμεμῆς, παράνομον, Πινδ. Ο. 10 (11). 12.

ἐπιμνηστικός, ον. ὁ ἐπιμεμῆς, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐπιμεμῆται τινα, νὰ ψέγῃ, Εὐρ. Ρῖν. 327. II. ὡς τὸ ἐπιμεμῆς, ἐπιμεμῆς, ἐπὶ οἰωνῶν, Δίσχολ. Ἀγ. 553. ἐπιμνηστικός ἀταν ὁ αὐτ., ἐν Χο. 830.

ἐπιμνηστικός, ἡ, (ἐπιμνήσκω) τὸ μένειν ἐν τινὶ τόπῳ, χρονοτριβή, ἡ τε ἐν τῷ Ἰσθμῷ ἐπιμνήσκω γενομένη καὶ κατὰ τὴν ἄλλην πορείαν ἢ σχολαιότης Σουκ. 2. 18.

ἐπιμνηστικός, 3) ῥητορ., τὸ ἐμμένειν εἰς τι ζήτημα, τὸ πραγματεύεσθαι αὐτὸ φιλοπόνως, Λογγόν. 12. ἐπιμνήσκω δὲ ἐστίν, ἐπὶ πλείον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ νοήματος ἐπιμνήσκω μετὰ αὐξήσεως, ὡς Δημοκρίτης, Ὁδοῖται φίλον, εὐεργέτην, σωτήρα τὸν Φίλιππον ἔχοντο, καὶ. Ἀλεξ. π. Σχημάτ. Ρητ. (Walz) τ. 8, σ. 440, πρὸς. 501, 508, 560, 655, 675, 700, τ. 9, 114.

ἐπιμνηστικός, II. ἐν ἐπιμνήσκω τινος, ἐπὶ ὑπολοίπου ἢ περισσύνματι λογαριασμοῦ ἀφαιρῶντες εἰς χεῖρας τοῦ ταμίου, Σουλ. Ἐπιρ. 5640. ὁ κέ. πρὸς. ἀνδοκεῖται—ἔσως ἢ διαφορά μετὰ τοῦ ἐν ἀνδοκεῖται καὶ ἐν ἐπιμνήσκω εἶναι ὅτι τὸ μὲν δευτέρον ἀναφέρεται εἰς τὸν ἀπολυθῆντα τὸ δέξιμα ταμίαν, τὸ δὲ πρῶτον εἰς τὸν ἀναλαβένοντα αὐτὸ.

ἐπιμνηστικός, ον. = τῷ ἐπιμ., Ἰωαν. 2. 57.

ἐπιμνηστικός, ον. διαμένων εἰς τι ἐπὶ πολὺ, μόνιμος, Πολύδ. 6. 43, 2. ἐπιμνηστικός ποιεῖν τὸν στρατηγόν, μόνιμον ἐν τῇ οἰσίᾳ αὐτοῦ, αὐτὸς 15. 6. καὶ τοὺς ἐράνους ἐπιμνηστικούς ποιεῖν, ἐπιμνηστικός τὴν εἰσπραξίν αὐτῶν, δαῦτ. 38. 3, 10. ὁ ὧνος ἐπ. ἔστω Σουλ. Ἐπιρ. 2260. 17.—ἐπ. τινὶ ἢ ἐν τινὶ, ἐπιμνηστικός εἰς αὐτό, Πλούτ. Φλαμίν. 1.—Ἐπιρ. -νός, Πλάτ. Ἀδ. 372A.

ἐπιμνηστικός, ον. (μόριον) περιέχων τὸ βίον καὶ κλᾶσμα ἔχον ὡς ἀριθμητὴν τὴν μονάδα, $1 + \frac{1}{x}$: ἐπ. λόγος, ὁ λόγος καθ' ὃν ἀριθμὸς τις περιέχει ἕτερον καὶ κλᾶσμα τι αὐτοῦ, Ἀριστ. Προβλ. 19. 41. ὡσαύτως, ἐπιμνηστικός, τὸ, ὁ αὐτ. Μετὰ τὸ Φυσ. 4. 15, 3. πρὸς. ἐπιμνηστικός.—Ἐπιρ. -νός, Νικημ. Ἀριθμ. 2. 20.—περὶ ἰδιαιτέρων παραδειγμάτων ἴδε ἐπιμνηστικός. ἐπιμνηστικός.—Ἄν δὲ ὁ ἀριθμητὴς συμβῇ νὰ εἶναι μετὰ τῆς μονάδος, οἷον $1 + \frac{1}{x}$, $1 + \frac{2}{x}$, κλ. ὁ λόγος καλεῖται ἐπιμνηστικός λόγος, Νικημ., Ἰάμβλ., Ἰσοχ.

ἐπιμνηστικός, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ νὰ εἶναι τις ἐπιμνηστικός, Ἰάμβλ.

ἐπιμνηστικός [ὑ], μορμύρω, μορμυρίζω, καχλάζω, ἐπιμνηστικός τῶν πειρασμῶν τὸ κύμα Κωνστ. Μανασσ. Χρον. σ. 55C. καὶ ἐν τμήσει, τῇ δ' ἐπὶ Σαρδόνιος μορμύρεται ἐνδοθὶ πόντος Διον. Περ. 81.

ἐπιμνηστικός, σπέρμος γῆ. [ῆ] ἐπιμεριστή, λέγεται οὕτως καὶ ὁ ἐπὶ μέρει ἐργαζόμενος. μορτὴ γὰρ τὸ μέρος ἐκαλεῖτο καὶ ἐκτῆμοι οἱ τὸ ἔκτον τελούντες.—Κατὰ δὲ Πολύδ. (Ζ', 151), σπέρμος: δὲ γῆ παρὰ Σόλων ἢ ἐπὶ μέρει γεωργουμένη, καὶ μορτὴ τὸ μέρος τὸ ἀπὸ τῶν γεωργῶν. ἴδε ἐν λ. μορτῆ.

ἐπιμνηστικός, ὑποκρίνομαι, προσποιεῖμαι, Λατ. simulare, ἀλῆθειαν, εὐσεβείαν Φιλων 1. 340, 387, 698, Κλήμ. Ἀλ. 41.—Μέσ. -αζομαι καὶ -ίζομαι. Ἰσοχ. II. 781A, IV. 804B, κλ.—Καθ' Ἰσοχ.: ἐπιμνηστικός σχηματίζονται.

ἐπιμνηστικός, = τῷ προηγ., Ἰρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 827D, κλ.

ἐπιμνηστικός, μέλλ. -ώσω, δίδω μορφήν τοιαύτην ἢ τοιαύτην εἰς τι, σχηματίζω, Φιλων 2. 520. ἐν τῷ II. λαμβάνω τὴν μορφήν τινος, ἐπιμνηστικός ἐποψ Κλημέντις 5. 13.

ἐπιμνηστικός, ἐπιθέτω μετὰ, Πλάτ. παρ' Ὀρειβασ. 277 ἐκδ. Μαί.

ἐπιμνηστικός, = ἐπιμνηστικός, ἐπιμνηστικός: πὺν μὴθ' ἐπιμνηστικός. Ἰσοχ.

ἐπιμνηστικός, ον, ὁ οἰσποτὴ πλήρης μύθων, βίος Σουλ. Ἐπιρ. 3810.

ἐπιμνηστικός, ον, πλήρης μύθων, κυριαστικός, ὡς τὸ ἐπιμνηστικός, Μανθῶν 4. 248, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐπ. 334.—Ἐπιρ. -νός, μετὰ κόπου, Ἀπ. Καρχηδ. 72. οὕτως οὐδ., Ἐβδ. (Σωφ. Σουλ. II. 7).

ἐπιμνηστικός, κέμνω διὰ τῶν μυκτῆρων τὸν ἦχον μὲν μὲν, μνηστικός: εἰς τὸ πῶς ὁμιλίας τινός, ὡς Ἐφθ. αἱ δ' ἐπὶ μὲν Ἀθηναίη τε καὶ Ἡρή, «δυσσασχετεύσαι ἐπιμνηστικός» (Θ, Γαζης), Ἰλ. Δ. 20, Θ. 457.—Καθ' Ἰσοχ.: ἐπιμνηστικός ἐπιστανάζει, ἐπιγόνυται.—Μέσ. ἐπιμνηστικός. ἐπεστάναι, ἐπιγόνυται.—Ἰσοχ.

ἐπιμνηστικός, Ἀποθ., λέγω προσέτι, διότι γαρ. ἀντὶ ἀπομ., Ἰλ. 1. 109.

ἐπιμνηστικός, II. 109, τὰ ἐπιμνησθέντα, τὰ φευδῶς λεγόμενα περὶ τινος, τὰ δ' ἐπιμνησθέντα νὰ πέλονται μᾶλλον ὑπὸ γυναικῶν καὶ τῶν περὶ τὰς ἐπιμνησθέντων Ἀριστ. π. τὰ Ζ', I. 8. 24, 9.

ἐπιμνηστικός, ον, ὁ μετὰ τὸν μῦθον ἐπακολουθεῖν, τὸ ἐπιμνηστικός, τὸ ἦχον συμπίπτειν τοῦ μῦθου, Λουκ. Διονύσιος 8.

ἐπιμνηστικός, ἀνυψῶ τοὺς μυκτῆρας ἐναντίον τινός, ἢ ἐλάττω ἦχον τινα ἐκ τῶν μυκτῆρων πρὸς ἐμπαιγμὸν τινός, Μένανδρ. ἐν Ἀλφ., 37.—Καθ' Ἰσοχ.: ἐπιμνηστικός ἐπιμνηστικός,....

ἐπιμνηστικός, τὸ ἐπιμνηστικός, μεταγεν.

ἐπιμνηστικός, ον, (ἐπιμνήσκω) ὁ ἐπιμνηστικός, ὅτιον. 209 (διότι γαρ. ἐπιμνηστικός).

ἐπιμνηστικός, ον. = τῷ ἐπιμ., Ἰσοχ. ἐν λ. διαλαβῆς.

ἐπιμνηστικός [ὑ], ον, (μύθη) πλησίον ἢ ἐντὸς τοῦ μύθου, ἰδιώτης τῆς Ἀρτέμιδος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 185.

ἐπιμνηστικός, 4) τὸ ἐπιμνηστικός, ὁ ἀνω ἴθους τοῦ μύθου, ἢ ἐκπῶν μυθώδης, Ἐβδ. (δεντ. ΚΔ', 6).

ἐπιμνηστικός, 2) ἡ ἐπιμνηστικός (ἐκπ. φῶς), ὅσμο ἀδόμενον κατὰ τὸ ὅσμο παρὰ τὰς μυθώδης, ἢ ἐπιμνηστικός (φῶς) καλούμενη, ἢ παρὰ τοὺς ἀλέτους ἦσαν Ἰρμύων παρ' Ἀθην. 6181), πρὸς. Ἀλ. Ποικ. Ἰστ. 7. 4.

ἐπιμνηστικός, ἴδω, ἡ, (μύθη) ἢ ἐπιμνηστικός, Ἰππ. Μοχλ. 841, πρὸς. Greenhill. Θεόφρ. σ. 50. 11.

ἐπιμνηστικός, εὖ, ἢ, (ἐπιμνήσκω) τὸ ἐπιμνηστικός, σκεπτικὸς Ἰσοχ. πρὸς. μυθώδης.

ἐπιμνηστικός, ἐκαλεῖται, οὐδὲ καὶ οἱ μυροπῶλαι τοὺς ἐπιμνηστικούς καὶ μὴ ὠνομένους παρ' αὐτῶν ἐπιμνηστικούς αὐτῶν (τῷ ῥητὶ μύθῳ). Θεόφρ. π. Ὀσμ. 45.

ἐπιμνηστικός [ὑ], II. 109, ἐπιμνηστικός, καταβρίσκειν ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ὅσον τ' ἐπιμνηστικός Ἰσθμὸς Ἀπολλ. Ἰδδ. Δ. 938, ἔνθα ἴδε σχολιαστὴν ὅτις ἐρμηνεύει κατὰ τὸν τρόπον ὅπως διέφορον.

ἐπιμνηστικός, εὖ, ἢ, τὸ κλεισμον τῶν ὀφθαλμῶν, Κλήμ. Ἀλ. 218, R. M. 49D. 54, ἴδε σκαρδαμύσσω—τῶν χειλέων Ἰρηγ. Νύσσ. 1. 63E.

ἐπιμνηστικός, ἐπιμνηστικός ἐν Λουκ. Νεκρ. Δισλ. 6. 3, ὑπὸ Πηνελ. τοὺς δόδοντας ἐπιμνηστικούς ἀντὶ ἀπομνησθέντες, ἐνθα δ' Ὑρὸς. ἐρμηνεύει «καταγελασθέντες».—πρὸς ἀπομνηστικός ἐν ἐκδόσει Jacobitz ἀπομνησθέντες).

ἐπιμνηστικός, μέλλ. -ύσω [ὑ]:—κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, Διόδ. 1. 48. ὁρματ' ἐπιμνηστικός Ὀππ. Ἀλ. 2. 110. ἀπὸ, κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, ἀποδιδόναι, Κλήμ. Ἐπιμνηστικός. 41. ὁ ἀνοῖα μετὰ κακίας τὸ δοκεῖν, ἔάν τις αὐτὸς ἐπιμνηστικός, μὴδὲ τοὺς πέλαι δρᾶν Πολύδ. 4. 27, 7.

ἐπιμνηστικός, 2) συγκαλεῖν τοὺς ὀφθαλμούς εἰς ἕνδεον συναισθησίν, Ἀριστοφ. Σφ. 934. II. ἀμεταβ., τὰ βλεφαρὰ μόγις τοῖσι ὀφθαλμοῖσι ἐπιμνηστικός Ἀρετ. Ὀφ. Νύσσ. Θεραπευτ. 1. 6.—ἀπὸ, κλείω, ἐπὶ ὠκυπῶν, Ὀππ. Κ. 2. 200.

ἐπιμνηστικός, Ἀποθ., ἐμπαίζω, χλευάζω, μνημονεύεται ἐκ τῶν εἰς Ο. Τ. τοῦ Σοφοκλ. σχολ. — ἐπιμνηστικός, διότι γαρ. ἐν Λουκ. Διτ' Τραγ. 10.

ἐπιμνηστικός, ἡ, χλευασμός, Ἰωαν. Παχυρ. Ἀνδρ. Παλ. σ. 218C. ἐπιμνηστικός, νόμιμος ἀγωγὴν ἐναντίον τινός, ἐλάττω τινά, ἐπιμνηστικός (ΕΠΙΜΝΗΣΤΙΚΟΣ) ἰὼ πρὸ τῷ ἐνιαντῷ Νομῶ. Ἰδδ. Κρήτης IX. 11. ἴδε μυθώδης.

ἐπιμνηστικός, Ἀποθ., ὀνειδίζω, τινὶ Διον. II. 890.

ἐπιμνηστικός, ἡ, ὁν. ἀντιμνηστικός, ἔρις Ἰσοχ. Ἐργ. κ. Ἰρηγ. 13. ἔργον Θεόφρ. 26. 38.

ἐπιμνηστικός, ον, ἀντιμνηστικός, πὺν βίον Ἰλιδ. 7. 2, πρὸς. Ἀρετ. 5. 67.

ἐπιμνηστικός, Ἀποθ. ἀντὶ ἐπιμνηστικός II. 2, βίον 7. 2 (εἰ μὴ ἀναγνωστέον ἐπιμνηστικός, ὡς ἐν ἐκδόσει Διόνει).

ἐπιμνηστικός [ἐπιμνηστικός]:—ἐλκυστήρ Ἰσοχ.

ἐπιμνηστικός, νερώνομαι, τῶν ἐναντίον ἐπιμνησθέντων Μιγ. Ἀτταλ. σ. 106. 14, ἐκδ. Π.

ἐπιμνηστικός, μέλλ. -ξω, ἐπιμνηστικός, κατακτείνω, Ἰσοχ.

ἐπιμνηστικός, ον, (ναῖος), οἰκτικός, ἔλας, πυγάζω Ἰσοχ. 1. Ὁρηκίτης ἐπιμνηστικός ἡπείροιο Ἀπολλ. Ρδδ. 3. 705

ἐπιμνηστικός, ἡ, ἡ ἐπὶ ναυαγίᾳ μάχη, μάχη περὶ τὰς ναῦς, Ψευδ-Πλούτ. Ἰδδ. Ὀμ. 387.

ἐπιναυπηγέω, ἐποικισθῆναι ἐπὶ τοῦ πλοίου, «ἐάν δ' ἢ κατάφρακτον τὸ πλοῖον, ἐπιναυπηγούνται πυρρῶχοι, καὶ ἐπ' αὐτῶν πυρρία βύον» κτλ. Πολυδ. Α', 92.

ἐπιναύσιος, αν. (ναύσις) παθὼν ναυτίαν, ἀναγοῦσαν, προσποιηθεὶς ὡς ἐπινάσιος γεγονώς Πολυδ. 31. 22, 1.

ἐπινάχουμαι, δωρ. ἀντί ἐπινύχομαι, Θεόκρ. 23. 61.

ἐπινάω, ἴδε ἐπινέω (Α).

ἐπινεάξω, φέρωμαι ὡς νέος, ὡς ἔχων νεαρὰν ἡλικίαν, «ἀνδρεῖς-τέρρα κινήσει ἐπινεάζων» Πολυδ. Γ', 53.

ἐπινεάσινεομαι, Ἀποθ., φέρομαι ὡς νεανίας, δεκνύω νεανικὴν ζωηρότητα, Πολυδ. Γ', 121. ἐπινεανιεύμενός φησι, μὲ νεανικὴν τέλειον, Πλούτ. 2. 1079D.

ἐπινέειν, τὸ, (ναῦς, νεὺς) ὁ λιμὴν ἐνθα διαμένει τὸ ναυτικὸν χώρος τινός, ὁ ναύσταθμος, Ἡρόδ. 6. 116, Θουκ. 1. 30, 2. 84. ἐπινεία καὶ λιμένας Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 6, 5: — καθόλου, λιμὴν, ὅρος πρὸς ἑμπορίαν χρήσιμος, Διον. Ἀλ. 9. 56, κλ. — Κατὰ Σουῖδ. ἐπινέειν, .. πλῆγμα παραθαλάσσιον, ἐνθα τὰ νεώρια τῶν πόλεων εἰσιν, ὥσπερ Πειραιεύς τῶν Ἀθηναίων καὶ Νίσαις τῆς Μεγαρίδος. δύνασαι εἰ ἐπὶ παντός ἑμπορίου καὶ παραθαλάσσιον χρήσασθαι τῇ ἐξέτασι τούτου, ὃ νῦν οἱ πολλοὶ κατάβουλον καλεῖσιν, καὶ ἐπινέειν, παραθαλάσσιον χωρίον ἢ προσαρμιστήριον, ὃ λεγόμενος κατόδους. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπινέειν» προσαρμιστήριον, τόπος παραθαλάσσιος, καὶ ἐπινύχον (Ἡρόδ. ἐνθ' ἄνωγ.) μικρὸς λιμὴν καὶ αἱ περὶ αὐτὸν στραταί.

ἐπινεέσσομαι, ἴδε νέσσομαι.

ἐπινέμεταις, εὖς, ἢ, διακομή, Ἰππ. 27. 32, Κλήμ. Ἀλ. 552.

II. (ἐκ τοῦ Νέος) ἐπέκτασις, διάδοσις, πυρὸς Πλούτ. Λύσανδ. 12, Διογ. Α. 10. 93.

ἐπινεμετήειον, βήμ. ἐπὶ τοῦ ἐπινέμω, δεῖ ἐπινέμειν, Πλάτ. Νόμ. 737C.

ἐπινέμω (μέλλ. -νεμῶ καὶ -νεμήσω: ἀόρ. ἐπένεμαι. Ἰππ. μερῶν, διακομῶν, οἷον ἐλὼν ἐπένεμαι τραπέζῃ, νεπέμε-ρσεν, ἐπέθηκα» (Σχόλ.), Ἰλ. Γ. 216, Δ. 625. μετὰ δὲ τοῦ προσ., οἷον δέ σφ' ἐπένεμαι Ὀδ. Υ. 254. ἐφ' ἐκατέρω τὸ μέρος ἐπ. ἐκάτερον Πλάτ. Πολιτικ. 264D.

II. ἐπὶ βουσιμάτων, βίσκημι αὐτὰ ἐπὶ ἐρίων ἀγῶν, ἐάν τις βουσιμάτα ἐπινέμῃ ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 843D. καὶ Θεογένης ἐν Μεγάροις τῶν εὐπόρων τὰ κτήνη ἀποσφάσας λαδῶν παρὰ τὸν ποταμὸν ἐπινέμον-τας Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 5, 9, πρὸς Δημ. 1274. 27, καὶ ἴδε τὴν λέξιν ἐπινυμία.

III. ὡς τὸ deponere, ἐν δὲ τοῖς ἀγαθαῖς χώραις πρὸς τὸ μὴ φυλλομανεῖν ἐπινέμουσι καὶ ἐπιτελῶσι τὸν οἶτον, ἀφίνοσι τὰ βουσιμάτα ἐπ' αὐτὸν, Θεοφ. π. φυτ. Γ. 1, 8, 7, 4.

2) ἐν τῷ Μέσῳ, ἐπιβέσσομαι, βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἐπινεομένων, ὑπὸ τῶν ἐπιβουσιμαμένων προβάτων, περὶ τοῦ φυτοῦ φυτῆρος, ὅπου συνήθως κατατρίβεται ὑπὸ τῶν ἡλίμων, ἐπὶ τῶν προβάτων, πρὶν πυρὶ δῆν νὰ ἀναβράσῃ εἰς μέγεθος, Πλούτ. 2. 203A. οὕτως ἐπὶ τοῦ πυρός, πῦρ ἐπὶ τὸ ἄστυ, ἢ πυρκαϊὰ ἐκτείνεται, ἀπλώνει εἰς τὴν πόλιν, Ἡρόδ. 5. 101, πρὸς Πολυδ. 14, 5, 7. ταύτην μὲν οὖν τὴν γραφὴν ἐς ταῦτ' οἱ τοῖς ἀλλοῖς συνωστίζουσιν ἐν Ρώμῃ τὸ πῦρ ἐπενέμω, τὴν κατέκαυσε, περὶ τῆς περιφύρου εἰκόνας ἢ ἐξωγράφειν ὁ Κανίος Πρωτογένης, Πλούτ. Δημητρ. 22. ἀπολ., τὸ πῦρ ἐκώλυσε .. ἐπινεμῆθην οἱ Διόδ. 17. 20: — οὕτως ἐπὶ μεταφορικῇ νόσου, Ἰππ. Ἐπιθόμ. τὸ Γ', 1082. ἡ νόσος ἐπενεμῆτο τὰς Ἀθήνας Θουκ. 2. 54, πρὸς Πλούτ. 2. 776F. ἀπολ., Ἀρετ. π. Διτ. Ὀξ. Νουσ. 1. 6: — ἐπὶ πειρα-νικῆς συμφορᾶς, ἐπενεμῆτο τὴν θάλασσαν Πλούτ. Πομπ. 25. ἐπὶ στρατιάς, ἐπὶ τὴν Γαλατίαν ὁ αὐτ. ἐν Καίρ. 19: — ἐπὶ εἰρήνῃ ἢ συνήθειᾳ, διαδίδομαι, τινὰς ὁ αὐτ. ἐν Δημητρ. 18: — καθόλου, πλησιάζω, προσεγγίζω, Μουσῶν ἀπὸ τόξων Δία .. βέλεσι Πινδ. Ο. 9. 11.

3) ἔχω τι ὡς τροφήν, τρώγω, ὁ σάργος ἐπινέμεται τῇ τρίγλῃ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 2. 31. γ) τρώγων καταναλίσκω, κόμην ἐπενέματ' ἀλώπηξ, κατέστρεψεν αὐτὴν ἡ ἀλω-πικίσαις, Καλλ. εἰς Ἀρετ. 79. δαῖτα Νικ. Ἀλεξ. 510, πρὸς Πλούτ. 2. 980D.

δ) κατοικῶ, Λουκ. Διώνυσ. 6. 3) μεταφ. ἐν τῷ Παθ., καταλαμβάνομαι (ἀδίκως) ὡς ἐπὶ κτηνῶν ὑπερβαίνοντων τὰ ὅρια τῆς βουκῆς των, Θηλὺς ὅρος ἐπινέμεται Διογ. Ἀγ. 185. ἴδε Δυναλπίωνος Νέον Κρατύλον II. 3.

ἐπινέουσι, εὖς, ἢ, τὸ ἐπινεύειν, συγκατατίθεσθαι, τὰς συγ-καταθέσεις βεβαιοῦμεν τῇ ταύτης (τῆς κεφαλῆς) ἐπινέουσι Ἀθην. 66C. ἀπολ., συναίνεσις, καταστησάμενος τὴν ἀρχὴν ἐπινέουσι τῇ Καίσαρος Ἰωσήφ. Ἰανθ. Ἀρχ. 17. 9. 1.

II. κλίσις πρὸς τι σημαίνει, οὐκ εὐθείαν τὴν ἐπινέουσι, ἀλλὰ λο-ξὴν ἀτρέμα ἀπεργάζονται Γαλην. τ. 4. σ. 33. 15, καὶ 2. 161, 8.

ἐπινεύω: μέλλ. -νεύσω Λουκ. Κρόν. 1. 4. -νεύσομαι Ἀρι-σταλ. 2. 1. Νέω, κατανέω, κινῶ πρὸς τὰ κάτω τὴν κεφαλὴν πρὸς ἐπιβεβαίωσιν ὑποσχίσεως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀνανεύω, ὡς καὶ ὑπὸ κτηνῶν πρῶτον, ἐμφ' ὃ ἐπένευσεν ἀκέρητι Ἰλ. Ο. 75. ἢ, καὶ κτανέουσιν ἐπ' ὀφρύσι νεύουσιν Κρονίω Α. 628, κτλ. νέω ἐξ τῶν βελώνων ὡς σμῆτοι συγκατατίθεως, ὡς φάτο Κρονίῳ εἰς ἐννεοῖσα θεὰ τοὶ δ' ἐπὶ γλῆφάροις νεύσαν Πινδ. 1. 8 (7).

100. σὺ .. ἐπένευσας τάδε, ἐπεδοκίμασας, ἐπεκύρωσας τὰς πρά-ξεις ταύτας, Εὐρ. Ὀρ. 284, πρὸς Δημ. 332. 18. ἐπένευσεν ἀλγ-θέας εἶναι, ἐνευσεν εἰς σημεῖον ὅτι ἦτο ἀληθές, Διοχρ. 62. 11. σιγῇ δὲ τὰ ψευδῆ .. ἐπινέουσιν, δηλοῦσι δὲ τὰ ψευδῆ διὰ τῆς σιωπῆς (ὡς τὴ λατ. innumere), Δημ. 560. 6. ἀπολ., Ἀντιφῶν 117. 11, κτλ. Ἐλλήνων γ' ἐπένευσαν ἄνδρες οὐτοί, ἔκαμαν Ἑλληνί-κην νεύμα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 115: — μετ' οἷς, ὑπαικνύομαι, Πάριν, ὡς μ' ἐπένευσαν, Εὐρ. Ἑλ. 681. τι βέλχ. 1349. ἐπ. σιγῇ τι Δημ. 560. 7. ὑπὲρ τινος Πολυδ. 21. 3, 3. 2) κλίνω νεύμα πρὸς ἑτέρον διὰ τὴν πρῶτην, διατάττω τινὰ νὰ πράξῃ τι, μετ' ἄπαρ., ἐπ' ὀφρύσι νεύσε σιωπῇ .. στορέσαι λόγος Ἰλ. 1. 620 (616). ἀπολ., Ὀδ. 11. 164, πρὸς Γυν. Ὀρ. εἰς Δῆμ. 169. 166, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 37.

3) νεύω ἢ κλίνω πρὸς τὸ ἑμπρός, κέρουθι ἐπέν-νευσε φασιγῇ, «τῷ λαμπρῷ δὲ κράνι παρέκλυπτε» (Θ. Ἰαχρ.), Ἰλ. 5. 314. λέρων ἐπένευσεν ἐξίρειν Θεόκρ. 22. 186. πέτραι ἐπι-νευενουκίαι, ἐπικρεμάνεαι, Λουκ. Προμ. 1: — οὕτως ἐν τῷ Παθ., ἀντίθετον τῷ ἐξυπνιζέσθαι, Σέξτ. Ἑμπ. II. 1. 120. 4) κλίνω πρὸς .. ἐπένευσεν εἰς ἐκεῖνον ἢ βουλή πάλιν Ἀριστοφ. Ἰππ. 657.

ἐπινεφέλις, εὖς, ἢ, = νεφέλιον. μικρὸν νέφος, Ἀλέξ. Τραλλ. 2. σ. 49 = 150.

ἐπινέφελος, αν. (νεφέλη) κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφέλης. ἐπινεφής, οὗτ' ἐπινεφέλιον ἐόντων, μὴ ὅπως τοῦ καιροῦ νεφελώδους, Ἡρόδ. 7. 37 (ἀλλὰ δύο ἀντίγραφα ἔχουσι: καὶ νεφελῶν, καὶ ἄλλα τινὰ: ἐπὶ νεφέλῃ), Ἀριστ. Προβλ. 26. 18 καὶ 21 (πρὸς πλῶμας) ὅταν ἐπινεφέλιον ἢ, ἀντίθετον τῷ αἰθρίας οὐρας, ὁ αὐτ. ἐν Μι-τωρ. 2. 9, 11, πρὸς 26, 8, 3. ἔπ. οὐρον, ὁλόν, ἀεθλωμένον, Ἰππ. Ἀπολ. 1252. II. πέρων ἢ συνάγων ἔφη, οἱ βόρραιοι ἐπι-νέφελος Ἀριστ. Προβλ. 26. 62.

ἐπινεφέω, φέρω ἢ συνάγω νέφη εἰς τὸν οὐρανόν, κόμω συννε-φεῖν, ἐπινεφεοῦσι (οἱ νότιοι ἀνέμοι) Ἀριστ. Προβλ. 26. 38. ἐπι-νεφεῖ δὲ Ζεύς Ἀλέξ. ἐν Ἀποθ. 2. ἐπ. ἀνέμοις Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 4. ἢ ἀπὸ, ἐπινεφεῖ, εἶναι συννεφεῖν, ὁ αὐτ. π. φυτ. Διτ. 3. 24, 4.

ἐπινεφεῖς, εὖς, (νέφος) συννεφής, κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφῶν, σκο-τεῖνός, ἄφρ' Ἀριστ. Προβλ. 26. 8, 1, Θεοφ. π. φυτ. Διτ. 5. 12, 2. ἐπινεφῆ, συννεφεῖς, ἐπινεφῆ καὶ αἰθρίαὶ ὁ αὐτ. π. Ἀνέμ. 51.

II. πέρων νέφη, ἐπινεφής καὶ ὑέτιος (ἀνεμος) αὐτῶν 4. ἐπινεφερίδιος, αν. (νεφρός) ὁ ἐπὶ τῶν νεφρῶν, δημόν .. ἐπι-νεφερίδιον, «τὸ περὶ τοῦ νεφροῦ λίπος» (Σχόλ.), Ἰλ. 4. 204.

ἐπινεφίς, εὖς, ἢ, συννεφεῖς, Ἀριστ. Προβλ. 26. 38.

ἐπινέω (Α): μέλλ. -νήσω, ἐπινέω, ἐπιπλέω, ἴδωσι: ἐπὶ τῶν Μαίρων, ἄρα οἱ αἶσα γεινεμένω ἐπένεψε λίνω, ὥσπερ αὐτῇ ἡ Μοῖρα τικτομένη ἐπέκλυσε τὴν λίνω» (Θ. Ἰαχρ.), Ἰλ. γ. 128, 1. 210. — Παθ., ὁ ἐπινυσιεὶς οὐταῖς μόχθος Ἀλ. π. Ζ. 7. 1. ἐπι-νυσιεῖται, ἀντὶ τοῦ ἐπιπλοῦσθαι τὸν Σῶτα, ἐπινυσιεῖται ἐς ἀπαντας Ψευδο-Λουκ. Φυλόπατρ. 14. — Κατὰ Κρόν. (N. Loc. σ. 161) καὶ ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ Κρόνου τ. 1. 488) τὸ νέω ἐπὶ τῆς σημα-σίας τοῦ νέω παρὰ τοῖς Ἀετ. ἢν νάω, εἰς οὐ καὶ ἐπινάω καὶ οὐχὶ ἐπινέω. Ἰδε Ζηκίδου Λεξικ. Ἀετ. Πρῆταρον ἐν γ, νάω-ω (νήω) καὶ Veitch Greek Verbs ἐν λ. νέω (νήω).

ἐπινέω (Β), ἐπισπένω ἴδε ἐν λ. ἐπιννήω. II. ἐπισπ-νέω ἢ φορτώνω μέ τι, μετὰ γεν. πράγμ., ἀμείβεσθαι ἐπινέουσι φρυγάνων Ἡρόδ. 4. 62. μετοχ. παθ. πρkm. ἐπινυνέμενος, ὡς αἱ τράπεζαι γ' εἰοίην ἐπινυνεμέναι ἀγαθῶν ἀπάντων Ἀρι-στοφ. Ἰππ. 838.

ἐπινέω (Γ): μέλλ. -νεύσομαι, πλέω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐπι-πλέω, ἐπιπλέω, οὐκοῦν ἔκαστος ἐκλεχόμενος λαμβάνει τὸν ἐπινεουσῶν (ἀπλῶν) τὴν πεπαιτάτην αἰ, Ἀλέξ. ἐν Πρετ. 1. 5, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 37, 3, κτλ. ἐπὶ τινος Ἀθην. 667B. ἐπινεωτερίζω, = νεωτερίζω ἐπὶ, καινότερα καινότες ἐπινεω-τερίζοντες Εὐσ. Ἑκκλ. Ἰστ. 342C.

ἐπινύθω = ἐπιπλέω, διάφ. γρ. ἐν Σχολ. εἰς Λυκίω. 585, ἀντὶ κλώθω.

ἐπινύθος, αν. (ναῦς, νῆος) ὁ ἐπὶ τοῦ πλοίου Ἀνθ. II. 8, 82.

ἐπινύχνω, Ἰππ. ἀντὶ τοῦ ἐπινέω Β, μόνον ἐν τῷ παρτε,, ἐπισπένω, μετὰ γεν. τύπου, νεκρούς πυρκαϊγῆς ἐπινύχνω, ἐπισπένω ἐπὶ τῆς πυρᾶς, Ἰλ. II. 428, 431. πρὸς νύχτω.

ἐπινύσιδιος, α. αν, ἐπὶ τῆς νήσου, φρούριον ἐπινύσιδιον Γεωργ. Παχυρ. Μ. Παλ. σ. 283B.

ἐπινύσιος, παρακείμενος νήσω, Ἀνώνυμου Σταδισμ. Gaillii Geogr. Gr. τ. 2. σ. 470.

ἐπινύστεύω, νηστεύω μετὰ τινα, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7. σ. 472, 27.

ἐπινύτρου, τὸ, πῖθ. ἡλακότη, ἐφ' οὗ δὲ νύχουσιν .. ἐπινύτρον καλεῖται Πολυδ. Ζ', 32, Γ', 125, Ε. Μ. 362, 20. — Καθ' Ἡσύχ.

ἐπινύτρον: ἐφ' ὃ τὴν κρόκην τρέουσιν.

ἐπινύφωσι: εἰμαὶ νηράλιος πρὸς τι ἢ ἐν τινι, τῷ βίῳ Πλούτ. 2. 87E. τῇ πράξει Λουκ. Ἑρωτ. 45.

ἐπινύχομαι: μέλλ. -νύχομαι, Ἀποθ., νύχομαι, κολυμβῶ εἰς τὴν ἐπινύχουσαν, μέσθ' ὃ ἐπινύχεται πόντῳ Βε:ραχμ. 107. πλημυ-ρίζω, κατακλύζω, τοῖς πεδίοις Ἡερμαν. Β. 4. παιδὲς ὃ ἐπινύ-χεται φωνά, 8. ἐ. ἀνέρχοντο ἐκ τοῦ κάτω κόσμου, Θεόκρ. 23. 61.

ἀπλῶς, ἐπιπολάζω, ἐπιπλέω, Φιλων 1.14. 2) κολυμβῶ πρὸς ἡ εἰς, μετ' αὐτοῦ, Σαρδῶ θ' ἱμερόεσσα, καὶ ἦν ἐπενήξατο Κύπρις Καλλ. εἰς Δῆλ. 21.

ἐπινύχτος, ον. = νύχτος, ἄφθονος, δῶρα 'Ορφ. 'Αργ. 39. 310.

ἐπινύξω, ὑγραίνω τὴν ἐπιφάνειαν, ἐπιβρέχω, Θεοφρ. π. Φωτ. Αἰτ. 5. 9, 13, π. Φωτ. 'Ιστ. 3. 14, 0, ἐν τῷ παθ. ἀορ. ἐπενύφην. ἐπινύκω, νικῶ προσέτι, διὰ γρ. παρὰ τοῖς 'Εβρ. ('Εσθρ. Α. 1^η, 9).

ἐπινύκτιος, ον. = τῷ ἱερῷ, ἐκ διορθώσεως τοῦ Δινδ. ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1088, χάριν τοῦ μέτρου.

ἐπινύκτιος (τ), ον. (νίκη) ἀνίκων εἰς νίκην, περὶ νίκης, ἀειδὴ Πίνδ. Ν. 4. 127. ὕμνος Διδ. 5. 29. ἀγῶνες ἐπ., ἐπὶ νίκῃ, πρὸς πανηγυρισμὸν νίκης, Πολύβ. 30. 13, 1, πρὸλ. Σουλ. 'Επιγρ. 3503 οὕτως, ἐπινύκτιος ποιμπή, ἑορτή, πανηγυρὶς Διον. 'Αλ. 3. 41, Πλουτ. Ρωμ. 29. ἐπὶ τιμαῖ, αἱ θριαμβευτικαὶ τιμαί, ἡ αὐτ. ἐν Αἰμιλ. 31. ἡμέρα ἡ αὐτ. ἐν Κοριολ. 3.

ἐπινύκτιος (ἐξυπ. ἄσμα. μέλος), τῇ, ἄσμα ἐπὶ νίκῃ, ψῆθ θριαμβική, ἢ τὰ ἐπινύκτια τοῦ Πινδάρου, πρὸλ. 'Αθῆν. 39. Ζήνων. ἐπινύκτια κλάζων (πρὸλ. ἐπενύφημα) Δισχύλ. 'Αγ. 174.

ἐπινύκτιος (ἐξυπ. ἱερὰ), τὰ, ὅσα ἐπὶ νίκῃ ἢ ἑορτῇ πρὸς πανηγυρισμὸν αὐτῆς, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 379, 'Ανδοκ. 33. 1, Πλάτ. Συμπ. 17Α, Δημ. 532. 12. τὰ ἐπ. ὅθεν Πλάτ. Συμπ. 173Α, κτλ. ἑστῖαν Δημ. 1356. 8.

6) (ἐξυπ. ἄδολα), τούτων ἐνεγκῶν πάντα τόπιμικτα Σοφ. 'Πλ. 692, Διον. 'Αλ. 3. 27, Σουλ. 'Επιγρ. 1583 κ. ἄλλ.

ἐπινύκτος, ον. = τῷ προηγ., Πινδ. Ο. 8, 99, Στράτιος ἐν Πυλίων 1. ἐπινύκτος (ἐξυπ. ὕμνος), ἡ, 'Αριστοφ. 2. σ. 373, πρὸλ. Ρόδκι Σχολ. εἰς Πίνδ. σ. 460.

ἐπινεπτρὴ κύλιξ, ἡ εἰς τὴν τέλιν τοῦ γεύματος μετὰ τὸ νύμφιον προσφερομένη κύλιξ οἶνου, καθότι οἱ ὄρχαι οὐκ ἐνέπουν τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ μετὰ τὸ γεῦμα, ὡς πράττεισαν καὶ νῦν ἐν τισιν ἐπαρχίαις, ὡς π. γ. ἐν Θράκῃ καὶ ἄλλ., καὶ πότος μεταδόρπιος καὶ κύλιξ μετανιπτρὶς ἢ ἐπὶ πᾶσιν εἰποῖς δ' ἂν τὴν αὐτὴν καὶ ἐπινιπτρὶδα Πολύβ. 5, 31.

ἐπινεπσομαι, 'Απολ. ἐπέρχομαι, μετὰ γεν., πεδίον Σοφ. Ο. Κ. 689. 2) μετ' αὐτοῦ, ἐπέρχομαι, ἐπισκέπτομαι, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 817, Νικ. Θ. 470. ἀπολ., Θεόφρ. 8. 43, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 281.

ἐπινεφῶ (τ), νύμφω, γυνίξω ἐπὶ, οἷα δ' ὁ θεὸς ἐπινίφει καὶ ἐπομβρεῖ Φιλων 1. 206. 2) ἄρσος, ἐπινίφει, ἐκ νόου γυνίξω, ἐξακολουθεῖ νὰ πίνῃ χῶιν, Σεν. Κον. 8. 1.

II, μεταβ., καλύπτω διὰ χιτῶνος, ἐν τῷ Πλάτ., ὅταν ἐπινιφθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν Θεοφρ. 'Ιστ. Φωτ. 4. 14, 6, Φιλων 1. 441.

ἐπινούω, σκέπτομαι περὶ τινος, σφίζομαι, μηχανῶμαι τι, ἐπινούω, εὐρίσκω τρόπον καὶ κατορθῶν τι, Λατ. excogito, τι 'Ηρόδ. 1. 48, 'Ιππ. π. 'Αρρ. 808, 837, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 884, Πλάτ. κλ.:— μετ' ἄπαρ, εἴπῃ, ἀντιβόλῃ, πῶς ἐπενόησας ἀρπάσαι; 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1202, πρὸλ. Νερ. 1039:— ἀπολ., κάμνω ἐπινούω, σχεδία, σχεδιάζω τι, ἐπινούω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ δρᾶν, 'Αντιφῶν 121. 44. πρὸς τὸ ἐπιτελεῖν, Θουκ. 1. 70. 2) ἔχω κατὰ νόον, ἔχω σκοπὸν, διανοοῦμαι, προτείνω, τι Θουκ. 2. 8, Σεν. 'Αγ. 2. 5, 4, κτλ., μετ' ἄπαρ, ἐνέστε, 'Ηρόδ. 1. 27, 'Αριστοφ. Θεομ. 338, Σεν. κλ.: μέλλ., 'Ηρόδ. 3. 134: ὅρ., ἡ αὐτ. 2. 152, 5. 24, 65, 'Εὐρ. Ρῆσ. 195 (οὐδαμῶς ἀλλὰ καὶ παρὰ 'Τραγ.) κτλ.

3) κατανοῶ, αἰσθάνομαι, μετὰ μετοχ., οὐκ ἐπινουοῖσιν ἅμα τοῖς θεοῖς καὶ τὰ τεχνητὰ τῶν συμβόλων ἀθετοῦντες Πλουτ. Περικλ. 6.

II, ἐπινούω, ὡς νῦν, Κλήμ. 'Αλ. 365 κ. ἄλλ.— Πλάτ., ὀνόματα ὑπὸ τῶν φιλοσόφων ἐπινουθῆντα Λουκ. Θεῶν 'Εκκλησι. 13, πρὸλ. Σίετ. 'Εμπ. π. Μ. 8, 381, κτλ.:— ἄλλ. ὁ παθ. ἀορ. ἐπινουθῆναι κεῖται ἀκριβῶς ὡς ὁ ἐνεργ. ἐν 'Μοδ. 3. 122, Ο. 115, Λουκ. 'Ερωτ. 31.

ἐπινύμια, τὸ, σκέψις, ἐπινύμια, ἐπινύμια, 'Αρχιλ. 52, 'Ιππ. π. 'Αρρ. 808, 'Αντιφῶν παρὰ Πολύβ. Β'. 298.

ἐπινουματικός, ἡ, ὄν, ἐκινῶς εἰς τὸ ἐπινουῖν, ἐκ τοῦ ἱερ. Στερ. ἄνευ μαρτυρίας.— 'Επιφρ. ἐπινουματικῶς Φωτ. λόγ. π. σώμ. χειρόγρ. μονῆς 'Ιδίων ἐξ ἀντιγράφου Π. Ν. Ρόσκου.

ἐπινουήμων, ὁ, ἡ, ὁ ἐπινούω, ἐφευρετικός, Ψωναρ. σ. 463.

ἐπινούσις, εὐας, ἡ, (ἐπινούω) τὸ ἐπινουῖν, ἐπινούημα, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 334C.

ἐπινουήτων, ἔρημ. ἐπὶ τοῦ ἐπινούω, εἰς ἐπινουῖν, Νικομ. 'Αρμ. σ. 9.

ἐπινουήτης, οὗ, ὁ, ὁ ἐπινούω, εἰδὼν προσοχὴν εἰς τι, οὐ περὶ τὰς ἐδωδὰς ἐπινουήτης Μ. 'Αντών. 1. 16.

ἐπινουήτης, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν ἐκινουήτητα νὰ ἐπινουῇ, ἐπὶ ῥήτορος, Λογγίν. 4. ἐπὶ ἰχθύων, λέγεται δὲ ὅτι καὶ συνέσει τῶν ἄλλων ἰχθύων διαφέρει (ὁ δὲ λαβρεῖ) ἐπινουήτης ὢν τοῦ διασφίζειν ἐαυτὸν 'Αθῆν. 310F.— 'Επιφρ. ἐπινουητικῶς, 'Ωργίν. II. 100D.

ἐπινουήτης, ἡ, ὄν, ὑπάρχων ἐν τῷ νῷ, Σίετ. 'Εμπ. π. Μ. 8. 38.

ἐπινουήτρια, ἡ, ἐφευρετική, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7. σ. 440.

ἐπινουέω, νοθεύω ἐπὶ πλέον, Φωτ. III. 1108C.

ἐπινούω, ἡ, (νύξ) τὸ σκέπτεσθαι περὶ τινος, σκέψις, διάνοια, [εἰς, οὐδ'] ἐς ἐπινούω ἐλθεῖν τινος Θουκ. 3. 46. ὡς .. 4. 92. οὐδ' ἐπινούω οὐδέποτε ποιησάμενοι τῆς θαλάσσης. οὐδὲ διανοηθέντες ποτὲ περὶ αὐτῆς. Πολύβ. 1. 20. 12. τὰς ἐπ. εἰς τι φέρειν Διον. 'Αλ. πρὸς Γ'ν. Παμπ. 'Επιστ. 1. 2. πάσις τοῖς ἐπ. γίγνεσθαι περὶ τι Πολύβ. 5. 110. 10. κατ' ἐπινούω Σίετ. 'Εμπ. π. Μ. 10. 348. πᾶσαν ἐπ. ἀτοπίας ὑπερέβαλλεν Πλουτ. 2. 1065D.

2) ζήτησις τοῦ ἐπινουῖν τι, ἐφευρετικὸς, οἶνον οὐ τολμᾷ εἰς ἐπ. λαϊδορεῖν; 'Αριστοφ. 'Ιππ. 90, πρὸλ. Θεοφρ. π. 'Οσμ. 7:— ὡσαύτως, ἐφευρεσις, ἐπινύμια, ἐπ. ἀστυοτάτης 'Αριστοφ. 'Ιππ. 539. καινήν ἐπ. ζητεῖν ὁ αὐτ. Σφ. 346, πρὸλ. Σεν. Κύρ. 2. 3, 19. θαυμαστάς ἐφευρεσίων ἐπ. 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1322, κτλ.

3) σκαπὸς, σκέψις, τιν' ἐπ. ἐσχεθεος; Εὐρ. Φοί. 108, πρὸλ. Μῆδ. 760. τίς ἐπ.; 'Αριστοφ. Θεομ. 766, πρὸλ. 'Ορν. 405. τίς .. ἡ 'πινόια τῆς ἐγκεντρύδος; ὁ αὐτ. 1073, πρὸλ. Πλ. 45.

II, ἡ μετὰ ταῦτα σκέψις, δεύτερα σκέψις, ψεύδει γὰρ ἡ 'πινόια τὴν γνῶμην Σοφ. 'Αντ. 389, πρὸλ. 'Επιμνησέως:— καθόλου, καταλήψις, κατανόησις, τὴν κοινήν ἐπινόω Πλούτ. Θ. 5. 2, πρὸλ. Λογγίνου 'Αποσπ. 7. 3.

ἐπινουή, ἡ, (ἐπινύμια) ἐπὶ τοῦ πυρός, διὰ δόσεις, ἐξάπλωσις αὐτοῦ, Πλουτ. 'Αλ. 35. ἐπὶ θλήτηρην, τὴν τοῦ ἰοῦ κατὰ τοῦ σώματος ἐπινουήν 'Αλ. π. 2. 17. 32.

II, ἐπίθεσις ἐπιδήμου, 'Αλγ. τ. 18, μέρος 1, σ. 791, 11, 792. 1, κτλ.

2) διαταγή, παραγγιλία, ἐπινουήν ἐδωκασιν ὅπως, ἔαν κοιμηθῶσιν, διαδελῶνται ἕτεροι ὁδοκίμαστοι ἄνδρες τὴν λειτούργειαν Κλήμ. Ρώμ. 1. 44.

ἐπινουή, ἡ, (ἐπινύμια) δικαίωμα διὰ συμβάσεως δύο ὁμόρων ἐπικρατεῖν νὰ βόσκωνται τὰ κτήνη αὐτῶν εἰς τὰς χώρας ἐκείνων, ἐπινουή, ὁ δ' εἶναι καὶ ἐπεργασίας καὶ ἐπινουή Σεν. Κύρ. 3. 2, 23, πρὸλ. Πολύβ. Ζ'. 184, Σουλ. 'Επιγρ. 1335. 13, 1569. 37., 17241, κ. ἄλλ. ὅτε τὰς λίβας ἐπεργασία, ἐπεργασία— οὕτως, ἐπινουή, τὸ, τὸ διὰ βοσκὴν καταβαλλόμενον ὄργιον, αὐτέθι 1537. πρὸλ. ἐννόμιον.

ἐπινουή, ἡ, (νόμος) προσθήκη εἰς τὸν νόμον, παράρτημα, ὄνομα πραγματείας ἀποδομένης εἰς τὸν Πλάτωνα ὁ Φίλων (1. 495) ἔχει τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ δευτερονομίου.

II, ὁμῶν τοῦ νόμου ἐπινουή, Λατ. sigena, 'Αθῆν. 97D.

ἐπινουοθεῖω, εἰσάγω προσθέτους νόμους, Πλάτ. Νόμοι 779D.

ἐπινουός, ον, ὁ ἐν τῇ χώρῃ οἰκῶν, ὡς τὸ ἐπεχῶριος, Πινδ. II. 11. 13, ἐνθα ἴδε Δισκ. (7).

II, ἐπινουός, ἐπινουός, ἡ, ὡς τὸ ἐπινουός, Σουλ. 'Επιγρ. 1845. 111.

III, νόμιμος, κανονικός, ὡς τὸ ἐννομός, 'Αππ. 'Ερωτ. 3. 94.

ἐπινουός, μετὰ νόμον τινὰ νομῶ πάλιν, 'Ιππ. 'Επιφρ. τὸ Δ', 953, πρὸλ. Α. Β. 69. 20.

ἐπινουός, ον, ὑποκείμενος εἰς νόμον, οὐχὶ ὑγιᾶς, φιλόσοφος, Σωμ. 'Αριστ. 'Πρ. Ν. 3. 4, 4, Θεοφρ. π. Χρυσ. 48, διδ. 2. 48.

— 'Επιφρ. — ὡς ἀσθενῆς, διαφέρει ἐπ. 'Ιππ. 'Επιφρ. τὸ Δ', 942.

ἐπινουοποιέω, ἡ, ἐπὶ γυνῶν, κατασκευάζω τὴν φιλοκίαν μου ἐπὶ αὐτῇ, γυνεὲς ὅρεσιν οὐκ ἐπινουοποιήσονται Δημόκρ. ἐν τῇ 'Επιφρ. Βιβλ. τ. 4, σ. 338.

ἐπινουός, ὁ ἐπὶ νόμῳ, ὡδὴ 'Πλούτ. ἐν λ. ἱματός.

ἐπινουή, βρέχω τὴν ἐπιφάνειαν, συνεχῶς ἐπινουήζων αὐτὰ Διοσκ. 2. 105.

ἐπινουητεύω, διέρχομαι τὴν νύκτα ἐν τινι, ταῖς ναυσὶ Πλούτ. 2. 690C, 'Πρακτ. 13. 'Αλλήγ. 'Ορ. 9.

ἐπινουήτης, ον, νυκτερινός, Τζέτζ. Μεδ' 'Ορ. 135.

ἐπινουητικός, ον, = τῷ ἱερῷ, Περικλ. ὅτε Δοβ. Φρόν. 566.

ἐπινουήτης, ον, (νύξ) διὰ νυκτός, ἐπινουήτια μῆλα νομεύων 'Ανθ. II. 6. 262.

ἐπινουήτης, ἡ, ὁ φλύκταιν ὑποπλίνδρος ὕμνος ἐκινῶς, περὶ τὰς κνήμας καὶ πόδας ἐν νυκτὶ γινόμενῃ [Πολύβ. Δ'. 197], 'Ιππ. π. 'Αἰρ. 281, πρὸλ. Κέλσ. 5. 8, 2.

2) βελόν ἐν φ' ῥάφοντα τὰ κατὰ τὴν νύκτα συμβαλόντα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἡμέραν (βελόν τῆς ἡμέρας, ἡμερολόγιον), Συναπ. 133Α, C.

ἐπινουήτης, ον, = ἐπινουήτης, ἐν διορθώσεως τοῦ Δινδ. ἐν Σοφ. 'Αντ. 814.

ἐπινουήτης, νυμφεύω μετὰ τινι, 'Απόλλων .. 'Γομινίαν ἐπινουήτης σοι Εὐμάθ. 11. σ. 426.

ἐπινουήτης, ον, ἀνίκων ἢ κατέλληλος διὰ νόμην, νυμφικός, 'Ανθ. II. 7. 182.

ἐπινουήτης, μέλλ. — ἔω, κεντὸ ἐπὶ τῇ ἐπεραντίᾳ, Λουκ. Αἰετ. 11.

ἐπινουήτης, μέλλ. — ὡς καὶ — ἔω, νυστεύω ἐπὶ ἀποκαμῶμαι ἰπῶν εἰς τι, τινὶ Πλουτ. Βροῦτ. 36. ὁπαλ., Λουκ. Αἰετ. 2.

ἐπινουήτης, μέλλ. — ἔω, κατενύκω τὰ βήματα μου πρὸς τινα, πλησιάζω πρὸς αὐτὸν, οὐδὲ τιν' αὐτῷ παιδῶνα κακῶν ἐπινουήτων Σοφ. Φ. 168. παρατηρῶ, προσέβλεπον τι, σώματα .. ὁμιλῶντων οὐ γὰρ ἐπινουήτης Εὐρ. Φοίν. 1561.

II, ἐπινουήτης, διακρινόμενος, λάχῃ τὰ κατ' ἀνθρώπους Αἰσχ. Εὐμ. 311. κλήρου ὁ αὐτ. Θῆβ. 729, πρὸλ. 'Αγ. 781, Σοφ. 'Αντ. 139.

ἐπινουήτης, = ἔλεον, Σουῖδ., ἀναγινωσκόμενον ὑπὸ τοῦ Σχολιαστοῦ ἀντὶ ἐπινουήτης, ἐν Λουκ. π. 'Ανθ. 'Ιστ. 2. 25. ὁ δὲ γράφει ἐπινουήτης.

νῆος, ἀλλ' οὐκ ἐπιμανῆς. Σημειοῦ δὲ τὸ ἐπινῶς ἀντὶ τοῦ ἐφελευστικῆς, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπινάξει τὸ ἐφέλκεται σημαίνει.

ἐπινωτιδεύς, ἑως, ὁ, εἶδος γαλεοῦ, 'Επινετος παρ' Ἀθην. 2941). τοῦτον ὁ Ἀριστ. καλεῖ νωτιδανόν, αὐτόθι. ἴδε σημ. Κοραῖ ἐν Σενονκ. π. Ἐνυδρ. Τροφ. σ. 70.

ἐπινωτιδεύς, ὄν. (νῶτος) ὁ ἐπὶ τῶν νῶτων, Ἀνθ. II. 6. 21.

ἐπινωτιζῶ, ῥίπτω ἐπάνω εἰς τὰ νῶτα, πυροῦ δ' ἀμφοκαλύφθη ἐκινῶν κρᾶτ' ἐπινωτίσας δεινῷ χάσματι θηρός, ἀκαλύφθη κρᾶτ' πυροῦ καὶ δεινῷ χάσματι θηρός ἐπινωτίσας αὐτό, Εὐρ. Ἱπρ. Μαιν. 362. ἐρρομῷ κατὰ τινος ὀπίσθεν. ἐπινωτίσεν· ἐρώμηνεν. [Ἀρχιππος:] Ἀμριτρίωνι δευτέρῳ· Ἰούχ. — Μέσ., λαμβάνω τινὰ ἐπὶ τῶν νῶτων μου, ἐπινωτίζετο τὸν ἀναιρούμενον Πανσ. παρ' Εὐστ. 1282. 55.

ἐπινωτίσας, ὄν. (νῶτος) ἐπὶ τῶν νῶτων, ἐπινωτίον ἤγεν ἐς οἶκον Βατραχίου. 77. ἐπινωτίοι κέχυνται (αἱ ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς κεφαλῆς εἵλικες) Λουκ. Ἑρωτ. 26. — Κατὰ Πολυδ. (P, 133) οὗτος δ' ὁμοπλάτας εἶσιν αἱ καὶ ἐπινώτια καὶ πλάτας ἐκάλεισαν.

ἐπιξανίω, φαίνω, «εὐσηχανίζω» ἐν ἐπιφανείᾳ τινος, ἐρῶμαι τοιοῦτον τρόπον τραυμά μὴ ἐπυλινθῆν ἐπὶ, Βασίλ. III 268B.

ἐπιξανόζω, κόμω· τὸ νὰ δάβῃ χροῖμα ἐκινῶν δι' ὀπτήρειας, καὶ πικρὰ ζελεφάκεια ἐπεξανθισμένα φερει, ἐν «Μεταλλ.» 1. 16.

ἐπιξανός, ὄν. κλίνων πρὸς τὸ ἐκινῶν, κερκινώπης, ἐπὶ λαγωῶν, Εἰ. Κυρ. δ. 22 ἐπὶ ἐλάφων Πολυδ. P, 76. ἐπὶ φυτῶν τινῶν, Ἡερ. π. Φωτ. 1. 310, 4.

ἐπιξανόμαι, ἴων, ἀντὶ ἐπιξανόμαι, Ἀπολλ. Ρύδ. B. 764.

ἐπιξανόμα, ἦ, ἐν Ἀρρ. Τακτ. 14. 5, = πρὸς τίσασα; ἐναγίας, ἡμ. 2048 ἀνδρα.

ἐπιξανόμαι, ἔρχομαι πρὸς τινά ὡς ξένος, τοὺς ἐπιξανόζομένους πρὸς αὐτὸν δεινῶς κολάζων καὶ ἀναιρῶν Σχόλ. εἰς Ἀνυδρ. 717.

ἐπιξανόμαι, Παθ., ξενιτεύομαι, καὶ τὸ μὴ πρέπειν ἐπιξενουθῆναι τοῖς τηλικούτοις Ἰσοκρ. 418A (ἴδε σημ. Κοραῖ τ. 2 σ. 311): τὸ τε γὰρ ἐπιξενουθῆναι τινὰς ἐν ἄλλοις τετραμμένοις νόμοις ἀσυμφωρον εἶναι φασὶ πρὸς τὴν εὐνομίαν Ἀριστ. Πολ. 7. 6. 1. φιλοξενούμαι, Λουκ. Ἑρωτ. 2. ἡδ' ὡς Λημιτιδῶσαι ἐπεξενουθῶντο γυναῖκιν Ἀπολλ. Ρύδ. B. 764, Πλούτ. 2. 250E, κτλ.

2) ἔγωγε στίσεις ξένους μετὰ τινος, εἶμαι στενός φίλος τινός, ἐπεξενουθῶσι πολλοῖς Δημ. 1294. 2, πρβλ. Διόδ. 1. 23, Πλούτ. Νουμ. 4. ἡ ἐπιξενωθεῖσα σώμασι μοῖρα, τὸ μέρος - ὁ παρεχόμενος εἰς τὰ σώματα, Ἡρόδοτ. παρὰ Σέξτ. Ἑμπ. π. M. 7. 130.

II. ὡς Μέσ., ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1320, ἐπιξενούμαι ταῦτα 3' ὡς ὁμογενεῖ, ἐπικαλοῦμαι τὴν φιλόθενον ὁμῶν ἐπιμαρτυρίαν εἰς ταῦτα ὡς μέλλουσα ν' ἀποθάνῃ ἴδε Ἑρμαννὸν ἐν τόμῳ, — Κασ. Ἰούχ. «ἐπιξενούμαι» ξενοδοκοῦμαι, ἐπιμαρτυροῦμαι.

III. κατὰ τὸν Ἰούχ. ὡσαύτως = πορεύεσθαι, «Σοφοκλῆς Ἀγαμέμν. Σπύλῳ καὶ Αἰάχῳ Κρήσι πηγαί».

ἐπιξένος, ὁ ἐπὶ ξένης ὦν, ξένος, Κλήμ. Ἀλ. 450.

ἐπιξένωμα, τὸ, ξένια, ἡ κατ' ἄλλους τόπους διαμονῆς τῶν ξένων, ξένιον, φιλοσοφῆσαι λαϊκοῖς εἰς ἐπιξένωμα Εὐστ. Πονημάτ. 245. 17.

ἐπιξένωσις, ἑως, ἡ, τὸ διατρίβειν ἐν τῇ ξένῃ καὶ συσχετίζεσθαι μετὰ τῶν ἐκεῖ οἰκούντων, Διοδ. Ἑκλογ. 582.

ἐπιξενωτικῶς, Ἐπῖρ. παρ' Ἰούχ. δι' οὗ ἐρμηνεύει τὸ ἐπιγρόβδην, ἴδε τὴν λέξιν.

ἐπιξέω, ξέω ἢ φαίνω ἐπὶ τῇ ἐπιφανείᾳ, Ἱππ. Κερ. Τρομ. 908, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2.

ἐπιξέηνον, τὸ, (ἐξήν), «ὁ μαχίρικος κορμός ἐφ' οὗ τὰ κρία συγκάπτουσι Σουῖδ. «ἐξήν. ἐφ' οὗ τὰ κρία τιθέντες ἔκοπτον, οἷον τὸ κρεμάσκον ξύλον (καὶ τὸ παρ' ἑνίοις ἐπικάπανον)» Ἰούχ. τὸ ξύλον ἐφ' οὗ ὁ δήμιος κόπτει τὴν κεφαλὴν τοῦ καταδίκου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1277, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀγ. 318, 355, 359, 365, Εὐστ. 1443. 16.

ἐπιξηραίνω, ξηραίνω κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, Ἱππ. π. Ἀγμ. 774, Παθ. ξηραίνω κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ὁ αὐτ. 89D, κτλ. ἔγωγε διέλεμμα ξηραῖα, ὁ αὐτ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 388. 36.

2) βάλω ἐπὶ ἐπῶν εἰς τὸ νὰ ξηρανθῇ, «ἐξήν» εἰς ὃ οἱ ἄρτοκόποι τοῦ ἄρτου ἐπιξηραίνουσιν» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλούτ. 1038.

ἐπιξηραντικός, ἡ, ὄν. ὁ ἐπιξηραίνων τι, εὐναμιν ἔχουσα ἐπιξηραντικὴν Διοσκ. 4. 138 (140).

ἐπιξηραῖα, ἡ, ἡ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ξηραῖα, Ἱππ. 1169I).

ἐπιξηρός, ὄν. ξηρός κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, Ἱππ. Ἐπιθμ. τὸ Α', 96H ὁπωσούν ξηρός, Ἀρετ. π. Αἰε. Χρον. Παθ. 1. 15.

ἐπιξοά, ἡ. (ἐπὶ καὶ ξέω), ἐπιλέανσις, σπύλῳσι. Κάλις εὐλετο ἐπιξοάν [τοῦ] στρώματος τοῦ ξνδοῖ καὶ τοῦ προδόριου Ἱππ. Ἐπιθμ. 322B, Ἐπῖδ. Καθβαθ. 241, κτλ.

ἐπιξομεν (Μεγαρ.) = ἐπῖξομεν· Ἰούχ.

ἐπιξυλόν, «τὸ ἐπὶ παραστροφῇ τῷ ὕψιστον ἱματίου» Ἰούχ.

ἐπιξύνος, ὄν. ποιητ. ἀντὶ ἐπικρινος, ἐπιξύνω ἐν ἀρσῶν, «καὶ οὗτος τοὺς δρους ἔχουσα» (Θ. Ἰαξή), Π. M. 442. πρβλ. ἐπι-
νῆμα.

ἐπιξύνω, ποιητ. ἀντὶ ἐπικρινώω, φωνήν... ἐπεξύνωσεν ἐκάστῳ Νόνν. Δ. 26. 290. οὕτως ἐν τῇ Μέσ., πορφύρουσα οἶον

ἐξ κακὸν ἔργον ἐπεξύνωσατο βουλῇ Ἀπολλ. Ρύδ. Γ. 1162. ὅτε κηρύκεσσιν ἐπεξύνωσατο μύθους ὁ αὐτ. Δ. 435.

ἐπιξύνω, ξύνω, ξύνω ἐπάνω εἰς τι, τυρὸν ἐπιξυνθέντα Πλάτ. Πολ. 405B, πρβλ. Ἱππ. Κερ. Τρομ. 907, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 1στ. 9. 6, 11.

2) ἐγγύθεν παρέρχομαι, παραμειδομαι, ἀπτομαι, ἐπι-
ψάω, ὁ δὲ ζῶντι τότε Κηφεύς γαίαν ἐπιξύνει Ἀρατ. 650. — Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν Ἀριστοφ. ἐν Θισμῶ. 389 «ἐπιξύνει, ἐπιξύνει, σμῖξαι δὲ ἐστὶ τὸ τὸν ῥύπον ἐπιξύναι».

ἐπι-ὄγδοος, ὄν. = ἐπὶ ὄγδοος, Ἀρχαῖοι Μουσ.

ἐπιουκοδομά, ἡ, ἴδε ἐπιουκοδομή.

ἐπιούκας μένω, μένω κατ' οἶκον, μεταγεν.

ἐπιούσιος, ὄν. (οἶνος) παρὰ τὸν οἶνον ἢ ἐπ' αὐτῷ, Θέογν. 965.

ἐπιουνοχοεύω, κινῶ οἶνον, θεοῖς Ὀμ. Ὀμ. 1269, εἰς Ἀρατ. 205

ἐπιούπτης, ὄν. ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐπόπτης, βροτῶν Ὀμή-
ρου Ἑπύργμ. 11.

ἐπιόπτος, ὄν. ποιητ. ἀντὶ ἱπποπτος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 10, Ἀρατ. 25.

ἐπιορκέω, ἐν Ἑπύργμ. Κρήτ. ἐν τῇ Σουλ. Ἑπύργμ. 2564. 204

ἐφορκέω, καὶ ἐν Δελφ. Ἑπύργμ. αὐτόθι 1688. 9 ἐφορκέω, ὡς

αὐτοῖς καὶ ἐν Λυδ. Ἑπύργμ. αὐτόθι 3137. 78: μέλλ. - ἡσώ. Ἰλ., Ἀρι-
στοφ. Λυσ. 914, κτλ., - ἡσώμαι (κατ-) Δημ. 1269. 24: ἀόρ.

ἐπιώρησα ὁ αὐτ. 1204. 20: ἀπαρ. - ορκήσαι Ἡρόδ., κτλ.: πρκμ.

ἐπιώρηκα Πλάτ. Νόμ. 948E, Σεν. Ἀν. 3. 1, 22, ἐνίοτε γραφόμε-
νον ἐπιώρηκα ἐν Ἡρόδ. 4. 68 (ἐπιόρκος). Ὀρκίζομαι ψευ-
δῆς, οὗδ' ἐπιόρκῃσιν πρὸς δαίμονας Ἰλ. T. 188. ὡσαύτως καὶ

αἰε, τῶν πραγμάτων εἰς ὃ ὀρκίζεται τις, τὰς βοσιληφας ἐστίας

ἐπιόρκειν Ἡρόδ. 4. 68: τοὺς θεοὺς Ἀριστοφ. Ὀρν. 1609, Σεν.

Ἀν. 2. 4, 7, Δημ. 1204. 20, κτλ., τὸ πείθεσθαι ἐπὶ, Ἀριστοφ.

Ἱππ. 298. 428, Νερ. 402, Πλάτ. κλ., οὐδὲν ἐφρόντιζε· ἐπι-
ορκῶν Δημ. 553. 19: μετὰ αὐτοῦ, αἰε, ἐπ. ὅρκους τινὶ ὁ αὐτ.

1203, ἐν τέλει, πρβλ. Αἰσχίν. 16. 20, κτλ., - Ἀγλιθεον τῷ εὐορ-
κείῳ. Ἡρόδοτ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 22, Κλεάνθ. παρὰ Στοβ. 196. 56,

Χρόστιπ. αὐτόθι 58 ὅστις κἀμιν διακρίσιν μετὰ τοῦ εὐορκεῖν

καὶ τοῦ ἀληθορκεῖν, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιόρκειν καὶ τοῦ ψευδορ-
κεῖν: ἴδε ἐν 1. ἐξώλεσα, ἐπύμνυμι.

II. ὡσαύτως ἀπλῶς

= ὀρκίζομαι, ὀρκίζομαι, Σόλων παρὰ Λυσ. 117. 34, 6 ἴδε. ἴδε

Κόντου Ἰλίουσ. Παρὰ τὴν. σ. 290.

ἐπιουρκία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, φευδῆς ὅρκος, Λατ. perjuria, Σεν.

Ἀν. 3. 2. 4. ἐν τῷ πληρ., Πλάτ. Γοργ. 524B: πρὸς τοὺς θεοὺς

Σεν. Ἀν. 2. 5, 21: ἐπὶ προσφύρεσθαι Δημ. 409. 21.

ἐπιούριος, ὄν. ἐπὶ ὅρκου ἢ ὀρκισθῆναι φευδῆς, εἰ δὲ τι

τῶνδ' ἐπιόρκον ἐμοὶ θεοὶ ἀλγεα δοῖεν Ἰλ. T. 284: ἀλλὰ τὸ

πλεῖστον ὡς οὐσιαστικόν, ἐν τῇ φράσει ἐπιόρκον ἐμῶσαι, ὡς

ψευδῆ ὅρκον, Ἰλ. I. 279, T. 260, Ἡσ. Ἑργ. κ. Ἱμ. 280, Θέογν.

432: ἐπιόρκον ὅρκος / ὡμοσε Ἀριστοφ. Βατρ. 150: καὶ οὕτως, ἐπ.

ἐπομινύμαι (ἴδε ἐν 1. ἐπῖμνυμι): ἀλλ' ἐν Ἰλ. K. 332, καὶ ρ'

ἐπιόρκον ἐπῖμνυσε, ὡμοσεν ὅρκον ἀνισφελῆ, μάταιον, ἐν δηλ.

αὐτῷ μὲν ἤθελε νὰ ἐκτελέσῃ, ἀλλ' οἱ θεοὶ ἄλλως ἠέλησαν.

II. ἐπὶ προσώπῳ, ὁ φευδῆς ὀρκισθεὶς, ἐπιόρκος, Ἡσ. Ἑργ. κ. Ἱμ.

802, Εὐρ. Πλ. 1355, Ἀριστοφ. Νερ. 399, κ. ἄλλ., ὑπερβ. ἐπιου-
ράτοςτος Ἀντιφῶν 147. 11. — Ἑπύργμ. - κως, Ἡρωδ. 6. 9.

ἐπιουρκιότης, ἡ, = ἐπιουρκία, Ἀνθ. II. 12. 250.

ἐπιούσιος, ὄν. (ἐπὶ τῷ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, τῷ δ' ἐπισο-
σομένῳ θάνατον καὶ φύζαν ἐταίρων, οὗτοι εἰ ἐπιβλέποντες

τὸν θάνατον καὶ τὴν φυγὴν τῶν ἐταίρων» (Θ. Γαζή), Ἰλ. P. 381:

βλέπω τινὰ ἀέντως, ἐν τῇ φράσει, ἐπὶ τῷ θάνατῳ, Ἀπολλ.

Ρύδ. B. 28: ἐννέα δ' αὐγὰς ἡλείοιο ἐπίδωσται, μεταφ. ἐπιξή,

Νικ. Θερ. 510.

ἐπιουδός, Ἱππ. Ἑπύργμ. ἐπὶ τοῦ ἐπῶντος, Α. B. 1310, ἐν 1. αἰφνιγδῆς.

ἐπίουρα, ἴδε τὴν 1. αὐρον.

ἐπίουρος, ὁ, ἐν χρήσει κατὰ πολὺ ὡς τὸ ὕδρος (ὡς τὸ ἐπε-
σομῆνός καὶ ἐπιουμένῳ, ἀντὶ βουκόλος, ποιμήν), ρῖναι,

ἐπιστάτης, ἐπιμελητής, μετὰ γεν., ὕδων ἐπίουρος, χοιροδύκτης,

Ὀξ. N. 405, O. 39: βροτῶν, φυτῶν Θεοκρ. 8. 6., 25. 1 ἐν Ἀπολλ.

Ρούτμ Δ. 652 διὰ γὰρ γραφὴν ἀντὶ ἐπικούρου· σπανιζόμενον μετὰ

σοτ., Κρήτην ἐπ., φύλας τῆς Κρήτης, ἐπὶ τοῦ Μινωος, Ἰλ. N. 450:

κρήνην ἐπίουρον ἐόντα Ἀπολλ. Ρύδ. I. 1180.

II. μέρος

ξύλου λῆγον εἰς ὕδρ, ἥλος ἐκ ξύλου, δαδὸς λιπαρὰς ἐπίουρον

Γεωπον. 10. 61, πρβλ. Φιλίστρ. 544. Ἰούχ.

ἐπιούσιος, ὄν. (ἐπὶ οὐρα, ἴδε ἐπικρυμ. (ἐλμ) II): — ἐπαρκῆς

διὰ τὴν ἡμέραν, ἄρτος Εὐαγγ. κ. Ματθ. ς', 11, κ. Λουκ. ια', 3:

πρβλ. ἐπιεταγός. — Κατὰ Σουῖδ. «ἐπιούσιος ἄρτος, ὁ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ

ἡμῶν ἀρμόζων». — Κατ' Εὐθύμ. Ζωγράβ. (τ. Α', σ. 110) ἡ ἐπιού-
σιος δὲ προσηγέρυσε, τὴν ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ καὶ ὑπάρξει καὶ σπουδῇ

τοῦ σώματος ἐπιτῆδειον ἢ κατὰ Χρυσόστομον ἐπιούσιον εἶπε τὸν

ἐπῖμνον. — Κατὰ τὸν Ὀριγένη, περὶ Εὐχῆς 16: «πρῶτον δι' τοῦτ'

ἵσταν ἡμεῖς ἡ λέξις ἡ ἐπιούσιος παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων οὐτε τῶν

σοφῶν ἰνὸνμασται οὐτε ἐν τῇ τῶν ἰδιωτῶν συνηθείᾳ τέτριπται, ἀλλ'

ἔοικε πεπλάσθαι ὑπὸ τῶν εὐαγγελιστῶν. — ἀπέπλασται δὲ κατὰ τὸ

περιούσιος· ἀλλὰ καθὼς τοῦτο σημαίνει τὸ πολὺ, τὸ πλεονέχον, τὸ

περισσόν, τὸ ἀφθονόν, ἔπειτα δι' καὶ τὸ ἐταίρων, οὕτως καὶ τὸ

ἐπιούσιος, σημαίνει τὸ ἱκανός, τ. ε. ἐπαρκῆς, χοιροδύκτης σημ. Θ.

τας κἀπιπειθείη τρέφει Σημωνίδης παρὰ Στωβ. τ. 3. σ. 284, ἐνδ. Πλάτ.

ἐπιπειθής, ἐς, ὑποκείμενος, τὸ μὲν ὡς ἐπιπειθὲς λόγῳ, τὸ δὲ, κτλ., Ἀριστ. ΠΟ. Ν. 1. 7, 13, Τίμων 1.

ἐπιπεθεύομαι, πείθεμαι εἰς τοὺς λόγους τινός, εἴ τις ἐμοὶ ἐπιπείσεται ἀνδρῶν οἰκαδ' ἴμεν Π. Ρ. 154· καταπειθεῖν, συγκατανεύω, ἡμῖν δ' αὐτ' ἐπιπειθετο θυμὸς ἀγνῶνωρ Ὁδ. Β. 103.

2) ἐμπιστεύομαι εἰς τι, ἔχω πεποιθέναι, μαρτυροῖσιν Διογύλ. Ἀγ. 1095, πρὸς Δ. Π. παρὰρ. 50. 32· περὶ τοῦ ἐπιπείθου, ἴδε πελώω. 3) συγκατατίθεμαι, ὑπακούω, τινὶ Πισ. Ὁρπ. Πρ. 369· εὖ παραινέεις, κἀπιπείσομαι Σορ. Πλ. 1472.

ἐπιπείρω, μόνον παρ' Ἡσυχ. «ἐπιπείρει» μοιχεύεται ἡ μοιχεύει, — ὡς εἶναι ἐν χρήσει τὸ περαίνω Π.

ἐπιπελάζω, πελάζω ἐπὶ, φέρω τι πλησίον τινός, πρὶν ἐπὶ εἶφος αἵματι σφ' πελάσαι Εὐρ. Ι. Τ. 881, ὡς ὁ Seidl· ἀντὶ παλαιότητας (ἀντὶ γρ. Παλ.). Ὁ Nauck ἀναγινώσκει πελάσσει. ὁ δὲ Paley νομίζει ὅτι ἡ ἐπὶ πλεονάζει.

ἐπιπελάζω, Ἀποθ. (πέλω), ἐπερχομαι, τὰ τ' ἐπ' ἀνθρώποις πέλονται Ὁδ. Ν. 60· ἐναχέπει, οὐδὲ τις ἄλλη νοῦσος ἐπὶ στυγερῇ πέλεται θειλοῖσι βροτοῖσι Ο. 408· — ἀλλοχοῦ ρόνον ἐν τῇ Ἐπικ. συγκεκομ. μετοχῇ ἄορ. ἐπιπλόμενος, ἐπερχόμενος, πλοῦσι, ἀλλ' ὅτε δὴ δγδοῦν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε Ὁδ. Π. 261, ε. 287· ἐπιπλόμενών ἐνιαυτῶν Πισ. Ἀσπ. Πρ. 87, πρὸς Θ. 493 (ἴδε ἐν λ. ἐνιαυτός)· ἐπιπλ. νυκτὶ, ἐπιπλ. ἡοῦς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1231, κτλ.· ἐπὶ προσώπ., ὁ αὐτ. Γ. 25, 127· ἐπὶ ἐχθρικῇ ἐννοίᾳ, προσβάλλων, ἐπιτιθέμενος, ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐπερχόμενος, ὁ αὐτ. Δ. 465, Γ. 127· οὕτως ἐπὶ νέφους, ἰὼ σκο- του νέφος· ἐπιπλόμενον ἀφατον Σορ. Ο. Τ. 1314· — Καθ' Ἡσυχ. «ἐπιπλόμενον» κυκλομενόν, ἐπερχομένον.

ἐπιπέμπειν, ῥῆμ. ἐπιθετον τοῦ ἐπιπέμποι, δεῖ ἐπιπέμπειν, Ἀλέξ. π. Σχημ. ἐν Speng. rhet. gr. τ. 3, σ. 93.

ἐπιπέμπτος, ον, = 1 — 1/2, ἐπὶ δανείων φερόντων τόκον τὸ 1/2 τοῦ κεφαλαίου, ἥτοι 20 τοῖς ἑκατόν, ναυτικὸν ἐπ. Σεν. Πόροι 3, 9, πρὸς Βοιωχίου Π. Οἰ. 1. 164· 186, καὶ ἴδε τὴν λ. ἐπιτρέπτος.

II = πέμπτος, Εὐπολ. κ. ἀλλ., παρ' Ἀρπ.· τοῦ ἐπιπέμπτον, τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων ἐν δίκῃ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 17.

ἐπιπέμπω, στέλλω κατόπιν ἢ πάλιν, ἀγγελλας, ἀγγέλλου ἐπ., μετ' ὅπαρ., Πρὸς. 1. 160, 4. 83.

2) ἐπὶ τῶν πενν, πέμπω εἰς τινα, ὅψιν δ' αὐτ. 7. 15· χάριν Πινδ. Ἀποσπ. 43· ἐρωτά τινι Πλάτ. Φαῖδρ. 245B· ἀλλ' ἰδίως ὡς ποιητὴν, πέμπω κατ' ἐπᾶν ἢ ἐναντίον τινός, Λατ. impellere, τὰν δ' κατὰ χθονὸς Αἰῶας Καδμείοις ἐπιπέμπει Εὐρ. Φοῖν. 811· κινδύνουσι τινὶ Ἀνασ. 105. 9· ἐς τοῖς καὶ θαλάττους Πλάτ. Κρίτων 46C· ἀνάγκη τινὰ δ' αὐτ. ἐν Φαῖδρῳ 62C· ἀποστέλλω ἐναντίον, τινὶ Ἀνακ. Καρχηδ. 49.

II, στέλλω προσέτι, ἀλλήν στρατιάν Θουκ. 7. 15· πρὸς τὸ στρατεύμα ἀλλήν ὠφέλειαν ὁ αὐτ. 6. 73. 2) στέλλω χορηγῶν ἢ προμηθεύων, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 235, πρὸς Πλούτ. 6. 15, 4.

ἐπιπεμψέας, εως, ἡ ἔς τινα τόπον ἀποστολῆς, διὰ τὴν ἑπὶ πολλὰ ἡμῶν αὐτῶν ἐπ. Θουκ. 2. 39, πρὸς Λουκ. Φαλ. Πρωτ. 3, Διογ. Δ. 10. 100.

ἐπι-πένθ-εκτος, ον, ἐπιπενταμερής, Νικωρ Εἰσαγωγ. Ἀριθμ. 1. 21.

ἐπι-πεντα-μερής, ἐς, = 1 + 5/6, ὁ αὐτ., πρὸς ἐπιμύριος.

ἐπι-πεντ-ἑνάτος, ον, = 1 + 5/6, ὁ αὐτ.

ἐπιπεραίνω, = ἐπιπείρω, εἴ τις τὴν ἑσούτῃ μνητέρῃ ζωσαν ἐπιπεραίνει Ἀρτεμίδ. 1. 79 (ζώσαν ἐπὶ περὶ τοῦτο λέλει καὶ Neiff).

ἐπιπερθεῖν, Ἐπίρρ. = ἐφύπερθε, διὰρ. γραφ. ἀντὶ ἐπίπεδα. Πλάτ. Θεαίτ. 173E (Πινδ. Ἀποσπ. 226).

ἐπιπεριελέσσω, περιελέσσω ἐκ δευτέρου, τι περὶ τι Ἰππ. π. Ἀρρ. 803.

ἐπιπεριτρέπω, περιτρέπω πρὸς τινα σκοπόν, Μ. Ἀντων. 8. 35.

ἐπιπερκάζω, γίνομαι μέλας, ἀρχίζω νὰ μαυρίζω, ἐπὶ σταφυλῶν ὠριμαζουσῶν, ὡς δ' ἐπιπερκάζει μισρὴ τριχί, τώρα δὲ ὅτε αἱ μισραὶ τρίχες ἱμαρῖσαν τὸ πρόσωπόν σου, Ἀνθ. Π. 11. 36.

ἐπιπερκύος, ον, κάπως μέλας, ἐπὶ σταφυλῶν ὠριμαζουσῶν· ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦ χρώματος λαγωῶν τινῶν, Σεν. Κυν. 5, 32 (ὑποδείστρια ἀντίγραφα ἔχουσιν ἐπιπερκύος), Πολυδ. Ε'. 67.

ἐπιπετάννυμαι, μέλλ. -πετάσσω, ἀπλώω τι ἐπὶ τι, τὰ ὡτα ἐπιπετάσας ἐπὶ τὰς ὠμοπλάτας Σεν. Κυν. 5, 10. — Παθ. τέφρῃ δ' ἐπιπέτατο πολλὴ Κόεντ. Σμ. 14. 25.

ἐπιπέτομαι, μέλλ. -πετῶμαι, Πρὸς. 7. 15, Λουκ. 1. 40ρ. ἐπε-πετῆμην ἢ -όμην (ἴδε πέτομαι)· μεταγεν. ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνεργ. τύπῳ ἐπέτην, μετοχ. ἐπιπτάς, Ἀνθ. Π. 11. 407, Ἀλκιφρον 3. 59· Ἀποθ.

Πήτομαι ἐπὶ ἢ πρὸς τινα, ἄλλο δ' ἐπὶ τὸς ἐξυβε-λῆς, καθ' ἑμῖλον ἐπιπέτθαι μενεαίνων Πλ. Δ. 126· ὡς ἀρα οἱ εἰπόντες ἐπέτατο δεξίς δ' ὄρνις Ν. 821, Οἰ. 160, πρὸς Ἡρῶ. 7. 15, Ἀριστοφ. Ὀρν. 48, Σεν. Κύν. 2. 4. 10.

2) γὰρ αἰετ., πέτομαι ὑπὲρ ἄνω, ὅς ἀδροχσ πεδία καρποφόρα τε γὰς ἐπιπείόμενος φαγεῖ Εὐρ. Π. 1486· γῆν καὶ θάλασσαν Ἀρι-στοφ. Ὀρν. 118, πρὸς. 1471 ἰωσάντως, ἐπ. θρούραϊς Δ. Π. Ζ.

17. 16) μεταφ., καινὰ καὶ θαυμασιὰ ἐπιπ., πετὼ πρὸς τι, τρέχω μετὰ σπουδῆς κατόπιν τινός, αὐτοῖς 1471· ἐπὶ πάντα τὰ λεγόμενα ὡς περ ἐπιπτόμενοι Πλάτ. Πολ. 365A. 3) μετὰ γεν., πέτομαι κατὰ τινος, διὰ τὸ τὸν ἄρρενα ἑπιπτόμενον συν-τρίβειν (τὰ ῥά), περὶ τοῦ τῶ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. β. 9, — Πρὸς. ἐπιπταμαι, ἐπιπυτάομαι.

ἐπὶ-πετρων, τὸ, φυτὸν τι ἐπὶ πετρῶν ἢ πετρωδῶν τόπων φυόμενον, εἶδος ἀειζῶου (sedum), Ἰππ. 874G, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4, 5, 44, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 7. 7, 3· γραφόμενον ἐπιπετρων ἐν Ἀριστ. Φυτ. 2. 4, 2. — Ὁ Ἡσυχ., ἀπλῶς λέγει: «εἶδος βοιάνης παρὰ Θεοφράστῳ».

ἐπιπηγάζω, κάμνω νὰ ἀναβλύξῃ, νὰ βρῇ, τὸν λόγον Κλήμ. Ἀλ. 323.

ἐπιπηγνῶ, τὸ, ἐπὶ τινος προσεπηγνῆμενον, Φίλων Βελοπ. 54. 5. ἐπεπῆγνυμι ἢ -ῶω, στερεῶναι, θεμελιῶναι τι, ἀψίδων ἐπέ-πῆξε βάσιν Παῦλ. Σιλεντ. Ἐκκλ. Μεγάλ. Ἐκκλ. 497.

II, κάμνω τι νὰ πῆξῃ ἢ παγώσῃ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ὁ δὲ παγετός ἐπιπῆξας Σεν. Κυν. 5, 1. — Παθ., μετ' ἀμεταβ. πρkm. ἐπιπέ-πῆγα, ὅταν ἀνὴρ καὶ πάλιν ἐπιπηγνύηται, ἐπὶ πάγου, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰε. 5. 13, 2.

ἐπεπῆξω, μέλλ. -ῆσομαι, Πλάτ. Λύσι. 216A: — Πηδῶ κατε-πάνω τινός, ἐπιπίπτω, προσβάλλω. ἀγρίας ἐπ. τινὶ Ἀριστοφ. Σρ. 705, πρὸς Πλάτ. Ζῆν. ἀντ.· ἐπὶ τῷ λόγῳ Πλούτ. 2. 512D· ἐπὶ ἀρρένων ζῶων, ἐπιπῆξων ὅχευεῖ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 2. 4, πρὸς Πλάτ. Φαῖδρ. 254A.

ἐπιπῆξω, εως, ἡ, ἐβρῆμης, ἐπιθεσις, Πλούτ. 2. 76C, 916D, κτλ.· ἐπὶ τοῦ ἀρρένων ζῴου, ὅχευσις, ὁ αὐτ. 2. 768E.

ἐπιπῆξ, ὁ, = ἐπιπῆγμα, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. 40· κλῶν πρὸς ἔγκυαν τριμήν, Εὐθεμα, Γεωμ. 4. 12, 8.

ἐπιπῆξις, εως, ἡ, σκληρύνσις, νάρκησις, τοῦ σώματος Matth. Med. σ. 291.

ἐπιπῆσσω = ἐπιπῆγνυμι, Γλωσσ.

ἐπιπῆγυς, υ, «οὐ (τοῦ πῆγματος) τὸ μὲν ἄνωθεν ἐπιπῆγν, τὸ δὲ κατωθεν ἄγοστός» Πολυδ. Β'. 140· «ἐπιπῆγν» τῶν πηγῶν τὸ ἄνω» Ἡσυχ.

ἐπιπιέζω, πιέζω ἐπάνω, ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάστοκα χερ-αὶ πιέζειν, «τοῦτέστιν ὁ Ὀδυσσεὺς ταῖς χερσίν αὐτοῦ ἐκώλυε τὸ στόμα τοῦ Ἀντίκλου μὴ καλῆσαι τι» (Σχολ.), Ὁδ. Δ. 287· εἴ-πετο δ' αὐτὸς λαὶὸν ἐπὶ σιτιδαρῷ πιέσας ποδὶ Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1335.

ἐπιπιέζω, ὁ, τὸ ἐπιπιέζειν, Γαλῆν. τ. 8, σ. 19D, 156E.

ἐπιπικραίνω, κάμνω τι ἐπὶ πικρότερον, δεύτερον, ἄλλως δὲ (τὸ ὕδωρ) οὔτε διψᾶν παύει, ἀλλ' ἐπιπικραίνει Ἰππ. Ὁε. 394.

ἐπιπικρός, ον, κάπως πικρός, Ἰωσήπου κατὰ Ἀπώνους 2. 38 (διάφ. γραφ. ἐπὶ μικρόν).

ἐπιπικρῶω, μέλλ. -ώσω, = ἐπιπικραίνω, Ἰερμίδ. παρὰ Διογ. Λ. 8. 76.

ἐπιπίναναι, Ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον καὶ ἐνεστ. καὶ παρστ., Ἐπικ., προσπελάζω, ἐρχομαι πλησίον, οὔτε χιῶν ἐπιπίνανται Ὁδ. Ζ. 44.

ἐπιπίνω, πληρῶ ἐντελῶς, σπλάγγχνων χεῖρ' ἐπιπίνω-σαι Ἀριστοφ. Ὀρν. 975.

ἐπιπίνω [I]: μέλλ. -πίνωμαι: ἄορ. ἐπιπίνω: πρkm. -πέπωκα.

Πίνω μετὰ ταῦτα ἢ προσέτι, Ἰππ. Διαιτ. Ὁε. 393, Ἀριστοφ. Βίρ. 712· ἐπ. τοῦ σίνου, μέρος τοῦ σίνου, Πλάτ. Πολ. 372B· ἰδίως, πίνω μετὰ τὴν βρωσίαν, κρ' ἐδῶν καὶ ἐπ' ἀκρῶν γάλα πίνων Ὁδ. 1. 297· θύννεια .. καταφαγῶν, κατ' ἐπιπίνων ἀκρῶν .. γὰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 354, πρὸς Πλ. 1133· ἐπ. μετὰ τὸν σίτον οἶνον Σεν. Κύν. 6, 2, 28: — ἀπόλ., τὸ πρῶ ἐπιπίνων Εὐπολ. ἐν Ἀδελφ. 2. 3. — Πρὸς ἐπινεπτεῖς.

ἐπιπίνω, μέλλ. -πείσομαι, πίνω ἐπάνω εἰς τινα ἢ εἰς τι, ἐπιπίνω ἀλλήλοισι Θουκ. 7. 84· ἐπὶ τι Σεν. Οἰκ. 18, 7, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰε. 5. 4, 5: — μετὰρ. ὡς τὸ Λατ. incidere, ἐπὶ τι Ἰσοκρ. 100A· λογισμός ἐπιπίνω τινὶ Πλούτ. Ὁδων 9.

II, ἐπι-πίνω, ἐπὶ ἐχθρικῇ ἐννοίᾳ, ἐπαρῶν, προσβάλλω, ἐπιτίμωμαι, τινὶ Πρὸς. 4. 105, Θουκ. 3. 112· ἀφυλάκτοι αὐτῷ ἐπ. Πρὸς. 9. 116· ἀφράκτοι τῷ στρατοπέδῳ Θουκ. 1. 117· ἀπαρσοκεύεις τοῖς ἐναντίοις Σεν. Κύν. 7. 4. 3· ὡσαύτως, ἐς τοὺς Ἑλληνας Πρὸς. 7. 10: — ἐπὶ θυέλλῃ, τοῖσι βαρβάροις ὁ Βορέης ἐπέπεσε ὁ αὐτ.

7. 189· χειμῶν ἐπιπείων Πλάτ. Πρωτ. 344B· ἐπὶ ἐναντίων ἀνέ-μων, ἐπιπίνωσι δὲ τοῖς ἀλλοῖς μάλιστα Ἀριστ. Μετεωρ. 2, 6, 17· ἐπὶ νόσων, Ἰππ. π. Ἀέρ. 281· ἡ νόσος ἐπ. τοῖς Ἀθη-ναίοις Θουκ. 3. 87, πρὸς. 2. 48· οὕτως ἐπὶ λύπῃ, δυστυχῆματι, κτλ.· οὐχὶ σοὶ μόνῃ ἐπέπεσον λύπαι Εὐρ. Ἀνδρ. 1042, κτλ.· ἐπέπεσε πολλὰ καὶ χαλεπὰ ταῖς πόλεσι Θουκ. 3. 82, κτλ.

2) ἐπακλουσθῶ, ἐπ. ῥίγος πυρετοῦ Ἰππ. Ἀφ. 1251.

ἐπιπίσσω, ἐπιπίσσειν· ἐπιπύσιμος· Ἡσυχ.

ἐπιπίστευω = πιστεύω, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17, 2, 4.

ἐπιπίστευς, ον, διὰρ. γραφ. ἐν Θεοφρ. 11, 2 ἀντὶ ἐπιπύστευς.

ἐπιπίστωσις, εως, ἡ, (πιστώ) ἐπιβεβαίωσις τῆς πιστώσεως, ἐν τῇ Πάτορ, πρὸς Πλάτ. Φαῖδρ. 266E.

ἐπιπλά, τὰ, ἐργαλεῖα, σκευή, «ἐπιπλά», κινητὴ περιουσία («τὰ ἐξ ἐπιπολῆς ὄντα τῶν κτημάτων» Πολυδ. Γ', 10) «ἐμάτια γυναικεῖα. ἢ χρήματα, ἢ σκευή, τὰ μὴ ἔγγειμα, ἀλλ' ἐπιπύλαια» Ἡσυχ., Δατ. supellex, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀκίνητο, Ἡρόδ. 1.150, 164., 7.119, κ. ἄλλ., Σοφ. Ἀποσπ. 7, Θουκ. 3, 68, Ἰσακός 72. 41, πρὸς ἰδίως Σεν. Οἰκ. 9, 6, Ἀριστ. Πολιτικ. 2.7, 21. ('Ο τύπος ἐπιπλόα ἀπαντᾷ ἐν ἀντιγράφῳ τοῦ Ἡρόδ. 1.94, καὶ φαίνεται ὅτι εἶναι σφάλμα τοῦ ἀντιγραφέως, εἰδὼς ὅτι λαχὸν μεταχειρίζεται τὴν γραφὴν ἐπιπλά» φαίνεται τοῦ ἀρχιστον ὅτι ἡ λέξις παράγεται ἐκ τῆς προθ. ἐπι (ὡς τὸ διπλόα ἐκ τοῦ δις), οὐχὶ ἢ κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἐπιπλοῦς).

ἐπιπλάδω, εἶμαι πλάδαρος κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, Φίλων 2. 418.

ἐπιπλάζομαι: μέλλ. -πλάζομαι: ἀόρ. ἐπεπλάζονην, Παθ. Περιπλανώμαι, περιφέρομαι ἐπὶ τινος, πόντον ἐπιπλάσσομαι, Ὁδ. Θ. 14. πόντον ἐπιπλάσσομαι Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1066. — Τὸ ἐνεργ. κεῖται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας παρὰ τῷ Νικ. ἐν Ἀλεξίφ. 127. ἐπιπλάσσομαι, = ἐπιπλάζομαι, γῆν Δημόκριτ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 357. ἐπιπλάζω, θακρῶν τοῖς θύμασιν ἐπιπλανώμενων Ἡλίοδ. 7. 17, πρὸς 3. 5. ὅπου, κίττος ἐπιπλανώμενος, ἐφίρπων, Λύγρος Α. 2.

ἐπιπλάνητης, συ. ὁ, περιπλανώμενος, Welck. Σουλ. Ἐπιγραμ. 32. 11.

ἐπιπλάξις = ἐπιπληξις. ἐπιπλάξις, ἐπιπληξις, Τίμ. Λοκρ. 103B.

ἐπιπλάσις, ἡ, ἐπιθέσις ἐμπλάστρου. Ἀρετ. Ὁϊ. Νόσ. Θερμ. περ. 1. 9.

ἐπιπλάσσω, τὸ, ἐμπλάστρον, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 805.

ἐπιπλάσσω, Ἀρετ. -ττω μέλλ. -άσω [αῖ]: — ἐπιθέτω ἢ ἐπαίρω τι ἐπάνω εἰς τι, γῆν σημαντρίδα ἐπιπλάσας ἐπιβάλλει τὸν δακτύλιον Ἡρόδ. 2. 38. τὴ ἐπὶ τὴν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 13, 2. τί τινι Γαλην. II. «βυλλάνων», «στουπάνων», τὰ ὕτα Ἀριστ. Προβλ. 3. 27. τοὺς πόρους Θεοφρ. π. Δίοδ. 8.

ἐπιπλάσσειν, ῥήμ. ἐπὶ τοῦ ἐπιπλάσσω, δεῖ ἐπιπλάσσειν, Γεωπ. 16. 18.

ἐπιπλάσσειν, ον, ὁ ἐπιπλάσσειν, ἐπαληθιμένος, ἐπὶ προσώπου ἐφημεριωμένου, Ἀλκίφρων 3. 11, Γαλην.: — μεταφ., πλαστός, ψευδής, Ἀλκίφρων 3. 11, Γαλην.: — μεταφ., πλαστός, ψευδής, θακρῶν ἐπιπλάστων Λοκρ. Νεχρ. Διάλ. 27.7. Ἐρωτ. 3. — Ἐπίρρ. -τως, Μ. Ἀντων. 2. 16.

ἐπιπλάσσειν, ες, ἐπιπλάσσειν, ὅμοιος ἐπιπλάσσειν, Matth. Med. σ. 276.

ἐπιπλάσσειν, ἐπικροτῶ. ἐπιδιοκίμω κροτῶν τὰς χεῖρας, μετὰ δότ., τοῖς μὲν ἐπεπλάττησα, ῥῆγουν ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις τῶν χεῖρας συνεκρίττησα (Σχόλ. 1), Θεοφρ. 9. 22.

ἐπιπλάττω (Λακωνικ.). «πλακοῦντος εἶδος» Ἡσυχ.

ἐπιπλάττω, εἶς μᾶλλον πλατύνω, ἐπεκτείνω, Ἀριστ. π. Κόσμ. 3, 8, ἐν τῷ Παθ.

ἐπιπλάττω, υ, πλατύνω τὸ ἄνω μέρος, ἐπίπεδος, Ἀρχιμήδ. περὶ Κινοειδ. κ. Σφαίρ. ἐν τῷ προοίμ. οὕτως ἐπιπλάττης, ες, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 5, 3. πρὸς Λοβ. Φρὺν. 539.

ἐπιπλέκτος, ον, ἐπιπλεγμαίνος, πλεκτός, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, Rang. Anf. hel. 863.

ἐπιπλέκω, πλέκω ἐπὶ τινος, Ἀνθ. Π. 12. 256, Λοκρ. Χάριον ἢ Ἐπισκ. 16.

II. ἐν τῷ Παθ. ἐμπλέκομαι, συμπλέκομαι μετὰ τινος, τὰς ἐπιβόλας τὰς Ἀννίβου ταῖς ἐμπέσεις ἐμπέπλεχθαι Πολύδ. 4. 28, 2, πρὸς Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλ. 31, 8, Λοκρ. Δημ. Ἰγνώμ. 8. ἐμπέπλεχθαι τινὶ Στράβ. 662. ὡσαύτως, ἔρχομαι εἰς σαρικὴν ρῆξιν μετὰ τινος, Διοδ. Ἐλλογ. 575. 51, Ἀθην. 211B.

ἐπιπλέω, εἰς (Ἰων. ἐπ.), εἰς, ἐντέλως πλήρης, κρεῶν, ἀγαθῶν πάντων Ἡρόδ. 1. 119, 3. 18., 6. 139: — Ἀρετ. ἐπιπλέω, ον, Πλούτ. Ἀρετ. 85.

ἐπιπλέω, ον, «τὰ ἐπιπλέω» τὰ παρὰ τοῖς μαστοῖς ὑπὸ τὰς μασχάλας, Ἡσυχ. — πλῆγος, Σχόλ. εἰς Νικ. Θερ. 268.

ἐπιπλέω, εως, ἡ, τὸ πλεῖον ἐναντίον τινος, ἐπ. ἔχειν, τὸ νὰ δύναται τις νὰ προσβάλῃ τινὰ κατὰ τὴν ναυμαχίαν ἐκ τοῦ μέρους ὅθεν πνεῖ ὁ ὄνεμος, σφῶν ἐχόντων τὴν ἐπιπλέωσιν ἀπὸ τοῦ πελάγους Θουκ. 7. 36.

ἐπιπλέω, Ἰων. -πλώω (ἀμφότερα παρ' Ὁμ.): μέλλ. -πλεύσομαι: Ἐπικ. 6' ἐν. ἀόρ. 6' ἐπέπλω: μετοχ. ἐπιπλώ, ἀλλὰ (Ἰ), Γ. 17) ἐπιπλώσας. II. ἐπὶ τινος, ἐπέπλεον ὕγρα κέλευθα Ἡλ. Α. 312, Ὁδ. Α. 842. πόντον ἐπιπλώων Ε. 284 πόντον ἐπέπλω Γ. 15. ἐπιπλώω εὐρὴα πόντον Ἡλ. Ζ. 291. ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ Ὁδ. 1. 227, κτλ. II. πλεῖον ἐναντίον τινός, προσβάλλω διὰ θαλάσσης, νηυσὶν ἐπ. τινὶ Ἡρόδ. 5. 86. τῇ Κερκύρῳ Θουκ. 3. 76. ἐπὶ τινι Σεν. Ἐλλ. 1. 5. 11, κτλ.: ἀπολ., Ἡρόδ. 1. 70., 6. 33. ὡσαύτως ἐπὶ πλοῖον, Θουκ. 3. 80: καθόλου, πλεῖον ἐμπρός, αἱ δὲ λοιπαὶ (νῆες) τῶν Ρωμαίων ἐπιπλέουσιν κατὰ βραχὺ συνηθροίζοντο Πολύδ. 1. 26, 4, κτλ.

III. ἐπὶ ἀνθρώπων, εἶμαι ἐπιβάτης πλοῦ, πλεῖον, ταξιδεύω, τῶν δὲ ἐπιπλεόντων μετὰ γε τοὺς στρατηγοὺς οἱ δὲ ἦσαν Ἡρόδ. 7. 98., 8. 67, Θουκ. 2. 66. ἐπὶ στρατηγῶν ἢ ναυάρχων καὶ

ἄλλων ἀξιωματικῶν, τοὺς ἐπὶ τῶν νεῶν ἐπ. στρατηγοὺς Ἡρόδ. 5. 36. ναύαρχος Θουκ. 3. 16. σύμβουλος αὐτοῖς 76. ταμίς Δημ. 1188. 201 — ὡσαύτως, οἱ δὲ ἐπέπλεον ταῖς ἐμπορίαις, ἰταξιδεύοντες ἐπιμεληταὶ ἢ ἐπιστάται τῶν ἐμπορευμάτων, ὁ αὐτ. 1285. 9. καὶ, ὁ ἐπιπλέων, ὁ ἐπὶ τοῦ φορτίου, ὁ αὐτ. 885. 17.

IV. παραπλέω, γῆν Ἀππ. Ἐμφύλ. 2. 143., 4. 35, πρὸς Πλουτ. Λύσανδ. 11.

V. πλεῖον κατόπιν, ἐπὶ παντὶ τῷ στέλῳ Πολύδ. 1. 50, 5.

VI. πλεῖον ἐπὶ τινος, ἐπιπλέω, ἐπ' αὐτῷ (ἐξυπ. τοῦ ὕδατος) Ἡρόδ. 3. 23. ἐπὶ τῆς θαλάσσης Ἀριστ. π. Ζ. Ἰστ. 9. 37 ἐν ἐλ., ἐπὶ τῷ ὕδατι ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 4. 7, 16. παγοδρομῶ, ἀλλ' ἐπέπλεον ὀλισθαίνοντες ἀμφοτέρως

ἅμα τοῖς προσὶ Πολύδ. 3. 55, 2 καὶ 4.

ἐπιπλέω, ον, Ἀρετ. ἀνὶ ἐπιπλέω, ὁ 78c.

ἐπιπληγμα, τὸ, ἐπιπληξίς, Ἐτυμ. Γουδ. 189. 25 (ἐνθα ἐτίθη

πρὸς ἐρμηνείαν τῆς λέξεως ἐνεγμα, ἥτις ὡς μὴ οὐσα καταχωρήσμεν ἐν τοῖς λεξικοῖς διέφυγε καὶ ἡμεῖς καὶ δὲν καταχωρήσαμεν αὐτὴν ἐν τῷ οἰκίῳ τόμῳ).

ἐπιπληθύνω, πληθύνω, αὐτάνω, ἐν τῷ Παθ., καὶ ἐπεπληθύνθη τὸ ὕδωρ Ἡρόδ. (Ἰων. Ζ', 17), καὶ ἐπιπληθύνωμαι, Δημήτρ. Φαλ. 156. — ἐν τῷ ἐνεργ. τύπῳ: ἐπιπληθύνοντι τῷ καρπῷ Ἡρόδ. Ἰων. Δαμ. τ. 1. σ. VIII. B.

ἐπιπληκτεῖρα, ἡ, ὅηλ. τοῦ ἐπιπληκτῆ, Ἀνθ. Π. 6. 233.

ἐπιπληκτεῖς, α, ον, δν δεῖ ἐπιπληκτεῖν, Φίλων 1. 242. 31.

ἐπιπληκτής, ον, ὁ, (ἐπιπληκτῶν) ὁ ἐπιπληκτῶν, Ἰλῶσσ.

ἐπιπληκτικὸς, ἡ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν ἢ ὁ ἔχων τὴν συνήθειαν τὸ ἐπιπληκτεῖν, δεινῶς τε ἦν ἐπιπληκτικὸς Διογ. Α. 4. 63, Κλήμ. Ἀλ. 144. — Ἐπίρρ. -κῶς, γράψαι πρὸς αὐτὴν ἐπιπληκτικῶς Διόδ. 17. 114.

ἐπιπληκτος, ον, ἐπιπληκτεῖς, Μοσχόπ. παρ' Ἀρμων. α. 561.

ἐπιπλημμυρίζω, πλημμυρίζω, Γρηγ. Νόσ. τ. 3. σ. 622B.

ἐπιπλημμυρῶ [ῶ], πλημμυρῶ, τι Ὀππ. Ἀλ. 1. 465: — ὡσαύτως, ἐπιπλημμυρῶ, τῇ θαλάττῃ ἐπιπλημμυρεῖν Φιλότηρ. 3. 308, 20.

ἐπιπληξία, ἡ, = ἐμπληξία, Πολύδ. Ε', 121.

ἐπιπληξίς καὶ Δωρ. -πλάξις, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ ἐπιπλήττειν, ἐπιτιμᾶν, εἰς κόλασιν καὶ ἐπιπληξίαν Τίμ. Λοκρ. 103B, Ψευδο-Δημ. 1406. 26. ἐπιπληξίαν ἔχειν, προκαλεῖν, ἐπιτίμῃ, Διόχρ. 25. 18. ἐπ. πρὸς τι ἢ τινὰ Ἰππ. 24. 46, Πλουτ. Σβλ. 3.

ἐπιπληρώω, ἐκ νέου πληρῶ, γιμίζω, κρατῆρα Ἐρατοσθ. παρ' Ἀθην. 482H. καὶ συναγωγίμιον συμπίσφιον ἐπιπληροῦσιν (κατὰ διόρθ. Σικανη. ἀντὶ ἐπικληροῦσιν) Ἐπίρρ. ε. ὁ Ἰηροῦνη-3. κακοῖς ἐπιπλ. κακὰ Σέξτ. Ἐπίρρ. π. Μ. 1. 68: — Μίφα. οὐδ' ὁπθῶεν ἐπιπληρωσόμεθα τὰς ναῦς Θουκ. 7. 11.

ἐπιπληρώω, εως, ἡ, ὑπερπληρώω, Ἐρατοσθ. παρὰ Ἰων. λην. τ. 4. σ. 471. 7.

ἐπιπλήσσω, Ἀρετ. -ττω μέλλ. -ῶμαι: — πλῆττω, κτυπῶ, μασιζῶ τι, τόδ' ἐπὶ ἐπιπλήσσω, ἐπὶ οὐ μάστιγι . . νοήσατο γεροῖν ἐλθεῖν Ἡλ. Κ. 500.

II. τιμωρῶ, καλῶς, μένεται διὰ λόγον, ἐπιτιμῶ, «καλλύνω» ἐλέγχω, φέγω, μετ' αἰ. προσ., καὶ μ' οὐ τινὰ φημι ἄλλον ἐπιπλήξειν Ἰλ. Η', 580, πρὸς Πλάτ. Πρωτ. 327A. συγγόνον μετὰ δότ., Ἐκτορ, αἰ μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσεις Ἡλ. Μ. 211, πρὸς Ἰσοκρ. 8B, Πλάτ. Νόμ. 805B, κ. ἄλλ. ἐπὶ τινι ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικῇ 286B, — Παθ., ἐλέγχωμαι, φέγομαι, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 478B. 2) ἐπὶ τινὶ τι, διεικδύω τινὰ διὰ τι, Ἡρόδ. 3. 142. τὴν . . αὐθαοῖαν . . ἢ ἢ πῶς μοι Διόχρ. Πρ. 80. ἐπ. τινι τοῦτο, ὅτι . . Πλάτ. Πρωτ. 319D: — μετ' αἰ. πράγμ. μόνον, τί τὸδ' ἐπὶ πλῆξας; Σοφ. Ο. Κ. 1730: — ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Αἰαντι 288, Σεν. Οἰκ. 13, 12, κτλ. III. ἀμεταβ., ἐπιπλήττω ἀρούραις Ἀρετ. 1095.

ἐπιπλήω, ὡς ἐν λ. ἐπιπλήω ἐγ τίλ.

ἐπιπλο-εντεροκλήη, ἡ, ἐπιπλοκήη καὶ ἐντεροκλήη ἡμῶν, Παῦλ. Αἰγιν. 278.

ἐπιπλοεον, τὸ, — τὸ ἐπιπλοεον, ὁ ἴδε

ἐπιπλοκή, ἡ, (ἐπιπλήω) τὸ ἐπιπλήσσειν, ῥίζας ἔχει κατ' ἐπιπλοκήν, περιπλεγμαίνεας, Διοσκ. 186 (189) ἐντεροκλή, τὸ ἐργεσθαι εἰς σχέσεις πρὸς τινὰ, συγκατανοεῖν, συγκατανοεῖν, ἀσχίαις, βραχεῖα τις ἦν τοῖς προεξηρημένοις ἐπιπλοκή πρὸς ἀλλήλους Πολύδ. 5. 37. 2. ἀνάμειξις, τῆς εἰς Πελοπόννησον ἐπιπλοκή ὁ αὐτ. 4. 3, 31 — μετὶ σαρικῇ, Διόδ. 4. 9, κτλ. 2) τὸ ἐπιμύκτον πράγματός τινος, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 37. 3) τὸ ἐπιπλοκῆν ἔχει τοῦ γ εἰς τὴν λήγει, ἐπὶ γλῆσιν, ἀγγλῇ, ζευγλῇ, Ἀθην. 324C. μονήρεα ἀρα τὸ μίσγω κατ' ἐπιπλοκήν ἔχον τὸ σ. Ἡρωδ. π. Μον. Αἰγ. σ. 22, 26.

ἐπιπλοκῆη, ἡ, (ἐπιπλοεον, κλήη) «ἐπιπλοκῆη ἐστὶν ὀλισθησις» ἐπιπλοεον κατὰ τὸ μέρος τοῦ ὁσχεύου, κοινῶς «σπασίμων», Γαλην. 19. 448. 10. ἐντεροκλή ἐπιπλοκῆη, ὁ, ὁ ἔχων τοιοῦτον πόσημα, ὁ αὐτ. ἐν τ. 2. σ. 396B.

ἐπιπλοκῆμος, ἡ, ον, Ἐπ. μετοχ. τοῦ ἀόρ. τοῦ ἐπιπλήμειναι.

ἐπιπλον, τὸ, ἴδε ἐπιπλά.

ἐπιπλοεον, τὸ, = τῷ Ὀμηρικῷ εἰρητῶ, ὁ ἐπικαλύπτων τῇ

κοιλίαν καὶ τὰ ἔντερα πηλεώδης ὕμην, Λατ. *immembrata*, Ἰππ. Ἀρ. 1254, Ἀριστ. π. τὰ Ζ', Ἰστ. 1. 16, 18., 3. 14, π. Ζ. Μορ. 4. 3, 1. ὡσαύτως, ἐπιπλοος, ἢ, Ἠρόδ. 2. 47· συνηρ. ἐπιπλοος, Ἠλίχ. καὶ Ἰων παρ' Ἀθην. 107· ὡσαύτως καὶ ἐπιπλοοιον, Φιλῆταιρος ἐν Ὀπρεῖ παρ' Ἀθην. 106B, Ἠούχ. ἐν λ. ἐπιπλόν· πρὸλ. Μεινεκε Κωμ. Ἀποσπ. 3. σ. 299, 5. σ. 83.—(Κατὰ τὸν Κούρτ. ἐκ τοῦ πέλλα (B)· ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ τῆς προλ. ἐπλ. ἢ ἐπάνω πτυχῇ, ὡς τὸ ἀπλοῦς ἐκ τοῦ ἄμα, ἀπλοῦς ἐκ τοῦ δις, πρὸλ. ἐπιπλοα, τὰ).

ἐπιπλοος, ον, συνηρ. ἐπιπλοους, ουν (ἐπιπλέω):—πλέων ἐναντίον, ὁρμῶν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ναῦς Πολύβ. 1. 27, 5., 50. 6.
2) πλέων κατόπιν τινός, ἀντίθετον τῇ πρόπλοος, Ἀμφίβ. ἐν Διοδ. 20. 50.

3) = ἐπιπλάτης, «κυβερνήτης» ἢ καὶ πρῶτος μόνους ἐπιπλοους εἶχον· Ἀρρ. παρὰ Σουῖδ.

4) = ὁλοπυς, Ἀρποκρ. ἐν λ. διοπεύων.

II. περὶ τοῦ ἐπιπλοα, τὰ, ἴδε ἐπιπλοα ἐν τῇ.

ἐπιπλοος, ον, πλοος, ὅ, τὸ πλέειν ἐναντίον, ἐπιπρόσθετα κατὰ τινος, ἢ προσβολή ἢ ἔφοδος πλοίου ἢ στόλου, Ἰωνκ. 2. 90, Ξεν. Ἰλλ. 4. 3, 11· ἐπιπλοῦν αὐτοὶ ποιοῦνται τῇ Μιλήτῳ, ἐπιπλοῦσι κατὰ τῆς Μιλήτου, Θουκ. 8. 79· καὶ ἐπιπλοῦν τῇ Μιλήτῳ ἐποιοῦντο αὐτοὶ 30· ἐπὶ τὴν Σάμον αὐτοὶ 63· τοῖς Ἀθηναίοις ὁ αὐτ. 3. 78· τῇ Πελοποννήσῳ ἑκατὸν ναῶν ἐπιπλοῦν ἔξαριτίειν, παρκαυάσειν 100 ναῦς πρὸς ἐπιπλοῖν κατὰ τῆς... ὁ αὐτ. 2. 17, πρὸλ. 56·—σπανίως ἐπὶ φλοῶν, τῷ φιλίῳ ἐπιπλῶ ὁ αὐτ. 8. 102, ἐνθα ἴδε Δούκαν καὶ ἄλλου; ἐρμηνεύσας, διότι τὸ χωρίον φαίνεται λίαν ἐμφαρμόν.

ἐπιπλοος, ον, πλοος, ὅ, ἴδε ἐν λ. ἐπιπλοῦν.

ἐπιπλόω, ἰων. καὶ Ἑπικ. ἀντὶ ἐπιπλέω.

ἐπιπνευσίς, εως, ἢ, (ἐπιπνέω) ἐπιπνοία, ἔμπνευσις, Λατ. *aspiratio*, ὅ τε ἐνθουσιασμός ἐπιπνευσίαν τινὰ θείαν ἔχειν δοκεῖ Σπράβων 467.

ἐπιπνευστικός, ἢ, ὢν, ἐμπνέων ἐνθουσιασμόν, Σχόλ. εἰς Δισχόλ. Πρ. 483.

ἐπιπνέω, Ἑπικ. -πνεύω (ὡς ἀεῖποτε παρ' Ὀμήρῳ)· μέλλ. -πνεύομαι.

Πνέω ἐπὶ τινος, Λατ. *aspiro*, ἐπὶ πνοῆς ἀνέμου, περὶ δὲ πνοῆς βορέας ὡς γρηεῖ ἐπιπνεύουσα Ἰλ. Ε. 698· τινι, ἐπὶ τινος, Ἀριστοφ. Σπ. 265· ἐπὶ οὐρίῳ ἀνέμῳ ἐν θαλάσσῃ, ὅσον τε πανημερίῃ γλαφυρῇ νηὶς ἤνυσεν, ἢ λιγύς οὐρός ἐπιπνεύειν διπρῶν Ὀδ. Δ. 357· ἀπολ., εἰσόκ' ἐπιπνεύουσιν ἀήτοι 1. 139· ἔταν... ἐπιπνεύσῃ ὁ βορέας Ἀριστ. Περὶ 26. 46· ἀνεμῶς... ἥριστος ἐπιπνέει Πλάτ. Σερτ. 17, κτλ.· ἐπὶ σφοδρῇ πνοῇ ἀνέμου, οὗτοισι ἐπιπνεύσαι νότον μέγαν τε καὶ ἔξαιον, φερόντα δὲ θίνας τῆς ψάμμου καταχύσασθαι σφας Ἠρόδ. 3. 26· μεταφ., μοιζόμενος δ' ἐπιπνέει... Ἀρης Δισχόλ. Ἠρόδ. 343, πρὸλ. Σπρ. Ἀντ. 136· ἰσχυρὰ ὡς τὸ ἐν Ἰλ. Ε. 447, ὅσσα τε γοῶν πνέει τε καὶ ἔρπει, καὶ τὸ ἐν Ὀδ. Σ. 131, ἀνέμους ἐκ τὸ ῥῆμα πνέω, τὸ πνέω).
2) μετ' αἰτ., πνέω ἐπὶ τι, αἰ δ' ἄλλαι μὲν αὖραι ἐπιπνεύουσι θάλασσαν, εὐχὴ πνέουσιν ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, Πρ. Θ. 872· ἀγρούς Δουκ. Χαρίδημ. 1.
3) μετὰ συστολῆς αἰτ., ἐνφυσῶ ἐκ τῶν μυκτήρων ἢ τοῦ στόματος, λάβρον ἐπιπνεύοντε πυρὸς σέλας, περὶ τῶν πυρ φουόντων ταύρων τοῦ Αἰήτου, Ἀπολλ. Πόδ. 1. 1327.

II. μεταφ., 1) παρρησίᾳ, πορροῦν τινὰ ἐναντίον τινός, Ἀργείοις ἐπιπνεύσας σπαρτίων γένναν Εὐρ. Φαίν. 794· στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας αἰσιότι, παρρησίᾳς εἰς σφαγὰς, αὐτοὶ 789.
2) ἐμπνέω ἢ, ὑπνοῦμαι, παρῶν, Μουσῶν προφῆται ἐπιπνευστικός ἐστὶν τὸ γέρας Πλάτ. Πρωτ. 262D· ἀρωγὴν Ἀνθ. Π. 1. 16· ὁλόος Ὀρρ. Γμν. 84. 8.
3) ἐκ μεταφορῆς εὐνοῦ τοῦ ἀνέμου, εὐνοῖα, χαρίζομαι, βοηθῶ, τῆς τύχης ἐπιπνεύουσης, Λατ. *adspirante fortuna*, βοηθῶ, Πολύβ. 11. 19, 5, πρὸλ. Ἀπολλ. Πόδ. 1. 937, Πινυτ. 2. 759F.
III. πνέω κατόπιν, ἐπιπνέει βορέα νότος Ὡδερρ. π. Ἀνέμ. 5. 53.

ἐπιπνύω, πνύω, στραγγαλίζω ἐπιπνύων χειρὶ τοὺς ἐπιδόντας τῷ αὐτοῦ ποινῇ Ἰωάννης Ἰπποκρηστικ. σ. 148·—ὡς διάφ. γρ. ἐν τῷ κ. Δουκ. Εὐαγγ. γ', 7, ἀντὶ ἀποπνύω.

ἐπιπνοία, ἢ, (ἐπιπνέω) ἐπιπνευσίς, ἔμπνευσις, Λατ. *aspiratio*, ἐπ. πρῶτος Πλάτ. Τίμ. 71C· ἔξ ἐπιπνοίας Διός, Ζηνὸς Δισχόλ. Ἰκτε. 18, 45· θείας ἐπ. αὐτοὶ 576· οὐκ ἀνευ τινός ἐπιπνοίας θεῶν Πλάτ. Νόμοι 811C, πρὸλ. Κρατ. 399A· μαντικὴν... ἐπιπνοίαν Ἀπόλλωνος θέντες, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 265B· ἐπιπνοία δαιμονίου ἐνθουσιάζειν Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 1. 1. 1· ἐπ. πρὸς τὸ καλὸν Πλάτ. Ἄγρ. 7· ἢ Σέβωλα ἀνέλκει ἐκ τινος δυνατῆς ἐπ. Ἰουστ. Μ. πρὸς Ἰλλήνας 37.

II. πνύω δυνατῇ, ἰσχυρὸν φύσημα ἄερος, ἐπιπνοία χειμερινὰ Ὡδερρ. π. Ἀνέμ. 55.

ἐπιπνοός, ον, συνηρ. -πνοος, ουν (ἐπιπνέω):—ἐπὶ χωρίου, ἐπιπνέον, ἐπιπνεύομεν, καταπνέομεν, ὑπὸ ἀνέμων, Πολύβ. Ε. 110·—ἐμπνευσόμενος, παρὰ τινος Πλάτ. Κρατ. 428C· ἐπ. καὶ κατεχόμενος ἐκ τοῦ θεοῦ ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 99D, πρὸλ. Συμπ. 181C, κτλ., ἢ τ. καὶ φειδύλητος Πλάτ. Πομπ. 48·—Ἐπὶ πρ. -πνοός, Πολύβ. Δ. 16.

ἐπιπόδιος, α. ον, (πνός) ὁ ἐπὶ τῶν ποδῶν σσηματισθὲν ὡς τὸ

ἐμαπόδιος, περιπόδιος, ολοιῷ· οστις ἦν δε ἀγρία πέδω.. ἐπιποδίας ἔλυσ' Σπρ. Ο. Τ. 1350.

ἐπιποθέω, ἐπιθυμῶ προσέτι ἢ ποθῶ τι σφοδρῶς, μετ' αἰτ., Ἠρόδ. 5. 93, Πλάτ. Πρωτ. 329D, Νόμ. 855E· ἐπιποθέσθην ἡ ψυχὴ μου τοῦ ἐπιθυμῆσαι Ἐβδ. (Ψαλμ. ΡΙΒ', 20)· ἐπὶ ἀρπαγμὰ μὴ ἐπιποθεῖτε (αὐτοὶ 3Δ', 11).

ἐπιποθέμα, τό, τὸ ὅ τι ποθεῖ τις, ἐπιθυμία, Ἀκύλας ἐν Ψαλμ. ΡΛΒ', 9.

ἐπιποθέσις, εως, ἢ, τὸ ἐπιποθεῖν τι, σφοδρὰ ἐπιθυμία, ἀναγ-γέλλων ἡμῖν τὴν ὑμῶν ἐπιποθέσθαι Β' Ἑπιστ. π. Κορινθ. ζ', 7, Κλήμ. Ἀλ. 977.

ἐπιποθέτος, ον, ποθητός, ἐπιθυμητός, Ἀπκ. 16ηρ. 43, Ἑπιστ. π. Φιλιπποσ. δ', 1.

ἐπιποθία, ἢ, = ἐπιποθέσις, Ἑπιστ. π. Ρωμ. ιε', 23.

ἐπιποτέω, ἐπιπροσέτιθυμι, νεότητά τῷ εἶδει Φιλῶστρ. 570, 32, Συνέσ. 60A, κλπ.

ἐπιποθήσις, ἢ, προσθήκη, Εὐστ. Πουημάτ. 284, 81.

ἐπιποθήτος, ον, πλάστος, ἐπιπλάστος, προσποιητός, ψευδής, Συνέσ. 17C, 85C.

ἐπιπομήνη, ἐνος, ὅ, ἢ, = ποιμήνη, θεία δ' ἐπιπομίνεος εἶναι Ὀδ. Μ. 131· πρὸλ. ἐπιδοουκόλος.

ἐπιποκος, ον, μετὰ τοῦ πόκου, τοῦ μαλλοῦ, δηλ. ἀκούρευτος, ἐπὶ ἀνῶν, διάφ. γραφ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. Ι', 4) ἀντὶ ἐπὶ πόκων, ἀλλ' ἢ λέξις εὐρήσεται καὶ ἐν Ἑπιγραφῇ τῇ Κω 3731 = ΠΙ 401 [Ἐκ]άται ἐμ πόλει [οἶν] ἐπιποκον τελέ[αν]—Πρβλ. Μιθ. 16. 414, n. 1.—Κατὰ τὸν Ραλον καὶ Πικκ of ποιμένες τῆς Κω ἔτι καὶ νῦν λέγουσιν ἔποκον ἀντὶ ἐπιποκον.

Ἑπιπόλα· οὕτως ἐν Λακεδαίμονι ἡ Δημήτηρ ἱδρυνμένη τιμᾶται· Ἠούχ.

ἐπιπολάζω· μέλλ. -σω, (ἐπιπολῇ) μένω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, δὲν βιζῶν, οὐδ' αὖτως ἀν' μᾶλλον ἢ... ὦλη ἐπιπολάζοι Ξεν. Οἰκ. 16, 14· ἐπιπλέω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ἀποθανοῦσαι δὲ αἱ ἐχέλειες οὐκ ἐπιπολάζουσιν οὐδὲ φέρονται ἀνω ὥσπερ οἱ πλείστοι τῶν ἰχθύων Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. 1. 8. 2, 17, πρὸλ. 5. 15, 16· ἢ ἀπὸς ἐπ. ὁ αὐτ. Μετεωρ. 1. 8, 3· τὸ ἐπιπολάζον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὑφιστάμενον, ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 1. 3, 2 κ. ἄλλ., μετὰ ὅτ, ὕδατι ἐπ. αὐτοὶ 4. 4, 2· τὸ ἐλαῖον ἐν τῷ ὕδατι ἐπ. ὁ αὐτ. Μετεωρ. 1. 7, 2· φῶν τὸ μὲν ἀποδίδει ἐπιπολάζει, τὸ δὲ πληρὲς καταφέρεται κάτω Γεμιν. 14. 7, 27·—ἐπὶ πτηνῶν, περιπταται ἀνωθεν, Θεοπόμ. Ἰστ. 79·—ἐπὶ τροφῇ, ὡς τὸ Λατ. *innatare alimentum*, διαμένω ἀπεπτος ἐν τῷ στομάχῳ, Ἰππ. 359, 25, Ἀριστ. Ἀν. Ἰστ. 2. 11, 5, Γαλην. II. μεταφ., εἶμαι ἐπὶ κυρτοῦ, ἐκικρατῶ, Ἠλίχ. 133 Ἀλιν· Φίλιππος ἐπιπολάζει, ἐπικρατεῖ, Διμ. 117. 16, πρὸλ. Ἰσοκρ. 95A, 181B· ἐπ. ἐν πᾶσι τοῖς πολιτεῦμασι Πολύβ. 30. 10, 2.

2) ὑπερισχύω, ἐκικρατῶ, εἶμαι συνήθης τοῖς τηλικούτοις... ὕβρις ἐπ. Ξεν. Ἀλκ. 3, 2· ἐκ τῆς ἐπιπολαζούσης τὰ νῦν λεσχηνείας Πλάτ. ἈΕ. 369D· αἱ μάχιστα ἐπιπολάζουσαι [δόξαι] Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 4, 4· ἐπιπολάζοντος τοῦ γελοίου αὐτοὶ 4. 8, 4.

3) εἶμαι ἄφρονος ὑπάρχω ἐν ὀρθότητι, ὁ χυμὸς ἐπεπόλασεν Ἰππ. Ἐπιδόμ. τὸ Δ' 952· εἰ ἐπιπολάζοντες μύες Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 6. 37, 2 τὴν ἀνω ταύτην ἀνοίαν ἐπιπολάζουσαν Ἀλκίς ἐν Ἀθηναίᾳ τῶν 6. 7· ἐπὶ ἔξαιον, Πολύβ. 13. 3, 1, κτλ., ἐπὶ ποιημάτων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 162.

4) εἶμαι πρόπτης, αὐθόλης, ἀλαζῶν, Διον. Ἀλ. 11. 6, Ἀπκ. Μθρ. 75· ὑπεροψία ἐπ. ὁ αὐτ. ἐν Ἐμφυλ. 3. 76· μετὰ ὅτ. προσ. γέρομαι αὐθόλως πρὸς τινὰ, Πλάτ. 2. 634C, πρὸλ. Δουκ. Ἰκαρμ. 29.

III. πλανῶμαι ἀνά τινὰ τόπον, τὴν Αἴγυπτον Πινυτ. 2. 25, πρὸλ. 8. 8· ἀπύλ., περιπλανῶμαι, περι-φάρομαι, Ἀπκ. Μθρ. 75.

IV. πλημμυρῶ, ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, Δουκ. Δούκ. ἢ Ὀνος 34.

2) ἐπ. τῇ ρητορικῇ, ἵνα σκολιῶσθαι εἰς τὴν ῥητορικὴν, ὁ αὐτ. Ρητ. Διδάσκ. 26.—Ἰαθ' Ἠούχ. «ἐπιπολάζει» ἐπιπλέει.

ἐπιπολαϊόρριζος, ον, (ρίζα) ἔχων ῥίζας ἐπιπολαζούσας εἰς τὴν ἐπιδόμειον, οὐχὶ βυθείας, Θεοορ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 6, 4., 2. 5, 1.

ἐπιπόλαιος, ον, καὶ θηλ. ἐπιπολαία παρὰ μεταγεν. ὡς παρὰ Σπράδ., Γαλην., Διοσκ. κλ., ἴδε Γλῶσσ. Παρρητ. Κόντου σ. 162 καὶ 153· (ἐπιπολῇ) ἐπιπολάζων, ἐπιπόλαιος, ἐπὶ τῇ ἐπιφανείᾳ, Ἰππ. π. Ἀθρ. 832. 16· ἢ μὲν οὐλὴ τὸ δέρμα λεπτόν καὶ ἐπιπόλαιον ἴσχει Ἀριστ. Πρὸλ. 8. 8· τραῦμα Δουκ. Πλάτ. Ἠθ. Εὐδ. 37.

2) προέχων, ῥέχων, ὁστέον Ἰππ. 913D· ἀρθρα-μοί εἶν. Συμπ. 5. 5.

3) κινητὴ περιουσία, ἐπιπολαίων (ΕΠΙΠΟΛΑΙΩΝ) χρημάτων Νομῶ. Γόρτ. Κρήτης V. 4.

4) μεταφ., ἐπιπόλαιος, συνήθης, κοινός, Λατ. *quodlibetianus*, παιδεία Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. 203· ἐπ. ἡθοναὶ καὶ διατριβαὶ Δημ. 1418. 1· ἐπ. πιθανότης Διοσκ. Θηριακ. προσμ.· ἐπ. ὕπνος, ἐλαφρὸς ὕπνος, Δουκ. Ἀλεκτρ. 23· ἔρως ὁ αὐτ. ἐν Ἑταιρ. Διαλ. 8. 2.

5) ἐπὶ τῇ ἐπιφανείᾳ, καταφανής, φανερός, ἐπ. λέγομεν τὰ παντὶ δόξα Ἀριστ. Ρητ. 3. 10, 4, πρὸλ. 11. 10· ἐπιπολαϊότερον τοῦ λητουμενίου ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 1. 3. 4· ἢ ἐπιπολαϊοτάτη· λήτῃσις ὁ αὐτ. Πολιτικ. 3. 3, 3· ἐπιπόλαιοι τὸ ψευδὲς αὐτοὶ 3. 12, 4.

II. Ἐπίρρ. -ως, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, οὐχὶ εἰς βάθος, Ἀριστ. π. Φυσ. 2. 4, 8· τιτρώσκειν Ἰωσήπου Ἰουδ. Πβλ. 3. 7, 22.
2) ἐξ ἐπιπόλῃς, ἐπιπολαίως, Ἰππ. Ἀφ. 1245, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 5, 16· συγκρ. -οτέρως αὐτίθι 1 (Δ. Ἐλλαττον) 1, 3.

ἐπιπόλαις, -ως, ἡ, τὸ ἐπιπολάζειν, Ἰππ. 47. 35, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 3, 21.

ἐπιπολασμός, -ος, = τῷ προηγ., ἐπ. τῆς ζέσεως Ἀριστ. Προβλ. 22. 8.
2) μεταφ., ἔπαρσις, ὀλαζονεῖα, αὐθάδεια, Διον. Ἀλ. 6. 65· πρβλ. ἐπιπολάζω.

ἐπιπολαστικός, -ή, -όν, ὁ ἐπιπολάζων, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ ἐπιπολάζῃ, νὰ ἀναβαλῇ ἐπάνω, κυρίως ἐπὶ ἀπέπτου ἐν τῷ στοιχείῳ τροφῆς, Ἰππ. π. Διατρ. Ὁς. 394. 44, Ἀριστ. Προβλ. 3. 18, 1.—Ἐπίρρ. -κῶς, περισσῶς, ἀφθύνως, ἐπιπολαστικῶς καὶ κατακόρως χρώμενοι τῇ κραυγῇ Πολύδ. 4. 12, 9.

ἐπιπολεμάομαι· ἐπεπολέμειτο· πολεμῶς ἐκείκετο· Ἰσοχ. ἐπιπολεῖν = ἐπιπολάζω, Αἰλ. π. 2. 9. 61.

ἐπιπολή, ἡ, (ἐπιπέλομαι) ἐπιφάνεια, Ἀριστ. π. Αἰτ. Χρον. Νούσ. 2. 7, Γαλν., κλ. ἴδε Δοδ. Φρύν. 126 κέξ. II. δόκιμοι συγγραφεῖς μεταχειρίζονται τὴν λέξιν μόνον κατὰ γέν., ἐπιπολή, ὡς ἐπίρρ., ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, εἰς τὸ ἄνω μέρος, ἐπιπολής δὲ ἔπεισι αὐτὸ τὸ ἐλλύχινον Ἠρόδ. 2. 62, Ξεν. Οἰκ. 19, 4· κάτω μὲν καὶ ἐπιπολής, ἐν μέσῳ δὲ, κάτω μὲν καὶ εἰς τὸ ἄνω μέρος, ἐν τῷ μέσῳ δὲ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 1, 7· λίαν ἐπ. πεφυτευμένα δ' αὐτ. Οἰκ. 19, 4· ἐπιπολής τὸ σιναρὸν σκέλος ἔχοντα, ἔχοντα τὸ παθὴν βλάβην σκέλος ἀνώτατα, ὑψηλότερα, Ἰππ. π. Ἀρρρ. 837· τὸ ἐπ., ἡ ἐπιφάνεια, τοῦ σώματος τὸ ἐπ. τε καὶ ἐντὸς Πλάτ. Φίλ. 46D, πρβλ. 47C. 2) ὡς πρὸθ. μετὰ γέν., ἐπάνω, ὑπεράνω, ὑπέρ, τῶν πυλῶν Ἠρόδ. 1. 187, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1108, Πλ. 1207, καὶ ἴδε κατω. IV.—Καθ' Ἰσοχ. «ἐπιπολή» ἀνωτάτω, ἐπιπλέον· 3) μετ' ἄλλων πρὸθ., κατ' ὑπερθε ἐπιπολής τῶν ἔλλων Ἠρόδ. 4. 201· ἔξ ἐπ. Διόδ. 5. 38, Λουκ. Νυχρ. 35, κλ. (ἐν Ἀριστ. π. Ζ. Ἰν. 2. 7, 17, ὁ Βεκκ. παραλείπει τὴν πρὸθεσιν 25, πρβλ. διόφ γραφ. ἐν Ἠροδ. 1. 43)· ἐπ. Σέλευκ. παρ' Ἀθην. 598A· οὕτως, ἐν ἐπιπολή = ἐπιπολής, Στράβων 570. III. σαφῶς, ρανερῶς, πᾶσιν ἔστιν ἐπιπολής ἰδεῖν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 38, 2.

IV. Ἐπιπολαί, χωρὶν ὑπερκεκρυμμένον τὸν Συρακουσίων, κατωφερῆς μὲν πρὸς τὴν ἡλίκασαν, ἀπόκρυμνον δὲ ἐκατέρωθεν, καὶ ὠνόμασται ὑπὸ τῶν Συρακουσίων διὰ τὸ ἐπιπολής τοῦ ἄλλου εἶναι Ἐπιπολαί Θουκ. 6. 96.
Ἐπιπολαίος· Ἐρμῆς ἐν Ρόδῳ, ὡς Ἰόργων Ἱστορίῳ· Ἰσοχ. ἐπιπολεῖω, ἐποικισμοῦ, ἐπιπόδισον· ἐποικισμὸν Ἰσοχ. ἐπιπολεῖομαι, Πλάτ., ὀρχίζω νὰ γίνωμαι πολίτης, ἐπιπολεῖομαι αἱ τρίχες αὐτοῦ Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 5, 3.
ἐπιπόλως, -ον, ὁ ἀρρρζων νὰ γίνηται πολίτης, Δημ. 1267. 21. ἐπιπόλος, -ον· πρὸς πόλιν, οὐνοτροφός, Σαρ. Ο. Τ. 1322. ἐπιπολύ, Ἐπίρρ. αὐτὶ ἐπὶ παλῷ, ἴδε ἐν λ. πολὺς IV. 3. ἐπιπολυπραγμονεῖω, πολυπραγμονεῖω ἐπὶ τινι, μεταγεν. ἐπιπομπεύω, ἐμπομπεύω, πομπεύω ἐπὶ τινι, τοῖς πατρίδος ἐπιπομπεύειν συμφοραῖς οὐ καλῶς εἶχεν Πλούτ. Καῖς. 56.

ἐπιπομπή, ἡ, τὸ ἐπιπομπόμενόν τινι ἐξ ἀνωτέρως δυνάμεως, μαγγανεία, βασκανία, Πτοίη, Βοταν. ἐν Ἑλλ. Βιβλίου. Φαβρίκ. τ. 3, μέρος 6 § 4, στ. 22, 165, 176.

ἐπιπονέω, κοπιᾶω ἐξ τι, ἐν γὰρ τοῖς τοιοῦτοῖς οἱ ἀγαθοὶ ἐπιπονέειν ἐθέλουσι Ξεν. Κύρ. 5. 4, 17, Λεκ. 2. 5, Πλάτ. Νόμοι 789E.
ἐπιπονεία, ἡ, τὸ ἐπιπονεῖν, πονεῖν, κοπιᾶειν ἐξ τι, Ἡσύχ. ἐν λ. πονηρία.
ἐπιπονός, -ον, κοπιώδης, πλήρης ταλαιπωριῶν, λατρεία Σοφ. Τρ. 830· μόρος ἡ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1561· ἀσχολία, ἀσκησις, φυλακὴ Θουκ. 1. 70., 2. 39· γῆρας Πλάτ. Πβλ. 329D· βίος Ξεν. Κύρ. 2. 3, 11· μαθήσεις καὶ μελέται δ' αὐτ. ἐν Κυν. 12, 15· πλήρης πόνων καὶ θλίψεων, ἐξέλυο· ἐπιπονόν ἡμέραν Σοφ. Τρ. 654· ἀναρῶς, ἐπιπονώτερον [ἐργον] μὰ τὸν Διόνυσον οὐκ εἴληφ' ἐγὼ Ἀλκ. ἐν Ἰπρωτοχόρῳ 1· οὐδὲν διαβολῆς ἔστιν ἐπ. Μένανδ. ἐν Ἀδελ. 50, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 3, 19· σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἔργα καλὰ καὶ ἐπ. Πλάτ. Νόμοι 801E, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 1, 29· τὸ ἐπιπονόν, τὸ ἐνέχον πόνον, κόπον, ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 12· ἀντ. τὰ ἐπ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 7, 13, κ. ἄλλ.· —ἐπιπονόν [ἔστι] τὴν δυσκλειαν ἀφανίσαι, εἶναι δυσκλινὸν ἔργον νὰ .., Θουκ. 3. 58. 2) ἐπὶ πρῶτων, ἐπιμελής, ὑπομέμων τὴν κόπῳ, Ἀριστοφ. Βατρ. 1370, Πλάτ. Φαῖδρ. 229D· ὡσαύτως, ὁ μὴ ἀντέχων εἰς κόπῳ, ταχέως ἐξαντλούμενος, Θεοφρ. π. Αἰσθ. 11. 3) ἐπὶ αἰώνων, ὁ προσημαίνων καθήματα, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 25. II. Ἐπίρρ. -νωος, Λατ. negro, Ἰππ. Ἐπίρρ. τὸ Α', 939, Θουκ. 1. 22· ἐπιπόνως καὶ καλῶς Ἰσοκρ. 386D· βιώσεται Ξεν. Ἀπομν. 1. 7, 2, κλ.—Συγκρ. -ώτερον, οὐδέ τις δεδιηκόνηκεν ἐπιπονώτερον Ἀργείκος ἐν Ὀθησαυρίῳ 2. 8, Ὑπερβ. -ώτατα Ξεν. Κύρ. 7. 5, 67.

Ἐπιπονεία, ἡ, ἐπιδοτικὴ τῆς ἀφροδισίας, Ἰσοχ.

ἐπιπορεύα, ἡ, προσέλευσις, προσέγγισις, ἀντίθετον τῇ ἀποπαρεῖα, Ἡρων Δύτομ. 261.

ἐπιπορεύομαι μέλλ. -εὔσομαι· ἀντ. ἐπιπορεύομαι Ἀπολ. (πορεύω). Πορεύομαι, ὑπάγω ἐπὶ τι, ἐπιπορεύομαι ἐπὶ τὸ πλῆθος Πολύδ. 4. 9, 2· πορεύομαι ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, μετ' αἰε., ἐπιπορεύομενος ἀδεῶς ἐπὶ ῥοδῇ, κλ., ὁ αὐτ. 1. 12, 4, κλ.· μετὰ δὲ, Πλούτ. Λουκοῦργ. 28. 2) μετ' αἰε. ὡσαύτως, ἐπισκεπτόμαι, Λατ. obire, ἐπὶ στρατηγῷ, Πολύδ. 11. 12, 1., 15. 10, 1· μεταφ., διέρχομαι, διατρέχω, τῇ διανοίᾳ, τῇ ὕψει Πλούτ., ἴδε Wyttenb. ἐν 107E.

ἐπιπόρευσις, -εως, ἡ, τὸ πορεύεσθαι πρὸς τι, Τέτιζ· ἡ πορεία, ἡ τροχὰς τῶν πλανητῶν, Πτολεμ. Τετράβ. σ. 93. 15, κλ.

ἐπιπορπείομαι, πρkm. -πεσπρπημαι· Ἀποδ.· —κοιμῶμαι ἐν ἐκάνῳ μου διὰ πόρπης, πορφυρίδα ἐπιπορπημένον Πολύδ. 39. 1, 2· σάγους Διόδ. 5. 30.

ἐπιπορπημα, -α, -αμα, τὸ, ὡς τὸ ἀμπερόνημα, πᾶν ἔνδυμα κομμιζόμενον ἐπὶ τῶν αἰμων, ἰδίως μανδύας, ἔνδυμασι κιθαρροῦ, ὡς Πλάτων ὁ Κωμικ. ἐν Ὀΐαζ ὅφ' Ἰερών· 2, Πλούτ. Ἀλ. 39· πρβλ. περυνατρίες.

ἐπιπορπής, -εδος, ἡ Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 32, κατὰ τινος ἐπιπορπημα, κατ' ἄλλους· πόρπη, πρβλ. Ἰακωφίλου Ἀνθ. 11. π. 192. ἐπιπορπημα [-αμα:]· τὸ ἐπάνω τῆς πόρπης, καὶ τῶν ἱππῶν ἡ τὰς γλῶσσας συνήκουσα πόρπη Ἡσύχ.

ἐπιπορπαίνω, χορηγῶ, παρέχω, Νικ. Ἀποστ. 2. 54.

ἐπιπορπώνω, παρασκευάζω, ἱκύνω, Στ. 7. 712.

ἐπιπορφυρίζω, κλίνω εἰς τὸ πορφυρεῖν χρῶμα, Ἀριστ. π. Χρομ. 5, 26, Ἠρόδ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 18, 2.

ἐπιπορφυρίζω, οὐκ, πορφυρίζω, κλίνω εἰς τὸ πορφυρεῖν χρῶμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 6, 7.

ἐπιποτάμιος, -α, -ον, ὁ ἐπὶ τῇ ποταμῷ, πόλις Ῥελάνικ. 150· ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἐν ποταμῷ ἐργαζόμενος, ἐξηχημένος νὰ ἐργάζηται ἐν ποταμῷ, ὁ ἐπιποτάμιος ἡπειρωτικῶς λειτουργῶν ἐν τῷ τεττο Σύνεσ. 111D· —ἡλ. ἐπιποταμῆς, -εδος, -ύμφη, -νεράδα Σχλ. εἰς ἡλ. γ. 8.

ἐπιποτάομαι, πρkm. ἐπιπαύομαι Ἀποδ.· —ἐπιπαύομαι ἀντὶ τοῦ ἐπιπέτομαι, ἐφιπταμαι, ἵπταμαι ὑπεράνω τινός, τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ, πεπόταται Αἰσχλ. Εὐμ. 379· στυγία τις ἐπ' ἀχλὺς πεπόταται Πέρσ. 669· γῆν καὶ θάλασσαν ἐπιποτῶμενοι ψυχῶν 2. 200. II. ἐπιπῶ, ἐπιπλάω, ἴτι δὲ κουφετάτῃ ὡς δύνασθαι ἐπιποτάσθαι τῷ ἀέρι Διοσκ. 5. 85· τῷ ὕγρῳ Πορφύρ. π. Νυμφῶν Ἀντροῦ 10.

ἐπιπότιος, ὁ ἐπὶ πότῳ, ὁ ἐν συμποσίῳ, ἐπιπότιος ἄσματα Σχλ. εἰς Ἀριστέλ. τ. 2. σ. 137.

ἐπιποτός, -ος, ποδιατός, ἔχων μῆκος ἐνὸς ποδός, Γεωργ. Παχυμ. Μιχ. Παλ. σ. 222C.

ἐπιπραττομαι, Μίσ., ἐσπράττει ἐπὶ πλὴν παρὸς τινος, ἐπιπραττέομαι, ἐπὶ τοῖς προτέροις προσημαίνοντες, ἀπατεῖραντες ὁ Ῥωμαῖοι τοὺς Καρχηδονίους χρήματα ἐπιπραττέομαι σπονδὰς δ' ἐνεαύσαντο ὁ Σουῖδ.

ἐπιπραθνῶ = πραθνῶ, Διονύς Περ. 1052.

ἐπιπραλγιστος, ὁ μετὰ τὸν πρῶτον, Νομοθεσία Ἰήρην.

Κρήτης VII 11.

ἐπιπρέπεια, ἡ, εὐπρέπεια, εὐσημολογία, χάρις, ἐμφάνεια, Ἀριστ. Φυσιογ. 4, 7, κ. ἄλλ., Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. τ. 1. 79· κατὰ πλῆθ., Πολύδ. 3. 78, 2.—Κατὰ Σουῖδ. «ἐπιπρεπείας, στολαῖς εὐπρεπέων».

ἐπιπρεπής, -ες, ἀρμόδιος, εὐπρεπής, Διωταγῆν. Πυθαγόρ. παρὰ Στοβ. 331. 9· —τὸ ἐπιπρεπές, = τῷ προηγ., Λουκ. π. Βέλκων. 7. ἐπιπρεπῶς, ἐπιπρεπῶς, φαίνωμαι ὑπάρχων ἐν τινι, οὐδὲ τί τι δοῦλειον ἐπιπρεπῶς εἰσαράσθαι εἶδος καὶ μέγεθος Ὁς. 11. 252· Φυτὴ τὸ γενναῖον ἐπιπρεπῶς ἐκ πατέρων παισὶν λῆμα (καθ' Ἰβριαννοὺς παῖ, οὐ λῆμα) Πινδ. 11. 8. 63, πρβλ. Θεόκρ. 25. 40, Διον. Ἀλ. Δελφικ. 7· ὁ τε ὁρθολογὴς ἐπιπρεπῶς τῷ μετώπῳ οὐδὲν ἐνδεέστερον ὁρᾶν Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 1. 1.

II. ἀρμόδιος, πρέπει, ἐπειτο τῇ εὐδαμονίᾳ φήσιν τις ἐπιπρεπῶς· Ξεν. Κύρ. 7. 5, 83, πρβλ. Πλούτ. 2. 791A.

ἐπιπρεσθεύομαι, ἀπέρχομαι πρὸς ὡς πρῶτον, ὡς τὸ ἐπικηρυκεύομαι, Διον. Ἀλ. 2. 47.

II. ἀποστέλλω πρεσβεῖαν, πρὸς τινος ὁ αὐτ. 6. 56· τινι Πλούτ. Σερτώρ. 27, Ἀνεών. 68.

2) ἀποστέλλω καὶ ἄλλην πρεσβεῖαν, Ἀπκ. Κελε. 18.

ἐπιπρηγής, -ες, ἐπικλινής εἰς τι, χέρσω ἐπιπρηγῶς ἀντὶ τοῦ ἐμπροσθεν (Σχλ.), Ἀπολλ. Ἰδ. Α. 939.—Καθ' Ἠσύχ.· «ἐπιπρηγῆς» ἐπὶ σῶμα, λῶδες, ἐπικλινής ἐπ' ὤφην καὶ «ἐπιπρηγῆς» ἐπὶ κάτω κατεστραμμένον.

ἐπιπρηγῆν, ἡνός, ὁ, ἡ, ἐνὸς ἔτους ἡ καὶ πλείον, «ἐπιπρηγῆς» αἰγὸς ἡλικία Ἠσύχ., ἴδε πρηγῆν.

ἐπιπρηγνῶ, ἡνός, ἀντὶ ἐπιπραθνῶ, Διον. Περ. 1052.

ἐπιπρίω, καθ' Ἠσύχ. «ἐπιπρίω» τοῦ ἐδδοῦς ἐρῶντος —ἀφρίον Κοναβηδὸν ἐπιπρίουσα γένειον Ἀνθ. 11. 7. 531.

ἐπιπρῶ, Ἠσύχ., εἰς τὰ ἱμπρῶς, πρὸς τὰ ἱμπρῶς, οὐ μὲν ἐπιπρῶ

εἰς ταύμασθαι .. ἢ διόλου» (Σχδ.). Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 982, Διον. Π. 278.

ἐπιπροβαίνω, ἐπεκτείνωμαι, ὅσον ἐπιπροβέβηκε Χελιδωνίων μυχὰ νήσων Διον. Περ. 128.

ἐπιπροβάλλω, βίπτω τι ἐπὶ τινος, ὅπλα δ' ἐπιπροβάλλοντες ἀρειμανέων ἀπὸ χειρῶν κούρη ἐπὶ στυγερῇ, κόσμον ἔθεντο φόνον, περὶ τῆς Ταρπηίδας, Σιμόντος δ' ποιητῆς παρὰ Πλούτ. ἐν Γ' ὠμῶν 17.

ἐπιπροβήκα, **ἐπιπροβέμεν**, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐπιπροβήμι.

ἐπιπροβήσας. Παθ., ἵσταμαι ἢ ἐπεκτείνωμαι ἐμπρός, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 524.

ἐπιπροβέω, προσέρχω πρὸς τὰ ἐμπρός, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 582, Νικ. Θ. 382.

ἐπιπροβέλλω, ποιητ. ῥῆμα, θέτω ἢ ἐκτείνω τι ἐνώπιόν τινος, ἢ (ἢ Ἐκαμύδης) σφάζω πρῶτον μὲν ἐπιπροβήκε τράπεζαν καλὴν, «πρῶτον μὲν αὐτοῖς ἐθέτειν ἐμπροσθεν τράπεζαν περικαλλῆ» (Θ. Γαζης), Ἰλ. Α. 628. II. ἐπιπέμω, θεοῦς .. ἐπιπροβαλέω, ἐπὶ περὶ τὸν ἑνα μετὰ τὸν ἄλλον εἰς αὐτὴν, ὅγλ. τὴν Διμήτρα, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Διμή. 327· ἄλλον ἐπ' ἄλλω ἰὸν ἐπιπροβαλέε Κόρινθ. Σμ. Β. 231.

ἐπιπροβήμι, ποιητ. ῥῆμα, ἐκασταίῳ τινὰ εἰς τι μέρος, τὸν μὲν νηυσὶν ἐπιπροβήκα .. Ἰλιον εἴσω, διὰ πλοίων ἐκασταίῳ πλ., Ἰλ. Σ. 58· ἄλλω, κείνον μὲν νηυσὶν ἐπιπροβήκα θεῶσιν, ἔλθειν εἰς Ἀχιλλῆα, ἐκείνον μὲν ἐπέμψα εἰς τὰ πλοία νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἀχιλλῆα, Ρ. 708· ἄνδρας δὲ λίσσασθαι ἐπιπροβήκεν ἀρίστους, ἀπείστειν αὐτοὺς ὥπως ἰκετεύσῃσι, 1. 520 (516)· τλάτης κεν Μενελάω ἐπιπροβέμεν ταχύν ἰδὼν (Ἐπικ. ὅπαρ. ὅπαρ. 67), ὑπομένειν αὐτὸν ἐπιπέμψαι τῷ Μενελάω βέλος ταχύν· Δ. 94· ἐπεὶ νημερτέα βόειον Ἰρήν ἐπιπροβήκεν Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1185 πότιον Παιστ. ἐν Λουκ. Διέ. 27· λιγὺν οὖρον Ὀρρ. Ἀργ. 359· τείως μιν ἐπιπροβήκε θαλάσση Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1117, κτλ.· ῥέεθρον ἐπιπροβήσι θαλάσση, ἐπὶ ποταμοῦ, Διον. Π. 49· ἐντεῦθεν κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., νήσοισιν ἐπιπροβήκε (ἐξυπ. ναῦν), «ἐπαφῆκεν» (Σχδ.), Ὀδ. Α. 299.

ἐπιπρῶικος, ἢ, (προῖξ) κόρη λαμβάνουσα μέρος μόνον τῆς πατρικῆς κληρονομίας εἰς προῖκα, «ἐπιπρῶικός δὲ ἢ ἐπὶ μέρει τινὶ τοῦ κλήρου, ὥστε μόνον προῖκα ἔχειν, ὅρανη καταλειμμένη, ἢ ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῶν ὁρνεῖται αὐτῇ ὄντων» Δ. Β. 256, 10· «ἐπιπρῶικός· ἐπὶ προῖκῃ ἐνδοῦσθαι» Πλούτ. καὶ «ἐπιπρῶικός· τὸ δευτέρου ἐπὶ προῖκῃ ὁρνεῖται» ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ σπρωτικός, Πλούτ. Γ. 35.

ἐπιπρῶικολέειν, ὅπαρ. ὁρ. τοῦ ἀχρήστου ἐνεσ., ἐπιπρῶικολέωσκω, ἐπιπρῶικολέωμαι, ἐπιπρῶικολέωσκω Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1. 605, κατὰ τὸν Σχολιαστ. «περιτετεύει ἢ ἐπὶ πρόθεσιν».

ἐπιπρῶικολέωμαι, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1588.

ἐπιπρῶικολέω, νύω, κλύω πρὸς τὰ ἐμπρός ὑπερῶν τινος, Νικ. Θ. 374, Ὀππ. Κ. 4.122.

ἐπιπρῶικολέω, πίπτω πρὸς τὰ ἐμπρός, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1449, Νικ. Ἀλέξ. 406.

ἐπιπρῶικολέω, διευθύνω τὴν πορείαν μου πρὸς τι, Δαρδανίην δὲ λιπόντες ἐπιπρῶικολέω Ἀδύδην Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 931.

ἐπιπρῶικολέωμαι, Ἀπολλ., ἐπιπρῶικολέωμαι, Ἀπολλων. π. Συνατάξ. 258.

ἐπιπρῶικολέωμαι, μέλλ. -ῶεσσομαι, Ἀπολλ., ἐπὶ μᾶλλον ἐύωμαι, Παρθέν. 17.

ἐπιπρῶικολέω, ποιητ. (ἀλλ' ἀσπανάς) -προσθε, Εὐρ. Ἰκέτ. 514, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδελ. 41, Ἐπίορ.

I. ἐπὶ τόπου, ἐνώπιον, ἐμπροσθεν, ἐμπρός, ἐπίορ. τίθεσθαι, ποιεῖσθαι τι Εὐρ. Ὀρ. 468, Ξεν. Κύρ. 1. 4. 24· τοῦτο δὲ οὗτοι πάντα ἐπιπρῶικολέω γίνονται, ἐμπόδων γίνονται, γίνονται ἐμπόδια, Πλάτ. Γοργ. 523D· οὐδ' ἂν τὸ μέσον ἀμφοῖν τοῖν ἐσχάτοι ἐπιπρῶικολέω ἢ δ' αὖτ. Παρμ. 137E· κόμης τε καὶ γηλόφους ἐπιπρῶικολέω ποιησάμενος, φροντίσας νὰ ἔχῃ ἐμπρός του κόμης καὶ γηλόφους, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 28 (πρὸς ἐπιπρῶικολέω). 2) μετὰ γεν., ἐπ. τῶν ἐφθαλμῶν ἔχειν Πλάτ. 213A, πρὸς Θεοφρ. π. Ἀνίμ. 30.

II. ἐπὶ βαθυμ., θεῖναι τι ἐπ. τινός, προτιμᾶν τι ἐτέρου, Εὐρ. Ἰκέτ. 514· τὰ μικρὰ τῶν μικρῶν λόγων ἐπιπρῶικολέω ἐστι, εἶναι προτιμότερα, ὅ αὖτ. ἐν Ὀρ. 641· ἐπ. ταίσχρα .. τῶν καλῶν Ἀντιφάν. ἐν Ὀρ. ἄνω.

ἐπιπρῶικολέω, ἐπιπρῶικολέω, ἴδε ἐπιπρῶικολέω.

ἐπιπρῶικολέω, προσθέτω ἐπὶ πλὴν, Φιλώδη. ἐκδ. Gomperz. Ἐκ τούτου τοῦ ῥήματος ἐπιπρῶικολέωται μᾶλλον ἢ γραφῇ τῆς Ἐπικουρείου λέξεως ἐπιπρῶικολέωται, εἴς παρὰ Διογένη Λαέρτιον, ἥτις ὅμως ἐγκριθεῖσα ὑπὸ τοῦ Schneider καὶ τοῦ Korah ἀπεδοκιμάσθη ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν τοῦ Θεοφ. Στεφάνου, Κουμαν. Συναγ. Διέ. Ἀθῆσ. — Πρὸς ἐπιπρῶικολέω ἐν τέλει.

ἐπιπρῶικολέω, (ἐπιπρῶικολέω) εἶμαι ἐμπρός, ἐμπόδιζω, ἐπιπρῶικολέωσκω τοῦ Κιθαριῶνος Θεοφρ. π. Ἀνίμ. 32· μετὰ δοτ., τὸ μέσον ἐπ. τοῖς πέρασιν, ἵσταται ἐμπροσθεν, ἀποικεῖ γραμμὴν μετὰ τῶν περάτων, Ἀριστ. Τοπ. 6. 11, 1· ὥστε τῷ πρὸς τὴν λιθὴν τετραμμένον πύργον .. ἐπιπρῶικολέω ἅπασιν, νὰ παρεμπλήτῃ πρὸ αὐτῶν ὁλῶν, νὰ εἶναι ἐμπρός αὐτῶν, Πολύβ. 1. 47,

2. — Παθ., ἐπὶ τῆς λάμψεως τοῦ πυρός, καλύπτομαι ὑπὸ σκοτεινοῦ τινος πράγματος, τὸ πῦρ ἐπεσκοτεῖτο τῷ πλεονάζοντι τῆς ὕλης ἐπιπρῶικολέωμενον Ἰρηγ. Νύσ. 1. 913 [τὴν τραγωδίαν] ὑπὸ τῶν δονημάτων ἐπιπρῶικολέωμενην, ἐπισκοτεῖται, Πλούτ. 2. 41C.

ἐπιπρῶικολέω, εὖς, ἢ, τὸ ἵστασθαι ἐμπροσθεν τινος καὶ σκιάζειν, ἢ γὰρ σελήνην ἐκλιμπάνει διὰ τὴν ἐπιπρῶικολέωσιν τῆς γῆς Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 5, 2, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 30· ὅπως ἐπὶ ἐκλείψεων, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 13, 7., 2. 14, 7, Πλούτ. 2. 121B· ἐπὶ πραγμάτων τὰ ὅπου χρησιμεύουσιν πρὸς κάλυψιν, Πολύβ. 3. 71, 3· **ἐπιπρῶικολέω** ἅπαντες πολλὰς ὥς διαφ. γραφ. παρ' Ἀριστοτέλει· **ἐπιπρῶικολέω** δὲ ἅπαντες ἐν Ἑπικουρῷ παρὰ Διωγ. Α. 10, 92, 94, 96, πρὸς Φιλώδη. παρὰ Gomperz Herk. Stud. 1. σ. 13. **ἐπιπρῶικολέω**, προσπλέω πρὸς τι μέρος, μετὰ δοτ., ἐθάρρησαν πρῶτοι Ρόδιοι ἐπιπρῶικολέωσιν τῷ τόπῳ Σιράδων 57.

ἐπιπρῶικολέω, προσπλέω πρὸς τι, Ἰππ. 380, 47, Διον. Ἀλ. 6. 9, κλ.

ἐπιπρῶικολέω, περαιτέρω, Ἀρετ. π. Διτ. Χρον. Παθ. 2. 12.

ἐπιπρῶικολέω, ἐπὶ τοῦ προσώπου, ἐπιπρῶικολέω κεντήματα, κεντήματα δ' ὑπέστησαν ὑπὲρ τῶν εἰκόνων οἱ περὶ τοῦς ὁμολογητῆς Θεοφάνη καὶ Θεόδωρον, Ἰω. Γενέσ. σ. 74. 18, ἐκδ. Π., Κουμαν. Συναγ. Διέ. Ἀθῆσ.

ἐπιπρῶικολέω, ἐπὶ τῷ, προσπλέω, πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐπιπρῶικολέωσκω θεοῦς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 940.

ἐπιπρῶικολέω, φαίνωμαι, Παθ., φαίνωμαι πρὸς τὸν ἐπιπρῶικολέωσιν φανέντας ἐνισπείν σιωνοῦς Ἀπολλ. Ρόδ. Π. 917.

ἐπιπρῶικολέω, κινῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, ταραδὼν ποδὸς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1519.

ἐπιπρῶικολέω, μέλλ. -ῶεω, ἐκλύω, χύνω, ἐκπέμω, ὅρνε .. θρήνον ἐπιπρῶικολέωσιν γει μελίγηρυν αἰοδῶν Ὀμ. Ὑμν. 19. 18. — Παθ., χύνωμαι ἐπάνω, ἐφορῶ, Νόνν. Δ. 21. 69.

ἐπιπρῶικολέω, ὡδὲ ἔτι μᾶλλον πρὸς τὰ ἐμπρός, Λουκ. Ὀν. 10.

ἐπιπρῶικολέω, ἐπικρατῶ, ἐπιπρῶικολέωσιν τάληθες ἐν τῷ κοινῷ Ἀσκληπ. Ἐπιστ. 28. 4.

ἐπιπρῶικολέω, ἐπιπρῶικολέωσιν ἀντὶ πρῶταίτερον, ὁμρ. γρ. ἐν Ἰπ. 998C.

ἐπιπρῶικολέω, ἐπὶ (πρῶτα) ἐπιπρῶικολέωσιν τὰς μὴ κατὰ πρῶτον προσεσχημένους Ἰπῶχ.

ἐπιπρῶικολέω, παραινέωμαι ἐπάνω εἰς τι, οὐχ ὁρᾶς δ' μοι υἱὸς ἐπὶπταρε πᾶσιν ἔπεσιν; δὲν βλέπεις, πῶς ἐπὶπταρε ὁ υἱός μου ἐπάνω εἰς τοὺς λόγους μου; (ὅπαρ ἐθεωρεῖτο καλὸς οὐκ ὄντως, πρὸς Ξεν. Ἀν. 3. 2, 9, Ἀθῆν. 66C), Ὀδ. Π. 545, πρὸς Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἰρμ. 297· — μεταρ., εἶμαι εὐμενής τινι, ἐπὶ ἐρώτων, Σιμυλῶα μὲν ἔρωτες ἐπὶπταρον Θεοφρ. 7. 90· ἐπὶ θεοῦ, ὅς τις ἐπὶπταρεν ἐργαζόμενῳ τοῖς ἐς Σπάρταν δ' αὖτ. 18. 10.

ἐπιπταρῶμα, τὸ, ἐπιπταρῶμα, κρούσμα τῶν δακτύλων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 609· πρὸς ἐπιπταρῶμα.

ἐπιπταρῶμα, Ἀποθ. = ἐπιπταρῶμα, ἐπιπταρῶμα μετὰ καλῶ. κατέγω. ἐπιπταρῶμα γὰρ δ' παρὰ μὲν πολλὰς Ἰπῶχ.

ἐπιπταρῶμα, ἀντὶ ἐπιπταρῶμα, ὕποπ. μεταγ.

ἐπιπταρῶμα, τὸ, ἴδε ἐπιπταρῶμα.

ἐπιπταρῶμα, ἢ, τὸ περὶπταρῶμα ἐπὶ τινος, Μιχ. Ἰλνκᾶς Χρον. σ. 45.

ἐπιπταρῶμα, πτήσσω, «ζαρώνω» ἔνεκα φόβου, μὴ γὰρ δὲ ἐν τάχει ἐπιπταρῶμα ὁρτύγων ἐναψάμενοι φύσιν Ἀριστοτέλης παρὰ Φιλοστρ. 584.

ἐπιπταρῶμα, τρῖβω, ξεφλουδίζω, ἐτάγω διὰ τριβῆς τὴν φλόγην, ἐν τῷ Παθ. ἐπὶ τῆς ζεῖας, ἐπὶ δ' ἅπασα ἐπιπταρῶμα Γεωμ. 3. 7, 1.

ἐπιπταρῶμα, τὸ, (ἐπιπταρῶμα) περὶ ἐπικαλύπτουσα ἀσπίδα τι κυρίως τῶν ὀστρακοδέρμων, λέγεται καὶ ἐπικαλύμμα, ὅ ἴδε, Λατ. operculum, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 21, π. Ζ. Ἰστ. 4. 2. 21., 4. 4, 10. 2) ἐν τῷ πλῆθι, τὰ βράχια (σπέρμα) τῶν ἰχθύων, δ' αὖτ. π. Ἀνακν. 12, 6.

ἐπιπταρῶμα, εὖς, ἢ, συστολή, ἢ τῶν βραχίων διαστολή καὶ ἐπίπταρῶμα Βασίλ. 1. 1491, Γαλῆν. ε. 4. σ. 504. — Κατὰ τὸν Φρόν. ἐν Δ. Β. 72. 20, «χολάδες .. αἱ τῆς γαστρός διὰ παχύτητα ἐπιπταρῶμα».

ἐπιπταρῶμα, πτύσσομαι, διπλώνωμαι οὕτως ὥστε νὰ καλύπτω τι, τινὶ Ἰππ. 1201E· ἐπὶ αἷς ἐπιπταρῶμα, ἐπιπταρῶμα δυνάμενην ἐπὶ τὸ τῆς ἀρτηρίας τρῖμα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 16, 10, πρὸς π. Ζ. Μορ. 3. 3, 11. — Καθ' Ἰπῶχ.: «ἐπιπταρῶμα» ἐπερείσσει.

ἐπιπταρῶμα, ἢ, = ἐπιπταρῶμα, ἐπικαλύμμα, Πλούτ. 2. 979D· τοῦ θώρακος δ' αὖτ. Πτομ. 35· αἱ ἐπ. τῶν βράχιων, ἐπικαλύμματα, Λουκ. Νεφρ. Διέ. 1. 2.

ἐπιπταρῶμα, πτύω ἐπάνω εἰς τι, δαίμων τοῖς κόλποισιν ἐπιπταρῶμα γυναῖκες Καλλιμ. Ἀποσπ. 235 ἐκ τοῦ Σχολιαστοῦ Θεοφρ. (6. 39) ὅστις ἐμνηνύων τὸ χωρίον τοῦ Θεοφρ. ὡς μὴ βασιανθῶ δὲ τρις εἰς ἐμὸν ἐπτασά κόλπον, ἐκφέρει, «ποιοῦσι γὰρ καὶ μέγχι τοῦ νῦν μάλιστα ταῦτα αἱ γυναῖκες τὸ νημαστῆν ἐκτρέφουσιν» Καλλιμαχος· Δαίμων, κτλ., ἐνθα ὁ Hentley διορθᾷ:

Καλλίμαχος δ' Αἰτίων (ἐλλ. τετάρτῃ Αἰτίων) τρίς κόλποι-
σιν ἐπιπτώσιν γυναικες, σκορπίῳ τις ἐπιπτώσας Γαλην.
6. 754, 17.

ἐπιπτώσις, εὖς, ἡ, (ἐπιπίπτω) τὸ πίπτειν εἰς τινα, αἱ τῶν
κλήρων.. ἐπιπτώσεις Πλούτ. 2. 740D. τὸ κατὰ τύχην γινόμενον,
συμπέσεις, Θεαγ. πᾶρ Στόβ. 9. 21. κατὰ ἐπιπτώσιν καὶ συν-
τυχίαν Στράβ. 102.

ἐπιπύσεις, εὖς, ἡ, (πιύω) ἡ ἐκ νέου ἐμπύσεις, Ἰππ. Προγν.
39, διὰ φ. γραφ. ἀντὶ δεαπύσεις.

ἐπιπυκνόμεαι, Παθ., γίνονται πυκνός, συμπυκνόμεαι, ἐπιπυ-
κνωθεῖς (ὁ ἀήρ) καθάπερ καὶ τὸ ὕδωρ, πάντων λευκώτατος
ἐστὶν Ἀριστ. π. Χρωμ. 3. 17.

ἐπιπυκνόμεαι, Ἀποθ., μανθάνω, πληροφοροῦμαι κατόπιν, τὰ
γεγεννημένα Διόν. Ἀλ. π. Θουκ. 29.

ἐπιπυργιδία, ἡ, ἡ ἐπὶ τοῦ πύργου, ἐπιθ. τῆς Ἐκάτης ἐν Ἀθή-
ναις, Πλουτ. 2. 30, 2.

ἐπιπυργίτης, ὁ, ἡ Ἀθήνᾳ οὕτως ἐν Ἀθῆναις ἐκαλεῖτο Ἰππύχ.
ἐπιπύρεσσω, ἔχω πυρετὸν μετὰ ταῦτα, Ἰππ. Προγν. 68, Γαλην.
= 19, σ. 423. 9, κ. ἄλλ.

ἐπιπύρεσσω, = τῷ προηγ., Ἰππ. 255. 37, κελ. ὡσαύτως
ἐπιπύρεσσω, Πλούτ. ἐν λ. ἐπιπυρῶσαι.

ἐπιπύρρον, τὸ, (πύρ) ἡ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἑστία ἢ θύαις διὰ τὸ πύρ,
Ἰππ. ἐν Ἀρχ. Μαθ. 211. Πλούτ. ἐν λ. θυμὸς.

ἐπιπύρρω, ἐπικαλῶ, Πλούτ. ἐν λ. ἐπικυρῶ.

ἐπιπύρρος, ὁ, πυρρὸς κατὰ τι, ἐπιπύρρος τὸ σῶμα Ἀριστ.
Φυσικ. 13, 5, Θεοφρ. π. τὰ Φυσ. Ἰστ. 4. 10, 4.

ἐπιπύρεσσις, ἡ, ἐπικυρῶσιν, σημεῖον διὰ πυρρῶν, Πολύαν.
6. 19, 2.

ἐπιπώλῃσιν, Ἀποθ., ἐπιπορεύομαι, πορεύομαι πλησίον καὶ
παρηκρῶ, Λατ. obire, μετ' αὐτ., ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν,
ἐπὶ στρατηγῷ ἐπιθεωροῦντος τὸν στρατὸν αὐτοῦ, Πλ. 1. 196, κελ.:—
ἀλλ' ἐν Ἰλ. Δ. 264, 540, ἐπὶ κατοικεῖσιν τοῦ ἐχθροῦ, αὐτὰρ δ
τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν, ἐπὶ πύργῳ τὰς τά-
ξεις κελ. (Θ. Γαλῆς). Ὁ Ὀμ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον ἐν ταύτῃ τῇ
φράσει, καὶ οὐδαμῶς ἐν τῇ Ὁδ.—Παρὰ Θεμιστ. εὐρίσκομεν τὸν
τύπον ἐπεπωλῶμαι, ἐπισκέπτομαι, Βόσπορον 75C μετὰ δευτ.,
Σύροις 152B, ἐνθα ὁ Λοβ. (Φρύν. 584) ἀναγινώσκει ἐπιπωλ-.

ἐπιπώλησις, εὖς, ἡ, τὸ περιεχεσθαι, ἐπισκεψίς, ἐπιθεωρήσις,
ὄνομα διδόμενον ὑπὸ τῶν γραμματικῶν εἰς τὸ δευτέρου ἡμισυ τοῦ Δ
τῆς Ἰλ., Σουλ. Ἐπιγρ. 61291. 59, πρὸς Πλούτ. 2. 29A.

ἐπιπώμα, τὸ, σκίασμα, τὸ ἐπίπωμα τὸ λεγόμενον ἐπι-
πύγμα Ὀρειδᾶς σ. 125 ἐκδ. Μαί, Γαλην. τ. 4. σ. 636. 1, τ. 18,
μέρος 1, σ. 40, 6.

ἐπιπωμαζῶ, καλύπτω διὰ πώματος, ἡ ὥς διὰ πώμ., στυπαίνω,
Ἰππ. Προγν. 150.—Παθ., καλυπτομαι διὰ πώματος, ἐπιπωματί-
ζομαι, Ἰππ. 423. 30, Ἐξδ. (Ψαλμ. 311, 16).—Οὕτως ἐπιπω-
μάνομαι Ἰππ. Προγν. 180.

ἐπιπωμασμός, οὗ, ὁ, τὸ καλύπτειν διὰ πώματος, Εὐστ.
1030. 63.

ἐπιπωματίζω, = ἐπιπωμαζῶ, Ἀριστ. π. Οὐραν. 2. 13, 16,
Θεοφρ. π. Πυρρ. 40, 59.—Παθ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 294.

ἐπιπωματικὸς, ἡ, ὁ, χρησιμεύων πρὸς ἐπιπωμασμόν, Σχόλ.
εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 616.

ἐπιπωρῶμαι, Παθ., γίνωμαι ἡ εἶμαι πεπωρωμένος, σκληρὸς
ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Ἰππ. π. Ἀγμ. 796. ἡ, γίνωμαι τοιοῦτος κατόπιν,
αὐτῷ, 776.

ἐπιπώρωμα, τὸ, τὸ σκληρὸν μέρος ὑπὲρ σχηματίζεται κατὰ τὴν
θεραπεῖαν τετραυσιμένον τοῦτο, Ἰππ. π. Ἀρρ. 802. καθύλου, τύλος,
callum, ὁ αὐτ. 92C, D.

ἐπιπώρωσις, εὖς, ἡ, ὁ σχηματισμὸς τύλου, Ἰππ. π. Ἀρρ. 791:
—τύλος, callus, Πλούτ. 2. 906E, Ἀριστ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 3.

ἐπιπωτάομαι, ἐκτεταμένους τύπος τοῦ ἐπιποτάομαι, Ἀνθ.
11. 9. 88.

Ἐπιρύντιος, Ζεὺς ἐν Κρήτῃ Ὑσούχ.

ἐπιρραβδίζω, ἐκ νέου ραβδίζω, πλῆττω διὰ τῆς ράβδου πάλιν,
Ὑσούχ. ἐν λ. κρηβδίζης νόμος.

ἐπιρραβδοφόρεω, λέξις τις παρὰ Ξεν. ἐν τῷ περὶ Ἰππ. 7. 11,
ἀναφερομένη κατὰ τινας μὲν εἰς τὸν ἐπ' ἵππου ὀχούμενον, καὶ σημαί-
νουσα, κάμνει τὸν ἵππον νὰ τρέχῃ ἐπισείων ράβδον ἢ μάστιγα, κατ'
ἄλλους δὲ εἰς αὐτὸν τὸν ἵππον, καὶ Ζηλοτ. καλᾶζω, ἔδε Δοναδῶνος
Νέον Κρατύλον σ. 224. Κατὰ τὸν Πολύδ. (Δ', 220): οὗ δὲ ἐπιρ-
(ρ)αβδοφορεῖ τὸν ἵππον, ὑπὲρ γίνεταί· εἰ τις εἰς δρόμον ἐξελαύνει,
οὐ πᾶν ἐπαινοῦσιν οἱ ἵπποικοι.

ἐπιρραγολογίω, ραγολογῶ, συνάζω ἐκ τῶν κλημάτων ὅσας στα-
φύλας εὖρος μετὰ τὸν τρυγητὸν, Εὐάγρ. Σκίτ. 1252C, Ἰωάνν.
Κλῆμ. 848D.

ἐπιρραβδύμεω, δεικνύω ραβδύμεον εἰς τι, παραμελῶ, ἦν γὰρ τι
κἂν ἑλπίον ἐπιρραβδύμεω λάθῃ Λοκκ. Δίε Κατῆ. 1.

ἐπιρραίνω, ραντίζω ἄνωθεν ἐπάνω εἰς τι, θαλάτῃ ἐπιρραίνειν
ὕδωρ Θεοφρ. 24. 96, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 8, 5· τι ἐπὶ τι δ' αὐτ.

π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 13, 5· μετ' αὐτ., ραντίζω τι, ἀλλ' ὅσα (ψά) ἀν
ἐπιρραίνῃ ὁ ἄρρην τῷ θορῷ αὐτοῦ 6. 13, 8· καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ.
ὁ ἄρρην ἐπιρραίνει ἐπὶ τὰ ψά τὸν θορὸν αὐτοῦ.—Πάθ., ἡ
αὐτ. π. Ζ. Γεν. 3. 5, 12.

ἐπιρρακτός, ἡ, ὁ, ὁ μετ' ὀρμῆς πίπτειν ἐπὶ τι, ὁ κλιεῖν ἐκ
τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, οὕρα ἐπιρρακτῆ, καταρρακτῆ, κοινῶς
«κλαβανή», Ἀριστοδῆμος.. εἰς ὑπερῶν οἰκημα ἐνδύμενος
θύραν ἔχων ἐπιρρακτῆν ἡς ὑπερῶν τιθεῖς κλινίδιον,
ἐκάθευδε μετὰ τῆς ἑταίρας Πλούτ. 2. 781D, πρὸς 365C, ἔφη
ἔδε Wyttenb.: πρὸς, καταρρακτῆς.

ἐπιρραγμα, τὸ, τὸ ραπτόμενον ἐπὶ τινος, Ἰλῶσσ.: ἐκ διορθώ-
σεως τοῦ Kulini ἐν Πολύδ. Δ', 119 ἀντὶ ἐπιρρημα, καὶ οὕτως
ἴσως ἐν Ζ', 66.—Πρὸς Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 4. 683.

ἐπιρραντζῶ = ἐπιρραίνω, Ἐξδ. (Λου. 5', 27).—Πρὸς, τὸ
ἐπόμενον.

ἐπιρραπίζω, ραπίζω, κτυπῶ, τινὰ κατὰ κόρρης Ἀριστ. αἰν.
1. 4· ἐπ. τὸ πῦρ (ἴσως ἐπιρραπίζειν) Διον. Ἀλ. 1. 34. 2)

μεταφ., ἐπιπλήττω, Ἀθῆν. 1681', 422C.

ἐπιρραπίεις, Ἰων. ἀντὶ -σεις, εὖς, ἡ, ἐπιπλήεις, Ἰων παρ'
Ἀθῆν. 60413.

ἐπιρραπισμός, ὁ, = ἐπιρραπίεις, Πολύδ. 2. 64, 4.

ἐπιρραπῶ, ράπτω τι ἐπάνω εἰς τι, τι ἐπὶ τινι, οὐδεὶς ἐπι-
ἐλθῃμα ράκους ἀνθρώπου ἐπιρραπῶ ἐπὶ ἡματι παλαιῷ
Εὐάγρ. κ. Μάρκ. 6', 21:—ἀδριστεῖς τις ὁ ἐπιρραπῶν ἐν Νόνν.
Δ. 9. 3, εἶναι πῶ. ἐξοαρμένος.

ἐπιρραπῶναι, μίλλ. -ξω, ὡς τὸ Ἐπικ. ἐπιρρήσσω, ἐπιρρίπτω,
συγκροῦμαι μετ' ὀρμῆς, κλῖται μετ' ὀρμῆς, πύλας ἐπιρραπῶν ἔσω
(οὕτως ὁ Δοθῆς ἀντὶ τοῦ ἐπιρρήξω) τῶν ἀντιγράφ. Σοφ. Ο. Γ'.
1244' τὸ πῶμα Πλούτ. 2. 356C.—Παθ., ἐπὶ πύλων, πρὶν ἐπιρ-
ραπῶναι τὰς πύλας Διον. Ἀλ. 8. 18' πρὸς, ἐπιρρακτός,
ἐπιρρήσσω. 2) κάμνει τινὰ νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τινος μετ'
ὀρμῆς, ἐπιρράξας αὐτοῖς τὴν ἵππον, προσβάλλων αὐτοὺς δομη-
τικῶς διὰ τοῦ ἵππου, αὐτῷ 3. 25· καὶ τὸν λίθον ἐπιρράξαν-
τες, ἐπιρρήσαντες, ἐπιθέτες, Πλούτ. Φιλοπ. 19. II. ἀμεταβ.,

ἐπιπίπτω μετ' ὀρμῆς μεγάλης, ἐπὶ θυέλλης, μὴ τις Διὸς κερουσθεῖ
ἡ τις θυέλλης χάλος ἐπιρράξας (εἴπω). ἐπὶ πλῆλῃ ἐν ὕμῳ
Σοφ. Ο. Κ. 1503, πρὸς Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 59· ἐπ. τινι, ἐπιτεθεῖν
κατὰ τινος, προσβάλλω τινὰ, Διόδ. 15. 84, κελ.
ἐπιρραψιδέω, ἐπᾶν ἐν αἰθερί, ραψιδέας, Ἐπη Λοκκ. Νεμ. 4·
ἐπ. ἐπὶ τινι, ἐπάνω εἰς τινα, Φιλδορ. 682.

ἐπιρρέζω, προσφέρω θυσιᾶς ἐπάνω εἰς τι, βωμὸς δ' ἐφύπερθε
τέτυκτο θυμῶν ἐθι πάντες ἐπιρρέζοντες ὀδῶναι (Ἰων.
παρ.) Ὀδ. Π. 211. 2) θυσιάζω μετὰ ταῦτα ἡ προσέτι,
Ζηνὶ δ' ἐπιρρέξαι.. ἄρσενος χοῖρον Θεοφρ. 24. 97, πρὸς Ἀνθ.
11. 6. 157.

ἐπιρρεμῶς, Ἐπῖρρ., ἀμελῶς, ἀνεμῶς, ἀφροντιστάς, Ἐρμῆς
παρὰ Στόβ. ἐν Ἐκλογ. 1. 1092.

ἐπιρρίπτειν, ἡ, τὸ ἐπιρρίπτειν, κλίνειν πρὸς τι, Ἰωάνν. Χρυσ.
τ. 4. σ. 835. 25.

ἐπιρρηπῆς, ἔς, ἔχων ροπήν, κλίνων πρὸς τι, Λατ. proclivis,
πρὸς τι Λοκκ. Ἰστ. Συγγρ. 60, Ἀθῆν. 376Γ' εἰς τι Ἡρώδαν. 6.
9· ἐπιρρηπεστέρας τὰς γνώμας πρὸς τινα ἔχειν 6 αὐτ. 5. 8·
ἀπολ., ἐλπίς ἐπιρρηπεστέρας, εὐνοική, Πολύδ. 1. 55. 1.—Ἐπῖρρ.,
ἐπιρρηπῶς ἔχειν πρὸς τι Ἀρρ. Ἐπικτ. 3. 22. 1, Σίτ. Ἐμμ. Μ.
1. 380.

ἐπιρρέπω, ῥίπω, κλίνω πρὸς τι, ὀφρ'.. ἡμῖν δ' αἰνὸς ὄλε-
θος ἐπιρρέπη, μεταφ. ἐκ τῆς πλάστῃς, Ἰλ. 3. 99, πρὸς 13.
72· ἐντεῦθεν καθύλου, πίπτει εἰς τὸν κληρὸν τινος νὰ πράττῃ τι, ὁμι-
ναίον, ὅς τὸτ' ἐπέρρεπεν γαμβροῖσιν ἀείδειν Δισχύλ. Ἀγ.
707· ἀπολ., αὐτῷ 1042. II. μεταβ., κάμνει τι νὰ κλίνῃ,
ἐπὶ τῆς πλάστῃς, Ζεὺς γὰρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει δλ-
λοτε ἄλλως Θόλυν. 157. 2) κάμνει τι νὰ ἐπὶ τὸν κατὰ τινος,
ἐπ. μῆλιν πόλιν Δισχύλ. Ἐμμ. 888· Δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσι
μαθεῖν ἐπιρρέπει Ἀγ. 250· ἔδε καταρρέπω.

ἐπιρρίπτω, ῥίπτω, κλίνω πρὸς τι, ὀφρ'.. ἡμῖν δ' αἰνὸς ὄλε-
θος ἐπιρρέπη, μεταφ. ἐκ τῆς πλάστῃς, Ἰλ. 3. 99, πρὸς 13.
72· ἐντεῦθεν καθύλου, πίπτει εἰς τὸν κληρὸν τινος νὰ πράττῃ τι, ὁμι-
ναίον, ὅς τὸτ' ἐπέρρεπεν γαμβροῖσιν ἀείδειν Δισχύλ. Ἀγ.
707· ἀπολ., αὐτῷ 1042. II. μεταβ., κάμνει τι νὰ κλίνῃ,
ἐπὶ τῆς πλάστῃς, Ζεὺς γὰρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει δλ-
λοτε ἄλλως Θόλυν. 157. 2) κάμνει τι νὰ ἐπὶ τὸν κατὰ τινος,
ἐπ. μῆλιν πόλιν Δισχύλ. Ἐμμ. 888· Δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσι
μαθεῖν ἐπιρρέπει Ἀγ. 250· ἔδε καταρρέπω.

ἐπιρρίπτω, ῥίπτω, κλίνω πρὸς τι, ὀφρ'.. ἡμῖν δ' αἰνὸς ὄλε-
θος ἐπιρρέπη, μεταφ. ἐκ τῆς πλάστῃς, Ἰλ. 3. 99, πρὸς 13.
72· ἐντεῦθεν καθύλου, πίπτει εἰς τὸν κληρὸν τινος νὰ πράττῃ τι, ὁμι-
ναίον, ὅς τὸτ' ἐπέρρεπεν γαμβροῖσιν ἀείδειν Δισχύλ. Ἀγ.
707· ἀπολ., αὐτῷ 1042. II. μεταβ., κάμνει τι νὰ κλίνῃ,
ἐπὶ τῆς πλάστῃς, Ζεὺς γὰρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει δλ-
λοτε ἄλλως Θόλυν. 157. 2) κάμνει τι νὰ ἐπὶ τὸν κατὰ τινος,
ἐπ. μῆλιν πόλιν Δισχύλ. Ἐμμ. 888· Δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσι
μαθεῖν ἐπιρρέπει Ἀγ. 250· ἔδε καταρρέπω.

ἐπιρρίπτω, ῥίπτω, κλίνω πρὸς τι, ὀφρ'.. ἡμῖν δ' αἰνὸς ὄλε-
θος ἐπιρρέπη, μεταφ. ἐκ τῆς πλάστῃς, Ἰλ. 3. 99, πρὸς 13.
72· ἐντεῦθεν καθύλου, πίπτει εἰς τὸν κληρὸν τινος νὰ πράττῃ τι, ὁμι-
ναίον, ὅς τὸτ' ἐπέρρεπεν γαμβροῖσιν ἀείδειν Δισχύλ. Ἀγ.
707· ἀπολ., αὐτῷ 1042. II. μεταβ., κάμνει τι νὰ κλίνῃ,
ἐπὶ τῆς πλάστῃς, Ζεὺς γὰρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει δλ-
λοτε ἄλλως Θόλυν. 157. 2) κάμνει τι νὰ ἐπὶ τὸν κατὰ τινος,
ἐπ. μῆλιν πόλιν Δισχύλ. Ἐμμ. 888· Δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσι
μαθεῖν ἐπιρρέπει Ἀγ. 250· ἔδε καταρρέπω.

ἐπιρρίπτω, ῥίπτω, κλίνω πρὸς τι, ὀφρ'.. ἡμῖν δ' αἰνὸς ὄλε-
θος ἐπιρρέπη, μεταφ. ἐκ τῆς πλάστῃς, Ἰλ. 3. 99, πρὸς 13.
72· ἐντεῦθεν καθύλου, πίπτει εἰς τὸν κληρὸν τινος νὰ πράττῃ τι, ὁμι-
ναίον, ὅς τὸτ' ἐπέρρεπεν γαμβροῖσιν ἀείδειν Δισχύλ. Ἀγ.
707· ἀπολ., αὐτῷ 1042. II. μεταβ., κάμνει τι νὰ κλίνῃ,
ἐπὶ τῆς πλάστῃς, Ζεὺς γὰρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει δλ-
λοτε ἄλλως Θόλυν. 157. 2) κάμνει τι νὰ ἐπὶ τὸν κατὰ τινος,
ἐπ. μῆλιν πόλιν Δισχύλ. Ἐμμ. 888· Δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσι
μαθεῖν ἐπιρρέπει Ἀγ. 250· ἔδε καταρρέπω.

Νόμ. 778D. II. ἐν τῷ Παθ., Ὁμόλην .. εὐγεων μάλιστα καὶ ὕδασι ἐπιρρομένην, ποτιζομένην, Πaus. 9, 8, 6.

ἐπιρρήγνυμι: μέλλ. -ρήξωι ἀδρ. ἐπάρρηξαι — ῥήγνυμι, ἔε-
σχίζω, πέπλον δ' ἐπάρρηξ' ἐπὶ συμφορᾷ Δίσχλ. Πέρσ. 1028.
Πρόβ. ἐπιρράσσω, ἐπιρρήσσω, ἐπάρρακτος.

ἐπιρρήδην, Ἐπάρρ., (ἐρέω, ῥήθηναι) ὀνομαστ., ὡς τὸ ἐπὶ κλην
καὶ ἐπὶ κλην, μετὰ τοῦ καλεῖσθαι, Ἀρατ. 261.

II. = ἐπαρρήδην, ῥήγνυμι, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 640, 847· σφῶς, Ἀρατ. 191.
ἐπάρρημα, τό, τὸ μετὰ ταῦτα λεγόμενον: I. ἐν τῇ ἀρχαίᾳ

κωμῳδίᾳ, ποιημάτων συνήθειαν ἐκ τροχαϊκῶν τετραμέτρων, ὃ ἀπὸ
γελλέν δ' ὁ κορυφαῖος μετὰ τὴν παράθεσιν, ὡς ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 575,
Ἰππ. 565· ἴσα Ἰσούχ., Σουίδ.

II. γραμμ. τὸ ἐπάρρημα, Διον.
Ἀλ. π. Συναβ. 2, Ἀπολλ. Δόσκ. ἐν Δ. Β. σελ. 529, 6, κέ.

III. σκαμπτικὸν ἐπώνυμον, διὸ τῆς μανίας ἐπάρρημι Μάχων παρ'
Ἀθην. 578D (τὸ ῥήμι Meiske ἐν νεωτ. ἐκδ.).

ἐπιρρηματικὸς, ἡ, ὄν, ἀντικων εἰς ἐπάρρημα, Σχολ. εἰς Ἀρι-
στοφ. Πλ. 244, κτλ. — Ἐπάρρ. -κῶς, Ἰραμ.

ἐπάρρηξας, εὐς, ἡ, σγλίσμον, διάρρηξας, Ἰαλιν. 14, σ. 424, 8.
ἐπάρρηξας, εὐς, ἡ, ἐλεγχος, ἰνεδισμός, ψόγος, Ἀρχιλ. 7, Πλάτ.

2. 19C, Ἰσούχ. II. ῥήσις ἀνευ σημασίας τινὸς ἀπαγγελμένη
ἐν ταῖς μαγικαῖς ἐπιφοῖς, ἐγὼ δὲ προχειρισόμενος τὴν φρικώ-
δεστάτην ἐπάρρησιν Λουκ. Φιλοφ. 31.

ἐπάρρησσω, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἐπιρράσσω, σύρω, σπρώχνω
τι ἐπὶ τινος μετὰ δυνάμει, περὶ μαχλοῦ ἢ ὀχλοῦ, «σύρην», ὃν μετε-
χειρίζοντο ὅπως κλειδῶσαι θυραν, θύρην δ' ἔχε, ἐπιβλήσας,
τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοί, τρεῖς δ' ὀνοσίγασκον
Ἰλ. Ω. 454, πρὸλ. 456 καὶ ἴδε ἐπιρράσσω, 2) παρασύρω

βιολίως, μετ' ὁρμῆς, ἐπὶ ἀνέμου, οἱ μὲν ἐπιρρήσοουσιν Ὀππ. Ἀλ.
1. 634: καὶ ἀμεταβ., ἐκρήγνυμαι, ἐπὶ ἀνέμου, Ἀρατ. 292.

ἐπάρρητιον, ῥήμι. ἐπὶ, πρέπει τις νὰ εἴπῃ, προσέτι, Πλούτ.
2. 30B.

ἐπιρρητορεύω, ῥητορεύω ἐπὶ τινος, ἐπὶ τινος εἰς τινά, ὅς τοιαῦτα
καὶ τοσοῦτα ἐπιρρητορεύουσιν αὐτῷ Λουκ. πῶς δει' Ἰστ. Συγγρ.
26· τι κοτὰ τινος Ἀχ. Τζε. 8, 8. II. εἰσάγω πρὸς τοὺς

ὡς ῥητορικὴν ἐπιλογὴν, Ἀθην. 540B.

ἐπάρρητος, ὄν, ὑσφιμιστος, ὡς τὸ ἐπιβόητος, οἱ βανασει-
καὶ καλούμενοι (ἐχθροὶ) καὶ ἐπάρρητοί εἰσι, καὶ εἰκότως μὲν
τοὶ πάντες ἀδοξοῦνται Ξεν. Οἰκ. 1. 2· πλοῦτος Φιλόστρ. 303. —
Ἐπάρρ. -τως, Πλούτ. 1, 139.

ἐπιρρήγγω, Ἰππ. Ῥιπιδ. τὸ Δ', 951, ἔχω μετὰ ταῦτα ῥήγος·
— ἐπιρρηγίω, ὁ αὐτ. 72Δ, 76Δ, 1194D.

ἐπιρρῖζον, τό, κληνῶν τῆς βίτης, «κλωρορῖζον», πλάγια
ἐπιρρῖζια Διον. 1. 10.

ἐπιρρῖκνος, ὄν, ῥυτιδῶδες, Ξεν. Κυν. 4. 1.

ἐπάρρυνον, τό, βακτύλιον τῆς βίτης χρησιμεῖον ὡς κόσημημα
αὐτῆς, εἶδος «σκολοπαρῖζου» τῆς βίτης, Σύμμαχ. ἐν Ἰωδ MB', 11.

ἐπάρρῖνος, ὄν, (ῥίς) ἔχων μακρὰν βίνα, Ψευδο-Λουκ. Φιλο-
πατρ. 12.

ἐπιρριπτάρευν, τό, ἄνδρα διπτόμενον ἐπὶ τῶν ὤμων, ἔχον καὶ
κουκούλαν διὰ τὴν κεφαλὴν, Κ. Πορφ. Ἐκλ. Βασ. Τζε. 4. 391C.

ἐπιρριπτέω, = τῷ ἔργῳ, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., Ξεν.
Ἀν. 5. 2, 23. 2) ἀμεταβ., ῥίπτωμαι ἐπὶ τὰ ἔχνη, ἐπὶ κυνῶν,
Ξεν. Κυν. 6. 22.

ἐπιρρίπτω, ῥίπτω ἐναντίον τινός, ὅτε μοι χαλκήρεα δοῦρα
Ἰρῶες ἐπάρριψαν Ὀδ. Ε. 310· ὁ Λέων ἐπ. ἐαυτὸν, ῥίπτει
ἐαυτὸν, ὁρμῇ, ἐπὶ τῆς λείας του, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 44, 4·
ῥίπτω ἐπὶ τινά εἰς τινά, ἐπ. στεφάνους Πλούτ. 18. 29, 12· Βροῦτω
τὴν φοινικίδα Πλούτ. Ἀντων. 22· χεῖρα δ' ἐπάρριψεν (ἐπὶ τοῦ
αὐτοῦ), ῥρῖψεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν χεῖρα, ἐπελάβετο αὐτοῦ, Ἀνθ. Π. 9.
84: — μεταφ., προξενῶ, τῆδε γὰρ θνητῇ θεῶς .. τάσδ' ἐπέρ-
ριψε πλάγας Δίσχλ. Πρ. 738· ἐπιρρίπτω κατὰ τινος, ψευδεῖς
αἰτίας ἐπιρρίπτω Διόδ. 14. 12. II. ἐκφέρω γνώμην, ἀδιο-
ρίστως ἐπ. περὶ τῶν λοιπῶν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 5, 8. —
ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 309.

ἐπιρροή, ἡ, (ἐπιρρῶ) ῥοή, ῥέουσι, εἰσροή, κακαῖς ἐπ. ὕδωρ
μαίνων Δίσχλ. Εὐμ. 694· ἐπιρροαῖσιν αἱμάτων ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ.
1510· δακρύων ἐπιρροαῖ Εὐρ. Ἀποσπ. 577· ἐπ. αἱματος Ἰππ.
Κίφ. Τρωμ. 904· ἀνιθετον τῇ ἀπορροῇ (ἐκροῇ), Τίμ. Δοκρ.
102B· τῆς τροφῆς Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5, 4, 6· κατ' ἐπιρροὴν
Τίμ. Δοκρ. 101C· αὐξήν τε καὶ ἐπ. Πλάτ. Νόμ. 783B: — μεταφ.,
ἐπ. κακῶν Εὐρ. Ἀνθρ. 349· ἀνάμνησις ἐστὶν ἐπ. φρονήσεως
ἀπολιπούσης Πλάτ. Νόμ. 732B. 2) τὸ ῥεῖμα ποταμοῦ,
Δίσχλ. Ἀποσπ. 141, Ἀπολλ. Ἰδδ. Δ. 623.

ἐπιρροῖω, ἐπιρροῖω ἀποκρινόμενος ἢ ἐπιδοκιμάζων (πρὸλ. ἐπε-
φημέω), στάσις πάγκοινος ὡδ' ἐπιρροεῖ Δίσχλ. Χο. 459·
εἰς ῥόδον δεικνύων τὴν χαρὰν μου, τὴν ἐγκρίσιν μου διὰ τι, χερρὶς
δ' ἀναυδῶν ἰχθύων ἐπιρροεῖ σάινοντες οὐραῖσι τὴν κε-
κτημένην Σοφ. Ἀποσπ. 700, πρὸλ. Εὐρ. Ἐκ. 553· Ὀρ. 001· ἐπ.
κτύπῳ, ἀποκρίνομαι, ἀντηχῶ, Δίσχλ. Χο. 427. 2) μετ' αἰτί-
ας, ἐξόν ποταμὸν δύντα, πολλὰ μὲν λόγους ἐπερρόθησε, πολ-
λοὺς μὲν πικροὺς λόγους εἰπε κραιναῖον κατ' αὐτοῦ, Σοφ. Ἰρ. 264.

ἐπιρροῦθος, ὄν, ἐπιφθογος, Ἰσούχ.

ἐπιρροθος, ὄν, ὁ σπεύδων εἰς βοήθειαν, βοηθός, τοῖσι οἱ ἐπιρ-
ροθος ἦεν Ἀθήνη Πλ. Δ. 390· θεὰ .. μοι ἐπιρροθος ἐλθε
ποδοῖν Ψ. 770· μακρὰ γὰρ ἐπιρροθοὶ εὐφρόναι εἰσὶ, «μα-
κρά γὰρ οὐσαι αἱ νύκτες βοηθοῦσι τοῖς βουσί, ἐπειδὴ πολλὰ ἀνα-
παύονται καὶ ὀλίγα κἀμίνουσιν» (Πρόκλος), Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 558·
ἐπιρροθοὶ ὅμιμι πέλεσθε Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1193: — αὐστηρότερον
ὡς ἐπὶ, πύργος, μῆτις ἐπιρροθος Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1045, κτλ.:
— μετὰ γεν., παρέχων βοήθειαν ἐναντίον τινός, νύκτερον τέλος
μολεῖν, παγκλαύτων ἀλγέων ἐπιρροθον Δίσχλ. Θῆρ. 368:
— κοινότερον ἐν τῇ ποιητικῇ ἐκτεταμένη μορφῇ ἐπιτάρροθος (δ
ῖε).

II. ἐπ. κοκά, ἀνείδῃ ἀλλεπάλληλα, συνεχῆς καὶ ἀπαν-
τος κακολογία, Σοφ. Ἀντ. 413, πρὸλ. Valck. Ἰππ. 628: — ἐντε-
θεν, ἀξιόμιμπος, ταπεινός, μηδαιμνός, δώματα Σοφ. Ἀποσπ. 517.

ἐπιρροῖα, ἡ, = ἐπιρροή, Θεοφρ. Ἀποσπ. 9. 20, Ἀδ. π. Ζ. 10.
36, κτλ. ἡ ἐπ. τῶν ἀγαθῶν Διόδ. Ἐκλογ. 597, 98.

ἐπιρροῖδῶ, ἐκπέμψω ποῖον τινα κρωγμὸν, ἐπ' ἡράκων, καὶ
ἐάν κόραξ εὐδίας μὴ τὴν εἰρωθυίαν φωνήν .. ἐπιρροῖδῶ,
ὕδωρ σημαίνει Θεοφρ. π. Σημ. 1. 16: — μετὰ συνταξ. αἰτ., βαλὼν
δ' ὕγε δευτέρων ἰὼν λαίμῳ ἐπερροῖδῶν, κατηύθυνεν αὐτὸν
μετὰ βολέου εἰς τὸν λαίμῳ, Κόντε. Σμ. 8. 32: πρὸλ. ἐπιρροῖζω.

ἐπιρροῖδῶν, Ἐπάρρ. ὡς τὸ ῥῶδην, μετὰ ἡχῆς καὶ μανιώδους
ὁρμῆς, Εὐρ. Ἰρ. Μαιν. 860.

ἐπιρροῖζω = ἐπιρροῖδῶ. Θεοφρ. π. Σημ. 1. 16, Ἀρατ. 969:
— μετὰ συνταξ. αἰτ. ἡ καὶ τοιαύτας τῶδ' ἐπιρροῖζεις φύγας;
τοιαύτας λοιπὸν φυγὰς τὸν φωνάζει νὰ κάμῃ; Δίσχλ. Εὐμ. 424,
πρὸλ. Δυνόφρ. 585. II. φέρωμαι μετὰ βολέου πρὸς τι, ἐπὶ
βέλου, ἐπερροῖζον ἐπὶ τὸν Νόμ. Δ. 48. 940.

ἐπιρροῖζειν, ἐπιρροῖζειν, ἐπιρροῖζειν, ἐπερχομαι, Ἰσούχ.

ἐπιρροῖδῶ, ἐφορμῶ μετὰ ἡρώ κραιναῖον ἐκ περιστροφῆς,
κινῶμαι, Σχολ. εἰς Πίνδ. 1. 4. 78 (3. 65). — Ἐν Σαπφῷ 2. 11 ὁ
Πρὸ ἀναγινώσκει ἐπιρροῖδῶ.

ἐπιρροος, ὁ, συνεχρ. -ους, ἐπιρροή, πλήρωσις, πλεονασμός, ἐπρ-
ρος οἱματος Ἰππ. 881F.

ἐπιρροφάνω — ἐπιρροφῶ, ἀκρητον οἶνον ἐπιρροφάντω
Ἰππ. 334, 31.

ἐπιρροφῶ, ῥοφῶ προσέτι ἢ μετὰ τι, Ἰππ. π. Διατ. Ὀδ. 387,
Ἀριστ. Περὶ 27. 3, 4· ἐπιρροφῶν τοῦ ὕδατος Πλούτ. Φωκ. 9.

II. ἐπιρροφῶ, ῥοφῶ ἀπλήρως, ἀνιθετον τῇ πίνῳ, Ἰππ. 387,
ἐν Νικητοφ. 1· ἀγαθὸν δαίμονος ἐπιρροφῶν Θεόδοτ. Κωμ.
ἐν Ἀπὸλ. 20 (Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 525).

ἐπιρροφῆμα, τό, τὸ ἐπιρροφούμενον, Ἀλξ. Ἰππ. 12, σ. 686.

ἐπιρροφάνων, ἀπὸ μακρῶν (ἴδε ῥόφον) Ἰσούχ.

ἐπιρροφῆς, ἰδῶς, ἡ, (ῥύχρος) τὸ γαμψὸν ἥτοι ἀχιστροεῖς
μέρους τοῦ ῥύχρους πτηνοῦ, Σουίδ. ἐν λ. γαμψώνυχος.

ἐπιρροῖω, παρορμῶ, ἐναντίον τινός, ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν τινά
ἐπιρροῖσας Ἀριστοφ. Σφ. 705, κατὰ τὸν Σχολ. καὶ Ἰσούχ., ἀλλ'
ὁμοῦ πρὸλ. ῥῶδῳ.

ἐπιρροῖμιζω, φέρω εἰς ῥυθμόν, ποιήματα Πλάτ. Νόμ. 802B·
ἐς τὸ ἀφελῆς καὶ ἀκόσμητον ἐαυτὴν ἐπιρροῖμιζεν, ἐστέλι-
zen, ἐνέδωξ μετὰ ἀπλοῦτος, Λουκ. Ἀδελφ. 12.

ἐπιρροῖμαι, Ἀποθ., σφῶζω, διαφυλάττω, Δίσχλ. Θῆρ. 165.

ἐπιρροῖπῶ, καθιστῶ τι βυπαρὸν ἐπὶ τῇ ἐπιφανείᾳ, Πλούτ.
2. 828A.

ἐπιρροῖς, εὐς, ἡ, = ἐπιρροή, Ἰππ. 416. 54, Ἀριστ. π. Ζ.
Μορ. 2. 7, 14, π. Ζ. Γεν. 2. 6, 51.

ἐπιρροῖσμος, ἡ, ὄν, (ῥυσμός) ὁ ἐπιρρῶν, Ἰσούχ. ἐπιρροῖσμη
ἐκάστοισιν ἢ δόξιν, τυχαία, Δημόκριτ. παρὰ Σέξτ. Ἰμπ. 7. 137.

ἐπιρροῖτος, ὄν, (ἐπιρρῶ) ῥῶν ἐντός ἢ πρὸς, ὕδωρ Θεοφρ. π.
Φυτ. Αἰτ. 3. 8, 3· ἐπὶ τροφῆς, ἐγγεχόμενος, ἐγγυαζόμενος εἰς τὸ
σῶμα, Πλάτ. Τίμ. 80D· ἐπὶ ὁράσει, πηγάζων ἐκ τοῦ ἡλίου, ὁ αὐτ.
ἐν Πολ. 508B, πρὸλ. Τίμ. Δοκρ. 99D. 2) μεταφ., ἐπιρρῶν,
ἀφθονος, καρπῶς Δίσχλ. Εὐμ. 907· πρὸλ. ἐπισταυτος.

II. Πλάτ., ὁ ὑποκείμενος εἰς ἐπιρροήν, ἀνιθ. τῷ ἀπέρρωτος, Πλάτ.
Τίμ. 43A. 2) καταβρεχόμενος, ποτιζόμενος ὑπὸ ὕδατος, πε-
δῶν μέγα καὶ καλόν, ἐπιρρῶσαν, περὶ τοῦ πεδίου τῆς Κιλικίας
τοῦ διαρρομένου ὑπὸ τῶν ποταμῶν Πυράμου, Κῦδου καὶ Ψάρου,
Ξεν. Ἀν. 1. 2, 22.

ἐπιρρωγολογέομαι, Ἀποθ. (ῥῶξ, ῥῶξ) = ἐπιρρωγολογέω.
Ἰωσήπου Μάκκ. 3· πρὸλ. ἐπικαρπολογέομαι. — Τὸ ἐνεργ. παρ'
Ἰσούχ. ἐπιρρωγολοῦσι· καλαμῶνους τὸν ὀμπελῶνα.

ἐπιρρύννυμι καὶ -ύωι ἀδρ. ἐπέρρυνω: — προσέτι δύναιμι
εἰς τι, ἐνοχῶμαι, ὀδῶ ἄρρος, ἐπιβαρύνω πρὸς τι, αὐταί [αἱ νέες]
.. σφῆας ἐπέρρυναν Ἠρόδ. 8. 14· τοὺς μὲν ἐξέπληξεν, τοὺς
δὲ πολλὰ μᾶλλον ἐπέρρυναν Θεοφρ. 4. 36, πρὸλ. 8. 80· εἰς
τὸ ἐπέρρυναι αὐτοὺς Ξεν. Ἐλλ. 7. 5, 6· ἐπ. τινά πρὸς τι
Πλούτ. Λύσανδ. 4· ἐπέρρυνον αὐτήν, λάβε ἄρρος, Λουκ. Τίμ.
41· ἐπ. τὴν γνώμην, τὰ πάθη Πλούτ. 2. 62A, 081F. II.

Πλάτ., ἐν ᾧ ὁ πρὸς ἐπέρρυνωμαι, καὶ ὁ ὑπὸ ἐπέρρυνωμαι χρη-
σιμίζουσιν ὡς ἐνεστ. καὶ παρατ.: μέλλ. ἐπέρρυνωσθαι Λουκ.
Ἐντὸν 18: ἀδρ. ἐπερρύνωσθαι· ὀνακτίζωμαι τὴν λαρβάνω ὑπρ-

ροι, Θουκ. 6. 93., 7. 2' οἱ Κορίνθιοι.. πολλῶν μᾶλλον ἐπερ-
ρωῖντο ἢ αὐτ. 7.17. ἐς τὰλλα πολὺ ἐπερρωῖντο αὐτοὶ 7' ἐπερ-
ρωσθη.. ἰδών Ξεν. Ἰλλ. 3. 4, 18' ἐπερρωσθαι πρὸς τι Πολύδ.
1, 24, 1' τὰς ψυχὰς Ἰερωδιαν. 3. 3:— κελνοὶς... ἐπερρωσθη
λέγειν (ἄπρος.), ἔλαβον ὅσους νὰ λέγωσιν, Σορ. Ο. Κ. 661.

ἐπερρώομαι, παλαιὸς Ἑβρ. ἐνεστ.: Μέσ. ἀφ. α' ἐπερρω-
σαντο:— χύνονται ἐπάνωθεν, ἐπὶ τῶν τριῶν τῆς κεφαλῆς, ἀμβρό-
σιας δ' ἀρα χαίται ἐπερρώσαντο ἀνακτος κρατὸς ἀπ' ἀθα-
νάτοιο, αἱ δὲ θεαὶ τριῖς τῆς κόρης ἐχύθησαν κυματίζουσαι ἐκ τῆς
ἀθανάτου κεφαλῆς τοῦ ἀνακτος, Ἰλ. Α. 529' πλοχιμοὶ.. ἐπερρω-
οντο κιδντι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 677.

2) κινεῖται ἐλαφρῶς, ποσὶν ἐπερρώσαντο, κατὰ τὸν Σχολιαστ. ἐπιτεταμένως καὶ
ἐρρωμένως καὶ ἐντόνως ἐχόρουντο· Ἰσ. Θ. 8, πρὸλ. Ἀπολλ. Ρόδ.
Δ. 385' μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐπύρρωσαι δὲ χορσίν, καί με τὸν
χορὸν ζωηρότερον, τοργότερον, Ἀνθ. Π. 9. 403.

3) ἀκο-
λουεῖται ταχέως, ἐπερρώοντο τιθῆναι Κολοθ. 100. II. κατα-
βάλλω πᾶσαν τὴν δύναμίν μου εἰς τι, ἐργάζομαι μετὰ προθυμίας,
μετὰ δοτ., ἐνθ' ἄρα οἱ μύλοι ἐλάτο ποιεῖν λαῶν· τῆσιν δὲ
δεκα πᾶσαι ἐπερρώοντο γυναῖκες, εἰργάζοντο πάσῃ δυνάμει,
Ὁδ. Υ. 107' δμῶς δ' ἐπὶ ἡματι νύκτα νήγεμιον ἀκαμάτησιν
ἐπερρώοντ' ἐλάττειν, ὡς τὸ Λατ. incumbere remis, ἡμέραν
καὶ νύκτα θηλοῖς ἐν νημεῖσι ἐκωπηλάτου ἐντόνως, Ἀπολλ. Ρόδ.
Β. 661. Πρὸλ. ῥώομαι.

ἐπύρρωσις, ζωσ. ἡ, ἐνίσχυσις, Αἰλ. π. Ζ. 6.1. Λογγίν. 11. 2.
— Ἰδε Κέντου Ἰλίου. Περσέη. σ. 64.

ἐπερρωμίζω· «διατυπῶ» ἐπανορθοῦμαι. Ἡούχ.

ἐπισαγμα, τό, (ἐπισάτω) σάγμα, σαγμάριον, κοινῶς «σαμάρι-
ον», Εἰδ. (Λευ. Π. 9)· ἐπισαγμα τῶν ὄνων Σχόλ. τοῦ Ἀρι-
στοφ. Νερ. 450:— μεταφ., δεινόν γε τοῦτοσαγμα τοῦ νοσή-
ματος, τὸ φορεῖν τῆς νόσου, Σορ. Φ. 755', ἐνθα ἴδε σημ. Jebb.

ἐπισαθρος, ον, = ἐπισαπρος, Εἰρη. 1. 13, 4, Γλωσσ. Ἐπιφαν.
τ. 1. σ. 235 Β, Ἡούχ. ἐν λ. ἐπικηρύττατο.

ἐπισαλεύω, ἐπὶ πλοίου, εἶμαι ἀραγμένον που οὐχὶ ἐντὸς λιμέ-
νος, σαλεύω ἐπ' ἀγκύρας, ἐπισαλεύω τοῖς ἀκρωτηρίοις Φιλδστ.
740:— μεταφ., σαλεύω, κινεῖται, ἐπ. τοῖς ὤμοις (ἴδε σαλεύω
II. 3), Ἀριστ. Φυσιογ. Β. 45.

II. κυματίζω ἐπάνω, ἡ κόμη
ἐπισαλεύει τῷ μετώπῳ Φιλδστ. 798' οὕτως ἐν τῷ Μέσ., Λουκ.
Ἐρωτ. 40.

ἐπισαῖλος, ον, σαλευόμενος ἐν τῇ θαλάσῃ, ἄστατος, ἀθέ-
ητος, εὐμετάπτωτος, Θεοφύλ. Σιμολ. Ἰστ. β. 5, Σουλ. Ζωοαρ. σ.
794, 804.

ἐπισαλπίζω, συνυδαίνω διὰ σαλπίσματος. οἱ ἱερεῖς βυκάνας
ἐχοντες ἐπεσάλπιζον τοῖς ὑμνωδοῦσιν Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ.
9. 13, 3.

ἐπισαμὸν· «λευκόν» Ἡούχ.

ἐπισαξίς, ζωσ. ἡ, ἐπισώρευσις, τῆς γῆς Θεοφ. π. Φυτ. Αἰτ.
5. 6, 3.

ἐπισαπρος, ον, σαπρὸς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἥδη σήπόμενος,
Θεοφ. π. Φυτ. Ἰστ. β. 7. 5.

ἐπισαρκάζω, σαρκάζω, μυκτηρίζω τινά, Φίλων 1. 587' τινὶ
Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 110.

ἐπισαρκος, ον, κεκαλυμμένος ὑπὸ σαρκός, ὁστέον Ἰππ. π.
Ἀγρ. 764.

ἐπισάτω, ἐπισπαρῆναι φορτίον ἐπάνω εἰς τινα, φορτίζω, τι ἐπὶ
δόνους, ἐπὶ καμήλους Ἰερ. 1. 194., 3. 9' ἵππον ἐπ., ἀπλῶς,
ἐπιθέτω ἐπ' αὐτὸν τὸ ἐρίπιον, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 27, Ἀν. 3. 4, 35·
μετὰ διπλῆς αἰτ., φορτίζω τινά με τι, τὴν δὲ οὖν σὺκα Ἀλκίφρων
3. 20.

2) ἐπισπαρῆναι, συσπαρῆναι, τὴν ἐπισσαγμένην γῆν
Θεοφ. π. Φυτ. Ἰστ. 7. 2, 5.

ἐπισαφῶ, = τῷ ἐπορῷ, Ψαλλ. π. Δαιμόν. σ. 3. ἐκδ. Gaultier.

ἐπισαφηνίζω, εἶναι μᾶλλον σαφηνίζω, κάμνω τι σαφέστερον,
Κλήμ. Ἀλ. 545.

ἐπισαχθῆς (-εις ι')· «ὁ βρεχέτης» Ἡούχ.

ἐπισαδύνωμαι, Παθ., σβύννεται ἐπάνω εἰς τι, καὶ λιδανωτοῦ
χόνδρους τέτταρας εὐ μάλα εὐρωτιῶντας, ὡς αὐτίκα ἐπι-
σδεσθῆναι τῷ ἀνθρώκῳ Λουκ. Ζεύς Τραγ. 15.

ἐπίσειον, τό, τὰ περὶ τὴν ἥβην μέρη, Ἰππ. 252. 34, κτλ., γρη-
φόμενον ὡσαύτως ἐπίσειον, Λουκ. 1385' ἐπίσειον. Ἀριστ. π.
τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 13, 1:— Κατὰ Πολύδ., αὐτὴ δὲ ἡ τρίχωνσις (ἡ περὶ τὸ
αἰδοῖον δηλ.) ἥβη τε καὶ ἐπίσειον, κατὰ δὲ Ἡούχων: «ἐπίσειον» τὴν
αἰδοῖον ἀνδρὸς καὶ γυναίκης.

ἐπίσειστος, ον, ὁ ἐπισειόμενος, κυματίζων, ἔχοντας, ἐπί-
σειστον κόμην Λουκ. Ἀλεκτ. 26.

2) ἐπίσειστος, ὁ, κοι-
μητὸν προσώπειον ἔχον κόμην κρεμαμένην ὑπὲρ τὸ μέτωπον, Πολύδ.
Δ. 146 κτλ., πρὸλ. Müller Archäol. d. Kunst. § 340. 4. —
Καθ' Ἡούχ.: «ἐπίσειστος» εἶδος κορυφῆς.

ἐπίσειω, Ἑβρ. ἐπισα· ἴδε αἰτίαι παρ' Ὀμ. 1:— αἰτὶα πρὸς τι
ἢ ἐναντίον τινός, τί τινα, ἰδίως πρὸς ἐκφύθησιν ἢ καταπτώσιν,
Ζεύς.. αὐτὸς ἐπισείησιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν Ἰλ. Δ. 167,
πρὸλ. Ο. 230' ἐπισείουσα τὸν λόφον ἐκπλήττει με Λουκ.
Θεῶν Διάλ. 19. 1, πρὸλ. 2. 2, κλ.· ἐπ. πόλειον, ἀνακτεῖν, Ἰω-

σήπ. Ἰουδ. Πάλ. 2. 17, 3' Πέροας ἐπ., ἐπισείειν αὐτοὺς ὡς ἀπει-
λὴν, Πλούτ. Θεμ. 4' ἀλλά, ἐπ. τὴν χεῖρα, εἰς ἐνδείξιν συναίνε-
σεως ἢ ἐπιδοκιμασίας, Λουκ. Σκυθ. 11. Ὑπὲρ τῶν ἱκεδόν. 4, Δις
Κατῆγ. 28:— ἀπολ., ἐπὶ δ' ἐσσις κόμαν Κύρ. 1. Τ. 1270' τόσ-
σον ἐπισείει, οὕτω φαίνεται ἐπαπειλῶσα, ἐπὶ ἀτάλματος Σκυθ.
λη, Ἀνθ. Π. 9. 755.

2) παροτρύνω, παρορμῶ, ἵππον Σορ.
Ἀποπ. 150' ἐπ. τινὶ τὰς δρακοντῶδεις κόρας, παρορμῶν αὐ-
τὰς ἐναντίον τινός, Εὐρ. Ὀρ. 255' ἐπ. πόλιν σοι αὐτῇ 613' ὡ
μῆτερ, ἱκετεύω σε μὴ 'πίσειέ μοι τὸν Μισγόλαν Ἀλκι. ἐν
«Λαγωνίδι ἡ Ἰππία» 1.

3) ἀμεταβί, ἐπιθίμαι, προσ-
βάλλω, τινὶ Διδ. 13. 94.

4) αἰτῶ τι οὕτως ἐπὶ τινος ὥστε
νὰ ἐγγίῃ ἐπ' αὐτοῦ, ταῖς παρσιταῖς ἐπίσειε τὸν βόστρυχον
Καλλιστράτου Ἐκφράσεις 6, πρὸλ. Πολύδ. Δ', 147.

ἐπισείων, οντος, ὁ, εἶδος σημαίας πλοίου, συγγενὲς τῷ παρὰ-
σειον. Πολύδ. Δ', 90. 91.

2) = πρεσβύτερος μακροπώ-
γων, ἐπὶ κομικῶν προσωπείων, ὁ αὐτ. Δ', 143.

ἐπισέληνος, ον, (σελήνη) ἔχων σχῆμα σελήνης· ἐπισέληνα,
τά, πλακοῦντες τοιοῦτου σχήματος, λαγῶρα δώδεκ' ἐπισέληνα
Πλάτ. Κριτ. ἐν «Φάωνι» 2. 10.— Καθ' Ἡούχ.: «ἐπισέληνα» πό-
πανα μηχανοειδῆ.

ἐπισεμανολογέω, σεμνολογῶ ἐπὶ τινι, Ἀνώνυμ. ἐν Ρήτορι
(Walz) τ. 1. σ. 599. 29.

ἐπισεμανύομαι, Παθ., σεμνύομαι, ὑπερφρανεῖσθαι ἐπὶ τινι,
Φίλων 1. 599, Ἰωσήφ. κατὰ Ἀπρίωνος 2. 3:— τὸ ἐνεργ., ἐξυψῶ,
μεγαλύνω, Βίος Ἰω. Δαμασκ. τ. 1. σ. XXIII, Φωτ. Ἐπιστ. σ. 379. 26.

ἐπισεσυρμένως, Ἑβρ. μετοχ. παθ. πρμ. τοῦ ἐπισύρω,
δανηρῶς, νοχελῶς, ἀμελῶς, Ἑβρ. Ἐρχ. 31, Κλήμ. Ἀλ. 958,

ἐπισύω, Ἑβρ. ἐπισα· (ὡς αἰτίαι παρ' Ὀμ.). Πίμπω
κατὰ τινος, παρορμῶ τι κατὰ τινος, δίδω.. μὴ.. μοι κοὶ κῆτος
ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων ἐξ ἄλλος Ὁδ. Ν. 421' δμῶς ἐπισ-
σεύας, κελύσας, ἐφορμῆσας, Ξ. 399' μεταφ., τόσα γάρ μοι ἐπί-
σευεν κακὰ δαίμων, «ἐπήγαγεν, ἐπέχειν» (Σχόλ.), Ξ. 256, Τ.
129' δνείρατ' ἐπέσευεν, ἐπέπαρπεν, Υ. 87' κῆρας Ἀνθ. Π.
7. 439.

II. τὴν πλείστον ἐν τῷ Παθ., ἀπὸ τοῦ πορεύομαι ἐν
οπισθεῖ ἐπὶ τῇ πρὸς, ἐπεσεύοντο δὲ λαοί, ἡκολούθουν ἐν οπισθεῖ,
Ἰλ. Β. 86' ἐς Πανθολόην... πάντες ἐπεσεύοντο Ν. 767'
ἐπεσεύοντο νομόνδε, εἰς βοσκὴν, Ξ. 575' νῆδ' (οὕτως ὁ
Ἀριστάρχ.) ἐπεσεύοντο Ὁδ. Ν. 19' ἐπὶ ἐχθρῶν σημασίαι,
σπεύδω, ἐφορμῶ κατὰ τινος, νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι Ἰλ. Ο. 347.

2) λῖαν συχν. κατὰ μετοχ. παθητ. πρμ. ἐπεσεύμενος,
μετὰ γ' ἑνικ. ὑπὲρ. ἐπέσσυτο (ἐν χρήσει ἀντὶ ἀορ.), γ' πληθ. ἀορ.
ἀ' ἐπέσσυθεν Ὀπκ. Κ. 1. 136:— κατὰ τὸ πλείστον ἐπὶ ἐχθρῶν
σημασίαι, ἐφορμῶ, ἐπέσσυτο δαίμονι Ἰσοκ. Ἰλ. Κ. 438, Π. 705,
κτλ.· ἰὼ ἐπεσεύμενον βάλε τεύχεος ὕψηλοιο, ἔκρωσεν αὐτὸν
διὰ βέλους ἐκ τοῦ ὕψηλοῦ τεύχους καθ' ἣν ὤραν ἐφόρμα, Μ. 388·
μετὰ δοτ., αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο Ε. 459, πρὸλ. Φ. 227' μετ' αἰτ.,
τεύχος ἐπεσεύμενοι Μ. 143, Ν. 395' μετὰ γεν., ἐπεσεύμενος
πεδίοιο, ὁρμητικῶς φερόμενος ἐπὶ τῆς παιδείας, Ξ. 147, Χ. 26
(πρὸλ. διαπράσσω): ὡσαύτως ἐπὶ πυρός, κτλ., ἥντε πυρ, τό τ'
ἐπεσεύμενον.. φλεγέθει Ρ. 737' κύμα δεινὸν ἐπεσεύμενον
Ὁδ. Β. 314, πρὸλ. 431:— ὡσαύτως, ἀνευ ἐχθρῶν τινος ἐνόησας,
πρὸς δῆλωση ταχέως κινήσεως, μετὰ δοτ., ὡς οἱ.. δνείρον ἐπέ-
συτο Δ. 841' μετ' αἰτ., ὡς πνοιή ἐπέσσυτο δεινία, ἔπειεν
ἄνωθεν αὐτῶν, Ζ. 20' μετ' ἀπαρ., ἐπέσσυτο διώκεια, ἔπειθε
δυνάμιν, ἀκολουθῶν ναυτίων, Ἰλ. Φ. 501, πρὸλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Α.
758' ἀπολ., χερσὶν ἐπεσεύμενος λάβε πέτρης Ὁδ. Κ. 428'
ἐπεσεύμενος λάβε γούνα· Ν. 311.

2) μεταφ., διατελεῖν
ἐν συγγένει ἢ ἐγγερόσει, εἰ τοι θυμὸς ἐπέσσυται Ἰλ. Α. 173'
θυμὸς ἐπ. ὅφρ' ἐπαμύνω Ζ. 361' μετ' ἀπαρ. ἐπέσσυτο θυ-
μὸς.. τέρπεσθαι 1. 398.— ἢ Ἑβρ. αὕτη λείγει ἀπαντ' σπανίω-
τα παρὰ Τραγ., καὶ μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις, πέδον ἐπισύμε-
νος Αἰσχ. Εὐρ. 780' ἐπέσυτο τάνδε γοῖον.. ἄτα Εὐρ. Φοίν.
1066' τεύχεα.. ἐπέσυτο φλόξ ὁ αὐτ. ἐν Ἐλ. 1162' οὕτω, τίς..
ἔρεα τὰδ' ἐπέσυτο; Ἀριστ. Ἀποπ. 757.

ἐπισήωω, ἐπικάσσω, «πασπαλίζω», ψήγγω χρυσοῦ ἐπέσηθον
ταῖς κόμαις Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 7. 3.

ἐπίσημα, τό, σημεῖον τι ἢ τύπος ἐπὶ νομισμάτων, Σεμανίης
παρὰ Διογ. Α. 4. 45' ἐπὶ ἀσπίδος, τοῦτοσημ' Αἰσχ. Θάβ. 651·
ἐπ. ἔχων.. ἐν μέσῳ σάκκι Εὐρ. Φοίν. 1107, πρὸλ. 1125, καὶ ἴδε
ἐπίσημον.

ἐπισημαίνω, ἀρίτω σημεῖον, ἐπὶ νόσου, τῶν γε ἀκρωτηρίων
ἀντὶ (ληψίς αὐτοῦ ἐπεσήμαινε, ἢ κατὰ τῆς ἑμῆς τῶν ἑνῶν
ὑπὸ τῆς νόσου κατέλειπεν εἰς τὴν νοσήσαντα σημεῖον τοῦ
αὐτῆς τὴν νόσον, Θουκ. 2. 49· οὕτως ἐν τῷ Πάθ., ἢν ἀπὸς ἐπι-
σημανθῇ, ἀν' ἀπὸς λάβῃ τὸ σημεῖον τῆς νόσου, Ἰππ. 306. 17· πρὸλ.
ἐπίσημος— μετ' ἀπαρ., ὁ θεὸς ἐπεσήμαινε αὐτῷ δαίον
Ὀδ. Α, ἔδωκε χρηστὸν διὰ σημείων, Ξεν. Ρ. 1. 4. 7. 2:— Παθ.,
κἀπισσημανθήσεται κελύω κεκληθῆναι λόγος, καὶ δὲ διακρίνεται
(ὁ λόγος τῆς Ἀχαιῆς) ὡς φέρων τὸ νόημα αὐτοῦ (τοῦ Ἀχαιοῦ δηλ.),
Εὐρ. Ἰων 1593.

II. δεικνύω, δηλῶ, ἐπ. κακῶ τὴν παρα-
νομίαν Πλούτ. Νευμ. 22.

III. ἀμειβεῖ, δίδω σημαί, φαί-

ἐπισκεπής, ἐς, (σκήπη) παρέχων σκήπη, καθίζει δὲ θέρους ἐν προσηνέμῳ καὶ σκίῳ, χειμῶνος δ' ἐν εὐχλίῳ καὶ ἐπισκεπεί Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9.16, 1, Θεωρ. π. Ἀνέμ. 30.

ἐπισκεπτός, α, ον, ἔρημ. ἐπιθ., περί ου πρέπει νὰ σκεφθῇ ἡ ἐξετάσις, Θεοκ. 6.18, Πλάτ. Φαίδων 107B. II. οὐδ. ἐπισκεπτός, δι' ἐπισκοπῆς, ὁ αὐτ. ἐν Πόλ. 598D.

ἐπισκεπτής, ου, ὁ, ὁ ἐπισκεπτόμενος, ἐπισκέπται, ὄρχοντες ἐπισκεπτόμενοι τοὺς ὑπηκόους καὶ τὰ τοῦτων πράγματα. Α. Β. 254.15: —κατάσκοπος, Ἀπ. Ἰερ. 3. 25.

ἐπισκεπτικός, ἡ, ὄν, κατάλλῃλος πρὸς ἐξέτασιν, μέθοδος Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 3.

ἐπισκέπτομαι, ἐνεστ. ἐν χρήσει μόνον παρὰ μεταφ. συγγραφεῦσιν (ὡς παρὰ Ψευδοῦ Ἰππ., Μενάνδρου ἐν Ἀδύλ. 1621, ἐξ οὗ παραλαμβάνονται αἱ λοιπαὶ χρήσεις τοῦ ῥήματος ἐπισκοπέω) ἴδε σκέπτομαι.

ἐπισκέπω = ἐπισκεπάζω, Ἀνθ. Π. 6. 62, Ἀπολλύδ. 1. 6, 2.

ἐπισκευάζω, παρασκευάζω, ἐτοιμάζω, ὁρπύζω Ἀριστοτ. Ἐκκλ. 1.147, ἐν τῷ Παθ.: —ἐπ. ναῦν, ἐτοιμάζειν, ἐξαρτεῖν, Θεοκ. 1. 29, κτλ. ἐπ. ἰπποῦς, ἐπιστάειν, ἐτοιμάζειν, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 1: —Μέσ., ἐπισκευάζεσθαι ναῦν, παρασκευάζειν πρὸς ἀπόπλουν, Θεοκ. 7. 36 ἀγοράσαντες δὲ καὶ ἐπισκευασάμενοι ὁπόσα ἐξύναντο ὑποζύγια νυκτὸς ἀπῆσαν, ἐφοδιάσαντες αὐτὰ μὲ τὰ ἀπαιτούμενα, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 18. ἐπ. τὴν διαλεκτικὴν εἰς, Ἀριστ. Ρητ. 1. 4, 6. 2) ὡσαύτως, τὰ χρήματα ἐφ' ἁμαρτίαν ἐπισκευάζειν, νὰ τοποθετήσωσιν αὐτὰ ἐφ' ἁμαρτίαν, Ξεν. Κύρ. 7. 3, 1. II. ἐπισκευάζω, ἀνακαινίζω, διορθῶναι ὡς νῦν, Λατ. reficere, τὰ τείχεα Θεοκ. 7. 24 τὸν ναῦν Ξεν. Ἀν. 5. 3, 13 τὰς τριήρεις Ἀνθ. 26. 18, πρὸς. Λυσ. Ἀποστ. 18. τὰς δόους Δημ. 36.17 καὶ ἐν τῷ Μέσ., πόλιν παλαιὰν ἐπ. Πλάτ. Νόμοι 738B.

ἐπισκευασία, ἡ, ἐπισκευή, ἰλυσσ.

ἐπισκευαστής, ου, ὁ, ὁ παρασκευάζων ἢ διορθῶναι, τῶν πομπικῶν Δημ. 618.4, κτλ. τῶν ἱερῶν Νόμ. παρ' Ἀθην. 2351).

ἐπισκευαστικῶς, Ἐπιρρ., παρακλητικῶς, Βασίλ. τ. 2. σ. 164D.

ἐπισκευαστός, ἡ, ὄν, διορθωθείς, ἀνακαινισθείς, Πλάτ. Πολιτ. 270A.

ἐπισκευή, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τῶν ἱερῶν Ἠρόδ. 2.174, πρὸς. 175 τῶν τεχνῶν Δημ. 329. 5, κτλ. τὰς ἐπ. καὶ κατασκευὰς τῶν δημοσίων Πόλυδ. 6.17, 2.

II. ὕλη καὶ πρὸς ἐπισκευὴν ἢ παρασκευὴν τῶν νεῶν Θεοκ. 1. 52. οὕτως ἐν τῷ πληθ., ἐλθέαντα καὶ μαχαίρων λοβὰς καὶ ἄλλας ἐπισκευὰς Δημ. 819. 25. χορηγίαν καὶ ἐπ. Πόλυδ. 1. 72, 3, πρὸς. 11. 9, 1.

ἐπισκευή, ἡ, ἐπισκευή, ἐν τῷ παθ., Εὐστ. Πονηράδ. σ. 34, 2.

ἐπίσκεψις, εως, ἡ, ἐπιθεώρησις, ἐξέτασις, ἐπίσκεψις, Ξεν. Οἰκ. 8. 15 τῶν ἱερῶν Πλάτ. Νόμοι 840A τῶν ἱππέων Πλουτ. Κράσσ. 13. ἐπίσκεψις τῶν ἀσθενῶν, Πόλυδ. 5. 56, 8. πρὸς. ἐπισκοπή.

2) ἐπιγνώσις, ἐρευνα, Ἰππ. Προρρ. 85, Πλάτ. Πολιτ. 450C, κ. ἄλλ., Ξεν. Ἀπομν. 4. 6, 1.

ἐπισκήνιον, τό, (σκήνη) ἐν θεάτρῳ, ὁδῶμας ὑπεράνω τῆς σκηνῆς, Βιτρούβ. 7. 5.—Καθ' Ἡούχ. «ὅ ἐπὶ τῆς σκηνῆς καταγώνιος».

ἐπίσκηνος, ον, (σκήνη) πρὸ τῆς σκηνῆς, ἐνώπιον τῆς σκηνῆς, ἡλ. θηρόσις, γόσι Σοφ. Δρ. 579. 2) οἱ ἐπίσκηνοι, οἱ (ἐν ταῖς πόλεσιν) ἐπισταθμεύοντες στρατιῶται, Πλουτ. Σερτώρ. 24. ἴδε σκη.

Κοραῖ ἐν τέλει (τ. 4. σ. 335 καὶ 330), καὶ πρὸς. τὸ ἐπὶ.

II. ἐπὶ τῆς θεατρικῆς σκηνῆς, ἡ ἐπ. ὡς οὐσιαστ. = ἐπισκήνιον, Βιτρούβ. 57.

III. ἐπιθεωρητής, τυχεύς, ὁ ἐπικλητός, οὗτοι καὶ ἐπίσκοποι δόχλους Διον. Ἀλ. 6. 53, πρὸς. 9. 53.

ἐπισκηνώω, καταλύω, ἐπισκηνώσαντες ἐπὶ ταῖς οἰκίαις Πόλυδ. 4. 18, 8. ταῖς οἰκίαις ἐπισκηνώσαντες αὐτοὶ 72. 1. μεταφ., ἴν' ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ, νὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ ἐν ἐμοί, Β' Ἐπιστ. π. Κορινθ. 16. 9.

ἐπισκήπτω: μέλλ. —ψω: πρkm. ἐπίσκηψα. Διογ. Α. 1. 118: Κάμνω τι νὰ πῶ ἐπὶ τινος, ἐς δὲ παῖδ' ἐμὸν Ζεὺς ἐπέσκηψεν τελευτὴν Οεοφάτων Δισχύλ. Πέρο. 740. ἀναθίσω, ὑπὸν τε κοινὴν τὴνδ' ἐπισκήπτω χάριν Σοφ. Δρ. 506. 2) ἀρετὰς.

ἐπιπίπτω ὡς κεραυνός, Λατ. ingruere, invadere, πράγμα θεοῦ ἐπέσκηψεν, κατήνεσεν εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, Δισχύλ. Εὐμ. 482. νόσας ἐπέσκηψε πολλὰ Πλουτ. Θια. 15. ὅς ἂν ἔρωις ἐπισκήψῃ ὁ αὐτ. 2.767D, πρὸς. 701B. II. ἐπιβάλλω, μετὰ δὸς, προσ.

καὶ ἀπαρ., θεόθεν γὰρ κατὰ μοῖρ' ἐκράτησεν τὸ παλαιόν, ἐπέσκηψε δὲ Πέροισις πολέμιους, διέπειν Δισχύλ. Πέρο. 104. κτελέω, Σοφ. Ο. Τ. 252, 1416, Ἀντιφῶν 111. 36, Θεοκ. 2. 73. σπανιότερον μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ., Ἠρόδ. 4. 33, Εὐρ. Ἀλκ. 365. τὸ ἀπαρ. συγνάμις ἐκπακούεται, τοσοῦτον δὲ σ' ἐπισκήπτω (ἐπιπ. ποιεῖν) Σοφ. Τρ. 1223. οὕτως, πρὸς δεξιὰς σε ἱστῶ' ἐπισκήπτω τὰδε Εὐρ. 1. Τ. 701. τὸ πρῶτον συγνάμις ὡσαύτως παρὰ ἱππεῖται, ἐπ. (ἐπιπ. καὶ ὑπὸν) τὸν φόνον ἐκπρήξασθαι Ἠρόδ. 7. 158. ἐπισκήπτω... ἐξω θύρων... ὥθειν ἐπὶ Δισχύλ. Πρ. 664. ἐπέσκηψεν... εἰρῆσιν Ἀτάντα Σοφ. Δρ. 752. ὡσαύτως, ἐπ. περί τινος Εὐρ. 1. Τ. 1077. 2) ἰδίως, ἐξορκίζω τινὰ νὰ κάμῃ τι, ὑμῖν τὰδε ἐπισκήπτω.. μὴ περιβέτῃ Ἠρόδ. 3. 65. κλαίον-

τας, ἱκετεύοντας, ἐπισκήπτωσας ἡδενὶ τρόπῳ τὸν ἀλιτήριον στεφανοῦν Αἰσχίν. Τὸ 6, πρὸς. Θεοκ. 2. 73, κτλ. ἐπὶ τῶν διαταγῶν ἢ παραγγελιῶν τῶν ἀπολυγχομένων, μέμνησθε τὰ ἐπέσκηψε Πέροισις τελευτῶν τὸν βίον μὴ πειρομένοις Ἠρόδ. 3. 73, πρὸς. Λυσ. 138. 40, Δημ. 840.15., 954.15. III. ὡς Ἀττ. δικανικός ὅρος, καθόλου ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, καταγγέλλω τινὰ καὶ κινῶ ἀγωγὴν κατ' αὐτοῦ ἐπὶ ψευδομαρτυρία (ἴδε ἐπισκήψεις II), διεμαρτύρησεν οὕτω... ἐπισκηψμένων δ' ἡμῶν... ἡ... ὁλη τῶν ψευδομαρτυριῶν εἰσῆει, ὁ... ἐκινῆσαι τις κατ' ἡμῶν διαμαρτυρίαν ἡμεῖς δὲ ἀπηντήσαμεν δι' ἐπισκήψεως... καὶ ἐκινήσαμεν ἀγωγὴν ἐπὶ ψευδομαρτυρία, Ἰσαῖος 52. 19. πλῆρες, ἐπ. τινὶ ψευδομαρτυριῶν Δημ. 846. 29, πρὸς. 1139. 7, Αἰσχίν. 18. 27. ὡσαύτως ἄλλως, ἐπ. τινὶ Ἰσαῖος 39.13. καὶ, ἐπ. [τῇ μαρτυρίᾳ] ὡς ψευδὲς οὖσα, ἀποκηρύττειν αὐτὴν ὡς ψευδῆ, Δεινάρχ. 96. 42: —ὡσαύτως ἐπὶ ἑτέρων ἐγκλημάτων, οἷον φόνου, ἐπ. τινὶ φόνου Πλάτ. Εὐθύφρων 9A, πρὸς. Νόμοις 871B. ἐπ. εἰς ὕψος, ποιεῖν καταγγέλλαν, καταγγέλλειν ἐνώπιον ὕψους, Αἰσχ. 99. 38: —αὐτὴ ἡ ἔνοια ἀπαντὰ ὡσαύτως ἐν τῷ ἔνεργ., Πλάτ. Θεαίτ. 145C. ἐντεῦθεν τὸ Παθ., ἐὰν ἐπισκηφθῇ τὰ ψευδῆ μαρτυρήσῃ ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 937C καθόλου, πρὸς τῆς θανατώσεως... ἐπισκήπτω, καταγγέλλω, κατηγορεῖσθαι, Σοφ. Ἀντ. 1313. ἴδε Αἰτ. Proceas. σ. 385.—Καθ' Ἡούχ. «ἐπισκήπτει» σημαίνεται. μέμφεται, προνοεῖται. ἐντέλλεται. ἐπιτιμᾷ.

ἐπισκηρίπτω, —ἐπισκήπτω, Ἡούχ. ἐν λ. ἐπισκήπτω. ἐπισκηρίψις, εως, ἡ, διαταγή, ἐντολή, παραγγελία, τὰς Εὐθυκράτους ἐπισκήψεις Ἰσαῖος 78. 34, πρὸς. Πλουτ. Αἰώνια 11. II. ὡς δικανικός ὅρος, καταγγέλλω ἡγεῖται τὸ πρῶτον ἥημα τῆς καταδίκης, ὡς ἐν δίκη ψευδομαρτυριῶν, γενομένη ἐναντίον τῶν μαρτύρων διαμαρτυρίας (ἴδε τὴν λείαν), τῇ ἐπ. τῶν ψευδομαρτυριῶν Δημ. 1154. 22. ἐπὶ ταύτης τῆς ἐνοήσεως ὁ Ἀριστ. ἐν Πολιτικῇ. 2. 12, 11, λέγει περὶ τοῦ Χαράωνος ὅτι πρῶτος... ἐπολεῖν τὴν ἐπίσκηψιν ὡσαύτως ἦν ἐν χρήσει εἰς ὑποθέσεις φόνου, Δημ. 1161.11. πρὸς. ἐπισκήπτω III.

ἐπισκεῖται: μέλλ. —άστω, ἐπιρίπτω σκίαν ἐπ' αὐτὸν εἰς τι, Αἰσχ. οὐμβρίαν, τῇ πτέρυγι τὴν Ἀσίην Ἠρόδ. 1. 209, πρὸς. Θεογρ. π. Φωτ. Δίτ. 2. 18, 3. Εὐαγγ. κ. Ματθ. 15. 5. μετὰ δὸς... Θεογρ. π. Δισχ. 79, Εὐαγγ. κ. Ματθ. 9. 7. II. ἐπισκοπίζω, ἀμαυρῶ, Ἀριστ. π. Ζ. Ἰέν. 5. 1, 30. ἀντίθετον τῷ φωτίζω, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 141. μεταφ., ἐπιβαλὺπω, τὰ δεινὰ ἐλέγχεις ἐνόμασι ἐπ. ἱούγκον ἐκ τοῦ Περὶ Ἰγῆρος παρὰ Σοφ. 537 ἐν τέλει οὐδ' ἐπισκοπίζουσι τὴν θωπέαν, Αἰσχ. πῶς δει' Ἰστ. Συγγρ. 11. τὸν ἐκάστου βίον ἐπισκοπίζουσιν (διὰ φ. γρ. ἐπληγνάζουσιν) ὁ αὐτ. π. Διαβολῆς 1. τῇ εὐγενείᾳ Ἠρωδία. 2.10: —Παθ., λαοφάτον δὲ ἐπισκοπίζουσα, βλέπουσα κυρίως, Σοφ. Τρ. 911.

ἐπισκοπιάς, εως, ἡ, = ἐπισκοπιάσας, Ἀθαν. τ. 2. σ. 242 Γρηγ. Νύσσ. Ἀντιρρ. 27. σ. 189, Χροί. Πασχ. σ. 371. 7, Μεθόδ. σ. 405, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 17.

ἐπισκοπία, τό, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπισκοπεῖν, Ἠρόδ. Παράρρ. Πτολ. σ. 112.

ἐπισκοπιάς, ὁ, «κάλυμμα» Ἡούχ.

ἐπισκοπῶ = ἐπισκεῖται, Ἀρατ. 736, Κόεντ. Σρ. 2. 479. ἐπὶ τῶν ταῶν, ἐν δέξις... ἐπισκοπῶσιν Ὀμπ. Κ. 2. 390.

ἐπίσκοπος, ον, (σκή) ἱοικαόμενος, ἔχων σκία, σφετέρως, τόπος Πλάτ. Πολ. 432C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6.15, 6. οὐκ ἔστι Πλουτ. Μάρ. 39. μεταφ., βίος ἐπίσκοπος, ὁ μακρὸν τῆς πολιτικῆς τύχης, ἥτοχος, Λατ. vilius imperatoris, κατ' ἀντίθετον πρὸς τὸν ἐμμελῶς βίον, ὁ αὐτ. 2. 135B.

II. ἐνεργ., ἐπισκοπίζω, μετὰ γεν., ὁμιλῶντων ἐπίσκοπον χεῖρ' ἀντέχοντο κρατὸς, ἔχοντα τὴν χεῖρα πρὸ τῆς κεφαλῆς πρὸς ἐπισκῶσιν τῶν ὁμμάτων, Σοφ. Ω. Κ. 1650. —Ἐπιρρ. —ως, ἐπιθούλως, ἐπισκῶς, κρυφύτως, ὑπουλως Πόλυδ. Δ'. 51.

ἐπισκοπῶν, ες, = ἐπίσκοπος, Ψευδ. Ἀλκων 4. 576B.

ἐπισκοπῶ, σκίρω ἐπὶ, τινὶ Νόνν. Δ. 2. 29. μεταφ., ὡς τὸ Λατ. insulpare, τῷ νεκρῷ Πλουτ. Ἀλυσσ. 22. —ἀπὸν, ἐπισκοπῶσιν ἱεῖραι, ἱουλοῖ Ἀνθ. Π. 5. 108, 12.10.

ἐπισκοπῶν, τό, σκίωμα, πῆδημα, Νόνν. σ.10.152.

ἐπίσκηρος, ον, ὁπωσὺν σκληρῶς, κοιλίῃ Ἰππ. 79Π.

ἐπισκοπᾶν, τό, Λατ. eriscope, = ἐπισκοπή, Κηρυδάρ. 741A.

ἐπισκοπεῖται, ἡ, τὸ αἶμα τοῦ ἐπισκόπου, Ἐπιρρ. 1.735.

ἐπισκοπεῖν, τό, ἐπισκοπικός οἶκος, ἡ κατοικία τοῦ ἐπισκόπου, Παλλὰδ. Αἰών. 1235B, Βίος Χρυσ. 27B, Σύνοδ. Κων/πόλεως κτλ. τὸ αἶμα τοῦ ἐπισκόπου, Κ. Προρρ. Νεαρ. Παρὶ δυνάτων κτλ.

ἐπισκοπεύω, —τῷ ἐπ. «Ἐδδ. (Μηχ. Ζ'. 7). 2) εἶμαι ἐπίσκοπος, Εὐστ. Π. 249A, 256B, V. 732A. Ἐπιρρ. Π. 57Π, ἀπ. ἐπισκοπεῖται μέλλ. —σκέφομαι, μεταφ. —σκοπήσω, Παδρ. 103.8. Μέσ. ὁρ. —εσκεψάμην, μεταφ. —εσκεπῆσα, Αἰσχ. Ἐρμ. 44 καὶ 59: πρkm. ἐπισκέμμαι, Ἰππ. π. Ἀρρ. Ἰστ. 13. Πλάτ. Ἐπινομ. 990A ὡσαύτως ἐν παθητ. σημασία, Ἀριστ. π. Οὐρ. 3.1.10, π. Ζ. Μορ. 4.11. 21. Παρατμῶν, ἱερέω, ἐπὶ Ἠρόδ. καὶ Ἀττ.: προσέχω εἰς τι, ῥίπτω ἐν βλίμῳ εἰς αὐτό, βλέπω, ὡ

Ζεὸ, χρόνῳ μὲν τῶν ἐπισκεψῶν κατὰ Εὐρ. Ἰερ. 869 ἐπὶ πολιορκίᾳ θεῶν, Θηβαίους ἐπισκοποῦντ' ἀγυῖας, ἐπὶ τοῦ Βάκχου, Σοφ. Ἀντ. 1136. Ἰλίον... ἐπισκοπεῖ σερνός Ποσειδῶν Εὐρ. 1. Τ. 1414, πρὸς. Φαιν. 661 ὡς Δῆμ', ἐναργῶς ἡ θεὸς ἐπισκοπεῖ Ἀριστοφ. Ἰπκ. 1173, πρὸς. 1186 ὡσαύτως ἐπὶ κυβερνήτου πόλεως, οὐκοῦν ἤμῃν ἡ πολιτεία τελῶς κεκοσμήσεται, εἰ μὴ ὁ τοιοῦτος αὐτὴν ἐπισκοπῇ φύλαξ, ὁ τούτων ἐπιστήμων; Πλάτ. Πολ. 506B, πρὸς. Σεν. Οἰκ. 4, 6. οὕτω καὶ ἐν τῷ Μίσω, Πλάτ. Λύσι. 207A.—ἀκολουθοῦσιν ἐξηρηρμένους προτάσεων, ἐπ. ὅσω ἐλάσσων ὁ χώρος γέγονε Ἰερ. 2. 109. ἐπ. πῶς ἔχει Πλάτ. Ἰοργ. 451C. τὸς ἐπίσκεψαι εἰ τι λέγω ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 87B, πρὸς. Σεν. Ἀπομν. 2. 1, 2. ποτέρον... ἡ. Πλάτ. Πολ. 518A. τίς εἴη... Σεν. Ἀπομν. 3. 2, 4, πρὸς. Συμπ. 1. 12. ἐπ. μὴ... προσέχειν μήπως, Ἀ' Ἐπιστ. Πέτρ. ε'. 2. 2) ἐπισκέπτομαι, ὡς ἠνάτε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μοῶν Σοφ. Ἀντ. 854. ἐπισκέπτομαι τίνα ὡς φίλος ἢ ὡς ἰατρός, Δῆμ. 113. 25. ἐπ. τοὺς κἀμινοντας Σεν. Κύρ. 8. 2, 25. Ἀπομν. 3. 11, 10, Πλούτ., κλ. καὶ οὕτως ἐν τῷ Μίσω, Δῆμ. 1364, 11.—Πλάτ., εὐνὴν ὀνειροῖς οὐκ ἐπισκοπευμένην, ἣν οὐκ ἐπισκέπονται ὄνειρα, Δῆμ. 400, Δισχύλ. Ἀγ. 13. 3) ἐπὶ στρατηγῶν, ἐπιθεωρῶ, ἐπιθλίπτω, τὰς τάξεις Σεν. Ἀν. 2. 3, 2. τὰ ὅπλα ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 5, 21, πρὸς. Δισχύλ. Εὐμ. 296. 4) ἐξετάζω τι καλῶς, ἐπὶ ἄν μὲλλῃς εἶναι, πρότερον ἐπισκόπει τῇ γνώμῃ Ἰσοκρ. 11A. ὡσαύτως, ἐπ. πρὸς τι Πλάτ. Νόμ. 924. περὶ τίνος ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 348I, κ. ἀλλ., Σεν. ὑπὲρ τίνος Πολύδ. 3. 15, 2. ἐπεχειρήσας σαυτὸν ἐπισκοπεῖν ὅστις εἴη; Σεν. Ἀπομν. 4. 2, 24. ἐπ. τίς... ποῖα τις... κτλ., Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 1, 1. ποτέρον... αὐτὸς 3. 4, 1.—Μίσω, ἐξετάζω κατ' ἐμαυτὸν, μελετῶ, σκέπτομαι, Πλάτ. Φαίδων 91D. εἰς τὸ ἀληθὲς ἐπ. τι ὁ αὐτ. Φιδρ. 61E, πρὸς. Ἀλεξ. ἐν Ἀραγνίνους 3. 8, Φιλῆμ. ἐν Μύσταις 1. 5) ἐπισκοπεῖς εἰμ, = ἐπισκοπεύω, Ἰγν. 696A, Κλημέν. 40A, Εὐσέβ. Π. 684. Ἀθανάσι. 1. 348C, Γρηγ. Νύσσ. 111. 1076C, κλ. ἐπισκοπεῖς, ἡ, ἐπισκεψῶ, ἐπὶ τοῦ θεοῦ, ἐπισκοπῇ ἐπισκέπεται ὁ θεὸς ὁμὰς Εὐδ. (Ἰεν. Ν'. 24, 25, Εὐδ. Γ'. 16, 1C', 19. Λευτ. 16', 20') τιμωρία, Ἀριθμ. 15', 29. Ἰωβ 1', 12, Σοφ. Σολ. Β'. 20, Εὐαγγ. κ. Λουκ. 10', 44. ἀπογραφὴ, ἀπαριθμῶντες, Εὐδ. Δ'. 12, Ἀριθμ. 2', 2. II. τὸ ὑποῦργημα τοῦ ἐπισκόπου, Ἀ' Ἐπιστ. πρὸς Τιμόθ. γ', 2, Κλήμης: Ρώμης 1. 44, σ. 296C, Ἰερ. 849A, Ἰππ. 450, 67, κλ.:—καθόλου, ὑποῦργημα, ἀξιωμα, Εὐδ. (Ψαλμ. ΠΙ', 8), πρὸς. Πράξ. Ἀποστ. α', 20. 2) ἡ τοῦ ἐπισκόπου κατοικία, Ἀννα Κομν. 14. 425. 3) μετάνοια, τὸ σύνολον τῶν ἐπισκόπων, Ἀποστ. Διακ. 8. 10, 13. ἐπισκόπησις, εἰς, ἡ, ἐπιθεώρησις, ἐξέτασις, Αἰν. Τακτ. 10. ἐπισκοπητέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐπισκοπεῖν, δεῖ ἐπισκοπεῖν, Ὁριγ. IV. 489A, Ἀνώνυμ. ἐν Ἀνεκδ. Κραμῆρου τ. 3. σ. 214. 30. ἐπισκοπία, ἡ, = εὐστοχία, ἀλλ' ἀπορρίπτειται ὑπὸ τοῦ Πολύδ. (C', 205). II. πρὸςθεσις, παρατήρησις, ἡλίου Ἀνθ. Π. παρ. 315. III. = ἐπισκοπή, Εὐσέβ. Π. 1136A, Ἐπιφάν. II. 220B. ἐπισκοπικός, ἡ, ὅν, ἀνήκων εἰς ἐπισκοπὴν, Σωζ. Ἐκκλ. I. 5. 16, 8. 21, 22.—Ἐπίρρ. —κῶς, Ἀθανάσι. τ. 1, σ. 138, 573, κλ. ἐπισκοπικὴ μάρτυρας, οἱ, ἐπισκοποὶ μάρτυρες, Διδ. Ἀλεξ. σ. 988, εκ. 11. ἐπισκοπός, ὁ, (σχοπός II) ὁ ἀγρύπνως ἐπιτηρῶν καὶ φυλάττων τι, φύλαξ, ἡ γὰρ ὁλόκληρος ἐπισκοπός, ὅς τε μὴ αὐτὴν ῥύσκει (ῥηλ. τὴν πόλιν), περὶ τοῦ Ἐκτοῦ, Πλ. Δ. 720. ἐπισκοπός... ὁδῶν, ὁ τῶν ἐποστῶν ταμίης (Εὐστ. I, Οδ. 6. 163. ἐπισκοπὸς ὁρμονιάων, ἐπύπται, ἔροροι τῶν συνθηκῶν, ἐπὶ τῶν θεῶν, Πλ. X. 251. νεκροῦ γ' ἐπισκοποὶ, φύλακες, Σοφ. Ἀντ. 217. παρελθόνται γὰρ εἴδε δὴ τινες χρόνῳ παλαιοί, οἷς ἔδρας ἐπισκοποὶ, πρὸς ἐπίσκεψιν, ὅπως ἐπισκοπήσωσιν, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 112. ἐπ. δι-σταῖν, ἐπὶ τοῦτον (πρὸς. ἀναξ. κόπης), Θεοκρ. 24. 105. παιδαγωγός, Πλάτ. Νόμ. 793D. ἐπίκτης, ἐπ. σωφροσύνης καὶ ὕβρεως αὐτοῦ 849A.—ἔλθω ἐπὶ πολιορκίᾳ ἢ προστατευτικῶν θεῶν (πρὸς. ἐπισκοπῶν), Πολλὰς ἐπ. Σόλων 15. 3. δίκη Πλάτ. Νόμοι 872E. Κλειδὸς ἐπ. χειρὶ δὴν Σιμωνίδ. 74. Χάριτες Μινυᾶν ἐπ. Πινδ. Ο. 14. 5. θεοὶ ἐπ. ἀγορὰς Δισχύλ. Θῆβ. 272. πατρίων δωμάτων ἐπ. ὁ αὐτ. Χο. 126. τὸ δεινὸν... φρενὴν ἐπισκο-πὸν ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 518. νυχτῶν φεγγιγμάτων ἐπ., ἐπὶ τοῦ Βάκ-χου, Σοφ. Ἀντ. 1148. σπανίως μετὰ δὸς, πᾶσι γὰρ ἐπ. ἐτάχθη. Νέμεσις Πλάτ. Νόμοι 717D. Δίκη ἐπ. αὐτοῦ 872E. 38) κατὰσκοπος, μετὰ δὸς, ἐπ. Τρώεσσι ἐπισκοποῦν Κ. 32. ἢ νήεσσιν ἐπισκοπὸς ἡμετέρῃσιν αὐτοῦ 342. 3) οἱ Ἀθη-ναῖοι συνειδὸν νᾶ ἀποστῆλθαι ὁμοῦσι λειτουργούς, οἵτινες ἐκα-λοῦντο ἐπισκοποὶ, ἢ οἱ ἐπύπται, πρὸς διοίκησιν τῶν ὑποτελῶν πό-λεων, ὡς οἱ τῶν Λακεδαιμονίων ἀρμοσταί, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1023, Σουλ. Ἰππ. 73, 73 h (προσθήκη). 4) ἐκκλησιαστικὸς ἐπίσκοπος κατὰ τοὺς ἀποστολικὸν χρόνον προεβύτηρος, Πράξ. Ἀποστ. κ', 28, Ἐπ. Φιλ. α', 1, πρὸς Τιμόθ. Δ', γ', 2. Φιλ. 1. 7. ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Ἰγνατίου καὶ ἐφεξῆς ἐπισκοπός. ἐν τῇ σημερινῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως.

ἐπισκοπός, οὐ, (σχοπός II), ὁ βάλλων τὸν σκοπὸν, ἐπιτυχής, βάλλειν ἐπ. Θεμιστ. 143A. τοῦτο τῆς Ἰμέρ. Ἐκκλ. 14. 4. βάλλοιμι δ' ἐπισκοποῦν ἡλὴν Ὀππ. Κ. 1. 42.—φύλακον, ἐγγίξων, νί-κης μὴ κακῆς ἐπισκοπία Δισχύλ. Εὐμ. 903 (ἴδε Δινδ. εἰς Ἀγ. 1378). ἄτης τῆσδ' ἐπ. μέλως, ἀνάλογον ἢ ἀρμόδιον πρὸς τὸ μέ-γεθος τῆς συμφορᾶς, Σοφ. Ἀντ. 976, ἐνθα ἴδε Λοβ.:—οὐδ. πληθ., ἐπισκοπία, ὡς ἐπίρρ., ἐπιτυχῶς, ἐτυχάνοντα τοῦ σκοποῦ (Πισχύλ.), ἐπ. τοῦτο εἶναι Ἰερ. 3. 35. ὁμαλὸν Ἐπίρρ. —πῶς, Πολυδ. 5, 203. συγκρ. —ώτερα, Θεμιστ. 116B. ὑπερβ. —ώτατα Πολυδ. Δ', 215.—Πρὸς. εὐστοχος, εὐδακτος.

ἐπισκορπίζω, σκορπίζω ἐπὶ τι, Σουδ., διασκορπίζω, ἐπισκορ-πίζοντες τὸν πλοῦτον Ψευδο-Χρυσ. τ. 7. σ. 426. G. ἐπισκοτάζω, = τῷ ἐπομ., Ἰπκ. περὶ Ἱηρεῖων 740, Σουλ. Ἐπίρρ. 3915. 39.

ἐπισκοτέω, (σκότος) ἐπιρίπτω σκιά ἐπὶ τινος, προεβύτῳ σκό-τος, οἰκίαν ὑποδομήσεν τοσαύτην ὥστε πᾶσιν ἐπισκοτεῖν τοῖς ἐν τῷ Δημ. 565. 25. ἐπεσκότει τῷ Κτησίππῳ τῆς θῆας, ἐγένετο εἰς αὐτὸν ἐμπόδιον νὰ βλέπῃ, Πλάτ. Εὐθύδημ. 274C, πρὸς. Πολύδ. 34. 12, 2. Πλούτ. 2. 538E. 2) μεταφ., ἐπιρί-πτω σκότος καὶ ἀμαρτήτων, τῇ κρίσει Ἰπκ. 1299, 4. Ἀριστ. Ἰηρ. 1. 1, 7. ταῖς τῆς ψυχῆς ἐπιμελείαις Ἰσοκρ. 3C. τὸ πρὸς χά-ριν ῥηθέν ἐπ. τῷ καθορᾶν ὁ αὐτ. 160D, πρὸς. Δῆμ. 23. 27. οἷος τῷ φραγνὲν ἐπισκοτεῖ Εὐθύδ. ἐν Ἀδῆλ. 11. ἐπ. γὰρ τῷ φραγνὲν τὸ λαμβάνειν Ἀντιφάν. ἐν Ἀδῆλ. 41. τὸ δ' ἐρᾶν ἐπ. ἀπασιν, ὡς εἴκεν Μένανδ. ἐν Ἀνδρία 1, κτλ.—Παθ., εὐρί-σκειται ἐν σκότει ἢ ἐν ἀβεβαιότητι, ἐπισκοτεῖσθαι τῇ ἀπειρίᾳ Ἰπκ. 27. 37. ἐπισκοτεῖσθαι καὶ κωλύεσθαι Πολύδ. 2. 39, 12.

ἐπισκοτῆσις, εἰς, ἡ, σκοτισμός, κοινῶς σκοτείνισμα τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σελήνης ἐν ἐκλείψει, Πλούτ. Περικλ. 35, Νικ. 23, κτλ. ἐπισκοτεῖω = ἐπισκοτεῖν, Πολύδ. 13. 5, 6, ἐν τῷ παθ.

ἐπισκοτέσις, εἰς, ἡ, καὶ —σκότος, οὐδ, δ, = ἐπισκοτέσις, Πρὸς. Παράρρ. Πτολ. 2. 7, σ. 112, 2, 8, σ. 119.

ἐπισκοτός, οὐ, ὁ ἐν τῷ σκότει ὢν, σκοτισμένος, παρελθού-σα [ἡ σελήνη] τὴν ἐπ. χώραν (ἐπὶ ἐκλείψει) Πλούτ. Αἰμίλ. 17. ἐντεῖθεν ὁ Ἑρμῆς. ἡμεῖς οὖν ἐπισκοτόμενοι ἀτραπὸν ἐλασ-μῆνα, ἐπὶ τῇ ἀκρίτει τοῦ ἡλίου, ἐν Πινδ. Ἀποσπ. 74. 4, ἀντὶ τοῦ ἐφαρμόμενον ἐπισκοτόμεν.

ἐπισκοτέζωμαι, Ἀπολλ., ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι ἐπὶ τινι, ὄργα καὶ ἄλλοι ἐπισκοτέζονται Ἀχαιοὶ Ἰλ. Θ. 370. μὴ πῶς καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκοτέσαιο ἰδόντι (Ἐπικ. ἀόρ.) Ὀδ. II. 306.—Ἐνεργ. ἀόρ. ἀπαρ. ἐπισκοτέσαι, ἐπισκοτέσαι, τὸ χαλεπῆναι Ε. Μ. 364. 13. ἐπισκοτέζω, εἰς, πίνω τὸν οἶνον κατὰ τὸν Σαυθικὸν τρόπον, ἡλ. πίνω αὐτὸν ἄκρατον, ἀκρατοποῦν, ζωρότερον πίνω, Ἰερ. 6. 84, πρὸς. Ἀδῆλ. 427B κτλ.—Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παρ. σ. 45.

ἐπισκοθυριάζω, γίνομαι, φαίνομαι σκυθρωπὸς ἢ βλοσυρὸς, ἐπὶ κυνῶν, Σεν. Κυν. 3, 5. ἐπὶ προσώπων, Πλούτ. 2. 375A, Πολυδ. C', 29. ἐπισκύνιον (ῥ), τὸ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν μέρος, ἥτοι δέρμα, τὸ συναφρύνμα τοῦ μετώπου (Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 35) πᾶν δὲ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται ὅσος καλύπτων, ἐπὶ λου-τος, Ἰλ. P. 136. δεινὸν ἐπισκ. Εὐνάγων, ἐπὶ τοῦ Δισχύλου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 823. τοῖον ἐπισκ. βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώ-πῳ Θεοκρ. 24. 116, πρὸς. Ἀνθ. Πλαν. 4. 100. ῥυσοῦν ἐπισκύνιον, πόλιν ἐπ. Ἀνθ. Π. 6. 64. 7. 117. εἰ δὲ καὶ, φαιδρὸν ἐπ., αὐτοῦ 12. 159. ἐπιστρέψας γυρὸν ἐπισκύνιον, ἐπὶ σοβαρευ-μένον ἀνθρώπου, αὐτοῦ 11, 376. ἐν τῷ πληθ. αὐτοῦ ἐν τῷ Παρα-τήματι 68:—ὡσαύτως ὡς τὸ ὄφρυς, Διτ. superciliūm, ἐν χρή-σει ἐπὶ ἀλαζονείας ἢ προσποιήσεως, αὐτοῦ 7. 63, κτλ. ἀλλ' ἐν Πολυδ. 26. 5. 6, ἀπλῶς, αὐστηρότης, σοβαρότης συμπεριφορᾶς, κατὰ τε τὴν ἐπίφασιν εἶχεν ἐπισκύνιον καὶ τὰς οὐκ ἀνοι-κειον τῆς ἡλικίας.

ἐπισκύνος, ὁ, παχὺὰ τις διὰ σφαίρας, ὡς μετὰ πολλῶν σφαίρι-σμός Πισχύλ. ἴδε Kuster ἐν λείξ. II. ἔρχων, ἐπὶ πόπης.

ἐπισκύνω, ἐπὶ τινι, ἐμπαίζω, περιπαίζω, περιγελῶ, τινὰ Πλάτ. Εὐθύδημ. 11C, Σεν. Ἀπομν. 4. 4, 6. τι αὐτοῦ 3. 11, 16, Συμπ. 1. 5, καὶ συγκρ. ὡς ἀπρ. γραφ. ἐπισκύνω εἰς τι Πλούτ. Λυκόφρ. 30.

ἐπισκύνωμαι, ἐμπαίγος, Α. Β. 1186, = σάλλος, Ε. Μ. 713. 7. ἐπισκύνωματιζω, ἐπισκύνω, Ἐπιφάν. 1 ἐν τῇ ἀρχῇ.

ἐπισκύνωματιζω, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον σκυτικόν, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 990, 2. 106.

ἐπισκύνωτης, οὐ, ὁ, ὁ ἐπισκύνων, ὁ ἐμπαίζων ἴδε ἐπι-σκύνωτης.

ἐπισκύνωτω, σκώπτω ἐπὶ τινι, ἐμπαίζω, περιπαίζω, περιγελῶ, τινὰ Πλάτ. Εὐθύδημ. 11C, Σεν. Ἀπομν. 4. 4, 6. τι αὐτοῦ 3. 11, 16, Συμπ. 1. 5, καὶ συγκρ. ὡς ἀπρ. γραφ. ἐπισκύνω εἰς τι Πλούτ. Λυκόφρ. 30.

ἐπισκύνωμαι, ἐμπαίγος, Α. Β. 1186, = σάλλος, Ε. Μ. 713. 7. ἐπισκύνωματιζω, ἐπισκύνω, Ἐπιφάν. 1 ἐν τῇ ἀρχῇ.

ἐπισκύνωματιζω, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον σκυτικόν, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 990, 2. 106.

ἐπισκύνωτης, οὐ, ὁ, ὁ ἐπισκύνων, ὁ ἐμπαίζων ἴδε ἐπι-σκύνωτης.

ἐπισκύνωτω, σκώπτω ἐπὶ τινι, ἐμπαίζω, περιπαίζω, περιγελῶ, τινὰ Πλάτ. Εὐθύδημ. 11C, Σεν. Ἀπομν. 4. 4, 6. τι αὐτοῦ 3. 11, 16, Συμπ. 1. 5, καὶ συγκρ. ὡς ἀπρ. γραφ. ἐπισκύνω εἰς τι Πλούτ. Λυκόφρ. 30.

ἐπισκύνωμαι, ἐμπαίγος, Α. Β. 1186, = σάλλος, Ε. Μ. 713. 7. ἐπισκύνωματιζω, ἐπισκύνω, Ἐπιφάν. 1 ἐν τῇ ἀρχῇ.

ἐπισκύνωματιζω, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον σκυτικόν, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 990, 2. 106.

ἐπισκύνωτης, οὐ, ὁ, ὁ ἐπισκύνων, ὁ ἐμπαίζων ἴδε ἐπι-σκύνωτης.

ἐπισκύνωτω, σκώπτω ἐπὶ τινι, ἐμπαίζω, περιπαίζω, περιγελῶ, τινὰ Πλάτ. Εὐθύδημ. 11C, Σεν. Ἀπομν. 4. 4, 6. τι αὐτοῦ 3. 11, 16, Συμπ. 1. 5, καὶ συγκρ. ὡς ἀπρ. γραφ. ἐπισκύνω εἰς τι Πλούτ. Λυκόφρ. 30.

ἐπισκύνωμαι, ἐμπαίγος, Α. Β. 1186, = σάλλος, Ε. Μ. 713. 7. ἐπισκύνωματιζω, ἐπισκύνω, Ἐπιφάν. 1 ἐν τῇ ἀρχῇ.

ἐπισκύνωματιζω, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον σκυτικόν, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 990, 2. 106.

ἐπισμᾶω, ἐπιτρέβω ἢ ἐπαλείφω τι ἐπὶ τινος, μετ' αὐτ. πρόσ, καὶ πρᾶγμα, τί γὰρ οὗτος ἡμᾶς οὐκ ἐπισμῇ τῶν κακῶν; Ἀριστοτ. Θεσμ. 389, πρβλ. Κρατίνον ἐν «Κλεοβουλῆναις» 9:—ἐπισμᾶχῶ εἶναι τύπος ἦτον Ἀττ., Ὀππ. Κ. 1. 501 (βλ. γρ. ἐπισμᾶχῶ).

ἐπισμῆγερως, ἄ. ὄν. οἰκτρῶς, ἐλεεινῶς. πᾶρ δ' Ἀγχιλὸς εἰσ-σῆκε, ἐπισμῆγερῇ καὶ αἰνῇ Ἥσ. Ἀσπ. Ἥρ. 264· αἰσά Ἀπολλ. 1. 186, Δ. 1065.—Ὁ Ὀμ. ἔχει μόνον τὸ ἐπέρ., ἐπισμῆγερως ἀπέ-τισεν, οἰκτρῶς, δυννηρῶς ἐπλήρωσεν, Ὀδ. 1. 195· ἐπισμῆγερως ναυτίλλεται, «ἐπὶ κακῇ τῇ ἑαυτοῦ, ἐπιπόνως» (Σχολιαστ.), «ἀθλίως, χαλεπῶς»· παρὲς δὲ ἡ ἐπί· [δ' αὐτ.], Δ. 672.

ἐπισοβῶ, βιάζω, ἀναγκάζω νὰ προχωρήσῃ τις, μάστιξί τινα θέμιστ. 503· ὥθω πρὸς τὰ ἐμπρός, τι Ἠλιάδ. β. 11, πρβλ. 4. 5· εἴτα τετρακότυλον ἐπεσόθι κῶθωνά μοι, ἐξεσφενδύνα ἐπ' ἐμὲ, Ἀλέξ. ἐν «Παννυχίδι» 5.

ἐπ-ισ-ογκος, ὄν. τοῦ αὐτοῦ ὄγκου, ἐφαρμκνόν παρὸ Στράβωνος 614· ὁ Κοράης ἀναγκάσκει ἐπίσπου ὄγκου ἀντὶ ἐπισόγκου.

ἐπ-ισος, ὄν. = ἔσος. Πολύβ. 3. 115. 1, Ἑβδ. (Σειρήν, 6. 12). ἐπισοφίζομαι, σοφίζομαι, ἐπινοῶ, Ἰακ. Βίος Ἡν. 181, Ἑπι-φάν. 11. 688 D.

ἐπισόφσεις, ἡ, ἐπινόησις, Ἰουστίν. Σικελ. Ἑπιστ. 32. 13. ἐπισόω, καθιστᾷ τι ἴσον πρὸς ἄλλο, ἔυλα ἔυσο στρογγύλῳ μήκος καὶ πάχος ἀκριβῶς ἐπισώσαντες (ἀπισώσαντες Κεῖςκ.) Πλούτ. Λύσανδρ. 19.

ἐπισπαδῶν [δ], Ἑπίερ. (ἐπισπᾶω) ὁμοστέ, «μονορρυτί», πίνειν Ἰππ. 546, 23.

ἐπισπαίρω, σπαίρω ἐπὶ τινι, συνταράσσομαι, ἐπὶ τινι Πλούτ. 2. 327 E.

ἐπισπᾶσις, ἔως, ἡ, ἐφέλκυσις, καὶ τὴν ἐπίσπασιν τῆς τρο-φῆς Ἀριστ. π. Πνεύμ. 2. 10, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 17, 6, κτλ.

ἐπισπασμός, ὁ, ἐφέλκυσις τῆς πνοῆς, εἰσπνοή, Ἰππ. 1183 E. ἐπισπαστέον, βημ. ἐπὶ τοῦ ἐπισπᾶω, δεῖ ἐπισπᾶν, Οἰκονομίν. ἐν Ἑλλ. Πατρ. Μ. 111, σ. 457.

ἐπισπαστήρ, ἥρως, ὁ, (ἐπισπᾶω) σιδηρίον ἢ λαβὴ δι' ἧς ἡ θύρα κλείεται ὅταν ἤλθῃ νὰ κλειστῇ αὐτή, εὐρύων προεκκείμενα τὰς θύρας καὶ λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπρὲς εἴχετο κρατερός τε καὶ ἐγκρατὴς Ἠρόδ. θ. 91· πρβλ. ἐπισπᾶω 1. 2.—Κατὰ Σουῖ, ἐπισπαστήρες, τῶν θυρῶν τὰ προσηλωμένα σιδη-ρικά, δι' ὧν ἀνακλινεται ἡ πόλη καὶ ἐπισπαστήρων, τῶν τῆς θύρας κρατημάτων, πρβλ. ἐπισπαστρον.

II. τρικλυστον ἐπι-σπαστήρα βόλοισι, ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ ὀλίτου, Ἀνθ. 11. 6. 109.

ἐπισπαστικός, ἡ, ὄν. ὁ πρὸς ἑαυτὸν ἔλκων, ῥοφητιδὸς, τοῦ ὕγρου Ἀριστ. Πρὸβ. 3. 2, Πολύβ. 4. 84, 6, κτλ. ἐπὶ φαρμά-κων, φάρμακον ἔχον τὴν ιδιότητα νὰ ἐλκύῃ ἔξω τοὺς χυμούς, Ἰα-λιν.—Ἑπίερ., ἐπισπαστικῶς κινεῖν, Σίξ. Ἑμπ. 11. 3. 69.

ἐπίσπαστος (ἐπισπαστός Λοβ. Παρ. 491), ὄν. ὁνερ ἐπι-σῦρι τις καθ' ἑαυτοῦ. Ἰρος, ἐπίσπαστον κακὸν ἔχει, «ἐπι-σπαστον κακὸν τὸ ἀνθαιρετον, καὶ ὅ τις καθ' ἑαυτοῦ ἐπισπᾶται» (Εὐσε.), Ὀδ. 2. 73, πρβλ. Δ. 462· ἐπίσπαστον λύπην ἐγέννη-σεν Ἠλιάδ. 2. 6· δεσποτεία Δίω Κ. 62. 3.—Καθ' Ἰαχῶ, ἐπι-σπαστον· ἀνθαιρετον, ὅπερ ἑαυτῷ τις ἐπισπᾶται κακόν:—ἐπισπα-στών, ἐπὶ τῶν μνηστῆρων ἐν τῇ Ὀδ., Πανσ. 8. 12, 6. II. ἐπ. βρόχος, σφιγκτικῶς ἐξελκυσμένος βρόχος, ἀθληϊκός, Εὐρ. Ἰππ. 783.

ἐπίσπαστρον, τὸ, σχοινίον δι' οὗ ἀνασῦρι τις τι ἢ ῥυμουλκεῖ, Διδ. 17. 90· ὡσαύτως, ὁ βρόχος τοῦ ὀρθοθῆρα, Ὀππ. Ἰευν. 3. 12, Ἰαχῶ. 2) = ἐπισπαστήρ, Πολύβ. 1. 22, «ῥήτορον ἐπί-σπαστρον θύρας» Εὐσε. Ὀδ. 1429, 2. II. τὸ ἐπισπᾶν, παρακείμενον, Ἑβδ. (Ἠρόδ. ΚΣ', 36).

ἐπισπᾶω: μέλλ. -σπᾶω [δ]: ἔλκω, σύρω κατόπιν μου, Ἠρόδ. 2. 121, 4· καὶ ἐν τῇ Μέσῳ, Σεν. Ἀν. 4. 7. 14· ἤχ' ἐπισπᾶσας κό-μης, ἐκ τῆς κόμης, Εὐρ. Ἑλ. 116, πρβλ. Τρω. 882, Ἀνδρ. 711· ἐπι-σπασθῆναι τῇ χειρὶ Θουκ. 4. 130—μεταφ., ἐπιφῶ, πρὸς ἐμὲ, τοσόνδε πληθὺς πημάτων Δισχῶλ. Πέρσ. 477. 2) ἔλκω πρὸς τὰ ἔξω, κλείω, ἐπισπᾶσασα τὴν θύραν εἴχετο τοῦ ῥόπ-τρου Σεν. Ἑλλ. 6. 4. 36, πρβλ. ἐπισπαστήρ· ἐπισπασθέντος τοῦ βρόχου, ἐλκυσθέντος, σφιγγέντος, Ἀνθ. 744. 9. 3) ἐφέλκω πρὸς ἑαυτὸν, κερδαίνω, ἐγὼ δὲ καὶ δῖχα κείνων πέ-ποιθα ταυτ' ἐπισπᾶσιν κλέος Σαρ. Αἴ. 769:—πυκν. ἐν τῇ Μέσῳ, ἐπισπᾶσθαι κέρδος Ἠρόδ. 3. 72· εὐνοῖαν Πολύβ. 3. 98, 9· ἔχθραν Ἀνθ. Π. 11. 340· πύργον ἐπισπᾶσάμενος, κτησά-μενος, Λοκκ. Ζεύς Τρω. 16.

4) ἐφέλκω, ὀίλω, καταπείλω, τὴν ψυχὴν Πλάτ. Κρατ. 420 A· οὕτως ἐν τῇ Μέσῳ τύπη, ὁ λό-γος, ἂν ἐπισπᾶσαιο Θουκ. 3. 44, πρβλ. 5. 111· ἐπισπᾶσθαι τινε εἰς ἑαυτοῦ βούλησιν Πλάτ. Νόμ. 863 E· ἐπ. ὁ πέρδιε τὸν θηρεύοντα Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰσρ. 9. 8, 3:—μετ' ἀπαρ., παρα-κινῶ νὰ πράξῃ τίς τι, ἐπισπᾶσθαι αὐτοὺς ἡγεῖτο προθυμῆ-σθαι, ἐνθῆμιν δεῖ τοῦτο ὅα παρεκίνη, ὅα εἰλκεν αὐτοὺς ὥστε νὰ ἀποτολμησῶσι, Θουκ. 4. 9· ἐπισπᾶσθαι τινα ἐμπληροθῆναι δοκρῶν τὰ ὀμματα Σεν. Κύρ. 5. 5. 10—ἐπ. τοὺς πολεμικοὺς ἐφ' ἑαυτὸν Πλούτ. Φίλοπ. 18, πρβλ. Μάρ. 11. 21, 26, Πολύβ. 3.

110, 2, κτλ.—Παθ., φοβοῦμαι μὴ πάντες.. ἐπισπασθῶσιν.. πολέμῳσι Δημ. 62. 5.

5) Μέσ., ἀπορροφῶ τροφήν, ἐπὶ φυτῶν, Ἀριστ. Πρὸβ. 2. 25, κ. ἄλλ., Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9, 12, κ. ἄλλ., καταρροφῶ, ἐπὶ τοῦ πίνοντός τι, Λοκκ. Θεῶν Διάλ. 5. 4.

6) Μέσ., ὡσαύτως, προσκαλῶ, Ἠύερρον Πολύβ. 1. 6, 5· φυλακὴν καὶ βοήθειαν παρὰ τινος αὐτῷ 7. 6.

7) ἐν τῇ Παθ., ἐπὶ τῆς θαλάσσης, καὶ ἔσπινῃς πάλιν ἐπισπᾶμένης βιαιοτέρων τὴν ἐπὶ κλυσιν ποιεῖν, ἑκαυρομένης. Θουκ. 3. 89.

II. ἀνατρέπω, ἐντεῦθεν παροίμ., ὁλὴν τὴν ἄμσαν ἐπι-σπᾶω, Λατ. plausitum percutit, Λοκκ. Ψευδολογιστ. 32.

III. ἐν τῇ Μέσῳ, ἔλκω τὴν ἀκροστικὴν πρὸς τὰ κάτω, πρὸς-παθῶ νὰ γείνω ὥς ἀπερίτμητος, περιτετμημένος τις ἐκλήθη· μὴ ἐπισπᾶσθαι Ἀ' Ἑπιστ. π. Κορινθ. ζ', 18, πρβλ. Δ' Μαρκ. Α', 15, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 5. 1.

ἐπισπᾶν, ἐπισπᾶν, ἔδε ἐφέπω.

ἐπισπείρω: μέλλ. -σπείρω, σπείρω, τὴν δὲ δῶδ ταύτην, τῇ βασιλεὺς ἔτρεψε τὸν στρωτὸν ἡλίας, οὕτε συγγίξουσιν ἑρ/ί-κας οὗτ' ἐπισπείρουσι Ἠρόδ. 7. 115· σπείρω ἐπὶ τινος, φυτοῖς δὲ οὖσι τοῖς τοιοῦτοῖς καὶ ἐπισπείρειν ἐπὶ τὰ ἄνθρωποι ἐεῖ κριθᾶς Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 16, 4· τινὶ τὴν αὐτῷ 2. 17, 3:—μεταφ., ἐπ. μοιφᾶν ἀλίτροις Πινδ. Ν. 8. 67.

ἐπλᾶσαις, ἔως, ἡ, τὸ ἐπισπένδω, τὴν ἐπίσπεισιν τοῦ οἴνου Ἠρόδ. 2. 39.

ἐπλᾶσεσθαι, τὸ, τὸ ἐπιχεῖν ὡς ἐσχάτῃ σπονδῇ· μεταφ., ἐπ. τῶν ἐκκεχυμένων βίων Πλούτ. 2. 349 B, ἐκ διορίσιν τοῦ Κεῖςκ, ἀντί· ἐπὶ πεισιμάτων ἐκκεχυμένων βίων.

ἐπισπένδω: μέλλ. -σπένδω, ἐπιχεῖν τι, κυρίως ὡς σπονδῆς, ἐπὶ τοῦ βίωμο ὀνον κατὰ τοῦ ἱεροῦ ἐπ. Ἠρόδ. 2. 39· ἐπὶ τὸν οἶνον ἐπισπείρωσι κατὰ τῶν κεφαλῶν ὁ αὐτ. 4. 62· τοῖσι ἱεροῖσι ὁ αὐτ. 7. 167· νεκρῷ Δισχῶλ. Αἴ. 1395· τοιοῦτ' ἐπ' ἐύ-χαρις τᾶσδ' ἐπισπένδω χάρις, μετὰ τοιαύταις εὐχαῖς, ἐπιχεῖν ταύ-τας τὰς, Λατ. plausitum percutit, Λοκκ. Ψευδολογιστ. 32. 12. Ἠρόδ. 4. 60· οὗτ' ἂν τι θύων οὗτ' ἐπισπένδων ἀγνείας Δισχῶλ. Ἀποστ. 156:—ὡσαύτως, ἐπ. δάκρυ Θεοφρ. 23. 38.

II. ἐν τῇ μέσῳ τύπη, συνομολογῶ νῖαν συνθήκην, Θουκ. 5. 22.

ἐπισπερχής, ἔς, ὀρηκτικῶς, σπέρω, τῷ στήματι καὶ τῷ ἡβει τῷ ἐπὶ τοῦ προσώπου μὴ ἐπισπερχής· ἀλλ' ἀγοσθὸς φαινεσθαι Ἀριστ. Φυσιογ. 3. 2.—Ἑπίερ., -χῶς, Σεν. Κύρ. 4. 1, 3.—Καθ' Ἰαχῶ, ἐπισπερχῶς· μετὰ σπονδῆς.

ἐπισπέρω, ἐπισπένδω, σφίμαινε δ' Ὀδυσσεύς, οὗτδς ἐπι-σπέρων Ὀδ. X. 451 [Ἰηπους] κέντρῳ ἐπισπέρων Π. W. 430· ναῦν ἑρπμοῖς Ἀπολλ. Ἠρόδ. 1. 346· τὸ πρᾶγμα κόρτ' ἐπισπέρει θεὸς Δισχῶλ. Ὀψ. 689· τοὺς ἄλλους τοιαῦτ' ἐπὶ-σπέρει Θουκ. 4. 12· μετ' ἀπαρ., ἐπισπένδω, ἐπείω, ἐπισπέρ-χουσα νέεσθαι Ἀπολλ. Ἠρόδ. Α. 525, Πλούτ. 2. 347 A.—Καθ' Ἰαχῶ, ἐπισπέρχουσαι· ἐπισπένδουσαι, ἐπιχεόμεναι. 2) ἐπ. ἔλκω, ἀκολουθεῖν ἐκ τοῦ πλησίον τὰ ἔλκω, Ὀππ. Κ. 4. 90, πρβλ. Νικ. Θ. 144.

II. ἐπισπέρχουσιν ἄλλαι, ἐπισπένδουσιν, ἐκείγονται (Σχόλ.), Ὀδ. E. 304.

ἐπισπᾶσθαι, ἔδε ἐφέπω B.

ἐπισπένδω, παροτρύνω, προτρέπω πρὸς τι, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ ἀποσπένδω, καὶ Ἀρτάβανος, ὅς πρῶτερον ἀποσπένδων μόνος ἐφαίνετο, τότε ἐπισπένδων φανερός ἦν Ἠρόδ. 7. 15· ἐπ. τὸ ὄραν Σαρ. Ἠλ. 467· τὴν στρατιάν Ἰσούρ. 693, κτλ.: ἐπὶ προσώπων, παροτρύνω, κἄμω τινὰ νὰ σπένδῃ, Σεν. Ἠλ. 5. 1, 33· ὁδῖταν Θεοφρ. 16. 93.—Παθ., Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 10.

II. ὁμοτῶς, ἐπένδω πρὸς τὰ ἐμπρός, Εὐρ. Τρω. 1275· πρὸς τινα Σεν. Πέρσ. 3. 4· ἐπισπένδω εἰς τι, ἀποκλῖνω μετὰ τῆλιν εἰς τινα σκοπὸν, Bornem. Σεν. Συμπ. 7. 4· μετὰ εὐν., βοήθῳ, εἰς μὴ φύσιν ἐκσπένδω, οὗς δὲν ἐδοῖσεν ἡ φύσις, Πλάτ. Νόμοι 810 B· μετοχ. ἐπισπένδων, μετὰ σπονδῆς, Ἀπολλ. Ἠρόδ. 1. 1389.

ἐπισπένδω, ὄν. ὁνρτικῶς, Εὐσε. 831. 29.

ἐπισπένδω, ἀπαρτ. σπένδωσαι, κηλιδῶσαι, μολύναι, μιᾶ-ναι, Φώτιος ἐν Nauck. Lex. Vindob. σ. 216.

ἐπισπλᾶγγνίδιοι, ἐπὶ τοῖς τῶν σπλᾶγγων, Ἑπιγρ. Δίλου, Bull. d. car. hell. VI. σ. 25.

ἐπισπλᾶγγνίζομαι, Ἀποθ. = σπλᾶγγνίζομαι, ὁ δὲ ἐπι-σπλᾶγγνίζομενος ἐλεηθῆσεται Ἑβδ. (Παροίμ. Σολ. 12', 5), Σύμмах. ἐν Ἀντιφρονομ. II', 8.

ἐπισπλᾶγγος, ὄν· ἔλκων βιβλαμμένον τὸν σπλᾶγγ, ἔλκω, πύθην τοῦ σπλᾶγγος, σπλᾶγγικός, Ἰππ. 1238 B.

ἐπισπᾶμενος, ἔδε ἐφέπω.

ἐπισπᾶν, ἡ, ἀναεωθῆναι ἀνακωχῇ, ἡ τὴν εὐνατὶ τις νὰ ἀνα-εωθῇ, Θουκ. 5. 32, ἐν τῇ πληθ.

ἐπισπορά, ἡ, (ἐπισπείρω) δευτέρᾳ σπορᾷ, σπορὰ ἐπὶ σπορᾷ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 17, 10, Ἑκκλ. πρβλ. ἐπισπορία.

ἐπισπυρεός, ἔως, ὁ, ὁ ἐπισπείρων, Βασίλ. III. 667 C, Σακράτ. 520 A.

ἐπισπορία, ἡ, «ἐπισπορικὸς ἔσθιν» εἰς τι εἰς αὐτὸ σπέρμα ἔτερον ἐπεβλήτῃ (Πολύβ. Α'. 223)· ἐπισπορίην δέχεσθαι, ἐπὶ μὴ ἀνωμάλως βλέπειν, ἀλλὰ συμμέτρως τὰ σπέρματα, μὴ ἐκείνην

ταῦτα εἰς ἓνα τόπον· αὕτη γὰρ ἡ ἐπισπορία (Πρόκλ.), Ἰσ. Ἐργ.

κ. Π. 444.

ἐπισπόριον, τό, = ἐπισπορά, Γερμανὸς Κων/πόλεως 285C.

ἐπισπορος, ον, ὁ κατόπιν σπορεῖς, οἱ ἐπισποροί, οἱ μετέπειτα, οἱ ἀπόγονοι, Διοχὺλ. Εὐμ. 673· τὰ ἐπ., ἰάχαινα σπειρόμενα ὑπὸ ὄφρου συγκομιδῇ, τὰ καλούμενα ἐπισπορα· ταῦτα δ' ἐστὶ τεύτλιον, θριδακίνη, εὐώμιον, λάπαθεν, κτλ., Θεοφρ. π. Φυσ. Ἰστ. 7.1, 2.

ἐπισπουδάζω, ἐπισπεύδω, παροτρύνω τινα εἰς τι, Ῥεῦ. (Γέν. 19), 15 ὡς διὰ φ. γραφ., Παροιμ. 11, 11 ἐν τῷ Παθ.), II. ἀμεταβ., σπεύδω, ἐπισπουδάζω ἐπὶ θαττον Λουκ. Ἀλ. 2.

III. ἐπισπουδάζειν τῷ ὄντι, σπουδάζειν ἐπὶ τῷ ὄντι, σπουδαιο-λογεῖν ἐν πότῳ, Φιλότηρ. 585.

ἐπισπουδαστής, οὔ, ὁ, ὁ ἐπισπεύδων τινὰ εἰς τι, ὁ ἐξαναγκά-ζων αὐτὸν νὰ πράξῃ τι, Ῥεῦ. (Ἰστορία 1Δ', 4).

ἐπίστω, -σποιμαι, -σπών, ὅτε τὸ ῥήμα ἐφέπω.

ἐπίστας, αἰ, = ἐπιγιγνώσκων, Ἐκαταίου Ἀποσπ. 367. —Καθ' Ἰσχύ. «ἐπίστας» ὑπερὸν γενομένη, νεωτέρως. Ἰδε καὶ Ἀνέδ. Κρα-μύρου τ. 1. σ. 280, 27 ἐν λέξει μετὰστας.

ἐπίσσειω, ἐπισσεύω, Ἐπικ. ἀντὶ ἐπίσειω, ἐπισσεύω. Ἐπίσσεως, ὁ, ὄργανον ἢ τις ὥρα, πόλεσις ἐκλεχόμενος ὡς πρέ-σβος τῆς ἐκκλησίας, Σὺλλ. Ἐπιγρ. 2448 VIII. 16 κξξ. —[Ide Lexi-ographical Study of Greek. Inscr. by H. M. Swarles, ἐν λέξει.

ἐπίσσειωτος, ον, (ἐπισσεύω, ἐπίσσευμαι) ὁ ἐξορμῶν, ὁ ἀναβλύζων μεθ' ἑρμῆς, ἐπὶ θαρρύων, κλαυμάτων ἐπίσσειοι πηγαὶ κατε-σέβασιν, οὐδ' ἐν σταγῶν Διοχὺλ. Ἀγ. 837· βλαῖος, αἰφνιδίος, δοῦναι αὐτῷ 1150· βίου τύχαι ὁ αὐτ. Εὐμ. 924· μετ' αἰ., ὁρμη-τικός, φρένας ἐπίσσειος Εὐρ. Ἰππ. 574.

ἐπίσσωτραν, τό, Ἐπικ. ἀντὶ ἐπίσωτραν, Ἰλ. Ε. 725.

ἐπίστα, ἀντὶ ἐπίστασαι, ὁ ἔνικ. τοῦ ἐπίσταμαι, Πινδ., Διοχὺλ.

ἐπίσταγμα, τό, τὸ σταζόμενον ἐπὶ τινος ἢ εἰς τι, Ἰαλγν. Λελ. ἐπίσταγμῆς, ὁ, (ἐπιστάζω) αἱμορραγία τῆς ῥινός, Διοσκ. 3, 23.

ἐπιστάδην. Ἐπίρρ. (ἐπίστημι, ἐπιστήμαι) Ἰσάμενος ἐπ' ἑκατόν κατὰ σείρον ἓνα μετὰ τὸν ἄλλον, νεῖκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπι-σταδὸν, «ἐπιστάδης» (Σχόλ.), Ὁδ. Μ. 392· νόμιμα δ' ἄρα πᾶσιν ἐπιστάδην Ν. 54, Σ. 425· πρὸς ἐπάρχομαι, καὶ ὅτε Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 293, πρὸς Α. 1687. —Τὸ ἐν Ὁδ. Μ. 453 χωρίον δόρπον ἐπιστάδην ὠπλίζοντο, φαίνεται ὅτι ἔδωκεν αἰτίαν εἰς τὴν ἄλλην ἐρμηνείαν τῶν Σχολιαστῶν, ἐπισταμίνος, ἐμπελόμε- (ὡς ἐκ τοῦ ῥήμ. ἐπίσταμαι), ἀλλ' ἄνευ ἀνάγκης.

ἐπιστάζω, στάζω τι ἐπάνω εἰς τι, δηλ. ἀφ' οὗ νὰ πίῃ τι κατὰ σταγόνας ἐπὶ τινος ἢ εἰς τι, τινὶ τι Ἀριστ. Προβλ. 3, 5, 6, Ὁρεῖβάς. Cicerli σ. 102· μεταφ., τερπνὴν ἐπιστάζων χάριν Πινδ. 1, 4 (3) ἐν εἰλέῃ· βραχὺ τῆς πειθοῦς Λουκ. Ἐρωτ. 19· πρὸς ἐνστά-ζω. —Παθ., ἐπιστᾶν ἐπισταγῇ θυοχί, περὶ γάλακτος, Διοσκ. 2, 75.

II. ἀμεταβ., ἐκ νέου πάσχω αἱμορραγίαν τῆς ῥινός, Ἰππ. 80B (ἐθα κακῶς ἐπίστασις), 171E.

ἐπισταθιμάμενος, Ἀποθ., καλῶς κυρίω, ἐξετάζω, πάντ' ἐπι-σταθιμῶμενος Διοχὺλ. Ἀγ. 164.

ἐπισταθιμάει, ἡ, διὰ φ. γραφ. ἀντὶ ἐπισταθιμάει.

ἐπισταθιμέω, καταλύω ὡς στρατιώτῃ· παρὰ τινι, Πλούτ. Σὺλλ. 25· τινι ὁ αὐτ. Δημήτρ. 23, πρὸς 2, 828E.

II. Παθ., ἀναγ-κάσκει ὑπὸ τινος νὰ παράσχω αὐτῷ κατάλυμα καὶ τροφή, οἱ δὲ Φωκεῖς ὑπὸ τῶν ἀπολεσθέντων Ρωμαίων ἐν ταῖς ναυσὶν ἐπισταθιμῶμενοι Πολύβ. 21, 4, 1· ὁρίζομαι ὡς κατάλυμα, οἰκίαν χωματῆται καὶ σαρματιστρίαις ἐπισταθιμῶμενοι Πλούτ. Ἀντών. 9.

III. μεταφ., ἀπασχολῶ τι εἰς τι, οὐδ' ἐπισταθι-μῶν τὰ ὦτα διαλέξεσιν ἀκαίροις Πλούτ. 2, 778B.

ἐπισταθμία, ἡ, κατάλυμα, ἐπ. ποιεῖσθαι παρὰ τινι, κατα-λύειν παρὰ τινι, Διόδ. 17, 47 (διὰ φ. γραφ. -εἶαν), πρὸς Ἐκλογ. 603, 92 καὶ 96.

II. ὑποχρέωσις τοῦ παρέχειν κατάλυμα εἰς τινα, κυρίως εἰς στρατιώτην, μάλιστα δὲ τῶν ἐπισταθμιῶν ἀπολλάξας ἡγαπήθη, «τῆς ἀνάγκης τοῦ ὄψηνειν καὶ τροφὴν παρέ-χειν τοῖς στρατιώταις· τοῦτο γὰρ ἐστὶν αἰ ἐπισταθμία, δὲ παρὰ τοῖς Τούρκοις τὰ καλούμενα κονάκια Κοραΐς (τ. 4. σ. 330), Πλούτ. Σερνίφ. 6, Κικ. Ἀττ. 13, 62, 2.

ἐπιστάθμη, ἡ, στάθμη, Γρηγ. Νύσος. τ. 1. σ. 428D.

ἐπιστάθμησις, ἡ, στάθμησις, ὑποστάσις, Γλωσσ.

ἐπισταθμός, ον, ὁ παρὰ τὸν σταθμὸν ὄρας, Ἀνθ. II. Β. 336. 2) σταθμιών, καταλύων παρὰ τινι, ἑκαστος τῶν σταθ-μιούων τὸν ἴδιον ἐπισταθμιον εὐ μάλα μεθυσας ἀπέκτεινε Πλούτ. 7, 40, 1: — ἐπίσταθμα, τό, πρόσθετα σταθμά, «τὰ δὲ ὀνομαζόμενα σταθία, σταθμά, ἐπίσταθμα καὶ στάσιμα ὠνόμασε Ἰη-ρισάδωρος» Πολύβ. Δ', 173.

II. ὡς οὐσίον, ἐπίσταθ-μός, ὁ, διοικητής, σατράπης, καὶ μόνον οὐκ ἐπιστάθμιος ἐν τοῖς πόλεσι καθιστὰς Ἰσοκρ. 65E· Ἐκατόμνωσ δ' ὁ Κάρλος ἐπίσταθμος ὁ αὐτ. 74D. — ἐπίσταθμοι· οἱ ἀρχόντες καὶ σατράπαι οἱ κατέχοντες βασιλεῖ τὰς ὑπάρχουσ· πόλεις· παρὰ τὸ ἐπὶ τοῖς σταθ-μοῖς εἶναι· σταθμοὶ δὲ αἱ καταγωγαί. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι τοὺς τοι-

οὐτοὺς ἀρμοστὰς ἐκάλεον» Α. Β. 253, 22, πρὸς Ἀρκοκρ. ἐν λ.

2) = συμποσίταρχος, Πλούτ. 2, 612C.

ἐπισταλάζω, = ἐπιστάζω, τί τινι Λουκ. Ἐπιστολ. Κρον. 31· ὡσαύτως ἐπισταλάζω, στάζω ἐπάνω εἰς τι, ἰδρῶς.. στηθός ἐπ. Ἀνθ. II. 9, 322.

ἐπιστάλμα, τό, (ἐπιστέλλω) παραγγελία, καὶ ἀγοράζειν αὐτῷ μὲν μῆδεν, ἔξωθεν δὲ ἐπιστάλματα (ἀποστέλλειν, Pöss) εἰς Βυζάντιον ἀλμάδας, κτλ., Θεοφρ. περὶ Μικροβίω. (Χαρ. 7)· λέγεται ὅτι ἡ λέξις ἐπεχωρίσθη Ἀλεξανδρουσιν, Στρωτ. Μακεδ. Διόλεκτ. α. 72.

ἐπισταλτικός, ἡ, ὧν. (ἐπιστέλλω) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐπιστέλ-λειν.

1) ἐν τῇ γραμμ., ἐπισταλτικὴ πτώσις, ἡ δοτική, Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 239, Α. Β. 636, 6. 2) = ἐπιστολικός, Πρόκλ. παρὰ Φωτ.

ἐπίσταμαι, ὁ, πρὸς. -ασαι, Διοχὺλ. Πρ. 374, 982, Σοφ. Πλ. 629, Πλάτ., ἀλλ' ἐπίστα Πινδ. Π. 3, 142, Διοχὺλ. Εὐμ. 86, 581· καὶ ἐπίστα Θεογν. 1085, Ἰων. ἐπίστασις (ἐν συνόστ. ἐξέπ-)

Πρόδ. 7.135· προστάκε, ἐπίστασο ὁ αὐτ. 7, 20, Διοχὺλ. Πρ. 840, 907, κτλ.· ἀλλ' ἐπίστατο Πρόδ. 7, 209, συνηρ. ἐπίστατο Σοφ. Ο. Τ. 658, κτλ.· ὠστακε· Ἰων. ἐπιστάμεναι Πρόδ. 3.134, Ἀττ.

ἐπιστάμεναι Πλάτ. Ἰδύδ. 296A: — παρὰ. ἐπιστάμεναι. ασο. ατο, Διοχὺλ. κλ.· ἄνευ αὐξήσ. ἐπίστατο Ὀμ., καὶ παρ' Ἰσοκρ.

πλείστοι ἐκδοται γράφουσιν αὐτὸ ἄνευ αὐξήσ., Ἰων. γ' πληρ. ἐπι-στέατο ἡ ἐπιστέατο: — ῥίλλ. ἐπιστήμιαι Ὀμ., Ἀττ.: —

ἀόρ. ἐπιστήθη Πρὸς 3, 15, Πλάτ. Νόμ. 687A: — Ἀποθ.: —

μετ' ἀπαρ., γνωρίζω πῶς νὰ πράξῃ τι, εἶμαι ἱκανὸς νὰ πράξῃ, οὐδὲ οἱ ὅστε· ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ ἀλλέξαι, οὐδὲ τὰ ἑσθ' αὐτοῦ

εἴπονται οἱ Ἑλλήνες συλλέξαι (Θ. Ἰατῆς) Ἰλ. Φ. 320, πρὸς Ὁδ. Ν. 207· ὁ Ὀμηρος μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ τοῖς διανοητικῇς ἱκα-νότητος, ὅστις ἐπίστατο ἢ φρεσὶν ἄρτια βάλλειν Ἰλ. Ε. 92,

Ὁδ. Θ. 240· ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ Δ. 730, καὶ ἐπὶ τεχνικῇς διδασκῆτος, ὅς χειρὶν ἐπίστατο δαιδαλα πάντα τεύχειν Ἰλ. Ε. 60: — συνηρ. παρ' Ἀττ., οὕτω σωφρονεῖν ἐπίστασαι Δι-σχύλ. Πρ. 982, πρὸς Σοφ. Ο. Τ. 589· πένεσθαι δ' οὐκ ἐπ.

δόμος Διοχὺλ. Ἀγ. 982· ἐπ. .. θεοὺς σέβειν Εὐρ. Ἰππ. 998, πρὸς Ἀλλ. 586· καθάριζεν οὐκ ἐπ. Ἀριστοφ. Σφ. 969, πρὸς Πλάτ. Συμπ. 223D, Πόλ. 420E, κ. ἄλλ.· τὸ ἀπαρ. συνηκῆς παρα-λείπεται, σφζ' ὅπως ἐπίστασαι Διοχὺλ. Πρ. 374, πρὸς Εὐμ. 581.

2) παρ' Ἰσοκρ., εἶμαι βέλους, εἰς τὴν, πιστεύω ἔτι.., 3, 134, 140., 6, 139, κ. ἄλλ.

II. μετ' αἰ., ἐννοῶ ὑπερβαλὼν τινα, γνωρίζω, εἶμαι πεπεισμένος ἢ τινι, γινώσκω καλῶς τι, πλὴλ' ἡπίστατο ἔργα Ἰλ. Φ. 705, πρὸς Ὁδ. Β. 117, Η. 111· Μου-σῶν δὲ ὥρον Ἀρχίλ. 1· τὴν τέχνην Ἰπρὸς 3, 130· τὸ μέλλον Διοχὺλ. Πέρσ. 373· ἐμπειρία ἐπ. τι Θουκ. 4, 10· πάσας τὰς

δημιουργίας Πλάτ. Πόλ. 598C· ἔγωγε γράμματ' οὐδ' ἐπ. Κρατῖνος ἐν Ἰδέμοις 1· μετ' αἰ., καὶ ἀπαρ., ὅπου, Διοχὺλ. Ἰόν. 270· μετ' ἀπαρ., πρὸς ἐπετήγησιν τῆς αἰτίας. Ἐργον δὲ μόνον ἐσθλὴν ἐπ. Σικων. Ἀμοργ. 24, πρὸς Ἀρχίλ. 59: — οὐς προχεί-ρους εἶχον καὶ ἡπίσταμην μύθους τοὺς Αἰσώπου, οὓς εἶχον

προχέρον· καὶ ἐγίνωσκον ἀπὸ στήθεος, Πλάτ. Φαίδρ. 81B, πρὸς Ἰσοκρ. 484B· ὡσαύτως μετ' ἐπὶρρ., τοὺς Συριοὶς ἐπισταμένους, τοὺς γινώσκοντας νὰ διαλέγωνται Συριοὶς, Ξεν. Κύρ. 7, 5, 31.

2) μεθ' Ὀμηρ., γνωρίζω τι ὡς γεγονός, γνωρίζω μετὰ βεβαιότητος, γινώσκω καλῶς (εἰ οὐ ἐπιστήμη), Ἰπρὸς 7, 8, καὶ Ἀττ.: τὸ

ἐπίστασθαι καίτοι ὡς ἰσοδύναμον τῷ εἰδέναι, Πλάτ. Θεαιτ. 163C· Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 2, 21, 9 κξξ. Φυσ. 1.1.1: (ἀλλ' ἐνίοτε τὸ μὲν εἰδέναι εἶναι γενικὸς ὅρος, τὸ δὲ ἐπίστασθαι περιορίζεται

εἰς τὴν αὐσίτητάς ἐπιστημονικὴν γνῶσιν (ἐπιστήμη), Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1, 2, 10): — συνηκῆς ἐπιτείνεται δι' ἄλλων λέξεων, οἷον εὐ ἐπ. Ἰπρὸς 5, 42· σαφῶς ἐπ. Διοχὺλ. Πρ. 840, κτλ.· τὰ δια-φέροντα ἐπ. Ἀνδοκ. 31, 34: — Συντάσας, ἐπ. τι Πρόδ. καὶ

Ἀττ.: ἐπ. περὶ τινος Ἰπρὸς 2, 3, Θουκ. 6, 60· περὶ θεῶν Εὐρ. Ἀποσπ. 793· ἐπομένης ἐξηρητημένης προτάσεως, τί σφιν χρή-σεται ἐπ. Θεογν. 770· ἐπ. ὅτι.. ἢ ἐπ. τοῦτο, ὅτι.. Ἰπρὸς 1, 3, 156, κ. ἄλλ., καὶ Ἀττ.: ὡς.. Ἰπρὸς 1, 122, Διοχὺλ. Πέρσ. 599, Σοφ. Δ'. 1370· ἐπ. αὐτὸν οἷς ψυμίζεσθαι Ἀριστοφ. Ἰππ. 715, κτλ.

3) σπανίως, γνωρίζω τινὰ, ὡς τὸ γινώσκειν, ὁ ποῖς τοὺς τεκόντας οὐκ ἐπ. Εὐρ. Ἰων 51, πρὸς Ἀριστοφ. Ἰππ. 1278,

II. μετὰ μετοχ. παρὰ πεζογράφους καὶ Ἀττ., γνωρίζω ὅτι

τις εἶναι, ἔχει, κτλ., εὐ ἐπ. αὐτὸς στήσεων Ἰπρὸς 5, 42· ἐσ-θλὸς ὧν ἐπίστασο Σοφ. Δ'. 1399, πρὸς Θουκ. 2, 41· ὡσαύτως, ὡς ὡδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπ. σε χρή Σοφ. Δ'. 281, πρὸς Ο. Τ. 318: — μετὰ διπλῆς αἰ., λυσιτελοῦ Φαυστίου ἡπιστάμεθα

παῖδας (ἐξ. ὄντας) Πλούτ. Ρωμ. 7.

IV. ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεσθ. ἐπιστάμενος, ἡ, ον, καίπερ ἐν πολλοῖς φυλάττουσα τὴν

ῥηματικὴν αὐτῆς δύναμιν, πολλὰκις ὅμως εἶναι ἐν χρήσει καὶ ὡς ἐπὶ, ὡς τὸ ἐπιστήμιον, εἰδήμων, ἔμπειρος, νοήμων, ἀνδρὸς

ἐπισταμίονου, ἐπιστάμενον ἄνδρα τὸν σπουδαῖον φησιν, ἥτοι ἀγα-θόν, ἄρ' οὐ γίγνεται ἀφορμὴ τοῖς ὑπερὸν τοῦ λήγειν ἐπιστήμης τὰς

ἀρετάς (Ἐνύστ.), Ὁδ. Ε. 359· ἐπισταμίονον περὶ ἔδοντι, καίπερ

ὄντι ἔμπειρος, Ἰλ. Τ. 80· καὶ μάλ' ἐπ. Ὁδ. Ν. 313· ἐπὶ καὶ ἐπὶ

ἡν ποδῶν χορευτοῦ, θρέεσκον ἐπισταμένοισι πόδεςσι, ἐξη-
σκηνέοντες, Ἰλ. Σ. 599:—ὡσαύτως μετὰ γεν., ἐπιστάμενος πο-
λέμοιο, φόρμιγγος, αἰοδῆς, ἐμπεῖρος, πεπειραμένος εἰς... Β. 611, Ὀδ. Φ. 408· καὶ μετὰ δοτ., ἀκοντι (ἐνθα ἴσως ἐξυπακούστω.
βάλλειν) Ἰλ. Ο. 282:—ἐντεῖθεν, 2) Ἐπῆρο, ἐπιστάμε-
νως, δεξιῶς, ἐμπεῖρος, Ὀμ., Ἡσ. Θ. 87, κτλ.· εὐ καὶ ἐπιστά-
μένως Ἰλ. Κ. 265, Ὀδ. Υ. 161, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 107· ἐπιστ.
πλινεῖν θέων. 212 Bgk.· ὡσαύτως παρὰ πεζογράφοις, Ξεν. Κύρ. 1.
3, 3. (Ἐπειδὴ οἱ Ἄστ. μεταχειρίζονται τὴν ἐρᾶν ἐφίστημι τὸν
νοῦν κάπως μετὰ τῆς σημασίας τοῦ ἐπιστάμεναι, εἶναι πιθανὸν εἶναι
τὸ ἐπιστάμεναι εἶναι ἀπλῶς ἀρχαῖος μέσος τύπος τοῦ ἐφίστημι.
πρβλ. Ἀριστ. Φυσ. 7. 3, 13, τῷ γὰρ ἡρεμῆσαι καὶ στήναι τὴν
διάνοιαν ἐπιστάσθαι.. λέγοντες, καὶ ἴδε ἐπιστάσις 2).—ἴδε
Κόντου Γλωσσ. Παράτηρ. σ. 52.

ἐπιστάσις, εὖως, ἡ, αἰμορραγία ἥνδε (ἡ λέξις φαίνεται ἐρυθρ-
μένη), Ἰππ. 80.18· πρβλ. ἐπιστάσις ἐν τέλει.

ἐπιστάσις, Ἰων. -ῖνη, ἡ, = ἐπιστάσις, ὡς ἑλᾶσις ἢ ἑλᾶσις,
[πρβλ. Λοβ. Φρύν. 528], προσοχή, ἐπιμέλεια, φροντίς, ἔχει δὲ ἐπι-
στάσιον, εἶναι δεῖα προσοχῆς, Ἀδην. 6611· ἔπ. τῆς νόσου Ἀρετ.
π. Δίτ. Χρον. Παθ. 1. 6.

II διοικήσις κυβέρνησις, πρὸς
τὴν ἔπ. αὐτῶν Σερᾶβ. 366, πρβλ. Διόδ. 20. 32· ἀπολ., Πλουτ.
Λούκουλ. 2, Νικ. 28, κτλ.—Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παράτηρ. σ.
51, 52 καὶ 510.

ἐπιστάσις, στασιάζω ἐπὶ τινι, εἰν παραδέχομαι τι, Σίξτ.
Ἑμ. π. M. 11. 37, Θεοφύλ. Σιμοκ. 325.11.

ἐπιστάσις Ζεύς, ὁ, ὁ παρὰ Ῥωμαίους Jupiter Stator, ὁ
ποιῶν ἵστασθαι καὶ μὴ φεύγειν, τοῦ Διὸς τοῦ Στάτωρος, εἰν ἐπι-
στάσιον ἄν τις ἐρημνεύσειεν Πλουτ. Ρωμ. 18. (Ἐκ τοῦ ἐφί-
στημι).

ἐπιστάσις, εὖως, ἡ (ἐφίστημι) «στατήριμα», ἔμφραξις, ἐπί-
σχεσις, τῆς κοιλίης, τοῦ οὔρου Ἰππ. 195B, 76B· ἔπ. αἵματος,
«στατήριμα» τοῦ αἵματος, ὁ αὐτ. 380.15· πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν.
1. 7.1.

2) βία, ὁρμή, Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 2. 9.1. II.
(ἐφίσταμαι) «στατήριμα», στάσιμον, τοῦ στρατεύματος Ξεν. Ἀν.
2. 4, 26· φροντίζων ἐπιστάσις, στάσιμον διαλογισμῶν, ἀνέμω-
ν διαλογισμῶν, Σοφ. Ἀντ. 225· ἀντίθετον τῷ κινήσει, Ἀριστ. π.
Φυσ. 1. 3, 21, κ. ἀλλ.

2) τὸ ἵστασθαι πρὸς ἑξέσιν, παρα-
τήρησις, προσοχή, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 2, 17· τοῦτ' ἄξιον
ἐπιστάσεως ὁ αὐτ. Φυσ. 2. 4, 7· μετὰ ἔπ. ὁ αὐτ. περὶ Ἀτιμ.
Γράμμ. 18· ἔπ. γίνεταί τινας Πολύδ. 8. 30, 13· ἄξιον ἐπιστά-
σεως ὁ αὐτ. 11. 2, 4· ἄγειν τινὰ εἰς ἔπ. ὁ αὐτ. 9. 22. 7· ἔξ ἔπ.,
προσεκτικῶς, μετὰ προσοχῆς, ὁ αὐτ. 3. 58, 3· ἄξιος ἔπ. ὁ αὐτ.
11. 2, 4.

3) = ἐπιστάσις II, Διόδ. 14. 82· ἔπ. ἔργων,
ἐπιμέλεια, ἐπιμετρία, ἐπιτήρησις, Ξεν. Ἀπομν. 1. 5, 2:—ἴσως ἔχει
ταύτην τὴν ἔννοιαν ἐν τῇ πρὸς Κόρινθ. Β' Ἐπιστ. α'. 28.

4) ἀρχή, ἐναρξίς, ἔπ. ποιεῖσθαι ἀπὸ... Πολύδ. 1. 12. 6· ἡ ἔπ. τῆς
ἱστορίας ὁ αὐτ. 2. 71, 7· τῆς κακίας Ἐσθ. (Β' Μακκ. 5', 3).

5) ἀφρός, Ἰππ. Ἀφ. 1259. 6) θέσις, τὴν ἔπ. ἐπ' ἄλ-
λῆλοις ἔχειν, ἐπὶ πλοίων, Πολύδ. 1. 26, 12.

III, ἴδε ἐπι-
στάσις.

ἐπιστάσις, ἡ, (ἐπιστάμενος) ἀξιωμα, κυβέρνησις, διοικήσις,
Ἰαμβλ. Βίος Πινδ. § 174.—ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παράτηρ. σ. 132.

ἐπιστάσις, ἴδε ἐπιστατήριον.

ἐπιστάσις, = τῷ ἔπομ., Εὐσέβ. παρὰ Στοιχ. 308. 42, Συλλ.
Ἐπιγρ. 5142.—ὁ τύπος οὗτος «πανώματα μὲν ἀπαντᾷ, ἀνέλληνη-
στος δ' ὑπὸ τοῦ Κοβήτου νομίζεται» Κόντος ἐν Γλωσσ. Παράτ. σ. 28.

ἐπιστάσις, εἶμαι ἐπιστάτης, ἐπόπτης, ποιμνιοῖς Σοφ. Ο. Τ.
1028, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 188· ἡ ψυχὴ ἔπ. τῷ σώματι Πλάτ.
Γοργ. 465C, 465C, πρβλ. Πολ. 443E· τῷ τοῦ νομοθέτου ἔργῳ
ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 390C, πρβλ. 405D.

2) μετὰ γεν., ἔχω τὴν
ἐποπτείαν τινός, τὴν φροντίδα, τοῦ ἔργου Ἰερᾶβ. 7. 22· ἔργων
Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 3· ἔφων ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 1, 2· τοῦ οἴκου δεῖ
εἶναι αὐτὸν 8. 1, 16· τῆς παιδείας Πλάτ. Πολ. 600D· οὐκ ἂν
ἐρθῶς ἔχοι τὸν χεῖρω τῶν βελτιόνων ἐπιστατεῖν ὁ αὐτ. ἐν
Πρωτ. 338, πρβλ. Ἰσοκρ. 82C· ἔπ. τῶν νοσεόντων Ἰππ. 27.
7· καὶ ἀπολ., Πλάτ. Πολιτ. 293B.

3) ἵσταμαι πλησίον, παρῖ-
σταμαι, ὑποστηρίζω, βοηθῶ, οὐ ψευδὴς μάρτυς ἔργμασιν ἔπ.
Πινδ. Ν. 7. 71· Παιῶν τῷδ' ἐπιστάται λόγῳ Διόχην. Ἀγ. 1248.

4) σπανίως μετ' αἰτ., ἀκολουθεῖ, τίς γὰρ με μόνος οὐκ
ἐπιστάται; Σοφ. Ἀποσπ. 163.

II ἐν Ἀθῆναις, εἶμαι Ἐπι-
στάτης, ἦτοι πρόεδρος (ἐν τῇ βουλῇ καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ), συχν.
ἀπαντᾷ ἐπὶ κεφαλῇ ψηφισμάτων, ἐδοξε τῷ δήμῳ.. Νικιάδης
ἐπιστάται Θουκ. 4. 118, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 373, Ἀνδοκ. 13.
3, Συλλ. Ἐπιγρ. 73B.1 (Προσδύκ.), 74. 8., 76. 2, κτλ., καὶ ἴδε ἐπι-
στάτης, πρύτανις II.—ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παράτηρ. σ. 28,
ἐνθα καὶ παθ. ἐπιστατούμαι ὑπὸ τινος· ἴδε καὶ Παράτηρ. τοῦ
αὐτοῦ ἐν Ἀθῆναις τ. Γ', σ. 363 κτλ.

ἐπιστάτης, ἡ, ἴδε ἐπιστάτης IV.

ἐπιστάτης, ἡρος, ὁ, = τῷ ἔπομ., Ἰουδ., ὅστις καὶ ἐξημενέει
αὐτὸν ἐν τῷ στόμα τῆς νεώς, καὶ κατὰ πληρ., «ἀγορανόμοι, καὶ οἱ
τῶν πλοίων νομῆες».

Ἐπιστατήριος, «Ζεύς ἐν Κρήτῃ» Ἡσυχ.

ἐπιστάτης, ου, ὁ, (ἐφίσταμαι) ὁ παρὰ τινι ἵσταμενος, εἶναι, ὁ
προσυχόμενος ὅπως ἐπαιτήσῃ ἢ ἐκτελέσῃ, ἐπαλῆς, ἐκτελής, οὐ σὺν·
ἀν.. σφ' ἐπιστάτη οὐδ' ἄλλ' ἀπὸ τῆς Ὀδ. Π. 455.

2) ἐν
παρατάξει μάχης, ὁ ἵσταμενος πλησίον ἀνδρός τινος ὅστις ἐν ἴσῃ
παραστάτης ἦτο ὁ πλησίον ἐκ δεξιῶν ἢ ἀριστερῶν ἵσταμενος, ὁ δὲ
πρῶτος τῆς ἐν τῇ ἐμπροσθεν γραμμῇ, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 59.,
8. 1, 10, κ. ἀλλ.

II, ὁ ἐπὶ τινος ἱστάμενος, ἀναδέκτης, ἀρμά-
των ἐπιστάται, ἐπὶ ἀρματηλάου, Σοφ. Ἰλ. 702· ἐπὶ τοῦ μαχομέ-
νου ἐκ τοῦ ἀρματος, ὡς τὸ παραβάτης, γυμνῆτες, ἱππῆς, ἀρ-
μάτων τ' ἐπιστάται Εὐρ. Φοίν. 1147· ἐλεφάντων ἐπ., ἐπὶ τοῦ
ὁδηγοῦ, Πολύδ. 1. 40, 11.

2) ὁ ὠρισμένος ἐπὶ ἐπιστάτῃ ἐπὶ
τινός, νὰ εἶναι ἀρχηγός, οἱ δ' ἐπιστάται, διοσῶ στρατηγῶν
Διοχλ. Ὡδ. 815· πᾶς θ' ἑπλῶν ἐπιστάτης, ἐπλ. ὁπλίτης, ὁ
αὐτ. ἐν Πύρ. 379· ποιμνίων ἐπιστάτης Σοφ. Δί. 27· ἐρετρίων
ἐπ. (ὡς τὸ κώπης ἀναξ) Εὐρ. Ἰλ. 1267· θύματος ἐπ. ὁ αὐτ.

Ἐκ. 223· ἀλλὰ, ταύρων πυρπνύων ἐπιστάτην ἐν γαλαίᾳ,
δαμαστὴν ταύρων πυρπνύων διὰ τῶν ζευγλῶν, ὁ αὐτ. ἐν Μήδ. 476·
οἴους ἐνόπτρων καὶ μύρων ἐπιστάτης, ἐπλ. οὐκ ὁπλῶν, ὅλῳ
γυναικείᾳ τρυφῇ ἐπιστάτης, οὐσίους εἰδὼς εἶναι ἐπιτηδέους εἰς τὴν
τῶν ἐνοπτρῶν καὶ μύρων ὑπηρεσίαν· [Συλλ.], περὶ τῶν Φρυγῶν,
ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1112· ἐπὶ πρῶτος τοῦ ἡνὸς, ἐν γαλῶν ὡς τοῦδ'·
ἐπιστάτη Κολωνοῦ Σοφ. Ο. Κ. 889· καίρεός γάρ, ὅσπερ ἀν-
δράσιν μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης, ὁ δὲ πρῶτος,
ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 76.—ὡσαύτως παρὰ πεζογράφοις, ἔσομαι δ' ὡμῶν
τῶν λόγων ἴσους καὶ κοινούς ἡμῖν ἐπιστάτας γενεῶναι,
κρίτας, Ἀνδοκ. 29. 34· ἐπιστήμων, ποίας ἐργασίας ἐπιστάτης·
τί ἂν εἴποιμεν αὐτὸν εἶναι, ὡς Σώκρατες, ἡ ἐπιστάτην τοῦ
ποιοῦσαι δεῖνδον ἄλλοις; Πλάτ. Πρωτ. 312D· ἔπ. ἀθλῶν,
πρόεδρος, ἐπιμελητὴς τῶν ἀγώνων, ὁ αὐτ. ἐν Νόμοις 949A, πρβλ.
Ξεν. Λακ. 8, 4· ἐπὶ τῶν ἐπιστατούντων ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀγῶσιν,
ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 5, 18· ἐπὶ αὐθεντῶν πλοίων, ὁ αὐτ. Οἰκ.
21, 3, καὶ (μεταφ.) Πλάτ. Πολ. 412A.

III, ἐν Ἀθῆναις
ἱστάς, 1) ἐν τοῖς ἀρχαιότεροις χρόνοις, εἰς ἐκ τῶν πρυτάνων,
ἐκλεγόμενος ὑπ' αὐτῶν, ὅστις προεδρεύει ἐν τῇ βουλῇ ἢ τῇ ἐκ-
κλησίᾳ [ἐὰν συνέβαινε νὰ συνεδριάξῃ αὕτη ἡ ἐκκλησία] μέχρι τῶν
ἀρχῶν τῆς δ' πρὸ Χρ. ἐκατονταετηρίδος, ὅτε ἡ ἐπιστάτης διαρρίθ-
νυτο τῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ θησαυροφυλακτεῖος, καὶ ἐκτὸς ἐννεα
πρόεδρος ἐκ τῶν ἐννεα φυλῶν (ἐκαστομῆνης τῆς ταυτοῦ φυλῆς),
οἵτινες προεδρεύον ἐν τῇ βουλῇ καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ, ὡς ἑκατεν
αὐτὸς ἐν τῇ, καὶ ὅστις ἐκαστὸς ἐπιστάτης τῶν προέδρων,
Διογ. 59. 19, Δημ. 59B. 4, Συλλ. Ἐπιγρ. 186. 189. 5.—Κατὰ
τὴν Ἀριστοφ. ἐν τῇ Ἀθην. Πινδ. XLIV (σ. 63. 20, ἐνδ. IIIa),
ἔστι δὲ ἐπιστάτης τῶν πρυτάνων εἰς ὁ χρόνος οὗτος δ' ἐπιστάτης
νύκτα καὶ ἡμέραν, καὶ οὐκ ἔστιν οὐτε πλείω χρόνος οὐτε δις τὴν
αὐτὴν γενέσθαι, τηρεῖ δ' οὗτος τὰς τε κείρας τῶν ἱερῶν, ἐν οἷς τὸ
χρῆματ' ἐστὶν καὶ τὰ γράμματα τῇ πόλει, καὶ τὴν ἐνημερίαν ἀπα-
γίσσας, καὶ μέντοι ἀναγκαῖον ἐν τῇ πόλει ταυτὴν εἶναι, καὶ τριτὴν
τῶν πρυτάνων ἦν ἂν οὗτος κελύει, καὶ ἐπειδὴ συναγόμενοι οἱ
πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἢ τὸν δῆμον, οὗτος κληροῖται προεδρεύει ἐν
ἐνα ἐκ τῆς φυλῆς ἐκαστῆς πλὴν τῆς πρυτανεύουσας, καὶ πάλιν ἐκ
τούτων ἐπιστάτην ἕνα, καὶ παραδίδωσι τὴν πρόγραμμά αὐτοῖς· οἱ δὲ
παραδίδοντες τῆς τ' ἀνομοματίας ἐπιμελοῦνται, καὶ ὑπὲρ ὧν δεῖ γρη-
ματίζειν προτιθέσιν, καὶ τὰς χειροτονίας κρίνουσιν, καὶ τὸ ἅλα
πάντα διοικοῦσιν, καὶ τοῦ [τ'] ἀρίστου κύριον εἶναι, καὶ ἐπιστάτη-
ς μὲν οὐκ ἔστιν πλείων ἢ ἀπαξ ἐν τῷ ἔνιαυτῷ, προεδρεύει
δ' ἔστιν ἀπαξ ἐπὶ τῆς πρυτανείας ἐκαστῆς.

2) ἐπὶ τῆς
ἐπιτηρητικῆς ἐνημερίᾳ ἔργων, οἰκοδομῶν, κτλ., τοῦ νεῦς τοῦ
πλόου, ἐπλ. τοῦ νεῦς τῆς Πολιτείας Ἀθηνῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 100. 1·
ἔπ. τῶν ἔργων, Λακ. Pseudo-Plutarchus, Δημ. 204. 26, πρβλ.
Διογ. 55. 41· τοῦ ναυτικοῦ ὁ αὐτ. 85. 29· τῶν κοπρῶνων
Δημ. 785. 13, κτλ.

IV, κατὰ τὸν Σχολιαστ. τοῦ Ἀριστοφ. εἰς
Ἄπομ. 436, «ἐπιστάτης δὲ ὁ ἐκαστὸς τῶν τριῶν χυτρίων
ἐκαστῶν γρίων, οἱ δὲ ἐκπλήκων ἡ ἀρχαῖος πρὸς τὰς ἐστίας ὑφ' ἑμῶν
ἐχον τὸν πυρὸς». ἄλλως ὁ ἐπιστάτης ἐπὶ τὸν ἐπὶ κόρατος
ἐχον, δὲ οὐ κρεμῶσι τὰ μηχανικά ἐργαλεῖα, οἱ δὲ ἐπὶ πλοῦ χαλκοῦν,
ὁ ἐπὶ ἐπὶ τῇ λείψανι ὑποκαίμενος, ἴδε Cassaub. Θεοφρ. Χαρ. 9,
καὶ πρβλ. τὴν λείψαν ἐπιστάτην.—Περὶ τοῦ ἐπιστάτης ἔχει πολλὰ
δὲ Σουῖδ. ὁ δὲ.

V, ἐκκλησιαστ. = ἡγουμένους μοναστηρίου,
Διογ. 180B, 180B.

ἐπιστάτης, ῥηματ. ἐπὶ τοῦ ἐπιστατέω, δεῖ ἐπιστατεῖν,
μετὰ δοτ., Πλάτ. Πολ. 377B, 401B· μετὰ γεν., Ξεν. Οἰκ. 7, 35·
ἴδε Λοβ. Φρύν. 766.

ἐπιστατικός, ἡ, ὄν, ἀνέκων ἢ κατέλλητος εἰς τὸ ἐπιστατεῖν,
ἡ ἐπιστατικὴ (ἔστυπα, ἐπιστήμη), Πλάτ. Πολιτικ. 292B,
303E.

II, ἑρμῆς, ἀμτακλήτος, Διογ. Α. 7. 45.—Ἐπῆρο-
κῶς, ἀμτακλήτως, Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Η. 84 πρὸς ἐμνη-
νίαν τοῦ ἐπιστατέω· ἐπιμετρία, μετὰ προσοχῆς, Σίξτ. Ἑμ. π.
M. 7. 182.

ἐπιστάτης, εἶδος, ἡ, ὅηλ. τοῦ ἐπιστάτης. Σχολ. εἰς Ἀριστοφ.
Θεσμ. 374, Σουῖδ., Εὐδοκ. Μακρεμβ. 12 Villot. Α. 131.

ἐπιστάτον, τό, = ὑποκρητηρίδιον, ἐν τῷ Ἀττικῷ κειμένῳ τῆς Σιγειακῆς Ἐπιγραφῆς.

ἐπιστάχυν, (σπάγχυς) ἀναβίω, αὐτάνω, κυρίως ἐπὶ τῶν σταχυῶν μεταφ., ἐπὶ τῆς πρώτης ἐξανθήσεως τῶν ἐν τῷ γενεῖ τριχῶν, ἰσὺν που κάκινυν ἐπισπαχέσκον ἰουλοί, ὡθέσαν, ἤθουν (Σχόλ.), περὶ τοῦ Κυζίκου καὶ τοῦ Ἰάσονος διττων τῆς αὐτῆς ἡλικίας, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 972.

ἐπιστάται, ἴων. ἀντὶ ἐπιστάνται.

ἐπιστεγάζω, ἐπιθέτω στέγην, ἐπεστέγασε τὸ οἶκημα δοκοῖς ποχλείαις Κρητίας παρ' Ἀθην. 529C. — Ἰδε Ἡσύχ. ἐν λ. ἐπέρεφα. ἐπιστείβω, πατὴρ ἐπάνω, ἵσταμαι ἐπάνω, ὃν δ' ἐπιστείδεις τόπον, ὃ τόπος δὲ ἐφ' οὗ πατεῖς, Σοφ. Ο. Κ. 56· ἐπιλήθεσσι οὐνεκα γούαν ποσὸν ἐπιστείδει Ρίαν. παρὰ Σοφ. 54. 18· αἰγιαλόνδε Ὀρρ. Ἀργ. 1118· ἐπ. ἔργον, Λατ. opus aggregatū, προχωρεῖν εἰς τὸ ἔργον, αὐτόθι 941.

ἐπιστεγνύω, γραπτὸν ἐπιστεγανύω, σκαπίζω, στουπώνω = Ἡρών Πνευμ. σ. 232D.

ἐπιστελεῖον, τό, τὸ ἐπὶ τῆς στελεας, ἐπιστελεῖον τὸ τῆς νῆρος Σουῖζ.

ἐπιστείλω, πλησιάζω, νᾶσον Πινδ. Ι. 6, 5, 30· ἀήματα .. ἐπ. γούνα Λισχὺλ. Εὐρ. 906· ἀπολ., τὴν ἐπιστείχουσαν ἡμέραν, Εὐρ. Ἀποσπ. 813.7.

ἐπιστέλλω, μέλλ. -στέλλω, στέλλω πρὸς τινα, γράφω ἐς βίβλιον τάδε ἐπέστειλε ἐς Σάμον Ἡρόδ. 3. 40, πρὸλ. 7. 239· γράφω, ἀγγέλλω δι' ἐπιστολῆς, ἡδύω .. ἂν εἶχον ὑμῖν .. ἐπιστέλλειν Θουκ. 7. 14· ὁ δὲ Κύρος αὐτῷ ἐπέστειλε πρὸς μὲν Πέρσας λέγειν κτλ., Ξεν. Κύρ. 4. 5, 26· ἐπ. ἐπιστολάς τινα Διημ. 51. 2, Πλάτ. Ἐπιστ. 363B· — ἀπολ., στέλλω ἀγγέλλαν, Εὐρ. Ι. 7. 770· ἰδίως δι' ἐπιστολῆς, γράφω, παραγγέλλω, Λυσ. 160. 27· περὶ τινος ὡς ἀδικούντος Θουκ. 8. 38· ἐπ. ὅτι .. αὐτοῖσι 50, 99· τὰ ἐπισταλέντα ἐκ Σάμου, αἱ εἰδήσεις αἱ ἀποσταλέσαι ἐκ Σάμου, αὐτοῖσι 50· τὰ ἐπισταλμένα, ἐπιστολαί, Πλούτ. Ἀρτοξ. 21. κλ., πρὸλ. ἐπιστολῆς.

2) παραγγέλλω, διατάττω, τινὶ τι Θουκ. 5. 37· τινὰ τι Ξεν. Κύρ. 2. 4, 32· τινὶ περὶ τινος αὐτοῖσι 4. 5, 34, Πλάτ. μετ' ἀπαρ., ἐπ. τινὶ ἀπαστασθαι Ἡρόδ. 8. 3· τινὶ ἐκμαθεῖν Εὐρ. Φύλ. 863· ὡσαύτως, ἐπ. τινὰ ποιεῖν τι Σοφ. Ο. Τ. 106, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 1· καὶ ἄνευ πτώσεως, διδω διαταγὰς ὅπως πρέξῃς τίς τι, Λισχὺλ. Εὐρ. 205, Θουκ. 8. 72, κλ. — οὕτως, ἐν τῇ Πλάτ. ἐπέσταλτο οἱ .. μετ' ἀπαρ., διατάχθη νᾶ .., Ἡρόδ. 4. 131· καὶ μοι ἐκ βασιλείας ὧδε ἐπέσταλται ὁ αὐτ. 6. 97· αἱς ἐπέσταλται τέλος, εἰς 5· ἀντιθέτῃ ἢ ἐπιμέλειαι, Λισχὺλ. Ἀγ. 908, πρὸλ. Εὐρ. 743· τὰ ἐπεσταλμένα, αἱ δοθεῖσαι διαταγαί, ὁ αὐτ. ἐν Χρ. 779· κατὰ τὰ ἐπ. ὑπὸ Δημοσθένους Θουκ. 4. 8.

3) διατάττω διὰ διαθήκης, Ξεν. Κύρ. 7. 3, 14, πρὸλ. Vñlek. Εὐρ. Ἰπκ. 858.

II. σύμφωνα τὴν ὑπεράνω, φάρος ἐπιστείλασα καταμαρζόν Χριστοῦ. Ἰωαν. 140· πρὸλ. συστέλλω.

ἐπιστεναγμός, ὁ, στεναγμός ἐπὶ τινι, Ἰλίουσσ.

ἐπιστενάζω, μέλλ. -άζω, στενάζω ἐπάνω εἰς τινα, καὶ τί δὴ πρόσθεν αὐτοῖς ὧδ' ἐπιστενάζετε; Λισχὺλ. Πέρσ. 727, Πλούτ. Βροῦτ. 51, κτλ. ἀπολ., Εὐρ. Ι. 283.

ἐπιστενάκτους, ὧν, τὴν ἐπιστενάκτον βυζήν, τὴν μετὰ στεναγμῶν ἐπιθυμωμένην ἐπὶ τινος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φύλ. 1301.

ἐπιστενάζω, = ἐπιστενῶ, Νόνν. Δ. 8. 201· πρὸλ. ἐπιστοναχίζω.

ἐπιστενάζω, = ἐπιστενῶ, τινὶ Λισχὺλ. Ἀγ. 780· ἀόρ. ἐπεστελάχθησαν θεοῖσι Σουλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκ.) 2109g; — ἀπολ., Σοφ. Ο. Τ. 185; — Μέσ., ἐπεστενάζοντο δ' ἑταῖροι Ἰλ. Δ. 154, πρὸλ. Τ. 301, Χ. 515.

ἐπιστενός, ὧν, συνεσταλμένος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 4, 7, ἐν τῷ συγκρ.

ἐπιστενῶ, στενάζω ἐπὶ τινι ἢ μετὰ τι, ὡς ἔφατο κλαίοντα ἐπὶ δ' ἔστανε δημὸς ἀπείρων Ἰλ. Ο. 776, πρὸλ. Ἰσο. Θ. 679· τί δὴ τάλαίνα τοῖσδ' ἐπιστενέει τέκνοις; διὰ τί στενάζεις διὰ ταῦτα τὰ τέκνα; Εὐρ. Μήδ. 929, πρὸλ. Πλούτ. Καῖο. 21, κλ.

2) μετ' αἵτ., θρηγνῶ, Σοφ. Τρ. 947.

ἐπιστέρνιος, ὧν, ἐπιστήριος, ἐπιστέρνιον ἀνάκλιμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ Ἰωάννης Θ. Σκουδ. σ. 785, ἐκδ. Μί.

ἐπιστεφάνω, κοσμεῖ διὰ στεφάνου, βωμὸν Πινδ. Ο. 9, ἐν τῇ τινα Σουλ. Ἐπιγρ. 401.

ἐπιστεφής, ἑς, ὅμ., μόνον ἐν τῇ φράσει κρητῆρας ἐπιστεφείας οἶνοιο, κρατῆρας πλήρεις οἴνου μέχρι στεφάνης, Ἰλ. Θ. 232, Ὀδ. Β. 431, πρὸλ. ἐπιστεφῶ; — κακαλυμμένος ἐκ τινος πράγματος, ἦδε δ' ὥστ' ὄνου ῥάχιν ἐστῆκεν ὕλης ἀγρίης ἐπιστεφής, περὶ τῆς νήσου Θάσου, Ἀρχιλογ. παρὰ Πλούτ. 2. 804C; — μεταφ., ὅσοις ἐπιστεφής φρονήσεως ἢ κεφαλῇ Εὐστ. Πονημ. σ. 819, 86.

ἐπιστεφῶ, κυρίως, περιβάλλω διὰ στεφάνου ἢ ὡς διὰ στεφ., ὁ ὅρ. ἀέποτε ἐν τῇ Μέσῃ, κρητῆρας ἐπεστέφαντο ποτοῖο, ἄχρι τῆς στεφάνης ἐπλήρωσαν ποτοῦ, Ἰλ. Α. 470, Ὀδ. Α. 148, κτλ. — ἐπιστεφάνται δὲ ποτῶ οἱ κρητῆρες, ἥτοι ὑπερχεῖντες οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, Ἀθῶν. 131), Ἀριστ. παρ' Ἀθῶν. 674Γ' (διότι οὐδεὶς μὴν

ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν μεταγενεστέραν συνθήσαν, καθ' ἣν τὸ ποτήριον ἐστέφετο δι' ἀνέμων, Λατ. vinu conopane, ὡς ὁ Οὐεργίλιος ἐνλαμβάνει τὸ πρᾶγμα, Αἰν. 3, 525, πρὸλ. Ἀθῶν. ἐνδ' ἄνωγ. καὶ ἴδε ἐν λ. ἐπιστεφής, ἀμφιστεφής).

II. καλύπτομαι διὰ τινος, μέ τι, τράπεζαι μακροβίων ἄρτων ἐπιστεφίσαι, κακαλυμμένα δι' ἄρτων, Ἀλκμάν 61.

III. χράς ἐπιστέφω τινί, ἐπὶ χεῖρα χράς ἐπὶ τῷ τύμβῳ τινός, εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνὴ πασῶν ἔβλαστε, τάσδε δυσμενεῖς χράς οὐκ ἂν ποθ' ὃν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπείστεφε Σοφ. Ἠλ. 441.

ἐπιστεώνεται, ἐπίστη, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐπίσταμαι.

ἐπιστηθίζομαι, ἀκούμεν, στηρίζω τὸ στήθος μου ἐπὶ τινος, Ἐβδ. (Ἄσμα Ἀσμ. II. 5), ἐκφ. γραφ. ἀντὶ ἐπιστηθ-.

ἐπιστήριος, ὧν, (στήριος) ἐπὶ ἡ παρὰ τὸ στήθος, ἐπὶ φιλου, οἰκετός, προσφιλέας, στενός, Δαμασκ. 1. 1249C (πρὸλ. Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. ιγ'. 25), Θεοφάν. — ὡσαύτως ἐπιστηθίσιος, Ε. Μ. 760. 48, 723. 9, 733, 19, 762, 15, κλ.

ἐπιστήκω, = ἐφέστηκα, Βίος Ἐπιφαν. 84D.

ἐπιστηλόμαι, Παθ., ἐπιτίθεμαι ὡς στήλη ἐπὶ τινος, θινός ἐπεσθηλωμένον ἄχθος Ἀνθ. Π. 7. 503.

ἐπιστήμα, τό, (ἐπίστημι) πᾶν τὸ ἐστημένον ἐπὶ τινος, ἐπιτάφιος στήλη, Πλάτ. Νόμοι 958E, Σουῖζ. προσέτι, κοσμημὰ τι πλοῖον, Διόδ. 13. 3.

ἐπιστημάτιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ πρῆγ., Ἰλίω Πηλεμ. Ὀργ. σ. 106. 39.

ἐπιστήμη, ἡ, (ἐπίσταμαι) τὸ ἐπίστασθαι τι καλῶς, ἔχειν ἀκριβῆ γνῶσιν αὐτοῦ, ἐμπειρία, θεσιότης, ὡς π. χ. τῆς τοιείας, Σοφ. Φ. 1057· ἐν τῷ πολέμῳ, Θουκ. 1. 121., 6. 72., 7. 62· ἐπ. πρὸς τὸν πόλεμον Λυσ. 914. 15· περὶ τι Πλάτ. Φίληβ. 55D· τοῦ νεῖν ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 311C. II. καθόλου, γνῶσις, ἐπιστήμη οὐ μόνον προύχοις ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1115· πάντ' ἐπιστήμη πλέως, πάνσοφος ἐν πᾶσι, ὁ αὐτ. Ἀντ. 721, πρὸλ. Τρ. 338.

2) ἐπιστήμη, ἡ, (ἐπίσταμαι) τὸ ἐπίστασθαι τι καλῶς, ἔχειν ἀκριβῆ γνῶσιν αὐτοῦ, ἐμπειρία, θεσιότης, ὡς π. χ. τῆς τοιείας, Σοφ. Φ. 1057· ἐν τῷ πολέμῳ, Θουκ. 1. 121., 6. 72., 7. 62· ἐπ. πρὸς τὸν πόλεμον Λυσ. 914. 15· περὶ τι Πλάτ. Φίληβ. 55D· τοῦ νεῖν ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 311C. II. καθόλου, γνῶσις, ἐπιστήμη οὐ μόνον προύχοις ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1115· πάντ' ἐπιστήμη πλέως, πάνσοφος ἐν πᾶσι, ὁ αὐτ. Ἀντ. 721, πρὸλ. Τρ. 338.

3) ἐπιστήμη, ἡ, (ἐπίσταμαι) τὸ ἐπίστασθαι τι καλῶς, ἔχειν ἀκριβῆ γνῶσιν αὐτοῦ, ἐμπειρία, θεσιότης, ὡς π. χ. τῆς τοιείας, Σοφ. Φ. 1057· ἐν τῷ πολέμῳ, Θουκ. 1. 121., 6. 72., 7. 62· ἐπ. πρὸς τὸν πόλεμον Λυσ. 914. 15· περὶ τι Πλάτ. Φίληβ. 55D· τοῦ νεῖν ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 311C. II. καθόλου, γνῶσις, ἐπιστήμη οὐ μόνον προύχοις ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1115· πάντ' ἐπιστήμη πλέως, πάνσοφος ἐν πᾶσι, ὁ αὐτ. Ἀντ. 721, πρὸλ. Τρ. 338.

ἐπιστήμιον-άρχης, ὧν, ὁ ἐπὶ τῆς πειθαρχίας ἐν μοναστηρίῳ, εὐατέας, Σκουδ. 1781D, 1709D· ἐπιστήμιον εἰς τι, Ρουτ. Πονημ. 21. 8; -αρχικός, ἡ, ὧν, κατέλληλος πρὸς τοιαύτην θῆσιν, αὐτοῖσι 50, 20; -αρχίω, εἶμαι τοιοῦτος, αὐτοῖσι 66, 78.

ἐπιστημονίζω, ἐπιστήμιονα παῖδά τινα, Ἀκύλ. ἐν Ἠσαῖα NB, 13.

ἐπιστημῶν, = τῷ πρῆγ., Ἀκύλ. ἐν Ψαλμ. Β'. 10, ΔΔ', 8.

ἐπιστημονικός, ἡ, ὧν, ἐπιδεκτικὸς ἐπιστήμης, γνῶσεως, ἀντίθετον τῷ λογιστικῶς, τὸ ἐπ. [μέρος τῆς ψυχῆς] Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 8, 2, Ἰσο. Ν. 6, 1, 6· θεός .. πάντων ἐπιστημονικώτατος ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 12.

II. ἀνήκων εἰς ἡ κατέλληλος διὰ τὴν ἐπιστήμην, ὡς καὶ νῦν, ἀρχαί ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 1. 1, 2· ὁρισμός ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 15, 3· ἀπόδειξις ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. Ἰπκ. 1. 6, 11, κτλ. — Ἐπίπρ. -κῶς, ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 2. 9, 4.

ἐπιστημός, ὧν, = ἐπιστήμιον, γινώσκων, μετὰ γεν. πρᾶγμ., Ἰπκ. 1200C.

ἐπιστημονύνη, ἡ, = ἐπιστήμη, Ξενοκρ. παρὰ Διογ. Α. 4. 13. ἐπιστήμιον, ἐπιστήμιον, γεν. -ωνος, (ἐπίσταμαι) ἐπιστάμενος, γινώσκων, συνετός, ἐπ. βουλή τε νόμος τε Ὀδ. Π. 374· ἀρχοντες Ξεν. Οἰκ. 21. 5· ἐπιστήμιον γὰρ εἰς ἐπίστασαι γὰρ Εὐρ. Ἰκ. 843.

2) ἔχων γνῶσιν ἢ ἐμπειρίαν πράγματος τινος, ἐμπειρος, πεπειραμένος, μετὰ γεν., καὶ ὧν Σοφ. Ἀποσπ. 514· τῆς θαλάσσης, τοῦ ναυτικοῦ Θουκ. 1. 142, 8. 45· τῆς τέχνης Πλάτ. Γοργ. 448B· ὡσαύτως, περὶ τινος ἡ τι ὁ αὐτ. ἐν Πόλ. 599D, κτλ. — μετ' οὐδ. ἐπὶ, ἐν χρήσει ὡς ἐπὶ ῥήματος, τὰ προσήκοντα ἐπιστήμιον Ξεν. Κύρ. 3. 3, 9, πρὸλ. Οἰκ. 2, 16.

3) μετ' ἀπαρ., γινώσκων πῶς νᾶ .., λέγειν τε καὶ σιγᾶν Πλάτ. Φαῖδων 276A, πρὸλ. Ξεν. Οἰκ. 19, 16. — Συγκρ. -ονέστερος, Πλάτ. Χαρμ. 174A. — Ἐπίπρ. ἐπιστημόνως, μετὰ γνῶσεως, ἐπιτηδεύως, ἐμπειρῶς, λέγειν ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 207B· ἔχειν πρὸς τι ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 233C· συγκρ. -ίστερον Ξεν. Οἰκ. 3. 14· ὑπερβ. -ίστατα Πλάτ. Πόλ. 534D.

II. ἀντίθετον τῷ δοξαστῆς, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 208E· παρ' Ἀριστ., ὁ ἐπιστημονικῶς γινώσκων τι, Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 6, 4. Κατηγ. 8, 41.

ἐπιστήριγμα, τό, = στήριγμα, Ἐβδ. (Β' Βασίλ. ΚΒ', 19), ἐπιστηρίζω, μέλλ. -ίζω, στηρίζω τὴν ἐπὶ τινος, χηλὴν .. νῶτοισιν ἐπεστήριζαν δυοῖο Ὀπκ. Κ. 4. 258. — Παθ., ἐπιστηριζόμενος ἐν τῷ ὕδατι Ἀριστ. Προβλ. 23. 13· ἐβάδιζεν ἐπιστηριζόμενος ἀπὸ τοῖς ἱεταῖς Λουκ. πρὸς Ἀπαλθευ. 6 ἐπὶ τινὰ Ἐβδ. (Ἐβδ. 12', 12).

ἐπιστήριξις, ἡ, στήριξις ἐπὶ τινος, Σχόλ. εἰς Λυκῆρ. 707.

συνέλθω, Εὐσε. Πονηρ. 121. 70. — Ἐπίρρ. — κῶς, ἐπιστροφάων, αὐτοῦ 74. 4. 2) ἔπ. πρὸς ἑαυτὸ, ἱκανὸν νὰ στρέψῃ πρὸς λαόν, Πρὸκλ. Στοιχείωσις Θεολ. 15.

ἐπιστρεπτος, ον, (ἐπιστρέφω) ὁ πρὸς ὃν στρέφεται τις, ὃν βλέπει καὶ θαυμάζει τις, αἰὼν Δίσχυλ. Χρ. 350. ὦραν.. ἔπ. βροτοῖς δ' αὐτ. ἐν Ἰνέτ. 997.

II. ἐν δύνανται τις νὰ περιστρέψῃ, εὐστροφος, Ἦριον π. Πνευμ. 185. **ἐπιστρεφεία**, ἡ, προσοχὴ, ἐπιμέλεια, φροντίς, Διον. Δ'λεξ. 1321C, Εὐσεβ. Π. 1141A, 801A.

ἐπιστρεφής, ἄρ, ὁ στρέφων τοὺς ἡρθαλμοὺς ἢ τὸν νοῦν αὐτοῦ εἰς τι, προσεκτικὸς, ἀγρυπνός, ῥήτωρ Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 7, πρὸλ. Πλούτ. 2. 275F. πρὸλ. ἐπιστρέφω II. 3.

2) ἀκριβής, αὐστηρός, καταγραφὰ Διον. Ἀλ. 10. 33. ἀρχὴ Ἡρωδ. 1. 8, κτλ. — οὕτως, ἐπίρρ. — φῶς, Ἰων. — φῶς, μετὰ σπουδῆς, δραστηρίως, ἐνεργῶς, εἶρετο ἑπιστρ. Ἡρόδ. 1. 30. ἑπιστρ. καὶ ῥητορικῶς ῥήσοισι Δίσχυλ. 10. 30. ἔπ. πᾶν καὶ θρασέως Διον. Ἀλ. 7. 34. πρὸλ. ἐπιστρέφω II. 5. — Κατὰ Σουῖδ. ἐπιστρεφῶς, ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς παρὰ Ἡροδότῃ καὶ ἀπατητικῶς, πρὸλ. καὶ Εὐδουλ. ἐν Ἀδῆ. 15a.

II. εὐστροφος, Λατ. venustulus, παικιστερόνως καμπυλόμενος, ποικίλος, φωνὴ ἔπ., ἐπὶ τῆς ἀδῶνος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 49B, 3.

ἐπιστρέφω: μέλλ. -ψω, στρέφω, γυρίζω, ἀλλ' ὑποχωρεῖν νῦντον ἐπιστρέφας Χρησμ. παρ' Ἡρακλ. 7. 141. στρέφω πρὸς τι μέρος, δεῦρ' ἐπιστρέφον κάρα καὶ τλήθῃ τοὺς σοὺς προσδεδειπνὲν ἐναντίον ἐχθροῦς Εὐρ. Πρακλ. 942, πρὸλ. Ξεν. Κυν. 10, 12. ἄφω ἐπιστρέφαντες τὰς ναῦς, στρέφοντες αἰρηνόβιους τὰς ναῦς (τοῖς ἐπιστροφῇ), Θουκ. 2. 90. ἀλλ' ὡσαύτως, τρέπω τὸν ἑχθρὸν εἰς φυγὴν, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 9. στρέφω, ἐπιστρέφοντες δὲ ταχέως ἐκείνους τοὺς περὶ αὐτὸν ἱππεῖς Πλούτ. Σούλ. 19.

Β) ἀμετάβ., στρέφωμαι πρὸς, ἔλκε δ' ἐπιστρέφω μετ' ἐξοκνήμιδας Ἀχαιοὺς Ἰλ. Ρ. 370. — οὐδαμοῦ ἀλλοθὶ παρ' Ὀμ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, καὶ ἐνταῦθα δὲ τινες ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ μεταβ., περιστρέφω, ὅλ' ἴδε Ἡρόδ. 2. 103, Σοφ. Τρ. 566, Θουκ. 1. 61. ἀλλ' ἅπας ἐπιστρεφε δεῦρο Ἀριστοφ. Σφ. 422. ἐπὶ ναυτῶν, Πολύδ. 1. 47, 8, 50. 5. ἐπὶ ἀγρίου κάπρου, στρέφωμαι καὶ ἔφορμῃ ἱκανοῦ τοῦ κυνηγοῦ, ἐπὶ τινα Ξεν. Κυν. 10, 15. — ὑποστρέφω, ἐπανέλθωμαι, ἐπιστρέφω εἰς τὸν οἶκόν μου Εὐαγγ. κ. Ματθ. 18', 44, κτλ. ἐπὶ νόσου, ἐπανέλθωμαι, Ἰππ. 135E.

2) στρέφω πρὸς, τὸ νόημα Θεογν. 1083. ἥθος κατὰ τινα δ' αὐτ. 213. ἐπιστρέφας τὸν Δία, ἀναγκάσας τὸν Δία νὰ στραφῇ πρὸς αὐτόν, ἐλκυσάς τὴν προσοχὴν αὐτοῦ, Λουκ. Τίμ. 11. πρὸς τι, εἰς τινα Πλούτ. 2. 21C, 69E: ἐπισκῆπτω, ἐπάγω, ὡς πρὸς τί πιστὶν τὴνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις; Σοφ. Τρ. 1182. — ἐπ. τὴν φάλαγγον, προβάλλει αὐτὴν εἰς μάχην, Πλούτ. Ἀντων. 42. — ἐντείνω, Β) ἀμετάβ., στρέφωμαι πρὸς τινα, Ξεν. Ἰππ. 8. 12, κτλ. ἔπ. πρὸς ἡ ἐφ' ἑαυτὸν, ἐξετάζειν καθ' ἑαυτὸν, σκέπτεσθαι, Πλάτ. Πρωτ. 5. 3, 1, Πρὸκλ. Στοιχείωσις 15.

3) κάμνω τινὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν εὐδοκίαν ὁδόν, Λουκ. πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 5, πρὸλ. Πλούτ. Ἀλκ. 16.

Β) ἀμετάβ., μετανῶν, Εὐαγγ. κ. Ματθ. 19', 15, Λουκ. 22. 32, κτλ. 4) συστρέφω, «στρήνω», Λατ. torquere, δίδωναι σε πρὸς τὰ σπλάγγν' ἐπιστρέφειν δοκεῖ Πλάτ. Πρωτ. 11. 131. ἔπ. ἐπισκύνειον Ἀνθ. Π. 11. 376. — καὶ ἐν τῷ Παθ., διαστρέφωμαι, τράχηλος ἐπιστρέφεται Ἰππ. Ἀφ. 1250. ἐπὶ κόμῃς, οἷς ἐπιστραπτὶ τὸ τρίχυν, ὡς αἱ τρίχες εἶναι ἐστραμμέναι, Ἀριστ. Πρὸλ. 33. 18.

II. Μέσ. καὶ Παθ., ἰδίως κατ' ἄρ. Β' παθ. **ἐπιστρέφω** [ἐ], ὡσαύτως ἐπιστρέφωμαι, Ὀμπ. Κ. 4. 178. — στρέφωμαι, γυρίζω ἑπὶ καὶ βλῆπω, ἥς ἐπιστρεφόμενος, στρεφόμενος ὅπως καὶ βλέπω, Ἡρόδ. 3. 166. οὕτως ἐπὶ ἑλάντος, βάζω ὑποχωρεῖ καὶ κατὰ σκέλος, κατὰ βραχὺ ἐπιστρεφόμενος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 44, 3. καὶ μετ' αὐτ., πολλὰ θάλαμον ἐξιοῦσ' ἐπιστρέφω κάρριψεν αὐτὴν αὖθις εἰς κοίτην πάλιν, ἐξερχομένη τοῦ θαλάμου πολλάκις βράβη ὅπως καὶ ἔρριπεν ἑαυτὴν πάλιν ἐπὶ τῆς κοίτης, Εὐρ. Ἀλκ. 187. εἰς τὴν δὲ ἐπὶ ἐπιστρέφω, οὕτως μετεστρέφη, μετεστρέφη, Σοφ. Ἀντ. 1111.

2) περιφέρειν, Ἰων. Ὀμ. 27. 10. κατ' ἄλσος Δίσχυλ. Ἰνέτ. 508. καὶ μετ' αὐτ., γοῖαν ἐπιστρέφεται, πλανᾷται ἐπὶ τῆς γῆς, μετὰ τῆς συνυπαρχούσης ἐννοίας τοῦ παρατηρῶ, σπουδάζω τι, Ἦσ. Θ. 753, Θεογν. 648. οὕτως, ἔπ. ἐρίων κορυφὰς Ἀνακρ. 2. — ἀλλὰ μετ' αὐτ. τόπον, ἔρχομαι εἰς τινα τόπον, πῶθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρέφω πλέθον; Εὐρ. Ἰλ. 83, πρὸλ. 89, 768, Ἰων 352. (ὡσαύτως, εἰς χώραν Ξεν. Οἶκ. 4. 13). — μετὰ συστολῇ αὐτ., διεξέδδους ἐπιστρέφωσθαι, περιχεσθαι... Πλάτ. Φαῖδρ. 247A, πρὸλ. Πολ. 616C. — ἐπὶ τοῦ ἡλίου, περιστρέφωμαι, Διον. Περ. 584. πρὸλ. **ἐπιστρωφῶ**.

3) στρέφω τὸν νοῦν πρὸς τι, προσέχω εἰς τι, ἐξετάζω, Λατ. obsecrare (πρὸλ. ἐπιστρωφῇ II. 3), τινος Ἀνακρ. 97, Σοφ. Φ. 599, Ἀνθ. Π. 5. 48. — ἀπολ., ἔρχομαι εἰς ἑμαυτὸν, προσέχω, ἐπιστρωφῶ Ἡρόδ. 1. 88. οὐκ ἤλθες, οὐκ ἐπιστρέφω Εὐρ. Ἰλ. 400. οὐκ ἐπιστρέφω = οὐκ ἐφρόντισε (ἀλλ' ὅσον ὀνόματι) Διμ. 663, 5, πρὸλ. 133. 24. Ἀνθ. Π. 11. 319.

4) μετ' αὐτ., Θεογν. 440. Θεοῦ νιν κέλεσθ' ἐπιστρέφω, ἐπισκῆπτω αὐτὴν, Εὐρ. Ἀδρ. 1030.

5) μέδω παθ. ηρημ. ἐπιστρωφῶ.

μένος, = ἐπιστρεφής, ἐνθερμος, πενήδρος, λόγου ἔπ. Ἡρόδ. 7. 160, πρὸλ. 8. 62: πρὸλ. ἐπιστρεφής.

ἐπείστρεψας, εἰς, ἡ, σύστρεψας, συστρεφῇ, τίνος Ἰππ. π. Ἀδρ. 794, κτλ.

ἐπιστρογγύλλομαι, στρογγυλεύομαι, Νικ. Θ. 514.

ἐπιστρογγύλλος, ον, κλινὸν εἰς τὸ στρογγύλον, ἔχων στρογγύλον πῶς σχῆμα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 27, 1.

ἐπιστροφάδην, κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην, «ἐνεργῶς, ἐντόνως, ἢ ἄλλοτε εἰς ἄλλον ἐπιστρεφόμενος, σπουδαίως» (Σχόλ.), Ἰλ. Κ. 483. τύπτε δ' ἐπιστροφάδην Φ. 20. τύπτον ἐπιστροφάδην, «ταυτέστιν ἐπιστρεπτικῶς» (Εὐστ.), «μετ' ἐπιστροφῆς τοῦ σώματος» (Ἀπολλωνίος), Ὀδ. Χ. 308, κτλ. (ἡ, κατ' ἄλλους = ἐπιστρεφδης, ζωηρῶς, σφειδρῶς) ὡσαύτως, ἐπιστροφάδην δ' ἐβάδιζεν, ταυτέστιν οὐχὶ κατ' εὐθείαν, ἀλλὰ τῆς κακίης ἀποκλινών, Ὀμ. Ἰγν. εἰς Ἑρμ. 210. ἀπανταχόθεν, Ὀμπ. Κ. 1. 79. — ποιητ. ἐπίρρ. ἀπαντῶν καὶ παρὰ Φίλωνι 2. 177. — Καθ' Ἠσυχ. «ἐπιστροφάδην» ἐπιστρεφόμενος ἰσχυρῶς, ἢ μετὰ ἐπιστροφῆς τοῦ σώματος, οἷον ἐπεστραμμένως. καὶ ἐνεργῶς.

ἐπιστροφεύς, εἰς, ὁ, ὄνομα τοῦ πρώτου σπονδύλου τοῦ τραχήλου, «τῶν δὲ σπονδύλων ὁ μὲν πρῶτος, ὁ σὺν τῷ τραχήλῳ στρεφόμενος, ἐπιστροφεύς ὀνομάζεται» Πολυδ. Β', 131.

ἐπιστροφή, ἡ, (ἐπιστρέφω) περιστροφή, ὑπὸ τὴν ἐκείνης γεῖρά τε καὶ ἐπιστροφῇ τῆς τοῦ ἀτράκτου δίνης Πλάτ. Πρωτ. 620E. συστρεφῇ, «στρήνιμον», τῶν σχοινίων Πλούτ. Ἀλέξ. 25.

II. ἀμετάβ., δαῖων ἀνδρῶν ἐπιστροφή, περὶ πολέμων, στρεφόμενων ὅπως ἀντιμετωπίσωσι τινὰ, Σοφ. Ο. Κ. 1045. μυρίων ἐπιστροφῶν κακῶν, ἐπανελημμένα: προσβολαὶ ἐναριθμητῶν κακῶν, αὐτοῖσι 537, πρὸλ. Διδό. 19. 83. Ἀρρ. Ἀν. 7. 17. ἰδίως ἐν στρατιωτικῇ ἐλιγμῶς, Πολύδ. 10. 21. 3. (ἴδε ἴδε Schweigh.). Πλούτ. Φίλοπ. 7. ἐπὶ πλοίων, ἀλλαγὴ τῆς διενοήσεως, στραφῇ, ἡ ἔπ. ἐς τὴν εὐρυχωρίαν Θουκ. 2. 90, 11. ἔξ ἐπιστροφῆς, εἰς αἰρηνόβιους στραφῇ, Πολύδ. 1. 76, 5, Πλούτ. Τιμολ. 27. ἀλλά, δὲ ἐπιστροφῆς παθεῖν, εἰς ὑποτροπιάσεις, Ἰππ. Κωακ. Πρωγ. 159.

2) ἐναντία φερὰ τῶν πραγμάτων, μετατροπὴ αὐτῶν, μὴ τις ἐπ. γένηται Θουκ. 3. 71. ἀποτέλεσμα, τέλος, Πολύδ. 22. 15, 15.

3) προσοχὴ εἰς τι πρόσωπον ἢ πράγμα, φροντίς περὶ αὐτοῦ (πρὸλ. ἐπιστρέφω II. 3), πρὸ τοῦ θανάτου τήνδ' ἐθεσθ' ἔπ. Σοφ. Ο. Τ. 134. ὡν ἐπιστροφή τις ἦν, δοσι ἐπιμελείαν τινα ποιοῦνται τῶν πραγμάτων, Εὐρ. Ἰ. Τ. 671. οὕτως, ἐπιστροφῆς δέειον Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 9. ἔπ. ποιητοῖσι Φίλιππ. παρὰ Διμ. 158. 25, πρὸλ. 439. 15. ἔπ. ἔχειν τινὸς Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 125. περὶ τίνος Πλούτ. 2. 1045A, κτλ. ἐπιστροφῆς τυγχάνειν Πολύδ. 4. 4, 4, κτλ.

4) τὴν περιστρέφειν ἐν τινὶ τόπῳ, ἐνδιατρέβειν, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., πατρίων δωματίων ἐπιστροφῶν Δίσχυλ. Θῆβ. 648, ἐνθα ἴδε τὸν Βλοισί. Ἐξοστρίμους ἐπ. δωματίων, ἐπὶ τῶν καθηκόντων τῆς ἐξέτασ, δ' αὐτ. ἐν Εὐμ. 548. οἷσιν οὐκ ἐπιστροφῶν, οἷσιν ἐνταῦθα εἶναι ἀπαράδεκτοι, δὲν δύνανται νὰ μένωσιν, Εὐρ. Ἑλλ. 440. Σπερχεῖ ποταμὶ βοῦνομοι τ' ἐπιστροφῶν, νομαὶ ἐνθα συγχάουσι βίες, Δίσχυλ. Ἀποσπ. 243. οὕτω, Κίλιε δὲ χώρα καὶ Σύρων ἐπιστροφῶν (κατὰ Διόδ. ἀντὶ Σηρῶν ἐναστρόφῶν) αὐτοῖσι 264. — Καθ' Ἠσυχ. «ἐπιστροφῶν» διατρίβειν. δαίταιν. Δίσχυλος φρουτῆς» πρὸλ. Ἀριστ. 1. σ. 239.

5) ἐνταπὶς, σφοδρότης ὕψους, λόγου, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν ἀβρότητα, Φιλόστρ. 519.

ἐπιστροφῆσις, εἰς, ἡ, περιπέτεια, μεταβολή, καὶ τὰ κατὰ τὸν σύμπαντα κόσμον ἐπιστροφάσεις Ὀνάτος παρὰ Στῶδ. ἐν Βαλγ. 1. 94.

ἐπιστροφία, ἡ, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, Verticordia, ἡ καρδιοστρόβος, Πασ. 1. 40, 5.

ἐπιστροφίς, ἴδος, ἡ, «δεὰν ἡ ἀσφὺς ἢ στρεβλὴ» Ἠσυχ.: — κατὰ πληθ., «τρίχες συνεστραμμέναι» Ἠσυχ. — καὶ δὲ παλαιοί, φασὶ καὶ ἐπὶ οὐ μόνον οὐκ ἀλλὰ καὶ ἐπιστροφίδες, αἱ συνεστραμμέναι τρίχες Εὐστ. 1561. 38.

ἐπιστροφος, ον, (ἐπιστρέφω) ὁ ἀναστρεφόμενος, ἰργόμενος εἰς συγκοινωνίαν μετ' ἄλλων (κατὰ τὰς περιπλανήσεις αὐτοῦ), φιλοξενούμενος ἐν ξέναις χώραις, ἐπιστροφος ἦν ἀνθρώπων Ὀδ. Α. 177. (ἰδιὰ γραμ. ἐπισκηνος) Θ. 163. ἔπ. τινος, ἐνδιαφερόμενος εἰς τι, ἐν τινὶ, Δίσχυλ. Ἀγ. 397.

2) = ἐπιστρεφής, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 979, Διον. 11. 75.

3) Ἐπίρρ. — φῶς, ἐπιμελῶς, Ἐπίρρ. ἐν Ἐπιδόμῳ 2. 10, Μίλων ἐν Φωτ. Ἰδῆλ. 225, 3. — ἀλλ' ὡς διαφωτιστὴν ἐπιστρεφῶς.

ἐπιστρωμα, τό, ἐν τῷ πληθ., ἐπισαγμα, «σαγμάρι», δίχα ἐπιστρωμάτων, ἀνευ ἐπιπλίου, περὶ ἱππου, Achilles Ὀνειρ. 152.

ἐπιστρώωνται ἡ -σθαι, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐπιστρωφένωμαι.

ἐπιστρωφῶ, θαμνιστ. τοῦ ἐπιστρέφω, ἀλλὰ μόνον ἐν ἀμετάβ. μετ' αὐτ., συγχάω εἰς τινα τόπον, ἐπισκῆπτω αὐτόν, Θεοῖ. ἐπιστρώωνται πόληας, «ἐπέρχονται» (Σχόλ.), Ὀδ. Ρ. 480. ἀνέρος, ὅντε θαμνιστὶ ἐπιστρωφῶσι μέμνηται, ἐπέρχονται αὐτῷ, ἐνοχλοῦσιν αὐτόν, Ὀμ. Ἰγν. εἰς Ἑρμ. 44. γαίαν Ὀρρ. Ἀργ. 828. εἰς γῆν Φρόν, παρὰ Τίτιε, εἰς Λυκάον. 433. — οὕτως ἐν τῷ Μίλῳ, εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχονται, συγχάω, κατέχω, δῶμι' ἐπιστρωφῶ.

ἐπισυντάνκω, συντάνκω, λυώνω, Γαλῆν. τ. 12, σ. 107. — Παθ., κατατάνκωμαι, μαρτάνωμαι, ἐπισυντακέντες ὤλοντο Ἀρετ. π. Δίε. Χρον. Παθ. 1. 14.

ἐπισυντάνκω, προσθετω προσέτι, Σέξτ. Ἑρμ. II. 2. 207. ἐπισυντάνκω, τρέχω ὁμοῦ πρὸς τινα τόπον, ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὁ ὄχλος Εὐαγγ. κ. Μάρκ. θ'. 25.

ἐπισυνωθῆω, = συνωθῶ, Ἑπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 104.

ἐπισυρρέω, = τῶ ἐπομαι, Αἰλ. π. Ζ. 2. 7, Νόνν. Δ. 1. 71.

ἐπισυρρίσσω, ἄιτ. -ετω, συρίξω ὅπως σημάνω τι, διὰ συριγμοῦ δίδω σημεῖον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 10, 1.

ἐπισυρμα, τὸ, πᾶν ὅτι σύρεται κατόπι νινός, ἢ οὐρὰ ὄρεως, Ἰππ. Ἑπ. 1277 ἢ γραμμή ἢ τὸ ἵχνος ὅπερ γίνεται ὅταν τις σὺρη τι κατὰ γῆς, Ξεν. Κυν. 9, 18.

ἐπισυρμός, ὁ, (ἐπισύρω) δυνάμις, ἀμέλεια, εἰς ἐπ. καὶ λήθην ἀγειν Πολύβ. 40. 2, 10.

ἐπισυρρᾶπσω, συρράπτω ἐπὶ τινος ἢ προσέτι, Ἀθην. τ. 2, σ. 547.

ἐπισυρρέω, συρρέω εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ἐπὶ ὕδατων, Στράβ. 240, Διον. Ἀλ. 4. 55, Πλούτ. 2. 895 B.

ἐπισύρροια, ἡ, συρροή, Αἰλ. π. Ζ. 12. 20.

ἐπισύρω [ῶ], σύρω νωχελῶς, διὰ τὸ πλατύπουν εἶναι καὶ ἐπισύρειν τὴν πόδε Διογ. Α. 1. 81. οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ, ποδῆρεσι χιτώνας ἐπισύρεσθαι Λουκ. π. Ἀλθβ. Ἰστ. 2. 46. φελλοὺς αὐτοῦ 45. οἰκέτας Βασίλ. — Παθ., σύρωμαι κατὰ γῆς, ἔρω, ἐπὶ τῆς γῆς Ξεν. Κυν. 5. 13, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 2. 23.

ἐπισύρω, ἀμείλῳ τινος ἐπίτηδες, ἀποφύγω σκοπίμως, τὰ πράγματα Λουκ. 175. 18. καὶ ἀπολ., ἐπισύροντες ἔροῦσι, ὅα εἴπωσι συγκεχυμένους ὅπως μὴ ὡς καταληπτοί, Δημ. Λεπτ. 496. 23, ἐρὼ 186 Wulf. ἢ τὴν ἐν ταῖς πράξεσιν ἐπισύρειν, εἶναι βραδύν, ἀμείλῳ, Μ. Ἀντων. 8. 51. — ἔπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας συχν. κατὰ μετοχ. παθ. πρμ., παρημελημένος, Πολύβ. 16. 20, 3. γράμματα ἐπισεσυρμένα, ἀμείλῳ ἢ ἐπεσυρμένως γεγραμμένα, τὰ γράμματα οὐ πάνυ σαφῆ, ἀλλὰ ἐπεσυρμένα δηλοῦντα ἐπεῖν τινα τοῦ γεγραφέως Λουκ. Ἑκατ. Διάλ. 10. 3. φθέγγεσθαι ἐπισο, τι καὶ συνεχές καὶ ἐπίτροχον ὁ αὐτ. ἐν Πλούτῳ ἢ Εὐχ. 2. χρέμπεσθαι ἐπισο, ὁ αὐτ. ἐν Φιλοπότηρ. 20. ἐπισο καὶ ρυπαρός, ἡμελημένος καὶ ἀκάθαρτος, ἐπὶ ἀνθρώπου, Διογ. Α. 1. 81. — Ἑπίρρ. ἐπεσεσυρμένως, νωχελῶς, ἀμείλῳ, Ἑπίρρ. Ἑγχειρ. 38, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βαστ. 1545.

ἐπισυρτάσεις, εἰς, ἢ, θυροῦσθης συνάθροισις, τοῦ ἔχλου Πρὸς Ἀποστ. ΚΔ', 12 (τὰ ἀρίστα χειρόγρ. ἔχουσι ἐπισυρτάσεις) φάρμα, αἷμα στασιμῶν, πρβλ. Πηρωσόν παρ' Ἰωσήφ κατὰ Ἀπὸλωνος 1. 30, Ἑβδ. (Ἀριθμ. 15', 40) συνάθροισις, πλειόνων κρκῶν ἐπισυρτάσιν Σέξτ. Ἑρμ. π. Μ. 11. 127.

ἐπισυσελλομαι, Παθ., συνέλλωμαι, συμμεχεσθαι, εἰς μικρότερον σχῆμα, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2. 3. σφῆκες τὴν κυλινδρ ἐπισυνεσταλμένην ἔχουσι Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλούτ. 301.

ἐπισυστρέφω, συνάγω ὑπὸ μίαν κατηγορίαν, συναθροίζω, Λογγίν. 24. ἐν τῷ Παθ., καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐπισυστρέφεσθαι τὴν συναγωγὴν ἐπὶ Μωϋσῆν καὶ Ἀαρών Ἑβδ. (Ἀριθμ. 15', 42).

ἐπισυσφίγγω, συσφίγγω προσέτι, Μ. Ἀκομ. τ. 14, σ. 165, 8, ἔκδ. Α.

ἐπισυχνος, ον, ἀρκούντως συχνός, Ἰππ. Περσ. 79 (ἀλλ' ὁ Lili. ἔπὶ συχνόν ἐξ ἀντιγράφων, τ. 5. σ. 562). — Ἑπίρρ. ἐπισυχνως, παρὰ Σουῖδ., ἐν λ. Λογγίνος (5) ἀλλ' ἐν τῷ ἀρίστῳ Παρισιανῷ ἀντιγράφῳ κέεται: ἐπὶ δειπνῳ.

ἐπισφαγίς, ἰδός, ἡ, (σφαγή) τὸ ἐπὶ τοῦ αὐχένος κοίλωμα, ὃ ἔστι ὑποθῆν κατὰ τὴν σφαγὴν σφόνδυλον κοιλότης ἐπισφαγίς προσείρηται Πολύβ. IV, 134, ἐνθα ἄλλοις ἐπισφαγεὺς ἢ ἐπισφαγεῖς.

ἐπισφάξω, μεταφρ., -σφάττω, σφάζω ἐπὶ, σφάζω ἐπάνω εἰς τι, ἰδίως ἐπὶ ἐπιτυμῶν θυσίων, Κάμ' ἐπισφάξαι τάφῳ Νύρ. Ἑκ. 405. καὶ ὅμοια πρὸς τα πολλὰ ἐλαύνειν ὡς ἐπισφαγεῖν τῷ Ἀδρόδατῳ Ξεν. Κύρ. 7. 3, 7.

ἐπισφάξω, αἷμα μηλείου φόνου ἐπ. Εὐρ. Ἰλλ. 92, πρβλ. 281. — Παθ., αἷμα ἀρτίως ἐπεσφαγμένον Ἀριστ. π. Χρμ. 5. 19.

ἐπισφάξω, σφάζω ἐπὶ τινος ἢ προσέτι, τρίτον θυμὸν ὡς ἐπισφάξω δυοῖν Εὐρ. Ἰπρ. Μαιν. 995, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 8, 29 (ἐνθα καὶ τὸ Μέσ. ἀσάτως ἀπαντᾷ).

Ἀντώνιον ἐπ. Κάισρι Πλούτ. Βροῦτ. 18. — ἐκ νιού φονεύω, νεκρούς ἐπισφάττειν Διογ. Α. 2. 135.

ἐπισφάξω, ἀποτελεῖν, Ἀστ. κοινῶς, Πλούτ. Ἀντών. 76. — μεταφρ., σκοτώνω, οὐ ἥμας ἐπισφάττει, ὦ Μωϋσε, οὐκ ἐν κυρίῳ ἐπιτιμῶν Λουκ. 22. Τραγ. 43.

ἐπισφαῖρα, ον, τὰ κατὰ Πλούταρχον ἰδὸς δερματίνων ἱμάντων δι' ὧν περιέδεντο τὰς χεῖρας οἱ διαμαχόμενοι ἐν ταῖς παλαιστικαῖς, ὅπως εἰς ἀνέχεστον ἢ ἐμίλλα μὴδὲν ἐκπίπτει μαλακῆν ἔχουσα τὴν πληγὴν καὶ ἀλγύνει Πλούτ. 2. 825 C. — οὕτω, μάχαιραι μὲτ' ἐπισφαῖρων, ἔφη φέροντα κομβία ἐπὶ τῆς αἰχμῆς, ὡς νῦν τὰ τῶν ἑσποκουμένων εἰς τὴν ἐσφαῖραν, Πολύβ. 10. 20, 3. — ὑποκορ.

ἐπισφαῖρευν, τὸ, ἐπισφαῖριον βινός Γαλῆν. τ. 18, μέρος 1, 805, 10.

ἐπισφαῖρωμα, τὸ, ἐπισφαῖριον στέμματος, Ἄννα Κομν. 7812.

ἐπισφᾶκλίζω, γίνωμαι γαγγραινώδης, ἦν μὴ ἐπισφακλίσῃ Ἰππ. π. Ἀρρ. 790, κτλ.

ἐπισφᾶκλίζεις, εἰς, ἢ, γαγγραινα, τερνῶν, Ἰππ. π. Ἀρρ. 816. ἐπισφᾶκλεις, ἡ, τὸ ἐπισφαλές, ἢ, ἀβεβαιότης, Πολύβ. Ἀποσπ. Βατικ. σ. 459.

ἐπισφᾶλῆς, ἔς, (σφάλλαμαι) ὑποκειμένος εἰς πτώσιν, ἢ μὴ ἀσφαλῆς, ἀσταθής, ἀβέβαιος, τὰ μεγάλα πάντα ἐπισφαλῆ Παλ. Πόλ. 497 D. ἐπισφαλεστέρη δύναμις Δημ. 22. 14, πρβλ. Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 8. 1, 1. ἐπισφαλές [ἐστι] ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 2. 5, 25.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισφᾶλῆς, ὡς αἰετὸς ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰετὸς ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδυνύναι βλάβην, Πλούτ. 2. 853 C, κτλ.

ἐπισχερώ, 'Επικ. 'Επίρρ. (σχερός) ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, ὡς τὸ ἐφεξῆς, ἀκτὴν εἰσαγέδωσαν ἐπισχερώ 'Πλ. Σ. 68, πρβλ. Δ. 668, 'Υ. 125· οἱ δ' ἀνὰ σέληματα βάντες ἐπισχερώ ἀλλήλοισι 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 528·—μετὰ γεν., τὸ γὰρ ἦν ἐπ. ἦεν ἀοιδός, τὸ ὁμέσος κατόπιν, ὁ αὐτ. Δ. 451. II. ἐπὶ χρόνου, τρίς ἐπ., τρίς κατὰ σιράν, διαδοχικῶς, Σιμωνίδ. 158· βαθυμήδων, ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερώ ἐς γένυν ἐρπει λευκαίνων ὁ χρόνος, ἥτοι κατὰ τάειν καὶ ἐφεξῆς εἰς γένυν ἐρπει λευκαίνων ὁ χρόνος ('Εύστ. 'Πλ. 402, 41), 'Θελκρ. 14. 69.

ἐπισχεσίνα, πρόβασις, οὐδὲ τιν' ἄλλην μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐξύννοσθε 'Οδ. Φ. 71.

ἐπίσχεσις, εὖς, ἢ, (ἐπέχω) σταμάτημα, κώλυσις, 'Ιππ. 'Επιδήμ. τὸ Α', 945, Πλάτ. Νόμ. 74011' πνεύματος 'Αριστ. Πρὸβλ. 33. 5· τῆς φωνῆς Πλουτ. Δημήτρ. 38· πολέμου, κακῶν ὁ αὐτ. ἐν 'Αλκιμάδ. 18, κτλ.· τῶν ἀδικούντων 'Αρρ. 'Επίκτ. 2. 20, 23.

2) ἀπροθυμία, ἐπεὶ οὐ τις ἐπίσχεσις οὐδ' ἐλεητύς (κατὰ τὸν Σχολιαστ. ὅμως· κώλυσις, πρόβασις) 'Οδ. Ρ. 451· ἢ ἐν τῇ Οἰνότη ἐπίσχεσις, χρονοτριβή, 'Θουκ. 2. 18.

ἐπισχετέων, ῥηματ. ἐπιθετον τοῦ ἐπέχω, δεῖ ἐπείχειν, Πλάτ. Φαῖδρ. 272Α.

ἐπισχετικὸς, ἢ, ὄν, ἐμποδίζων, κωλύων, ἐμφρακτικὸς, τῆς κοιλίας 'Αθην. 660Α· γαστρός 'Ελλην. β. 523, κτλ.

ἐπισχετλιάζω, σχετλιάζω ἐπὶ τινι, Σχολ. 'Ενετ. εἰς 'Ομ. 'Πλ. II. 686.

ἐπισχηματίζω, διδω τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον σχῆμα εἰς τι, μετασχηματίζω αὐτὸ, ἐπισχηματίζων τὸ πρόσωπον εἰς λύπην 'Ιουδήπου 'Ιουδ. Πλάτ. 2. 2, 5.

ἐπισχιζέω, σχίζω, αὐλακίζω τὴν ἐπιφάνειαν τινος, ἐπισχιζόντες ἄρουναν, ἐπὶ ἀροτριώτων βοῶν, 'Απολλ. Ρόδ. Β. 602· τὸν φλοῖον ἐπισχιζαντες Σπέρδ. 763.—Παθ., ἐπισχιζόμεναι, σχιζόμεναι εἰς μικροτέρας διακλαδώσεις, Μελέτ. ἐν 'Αν. 'Οξ. 3. 28, 23.

ἐπισχιζέω, εἶδος, ἢ, σπῆν, ἐπισχιζας (ἐπιχυγιδας Turnebus) Πιερρόβ. 10. 18 (12. 1 Schn.).

ἐπίσχημα, τὸ, σχίσμα ἐπὶ τινος, 'Ετυμ. Μ. σ. 555, 38.

ἐπίσχηστος, ὄν, σχετὸς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, μεταγεν.

ἐπ-ισχναίνω, καθιστῶ τινα ἰσχνόν, εὐφραίνεται ἐν ἀντιγράφῳ ἀντὶ τῆς ὁμοῦς γραφῆς ἀπισχναίνω, ὡς ἐν 'Ιππ. 490. 7, Πλουτ. 2. 62411).

ἐπισχυλάζωμαι, Μέσ., σχολῇν ἔχω, σχολάζω, Σοφ. 'Αποσπ. 206 ('Εύστ. 'Πλ. 899, 17).

ἐπισχυλίζωμαι = ἀπασχυλίζω (ἀμφιβ. γραφ.) 'Εύστ. II. 789Α.

ἐπ-ισχυρίζωμαι, ἡμάρ, γραφ. ἀντὶ ἀπισχ-, 'Αρρ. 'Αν. Δ. 25.

ἐπισχυρῶν (Κρητικ.)· ἐπισχυρῶν 'Ηούχ.

ἐπ-ισχύω, καθιστῶ τὴν ἰσχυρόν, ἰσχυρῶν, τὴν πόλιν Ξεν. Οἰκ. 11, 13.

II. ἀμετάδ., εἶμαι ἢ γίνωμαι ἰσχυρός, 'Θεοφ. π. Φυτ. Δίτ. 2. 1, 4· ὑπερίσχυω, Διόδ. 5. 59· ἐπιμένω, οἱ δὲ ἐπίσχυον λέγοντες 'Εύαγγ. κ. Λουκ. κγ'. 5.

ἐπ-ισχω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἐπέχω, κρατῶ ἢ διεσπύω πρὸς, ἐπίσχειν ὥκτας ἵππους, ἐπέχειν, κωλύειν ('Σχολ.), 'Πλ. Ρ. 465· Κύκνε πέπον, τί νυ νῶϊν ἐπίσχετον ὥκτας ἵππους; αὐτοὶ Κύκνε, διὰ τί καὶ ἡμᾶς ἐπέρπει τοὺς ταχεῖς ὕμνους; καὶ γὰρ ἐπίσχει ἀντὶ τοῦ ἐπάγεται ('Σχολ.), 'Ησ. 'Ασπ. 'Πρ. 350.

II. ἐμποδίζω, ἀναγκάζω, σταματῶ, ἐπίσχε μένος κρατερῶν (κατ' ἄλλους ἐπὶ-σχε πρὸς, ἀλλ' ἴδε G611.), ἐκώλυον τὴν ἰσχυρόν σου δρῆν ('Σχολ.), αὐτόθι 446· οὐδὲν μ' ἐπίσχει 'Εὐρ. I. Τ. 912· οὕτω παρὰ 'Θουκ. 3. 45, Πλάτ. Νόμ. 932Ε· τὸ ἐπίσχον, τὸ κωλύον, κώλυμα, ἐμπόδιον, 'Αριστ. π. Οὐρ. 4. 3, 11·—μετὰ γεν., ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπύχ· 'Οδ. Υ. 288· οἷε, αὐτὸν τοῦ θράους ἐπίσχοιμεν; Πλάτ. 'Ιππ. Μείων 298Δ·—οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ, ἐπίσχομεναι ἐανῶν πτύχας, ἐκωλύσασθαι, 'Ομ. 'Υμν. εἰς Δῆμ. 178· ἐπίσχετ' ὄργην ἡείρας ἡρεθισμένας, ἐκώλυσιν, 'Εὐφρων ἐν 'Μούσαις 1. 3.—Παθ., ἐμποδίζωμαι, οἷς δὲ πάλιν ἐπίσχεται τὸ τῆς κοιλίας κτλ. 'Θεοφ. π. 'Ιδρώτ. 20.

2) ἀμετάδ., σταματῶ, περιμένω, ἐπίσχε, στάσου, 'Εὐρ. 'Πλ. 758· ἐπίσχετ' ἐν μέτρῳ τοσοῦτου 'Θουκ. I. 90, πρβλ. 5. 46, 7. 50.

3) μετὰ γεν., παύωμαι τοῦ ποιεῖν τι, τάχ' οὐκ ἂν ὑπὸ φιλοτιμίας ἐπίσχοι ἡμῖν ἂν τοῦ γράφειν Πλάτ. Φαῖδρ. 257C, πρβλ. Περμ. 152B.

ἐπισωματτόμαι, Παθ., σχηματίζωμαι εἰς σῶμα στεριόν, ἀπερ δὴ μᾶλλον ἐφίξανοντα ἐπισωματοῦνται Διοσκ. 5. 84.

ἐπίσωμος, ὄν, (σῶμα) σωματώδης, γυμναστικός, ἐν τῷ συγκρ., ἐπισωμότερον Διοσκ. 175 (176)

ἐπισωρεῖα, ἢ, ἐπισωρευσίς, Νίχομ. 'Αριθμ. σ. 127· οὕτω καὶ ἐπισωρευσίς, εὖς, ἢ, 'Εύστ. Πονημάτ. 192. 10.

ἐπισωρευσμα, τὸ, ὡς καὶ νῦν, 'Ανών. ἐν Lat. gramm. ed. Keil IV. σ. 581.

ἐπισωρεύω, ὡς καὶ νῦν, σωρεύω ἐπὶ τινος, τινί τι 'Αθην. 123Ε, 'Επιστ. π. Τιμ. δ', 31 αὐσωρεύω, Λατ. accumulare, Πλουτ. 2. 830Α.

ἐπίσωτρον, 'Επ. ἐπίσωτρον (ἀίσιπε παρ' 'Ομ.), τὸ, ἢ μετ' ἄλλην σιφάνην τοῦ τροχῶ ἢ περὶ τὸ σῶτρον, τοῦ μὲν τε ψαύου-

σιν ἐπίσωτρον τρίχες ἄκραι οὐραῖαι, ἐπίσωτρα τὰ κῆν τῶν τροχῶν σιφάνη κύκλας ('Εύστ.), 'Πλ. 'Υ. 619· τὸ πλεῖστον κατὰ πλῆθ., 'Ε. 725, Α. 537, πρβλ. 'Ηούχ. ἐν λ.

ἔπειτα (= ἐπειτα), 'Επιγρ. Λεβαλέας ἐν Bull. d. cor. hell. IV. σ. 97.—πρβλ. ἐπιθεῖ, καὶ 'Ηούχ. ἐν λ. ἔπειτα.

ἐπιτάγῃ, ἢ, (ἐπιτάσσω) = εἰς ἐπομ., Πλούτ. 13. 4, 3· νόμων ἐπιταγαὶ Διόδ. 1. 70.

2) ἐπιθεβλημένος φόρος, Πολύδ. 21. 4, 1.

ἐπιτάγματα, τὸ, (ἐπιτάσσω) πρόσταγμα, διαταγή, Πλάτ. Πλάτ. 359Α· ἐπ. ἐπιτάξαι 'Αισχίν. 1. 14· ἐξ ἐπιταγμάτων 'Ανδρ. 24.

42· ἐξ ἐπιτάγματος Διμ. 399. 12· κατ' ἐπιτάγμα Περμ. 'Επιγρ. 189·—κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ πρόσταγμα σημαίνει τυραννικὴν ἢ παρόνομον ἀπαίτησιν, Πλάτ. Νόμ. 722Ε, 'Υπερείδ. κατὰ Διμ. 5. 2, πρβλ. Σχολ. εἰς Διμ. σ. 717· ἐπιτάγματα τυράννων, ἐν ἀντιθ.

πρὸς τὸ ψηφίσματα, 'Αριστ. Πολιτικ. 4. 4, 28· ἀπαίτησις ἑταίρας, ἐπειπερ πολυτελής ἦν ἡ Νικαρέτη τοῖς ἐπιτάγμασι, ἐπειδὴ ἦτο πολυδάπανος εἰς τὰς ὁπαιτήσεις τῆς Διμ. 1354. 15.

2) ἔρος συνθήκης, Πολύδ. 1. 31, 5.

II. ἐπιθεβλητὴν τάγμα στρατιωτικόν, τὰ δ' ἐπιτάγματα τῶν πεζῶν καὶ τῶν ἱππέων ἐπὶ τὰ κέρατα μερίσας κτλ. Πολύδ. 5. 53, 5, Πλουτ. Περμ. 69.

ἐπιταγματικὸς, ἢ, ὄν, ὁ ἐπιτασσόμενος, περὶ τῆς ἀντιωμίας αὐτοῦς (ἐγὼ αὐτοῦ) 'Απολλών. περὶ 'Αντιμ. 306Α. 316C, 33911, 407, Σουτ. 62, 21, 194, 8, 'Αρρ. 144, 7.

ἐπιτάξας, ἐνίοτε ἐν τοῖς ἀντιγρ. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τάδε, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐπέμεινα.

ἐπιτάξας, Διμ. ὅντι τοῦ ἐπιτάξας, 'Θεοφ. 7. 42.

ἐπιτάξας, ὁ ἐραστής, 'Ηούχ.

ἐπιτάσσουμα, τὸ, (- ἐπιτήθευμα), 'Επιγρ. Κνωσία ἐν Διγρ. Bull. d. cor. hell. IV. σ. 351 (ἴδε αὐτὴν οὕτω).

ἐπιταίνετα παντοδαπά (ὅπου κοσμήματα) 'Επιγρ. Δήλου, Bull. d. cor. hell. VI. σ. 49.

ἐπιτακτέων, ῥηματ. ἐπὶ τοῦ ἐπιτάσσω, δεῖ ἐπιτάσσειν, Περμ. εἰς Πλάτ. Τιμ. σ. 12, ἐκδ. Βασίλ.

ἐπιτακτῆρ, ἄρως, ὁ, = τῷ ἐπομ., Ξεν. Κύρ. 2. 3, 4.

ἐπιτάκτης, ὄν, ὁ, ἐπιτάσσων, 'Ιων. 17. 2, 4· ἐν χρήσει πρὸς μεταφράσιν τοῦ Λατ. Imperatoris, ὅπερ ἦν ἐπώνυμον τοῦ Μαν- λίου ἢ Μάλλου 'Υερκούτου, Πλουτ. 2. 308Ε.

ἐπιτακτικός, ἢ, ὄν, ὁ ἐπιτάσσων, ὁ ἐξουσίαν δοκῶν, 'Αριστ. 'Πο. Ν. 6. 10, 1· ἢ ἐπιτακτικὴ τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ ἐπιτάσσειν, Πλάτ. Πολιτικ. 260C εἰτ' οὕτω, τὸ - κέν αὐτόθι.—'Επίρρ. -ὡς Διοδ. 'Εβλ. 619, 80.

ἐπιτακτός, ὄν, ἐπιθεβλημένος, προεγγραμμένος, ὠρισμένος, μέτρον Πινδ. Π. 4. 421, πρβλ. Καλλ. 'Αποσπ. 120.

II. παρατακτικός, ἐπὶ τῇ ἐπιτακτικῇ, οἱ ἐπιτακτοὶ, ἡ ἐρεθρία στρατοῦ, 'Θουκ. 6. 67· ἐπ. σπεῖρα Πλουτ. Σύλλ. 17.

ἐπιτάκτωρ, ὅρος, ὁ, ἐπιτάσσων, 'Ηούχ. ἐν λ. σημειάντο- ρες, πρβλ. Σουτ. κ. Φύω.

ἐπιτάλασσω, ἐπὶ πλῆλιν ταλασπευῆσαι, κοπιᾶν, 'Θουκ. I. 123· πρὸς τινι, ἐν τινι πράγματι, Πλάτ. Πολ. 54011.

ἐπιτάλαριος, ὄν, ἔχων κένιστρον ἢ καλῶδον, ἐπώνυμον τῆς 'Αφροδίτης, παρὰ τὸν τῆς 'Αφροδίτης 'Ἐπιτακταίου βραχὺν Πλουτ. 2. 323Α.

ἐπιταλόν· πολυχρόνιον· 'Ηούχ.

ἐπιτάμα, τὸ, (ἐπιτείνω) ἐπιτασίς, ἐνέτωμα, Πλουτ. 2. 457B.

ἐπιτάμων, 'Ιων. ἀντὶ ἐπιτείνω.

ἐπιτάμων, = ἐπιτείνω, ταυῶν, ἀπλῶν τι ἐπᾶν εἰς τι, 'Ιππ. παρὰ 'Ελλην. τ. 18, σ. 40B· Ζεὺς ἐπὶ νύκτ' ὄλοσιν τάνυσσε, ὁμιλῶν 'Πλ. II. 567.

2) ταυῶν ἰσχυρῶς, οὐ τοι πόλλ' ἐπὶ τῷδε ταυῶσσεται (μῖς, μέλλ. ἐπὶ παθ. σημασ.) 'Αρχιλ. 31·—ὥστ' ἰσχυρῶς, εἰσθῶ ἀποτελεσματικῶς [τὸ σπῆρην ὕρας], 'Οδ. Α. 442· ὡς κλέϊς I. 2.

ἐπιτάξ, 'Επίρρ. (ἐπιτάσσω) κατὰ σιράν, ὡς τὸ ἐφεξῆς, 'Εὐρ. 'Αποσπ. 294, 'Αρρ. 380, πρβλ. Καλλ. 'Αποσπ. 327.

II· συντόμως, Κομ. 'Ανών. 71.

ἐπιτάξις, εὖς, ἢ, διάταξις, ἢ ἐπ. τοῦ φόρου, ἢ κατ' ἀναλο- γίαν ἐκβολῇ φόρου, 'Ηρόδ. 3. 89, πρβλ. 97·—διάταξις, τάξις, Πλάτ. Νόμ. 834D· κατὰ τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιτάξιν, Λατ. ex animi sententia, αὐτόθι 687C.

2) τὸ ἐπιτάσσειν, ἀρχόντος ἐρ- γον ἐπ. 'Αριστ. Πολιτικ. 7. 4, 12· πρβλ. 7. 3, 2· κατ' ἐπιτάξιν, ἐπιτακτικῶς, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 20. 11, πρβλ. 19, 9.

ἐπιτάραξις, εὖς, ἢ, διατάραξις, σύγχυσις, Πλάτ. Πολ. 513Α.

ἐπιτάρασσω, 'Αιστ. -τω, ταράττω ἴτι μᾶλλον, 'Ηρόδ. 2. 139· ἢ κοιλία ἐπιταράσσεται 'Ιππ. 'Επίκτ. τὸ Α', 951· πάθει τοὺς λογιζομένους ἐπιταρᾶσσομεν Πλουτ. 2. 788Ε· διαταράσσω, ἀδῶν ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς Λουκ. 'Νεκρ. Διάλ. 2. 1.

ἐπιτάρροθος, ὁ, 'Επ. ἀντὶ ἐπιτάρροδος, ἱεραγωγὸς, βοηθὸς, ὑπερασπιστής, παρ' 'Ομ. αἰσιπε ἐπὶ τῶν θεῶν ἱδρ. βοηθόντων κατὰ τὴν μάχην, εἰ ποὺ τις καὶ ἐμοίγε θεῶν ἐπιτάρροθος ἔσθι 'Πλ. Α. 366, Υ. 453, 'Οδ. Ο. 182· Ζῆν' ὤπατον μῆστωρα μάχης ἐπιτάρροθον εἶναι, βοηθὸν ἐν μάχῃ, 'Πλ. Ρ. 359 'Θεοί.. ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάρροθοι ἦσαν Μ. 180· ὡς ὅτλ., τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάρροθος ἦα Ε. 808, πρβλ. 828.

2) κύριος, κυ-

ΤΟΜ. Β'.—37

ἐπιτετραμερής, ἑς, = ἐπιτέταρτος, ὁ αὐτ. σ. 106.
ἐπι-τετρά-παιπτος, ον. = 1 + 1/4 (πρὸς). ἐπιτέριτος), ὁ αὐτ. σ. 107.

ἐπιτετράφασται, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐπιτρέπω I. 3 ἐν τέλει.
ἐπιτεύγμα, τό, (ἐπιτεύχω), ἐξέυρημα, ἐλγασμα ἢ ἐπιτυχία, Διόδ. 1. 27· τοῖς περὶ τὴν ποιητικὴν ἐπιτεύγμασι Διογ. Α. 8. 57.

II. ποιητῶν ἀγαθῶν ἐπιτεύγματα, προτόνια, Διόδ. 15. β· τὰ τῶν τόπων ἐπιτεύγματα ὁ αὐτ. ἐν Ἑκλογ. 630. 73.
ἐπιτευκτικός, ῥ. ὄν. (ἐπιτυχάνω) ὁ δυνάμενος νὰ ἐπιτύχη, Ἀριστ. Μεγ. Ηθ. 2. 3, 4, Διον. Ἀλ. π. Πομπ. 5. 2) ἀπολ., ἐπιτυχής, ἀποτελεσματικός, φάρμακον Παῦλ. Αἰγ. 3. 78· (ἡλος Πολύδ. 10. 23, 7.
II. ἀσφαλής, τὴν ἐπιτευκτικωτάτην (ζῆλ. χύραν) ὁ αὐτ. 2. 29, 3.

ἐπιτευξία, ἡ, = ἐπιτεύξεις. Τζέτζ. Ἀλληγ. Ὀμ. Ἰλ. Ω. 216.
ἐπιτεύξεις, εως, ἡ, (ἐπιτυχάνω), τὸ ἐπιτυχεῖν, εὐκαιρία χρόνου ἐπιτεύξεις ἐν ᾧ χρή παθεῖν τι ἢ ποιῆσαι Πλάτ. Ὀφει 413C, Ἀριστ. Μεγ. Ηθ. 2. 8, 13, Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 10. 2) ἀπολ., ἐπιτυχία, Ἀππ. Καρ. 105. II. = ἔντευξις, συνέντευξις, ἀμφιβ. ἐν Θεοφρ. Χαρ. 12.

ἐπιτευσάξω, ἐπασχολοῦμαι, ἐνδιατρίβω, καταγίνομαι εἰς τι, Πλάτων παρὰ Διόδωρ τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐν Millon Mōl d. l. l. gr. σ. 399.

ἐπιτεύχω, κατασκευάζω διὰ τι, Ἰλῖω μέλλοντες ἐπὶ στέρονον τεύχαι Πινδ. Ο. κ. 42.

ἐπιτεχνάζομαι, = τῷ ἐπομ., Ὀππ. Ἀλ. 3. 194.

ἐπιτεχνάομαι, Ἀποδ., μηχανῶμαι, ἐπινοῶ τι πρὸς τινα σκοπόν, βουλήν σοφωτάτην.. ἐπιτεχνᾷται Ἡρόδ. 1. 63· ἐπιτεχνήσασθαι τοῖδ' ὅδε 1. 128· ἐπιτεχνᾷται τοῖδ' ὅδε 2. 3, πρὸς. 119, 121, 4. 2) μηχανῶμαι ἐναντίον τινός, ἐὼ λέγειν ὁπόσα ἐπὶ πείρα τῆς μηχανικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῷ Δουκ. Δις Κατ. 1.—Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παράτηρ. σ. 446.

ἐπιτεχνήμα, τό, ἐπινόημα, Ἀλ. π. 2. 12. 16· -ασμα Φωτ. Ἐπιστ. 279, 35.

ἐπιτεχνήσια, εως, ἡ, ἐπινοήσεις διὰ τινα σκοπόν, ἐξεύρεσις, Θουκ. 1. 71, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 14, Πανσ. 1. 66· ἐπεξεργασία τεχνική, περὶ ὕφους λόγου, Διον. Ἀλ. π. Ἰσάϊου 3· τεχνική παρασκευὴ ὕδατων, Ἀθῆν. 124E, πρὸς. 568A· νέα ἐπινοήσεις, Ἀθῆν. 124E, κελ.

ἐπιτεχνήτης, ὄν, τεχνητῆς κατασκευασμένος, τεχνητής, Δουκ. Περρ. 18, περὶ Ὀρχ. 27.

ἐπιτεχνολογέω, προσθέτω εἰς τοὺς κανόνας τέχνης τινός, Ἀλέξ. Ἀφρ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ἰσοκ. 8.

ἐπιτεχνώνεω, τεχνάζω μετὰ ταῦτα, Διοσκ. περὶ Εὐπορ. 2. 49.

ἐπιτηδεύομαι, Παθ., γίνομαι ἐπιτήδειος, κατάλληλος ἢ ἱκανός. Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πινδ. 228.

ἐπιτηδεύς, α. ον, Ἰων. -εος, ἱγ. εον, ὁμαλ. συγκρ. καὶ ὑπερβ. -ειότερος, -ειότατος, Θουκ. 4. 54. 7. 86, κελ.· ἀνώμαλ., ἐπιτεχδέστατος, -ίστατος, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουῖδ. Δημύκρ. παρ' Εὐστ. 1441. 16· Ἰων. -εώτερος, -εώτατος, Ἡρόδ. 9. 2, 1. 110, κ. ἄλλ. (ἐπιτηδής)· — ἀρμόδιος, κατάλληλος, πρόσφορος, γῆ, χώρα Ἡρόδ. κλ. — Σύνταξις: ἐπιτηδής εἰς τι Ἡρόδ. 1. 115, κελ.· πρὸς τι Πλάτ. Πολ. 390B· συχν. μετ' ἀπαρ., χωρίον ἐπ. ἐπιτηδεύσαι, κατάλληλον πρὸς ἱκανοῖαν Ἡρόδ. 6. 102, πρὸς. 9. 2, Θουκ. 1. 20, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1228, Εὐρ. Πάγχ. 508· ἄνθρωπος ἐπιτηδewάτων, δέξαι Ἡρόδ. 3. 134, πρὸς. Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 82· οὕτως, ἐπ. τῷ σώματι κινδυνεύειν Ἀντισφ. 136. 35· καὶ ἄνθρωπος δὲ τινος ἀπέκτειναν .. οἱ ἐδόκουν ἐπιτηδεύειν εἶναι ὑπεξαίρεθ' ὅναι, οὐ· ἐνόμισαν ὅτι ἦτο συμφέρον, νὰ ἄρῃσιν ἐκ τοῦ μέσου, Θουκ. 8. 70· ἐπ. τεθνᾶναι Ἀνδοκ. 32. 27, πρὸς. Λυσ. 185. 32· οὐκ ἔξ ἐμῶν σφαιρῶν στυγεῖ πόσις, ἀλλ' εἰ εὐνεμίαι μὴ πῆτ' ἡδέα κυρεῖς, .. ἀλλὰ διότι δὲν εἶσαι εὐχάριστος σύντροφος νὰ εἴ τις μετὰ σοῦ, Εὐρ. Ἀνδρ. 206· ὡσαύτως, ἐπ. ὁστρακισθῆναι, ἄξιός νὰ ὁστρακισθῇ, Ἀνδοκ. 34. 2· ἐπ. παθεῖν τι Δημ. 610. 20· τὸν ἐπ. ἐπαίειν, ἐκτυπεῖν ἐκεῖνον ὃν ἤρῃσεν νὰ κυπηθῇ, Σεν. Ἀν. 2. 3, 11· ἀλλά, ἐπ. ἐς ὀλιγαρχίαν ἐλθεῖν, ὅστις εἶναι πιθανόν νὰ ἐλθῇ, ἢ ὅστις ἔχει κλίσην ἢ διάθεσιν νὰ .., Θουκ. 8. 63· ἐπὶ καταλλήλου τοποθεσίας, ἄνδρες Ἑλληνες ἐνδοῦτα ὕμιν ἐπιτηδewον οἰκτεῖν Ἡρόδ. 4. 158, κελ. II. χρήσιμος, ἀφελίμος, ἀναγκαῖος, 1) ἐπὶ πραγμάτων, ὀλιγαρχία ἐπ. τοῖς Λακεδαιμονίοις, κατάλληλος, ἀρμόζουσα, Θουκ. 5. 81· ἐπ. τῷ δῆμῳ Λυσ. 134. 23· καταστῆσαι ἐς τὸ ἐπ., πρὸς ὠφέλειαν αὐτῶν, Θουκ. 4. 76· οὐδὲν ἡῤυρον ἐπ., οὐδὲ μὲν ὠφέλιον, ὁ αὐτ. 1. 58· ἐπὶ συνθηκῶν, οἰωνῶν, οὐκ ἐπ., οὐδ' ἐννοεῖται, ἀντίθετον τῷ καλῷ, Ἡρόδ. 6. 97, 9. 37· — ἰδίως ὡς οὐσιαστ., τὰ ἐπιτηδέα, τὰ χρηστά, τὰ πρὸς τὸ εἶναι ἀναγκαῖα, τὰ θρόδια, κυρίως ἐπὶ ζωοτροφίῳ, Λατ. comitatus, ὁ αὐτ. 2. 174, Θουκ. κλ.· ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνικῷ ὀρίθμ., Σεν. Πόρ. 4. 38. 2) ἐπὶ προσώπων, χρήσιμος, φιλικός, Ἡρόδ. 4. 72, Θουκ. 3. 40· τινι, εἰς τινα, Θουκ. 4. 78· ἐπ. ποιεῖν τινα Ἀνδοκ. 34. 25· ἐδούτα τῷ πατρὶ ἐπιτηδεύειν, περὶ μὲν προπόντως τῷ πατρὶ, Ἡρόδ. 3. 52· ἐπ. τοῖς πρᾶσσομένοισι, οὐνοῖς ἔχων πρὸς .., Θουκ. 8. 54· — ὡσαύ-

τως ὡς οὐσιαστ., μετὰ γεν., στενὸς φίλος, Λατ. necessarius, οἱ ἐπ., οἱ φίλοι, ὁ αὐτ. 5. 64· Ἀθηναίων ἐπ. ὁ αὐτ. 7. 73· ἡμέτερος ἐπ. Λυσ. 93. 41.

III. Ἐπίρρ. -εως, καὶ Ἰων. -εως, προθύμως, χρήθ' ὅ γε ἐμὸν ὑπηρετεῖσθαι ἐπιτηδewος Ἡρόδ. 1. 108., 4. 139. 2) προπόντως, προσήκοντως, οὐ γὰρ ἐπισημαστέ ἐπιτηδewος ὁ αὐτ. 9. 7· σφίσιιν αὐτοῖς ἐπιτηδewος, ὡς συνέφερεν αὐτοῖς, Θουκ. 1. 19, πρὸς. 5. 82. — Συγκρ. -ειότερον, ὁ αὐτ. 4. 54· -ειοτέρως Ἰππ. 602. 39. 3) ἐπ. ἔχειν τινί, φιλικῶς ἔχειν, Πανσ. 3. 9, 3.

ἐπιτηδεύτης, ἡτος, ἡ, ἀρμοδιότης, καταλληλότης, εὐκολία πρὸς τι, Ἰππ. π. Ἀγμ. 769· πρὸς τι, Πλάτ. Νόμ. 778A. 2) ἐπ. πρὸς πόλεμον, πρῆτοιμασία πάντων τῶν ἀπαιτούμενων πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ πολέμου, Πολύδ. 2. 23, 11. II. φιλικὴ διάθεσις, ἀγαθότης, καλωσύνη, πρὸς ἅπαντας Ἀριστοτ. 1. 112· ἀντίθετον τῷ ἀπόστασις, Διογ. Α. 10. 46.

ἐπιτηδής, Ἐπίρρ., ἐπὶ σκοπῷ ὁρισμένῳ, ἐπὶ τούτῳ, ἐπίτηδες, ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδewος ἀγέρομεν Ἰλ. Α. 142· μνηστῆρων σ' ἐπιτηδewος ἀριστῆες λοχῶσιν Ὀδ. Ο. 28. — Παρ' Ἡρόδ. καὶ Ἀττ. γράφεται προπαρῶς. ἐπίτηδες (πρὸς. ἀληθής, ἀλ' ἡθής). Ἡρόδ. 3. 130. 7. 44, 168, Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 902, Ἀριστοφ. Ἰππ. 893, 1135, 1184, Εἰρ. 142, κ. ἄλλ., Θουκ. 3. 112, Πλάτ. κλ.· Δωρ. ἐπιτᾶδες Θεοφρ. 7. 42· ἐντεῦθεν, μετὰ πονηρίας, ἀπατηλῶς, Εὐρ. 1. Α. 476· — ὡς περ ἐπίτηδες, ἀρμόδιως, ὡς πρέπει, Πλούτ. 2. 577D· μεταγεν. ὡσαύτως ἐπετίτηδες. Τίποτος ἐπιτετῆδης δὲν ἀπαντᾷ ἐν χρήσει· μόνον ὁ Εὐστ. ἐν Ὀδ. Ο. 28 ἀναφέρει αὐτὸν ὡς ὅρα τοῦ ἐπιτηδewος. (Ἡ ἐτυμολογία ἀδελφῶς ὁ Κούρ. ὑποθέλλει γνώμην ὅτι πιθανόν νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν εἰς ἣν καὶ τὸ τεῖνον, Λατ. tendit· ἐντεῦθεν τὰ ἐπιτετεύω, ἐπιτηδewία, ἐπιτηδewία, τὸ, τὸ εἰς ᾧ τὸ ἀσχολεῖται τις, ἐργασία, ἀσχολία, ἐπάγγελμα, ἐνέργεια, συνθήκη, ἀκριβὴς, ὡς τὸ Λατ. stipulium, stipulium, τὰ τῆς γῶρας ἐπιτηδewία Θουκ. 1. 138, πρὸς. 6. 15· ἢ μόθωμος ἢ ἐπ. Πλάτ. Δάμ. 180A· πρὸς τέχνην τινὰ ἢ ἄλλο ἐπ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 453D, πρὸς. Εὐθύδ. 275B· τὰ καθ' ἡμέραν ἐπ., καθημερινὰ συνθίσκει, Θουκ. 2. 37, πρὸς. Ἀντιφ. 122, 13· ἐπ. πρὸς τινα Θουκ. 1. 32· πρὸς ἀρετῆς ἐπιτηδewία Πλάτ. Νόμ. 711B, 918A. 2) διαίτα, Ροῦς. Οἰκ. Ἰππ.

ἐπιτηδewοσύνη, εως, ἀρρωστία ἢ προσοχή εἰς τι ἔργον ἢ ἀσχολίαν, Θουκ. 2. 36, Πλάτ. κλ.· ἐξασκήσις ἔλεως ἢ χαρακτήριος, εἰς ἀρετὴν Θουκ. 7. 86· ἀρετῆς Πλάτ. Πολ. 853B· βίητος ἀτρεκέλης ἐπιτηδewοσύνης, ὑπερβολικὰ ἀκρεβολογία εἰς τοὺς τρόπους, Εὐρ. Ἰππ. 281· τὸ ἐξ ἐπιτηδewοσύνης, τὸ ἐπιτετηδewμένον ὕψος, Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 8.

ἐπιτηδewεύειν, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἐπιτετηδewώ, δεῖ ἐπιτεθεύειν, Πλάτ. Νόμ. 858D.

ἐπιτετηδewός, ῥ. ὄν, ἐπιτετηδewμένος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φυσικῶς. Σύνος. 63C.

ἐπιτεθεύω, παρὰ. ἐπετήθευον Πλάτ. Φαῖδ. 64A· ὁρ. ἐπετήθευσα Θουκ. 1. 37· πρῆμ. ἐπιτετεθewεω, -μας, Λυσ. 135. 41, Πλάτ. Ἰππ. Μείζων 304B, κελ., ὡς εἰ ἦν σύνθετον ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ τεθεύω, ἀλλ' οὐδὲ τοιοῦτον ῥῆμα ὑπάρχει, καὶ τὸ ἐπιτεθεύω σχηματίζεται κατ' εὐθεῖαν ἐκ τοῦ ἐπιτηδewός. Καταγίνομαι εἰς τι, ἀσκά, ἐπαγγέλλομαι, ἔχω ὡς ἔργον μου, ἐπιτεθεύομαι, Λατ. pludera rei, μετ' αἰτ., Ἡρόδ. 1. 135, κελ., ἐν τοις κακοῖς .. ἀνάγκη κάπιτηθεύειν κατὰ Σοφ. Ἰλ. 309· ἀσχοῦμαι εἰς τι, ἐπ. λαλίαν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1069· εὐσέδειαν Ἀντιφ. 119. 11· τὸ δ' ἐπὶ κακοῦργια καὶ οὐκ ἀρετῇ ἐπετήθευσαν, τοῦτο δὲ ἐπὶ κακ. καὶ οὐκ ἐπ' ἀρ. σχολήμως ἐπράξαν, Θουκ. 1. 37· κακὰ καὶ ἀλογρά Λυσ. 135. 40· ἐπαγγέλλομαι, ἐξασκά, ἐπιτεθεύω τὴν αὐτὴν τέχνην Πλάτ. Θεαιτ. 149A, Σεν. Ἀθῆν. Πολ. 1. 13, κελ.· ὡσαύτως, ἐπ. τι πρὸς τι, ἐπινοεῖν τι πρὸς τινα σκοπόν, τοῖδ' ἔδε ἐπιτηδewοσας Ἡρόδ. 6. 125· — Παθ., γίνομαι τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος διὰ κόπων καὶ ἀσκήσεως, διὰ τέχνης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φύσει εἶναι τοιοῦτος, Ἡρόδ. 1. 98, Λυσ. 135. 41· ἐπὶ κυνῶν, μετ' ἐπιμελείας ἀνατρέφομαι, Σεν. Κύρ. 1. 6, 40. 2) μετ' ἀπαρ., ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω νὰ πράξω συνθίξω νὰ πράττω, Ἡρόδ. 3. 18, 4. 170, Πλάτ. κλ.· οὕτω καὶ ἐπ. ὅπως, Ἡρόδ. 3. 102. 3) ἀπολ., κατὰ μετοχ. ὁρ. ἐπετεθεύσας, ἐπιτεθewς, Ἡλιδ. 5. 31.

ἐπιτεθewός, Ἐπίρρ. τοῦ ἐπιτεθewος, Ἰων. ἀντὶ ἐπιτεθewος, 8 ἴδε.

ἐπιτήθη, ἡ, ἡ μήτηρ τῆς μάμης, Λατ. abavia, Θεοφρ. Κωμ. ἐν Πλακίῳ 3, Πολύδ. 1. 18, πρὸς. ἐπιπαιστος.

ἐπιτήκω, ον, ἐπύκρυνος, στέφανον κύκλῳ ἔχουσα χρυσόον· οὐ γὰρ ἐπὶ τῇ κτὸν τινα Ἀλεξ. ἐν Ἰππ. 2. 2) κεκαλυμμένος χρυσῷ ἢ ἐπύκρυνος κοσμημασί, «εἰγίλλιν π. emplematia induclius», ὡς ἐρμηνεύει ὁ Βιδεκκ, κρατὴρ ὑπάργυρος ἐπ. Σουλ. Ἐπιγρ. 150D. 43· κρατὴρ ἐπ., ἐπύκρυνος, αὐτοῖς 151. 25, 159. 9.

II. μεταρ., πλαστός, κίβδηλος, ἐπιτήκτω φιλεῖν Ἀνθ. 11. 5. 187, πρὸς. Κικ. π. Ἀττ. 7. 1, 5.

ἐπιτήκω, ἐντήκω, τέκω, λυώνω· τι καὶ ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἐπένω εἰς τι, ἐπένω τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα Ἡρόδ. 7. 239· κηρὸν ἐπιτ/ἐσαντες τῷ νεκρῷ Πλούτ. Ἀγγ. 40,

ἐπιτηλῆς, ἴδιος, ἢ, ἔχουσα κεράτιον ὡς θήκη τῶν σπέρμων τῆς, ἐπιτηλῆς μήκων = μήκων κεράτιον, «παπαρούνα» φέρουσα τὸν σπέρμον αὐτῆς ἐντὸς κεράτιον, Νικ. Θ. 862.

ἐπιτηρῶν, παραμονεύων, καιοφυλάκῳ, νύκτ' ἐπιτηρῆσασα θυώδες ἐκ θαλάμοιο 'Ομ. Γ. 245· βορέαν ἐπιτηρῆσας μέγαν αὐτὸν 922· ἐπιτηρῶν ἀπιδόντας αὐτοὺς 'Ησυχ. 5. 37, πρὸς. 1. 42· ἐπιτηρῶν τὴν θεράπειαν τὴν εἰς τὴν ἀγρόαν βαδίζουσαν 'Ανσ. 1. 2. 4· σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάσος, σὺ δὲ κύνταξ ν' ἀνοκαλύψῃς τὸ σφάλμα, 'Αριστοφ. Βάτρ. 1151· κἄτ' ἐπιτήρει, ὅταν ἦδῃ γὰρ κτλ. δ' αὐτ. ἐν 'Εκκλ. 633· δὲ ἰὴ κύνων κέρκω σάινων σ', ὁπόταν δειπνῇς ἐπιτηρῶν, ἐξέλ- δεταί σου τοῦτον 'Ιππ. 1031· ὁπότε. Σεν. 'Ελλ. 2. 2, 16· Μῆσ., 'Ηλιδ. 5. 20.

ἐπιτηρησῖμος, οὐ, δὲν πρέπει νὰ τηρήσῃ, νὰ φυλάξῃ, τοῦ κοι- νωνήσαι ἡμέραι Κλημένει 414B.

ἐπιτηρησῖς, ὡς, ἡ, τὸ ἐπιτηρεῖν, παραφυλάττειν, «παρὰμο- νεύειν», Φωτ. 'Επιστ. 67, 12. 2) τηρήσαι, Εὐσ. Πισ. Κωνστ. 3. 18, κτλ. 3) ἐπιβλεψῖς, Σχολ. εἰς Σοφ. 'Αντ. 1135.

ἐπιτηρηστέον, ῥήμ., ἐπιθ. τοῦ ἐπιτηρῶ, δεῖ ἐπιτηρεῖν, Φιλων II. 305, 12, Εὐσέβ. IV. 972B.

ἐπιτηρητής, οὐ, ὁ, φύλαξ, φρουρός, Σχολ. εἰς Διοσχ. Θῆς 36· ἐπ. ἱερέας πύλης (ἐν 'Ελεφαντίνῃ τῆς Αἰγύπτου) Σουλ. 'Επιγρ. 4869-78, 4041d (ἱεροδοῦται).

ἐπιτηρητικός, ἡ, δὲν, ὁ ἐπιτηρῶν, καιοφυλάκῳ εὐκαιρίαν, κυρίως ἵνα πράξῃ τι κακόν, Διογ. Λαέρτ. 7. 114· μετὰ γεν., Πλούτ. 2. 538D.

ἐπιτίθῃς: μέλλ. -θήσῃ: πρῆμ. -τίθεσθαι, Πλάτ. Εὐθύδ. 272B· τὸ παλαι. παραλαμβάνεται τὸ πλεῖστον ἐκ τοῦ ἐπιτίθεμαι.

Α. ἐνεργ., θέτω, τοποθετῶ τι ἐπάνω εἰς τι, ἐπιτίθω, ἐπὶ θυρά- των ἢ ἄλλων προσροσῶν τιθεμένων ἐπὶ τῆς ἐσχάρας τοῦ βωμοῦ, ἐπὶ μηρία θέντες 'Απόλλωνι 'Οδ. Φ. 267, πρὸς. Γ. 179· ἐπὶ λιθνα- νοῦτο, 'Αριστοφ. Νεφ. 426, Σφ. 96· λιθανωτὸν ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιτίθεσαν (ἐξεν. τῇ ἐσχάρᾳ) 'Αντισφ. 113. 24· ἐπὶ ἐδισμάτιον τιθεμένων ἐπὶ τῆς τραπέζης, εἰδῶτα πόλλ' ἐπιτίθεσθαι 'Οδ. Α. 140, πρὸς. Κ. 355· θέτω τι ἐπάνω εἰς τι, οὐκ ἂν δῇ μοι ἄμασεν ἐφο- πλίσσαιτε τάχιστα, ταῦτά τε πάντ' ἐπιτίθεϊτε. 'Ηλ. Ω. 264· [νέκυρας] ἐπὶ ὧμοις τιθέντες 'Οδ. Ω. 419· καὶ ἡ γινικὴ συνταγὴ εἶναι: ἐπὶ, τινί τι, ὡς τὸ Λατ. imponere· ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ γεν., αὐτὸς τὸν γ' 'Αχιλλεύς λεγέων ἐπέθηκεν αἰέρας 'Ηλ. Ω. 589, πρὸς. 'Ηρόδ. 7. 183· ἐπ. τι ἐπὶ τινος ὁ αὐτ. 2. 121, 4· ἐπὶ τι Σεν. Κύρ. 7. 3, 14·— μετ' αἰε. μόνον, ἐπιτίθω, ἐπ. φάρμακα 'Ηλ. Δ. 190· θέσθαι δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἐθηκεν Κ. 468· στήλην 'Ηρόδ. 7. 183· φάκελον ἐύλοιν Εὐρ. Κύκλ. 242· ἐπ. μνησιᾶτι τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 702. 2) προστίθω ἢ στρέφω τι πρὸς τι, ἐπεὶ Διὸς ἐτραπέτω φρήν· 'Εκτορείος δὲ μάλλον ἐπὶ φρένα 97X· ἱεροδοῦν. «ἐπειδὴ ἡ τοῦ Διὸς μετεβλήθη δειννοία» ἐπὶ ταῖς θυ- σίαις ἄρα τοῦ 'Εκτορος μάλλον ἔθηκε τῇ δειννοίᾳ (Θ. Γαζής), 'Ηλ. Κ. 46· ἀλλὰ, τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ ἔθηκε, μετ' ἀπαρ., ἔθαλεν εἰς τὸν νοῦν αὐτῆς γὰρ... 'Οδ. Α. 1·

Β. ἐπιτίθω πῶμα ἢ κάλυμμα, ὡς εἰ τε φαρτῆρ πῶμ' ἐπιθείη 'Οδ. Ι. 311· κεφαλῇ ἐπέθηκε καλύπτῃν Ε. 232· λίθον δ' ἐπέθηκε θυρήσιν, ὅλκ. ἔθηκε λίθον ὡς θυραν ἢ πρὸ τοῦ στομίου τοῦ σπηλαίου, Ν. 310· ὡσαύτως, θέτω θυραν εἰς τι, κολληγὰς ἐπέθηκε θυρας (πρὸς, ἐπερρήσας) 'Ηρ. 194· θύρας ἐπέθηκε φαινὰς Φ. 45, πρὸς Ι. 240· ἔλα ναυτοῦ. Β. II, καὶ πρὸς, ἀνακλίνω II. III. προστίθω, ὅσσα τε νῦν ἤμῃ· ἔστι καὶ εἰ ποθεν ἄλλ' ἐπιτίθειτε 'Οδ. Χ. 62, πρὸς. 'Ηλ. Η. 364, κτλ.· κράτος, κῦδος τινὶ 'Ηλ. Α. 609, 'Ηρ. 400, 406· ἀλλὰ τοι ἡμιτάλαντον χρυσοῦ ἐπιθήσω 'Ηρ. 796. 2) ἐπὶ χρόνου, κάμνω τι νὰ ἔλθῃ μετὰ τι, ἐπιτίθω, ἐπ' αὐτῷ, ὅτι δὲ ἔδδομον ἡμῖν ἐπὶ Ζεὺς ἔθηκε Κρονίῳ 'Οδ. Μ. 399, Ο. 477· μάλα πολλὸ [ἐπὶ] 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 694. IV. μύθος ἢ μύθοις τέλος ἐπιτίθενται, θῆναι πέρας αὐτοῖς, Λατ. imponere, 'Ηλ. Γ. 207, Γ. 369, κτλ. 2) ἐπιτίθω τι πρὸς συμπλήρωσιν ἐργασίας τινός, πᾶν δ' εὖ λειψῶν χρυσέην ἐπέ- ἔθηκε κορώνην 'Ηλ. Δ. 111· περόνην τ' ἐπέθηκε φαινήν 'Οδ. Γ. 256· ὁδῶν μεταγεν., ὅσο ταῦτα ὥσπερ κεφάλαια ἐρ' ἅπανι τοῖς ἑαυτοῦ νεανιευομένοις ἐπέθηκεν (ἔδε τὴν λ. κε- φάλαϊον) Δημ. 520, 27· κολοφῶνα ἐπ. τῇ σοφίᾳ (ἔδε τὴν λ. κολοφῶν) Πλάτ. Εὐθύδ. 301E, πρὸς. 272B· πίστιν ἐπ. Δημ. 165, 2, πρὸς. 1196, 17, 28.

Γ. ἐπιβάλλω, ἐπὶ ποινῆς, σοὶ δὲ, γέρον, θωγῇ ἐπιθήσομεν 'Οδ. Β. 192· δίκην, ζημίαν θποι- α· ἐπ. τινί 'Ηρόδ. 1. 120, 144, 9. 120, κτλ.· θάνατον οὗτος ἐπι- τίθεντες δίκην τῆς ἁμαρτίας; Πλάτ. Νόμ. 838C· ἐργων αὐτ' ἀδικῶν χαλεπήν ἐπ. ἀρεσίᾳ 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 332· τιμωρίαν ὑπὲρ τινος Δημ. 1392, 10, πρὸς, κατω. Β. IV·—οὕτως ἐπὶ τιμω- ρίας ἐπιβαλλόμενης ὑπὸ τοῦ θεοῦ, θῆσιν γὰρ ἱμελλέν (ἢ Ζεὺς) ἐπ' ἀλγέα τε στοναχὰς τε Β. 39· οἷον ἐπὶ Ζεὺς ἔθηκε κακὸν μόρον Ζ. 357· [ἀτὴν] οἱ ἐπὶ φρεσὶ ἔθηκε. 'Ερινύς 'Οδ. Ο. 234· ἀνάγκην ἐπ., μετ' ἀπαρ., Σεν. Λακ. 10, 7· ἐπιτίθει δὲ καὶ εἰ τις ταῦτα φύγοι, μηδενὸς ἐστὶ τῶν καλῶν τυγχάνειν, ἐπιβα- λὼν ὡς τιμωρίαν, αὐτοῦ, 3. 3· ἔδε κατω. Β. IV. VI. ὡς τὸ

ἐπιστέλλω, πέμπω, γράφει ἐς βιβλίον πάντα, .. γράφας δὲ ἐς Αἰγύπτου ἐπέθηκε 'Ηρόδ. 3. 42· ταῦτα δὲ 'Αλκαίος ἐν μέλει ποιήσας ἐπιτίθει ἐς Μυτιλήνην ὁ αὐτ. 5. 95· ἐπ. ἐπι- στολήν Δημ. 915, 17· ἔδε κατω. Β. V, καὶ πρὸς, ἀνταπετίθηκα.

VII. ἐπὶ καταλήξεισιν ὀνόματος, ἐπὶ γὰρ ὅδε τε καὶ ὀνοῦ τὰς ἐπωνυμίας μετατιθεῖς, αὐτὰ τὰ τελεῖται ἐπιτίθει (ὡς π. γ. 'Υάται, 'Ονεῖται) 'Ηρόδ. 5. 98· εἶδω, τὸ τοῦ δλοῦ ἐπι- τιθέντες ὄνομα Πλάτ. Συμπ. 205B, κτλ.· ἀλλὰ συχνότερον ἐν τῇ Μῆσῳ τόπω, μεταχειρίζομαι ὡς ἐπίθετον, Γραμμ.

Β. Μῆσ., ἀπὸ τοῦ Πλούτ. καὶ ἔφελες μετὰ παθ. ὁρ.: — βάλω ἐπάνω μου, φορῶ, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνῃν κεφαλῇν. Θήκατο, ἔθηκε περικεφαλῆαν ἐπὶ τῆς νεφαλῆς αὐτοῦ, 'Ηλ. Κ. 30· κρατὶ δ' ἐπὶ .. κυνέην θέτω Ε. 743, Κ. 41, πρὸς. Εὐρ. Βάχχ. 702, κτλ.· οἷον ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τράπεζαν Σεν. Κύρ. 8. 2, 3·— χειρὸς ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσιν ἑταίρου, «θεῖς τὰς χεῖ- ρας τὰς ἀνδροφόνους ἐπὶ τοῖς στήθεσι τοῦ φίλου» (Θ. Γαζής), 'Π. Σ. 317· οὐκ ἐπιθήσομαι [δ' ἐμῷ] κάρᾳ κτύπημα χειρὸς ὀλοῦν; Εὐρ. 'Ανθρ. 1210. II. θέτω τι ἐπὶ τινος ἢ εἰς τι, πῶλας τοῖς ὡσὶν ἐπιτίθεσθαι Πλάτ. Συμπ. 218B· ὅθρας 'Ορρ. 'Αποσπ. 1. 2, κτλ., ἔδε ἀνωτ. Δ. II.

III. ἐπιτίθεμαι, μετὰ βοτ., νουτι- λῇσι μακροῖσι ἐπιτίθεσθαι 'Ηρόδ. 1. 1· τῇ πελρα, τῷ ἔργῳ θῶκα, Γ. 42, Σεν. 'Απομν. 2. 8, 3, κτλ.· μετ' ἀπαρ. ἐπιτίθει, φιλοσο- φεῖν ἐπὶθετο 'Αλεξ. ἐν 'Γαλατείᾳ 1. 3· γράφειν 'Ισοκρ. 82A, πρὸς. Πλάτ. Σοφ. 242B. 2) ἐπιχειρῶ ἐναντὶν τινός, προσ- βάλλω τι, ἐπιτίθεμαι, τῇ Εὐδοσίᾳ 'Ηρόδ. 3. 31· 'Ερεσίοισι δ' αὐ- 1. 26, πρὸς. 102.. 8. 27· τῷ δήμῳ θῶκα, Θ. 61· τῇ δημοκρατίᾳ Σεν. 'Αθην. Πόλ. 3. 12· οὐδέ τις πώποτε πρότερον ἐπέθετο τῇ τοῦ δήμου καταλύσει πρὶν .., ἐπεχείρησε τὴν κατ' οὐσίαν τῆς δη- μοκρατίας πρὶν .., Αἰσχίν. κατὰ Κτηφ. 65, 6· τῇ τυραννίδι Λυ- κουργ. 165, 27· ὑπερβῆναι ἐκ τῆς περιστάσεως νὰ ἐπιτίθῃ ἐπιθε- σθαι ταῖς ἀλλήλων ἁμαρτίαις 'Ισοκρ. 15B· οὐκ ἐπέθεντο τοῖς ἀτυχήμασιν, ἀλλ' ἀνθρωπίνως ἐπεκούφισαν Δημ. 643, 10· ὅπου, ἐπιτίθεμαι, κάμνω ἐπιθεσιν, 'Αριστ. Πολιτικ. 5, 3, 6. 3) ἀπολ., δικαιοσύνην ἐπιθέμενος ἤσκαε, ἔσκαε δικαιοσύνην μετ' ἐγκρατείας, ἐπιμονῆς. 'Ηρόδ. 1. 96, πρὸς. II. 60.

IV. ἐπι- τίθεσθαι εἰς ἡμετέραν, τὸς ἐπέθευ θύος, ὁμοιοθρόσους τ' ἄρας· Δί- σχύλ. 'Αγ. 1409· ἐπιβάλλω, θάνατον ζημίαν ἐπέθεντο θῶκα, 2. 24· καὶ φόβον ἐπιτίθεσθαι τῷ μὴ ποιοῦντι τὰ παραγγελλέ- μενα Σεν. Κύρ. 4. 5, 41. V. διατίθει τι, φᾶς Ἀστυά- ρα εἶναι τὸν ταῦτα ἐπιθέμενόν μοι 'Ηρόδ. 1. 111· ὁσαύτως μετ' ἀπαρ., 3. 63. VI. εἶδω ὅμως, οὐ μὲν γὰρ τις πᾶν- ταν ἀνάνυμιός ἐστ' ἀνθρώπων .. ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπει καὶ τέκνοι, τοκῆς 'Οδ. Θ. 554. 'Ἔδε Κόντου Γ' αὐτοῦ, Παρυστ. σ. 471, ἐνθα ἐπετίθην, οὐχὶ ἐπετίθεν, καὶ τὸν αὐ- τὸν ἐν 'Αθηναῖς τ. 1', σ. 370.

ἐπιτίθω, πρὸς δὲ ἀδόκιμος σχηματισμός· ἀντὶ τοῦ προηγ. Μισρόν, 643 3, 5.

ἐπιτίθεσθαι: μέλλ. -τίθεσθαι. γεννῶ προτίει ἢ μετ' ἔλθο, ἱππ. 260, 11, 18· τῷ πρώτῳ ἑτερον ἐπιτίκτουσιν 'Αριστ. 'Αποσπ. 200, πρὸς, Πλούτ. Φιλολ. 1.

ἐπιτίμᾶς, ἡ, Δαμ. ἀντὶ ἐπιτιμῆα 1, 'Ἰππικρ. Δελφ. ἐν τῷ Σουλ. 'Ἰππικρ. 1092.

ἐπιτιμῆαιος, ἡ, [ἐπιτιμῆα II. 2], ἡ -τίμῃσιν σφάρισμα αὐ- ἐπιτιμῶν τούτ' ἄλλους, κυριᾶν ἱππικῶν τοῦ ἱστορικοῦ Τιμαίου, 'Ισοκρ. ὁ Κισθιμᾶχαιος παρ' 'Αθην. 279B, πρὸς. Διοδ. 5. 1·

ἐπιτιμῆα, ἐκτιμῶ τι, ὀρίζω τὴν τιμὴν τινος, Λατ. aestimare, τιμῶναι.

1) ἐν τῇ ἐργῳ, ἐκτιμῶ, 'Ηρόδ. 6. 39. 2) ἐκτιμῶ, ὀρίζω τὴν τιμὴν τοῦ ὁπίου, τὸν ἑνεκὸν οἶνον ἐπιτι- μῆμας πολὺ ἀφίλος ἐν 'Εκπαρῳ 1. 27· ἀπολ., Αἰλ. π. 2. 10, 10· ἐπιτιμῶσα δὲ τὴν ὑπὲρ τῆς διμῆλας αἰτησίαν, αὐξάνουσα τὴν τιμὴν, ἀπαιτούσα πλείονα, 'Ανών. παρὰ Σουλ. ἐν 3. ἐπιτιμῶσαι—Παυ., ὅτι δὲ ὁ οἶτος ἐπιτιμῆθ' πρότερον καὶ ἐγένετο ἐκκαίσεκα δραχμῶν Δημ. 918, 20, 1208, 2.

III. ἐπὶ δικαστίᾳ, ἐπιβάλλω ποινὴν εἰς τινα, δίκην 'Ηρόδ. 4. 43, εἰδῆς, γραφ. ἐν Διοσχ. 16. 10· ἐπ. ἀργύριον Σουλ. 'Επιγρ. 2260, 6·— πρὸς, ἐπιτιμῆτωρ, ἐπιτιμῶν. 2) ψήφω, κατακρίνω, Λατ. iudicare, ἐκτιμῶναι aliquid, μὴ πάθειναι δ' ἄλλος ἐπιτιμῶ- μεν Πλάτ. Φαιδρ. 297C, 'Ισοκρ. 3Π, κτλ.—Παυ., 'Αριστ. Παιητ. 17, 2. 3) μετ' αἰε. πρᾶμ. μόνον, μέμφομαι, ἐπιτιμῶ, ὡς καὶ τὸν, οὐ τοῦτ' ἐπιτιμῶ Δημ. 502, 12· ὅτι ἐμ' ἀλαζύνω, τὸντ' ἐπιτιμῶ; 'Αναξάνδρῳ ἐν 'Φαρμοακομῆναι 1·—Παυ., τὸ .. ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτιμῶμενον Σεν. 'Απομν. 1. 2, 31· πρὸς. 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 3. 5, 16. γ) μετὰ βοτ. μόνον, σφάρι- μῆμα, κατακρίνω, Ἀνσ. 169, 42, 'Ισοκρ. 170A, Δημ. 246, 4· τὴν ἐπὶ τινὶ Πολύδ. 7. 11, 9· περὶ τι δ' αὐτ. 8. 11, 1· τινὶ δὲ .., ὡς .. Πλάτ. Θεαίτ. 180F, Δημ. 160, 15, κτλ. δ) ἀπολ., ἐπι- πλῆκτω, λόγῳ καλῶς ἐπ. θῶκα, 3. 38, πρὸς. 4. 28· τὸν μὲν οὖν ἐπιτιμῶν ἴσως φῆσαι τις ἀν' ῥάδιον Δημ. 13. 27, πρὸς. 'Αριστ. Πολιτικ. 3. 13, 16 κ. ἄλλ.

ἐπιτιμῆμα, τὸ, τιμωρία, ποινὴ, Σουλ. 'Επιγρ. 2266, 15.

2) ἐπιτίμιοις, ἑλαγχος, ψόγος, Ἄριστ. Ποιητ. 25, 32, Πλούτ. 2, 1110B.

ἐπιτίμησις, εὖος, ἢ, ἐπιπλήξις, Θουκ. 7, 48, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδύλ. 62, Ἄριστ. Γητ. 1.1, 12 κ. ἀλλ. ἐπιτίμησιν ἐπιτιμῶν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 8, 6, 5. II. ὕψισις τῆς τιμῆς πράγματός τινος, οἴτου Ἄππ. Ἐμφυλ. 4.117.

ἐπιτιμητέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐπιτιμῶ, δεῖ ἐπιτιμῶν, μετὰ δοτ., οἷς μὲν ἐπιτιμητέον .. οἷς δὲ συγγνώμην δοτέον Πλούτ. 8, 1, 2, Φίλων 437, 3. II. ἐπιτιμητέος, α, ον, ἄλιος ἐπιτιμητέος, Ἄριστ. Μεγ. Πτο. 2, 6, 32.

ἐπιτιμητήρ, ῥηματ. ἐπιθ. ἐπὶ ἐπιτιμῶν, ὅππ. Ἄλ. 1, 682. ἐπιτιμητής, οὗ, ὁ, ὁ ἐπιτιμητής, ὁ ὀρίζων τὴν τιμὴν, Λατ. iaculator, Ἀντιφών 133.18, Σουλ. Ἐπιγρ. 102, 5 (ἴδε Böckh σ. 141). II. ὁ τιμωρὸν, τιμωρὸς, κολασταὶ κάπ. κακῶν Σορ. Ἀποσπ. 478. ἐπ. ἐργων, ὁ κατακρίνων, ψέγων, ὡς οὐπιτιμητής γε τῶν ἐργῶν βαρὺς Δίσχυλ. Πρ. 77. τούτων κολαστὴν κάπιτιμητήν Εὐρ. Ίκ. 255. ἐπ. τῆς .. ὁμιλίας Πλάτ. Φαίδρ. 239E.

ἐπιτιμητικὸς, ἢ, ὄν, ὁ ἐπιτιμῶν ἢ ἀγαπῶν νὰ ἐπιτιμῶ, Λουκ. Ζεύς Τραγ. 23. λόγος ἐπ. Ὅροι Πλάτ. 416 ἐν τέλει. — Ἐπίρρ. -κῶς, ἴω. Χρυσ. τ. 2. σ. 328, 26, κλ. ἐπιτιμητήτωρ, ορος, ὁ, ἐν Ὁδ. 1, 270, Ζεύς δ' ἐπιτιμητήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε, «τιμωρὸς, ἐκδικητής» (Εὐστ.), δηλ. Ζεύς ξένους. Τὸ ῥῆμα ἐπιτιμῶ δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ὁμήρῳ.

ἐπιτιμία, ἢ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ ἐπιτίμους, ἢ ἀπόλαυσις πάντων τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων καὶ προνομίων, ἐκλογικὸν δικαίωμα τοῦ πολίτου, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀτιμία, Δίσχυλ. 39, 42, Δημ. 549, 10. συνειλεγμένον εἰς τὴν ἐπιτ. ἀργύριον, χρήματα συναχθέντα πρὸς ἀνάκτησιν τοῦ δικαιώματος τοῦ εἶναι ἐπιτίμον πολίτην, τοῦ ἐκλέγειν, ὁ αὐτ. 329, 12. II. ποινή, τιμωρία, Σουλ. Ἐπιγρ. 4957, 43. Εὐστ. (Σορ. Σολ. 1, 10). II. = αἰδοῦν, Ἀρτεμίδ. 1, 45.

ἐπιτιμῶζω, ἐπιβάλλω ἐπιτίμιον, Θ. Στουδ. σ. 1240, ἔκδ. ΜΙ. — ἐπιτιμῶσθε αὐτοὺς αὐτοὶ σ. 1381. ἐπιτίμιον, τό, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ἐπιτίμια, τῶ, ἢ ἀξία ἢ ἐκτίμησις πράγματός τινος, ὁ εἶ. I) αἱ πρὸς τινα γενόμεναι τιμαί, ἔσθ' Ὁρέστου ταῦτα τάπ. Σορ. Πλ. 915. (ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ σημασία αὕτη οὐδαμῶς ἄλλοθι ἀπαντᾷ, δ' Δινδὸρ. προτείνει τάπιτύμια· τὴν γραφὴν ταύτην ἐνέκρινε καὶ παρεδέξατο ὁ Jellib.). 2) ποινή, τιμωρία, τοῖσι δὲ παρακτωμένοισι ἑξινικοὺς νόμους τοιαῦτα ἐπιτίμια διδοῦσι Ἱερὸς. 4, 80, πρὸλ. Εὐρ. Ίκ. 1086. τοιαῦθ' ὄρωντες τῶνδε τάπιτύμια Δίσχυλ. Πέρσ. 823. τοῖς ἐπιτιμίοις ἑνοχοὶ τοῦ φόνου Ἀντιφών 125, 33. τὰ ἐκ τῶν νόμων ἐπιτ. Λυκούργ. 148, 17. καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τάπιτύμια τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦντοσι θεοί, πῶς ἀνταμείβουσι, δηλ. πῶς τιμωροῦσιν οἱ θεοὶ τὴν ἀσέβειαν, Σορ. Ἡλ. 1382, πρὸλ. Σεν. Ἀπην. 3, 12, 3. κρίσεις .. μεγάλα ἐχούσαις ἐπιτίμια Δημ. 229, τίλ. ἐν τῷ ἐνικῶ, τόνδ' ὑπ' οἰωνῶν δοκεῖ ταρβέντ' ἀτίμους τοῦπιτύμιον λαβεῖν, ὅτι θὰ λάβῃ τὴν τιμωρίαν, θὰ τιμωρηθῇ, Δίσχυλ. Θηρ. 1021. θάνατον ἐτοξέ τὸ ἐπ. Ἄριστ. Οἰκ. 2, 21, 9. ἐπ. ὀρίζειν τινὶ Σουλ. Ἐπιγρ. 354, κτλ. Ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκαις) 2561b, 80, ἐπιτίμιοις ἀπαντᾷ, καὶ ἐπίτιμον αὐτοὶ 4300v.

ἐπιτίμος, ον, ἐπὶ πολίτου, ὁ ἀπολαύων πάντων τῶν δικαιωμάτων ἐλευθέρου πολίτου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀτιμὸς (ὁ βέ), Ἄριστ. ορ. Βάτρ. 702. Ἀνδοκ. 10, 12, Θουκ. 5, 34, Σεν. Ἑλλ. 2, 2, 11, κτλ. χρήματα ἐπ., περιουσία μὴ δημευθῆσα ἀν καὶ ὁ κύριος αὐτῆς διετέλει ἐν ἐξορίᾳ, Νόμος παρὰ Δημ. 634, 13. 2) ἔχων δέαν, πολύτιμος, Ἀγαθ. 31, 10. — Καθ' Ἡσυχ. «ἐπιτίμων» πλούτιον, τιμωρὸν τιμητῶν. II. Ἐπίρρ. -μῶς, ἐντίμους, Ἰκλῆμ. Ἄλ. 507.

ἐπιτινάσσω, ἐμβάλλω, ἐμπαιῶ, Βασίλ. τ. 3. σ. 546B. ἐπιτίτιθις, ον, ἐπιμάστις, ἐπιμαστιδίας, «ὅς ἐδ' βυζία», Λατ. subtrunus, παῖδα λιπῶν οἰκοῖς ἐπιτίτιθιον Ἀνθ. Π. 11, 243. ἀπολ., γαλαθνός, Θέοκρ. 24, 53. ἐπιτιτράω, τρυπῶ ἀνωθεν, Ὁρατ. σ. 98, ἐν τῇ ἀορ. ἐπιτερῆσαι.

ἐπιτιτρώσκω, = τιτρώσκω, Φίλων Π. 576, 23. ἐπιτλάω, ῥίζα ἀπαντῶσα μόνον ἐν τῇ ἀορ. ἐπὶ τλήν, χίριον ἐπὶ ὑπομονῆς, ὑπομένω, τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη, «ὅτι δ' οὐ ὑπομένειναι τὴν καρδίαν» (Θ. Γαζης), Ἱ. Ψ. 581. τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μυθεοῖσιν ἱμοῖσιν, «ὅτι δ' οὐ ἢ καρδίαν ὑπομεινῶσα καὶ πεισθῆτω τοῖς ἱμοῖς λόγους», Τ. 220. μυρὶ ἐπιτλάς Νικ. Ἀλεξέφ. 241.

ἐπιτιμῆγαι μέλλ. — Ἐω. Ἐπικ. ἀντὶ ἐπιτέμνω, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 407. — Καθ' Ἡσυχ. «ἐπιτιμῆγαι» ἐπιτέμνεσθαι «παιδεύειν». ἐπιτιμητέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐπιτέμνω, δεῖ ἐπιτέμνειν, Νίχορμ. Ἀριθμ. σ. 150.

ἐπιτομία, ἢ, τόκοι τόκων, Φίλων 2, 285, 12. ἐπιτοκίδις, ον, γενεθλίας, Ψελλ. περὶ τῶν ὀνομάτων τῶν δικῶν σ. 108.

ἐπιτόκιον, τό, γενεθλικὸν ποίημα, Εὐμάθ. 4, 6. 2) τόκος, Ἄλ. 133.

ἐπιτοκος, ον, ἐπὶ γυναικὸς, ἢ ἐγγὺς τοῦ τεκεῖν, ἐπιτοκος ἢ γυνὴ ἀδοκιμὸς εἶπεν Ἀντιφάνης ὁ κομφιδός, δέον ἐπὶ τῇ εἰπεῖν Φρύν. 393. ἀλλ' ἢ ἀποδοκιμαζομένη λέξις ἀπαντᾷ παρ' Ἱπποκρ. καὶ Ἄριστ. 2) γόνιμος, εἰκρούσα, Ἱππ. 1201H. ἐν γαστρὶ ἔχουσα, Ἄριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6, 18, 573. ἢ: καὶ οὕτω γιγνώσκουσιν ὅτι ἐπιτόκα εἰσιν οἱ ποιμένες, ἴδε ἐπὶ τεξ. II. (τόκος II) φέρων τόκον ἐπὶ τόκῳ, τόκοι ἐπιτόκοι, τόκοι ἐπιφέροντες τόκους, Λατ. vorzinsen, Πλάτ. Νόμ. 842D.

ἐπιτολή, ἢ (ἐπιτέλλω II) ἡ πρὸς τὸν ὀρίζοντα ἐμφάνισις ἀστέρων, ὁστρων Εὐρ. Φοῖν. 1116. ἰδίως δεῦν ἢ ὀρατός, δηλ. δεῦν συμβαίνει νὰ ὀράται μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἐνταῦθεν: ἡ περιόδος τῆς ἐμφάνισις ἀστέρων τινὸς ἐν τῷ οὐρανῷ, Ἱππ. π. Ἀίρ. 281, Θεόφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 2, 19, 4, κτλ. Ἀρκτούρου Θουκ. 1, 78. Κυνὸς Ἄριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8, 19, 11. τῆς Πλειάδος Πλούτ. 4, 37, 2. μεταγεν. ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5, 90, Πλούτ. 2, 889E. Ἀρτεμίδ. 1, 3. πρὸλ. ἀναπολῆ. 2) ἔγγραφο ἀνέμου, Παλαίφ. 18, 2. ἢ ἀρχὴ ἢ πηγὴ ποταμοῦ, Ἐπιγραφ. Κρήτ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2551, 109.

ἐπιτολῶ, ὑπομένω, σοὶ ἐπιτολῶμαι κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν, ὡς τὸ Λατ. serere aude, Ὁδ. Δ. 353. ἀλλ' ἐπιτολῶμαι χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν ἔχειν Θίον. 445. ἀπολ., ἀλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔσχετο, καρτερικῶς ὑπέμεινε, «τοῦ ἐπετόλμησεν ἐρμηνεῖα, φρεσὶ δ' ἔσχετο, καὶ ἐστὶ ταῦτόν τὸ ἐλθὲν καὶ ἔμεινεν» (Εὐστ.), Ὁδ. Ρ. 238. μεταγ. καὶ μετὰ δοτ., ἀποτολῶμι τι, τῇ διατάξει, τῷ ἔργῳ Πλούτ. Φίλοπ. 10, Ἀντιφ. 69. τῷ διφρῷ, τῷ ἀναβῆναι ἐπ' αὐτοῦ, Φιλίστρ. 780. ἐπ. τινὶ Ἀλ. π. Ζ. 7, 19, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουῖδ.

ἐπιτολμητέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐπιτολῶ, δεῖ ἐπιτολῶν, μετ' ἀπαρ., Φίλων 1, 2. ἐπειδὴ καλεῖται καίρος, ἐπιτολμητέον αὐτῷ Γαλῆν. τ. 4, 158, 9. ἐπιτοματικὸς, ἢ, ὄν, ἐν εἰδῇ ἐπιτομῆς, ἐπιτομας, πρόχειρος, Γαλῆν. τ. 8. σ. 317.

ἐπιτομή, ἢ (ἐπιτέμνω), τομὴ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ἐντομή, τῆς κεφαλῆς Δίσχυλ. 60, 43. II. ἐπιτομή, περιληπτικὴ ἔκθεσις, τῶν φυσικῶν Ἄριστ. Προβλ. 9, ἐν τῇ κεφαλῇ περὶ τοῦ Λιβίου, Δίων Κ., κλ. ἐν ἐπιτομῇ Κικ. πρὸς Ἄντ. 5, 20, 1. ἢ ῥῆμα καλεῖται ἐπιτομή τῆς οἰκουμένης Ἀθην. 20B.

ἐπιτομός, ον, (ἐπιτέμνω), τετμημένος εἰς τεμάχια, κομμάτια εἴλου, καλοῦσι δὲ οἱ τέκτονες ἐπιτομα ταῦτα διὰ τὸ πρὸς τὴν χρῆσιν οὕτω τέμνειν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5, 1, 12. ἐπιτοματῆτι ἑδός, συντομωτάτη, Συναστ. Ἐπιστ. 35. τὰ ἐπ. τῆς γῆρας Πανσ. 10, 31, 7. ἐπιτομον δεῖξας ἢ λεωφόρον Δίων Χρυσ. 1, 474. 2) σύντομος, ἐπιτομον ἀναγραφὴν Σουῖδ. ἐν λ. διηγενεῖανός. — Ἐπίρρ. -μῶς, Ἀπολλ. Δ. π. Ἀντωνν. 261B, Συντ. 215, 9, Εὐστ. Εὐαγγ. Πρὸς. 487A.

ἐπιτόνιον, τό, (ἐπιτείνω), ἐργαλεῖον πρὸς ἐπίτασιν ἢ τέντωμα, κόλλατος δι' οὗ αἱ χορδαὶ ἐντατοῦ ὀργάνου ἐντείνονται πρὸς ἀποτέλειαν ἁρμονίας, Ἀθην. 456D. μεταφ. ἢ συντομὴ ὥσπερ ἐπ. ἐστὶ τῆς εὐνοίας Πλούτ. 2, 3D. II. μικρὸς αὐλὸς πρὸς τὸν τόνον τοῦ ὀπου ἐντείνονται τὰ ὄργανα, Ἐτυμ. Γουδ. ἐν λέξει ἀπότομον.

ἐπίτονος, ον, (ἐπιτείνω), ἔντονος, Διοδώρ. Ἑλλογ. 557. ἐπὶ ἡχοῦ, Φιλίστρ. 337. — Ἐπίρρ. -νως, κατὰ διόρθωσιν Trench. ἐν Αἰσχύν. Εὐμ. 385. II. ἐπίτονος (ἐπὶ, ἡμέρα, ὁ, ἀγρίων) πλοῖον, ἐκτείνωμενον ἐκ τοῦ πρὸς τὸ πλοῖον ἱστού, ἀντίθ. τῷ πρότονος. αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ [ιστῷ] ἐπίτονος βέδλητο, βεδέρινον τετευχώς, ἐνθα τὸ ἐπ. εἶναι μακρὸν ἐν ὀρχῇ τοῦ στήθους, Ὁδ. Ν. 423. — Κατὰ Σουῖδ. ἐπίτονος, ὁ δεσμεύων ἡμᾶς πρὸς τὸν ἱστὸν τὸ κέρατος. 2) ἐπίτονος, οἱ μεγάλοι μῦθοις τοῦ ὅμου καὶ βραχύντοι, Πλάτ. Τίμ. 84B, Ἄριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3, 5, 4. νεύρων ἐπίτοντι Πλάτ. Νόμοι 945C.

ἐπιτονόω, κατ' ἱατρικὴν σημασίαν, ἐνδυναμῶμαι, Σορ. Ἐφ. ἔκδ. Εἰρη. σ. 26. ἐπιτοξάζομαι, Ἀποθ., τοξέω ἐναντίον τινός, τῷ δ' ἐπιτοξάζοντο. Ἀγαθ. Πλ. 1, 79, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφους, Λουκ. π. Διαβολ. 12, Δίων Κ. 68, 31. τινὰ Ἀρ. σ. 11.

ἐπιτοξίζω, ἐξος, ἢ, ἐν αἰσθητικῇ τῇσιν ἢ αὐτῇ ἢ τὸ καὶ λωμὰ ἐνθα τίθεται τὸ βέλος, «τὸ δεχόμενον τὸ βλήτος κοίλασμα (ἐνέλαον) ἐπιτοξίζω» Ἱερὸν Βελοπ. 124A. Φίλων Περὶ Πρ. σ. 75A. ἐπιτοξίς ἐν Βιτρούβ. 10, 15.

ἐπιτοπίζω, (τόπος), «κατοικίζω» Σουῖδ., ἴδε κατωπίζω. ἐπιτοπίζω, Ἐπίρρ. = ἐπὶ τῷ τόπῳ, Θεοφάν. 610, 13. ἐπιτοπολύ, ἐπιτοπλήτων, ἐπιτοπλήτων, ὡσαύτως ἐπιτοπλήθους, ἀντὶ ἐπὶ τὸ πολὺ, πλεον, πλεῖστον, πλεθρὸς, γενικῶς, καθόλου, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, κοινῶς, συνήθως. ἴδε ἐν λέξει πολὺς.

ἐπιτόσσαις, ἀορ. μετοχ. τοῦ ἐπιτόσσει

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Θεσσαλονίκης

αὐτήν, Θουκ. 5. 31. 2) καθόλου, ἔξουσία τοῦ ἀποφασίζειν, τὸ δικαίωμα τῆς ἀποφάσεως, ἐπ. διδόναι τινὶ περὶ τινος Ἰππ. 25. 27. τῇ Συγκλήτῳ διδόναι τὴν ἐπ. Πολύβ. 18. 22. 5· διδόναι ἐαυτοὺς εἰς ἐπ., ἢ τὴν ἐπ. διδόναι περὶ σφῶν αὐτῶν, Λατ. *dedere se in fidem*, τὸ νὰ παραδώσῃ τις ἑαυτὸν τινὶ ἄλλῳ ὄντι, ὁ αὐτ. 2. 11, 8., 15. 8, 14. κτλ.· ἐπιτροπήν λαμβάνω, λαμβάνω πᾶσαν ἔξουσίαν, Πολύβ. 3. 15. 7, πρβλ. Διον. Ἀλ. 2. 45, Διόδ. 17. 47.

II. τὸ ὑποῦργημα ἢ ἡ ἐξουσία ἐπιτρόπου, οἰκονόμου, ἐπιστάτου, διοικητοῦ, Λυσ. Ἀποσπ. 26, Πλάτ. Νόμ. 924B, Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 83 (ἐκδ. Blass). 2) ἀγωγή κατὰ ἐπιτρόπου εἰσαγομένη ὑπὸ τοῦ ἐπιτροπευόντος πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς ἐνηλικιώσεως αὐτοῦ, Λατ. *tutela iudicium*, ἐπιτροπῆς δικάζεσθαι Λυσ. Ἀποσπ. 15· καταγιγνώσκειν τὴν ἐπ. Δημ. 861 ἐν τῇ., πρβλ. 900. 1· ἐπιτροπῆς κρίνειν τινὰ Πλούτ. 2. 844C· πρβλ. Att. Process. σ. 454.

ἐπιτροπία, ἴδε ἐν λ. ἐπιτροπεία.
ἐπιτροπικός, ἢ, ὄν, ὁνήκων ἢ ὁμιλούς εἰς ἐπιτροπὴν, ἐπ. νόμοι, νόμοι περὶ ἐπιτροπείας, Πλάτ. Νόμ. 927B· ἐπ. λόγος Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 20.

ἐπιτροπός, ὄν, (ἐπιτρέπω) ὁ ἄνθρωπος εἰς ὃν εἶναι ἐμπιστευμένη ἢ φροντίς πράγματός τινος, οἰκονόμος, ἐπιστάτης, φροντιστής, κυβερνήτης, κτλ., μετὰ γεν. πρῶμ., τῶν ἐνωτοῦ Ἡρόδ. 1. 108, τῶν οἰκίων 3. 63· τῶν πατρῶων Δημ. 539. 23, πρβλ. 565. 13· τοπάρχης, ἀντιστασιεύς, Μέμμιος, Μιλήτου Ἡρόδ. 3. 27., 5. 30, πρβλ. 5. 106· ἐπιτετραμμένος, ὡς δ' ἐγὼ ἤκουσα Τιμωνα, τοῦ Ἀριστοτέλους ἐπιτρόπου ὁ αὐτ. 4. 76.

2) μετὰ γεν. προσ., ἐπιτροπός, προστάτης, νηδεύων, ὅσοι δὲ παῖδας καταλελοιπασιν, ἢ τῆς πατρίδος εὐνοία ἐπιτροπὸς αὐτοῖς τῶν πολεμῶν καταλήσεται· Ὑπερίδου Ἐπιστρά. 43. Ὁ Καλλίας καλεῖται ἐπιτροπὸς τοῦ Πρωταγόρου, πληρεξούσιος, συνήγορος, οὐ γὰρ ἐγώ, ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ μάλλον Καλλίας δ' Ἰπποκρίτου τῶν ἐκείνου ἐπιτροπὸς Πλάτ. Θεαίτ. 165A, πρβλ. Δημ. 819. 18· ὁ Καίσαρος ἐπιτροπὸς ἢ ἐπ. Καίσαρος, Λατ. *procurator Caesaris*, διοικητῆς· ἢ τοπάρχης ἀπεσταλμένος ὑπὸ τοῦ Καίσαρος, Πλούτ. 2. 813E, Σούλ. Ἐπιγρ. 1186 κτλ.· ἐπ. Σεβαστοῦ ἢ -στῶν ὁ αὐτ. 1078, 1318, 1813h (Προσθήκαι), 1352, κτλ. 3) ὁπλ., ὁ ἐπιτροπεύων τινὰ, κηδεμών, ἀλλ' ὁ μὲν ἦν ἐπ. Ζητ. ὁ δὲ τούτου ἐπιτροπὸς τε καὶ ἀνεψιὸς Ἡρόδ. 9. 10, Θουκ. 2. 80, κτλ.· ὁ δὲ ἐπ. ὦν Πινδ. Ο. 1. 171· φροντιστής, ἐπιμελητής, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 35.—Περὶ ἐπιτροπῶν πρβλ. Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 82 καὶ 83 (ἐκδ. Blass).

ἐπιτροφή, ἢ, (ἐπιτρέφω) διατροφή, συντήρησις, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 9, 1.

ἐπιτροχάδην (ᾧ), Ἐπίτροχ. ἢ τοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε, συντόμως, «παρὰτρέχων τὰ πολλὰ καὶ τὰ καίρια μόνον λέγων» (Σχόλ.), Ἰλ. Γ. 213· ὦ πόποι, ὡς ὁ μολεσθὼς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει, «σπενυσμένως» (Σχόλ.), «κατ' ἐπιτόρμη» (Εὐστ.), Οδ. Σ. 26.

ἐπιτροχάδω, ἐπιτρέχω ἐλαφρῶς, Εὐστ. Πονημάτ. 341. 85· συντόμως πραγματεύομαι, ῥαθυμῶς ἐπιτετροχασμένα Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 16.

ἐπιτροχάλος, ὄν, ἐπὶ ῥυθμῶν, γοργός, οὐκ ἐπιτροχάλους καὶ ταχέως, ἀποβιβάσθαι τοὺς χρόνους Διον. Ἀλ. π. Συνόδε. 18· μεταφ. ταχύς, ταχέως εἶναι, ὁ αὐτ. περὶ Δημ. 40.—Καθ' Ἡσυχ. «ἐπιτροχάλοι» πικρῶς καὶ ταχέως.

ἐπιτροχασμός, ὁ, «ἐπιτροχασμός ἐστιν ὀνομασία πραγμάτων κατὰ μόνην ἀπαρίθμωσιν γινόμενην, ἄνευ τῆς περὶ αὐτῆς διηγήσεως» Φασβάν. περὶ Σχημ. ἐν Ρήτορι (Walz) τ. 8. σ. 505. «Ἀλέξανδρ. π. Σχημ. αὐτῶν 450, ἴδε καὶ 656, 701.

ἐπιτροχαστέων, ῥημ. ἐπὶ, δὲ ἐπιτροχάζειν, Νικομ. Ἀρμ. σ. 7· πρβλ. ἐπιστυχαστέων.

ἐπιτροχάω, = ἐπιτροχάζω, μετ' αἰτ., ὕδωρ Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1266, Διον. Περιγρ. 148· μετὰ γεν., κύριος Ἀνθ. Π. 9. 306· ἀπολ., Διον. Περιγρ. 148. 2) ἐπιτρέχω πρὸς τι, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1606· πίπτω, Δρατ. 889.

ἐπιτροχος, ὄν, εὐκόλως τρέχων, εὐκόλως κλίνων, μετ' ἀπαρ., Ἰππ. 792B, ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. ἐπιφροῦς· μεταφ., ταχύς, γοργός, μέλη, ῥυθμοὶ Ἡλιδ. 4. 17· γοργός, ταχέως λαλῶν, λαλοῦντες ἥρῃ στωμύλα καὶ ἐπιτροχα Λουκ. Θεων Διάλ. 7. 3· ἐπιτροχόν τι καὶ ἀσφαλὲς ἐφθέγγετο ὁ αὐτ. ἐν Νεκυμ. 7.—Ἐπίτρο. ἐπιτροχῶς λαλεῖν Διλ. π. Ζ. 7. 7.—Καθ' Ἡσυχ. «ἐπιτροχόν» ῥάδιον, ἑτοιμόν, γοργόν.

ἐπιτροχάω, τρυγῶ τὰ καταλειθόντα μετὰ τὸν τρυγητόν, Ὀριγ. III. 632C.

ἐπιτροχῶ, ἐπιγογγύω, τῷ δ' ὁ μὺς ἐπιτροχῶς Βαερ. 42. 8, Ἡσυχ.: ἀπολ., ἐπὶ τέττιγος, τρετίζω μετὰ τι, Ἀνθ. Π. 6. 54.

ἐπιτροχάειν· ἐπιμεινὸν Λάκωνες· Ἡσυχ.

ἐπιτροχάω, τρυγῶ, ἐντροφῶ ἐν τινι, δόγμασιν Φίλων 2. 392, ἐπιτροχάμαι [σ], Παθ., μεγάλως θλίβεσθαι. Σούλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκαι) 2113e.

ἐπιτροχάω [μὲλ.]—τρώξομαι ὁδὸς ἐπέτρώγων τῶν τι ὡς

ὄφον μετὰ τῆς κυρίας τρυγῆς ἢ μετ' αὐτήν, κάρδαμον ἢ ὄθιον ἢ κρόμμιον ἐπιτροχῶντες Λουκ. Ἐπιστ. Κρον. 21, 28· μετὰ γεν. διαίρει, τρώγω ἢ τινος, Διλ. π. Ζ. 3. 5.

ἐπιτροπῶν, ποιητ. ἀντὶ ἐπιτρέπω, τινὶ τι, ἢ μετ' ἀπαρ., Ὀππ. Ἀλ. 2. 223., 5. 188. 2) κελεύω, διατάσσω, τινὶ μετ' ἀπαρ., Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 351· ἀπολ., Χριστοδ. Ἐκφρ. 300.

ἐπιτυγχάνω· μέλλ., τεύχομαι ἀπρ. ἐπιτύχωνι—κυρίως, κτυπῶ, βαρύνω τὴν στήθεα, ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, ῥάδιον μὲν τοῦ ἀποτυχεῖν τοῦ σκοποῦ, γαλεπὸν δὲ τὸ ἐπιτυχεῖν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 6, 14· οἱ πολλὰ βάλλοντες ἐπιτυγχάνουσι πολλὰκις Πλούτ. 2. 438A· ἐντεῦθεν.

II. συναντῶ, ἀπαντῶ, εὐρίσκω κατὰ τύχην. 1) μετὰ ὁστ. προσ., ἀλλ' εἰσὶθ' ἴνα μὴ κείνος ἥμῖν ἐπιτύχῃ Ἀριστοφ. Νεφ. 195· ἐλπετοσ' ἡλθ', ἦν που ἵπτιχη θεοταῖς οὕτω σοφοῖς αὐτῶν 635, Θεωκ. 3. 75., 8. 34· ἐτοίμως ἐπ. τινὶ Πλάτ. Νόμ. 738D· ἐπ. γυναίκα βισσομένη αὐτῶν 874C· ὡσαύτως μετὰ ὁστ. πρῶμ., ἐπ. σοφῶν Ἡρόδ. 1. 68· ἐπ. ταῖς θύραις ἀνεωγμέναις Πλάτ. Συμπ. 223B.

2) μετὰ γεν. προσ., ἐπιτύχων ἀνδρὸς Ἀριστοφ. Πλ. 245, πρβλ. Πλούτ. Ἀριστ. 12· μετὰ γεν. πρῶμ., ἐπ. δολιχὸς ἀναγομένης Θεωκ. 3. 3· εὐδύνων ἐπ. Ἀριστ. Οἰκ. 2. 33.

3) ἀπολ., Ἀριστοφ. Βάτρ. 570, Θεωκ. 6. 63· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον, ὁ ἐπιτυχών, ὡς τὸ ὁ τυχών, ὁ ἐπιών, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος τὸν ὅποιον ἀπαντᾷ τις ὁ τυχών, Ἡρόδ. 2. 2· Ἀντιφῶν 115. 1· μέγιστα μετ' ἀντήν, οὐ φαύλων οὐδὲ τῶν ἐπιτυχόντων Πλάτ. Κρατ. 390D· οὐ γὰρ οἴμαι τοῦ ἐπιτυχόντος εἶναι.. ὁ αὐτ. ἐ. Εὐθύρρ. 4A· οὐ περὶ τοῦ ἐπιτυχόντος, οὐχὲ ἐπὶ τοῦ τυχόντος πράγματα, ὁ αὐτ. ἐν Πλάτ. 352C· καὶ οὖν τοῦ ἄλλου, Κύρ. Πρ. Μαιν. 1248, Ἀριστοφ. Πάτρ. 1375.

III. καταρθάνω, ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ μου, μετὰ γεν. πρῶμ., Ξεν. Ἀπαρ. 4. 2, 28, Δημ. 1168. 1· τοῦ καλῶς μινύειν Πλάτ. Φιλ. 81B· ἐπιτυγχάνω τοῦ ἀγῶνος, κερδαίνει τὴν ἐλπίδα, Δημ. 1175. 10, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 2.

2) ἀπαντῶ, εὐρίσκω, Πλάτ. Πολ. 631A· αἶτ' ἀνὰ ἐπιτυχίαν Εὐθύρρ. ἐν Ἀδρ. 14.

3) μετὰ μετοχ., ἐπιτυγχάνω ἐν τῇ πράξει ἢ ἐτελεῖται τινός, Ἡρόδ. 3. 101, 103, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰππ. 18· οὕτω καὶ μετ' ἀπαρ., Λουκ. Νεκυμ. 8.

4) μετὰ ὁστ. προσ., εἶμαι τυχερός, ἐπιτυχεῖ· ἐν τινι πράγματι, μάχη Αἰσχίν. 77. 16· καὶ ἀπολ., εἶμαι ἐπιτυχής, ἐπιτυγχάνω, Πλάτ. Μένων 97C, Ξεν. Ἰλλ. 1. 5, 19.

5) Παθ., ἔχω καλὴν ἔκδοσιν, οἱ ἐπιτετυχημένοι πρόξενος, ἐπιτυχεῖ, Πολύβ. 6. 53, 2, πρβλ. Ἰππ. πρβλ. Σοφ. 574. 21, Διόδ. 1. 1, Πλούτ. 2. 873E.

IV. μετὰ ὁστ. προσ., συνομιλῶ μετὰ τινος, ὡς τὸ ἐντυγχάνω, Πλάτ. Νόμ. 768C· ὡσαύτως, ἐπιτυγχάνω βιβλίῳ, λαμβάνω καὶ ἀναγινώσκω αὐτὸ, Λουκ. Δημ. Ῥητ. 27.

ἐπιτύλλετω, ἐτελλίτω, ἐπὶ βιβλίῳ, Διογ. Α. 9. 114.

ἐπιτυμβίδιος, α, ὄν, (τύμβος), ἐπιτάφιος, Ἑθνηοὶ Αἰσχίν. Χο. 342· τὴν δ' ἐπ. τούτῳ ἔθηκεν χάριν Ἐπιτάφιος, ἐν τῇ Σούλ. Ἐπιγρ. 6207.

II. ἐπιτυμβίδιος ἐν ἑορταῖς, ἐν τῇ ἐορτῇ τῶν καρυθαλλῶν, ἢ εἰς τὴν ἑορτήν ὡς ἐπὶ τῆς αἰραλῆς ἰδόν, ἢ ἔτι τάφους ὡς ἐπὶ τοῦ ἐνταφίσεως, ὡς λέγει ὁ Πλάτ. (72. 20), καὶ κορυθαλλὰς οὖν τάφους παίζων·—περὶ τοῦ κορυθαλλοῦ ἢ κορυδοῦ ὁ Ἀριστοφ. (Ὀρν. 472) μυθολογεῖ παράδοξα· οὐδ' Ἀλφωπον πεπᾶτηκας, δε ἔφασκε λέγων κορυδὸν πάντων πρῶν, τὴν ὄντινα γενέσθαι, προτέραν τῆς γῆς, κἀπειτα νόσῳ τὸν πατέρα αὐτῆς ἀπονήσκειν γῆν δ' οὐκ εἶναι, .. τὴν δ' ἀπορούσαν ὑπ' ἀμυχανίας τὸν πατέρα αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ καταρῶσαι· πρβλ. ΑΔ. π. Ζ. 16. 5, ἴδε καὶ Σχόλ. εἰς Θεοκρ. Εὐθύρρ. ἐνθ' ἄνω.

ἐπιτύμβιος, ὄν, —τῷ προηγ., αἶνος, ἑθνηοὶ Αἰσχίν. Ἀγ. 1547, Χο. 335· χοαί Σοφ. Ἀντ. 901· στήνα Σούλ. Ἐπιγρ. 3085· πρβλ. Ἰππ. πρβλ. —Ἀφροδίτη ἐπιτυμβία, ἢ παρὰ Ῥωμαίους Venus Iubitina, Πλούτ. 2. 369B· οὕτως, Θεοὶ ἐπ. Σούλ. Ἐπιγρ. 1034.

ἐπιτυπόω, ἀποτυπῶ, διατυπῶ, Τίτιος Ἐλῆγ. Ἰλ. σ. 20, 16.

ἐπιτυρον, τό, ἔσσμα κατεσκευασμένον ἐξ ἑλαίων, Κέτιον Π. R. 3 119, Πλαῦτος Mil. Gl. 1. 1, 24, Ἡσυχ. (ἐνθα ἡ γραφή εἶναι ἐφθαρμένη) οἰκίερα· ἐκπύσματα ἑλαίων.

ἐπιτυφάω, κλείω τοὺς πόρους, Ἀριστ. Περὶ 9. 13, Θεοφρ. Ἀποσπ. 1. 66·—τυφλῶν, ἐπιτυφλωμένον, πεπληρωμένον Ἐστμ. M. 365, 50.

ἐπιτύφομαι [σ]; Παθ., κατακαίνομαι, Φιλίστρ. 516, 854·—μεταφ., καταφύγομαι ὑπὸ ἰσχύος, ὅπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτυφῇ μάλιστά μου, ἐπὶ ἐπικυβῇ ἐπ' ἐμοί, ἐπικυβ. ἐκφυρῶ, Ἀριστοφ. Λυσ. 221· ἑθνηοὶ.. Ὑψώνος, μάλλον ἐπιτεθυμμένον, μοι νόμουν, Πλάτ. Φαῖδρ. 230A (ἡλλοι ἐγράφετο ἐπιτεθυμμένον) τὸ ἐνεργ. παρ' Ἡσυχ. «ἐπιτύφω» ἐπαπολύω, Συρακούσιοι.

ἐπιτυφῶ = τυφῶ, Ἡσυχ. —Κατὰ τὸν Μοῖρον· ἐπιτεθυμμένον, Ἀπικῶς, ἐπιτετυμμένον ἢ ἐπιτεθυμμένον, Ἑλληνικῶς.

ἐπιτυχῆς, ἴς, (ἐπιτυγχάνω), ὁ ἐπιτυγχάνων τοῦ σκοποῦ, ἀποτελεσματικός, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀποτυχεῖν, ἐν τῷ Συγκρ. (Πλάτ. Σίμωφ. 391D)· κότες Αἰσχίν. Ἰκ. 744· ἐν τινι Ἀριστ. παρὶ ἐπ. καθ' ὅν. μαντικῆς 2, Διόδ. 4. 83· ἐστὶ τι Πολύβ. 5. 102, 1· μετὰ γεν., ἐπ. τῶν καιρῶν δόξα, ἥτις εἰσὶν ἐπιτυχεῖς,

πρόξενον τι, Πολύδ. 2. 9, 5. 2) ἀποδίδωμαι εἰς τινα, ἀδικίας δ' ἐπιφρομένης Θουκ. 3. 42. 3) φέρομαι πρὸς τὰ ἐμπρός, Ἡρόδ. 2. 90· ἐπ. ἐπὶ τι, ἀγομαι εἰς τινα γνώμην, Ἀριστ. π. Διάλ. 5, 6. 4) ἐπέρχομαι, ἐπικίμαι, ἀπειδῶ, ἐπ. κίνδυνος Πολύδ. 2. 23, 7· κατὰ τὸ πλείστον κατὰ μετοχ., προδεικνύειν τὰ ἐπιφερόμενα, τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσιν, Ἡρόδ. 1. 209, πρὸλ. 3. 16· ἐπ. κακὰ Ἀντιφῶν 115. 30:—ὡσαύτως, ἀπλῶς ἐπέρχομαι, ἀλλὰ γὰρ ὑπεκατάναι τὸν λόγον ἐπιφερόμενον τοῦτον βούλομαι Πλάτ. Φίληβ. 43A· τὰ ἐπ., τὰ ἐπόμενα (ἐν προαρτικῇ ἢ γραπτῇ λέξει), Πολύδ. 3. 6, 8. 5) ἐπὶ φράσεων, ἐφαρμόζομαι, Πλούτ. 2. 41C.—Καθ' Ἡούχ. «ἐπιφρομένους» ὡρηγυῖτας», καὶ «ἐπιφέρει» προσήκει», καὶ «ἐπιφέρεται» ἀλαζονεύει».

ἐπιφνημητήρ, ἥρος, ὁ ἐπυνημῶν, «ἐπιφνημητῆρες» εὐφημοῦντες, ἢ ἐπιφωνοῦντες, ἢ συγκατατιθέμενοι Πλούτ. 2. 820F. 1113B· μετοχ. μέσ. ἀορ. ἐπιφόμενος παρ' Ἡούχ. ἐν λ.

ἐπιφνημίζω, προφέρω ἢ προλέγω θυσιῶν· λέξεις περὶ τοῦ μέλλοντος, ἰόντος αὐτοῦ ἐπὶ τὴν πεντηκόντην ἐπεφνημίζετο (Μέσ.) Ἡρόδ. 3. 124, 12· Εὐδοτ. εἰς ἰλ. 28, 27· ἐπ. τινὶ πολλὰ καὶ ἀτοπα Δίων Κ. 39. 39. 2) ὑπισχνόμαι κατὰ μαντείαν τινά, κελνῶ παῖδ' ἐπεφήμισα· ἐκδῶσειν Εὐρ. 1. Α. 130· ἢ ἐκ παίδος ἐπιφνημισθεῖσα τῷ ἀνδρὶ ἐκδῶσιν ὑπατεία (ἐπὶ τοῦ Μαρίου) Ἀππ. Ἰερμυλ. 1. 61· πρὸλ. ἐπεφήμισμα. ἐπιφνημιμός, φήμη.

II. ἀποδίδωμι εἰς τινα, ἐκδοτὴ μοῖρα θεῶν Πλάτ. Νόμ. 771D· [τούτοις] ὅσα τις πράττει τοὺς θεοὺς ἐπ. Δημ. 495, 10 (ἐνὸν ἴδε Wolf.)· συχν. παρὰ μεταγεν. πεζογράφους, ἅπασιν τοῖς μετέωροις ἐπ. τὸ θαυμάσιον Πλούτ. Περὶ 23· θυσιὰ τινι Δίων Κ. 54. 39, πρὸλ. Ὀππ. Ἀλ. 187:—Παθ., θεοῖς.. παῖδες ἐπεφνημισθῆσαν Δίων Κ. 44. 37· ὅσα θεῖα ἔλυσον ἐπιφνημίζετο Ἀριστ. 18. 2) μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ., διατείνονται ἵτι.. τὴν ἔξω φορὰν ἐπεφνημῶν εἶναι Πλάτ. Τίμ. 38C· αὐτὸν Ἀσκληπιοῦ θεράποντα εἶναι Διὰ. π. Ζ. 8. 12· πολλὰ ἐπ. αὐτῷ δηλοῦν [τὴν ἔλαφον] Πλούτ. Σερτ. II.

III. καλῶ τὴν οὐσίαν ἢ εἶδος εἰς αὐτὸ τοῦτον ὄνομα διὰ τὸν δαῖμα λόγον, τάγα-θὸν ἐπ. λυσιστελοῦ Πλάτ. Κρατ. 417C, πρὸλ. Τίμ. 79C.

IV. παρὰ μεταγεν. πεζολόγους, ἀπαιρῶναι τι εἰς τινα θεόν, Λουκ. Θια. 10· Ἀρεῶς παῖδας ἐπ. τινὰς Στράβ. 250· καὶ ἐν τῷ Παθ., ὁ αὐτ. 275, Πλούτ. Κάρυλλ. 7, κτλ.—II λέξις συνηθέσταται εἶναι ἐν χρήσει ἐν σχέσει πρὸς θεότητα καὶ συχνάκις συγχέεται πρὸς τὸ ἐπυνημῶν ἢ -λέω, Δοδεκ. Φρόν. 590.

ἐπιφνημισμα, τὸ, οἰώνισμα· ἐπὶ κακοῦ οἰωνοῦ, Θουκ. 7. 75· ἐπὶ ἀγαθῷ οἰωνισματός, Ἰωάννου Ἰουδ. Πάλ. 7. 5, 2, κτλ.

ἐπιφνημισμός, ὁ, τὸ ἐπιφνημίζειν ἢ ἀπαιρῶναι τι εἰς θεὸν τινα δι' ἐπικλήσεως τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν παλαιῶν Ἰουδαίων καὶ Ἀλφειοῦ, οὗς οἱ ὄργισαι ὡς καὶ ἄλλους ποταμοὺς ἐθεοποιοῦν, Στράβ. 275.

ἐπιφθάνω, φθάνω πρώτος, προφθάνω, μετοχ. ἀορ. ἐπιφθᾶς, τρώσεν ἐπιφθᾶς Βατραχμ. 213.—Μέσ., ἐπιφθασάμενος, Ἀδωνμ. παρὰ Σουδ. ἐν λέξει αἰετὶ οὐρανία ἐν τέλει.

ἐπιφθέγγομαι μέλλ., -γέβομαι· Ἀποθ., φλέγγομαι μετὰ τινα, Λατ. accipere, ἐγὼ δ' ἐπιφθέγγομαι κεκλαυμένα Δίσχυλ. Χο. 457· λέγω μετὰ ταῦτα ἢ προσέτι, Πλάτ. Φίληβ. 18D· ἐπιφθέγγομαι τὴν πᾶσι πράγμασι, ἐπαναλαμβάνω τὴν μετὰ ἑκαστον συμβάν, Πλούτ. 2. 436C, πρὸλ. 150D· τι ἐπὶ τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Περὶ 14. 2) ἀπλῶς, φλέγγομαι, προσφέρω, Πλάτ. Κρατ. 383A· καὶ ἐν τῷ Παθ., ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 257C. II. ἐπιφθῶ, ἐπιφθῶ, καὶ ὁ μὲν ἡγεῖτο λέγων, ἔξω Χριστιανούς, τὸ δὲ πληθὸς ἄπαν ἐπεφθέγγετο, ἔξω Ἐπισκοπεύουσιν Λουκ. Ἀλφ. 88.

ἐπιφθεγμία, τὸ, πᾶν ὅ, τι προσφέρεται ἐναντίον τινός, ἐπιτίμησις, ἐπιπλήξις, ἀπειλή, Ἰμ. Χρυσ. τ. 5. σ. 140, 23, Εὐδ. Ἀποσπασμάτ. σ. 142, 29, κτλ. II. ἐπιφθῆμα, ὡς τὸ ὅμοι ἐγὼ Ἀπολλ. Δ. περὶ Ἐπιρρ. 537, 10· κλητικὸν ἐπιφθεγμία τὸ ὡ δ αὐτ. περὶ Σουτ. 52, 26· παιωνικὸν ἐπιφθεγμία Δόλμ. 696F. III. ἢ προσθήκη χορικῆς ᾠδῆς, ἥτις ὡσαύτως καλεῖται καὶ ἐπιφθεγματικὸν [αὐστηρία], «ἔστι δὲ τινα καὶ τὰ καλούμενα ἐπιφθεγματικά, ἃ διαφέρει ταύτην τῶν ἐρμυνίων, ὅτι τὰ μὲν ἐρμύνια ὡς πρὸς τὸν νοῦν συντελεῖ, τὰ δὲ ἐπιφθεγματικὰ ἐκ περιτοῦ ὡς πρὸς τὸ λεγόμενον τῇ στροφῇ πρόκειται» Ἡφαιστ. 130, «τοῦτο οὐκ ἔστιν ἰσχυρὸς... ἀλλὰ καλεῖται αὕτημα ἐπιφθεγματικὸν Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 338.

ἐπιφθεγματικὸς, ὁ, ἀνήκων εἰς τὸ ἐπιφθεγμα (ἴδε ἐπιφθεγμία III).

ἐπιφθεγνῆς, εὖς, ἢ, ἐπιφθῆσις, ἐπιφθῆσις, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σπ. 704.

ἐπιφθίνω, φθίνω, φθίβομαι ἐπὶ τινος, λειρίδι τε στήλῃσιν ἐπιφθίνοντα καμρόντων, φθίνοντα ἐπὶ στήλαι· τῶν θανόντων, Νικανόρος παρ' Ἀθην. 684D.

ἐπιφθονίω, ἀποκρούω τινά, εἰς οὐδὲν νὰ πρέξῃ τι, ἢ δὲ κ' ἐπιφθονέοις (ἐνν. ἄσπον ἱμεν) Ὀδ. Α. 149. II. τρέφω μίσος ἐναντίον τινός, τινὶ Ἡρόδ. 9. 79.—Παθ., ἐπιφθονοῦμαι, Διον. Ἀλ. 9. 43.

ἐπιφθονός, ὁ, ὑποκείμενος εἰς φθόνον, μισητός, πρὸς θεῶν

ἐπιφθονοὶ γίνονται, μισοῦνται ὑπὸ τῶν θεῶν, Ἡρόδ. 4. 20A· ὁ διεγείρων τὸν φθόνον, μὴδ' εἴησι στρώσσα· ἐπιφθονὸν πόρον τίθει, μὴδ' καθίστα τὴν διδασκίαν μου ἐπιφθονὸν στρώσσα τὴν ὁδὸν διὰ πέπλων, Δίσχυλ. Ἀγ. 921· τινὶ Εὐρ. Μίε. 304, Ἰκτ. 893· εἴ τω θεῶν ἐπιφθονοὶ ἐστρατεύσασιν Θουκ. 7. 77· πενία ἤκιστα ἐπ. Σεν. Συμπ. 3. 9· ἐπιφθονώτεροι (ἐνν. οἱ ἐμοὶ διατριβαί) Πλάτ. Ἀπολ. 37D, πρὸλ. Πόλ. 502D· ἐπιφθονὸν ἴσκι, μετ' ἀπαρ., εἶναι ἄριστοι γόνοιο, ὁμοιομήτοιο, Ἡρόδ. 7. 139, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1274:—τὸ ἐπιφθονόν, φθόνος, τὸ ἐπ. λαμβάνειν ἐπὶ μεγίστοις ὅμοιοι 2 64. 2) ἐνεργ., ὁ ἔχων μίσος ἢ φθόνον ἐναντίον τινός, οἷον γὰρ ἐπιφθονός Ἀρτεμῖς ἀγὰρ Δίσχυλ. Ἀγ. 136· ὁ πολ., ἐπιφθῆσις, ἢ αὐτ. Εὐμ. 376· τὸ θεῖον.. ἐπιφθονόν = φθονερὸν (παρ' Ἡρόδ.) Ἀππ. Ἰερμυλ. 8. 59. II. Ἐπιφρ., ἐπιφθῆσις διακρίσθαι τινὶ, φθονεῖσθαι ὑπὸ τινος, Θουκ. 1. 75· ἐπ. διαπράξασθαι τι κατὰ ῥέπον μισητός, ἢ (ἐνεργ.) μὲ ῥέπον ἰκανοποιῦντα τὸν φθόνον τὸν, ὁ αὐτ. 3. 82 ἐν τέλ., ἤκιστα ἐπ., μετ' ἀλαχίστου φθόνου, Σεν. Κύρ. 7. 5, 37. 2) ἐπ. ἔχειν πρὸς τινα, διατελεῖν ἐν καταστάσει ἔχθρας πρὸς τινα, αὐτῷ δ. 3. 10., 8, 2, 28.

ἐπιφθόρος, ὁ, (φθόρ) φθοροποιός, φάρμακον Πολύδ. Ε'., 132. ἐπιφθόρῳ, ἀορ. ἐπιφθόρῳ, ἐπιφθόρῳ, πρὶν διὰ τὸ ἀπο-φύγω τὴν ἐπίδρασιν μαγείας ἢ γυναικῆς, ὡς ποιοῦσι καὶ οὖν αἱ γυναῖκες, Λατ. phlegma, φλέγμα. 7. 127, πρὸλ. Tibull. 1. 2, 51· ἀλλὰ παρὰ Θεοφρ. 2. 62 ἢ ἐννοία φαίνεται κατὰ ἀποφύγω. Ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει «ἐπιφθόρῳ», ἐπιφθόρῳ, ἢ ὡς ἡ ἀποφύγω. [ἐν τῷ μετὰ φιλοφροσύνη ἐπιφθόρῳ].

Ἐπιφρ., ὄνομα Ἀιγυπτ. μήλης, -πανάκιμος, Ἐβδ. 11" Μακκ. 5", 38), Πλούτ. 2. 312B, κτλ.

ἐπιφθονοεικέως, φιλονεικῶ ἐναντίον τινός, ἢ προσέτι, Χρυσ. II. 142B.

ἐπιφθονοποιέομαι, Ἀποθ., καταγινομαι φιλονεικῶν εἰς τι, ὅθι-ραῖς τε ἐπιφθονοποιεῖσθαι συνεπαίρει τι ἢ γῆ Σεν. Οἶκ. 5, 5. ἐπιφθῆσις, ὁ, (φλέψ) ἔχω τὰς φλέδας ἐπὶ τῆς ἐπιφθῆσις, ἔχων αὐτὰς ἐξήχους ὑπεράνω τῆς ἐπιφ., Ἰππ. 1180G, Ἀριστ. περὶ τῶ Ζ. Ἰστ. 1. 11, 12.

ἐπιφθεστομῶ, φλεβοτομῶ προσέτι, Ἀντιλλ. παρ' Ὀρειῆσ. II. 41, 7.

ἐπιφθελγῆς, ἔς, (φλέγω) φλογώδης, πυρώδης, χρώμα Ἀριστ. Φυσικῶν. 6. 34.

ἐπιφθελγία, τὸ, φλόγῳσις ἐπὶ τῇ ἐπιφθῆσις, Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 362.

ἐπιφθελγίαντις, ὑποφύγειν ἐκ μεσολαβήσεως φλογώσεως Ἰππ. π. Ἀγμ. 770, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 10 7, 6.

ἐπιφθελγίαντομαι, -ἐπιφθελγίαντομαι, Ἀλφ. Ἰερμυλ. 2. σ. 195.

ἐπιφθελγία μέλλ., -ἐπ., κατακαίω, ΠΟΡ· ἐπιφθελγία ὁμοιοπύ-δην ἰλ. 11. 455· ὅφρ' ἢ τοῖς τοῦτο μὲν ἐπιφθελγία [καρδόν].. πύρ 4. 52· ἐπὶ ἐχθροῦ, πάντα ἐπιφθελγία καὶ ἐκτελεῖν Ἡρόδ. 8. 32· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἐπ. ἀκτινίσσιν Διον. Περὶ 1110 ἐπ. τὴν πόλιν, πυρπολεῖν αὐτήν, Θουκ. 2. 77.—Παθ., Νικ. 6. 188. 2) μεταφ., ἐξάπτω, παρρησιάζω, προτρέπω, ὁδὸν γὰρ εἰς ὁδὸν πάντ' ἐκτελεῖ ἐπιφθελγία Δίσχυλ. Πέτρ. 395 δι' ἑρμῶν, Λοῖς ἐπ. τὴν Ἑλλάδα Πλούτ. 2. 167D· πρὸλ. τὸν αὐτ. ἐν Κέρτ. Περὶ 1. Α. 14, π. Ζ. 15. 9.—Παθ., Ἀριστ. Φυσικῶν. 6. 34. 3) μεταφ. ὡσαύτως, καθιστῶ τινα ἔνδοξον, Λατ. illustinare, ἐπ. πό-λιν ἀοιδίας Πινδ. Ο. 9. 34. II. ἐπὶ τοῦ ἡλίου, καὶ ἰσχυ-ρῶς, εἶμαι καυτηρικός, καὶ μάλιστα ἦν καὶ ὁ ἡλίας ὡς περ οὖν τὸ μεσημέριον ἐπιφθελγία Λουκ. Ἀνάλ. 25, Διον. Κ. 59, 7.—μεταφ., εἶμαι λαμπρός, Πινδ. II. 11. 69.

ἐπιφθελγία, τὸ, (ὡς εἰ ἐκ τοῦ ἐπιφθελγία), μέρος περὶ-φθελγίας, περὶφθελγίας ἐκδομήμα, Ἰππ. Ἀφ. 1053. Ὁ Ἑρμῆς (π. 388) ἐρμηνεύων τὴν λέξιν φθῆσις λέγει «καλοῦσι δὲ φθῆσις τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς γινόμενα, μάλιστα δὲ ὅταν ἐκ φύγους ἐν τῷ πυρὶ καθίσταται στρογγύλα ἐπιφθελγίας».

ἐπιφθελγία, εἰς, ὁ ἔχων τὴν ὅψιν ὅπαι περὶφθελγίας, ἐπι-φθελγία ἐξερύθροις χρώμασι Ἰππ. 1911, ἐνθα ἔωσι γρα-πτὸν ἐπὶ φλογώδεσι.

ἐπιφθελγία, ὁ, ἀνάδυσσις ὕδατος, Ἀκύν. Γίν. Β', 6, πρὸλ. ἐπιφθελγία.

ἐπιφθελγία, = ἐπιφθελγία, ἀμεταβάτως, Σωκράτης 3681C.

ἐπιφθελγίαντομαι, Πάθ., ἔχω φθελγία, ἐκδομήματα ἐπὶ τοῦ σώματός μου, Ἰππ. 1127H.

ἐπιφθελγία, φθελγία, φθελγία, τινὶ Ἀπολλ. Ρέδ. Α. 491.

ἐπιφθελγία, ὁ, φθελγία, τρομερὴς, Δίσχυλ. Ἀγ. 1152· φθελγία φθελγίας, Πλούτ. Πύρ. 7. II. Πάθ., ὁ ἡλίας φθελγίας, Ζεῦδ, Ραλιν. τ. 19. σ. 707, 3:—Ἐπιφρ. ἐπιφθελγίας Ἀππ. Σός 19.

ἐπιφθελγία, λαμβάνω χρώμα φθελγίας, κακκινῶς Ἀριστ. π. Χρωμ. 5. 17, Θεόφρ. π. Χρωμ. 32.

ἐπιφθελγία, καθιστῶ τι φθελγία ἐπὶ τῇ ἐπιφθελγίας, οὐκ-νίζω αὐτό, Λουκ. Ἑρμῆς 41. II. ἀμεταβ., ὁδὸν πρὸς ἐλ-φθελγίας χρώμα, εἶμαι ὑπερῶς, Ἀριστ. Φυσικῶν. 6. 35, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 1. 10· ὡς ἐν τῷ Πάθ. Ἀριστ. Φυσικῶν. 6. 35.

Ἰστ. 1. 9, 3. II. Παθ. μετ' ἄορ. 6' καὶ πρὸς. ἐνεργ. ἐπέφρων, ἐπιπέφωνα [τῷ σήματι] ἐπιπέφωκε ἐλαίην, ἐφύτρωνεν ἐπὶ τοῦ σ., Ἠρόδ. 4. 34' ἰδίως ὡς ἐκφύσει, Ἀριστ. π. τὰ ζ'. Ἰστ. 8. 24, 9, κ. ἄλλ.· ταῖς ψυχαῖς ἐπ. μελανία Πολύβ. 1. 81, 7 — ἐντεθεὶν, ἐμμένει, εἰμὶ αἰετῶς προσκεκολλημένος εἰς τι (πρὸς. ἐμφύω), ἀμφοῖν ταῖν χερσίν δ' αὐτ. 12. 11, 6' ἰδίως ἐπὶ κυνῶν, ἐπ. τοῖς θηρίοις, ἐπιμένειν διώκειν, κατὰ πῆδας, Πλούτ. Λούκουλλ. 1' μεταφ., προσκολλῶμαι, τοῖς πλείστοις. ὅσον κῆρες ἐπιπεφύκασιν Ἠλάτ. Νόμ. 9371) τοῖς ἀγαθοῖς Πλούτ. 2. 6C: προσβάλλω, ἐπιτεθεῖμαι, τινὶ αὐτῷ 507C. 2) γεννῶμαι κατόπιν, Πλούτ. Κλεομ. 16.

ἐπιφώνεω, πλησιάζω εἰς τι μέρος φωνῶν, μὴτ' ἐπιφώνετον μὴδὲνα θνητῶν θῆκην Ἰεράν Σοφ. Ο. Κ. 1762, πρὸς. Ἀριστ. 1. 141 ἐν τῷ Μίση τύφῳ, Ἀποσπ. Ὀμ. 42. 2) ἐπιφώνω, λέγω τι περὶ τινος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τι. ὅμ. Ἥγησιος δ' Μάγνην ἐπιφώνηκεν ἐπιφώνημα κατασβέσαι τὴν πυρκαϊάν ἐκείνην ὑπὸ ψυχρίας δυνάμενον Πλούτ. Ἀλέξ. 3' εἰς τι δ' αὐτ. ἐν Λουκούλλῳ 39' ἐφαρμόζω εἰς τινα, τινὶ τι Ἀθην. 178E. 3) προσφωνῶ, τινὶ τι Πλούτ. Πομπ. 4. 4) συναίνω, Συλλ. Ἐπιγρ. 5853. 36.

ἐπιφώνημα, τό, ἀστέος λόγος, Πλούτ. Ἀλέξ. 3. 2) ἐν τῇ Ῥήτορ., τελεωμένη πρότασις περιέχουσα τὸ συμπέρασμα ἢ τὴν ἡθικὴν ἐφαρμογὴν, Διον. Ῥήτορ. 10, 18, Δημήτρ. Φαλ. 106, 109, Κύντιλ. 8. 5, 11. 3) παρὰ Γραμμ. ὡς παρ' ἡμῖν, Ἠσυχ. ἐν λέξει κόγξ.

ἐπιφώνηματικὸς, ἡ, ὄν, ἔχων φύσιν ἐπιφώνηματος (2), Ὡστ. 1038. 38. — Ἐπίρρ. ὡς, Δημήτρ. Φαλ. 109. 3) ἐπιφώνηματικόν, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπιφώνημα, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 23, 31.

ἐπιφώνησις, εὖως, ἡ, τὸ ἐπιφώνεον, κραυγὴ, Πλούτ. Πομπ. 4. ἐπιφώνησής, ὁ, ὁ ἐπιφώνων, Ἠσυχ. ἐν λέξει λιγύς.

ἐπιφωρᾶω: μέλλ. -άσω, ἀνακαλύπτω ἐν τινὶ πράγματι, διακρίνω, Σύνεσ. 292B.

ἐπιφώσκω, ὡς τὸ ἐπιφάσκω, προβαλὼν πρὸς τὸ λυκαυγές, καὶ σάββατον ἐπέφωσκε, ἐξημέρωνε σάββατον, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κ'. 54, κατὰ Ματθ. κ'. 1' ἐπιφωσκοῦσης τῆς οὐδοῆς Συλλ. Ἐπιγρ. 9119. II. μεταβ., κάμνω τι νῦν ἐκμπηχ (φῶς), φέγγος Ποιητ. Βοταν. 25.

ἐπιφωτίζω, φωτίζω, ἐπιφωτίζομαι μου ὁ νοῦς Ἐρμ. Τρισημ. ἐπιφωτισμός, ὁ, (φωτίζω) — φωτισμός, Πλούτ. 2. 930B

ἐπιφαίνω, μεταφ. τύπος τοῦ ἐπιφάσκω, ἐπικεχνηνότες τῷ χρυσῷ Λουκ. Τίμ. 18, περὶ Θου. 9 κ. ἄλλ. II = ἐγγαλνῶ, ἐπιγγαλῶ, Ἀνών. παρὰ Σουίθ. ἐν λ. ἐπιγάνη.

ἐπιφαρ-ἀγῶος, ὄν, ὁ τοῖς ἀγαθοῖς ἐπιχαίρων, σχηματισθὲν ὡς ἀντιθέτον τῷ ἐπιχειρέακος, Ἐρατοσθ. παρὰ Στράβ. 61.

ἐπιχειρεκάκω, μετὰ χαιρεκακίας εὐφραίνομαι ἐπὶ τινὶ, τῷ πταίσματι τινος Φιντ. Ἐπι. 295. 30.

ἐπιχειρεκάκεια, ἡ, χαρὰ ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 6, 18', 2, 7, 15.

ἐπιχειρε-κάκος, ὄν, ὁ χαίρων ἐπὶ τοῖς τῶν ἄλλων κακοῖς, Ἀναξανδρίδης ἐν Ἀδῆλ. 8' Ἀλκις ἐν Ἀπαιλυσταῖς 1', Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 15, κ. ἄλλ. — Ἐπίρρ. ἐπιχειρεκάκως Νικ. Δαδ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μί. τ. 38, σ. 813.

ἐπιχειρεσι-κάκος, ὄν, = τῷ προηγ., Εὐσ. V. 93B, ἴδε Λοβεκκ. Φρόν. 770.

ἐπιχειρησικάκος, = τῷ προηγ., Ὀριγένης. 1. 420A. 508A.

ἐπιχειρησικάκως, Ἐπίρρ. τοῦ προηγ., Διδ. Ἀλ. 1177D.

ἐπιχαίρω, χαίρω ἐπὶ τινὶ, ὡς ἐπὶ τὸ πού ἐπὶ ἄλλοις κακοῖς, μετὰ δοτ. πράγμ., κακοῖς τοῖς τοῦδε Σοφ. Αἴ. 961' ἀτυχλοῖς τῶν πέλας Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 127, πρὸς. Ἀριστ. Ῥητ. 2. 2, 20' μετὰ δοτ. πρσ., Δημ. 558 ἐν τέλει τινὶ τεθνηκότι Πλούτ. Εὐμ. 2' ἀπολ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 1015, Δημ. 126. 19, καὶ μέσ. ἄορ. ἐπεχάρατο Ἀπολλ. Ῥέδ. Δ. 55.

2) σπανίως ἐπὶ καλῶς σημ. σία: ἐπιχαρῆναι (ἀορ. 6' παθ.) χαίρω ἐπὶ τῇ χαρᾷ ἐτέρου, Ἀριστοφ. Θεσμ. 314' μετ' αἰτ., σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω Σοφ. Αἴ. 136' πρὸς. Vuleku ἐν Εὐρ. Φοιν. 1549.

ἐπιχάλαζω, ῥίπτω χάλαζον ἐπὶ τινος, μεταφ. περισβάλλω, ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθόν, ... ὅτι πλείστους λίθους εὐμορφήσας ἐπιχάλαζω πόρρωθεν αὐτούς: Λουκ. Τίμ. 58'.

ἐπιχάλαρος, α, ὄν, (ἐν τῷ Θ. Στ. ἐπιχάλαρος), κάπως χαλαρός, (ἐπιδέσει) ἐπιχαλωρότερη Ἰππ. περὶ Ἀρβρ. 817.

ἐπιχάλας: μέλλ. -άσω [ᾱ], χαλαρώνω, τὸ καλῶδιον Πολύβ. 34, 3, 5' δεσποῖν Λουκ. Ἐρμόδ. 3. II. ἀμετάβ., ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, σὺ μὲν θρασύς τε καὶ πικραῖς δῶσις οὐδὲν ἐπιχάλας Δισχύλ. Πρ. 179.

ἐπιχαλεπαίνω, χαλεπαίνω ἐπὶ τινὶ, Ἀπολλ. Διδ. Ὀμ. καὶ Ἠσυχ. ἐν λ. ἐπαλαστέρασα.

ἐπιχαλεμῶ, χαλεμῶ, κατασκευάζω τι σφυρηλατῶν ἐπὶ ἄκμονος, ἀπιχαλεμῶν, μύδρους Δισχύλ. Ἀποσπ. 297' μεταφ., μεταβάλλω τινά, ὡς διὰ σφυρηλατήσεως, πρὸς τὸν σκοπὸν μου, τὸν πλάττω

κατὰ τὴν θέλησίν μου, Ἀριστοφ. Νερ. 422, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 10, 1. II. Παθ., λεπίδες δ' αὐταῖς ἦσαν ἐπικεχαλεμμένοι πανταχόθεν χρυσαὶ Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 3.

ἐπιχάλαται· ἀπλῆται· Ἠσυχ.

ἐπιχάλακος, ὄν, κακαλυμμένος διὰ χαλκοῦ, χάλινος, ὁσπς Ἠρόδ. 4. 200, Ἀριστοφ. Σπ. 18' ἐπιχάλακος (ἴδου, ὁσπς), ἢ, τὸ μὲν ὄρου μετὰ τῆς ἐπιχάλακος πρὸς Πλαταιαῖς ἀπένταλιν Ἀμφίφας ἐν Ὀφειδῶν. 3. — Καθ' Ἠσυχ.: ἐπιχάλακος ὁσπς· ἔχει γὰρ χαλκὴν τὴν ἐπιβολήν· — ἐπιχάλακον, τό, καθ' Ἠσυχ.: ἐπὶ στόμα τῶν αὐλῶν, διὰ τὴν φορεσίαν, ὕφαι ἐπιστομίδα·

ἐπιχάραγμα, τό, τὸ ἐπιχαρασσόμενον ἐπὶ νομισματός, Ἠσυχ. ἐν λ. ἐπικρυμμα καὶ ἐν λ. γλαυξ.

ἐπιχάρασσω, Ἀττ. -πτω, χαράσσω τὴν ἐπιφάνειαν τινος, φύλλον ἐπικεχαραγμένον Θιοφρ. π. φυτ. Ἰστ. 6. 2, 5. II. χαράττω τὴν ἐπὶ τινος, καὶ τῶν νομισμάτων τοῖς παλαιστάτοις βουδὺν ἐπιχάραττον ἢ πρόδοτον ἢ σὺν Πλούτ. Πομπ. 11.

ἐπιχάρης, εἰς, εὐχάριστος, χαροποιός, τίς ὡς τλησικάρδιος Θεών, ὅτω τάς ἐπιχαρή: Δισχύλ. Πρ. 160. II. ἐπὶ προσώπου, ὁ χαίρων ἐπὶ τινὶ, εἰ δὲ καὶ ἐπιχαρὴς ἐγενόμην πτώματι ἐχθρόν μου Ἠρόδ. Ἰουδ. ΔΔ', 29).

ἐπιχάρεινέζομαι, Ἀπολλ. ἐπιτέγω τι χαριεντιζόμενος, Λουκ. Συμπ. ἢ Λαβλ. 12.

ἐπιχάρειζομαι: μέλλ. -έσομαι, Ἀπολλ. πατέγω ὡς χάριν, τινά τι Σεν. Ἰππ. 6. 12. 2) ἀμετάβ., ἐπιχαρίττα ἢ ἐπιχάριτται, Βοιωτ. ἀντὶ ἐπιχάρισται) τῷ ἔνυψ, ἴσο εὐχρηστὴς πρὸς αὐτόν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 884, πρὸς. Αἰνιγμ. Λιόλ. Διάλ. σ. 177, καὶ ἴδε τῇ λέξει ἐπιχαρίς ἐν τέλει.

ἐπιχάρις, ὁ, ἡ, οὗδ. ἐπιχαρι, εὐχρηστος, ἐχάριστος, θελακτικός, Δισχύλ. Ὀλέ 910 (ἴδε ὁμοῖς τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ δακτυλόν, ὅλον τὸ εὐχαρίς), κτλ. ἐπ. ἐν ταῖς συνουσίαις Σεν. Κύρ. 1. 4, 4' χάρις οὐκ ἐπ. Ἠλάτ. Νόμ. 853D) σιμὸς ἐπ. κληθεὶς ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 474E' Θηρίον ἐπ., ἐπὶ τοῦ λαγοῦ, Σεν. Κύρ. 5. 33' τὸ ἐπιχαρι, τρόπος εὐχρηστίας, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 2. 6, 12, Ἠλάτ. Πολ. 528D' τὸ συγκρ. καὶ ὑπερβ. εἶναι ἐπιχαριτώτερος, -τατος (ἴκ. θετικὸς ἐπιχάριτος), συγκ. παρὰ Σεν., πρὸς. Κοινημ. ἐν Συμπ. 3. 9, 7, 6' Τὸ Ἐπίρρ. εἶναι ἀσάφως ἐπιχαρίτως, Σεν. Ἀπολ. 4, Ἰσοκρ. 311E' Βοιωτ. ἐπιχαρίτως, Ἀριστοφ. Ἀχ. 867, πρὸς. ἐπιχαρίζομαι.

ἐπιχάριτος, ὄν, ὁ, ἐπιχαρίς, Ῥηγ. Νύσο. τ. 1. σ. 476, καὶ ἐπιχαρίττα ἢ ἐπιχάριττας (κατὰ Buegk. ἐπιχαρίττες).

Βοιωτ. ἀντὶ ἐπιχάρισται, ἴδε ἐπιχαρίζομαι.

ἐπιχαρίττως, ἴδε ἐν λ. ἐπιχαρίς.

ἐπιχαρμα, τό, (ἐπιχαίρω) ὅστις ἐπιχαίρει τις ἐπιχαρηστικῶς, ἔτιον μὲν ὑμᾶς, πολεμικοῖς δ' ἔθρυσάμην ὀδύσσημα κάπιχαρμα καὶ διαφθοράν Εὐρ. Ἠρ. Μαιν. 459, Θέοκρ. 2. 20.

II. χαιρεκακία, Εὐρ. Φοιν. 1555.

ἐπιχαρτος, ὄν, (ἐπιχαίρω) ὅς τ' αἰσθάνεται χαρὰ εὐφρόνης, Σοφ. Τρ. 1282' γεραροῖς ἐπιχαρτον Δισχύλ. Ἀγ. 722' ἀλλὰ κατὰ τὸ πλείστον, 2) ὅς τ' αἰσθάνεται ἐπιχαρηστικῶς, ἐχθροῖς ἐπιχαρτα πέπονθα, παθήματα παρέχοντα ἀφορμὴν χαρᾶς εἰς τοὺς ἐχθρούς μου, Δισχύλ. Πρ. 155' οἱ δικαίως τι πόσυχοντες ἐπιχαρτοι, δηλ. ὅτις ὅπως ἐπιχαρτῶν: διὰ τὴν πόλημα αὐτῶν, Θεοκ. 3. 67, Δημ. 1127. 11' βαρβάρους ἐπιχαρτες γενόμενος, προεινύσας ἐπὶ τούτῳ χαρὰν τοῖς βαρβάροις, Ἠλάτ. Ἐπιστ. 350B.

II. μεταβ. = ἐπιχαίρων, ἀφελωνίης δὲ (ἴ. Ἀδῆλ. 7) τὸν ἐπιχαίροντα ἐπιχαρτος εἰρήκεν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο φαῖλον, ὥστε βέλτιον μὴ ὀνόμασι χρῆσθαι, ἀλλὰ μετὰ γὰρ Πλούτ. 1', 101.

ἐπιχάσκω, Ἀττ. τύπος τοῦ ἐπιχαλνῶ, χάσκω ἐπὶ τινὶ, Μενασσο. Χρόν. 1. — Ἐν Θιοφρ. π. φυτ. Ἰστ. 4. 12, 2, ἐπιχάσκων ὑποχάσκω, ὅπερ ἐγένετο ἥδη ἐν τῇ ἐκδόσει Winpinger.

ἐπιχασμάομαι, Ἀπολλ., χασμῶμαι ἐπὶ τινὶ, Ἠλιάδ. 4. 6

ἐπιχάσσε· ἐνδεῖτο Ἠσυχ.

ἐπιχαυνόομαι, Παθ., χαυνόομαι ἐπὶ τινὶ, Ἰαμβλ. Περτρ. σ. 382.

ἐπιχίζω: μέλλ. -χεσθῶμαι, χέζω ἐπὶ, Ἀριστοφ. Λυσ. 440, Ἑλλ. 1140' πρὸς. ἐπιχέζωδα, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρμ. 68.

ἐπιχειλῆς, εἰς, (χειλός) ὁ ἐπὶ τῶν χειλῶν ἢ παρὰ τὰ χεῖλη, γλῶσσα ἐπιχειλῆς, λέλος, Πολύβ. 5', 120.

II. πλήρη, μέχρι χειλέων (πρὸς. ὑπερχειλῆς), περὶ τοῦ ἡμιστοκλήτους, ἐπιποιῶς τὴν πόλιν ἡμῶν μεσσή, εὐρώς ἐπιχειλῆ Ἀριστοφ. Ἰππ. 813' πῖθος ἐπ. τῶν ἀγαθῶν ἡμετέρων 174D, πρὸς. 115A.

III. ἔχων τὰ χεῖλη πρὸς, τὰ ἔσω ὡς οἱ γέροντες, Ἀλκίφρ. 3. 55.

ἐπιχειμάζω, διέρχομαι ἐν, χειμῶνα ἐν τινὶ τόπῳ ἢ ἐν ἐπιχειρήσει τινὶ, Θεοκ. 1. 89.

2) ἐνοχλῶ, λυπῶ, ἐπιχειμάζεις σάντον, Μένανδρος εἰρήκεν ἐπὶ τοῦ λυπεῖν, καὶ Ἀλεξανδρίδης ὁμοίως πειστέον δὲ τοῖς δοκίμοις τοῖς μὴδ' εἰδῶς τοῦνομα Φρόν. 387' ἴδε Λοβεκκίω, πρὸς. Ἀμμόνιο, 1146) ἐν λ. χειμάζεις, ἴδε καὶ Στουτ. Μακρ. Δ. 41. σ. 72.

II. ἀπρὸς ἐπιχειμεράζει, ἐπιγίνεται χειμῶν, Γεμίνος ἐν Ρεταν. Οὐραν. σ. 62, 68, 79.

ἐπιχειμάσις, εὖως, ἡ, μεταχειμασίς, Ἠλι. Η. Ν. 18. 57.

ἐπιχειμερίας, α, ὄν, χειμερινός, Ὑψίφρ. π. Ἀνθρ. 14.

ἐπιχειρ, ὁ, ἡ, πρόχειρος, παρὰ Πολυδ. Β', 148, ἀλλ' ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Βεκκέρου παραλείφθη ἡ λέξις.

ἐπιχειρεῖν· «τὰ ὑπὲρ τῶν μισθῶν διδόμενα τοῖς χειροτέχναις» Πλούτ.

ἐπιχειρεῖω, (χείρ), θέτω τὴν χεῖρά μου εἰς τι, οἱ μὲν δεῖπνοι ἐπεχειρεσον, «καὶ ἔστιν ἐνταῦθα ἐπιχειρεῖν τὸ χεῖρας ἐπιβάλλειν, κατὰ τὸ: ἐπὶ χεῖρας ἦλθαν» (Εὐσε.), Ὁδ. Ω. 386, πρβλ. 395· πηδάλιοις Ἀριστοφ. Ἰππ. 542.

2) θέτω τὴν χεῖρά μου εἰς τι ἔργον, ἀρχίζω νὰ ἐργάζωμαι. ἐπιχειρῶ, τῇ διώρυγῃ Ἡρόδ. 2. 158· δρημιῶ ἐπ., ἐπιχειρεῖν ἀπόδρασιν, β. 70· τῇ δδφ 7. 43, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 819· τοῖσι βασιλῆγοις Ἡρόδ. 3. 63· τυραννίδι 5. 46· ἔργῳ τοσοῦτον 9. 27· λόγοις, τέχνῃ Πλάτ. Φαῖδρ. 279Α, Ἰοργ. 521D, κτλ.· τοῖς ἀδυνάτοις Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 5, κτλ.

3) σπανιώτερον μετ' αὐτ., μεγάλα ἔργα θείον. 75, πρβλ. Πλάτ. Κριτ. 45C, Φιλ. 57B.—Παθ., ἐπιχειροῦμαι, Θουκ. 4. 55, 6. 31, Ξεν., κλ.· τὸ ἐπιχειροῦμενον, ὅπου ἐπιχειρεῖ τις, Πλάτ. Νόμ. 746B.

4) μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., ἐπιχειρῶ, προσπαθῶ, νὰ πράξω τι, Ἡρόδ. 3. 38, 65., 9. 42, Ἀριστοφ. Βάτρ. 81, Θουκ. 2. 40, Πλάτ., κλ.—Παθ., ὁ αὐτ. Τιμ. 53A κ. ἀλλ. II. ἐπιχειρῶ ἐναντίον τινός, ἐφορμῶ, ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, τινι Ἡρόδ. 1. 11, 26, 190, Θουκ. 3. 94, Ἀριστοφ. Σφ. 1030, κτλ.· πρὸς τινα Θουκ. 7. 51· ἐπὶ τινα Πλάτ. Μενέξ. 241D· εἰς τὰς σατραπείας Διόδ. 14. 80.—ἀπολ., Ἡρόδ. 5. 72., 8. 108, Θουκ., κτλ.· κτείνων ἢ ἐπιχειρῶν Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 17.—Παθ., Θουκ. 2. 11.

III. προσπαθῶ, ἐπιχειρῶ ν' ἀποδείξω, συζητῶ διαλεκτικῶς, Πλάτ. Θεαίτ. 205A· περὶ τίνος Ἀριστ. Τοπ. 1. 2, 1· ἐκ τίνος, ἐκ τίνος ζητήματος, αὐτόθι 2. 11, 1· πρὸς τι, πρὸς τι συμπέρασμα, αὐτόθι 3. 6, 13 κ. ἀλλ., ἔς τι Διογ. Λ. 4. 28· ἐπ. ἔτι.. Ἀριστ. Τοπ. 5. 1, 3· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀνολυτ. Πρωτ. 2. 19, 2· λογικώτερον ἔστιν ἐπιχειρεῖν ὥδε ὡς αὐτ. ἐν τῷ π. Οὐρ. 1. 7, 16.

ἐπιχειρήματα, τὰ, ὡς καὶ νῦν, ἰδίως στρατιωτικόν, Θουκ. 7. 47, Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 6, κτλ.· ἐπ. ἐπιχειρεῖν Πλάτ. Ἀλκ. α'. 113C· πολλὰ μωρία καὶ τοῦ ἐπ. ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 317B. 2) τὸ σημεῖον τὸ χρησιμεύον ὡς βάσις τῶν ἐνεργειῶν ἐναντίον ἐχθροῦ, Ἀππ. Συρ. 52· ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ., ἐπιχειρουμένη ἀπόδειξις, οἷα γίνεται χρήσις ἐν τῇ διαλεκτικῇ καὶ ἵκει εἶναι συννομὸς εἰς μετ' αἰτιολογίας ἀπόδειξις (φιλοσοφία), Ἀριστ. Τοπ. 8. 11, 12 κ. ἀλλ., πρβλ. Trendelenb. Λογ. Ἀριστ. σ. 100· οὕτως ἐν τῇ Ρητορικῇ Διον. Ἀλ. πρὸς Διμητόν 1. 8.

ἐπιχειρηματικὸς, ἡ, ὄν. (ἐπιχειρήμα II), περιέχων ἐπιχειρήματα, διαλεκτικὸς, λόγος Ἀριστ. Π. Μνήμ. 2. 1.—Ἐπίρρ. -ως Ἀριστ. εἰδ. σ. 2, σ. 515, Εὐσ. Πονημάτ. σ. 203, 13.

ἐπιχειρήσεις, εἰς, ἡ, τὸ ἐπιχειρεῖν τι ἐναντίον τινός, ἐπιθέσις, Ἡρόδ. 1. 11, Θουκ. 2. 11., 4. 130· τὴν ἐπ. μὴ συντάχουε Ἡρόδ. 3. 71· ἐκφέρειν τὴν ἐπ. ὁ αὐτ. 8. 132· ἐπ. ποιῆσθαι τίνος, ἐπιχειρεῖν τι, Θουκ. 1. 70· ὑμετέρα ἐπ., ἐπιχειρήσεις ἐναντίον ὑμῶν, αὐτόθι 33 ἢ ἐπ. τοῦ σώσαι Πλάτ. Ἀλκ. 1. 115B, πρβλ. Νόμ. 631A.

II. διαλεκτικὸς συλλογισμὸς (ἴδε ἐπιχειρήμα). Ἀριστ. Τοπ. 2. 4, 6., 6. 1, 3, πρβλ. Πολύβ. 12. 8, 4, Διογ. Ἀλ. πρὸς Ἀρματόν 1. 8.

ἐπιχειρηθέν· ἡ, -λα, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ προσβάλῃ, τινὶ Θουκ. 1. 118., 2. 3· πρέπει τις νὰ ἐπιχειρήσῃ, Πλάτ. Ἀπολ. 18E.

II. ἐπιχειρητέος, α, ον, ὃν πρέπει νὰ ἐπιχειρήσῃ τις, ὅμως οὐ καὶ τοῦτο ἐπ. Ἀντιφῶν 116. 41.

ἐπιχειρητής, οὔ, ἡ, τολμήρως εἰς τὸ ἐπιχειρεῖν τι, ἀντιθέτον τοῦ ἀτολμάτος, Θουκ. 8. 96· ἐπ. τίνος, ἔτοιμος νὰ ἐπιχειρήσῃ τι, Πλάτ. Τιμ. 69D.

ἐπιχειρητικὸς, ἡ, ὄν. ἔτοιμος νὰ ἐπιχειρήσῃ τι ἢ νὰ ἐπιθεθῇ, Πλούτ. 2. 978B. II. ἡ -κῆ (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ δι' ἐπιχειρημάτων συλλογισμοῦ, Πλάτ. Ἀρρ. Β' 1. 8, 7.

ἐπιχειρῶν, προσβάλλων, «ἀλλήλους ἐπιχειρῶσαι» Πλούτ. ἐν λ. ἀλληλῆλίζεσθαι.

II. ἐπιχειρῶν (οἱ) εἶναι ἡ πιθανὴ γραφή, ἐγένετο δοκιμὴ θεραπείας, Ἰππ. 1147E.

ἐπιχειρῶν, τὸ, (χείρ) μόνον κατὰ πληθ. ἐπιχειρεῖα, τὰ, κυρίως μισθὸς τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν ἐνταῦθεν, μισθός, πληρωμὴ, ἡ 1) ἐπὶ ἀμοιβῇ, ἀνταμοιβῇ, Ἀριστοφ. Σφ. 586, τραγ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 586C, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 17. 8· ἀρετῆς ἐπιχειρεῖα Πλάτ. Πολ. 608C· εἰρωνικῶς ἐν Δημ. 1484. 4, Πολυδ. 8. 14, 5· — 2) πυκνότεροι ἐπὶ ποιότης, τοιαῦτα τῆς ὑψηλόρου γλώσσης, ταῖσι χειρὶς γίνονται Δίσχυλ. Πρ. 319, πρβλ. Ἀντιφῶν α' 113. 33, κλ.· εὐφραν ἐπ. λαχοῦσα, τὸν μισθὸν τοῦ εἴρους, δηλ. τὸν δι' αὐτοῦ ἄνακτον, Σοφ. Ἀστ. 820, Ἐν ἀντιγράφοις ἐνλίπε κακῶς, ἐπιχειρεῖα, ὡς παρ' Ἰππ. 26. 13.

ἐπιχειρονομία, κόμην χειρονομίας, Φίλων 1. 298., 2. 485· μεταφ., ἀρπάξω τι, λαμβάνω μετὰ τὴν χεῖρά μου, αὐτόθι 2. 371· παρ' Πλούτ., «οἱ ἐπιχειρονομοῦντες» οἱ τὰς χερσὶν ὡς νόμοις χρῶμενοι.

ἐπιχειροτονέω, ψαλίζω ὑπὲρ τίνος προτεινομένου ψηφίσματος, διὰ ψήφου ἐγκρίνω, ἐπιχωρῶ, ἐπειδὴν ἐπιχειροτονήτε τὰς γνώμης Δημ. 48. 17· ἢ ἐλθὼν ἢ ἐπιχειροτονήσεως Ψήφισμα παρὰ Δημ. 235, 9· κυρίως ἐπὶ τοῦ λαοῦ, ἀλλ' ἐν 261. 17, ἐπιχειροτόνησεν ἢ βουλή καὶ ὁ δήμος, πρβλ. Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 62.

20 (ἐκδ. Blass). 2) ἐπὶ ἀρχόντων, παραδέχομαι τινα ἐκλογέντα εἰς τι ἄξιωμα, Νόμ. παρὰ Δημ. 612. 25, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 391, 396· ἐπὶ Ῥωμαίου δημάρχου, ἐπιχειροτόνησε τῷ Μαρτίῳ τὴν στρατηγίαν, κατήρρωσε (ὁ Σουλπίκιος) νὰ ἐκλεγῇ ὁ Μ. στρατηγός, Πλούτ. Μάρ. 35. II. παρ' Εὐκλ., χειροτονῶ προσέτι ἢ κατόπιν.

ἐπιχειροτονία, ἡ, ψηφοφορία δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν, Πλάτ. Νόμ. 755E· νόμον ἐπιχειροτονίαν ποιεῖν Ψήφισμα παρὰ Δημ. 706. 7· ὡσαύτως, ἐπ. διδόναι αὐτόθι 716. 19· ἐπ. ἐστὶ ἡ γίνεσθαι αὐτόθι 706. 8 κτλ., 1330. 17· (οἱ πρυτανεύοντες) καὶ περὶ τῆς δοτρακοφορίας ἐπιχειροτονίαν διδόναι Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 63. 8 (ἐκδ. Blass)· οὕτω διδωσιν ἐν μὲν τῇ βουλῇ τὴν ἐπιχειροτονίαν, ἐν δὲ τῷ δικαστηρίῳ τὴν ψήφον αὐτόθι σ. 80. 8.

ἐπιχειρονοσιάζω, ἐχῶ σχῆμα παραπλήσιον χειρονοσίῳ, Στράβ. 277, ἐνθα ὁ Κόραξ ἐστὶ δὲ τι χειρονοσιάζουσα.

ἐπιχέω· μέλλ. -χεῖω (ἴδε χέω), δ' πρὸς. ἐπιχέεις Ἀριστοφ. Βίρ. 169· ἀόρ. α' ἐπέχεαι — Ἐπικ. ἐνεστ. ἐπιχέου; ἀόρ. α' ἐπέχευαι ἀπαρ. ἐπιχέουσι Ὀμ. Χύνω ἐπάνω εἰς τι, ἐπιχύνω, χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶ ἐπέχευς., νήφασθαι Ὁδ. Α. 136, κτλ.· πλήρες, χερσὶν ὕδωρ ἐπιχέουσι Ἰλ. Ω. 303· χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ χευάντων Ὁδ. Α. 213· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ.· ὡσαύτως, οἷον ἐπιχέειν ὕδωρ Ξεν. Οἰκ. 17. 9. 2) μεταφ., τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε Ἰλ. Ω. 445· Τρῶες δ' ἐπὶ δοῦρατ' ἔχευαν Ε. 618· ἀνέμῳ ἐπ' αὐτῇμα χέυεν Ὁδ. Γ. 280· ὄρηον ἐπ. Πινδ. Γ. 8 (7). 120· ὁδὸν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 191· βλασφημιῶν ἐπ. (γεν. διαίρ.) Λουκ. Ζεύς Τραγ. 35.

3) ἐπὶ στερεῶν, ὡς τὸ χώννυμαι, θανόντι χυτὴν ἐπὶ γοτῶν ἔχευαν Ὁδ. Γ. 258, πρβλ. Ἰλ. Γ. 250· ἐπὶ σῆμ' ἔχευεν Ζ. 419· οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 205. II. ἐχέω, ἐχύνω, ἀπαντλοῦντα καὶ ἐπ. Πλάτ. Πολ. 407D· ἐν ἀγαθῶν ἐπιχέασσ, τρι' ἀπαντλεῖ κακὰ Διφίλ. ἐν Ἀδῇλ. 26· πληρῶς ποτῆριον, Ναννοῦς καὶ Αὐδῆς ἐπὶχε δύο Ἀνθ. Π. 12. 168, πρβλ. Ὀρατ. Ἰνδ. 3. 8, 13., 19. 9, καὶ ἴδε κατωτ. Β. II.

Β. Μέσ., ἐπιχύνω ἢ ῥίπτω ἐπάνω μου, χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων Ὁδ. Ε. 487· ἐπεχεύατο πῆχες παῖδι, ἐξέτεινε τὰς χεῖρας ἐπερὶ τὸν παῖδα, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 268· ἀλλὰ, πολλὴν ἐπεχεύατο ὕλην, δι' αὐτόν, Ὁδ. Ε. 257. 2) ποντήθη δ' ἀρα γαῖα, βυθός δ' ἐπεχεύατο πάντη, ἡ δὲ θάλασσα ἐπέχεεν αὐτὴν πανταχοῦ, Κόρινθ. Σπ. 14. 604.

II. ἐδοξ' ἐπιχέσθαι ἀκράτος, ὥτινος ἦτολ' ἕκαστος, ἥτοι λαμβάνειν καὶ ἐπισπένδειν εἰς οὐτίνος ὄνομα ἦτολ' ἕκαστος, ἐπὶ ἐρωτικῶν προτάσεων, Θεοκρ. 14. 18, πρβλ. Ἀντιφῶν. ἐν «Διδύμοις» 3· ὡσαύτως, ἐρωτὸς ἀκράτος (γεν. διαίρετ.) ἐπεχεῖτο Θεοκρ. 2. 152· καὶ ἄλλως, ἐπιχέσθαι τίνος φύλαρχη, ἐν Ἀποσπ. 29· ἴδε Welcker Θεογν. 315, καὶ πρβλ. τὴν λ. ἐπιχύσεις II.

Γ. Παθ., ἐπιχέμαι, χύνωμαι ἐπάνω, ἰλύος ἐπιχυθείσης Ξεν. Οἰκ. 17. 12· μεταφ., τοῖς Ἑλληνικοῖς ὀνόμασι τῶν Ἰταλικῶν ἐπικεχυμένων Πλούτ. Ρωμ. 15. 2) μεταφ., ἐπὶ πληθὺς ἀνθρώπων συρρέοντων εἰς τινα τόπον, ἐπέχυντο (Ἐπικ. ἀόρ. δ' παύ.), Δ. Ο. 654· ἀνὰ νῆας II. 295· οὕτως, ἐπέρχομαι ὡς χεῖμαρρος ἢ ῥεύμα, τοῖς ἐναντιοῖσι ἐπιχυθέντας.. μὲς ἀρουραῖους Ἡρόδ. 2. 141· τοσοῦτων μοι πραγμάτων ἐπικεχυμένων Θεόπομπ. παρὰ Πολυδ. 8. 11, 13.

3) μεταφ., ἐπὶ λόγου, ἐγγίζωμαι ὡς προσθήκῃ, Λατ. παρενεπίη, τοῦ νῦν ἐπικεχυμένου λόγου, περὶ τῆς συζητήσεως τῆς γῆρας ἐγένετο ἀρχή, Πλάτ. Πολιτικ. 302C· ὁ νῦν δὴ λόγος ἡμῶν ἐπιχυθεὶς ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 793B. II. ἐπὶ ὅπτων ἰχθύων, ἰχθύς, τοῦτο μὲν ἐν γάρμῳ καὶ ἐλαφίῳ κατακεκλιμένους, τοῦτο δὲ νάπῳ ἐπικεχυμένους Λουκ. Ὀνοκ. 47.

ἐπιχτρέω, διατελῶ χήρα, διαμένω ἐν χρεῖῃ μετὰ τι, Ἰωσήφου Ἰουδ. Ἀρχ. 20. 7, 3.

ἐπιχθύνω, ον, καὶ βαρύτερον α, ον· (χθών):—Ἐπικ. ἐπιθ., ἐπὶ τῆς γῆς, γήινος, συχν. παρ' Ὀμ., ὡς ἐπὶθ. τῶν θνητῶν, ἀνθρώποι, ἄνθρωποι, βροτοὶ Ὁδ. Ω. 479, Γ. Α. 266, 272· καὶ ἀπολ., ἐπιχθύνιοι, γήϊνοι, ἀνθρωποὶ ἐπὶ γείῳ (πρβλ. χαμαί), ἐν ἀντιθ., πρὸς τὸ ἐπουράνιοι Θεοὶ Ω. 220· οὕτως, ἐπ. γένος ἀνθρώπων Πινδ. Ἀποσπ. 232. 3:—ἐπ. χαίμονες, οἱ χαρίζοντες εἰς τὴν γῆν, Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἠμ. 122, Βακχυλ. 4. 15 κ. ἀλλ. II. ὁ ζῶν εἰς τὰ μεσόγεια μέρη, Διον. Περηγ. 450, 1093.

ἐπιχλιδάζω, «τὸ χλιδάζειν» Πλούτ.

ἐπιχλιδῶ, πληρῶ, Πλούτ.

ἐπιχλονέω, χιονίζω ἐπάνω εἰς τι, τοῦ πάγου ἐπιχιονήθεντος Θεοφάν. 670, 8.—ἐπιχιονίζομαι Μιχ. Γλυκῆς ἐν Χρον. 284B.

ἐπιχλευάζω, ἐμπαίζω, περιπαίζω, τι Πλούτ. Νουμ. 22· τινὰ Ἀππ. Συρ. 53· περιγελῶ τινα, τινὶ ὅτι.. Πλούτ. 2. 93B· λέγειν περιφρονητικῶς, κερδῶ δ' ἐπεχλευάζειν ὡς.. Βαβρ. 82. 4.

ἐπιχλιάζω, θερμαίνω τὴν ἐπιφάνειάν τίνος, ἐπιχλιάζω τὸν κηρὸν Λουκ. Ἀλλέ. 21.—Παθ., θερμαίνομαι, γίνομαι θερμὸς, Ἰππ. Κισσάκ. Πρωτ. 219.

ἐπιχλῶος, ον, (χλὴ) ἔχων χλοερὰν ἐπὶ φάνειαν, Ὀππ. Ἀλ. 1. 131.

ἐπιχνοῶ, λευκῆσιν ἐπιχνοῶσιν ἐθεύρις, «ὡς χιτῶν ἔχουσαι τὰς λευκάς φουμένους τρίχας» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 672 (κωδ.: ἐπιχνοῶσιν, Ράβων: ἐπιχνοῶσιν).

ἐπιχνοῶς, συνηρ. -χνοῦς, ὁ, δημῶτα ἐπιχνοῦν ἐχοντα ἴππ. Κωικ. Πρὸν. 208: «ἐπιχνοῦν, ἐπίπαυον χιτῶν ἢ ἰαλῶν ἴππου. Γλωσσ. Β' 472. — Καθ' Ἡσίοχ. «ἐπιχνοῦν» ἐπεσχοτισμένον».

ἐπιχνοῦ, ἡ, = ἐπιχνοῦς, Σερβ. 691. — Καθ' Ἡσίοχ. «ἐπιχνοῦ» κατὰχρησις.

ἐπιχνοῦς, ὁ, (χολή) πλήρης χολῆς, χαλῶδες, πυρετοί ἴππ. π. Ἀγμ. 775: μεταφ., ὀργίλος, εὐερέδιστος, Φιλίστρ. 580: τὰς ὀργαίς Πλούτ. 2. 129C.

ἐπιχνοῦς, ὁ, ἐνέργ., γεννῶν, παρῶν χολῆν. ποιεῖ ἐπιχολωτάτη Ἡρόδ. 4. 58, ὅπου προὔτῃ ἡ διόρθωσις ἐπιχολωτάτη (ἐκ τοῦ χυλός), ἀλλ' ἴδε Διλ. π. Ζ. 16, 26.

ἐπιχορδός, ἴδος, ἡ, (χορδή) τὸ μεσαέντιον, Ἀρετ. π. Λίτ. Ὁξ. Νούτ. 2. 6.

ἐπιχορεύσεις, τὸ χορεύειν κατόπιν, Θεόδ. Ὑρτακ. ἐν Ἀνεκδ. Boiss. τ. 3. σ. 54.

ἐπιχορεύω, χορεύω ἐπὶ τινι ἢ πρὸς τιμὴν τινος, Ἀριστοφ. Πέρ. 1317: ἔρχομαι χορεύων, Ξεν. Συμπ. 9, 4: κομικῶς ἐπὶ φαγητῶν φερομένων εἰς τὴν τράπεζαν, Ἀριστον ἐπιχορεύουσιν Ἀφίλ, ἐν «Ζωγράφῳ» 1: ἐπιχορεύουσιν σαπέρῳς μέγας ὁ αὐτ. ἐν «Πελοπιδῶν» 1.

ἐπιχορεύω, ἡ, ἐπιλέγω χάριν τι σῶμα, καὶ ὁ μὲν ποιητὴς εἰπὼν: «πολλὰ μορφὰ τῶν δαιμονίων» ἢ τοιοῦτό τι ἐπιχορεύσας ἀπῆλθε Φιλίστρ. 199.

ἐπιχορηγίω, = χορηγῶ, παρέχω, ὁ δὲ ἐπιχορηγῶν σπέρμα τῶν σπέρματι καὶ ἄρτον εἰς βρώσιν χορηγῶσι Β' Ἐπιστ. π. Κορινθ. 9, 10: δ. ἐπιχορηγῶν ὅτι τὸ πνεῦμα πρὸς ἴαλ. γ', 5. — Παύλ., ἀγῶνες λαμβραῖς ἐπιχορηγούμενοι δαπάναις Δ' Ἀλ. 10. 54: πᾶν τὸ σῶμα διὰ τῶν ἀφῶν. ἐπιχορηγούμενον καὶ συμβιβαζόμενον, ὅλον τὸ σῶμα διὰ τῶν ἀφῶν διατηρούμενον καὶ συνδεόμενον, Ἐπιστ. π. Κολ. 2, 19: πρὸς ἐπιχορηγία.

ἐπιχορηγήματα, τὰ, πρόσθετον χορηγήματα, παροχή, Ἀδὴν. 140C, ἐν τῷ πλῆθ.

ἐπιχορηγήτιον, ῥημα. ἐπὶ τοῦ ἐπιχορηγῶ, δεῖ ἐπιχορηγεῖν, Σωφ. Ἰφίο. ἐκδ. Erim. σ. 131.

ἐπιχορηγία, ἡ, περικεῖται χορηγία, πρόσθετος βοήθεια, πᾶν τὸ σῶμα. συμβιβαζόμενον διὰ πάσης ἀφῆς τῆς ἐπιχορηγίας, συνδεόμενον διὰ πάσης συναφείας τῶν συνεργούντων μελῶν (πρὸς ἐπιχορηγίαν ἐν τίλ.), Ἐπ. πρὸς Ἐρ. 8, 16: διὰ τῆς ἐπ. τοῦ πνεύματος, διὰ τῆς βοηθείας τοῦ πνεύματος, Ἐπιστ. π. Φιλιππησ. α', 19.

ἐπιχορηγός, ὁ, ὁ ἐπιχορηγῶν, Ἐπιστ. π. 568A.

ἐπιχορηγικός, ἡ, ὁ, ἐπιχορηγικὸν μέτρον, τὸ Σαπφον. Ἰφίστ. 14. 2: χορηγικὸν μέτρον, ὃ προηγείται τροχαλῇ διποσίᾳ, Ἀριστοφ. 2. Κωτ. 5.

ἐπιχορτάζω, προσέτι τρέφω, Σωισθ. ἐν Ἐριάνν. Πονημ. 1. 55.

ἐπιχρᾶνω, χρωματίζω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, τὸ σῶμα πρὸς ἡλίον ἐκ τοῦ Αἰθιοπικῶν ἐπιχρᾶνντες Λουκ. Διδ. Κατ. 6: ἐπιχρᾶνθαι (κοινῶς -κεχρῶσθαι) ὁ αὐτ. ἐν Διδ. Τραγ. 8: πρὸς ἐπιχρᾶνν.

ἐπιχρᾶω, (χρᾶω Δ), ἐγγίξω τὴν ἐπιφάνειαν, ἐγγίξω ἐλαφρῶς, ἰετὰ γεν., τῶν (ὅλην) τῶν Ἀρπυιῶν ἀκροτάτησιν ἐπέχραον ἡλιθα χερσίν, «πολλὰς... ἐδύσαντες αὐτὰς πλῆθει, μάτην ἐπὶ ἡγχαν τὰς χεῖρας» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 283: μετ' αἵματι, ἰσθῶν ἐπέχρας δέρμα, ἐλαφρῶς ἐπέφασκε, Κόιντ. Σμ. 11. 480.

ἐπιχρᾶω, (χρᾶω Β), ποιητ. λίξις ἐν χρήσει μόνον κατὰ παραφ. ἢ ἀφ. ἐπιχρᾶον. — Προσδῶλλω, ἐπιθέμεται, ἐφορμῶ, μετὰ ὅστ., ὡς δὲ λύκοι ἀρνεοῖν ἐπέχραον... ὡς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον ἴκ. Π. 352, 356: μητέρι μοι μνηστῆρας ἐπέχραον, «ἀντὶ τοῦ ἐν χρῷ ἐγένοντο, ἐπέπεσον, ἐδάσαντο» (Μύστ.), Ὁξ. Π. 30: ἀλόχῳ... ἐπέχραον ἀλλοτρίᾳ Πινδ. Ἀποπ. 44.

ἐπιχρᾶω, (χρᾶω Β), ποιητ. λίξις ἐν χρήσει μόνον κατὰ παραφ. ἢ ἀφ. ἐπιχρᾶον. — Προσδῶλλω, ἐπιθέμεται, ἐφορμῶ, μετὰ ὅστ., ὡς δὲ λύκοι ἀρνεοῖν ἐπέχραον... ὡς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον ἴκ. Π. 352, 356: μητέρι μοι μνηστῆρας ἐπέχραον, «ἀντὶ τοῦ ἐν χρῷ ἐγένοντο, ἐπέπεσον, ἐδάσαντο» (Μύστ.), Ὁξ. Π. 30: ἀλόχῳ... ἐπέχραον ἀλλοτρίᾳ Πινδ. Ἀποπ. 44.

ἐπιχρᾶω, (χρᾶω Β), ποιητ. λίξις ἐν χρήσει μόνον κατὰ παραφ. ἢ ἀφ. ἐπιχρᾶον. — Προσδῶλλω, ἐπιθέμεται, ἐφορμῶ, μετὰ ὅστ., ὡς δὲ λύκοι ἀρνεοῖν ἐπέχραον... ὡς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον ἴκ. Π. 352, 356: μητέρι μοι μνηστῆρας ἐπέχραον, «ἀντὶ τοῦ ἐν χρῷ ἐγένοντο, ἐπέπεσον, ἐδάσαντο» (Μύστ.), Ὁξ. Π. 30: ἀλόχῳ... ἐπέχραον ἀλλοτρίᾳ Πινδ. Ἀποπ. 44.

ἐπιχρᾶω, (χρᾶω Β), ποιητ. λίξις ἐν χρήσει μόνον κατὰ παραφ. ἢ ἀφ. ἐπιχρᾶον. — Προσδῶλλω, ἐπιθέμεται, ἐφορμῶ, μετὰ ὅστ., ὡς δὲ λύκοι ἀρνεοῖν ἐπέχραον... ὡς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον ἴκ. Π. 352, 356: μητέρι μοι μνηστῆρας ἐπέχραον, «ἀντὶ τοῦ ἐν χρῷ ἐγένοντο, ἐπέπεσον, ἐδάσαντο» (Μύστ.), Ὁξ. Π. 30: ἀλόχῳ... ἐπέχραον ἀλλοτρίᾳ Πινδ. Ἀποπ. 44.

ἐπιχρᾶω, (χρᾶω Β), ποιητ. λίξις ἐν χρήσει μόνον κατὰ παραφ. ἢ ἀφ. ἐπιχρᾶον. — Προσδῶλλω, ἐπιθέμεται, ἐφορμῶ, μετὰ ὅστ., ὡς δὲ λύκοι ἀρνεοῖν ἐπέχραον... ὡς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον ἴκ. Π. 352, 356: μητέρι μοι μνηστῆρας ἐπέχραον, «ἀντὶ τοῦ ἐν χρῷ ἐγένοντο, ἐπέπεσον, ἐδάσαντο» (Μύστ.), Ὁξ. Π. 30: ἀλόχῳ... ἐπέχραον ἀλλοτρίᾳ Πινδ. Ἀποπ. 44.

ἐπιχρᾶμέω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἱπομ., Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1260, Κόιντ. Σμ. 11. 328.

ἐπιχρᾶμετέω, χρεμετίζω ἐπὶ τι, Νικήτ. Χρον. 19. 4.

ἐπιχρᾶμποιμαι, Ἀπολλ., χρεμποιμαι (ἐπιρῶν) ἐπὶ τινι, ἡ καθ' ὃν χρόνον λέγω τι, καὶ λαρόντως καὶ ἐπιχρᾶμπτου τοῖς λεγομένοις Λουκ. Ρητόρ. Διδόσκ. 19.

ἐπιχρηματισμός, ὁ, τὸ χρηματίζεσθαι, ἀσχολεῖσθαι εἰς χρηματιστικὰς ἑργασίας, Σουλ. Ἐπιγρ. 3546.1.

ἐπιχρηματίζω, χρηματίζω ἐπὶ τινι, ὡς παρὰδοξα ἐπιχρηματίζω τῷ ἑαυτοῦ βίῳ τρία ταῦτα, περὶ Φαδρινίου τοῦ φιλοσοφοῦ, Φιλίστρ. 489.

ἐπιχρηματίζω, ἐπιφῶ, ἐπιπῶ, ἀλλ' ἐπιχρηματίζω νέφος ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν γαίαν ἢ πάνδωρος αἶσα Βαχχὺλ, Ἀποπ. 62 [Β. 36]: ἐπιπῶμαι, προσδῶλλω, Οἰκ. Κυν. 2. 171. — Παύλ., ἐπιπῶμαι, «ἀκκουμῶ», λέχρις ἐπιχρηματίζω, «πλῆθους πρὸς τὴν κρήνην ἐπιπῶν» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1295.

ἐπιχρῆσις, εἰς, ἡ, (ἐπιχρῶσις), τὸ ἐπιχρῆσιν, ἐπαλεῖφιν τι, ἐπάλειψις, ὅπῃν θανάσιμον πρὸς τὰς ἐπιχρῆσεις τῶν βελῶν Στράβ. 199, Σχόλ. εἰς Δισχὺλ, Πρ. 476.

ἐπιχρησима, τὸ, τὸ ἐπιχρῶμενον, ἀλοιφή, ἐπιχρῆσμοι προ- σῶπου στίλβοιοῦσα Διοσκ. 1. 90.

ἐπιχρηστέον, ῥηματικὸν ἐπιθέτον τοῦ ἐπιχρῶ, δεῖ ἐπιχρῆν, Ἰωαν. 16. 18.

ἐπιχρηστος, ὁ, ἐπιχρησμένος, ἐπαληθιμένος, τὰς ἀναισχύντους παρειὰς ἐρυθραίνουσιν ἐπιχρηστοὺς φύκειν Λουκ. «ἰσχυρ. 41: φάρμακα Στράβ. 513: τὰ ἐπ., ἀλοιφαί, Πλούτ. 2. 102A: — μεταφ., ψευδής, οὐχὶ γνήσιος καὶ πραγματικός, Λατ. fucatus, οὐ γὰρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκόε αὐτοῦς, ὡς ἐπιχρηστος ἡ ἑμιορφία ἐστὶν Λουκ. Τιμ. 28.

ἐπιχρῶ: μέλλ. -έω [ε], ἐπαλείφω, ἐπιχρῶντες ἀλοιφῇ (δηλ. τὸ τόξον) Ὁξ. Φ. 179: ἐπιχρῶσας παρειὰς Σ. 172. — Μέσ., ἀλείφω ἑαυτὸν, ἀλείφωμαι, χρῶντ' ἀπονίπτεσθαι καὶ ἐπιχρῶσθαι ἀλοιφῇ Σ. 179. 2) ἀλείφω ἐπάνω εἰς τι παχὺ ἐπιχρῶμαι, Τουρκ. «συνδαντίζω», ἐπιχρῶσις δὲ τιτάνη καὶ ἐπι-καλύψας, κτλ., Λουκ. πῶς δεῖ Ἰσ. Συγγρ. 62. 3) ἐπ. σφραγίδα, σφραγίζω, Εὐαγγ. Πέτρ. 8. (ἐν Κανταβριγία 1892).

ἐπιχρῶ, ἀλείφω ἀλοιφῇ, ἐπιχρῶσις δὲ τιτάνη καὶ ἐπι-καλύψας, κτλ., Λουκ. πῶς δεῖ Ἰσ. Συγγρ. 62. 3) ἐπ. σφραγίδα, σφραγίζω, Εὐαγγ. Πέτρ. 8. (ἐν Κανταβριγία 1892).

ἐπιχρῶ, ἀλείφω ἀλοιφῇ, ἐπιχρῶσις δὲ τιτάνη καὶ ἐπι-καλύψας, κτλ., Λουκ. πῶς δεῖ Ἰσ. Συγγρ. 62. 3) ἐπ. σφραγίδα, σφραγίζω, Εὐαγγ. Πέτρ. 8. (ἐν Κανταβριγία 1892).

ἐπιχρῶ, ἀλείφω ἀλοιφῇ, ἐπιχρῶσις δὲ τιτάνη καὶ ἐπι-καλύψας, κτλ., Λουκ. πῶς δεῖ Ἰσ. Συγγρ. 62. 3) ἐπ. σφραγίδα, σφραγίζω, Εὐαγγ. Πέτρ. 8. (ἐν Κανταβριγία 1892).

ἐπιχρῶ, ἀλείφω ἀλοιφῇ, ἐπιχρῶσις δὲ τιτάνη καὶ ἐπι-καλύψας, κτλ., Λουκ. πῶς δεῖ Ἰσ. Συγγρ. 62. 3) ἐπ. σφραγίδα, σφραγίζω, Εὐαγγ. Πέτρ. 8. (ἐν Κανταβριγία 1892).

ἐπιχρῶ, ἀλείφω ἀλοιφῇ, ἐπιχρῶσις δὲ τιτάνη καὶ ἐπι-καλύψας, κτλ., Λουκ. πῶς δεῖ Ἰσ. Συγγρ. 62. 3) ἐπ. σφραγίδα, σφραγίζω, Εὐαγγ. Πέτρ. 8. (ἐν Κανταβριγία 1892).

ἐπιχρῶ, ἀλείφω ἀλοιφῇ, ἐπιχρῶσις δὲ τιτάνη καὶ ἐπι-καλύψας, κτλ., Λουκ. πῶς δεῖ Ἰσ. Συγγρ. 62. 3) ἐπ. σφραγίδα, σφραγίζω, Εὐαγγ. Πέτρ. 8. (ἐν Κανταβριγία 1892).

ἐπιχρῶ, ἀλείφω ἀλοιφῇ, ἐπιχρῶσις δὲ τιτάνη καὶ ἐπι-καλύψας, κτλ., Λουκ. πῶς δεῖ Ἰσ. Συγγρ. 62. 3) ἐπ. σφραγίδα, σφραγίζω, Εὐαγγ. Πέτρ. 8. (ἐν Κανταβριγία 1892).

ἐπιχρῶ, ἀλείφω ἀλοιφῇ, ἐπιχρῶσις δὲ τιτάνη καὶ ἐπι-καλύψας, κτλ., Λουκ. πῶς δεῖ Ἰσ. Συγγρ. 62. 3) ἐπ. σφραγίδα, σφραγίζω, Εὐαγγ. Πέτρ. 8. (ἐν Κανταβριγία 1892).

ἐπιχρῶ, ἀλείφω ἀλοιφῇ, ἐπιχρῶσις δὲ τιτάνη καὶ ἐπι-καλύψας, κτλ., Λουκ. πῶς δεῖ Ἰσ. Συγγρ. 62. 3) ἐπ. σφραγίδα, σφραγίζω, Εὐαγγ. Πέτρ. 8. (ἐν Κανταβριγία 1892).

ἐπιχρῶ, ἀλείφω ἀλοιφῇ, ἐπιχρῶσις δὲ τιτάνη καὶ ἐπι-καλύψας, κτλ., Λουκ. πῶς δεῖ Ἰσ. Συγγρ. 62. 3) ἐπ. σφραγίδα, σφραγίζω, Εὐαγγ. Πέτρ. 8. (ἐν Κανταβριγία 1892).

ἐπιχρῶ, ἀλείφω ἀλοιφῇ, ἐπιχρῶσις δὲ τιτάνη καὶ ἐπι-καλύψας, κτλ., Λουκ. πῶς δεῖ Ἰσ. Συγγρ. 62. 3) ἐπ. σφραγίδα, σφραγίζω, Εὐαγγ. Πέτρ. 8. (ἐν Κανταβριγία 1892).

ἐπιχρῶ, ἀλείφω ἀλοιφῇ, ἐπιχρῶσις δὲ τιτάνη καὶ ἐπι-καλύψας, κτλ., Λουκ. πῶς δεῖ Ἰσ. Συγγρ. 62. 3) ἐπ. σφραγίδα, σφραγίζω, Εὐαγγ. Πέτρ. 8. (ἐν Κανταβριγία 1892).

ἐπιχρῶ, ἀλείφω ἀλοιφῇ, ἐπιχρῶσις δὲ τιτάνη καὶ ἐπι-καλύψας, κτλ., Λουκ. πῶς δεῖ Ἰσ. Συγγρ. 62. 3) ἐπ. σφραγίδα, σφραγίζω, Εὐαγγ. Πέτρ. 8. (ἐν Κανταβριγία 1892).

ἐπιχρῶ, ἀλείφω ἀλοιφῇ, ἐπιχρῶσις δὲ τιτάνη καὶ ἐπι-καλύψας, κτλ., Λουκ. πῶς δεῖ Ἰσ. Συγγρ. 62. 3) ἐπ. σφραγίδα, σφραγίζω, Εὐαγγ. Πέτρ. 8. (ἐν Κανταβριγία 1892).

ἐπιχρῶ, ἀλείφω ἀλοιφῇ, ἐπιχρῶσις δὲ τιτάνη καὶ ἐπι-καλύψας, κτλ., Λουκ. πῶς δεῖ Ἰσ. Συγγρ. 62. 3) ἐπ. σφραγίδα, σφραγίζω, Εὐαγγ. Πέτρ. 8. (ἐν Κανταβριγία 1892).

ἐπιχρῶ, ἀλείφω ἀλοιφῇ, ἐπιχρῶσις δὲ τιτάνη καὶ ἐπι-καλύψας, κτλ., Λουκ. πῶς δεῖ Ἰσ. Συγγρ. 62. 3) ἐπ. σφραγίδα, σφραγίζω, Εὐαγγ. Πέτρ. 8. (ἐν Κανταβριγία 1892).

ἐπιχρῶ, ἀλείφω ἀλοιφῇ, ἐπιχρῶσις δὲ τιτάνη καὶ ἐπι-καλύψας, κτλ., Λουκ. πῶς δεῖ Ἰσ. Συγγρ. 62. 3) ἐπ. σφραγίδα, σφραγίζω, Εὐαγγ. Πέτρ. 8. (ἐν Κανταβριγία 1892).

ἐπιχρῶ, ἀλείφω ἀλοιφῇ, ἐπιχρῶσις δὲ τιτάνη καὶ ἐπι-καλύψας, κτλ., Λουκ. πῶς δεῖ Ἰσ. Συγγρ. 62. 3) ἐπ. σφραγίδα, σφραγίζω, Εὐαγγ. Πέτρ. 8. (ἐν Κανταβριγία 1892).

ἐπιχρῶ, ἀλείφω ἀλοιφῇ, ἐπιχρῶσις δὲ τιτάνη καὶ ἐπι-καλύψας, κτλ., Λουκ. πῶς δεῖ Ἰσ. Συγγρ. 62. 3) ἐπ. σφραγίδα, σφραγίζω, Εὐαγγ. Πέτρ. 8. (ἐν Κανταβριγία 1892).

ἐπιχρῶ, ἀλείφω ἀλοιφῇ, ἐπιχρῶσις δὲ τιτάνη καὶ ἐπι-καλύψας, κτλ., Λουκ. πῶς δεῖ Ἰσ. Συγγρ. 62. 3) ἐπ. σφραγίδα, σφραγίζω, Εὐαγγ. Πέτρ. 8. (ἐν Κανταβριγία 1892).

ἐπιχρῶ, ἀλείφω ἀλοιφῇ, ἐπιχρῶσις δὲ τιτάνη καὶ ἐπι-καλύψας, κτλ., Λουκ. πῶς δεῖ Ἰσ. Συγγρ. 62. 3) ἐπ. σφραγίδα, σφραγίζω, Εὐαγγ. Πέτρ. 8. (ἐν Κανταβριγία 1892).

ἐπιχρῶ, ἀλείφω ἀλοιφῇ, ἐπιχρῶσις δὲ τιτάνη καὶ ἐπι-καλύψας, κτλ., Λουκ. πῶς δεῖ Ἰσ. Συγγρ. 62. 3) ἐπ. σφραγίδα, σφραγίζω, Εὐαγγ. Πέτρ. 8. (ἐν Κανταβριγία 1892).

ἐπιχρῶ, ἀλείφω ἀλοιφῇ, ἐπιχρῶσις δὲ τιτάνη καὶ ἐπι-καλύψας, κτλ., Λουκ. πῶς δεῖ Ἰσ. Συγγρ. 62. 3) ἐπ. σφραγίδα, σφραγίζω, Εὐαγγ. Πέτρ. 8. (ἐν Κανταβριγία 1892).

ἐπιχρῶ, ἀλείφω ἀλοιφῇ, ἐπιχρῶσις δὲ τιτάνη καὶ ἐπι-καλύψας, κτλ., Λουκ. πῶς δεῖ Ἰσ. Συγγρ. 62. 3) ἐπ. σφραγίδα, σφραγίζω, Εὐαγγ. Πέτρ. 8. (ἐν Κανταβριγία 1892).

ἐπίχυμα, τό. (ἐπίχυνω) ὑπόχυμα, ἀμαύρωσις τῶν ὀφθαλμῶν, Σχολ. ἐν Διόσκ. Πρ. 499 πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λέξεως ἐπάρχημα. ἐπιχύνω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ἐπιχέω, Ἑρμ. ἐν Σιόβ. Ἑκλογ. 2.1092.

ἐπιχύνεις, εὐς, ἡ, (ἐπιχέω) χύσις ἐπὶ τινος ἢ ἐν τινι, εἰσροή, Πλάτ. Τιμ. 77D, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2, 20· ποταμῶν ἐπιχύνσεις Ἀθην. 331D· τῶν ὀμβρῶν Δίων Κ. 41. 45· — μεταφ., ἐπ. πολ. λιτῶν Πλάτ. Νόμ. 740E· τῆς τῶν ἡδονῶν ῥώμης αὐτίθι 841A.

2) = ὑπόχυνσις, πάθος τῶν ὀφθαλμῶν, ὀφθαλμῶν ἐπιχύνσεις τε καὶ λευκώματα Νικηρ. Κάλλιςτος ἐν Iamblic. Bibl. Caes. τ. 8, σ. 123B.

3) = κονίσεις. Ἠσυχ. II. ἡ πλῆρωσις τῶν ποτηρίων διὰ πρόποσιν, ὅπερ ἦν ἔργον τοῦ εἰσροῦ. Πολύβ. 16. 21, 22· ἐπιχύνειν τινος λαμβάνειν, ποιεῖσθαι (πρὸς ἐπιχέειν II), Πλουτ. Δημήτρ. 25, Βρούτ. 24· ἐν ταῖς ἐπιχύνσεσι = ἐν τοῖς συμπόσιοις, Σουλ. Ἐπιγρ. 2525b. 124.

III. ποτήριον, ἡ ὤνου λάγνηος, Μέλανδ. ἐν Ὑπιδάμειοις 1· ἐπ. χαλκίου Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 12· πρὸς. Φύλαρχον παρ' Ἀθην. 142D.

ἐπιχυνάριον, τό, πρὸς, Κ. Παρρυρ. Ἑκθ. Βασ. Τάξ. 468, 5. ἐπιχύνειν, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἐπιχέω, δεῖ ἐπιχύνειν, Διοσκ. 2. 89, κλ.

ἐπιχύνειν, ῥημ. ὁ, ἀγγεῖον δι' οὗ ἐπέχουν ὑγρὸν τι, πρὸς, Σόμ. ἐν Ζαχαρ. Δ', 2, πρὸς. ἐπιχύνεις III.

ἐπιχύνος, ον, (ἐπιχέω) ὁ ἐπιχέμενος, ὡς οὐσίαστ. ἐπιχύντος (ἔξ. π. πλακοῦς), ὁ, εἶδος πέμματος, ὅπερ ἄλλως ἐλέγετο ἔγχυτος πλακοῦς, Νικοφῶν ἐν Ἑρμογόστοροις 2, Ἀθην. 645C. 2) ἐπιχύνον, τό, εἶδος νομίσματος ἐξ ἀργύρου ἢ μολύβδου κεχυμένου. Ἠσυχ.

ἐπιχυνάριον, χωνάριον εἰς τι, Γεώργ. Παχυμ. Ἀνδρ. Παλ. σ. 111G.

ἐπιχυνός, ὁ, ἐπιχυνός τὸν πόδα σκάζων· Ἠσυχ. (ὁ κωδ. ἔχει: ἐπιχυνός).

ἐπιχυνμα, τό, ἐπισώρευσις χώματος, μεταγεν. ἐπιχυνματισμός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, καὶ ῥῆμα ἐπιχυνματίζω, μεταγ.

ἐπιχυνία· «χάρις» Ἠσυχ.

ἐπιχύννυμι καὶ -νῶ, ἐπισώρευω τι εἰς ὕψος, νεκρῶ θίνα γῆς Πλουτ. Ἀρετῆ. 18· τοῦτοίς γῆν ἐπιχύνσας Ἐπιτύμβ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 6298.— Παθ., ἐπ. τὸ ἔδαφος ἐπὶ τὴν λίμνην Ἀριστ. π. Θανμ. 89· βρωδὸς ἐπιχυνόμενος Ὑπόθεσις εἰς Σοφ. Φιλ.

II. πληρῶ, γεμίζω, τὴν δίοδον Θεοφρ. π. Φυσ. Ἰστ. 9. 3, 2· τοὺς λιμένας Διόδ. 13. 107.

ἐπιχυνάριον, Ἀποθ., ὀργίζομαι ἐπὶ τινι, ἐπεχύνωτο μύθοις Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 367.

ἐπιχυνάριον, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, τοῖς ἀπιστοῦσι Σοφ. Ἀντ. 219, πρὸς. Πολύβ. 4. 17, 8· ὡσαύτως, συμφωνῶ τινι, τοῦτω τῷ ἐπιγράμματι ἐπεχύνωρε καὶ ὁ τόπος ἐκεῖνος Ἐρυθρος καλοῦμενος Ἀριστ. π. Θανμ. 133, 4.

2) ἐπ. τινί τι, παραχωρεῖν τι εἰς τινα, Ἀρρ. Ἀν. 1. 27, 5, Πλουτ. 2. 422Δ· μετ' ἀπαρ., ἐπι-κεχύνεται τινι ποιεῖν τι Σουλ. Ἐπιγρ. 124. 24.

3) συγ-χωρῶ, ἀμαρτήματα Πλουτ. Ἀλέξ. 45, πρὸς. 2. 482Δ· πρὸς. συγχορῶ.

II. προσέρχομαι εἰς τινα, γίνομαι σύμμαχος, Λατ. accedere alicui, Θουκ. 4. 107· πρὸς τινα Σεν. Ἑλλ. 2. 4, 34.

2) χωρῶ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, ἐκτέλυσσε προβαλέσθαι τὰ ὅπλα καὶ ἐπιχωρεῖν· τὴν φάλαγγα ἡ αὐτὴ ἐν Ἀν. 1. 2, 17.

3) ἀκολουθεῖ, ὑπάγω κατόπιν, προεμβάλλει τοὺς πόδας, καὶ αὐτὸς ἐπιχωρεῖ Πλουτ. 9. 39, 11.

ἐπιχυνάριον, εὐς, ἡ, παραχωρεῖται, εἰδία, Ἀρρ. Ἀν. 6. 25, 1968, (Ἑστρ. 1', 7).

ἐπιχωρεῖν, 1) ἐπὶ προσώπων, συνηθίζω νῦν ἐπισκέπτομαι, νῦν συγχίζω, Λατ. ventilare, ἐπ. Ἀθήναζε Πεινδ. ἐν Πλάτ. Φαίδρ. 57Δ· ἐπ. τινί, συνηθίζω νῦν συνδιατρέχω συχνά μετὰ τινος, Λουκ. Ψευδολ. 19· οὐ πάνυ εἰσώδως ἐπιχωρεῖν τοῖς ἀνω πράγμασι, μὴ συνηθίζω παλὺ νῦν φροντίζω αἰὰ τὰ ἀνω πράγματα, ὁ αὐτ. ἐν Χάρ. ἡ Ἐπισκοποῦντι 1.

2) ἐπὶ πραγμάτων, εἶναι τι σύνθετος, ἐπιχωρεῖ ἐν τόπῳ τινί, περὶ Ἀθην. 34· ἐπεχωρίασεν ἡ ἀδελφική Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 6, 12· παρὰ τισι Πολύβ. 6. 46, 3· τῇ νήσῳ Στράβ. 487:—οὕτως ἐν τῷ Πλάτ., ὅπερ, ἐπιχωρεῖται, εἶναι σύνθετος, ἐπιχωρεῖ ὡς συνήθεια ἐν τῇ τόπῳ, συνηθίζεται, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 6, πρὸς. Ἀθην. 619F.

3) ἐπὶ φυτῶν καὶ λαχάνων, ἐγκλιματίζομαι, μεθ' ὧν χρὸν-ον παλὺν ἐπιχωρεῖται Ἀθην. 369F. 4) ἀνοράζω, καθ' ὅσον κατὰ τὴν τῆς χώρας συνήθειαν, Ἰω. Λυδ. π. ὄρχ. τ. Ρομ. πολ. Δ. 30.

ἐπιχωρεῖν, α. ον, ὡσαύτως υς, ον, Ἀριστοφ. Νεφ. 601, Πλάτ., κλ.: (χώρα):—ἐνδὸς ἢ ἐκ τῆς χώρας, 1) ἐπὶ προσώπων, οἱ ἐπ., οἱ ἀνθρώποι τοῦ τόπου, ἐπιχωρεῖ, Ἠρόδ. 1. 78, 181 κ. ἄλλ.: οὐπιχώριοι χθονὸς Σοφ. Ο. Τ. 939, Εὐρ. Ἰων 1111· ἐπ. ἀμαρτήματα, τὰ κατὰ ἐπιχωρίων, Πλάτ. Νόμ. 730A· οὕτω, ἐπ. ὀρνίθες Δισχολ. Ἰκτ. 800, πρὸς. 661· οὐ· ἐπ. ὁ γυψ Ἀριστ. π. τὰ 2. Ἰστ. 9. 11, 4.

2) ἐπὶ πραγμάτων, τῆς χώρας ἢ ἐν χρήσει ἐν τῇ χώρῃ, ὑποδήματα Ἠρόδ. 1. 195· κράνεια ἢ αὐτ. 7. 91, πρὸς. Πινδ. 11. 4. 141· τῶν ἐπ. τρόπον Ἀριστοφ.

Πλ. 47· συγχίζω, τὸ ἐπιχώριον, τοῦπιχώριον, ἡ συνήθεια τῆς χώρας, συνήθεια ἐπικρατοῦσα, ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1173, Θουκ. 6. 27, κτλ.: τὰ ἐν Πέρσῃσι ἐπ. Σεν. Κύρ. 1. 4, 25, πρὸς. Ἰππ. π. Ἀέρ. 280· ἐπιχώριον ἐν ἡμῖν, μετ' ἀπαρ., ὡς εἶναι ἡ συνήθεια τῆς χώρας ἡμῶν, Θουκ. 4. 17· ἐπιχωρίον ὄντος τοῦ Πέρσῃσι φιλεῖν Σεν. Ἀγρο. 5, 4· οὐκ ἐπ. ὅμιν τοῦτο, τοῦτο δὲν εἶναι ἡ συνήθεια τοῦ τόπου σας, Πλάτ. Νόμ. 730A· ἐπιχώρια, κοινὰ πράγματα, Πινδ. Π. 3. 38, πρὸς. Ἀριστοφ. Πλ. 342· καλὰ ἐπ., τιμὰ τῆς χώρας, Πινδ. Π. 1. 7 (6). 2· ὁλκή ἐπιχωρία ἐδδομή-κοντα (ὁλκ. δραχμαί) Σουλ. Ἐπιγρ. 2858· μετὰ γεν., τῆς ἡμετέρας μουσῆς ἐπιχώριον, ἰδιόαν, Πλάτ. Συμπ. 189B.—Ἐπίερ. -ίως, Ἀριστοφ. Σφ. 859.—Ἠρόδ. ἐπιχώριος.

ἐπιχυνάριον, εὐς, ἡ, (ἐπιχύννυμι), ἐπισώρευσις, «παντὸς γένους, ὕλης καὶ γῆς καὶ λίθων» φερομένων ὑπὸ χαμαῖρων, Πολύβ. 4. 41, 9· μεταγ., ἐξόχως, Εὐστ. Πονημάτ. 188. 21.

ἐπιχυνάριον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἐπιχύννυμι, δεῖ ἐπιχύννυμι, Γεωγ. 5. 9, 7.

ἐπιψάριον, ἐπιψάριον τὴν ἐπιψάριον τινος, Ὀππ. Ἀλ. 4. 512.

ἐπιψάκω, ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ ἐπιψάκω, ὁ ἴδε.

ἐπιψάλλω, κρούειν ἐγχόρδον ὄργανον ἢ ἐπάδων ἀποτελῶ συμ-φωλῶν, Σοφ. Ἀποσπ. 79· μέλεις καὶ ρυθμοῖς ἐπιψάλλοντες καὶ καταυλοῦντες Πλουτ. 2. 713B.—Κατὰ τὸν Πολύβ. (Δ', 58), «τὰ δὲ ὄργανα τὰ κρούμενα εἴποις ἂν καὶ πλητεῖα καὶ ἐπιψά-λόμενα, ἐγχόρδα, κτλ.»

ἐπιψάδην, Ἐπίερ., ἐπιγράφην, ἀκροβιγῶς, Σχολ. εἰς Ἰλ. Ρ. 599 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ ἐπιψάδην.

ἐπιψάσις, εὐς, ἡ, ἐλαφρὰ ψαῦσις, Πλουτ. 2. 395E, Ἀλ. π. Ζ. 8, 7.

ἐπιψάσις, ψαῦσις, ἐγγίξω ἐλαφρῶς, μετὰ γεν., Ἠσυχ. Ἀσπ. Ἠρ. 217, Ἠρόδ. 3. 87, καὶ Ἀττ., φθάνω τι, Πινδ. 1. 3 (4). 17· κἂν ὀλίγον νυκτὸς τις ἐπιψάσῃσι, ὅλκ. ἔάν τις κοιμηθῇ ἔσται καὶ ὀλίγον, Θεοφρ. 21. 4· ὅσρα τις τῶν ἐν δυνατόν φιλοτάτων ἐπιψάσειν ἔραται, «ὅπως ἂν τις τῶν δυνατῶν ἐπιθυμιῶν ὀρεγέται» (Σχολ.), Πινδ. Π. 4. 164· τῶν δὲ Τερπάνδρου καὶ Φρύνιδος νόμων οὐδὲ κατὰ μικρὸν ἡδύναντο ἐπιψάσαι Φαλίαν παρ' Ἀθην. 638C· γῆς ἐπ., ἐπὶ ναυαγίων, Σοφ. Ἀποσπ. 563· καθόλου, ἐπιλαβάνομαι, κώπης ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1255· ἐγγίξω τι, λαμβάνω μέρος εἰς τι, τάφου μὲν ὅκνω τοῦδ' ἐπιψάσειν ἔαν ὁ αὐτ. ἐν Δί. 1394· μεταφ., ὡσαύτως, ἐλαφρῶς ἐγγίξω τι, Λατ. citi-etim allingere, Ἠρόδ. 2. 65.

2) μετὰ δοτ., Κύντ. Σμ. 2. 456· πρὸς. ψαῦσις.

3) μετ' αἰτ., ὁ αὐτ. 42, 551, Ὀρρ. Διδ. 126.

II. ὁ ὅμ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον ὅπαι, καὶ τοῦτο μεταγ., ἐπὶ ἀμεταβ. ἐνοίας, ἀνέρι, ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψάσῃσι, «τοῦτο ἀντιστοιχεῖ καίτοι, ἵνα λέγῃ ὅτι ἀνδρὶ, δὲ ὀλίγον τι ἐπιψάει φρενῶν, ... ἔστι γὰρ ὅλος ὁ στίχος ἀντὶ τοῦ ἀνέρι φρενῶν» Εὐστ., Ὀδ. Θ. 547· πρὸς. εἰ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρη Ἰλ. Δ. 391.—Ἰδε Κύντ. Ἰλίουσ. Παρρησ. 479.

ἐπιψάφιδω, Βοιωτ. ἀντὶ ἐπιψηφίζω, Σουλ. Ἐπιγρ. 1362.

ἐπιψάω, καταψάω, καταψάω, κοινὴς «χατῶν», ἐπιψάσας μου τῇ χειρὶ τὴν κόμην Κραμῖρου Ἀνέκδ. τ. 3, σ. 208. 23.

ἐπιψάκω, ἀρχ. Ἀττ. -ψάκω, ἐπιχέω κατὰ σταλαγμοῦς ἐν εἰδὲ ψεκάζων, ἐπιβρέχω, ἦν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μικροῦς κύλιει πυκνὰ ἐπιψάκωσι, ἔαν δὲ οἱ ὑπὲρταί με μικρὰ ποτήρια συ-χνὰ μὲς δροσίζωσι, Ἠρόδ. παρὰ Σεν. Συμπ. 2. 26, πρὸς. Θεοφρ. π. Αἰθ. 13· καὶ αἰτῆ τὴν τύχην οὐδὲ ὀλίγα σοὶ τῶν χαρίτων ἐπιψάκασαν Λουκ. Μισθ. Σύνδ. 27· ἀποκ., ὁ θεὸς ἐπιψά-κάκει, βρέχει ἐλαφρῶς, ψυχάζει, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1141.

2) βαντίζω, τὴν πυρκαϊάν ἐπιψάκωσεν Ἠσυχ. 6. 14.

ἐπιψεκτός, ἐπιμεμπτός, Ἠφαιστῶν ἦτορ, Ἀποτελ. σ. 10, 10.

ἐπιψέλειον, τό, ὑποσηκόντιος ἀλυσίς τοῦ χαλινοῦ, Ἀνθ. Π. 6. 233.

ἐπιψεύδομαι, Ἀποθ., ψεύδομαι ἐπὶ τινι, Σεν. Ἰέρων 2. 16, Λουκ. π. Εἰκ. 20.

II. ἀποδίδω ψεύδος εἰς τινα, τί τινι ὁ αὐτ. ἐν Τετ. 42.

III. παραμορφῶν, τὸν ἀρίθμην τῶν ἀποθανόντων ἐπιψεύσας Πλουτ. Φλαμιν. 9.

ἐπιψηφία, τό, ὁλὸς ἀχνη, ἐπιψηφία εἰσιν ὁλὸς, ἀχρὶς τῆς θαλάσσης, Διοσκ. 5. 119 (127).

ἐπιψηφάω, ψηφάζω, τὴν ἐπιψάριον τινος, ἐπιψηφάωντα τὸν δακτύλιον Πλάτ. Πολ. 360A· ἐπιψηφισάσας τοῦ σκιμ-πρὸς, ψηφάσας καὶ εὐρὺν τὸν σκιμπεδα, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 310J.

ἐπιψηφίζω, μέλλω, Ἀττ. -έω, ὅτε τι εἰς ψηφοροῦσαν ὅπερ ἦτο ἔργον τοῦ προέδρου (ἐπιστάτου) τῆς ἐν Ἀθήναις Βουλῆς ἡ Ἐκκλη-σίας, ἐπ. τὰς γνώμας Ἀντιφῶν 146. 39, Δισχίν. 71. 7· ταῦτα Δημ. 596. 4· μετ' ἀπαρ., ἦν δὲ τις εἴη ἡ ἐπιψηφίση κινεῖν τὰ γράμματα ταῦτα εἰς ἄλλο τι, κτλ., Θουκ. 2. 24·—οὕτως ἐπὶ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἀμφικτυονικοῦ συνεδρίου, ἐπ. τὰς γνώμας Δισχίν. 71. 41.

2) ἀποκ., ὅτε τι εἰς ψηφοροῦσαν, Θουκ. 6. 14, κτλ.· οὐκ ἠθέλησεν ἐπιψηφίσαι, ἐπὶ τοῦ Σωκρά-τους, Σεν. Ἀπομν. 1. 18· σὺν ἡν τοῖς προομιῶσι τῶν ψηφισμά-των, τῶν προέδρων ἐπιψηφίς Εὐάγγελος Σουλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκ.) 85 α, πρὸς. 90, 96, 105 κ. ἄλλ., ψηφισμα παρ' Ἀνδρ.

Ἰσοβλαβιστος, οὐ, ἀξιοῦ: πλάτου, πολλοῦ, δικτῆρο: Διδάχου,
 Αἰ. 1221.
 Ἰσο-οικτος, οὐ, ἀξιολύπητος. Διδάχου. Αἰ. 1614.

ἐπ-οιμῶζωι μέλλ. -οιμῶζομαι, οἰμῶζω, ὀρνῶ ἐπὶ τινι, τῷδ' ἐπὶφωξεν πάθει Διοχῶν. Νο. 547.

ἐποίνος, ον, (οἶνος), βακχικός, Νόνν. Δ. 11. 301· σκόλιον ἐν συμποσίοις ἀδύμενον, Κρατήρου Ἀνέκδ. τ. 4. σ. 314, 6.

ἐποιεστέον, ῥηματ. ἐπὶ τοῦ ἐπιφέρω, δεῖ ἐπιφέρειν, μνημονεύεται ἐν τοῦ Πολύτ.

ἐποίσω, μέλλ. τοῦ ἐπιφέρω, Ἰλ. Α. 89, Ὁδ. Π. 438.

ἐπ-οιχνέω, = τῷ ἐπομ., Ἀνθ. Π. 12. 131.—Καθ' Ἡσυχ. «ἐποιχνεῖν» ἐπιφοιτᾷ.

ἐπ-οίχομαι, οἶχομαι ἐπὶ, πορεύομαι πρὸς τινα, αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπώχετο Ἰσθθεός φῶς Ἰδ. Α. 324· αὐτὸν τε κέλευε αἰτίλιν μάλα πάντας ἐποιχόμενον μνηστῆρας Ρ. 346, 351, πρβλ. Ζ. 382· ἐπ. ἔδμεν ἄλλον τίεον. 353· ὅτι πλείστασι βροτῶν ξεινίαις αὐτοὺς ἐποιχονται τραπέζαις, οἱ προσέρχονται εἰς τοὺς θεοὺς διὰ θυσιῶν καὶ πανηγύρεων τοσούτων ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἐκ τῶν βροτῶν, Πινδ. Ο. 3. 72· μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Π. 2. 44.

2) ἐπέρχομαι μετὰ ἐχθρικοῦ σκοποῦ, ἐπιτίθειμαι, προσβάλλω, μετ' αἰτ., Κύπριν ἐπώχετο νηλέϊ χαλκῷ Ἰλ. Ε. 330, πρβλ. Κ. 487.

II. ἄλλ' ὅ γε νηῶν ἱκρί' ἐπώχετο μακρὰ βιδάσθων, «ὅλλ' οὐτός γε τὸ ἐξέχοντα ἄκρα τῶν νηῶν ἐπ' ὄρετο μεγάλης προποδίζων» (Θ. Γαζή), Ο. 676.

2) περιέρχομαι, κάμνω τὸν γῦρον κατὰ σειράν (πρβλ. Ἐπειμαί III), ἐπὶ οἶνοχου, θάμ' ἐπώχετο οἶνοχόουσαν Ὁδ. Α. 143· ἐπὶ στρατηγῷ ἐπιθεωρῶντος τὸ ἐκαστοῦ στρατεύμα, Λατ. οβίγε, στίχας ἀνδρῶν πάντας ἐπώχετο Ἰλ. Ο. 279, πρβλ. Π. 155, Ὁδ. Δ. 451· καὶ ἀπολ., περιέρχομαι, ἐπιθεωρῶ, Ἰλ. Κ. 171, Ρ. 215· πάντοτ' ἐπιχόμενος Ε. 508· πάντῃ ἐπ. Ζ. 81, Κ. 167, κτλ.

3) ὡσαύτως ἐπὶ τῶν βελῶν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτεμίδος, ἃ ἔφερον τοῖς θνητοῖς θάνατον, τὰ δ' ἐπώχετο κῆλα θεοῖς πάντῃ ἀνά στρατὸν Δ. 383, πρβλ. 50· ἐπ' αὐτῶν τῶν θηῶν, εἰς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφεν Ω. 759, Ὁδ. Γ. 280· Ἀρτεμις ἀγνή τις ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφεν Ε. 123, κτλ.

4) καταγίνομαι εἰς τὸ ἔργον μου, «κυνήγῃ τὴν δουλεία μου», Λατ. obire, καὶ ἀμφοτέρω ἔργον κέλευε ἔργον ἐποιχεσθαι Ἰλ. Ζ. 492, Ὁδ. Α. 358, Ρ. 227, κτλ.· δόρπον ἐποιχεσθαι, ἀπέρχεσθαι εἰς τὸ δεῖπνον, Ν. 34· κατὰ τὸ πλείστον ἐπὶ γυναικῶν, ἱσθὸν ἐποιχομένην, «ἱσθουρῶσαν, καὶ ὑπαίνουσαν» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 31, Ὁδ. Ε. 62, κτλ.· ἔργον φυλόπιδος ἐπ. Μήνεμ. 13. 10· φύλοπι· ἱστ. Ἀσπ. Π. 200 [γῦς καὶ ἀλώας] ἔργοισιν ἐπ., μετὰ κόπου, Θεόκρ. 25. 32· μετὰ δασ., ἔργῳ ἐπ. Κόιντ. Σμ. 12. 343· — ἀπολ., κατὰ μετοχ. μετ' ἄλλου ῥήματος, ἐπιμελῶς, πολυασχόλως, ἢ μὲν ἐποιχομένην.. ἔντυεν ἱππεύς Ἰλ. Ε. 720, πρβλ. ποιμπνύω.

ἐπ-οιωνίζομαι, Ἀποθ., προμαντεύω, προμηνύω, «ἐποιωνιζόμενος αὐτῷ τὴν νίκην ταῦτα λέγει» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 447, πρβλ. Σχόλ. εἰς Διοχῶν. Π. 927· πρβλ. ἐπιφημίζω.

ἐπ-οκέλλω, = ἐπικέλλω, φέρω εἰς τὴν ἐξῆν, ῥίπτω ἔξω, γέσας ἐποκέλλαντες Ἡρόδ. 6. 16, 7. 182· ἐπώκελλον γὰρ τὰ πλοῖα Ἰσθουκ. Α. 26.

2) ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἐξοκέλλω, πίπτω εἰς τὴν ἐξῆν, «πίπτω ἔξω», συντρέβομαι, ὁ αὐτ. 8. 102· εἰσπλέω, Ἀρρ. Ἀν. 2. 23, 3· ἐπὶ ἰχθύος, Ἀριστ. π. Θαυμ. 136.

ἐπ-οκλάζω, οκλάζω, γονατίζω ἐπὶ τινος, τῇ γῇ συνεχές ἐποκλάζοντες, ἐπὶ ὄρχουμένων, Ἡρόδ. 4. 17.

ἐπ-οκρίσσω, εἶμαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, Νικ. Θ. 790.

ἐπ-οκρίσις, εἴσα, εν. πρὸς τῷ, Ἀνθ. Π. 7. 401.

ἐπ-οκρίζω, μέλλ. -ίσω, καλῶ τινα εὐδαίμονα, μακαρίζω, τινὰ Νόνν. Δ. 46. 325.

ἐπολιός, ὁ, εἶδος ὀρνέου νυκτερινοῦ, ἴσως ὁ παρ' Ἀριστοτ. αἰγυλιός, Σουῖδ.

ἐπ-ολισθάνω, μέλλ. -ολισθήσω, ὀλισθαίνω, γλιστρῶ ἐπὶ τινος, ἐπὶ πλοίου καθελκυσμένου εἰς τὴν ὀλισθάναν, ἄρτι δὲ δουρατῆσι τιν ἐπωλισθησε κυλινδροῖς ὀλκάς ἀπ' ἡτόνων ἐς βυθὸν ἐκρημένῃ Ἀνθ. Π. 10. 15· μεταφ., μὴτ' ἐπολισθήσω μελίσσιν ἀμπλακίαις αὐτόθι 5. 278.

ἐπὶ λῆμεις «εἶδος ῥάπτειος» Ἡσυχ.

ἐπ-ολυλύζω, κρόζω ἐκ γαρῶς, ἀλαλάζω, θριαμβεύω ἐν τινι, ἀπολ. (ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ), ὡς δ' ἐπωλολύετο ἡ παντόλομος, ὡς περ ἐν μόχθῃ τροπῇ Διοχῶν. Ἀγ. 1230· νῦν ἄρ' αἰεὶ δὴν γε πᾶσιν ἐστὶν ἐπολολύεαι, «εὐφημῶσαι» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἰππ. 110· τινὶ Διοχῶν. Θῆδ. 825· ἐπολολύεατ', ὡ, δεσποσύνων θεῶν ἀναφυγὰς κακῶν Σο. 942· πρβλ. ἐπαλαλάζω, ὀλολύζω.

ἐπ-ολοφύρομαι, Ἀποθ., ὀλοφύρομαι, ὀρνῶ ἐπὶ τινι, ἐπολοφύρεσθαι ταῖς τῆς πατρίδος συμφοραῖς Ἰωσήπου Ἰουδ. Πῶλ. ἐν τῷ Προοίμ. § 4.

ἐπομαι, ἀκολουθῶ, Ἀποθ., ἴδε ἔπει.

ἐπ-ομβρίζω, = ἐφύω, ἐπιβρίχω, πρβλ. ἐπινέζω.—Παθ., εἴπερ ἐπομβρίζῃ τὸ ἀρούριον, ὅσων ἀπόχρη Ἀνθ. Π. 11. 365. 7.

2) γύναι ὡς βροχὴν ἐπὶ τινος, ἐάν μὴ ἐπομβρίζῃ ταῖς αἰσθησὶν τὰς ἀντιλήψεις.. ὁ θεός Ἡλίου 1. 48 καὶ 296.

II. ἀμεταβ., ἀναβλύζω, Βασίλ., Θιοφύλ. Σιμων., φῶς.

ἐπὶ ὀμβρίαις, εἰς, ἢ, διὰ βροχῆς ἄρδεις, Σουῖδ.

ἐπομβρία, πολλὴ βροχὴ, ἀφροδία βροχῆς, Ἰππ. Ἀφ. 1247· καθόλου, πολλὰ βροχαί, βροχερὴς καιρὸς, κατακλυσμός ὑδάτων, Διοχῶν. Ἀποσπ. 304· ἀντίθετον τῷ αὐχμῶς, Ἰππ. π. Ἀέρ. 294, Ἀριστοφ. Νεφ. 1120· Δευκαλίωνος ἐπ. Κλήμ., Ἀλ. 380· ἐν τῷ πληθ., Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 4, 9, κ. ἄλλ.: — μεταφ., χερμάδιον ἐπομβρία Λυκάφρ. 333.

ἐπ-ομβρίζω, μέλλ. -ίσω, ἄρδευω, Ἡλιδ. 9. 9.

2) ἐπ-ομβρίζω, ὡς βροχὴν, Κλήμ. Ἀλ. 337.

ἐπ-ομβρίζω, ον, = τῷ ἐπομ., Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 11, 6.

ἐπ-ομβρός, ον, ἴαν βροχερός, Ἐαρ. Ἔτος Ἰππ. Ἀφ. 1247, Ἐπιθῆμ. τὸ 1', 1081· θέρος, φθινόπωρον, χειμὼν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 19, 4 κ. ἄλλ.: χῶρα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 7, 6.

ἐπομένως, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ ἐπομαι, κατόπιν, μετὰ ταῦτα, ἀντιθ. πρὸς τὸ πρῶτως, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. Β. 4. 13.

II. συμφώνως πρὸς τι, τινὶ Πλάτ. Νόμ. 844E, πρβλ. Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 1. 2. 14.

ἐπ-ομνύμι καὶ -ύω, μέλλ. ἐπομνύμαι ἀπὸ ἐπώμυστα.

Ὁμνύω μετὰ ταῦτα, ὀρνύω συμφώνως πρὸς δουλείαν παραγγεῖλαν ἢ διαταγὴν, οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπώμνυσαν (ἐπ. γαρ. ἀπ.), Ὁδ. Ο. 437, πρβλ. Θουκ. 2. 5 (ἐν Ἰλ. Α. 233, Ὁδ. Υ' 229, κτλ. καὶ ἐπὶ μέγαν ἔρκον ὀμνύμαι, κτλ., ἢ ἐπὶ κατὰ ἐπισημαστικῶς, προσέτι).

2) μετὰ συστολῇ, αἰτία, ἐπὶ ὀρκον ἐπώμνυσαν (ἴδε ἐν λ. ἐπὶ ὀρκον), Ἰλ. Κ. 332· ὅς κεν τὴν ἐπὶ ὀρκον.. ἐπομόσση, ὡς τὸ ὀρκον ὀρκον φεῦδῃ ἔρκον ἐν ὀρκον αὐτῆς [τῆς Σιγῆς], Περ. Θ. 793.

3) μετ' αἰτ., πρσ. ἐπ. τὸν ἥλιον, ἡρξέσθαι εἰς τὸν.., Ἡρόδ. 1. 212· ἐπ. τινὰ θεῶν, Λατ. deus impare, Εὐρ. 1. Τ. 747, κτλ., ἐπ. θεοῦ ὡς.., ὁ αὐτ. ἐν Φων. 433· αὐτῶς, ἐπομνύω σοι τὴν ἐμὴν καὶ σὴν φιλιαν Σεν. Κύρ. 6. 4, 6· μετὰ διπλῆς αἰτίας, μὴ τι θεοῦς ἐπὶ ὀρκον ἐπομνύει Ὁδ. 1195.—Μέσ., ἐπομνύσθαι τοὺς θεοὺς παρὰ δῆμ., 747, 12· ὡσαύτως, οἱ δὲ κατὰ κυνῶν καὶ χηνῶν καὶ πλατάνων ἐπώμνυσαν Λουκ. Ἰνκαρμέν. 9· ἐπομνύσμενος κατὰ πάντων θεῶν ὁ αὐτ. π. Διοχῶν. 18.

4) μετ' αἰτίας, πρῶτος, ὡσαύτως, ἡρξέσθαι εἰς τι πρῶτα, Ἀριστοφ. Λυσ. 211, Σεν. Κύρ. 4. 1, 23.

5) μετ' ἀπαρ., ὀρκίζομαι, ὡς, Ἡρόδ. 5. 106, Εὐρ. 1. Τ. 794, Πλάτ. Κριτίας 120A· οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ἐπωμόσαστο.. εἰδέναι Αἰσχίνην Δημ. 273, 7· ὡσαύτως, ἐπὶ μὴν μετ' ἀπαρ., Σεν. Συμπ. 9, 6, Πλουτ. Ἀλξ. 47· Ἐπεικ., ἐπ. ἢ μὲν.. Ἀπολλ. Ρήδ. Β. 715, κτλ., ἐπ. οἱ.. Πλουτ. Περικλ. 30.

6) ἀπολ. κατὰ μετοχ. ἀπρ. μετ' ἄλλου ῥήματος, ἐπομόσας εἶπε, εἶπε μετ' ὄρκου, ἐνέρκως, Ἡρόδ. 8, 5, Σεν. Ἀν. 7. 8, 2.

II. ἐν τῷ Μέσ. = ὑπόμνυσθαι (ἐν μὴ ἀναγνωστέον αὐτὸ τοῦτο), Ἀριστοφ. Πλ. 725.

ἐπ-ομβρύνω, ἀφίνω τύπον ἐπὶ τινος, ἐντυπῶ, ἐνσφραγίζω, Ἰρην. Νάξ.

ἐπομφάλιος, α, ον, (ἡμφάλιος), ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ ἢ τοῦ κεντρικοῦ σημείου τῆς ἀσπίδος, βάλεν Αἰάντος δεινὸν σάκος.. μέσσω· ἐπομφάλιον, ἐν τῷ μέσῳ, ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ τῆς ἀσπίδος (Λατ. umbilicus), Π. 11. 267· σῶκος ἐπομφ., σῶκος ἔκον μέγαν ὀμφαλὸν, Ἀνθ. Π. 6. 22.

II. τὰ ἐπομφάλια, ὁ ὑπὲρ τοῦ ὀμφαλοῦ τύπος, Παρθέ. 35, πρβλ. Πολύτ. Β. 169.

ἐπ-ομφερίζω, ἐνείδω, διασφύρι, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 18, 6, 2, Κλήμ. Ἀλ. 1. 628A.

ἐπομφερίσας, ον, ὡς καὶ νῦν, εἰς ἐνείδω, ἐνείδω, ἐνείδω, αἰσχροῦ, καταπεφρονημένος, Εὐρ. 1. Τ. 689· ἐπ. εἰρήνην Ἰσθρ. 2541, πρβλ. Δημ. 449. 9· ἀμφοτέρω Πλάτ. Ἀπολ. 29B, κτλ., τινὶ Σεν. Συμπ. 8. 34· ἐπομφερίσας ἐστὶ παρὰ τισι Δημ. 80B, 7· τοῦτομα τοῦτοπομφερίσας βροτῶς, τὸ ἐπομφερίσας μεταφ. τῶν ἀνθρώπων, Εὐρ. Ἀποσπ. 475 b· ἐπομφερίσας Ἀριστ. Πῶλ. Ν. 3. 12, 2.—Ἐπίρρ., -τως, αἰσχροῦ, Πλάτ. Νόμ. 633E.

ἐπ-ὀνησις, εἰς, ἢ, ἀπόλαυσις, συμποσίας Ἀλκαῖος 4B.

ἐπ-ονομάζω, εἶλω ἢ ὀρκίζω ὄνομα εἰς τι, εἶλω νέον ὄνομα, ὡς γένει κέρριμον ἐπωνομάζομεν Πλάτ. Τίμ. 6011· ὡς τὸ εἰσὶν ἐπωνομάζειν ὁ αὐτ. ἐν Θεαι. 185C· πᾶσι ταῦτόν ἐπ. ὄνομα ὁ αὐτ. ἐν Πῶλ. 263C· ὡσαύτως μετὰ διπλῆς αἰτίας, τὰς Μφύσας.. τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπ., ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 406A.—Παθ., τῇ ἀρχῇ ὄνομα ἐπωνομάζεται, εἰς τὴν ἐξουσίαν εἰσεται ὁ ὄνομα ὄνομα, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 238A, πρβλ. Κρατ. 404B.

2) ἐπ-ονομάζω τινὰ ἀπὸ τινος, αἰτίας, ἀπὸ ταύτης τῆς φύσεως τῆς τοῦ θεοῦ αὐτοῦ ἐπωνομάσαι αὐτόν 397C· ἐπ. αὐτὰ τῇ ἐκείνων ἐπωνυμίᾳ ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 103B· ὡσαύτως, εἶναι εἰ μετὰ τοῦ εἶναι πλεονασμ., ὁ αὐτ. Παρμ. 133D· ἴδε ὀνομάζω.

3) καθόλου, ὀνομάζω, καλῶ οὕτως ἢ ἄλλως, ἀφνεῖν ἐπ. τὸ χωρὶς ὀνομα. 1. 13· σοφιστὴν ἐπωνομάσας, δηλ. σεαυτὸν, Πλάτ. Πρωτ. 349A, πρβλ. Φαίδρῳ 119B κ. ἄλλ.: παρακαταθήκη ἐπ. Δημ. 840. 11.—Παθ., ὀνομάζομαι, καλοῦμαι, ἀπὸ τινος ὀνομα. 6, 2, κτλ.: ἀπώστες, τινός ἐπ. Περ. Μαν. 1329, Πλάτ. Νόμ. 738B· πατρός ἐπ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 204E· πατρός.. δαίτ' ἐπωνομασμένην, ὁ αὐτ. κληθεῖσιν ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀγαμέμνους (πρβλ. ἐπώνυμος), Σοφ. Πλ. 284: — εἰδώς, ἐπ-

νομάζομαι, ὡς καὶ νῦν, Θουκ. 2. 29. ὡς ἔλεγε Ἀθηναῖς, .. δοκεῖ γάρ μοι τῆς θεοῦ ἐπινομήσεως ἀξίως εἶναι μᾶλλον ἐπονομαζέσθαι Πλάτ. Νόμ. 620D. 4) προτέρω, λέγω, ἀναγέρω, ἐπονομαζούσας τὰ οὐνόματα ἐν τῷ ὕμνῳ Ἑρῶδ. 4. 35, πρὸλ. 7. 115· ἐπονομάζων τινά, καλῶν τὸ ὄνομα τινος κατὰ τὴν παιδίαν τοῦ κοταδίου, Κρατῖνος ἐν Ἀδῆλ. 16, πρὸλ. Κλέαρχ. ἐν «Κιθαρωδῶν» 1.

ἐπονομαζέσθαι, ἢ, τοὺς βαπτιζομένους ἐπὶ τρισιακαρτῆς ἐπονομασία, ἐπικλήσεις (δηλ. οὐκ ἐπὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος), Κλήμ. Ὁμ. 11, 26, τ. 1. σ. 705 (Κλημεντίας 256B, 257C).

ἐπ-ονομαστέον, ῥήμ. ἐπὶ, δεῖ ἐπονομάζειν, ὅσους θεοὺς οὐρανίους ἐπ. Πλάτ. Νόμ. 828D.

ἐπ-οξίζω, μέλλ. -έσω, ἐπὶ ἐρυγῆς, ἐποξίζουσιν ἐρυγὴν, ῥήματι μὲ ἐνὶ ἴσῳ, Ἑρωτιαν. σ. 266 ἐν λ. ἔξυρεγμένη.

ἐπ-οξύνω [ῶ], ἐπιταχύνω, ἐπισπεύδω, Ἑρῶδ. (B' Μανκ. Θ', 7) — Παδ., φωνὴ τραχεῖα καὶ ἐποξυνόμενῃ τοῖς ῥήμασι, καθίσταμένη ὀξεῖα, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 777D.

ἐπ-οξυς, υ, ἔχων γεῦσιν ὁπωσούν ὀξεῖαν, ὡς τὸ ἔξυμελε, Ἰππ. περὶ Διαιτ. Ὁξ. 394.

ἐπ-οπιζομαι, Ἀπολ., ἐν χρήσει μὲν κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., αἰδοῦμαι, φοβούμαι, Διὸς δ' ἐποπιζέω μῆνιν Ὀδ. Ε. 146· θεῶν δ' ἐποπιζέω μῆνιν Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀφρ. 291, Θέογν. 1297 — τὸ ἐνεργ. ἐν Ὀρφ. Λθ. 67 Ἑρμ.

ἐπόπισθεν, Ἑπίρρ., ὅπισθεν, ἐρχόμενος ὀπισθεν, καθόπισιν, ἀλλὰ καὶ ἰσχυρῶς, ἐπ' ὅπ., κατὰ Γαῖσλ. καὶ ἄλλους ἐν Ἡσιόδ. Ἀποσπ. 42.

ἐποποῦ, κραυγὴ κατ' ἀπομίμησιν τῆς φωνῆς τοῦ ἐποπος, Ἀριστοτ. Ὀρν. 58.

ἐπο-ποιεῖα, ἢ, ἐπικὴ ποίησις ἢ ἐπ. ποίημα, Ἑρῶδ. 2. 116, πρὸλ. Ἀριστ. Ποιητ. 24 κέ.

ἐπο-ποιεύς, ἢ, ὄν, ἀνῆκων εἰς τὴν ἐπικ. ποιήσιν, σύστημα Ἀριστ. Ποιητ. 18. 12.

ἐπο-ποιός, δ, ἐπικὴς ποιητής, Ἑρῶδ. 2. 120, Ἀριστ. Ποιητ. 1. 10· καθόλου, στιχουργός, Δουκ. Ζεύς Τραγ. 6.

ἐπ-οπτᾶω, ὀπτιῶ, «ψῆφος» προσέτι ἡ μετὰ ταῦτα, ἐπώπτων ἐγκάτα πάντα Ὀδ. Μ. 363, Διφύλ. Σφν. παρ' Ἀθην. 121C· ἐφθόβην ἐποπτᾶν οὐ φασι δεῖν Ἀθην. 658B. 2) ὡς λογοπαίγνιον = ἐπωπῶα, ἐφρῶ, Κωμ. Ἀνώνυμ. 303.

ἐποπτεῖα, ἢ, δ τρίτος καὶ ἀνώτατος βαθμὸς μνήσεως ἐν τοῖς Ἑλλενιστοῖς μυστηρίοις, Πλούτ. Δημήτρ. 26· πρὸλ. ἐποπτεῖα II. — Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 130.

ἐπόπτευσαι, εἰδος, ἢ, ἐξέτασις, νεκρομαντεῖται μὲν γὰρ καὶ ἀδιαφθόρων παιδων χάριν ἐποπτεῖσιν, περὶ τῆς ἐξετάσεως τῶν ἐντοσίων ἀδιαφθόρων παιδων χάριν μαγικῶν σκοπῶν (πρὸλ. Σωκρ. 3. 13 λέγονται· «παῖδας καταδύειν ἀφθόρους ἄρρενας καὶ θηλείας»), Ἰουστίνου Μάρτ. Ἀπολ. 1. 18.

ἐποπτεύω, (ἐπόπτης) ἐπιελέπω, ἐπιτηρῶ, ἐπὶ ἐπιστάτῳ ἢ ἐπόπτῳ, ἔργα τ' ἐποπτεύσκε Ὀδ. II. 110, πρὸλ. Ἠσ. Ἑργ. κ. Ἠμ. 765· Ἑρμῆν, πατρῶν ἐποπτεῶν κράτη Δισχύλ. Νο. 1· ἐπ. μάχην αὐτοῦ· 489· ὁ πᾶν ἐπ. τάδε ἥλιος αὐτοῦ· 985· δίκας δ' αὐτ. ἐν Εὐμ. 224· ἄλλον ἐποπτεύει Χάρις φόρμιγγι Πινδ. Ο. 7. 19· — ὡσαύτως, μὴδ' ἐποπτεύειν κότῳ, μὴδ' ἐφρᾶν μετ' ὀρχῆς, Δισχύλ. Εὐμ. 220. 2) ἀπολ., ἐπαγρυπνῶ, φυλάττω, οἱ περὶ τοὺς νόμους ἐποπτεύοντες Πλάτ. Νόμ. 951D.

II. γίνομαι ἐπόπτης, γίνομαι δεκτὸς εἰς τὸν τρίτον καὶ ἀνώτατον βαθμὸν τῆς μνήσεως ἐν τοῖς μυστηρίοις (ἀλλ' ἴδε μύστης), Πλάτ. Ἐπιστ. 333B, Πλούτ. Δημήτρ. 26· μετ' αὐτ., θεωρῶ ὡς ἐπόπτης, Πλάτ. Φαῖδρ. 260C· παροιμ. ἐπὶ ἐπιτυχίας τοῦ ἀνωτάτου βαθμοῦ κοσμητικῆς εὐτυχίας, ἐποπτεύειν δοκῶ Ἀριστοφ. Βάτρ. 745. — Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 20.

ἐποπτήρ, ἦρως, δ, = τῷ ἐπομ., ἐπὶ προστατῶν ὁσῶν, λιτῶν Δισχύλ. Θέβ. 640· — ὡσαύτως, ἐπ. φρυκτωρίων Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 11.

ἐπόπτης, ου, δ, (ἐπόψομαι, ἐφοράω) ὁ ἐπιελέπων, φύλας, ἰδίως ἐπὶ θαλά, Πινδ. Ν. 9. 12· ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Πaus. 8. 30, 1· ἐπὶ τοῦ Ἥλιου, Ἑπιγρ. Δίγ. ἐν τῇ Σουλ. Ἑπιγρ. (Προσθήκαι) 4699· ἐπ. πόνων, θεατῆς, Δισχύλ. Πρ. 299· τῶν ἀνθρωπίνων Τιμ. Δοκρ. 105A· ὥποτε ἐπόπτας τῶν στρατηγούμενων Δημ. 47. 5.

II. ὁ γενόμενος δεκτὸς εἰς τὸν τρίτον καὶ ἀνώτατον βαθμὸν τῆς μνήσεως ἐν τοῖς μυστηρίοις (ἀλλ' ἴδε μύστης), Σουλ. Ἑπιγρ. 71b. 7, 2158, Πλούτ. Ἀλκ. 22· πρὸλ. ἐποπτεῖα II, ἐποπτεύς. — Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 428.

ἐποπτεύς, ἢ, ὄν, ὁ ἀνῆκων ἢ κατελλήλος δι' ἐπόπτην, τὰ τέλεια καὶ ἐπ., τὰ ἀνώτατα μυστήρια, Πλάτ. Συμπ. 210A, πρὸλ. Ἡρόδ. 14, Πλούτ. Δημήτρ. 26· καθόλου, μυστικός, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλξ. 7· οἱ ἐποπτικώτεροι, οἱ βαθύτερον μεμνημένοι, Ἡσιόδ. Θ. Θ' πρὸλ. ἐποπτεύω.

ἐπάπτης, εἶδος, ἢ, θηλ. τοῦ ἐπόπτης, Κορνοῦτ. π. Θ. φύσ. 34· αἱ Ἐπόπτιδες, ὄνομα βιβλίου τινὸς ὑπὸ Σωρανοῦ, Πλιν. ἐν Πισοίμ. περὶ τὸ τέλ. — Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 136.

ἐπ-οπτος, υν, ὁ ἄγγος εὐρισκόμενος καὶ βραδές, Στράβ. 239· πρὸλ. ἐπλοπτος.

ἐπόπτης, ἢ, θηλ. τοῦ ἐπάπτης, Ἰω. Διάκ. Ἀλληγ. σ. 159 Γαῖσλ. — παράδοτος ἄρσεν, ἐπόπτης ἀπὸ πᾶς παρὰ Πλουτ. Πρὸδρ. σ. 66, 354.

ἐπουπτον, τό, ἐπὶ κοινῶς λεγόμενον φανέριον, Σχόλ. εἰς Φίλοστρ. Βίβλ. 1, 6, σ. 773.

ἐπουρῶ, Ἰων. ἀντὶ ἐφουρῶ.

ἐπουρεῖται· «φθονεῖ» Ἠσύχ.

ἐπουργᾶω, «ἐπουργῶσαι, μνησκῶσαι Σουῖθ.

ἐπ-οργίζω, τελῶ ὄργια ἐν τινι τόπῳ, ὅπου πόλεσιν ἔρωε ἐποργίζει Ἀνακρέοντ. 14 (13).

ἐπ-οργίζομαι, Ἀπολ., ὀργίζομαι ἐναντίον τινός, Ἑρῶδ. (B' Μανκ. Ζ', 3, Δανιὴλ 1A', 40).

ἐπ-ορῆγαι· μέλλ. -ξω, προστέρω εἰς τινα, εἶδος προσέτι, εἰ περ ἂν αὐτὸς Ζεὺς ἐπὶ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κῦδος ἐρέξῃ, «ἐν ἀφῆς ὁ Ζεὺς τῷ νῆϊ τοῦ Τυδείδου τῇ Διομήδεϊ δόξαν παρὰ τῆς γαίης» (B' Γαῖσλ.), Ἰλ. B. 22b· αὐτὸ καὶ ἐν τῷ μέσ., τιμῆς οὐτ' ἀφελῶν οὐτ' ἐπορεξάμενος Σόλων 4 (14). 2. II. Μίσ., ἐκτελεῖται ἡμῶν πρὸς τὰ ἐμπρός ὅπως προσδῶλιν τινά, καὶ ἄλλους προσδῶλιν, προσδῶλιν τὸ δόρυ ὅπως προσδῶλιν, παρ' Ἰπρ. τριτ., ἐνθ' ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδέος υἱὸς ἄκρην εὐστόσε χεῖρα μεταλίμενος ὄξεϊ δουρὶ Ἰλ. B. 335 ἐπορῆγοι τινος χεῖρι, ἀπλῶν τὴν χεῖρά μου νά πιάσῃ τι, Ἀπολ. Πάδ. Δ. 1313, Μάτρωον παρ' Ἀθην. 136B (ἐν τῷ παθ. ἀορ. ἐπορεγμένον)· ὡσαύτως, χεῖράς τινι ἐπ. Ἀπολ. Πάδ. B. 1212· ἐπ. πρὸς τι Ἰππ. 1212· ἀπολ., 1210C. 2) μεταρ., ἐπιτελεῖν τὰς σπαιτήσεις μου, Ἠρῶδ. 9. 34· ἔπ. τινός, ἐπιτελεῖν, ἀπαρῶς, πῶς τι, Πλάτ. Πολιτικ. 437C, Θρακ. 186A. — Καθ' Ἠσύχ. «ἐπορεξάμενος» ἐφορμήσας· ἐπιτελεῖν· ἐπιλαβόμενος.

ἐπορῶ, Ἰων. ἀντὶ ἐφορῶ, Ἠρῶδ. 1. 124.

ἐπ-ορθεῖω, κάμνω τι νά σταθῇ ὀρθῶν, ἐπορθ, τὰ ὄψα, ὀρθῶν, τετατῶν ταῦτα, Φίλων 2. 4· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς φωνῆς, ὡς τὴν φωνὴν μου, ὁλοσυγμὸν εὐφημοῦντο τῆς λαμπράδι ἐπορθεῖω Δισχύλ. Ἀγ. 29· ποῖον Ἑρινὺν τῆς δόξαςιν κλεῖ ἐπορθεῖω αὐτοῦ 1120· ἀπολ., ἐπορθεῖω γόδοι, ἐγέρω τὴν φωνὴν μου ἐν ὀρθοῖς, ὁ αὐτ. ἐν Πέτρ. 1050.

ἐπ-ορθεύω, ἐγείρομαι ἑνωρῆς, Ἑρμ. Μ. 368. 1. — Καθ' Ἠσύχ. «ἐπορθεύσαι» ἐπαγρυπνεῖν, — Μίσ., ἄλιν Χρ. 1. 372, Ἀπολ. Ἑρμ. 1. 1, Πλούτ. Δ', 71.

II. ἵνα πατρὶ γόδοις νυκτὶ ἐπορθεύσω, ἵνα εἴπω πρῶτῳ πρῶτῳ εἰς τὸν πατέρα μου τοὺς ὕμνους μου ὀρθῶν, Εὐρ. Ἠλ. 142 (ὡς ὁ Διὸς ἀντὶ ἐπορθεῖω δόδω).

ἐπ-ορθεύω, = τῷ προηγ., Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 712D).

ἐπορθεῖσμός, δ, ἡ πρῶτη κατὰ τὸν ἑθρὸν ἔγερσις, τελωνιῶν καὶ ἐπορθεῖσμός κεκραγμῶν, ἔλκ, κινεμαὶ τελωνίων ἐπορθεῖσάντων, αἱ πρῶται κραυγαὶ τῶν θαρρυμένων εἰσπρακτόρων φέμων, Ἠσίου. 2, 654K.

ἐπ-ορνεύομαι, = ἐπαρνεύομαι, ὁμολογ. 33A.

ἐπ-ορνέω, διεγείρω, δι. γρ. ἐν Νικ. Θ. 671, Μανθῶν 6. 597.

ἐπορνεῖω = ἐφορνεῖω, ἐφορνεῖω, Ἰουστίνου Μάρτ. Ἀπολογ. 2, 6 ἐν τέτ.

ἐπορνεύς, δ, Ἰων. ἀντὶ ἐφορνεύς, ἐφορνεύς, Κυρίλλου Ἱερ. Προομ. εἰς τὴν Κατήχ. 4, 5.

ἐπορνεύτης, οὐ, δ, ἐφορνεύτης, Ἰουστίνου Μάρτ. Ἀπολογ. 2, 6, Εὐσεβ. II. 621B, 756A, κλ.

ἐπορνεύς, ὄν, ἐφορνεύς, Κύριλλ. Ἱερ. σ. 231.

ἐπορνεῖω, ἐπορνεῖω, Ἰων. ἀντὶ ἐφ.

ἐπ-ορνύμι καὶ -οῦμι· μέλλ. -ορνω, -ορνω - ποιεῖ, ῥήμα, διεγείρω, ἐγείρω, ὅς μοι ἐπώρσε μένος Ἰλ. Υ'. 93.

2) διεγείρω καὶ ἀποστῆλιν ἐναντίον τινός, ἄγρει μὲν οἱ ἐπορνοῖ Ἀθηναίων, ἄγε μὴν παρόρμησιν αὐτῶν τὴν Ἀθηναίων (B' Γαῖσλ.), Ε. 765, πρὸλ. Μ. 293, Ὀδ. Φ. 100· μετ' ἀπαρ., οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἐκτορι Ἰλ. Η. 421· — ὡσαύτως, ἐπὶ πραγμάτων, τὴν ἐπὶ τῶν μοι ἐπώρσε Ποσειδῶν Ὀδ. II. 271· οἱ ἐπώρνε μορμίον ἦμαρ Ἰλ. Ο. 613· ἢ σφιν ἐπώρσε ἄνεμον Ὀδ. Ε. 109, πρὸλ. Εὐρ. Κόκλ. 12· τῇ τις ὁσὲς ὕπνον ἐπώρσε, ἐπείλειν ὕπνον εἰς αὐτήν, Ὀδ. X. 429, πρὸλ. Πλ. Μ. 253. II. Παθ. ἐπορνεύμαι, μετὰ πρην., ἐπάμωρα, γ' ἰνν. Ἑπικ. ἀορ. B' παθ. ἐπώρσε· — ἐγείρωμαι ἐναντίον τινός, ἐπείθειμαι, προσδῶλιν, ἐπιπείτω ἐναντίον τινός, μετὰ δούτ., ἢ καὶ ἐπώρτ' Ἀχιλλῆϊ Ἰλ. Φ. 324· ἀπολ., ἐπὶ δ' ὥρνευσε εἶς ἐπείσειν Ὑ. 689, πρὸλ. 759 (ἴδε Κραμαί)· — μετὰ συνταγῆς, αἴς, τὸν δ' ἐπώρνετο στόλον Λαχύν. Ἰκ. 187· — ἰπὶ παραμύθῳ, μετ' ἀπαρ., ὥρτο δ' ἐπὶ, οὐρὸς ἀήμεναι Ὀδ. I' 176· ἐπὶ εἰσφῶς ἐρωρεν Νικ. Θ. 77A.

ἐπ-ορνούω, Ἑπικ. ῥήμα, ὁρμῶ βεβαίως ἐναγέλλω τὴν β. ἢ ἡρὸς τινα, τῷ δὲ Μένεος ἐπώρνεον Ἰλ. Ο. 621· ἀπολ., ἐπώρνευσε κύων ὡς αὐτοῦ δῖος· ὅπως μετ' αἴς, ἄρμ' ἐπορνούσε Ρ. 187, ἐν τῇ Ἰλ. ἀπέπτε ἐπὶ ἐγέρῃ· σημασία· πλὴν δ' αὐτῶν, Τυδείδῃ δ' ἐπώρνευσε θεά, ὥρμησεν ἵνα ζήτῃσιν αὐτοῦ, Ε. 793· ἡδὴ καὶ

ἄπαξ ἐν τῇ 'Οδ. ἐπὶ ὕπνου, ἐπέρχομαι αἰφνιδίως, ὅτε αὖ γλυκύς ὕπνος λυσιμελὲς ἐπέφρουσε Ψ. 343.

ἐπ-ορυφάω. ἐπιθέτω ὀρυφάν, ἐπὶ ταύτῃ (δηλ. τῇ γῇ) καθάπερ τινὰ θείαν στέγην τὸν οὐρανὸν ἐπαυράφωσεν Ἡρακλ. Ἀλληγ. Ὀμηρ. 48, σ. 160, ἐκδ. Sch.

ἐπορσον, ἴδε ἐπορύνω. ἐπορύξεις, εως, ἢ, τὸ ἐπορύσσειν, ἐπισκάπτειν, Ἑπιγρ. Τροισ. 157, α.

ἐπ-ορύπτω, ὀρύπτω εἰς βάθος, ἔοικεν ἐπορύπτειν τὸ τραῦμα καὶ λῦτείν τὸ ἥπαρ (περὶ τοῦ αἵματος τοῦ πρῶτοντος τὸ ἥπαρ τοῦ Πρωτηγένους) Ἀχιλλ. Γ. 8.

ἐπ-ορυχέομαι, Ἀποθ., ὀρυχέομαι πρὸς τι, ἐπορυχόμενος ὤης (ἢ ὤης) ἄτης, χορεύων πρὸς τὸν ἥχον ἢ τὸ μέλος, ... Δημ. 313, 26, πρὸλ. Πλάτ. 2, 336C — μεταφ., ὀρυχέομαι χλευαστικῶς πρὸς τινα, Λατ. insultare, ὡς ἐπορυχόμενος τοῖς πολέμοις Ἀπ. Καρ. 66.

ἔπος, εως, τό, (ἐκ √ FEM, ἴδε ἔπω Δ.). 1. λέξις, παύρῳ ἔπει, δι' ὀλίγων λέξεων, Πινδ. Ο. 13 138. ἔπος μικροῦ χάριν Σαρ. Ο. Κ. 448. λόγοι ἔπεισι κοσμηθέντες, λόγοι κοσμηθέντες διὰ κομῶν λέξεων, Θουκ. 3, 67. καθόλου, τὸ διὰ λέξεων ἐκφράζον, εἴτε πολλῶν εἴτε ὀλίγων, ὁμιλία, λόγος, λίαν συχνὸν παρ' Ὀμ. (ὅστις δὲν μεταχειρίζεται οὕτω τὸ μετὰ ταῦτα συνώνυμον λόγους) ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ μύθους, μύθοισιν ἔπεισι τε σοῖσιν ἀκούων Ὀδ. Δ. 597. ἦν ἔπος καὶ μῦθος ἀκούσης Δ. 561. — Ἐντεῦθεν, ὡσαύτως, ὅταν αἱ λέξεις τοῦ ἔργου εἶναι σπουδαιότεραι τῇ μετὰ τὴν αὐτοῦ, ἄσπερ μετὰ μουσικῆς, ἐπὶ τέρπονται ἔπεισιν Θ. 91. ἀσιζόν. ὅς τε θεῶν ἔξ ἀείδῃ δεδυώς ἔπει ἡμερόντα βροτοῖσι Ρ. 519. — Αἱ ἐπόμενοι χρήσεις εἶναι αἱ μὲν ὅλως ἀξιοῦσι σημειώσεως παρ' Ὀμ. 1) λόγος ἄξιος τῆς ἀκούσεως αὐτοῦ, σπουδαῖον, στεῦται γὰρ τι ἔπος ἐρεῖν κορυθαίολος Ἐκτωρ Ἰλ. Γ. 83. 2) ὑπόσχεσις, Θ. 8. τελεῖν ἔπος, φυλάττειν, ἐκτελεῖν τὸν λόγον, Σ. 44, πρὸλ. Διόχ. Πρ. 1033. 3) λόγος ἐπὶ κεινῶν, συμβουλῇ, γνώμῃ, Ἰλ. Δ. 108, κτλ. συχνὸν παρ' Ἀττ. 4) ὁ λόγος, ἐκ θεῶν ἐκφραζόμενος, προφητεία, χρησμία, καὶ μοι ἔπος ἔμπειρε θυμῷ μάντιρος ἄλαστο, Ὀδ. Μ. 266, Ἠρόδ. 1 13, κτλ. καὶ Τραγ. — βραδύτερον ὡσαύτως, λόγιον, ῥητόν, παρημία (ὡς τὸ ἀπρόφθεγμα), τὸ παλαιὸν ἔπος Ἠρόδ. 7, 51, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 507. 5) ῥῆξις κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἔργον, ἔπει ἀκράντα, λόγοι ἀνεκτελέστοι, ἀνευ ἀπαιτήσεως, ἀντίθετον τῷ ἔργῳ, Ὀδ. Τ. 595, πρὸλ. Ἑρ. Μαιν. 111. — ἐντεῦθεν αἱ λέξεις ἔπος καὶ ἔργον συχνάκις παρατίθενται ἀλλήλῃς, Ἰλ. Ο. 234, Ὀδ. Β. 272, κτλ. οὕτω καὶ, ἢ ἐπὶ ἢ βίῃ Ἰλ. Ο. 100. προσέτι, ἔπεισιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν Δ. 77. 6) ἐκεῖνο ὅπερ αἱ λέξεις ἐκφράζουσιν, ἢ ἐννοία, νόημα, ὑπόθεσις λόγου, κτλ., σχεδὸν ὅμοιον τῇ λέξει πρῶτα, οὐδ' ἐπὶ ἔπος ἐρέων πάλιν ἀγγελοῦ εἰμ' Ἀχιλλ. Δ. 652, Ρ. 701, κτλ., πρὸλ. Σαρ. Ο. Τ. 1144, Ο. Κ. 443. — ὁ Ὀμ. συχν. ἔχει τὰς φράσεις, ἔπος εἰπεῖν, εἶπεν, φάσθαι, αὐδᾶν, μυθεσθαι, φράζεσθαι, πιφαύσκειν.

II. μεταχρῶν. χρήσεις. 1) συχνάκις συνδυάζεται μετὰ τοῦ ἔργου ἢ πράγματος, Διόχ. Πέρο, 174, Ἀριστοφ. Ἰππ. 39, κτλ. ἔργον τε καὶ ἔπει Πλάτ. Νόμ. 897C. ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίησε Ἠρόδ. 3 135, πρὸλ. 1. 90, Λορέκκ. ἐν Σαρ. Δ. σ. 430. 2) κατ' ἔπος, ῥῆσιν πρὸς λέξιν, ἀκριβῶς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 802. 3) πρὸς ἔπος, εἰς τὴν πρῶτον λόγον, ἅμα τῇ αἰτήσῃ, Λουκ. Ἐπιστ. Κρον. 37. 4) πρὸς ἔπος ἀμειβομένου τοῦ θεοῦ, πρὸς πᾶσαν λέξιν ἀποκρινόμενον τοῦ θεοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Φιλόφ. 19, Φιλόφ. 38: — ὡσαύτως, ἔπος δ' ἀμειβόμενος πρὸς ἔπος Διόχ. Εὐμ. 586, πρὸλ. Ἀριστοφ. Νερ. 1375, Πλάτ. Σαρ. 217D. γ) οὐδὲν πρὸς ἔπος, πρὸς οὐδὲν σκοπόν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 751. ὡσαύτως, ἐξορκεῖ τοί, ἐάν μὴδὲν πρὸς ἔπος ἀποκρίνωμαι Πλάτ. Εὐθύδ. 293C. αἱ πρὸς ἔπος; ὁ αὐτ. ἐν Φιλόφ. 18D, Λουκ., κτλ. 4) ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ ὡς εἰπεῖν ἔπος, εἰπεῖν κατὰ τὸ λεγόμενον, οὕτως εἰπεῖν. Ἑρ. Ἠρακλ. 167, κτλ. ἴδε ἐν λ. ἔμμεραχου καὶ ἐν λ. ὡς Β. II. 3: — ἰδίως, ὁμιλῶ ἀπλῶς, γενικῶς, ἐν ἀντιπρὸς τὸ ἐν τῷ ἢ ἀκριβεῖ λόγῳ, Πλάτ. Νόμ. 656E, Πολ. 341B. ἀλλ' ὡσαύτως, ὁμιλῶ σαφῶς, ἀπλῶς, ὡς ἐν λόγῳ, Διόχ. Πέρο, 714. 5) ἐπὶ ἔπει, μὲ μίαν λέξιν, συντόμως, ἐπὶ ἔπει πάντα συλλαβόντα λέγειν Ἠρόδ. 3, 82. III. ἐν τῷ πληθ. 1) ποίησις εἰς ἡρωϊκούς στίχους, ἐπική ποίησις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ μέλη (τὴν λυρικὴν ποίησιν), λαμβάνει, διθυράμβους, κτλ., πρῶτον παρὰ Πινδ. Ν. 2, 2, Ἠρόδ. 2, 117, Θουκ. 1. 3. νικᾶν ἔπος Σουλ. Ἐπιγρ. 200 13. ποιητὴς ἔπων αὐτοῖσι 1584. 9, κ. ἀλλ., πρὸλ. Ο. Μυλήρου Ἰστ. τῆς ἑλλ. φιλολογίας § 3. ἀκολούθως ἐφημέριον εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ποίησιν, ἔπειτα εἰς ἄλλα εἴδη, ἐπὶ δὲ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν λυρικὴν ποίησιν, Ἀλκυον. 29, Πινδ. Ο. 3, 14. 2) ἐν τῇ ἐπικῇ, στίχῳ ποίησις, Ἠρόδ. 4 29, Ἀριστοφ. Πάτρ. 802, 958, 1161. ὁ εὐρεῖ, περὶ μέτρων ἢ περὶ ἔπων ὁ αὐτ. Νερ. 898. πρὸς Πινακὴν εἰς Καλῶν. σ. 77 κτλ. ἐπὶ δὲ τῷ δὲ πλήθει τῶν λεγομένων οὐκ ἐπιτιμῶντων οὐδ' ἦν μυρίων ἔπων ἢ τὴ μέγος Ἰσοκρ. 261A, πρὸλ. Schöf. εἰς Διον. π. Σουλ.

σ. 30. καὶ παρὰ Λουκ. (πῶς δαὲ Ἰστ. Συγγρ. 28), ἐπὶ ζωγράφου, οὐδ' ἐν ἑπτά ἔπεισι γράφει, οὐδ' ἐν ἑπτά γραμμαῖς. — ἴδε καὶ Κόντων ἐν Ἀδην. τ. Δ', σ. 137.

ἐπ-οστρακίζω, βίπτω ὅστρακα ἢ πλατέα πετράδια μετ' ὀρυφῆς πρὸς τὴν ἐπιφανείαν τῆς θαλάσσης οὕτως ὥστε νὰ πηδῶσιν ὑπὲρ αὐτὴν πολλὰκις, κοινῶς παλῶν «παξιμαδάκια». — Κατὰ τὸν Μέν. Ἑτυμ. (368, 3), «ἐποστρακίζειν, παιδιὰ τις, ἣν παίζουσιν οἱ παῖδες ὅστρακα ἀφέντες εἰς τὴν θάλασσαν», πρὸλ. Ζωναρ. 853 καὶ Ἰσοκρ. ἐν λ., πρὸλ. προσέτι Μινυρ. Fel. 3. C. — Καθ' Ἰσοκρ. «ἐποστρακίζειν» ὅστρακός τις παλῶν.

ἐποστρακισμός, «εἶδος παιδιᾶς καθ' ἣν ὅστρακα πλατέα ἐκτετριμένα ὑπὸ θαλάσσης προίενται κατὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος καὶ ἐπιτρέχοντα ἐνίοτε πολλὰκις ἕως ἀτονήσαντα διῶσι κατὰ θαλάσσης, ἥδιστον ποιῶντα πρόσφιν» Εὐστ. 1161, 34.

ἐποσφραίνωμαι, ὁσφραίνωμαι, τοῦ βρώμου δὲ ἐποσφραίνωμεν Σχολ. Ἰωάν. Κλήμ. σ. 356, 14.

ἐπώσχιον, τὸ, «κλήμα, ἐξ οὗ πέφυκέν τι, ὥσπερ καὶ τῆς σικυώνης» Γαλ. Πλωσσ. 472.

ἐπ-οταυτίζω, ἀναδοῶ, κραυγάζω ὀργισμένως, ἰήσιον μέλος. ἐπωτότιζε Εὐρ. Φοίν. 1038.

ἐπ-οτρύνω, διεγείρω, παρορμῶ, παρορμῶ, ἀπολ., συχν. παρ' Ὀμ., ὅστις πολλὰκις συνάπτει αὐτῷ καὶ ἄλλο ταυτοσημοῖ βῆμα, ἐποτρύνει καὶ ἀνῶγει Ἰλ. Ζ. 439, κ. ἀλλ. μετ' αὐτ. πρῶτ. Ἠρόδ. 7. 170, κ. ἀλλ. εἰς τὸ πρόσω ἐπ. αὐτοῖσι 223. ἐπὶ δεινὰ Θουκ. 1. 84: — μετ' ἀπαρ., ἐπ. τινὰ μαχεσσοῦσθαι, χαλεπαίνειν, κτλ., Ἰλ. Υ. 171, κτλ., πρὸλ. Ἰππ. π. Δ. 776. στείχειν Πινδ. Ν. 9. 47. πολεῖν Σαρ. Πλ. 1264. ἔρδειν ὅτι κε κείνους ἐποτρύνει [ἐρδειν] Ἰ. Ο. 148. μετὰ ὅτε, καὶ ἀπαρ., ἐτάροισιν ἐποτρύνει καὶ ἀνῶγει. κατὰ κῆρ, νὰ παρορμήσῃ καὶ διατάξῃ αὐτοὺς νὰ καύσῃ, Ὀδ. Κ. 531. ἰππεύουσιν ἐποτρύνον. ἐλαυνόμεν Ἰλ. Ο. 258, πρὸλ. Π. 525. — ἐτάροισιν ἐποτρύνει ἐκτελέσειεν ὅπλων ἀπτεσθαι, ἐνθα ἡ δοτ. καὶ τὸ ἀπαρ. ἐξαρτῶνται ἐν τῷ ἐκτελέσειεν, Ὀδ. Π. 422. 1. 488, 561, κλ. 2) μ. αἰτ. πράγμα, οὐδὲν ἐποτρύνει πόλεμον, διεγείρει πόλεμον ἐναντίον ἡμῶν, Χ. 152. ὡσαύτως, πόλεμον. ἐπ. γίγνεσθαι Θουκ. 7, 25. ἀγγελίαν. — ἐπ. Κεφαλῆων πόλεμον, πέμψει ἀγγέλλας κατεπειγμένους εἰς τὰς πόλεις τῆς Κ., Ὀδ. Δ. 355. σαλπικταὶ ἐνυδοῦν ἐπώτρυνον τοῖς ὀπλίταις, ἔδιδον τὸ σημ. τῆς συμπλοκῆς εἰς τοὺς ὀπλίτας, Θουκ. 6. 19, πρὸλ. Πλωσσ. 23. — Μέσ., ἐποτρυνώμεθα πομπή, ὥς σπεύσωμεν νὰ πέμψωμεν αὐτὸν τὸν (Ὀδυσσεύ) μετὰ συνοδείας, Ὀδ. Θ. 31. — Παθ., ἀλλά σύ μὴ ποτρύνου Διόχ. Θέρ. 698.

ἐπουδῆτος, ον, (οὐδᾶς) ἐπιχθόνιος, Ἰσοκρ. ὁ τύπος ἐπουδῆτος εἶναι πλημμελὲς γραφὴ ἀντὶ ἐπ' οὐδῆτος, Ἀνθ. Π. 7, 198.

ἐπουλῆς, ἰδὼς, ἢ, (οὐλῶν) «ἐπουλῆς ἐστὶν ἀπὸ φλεγμονῆς ὑπερσάρκωμα κατὰ τὴν ἐσώτατον γομφίον» ἢ «ἐπουλῆς ἐστὶ φλεγμονὴ τις κατὰ τὸ πλεονεχὲς τῶν γομφίων ὁδόντων οὐλᾶ, ὑπερκατεστηκυῖα ὡς ὑπερσάρκωμα» Παύσιος Δίγν. 3, 26, Ἀέτιος σ. 155, Πλωσσ. Δ', 199.

ἐπ-ουλύωμαι, Παθ., ἐπὶ ἔλκους, κλείω, θεραπεύομαι, Ἰππ. π. Ἀρρ. 789, Γαλ. Π. 11, 440.

ἐπ-ουλας, ον, κῆπος, οὐλος, σγοιρός, Θεοφρ. π. Πυτ. Ἰστ. 3, 10, 5.

ἐπουλώσεις, εως, ἢ, ἐπὶ ἔλκους, «κλείωμεν», Γαστ. Γαλ. 18 μέρος, 1, 723.

ἐπουλωτικῶς, ἢ, ον, συντελεστικῶς πρὸς ἐπουλώσειν, Γαλ. 1, 1784.

ἐπουραβός, α, ον, (οὐρά) ὁ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς, δῆγμα Ἀνθ. Π. 9, 252.

ἐπ-ουράνιος, ον, ὡσαύτως τῆ, ον, Κόντων, Σμ. 2, 429. ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ, οὐράνιος, παρ' Ὀμ. μόνον ἐπὶ τῶν θεῶν, ἐπ. θεός, Θεοί Ὀδ. Π. 484, Πλ. Ζ. 129, 131, 527. ἐπουράνιος εὐσεβὴς ψυχῇ Πινδ. Ἀποσπ. 97. 4. ἢ ἐπ. πορεία Πλάτ. Φαῖδρ. 256D.

2) ἐν τῷ πληθ. ὡς οὐράσι. οἱ ἐπουράνιοι = θεοί, Θεοί, 25, 5, Μόσχ. 2, 21. οὕτως, ἦδη ἐπ. εἴ Λουκ. Θεῶν Διάλ. 4. 3. τὰ ἐπουράνια, τὰ οὐράνια φαινόμενα, Πλάτ. Ἀπολ. 19B.

ἐπ-ουρέω, κατορμῶ ἐπὶ τινος, Πυθαγ. παρὰ Διον. Α. 8, 17, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4, 5, 16.

ἐπουριάζω, ἐπὶ οὐρῷ ἀνέμω, κινῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, δεῖσιν γὰρ τότε ποιητικῶς τινος ἀνέμῳ ἐπουριάζοντος τὰ ἀκάτια Λουκ. πῶς δαὲ Ἰστ. Συγγρ. 45. κολπῶν, φουσκῶν, τὴν ἐθούην ὁ αὐτ. π. Οἶκ. 12.

ἐπ-ουριζώ, ὡς πρὸς τὰ ἐμπρός ὡς οὐριος ἀνέμος, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐπουριζόντος δὲ τοῦ πελάγους καθάπερ τοῦ ποταμοῦ ρεύματος διὰ τὴν πλημμυρίδα Στράβ. 1, 13. μεταφ., ἀλλ' οὕτω ταύτη σὺν φρόνημα ἐπουρίσας, δὲν ἔστρεψας τὸν νοῦν σου ἐπιτηχῶς πρὸς τοῦτο, Εὐρ. Ἀνδρ. 610. μετὰ συστοίχ. αἰς, πνεῦμα αἰματηρὸν ἐπουρίσας, ἐπινεύσας πνοὴν αἵματος (ἐπὶ τῶν Ἰωνίων) Διόχ. Εὐμ. 137. πρὸλ. κατορμῶ, II, ἀμε-
ταφ. κινῶμαι κατ' ἐνθῆκα πρὸς τὸ μέρος ὡς ὑπὸ οὐρῷ ἀνέμῳ, γρήχει κατὰ τοὺς κόρακας ἐπουρίσας Ἀριστοφ. Θεσμ. 1226, πρὸλ. Ἐπιγρ. ἐν Ἀδελφ. 2. 3. μεταφ., βοήθω. ὥσπερ ἂν μὴ

ἐπουρίση τὸ τῆς τύχης Πλάτ. Ἀλκ. 2.147A· πρβλ. οὐρος.
 ἐπ-ουρος, ον. πένων εὐνοϊκῶς, αὐρα Σοφ. Τρ 454. II.
 μεταφ., ὑποδοχόμενος, ὠθούμενος, πνεύματι ἀληθείας Κλήμ.
 Ἀλ. 130· πρβλ. ἀπουρος.— Καθ' Ἡσυχ., ἐπουρος· εἶδος ἰχθύος.
 ἐπ-ουρά, ἔχω οὐρον ἄνεμον. Πολύβ. 2. 10, 6.
 ἐπουρώσεις, εὖως, ἡ ἀμφίθ. λέξις ἐν Ἀριστ. Ρητ. 3.13, 5, πιδ.
 τὸ σπεύδειν πρὸς τὰ ἐμπρός, ὡς εἰ διὰ βίαιότητος ἀνέμου, διάφ. γρ.
 ἐπύρουσις.
 ἐπ-ουσία, ἡ, περίσπενμα, Πτολεμ. ἐν Φαερικ. Ἑλλ. Βιβλ.
 ἐπουσιώδης, ες, (εἶδος) προστιθέμενος εἰς τὴν οὐσίαν, οὐχὶ οὐ-
 σιώδης, Πορφύρ. κλ., ἴδε Basil. Γρηγ. σ. 340.
 ἐπ-οφελω, ὀφελω προσέτι ἡ ὀκλήμ, τι Θουκ. 8. 5.— Παθ.,
 τόκος ἐποφειλόμενος τισι Δίων Κ. 42. 51.
 ἐπ-οφθαλμῶ, —ἐποφθαλμιάω, παρὰ Πλουτ. ἐν Αἰμίλ. 30,
 ἀναγνωστέον κατὰ Κωρατὴν ἐποφθαλμιόσαντες, ὡς ἀπανταχοῦ
 παρὰ Πλουτ. Παρὰ μεταγεν. τὰς συγγραφ., οὕτως ἡ Χαρίτων 1.7,
 Ἀθανάσι. 1. σελ. 397, οἱ τύποι ἐποφθαλμῆσαι ἢ -ῆσαι ἴσως εἶναι
 γνήσιοι.
 ἐποφθαλμία, ἡ, φθόνος, Ἀννα Κομν. σ. 326.
 ἐπ-οφθαλμιάω, ῥίπτω βλέμματι πλήρη ἐπιθυμίας εἰς τι, ἐπι-
 θυμῶ τινος, τινι Αἰλ. π. 2. 3. 4· ἐπ. χρήμασι Πλουτ. Καῖς. 2·
 πρὸς τὸν πλοῦτον ὁ αὐτ., ἐν βίῃ Δημοσθ. 25· πρβλ. Dorn. Χαρ.
 σ. 86, Schiaff. Λογγ. σ. 350· ἴδε ἐποφθαλμέω.
 ἐποφθαλμιζω, ἴδε ἐποφθαλμέω.
 ἐπ-οφθαλμῖος, ον, ὁ ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ· τὰ ἐποφθαλμία, τὰ
 περὶ τὸν ὀφθαλμὸν μέρη, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Γαληνοῦ.
 ἐπ-οφθαλμιάνω, ὀφελω ἐπὶ πλεονα, τί τινι Θεμίστ. 83Δ
 ἐποφρύδιον, τὸ, «τὸ δέρμα τὸ ἐπάνω τῶν ὀφρύων», μέτωπον,
 Έτυμ. Χειρόγρ. Γ'ουδ. σ. 202, 36), ἐν λ. ἐπισκύντων.
 ἐπ-οχέομαι, Παθ., μετὰ μέλλ. (καὶ ἐν Νόνν. Δ. 45, 322,
 ἀαρ.) Μέσ.: — φέρομαι ἐπὶ τινος, ὀχέομαι, ἀκριβῶς ὡς τὸ Λατ.
 valē, οὐ μόνον ὑμῖν γε καὶ ἀρμῶσι δαιδαλέοισιν Ἐκτωρ·
 ἐποχέσεται, λέγει ὁ Ζεὺς εἰς τοὺς ἵππους τοῦ Ἀχιλλεύς, Ἰλ. 1.
 449, πρβλ. Κ. 330· ἔφ' ἵππῳ Πλάτ. 6. 20, 16· ὅπου, κάμηλον
 ὥστε ἐποχεῖσθαι Ξεν. Κύρ. 7. 1, 49· ἐπὶ ἐκθρονωμένῳ ἵππῳ,
 στήριζομαι ἐπὶ τοῦ πλησίον, Ἰππ. π. Ἀρβ. 792· κομικῶς, ἐμβά-
 ταις ὑψηλοῖς, Λουκ. π. Ὀρχ. 27· ἡ κομικῶς, ἀναπαύοις
 μέτροις ἐποχουμένη τὰ πολλὰ ἐπ. ὁ αὐτ. ἐν Προμηθ. αἰ ἐν
 Λόγ. 6· ἡ γῆ τῷ ἀέρι Πλουτ. 2, 896D).
 ἐποχετεία, ἡ, ἡ δὲ ὀχέων ἄρτους, Στράβ. 740, ἐν τῷ πληθ.
 ἐπ-οχετεῖω, φέρω ὑγρόν τι δι' ὀχέων, Λατ. perfingere, Πλάτ.
 Γοργ. 493B· τὸ ἀπορρέειν... δι' ὀχέων ἐπ. ὁ αὐτ. ἐν Κριτῇ
 117B· πηγὴν ἀλλήν εἰς τὸν ἀγωγὸν Σουλ. Ἰππ. 404u 1.
 20· ἐπ. ἀνθεσιν ὕδωρ Λογγ. 4. 4· μεταφ., λόγος οἶνω τὸ
 φιλόανθρωπον ἐπὶ τὴν ψυχὴν.. ἐπ. Πλουτ. 2. 660B.— Παθ.,
 [αἷμα] ἐκ τῆς καρδίας ἐποχετεῖται καὶ εἰς τὰς φλέβας
 Ἀριστ. π. 2. Μαρ. 3. 4, 11· [αἰ φλέβες] εἰς ἀλλήλας ἐποχε-
 τεύονται, φέρουσιν ἡ μία εἰς τὴν ἄλλην τὸ αἷμα, Ἰππ. 278. 42·
 ὕδωρ τὸν Ἰούλιον.. εἰς τὴν πόλιν ἐπωχετεῖται Δίων Κ. 48.
 32, πρβλ. 49· 42.— Μέσ.: ἐποχετεῖται τοῖς καρχαῖς τὰ
 λαν ἔξαλα Στράβ. 819· [δοῦσα δὲ (ἡ ψυχὴ) καὶ ἐποχετεῖσα-
 μένη] ἵμερον, εἰσαγαγούσα εἰς ἑαυτὴν ὡς δι' ὀχέου ἵμερον, Πλάτ.
 Φαῖδρ. 251E.— Ἰ' H πρώτη συλλαβὴ μακρὰ ἐν Ἑμπεδ. 100).
 ἐποχεύς, εὖως, ἡ, (ἐπέχω), ὁ ἐμποδίζων· ἴδε ἐν λ. ἐποχλεύς.
 ἐπ-οχεύω, ἐπὶ τοῦ ἄρρενος, ἐπιτιμῶ, ὀχεύω, βατεύω, Ἀριστ.
 π. 2. Γεν. 2. 5, 6.— Μέσ.: συνδυάζομαι, ἐνομῶν, θερμὸν δ' ἐπο-
 χεύτω θερμῷ Ἑμπεδ. παρὰ Μακροβ. 7. 5.
 ἐποχή, ἡ, (ἐπέχω), ἐμπόδιον, διακοπή, ἡ κατὰ τὸν πόλεμον
 Πολύβ. 38. 3, 2· μετ' ἐποχῆς, μετ' ἐπιστάσεως, με' οὐραμάτημα
 (ἐν τῷ τρέχειν) ὁ αὐτ. 10. 21, 4· ἐποχὰς ποιεῖν.. τῆς προκο-
 πῆς, διακόπτειν τὴν πρόβον, Πλουτ. 2. 76D
 II. τὸ ἐπέχειν
 περὶ τινος, μὴ ἐκφέρειν κρίσει ἐκ τοῦ πρακτικοῦ περὶ αὐτοῦ, ὅπως
 τεχνικῶς σχετικῶν φιλοσόφων, Πλουτ. 2. 1122A, κτλ., τὸν ὅρον
 τοῦτον μετέφρασαν εἰς τὴν Λατινικὴν ὁ Κικέρων, ὁ αὐτ. ἐν Κικέρ.
 40 (ἐνθα ὁ Κωρατὴς σημειοῦται: ἐστὶ τὸνναντίον τῇ συγκάταθεσει
 ἡ διὰ αὐτοῦ λέξις assensionis retentio ἐρμηνευθεῖσα τῇ Κικέρωνι
 ἐποχῇ... ἐστὶ δὲ ἡ λέξις τῶν Ἀκαδημαϊκῶν μᾶλλον, καὶ τῶν Περ-
 ρωνεῶν φιλοσόφων, περὶ ἧν καὶ, ἐφεκτικοὶ ἑκάτεροι ὀνομάσθησαν,
 «καὶ ἡ ἐποχὴ δὲ εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐπέχεσθαι τὴν διάνοιαν, ὡς μᾶτε
 τιθέναι, μήτε ἀναιρεῖν, διὰ τὴν ἰσχυρῆναι τῶν ζητουμένων», φησὶν
 ὁ ἐμπειρικὸς Σέλεκτος (Πυρριαν. ὑπόμνη. Α. 22, § 198), πρβλ.
 Κικ. Acad. Pr. 2.18· ἴδε ἐπέχω IV. 2. c. III. διακοπή,
 καὶ οὕτως τοῦ φωτὸς διαρκούσης ἐκλάψεως, Πλουτ. 2. 923A. 2)
 ἡ ἐποχὴ ἀστέρος, τὸ σημεῖον ἐν ᾧ ὁ ἀστὴρ φαίνεται ὅτι διακόπτει
 τὴν ῥύμην αὐτοῦ καὶ μένει ἀκίνητος, ἀφ' οὗ φάσκει τὸ ὕψιστον τῆς
 τροχίας αὐτοῦ, Πτολεμ., Νικημ. Ἀρμ. 6, πρβλ. Helmi' Χρυσ. 1.
 σ. 115· καθόλου, ἀστέριον ἐποχαί, αἱ θέσεις τῶν ἀστέρων, αἱ
 σύνοδοι αὐτῶν ἡ συζυγίαι, Πλουτ. Ρωμαῖ. 12· ἐνεπαύθεν, ἱστορικὴ
 ἐποχή, Νικημ. Ἀρμ. σ. 6.
 ἐπόχης, ἡ, τὸ ἐποχεῖσθαι, Ἰαμβλ. Β. Πυθ. 65, σ. 136,

ἐποχητέον, ῥημ. ἐπιδ. τοῦ ἐποχεῖσθαι, δεῖ ἐποχεῖσθαι, Εὐστ.
 Θεσσαλ. Πονημ. σ. 220, 82, ἐκδ. Taf.
 ἐποχεῖδιος, α, ον, (ὄχθη), ἐπὶ τῶν ὄχθων τὰς διατρίβας
 ποιούμενος, Νύμφαι ἐποχεῖδιαί, Νηρηίδες, εἰς τε Δάφνιν
 χθίζον Ἀνθ. Π. 9. 856.
 ἐπ-οχέζω, στενάζω, «βογγῶ», ὀδύναται Ὀππ. Ἀλ. 5. 170.
 ἐποχλεύς, εὖως, ὁ, = τροχολπέδης, δηλ. τὸ ἔργον δι' αὐ
 κωλύουσι τὸν τροχὸν νὰ στρέφηται εἰς κατάντις τόπους, Σιμέριςτος
 παρ' Ἀθην. 99C, ἐνθα ὁ Cassiod. διορθῶ ἐποχεύς, καὶ τὴν διόρ-
 θωσιν ταύτην παραδέχεται ὁ Moineke.
 ἐποχλῆω = ἐνοχλῶ, ἐποχλῆ τὸν Καίσαρα Θεοφύλ. Σιμόλ.
 Ἰστ. 133.
 ἐποχλῆζω, κλέω, ἀσφαλίζω, Ἀπολλ. Λεξικ. Ὀμ. ἐν λέξει
 ἐπόχατο.
 ἐπ-οχμάζω, κρατῶ ἰσχυρῶς, Ὀππ. Κ. 1. 389· ἀλλ' ἴδε ἐπαυχ-
 μάζω.
 ἐπ-οχον, τὸ, τὸ κάλυμμα τοῦ ἐπιπλίου ἢ κατ' ἄλλους, ἡ ζώνη
 ἢ συγκρατούσα τὸ ἐπιπλιν ἐπὶ τῆς βάχως τοῦ ἵππου, «ἔγγλα»,
 «γίγλα», Τουρκ. «κολάνι», Ξενοφ. Ἰππ. 12. 9.
 ἐποχος, ον, (ἐπέχω), ὁ ἐποχούμενος, κυρίως ἐπὶ ἵππου, ἐμά-
 χης ἢ πλοῦτος, μετὰ γεν. ἡ ἡμερ., ναῶν ἐποχοι, ἀρμῶσιν ἐποχοι
 Ἀπολλ. Πέρσ. 45, 54· μεταφ., λόγος μανίας ἐπὶ, λόγος ὀργῆ-
 μενος ἐπὶ τῆς μανίας, ἡμῶν, μανιώδης, «τρελλός», Πέρ. Ἰππ. 214
 (πρβλ. τὸ τοῦ Ὀμ. νηπιόας θυγείν) 2) ἀκαλ., καλῶς
 ἐπὶ τοῦ ἵππου καθήμενος, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 4 ἐπόχους ἡ θῆρα
 ἀποδεκνύει αὐτοῦ 8.1, 35· ἐπὶ δὲ ἐπὶ ἐν παντοίοις τε χι-
 ρίοις τὸν ἵππον ἐλαύνοντα ἐποχον εἶναι, νὸ μὲν τις καλῶς
 ἐπὶ αὐτοῦ ἵππου, ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 8, 10, πρβλ. Ἀριστοφ. Αὐσ. 677·
 ὡσαύτως, ἱππασίας ἐποχος, ἡσκημένος ἐπὶ... Πλουτ. Μάρ. 34.
 — Ἐπέρ., ἐπόχως καθίσαι, ἀσφαλῶς, Πλουτ. Δ' 209 II.
 Παθ., ποταμὸς ναυαί ἐπ., πλωτός, Πλουτ. Μάρ. 15.
 ἐπ-οχύριω, εἶναι μᾶλλον ὀχυρόν, Διόδ. Ἑλλ. 532, 85.
 ἐποψ, ουσ, ὁ, «πύψις», «πυρρῶν», «ταλαπεννός», Λατ.
 urum, οὕτω κληθεὶς ἐκ τῆς φωνῆς αὐτοῦ Ἐπίχ. 116 Αἰν.,
 Ἀριστοφ. Ὀρν. 226 κ' ἀλλ., ὅρο Αἰνῶν, Ἀποστ. 305, ὡς
 ὑπάρχει φανταστικῆς παραγωγῆς, ἐποψ ἐπὶ οὐρα τῶν αὐτοῦ
 κακῶν.— Καθ' Ἡσυχ., ἐποψ ἐπὶ οὐρα, θυνάσις, καὶ εἶδος ὀρ-
 νέου.
 ἐπ-οψομαι, (ὀψον), Ἀποστ., ἐρώγει ὡς ὀψον μετὰ τοῦ ἄρτου
 μου, τοῦτον δὲ τὸν ὥμιόν, γυμνασάμενον Λακεδαιμόνιος..
 ἐποψάσθαι Πλουτ. 2. 137A. 2) ἐρώγει τὴν πατηνὸν μου
 ἐπὶ αὐτῷ εἰς τὴν, τρυβλίῳ εὐτελεῖ Κλήμ. Ἀλ. 190.
 ἐπόψημα, τὸ, τὸ μετὰ τοῦ ἄρτου ἰσχυρῶς, προσράγιον,
 Σουλ. Ἰππ. 1625, 62· οὕτως ἐπόψημα, εὖως, ἡ, Ἀθην. 186D).
 ἐποψία, ἡ, —ἐποψίς, Θιμίς. 21), Σύνταξ, κλ.
 ἐποψίδιος, ον, κατὰλληλος ὡς ἐπὶ πύψις μετὰ τοῦ ἄρτου,
 Ἀνθ. Π. 7. 736.
 ἐπόψιμος, ον, (ἐπόψημα), ἐν δυνάμει τις ἡ «βάσις» ἡ καρχα-
 του νὰ ἴδῃ, δεινόν, οὐδ' ἴδουσαν, οὐδ' ἐπόψιμον Σαρ.
 O. T. 1312.
 ἐπόψιος, ον, ὡσαύτως α, ον, Ἀρετ. 258· (ὀψις) καταφανής,
 φανήμενος καλῶς, ἐποπτος, ὁρατός, τόπος Σαρ. Ἀν. 1110· πρβλ.
 προσόψιος: — μεταφ., ἐπιφανής, περιφανής, βωμὸς Ὀμ. Ἰνν.
 εἰς Ἀπολλ. 496· ἐν Ἰ. 1. 42· ἐπιφανὴς ἡ ἐπόψιος. II.
 ἐνέργ., ὁ ἐπιθελῶν τὰ πάντα, ἐπόπτης, ἐπὶ τὸν θεόν, Σαρ. 4.
 1040· μέλιστα τοῦ Διὸς, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1124, 1133, Καλλ.
 εἰς Διο 82, Ἰσυχ.
 ἐπ-οψίς, εὖως, ἡ, οὐα ἐκ τινος τόπου, ἐπ' ὅσον ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ
 εἶχε, ἐπ' ὅσον ἐπὶ ἀσπίδι ἐπὶ τὸν ναυαί, ὅσον μέρος
 ἡδύνατο νὰ ἴδῃ τις ἐκείθεν, Ἡρόδ. 1. 64· ἐκ τῆς τῆς ἡμετέρας
 ἐπ., πέραν τοῦ σημείου εἰς ὃ ἔδυνάται νὰ φθάσῃ ἡ ἡμετέρα θραύς,
 Πλάτ. Πολ. 499C· τὴν ἐποψὶν τῆς ναυμαχίας ἐκ τῆς γῆς
 ἡναγκάζοντο εἶχειν, τὴν θέαν τῆς ναυμαχίας, Ἡρόδ. 7. 71· ἐποψί-
 τινος παρέχειν Πλουτ. Αἰμίλ. 22· καταστήναι εἰς ἐπ. τῶν
 πολέμιων ὁ αὐτ. ἐν Λουκούλ. 8· πρὸς ὅντος δ' ἀμφοτέρους τα-
 φῆναι μὴ ἐν ἐπόψει ἀλλήλοισι, οὕτως ὡς ἐκ τοῦ ἐκεί-
 α μὴ φαίνεται ὁ ἕτερος, Στράβ. 676. II. ἐπὶ οὐρα, ἰσχυρία,
 ἐπ. θεῖα περὶ τοῦ κόσμου Ἰππ. 278· παρὰ Σοφ. 355. 26.
 ἐπόψμαις μέλλ. τοῦ ἐφορᾶν, ἀντιένιστ. ἐν γῆσει.
 ἐπαόσις, εὖως, ἡ, ἴδε ἐπικασίς,
 ἐπαόθην [α], ἀόρ. α' παθ. τοῦ ἐπικράσω.
 ἐπαόθον, ἀόρ. β' τοῦ πέρθω.
 ἐπρησε, Ἑβραϊκ. ἀντὶ ἐπρηξ, ἀόρ. τοῦ πρήθω. Ἰσ. 4. 85δ.
 ἐπρήσθην, Ἰων. ἀόρ. α' παθ. τοῦ ἐπικράσω
 ἐπρηξά, Ἰων. ἀντὶ ἐπρηξά, ἀόρ. α' τοῦ πέρθω.
 ἐπρησα, ἀόρ. α' τοῦ πρήθω.
 ἐπρά, αἰ, αἰ, τὰ, ἀντ., ὡς καὶ ἰων. Ὀμ. πρὶν τῆς ἐπι-
 κρατήσεως αὐτοῦ ὡς νικητὴν ὀρθοῦν ἴδε Ἀριστ. Μετὰ τὴν Πλουτ.
 13. 6, 5, κτλ. (Πρὸς τὰ ἐπικρά, ἐπικράτωρ ἀντὶ ἐπικράτωρ,
 πρβλ. ὀκτώ, ὀκτώ-σος) πρβλ., Σανασρ, κρημ-ση, κρημ-σημας
 Ζενοῦ, κρημ-ση, κρημ-σημας Ἀντ. κρημ-ση, κρημ-σημας Ἰστέ

καὶ Παλ.-Υψ.-Γερμ. sib-un (sich-un)· Παλαια-Σκανδ. sjau, sjauhi (ἐκπεσόντος τοῦ χειροφόνου)· Ἀγγλ.-Σαξον. seof-on, κτλ.).—Περὶ τοῦ ἑπτά ἐπὶ θήβας ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 346 κξξ.

ἑπτα-βόειος, ον, κεκαλυμμένος δι' ἑπτά πτυχῶν βοείου δέρματος, φέρων σάκος· χαλκεόν, ἑπταβόειον· Ἰκ. Π. 220· σάκος αἰολον, ἑπταβόειον ταύρων ζοτρεφών αὐτόθι 222, κτλ.· κωμικῶς, θυμοὶ ἑπτ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1017, Ἡούχ.

ἑπτά-βοιος, ον, = τῷ προηγ., ἑπτ. ἄρρηκτον σάκος Σοφ. Αἴ. 576.

ἑπτά-γλωσσος, ον, ἐπτάφθογγος, ἐπτάτονος, φόρμιγξ Πινδ. Ν. 5, 43.

ἑπτα-γράμματος, ον, ἐξ ἑπτά γραμμάτων ἀποτελούμενος, ἐπὶ λέξεσιν ἐξ ἑπτά γραμμάτων, ὡς π. χ. ὀργίλος, σκληρός, κτλ., Ἡούχ., πρβλ. Ἀνθ. Π. παρὰρ. 176.

ἑπτα-γωνικός, ἡ, ὄν, = τῷ ἐπομ., Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 85C.

ἑπτά-γωνος, ον, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτά-γωνος, ἡ, ὄν, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὡφουμένων εἰς τὴν ἐβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117.

ἑπτακαίδεκα-ἑτης, ες, 27 ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων, Ἀνθ. Π. παρὰρ. 251.

ἑπτακαίδεκασι-μόριος, ον, περιέχων ἐν εἰκοστῷ ἑξομοιον μέρος, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 4.

ἑπτακάσιοι, αι, α, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἐπτακάσιοι, Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν τῇ Συλλ. Ἑπιγρ. 5774. 47.

ἑπτά-καυλος, ον, ἔχων ἐπτά καυλοὺς ἢ στελέχη, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 48.

ἑπτα-κέφαλος, ον, ἔχων ἐπτά κεφαλὰς, Δικασκ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 340. 9.

ἑπτά-κιν, ἐπτάκις, Ἑπιγρ. παναρχαία Σπάρτης, Mitth. d. d. arch. Inst. II. σ. 318 = IG. ant. 79.

ἑπτάκις, Ἑπιγρ., ἐπτά φορές, Λατ. septies, Πινδ. Ο. 13. 56, Ἀριστοφ. Λυσ. 698, κτλ.· παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως ἐπτάκις, Σιμωνίδ. 159, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 860.

ἑπτάκις-μύριοι [ῶ], αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 4. 86, κτλ.

ἑπτακισ-χιλίοι [χι], αι, α, ἐπτά χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 43, κλ.

ἑπτά-κλίνος, ον, ἔχων ἐπτά ἀνάκλιτρα ἢ κλίνας, οἶκος Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 5, Ξεν. Συμπ. 2. 18· κοιτῶν Καλλίξενος παρ' Ἀθην. 205C· καὶ ἀνευ τοῦ οἴκος ἢ κοιτῶν, Τιμόθ. ἐν «Κυνάρει» 1· θές ἐπτάκλινον, βάλε ἐπτά ἀνάκλιτρα ἢ κλίνας, Εὐθύουλ. ἐν Ἀδῆλ. 12· ἐπτάκλινον, τὸ, ὡς μέτρον χώρου, τὸ δέριμα κατέχει εἰς ἑπτ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9, 45. 1.

ἑπτάκλῆσις, αι, α, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακισιο-πλῆσις, αι, α, ἑξομῆκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

νίσκι· Σουῖδ. ὄνομα κωμικοῦ τινος ἔργου ἐνίστε ἀποδομένου εἰς τὸν Ὀμ.

ἐπτα-πέλεθρος, ον, ἔχων μέγεθος ἐπτά πλείθρων, Ἄρης ἐπταπέλεθρος Νόνν. Δ. 36, 14.

ἐπτάπηγος, ον, ὁ ἔχων ἐπτά πηγάς, Κυρίλλου βίος Σάβα ἐν Γολ. Eccl. mon. τ. 3, σ. 252Δ.

ἐπτά-πηγυς, υ, γεν. εος. ἔχων μῆκος ἐπτά πήγων, Ἡρόδ. 1. 68, κτλ.

ἐπταπλᾶνης, ἑς, = ἐπτά πλανητῶν, Σεκούνδου Γνωμ. 635.

ἐπταπλασιάζω, ὡς καὶ νῦν, μεταγεν.

ἐπταπλασιασμός, ὁ, Ἡρων Νεώτ. 121, 19.

ἐπτα-πλάσιος, α, ον, ὡς καὶ νῦν, ἐπτάκις τόσος, Πλάτ. Ἐπιστ. 332Δ. — Ἐπίρρ. -ῶς, Ἐβδ. (Παροιμ. Γ', 31).

ἐπτα-πλάσιων, ον, γεν. -ονος, = τῷ προγ., Ἐβδ. (Β' Βασιλ. 1Β', 6).

ἐπτά-πλευρος, ον, ἔχων ἐπτά πλευράς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1 15, 1: — ἐπτάπλευρον, τό, εἶδος βοτάνης, plantago, = ἀνθό-γλωσσον, Διοσκ. 2, 153.

ἐπτάπληγος, ον, ἡ, = αἱ ἐπτά πληγαί, Μαλαχ. 65, 6.

ἐπταπλόος, ον, συνηρ. -πλόος, οὖν, ὡς καὶ νῦν, Θεοδόσ. Μελιτ. παρὰ Hardt εἰς Πολυδ. σ. 53.

ἐπταπλόω, ἐπταπλασιάζω, Γερμαν. Κωνσταντίνου ἐν Θεορ. Ἐκκλ. σ. 149.

ἐπτα-πόδης, ον, ὁ, ἔχων μῆκος ἐπτά ποδῶν, Ὁρῆνυς Ἰλ. Ο. 720· ἄξων Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 422, Ἡσυχ.

ἐπτά-πολις, ὁ, ἡ, περιέχων ἐπτά πόλεις· Ἐπτάπολις, διαμέρισμά τι τῆς Αἰγύπτου, Διον. Π. 251· καλούμενον Ἐπταπόλεις ὑπὸ τοῦ Πολ. 4. 5, Ἐπταπόλιος ἡ -εια, ὑπὸ τοῦ Εὐστ. εἰς Διον. Π. ἐνθ' ἄνωτ.

ἐπτάπολος, ον, ἔχων ἐπτά πόλους, σφαῖρα Ἐπη Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. Καν. τ. 1, σ. 2. 4.

ἐπτά-πορος, ον, ἔχων ἐπτά πορείας, ἐπὶ τῶν πλανητῶν, Ὑμν. Ὀμ. 7. 7· ἐπὶ τῶν Πλασίων, Εὐρ. 1. Δ. 7, Ρῆσ. 520, Ὀρ. 1005· Πληγιάς ἐπτ. Σουλ. Ἐπιγρ. 2892· ἐπὶ τοῦ Νείλου, Μόσχ. 2. 51, Διον. Π. 264.

ἐπτά-ποδος, ποδός, ὁ, ἡ, ἔχων μῆκος ἐπτά ποδῶν, Ἀριστ. Ἀποσπ. 564, Σουλ. Ἐπιγρ. 160. 1, 19, Ἡσυχ.

ἐπτά-πύλος, ον, ἔχων ἐπτά πύλας· ἐπιθετικὸν τῶν ἐν Πρωτείᾳ Θηβῶν, Ἰλ. Δ. 406, Ὀδ. Α. 263, Αἰαγύλ. Θῆβ. 185, Εἰφ. Σοφ. Ἀντ. 101, 119. — Αἱ ἐν Αἰγύπτῳ Θῆβαι ἐκαλοῦντο ἐκατόμυπυλοι, ἐπτά-πυργος, ον, ἔχων ἐπτά πύργους, ἐπὶ τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν, Εὐρ. Φοίν. 245, κτλ.

ἐπτάρων, ἄρρ. δ' τοῦ πταίρων, Ὀδ. Ρ. 541.

ἐπτάρρους, ον, (ῥῥος), ἔχων ἐπτά ρεῖθρα ἢ κοίτας, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 304. ἐνθα (ἀντὶ ἐνθα Νείλος ἐπτάρρους), ὁ Αἰνδῶρ. ἐξέλιξαι: Νείλος ἐνθ' ἐπτάρρους).

ἐπτάς, ἄδος, ἡ, ὁ ἀριθμὸς ἐπτά, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 20, 3, κτλ.

ἐπτά-σημος, ον, ἀποτελούμενος ἐξ ἐπτά χρονικῶν σημείων, Ἡρακλ. 11 9.

ἐπτα-στάδιος, ον, ἔχων μῆκος ἐπτά σταδίων, διώρυξ Σκύμν. 648· τὸ ἐπτ., χῆρος: ἐπτά σταδίων, Σιράβ. 122, 124.

ἐπτε-άστερος, ον, ἀποτελούμενος ἐξ ἐπτά ἀστερῶν, Κλήμ. Ἀλ. 813.

ἐπτάστολος, ον, ἔχων ἐπτά στολάς, ἡ ἐπτάστολος φύσις, ἡ ἔχουσα ἐπτά στολάς αἰθέριους (τοὺς πλανήτας), (Ἄριγ.) φιλοσοφ. ἐκδ. Μί. σ. 3134 — δι. γρ. ἐν Εὐρ. Ἰκ. 1221 ἀντὶ ἐπτάστομος.

ἐπτά-στομος, ον, ἔχων ἐπτά στόματα, πύλαι ἐπτ., ἐπὶ τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν, Εὐρ. Ἰκ. 401· οὕτως, ἐπτ. πύργωμα αὐτῶν 1221, Φοίν. 287· πόλις ἐπτάστομον Βάκχ. 919· Θῆβας.. τὰς πύλας ἐπταστόμους Σοφ. Ἀποσπ. 778· πρὸς ἐπτάστολος.

ἐπτά-στροφος, ον, = ἐπτά στροφῶν, συνιστάμενος ἐξ ἐπτά στροφῶν, Ἡρακλ. σ. 134 Gaisf.

ἐπτά-στύλος, ον, ἔχων ἐπτά στύλους, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 339, ἐκδ. Μίλ.

ἐπτασύλλαβος, ἡ, τὸ ἐπτασύλλαβον, Τζέτζ. ἐν Κραμ. Ἀνεκδ. τ. 3, σ. 328, 2.

ἐπτα-σύλλαβος, ὁ ἐξ ἐπτά συλλαβῶν, Ἐφραίμ. παρὰ Lambec. Bibl. Caes. τ. 8, σ. 731D.

ἐπτασυστρόβητος, ον, τὸ ἐπτασυστρόβητον ὄργανον, τὸ ἐπτάκις συστραφέν, Τζέτζ. ἐν Κραμῆρου Ἀνεκδ. τ. 3, σ. 341, 18.

ἐπτατάλαντος, ον, ἄξιος ἐπτά ταλάντων, Θερμίστ. 284B.

ἐπτα-τείλεις Ἐξοδοί, αἱ ἐπτά ἔξοδοι (πύλαι) τοῦ τείχους τῶν Θηβῶν, Αἰσχύλ. Θῆβ. 284.

ἐπτάτευχος, ὁ, τὰ πέντε βιβλία τοῦ Μωϋσέως μετὰ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ τοῦ τῶν Κριτῶν, Σιδώνιος ἐν Ῥοιστ. 5. 15.

ἐπτάτο, ὕ ἐν. ἄρρ. δ' τοῦ πέταμαι ἡ πέταμαι.

ἐπτά-τομος, ον, ἐν ἐπτά τόμοις, Σωκρ. 841A, Ὑελλ. 927A.

ἐπτά-τόνος, ον, ἔχων ἐπτά τόνους, ἐπτάφωνος, Τέρπανθ. 1, Ἰων 3, 3, Εὐρ. Ἀλκ. 446.

ἐπτα-φάης, ἑς, ἐπταπλασίως λάμπων, Ὀρ. Ὑμν. 6. 8

ἐπτα-φρυγῆς, ἑς, ἔχων ἐπτά φρύγην, Φίλων 1. 504. 26, ἀναφέρεται ἡ λέξις εἰς τοὺς ἐπτά πλανήτας.

ἐπτά-φρυγος, ον, ἐπτάφρωνος, Κισθάρα Εὐρ. Ἰων 881.

ἐπτά-φυλλος, ον, ἔχων ἐπτά φύλλα, πολύφυλλος, κράβιδη Ἰππώναξ 28.

ἐπτά-φωνος, ον, ἔχων ἐπτά φωνάς, παρὶ στοῦς τινος ἐν Ὀλυμπίᾳ παρεχούσης ἐπταφῶν ἡχώ, Πλούτ. 2. 502D. Δουκ. Περειγρ. 40. πρὸς Πλ. 36. 15.

ἐπτά-φωτος, ον, = ἐπταφάης, Ὑελλ. 927A.

ἐπτάχῃ, Ἐπίρρ. εἰς ἐπτά μέρη, Ὀδ. Ε. 434· οὕτως, ἐπταχῇ Δίων Κ. 55. 26, ἐπταχῇ Φίλων 1. 28, 43, ἐπταχῇς Ἰαλ. 19, 280, 9.

ἐπτά-χορδός, ον, ἔχων ἐπτά χορδάς· ὡσαύτως = ἐπτάτονος, Ἀριστ. Περὶ 10. 25, κ. ἄλλ., Νικμάχ. Ἀρμ. 7. — Κάθ' Ἡσυχ. ἐπτάχορδα· παλαιὰ μέλη δι' ἐπταχόρδου ἑξομένα.

ἐπτάχρυνος, ον, ἐπτά χρόνιων (βραχύνων) ἐν τῇ προσωβίᾳ, Δράκων 13. 28, Ἡρακλ. 3. 3.

ἐπτά-ωρος, ον, ἐξ ἐπτά ὥρων ἀποτελούμενος, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 45.

ἐπτατηρίς, ἰδός, ἡ, ἰορτὴ ἀγομένη κατὰ ἐπτά ἡμέρας, ἴσται δὲ καὶ ἐπτατηρίς ἐνταῦθα Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 78. 14, ἔξδ. Βλασε — Ἰδε Κάθ' ον ἐν Ἀθηνῶν τ. Δ', σ. 140.

ἐπτε-έτης, = ἐπταετής, ἐπτά ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων, Κωνίδη: ἐν α' Ἡρωσιν 3, Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 418· ὄνομα πληθ. ἐπτεέτες ἐν Πλάτ. Ἀλκ. 1. 121E· ὁγλ. ἐπτεέτες, ἰδός, ἐν Ἀριστοφ. Θισμ. 480, ἐν Δουκ. Τεξ. 61.

ἐπτήμερος, ον, Ἰων. ἀντὶ ἐπταήμερος, ον, Ἰαν. 254. 18.

ἐπτε-ήρης, ἑς, ἔχων ἐπτά σειράς κωπῶν, Πολύβ. 1 23, 4, Ἀθην. 203D.

ἐπτοημένιος, μετὰ-τόρδους, Πλανούδ. Ὀδιδ. Μεταμορφ. 3. 244.

ἐπτορόγυιος, ον, (ὀργυιᾶ) ἔχων μῆκος ἐπτά ὀργυιῶν, πόδες Σαπφώ 90.

ἐπτός, ἡ, ὄν, ἀντὶ ἐφθός, ἡ, ὄν, Ἰλ. 11. 10.

ἐπτε-υγκλος, ἡ, ὁ ἐπτευγκλος (καθὸ ἐπτευγκλος) εἶδος ἐστὶν ὑπόδηματος Δ. Β. 16, 14, ἀλλὰ μικρὸν ἀνωτέρω γράφεται Ἐπτευγκλοι· ὅθεν καὶ ἐπτευγκλι ὡρεῖται διὰ τοῦ π καὶ θ, καὶ γὰρ τὸ ὕγκλος δασυνεται, ἔστι δὲ τῶν ὑπόδημάτων, ὅθεν οἱ ἱμάντες ἐξάπτονται πρὸς τὸ συνεχεῖν τὸν πόδα. Ἐν Φωτίῳ Λεξ. πρίται: ἐπτευγκλοι, ὑπόδημάτιν τι κατ' ἀρχίρσειν τοῦ σ πεύγκλοι. — Κάθ' Ἡσυχ. ἐπτευγκλι (Βοιωτ.)· ἀνδρείον ὑπόδημα.

ἐπτάωρος, ον, ἔχων ἐπτά ὥρας, ἐπταώρα, Διόδ. 14. 30· πρὸς Λαβ. Φρόν. 709.

ἐπυδρος, ον, Ἰων. ἀντὶ ἐφυδρος, Ἡρόδ. 4. 198.

ἐπύλλειον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἔπος, μικρὸν ἔπος, Ἀθην. 95Δ· ποιημάτων, Ἀριστοφ. Ἀχ. 398, Εὐρ. 532, Βάτρ. 912. — Κάθ' Ἡσυχ. ἐπύλλοις· στίχοις.

ἔπω, λέγω ἔδε εἶπον, (ἔκ √FEII παράγονται ὡσαύτως τὸ ἔπος (γραφόμενον Ἐπος ἐν παλαιᾷ τινι ἐπιγραφῇ ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 11. 3), ἐν-ἔπω, εἶπον, ἔψ, ἄλλ' οὕτ' ἐπὶ ἔσπον, ἐνέπω, ἐνέπον, ἔψα· πρὸς. Σανσκρ. vak, vākaṇi) (dicō, voco), vāk (vox)· Λατ. voco, κελ. Πελαιο-Γερμ. wahan, gowahnan (νεώτ. Γερμ. erwählen).

ἔπω, καταγίνομαι εἰς τι, παρὰ. εἶπον, κτλ.: τὸ ἐνεργητ. σχηματίζον δὲν εἶναι ἐν χρήσει, εἰμὴ ἐν συνθέσει, ἴδε κατωτ. Α1 — Μία, ἔπομαι, παρὰ μεταγεν. Ἑλικ. ἔπομαι (σχηματισθὲν ἐκ τοῦ ὄρρ. β'), Ὀμ. Ὑμν. 29. 12, κτλ.: — παρὰ. εἰπόμεν. Ἑλικ. εἰπόμεν Ἰλ. — μέλλ. ἔφομαι: — ἄρρ. δ' μετὰ δασείας ἐσπόμεν Ὀμ. ἐσπέσθην Ἰλ. Μ. 350· ὑπάταται, ἐπαινῶνται Ὀδ. Μ. 349· εἰπὲ. ἐσπόμεν Τ. 579, Φ. 77· ἄπαρ. ἐσπέσθαι Ἰλ. Ε. 423, Ὀδ. Α. 38· μετοχ. ἐσπόμενος Ἰλ. Κ. 246, Μ. 346, κτλ. (ἐπειδὴ τὸ ε- εἶναι μέρος τῆς ῥίξης, ὁ ἔπος. πῶς καὶ ἀπείρεται εἰσαγαγὼν τοὺς τύπους σπέσθαι, σπῶνται, σπείμην, σπείσθαι, σπόμενος· ὅν καὶ Ἑλικὴ τις προσαετ. σπεῖα ἀπαιτῶ ἐν Ἰλ. Κ. 285, καὶ τὸ ε- βεβαίως ἀπονόπεται ἐν ταῖς συνθέσει συνεπίσπεσθαι Ἠλέκ. Κριτ. 107B· ἐπὶ-σπη Σοφ. Ἠλ. 907, Πλάτ., ἐπεσπέσθαι Πλάτ., ἐπε-σπόμενος Θουκ., κτλ., μετα-σπόμενος Ὀμ. — (ἔκ τῆς √FEI. ἀντὶ ΣΕII, παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις ἐπ-πός, ἐπ-λυν· πρὸς. Σανσκρ. kak, si-kak-ini, καὶ sap, sarāmi (sequor), sakis, pakinas (socius)· Λατ. sequor, sociundus, ad-socia, socius, socius· Αἰθ. keku).

Α. ἐνεργ. ἔπω, ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι εἰς τι, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον ἐπὰ ἀπὸ τῶν τὸν δ' εὐρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἔποντα, ὡσαύτως δὲ εὐρὲν ἐν τῷ δωματίῳ περιπύοντα καὶ ἐπιμελούμεν τῶν περικαλλῶν αὐτοῦ ὅπλα· (Θ. Γε-ξής), Ἰλ. Ζ. 321: πανταχοῦ δ' ἀλλαχοῦ (ὡς, ἀμφ' Ὀδυσθα ἔπον Ἰλ. Α. 483· ἀμφὶ βοῶς ἔπετον κρέα αὐτῆς 77B, κελ.· μετὰ Ἰνδός ἐλθὼν ἔπον Κ. 516· περὶ τεύχε' ἔπονσιν Ο. 555), αἱ πρόθεσις χωρίζονται διὰ τῆς ῥίξης ἀπὸ τοῦ ῥήματος, ἴδε ἐν δέξ. ἀκριβέστερ. διέπω, ἐφίπω, μεθίπω, περιέπω· γ' πληθ. ἔπουνται ὁρατὰ ἐν Νικ. Ἀλ. 429 490, Θερ. 508, 738.

Β. Μέτ. ἔπομαι, ἐρχομαι κατόπιν, ἀκολουθεῖ.

Γ. ἐπὶ

προσώπων, ἢ κατόπιν ἢ ἐν συνοδείᾳ τινός, ἀπολ., ὁ μὲν ἤρχ·, ὁ δ' ἄμ' ἔπειτο 'Ιλ. Α. 472· ἠγήσατο, τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο 'Ὀδ. Β. 413· ἠγείθ', ἢ δ' ἔπειτο, κτλ.: — Σύνταξ.: μετὰ δοτ., 'Ὀμ., κλ.: μετ' αἰτ. μόνον παρὰ Πινδ. Ν. 10. 69 καὶ μεταγ. ποιηταίς, πιθαν. σφάλμα ἐν Δουκ. 'Ὀν. 51:—ὡσαύτως συχν. ἐπομένης προθέσεως, ἔπεισθαι ἄμα τινί 'Ιλ. Β. 534, κτλ.: ἐνίοτε μετὰ τοῦ ἄμα ἐπαναλαμβάνοντος, οἱ τοὶ ἄμ' αὐτῶ 'Ἰλιον εἰς ἄμ' ἔποντο 'Ὀδ. Α. 372, πρβλ. Ο. 541· καὶ ἀπολ., ἄμ' ἔποντο 'Ὀμ. (ἔτε ἀνιστ. Σοφ. 'Πλ. 253, Αἴ. 814· σπανιώτερον, ἐπὶ τινος 'Ὀδ. Α. 278, Β. 197· ἐπὶ τινι Εὐρ. 'Αλκ. 1032, Ξεν., κτλ.: μετὰ τινι 'Ιλ. Β. 234· μετὰ τινι Ν. 492· (καὶ παρ' Ἀστ.: μετὰ τινος 'Ἀριστοφ. Πλ. 824)· αὖν τινι 'Ὀδ. Π. 304, κτλ.: ἐπισθεν 'Ἡρόδ. 1. 45, κτλ.: ὡσαύτως, ἔπεισθαι βιάδην Ξεν. 'Αν. Β. 5, 25· ἐπὶ βασιλείᾳ, ἐναντίον τοῦ βασιλέως, αὐτοῖσι 1. 4, 14, κτλ. 2) ἀκολουθῶ, ἐπὶ ἀμφιπόλῳ, οὐκ οἴῃ, ἄμα τήγχε καὶ ἀμφιπόλοι θύ' ἔποντο 'Ὀδ. Α. 331, πρβλ. Γ. 84, κτλ.:—ὡσαύτως, συνοδεύων τινά ὡς τιμητικὴ συνοδεία, Δατ. μισσημί, 'Ιλ. Α. 424· συνοδεύων τινά ὡς πομπὴς ἢ ὑπερασπιστής, 'Ὀδ. Γ. 376, 'Πλ. Σ. 383. 3) ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, παρακολουθῶ, διώκω, ἀτάρ κρείων 'Ἀγαμέμνων αἰὲν ἀποκτείνων ἔπειτ' 'Ἀργείοισι κελεύων Δ. 154, 165, 754, Ρ. 753, Φ. 256, κτλ.: ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν ἔποντο Δ. 474· (οὐδαμῶς ἐν τῇ 'Ὀδ. Γ. 376) θηρίοις ἔπονται διώκοντες Ξεν. 'Αν. 5. 4, 24. 4) συνακολουθῶ, δε καὶ θνητὸς ἐὼν ἔπειθ' ἵπποις ἀθανάτοισι 'Ιλ. Π. 154, 'Ὀδ. Ζ. 319:—μεταφ., ἐπὶ τῶν μελῶν ἢ τῆς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου, ὧ γέρον, εἴθ', ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν, ὡς τοὶ γούναθ' ἔποιτο, «εἴθε, ὥσπερ ἐν τῷ προσφιλῇ στήθεϊ ὑπάρχει σοὶ προθυμία, οὕτω σοὶ καὶ τὰ γούνατ' ἀκολουθοῦν» (Θ. Γαζής), 'Ιλ. Δ. 314· γνοίης χ' οἴῃ ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται 'Ὀδ. Υ. 237, πρβλ. 'Ιλ. Α. 140· ἔπεισθαι τοῖς καιροῖς Πλουτ. Πομπ. 17. 5) ἐπὶ πληγίντας διὰ δούρας ὡς ἐν τῇ ἐκλεκτῇ αὐτοῦ παρακολουθεῖ αὐτό, Θεοτοχίδην... δούρι τυχῆρας νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὁ δ' ἔσπομενος πέρε δούρι πρηγῆς, «αὐτὸς δὲ ἐπόμενος τῇ δούρατι κατέπεσεν ἐπὶ πρόσωπόν·» (Θ. Γαζής), 'Ιλ. Μ. 395· κεινὴ δὲ τρυφάεια ἄμ' ἔσπετο χεῖρι παχείῃ, «κενὴ δὲ ἡ περιεφραγία ἄμα τῇ παχείᾳ αὐτοῦ χεῖρι εἴπετο» (Θ. Γαζής), δὴλ. ἀποσπασθεῖσα τῇ σφαλῆς ἔμεινε ἐν τῇ χεὶρὶ του, Γ. 376· Σαρπηδόνα δ' ἄρ' ἐπαλξίν ἑλὼν χερσὶ... ἐλχ', ἢ δ' ἔσπετο πῶσα, παρακολουθῶν, κατέπεσε, Μ. 398. 6) ἀκολουθῶ ἐπὶ τὰ ἔργα τινός, τῷ στίβῳ τῶν ἵππων Ξεν. 'Αν. 7. 3, 43· ἀπολ., ἔπεισθε, ὧ κύνες ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 6. 19. 7) ἀκολουθῶ, ὑπακούω, ὑποτάσσομαι, νόμῳ 'Ἡρόδ. 5. 18, Θουκ. 2. 35· ἔπου δὲ μηνυτήρος ἀφ' ἑλγικτοῦ φραδαῖς Δίσχυλ. Εὐμ. 245· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν 'Αν. 1033, 'Ἡρόδ. 9. 16:—ἀποδέχομαι πρόκλησιν, Ξεν. Σωμ. 1. 7:—ἐπ. κακοῖς, ὑποκύπτειν αὐτοῖς, Σοφ. Τρ. 1074. 8) ὁπλῶς, ἔρχομαι πλῆσιον, προσεγγίζω, μόνον κατὰ προστ. ἔπειο προτέρως, ἰδιότ. πλησιέστερον, 'Ὀδ. Ε. 91, 'Πλ. Σ. 387. 9) παρακολουθῶ, ἰδίως διανοητικῶς, ἐννοῶ, Δατ. mente assequi, συχνὴν παρὰ Πλάτ., ἄρ' ἐπομαι σοὶ τῷ λόγῳ; Πρωτ. 319Α· οὐχ ἔσπου τοῖς λεχθεῖσιν Πολιτικ. 280Β· οὐχ ἔπομαι τοῖς λεγομένοις Εὐθύμ. 12Α. 10) ἐπὶ χρόνον, τοῖς ἐπομένοις, εἰς τὰς ἐπομένους γενεάς, Πλάτ. Φίλ. 17Β. 11) ἀπρσ., ἔπειτα διελθεῖν, εἶναι ἐπόμενον νῆ, 'Ἀριστ. 'Ἠθ. Ν. 3. 2, 1. 12) ἐπὶ πραγμάτων, ὅσον ἐπὶ νυμφικῶν θώρων, ὅσα εἴκοι φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεισθαι, ὅσα εἶναι πρέπον γ' ἀκολουθήσασιν αὐτῇ ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας, 'Ὀδ. Α. 278, Π. 197· ἔτε ἀνιστ. 4 καὶ 5. 2) ἐπὶ τιμῆς, δόξης, κλ., ταύτῃ... κῦδος δμ' ἔψεται 'Ιλ. Α. 415· οὕτως, ὅτῃ τιμῇ ἔπεται τινί Γ. 512, 514· ὅλως, μῶμος, κτλ., συχνὴν παρὰ Πινδ., πειθῶ δ' ἔπειτα καὶ τύχη Δίσχυλ. 'Ιλ. 523, κτλ.: ἢ οὐ γινώσκεις ὁ τοι ἐκ Διὸς οὐχ ἔπετ' ἀλκή; ὅτι οὐδέμιν ὑπεράσπισιν σὺ παρέχει; ὁ Ζεὺς; 'Ιλ. Θ. 140, πρβλ. 'Ὀδ. Υ. 237, Πινδ. Ν. 11. 55, Δίσχυλ. 'Αγ. 854. 3) ἀκολουθῶ μετὰ τι, ἐπακολουθῶ, ἔπεισθαι δὲ δοκεῖ μάλιστα τῇ ἀχαριστίᾳ καὶ ἀναίσχυντίᾳ Ξεν. Κύρ. 1. 2, 7, κτλ.: τὰ ἐπόμενά τινος, τὰ παρακολουθούντα, τὰ ὀποτελέσματα, Πλάτ. Πολιτ. 271Ε, πρβλ. Πολ. 394Β· τὰ ἐπ. μεγέθη, τὰ παρακύντονα μεγέθη ἐν τινι ἀναλογία, 'Εκκλ. 4) ἀκολουθῶ, συμφωνῶ, Πινδ. Ο. 2. 39., 13. 66· ἔπόμενα σωφροσύνη, συνάδοντα πρὸς τὴν σωφρ., Πλάτ. Νόμ. 632C, 934C· τὰ τοῦτοίς ἐπόμενα, τὰ ὅμοια τοῦτοίς, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 400D· ἀνσγκατὰ καὶ ἐπ. ἀλλήλοισι, λογικῶς ἐπακολουθούντα, αὐτοῖσι 486B· οὕτω καὶ ἐπὶ Νυμφῶν, οὐτε θνητοῖς οὐτ' ἀθανάτοισιν ἔπονται, δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν τάξιν οὐτε τῶν... οὐτε... 'Ὀμ., Γμν. εἰς 'Ἀφρ. 260. 5) ἐπιβάδισα, ὄν, ὁ ἐπιβάδισα, ἐξελθὼν τοῦ ῥοῦ, 'Ὀππ. 'Αλ. 1. 752. (Συνθ. γραφ. ἐπιβάδισα.) 6) ἐπιβάδισα (ἐπὶ τῶν ῥοῦ), κἀθημαι ἐπὶ τῶν ῥοῦ, «κλυσσῶ», τὸ πλείστον ἐπὶ πτηνῶν, 'Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ἰστ. Β. 8, κ. ἀλλ., ἐπὶ ἄλλων ζῴων, ὅσον χελωνῶν, 5. 33, 3· ἐπὶ μελισσῶν, 5. 22, 10· ἐπὶ ἀρχαίων, κτλ., 5. 27, 3· ἐπὶ μαλακστράτων, 5. 18, 9· πρβλ., ἐπὶ τῷ. — Καθ' Ἰππύχ.: «ἐπιβάδισα» νοστεύουσιν. ἐπὶ τοῖς ῥοῖς ῥοῖς ῥοῖς ῥοῖς. — Κατὰ Σουίδ.: «ἐπιβάδισα» ἐπὶ τοῖς ῥοῖς ῥοῖς, βαδ-

σιν. 11. μεταβ., ἐπιβάδισα νοστεύουσιν, οὐ γὰρ ἐπιβάδισα διὰ τῶν ῥοῦ, ἀλλὰ διὰ τῆς ῥοῦ ῥοῦ ῥοῦ, ὡς ἐν Διγύπτῳ, Διόδ. 1. 74. 12) ἐπιβάδισα, εἰς, ἢ, τὸ ἐπιβάδισα, «κλυσσῶ», 'Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ἰστ. Β. 8, 3· ὡσαύτως, ἐπιβάδισα, δ. αὐτοῖσι 6. 1, 2., 6. 9, 4. 13) ἐπιβάδισα, ἢ, ὄν, ἀπαπὼν ἢ συνηθῶν νῆ ἐπιβάδισα, ἐπὶ πτηνῶν, 'Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ἰστ. 2. 12. 14) ἐπιβάδισα, ἢ, (ὁδελοῦς) ἐπιτιμὸν ἐστὶν ἡ ἐπιβάδισα τὸ ἔκτον μέρος τοῦ τιμήματος, ὅπερ ἐδίδοντο οἱ ῥοῦκοντες τοῖς ῥοῦκονσιν, εἰ μὴ ἔλοιεν, ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως, ὅτι καθ' ἑκάστην δραχμὴν ὁδελοῦς ἦν, ὅπερ ἔκτον ἐστὶν, ἐν ἑξ ὁδελοῖς τῆς δραχμῆς λογιζομένης, ἐκ πολλῶν δὲ ἐστὶ τοῦτο οὕτως ἔχον μαθεῖν 'Ἀριστοφ.:—ἐδίδοντο δὲ ἡ ἀποζημίωσις εἰς τὸν ἐναγόμενον ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος (κατὰ τὸ πλείστον ἐν ἰδιωτικαῖς ὑποθέσεσιν, αἰτίνας ἐκκαλοῦντο δίκαι), ἐάν οὕτως ἐπετύγχανε νὰ λάβῃ τοῦλάχιστον τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων, τὴν ἐπωδ., ὁρλεῖν, τῆς ἐπωδ. κινδυνεύειν Δημ. 834. 25., 880. 10· πρβλ. Böckh P. E. 2. 87 κέξ., Αἰ. Process σ. 641. 729, κέξ., 'Ἡσυχ.:—'Ὁ Πλάτ. ἐν Νόμ. 921D μεταχειρίζεται τὴν λέξιν πρὸς δόλωσιν τόκου, ἐνα ὁδελοῦν κατὰ δραχμὴν, ὡς ἦτο καὶ ὁ ἐφεκτος λεγόμενος τόκος (ἔτε ἐν λέξ. ἐφεκτος)· ἀλλ' ἐνταῦθα σημαίνει μᾶλλον ἀποζημίωσιν ἐπιβαλλομένην εἰς τοὺς μὴ τηρήσαντας τὰ ὁμολογηθέντα. 15) ἐπιβάδισα, ἢ, ὄν, καὶ ποιητ. ἐπαισιόχῃ, ἢ, ἄμα ἀδόμειον ἐπὶ τινος, μαγικὴν ἄμα, μαγικοὶ λόγοι, μαγικαῖα, ἐν γρησὶ πρὸ πάντων πρὸς θεραπείαν τραυμάτων, ἐπαισιόχῃ δ' αἵμα... ἐσχεθεν 'Ὀδ. Τ. 457, πρβλ. Πινδ. Π. 4. 384· οὐδ' ἰατροῦ σοφοῦ θρηγεῖν ἐπιβάδισα πρὸς τομῶντι πῆματι, δὲν εἶναι ἴδιο, σοφοῦ ἱατροῦ νὰ θρηγοῖ ἐπὶ ἐπιδόξῃ ἐπὶ ἑλκους ἀπαιτούμενος ἐντομῶν, Σοφ. Αἴ. 582· ἐπὶ τῶν Μάγων, 'Ἡρόδ. 1. 132· καὶ μ' οὐτε μεγίγλωσσοις πεπαισθῶς ἐπαισιόχῃσι θέλλει Δίσχυλ. Περ. 174· φίλων ἐπιβάδισα Σοφ. Ο. Κ. 1194, Ξεν. 'Ἀπομν. 2. 6, 10 κέξ., ποταῖς ἐπιβάδισα ἢ λόγοις ἀλίσκεσθαι 'Ἀναξανδρίδης ἐν «Ὀδυσσεῖ» 1. 16· οὐτε φάρμακα... οὐδ' αὖ ἐπιβάδισα Πλάτ. Πολ. 426B· θυοῖσι καὶ ἐπ. αὐτοῖσι 364B· τὰς τελετάς καὶ τὰς ἐπ. ὁ αὐτ. ἐν Σωμ. 202Ε, κτλ.: μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, μαγεῖα διὰ τὴν ἐνκνέαν τινός, τοῦτων ἐπιβάδισα οὐκ ἐποίησε πατήρ Δίσχυλ. Εὐμ. 649. 16) ἐπιβάδισα, εἰς, (ἐπὶ τῷ) ὁ κακῶς ὄντων, ἐκπέμπων δυσωδίαν, ὡς τὸ δυσωδίας, 'Ἰππ. ἐν Γαλν. Αεξ. 17) ἐπιβάδισα, ἢ, ὄν, ἀνέμων ἢ κατὰ ἄλλους εἰς ἐπιβάδισα (11), 'Ἡσυχ. 3. 3. 18) ἐπιβάδισα, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἐπιβάδισα (11), 'Ἡσυχ. ἐν λ. ἐπερρήματα. 19) ἐπιβάδισα, ὄν, (ἐπὶ τῷ) ὁ ὄντων πρὸς τι ἢ ἐπὶ τινος, μεταχειρίζομενος λέξεις ἢ μαγικά μέσα πρὸς θεραπείαν τραυμάτων πρὸ πάντων, ἐπιβάδισα μύθοι Πλάτ. Νόμ. 903B. 20) ὡς οὐσιασ., μάγος, ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ γόνος, Εὐρ. 'Ἰππ. 1038, Βάκχ. 234· μετὰ γεν., ἐπιβάδισα Ὁμηρικῶν ἀημάτων, ἐπιβάδισα πρὸς αὐτοῖς τῶν Ὁμηρικῶν ἀνέμων, Δίσχυλ. 'Αγ. 1418· ἐπ. τῶν τοιούτων Πλάτ. Φαῖδ. 78Α:—μετὰ δοτ., συντελεστικῶς, ὡρίσθη, ἐπ. γίγνεσθαι τοῖς νέοις πρὸς ἀρετὴν Πλάτ. Νόμ. 671Α· νοσῶν ἀνὴρ νοσοῦντι... ἐπ. ἐστὶ, εἶναι παρηγορία, Ποιητ. παρὰ Πλουτ. 2. 51Ε. 21) Πλάτ., πρὸς μουσικὴν ἀδόμειον, ῥωγὰ Πλουτ. 2. 622F· κατὰ ἄλλους εἰς ἄμα, Ξενοφ. 'Ἠμ. π. Μ. 6. 16. 22) ὁ ἀδόμειος ἢ λαβόμενος συμφωνίας πρὸς τι, μαρφῆς ἐπιβάδισα (ἐπὶ τῷ τινὶ τι Ναυτικῶς) ἢ τῷ... Εὐρ. 'Εκ. 1272. 23) ἐν τῇ μετρ. ὡς οὐσιασ., 1) ἐπιβάδισα, ἢ, (σπαν. ὅσον, 'Ἡρακλ. σ. 129) ἢ μετὰ τὴν ῥοῦ, μέρος ἱερικῆς ῥοῦς ἀδόμειον μετὰ τὴν στροφὴν καὶ ἀντιστροφὴν, Διου. 'Αλ. π. Σιν. 119. 2) ἐπιβάδισα, ἢ, ὁ κατὰ πυκνὰ διαλείμματα ἐπαναλαμβανόμενος στίχος ἐν τισὶ ποιήμασιν ὡς ἐν Θεοκρ. 1. 64 κέξ., «ἄρχετε βωκαλικῶς, Μῦσαι φίλοι, ἄρχετ' ἀνδράσιν ἐν βλῶνι 1, αἰσάτω τὸν ἄδωνιν» ἐπαιδάουσιν ἔρωτες ἐν Μόσχῳ 3, «ἄρχετ' ἀνδράσιν ἐν τῷ πένθει» ἄρχετε μοῖσαι:—μεταφ., ὁ κοινὸς ἀπάσης ἀδολεσχής ἐπ., ὁ ἀεὶ ἐπαναλαμβανόμενος λόγος, Πλουτ. 2. 507Ε. 3) δύο στίχοι ὁ βραχυτέρος, ἱαμβικὸς διμετρὸς ἐπόμενος τριμέτρῳ, ἐπινυμφεῖς ὑπὸ Ἀρχιλόχου καὶ ἐν γρησὶ παρ' Ὁρατίῳ· ἐνταῦθεν μικρὰ ποιήματα γεγραμμένα εἰς τοῦτο τὸ μέτρον ἢ εἰς παρόμοια μέτρα ἐκαλοῦντο ἐπιβάδισα 'Ἡσυχ. 12. 1, ἐπιβάδισα Πλουτ. 2. 1141Α. 4) ἐπιβάδισα, ἢ, πόντος, ὁδὸν, 'Αλέξ. Τραλλ. 8. 444. 5) ἐπιβάδισα, ὄν, (ὁδὸν) πλήρης ὁδόνος, 'Ἰππ. π. Ἀρχ. 'Ἰητρ. 18, Πρωτ. 38· τραύματα 'Ἀριστοφ. 'Αγ. 1205· δάκρυα Πλουτ. 2. 114D· ἀνίμ. συγκρ. -νίστερος 'Ἰππ. π. 'Ἀρβ. 816.—'Ἐπὶ τῷ. -νός, ὁ αὐτ. ἐν 'Ἐπιδόμ. τὸ Δ', 975. 6) ἐπιβάδισα, = ἐπιβάδισα, 'Ἐπιδόμ. 98. Διηγ. Κρατῶν, ἐν «Ναυτικῇ» 2· κλῶν ἢ κακκαρίζω, ἐπὶ ὀρνίθου ἐπιβάδισα, 'Ἀριστοφ. 'Ὀρν. 266· μεταφ. ἐπὶ τῇ Νύκτι, τέκνοις ἐπὶ τῇ τοῖς τεθνηκόσι Δίσχυλ. 'Ἀποσπ. 158· ἀλλ' ὁ Ναυκὶ ἀναφέρει τὸ ἐπιβάδισα εἰς τὸ ἐπαιδίζω, ἐφάργει ἐπ' αὐτῶν. 7) ἐπιβάδισα, ἐπὶ τῷ, σπρώχνω, 'Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 1, 4, Πρωτ. 16. 8, 7· οὐ τοῦ τὴν ὁρμὴν ἐπιδύοντος δεῖται Ἀγαθαρχίδης ἐν Φωι. Πιβλ. 445, 19. 8) ἐπιβάδισα, μετὰ δύναμιν, ἐπιβάδισα τῶν τῷ σιδήρῳ τῶν κοντῶν εἰς τοὺς ἱππεῖς Πλουτ. Κράσπ. 27·

ἐπ-ωφέλεια, ἡ, ὠφέλεια, κέρδος, Δημόκρ. παρὰ Στράβ. 452.22.
ἐπ-ωφέλιω, ὠφέλιω ἢ βοηθῶ τινα εἰς τι, τινά τι, τινά οὐδὲν
Σοφ. Ὑλ. 1005, Εὐρ. Ὀρ. 955, Ἀριστοφ. Νεφ. 1442, Πλάτ., κτλ.:
ἐπ. τινα, βοηθεῖν, ἐπιχορεύειν, Σοφ. Πλ. 578, Φιλ. 905, 1371:
τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 441, Εὐρ. Ἀνδρ. 677 ἀπολ., Πλάτ. Νόμ. 842C.—Παθ., λαμβάνω βοήθειαν, Φυλάξ. Ἑπιστ. 113:—ἐν Σοφ.
(1). Κ. 541, ἐδεξάμην δῶρον, ὁ μήποτ'.. ἐπωφέλησα πόλεος
ἐξελεσθαι, ὁ Σχολ. ἐλαμβάνει τὸ ἐπωφέλησα ὡς ὠφελον, εἶπε
νὰ μὴ εἶχαν δεχθῇ. Ὁ Ἑρμ. πειράται νὰ διατηρήσῃ τὴν συνήθη ση-
μασίαν διὰ τινος ἐρμηνεύας λίαν βεβιασμένης. ἴδε τὴν σημειώσιν
αὐτοῦ. Ὁ Jebb ἔχει ἐπωφέλησας, ἴδε σημ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ καὶ τὸ
παράρτημα ἐν σ. 278.

ἐπωφέλημα, τό, βοήθημα, ταμίευμα, βορᾶς Σοφ. Φ. 275.
ἐπωφέλης, ἑς, βοηθῶν, χρησίμος, ὠφέλιμος, Πολυδ. Ε' 136,
καὶ ἄλλοι Γραμματ.—Ἐπέρ. —ἴως, Πολυδ. Ε' 135, Θεμιστ.
252A, 278C.—Παρ' Ἱσυχ. παροξυσμῶς: ἐπωφέλης- ὁ καλούμε-
νος ἐπίδότης.

ἐπωφέλια, ἡ, = ἐπωφέλεια, Ἀνθ. Π. β. 33.
ἐπ-ωφέλιμος, ον, = ἐπωφέλης, Χρυσ. Ἐπη β.
ἐπώχστα, παλαιὸν Ἑπικ. γ' πληθ. ὑπερσ. Παθ. ἐν Ἰλ. Μ.
340, πᾶσαι γὰρ [πύλαι] ἐπώχστα, πᾶσαι ἦσαν κεκλεισμέναι.
Δὲν ὑπάρχει ἀμφισβησία διὰ αὐτὴ εἶναι ἡ ὁρὴ γραφή, καὶ ὅτι ὁ τύπος
ἀνήκει εἰς τὸ ῥήμα ἐπέχω (πρὸλ. ὀχέως). Ὁ Ἀρίσταρχ. πρὸν.
ἔγραψεν ἐπώχστα (ὡς εἰ ἐκ τοῦ ἐποίγω, ὅπερ ἡμῶς δὲν θὰ ἡδύ-
νατο νὰ σημαίῃ τὸ κλείειν ἢ εἶναι κεκλεισμένον), Σχολ. Ἐνστ. ἐν
τόπῳ.—Ὁ Ζηνδοτος προέτεινε πᾶσας γὰρ ἐπώχστα, ὁ ὀρθὸς
ἔφθασεν εἰς πᾶσας τὰς πύλας (ἐκ τοῦ ἐποίχομαι), Σχολ. ἐν τόπῳ,
Ἐνστ. 909.13.

ἐπ-ωχρός, ον, ὀλίγον ὠχρός, Ἱππ. Κερ. Τρωμ. 911.
ἔρα, ἡ, τὸ Λατ. terra, γῆ, μόνον παρὰ Γραμμ.· ἐντεῦθεν
Ἑπέρ. ἔραζε, εἰς τὴν γῆν, ἐπὶ τῆς γῆς, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν
ἐραζε Ὁδ. Ο. 527· ἀπὸ δ' εἰδῶτα χεῦεν ἔρ. Χ. 85, πρὸλ.
Ἥσ. Ἑργ. κ. Πμ. 419. 471· οὕτω, νιφάδες δ' ὡς πίπτον ἔρ.
Ἰλ. Μ. 156· οὐμὶς δὲ πότμος.. κυρῶν ἄνω ἔρ. πίπτει Δίσχυλ.
Ἀπυσπ. 155· βραβύλοισι καταδρίθοντες ἐρασδε Θείκρ. 7.140·
ἐπὶ τοῦ δόρυς, θάλλειν Μόσχ. 2. 66.

ἐραδός· ἀπαρὰ τὸ ἐρῖζειν· νεῖκος. συνδρομή. λυιδόρια. ἀνεξικα-
κία· Ἡσύχ.

ἐραζα, ὁ κλάδος· σημαίνει δὲ καὶ τῆς ἐλάας τὸ σκυοαλωδες·
Σουδ.

ἐράμαι, ὅ· ἐνικ. ἐρασσαι Εὐρ., Ἑπικ. ἐρασσαι Θεόκρ. 1. 78.
6· πληθ. ἐράσασθε (ὡς τὸ ἀγάσασθε), Ἰλ. Π. 208· γ' ἐνικ. ὑποτ.
ἐρήσασθαι, Δωρ. ἐράσται. Πινδ. Π. 4.164· εὐκτ. ἐράμην, ὁ αὐτ.
11. 76· παρατ. ἡράμην [ᾱ], Σαπφ. 37, Θέογν. 1346, Πινδ.,
Θέοκρ.: μέλλ. ἐρασθήσομαι Δίσχυλ. Εὐμ. 852· ἄφρ. ἡράσθην
Ἀλκμ. 17, μετοχ. ἐρασθεῖς Πρὸδ. 1. 8, 96, Δίσχυλ.· ἄλλῃ παρ'
Ἑπικ. καὶ τῷ Πινδ. μέσ. ἄφρ. ἡρασάμην (ὁπῶθεν οἱ Ἑπικ.
τύποι ἡράσασθαι Ἰλ. Γ. 223, Δίσχυλ. 26· καὶ ἐράσασθαι Πρὸδ.
ω. 915, Πινδ. Π. 2. 50)· πρkm. ἡρασμαι Παρθέν. 2. 3:—παρὰ
πεζολόγοις ὁ ἐνεστώς καὶ παρατ. λαμβάνονται ἐκ τοῦ ἐράω, πάντες
δὲ οἱ ἄλλοι τύποι ἐκ τοῦ ἐραμαι. Ἐρῶ, εἶμαι ἐρωτευμένος,
ἀγαπῶ ἐμμανῶς, μετὰ γεν. προσ., κυρίως ἐπὶ τοῦ μεταξὺ τῶν δύο
φυλῶν διεγνωσμένου πάθους, ἔχω ἔρωτα πρός τινα (ἴδε ἐρώω), ὡς
ἀεὶ πτερεῖ παρ' Ὀμ., κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, ὡς αὖτο νῦν
ἐραμαι, ἐρῶ, ἐπιθυμῶ (Σχολ.), Ἰλ. Γ. 446, 3. 328· τῆς..
ἡράσας Π. 162· τῶν.. ἡράσαστο Γ. 223· λέχων Εὐρ. Μήδ.
491· ἐπὶ γυναικὸς, ἡ.. ἡράσας Ἐνιπῆρος Ὀδ. Α. 238· μετὰ
συστοίχ. αἰτ., ἔρ. μέγαν γ' ἐρώτα Εὐρ. Μήδ. 697.—Παρὰ τῷ
Ἀλκιάρ. 1. 18, ἀντὶ τῇ ὥρᾳ τῆς παιδείκης ἡράσθης, ὁ Κό-
δης πρτελεῖ ἡρέθης.

11. ἐπὶ πραγματικῶν, ἀγαπῶ ὑπερμέ-
τρως, σφόδρα ἐπιθυμῶ, ὅς πολέμου ἐραταί ἐπιδόμηται Ἰλ. Γ.
64· φυλ' ἐπιδόος.. ἔης τὸ πρὶν γ' ἐράσασθαι Π. 208· ἐρασθεῖς τυ-
ραννίδος Πρὸδ. 1. 96· τῶν ἀπεδόντων Πινδ. Π. 3. 35· καλῶν
αὐτῶν 11. 76· γῆς τῆς Δίσχυλ. Εὐμ. 852· κείνων ἐραμαι
Ἀριστοφ. Σπ. 761 (λυρ.) οὕτω Πλάτ., κτλ. 2) μετ' ἀπαρ.,
σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, οὐκ ἐραμαι πλουτεῖν Θεόγν. 1151· ἡρατο
ἐπιψάσειν Πινδ. Π. 4.164· ἐραμαι πυθέσθαι Σοφ. Ο. Κ. 511·
λαβεῖν τι Εὐρ. Μήδ. 700· φαγεῖν Ἀριστοφ. Ἀπασπ. 146· αὐτῷ
παρὰ Πλάτ., κτλ.:—ἀπολ., οὐκ ἐραμαι, δὲν ἔχω τοιαύτην ἐπιθυ-
μίαν, Πινδ. Ν. 1. 44.

ἐρανάριος, ὁ, ὁ ἐξ ἐράνων σιτιζόμενος, Σύνουδ. Χαλκιδ. 1065B.
ἐράν-ἀρχης, ον, ὁ, ὁ πρόεδρος ἐράνου, ὁ συλλέγων τὰς συν-
εισφορὰς, Διούγ. Διέρκ. β. 68, Ἀρμενίδ. 1. 17, 2. 36.—Καθ'
Ἀρποκρ. ἐν λέξει πληρωτῆς: «πληρωτὴς ἐκδόλου τοῦ ἀποσίδε-
τας τὸν ἐρανὸν τοῖς ἡγετοῖσι λαχοῦσιν ἢ ἐκκλησίαις»· εἰεν δ' ἂν αὐτοὶ
οἱ παρ' ἡμῶν καλούμενοι ἐρανάρχαι.

ἐραν-ἐμπολός, ον, ὁ διατεφεύμενος διὰ συνεισφορῶν, «ἐρα-
νέμπολοι» οἱ ἐξ ἐράνων ἐμπολῶντες Ἡσύχ.

ἐράνιζω, ἐρανὸν αἰτῶ ἢ ὑποβάλλω εἰς ἐρανὸν, μετ' αἰτ. προσ.,
τὰ τε ὀφειλόμενα εἰσπράξας καὶ τοὺς φίλους ἐρανίσας
Δημ. 1452. 2.

2) συλλέγω διὰ συνεισφορῶν, ἐπαίτω ἢ ἀναγί-

ζομαι, στεφάνους Δίσχιν. 60. 4· ἔρ. φίλον παρὰ φίλοις Πλάτ.
Νόμ. 915E· μεταφ., φέρω ἐπὶ τὸ αὐτὸ, συνδυάζω, εἰς ἕλκον Ἀνθ.
Π. 9.13, πρὸλ. 11, Αἰδ. Ποικ. Ἰστ. 1. 12· τὰ σώματα, ἐπισω-
ρεύειν αὐτά, Δίων Κ. 43. 38· ἡράνισαι (ἐ' ἐν. παρ. πρkm.) νεφέ-
λαις, εἰσαι ἐξωγαγμένους ἐκ.. Ἀνθ. Π. 9. 277.—Μέσ., συλλέγω
δι' ἐμμανῶν, δανείζομαι, τροφήν παρ' ἐτέρων Πλούτ. 2.1058C,
πρὸλ. Πολυδ. Δ'. 43· πανταχόθεν ἡδονὴν ἐρανίζεσθαι Λουκ.
Βίω. Πρῶτος 12, πρὸλ. π. Ὀρχ. 49· ἀπολ., Διούγ. Α. 9. 50.

11. βοηθῶ διὰ συνεισφορῶν, τινὶ Δημ. 990. 24· καὶ ἀναγνωστῶν
πολλοῖς ἀντὶ πολλοῦς ἐν Ἀντιφ. 117. 33.—Παθ., βοηθοῦμαι
διὰ συνεισφορῶν, ἐρανισθεῖς πρὸς τῶν φίλων Διούγ. Α. 8. 87.

ἐράνικός, ἡ, ὄν, περὶ ἐράνου, ἡ ἀνήκων εἰς ἐρανόν, ἔρ. δίκην,
περὶ ἐράνου, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 74. 15 (ἐκδ. Βίησσ), Πολυδ.
Π'. 37· νόμος ἐρ. αὐτοῦ ἐρ. λόγος, λόγος τις (τοῦ Δεινάρχου)
περὶ ἐράνου, Διονυσίου Ἀλ. Δεινάρχ. 12· ἀκροάσεις ἐρανικάι,
ἀκροάσεις δι' ἐράνου, διδασκαλία ἐπὶ μισθῷ, Πισσειδώνιος παρ'
Ἀθην. 212C.

ἐράνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐρανός, «ἐράνιον» ἐκ συνεισφορᾶς
δωρὸν· Ἡσύχ.

ἐράνις, εως, ἡ, συλλογὴ συνεισφορῶν, συνεισφορά, Πλάτ.
Νόμ. 915E· προσέτι, ἐρανισμός, β. Διούγ. Ἀλ. β. 96,
ἐρανιστέον, ῥήμ. ἐπὶ τοῦ ἐρανίζω, δεῖ ἐρανίζειν, Κλήμ.
Ἀλ. 785.

ἐράνιστής, οὔ, ὁ, ὁ συνεισφέρων εἰς ἐρανόν (συλλογὸν ἐρ-
ανιστῶν), ἐστιᾶν ἐρανιστάς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 356, πρὸλ. Ἀριστ.
Πρ. Ν. 4. 2, 20., 8. 9, 5, Ἀθην. 362E· πρὸλ. ἐρανός Π.—
Καθ' Ἀρποκρ.: ἐρανιστής μέντοι κυρίως ἐστὶν ὁ τοῦ ἐράνου μετε-
χών καὶ τὴν φορὴν τῆς ἐκδόσεως μὴνός· ἔδει καταβάλλειν εἰσφορῶν. τὸ
δὲ ὄνομα παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ πρὸς Ἀριστοκράτην περὶ ἐγγυῆς ἐράνου,
εἰ γνήσιος.

ἐρανός, ἡ, ὄν. [ἐράν], ἐρατεινός, ἐπέραιστος, τερπνός, παρ'
Ὀμ. μόνον ἐπὶ πύλειον ἢ τόπων ἐν γένει, Καλυδῶνος ἐραννῆς
Π. Γ. 531, 577· πόλιν ἐραννὴν Ὀδ. Π. 18· οὕτω περὶ τοῦ
Ταυγέτου, Ἀριστοφ. Δυσ. 1297 (λυρ.)· τῆς Μιλήτου, τῆς Λέσβου,
Θούκρ. 28. 21, Μόσχ. 3. 90· ὡσαύτως, ἐραννὸν ὕδωρ Σιμωνίδ.
55· ἐραννὸν Ἀοῦς ἰδεῖν φάος Πανχλ. 16. 42 [ἐκδ. Βίησσ],
Ἡσύχ.· παρὰ μεταφ. καθόλου = ἐρατός, φιλότις Διον. Π. 777·
φῆγός, ἄλσος, κτλ., Ὀρμ.· σπαν. ἐπὶ προσώπ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀργ.
335.—Πρὸλ. ἐρατεινός, ἐρατός.

ἐράνος, ὁ, τὸ διὰ συνεισφορᾶς δεῖπνον, ὅπερ ἐκαλεῖτο καὶ συμ-
βολή, Λατ. cenam collaticiam, φαίνεται δὲ ὅτι ἦτο λιτὸν δεῖπνον,
διότι πλεῖστοι ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εἰλαπίνην, ὅπερ ἐσημαίνει μεγα-
λὴν εὐωχίαν, εἰλαπίνην ἢ γάμος· ἐπεὶ οὐκ ἐρανος τάδε γ'
ἐστὶν (ἴδε εἰλαπίνην) Ὀδ. Α. 226 (ἐνθά ἴδε Nilzsch), πρὸλ. Α.
414· παρὰ Πινδ., συμπόσιον, πανηγυρίς, ἐορτή, Ο. Γ. 59· πολὺ-
θύτος ἐρ. ὁ αὐτ. Π. 5. 103· ἐρανὸν εἰς θεοὺς, ἐποίεις Εὐρ.
Ἑλ. 338· ἐρανὸν σὺν ἐφίβοις ἐπενεγκεῖν Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ.

7.1.
2) πᾶσα συνεισφορά, Λατ. synbola, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι
ἀφείλον νὰ συνεισφέρωσι πρὸς συντήρησιν τῶν πτωχῶν ἢ διὰ τὰς
ἀνάγκας τῆς πόλεως, Ἀριστοφ. Ἀχ. 615, ἐνθα ἴδε τὸν Σχολ., ὁ αὐτ.
ἐν Λυσ. 651-3· ἐξ οὗ δὲ Πινδ., καλεῖ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, ἣν
ὁ Περσεὺς ἔδωκεν εἰς τὸν Πολυδέκτην λυγρὸν ἐρανόν, Π. 12.25·
ἐράνους λέλειπε, δὲν κατέβαλε τὰς συνεισφορὰς, Δημ. 821. 14,
πρὸλ. Ἰσακ. 88. 28· ἀκολούθως, καθόλου, συνεισφορά γινόμενη ὑπὸ
φίλων πρὸς ὑποστήριξιν ἢ βοηθείαν τινος ἐν δυσκολίαις ἐνισχυμένον,
ἐλκτικὸν εὐγενῶν, ἐρ. εἰσφέρειν τινὶ Πλάτ. Συμπ. 177C, Νόμ.
927C· συλλέγειν Ἀντιφ. 117.19· αἰτεῖν Λουκ. Τίμ. 45· ἐρανὸν
φέρειν ἀπλῶς, συνεισφέρειν ἐλευθέρως, Δημ. 142. 1., 547. 10· δι-
τάλαντον εἰχες ἐρανὸν παρὰ τῶν ἡγεμόνων τῶν συμ-
μοριῶν ὁ αὐτ. 329. 17· τοὺς ἐράνους διαφέρειν, ἀποτίνειν
τὰς ὀφειλὰς, Λουκῶργ. 150. 8.

3) εὐμένεια, χάρις, Ἰσοκρ. 212A· χάρις, ἣν μάλιστα ὁ εὐεργετηθεὶς μέλλει νὰ ἀνταποδώσῃ,
καλλίστον ἐρανὸν· δοὺς γὰρ ἀντιλόζυται Εὐρ. Ἰκέτ. 363,
πρὸλ. Θουκ. 2. 43, Ἀλεξ. ἐν Ἀδελ. 47, Ξεν. Κύρ. 7.1.12, Ἀριστ.
Πολιτικ. 7. 14, 5· εἰρωνικῶς, τὸν αὐτὸν ἐρ. ἀποδοῦναι, ἀπο-
δοῦναι τὰ ἴσα, Δημ. 1348. 3.

11. ἑταιρεία ἀνθρώπων συνεισ-
φερόντων εἰς κοινὴν ταμεῖον πρὸς τινα σκοπὸν, «σύλλογος», πρὸλ.
Δημ. 329. 15· τὰ μέλη τοιοῦτου συλλόγου ἐκαλοῦντο ἐρανισταί,
Συλλ. Ἑπιγρ. 126, κ. ἄλλ., καὶ ὁ πρόεδρος αὐτῶν ἐκαλεῖτο ἀρχε-
ρανιστής, αὐτόθι 2525b. Οἱ σύλλογοι οὗτοι συνήθως ἐλάμβανον
πολιτικὸν χαρακτῆρα· ἐνότιε ἀπετέλουν σωματοεῖα κατέχοντα περιου-
σίαν καὶ ἐξήσκουν μεγάλην ἐπίδρασιν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς δημοκρα-
τίας· περὶ τῶν διαφόρων ἐράνων ἴδε Casaub. Θεοφρ. Χαρακτ. 15,
Περικλ. P. Γ. 1. 328, Att. Process σελ. 540 κέτ. (Πλάτωνος συγ-
γενὴς τῷ ἐράω, ἐραμαι, ἴδε Ἀθην. 362E).—Καθ' Ἡσύχ.: ἐρα-
νοί· συνεισφορά, δωρὸν, εὐωχία, ἢ ἀνὰ μέρος δεῖπνον, ἢ ἐκ συμβου-
λῆς δεῖπνον.

ἐρασός, Δωρ. ἀντὶ ἐραζε, ὁ ἴδε.
ἐράσι-μολπος, ον, ὁ τερπόμενος εἰς τὰς μολπὰς, τὰ ᾄσματα,
παρὶ τῆς Θαλείας, Πινδ. Ο. 14. 22.

ἐράσι-πλόκαμος, ον, ἔχων ἐπεράστους πλόκαμους, Ἰβνκ. 8. Πινδ. Π. 4. 242.

ἐράσι-πτερος, ον, ἔχων ἐπεράστα πτερά, Νόνν. Δ. 10, 256. ἐράσιος, εως, ἡ, (ἐραμαι) ἐπιθυμία, μέλις, λέλις χαλκευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μεγ. Ἐπιμοδίου (437. 38) καὶ ἄλλων Γραμμ. πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἰδίας αὐτῶν ἐτυμολογίας τῆς λέξ. ἤρωος.

ἐρασιχρηματία, ἡ, ὡς ἔρωος τῶν χρημάτων, Ὀλυμπιάδ. Διάκονος εἰς Ἰώδ. 475. 17.

ἐρασι-χρήματος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ χρήματα, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 5, Φιλύστρ. 621.—Ἰδε Κόντου Ἰλίουσσι Παράτηρ. σ. 322.—Καδ' Ἰούχ. «ἐρασιχρημάτων» φιλαργύρους.

ἐράσιμος, ον, ὡσαύτως α, ον, Ἀνακρ. 18· ἐπεράστος, εὐχάριςτος, Σικωνίδ. Ἰαμβογρ. 32, Ξεν. Συμπ. 8. 36· ὑπερήμιος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 10, 3· σφαπῆτος, ἐπιθυμητός, πόλις Δισχύλ. Ἀγ. 605· κεῖνος ὁ ταῖς ἀγέλαιαις ἐράσιμος Μήσχ. 3. 19· αὐτ. ὡς ἐπύρρ., ἐράσιμον ὀνόησας Ἀνθ. Π. 7. 219, Ἰούχ.

ἐραστεύω, = ἐράω, μόνον ἀπαξ ἀπαντῶν, ἐραστεύσαι γάμιν Δισχύλ. Πρ. 893.

ἐραστής, οὗ, ὁ, (ἐραμαι), ὡς καὶ νῦν, «ἀγαπητικός», κυρίως προσώπων, Ἀριστοφ. Ἰππ. 732, κτλ. 2) μεταφ. πραγμάτων, τυραννίδος Ἠρόδ. 3. 53· ἀλλ' οὐτ' ἐραστής τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν Σοφ. Ο. 7. 601· πολέμων Εὐρ. Ἠρακλ. 377· παίδων ἔρ., ἐριέμενος, ἐπιθυμῶν νὰ ἔχῃ τέκνα, ὁ αὐτ. ἐν Ἰκέτ. 1088, πρὸς Ἰωνά 27 καὶ 1246· ἔρ. πραγμάτων = πολυπράγμων Ἀριστοφ. Εἰρ. 191, πρὸς Νερ. 1459 ἔρ. τοῦ πονεῖν, ἀγαπῶν τὴν ἐργασίαν, ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 354· ἔρ. λόγων, νοῦ, ἐπιστήμης Πλάτ. Φαῖδρ. 228C, κλ.· ἐπαίνου Ξεν. Κύρ. 1. 5, 12· ὡσαύτως, ἔρ. περὶ τὸ καλὸν Πλάτ. Συμπ. 203C· ἔρ. ἐπὶ σοφίᾳ ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 70B·—ἐν χρήσει ὡσαύτως ὡς θηλ. παρὰ Φιλοστράτ. 350, ἐρασταὶ αὐτοῦ πολλοὶ πόλεις· πρὸς Ἰακωφίον Ἀνθ. Π. σ. 85.

ἐραστός, ἡ, ὄν, = ἐρατός, ἀγαπητός, ἐράσιμος· παρὰ πεζογράφοις ὁ συνήθης τύπος, ὡς παρὰ Πλάτ. ἐν Συμπ. 204C, ἐν Φαῖδρῳ 250D· ὡσαύτως παρὰ Σικωνίδῃ (·) ἐν Ἀνθ. Π. 5. 159· Συγκρ. πάντα γὰρ ἀκμάζοντ' ἐστὶν ἐραστότερα αὐτῷ 12. 197.

ἐράστρια, ἡ, θηλ. τοῦ ἐραστή, ἡ ἐρώσα, «καὶ γυναῖκας ἐραστρίας Ἰσχυλὶς εἰρήνευ» Πολυδ. Γ'· 50· μετὰ γεν., ἐκδόεν γὰρ ἐράστριαι τελέθουσιν ἄλλοτεριον λεγέων κτλ. Περιετύβη παρὰ Σπείδ. ἐν Ἀνθολ. π. 3 σελ 138 ἐκδ. Γαίσις, Ἀλ. π. Ζ. 3. 40.

ἐράται, γ' ἐνικ. ὑποτ. τοῦ ἐραμαι· ἀλλ', ἐράται, παθ. ὀριστ. τοῦ ἐράω.

ἐρατεινέειν· «στρατεύεσθαι» ἢ «εὐφροεῖν» Ἰούχ.

ἐράτεινός, ἡ, ὄν, ἐράσιμος, παρ' Ὀμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τύπων ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἡγορέῃ, φιλότιμος, θαλς, ἀμφοβολή Π. Ζ. 156, Ὀδ. Γ' 300, κτλ., καὶ συχνάκις παρὰ Πινδ· σπανίως ἐπὶ προσώπων καὶ ὅτε τὸ πλεῖστον ἐπὶ γυναικῶν, ἐγείνατο παῖδ' ἐρατεινὴν Ὀδ. Δ. 13, πρὸς Ὀμ. Ἰγν. εἰς Δῆμητρ. 423, Ἠσ. Θ. 136, 909· παῖδά τε τηλυγέτην καὶ δημηλικὴν ἐρατεινὴν, θυγατέρα τρυφερὰν καὶ ἐρασίαν δημηλικήν, Π. Γ. 175· ἐπὶ ἀνδρῶν, οὐδ' ἀρ' ἐμελλ' ἐτάροισι φανείας ἐρατεινός Ισοδοί, ἀγαπητός καὶ ἐπεράστος· ἢ ἡδὺς καὶ προσηγῆς (Σχόλ.) περὶ τοῦ Κύνκλωπος Πολυμήμον, Ὀδ. 1. 230.—Μόνον Ἰππ. καὶ Ἀνρ., ὅν καὶ ἀπαντᾷ ὡς ἐπὶ δ. τῶν ὑδάτων ἐν Ἰππ. π. Δέρ. 282. Ἠρόδ. ἐρνανός.

ἐράτῃζω, ἔρικ. τύπος τοῦ ἐράω, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. ἀέποτε ἐν τῇ φράσει, κρείων ἐρατίζων, ἀπλήστως ἐπιθυμῶν, Ἰλ. Α. 651, Ρ. 660, Ὀμ. Ἰγν. εἰς ἔργ. 64, 287.

ἐρατινός· «εἶνος ὑπεράνω Ἀράδων» Ἰούχ.

ἐρατινόν (Βοιωτ.)· «ἐπεράστον. ἐνδοξόν» Ἰούχ.

ἐράτω-πλόκαμος, ον, = ἐρασιπλόκαμος. Ὀρφ. Ἰγν. 43. 2.

ἐράτος, ἡ, ὄν, (ἐράω) ἐπεράστος, χαρίεις, ἐράσιμος, ἐπαφροδίτος, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, ὄρωρ ἑρατὰ χ. χρυσέης Ἀφροδίτης Ἰλ. Ρ. 64· ἔργ' ἀνθρώπων Ἰσ. Θ. 879· φιλότιμος αὐτόθι 970· χέλις, φωνή, πόλις Ὀμ. Ἰγν.· χῶρος Ἀρχιλ. 18· αἰδώς, κῶμος Πινδ. Π. 9. 20, 1. 2. 46· συχνάκις δὲ καὶ παρὰ μεταγεν.—Ἰπικ., καὶ ἐν τῇ Ἀνθ. ὡσαύτως ἐν ἱππικῷ χῶρὸς τῶν Ἀπ. ποιητῶν, στήθεα Δισχύλ. Ὁδ. 864· λίχος Εὐρ. Ἠρακλ. 915· μόλπη ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 718· ὅμοιοι Ἀριστοφ. Θεσμ. 993·—ἐπὶ προσ., φυλὴν ἐρατὴν Ἠσ. Θ. 259, 355· νέαι ἄνδρες ἐρατοὶ Θεογν. 242· παῖς Πινδ. Ο. 10 (11). 120, πρὸς Ἰλ. 6. 74·—ἡδὺς, ὡς ἐπύρρ., ἐρατὸν κίθαριζέιν, ἐρασίμως, Ὀμ. Ἰγν. εἰς ἔργ. 423, 455.

3) ἀγαπητός, ἀνδράσι μὲν θηρητός ἰδεῖν ἐρατός δὲ γυναῖκι Τυρταῖδ. 7. 29.—Πρὸς ἑρνανός, ἐρατεινός· οἱ τοῦ πεζοῦ λόγου τύποι εἶναι, ἐραστός, ἐράσιμος.

ἐράτω-χροός, ον, ἔχων ἐράσιμον πρόσωπον, Ἀνθ. Π. 5. 76.

ἐράτω, Δωρ. ἀντὶ ἐρητύω, Σοφ. Ο. Κ. 164, Πανχυλ. 10. 12 (ἐκδ. Βίανθ).

ἐράτω, οὗς, ἡ, ἡ ἐραμία, ἡ ἐλεράστως, μία τῶν λυαῖα Μουσῶν, Ἠσ. Θ. 78.

2) μετὰ τῶν Ὀκεανίδων, αὐτόθι 247.

ἐρατώνυμος, ον, περὶ τῆς Εὐρώπης, ἡ ἐρατὸν ὄνομα ἔχουσα, ἐρατώνυμος κόρα Βακχὺλ. XVII, 31, ἐκδ. Κρηγον.

ἐρατ-ῶπες, εὐς, ἡ, ἡ ἐράσιμον ἔχουσα βλέμμα, Ἐπιγραμμ.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΘΕΤΗ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 6235, διάφ. γραφ. ἐν Ὀμ. Ἐπιγρ. 1. 2, ἀντὶ ἐριώπης.

ἐραυνάω, Ἀλεξανδρ. τύπος τοῦ ἐρευνάω, συχν. παρὰ τοῖς Ἑβλ., ὡσαύτως ἐν Ἀποκλ. Β' 29 (Lachm.)

ἐραχος· «τὸ ἐράγμα. Βοιωτῶν» Ἰούχ.

ἐράω, ἐν τῇ ἐνεργ., μόνον κατ' ὄνομα, καὶ παρὰ (δὲ παρὰ ποιηταῖς εἶναι ἐραμαι, ἡράμην), Ἰων. ἐρίω, Ἀρχιλ. 21· παρὰ. ἤρων. Ἠρόδ. 9. 108, Εὐρ. Ἀποστ. 161, Ἀριστοφ. Ἀχ. 146.—Παθ. (ἐν συ. θ.) ἀντ-ερᾶται Ξεν. Συμπ. 8. 3· εὐχτ. ἐρίω ὁ αὐτ. ἐν Ἰέρ. 11. 11, σπαρ. ἐρᾶσθαι Πλούτ. Πρωτ. 29, κτλ., μετοχ. ἐρώμενος (ἴδε κατωτ.)·—ἀλλὰ τὸ ἐράωμαι εἶναι ὡσαύτως ἐν χρήσει ὡς Ἀποθ. ὡς τὸ ἐραμαι, γ' ἐνικ. ἐράται Σαπφώ 16. Θιδάρ. 2. 149, (τὸ β' πληθ. ἐράσθης ἐκτείνεται Ἐπικλῆς ἀντὶ ἐρασθῆ)·—ἀπαντᾷ οἱ λοιποὶ χρόνοι εὐρίσκονται ἐν τῇ ἀρῶρ ἐραμαι. Ἐρῶ, ἔχω ἐρίωτα, ἀγαπῶ μὲ ἔρωτα, μετὰ γιν. προσ., κυρίως ἐπὶ τοῦ σφοδροῦ μεταξὺ τῶν δύο γενῶν ἐρώτος, εἶμαι ἐριτευμένος μὲ τινα (ἐντεῦθεν παρὰ Ξεν., οὐκ ἐρῶ ἀδελφός ἀδελφῆς, οὐδὲ πατήρ θυγατρὸς Κύρ. 5. 1, 10)· ἤρα τῆς γυναικὸς Ἠρόδ. 9. 108, κτλ., ἐράνα καὶ ἐπιθυμίᾳ Πλάτ. Συμπ. 200Α· μετὰ συστολῆς, αἰς, ἐρᾶν ἔρωτα Εὐρ. Ἰππ. 31, Πλάτ. Συμπ. 181B· ἀλλ' ἀσχετὸς πρὸς τὸν μεταξὺ τῶν δύο γενῶν ἐρώτα, ἀγαπῶ ἡμεῖς, διαπεπλημένον τοῦ φιλέω ὡς τὸ λατ. πρὸς ἀπὸ τοῦ Πίπρι (ἴδε φιλέω 1. 3), εὐδ' ἤρα οὐδ' ἐφίλει Πλάτ. Λύσ. 222Α· καὶ ἐν τῇ παθ., ὥστε οὐ μόνον φιλοσοφ. ἀν' ἀλλὰ καὶ ἐρῶ Σεν. Ἰέρ. 11. 11, πρὸς Πλούτ. Πρωτ. 29·—ἀποκλ., ἐρῶν, ἐραστής, Πινδ. Ο. 1. 128 (ὥστε ἀλλοχρῶν μεταχρηζέται τὸ ἐραμαι), Σοφ. Ἀποστ. 162· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἐρωμένην Ἠρόδ. 3. 36· ὁ ἐρώμενος Ξεν. Συμπ. 8. 36, Πλάτ. Φαῖδρ. 239Α, κτλ., πρὸς Ἀριστοφ. Ἰππ. 737. τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ, delicias ejum, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 5, 2.

II, ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι εἰς ἐρίωτα, ἐπιθυμῶ τι ἐμὴναι, τυραννίδος Ἀρχιλ. 21· μάχης ἐρῶν Δισχύλ. Θιδ. 392· μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δούρων ἐρᾷ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποστ. 150· ἀμνηστῶν ἐρᾷ Σοφ. Ἀντ. 90· πατρίδος ἐρᾶν Εὐρ. ἐν Φων. 359· καὶ μετ' ἀπαρ., ἐπιθυμῶ νὰ πράξω τι, Δισχύλ. Ἀποστ. 41· θανατὸν ἐρᾷ Σοφ. Ἀντ. 220, καὶ συχν. παρ' Εὐρ.

* ἐράω, ἐκχέω, τύπος εὐρίσκόμενος μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις ἀπ-, εἰς-, κατ-, κατωξ-, μετ-, συν-ερίω, ἐκτὺς ἀν' διατηρηθῇ ἐν Δισχύλ. Ἀγ. 1599.

ἐργάδεις, ἴδε ἐν λ. Ἀργαδεις.

ἐργάδομαι, Ὀμηρ. Ἀττικ.· μέλλ. -άσομαι Ἀττικ., Δωρ. ἐργάσομαι Ὁμήρ. 10. 23, ἐργάμαι Ἠρόδ. 2, ὁ τύπος ἐργάται (= ἐργάσεται) εὐρηται ἐν Ἐπιγρ. Λεβαντίας (Ἀθηναίου τόμ. Δ', σ. 370-72)· ἀόριστ. ἐργασάμην Ἠρόδοι., Ἀττικ., γ' πληθυντ. ἐργασάμεθα Ἀριστοφ. Ὀρν. 1147, Λυσ. 42· πρῶμ. ἐργασμαι, Ἰων. ἔργ. Ἠρόδ., Ἀττ.· Ἀπαντᾷ οἱ χρόνοι οὕτως εἶναι Ἀπολλεῖ, ἀλλὰ εἰς ἐξ αὐτῶν λαμβάνουσι παθ. σημασ., ἴδε κατωτ. III, ἢ αὐθιγῶς αἰ γράφεται διὰ τοῦ ἡ ἐν τινι ἐπιγραφεῖ, ἡργάετο Συλλ. Ἐπιγρ. 162. 7 ἡργάετο 4300h (Πρωτ. 1, 4315h, πρὸς Πλ. 456· ἡργασμένους 3270. 10· ἡργον· Ἐργάζομαι, κοπιάω, κυρίως ἐπὶ γεωργίας (πρὸς ἔργον 1. 2, ἐργάτης, ἐργασία, ἐργάσιμος), Ἠσ. ἔργ. κ. Πρ. 297, 307, Θουκ. 2. 72, κτλ., ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ πάσης χειρωνακτικῆς ἐργασίας τῶν δούλων, τοὺς δ' ἀναγον ἰσούς, σφίσιον ἐργάζεσθαι ἀνάγκη Ὀδ. Ξ. 272· ἐπὶ τῶν ἐργαζομένων ἐν λατομίαις, Ἠρόδ. 2. 124, κτλ., ἐργαζόμενον, οὐ δικαζόμενον, κεκτησθαι τὴν οὐσίαν Ἀντιφῶν 117. 35· ἔργ. ἐν τοῖς ἐργοῖς, ἐν τοῖς μεταλλείοις, Δημ. 1048 Ἀ τέλει μετὰ δοτ. ὀργάν., χαλκῶ, διὰ χαλκοῦ, Ἠσ. ἔργ. κ. Πρ. 150·—ὡσαύτως ἐπὶ ζῶων, ὅμοια καὶ βούε ἐργάτης ἐργάζεται, Σοφ. Ἀποστ. 149· ἐπὶ πτηνῶν ἐργαζομένων πρὸς κτήσιν τροφῇ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. Ρ. 18. 1· ἐπὶ μέλισσων, αὐτόθι 40, 33· ἐπὶ τῶν αὐτοκινήτων ψυχῶν τοῦ Ἠρατοῦ, τὰς δ' (τὰς φύσας θηλ.) ἐς πῦρ ἔτρεψε κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι Ἰλ. Σ. 469· τὸ χρῆμ' ἐργάζεται, τὸ πρᾶγμα ἐργάζεται, θηλ. προχωρεῖ, Ἀριστοφ. Πικλ. 148· ὁ ἀήρ ἐργάζεται, παράγει ἀποτελέσματα, Θεογρ. π. Φωτ. Δίε. 5. 12. 7.

II, μεταβατ. ὡς τὸ πρᾶξω, ἀπεργάζομαι, «ἐκτελεῖν», κλυτὰ ἔργα, ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ὀδ. Γ. 72, πρὸς Ν. 422· ἀγάματα, ὁμνους Πινδ. Ν. 5. 2, 1. 2. 66· ἀμαξίδας Ἀριστοφ. Νεο. 880· οἰκοδόμημα Θουκ. 2. 70· εἰκόνας, ἀνδριάντας, κτλ., Πλάτ. Κρατ. 431C, Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 8, κτλ., τὸν πρῶτον, σχαδόναν, ἐπὶ μελίσσων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. Ρ. 40, 49, 54· ἀπαστῶ, μικροῦ δέτν δλον ἐξηρὼν ἐργασταὶ Λουκ. Ἐνθ. Διόλ. 11. 2· μέγαν Δίλ. Π. Ἰστ. 3. 1.

2) ὡς τὸ ἐράω, πρᾶττω, ἐκτελεῖν, ἔργα δεκτέα Ἰλ. Ω 733· ἔργον ἔργ., ἐπὶ τῶν γεωργῶν, Ἠσ. ἔργ. κ. Πρ. 380, πρὸς Πλ. 395· φίλος, ἐναίσημα ἐργάζεσθαι Ὀδ. Ρ. 321, Ω 210· καλὰ, θαυμαστά Πλάτ. κλ.· περὶ Θεοῦ ἀδίκον Πλάτ. Γαργ. 522D· ἔργ. ἔργον, ἀντίθετον τῇ βλαμ-λυσέει, Σοφ. Ἀντ. 267, κτλ., Ο. Γ' 347·—μετὰ διπλῆς αἰς, κἀμνω τε εἰς ἄλλον, πολλοὶ πολλὰ, ὡς αἰς εἰσιν ἐργασμένοι Ἠρόδ. 2. 20, κτλ., ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῇ ἐννοίᾳ ὡς ἐπὶ τῇ πλείεστον ἐκμ. καὶ πᾶσι τε εἰς τινα, κακὰ ἐργάζεσθαι τινα, ὡς τὴν κακὰ δρᾶν ἢ ποιεῖν τινα Σοφ. Φιλ. 786, Θουκ. 1. 137, κτλ., αὐτῶ, εἰς

τοῦ. σ'. 10

Δημόσιος Κενταύκης Βιβλιοθήκη Ἑλνθικῆς

τως ἐπὶ ζώων, βοὺς ἐργ., ἐργαζόμενος βοὺς, Ἀρχιλ. 36, Σοφ. Ἀποσπ. 149. ἐργ., σφῆκες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9, 41, 2. ὡπαύ-
τως, ἐργ. θαλάσσης, ἐπὶ ἀλιέως, Ἀλκίφρ. 1.11. ἐργάτης λιθῶν,
ὁ ἐργαζόμενος λίθους, λιθοδόξος ἢ λιθογλύφος, Δουκ. Ἐνύπν. 2.
2) ὡς ἐπίθετον, ἐργατικός, δραστήριος, ἐπιμελής, ἐργ. στρατηγός
Ξεν. Κύρ. 1, 6, 18. ἀντίθ. τῷ ἀργός, Πλάτ. Εὐθύδ. 281C, πρὸς.
Πολ. 554A: πρὸς. ἐργάτης, II. 6. ἱερακῶν τέχνην τινά,
τῶν πολεμικῶν Ξεν. Κύρ. 4, 1, 4. ἐργ. δίκης, ἐπὶ δικαστοῦ,
Λυκούργ. 128. ἀπολ., ὁ ἐμπειρὸς εἰς τὴν ἐξάσκησιν ἰδιαίτερον τινός·
κλάδου χειρουργικῆς, π. χ. εἰς τὴν λιθοτομίαν, οὐ τεμῶν δὲ οὐδὲ
μὴν λιθιῶντας, ἐκχωρήσας δὲ ἐργάτησιν ἀνδράσι πρῆξις
τῆσδε Ἰππ. Ὀρκος 1. III. ὁ πράττων τι, ἐργαζόμενος, Σοφ.
Ἀντ. 252. τῶν καλῶν Ξεν. Ἀπομν. 2, 1, 27. τῆς ἀδικίας
Εὐαγγ. κ. Δουκ. εἴ, 27. IV. εἶδος μηχανήματος ναυτικοῦ
κυρίως πρὸς ἀνέλκυσιν ἀγκυρῶν, κοινῶς -ἐργάτης ἢ -μφοζαργάτης·
Βίτων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 110B. εἰρημία παρὰ Βιτρούβ. 10, 4.
ἐργατήριος, α, ον, παρῶν εἰσδῆμα, χώρα Πλουτ. Κάτων
Πρεσβ. 21.

ἐργατικός, ἡ, ὄν. = ἐργαστικός, Πλάτ. Πολιτικ. 259E. ὁμοίος
ἐργάτῃ, γυνὴ ἐργ. Δουκ. Ἐνύπν. 6. ἀγαπῶν τὴν ἐργασίαν, ἐπιμε-
λής, δραστήριος, Πλάτ. Μένων 81D. τὸ ἐργ. Ἰππ. π. Ἀρ. 295:
συγκ. -ώτερος, ὑπερβ. -ώτατος. ἐπὶ μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ
Ζ. Ἰστ. 9, 38 καὶ 40. — Ὁ Περδ. (2.11) μεταχειρίζεται τὴν λέξιν
ἐπὶ τοῦ Νεῖλου διὰ τὰς χώσεις τὰς προενομιμένας εἰς τὰ παράλια ἐκ
τῆς ἡλός ἢν καταβιβάζουσι τὰ βούματα αὐτοῦ. — Ἐπίερ., ἐργατι-
κὸς πρὸς τι, ἐπωρελῶς διὰ... Πλουτ. Κάμειλ. 16.

ἐργατήριος (I), ου, ὁ, = ἐργάτης, ἰδίως γεωργός, ἐργ. βου-
καίος, ἐργ. ἀνὴρ Θεόκρ. 10, 1. 21, 3. Ἀνθ. II. 11, 58. οὗτω,
βοὺς ἐργ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 663, Ἀνθ. II. 6, 228. 2) ὡς
ἐπίθ., ἐργατικός, δραστήριος, ἐνεργητικός, μετὰ θηλ. οὐσιαστ., ἐρ-
γατίνας παλάμαισιν Ἀνθ. II. παράρτ. 323. II. μετὰ
γεν., ἐργαζόμενος εἰ ἢ ἀσκήτων τέχνην τινά, Ἀνθ. II. 5, 240, 275.

ἐργάτης (α), ἰδος, ἡ, θηλ. τοῦ ἐργάτης, γυνὴ ἐργάτης· ἐπὶ
τῶν ἐργαζομένων μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9, 40, 50. ἐργ.
βοὺς Ἀνθ. II. 9, 741. 2) ὡς πραγματικὸν ἐπίθ., ἐργατική,
ἐπιμελής, δραστήριος, γυναικὸς οὗτω ἐργ. Περδ. 6.13. γλῶσ-
σαν μὲν ἄργον χεῖρα δ' εἶχεν ἐργάτην Σοφ. Φιλ. 07. βίολτα
Ἀνθ. Πλαν. 1.15. 3) ἐπὶ μισθῷ ἐργαζομένη, Μοῖσα οὕτω
ἐργάτις ἦν, ἡ Μοῦσα δὲν ἦτο εἰσὶ μισθωτή, Πινδ. I. 2, 10.
γυνὴ ἐργ., ἐπὶ εἰσάρας (πρὸς. ἐργάζομαι II. 6), Ἀρχιλ. 173.

II. μετὰ γεν., ἡ ποιῶσα ἢ παράγουσα εἰ, μὴνῃν ἀπάν-
των, ἐργάτιν Δίσχυλ. Πρ. 461 (ἔνθα δ' Ἐριανν. ἐκ τοῦ Στωϊ-
κοῦ ἐργάνην)· νύκτορος ἐργ., ἐπὶ τῶν μελισσῶν, Ἀνθ. II. 9, 404.
νύκματος, ἐπὶ τῆς ἡλεκτικής, Β. 174. σελίδων, ἐπὶ ποιητικῶν, 9.
26. Κύπριδος, ἐπὶ ἑταιρῶν, 5, 245. σπῆν. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, πο-
λιτεία ἐργ. τῶν ἀγαθῶν Διον. Ἀλ. 2, 76.

ἐργατο-κυλινδρικός, ὁ, = ἐργάτης IV. -μφοζαργάτης, Βίτων
ἐν Ἀρχ. Μαθημ. π. 109.

ἐργατῶνες· οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς τύποι, ἔνθα οἱ οἰκεῖται κοιμῶνται,
οἱ παρὰ Ἀττικῶς ἐργατῶνες· παρὰ Κρησὶν ἐργάτῶνες (ἐργατῶναι·)
οἱ ἐπὶ τῆς ταφῆς τῶν τεθνηκότων τεταγμένοι· Πλούχ.

ἐργατελικτός, ου, ὁ, (ἐπελῶν) ἐπιστάτης τῶν ἔργων, ἐργοδιώ-
κτης, Εὐστ. 588.16.

ἐργ-επιστάσις, ἡ, ἐπιστάσις ἔργων, Σουλ. Ἐπιγρ. 2779, 3936.
ἐργ-επιστάτης, εἶμαι ἐπιστάτης ἔργων, αὐτόθι 2963α. 2965:
2966. καὶ ἐργ-επιστάτης, ου, ὁ, ἱστορικός ἔργων, Ἐπίχ. παρὰ
Πολυδ. Ζ', 183, Ἐπιγρ. Ἀττ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 337.

ἐργμα (παρὰ Πινδ. ἐργμα), τό, ποιητ. ἀντὶ ἔργων, ἀθανά-
των βουλῇ τε καὶ ἐργασίᾳ ἔξοχ' ἀριστοῦς Ὀρ. Ἰγμν. 27.
20., 32. 19, Θέογν. 29, Ἀρχιλ. 65, Σόλων 3, 12, Βακχыл. 13. 17
(ἐκδ. Blaas), συχνάκις παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς, ὡς
Δίσχυλ. Θέβ. 556, Ἰκτε. 500. σπαν. παρὰ πελογράφους, ὡς παρὰ
τῇ Περικτ. ἐν Στοβ. 487. 24.

ἐργμα, τό, (εἴργω) φραγμός, σκέπη, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2, 15,
1. — Καθ' Ἠσύχ.: «ἐργμασι» κωλύμασι, περιφράγμασι».

ἐργμικός, ου, ὁ, = ἐργμικός, Ἰαμβλ. Προτρεπτ. σ. 618, 8 καὶ 12.
ἐργνύμι, ποιητ. ἀντὶ εἴργω, πρὸς. καθελεργνύμι. — Καθ'
Ἠσύχ. «ἐργνύμι» πρῦπτει, κατακλείει».

ἐργοδιωκτικός, ἐπισπεύδω τὸ ἔργον, εἶμαι ἐργοδιώκτης, ἐργοδη-
γός, Ἐβδ. (Β. Παρ. α. Η', 10).

ἐργοδιωκτής, ου, ὁ, (διώκω) ἐπιστάτης ἔργων, ἐργοδηγός,
Ἐβδ. (Ἐξοδ. Γ', 7).

ἐργοδόσιον, τό, ἐργαστάσιον, Κωδιν. Παρεκβολ. 21.

ἐργοδοτικός, ἰδὲν ἐργασίαν κατ' ἀποκοπήν, ἀντιτίθεται τῷ ἐρ-
γολαβίῳ, Ἀπολλ. 6. ἐν Ἀδῆλ. 8, Σουλ. Ἐπιγρ. 2826. 5.

ἐργοδότης, ου, ὁ, ὁ παρέχων ἰργασίαν, ἀντιτίθεται τῷ ἐργο-
λαβίῳ, Ξεν. Κύρ. 8, 2, 5, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Νούπ. 1. ὁ, Σουλ.
Ἐπιγρ. 3407. 24.

ἐργο-λαβεία (α), ἡ, = ἐργολαβεία, Ἀλκίφρ. 1. 34.

ἐργο-λαβίῳ, ἀναλαμβάνω τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου ἐπὶ ὀρισμένῳ
χρηματικῷ ποσῷ, ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ἐργοδοτέω, Σουλ. Ἐπιγρ.

3467. 24. μετ' αἰτ., ἐργ. ἀνδριάντας, Λατ. statuas conducent
faciendas, Ξεν. Ἀπομν. 3.1.3, πρὸς. Φιλύχ. 07. τὸ μακρὸν τείχε-
ς Πλούτ. Περ. 13. — ἐπὶ τῶν σοφιστῶν, ἐργ. τὰ μισράκια, ἀναλαμβάνω
τὴν ἀνατορὴν αὐτῶν ἐπὶ μισθῷ, Ἀλκίφρ. 3. 55. καὶ ἀπολ., ἐργάζο-
μαι ἐπὶ μισθῷ, ἐπιδιδῶμι χρηματικὴν ὀφίλιαν, κερδοσκοπῶ, σοφι-
στής ἐργολαβῶν Δίσχυλ. 42. 41, πρὸς. Δημ. 608. 12. ἐν τινί,
εἰς τι πράγμα, Δίσχυλ. 58. 26. τινί, διὰ τινος, Δημ. 784. 26. ἐπὶ
τινα ἢ μετὰ τινος, ἐναντίον τινός, Δίσχυλ. 24. 37, Δημ. 148.
26. οὕτως ἐν τῇ Μίσ. τύπῳ, Πολύαιν. 6. 51.

ἐργο-λαβία, ἡ, τὸ ἀναδίδεσθαι τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου ἐπὶ ὀρισμένῳ
ποσῷ, παρὰ τοῖς ῥήτορι, κερδοσκοπία, πρὸς ἐπίδειξιν καὶ πρὸς
ἐργολαβίαν γεγράφθαι Ἰσοκρ. 87C, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῖ· ἐρ-
γολαβίας ἐνεκὲν παραμένουσιν ἐν τῷ μαθηματικῷ Διδδ. 2. 29.

ἐργολάβος, [α], ὁ, ὁ συμβαλλόμενος πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργου τι-
νός, ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου ἐπὶ ὀρισμένῳ χρηματικῷ
ποσῷ, Λατ. conductor, radiator, ἀντίθεται τῷ ἐργοδότης,
Πλάτ. Πολ. 373C, Σουλ. Ἐπιγρ. 1815. 32. τοῦ ἀγάλματος, πρὸς
κατασκευὴν αὐτοῦ, Πλουτ. Περικλ. 31. ἐργ. δίκης, συνήγορος, ἡγε-
μίας, 260B, Πολυδ. Ζ', 182. II. ἐργολάβους προσφέρουσι
τὰς τοιαύτας χάριτας κέρδους ἢ χρηματισμοῦ ἐνεκα Πλούτ.
Ἐκλογ. Βατ. 410. — Κατὰ Σουλ. «ἐργολάβος οὐκ ὥσπερ ἐν τῇ συνη-
θείᾳ δοκούμεν ἐργολάβον καλεῖν τὸν ὑπὲρ ἔργων μισθὸν λαμ-
βάνοντα καὶ ἔχοντα τοὺς συνεργαζομένους, οὗτω καὶ οἱ ῥήτορες ἐπὶ
δείξαντά τὸν ἐργολάβον, ἀλλ' ἐπὶ φλαύριον πραγμάτων χρώνται τῷ
ὀνόματι».

ἐργο-λήπτης, ου, ὁ, — τῷ προηγ., τοῦς δὲ ἐργολάβους· καὶ ἐρ-
γολήπτας Τηλεκλείδης ὁ κωμικός Πολυδ. Ζ', 182.
ἐργομίστης, ου, ὁ, ἀντὶ τοῦ μεταργός, ὁ μισθὸν τὴν ἐργασίᾳ,
Χοιροβοσκ. τ. 1, σ. 54, 15, ἐκδ. Guiff., ἴδε Κόδ. του Γ'ωσσ. Πρα-
κτ. σ. 323.

ἐργομωκίων· «ἐμπαλίων» Πλούχ.
ἔργων, τό, (περὶ τῆς βίτης τοῦ ἔργου). ἔργον, ἐργασία, ὡς
καὶ νῦν, Ἰλ. Β. 436, κτλ.· ἀντίθ. τῷ ἀεργίᾳ, Ἠσ. Ἐργ. κ. Πρ.
313. πλεόνων δὲ τοι ἔργον ἀμείνων Ἰλ. Μ. 412. ἔργον ἐπι-
χεσθαι Ζ. 492. νῦν ἐπλετο ἔργον ἀπασιν Μ. 271. «ὡς κατ'
πλήρ», ἄλλος ἄλλοισιν, ἐπιτέρπεται ἔργοις Ὀδ. Ξ. 228.
ἐπὶ ἔργα τραπέσθαι Ἰλ. Π. 422. ἔργων παύσσομαι Ὀδ. Δ.
683. τὰ σούτης ἔργα κόμεις, ἐκύτταζε τὴν δουλειά σου, Π. Ζ.
490, Ὀδ. Δ. 346. — Ἰδὲ κατὰ τὰς λέξεις σχεδόν, 1) ἐν τῇ
Ἰλ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἔργων ἢ πράξεων πολεμικῶν πολεμικὴν
ἐργάνην Ἰλ. Β. 338, κ. ἄλλ., Ὀδ. Μ. 116. ἔργον μάχης Ἰλ. Ζ.
522. καὶ μόνον, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ Δ. 175, πρὸς. 439. οὕτω
μετέπειτα, ἔργον. — Ἀρης κρίνει Δίσχυλ. Θέβ. 414. ἐν τῷ ἔργῳ,
κατὰ τὴν συμπλοκήν, Θουκ. 2. 89, πρὸς. 7. 71. ἔργον ἔχεισθαι,
συνάπτειν μάχην, Πινδ. II. 4, 414, πρὸς. Παν. 1. 19. ἔργον
ἔργον, νικᾶν ἐν τῇ μάχῃ, Πινδ. Ο. 9, 127. ἀλλὰ καὶ πᾶσι, μετὰ
τοῦ ἄρρη, τῶν ἔργων ἔχεισθαι ἢ ἀπτεσθαι, ἐπὶ τὰ ἔργα τρα-
πέσθαι ἢ ἰέναι Κόδης Β. I. I. σ. 431. — ὡσαύτως, ἔργα ὀνόματι καλ-
λίστ' ἀμφὶ κόμεις, ἔθηκε (τὴν ἀμοιβήν) ἐνδεδέον ἔργον περὶ τὴν
κῆμην αὐτοῦ, Πινδ. Ο. 13. 54. 2) ἐπὶ ἔργων φιλοπονίας, ὅθεν

α) ἐπὶ ἀγρῶν καλλιεργημένων, ἀνδρῶν πόνον ἔργα Π. Μ.
283, κτλ.· ἔργ' ἀνδρῶν Π. 392, Ὀδ. Ζ. 250. ῥροτων
Κ. 147. οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν. ἔργα (πρὸς. τοῦ Οὐρεγγίλου
homimoungas hominque laboras), II. 98 καὶ ἔργα μόνον, Π.
II. 392, Ὀδ. Π. 110, κτλ. ἔργα καὶ ἡμέραι, ἡλ. γυναικὶς ἔργον
καὶ αἱ κατ' ἄλληλῃν ἡμέραι πρὸς ἔργασίαν, ὅμοια τοῦ γυναικῶν ἔργον
τοῦ Ἡσίοδου· δύο δ' αἶν εἶχον πατρώια ἔργα, εἰργάζοντο εἰς
τὰ πατρικά κτήματα, Ὀδ. 16. 25. ἡμέρας δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργῳ, ἡμεν,
οὕτω εἰς τὴν κτήματά μας ὅα ὑπὲρ ἡμερῶν, Π. 127. πρὸς. 252. ἐπερίρρι
δ' ἰοδῆκε. — ἔρ, ἀφίκοιτο, ἐν ἐσπέραν ἔλθοιαν εἰς τοὺς ἀγρούς,
τῆς ἰοδῆκε, Ξεν. 344. ἀμφὶ. — Τιταρήσιον ἔργα νέμοντο, ἐκα-
παύοντο τοὺς ἀγρούς, Ἰλ. II. 751, πρὸς. Ὀδ. Ξ. 222. οὕτω, τὸ τῶν
Μουσῶν ἔργα, τοὺς καλλιεργημένους ἀγρούς τῶν Μουσῶν Ἠέρβ. I.
36 καὶ παρ' Ἀττ., τὰ γεωργικά ἔργα, τὰ κατ' ἀγρούς ἔργα,
κτλ.· — ἀκολούθως, καθόλου, περισσῶς, πλεόντος, κτλ. ἔργον
δέξιν Ὀδ. Ξ. 65, Ο. 372. πρὸς. ἐργάτης, αὐτοσυργός, γεωρ-
γός καὶ ἀεργός, ἀργός κυρίως, ὁ μὴ ἐργαζόμενος τῇ γῇ.

β) ἐπὶ γυναικείας ἐργασίας, τὸ ὀφθαλμ. ἔργα δ' Ἀθηναῖα,
Ἰσοφρίλλοι Ἰλ. I. 390, κτλ. ἀμύμονα, ἀγλαά, περικαλλέ-
το ἔργ' εἰδὺς Ὀμ. — ἔργα ἐργάζεσθαι Ὀδ. γ'. 72., 22. 492. ἔλα
κατω, ΠΙ. 1. Ἰντεπύθεν ἢ Ἀθηνᾶ, — ὡς πρὸς τὴν τοιαύτην ἔργων
καλεῖται ἐργάνην, ἐργάτης, γ) περὶ ὧν ἀσχολίᾳ, παρ'
Ὀμ., θαλάσσια ἔργα, ἀλιεία, ὡς πόρος τοῦ, Ὀδ. Ε. 67. ἢ βίᾳ
τοῦ ναυτοῦ, Ἰλ. Β. 614. καὶ ἀκολούθως περιερ., ἔργα δαιτέ-
λα, ἀνέκοιτα εἰς ἐνὸς ἡμέρας, I. 228. φιλοτήσια ἔργα, ἡλ. ἰω-
καὶ ὑποβίσεις, Ὀδ. Α. 246. ἔργα γάμοιο Ἰλ. Ε. 429. οὕτω περὶ
μεταγεν., ἔργα Κυπρωγενεὺς Σόλων παρὰ Πλουτ. ἐν Σόλ. 11.
Ἐρωτος Ὀμ. Ἰγμν. εἰς Ἀερ. I. Ἀφροδίτης, Κύπριδος, κτλ.
ὡσαύτως, τέκνων ἐς ἔργον Δίσχυλ. Δγ 1207. καὶ ἀπολ., ἔργον,
ἴδε Ἰακωφίλου Ἀνθ. I. 2. σ. 194. οὕτω καὶ, ἔργα τάχους, ὤφρας,
κτλ., Ξεν. Κύρ. I. 2. 12, κτλ., παρὰ Θεοκρ. 22. 42, τὰ ἄνθη κα-

ἰσχυρὰ φίλα ἔργα μελλοσάσαι:—παρ' Ἀττ. ἐπὶ παντός εἶδους ἐργῶν, ὅσον ἐπὶ μεταλλείῳ. κ.τ.τ., ἐν τοῖς ἀργυρεῖοις ἔργοις. Ξεν. Πέρ. 4, 5, Δημ., κτλ.

3) δύσκολον, βαρὺ ἔργον, ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον Ἰλ. Ν. 366· ἄλλ' ἐν τῇ Ὁδ. 322, ἔργον τρομερόν, παράτολμον, Λατ. facinus, Δ. 663., Δ. 772· οὕτως, ἀργαλέον ἔργον, Ὁμ.: ὡσαύτως, χρημόδιον λόβε χειρὶ Τυδείδης, μέγα ἔργον, μέγαν ὄκνον, Ἰλ. Β. 303· πρὸς Ἰ. 286.

4) πρῆξις, ἐνέργεια, ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ὁδ. Α. 388 Τρώων·, θεσκελα ἔργα Ἰλ. Γ. 130· ἀήρυλα ἔργα Ε. 876· καρτερὰ, αἰεκέα ἔργα, κτλ., Ὁμ.: πολὺν τινα, ἀντίτα ἔργα ὁ αὐτ., φραδέος νόου ἔργα τέτυκται, σπιννεύ νού καὶ ἀρίστα μουδεύσθαι δυναμένου ὁ παρὼν καιρὸς δεῖται (Σχόλ.), Ἰλ. Ω. 354· ἔργα ἀποδείκνυσθαι Ἡρόδ. 1, 16, κτλ.:—συχνὸν παρ' Ὁμ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἔπος, ἔργον, οὐχὶ λόγος μόνον, ἴδε τὴν λέξιν ἔπος Π. 1· οὕτως ἔργον καὶ μῦθος ἀντιτίθενται, Ἰλ. Γ. 443., Γ. 242, Λίσχλ. Πρ. 1080, κτλ.: ἄλλο παρ' Ἀττ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἔργον καὶ λόγος, Σοφ. Πλ. 358, Εὐρ. Ἀλκ. 339· ἔργον καὶ ῥήματα, Σοφ. Ω. Κ. 873· ἔργον καὶ ὄνομα, Εὐρ. Ι. Α. 128, Θουκ. 8, 78, 89· ὡσαύτως ἐν πλείστοις φράσεσι, πέπρακται τοῦργον Δίσχλ. Πρ. 75, πρὸς Ἀγ. 1346· χωρεῖν πρὸς ἔργον Σοφ. Α. 116· τὸ μὲν ἐνθύμημα γάρ ἐστιν ὅτι δὲ ἔργον ἀδύνατον, δηλ. ἡ ἐκτέλεσις αὐτοῦ, Ξεν. Ἀν. β. 5, 12· ἐν ἔργῳ, ἐτοιμὸς πρὸς ἐνέργειαν, Εὐρ. Ι. Τ. 1190, κτλ.

II, ὡς τὸ πρᾶγμα ἢ χρῆμα, ἐνὸς δύναται νὰ τεθῇ τὸ πᾶν ἔργον· ὑπελείπεται, εἰς πᾶν πρᾶγμα, Ἰλ. Α. 294· μάλαστα ἐν φράσεσι: μήδεσθαι ἔργα Β. 38, κτλ.: πᾶρα τὰδε ἔργα γενέσθαι Ζ. 348, κτλ. ὅπως ἔσται τὰδε ἔργα Β. 252, Ὁδ. Ρ. 78, κτλ.: μέμνημαι τὸδε ἔργον Ἰλ. Γ. 227· ἀκούε τοῦργον Σοφ. Τρ. 1157, πρὸς Ὀ. Γ. 847, Α. 406.

III, καθ., τὸ κατεργασθὲν ἢ ποιηθὲν ἔργον, οἷ' ἐπιεικὲς ἔργ' ἔμεν ἀδανάτων, ἐπὶ τῶν ὅπλων τοῦ Ἀχιλλεύου, Ἰλ. Γ. 22· ἐπὶ ἀργυρῷ κρατῆρος, ἔργον Ἡφαίστου Ὁδ. Δ. 617· πέπλοι· ἔργα γυναικῶν Ἰλ. Γ. 289, Ὁδ. Π. 97, πρὸς Κ. 223· ὕψισμα, οἷς ἔργον χερὸς Δίσχλ. Χο. 831· λῶτινον ἔργον, ἔργον πεποιημένον ἐκ λιντοῦ, Ἡρόδ. 2, 44· ἐπὶ ταίχους, κάλλιστον ἔργον κοίτης, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἰσχυρῶς, Ὁδ. 3, 6· ἐπὶ συγγραμμάτων, Ἀνθ. Π. 11, 354, 8.

2) τὸ ἀποτέλεσμα ἐργασίας, ἔργον χρημάτων, ὡς ἡ κέρδις ἐκ τῶν χρημάτων, Ἰσακ. 88, 24, Δημ. 816, 16., 819, κτλ.: πρὸς ἀργίας, ἐνέργειαν. IV, αἱ ἐπὶ αἰδιδόουσαι Ἀττ. φράσεις πρὸς τὴν σχημασ. I: 1) ἔργον ἐστί, α) μετὰ γεν. προσώπου, εἶναι ἔργον τινός, ὡς δουλεία τοῦ, ἡ κυρία αὐτοῦ ἰσχύς, ὅπως, χαρακτηριστικῶς, ὁ ἀνδρῶν τὸδ' ἐστὶν ἔργον Αἰσχλ. Χο. 673· ὅπερ ἐστὶν ἔργον ἀγαθοῦ πολίτου Πλάτ. Πρ. 370· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὅπερ νεῦν ἀμεινον πλοουσῶν ἔργα ἐστὶν Θουκ. 2, 89· οὐ θεριμότητος ἔργον ἐστὶ ψύχειν Πλάτ. Πλ. 335D· οὕτω μετὰ δοτ. προσ., ὅς τοῦτο ἔργον τὴν Ξεν. Κύρ. 1, 5, 36, πρὸς Β. 3, 27· οὕτω καὶ μετὰ τῶν κτλ. ἀντων., ὅν ἔργον ἐστί, μετ' ὅπου, εἶναι ἰδικόν σου ἔργον, εἰς τὴν ἀντίθεσιν, Αἰσχλ. Πρ. 635· ἐμὸν τὸδ' ἔργον, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἰσχυρῶς, ἐν Εὐρ. 426· καὶ μετὰ τοῦ ὀρθου, ἡμέτερον τὸ ἔργον Ἡρόδ. 5, 1· ἔν τοιαύταις φράσεσιν ἡ λέξις, ἔργον συχναίς παραλείπεται, ἴδε εἰς Γ. Π. ε.

β) μετὰ γεν. πράγμ., ὑπάρχει χρεῖα, ἀνάγκη τινός, ὡς εἶναι, τί δὲ τὰ τούτων ἔργον; Πλάτ. Πλ. 537D· συχναίς μετ' ὀρν., οὐδὲν ἔργον ταῦτα ὀρνεύσθαι Σοφ. Α. 852, πρὸς Π. 12· οὐδὲν, ὁδόντων ἔργον ἐστ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 1310· οὐ δόλου νῦν ἔργον ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 1158, πρὸς Εὐρ. Ἰππ. 911· μετὰ δοτ. προσ., ἐπέδρης μὴ εἶναι ἔργον τῇ στρατιῇ Ἡρόδ. 1, 17· μετὰ τοῦ ἄρμ., οὐκ ἂν μικρῶν ἐστ' ἡμῖν οὐδὲν ἂν λόγων, τὸδ' εἴη τοῦργον, τὸ ἔργον ἡμῶν τοῦτο δὲν φαίνεται πλέον νὰ ἔχῃ χρῆσιν πολλῶν λόγων, Σοφ. Πλ. 1373· προσηλωμένης μετοχῆς, οὐδὲν ἦν ἔργον αὐτοῦ κατατείνοντος Πλουτ. Πολιτικ. 13.

γ) μετ' ἀπαρ., πολλὸν ἔργον ἂν εἴη διεξελθεῖν [πάντα], ὅς ἦτο πολὺ δύσκολον ἔργον νὰ τὰ διεξέλθῃ τις, Ξεν. Ἀπομν. 4, 0, 1, πρὸς Α. 11, 6, 41· ἔργον ἐστὶν εἰ ἐροῦμεν Δημ. 716, 22· ἔργον εὐρεῖν πρόφασιν Μένανδρ. ἐν Ἀσπίδι 3:—κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ὀρν., οὐδὲν ἔργον ἐστάναι, εἶναι ἀνιωφὲς νὰ ἵσταται τις ὑπάρχων, Ἀριστοφ. Α. 424, πρὸς Ὀρν. 1308, Σοφ. Α. 852, κτλ.:—ὡσαύτως μετὰ γεν., πλείονος ἔργου ἐστί... μαθεῖν Πλάτ. Κούρ. 144:—σπασι: μετὰ μετοχ., οὐδὲν ἔργον μαχημένῳ φιλιπποῦ (ἢ Φίλιππιδι) ἐν Ὀλυμπικῇ 1, 3· ἔργον [ἐστί], Λοτ. οἷος ἐστ, μετ' οἷος, καὶ ἀπαρ., πρὸς νὰ... Ἀριστ. Πολιτικ. 3, 15, 8.

2) ἔργον παρῆλιν τινί, παρῆλιν πρᾶγματι, ἐνυγχίσει, Ἀριστοφ. Νεσ. 515, Πλάτ. Τίμ. 290· ἔργον ἔγω, λαμβάνω τὸν κόπον, φροντίζω, μετὰ μετοχ., Ξεν. Κύρ. 8, 4, β· μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2, 10, 6.

3) ἔργον γίνεσθαι τῆς νόσου, γίνεσθαι θύμα αὐτῆς, Ἀνών. παρὰ Σουῖδ. ἐν λ. ἀτολμῆς· ἴδε Ἰακωβίου

Ἀνθ. Π. σ. 277· κτεινόμενος ὑμέτερον ἔργον εἰμὶ Πλουτ. Εὐμέν. 17· τῆς ὑμετέρας γέγονεν ἔργον ὀλιγωρίας Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 29.

5) ἔργον ποιεῖσθαι τι, κάμνει τι ἔργον μου, ἐπιμελῶς ἐργάζομαι εἰς τι, Πλάτ. Φαῖδρ. 232A, Ξεν. Πέρ. 9, 10· οὕτως, ἐν ἔργῳ τίθεσθαι Αἰλ. π. Ζ. 4, 15.

V, = ἐργασία

III, τὸ ἔργον βαφῶν Σουλ. Ἐπιγρ. 3498.

ἐργοπαρέκτης, ου. ὁ, (παρέκχων) ὁ παρέκχων ἐργασίαν, Κλέμ. Ρώμ. 2, 34· πρὸς ἐργοδότης.

ἐργοπνέομαι, Ἀποθ., ἐργάζομαι πολὺ, κοπιᾶν, μοχλοῦ, ἐργοπνέομαι οὐ διαλείπουσιν (οἱ μύρμηκες) Ἀρτεμίδ. 3, 6. —Τὸ ἐνέργ. παρὰ Κλήμεντι ἐν Ἀποστ. Διατ. σ. 34C· ἐργοπνέει, ἐνδεδεχίχεν, κοπιᾷ.

ἐργο-πνός, ὁ, γεωργός, Ἀνθ. Π. 11, 9· κυνηγός, Ὁππ. Κυν. 1, 148· ἁλιεύς, Νικ. Θ. 830· ἐργ. ἐλέφαντος, ὁ κατεργαζόμενος ἐλεφαντόδοντας, Μανέθ. ὡς ἐπὶ, ἐργατικός, ἐπιμελής, Κίλλου 192, ἐν τῷ θηλ.

ἐργασκόπος, ὁ σκοπῶν τὰ ἔργα τινός, Παλλαδ. Βίος Χρυσ. σ. 51.

ἐργοστάσιον, ἐργαστήριον, διάφ. γρ. παρὰ Κωδινῷ ἐν Παρακ. 21, ἀντὶ ἐργοδόσιον

ἐργο-στάσιος, ου. = ἐργεπιστάτης, Χαρίτων 4, 2, Σουλ. Ἐπιγρ. 3700.

ἐργο-τεχνίτης, ου. ὁ, τεχνίτης ἔργων, = τεχνίτης, Ἰάμβλ. π. Μυστ. σ. 165.

ἐργότρος, ὁ, (ὀτρύνω) = ἐργεπιστάτης, «κατάσκοπος ἔργων» Πλουτ.

ἐργο-φύρος, ου. ἐργαζόμενος, πολυάσχολος, ἐργατικός, ἐπὶ τῶν μελισσῶν, Αἰλ. π. Ζ. 5, 42.

ἐργο-χειρὺν, τὸ, ἔργον τῶν χειρῶν, κυρίως ἐπὶ τῶν ἐργουμένων τῶν μοναχῶν ἐν ταῖς μοναῖς, Βασίλ. III, 633C, Ἀποθ. Πατέρων 105C, κλ.

ἐργόλον· «στάτην», Πινος· Ἡσυχ.

ἔργω, ἰων. καὶ ἔργω Ἑπικ., Ἀττικ. δὲ εἰργῶ (ἢ εἰργῶ, ἴδε κατωτ.), ὁ Ὁμ. ἔχει ἔργω ἢ εἰργῶ, κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ στίχου, ἀλλ' οὐδέποτε εἰργῶ, διότι ἐν Ἰλ. V, 72 τῇ λέξει ἐέργουσι εἶναι ἡ πῶ. γραφ. (ὁ Μοῖσιν διέταξεν τὴν ἀρχαίαν γραφ. τῇ λέξει με εἰργουσι): παρατ. εἰργων (ἐξ-) Ἡρόδ. 5, 22: μέλλ. ἐρῶ (ξυν-) Σοφ. Α. 393, ἐρῶ ἢ ἐρῶ ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1406, Εὐρ. Πλ. 1253, Θουκ., κτλ.:—ὁδ. ἐρῶ Ὁδ. Σ. 411, Ἡρόδ. 3, 136· ἐρῶ Εὐρ. Ἰάκχ. 443: ὁδ. ἐργάζομαι (ἴδε ἐργα-θεῖν):—Μέσ. καὶ Παθ.: ἐνεστέ, Π. Ρ. 571, Ἡρόδ., κτλ.: μέλλ. ἐρῶμαι Σοφ. Ο. Γ. 890· ἐρῶμαι Ξεν. Ἀν. Γ. 6, 16, Δίσχλ. 71, 2: ὁδ. ἐρῶμαι Ἰλ. Φ. 282, Ἰππ. 590, 52, 54· ἐρῶμαι Λουκ. 2, 164, 4, Δημ. 1367, 10: πρkm. ἐργῶμαι Ὁμ. Ἑπικ. οἷς ἔργω, 123, Ἑπικ. γ' πληθ. ἐργῶμαι Ὁδ. Κ. 283· ἐργῶμαι Ἀριστοφ. Ὀρν. 1085, Ξεν. Πλ. 5, 2, 31: Ἑπικ. μετοχ. ἐργόμενος Ἰλ. Β. 89· ὕπερσ. Ἑπικ. γ' πλ. ἐργατο Ρ. 354, ἐργατο Ὁδ. Κ. 241.

Δυσκολία τῆς ὑπάρχει ἐν τῇ χρήσει τῆς ῥαίτης, Ὁ Κῦστι (1387, 3) λέγει δι παρ' Ἀττ. τὸ εἰργῶ ἐσημειωθὲν ἐγκλίω, τὸ δὲ εἰργῶ καλῶν καὶ ἡ διάκρισις αὐτῇ μέχρι τινός ὑποσημειώσεται ὑπὸ τοῦ τύπου καὶ τῆς χρήσεως τῶν συνθέτων ἀπερίργω, καθερίργω, Ἀλλ' ἐν τοῖς ἀντιγράφοις οὐδέποτε αὐτῇ διόκρισις τηρεῖται, καὶ ἀπαιτῶν ὁ τύπος κατερίργω ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς ἀποδοδομένης εἰς τὸ εἰργῶ. Ὁ Βεκκίηρος ἐν Θουκ. ἀκολουθεῖ τὴν κανόνα τοῦ Τζέτζου ἐν Κραμῆρ Ἀνεκδ. τ. 3, σ. 352, 30, «τὸ εἰργῶ καὶ ψιλοῦται καὶ διασυνεταί, τῶν Ἀττικῶν μὲν αὐτὸ διασυνεταί, τῶν δ' ἄλλων πᾶν τὸ ψιλοῦνται»· ἀλλ' οὗτο πάλιν δὲν δύναται νὰ συμβεβηθῇ πρὸς τὴν χρῆσιν τοῦ κατερίργω παρ' Ἀττ. συγγρα. ἀντὶ τοῦ καθερίργω.

Ἰδὲ τῆς √EPI παραγόντος ὡσαύτως αἱ λέξεις λέξεσι: ἐργονομία, ἐργονόμος, εἰρκτή, Λουκοῦργος· πρὸς Σαναρ. ἡτῆρ, ὑπὲρ-ἡτῆρ (αἰσρο), Λατ. υπε-ρο, Γοτθ. vrik-a (δωρῶν), Ἀγγλο-Σαλον. wriung-an (Ἀγγλ. to wring). Καλῶν τινά, εἴτε ἐγκλίω αὐτὸν εἴτε ὁπακλίω, κλίω ἐντός, ἐγκλίω, συγκλίω, Λατ. inclinare, ἐργθέντ' ἐν ποταμῷ, συσχεθέντα (Θ. Γαζήσι, Π. Φ. 282· ἐν Κίρκῃ (δωρῶν), ἐργαται ὡς τε οὐς, συγκένανται ὡς περ γοῖρι, Ὁδ. Κ. 283· μετ' ἀπαρ., τὰς μὲν δρὰ ἔρσαν, κοιμηθῆναι Ξ. 411· Ὁρήκας... ὅσοις Εὐλάξασποντας... ἐντός ἐέργει, περιελείπει ἐντός, Ἰλ. Β. 845, κτλ. οὕτως, ἐνδον εἰρῶς Ἀριστοφ. Ἀγ. 330· ἀψ' ἐπὶ νῆας ἔρρα (φάλαγγες), ὅπως ἐπὶ τὰς ναῦς, συνηθῶν καὶ ἐκλείπει αὐτὸς ἐκεί, Π. Π. 305, πρὸς Μ. 219, Θουκ. 1, 106· καθερίργω, κλίω ἐντός, πόλιν... αἴτε ὀφινόντων ψυχὰς εἰργουσιν καίπερ δοναίοντες ὁδοῖν, 710, Ἡρόδ. 3, 136, Δημ. 159, 4, κτλ.:—ἐπὶ πραγμάτων, χρῶσιν δὲ θύραι πικνὸν ὅμιον ἐντός ἔργων, «ἐνδον λαυκῶν περιελείπει» (Σχόλ.), Ὁδ. Π. 88· σύμπαντα ἔρρα, ἐγκλείσας... Πλάτ. Πολιτικ. 285B:—Παθ., ὁσέσσι γὰρ ἐργατο πάντη, «ἀσπίσι γὰρ πεφραγμένοι: ἦσαν πανταχόθεν» (Θ. Γαζήσι), Π. Ρ. 354· ἐφύρασι ἐργόμενοι, ὡς τὸ ἐλευγμέναι, ἡσυχαισμένοι, ἰσχυρῶς κατεσκευασμένοι, ἀπαρακαί (ἴδε γέφυρα), Β. 89.

II, ἀπερίργω, καλῶν, ἀπυκλῶν, Λατ. excludere, τῇ λέξει με εἰργουσι ψυχὰ ἐξωλεῖται καίμοντων V, 72· ἐέργουσι Ὁδ. Α. 503, Θουκ. 4, 9, κτλ.: ἀπῆλθε

ἐργεῖν 'Ιλ. Ν. 706 (ἵκε δὲ μὲν III)· οὕτως, ἐκτὸς ἐργεῖν 'Οδ. Μ. 219· κληῖθροι δὲ ἐργασίῃσιν Εὐρ. 'Ελ. 288. 2) μετὰ γεν., ὅπως δὲ, ἀπομακρύνει, κωλύει, ὥς ὅτε μήτηρ τοῖσδε ἐργῇ μύσαν 'Ιλ. Δ. 131, πρὸς Ρ. 571· ἀλλὰ οὐ τῶν μὲν πάντων ἐργε θυμὸν 'Ήρ. 'Εργ. κ. 'Ήμ. 333· ἐργεῖν τινὰ αἰτίων 'Πρόδ. 3. 48· ἐργεῖν τινὰ ἱερῶν, νομίμων, ἀγορᾶς, κτλ., ὡς τὸ Λατ. impendere igni κτλ. 'Ίσοκρ. 731, 'Αντισφ. 145, 32, Δυσκ. 105, 21· καὶ μετὰ προσ. ἐργ. βέλος ἀπὸ χροδὸς 'Ιλ. Δ. 130· τινὰ ἀπὸ τριῆς 'Οδ. Α. 503· ἀπὸ χώρας Λαίον. 'Ικέτ. 63· ἐκ πόλεως Ξεν. 'Αν. Β. 6, 16, κτλ.· ἀπαιτῶν ὡς τὸ ἀμύνειν, μετὰ βοτ. προσ., ἐργεῖν .. μητρί πολέμιον ὄδρου. ἀπαιτῶν ἀπ' αὐτῆς, Λαίον. 676, 416. — Παθ., ἐργάμενον θανάτου καὶ τοῦ ἀνάντησον ποιῆσαι, ἐκτὸς θανάτου καὶ ἀκρωτηριασμοῦ (ὡς τὸ πλὴν θανάτου), Λαίον. 26. 16. — Μέσ., ἀπαιτῶναι τινος, μετὰ γεν., βοῶν 'Πρόδ. 4. 164· τῶν ἀσέπτων Σοφ. Ο. Τ. 890· γέλωτος Πλάτ. κλ.· ἐργετο τοῦ ἄλλου, ἐρεῖτο αὐτοῦ, δὲν κατέστρεφεν αὐτόν, 'Πρόδ. 7. 197, πρὸς 4. 164. 3) ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τι, ἀπολ., Θέογν. 686· — Παθ., οὐδὲν ἐργεῖται, τίποτε δὲν ἐμποδίζεται, δηλ. πάντα ἐπιτρέπονται, Σοφ. Τρ. 314· ἐργου, παῦσε, σταῦσον, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 836. 6) μετ' ἀπαρ., ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ τοῦ μή, οὐ νῦν ἐργεῖ μὴ οὐ κατανύσσει 'Πρόδ. 8. 98· ἐργεῖν τόνδε μὴ θανεῖν νόμος Εὐρ. 'Ηρακλ. 963, πρὸς Λαίον. 'Αγ. 1027· μόνον μετ' ἀπαρ., κοικὲν δὲ ποῖον ... ἐργε τοῦτ' ἐξιδέναι Σοφ. Ο. Τ. 129· εἰρῆνι πελάζειν ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1408· οὐδὲν ἐργεῖ .. τελειοῦσθαι τάδε ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1257· μετὰ τοῦ ἄρρου, ἐργασθῆναι τὸ μὴ οὐχ ἔλπειν Εὐρ. Φοῖν. 1175· ὡσαύτως, ἐργεῖν ὥστε .. ἡ ὥστε μὴ .. μετ' ἀπαρ., Ξεν. 'Ελλ. 7. 2. 13, 'Αν. 3. 3. 16. * ἔργω, ἄριστος ῥίξαι, ἀνὸ' ἧς ἐρῶν, ῥέξω, ἐργάζομαι, εἶναι ἐν χρήσει ἐν τῇ ἐνέστ. καὶ παρατατ., περὶ τοῦ μέλλ., ἔρξω, ἄρ. ἔρξαι, πρην. ἔργα καὶ ὑπερσ., ἐώργειν ἵκε τὸ ῥῆμα ἐρῶν. ('Εκ τῆς √ΕΡΓΙ παρῶνται ὡσαύτως ἐργ-ον (γραφόμενον Εἶργ-ον ἐν ἀρχαίᾳ τινὶ ἐπιγραφῇ ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. II), ἐργάζομαι, ὕργ-ανον καὶ ἵσως ὕργ-ια· πρὸς Σανσκριτ. vira-ḥim, ἡνὸν ναυικ-ῖαν (ἐργάζεσθαι), Παλαιό-Τυπλ.-Γερμ. werah (Γερμ. werk, Ἀγγλ. work)· — τὸ ἔργον εὐρεῖται ἀνευ τοῦ διγαμμοῦ ἐν 'Ιλ. Δ. 395, 'Ήμ. εἰς Δῆμ. 140, 144). ἐργῶδης, εἰς. (εἰδος) ἐπίπνοος, ὀληρῆς, ἐργ. φαρμακεύεσθαι, δύσκολος πρὸς κάθαρσιν, 'Ίππ. 'Αφ. 1245, πρὸς 1249, Ξεν. 'Απομν. 2. 6, 9· θυγάτηρ κτηνῇ· ἐστὶν ἐργῶδης πατρὶ Μιανόν ἐν 'Ανεψιοῖς 2· πολέμιος Πλουτ. Μάρκελλ. 30· ἐργῶδες ἱστίον, μετ' ἀπαρ., 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 9. 10, 5 κ. ἄλλ.· ἐργῶδεςτερον αὐτοῦ 1. 13, 8, κ. ἄλλ.· Συγκριτ. καὶ ὑπερθ. -έστερος, -έστατος. Δουκ. 'Αλκ. 4, Ξεν. 'Απομν. 3. 3, 6. ἐργωνέω, ἀναλαμβάνω διὸν συμπόλαιον τῶν ἐκτέλειον δημοσίων ἔργων, 'Επιγρ. 'Αρχαῖ. 1222, Συλλογ. 'Επιγρ. 2266Α. 9. ἐργωνύης, ου, ὅ, (ἰνδομαι) = ἐργολύδης. Συλλ. 'Επιγρ. 1570η, 35, 2058η, 39, 2266. 5 κέ.· καὶ ἐργωνίσαι, ἡ = ἐργολαβεῖν, Πλάτ. 6. 17. 5. ἐργωρία, ἡ ἀνιάρτης, ὀληρῆτης, Γερμ. Νύσα. 1. σ. 118. ἐρῶν, παρ. ἐρῶν 'Ιλ. Δ. 707, 'Ίων. Ἐρδισκον I. 540, 'Πρόδ. 7. 33· μέλλ. ἐρῶν 'Οδ. Α. 80, 'Ήσ. 'Εργ. κ. 'Ήμ. 327, Λαίον. Πέρα. 1058, Σοφ. Φιλ. 1406· ἄρ. ἔρξαι 'Ομ. 'Πρόδ. δὲν λαμβάνει ἢ αὐτῶν παρὰ τοῖς 'Αττ. ποιηταῖς (πρὸς πρὸς διακρίσιν ἀπὸ τοῦ ἔρξαι, ἀρίστου τοῦ ἄρξω), Λαίον. 924, πρὸς 'Αγ. 1529 ἔρξαι· πρην. ἔργα 'Ομ. κλ.· γ' πρην, ἔργα Βατραχον. 179, ὑπερσ. ἐώργειν, γ' ἐν, ἐώργει 'Οδ. Δ. 693, Ξ. 289· ἐώργει 'Πρόδ. 1. 127· — τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐλάμβανε τὴν σημασίαν κατὰ τὸν Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. 'Αγ. 329· καὶ συγνάμει αὐτὸν γράφεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις, πρὸς ποιητ. ἐν Πλάτ. Εὐθύδ. 12Β (πρὸς ῥέξω, ὅπερ εἶναι ἀπλῶς κατὰ μετάθεσιν ἐκ τοῦ ἐρῶν, καὶ ἵκε Βουτυρ. Λεξ. II. ἐν λ. κελευνός 5· καὶ περὶ τῆς ῥίξης ἵκε * ἐργω). Ποιητ. καὶ 'Ίων, ῥῆμα παράτατο, ὅσοι ἐρᾶν τ' ἐπαθόν τε 'Οδ. Θ. 490· ἐρῶν ὅπως ἐόλεως 'Ιλ. Δ. 37· ἐρῶν, ὅπη .. νόος ἐπλετο Χ. 185, πρὸς Πινδ. Π. 8. 7, Λαίον. 'Αγ. 1658, κτλ.· εἰ δὲ κεν ὡς ἐρῶν 'Ιλ. Β. 364· εὐ ἐρᾶς Β. 650· οὔτε εὐ ἐρῶν οὔτε κακῶς ὅσον. 3681· συχνότερον μετ' αἰε., ἐρᾶν μέγα ἔργον, ἐργὸ βλαία 'Οδ. Β. 236, Τ. 92· ἐρδ. φίλα, ἐσθλά, πολλά, κ. λ., 'Ομ.· ἐνίοτε μετὰ βοτ. προσ., ὅς δὲ πολλὰ κακ' ἀνδρῶν ποιοῖν ἐώργειν 'Οδ. Ξ. 289· (μὴ νυκτ. ἀποθύμια ἔρδοι 'Ιλ. Ξ. 261, πρὸς Μόσχ. 4. 93, Εὐρ. Μυκτ. 1292· ἀλλ' ἐπὶ καὶ παρ' 'Ομ. συχνότερον μετὰ διπλῆς αἰε., ὅς με πρότερος κἀν' ἔοργε 'Ιλ. Γ. 351, πρὸς κακὰ πολλὰ ἔοργεν 'Ιρῶας Β. 175, πρὸς Λ. 540 (1336), Λαίον. Πέρα. 236, κτλ.· ἀνήκεστον πάθος ἐρδ. τινὰ 'Πρόδ. 1. 137· ὡσαύτως, εὐ ἐρδῶν τινὰ Ὁμήν. 145, 919, Σαμωνίδης π. γυναικ. 80, κτλ.· κακῶς 'Πρόδ. 6. 88, Εὐρ. Μυκτ. 1302· ὡσαύτως ὅπου, ἐρδ. τινὰ, καταποιεῖν, βλάπτειν τινὰ, Σοφ. Φιλ. 684· σπανίως μετὰ μόνου οὐσιαστ. ὡς ἀντικειμ. ἐρδ. πῆματα Λαίον. Πέρα. 786· προσωφλήσιν Σοφ. Φιλ. 1406· φάρμακα ἐρδῶν, ποιεῖν μαγείας, Θέογν. 2. 15· ἐρδῶν τις ἦν ἕκαστος εἰδείη τέχνην, ἕκαστος, φησὶν, ἦν οἷοις τέχνην ἐργάζεσθαι, καὶ

ταῦτα δὲ ἐν ταῖς παροιμίαις φέρεται· (Σχολ.). 'Αριστοφ. Σπ. 1431· — Παθ. ἐρδόμενον μέρος, τὸ διδόμενον μερίδιον. Πινδ. Ο. 8. 104. 2) τελὴ ἢ προσφέρειν θυσίαν (ἵκε ῥέξω), συχν. παρ' 'Ομ. (ἀλλ' οὐκ κατὰ πρην. καὶ ὑπερσ.)· ἐρδόμεν ἀθανάτοισι τε-ληέσσας ἐκατόμβας 'Ιλ. Β. 306· ἐρδ. ἱερὰ καλὰ 'Ἡσίοδ. Θεογ. 417· Διὶ θυσίαν 'Πρόδ. 1. 131· σφάγια καὶ χρηστήρια θεοῖσιν ἐρδῶν Λαίον. 230· καὶ ἐν τῇ Πινδ.· θυσίη ἐρδόμενῃ ὥδε 4. 60· — ὡσαύτως, ἀπαλ., ὡς τὸ Λατ. facere orationē, ἐρδῶν .. ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς 'Πα. 'Εργ. κ. 'Ήμ. 135. ἐρᾶς, ἡ = ἐρεῖν, μαλλίον, Σπέρδ. 190, Καλλίε. παρ' 'Ασπιν. 197Β. ἐρεβεννός, ἡ. ὄν. ('Ερεβος) 'Επικ. ἐπὶ 9, Σοφοκλ. ποσειδόνος, μαῦρος, νύξ 'Ιλ. Θ. 488· 'Ἠσίοδ. κτλ.· ἀήρ 'Πα. Β. 864· νύξ α. 309· αὐτῶν ἐν 'Οδ. — Πρὸς ἐρεμνός. ἐρεβασφ, ἐρεβασφ, ἵκε ἐν λ. 'Ερεβος. ἐρεβεννός, ὄν. ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ ἐρεβεννός, ἐρεβεννός Διδύμοις· παροιμία ἐπὶ τῶν μηδενὸς ὀλίγου Ζηρόδ. 3. 83, ἐν Παροιμιαγρ. σ. 298· ἐκδ. Γρίσι. ἐρεβεννός, α. ὄν. ἐρεβεννός, μέγας = μέγας ἐρεβεννός, Δισκ. 6. 154 (155). ἐρεβεννός, ἡ. ὄν. = ἐρεβεννός, 'Ἠσίοδ. Σούλ. ἐρεβεννός, δ. ὡς καὶ νῦν, κοινὸς ἐρεβεννός, Λατ. viscer, 'Ιλ. Ν. 589· οἱ ἐρεβεννοὶ ἐρῶντο ὅπου (ὡς τὰ ἀνύδαλα) ἡ ἡλκήνιοι (ὡς τὰ κάστανα), μετὰ τῆς φαγητῆς ὡς τράχημα, 'Αριστοφ. Βίρ. 1136, κ. ἄλλ., Κριόβουλος κ. ἄλλοι παρ' 'Ασπιν. 54Π· ἐρ. καὶ κύριοι Πλάτ. Πόλ. 372C· — τὸ φυτὸν, ἡ ἐρεβεννός, Θεοφρ. π. φυτ. 'Ιστ. 7. 3, 2, κτλ. II, μεταφ. ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ αἵματος, 'Ασπιν. 'Αγ. 691, Βάτρ. 545, 'Ἠσίοδ., πρὸς κριόη IV. (Συγγενὲς τῇ ἐρεβ-ος, Λατ. or-um, Παλαιό-Γερμ. araw-sitz (Γερμ. orbe), ἐρεβεννός, εἰς. (εἶδος), ὅμοιος ἐρεβεννός, φύλλον ἐρεβεννός, δηλ. ὅμοιος μὲν τῇ ἐρεβεννός, Θεοφρ. π. φυτ. 'Ιστ. 7. 3, 2, ἐρεβ-ο-διδύμοι, ψηλαφῶ, πασπατεύω ἐν τῇ σκάτῃ, ὑπὸ τὸν 'Τάρταρον 'Αριστοφ. Νερ. 192· ἀναζητῶ τὴν ψηλαφῶν, ὁδὸς ἐρεβ-ο-διδύμοις, Βούστ. Πονημάτ. 29Α, 79. ἐρεβένθαι· ἐκ τοῦ ἐρεβένθαι, ἐκ τοῦ ὑπὸ τὴν γῆν σκίπτειν, Εὐρ. 'Ορ. 178. 'Ερεβος, τὸ. 'Αττ. γαν. 'Ερεβός, 'Αριστοφ. 'Ορν. 694, 'Ίων. γαν. 'Ερεβός, 'Πα. Θ. 368, 'Οδ. Α. 37, καὶ 'Ερεβένθαι (ἵκε 'Ερεβένθαι 'Ιλ. Γ. 572, πρὸς 'Ἠσίοδ. Θ. 669, 'Ομ. 'Ήμ. εἰς Δῆμ. 350), ἀνὸ' οὐ ὁ Βούτις, προσημ. 'Ερεβένθαι, κατὰ τοὺς γραμμ. (καὶ ἡ γραφὴ αὕτη ἐγίνετο διὰ τὴν ἐν 'Ιλ. καὶ ἐν Θεογ. 'Ἠσίοδ. ἐνὸς ἀντικ. ἀν. ἀπανάσσει. οὔτε πρην. Τὸ 'Ερεβός, Λατ. Erebus, τόπος σκίου, μεταβῆναι τῆς γῆς καὶ τοῦ 'Αδου (ἀπὸ τοῦ ὅπου τὸ ἔρδος διακρίνεται ἐν 'Ιλ. Θ. 368), καὶ ἐπομένως οὐκ ἐπὶ τοῖς διαμονῇ τῶν νεκρῶν, ἀλλὰ διαβάσει, διότι διὰ τοῦ ἐρεβένθαι ἐκπεσε τὸ διδύμοις εἰς μεταβάσειν εἰς τὸν 'Αδην εἰς ἐπαγερόμενος ἐξ αὐτοῦ, 'Π. Π. 327, 'Οδ. Κ. 528, Α. 364, Μ. 81, κ. ἄλλ., καὶ παρ' ἑλλοῖς ποιητ. ταῖς, ὅλλ' σπαν. παρὰ τοῖς πελοπονησίοις, Πλάτ. 'Αδ. 371E, Πινδ. 2. 1130Π· — μεταφ., ἐρεβός ὕψαλον, τὸ σκότος τῆς οὐρανοῦ, τὸς θαλάσσης, Σοφ. 'Αντ. 589· ἐπὶ αἰνίγματι, ἀεὶνέτοισι ἐρεβός 'Αντ. Π. 7. 429. II, κατὰ τὸν 'Ἠσίοδ. ἐν Θεογονίᾳ 125, τὸ 'Ερεβός ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Χάους, εἰς Χάους δ' 'Ερεβός τε μέλαινα τε νύξ ἐγένοντο· Νυκτὶς δ' αὐτὴ Αἰὼν τε καὶ 'Ἠμέρη ἐγένοντο, οὗς τότε καταπαμένη, 'Ερεβός φιλόττης μεγίστη. 'Ενταῦθεν ἐρεβεννός, ἐρεμνός· περὶ τῆς ῥίξης ἵκε τὴν λέξιν ὁρῶν. 'Ερεβένθαι, 'Επικρ., εἰς τὸ 'Ερεβός, 'Οδ. Υ. 316. 'Ερεβ-ο-φύτις, ἡ ἢ διὰ τοῦ σκίου φυτόν, ἀρκατος, Σχολ. 'Ιλ. Τ. 87· πρὸς ἐρμενεῖν τῆς λέξεως ἡερυφοῦτες, περὶ 'Ἠρηνός. 'Ερεβ-ο-φύτις, εἰς. ὡς τὸ 'Ερεβός, 'Ἠσίοδ. 'Ἠσίοδ. Π. 30. 3. ἐρεβένθαι, εἰς. σκοτεινός ὡς τὸ 'Ερεβός, Ποιητῆς παρὰ Πλουτ. 2. 169C, 475Γ. ἐρεβ-ο-φύτις, ἡ, ἔχουσα ἐρεβένθαι φύσιν, ἡ ἐρεβένθαι βύμνη, 'Ορρ. Διὸς 338. ἐρεμνός, τὸ. (ἐρεμνός), — ἐρεμνός, Θεοφρ. π. φυτ. Διὸς 4. 12. 12. ἐρεμνός, ἡ. ὄν. κατεσκευασμένος καὶ τετελεμένος ἡ κατασκευασμένος, ἀλευρὸν Δισκ. 3. 94. ἐρεμνός, ἡ. ἐρεμνός, 'Ερμιαγρ. σ. 378 ἐν λ. φακῶν ἐρεμνός. II, = ἐρεμνός, σημ. Ρίσις, εἰς Μοῖρην 158. ἐρεμνός, ὡς τὸ ἐρμενός, ἐρμνός περὶ τινος, ἡ ἐρμνός νὰ μάμ τι, συχνὴν παρ' 'Ομ. 1 μετ' αἰετ' προσ., μὴδ' ἐρεμνός 'Οδ. Π. 31, κτλ.· ἡ μετ' αἰετ' πρην., τὴν ἡ γενεὴν ἐρεμνός 'Π. Ζ. 144, κτλ.· ἡ μετὰ διπλ. αἰετ., ἐπεὶ οὐ με τοῦτ' ἐρεμνός 'Πα. Β. 220, Δ. 137· ὡς ἐρεμνός ἀμφὶ ἐμῇ ἐμῇ 1. 3621· — οὕτως, ὡς τῇ Μίσ., ὅφρ' δ' ἐρεμνός μύθος I. 305· ἐρεμνός πρὸς ἐρεμνός τινος, ἀναζητῶ, πλείστον δὲ γολεῖν περιδείξια, ἥτις ὀρίστη, ἡ καὶ τριγλοδύνοντα κατὰ τριγλὴν ἐρεμνός βατραχίαν, 2. 2) πολυπραγμονεῖ περὶ τινος, οὐδ' ἐρεμνός Κασσάρδος κυνηγῶν, ἐρμνός περὶ τινος πρηνέματος, μαντεῖον, ἡν ἐρεμνός 'Ομ. 'Ήμ. εἰς 'Ἠμ. 531. 4) δορυμέδω, ἀνέδω, αὐτοῦ 487. II, δορυμ, ἀνέδω, αὐτοῦ 313, 'Επικρ. λῆξ. ἐν χρήσει

ἐν τινι ἔξω. παρὰ Θεοπόμπω τῷ Κομικῷ ἐν «Μήνῳ», 1. καὶ παρὰ Πλάτ. 2. 228E.

ἐρεθίζω, Δωρ. -ισθω Θεόκρ.: Ἐπικ. ἀπαρ. -εζέμεν Ἰλ. Δ. 5: παρὰ. ἡρεθίζον Σοφ. Ἀντ. 965 (Δωρ.), Επικ. ἐρεθίζον Ἰλ. Ε. 419: — μέλλ. -ισω Γαλῆν., -ισῶ Ἰππ. 845F: — ὁρ. ἡρεθίσσα Διον. Ἀλ. 3. 72: ποιητ. ἐρεθίσσε (Turnebus: ἡρεθίσσε νόδ.) Δισχύλ. Πρ. 181 (χορ.), ἀπαρ. ἐρεθίσσαι Ἀνθ. Π. 12. 37: — πρkm. ἡρεθίσκα Δισχύλ. 33. 11: — Παθ. ὁρ. ἡρεθίσθην, μετοχ. ἐρεθισθεὶς Ἡρόδ. 6, 40. Διον. Ἀλ.: πρkm. ἡρεθίσματα, ἴδε κατωτ.: (ἐρεθίμ).

Διεγείρω, παροξύνω εἰς ὀργήν, εἰς πόλεμον, εἰς μάχην, ἐρεθίζω, Λατ. rriocant, ὡς ἀέποτε ἐν Ἰλ. Δ. 32, Ε. 419, κτλ.: ἔρ. κερτομίοις ἐπέεσσι Δ. 5: κύνας τ' ἀνδράς τε, ἐπὶ λέντοισι, Ρ. 658: οὕτω καὶ ἐν Ὀδ. (πλὴν ἐν Τ. 45, ὅθρα κε... μητέρα σὴν ἐρεθίζω, ἐρεθίζω τὴν περιέργειαν αὐτῆς) ἔρ. τοὺς Πέρσας Ἡρόδ. 3. 146: φιλαύλους τ' ἦρ. Μούσας Σοφ. Ἀντ. 965: ὡς περ σφηκὶν ἔρ. τινὰ Ἀριστοφ. Λυσ. 475: χεῖρον.. ἐρεθίσαι γροῦν ἢ κύνᾳ Μένανδρ. ἐν Ἀδελ. 258: — μεταγεν., καθόλου, διεγείρω. ἐξέπρω, φόδος ἔρ. φρένας Δισχύλ. Πρ. 181: μεταφ., ἔρ. χοροὺς Πύρ. Βάκχ. 148: ἐπὶ μουσικοῦ ὄργάνου, ἐρέθιζε μιάζονιν, ἐγγίζει, Ἰππ. 845F: παρ' Ἀθην. 637A: τὸ φρονικόν καὶ θηριώδες Πλούτ. 2, 822C: ἀλλ' ἐν Θεοκρ. 22. 2, πύξ ἔρ., φαίνεται ἀπλῶς: ἐρεθίζω: — Παθ. ἐρεθίζομαι, διεγείρομαι ὑπὸ τινος Ἡρόδ. 6, 40, πρβλ. Ἀριστοφ. Σπ. 1104: ἐπὶ τοῦ πυρός, φέψαλος. ἐρεθίζομαι... ῥηπίδι Ἀριστοφ. Ἀχ. 609: αἰὼν ἡρεθίζομαι βροντῇ Δισχύλ. Πρ. 1045: πνεῦμα ἡρεθισμένον, ἐπὶ τινος τρέχοντος ἴσως οὐ κοπῇ ἢ ἀναπνὴ αὐτοῦ, Εὐρ. Μήδ. 1119: ἐπὶ βρυχῇ. Ἰππ. Ἀφ. 1251: ἔλκος ἡρεθισμένον, περλοισμένον, ὁ αὐτ. π. Ἀγμ. 768, Πολύδ. 1. 81, 6: ἐπὶ τὴν ὕβριν ἡρεθίσθαι Λουκ. Ἐρωτ. 22.

ἐρεθίσμα, τὸ, τὸ ἐρεθίζειν, ἐρεθισμός, διέγερσις, Ἀπκ. παρὰ Σουδῶ. χορῶν ἔρ. Ἀριστοφ. Νεφ. 312: συμποσίων ἔρ., λεγόμενον περὶ τοῦ Ἀνακρέοντος ὑπὸ τοῦ Κριτίου, Ἀδύη. 600I.

ἐρεθισμός, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Ἰππ. περὶ Διαιτ. Ὀδ. 391: τριβή, Θεοκρ. περὶ Ἰδρ. 16: ἐνόχλησις, Διον. Ἀλ. 10, 33: — ἐν Ἰππ. Ἀφ. 1244, ἐρεθισμοὶ εἶναι: φάρμακα διεγερτικά τῶν διαφόρων λειτουργιῶν τοῦ σώματος.

ἐρεθιστεῖν, ῥημ. ἐπὶθ. τοῦ ἐρεθίζω, εἰς ἐρεθίζειν, Πλάτ. Τίμ. 89B.

ἐρεθιστής, οὗ, ὁ, ὁ ἀγᾶπων νὰ ἐρεθίζῃ τοὺς ἄλλους, φιλονεικός, ἀνθρωπός, Ἑβδ. (Δευτ. ΚΑ', 18), Ἡσυχ.

ἐρεθιστικός, ἡ, ὡν, ἀνήκων εἰς ἐρεθισμὸν, σημειοῦν ἐρεθιστικὸν Ἰππ. π. Διαιτ. Ὀδ. 392. 15, ὡς καὶ νῦν, ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ιδιότητά νὰ ἐρεθίζῃ, διεγερτικός, μετὰ γεν., ἐρεθιστικὰ ἐρέξως Δίφ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 120E. Ἐπὶ ῥρ. -κώς. Σχόλ. εἰς Ἰλ. Π. 36.

ἐρεθόμενος, ὁ Ἀπόλλων παρὰ Δελφοίς, καὶ ἐορτὴ Ἐρεθόμενα Ἡσυχ.

ἐρεθώ, παρὰ. ἡρεθὼν Μόσχ. 3. 85, Θεοκρ. 21. 21, Ἰων ἐρεθασκον Ἀπολλ. Ἡρόδ. Γ. 618, 1103: — παλαιὸς ποιητ. τύπος τοῦ ἐρεθίζω, ἐν τῇ Ἰλ. ἀέποτε, διεγείρω εἰς ὀργήν, ἐσοργίζω, μὴ μ' ἐρεθε σχετλήν. 411: ὅτ' ὦν μ' ἐρέθῃσιν ὀνειδείσεις ἐπέεσσιν Δ. 519: ἀλλ' ἐν Ὀδ. ἐπὶ πάσης ἐνοχλήσεως, ὁδυνάων.. αἶ μ' ἐρέθουσιν Δ. 813: μελεδόναι Τ. 517: μετ' ἀπαρ. Ὀμ. Ἰγν. 7. 14: μετ' αἰτ. πράγμ., ἡρεθὼν ὠδᾶν, ἤγειρον ὠδὴν, ὅσμαι, Θεοκρ. 11. 21: ἔρ. ἑρωμανήν, ἐπαυξάνειν, Ἀνθ. Π. 5. 256.

ἐρετριγμός, ὁ, (ἐρέλκω), = ἐρεγρία, Γαλῆν. 6, σ. 533, μετὰ διαφ. γραφ. ἐρεγρία.

ἐρετίζω: Ἐπ. παρὰ. ἐρετίζον Ἰλ. Ν. 131: μέλλ. ἐρετίζω Κάλλ. εἰς Ἀδελ. 234, Ἀνθ.: ὁρ. ἡρετίζα Σοφ. Ἀντ. 1236, Πλάτ. Φαῖδρ. 264E, Τίμ. 91E: Ἐπικ. ἐρετίζα (ἐπ-) Ἰλ.: πρkm. ἡρετίζα (συν-) Ἰππ. 305. 24, (προσ-) Πολύδ. 5. 60, 8: ἀλλ' ἐρετρίεκα (προσ-) Πλάτ. Αἰμύλ. 19: — Μέσ.: μέλλ. ἐρετίζομαι (ἐπ-) Ἀριστ. Πρὸβλ. 6. 3, Πολύδ.: ὁρ. ἡρετίζαμην Ἰππ. Ἀσπ. Ἡρ. 362. (ἀπ-) Πλάτ. Πωλ. 508D: Ἐπικ. ἐρετίζατο Ἰλ. Ε. 309: — Παθ., γ' ἐν. μέλλ. ἐρητρίεσθαι Ἰππ. 650. 32: Ἐπικ. ὁρ. ἐρετρίσθην Ἰλ.: πρkm. ἐρητρίεσθαι Ἡρόδ. 4. 152: Ἰππ. 837H, πρβλ. 838D, 6: ἐνικ. ἡρητρίεσθαι Ἀρχιλ. 88: ὡσαύτως ἡρετρίεσθαι Ἰππ. Λοκρ. 98E, Διδ. 4. 12, Πάυσ. 6. 25, 5: Ἰων. γ' πληθ. πρkm. ἐρητρίεσθαι Ἰλ. Ψ. 284, 329, ἐρητρίεσθαι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 320: ὑπερ. ἡρητρίεσθαι Ἰλ. Δ. 136: γ' πληθ. ἐρητρίεσθαι Ὀδ. 11. 95: — ὁ Ὀρ. μεταχειρίζεται τὴν αὐξήσιν μόνον ἐν τῇ ἡρητρίεσθαι, ὁ δὲ Ἡσ. (Ἀσπ. Ἡρ. 362) ἐν τῷ ἡρητρίεσθαι. Ποιητικ., ῥήμα (ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ Πλάτ. καὶ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις), στήριζω τι ἐπὶ ἄλλου, ἐπακουμβῶ, ὁδору.. πρὸς τεῖχος ἐρετρίσας Ἰλ. Χ. 112: θρόνον πρὸς κλῖνα μακρὸν ἐρετρίσας Ὀδ. Θ. 66, 473: πύργῳ ἐπὶ προύχοντι.. ἀσπίδ' ἐρετρίσας Ἰλ. Χ. 97: οὕτω παρ' Ἀττ., ἐρετρίσας.. πλεῦρον ἀμφιόξειον Σοφ. Ο. Κ. 1112: πρὸς στέρν' ἐρετρίσας (δηλ. τοὺς παῖδας) Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1362, πρβλ. Βάκχ. 684: τὰ ἱσχυία πρὸς τὴν γῆν Πλάτ. Φαῖδρ. 254E: ἔρ. τινὰ εἰς ἔδραν Εὐρ. Ἡρακλ. 603: εἰς γῆν Πλάτ. Τίμ. 91E: ἔς χειρας ἔρ. τὴν Θεοκρ. 7. 104: ἔρ. τὴν κεφαλὴν ἐπὶ γῆς Πλάτ. Τίμ. 43E: τὸ γόνυ κατὰ τοῦ ἰνίου Πλάτ. Φαῖδρ. 20: ῥόφ' ἐνὶ κάλπιν ἐρετρίσας

Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1234: — μετέπειτα καθόλου, ἐμπήγγω ἱσχυρῶς, ἐμ-βάλλω, ἀγκυραν χθονὶ Πινδ. Π. 10. 79: ἔρ. ὄμμα, Λατ. figere oculum, προσήλουν, εἰς τι Εὐρ. Γ. Δ. 1123: ἐπὶ χθονὸς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 784: ἔρ. πόδας ἐς βένθος, Λατ. figere vestigia, στή-ρίζειν τὸν πόδα στερεῶς, αὐτόθι 1010.

2) ὑποστηρίζω, ἀνέλω, Λατ. sustinere, ἀσπίς δρ' ἀσπίδ' ἐρετρίε, κόρυς κόρυιν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ, ἐπὶ πυκνῆς τάξεως δπλιτών, Ἰλ. Ν. 131, Π. 215: ἔπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρετρίσων Τυρταῖος 8, 31: πέλτην ἐρετρίσων Εὐρ. Ρῆσ. 487: κλόν' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς ὥμοιν ἐρετρίσων Αἰ-σχύλ. Πρ. 350: μεταφ., ἔρ. τὰν γυνάμιν, ἐπιθεβαίουσιν τὴν γυνάμην, Θεοκρ. 21. 61: ἴδε ἐν τέλει.

3) πιέζω ἱσχυρῶς, ἐπιτί-θεμαι, τόξῳ τινὰ Πινδ. Ο. 9. 48: ἴδε κατωτ. Π. 1: — ἐπὶ σιμ-αίς αἰσχυρῶς, ἔρ. γυναῖκα Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 616, Ἀποσπ. 55, 116.

4) ὠθῶ, ῥίπτω, ὅπη κέ τις.. ἐρετρίδ' Ἐμπεδ. 104: ἔπη.. ἡρετρίε κατὰ τῶν ἱππέων, ἔεσπε-δὸνα.., Ἀριστοφ. Ἰππ. 627, πρβλ. 628: ὁ χορὸς ἡρετρίεον ὀρθισθὺς τέσσαρας ὁ αὐτ. ἐν Πατρ. 911: οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύφρ, ἔπος πρὸς ἔπος ἡρετρί-δ' αὐτ. ἐν Νεφ. 1375.

5) ἐμπήγγω, πλεура́ти ἔγχοc Σοφ. Ἀντ. 1236: ἔρ. μάστιγα, ἐπαρμύζειν, τυπτεῖν διὰ τῆς μάστι-γος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 14: ἴν' ἀνταλὰν ἐρετρίω πλάγαν Εὐρ. Ἀνδρ. 845.

6) ἐπὶ στοιχημάτων, καταθέτω τι ἀπέναντι ἐτέ-ρου, ἀλλ' ἄγε, καὶ τὸ τὸν εὐδοτον ἀμύνον ἐρετρίε, ἥγνων πρῶτον κατάθω (Σχόλ.), Θεοκρ. 5. 24: Λατ. deronere, Οὐεργιλ. Ἐκλογ. 3. 31, 9. 62.

II. ἀμετάβ., στήριζομαι, ἀκουμβῶ, ἀλλήλοισιν ἐρετρίδουσαι, στήριζόμεναι ἡ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης, Ὀδ. Χ. 450 (ἐνθά θμῶς ἑτεροὶ ἀναγινώσκουσιν ἀλλήλοισιν, καὶ ὑπονοοῦσι νέκυας με-ὰ τὸ ἐρετρίδουσαι, ἴνκ' ὀηλοὶ στοιχῶν τῶν νεκρῶν ἢ λέεας (Εὐστ.), 2) ἐπιτίθεμαι, ἐπιθῶ, οὐδὲ δύναντο ἀμφ' αὐτῷ πελεμῖν ἐρετρίδουτες βελέεσσιν, οὐδ' ἐδύναντο (οἱ Τρῶες) ἐρετρίδουτες (σὺν) βελέεσσιν ἀμφ' αὐτῷ πελεμῖν (αὐτῶν), Ἰλ. Π. 108: εἰς τινὰ Ἀριστοφ. Νεφ. 558: νέφος ἔρ. ἐπὶ γῆν Πλάτ. Νουμ. 2: πνεῦμα κατὰ τῆς σχεδίας ὁ αὐτ. ἐν Ἰκράσ, 19: ἐπὶ ἀσθενείας, καταλαμβάνω μέρος τι τοῦ σώματος, μένω, ἀκουμβῶ ἐκεῖ, νόσος γὰρ αἰε γελίων δημοτοίχος ἐρετρίει Δισχύλ. Ἀγ. 1004, πρβλ. Γολγθ. κλ.

3) καθόλου, διδομαι εἰς τι μετὰ προθυμίας καὶ δραστηριότητος, «πέφτω μετ' αὐτοῦ», ἴδιος ἐν τῷ ἐσθλῶν, ἐρετρίε, μὴ παύσαιτο μηδέποτε ἐσθλῶν τῶς εἰς στυ-τόν λάθης διαρρογείας Ἀριστοφ. Εἰρ. 31, πρβλ. 25 (ἐνθά κατὰ τὴν Σχολ. ἢ μεταφράζ' ἀπὸ τῶν ἐρετρίδουτων καὶ ἐπερετρίδουτων τὰς κόμπους, remissis incumbentes) ἐρετρίετον ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 415.

III. Μέσ. καὶ Παθ., στήριζομαι, «ἀκουμβῶ» ἐπὶ τινος, τῷ ὄγ' ἐρετρίεσθαι (ἐπὶ σκήπτρῳ) Ἰλ. Π. 109: ἔγχει ἐρετρί-δουσαι κλόν' ἀθροοί Ε. 38: ἐπὶ μελλίης.. ἐρετρίεσθαι Χ. 225: ἔτι καὶ μετὰ γεν., ἐρετρίετο χειρὶ παχεῖ γαίης, ἐσπρήχθη μετ' αὐτῆς τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, Ε. 309, Δ. 355: καὶ ἀπὸ, ἐρετρί-εσθαι βάλει, στερεῶς σταθεῖς, πατήσας, στερεά, λαβὼν στάσιν στε-ρεῶς, ὡς τὸ εὐ διασέας, Αἰ. 457, πρβλ. Π. 736: ἀλλ' ἐπὶ πεσόντος, ὁ δ' ὑπὸ πτερος οὐδεὶς ἐρετρίετο Π. 145, Α. 144: οὐδὲ δὲ σφιν χαίταις ἐρητρίεσθαι, αἱ κόμαι αὐτῶν ἐσπρήχθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, Ψ. 284: γόνυτος κονίταισιν ἐρετρίδουσαι, στήριζόμεναι, «κωσμέ-νου».., Δισχύλ. Ἀγ. 64: τοῖς γούνοισιν ἐρητρίεσθαι Ἡρόδ. 4. 152: πιέζω στερεῶς, σπρίγγω, ἐπὶ ἐπιθέμενον, Ἰππ. περὶ 743.

2) ἐμπήγγομαι στερεῶς, ἔγχοc διὰ θώρηκος ἡρήρεστο, ἐσπρήχθη, ἐνεπύχη, Ἰλ. Π. 358, Π. 359, κτλ.: ἴδε ἐρητρίεσθαι, ἴσταντο στερεῶς ἐμπεπηγμένοι, Ψ. 329: θρόνοι περὶ τοίχων ἐρη-τρίεσθαι Ὀδ. Π. 95 (ἀλλ' αὐτόθι 86, τῶνχοι ἐληγέδεσθαι, ἐν τοῦ ἐλαύνω. εἶναι ἢ ὀρθῇ ἀνάγκησις): ἀπολ., δίκας ἐρετρίεσθαι πυθ-μήν, εἶναι στερεῶς, Δισχύλ. Χο. 646: ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ πλανᾶ-σθαι. Ἀριστ. π. 2. Γεν. 1. 13, 5.

3) ἐρετρίεσθαι ναυα-γίαις, πίπτειν εἰς τὴν θάλασσαν ἐν ναυαγίῳ, Πινδ. Π. 1. 52.

IV. Μέσ., 1) μετὰ σημασίας ἀμοιβαίουτος, μάχομαι, ἀγωνίζο-μαι, μηκέτ' ἐρετρίεσθον, μηδὲ τρίδεσθον κακοῖσιν, μηκέτι μά-χεσθε μηδὲ καταπονέετε κακοῖς ἐαυτοῦ (Θ. Γαζή), Ἰλ. Ψ. 735.

2) μετ' αἰε., στήριζω στερεῶς ἐπ' ἐμαυτῶν, πληροῖον ἡρή-ραντο καρήατα Σιμωνίδ. 173: βάκτρῳ δ' ἐρετρίδου.. σιθδον Εὐρ. Ἰων 743: ἐπὶ γαίαν ἱχνος Ἀνθ. Π. 12. 84: ἐπὶ τοίχῳ λί-θον Θεοκρ. 23. 49: ἐπὶ χειρὶ πορείῃ Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1160: χεῖρας σκηπανίῳ Ἀνθ. Π. 6. 83: τὸ γῆρας ἐπὶ σκήπτωνος αὐτόθι 7. 457: ἔς πόλον ἐκ γαίης μῆτιν ἔρ., ἐγείρειν τὰς ἀνέ-ψεις εἰς.., αὐτόθι 9. 787: ἴδε ἀνωτ. Γ. 2: — ἴδε Κλόντου Γλωσσ. Παράρτηρ. σ. 474.

ἐρετρίκη ἢ ἐρετρίκη, ἡ, Λατ. urtica, θάμνος φρυγαννοειδής, κοινῶς, «ἀρετρίκη», «ῥετρίκη», γράσις ἐρετρίκης θωμῶν ἄψαντες πυρλ. Ἑρᾶς ἐρετρίκης σιμῶν ἀνάφαντες διὰ τοῦ πυρός, Δισχύλ. Ἀγ. 295, Εὐπολ. ἐν Ἀνθ. 1, Ὡδοκρ. 5. 64. (ἐρετρίκη [Γ] Ἀρχαῖο. σ. 107. 14: ἀλλ' ἐρετρίκη Θεογονίτου Κανόν. σ. 109. 33: πρβλ. ἐρετρίκεις).

ἐρετρίξ, ἴδε ἐρετρίς.

ἐρετρίκος, ἡ, ὡν, συντετριμμένος, κοπανισμένος, Ἑβδ. (Λευκ. Γ', 21: ἐνθά διαφ. γραφ. ἐρετρίκος), «ὅσπρια ἐρετρίκα τὰ σπρίσια, ὑπόσπον ὁ κύμας. Πλαυσιανὸς δὲ καὶ ἐρετρίκον πυρὸν λέγει τὸν μὴ εἰς ἄλευρον ἀλλήλασμένον, ἀλλ' ὥστε δύο εἰς ἑνὸς γαγονέσθαι, δὴ ἄνθρωπος κοινῶς

εἶποι ἂν ἀδράλεστον· Εὐστ. 941. 23, 1524. 04: ὡσαύτως, ἐρε-
κτά, τὰ, οἷτος πεφυγμένους καὶ κεκοιμήτους, Ἰππ.
642. 13· νέα πεφυγμένα χιθῶνα ἐρικτά, χλωρὰ πεφυγμένα
ἀσάχνα κοπανιστά, Ἐβδ. (Λευιτ. Β', 14), πρβλ. Ἡσυχ. Σουδ.
ἐν λέξει.

ἐρεῖκω: ἄρ. θρεῖξα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 88, (κατ-) Σφ. 649:
μετοχ. ἐρεῖξας Ἰππ. 484. 52, κτλ., ἐπανορθωτικὸν δὲ ἀντὶ τοῦ
ἐρεῖξας παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν 639. 53: ἄρ. β', ἴδε κατωτ. II.— Μίσ.
κατερεῖκω:— Παθ., ἴδε κατωτ.: (συγγενὲς τῷ ἐρεχθῶς). Δια-
τέμνω, διασχίζω, χωρίζω, ἡρεῖκον χθόνα, διέτεμον αὐτὴν διὰ τοῦ
ἀρβυρου, Ἰσ. Ἀσπ. Ἡρ. 287· πέπλον ἐρ. Δισχὺλ. Πέρσ. 1060·
ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ὁ Ὀμ. ἔχει μόνον τὸ Παθ., ἐρεῖκόμενος
περὶ δουρί, «σχιδόμενος»· ὁ χιτῶν (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 441. 2)
συντερίνω, κοπανίζω, ἐπὶ δημοτικῶν καρπῶν ἡ δαπρίων, Ἀριστοφ.
Ἀποσπ. 88· κάρυς, ζεῖας Ἰππ. ἐνδ' ἄνωτ.· κριθὰ ἐρηγίμε-
ναι ὁ αὐτ. 266. 39· κύριοι ἐρηγ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 8. 7. 1·
ναυε πρὸς ἀλλήλοισι πνοαί ἡρεῖκον, συντερίνον αὐτάς. Δισχὺλ.
Ἀγ. 655. II. ἀμετάβ. μόνον ἐν τῷ ἄρ. β' θρεῖκων, ἡρεῖ-
κε δ' Ἰπποδόσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῆ, ἐρράγη ἡ διεσχίσθη,
Ἰλ. Ρ. 295:—ἀλλὰ παρὰ Σοφ. ἐν Ἀποσπ. 164 ὁ ἄρ. οὗτος εἶναι
μεταβ., ἐκτός ἐάν μετατρέψωμεν αὐτὸν εἰς θρεῖκων· πρβλ.
ἐρεῖπω II.

ἑρεῖνος, = ἑρινός, Ἑπιγρ. Χαλκίδος (ὅς ἐβίδωκεν αὐτὴν ἡ
Παπαδασκίλειον) ἐν Ἀδωνῆς τ. Δ', σ. 634. 34.

ἐρεῖξας, εἰς, ἡ, (ἐρεῖκω), «σχίσεις» Σουδ. II. Ε. Μ.
372. 17, = ἡ ἐσχισμένη γῆ.

ἑρεῖο, Ἰππ. προστ. τοῦ ἑρομαι (ἑρωτῶ), Ἰλ. Α. 611.

ἐρεῖοι, οἱ, λέξεις ἀμφίβ., ἐν Θεοκρ. 15. 50 πάντες ἐρεῖοι, ἐκείνοι
δὲ ἕπερ γινώσκοντες περὶ αὐτῆς εἶναι ὅτι ἦτο λέξις ὑβριστικὴ κατὰ
τῶν Αἰγυπτίων, ἴδε Ἑρμηνεύτας ἐν τόμῳ.

ἐρεῖομεν ἀντὶ ἐρεῖωμεν, Ἑπικ. α' πληθ. ὑποτακτ. τοῦ ἐρέω
(ἑρωτῶ), Ἰλ. Α. 62.

ἐρεῖπουν, τό, (ἐρεῖπω), ὡς καὶ νῦν, ἐκείνοι ἕπερ ἔμεινε μετὰ
τὴν καταστροφὴν πρῶτος τινος, ἔστι γὰρ εἰκόσαι· τὸ ἐρεῖ-
πιον «ράκει οἰκίας» Ἀριστ. Πηγορ. 3. 11. 13, Ὀμπ. Δλ. β. 324:—
ἀλλὰ καὶ πάντοτε κατὰ πληθ., ναυτικά ἐρ., τεμάχια ναυαγίων,
Δισχὺλ. Ἀγ. 660, Ἀποσπ. 273, Εὐρ. Ἐλ. 1080. οὕτως, θραύσασιν
τ' ἐρεῖπιον Δισχὺλ. Πέρσ. 425· ὡσαύτως, σκῆπτρῶν, τεχνίων,
Ἡρόδ. 2. 164, 4. 124· δόμων Εὐρ. Βάκχ. 7· καὶ ἐρεῖπια μόνον
ὡς παρ' ἡμῖν, ἐν τοῖς Κιμῶνιοις· ἐρεῖπιοις Κρατίδης ἐν «Πα-
ρῆταις» 4, πρβλ. Meineke ἐν Κωμ. 5. σ. 20· ἐρ. χλανιδίων,
ράκη, τεμάχια ἐνδυμάτων, Σοφ. Ἀποσπ. 400· πέπλων Εὐρ. Τρ.
1025· νεκρῶν ἐρ., λείψανα, Σοφ. Αλ. 308, Εὐρ. Ἀποσπ. 268:—
ποιητ. λέξ. ἀπαντῶσα ἐν τινι πατρὶ Ἑπιγρ. 2700ε, καὶ παρὰ Διον.
Ἀλ. 1. 14.

ἐρεῖπιος, οὐ, ἐν καταστάσει ἐρεῖπιου, Φίλων Ι. 197. 37.—Κατὰ
Σουδ.: ἐρεῖπιος γῆ, ἡ ἥραρος, πρβλ. Ἡσυχ. ἐν λ. θαπέδους,
ἐρεῖπιῶν, καθιστῶ τι ἐρεῖπιον, καταστρέφω, Γρηγορ. Νύσσ. 3.
924C, κλ.

ἐρεῖπω, ἴδε ἐρεπῶ.

ἐρεῖπιῶν, ὄνους, ὁ, σῶρος ἐρεῖπιῶν, Ἑπιγραφ. Κρητ. ἐν τῇ
Συλλ. Ἑπιγ. 2554. 113.

ἐρεῖπω Ἑπικ. παρατ. ἑρεῖπον, Ἰλ. Μ. 258, ἴδε ἐν τέλ. ἡ μέλλ.
ἐρεῖψω Σοφ. Ο. Κ. 1373, Ξεν. Κύρ. 7. 4. 1:— ἄρ. θρεῖψα.
Ἡρόδ. 1. 164, (ἔξ-), Πινδ. ἀμετάβ. ἐν τῷ ἄρ. β' θρεῖπον, (ἴδε
κατωτ. II, καὶ πρkm. ἐρήρηπα (κατ-), Ἰλ.— Μίσ., ἄρ. θρεῖ-
ψάμην (ἀν-), Ὀδ., Ἀπολλ. Ρόδ.: ἄρ. β' θρεῖψάμην (ἐπὶ παθ.
σημασ.) Ἀνθ. II. 9. 152:— Παθ.: ἄρ. θρεῖψθην Ἀρριαν. Ἀν.
1. 24, ἐρεῖψθεις, Σοφ. Αλ. 309: ἄρ. β' θρεῖπην [τ], ἴδε κατωτ.
πρkm. ἐρήρημαι Ἀρρ., ἐνδ' ἄνωτ., (κατ-), αὐτοὶ δὲ 2· ὑπερσ.
ἐρήρηπτο (ἐκ διορθώσεως ἀντὶ θρεῖπτο), Πλούτ. Βροῦτ. 42· ἴπ.
ἐρέρηπτο (ἴδε κατωτ.). (ἴσως συγγενὲς τῷ ῥεῖπω). Ποιητ.
ῥῆμα (ἐν χρήσει ὡσαύτως παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς μεταγεν. πεζολόγοις),
καταρρίπτω, καταβάλλω, κατακρημνίζω, καταστρέφω, ἐρεῖπον
ἐπάλξεις Ἰλ. Μ. 258· ἐρεῖπει δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν Ο. 361·
ἐχθὰς καπέτοιο· ποσὸν ἐρεῖπων αὐτοὶ 336· προμαχεῶνα
ἐνα τοῦ τεύχεος ἐρ. Ἡρόδ. 1. 164, ἴδε ἐν τέλ.· πόλιν· ἐρεῖψεις
Σοφ. Ο. Κ. 1372· μεταφ., ἐρεῖπει Οὐδῶν τις, θεός τις κατακρημνί-
ζει αὐτούς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 396:— Παθ., καταρρίπτομαι, καταπί-
πτω εἰς ἐρεῖπια, ἐρέρηπτο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν Ἰλ. Ε. 15· τῆς μὲν
ἐρεῖπιμένης (δηλ. γαίης) Ἰσιδ. Θεογον. 704· ἐν δ' ἐρεῖπιοις
νεκρῶν ἐρεῖφθεις ἔζετο Σοφ. Αλ. 309· ἐρεῖπεται κτύπος· Διό-
δοτος, κατέρχεται βροντὴ διεσπῆσα κάτω παρὰ τοῦ Διός, ὁ αὐτ. ἐν
Ο. Κ. 1462· ἐρεῖπτοσθαι εἰς τινα, πίπτειν ἐπὶ τινος, Πλούτ. Ἀλέξ.
331· ὁ Πινδ. ἐν Ο. 2. 76 ἔχει ὡσαύτως καὶ μετοχ. παθ. ἄρ. ἐρε-
πέντι, πρὸντι, ἐνθα οὐ ἦτο εὐκόλυν ἐν ἀνάγκῃ νὰ διορθώσωμεν
ἐρεῖπόντι. II. ἀμετάβ. ὡς τὸ παθ., ἐν τῷ ἄρ. β' θρεῖπον, ἴπ.
ἐρεῖπον· καταπίπτω, λαὸν συγχ. παρ' Ὀμ., ἰσῆως ἐν τῇ Ἰλ. ἐπὶ ἀν-
δρῶν, ἡριπε δ' ἔξ δαίων Ε. 47, κτλ., γνῶθ' ἐ' ῥεῖπει, ἔπεισαν
ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἰγνόντισεν, αὐτοὶ δὲ 68· ἡριπε δὲ πρηνὴς
αὐτοὶ δὲ 58· προπάροιθε Π. 319, πρβλ. Υ. 450· ἐρεῖπαι 2· 407·

ἐν κονίῃ, ἐν κονίῃσι Ν. 75. II. 743· ὡσαύτως ἐπὶ δένδρων, ἡ δ' ἐκ
ρίζων ἐριπροῦσα Φ. 243, πρβλ. 245· ἐνταῦθα ἐπὶ πολέμου, τοῦ
ἡριπε δ' ὡς δτε τις θρὸς ἡριπε Ν. 389· ἐπὶ ἑσπέρῳ, ἀπ' οὐ-
ρανου ἡριπεν ἀσπὴρ ἐν πόντῳ Θέτικα, 13. 50:— ἐν πολλοῖς χω-
ρίοις ἐνθα ὁ ἄρ. οὗτος εὐρέθῃ ἐπὶ μεταβ. σημασίας ὁ παρὰ. θρεῖ-
πον ἀντικατέστησεν ἡ ἡδύνατι νὰ ἀντικαταστήσῃ αὐτὸν, Ἡρόδ. 9.
70, Πλουτ. Α. 25, 2., 10. 32, 6· ἀλλὰ παρὰ Σιμωνίδῃ 44. 3, ἡ μεταβ.
σημασία φαίνεται βεβαία· πρβλ. ἐρεῖκω II.

ἐρεῖπωσις, ἡ, καταστροφή, κατὰλυσις, Λέων Διάκονος σ. 29Α, κλ.
ἑρεῖσις, εἰς, ἡ, ἡ μετὰ συνάψεως ὥθησι, τὴν τοῦ πέτρου
ἐρεῖσιν, περὶ τῆς μεγάλης πέτρας ἡ, ὥστε πρὸς τὰ ἄνω μετὰ πολ-
λοῦ κόπου ὁ Σίσυφος, Διον. Ἀλ. περὶ Σουδ. 20· στήριξις, τοῦ χεῖ-
λους Ἀθῆν. 148Ε.

ἐρεῖσιμα, τό, (ἐρεῖσω), στήριγμα, ὑποστήριγμα, σκῆπτρα, χει-
ρὸς ἐρεῖσιματα, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 234· ἀμφὶ βάκτροις ἐρεῖσιμα
θέμενος, = ἐρεῖσιόμενος αὐτοὶ 109· ἐν τῷ πληθ., τὰ στήριγμα
οἰκίας, Πλάτ. Νόμ. 793 C: τὰ ὑποστηρίγματα τὰ χρησιμεύοντα ὡς
μὴ κλίην τὸ πλοῖον εἰς τὰ πλάγια (πρβλ. ἔριμα), Θέτικα. 21. 12·
πολύεραχ' ἀμμάτων ἐρεῖσιματα, οἱ μετὰ πολλῶν βρόχων κλη-
ροῖ τῶν δισμῶν, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1036· ἐπὶ τῶν ποδῶν τῶν ῥῶν,
τοῖς γὰρ τετράποσιν ἀκοπον τὸ ἐστάναι· ὑποκείμενων τετ-
τάρων ἐρεῖσιμάτων Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10. 35, περὶ Ποσειά-
δ. 8. 7, κ. ἀλλ., ἐπὶ τῶν ὀστέων καὶ μυῶν, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 3. 9,
13, πρβλ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 4. 7. 10. 2) μεταφ. ἐπὶ προσώπων,
ἐθῶν ἐρεῖσιμ' Ἀκράγατος, στήριγμα, πείσμα τοῦ Ἀκράγ.,
Πινδ. Ο. 2. 12· οὕτως, Ἑλλάδος ἐρεῖσιμα, κλεινὰ Ἀθῆναι ὁ
αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 40· καὶ οὕτως, ἑρεῖσιμ' Ἀθηναίων κείτα (κατὰ
σχῆμα προληπτικόν) ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Οἰδιπόδου, Σοφ. Ο. Κ. 118·
Ἀθῆναι τῆς Ἑλλάδος ἐρ. Λόκα, Ἀημ. Ἑγκώμ. 10, πρβλ. Ἰλ. 6.
50 (ὁδὸς ὁ Ὀμ., ἔρια πόλεως) πρβλ. ἑρμα.

II. ἡ πλε-
σις σώματος τινος ἐπὶ τῶν στήριγματων, Ἰππ. 759Δ
ἐρεῖψέλας, οὐ, ὁ καταρρίπτων, καταστρέφων λαός, κατὰ
συμπλήρωσιν τοῦ Πίπτα ἐν Βακχ. 12. 167, ἐνθα ὁ ἀπαίρας ἔχει
μόνον τὰς δύο πρώτας συλλαβὰς ἐρεῖψ· Ὁ Κενυοῖ πνευπέρω-
σεν: ἐρεῖψιτοίχους.

ἐρεῖψέμας, οὐ, καταρρίπτων, κατακρημνίζων πύλας, ἐρεῖ-
ψιτοῦλας, ὁ, ὁ καταρρίπτων, κατακρημνίζων πύλας, ἐρεῖ-
ψιτοῦλας παῖδα· Διὸς ἀργικεράων, πῶ. ἀναφ. εἰς τὴν ὑπὸ
τοῦ Ἡρακλέους πολιορκίαν καὶ ἄλυσιν τῆς Τροίας, Βακχ. V. 56,
πρβλ. ἐρεῖψιτοίχους.

ἐρεῖψις, εἰς, ἡ, (ἐρεῖπω) ἡ καταρρίψις, πτώσις, καταστροφή,
Ἑπιγραφ. Ἀθ. 2. Muller Mun. Ath. σ. 39. 104, Ἑρωτιαν. σ. 138.
ἐρεῖψέ-τοιχος, οὐ, ὁ καταρρίπτων τοίχους, δομῶντων δι-
αχλ. Θέτι. 884, πρβλ. ἐρεῖψιτοῦλας.

ἑρεῖσιμα, «νομάδις, Διόδοτος, Ἀραβες, Ἰνδοὶ Ἀράβιοι· Ὑσὺ
ἐρεμναῖος, α. οὐ, -τῷ ἐπομ., Κόιντ. Σμ. 2. 510.

ἐρεῖμνός, ἡ, ὁ, συγκεκομ., ἐκ τοῦ ἐρεβανός (πρβλ. ἑρε-
βος), μέλας, ζοφώδης, κατὰμαυρος, ἐρεμνὴν γαῖαν ἔδυτα Ὀδ.
Ω. 106, Ὀμ. Ἰγμ., εἰς ἑρμ. 427:— ἀσάφως, ζοφώδης, σκοτεινός,
ἐρεμνὴ νυκτὶ εἰκώς Ὀδ. Α. 606· ἐρεμνὴ λαίλαπι Ἰσοι Ἰλ.
Μ. 375· αἰγίς ἐρ. Ε. 167, Ἰσ. Ἀσπ. Ἡρ. 444· ἐρεμνὴ ψακῶδι
φοινίας δρόσου, ἐπὶ αἰματοχυαῖας, Δισχὺλ. Ἀγ. 1390· ἐρ. αἶμα
Σοφ. Αλ. 376· Ἀἰδοῦ μυχοὶ Εὐρ. Ἡρακλ. 218· μεταφ., ἐρεμνὴ
φάτις, σκοτεινὴ φήμη, Σοφ. Ἀντ. 700.

ἐρεῖσα, ἄρ. α' τοῦ ῥεῖσω.

ἐρεῖμαι, ἴδε ἐρομαι.

ἐρεοῖς, α, οὐν, (ἐρέα) συνηρημ. ἀντὶ τοῦ ἐρέως, ἐξ ἐρλου,
μάλλινος, Πλάτ. Πολιτικ. 280Ε, 281C, 283Δ, Κρατ. 389Π· πρβλ.
ἐρίνεος.

ἐρεῖπτομας, Ἀποθ., ἐσθλὸν, ἐρώγων, μετ' αἰτ., ἐν χρήσει μόνον
κατὰ μετοχ. ἐνεσθ. (ἐξαιρετικῶς οὐ παρ' Εὐστ.), κατὰ τὰ πλεῖστα ἐν
ἐπὶ χαρτοφάνων ἑλῶν, λωτῶν, κρὶ λευκῶν, πυρρὸν ἐρεῖπτόμενοι Ἰλ.
β. 776, Ε. 196, Ὀδ. Τ. 553, κ. ἀλλ., πρβλ. Ἡσυχ. ἐν λ.: ἐπὶ ἀν-
θρώπων, λωτῶν ἐρ. Ι. 97, Ἀνθ. II. 9. 618· βότρου αὐτοὶ II. 20·
ἐπὶ ἰχθύων, θημῶν ἐρεῖπτόμενοι, ἐσθλότες: τὸ ἴλιος νεκροῦ σώ-
ματος, Ἰλ. Φ. 204:— Ἑπικ. ῥῆμα ἐν αἰσχυρῇ χρήσει παρ' Ἀριστοφ.
ἐν Ἰππ. 1295, ἐρεῖπτόμενον τὰ τῶν ἐχόντων. Τὸ ἐνεργητ.
ἐρέπω, ἐρώγων, παρὰ Νόννῳ ἐν Δ. 40. 306. Πρβλ. ἀν., ὑπε-
ρέπτω.

ἐρέπτω, ἐρέφω, ἐπιστίζω, Πινδ. Π. 4. 427, Ι. 4. 93 (3. 72).
Ὀμπ. Κυν. Α. 282, Ἀριστείδ., κλ.:— Μίσ., κεφαλὴν ἀνθρώπου
ἐρέπτομαι Κρατίδης ἐν «Μαλλοκοῖς» 1· οἱ.. ἔανθ' ἐρεῖψονται
κόμαν Βακχ. 8. 24 (ἔξ. Βλασ).

ἐρέπτω, ἴδε ἐρεῖπω.

ἐρεῖσας, ἀπαρ. ἄρ. ὁ τοῦ ἰων. ἐνεστ. ἐρεῖμαι, ἑρωτῶ, ἐπερ
οἱ Ἀττ. συγγραφεῖς μεταχειρίζονται μόνον κατ' ἄρ. ἡρόμην καὶ
ἐρεῖσθαι μετὰ τοῦ ἐρωτάω ὡς ἐνεστ. (διακρίνεται ἐκ τοῦ συ-
νημῶ ἀπὸ τοῦ Ὀμ. ἀπαρ. ἐνεστ. ἐρεῖσθαι, λέγειν ἴδε τῆς 311: ἐ-
ρεῖσαι, ἐρεῖμαι).

ἐρεῖσα, ἡ, ἐν Ἰλίσσῳ, = ἐρεῖσθαι.
ἑρεῖσις, «Ἀπόλλωνος Ὑσὺ».

έρουμιτ· καταπλέω· Ἡσυχ.,
έρουμιτ· Ἄττ. -τω· Ἐπ. παρὰτ. Ἑρσσον Ὀδ. 4. 195· πληθ. -έων, συνηρ.
Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1110, (διδήρεα) Ὀδ. Μ. 444, (διδήρεα)· κῶ-
τόν Ε 351.) Ἐκ τῆς √ΕΡΕΤ· παράγονται ὡσὺν αἱ λέξεις
έρετ-ης, ἐρετμόν, ἐρεσ-ία, ὑπ-ήρετ-ης, ἀμφ-ήρετ-ης, ἀλ-
ήρετ-ης, τρι-ήρετ-ης, πεντηκόντ-ερ-ος, κτλ.· πρὸς. Σανσκρ.
arī-t-as, arī-tam (Ἀγγλ. arī, ruler), arī-tā (ἐρέτης), Λατ.
rei-is, rem-i-a, rem-i-gium, tri-rem-is, Παλαιο-Σκανδιν. καὶ
Ἀγγλο-Σάξον. ár (Ἀγγλ. ar, κώπη), Παλαιο-Γερμ. riuod-ar
(Γερμ. ruder)). Κωπηλατῶ, ἄνδρας ἐρεσόμενοι ματαιώτας
Ἰλ. 1. 361· οἱ δὲ προπεσόντες Ἑρσσον Ὀδ. 1. 490, Μ. 194
πῆλ' αἱ τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμόν, τῇ καὶ ζωδὰ Ἑρσσον Α. 78·
πομπήμοις κώποις ἐρ. Σαρ. Τρ. 361· ἐπὶ πτηνῶν πετομένων,
πτερόεις ἐρ. Εὐρ. 1. Τ. 289· καὶ ἀπὸ αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἰων. 161.

II. μεθ' ὅμ. μεταβ., σπένδω κωπηλατῶν μεταρ., γόων·
ἐρέσσει· πόμπημον χειρὶν πίτυλον, κρούετε ταῖς χερσὶ τῷ
ἔμμετρον κτύπον τὸν συνοδεύοντα τὸν θρήνον, Δίσχλ. 1046].—
Παθ. ναὺς ἤρεσσετο αὐθιγὰ 422, πρὸς. Ἰλ. 723 καὶ Ἀπολλ.
Ρόδ. Α. 633· ἐπὶ πτηνῶν (ἴδε ὄνυξ.), πτερυγῶν λατμοῖσιν
Ἑρσσονοί (πρὸς τὸ τοῦ Οὐδεργίλου remigio alarum), Δίσχλ.
Ἀγ. 52, πρὸς. Εὐρ. 1. Τ. 289. 2) καθόλου, ὅτις εἰς ταχέαν
κίνησιν, κινῶ ταχέως, τὸν πόδα ὁ αὐτ. ἐν 1. Α. 138, Ἀ. 0. 11. 10,
22, πρὸς. 101· — μεταρ., τοῖς ἐρέσσουσιν ἀπειλάς· καθ'
ἡμῶν Σαρ. Δ. 251· ἐρ. μήτιν, Λατ. consilium volvere, ὁ αὐτ.
ἐν Ἀντ. 159· — Παθ., ἐπὶ τύβῳ λαμβάνομαι ἀπὸ χειρὸς, ἐκτείνω-
μαι, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1135· ἐπὶ τῆς ἴους, οἰστρῶ ἐρεσσομένην,
λαυνομένην ὑπὸ τοῦ αἵματος, Δίσχλ. Ἰκ. 541.

III. ἐπὶ τῆς
θαλάσσης, διέρχομαι αὐτὴν κωπηλατῶν, διέρχομαι, Κωπηλατῶν
Ἀνθ. II. (ἐν τῷ παραρτ. 45)· — Παθ., νήεσσιν ἐρέσσεται·
ὕδωρ Ἀνθ. II. 4. 381, Περὶ. ἑλίσσας, κινῶ, ἀράσας,
ἐρεσχηλῶ (ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μεταρ. γραφ. -ελῶ), ἐν χρή-
σει μόνον κατ' ἐνεστ., ὁμιλῶ ἐπιπολιῶς, λέγω ἐρεσχελάς, ἀστειο-
λογῶ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σπουδῇ λέγω, σπουδαιολογῶ, Πλάτ. Πολ.
545B, Νόμ. 885C, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 16. 3, κτλ.· — μετ' ἀπαρ.,
λέγω παίζων ἢ ἀστεειζόμενος ὅτι·, Φιλότηρ. 64.

II. μεταβ.,
πειρῶμαι τινα ἀστεειζόμενος, ἐπελαδόμεν ἑρεσχηλῶν σε Πλάτ.
Φαίτρ. 236B, πρὸς. Ἀθην. 223B, πρὸς. καὶ Ἡσυχ. ἐν λέξει· ἀντὶ
ἐνοχλῶ τινα, τοὺς δὲ βατράχους βοᾶν καὶ ἐρεσχελεῖν τὸν
ἥρωα Αἰλ. π. 7. 3. 37, 15, 22, Λουκ. Δημῶν. 10, κτλ.· ὁδούσας
μετὰ βοῆς, προσ., Πλάτ. Φιλητ. 53B. 2) μετὰ συστολῇ, αἰτ.,
πρόφασιν, ἀφορμὴν ἐρ., εὐρίσκειν πρόφασιν τινα ἢ αἰτιολογίαν
μνηστῆρην, Ἀππ. Καρχηδ. 74, Μιθρ. 64. (Ὁ τύπος ἐρεσχηλῶν
ὡς ἀπεδείχθη ὁ Βενκίριος ἐν Πλάτ. (ἐξαίρεσις μόνον τοῦ Φιλήτου
53B), κατὰ Ρίον· ἐν Μιθρ. 159, Bullfin ἐν Φαίτρῳ ἐνδ' ἀνωτ.,
ἐπιδεικνύεται ὑπὸ τοῦ Παρμέν. ἐν τῷ Μεγ. Ἑυμ. 374. 51).

ἐρεσχηλῶ ἢ -ελῶ, ἢ, μυρολογίαι, φλυαρία, Σωκράτ. 3. 7,
Παρόλ. τ. 2. σ. 495B, κλ.· — Καθ' Ἡσυχ.: ἐρεσχελάς φλυαρεῖα,
φλυαρία. Ἐνστάσις.

ἐρεταίνω, σπάνιος τύπος ἰσοδύναμος τῷ ἐρέσσω. Ἡσυχ. (ἀλλ'
ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Schimidi διωρθώθη· ἐρετε τὰν νῶν ἔλαυνε τὴν
ναῦν).

ἐρετῆ. ἢ = ἀρετῆ. ἐρετῆς ἔνεκεν Ἐπιγρ. Διότι ἐν Ἀθην.
ναύκ. τ. Δ', σ. 463· οἷς δ' ἐρετῆς μνήμην ἔλιπες Ἀττ. Ἐπιγρ.
ἐκθ. Σ. Α. Κουμανούδη ἀριθ. 3037. — Καθ' Ἡσυχ.· ἐρετῆ (Διο-
γόρ. 1)· ἐπιθυμητή.

ἐρετῆς, συ. (ἐρέσσω), κωπηλάτης, κατὰ τὸ πλεῖστον πληθ., νῆ'
ἄρσας ἐρέτῆσιν Ὀδ. Α. 280, κ. ὅλ. Περὶ. 6. 12, καὶ Ἀττ.·
μεταρ. κυλικῶν ἐρέται, ἐπὶ φιλοπονῶν ἢ μεθῶν, Διον. παρ'
Ἀθην. 143D. II ἐν τῷ πληθ. προσέτι, κώποι, Ἀνθ. II. 6. 4.

ἐρετικὸς, ἢ, ὄν. κωπηλατικὸς ἢ ἐρετικὴ (δηλ. τέχνη), ἢ
τέχνη τοῦ κωπηλατεῖν, Πλάτ. Νόμ. 707A· ἐρ. πληρώματα, πλη-
ρώματα κωπηλατῶν, Πλουτ. Πομπ. 25· οὕτως, τὸ ἐρετικόν, Λατ.
remigium, Ἀππ. Ἀντιοχ. 54· ἐρ. αὐλήματα Πλουτ. Δ'. 56.

ἐρετμόν, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπορ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 714, ἐκ
διωρθώσ. τοῦ Meinelke, πρὸς. Κωμικ. Ἀνώνυμ. 366.

ἐρετμόν, τό, Λατ. remus, ποιεῖ. ἀντὶ κώπη, πῆλ' αἱ τ' ἐπὶ
τύμβῳ ἐρετμόν Ὀδ. Α. 77, πρὸς. Ψ. 276, Πίνδ., Δίσχλ., κλ.·
εὐήρεας ἐρετμόν Ὀδ. Α. 121, 129, κτλ.· οὕτως, κατὰ πληθ.,
εὐήρε· ἐρετμὸς αὐτίθι 124· ἐρετμοῖσι Χρησμ. παρ' Ἡερδ. 8. 96·
ἐρετμὰ Εὐρ. 1. Α. 1388, 1. Τ. 1485· — ἐπὶ πτερυγῶν, ἴσα τὸ ἔρμα
ἐρέσσω II. 1.

II. ὁ ἀνδρεῖον αἰδοῦν· Ἡσυχ.
ἐρετμῶν, ἐροδῶ με κώπας, μὴδ' ἐρετμῶσι χέρας· κώπας
ἀρρήσας (Ἡσυχ.), Εὐρ. Μήδ. 4· ἀλλὰ χεῖρας ἐρετμῶσαντες,
ἐπιθέοντες ταῖς κώπαις τὰς χεῖρας, Ὀρρ. Ἀργ. 356· καὶ ἐν Νόνν. Δ.
7. 185, μεταχειρίζομαι τὰς χεῖρας ὡς κώπας, κωπηλατῶ δ' αὐτῶν,
κοιμῶμαι· ὡς μὴν χεῖρας ἐρετμῶσα δι' ὕδατος ἐτρεχε οὐρήν.

II. κωπηλατῶ διὰ μέσου, διέρχομαι, ἴδ' εἰκασ., ἡερῖους κενεῶνας
ἐρετμῶσσα πεδῖλῳ αὐτίθι 14. 3.

ἐρετριάζει· σκώπτει, παίζει· Ἡσυχ.
ἐρετριεύς, ὁ ἢ ἐξ Ἑρετρίδος, Περὶ. κλ.· γεν. ἔνι. -έως,

συνηρ. -έως, Στεφ. Βυζ. Ἀνέκδ. Ὀξ. 4. 195· πληθ. -έων, συνηρ.
-έων, Θουκ. 4. 123, 8. 95, Βεκκ.· αἰτ. ἔνι. -έως, Ἀρχαῖ. 130·
"Ἑρετριῶν ῥῶ" Ἑρετριεῖς τῷ ῥ κατακρίναι· Ἡσυχ.· — ἐπὶ αὐτῷ,
"Ἑρετριεύς, ἢ, ὄν. Ἡρόδ., κλ." οἱ Ἑρ., ἢ μαθηταὶ τοῦ Ἑρε-
τριεύς Μενεδήμου, Στράβ., ἴδε Ritter Ἰστορ. Φιλ. 2. 141 καὶ·
ὡσαύτως Ἑρετριακός, ἢ, ὄν. Στράβ. 393· — Ἑρετριακὸς κατάλο-
γος· ἐπὶ Διφίλου (Ὀλυμπ. 84, 3) φήρισμα ἐγγραφὴ ἐξ Ἑρετρίδας νατα-
λέσαι ἡμέρους τοὺς τῶν πλουσιωτάτων υἱούς, τοῦτο οὖν τὸ φήρισμα
ἔχει ἐπιγραφὴν Ἑρετριακὸς κατάλογος· Ἡσυχ.· — Ἑρετριάτης,
α. ὄν. διάφ. γραφ. ἐν Θουκ. 8. 95· Ἑρετριάς (δηλ. γῆ). ἄδυσ.
ἢ, εἶδος πηλῶν ἐξ Ἑρετρίδας τῆς Βυβόας, Διοσκ. 5. 171.

ἐρέττω, μεταχεν. Ἀττ. ἐντὶ ἐρέσσω, Λουκ. Αἰλ.

ἐρευγμα, τό, ἐρυγμα· ἐν τῷ πληθ., ἐρευγμάτα, πολυτελῆ
ἐδέρματα, Γρηγόρ. Ναζ. Ἐπιγρ. 166.

ἐρευγματώδης, ες. (εἶδος), προξενῶν ἐρυγῆν, ἐρευγμόν, -ρέ-
ψιμον, ἐρευγματωδέστερα (τὰ αἰγία γρέα τῶν βοείων) Ἰαπ.
404. 47.

ἐρευγμός, ὁ, = ἐρευγμα, -ρέψιμον, Ἰαπ. Κων. Προγ. 138,
Ἀριστ. Προβλ. 10. 44.

ἐρευγματώδης, ες. = ἐρευγματώδης, Ἰαπ. 356. 24.

ἐρευγύ-σιος, ὄν. ὁ διαγινὼν τὴν βίον ἐρευγόμενος, γαστρίμαργος,
Ἰαπ. Ναζ. Ἐπιγρ. 172.

ἐρευγόμαι· μέλλ. ἐρευξομαι, Ἰαπ. 607. 42· ἄρ. ἡρεξά-
μην, Χρησμ. Σουλλ. 4. 81· πρὸς. ἄν. ἐξ-ερευξομαι· Ἀποθ.
(Ἰκ τῆς √ΕΡΥΓ· παράγονται προσέτι αἱ λέξεις ἐρυγ-εῖν, ἐρυγ-ῆ,
ἐρυγ-γάνω, κλ.· πρὸς. τὰ Λατ. ruc-to, rumino· τὰ Ἀγγλο-
Σάξον. roc-celan καὶ τὰ Παλαιά -Υψηλ. -Γερμ. it-ruchi-ni (ru-
minare. Ἐκρω, Λατ. cruciare, μ. αἰτ., ἐρευγόμενοι φόνον
αἵματος Ὀδ. II. 162· ἴδεν Νικ. Θ. 232· ἀπολ.· ἐρευγόμενοι· ἐκ-
πέμπω διὰ τοῦ στόματος ἀέρα ἐκ τοῦ στομάχου, Λατ. ruciare, ὁ
δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρῶν, περὶ τοῦ Κύνελπος, Ὀδ. 1. 374, πρὸς.
Ἰαπ. 485. 29, Ἀριστ. Προβλ. 10. 44. 2) μεταρ., ἐπὶ τῆς

θαλάσσης ὑφουμένης καὶ θραυμένης εἰς ἀρούς ἐπὶ τῆς ἐρηδῆς, ἐρευ-
γόμενης ἁλὸς ἔξω, ἐκέρσασσμένης τῆς θαλάσσης εἰς τὸ ἔξω μέρος·
(Σχόλ.), Ἰλ. Ρ. 265· κύμα ποτὶ ἑερῶν· δεινὸν ἐρευγόμενον
Ὀδ. Ε. 403· ἐρεύγεται ἡπειρόνδε (πρὸς. κρησσεύμενος) II.
438· οὕτως ἐπὶ τῆς Αἰγῆς, ἐρεύγονται παγαὶ πυρὸς Πινδ. II. 1.
40· ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνωμαι, Ἀππ. Μιθρ. 103· καὶ μετὰ συ-
στολῇ, αἰτ., ἐρεύγονται σκότον· νυκτὸς ποταμοί, ἐπὶ τῶν πο-
ταμῶν τοῦ ἄδου, Πίνδ. Ἀποσπ. 95. 8· ἀφρόν ἐρευγόμενος Διον.
II. 539, κτλ.· ἵππος ἐρεύγεται ἄνδρα, ἐν τῇ περιγραφῇ τοῦ Κεν-
ταύρου, Ἀνθ. Παν. 4. 115.

II. ἐν ἄρ. β' ἐνεργ. ἡρύγων,
μετοχ. ἐρυγών, ἡμυγκρίζω· κυρίως ἐπὶ ταύροις (πρὸς. ἐρύγιμα-
λος), ἡρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος ἡρυγεν Ἰλ. Υ. 403· ὡς ἄρ. τὸν
γ' ἐρυγέοντα λίπ' ὁστέα· θυμὸς ἀγῆνωρ αὐτίθι 406· τρις
μὲν ὕλιν, αἴσεν ὅσον βαθὺς ἡρυγε λαμῖός, ὅσον ἡδύνατο γὰ
φινάξῃ ἐκ τοῦ βόθρου τοῦ λαμῖου αὐτοῦ, Θεόφρ. 13. 38· — Αὐτὴ ἡ
ἐνοικία περιορίζεται εἰς τὸν ἄρ. (ἐξαιρ. τῶν Ἰβ.·, ἐνθα ὁ ἐνεστ.
ἐρεύγομαι καὶ μέλλ.· ἔξομαι κινεῖται ἀντὶ τοῦ λαλῶ μεγαλοφώνως
καὶ τοῦ βρυχῶμαι, πρὸς. Λοθεκ. Φρόν. 64, Ἰακωφίλῳ Ἀνθ. II. 50),
ἀλλὰ προέρχεται ἐξ αὐτῆς τῆς πρώτης σημασίας, καὶ ὅσον ἀμφότεροι
οἱ τύποι παρήχθησαν ἐκ τοῦ ἐν τῷ λαμῖ ἢ λαρυγγί ἡρῶν· καὶ ὁ ἄρ.
δὲ ἡρυγον· κείται ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐρεύγομαι παρ' Ἀριστ.
ἐν Προβλ. 10. 44, Νικ. Ἀλεξ. 111.

ἐρυθράλεις, α. ὄν. (ἐρυθρός), ἐρυθρός, Νόνν. Δ. 12. 329, 359,
ἐρυθρόδανον, τό, ἐρυθρόδανον, rubialinetica Περὶ. 4. 189,
Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 13, 6.

ἐρυθρόω, ἐρυθρῶ, κοκκινίζω, Λουκ. Νέρ. 7, Φιλότηρ. 641.

ἐρυθρόεις, εσσα, ἄν. ἐρυθρός, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 727, Νικ. Θ.
899 (διάφ. γραφ. -ηδῆς).

ἐρυθρόμα, τό, ἐρυθρῶμα, ἐρυθρότης, Ἰαπ. II. 268E, ἔκθ.
Chaüter. Lüteline 1679.

ἐρυθρός, ες. = ἐρυθρότης, Στράβ. 779, Ἀρατ. 784, Ὀππ.
Κυν. 3. 94.

ἐρυθροῖα, ἐρυθρίω, γίνομαι ἐρυθρός, κοκκινίζω, Ἰαπ. 638. 51,
Ὀππ. Ἰστ. 3. 25, Ἡσυχ.

ἐρυθρός, εος, τό, ἐρυθρότης, «κοκκινάδα», Ἰαπ. Ἐπιθ. τὸ
Δ'. 979, Πλουτ. 2. 48C· ἐπὶ χρώματος, ἢ κείνο μεταβλέψαις
ἐρυθρός Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 726.

ἐρυθρόω, = τῷ ἐπορ., Νικητ. Χρον. 92D.

ἐρυθρῶ, ὄρ. α' ἀπαρ. ἐρεῖσαι· (ἐρυθρότης· κάμνω ἐρυθρόν, κη-
λιδῶ τὴν ἐρυθρὴν χρώματος, ὃ δὲ θ' αἵματι γαίαν ἐρεῖδω· Ἰλ.
Α. 394· γαίαν ἐρεῖσαι αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ Σ. 329· — Παθ., εἶμαι
ἢ γίνομαι ἐρυθρός, Σαπφώ 94, Ἰαπ. 1020E, Θεόφρ. 17. 127, Ἀπολλ.
Ρόδ. Α. 778, κτλ.· πρὸς. συνεξερεῖσθαι.

ἐρευτικὸς, ἢ, ὄν. (ἐρεύγομαι) προξενῶν ἐρευγμόν, Διοσκ. 1.
90. 2. 137.

έρυνα, ης. ἢ, ὡς καὶ νῦν, ἐνηγίαις, ἀναζητήσις, ἐρ. εἶναι
τινός, ἐρυνᾶν, ἀναζητεῖν, Σαρ. Ο. Τ. 506· αὐτὸ ἦλκε εἰς ἐρυν-
ναν ἐξερῶν γονάδας· Βύρ. Ἰων 328· ἐρυναν ποιεῖσθαι τῶν
οἰκῶν Ἀριστ. Οἰκ. 2. 31.

ἐρευνάς, ἄδος, ὅ, ἡ, = ἐρευνητικός, Ἰων. Λυδ. 140, 7, 193, 16, ἐκδ. Βόννης.

ἐρευνάω, γραφόμενον -εω ἐν Ἑπιγρ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἑπιγρ. 2554, 59 (ἱέρω): — ἐρευνῶ, ἀναζητῶ τι, ζητῶ νὰ εὕρω τι, ἐπιζητῶ, ἐξετάζω, ἱγνί' ἐρευνῶντες κύνες ἦσαν Ὀδ. Π. 434, μετ' ἀνέρος ἱγνί' ἐρευνῶν Ἰλ. Σ. 321· τεύχε' ἐρ. Ὀδ. Χ. 180· οὕτω παρ' Ἀπ., ἐρευνᾶν τὴν σοφίην εὐδουλίῳν Αἰσχύλ. Πρ. 1038, πρβλ. Πινδ. Ἀποσπ. 33· νεκροὺς ἐρευνᾶν κάρτε τὴν ἐργασμένην· Εὐρ. Μήδ. 1318· κακούργους Σεν. Κῡδ. 1. 2, 12· τὸ γραμματεῖον Δημ. 788 ἐν τέλ., παρὰ Σοφ., ἐν Ο. Τ. 725, ἡ φράσις: ὧν γὰρ ἂν θεὸς χρεῖαν ἐρευνᾷ, εἶναι τοιμηρὰ ἔκπρασι: ὡς εἰ συνίστατο ἐκ τῶν ἐξῆς δύο προτάσεων: ὧν ἂν χρεῖαν ἔχη καὶ ἂν χρήσιμα ὄντα ἐρευνᾷ. 2) ἐρευνῶ νὰ εὕρω τι, ἐπιστοιμένη ὡς, εἰ ὑποσιτρέψαντες ἐς ζήτησιν ἀπικοίτατο, πάντα ἐρευνησοῖν μέλλοισιν Ἠρόδ. 5. 92, 4· τὸ πλοῖον Ἄν. τερπὼν 133, 1· ὁρος τανύφυλλον ἐρευνῶν Θεοκρ. 25. 221: — ἀπολ., εὐρήσεις ἐρευνῶν Πινδ. Ο. 13. 161, πρβλ. Σοφ. Ἀνε. 268. 3) ἐρωτῶ περὶ τίνος, ἔξ' ἐπικράν δ' ἐρευνᾷς φάτιν Εὐρ. Ἐλ. 662· ποῖον ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι δ' αὐτ. ἐν Μήδ. 669· ἐξετάζω ζητημά τι, αὐτόθι 1089· τοῦτ' οὖν .. ζητῶ καὶ ἐρ. Πλάτ. Ἀπολογ. 23B, πρβλ. 41B, Θεαιτ. 200E, κ. ἄλλ. — ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, αὐτόθι 174A. 4) μετ' ἀπαρ., ζητῶ νὰ πρήξω τι, ὥστις ἐρευνητὴν ἔρως κορυφῇ λέσαι δόμον, ὥστις ζητεῖ νὰ κατασκευάσῃ οἶκον ἵσον τῇ κορυφῇ ἔρως κατὰ τὸ ὕψος, Θεοκρ. 7. 45.

ἐρευνητεύω, ἤρη, ἐπὶ τοῦ ἐρευνάω, δεῖ ἐρευνῶν, Σεν. Συμπ. 8. 39.

ἐρευνητήρ, ἥρος, ὁ, Νόν. Δ. 2. 25· — ἐρευνητής, οὐ, ὁ, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 256A, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 5, 5· ὁ ἐρευνῶν, ὁ ἀναζητῶν.

ἐρευνητικός, ἡ, ὅν, ὁ ἀγαπῶν ἢ συντηρῶν νὰ ἐρευνᾷ, ἡ ὁ συντελῶν πρὸς ἐρευνᾶν, Νικητ. Χρον. σ. 312Π. — Ἑπίρρ. ἐρευνη- τικός, μετ' ἐρεύνης, μετὰ προσοχῆς, Ταρὰς. 1433A.

ἐρευνητρία, ἡ, θηλ. τοῦ πρῶτου, Κορνοῦτ. π. Θ. Φ. 10.

ἐρευξίς, εὐς, ἡ, (ἐρευγομαι) ἐρευγμός, «ρέψιμος», Ἰππ. Ἑπι- ἔμη. τὸ Δ', 959.

ἐρευξι-χολος, ὄν, ὁ ἐξερῶν χολήν, χολερικός, Νικητ. Χρον. 10. 4.

ἐρεψαί, παρὰ: ἔρεψον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 54, ποιητ. ἔρεψον Πινδ. Ο. 1. 110: μέλλ. ἐρεψαί Ἀριστοφ. ἐν Ὀρν. 1110: ἀόρ. ἔρεψα Δημ. 426, 1 (οὐδέ μοι ἄλλοι: ἐν τῇ περὶ Ἀττικῆς λόγῳ), Ἑπίκ. ἔρεψα Ὀρμ. — Μετ.: μέλλ. ἐρεψομαι Εὐρ. Βάχχ. 323· ὁρ. ἔρε- ψάμην Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 159, κτλ. (κατ-) Ἀριστοφ. Σφ. 1294. — Πλάτ., πρην. ἔρεψαι Φιλόστρ. 33. (Ἐντεῦθεν ἔρεψας πρβλ. ἐρέπτω καὶ περὶ τῆς βίβης ἴδε ὁρψην) Καλύπτει διὰ στήνης, καθόπερθεν ἐρεψάν .. ὁροφον λειμωνόθεν ἀιησαντες, δηλ. ἐπέεχσαν (τὴν σκηνήν) διὰ καλῶν θερίσαντες αὐτοὺς ἐκ λειμῶνος (ἴδε Spitzner Ἐκκ. 36), Ἰλ. Ω. 450, πρβλ. Ὀδ. Ψ. 193, Ἰλ. Α. 39 (ἴδε ἀπερῶν)· τὰς γὰρ ὕμνων οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετὸν (ἴδε ἀετὰς Π), «σετέχασμεν πρὸς ἀετῶνα» (Ἰλ. χ. 1), Ἀριστοφ. Ὀρν. 1110, πρβλ. Ἀποσπ. 54· εὐλοῖς ἤρεψε τὴν οἰκίαν Δημ. 426· ἀνίας. 2) καλύπτει διὰ στεφάνου, στέφω, ἐπιστέφω, Πινδ. Ο. 13. 46· ὦν (δηλ. τῶν κρατήρων) κρᾶτ' ἐρεψον καὶ λαδᾷς ἀμφιστόμους Σοφ. Ο. Κ. 473. — Μεσ., στέφω ἐμαυτὸν, κισσοῦ τ' ἐρεψόμεσθα καὶ χορεύσομεν Εὐρ. Βάχχ. 323· ἐανθᾷ δ' ἐρεψάμενοι δάφνη καθύπερθε μέτωπα Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 159: πρβλ. ἐρέπτω.

3) κορυφῶς διὰ στεφάνου ἀνθῶν, ἐν κρανίοις Πινδ. 1. 4. 94 (3. 72): καθόλου, καλύπτω, λαχναί νιν μέλαν γένειον ἔρεφον δ' αὐτ. Ο. 1. 110.

Ἐρεχθεύς, εὐς, ὁ, Ἑπίκ. -ἥρος, ὁ, ὁρχαῖος ἥρως τῆς Ἀττικῆς. «ὦν ποτ' ἴως λέγει δ' Ὀρμ.» Ἀθῆνη θρέψε Διὸς θυγάτηρ, τέκε δὲ Ζεῖδωρος ἄρουρα· καθ' ὅτ' ἐν Ἀθῆναις εἶσεν. ἔω ἐνὶ πτόνι νηΐῳ (ἐκ τοῦ ἐρέχθω), κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλ. Β. 547, Ὀδ. Π. 81 ἐντεῦθεν Ἐρέχθεος, τὸ, ὁ ναὸς τοῦ Ἐρεχθίδος ἐν Ἀθῆναις, Πανσ. 1. 26, 6, Πλούτ. 2. 843F· καὶ Ἐρεχθεύδας, οἱ, ὡς ἐπώνυμον τῶν Ἀθηναίων, Πινδ. καὶ Τραγ.· ἐνικῶς παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἰππ. 1015. 1030· Ἐρεχθεῖσαι παρ' Εὐρ. ἐν Μήδ. 824· — Ἐρεχθίδης, ἴδος, θηλ. ἐπίθ., ὁ ἀνίκων εἰς τὸν Ἐρεχθίδα, θάλασσα Ἰπρ., πηγὴ τις ἐν Ἀθῆναις ἀρετρομένη εἰς αὐτὸν, Ἀπολλ. Ρόδ. 3. 14, 1, πρβλ. Ἠσόδ. 8. 55· ὡσαύτως τὸ ὄνομα μῆς τῶν φυλῶν τῆς Ἀττικῆς. Ἐρεχθί- δος (Ἐρεχθίδος Πλάτ.) Δημ. 536, 21, κτλ. II. ἐπώνυμον τοῦ Πρωτοπλάτου ἐν Ἀθῆναις, ὅς τὴν Ἱερωσύνην Πρωτοπλάτου Ἐρεχθίδος εἶχε Πλούτ. 2. 843B, Λυκῆρ. 153, 431.

Ἐρεχθίς, διατέμνω, διασχίζω, διαρρηγνύω, σπαράττω, δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἀλγέσι θυμὸν ἐρέχθων Ὀδ. Ε. 83, 157. — Παθ., νῆα .. ἐρεχθομένην ἀνέμοισι, φερόμενην τῇδε κατέπεσεν ὑπὸ τῶν ἀνέμων, Ἰλ. Ψ. 317· δόζυνησιν ἐρεχθομένην, βασανιζο- μένην, Ὀρμ. Ἰγν. εἰς Ἀπόλλ. 358, πρβλ. Spitzn. Ἐκκ. Ἰλ. xxxiv § 3. (Συγγενὲς τῷ ἐρέχθω.)

ἐρέψιμος, ὄν, ἀτεγάζιμος, χρησιμεύων πρὸς ἐπιστέγατιν, δέν- δρα ἐρέψιμα Πλάτ. Κριτίας 111C· ἕλη Θεοκρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 2, 8.

ἐρεψίς, εὐς, ἡ, ἐπιστέγασις, Θεοκρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 6, 1 στήν, Πλούτ. Περικλ. 13, Ἀνώλυμ. 43, κτλ.

ἐρεῶ [Δ], Ἑπί. ῥήμα. = ἐρελίνω, ἐρημαι, ἐρωτάω (ἴδε πρὶν πρὶν αὐτὸν συγγένηται πρὸς τὴν ἐρεῶ [B]: — ἐρεῶν νὰ μάθω, μ. αἰετ. πρᾶμα, ἐρεῶν γένεσιν τε τόκον τὴν Ἰλ. Π. 128, πρβλ. Ὀδ. Φ. 31.

4) μετ' αἰετ. προσ., ἐρωτῶ, ἀλλ' ἄγε δὴ τίνα μὲν- τιν ἐρεῖομεν ἢ ἐρεῖα (Ἑπίκ. ἀντὶ ἐρέωμεν), Ἰλ. Α. 82· ἐλ- λήλους ἐρεῖομεν Ὀδ. Δ. 192· ὥπως ἐρεῖοιμι ἐκάστην Α. 279, ἐρεῖα (B), Ἰων. ἐντὶ ἐρεῶ, θά εἴπω· ἴδε ἐρεῶ.

ἐρημάδελφος, ὄν, ὁ ἐρημος ἀδελφῶν, μὴ ἔχων ἀδελφούς, ἐρη- μάδελφοι ἐγενόμεθα Ω. Στουδ. σ. 1644, Γελ. Μί.

ἐρημάζω, (ἱρῆμος), ἀρήνυμαι ἐρημος, εἶμαι ἐρημος, ὑπόλοι- μος, ἐρημάζεσκον (Ἰων. παρὰ), Θεοκρ. 22. 35, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 315.

ἐρημάζω, α. ὄν. ποιητ. ἀντὶ ἐρήμιος, ἐρημος, κοινῶς «ἱρ- ῆμος», «ἀρημοναχός», Μόσχ. 3. 21, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 872, κτλ., σιω- πηλὸς νῦδ' Ἑμπεδ. 252· ἐγκαταλειμμένος, νεκροὶ Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1298: μετὰ γέν., ἐστερημένος τινός, Ἀνθ. Π. 9. 439,

ἐρημαὶ ὀριωπίτα, ἡ, ἐλεψίς ἀνθρώπων, Καλλίμ. κ. Χρυσοφ. στ. 345 ἐκδ. Α. — ἐρημαῖ ὀριωπῶν, εἰς, ἀνέλοι στ. 1268.

ἐρημάς, ἄδος, ἡ, ἀρημάκος θηλ. τοῦ ἐρήμιος, Μανθίων Γ. 67.

II. μετὰ γέν., ἐστερημένος τινός, Χρυσοφ. Βάαρ. 334.

ἐρήμη (θηλ. θίγη), ἡ, ἴδε ἐρήμιος II.

Ἐρημητῆτος· «Ζεὺς ἐν Αἰσώῳ» Ἰπύχ.

ἐρημία, ἡ, I. ἐπὶ τόπων, ἐρημία, τόπος ἀκατοίκητος, ἐρη- μος, Ἠρόδ. 3. 98, Αἰσχύλ. Πρ. 2, κτλ. ἡ Σκυθῶν ἐρημία (πρ- ῶτον, ἐκ τοῦ Ἠρόδ. 4. 17 κτλ. I. Ἀριστοφ. Ἀχ. 104· ἀφ' ἧς) εἰς ἐρ. ἡ αὐτ. ἐν Λυσ. 787· ἐρπειν εἰς ἐρημίας, εἰς ἔρημα, μοναχικῶς μέρῃ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 3, 2, κτλ. II. ὡς κατὰστασις,

«μοναχία», τὸ νὰ εἶναι τις μόνος, ἐρημίαν ἀγειν, ἔχειν, ἀπ' αὐτῆς ἐρημῆ, ζῆν βίον μονήρῃ Εὐρ. Μήδ. 50, Βάχχ. 609· ἐρημίας τυ- χεῖν ἡ αὐτ. ἐν Ἰλ. 510· ἐν ἐρημίᾳ ἐλαιοδωροῦντο Ἀντιφών 115. 19· ἐπὶ προσώπων, ἀπομόνωσις, ἐγκατάλειψις, Σοφ. Ο. Κ. 957, Λυσ. 151. 30, Ἰσάδ. 35. 12, κτλ.· εἰ ἐρημίαν, εἰ ἐλεψίς, δηλ. συμπαχία, Θεοκρ. 1. 71, πρβλ. 5. 67· ἐρημίας ἐπειλημμέναι, δημ. 36. 2· εὐρετικὸν εἶναι φασὶ τὴν ἐρημίαν Μενανδρ., ἡ Ἀνδρέα 4.

3) ἐπὶ τόπων, ἐρήμιος, ἀπαι, νηλεῖς ἐρη- μίαν γὰρ πόλιν ἔταν λάδῃ κακῇ, ὅταν κατερημονῇ κατὰ τοὺς πόδας τῆς πόλεως, Εὐρ. Τρω. 26· ἐρημία θούς, ἐρημῶσα, κατὰ μέγα, αὐτόθι 93· ἀντιδῆς ὑπ' ἐρημίας θούς, Α. 8. 2) μετὰ γέν., ἐλεψίς τινος, ἀπουσία, φιλῶν Σεν. Ἀπομν. 2. 14· ἀρσένων, βροτῶν, ἀνδρῶν Εὐρ. Ἰκ. 1017, Βάχχ. 875, Θεοκρ. 6. 101· ἀν- γωνῶν Ἀριστοφ. Ὀρν. 1184, κτλ.· εἰ ἐρημίας πολέμων πορεύε- σθαι, αὐτοὺς συναντήσας πολεμίων, Σεν. Βολ. 3. 4. 21· τὴν ἐρ- ῶν τῶν καλυπτόντων βλεπῶν εἰς οὐδὲν ὑπὸ ἡγεῖται αὐτῶν ἐν ἐμπολίῃ, Δημ. 64. 10· εἰ εἰ, ἐρημία κακῶν, ἀπαλλαγὴ, ποίη- σιν ἐρημίαν εὐρῶ· Εὐρ. Ἠρακλ. Μεν. 1157.

ἐρημιάς, ἄδος, ἡ, ἐν Θεοκρ. 27. 62 φαίνεται σημαίνει εὐχὴν ἀπερῶσθαι τὴν παρθένον αὐτῇ: τῇ Ἀρτεμίδι, Ἀρτεμῖ μὴ γε- μέσῃ σὴ ἐρημιάς οὐκ εἴτι πιστῇ (σοῖς ῥήμασιν οὐκέτι πιστῇ Ἀλφειᾷ), διότι ἀπώλεσε τὴν παρθένον τῆς.

Ἐρημιαῖ, ὄν, εἰς, εἰς: ἐν Ἀλ' ἐκνδρείῃ, Παλλὰς. Λαυτ. 1010B, Σωζομ. 1373C.

ἐρημικοειδής, ἔς, ὁμοίωσιν πρὸς ἐρημικόν, πολιτεύμα Θ. Στουδ. σ. 1437, ἐκδ. Μί.

ἐρημικός, ἡ, ὄν, ἀνίκων ἡ κατὰλληλος εἰς ἐρημίαν, εἰς ἐν τῇ ἐρήμῳ, Ἐσδ. (Ψαλμ. ΡΑ), 7· — ἐρημικός βίος, ὁ βίος ἐρημικός, Ἰγν. Νας. 1. 1101A, κτλ.

ἐρημητῆς [Γ], οὐ, ὁ τῆς ἐρήμου, εὐς, ἄγειν: ἄνους, Ἐσδ. (Ψαλμ. ΡΑ), 12.

II. ὡς κατὰστασις, ἐρημητῆς, μοναχῆς: εἰς ἐν τῇ ἐρήμῳ, Παλλὰς. Λαυτ. 1212C, Ἀποσπ. Πατρ. 210A, κτλ.

ἐρημοθάψευτος, ὄν, — ἐρημοθάψος, Γρηγόριος. 703C.

ἐρημοθαττω, περιπατῶ ἐν ἐρημίᾳ, Α. Βαλασμάτι παρὰ Βιηθ. din. Catal. Bibl. Med. τ. 1, σ. 81.

ἐρημοθέκτον, τὸ, = ἐρήμη θίγη, μὴ παρόντων ἐκατέρων τῶν με- ρῶν, Ἰλ. σσ. Οὐλ. Διγενεσ. 4. 7, ἐν Νεαρ. 63, 3· — ἐρημόδεκτος, οἱ ἐκ μονομερούς ἐπιγγήσεως τὴν καταβύτην ἔχοντες, Βασιλικ., Δουκαγγ.

ἐρημόθωκος· «ἐρημολόγος» Ἰπύχ.

ἐρημο-κώμας, ὁ, ἡ, γίν. οὐ, ὁ σειρόμενος: πόμας, Ἀνθ. Π. 6. 294, 7. 383.

ἐρημο-λάλος, [ε], ὄν, λαλῶν, τρετίζων ἐν τῇ ἐρήμῳ, τέττις Ἀ. 6. 11. 7. 196.

ἐρημολόγος, ὁ λέγων ἐν τῇ ἐρήμῳ, Ἰπύχ, ἐν λ, ἐρημόθωκος.

ἐρημο-νομος, ἡ νόμος, ὄν, ἡ συχνάτων: τὰς ἐρήμους, θεοὶ Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1333· ὁ ἄνθρωπος Ἀ. 6. 184.

ἐρημο-πλάνος, [α] ὄν, ὁ πλανώμενος μόνος, ἡ ἐν ταῖς ἐρήμῳ, Ὀρν. Ἰγν. 38. (κοινῶς ἐρημοπλάνος)· θεωρεῖται ὡς διδυραμ- ῶδες: ὑπὸ Δημητρ. Φαληρ. 116.

ἐρημοποιός, ὄν, ὁ προξενῶν ἐρήμιον, Σουδ. ἐν 141. ἐρη- μωτής.

ἐρημόπολις. ε. γεν. ἔδος, ὁ ἐστερημένος τῆς αὐτοῦ πόλεως, ἐρημόπολις μάτηρ Εὐρ. Τρω. 599.

ἐρημο-πολίτης, ου. = τῆς ἐρήμου πολίτης, Βασίλ. IV. 357C, βίος Ψευδο-Γερμ. 396A.

ἐρήμιος, ον, ἀλλὰ καὶ θηλ. ἐρήμη, Ὀδ. Γ. 270, Σοφ. Ο. Κ. 1719, Ἀνθ. 739, Τρω. 530, καὶ ἐν τῇ Ἀστ. φράσει δίκη ἐρήμη (ἴδε κατωτ. III): Ἀστ. ὡσαύτως ἐρήμιος, ον, Ἡρωϊδαν. π. μον. λέξ. 33 (πρόλ. ἐτοῦμος): συγκρ. -ότερος, Θουκ. 3.11, Ἀνσ., κλ. ὑπερδ. -άτατος, Ἡρόδ. 9.118, Ξεν. Ἐρημος, ὁ μόνος, μοναχικός, I. ἐπὶ τόπων, ἐς νῆσον ἐρήμην κάλλιπεν Ὀδ. 290' ἀντιπ. γῆρος Ἰλ. Κ. 520' συγρ. παρ' Ἡρόδ., καὶ Ἀστ. τὰ ἐρ. τῆς Λιδύης, τὰ ἔρημα μέρη... Ἡρόδ. 3. 32, πρόλ. Θουκ. 2.17' ἐρήμιος γάρ ἐστιν ἡ χώρα αὕτη ὑπὸ καύματος Ἡρόδ. 2. 32, 3.102, πρόλ. ἐρημία I' ὡσαύτως, ἡ ἐρήμη Διλ. π. 2.7. 48.

2) ἐπὶ προσώπων ἡ ζῆλον, τὰ δ' ἐρήμια φοβεῖται, οὐκ δὲ βοσκήματα, ἡρημμένα τῆς τοῦ ποιμένου βοσκείας φεύγει, τινὲς δὲ ἐπὶ τοῦ ποιμένου τοῦτο νοοῦσιν (Σχολ.). Ἰλ. Ε. 140' Ἐρῆην ἔρημιον [μολεῖν] Δίσχυλ. Πέτρο. 734' ἡσθαι ὁμίσις ἐρημιον ὁ πύξ. ἐν Ἀγ. 802' πόρτις ἐρήμια Σοφ. Τρ. 530' ἐρημος κάρηλος ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 228' ἐρ. ἀπολιπὼν τινα Ἀριστοτ. Πλ. 447' συγρ. ἐπὶ δυστυχῶν καὶ ἐγκαταλειμμένων ἀνθρώπων, Ἀνδρ. 31. 8, κελ. οὐκ ὦν τῶν ἐρημοτάτων οὔτε τῶν ἀπόρων κομιζέη Δημ. 551.7' εἰς ὄρανα καὶ ἐρημια ὑδρίκειν Πλάτ. Νόμ. 927C: — ἐπὶ ὄντων, μονήρες, οὐχὶ ἀγελαῖον, ἐρήμιος θρυῖας Πλουτ. Καῖς. 631: οὐδ. ὡς ἐπὶ ἑρ., ἔρημια κλαίω, κλαίω μόνος, Εὐρ. Ἰκ. 775' ἐρημον ἐμὸδῆσιν, βλεῖπω ἀτενῶς πρὸς οὐδὲν ὠρισμένον σημείον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 393. 3) ἐπὶ καταστάσεως, πλάνος, πότμος Σοφ. Ο. Κ. 1114, 1716. II. μετὰ γεν., ἐστερημένος τινός, κενός ἡ μὴ ἔχων τι [χώρα] ἐρ. πάντων Ἡρόδ. 2. 32' ἀνθρώπων 4.17, πρόλ. 18' ἀνδρῶν 6. 23, πρόλ. 8. 65, Σοφ. Ο. Τ. 37' ἰὼ στέγῃσι φίλων ἐρημοί, τῶν δ' ἀπολιπὼντων πλῆσι ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 1405' Πειραιᾶ ἐρ. ὄντα νεῶν Θουκ. 8. 98' ἀπολύτως, ἀνυπεράσπιστος, ἡ ἦν ἐρημοτάτων (ἰδὲλ. τὸ τεῖχος), Ἡρόδ. 9.118.

2) ἐπὶ προσώπων, ἐγκαταλειμμένος ὑπὸ τινος, συμμάχων ὁ αὐτ. 7.160 πατρὸς Σοφ. Ο. Κ. 1717' πατρὸς καὶ μητρὸς Πλάτ. Ν. 927D' πρὸς φίλων Σοφ. Ἀντ. 919' οὕτως, ἐρ. οἶκος, οἶκος ἀνευ κληρονόμων, Ἰσάδ. 66. 29. 3) ἀνευ κακῆς συμπτώσεως, μὴ ἔχων, ἀνευ, ἐσθλῆς ἐρήμιος δῶλον Ἡρόδ. 9. 63' ἐλευθερος, ἀπληλαγμένος ἀπὸ τινος, ἀνδρῶν κακῶν ἐρημιος πόλις Πλάτ. Νόμ. 802E, πρόλ. 908C. III. ἐρήμη, σπανίως ἐρημιος (μετὰ ἡ συνήστερον ἄνευ τοῦ γραφῆ, δίκη, δι-αίτα), ἡ, δίκη καὶ ἦν δὲν παρουσιάζεται εἰς τὸ δικαστήριον ὁ ἐναγόμενος καὶ οὕτω καταδικάζεται ἐρήμην, ἡλπίσε... τὴν γραφήν, ἐρήμην ἔσεσθαι, δτι θὰ ἦτο ἀνυπεράσπιστος, Ἀντιφῶν 116.1' ἐρήμην δίκη θάνατον καταγιγνώσκειν τινός Θουκ. 6. 61' ἐρήμην εἶλον [ἰδὲλ. δίκην], ἐκέρδηται τὴν δίκην μὴ παρουσιασθέντος τοῦ ἀντιδίκου, Δημ. 510. 21' ἐρήμην αὐτὸν λαβόντες, I. ἔλον Ἀνσ. 159. 34' ἐρημον δεδωκότα, καταδικάσαντα ἐρήμην, ὁ αὐτ. 542. 4' ἐρημον ὥφλε δίκην, καταδικάσθη μὴ παρουσιασθείς, Δημ. 542. 23, πρόλ. Ἀντιφῶντα 131.1' ἐρήμην καταγιγνώσκειν ἡ καταδικαίαν τινος, ἐκέρειν κρίσιν ἡ ἀπόρατον ἐναντίον τινός ἐρήμην, Δημ. 903. 9.1013. 22' γενομένης ἐρήμου κατὰ Μειδίου ὁ αὐτ. 544. 23' ἀτεχνῶς ἐρήμην κατηγοροῦντος ἀπολογουμένου οὐδενός Πλάτ. Ἀπολ. 18C, πρόλ. Δημ. 542. 20' ἐρήμην ἡ ἐξ ἐρήμιος κρατεῖν Ἀνσ., κλ. 2) περὶ τοῦ ἐρήμια τρυγῶν ἴδε τρυγᾶω. (Συγγενὲς τοῦ ἔρημα, κτλ., κατὰ τὸν Κούρτ. ἀρ. 454).

ἐρημο-σκόπος, ὁ, ὁ φυλάττων ἀμελῶς, ἐρημοσκόπους, τοὺς βοσκήμας φυλάττοντας Σουῖδ. ἐρημοσύνῃ, ἡ, ἐρημία, Ἀνθ. Π. 9. 4 καὶ 665. ἐρημοτοπις, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ἐρημὸς τόπος, καὶ ἐρημοτοπιᾶ, ἡ, Καλὶβρ. κ. Χρυσορ. στ. 804 καὶ 78, ἔκδ. Α. ἐρημο-φίλης [Γ], ου, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐρήμιν, Ἀνθ. Π. 9. 396, Πλαν. 256. ἐρημῶνι μέλλ. -ῶσα (ἐρημος): ἐρημῶνι, γυναικῶς, καταστρέφω, ἱερὰ θεῶν Θουκ. 3. 58' τὴν χώραν Ἀνδρ. 26. 10.— Πλ. 10, Κρήτης ἐρημώσεως Ἡρόδ. 7.171' πόλεις ἡρημώθησαν Θουκ. 1. 23, πρόλ. 2. 44. II. στερῶ τινὰ τινος, μετὰ ἐπιπλῆς αἰτ., ἐρ. τινα εὐφροσύνας μέρος Πινδ. Π. 3. 174 (πρόλ. στερῶ, ἀφαίρεσις) ἀλλὰ μετ' αἰτ. καὶ γεν., ἀνδρῶν ἐρ. ἐστίν ὁ αὐτ. Γ. 4. 27 (3. 35)' ἡρημῶσε δὲ σὺν νοσθεσὶν ἐρετρίᾳ, κατέστησε εἰς κώπας ἐρήμους ἀνδρῶν, Εὐρ. Ἐλ. 1610' σεαυτὸν ἐρημοῖς [φίλων] Πλουτ. Ἀλέξ. 39.— Πλ. 10, ἀποστερουμένη τινος, ἀνδρῶν Ἡρόδ. 1.144' συμμάχων ὁ αὐτ. 7.174' ἀρκενος Δίσχυλ. Ἀγ. 260' πατρὸς Εὐρ. Ἀνδρ. 805' τὰ ἐρημούμενα φυλάττει, τὰ καταλειπόμενα ἀνευ φυλάκῃς, Ξεν. Ἰππαρχ. 4.18. 2) ἀπελευθερῶν, ἀπαλλάττειν ἀπὸ τινος, διὸς ἀλός ἐρημῶσε λέοντος Εὐρ. Ἰρ. Μαιν. 360' Ἀσίαν Περσικῶν δολίων Πλουτ. Κίμ. 12.— Πλ. 10, πνεύμα ὁσμῶν ἐρημῶθεν, ἀπαλλαγὴν ἐκ τῶν ὁσμῶν, Πλάτ. Τίμ. 66E. III. ἐγκαταλείπειν, ἀφίπει, ἐδὸν χώρον Πινδ. Π. 4. 479' τάειν ἐρήμου θανάων Δίσχυλ. Πέτρο. 298.

ἐρημῶνι μέλλ. -ῶσα (ἐρημος): ἐρημῶνι, γυναικῶς, καταστρέφω, ἱερὰ θεῶν Θουκ. 3. 58' τὴν χώραν Ἀνδρ. 26. 10.— Πλ. 10, Κρήτης ἐρημώσεως Ἡρόδ. 7.171' πόλεις ἡρημώθησαν Θουκ. 1. 23, πρόλ. 2. 44.

II. στερῶ τινὰ τινος, μετὰ ἐπιπλῆς αἰτ., ἐρ. τινα εὐφροσύνας μέρος Πινδ. Π. 3. 174 (πρόλ. στερῶ, ἀφαίρεσις) ἀλλὰ μετ' αἰτ. καὶ γεν., ἀνδρῶν ἐρ. ἐστίν ὁ αὐτ. Γ. 4. 27 (3. 35)' ἡρημῶσε δὲ σὺν νοσθεσὶν ἐρετρίᾳ, κατέστησε εἰς κώπας ἐρήμους ἀνδρῶν, Εὐρ. Ἐλ. 1610' σεαυτὸν ἐρημοῖς [φίλων] Πλουτ. Ἀλέξ. 39.— Πλ. 10, ἀποστερουμένη τινος, ἀνδρῶν Ἡρόδ. 1.144' συμμάχων ὁ αὐτ. 7.174' ἀρκενος Δίσχυλ. Ἀγ. 260' πατρὸς Εὐρ. Ἀνδρ. 805' τὰ ἐρημούμενα φυλάττει, τὰ καταλειπόμενα ἀνευ φυλάκῃς, Ξεν. Ἰππαρχ. 4.18. 2) ἀπελευθερῶν, ἀπαλλάττειν ἀπὸ τινος, διὸς ἀλός ἐρημῶσε λέοντος Εὐρ. Ἰρ. Μαιν. 360' Ἀσίαν Περσικῶν δολίων Πλουτ. Κίμ. 12.— Πλ. 10, πνεύμα ὁσμῶν ἐρημῶθεν, ἀπαλλαγὴν ἐκ τῶν ὁσμῶν, Πλάτ. Τίμ. 66E. III. ἐγκαταλείπειν, ἀφίπει, ἐδὸν χώρον Πινδ. Π. 4. 479' τάειν ἐρήμου θανάων Δίσχυλ. Πέτρο. 298.

ἐρημῶνι μέλλ. -ῶσα (ἐρημος): ἐρημῶνι, γυναικῶς, καταστρέφω, ἱερὰ θεῶν Θουκ. 3. 58' τὴν χώραν Ἀνδρ. 26. 10.— Πλ. 10, Κρήτης ἐρημώσεως Ἡρόδ. 7.171' πόλεις ἡρημώθησαν Θουκ. 1. 23, πρόλ. 2. 44.

II. στερῶ τινὰ τινος, μετὰ ἐπιπλῆς αἰτ., ἐρ. τινα εὐφροσύνας μέρος Πινδ. Π. 3. 174 (πρόλ. στερῶ, ἀφαίρεσις) ἀλλὰ μετ' αἰτ. καὶ γεν., ἀνδρῶν ἐρ. ἐστίν ὁ αὐτ. Γ. 4. 27 (3. 35)' ἡρημῶσε δὲ σὺν νοσθεσὶν ἐρετρίᾳ, κατέστησε εἰς κώπας ἐρήμους ἀνδρῶν, Εὐρ. Ἐλ. 1610' σεαυτὸν ἐρημοῖς [φίλων] Πλουτ. Ἀλέξ. 39.— Πλ. 10, ἀποστερουμένη τινος, ἀνδρῶν Ἡρόδ. 1.144' συμμάχων ὁ αὐτ. 7.174' ἀρκενος Δίσχυλ. Ἀγ. 260' πατρὸς Εὐρ. Ἀνδρ. 805' τὰ ἐρημούμενα φυλάττει, τὰ καταλειπόμενα ἀνευ φυλάκῃς, Ξεν. Ἰππαρχ. 4.18. 2) ἀπελευθερῶν, ἀπαλλάττειν ἀπὸ τινος, διὸς ἀλός ἐρημῶσε λέοντος Εὐρ. Ἰρ. Μαιν. 360' Ἀσίαν Περσικῶν δολίων Πλουτ. Κίμ. 12.— Πλ. 10, πνεύμα ὁσμῶν ἐρημῶθεν, ἀπαλλαγὴν ἐκ τῶν ὁσμῶν, Πλάτ. Τίμ. 66E. III. ἐγκαταλείπειν, ἀφίπει, ἐδὸν χώρον Πινδ. Π. 4. 479' τάειν ἐρήμου θανάων Δίσχυλ. Πέτρο. 298.

ἐρημῶνι μέλλ. -ῶσα (ἐρημος): ἐρημῶνι, γυναικῶς, καταστρέφω, ἱερὰ θεῶν Θουκ. 3. 58' τὴν χώραν Ἀνδρ. 26. 10.— Πλ. 10, Κρήτης ἐρημώσεως Ἡρόδ. 7.171' πόλεις ἡρημώθησαν Θουκ. 1. 23, πρόλ. 2. 44.

πρόλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 314, Πλάτ. Νόμ. 865E' τὴν πόλιν ἐκλιπόντες καὶ ἐρημῶσαντες, καὶ ἀρέντες αὐτὴν ἔρημον, Θουκ. 5. 4' τόνδ' ἐρημῶσας θύον, καταλιπὼν κενὸν τοῦτο τὸ ἔρημα, καταλιπὼν δὲλ. ἐξ αὐτοῦ, Δίσχυλ. Ἀγ. 1070. 10. τῆρὸς ἐν ἐρημίᾳ, καθιστῶν ἔρημον, Δίσχυλ. Ἰκ. 516, Εὐρ. Μῆδ. 99.— Παθ., ἐρημωθέντος τοῦ ὀμίλου, ἀποχωρισθέντος ἐκ τοῦ ὀμίλου, Ἡρόδ. 4.135.

ἐρημῶσης, ες. = ἐρημιος, Ἐρμ. Σιμ. 9. 26: ἐρήμιος, εως, ἡ, τελεία ἐγκατάλειψις, καταστροφή, Ἐβδ. (Δευτ. ΚΣ', 31, Παρ. Β', 30 κτλ.), Ἀρρ. Ἀν. 1. 9, 13.

ἐρημωτής, οὗ, ὁ, ὁ ἐρημῶν, ὁ φέρων ἐρήμωσιν, Ἀνθ. Π. 6. 115. ἐρημωτικός, ἡ, ὁν. ἐρημῶν, καταστρεπτικός, Ἐπιφάν. 1. σ. 458.

ἐρημῶται, -ατο, ἴδε ἐρεῖδω. ἐρήμιμα, ἴδε ἐρεῖπω. ἐρήριστα, ἴδε ἐρεῖω.

ἐρητύω, Διερ. ἐρητύω: παρ. ἐρητύον (ἀνευ αὐξήσ.) Ἰλ., Ἰων. -ύεσκον Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1301, Κόρινθ. Σμ.: μέλλ. -ύσῃ Ἀπολλ. Ρόδ., (κατ-) Σοφ. Φιλ. 1416: ἀρ. ἐρητύωσα Ἰλ. Α. 192: πρστ. ἐρητύωσαν Εὐρ. Φοίν. 1260' ἡμιστ. ἐρητύωσασκε Ἰλ. Β. 189, Α. 567.— Παθ. ἴδε κατωτ. [ὑπὸ φωνηέντος, ἔκτος ἂν εἶναι μακρὰ συλλ., ὡς ἐρητύοντο μένοντες Ἰλ. Θ. 345' ἀλλὰ μακρὸν πρὸ τοῦ σ, καὶ ἐν τῷ Αἰόλ. γ' πληρ. παθ. ἀρ. ἐρητύωσαν] ἀλλ' ὁ Σοφ. ἐν Ο. Κ. 164' ἔχει ὑπὸ μακρὰς συλλ., Ἐπεικ. ῥήμα (ἀπαντῶν δις παρὰ Τραγ.), ἀναστῆλω, ἀναγαιτέω, ἐρητύω, κήρυκε δ' ἄρα λαβὼν ἐρητύον Ἰλ. Σ. 503' ἐρητύωσασκε ῥά-λαγας Α. 567' ἐπέεσσιν ἐρήτευε φῶτα ἔκαστον Β. 164, πρόλ. 75. 189, Ὀδ. 1. 493' ἐρητύωσι τε θυμὸν Ἰλ. Α. 192' πολλὰ κέλευθος ἐρατύνει (ἐρατύνει Musgr.), μεγάλῃ ἀπόστασι μὲς χωρίζεται. Σοφ. Ο. Κ. 164.— Μεσ., ἐρητύοντο δὲ λαὸν Ἰλ. Ο. 723.— Παθ., ἐρητύοντο μένοντες Θ. 345' ἐρητύει' ἐν φρεσὶ θυμῷ 1. 462 (458), πρόλ. Ν. 280' ἐρητύειν [Ἀἰὼλ. ἀντί-θησαν] δὲ καὶ ἔδρας Β. 99. 211' παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο Θ. 345, κ. ἀλλ.

2) ἀπολύτως μετὰ γεν., ἀρημῶνι ἀπὸ τινος, τὴν δεινὴν ἀμύλην Εὐρ. Φοίν. 1260' ἐρητύωσασκε δ' ὕλα-γμοῦ, ἐπέτασεν αὐτοὺς (τοὺς κύνες) νὰ μὴ ὑλακῶσιν, Θεόκρ. 25. 75.— Παθ., μετ' ἀπαρεμφ., ναυτιλίας.. ἐρητύοντο μέλκομαι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 835.

ἐρε-, ὁ, ἀκρίτως τύπος τῆς λέξεως ἔριαν, μάλλον, Φιλητ. 18. ἐρε-, ἀχώριστον μέρος ὡς τὸ ἀρε-, προτεθέντων τῶν λέξεων πρὶς ἐπίστασιν τῆς ἐννοίας αὐτῶν, κατὰ τὸ πλείστον Ψπ. καὶ Λυρ.— Καθ' Ἰπύχ. -ἐρε- πολύ, μέγα, ἰσχυρόν.

ἐρεῖδω, = καθυπέρδει, ἴλωσκ.

ἐρι-αυγής, ες. λίαν φωτεινός, λαμπρός, Ὀρρ. Ἀποσπ. 7.11.

ἐρι-αύχην, ενος, ὁ, ἡ, ἔχων ὑψηλὴν, καμπύλην τράχηλον, ἐρι-αύχην ἵπποι Ἰλ. Κ. 305, ἀλλ' οὐδαμῶς ἐν Ὀδ. ἀντιθέσαντες βυσσάχην.— Καθ' Ἰπύχ. -ἐρι-αύχην γαῦροι, μεγαλαύχην.

ἐρι-αυγής, ες. (ἐριον, ἄχθος) φέρων ἄχθος ἱπποῦ, μάλλον, βα-θύμαλλον, ἡ (ἐρι-, ἄχθος) λίαν βαρυνόμενος, ποίμνη Νάκιμ. π. Καταρχ. 520.

ἐριβαλλος, ὁ, «τὸ μαρσίπιον» Ἀρχαῖ. 54. 9, γραπτεῖον ἀρι-βαλλος, ἴδε τὴν λέξιν.

ἐρι-βόας, ου, ὁ, ἰσχυρῶς βοῶν, ἐπὶ τοῦ Βιάχχου, Πινδ. Ἀποσπ. 15. 10' ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀνθ. Π. 15. 27.

ἐριβόαια' οὐδέ. καὶ μεγάλως τιμωμένη Ἰπύχ. II. ὡς κύρ. ὄν. ἐριβόαια Βαχχὺλ. 16. 14. ἐριβόαια 12. 102 (ἐκτ. Πλάτ.)

ἐρι-βομβος, ον, μεγάλως, ἰσχυρῶς βομβῶν, μέλισσα Ὀρρ. Ἀποσπ. 19.

ἐρι-βρεμής, ου, ὁ, ἐπὶ τοῦ Διὸς, ἰσχυρῶς βροντῶν, Ζεὺς Ἰλ. Ν. 624' περὶ τοῦ Διὸς, ἡ ποῦ δεινὸν ἐριβρεμῆτος χόλον ἐνδοθεν ἔξει Ἀριστοτ. Πέτρο. 814' Ἰνδοὶ κώμιον ἄγρουν ἐρι-βρεμῆτη Διονύσιον Διόν. Π. 578, κτλ. ἰσχυρῶς βρυχώμενος, λέων Πινδ. Γ. 4. 77 (3. 64)' μεγάλως ἤχων, αὐτὸς Ἀνθ. Π. 6. 195.

ἐρι-βρεμής, ες. = ἐριβρομος, Ἀνθ. Π. 6. 344.

ἐρι-βρεμής, ες. λίαν βρύς, Ὀρρ. Ἰων. 5. 630.

ἐρι-βρομος, ον, ἡχρῶς βοῶν, φωνάζων, εἰμι δ' ἐγὼ Διόνυσος ἐριβρομος Ὀμ. Ἰων. εἰς Διόνυσ. 56, Ἀνακρ. 14, Πανύας παρ' Ἀθην. 361) ἰσχυρῶς βρυχώμενος, λέοντες Πινδ. Ο. 11 (10) ἐν τέλει χθονὶ νεφέλῃ ὁ αὐτ. ἐν Π. 6. 3.11.

ἐρι-βρύχης [ὑ], γεν. ου, ἡ, εως, = τῷ ἐρημ., ταύρου ἐριβρύχην μόνος ἀσχετον Ἰπ. Θ. 832' οὐς ἐριβρύχης Βακ-χὺλ. 5. 116 (ἐκδ. Βλαζα) πόντος, λέων Ὀππ. Ἀλ. 1. 476, 700.

ἐρι-βρύχης, ον, ἡχρῶς βρυχώμενος, βοῶς Ὀμ. Ἰων. εἰς Ἑρμ. 116' λέων Κόρινθ. Σμ. 3.171' ἰσχυρῶς ἤχων, ἐπὶ σάλπιγγος, Ἀνθ. Π. 6. 159.

ἐρι-βῶλαξ, αἰος, ὁ, ἡ, ἔχων μεγάλους βῶλους, ἐπὶ εὐφροῦ γῆς ἐντεῦθεν εὐφροῦ, λίαν εὐφροῦς, ἀπαρ ἐν τῇ Ὀδ., ἐριβῶλαξ ἡπείροιο Ν. 235' συγρῶν ἐν τῇ Ἰλ., ἐν Φθίῃ ἐριβῶλαξ Α. 155, κτλ. πόλεως.. ἐριβῶλακος Κρατίν. ἐν Ἀραπέταιν. 3, ἔνθα ἴδε ἡ ἀπεκ.

ἐρι-βῶλαξ, αἰος, ὁ, ἡ, ἔχων μεγάλους βῶλους, ἐπὶ εὐφροῦ γῆς ἐντεῦθεν εὐφροῦ, λίαν εὐφροῦς, ἀπαρ ἐν τῇ Ὀδ., ἐριβῶλαξ ἡπείροιο Ν. 235' συγρῶν ἐν τῇ Ἰλ., ἐν Φθίῃ ἐριβῶλαξ Α. 155, κτλ. πόλεως.. ἐριβῶλακος Κρατίν. ἐν Ἀραπέταιν. 3, ἔνθα ἴδε ἡ ἀπεκ.

ἐρι-βῶλαξ, αἰος, ὁ, ἡ, ἔχων μεγάλους βῶλους, ἐπὶ εὐφροῦ γῆς ἐντεῦθεν εὐφροῦ, λίαν εὐφροῦς, ἀπαρ ἐν τῇ Ὀδ., ἐριβῶλαξ ἡπείροιο Ν. 235' συγρῶν ἐν τῇ Ἰλ., ἐν Φθίῃ ἐριβῶλαξ Α. 155, κτλ. πόλεως.. ἐριβῶλακος Κρατίν. ἐν Ἀραπέταιν. 3, ἔνθα ἴδε ἡ ἀπεκ.

ἐρι-βῶλαξ, αἰος, ὁ, ἡ, ἔχων μεγάλους βῶλους, ἐπὶ εὐφροῦ γῆς ἐντεῦθεν εὐφροῦ, λίαν εὐφροῦς, ἀπαρ ἐν τῇ Ὀδ., ἐριβῶλαξ ἡπείροιο Ν. 235' συγρῶν ἐν τῇ Ἰλ., ἐν Φθίῃ ἐριβῶλαξ Α. 155, κτλ. πόλεως.. ἐριβῶλακος Κρατίν. ἐν Ἀραπέταιν. 3, ἔνθα ἴδε ἡ ἀπεκ.

ἐρι-βῶλαξ, αἰος, ὁ, ἡ, ἔχων μεγάλους βῶλους, ἐπὶ εὐφροῦ γῆς ἐντεῦθεν εὐφροῦ, λίαν εὐφροῦς, ἀπαρ ἐν τῇ Ὀδ., ἐριβῶλαξ ἡπείροιο Ν. 235' συγρῶν ἐν τῇ Ἰλ., ἐν Φθίῃ ἐριβῶλαξ Α. 155, κτλ. πόλεως.. ἐριβῶλακος Κρατίν. ἐν Ἀραπέταιν. 3, ἔνθα ἴδε ἡ ἀπεκ.

ἐρι-βῶλαξ, αἰος, ὁ, ἡ, ἔχων μεγάλους βῶλους, ἐπὶ εὐφροῦ γῆς ἐντεῦθεν εὐφροῦ, λίαν εὐφροῦς, ἀπαρ ἐν τῇ Ὀδ., ἐριβῶλαξ ἡπείροιο Ν. 235' συγρῶν ἐν τῇ Ἰλ., ἐν Φθίῃ ἐριβῶλαξ Α. 155, κτλ. πόλεως.. ἐριβῶλακος Κρατίν. ἐν Ἀραπέταιν. 3, ἔνθα ἴδε ἡ ἀπεκ.

ἐρι-βῶλαξ, αἰος, ὁ, ἡ, ἔχων μεγάλους βῶλους, ἐπὶ εὐφροῦ γῆς ἐντεῦθεν εὐφροῦ, λίαν εὐφροῦς, ἀπαρ ἐν τῇ Ὀδ., ἐριβῶλαξ ἡπείροιο Ν. 235' συγρῶν ἐν τῇ Ἰλ., ἐν Φθίῃ ἐριβῶλαξ Α. 155, κτλ. πόλεως.. ἐριβῶλακος Κρατίν. ἐν Ἀραπέταιν. 3, ἔνθα ἴδε ἡ ἀπεκ.

ἐρι-βῶλαξ, αἰος, ὁ, ἡ, ἔχων μεγάλους βῶλους, ἐπὶ εὐφροῦ γῆς ἐντεῦθεν εὐφροῦ, λίαν εὐφροῦς, ἀπαρ ἐν τῇ Ὀδ., ἐριβῶλαξ ἡπείροιο Ν. 235' συγρῶν ἐν τῇ Ἰλ., ἐν Φθίῃ ἐριβῶλαξ Α. 155, κτλ. πόλεως.. ἐριβῶλακος Κρατίν. ἐν Ἀραπέταιν. 3, ἔνθα ἴδε ἡ ἀπεκ.

ἐρι-βῶλαξ, αἰος, ὁ, ἡ, ἔχων μεγάλους βῶλους, ἐπὶ εὐφροῦ γῆς ἐντεῦθεν εὐφροῦ, λίαν εὐφροῦς, ἀπαρ ἐν τῇ Ὀδ., ἐριβῶλαξ ἡπείροιο Ν. 235' συγρῶν ἐν τῇ Ἰλ., ἐν Φθίῃ ἐριβῶλαξ Α. 155, κτλ. πόλεως.. ἐριβῶλακος Κρατίν. ἐν Ἀραπέταιν. 3, ἔνθα ἴδε ἡ ἀπεκ.

ἐρι-βῶλαξ, αἰος, ὁ, ἡ, ἔχων μεγάλους βῶλους, ἐπὶ εὐφροῦ γῆς ἐντεῦθεν εὐφροῦ, λίαν εὐφροῦς, ἀπαρ ἐν τῇ Ὀδ., ἐριβῶλαξ ἡπείροιο Ν. 235' συγρῶν ἐν τῇ Ἰλ., ἐν Φθίῃ ἐριβῶλαξ Α. 155, κτλ. πόλεως.. ἐριβῶλακος Κρατίν. ἐν Ἀραπέταιν. 3, ἔνθα ἴδε ἡ ἀπεκ.

ἐρι-βῶλαξ, αἰος, ὁ, ἡ, ἔχων μεγάλους βῶλους, ἐπὶ εὐφροῦ γῆς ἐντεῦθεν εὐφροῦ, λίαν εὐφροῦς, ἀπαρ ἐν τῇ Ὀδ., ἐριβῶλαξ ἡπείροιο Ν. 235' συγρῶν ἐν τῇ Ἰλ., ἐν Φθίῃ ἐριβῶλαξ Α. 155, κτλ. πόλεως.. ἐριβῶλακος Κρατίν. ἐν Ἀραπέταιν. 3, ἔνθα ἴδε ἡ ἀπεκ.

ἐρι-βῶλαξ, αἰος, ὁ, ἡ, ἔχων μεγάλους βῶλους, ἐπὶ εὐφροῦ γῆς ἐντεῦθεν εὐφροῦ, λίαν εὐφροῦς, ἀπαρ ἐν τῇ Ὀδ., ἐριβῶλαξ ἡπείροιο Ν. 235' συγρῶν ἐν τῇ Ἰλ., ἐν Φθίῃ ἐριβῶλαξ Α. 155, κτλ. πόλεως.. ἐριβῶλακος Κρατίν. ἐν Ἀραπέταιν. 3, ἔνθα ἴδε ἡ ἀπεκ.

ἐρι-βῶλαξ, αἰος, ὁ, ἡ, ἔχων μεγάλους βῶλους, ἐπὶ εὐφροῦ γῆς ἐντεῦθεν εὐφροῦ, λίαν εὐφροῦς, ἀπαρ ἐν τῇ Ὀδ., ἐριβῶλαξ ἡπείροιο Ν. 235' συγρῶν ἐν τῇ Ἰλ., ἐν Φθίῃ ἐριβῶλαξ Α. 155, κτλ. πόλεως.. ἐριβῶλακος Κρατίν. ἐν Ἀραπέταιν. 3, ἔνθα ἴδε ἡ ἀπεκ.

ἐρι-βῶλαξ, αἰος, ὁ, ἡ, ἔχων μεγάλους βῶλους, ἐπὶ εὐφροῦ γῆς ἐντεῦθεν εὐφροῦ, λίαν εὐφροῦς, ἀπαρ ἐν τῇ Ὀδ., ἐριβῶλαξ ἡπείροιο Ν. 235' συγρῶν ἐν τῇ Ἰλ., ἐν Φθίῃ ἐριβῶλαξ Α. 155, κτλ. πόλεως.. ἐριβῶλακος Κρατίν. ἐν Ἀ

ἐρίδωλος, ον. = τῷ προηγ., 'Οδ. Ε. 34, καὶ συχνάκις ἐν 'Ιλ., ἐρίδωτος· «μεγαλόφρων»· 'Ησύχ.
ἐρι-γάτωρ, ορος, ὅ, ἡ, μεγάλην ἔχων γαστέρα, ἰσόχως
Νικ., 'Αλεξερ. 344.

ἐριγδουπῶ, κτυπῶ, κρυτῶ σφοδρῶς, βροντωδῶς, σχηματισθὲν
ὑπὸ τοῦ Σχολ., εἰς 'Ιλ. Η. 507.

ἐρι-γδουπος, ον. = ἐριδούπος (δ' ἴδε), βροντωδῶς ἤχων, βρον-
τωδῆς, παρ' 'Ομ., αἰεῖν τε ἐπιθετον τοῦ Διὸς, ἐριγδούπου Διὸς
ὕδν 'Ιλ. Η. 672· ἐρ. πόσις 'Ηρης 'Οδ. Ο. 112, 180 'Ιλ.: 'Εν 'Ιλ.
Α. 152, περὶ τῶν ποδῶν τῶν ἱππῶν, ἐριγδουποὶ πόδες ἱππῶν.

ἐριγυθής, ἐς, λίαν περιχαρής, 'Ορρ. Λιβ. 24.
ἐρίγηρυς, -υς, ὅ, ἡ, μεγαλυτέρως ὀμιλῶν, «μεγαλόφρωνος»
'Ησύχ.

ἐρίγληνος, ον, ἔχων μεγάλους τοὺς βολβούς τῶν ὀφθαλμῶν,
μεγαλόφθαλμος, 'Οππ. Κυν. 1. 310.

ἐριγμά, τό, (ἐρίμα)· τετριμμένοι, κοπανισμένοι κύκλοι, 'Ιππ.
220 Π· 'Ιδε Ερεγμα.

ἐρίγμα, ἡ, = τῷ προηγ., Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. Βατρ. 503.

ἐριδανίω, παρατατ. ἡριδανίον, Παερ 88: 'Επιμ. ἀρ. ἐρι-
δανία, 'Απολλ. Ρόδ. Α. 89:—Μέτ., Κόιντε. Σμ. 5. 105· 'Επιμ. ἀρ.
α' ἀπαρ. ἐριδανισαῖν (μετὰ τοῦ ε μακροῦ) ἢ ἐριδανισαῖναι,
'Ιλ. Ψ 792· ἀλλαχού ὁ 'Ομ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν ἐνεστέ.
(ἐρίδω). Φιλόνεικος, μαλλίονα, μετ' ἀνδράσι 'Οδ. Φ. 310· αὐ-
τῶς γάρ ῥ' ἐπέσοι· ἐριδανίονεν 'Ιλ. Η. 312· νῦν δὲ περὶ
πρωτῶν ἐρ. 'Οδ. Σ. 403· εἰ δὲ σφὶ ὅσῳ ὀνητῶν ἐρ. 'Ιλ.
Α. 574· εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδανίονεν, φιλονεικούμεν, αγωνι-
ζόμεθα (ὡς περὶ ὧλόν) οὐκ τὸ ἔκλογον αὐτῆς, 'Οδ. Β. 206· μετὰ δὲ,
ἐριδανίονεν ἀλλήλοισιν.. πελεμίζεμεν 'Ιλ. Η. 765, πρὸλ.
'Απολλ. Ρόδ. Α. 89· ὡσαύτως, ἀντία πάντων.. ἐριδανίονεν
οἷος 'Οδ. Α. 70· μὲν δ' εὐστοχίην ἐριδανίον Κάλλ. εἰς 'Αρσ.
262.—ἐπὶ πολέμῳ, πρῶτον παρ' 'Απολλ. Ρόδ. Β. 986, κατ.:—
'Ιλ. σ., ἀργαλέον δὲ προσόν ἐριδανισαῖν 'Αχαιοίς, «ἡχλητόν
δὲ τοῦ» 'Ελλήσιν ἰλθεῖν αὐτῶν εἰς ὁμιλίαν ποδῶν» (Θ. Παρξ.), 'Ιλ.
Τ. 792.—'Επ. λέει, εἰ χρήσει πορὰ Δημητρίῳ Βουζαντίῳ παρ' 'Αθην.
452 Π· τὸ ἡρόων ἐν Λουκ. 'Αλφ. 6 παρὶ λήρῃ ἐκ τοῦ 'Απολλ.,
Ρόδ. Α. 80

ἐριδάντης, ου, ὁ, ἐριστής, φιλονεικός, παρὰ Διουγ. Α. 2. 107·
'Ιωνική τις γεν. πληθ. ἐριδαντήων ἐναφρέτα· ἐκ τοῦ Δημοκρ.
παρὰ Πλουτ. 2. 614 Ε. περὶ ἔκκατε τὸν Κλήμ. 'Αλεξ. (π. 328) νῦν
ἐπινοήσῃ τὴν ὀνομα. ἐριδαντές.—Παρ' 'Ησύχ. ὡς κύριον ὄνομα
«Εριδάντας» 'Ιπποκλῆς παρὰ Ταραντινοῖς.

ἐριθήλως, ον, κατὰλλήλως, ἐπιφανῆς λίαν, Νόνν. Εὐαγγ. κ. 'Ιω.
ιν', 5. 16.

«Εριδῆμιος»· «Ζεύς ἐν Ρόδῳ» 'Ησύχ.

ἐριδίνης, ἐς, (δίνος), ὁ λίαν ταχέως περιδινόμενος, καπνὸν
ἐρευνγμένην ἐριδινέα Τρυφιδό. 231.

ἐριδίων, τό, ὑποκοριστ. τοῦ ἔριον, Λουκ. 'Οκύνου: 89 (ἔνθα
ἐρὶ δύν), 'Αρρ. 'Επεστ. 3. 22, 71, φῶτε. ἐν λ. λαμπρόδινον.

ἐριδραίνω, = ἐρεοίξω, κινῶ εἰς ἐρίαν, ἐριδίξω, σφίγγωσιν
ἐοικότες.. οὐς παῖδες ἐριδραίνουσιν 'Ιλ. Η. 260. II. ἀμετάδ.,
= ἐριδανίω, μάλα δ' ἀέν ἐριδραίνων ἀθερίζει 'Απολλ. Ρόδ.
Γ. 94· ἐανθοῖς κρόκου θυδέσσων ἐθίραν ἐρέπτον ἐριδραί-
νουσαι Μόσχ. 2. 60· διὰ τι 'Αθ. Πλαν. 4. 297· ὑπὲρ τίνος
Νικ. 'Αλεξερ. 407· μετ' ἀπαρ., κοῦροι ἐριδραίνουσι φιλήμματος
ἄκρα φέρεσθαι Θεόκρ. 12. 31.

ἐρι-δάμας, ον, (δάμα), ἰσχυρῶς ἐκτεταμένος, δηλ. ἀκλήτης,
ἀκατάλητος, ἐρις ἐρ. (πρὸλ. Θεοδόμητος, εὐδομητορ) Λαγύλ.
'Αγ. 1461:—ὁ 'Ερμάννος ἀναφέρει τὴν λέξ. εἰς τὸ δαμάω, ἐριδ-
ματος ἀνδρὸς οἰκίαν Αἰσχύλ. ἐνθ' ἄνωγε, λίαν δαμάζουσα, κατα-
δάλλουσα τὸν ἄνδρα.

ἐρίδουπος, ον, ὡς τὸ ἐριγδουπος, πληθ. ὅτι ὁ 'Ομ. μετα-
χειρίζεται τὸν δευτέρον τύπον ἐπὶ προσώπων, τὸν δὲ πρῶτον εἰς πο-
ταμῶν ἐριδούπων καὶ τόπων, ἀκτάων ἐριδούπων 'Ιλ. Υ'. 50· πο-
ταμῶν ἐριδούπων 'Οδ. Κ. 515· αἰθούσης ἐριδούπου 'Ιλ. Ω.
323, κατ.

ἐρίδωρος, ον, μεγαλόδρομος, ἄρθενος, ὁπώρη 'Οππ. Κυν.
3. 504.

ἐρίξω, Δωρ. γ' πληθ. ἐρίξοντε Πινδ. Ν. 5. 72· 'Επιμ. ἀπαρ.
ἐριζέμεναί, -έμεν 'Ιλ. Φ. 185, Ψ. 404, Δωρ. ἐριδαν Θεόκρ.
6. 5: πορετ. ἡριζόν Δημ. 113. 20, 'Επιμ. ἐριζόν 'Ιλ. Β. 555,
512, ἐριζέσκον 'Οδ. Ε. 225· μέλλ. ἐρίσω (ῥι-) 'Αππ. 'Εμμελ.
5. 127, Δωρ. ἐρίξω, Πινδ. ἐν Εὐσεβ. Πουλημαί. 56. 94· 'Επιμ. ὅροι
ἡριζα 'Πσ. Θ. 928, Λυσ. 194. 33, ποιητ. ἐρισα Πινδ. 1. 817).
60· 'Επιμ. εὐκτε. ἐρισπεε 'Ομ., ἴδε κατω.· Δωρ. ἡριζα 'Πρ.
κλειτ. Πινάκ. ἐν τῇ Σουλ. 'Βεγγρ. 5775. 26:—πρῶτ. ἡριζα
Πολύδ. 3. 91, 7:—Μέτ., 'Επιμ. παρτα. ἐρίξετο 'Πσ. Θ. 531:
'Επιμ. ἀπαρ. ὑποτ. ἐρίσασται (ἀντὶ ἐρίσῃται) 'Οδ. Δ. 80.—
Παθ., 'Επιμ. πρῆμ. ἐρίξασται (ἐπὶ ἐνεργ. σημασίᾳ), ἴδε κατω.
('Ισως συγγενὲς τῷ ἐρ-έθω, ἐρ-εοίξω). Μάχῃμκι, φιλονεικῶ,
μαλλίονα, συχνάκις ἐπὶ λογομαχεῖν, τινὲς, πρὸς τινα, 'Ιλ. Δ. 6, κατ.,
καὶ 'Ατ.: ἀλλήλοισι 'Οδ. Σ. 277, Πλάτ.: ἀντιβίην τινὲς 'Ιλ. Δ.

277· ἀντία τινὲς Πινδ. Π. 4. 507· πρὸς τινὰ δ' αὐτ. ἐν Π. 2.
162, 'Πρόξ. 7. 50, 1, Πλάτ. Πολ. 395 D· ὅς ποτ' 'Αθανάνα ἐριν
ἤρισε Θεόκρ. 5. 23· περὶ τίνος 'Ιλ. Μ. 423, κ. ἀλλ.:—ἀκολου-
θούση, ἐληρημένης προτάσεως, ἐρ. ὅστις ἀρίτων Θεόκρ. 6. 67·
ὁπότερος γενναϊότερος Πλάτ. Λύσ. 207 C:—ἀπὸ παρὰ Πλάτ.
ἐπὶ συριστικῶν φιλονεικῶν, ἀντιβ. τῷ διαλέγεσθαι, Πολ. 454 A,
πρὸλ. Πρωτ. 337 B.

2) ἀνταγωνίζεσθαι, ἀνταμιλλῶμαι πρὸς
τινα, εἶμαι ἀντίπαλός τινος, οὐκ ἂν ἔπειτ' 'Οδυσσεὺς γ' ἐρίσσει
βροτὸς ἄλλος 'Ιλ. Γ. 223· ἐπεὶ οἱσιν οὐ τις ἐρίξεν 'Οδ. Θ.
371, πρὸλ. Ξεν. Κυν. 1. 12:—μετ' αἶε, πράγμα, ἀνταγωνίζεσθαι,
εἶμαι ἀντίπαλός, ἀνταμιλλῶμαι πρὸς τινὰ ἐν τινὶ πράγματι, οὐδ'
εἰ.. 'Αφροδίτη κάλλος ἐρίξοι 'Ιλ. 1. 389, πρὸλ. 'Οδ. Ε. 213,
'Πσ. 'Ασπ. 'Πρ. 5:—ὡσπύτως μετὰ δὲσ, πράγμα, ὁρητοσύνη οὐκ
ἂν μοι ἐρίσσει βροτὸς ἄλλος, «ἣ ἐν τῇ διακονίᾳ ἐνεργεία»
(Σχολ.), 'Οδ. Ο. 321· οὕτω παρ' 'Ατ., γνώμη ἐρ. τινὲς Λυσ. 194.
3) ὡσαύτως ἐρίζοντο 'Επιμ. ἀντὶ -ετον) περὶ τῆς 'Ιλ. Μ. 423·
ἐρίσσειαν περὶ μύθων Ο. 284· ἀθανάτοισιν ἐρίσσκον περὶ
τόξων 'Οδ. Θ. 225, πρὸλ. 'Ηρόδ. 5. 49· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ.,
ἐρίζοντο ἀλλήλοισιν χερσὶ μαχήσασθαι 'Οδ. Σ. 38· ἴσα δὲ
πίνειν οὐτίς οἱ ἀνθρώπων ἥρισεν ψήλαικος παρ' 'Αθην. 410 Ε.

3) ἀπὸλ., δύναιμι ν' ἀγωνισθῶ, νὰ ἔλθω εἰς ἀμιλλὰν πρὸς τινὰ.
Νέστωρ οἷος ἐρίξεν, «εἰς αὐτοῦ» (Σχολ.), 'Ιλ. Β. 554. II
δ 'Ομ. ἐνίοτε μεταχειρίζεται τὴ μέτ. ὡς τὸ ἐνεργ., ἢ [τόξω] οὐ
τίαν τὴν ἐρίξεται 'Ιλ. Η. 172· ἀνδρῶν δ' ἣ κἔν τις μοι ἐρίσ-
σεται.. κτήμασιν 'Οδ. Δ. 80· οὕτως, ἐρίξτε βουλάς Κρονίωνι
'Πσ. Θ. 534· οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ. πρῆμ. τῷ οὐ τις ἐρήρισταί
κράτος δ' αὐτ. ἐν 'Αποσπ. 53, πρὸλ. Πινδ. Ο. 1. 155, Γ. 4
49 (3. 47).

ἐρί-ζωος, ον, μακρόβιος, Λατ. vivax, Πρηγ. Νος 'Ω3. 6. 18,
'Ησύχ.

ἐρι-ήκος, ον, (ήκος) ἔχων ὕψος τὴν ἄκρην, 'Ορρ. Α. Θ. 462.
ἐρι-ήρος, ον, (*ήριω, πρὸλ. ήριω) ἐντελής, ἡρώων, ὡς ἐπὶ
τοῦ ἑταίρου, πιστός, ἐρήρος ἑταίρος, «ἄγαν εὐφροσύνης»
(Σχολ.), ἐν τῷ ἐν. μόνον ἐν 'Ιλ. Δ. 260· ἀλλαχού ἀέπειτα ἑταί-
ρους ἐν τῷ πληθ., ἐρήρος ἑταίροι, αἶε, ἐρήρος ἑταίρους 'Ιλ.
Γ. 47, 378, 'Οδ. 1. 100, 172, 193, κατ.:—παρὸς αὐτὸν δὲ ὑπὸ Κρατίδου
ἐν 'Οδυσσεύει 5· τὸ ἐρήρος ἀοιδὸς ἐν 'Οδ. Δ. 346, Θ. 62,
471 πρῆπει νὰ ληρθῇ ὑπὸ γενική· ἐννοίαν, πιστός· εἰς τὴν οἶκον τοῦ
κυρίου τὸν (οὐχ) εἰς τοὺς μνηστῆρας, διδοὶ κατ' ἀνάγκην ἥδεν,
Α. 154), πρὸλ. 'Ησύχ.

ἐρι-ήκης, ἐς, (ήκω) μεγάλως, ἰσχυρῶς ἤχων, 'Οππ. 'Αλ. 3. 213.
ἐριόακη, ἡ, ἡ τροφή τῶν μελισσῶν, ἢ πληθ. τοῦ μέλιτος· παρὰ-
σκευάζουσι πρὸς ἰδίαν χρῆσιν· εἶναι δὲ στερεοτέρη τοῦ μέλιτος καὶ
οὐχ ὅσον αὐτὸ βρεστέ· ἐν πρίπει δὲ νὰ συγχέηται πρὸς τὴν κηρήραν,
ἥτις ὡνομάζεται παρὰ τοῖς ὀρχαίοις μελίκηρον, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ.
5. 22, 9, πρὸλ. 9. 40· ἡ ἐριόακη καλεῖται προσέτι κήρινθος καὶ
σανδαράχη.—Πρὸλ. 'Ησύχ.

ἐριόακίς, ἰδος, ἡ, = ἐριόος (ἡ), ἐργάτις, Θεόκρ. 3. 35
ἐριόακος, ὁ, πενήνῳ λήλον διδασκόμενον νὰ φελλίῃ λέξει· ὡς ἡ
ψευδακὴς, «ὄρνιον μονήρας καὶ μονότροπον» Σουίδ.—Κτε' Ἀριστα-
τέλ. (π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 49 B, 4), μεταβάλλουσι δὲ καὶ οἱ ἐριόα-
κοι καὶ οἱ καλούμενοι φοινίκουροι ἐξ ἀλλήλων· ἔστι δὲ ὁ
μὲν ἐριόακος χειμερινόν, οἱ δὲ φοινίκουροι θερινόν, διαφέ-
ρουσι δὲ ἀλλήλων οὐθὲν ὡς εἰπεῖν, ἀλλ' ἢ τῇ χρᾷ μένον·
πρὸλ. 'Αποσπ. τοῦ αὐτοῦ 241. 10.—Παροιμ., οὐ τρέφει μία
λόβη ὅσο ἐριόακος, «ἔστι δὲ ὄρνις ὑπὸ μὲν τιναν καλούμενον
ἐριόακόν, ὑπὸ δὲ ἑτέρων ἐριόακος, ὑπὸ τῶν πλείονων ἐριόακος» Σχολ.
εἰς 'Αριστοφ. Σπ. 922 (927)—ὁ Ἀδάμης νομίζει· οὐκ ὁ ἐριόακος εἶναι
ἢ πυρραλὶς, «πετρίτης».

ἐριόακώδης, ἐς, ἰείδος· ὡς ἐριόακος, ἰήκος, πλυνάρος, ἐριόα-
κώδεις γράφαι 'Επιχ. 33 Διη.

ἐριόαλης, ἡ -οαλῆς, Δωρ. αἰεὶ ἐριθηλής, 'Ησύχ.

ἐριόαλις, ἰδος, ἡ, αἰείας δένδρου 'Ησύχ.

ἐριθάλλως, ον, (θάλλω) ὁ σφόδρα θάλλων, ἐπὶ φυτῶν καὶ ἀν-
δρῶν, Σμεωνίδ. 23· πρὸλ. 23· πρὸλ. ἐριθηλής.

ἐριθεῖα, ἡ, (ἐριθινομαι) ἐπὶ μισθῷ ἐργασίᾳ, «μισθοαρνία» Σουίδ.

II, ἐπιθωλὴς δημοσίαις τινός θέσεως, σπουδαρχία, Λατ. aui-
thentia, 'Αριστ. Πολιτικ. 5. 2. 6· ἐν τῇ πληθ., αὐτόθι 5. 3. 9.

ἐριθούμαι, 'Αποθ. (ἐριθος):—ὕπναιον, ἐργάζεσθαι ἐπὶ μισθῷ,
'Εβδ. (Τοῦ Β'. 11)· οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., 'Ηλιδό. 1. 5, Σχολ. εἰς
Σοφ. ΑΥ. 833, Εὐσεβ. 1162. 23.

II, ἐπὶ δημοσίᾳ ἀρχόντων,
ἐπὶ προσώπων, ἐπιθωλὴν οἷον δημοσίαν, ἐπὶ ὧν ἀρχὴν σπουδάζει,
σπουδαρχίᾳ, ἐπὶ τῷ τῇ ἐπιτοκισμασίᾳ τοῦ δήλου, οἱ ἐριθεῖοίμε-
νοι, Λατ. authenticus exerceat, 'Αριστ. Πολ. 6. 3, 9· ἀλλὰ
μετὰ ἐν τῷ συνήθει, ἐξεριθεύεσθαι τοὺς νέους, πελάζειν,
πλεονεκ. καὶ ἐλκεῖν αὐτοὺς εἰς φαρμακτικὰ μέτρα, Πολύδ. 10. 22,
9. Πρὸλ. ἐριθεῖα, ἀνερίθευτος.

ἐριθεῖς, ἐως, ὁ, = ἐριόακος, 'Αρατ. 1024, Θεοκρ. 'Αποσπ.
6. 3, 2.

ἐρι-οήλης, ἐς, (οήλλω, ἐοήλη) λίαν οήλλων, ἐπὶ τούτων, μω-
ρικής τ' ἐριθηλέας ὄρους, «ἄγαν οήλλουσα», «οὐλοῦσα» (Σχολ.).

Ἰλ. Κ. 407· ἔρινος· ἐριθιλήες ἐλαίης Ρ. 53· ἑάφνης ἐριθιλήος ἐξον Ἡσ. Θ. 30· ἐπὶ κήπων, ἀλωάων ἐριθιλήων Ἰλ. Β. 90· οὕτω, γαῖα Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 723· μεταρ., εὐνείμια Ἀνθολ. Πλαν. 4.72.

ἐριθουλός, οὐ, πρὸ προηγ., Ρώμη Χρησμ. Σιδυλ. 8. σ. 714. ἔριθους, ὁ, καὶ ἡ, ἐργάτης ἐπὶ ἡμερομισθίῳ, μισθωτός, ὑπερέτης οἰοῦντοτε εἶδους ἐν τῇ Ἰλ. ἔριθους εἶναι οἱ θαριστά, Εὐθα δ' ἔριθιοι ἡμίον, ὅδελας ὀρεπάνας ἐν χειρὶν ἔχοντες, «ἐριθιοί, κυρίως μὲν ἐριουργοί, καταχρηστικῶς δὲ καὶ οἱ μισθοῦ ἐργαζόμενοι» (Σχολ.), Σ. 550 καὶ 560· βραδύτερον, ἔριθιοι, αἱ, αἱ νύθουσαι καὶ ὑπάρχουσιν, αἱ ἐριουργοῦσαι (τυχαία δὲ εἶναι ἡ ὁμοιότης τῆς λέξεως πρὸς τὸ ἔριον), Δημ. 1313. 6. Θεοκρ. 15. 80, κτλ.· ἐπὶ ἀρχαίων, πάντα δ' ἐρίθων ἀραγνὰν βριθίει Σοφ. Ἀποσπ. 269. II. τλήμων γαστρός ἐρίθος, Ἀστ. σερπίλις ventris, ὁ ἐκ τῆς γαστρός ἐξερχόμενος ἄρς, φόρος τῶν ἐντέρων, πορθή, Ὁμ. Ἰγμ., εἰς Ἑρμ. 286, ἐνθα ἴδε Ἑρμάνων. — Καθ' Ἰσοχλ.: «ἐριθιοὶ οἱ γεωργοί, παρὰ τὸ τὴν ἔρην ἐργάζεσθαι, ἥτις ἐστὶ γῆ, καταχρηστικῶς δὲ καὶ οἱ ἐριουργοί, ἡ μισθωτοί».

ἐρίθουλός, ὁ, = ἐρίθουλος, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Σρ. 927.

ἐρίθιμος, οὐ, ὁ ἐρίθιμος, Κόνιτ. Σμ. 1.742.

ἐρικίνην· ἀφραγμένη Ἰσοχλ.

ἐρίκει· «σχεῖν» Ἰσοχλ.

ἐρίκειν, ἴδε ἐρείκω.

ἐρίκη [τ], ἴδε ἐρείκη. — Πρδ. Ἰσοχλ.

ἐρίκεις, ἴδω, ἡ [ἐρείκω] ἡ ἐρικτή, κοπανισμένη κριθή, χονδρακισμένη, τὸ πλείονον κατὰ πληθ., Γαλην.: ὡσαύτως ἐρείκεις (ἡ ἴδε) καὶ ἐρικῆς Ἰσοχλ.

ἐρικίτης ἄρτος, ὁ, ἐκ χοιρολασιμένης κριθῆς, Σέλευκ. παρ' Ἀθην. 1148.

ἐρι-κλάγκτης, οὐ, ὁ, (κλάζω), ὁ σφοδρῶς κλάζων, ἤχη, Πινδ. 11.12. 38.

ἐρίκλαυστος, καὶ -κλαυτος, οὐ, ὁ κλαίων πολύ, Ἀνθ. Π. 7. 560, Σχολ. Περικλ. 400.11. II. Παθ. πολυκλαυστος, πολυθρήνης Ὀππ. Ἀλ. 2. 668.

ἐρίκλυτος, οὐ, ὁ πολὺ φημισθὲς, περίφημος, Ὀππ. Ἀργ. 1028. ἐρικλύεις, συνηρ. ἐρικλύεις, οὐσα, οὐν, πλήρης ἐρίκης· ἀπαντῶν μόνον ἐν τῇ κυρ. ὁ ὅματι Ἑρικλύσσα, μία τῶν νήσων τοῦ Ἀἰόλου, Σπράττον 276, Σπέρ. Βυζ. ἐν λῆξ. ἐν τοῖς Σχολοῖς εἰς Ἀριστοφ. Πλουτ. 586 γράφεται Ἑρεικλύσσα, ἐν δὲ τοῖς εἰς Ἀπολλ. 1.66, Σχολ. Β. 43 Ἑρικλύδης.

ἐρικτέανος, οὐ, πολυκλήμων, πλούσιος, Ὀππ. Κυν. 1. 312.

ἐρικτός, ἡ, ὁ, ἴδε ἐρεικτός.

ἐρι-κτύπος, οὐ, ὁ μέγαν κτύπον ποιῶν, Ποσειδών Ἰσιού. Θ. 456, 930.

ἐρι-κυδής, ἐς, ὁ ἔχων μεγάλην δύσιν, ἔνδοξος Ἑπικ. ἐπὶ θ. τῶν θῶν καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτῶν Ἰλ. Ξ. 327, Ὀδ. Α. 576 καὶ 631· ἐπὶ τῶν δώρων αὐτῶν, θεῶν ἐρικυδέα δῶρα Ἰλ. Γ. 65, Υ. 265· ἔρ. ἡδὲ Α. 225, Ἰσ. Θ. 988: — πλην τούτου ὁ Ὀρ. μόνον ἔχει ὅτις ἐρικ, λαμπρὸν συμπόσιον, Ἰλ. Q. 802, Ὀδ. Γ. 66, Κ. 182, κτλ.: — καὶ ἐνταῦθα δὲ πρόκειται περὶ εὐχολίας ἐν θυσιᾷ: — ἐπὶ τοῖς καὶ ἀνθρώπων, ἄστου Χρησμ. παρ' Ἰσοχλ. 7. 220, Ὀππ., κλ.

ἐρι-κύμων [ῶ], οὐ, (κύω), σφόδρα ἐγκύμων, ἐρικύμονα φέρματα (φέρματι κωδ.) Δίσχυλ. Ἀγ. 119· ἀλλὰ τὸ Μιδ. Ἀντίφρ. ἔχει ἐρικύματα, ὁδὸν δὲ Σειλλ. διώρῳσεν ἐρικυμάδα.

ἐρικυμάτης, ἡ, ἀνωμαλ. θηλ. τοῦ ἔπου., Μάξ. π. καταρχ. 102. ἐρι-λαμπής, ἐς, ὁ σφόδρα λαμπρὸς, Ὀππ. Ἀποσπ. 29, Γρηγ. Νεξ. 111. 414Α, 461Α.

ἐρι-μύκης [ῶ], οὐ, = τῷ ἔπου., ταῦρος Καλλ. Ἀποσπ. 452. ἐρι-μύκης, οὐ, (μυκάμαι, μέμικα), ὁ ἰσχυρῶς μυκόμενος, βῶν ὑπὸ πόσῳ ἑριμύκων Ἰλ. Υ. 497, πρδλ. Υ. 775, Ὀδ. Ο. 235, Ἰσ. Ἑργ. κ. Πμ. 788· ὁλοφυγῇ Ἀνθ. 11. 6. 219.

ἐρινάξω: μέλλ.-ἄσσω, Ἀωρ.-ἄξω — ὡς τὸ Ἀστ. carnificia, «ἐρινάξω, ὁλύνθους προσιόπτειν ταῖς ἡμέραις συκαῖς ἀπὸ τῶν ἐρινῶν καὶ ἀγρίων συκῶν, ἐξ ὧν οἱ λεγόμενοι ψῆγες μετειστέρονται εἰς τὸν τῶν ἡμέρων συκῶν καρπὸν καὶ κρατύνουσιν αὐτόν, ὥστε μὴ ἀπορροῦναι τῶν δένδρων» (Φωτίου Δεξ. Συναγ.)· οἱ δὲ καὶ ἐρινάξουσι τὰς συκάς· τοῦτο δὲ ποιοῦσιν ὅπως οἱ ψῆγες οἱ ἐκ τῶν ἐρινῶν τῶν ἐπικρεμαννυμένων γιγνόμενοι διοίγουν τὰ ἐπὶ τῆς συκῆς κτλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 2. 9, 5, πρδλ. π. Φυτ. Ἰσ. 2. 8, 1, ἴδε Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰσ. 5. 32, β. καὶ πρδλ. Πρδ. 1.193· τὸ ἥρινα-σμένον, τὸ γονιμοποιήεν σύκον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰσ. 2. 8, 3· πρδλ. ψῆγ. ὁλυνθᾶξω. II. συνάξω ἄγρια σύκα, «ἐρινάξω» τὸ ἐρινά ἀραιροῦντας εἰς οὐλάκα καταθεσθαι (ἐρινά γὰρ τοῦ ἐρινεοῦ σύκα) Πλουτ. Ζ', 143, Ἰσοχλ.

ἐρινάξ, ἄσος, ἡ, = ἐρινεός, Νικ. Θερ. 854. II. = ὁλυν-θους ἡ ὁλυνθους, Ἀμερίας δὲ ἐρινάδας καλεῖσθαι τοὺς ὁλυν-θους Ἀθην. 76Ε.

ἐρινασμός, ὁ, τὸ ἐρινάξω, ἡ ἐργασία τῆς γονιμοποιήσεως τῶν συκῶν, Θεοφρ. π. Δίτ. Φυτ. 2. 9. 5.

ἐριναστός, ἡ, ὁ, ὁρίμαστος δι' ἐρινασμοῦ, Schneid ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 2. 9, 12.

ἐρινεῶν. τό, ὁ καρπὸς τοῦ ἐρινεοῦ, Λυγκεύς παρ' Ἀθην. 75Ε· κληθ. ἐρινεῶ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰσ. 5. 32, ὁ ὡσαύτως, = ὁλυνθους, ἴδε ἐρινῶν.

ἐρινεός, ὁ, ὁ ἀγριοσυκῆ, κοινῶς «ὀρνέος» ἡ «ὀρνεία», ficiis can- rificia, λῶν δὲ στήσαν παρ' ἐρινεῶν Ἰλ. Ζ. 433, Α. 107, κ. ἄλλ.· Ἰσοχλ. παρὰ Σπράτ. 443, Ἑπικ. 85 Αἰν., Θεοκρ. Ἀστ. ἐρινεός (οὐχὶ ἐρινεῶς Νοϊροδονκ. 261 Gaisf.), Ἀθην. 75D· πρδλ. ἐρινός. 2) = ἐρινεῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰσ. 5. 32, 5.

II. ὡς ἐπὶ θ. ἐρινεός, ὁ, ὁν, συνηρ. οὐς, ἄ, οὐν, ὁ ἐκ τῆς ἀγριοσυκῆς ἐρινεῶν σύκον, = ἐρινεῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰσ. 5. 32, 5, 32, 6· γεν. πληθ., ἐρινῶν συκῶν Ἀθην. 76C· κρᾶδαις ἐρινῶν Εὐρ. Ἀποσπ. 680 (Ἀθην. 76C).

ἐρινεός [τ], α, ον, Ἰων. ἐρινεός, ἡ, ον, ἐξ ἐρίου, μάλλι- νος, κεθῶν, εἰμακτα, κτλ., Πρδ. 1.195, 2. 81, 4.93, Ἰππ. π. Ἀδρ. 837, π. Ἀγμ. 763· πρδλ. τὰ Ἀστ. ἐρεοῦς.

ἐρινεώδης, ἐς, (εἶδος), πλήρης ἀγρίων συκῶν (ἐρινεῶν), Σπράτ. 593.

ἐρινεῶς, ἴδε ἐρινεός.

ἐρινῶν, τό, ἄσπον σύκον, Ἀλεξ. ἐν Ἀθήναις 1, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰσ. 2. 8. 1.

ἐρινός, ὁ, ἐρινεός, ἀγριοσυκῆ, Σπράττις ἐν Ἀττικῇ 2, Νικ. Ἀλεξ. 319. 2) = ἐρινῶν, ἀγρίον σύκον, πέπων ἔρ. ὡς, ἀχρεῖος ὡν Σοφ. Ἀποσπ. 190.

Ἐρινος, ὁ, φυτὸν ἔχον ὁμοιότητα πρὸς τὸν βασιλικόν, δι' ὃ λέγε- ται καὶ ὠκεμοειδής· οὐρεται δὲ παρὰ ποταμοῖς καὶ κρήναις· φύλλα δὲ ἔχει ὠκίμοις ὅμοια, μικρότερα δὲ καὶ ἐπεσχησμένα· Διονσ. 4. 29.

Ἐρινύς, (οὕτω δι' ἄνδρ. ν γραφόμενον ἐν τοῖς ἀρίστοις Ἀντιγρά- φοις καὶ ἐν τοῖς ἐπιγράμ., οὐχὶ δὲ Ἐρινύς, ἴδε Ἀνθ. ἐν Θηρ. Σπέρ.): γενικ. ὡς, ἡ: πληθ., ὄνομα Ἐρινύες, αἱ. παρ' Ὀμήρῳ Ἐρινύας καὶ Ἐρινύς· παρὰ δὲ Ἀστ. μόνον Ἐρινύς Ἀστ. γεν. πληθ. συνηρ. Ἐρινύν ἀντὶ Ἐρινύων, ὡς τὸ γενυν ἀντὶ γενύων, Δινδ. ἐν Εὐρ. 1. Τ. 931 καὶ 970. Θεόδοτος τιμωρὸς κακῶν πράξεων, παρ' Ὀρ. (ὡς: αἱ παρὰ Ρωμ. Furiae) ἀέποτε κατὰ πληθ. πλην ἐν Ἰλ. 1. 571, Τ. 87, Ὀδ. Ο. 234· ἀλλ' οἱ Τραγ. μεταχειρίζονται τὸ ἐν. ἐπὶ ἴσος συγχῶς ὅσον καὶ τὸ πληθ., οὕτω δὲ δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς προσωποποίησης τῆς συνεδήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Περὶ τριῶν Ἐρινύων πρῶτον γίνεται λόγος ἐν Εὐρ. Τρω. 457, Ὀρ. 1650· ἀλλὰ τὰ ὀνόματα Τισιφόνη, Μέγαира, Ἀλκηνὴ ἀπαντῶσι μόνον παρὰ μεταγεν. συγγρα- φῶν, οἷον Ἀπολλοδ. 1.1, 4, κλ.: παρ' Ὀρ. οὐδεὶς ἀριθμὸς ἀνα- φέρεται· ὁ δὲ Δίσχυλ. εἰσάγει πλήρη χορὸν ἐξ αὐτῶν, καὶ ἡ Εὐρ. ἐν περιορίσει τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν ἐν 1. Τ. 961 κ.ε. Παρὰ τοῖς ἀρχαιο- τάτοις Ἐπικοῖς τιμωροῦσι τὴν ἐπιτοκίαν, Ἰλ. Τ. 259, Ἰσ. Ἑργ. κ. Ἰμ. 801· τὴν ἀνθρωποκτονίαν, Ἰλ. 1. 571· ἀγνώμονα διαγωγὴν πρὸς τοὺς γονεῖς, αὐτοῖς 454, Ὀδ. Β. 135 (ἴδε κατωτ. II)· κακομεταχει- ριστὶν ἐκείνων, Ρ. 475· ἔλλειψιν σεβασμοῦ πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους, Ἰλ. Ο. 204· καὶ πάσαν ἀλαστονικήν καὶ αὐθάδη διαγωγὴν: — ἐπιβάλλουσι σιγὴν εἰς τὸν ἱππον τοῦ Ἀχιλλέως Ἐάνθων μέλλοντα νὰ ἀποκαλύψῃ πείονα τοῦ δέουτος, Τ. 418· ἀποπλανῶσι τοὺς ἀνθρώπους ὅπως ἐκ- λάθωσι τὸ κακὸν ἀντὶ ἀγαθοῦ, ὡς ἡ Ἀστ. Τ. 87, Ὀδ. Ο. 234. — Οἱ κλητῆρον αὐτῶν ἦτο τὸ Ἑρεβος, ἐνέειδον τὸ ἐπὶ θ. ἡεροφυῖτες, Ἰλ. 1. 571 (567), καὶ τὸ ὅτι ἐδύναντο νὰ καταδιώκωσι τινα καὶ πέραν τοῦ τάφου, Τ. 260, Ὀδ. Υ. 78. — Κατὰ τὸν Ἰσ. ἐν Θ. 185, ἐγενήθησαν ἐκ τῆς Γῆς διὰ σταγόνων τιῶν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Οὐ- ρανοῦ (ἴδε Γλάστωνος Hom. Stud. 2. 302 κ.ε.). ὁ δὲ Δίσχυλ. θημι- ρεῖ αὐτὰς θυγατέρας τῆς Νυκτός. Περὶ τῆς ἐν Ἀθήναις λαορείας αὐ- τῶν καὶ τῆς ἰδέας ἣν εἶχον περὶ αὐτῶν οἱ Ἀθηναῖοι ὅρα Müller ἐν Δίσχυλ. Εὐμ. 2. 77 κ.ε., — καὶ πρδλ. Εὐκρινίδες, Σεμανί.

II. ὡς προσηγ., μητρόδες Ἐρινύες, κατάραι τῆς μητρός, Ἰλ. Φ. 412, Ὀδ. Α. 280· Ἀρὰ τ' Ἐρινύς πατρός ἡ μεγασθενῆς Δίσχυλ. Θῆδ. 70, πρδλ. 724 καὶ 886, Σοφ. Ο. Κ. 1434· ἀλλὰ, τί- σαιτο . . . Ἐρινύς πατρός, τὴν φωνικὴν ἐναχὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Ἰσ. Θ. 472· οὕτω, Ἐρινύες Λαίου, αἱ παρὰ τοῦ Λαίου κληρο- δυνηθεῖσαι κατάραι, παρ' Ἰσοχλ. 4. 140· φρενῶν Ἐρινύς, διατά- ραις αὐτῶν, μανία Σοφ. Ἀντ. 603· πόλιν Ἐρινύν τήνδε δώ- μασιν κέλει ἐπορθιάζειν, πόλις εἶναι αὕτη ἡ Ἐρινύς τὴν καλεῖται νὰ ἐκπέμψῃ ὀείαν κραυγὴν ἐπὶ τῆς οἰκίας, Δίσχυλ. Ἀγ. 1120: — παρὰ Τραγ., ἐπὶ προσώπων ἀποσελλομένων ὑπὸ τῶν θεῶν ὅπως ἐπε- φέκασιν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα συμφορὰς, ποιητὰς Διὸς ἐκείνου, νυμ- φέκλαυτος Ἐρινύς, περὶ τῆς Ἑλένης, Δίσχυλ. Ἀγ. 749, Σοφ. Ἰλ. 1080, Τραγ. 891, Εὐρ. Ὀρ. 1390· ἀλλὰ δὲν εὐρίσκεται παρὰ πεζογράφου, εἰ μὴ ἐν Πλάτ. Ἐπιστ. 357Α, Πολυδ. 24, 8, 2, κλ. Πρδλ. ἀλάστωρ.

III. ἐπώνυμοι τῆς Δήμητρος ἐν Ὀρχαῖς πόλει τῆς Ἀρχαίας, Καλλ. Ἀποσπ. 207 (Γζέτζ. εἰς Λυκάον. 153), Πλουτ. 8. 25, 4 κ.ε. [ἢ ἐν πάσῃς ταῖς κρισιλλῶσις πύσσις.] πρδλ. τὸ Σανκρ. Saran-yū, μυθικὸν τὴν πρόσωπον ἐν τῇ Βίβλ. (πρδλ. τὸ παρ' Ἰσοχλ.: Ἀρᾶντιαν· Ἐρινύς) περὶ τῆς συγγε- νείας τῶν ἐν τῇ ἴδ. M. Müller Sc. of I. 2. 484).

Ἐρινύς, εἰμαὶ ὀργισμένη, πλήρης ἀγανακτήσεως. Ἀρχαϊκὴ λέξις καὶ τῶν Ἐρινύς, ἡ ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ὅτι τὸ θυμῷ χρη- σθῆναι καλοῦσιν Ἐρινύς οἱ Ἀρχαῖοι Πλουτ. 8. 25, 6.

ἐρί-σπορος, ον, καλῶς ἐσπαρμένος, αἶα Ὀππ. Κυν. 2. 119. [ἐρίσταλκῆς, ἐς.] πλημμελὲς ἀνάγκη Κεντρίον παρὰ Βακ-
γυλῶν VII 7. ὁ Πλάτ. ἀνέγνω ὁρθῶς: ἐρίσταλκῆς, ἐς, ἔχων
ἐρίσπορον, πολεμικιστὴν ἀλκῆν.

ἐρί-σταφυλός, ον, ὃς ἐπίθετον τοῦ οἴνου, ἀμπελοὶ αἱ τε φέ-
ρουσιν οἶνον ἐρίσταφυλον, «ἐκ τελείου κορπύ τῆς σταφυλῆς γι-
νόμενον» (Σχολ.), ἢ ἀπὸ μεγάλων σταφυλῶν, Ὀδ. I. 111, 358.

III. πλούσιος εἰς σταφυλὰς, ἐπὶ τῇ: Λέσβου, Ἀργύστη παρ'
Ἀθην. 92E. ὡς ἐπὶ 10. τοῦ Βάκχου, Ἀνθ. II. 9. 580. — Καθ' Ἡσύχ.:
«ἐρίσταφυλον» καλλιστάφυλον» πολὺν. ἢ τὸν ἐξ εὐγενούς σταφυλῆς ἢ
μεγάλου.

ἐρίστης, οὐ, ὁ, (ἐρίζω) ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐρίξῃ, φιλονεικός, Ἀκυλάς
ἐν Ἰεζεκ. ΜΔ', 6.

ἐρίστικος, ἡ, ὄν, ὁ ἀγαπῶν τὸς μάχας, φιλόμαχος, μαχητικός,
Σχολ. εἰς Εὐρ. I. A. 576.

II. ἴδιος: ἀγαπῶν τὰς λογαρχίας:
ἢ συζητήσεις, φιλονεικός, Πλάτ. Λύσι. 211B κτλ. — πασιδία Ἀριστ.
Ρητ. I. 11, 15: ὁ ἐρίστικος περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. «ὁμοῦς
ἔχων πρὸς τὸν διαλεκτικὸν ὡς ὁ ψευδογράφος πρὸς τὸν γεωμετρικόν»
Σοφιστ. Ἐλεγχ. II. 6: οἱ Λοκροὶ μαχοῦν τῶν ἄλλων ἐρίστικώ-
τεροι Ἀνακ. Ἀλ. 43: οἱ φιλόσοφοι τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, οἵτινες
ἦσαν ὁρμητικῶς εἰς τὴν διαλεκτικὴν, ἐκαλοῦντο σκιωπετικῶς Ἑρι-
στικοί, αὐτοὶ 106 — ἢ ἐρίστικῃ (ἰσλ. τέχνη), ἢ περὶ τῆς συζη-
τήσεως τέχνης, σοφιστεία, Πλάτ. Σοφιστ. 231E, κ. ἄλλ. αὐτῶν τὸ
ἐρίστικόν, ὁρίζεται ὡς τὸ ἐντεχνον καὶ περὶ δικαίων. καὶ
ἀδικῶν ἀμειβομένων αὐτοὶ 225C: τὰ ἐρίστικα Ἀριστ. Ρητ. 2.
24, 10, κ. ἄλλ. — οἱ ἐρ. συλλογισμοί, λόγοι, σοφίσματα, παραλό-
γισμῶν, ὁ αὐτ. ἐν Γόπ. I. 1, 3, πρὸλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 7, 7: ἢ ἐρί-
στικῶν τέχνη, ἔργον τῆς τοῦ Πρωταγόρου, Διογ. Λ. 9. 55: — Ἐπίρρ.
— κῶς, Πλάτ. Πηλ. 454U, κτλ.

ἐρίστικός, ἡ ὄν, περὶ οὗ φιλονεικεῖ τις, τὰ δὲ τοῖς (δεῖ τοι
Mekler) δυνάτεαι οὐκ ἐρίσται πλάθειν, «τοῖς κρατοῦσιν οὐ δεῖ
ἐρίσσαι: δεῖ εἰς ταῦτα προσπαθεῖν» (Σχολ.), Σοφ. Πηλ. 220.

ἐρίσφαλῆς, ἐς, = ἐπισφαλῆς, Εὐστ. Πηνελ. 324, 14.

ἐρί-σφάραγος, ον, μεγάλως ἡγῶν, πολὺμαχος, μεγαλόφρωνος,
Ποσειδῶν Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 187: εὐρύσανατος ἀγγελοῦς ἡ-
νός ἐρίσφαράγου, ἐρίσφωππου, Περικλ. 3. 20 (ἐνδ. Πλάτ.). —
Ὁ Πλάτ. ἐν Συμπόσ. (2. 698E) λέγει: βρόγγχος, ὃν ἀσφάρα-
γον ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ διὰ καὶ τοῦς μεγαλόφρονες ἐρί-
σφαράγους ἐπονομάζειν εἰσέθασαι. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἐρίσφαράγος»
μεγαλὰ σφην ὑψηλὸφρων.

ἐρίσφηνος, ον, = ἐρίσθενῆς, ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, «Στηλιχο-
ροι ἐρίσφηνον ἔφη τὸν Ἡρακλέα, ἵσον τῇ ἐρίσθενῇ» Εὐστ. M. 100, 47.

ἐρίσχηλῆς, ἦς ἐρεσχλῆς ἐν τέλει.

ἐρίσχηλος, ὁ, λοιδορός, Εὐστ. M. 374, 50.

ἐρί-ταρδῆς, ἐς, «μεγάλως δεῖδαι» Ἡσύχ.

ἐρί-τῆρος, ον, πολὺμῶς, ἐπὶ χρυσοῦ, οὗ δὲ κεν ἀκτῆμιον ἐρί-
τιμιο χρυσοῦ Ἰλ. I. 126, 268: ἐπὶ τῇ αἰγίδι, αἰγὶδ' ἔχουσα
ἐρίτιμον ἀγῆρουν ἀθανάτων τε B. 447: τριπόδων ἐρίτιμων
Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλ. 443, Ἀριστ. Ἰππ. 1016: — ἐπὶ προσώπων,
Μανέμων 3. 324, Θεμιστ. 511: Μοῖραι Σουλ. Ἐπιγρ. 3982, 13.

II. ὡς αὐτῆς, ἰσθὺς τις, πῦρ εἶδος τι σάρδης, παρὰ Πλάτ.
γαλκίβας δὲ καλοῦσι καὶ σαρδίλους, ἐρίτιμους Ἀθῆν. 328F.
ἡδὲ P. ἦδε σημειώσας. Κυραῖ τῆς Ξενοκράτ. καὶ Ἰαλν. σ. 167, κτλ.
Ἐπίρρ., ἐρίτιμους, N. Χάιν. σ. 299. B (ἐκδ. B.), M. Φιλῆς τ.
A', σ. 15 (ἐκδ. M.).

ἐρί-τεμῆτος, ον, καλῶς κεκοιμημένος, ἐρίτιμητοισιν ἱμάσι Ὀππ.
Κυν. 4. 100.

ἐρίφας, «χίμαρος» Ἡσύχ.

ἐρί-φεγγής, ἐς, λίαν λαμπρός, φεγγεῖος, Πρὸκλ. Ὑμν. 2. 13.
Μανέμων 6, 22.

ἐρίφειρος, ον, (ἐρίφως) ἀνήκων εἰς ἔριφον, Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις»
I. 9, Ἀντιφῶν, ἐν «Φιλώτιδι» 1. 7, Ξεν. Ἀν. 4, 5, 31.

ἐρίφῆματα, «ἐρίφαι. Λάκωνες» Ἡσύχ.

ἐρίφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐρίφως, Ἀθηνίων ἐν «Σαμῶνθῳ»
παρ' Ἀθην. 661B, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κ', 33, κτλ.

ἐρί-φλεγής, ἐς, ὁ πᾶν φλέγων, Νέων. Δ. 26, 33.

ἐρί-φλοῖος, ον, ὁ ἔχων παχὺν φλόιν, καὶ ἀκαρποὶ (δρῦες),
φῆσι (Ἀγαθολῆς) καὶ πλατύφυλλοι ἐρίφιοι καλοῦνται παρὰ Περ-
γᾶνους Εὐστ. Ἰλ. 994, 42.

ἐρίφωκλῆπος, ὁ, ὁ κλέπτει ἐρίφους, Ὀππ. Κυν. 1. 516, ἀπὶ:
ἐρίφωιν κλεῖπει τὸν ὄντιγράφ. J. G. Selmeisler.

ἐρίφως, ὁ, ὁ νεῖρος γόνος αἰγός, «κατοικάκι», ἀρνεσσιν, ἢ
ἐρίφοισιν Ἰλ. II. 382, πρὸλ. Ω. 262, Ὀδ. I. 229.

III. ἐρίφως, οἱ, Δατ. Πισσῆ, ἀστερισμός τις (οὗ ἡ ἐπὶ τῇ 23 Σει-
πειρίῳ καὶ ἡμῶς), ὅστις προτείνει ὑπὸ λῆλα, ἐφ' ἔσπερσις ἐρί-
φοις, «ἐπὶ τοῖς ἐρίφοις δύνουσι τοῦτο γὰρ δύεται τὸ ἱσπερίσις»
(Σχολ.), Θεόφρ. 7. 53: ἐπ' ἐρίφοις ἐν καιρῷ ἐρεκνυμῶνται, Ἀρατ.
158, ἦδε Σχολ. Θεοκρ. ἐνθ' ἄνω.

ἐρίφωσταίον, τό, μάνδρα δι' ἐρίφους, Γλωσσ.

ἐρίφωτης, ἐς, πολὺθλαστος, κριθὴ M. Ἀκρυ. τ. B', σ. 42, 25,
ἐκδ. A.

ἐρί-φυλλος, ον, ἔχων πολλὰ ἢ μεγάλα φύλλα, «ἐρίφυλλος δρῦς»
ἢ πλατύφυλλος, καὶ ἡ καλουμένη φελίβος Ἡσύχ.

ἐριφώδης, ἐς, (εἶδος) ὁμοῖος ἐρίφῳ, φύσις Ἰσίδωρ. Πηλ. ἐπ.
Δ' — 193.

ἔρε-χθάνους, ὁ, ἀρχαῖος ἥσως τῶν Ἀθηνῶν συν-ακτιζόμενος
ἐνίστατο τῷ Ἐρεχθεῖ. Θεμιστ. Λόγ. 27, σ. 337, πρὸλ. Αἰσχύλ.
Ἀποσπ. 55 καὶ ἦδε τὴν λέξιν ἔεκροψι — Ἐρεχθουνίδα. = Ἐρε-
χθεῖδα. Σουλ. Ἐπιγρ. 411.

ἐρί-χρῦσος, ον, πλούσιος εἰς χρυσόν, πλούσιος, Ἀνθ. II. 9. 785.

ἐρίψιμα, «πετώσιμα» Ἡσύχ.

ἐρίωδης, ἐς, (εἶδος) ἐρίφῳ ὁμοῖος, μαλλιστός, Ἰππ. π. Ἀρρ.
816, Ἀριστ. π. τῆς Ζ'. Ἰστ. 9. 45, 11. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 7, 4.

ἐριώδυνος, ον, (δδύνη) πολυδύνης, λίαν δδυνηρός, Μάξιμ. π.
Καταρχ. 101: «ἐριώδυνος» μεγαλιδύνης Ἡσύχ.

ἐριώδων, «μεγύλους ἔχων ὀδόντας» Ἡσύχ.

ἐριώλη ἢ ἐριωλή (Κουρ. ἐν Ἰρηγορ. Κυρίων σ. 570), ἡ, σφο-
δρὰ ἀνέμου συστροφή, ἀνεμοστρόβιλος, σφῶρτ' ἀπαιγνῶντος ὕελλα,
Ἀπολλ. Ρόδ. A. 1132, Δ. 1778: περὶ τοῦ Κλέωνος Ἀριστοφ. ἐν
Ἰππ. 511, πρὸλ. βάρβαρον ἐν Σφρῆ 1148 σχηματίζει τι' αὐτοῦ
λογοπαίγνιον, ὡς εἰ ἡ σύνθετον ἐν ταῖς ἑρεῖαι καὶ τοῦ ὀλῶναι,
ἐρίων τάλαντον καταπέτωκε βρόδως, — οὐκοῦν ἐριώλην
δὴτ' ἐχρῆν ταύτην καλῶν δικαιοτέρων γ' ἢ καυνάκην;
«ἐριώλην, ἐρίων ἀπώλειαν, παρὰ τὸ τὰ ἐρεῖα ἀναλῶσαι» Σχολ. εἰς
Ἀριστοφ. Σφ. ἐνθ' ἄνω.

ἐρί-ώπης, ον, ὁ, θηλ. -ώπης, ἔδος, (ῶψ) μεγαλόφθαλμος, ἐν
τῷ θηλ. Κύμης ἐριώπιδα κούρην Ὀμ. Ἐπιγρᾶμ. 1, 2 ἐν τῷ
ὄρσ. κατ' αἱ. ἐριώπεια Μάξιμ. π. Καταρχ. 545: ἐριώπια αὐτόθι
32. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἐριώπης» μεγαλόφθαλμος. καὶ ἡ Ἀγχίσιου γυνὴ
καὶ «ἐριώπιος» εὐώπιος.

ἐρικέειν, ἀσκήπειν Ἡσύχ.

ἐρικῆνη, ἡ, (ἐρκος, εἶργον) φραγμός, Αἰλ. Διόν. παρ' Εὐστ. 969.
2. 1578, 21: μάνδρα, Θεμιστ. 292Δ.

ἐρικῆτος, «φραγμός» Ἡσύχ.

ἐρκέτος (οὐχὶ ἐρκέτος ἢ ἐρκιος), ον, ὡσαύτως α, ον, ἐν
Αἰσχύλ. Χο. 653: — ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐρκος, εἰς τὸ προύλιον, Ζεὺς
Ἐρκέιος, ὁ τῆς οἰκογενείας, ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς ἢ τὸ ἀγαλμα αὐτοῦ
ἵστατο ἐν τῇ ἑρκί, τῇ προαυλῇ, Ὀδ. X. 335, Ἠρόδ. 6. 68, Σοφ.
Ἀντ. 487, Εὐρ. Τρω. 17, Κρατίνος δ. νεώτε. ἐν «Χελωνῶν» I. 5,
πρὸλ. Πεινδ. ἐν Πλάτ. Εὐθύδ. 302D: ἀπὸλ., ἐπὶ τῇ ἐσχάτῃ τοῦ
Ἐρκείου Παισ. 4. 17, 4: (ὁ Ὀδῆος) τηρεῖ τὴν Ἑλλ. λέξ. Jupiter
Μετρεῖται ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Λατ. λέγεται Penetralis: καὶ οἱ Ἑλλῆνες
ἐρημνέουσι τοὺς Ρωμαίωνες Penates διὰ τοῦ Ἐρκέτος. Διον. Ἀλ.
I. 107).

2) ἐρκέτους πύλας, βαλὼν ἐρκέτων πυλῶν,
θύρας ἐρκείας κτύπον, περὶ τῶν θυρῶν τῆς αὐλῆς. Αἰσχύλ. Χο.
561, 571, 653: πρὸς κλον' ἐρκέλου στέγης, αὐτῆς τῆς στέγης.
τῆς ὑπὸ στέγην αὐλῆς, τῆς οἰκίας, Σοφ. Ἀν. 108, ἔδοξ' ἴδε σημ.
Ἰσίδωρ ἐφ' ἐρκέτω πυρᾷ Εὐρ. Τρω. 483. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἐρ-
κέτος διὰ τοῦ ἀσφαλλοῦ, ἢ τοῦ κατὰ τὴν οἰκίαν, ἔστι δὲ ἐρκίος
Λεῶς παρ' Ἀθηναίους. — 18ε παρατηρήσεις Κόντου ἐν Ἀθηνῶν τ.
Δ', σ. 153 κτλ.

ἐρκίον, τό, περιφραγμα, φραγμός, περιθόλος, ἐρκίον αὐλῆς
Ἰλ. I. 476, Ὀδ. Σ. 103: παρά μεταγεν., κατοικία, Ἀπολλ. Ρόδ.
B. 1074, πρὸλ. Θεόφρ. περὶ Σημ. 53. (Ἐκ τοῦ ἐρκίος ὑποκορ.
δὲ μόνον κατὰ τύπον). — Καθ' Ἡσύχ. «ἐρκίον» κύκλος αὐλῆς, οἰκία.
τεγχιδίων, στεφάνη δώματος.

ἐρκίτης [I]. ον, ὁ, ὁ ἐν ἀγρῷ οἰκῆτης, «Ἀμερίας δὲ ἐρκίτης
φῆσι καλεῖσθαι τοὺς κατὰ τοὺς ἀγρούς οἰκῆτας» Ἀθῆν. 267C, Ἀνέκδ.
Ἰστ. τ. 2. σ. 45, 7. Ἡσύχ.

ἐρκυθηρεῖος, ἡ, ὄν, (ὕλη) ἀνήκων εἰς τὸ ὑπερθεῖν διὰ θηρευ-
τικῶν δικτύων, τοῦτο ἐρκυθηρεῖον τῆς ἀγρῶς τὸ μέρος ἤσσο-
μεν εἶναι Πλάτ. Σοφ. 220C: ἐρκυθηρευτικῇ (ἐξυκ. τέχνη)
Πολυδ. Ζ', 139: -ρευτῆς, ὁ, αὐτόθι 137.

ἐρκῶ-πεζα, «τὰ τῶν νεῶν ἰσθμὸς ἀσφαλῶν. τεχνῶν» Ἐξάδων περι-
ετέμεντο πρὸς τὸ μὴ ὑπερβαῖν εἶναι ἀκαννώδη ὑδά. Ἡσύχ., πρὸλ.
Φωτ. Λεξ.

ἐρκος, εἶργον, εἶργον, φραγμός, οἰοδῆποτε (πᾶν ὅσον
ἀν ἐνεκα κυλίσσεως εἶργη τι περιέχον Πλάτ. Σοφιστ. 220B)
πείρει ἡγῶν καὶ ἀμπελώνων, Ὀδ. II. 113, Ἰλ. E. 90., Σ. 664.

2) ἴδιος, περιθόλος περὶ τὴν αὐτὴν οἰκίαν, Ὀδ. Φ. 238, κ. ἄλλ.
(πρὸλ. ἐρκέτους) ἔρκος ὑπερθερεῖν Σόλων Φ. 28, Ἠρόδ. 6.
134: ἐν τῇ πληθ. Σοφ. Δι. 125B: — ὡσαύτως, τὸ περιπεραγμῆν ὃν
μέρος, ἢ αὐτῇ, στέγῃ μὲσω ἔρκει Ἰλ. II. 231., Ω. 306, πρὸλ.
Ἰσίδωρ. Θ. 57. κτλ. Κίσιον ἔρκος, δηλ. ἐξ Σούδα. Αἰσχύλ. Πέρσ.
17: γαίης ἔρκος, περιπεραγμῆν πόλιν, Εὐρ. Ἡρακλ. 411: ἔρκος
λερόν, δηλ. ὁ βασιλεὺς, Σοφ. Τρ. 807: ἐπὶ τοῦ ἡσπαράκου τῆς πίνης,
Πλάτ. 2. 980.

3) τεῖχος πρὸς ὑπεράσπισιν, ἔρκει χαλκίῳ
Ἰλ. G. 566: ἔρκος ἐκ ναυηγίων περιεβάλλοντο Ἠρόδ. 7. 191,
πρὸλ. Ἰσίδωρ. 19.

4) περίεργον, ἔρκος δδόντων κατὰ τὸ πλῆθος
ἐν τῇ φράσει, πείθον σε ἔρκος φύγεν ἔρκος δδόντων, «οὐδὲν λῶ-
γος ὁ περιπεραγμῆν τῶν πᾶν δδόντων δεινότης» (Θ. Γαζή), Ἰλ. Δ. 350,
Σόλων 25 (3). 1: οὕτως, ἀμείβεται ἔρκος δδόντων Ἰλ. I. 409.

Ὁδ. Κ. 328· κάρχαρον ἔρκος, ἄνευ τοῦ δόδοντων. Ὀππ. Ἀλ. 1. 506· ἀπαύτως, ἀγγέων ἔρκος, ἀντί τοῦ ἀγγεσι, Πινδ. Ν. 10. 68· σφραγίδος ἔρκος, ὃ ἐστὶ σφραγίς, Σόφ. Τρ. 615.

μεταφ., πᾶς φραγμός ἢ μέσον ὑπερσπένσεως. ἔρκος ἀκρόντων, ἐπὶ ἀπλούς, χρησιμεύοντες ὡς μέσον ἀμύνον ἐναντίον τῶν ἐναντίων. Π. Ο. 640, πρβλ. Δ. 137 ἔρκος βελών Β. 316· ἔρκος λυγχοῦ, ἀμυντήριον ἐν μάχῃ ἢ καταδιώξει. ἐπὶ τοῦ ἐέρματος τοῦ Νεμίου λένωντος, Θέοφρ. 25. 279, πρβλ. Περδ. 9. 99 ἔρκοςιν εἰργειν κύμα θαλάσσης Δίσχυλ. Πέρσ. 90· ἐπὶ προσώπων· οὕτως δ' Ἀττ.· καλεῖται ἔρκος Ἀχαιοῶν Πλ. Γ. 229, Ζ. 5, Η. 211· ἐπὶ ἀνέμοις· ποσειδωνίων στρατιωτῶν, ἔρκος πολέμοιο Δ. 299· ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλεύως, ἔρκος Ἀχαιοῖσιν· πολέμοιο Δ. 284· οὕτως ἐπὶ τῇ Κλυταιμνήστρῃ· γαίας μονόφρουρον ἔρκος Δίσχυλ. Ἀγ. 257· ἀπόλ. Πινδ. Π. 5. 151, κτλ.· πρβλ. τὴν λ. πύργος.

6) ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ περιφράγματος ἢ τοῦ περιορισμοῦ. ἔρκος, βρῆχος πρὸς συλλήψιν κτηνῶν, Ὁδ. Χ. 469· καὶ τὸ πλείστον ἐν τῇ πληθύν.· σπιζ' ἔρκως ἐν ἔρκει Σοφ. Ἀποστ. 382, πρβλ. Δριστάρ. Ὀρν. 548· πρὸς συλλήψιν ἐλέφρων, Πινδ. Π. 3. 89· πρὸς ἀγρῶν ἐξόχου· ὁ οὗτος Π. 2. 147· ἐν Περδ. 7. 85 ἐπὶ τοῦ βρόχου τῶν Σιγαρίων· μεταφ., τῆς δίκης ἐν ἔρκεισιν Δίσχυλ. Ἀγ. 1611, πρβλ. Σοφ. Αἷ. 60, Εὐρ. Μίδ. 986, Πλ. 155, Βόρχ. 958· χρυσοδέτοις ἔρκεισιν· γυναικῶν, διὰ τοῦ χρυσοῦ ὅρου δι' οὗ ἐξαπατηθῇ ἡ Ἐριφύλη καὶ προδώσῃ τὸν αὐτῆς ἄνδρα, Σοφ. Πλ. 838.

ἔρκω-αὐρος. ον. ὁ φυλάκων ἔρκος τῇ περιβολῇ, Ἀνθ. Π. 12. 257 (τὰ Ἀντίφρ. ἔχουσιν ἔρκω-αὐρος).

ἐρκυτῆ. ἡ, ἰων. ἀντὶ εἰρκυτῆ.

ἐρκυτῆ. ἡ, ον. = βρεχτός, κατορθωτός, Ἀρριαν. Ἰνδ. 20.

ἐρκυτῶρ. ορος, ὁ, (= ἔργω), ὁ πράττων τι, τῶν μεγάλων ἐρκυτῶρες εἰσι κακῶν Ἑσυχ. Μ. σ. 375. 40.

Ἐρκύνια· ἐορτὴ Δήμητρος· Ἰσού.

ἔρμα, τό, ἔρμασμα, ὑποστρίγμα· ἐπὶ τῶν ὑποστρίγμάτων (ἐν-κλινῶν ἢ λιθινῶν) ἐρ' ὡν ἱστάται τὸ πόδιον ὅτε ἐκτρέτα ἔξω (πρβλ. Ἑραιοσά). νῆα· ἐπὶ ἡμπελοῖα ἔρμασιν ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, ὅπθ' ὃ ἔρματα μακρὰ τάνυσαν· ἐρείματα, ἐρείγματα (Σχολ.). Πλ. Α. 486· ὅπθ' ὃ ἔρμασιν ἔρματα νηῶν Β. 154· μεταφ., ἐπὶ ἀνδρῶν, ἔρμα πόλης, ἔρμας ἡ ὑποστρίγματα τῆς πόλεως, Π. 549, Ὁδ. Ψ. 121· τοῦτο· ὁ σὶον ἔρμα πόλεως κείσθαι, ὡς θεμελίον διὰ τὴν πόλιν, Πλάτ. Νέμ. 731Α· ὡς περ ἔρμα τῆς πολιτείας βέβαιον Πλούτ. 2. 814C· πρβλ. ἐρμαίς, 3) ὑπόρχη σκοτεινὴ τις μεταφ., ἐν Πλ. Δ. 117, μελαινέων ἐρμ' ὀδυνάων, ἐπὶ δέσας βέλων, ὡς τοῦ θεμελίου ὀδυνῶν, Ζηρ. τῆς αἰτίας ἢ πηγῆς αὐτῶν· ἀλλ' ὁ σίλχος οὗτος ἠδεται ὡς οὗ ἔρμα ὀρχη. 2) ὑφάσμα ἐν ὁκλάσει ἔνθα πόδιον δύναται νὰ προσεβῇ, Περδ. 7. 183, Θουκ. 7. 25, Εὐρ. Ἐλ. 851· ἔνθα ἀναγινώσκον ἐφ' ἔρμασι δόγμα ἔρματα, ἀναγινώσκον, Ἀνακρ. 36 ἐνθ' ἔδε Πηκλ. ἄφαντον ἔρμα Δίσχυλ. Ἀγ. 1007, πρβλ. Εὐρ. 565· ἔρματα ὑφάλα Διον. Ἀλ. 1. 52· ἔρμα γῆς ἀπαλόν, πηλώδης ὑφάλας, Ἀππ. Ἐρμυλ. 5. 101.

3) ὑφάσμα, λoricos, σωρὸς χώματος ἢ λίθων, κοινῶς τοῦτομα, πρὸς ἔρμα τυμίδωστον· τάφου Σοφ. Ἀντ. 849· ἔρμαθεν ἔρμα Ὀανοσθιν Σουλ. Ἐπιγρ. 4599· (οὕτω δὲ ὁ ἔρμα ἀναγινώσκον ἐν Δίσχυλ. Χο. ἀντὶ ἔρμας)· τὸ μέρος δὲ οὗ ἐκράται, ἀφετήριον ἔρμα φιλέει, ἐν Ἀνθ. Π. 9. 319· ἔρματα τῶν θεμελιῶν, ἐρείπια τῶν θεμ., Διόδ. 5. 70.

4) ἔρματα πλοῖων, καθύρρα, Πλούτ. 2. 782B· οὕτως δ' Ἀρριαν. (π. τὸ 2· Ἰστ. 8. 12, 9. 40, 46) μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ τῶν λίθων δι' ὧν ὑπείσθηται ὅτι αἱ γίγαντες καὶ αἱ μέλισσαι ἰσορρόπων ἐν τῇ πύρρῃ αὐτῶν (ἢ περὶ Οὐρεγίλ. συνήγητα Γεωργ. 4. 105), πρβλ. Ἀριστ. Ὀρν. 1137, 1429· μεταφ., τὸ ἀπὸ τῆς φρονήσεως ἔρμα Σωκρ. παρὰ Σουλ. Τ. 3. 72· σὶον ἔρμα τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν θεμελίη Πλούτ. Ἀνθ. 5· ἐκ τῆς ἐννοίας ταύτης τοῦ ἔρματος πλοῖον ἐκχηματισθῇ ἢ μεταφορᾷ ἐν Δίσχυλ. Πλ. 589, λαδοῦσα δ' ἔρμα δῖον, συλλογισμὸς καὶ ἐγκυμονήσασα διὰ τοῦ Διός· πρβλ. ἐρματίξω.

5) ἐν τῇ πλῇ, ἔρμασας, ἐνώτια, Πλ. Ε. 182, Ὁδ. Σ. 207. 2) οὕτω παρ' Ἀδριανῶ (περὶ Πλ. 25), δεομένη, ταπεινὰ, βρῆχος, ἔρματα ἰσχυρὰ ὑποπλέκουσι· σπεύρει ἔρως, τοῖς ἐκείνου περ περὶ αὐτῶν ἔρμασιν αὐτοῦ 37. (Ἐν τῇ ἐλευσταῇ ταύτῃ σημασίᾳ πρῖναι τὸ παράγωγιον ἐκ τοῦ εἴρω, Ἀττ. σεν, ὅπως ὁ ἔρμος ὅλλ' ἢ πρῶτη σημασία. μετὰ τῶν παικτικῶν αὐτῆς ὑποδεικνύει ἡμῖν τὸ ἐρεῖδω, πρβλ. ἔρμασμα, καὶ ἔδε Πουτμ. Λεξ. ἐν λ.).

ἔρμα-ἀγέλη, ἡ ἀγέλη (μέγα πλῆθος) τέκνων γεννηθέντων ἐκ τῆς Ἐρμῶνης, Ἐρμῶν ἢ κοράς παρελέετο· ἡ δὲ τάλαινα φρικτῶν δαιμονίων ἐρμαγέλην ἔτεκεν Ἀνθ. Π. 11. 353, πρβλ. Ἐρμωπιθηκάδης.

ἔρμαξ, (ἔρμα), στήριξο, στερεῶμα, Ἰππ. π. Ἀρρ. 308· ὁ δὲ 1. Πινδ. διορῶν ἔρμαξομαι ἀντὶ ἔρμαξομαι, αὐτὸ 743 Α· καὶ Ἰσού· ἔρμαξιν· ἀσφαρῶς περιελίξοι καὶ ἀρμάσσει· μαλάξει, στήριξιν.

Ἐρμαθῶνη, ἡ, ἔρμαθων, Κικ. πρὸς Ἀττ. 1. 1 καὶ 4. ἀιμαθωρεῖται ἐν τούτῳ ἢ οἱ αἱ εἶδος Ἐρμῶν ἢ τῶν τιμήμων ἐν ταῖς ἀρεταῖς μετὰ κερατῆς Ἀνθ. ἡ (B) ἄγαλμα ἢ προσωπὴ μετὰ διπλῆς κεφαλῆς (ὡς τοῦ Ἰαννοῦ), τοῦ Ἐρμῶν δηλ. καὶ τῆς Ἀθη-

νῆς. ἡ (Y) ἄγαλμα ἀμφοτέρων τῶν θεοτήτων ἐν συνδυασμῷ· ἡ αὐτὴ ἀμφιβόλῳ ὑπάρχει ἐν τοῖς αὐτοῖς Ἐρμ.· ἀνυσθες, Ἀνθ. Π. 11. 369, Ἰππ. Νετ. τ. 2. σ. 144· Ἐρμα-ἔρως, Πλ. 36. 4. 10· Ἐρμα-ἡρακλῆς, Κικ. πρὸς Ἀττ. 1. 10· Ἐρμαθ-παρ, Α. Π. 1198, Ἀρκαδ. 8. 9. 11 τρίτη ἐννοία βεβαίως εὐρίσκειται ἐν τῇ Ἐρμαθωρεῖ (δ' ὅς)· καὶ τὸ Ἐρμαθ. ἐν Ἀνθ. Πλ. 234 (ἐνθα περιγράφεται ἄγαλμα ἔχον κεφαλὴν Πανός, κορυβὴν Ἡρακλῆους καὶ πόδας Ἐρμῶνος) ἐπιβεβαιῶνται τοῦτο. Ὁ Ἐρμαθωρεὺς τοῦ Πολυκλήτους ἦτο περίφημος (πρβλ. τοῦ πρεσβυτέρου Πολυκλήτους, τοῦ ἀκαμάτου· π. Χρ. 370), Πλ. 34. 19, 20. Ἐρμαθωρεῖσιν ἄγαλματα μνημονεύει ὁ Θεόφρ. ἐν Χαρ. 17 καὶ ὁ Ποσειδώνιος (τῇ Νέας Κωμ., περὶ τοῦ 280 π. Χ.) πρβλ. Müller Aischol der Kunst § 128. 345.

ἔρμαξ, ἡ, μιμούμαι τὸν Ἐρμῶν. Εὐστ. 15· πρβλ. Ἐλληνίζω.

Ἐρμαξός, ἡ, 6ν. ἀνέμων εἰς τὸν Ἐρμῶν ἢ τῶν ὁμοίων αὐτοῦ, Μαρτίνος ἐν βίῳ Πρῶτου 28, Εὐστ. Πονημῆτ. 263 36· Ἐρμαξ-κός, οἱ τοῦ Ὁρατοῦ νινι Μενευτῆς, περὶ αὐτοῦ ἀνδρὸς, φιλολογ. Θεόδ. Ὑρσακ. ἐν Notices des Mss. 6. σ. 45. Ἐρμαξ-κός, Εὐστ. 818. 19.

Ἐρμασιον, τό, κυρίως ἔδρον τοῦ θεοῦ Ἐρμῶν. δηλ. ἀπροσδόκητος τόπος, εὐρημα θεύμακτον (ἔδε ἐν λ. Ἐρμῆς Π), Σοφ. Ἀντ. 397· Ἐρμασιον ἂν ἦν τι, μετ' ἀπαρ., Πλάτ. Φαίδρ. 107C· ἔρμα, ἂν εἴη ἡμῖν εἰ· ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 176C· ἔρμα, ἂν ἐφόνη ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 368D· ἔρμαξ ἐντυγχάνειν ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 486B· ἔρμα, ἡγεῖσθαι ἢ ποιεῖσθαι τι ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 217A, Ἰππ. 484C· νομίζω Δημ. 986. 16· πρβλ. εὐρημα Π.

2) Ἐρμαξ, ἡ, ἐν λ. Ἐρμαξες.

Π, Ἐρμασια (δηλ. ἱερὰ), τὰ, ἐορτὴ ἀγομένη εἰς τιμὴν τοῦ Ἐρμῶν, Πλάτ. Ἀλκ. 206D, Ἀισλν. 2. 22. Σουλ. Ἐπιγρ. 108. 7. (Κυρίως οὗδ. τοῦ Ἐρμαξ, ἀλλ' ὡς οὐσίας προπαρουσιάζει. Στφ. Πλ. ἐν λ. ἀγαθῇ, Εὐστ. Ὁδ. 1809. 43· κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Λουκ. ἐν Χάρ. ἢ Ἐπιτ. 12· ἔρμασιον τὸ εὐρημα προπαρουσιάζον· τὸ δὲ ἔρμα κτηνικὸν προπεριπαῖται.

Ἐρμαξος, α. ον. καλούμενος ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἐρμῶν, ἔρμα λόφος, ἐν Ἰσού. Ὁδ. Π. 471· Ἐρμα, λεπτα Ἀθηνῶν Δίσχυλ. Ἀγ. 283, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 145D· ὁ Σχολ. τῇ Ὁδ. περὶ τοῦ Ἐρμαξος λόφου λέγει· Ἐρμαξος αὖν λόφος ἀντὶ τοῦ σφαιροῦ ἐκ δόδου· τὰ γὰρ σφαιρὰ τῶν Ῥωμαίων μίλιν Ἐρμαξος λόφους σφαιροῦ· πρβλ. Λεξικὸν τῶν Ἀρχαιοτήτων ἐν λ. Ἐρμαξ.

2) ἀνέμων εἰς τὸν Ἐρμῶν, ἐκ τοῦ Ἐρμῶν, ἐρείχων, ἐκτετακτῶν, ἔρμασιν δαιμονίων ὁδῶν Δίσχυλ. Εὐρ. 947· λύρη Ἀρκα. 974.

Ἐρμασισταί, οἱ, ἑταιρεία τις τῆς τῶν μέλη οὗτος ἐκκαλεῖτο, τό κοινὸν τῶν Ἐρμασιστῶν Ἐπιγρ. πλῆθος τις τῆς ἐλπίσεως Ἀισλ. Bull. dell' Inst. di N. 1860. σ. 218. Ἐπιγρ. Ἀισλ. Bull. d. ant. hell. 1. σ. 285 καὶ IV. σ. 190. Σύλλογος τις ἐν Ρώμῃ, Holl. Joum. t. 1. σ. 356.

Ἐρμασιών-θινος, ὁ, ὄνομα μνηστῆρος ἐν Ἀλικαρνασσῷ, Newlon's Halic. ἐπίσης ἐν Κερ. Ἐπιγρ. Ἀθηναῖν. CIA. II. 546.

ἔρμακον· ὄρμακον (ἐρμάκον·) Ἰσού.

ἔρμαν, πλημ. γραφ. ἀντὶ ἔρμα, παρὰ Ἰων. καὶ Ἀρκαρ.

Ἐρμάνουβις, ἔρως, ἴδε Ἐρμαθῶνη.

Ἐρμαξ, ἄκος, ἡ, (ἐκ τοῦ ἔρμα, πρβλ. λ. ὁαξ), σωρὸς λίθων, συσσωρευόμενος περὶ τὴν παρὰ τὴν δόδον ἀγῶνα τοῦ Ἐρμῶν κατὰ τὰ λαῖν συνήθειαν, καὶ ἢ ἕκαστος διαδέχεται διερχόμενος ἔρματι ἐν αἰῶνι καὶ τὸν σωρὸν, Νικ. Θ. 150 πρβλ. Ἐρμαξίον, Ἐρμαξίον.

Π, Καθ' Ἰσού, ἔρμακας· αἱ ὑφάλοι πέτροι.

Ἐρμαξίον, τό, ὑπορχη, τοῦ Ἐρμῆς, ὅθι τὰ λυγρόμενα ἔρμα ἀρμάριον, ἐρμαξίον ὀφείλουσι λυγρῶσαι, ὡς εὖρον ἐν τῇ σφαιρῇ τοῦ Ἀγίου Διονυσίου· οἱ γὰρ Ἕλλητες οὐκ εἶναι ἀνέφρονες· ἔρματι, μὴτε χεῖρας μὴτε πόδας ἔχοντες· τοῦτο· ἐκ τῆς ἐκείνου· οὐ ὑποχωριστικὸν ἔρμαξίον· ἐπὶ αὐτοῦ δὲ ἀκύνους, ὅρας ἔχοντες καὶ αὐτὸν τεχνουργίαν καὶ ἰσχυρίαν· ἐν τῷ αὐτῷ ἀγῶνι ὡς ἔσθον αὐτῶν ἔξωθεν δὲ ἀπὸ ἐκείνου τοὺς ἔρμας· Ἰσού, Μ. 116 56.

ἔρμασες, αὐς, ἡ, (ἐρμάξω) = τῷ ἐρμα, Ἐρωτιαν. σ. 174· Ἐρμασες ἐν Ἐπιγρ. Τ. οὐδ' ὅς, L. αἱ. F. 157a.

Ἐρμασμα, τό, στήριγμα, ἔρμασμα, Ἰππ. περὶ Ἰπποφρον 749· πρβλ. ἔρμα.

Ἐρμασπός, ὁ, ὑποστρίγμα (πρβλ. τὸ ἐπὶ μ.), Ἰππ. π. Ἀγρ. 721.

Ἐρματίξω, ἔρμαξω, ὑποστρίξω διὰ χειρουργίας ἀρτύνει, τῆς κνήμης ἡμεροτισμῆος Ἰππ. π. Ἀγρ. 766.

Π, ἐρμάτιον ἔρμα, καθόλου (ἔρμα 1. 5), ἔρμα, αὐτοῦς λιθοῖδους Πλούτ. 2. 967B· ἢ Μία, ἐρματίον ἔρματιον, ἰσορροπία, λιθοῖδους αὐτοῦ 979D· ὅλλο μεταβ., νύμφας ἐκ οἴκους ἔρμαξίζονται, παραλαμβάνουσι σύμπτει εἰς τὰς οἰκίας των ὡς ἔρμα, Εὐρ. Ἀποστ. 409, Η. πρβλ. Λυκίστ. 1314.

Ἐρματίξω, ὁ, χρησιμεύων ὡς ἔρμα, πῆτρος Λυκάρ. 618.

Ἐρμαθωρεῖς, ὁ, πρόσωπον μετέχει τῶν ἰευστῶν ἀμφοτέρων τῶν γυνῶν, καλούμενον οὕτως ἐκ τοῦ Ἐρμαθωρεῖτος, ὡς τοῦ Ἐρμῶ καὶ τῆς Ἀγροῦθις, Διόδ. Α. 8, Ἀνθ. Ἐπιγρ. 28, Χριστ. Ἐπιγρ. 202, κτλ.· περὶ ἀγαθῶν Ἐρμαθωρεῖται ἔρμα ἐν λ. Ἐρμαθῶνη.

Ἐρμαῖον, Ἐρμαίος, Ἐρμαίος, ἴδε ἐν λ. Ἐρμαξῶν.

ἐρνεσιπέπλος, δ, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, δ περιβεβλημένος με ἔρνη, νικῶν βλαστήματα, Ὀρφ. Ὑμν. εἰς Διόνυσ. 30. 5.

ἔρνια, ἡμαρτημένη γρ. ἀντὶ ἔρνια. Πηλοδ. Α'. 242.
ἐρνοκολεπτης, ἡμαρτημένη γρ. ἀντὶ ἐρνοκολεπτης. Διον. Ἀλ. 1.14.

ἐρνο-κόμους, ον, δ περιποιούμενος νεαρά φυτά, «ἐρνοκόμους» παραδεισαρίων, Ἡσυχ.

ἐρνούμαι, Παθ., ἀναδίδω, βλαστάνω, Φίλων, 2. 402.

ἔρνος, εος, τό, νεαρὸς βλαστής, ὡς σύμβολον τῆς νεανικῆς τρυφερότητος καὶ καλλονῆς, δ δ' ἀνέδρομιεν ἔρνεϊ ἴσας Ἴλ. Σ. 50, 437, πρὸλ. Ὀδ. Σ. 175· οὕτως, ὅλον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθλῆς ἑλπίης Ἴλ. Ρ. 53, πρὸλ. Ὀδ. Ζ. 163:—ὁ Πίνδ., μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἔρνεα (ἀπολ.) ἐπὶ τῶν στεφάνων οὓς ἐφάρουν οἱ νικηταὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι. Ν. 11. 37, 1.1. 38, 94.

II. ἀκολούθως. ἐπὶ τέκνων (πρὸλ. Ὀδολος), Πινδ. Ν. 6. 64, 1. 1. 77 (3. 63), καὶ Τραγ., ὡς Διογύλ. ἐν Ἀγ. 1525, Εὐμ. 661, 666. Σαρ. ἐν Ο. Κ. 1108· ἔρνος τῆς νηθύος Εὐριπ. Πύκχ. 1307· τίς ἀθανάτων ἢ βροτῶν τοιοῦτον ἔρνος ὀρέψεν ἐν ποτα χθονί; Βακχουλ. 5. 87 (28. 11155) κεράων ἔρνος, περιτρ. ἀντὶ κέρα, Ὀππ. Κυν. 2. 194· ἡ Δῆλος καλεῖται ἔρνος ὡς ἀναδύσα ἐκ τῆς θαλάσσης ὡς βλαστάνει τὸ ἔρνος ἐκ τῆς γῆς, Πινδ. Ἀποσπ. 58. 2.

2) καρπός, ἐπὶ τοῦ μῆλου τῆς Ἐριδος, Κόλυμ. 60, 130, 147, Ἡσυχ.

ἔρνυξ, ὕγος, δ, = τῇ προηγούμεν., ποιητ. ἀντὶ κέρας, Ἀριστ. Πονητ. 21. 17.

ἐρνώδης, ες, (εἶδος), ὁμοιος πρὸς νεαρόν, τρυφερὸν βλαστὸν, Γεωπ. 10. 22, 5.

Ἐρφέλης ἢ Ἐρφέτης, δ, ἐν Ἡροδ. 6. 98, ὡς μεταφραστικὸν τοῦ Περσικοῦ ὀνόματος Δαρείου (δ' ἔτε)· κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ ἔργου, ἔρδω, ὁ ἐργαζόμενος, δ πλάττειν τι· ἄλλοι ἐκ τοῦ ἔργου, ἐργω. Λατίν. coccitior. Ἐρφέτη ἀπαντᾷ ἐν τινι στίχῳ παρ' Ἱππαιστ. 34. 5. Πρὸλ. Μέγα Ἐτυμ. 376. 52.

ἔρξω, ἔρξα, ἔξε ἔρδω.

ἐρόεες, εσσι, ον, (ἔρος), ποιητ., πλήρης ἔρωτος, δελτικῆς, γαρίας, πασιώ τε ὀθή τ' Ἀλὴν τ' ἐρόεσσα (κοιν. Σπειώ τε ὀθή, ὀαλὴν τ' ἐρόεσσα). ἐρατεινῇ, Ἡσ. Θ. 245, πρὸλ. Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀρρὸδ. 264, εἰς Ἑρμ. 31· ὡσαύτως ἐν Λυρ. χωρίοις, Σαφρ. Ἀποσπ. 64, Εὐρ. Ἀποσπ. 113Α, Ἀριστοτ. Ὀρν. 248.

Ἐρεσάδαι· ὁδὸς τῆς Ἰπποβοωντιδὸς φυλῆς Ἡσυχ.

ἔρομαι, β' ἐνικ. ἔρεαι, Χρησμ. ἐν Ἀγῶνι Ἡσ. κ. Ὀμ. σ. 314, ἐκδ. Goull. Ἰων. καὶ Ἑπικ. ἐρομαι (ἐρωτάω ἐναὶ δ' Ἀττ. τύπος, ἐρέω [Α] εἰναὶ ἔτερος Ἑπικ. τύπος· διέφραξεν τοῦ ἐρέω [Β], Ἀττ. ἐρέω, ὅα ἐπώ; παρὰ, ἐρῶμηνι μέλλ., ἐρῶσομαι, Σαρ. Ο. Κ. 1166, Εὐρ., Πλάτ., κλ. Ἡλ. ἐρῶσομαι, Ὀδ. Δ. 61., 11. 237, Ἡρόδ. 1—ὁδρ. ἡρόμηνι, Εὐρ. Ἰων 521. Θουκ., κλ. πρὸς, ἐροῦ, Σαρ. Ἡλ. 563, Εὐρ. κλ., Ἑπ. ἔρετο, Ἡλ. Α. 811· ὑποτακτ. ἐρωμαι, Ὀδ. Θ. 133, Ἀττ. ἐνικ. ἐρομένην, Ὀδ. Α. 135., 1. 77, Ἀττ. ἀπαρ. ἐρέσθαι (συχναίως ἡμαρτημένος γραφόμενον ἐρεσθαί), ὅπερ αἰετοῖς ἀπαντᾷ ἐν τῇ φωνῇ μεταλλήσθαι καὶ ἐρέσθαι, Ὀδ. Π. 69, 243, κ. ἄλλ. πλὴν ἐν Δ. 403)· μετοχ. ἐρόμενος, Ἀριστοτ. Ἰππ. 574, Θουκ. 4. 40.—Ἦτερος Ἑπικ. καὶ Ἰων. τύπος ἐρέωμαι, ἀπαντᾷ ἐν τῇ ὑποτ. ἐρέωμαι, Ὀδ. Ρ. 509· ἀπαρ. ἐρέεσθαι, Ζ. 298., Ψ. 106, Ἰππ. 113Α, παρὰ, ἐρέοντο, Ἡλ. Α. 332, Θ. 445· καὶ Ἰων. σύνθετον ἐπειρέσθαι ἐν Ἡρόδ. 3. 64.

Ἐρωτῶ, ἐρωτῶ νά μάθω, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπομένως· ἐξηρηγμένης προτοῖς, ἰσχυρῶς δ' ἐρωτῶ περὶ σπέος, ὅστις ἐ κήδοι Ὀδ. Π. 402. κτλ. ἤρετο δ' ἱερὸν τὴν θαυμάδι Θουκ. 3. 113· ἐρώμεθα εἰ τιν' ἀεθλον οἶδε Ὀδ. Π. 133, κτλ.· οὕτως, ἐρέσθαι θπου... Πλάτ. Πολ. 327C· διὰ τι... ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 355 C, κτλ.· ὡσαύτως ἐπομένης εὐθείας ἐρωτῶμενος, ἤρετο Ξενοφῶντα, εἰπέ μοι, ἔφη, ὡ Ξενοφῶν, οὐ σὺ ἐνόμεις...; Ξεν. Απομν. 1. 3. 9· ἐρωμένου δὲ τοῦ Ἀγησιλάου, ἀε' ἄν, ὡ Δερκυλλίδα, ἐν καιρῷ γένοιτο, εἰ...; ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 4. 3, 2, πρὸλ. Κύρ. 1. 4. 19.

2) μετ' αὐτ. τοῦ ἀντικειμένου, ἐρωτῶ ποῦ εἶναι τί, ἐρέσθαι δώματα πατρὸς ἐμοῦ Ὀδ. Ζ. 298· ἐρωτῶ περὶ τινος ἢ διὰ τί, ἐρῶμεναι πατρός τε κασιγνήτους τε ἔτας τε καὶ πόσις, ἐρωτῶσαι ὑπὲρ τῶν υἱῶν καὶ τῶν ἀδελφῶν καὶ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν (Θ. Γαλῆς), Ἡλ. Ζ. 239· εἰρεαι Ἐκτορα δῖον Ω. 390· θεῶν ἐρώμεθα βουλὰς Ὀδ. Π. 402.

3) μετ' αὐτ. προσ., ἐρωτῶ, Ἡλ. Α. 332, 513, κτλ., Ἡρόδ. 1. 32· εἰρετο δ' ἡμέας, ὡ ἔξοιτο, πόθεν ἐστέ; Ὀδ. Π. 251· ἐφροντο τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι Ρ. 368.

4) μετὰ διπλῆς αἰε., ἐρωτῶ τίνα περὶ τινος, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν ἐρήσομαι αὐτῇ· τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; Π. 337, πρὸλ. Γ. 509.

5) συνητάως, τίνα περὶ τινος, ὡς, ἵνα μιν περὶ πατρὸς... ἔρωτο Α. 135, πρὸλ. Γ. 509, 4. 76, κτλ., Εὐρ. Ἡλ. 548· ὡσαύτως, οἱ δὲ μιν ἀμφὶ θίκας ἐφροντο Ὀδ. Α. 570· ἀμφὶ πόσει ἐφροσθαι Ρ. 95.

ἔρος, ὁ, αἰτία, ἔρως, ἔρως—ὁ ἀρχαῖος, ἄλλ' ἀπλῶς ποιητικῆς τύπος τοῦ ἔρωτος (πρὸλ. γέλωτος), ἔρως, σφοδρὰ ἱπιθυμία, οὐ... θεὰς ἔρος οὐδὲ γυναῖκας Ἡλ. Σ. 315, πρὸλ. Ὀδ. Σ. 212· ἄλλὰ συνητάως ἐν τῇ πρόσει ἐξ ἔρως ζῆτος, ἐξίντο ἔρως, ἐξέκαλον τὴν ἱπιθυμίαν, ἴδε ἐν λ. ἐξήγηται II) ἐν χρήσει ὡσαύτως παρ'

Ἡσόδ. ἐν Θ. 120, 810, παρ' Ἰδύκω 1. 4, Σαφρὸς 43, Θεόγν. 1069, 1322, καὶ ἐντοτε παρὰ Τραγ., ὡς παρὰ Σαρ. ἐν Ἡλ. 108, Εὐρ. ἐν Μῆδ. 151, ἐν Λυρικοῖς χωρίοις· ἀλλὰ παρ' Εὐρ. καὶ ἐν διαλογικοῖς, Ἰππ. 337, 449, Ἰων 1227, Ἡλ. 297, 1. Τ. 1172. Ἀρῶν δ' ἔρος εἶναι ἡ καθόλου Ὀμηρ. τύπος, τὸ ἔρος (ὑπὲρ ἀπαντῶν ἐν ἐκδόσει τοῦ Ὀμ. Ἡλ. Ρ. 442, Σ. 294) πῶτ' ἂν εἴη νὰ μεταδῇ τὴν εἰς ἔρος καὶ ἐν Ὀδ. Σ. 212, ἢ δοτ. εἶδει νὰ γραφῇ ἔρως (ἵππερ καὶ ἐγίνετο ἐν ταῖς ἀρίστοις ἐκδόσεσιν), οὕχ) ἔρως (κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ ἔρωτες). II. ὡς ὄνομα κύριον, ὁ θεός Ἐρως, Ἡσ. Θ. 120.

ἔρος, τό, ἔρως· ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῇ Ἰων. τύπῳ ἔρως. ἔρωτῃ, ἢ Κύριον, ἀντὶ ἔρωτῃ κατ' Ἡσυχ.· ἔρωτες δὲ Διόλ. (κατὰ τὸν Εὐσεβ., Εὐρ. Ἡλ. 825, πρὸλ. Εὐσεβ. 1008, 57, Μ. Βενετ., 379. 31—περὶ τοῦ ἔρωτος καὶ ὁ Ἡσυχ. λέγει· ἔρωτες· ἑρωτῇ, πανήγυρις· καὶ ἔρωτιν· ἑρωτῇ.

ἐρούα· ὁ πορεύου. ἀναπαύου· Ἡσυχ.

ἐρούψ· ὁ ἄρτι παῖς· Ἡσυχ.

ἐρπ-ἀκάνοα, ἢ, εἶδος ἐρπούσης· ἀκάνοα, Διοσκ. 3. 19.

ἐρπετό-δῆκτος, ον, διηχθῆς ὑπὸ ἔρπετο-υ, Διοσκ. 3. 70.

ἐρπετῆεις, εσσα, εν, ὁμοιος ἐρπετῇ ἢ ἔρπονι εἰς ἐρπετὸν, γέ- νος ἐρπετόεν Ὀππ. Κυν. 2. 274.

ἐρπετό-μορφος, ον, ἔχων μορφήν ἐρπετοῦ, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 972 B.

ἐρπετόν, τό, (ἐρπω) κτήνος ἢ ζῷον βαδίζον ἐπὶ τῶν τεσσάρων ποδῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀνθρωπίνον βαδίζοντα ἐπὶ τῶν δύο ποδῶν, Ὀδ. Δ. 418· θῆρας καὶ σάβρας καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἐρπετῶν Ἡρόδ. 4. 183· τοῖς μὲν ἄλλοις ἐρπετοῖς πόδας ἔδωκεν... ἀν- θρώπῳ δὲ καὶ χεῖρας Ξεν. Απομν. 1. 4. 11· ἐρπετά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ πετεινά, Ἡρόδ. 1. 140, πρὸλ. Θεόφρ. 15. 118, Ἀπολλ. Ἰδ. Δ. 1240—ἐν Πινδ. 11. 1. 47 τὸ ἐκατὴν κεφαλῇ ἔχον τέρας ὁ Ἵππιδος καλεῖται ἐρπετόν, πρὸλ. Καλλ. εἰς Δία 13· πυκνιυῖται ἐρπε- τόν, ἐπὶ κονηγετικῷ κυνός, Πινδ. Ἀποσπ. 73· ἐπὶ ἐντήριον, Σιμωνίδ. 12, Νικ. Ἀποσπ. 2. 46.

II. ὅμοιος τῷ ἐπὶ τῆς κοιλίας ἔρ- πον, ἐρπετόν, μέλιστα ὁ ἔρως, Εὐρ. Ἀνδρ. 269, Ἀνδρ. 271· ἐπὶ ἐρπετά τε καὶ δακετά πάντα Ἀριστοτ. Ὀρν. 1069.

ἐρπετο-φάγος, ον, ὁ τρώγων ἐρπετά, Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 1004.

ἐρπετόδης, ες, ὁμοιος ἐρπετῇ, ὁμοιότης, περὶ τῆς προοικτιδὸς τοῦ ἐλπίαντος, Ἀρετ. περὶ Διτ. Χρον. Νούσ. 2. 13.

ἐρπητόν, ὄνομα, ἢ, = ἔρπητος, Νικ. Ἀλεξ. 418, ἐνθα ὁ Σχολ. κακῶς ἐρπητόνα.

ἐρπητή, ἢ ἐρπητῆα.

ἐρπηνώδης, ὡς ἔρπητος, Φίλων 2. 205.

ἔρπη, ἦτος, δ, (καθ' Ἡσυχ.) Ἡρωδ. 54. 29.

ἔρπη, -ῆτος (ἐρπω)· νόσημα χαλεπὸν τοῦ ἡνιόχου· ἐκπνέου- μένον κατὰ μήκος καὶ πλάτος, Ρουί. Ὀσ. Ἰππ. ἔρπητος ἐξοθιμέ- νος Ἰππ. Ἀρ. 1253—ὡσαύτως ἔρπητι, ἦτος, δ, Φίλων 2. 61.— Κατὰ τὸν Μίγαν Ἰερωμολόγ.· ἔρπητι ὄνομα πύλου· παρὰ τὸ ἔρπω ἔρπητι, ὅστις δὲ πύλος· χαλεπὸν, ἀπὸ τοῦ ἐρπειν κατ' ὄλκον τοῦ σώμα- τος· ἐπιπλύνεται γὰρ τῇ σῶματι οὐκ εἰς ἕλκος, ἀλλ' εἰς πλάγιν καὶ μήκος, λέγεται δὲ καὶ ἐρπητὶν ὡς εὐρον εἰς τὸ Ἀλγινόν (Ἀνδρ. Βεχκ. 256. 18, καὶ Φωτίου Λεξ. ἐν λείει).

ἔρπησθῃ, ἦτος, ἢ, διὰ γρ. ἀντὶ ἐρπησθῃ, Ὀρφ. Λιθ. 19.

ἔρπησθης, οὐ, ἢ, = ἐρπετόν, Νικ. Θ. 9, κτλ.· ἐπὶ μυθ., Ἀ. 8.

3) ἐπὶ, ὁ ἔρπων, ἐρπητῆν πόδα, κισσῆ, χα- ρεῦσας αὐτόν 11. 33.

ἔρπηστικός, ἢ, ὄν, ἔχων τῶν ἢ φύσιν πρὸς τὰ ἐρπειν· τὰ ἐρ- πετοτικά (πρὸλ. ἔρπητος), ἐκνοήματα ἱεραποδύματα ἐπὶ τοῦ ἡνιόχου· Ἰππ. Κωκ. Ἰερωτ. 220 E, Πηλοδ. Α', 206 [ἀδρ. γρ. ἔρ- πεστικός].

Ἐρπηλλας, ἢ, ὄνομα θαλασσοῦ ζῴου, Νουμήνιος· ἐν Ἀλγευστικῇ παρ' Ἀθην. 306 C· ἐρπηλλας (ἐρπηλλας Καίβη)· ὁλιγὴρ πόδος αὐτόν 305 A.

Ἐρπης, ὁ, λέξις αἰγυπτιακῆ σημαίνουσα εἶναι, ὅπου τὸν ἔρπιν δ σκότος καπηλεῖς Ἰππῶνα· ἐν Ἀποσπ. 42· Ἐρπιδι 3· ἔλκων ἔρπιν (3· ἔλκων ὅλκων θεοῖς οἰνοχορῶσι Καίβη) θεοῖς ὄνο- χόσεν Σαρὸ παρ' Ἀθην. 39 A, Τετ. ἐν Λυκ. 372.—Ἐν Ἰτα- γραφῇ ἱερογλυφ. (Ebers Aegyptien σ. 327) ἐπὶ ἀγγείου εἰρητικῇ ἢ λέξις εἰρ ἢ αἴρ.

ἔρπτων, τό, = ἐρπετόν, ἐν Ἀριστ. παρ' Εὐσεβ. Ἡλ. 481. 20.

ἐρπούς· παρατ. ἐρπούζων ἰδίω. Σμ. 13. 93· ὁ Ὀμ. μετα- χειρίζεται τὴν λέξιν μόνον ἐν τῇ ἐνιστάσει Ἀττ. μόνον ἐν τῇ ὁδρ. ἐρπούσαι [ὑ], εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἐλλείποντος ὁδρ. τοῦ ἔρπειν (ἢ ἔπει). Ἐρπω, «οὔρομαι», παρ' Ὀμ. εἰπεύει ἐπὶ γερωνότητι ἡλι- κίας ἢ ἐπὶ ἀνθρώπων διατελούντων ὑπὲρ τὸ βῆτος· μεγάλη· ὑλίστις ἢ δυστυχίας, ἐρπούζοντ' ἀνὰ γούρῳ Ὀδ. Α. 193· ἐρπούζων παρὰ Θίαν Ν. 220, πρὸλ. Ἡλ. Ψ. 225· ἐπὶ τετραπόδων (πρὸλ. ἐρπε- τόν) καὶ ἐπὶ παιδῶν, Νικ. Ἀλεξ. 555· ἐπὶ χρένου, Ἀνδρ. 11. 8.

19· ἐπὶ τοῦ κισσοῦ, αὐτόν 7. 22.

ἐρπούλλενος, ἢ, ον, ἢ ἐρπούλλων κατεσκευασμένος, στεγά- νουος· ἐρπούλλινος Εὐδουλ. ἐν Ὑπερπλησίον 1. 3 μύρον Ἀντιφάν. ἐν Ὑποκρίτοις 1. 7, Θεόφρ. π. Ὀσμ. 6. 27.

ἐρπούλλιον, τό, = ἐρπούλλης, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θίαν. 1. 3.

ἐρπούλλης, εἶδος, ἢ, εἰστέτις Ἡσυχ.

έρπυλλος, ὁ, καὶ ποιητικῶς ἡ, Θεοκρ. Ἐπιγράμ. 1, Ἀνθ. Π. 1.1, 54, Παγκράτης παρ' Ἀθην. 677F· εἶδος ἐρπυστικοῦ ἀειθαλοῦς φυτοῦ, Λατ. *serpyllum*, ἐξ οὗ κατεσκευάζον στεφάνους· ἦν δὲ ἱερὸν ταῖς Μοῦσαις, Κρατίνος ἐν Ὀμβροχόοις 1, Ἀριστοφ. Εἰρ. 168. — Κατὰ Σουίδ.: «έρπυλλος εἶδος ἄνθους, συμφύχων ἑμοίων, ὃ μάλιστα ἐν τοῖς ὕδασι βάλλει, φυνάριον τι εἶδος· παρὰ τὸ ἐρπειν κατὰ βλάταις. ἔστι δὲ καὶ εὐωδέστατον».

έρπυσσις, ἡ, (ἐρπύζω) τὸ ἐρπειν, ἔρρη, Ἀθανάσιος. τ. 2, σ. 246: — ἐρπυσμός, ὁ, Σουίδ. — Καθ' Ἡσύχ.· «έρπυσμός· ἡ φωνὴ τῶν χοίρων».

έρπυστάζω, = ἐρπύζω, Ἀπολλ. Λεξ. Ὀμ. ἐν λ. ἀταλλῆς.

έρπυστήρ, ἦρος, ὁ, = ἐρπητοστής, ἐρπετόν, Ὀππ. Κυν. 3.110.

2) ἐπύθω, ὁ ἐρπων, ὁφεις ἐρπ. Ὀππ. Κυν. 3.411, Ὀρφ. Λθ. 49· ἐρπ. θρόμος Παύλου Σιλ. Ἀμβ. 243: ὡσαύτως ἐρπυστήρ, αὐθ, ὁ, παιδίον ἐρπον, Ἀνθ. Π. 9. 302.

έρπυστικός, ἡ, ὅν, ὁ ἐρπων, ἀνήκων εἰς τὴν γένειαν τῶν ἐρπητῶν, ὥσα ἐρπ., ἐρπετά, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1.1, 29, π. Ζ. Μορ. 4.10 31.

έρπωνι παρὰτ. ἔρπονι Δωρ. μέλλ. ἐρπῶ Θεοκρ. 5. 45., 18. 40, Ἀστ. μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ ἐφύρῳ αὐρ. ἐρψα παρὰ Δίωνι τῇ Χρ. [Δοβελ. Παρὰλ. 1. 35], ὁ δὲ ἄττ. τύπος εἶναι ἐρπύσσα, ἀπορ. ἐρπύσσα (παράκλησιν ἐκ τοῦ ἐρπύζω), πρὸς ἔλκω, ἐλκυσά. (Ἐκ τῆς Ἑρμ. παράγονται καὶ αἱ λέξεις ἐρπ-ύζω, ἐρπ-ατόν, ἐρπ-ης· πρὸς. Σανασκρ. *saṃ, saṃ-āmi, saṃ-āsa*· Λατ. *serp-o, serpens*).

ἔρπω, «σύρομαι», καθόλου δὲ κινεῖμαι, περιπατῶ βραδείως, ὡς τὸ ἐρπύζω: ἤμενον ἢ ἐρπων Ὀδ. Ρ. 158· ὅσσα τε γαῖαν ἐπὶ πνέει τε καὶ ἔρπει Ἠ. Ρ. 447, Ὀδ. Σ. 131, πρὸς. Πηδ. Ο. 7. 95· ἐρπον μὲν βίον, κρέα δ' ἀμφ' ὀδελοῖσι μεμύκει, ἐκινεῖται μὲν τὰ δέρματα, τὰ δὲ κρέατα ἐν τοῖς ὀδελοῖσι μνησθῆναι ἤλκον ἀπείλουν, Ὀδ. Μ. 395· ἐπὶ νηπίων, Δίσχυλ. Ἠθ. 17· ἐπὶ χιλοῦ ἀνθρώπου, Σοφ. Φιλ. 207· ἐρπ. ἐξ εὐνῆς Ἀριστοφ. Σρ. 652: — συγν. παρὰ Γραγ., ἀπλῶς ὑπάγω ἢ ἐρχομαι, Δίσχυλ. Ἠρ. 810, κλ.· ἐρπεθ' ὡς τάχιστα Σοφ. Ο. Κ. 1613· Ὡραὺς δὲ ἐρπει Εὐρ. Ἠρ. Μαν. 1151· ἐρπειν ἐς μῦθον, πρὸς ψῆδαν ὁ αὐτ. ἐν Ἐλ. 316, ἐν Κύν. 423· ἐρπε δὲ ὑπό, ἐπὶ ἰδῶ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 722· καὶ μετὰ συστολῇ, π.τ., ἐρπ. δόδου Σοφ. Αἴ. 287· κέλευθον δ' αὐτ. ἐν Φιλ. 1293, πρὸς. Δίσχυλ. Ἀποσκ. 195· ὡσαύτως, ἐρπον τοῖς ὁδοῦσι θηρίον Κωμικός παρὰ Πλουτ. 54B.

2) ἐπὶ πραγμάτων καὶ γεγονότων, βότρυς ἐπ' ἡμῶν ἐρπει Σοφ. Ἀποσκ. 239· ἥδη ἐρπουσα πρόσω αὐτοῦ 546· ἐπὶ θαλῆος καταρρέοντος· ἐκ τοῦ ἐρπύζω, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1231· ἐπὶ φημῶν, ἐξαπλοῦμαι, διαδίδωμαι, ὡς τὸ Λατ. *serpit riuor*, Πινδ. Ι. 4. 68 (3. 58), πρὸς. Σοφ. Αἴ. 1087· πρὸς τὸν ἐχονθ' ὁ φθόγγος ἐρπει αὐτοῦ 157 (πρὸς. ὑφ' ἐρπον)· ὁ πόλεμος ἐρπέτω, δὲ καμῶν τὸν δρόμον του, Ἀριστοφ. Ἰππ. 673, πρὸς. Λυσ. 129: — ὡσαύτως, προσδύνω, εὐεχῶ, Πινδ. Ο. 13. 148, πρὸς. Ν. 7. 100: — ἐπὶ δυσουχημάτων, ἀπειροχῶν αἰφνιδίως εἰς τινα, Σοφ. Ἀντ. 585, 619, πρὸς. Αἴ. 1087.

ἐρράδῃται, ἴδε τὸ ῥῆμα βραίνω.

ἐρραδιουργημένος, Ἐπίρρ. εἰκή, ἀλογιστως, τυχόντως, ἀσκόπως ἢ σκολιῶς, Ἐπίρρ. τ. 1. σ. 312A.

ἐρραθῆς· «ἐκράτει» Ἡσύχ.

ἐρραθῆμιζ· «ἐρρόφα» Ἡσύχ.

ἐρραθῆναι· «ὕγρανεν. κατέβρεχεν» Ἡσύχ.

ἐρραμικα, τό, ἐμβόλιμα, Κλήμ. Ἀλ. σ. 213.

ἐρραυς, ὁ, κρύς, Λυκόφρ. 1316 (διὰ γρ. ἔρραυος ἢ ἔρραυος)· ὡσαύτως, ἄγριος κρύος, Καλλ. Ἀποσκ. 335 (κατὰ τὸν Τζέτ. εἰς Λυκόφρ. ἐνθ' ἄνωγ.)· παρ' Ἡσύχ., ἐφέρετο ἐρράς, ἀλλὰ νῦν ἐιωρῶν ἡ ἐρραυς. (Πιθάνως ἐκ τοῦ ἄρρηγ. Ἰων. ἔρρηγ· πρὸς. Σανασκρ. *vrkhas* (ταῦρος), Λατ. *verres, urres*).

ἐρράπτω, ἐνράπτω, Ἰππ. π. Ἀδρ. 802, Διον. Ἀλ. 4. 62, Αἰλ. π. Ζ. 2. 22, Ἀριστοτ. 1. 29, κλ.

ἐρραστανευμένος, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm., ῥαθύμως, ἀμελῶς, ἡμελῆνως, Θεόδ. Μετοχ. σ. 93, ἔκδ. Orell.

ἐρρεντί, Ἐπίρρ. (σχηματισθὲν ἐκ μετοχ. ἐρρεῖς, ἐρρέντος, ὡς ἐκ τοῦ ἔρρημι, = ἔρρω), ὡς παρὰ τὸ ἐθέλοντας τὴν ἐθελοντί, πθων. ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ «δυσχερῶς», Ἀλκαῖος ἐν Ἑσμ. Μ. 377, 10.

ἐρρετός· «φθόρος» Ἡσύχ.

ἐρρήγεται· «δραστήρ. καταψυκτικὰ» Ἡσύχ.

ἐρρήθην, ὡς ἐρῶ, εἰπεῖν.

ἐρρῆνο-θροσός, ὄν, = προεσταθροσός, Σοφ. Ἀποσκ. 589.

ἐρρήσει· «ἔκει. εἰσελεύσεται» Ἡσύχ.

ἐρρηγορέω, = ἀρρηγορέω, ὑπερηφάνως ὡς ἀρρηγόρος, Σουλ. Ἐπιγρ. 431.

ἔρρηφόρος· «οἱ τῇ Ἐρῇ ἐπιτελοῦντες τὰ νομιζόμενα» Ἡσύχ.

ἐρρέτω, πρkm. τοῦ ῥιγέω· Δωρ. γ' πληθ. ἐρρέτουντε.

ἐρρίνον ἢ ἐρρινον, τό, (ἐν, βέ), φάρμακόν τι πεταρμικόν, ἐπιφύρον πεταρμόν· «ἀπὸ δὲ τῆς ῥινὸς παρὰ Πανακίαν ἐρρινον ἴσως καὶ ἐρρινον διὰ τοῦ ῥ, ἄρρωμα φ' τὰς ῥίνας, φησὶν, ἐνεχρίοντο» Εὐστ. 950. 1.

ἔρρος· «ὁ Ζεὺς» Ἡσύχ.

ἐρρυθμισμένος, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm., εὐρύθμως, Δίων Κ. 79. 16.

ἐρρυθμός, ὄν, = ἐνρύθμιος, Πλούτ. 2. 623B.

έρρω· ἡλλ. ἐρρήσθαι, Ὀμ. Ἰγν. εἰς Ἐρμ. 359, Ἀριστοφ. (ἴδε κατωτ.)· ὁδρίσι· ἔρρησθαι, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 1192 (πρὸς. ἀν-, εἰα- ἐρρω)· πρkm. ἔρρησθαι (εἰα-), ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 1075. (Ἐκ τῆς Ἑρμ. ἴδε Ἠ. ἐνθ' ἄνωγ., καὶ πρὸς. ἀπόφρασις). Πορεύομαι βραδέως καὶ μετὰ κόπου, μόλις δύναμαι νὰ περιπατήσω διὰ χωλότητος, ἦν καὶ περὶ τοῦ Ἡρακλείτου λέγει ὁ Ὀμ., αὐτὰρ ὁ ἐρρων πλησίον, ἐνθα θέτις περ. ἐπὶ θρόνου ἴδε φαινοῦ Ἠ. Σ. 421· ἢ μ' οἶω ἐρρωντι συνήντετο, μετ' ἐννήντεσε πλανώμενον μόνον, Ὀδ. Δ. 367, πρὸς. Ὀμ. Ἰγν. εἰς Ἐρμ. 259. 2) ἀπλῶς, πορεύομαι, ὑπάγω, ἐς τὰς ἐσθρτάς Ἐπιγραφ. Κρήτ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2554, 76, πρὸς. 2556. 39. II. κατὰ κακὴν μου εὐχὴν ἡ πρὸς ἐμὴν βλάστην ἐρχομαι ἢ ὑπάγω που ὅπου κάλλιον νὰ ἐσπανε τὸ πόδι μου παρὰ νὰ ἐπάγαινα, ἐνθαδὲ ἐρρων, ἐπὶ φθορῶν παρεχόμενον. (Σχολ.). Ἠ. Θ. 239, I. 361, συγν. παρ' Ἀστ., Τυρίας ἐκ νάβας ἐρρωντας ἐπ' ἄκταις Σαλαμινιάσι, πηπτοντας ἐκ τῆς Τυρίας νάβας, Δίσχυλ. Πέρρ. 963, πρὸς. Εὐρ. I. T. 379, Πλάτ. Φιλ. 241) ἀτιμος ἐρρεῖν Δίσχυλ. Εὐμ. 884· ὡς Πόλυβον ἔρρησεν, ἦλθε κρὺς αὐτόν, ἐπὶ λυγρῷ, ὅπου εἶδε νὰ μὴ μετέβαινε, Ἀριστοφ. Βατρ. 1192, πρὸς. Λυσ. 336. 2) τὸ πλεῖστον κατὰ προστ.

έρρω, *ab in malam rem*, «κρημνίσω το» «πήγαίνω ἐς τὰν ὀλέαν», Ἠ. Θ. 164, Θεογ. 601· ἐρρ' οὕτως Ἠ. Χ. 498· προσέτι, ἐρρωε Εὐρ. Ἀλκ. 734, Ἀνθ. Π. 5. 3· ὡσαύτως κατὰ πληθ., ἐρρετε λωδοιτήρες ἐλεγχεῖς Ἠ. Ω. 239, Ἀπολλ. Ροδ. I. 562· καὶ ἐν τῷ γ' ἔνι. ἐρρέτω. ὡς ὑπάγω εἰς τὸν κόρακα, ἐρρέτω, οὐ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἐπὶ πειρηθῆναι ἐσσεταί Ἠ. Υ. 349, Ὀδ. Ε. 139· ἀσπὶς ἐκλινῇ ἐρρέτω Ἀρχιλ. ὁ ἐρρέτω Ἰλιον, ἀπόλοισι, Σοφ. Φιλ. 1200· μετὰ πρῶθ, ἐρρ' ἐκ νήσου θάσσον, Λατ. *aufere te hinc ocius*, Ὀδ. Κ. 72· ἐρρ' ἐκ προσώπου Ἡρώδ. Μιμν. 8, 41 (ἐκδ. Γουκίλ)· ἐρρ' ἀπ' ἐμεῖο Θεοκρ. 20. 2· παρ' Ἀστ. μετὰ προσθήκης καὶ ἄλλης λέξεως, πρὸς· ἐπείτασιν, ἐρρ' ἐς κόρακας, Λατ. *rasse eorum*, «πήγαίνω ἐς τὸν εὐδολόν», Ἀριστοφ. Πλ. 814· ἐρρ' ἐς κόρακας, ἐκ τῆς Ἀττικῆς «Δις», ἐν ὁ Ἰππεῖν I· οὕτως, οὐκ ἐρρήσετε; οὐκ ἐς κόρακας ἐρρήσετε; ἐν ὁ δὲ ἐκκρουσθῆναι ἐς τὸν εὐδολόν· Ἀριστοφ. Λυσ. 1240, Εὐρ. 500· εἰ μὴ ἐρρήσετ' ὁ αὐτ. ἐν Σρ. 1320. 3) παρ' Ἀστ., χάνομαι, ἀπόλλυμαι, ἐξαφανίζομαι, καταστρέφομαι, ὡς τὸ σῆχνομαι, Δίσχυλ. Ἀγ. 419· ἐρρει παγώλης ὁ αὐτ. ἐν Πέρρ. 732· ἀφαντος ἐρρει Σοφ. Ο. Κ. 560· ἐρρει τὰ θεῖα, ἐχθρὴ ἢ εἰς τοὺς θεοὺς ὀρεῖσθαι τιμῇ, αὐθ. 810· ἐρρει δέμας φλογιστόν ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 57· ἐρρει μάτην Εὐρ. Ἠλ. 1220· θανόντας ἐρρειν ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1113· ἐξ οἷων καλῶν ἐρρεις, ἐκ τῶν ἐν εὐτυχίᾳ ἔχεις ἐκπέσει, ὁ αὐτ. ἐν I. T. 389· ὡσαύτως παρὰ τοῖς περὶ λόγους, ἐρρει τὰ ἐμά πράγματα, Λατ. *accipiam est de me*· Σεν. Συμπ. 1. 15, πρὸς. Κύρ. 6. 1, 3, Πλάτ. Νόμ. 677 C· ἐρρει τὰ καλά, ἡ εὐτυχία παρήλθεν, Ἰπποκρ. ἐπιστολὴς τοῦ Μινδάρου παρὰ Σεν. ἐν τοῖς Ἠλ. 1. 1, 23, ἐνθα αἱ νεώτεροι ἐκδόσεις ἔχουσιν ἐρρει τὰ καλά (Βοηθ.), δηλ. τὰ πλοῦτα κατεστρέφοντο, ἴδε τὴν λέξιν κάλων.

ἐρρωγα, πρkm. τοῦ ῥήγνυμι.

ἐρρωμένος, ἡ, ὄν, μετοχ. τοῦ παθ. πρkm. τοῦ ῥώννυμι, ἐν χρήσει ὡς ἐπὶ, ὁ ἀπολαύων καλῆς ὑγιείας, ἰσχυρός, ἀντίστοιχόν τῳ ἄρρωστος, Πλάτ. Φαῖδρ. 208A, Δημ. 24. 3· ἐρρωμένος ὢν Λυσ. 168. 38· ἐρρωμένη δύναμις Πλάτ. Φαῖδρ. 208A· — ὀνόμαζον συγκρ., τεῖχοςμαχίη ἐρρωμενεστέρη Ἠρόδ. 9. 70, Πλάτ. Ἰογ. 483C· ἐρρωμενεστέρας ταῖς γυναικαῖς Σεν. Κύρ. 3. 3, 31· τὸ φύσει ἐρρωμενεστερον Πλάτ. Συμπ. 181C· — ὑπερθ. -ἐστατος, Ἀνθ. 34. 15, Πλάτ. Πολ. 477B, — Ἐπίρρ. ἐρρωμενέως, ὀνείριος, Δίσχυλ. Ἠρ. 65, 76, Ἀριστοφ. Σρ. 230· χωρεῖν Σεν. Ἀ. ητ. 2. 11· συγκρ. -ἐστατον, Πλάτ. Ἰππ. Μετ. 278A· — ἐστίρως, Ἰσοκρ. 74B· ὑπερθ. -ἐστατα, Πλάτ. Πολ. 401D.

ἐρρώμην, ἴδε ῥώννυμι.

ἐρρώοντο, ἐρρώσαντο, ἴδε ῥώομαι.

ἐρρώος, ὁ, = ἐρρωσός, ἡμαρτημένη γραφ. ἐν Λυκόφρ. 1316.

ἐρρωσα, ἴδε ῥώννυμι.

ἐρρατός, α. ὄν, = ἐρρατός, «ἐρρατός» ἰαρινά. νίμ. ἀπαλά.

ἐρρατῶν· Ἡσύχ.

ἐρρη, ἡ, Ἐπίρρ. ἐρρη· Ἀριστ. Εἰρ. 168, Πινδ. Ν. 3. 135· ἔρρη, Ἀλκαῖος 37, Θεοκρ. 20. 16. Ἀρχαία ποιητ. λέξις, ὁδός, Ἠ. Φ. 598, κτλ.· τεθάλυτα ἐρρη, ἀφρογός ὁδός Ὀδ. Ν. 245· οὕτως, θῆλυς ἐρρη, «θῆλυς δὲ ἡ θρησκευτικὴ τῶν φυτῶν... ποιητικῶς δὲ εἶπε τὸ θῆλυς κτλ.» (Εὐστ.). Ε. 467, Ἠσ. Ἀπ. Ἠρ. 395· ἐν τῷ πληθ., ψευδὲς ῥηγῆς, κατὰ δ' ὑπόθεσιν ἦκεν ἐρρασα ἀφ' ἡματι μυδαλέας Ἠ. Α. 53· στιλπνὰ δ' ἀπέπιπτον ἐρρασα (δηλ. τῆς νεφέλης) Ε. 351· γλυφάς ἐρρασα Πινδ. Ν. 8, 69· — καθόλου ἐπὶ παντός ὑγρόν καὶ λεῖον ἀνθεῖον ποντίαν ὑδατοῦ ἐρρασα, ὑπὸ ὕδατος αὐτὸ ἐκ τῆς ποντικῆς ὁδού, δηλ. τῆς θαλάσσης, περὶ κυρτάλλου, αὐτοῦ 7. 116, πρὸς. I. 135· γλυκερὴ ἐρρη, ἐπὶ τοῦ μέλιτος Ἠσ. Θ. 83.

II. ἐν Ὀδ. 1. 222, χωρὶς αὐθ' ἐρρασα (τὸ μόνον χωρὶς ἐνθα δ' Ὀμ. ἔχει τούτων τὸν τύπον), μεταφ. ἐπὶ νέων καὶ ἔρρη.

ερών ζώνων οὕτω παρ' Αἰσχύλ. τὰ νέα ζῶα καλοῦνται ὀρόσοι, παρ' Ἀλίου. (π. Ζ. 7. 47) ψάκαλοι· πρβλ. βρέφος, μέτασσαι. (Ἐκ τῆς √ΕΡΣ, ὡς ἀποδεικνύουσιν οἱ Ὀμ. τύποι ἐ-έρση, ἐ-ερσηεις· πρβλ. Σανσκρ. varsh, varsh-ali (pluili), varsh-as (pluvialis)· ἴσως δὲ καὶ ras-as (νοτίε, ὑγρόν)· Λατ. ros· ὁ Poll ὑποδεικνύει ἡσαύτως ὁμοίαν τινὰ μετά τοῦ ὀρόσους).—Καθ' Ἡσύχ.· ἔρσαι· οἱ ἐν τῇ χειμῶνι γινόμενοι ἔρσοι, καὶ τὰ ἀπαλὰ τῶν προβάτων, καὶ αἱ δρόσοι, καὶ ἔρση· ὀρόσους, νοτίε, ὀμίχλη.

ἐρσηεις, Ἑπικ. ἔρσα-, εσσα-, εν, δρασερός, πλήρης ὀρόσου, λωτὸν ἐρσηέντα Ἰλ. Σ. 348· λειμών Ἀνθ. Π. 9, 668, κτλ· μεταφ. ἐπὶ πτωματος, ὅσον ἐρσηεις κεῖται, δρασερός, Ἰλ. Ω. 419· νὺν δὲ μοι ἐρσηεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι κεῖσαι, περὶ τοῦ νεκροῦ σώματος τοῦ Ἑκτορος, αὐτόθι 757.

ἔρσην, ενος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ ἄρσην.
ἔρσης, ου, ὁ, ἐπὶ θ. Ἀπολλωνος, Ἑπιγρ. Ἀττικῆς. ΓΙΔ. I. 430.
ἐρσηφορία, ἴδε ἀρσηφόρος.
ἔρσις, εως, ἡ, (εἰρω) πλοκή, ἀνάσεις. ἔρσις, τὸ πλεξιζόν· Σουΐδ., κτλ., διαφ. γραφ. ἐν Θουκ. I. 6, Θεοφύλ. Σιγμοκ. σ. 152D.
ἔρσιω, (ἐρση), ὑγραίνω, βρέχω, ὡς τὸ δρῶ. Νικ. Ἠερ. 62, 631.
ἐρσιώδης, ες, (εἰδός) ἔρσηεις· Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3, 2, 6.
ἐρύθω, = τῷ ἐπομ., πυκνῶς ἐρυγὰν Γεωπ. 17, 17, 1.

ἔρσις· «κρημνός» Ἡσύχ.
ἐρυγάστωρ· «μεγαλογάστωρ» Ἡσύχ., ἀλλ' ἴσως ἐρι-γάστωρ.
ἐρυγάνω, κοινὸς πεζὺς καὶ Ἄττ. τύπος τοῦ ἐρεύγομαι. Ἰππ. 371, 46, Κρατίνος ἐν «Δραπέτειν» 2· μετὰ συστολῇ. αἰτ., οἶνον ἐρυγγ. Εὐρ. Κῦκλ. 528, πρβλ. Εὐπολιν ἐν «Μαρίκῃ» 14· σκορο-δάλλην Λουκ. Ἀλέξ. 39· μεταφ., ὅθεν· ἐρυγγάνων Διόφιλος ἐν «Ζωγράφῳ» 2, 24· ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσ., Ἰππ. 371, 24, 38.—Περὶ τοῦ ἥρυναν ἴδε ἐρεύγομαι.

ἐρύγῃ, ἡ ἐρυγμός, Λατ. eructatio, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εὐρ. 529, Ἀρετ. π. Αἰε. Χρον. Παθ. I. 5. II. «φωνή, βοή τις» Ἡσύχ. («ἐρυγεῖν» φωνεῖν, φωνήσαι Schmidt).

ἐρυγήτωρ· «βοητής» Ἡσύχ.
ἐρυγάζεσθαι (ἐκ τοῦ ἐρυγῃ, ταῦτο τῷ ἐρεύγεσθαι, ἐρυγ-γάνειν), Συμρ. Ἐφ. Ἐκλ. Εἰρη. σ. 166.

ἐρυγμα, τό, = τῷ ἐρυγῃ, Ἰππ. 484, 28.
ἐρυγμαίνω, = ἐρυγγάνω, ἐρυγμαίνουσα, ἡ βοῦς, καὶ ὁ ταῦρος ἐρυγμαίνων, ἀπὸ τῆς ἐρυγῆς· Ἡσύχ.—ἐρυγμένω, Ἰππ. 1207B.
ἐρυγματωδής, ες, (εἰδός) ἐπιφέρων, προσενδὼν ἐρυγμὸν, Ἰππ. 485, 27.

ἐρύγμηλος, η, ου, (ἐρύγειν) ταθρον ἐρύγμηλον, ἐμέγα μυκώμενον (Σχόλ.). Ἰλ. Σ. 580· ὡς τὸ ἐρίμυκος. II. ἐρυγ-μήλη, «ἐπιπλεον βαρύνων, ἴσως ἀπὸ τῆς ἐρυγῆς» Ἐτυμ. Μ. 379, 28, πρβλ. Ἡσύχ. (Εἰδοκὰ κωδ. ἔχει τὸν τύπον ἐρυγλή).

ἐρυγμός, ὁ, = ἐρυγῃ, Ἀριστ. Προβλ. 13, 4, κ. ἄλλ., Θεοφρ. Ἀποσπ. 4, 61.

ἐρύθαινω· ἄρ. ἐρύθηνα Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 791·—ποιητ., ἀντὶ τοῦ ἐρυθραίνω, ποῖω τι ἐρυθρόν, ἡ αὐτ. Δ. 474. Κάμνω τι νὰ κοκκινίσω, παρθενικάς ἐρύθηνε παρνήσας ὁ αὐτ. Α. 791·—παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῷ Παθ., γίνωμαι ἐρυθρός, ἐρυθραίνετο αἷματι γὰρ Ἰλ. Κ. 481, Φ. 21 (ἐν τῷ ἔνθα· μεταχειρίζεται τὸν τύπον ἐρεύθω)· μετὰ γεν., Νόνν. Δ. 11, 92· γίνωμαι καταπόρφυρος, Ἀνθ. Π. 12, 8.—Παθ. ὡσαύτως παρὰ μεταγίν. πεζολογίας, Ἀρρ. παρὰ Στοβ. παράρτ. 2, 5, Πολυδ. Β' 87, Εὐμάθ. σ. 22 (μετὰ διαφ. γρ. ἐρυθραίνεται).

ἐρύθημα, τό, (ἐρύθαινω) ἐρυθρότης, κοκκινιάδα ἐπὶ τοῦ δέρματος, Ἰππ. Ἀφρ. 1260, Θουκ. 2, 49· ἔρ. προσώπου, τὴ κυρίως προεργόμενον ἐς αἰδοῦν, κοκκινίσμα, Εὐρ. Φύν. 1188, πρβλ. Ἰππ. 397·—ἀπὸ αἵματος, ἐρυθρότης, κοκκινιάδα, Ξεν. Κύρ. 5, 18· αἰδώς δ' ἐπερρύθημεν ἡπικώτατον ἐρύθημα λαμπρῷ προστιθέσσα χρώματι· Χαιρήμων παρ' Ἀδην. 608D.

ἐρυθίθη, ἡ, κατὰ Ροδίου ἀντὶ ἐρυθίθη, Στράβ. 613.

ἐρυθίτις, ἡ, ἐπώνυμον τοῦ Ἀπὸλλωνος παρὰ Ροδίοις, Στράβ. 613, ἴδε ἐρυσιτίς.

ἐρύθινος, ὁ, ἐρυθρέος, Ἡνίοχος ἐν «Πολυπράγματι» 1, 3, Ὀππ. Ἀλ. I. 97.—Καθ' Ἡσύχ. «Ἐρυθίνοι» πόλις καὶ χώρα ἐν Παρλαγονίᾳ, καὶ εἶδος ἰχθύος.

ἐρυθράδιον, τό, = ἐρυθρόδανον. Σχόλ. εἰς Νικ. Θ. 74.

ἐρυθραίνω, καθιστῶ τι ἐρυθρόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3, 15, 3 πρόσωπον Περικτ. παρὰ Σουδ. 488, 2.—Παθ., γίνωμαι ἐρυθρός, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3, 12, 5· ἐρυθρῶν, αἰδώς ἐνεπιμπλάτο, ὥστε καὶ ἐρυθραίνεσθαι Ξεν. Κύρ. 1, 4, 4, Ἀριστ. ΠΘ. Ν. 4, 9, 2.

II. ἀμεταβ., εἶμαι ἐρυθρός, ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 8, 4, 3.

ἐρυθράτις, α, ου, = ἐρυθρός, πόντος, Θάλασσα Διον. Π. 38, κλ., κάλαμος αὐτόθι 1127· λίθος Statius, Silvae 4, 6, 18.

II. ὁ ἴς Ἐρυθρῶν, Ἠρόδ., κλ.

ἐρυθράνός, ὄν, ἐρυθρός, εἶδος κισσοῦ, Πλν. 24, 49.

ἔρυθράτι, Ἑπιγρ., ἐν Ἐρυθρατῇ, Σουλ. Ἑπιγρ. I. 73h (Προσθ.).

ἐρυθραγής, ες, ὁ ἔχων ἢ πέμπων ἐρυθρὰν λάμπην, περὶ τοῦ γαλκοῦ. Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 120.

ἐρυθρημα, τό, = ἐρύθημα (ἴσως ἡμαρτημ. γραφ.), Πολυδ. Γ'. 187, Ἰργη. Νύσσ. I. σελ. 54, 135.

ἐρυθρίας, ου, ὁ, ἔχων χροιάν ἐρυθράν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀχρίας, Ἀριστ. Κατηγ. 8, 15.

ἐρυθρίαις, Ἰων. -ησις, εως, ἡ, κοκκίνισμα, Ἰππ. 23, 24.

ἐρυθρίων, Ἑπικ. μετοχ. -έων, Μουσαῖος 161· παρατ. ἥρυ-θρίων Λουκ. Ἰταλίσματ. I, κτλ., ἄρ. ἥρυθρίαισα Πλάτ., κλ., πρkm. ἥρυθρίαικα (ἴδε ἀπηρυθρίαικάτως) Ἐγὼ τάσιν πρὸς τὸ ἐρυθρίων, ἐρυθρίῳ, κοκκινίζω, τότε καὶ εἶδον ἐγὼ.. Θρασύμαχον ἐρυθρίωντα Πλάτ. Πωλ. 350D. Πρωτ. 312A, κτλ., πρβλ. Δημ. 270, 2· ἀστερόν γε.. ὅτι ἐρυθρίαις Πλάτ. Λύκ. 204C· μετὰ μετοχ., ἐρυθρίῳ ποῖων τι, Δρόμων ἐν «Ψαλτρῇ» I· ὅστις δ' ἐρυθρίᾳ τηλικούτος ὢν ἐτι πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ γονέας, οὐκ ἔστιν κακός Ἀντιφάν ἐν Ἀδελφ. 58, πρβλ. Μίγανό. ἐν Ἀδελφ. 173, 287· ὡσαύτως, ἔρ, τινὰ, ἐρυθρίαν ἐνωπίον τινος, Ἀριστ. τιν. 1, 13· μετ' ἀπαρ. Λιβάδ. 4, 775.

ἐρυθρόνιος, ὁ, λυθρῆνι ἢ λυθρινάρη, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4, 11, 8, κ. ἄλλ., Ἀθλ. 300B, P, 327B, G. ἴδε σημ. Κοραῖ εἰς Ξενουκράτ. καὶ Ἀλγινόν σ. 61.

ἐρυθρίων, τό, κοκκίνη τις ἀλοιφή, Παῦλ. Αἰγ. 7, 18.

ἐρυθρόθαπτος, ου, ὁ, τῷ ἱομένω, Κίονστ. Μανασσ. 127.

ἐρυθρο-θαφής, ες, κοκκιν.οθαμμένος, Εὐστ. 6, 8.

ἐρυθρό-θωλος, ου, ἐρυθρὰν ἔχων τῇν, Σχόλ. Διον. Π. 183.

ἐρυθρό-γραμμος, ου, ἐρυθρὰ· ἔχων γραμμάς, Ἀριστ. Ἀποσπ. 278, πρβλ. Ἀθήν. 321E.

ἐρυθρογραφίω, γράφω δι' ἐρυθροῦ χρώματος, Θεόδ. Ὑρτακ. Ἐπιστ. 17.

ἐρυθρόγραφον, τό, γράφη, γράψιμον δι' ἐρυθροῦ χρώματος, Νικήτ. Χων. σ. 387C.

ἐρυθρό-γραφος, ὁ, ἡ, ἐρυθροσήμαντος, δι' ἐρυθροῦ γραμμάτων γεγραμμένος, Ἑρραβμ. Κασσ. 8506, σ. 201.

ἐρυθρο-δάκτυλος, ἔχων ἐρυθροὺς δακτύλους· κατακρίνεται ὡς οὐκ ἰσχυρόν, Ἀριστ. Ῥητ. 3, 2, 13.

ἐρυθρόδανον, τό, τὸ «ρίζαρι», Λατ. rubra tinctoria, Διοσκ. 3, 150· ἐρυθρόδανος, ἡ, Πλν. 24, 56.

ἐρυθροδάνω, βάπτω τι με ἐρυθρόδανον, «ρίζαρι», βάπτω ἐρυ-θρῶν, Ρόδ. («Ἐξοστ. ΚΒ' 5, ΚΒ' 1, 1).

ἐρυθρο-ειδής, ες, ἔχων ὅψιν ἐρυθράν πηλῇ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ ἐλαιοτρο-, ὁ ἴδ.

ἐρυθρο-κάρβις, ου, ἔχων ἐρυθρὰν καρδίαν, ἐντεριώδη, Ξενοφ. π. Φυτ. Ἰστ. 3, 12, 3.

ἐρυθρό-καμινός, ου, ἔχων ἐρυθρὰν κάμιν, ἐρυθρὴν γλῶσσαν, Πλν. 13, 34.

ἐρυθρό-λευκος, ου, ἀσπροκόκκινος, Ἡσύχ. ἐν λ. φλυγύ-λευκος.

ἐρυθρο-μέλας, αἶνα, ἐρυθρόμέλαν, μαυροκόκκινος, Ἀθην. 652E.

ἐρυθρόνιον, τό, φυτὸν τι ἐκ τοῦ γένους τοῦ πατρύου, εσπέρειον τὸ ἐρυθρόνιον, σὶ δὲ πατρίαν ἐρυθραίνων Διοσκ. 3, 144.

ἐρυθρο-ποικίλος, ου, ἔχων στίγματα ἐρυθρὰ, Ἐπιγρμ. 47 Αἰγ.

ἐρυθρό-πους, ὁ, ἡ, οὐδ' -ποῦν, ἔχων ἐρυθροὺς πόδας, πελειάς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5, 13, 3. II. ἐν Ἀριστοφ. Ὀρν. 303, εἶδος πτηνοῦ ἐνύδρου (ἴσως τὸ lotinus calidris).

ἐρυθρο-πρόσωπος, ου, ἔχων ὅψιν ἐρυθράν, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. Ἀρμάτους.

ἐρυθρός, α, ὄν, (τὸ υ φύσει βραχὺ) Ἀριστοφ. Ἀχ. 787, Ἰππ. 1088, Ἰρν. 145· ὥστε οἱ ὀρθοὶ τύποι τοῦ συγκρ. καὶ ὑπερλ. εἶναι -ώτερος, -ώτατος, ὡς ἐν Πλάτ. Τιμ. 831h, Ἰππ. 987C· οὕτω τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ -ώτερος ἐν Ἀναξανδρίδ. ἐν «Κερκίῳ» I, Δρόμων ἐν «Ψαλτρῇ» I. I. Κοκκινός, Λατ. ruber, ἐπὶ τοῦ χρώματος, τοῦ νίκτερος καὶ τοῦ οἴνου, Ἰλ. Τ. 38, Ὀδ. Ε. 93· τοῦ χαλκοῦ, Ἰλ. I. 385 (ἴδε τὴν λ. χαλκός)· τοῦ χρυσοῦ, Θέων. 450· τῆς μέλου, Ἠρόδ. 3, 57· τοῦ κόκκου (-πρινκοκκίω-), Δρόμων ἐνθ' ἀνωτ., ἐπὶ αἵματος, Αἰσχύλ. Κῦμ. 265·—ἐρυθρᾷ, τό, ἐρυθρὰ φλύκταιναι, ἐξανθήματα, Ἰππ. Κωικ. Προγν. 147, 427, 1, κτλ. II. Ἐρυ-θρὴ θάλασσα παρ' Ἠρόδ. περιλαβέζουσα τὴν τε «Ἐρυθρὰν θάλασσαν» ἢ «Δρακινὸν κόλπον καὶ τὸν Ἰνδικὸν Ὀκεανὸν (περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Περσικοῦ κόλπου διετίθαι ἐν ἀγνοίᾳ), 1. 180, 202., 2. 8, 158., 4. 39· οὕτω, πόντος Ἐρ. Πινδ. Π. 4, 448·—ἀκολουθεῖ καὶ ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, Ξεν. Κύρ. 8, 6, 10, Διόδ. 2, 11· ἐν ἑκτῇ ἀγορίᾳ, ἐπὶ μακρὰν ἀπεχθόνιον καὶ ἀγνώστην τόπων, μόνον οὐκ ἐπὶ τὴν Ἐρ. θάλατταν προσέειλε πέμπειν Δημ. 438, 20 Ἠρόδ. Ἐρυθράτις. (Ἐκ τῆς √ΕΡΥΘ' παράγονται καὶ αἱ λέξεις ἐρεῦθ-ω, ἐρυθ-ίθη· πρβλ. Σανσκρ. rudh-irani (αἷμα), rubh-as (ἐρυθρός)· Λατ. rub-er, rub-us, rub-ilus, rub-ign (Ὀμφρ. rub-rub) Ροθ. ga-rud-jo (αἰδηροσύνη) Παλαίο-Σκανδι. rjóð-r (ruidly), rjóð-a· Ἀγγλο-Σάξον. reðd-an (κοκκινίζω) Πα-λαίο-Υγγρο-Γερμαν. rōt, rost (roth, red), κτλ.

ἐρυθρόστης, ητος, ἡ, κοκκινιάδα, Ἀριστ. π. Φυτ. I. 5, 10, Ἰαλγν., κλ.

¹Ερωτάριον, ἡ, ὑποκαρ. τοῦ Ἑρωτ. μικρὸν Ἑρωτάριον
Ἄνθ. II. 11, 174.

ἔσπον, ἄρ. β' παρ' Ὀμ., μόνον ἐν τῇ δ' πληθ. τῆς προστ., ἔσπετε νῦν μοί, Μοῦσαι, .. οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν κτλ., «ἐπάτε νῦν μοί, Μοῦσαι, κτλ.» (Σχολ.), Ἰλ. Β. 484, Α. 218, Ω. 508, Π. 112. (Πηλοῦς ἐν √ΣΠΗ, συγγενεῖς τῇ √ΣΠΗ, εἰπονί ἐν τεύθον, ἔσπετε, -ἐνι-σπαν; ἐνν-ἐπω, μέλλ. ἐνι-σπῆσω) πρβλ. Ἰσάκ. 4, 68-σκαλός, ἰσαύτως Ἄρχ. Λατ. in-speru (ἐννεπε), in-sperctiōnes (πατριτίσιονες, ἀγγελίαι) Παλαιά - Ὑψηλ. - Γέρμ. zug-jan (sagen) Διθ. sak-aú' περί τῆς ἐναλλαγῆς τῶν γραμμάτων π καί κ, ἴδε Κ κ Π. 2).

ἔσπουδασμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm., σπουδαίως, σοδαρώς; Πλάτ. Σίτουρ. 390B: μετὰ ζήλου, Στράβ. 165: μετὰ σπουδῆς, ταχέως, ἔσπουδμένως, Ἠλιόδ. 1. 27.

ἔσ (= ἐκ ἢ ἐξ), μετὰ ὁστ., ἔσ τῷ οἴκῳ, ἔσ τῷ πτόλιμ, ἔσ τῷ ζῇ, ἔσ τῷ κάμῳ Ἐπίρρ. Ἰδαίου Κύπρου, Γαυ. 118.

ἔσαι, ἄρ. α' ἐνεργ. τοῦ ἐννυμι, Ὀμ. ἔσαι, ἄπαρ., Ὀδ. ἔσάμενος, μετοχ. μέσ. ἄρ. α', Ὀμ. ἄλλῃ, II. ἔσαι εἶναι ὡσαύτως ποιητ. ἀντί ἔσαι, ἄπαρ. ἄρ. τοῦ ἔξω, Πινδ. Π. 4. 486: γ' πλγθ. ὅριστ. ἄρ. ἔσσαντο αὐτόθι 361. Κατὰ τὸν Vasilch τὸ ἔσαι καὶ ἔσαντο ἀναφέρονται εἰς ἀχρηστον ἐνεστώτῃ ἔω. ἔσάσμαι, = ἔσάσομαι. ἡτιώμαι, καὶ γὰρ ἔσώμαι κήγῳ Ἠρόδ. Μιμίμ. 8. 19.

ἔσάρχι (= ἐξάρχι), Κορίνθις ἀποσπάσμ. 3 ἐν τῇ ἐκδ. Βαγκι τῶν Δυρ. Ἑλλ. — Ἐν τούτῳ τῷ ῥήματι ὡς καὶ ἐν τῇ πονυκεύῃ (= πονυκεύει) εὐρηται ἔως τὰ ἀρχαῖστα παραδείγματα τῆς διὰ τοῦ ε-αποδοσεως τῆς ἐξοργιστοῦ εἰς.

ἔσείγραψεν (= ἐξείγραψεν), Ἐπίρρ. Χορσιέων Βοιωτ. ἐν Ἀθηναίᾳ τ. Δ', σ. 215.

ἔσειδριος, ὁ, τὸ Λατ. eusedrius, ὁ ἀρματομαχῶν, Σουλ. Ἐπίρρ. 2164.

ἔσειεν (= ἐξείναι), ἀπαρέμφ., Ἐπίρρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bull. d. cor. hell. IV. σ. 91-93, Λεβαδέας αὐτόθι IV. σ. 97.

ἔσειται, γ' ἐν. τοῦ ἔσσομαι, Δωρ. μέλλ. τοῦ εἰμῆ, Λατ. sum, Ὀμ., κλ.

ἔσειθεν (= ἔσειθα), Ἐπίρρ. Ααρίσης, Mittheil d. d. arch. Inst. VII. σ. 64, — αὐτόθι καὶ 3 ἄλλα ἀπαρέμφ. εἰς ἀσθεῖν, ἔσθεν, ὁσθεν.

ἔσενα, Ἐπικ. ἄρ. α' ἐνεργ. τοῦ σεῦω.

ἔσση, ἦνος, ὁ, εἰρέως τῆς ἐν Ἐπίρρ. Ἀρτίμειδος, ὡς τὸ Λατ. rex sacrorum, Πανσ. 8. 13. 1. παρὰ Καλλ. βασιλεύς, Ὑμν. εἰς Δία 60, πρβλ. Ἠρώδιαν. π. μιν. 17. 61 — κατὰ τὸ Μέγα Ἑβρ. (383, 30), «ἔσση ὁ βασιλεὺς κατ' Ἐρμούλου ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ μελισσῶν βασιλέως (ἐπὶ τῆς βασιλείας), ὡς εἰς τὴν συγγένειαν τῆς ἑσπείας, καὶ ἐν ἀνάμειξιν τῇ προσώπων ὅτι Μελίσσα (ἴδε μέλισσα) ἦτο ὄνομα ἱερέως τινὸς τῆς Ἀρτίμειδος. πρβλ. Σουλδ. καὶ Ἡούχ. ἐν λ. ἔσσηνέσας» ἔσσην γενόμενος, Ἐπίρρ. Ἐπίρρ. Wood. Discov. εἰς Αρρ. ind. 4, No 2.

ἔσει, Δωρ. β' ἐνικ. τοῦ εἰμῆ (Δωρ. ἀντὶ τοῦ εἰμῆ).

ἔσεια, ἢ, Πυθαγ. Δωρ. ἀντὶ οὐσία, Φιλόλαος σ. 139, 141 Bockh ἐν Πλάτ. Κρατ. 402C: ὅτι δὲ ὁ τύπος οὗτος καὶ οὐχὶ τὸ ἔσεια ἦτο ὁ ἀληθὴς τύπος φαίνεται ἐκ τοῦ Δωρ. β' ἐνικ. ἔσει καὶ τῆς θηλ. μετοχ. ἔσαι κελ., Aihrens D. Dor. σ. 324.

ἔσειταλα (Βοιωτ.) «πρόσδος, ἐμπλοκή» Ἡούχ.

ἔσσο, β' ἐν. ὑπερσ. παθ. τοῦ ἐννυμι, ἢ τέ κεν ῥῆθ λάνιον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἔνεχ', ὅσσα ἔοργας Ἰλ. Γ. 57, Ὀδ. Π. 199.

ἔσσομαι, Ἐπικ. μέλλ. τοῦ εἰμῆ.

ἔσσαν' εἰμάτιον Ἡούχ.

ἔσσανμαι, Ἰων. ἀντὶ ἡσάσομαι.

ἔσσανριον, τό, = ἐνσάνριον, Σουλ. Ἐπίρρ. 3270.

ἔσσανμαι, παθ. πρkm. τοῦ σεῦω.

ἔσσανμενος, ἢ, ον, μετοχὴ παθητικοῦ πρkm. τοῦ σεῦω (μετὰ τονισμοῦ καὶ σημασίας ἐνεστώτος), σπειόμενος, ἡρμητικός, πρβλ. ὅμοιος, πρῶτον, καὶ ἄρ. ποιηταί, ὡς ἐν Ἰλ. Ζ. 518, Πινδ. Π. 4. 239: πρβλ. ὅμοιος, ἐπιθυμῶν τι, μετὰ γεν., πόλεμον, ὁδοῖτο Ἰλ. Ο. 404, Ὀδ. Δ. 733: ὡσαύτως μετ' ἄπαρ., πολεμίζειν, ἀλύξαι Ἰλ. Α. 717, Ὀδ. Δ. 416, πρβλ. Ο. 73, Πινδ. Ἀποσπ. 74. 4.

Ἐπίρρ. ἔσσανμενός, ἐν σπουδῇ, ὡρμητικός, μάχεσθαι, ἀποδῆναι Ἰλ. Ο. 698, Ὀδ. Ω. 317, πρβλ. Πινδ. Ἀποσπ. 147.

ἔσσο, ἔσσοτο, β' καὶ γ' ἐνικ. ὑπερσ. ἢ Ἐπικ. μέσου ἄρ. β' τοῦ σεῦω

ἔσσαν, ον, Ἰων. ἀντὶ ἡσσαν.

ἔστα' ἐνδύματα Ἡούχ. — ὅστα, λάπια ἡτῶν ἱματίων ἀγορὰ ὑπὸ Ταραντινῶν Ἡούχ.

ἔστακα, μεταγεν. μεταβ. πρkm. τοῦ ἔστημι, ἔχω στήσει, Δωρ. μετοχ. ἔστακατα Ἐπίρρ. Ὄθρ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπίρρ. 2448. 1. 26: τὴν πλεῖστον ἐν συνθ. ἀνέστακα Ἀρρ. Ἐπίρρ. 1. 4. 30: καθ' Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐδένειαν. 38: ἐφ- Πολύδ. 10. 20, 5: μεθ- Λογγίν. 16. 2: παρ- Πολύδ. 3. 94, 7: περι- Πλάτ. Ἀε. 370D.

ἔσταλάτο, Ἰων. γ' πληθ. παθ. ὑπερσ. τοῦ στέλλω, Ἰσ. Ἀσπ. Π. 288.

ἔσταμεν, -άμεναι [ἄ], Ἐπικ. ἄπαρ. συγκατομμ. πρkm. τοῦ ἔστημι ἄλλῃ, II. ἔσταμεν, α' πληθ. ὅριστ.

ἔσαν, ἔσταότες, ἴδε ἔστημι.

ἔσταότως, Ἐπίρρ. ἐπὶ ποδός, Εὐστ. εἰς Ἰλ. Τ. 79.

ἔστασαν, γ' πληθ. συγκατομμ. ὑπερσ. τοῦ ἔστημι, Ὀμ.: ἄλλῃ, II. ἔστασαν ἀντὶ ἔστησαν, γ' πληθ. ἄρ. α', ἔστησαν ἢ ἐποδόθησαν, Ἰλ. Β. 525, Ὀδ. Γ. 182, Ω. 307, πρβλ. ἰδίως Ἰλ. Μ. 55. 50.

ἔστασι, ἔστατε, ἔστατον, ἴδε τὸ ῥῆμα ἔστημι, Ἰλ.

ἔστε, (Δωρ. ἔστε ἔστημι, Μ. 382, 8, Aihrens, D. Dor. σ. 37), ἴσως ἀντὶ ἐς ὅτε· ὁ Dind. γράφει ἐς τε καὶ παραβάλλει ὥστε (ὥς τε) καὶ ἑτέρα ἄλλα σύνθετα μετὰ τοῦ τε: ἐν τινι ποιῶν. Ἐπίρρ. γράφει ἔστε (Σουλ. Ἐπίρρ. 1569α. 13): — μέριον τῶν μεθ' Ὀμηρον χρόνων ἀπαντῶν πρὸ πάντων παρὰ τοῖς Ἰσχυρ. ποιηταῖς, Ἡρόδ., Ξεν., καὶ μεταγεν. συγγραμ. — Παρὰ Πλάτ. εὐρηται μόνον ἅπαρ ἐν τῷ Συμπ. 211C, (ἐνθα ὁ Ἑρμαννός, ἔχει ἥως) καὶ τότε ἐν τῷ στίχῳ ἐν τῇς Μαντινικῆς. I. ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ, - ἥως

1) μέχρι τοῦ χρόνου, καθ' ἐν ἥως, α) μεθ' ὅριστ. ἄρ., ἐπὶ πραγματικῶν συμβάντων ἐν παρελθόντι χρόνῳ, ὅτε γυνώμης τὸ πᾶν ἔπρασον, ἔστε δὲ σφιν ἀντολάς ἐγὼ ἀστρῶν ἐξείσο Αἰσχύλ. Πρ. 457, Σοφ. Ἀντ. 415, Ατ. 1031, Ἠλ. 753: ἔστε περ Ἀπολλ. Ρδ. Β. 85: παύσει τὸν Σωτηρίδαν, ἔστε ἡνάγκασαν πορεύεσθαι Ξεν. Ἀν. 3. 4, 49: οὕτω, 2. 5, 30., 3. 1, 28. 6) μεθ' ὑποτακτ. ἄρ. καὶ τοῦ ἄν, ὅταν ἀναφέρηται εἰς μέλλοντα χρόν., ἀρκτικῶν χρόνων ἡγουμένου, ἐγὼ δὲ τὴν παρούσαν ἀντήσω τύχην ἔστ' ἂν Διὸς φρόνημα λωφίση χόλον Αἰσχύλ. Πρ. 376, πρβλ. 697, Βύμ. 449: τῆδε μέντοιμεν, ἔστ' ἂν καὶ τελευταῖωμεν Ἠρόδ. 7. 141, πρβλ. 158: περιμένετε ἔστ' ἂν ἐγὼ ἐλθῶ Ξεν. Ἀν. 5. 14: ἔστε κε, ἀορίστως, μέχρι τοῦ καιροῦ καθ' ὃν .., Θεόδωρ. 5. 22: χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας ἔστε κ' ἀμείλεις 1. 0, πρβλ. 0. 32: — ἢ ὑποτακτ. τοῦ ἄρ. δυνατόν νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ ἰσορικών χρόνων, ἐδόντο Εὐρυδιάδην προσμεῖναι .. ἔστ' ἂν αὐτοὶ τέκνα τε καὶ τοὺς οἰκέτας ὑπεκθῶνται Ἠρόδ. 8. 4, Ξεν. Ἠλ. 3. 1, 15, Ἀν. 4. 5, 58: — τὸ ἂν ἐνίστα παραλείπειται ὑπὸ πῶν ποιητῶν, ἀρήγεται, ἔστ' ἐγὼ μόλω Σοφ. Ατ. 1183: ἴδε ἀν. Α. 1. 2.

γ) μετ' εὐκτ. ἄρ. ἱστορικῶν χρόνων ἡγουμένου (ἴδε ἰσοδυναμεῖ τῷ ἔστ' ἂν μεθ' ὑποτακτ.), ἐπιμεῖναι ἐκέλευσαν ἔστε βουλεύσαντο Ξεν. Ἀν. 5. 5, 2: ἀνέμενον αὐτοὺς ἔστε ἐμφαγοῖεν τι, περιμένον αὐτοὺς ἔως οὗ φάγοιεν τι, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Πινδ. 8. 1, 44: διὰ τὸ ἐν Ξεν. Ἀν. 1. 9, 11, ἔστε νικῆθ' — ἔστε νενικηκώς εἴη, ὁποῦ νικῆσαι, ἢ νικῆσαι — ἐν πλείω λόγῳ, ὅτι .. ὁλοῖτο ἀν αὐτοῦ μένειν ἔστε οὐ ἀπέλθοις ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Πινδ. 5. 3, 13. 6) μετ' ἄπαρ. ἄρ., ἐν πλείω λόγῳ κτε. ἀντὶ εὐκτ., ἔστε αὐτὴν νέμεισθαι Κρήτες — ἔστε αὐτὴν νέμοιτο Κρήτες, Ἠρόδ. 7. 171: συγκαίει παρὰ μεταγεν. συγγραμ., ἔστε Δορεῖον γινώσκει = ἔστε Δαρείου γινώσκει, Ἀρρ. Ἀν. 2. 1, 3: ἔστε παρελθόντι αὐτόθι 4. 7, 1, πρβλ. Αἰλ. Πολ. 2. 12: ἀντὶ τοῦ ἔστ' ἂν μεθ' ὑποτ., Ἀρρ. Κυν. 2. 4, 25., 2. 31, 5. 4) μεθ' ὅριστ. παρ. τ., ἔστ' ἀφίκανεν Ἀπολλ. Ρδ. Δ. 849: ἀλλὰ τὸ ἀφίκανεν εἶναι κατ' οὐσίαν ἄρ. 2) ἐπ' ὅσον, ἐν ὅσῳ, ἐν ὅσῳ α) μεθ' ὅριστ. παρ. τ. ἐπὶ πραγματικῶν συμβάντων ἐν τῷ παρελθόντι, Θεόδωρ. 959: ἔστε μὲν αἱ σπονδαὶ ἦσαν, οὐποτε ἐπαυμένη Ξεν. Ἀν. 3. 1, 19, πρβλ. Ἀπομν. 1. 2, 18, Ἀρρ. Ἀν. 2. 11, 0. 6) μεθ' ὑποτακτ. ἐνεστ. καὶ τοῦ ἄν, ἐπὶ πράξεως ἀναφερομένης εἰς τὸ μέλλον, οὐ μὲν δὴ λήξω .. ἔστ' ἂν .. λεύσω δὲ τόδ' ἡμῖν Σοφ. Ἠλ. 106, πρβλ. Εὐρ. Ἀλκ. 337: ἔστ' ἂν περ ἐπιδεικνύνηται Ξεν. Ἰκκ. 11, 9: ἔστ' ἂν ἐκδήμιος (ἐξυπ. ἢ) χροῖνος Θεσπέας, ἀπειμι Βύρ. Ἰππ. 659: οὕτω μεθ' ὑποτ. πρkm. - ἐνεστ., ὅμιν ἀσπεδοιμόνιοι ἐπαγγέλλονται γυναῖκας ἐπιθρῆσθαι, ἔστ' ἂν ὁ πόλεμος ὅδε συνεχισθῇ Ἠρόδ. 8. 142. γ) μετ' εὐκτ. ἐνεστ., ἱστορικῶν χρόνων ἡγουμένου (ὅπερ ἰσοδυναμεῖ τῷ ἔστ' ἂν μεθ' ὑποτ.), ἐδόκει τοῖς στρατηγοῖς βέλτιον εἶναι τὸν πόλεμον ἀσφύκτον εἶναι, ἔστ' ἐν τῇ πολέμῳ εἴεν Ξεν. Ἀν. 3. 3, 5. 6) μεθ' ὑποτακτ. ἀορίστ. καὶ τοῦ ἄν, ἔστ' ἂν πολεμίζας δεικνῶσι (δεδύωσι);, τὰ κελευόμενα πάντα ποιεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 5, 6. II. ΕΠΙΡΡΗΜΑ, - εἰς, μέχρι .. Λατ. usque (οὐχὶ πρὸ τοῦ Ξεν.). α) ἐπὶ χώρου, διαστήματος, μέχρη, βόδροι ἐγγίνοντο μεγάλοι ἔστε ἐπὶ τῷ βάπτειον Ξεν. Ἀν. 4. 5, 6, πρβλ. 4. 8, 8, Ἀρρ. Ἀν. 1. 28, 3: ἔστ' ἐπὶ πᾶσιν, αἶσ' ἐπὶ πᾶσιν, τοῦτέστι μέχρι πᾶσιν (Σχολ.). Θεόδωρ. 7. 07: σπανίως ἄνευ προθ., παρατείνει ἔστε τὴν θάλασσαν Ἀρρ. Ἰνδ. 2. 2 (ὁ Hercher παρεμβάλλει ἐπ.). 6) ἐπὶ χρόνῳ, ἔστε ἐπὶ λέγεται ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 7. 25, 2: ἔστε ἐς .. Σουλ. Ἐπίρρ. 659. 1. 60: ἔστε κατὰ .. αὐτόθι στήλ. 1. 65: ἔστε πρὸς τὸ ἐφ' ἑσθὶν Λουκ. Πλάτ. ἢ Εὐχ. 3.

ἔστημι, ἢ, (= ἔκτιστος) Ἐπίρρ. Γεγίας, L. ol. F. 340o. ἔστασαν (Αἰολ.) ἔστασαν Ἡούχ.

ἔστη, σιολὴ Κύπριοι, ἡγήρην, ἴστατο Ἡούχ.

ἔστηκα, ἔστηξω, καὶ -ομαι, ἔστηκα, ἔστην, ἔστην, ἔστην, ἴδε ἔστημι.

ἔστηκω, ἴδε ἔστηκα.

ἐστία, ἡ, ἴων. **ἐστία** (ὡς εἴποιτε παρ' Ὀμ. καὶ Ἡρόδ., οὕτω καὶ τὸ ἄριστον Ἀντίγραφον τῶν Ἔργ. κ. Πμ. τοῦ Ἡσίοδου 732 ἀντὶ ἐστίας). Ἡ ἐστία τῆς οἰκίας, τὸ μέρος ἐνθα ἀνήπτετο τὸ πῦρ ἐν τῇ ἰσοπεδικῇ τῆς οἰκίας, ὅθεν ἐλέγετο μεσομήραλος, κοιτῶν· ὡς γὰρ, Τουρκ. *ἰστιά*, *Ἀισχύν.* Ἀγ. 1056 (ἀλλ' ἴδε κατωτ. 4)· ἐν στέγῃ τις ἤμενος παρ' ἐστία, καθήμενος ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ πλησίον τῆς ἐστίας, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 299· ἦτο δὲ αὕτη τὸ ἱερὸν μέρος τῶν οἰκογενειακῶν θεοτήτων, Εὐρ. Μήδ. 306, κτλ. καὶ ἄστυον τοῖς ἐκείναις (ἴδε ἐφέστιος), καθορθαί παρ' ἐστία Πινδ. Ἀποσπ. 49· ἐπὶ τὴν ἐστίαν καθίστασθαι Θουκ. 1.136· ἡ δορυένος ἐστ. Σοφ. Ο. Κ. 633· ἐντεῦθεν ὅρκος ἐπ' αὐτῇ ἦτο ἰδιαζόμενος ἱερός, καὶ ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μόνον ἐπὶ σοφῶν διαθεσιμῶσεων, ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ἰστίη τ' Ὀδυσσεὺς Ὀδ. Σ. 159, Ρ. 156, Γ. 304· οὕτως ἐν Ἡρόδοτ. 4. 68, Σοφ. Πλ. 881.

2) αὐτὸς ὁ οἶκος, ἡ κατοικία, ὁ οἰκογενειακὸς κύκλος, ἡ οἰκογένεια, Πινδ. Ο. 1.17, Π. 11. 21, καὶ συχν. παρὰ Τραγ., ὡς παρ' Αἰσχύν. ἐν Χο. 264, κτλ.· διέξας ἐστίας οἶκος Ἡρόδ. 5. 40. μεταφορ., ἐπὶ τῆς ὑστάτης κατοικίας, ἥτοι τοῦ τάφου, Σοφ. Ο. Κ. 1728.

3) οἰκογένεια, οἱ πολλοί, πλὴν ὀγδοήκοντα ἱστίων κατὰ Πλούτ. 1.176 ἱστίη οὐδεμία νομιζομένη εἶναι Γλαύκου 6. 86. 4) παρὰ Τραγ. ὡσαύτως, θυσιάζειον, βωμὸς, ὡς τὸ ἑσπόμενον, Αἰσχύν. Μήδ. 275, Εὐρ. 282· βούθυτος ἐστ. Σοφ. Ο. Κ. 1493· γὰρ μεσομήραλος ἐστ., ἐπὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ, Εὐριπ. Ἴων 462· ὅπερ παρὰ Τραγ. καλεῖται ἐστία Πυθόμαντις, Δελφική, Πυθική—ἡ κοινὴ ἐστία, ὁ δημοτικὸς βωμὸς χρησιμεύων ὡς ἄστυον ἐν ἑνὶ πρόσωπον, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 20 (πρὸς Αἰσχύν. Γκ. 372, βωμὸν, ἐστίαν χθονός), ἦν ὁ Ἀππ. ἐν Κιρκ. 84 καλεῖται πολιτικὴν ἐστίαν· ἴδε κατωτ. 11· ἀλλὰ κοινὴ ἐστ. ἐκατέρω καὶ ἡ δημοσία τράπεζα. ἑδέξαντο τοὺς προεδρευτάς ἐπὶ τὴν κοινὴν ἐστ. Πολύδ. 29. 5. 6, πρὸς Σουλ. Ἐπιγρ. 1193. 33, Πολυδ. 6. 40· καλεῖται τινὰς ἐπὶ ξένια εἰς πρυτανεῖον εἰς τὴν κοινὴν ἐστ. Ἐπιγρ. παρὰ τῇ Κοιλ. iv. l. 16:—μνηθεὶς ἀφ' ἐστίας, φράσις ἐν χρήσει ἐπὶ σεμνοπρεποῦς τινος μνηστῆρος ἐν ἑλευσίνι. Σουλ. Ἐπιγρ. 393 (ἐνθα ἴδε Bückh.), 406, 443, κ' ἄλλ.· τὸν ἀφ' ἐστίας μύστιν αὐτῷ 406 ε (προσθήκη). 5) μεταφ., ἐπὶ πολλῶν αἰτίων ἐκπερνούμεν, οὕτως εἰπεῖν, ἡ ἐστία τοῦ κράτους, Σελεύκειαν δὲ περὶ ὁρῶν ἄρχηγέτιν οὖσαν, καὶ σχεδὸν ὡς εἰπεῖν ἐστίαν ὑπάρχουσαν τῆς αὐτῶν δυναστείας Πολύδ. 5. 58, 4. Διδ. 4.19, 15. 90· ἐπὶ τῆς ἀγῆλου, ἱστίη ὡς νῆσαν Καλλ. εἰς Δελ. 325· οὕτως ὁ Πλούταρχος λέγει, ἐστ. ἡθους 2. 52B, 97B.

II, ὡς ἱεῖσμα κύριον. **ἑστία**, ἴων. **ἑστία**, ἀλλ' ἐν ἱσ. Θ. 454· **ἑστία**, Πινδ. **ἑστία** Ἐπιγρ. Κοιλ. α. 197:—ἡ παρὰ Ῥωμα. *Vesta*, παρὲνθε θεὰ, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀρρ. 22 κτλ.· θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας κατὰ τὸν Ἡσίοδ. ἐνὸς ἀντι. ἀλλὰ ταυτιζομένη τῇ Ρέᾳ κατὰ τὸν Ὀρφ. Ὑμν. 26. 9· προσέειπεν τοῦ οἴκου καὶ τῆς οἰκογενείας, προσέειπεν καὶ τῆς πολιτείας, δι' ὃ καὶ ἐν ταῖς εὐωχίαις καὶ σπονδαῖς ἔθος ἦν τὰς ἀπαρχὰς τῇ ἑστίᾳ προσεῖναι, καὶ οὕτως ἐπικαλεῖσθαι πρῶτην, Ὀμ. Ὑμν. 23 καὶ 29, Ὀρφ. Ὑμν. 83, Διδ. 5. 68· ἑστία πρυτανεία, ἡ βουλαία ἑστ. Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθήκη) 2347 k, 2349 b. 13· λατρευομένη ὡς ἡ κοινὴ ἑστία ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, Διδ. 1. 94, πρὸς Πινδ. 4. 127:—παροιμ., ἀφ' ἑστίας ἀρχέσθαι ἐκ τῶν κρειττόνων ἢ ἐκ τῶν οἰκτιρῶν, Ἀριστοφ. Σπ. 846, Πλάτ. Εὐθύφρων 3 A, Σερῶν 9, ἐνθα ἴδε Σηαιμ.· ἡ ἑστία γελᾷ, ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ ἐστίᾳ θυροβούτου πυρός, Ἀριστοφ. Μελέων. 2. 9, 5.

2) ὑπῆρχεν ἀγαλλία τῆς ἐστίας ἐν τῇ ἐν Ἀθήναις βουλευτηρίῳ, ὅπερ ἐχρησίμευεν ὡς ἄστυον, Σεν. Ἑλλ. 2. 3, 62· ἑστία βουλαία ἐν Αἰσχύν. 34.7, πρὸς Ἀππ. Μιθρ. 23· εἰς τὴν γράμματα ἐστία, βωμὸς τις, ἴδε ἀνωτ. 1.4.—ἴδε ἐν λέξει ἀστυ. [ἴδε ἐν Ὀδ. ἐπὶ τοῦ προσηγορικῷ, ἔν ἐν Ὀμ. Ὑμν. ἐπὶ τοῦ κυρίου δυνάμεως παρ' Ἡσ. ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον—τὸ εἰποιτε παρ' Ἀιστ.].

ἐστία, τὸ, (ἐστία) ἐστίασι, φιλεῖται, τὰ Ταντάλου θεοῖσιν ἐστιμῶματα Εὐρ. I. T. 387· μεταφ., ἐμπιπλάς ὀργὴν κακῶν ἐστιμαῶν Πλάτ. Νόμ. 935A.

ἐστιαρχεῖν, εἶμαι ἀρχὸς, δεσπότης τῆς ἐστίας, εἶμαι οἰκοδεσπότης καὶ ἐπομένως φιλοξενῶ, φιλεῖν ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, κάκεινῃν μὲν τὴν ἡμέραν ἐστιάρχουν ἐγὼ Λουκ. Ἐρωτ. 10, Σουλ. Ἐπιγρ. 2360· ἐστιαρχεῖς, οὐ, ὁ οἰκοδεσπότης, ὁ ἐστιαρχὼν, ὁ ἐστίων τις ἐν τῇ ἐαυτοῦ οἰκίᾳ, Πλούτ. 2. 613D· ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθήκη) 1793b, εἶναι δυνάμει ἀρχοντὸς τινος, πρὸς 2052. 4.

ἐστία, ἀδελφός, ἡ, παρὲνθε ἐν τῇ κατὰ τῆς ἑστίας, Διον. Ἀλ. 2. 64, Πλούτ. Ἀνών. 21.

ἐστία, εὖος, ἡ, τὸ ἐστῆν τινα, φιλεῖν, συμπόσιον, εὐωχία, Θουκ. 6. 40, Πλάτ. Πολ. 612A, κ. ἄλλ.· λόγων ἐστ., συμπόσιον λόγων, Πλάτ. Τιμ. 27B· ἐστ., συμφωνητός, δι' ἱερῶν, Ἀριστ. Πολιτικ. 3.15.7.

II, ἐν Ἀθήναις, μετὰ τῶν τακτικῶν λειτουργῶν, δημόσιον συμπόσιον ἢ γεῦμα διδόμενον ὑπὸ πολιτείας εἰς τοὺς συμφολεῖτας αὐτοῦ, Ἀριστ. Πολιτικ. 6.7, 6, πρὸς Bückh. P. B. 2. 221· ἴδε ἐστιατῶρ, ἐστία, ἴδε Λεξικ. Ἑλλ. Ἀρχαιολ. Α. Ρ. Ραγκαδῆ, ἐκδ. Α. Κωνσταντινίδου.

ἐστιατῆρ οὗ δοκιμαζόμενος· Ἡσυχ.

ἐστιατῆριον, τὸ, δεσπονητῆριον, ἐν ᾧ ἐγίναντο αἱ ἐστίασεις, Φλόδορ. 605.

ἐστιατορία, ἡ, τροφῆς ἐπιχορήγησις, Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. ΚΕ', 30), 18· ἱσχύς, Φώτ.

ἐστιατόριον, τὸ, = ἐστιατῆριον, Θεοδόμ. Ἰστ. 33, Διον. Ἀλ. 2. 23.

ἐστιατῶρ [ἄ], οὐρος, ὁ, ὁ ἐστίων τινα, ὁ φιλεῖν ἢ φιλοξενῶν τινα, Πλάτ. Πολ. 421B, Τιμ. ἐν ἀρχῇ.—Καθ' ἱσχύ· ἐστιατῶρ· ὁ δεσποζώνων. ὁ εἰς εὐφροσύνην καὶ εὐωχίαν καλῶν, ἡγούν τροφῆς.

2) ἐν Ἀθήναις, ὁ τράπεζαν παρατεθεὶς τοῖς ἐαυτοῦ συμφολεῖταις, ἐστίων (δὲ) τὰς φυλάς αἱ μὲν ἐδίδοντο αἱ δὲ κληρωτοῖς (Ἀριστοφ.) Δημ. 463.15., 996, 24· πρὸς ἐστιατῆρας, ἐστιατῶν.

3) μεταφ., ὁ ἐξαπατῶν, Θεμιστ. 301A. II, ὁ ἐστιωμένος, φιλενόμενος, ἑκαστος ἀπέφερε τῶν ἐστιατῶρων δλομελῆ κρέα χερσαίων τε καὶ πτηνῶν καὶ θαλαττίων ζώων Πισειδωνίου παρ' Ἀθην. 540C.

ἐστιαχός· οἰκουμὸς, οἰκωνάξ, καὶ Ζεὺς παρ' Ἰωσιν· ἱσχύς, = ἐστιοῦχος.

ἐστία, ἴων. **ἐστία**, παρὰ. **ἐστίων** Λυσ. 151. 24, Πλάτ., ἴων. ὕ· ἐνικ. **ἐστία** Ἡρόδ. 7.135· μέλλ. **ἐστίασω** [ἄ] Ἀντιφάνης ἐν Βουταλίῳ 1.1· ὁρ. **ἐστίασα** Σεν., κλ., ἀπαρ. **ἐστίασαι** Ἀριστοφ. Νεφ. 1212· πρkm. **ἐστίακα** Δημ. 565.11.—Μίσ. καὶ Πλάτ. ἴδε κατωτ. (ἐστία). **ἐξομαι**, φιλοξενῶ ἐν τῇ ἐστίᾳ μου, ἐντ. ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, ἔνους Λυσ. 120. 43· φιλεῖν, τινὰ Ἡρόδ. ἐνὸς ἀνωτ., Ἀριστοφ. Νεφ. 1212· τινὰ ἐν δώματι Εὐρ. Ἀλκ. 765· ἐστ. τινα ἰχθύον, με ἰχθύς, Πλάτ. Πολ. 404D· ἐν Ἀδελφ. ἐστ. τὴν φυλὴν (πρὸς ἐστίασις) Δημ. 565. 11· τὴν πόλιν Ἀριστ. Ἡθ. Νικ. 4. 2. 11, κτλ.· χρησιμεύων ὡς ἐστιατῆριον, ἦν δὲ ὁ ἀνδρῶν ὁ υποδεχομένης καὶ ἐστίων αὐτοὺς ἐκατοντάκλινος Αἰλ. Πισκ. Ἰστ. 8.7.

2) ἀπολ., ἐστῶ, ἐδίδω γέφυρα, ἐστία ποτὲ μεγαλοπρεπῶς ὁ Φίλιππος αὐτῷ 12. 51· οἱ ἐστῶντες, οἱ φιλοξενῶντες, Πλάτ. Ἰοργ. 518D.

3) μεταφ. ἀπολ., αἰ., γάμος· ἐστῶ, κάμνω γαμήλιον συμπόσιον, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 483, Ἀριστοφ. Ὀρν. 132· ἐστ. νικητήρια Σεν. Κύρ. 8. 41· ἐπινίκια Δημ. 1356. 8· γενέθλια Λουκ. Ἐρωτ. 11· καὶ μετὰ τὴν αἰτ., ἄμα ὁσάνα ἐστῶν, ἐστῶν παρὲνθε (Σουλ.), Ἀντιφάν 113.14· θεομορφία ἐστ. τὰς γυναῖκας Ἰσάως 46. 11· τὴν γενέθλιον ἐστ. τινα Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκυκλ. 26, πρὸς Συμπ. 2· ἀλλ' ὡσαύτως, ἐρανὸν τινι ἐστ. Ἐπὶ 65 Αἰν.· μετὰ μόνως ἐστ., τοῖς κόραξιν ἐστῶν, ἐστῶν παρὲνθε (Σουλ.), Ἀριστοφ. Θεσμ. 941.

4) μεταφ., ἐστ. τινα καλῶν λόγων Πλάτ. Πολ. 571D, πρὸς Λουκ. Φιλοφ. 39· ἐστ. τὸς ἀκούας, τὴν ὄψιν Αἰλ. Πισκ. Ἰστ. 3.1, π. Ζ. 17.23, κτλ. II, Πλάτ. μετὰ Μίσ. μέλλ. ἐστῶσμαι Πλάτ. Πολ. 345C, Θεαιτ. 178D· μεταγενέστε. ἐστῶσθαι Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀγ. 977· ἀρ. ἐστῶσθαι Πλάτ. Θεαιτ. 247E, (συν-) Δημ. 400. 25· μεταγεν. ἐστῶσθαι Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 186· πρkm. ἐστῶμαι Πλάτ. Πολ. 348A, ἴων. ἀπαρ. ἐστῶσθαι Ἡρόδ. 5. 20. ἑστῶμαι, μετὰ ἐστῶσθαι, φιλοξενῶμαι, φιλεῖν, Ἡρόδ. ἐνὸς ἀνωτ., Πλάτ. Πολ. 354A, 372C· ἐστῶσθαι παρὰ φίλου Ἀντιφάν 114.14· μετ' αἰτ., πρὸς τῶν θεῶν, ἐνύπνιον ἐστῶσθαι· καὶ ὕπνου συμφολεῖταις· Ἀριστοφ. Σπ. 1218, πρὸς Πλάτ. Πολ. 611E, Θεαιτ. 247E· μετὰ δὲ, εὐωχία Σεν. Συμπ. 2. 3· λόγος Ἀθην. 275A.

ἐστῶμαι, Πλάτ. (ἐστία), ἀπαίσεις οὐκ ἐστῶσθαι οὐδ' ἀτρεκνοῖ· δῶμι· ἐστῶσθαι, ὁ οἶκος ἐδραϊσθαι (ἐντ. διὰ τῶν τέκνων), Λατ. domus constituta, fundata est, Εὐρ. Ἴων 1464.

ἐστιο-πάμων [ἄ], ὁ δεσπότης τῆς οἰκίας παρὰ Δωριεῦς καὶ Αἰολεῦς, Πολυδ. Α'. 74, Γ'. 20.

ἐστιος, α. υν, ἀνέκτων εἰς τὴν ἐστίαν, Θεοδ. ἐσχάρα Ἡλιδ. 1. 30., 4.18.

ἐστιότροφος, ον, ὁ τρεφόμενος ἐν τῇ ἐστίᾳ, εἰς τὸν οἶκον, οἰκότροπος, Ἐρινθεος Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 350, ἐκδ. Mil.

ἐστιονοχέω, [ἐχω] εἶμαι προστάτης, κυβερνήτης, ἀρχωντες γὰρ ἐστιονοχοῦσι πάλλεως καὶ πολιτῶν σωτηρίας Χαϊρώνδ. παρὰ Σιστ. 290.12.

ἐστιοῦχος, ον, [ἐχω] ὁ φυλάττων, προστατεύων τὴν ἐστίαν, ἐντ. τὸν οἶκον ἢ τὴν τινα, Δήμητρει ἐστιοῦχ' Ἐλευσίνιος γονός, φύλας τῆς, Κύρ. Γκ. 1, πρὸς Ἀριστοφ. Ὀρν. 886, Πλάτ. Νόμ. 878A.

2) ἔχων βωμὸν ἢ ἐστίαν, γαῖα, πόλις, αὐλή Αἰσχύν. Πέρσ. 511, Σοφ. Ἀντ. 1083, Εὐρ. Ἀνδρ. 283.

3) ὁ ἐπὶ τῇ ἐστίᾳ, ἐστ. ψόλος Αἰσχύν. Ἀποσπ. 280 (κατὰ Μναστ. ἀντὶ μόνον)· πῦρ Πλούτ. 2.158C.

II, ὁ ἐνέων, φιλεῖν, ὁ εὐωχίαν παρῶν, Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. 5. 11.

ἐστιώτης, εἶδος, ἡ, ἡ τῇ οἰκίᾳ ἀνήκουσα, ἡ ἐκ τοῦ οἴκου ἐρχομένη, ἐστιώτης οὐρα Σοφ. Τρ. 951.

ἐστῶ, ἴδε ἐνωμε.

ἐστραμμένως, ἐπὶ τῇ μετοχ. παθ. πρkm., μετὰ στοχασμοῦ, πρῶτον, Ὀρίγην κατὰ Κίλλ. 4, σ. 196 (202, 249, 283)· μετὰ γεν., ἐστ. τοῦ σκοποῦ Ἡλιδ. 7. 5.

ἐστραμμένος, ἡ, ον, παθ. μετ. τοῦ πρkm. τοῦ στρέφω, Ὀμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

τῆς λέξ. ταύτης καὶ τῶν ὁμοίων ὑπάρχει διαφωνία τις μεταξύ τῶν ἐκδοτῶν. Ὁ Ἑρμαννός (De emend. graec. σ. 24 κέ.) θέλει αὐτὰς παραβουλόγους τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ γνώμη τοῦ Κυνέου, ὅστις νομίζει εἶναι ὀνόματα ταύτης τῆς τάξεως δύναται γὰρ ὡς προπαρόντων μόνον ὅταν ἐν τῇ παραλήγουσῃ ἔχουσιν ε, καὶ ὅτι εἶναι σφάλματα γὰρ ἐπαρμόνιαι, ὁ τονισμός οὗτος καὶ εἰς τὰ παραλήγοντα εἰς η, οἷα εἶναι τὸ ἀνθρώπος κτλ. ὁ Χοιροβοσκός ἐν τούτοις (239, 13, 303, 27, 365, 10, 378, 18) ἔχει ὡς παρὰ δ. εὐνῆρας. Ἰδε Greek Accentuation by Chandler σ. 158).

Ἐσχατόεις, ἐν τῇ αἰε. ἐσχατόεινα. πιθαν. ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ ἐσχατοῦντα, Ἰδε Menekle Θεοφ. 7.77, Herthard ἐν Διον. Π. 65. Ἐσχατοῖσι, ὅν, ἔχων τὴν ἐσχατὴν μορφήν, Ζεύς ἔσχατ. Ἰπιδ. σ. Μανέθ. ἀποκρίσις, ἐκδ. Ludw. σ. 101.

Ἐσχατος, ἡ, ὄν, ὡσαύτως, ὡς, ὄν, Ἄρατ. 625 (πιθαν. ἐκ τῆς προθ. ἐκ, ἐξ, ὡς ἐκ τῆς ἔξωτος, ἐξωτάτος): 1, ἐπὶ τόπου,

ὡς αἰτῶν παρ' Ὁμ., ὁ μάλιστα ἀπείκων, ἐξωτάτος, τελευταίος, ὁλόμοτος ἔσχα, ὁ τελευταῖος πρὸς τὸ ὀπίσω θάλασσα, Ὁδ. Φ. 9. Ἐσχατοὶ ἄλλων, ἐπὶ τῶν Θρακῶν, ὅτιναι ἦσαν οἱ τελευταῖοι ἐν ταῖς τάξεσι τῶν Τρώων, Ἰλ. Κ. 431, πρβλ. Θ. 225, Δ. 8. Ἐσχατοὶ ἀνδρῶν, ἐπὶ τῶν Διότιων, Ὁδ. Δ. 23. οἰκόμεν.. ἔσχατα, λέγουσιν οἱ Φοίνικες, Ζ. 205. Ἐσχατὴ τῶν οἰκουμένων ἡ Ἰνδικὴ Ἠρδ. 3. 106, πρβλ. Θουκ. 2. 90, καὶ σοκρ. παρ' Ἀττ., τὸ ἔσχατον τῆς ἀγορᾶς Σεν. Ἑλλ. 3. 3, 5, κτλ. ἀλλὰ σοκρ. ἐν συμψηφίᾳ πρὸς τὸ ὄνομα, ὅπ. Ἐσχατὴν στήλην Σοφοκλ. Ἰλλ. 720. τάξιν ἔσχα, τὸ ἀπώτατον μέρος τοῦ στρατοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλφ. 4:—ἐν τῇ πληθυντ., ἔσχατα γαίης Ἰσ. Θ. 731. τὰ ἔσχατα τοῦ ἀστεως, τοῦ στρατοῦ Ἰδου. 8. 95, 4. 96. καὶ ἀντὶ τοῦ ἄρδρον, ἐπ' ἔσχατα ἔσχατος Σοφ. Τρ. 659. ἔξ ἔσχατων ἐς ἔσχατα ἐπικτεῖσθαι, ἀπὸ ἀκροῦ εἰς ἄκρον, Ἠρδ. 7. 100, πρβλ. Σεν. Ἠρδ. 1. 8. παρ' ἔσχατα λήμνῃς Πλάτ. Φαίδρ. 113B, πρβλ. Θουκ. 3. 106.—Κατὰ τὰς διαφύσεις ἀποστράσεις πρᾶγματός τινος ἔχει καὶ διαφύσεις σημασι, ὡς ἡ, γ. Ἐσχατὴ πυρᾶ, τὸ ἀπώτατον μέρος αὐτῆς, ἡ κορυφὴ τῆς πυρᾶς, Σοφ. Ἰλλ. 900. κατώτατος, βαθύτατος, Ἀττ. ἰπνυς, αἶδαν τ' εἰς ἔσχατον ἔλθωμεν, εἰς τὸ κατώτατον τοῦ ἔδρου, Θεοφ. 16. 52. Ἐσχατὴν ἄλλα Ἀνθ. Π. 13. 27. ἐσχατός, Ἀττ. ἰπνυς, ὁ ἄρκτος Σοφ. Τρ. 1433. ἐπὶ ἀνθρώπου, τελευταῖος, ἔλαυνε δ' ἔσχα, ὁ αὐτ. ἐν Ἰλλ. 731.

2) ἐπὶ βαθμῶν, ἀνώτατος, ὕψιστος, Πινδ. Ο. 1. 182, 1. 4. 19 (3. 29). ἐπὶ παθημάτων, κλ., θεινέτατος, χειρίστεος, κολιχέος, πόνος, ἀδικία, κινδυνός Πλάτ. Φαίδρ. 247B, Πολ. 361A. ἐδύναι αἱ ἔσχα, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 354B. ὁ ἄρκτος ἔσχα, ἡ χειρίστη δημοκρατία, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 11, 11.— 3) ὡς ὕψιστος, τὸ ἔσχατον, τὰ ἔσχατα, ὁ ὕψιστος βαθμὴς, ὁ τὸ ἔσχα. κακοῦ ἀπικτεῖσθαι Ἠρδ. 8. 52. τετραπύσθαι ἐς τὸ ἔσχα. κακοῦ δ' αὐτ. 1. 22. διακαρτερεῖν ἐς τὸ ἔσχα. ὁ αὐτ. 7. 107. ἐπ' ἔσχατα βαλόντες Σοφ. Ο. Κ. 217. πρὸς ἔσχα. ἐπ' ἔσχατον θράσους ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 753. ἐπ' ἔσχα, ἔλθωμεν ἀνδράς Πλάτ. Φαίδρ. 240D, πρβλ. Πολ. 301D, κτλ. ὁ πάντων.. ἔσχατον ἐστὶ, πάσχειν ἡ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 83C. τὰ ἔσχατα πόνειν Σεν. Κύρ. 8. 8. 2. πᾶσι τοῖς ἔσχα. ζημιωθῆναι, oktreimis supplicii, Πλάτ. Πολιτικ. 297E. ἔσχατ' ἔσχατων κακά, τὰ χειρίστα τῶν χειρίστων κακῶν, Σοφ. Φιλ. 65, πρβλ. Φαίλμ. ἐν Ἀδελ. 87 (Meineke σ. 423). οὕτως ἐν τῇ Ἰπερβ., τὰ πάντων ἔσχατώτατα παθεῖν, τὰ χειρίστα, Σεν. Ἑλλ. 2. 3, 49. ἂν καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ὁρδόν, ὡς παρατηρεῖ ὁ Ἀριστ., οὐ γὰρ τοῦ ἔσχατου ἔσχατώτερον εἴη ἂν τι Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 4, 4, πρβλ. Φρυν. 135 Lob.

3) ἐπὶ προσώπων, ταπεινότερος, προστυχότερος, μηδαιμνότερος, ὁδός. Ἐντολ. Βατ. σ. 9, Δίων Κ. 42. 5, Ἀλπίφρων 3. 43:—παροιμ., οὐδεὶς οὐδ' ὁ Μουσῶν ἔσχατος, ἐπὶ τῶν ἐυτελεστάτων ἀνθρώπων, Μάχης ἐν Ἠοαστρίᾳ 1, πρβλ. Φιλήμονα ἐν τῷ Σικελικῷ 3, Μένανδρ. ἐν Ἀδελ. 481. τὸ ἐν Πλάτ. Θεαιτ. 200B χωρίον, Μουσῶν τὸν ἔσχατον, φαίνεται εἶναι σημαίνει τὸν μάλιστα ἀπομακρυσμένον κάτοικον τῆς γῆς. Ἰδε Παρημιογρ. σ. 38 ἐκδ. Gaisf.

4) ἐπὶ χρόνῳ, τελευταῖος, ἐς τὸ ἔσχα, μέχρι τέλους, Ἠρδ. 7. 107. Θουκ. 3. 46. ἔσχα. πλοῦς, ναυτιλία, τὸ τέλος αὐτῆς, Πινδ. Π. 10. 45, Ν. 3. 39. ἔσχατος ὑπὲρ ρίνας, ὑπεράνω τῆς τελευταίας βίης τοῦ γένους, Σοφ. Ἀντι. 399. ἔσχα. Ἑλλήνων, Ρωμαίων Πλουτ. Φιλοπ. 1, Πρωτ. 44:—οὐδ', ἔσχατον, ὡς Ἐπίρρ., διὰ τελευταίαν φωνήν, Σοφ. Ο. 1550. τὸ ἔσχα. Πλάτ. Γοργ. 473C.

5) ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ. τὰ ἔσχατα εἶναι τὰ τελευταῖα τῶν κατωτάτων ὑποδιαίρεσεων, τὰ ἄτομα, Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 3, 5, πρβλ. Ἀναλὺτ. Ὑστ. 2. 13, 5, π. 2. Μορ. 1. 3, 20, κ. ἄλλ. οὕτως, τὸ ἔσχα. ἄτομον Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 9, 3, κ. ἄλλ. τὸ ἔσχα. ἀρχὴ τῆς πράξεως π. Ὑστέρις 3. 10, 2, κτλ. 6) ὁ ἔσχα. ὅρος, ἐν τῇ συλλογισμῷ, Ἠθ. Νικ. 7. 10, 13.

II. -τως, μέχρις ἔσχατων, κατ' ὑπερβολήν, Ἰπν. 5. 33. ἔσχα. διαμάχεσθαι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 7, 6. ἔσχα. φιλοπόλεμος Σεν. Ἀν. 2. 6, 1. 3) οὕτως, ἐξ τῆς ἔσχα. = ἔσχατος, Ἠρδ. 7. 229, Σεν. Ἑλλ. 5. 4, 33. εἰς τὰ ἔσχα. μάλα δ' αὐτ. ἐν Λακ. 1. 2. οὕτως, τὸ ἔσχατον Πλάτ. Γοργ. 473 κ. ἄλλ.

Ἐσχατόων, ὥσα, ἴδε ἔσχατω.

Ἐσχεθόν, ἴδε ἔχω.

Ἐσχηματισμένως, Ἐπίρρ. μετογ. παθ. προκμ., τροπικῶς, ἔσχη-

ματισμένως ἐλπίσθαι Σχλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 23, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 818B, κλ.

Ἐσχον, ἔσχατον, ἴδε ἔχω.

Ἐσχων, παρὰ τοῦ *σχαῶν, = σχαῶν.

Ἐσῶ; παλαιότερος τύπος τοῦ ἔσθω, πρβλ., εἰς καὶ ἔσσω:—Συγκριτικ., ἔσωτέρω τῆς Ἑλλάδος Ἠρδ. 8. 66: Ἰπερβ., ὡς ἔσωτάτω τῆς μασχάλης Ἰπν. 783C, πρβλ. 270, 18.

Ἐσώθεν (ἐσώθεν μόνον ἐν Ἰπν. π. Ἀρδρ. 811B, 8(2A); σπ. νῆς ἔσώθη, Εὐρ. Ἠρακλ. 42 (ἐν Δισχλ. Χο. 800. ἔσω ἐκ διορθώσεως);—Ἐπίρρ., ἐσώθεν, ὁδὸς μέσας, Ἰπν. 7. 30., 8. 37. καὶ Ἄττ.

2) ἐν τῷ, μέσας, ὁ αὐτ. 1. 181., 2. 36. Δισχλ., Ἀγ. 991:—μετὰ γέν., ἐσώθεν ἀνθρώπων Εὐρ. Κόκλ. 516. πρβλ. ἔσω.

Ἐσώπη, ἡ, (ὥφ) ὥης, Ὀππ. Ἀλ. 4. 358.

Ἐσώτατος, ἡ, ὄν, Ἰπερβ. τοῦ ἔσω, ἐσωτερικώτατος, Ἀττ. ἰπνυς, ἀντὶ τοῦ ἐξωτάτος, Φιλών 2. 147, Ἰωσήφ. κη. — ἐσώτατος, α, ὄν, Ἠρδ. Ἀποστ. τρ., 24:—ἴδε ἐν λ. ἔσώ.

Ἐσωτερικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὰ ἔσω: τὰ ἔργα τοῦ Ἀριστοτέλους διχορροῦντα εἰς ἐσωτερικά καὶ εἰς κοινὰ καὶ ἐξωτερικά (πρβλ. ἐξωτερικός), Ἰλ. 68. καὶ ὁ Λουκ. ἐν Πλαν. Πράξει 26. πᾶσι τὰ τὸν Ἀριστοτέλη ὡς παρουσιάζοντα διττὴν ὄψιν (μέμνησθαι τὸν μὲν ἐσωτερικὸν τὸν δὲ ἐξωτερικὸν καλεῖν):—

ἀλλὰ τὴν λέξιν δὲν μεταχειρίζεται αὐτὸς ὁ Ἀριστ., καὶ πιθανῶς ἐπειρομένη ὅπως ἀντιστοιχῇ πρὸς τὸ ἐξωτερικός (δ' ἴδε) ὅπερ αὐτὸς μεταχειρίζεται.

Ἐσωτερικὸν ἢ ἐσωφρόνην, τὸ, ἐσωτερικὸν ἐνδύμα, κοινῶς μεσοφρόν, Ἀττ. interula, ἐν τῇ (Τουρκ.), Σαλμάς. Tertull. Pall. σ. 409.

Ἐσωτέρω, συγκρ. τοῦ ἔσω, δ' ἴδε.

Ἐτάζω, ἐτετάζω, δοκιμάζω, τὸ πλεῖστον ἐν τῇ συνθέτῃ τύπῃ ἐτετάζω (ἀντὶ οὐ κείται ὡς διάφ. γραφ. ἐν Ἠρδ. 3. 62): ἄλλ' ἐτάζει (μόνον πρὸς ἐτυμολογικοὺς σκοπούς) Πλάτ. Κρατ. 410D. ἐτάζουσι. Πλάτος παρὰ Σοκρ. 105, 47. ὑποτ. ἀορ. ἐτάσσης Ἀνθ. Π. 7. 17., 12. 135.—Παπ., Ἐβδ. (Σοφ. Σολ. 5, 7, κ. ἄλλ.): (ἴδε ἐν λ. ἐτάς).

Ἐταί, ἑταῖροι. συνήθεις, πολῖται, δημόται, φίλοι, ἐπικούριοι Ἠσὺχ, ἴδε ἔτης.

Ἐταίρα, Ἰων. -ρη, ἡ, ἴδε ἐταῖρος II.

Ἐταίρεα, ἡ, (συγκρίτως γραφόμενον ἑταιρία ἐν Ἀντιγράφοις, Σοφ. Ἀλ. 682, Εὐρ. Ὀρ. 1072, 1079, Θουκ. 3. 82, Ἰσοκρ. 56D, Ἀσμ., κλ., πρβλ. ἀνδρεία), Ἰων. -ήνη, (ἑταίρας). Συμπεροφία, σύλλογος, σύνδεσμος, ἀδελφότης, τῶν ἡλικιωτῶν Ἠρδ. 5. 71. ἐπὶ ποιεῖσθαι, συναρτῶν Ἰσοκρ. 38A, Πλάτ. Πολ. 365D. μαρτύρων συνεστώσα ἑταιρία Ἀσμ. 56D. 5. αἱ βόες νέμονται καθ' ἑταιρίας, κατ' ἀγέλας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 4.

2) ἐν Ἀθήναις πολιτικὸς σύλλογος πρὸς πατριστατικὸς σκοπούς, Θουκ. 3. 82, Λυσ. 125. 16, Ἰσοκρ. 56D, Πλάτ. Πολ. 365D. ἑταιρία ἐπ' ἀρχάς ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 173D. οὕτως ἐν Καρχηδόνι, τὰ οὐσιώτα των ἐτ., παραβαλλόμενα πρὸς τὰ ἐν Σπάρτῃ φιθίτια; Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 11, 3, πρβλ. 5. 6, 8., 5. 11, 5.

III. κατὰ φύσιν, φιλικὴ σχέση, φιλία, Σιμωνίδης 119, Σοφ. καὶ Εὐρ. ἐνθ' ἄνωγ. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἔχθρα, Ἀσμ. 851. 18. III. = ἐταίρη, ἡ, ἑταίρη, Ἀνθ. 13. 27, Διόδ. 2. 18: ὁ Ἀναξίλας ἐν Νεοστίδι 2, συνδυάζει τὰς σημασίας II. καὶ III.

ἑταιρεῖ-ἀρχης, ὄν, ὁ, ἀρχηγὸς ἑταιρίας ἢ πολιτικῆς πατρίας, ἸΚ. Περρ. Ἐκθ. Πασ. Τάξιν σ. 70D, —καὶ ἑταιρεῖ-ἀρχος, Παχυμ. Μαν. Πάλλ. σ. 216C, κλ.

ἑταιρεῖος, α, ὄν, Ἰων. -ήτης, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ἑταίρους, Ζεύς ἐτ., προστάτης τῆς φιλίας, Ἠρδ. 1. 44, Διότιος ἐν Βαλακίῃ 1. φόνος ἐτ., ὁ φόνος συντρήτου, Ἀνθ. Π. 9. 519.

II. ῥωτικός, πλήρης ἀγάπης, ἐτ. φιλότης Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 58, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 415.

ἑταιρεῖσθαι, Πάλλ., πορνεύσθαι, Διόδ. 12. 21, κλ.

ἑταιρίω, ἐπὶ παιδὸς ἄρρενος ἢ θήλεος, χρησιμεύω πρὸς ἀσελγῆ σκοπὸν ἐπὶ μισθῷ, μισθαρνῶ ἐπὶ τῷ σώματι ἔχων ἐραστήν, Δισχλ. κατὰ Τιμάρχ. 5. 2, κ. ἄλλ., Φοινικίδης ἐν Ἀδελ. 1. 2. τινί μετ' ἐκείνου, Ἀνθ. 13. 28, κλ., φιλία ἑταιροῦσα, ψευδής, ἐπίπλαστος ἢ πορνικὴ φιλία, Πλουτ. 2. 62D. πρβλ. πορνεύω, καὶ περὶ τῆς διαφοράς μετὰ τὸ αὐτὸν ἴδε Ἀνθ. 8. 16.

III. Μέσ., = ἐταίρευσθαι, Θεόδομ. παρ' Ἀθην. 260E. — Κατὰ τὸν Θωμᾶν Μάχιστρον (σ. 375 κέ.) ἑταιρεῖν δὲ.. τὴν τοῦ ἀνδρός πάσχειν τὰ τὴν ἑταιρίαν. ἑταιρεῖ μὲν οὖν καὶ πορνεύεται ὁ πασχίζων, ἀλλ' ἑταιρεῖ μὲν ὑπὸ ἐραστοῦ, πορνεύεται δὲ ὑπὸ τοῦ τυχεύοντος.

ἑταιρήτη, ἑταιρήτος, ἡ, ὄν, Ἰων. ἀντὶ ἑταιρία, ἐταίρεως, α, ὄν.

ἑταιρήτης, εως, ἡ, (ἑταιρίω) τὸ ἐταίρειν, τὸ ἐπὶ συνουσίαις μισθαρνῶν, Δισχλ. 2. 43, κλ.

ἑταιρία, ἡ, ἴδε ἐταίρεα.

ἑταιριάρχης, ὁ, ἀρχηγὸς τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, Σουλ. Ἐπίγρ. 8903.

ἑταιριδία, (δηλ. ἱερά), τὰ, ἐορτὴ τοῦ ἑταιρεῖου Διὸς ἐν Μαγνησίᾳ, Ὑγῆσανδρος ἐν Ἰσομνήμασι παρ' Ἀθην. 672D.

Εταιρίδιον, υποκορ. τοῦ ἑταίρου, Πλούτ. 2. 808E, εταίριζωι μέλλ. -ισω, εἰμαι εταίρος ἡ σύντροφος εἶναι, μετὰ δούτ., ἀνδρὶ εταίρισται Ἰλ. Ψ. 335· ἐπὶ τῶν Χαρίτων, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἄφρ. 96. 2) μεταβ. ἐν τῇ μέσῃ τύπῃ, ἐκλέγω δι' ἑαυτὸν, ἐκλέγω ὡς σύντροφόν μου, ἢ τινὰ που Τρώων εταίρισαται (Ἑπικ. ἀντὶ εταίρισται), εταίρον καὶ συνεργὸν λάβοιεν (Σχολ. 1. Ἰλ. N. 456, πρὸλ. Ναυμάχ. 55. 11. εταίρεσθαι, εἶμαι πρόν, ἐν τῷ ἐνεργ., Λουκ. Ἑταίρ. Διάλ. 8. 2· ἐν τῇ μέσῃ τύπῃ, Ἀθην. 593B.

εταίρικος, ἡ. ὄνα, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς εταίριαν· ἡ εταίρική, ἡ σύντροφία, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 8. 5. 3, 8. 12, 1. κ. λέξ. κ. ἀλλ. 2) τὸ εταίρικόν, = εταίρεια 2, Θουκ. 8. 48· ἐτ. συνάγειν Ἐπερίδ. ὑπὲρ Εὐτένιππ. 23· τὰ εταίρικά, πατριὰ, πολιτικά μερίδες, σύλλογοι, Πλούτ. Λύσανδρ. 5. 24· ἰσοπαλίας ἀντὶ τοῦ εταίρικου τῶν Ῥωμαίων, Δίων Κ. 38. 13]. 5) ὁ εταίρος τῆς εταίρειας, ὁ δεσμὸς τῆς πατριδος, Θουκ. 3. 82. 2) ἵππος εταίρική, σῶμα ἱππέων συμπατριῶντων τῶν Μακεδόνων βασιλέων, Πολύβ. 18. 18. 7· πρὸλ. εταίρους 1. 0. 11. ἀνήκων εἰς ἡθυσίαν πρὸς εταίραν, πορνικός· κτλ., γυνὴ Πλούτ. 2. 140C, κτλ. τὸ ἐτ., ἡ συνύφαια τῶν εταίρων, Ἀλκίφρων 2. 1· οὕτως ἐπέρρ. -κός, Λουκ. Δις Κατηγ. 20, Πλιν. 10. 2.

εταίρις, ἑδος, ἡ = εταίρα, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 6, Ἀθην. 567A, Ἀνθ. 11. 6. 208· κατὰ τὸν Ὁμήρ. Μάχιστρον 357· εταίρα Ἀττι· κού, οὗχ εταίρις.

εταίρισμός, ὁ, (εταίριζω 11), πορνεία, καὶ πάντων ἀπλῶς τῶν εταίρισμῶ τὰς εαυτῶν κόρας ἀφοσιούντων Ἀθην. 516B.

εταίριστος, οὗ, ὁ, ἀσέλγης ἄνθρωπος, «ὁ περὶ τὰς τῶν εταίρων οὐρας κεκλινημένος» Πολύβ. 5, 188· ὁλ. εταίριςτρια, = τριετής, Πλάτ. Συμπ. 10E.

εταίριος, Ἑπικ. καὶ Ἰων. εταίρος (ἐν χρήσει παρ' Αἰσχύλ. ἐν Πέρσ. 990 Ἀνρ.), ὁ: (περὶ τῆς ῥίξης ἴδε ἑτης). Σύντροφος, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν ἀκολούθων ἀρχηγῶν τινας, σύντροφος ἐν τοῖς θείοις, Ἰλ. Α. 179, 1. 259, 1. 658, κτλ.· ὡσαύτως, ὁ συντρώγων μετὰ τινός, Ὀδ. Γ. 577· ὁ σύνδουλός, Ὀδ. Σ. 497, 413. Ο. 307 κέξ.· ἐπὶ τῶν μνηστέρων, Σ. 350, Φ. 100· συνδυαζόμενων μετὰ τοῦ ἀνῆρ. Ο. 584, Ηρόδ. 3. 95, Ἀντιφῶν 113. 24· τὰ Ὀμ. ἐπὶ 0. εἶναι ἐσθλός, πιστός, φίλος εταίρος, ἐρήγιος ἐτ.· ἐν γένει, φίλος, σύντροφος, Ἰλ. Α. 179, Γ. 259, 1. 658· Κ. 151, Ὀδ. N. 266· ἐν φιλικῇ προσαγορεύεται, ὡς εταίρε· καλὲ μου φίλε, Ἀριστοφ. Σπ. 1239· φίλ' εταίρε Θούγ. 751, κτλ.· μετὰ γὰρ διαμετ. διαπίπτει εταίρε, ἀντίρροπος τοῦ δειπνοῦ μου, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 431· νυκτός ἐτ. αὐτοῦ 290· πόσιος καὶ βρώσιος εταίροι, ὁμοτρόφες, Θούγ. 115· ὡσαύτως, ἐτ. ἐν πράγματι ὁ αὐτ. 116. 3) μεταφ., ἐπὶ πραγμάτων, ἐσθλός εταίρος, ἐπὶ οὐρανό ἀνέμου, Ὀδ. Α. 7, Μ. 149· φθόνος, ἐτ. ἀνδρῶν Πίνδ. Ἀποστ. 231· γέλως ἐτ. ὕδρεως Πλούτ. 2. 622B· μετὰ δούτ., βλον, τὸν ορφεὺς ἔταρον Ἀνθ. 11. 7. 470. 3) ὁ μαθητὴς ἢ ὁμιλητὴς ἐκαλοῦντο ἐταίροι τοῦ διδασκάλου τῶν ὡς οἱ τοῦ Σωκράτους, Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 1. κ. ἀλλ., πρὸλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 12· 7· οὕτως ἡ Δημόκριτος ἥτο εταίρος τοῦ Δικηπποῦ, ὁ αὐτ. Μετὰ τὸ Φυσ. 1. 4, 9· συμφορητὰ, συμμάχου, Πολύβ. Α'. 45.

4) ἐπὶ ἀνθρώπων ἀνηκόντων εἰς τὴν αὐτὴν πολιτικὴν μερίδα (πρὸλ. εταίρεια 1. 2), 12. 14· οἱ περὶ αὐτὸν ἐτ., οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν αὐτὴν, εἰς ἣν καὶ αὐτὸς λέσχην, Δημ. 521. 12. 5) σπανίως, ἐπὶ ἐρασιῶν, ὅπως δὲ καὶ πρὸς ἔργον ἀφοδίσιον ἐλθόνθ' εταίρον ὄντινόν ἐδέξατο Σίμωνιδης περὶ Ῥωμαίων. 49, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 913.

6) εταίροι, οἱ οἱ σωματοφύλακες, σῶμα ἱππικὸν ἐν τῇ Μακεδονικῇ στρατῷ, Πολύβ. παρ' Ἀθην. 194E. πρὸλ. πεταίρειος, 7) ὡς ἐπὶ, κοινωνίας, συντάξεως, τὸ ἐπιθυμητικὸν ἡθῶνων εταίρον Πλάτ. Πρωτ. 439D· ἐνεύθειν ἐν τῇ Ὑπερίε, τοῖς σεαυτοῦ εταίροτατοῖς, εἰς τοὺς σεαυτοῦ φίλους, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 487D, πρὸλ. Φαίδωνα 89D· ὡσαύτως, σεαυτῶν γένος πέτριον εταίρον, σταθερόν, ἐμμένον εἰς τὰς πέτρας, Ὀππ. Ἀλ. 4. 267· ἀπολ., ἐπὶ τῶν, ἀγέλατος, ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 2. 325.

11. εταίρα, Ἰων. εταίρη, Ἑπικ. ἐταρή [ἡ], ἡ: σύντροφος, Ἑρμ. Α. Ἀρεος· κασιγνήτη ἐταρή τε Ἰλ. Α. 441· φύλα, φόδου κρυέμενος εταίρη 1. 2· φόρμιγξ, ἡν ἄρα δαίτη θεοὶ ποίησαν εταίρην Ὀδ. Γ. 271, πρὸλ. Ὀρατ. Ὀδ. Γ. 11, 6, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 478· Νίκην, ἡ χορηγὸν ἐστὶν εταίρα Ἀριστοφ. Ἰππ. 599, πρὸλ. Πλάτ. Πολ. 603B· πένια σφὶν εταίρα Θεοφρ. 22. 16· Περικλέωνος εταίρη, περὶ τῆς καταπονηθείσης πόλεως Ἑλένης, Καλλ. εἰς Διόν. 101.

2) κάρ' Ἀττ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν νόμιμον σύζυγον καὶ οὕτω κατὰ διαφύρα ἀποχρώμενος τῆς φημισίας, ἀπὸ παλλαγῆς (ἡτις ᾔδοντο νὰ εἶναι σύζυγος κατὰ πάντα τὰ ἄλλα ἱκεῖ: τοῦ νόμου προσηνός, ὅπερ ἦν τὸ δικαίωμα τῆς πολυτελείας) μέχρι τῆς κοινῆς εταίρας, διακρίνεται, ὁ ὅπως τῆς πόρνης, καὶ οὐ νῦν οὐχ ὡς λέγεται πόρνη, ἐταίρας δὲ εἰς ἔρωτα τυγχάνεισιν Ἀναξίλ. ἐν Νικοτείει 2· πρῶτον ἐν Ἠρόδ. 2. 134, 135· καὶ συχνὴν παρὰ Κωμό. ἴδε Ἀριστοφ. Πλ. 149, Ἀθην. 571C κέξ., πρὸλ. Διόσκωδ. Ἀρ. κισιόεσσιν ἐν λ. Ἑκαταίρει· ἡ Ἀρρύδιε εταίρεινός τοι· Ἑταίρα, Φιλέταιρος ἐν Ἑκτορίδῃ 1, Κλήμ. Ἀλ. 33, Κασὶ· Ἰούχ.· εταί-

ρας ἱερὸν τῆς Ἀρρύδιος Ἀθήνησιν ἀπὸ τοῦ τὰς εταίρας καὶ τοῦς εταίρους· ἀγεῖν.· Πρὸλ. εταίρειν, ἱερὸν τῶν διασπῶν παρ' ἀρχαίοις εταίρων ἴδε τὸ 11' Ἠθῶν τοῦ Ἀθηναίου.

εταίρησύννη, ἡ = εταίρεια, Παύλ. Ἀλκ. Ἀποκλ. σ. 15. εταίρεσύννη, ἡ, ὡν, φιλικός, φίλος, Ἀνθ. 11. 2. 247.

εταίρο-τρόφος, ὡν, ὁ ἐρέων, διατηρῶν καὶ εταίρας, Μινύων 4. 313, Ἀθανάκ. 1. 356D, πρὸλ. Ἰούχ. ἐν λέξ. πορνουόσης.

εταλασπας, ἴδε ἑτάλαιο. εταλον, τὸ, ἐναύσιον, ἀρνηθῶν ἑτάλα Ἑπιγρ. Αἰολ. Ποφ. monn GD. 11, σ. 10, ἀριθμ. 1608, κτλ.

εταρίσασται, ἴδε εταίριζω 11. εταίρος, ἐταρή, Ἑπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ εταίρος, εταίρη.

ετας, αἰς, πληθ. τοῦ ἑτης. ετασις, εως, ἡ, καὶ ετασιμός, ἡ, (ετασίω) ἀντίρροπος παρὰ τοῖς ἑτάς, ἀπάνιοι τύποι ἀντὶ τῶν συνήθων ἐξέτασις, -σμός, Περσέει, ἐταστέον = ἐξεταστέον, Τρέξ.· ἐταστής = ἐξεταστής, Σούλ. Ἰππ. (Προσθήκαι) 3041 b. 42, Σουβ.· ἐταστικός, ἡ, ὡν, = ἐξεταστικός, Ἑκκλ.· Καθ' Ἰούχ.· ἐτασμός· ἐξέτασις, ἡ ὁ ἀντίρροπος παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις.

εταψ, ἐπέρρ. τοῦ ἐταός, πράγματι, ἀληθῶς, Δημόκρ. παρὰ Ἰωλῶν, 3, σ. 2· πρὸλ. Σέξτ. Ἑμπ. Π. 1, 214, Διογ. Α. 9. 72.· ἐν Ἀπολλ. Ροδ. 8. 1179, ἀντὶ τῆς ἐν Ἀντιγράφῳ γραφῆς (Ζεύς αἰτεῖ τὰ ἔκαστ', ἐπιδέρκεται) τινὲς ἀναγινώσκουσιν: ἐταψ (ἐτὶ που Ἑρμάνιος, ἀνενεξ Μερκελ, ἐτὸν Moineko, αὐτὸς Κωδ. Πατ. κ. Παρίσ.)

εταψήμα, ἴδε τεταψήμα. εταψος, α, ὡν, (ἐτος) ἐτήσιος, ἀπὸ ἐτους εἰς ἐτος, Λατ. annuus, ἀεθλα Πινδ. 1. 4. 114· φρουρά Αἰσχύλ. Ἀγ. 2· δασμός Ἑρμ. Ρήγ. 435· πρὸλ. ἐταψέος· ἐταψος ὡς ἐπέρρ., Λουκρά. 721.

11. ἐνός ἐτους, Ξεν. Κύρ. 5. 14, πρὸλ. Valck Diatr. σ. 6. ετακον, ἴδε τετακω. ἐταλός, ὁ, εἶδος ἰχθύος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 13, 17· ὡσαύτως, ἐταλός, ἐντελός, εὐταλός.· Καθ' Ἰούχ.· ἐταλός· χρύσεος ἡ ἰχθύος.

ἑτεο-βουτάδαι, οἱ, γένος τι ἐπίσημον καὶ περιφανεῖς ἐν Ἀθήναις ἐσθλὸς τινος Βούτου, ἀφ' οὗ γένοντο οἱ ἐτεῖς καλοῦσιν αὐτοὺς Ἀθήνησι, καὶ εἰσιν ἑτεοβουτάδαι οἱ ἀληθῶς ἐκ τοῦ Βούτου· Βούτ. Ὀδ. 1044. 47, Ἀλκίε ἐν αἰγυρῶνι 1. 3, Δημ. 273. 10, Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 112. 24 (ἐκδ. Πίνακ).· Καθ' Ἀρκερ, ἐτεοβουτάδαι Ἀνκοῦργος ἐν τῇ περὶ ἱερῶν γένος παρ' Ἀθηναίους, οἷον οἱ ἀληθῶς ἀπὸ Βούτου, ἐπεὶ γὰρ τὸ ἀληθές, ἡ δὲ εὐεταῖν καλοῦσιν αὐτοὺς ἡ ἱεραία τῆς πατρίδος Ἀθηνῶν, κατὰ τὴν ἀρχαίαν παρὰ γένων· οἱ ἑτεοβουτάδαι καλοῦνται καὶ Βουτάδαι ἐτυμολογῶν ἐν Σούλ. Ἰππ. 688.· Καθ' Ἰούχ.· ἑτεοβουτάδαι· γένος Ἀθηναίων πάντων λαμπρόν.

ἑτεο-δμῶς, ὡς, ἡ ἐτεοδμῶς, ὡς, ὁ, τίμιος, πιστός, δούλος, ἐτεοδμῶν τῶν (ἐν) γνησίων δουλεύοντων Ἰούχ.· πιδον, ἀπλῶς διάφ. γραμ.· καὶ κ' ἐτεοδμῶν (ἀντὶ καὶ κ' ἐτεοδμῶν) ἐν Ὀδ. 11. 305.

ἑτεοκλήης, συνήρ· κλήης, ὁ· ποιητ. αἰτ. ἑτεοκλήα (ἀντὶ κλέα) Αἰσχύλ. Θέβ. 1007· κλήν. ἑτεοκλήας, αὐτοῦ· 20· (τείδι, κλῆος). ἑτεο-κρητίς, οἱ, ἀληθεῖς, γνήσιοι ἱερεῖς, οἱ ἑταίροις ἱερεῶν (Εὐστ. Ὀδ. 1644. 47), Ὀδ. Γ. 176.

ἑτεο-κρήθος, ἡ, γνήσια, καλὴ κρήνη, Θεοφράστ. π. Φυσ. Αἰτ. 3. 22. 2.

ἑτεός, α, ὡν, (ἐκ τῆς γ' ET παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις Ετ-υμῶς, ἐτ-αζω πρὸλ. Σανσχ. κατ-γας (ἀληθής), κατ-γανι (ἀλήθεια)· Παλαιό-Σανσχ. sanu-r. Ἀγγλο-Σανσχ. śāṇu (śāṇu)· ἀληθής, πραγματικός, γνήσιος, πόλλ' ἐτεός Ἰλ. Γ. 255· ἡ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, εἰ ἀληθές, Δ. 300· τὰ δὲ μέλλει ἀκούμεν, εἰ ἐτεὸν περ 3. 125· καὶ συχνότερον (μέλλει ἐν Ὀδ.), εἰ ἐτεὸν γέ, εἰ πράγματι ἔχει οὕτω, πρὸλ. Σπρίαν. Ἰλ. Σ. 125.

11. ἐτεόν, ὡς ἐπέρρ., κατ' ἀλήθειαν, πραγματῶς, ἀληθῶς, Λατ. vere, εἰπέ μοι, εἰ ἐτεόν γε φίλῃν ἐς πατρίδ' Ἰκάνω Ὀδ. N. 328, πρὸλ. Ἰλ. Θ. 423· εἰ δὴ ᾔς ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις Ο. 53· εἰ ἐτεόν.. μιμησάμεθα, ὁρῶν, Θεοφρ. 25. 173.

2) παρ' Ἀριστοφ. αἰετοε, ὡς ἱόν, ἀρχαίαν· ἀληθῶς οὐκ ἀκούσεσθ' ἐτεόν, Ἀγ. 342, πρὸλ. 109B· ἐτεὸν ἡ γὰρ θεός· Ἰππ. 32, πρὸλ. 732· τί οὖν τοῦτ' ἐστὶν ἐτεόν; Νεφίλ. 93· τί τοῦτ' ἐγέλασας ἐτεόν; αὐτοῦ 820, πρὸλ. 1602· ὡσαύτως ἐπὶ εἰρωνικῆς σημασίας, ἐτεόν· ὡς τὸ ἀληθές, ἀλήθεια, Λατ. ille? Ὀρν. 303· πρὸλ. ἀληθῶς III. 2, καὶ ἴδε ἑτος (ἐπέρρ.).· Τὸ ἀρσενικὸν δὲ ἀπαγὰ τὸ δὲ θηλ. μόνον ὡς ἐπέρρ. ἐταψ, ὁ ἴδε, Ἰω. Ἀλκ. ἐν τῶν. παραγ. 11. σ. 29. 5. ἀναφέρει ὡσαύτως ἐτά· ἀπὸ τοῦ ἐτός.. ὡς ἐτά Τημενίδος χρύσεον γένος, καὶ παρ' Ἰούχ.· ἐταψ· ἐταψ, ἀγαθός.

ετεράληκς, ἴδε ἐπὶ 0. τῆς νίκης, ἡ παρίγουσα δύναμις εἰς τὴν ἑτερὴν ἐκ τῶν δύο, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ φράσει, μάχη ἐτεράληκς νίκην, νίκην ἐν τῇ μάχῃ κληνομένη πρὸς τὸ ἑτερον μέρος, ἡ μὲν δὴ γίνωσκε μάχης ἐτεράληκς νίκην,

οὗτ' ὄντι μὲν οὖν ἡλίστατο τὴν ἐτερῶν νίκην τῆς μάχης. (Θ. Παύλ.) Π. 362· σήμα τιθεὶς Τρώεσσι, μάχης ἐτεραλκεία νίκην, σημειῖον διδοὺς (ὁ Ζεὺς) τοῖς Τρώεσιν οὗτ' ἡ νίκη εἶναι ἐτεροκλήνης. δηλ. ὑπὲρ τῶν ἐναντίων, Θ. 171· ἀλλ', ἡ ἴνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἐτεραλκεία νίκην ὄψαι; ἡ ἴνα παράσχῃ τοῖς Ἀχαιοῖς νίκην κλίνουσαν ὑπὲρ αὐτῶν; Π. 26· οὕτω καὶ ἀνευ τῆς λέξ. μάχης, διδοὺς ἐτεραλκεία νίκην Π. 627, Ὁδ. Χ. 236· οὕτως, ἐτ. Ἀρης Δίσχολ. Πέρο. 351 (Λυρ.). καὶ παρὰ μεταγεν. πεζολόγους, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 8, Διλ. παρὰ Σουῖδ. 2) ἐνεργ., δημῖος ἐτ., σῶμα ἀνδρῶν ἐφειδικὸν οὕτως εἶπειν, ὑπερ βίβει τὴν βίβην τῆς νίκης εἰς τὸ ἑτερον μέρος, δηλ. τὸ ἔχον χρεῖαν βοήθειας, Πλ. Ο. 738· λύσις ἐτ. Νικ. Θρη. 2· σκάζοντα ποδῶν ἐτεραλκεία ταρσῶ. παρὰ τοῦ Ἰππάρχου, Νόν. Δ. 9. 230. II. κλίνων δὲ μὲν πρὸς τὸ ἐν μέρος, βεῖ δὲ πρὸς τὸ ἑτερον, ἀμφέρροποι. Λατ. απερε, μόχλῃ Ἰπρὸδ. 9. 103· καὶ οὕτως, ἐτεραλκείως ἀγωνίζεσθαι, πι- cipli Martia rugnare, ὁ αὐτ. 8. 11· οὕτω, μόθου ἐτ. κλωγμῶ, ποιητ. παρὰ Λουκ. ἐν Διτ' Τραγ. 31.— II αὐτὴ ποικίλα ἐννοιῶν καταφαίνεται καὶ ἐν ἄλλοις συνθέτοις, πρὸλ. ἐτεροκλήνης, ἐτε- ροκλήνης, ἐτερόμορος, ἐτερήμερος.— Καθ' Ἰππάρχου: ἐτεραλ- κεία νίκην, ἐτεροκλήνη, ἐτερῶν νίκην. τὴν τοῖς προτέροις νενικημένους ἀνὴρ περιποιούσαν.

ἐτερ-ἀριθμός, ὅν, ἔχων διάφορον ἀριθμὸν, ἐτεράριθμον δὲ (σχῆμα) εἰς ἀριθμὸν ἀπὸ ἀριθμοῦ μεταβάσεις πρὸς διωνύμων ἢ πρὸς σημαντικὸν ἀναγομένην, ὡς.. τὰ παιδία παίζει Φοιβάμην, περὶ Σχημάτ. ἐν Ἰππάρχου (Waltz) τ. 8. σ. 503.

ἐτεραχθῆς, = ἐτεροκλήνης, κλίνων πρὸς τὸ ἑτερον μέρος, ἐτε- ραχθῆς, ὅν, ὅτι πολλοὶ ἐτεροκλήνι λέγουσιν, ὅταν ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων ἢ ἐφ' αὐτοῦ ἀνηρμένον ἄλλος ἐπὶ ὅτερον ῥέπησιν Δ. Β. 38. 24.

ἐτεραχθῆς, ἐς. κλίνων πρὸς τὸ ἑτερον μέρος, ἐτερῶν νίκης, Κύ- ριλλ. Δλ. κα. 7. σ. 222.

ἐτερ-εγκεφάλω ἢ -εῖω, πάσχω κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ ἐγκεφάλου (πρὸλ. ἡμικρανία), παραφρονῶ, Ἀριστοφ. Ἀποστ. 611. Κετὰ τὰ Α. Β. 37. 18: ἐτερεγκεφαλεῖν: τὸ ἐγκεφάλου ἑτερον καὶ μὴ τὸν κατὰ τῶν ἑκιν. ἡ ἐπειδὴ ὁ ἐγκεφάλος διμερής ἐστιν, εἰκὸς εἰρηθεῖν τὸ ἐτερεγκεφαλεῖν, οἷον τὸ μὴ ἡλόκληρον ἔχειν τὸν ἐγκεφάλον, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ.

ἐτεροειδής, ἐς. = ἐτεροειδής, Νικ. Ἀλεξ. 84.

ἐτεροήμερος, ἡ, τὸ ζῆν ἡμέραν παρ' ἡμέραν, διάφ. γραφή παρὰ Φίλων (2. 189), ἀντὶ ἐτερήμερος ζωῆς

ἐτερ-ἡμέρος, ὅν, ὁ ἡμέραν παρ' ἡμέραν (ζῶν), περὶ τῶν Διο- σκούρων, ἀλλοτε μὲν ζῶσαν ἐτερήμεροι, ἀλλοτε δ' αὐτὴ τεθνήσκουσιν Ὁδ. Α. 303, πρὸλ. Φίλων 2. 189· ἐπὶ διακρίνοντος πυρετοῦ, Ὁρρ. Αἰθ. 627.— Ἐπίρρ. ἐτεροήμερος Ν. Χων. σ. 590. 2, ἐκδ. Β.

ἐτερότης, ἐς. (= ἄρω) = ἀμφήρης, Μάξιμ. π. Καταρ. 165.

ἐτερότης, Ἐπικ. δοτ. θηλ. τοῦ ἑτερος.

ἐτερο-, ὡς πρῶτον συνθετικόν, ὡς Κόντου Φιλολογ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς: τὸμ Δ', σ. 185 καὶ ἀλλ.

ἐτεροδάρεια, ἡ, τὸ βαρύνειν πρὸς τὸ ἑτερον μέρος, Ἡσύχ. ἐν λ. καταπρόσκλησιν.— ἐτερο-δάρης, ἐς, βαρύνων πρὸς τὸ ἑτε- ρον μέρος, Εὐστ. 1316. 20.

ἐτεροδουλεία, ἡ, μεταβολὴ γνώμης, Κύριλλ. Δλ. IV. 860D: — ἐτερο-δουλος, ὅν, ὁ ἑτέραν βουλὴν ἢ γνώμην ἔχων, Μάξιμ. Ὁμολ. τ. 2. σ. 13E, 23D.

ἐτερογάμα, ἡ, τὸ συνάψαι ἑτερον γάμον, Τζιτζ. εἰς Λυκόφρ. 1317.

ἐτερο-γάστριος, ὅν, ὁ ἐξ ἑτέρας γαστρός, ἐξ ἄλλης μητρός, ἀντίθετον τῷ ὁμογάστριος, Σχολ. εἰς Ἰπ. Ἐργ. κ. Πμ. 347.

ἐτερογενέω, εἰμαι ἐτέρου γένους, ἀνέκω εἰς ἄλλο εἶδος, Νικομ. Ἀρ. Βίσαγ.

ἐτερο-γενής, ἐς, ἐτέρου γένους, τὰ ἐτ., ἐπὶ ζῴων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 18. 1, π. Ζ. Γεν. 1. 18. 24. II. τὸ ἐτ., παρὰ γραμμ., ὁνόματι μεταβάλλοντα τὸ γένος αὐτῶν, ὡς δάκτυλος, δάκτυλα κτλ., κατὰ πρῶτον ἴσως ἐν Ἀριστ. Κατήγ. 3. 2.— Ἐπίρρ. νῶς, Σίξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 361.

ἐτερο-γλαυκός, ὅν, ἔχων τὴν ἑτερον ὀφθαλμὸν γλαυκόν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 1. 18.

ἐτερό γλωσσος, Ἀττ. -ττος. ὅν, ὁ ἁλῶν ἐτέραν, δηλ. ἑ- νὴν γλῶσσαν, ἐνὸ γλωσσος, Πολύβ. 24. 9. 5, Στράβ. 333· ἐν ἐτε- ρογλώσσοις καὶ ἐν γλῆσιν ἐτέροις λαλήσω τῷ λαῷ τούτῳ, ὅτ' ἐτερογλώσσων καὶ διὰ ξένων χειλέων θὰ λαλήσω πρὸς τὸν λαόν τοῦτον, πρὸς Κορινθ. Α' Ἐπιστ. κ. 13', 21.— Ἐπίρρ. -ώσσω, Ἰω. Χρον. τ. 3. σ. 234· ἀντίθετ. τῷ ὁμόγλωσσος.

ἐτερο-γνώθος, ὅ, ἔχων τὴν μίαν γνάθον σκληροτέραν τῆς ἄλλης, Ἰππάρχ. Ἰππ. 1. 9., 3. 5., 6. 9.— Καθ' Ἡσύχ.: ἐτερογνώθος· σκληρότερος. ἀπεθῆς ἐπὶ τῶν ἱππῶν, κατὰ δὲ τὴν φύσιν ἐτε- ρογνώθος ὁ ἀπειθής ἢ ὁ ἀπληγὸς καὶ ἀμετρίαις ταῖς γνώθαις ἐσθλῶν.

ἐτερογνώμων, ἔχω ἐτέραν γνώμην, Εὐλόγ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 283. 87.

ἐτερογνώμων, ὅν, ὁ ἔχων διάφορον γνώμην, Διδ. Ἀλ. 865f, πρὸλ. ἐτερογνώμων.— Ἐπίρρ. ἐτερογνώμων Διδ. Ἀλ. 461Δ.

ἐτερογνώμων, ἡ, διαφορά γνώμης, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 10. 11. 7.

ἐτερο-γνώμων, ὅν, ἔχων διάφορον γνώμην, ἐτερογνώμων; Κλημ. Ρώμ. 1. 11, Συνέσ. 1068Α, Κύριλλ. Ἀλ. 368Α.

ἐτερο-γνώμων, ὅν, = ἐτερογενής, Ἰππάρχ. σ. 11, Ἡσύχ. ἐν λ. ἀμφιγνώμων.

ἐτερο-διδάσκων, ὅν, ὁ ἀνέκων εἰς ἑτερον διδασκόντῃ ἢ κύριον, πρὸδοτον ἐτεροδιδάσκοντῃ Θεόδ. Στουδ. σ. 200Δ.

ἐτερο-διδάσκων, ὅν, ἐδοδῆκατος ὅν, ἐτέρου, τὸ αὐτοφύε- κρεῖττον τοῦ ἐτεροδιδάκτου Ὀλυμπιάδ. ἐν Πλάτ. Ἀλκ. σ. 11.

ἐτεροδιδάσκω, διδάσκω ἐτέρας διδασκαλίας, οὐχὶ τὰς ὁ- θὰς, πρὸς Τιμόδ. Α' Ἐπιστ. κ. α', 3, Ἰγνὰτ. 721B, κλ.: — ἐτερο- διδασκαλία, ἡ, ἀπατηλὴ διδασκαλία, Εὐστ. Πονημάτ. 81. 96: — ἐτερο-διδάσκαλος, ὁ, ὁ ἐτερος καὶ οὐχὶ τὰ ἀληθῆ διδάσκων, αἰρε- τικός, Εὐστ. Ἐκκλ. Ἰστ. 3. 32.

ἐτεροδοξία, ἔχω ἐτέραν δοξασίαν, δόξαν εἶναι ψευδῆ τὸ ἐτεροδοξεῖν Πλάτ. Θεαίτ. 190B.— Ἰππάρχ. Ἐκκλ., εἰμαι ἐτεροδο- ξος, αἰρετικός, Ἰγνὰτ. 721B, Εὐστ. Π. 497Δ.

ἐτεροδοξία, ἡ, τὸ ὑπολαμβάνειν ἐν πράγματι ἀντὶ ἐτέρου, πλάνη γνώμη (πρὸλ. ἀλλοδοξία), Πλάτ. Θεαίτ. 193D.— Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. τὸ νὰ εἶναι εἰς ἐτεροδοξίαν, αἰρετικός, Ἰγνὰτ. 669Α, Εὐστ. 2. 708B, Ἀποκ. 1. 46C, 549B, Ἐπιφάν. 1. 173Δ, 180C.

ἐτερο-δοξός, ὅν, ὁ ἔχων διάφορον δόξαν, διάφορον γνώμην, ἀνέκω. τῷ ὁμόδοξῳ, Λουκ. Ἰβν. 21— ἐνευθεν, 2) πρε- σβεύων ἄλλο παρὰ τὸ ὁρθόν, ἀκολουθῶν πλάνῃ, ἀνέκω. τῷ ὁρθό- δοξῳ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 9. 19, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 8. 3.— Ἰππάρχ. Ἐκκλ., αἰρετικός, Κλήμ. Ἀλ. 1. 14176B, Π. 457Δ, Ἰππάρχ. 617Δ, 868Δ, Ὁριγέ. 1. 261Δ, 1284C, κλ.— Ἐπίρρ. -ξω, κατὰ τρόπον ἐτεροδοξόν, μετὰ διαφόρου γνώμης, Φιλότηρ. 559.

ἐτερο-δύναμις, ὅν, διαφόρου δυνάμειος, τὸ ἐτ., διαφορά δυ- νάμειος ἢ ἱκανότητος, Στράβ. Ἐκλογ. 1. 838.

ἐτερο-εθνής, ἐς, εἰς ἑτερον ἔθνος ἀνέκω, εἶνος, Στράβ. 128, Κλήμ. Ἀλεξ. 478.

ἐτερο-εθνής, ἐς, ἀνέκων εἰς ἑτερον εἶδος, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 17. 25, Πλουτ. 2. 894Δ.— ἐτεροεἶδεια, ἡ, ἑτερον εἶδος, Θεολ. Ἀρ. σ. 8.

ἐτερο-ζήλος, ὅν, ζήλωτης ὑπὲρ τοῦ ἐνὸς μέρους, κλίνων πρὸς τὸ ἑτερον μέρος, ἐπὶ τῆς βουλῆς πλάσσειν, Εὐστ. Πονημάτ. 345. 35.— Ἐπίρρ. ἐτεροζήλος, οὐχὶ δικαίως, Ἰπ. Θ. 544. II. ζήλωτης ἐτέρου ἔργου, Ἀνθ. Π. 11. 216.

ἐτεροζύγισ, εἰμαι ἐτερόζυγος, σύμω ἀνίσως, μετ' ἀνίσου δυνά- μειος, ἐπὶ ἀσυνείνῳ βούλῃ, Ἀπολλων. Λεξ. ἐν λ. ἐσοφόροι· μεταφ. μετὰ δοτ., μὴ γίνεσθε ἐτεροζυγοῦντες ἀπίστοις, μὴ ὁμοζυγεῖτε μετὰ τοὺς ἀπίστοις, μὴ ἀναμειγνύσθε μετὰ αὐτοῖς, πρὸς Κο- ρινθ. Β' Ἐπιστ. σ', 14, πρὸλ. ἐτερόζυγος.

ἐτεροζύγισ, ἐως, ἡ, διαφωνία, Νικήτ. 376D· ἀλλὰ ἐτερο- ζύγισ, ἡ, κλίσις, βουλή πρὸς τὸ ἑτερον μέρος, ἐπὶ τῆς πλάσσειν, Σχολ. εἰς Λουκ. Λεξ. 3.

ἐτερο-ζυγός, ὅν, ἐτέρου εἶδους, ἐτεροειδής, τὰ κτήνη σου οὐ κατοχεύσεις ἐτεροζυγῶν, δὲν θὰ κάμῃς τὰ κτήνη σου νὰ βα- τεύωνται μετ' ἐτεροειδῆ κτήνη, Εὐστ. (Λευτ. 19', 19, πρὸλ. Λευτ. ΚΒ', 10), ἐστουτέστιν, οὐ δώσεις ἱπποὺς θήλειαν θῆραν τοῦ μὴ θήλειαν αὐτὴν καὶ ἀνάπαλιν· Κύριλλ.:— παρὰ τοῖς γραμμ., ὁ κλινόμενος κατὰ διαφόρον κλίνων, Εὐστ. Ἰλ. 113, 35· οὕτω; ἐπίρρ. -γως, ἐτεροκλί- νως:— τὸ Ἐπίρρ. σημαίνει προσέτι, διαφόρως, Πρὸκλ. ἐν Α. Π. 1164.

2) ἐπὶ πλάσσειν, ἡ βίπουσα πρὸς τὸ ἑτερον μέρος, Ψευδο-Φωκυλ. 13. II. μετ' ἄλλου συνεισδυμένος, δηλ. διπλοῦς, Νόν. Δ. 10. 348.— Καθ' Ἡσύχ.: ἐτεροζύγισ· οἱ μὴ συζυγοῦντες.

ἐτερο-ζυξ, ὅν, ὁ, ἔξωθεν μόνος εἰς τὸν ζυγόν, Χρυσ. τοῦ συντρόφου του, μεταφ., μήτε τὴν πόλιν ἐτεροζυγα περι- δεῖν γεγεννημένην Ἰων παρὰ τῷ Πλουτ. ἐν Κλήμ. 16' πρὸλ. μο- νόζυξ.

II. = τῷ προηγ. II., Νόν. Δ. 5. 148.

ἐτεροήμερος, = ἐτερήμερος, Τατιαν. 728C.

ἐτεροβλήτης, ἐς, θάλλων ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους, ἐπὶ τέκνων τοῦ αὐτοῦ μὲν πατρός· ἄλλ' ἢ διαφόρων μητέρων, δηλ. ἐπὶ τέκνων μὴ ὁμομητρίων, Εὐστ. Ἰλ. 1283, 2, Κ. Μανασσ. Χρον. 6440, Γεωργ. Παχυμ. Μιχ. 11αλ. σ. 197B, Ἀρμενόπουλ. 5, 9, 19· ἀλλ', ἀντίθ. τῷ ἀμφιβλήτης.— Ἰδε Κόντου Φιλολογ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 23.

ἐτερο βλήτης, ἐς, ἔχων ἐτέραν θέλησιν, Διαμασκήνός, μνημονεύε- ται ἐν τῷ Θεοκρατῇ Σερ. ὅπου παραπομπῆς.

ἐτερο-θηκτός, ὅν, ἡκονημένος ἐπὶ τοῦ ἐτέρου μέρους, Νικήτ. Χρον. 717C.

ἐτερο-θηκτός, ὅν, ἀλλοθηκτός, μεταγεν.

ἐτερο-θροῦς, ὅν, ἀλλοθροῦς, ἐνὸς, Νόν. Δ. 2. 172.

ἐτερο-θροῦς, ὅν, Κύριλλ. κατὰ Ἰουλιαν. 4. σ. 147.

ἐτεροτός, α, ὅν, Ἐπικ. -τότος, ἡ, ὅν, Διαν. 612· — ἀλ- λούτος, διάφορος τὸ εἶδος, Ἰπρὸδ. 1. 99., 2. 35., 4. 62· ἐτ. ἡ.. Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰππ. 10· ἐτ. τινὸς αὐτοῦ 11· ἀσυνήθης, παράδοτος, ὁ αὐτ. ἐν τῷ π. Διατ. Ὁδ. 384.— Ἐπίρρ. -ότως, Ἰππ. π. Διατ. Ὁδ. 390.

ἐτεροειδής, ητος, ἡ, διαφορὰ κατὰ τὸ εἶδος, Πλάτ. Παρμ. 160D, 164A.

ἐτεροειδής, ἄλλοιῶς, μεταβάλλω, Ἰππ. π. Διατ. 'Οε. 389, Πλούτ. 2. 550C. εἰς τι Ἄρεα. π. Αἰε. Χρον. Νούσ. 2. 11—Παθ., μεταβάλλομαι, ἀλλοιοῦμαι, Ἰπρδ. 2. 142, 7. 225, Ἰππ. κ. Ἀρχ. Ἰηρ. 13, π. Ἀγμ. 762.

ἐτεροειδής, εως, ἡ, ἀλλοίωσις, μεταβολή, Ἀριστ. Φυσ. 4. 9, 11, π. Κόσμ. 6, 32.

ἐτεροειδικός, ἡ, ὅν. ὁ εἰς τὸ ἐτεροῦν ἐπιτίθεται, Σίετ. Ἐμπ. Π. 2. 70.

ἐτερό-καρπος, ὄν. φέρων ἄλλοιους, διαφόρους καρπούς, ἐπὶ ἐνθέτων δένδρων, Ἰππ. 245. 34.

ἐτεροκίνησις, ἡ, ἡ δι' ἐτέρου κίνησις, Πρύκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. α. 225.

ἐτερο-κίνητος, ὄν. κινούμενος ὑπ' ἐτέρου, μὴ συνάμενος νὰ κινήθῃ ἀφ' ἐαυτοῦ, ἀντίθετος τῇ αὐτοκίνητος, Πρύκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. α. 106, Σμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 385, κλ.

ἐτεροκλινέω, κλίνω, βέπω πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Σύμμ. ἐν Ψαλμ. 15', 11, Α. Β. 38, 24, ἐν λ. ἐτεροκλινέω, Ἐκκλ.

ἐτερο-κλινής, ἐς, βέπων, κλίνων πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, κεκλιμένος, Ἰππ. π. Ἀρχ. 795, Δίων Κ. 57, 21, χωρίον ἐτ., καταφερέ: μέρος, Ξεν. Κυν. 2, 7.—Ἐπὶ. ἐτεροκλινῶς ἔχειν πρὸς ἡδονήν, ἔχειν βροτήν, κλίνω, προδίδασθαι πρὸς αὐτήν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 12, 7.

ἐτερόκλητος, ὄν. (κλίνω) ἀνωμάλως κινούμενος, ἐπὶ ὀνομασίαν, ὡς γυνή, γυναικός, Ζεύς, Διός, Ἀπολλ., περὶ Σουτ. 1075, κτ.) ἐπὶ ῥημάτων, ὁ αὐτὸς ἐν τῇ περὶ Ἀντωνίου. 14.—Ἐπὶ. τως, Εὐστ. 113. 41.

ἐτερο-κλονέω, κλονῶ, σείω πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Ὀπ. Κυν. 4. 204, διάφ. γραφ. ἐτεροκλινέω.

ἐτερο-κνεφής, ἐς, = τῷ ἡμίσει σκοτεινός, Σουτ. 1297D, Ψελλ. 1124B.

ἐτεροκοπία, ἡ, γύμνασμα, παιγνίδιον, ἐν ᾧ δύο μέρη ἀμυλῶνται πρὸς ἀλληλα, παιγνίδιον σφαίρας, Gaius Aurelianus 5. 11.

ἐτερό-κοπος, ὄν. ὁιστορος, (πάντα τὰ λεγόμενα οὕτως ἐρμηνεύονται τὴν λέξιν, ἀν καὶ συμφώνως τῇ φύσει τῆς ἑλλην. γλώσσης ἔπρεπε νὰ σημαίνη τὸ ἐναντίον): ἐτερόκοπος ἔσθρη Ἄννα Κομν. σ. 115A.

ἐτερο-κρανία, ἡ, πόνος κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς (πρὸς ἡμικρανία), Ἀρχιγ. παρὰ Γαλ. τ. 3, σ. 263, ὡσαύτως ἐτερο-κρανίον, τὸ, Γαλ. τ. 14, σ. 400, 13, ἐπὶ ὁ. ἐτεροκρανικός, ἡ, ὄν. ὁποκειμένος εἰς ἐτεροκρανίαν, Ἀντων. ἐν Μιθισοί Med. 309.—Ἰδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνῶς τ. Α', σ. 24.

ἐτερό-κτυπος, ὄν. ὁ ἕτερον κύττον ἔχων, Νόνν. Δ. 39, 347.

ἐτερό-κυρος, ὄν. ὁ τὴν ἐτέραν τῶν ἀκρῶν βελταρμένης, κωφὸς κατὰ ἓν οὖς, Κυρὶλλ. Λεξικ.—ἐτεροκυρῆς, εἰμαι κωφός κατὰ τὸ ἕτερον οὖς, ἐτεροκυρῶν Ἐδδ. (Σερβ. 16', 27), ὅλλ' ἡ Λοξικ. ἐν Φρυν. 137 διορθῶ ὁμοκυρῶν.—Ἰδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνῶς τ. Α', σ. 20.

ἐτερολαμπής, ἐς, ἄλλως, ἄλλοιῶς, ἰσχυρῶς, Θεόδ. Στουτ. σ. 105B.

ἐτερό-λεπτός, ὄν. λεγόμενος ὑπὸ ἄλλου, τὸ ἐτερόλεπτον, αὐτὸ ὑπὸ ἄλλου λεγόμενον (Συλλ. I. Iw. Κίμ. 322. 8, 329. 43).

ἐτερολέκτως, Ἐπὶ. τὸ εἰπεῖν τι δι' ἄλλων λέξιν, Θ. Στουτ. 833B.

ἐτερο-λεξία, ἡ, ἑκφρασις τῆς αὐτῆς ἐννοίας δι' ἄλλων λέξιν, Ὀλυμπιῶδ. ἐν Ἐκκλ. σ. 677, Θεόδ. Στουτ. 94B.

ἐτερο-λογία, ἡ, λόγος, Σύμμ. ἐν Ψαλμ. ΡΑΗ', 4.

ἐτερο-μαλλός, ὄν. ὁστος, ὁστος ἐπὶ τοῦ ἐνὸς μέρους, Στράβ. 218.—ἐτερομαλλής, ἐς. «καυνάκαι» σπρώματα ἢ ἐπιβόλαια ἐτερομαλλῇ Ἰσού. ἐν λ. καυνάκαι (ἀλλά κατὰ Κόντου ἐν Ἀθηνῶς τ. Α', σ. 22, τὸ ἐτερομαλλῆς ὡς ἀσυστατον τρεπτόν εἰς τὸ ἐτερομαλλῆς).

ἐτερομάσχαλος, ἡ, χιτῶν δουλικῆς ἐργατικῆς. ἀπὸ τοῦ τὴν ἐτέραν μασχάλην ἔχειν ἐρραμμένην Ἰσού.—Κατὰ Πολυδεύκ. (Ζ', 47) «χιτῶν δὲ ἐτερομάσχαλος καὶ ἀμφιμάσχαλος, ὁ μὲν ἐλευθέρων σχῆμα, ὁ δὲ ἐτερομάσχαλος οἰκετῶν», πρὸς. Μύθη. Αρχαῖοι. II. Κίμ. § 337. 3.—Ἰδε Κόντου ἐν Ἀθηνῶς τ. Α', σ. 22.

ἐτερο-μεγεύω, αὐξάνω κατὰ τὸ ἕτερον μέρος, ὁδόντες, ἐτερομεγεθίσαντες Ἀρτεμ. 1. 31.

ἐτερομέρεια, ἡ, κλίσις, βροτή πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Φωτ., Σουτ. ἐν λ. κατὰ πρόσκλησιν.

ἐτερομερῆς, λαμβάνω τὸ μέρος πατρὶς τινός, μεροληπτῶ, Κ. Πορρ. Ἐκκλ. Βασιλ. Τάξ. σ. 191D.

ἐτερομερής, ἐς, βέπων πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, βίος Κρίτων παρὰ Στουτ. 44, 8, ἀριθμοὶ ἐτερομερεῖς ἐτερομήκεις Θεολ. Ἀρ. σ. 63 Δετ.

2) τὸ ἐτ., χωρισμός, Πορρ. παρὰ Στουτ. ἐν Ἐκκλ. σ. 1. 838.

ἐτερομετρία, ἡ, διαφορὰ ἐν τῇ μέτρῳ, ἐτερόμετρυς, ὄν. ἐτέρου μέτρου, ἀμφοτέρω παρ' Ἰπρ. 15. 3.

ἐτερο-μήκης, ἐτερόμηκες, ἀνισόπλευροι, δηλ. ἐπιμήκης ὁρθογώνιος, Ξ. Ἰππ. 7. 14, ἐτερόμηκες, τὸ, «ἐτερόμηκες τὸ δ' ὁρθογώνιον μὲν, οὐκ ἰσόπλευρον δὲ» Εὐκλείδ. I. σ. 2 γ', Ἀριστ. Κατ. 8.

35, π. Ψυχ. 2. 2, 2. 2) ἐπὶ ἀριθμῶν, οὐχὶ τετράγωνος, δηλ. προκύπτων ἐκ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ δύο ἀνίσων παραγόντων, ὡς 6=3×2, Πλάτ. Θεαιτ. 148A, Πλούτ. 2. 307Γ' ἀντίθετ. τῷ ἰσοπλευρῶς, Ἀριστ. Ἀν. Ἰσο. I. 4. 3. Πρὸς. προμήκης.

ἐτερομηχικός λόγος, ὁ, ὁ λόγος, ὁ ἀναλογία τῶν πλευρῶν τοῦ ὁρθογώνιου, Ἰζμ. ἐν Νικαμ. 133A.

ἐτερο-μήτριος, ὄν. ὁ γεννηθεὶς ἐκ ἐτέρας μητρὸς, Σχὺλ. εἰς Λυκούρ. 19, ἐτερομήτωρ, ὄρος, ὁ, ἡ, Σχὺλ. εἰς Ἀπολλ. Ράδ. Δ. 223.

ἐτερόμματος, ὄν. = ἐτερόφθαλμος, οἱ δὲ ἐτερόμματοι καταφρονούντες καὶ πολέμου καὶ φάσματος καὶ λεόντων Ἰούλ. Ἀφρικανὸς ἐν Κεασ. σ. 292, Ἰδε Φιλολ. Ποικίλ. Κόντου ἐν Ἀθηνῶς τ. Α', σ. 43.

ἐτερομόλιος ὀκλή, ἡ, (μολέω) «ἐν ἡ μὴ ἄμφω ἦλθεν οἱ ἀντίδοκοι, ἀλλ' ἕτερος, ὁ ἑστὶν ἐκ τῶν δύο ὁ εἰς Εὐστ. 999. 63, Φωτ., Ζηγ. 3. 88 ἐν Παρομοιογρ.—Ἰδε Φιλολ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνῶς τ. Α', σ. 24.

ἐτερόμορφος, ὄν. ἔχων διάφορον μορφήν, Ἀθ. π. 2. 12. 10, Φίλων 1. 655.

ἐτερο-ουσία, ἡ, διαφορὰ οὐσίας ἢ φύσεως, Ἐπιφ. τ. I. σ. 976C.

ἐτεροούσιος, = ἐτεροούσιος, ἐκ ἐτέρας οὐσίας, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ ὁμοούσιος, Ὀριγ. 4. 625C, 628A, Ἀθαν. I. 457A, κλ.

ἐτεροπάθεια, ἡ, (πάθω) τὸ πάσχειν εἰς ἄλλο μέρος, τῷ τῆς ἐτεροπαθείας λόγῳ Δισκ. 2. 184.

ἐτερο-παχῆς, ἐς, ἀνίσως παχὺς, ἐύλα Ἀπολλ. Πολιάρχ. 27.

ἐτερο-πατός, ὄν. = ἐτερόδουξος, Φωτ. ἐν Wolf. Anecd. Gr. τ. 1. 123, 124, Ἰωάν. Χρυσ. τ. 11, π. 212B, Ἐκδ. Παρ.

ἐτερο-πλάνης, ἐς, πλανώμενος ἰδῶ καὶ ἐκτ', Νικ. Ἀλεξ. 243.

ἐτερο-πλάτης, ἐς, ἔχων ὅσισον πλάτος, Ἀπολλ. Πολιάρχ. 26.

ἐτερόπλευρος, ὄν. ὁ ἔχων ἐτέρας πλευράς, Σκύμ. Πιρρηγ. σ. 266 (κωδ. τριπλευρος).

ἐτερόπλοκοι, πόδες ἐν τῇ μετρικῇ πεντασύλλαβοι, οὓς ὄντας 32 τὸν ἀριθμὸν, καταλέγει ὁ Διομήδης ἐν Gram. Lat. ed. Keil. I. σ. 481.

ἐτερό-πλος, ὄν. συνηρ. πλουν, ὄν. ἐπὶ χρημάτων θανειζομένων μόνον δι' ἓνα πλῶν, ὅταν ἀποπλήτῃ τις ἐκ τινος λήμενος ὅπως μετὰ τοῦ εἰσίου ὥρισμένου λήμενος, οὐχὶ δὲ διὰ τὸν πλῶν εἰς ἐπιστροφῆς, ἐτερόπλῳ τῷ ἀργυρίῳ κεχρημένῳ Δημ. 916. 3, οἱ γὰρ ἐκ τῆς Αἰγύπτου θανείσαντες τοῦτο ἐτερόπλουν τὸν ἀργύριον εἰς Ἀθήνας ἡ αὐτ. 1291. 25, τὰ ἐτερόπλοα (ἐύπακ. ἀργύρια) ὁ αὐτ. 909. 26, πρὸς. Boeckh P. E. I. 178.—Πρὸς. ἀμφοτερόπλους καὶ Ἰδε Φιλολ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνῶς τ. Α', σ. 24.

ἐτερόπνοτοι σύλλαι, οἱ, διπλοῖ σύλλαι, Ἀνακρίων 25 (49) ἀμφοῖς.

ἐτεροποδῆς, (ἐτερόπους) εἶμαι ἐτερόπους, χωρίασμα, ἐτεροποδόντες ἵπποι Ἰππιατρ. σ. 258.

ἐτερο-ποιός, ὄν. διάφορον ποιῶν, Α. II. 137B.

ἐτερόπορος, ὄν. (πόρη) ἐμπειροπλημένος, ὁρῶν κινούμενος ἐπὶ τοῦ ἐτέρου μέρους, ἐπὶ γυναικείας ἰσότητος, Καλλ. Ἀποσπ. 225.

ἐτερό-πους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τοὺς πόδας ἀνίσους τῷ μεγέθει, ἐπομένως γυνὴ, Ἀλκίφρων 3. 27, Φιλόδοτ. 515, Ἰππιατρ. 53. 8, Ἰδε Φιλολ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνῶς τ. Α', σ. 43.

ἐτεροπροσωπίω, διαφέρω κατὰ τὸ πρόσωπον, Γραμμ. Θ. Γατ. 4. 521.

ἐτερο-πρόσωπος, ὄν. διαφέρω κατὰ τὸ πρόσωπον, καὶ ἐπὶ. -πως, Γραμμ.

II. σχῆμα ἐτ., ὁπότεν λέγεται τὸ ὡς ἐκ ἄλλου προσώπου, δηλ. μετὰ τὰς λέξεις ἄλλου προσώπου, φθοβήμιον παρὰ Σχληρ. ἐν Πύθορι (Wälz) σ. 8. 504, 6, ἐπὶ. -πως, Γραμμ. ἐτερό-πτολις, ὁ, ἡ, ὁ ἐκ ἐτέρας πόλεως, Πιρρηγ. 4. Νόνν. Δ. 26. 41.

ἐτερό-πτωτος, ὄν. κατὰ πτώσιν ἄλλης κλίσεως ἀνωμάλως κινούμενος, τὸ γοῦν μεγάλοι ἐτερόπτωτον ὄν τοῦ μέγους, ὁρθῶς ἐπὶ δοῦκοι τὸ λ. ἐφύλαξε Ἀπολλ. περὶ Ἀντωνίου. 110C.

ἐτερορρέπεια, βέπων πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, Πλούτ. 2. 1026E.

ἐτερορ-ρεπής, ἐς, βέπων ἐκ τοῦ πρὸς τοῦτο ἢ ἐκ τοῦ τὸ μέρος, ἀμφοτέρω, εἰκασις, Ζεύς ἐτερορρεπής, νέμουν εἰκότως ἀδικα μὲν κακοῖς, δόξα δ' ἐν νόμοις Αἰσχ. Ἰκ. 403.

II. -ἐτερορροπος, ἐπὶ ἀσθενῶν εὐρισκομένην ἐν τῇ κρίσει τῆς νόσου, Ἰππ. 399. 55, οὕτως, ἐτ. Ζήττημα Ἐρμ. —Ἐπὶ. -πως, Πολυδ. Δ'. 172.—Καθ' Ἰσού. ἐτερορρεπής ἐπὶ τὸ ἕτερον μέρος καὶ βαρύνει.

ἐτερορ-ροπία, ἡ, = ἐτερορρεπεία, Πολυδ. Δ'. 172.

ἐτερόρ-ροπος, ὄν. (ῥοσάτως ἡ. ὄν. Ἰππ. ῥοσάτως, τὸ Δ', 939, ἀλλά πῶς. ἰσχυρῶς), βέπων πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἐπὶ τῆς πλάσεως, ἐτ. ἐπὶ γῆν ἀφικέσθαι Ἰππ. περὶ Ἀρχ. 808. 17.

ἐπάρματα, οἰδήματα κατὰ τὸ ἕτερον μέρος, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιφ. τὸ Δ', 938, ἐπὶ πεπρωμέναις μελῶν, ὁ αὐτ. περὶ Ἰηρ. 748, ὡς ἐν ἐτ. ὅμοια, ὅμοια ἀπὸρ δυνάμει νὰ ἀποδοῖαι καλὰ ἡ γακά, Ρεαν. παρὰ Στουτ. 54. 4. Ἐπὶ. -πως, Πολυδ. Η'. 13.

ἐτερόρ-ροθμός, Δωρικ. -ροθμός, ὄν. ἔχων διάφορον φύσιν, Γαλ. τ. 10, σ. 409, 17, ἐτερόρ(ρ)οθμός, ἀνδρομ. Ἰσού.

ἐτερος, α, ὄν. ἄτερ, ἄτερ (δ), Κοέν ἐν Ἰσού, Κορίνθου

304:— ὅλλ' ἔτερος [ἄ]. Ἄττ. κρῆσις ὀνεί ὁ ἔτερος. Ἰων. οὐτε-
 ρως Ἰερ. 1. 34, κτλ., Δωρ. ἄτερος ὠδὸς. οὐδ. ὠάτερον, τὸ
 ἔτερον. Ἄττ., Ἰων. τοῦτερον Ἰερ. 1. 32· πληθ. ἔτεροι ἀντὶ οἱ
 ἔτεροι. Ἄριστ. Πολιτ. 1. 6, 1· ὁ ἔτερος Ἄττ.: γιν. ὠατέρου
 Ἄττ. Ἰων. τοῦτερου Σιμωνίδ. περὶ Ἰωναικ. 113, Δωρ. ὠατέρω
 Τίμ. Δωρ. 91Α, ἡ ὠατέρω Ἐπὶ λ. δούτ. ὠατέρω Δισχύλ. Ἰερ.
 778: ὠηλ. ὠομαστ. ἄτερα ἡ (ἐν Ἀντιγράφ. τοῦ Σοφ. ἐν Ο. Κ.
 417, Ἀριστοφ. Λυσ. 85. 90, ἡ ὠατέρα): δούτ. ὠατέρω Σοφ. Ο. Τ.
 782, Ἰερ. κλ. (ἐν Ἀντιγράφ. ἐν ὠηλ. ὠατέρω), Ἰων. τῆτέρη
 φησὶν ὁ Κουαρώνιος παρ' Ἀθην. 495B. — Μεταγεν. καὶ ἥτερον δό-
 κημι συγγραφῆς μετεχειρίσθησαν ὀνομα. ὠατέρως. ἔτι καὶ μετὰ τοῦ
 ὠατέρου ὁ ὠατέρως, ἡ ὠατέρω Μένανδρ. ἐν Ἀδελ. 200, Δυοῦφρου
 591 ὠατέρων. ὠατέρων, κτλ., Ἰώσηφ. καὶ Ἐκκλ. πρὸλ. Valck.
 εἰς Ἰωρ. Ἰππ. 349, Ρίσις. ἐν Μοίρειδ. 432. (Ἐκ τῆς ὠΑΝΤ)
 πρὸλ. τὸ Σανκρ. ὠπ-α-ρα-σῖ Ροῦθ. απ-α-τῖ Ἰσλανδ. απ-α-τῖ, πληθ.
 απ-α-τῖ Ρερρ. απ-α-τῖ, κτλ. ἐν τῇ Λακ. απ-α-τῖ τὸ η μετεβλήθη,
 ἐξηφανίσθη δὲ ἐν τῇ Ἀγγλο-Σακκ. απ-α-τῖ (απ-α-τῖ), ὡς ἐν τῇ ἔτε-
 ρως. ἡ ὠατέρως, εἰς ἐκ τῶν δύο, ὅποτε (πληθ. παρὰ ποιηταῖς)
 συνήθη πρὸς τὴν ἀντιθέσιν ἀντιθέσιν ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν
 ἐκαστῇ ἑγχοῦ ἔχων, ἑτέρῃ δὲ λάβετο πέτρων Ἰλ. 11. 734·
 τῇ ἑτέρῃ μὲν . . , τῇ δ' ἑτέρῃ . . , Ξ. 272, ψ 71, Ὄδ. Χ. 183,
 πρὸλ. Σεν. Κυν. 10. 11· χειρὶ ἑτέρῃ, τῇ μιᾷ χειρὶ, Ἰλ. Μ. 452,
 Ἰλ. Κ. 171, (ὁλλὰ χειρὶ ἑτέρῃ, συνήθως ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς χειρός,
 ὡς ἀκρωτ. ἐν. 1) οὐτως ἐπὶ τῶν ἄλλων μερῶν τοῦ σώματος ὅσα
 ὑπάρχουσιν κατὰ ζεύγη, ἑτέροις διὰ κροτάφοιο, διὰ τοῦ ἑτέρου
 κροτάφου, Ἰλ. Δ. 502· χωλὸς δ' ἑτερον πόδα Π. 217, πρὸλ.
 Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 162, Δείναρχ. 100. 35· ἀμφότεραι αἱ γνά-
 θοι, ἡ ἡ ἑτέρα Σωφ. Ἰππ. 1, 9· ἡ ἑτέρα τῶν ἐφθαλμῶν Διο-
 ῡσκ. Ἰλ. Δ. 53· εἰς γόνυ θάτερον φιλοῦσθ. 843:— ἀκολουθῶν
 ἐπὶ τῇ παλαιᾷ τῇ προσωπικῇ ἡ πραγματικῇ ὅσα ὑπάρχουσιν κατὰ ζεύγη,
 Λατίν. ἀμφότεραι, ἀμφὶ ἀφ' ἡμῶν, εἰ γ' οὖν ἑτερός γε φύ-
 λος Ἰλ. Ε. 258, κτλ. τὴν ἑτέραν πύλην. τὴν μίαν ἐκ τῶν
 δύο πυλῶν, Ἰερ. 1. 156· τῶνδ' ἑτέρα δ' ἑτέρα δ' αὐτ. 4, 126·
 τοῖνδ' ἑτέροις . . τὸν ἑτ. Ἰερ. 951· ὁ ἑτερος τῶν
 στρατηγῶν, ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο . . Θουκ. 4. 43· οὗτοι ἀγαθοὶ
 τὸ ἑτ. αὐτοὶ δ' ἑτ. τοῖνδ' οὗτοι τειχοῖν δ' αὐτ. 7, 24· οὗτοι
 θάτεροι, ἡ . . ἡ. Ἰλ. Δ. 502· ὡς ἐπὶ τῇ ἑτέρῃ ἡ ἀριστερᾷ
 τοῖς δ' ἑτέροις Κρηθῆρ' ἔτερον κτλ. Ὄδ. Δ. 258· τῶν δ' ἑτ. οὖν
 ἑτεροὶ γε φίλον ποῖδος κλαύουσιν ἀνέμερον, ταῦτον λοιπὸν τὸν
 γονεῖον ἡ οἱ ἐμοὶ, ἡ οἱ πατὴρ καὶ ἀνδρῶν αὐτῶν υἱὸν σὴ-
 μερον, Ἰλ. Γ. 210· εἰς δ' ἑτ. δαίμων ἀμμε δισκρίνη, δὴ δ' ἑτέ-
 ροι γε νίκην Ἰλ. 11. 292· ἑτέροις δὲ κῦδος ἔδωκεν Ν.
 303· οὖν μετ' ἀντήρ., οὐδ' ἑτεροι Α. 71· πρὸλ. οὐδέτερος,
 μηδέτερος. 2) ἐν διπλοῖς προτάσεσι τὸ ἑτερος (παρὰ περὶ
 γράμμι ἀντιθέσιν ὁ ἑτερος) ἐπαναλαμβάνεται ἑτέρω μὲν δουρὶ . .
 τῇ δ' ἑτέρω μιν πῆχυν ἐπιγράφειν βάλε χειρὸς π. 164· τὸν
 ἑτερον, ἑτερον δὲ . . ἡ. Ὄδ. Ε. 265· ἑτ. λευκόν, ἑτέρῃ δὲ μέ-
 λαιναν Ἰλ. Γ. 103· ἑτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἑτερον δ' ἀνέ-
 νευσεν 11. 250 καὶ οὕτω παρὰ πᾶσι τοῖς μεταγεν. συγγραφεῖσι:
 — τὸ ἑτερος ἐνίοτε πορθεῖται ἐν τῇ μιᾷ προτάσει, διδῶσι (ἑτε-
 ρος μὲν) κοκκῶν, ἑτερος δὲ ἔδωκε Ὄ. 528, πρὸλ. 11. 420· ἡ
 μὲν . . ἡ δ' ἑτέρῃ Χ. 149· ἑτερος . . ὁ δὲ . . Ὄδ. Θ. 374· μετὰ
 τοῦ ἄλλου, ἑτερος μὲν . . ἄλλος δὲ . . Ἰλ. 1. 313, 472, πρὸλ. Θουκ.
 4. 61, Πλάτ. Πλάτ. 439B, Θεαιτ. 185A· καὶ τὰν ἀπαι, ἄλλῃ ἐρ-
 χιστὸν, ἑτέρῃ κίθαριν [ἔδωκεν] Ἰλ. Ν. 731, πρὸλ. Ὄδ. 11.
 123· τότε μὲν ἑτέρα . . ἄλλοτε δὲ ἄλλα . . Πλάτ. Ἀλκ. Πρῶ-
 τος 116B· ὁ ἑτερος . . ὁ λοιπός . . Ξεν. Ἀν. 4. 1. 23· ἑτέρα . .
 τὰ δὲ . . Σοκρ. Ο. Κ. 145A· καὶ παρὰ μεταγενέσι. περὶ λόγου, εἰς
 μὲν . . ἑτερος δὲ . . 3) συνηθὺς ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῇ
 αὐτῇ προτάσει, ἐξ ἑτέρων ἑτέρ' ἐστὶν Ὄδ. Γ. 266· ἡ δ' ἑτέρα
 [κῦλιν] τὴν ἑτέραν ὠθεῖται, τὸ ἐν παντίον δὲ ὡς πρὸς τὰ ἐμ-
 πρὸς τὸ ἄλλο, Ἀλκ. 41· ἡ θάτερον δὲ οὐσυχύνῃ ἡ θάτερον,
 ἡ τὸ ἐν μέρος ἡ τὸ ἄλλο, Ἰερ. 849· ἑτεροι ἑτέρων ἀρχοῦσι
 Θουκ. 2. 64· ἑτερος ἀφ' ἑτέρου ἔβησκον ἡ αὐτ. 2. 51· εἰ τις
 τὸν ἑτερον προφέρει ὁ αὐτ. 7. 64· ἑμῆμι γυναικῶν ἑτέ-
 ρων ἑτέροις Ἀριστοφ. Ὀρν. 701· ὡσαύτως, συμφορὰ ἑτέρα ἑτέ-
 ρου, πῖς δὲ, μία συμφορὰ πῖς δὲ τούτους καὶ ἄλλῃ τοὺς ἄλλους,
 Ἰερ. Δε. 893· τίθεται προσίτι, καὶ τρίς, ἑτέρα δ' ἑτερος ἑτε-
 ρον δὲ δὲ καὶ διδύμει πορῶν δὲ αὐτ. ἐν Βάχχ. 905, πρὸλ.
 Σοφ. Ο. Κ. 231· οὕτω καὶ, ἄλλῃ δ' εἰς ἑτέρῃν ὀλοφύρετο
 Ἀπολλ. Ἰλ. Δ. 250. 4) ὡσαύτως ὡς τὸ Λακ. αλλετ. δεύ-
 τερος, ἡ μὲν . . ἡ δ' ἑτέρῃ . . ἡ δὲ τρίτῃ . . Ὄδ. Κ. 352 κτλ.,
 πρὸλ. Ν. 67 κτλ., Ἰλ. Δ. 93 κτλ. 11. 179· Ἰερ. 7. 57, Ξεν. Κύρ.
 2. 3, 22· ἡ ἑτέρα [ἔξυπ. ἡμέρα], ἡ δευτέρα ἡμέρα, ἐπὶ ἡ μετὰ
 τὴν αὐτήν. αὐτὴν 4. 6. 10· (πρὸλ. πρῶτα), 6) οὕτως μετ'
 ἀντιθέσιν, πρὸς ἑτέρας, ἑτέροις δ' αὐτὸν ἑτεροὶ, ἄλλοι τῶν, Ἰλ. Θ.
 367· ἑτερον τοσοῦτο, ἄλλο τόσον κατὰ τοῦ μέγεθος, Ἰερ. 2. 140·
 ἑτέρου τοσοῦτου χρόνου Ἰακκ. 72D ἑτέρα τοιαῦτα, ἄλλα
 παρῆμιαι, Ἰερ. 1. 120, 101· τοιοῦτος ἑτ., ἀκριβῶς ἄλλος τοιοῦ-
 τος. ὁ αὐτ. 3. 47, πρὸλ. 1. 207, 2. 5· τῷ αὐτῷ τρόπῳ . . τῷ

ἑτέρῳ ὁ αὐτ. 2. 127· ἄλλα τε τοιαῦθ' ἑτέρα μυρία Ἀριστοφ.
 Ἀποπ. 313· χίλιας ἑτέρας (ἑραχίμας) Δημ. 1323. 20· δεύτε-
 ρος, τρίτος, τέταρτος ἑτ., ἀκόμη δευτέρος, τρίτος, τέταρτος, ὁ
 αὐτ. 643. 18., 644. 16, κτλ. οὕτως, ἑτεροι αὐτοί, ἄλλοι αὐτοί,
 Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 8. 12. 3· οὖν δὲ κατὰ πόλιν εὗρηκε τὸν ἑτε-
 ρον τὸν σέ, τὸν ἐμὲ τουτονὶ Μένανδρ. ἐν ὠηλ. 4· ὁ ἑταί-
 ρος ἑτερος ἐγὼ Κίημ Ἀλ. 450. II. τίθεται ἀντιθέσιν ἀντὶ
 τοῦ ἄλλου, Λακ. πῖς, ἄλλος, ἐπὶ πολλῶν, ἄλλ' ἀνέπτε μετὰ τῆς
 ἐνίοτος τῆς διαφορᾶς, ὅτε τὸ ἀρθρον οὐδέποτε πρὸς τὴν ἀντιθέσιν, ὅς δὲ
 κ' ἀντὶ ἀπὸ τῶν ὀχέων ἑτέρ' ἀρῆσθ' ἵκηται Ἰλ. Δ. 306, Ὄδ.
 11. 124, κτλ., καὶ οὖν παρ' Ἀττ. Ἀριστοφ. Ἀγ. 422· ἑτ. τὸς δ
 αὐτ. ἐν Ἰππ. 949, Ἐπ. 274, 11. Δ., κτλ. ἑτέρα ἄττα ὁ αὐτ.
 ἐν Θεαιτ. 188B· ἐπαναλαμβάνεται, ἑτέραν χάτεραν τρικυλίαν
 Μένανδρ. ἐν Ἀδελ. 7· αἱ δ' αὖθ' ἑτεροι χωροῦσι τινες Ἀριστ.
 Λυσ. 66· πρὶν ἑτερον αὐ δαδύκα κωλύσαι τινα Ἐπ. 295:—
 παρ' Ἀττ. μετ' ἀντιθέσιν, οἷα οὐχ ἑτέρα [ἐγένετο], ὅμοια τῶν
 ὁμοίων δὲν ἐγέναν ἄλλα, Θουκ. 1. 23· ναυμαχία . . οἷα οὐχ ἑτέρα
 τῶν προτέρων ὁ αὐτ. 7. 70, πρὸλ. 20, Πλούταρχ. 2. 671B, κτλ.
 III. ἄλλος παρὰ τὸν συνήθη, διάφορος, ἑτερος δὲ με θυμὸς
 ἔρκεν Ὄδ. 1. 302· τὸ μὲν ἑτερον, τὸ δὲ ἑτ., ἐπὶ ἀμφότερα
 εἶναι διάφορα, διαφέρουσιν, Πλάτ. Μένων 97D, πρὸλ. Πλάτ. 317A,
 ἑτ. τε καὶ ἀνθρώπων ὁ αὐτ. ἐν Σοκρ. 180B· τὸ ταῦτόν ἑτ. ἀπο-
 φαίνειν καὶ τὸ ἑτ. ταῦτόν ὁ αὐτ. ἐν Σοκρ. 259D καὶ οὐχ ὁ
 αὐτός Δημ. 911. 7, κτλ. — μετὰ τοῦ ἄλλου· χάτερος ἄλ-
 λος πόρους, καὶ διαφέρουσιν ἄλλους πόρους, Ξεν. Ἰκτ. 673·
 πρὸλ. Ὀρ. 346, καὶ διδύμ. Ρόδον καὶ ἄλλας πόλεις
 ἑτέρας Δημ. 198. 21· ἑτερον τό τ' ἀλγεῖν καὶ θεωρεῖν ἑσ-
 τῶς φιλοῦμαι ἐν Σικελίᾳ 1· ἑτέρα φρονῶν καὶ ἐπιμενο-
 ῶν Δείναρχ. 92. 23:— μετὰ γεν. ἄλλος παρὰ, διάφορος, φίλος . .
 ἑτέρος τῶν οὖν ὄντων Θουκ. 1. 28, πρὸλ. Πλάτ. Πρωτ. 333
 Δ. Δημ. 142. 26· ὡσαύτως, ἑτερον ἡ . . Ξεν. Ὀρ. 346· οὕτω μετὰ
 τῆς πρὸς. παρὰ, παρὰ πάντα ταῦτα ἑτερον Πλάτ. Φαῖδρ. 74A,
 πρὸλ. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 2· ἑτέρα εἰδὴ παρὰ μονογενῆ Ἀριστ.
 Πολιτ. 4. 8, 10, πρὸλ. 3. 15, 13. 2) διάφορος παρ' ὅτι ἐκρε-
 πει, οὐχὶ καλῶς, κατ' ἐμφανισμὸν ἀντὶ τοῦ κακῶς, ὡς τὸ Λακ. ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἀντὶ μιᾶς, παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα Σοφ.
 Φιλ. 503· ἀγαθὰ ἡ θάτερα, ἵνα μηδὲν εἰπω φλαῦρον Δημ.
 597. 3· ἄλλ' ὡσαύτως ἀπολ., δαίμων ἑτ. 11. 11. 3· ὅτι ὅτι
 Δισχύλ. Ἀγ. 151· λέκτρα, συμφορὰ Κύρ. Μήδ. 639, Ἰερ. Μαίν.
 1238· πᾶσαν θάτερον ποιεῖν, πλείονον κακόν, Ἰσοκρ. 389D,
 πρὸλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 114E, Εὐθύδ. 280E, Δημ. 1175. 19· ὅτι Βεντ.
 Ὀρ. σ. 21, Valck. Dint. σ. 112. IV. ἰδιόμοιος ὁ ἑτερος:
 1) τῇ ἑτέρᾳ (δηλ. χειρὶ), ἑπικ. τῇ ἑτέρᾳ ἡ ἑτέρᾳ, ἡ
 τῆς μιᾶς χειρός (ὅτε ἐν ἀρχ. ἡ ἑτέρᾳ δὲ γέντο πυράγαν, τῇ
 ἑτέρᾳ δὲ (δηλ. τῇ ἀριστερᾷ) ἔλαβε τὴν πυράγαν, Ἰλ. Δ. 477, Ὄδ.
 Ο. 481, Θεοκρ. 24. 45· ἐνταῦθα ἡ παρῆμιαι, τῇ ἑτέρᾳ λαμβάνειν,
 λαμβάνειν ἀπὸ τῶν, Πλάτ. Σοκρ. 226A· ἑτέρῃ (οὐχὶ ἡμεῖς, ἡμεῖς
 Gottl.) ἡμεῖς. ἑπικ. ἡμεῖς. 214· ὡσαύτως, ἐκ δ' ἑτέρῃς Ἀπολλ.
 Ρόδ. Α. 1115, Ἀνθ. Π. 9. 650. 6) (ἐξυπ. ἡμέρα), κατὰ τὴν
 ἐπιστολὴν ἡμέραν, Σοφ. Ο. Τ. 782· θάτερά Εὐριπ. Ρῆτ. 149· τῇ
 ἑτέρᾳ Ξεν. Κύρ. 4. 6. 10. γ) (ἐξυπ. ἡμέρα), κατὰ τὴν
 διάφορον τρόπον, Σοφ. Ο. Κ. 144· φιλεῖ γὰρ πως τὸ τοιοῦθ'
 ἑτέρᾳ τρέπεσθαι, διότι συμβαίνει πως τὰ τοιαῦτα νὰ λαμβάνωσιν
 ἄλλον τρόπον, Ἀριστοφ. Νεφ. 812· ἑτέρᾳ πη ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 35·
 τὸτ' ἄλλος . . θάτερά δὲ . . Σοκρ. 226A· ἑτέρᾳ . . θά-
 τέρα . . κατὰ τὸν ἑνα τρόπον . . κατὰ τὸν ἄλλον . . Ἠνίοχ. ἐν
 Ἀδελ. 1. 16:— ὡσαύτως κατ' αἰ., ἑτέραν ἐκτρέπεσθαι Λουκ.
 Τίμ. 5. 2) Ἐπιρρηματικῶς μετὰ πρὸς. α) ἐπὶ θά-
 τερα, πρὸς τὸ ἐν ἡ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, κατὰ τὸν ἑνα ἡ τὸν ἄλλον
 τρόπον, ἐπὶ θάτερα μὲν . . ἐπὶ θάτερα δὲ . . Ἰππ. 783D, Π.
 τοτὲ μὲν ἐπὶ θάτερα, τοτὲ δὲ ἐπὶ θάτερα τοὺς λόγους ἔλ-
 λων Πλάτ. Σοκρ. 259C· ὡσαύτως μετ' ἄλλου πρὸς, ἑτὰ ἐπὶ
 θάτερα, πρὸς τὸ ἑτερον μέρος ἡ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου μέρους, Θουκ.
 1. 87· ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα, ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους, ὁ αὐτ. 7. 37· ἐκ
 μὲν τοῦ ἐπὶ θ., ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ θ. Πλάτ. Πρωτ. 314B— μετὰ
 γεν., ἑτὰ ἐπὶ θ., τοῦ ποταμοῦ Θουκ. 7. 84· εἰς τὰ ἐπὶ θ. τῆς
 πόλεως Ξεν. Ἰλλ. Β. 2, 7· τὸ ἐπὶ θάτερον τῆς ρίνος Ἰππ.
 802C. 6) κατὰ θάτερα, κατὰ τὸ ἐν ἡ κατὰ τὸ ἑτερον μέρος,
 κατὰ θ. ἀσπὶς Δημ. 1307. 24, πρὸλ. Πλούτ. Πρωτ. 61, κτλ.:
 ἄλλῃ, καθ' ἑτέρας, ὡς πρὸς ἄλλα ζητήματα, Θουκ. 7. 42. V.
 ἐπὶ ἑτέρως, κατὰ τὸν ἑνα ἡ τὸν ἄλλον τρόπον, ἀντιθέσιν. τῷ ἀμ-
 φότερως, Πλάτ. Θεαιτ. 181E· ἑτ. τε καὶ ἑτ. = ἀμφοτέρως, ὁ
 αὐτ. ἐν Φαῖδρ. 235A· ἑτ. ἔχων τοῦ ἀκέρους = ἐτεροσελῆς
 εἶναι, Φιλόδοτ. 129. 2) κατ' ἄλλον τρόπον, οὖν δ' ἑτέρως
 ἐδόλυντο Θεοὶ κακὰ μητιόωντες Ὄδ. Α. 234· ἵνα δὲ ὁρίσθην
 καὶ ἡ Νίκα πρὸς τὴν ἑτέρως βάλοντο, οὕτως εἶναι κοινὸν
 τοῖς μεταγεν. ποιηταῖς, χάτερος καλῶς ἔχον Σοκρ. Ἀντ. 687
 (κατὰ τὸν Εἰς τὸν ἀντὶ χάτερος), Θεοκρ. Ἰππ. 3· ἐτέ-
 ρως ἔχω, εἶμαι διάφορος, ἐτεροσελῆς, τὸ δ' ἐστὶν οὗ τοιοῦ-
 τος, ἄλλ' ἑτέρως ἔχον Ἀριστοφ. Πλ. 371:— συνηθὲς παρὰ
 περὶ γράμμι, ὡς ἐτ., κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον, Ἰππ. 800D, Πλάτ.

Σοφ. 266Δ, κτλ.· ἔαν τε καλῶς, ἔαν θ' ὡς ἐτ. Δημ. 254, 7, πρὸς 298, 22:—μετὰ γέν., διαφόρος παρὰ... ἐτ. πωρ. τῶν ἐλ-
Οδῶν Πλάτ. Πολιτικ. 295D· ἐτ. ἡπερ... Αἰλ. π. 2. 12, 28.

ἑτερο-σῆμαντος, ον, διάφορον ἔχων σῆμασιαν, Εὐστ. 1411.
43.—Ἐπίρρ. -τως, ἴω. Διακ. Σχόλ. εἰς Ἱστο. Ἀδπ. Ἱερ. 354.
ἑτερο-σκελῆς, ἐς, ἔχων ἄνισα τὰ σκέλη, Ἱππιατρ. 13, σ. 53.
ἐπὶ τριγώνου, τρίγωνον ἰσοσκελές, ἑτεροσκελές, σκαληνὸν
Πολυδ. Δ', 161.

ἑτερό-σκιος, ον, (σκιὰ) οὗ ἡ σκιά (κατὰ μεσημέριαν) πίπτει
πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, δηλ. πρὸς μίαν διεύθυνσιν, ἐπὶ τῶν οἰκούντων
πρὸς βορρᾶν καὶ νότον τῶν τροπικῶν, Ποσειδώνιος παρὰ Στράβωνι
135, πρὸς 193· ἴδε ἀμφισκίος, περισκιος.—Ἱδε Φιλόλ. Ποι-
κίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 23.

ἑτερό-στυς, ον, ὁρῶν ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους, Νόν. Δ.
38, 244.

ἑτερό-στοιχός, ον, ἀντίκην εἰς ἕτερον στοιχόν, ὁτεροστοιχᾶ
ἀσύντων· Ζωναρ. σ. 892, Φιλότ., Ἱππύχ.

ἑτερό-στομικός, ον, ἔχων μίαν μόνον «στόμην», πέλεκυς Σύνεσ.
1489C· «πέλεκυς ἑτερόστομος» Πολυδ. Α', 137.

II, ἑτεροστόμους φάλαγγες, ὁτεροστόμους φάλαγγες καλεῖται ἡτι
πορεύεται τὸ μὲν ἡγεμόνιον ἡμῶν ἐχούσα ἐν εὐνομίᾳ παραγωγῇ,
εὐτετέτι τοὺς ἡγεμόνας ἐξ εὐνομίας, τοῦ δὲ λοιποῦ ἡμῶν τοὺς
ἡγεμόνας ἐν τῇ δεξιᾷ παραγωγῇ Σύνεσ. (Τακτ. Ἀριστ. 29, 3).
Ἱδε Φιλόλ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 21 γέ.

ἑτερό-στοματός, ον, ἐκ διαφόρων στοματῶν ἀποτελούμενος,
Ἱππιατρ. 9, 3.

ἑτερο-σχημάτιστος, ον, διαφόρος ἐσχηματισμένος τὸ ἑτε-
ροσχημάτιστον, ὁτεροσχημάτιστον δὲ ἐστὶν ἐναλλαχὲς ῥήματος
εἰς μετοχήν, ἢ καὶ ἑαυτὸ ἢ μετὰ συνθέσμου, ἢ καὶ ῥήματος ἀπὸ
ἐγκλίσεως εἰς ἐγκλίσειν, ὡς ἴνα ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὁτερεῖν ὁ
δεῖνα, τότε ἐγένετο, εἶπω τρέχοντος τοῦ δεῖνα τότε ἐγένετο· Φοι-
δάμμιος περὶ Σχημάτων ἐν Ρήτορι (Walz) τ. 8, σ. 503.

ἑτερο-σχήμων, ἑτεροσχημῶν, ἔχων διάφορον σχῆμα, Θεοφρ.
π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 1, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 51· μεταγεν.
ἑτεροσχημῶς, ον,

ἑτερο-τάχης, ἐς, ἀντίκην εἰς ἑτέραν τάξιν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς
τὸ ὁμοταχῆς, Πρὸκλ. Θεολ. 2, Δαμασκ. περὶ Ἀρχ. σ. 106.

ἑτερότης, ητος, ἡ, διαφορά γένους ἢ οὐσιώδους διαφορά, ὁτιον
τὸ μὲν ἵππος τὸ δ' ἀνθρωπος, ἀνάγκη ἄρα τὴν διαφορὰν ταύτην ἐτε-
ρότητα τοῦ γένους εἶναι. Λίγω γὰρ γένους διαφορά ἡ ἑτερον ποιεί
τοῦτο αὐτὸ Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 9, 8, 3, πρὸς 1. 9, 4· διαφορά
δὲ καὶ ἑτερότης ἄλλο, τὸ μὲν γὰρ ἑτερον καὶ οὐ ἑτερον οὐκ ἀνάγκη
εἶναι· ἐν ἑτερον... τὸ δὲ διαφορὸν τινὸς τινὶ διαφορὸν κατὰ αὐτὸν
9, 3, 7.

ἑτεροτράχηνος, ον, ὁ ἔχων τὸν τράχηλον ἑτεροκλινῆ, δηλ.
κλίνοντα πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Τζέτ. Ἐπιστ. 69, ἴδε Φιλόλ. Ποι-
κίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 43.

ἑτεροτροπῆς, ἔχω ἄλλους, διαφόρους τρόπους, πολεμῶ πως
ἀλλήλοισι τὰ ἑτεροτροπεῖν ἡρημένα Κύριλλ. Ἀλ. εἰς Ἰωάνν.
15, 19, σ. 897.

ἑτερό-τροπος, ον, διαφόρου τρόπου, διαφόρου εἶδους, κακὸν
ἑτερότροπον Ἀριστοφ. Θεσμ. 724· γαλέων ἐτ. φύλα Ὀμπ.
Ἀλ. 1. 379. II, ὁ κατ' ἄλλην διεύθυνσιν, τρεπόμενος, ἀβί-
θαιος, τῆς ἐτ. ὁρμῇ Ἀνθ. Π. 9, 768, πρὸς Νόν. Δ. 2. 669,
7, 7.—Ἐπίρρ. ἑτεροτρόπως, ἑτέρω τρόπῳ, Καισάρ. 1149, Κύ-
ριλλ. Ἀλ. X. 201B.

ἑτερό-τροφος, ον, διαφόρος ἀνατροφῆς, Σύνεσ. 22A.

ἑτερο-ούσιος, ὁ, ἡ, τὸ, μόνως, ἔχων ἑν οὐς, μίαν λαβὴν, Ἀνέκδ.
Ὁε. 2. 7, 22, Εὐστ. 870, 2· ἴδε Λοβεκ. Φρύν. 658.—Ἀλ' ὁ
Κόντος (ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 20 κέ.) λέγει· ὁτερεῖν βραχίλια ἢ
λῆγους τοῦ ἐπιθέτου, πλημμελῆς ἐξελέγχεται οὐσα ἢ παροξύτονος
ἐκπορᾶ ἑτερούσιος.

ἑτερο-ουῖς, ἴδως, ἡ, ὁγέτων ἔχων μίαν μόνην λαβὴν, ὁτε-
ρουῖδα· τρυβλῖον (γρ. τρυβλίον) κεῖν· Ἱππύχ., ἴδως διορίσας, καί-
νυν.—Ἱδε Φιλόλ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 21.

ἑτερο-ὕψστατος, ον, ὁ ἔχων ἑτέραν ὑψοσασιν, Θεόδ. Στουδ.
σ. 63E.

ἑτερο-ούσιος, ον, ἔχων ἑτέραν οὐσίαν, ἀντίθετον τῷ ὁμοου-
σίως, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 25B, Φιλοστοργ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4, 11 καὶ
12, Θεόδ. Στουδ. σ. 160B.

ἑτερο-ουσιότης, ητος, ἡ, τὸ οὐσίαν· τοῦ ἑτεροουσίως, Ἐκκλ.
ἑτεροφύλης, ἐς, = τῷ ἡμῶν περιλάμπων, Σύνεσ. 1297D, Φελλ.
1124B.

ἑτεροφανῆς, ἐς, φαινόμενος διάφορος, ἔχων ἑτέραν ὄψιν, Γαλην.
τ. 12, σ. 473B.

ἑτεροφθαλμία, ἡ, διαφορά τῶν δύο ὀφθαλμῶν πρὸς ἀλλήλους,
Ἱππιατρ. 13, σ. 53.

ἑτερό-φθαλμος, ον, μονόφθαλμος, Λατ. unoculus, luscus,
Δημ. 744, 18, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 22, 4, κ. ἄλλ.—ἐτ. ποιεῖν
τὴν ἑλλάδα, μεταρ. ἐπὶ τῆς προταθείσης κατατροπῆς τῶν Ἀθη-
νῶν, Δεπίνης παρ' Ἀριστ. ἐν Ρήτ. 3, 10, 7, Πλούταρχ. 2. 803Δ.

II, ἔχων ὀφθαλμούς· διαφέροντάς ἀλλήλων κατὰ τὸ χρῶμα,
Γεωπ. 16, 2, 1, πρὸς. ἑτεροφθαλμικός.—Ἱδε Κόντος ἐν Ἀθηνᾶς τ.
Δ', σ. 11 κέ.

ἑτερό-φθογγος, ον, ἔχων διάφορον φθόγγον, φωνήν, ἐκ δὲ ὧν
ἑτεροφθογγῶν μίαν ἁρμονίαν ἐμφωνῶν ἀγχοῖ Σύνεσ. Τμν.
3, 339.

ἑτερο-φορέομαι, παθ. = ἑτερορρεπῶ, Τιμαίου Λεγ. ἐν λεγ.
ταλάντουσθαι.

ἑτεροφρονέω, ἔχω ἑτέραν γνώμην, Κλινναμ. σ. 147A.

ἑτεροφροσύνη, ἡ, διαφορά φρονήματος ἢ γνώμης, Ἱάμβλ. ἐν
Πλω Πυθαγ. 34.

ἑτερο-φροσύνης, ον, ὑπὸ ἑτέρου φρουρούμενος, Ἰουστίν.
Μάρτ. σ. 1940 (532B).

ἑτερόφρων, ον, (φρήν) φρονῶν κατὰ τρόπον ἑτερον, ἑτερόφρων,
Δίον. Ἀλ. 808A, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 1. μέρος 1. σ. 135E. II
παραβόλως σκεπτόμενος, μαινόμενος, θυμανής, ἑτερόφρονα καὶ
ρηγν Τευριδ. 439· ἑτερόφρονα λύτταν Ἀνθ. Π. 1. 19.

ἑτερο-φύης, ἐς, διαφόρου φύσεως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὁμο-
φύης, Ἱππιδύτ. 832B, 837C, Ἀθαν. 1. 457A, II. 772D· ἄλλοθεν
γεννηθείς, αὐτ.

ἑτερό-φύλος, ον, ἀντίκην εἰς ἑτέραν φύλιν ἢ γένος Ἀλ. π.
2. 16, 27, Σύνεσ. 101· ἑτέρου εἶδους, Εὐστ. Πονημάτ. 14, 19.

ἑτερό-φυτον δένδρον, τό, ἐγκεκεντρισμένον ἐπὶ ἑτέρου δέν-
δρου, Ἰουλ. Ἐπιστ. 24.

ἑτεροφρονέομαι, ἀπαθ., εἶμαι διάφορος τῇ φωνῇ, τὸν ἦχον,
Εὐστ. 1026, 3.

ἑτεροφρονία, ἡ, διαφορά φωνῆς ἢ τόνου, Πλάτ. Νόμ. 812D· ὁ
Θεόφρ. ἔγραψε περὶ ἑτεροφρονίας τῶν διογενῶν Ἀθήν. 300A.

ἑτερό-φρωνος, ον, ἔχων διάφορον φωνήν, ἑτερόφρωνος, ἐντε-
θεν, ἑνός ἑτεροφώνων στρατῷ Δίσχλ. Θηβ. 170, Ἰνθα ἡ ἡδὲ
ἴσως εἶναι γλῶσσημα· διότι τὸ μέτρον ἀπαιτεῖται, οὐκ ὁ ἑρμηνεύς
προτείνει· ἑτεροδόγμονι στρατῷ.

ἑτερόχειρ, ὁ, ἡ, = ἀριστερόχειρ, Σύνεσ. σ. 161 B', ἴδε Φι-
λόλ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 25.—Πρὸς ἑτερος
I., ἴνθα τὸ ἑτέρη χεῖρ ἀριστερὰ χεῖρ.

ἑτερο-χῆλος, ον, ἔχων ἄνισον χῆλός, Ἱππιατρ. πρὸς. ἑτε-
ρόπους.

ἑτεροχρεῖω, ἔχω διάφορον χρῶμα, τοῦ ἑτεροχρεοῦντος
δοστέον Chirney, Vint. σ. 93, 17.—Κατὰ τὰ Α. Β. 386, 9, ὁ ἄλ-
λοφάσκει· ἑτεροχρεῖν, παρορᾶν.

ἑτερόχρεια, ἡ, διαφορά, ποικίλα χρώματος μελοφράδω-
τοι (κατὰ Καραῖν διορθωτέον μέλανεος φράδωτοι) καὶ ἑτερό-
χρεια, κατὰ ποικίλιν ἢ ποικίλως φράδωτοι (Κορνήϊ), Σενόκρ.
περὶ Ἐνυδρ. Τρυφ. σ. 13, ἴδε σημ. Καραῖ ἐν σ. 141 ἐν τῇ.

ἑτερόχρεως, ον, = ἑτερόχρους, ὁ ἄλλοις κατὰ τὴν χροιάν·
Συνεσ. Ζωναρ.

ἑτεροχρονιότης, ητος, ἡ, = ἑτερόχρους, Πύρρως παρὰ Διογ.
Δ. 9, 86.

ἑτερό-χρους, ον, ὁ ἔχων διαφόρους χρόνους τὸ ἐτ., μετὰ-
θασίς ἀπὸ χρονικοῦ ῥήματος εἰς χρόνον ἄλλον Φοιδάμμιος περὶ
Σχημάτων ἐν Ρήτορι (Walz) τ. 8, σ. 504.

ἑτεροχρονικῶς, Ἐπίρρ., κατὰ χρόνον ἕτερον, Mullth. Lectt.
Mosq. τ. 2. σ. 48.

ἑτερό-χρους, ον, συνηρ.-χρους.-οον. ἕτερον χρῶμα ἔχων,
Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰς. 5, 3, 2, Πολυδ. Θ', 98. 2) ποικίλο-
χρους, Νόν. Δ. 5, 186, ὅστις μεταχειρίζεται ἑτερόχρ. ὅτε, καὶ αὐτ.
ἑτερόχρ.-χρους.

ἑτεροχρωματῶς, = ἑτεροχρεῖω, Γεωπ. 2. 6, 37.

ἑτερό-χρωμος, ον, ἑτερόχρους, Ἱππιατρ.

ἑτερό-χρους, ὁ, ἡ, ἑτερόχρους, Γρηγόρ. Νύσσ. ἐν
Wolf. Anecd. Gr. τ. 3. σ. 10. II, ἑτερόχρωμος ὄπτις,
ὅπτις μετ' ἄλλου προσώπου, συγκαίμεται (ἴδε ἑρμην. ἐν Καραῖ ἐν
τῷ Θεοφράστῳ Στεφάνου ἐν λ.) Λουκ. Ἐρριότες 12· ὁ Κόβητος διου-
ρῶν ἑτερόχρωμος.

ἑτερόω, ἀλλοίω, καθιστῶ ἄλλω, ἑτερουμένην Νικ. Γερασ.
II. 27, 1.

ἑτέρωθεν, ἴδε περσάινω.

ἑτέρωθεν, (ἡ -Οε. Ἱστο. Ἀσπ. Ἱερ. 281, Κόντος. Σμ. κλ. ἀλ.)
ὁ Spitzin, διορθοῖ ἑτέρωθεν· ἑτέρωθεν· ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους,
Ἀτρεΐδης δ' ἑτέρωθεν ἐμήνισεν Ἰλ. Δ. 247, κ. ἀλ.—ἐκ δ'
ἑτέρωθεν Θεόκρ. 22, 11. 2) βραχυλογικῶς μετὰ ἡμ. σ. ἀ-
σως, ὡς εἰ ἀντὶ τοῦ ἑτέρωθεν, ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, κατέλπει,
Ἰσομένης δ' ἑτέρωθεν ἐν Κρήτῃσι θεός ὡς Ζώστης Ἰλ. I'.
230, 2. 247. II, = ἄλλοθεν, ἐξ ἄλλου μέρους, Πλάτ. Νόμ.
702C, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 1. 34.

ἑτέρωθεν, ἐπίρρ., ἐπὶ τοῦ ἄλλου μέρους, ἐνθεν μὲν, ἐτ. δὲ...
Ὁδ. M. 235· ἐτ. δὲ... Ἠρόδ. 2. 106.

II, = ἄλλοθεν, Πλάτ. Νόμ. 702C, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 1. 34· οὐδαμῶς ἐτ. ἐν οὐδὲν
ἄλλῳ τόπῳ, Ἠρόδ. 3. 113· ἐτ. παρὰ τοῦ, ἐτ. ἡμ. σ. ἀ-
σως, ὡς εἰ ἀντὶ τοῦ ἑτέρωθεν, ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, κατέλπει,
Ἰσομένης δ' ἑτέρωθεν ἐν Κρήτῃσι θεός ὡς Ζώστης Ἰλ. I'.
230, 2. 247. II, = ἄλλοθεν, ἐξ ἄλλου μέρους, Πλάτ. Νόμ.
702C, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 1. 34.

ἑτέρωθεν, ἐπίρρ., ἐπὶ τοῦ ἄλλου μέρους, ἐνθεν μὲν, ἐτ. δὲ...
Ὁδ. M. 235· ἐτ. δὲ... Ἠρόδ. 2. 106.

II, = ἄλλοθεν, Πλάτ. Νόμ. 702C, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 1. 34· οὐδαμῶς ἐτ. ἐν οὐδὲν
ἄλλῳ τόπῳ, Ἠρόδ. 3. 113· ἐτ. παρὰ τοῦ, ἐτ. ἡμ. σ. ἀ-
σως, ὡς εἰ ἀντὶ τοῦ ἑτέρωθεν, ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, κατέλπει,
Ἰσομένης δ' ἑτέρωθεν ἐν Κρήτῃσι θεός ὡς Ζώστης Ἰλ. I'.
230, 2. 247. II, = ἄλλοθεν, ἐξ ἄλλου μέρους, Πλάτ. Νόμ.
702C, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 1. 34.

Ἄριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 2. 11. ἢ ἐν ἑτέρῳ. 3. 35.

ἐτερονυμῶ, ἔχω ἕτερον ὄνομα, Νικομ. Ἀρ. σ. 92· ἐτερονυμία, ἡ, ἕτερον ὄνομα, Θεοδ. Στουδ. σ. 259C, Εὐστ. Π. 304, 21, κλ. — ὠνύμω, ὄν, ἔχω ἕτερον ὄνομα, Κλήμ. Α. 928.

ἐτέρως, ἴδε ἕτερος ν.

ἐτέρως, ἑτέρῳ, πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Πλ. Δ. 492, Ὁδ. Π. 179 ἐνθεν μὲν. ἔτ. δὲ. Πλάτ. Σοκρ. 224A: — πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἔτ. κάρη βάλεν Πλ. Θ. 306, πρβλ. 308, Ν. 543, Ὁδ. X. 17.

2) βραχυλογικῶς μετὰ ῥημάτων στάσεως, ὡς εἰ ἀντὶ τοῦ ἐτέρωθεν, ἐπὶ τοῦ ἐτέρου μέρους, οἱ δ' ἔτ. καθίζον Πλ. Γ. 151· κἂν ἐτ. πατάξῃς Δημ. 51. 27. II = ἄλλοσε, πρὸς ἄλλο μέρος, Πλ. Μ. 231, Ὁδ. II. 163, καὶ Ἀττ. ἔτ. τρέχειν Ἀριστοφ. Ἀχ. 828· ὡσαύτως, εἰς ἔτ. Ἀπολλ. Ἰδ. Δ. 1315.

ἐτέρωθεν, εἰς, ἡ, ἀλλοθί, ἐν τῇ ἑτέρῳ (ἐτεροῦ) (Κοραῖ) τοῦ περιέχοντος Μ. Ἀντων. 4. 39.

ἐτέρωτα, Αἰολ. ἀντὶ ἐτέρωθεν, Σαπφώ I. 5, ἴδε Α. Β. 606, 607. ἐτετεύχαστο, Ἑπικ. γ' πληθυντ. παθ. ὑπερ. τοῦ τεύχω, Πλ. Α. 808.

ἐτεμμε, ἴδε τέμνον.

ἐτεμωνεῖ, ἀληθεύει· Ἠσυχ.

ἐτεμώναι· ἀληθεύει· Ἠσυχ.

ἐτήρ, ἥρος, ἡ, ἐνὸς ἔτους ἡλικίαν ἔχων, ἐτήρως ἀμινούς Θεοτ. Ἑρεῖ (ἐρέεος κωδ.) ἐπακτίους Σοφ. ἐν Ἀνεκδ. Ὁξ. τ. 4. σ. 329, 20· μετὰ τῆς σημειώσεως· γράφεται δὲ καὶ εὐείρας.

ἐτης, ου, ὁ, παρ' Ὁμ. ἀεῖποτε κατὰ πληθ. ἔται, οἱ, (ἴδε ἐν τλῆει) — οἱ ἔται, κατὰ τὸν Nietzsche ἐν Ὁδ. Δ. 3, ἦσαν κυρίως ἡμάρτυροι συγγενεῖς μεγάλης τινὸς οἰκογενείας καὶ ἐκαρτῶμενοι ἐξ αὐτῆς, ἔται δὲ ἐλθόντες καὶ οἱ συνέταιροι φίλοι (Κραμάρου Ἀν. τ. 4. σ. 408, 26). ἀμινῶν σοταίν ἐτησιν Πλ. Ζ. 262· δαίνυνται γάμον πολλοῖσιν ἐτησιν Ὁδ. 3· συγνάκις συνδύζεται μετ' ἄλλων συγγενικῶν λέξεων, παῖδες τε κασιγνήτοί τε ἔται τε Πλ. Ζ. 239, πρβλ. Π. 456, Ὁδ. Ο. 273· ἔται καὶ ἀνεψιοί Πλ. I. 464· ἔται καὶ ἐταῖροι Πλ. 295· γέλιτονες ἴδε ἔται Ὁδ. Δ. 16· σπανίως ἐν τῇ ἐνικ., ἐτης Ἡρακλῆος Ὁρρ. Ἀργ. 224, Ἑρμάνν.

II. ἀκολούθως, = ὁμηότης ἢ πολίτης, κάτοικος ἐκείνης πόλεως, τοῖς δὲ ἔταις κατὰ πάτρια δικάζεσθαι, οἱ δὲ ἄλλῃσιν ἴσμεν τὰ διάφορα (Σχολ.). Ἡσυχ. 5. 79· ἐν τῇ ἐνικῇ, κατ' ἐντὶθ. πρὸς τοὺς κατήγοντας ἀρχὴν τινα, πρὸς σ. ὡς ἐτην λέγω Αἰσχύλ. Ἰκ. 247· οὕτῃ δῆμος οὗτ' ἐτης ἀνὴρ ἡ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 314· ὄρχω, οὐκ ἐτῇ πρέποντι Ρύρ. ἐν Ἀετλ. 158.

III. περὶ τοῦ ὅταν ἡ ὥ τάν, ἴδε ἐν λέξει τάν. (Ῥεῖς τὸ διγαμμία παρ' Ὁμ. καὶ γράσσεται Φίτης ἐν Παλαιᾷ τινι Ὀλυμπ. ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἑπιγρ. 111 πρβλ. ἐταῖρος).

ἐτησάει, οἱ, (ἔτος) μετὰ τοῦ ἀνέμου ἢ ἀνευ αὐτοῦ, περιοδικῶς ἄνεμοι, τὰ Τούρκισι «μελετέμια» λεγόμενα· παρ' Ἡρόδ. ἱλιεῖς ἐπὶ τῶν Αἰγυπτιακῶν «μονασούν», οἵτινες πνέουσιν ἐκ τῶν βορειοδυτικῶν καὶ ὅσον τὸ ἔτος, 2. 20, κτλ.· οὕτως ἐπὶ βορείων ἀνέμων ἐν Ἑλλάδι (βορειοδυτικῶν κατὰ τὸν Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 13), οἵτινες πνέουσιν ἐν τῇ Αἰγαίᾳ ἐπὶ 40 ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐπιτολῆς τοῦ Σεπίου, Ἡρόδ. 6. 140, 7. 168, πρβλ. Ἰππ. π. Ἀέρ. 287, Δημ. 48. 28, 93. 13· ἐντεῦθεν διακρινόμενοι ὡς βορέαι ἐτησάει ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. ἐν Ἡρόδ. 26. 2, πρβλ. Μετεωρ. 2. 5, 21, Πλιν. Η. Ν. 77. § 1· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου εὐρύου, οἱ εὐροὶ κατ' ἐκεῖνο τὸ πέρατος. πνέοιεν ἐτησάει Στράβ. 144· — ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ νοτίου «μονασούν» τοῦ ἐν τῇ Ἰνδικῇ ὠκεανῷ, Ἀρρ. Ἀν. 6. 31, Ἰνδ. 21.

ἐτησιάζ, ἀδως, ποιητ. θηλ. τοῦ ἐτημ., ἐπὶθ. τοῦ αὐρᾶ, Νόνν. Δ. 12. 386.

ἐτήσιος, ον, καὶ παρ' Ἰππ. α. ον' (ἔτος) διαρκῶν ἐπὶ ἔτος, πένθος Εὐρ. Ἀλ. 336· προστοσία Θουκ. 2. 80· ἐτησίους σφᾶς ὄρχειν, ὄρχειν ἐπὶ ἔτος, Δίων Κ. 60. 24. 2) κατὰ πᾶν ἔτος, ὥσπερ Ἰππ. 1279. 48, Ἠλίουτ. 2. 993E· Οὐσίαι Θουκ. 5. 11, κτλ.· ἐτήσιοι πρόβιτ' ἀπὸ Κρατῆνος ἐν «Δηλιάσιν» β. — ἑτήρως, Σχολ. εἰς Λυκάργ. 107· οὕτως ἐν τῇ οὐδ., ἡμεριδᾶς τρυγώσιν ἐτήσιον Ἀνθ. II. 5. 27.

ἐτητεύματα, ἡ, ἀλγεία, Ἀνθ. II. 9. 77, Νόνν. Νύαγγ. κ. Ἰω. 7. 69.

ἐτήτυμος, ον, ἐκτεταμ. ποιητ. ὄντι ἐτυμος (ὡς ἀταρτηρὸς ἐκ τοῦ ἀτηρῆς), ἀληθής, οὐκ ἔσοθ' ὅδε μῦθος ἔτ. Ὁδ. Η. 62· ὁ γὰρ ἐλθὼν Πλ. X. 438· ἐτήτυμα μυθεῖσθαι Ἠσ. Ἑργ. κ. Πλ. 10· τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, εἰπεῖ μοι τοῦτο ἐν ἀληθείᾳ, Ὁδ. Α. 174· τοῦτ' ἐτήτυμον. ; μετ' ἀπαρ., εἶναι τοῦτο ἀληθές· εἰ ; Αἰσχύλ. Πέρσ. 737· εἰ λέγεις ἐτήτυμα Σοφ. Φιλ. 1290· τὸ δ' ἐτήτυμον, ἀλ' ἡ ἀλήθεια εἶναι. ; Ἀριστοφ. Εἰρ. 119.

2) ἐπὶ προσώπων, ἀληθής, φιλαλήθης, οὐ ψευδοδύμναις, ἀλλ' ἔτ. Ρύρ. Ὁρ. 1667· ἔτ. στόμα δ' αὐτ. I. 2. 1085.

3) ἀληθής, γνήσιος, πραγματικὸς, Λατ. sincerus, κείνῳ δ' οὐκέτι νόστιμος ἔτ., δι' ἐκεῖνον δὲν μένει ἀληθής, πραγματικὴ ἐπιστολή, Ὁδ. I. 241· ἔτ. ῥέγγος Πινδ. Ο. 2. 101· ἀλήθεια, κλέος αὐτό· 10 (11). 66, Ν. 2. 92· ἔτ. διὸς κάρη Αἰσχύλ. Χο. 948· ποῖς ἔτ. γεγώς Σοφ. Τρ. 1064· χρυσὸς Θεοκρ. 12. 37.

II. ὡς ἑτήρως, κατ' ἐνθ. ἐτήτυμον, ὡς τὸ ἐτερόν, ἀληθῶς, πρᾶγ-

ματι, ὅντως, Ὁδ. Δ. 157, Πλ. Ν. 111, Σ. 128, Ἀρχιλόχ. 31: — παρὰ Τραγ. τὸ ἑτήρως, -μῶς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 166, 477, 681, κτλ.· ὡς ἐτητύμως Σοφ. Πλ. 1452.

ἔτε (εἰ, πληθ. ἐν ὄρει, Πλ. Ζ. 139, κτλ.). (Πρβλ. Σανονκ. πλῖ (ultra) Λατ. el, el-iam, al- ἐν τῇ αἰ-ανῳ)· — ἑτήρως. I.

χρονικόν, 4) ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος, ἀκόμη, αἰετὶς, Λατ. adhuc, ἔτι μοι μένος ἐμπεδον Πλ. Ε. 254· ἔτι τυτθὲν ἐόντα Ζ. 222· εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς Σοφ. Ο. Κ. 623· ἔτ' ἐκ βρέφους (πρβλ. ἐξέτε). ἔτι ἀπὸ τῆς βρεφικῆς ἡλικίας, Ἀνθ. II. 9. 567· μετὰ τοῦ καὶ, ὡς ἔτι καὶ οὖν Πλ. Α. 455, Ἡρόδ. ἔτι καὶ ἐκ παρόντων Θουκ. 7. 77· ἔτι καὶ οὖν Πλάτ. Συμπ. 215D· οὖν ἔτι ἐπὶ Αἰσχύλ. Θη. 708, πρβλ. Ἀγ. 818.

2) ἐπὶ τοῦ παρελθόντος κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ παρατατ., ἀθήρεσον γὰρ ἔτι, ἦσαν ἀκόμη ἀπυνηθιστοί, Πλ. Κ. 493, πρβλ. Ἡρόδ. 9. 102, κτλ.· ὡσαύτως μετ' ὄρρ., Αἰσχύλ. Χο. 340, Πλάτ. Πρωτ. 310C, κτλ.: — ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας πρέπει ἐνίοτε νὰ ἐρμηνεύηται διὰ τοῦ ἥδη, καὶ εἶναι καὶ γεγονέναι ἔτι Πλάτ. Μένων 93A· προσορῶμενοι ἔτι Θουκ. 5. 111, πρβλ. Διον. Ἀλ. 5. 46· ἔτι πρότερον Θουκ. 8. 45.

3) ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, ἀκόμη, ἐπὶ πλέον, ἀλγε· ἔδωκεν. ; ἥδ' ἔτι δώσει Πλ. Α. 96, πρβλ. Ε. 465· οὕτω μετὰ τῆς οὐκ, ἔτι. ; φιλέει Ὁδ. Ο. 305· μετὰ τῆς προστ., μὴ τις ἔτι. ; ἔστω Β. 330, Ε. 8: — ὡσαύτως, μετὰ ταῦτα, τοῦ λοιποῦ, Αἰσχύλ. Πρ. 908, Σοφ. Πλ. 66, κτλ., ἴδε Seidl. ἐν Εὐρ. Πλ. 636.

4) μετ' ἄρνησιν, οὐκ ἔτι ἢ οὐκέτι, οὐχὶ πλέον, ἴδε οὐκέτι, μηχανέτι.

II. ἐπὶ βαθμοῦ, ἀκόμη, προσέτι, ἔτι μᾶλλον, Λατ. magis, imo, ἑτερόν γ' ἔτι Ὁδ. Σ. 325· ἔτ' ἄλλος Πλ. Ἑργ. κ. Πμ. 156, πρβλ. Πλ. Ζ. 411, Ὁδ. Α. 623, Σοφ. Ἀντ. 218, κτλ.· τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον. ; Αἰσχύλ. Χο. 114· παρ' Ἀττ. ὡσαύτως, πρὸς τοῖσδ' ἔτι, πρὸς τοῦτοις ἔτι (πρβλ. προσέτι) Σοφ. Φιλ. 1339, Ἀριστοφ. Νεφ. 720· ἔτι δὲ, καὶ πρὸς τοῦτοις, ἐπὶ πλέον, Πλάτ. Φαιδρ. 279A, κτλ.· ἔτι δὲ καὶ Θουκ. 1. 80, κτλ.· πρῶτον μὲν. ; ἔπειτα δὲ. ; ἔτι δὲ. ; Σεν. Ἀν. 6. 6. 13· καὶ ἔτι, μόνον, Πλάτ. Σοφ. 239D.

2) συγνάκις πρὸς ἐπίτασιν συγχερ., ἔτι μᾶλλον, «ἀκόμη περισσότερον», Πλ. Σ. 97. 362· μᾶλλον ἔτι Ὁδ. Σ. 22· ἔτι καὶ μᾶλλον Πινδ. II. 10. 88· ἔτι πλέον Ἡρόδ. 7. 6, Θουκ. 1. 80· παῖς τε καὶ τοῦδ' ἀνοούτερος Αἰσχύλ. Πρ. 987· πρῶτον μὲν. ; καὶ τοῦδ' ἐχθίονι Σοφ. Ο. Τ. 272, πρβλ. Πλ. 559, 1299.

3) μετὰ τοῦ βεβαιού, ἔτι τολύων τολύονδε, ἔτι τούτων, ἀκόμη τούτων, Πλάτ. Θεαίτ. 184B· πρόσθεν δ' αὐτ. ἐν Σοφιστ. 242B· ἔτι ἀνὰ, ἀκόμη ἀνωτέρω, Σεν. Ἀν. 7. 5, 9 ἔτι μάλιστ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 53, 462, Βάτρ. 864· οὕτω τὸ ἄδην παρὰ τοῖς μετὰγεν. Λατ. ; ἴδε Passow ad Tac. Germ. 19. Ἐν ταισὺνταῖς περιστάσεσι συγνάκις ἀπαντᾷ ὡς διάφ. γραφ. παρ' Ἡρόδ. 6. 97.

ἐτεοθησάτο· ἐθόρψεν, — ἐτεοθῆνεν, ἐτρώθη (εὐστν).

ἐτεοθησάτο· ἐθόρψεν, — ἐτεοθῆνεν, ἐτρώθη (εὐστν).

ἐτεοθησάτο· ἐθόρψεν, — ἐτεοθῆνεν, ἐτρώθη (εὐστν).

ἐτεοθησάτο· ἐθόρψεν, — ἐτεοθῆνεν, ἐτρώθη (εὐστν).

ἐτεοθησάτο· ἐθόρψεν, — ἐτεοθῆνεν, ἐτρώθη (εὐστν).

ἐτεοθησάτο· ἐθόρψεν, — ἐτεοθῆνεν, ἐτρώθη (εὐστν).

ἐτεοθησάτο· ἐθόρψεν, — ἐτεοθῆνεν, ἐτρώθη (εὐστν).

ἐτεοθησάτο· ἐθόρψεν, — ἐτεοθῆνεν, ἐτρώθη (εὐστν).

ἐτεοθησάτο· ἐθόρψεν, — ἐτεοθῆνεν, ἐτρώθη (εὐστν).

ἐτεοθησάτο· ἐθόρψεν, — ἐτεοθῆνεν, ἐτρώθη (εὐστν).

ἐτεοθησάτο· ἐθόρψεν, — ἐτεοθῆνεν, ἐτρώθη (εὐστν).

ἐτεοθησάτο· ἐθόρψεν, — ἐτεοθῆνεν, ἐτρώθη (εὐστν).

ἐτεοθησάτο· ἐθόρψεν, — ἐτεοθῆνεν, ἐτρώθη (εὐστν).

ἐτεοθησάτο· ἐθόρψεν, — ἐτεοθῆνεν, ἐτρώθη (εὐστν).

ἐτεοθησάτο· ἐθόρψεν, — ἐτεοθῆνεν, ἐτρώθη (εὐστν).

ἐτεοθησάτο· ἐθόρψεν, — ἐτεοθῆνεν, ἐτρώθη (εὐστν).

ἐτεοθησάτο· ἐθόρψεν, — ἐτεοθῆνεν, ἐτρώθη (εὐστν).

ἐτεοθησάτο· ἐθόρψεν, — ἐτεοθῆνεν, ἐτρώθη (εὐστν).

ἐτεοθησάτο· ἐθόρψεν, — ἐτεοθῆνεν, ἐτρώθη (εὐστν).

ὁμῶν παρέχω, θέτω εἰς τὴν διάθεσίν σου, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 10. 1, 2.

II. παρασκευή, ἐτοιμασία ὡς νῦν, Ἑβδ. (Ψαλμ. Θ'. 41, κ. ἄλλ.), Ἑκκλ.

ἑτοιμασθῆς, οὐ, ὁ, προπαρασκευάζων, ἐτοιμάζων, Κλήμ. Ἀλ. 826.

ἑτοιμαστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐτοιμάζων, προπαρασκευαστικός, ἐτοιμαστική φωνή, ἡ ἐτοιμάζουσα τὴν ἀκοὴν τῶν ἀνθρώπων, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 764A καὶ Β.

ἑτοιμό-δακρυς, υ, γεν. υος, εὐκόλως κινούμενος εἰς δάκρυα, Εὐστ. 115. 30.

ἑτοιμο-θάνατος, ον, ἑτοιμός· ὁ ἀποθάνων, μὴ φοβούμενος τὸν θάνατον, Διαταγ. τῶν Ἀποστ. 2. 14.— ὡς οὐσιασ., τὸ ἐτοιμοθάναντον, τὸ μὴ φοβεῖσθαι τὸν θάνατον, Στράβ. 713.

ἑτοιμο-κόλλις, ἑνος, ὁ, ὁ χρηγῶν ἐτοιμῶς «κολλίαν» ἡ «κολληούριαν», Κωρ. Ἀνώ. 103 (Ἰσοχ. ἐν λ. ἡλυσθοκόλλις).

ἑτοιμο-κοσίλα, ἡ, ἐκρούσιος κόπος, Ἰππ. 28. 19.

ἐτοιμολογία, ἡ, τὸ ἐτοιμῶς καὶ εὐχερῶς λέγειν, Ἐπιφάν. II. 376A.— ἐτοιμο-λόγος, ον, ἑτοιμός· εἰς τὸ λέγειν, ὁ ἐτοιμῶς ἀπαντῶν, Φωτίου Λεξ. ἐν λ. εὐρεσιλογία.

ἑτοιμο-μαρφής, ἑς, ἑτοιμός· εἰς τὸ μέμψεσθαι, Εὐστ. 878. 3.

ἑτοιμο-παθής, ἑς, εὐαίσθητος, ἐτοιμοπαθής πρὸς τὸ θακρύνειν Νικήτ. Εὐγ. 6. 132.

ἑτοιμο-πειθής, ἑς, ἐτοιμός· πειθόμενος, Ἰερων. ἐπιμερισμ. π. 38, ἑκδ. Βοίсс.

ἑτοιμο-πενθής, ἑς, ἐτοιμός· πενθών, εὐαίσθητος εἰς λύπας, Νικήτ. Εὐγέν. 9. 192.

ἑτοιμό-πιστος, ον, εὐπιστος, Μάξιμ. Πλανούδ. ἐν μεταφ. Μεταμορφ. Ὁμήρ. 7. 826.

ἑτοιμό-πειτος, ον, ἑτοιμός· νὰ πείσῃ, «ἀκροαζάλης»· ἀντὶ τοῦ ἐτοιμώτερος· Α. Β. 367. 16.

ἑτοιμό-ροπος, ον, ὁ ἐτοιμῶς ῥέπων πρὸς τὰ κάτω, κεκλιμένος καὶ ἑτοιμός· νὰ πείσῃ, Νικήτ. Χρον. 95D.

ἑτοιμός, ον, ἄλλ' ὡσαύτως ὀληύκ, ἐτοιμή· Ἰλ. I. 425, Σοφ. Ἰλ. 1079, κελ.· παρὰ συγγραφεῖς μετὰ τὸν Θουκ.· ἑτοιμός, ἡ, ον, ἡ ὅς, ον· πρὸς, ἑρμήκει· (πῶς, συγγενὲς τῷ ἑτοιμός).

ἑτοιμός, προχέριος, ἡτοιμασμένος, ὄνειαθ' ἐτοιμία προκείμενα Ὁδ. Σ. 453, κελ.· [τὰ κρέα] ἔχει ἐτοιμία Ἰερὸς. I. 119, πρὸς. 3. 123· ἐτοιμοτάτη ἐπὶ δαίτα Θούκ. 13. 63, πρὸς. Εὐρ. Κύκλ. 357· ἐτοιμία χρήματα, ἑτοιμα, Ἰερὸς. 5. 31· ἐτ. ποιεῖσθαι, ἐτοιμάζειν, ὁ αὐτ. 1. 11· ὡς ἐτοιμία ἦν, ὅτε τὰ πάντα ἦσαν ἐτοιμα, Θουκ. 2. 3· ἐπειδὴ αὐτῷ ἐτ. ἦν αὐτόθι 98· ἐξ ἐτοιμίου, ἀμέσως καὶ ἀνεν διαταγῶν, ἀμέσως, προχέριος, ἐξ ἐτ. λαμβάνειν Ἰσακρ. 101C· ἐξ ἐτ. ὑπακούειν Σεν. Οἰκ. 14, 3· ἐξ ἐτοιμοτάτου δίδωκεν ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 5. 3, 57· ἐξ ἐτοιμίου φίλον εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποιν. 2. 6, 16, πρὸς. Ἰπποκρ. Πρωτ. 46· οὕτω καὶ, ἐν ἐτοιμῷ [ἐστὶ] Θούκρ. 22. 61· ἐν ἐτ. ἔχειν Πολύδ. 2. 34, 2· ἐτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη Λισχλ. Χο. 448.— τὰ ἐτοιμία, Λατ. muae in promptu anni, ἐπὶ τὰ ἐτοιμία πολλὸν τρέπονται Θουκ. I. 20· τὰ ἐτοιμία βλάψαι ὁ αὐτ. 70· ἀλλὰ, τοῖς ἐτοιμοῖς περὶ τῶν ἀφανῶν.. κινδυνεύειν ὁ αὐτ. 6. 9. 2) ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, βέλαιος, μέλλον βέλαιος νὰ γείνη, αὐτίκα γὰρ τοι ἔπειτα μεθ' ἑκτορα πότιμος ἐτοιμός· Ἰλ. Σ. 96, πρὸς. Ἰππ. π. Ἀρρ. 830.— ὡσαύτως, εὐκόλος νὰ παραβῇ ἡ νὰ γείνη, ἐπεὶ οὐ σφίσιον ἦδ' ὅ· ἐτοιμία (ἐκλ. μῆτις) Ἰλ. I. 425· ἐτ. ἐστὶ τὸ διαφθερῆναι, εὐκόλον, Ἰσοκρ. 2. 706C· μετ' ἀπαρμ., ἐτ. μᾶλλον [ἐστὶν] ἀπεχθάνεσθαι Πλάτ. Πολ. 567A, πρὸς. Εὐρ. Ἰρ. Μαιν. 89· οὐ γὰρ τὶ ἐτ. μεταπεῖσαι, δὲν εἶναι εὐκόλον., Ἰλακ. 2. 23, 6. 3) ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, ἐτοιμία τετεύχεται, ὄντως ἔχουσι γίνῃ, Ἰλ. Σ. 53· ἡ δ' ἄρ' ἐτοιμία τέτυκτο, τῷ αὐτῷ ἐτεπληρώθησαν (ὁ ὑπέροχος), Ὁδ. Θ. 381. II. ἐπὶ προσώπων, ἐτοιμός, δραστήριος, πρόθυμος, ζηλωτής, Λατ. paratus, promptus, ἐτ. ἦν ἐμοὶ οὐρανόφθορος Λισχλ. Ἀγ. 842· τινί, ἐν τινὶ ἡ διὰ τὴν, Πινδ. Ο. 4. 24· ἐς τὴν Ἰερὸς. 8. 96· πρὸς τὴν Ἀποιν. 4. 5, 12· ὡσαύτως μετὰ δὲ, προσ., ἐτοιμός, πρόθυμος νὰ βοηθήσῃ ἡ νὰ ὑπάγῃ μετὰ τινος, κελ., Πινδ. Ν. 4. 120, πρὸς. Ἰερὸς. 1. 50· μετ' ἀπαρ., ἐτοιμός· νὰ πρὸς τὴν, ὁ αὐτ. 1. 42, 113, κ. ἄλλ.· ἐπιστενάχειν πᾶς τις ἐτ. Λισχλ. Ἀγ. 791· χωρεῖν ἐτ. Σοφ. Δι. 813, πρὸς. Ἀντ. 264, Ἀντιφάνης 144. 10· ὑπακούειν ἐτοιμότεροι Θουκ. 4. 61· θηρία ἐτ. διαμάχεσθαι Πλάτ. Συμπ. 207B καὶ μετὰ τοῦ ὄρθρου, τὸ τε μὴ βλέπειν ἐτοιμία Σοφ. Πλ. 1079· ὡσαύτως, ἐτοιμός ἦν, ὁπλ., ἦτα ἐτοιμός, παρεσκευασμένος, ὁ αὐτ. 3. 45· ἐτ. ποιεῖσθαι τινος ὁ αὐτ. 5. 86. 2) προσέτι, πρόθυμος, τολμήρως, Λατ. in omnia paratus, λήμια Ἀριστοφ. Νεφ. 458· ἡ γνώμη Θουκ. 4. 123· τὸ ἐτοιμῶν, ἡ ἐτοιμότης, τὸ ἀποφασιστικόν, Εὐρ. Ὀρ. 1106· τὸ ἐτ. τῆς γνώμης Φιλίστρ. 706· τὰ ἐτ. τῶν θηρίων ὁ αὐτ. 292. III. Ἐπίρρ. -μός, Θουκ. 1. 80· ἐτ. ἔχειν Δημόδ. 179, ὁ ἐτ. ἔκειν Σεν. Ἀν. 2. 5, 2· ἐτ. παρορθεῖ, φανερώς, προφανῶς, Πλάτ. Ἰππ. Μεν. 300C (παρ' Ἀντ. συγνάμει ἐξ ἐτοιμίου, ἴδε ἀνωτ. I. 1)· συγκρ. ἐτοιμάζειν Ἰσοκρ. 47 ἐν τέλ.· ὑπερβ. -άτατα Ἰλ. Δ. 304, Πολιτ. 290A.

ἑτοιμό-σθεπτος, ον, ὁ ἐτοιμός· νὰ σθεσθῇ, «εὐκόλοσθεντος», Ψευδο-Χρυσ. τ. 9, σ. 898A.

ἑτοιμότης, ἡτος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἐτοιμότης πρὸς τὸ ποιεῖν τι Δημ. 1268. 7· λόγων ἐτ., ἱκανότης εἰς τὸ ὁμιλεῖν ἐκ τοῦ προχέριου, Πλούτ. 2. 61E. 2) προθυμία, ἡλίστις, διὰ δόξης, ὁ αὐτ. ἐν Καμῖλλ. 32· ἐν τῷ πληθ., Μ. Ἀντων. 4. 12.

ἑτοιμο-τόμος, ον, ἐτοιμός· εἰς τὸ τέμνειν, χεῖρες Ἀνθ. Π. 9. 282.

ἑτοιμο-τρεπής, ἑς, εὐκόλως τρεπόμενος ἡ δὴνυόμενος εἰς τὴν ἐτοιμοτρεπῆς εἰς ἀμαρτίαν Κύριλλ. Ἀλ. εἰς Ζαχ. 13. σ. 790, ἐτοιμο-τρεχής, ἑς, ἐτοιμός· νὰ δράμῃ, Νικήτ. Χρον. 331I.

ἑτοιμο-φθόρος, ον, εὐκόλως φθείρων, καταστρέφων, Ἰωάν. Χρυσ. Ὀμ. 116, τ. 8.

ἑτοιμό-φλεκτος, ον, εὐκόλως φλεγόμενος, Νικήτ. Εὐγέν. 5. 414.

ἑτος, εος, τό, (ἴδε ἐν τέλ.)· — ἑτος, ὡς καὶ νῦν, τῶν προτέρων ἐτέων Ἰλ. Α. 691· τόδ' ἐκικοστὸν ἑτος ἐστίν, ἴδε αὐ καίθεν ἐβην Ω. 785, πρὸς. Ὁδ. Β. 89, Ἰ. 222· ὅτε δὴ ὀγδοὸν μοι ἐπιπλόμενον ἑτος ἦλθεν II. 261· ἑτος ἐνιαυτός, ἴδε ἐν λ. 11E· ἐνιαυτός· ἐκάστου ἑτους Πλάτ. Φαίδρ. 581B· ἀν' ἐκάστον ἑτος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 4, 4· ἀνὰ πᾶν ἑτος Ἀνθ. II. 9. 430· ἀνὰ πέντε ἑτα, κάθε πέντε ἐτη, Ἰερὸς. 8. 65· δι' ἑτους πέμπτου, κάθε πέμπτου ἑτος, Ἀριστοφ. Πλ. 584· κατὰ ἑτος, κατ' ἑτος, Θουκ. 4. 53· κατὰ πᾶν ἑτος Ἀριστ. π. Φυτ. I. 4, 1· ἑτος εἰς ἑτος, ἀπὸ ἑτους εἰς ἑτος, Σοφ. Ἀντιγ. 340· εἰς ἑτος Θεοφρ. Ἐπιγρᾶμ. 13· εἰς ἑτος ἐξ ἑτους ὁ αὐτ. ἐν Πλάτ. 18. 15· παρὰ ἑτος, κάθε δεύτερον ἑτος, Ἰλακ. 9. 32, 3· πάλοι παλὰ ἦδη ἐτη, πρὸ πολλῶν ἦδη ἐτῶν, Πλάτ. Ἀπολ. 18B· τρίτῳ ἑτει, κατὰ τὸ τρίτον ἡ διὰ τὸ τρίτον ἑτος, Θουκ. 1. 101· τρίτῳ ἑτει πρότερον Ἰερὸς. 6. 40· τρίτῳ ἑτει τούτῳ, κατὰ τὸ τρίτον μετὰ ταῦτα ἑτος, αὐτόθι, κελ.· συγκ. κατ' αἰτ., ἑτος τόδ' ἦδη δέκατον., βόσκων, τοῦτο εἶναι τὸ δέκατον ἦδη ἑτος ἀπ' ὅτου, Σοφ. Φ. 312C· τύραννος ἐγγέγονει ἦδη χίλιοστον ἑτος, πᾶρα καὶ χίλια ἐτη, Πλάτ. Πολ. 615C, πρὸς. Δημ. 29. 21., 900. 3· ἐπὶ τῆς ἡλικίας ἀνδρώσεως, γεγονώς ἐτη τρία ἀπολείποντα τῶν ἐκατῶν, ἐκλ. 97 ἐτῶν, Ἰσοκρ. 283C (·)· γεγονώς ὑπὲρ τὰ στρατεύματα ἐτη Σεν. Κύρ. 1. 2, 4, πρὸς. 13, κελ.· καὶ ἀνὴν τοῦ γεγονώς, τοῦς ὑπὲρ τετραράκοντα ἐτη ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 5. 3, 1, πρὸς. 6. 4, 25, κελ.· ὡσαύτως κατὰ γέν., ἐπειδὴν ἐτῶν ἡ τις τριέκοντα Πλάτ. Νόμ. 721A· μυρίων ἐτῶν, κατὰ περίου 10,000 ἐτῶν, Πλάτ. Φαίδρ. 284E· ὥρα ἑτους, ἴδε ἐν λ. Ὠρα I.

II. πρὸς τῆς ὀρχικῆς διακρίσεως τοῦ ἐνιαυτοῦς καὶ ἑτος, ἴδε ἐνιαυτός· καὶ περὶ τοῦ τρόπου τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐν χρήσει πρὸς ἐξίστασιν τοῦ τελευτησάντος ἑτους πρὸς τὸ ἡλιακὸν ἴδε ὀκταετηρική, ἐννεαετηρική, κεντητηρική. (Ἐκ √FET· μάλιστα εὐρήται γεγραμμένον ἑτῆς ἐν Δωρ. καὶ Αἰολ. Ἐπιγρᾶμ., Σουλ. Ἐπιγρ. 11, 1569. 37, 5774. 101· πρὸς. ὀρχ. Σαννακρ. νηπίας, νηπηνος (ἑτος)· Λατ. νηπιος· — ἐτῶν παρεγόντων ὡσαύτως αἱ λέξεις ἐτῆρας, ἐτῆες (σῆτες)· νῆετα.

ἑτός, ἑπίρρ. = ἐτωσίως, μέγιστον, ἐνσω λόγου, ματαίως, μόνον με' ὀρνίσεως, οὐκ ἐτός, Λατ. non frustra, non temere, non sine ratione, Ἀριστοφ. Ἀγ. 411, 413, Ὀρν. 915, Θεσμ. 921, II. 1166, Ἀποστ. 116, Φιλίστρ. ἐν «Κορινθιαστῶν» I, Πλάτ. Πολ. 414 B, 568A· οὕτως ἐν ἐρωτήσεσιν, οὐκ ἐτός ἀρ' ὡς ἐμ' ἦλθεν αὐ· δευῶν ποτε; Ἀριστοφ. Πλ. 404· οὐκ ἐτῆς ἀρ' ἦσθα ἑταυή καὶ σοφῇ; ὁ αὐτ. ἐν Ἑκκλ. 245. II. ἡ σημασία· ὄντως, πράγματι, = ἐτεῶν φαίνεται ὅτι εἶναι σφάλμα τῶν Γραμμ.

ἑτός, ἡ, ὄν, ῥημ. ἐπιθετ. τοῦ ἑτημ. πιμπτός, ἴδε ἀν-ετός, ἀρ-ετός.

ἑτᾶρος, ἀρ. 6' τοῦ τρώγω.

ἑτς, ἴδε ἑτς.

ἑτῆς· «(Λάκωνες) ἑτῆς» Ἰσοκρ. Ἰππ. 2.

ἑτῆς παρόντος (= ἐπὶ τοῦ παρόντος), Ἐπιγρ. Λαζάνης. Mittheil. d. d. arch. Inst. VII. σ. 64· αὐτόθι εὐρήται ἀπ' ὅτου.

ἑτῆς (= ἀπὸ τῆς, ἀπὸ τῶν), κακπέντος χρόνου (= κατὰ παντός χρόνου), ὑπερόχως (= ἀπὸ πρώτης).

ἑτῶν· «(Κρήτες) ἐκ τῶν» Ἰσοκρ.

ἐτυμολογίω, λέγω τὴν ἀλήθειαν· ἐτυμολογία, ἡ, τὸ ἐτυμολογῆναι, λέγειν τὴν ἀλήθειαν, Α. II. 1376.

ἐτυμολογός, ον, (ἀγορεύς) ὁ λέγων τὴν ἀλήθειαν, Ὀμρ. Ἀργ. 4. 1183.

ἐτυμό-δρως, ὅς, ἡ, ἡ ἀλήθης ἑρως, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 8, 2. — Καθ' Ἰσοκρ. ὡς τὸς γυναικας βελάνους ἔχουσας.

ἐτυμό-θραος, ον, λαλῶν τὴν ἀλήθειαν, Νόιν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 1. 60.

ἐτυμολογία, ἐνολογία, λέγειν τινὰ καὶ εὐρίσκειν τὴν ἀρχὴν αὐτῆς Ἀθην. 352· ἴ. τ. τι ἀπὸ ἧς ἐκ τινος ἡ πόρτα τ. Ἰρριμ.— ῥημ. ἐπὶ 60. ἐτυμολογητέον, εἰς ἐτυμολογίαν, Κλήμ. Ἀλ. 429.

ἐτυμολογία, ἡ, ἡ ἀνάλυσις λέξεως πρὸς ἀνιέρειν τῆς ἀρχῆς αὐτῆς. Σισάβ. 784. Διον. Ἀλ. π. Σουθ. 16.— μεταστροφικὴ εἰς τὴν

Λατ. ἐκ τοῦ πολιτίου ὑπὸ τοῦ Κικελίου (Τορ. 10), καὶ διὰ τοῦ οἰγ-
ginationis ὑπὸ τοῦ Κολινθίου 1. 6, 28.

ἐτυμολογικός, ἢ, ὅν, ὁ ἀντικεινὸν εἰς τὴν ἐτυμολογίαν, Εὐστ. 1709, 26· ἢ κατ', ἢ ἐπιστήμη τῆς ἐτυμολογίας, Varro L. L. τὸ
-λογία, ἐτυμολογ. λέξιόν.—'Επιρρ. -λογία, Εὐστ. 396. 15.

ἐτυμολογικός, ὅν, σπουδαῖον τὴν ἐτυμολογίαν—ὡς οὐσίαν, ἔτ., ὅ· ὁ ἐτυμολογῶν, 'Ετυμ. Μ., Varro L. L.

ἐτύμως, ὅν, ὡσαύτως, ἢ, ὅν, Σοφ. Φιλ. 205 (Δυρ.):— ποιητ.
ἐπὶ, ὡς τὸ ἐπ' ἐτύμως, ἀληθῆς, βέλαιος, πραγματικός: ὁ 'Ομ. ἔχει
μῖνον τὸ αὐτ., ψεύσομαι ἢ ἐτυμον ἐρέω; 'Ιλ. Κ. 534, 'Οδ. Δ. 140·
ὡς, ἐγώ, φάμ' ἐτυμον Σοφ. 'Αντ. 1320· ψεύδεται πολλὰ
λέγων ἐτύμοισιν ὅμοια 'Οδ. Τ. 203, πρβλ. 'Ισ. Θ. 27· ὁ ῥ'
ἐτυμὰ κροῖνουσι, οὗτοι [ἢ] δειροὶ] ἔχουσιν ἀληθῆ ἐκβασιν, 'Οδ.
Τ. 567, πρβλ. Θέογ. 713· Δίσχυλ. Πρ. 293· ἔτ. λόγος, ἀληθὲς διή-
γησις, σήμη, Στράβ. 29, Πινδ. Π. 1. 132· ἔτ. ἀγγελος, φήμη,
φάτις Δίσχυλ. Θέογ. 82, Εὐρ. 'Ηλ. 818, 'Αριστοφ. Εἰρ. 114· πάθος
Δίσχυλ. Εὐμ. 496· τέχνη παρὰ Πλάτ. ἐν Φαίδρ. 260B· ὡς ἐτυμ-
ἐπὶ σκάντι, πόσον φυσικῶς, ἢ, Θεοκρ. 15. 82.

ἐτύμως, ὅν, εἶναι καὶ 'Επιρρ. ὡς τὸ ἔτεον, ἀληθῆς, δι-
κτικός, πραγματικός, ἀλλ' ἐτυμὸν τοι ἦλθ' 'Οδυσσεύς 'Οδ. Ψ. 26
οὗ σ' ἐτυμὸν γε φάμεν πεπνυσθῆναι 'Ιλ. Ψ. 440· ὡς ἐτυμῶν
'Ανθ. 11. 7. 352· ὡσαύτως πληθ., 'Ετυμα, εὐτόν 663· τὴν ἡμετέραν
ἐπὶρρ. ἐτύμως, Σενεκ. 7. 4, Πινδ. Ο. 6. 130, Δίσχυλ. Θέογ. 918,
κτλ.· ὡς ἐπὶ τῶν 6 αὐτ. ἐν Εὐμ. 534. II. ἐτυμῶν, τὸ, ὡς
οὐσίαν, ἢ ἀληθῆς κατὰ γράμματα σημασία τῆς λέξεως ὡς πρὸς τὴν
ὁρθὴν αὐτῆς, ἢ ἐτυμολογία ἢ παραγωγή αὐτῆς, ἢ ῥίξ, Διδόκ. 1. 11,
'Αθην. 5711, Πλούταρχ. 2. 278B.—'Επιρρ. -μῶς, ἐτυμολογικός,
'Αριστ. π. Κόσμ. 6. 19, κ. ἀλλ.— οὐδ' αὖτε ἐν τῷ 'Αττ. περὶ λόγων
καὶ παρὰ μεταγεν. μόνον ἐν τῇ σημασίᾳ II, πλην ἐν Πλάτ. 'Αλκυ. 866B.

ἐτυμώτης, ἡ, ἢ ἀληθὲς σημασία λέξεως, Στράβ. 248,
345, Πλούτ. 2. 638A.

ἐτυμῶνεις, ὅν, ποιητικ. ἀντὶ ἐτύμως, «ἐτυμῶνιν» ἀληθῆς
'Ησύχ.

ἐτώσιον-εργός, ὅν, ἐργαζόμενος μετασίως καὶ ἀναιρετικῶς, «ὁ μετὰ
παρὰ τὸν τοῦ ἀρμοσίου καιροῦ ἐργαζόμενος» (Πρόκλος), 'Ισ. 'Εργ.
κ. 'Ιμ. 409.

ἐτώσιος, ὅν, (ἐπὶ ἐπὶρρ.): 'Επικ. ἐπὶ, μάταιος, ἀσκοπος,
ἄλογος, ἀναιρετικῆς, Λατ. inutilis, ὅτι ῥά οἱ βέλαιος ὡς ἐτώσιον
ἐκφυγε χεῖρας 'Ιλ. Ξ. 407· ἐτώσιος πίπτει ἐραξ (τὰ βέλγη)
Ε. 633· τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θῆκεν 'Αθήνη, ἀνεῖ ἀποστειλόμε-
νος, 'Οδ. Χ. 256, 273· ὁδὸν δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζομαι Δ. 283·
ἐντεῦθεν, ὅρσησις, ἀναιρετικῆς, περιττός, ἐτώσιον ἀχθος
ἀρσούρης 'Ιλ. Ξ. 104· ἐτώσια πόλλ' ἀγορεύειν 'Ισ. 'Εργ. κ.
'Ιμ. 100· ἔργον ἐγ. λείπειν, λείπειν αὐτὸ ἀτέλεστον, αὐτὸν
138· ἐτώσια χεῖροι προδεικνύς, ὅ ἐστιν ἀπλῶς προσηγορευόμενος
ὅτι ὁ κτηνὸς χωρὶς νὰ πράττῃ τοῦτο, Θεοκρ. 22. 102· ὅς ἀρα,
πρῶτον παρὰ Φύων. 25. 236· ὡς ὦν, ἐν 'Ορφ. Λύ. 533.—Οὐδ.
ἐτώσιον, ὡς 'Επιρρ., ὁ αὐτ. ἐν 'Αργ. 698· ἐτώσιος 'Απολλ. Ρόδ.
Π. 893· ἡμετέροι 'Επιρρ. -τως, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 246.

εὐ, 'Επικ. εὐ (ὁ) μόνον πρὸ διπλοῦ συμφώνου, ὡς τε οὐ γί-
νεται θῆσι μακρῶν ἢε καίτι. ν). 'Επιρρ. (κυρίως εὐ, τοῦ εὐς),
καλῶς, Λατ. bene, ἀντὶ τῷ κακῶς, ἀπὸ τοῦ 'Ομ. καὶ ἐρεῖται
συχναίως συνδέεται μετ' ὅλου 'Επιρρ. ῥήματος, εὐ καὶ ἐπισταμέ-
νως, καλῶς καὶ ἡμετέρως, 'Ιλ. Κ. 205, 'Οδ. Υ. 161· εὐ λείψας,
ἔρματα εὐ πεπυκνομένα, κτλ., ἴδ. 'Ιλ. Β. 382 κτλ.· πῶς, εὐ
κατὰ κόρον Κ. 472· σπανιώτερον, εὐτυχῶς, καλῶς, 'Οδ. Γ. 188,
190, Τ. 79.—Χρήσεις:

2) μετὰ ῥημάτων ἰδιῶς γνωστικῶν,
εὐ εἶδα, εὐ εἰδώς, εὐ γινώσκων, κτλ.· 'Ομ. κλ· ἢ πρῶτος εὐ
οἶδ' ὅτι, συννέσταται προστίθεται ἐν τοῖς διαλόγοις τῶν 'Αττ., ποιη-
τῶν καὶ περὶ γράφων, οὐ γάρ, εὐ οἶδ' ὅτι, οὐ πρόγματ' ἔσει
'Αριστοφ. Εἰρ. 1306, Δημ., κτλ.· εὐ γάρ σαφῶς τὸδ' ἴστα Δίσχυλ.
Πέρ. 784· εὐ οἶδα, ἐν ἀπουσίᾳ, Διδόκ. 1. 11· εὐ ἀφ' ἡμετέρων
ὡσαύτως, εὐ μῆδεο, «καλῶς βουλεύου» (Σχόλ.), 'Ιλ. Β. 360· εὐ
ἔρδων, «εὐεργετῶν», Ε. 650· εὐ εἰπὼν τινα, εἰπεῖν καλῶν λό-
γον περὶ τίνος, 'Οδ. Δ. 302—μεθ' 'Ομ., εὐ ἔρην, ποιεῖν ἑτάθει,
ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εὐ πάσχειν, εὐ πράσσειν, εὐ βεβηκέναι,
ἔχειν καλῶς, διάγειν καλῶς, ὅρα τὰ ῥήματα· οὕτως, εὐ ἔχειν,
ἔκειν, λαχεῖν 'Ηρόδοτ. κτλ.· μετὰ γεν., εὐ ἔκειν τοῦ βίου
'Ηρόδ. 1. 36· εὐ φρονεῖν, ἴδε φρονέω· εὐ σέβων, ἴδε εὐσε-
βέω, κτλ.—πρὸς ἑμῶν ἐνίοτε τίθεται ἐν τίλει τῆς φράσεως, ἀν-
τίθετος γεγονότος εὐ 'Ηρόδ. 7. 134· νόμους μὴ λυεῖν ἔχοντας
εὐ ἡμεῖς. 3. 82· καὶ ἐνίοτε χωρίζεται ἀπὸ τοῦ ἰδίου ῥήματος: εὐ
πράγμα συντεθεὶν Δημ. 275. 26.

2) εὐ γε, συνηθ. ἐν ἀπο-
κρίσει, ἴδε ἐν λ. εὐγε. II. μετ' ἐπὶ, ἢ 'Επιρρ. εὐ πάν-
τες ἢ πάντα, ὡς τὸ μάλο πάντα 'Οδ. Θ. 33, 39, κτλ.· εὐ
μάλο Δ. 94, κτλ.· εὐ μάλα πάντες 'Ομ. Γγν. εἰς 'Απόλλ. 172·
εὐ μάλα προσδύτης Πλάτ. Εὐθύφρων 4A· μάλ' εὐ 'Αριστοφ.
'Αποσπ. 142, Πλάτ. Σοφιστ. 236D· εὐ καὶ μάλα ὁ αὐτ. ἐν Σμυπ.
191A· κάρτα εὐ 'Ηρόδ. 3. 150· εὐ πά· οὐ· ἢ πόνου εὐ 'Αριστοφ.
Πλ. 198, Πλάτ. Μένων 80A· εὐ σαφῶς Δίσχυλ. Πέρ. 784· εὐ

πῶς Εὐρ. 'Εκκλ. 902· εὐ γ', ἄνδρες, εὐ σφόδρ' Νικόστρατος ἐν
'Απελάνοις 1· οὕτως ὡσαύτως, καλῶς τε καὶ εὐ, εὐ τε
καὶ καλῶς 'Ηρόδ. 59, Πλάτ.· εὐ κἀνδρική, εὐ κἀνδρῆς
'Αριστοφ. 'Ιππ. 379, Θεοκρ. 656.

III. ὡς οὐσίαν, τὸ ἐν, τὸ
ὁρῶν, τὸ δικάζον, τὸ δ' εὐ νικάτω Δίσχυλ. 'Αγ. 121, 139, πρβλ.
Σοφ. Φιλ. 1140, 'Αριστοφ. 'Αγ. 661· τοῦ εὐ ἔνεκα 'Αριστ. περὶ
Διδόκ. 1. 8.

IV. ὡς τὸ κατηγορούμενον προσώπων, τὶ τῶνδ'
εὐ; Δίσχυλ. Χό. 337, πρβλ. 116· εὐ εἴη, εἴθε ν' ὁποῖε εἰς καλόν,
ὁ αὐτ. ἐν 'Αγ. 216· εὐ σοι γένοιτο, εἴθε νὰ εὐτυχῇς, Πιοητῆς
παρ' 'Αθην. 186C.

V. ἐν συνθέσει ἔχει πάσας τὰς σημασίας τοῦ
'Επιρρ., ἀλλὰ συνήθως συνυπονοεῖται μέγθος, ἀφρονία, εὐτυχία ἢ
εὐκολία οὕτω τὰ μετ' αὐτοῦ σύνθετα συχναίως = τοῖς μετὰ τοῦ πολλοῦ
συνθέτοις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ σύνθετα τοῦ κακῶς καὶ δυσ-· 'Οπό-
ταν διπλοῦν συμφώνον ἀκολουθῇ ἐν συνθέσει, παρ' 'Επικ. συνθῆς
γίνεται εὐ- μετὰ θέσει μακροῦ υ, ὡς εὐγοναμπτός, εὐδμήτους,
εὐζυγος, κτλ.· 'Ερμην. ἐν 'Ορ. Γγν. εἰς 'Απόλλ. 36· τὰ ἡμετέρων
διπλασιάζονται μετ' αὐτῶ, οἷον εὐμαχέτης, εὐνόητος, εὐρρεός,
εὐσεβής· ἐνίοτε παρ' 'Επικ. παρεμβάλλεται ἡ χάρις τοῦ μέτρος,
εὐτηγενής, εὐηπελής. 'Ος τὸ στερ. α, Λατ. in, καὶ τὸ ὑπερ-
συντίθεται μόνον μετ' ὀνομάτων τὰ δὲ ῥήματα, ἐν οἷς τὸ εὐ ἀποτε-
λεῖ τὴν πρώτην συλλαβὴν, παράγονται ἐκ συνθῆτων ὀνομάτων, ὡς,
εὐπαθεῖω, ἐκ τοῦ εὐπαθής· τύποι δὲ οἱ τοῦ εὐπάσχω, εὐποιεῖω
δὲον νὰ γράφονται διηρημένως: εὐ πάσχω, εὐ ποιέω, κτλ.· ἐν
τοῖς εὐκτεμένως, εὐναιέμενος, κτλ., ἡ μετοχὴ ἰστένο ἐπὶ
ἴδε πρὸ πάντων Λοδὲκ. ἐν Φρυν. 561, κτλ.· τὸ εὐδυνέω φαίνεται
ἀποτελοῦν ἐξαιρεσιν.

εὐ, Ἰων. καὶ 'Επικ. ἀντὶ οὐ, Λατ. sui, γεν. τῆς αὐτοπαθοῦς
ἀντων. τοῦ γ' προσ., εἰ πῶς εὐ πεφίβοιτο λαδῶν καὶ ζωδῶν
ἀφελή 'Ιλ. Υ. 464· ἀντὶ αὐτοῦ 'Ηρόδ. 3. 135.

II. ἐν 'Ιλ. Δ. 427, Ο. 165, Ω. 293, 611, ἐνθα ἐπίσης εἶναι ἐγκλιτικόν, κείται
ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ.

εὐα, ἐπιφώνημα παρακλαυσματικόν, «εὐα· ἐπιφρησιμὸς ληναϊκός
καὶ μυσηϊκός, καὶ κα· 'Πούχ., πρβλ. εὐοῖ—εὐά κατὰ Σουίθ.
εὐάγου φωνῆς μέλημα».

εὐαγγελέω, = τὴν ἐπὶ, ἀναφερόμενον ὑπὸ Φρυνίου ἐκ τοῦ
Πλάτ. (Πολ. 432D, Θεαιτ. 144B), ἐνθα οἱ ἐκδοταί ἔχουσιν εὐ ἀγ-
γέλλω, ἴδε Λοδὲκ. ἐν Φρυν. σ. 632, καὶ Νίον Φρύνιχ. Rutherford
σ. 335.

εὐαγγελίζομαι, παρὰ Πλουτ. μετοχ. μίλλ, -εὐμα-
νός Λουκ. 'Ισακ. 34· ἀόρ., 'Αριστοφ. ἐνθα κατωτέρω:—ἐνεργῆ,
'Ηρόδ. (Α', Νόμ. ΑΔ', 9), 'Αποκλ. 'Ιωάν. ι', 7, ιδ', 6· ὑπερ-
εὐηγγελικῶν, ἀμρὶθ. παρὰ Διων. Κ. 61. 13 (εὐάγγελος); 'Αποθ.

'Αγγέλιον εὐάρεστα νέα, εὐχαρίστους εἰδήσεις, λόγους ἀγα-
θοῦς εὐαγγελισσάσαι τινι 'Αριστοφ. 'Ιππ. 643, πρβλ. Φρύν.
Κωμῶδον ἐν «Σατύροις» 1, Δημ. 332. 9· εὐτυχίας τινὶ Λυκούργ.
150. 7· ὡσαύτως, τινά τι 'Αλκίρρ. 3. 12, 'Ηρόδ. 2. 10· εὐ. ὅτι...
'Θισορ. Χαρ. 17· τινὶ ὅτι... Λουκ. Φιλοφ. 31· μετ' αὐτ. καὶ
ἀπαρ., Πλουτ. Μάρ. 22.

II. κηρύττω ἢ ἀναγγέλλω, διακη-
ρύττω ὡς χαροποιὸν ἀγγελμα, τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ Εὐαγγ.
κ. Λουκ. δ', 43, κτλ.· εἰρήνην 'Επιστ. π. 'Εφρ. δ', 17, κτλ.

2) ἀπολ., κηρύττω τὸ Εὐαγγέλιον, Εὐαγγ. κ. Λουκ. δ', 18,
κτλ.· μετ' αὐτ. προσ., κηρύττω εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν καλὴν ἀγγε-
λίαν τοῦ Εὐαγγελίου, παρὰ τῷ αὐτῷ γ', 18, Πράξ. 'Αποστ. η', 25·
οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., ὡς εὐηγγέλιος τοῖς αὐτοῦ θούλοις τοῖς
προφήταις 'Αποκλ. 'Ιωάν. ι', 7 (ἐνθα τοῦτο δοῦλον εἶναι ἡ
προφητεία γραφῇ), ιδ', 6· εὐαγγελίζοντες τοῖς εἰδώλοισι αὐ-
τῶν καὶ τῷ λαῷ 'Εβδ. (ἐνθ' αὐτοί):—ἐντεῦθεν ἐν τῷ Πλάτ.,
εὐαγγελίζομαι τὸ Εὐαγγέλιον, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ια', 5, 'Επιστ. π.
'Εβρ. δ', 2 καὶ 6· ἀλλ' ὡσαύτως ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου, κηρύττομαι,
Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιε', 16, 'Επιστ. π. Γαλ. α', 11.—'Εν τῇ λει-
τουργικῇ ἀναγινώσκῃ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας: εἰρήνη σοι τῷ
εὐαγγελίζομένῳ Εὐχολόγ. σ. 54.

εὐαγγελικός, ἢ, ὅν, ἀντικεινὸν εἰς καλὴν ἀγγελίαν,
χαρὰ δολιχῆς 'Ονειρ. 10.

II. ἀντικεινὸν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον ἢ
περιγυρόμενον ἐν αὐτῷ, Εἰρην. 1. 3, 6, Κλήμ. 'Αδελφ. 1. 1168C, 'Ιππὸκλ.
812D, 'Οριγ. 1. 538D.—'Επιρρ. εὐαγγελικῶς 'Ιπποκλ. 696D,
'Ισοκ. 'Επιστ. 1. 16, Κύριλλ. 'Αλ. 1. 137D, κλ.

εὐαγγέλιον, τὸ, ἀμοιβὴ διὰ καλὴν τινα ἀγγελίαν διδομένη εἰς
τὸν ἀναγγέλλοντα, εὐαγγέλιον δέ μοι ἐστίν, ἀγαθὴ: ἀγγελία:
δῶρον (Σχόλ.), 'Οδ. Ξ. 152· οὐτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγ. τόδε τίς μοι
οὐτ' 'Οδυσσεύς ἐτι οἶκον ἔλκεσται αὐτόθι 166:—οὕτω παρ'
'Αττ., ἀλλ' ἀέποιε κατὰ πληθ., εὐαγγέλια θύειν, προσφέρειν
ἡσυχίαν εὐχαριστήριον ἐπὶ καλῇ ἀγγελίᾳ, 'Ισοκρ. 142A, Ξεν., κλ.·
εὐαγγέλια θύειν ἐκαστὸν βούς τῷ θεῷ 'Αριστοφ. 'Ιππ. 616B·
εὐδουθῆται ὡς εὐαγγ. Ξεν. 'Ελλ. 4. 3, 14· εὐαγγελίων θύοιαι
Δίσχυλ. 76, 23· εὐαγγέλια στεφανοῦν, ἀναδελφοῖς τινα, στεφα-
νοῦν τινα ἐπὶ καλῇ ἀγγελίᾳ, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 647, 'Ιλ. 765· ὡσαύτως,
ἐπ' εὐαγγελίοις Πλουτ. Σερ. 11.

II. καλὰ ἀγγέλια, καλὰ
εἰδήσεις, Λουκ. 'Ου. 26, Πλούτ.—Καθ' 'Ισχυ. «εὐαγγέλια» μη-
νύματα, κηρύγματα. 2) ἐν τῇ Χριστιανικῇ ἐκκλησίᾳ, ἢ ἀρχαίᾳ
ἀγγελίᾳ, τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἀπολυτῶσεως τοῦ ἀνθρώπου, Εὐαγγ. κ.

Ματθ. 8', 23 κ. ἀλλ., Μάρκ. α', 1, κ. ἀλλ., Λουκ. Πράξ. ιε', 7, κ', 24, Ἐπιστ. Παύλ. π. Ρωμ. 6', 10, κ. ἀλλ., Ἐπιστ. Πέτρ. α', 8', 17, Ἰγνάν. 701B, Κλήμ. Ἀλεξ. I. 1229A, κλ.
εὐαγγέλιος, ον. = εὐαγγελικός, Κλήμ. Ἀλ. 140, κλ.

εὐαγγελίς, ἡ, θεά τι· ὑποστατικῇ, ὡς φαίνεται, τῆς ἐν Σάμω Ἡρας, Ἐπιγρ. Σάμου, C. Curtius Urk. z. Gesch. von Samos (Wesell, 1873).

εὐαγγελιστής, οὔ, ὁ, φέρων καλὰς ἀγγελίας 1) κήρυξ τοῦ εὐαγγελίου, Πράξ. Ἀποστ. κα', 8, Ἐπιστ. Παύλ. π. Ἐφεσ. ε', 11, π. Τιμόθ. Β' ε', 5, κλ. 2) εὐαγγελιστής, συγγραφεὺς ἐνὸς τῶν τεσσάρων εὐαγγελίων· περὶ τῶν τεσσάρων εὐαγγελιστῶν Ματθαίου, Μάρκου, Λουκᾶ καὶ Ἰωάννου. 3) μετανωμ. = εὐαγγέλιον, Εὐχολόγ. σ. 54.

εὐαγγελιστρια, ἡ, ὅλη, τοῦ προηγ., ἡ κηρύττουσα τὸ εὐαγγέλιον. Βασίλ. Σελ. 517B, Νικήτ. Παφλ. 181A.

εὐάγγελος, ον, (ἀγγέλλω) φέρων καλὰς ἀγγελίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 22· ἐλπίζεις αὐτόθι 202, κλ.· σωτηρίων πραγμάτων εὐάγγ. αὐτίθι 646 φήμην εὐ. Σουλ. Ἐπιγρ. 5973b. II. Καθ' Ἡούχ.· εὐάγγελος· ὁ Ἑρμῆς.

εὐάγεια, ἡ, καθάρτης, ἀγνείας, ἀγιότης, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 74. II. λαμπρότης, αὐτίθι 107· ἐν Προτρεπτ. σ. 152 εὐάγια, ὅλῃα μετὰ διαφ. γαρ. εὐαυγία.

εὐάγεω, εἶμαι εὐαγῆς, ἄγιος, καθάρος, αὐτὸς δ' εὐαγέλομαι καὶ εὐαγγέσσοιμι ἄδοιμι θεῷ. 26. 30· εὐαγέων καὶ εὐαγγέσσοι μελομένην Καλλ. εἰς Δίλ. 98.

εὐαγῆς (Α'), ἐς, (ἀγός)· ἀπὸ ἀλλογμένου ἄγου, καθάρος, εὐσεβής, ὡς τὸ ἀγνός, ἄγιος, Λατ. castus, ἀντίθετ. τῷ δυσαγῆς.

1) ἐπὶ προσώποιον, καθάρος, ἄγος, ἀμίαντος, ὁ δ' ἀποκτείνων τὸν ταῦτα ποιήσαντα· ὁσιος ἵστω καὶ εὐαγῆς Νόμ. Σόλωνος παρ' Ἀνδοκ. 13. 8· εὐαγεσάτων ἱππέων Διον. Ἀλ. 10. 13· ἔτι ἐν λέξ. εὐαγέω. 2) ἐπὶ πράξεϊν, τίς οἶδεν εἰ κάτωθεν εὐαγῆ τάδε; ἄμεμπτος, δίκαιος, Σοφ. Ἀντ. 521· εὐαγῆς ἦν τοιοῦτο τὸν ταῦτα ποιήσαντα Δημ. 122. 16, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποστ. 495· τοιοῦτο δ' οὐκ εὐαγῆς μοι ἀπέδω, οὐχὶ εὐόλωνον, οὐχὶ εὐνοϊκόν, Πλάτ. Ἐπιστ. 312A·— αὐτίς ἐν τῷ Ἐπιγρ., εὐαγέως ἐρδεῖν Ὀμ. Ἰγν. εἰς Δίλ. 275, 370, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 699, κλ.· οὐκ εὐαγέως Φίλων 2. 472.

3) ἐπὶ πράγματι, ὁσιος ἵστω καὶ εὐαγῆς Νόμ. Σόλωνος παρ' Ἀνδοκ. 13. 8· εὐαγεσάτων ἱππέων Διον. Ἀλ. 10. 13· ἔτι ἐν λέξ. εὐαγέω. 2) ἐπὶ πράξεϊν, τίς οἶδεν εἰ κάτωθεν εὐαγῆ τάδε; ἄμεμπτος, δίκαιος, Σοφ. Ἀντ. 521· εὐαγῆς ἦν τοιοῦτο τὸν ταῦτα ποιήσαντα Δημ. 122. 16, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποστ. 495· τοιοῦτο δ' οὐκ εὐαγῆς μοι ἀπέδω, οὐχὶ εὐόλωνον, οὐχὶ εὐνοϊκόν, Πλάτ. Ἐπιστ. 312A·— αὐτίς ἐν τῷ Ἐπιγρ., εὐαγέως ἐρδεῖν Ὀμ. Ἰγν. εἰς Δίλ. 275, 370, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 699, κλ.· οὐκ εὐαγέως Φίλων 2. 472.

4) ἐπὶ πράγματι, ὁσιος ἵστω καὶ εὐαγῆς Νόμ. Σόλωνος παρ' Ἀνδοκ. 13. 8· εὐαγεσάτων ἱππέων Διον. Ἀλ. 10. 13· ἔτι ἐν λέξ. εὐαγέω. 2) ἐπὶ πράξεϊν, τίς οἶδεν εἰ κάτωθεν εὐαγῆ τάδε; ἄμεμπτος, δίκαιος, Σοφ. Ἀντ. 521· εὐαγῆς ἦν τοιοῦτο τὸν ταῦτα ποιήσαντα Δημ. 122. 16, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποστ. 495· τοιοῦτο δ' οὐκ εὐαγῆς μοι ἀπέδω, οὐχὶ εὐόλωνον, οὐχὶ εὐνοϊκόν, Πλάτ. Ἐπιστ. 312A·— αὐτίς ἐν τῷ Ἐπιγρ., εὐαγέως ἐρδεῖν Ὀμ. Ἰγν. εἰς Δίλ. 275, 370, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 699, κλ.· οὐκ εὐαγέως Φίλων 2. 472.

5) ἐπὶ πράγματι, ὁσιος ἵστω καὶ εὐαγῆς Νόμ. Σόλωνος παρ' Ἀνδοκ. 13. 8· εὐαγεσάτων ἱππέων Διον. Ἀλ. 10. 13· ἔτι ἐν λέξ. εὐαγέω. 2) ἐπὶ πράξεϊν, τίς οἶδεν εἰ κάτωθεν εὐαγῆ τάδε; ἄμεμπτος, δίκαιος, Σοφ. Ἀντ. 521· εὐαγῆς ἦν τοιοῦτο τὸν ταῦτα ποιήσαντα Δημ. 122. 16, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποστ. 495· τοιοῦτο δ' οὐκ εὐαγῆς μοι ἀπέδω, οὐχὶ εὐόλωνον, οὐχὶ εὐνοϊκόν, Πλάτ. Ἐπιστ. 312A·— αὐτίς ἐν τῷ Ἐπιγρ., εὐαγέως ἐρδεῖν Ὀμ. Ἰγν. εἰς Δίλ. 275, 370, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 699, κλ.· οὐκ εὐαγέως Φίλων 2. 472.

6) ἐπὶ πράγματι, ὁσιος ἵστω καὶ εὐαγῆς Νόμ. Σόλωνος παρ' Ἀνδοκ. 13. 8· εὐαγεσάτων ἱππέων Διον. Ἀλ. 10. 13· ἔτι ἐν λέξ. εὐαγέω. 2) ἐπὶ πράξεϊν, τίς οἶδεν εἰ κάτωθεν εὐαγῆ τάδε; ἄμεμπτος, δίκαιος, Σοφ. Ἀντ. 521· εὐαγῆς ἦν τοιοῦτο τὸν ταῦτα ποιήσαντα Δημ. 122. 16, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποστ. 495· τοιοῦτο δ' οὐκ εὐαγῆς μοι ἀπέδω, οὐχὶ εὐόλωνον, οὐχὶ εὐνοϊκόν, Πλάτ. Ἐπιστ. 312A·— αὐτίς ἐν τῷ Ἐπιγρ., εὐαγέως ἐρδεῖν Ὀμ. Ἰγν. εἰς Δίλ. 275, 370, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 699, κλ.· οὐκ εὐαγέως Φίλων 2. 472.

7) ἐπὶ πράγματι, ὁσιος ἵστω καὶ εὐαγῆς Νόμ. Σόλωνος παρ' Ἀνδοκ. 13. 8· εὐαγεσάτων ἱππέων Διον. Ἀλ. 10. 13· ἔτι ἐν λέξ. εὐαγέω. 2) ἐπὶ πράξεϊν, τίς οἶδεν εἰ κάτωθεν εὐαγῆ τάδε; ἄμεμπτος, δίκαιος, Σοφ. Ἀντ. 521· εὐαγῆς ἦν τοιοῦτο τὸν ταῦτα ποιήσαντα Δημ. 122. 16, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποστ. 495· τοιοῦτο δ' οὐκ εὐαγῆς μοι ἀπέδω, οὐχὶ εὐόλωνον, οὐχὶ εὐνοϊκόν, Πλάτ. Ἐπιστ. 312A·— αὐτίς ἐν τῷ Ἐπιγρ., εὐαγέως ἐρδεῖν Ὀμ. Ἰγν. εἰς Δίλ. 275, 370, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 699, κλ.· οὐκ εὐαγέως Φίλων 2. 472.

8) ἐπὶ πράγματι, ὁσιος ἵστω καὶ εὐαγῆς Νόμ. Σόλωνος παρ' Ἀνδοκ. 13. 8· εὐαγεσάτων ἱππέων Διον. Ἀλ. 10. 13· ἔτι ἐν λέξ. εὐαγέω. 2) ἐπὶ πράξεϊν, τίς οἶδεν εἰ κάτωθεν εὐαγῆ τάδε; ἄμεμπτος, δίκαιος, Σοφ. Ἀντ. 521· εὐαγῆς ἦν τοιοῦτο τὸν ταῦτα ποιήσαντα Δημ. 122. 16, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποστ. 495· τοιοῦτο δ' οὐκ εὐαγῆς μοι ἀπέδω, οὐχὶ εὐόλωνον, οὐχὶ εὐνοϊκόν, Πλάτ. Ἐπιστ. 312A·— αὐτίς ἐν τῷ Ἐπιγρ., εὐαγέως ἐρδεῖν Ὀμ. Ἰγν. εἰς Δίλ. 275, 370, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 699, κλ.· οὐκ εὐαγέως Φίλων 2. 472.

9) ἐπὶ πράγματι, ὁσιος ἵστω καὶ εὐαγῆς Νόμ. Σόλωνος παρ' Ἀνδοκ. 13. 8· εὐαγεσάτων ἱππέων Διον. Ἀλ. 10. 13· ἔτι ἐν λέξ. εὐαγέω. 2) ἐπὶ πράξεϊν, τίς οἶδεν εἰ κάτωθεν εὐαγῆ τάδε; ἄμεμπτος, δίκαιος, Σοφ. Ἀντ. 521· εὐαγῆς ἦν τοιοῦτο τὸν ταῦτα ποιήσαντα Δημ. 122. 16, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποστ. 495· τοιοῦτο δ' οὐκ εὐαγῆς μοι ἀπέδω, οὐχὶ εὐόλωνον, οὐχὶ εὐνοϊκόν, Πλάτ. Ἐπιστ. 312A·— αὐτίς ἐν τῷ Ἐπιγρ., εὐαγέως ἐρδεῖν Ὀμ. Ἰγν. εἰς Δίλ. 275, 370, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 699, κλ.· οὐκ εὐαγέως Φίλων 2. 472.

10) ἐπὶ πράγματι, ὁσιος ἵστω καὶ εὐαγῆς Νόμ. Σόλωνος παρ' Ἀνδοκ. 13. 8· εὐαγεσάτων ἱππέων Διον. Ἀλ. 10. 13· ἔτι ἐν λέξ. εὐαγέω. 2) ἐπὶ πράξεϊν, τίς οἶδεν εἰ κάτωθεν εὐαγῆ τάδε; ἄμεμπτος, δίκαιος, Σοφ. Ἀντ. 521· εὐαγῆς ἦν τοιοῦτο τὸν ταῦτα ποιήσαντα Δημ. 122. 16, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποστ. 495· τοιοῦτο δ' οὐκ εὐαγῆς μοι ἀπέδω, οὐχὶ εὐόλωνον, οὐχὶ εὐνοϊκόν, Πλάτ. Ἐπιστ. 312A·— αὐτίς ἐν τῷ Ἐπιγρ., εὐαγέως ἐρδεῖν Ὀμ. Ἰγν. εἰς Δίλ. 275, 370, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 699, κλ.· οὐκ εὐαγέως Φίλων 2. 472.

11) ἐπὶ πράγματι, ὁσιος ἵστω καὶ εὐαγῆς Νόμ. Σόλωνος παρ' Ἀνδοκ. 13. 8· εὐαγεσάτων ἱππέων Διον. Ἀλ. 10. 13· ἔτι ἐν λέξ. εὐαγέω. 2) ἐπὶ πράξεϊν, τίς οἶδεν εἰ κάτωθεν εὐαγῆ τάδε; ἄμεμπτος, δίκαιος, Σοφ. Ἀντ. 521· εὐαγῆς ἦν τοιοῦτο τὸν ταῦτα ποιήσαντα Δημ. 122. 16, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποστ. 495· τοιοῦτο δ' οὐκ εὐαγῆς μοι ἀπέδω, οὐχὶ εὐόλωνον, οὐχὶ εὐνοϊκόν, Πλάτ. Ἐπιστ. 312A·— αὐτίς ἐν τῷ Ἐπιγρ., εὐαγέως ἐρδεῖν Ὀμ. Ἰγν. εἰς Δίλ. 275, 370, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 699, κλ.· οὐκ εὐαγέως Φίλων 2. 472.

12) ἐπὶ πράγματι, ὁσιος ἵστω καὶ εὐαγῆς Νόμ. Σόλωνος παρ' Ἀνδοκ. 13. 8· εὐαγεσάτων ἱππέων Διον. Ἀλ. 10. 13· ἔτι ἐν λέξ. εὐαγέω. 2) ἐπὶ πράξεϊν, τίς οἶδεν εἰ κάτωθεν εὐαγῆ τάδε; ἄμεμπτος, δίκαιος, Σοφ. Ἀντ. 521· εὐαγῆς ἦν τοιοῦτο τὸν ταῦτα ποιήσαντα Δημ. 122. 16, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποστ. 495· τοιοῦτο δ' οὐκ εὐαγῆς μοι ἀπέδω, οὐχὶ εὐόλωνον, οὐχὶ εὐνοϊκόν, Πλάτ. Ἐπιστ. 312A·— αὐτίς ἐν τῷ Ἐπιγρ., εὐαγέως ἐρδεῖν Ὀμ. Ἰγν. εἰς Δίλ. 275, 370, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 699, κλ.· οὐκ εὐαγέως Φίλων 2. 472.

13) ἐπὶ πράγματι, ὁσιος ἵστω καὶ εὐαγῆς Νόμ. Σόλωνος παρ' Ἀνδοκ. 13. 8· εὐαγεσάτων ἱππέων Διον. Ἀλ. 10. 13· ἔτι ἐν λέξ. εὐαγέω. 2) ἐπὶ πράξεϊν, τίς οἶδεν εἰ κάτωθεν εὐαγῆ τάδε; ἄμεμπτος, δίκαιος, Σοφ. Ἀντ. 521· εὐαγῆς ἦν τοιοῦτο τὸν ταῦτα ποιήσαντα Δημ. 122. 16, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποστ. 495· τοιοῦτο δ' οὐκ εὐαγῆς μοι ἀπέδω, οὐχὶ εὐόλωνον, οὐχὶ εὐνοϊκόν, Πλάτ. Ἐπιστ. 312A·— αὐτίς ἐν τῷ Ἐπιγρ., εὐαγέως ἐρδεῖν Ὀμ. Ἰγν. εἰς Δίλ. 275, 370, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 699, κλ.· οὐκ εὐαγέως Φίλων 2. 472.

διὰ γνώστος, ἀντίθετ. τῇ δυσάγρητος. Ἐπιγρ. Ἐμμετρος· Θηδύν, Ἀθηναίου· ε. Α', σ. 177.

εὐαγῆς, ἡ, περὶ τῆς κεφαλῆς σκορῶδου, ὑπολὸς ἀγλίας ἔχουσα. ἀγλίας· οἱ κόκκοι· ἐν αὐτῇ κεφαλῇ τῶν σκουρῶδων σπυρκεῖται, ἀπερ σκελίδια ἢ συνήθειά φησι· (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξ. 432.

εὐαγῆραςτος, ον, εὐκόλως ἀγυραζόμενος, εὐσηνός. Ἡούχ. ἐν λέξει· εὐωνος.

εὐαγῆρεω, εὐαγαρία, Ἀμφ. ἀντὶ εὐαγορίω, εὐαγορία.

εὐαγρεσία, ἡ, — εὐαγρία, Θεόφρ. 31. 1.

εὐαγρέω, ἔχω καλὴν ἀγρην, Ἀνθ. Π. 6. 12, 304, Ἀθην. 297F.

εὐαγρῆς, ἐς, = εὐαγρος, Ὀππ. Ἀλ. 3. 49., 4. 157.

εὐαγρία, ἡ, καλὴ ἀγρα, Πολύβ. 8. 31, 6, Ἀνθ. Π. 6. 187., 9. 208.

εὐαγρος, ον, (ἀγρῇ) εὐτυχῆς ἐν τῇ ἀγρᾷ, ἐπιτυχῆς, τὸν εὐαγρον τελειῶσαι λόχον Σοφ. Ο, Κ. 1089, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 34· παρὶχων καλὴν ἀγρᾷ, αὐτίθι 9. 559.

εὐαγυῖα, ἡ, ἀντὶ εὐάγυια, ἡ ἔχουσα καλὰς ἑσθῆς, Σουλ. Ἐπιγρ. 8749.

εὐαγυῖα, ἡ, καλὴ ἀγωγὴ, καλὴ ἀνατροφή, Αἰσχίν. 48. 20.

II. τὸ εὐάγωον, εὐαγωγία ψυχῆς πρὸς λόγους καὶ πράξεις Πλάτ. Ὀροι 413B, Ἀριστ. π. Ἀρετ. κ. Καν. 5. 5.

εὐάγωγος, ον, (ἀγωγή) εὐκόλως ἀγόμενος, ὁδηγούμενος, ἐπιτι, εἰς τι, πρὸς τι Πλάτ. Πολ. 486E., Ξεν. Οἰκ. 12. 15, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 7, εὐάγωγος ἐμμελίζειν τινὶ Πλάτ. Νόμ. 671B· ὑπὸ τίνος Ἰσοκρ. 409B· καὶ φύσει πως εὐάγωγόν ἐστι πάς ἀνὴρ ἐρῶν [ἐνθα τὸ εὐ εἶναι βραχύ] Μένανδρ. ἐν Νανυλίκῳ 4.

II. χρήσιμος, παρὶχων εὐκόλως· εἰς τὴν ἐμπόριον, ἐπὶ τοῦ Νείλου, Ἰσοκρ. 244A (ἐνθα ὁ Βίανς ἐξέδωκεν εὐάγωγος)· ἐπὶ ἱπποῦ, εὐάγωγος, εὐήνης Πολύβ. Α', 195· τῶν δοκτύλων τὸ εὐάγωγον Λουκ. Εἰκόνης 31 — ἐπὶ πόπου, εὐάγριος πρὸς διαμονὴν, Στράβων 178.

III. Ἐπιγρ., γως, εὐκόλως, Κικ. πρὸς Ἀετ. 13. 23, 3.

εὐάγων, [ἄ]ωνας, δ, ἡ, ἐπὶ ἐπιτυχῶν ἀγώνων, εὐάγων τιμὰ, κῆ ἐπὶ τοῖς ἀγῶσι τοῖς εὐαγωνισθεῖσιν, ἡ εὐ καὶ καλῶς, τιμὴν (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 10. 71.

εὐαγῆς· εὐπυνον· Ἡούχ.

εὐαγῆς· εὐήνης, οἱ εἰς εὐαγῆς (Σοφ. Φ. 828)· Ἡούχ.

εὐαγῆζης, ον, (ἀδικία) ὁ εὐκόλως ἀδικούμενος, Ἀνδοκ. 31.

7. Λουκ. Τιμ. 32, Ἰππαρχ. παρὰ Στωβ. 573. 40.

εὐαζον, ἔτι ἀνδάνω.

εὐαζία, ἡ, (εὐαγῆς) δροσερός, ὑγιεινὸς ἀήρ, Ἀθην. 205B.

εὐαζία, ἡ, δροσερότης ἀέρος, λαμπρότης καιροῦ, Πλούταρχ. 2. 787D.

εὐαζρος, ον, (ἀήρ) ἔχων καλόν, δροσερόν· ἀήρ, Στράβ. 150.

εὐαζω, κραυγάζω, βῶν εὐαζὶ πρὸς τιμὴν τοῦ ἱπάρχου, Σοφ. Ἀντ. 1135, Εὐρ. Βάκχ. 1035· Διονύσιος Ἀνθ. Π. 9. 363· μετὰ συστοίχ. αἰ., μελωδῶν εὐ. χορῶν Σώπαρ. παρ' Ἀθην. 175B·— ἐν Εὐρ. Βάκχ. 68, ἀντὶ εὐαζόμενα θεόν, ὁ Ἑρμῆς, διωρῶσαν ἄστρομενα, — Καθ' Ἡούχ.· εὐαζεῖ· θρηνητὶ καλῶς, ὕμνῳ, ἐπιθελύγεται.

εὐαζῆς, ἐς, (ἀγῆμι) εὐότερος, δροσερότης, χῶρῳ ἐν εὐαζῇ Πτ. Ἐργ. κ. Π. 597· νάπη Πτολεμ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγῇ. Πτολ. 415D.

II. ἰνεργ., ἐπὶ ἀνέμου, ὁ εὐνοϊκῶς πνίγων, ὑγιεινός, ἀντίθετον τῇ δυσαγῆς, Πρὸδ. 2. 117, Εὐρ. Κῶμ. 1504·— μεταρ., εὐνοϊκός, ὡς πνεύμα· εὐαζὶς ἡμῖν ἐλθοῖς μετὰ αἰ, Σοφ. Φιλ. 828.

εὐαθλός, ον, ὁ εὐνοϊκῶς ἐν τοῖς ἀγῶσι, Πινδ. 1. 5 (6). 3· ὡς ἀνομα κῆρυον ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 710.

II. ὁ καλῶς κερδίζει, εὐαθλὸν γερῶν Ἀνθ. Παν. 1. 363.

εὐαθ, κραυγὴ χαρᾶς, ὡς τὸ εὐοθ, Ἀριστοφ. Λυσ. 1294, κλ.· εὐαθ, σαβὰ εὐπόλις ἐν Ὀβάπτειον 10.

εὐαυρία, ἡ, (αἶμα) ἡ καλὴ κατὰστατος τοῦ αἵματος, Γαλην. τ. 7. σ. 340.

εὐαιμορραγῆτος, ον, εὐκόλως πόνων αἱμορραγῆν, Γαλην. 19. 457.

εὐαίνετος καὶ εὐαίνητος, ον, (αἰνέω) ὁ πολυαἰνέτος, εὐαἰνῆτος Ὀρφεύς Πινδ. Π. 4. 315· εὐαίνετε Κηφὸ μέριμνα διακχυλ. 18. 11, ἐκδ. Βίανς).

εὐαίρετος, ον, (αἰρέω) εὐάλωτος, χῶρῳ Ἠρόδ. 7. 130· λαγῶς Πολύβ. Ε', 50 πρβλ. εὐερέτης.

εὐαίσθησία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ αἰσθάνεσθαι τι εὐκόλως, Πλάτ. Τιμ. 76D, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 10, 6.

εὐαίσθητός, εἶμαι εὐαίσθητος, πρὸς μόνον ἦν τὸ δάκρυον ἄγαν εὐαίσθητοῦσα, περὶ τῆς Νιδῆς, Τέλεξ. Ἰσοκρ. 4. 461, Παλλὰς, Λαυρ. σ. 54A, κλ.

εὐαίσθητικός, ἡ, ὅν, = εὐαίσθητος, Γαλην. 16. 360.

εὐαίσθητος, ον, (αἰσθάνομαι) ὡς καὶ νῦν, ὁ ἔχων εὐαῖσθητον τὸ αἰσθητήριον, εὐκόλως αἰσθανόμενος ἢ ἀντιλαμβάνομενος τινας, περὶ τὴν Πλάτ. Νόμ. 812C· ἔλεφας εὐ. ζῶνς Ἀριστ. π. εἰς Ζ. 180· ὁ 48, 1·— Συγκρ. ὁύτερος, Πλάτ. Τιμ. 76D· ὡς περὶ δὲ ὁ μὲν πρὸς εὐαίσθητότατος τῶν ἄλλων ζῶων Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 17, 2· τὸ εὐαίσθητον εὐαίσθητος, Γαλην. Κεφάλ. εὐαίσθητός, ἔχειν τινός, ἔχειν ταχίστην ἀντιληψὶν τινας, ταχίστη· ἀντιληψὶς· εὐαῖσθητος, Πλάτ. Νόμ. 670B, πρβλ. 661B· εὐαῖσθητος· ὡς ἐν περὶ

τι ἡ αὐτὴ, ἐν Πολ. 527D. 2) ἐπὶ πραγμάτων: ὁ εὐκόλον εἶναι νὰ αἰσθανθῇ ἢ νὰ διακρίνῃ τις, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2, 6, 14, Πλούτ. 2. 956F.

εὐαίων, ὠνος, ὁ, ἡ, ἔχων εὐαίωνα βίον, ὁ ἔχων εὐαίονους, εὐαίων εὐαίων εἴης, ὡς Λατοῦς πατ' Εὐρ. Ἰων 126· καθόλου, εὐαίωνων, μακάριος, βίσιος Δίσιος. Πέρσ. 711, Σοφοκλ. Τρ. 81· πλοῦτος Σοφ. Ἀποπ. 718· ὕπνος ὁ αὐτός, ἐν Φιλ. 829· πόσις Εὐρ. 1. Δ. 551.—Καθ' Ἡσύχ. «εὐαίων» εὐγέρας, εὐμοίρας.

εὐάκεστος [α], ὢν, εὐάτος, ἀμωρτάς εὐάκεστοτέρη Ἰππ. π. Διατ. Ὁξ. 350.

εὐάκῃς, ἐς, ἐν χρήσει ἐν τῷ Ἰων. Ἐπίρρ. εὐάκῃς, εὐάτως, Ἀρετ. 99. 49.

εὐάκοῖω, εὐάκοος, ὢν, Δωρ. ἀντὶ τοῦ εὐήκοῖω, εὐήκοος, εὐακοουσία, ἡ, ὁρμή τάξις, ἀρμοσία διόταξις, Γρηγ. Νύστ. τ. 3. σ. 77B.

εὐακλόουθος, ὢν, εὐκόλως ἀκολουθῶν, Ἀχιλλεύς Ὀνείραρχ. σ. 248. 1.

εὐακύννητος, ὢν, καλῶς ἡκονημένος, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξ. 441.

εὐάκυστος, ὢν, = εὐήκυστος, 1. 3, Ἡρακλῆς Σχόλ. Ἐπιγρ. 5985.

εὐακροατής, ὁ, ὁ καλῶς ἀκροάμενος, εὐμενὴς ἀκροατής, Λεοντ. 11. 1997B.

εὐάκτιν, ἔνος, ὁ, ἡ, ἔχων ὠραίας ἀκτῖνας, Ἀρχαῖ. π. 103.

Ἐτυμ. Μ. 491. 50.

εὐάλαζόνευστος, ὢν, περὶ οὗ εὐκόλον εἶναι νὰ καυχᾶται τις, Ἀριστ. Ρητ. 2. 15, 2.

εὐάλακατος, ὢν, Δωρ. ἀντὶ εὐηλάκατος, Θεόκρ. 28. 22.

εὐαλδής, ἐς, (ἀλδαίνω) εὐαυδής, σπαργῶν, Ἀνθ. Π. 9. 325, παράρτ. 50. 24.—Ἐπίρρ. —ἐως, Ἰππ. Λέξ. II. ἐνεργ., καλισταίνων τι γόνιμον, εὐφορον, Ἀρατ. 217, Πλούτ. 2. 664D· τρέφων, Νικ. Ἀλεξ. 543· πρὸς, εὐαλδής.

εὐαλθής, ἐς, (ἐλθω) εὐκόλως θεραπευόμενος, εὐθεράπνευστος, Ἰππ. π. Ἀρρ. 804· συγρ., αὐτόθι 831. II. ἐνεργ., θεραπεύων, ἰάμενος, Νικ. Ἀλεξ. 320.

εὐάλειος, ὢν, Δωρ. ἀντὶ εὐήλειος, Εὐρ. εὐαλικής, ἐς, (ἀλκή) ὀλιγός, ἰσχυρός, Κλήμ. Ἀλ. Στεφάν. 1 π. 411.

εὐαλλοῦσις, ὢν, (ἀλλοῖω) εὐκόλως ἀλλοιούμενος, Ἀλξ. Ἀφρ. Περὶ 27. 27, Ἐυβοῖα-Διονυσ. 301B.

εὐαλσής, ἐς, (ἄλσος) ἔχων ὠραία ἄλση, Στράβ. 152.

εὐαλφίτος, ὢν, ἐκ καλοῦ ἀλέου, Ἀνθ. Π. 7. 736.

εὐαλωσία, ἡ, (ἄλως) πληρούσα τὰ ἄλωνα, ἐπὶ τῆς Δημήτρος, «Εὐαλωσία» Δημήτηρ, ὅτι μεγάλας τὰς ἄλως ποιεῖ καὶ πληροῖ· Πλούτ. εὐάλωτος, ὢν, εὐκόλως συλλαμβανόμενος, εὐκόλως χειροῦμαι, εὐήρατος, Ξεν. Κυν. 9. 9, Πλάτ. Φαῖδρ. 240A· «εὐλόφ» εὐάλωτον ἔστιν ἢ πονηρία Δημήτριος ἢ κομιδαιότης ἐν Ἀθήν. 2· ὑπὸ πάντων οἷα κολακείας εὐάλ. Πλούτ. Κρήση. 6· οὐδὲ ὑπὸ ἡρόνης, οὐδὲ ὑπὸ θέου εὐάλ. ὁ αὐτός, ἐν Σερτωρ. 11· εὐάλ. ἐς ἢ πρὸς τι, εὐκόλως παραπλανήμενος, παρασυρμένος ἐς αὐτόν, 11, κτλ.· εὐάλ. ἐς τὸ μιμεῖσθαι, εὐκόλως ἀδελφούμενος πρὸς τὸ μιμεῖσθαι, ὁ αὐτός, 2. 334D.—Συγρ. —ὁτερος Λουκ. Ἀποκρητ. 28· ἄνωγ. εὐαλοῦστερος Ἀλκίφρων 2. 1, ἀμφιβαλλόμενος ὑπὸ Λοῦκ. ἐν Παρ. 39.—Ἐπίρρ. —τως Φύλων 1. 129.

εὐαμερία, εὐάμερος, Δωρ. ἀντὶ εὐημερία, εὐήμερος, εὐάμπελος, ὢν, ἔχων ὠραίας ἀμπέλους, Στράβ. 152, 247, 269.—ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Ἀνθ. Π. 9. 524.

εὐάν [α], κραυγὴ τῶν βακχευόντων, ὡς τὰ εὐά, εὐόϊ. Εὐρ. Γρηγ. 320, Λουκ. Τραγ. 38.—Κατὰ τὸν Ἡσύχ. Ἰνδικὴ λέξις σημαίνουσα τὸν κισσόν, ὅστις ἦτο ἱερός τῷ Βάκχῳ.

εὐανάγνωστος, ὢν, ὡς καὶ νῦν, εὐκολοαγνώστος, Ἀριστ. Ρητ. 3. 5, 6.

εὐανάγωγος, ὢν, ὁ εὐκόλως ἐξερχόμενος δι' ἀποκρέμψεως, εὐανάγωγος τὰ ἐκ τοῦ θύροκος ποιεῖ Διοσκ. 3. 44.

εὐαναδιδακτός. Ἰππ. π. οὕτως ὥστε εὐκόλως νὰ ἀναδιδαχθῇ τις, Σουίδ. ἐν λέξει εὐανακλήτως, ἀντὶ τοῦ εὐδιδακτικῶς ἐν Μάρκῳ Ἀντ. 1. 7.

εὐανόδοτος, ὢν, ὁ εὐκόλως ἀναδιδόμενος εἰς τὸ σῶμα, Ἀθήν. 20A· ἡ, εὐπέσιος, «εὐκολοαγνέουσα», Διφίλ. Σίφν. αὐτόθι 356B (διὰ γρ. εὐαπόδοτον.)

εὐανάκλητος, ὢν, ὁ εὐκόλως ἐκφωνούμενος, ἐπὶ τῶν ὀνομάτων τῶν κυνῶν, Ξεν. Κυν. 7. 5. II. ὃν εὐκόλως ἀνακαλεῖ τις, πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον Πλούτ. Κίρ. 17· εὐάν. λαυτὸν παρεγγενεῖ ὁ αὐτός, ἐν Τ. Γράχ. 2.—Ἐπίρρ.· εὐανακλήτως ἔχειν πρὸς τινα, «συμπαθεῖς» (Σουίδ.), Μ. Ἀντων. 1. 7.

εὐανακόμενος, ὢν, ὁ εὐκόλως ἀνακόμενος, ἐπαναφερόμενος, Πλούτ. 2. 458E, Γαλην. τ. 6. σ. 297, 4.

εὐανακλήπτης, ὢν, ὁ εὐκόλως λαμβανόμενος πάλιν, καθ' ἐκπύση δὲ εἰς τὴν θάλασσαν τὸ δορυ, οὐκ ἀπόβληεν· ἔστι γὰρ πηκτὸν ἐκ ὀρυθῆς καὶ ἐλάτης, ὥστε βαπτίζομένου τοῦ ὀρυθίου βάρεται μετέωρον εἶναι τὸ λοιπὸν καὶ εὐανακλήπτην Στράβ. 24· εὐκόλως καλῶς κερμάμενος, ἐπὶ κατεργότος μέλους τοῦ

σώματος ἐν χειρουργικῇ ὁρτάνῃ, Ἰππ. π. Ἀγμ. 779.—Ἐπίρρ. —τως ὁ αὐτός, περὶ Ἰηρεῖον 743.

II. ἐνεργ., εὐκόλως λαμβάνων, ἱκανὸς πρὸς τι, ἐπιτεκτικός, ἀρετῆς Στοβ. ἐν Ἐκλογ. 1. 220.

εὐανάλωτος, ὢν, εὐκόλως ἀναλίσκόμενος, ἐρευνᾶ Ἀριστ. π. Φυσ. 1. 1, 4.

εὐανάμνηστος, ὢν, εὐκόλως ἀναμνηστικόμενος, Ἰεροκλ. Πυθ. 80. 7.

εὐανάπειστος, ὢν, εὐκόλως ἀναπειθόμενος, Ἰουλ. Πολυδ. σ. 193, ἔκδ. Boucherie.

εὐανάπνευστος, ὢν, εὐκόλως ἐν μιᾷ πνοῇ ἐπαναλαμβάνομενος, λέξις Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 5.

εὐανάσειστος, ὢν, εὐκόλως ἀνασειόμενος, Φιλόδημ. π. Ὀργῆς ἔκδ. Gomperz.

εὐανασκεύαστος, ὢν, εὐκόλως ἀνασκευάζομενος, Εὐστ. εἰς Ὀδ. 1948, 60.

εὐάνασσα· «ἡ Δημήτηρ» Ἡσύχ.

εὐανάστρεπτος, ὢν, εὐκόλως ἀναστρεφόμενος, Κ. Ἐμμ. μετὰ φρασ. Ὀμ. Ἰλ. στ. 1000 ἔκδ. Μαυροπρ.

εὐανάστροφος, ὢν, εὐκόλως στρεφόμενος ὑπίσω, Περὶ κλ. παρά φρασ. Πτολ. π. 230.

εὐανάσφαλτος, ὢν, εὐκόλως ἀνασφάλων, ταχέως ἀναλαμβάνων, Ἰππ. 382, 11.

εὐανάτμητος, ὢν, ὁ εὐκόλως ἀνατεμνόμενος, Γαλην. τ. 4. σ. 101.

εὐανάτρεπτος, ὢν, εὐκόλως ἀνατρεπόμενος, Κικ. πρὸς Ἀττ. 2. 14, 1, Γαλην. τ. 12. σ. 407C, Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 149, 4, κλ.

εὐανάτροφος, ὢν, καλῶς τεθραμμένος, «καλοθρεμμένος», Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 307.

εὐανδρῆς, ἐπὶ τύπου, κατοικοῦμαι ὑπὸ πολλῶν ἀνδρῶν, Στράβ. 46, κτλ.· πόλιν πολλῇ εὐανδροῦσαν ἡλικίᾳ Πλούτ. Κάτω Πρεσβύτ. 26.—Μέσ. Σχόμν. 249, «Οκελλος» 4. II. εἶμαι ἐν πληρεῖ ἀκμῇ, Πλούτ. Κάμυλλ. 8, Ἀππ. Συρ. 37.

εὐανδρησία, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ἔπομ., Ἡρωιδ. ἐν Βοίαις. Ἀνεκδ. 246.

εὐανδρία, ἡ, ἀφθονία ἀνδρῶν, ἰσῶς γενναίων καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, οὐδὲ εὐανδρία ἐν ἄλλῃ πόλει ὁμοῖα Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 19, ἔκδ. Schneid.· ἐν τῷ πληρ., πληρωμάτων εὐανδρία, διὰ τῆς εὐανδρίας τῶν πληρωμάτων, διὰ τῶν ἐξ ἀνδρῶν ἐκλεπτῶν καὶ γενναίων συνισταμένων πληρωμάτων, Πλούτ. Πομπ. 24:—ἐν Ἀθήναις, «Παναθηναίαις εὐανδρίας ἀγῶν ἤγετο» Δειναρχος παρ' Ἀρπ.· ἔστι γὰρ ὅθλα τοῖς μὲν τῶν μουσικῶν νικῶσιν ἀργυρίου· τοῖς δὲ τῶν εὐανδρίαν ἀσπίδες Ἀριστ. Ἀθηναίων Πόλεως σ. 89, 2 (ἔκδ. Βλαση)· εὐανδρία νικᾶν Ἀνδρ. 34. 29· ἐν τοῖς εὐανδρίαις Ἀθῶν. 565F, ἔκδ. Schneid.

II. ἀνδρική ηλικία, ἀνδρεία, ἀνδρικός φρόνημα, γενναίτης, Εὐρ. Ἥλ. 367· ἡ δ' εὐανδρία διδακτόν ἔστι ὁ αὐτός, ἐν Ἰκ. 913· πορασκευάζειν πρὸς εὐανδρίαν, ἀνατρέφειν, γυμνάζειν πρὸς εὐανδρίαν, Ἐπίστ. Βασιλέως Ἀντιγόνου παρὰ Διογ. Λ. 7. 7.

εὐανδρος, ὢν, (ἀνὴρ) ἔχων ἀφθονίαν ἀγαθῶν καὶ γενναίων ἀνδρῶν, Τυρταῖος 12. 1, Πινδ. Π. 1. 77, Εὐρ. Ἰων. 229, κτλ.· εὐανδρότατῃ πόλιν Πλούτ. 2. 209E. II. εὐτυχίαν φέρων· εἰς τοὺς ἀνδρώπους, συμφοραὶ Ἀίσχλ. Εὐμ. 1031.

εὐάνεμος, Δωρ. ἀντὶ εὐήνεμος.

εὐάνετος, ὢν, (ἀνῆμι) εὐκόλως διαλυόμενος, Διοσκ. 5. 152.

εὐάνομερον, τό, φυτὸν τι ἤμισιν χαμαίμην, Ἰππ. 626, 54.—«εὐάνομερον» ὑπερ καὶ ὀνέμις λέγεται καὶ χαμαίμηνον Γαλην. Λέξ. Ἰπποκρ. σ. 474, πρὸς, καὶ Ἡσύχ.

εὐάνομος, ὢν, πλήρης ἀνθρώπων, ἀνθρώπος, Πινδ. Ο. 1. 109, Ἀνθ. Π. 4. 1, 9.

εὐανόθω, εἶμαι πλήρης ἀνθρώπων, ἀνθῶ, ὁλλῶν, Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἰστ. 2. 6: μεταφ., ὑπεραυξάνομαι, Ἰππ. 563, 42, 653, 29.

εὐανθής, ἐς, (ἄνθος) ἀνθρώπος, ζωηρός, ὁλλῶν, μεταφ. ἐπὶ τῶν πρώτων τριῶν τῶν γενέων, πυκνάσαι τε γένους εὐανόθι λήχην, ὥστε ταυτὸν τῶν γένων πεποκάσθαι, ὅ ἐστιν ἐκπεσθῆναι εὐανόθι λήχην (Εὐστ.), «εὐανόθι τριγύσσει» (Σχόλ.), Ὁδ. Α. 320· ἔκδ. ἐν λέξ. εὐανόθι 1, 3. II. ἔχων ἀφθονίαν ὠραίων ἀνθῶν, ἀγροὶ Θεογν. 1200· κόλποι λειμώνων Ἀριστ. Βίτηρ. 373· κεκοσμημένος δι' ἀνθῶν, Πινδ. Π. 2. 113. 2) ἀνθρώπος, φανερὸς, ἱαμπεύς, χρῶμα Πλάτ. Φαῖδρ. 100C, πρὸς, Ἀριστ. περὶ Χρῶμ. 2. 3 καὶ 5· ἐσθῆς Λουκ. Ρητ. Διόγ. 15· βαφαί Αἰδ. π. 7. 16, 41· πορφύρα Ἀνθ. Π. 6. 250· τὸ εὐανθές τοῦ ὀρνιθός, τὰ ἱαμπεύς τοῦ πετηνοῦ χρώματα, Ἀθήν. 399A.

III. μεταφ., ἀνθρώπος, ζωηρός, ὡραῖος, καλός, ὁλλῶς Πινδ. 1. 5 (4). 16· ἐπὶ ἀνθρώπου, ἡλικία αὐτόθι 7 (6), 48, πρὸς, Ο. 6. 144, Ἀριστ. Νεφ. 1002· εὐανόθι ὄργα, εὐγενεῖ τρόπον, Πινδ. Π. 1. 173· ἐν ἄλλῃ· εὐανθεστέρα, ἀμικωτέρα. Σιωτάδης ἐν «Εὐγενεομέναις» 1. 21.

εὐανόθητος, ὢν, —εὐανθής, Θ. Περὶερ. ἐν Βοίαις. Λη. πον. σ. 380.

εὐάνιος, ὢν, (ἀνία) ὁ εὐκόλως ἀνιόμενος, ἄλλ' ὁ Ἡσύχ. ἐρηγνέει· «ὁ μηδενὶ ἀνιόμενος, πρῶτος», μετ' ὃ πρὸς τῆς ἀπειθήσεως.

συγγένων οὕτω τῇ εὐάνειος πρὸς τὸ εὐάνειος (Δωρ. ἀντί εὐήνιος).
 εὐάνορια, ἡ, Δωρ. ἀντί εὐήνιορ.
 εὐανπεία, ἀπαντῶ ἢ συναντῶ ἐπιχαίρων, μετὰ δουτ., Καλλ. εἰς
 "Δρ. 268.
 εὐάντης, ες, = τῷ ἐπομ., ἀντίθετον τῷ δυσάντης, 'Απολλ.
 Ρῆδ. Δ. 148.
 εὐάντητος, ον, (ἀντῶ) εὐαπάντητος, εὐπρόσitos, εὐμένης, θεός
 'Ανθ. II. παρὰ 2. 83.—Καθ' Ἡσύχ., «εὐάντητος» καλῶς ὑπαντῶν.
 II. εὐπρόσδεκτος, ἀγρη 'Οπκ. Κυν. 2. 488, πρὸς 'Αλ. 2149.
 εὐάντυς, ὅς, ἡ, ἔχων καλὴν ἀντυγα. Κατὰ Σουίθ.: «εὐάν-
 τυγα, εὐάσυνα».
 II. ἔχων ὠραῖον ὄδον, ἐπὶ οἰκοδομήματος,
 II. 121.
 εὐάνυστος, ον, ὁ εὐερῶς ἀνυστής, Μ. 'Αχομ. τ. Β', σ. 51.
 10., 301, 2., 302, 8, ἔκδ. Α.
 εὐάνωρ [ᾱ], ορος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντί εὐήνωρ.
 εὐάξος, ον, εὐβραυστος, 'Γεωπ. 10, 57.
 εὐαπάλλακτος, ον, ὅς, οὐ εὐκόλως τις ἀπαλλάσσεται, 'Ἰπποκ.
 3. 1. εὐαπαλλακτότερον πάθος 'Αριστ. Πιρόβ. 5. 22.—'Επίρρ.
 -τως Διν. Τακτ. σ. 50 ἔκδ. Orell.
 εὐαπαντησία, ἡ, εὐπροσηγορία, Νρυσίππ. παρὰ Πλουτάρχ. 2.
 441 Β.
 εὐαπάντητος, ον, = εὐάντητος, Κλήμ. 'Αλεξ. 858, Σουλ.
 'Επιγρ. (προσθήκη) 2139. 26, Σουίθ. ἐν λ. εὐάντητος.
 εὐαπάρτιστος, ον, καλῶς ἀπηρτισμένος, τέλειος, Σχόλ. εἰς
 Εὐρ. 'Ἰπκ. 362.
 εὐαπάττηςτος, ον, ὅς, εὐκόλως δύναται νὰ ἀπατήσῃ τις, Πλάτ.
 Φαῖδρ. 263 Β, Βίος παρὰ Στοβ. 221. 48, 'Αριστ. π. 'Ενυπν. 2. 16 κ.
 ἄλλ.
 II. ἐνεργ., ἐτοιμῶς, εὐκόλως ἀπατῶν τις, ὁ αὐτ. π. τὰ
 Ζ. 'Ἰστ. 9. 1, 7.
 εὐαπήγητος, ον, 'Ἰων. ἀντί τοῦ εὐαφήγητος.
 εὐαπόθιατος, ον, ἐπ' οὐ εὐκόλον εἶναι νὰ κάμῃ τις ἀπόθαισι,
 νῆσος εὐαποθιατώτερα Θουκ. 4. 30.
 εὐαπόδλητος, ον, ὁ εὐκόλως ἀποδαλλόμενος, χαλόμενος, Διδ.
 'Αλ. 856 Γ, Κύριλλ. 'Αλ. I. 976 D, κλ.
 εὐαπόδεικτος, ον, ὁ εὐκόλως ἀποδεικνυόμενος, πιθανός, «φα-
 νερός» ('Ἡσύχ.), Βασίλ. τ. 2. σ. 210 D, 'Αθανάσι. II. 1112 Α.
 εὐαπόδεκτος, ον, ἀποδεκτός, Σχόλ. εἰς 'Ἰλ. Β. 235.—'Επίρρ.
 -τως, 'Ἐπιφαν. μοναχ. Βίος Μαρίας σ. 40.
 εὐαποδεξία, ἡ, φιλικὴ διαγωγή, Θεόδ. Σκουδ. σ. 377 I.
 εὐαπόδυτος, ον, ὅς, εὐκόλως χωνεύει τις, εὐπεπτός, ἴδε ἐν λ.
 εὐανόδυτος. 2) εὐδιόδυτος ἡ εὐετήγητος, ἐν πράγμασι
 εὐαποδότος Σιράβ. (2. 4, 5), 107.
 εὐαπόδυτος, ον, διὰ, γραφ. ἀντί εὐαπόλυτος ἐν 'Αριστ.
 π. Ζ. 4. 4, 16, ἴδε Κόντων ἐν 'Αθηνᾶς τ. Β', σ. 291.
 εὐαποκρήτος, ον, εἰς ὃν εὐκόλως δύναται τις νὰ ἀποκριθῇ,
 Σωκράτης π. Γυναικ. Παθ. σ. 1. ἔκδ. Dietz.—'Επίρρ. -τως ἔχειν
 πρὸς τι, ἔχειν εὐκόλον ἀποκριθῆναι πρὸς τι, 'Αρτεμ. 4. 63.
 εὐαποκύλιστος, ον, ὁ εὐκόλως ἀποκυλίόμενος, Γαλην. 4. σ.
 471, 538.
 εὐαπολύγητος, ον, ὅς, εὐκόλως συγχωρεῖ τις, «εὐκόλοσυγχώ-
 ρητος», Σιράβ. 463, Πλουτ. 'Αγιστ. 18.
 εὐαπόλυτος, ον, εὐκόλως χωρίζόμενος, τινος 'Ἰπκ. Μοχλ.
 842. ἀπὸ τινος ὁ αὐτ. ἐν 'Αρρ. 792, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ἰστ.
 4. 4, 30. διὰ, γραφ. εὐαπόδυτος, ὁ ἴδε.
 εὐαπόνειπτος, ον, εὐεξέλειπτος, Α. Β. 817, 12.
 εὐαπόπνεος, ον, εὐκόλως ἐξαπνέζόμενος, Θεοφρ. π. 'Οσμ. 42.
 εὐαπόπτωτος, ον, ὁ εὐκόλως ἀποπνέγων, Θεοφρ. π. Φυτ. Διτ.
 2. 9, 3.
 εὐαπόρρυτος, ον, ὁ εὐκόλως ἀπορρέων, 'Ἰπκ. π. 'Αγμ. 770.
 εὐαποσβεστος, ον, ὁ εὐκόλως ἀποσβεγνύμενος, «εὐκολόσβε-
 στος», 'Αρτεμ. 1. 74.
 εὐαποσειστος, ον, ὁ εὐκόλως ἀποσεισόμενος, 'Επίρρ. εὐαπο-
 σειστος, Χρυσίππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1036 Ε.
 εὐαπόσπαστος, ον, ὅς, εὐκόλον εἶναι νὰ ἀποσπᾷ τις ἀπὸ τι-
 νος, εὐαπόσπαστα ἀλλήλων 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ἰστ. 5. 18, 4.
 εὐαποτελίχιστος, ον, ὅς, εὐκόλον εἶναι νὰ περιτέλῃ τις διὰ
 τεύχους, ὅπως μὴ δι' ἐλάσσονος εὐαποτελίχιστοι ὥσιν Θουκ.
 6. 75, Σεν. 'Ελλ. 2. 4, 31.
 εὐαπόφυκτος, ον, εὐκόλως ἀποφεύγων ἢ ἐκφεύγων, ὀλισθηρός,
 Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Βατρ. 826.
 εὐάρητος δυνειρος = «εὐακτος» 'Ἡσύχ.
 εὐάρ, τό, λέγει πλασθεῖσα ὑπὸ τοῦ 'Ελλαδίου χάριν ἐτυμολογίας:
 αὐτὴ παρὰ τὸ εὐάρ εἶναι εἰρηναία· ἡ δὲ γὰρ τότε ἡ τοῦ ἱεροῦ
 κρᾶσις· Φωτίου Πιθλ. σ. 535, 15.
 εὐαρότης, ἔς, ὁ καλῶς ἀρδεύων, ποτίζων, Πλουτ. 2. 912 Ε' πιν.
 ἔσφαλ. γραφ. ἀντί εὐαρότης.
 εὐάρεικος, ἴδε εὐάρετος.
 εὐάρεστω, ἀντίθετον τῷ δυσάρεστω, εἶμαι εὐάρετος, τινι,
 εἰς τινα, Διδ. 14. 4:—Παθ., εὐπροσδοκίαι, τινι, εἰς τι, ὁ αὐτ.
 17. 113.
 II. ἀμεταβ., = τῷ παθ., Λύσιππ. ἐν 'Αδελφ. 1. Διον.
 'Αλ. 11. 60.

εὐαρέστημα, τό, = εὐαρέστησις. Matthaioi Μαθ. σ. 08.
 εὐαρεστήριος, α, ον, ἐπὶ θυσίας, ἡ πρὸς εὐαρέστησιν τῶν θεῶν
 γινόμενη, θυσίαις εὐαρεστήρισις Διον. 'Αλ. 1. 67, διαρβώθη ἐκ τοῦ
 Βατικ. κώδικος, ἀντί ἀρεστήριος.
 εὐάρεστησις, εως, ἡ, ὡς καὶ οὖν, πρὸς τὴν κοινὴν εὐαρέ-
 στησιν Διον. 'Αλ. 10. 57, κτλ.
 εὐαρεστητέον, βημ. ἐπίθετ. τοῦ εὐαρεστῶ, διτ' εὐαρεσιεῖν,
 Πλουτ. 2. 413.
 εὐαρεσσία, ἡ, = εὐαρέστησις, 'Ἰωσήφ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 12. 6, 8,
 ὡς διὰ, γραφ. Κλημέντις 257 Β, κλ.
 εὐαρεστικός, ἡ, ὅς, κατὰλλος, ἀριότιος πρὸς εὐαρέστησιν,
 Μ. 'Αντων. 4. 6.
 εὐάρετος, ον, (ἀρέσκω), ἀρέσκων, εὐπρόσδεκτος, προφενῶν
 εὐαρέστησιν, τινι Β', 'Επιστ. π. Κορ. ε', 9, κτλ. πρὸς τινι Κ' / μ.
 'Αλ. 882: τὸ εὐάρεστον = εὐαρέστησις, 'Επιστ. π. Ρωμ. 16', 2:
 —'Επίρρ., εὐαρεστοτέρως διακείσθαι τινι Σεν. 'Απομν. 3. 5.
 5' κοινῶς, εὐαρεστοτέρως, ἴδε Λοβέκ. ἐν Ψρον. 621.
 εὐάρθιμητος, ον, ὁ εὐκόλως ἀριθμύμενος, ἔηλ. ὀλιγος τὸν
 ἀριθμόν, 'Ἰπκ. π. Διατ. 'Οξ. 383, Πλάτ. 'Απολ. 40 D, Συμπ. 179 C.
 παρὰ Βυθ., εὐάρθιμος, ον, Νικήτ. Χων. σ. 350 G, κλ.
 εὐάρκτος, ον, (ἄρχω) ὁ εὐκόλως ἀρχόμενος, ποιθῆντος, ἐν
 ἡγίαισι τ' εἶχεν εὐάρκτον στόμα, ἐπὶ ἔπνοα, Δισχόλ. Πίρρ. 143.
 εὐάρματος, ον, (ἄρμα) ἔχων καλὰ ἄρματα, εὐάρετ' εὐάρ-
 ματου ἄλλος Σοφ. 'Αντ. 845. 2) νικητὴς ἐν τῇ ἀρματιλα-
 σί, Πινδ. II. 2. 0., 1. 2. 24.
 εὐαρμαστέω, εἶμαι καλῶς ἡρμοσμένος ἢ συντεθειμένος, 'Ἰπκ.
 28. 2.
 εὐαρμιστία, ἡ, ἡ καλὴ ἀρμογή, μὴ μόνον τοῖς λεγομένοις,
 ἀλλὰ καὶ ταῖς τοῦτων εὐαρμιστίαις συμπεριθεῖν 'Ἰσοκρ. π.
 'Αντιδ. § 203: εὐ. τῆς ψυχῆς πρὸς τὰς ἡδονὰς Πινδ. Πλάτ.
 411 Ε.
 II. ἐπὶ διαθέσει καὶ τρόπῳ τῶν ἀνθρώπων, καταλ-
 ληλότης, Πλάτ. Πολ. 400 D, Πρωτ. 320 B: εὐαρ. τρόπων Δημ.
 1407. 5: εὐαρ. πρὸς ἐντευξιν Πλουτ. Συγκρ. I.
 εὐαρμιστος ον, (ἀρμύω) καλῶς ἡρμοσμένος, ἀρμονικός, κά-
 λαιοι Εὐρ. 'Ἰλ. 702' μέλος, ὄνομα Πλάτ. Νόμ. 655 Α, Κρατ.
 405 Α.
 II. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ καλῶς συμμορφούμενος εἰς τὴν ἀρ-
 μόδιον, ἐπιτελής, πρὸς ἅπαντα 'Ἰσοκρ. 239 C: εὐάρμ. αὐτὸν
 ἐν πᾶσι παρέχειν Πλάτ. Πολ. 413 B.— Συγκρ. καὶ 'Ἰππερρίτ.
 Πλάτ. Πρωτ. 326 B, Πολ. 412 Α: τὸ εὐάρμ. = εὐαρμιστία, ὁ αὐτ.
 ἐν Θεαιτ. 178 D.—'Επίρρ., εὐαρμίστως ἔχειν πρὸς τι 'Ἰσοκρ.
 223 B.
 εὐαρνος, ον, πλούσιος εἰς πρὸς, 'Ανθ. II. 6, 108: ἐπὶ θλίσει,
 οὐδὲ, «προβαλίναι», ἡ καλὰ τίκτουσα ἀρνία, ἀπ' εὐάρνοιο.. οὐδὲ
 αὐτὸν 7. 657.
 εὐάρνοος, ον, (ἀρώ) καλῶς ὀρετριωθεῖσα ἡ εὐκόλως δυναμένη
 νὰ καλλιεργῇ, 'Απολλ. Ρῆδ. Β. 819, 'Ανθ. II. 6, 41., 9. 347.
 εὐάρτυτος, ον, (ἀρτύω) καλῶς ἡρτυμένος, παρεσκευασμένος,
 ἐπὶ ἐδεσμάτων, 'Αθην. 165 B.
 εὐαρχία, ἡ, καλὴ διοίκησις, καλὴ κυβέρνησις, 'Ετυμολ. Μίγ.
 390. 38.
 εὐαρχίασθαι = «ἀπέρχασθαι» 'Ἡσύχ.
 εὐαρχεῖσθαι = «ἀρξασθαι» 'Ἡσύχ.
 εὐαρχος, ον, ὁ καλῶς ἀρχων, ὁ καλῶς κυβερνῶν, Λυκούρ. 233.
 2) εὐκόλως κυβερνῶμενος, 'Αριστ. Οἰκ. 1. 5, 5. II.
 ὁ καλῶς ἀρχόμενος ἢ ἀρχίζων, λόγος Λουκιαν. Λεϊτρ. 1: κάμναι
 καλὴν ἀρχὴν, Τουρκ. «σεφέτι», ἐπὶ τοῦ πρώτου ἀγοραστοῦ ἐν τῇ
 ἀγορᾷ, 'Ανθ. II. 6. 304.
 εὐας, ὁ, τὸ παρὰ Ρωμαίοις ονατίον, ἴδε εὐαστής II.
 εὐάς, ἄδως, ἡ, ἡ κρᾶζουσα εὐα, δηλ. βακχίς, μαινάς, εὐάδα
 κοῦρην 'Ορφ. 'Υμν. 48. 1, Φιλόστρ. 193. 2) ὡς ἐπὶ, ὁ, ἡ, βακ-
 χική, εὐάδι φωνή .. γεγραμῶν Νόνν. Δ. 19 108: ἴδε ἐν λ. οὐνάς.
 II. Εὐας, αντος, ὁ, «ἐπίθετον Διονύσου» Δράκων. 62. 6.
 'Ετυμ. Μ. 553, 40.—Καθ' Ἡσύχιον Διόνυσος.
 εὐασμα, τό, κραυγὴ βακχική, Εὐρ. Βάκχ. 129, 151.
 εὐασμός, ὁ, (εὐάζω) ἡ κραυγὴ εὐα. κραυγὴ εὐουσιασμοῦ καὶ
 εὐθυμίας, ἐπὶ τῶν 'Ελευσινίων μυστηρίων, 'Ερμητρίαν. 5 18, πρὸς
 Πλουτ. Μάρκελλ. 22, 'Αντων. 76.— Κατὰ τὸν Σχολ. 'Αριστοφ. εἰς
 'Ορν. 874: «τῶν 'Ελλήνων τινὲς τὸν εὐασμὸν σεβασμὸν λέγουσιν».
 εὐάστερος, ἡ, θηλ. ἐκ τοῦ εὐαστήρ. 'Ορφ. 'Υμν. 50. 8. 68, 1.
 εὐάστερος, ον, (ἀστήρ) πλήρης ἀστέρων, ἀστερδής, 'Αρατ.
 237.
 II. λαμπρὸς ἀστήρ, ἐπὶ τῆς σελήνης, 'Ορφ. 'Υμν. 8. 3.
 εὐαστήρ, ἥρως, ὁ, = τῷ ἐπομ., 'Ορφ. 'Υμν. 29, 'Ανθ. II.
 9. 246.
 εὐαστής, οὐ, ἡ παροῦς. εὐάστης, οὐ, ὁ, (εὐάζω) ὁ κρᾶζων
 εὐα, βακχεύων, 'Ορφ. 'Υμν. 55. 5, 'Ανθ. Πλαν. 1. 13, κτλ. II.
 ὁ εὐαστής θηλαμῶς, ἐν χρήσει παρὰ Διον. 'Αλ. β. 47 πρὸς μιτά-
 φρασιν τοῦ ονατίου τῶν Ρωμαίων, ἀνθ' οὗ ὁ Πλούτ. ἐν Μαρτίλλ. 22
 χρητὰς τῷ εὐας.
 εὐαστικός, ἡ, ὅς, βακχευτικός, 'Ἡσύχ. ἐν λ. εὐασμα (ἀντί
 εὐασμα).
 εὐάτριος [ᾱ], ον, Δωρ. ἀντί εὐήτριος.

εὐαύγεια, εὐαυγής, ἴδε ἐν λ. εὐαγής (Γ').

εὐαυγής, ἔς, ταχέως αὐτήσιν λαμβάνων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1.13, 4. Συγκρ. — ἑταίρους, δ αὐτ. π. Ζ. Μαρ. 3.12, Θεοφρ. περὶ φυτ. Αἰ. 1.8, 4.

εὐαυγὴν, εὐος, δ, ἡ, ἔχων καλὸν αὐχένα, Τρέτζ. Μεθ' Ὁμηρον 478.

εὐαφαίρετος, ον, ἡ εὐδῶς ἀφαιρούμενος, Θεοφρ. π. Ὁσμ. 42.

εὐαφάνιστος, ον, εὐδῶς ἀφανίζομενος, Προκόπ. Διάκον. ἐν Ἑλλήν. Πατριολ. Μί. τ. 100, σ. 1200.

εὐάφεια, ἡ, μελαγχολία ἐν τῇ ἀπτεσθαι, ἵνα κόσμον ἔχη ἢ στρωσῇ καὶ εὐάφειαν Ἑρακλείδ. παρ' Ἀθην. 481, Ὁρειβάς. 133 Mai.

εὐαφήγητος, ον, ἵων εὐαφήγητος. ον, δν εὐδῶς δύναται τις ὡς ἀφήγηθαι, νὰ περιγράψῃ, Ἠρόδ. 7.63, Δίων Κ. 42. 26.

εὐαφής, ἔς, (ἀρή) ὁ εἰκὼν ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ, ἀπαλός, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰ. 2.17, 10' μεταφ., ἐπιθετικὸς, νοῦς Πλούτ. 2. 5881. — Ἑπίρρ. — φῶς, ἵων. — φῶς, Ἀρετ. Ὁ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 6' εὐνοήτως, σαφῶς, δεκνύται Μ. Ἀντών. 11. 18. 10. II, ἐνεργ., ἐλαφρῶς ἐγγίξων, Ἀρετ. ἐνθ' ἀνιστ. 9.10. — Ἑπίρρ. — φῶς, Λουκ. Ἀρμον. 1: μεταφ., εὐ. μετάβασις, εὐκολος, ἀδίστατος, φυσικὴ μετάβασις, εὐαφής καὶ ἀνάγωγος ἔστω ἢ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετάβασις ὁ αὐτ. Πῶς δὲ Ἰστ. Συγγρ. 55' τὸ εὐαφές τῶν δακτύλων ὁ αὐτὸς Εἰκ. 14.

εὐάφτη, ἡ, ἵων. ἀντὶ εὐάφεια, Ἀνθ. Π. 5. 35., 294.

εὐάφειον, τό, φάρμακον θεραπεύον δι' ἐξωτερικῆς ἐπαλειψέως, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Γαλην.

εὐάφορμος, ον, πρόσφορος, ἔτοιμος, Ἑκκλ. II, δν εὐδῶς δύναται τις νὰ αἰτιολογήσῃ αὐτόν.

εὐάχης, εὐάχης, Δωρ. ἀντὶ εὐηχῆς, εὐήχης.

εὐδάστατος, ον, δν εὐδῶς φέρει τις ἢ κινεῖ, ἡχανή Ἠρόδ. 2. 125. 2) δν εὐδῶς φέρει ἢ ὑπερέχει τις, Ἀριστ. Ρητ. 1.12, 34, Πολιτικ. 1. 9, 8. II, καλῶς ὑποστηριζόμενος, Ἰππ. π. Ἀγρ. 772.

εὐδάτος, ον, (βλῖνω) εὐδῶς, εὐπρόσθετος, ἀνεύθετον τῷ δούδατος, οὐ γὰρ εὐδάτος περὶ Ἀισχύλ. Πρ 718' πτεῖν τι εὐδάτον τινι Πλάτ. Νόμ. 761 Α' συγκρ., — ὠτερος Σεν. Ἑλλ. 4, 6, 9.

εὐδάφης, ἔς, καλῶς βεβαμμένος, Ἑρμῆς ἐν Σοφ. Ἑλλ. 1. 942' ἔχων καλὴν βαφήν, ὡραῖον χρώμα, τὰ ἀνδρῶν καὶ εὐδαφῆ τῆς βασιλικῆς ἐσθῆτος Ἰωάνν. Χρυσ. τ. 8 σ. 6881), ἐκδ. Παρισ. — Ἑπίρρ., εὐδαφῆς Μ. Φιλῆς τ. Β' σ. 373 Ἑλλ. Mil.

εὐδέος, ον, = τῷ ἐπομ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 36, 1, ἐν τῇ ὑπερθετ.

εὐδέωτος, ον, ὁ εὐδῶς εὐρίσκειν τὴν τρυφὴν αὐτοῦ, ἐπὶ τινὸν ζῶον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1, 23, 14. 5 κ. ἄλλ. II, ἐπὶ ἀνθρώπῳ, διάγων βίαν καλὴν, ἀειότητος, Δίων Κ. 52, 39.

εὐδελαιος, ον, εὐδῶς βλαπτόμενος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1.12, 1. II, εὐδῶς βλάπτων, Γεωπ. 9. 9, 10.

εὐδελαστεία, ἡ, ἡ ταχέως καὶ ἄφρονος βλάστησις, Θεοφρ. περὶ φυτ. Αἰ. 1. 20, 5: — γράφεται καὶ εὐδελαστεία αὐτὸν 1. 20, 6, ἐκδ. Wimmer.

εὐδελαστέω, βλαστάνω καλῶς, ταχέως, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰ. 1. 20, 5: τὸ εὐδελον οὐ ποιεῖ ἢ θερμότητος μάλα εὐδελαστέον αὐτόν 4. 3, 3.

εὐδελαστής, ἔς, ὁ καλῶς καὶ ταχέως βλαστάνων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰ. 3. 24, 2. II, ἐνεργ., ὁ συντελὼν πρὸς καλὴν βλάστησιν, αὐτὸν 2, 3, 3.

εὐδελαστία, ἡ, ἴδε εὐδελαστεία.

εὐδελαστος, ον, = εὐδελαστής 1, Φιλων 2. 56. II, = εὐδελαστής II, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰ. 2. 3, 3.

εὐδελήφης, ον, ἔχων ὡραῖα βλεφαρεα, Ἀνθ. Π. 14. 122.

εὐδελήτος, ον, εὐδῶς βαλλόμενος, εὐπρόσθετος, Ἀππ. Ἑρμ. 2.79, Σοφ. 35.

εὐδοθήτης, ον, εὐδῶς βοηθούμενος ἢ ὑπερασπιζόμενος, χώρα Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 5, 3, πρὸς 6, 3. 2) ἐπὶ νόσων, εὐδῶς θεραπευόμενος, Ἰππ. 397. 22, Ἀριστ. Περὶ 1. 25.

Εὐδοία, γέν. ας, ἵων. ἡς, ἡ παρὰ τὴν παραλίαν τῆς Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς καίμενη γυνιστὴ νῆσος, Ὁμ. Ἰλ. σ. κλ. — Εὐδοία, ον, εὐδῶς, εὐδοίαν καὶ ποιητ. — ὅς, ἔξ Εὐδοίας, Καίλ. εἰς Ἀθ. 197. 200. — Εὐδοίαν (οὐχὶ Εὐδοίαν, Ἑρμ. Μ. 389. 10), ἔως, ὁ, αἰτία.

Εὐδοία, πληθ. — ὅς, ἔξ Εὐδοίας καὶ τὰ Ἀντίγραφα τοῦ Θουκ. 4. 92, κτλ. ἔχουσιν — ὅς, ἔξ Εὐδοίας, περὶ Ἀντωνίου σ. 126Β, δ ἔξ Εὐδοίας, Ἠρόδ. κλ. — Εὐδοία, Εὐδοίαν, ἡ, ὅν, Θουκ., Εὐρ. Ἑλλ. 767 κλ. — παρ' Ἠρόδ. Εὐδοίαν, 3. 89, 95' παρὰ Τραγ. ὡσαύτως Εὐδοίαν, Εὐδοίαν ἐξ Ἰφρος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 371' ὡσαύτως Εὐδοίαν, α, ὅν, Σοφ. Ἀποσπ. 239' ἄρα Εὐδοίαν, ον, δ, Στράβ. 449' ὅτλ. Εὐδοίαν, ἔως, Ἠρόδ. 3. 89, Διόδ. 12. 11' ἀλλὰ συνηρ. αἰτία, Εὐδοίαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 27, Σοφ. Τρ. 74, κτλ. ὡσαύτως ἔκστασις. Εὐδοίαν, αὐτὸν 237, 401, Ἀποσπ. 239. — Εὐδοίαν, καί, — Εὐδοία, Εὐδοίαν, ἡ, ὅν, Θουκ., Εὐρ. Ἑλλ. 767 κλ. — παρ' Ἠρόδ. Εὐδοίαν, 3. 89, 95' παρὰ Τραγ. ὡσαύτως Εὐδοίαν, Εὐδοίαν ἐξ Ἰφρος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 371' ὡσαύτως Εὐδοίαν, α, ὅν, Σοφ. Ἀποσπ. 239' ἄρα Εὐδοίαν, ον, δ, Στράβ. 449' ὅτλ. Εὐδοίαν, ἔως, Ἠρόδ. 3. 89, Διόδ. 12. 11' ἀλλὰ συνηρ. αἰτία, Εὐδοίαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 27, Σοφ. Τρ. 74, κτλ. ὡσαύτως ἔκστασις. Εὐδοίαν, αὐτὸν 237, 401, Ἀποσπ. 239. — Εὐδοίαν, καί, — Εὐδοία, Εὐδοίαν, ἡ, ὅν, Θουκ., Εὐρ. Ἑλλ. 767 κλ. — παρ' Ἠρόδ. Εὐδοίαν, 3. 89, 95' παρὰ Τραγ. ὡσαύτως Εὐδοίαν, Εὐδοίαν ἐξ Ἰφρος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 371' ὡσαύτως Εὐδοίαν, α, ὅν, Σοφ. Ἀποσπ. 239' ἄρα Εὐδοίαν, ον, δ, Στράβ. 449' ὅτλ. Εὐδοίαν, ἔως, Ἠρόδ. 3. 89, Διόδ. 12. 11' ἀλλὰ συνηρ. αἰτία, Εὐδοίαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 27, Σοφ. Τρ. 74, κτλ. ὡσαύτως ἔκστασις. Εὐδοίαν, αὐτὸν 237, 401, Ἀποσπ. 239. — Εὐδοίαν, καί, — Εὐδοία, Εὐδοίαν, ἡ, ὅν, Θουκ., Εὐρ. Ἑλλ. 767 κλ. — παρ' Ἠρόδ. Εὐδοίαν, 3. 89, 95' παρὰ Τραγ. ὡσαύτως Εὐδοίαν, Εὐδοίαν ἐξ Ἰφρος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 371' ὡσαύτως Εὐδοίαν, α, ὅν, Σοφ. Ἀποσπ. 239' ἄρα Εὐδοίαν, ον, δ, Στράβ. 449' ὅτλ. Εὐδοίαν, ἔως, Ἠρόδ. 3. 89, Διόδ. 12. 11' ἀλλὰ συνηρ. αἰτία, Εὐδοίαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 27, Σοφ. Τρ. 74, κτλ. ὡσαύτως ἔκστασις. Εὐδοίαν, αὐτὸν 237, 401, Ἀποσπ. 239. — Εὐδοίαν, καί, — Εὐδοία, Εὐδοίαν, ἡ, ὅν, Θουκ., Εὐρ. Ἑλλ. 767 κλ. — παρ' Ἠρόδ. Εὐδοίαν, 3. 89, 95' παρὰ Τραγ. ὡσαύτως Εὐδοίαν, Εὐδοίαν ἐξ Ἰφρος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 371' ὡσαύτως Εὐδοίαν, α, ὅν, Σοφ. Ἀποσπ. 239' ἄρα Εὐδοίαν, ον, δ, Στράβ. 449' ὅτλ. Εὐδοίαν, ἔως, Ἠρόδ. 3. 89, Διόδ. 12. 11' ἀλλὰ συνηρ. αἰτία, Εὐδοίαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 27, Σοφ. Τρ. 74, κτλ. ὡσαύτως ἔκστασις. Εὐδοίαν, αὐτὸν 237, 401, Ἀποσπ. 239. — Εὐδοίαν, καί, — Εὐδοία, Εὐδοίαν, ἡ, ὅν, Θουκ., Εὐρ. Ἑλλ. 767 κλ. — παρ' Ἠρόδ. Εὐδοίαν, 3. 89, 95' παρὰ Τραγ. ὡσαύτως Εὐδοίαν, Εὐδοίαν ἐξ Ἰφρος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 371' ὡσαύτως Εὐδοίαν, α, ὅν, Σοφ. Ἀποσπ. 239' ἄρα Εὐδοίαν, ον, δ, Στράβ. 449' ὅτλ. Εὐδοίαν, ἔως, Ἠρόδ. 3. 89, Διόδ. 12. 11' ἀλλὰ συνηρ. αἰτία, Εὐδοίαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 27, Σοφ. Τρ. 74, κτλ. ὡσαύτως ἔκστασις. Εὐδοίαν, αὐτὸν 237, 401, Ἀποσπ. 239. — Εὐδοίαν, καί, — Εὐδοία, Εὐδοίαν, ἡ, ὅν, Θουκ., Εὐρ. Ἑλλ. 767 κλ. — παρ' Ἠρόδ. Εὐδοίαν, 3. 89, 95' παρὰ Τραγ. ὡσαύτως Εὐδοίαν, Εὐδοίαν ἐξ Ἰφρος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 371' ὡσαύτως Εὐδοίαν, α, ὅν, Σοφ. Ἀποσπ. 239' ἄρα Εὐδοίαν, ον, δ, Στράβ. 449' ὅτλ. Εὐδοίαν, ἔως, Ἠρόδ. 3. 89, Διόδ. 12. 11' ἀλλὰ συνηρ. αἰτία, Εὐδοίαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 27, Σοφ. Τρ. 74, κτλ. ὡσαύτως ἔκστασις. Εὐδοίαν, αὐτὸν 237, 401, Ἀποσπ. 239. — Εὐδοίαν, καί, — Εὐδοία, Εὐδοίαν, ἡ, ὅν, Θουκ., Εὐρ. Ἑλλ. 767 κλ. — παρ' Ἠρόδ. Εὐδοίαν, 3. 89, 95' παρὰ Τραγ. ὡσαύτως Εὐδοίαν, Εὐδοίαν ἐξ Ἰφρος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 371' ὡσαύτως Εὐδοίαν, α, ὅν, Σοφ. Ἀποσπ. 239' ἄρα Εὐδοίαν, ον, δ, Στράβ. 449' ὅτλ. Εὐδοίαν, ἔως, Ἠρόδ. 3. 89, Διόδ. 12. 11' ἀλλὰ συνηρ. αἰτία, Εὐδοίαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 27, Σοφ. Τρ. 74, κτλ. ὡσαύτως ἔκστασις. Εὐδοίαν, αὐτὸν 237, 401, Ἀποσπ. 239. — Εὐδοίαν, καί, — Εὐδοία, Εὐδοίαν, ἡ, ὅν, Θουκ., Εὐρ. Ἑλλ. 767 κλ. — παρ' Ἠρόδ. Εὐδοίαν, 3. 89, 95' παρὰ Τραγ. ὡσαύτως Εὐδοίαν, Εὐδοίαν ἐξ Ἰφρος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 371' ὡσαύτως Εὐδοίαν, α, ὅν, Σοφ. Ἀποσπ. 239' ἄρα Εὐδοίαν, ον, δ, Στράβ. 449' ὅτλ. Εὐδοίαν, ἔως, Ἠρόδ. 3. 89, Διόδ. 12. 11' ἀλλὰ συνηρ. αἰτία, Εὐδοίαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 27, Σοφ. Τρ. 74, κτλ. ὡσαύτως ἔκστασις. Εὐδοίαν, αὐτὸν 237, 401, Ἀποσπ. 239. — Εὐδοίαν, καί, — Εὐδοία, Εὐδοίαν, ἡ, ὅν, Θουκ., Εὐρ. Ἑλλ. 767 κλ. — παρ' Ἠρόδ. Εὐδοίαν, 3. 89, 95' παρὰ Τραγ. ὡσαύτως Εὐδοίαν, Εὐδοίαν ἐξ Ἰφρος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 371' ὡσαύτως Εὐδοίαν, α, ὅν, Σοφ. Ἀποσπ. 239' ἄρα Εὐδοίαν, ον, δ, Στράβ. 449' ὅτλ. Εὐδοίαν, ἔως, Ἠρόδ. 3. 89, Διόδ. 12. 11' ἀλλὰ συνηρ. αἰτία, Εὐδοίαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 27, Σοφ. Τρ. 74, κτλ. ὡσαύτως ἔκστασις. Εὐδοίαν, αὐτὸν 237, 401, Ἀποσπ. 239. — Εὐδοίαν, καί, — Εὐδοία, Εὐδοίαν, ἡ, ὅν, Θουκ., Εὐρ. Ἑλλ. 767 κλ. — παρ' Ἠρόδ. Εὐδοίαν, 3. 89, 95' παρὰ Τραγ. ὡσαύτως Εὐδοίαν, Εὐδοίαν ἐξ Ἰφρος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 371' ὡσαύτως Εὐδοίαν, α, ὅν, Σοφ. Ἀποσπ. 239' ἄρα Εὐδοίαν, ον, δ, Στράβ. 449' ὅτλ. Εὐδοίαν, ἔως, Ἠρόδ. 3. 89, Διόδ. 12. 11' ἀλλὰ συνηρ. αἰτία, Εὐδοίαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 27, Σοφ. Τρ. 74, κτλ. ὡσαύτως ἔκστασις. Εὐδοίαν, αὐτὸν 237, 401, Ἀποσπ. 239. — Εὐδοίαν, καί, — Εὐδοία, Εὐδοίαν, ἡ, ὅν, Θουκ., Εὐρ. Ἑλλ. 767 κλ. — παρ' Ἠρόδ. Εὐδοίαν, 3. 89, 95' παρὰ Τραγ. ὡσαύτως Εὐδοίαν, Εὐδοίαν ἐξ Ἰφρος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 371' ὡσαύτως Εὐδοίαν, α, ὅν, Σοφ. Ἀποσπ. 239' ἄρα Εὐδοίαν, ον, δ, Στράβ. 449' ὅτλ. Εὐδοίαν, ἔως, Ἠρόδ. 3. 89, Διόδ. 12. 11' ἀλλὰ συνηρ. αἰτία, Εὐδοίαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 27, Σοφ. Τρ. 74, κτλ. ὡσαύτως ἔκστασις. Εὐδοίαν, αὐτὸν 237, 401, Ἀποσπ. 239. — Εὐδοίαν, καί, — Εὐδοία, Εὐδοίαν, ἡ, ὅν, Θουκ., Εὐρ. Ἑλλ. 767 κλ. — παρ' Ἠρόδ. Εὐδοίαν, 3. 89, 95' παρὰ Τραγ. ὡσαύτως Εὐδοίαν, Εὐδοίαν ἐξ Ἰφρος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 371' ὡσαύτως Εὐδοίαν, α, ὅν, Σοφ. Ἀποσπ. 239' ἄρα Εὐδοίαν, ον, δ, Στράβ. 449' ὅτλ. Εὐδοίαν, ἔως, Ἠρόδ. 3. 89, Διόδ. 12. 11' ἀλλὰ συνηρ. αἰτία, Εὐδοίαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 27, Σοφ. Τρ. 74, κτλ. ὡσαύτως ἔκστασις. Εὐδοίαν, αὐτὸν 237, 401, Ἀποσπ. 239. — Εὐδοίαν, καί, — Εὐδοία, Εὐδοίαν, ἡ, ὅν, Θουκ., Εὐρ. Ἑλλ. 767 κλ. — παρ' Ἠρόδ. Εὐδοίαν, 3. 89, 95' παρὰ Τραγ. ὡσαύτως Εὐδοίαν, Εὐδοίαν ἐξ Ἰφρος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 371' ὡσαύτως Εὐδοίαν, α, ὅν, Σοφ. Ἀποσπ. 239' ἄρα Εὐδοίαν, ον, δ, Στράβ. 449' ὅτλ. Εὐδοίαν, ἔως, Ἠρόδ. 3. 89, Διόδ. 12. 11' ἀλλὰ συνηρ. αἰτία, Εὐδοίαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 27, Σοφ. Τρ. 74, κτλ. ὡσαύτως ἔκστασις. Εὐδοίαν, αὐτὸν 237, 401, Ἀποσπ. 239. — Εὐδοίαν, καί, — Εὐδοία, Εὐδοίαν, ἡ, ὅν, Θουκ., Εὐρ. Ἑλλ. 767 κλ. — παρ' Ἠρόδ. Εὐδοίαν, 3. 89, 95' παρὰ Τραγ. ὡσαύτως Εὐδοίαν, Εὐδοίαν ἐξ Ἰφρος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 371' ὡσαύτως Εὐδοίαν, α, ὅν, Σοφ. Ἀποσπ. 239' ἄρα Εὐδοίαν, ον, δ, Στράβ. 449' ὅτλ. Εὐδοίαν, ἔως, Ἠρόδ. 3. 89, Διόδ. 12. 11' ἀλλὰ συνηρ. αἰτία, Εὐδοίαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 27, Σοφ. Τρ. 74, κτλ. ὡσαύτως ἔκστασις. Εὐδοίαν, αὐτὸν 237, 401, Ἀποσπ. 239. — Εὐδοίαν, καί, — Εὐδοία, Εὐδοίαν, ἡ, ὅν, Θουκ., Εὐρ. Ἑλλ. 767 κλ. — παρ' Ἠρόδ. Εὐδοίαν, 3. 89, 95' παρὰ Τραγ. ὡσαύτως Εὐδοίαν, Εὐδοίαν ἐξ Ἰφρος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 371' ὡσαύτως Εὐδοίαν, α, ὅν, Σοφ. Ἀποσπ. 239' ἄρα Εὐδοίαν, ον, δ, Στράβ. 449' ὅτλ. Εὐδοίαν, ἔως, Ἠρόδ. 3. 89, Διόδ. 12. 11' ἀλλὰ συνηρ. αἰτία, Εὐδοίαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 27, Σοφ. Τρ. 74, κτλ. ὡσαύτως ἔκστασις. Εὐδοίαν, αὐτὸν 237, 401, Ἀποσπ. 239. — Εὐδοίαν, καί, — Εὐδοία, Εὐδοίαν, ἡ, ὅν, Θουκ., Εὐρ. Ἑλλ. 767 κλ. — παρ' Ἠρόδ. Εὐδοίαν, 3. 89, 95' παρὰ Τραγ. ὡσαύτως Εὐδοίαν, Εὐδοίαν ἐξ Ἰφρος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 371' ὡσαύτως Εὐδοίαν, α, ὅν, Σοφ. Ἀποσπ. 239' ἄρα Εὐδοίαν, ον, δ, Στράβ. 449' ὅτλ. Εὐδοίαν, ἔως, Ἠρόδ. 3. 89, Διόδ. 12. 11' ἀλλὰ συνηρ. αἰτία, Εὐδοίαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 27, Σοφ. Τρ. 74, κτλ. ὡσαύτως ἔκστασις. Εὐδοίαν, αὐτὸν 237, 401, Ἀποσπ. 239. — Εὐδοίαν, καί, — Εὐδοία, Εὐδοίαν, ἡ, ὅν, Θουκ., Εὐρ. Ἑλλ. 767 κλ. — παρ' Ἠρόδ. Εὐδοίαν, 3. 89, 95' παρὰ Τραγ. ὡσαύτως Εὐδοίαν, Εὐδοίαν ἐξ Ἰφρος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 371' ὡσαύτως Εὐδοίαν, α, ὅν, Σοφ. Ἀποσπ. 239' ἄρα Εὐδοίαν, ον, δ, Στράβ. 449' ὅτλ. Εὐδοίαν, ἔως, Ἠρόδ. 3. 89, Διόδ. 12. 11' ἀλλὰ συνηρ. αἰτία, Εὐδοίαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 27, Σοφ. Τρ. 74, κτλ. ὡσαύτως ἔκστασις. Εὐδοίαν, αὐτὸν 237, 401, Ἀποσπ. 239. — Εὐδοίαν, καί, — Εὐδοία, Εὐδοίαν, ἡ, ὅν, Θουκ., Εὐρ. Ἑλλ. 767 κλ. — παρ' Ἠρόδ. Εὐδοίαν, 3. 89, 95' παρὰ Τραγ. ὡσαύτως Εὐδοίαν, Εὐδοίαν ἐξ Ἰφρος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 371' ὡσαύτως Εὐδοίαν, α, ὅν, Σοφ. Ἀποσπ. 239' ἄρα Εὐδοίαν, ον, δ, Στράβ. 449' ὅτλ. Εὐδοίαν, ἔως, Ἠρόδ. 3. 89, Διόδ. 12. 11' ἀλλὰ συνηρ. αἰτία, Εὐδοίαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 27, Σοφ. Τρ. 74, κτλ. ὡσαύτως ἔκστασις. Εὐδοίαν, αὐτὸν 237, 401, Ἀποσπ. 239. — Εὐδοίαν, καί, — Εὐδοία, Εὐδοίαν, ἡ, ὅν, Θουκ., Εὐρ. Ἑλλ. 767 κλ. — παρ' Ἠρόδ. Εὐδοίαν, 3. 89, 95' παρὰ Τραγ. ὡσαύτως Εὐδοίαν, Εὐδοίαν ἐξ Ἰφρος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 371' ὡσαύτως Εὐδοίαν, α, ὅν, Σοφ. Ἀποσπ. 239' ἄρα Εὐδοίαν, ον, δ, Στράβ. 449' ὅτλ. Εὐδοίαν, ἔως, Ἠρόδ. 3. 89, Διόδ. 12. 11' ἀλλὰ συνηρ. αἰτία, Εὐδοίαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 27, Σοφ. Τρ. 74, κτλ. ὡσαύτως ἔκστασις. Εὐδοίαν, αὐτὸν 237, 401, Ἀποσπ. 239. — Εὐδοίαν, καί, — Εὐδοία, Εὐδοίαν, ἡ, ὅν, Θουκ., Εὐρ. Ἑλλ. 767 κλ. — παρ' Ἠρόδ. Εὐδοίαν, 3. 89, 95' παρὰ Τραγ. ὡσαύτως Εὐδοίαν, Εὐδοίαν ἐξ Ἰφρος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 371' ὡσαύτως Εὐδοίαν, α, ὅν, Σοφ. Ἀποσπ. 239' ἄρα Εὐδοίαν, ον, δ, Στράβ. 449' ὅτλ. Εὐδοίαν, ἔως, Ἠρόδ. 3. 89, Διόδ. 12. 11' ἀλλὰ συνηρ. αἰτία, Εὐδοίαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 27, Σοφ. Τρ. 74, κτλ. ὡσαύτως ἔκστασις. Εὐδοίαν, αὐτὸν 237, 401, Ἀποσπ. 239. — Εὐδοίαν, καί, — Εὐδοία, Εὐδοίαν, ἡ, ὅν, Θουκ., Εὐρ. Ἑλλ. 767 κλ. — παρ' Ἠρόδ. Εὐδοίαν, 3. 89, 95' παρὰ Τραγ. ὡσαύτως Εὐδοίαν, Εὐδοίαν ἐξ Ἰφρος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 371' ὡσαύτως Εὐδοίαν, α, ὅν, Σοφ. Ἀποσπ. 239' ἄρα Εὐδοίαν, ον, δ, Στράβ. 449' ὅτλ. Εὐδοίαν, ἔως, Ἠρόδ. 3. 89, Διόδ. 12. 11' ἀλλὰ συνηρ. αἰτία, Εὐδοίαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 27, Σοφ. Τρ. 74, κτλ. ὡσαύτως ἔκστασις. Εὐδοίαν, αὐτὸν 237, 401, Ἀποσπ. 239. — Εὐδοίαν, καί, — Εὐδοία, Εὐδοίαν, ἡ, ὅν, Θουκ., Εὐρ. Ἑλλ. 767 κλ. — παρ' Ἠρόδ. Εὐδοίαν, 3. 89, 95' παρὰ Τραγ. ὡσαύτως Εὐδοίαν, Εὐδοίαν ἐξ Ἰφρος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 371' ὡσαύτως Εὐδοίαν, α, ὅν, Σοφ. Ἀποσπ. 239' ἄρα Εὐδοίαν, ον, δ, Στράβ. 449' ὅτλ. Εὐδοίαν, ἔως, Ἠρόδ. 3. 89, Διόδ. 12. 11' ἀλλὰ συνηρ. αἰτία, Εὐδοίαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 27, Σοφ. Τρ. 74, κτλ. ὡσαύτως ἔκστασις. Εὐδοίαν, αὐτὸν 237, 401, Ἀποσπ. 239. — Εὐδοίαν, καί, — Εὐδοία, Εὐδοίαν, ἡ, ὅν, Θουκ., Εὐρ. Ἑλλ. 767 κλ. — παρ' Ἠρόδ. Εὐδοίαν, 3. 89, 95' παρὰ Τραγ. ὡσαύτως Εὐδοίαν, Εὐδοίαν ἐξ Ἰφρος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 371' ὡσαύτως Εὐδοίαν, α, ὅν, Σοφ. Ἀποσπ. 239' ἄρα Εὐδοίαν, ον, δ, Στράβ. 449' ὅτλ. Εὐδοίαν, ἔως, Ἠρόδ. 3. 89, Διόδ. 12. 11' ἀλλὰ συνηρ. αἰτία, Εὐδοίαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 27, Σοφ. Τρ. 74, κτλ. ὡσαύτως ἔκστασις. Εὐδοίαν, αὐτὸν 237, 401, Ἀποσπ. 239. — Εὐδοίαν, καί, — Εὐδοία, Εὐδοίαν, ἡ, ὅν, Θουκ., Εὐρ. Ἑλλ. 767 κλ. — παρ' Ἠρόδ. Εὐδοίαν, 3. 89, 95' παρὰ Τραγ. ὡσαύτως Εὐδοίαν, Εὐδοίαν ἐξ Ἰφρος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 371' ὡσαύτως Εὐδοίαν, α, ὅν, Σοφ. Ἀποσπ. 239' ἄρα Εὐδοίαν, ον, δ, Στράβ. 449' ὅτλ. Εὐδοίαν, ἔως, Ἠρόδ. 3. 89, Διόδ. 12. 11' ἀλλὰ συνηρ. αἰτία, Εὐδοίαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 27, Σοφ. Τρ. 74, κτλ. ὡσαύτως ἔκστασις. Εὐδοίαν, αὐτὸν 237, 401, Ἀποσπ. 239. — Εὐδοίαν, καί, — Εὐδοία, Εὐδοίαν, ἡ, ὅν, Θουκ

εὐγένειος, Ἐπικ. ἡδύγενος, ον, (γένειον) ἐπὶ λέοντος, ὃ ἔχων καλὸν γένειον ἢ ὠραῖαν χαίτην, λέων, ἡδύγενος Ὀδ. Δ. 456· λικ. Ἰλ. Ο. 275, Ρ. 109, κλ.· ἐπὶ τοῦ Πανός, ἔχων καλὸν γένειον, Ὀμ. Ὑμν. 18. 39· ἐπὶ ἀνδρῶν, Πλάτ. Εὐθύφρων 2Β, Λουκ. Ἰκαρ. 20.

εὐγενέτης, ου, δ, = τῷ ἔπομ., Εὐρ. Ἰων 1060, Ἀνδρ. 771, Φοίν. 1510, κτλ.· θηλ. εὐγενέτειρα, Ἀνθ. Π. 9. 788.

εὐγενής, ἐς, παρ' Ὀμ. εὐηγενής, (δὴ) εἰς, καὶ ἐν Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀφρ. 94 εὐγενής, (γένος)· ἐκ καλοῦ γένους, ἐξ εὐγενούς γενέας, ὑψηλῆς καταγωγῆς, εὐγενής, Λατ. generosus, Λισχὺλ. Πέρσ. 704· τὸ μὲν ἐστὶ λχθαι εὐγενέας, τὸ νῦν εἶναι τις ἐστειγμένος θεωρεῖται ὡς σημεῖον εὐγενείας, Ἡρόδ. 5. 6.

2) παρὰ τοῖς Τραγ. ἡ ἔννοια αὕτη σχετίζεται μετὰ τῆς ἐννοίας ὑψηλοῦ καὶ γενναίου φρονήματος, ὡς ἐν Σοφ. Ἀντ. 38, Φιλ. 874, κτλ.· διαφέρει φύσει γενναίου σκύλακος.· νεανίσκου εὐγενόσε Πλάτ. Πολ. 375 Α·— ἄλλ' ἡ ἔννοια αὕτη κυρίως ἀνήκει εἰς τὸ γενναῖος, Ἀριστ. Ρητ. 2. 15, 3, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1. 32.

3) ἐπὶ ζῴων, καλοῦ γένους, εὐγενής, γενναῖος, ἵππος Θέων. 184, Σοφ. Ἠλ. 25· λέων Λισχὺλ. Ἀγ. 1259· θρνίθεα Πολύδ. 1. 58, 7· ἐπὶ φυτῶν, καλοῦ εἶδους, Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 2. 14, Γαλην.· ἐπὶ χώρας, εὐφορος γόνιμος, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 25· φλέδες καὶ ἴνες Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 1, 7.

4) ἐπὶ ἐξωτερικῆς μορφῆς, ἔξοχος, ὅταν εὐγενέστερῃ φανῇ (θηλ. ἡ σελήνη) Σοφ. Ἀποσπ. 718· πορθένος εὐγενής εἶδος Εὐριπ. Ἠλ. 10· εὐγ. πρόσωπον, πορθής, κτλ. ὁ αὐτ.· ἐπὶ ὕους, τὸ εὐγ. τῆς λέξεως Αἰλ. π. Ζ. ἐν τίλει. II. Ἐπίρρ. -νῶς, ὡς καὶ νῦν, Εὐρ. Κύκλ. 201· γενναῖος, μετὰ γενναῖότητος, ὁ αὐτ. ἐν Ἰφρ. 720.

εὐγενεία, ἡ, = εὐγένεια, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 696, Ἀνθ. Π. 7. 337, Παράρτ. 130.

εὐγενέζω, καθιστῶ τι εὐγενές, ἐξευγενίζω, πόλιν Φιλίην. ἐν Ἀδῆλ. 89.

εὐγένιος, ον, = εὐγενής, «εὐγένιος. εὐγενής, καὶ εἶδος ἀμπελίου» Πισχ. II. εὐγένειον, τό, ὄνομα εἶδους τινὸς σταφυλῆς, Γεωπ. 11. 3, 4.

εὐγενής, εἶδος, μεταγενέστε. Θηλ. τοῦ εὐγενής. Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 3, 3, Σουλ. Ἐπιγρ. 3200, (προσθήκαι) 3857η— τὴν λέξιν ταύτην ἀποδοκιμάζει ὁ Ἱερωνίμ. ἵδε Λοβέκ. ἐν Φρυν. 451.

εὐγεφύρωτος [ῶ], ον, ὁ εὐκόλως γεφυρούμενος, «εὐκολογεφύρωτος», τόπος Πολύδ. 5. 66, 5.

εὐγεώρητος, ον, ὁ εὐκόλως καλλιεργούμενος, νῆσος Σκύλαξ σ. 9, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 575.

εὐγεώργος, ον, = τῷ προηγ., Ἰω. Χρυσ. τ. 10, σ. 986C, Εκδ. Παρισ.

εὐγεως, ον, = εὐγεῖος, Αἰλ. π. Ζ. 5. 561, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 102.

εὐγέτης, ἐς, πλήρης χαρῆς, φαιδρός, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 792.

εὐγέτης, ον, Δωρ. εὐγέτης, ον, = τῷ προηγ., Εὐριπ. I. Τ. 212

εὐγερῶ, φθάνω εἰς εὐτυχίαν γῆρας, γηράσκω εὐτυχῶς, Σοφ. Ἐκλογ. ἸΠ. τ. 2. 236.

εὐγερῖα, ἡ, εὐτυχῆς γῆρας, Ἀριστ. Ρητ. I. 5. 15· πρὸς εὐγερῶς.

εὐγερῶς, ον, μόνον ἐν τῇ πληθ., ἵδε εὐγέρως.

εὐγερως, ον, ἡδύως ἡχῶν, σοιδή Ἀριστοφ. Βάτρ. 213, Ὀππ. Ἀλ. 5. 617.

εὐγέρως, ον, ὁ εὐτυχῆς διερχόμενος γῆρας, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ παχυγέρως, Ἀριστ. Ρητ. I. 5. 15, Κελλ. Ἰπτιγράμ. 41· Ἐπιτύμβ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2892· πληθ. ὀνομαστ. εὐγέρως ἀπαντᾷ παρ' Ἀριστ. ἐν τῇ π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 12, 3· οὐδ. εὐγέρως, ἵππ. π. Ἀρθρ. 825.— Παρ' Ἰωσήφ. εὐγέρως ὕπνιστος «εὐγερῶτατος» καλῶς γερῶν.

εὐγλάγετος, ον, = τῷ ἔπομ., Λουκ. Τραγ. 110.

εὐγλάγης, ἐς, Νικ. Θ. 617, καὶ εὐγλάγος, ον, Λουκῆρ. 307· ἔχων ἀφθονον γάλα— δοτ. κατὰ μεταπλάσιν. εὐγλάγι, ὥσπερ ἐξ ὀνημ, εὐγλάξ, ἀπαντᾷ ἐν Ἀνθ. Π. 9. 744.

εὐγλήνος, ον, ἔχων λαμπροὺς ὀφθαλμούς, ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, Λουκῆρ. 598, Ὀππ. Κυν. 3. 79.

εὐγλυπτος, ον, καλῶς γεγλυμμένος, καλῶς κεχαρμαγμένος, Ἀνθ. Π. 7. 383· ὡσαύτως, εὐγλύφανος, ον, Νόνν. Δ. 34. 238· εὐγλυφής, ἐς, Ἀνθ. Π. 6. 63.

εὐγλωσσία, ἄττ. -τία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, εὐχέρεια εἰς τὸ γαλεῖν, εὐφράδεια, εὐγλωττία, Εὐρ. Ἀποσπ. 205, Ἀριστοφ. Ἰππ. 837.

II. ἡδύτης ἁματός, Αἰλ. π. Ζ. 17. 23.

εὐγλωσσος, ἄττ. -τος, ον, ὡς καὶ νῦν, εὐφράδης, εὐγλωττος, Λισχὺλ. Ἰκ. 775· τὸ Νεοτορίον εὐγλ. μέλος Εὐρ. Ἀποσπ. 891· ἔχων εὐχέρειαν γλώσσης, Ἀριστοφ. Νεφ. 445.

2) ὁ ἡδύτης ἡχῶν, εὐχρος, ἐπὶ τῆς ἄττ. διαλέκτου, Ἀνθ. Π. 9. 188.— τὸ εὐγλωττον, ἡ εὐφράδεια, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 1.

II. ἐνεργ., ὁ λήγων τὴν γλῶσσαν, ποιῶν τινα εὐφραδῆ, οἶνος Ἀνθ. Π. 9. 503.

εὐγλωττεῖω, εἶμαι εὐφραδής, ὠμῶς Μάγιστρον 394, Ἰκκλ.

εὐγλωτίζω, καθιστῶ εὐγλωττον, τινὰ τι, τινὰ εἰς τι πρᾶγμα, Φιλῶστρ. 273.

εὐγλώχεν, ἔνος, δ, ἡ, δεξιὰν ἔχων αἰχμήν, Ὀππ. Ἀλ. 5. 439, Κόκκ. Σμ. 8. 406.

εὐχμαι, τό, (εὐχομαι) ὡς τὸ εὐχος, καύχημα, καύχησις, κανὰ εὐχματα εἰπῶν Ὀδ. Χ. 249. II. ὡς τὸ εὐχῆ, ἀλλ' ἀείποτε κατὰ πληθ., ἱεραὶ, εὐχαί, ἐκφράσεις ἐπιθυμίας, Λισχὺλ. Πρ. 584, Θάβ. 267, Νο. 463, Σοφ. Ἀντ. 1185, Ἀριστοφ. Θεομ. 354, Κελλ. Λουτρ. Παλλᾶδ. 139.

εὐχναμπτος, Ἐπικ. εὐχναμπτος, ον, καλῶς ἐπικεκαμμένος, κλητῶν εὐχναμπτοῖς Ὀδ. Σ. 294· χαλινῶι Ὀππ. Ἀλ. 5. 498· περὶ ὅν Ἀπολλ. Ρόδ. I. 833· ἀγκυρῶ Ὀρφ., κλ.— Περὶ τοῦ θηλ. εὐχναμπτη ἵδε Λοβέκ. Παρ. 459, κέξ.

εὐχνητος, ον, = εὐγενής, Φιλῶστρ. παρ' Ἀθην. 685D.

εὐχνωμέω = εὐχνωμονέω, Νικηφ. Κωνστ/ως Ἰστ. 11. 9.

εὐχνωμονέω, εἶμαι εὐχνώμων, εὐμενής, δίκαιος καὶ τίμιος, δεῖκνυμι κατὰ αἰσθήματα, φέρομαι μετ' ἐπιεικείας, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλλέ. 1. 2, Πλουτ. Νομ. 12, Λουκουλλ. 4· πρὸς τινα Διόδ. 13. 22. εὐχνωμοσύνη, ἡ, χαρακτὴρ τοῦ εὐχνώμονος, χρηστοῦτος, καλοκαγαθία, ἐπιεικεία, εὐμενεία, ἀερόφροσύνη, Λισχὺλ. 78. 8, Ἀριστ. π. Μνήμ. 2. 2.— Καθ' Ἰωσήφ. «εὐχνωμοσύνη» εὐνοία. 2) φρόνησις, Πλουτ. Θεμιστ. 7, κτλ.

εὐχνώμων, εὐχνώμων, γεν. ονος, (γνώμη), ἔχων κατὰ αἰσθήματα, εὐγενής, καλοκάγαθος, ἐπιεικής, συνεισδός, τίμιος, Ἀνδρ. 20, 26, Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 6, Λισχὺλ. 78. 6, πρὸς Ἀριστ. ἸΠ. Ν. 6. 11, 1· ψευδὸς εὐχνωμονέστερον Λουκ. π. Ἀληθ. Ἰστ. 1. 4· παθεῖν εὐχνώμονα Διόδ. 13. 25. 2) σφδρ. φρόνιμος, Πλουτ. 2. 420 Ε' εὐχνωμον τὸ πόνημα, μετὰ σκέψεως, Ἀνθ. Πλαν. 4. 41.

II. Ἐπίρρ. εὐχνωμώνως, ἐπιεικῶς, εὐμενῶς, Διόδ. 19. 9. μετὰ παρρησίας, πολλῶ τῶν ἄλλων εὐχνωμονέστερον Λουκ. π. Ἀληθ. Ἰστ. 1. 4. 2) φρονίμως, Ξεν. Ἀγιστ. 2. 25.— ἵδε Κόκκου Ἰλυσσ. Παρ. 154 κέξ.

εὐχνωστος, ον, λίαν γνωστός, οἰκείος, Σοφ. Αἰ. 704, Εὐρ. Ὀρ. 1394, Δυσ. 148. 26. 2) εὐδιάκριτος, Πλάτ. Σομ. 1218 Ε' εὐχνωστον.. πότερός.. ἐστὶν ὁ πονηρὸς Δημ. 844. 16. Ἐπὶ τοῦ τύπου εὐχνωστος ἵδε Λοβ. ἐν Ἀθαν. 140· ἀνωτ.— Καθ' Ἰωσήφ. «εὐχνωστος» ὁλως, φανερός.

εὐχομφος, ον, καλῶς συντηρησμένος, Εὐρ. I. Τ. 1286· ὡσαύτως, εὐγόμεφωτος, ον, Ὀππ. Ἀλ. 1. 58.

εὐχονέω, εἶμαι γόνιμος, πρόβωτα γάρ.. εὐγονοῦντα πόλιν ὀρμᾷ πρὸς κήσιν Θεοφρ. π. Φυτ. Διτ. 1. 14, 1.

εὐχονία, ἡ, γονιμότης, εὐφορία, Πλάτ. Πολ. 546 Α, Ξενοφ. Λακ. 1. 6.

εὐχονος, ον, εὐτεκνος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἔκ. 581· τὸ εὐγονον, παραγωγικὴ δύναμις, Ἰωσήφ. Ἰουδ. 1161. 4. 8, 3.

εὐχραματῖα, ἡ, τὸ ὠραῖον γράψιμον (τῶν ἀλφασθητικῶν στοιχείων), Γαλην. 2. 75 Δ.

εὐχράματτος, ον, συγχαίμενος ἐν καλῶν γραμμάτων, εὐφημος, Σουῖδ. ἐν λέξει.

εὐχραμῖα, ἡ, ἡ ὠραῖος ἐχνογραφῆματος, Ἀθην. 107B.

εὐχραμμος, ον, καλῶς ἐσχεδιασμένος, Λουκ. ἐν Δι Τραγ. 23· ὁ ὠραῖος ἔχων γραμμὰς ἢ σχῆμα, Στράβ. 100· τῶν ὀφρῶν τὸ εὐχραμμιον, αἱ λεπταὶ καὶ κανονικαὶ αὐτῶν γραμμαί, Λουκ. Εἰσὶν δ. II. καλῶς διαγεγραμμένος, περίοδος Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 22.— Ἐπίρρ. εὐχράμμως, Ἰω. Δαυρ. π. Ἀρχ. σ. 282.

εὐχραφής, ἐς, (γράφω) καλῶς γεγραμμένος, ἱερογραφημένος, Ἀνθ. Π. 6. 221. II. ἐνεργ., γράφω καλῶς, κάλαμος αὐτῶι 6. 66, πρὸς 65.

εὐχραφία, ἡ, καλὴ ζωγραφία, Ἐπιγρ. Ἰμετρ. ὠρχῆς τῶν Ἰων 149 μ. Χρ., Anghall di Inst. di Roma, 1868, σ. 133.

εὐχράφιος, ον, καλῶς ἱερογραφημένος, Παύλου Στ. Ἀμβ. 97.

εὐχράλως, ον, ἔχων ὠραῖα κοιλώματα, Τρυφ. 537, Νόνν. Δ. 13. 68 (ἐνθα διὰ γρ. εὐχράλως).

εὐχρινος, ον, ὁ ἔχων κατὰ μέλη τοῦ σώματος, ἡ καλὸν σῶμα, εὐφρυνος, εὐφύων.. νέων Βακχὺλ. XI. 11.

εὐχυρός, ον, ὠραίους γούρους ἢ κύκλους ἔχων, οὐ κατ' εὐχυρον πάλιν ψάμιμος πεσόντος νῶτον οὐκ ἐσφράγισεν, περὶ τοῦ καλίστου ἀγμοστράτου, Ἀνθ. Πλαν. 25.

εὐχωνία, ἡ, κανονικότης τῶν γωνιῶν, μήκος εἰς εὐχωνίαν Εὐρ. Ἰων 1137, ἵε εἰκασίας τοῦ Εἰμῆλ. ἀντὶ εἰς εὐχωνίον.

εὐχώνιος, ον, ἔχων κανονικὰς γωνίας, Ξεν. Οἶκ. 4, 21, Ἀριστ. Προβλ. 15. 11, 1, Εὐρ. Ἰων 1137.

εὐδαδῶλος, ον, καλῶς, κομψῶς εἰργασμένος, εὐδαδῶλον νᾶ Βακχὺλ. XVII. 89, ἵδε Κενυον, Ἀνθ. Π. 1. 16.

εὐδαιμονέω μέλλ. -ήμαι· πρ.μ. εὐδαιμονήηκα Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 6, 81 (εὐδαιμονέω). Εἶμαι εὐδαίμων, εὐτυχῆς, ἡδύης, Ἡρόδ. 1. 170, Θουκ. 8. 21, Εὐρ., κλ.· τι, ὡς πρὸς τι, Ἡρόδ. 2. 177, Σοφ. Ἀντ. 506, κτλ.· εἰς ἅπαντα Εὐρ. Ἀποσπ. 46· ἐς θυγατέρας ἡ αὐτ. ἐν Ὀρ. 541· ἐν τιμῇ Λουκ. Νεκρ. Διὰ 24. 3·—εὐδαιμονιότης, τύπος εὐχῆς, εὐλογίας· παρὰ τῇ Εὐρ. ἐν Πίλ. 231, ἐν Φων. 1086, ἵδε Εἰμῆλ. ἐν Εὐρ. Μῆδ. 1041 (1073)· παρ. δοῦμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Ἀγ. 440, 457.

εὐδαιμόνημα, τὸ, καλὴ, τύχη, εὐτυχία, εὐτύχημα, Λουκιαν., Εἰκ. 22, Στοβ. Ἐκλογ. 2.194.

εὐδαιμονία, Ἰων. -ία, ἡ, εὐτυχία, ὄψιος, Ὀμ. Ὑμν. 10. 5, Πινδ. Ν. 7. 83, Ἠρόδ. 1. 5, 32, καὶ συχνάκις παρ' Ἀττ.· χρημάτων προσδόμω καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδ. Θουκ. 2. 97· ἐπὶ γυναικῶν, Ἠρόδ. 5. 28., 7, 220, κτλ.· μοῖρ' εὐδαιμονίας Πινδ. II. 3.150· ὡσαύτως κατὰ πληθ., Εὐρ. 1. Δ. 591, Πλάτ. Φαίδρ. 115D. 2)

παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστ., τελεία εὐτυχία, ἴδε εὐδαιμονία ἐν τέλει.

εὐδαιμονίζω, θεωρῶ ἢ καλῶ τινα εὐτυχεῖ, μακαρίζω, εὐδαιμονίζε· παῖδα σὺν Εὐρ. Τριγ. 268, πρὸς. Σεν. Ἀπομν. 2. 7, 7, Ἰσοκρ. 175D, κλ.· μετὰ γεν. πράγμα, οὐ πᾶν μοῖρας εὐδαιμονίας, οὐχὶ ἐκ τῶν πολὺ ὀρίων μακαρισμοῦ διὰ τὴν τύχην του, Σοφ. Ο. Κ. 144, πρὸς. Πλάτ. Πολ. 516C, 518B, Συμπ. 194E· αὐτὸν εὐδαιμονιεῖ τῆς περιουσίας Δημ. 550. 20, πρὸς. 362. 12· εὐδ. τινα ὑπὲρ τίνος Σεν. Ἀπομν. 1. 7, 3· ἐπὶ τινι Δημ. 314. 2· διὰ τ. Λουκ. Νύκτ. 23.—Ποδ., Πλάτ. Πολ. 465D, κ. ἄλλ.

εὐδαιμονικός, ἡ, ὄν, τελίων ἢ ἄλλων εἰς εὐδαιμονίαν, Ἀριστ. ΠΟ. Ν. 10. 6, 3, Ρήτ. 1. 19, 31· τὰ εὐδ., τὰ ἀπαρτίζοντα τὴν εὐδαιμονίαν, Σεν. Ἀπομν. 4. 2, 34· τελετὴ καλὴ τε καὶ εὐδ. Πλάτ. Φαίδρ. 253C. 2) ἐπὶ προσώπων, ἀποδεχόμενος εὐδαιμονίαν, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 1134, Ἀριστ. ΠΟ. Ν. 1. 8, 16· οἱ εὐδαιμονικοί, φιλοσοφοῦντες ὡς ἄνθρωποι ἀγαθὸν τὴν εὐδαιμονίαν, Διουγ. Α. 1. 17, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 548A·—Ἐπίρρ., -κῶς πράττειν, διόγειν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 856, Σεν. Ἑλλ. 3. 2, 9.

εὐδαιμόνισμα, τὸ, ὅ, τι θεωρεῖται ὡς εὐδαιμονία, Πλάτ. Ἐπιστ. 354C. II. συγχαρητήριον, Ἀππ. Ἑμυλ. 4. 16.

εὐδαιμονιστής, ὁ, τὸ εὐδαιμονίζειν, Ἀριστ. Ρήτ. 1. 9, 34, ΠΟ. Ν. 4. 7, 13, Πλουτ. Πελοπιδ. 34, κλ. 2) = εὐδαιμονία, Εὐστ. Πονημάτ. 304. 14.

εὐδαιμονιστίον, ῥήμ. ἐπὶ, τοῦ εὐδαιμονίζω, δεῖ εὐδαιμονίζειν, Ἀριστ. ΠΟ. Ν. 1. 10, 1. 2) -εός, α, ὄν, ὅν δεῖ εὐδαιμονίζειν, Ἀππ. Ἀν. 1. 12, 2.

εὐδαιμονιστή, ἡ, = εὐδαιμονία, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. 13, 36, Σεν. Ἑφ. 1. 16.

εὐδαίμων, εὐδαίμων, ὁ εὖ τὸν δαίμονα διακείμενον ἔχοντι ἐντεῖθεν, εὐτυχής, μακάριος, Λατ. felix, τῶν εὐδαίμων τε καὶ ὀλβίος ὅς τῶς πάντα εἰδώς ἐργάζεται ἀνατίσκει ἀθανάτοισιν, τοῦτον ὅστις πάντα πάντα ἐργάζεται, μὴ δυσχερεστῶν τοῦς θεοῦς, οὕτως εἶναι εὐδαίμων καὶ ὀλβιος, Πσ. Ἑργ. κ. Πμ. 824· εὐδ. καὶ ὀλβιος Θέων. 1007· καὶ παρὰ Τραγ., ὡς ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 647, Πέρσ. 768, Σοφ. Ἀντ. 582· μακάριός τε καὶ εὐδ. Πλάτ. ΠΟ. Ν. 354A· μετὰ γεν., εὐτυχής ἐν τινι ἢ διὰ τ., Πσ. ἐνθ' ἄνω, Φαίδρ. 58E· ὡσαύτως εἰρωνικῶς, εὐδ. εἰ, ὅτι οἶσι. Πλάτ. Πολ. 422E· τὸ εὐδαίμων = εὐδαιμονία, Θουκ. 2. 43·—Ἐπίρρ., -μόνως Εὐρ. Ὀρ. 601, Ἀριστοφ. Πλ. 802, κλ.—Συγκρ. καὶ Ὑπερβ. -ιστερον, -ιστατα Πλάτ. Νόμ. 734D, 710B. 2) ἴδιος ἐπὶ ἔξωτερος εὐτυχίας, ὁ ἡμετέριος, ὁ πλούσιος, οἱ εὐδαίμονες αὐτῶν Ἠρόδ. 1. 133, πρὸς. 196., 5. 8, Πινδ. Π. 10. 34, Θουκ. 1. 6, κλ.· ἐν πολλοῖς χρημίσιον εὐδαίμονες ὄντες Λυσ. 903. 11· οἱ πλούσιοι καὶ εὐδ. Πλάτ. Πολ. 406C, πρὸς. Πρωτ. 316B·—ὡσαύτως ἐπὶ τόπων, αἱ Ἀθῆναι μεγάλαί τε καὶ εὐδαίμονες Ἠρόδ. 8. 111· Εὐδοίη, νῆσος μεγάλη τε καὶ εὐδ. ὁ αὐτ. δ. 34· Κυράνα Πινδ. Π. 4. 491, κτλ.—Ἀν καὶ πάντοτε ἐμπερικλείει τὴν ἔννοιαν καλῆς τύχης, ὅμως ἐν Εὐρ. Μῆδ. 1230 ἀντιτίθεται πρὸς τὸ εὐτυχής, ὀλβίου δ' ἐπιρρυέντος εὐτυχέστερος ἄλλου γένει· ὁ ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὐ συνήθως ὅμως ἀμφότεραι οἱ ἔννοια στενῶς σχετίζονται, εὐτυχία καὶ εὐδαίμονία, ὀλβιος καὶ εὐημερία, ἴδε πρὸ πάντων Πλάτ. Πολ. 354A, 380C, Ἀριστ. ΠΟ. Ν. 1. 8, 1, νῆξ, 7. 13, 2, κέξ., Πλάτ. 8. 5, 10.—ἴδε Κόνιου Πλούτ. Παράτρ. σ. 157 κέξ.

εὐδαίμωνος, ὄν, (εὐδαίμων) ἀξιοδαίμωνος, οὐχ ἦσαν εὐδαίμωνες μοι λέγεις τὰς Αἰσχύλ. Χο. 181.

εὐδαίμωνος, ὄν, (εὐδαίμων) ἀξιοδαίμωνος, οὐχ ἦσαν εὐδαίμωνες μοι λέγεις τὰς Αἰσχύλ. Χο. 181.

εὐδαίμωνος, ὄν, (εὐδαίμων) ἀξιοδαίμωνος, οὐχ ἦσαν εὐδαίμωνες μοι λέγεις τὰς Αἰσχύλ. Χο. 181.

εὐδαίμωνος, ὄν, (εὐδαίμων) ἀξιοδαίμωνος, οὐχ ἦσαν εὐδαίμωνες μοι λέγεις τὰς Αἰσχύλ. Χο. 181.

εὐδαίμωνος, ὄν, (εὐδαίμων) ἀξιοδαίμωνος, οὐχ ἦσαν εὐδαίμωνες μοι λέγεις τὰς Αἰσχύλ. Χο. 181.

εὐδαίμωνος, ὄν, (εὐδαίμων) ἀξιοδαίμωνος, οὐχ ἦσαν εὐδαίμωνες μοι λέγεις τὰς Αἰσχύλ. Χο. 181.

εὐδαίμωνος, ὄν, (εὐδαίμων) ἀξιοδαίμωνος, οὐχ ἦσαν εὐδαίμωνες μοι λέγεις τὰς Αἰσχύλ. Χο. 181.

εὐδαίμωνος, ὄν, (εὐδαίμων) ἀξιοδαίμωνος, οὐχ ἦσαν εὐδαίμωνες μοι λέγεις τὰς Αἰσχύλ. Χο. 181.

εὐδαίμωνος, ὄν, (εὐδαίμων) ἀξιοδαίμωνος, οὐχ ἦσαν εὐδαίμωνες μοι λέγεις τὰς Αἰσχύλ. Χο. 181.

εὐδαίμωνος, ὄν, (εὐδαίμων) ἀξιοδαίμωνος, οὐχ ἦσαν εὐδαίμωνες μοι λέγεις τὰς Αἰσχύλ. Χο. 181.

εὐδαίμωνος, ὄν, (εὐδαίμων) ἀξιοδαίμωνος, οὐχ ἦσαν εὐδαίμωνες μοι λέγεις τὰς Αἰσχύλ. Χο. 181.

εὐδαίμωνος, ὄν, (εὐδαίμων) ἀξιοδαίμωνος, οὐχ ἦσαν εὐδαίμωνες μοι λέγεις τὰς Αἰσχύλ. Χο. 181.

εὐδαίμωνος, ὄν, (εὐδαίμων) ἀξιοδαίμωνος, οὐχ ἦσαν εὐδαίμωνες μοι λέγεις τὰς Αἰσχύλ. Χο. 181.

εὐδαίμωνος, ὄν, (εὐδαίμων) ἀξιοδαίμωνος, οὐχ ἦσαν εὐδαίμωνες μοι λέγεις τὰς Αἰσχύλ. Χο. 181.

εὐδαίμωνος, ὄν, (εὐδαίμων) ἀξιοδαίμωνος, οὐχ ἦσαν εὐδαίμωνες μοι λέγεις τὰς Αἰσχύλ. Χο. 181.

εὐδαίμωνος, ὄν, (εὐδαίμων) ἀξιοδαίμωνος, οὐχ ἦσαν εὐδαίμωνες μοι λέγεις τὰς Αἰσχύλ. Χο. 181.

εὐδαίμωνος, ὄν, (εὐδαίμων) ἀξιοδαίμωνος, οὐχ ἦσαν εὐδαίμωνες μοι λέγεις τὰς Αἰσχύλ. Χο. 181.

εὐδαίμωνος, ὄν, (εὐδαίμων) ἀξιοδαίμωνος, οὐχ ἦσαν εὐδαίμωνες μοι λέγεις τὰς Αἰσχύλ. Χο. 181.

εὐδαίμωνος, ὄν, (εὐδαίμων) ἀξιοδαίμωνος, οὐχ ἦσαν εὐδαίμωνες μοι λέγεις τὰς Αἰσχύλ. Χο. 181.

εὐδαίμωνος, ὄν, (εὐδαίμων) ἀξιοδαίμωνος, οὐχ ἦσαν εὐδαίμωνες μοι λέγεις τὰς Αἰσχύλ. Χο. 181.

εὐδαίμωνος, ὄν, (εὐδαίμων) ἀξιοδαίμωνος, οὐχ ἦσαν εὐδαίμωνες μοι λέγεις τὰς Αἰσχύλ. Χο. 181.

εὐδαίμωνος, ὄν, (εὐδαίμων) ἀξιοδαίμωνος, οὐχ ἦσαν εὐδαίμωνες μοι λέγεις τὰς Αἰσχύλ. Χο. 181.

εὐδαίμωνος, ὄν, (εὐδαίμων) ἀξιοδαίμωνος, οὐχ ἦσαν εὐδαίμωνες μοι λέγεις τὰς Αἰσχύλ. Χο. 181.

εὐδαίμωνος, ὄν, (εὐδαίμων) ἀξιοδαίμωνος, οὐχ ἦσαν εὐδαίμωνες μοι λέγεις τὰς Αἰσχύλ. Χο. 181.

εὐδαίμωνος, ὄν, (εὐδαίμων) ἀξιοδαίμωνος, οὐχ ἦσαν εὐδαίμωνες μοι λέγεις τὰς Αἰσχύλ. Χο. 181.

εὐδαίμωνος, ὄν, (εὐδαίμων) ἀξιοδαίμωνος, οὐχ ἦσαν εὐδαίμωνες μοι λέγεις τὰς Αἰσχύλ. Χο. 181.

ὁρατόν· πρὸς. εὐαγής Γ. II. μετέπειτα, ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἥλιον, εὐήλιος, ὡς ἐν Πινδ. Π. 4. 136 ἡ Ἰωλκός καλεῖται εὐδ. γῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ὀρεινὰς κατοικίας τοῦ Ἰάσονος (τοῦς ὀρεινοὺς σταθμοὺς)· οὕτω περὶ τῆς Κρήτης μετὰ τοῦ ἀναπεταμένου αὐτῆς πεδίου πρὸς νότον, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 434· ὅσα πρὸ φύει εὐδελος αἶα Εὐρ. 54. (Ἀναμφιβόλως εἶναι ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίξης ἐξ ἧς καὶ τὸ δελος, δελος, ἴδε ἐν λ. δελος. Ὁ Σερῶδ. καὶ τινες γραμμ. θεωροῦσι τὴν δευτέραν σημασίαν ὡς τὴν μόνην, πρὸς. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. δελή 7-9· ἄλλοι ἐρμηνεύουσιν αὐτὴν διὰ τοῦ θυσμικός, = θυτικός, ἐκ τοῦ δελή, ἐσπέρα, ὅπερ ἀρμόζει μὲν εἰς τὴν Ἰθάκην, ἀλλ' οὐχὶ εἰς πάσας τὰς νήσους καὶ βεβαίως οὐχὶ εἰς τὴν Ἰωλκόν, ἥτις ἐκείνο κατὰ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν, πρὸς. Ἡσυχ. ἐν λ. δελή.).

εὐδελός, ἡ, ὄν, = εὐδελινός, Ἀνέκδ. Ὁξ. 2. 207, ἐν τῇ Συγκρ. -δετερος, ἐντεῖθεν πύκνως, εὐδελινός λιμένας ἐπανορθώσαν ἀντὶ εὐδελινός ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 4717. 22, καὶ εὐδελινότητος ἀντὶ εὐδελινότητος ἐν Εὐσεβ. Ἑκκλ. Ἰστ. 9. 7, περὶ τῶν ἐν Παλ. Μακρυρ. 9.

εὐδελινός, ἡ, καλὸν δεῖπνον, Ἀρμόδ. παρ' Ἀθην. 149B, 479D, πρὸς. Φιλολογία.

εὐδελινός, ὄν, δαίτες εὐδ., καλῶς κατηρητισμένοι εὐαγίαι, Εὐρ. Μῆδ. 200. II. ἐν Αἰσχύλ. Χο. 484, παρ' εὐδελινότητος ἔσει ἀτίμος, σημαίνει παρὰ τοῖς νεκροῖς εἰς οὐ· προσφέρουσι θυσίαις οἱ ζῶντες ὅς εἰσι ἀτίμος· ὁ Σχολιαστὴς ἐρμηνεύει· ὡς ἄλλων νεκρῶν μεταλαμβάνοντων ἐναγισμῶν οὐ ἀτίμος ἔσει. Πρὸς. Φωτ. λ. εἰ. Ἡσυχ. ἐν λ. καὶ Μίγα Ἑτυμ. σ. 42, 3, ἐν λ. αἰώρα.

εὐδελινός, ἡ, τὸ οὐσίαν, τοῦ εὐδελινός, Μ. Φιλίπ. τ. Β', σ. 358, ἐκδ. Mil.

εὐδελινός, ὄν, ἔχων ἄφθονα καὶ καλὰ δένδρα, Πινδ. Ο. 8. 12, Π. 4. 131, Εὐρ. 1. Τ. 134, κτλ.· ὡσαύτως παρὰ τοῖς πεζογράφοις, Ἰππ. π. Ἀέριον 288, Σερῶδ. 100.

εὐδελινός, ἡ, βλεπόντων καλῶς, ἔχων λαμπρὸς ὀφθαλμούς, Μάξιμος π. καταρχ. 151. 263.—Εὐδελινός, κύρ. ὄν., Δημ. σ. 688, 11, ἴδε Κόνιου Φιλολ. Ποικιλ. ἐν Ἀθηνῶς τ. Α', σ. 29.

εὐδελινός, ὄν, (δέρμα) ἔχων καλὸν, ἰσχυρὸν δέρμα, Σχλ. εἰς Ἀπ. Πλ. Ρόθ. Β. 125, πρὸς ἐρμηνείαν τῆς λ. θόρρινος.

εὐδελινός, ὄν, (δερμάτιον) καλῶς κατεργασμένον, τὰ δερμάτια τὰ εὐδελινότατα, τὰ κέλαιστα μεμαλαγμένα, Ἰππ. π. Ἀρμόδ. 770, Γαλην. τ. 18, μέρ. 1. σ. 436, 14, ἐκδ. Κόνη.

εὐδελινός, ὄν, ἐντελὲς φανερὸς, κατὰ δόλως, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1009, κλ.· εὐδελινός [ἐστὶ] ποιῶν, εἶναι καταφανὲς εἰς πᾶσι ποιῶν, Ἀριστοφ. Ἀγ. 1130· εὐδελινός [ἐστὶν] ὅτι.. Πλάτ. Πολιτικ. 304B· φιλόσοφος τις εἰ—εὐδελινός Ἀλέξ. ἐν Ἀλφ. 1. 11· ἐν εὐδελινός [ἐστὶ] Ἰππ. 6. 3· ἴδε ἐν λ. δελος.—Ἐπίρρ., -λως Πλουτ. Ὁμ. 3.

εὐδελινός, ἡ, καλοκαίρια, κοινῶς βεβήκα· ἐκ χειμῶνος εὐδελινός Πινδ. 1. 7 (6), 52· ἐν εὐδελινός χειμῶνα ποιῶν Σεν. Ἑλλ. 2. 4, 14· ὅταν εὐδελινός γέννηται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 19, 3· εὐδελινός (γεν.), ἐν καλοκαίρια, αὐτοῖς 8. 12, 10—πληθ., ἐν γε χειμῶνι καὶ εὐδελινός Πλάτ. Νόμ. 961F· εὐδελινός οὐσῶν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 40, 36.

2) μεταφ., ἡρεμία, ἡσυχία, γαλήνη, Πινδ. Ο. 1. 158, Π. 5. 12, Αἰσχύλ. Θῆβ. 795, Ἀντιφῶν 116. 25, Σεν. Ἀν. 5. 8, 10· ἐπὶ τοῦ νοῦ, τῆς διανοίας, Πρωταγ. παρὰ Πλουτ. 2. 118E, ἴνθα ἴδε Wyt.· σαρκὸς εὐδ., καλὴ κατάστασις τῆς σαρκὸς, αὐτοῖς 126C. [Περὶ τῆς προσώπιας ἴδε εὐδελινός].

εὐδελινός, ὄν, (εὐδελινός) ποταμὸς Σεν. Ἑλλ. 4. 2. 11, Πλουτ. 2. 1117D, Πολύβιαν. 2. 1, κλ.

εὐδελινός, ὄν, = τῷ ἐπομ., Χρυσίπ. παρὰ Πλουτ. 2. 1040B, εὐδελινός, ὄν, ἐν εὐδελινός διαδέχεται τις, Πλάτ. Νόμ. 944B· εὐδελινός τὰ τοιαῦτα πρὸς τοὺς πολλοὺς ὁ αὐτ. ἐν Εὐδελινός 3B.—Ἐπίρρ. εὐδελινός ἔχειν Δημ. 440B. 10.

εὐδελινός, ὄν, ἐν εὐδελινός διακρίνει τις, Γαλην. τ. 14. σ. 63. 10, Πρὸς. εἰς Ἡσ. Ἑργ. κ. Πμ. 668, Κ. Πορφ. Ἑκδ. Βασίλ. Τάξ. σ. 3A, κλ.

εὐδελινός, ὄν, ὁ εὐδελινός διαγραφόμενος, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 145. 230.

εὐδελινός, ὄν, φαίδρος, Γαλάρδ, εὐδελινός, Διοσκ. 4. 61, φιλ. 1. 52, κλ.

εὐδελινός, ὄν, = εὐδελινός, βίος ἀσαλεύτως ἡσυχία εὐδελινός Πλάτ. Ἀδ. 370D·—ἐνεργ., παρὰ τῷ Γρηγ. Νύκτ. τ. 1. σ. 58D.

εὐδελινός, ὄν, καλῶς διατεταγμένος—Ἐπίρρ. -τως, Ἰωσήφ. Ἰνδ. 11δλ. 3. 5, 2. II. καλῶς διατεταγμένος, ἐπὶ προσώπων, Διουγ. 81B. Θεῶδ. Στουδ. 546B, κλ.

III. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν εὐδελινότητος, ἐπὶ ἀγῶνι κῆρος, οὐχ εὐδελινότητος οὐ δυναμένη εὐχερῶς γήμασθαι Ἡσυχ.

εὐδελινός, ὄν, -βαδὺς διαδραπυόμενος, συντριβόμενος, Κίριλλ. Ἀλ. 1. 828D, Π. 1341C.

εὐδελινός, ἡ, -καίτις, ἡ, ὅπῃ ἐν τῇ πλῇ πρὸς ἐκροήν τοῦ ἐν τῇ πλῇ ἀπορροῦμένου ῥυπαροῦ τῆς ὁσεντίας· ὕδατος, Πλουτ. 2. 699F, πρὸς. Πλουτ. Δ. 92, Ἰσχυρ., -τρήκα τῆς ἐκδ. ζι· οὐ ἡ ἀν-

εὐδοκιάζω, = εὐδοκέω, Ὠριγένης, VII.13A.

εὐδοκιάζω: παρὰ τὴν εὐδοκίαν Πλάτων. Γοργ. 515E: ἄλλοι. ἡδονήματα. Ξενοφ. Κύρ. 7. 1, 46, Δημ. 7. 20: παρὰ τὴν εὐδοκίαν. Ἀριστοφ. Νεφέλ. 1031: — ἡ αὐτοῖς παραλείπειται ἐν τῇ ἰδίᾳ διαίτῃ. Πέρδ. 3.131, 7. 227, καὶ συχνάκις ἐν Ἀντιγράφοις. Ἄττ. συγγράμματα, ἔχω καλὴν φήμην, τιμῶμαι, εἶμαι ἐντιμὸς. ἑρμηνεύς, Θέογν. 587, Εὐρ. Ἀποσπ. 550, Ἀριστοφ. ἐνδ' ἄνωγ. Λυσίας 173. 40, κτλ.: — εὐδοκίῳ ἐν τινὶ, διακρίνομαι ἐν τινὶ, ἐλδοκίῳ. Πέρδ. 1. 59, Θουκ. 2. 37: ἐπὶ σοφίᾳ ἐν πᾶσι τοῖς Ἑλλήσιν Πλάτ. Ἰππ. Μείζων 291 A: ἐπὶ τινος Δημ. 1425. 5: τινος Πλουτ. Δίων 34, Ἀνθ. Π. 11.157, Δίων Κ. — εὐδ. μάλιστα τῶν μοθητῶν Πλάτ. Πρωταγ. 315 A: οὕτως, εὐδ. διὰ πάντων τῶν βασιλείων Πέρδ. 6. 63: — εὐδ. πορὰ τῷ βασιλείῳ, ἔχειν εὐνοίαν παρ' αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 8. 87, πρὸλ. 88., 9. 20: παρὰ τισὶ εὐδοκίῳ ἐν νόμῳ Δημ. 530. 16: — παρὰ μεταγεν. ὥσπερ καὶ ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Κωμ. Ἀνώγει. 50 (Διόδ. 12.14), Πλουτ. Ἰδὲ 16. 2) ἐπὶ οὐκ ἔδωκεν, κλ., ἴαν τιμῶμαι, εὐδ. σφόδρα Ἀλξ. ἐν Ἀδῆλ. 14: σκώπετε σφόδρα εὐδ., δηλ. ἡ σάξ ἀντὶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 28: — οὕτως ἐπὶ πραγμάτων καθόλου, οἱ εὐδοκίῳ οὐκ ἔχοντες τῶν νόμων ὁ αὐτ. ἐν Ἰν. Νικ. 10. 9, 20: ἐπὶ κοινῶν ἐπιχειρημάτων, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 2. 23, 30, κ. ἄλλ. II. ἐν τῷ μέσῳ ὥσπερ, ἔχω ἐν τιμῇ, Διδ. 4. 24.

εὐδοκίῳ, ὥς, ἡ, καλὴ φήμη, τιμὴ, ἐπιτυχία, τὸ πλεῖστον κατὰ πλῆθ. Πλάτ. Πολ. 358A, 363A, Λουκ. Ἀλ. 25: ἐν τῷ ἐνίκ. παρὰ Θεμιστίῳ 347C.

εὐδοκίῳ, ἡ, = τῷ προηγ., Πλάτ. Φιλόθ. 581D.

εὐδοκίῳ, ὡς, ὁ εὐδοκίῳ ἐπὶ τι, ἐντιμὸς, εὐδοξός, ἐπιτυχής, στρατιὰ Διοχ. Πέρδ. 857: ὁ εὐδοκίῳ Εὐρ. Ἡρακλ. 621: εὐδ. ἐπὶ τι, πρὸς τι, Πλάτ. Ἀπολ. 29D, Νόμ. 878A: ἐπὶ τινὶ Πλουτ. Λύσανδρ. 22: ἐν πᾶσιν Πλάτ. Νόμ. 631B: ἐν τῇ Ἑλλάδι Ξεν. Ἀπομν. 3. 7, 1.

εὐδοκίῳ, μετοχ. Ἐπίρρ. μέσ. ἄνεστ. τοῦ εὐδοκέω, κατὰ γυναικὴν τινός, κατ' εὐχὴν, μετὰ δότ., Πολύβ. 18. 34, 10.

εὐδοκίῳ, ὡς, λίξις πλασθεῖσα πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ εὐδοκίῳ. Εὐστ. 782. 24.

εὐδοκίῳ, ἔχω καλὴν φήμην, τιμῶμαι, Εὐρ. Ρητ. 496, Ξεν. Ἀπομν. 3. 6, 16, κτλ.: τὰ πολλὰ, εἰς πλεῖστα πράγματα, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 1. 1, 31.

εὐδοκίῳ, ἡ, καλὴ φήμη, τιμὴ, δόξα, Σιμωνίδης 5, Πινδ. Π. 5. 9, καὶ συχν. παρ' Ἀττ., πρὸλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 8: ἀρετὴ, τὸ ἔσχατον, Πινδ. Ν. 3. 70: ἐν τῇ πλῆθ., Δημ. 332. 6. 2) ἐπιδοκίμασι, τοῦ πλῆθους Πλάτ. Μένει. 238D. II. καλὴ κρίσις, ἀντίθετον τῇ ἐπιστήμῃ, ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 99B.

εὐδοκίῳ, ὡς, (εὐδ.) ἔχω καλὴν ὑπόληψιν, ἐντιμὸς, περίφημος, εὐδοξός, Θέογν. 195, Σιμωνίδης 147, Πινδ. Π. 12. 10, Θουκ. 1. 84, κλ.: εὐδ. παρὰ τισὶ Πλάτ. Νόμ. 773A: νέες εὐδοκίῳ τῶν, πλῆθος ἔχοντα τὴν ἀρετὴν ὑπόληψιν, τὰ πρῶτα ἢ πρῶτης τάξεις, Πέρδ. 7. 99.—Ἐπίρρ. —ἔως, Πλάτ. Ἰππ. Μείζων 287E.

εὐδοκίῳ, ὡς, ἀγαθὸς πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ δούλους, Ἀχαιοὺς παρ' Ἀθην. 267D, Ψερικρ. ἐν Ἀδῆλ. 72.

εὐδοκίῳ, ἔς, (δέρκομαι) δευδερκής, Σοφ. Φιλ. 847.

εὐδοκίῳ, ἡ, ἰσχύς καὶ ὑγεία σωματικῇ, Εὐκλ. (Σοφ. Σολ. 1Γ', 19), Πλούτ. (ἀδρανής εὐδοκίῳ μόνον παρὰ Γραμμ. καὶ Κυρίλλῳ Ἀλ. Π. 148D, 521C: ἡ βίβα εἶναι εὐδοκίῳ.)

εὐδοκίῳ, τρέχω καλῶς, εἶμαι ταχύς, Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 467, Πλουτ. Φιλοπ. 18: μεταφρ., εὐτυχῶ, εὐήμερῳ, Φιλίστρ. 807: εὐδοκίῳ (δηλ. εὐδρόμῳ) ἐπὶ τὸν δρόμον, Σουλ. Ἐπιγρ. 676D.

εὐδοκίῳ, ἴων. —τῇ, ἡ, ταχύτης, Ἰππ. Ἐπιστ. 1276. 54.

εὐδοκίῳ, ὡς, ὁ, ὡκύς, ταχέως τρέχων, εὐδρομος, ἐπὶ ἰχθύος, Ἰκρατίδ. παρὰ Πλουτ. 2. 981D.

εὐδοκίῳ, ὡς, τρέχων καλῶς, ταχύς, ὡκύς, Ἀνθ. Π. 6. 180, Ὀρφ. 2) εὐδρομὸς πόλις, πόλις μετὰ καλῶν ἵπποδρόμων, Ἀνθ. Π. παρὰ 336.

εὐδοκίῳ, ὡς, ἐπὶ ἱατρικῇ σημασίᾳ: ἔχειν τοὺς πόρους ἀνοικτούς, σῶμα Πλουτ. 2. 715E, Γαλην. τ. 12. σ. 377B.

εὐδοκίῳ, ὡς, ἔχω ἐρῶνον δρόμον, ἀφρονον ὕδωρ, πηγαί Εὐρ. 1. 1517: τόποι Ἀριστοφ. Ὀρν. 245.

εὐδοκίῳ, ὡς, ἰσχυρὸς, Ὀρφ. Ὀρν. 28. 20.

εὐδοκίῳ, ὡς, βαλὼν δυνάμει, εὐκλῶς ἐνδίδων εἰς παρακλῆσιν, Πλουτ. 2. 528B.

εὐδοκίῳ, παρὰ τὴν εὐδοκίαν Πλάτ. Σομ. 203B, ἀποκατασταθὲν ἐν Εὐρ. Βάχχ. 683, Γ' ἰσμ 763, 779, εὐδον Ἰλ. Β. 2, Θέογν. 2126, Ἰων. εὐδοκίῳ Ἰλ. Χ. 503: — μέλλ. εὐδοκίῳ Διοχ. Ἀγ. 337: — ἄλλοι. ἡδονήματα (καθ-) Ἰππ. Κοιμῶμαι, πλαγιάζω, συχνόν παρ' Ὀμ. μετὰ συνηγ., αἰ., ἐπὶ δὲ ἄν οὕτως εὐδοκίῳ γλυκύν ὕπνον Ὀδ. 6. 445: ὕπνον οὐκ εὐδοκίῳ Εὐρ. Πρ. Μαιν. 1014: γλυκύν ὕπνον καὶ ἑγέρσιμον ὕπνον Θέογν. 24. 7: ὥσπερ, ὕπνῳ γ' εὐδοκίῳ, μεθυμένον εἰς ὕπνον κατὰ Βακχίαν: εὐδοντα, παραδιδόντα τὸν ὕπνον, Σοφ. Ο. 1. 65: εὐδον, παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ Ὀδ. Ο. 337, 342: σὺν ὁμήλικι εὐδον Ὀδ. 1059:

τὴν δὴν νύκτα Πλάτ. Νόμ. 807E, κ. ἄλλ.: — ὥσπερ, ἐπὶ τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου. Πρῶτος δευδερμένος εὐδοκίῳ ἔχει ἐμψ. Ἰλ. Κ. 482: εὐδοκίῳ εὐδον: νέκυς Σοφ. Ο. Κ. 621: πρὸλ. κυμῶ Π. 3.

II. μεταφρ., ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, εὐρ. εὐδοκίῳ μένος Βορέας Ἰλ. Β. 524: εὐδὲτω πόδτος Σιμωνίδης 14.15, πρὸλ. Διοχ. Ἀγ. 566: εὐδοντα πόλεμον ἐπεγείρειν Σόλων 3.19: εὐδοκίῳ δ' ὁρέων κορυφαί Ἀλκμάν 34: εὐδοκίῳ κακὸν τὸδ' εὐδοκίῳ Εὐρ. Ἰκ. 1148: εὐδοκίῳ χάρις, κοιμᾶται, παύεται, Πινδ. 1. 7 (6), 23, πρὸλ. Εὐρ. Ἰκ. 662: ἐπὶ τοῦ νοῦ ἡ τῆς καρδίας, εἶμαι ἡσυχός, εἶμαι εὐχαριστημένος, εὐδοκίῳ φρενὶ Σοφ. Ἀποσπ. 563, πρὸλ. Θέογν. 126, Πλάτ. Πολ. 571C: (οὕτω τὸ δογματίζειν, ἐν τῇ Λατίν., πρὸλ. Heid. Ὀρατ. Σατ. 1, 2, 7): — ἐπὶ προσώπων, κοιμῶμαι, ὥστε κεῖ βραδύς εὐδοκίῳ, δηλ. καὶ ἂν ἀναπαύεται ἀδύνη καὶ δὲν θέλει νὰ κινήσῃ, Σοφ. Ο. Κ. 307: Τισίαν ἐάσομεν εὐδοκίῳ, ὅτι ἀφίπτεται αὐτὸν νὰ ἀναπαύῃ, Πλάτ. Φαίδρος 207A: πρὸλ. βρέζω.— Παρὰ πεζογράφους κοινότερον εἶναι τὸ καθ' ὅδω, ἂν καὶ εὐρίσκειται τὸ εὐδοκίῳ ἐν Προδ. 1. 34, 209, Πλάτ. ἐνδ' ἄνωγ., Ξεν. Κύν. 5.11.

εὐδοκίῳ, ὡς, ἀφρόνως εὐδοκίῳ, Ὀππ. Ἀλ. 4. 359.

εὐδοκίῳ, ἀντίθετ. τῷ φειδωλῇ, ἐλευθερίῳ εἰς τὸ εὐδοκίῳ, Εὐκλ. Π. 1262C.

εὐδοκίῳ, ὡς, ἐλευθερίῳ, μεγαλόδοτος, Ὀππ. Ἀλ. 2. 39: παρ' Ὀμ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα, Ἰλ. Π. 179, 186.

II. πλουσίως εὐδοκίῳ, πεπρακισμένος, Παύλ. Σιλ. Ἐκφρ. τῆς Μεγ. Ἑκκλ. 920. Εὐδοκίῳ ἢ Ἀφροδίτῃ ἐν Συρακούσαις: Πλούτ.

εὐδοκίῳ, ὡς, πλουσίως ἐνδεύμενος, Μόσχ. 4. 75, Μάξιμ. π. καταρχ. 477, 562.

εὐδοκίῳ, ὡς, ἡ εὐδοκίῳ, (ἐγρομαι, ἐγέρω) εὐκλῶς ἐξεγείρομαι, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰεροκλέους.

εὐδοκίῳ, ἡ, ὁ ἔχω καλὸν ἔγχοι, ὠτρυνε δ' Ἀρης εὐδοκίῳ Βακχ. 12.147 (ἐκδ. Βλασσ).

εὐδοκίῳ, ὡς, (εὐρ) ἔχω λαμπρὰν ἑδραν, ἡ καθήμενος ἐπὶ λαμπροῦ θρόνου, ἐπὶ θεοτήτων, Διοχ. 96, 319: καθ' ὅδω εὐδοκίῳ, ἀσφαλὴς καὶ βεβαία Σουίβ., δηλ. ἀσφαλὴς καθίσματα ἐπὶ τοῦ ὕπνου.

2) ἐπὶ πλοίου, = εὐδοκίῳ. Θέογν. 12. 21, Πινδ. 12. 10, Ἰππ. 1. 12.

III. ἐν κατὰ τὴν τυχερῇ τύχῃ, εὐδοκίῳ ὄντι, οἰκνὸς ἐμφανιζόμενος ἐν εὐδοκίῳ καὶ καταλήγει τύχῃ, Διὸς. π. 4. 16.

16: καθόλου, ἀρμύζων, ἀρμύζιος, Διον. Ἀλ. π. Σουίβ. 6.—Ἐπίρρ. εὐδοκίῳ, = εὐδοκίῳ, βεβαίως: Πλούτ.

εὐδοκίῳ, ὡς, ἔχω καλὴν κόμην, Ἀνακρ. 80 Bgk.: κοινῶς εὐδοκίῳ.

εὐδοκίῳ, ἔς, ἔχω καλὸν εἶδος, ὥρασαν μορφήν, γυνή Ἰλ. Γ. 48: κυρίως ἐπὶ καλῶν γυναικῶν (ἴδε Εὐστ. ἐν τόπ.), πρὸλ. Ἡσ. Θ. 250, Θέογν. 1002, Πινδ. 1. 8. (7). 61, Πλάτ. Κρίτων 44 A, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 4: ἄλλ' ἐπὶ ἀρετῶν, Πέρδ. 1. 32, 112, 6. 32 (ἐν τῷ ὕμνῳ), Διοχ. Πέρδ. 324, Εὐρ. Ἰκ. 1540, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 9: καθόλου ὥρατος, χρωτὸς εὐδοκίῳ φύσις Εὐρ. Ἀλ. 1741: τὸ εὐδοκίῳ, καλὸν πρόσωπον, τὸ εὐδοκίῳ οἱ Κρήτες εὐδοκίῳ καλοῦσι Ἀριστ. ἐν Ποιητ. 25. 16.

εὐδοκίῳ, ὡς, εὐκλῶς εἰς τὸ εὐδοκίῳ: Πλούτ.: — εὐκλῶς ἡ εὐδοκίῳ: εὐκλῶς, Πτολ. Τετράδ. 155. 7.

εὐδοκίῳ, ὡς, ὁ βεβαίως εἶκων, εὐδοκίῳ, Δίων Κ. 69. 20, Ἀλξ. Ἀφρ. Περδ. 2. 23.—Ἐπίρρ. εὐδοκίῳ, εὐδοκίῳ, Κλήμ. Ρώμ. 1. 37.

εὐδοκίῳ, ὡς, ὁ εὐδοκίῳ, = εὐδοκίῳ, 8 εἰσιν εὐδοκίῳ διὰ μαλακίαν, περὶ ταπήτων, Εὐστ. Ἰλ. 1056.

εὐδοκίῳ, ὡς, εὐκλῶς, θερμὸς, λατ. ἡρῖε, πνοαί Εὐρ. Φοίν. 674, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 612: χωρὶς Ἀριστ. π. Ζ. Ἰστ. 8. 12, 9, Σουίβ., Φιντ., κλ.

εὐδοκίῳ, εἶμαι καλῶς ἐνδεύμενος, Ἀντιφάν. ἐν Ἀφροδίτῃ 3, Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλξ. 1, 2: — παρὰ μεταγεν. εὐδοκίῳ, Σωτῆδης παρὰ Σωτῆ. 189. 42.

εὐδοκίῳ, ὡς, (εἶμα) εἶμαι ἐνδεύμενος μὲ κατὰ ἐνδύματα, εἶμαι καλοφορεμένος, Μάξιμ. Ὑμ. 3. 10, ἐκ Σοφ. Σωφ. 2.

εὐδοκίῳ, = εὐδοκίῳ, Κυρίλλ. Ἀλ. Χ. 473C.

εὐδοκίῳ, ὡς, = εὐδοκίῳ. δύο γυναικ' εὐδοκίῳ Διοχ. Πέρδ. 181.

εὐδοκίῳ, ὡς, (εἶρος, εἶρον) ἔχω ἑρὶον καλὸν ἢ ἐκ καλοῦ ἱρίου, Ἰππ. 616. 41 (ἐν τῷ ὑπερβ.), Ἀνθ. Π. 7. 657: — Ἀττ. εὐδοκίῳ Σοφ. Τρ. 675 (κατὰ Λοβλ. ἀντὶ εὐδοκίῳ) εὐδοκίῳ τ' ἄγρον, δηλ. πρὸβατα, (εὐδοκίῳ κατὰ Schneidew., εὐδοκίῳ τ', κατὰ τὰ ἀντίγραφα) ὁ αὐτ. ἐν Δι. 297, ἐνδρα ἴδε σημ. Jebb: εἰ τινα πόλιν φράσσειας ἡμῖν εὐδοκίῳ Ἀριστοφ. Ὀρν. 121: γλῶτταν εὐδοκίῳ βοτῶν, = οἷον μαλακῇ ὥστε σισύραν εὐδοκίῳ (Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. ἐνδ' ἄνωγ.), Κρατῖνος ἐν Πυλῶν 6.—Παρὰ τοῦ Ἀττ. τύπου ἴδε φρον. 146 καὶ Αδθ. ἐν τῷ αὐτῷ περὶ δὲ τῆς εἰροκλ. αἰτ. εὐδοκίῳ ὅτι εὐδοκίῳ ἐν λ. ἐτῆρ.

εὐδοκίῳ, ὡς, εἰς δὲ εὐκλῶς εἰσδύλλει τις, Στράβ. 792: ἀντίθετ. τῷ εὐδοκίῳ.

εὐδοκίῳ, ὡς, εἰς οὐ εὐκλῶς ἐκδύλλει τις, Ἰππ. π. Διατ. Ὀξ. 395.

εὐεγκαρτέριος, ον, ὃν εὐκόλως ὑπομένει τις, Ἰπρακλειτικ. Ἀποσπ. σ. 212 Scott.

εὐεγκαυστος, ον, εὐκόλως ἐκκαίμενος, Γαλην. 2, σ. 3. 34 (Ald).

εὐεγκριτος, ον, ἐπὶ τροφῆς, ἡ εὐκόλως ἐκκρινόμενη, εὐδιαχώρητος, Ξενοκρ. 33, Ἀθην. 62F.

εὐεγκνιπτος, ον, ὃ εὐκόλως ἐκνιπόμενος, ἐξαλειφόμενος, ἐπὶ χρώματος, Πολυδ. Α', 44.

εὐεγκλύτος, ον, = τῷ προηγουμένῳ, Πολυδ. Α', 44. II. ἐνεργ., ὃ ἐκπλύνων, ὃ καθαρίζων εὐκόλως, Ἰππ. π. Διατ. Ὁξ. 385.

εὐεγκοιήτος, ον, ἐπὶ τροφῆς, = εὐεγκριτος, εὐδιαχώρητος, Ἀθην. παρ' Ὁρειδασ. 1. 10, 12.

εὐεγκόρητος, ον, ὃ βραδίως ἐκπαρόνμενος, Ἀπολλ. Λεξ. σ. 90.

εὐεγκύτως, ον, ὃ βραδίως πίπτων, Πτολεμ. Τετράβ. 161 ἐν λ. ἀλαπαθνότερος.

εὐεγκύρωτος [ῶ], ον, ὃ βραδίως ἐκπυρόμενος, Στράβ. 579.

εὐεγκρυπτος, ον, εὐκόλως ἀποπλυνόμενος, Πολυδ. Α', 44, ἐπὶ μαρτῆς.

εὐεγκτώ, εἶμαι ἐν καλῇ ὑγίει, εἶμαι εὐρωστος, τῷ σώματι Κέβητος Πλάτ. 18' εἰς ψυχὴν Εὐστ. Πονημάτ. 121. 88' ὅταν ἡ ζωὴν ἢ δένδρον εὐεκτή Πλούτ. 2. 919C.

εὐεκτης, ου, ὃ, (ἔχω) ὃ εὐεκτῶν, ὑγιής, εὐρωστος, ἀντίθετον τῷ καχεκτῆς. Πολύδ. 3. 88, 2, Διογ. Λ. 2. 22.

εὐεκτία, ἡ, = εὐεξία, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. 41. 17., 43. 14.

εὐεκτικός, ὁ, ὢν, ὃ ἀπολαύων καλῆς ὑγείας, ὑγιής, εὐρωστος, σώματα Πλάτ. Νόμ. 884C' ἐπὶ προσώπων, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 10. 5, 9, κ. ἄλλ.

2) συντελεστικός πρὸς εὐεξίαν, ὑγιεινός, ὁ αὐτ. ἐν Ἰοπ. 1. 13, 3, Ἠθ. Νικ. 5. 1, 5.—Ἐπίρρ. -κώς, Ἰερικλ. εἰς Πύλαγ. σ. 168.—Καθ' Ἡσύχ. καὶ Σουίδ. εὐεκτικῶς σχετικῶς.

εὐεκτης, ον, = εὐεκτης, Γαλην. 6. 664, Σχόλ. εἰς Εὐριπ. Ἰππ. 109.

εὐεκφορος, ον, ἐπὶ γυναικός, ἡ βραδίως κυφοροῦσα καὶ τίτουσα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 4, 11.

εὐέλαιος, ον, παράγων ἄφρονον καὶ καλὸν ἔλαιον, Στράβ. 243.

εὐέλεγκτος, ον, ὃ βραδίως ἐλεγχόμενος, Πλάτ. Θεαιτ. 157B, Ἀριστ. Ρητ. 3. 17, 15, κτλ., ὃ εὐκόλως δοκιμαζόμενος, Πλάτ. Ἀπολ. 33C.

Εὐελίδης, αὐθόδης, καὶ ὁ Ζεὺς ἐν Κύπρῳ Ἡσύχ.

εὐέλικτος, ον, ὃ βραδίως ἐλίσσόμενος, τὸ τοῦ θράκοντος, εὐέλικτον Εὐστ. 229. 36' εὐκαμπτος, εἰποις δ' ἂν ἐπὶ παρῳδίας ὡς ἔχει τὸ σῶμα. ὕρνον, εὐέλικτον Πολυδ. Β', 83, πρὸς Β', 117.

εὐέλκῃς, ἑς, οὗ τὰ ἔλκη εὐκόλως θεραπεύονται, ἀντίθ. τῷ δυσέλκῃς, Ἰππ. π. Διατ. Ὁξ. 391.

εὐέλκτος, ον, ὃ βραδίως ἐλκόμενος, Γαλην. τ. 13. 10C.

εὐέλων, εὐήλιον, Ἡσύχ.

εὐέλπις, ὁ, ἡ, οὗδ. εὐέλπει ἔχων καλὴν ἐλπίδα, πλήρης ἐλπίδος καὶ θάρρους, Θουκ. 4. 10, 62, Ξεν., κλ. ἐπὶ τοῖς ὁσιν οἷς Θουκ. 1. 70' οὕτως εὐέλπις ὢν περὶ τῆς ψυχῆς Πλάτ. Ἰππ. Ἰβλάτ. 364A' πρὸς τὸν θάνατον ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολογ. 41C' τοῦ κρατήσῃν Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 76.

2) μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ. μέλλ., εὐέλπις εἰμι σε ἰσχύσειν Αἰσχύν. Πρ. 509' εὐέλπιδες ὄντες σωθήσεσθαι, εὐελπιστοῦντες ἐνὶ θά σωθῶσι, Θουκ. 6. 24, πρὸς Πλάτ. Φαίδ. 63C' τὸ εὐέλπι, ἡ καλὴ ἐλπίς, φαῖδρότης, εὐθυμία, Πλούτ. 2. 1101B, Δίων Κ. 42. 1, κτλ., οὕτως, εὐέλπις λαλιά, φαῖδρος ὁμιλία, Πολύδ. 1. 32, 6' μετὰ τοῦ μᾶλλον ὡς Συγκρ. 38ως εὐέλπιδες μᾶλλον εἰεν οἱ Ἕλληνας Ξενοφ. 2. 1. 18, ἴδε Κόντου Ἰλῶσσ. Παρατηρ. σ. 177.

II. Παθ., περὶ οὗ κατὰ ἐλπίει τις, Ἐβδ. (Περικλ. 10', 18). Παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 1. 976C, εὐέλπις = ἀγαθὴ ἐλπίς.

εὐελπιστέω, ἔχω καλὴν ἐλπίδα, Χαρίτων σ. 79. 22, Νικήτ. Χρον. 415B:—εὐελπιστία, ἡ, τὸ εὐελπιστεῖν, Πολύδ. 11. 3, 6, ἴδε Κόντου Ἰλῶσσ. Παρατηρ. σ. 258, § 95:—εὐέλπιστος, ον, πλήρης ἐλπίδος, ἐν τῷ Ἐπίρρ. εὐελπιστώσας, μετὰ καλῆς ἐλπίδος, Ἰω. Κλήμακ. σ. 117. 21.

εὐεμβάτος, ον, εὐκολοίμετος, Ἰππ. π. Διατ. Ὁξ. 395, Χίων ἐν Ἐπιστ. 15.

εὐεμβλήτος, ον, ὃν εὐκόλως ἐμβάλλει, τοποθετεῖ τις, ἐπὶ ἐκπυρόμενων μελῶν τοῦ σώματος, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 833.

εὐεμβύλος, ον, ἐκταθειμένος εἰς εἰσοδοάς, χώρα Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 11. 10. II. = τῷ προηγ., Ἰππ. π. Ἀγμ. 777.

εὐεμετος ἢ εὐήμετος, ον, εὐκόλως ἔμῳν, ἦν δε καὶ εὐήμετος ἢ, ἐμείν. Ἰππ. π. Ἀρθρ. 805.

εὐεμήης, ἑς, (ἐμῶν) εὐκόλως κινούμενος εἰς ἔμετον, Ἰππ. 645. 35' ἴνα εὐεμῇς ἢ (οὕτως ὁ Κῶδ. Ἰππ.), ἵνα εὐκολος ἢ ὁ ἔμετος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 10, 2.—Τύπος τις εὐημέης ἀπαντᾷ ἐν Ἰππ. Ἀρ. 1249B, πρὸς Αὐδ. ἐν Φρον. 706.—ἴδε Γραμματικὰ Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 551 ἐν λ. εὐεμηής, δυσεμηής.

εὐεμπετώσας, ἡ, ἡ τῶς, διὰ τοῖς πρὸς τι, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 182:—παρ' Ἰατρ., νόσος εἰς ἣν καινῶς ὑπόκειται οἱ ἄνθρωποι, οὖν κρυολογήματα, κ. τ. τ., Ποσειδώνιος παρὰ Ἰαλην. 5. σ. 157B, Διογ. Λ. 7. 115.

εὐεμπωτος, ον, εὐκόλως ἐμπίπτων, εἰς ἡ πρὸς τι Γαλην. 5. 157A, Πτολεμ. Τετράβ. 164, Ὀριγίν. III. 1300B, κλ.—Ἐπίρρ. -τως, Διοσκ. π. Ἰοββλ. σ. 45, Ἰω. Χρυσ III. 571B, κλ.

εὐεμφρακτος, ον, ὃ βραδίως ἐμφραττόμενος, Γαλην. 6. 497, 2. εὐένδοτος, ον, εὐκόλως ἐνέδων, γῆ μαλακὴ καὶ εὐένδοτος Στράβων 740.

εὐέντευκτος, ον, φιλοπροσέχουτος, ὁμιλητικός, Πολυδ. Β', 138.—Ἐπίρρ. -τως, αὐτέμ. 139.

εὐέντρεπτος, ον, ὃ εὐκόλως ἐντρέπόμενος, ἐντροπαλός, Πτολεμ. Τετράβ. σ. 159.

εὐεξάγωγος, ον, εὐκόλως ἐξαγόμενος, καὶ γὰρ εὐεξάγωγός ἐστιν ἡ λίθος τῶν μεταλλῶν ὑπερκειμένων τῆς θαλάσσης πλῆθος Στράβ. 222.

εὐεξάλειπτος, ον, ὃ βραδίως ἐξαλειφόμενος, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3. 53.

εὐεξανάλωτος, ον, ὃ εὐχερῶς ἀναλίσσόμενος, εὐπαπτος, εὐκολώμενος, Ἰππ. 383. 10.

εὐεξανάτητος, ον, ὃ βραδίως ἐξαπατῶμενος, Πλάτ. Πολ. 409A, Ξεν. Ἰππαρχ. 7. 15.

εὐεξαπτος, ον, εὐκόλως ἀναπτόμενος, ὥστε καὶ πᾶν τὸ ὀλίγον τὸ ὀλίγῳ ἐξηρότερον, εὐεξαπτον εἶναι Μ. Ἀντων. 9. 9, Γαλην. τ. 13, σ. 9C, Εὐστ. Ἰδ. 87. 27, κλ.

εὐεξέλεγκτος, ον, εὐκόλως ἐξελεγχόμενος, ἀναιρούμενος, Πλάτ. Ἰππ. Μείζων 293D.

εὐεξέλεκτος, ον, ἐμπειρος περὶ τὴν ἐξίλειν, ἐπὶ στρατεύ, Στράβ. 154.

εὐεξέταστος, ον, ὃν εὐκόλως δύναται νὰ ἐξετάσῃ ἡ ἀνακαλύψῃ τις, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 1. 4, 4.

εὐεξία, ἡ, (εὐεκτης) καλὴ κατάστασις τοῦ σώματος, καλὴ κατὰστασις τῆς ὑγείας, ἐντέλης ὑγεία, εὐρωστία, ἀντίθετον τῷ καχεξίᾳ, Ἰππ. Ἀφ. 1242' σαρκοδ. Εὐρ. Ἀποσπ. 200' εὐεξία τῶν σωμάτων καὶ καχεξία Πλάτ. Γοργ. 450A, πρὸς Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 5. 1, 5' εὐεξία καὶ ὑγεία Πλάτ. Πολ. 559A' ἐν τῷ πλῆθ., Ἰσοκρ. 41A, Αἰσχύν. 26, 43' εὐεξία τῶν σωμάτων Πλάτ. Πρωτ. 334B.

II. καθόλου, βίωμα, ἰσχύς, καλὴ κατάσταση, τῆς ψυχῆς ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 414D' τῆς πολιτείας Ξεν. Λακ. 8. 1' πολιτικῇ Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 12' φωνῆς Πλούτ. 2. 804B, κτλ. εὐ. ἐν τοῖς πολεμικοῖς, ἱκανότης, δεξιότης εἰς τὰ πολεμικά, Πολύδ. 3. 6, 12.

εὐεξίλαστος, ον, ὃ βραδίως ἐξελεύμενος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ἰδ. Δ. 148.

εὐεξοδός, ον, ἐξ οὗ εὐκόλως ἐξέρχεται ἡ ἐκφυγεῖ τις, ἔστι δ' οὐκ εὐεξοδὸν Αἰσχύν. Πέρσ. 688' εὐ. πόλις, ἀντιθέτως πρὸς τὴν δυσέμβουλος Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 5, 3, πρὸς 7. 11, 3.

II. ἐνεργ., εὐκόλως διαφεύγων, ὤδωρ ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 3. 22.

εὐεξός, εὐφύλοξ (κατὰ τὸ σῶμα ἐξηλας), Ἡσύχ.

εὐεπάγωγος, ον, ὃ εὐκόλως ἐπαγόμενος, πρὸς τι Πολύδ. 31. 13, 5.

εὐεπαίσθητος, ον, εὐκόλως αἰσθανόμενος, εὐαίσθητος, Ἰππ. 606. 29.

εὐεπακλουούητος, ον, ὃν εὐκόλως δύναται τις νὰ παρακολουθήσῃ, ἐπὶ σιγῆς συλλογισμῶν, Ἀριστ. Ἰππ. 1. 2. 13.

εὐεπανόρθωτος, ον, ὃ εὐκόλως ἐπανορθούμενος, Ἰππ. 7. 20 καὶ 30.

εὐεπεια, ἡ, (εὐεπής) καλλιπεία, εὐφράδεια, Πλάτ. Φαῖδρος 267C. Διον. Ἀλ. εἰς Δημοσθ. 25, κλ. εὐεπεία λόγων Πλάτ. Ἐλίουχ. 369D. II. εὐφρηνός λόγος, εὐφρηνία, Σοφ. Ο. Τ. 932.

εὐεπηθύλος, ον, ἴδε εὐεπιθύλος.

εὐεπηθόλως, = εὐεπιθόλως, Εὐστ. Θεοσ. Πονημ. σ. 68. 18., 184. 76, ἔκδ. Τηφ.

εὐεπηθός, ον, εὐπειθής, Ἀνδρ. Κρήτ. 1160 B, Στέφ. Διάκ. 1130Δ.

εὐεπηρέατος, ον, ὃ βραδίως ἐπηρεαζόμενος, βλαπτόμενος, Ἐπίκτ. 4. 11, 111. Γρηγ. Νακ. 1. 637B.

εὐεπής, ἑς, (ἐπος) εὐφραδής, μελωδικός, φωνή Ξεν. Κύρ. 13. 16. 2) ποιῶν τινα εὐχλωστον, ἐμπνέων εὐχλωστῆσαν, ὤδωρ, τὸ ἔλκωνος, Ἀνθ. Π. 11. 21. II. Πάθ., καλῶς λαλῶν, εὐπρόσδεκτος, λόγος Ἰπρόδωτ. 5. 50:—Ἐπίρρ. -πῶς, Διον. Ἀλ. περὶ Συναθ. 22.

εὐεπιθᾶτος, ον, ὃν εὐχερῶς ἀναβαίνει τις, λόφος Στράβων 234, Πολύβιος 6. 5' εὐπρόσβλητος, Δουκ. π. Διαβολ. 19.

εὐεπιθροπτος, ον, εὐκόλως ἐρώμενος, κατὰ τὴν, φανερὸς, Πολύδ. Α', 172.

εὐεπιθύλος, ον, εὐστοχος, εὐστόχως βάλλον ἐπὶ σκοπὸν Ἰντεθῆν, εὐφρηνός, ἀγγίλους, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 322: ἄλλως, εὐεπιθύλος.—Ἐπίρρ. εὐεπιθόλως (εὐεπηθόλως Ροισκ.) Ἀρτεμίδ. 4, προσμ.—Κατὰ τὸν Κόντου (Ἰλῶσσ. Παρατηρ. σ. 192 κίε.) ἡ εἰς τοῦ ἑκφορᾶ τῆς λέξεως ταύτης εἶναι ἡ μόνη ὁρθή.

εὐεπιθύλευτος, ον, ὃ εὐχερῶς ὑποκείμενος εἰς ἐπιθυμίαν ἢ στρατήγημα, Στράβ. 100, κλ.—Συγκρ., Ξεν. Κύρ. 8. 4, 3.

εὐεπιθύλος, ον, ἀρεσκόμενος νὰ σκευασθῇ ἐπιθύλῃ σκεῦος ἰκανοῦν τινός, Πτολ. Τετράβ. σ. 162. 1. 163. 11.

εὐεπίγνωστος, ἡ -γνωστος, ον, ὃν εὐκόλως γινώσκει τις, Ἄρ-
τεμίδ. 4. 84, Ἰουστίνος Μόρτ. π. 426C. — Καθ' Ἡσύχ.: εὐεπίγνω-
στος· εὐκατάληπτος. — Έτυμ. Μ. π. 142. 40: εὐεπίγνωστος, εὐεπί-
γνωτα, εὐσημία.

εὐεπίδεκτος, ον, ὃ εὐκόλως δεχόμενός τε, ὥπως βραχύνεται (τὰ
δογματά) εὐεπίδεκτα γίνονται τῶν σφηνῶν Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρὺδ.
Α. 1005.

εὐεπίδρομος, ον, εὐπρόσδρατος, Θεμιστ. 235D.
εὐεπίλη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ εὐέπεια, Ἰππ. 22. 53, Ἀνθ. Π. 6.
312, Σουλ. Έπιγρ. 6857, 6860.

εὐεπίθετος, ον, εὐπρόσδρατος, καθ' οὗ εὐκόλως δύναται τις νὰ
ἐπιτεθῇ, εὐεπίθετος ἦμιν εἶη Θουκ. 6. 34· εὐεπίθετον ἦν ἐν-
ταῦθα τοῖς πολέμοις, καὶ τότε (τὸ στρατεύμα) ἐγένετο εὐπρόσ-
δρατον εἰς τοὺς πολέμους, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 20· εὐ. δ' μεθύων Ἀριστ.
Πολιτ. 306Α·— Έπίρρ., εὐεπίθετως ἔχειν Αἰνείας Ἰακτ. 23.

εὐεπίληστος, ον, ἀνέθετον τῇ μνημονικῇ, ὃ εὐκόλως λη-
σμονῶν, ἐπιλήσμων, τινος Κύστ. Πανηγμ. 306. 65.

εὐεπιλόγιστος, ον, ὃν εὐκόλως συμπεριλαίει τις, Σέξτ. Έμπ.
π. Μ. 1. 247, Ἰαλγν. τ. 8. σ. 591C.

εὐεπιμνηστος, ον, εὐπρόσμνηστος, γάραν πᾶσιν εὐεπιμνηστον
Σπρδ. 493· ἐπὶ ἀνθρώπων, Πολυδ. Β'. 138. — Έπίρρ., -τως, αὐ-
τόθι 139.

εὐεπιπόλεστος, ον, εὐκόλως ἐπιπολέων, ἐρχόμενος εἰς τὴν
ἐπιπόλεον, γάλα Σπρ. σ. 168, ἔκδ. Έπμ.

εὐεπιτρέπτος, ον, εὐκόλως τρεπόμενος, ἐπὶ τὸ χεῖρον Ἀππ.
Καρρ. 8. 50

εὐεπιτροφός, ον, = τῇ προηγ., Έτυμ. Μ. 616. 7. — Έπίρρ.
-φως, Εὐδ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 240. 7.

εὐεπιτακτός, ον, εὐχερῶς εἰς τάξιν τιθέμενος, εὐάγωγος, Ἀνθ.
Π. 11. 73.

εὐεπιτεκτικός, ον, εὐκόλως ἐπιτεκνίων τοῦ σκοποῦ, ἐπιτε-
κτής, ἐν μάχαις Ἀνών, παρὰ τῇ Σουδ.· πρόσφορος, Σευήρος περὶ
Κύστ. π. 34 Πηλζ.

εὐεπιφροία, ἡ, εὐκόλως τοῦ φέρειν τι πρὸς οὐρανὸν διέδου-
σιν, εὐκόλως τοῦ ἐξετάζειν τι κατὰ ποιήτους τρόπους, Σέξτ. Έμπ.
Π. 1. 181. II, ῥηπὴ, κλίσις, προδιάθεσις, τῶν παθῶν Κλήμ.
Ἀλ. 507.

εὐεπιφορός, ον, εὐκόλως φερόμενος πρὸς τι, ἐπικλινής, ἐπιρ-
ρεπής, εἰς, πρὸς, ἐπὶ τι Κλήμ. Ἀλ. 551, κλ.· ἐπὶ συγγραφῇ
ἰδιαιτέρως εὐνοούντων φράσεις τινάς, Ἰακμ. — Έπίρρ., -ριως, ἐκου-
σίως, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 4. 206· ἐπικλινῶς, εὐ. ἔχειν πρὸς τι
Σπρδ. 28.

εὐεπιχειρήσιος, ον, ὃν εὐκόλως δύναται νὰ προσβάλῃ τις, εὐ-
πρόσδρατος, Πολυδ. Α'. 172.

εὐεπιχειρήσιος, ὃν εὐκόλως ἐπιχειροῦντος ἡ
ἀποδεικνυμένου, πρόσδρατος Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρῶτ. 1. 26, 1, πρδλ.
Έπμ. 2. 4. 1.

εὐεπιχειρήσιος, ὃν εὐκόλως ἐπιχειρῶν τι, Διογ. Λ. 4. 30·—
Έπίρρ., -τως, ἱεροκλ. εἰς Πυθαγ. σ. 97.

εὐεργαστος, ον, ὃν εὐκόλως ἐργάζεται τις, εὐπλάστος, Κλήμ.
Ἀλ. 109.

εὐεργασία, ἰων. -εργ, ἡ, = εὐεργασία I, Ἀνθ. Π. 15. 34.

εὐεργασία, περὶ τὸ ἐργάζεσθαι ἡ πράττειν, εὐκόλως, Ὁρειβάς
51 Μαι.

εὐεργασία, ἰων. -εργ, ἡ, ἀγαθοεργία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κα-
κοεργία, ὡς, κακοεργίης εὐεργασίῃ μέγ' ἀμείνων Ὁδ. Χ. 374,
Θέων. 548, κλ. II, εὐποιία, εὐεργασία, εὐεργασίας

ἀποτίνειν Ὁδ. Χ. 335, πρδλ. Ἡσ. Θ. 503· ἡ ἔξ Ἰστιάου εὐ.,
ἡ γενομένη ὑπ' ἐκείνου, Ἡρόδοτ. 5. 11· ἐκτίνειν ὁ αὐτ. 3. 47·
εὐεργασίας ἀποδείκνυσθαι εἰς τινος ὁ αὐτ. 3. 67· καταθέσθαι
εἰς τινος Θουκ. 1. 128· εὐεργ. ποιεῖν Ἡρόδ. 4. 165· προσέσθαι
Ξεν. Ἀν. 7. 7, 47· προσφέρειν Πλάτ. Γοργ. 513B· ἐν ἀντιθέσει
πρὸς τὸ εὐεργ. ἀπόλαυειν Ἰσοκρ. 307D· εὐεργ. ὀφείλεται μοι
Θουκ. 1. 137, πρδλ. 32· ἀντ' εὐεργασίας, διὰ γενομένην εὐεργε-
σίαν, Σιμωνίδης 103, Θεόκρ. 17. 118· ἐπ' εὐεργασίας καθιστάναί
τοὺς βασιλεῖς Ἀριστ. Πολιτ. 3. 15. 11·— μετὰ γεν., εὐεργ.,
τῆς βόλεως, εὐεργασία γενομένη πρὸς τὴν πόλιν, Πλάτ. Νόμ.
850B·— πληθ., δημόσια εὐεργασίαι ἡ ὑπηρεσίαι, τὰς τῶν προγόν-
ων εὐεργασίας Λυσ. 142. 2, καὶ συγχ. παρὰ Ρήτορσι.

εὐεργασίας, ἀποδεικνυμένου, ἀπονέμειν τινὶ διὰ ψηφισματος τὸ
τιμητικὸν ἐπώνυμον εὐεργέτης (ἴδε τὴν λέξ.). Wolff. εἰς Δημ. 475.
11· κεῖται σοι εὐεργασία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἔσσει ἀνά-
γραφτος Θουκ. 1. 129, πρδλ. Ἡρόδοτ. 5. 11, Ξεν. Έλλ. 1. 4, 20,
Σουλ. Έπιγρ. 84. 81, κλ. III, «εὐεργασία» Ἡρα ἐν
Ἀργεῖ· Ἡσύχ.

εὐεργετώ, παρατ. εὐεργέταν Ξεν. Ἀπολλ. 26, Ἀγασ. 4. 4
(διὰ γρ. εὐεργή-), μέλλ. -ήσω· ὁρ. εὐεργέτηκα Ἰσοκρ. 52
B, Δελφ. 92 11, εὐεργ. (ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις) Ἀριστοφ. Πλ. 835,
Λυσίας 111. 22· πρkm, εὐεργέτηκα Πλάτ. Πολ. 615B, Δημ. 467 13,
εὐεργ., Λυκούργ. 167, 58, κλ.·— Παθ., μετοχ. τοῦ ὁρ. εὐεργετή-
σας, (ἴδε κατωτ.)· πρkm, εὐεργετήματι Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 3 (εὐεργε-
τή- Δινδάρφ.), Πλάτ. Κρίτων 43A·— τὰ μνημονευ-
θέντα παραδείγματα δεικνύουσι τὸ ἀνέβαινον παντὸς περὶ τῆς αὐτῆς

σεως τοῦ ῥήματος καθύστε. Εἶμαι εὐεργέτης, πράττειν εὐεργεσίαν,
κἀμνιο καλὸν εἰς τινος, Σπρ. Φιλ. 670. 2) κηρύττειν: ὡς εὐε-
γέτης (2), Έπιγρ. ἐν Πηλ. J. τ. 10, σ. 77.

εὐεργετία, ἡ, μετ' αἰ.· πρkm, προσφέρειν ὑπηρεσίαν εἰς τινος, πράττειν καλὸν ἔργον, κἀμνιο εὐεργε-
σίαν εἰς τινος, τοὺς θανόντας εἰ θέλει εὐεργετεῖν Αἰσχύλ.
Βύμ. 725, πρδλ. Έπρ. Ἰων. 1540, Λυσ. ἐνδ' ἀντωτ., κλ.· ὡσαύτως,
εὐεργεσίαν εὐεργ. τινὰ Πλάτ. Ἀπολλ. 36C, πρδλ. Πολ. 615B·
ὅ τι ἂν ἦμιν εὐεργετήσῃς αὐτόθι 345A· μεγάλως ἡ μεγάλα
εὐεργ. Ξεν. Κύρ. 8. 2, 10 καὶ 12· μετὰ δὲ, πρkm, χρήμασιν
εὐεργ. αὐτόθι 2·— Παθ., λαμβάνω εὐεργεσίαν, εὐεργεσίαν εὐε-
ργετήθεις Πλάτ. Γοργ. 520C· μειζονα εὐεργετημένους Ξεν.
Ἀπομν. 2. 3, 3· καὶ τι εὐεργέτηται ὑπ' ἐμοῦ Πλάτ. Κρίτων
43A· ὡσαύτως, εὐεργετούμενος εἰς χρήματα ὁ αὐτ. ἐν Συμπ.
184 B.

εὐεργετήμα, τό, πρkm εὐεργετική, εὐεργασία, πρὸς τινος Ξεν.
Κύρ. 8. 2, 2, Ἰσοκρ. 47 G, κλ.· πληθυντ., Ξεν. Κύρ. 5. 5, 84,
Ἀριστ., κλ.

εὐεργέτης, ον, ὡς καὶ νῦν, ὃ εὐεργετῶν, Πινδ. Π. 2. 43,
Σπρ. Ἀντ. 284· τινὶ, εἰς τινος, Ἡρόδ. 6. 30, Έπρ. Ἡρ. Μαιν.
1252· συνήθετον, τινὸς ὁ αὐτ. ἐν Ρήσω 151, Πλάτ. Κρατ.
403E.

εὐεργέτης, 2) τιμητικὸν ἐπώνυμον ἀπονέμεσθαι εἰς ἀνθρώπους
εὐεργετήσαντας τὴν πόλιν· εὐεργέτης βασιλεὺς ἀνεγράφη, ἐση-
μειώθη ἐν τοῖς βιβλίοις ὡς... Ἡρόδ. 8. 85 (πρδλ. Ἰσοκράτης),
πρδλ. 3. 140., 8. 136· μένιστος εὐεργέτης παρ' ἐμοῖς ἀναγέ-
γραψαι Πλάτ. Γοργ. 506C, πρδλ. Λυσίαν 159. 38, Ξεν. Έλλ. 6.
1, 4, Σουλ. Έπιγρ. 84. 1052, καὶ ἴδε εὐεργεσία II. 2. II,
ὡς ἐπὶ, ἀγαθός, εὐεργετικός, Πινδ. Ο. 2. 171, Π. 4. 51·— Συγκρ.
μετὰ τὸν εὐεργέτην Κύντος ἐν Ρήσω· Ἰσοκρ. σ. 177.

εὐεργετητέον, ῥημα. ἐπιθ., τοῦ εὐεργετῶ, δεῖ εὐεργετεῖν,
τοὺς φίλους Ξεν. Ἀπομν. 2. 1. 28.

εὐεργετικός, ἡ, ὃν, διατεθειμένον νὰ πράξῃ καλόν, νὰ πράξῃ
εὐεργεσίαν, ὃ εὐεργετῶν, Ἀριστ. Ἰητ. 2. 11, 4, κλ.· δόξα εὐ.,
φήμη δὲ· εὐεργεσίαν, αὐτόθι 1. 5, 9· δύναμις εὐεργετική πολλῶν
καὶ μεγάλων, δύναμις παρεκτική πολλῶν καὶ μεγάλων εὐεργεσιῶν,
αὐτόθι 1. 9, 4· μετὰ γεν. πρkm, εὐ. ἀνθρώπων, εἰς ἀνθρώπους,
Πλάτ. Ὁρ. 112E· τὸ εὐεργ., εὐεργεσία, αὐτ. 1. 25·— τὸ εὐε-
ργετητικός εἶναι συνήθως διὰ γρ. γραφή.

εὐεργετίς, εἶδος, ὅλη. τοῦ εὐεργέτης, Έπρ. Ἀλκ. 1058, Πλάτ.
Νόμ. 896E·— μεταγενέστ. εὐεργετία(α), Mémorieu sur la v
mission au mont Athos σ. 46.

εὐεργή, ἡ, ἴδε εὐεργή.

εὐεργής, ἔς, (ἔργον) εὐ πεποιημένος, κατὰ τέχνην καὶ καλῶς
εἰργασμένος, ἐπὶ ὀργάνῳ, εὐεργέος ἔκπεσε ἔλφρου Ἰλ. B
385· ἐπὶ πόλεων, μία δ' ἡγάγε νῶς εὐεργής Ω. 396, καὶ συγχ.
ἐν Ὁδ.· πληθάλιον Ἡσ. Έργ. κ. Ἡμ. 627· ἐπὶ ἱματίων, ἀμφ'
ὥμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην Ὁδ. Ν. 224· ἐπὶ χρυσοῦ, κατε-
ργασμένος, χρυσοῦ, εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα Ω. 274. 2)

καλῶς πεποιημένος· ἐντεῦθεν ἐν τῇ πληθ. εὐεργέα = τῇ παρὰ πέζῃ
γρφοῖς εὐεργεσία, οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων Χ.
319, πρδλ. Δ. 695.

εὐεργέα, «τορὺνη» Ἡσύχ.

εὐεργός, ὃν, (*ἔργω) ἐπὶ γυναικός, ἡ κατὰ ἔργα πράσσουσα, ἀγα-
θοεργός, σώφρων, Ὁμ., ἀλλὰ μόνον ἐν Ὁδ., καὶ αἰετοτε ἐν τῇ φρά-
σει καὶ ἡ κ' εὐεργός ἔησαν Λ. 434, Ο. 422, Ω 202.

εὐεργός, πρὸς τι Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 10, 16·— Έπίρρ., εὐεργός
ἔχειν πρὸς τι ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 3. 6, 5. 3) ἐπὶ ἀντίρῳ,

εὐνοικός, Μανέθων 3. 63, κλ. II, Παθ., εὐεργός, ον,
προπαροξύτως, καλῶς εἰργασμένος, καλῶς ἡρατημένος, Δόματερ

πολύκαρπε· τοῦτο τὸ λαὸν εὐεργόν τ' εἶη καὶ κάρπιον
ὅττι μάλιστα Θεόκρ. 10. 43.

εὐεργός, 2) εὐκόλως κατεργαζόμενος,
Ἡρόδ. 3. 24· ὕλη Ἀριστ. Φυσ. 2. 2, 4· ἔζον Θεοφρ. π. Φυσ.
Ἰστ. 5. 1, 1· ἔρια Λουκ. Δραπέτ. 12·— ἀλλὰ κατὰ τὸν τοσημῶν
ἐπικρατεῖ σύγχυσις ἐν τοῖς ἀντιγράφοις καὶ ἐν ταῖς ἐκδόσεσι.

εὐερέθιστος, ον, εὐκόλως ἐρεθιζόμενος, Σπρδων 660.

εὐερέα, ἡ, καλὴ ποιότης ἐρίου, μαλακότης ἐρίου, Πλάτ. Κωμ.
ἐν Ὑπερέλλω 4.

εὐερέτος, ον, ἡμαρτημένος τύπος τοῦ εὐερος, Λοβ. Φρόν. 146.

εὐερέα, ἡ, ἀσφάλεια, Πλάτ. Νόμ. 778C, 779B· διὰ γρ. γραφ.

εὐερέα, ἡ, ἀσφάλεια, Πλάτ. Νόμ. 778C, 779B· διὰ γρ. γραφ.

εὐερέα, ἡ, ἀσφάλεια, Πλάτ. Νόμ. 778C, 779B· διὰ γρ. γραφ.

εὐερέα, ἡ, ἀσφάλεια, Πλάτ. Νόμ. 778C, 779B· διὰ γρ. γραφ.

εὐερέα, ἡ, ἀσφάλεια, Πλάτ. Νόμ. 778C, 779B· διὰ γρ. γραφ.

εὐερέα, ἡ, ἀσφάλεια, Πλάτ. Νόμ. 778C, 779B· διὰ γρ. γραφ.

εὐερέα, ἡ, ἀσφάλεια, Πλάτ. Νόμ. 778C, 779B· διὰ γρ. γραφ.

εὐερέα, ἡ, ἀσφάλεια, Πλάτ. Νόμ. 778C, 779B· διὰ γρ. γραφ.

εὐερέα, ἡ, ἀσφάλεια, Πλάτ. Νόμ. 778C, 779B· διὰ γρ. γραφ.

εὐερέα, ἡ, ἀσφάλεια, Πλάτ. Νόμ. 778C, 779B· διὰ γρ. γραφ.

εὐερέα, ἡ, ἀσφάλεια, Πλάτ. Νόμ. 778C, 779B· διὰ γρ. γραφ.

«εὐτυχής» Ἡσυχ. — εὐερμία, ἡ, εὐτυχία, Ἀλ. π. Ζ. 5. 39:—
«εὐερμία» εὐτυχία· ἐμπαιὼν δὲ δυσερμία, δυστυχία· Ἡσυχ.
εὐερνής, ἑς, (ἔρνος) καλῶς βλαστάνων, ὁλλων, Εὐρ. I. T. 1100·
ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, καλῶς γυμνόμενος, εὐσώματος· Ποσειδάωνος
παρὰ Στράβ. 103, πρὸλ. 502, Ἀνθ. Π. παρὰρ. 257. 10· ἐπὶ χώρας,
πλουσία εἰς φυτὰ, εὐδοτος καὶ εὐερνής Στράβ. 477. Ἡσυχ.
εὐερος, ον, ἄττ, τύπος τοῦ εὐερεος, ὁ ἴδε.
εὐερετός, ον, ἐπὶ τῆς Δῆλου, ἡ οὖσα ἐν καλῇ θέσει, ἡ κατέχουσα
καλὴν θέσιν μετὰ τῶν γήρων, Καλλ. εἰς Δῆλ. 325.
εὐεστῶ, οὔς, ἡ, (εὐ, ἐστῶ, ἴδε ἐν λ. εὐ), καλὴ κατάστασις,
ἡσυχία, ἡρεμία, εὐτυχία, ἐν τῇ παρελθούσῃ εὐεστοί Ἡρόδ. 1.
85· ἐν εὐ. φίλῃ Αἰσχύλ. Θῆρ. 187, Ἀγ. 929· χαίρουσαν εὐε-
στοί πόλιν Ἀγ. 647· αἰεὶ εὐεστῶ Δημόκρ. παρὰ Διογ. Α. 9. 45.
Πρὸλ. ἐστῶ, ἀεί-, ἀπ-εστῶ.— Πρὸλ. καὶ Ἡσυχ.
εὐετηρία, ἡ, (ἔτος) καλὸν ἔτος, «καλὴ χρονία» (διὰ τοὺς καρ-
ποὺς τῆς γῆς), ὅτι ὁ οἶτος ἐν τῇ πόλει πολὺς εἴη, εὐετηρίας
γενόμενης τῇ πρόσθεν ἔτει Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 4, Πλάτ. Συμπ.
188Α, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., ἐν ταῖς εὐετηρίαις Ἀριστ. π. Ζ. Γεν.
3. 10, 20· ἐπὶ προβάτων, τῶν δὲ προβάτων ἐάν μὲν τὰ προ-
σβύτερα ὀρθὰ πρὸς τὴν ὄρεαν, φασὶν οἱ ποιμένες σημεῖον
εὐετηρίας εἶναι τοῖς προβάτοις ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 19, 7,
κ. ἄλλ. 2) καθόλου, εὐτυχία, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 1. 8, 6,
8. 1, 1, Πολιτικ. 5. 6, 17, Ἡσυχ.
εὐετία, ἡ, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Π. 14. 121.
εὐεύρετος, ον, (εὐρίσκω) εὐκόλως εὐρισκόμενος, εὐεύρετον
χώραν, ὅσιν ἦν εὐκόλως εὐρίσκει τις, Ξεν. Οἰκ. 8. 17· ἐν Ἀπομν.
3. 1, 10 εὐεύρετος κατὰ διόρθωσιν L. Dind. ἀντὶ εὐαρέτους.
εὐέφικτος, ον, ἐφικτὸς ἄνευ δυσκολίας, διὰ τοῦτο εὐέφικτος
ἡ τοῦ ἄρθρου παράθεσις Ἀπολλ. περὶ Συναξ. σ. 44. 26.
εὐεφύδευτος, ον, = τῷ ἐπομ., Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. σ. 134.
εὐεφύδης, ον, εὐπρόσδότης, εὐπρόσιτος, ἐπὶ τόπων, Ξεν. Κύρ.
2. 4, 13, Πολύβ. 1. 26, κτλ.
εὐέφυτος, ον, εὐπεπτος, εὐκολοχώνευτος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ.
4. 12, 12.
εὐζήλια, ἡ, καλὴ ἀμιλλα, τῆς ἐν τοῖς λόγοις εὐζηλίας καὶ
καθοριότητος Πλουτ. Λυκ. 12, ἐνθα ὁ Κιραῆς παρεδέξατο τὴν
διόρθωσιν τοῦ Κλαυδίου· εὐτελείας, ὅλη, τῆς βραχυτέρας τῶν λό-
γων, «παρ' ἅπασι φέρεται εὐζήλιας, πλὴν ἐνός, ἐν ᾧ γράφεται ἀζη-
λίας. Ὅστι μὲν οὖν γράφειν ἀφελείας» προσιδμήν γε μὴν ἐν τοῦ
φίλου Κλαυδίου διόρθωσιν εὐτελείας» Κοραῆς.— Ὁ Κλέμης διορθοῖ
εὐφημία.
εὐζήλος, ον, ἔχων καλὸν ζῆλον· ἐν τῷ Ἐπίρρ. -λως, μετὰ
καλοῦ ζήλου, Ἀνθ. Π. 11. 144. II. ἐπίζηλος, ἀξιοζήλουτος,
Νικ. Ἀλ. 9, Εὐστ. 361. 24.
εὐζυγής, ἑς, = τῷ ἐπομ., γάμος Γρηγόρ. Ναζ. IV. 45Α.
εὐζύγος, Ἐπικ. εὐζυγος, ον, (ζυγός III) ἐπὶ πτόλων, ἔχων
καλὰ καθίσματα, νηὶς εὐζύγου, κατὰ τὴν Σχολ. «εὐ συζευγυ-
μένης», Ὁδ. Ν. 116, Ρ. 288· εὐζυγον ἤλασαν Ἀργυρ. Ἀπολλ.
Ρόδ. Α. 4, ἐνθα ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει· «εὐζυγον, ἦσαν εὐκάθεδρον»,
εὐζύμος, ον, καλῶς ἐξωμωμένος, πρὸ πάντων εὐζύμιος τε
καὶ καλῶς ὠπητημένος ὁ ἄριστος ἔσται Γαλην. 14. 870,
εὐζυγέ, ὅς, ὁ, ἡ, ἀποτελῶν ὅρατον ζεύγος, μαζοὶ γλαγόεν-
τες, εὐζυγες, ἱμερόεντες Ἀνθ. Π. 5. 56.
εὐζωγράφητος, ον, καλῶς ἐξωγραφημένος, Εὐστ. Πονημάτ.
σ. 184, 39.
εὐζώλω, ζῶ καλῶς, ἀντίθ. τῷ κακοζώω, Μ. Ἀντων. 3. 12.
εὐζώω, ἡ, καλὴ ζώνη, τὸ ζῆν καλῶς, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 18, 4·
τρισύλλ. τύπος, χάριν τοῦ μέτρου, ἐν Πινδ. Π. 4. 233, Ἰερὸν εὐ-
ζώας (σύλλ. εὐζώας) ἄντων.
εὐζωμεῖμαι, ἡμαρτημένη γραφή ἐν Ἰπκ. 551. 32· ἴδε ζω-
μεῖω.
εὐζωμιον, τό, φυτὸν αὐτὸ τὰ σπέρματα ἐχρησμίμεον παρὰ τοῖς ἀρ-
χαίοις ὡς παρ' ἡμῖν τὰ τοῦ σινάπεως.— Ἡ λέξις διετηρήθη ἐνθα-
μένη ἐν τῷ πληθύν., διότι ὁ λαὸς τὰ εὐζωμια ἀνημάζει σήμερον «εὐ-
ματας», ἀλλὰ συνηθέστερον τὸ εὐζωμιον ἀνημάζεται «ἐβδα», ἡ, Θεοφρ.
π. Φυτ. Αἰτ. 2. 5, 3, Διοσκ. 2. 169.— Κορίσιος οὐδ. τοῦ εὐζωμίου,
ὅλη, ἴε οὐ κατασκευάζεται καλὸς ζωμός.
εὐζωμος, Ἐπικ. εὐζωμος, ον, (ζώνη) καλῶς ἐξωμωμένος, Ὁμ.
(ἀλλὰ μόνον ἐν Ἠλ. Α. 429, Ψ. 261, 760, Ὁμ. Ὑμν. εἰς Διὸς 212),
ἀείπειται δὲ ἐπὶ τῶν γυναικῶν ὡς ἀντικεινὰ καλοῦνται βαθύ-
ζωνοι, καλλιζωνοί, βαθύκολποι, ἐκ τοῦ ζώνη (ἴδε τὴν λέξ.).
πρὸλ. Müller Archäol. d. Kunst. § 339, 3.— Καθ' Ἡσυχ. εὐ-
ζωμος· εὐτοκος, καλῆς. 2) ἀκολούθως καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν, ἐξω-
μωμένος πρὸς γυμνασιν, ἐξωμωμένος ἡ ἐνδεδυμένος ἐλαφρῶς πρὸς πορείαν,
δραστήριος, ἐνεργητικὸς, τὸ τοῦ Ὁρακλίου alle praecinctus, μήκος
δ' ὅσοι εὐζώνω ἀνδρὶ πέντε ἡμέραι ἀνασιμποῦνται Ἠρόδ. 1.
72· τριήκοντα ἡμερῶν εὐζώνω ἀνδρὶ αὐτόθι 104, πρὸλ. 2. 34,
Θουκ. 2. 97· ἴδωσι ἐπὶ ἐλαφρῶς ὀπλισμένων στρατιωτῶν, Δατ. ἐκρη-
δίμικ, ἦσαν γὰρ τῶν πολεμίων οἱ εὐζωνοὶ κατατρέχοντες
τοῖς λίθοις ἐβαλλόν Ξεν. Ἀν. 5. 4. 23· ἡ ἐπὶ ὀπλιτῶν μὴ φερόντων
τάς βαρείας αὐτῶν ἀσπίδας, αὐτόθι 7. 3, 40· μεταγεν. ἐπὶ πτόλων,
ΒΑΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΤΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Μέγ. Τύρ. 1. 210.— Ἐπίρρ. -ως, Ἀλκιφρων 3. 55.— Καθ' Ἡσυχ. 1
«εὐζώνος» εὐστῶνος· μὴ ἔχων φορέοντα. 3) ἐπὶ ἐνδύματι,
καλῶς ἐξωμωμένον, Σορ. Ἀποσπ. 314h. 4) μεταφ., εὐδόξου-
ντος, πέντα Πλουτ. Πελοπίδ. 3· βίος Δίων Κ. 56. 6.
εὐζώους, ον, (ζώνη) μακρόβιος, διαρκῶς πολὺ, Θεοφρ. π. Φυτ.
Αἰτ. 4. 4, 10, 5. 4, 3.
εὐζώρος, ον, ἐντελὲς καθάρος, ἄριτος, ἐπὶ πόνου, Εὐρ. Ἀλκ.
757, Ἀριστ. Ἐκκλ. 227, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 423C, κτλ.— Συγκρ.
-ότερος καὶ -ίσταρος, εὐζωρότερον .. ὦ παῖ, ὅς σε Διφίλος
ἐν ἡλιαδερασταῖς 1, πρὸλ. Κρατῖν. ἐν Ἀδῆλ. 138· κέρρασαν εὐ-
ζωρότερον Ἀντιφάνης ἐν Ἀλκιπώνι 3· πίνειν .. κόλικας
εὐζωρεστέρας Εὐδουλ. 15a, πρὸλ. ἄσμα ἐν Πλουτ. Θῆσ. 22.
εὐζώστος, ον, (ζώνυμι) εὐκόλως ζωννύμενος, κατὰλλῃος πρὸς
ζῶσιν, ἡ εὐζωστότατος οὕτως ἑαυτοῦ Ἰπκ. π. Ἀρρ. 791, πρὸλ.
Σχολιαστὴν Ἠλ. Α. 429, ἐνθα μεταχειρίζεται τὴν λέξιν πρὸς ἐρμηνείαν
τοῦ εὐζώνου εὐζώστου, καλῶς καὶ εὐστόλου.
εὐζωγής, ἑς, Ἐπικ. ἀντὶ εὐζωγῆς, Ὁμ. Ὑμν. εἰς Ἀφρ. 230,
Θεόκρ. 27. 42, Ἀνθ. Π. παρὰρ. 51. 29.
εὐζωγεία, ἡ, (ἡγήμαι) εὐαρχία, ἴε εὐηγείας Ὁδ. Τ. 114.—
Πρὸλ. Ἡσυχ.
εὐζωγοῦμαι, λέγω καλὰ περὶ τινος, ἐπαίνω, Πινδ. 1. 1. 73 ἐν
τῷ παθ.
εὐζωγοῖα, ἡ, καλὸς λόγος, ἐπαῖνος, Καλλ. Λουτρ. Παλλὰδ. 139.
εὐζωγός, ον, (ἀγορεύω) ὁ αἰεὶ λέγων, ὡς τὸ εὐζηγός, Εὐ-
δουλ. ἐν Ὀδυσσεὶ ἡ Πανόπταις 1 (ἐνθα ὁ Μεινέριος ἔχει εὐ-
γορῶν, μετοχ.).
εὐζήθεια, παρὰ Τραγ. ὡσαύτως εὐζήθια, Ἰων. -ζη, ἡ:—ἀγα-
θότης ἤθος, ἀπλότης, τιμιότης, Πλάτ. Πολ. 348C, Δημ. 717. 2·
δι' εὐζήθην, ἐνεκα τῆς καλῆς αὐτοῦ διαθέσεως (σύλλ. ἀνευ ἱερωνίας),
Ἠρόδ. 3. 140. 2) ἐπὶ κακῆς σημασίας, μωρία, ἀνοία, βλα-
κεία, ἐς τοσοῦτο εὐζήθης ἀνήκει τοῦτο Ἠρόδ. 7. 16, 3, πρὸλ.
1. 60· κορυβδούν τ' εὐζήθην Αἰσχύλ. Πρ. 383· ἀλλ' ἀνωφελῆς
εὐζήθης κατ' οἶκον ἱερῶν γυνὴ Εὐρ. Ἰπκ. 639, πρὸλ. Θουκ.
3. 45, Λυσ. 175. 17, κλ.
εὐζήθης, ἑς, (ἦθος) ἔχων καλὸν ἦθος, ἀγαθὸς τὴν καρδίαν, ἀγα-
θός, ἀπλοῦς, ἀδόλος, Πλάτ. Πολ. 348D· ἀντιθέτον τῷ πανουργός,
Λυσ. 100. 17· τὸ εὐζήθης = εὐήθεια, Θουκ. 3. 83· τὸ εὐζήθεστον
Ἀριστ. Ρητ. 3. 17, 15· ἐπὶ πυρνῆς, ἡ παραλειμμένη ἔχουσα τὴν ἦθ.
Ἀρχ. 1. 17. 2) ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀπλοτικός, ἀνότης, μωρία,
βλακεία, «κουτέα» (πρὸλ. τὸ ὄρχ. Ἀγγλ. σοφίη πρὸς τὸ Ἀγγλο-Σκωτ.
σοφίς, Γερμ. sellis, μακάριος), πρὸ γῆρας εὐζήθεστον Ἠρόδ. 1. 60·
μυθός, λόγος, αἴτια, ὁ αὐτ. 2. 46, Πλάτ. Νόμ. 818B, κ. ἄλλ.
κακοζήθης ὁ δὴν τοῦτο παντελῶς εὐζήθης εὐζήθης Δημ. 228. 26·
τὸ τῶν προβάτων ἦθος εὐζήθης Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1, 2·
ὡς οὐσίασι, ἡλθίος ἄνθρωπος, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 16, πρὸλ. Βυθνηκ.
Τίμ. σ. 132· εὐζήθης [ἔστι], μετ' ἅπαρ, εἶναι ἀνοητὴν, μωρία,
Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 6, 5, κ. ἄλλ.· λίαν, κομῆδ' εὐζήθης
ὁ αὐτ. ἐν Ἀνακλ. Ὑστ. 1. 32. 4, Ἀποσπ. 202. 3) μεταφ.
ἐπὶ πληθύν. ἡ νόσος, ἐλαφρὸς, εὐκολοθεράπευτος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς
τὸ κακοζήθης (δύσκολος, δυσθεράπευτος), Ἰπκ. π. Ἀρχ. Ἰπκ. 11,
Προγν. 43. II. Ἐπίρρ. -θως, Πλάτ. Φαίδρ. 100D:—Συγκρ.,
-ίσταρος, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 276E· Ὑπερόθ., -ίσταρος, Εὐρ.
Ἀνέρ. 625.
εὐζήθεια, Ἰων. -ζη, εὐζήθεια, ὁ ἴδε.
εὐζήθισμα, φέρομαι ὡς εὐζήθης, κάμνω τὸν εὐζήθην, πρὸς ἀλ-
λήλους Πλάτ. Πολ. 336C· εἶμαι εὐθῆμος, ἀπειρίζομαι, Φιλότηρ. 343.
εὐζήθικας, ἡ, ὅν. ὡς εὐζήθης, ἔχων καλὸν ἦθος, μὴ «καλὰ φυσικά»,
Πλάτ. Πολ. 343C, Χαρμ. 175C. 2) ἀνόητος, μωρὸς, εὐζήθι-
κώτερον ἐστὶ τὴν Ἀριστ. Φυσ. 4. 10, 8.— Ἐπίρρ. -ώτης, Ἀρι-
στοτ. Νεφ. 1258· εὐζήθ. ἔχων Πλάτ. Ἰπκ. μέγιστον 301D.
εὐζήκης, ἑς, (ἀκὴ) καλῶς ἡκουσμένος, ὅστις, ἀλχιμής .. εὐζήκης
Ἠλ. Χ. 319· εὐζήκης φάσσανα Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 101· εὐζήκης ἑυρῶ
Νικ. Ἀλ. 410· πρὸλ. εὐαγῆς 1, ἐν εἰλίαι.— Πρὶ καὶ Ἡσυχ. ἐν λέξ.
εὐζήκω, εἶμαι εὐζήκης, ὑπακούω προθύμως, μετὰ γὰρ, καὶ
εὐζήκω τῶν οὐκ ἐκρινόντων ἐμφρόνως Ὁρκος τῶν Ἀθηναίων
Ῥηθίων παρὰ Σιστ. 243, 25.
εὐζήκωτα, ἡ, πρόθυμος ὑπακοή, Διόδ. 17. 55, Ἰδρύλλ. Ἀλ. τ. 1,
μέρος 1, σ. 92 Α, κλ.
εὐζήκως, ον, (ἀκοή) ἀκούων καλῶς ἡ εὐκόλως, Ἰπκ. Ἀφρ.
1247. 2) προθύμως ἀκούων, ὑπακούων, εὐπειθής, Ἀριστ. Ἠθ.
Νικ. 1. 13, 171· μετὰρ, ὅσπερ αἱ εὐζήκοι ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 10.
1, 7. 3) προθύμως εἰσακούων, ἐπὶ τῶν νόων, θνατοῖς Ἀνθ.
Π. 9. 310·— καθόλου, κλίνων ἡ ἔχων ἐκείσιν, πρὸς μεταβολὴν
Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 14, 5.— Ἐπίρρ., εὐζήκως διακρίσθαι πρὸς
τὴν Πινδ. 27, 0, 7. II. εὐκόλως ἀκούμενος, ἀκουστός, Ἀριστ.
Ἠτ. 1. 15, 13· εὐζήκωτέρα τὰ τῆς νυκτὸς ὁ αὐτ. ἐν Πρὸλ.
11, 5. 2) εὐχάριτος εἰς τὸ οὐς, τὴν ἀρετὴν μνημονεύεται ἐν
Δημ. τοῦ Φαλέρ.
εὐζήλατος, Διὸρ. εὐζήλατος, ον, καλῶς νήλων, κλῶθις,
ἐπὶ γυναικῶν, Θεόκρ. 28, 22,
εὐζήλστος, ον, ἰσχυρὸς εὐκόλως δύσασθαι τις ἐν ἰσχυρῇ ἡ ἐλαφρῇ
ΤΟΜ. Β'.—40

8, 4. 2) ἀσφαλής, ἀκινδυνός, τὰ δεινὰ καὶ τὰ εὐθ. Ξεν. Ἰππαρχ. 4.11.
 εὐθεῖατος, ον, (θεάμαι) εὐκόλως δρώμενος, Πολυδ. Ε', 150.
 εὐθεῖα, ἡ, ἴσα εὐθύς.
 εὐθεῖν· ἡ (κρήνη) ἐλθεῖν· Ἡσυχ.
 εὐθενεῖα, ἡ—ἴσα, εὐθενεῖω, ἴσα εὐθηνεῖα, εὐθηνεῖω.
 εὐθεῖρα· ἡμέρας τι τῆς νεώας· Ἡσυχ.
 εὐθεράπευτος, ον, εὐκόλως θέραινευμένος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9.16, β, κτλ.· εὐκόλως βοηθούμενος, Δίων Κ. 38. 24. II.
 δν εὐκόλως κτᾶται τις δι' εὐμενοῦς τρόπου καὶ περιποιήσεων, Ξεν. Κύρ. 2, 2, 10.
 εὐθερίστος, ον, εὐκόλως θεριζόμενος·—εὐθερίστον, τό, εἶδος βαλσάμου (παρὰ Διοσκ. Θερεσπόν), Πλιν. 12. 54.
 εὐθερίμαντος, ον, εὐκόλως θερμαινόμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 4. 7, 3.
 εὐθερίμος, ον, λίαν θερμός, Ἰππ. 243 (βίς), πιθάν. ἡμερησίην γραφ. ἀντὶ ἔνθερίμος.
 εὐθερός, ον, ἐπὶ χωρίῳ, εὐχόριστον τὸ θέρος, Πολυδ. Ε', 108.
 εὐθεσία, ἡ, καλὴ κατ'ἔστασις τοῦ σώματος, εὐεξία, Ἰππ. ἐν Γαλήν. Δεξ.—ἐνιαυτός εὐθεσίης, ὃ εὐροῖας ἀπεργαστικόν αὐτόδι.
 εὐθετέω, εἶμαι εὐθεός, κατέλληλος· εὐθετεῖ πᾶσι χρῆσθαι Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 7, 4· εὐθ. εἰς τι Διόδ. 2' 41, 48· μετὰ δούτ., λιμέντας· ὁ μόνον τοῖς ἐμπόροις, ἀλλὰ καὶ ταῖς μακραῖς ναυσὶν εὐθετοῦντας αὐτόδι 5.12. II. μεταδ., τακτοποιῶ, βάλω εἰς τάξιν, Λουκ. Θεῶν Διήλ. 24.1 (διὰ γραφ. εὐθε- τισάγχα), Δίων Κ. 40.40· εὐθ. ἐαυτήν ὁ αὐτ. 51.13· εὐθετεῖν νεκρὸν τὸ εὐνομεῖν ἐν τάξει νεκρὸν Δ. 13. 40.
 εὐθέτης, ου, ὁ, δικαιοτής, Ἑπιγρ. Πιρην. ἐν Συλλ. Ἑπιγρ. 2905C. 2.
 εὐθέτηςις, ους, ἡ, καλὴ διάταξις, τακτοποίησις, εὐημερία, Εὐστ. 1383.13.
 εὐθετίεω, τακτοῦμαι καλῶς, ὁστέα· βοός δολὴ ἐπὶ τέχνῃ εὐθετίεως κατέθηκε Ἡσ. Θ. 541· κατασκευάζω τι εὐθέτως, χελιδὼν· ἡρος καλὴν ἡθῆτιεν ἐν τείχεϊ Βαδρ. 118. 2' διευθίεω, πρὸς δὲ τὰ ἐκείνων κάτοπτρα προσελθόντες τὰς κόμας εὐθετίεω Λουκ. πρὸς Ἀκαθ. 29, κτλ.· Μέτ., ὁστέα εὐθετίεω- μένος, διὰ γραφ. ἐν Ἰππ. π. Ἄγμ. 757, 764· πρὸς εὐθετίεω.
 εὐθετός, ον, (τίθωμι) καλῶς τεθειμένος, τεθειμένος οὕτως ὥστε νὰ εἶναι πρόχαρος, Ἰππ. π. Ἰητρ. 744· εὐκόλως τακτοποιούμενος, λέ- βητας εὐθετός (οὕτως ὁ Λυγαί. ἀντὶ -του) Αἰσχύλ. Ἀγ. 444· εὐθ. σάκος, ἀρβύλαι, εὐθέρωστα, εὐκόλα καὶ εὐνομα πρὸς χρῆσιν, Λατ. habilis, ὁ αὐτ. ἐν Θηβ. 642· Ἀποσπ. 255· εὐθ. εἰς τι Διόδ. 2. 57· πρὸς τι ὁ αὐτ. 5. 37· εὐθετός ἐστι, μετ' ἀπαρ., εἶναι κατέλληλος, «βολιδὼν» νὰ... ὁ αὐτ. ἐν Ἑκλογ. 494 36. 2)
 ἐπὶ προσώπων, κατέλληλος, τινὶ Νικ. παρὰ Στρεβ. 149. 4· πρὸς τι Πολυδ. 26.5, 6, κτλ.· ταχύς, ἄετος, ἱκανός, κατὰ τι, ἐν τινί, Διόδ. Ἑκλογ. 598. 34—Ἑπίρρ., εὐθέτως ἔχειν Ἰππ. π. Ἄγμ. 766· πρὸς τι Διόδ. Ἑκλογ. 593. 8.
 εὐθεώρητος, ον, εὐκόλως δρώμενος, Ἀριστ. π. τὴ Ζ. Ἰστ. 6. 27· τινί, ὑπὸ τινος, Διόδ. 19. 37. 2) εὐνόητος, Ἀριστ. Ρητ. 1.15, 25· εὐθεώρητόν ἐστι πρὸς τινος ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 1.18, 32· οὐκ ἐστὶν εὐθ. πατέρως... ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. Ἑλεγχ. 25. 3.
 εὐθέως, ἡπίρρ. τοῦ εὐθύς, ὁ ἴδε.
 εὐθηνγῆς, ἔς, καλῶς ἀκονῶν, δύνων, Ἀνθ. Π. 6. 63.
 εὐθηνγος, ον, καλῶς ἡκονημένος, δύν, Λυκόφρ. 1105, Νάνν. Δ. 17.121.
 εὐθηνεῖα, Παθ. (εὐθηνῆς), ἔχω θηλάσῃ καλῶς, εἶμαι εὐτρα- φής, παχύς, ἐγὼ δὲ χοῖρον καὶ μάλ' εὐθηνεῖα μιν ἐν τόνῳ· ἐν βοθοῦντι κριδάνῳ θήσω Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 321 [Ἀνθ. 37512.] πρὸς Διόδ. παρὰ Στρεβ. 452. 7. ἴδε Κόντου Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνῶς τ. Δ', 555.
 εὐθηνεῖα, εὐθηνία, εὐθηνία τις αὖτα· Σουῖδ.
 εὐθηνήμων, ον, σπάν. τύπος τοῦ ἐπιμ., μίσχος Ἀνθ. Π. 6. 628.
 εὐθηνῆς, ἔς, (θηλή) καλῶς θηλάσας, «καλοθρεμμένος», ἴδε εὐ- θολῆς.
 εὐθηνός, ον, (θηλή) ἔχω θηλὴν σπριγῶσαν, εὐθηνὸν πόριν Εὐρ. Βάκχ. 737· εὐθηνὸι δὲ τρέφοντο βόες I. 7', 580· μαστόν εὐθηνὸν θεὰς Λυκόφρ. 1328.
 εὐθηνονεῖσθαι, ἀποθ., θέτω εἰς τάξιν, εὐθετῶ, εὐθετίζω, εὐθη- μονεῖσθαι τὰ κατὰ τὰς αὐτῶν οἰκήσεις Πλάτ. Νόμ. 758B— τὸ ἐνεργ. παρὰ Γέττ. ἐν Ἰστ. 1. 307· καὶ ὁμοῖα λέξαι καὶ γνά- θους ἐνθυμῶνται.
 εὐθηνουμένη, ἡ, τάξις, εὐθηνουμένη γὰρ ἀρίστη θνητοῖς ἀν- θρώποις, κακοθηνουμένη δὲ κακίστη, καὶ καλῶς διατίθεσθαι καὶ οἰκονομεῖν τινὰ τὰ ἐκείνου καλόν, τοῦναντίον δὲ φαύλον (ἴδε ἐξ.), Ἰππ. Ἑργ. κ. Ἡμ. 469. 2) εἶς καλῆς τάξεως, κλίσις πρὸς εὐ- ταξίαν, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 7, Αἰλ. π. Ζ. 9.17.
 εὐθηνων, ον, γεν. ονος, (τίθωμι) καλῶς τεταγμένος, ἐν τάξει εὐρισκόμενος, εὐτακτος· ἐπὶ ὁμοίων, ἡ σίτη· τὴν διάνοιαν εὐ-

θικός καὶ εὐθηνῶν καὶ εὐθιότος Ἀριστ. π. τὴ Ζ. Ἰστ. 9.17, 1., 32. 3· εὐθηνῶν μέλων ἀοιδῆ, καὶ διατεταμένη, εὐθηνῶν, εὐποιήτων Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 569.
 II. τακτοποιῶν, βάλων εἰς τάξιν τὰ πράγματα, μετὰ γεν., θημῶν γυναικας, θημάτων εὐθηνῶν, «εὐτιθεῖν τὰ κατὰ τὸν οἶκον» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Χο. 84.
 εὐθηνέω, ἴων καὶ μεταγεν. ἀντὶ εὐθενέω (ἴδε κατω. ἴδε ἄλλω, σκμάζω, εὐδοκίμω, εὐμερεῖ, Λατ. floreo, vigeo, ἐπὶ ζώων, μὴλά τ' εὐθενεῖντ' ἄγαν (εὐθενεῖντα Πάν Meineke, εὐθενεῖντα γὰρ Dobson)· τρέφοι χρόνῳ τεταγμένῳ Αἰσχύλ. Εὐρ. 944· καρπὸν τε γαίας καὶ βοτῶν· ἀστοῖσιν εὐθενεῖντα εὐ- τόλῃ 908· τὰ κτήνη εὐθηνεῖν εἰκός Ἰππ. π. Ἀέρ. 288· ἀλλὰ (ζῶα) ἐν ἄλλαις εὐθηνεῖ χώραις Ἀριστ. Πολιτικ. 1.11, 2' ἐπὶ γῆς, Ξεν. Ἀθ. 2, 6· ἐπὶ χωρίῳ, εὐθηνεῖν Αἰγυπτῶν Ἡρόδ. 2. 91, 124· οὕτω, μὴ τιν' οἶκον εὐθενεῖν Αἰσχύλ. Εὐρ. 893· συ- χνὸν παρὰ Διὸς, ἐπὶ ἀνδρῶν, κτλ., τοὺς στρατιώτας· εὐθε- νεῖν 94. 20· εὐθενεῖντων τῶν πραγμάτων 321. 8, κτλ.· ἐν- ἔχεται τὸν μάλιστα εὐθηνεῖντα συμφοραῖς περιπεσεῖν Ἀριστ. Πθ. Νικ. 1. 9, 11· εὐθηνεῖν τοῖς σώμασι ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 4. 6, 14· ἔχω ἀφρονίαν πράγματός τινος, (ἀρoura) κτήνησιν εὐθηνεῖ Ὀμ. Ὑμν. 30.10, πρὸς Ἀριστ. π. τὴ Ζ. Ἰστ. 8.19, 1, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 44, Αἰλ. π. Ζ. 5.13.
 II, τὸ Παθ. εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας. οἱ Λακεδαιμόνιοι εὐθηνήθησαν Ἡρόδ. 1. 68· τὴν πόλιν εὐθενεῖσθαι Διὸς. 413.10, πρὸς Αἰλ. π. Ζ. 9. 59.—Ὁ τύπος εὐθενέω θεωρεῖται ὡς ὁ μόνος ἄτε, τὸ- πος ὑπὸ Θωμᾶ Μαγίστρων, ἀπαιτεῖται δὲ ὑπὸ τοῦ μέτρου ἐν Αἰσχύλ. καὶ εὐρηται ἐν τοῖς ἀρίστοις Ἀντιγράφοις τοῦ Διὸς, ὁ δὲ τύπος εὐ- θηνέω ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου ἐν Ὀμ. Ὑμν., ἐν ἄνω, εὐρη- ται δὲ αἰετοῦ παρὰ τοῦ Ἰωάν. συγγραφεῖς καὶ ἐν τοῖς ἀρίστοις Ἀντι- γράφοις τοῦ Ἀριστ.· μετὰ δὲ τοὺς χρόνους τοῦτου φαίνεται ὅτι κατέ- στη ὁ ἐπικρατὴς τύπος· ἴδε Δινδορφ. προσλμ. εἰς Διὸς. VII, πρὸς ἀσάτους εὐθενέω. (Ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὰ Σανκρ. dhanu- niti (πλοῦτος)).
 εὐθηνία, ἡ, ἀφρονία πράγματός τινος, εὐθηνία κτημάτων Ἀριστ. Ρητ. 1. 5. 3, π. τὴ Ζ. Ἰστ. 8.19, 8· ἡ ἀπὸ σιτίων εὐ- Πλούτ. 2. 3071). 2) καλὴ κατάστασις, εὐδαιμονία, Φίλων, 438· ἐν τοῖς Ῥωμαίοις χρόνοις εὐρισκόμεν ἀρχοντας ἡ ἐπιστάτης διοριζόμενος διπλῶς ἐπιστάτης περὶ τῆς καλῆς καταστάσεως τῶν πό- λεων καὶ καλουμένων εὐθηνίας ἐπιμελητῆς. Συλλ. Ἑπιγρ. 11811, πρὸς 3080, 4240· ὡσαύτως, εὐθηνίας ἐπαρχος = ἐπιμελητής, 5805· εὐθενεῖς ἐπ. 5973· εὐθενεῖν, ἐν τινί, Ἑπιγρ. αὐτόδι 3769.
 εὐθηνός, ἡ, ὅν. ὡς καὶ νῦν, ἐν τῇ ταύτῃ ἀγορᾷ πάντα εὐθηνά φερόμενα· Χρυσ. τ. 9, σ. 849C, ἐκδ. Παρισ.
 εὐθηνός, ἡ, ὅν. (θηλή) = εὐθηνός, Θεογνώστου Κανέ- ες ἐν Ἀνεκδ. Ὁδ. τ. 2, σ. 40. 24.
 εὐθηνόρετος, ον, δν εὐκόλως θηρεύει ἡ κτᾶται τις, Διόδ. Ἱεροσ. οὐκ εὐθηνόρετος ἐτύχθη Αἰσχύλ. Ἰκ. 88· ἐτ' εὐθ. Ἀνθ. Π. 12. 105· εὐθ. ὑπὸ τῶν ἡρώων Ἀριστ. Πθ. Νικ. 3. 1, 11—ἴων, εὐθηνόρετος, διὰ γραφ. -ετος Ὀππ. Ἀλ. 5. 420.
 εὐθηνός, ἡ, ἐπιτυχία ἐν τῇ θήρᾳ, Διὸς. π. Ζ. 10. 48.
 εὐθηνός, ον, (θηλή) τυχερός ἡ ἐπιτυχῆς ἐν τῇ θήρᾳ, Κύρ. Βάκχ. 1258· εὐθηνός (ἐφεδρός Βοῖακ.) ὀρνέων ἱερῆ ἱαδρ 72. 21· ἐπὶ νηυσὶν τοῦ Πανός, Ἀνθ. Π. 6. 185· εὐθηνός ἀγρῇ, αὐτόδι 71, πρὸς 253· εὐθ. κάλαμοι, βέλη, μὴ ἀποτυγχάνοντα τοῦ σκοποῦ, αὐτόδι 89. 2) κατέλληλος πρὸς τὸ θελεῖν τὸ θῆμα, Ἀνθ. π. Ζ. 12. 42. II. (ὅρ) ἔχω ἀφρονίαν κνηνίου, ὅρας Στρεβ. 630, πρὸς Αἰλ. Ἀνθ. Π. 6. 268.
 εὐθηνός, Ἀλεξανδρετικ. ἀντὶ εὐθύς Ἑβδ. (H' Βασιλ. 18', 18), ἴδε Θωμᾶν Μάν. σ. 383.
 εὐθηνόρατος, ον, καλῶς τεθησαυρισμένος, εὐθηνόρατον ἐλαίην Ἀνθ. Π. 6. 300.
 εὐθηνός, ἡ, ὅν. (εὐθύς) εὐθός, κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν, κίνησις Σέξτ. Ἑμπ. π. Μ. 10. 51.
 εὐθηνόρετος, εὐκόλως θηρεύων, ψάων, ἵνα μὴ εὐθηνόρεται τὰ ἐπι- δαλόμενα Ἀπολλ. Πολιτικ. 16B.
 εὐθηνός, ον, (θηλή) ἐγγύς, ἐπιτυχῶς, εὐθηνόρεται καὶ εὐθηνόρεται χρησάμενοι προσδολῇ Φίλων 1. 286, 38. 2)
 εὐθηνός, ὅστις, εὐθ. τὴν διάνοιαν Ἀριστ. π. τὴ Ζ. Ἰστ. 9. 17. 1)
 εὐθ. πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, ὅστις ἀποκρινόμενος, Ἀθην. 5831)
 εὐθηνός, ἀγγίλλων, Πολυδ. 17. 4, 4, πρὸς Αἰλ. Π. 6. 302. —Ἑπίρρ. -τως Ἡρωδ. 4. 7.
 εὐθηνός, ἡ, εὐφύα, ἐπιτηδεύτης, Φίλων 1.157, 593, Ἀνάγνω- παρὰ Σουῖδ.
 εὐθηνόρατος, ον, (ὄρα) εὐθηνόρατος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 12
 εὐθηνόριμος, ον, εὐθηνός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1203.
 εὐθηνότης, ον, ὁ εὐκόλως θηράων, Ἀναστ. Σιν. Ὀδῆγ. τ. 88A. B.
 εὐθηνός, ον, τριγών ὑπερβολικῶς, ἐπὶ τοῦ Ἰσραήλ, Πλούτ. 2. 4671C.
 II. εὐθ. γέρας, τιμὴ δοτιμωμένη εἰς τινὰ διὰ πολυτελοῦς θυσίας καὶ εὐχίας (πρὸς εὐθεῖαν). Αἰσχύλ. Χο. 257.
 εὐθηνόρητος, ον, εὐκόλως θυροδύμενος, εὐθορύδιτος πρὸς τοὺς συκοφάντας, πρὸ τῶν συκοφαντῶν, Πλούτ. Νικ. 2.

εὐθραυστος, ον. (θραύω) εὐκόλως θραυόμενος. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 6, 9, Πλούτ. 2. 174D.

εὐθρεπτος, ον, καλῶς τρεφόμενος, εὐτραφής. Ἐπιμ. Μ. 28. 41.

εὐτριγκός, ον, ἔχων καλὸν τριγκόν, «περὶ τριγών» (Τουρκ.), εὐ-
τριγκοί θ' ἔδραι Εὐρ. Ἐλ. 70.

εὐτριξ, ἑπικ. εὐοριξ, τριγός, ὁ, ἡ, ἔχων καλὰς τρίχας, Εὐδουλ., ἐν «Σπερνοπόλιν» 2. ἐν Ἰλ. ἀείπεται ἐπὶ ἱππῶν, ἔχων ὠραίαν καὶ ἀφρονὴν χαίτην, ἱπποὺς Ψ. 13. 301, 551. ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Κυν. 4. 6. ἐπὶ προβάτων, μηρί' εὐτριγῶν τε μηλῶν Βακ-
χυλίδ. Ἀποσπ. 4. 5 (ἐκδ. Blass) ἐπὶ πετηνῶν, ἔχων ὠραία πτερὰ, Θεόκρ. 18. 57.

II. κατεσκευασμένος ἐξ ἰσχυρῶν τριγῶν, ἐπὶ ἀλιευτικῆς ὁρμῆς, Ἀνθ. Π. 9. 52, πρὸς Νικ. Ἀλ. 352.

εὐθρονος, ἑπικ. εὐορονος, ον, ἔχων ὠραίαν ὁρὸν, εὐθρο-
νος Ἡώς Ἰλ. Θ. 565, Ὀδ. Ζ. 48, Ο. 495, Ρ. 497. Ἀφροδίτη Πινδ. 1. 2. 8. Ὄροι δ' αὐτ. ἐν Π. 9. 105, κλ.

εὐθροός, ἑπικ. εὐοθροός, ον, εὐηχος, Ὀππ. Κ. 5. 285, Ἀνθ. Π. 6. 39.

εὐθροῦσθης, ἐς, = τῷ ἐπομ., Διοσκ. 5. 142, κλ.

εὐρυπτος, ον. (ὀρύπτω) εὐκόλως θραυόμενος, σύγχην Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12. 30. εὐθρ. ἄηρ, εὐκόλως διαιρούμενος, διαχωρι-
ζόμενος, δ' αὐτ. π. Ψυχ. 2. 8, 8. ἐπὶ χύματος, εὐκόλως θρυπτόμενος, Στράβ. 579, Πλούτ. 17. ἐπὶ κρέατος, εὐπαιτος, δ' αὐτ. 2. 916B.

II. μεταφ. Λατ. dissolutus, ἐκτεθηλυμένος, ἐκνευρισμένος, Γαλιν. 2. 326.

εὐθύ, αὐθ. τοῦ εὐθύς, ἐν χρήσει ὡς ἑπὶ ἑρρ. ἴδε εὐθύς Β. εὐθύδελος, ον, ὁ ἔχων εὐθεῖαν βλάστησιν, ἔρνος Θ. Στουδ. σ. 808, ἐκδ. ΜΙ.

εὐθύβουλις, ῥίπτω ἢ πέμπω κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, Πλούτ. 2. 906B. πρὸς εὐθύβουλις. II. ἀμεταβ., τινάσσεται ἢ ὑπάγει κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὰ ἐμπρός, αὐτόθι 907A, Β, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ., Φύλων 2. 176.

εὐθύβουλις, ἡ, ἡ εὐθεῖα βολή, εὐστοχία, Πλούτ. Νικ. 25.

εὐθύβουλος, ον. (βάλλω) ὁ ἐξ εὐθείας βάλλων, ὁ βάλλων, κτυ-
πῶν τὸ σημεῖον, Θ. Στουδ. 270C. ὄνομα εὐθ., τὸ ἀκριβὲς ὄνομα, Φύλων 1. 73, κλ. τὸ εὐθ. = τῷ προηγ., δ' αὐτ. 2. 465. — ἑπὶ ἑρρ. -
λως δ' αὐτ., Πλούτ. 5. 22.

εὐθύ-γίνεσθαι, ον, ἔχων εὐθὺ τὸ γένειον, Πολέμ. Φυσιογν. 2. 13.

εὐθύ-γλωσσός, Ἀττ. -πτος, ον, ὁ παρρησιᾷ λέγων, εὐθυρ-
ρήμων, Πινδ. Π. 2. 157, Δαμασκ. παρὰ Σουίδ.

εὐθύ-γρामीος, ον, ὁ κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 4, 1, κ. ἄλλ. τὸ εὐθ. (μετὰ τῆς λέξεως σχῆμα ἢ ἀνευ αὐτῆς), σχῆμα ἀποειλούμενον ἐξ εὐθειῶν γραμμῶν, δ' αὐτ. ἐν Ἀναλ. Πρ. 2. 25, 2, Πρὸς 16. 4, 2, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 12, 11 ἐντεθεῖν -
γρामीκός, ἡ, ὁν, ἀνήκων ἢ κατέλληλος εἰς τοιοῦτον σχῆμα καὶ ἑπὶ ἑρρ. -
ως, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 80. 136.

εὐθύδῃμων, ονος, δ. ὁ ἀπλοῦς δημότης, Εὐριπίδης Ἀντιόπη-
Ἡσυχ. (Εὐριπ. Ἀποσπ. 228).

εὐθύ-δικαίος, ον, ἴδε εὐθύδικος.

εὐθύ-δικία, ἡ, ἡ κατ' εὐθεῖαν, ἄμεσος δίκη ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς
ὑποθέσεως ἀνευ τῆς χρήσεως οὐκ ἐνδεχόμενα τεχνικῶν ἐμποδίων καὶ δυσ-
κολιῶν (οἷα αἱ παραγραφαὶ, διαμαρτυρίαι) εὐθυδικίαν ἀπο-
δέχεσθαι Ἰσαῖος 63. 15. εἰσιέναι Δημ. 908. 7. ὡσαύτως, εὐθυ-
δικία εἰσιέναι ἢ εἰσελθεῖν δ' αὐτ. 1103. 11, Ἰσαῖος 60. 62.

εὐθύ-δικός, ον, ὁ δικαίως δικάζων, Δισχύλ. Ἀγ. 761, Ἀνθ. Π. 6. 346. ἀντὶ τοῦ εὐθυδικαί ἐν Δισχύλ. Εὐμ. 312, ὁ Ἑρμάν.
διορθῶν εὐθυδικαίος πρὸς, ἡρθοδικαίος.

εὐθυδικόφρων, ον, ὁ εὐθύδικα φρονῶν, Θ. Λάσκ. σ. 768, ἐκδ. ΜΙ.
εὐθυδικόφρων, ἐπὶ πλοίων, χωρὶς κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν, κῆρυμ
εὐθὺν δρόμον, Φύλων 1. 131, 327, Πλάτ. τῶν Ἀποστ. ις', 11.

εὐθύ-δρόμος, ον, τρέχων κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν, ἀνεμοί
Στράβ. 45. νῆες Ὀρφ. Ὑμν. 21. 10.

εὐθύ-ἐντερος, ον, ἔχων εὐθείαν ἔντερα, Ἀριστ. π. τὸ Ζ. Ἰστ. 2. 17, 15, κ. ἄλλ. τὸ εὐθ., τὸ ὅρθον ἢ ἀπευθεσμένον, Ἰστρ. Συγγρ.

εὐθυεπής, ἐς, (ἐπος) εὐθυρρήμων, παρρησιᾷ ἡμιλῶν, Ἀδμαντ.
Φυσιογν. 1. 13.

εὐθυεπία, ἡ, τὸ ἡμιλῶν παρρησιᾷ, ὁρθολογία, Ἀδμαντ. Φυ-
σιογν. 1. 7 (ἐνθα γράρεται εὐθυεπία ὡς καὶ παρ' Ἡσυχίω) ἄλλ.
ἐν Φωτίου Λεξ. εὐθυεπία).

εὐθύ-εργός, ἐς, καλῶς εἰργασμένος, Λουκ. 11. 27. Ἰστ.
Συγγρ. 27. εἰ μὴ ἤμαρ. γραφ. ἀντὶ εὐεργής.

εὐθύ-θάνατος, ον, ταχέως φονεύων, θανάσιμος, πλῆγῃ Πλούτ.
Ἀντών. 76.

εὐθύ-οριξ, ὁ, ἡ, ἔχων εὐθείας τρίχας, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 3,
13, κλ.

εὐθύ-καυλός, ον, ἔχων εὐθὺν καυλόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 4. 5.

εὐθυκρίων, «παχὺς» Ἡσυχ.

εὐθυκτεάνον (αἰτία. ὁγλ.) = τοῦ πεφυκυῖαν, εἰς ὁρὸν Ἡσυχ.

εὐθύ-ληπτός, ον, ὁ εὐχερῶς κρατούμενος, εὐκύλος, Ἀνώνυμ.
παρὰ Σουίδ.

εὐθολογέω, ὁρθολογῶ, ὁρθοπῶ, ἐκ τῆς γραμματ. Θεοδ. Γαζῆ.
εὐθολογία, ἡ, = εὐθυεπία, Πολέμων Φυσιογν. 1. 6.

εὐθου-λόγους, ον, = εὐθυεπής, Σουίδ.

εὐθυμάχῃω, μάχομαι, ἀγωνίζομαι φανερώς, ἄνευ ἀπάτης, παρὰ
τῷ Ἡσυχ. καὶ Σουίδ.

εὐθυ-μάχης, ου, ὁ, φανερώς μαχόμενος, Πινδ. Ο. 7. 27.

εὐθυμάχια, ἡ, φανερά μάχη, Πλούτ. Σερτ. 10.

εὐθυ-μάχης [ἄ], ον, = εὐθυμάχης, Σμωνίδ. 108, Ἀνθ. Π.
παράρτ. 73.

εὐθύμας, εἶμαι εὐθύμος, εὐθυμῶ, Εὐρ. Κύκλ. 530, Ἀνθ. Π. 5.
101. εἶμαι εὐμενής, Θεόκρ. 15. 143.

II. μεταφ., πάμπαν τινὰ
εὐθύμον, καθιστῶ τινὰ φαίδρον, εὐθυμῶν ἐμὲ Δισχύλ. Ἀποσπ.
281. 4, πρὸς Δημόκρ. παρὰ Σκοβ. τίτ. 83. 25. — ἐντεθεῖν, εὐθυ-
μεομαι, Παθ., εἶμαι εὐθύμος, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4. 36. ἐπὶ τινὶ δ' αὐτ.
ἐν Κύρου Παιδ. 4. 1. 19. ἐν ταῖς ἀτυχίαις Ἀριστ. Ρητ. 2. 2. 20.

εὐθύματέων, ῥήματ. ἐπὶ θ. τοῦ εὐθυμῶ, δεῖ εὐθυμεῖν, Ξεν.
Ἀπολ. 27.

εὐθύμας, ἡ, φαίδροτης, χαρά, εὐφροσύνη, Πινδ. 1. 1. 88, Δη-
μόκρ. παρὰ Σενέκ. 10. Τριτηγ. 2, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 7. ἐν τῷ πληθ.,
Πινδ. Ο. 2. 63, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 12.

εὐθυμοποιός, ον, ὁ προευνών εὐθυμῶν, φάρμακον Μ. Ἀλομ.
τ. 13, σ. 158. 10 καὶ ἀλλοχρῶ.

εὐθύμος, ον, ἀγαθός, εὐμενής, ἀναξ. Ὀδ. 3. 63.

II. φαίδρος, πλήρης χαρᾶς, εὐθυμος, Πινδ. Ο. 5. 51, Ξεν. Κύρ. 1. 4,
13, Πλάτ. Νόμ. 792B. συμπίπτει εὐθ. Ἰων. 1. 14 Bgk., πρὸς.
ἔκθυμος: — ἐπὶ ἱππῶν, θυμοειδής, Ξεν. ἱππ. 11. 12. — τὸ εὐθυ-
μον = εὐθυμία, Πλούτ. 2. 1106C, Δίων Κ. 21. 1. — ἑπὶ ἑρρ. -
μης, εὐθυμίας, φαίδρος, Βατραχομ. 159, Δισχύλ. Ἀγ. 1592, Ξεν.
Κύρ. 2. 3, 12. — Συγγρ. -ότερον αὐτόθι 2. 2, 27; Ὑπερθ. -ότατα
αὐτόθι 3. 3, 12.

εὐθύναι (περὶ τοῦ εὐθύναι καὶ εὐθύνῃ ἴδε ἐν τέλει), ἡ, γεν.
εὐθύνης. αἰτ. εὐθύναι (εὐθύνα) : — τὸ ποιεῖν τι εὐθὺ διόρθωσις,
τιμωρία, κύλασις, Πλάτ. Πρωταγ. 326E.

II. ἐν Ἀθῆναις λο-
γοδοσία, ἡν ὑπεχρεῖτο πᾶς δημόσιος ὑπάλληλος νὰ δώσει κατὰ τὸ τέλος
τῆς δημοσίας αὐτοῦ ὑπηρεσίας, ἐν χρήσει κατ' ἐνικὸν παρ' Ἀριστοφ.
ἐν Σπ. 571, Λυσία 118, 28., 119. 37., 174. 26, Ἀριστ. ἐν Ρητ.
3. 10, ἐν τέλει ἄλλα τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ὡς ἐν Ἀριστοφ. ἱππ.
825, Πλάτ. Ρήτορ. εὐθύναι τῆς πρεσβείας, λογοδοσία τῆς πρε-
σβείας τινός, Δημ. 367, 2. εὐθύναι ἀπαιτεῖν, ἀπαιτεῖν, λογοδο-
σίαν, λογαριασμόν παρὰ τινος, δ' αὐτ. 308. 23. κατηγορεῖν τινος
εἰς τὰς εὐθύνas Ἀντιφῶν 146, 23. τὰς εὐθύνas κατηγορεῖν,
ἐπὶ τὰς εὐθύνas ἔρχεσθαι, ἀμφισβητεῖν τὴν λογοδοσίαν εἰνός, δ' αὐτ.
341. 18, 366. 25. — ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εὐθύναι διδοῖναι,
ὑπέχειν, παρέχειν, ὑποβάλλειν τοὺς λογαριασμούς εἰς ἐξέτασιν,
Ἀριστοφ. Εἰρ. 1187, Ἀνδοκ. 12. 19, Λυσ. 183. 21, Ἀριστ. Ἀθην.
Πολ. σ. 39. ἐκδ. Blass.

2) εἰς τὴν ἴδε νὰ κατηγορήσῃ τινὰ
ἀρετᾶν ἢ διοικήσαντά τι τῶν δημοσίων ἐπὶ κακῇ διαχειρίσει ἡμικ-
αίων χρημάτων, τῶνδε νὰ φέρῃ τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τῶν λογιστῶν
(ἴδε λογιστής), καὶ αὕτη ἡ νομικὴ ἐνέργεια ὀνομάζεται ἐπίσης
εὐθύναι. Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. 69. 15, 16, 70. 5 (ἐκδ. Blass). —
εὐθύνas ὀφλεῖν, κατηγορεῖσθαι ἢ καταδικασθῆναι ἐπὶ καταχρήσει,
Ἀνδοκ. 10. 15, Λυσ. 148. 25. ἔνεκα κληπτικῆς Δισχύλ. 55. 17.
εὐθύνas ἀποφυγεῖν, διαφυγεῖν, ἀπαλλαγῆναι τῆς κατηγορίας,
Πλάτ. Νόμ. 946D, 947E. εὐθύνων ἀπολύειν τινὰ Ἀριστοφ.
Σπ. 571. — μεταφ., τὰς εὐθύνas τὰς τοῦ βίου, Ἀλεξ. ἐν Ἀδελφ.
31. — Πρὸς Bockh. P. E. 1. 254. — Τύπος εὐθύνas δὲν δύναται νὰ
ὑπάρχῃ, ἴδε κανὼν. Θεοφρ. ὡστ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀδ. 2. 101. 5, δι' ὃ καὶ ἡμερ-
ώδη ἐν Δημ. 17. 15., 367. 2. ὁ δὲ τύπος εὐθύνῃ δύναται νὰ ὑπάρχῃ
μόνον παρὰ μεταγεν., ἄλλ' ὁποῦδήποτε ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις
παλαιῶν καὶ δοκίμων συγγραφέων, ὡς ἐν Λυσ. 118. 26., 174. 26,
εἶναι πιθανὸς σφάλμα τῶν ἀντιγράφων ἴδε Λ. Διωνόρριον ἐν Ἑρσ.
Στερ., καὶ Κόντου Παρτ. εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. ἐν Ἀθηνᾶς τ.
Δ' σ. 132.

εὐθύνas, ον, ὁ εὐθύνων, διορθῶν, τιμωρῶν, δικαστής, Δισχύλ.
Πέρσ. 828, Εὐμ. 273. πρὸς, εὐθύντηρ.

II. ὄνομα ἀρχῆς
παρ' Ἀθηναίους, δέκα δὲ τὸν ὁρίσθησαν ἄνδρες, παρ' αἱς ἐξέλεσαν
οἱ πρεσβύτεστοι ἢ ἀρετᾶν ἢ διοικήσαντες τι τῶν δημοσίων τὰς εὐ-
θύνas διελέγεται περὶ αὐτῶν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων Πολι-
τείᾳ. (Ἀρποκρ.), κληροῦσι δὲ καὶ εὐθύνους ἕνα τῆς φυλῆς
ἐκάστης καὶ παρέδρους δύο ἐκάστῃ τῶν εὐθύνων Ἀριστοτέλ.
Ἀθην. Πολ. σ. 69. 10 (ἐκδ. Blass), νόμος παρ' Ἀνδοκ. 10. 39, Πλάτ.
Νόμ. 945A κλ. — Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 16. ἴδε Bockh P. E. 1. 254
κλ. — ὅτι δὲ ἡ τῶν λογιστῶν ἀρχὴ ἦτο διάφορος τῆς τῶν εὐθύν-
ων ἴδε Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. 69. 8 (ἐκδ. Blass). ἴδε καὶ Λεξ. Ἑλλ.
Ἀρχαιοτ. Σμῖθ (μεταφ. Σ. Τσιθανασοπούλου) σ. 366. — ἴδε Κόντου
Παρτ. εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ' σ. 132.

εὐθύνος, εἰς, ἡ (εὐθύναι) τὸ εὐθύνειν, ποιεῖν τι εὐθὺ, ἐν ἀντι-
θέσει πρὸς τὸ καίμψος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 8, π. Ποσειδ. Ζήνων
9. 1. εὐθύνος τῆς διοστραμμένης ρινόδος, Ἰσακμακ., Γαλιν. τ.
18, μέρ. 1, σ. 481, 8.

εὐθουντέον, ῥημ. ἐπὶ τοῦ εὐθύνω, διττὸ εὐθύνειν, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 34D.

εὐθουντήρ, ἥρος, ὁ, ὁ διορθῶν, τιμωρῶν, καλαστής, ὕβρις Θεογ. 40.

2) ὡς ἐπὶ τοῦ, εὐθουντήρ οἶαξ, ὁ διευθύνων οἶαξ, Δισχυλ. Ἰ. 717.

εὐθουντήριος, α, ον, ὁ ποιῶν τι εὐθύν, διευθύνων, κυβερνῶν, σκηπτρον Δισχυλ. Πέρσ. 764—εὐθουντήρεια, ἡ, τὸ μέρος τοῦ πλοῦτος ἐνθα ἦτο προστηρησμένον στερεῶς τὸ πηδάλιον, Εὐρ. Ι. Τ. 1356.

εὐθουντής, οὗ, ὁ, = εὐθουνός, Πλάτ. Νόμ. 945B, C· δημιος εὐθουντής χθονός, ἐκ διορθώσεως τοῦ Markl. ἐν Εὐρ. Ἰ. 440 (ἀντὶ αὐθύντης).

εὐθουντικός, ἡ, ὅν, ὁ περὶ εὐθύνων, (ἴδε εὐθυνα), εὐθουντικὸν (δικαστήριον) Ἀριστ. Πολιτικ. 4.16, 2· λόγος εὐθουντικός Διον. Ἀλ. Δελφιν. 11.

εὐθουντός, ἡ, ὅν, ὁ καταστάς εὐθύς, ἴσος, ἀντίθ. τῷ καμπτός, Μετεωρ. 4. 9, 5.

εὐθύνω (ῥ): μέλλ. ὕνω, (εὐθύς) = τῷ Ὀρ. ἰούνω (ὑπερ ἀπαντᾷ συχνάκις ὡς διὰ γρ. παρ' Ἀττ., ὡς ἐν Δισχυλ. Πέρσ. 773): ὁδηγῶ κατ' εὐθείαν, διευθύνω, οἰονόν γνῶμη στομίω ἀτερ εὐθύνων δ' αὐτ. ἐν Πρ. 387· εὐθύνω ἡγίως Ἀριστ. Ἰβρ. 1738· ἄρματα Ἰσοκρ. 9A· ἡθύνον ἀμφήρεος δόρυ, διηθύνον τὸ ἄμνη-τέριον ἐρεσάμενον πλοῖον, Εὐρ. Κύκλ. 15· εὐθύνω πλάττω δ' αὐτ. ἐν Εὐκ. 30· εὐθύνω ἀγέλας, ὁδηγεῖν, Σεν. Κύρ. 1.1. 2· εὐθύνω, χειροῖ, διευθύνειν ὁδηγεῖν αὐτόν, Σοφ. Αἴ. 542· εὐθύνω πόδα Εὐρ. Ἰφικλ. 728, κτλ.

2) μεταρ., διοικῶ, κυβερνῶ, διευθύνω, Κύρου δὲ παῖς, ἡθύνει στρατὸν Δισχυλ. Πέρσ. 773· πᾶσαν εὐθύνων πόλιν Σοφ. Ἀντ. 178, πρὸς 1164, Εὐρ. Εὐκ. 9, Πλάτ. Μένος 320 D.

III, ποιῶ τι εὐθύν, εὐθύνω, δίκας σκολιάς, διεσπαραμένους δίκας διευθετεῖν, ποιεῖν αὐτὸς δίκαιας, Σόλων 5. 36· εὐθύνω, δίκας λαοῖς Πινδ. Π. 4. 273· εὐθύνω, οὐρον, πέμπειν οὐριον ἄνεμον, δ' αὐτ. Ο. 13. 38· εὐθύνω, δόλον δ' αὐτ. Π. 1. 88· ὥσπερ εὐθύνω διωστρε-φόμενον, εὐθύνω ἀπειλαῖς καὶ πληγαῖς Πλάτ. Πρωτ. 325D, πρὸς 236E.

IV, ἐν Ἀθήναις, ἀκούω λογιζομένην (πρὸς εὐ-θυνα), ἐπὶ ἄρχοντος, καλῶς αὐτὸν εἰς λογιζομένην, Πλάτ. Πολιτικ. εὐθύνω, τὰς ἀρχάς Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 26, 12. 5, κ. ἄλλ., Πλάτ., 299A· δ' αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 18, 6.

2) μετὰ γεν. τοῦ ἐγκλίματος, προσκαλῶ τινα ἐπὶ δόξῃ εὐθύνω περὶ... τινὰ κλοπῆς Πλούτ. Κικ. 9.—Πλάτ., τῶν ἀδικημάτων εὐθύνω θοοκ. 1. 05.

3) καθόλου, κατὰ κρῖναι, τὴν Φιλίστου διάλεκτον Πλούτ. Νικ. 1. IV, ἀμετάβ., ὑπερεστὶ ὡς εὐθύνω, Πλάτ. Νόμ. 946.

εὐθυνοειρία, ἡ, ἐναργίς θνερον, Ἀριστ. περὶ τῆς Καθ' Ὑπν. Μαντ. 2. 12.

εὐθυ-δνειρος, ον, ὁ βλέπων ἐναργῆ θνεира, Ἀριστ. περὶ τῆς Καθ' Ὑπν. Μαντ. 2. 2 καὶ 10.

εὐθυπλοδία, πλέω κατ' εὐθείαν, ἐπὶ τι Στράβ. 493, Ἀρρ. Κύν. 25. 8.

εὐθύπλοια, ἡ, ὁ κατ' εὐθείαν πλοῦς, Στράβ. 151.

εὐθυπλοκία, ἡ, (πλοκή) εὐθύ πλέξιμος, ὁμαλή ὕφανσις, ὁμαλότης ὕφαντος, Πλάτ. Πολιτικ. 283A, 311B.

εὐθύπλους, ον, συνηρ. -πλους, ουν, ὁ κατ' εὐθείαν πλέων, Στράβ. 282.

εὐθύ-πνος, ον, συνηρ. -πνος, ουν, ὁ πνέων κατ' εὐθείαν, Πινδ. Ν. 7. 42, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 14.

II, ἀναπνέων ἐλευ-θέρως Ἰππ. 1170E.

εὐθυ-πομπός, ὅν, ὁ κατ' εὐθείαν γραμμὴν πέμπων, Πινδ. Ν. 2. 10.

εὐθυπορέω, πορεύομαι κατ' εὐθείαν ἐμπρός, πότιμος εὐθυπο-ρέων, [ἐκ μεταρ. τοῦ πλοῖον] τὸ περιπλέον κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ τέλος αὐτοῦ βαίνειν, Δισχυλ. Ἀγ. 1005· ἐπὶ κινήσει, Ἀριστ. π. Πορείας ζῶων 10. 4, κ. ἄλλ., ἀντὶ τῷ ἀνακάμπτειν δ' αὐτ. π. ψυχῆς 1. 3, 20· μετὰ συστολῆς, αἰτ., εὐθύνω, ὁδόν, ὁδόν, πορεύε-σθαι κατ' εὐθείαν, Πινδ. Ο. 7. 167, I, 5 (4), 76.

II, ἔχω εὐθεῖς πόρους, ἐπὶ δένδρῳ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 1. 8, 4.

εὐθυπορία, ἡ, εὐθύτης πορείας, τὸ κατ' εὐθείαν διευθύνειν πο-ρεύεσθαι, Πλάτ. Νόμ. 747 A, Ἀριστ. περὶ Ἀκουσ. 34.

II, εὐθύτης πόρων ἐν τοῖς δένδρῳ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 6, 2.

εὐθύ-πορος, ον, ὁ τὴν εὐθείαν ὁδὸν πορεύμενος, μεταρ. εὐθύνω, ἡθος Πλάτ. Νόμ. 775D.

II, ἔχων εὐθύν πόρον, κέρως Ἀριστ. π. Ἀκουσ. 38· ἔχων εὐθεῖς πόρους, ἐπὶ δένδρῳ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 5. 17, 3.

εὐθυρρημονέω, ὁμιλῶ ἀπὸ τοῦ εὐθέος, λέγω τὰ πράγματα ὡς ἔχουσιν, Κικ. Γαιμ. 9. 22, 4· ὁμιλῶ ἐκ τοῦ προχείρου, Πλούτ. Δημήτρ. 14.

εὐθυρρημοσύνη, ἡ, παρησία λόγου, τὸ λαλεῖν ἄνευ ὑπεκρυψῶν ἢ συστολῆς, εὐθύπειρα, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 2. 72.

εὐθυρρημων, εὐθυρρημιον, (ῥημα) παρησία ὁμιλῶν, ὁ λέγων τὰ πράγματα ὡς ἔχουσιν, εὐθυπής, Κικ. Γαιμ. 12. 16, Πολυδ. Ε'. 119.—Ἐπίρρ. -μόνως, Κικ. Ἰ. 493.

εὐθύρ-ρις, εὐθεία: ῥίξας ἔχων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 7, 2.

εὐθύρ-ρις, ἴνος, ὁ, ἡ, εὐθείαν ἔχων ῥίνα, Πολυδ. Β'. 73.

εὐθυρσις, ον, ὁ καλὸν ἔχων ὄρσον, Εὐρ. Μάχ. 1158.

εὐθύς, εἴα, ὁ, ἴων, καὶ Ἐπικ. εὐθύς (ὡς θεῖον ἐν Πλ. Ὀδ. καὶ Ἰπρ. 1). ἴδε ἐν λέξ. εὐθύς.

Εὐθύς, ἴσος, εἴτε καθεύς, εἴτε ὁρίζοντιος, ἀντὶ τῆς ἀκολούθῃς ἢ καμπύλου. (Πλάτ., κτλ.· εὐθύνω, πλόος, ὁδός Πινδ. Ο. 6. 177, Ν. 1. 36, καὶ Ἀττ.· εὐθυτέρα ὁδός Σεν. Κύρ. 1. 3, 4· ὁδοὺς εὐθέως τείνειν Θουκ. 2. 100· ῥόμβος ἀκόνητων Πινδ. Ο. 13. 134· εὐθεία (δὲλ. ὁδός), διὰ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, Πλάτ. Νόμ. 716A· εὐθεῖαν ἔρπει Δισχυλ. Ἀποσπ. 195· τὴν εὐθεῖαν Εὐρ. Μήδ. 384· ἐπὶ εὐθείας διέτ. 19. 38· ἴδε κατωτ. 2 καὶ 3· οὕτω καὶ, εἰς τὸ εὐθύν βλεπεῖν Σεν. Ἰππ. 7. 17, κτλ.· τοῦ εὐθέως πλήρης, κενερασμένος, βιβραρμένος ἀπὸ τοῦ νὰ πορεύηται τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, αὐτῶν 14· ἡ εἰς τὸ εὐθύν τῆς ῥητορικῆς ὁδός, ἡ εὐθεῖα ὁδός πρὸς... Λουκ. Ρητ. Δόξα 16.

2) ἐπὶ ἡθικῇ ἐννοίᾳ, εὐθύς, σαφής, ἄκραις, ῥήτραις Τυρταίος 2. 8· τόλμα Πινδ. Ο. 13. 15· δίκη δ' αὐτ. Ν. 10. 22· κρῖνε δ' εὐ-θεῖαν δίκην (ἴδε εὐθυδικία καὶ πρὸς εὐθύνω II) Δισχυλ. Εὐμ. 433· εὐθύνω, ἔταρος Σκῆλ. Ἐλλ. 15 Βηκ.· εὐθύνω λόγος Εὐρ. Ἰππ. 492, πρὸς Πινδ. Π. 3. 50· τὸ εὐθύν τὸ καὶ τὸ ἐλευθερον Πλάτ. Θεαίτ. 173A· ἀπὸ τοῦ εὐθέως λέγειν, λέγειν παρησία, φανερώς, κατ' εὐθείαν, ἀποκαλύπτως, Θουκ. 3. 43· ἐκ τοῦ εὐ-θέως ὑπουργεῖν, φανερώς, ἄνευ ἐπιφυλάξεως, δ' αὐτ. 1. 34· καὶ ἐν τῷ ἡθ., ἀπλῶς καὶ δι' εὐθείας Πλούτ. 2. 408E· ἀπ' εὐ-θείας αὐτοῦ 57A, ἐν Φαδ. 3.

3) ἡ εὐθεῖα, ὡς οὐσιασ., α) (ἐντυπν. γραμμῇ), εὐθεῖα γραμμῇ, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 4, 2, Εὐκλ. 18· ἐπὶ τὴν αὐτὴν εὐθεῖαν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐθείας Πολυδ. 3. 113, 2 καὶ 3· ἐπὶ μίαν εὐθεῖαν αὐτόν 8.

6) (ἐντυπν. πτωσίς) ἡ ὁνομαστ., Λατ. eandem rectam, Διονύσι. Ἰβρ. 632. 10, 635. 5, Δρακ. 18. 5, Ἀπολ. Δύσκ. π. Ἀντων. 268C, 269B, κτλ.

II, ὁ: Ἐπίρρ. εὐθύς καὶ εὐθύν, ὡς τὸ μὲν πρῶτον κυρίως ἐπὶ χρόνου, τὸ δὲ δεύτερον ἐπὶ τόπου.

I, εὐθύν, ἐπὶ τόπου, κατ' εὐθείαν, εὐθύν Πύλονδ' ἑλάνων Ὀρ. Ἰμν. εἰς Ἰβρ. 312· ἴετ' εὐθύν πρὸς τὰ νυμφικά λέχη Σοφ. Ο. Τ. 1242· εὐθύν ἐπὶ βαθυλῶνος, κατ' εὐθείαν πρὸς... Σεν. Κύρ. 5. 2, 37· καὶ οὕτω μετὰ γεν., εὐθύν τῶν κυρηδίων, εὐθύν Περικλῆς Ἀριστ. Ἰππ. 254· Ὀρ. 1421· εὐθύν τοῦ Διὸς δ' αὐτ. ἐν Εἰρ. 68, 77, πρὸς 819· εὐθύν τῆς σωτηρίας αὐτοῦ 301, πρὸς Εὐρ. Ἰππ. 1197, Θουκ. 8. 88, κτλ.· ἴδε εὐθύς.

2) ἀπλῶς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 8, 2, πρὸς 9. 13, 2.

3) ἐννοεῖν τινα, τοῦ θαι-μονίου Πλάτ. Θεαίτ. 129A.

II, εὐθύς, 4) ἐπὶ χρόνῳ, ὡς καὶ νῦν, εὐθύς, ὁμῶς, ἐν τῷ ἔμα, Πινδ. Ο. 8. 54· δ' εὐθύς ὡς ἡκουσε Δισχυλ. Πέρσ. 361· δ' εὐθύν ἐξέψωμεν Σοφ. Αἴ. 317· τὸ μὲν εὐθύς, τὸ δὲ καὶ διανοοῦμενον Θουκ. 1. 1, πρὸς 5. 3, 7. 77· συνδυάζομενον μετ' ἄλλων ἐπιρρηματικῶν λέξεων, τάχα δ' εὐθύς (ὡς Πινδ. Π. 4. 147· εὐθύς κατὰ τάχος Θουκ. 6. 101· εὐθύς παραχρῆμα (ἴδε ἐν λ. παραχρῆμα)· εὐθύς ἀπ' ἀρχῆς Ἀριστ. Κίρ. 84· εὐθύς ἐξ ἀρχῆς Σεν. Κύρ. 7. 2, 16· ἐξ ἀρχῆς εὐθύς Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 16, 9· εὐθύς κατ' ἀρχὰς Πλάτ. Ἰμν. 24C· ἀφ' ἐσπέρας εὐθύς ἦδη Λουκ. Ὀνειρος ἡ Ἀλεξ. 1· εὐθύς ἐκ νέου, ἐκ παιδός, ἐκ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, Πλάτ. Πολ. 485D, 519A· εὐθύς ἐκ παιδίου Σεν. Κύρ. 1. 4, 20 (ἴδε ἐν λ. παῖς II)· μετὰ μεταρ., εὐθύς νέοι δυντες Θουκ. 2. 39· τὸν θέρους εὐθύς ἀρχομένου, ἀμέσως κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους, αὐτῶν 47· ἀρξά-μενος εὐθύς καθισταμένου [τοῦ πολέμου], ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρ-χῆς τοῦ πολέμου, δ' αὐτ. 1. 1· εὐθύς ἀποδεδοκῶτι, ἀμέσως κατὰ τὴν ἀπόδοσιν αὐτοῦ, δ' αὐτ. 4. 43· εὐθύς γενομένοις, κατὰ τὴν στιγμήν τῆς γεννήσεως αὐτῶν, Πλάτ. Θεαίτ. 186B.

2) ἀπα-νίως, ὡς τὸ εὐθύν, ἐπὶ τοπικῇ ἐννοίᾳ, ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθύς, κατ' εὐθείαν ὑπερῶνα τῆς πόλεως, Θουκ. 6. 96· τούτου εὐθύς ἐχομένη, ἀμέσως πλησίον αὐτοῦ, δ' αὐτ. 8. 90, πρὸς Θεοφρ. 25, 23· εὐθύς ἐπὶ τὴν γέφυραν, Σπονδ. παρὰ Θουκ. 4. 118· τὴν εὐθύς Ἀργους καπηδευρίας ὁδόν, τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Ἀργεῖ, καὶ... Εὐρ. Ἰππ. 1197 (φράσις ἡν δ' Φώτ. σημειοῦται ὡς πλημμελῆ, ἴδε Δινδ. ἐν τῷ πρὶν)· εὐθύς Λυκαίου Φε-ρεκρ. ἐν Μεταλλεύσειν 41—ἀλλ' ἡ χρῆσις αὐτῆς τοῦ εὐθύς ἀντὶ τοῦ εὐθύν κατέστη κοινότερα παρὰ μεταγεν., ὡς παρ' Ἀριστ. π. τὰ 7.

3) ἐπὶ τρήσει, κατ' εὐθείαν, ἀπλῶς, Πλάτ. Μένων 100A· φυσικῶς, ἀναμετρήτως, φανε-ρώς, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 2, 10, κ. ἄλλ., ἀσάφως ὡς τὸ αὐ-τεῖα [II]· παραδείγματος χάριν, ἐπὶ τῷ πρώτῳ τυχόντι παραδείγ-ματι, ὥσπερ ζῶων εὐθύς δ' αὐτ. Πολιτικ. 3. 4, 6, πρὸς 8, π. Οὐρ. 2. 2, 4, κ. ἄλλ.—ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρ. 167, 169.

Γ, εὐθύς, Ἐπίρρ. ἐν χρέσει ἀκριβῶς ὡς τὸ Ἐπίρρ. εὐθύς, Σοφ. Αἴ. 31, Ο. Κ. 994, Εὐρ. Ἀποσπ. 31, Πλάτ. Φαίδρος 63A, κτλ.· ἀσάφως εὐθύς, εὐθύς ὡς ἐνόησε, Λουκ. 97. 22· ἐπὶ εὐθύν, εὐθύν ὡς, Σεν. Εὐκλ. 3. 2, 4· εὐθύν παρὰ χρῆμα Ἀνακρ. 113, 30, Δημ. 1237. 21· ἴδε ἀνωτ. Β. 1.

2) ἀμέσως, κατ' εὐ-θείαν, Διον. Ἀλ. π. Σπιν. 3. 13.

3) ὡς τὸ εὐθύς B. II. 3, οἶον εὐθύν, ὡς παρὰδείγματος χάριν, Πολυδ. 6. 12. 1., 12. 5, 6.

εὐθύσῃνος [ῥ], ον, ἔχων καλὸς θυμὸν, Ἀνθ. Π. 0. 202.

εὐθυσηκονέω, βλέπω κατ' εὐθείαν πρὸς τι, Πλούτ. 2. 737A.

εὐθυ-σοκόπος, ον, βλέπων κατ' εὐθεῖαν, ἀκριβῶς ἢ ὀρθῶς βλέπων. Ψούχ. ἐν λ. οὐκ εὐθυσοκόπου.

εὐθυσομύς, ὁ, (εὐθύω) τὸ εὐθὺ ποιεῖν τι, Φιλων 1. 576.

εὐθύ-στομῖος, ον, εὐθυρρήμων, Πολυδ. Ε' 60.

εὐθυτενής, ἑς, (τείνω) πρὸς τὸ εὐθὺ τεταμένος, εὐθύς, Διλ. π. Ζ. 4. 34, Φιλων 1. 456. — Ξέρξ. -νῶς, Γαλην. 12. 477F. —

Ξέρξ. εὐθυτενῶς, κατ' εὐθεῖαν, Φιλων 1. 338, 24.

εὐθύτης, ἡ, (εὐθύς) ὡς καὶ νῦν, ἀντίθετ. τῇ καμπυλότητι, Ἀριστ. Κατηγ. 8. 20· προσέτι ἀντίθετον τῇ περιφέρειᾳ, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 4. 9, 6· εὐθύτης τριχῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀλλόττης, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 5. 3, 2, κ. ἄλλ.

εὐθύτης, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 5. 3, 2, κ. ἄλλ. II, δικαιοσύνη, Ξέρξ. (Ίστ. ΚΔ', 14).

εὐθυ-τακία, ἡ, ὁ ἀπλοῦς τάκος, τοῖς δὲ ἄλλοις θανείοις ἀνωθεν ἀπὸ τῶν συγγραφῶν δραγματῶν τόκον ἐξ εὐθυτοκίας ὥρισεν Ξενοφ. Δακ. Μ. 51 = Le B. 7. 242αγ.

εὐθυτομέω, τέμνω κατ' εὐθεῖαν — εὐθυτομία, ἡ, εὐθεῖα τομή, Ὁρειάστ. 2. 4 Mai.

εὐθύ-τομος, ον, εὐθέως, κατ' εὐθεῖαν τετμημένος, εὐθύς, δδδδ Πινδ. Π. 5. 120.

εὐθύ-τανος, ον, = εὐθυτενής· εὐθύτανοι καταπέλται Ἀθλῶν περὶ Μηχανήματ. σ. 5. 13· τὰ εὐθ. ὅργανα Ἡρών Βελοπ. 122· ἔδε παλίντονος.

εὐθύ-τορνος, ον, προσηκόντως τετορνευμένος, Κωνσταν. Βασιλ. Μακ. σ. 152.

εὐθύτονος, ον, καλῶς τεθυμένος, καλλίθυτος, Εὐπολις ἐν Ἀντιφ. 2.

εὐθυ-τράχηλος, ον, ἔχων εὐθὺν τράχηλον, Σωφ. περὶ Γυναικ. Παθ. σ. 14, ἐκδ. Dielz.

εὐθυ-τρεχής, ἑς, τρέχων κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν, εὐθυτρεχὲς (διὰ τὴν) ἐξ Ἀττικ. Ξενοφ. ἐνθα ὑπάρχει -υτρεχὲς ὅπερ συνειπλήρωσεν ὁ Μύλλερ (De munim. Athen. σ. 66) εἰς εὐθυτρεχὲς ἢ ἰθυτρεχὲς.

εὐθύ-τριτος, ον, ἔχων εὐθεῖαν διάτρησιν, ἀύλιος Ρούφος παρ' Ὁρειάστ. Π. 221, 7.

εὐθύ-τριχος, ον, = εὐθύτριξ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 44, 7, Πολέμων Ψυσ. 2. 3.

εὐθύ-τρυπός, ον, ἔχων εὐθεῖαν τρυπάν, Θεοφρ. π. Αἰσθ. 73 (κῶδ. εὐρύτρ-).

εὐθυ-φρής, ἑς, κινούμενος κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν, εὐθύγραμμος κίνησις, Πλάτ. Νόμ. 815B.

εὐθυ-φλόγιοςτος, ον, ὁ εὐθέως φλογιζόμενος, εὐφλεκτός, Ξενοφ. τ. 2. σ. 51C.

εὐθύ-φλοῖος, ὁ, εἶδος θρύος, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἰστ. 3. 8, 2.

εὐθυ-φορέομαι, φέρομαι, κινούμαι κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν, Πρὸκλ. εὐθυφορέω, ἡ, κίνησις κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν, Ἀριστ. Φυσ. 5. 4, 3.

εὐθυφορικός, ἡ, ὅν, ἐπὶ ὁδοῦ, ἡ κατ' εὐθεῖαν φέρουσα, Ἰσος θρύος, Μ. Ἀλκμ. τ. Β'. σ. 195. 17, ἐκδ. Α.

εὐθύφρων, ον, (φρήν) ὀρθῶς φρονῶν, Αἰσχ. Εὐμ. 1040, πρβλ. Εὐστ. Πονημάτ. 130. 70 — ἐν Εὐμ. 1034 ὁ Διόνδρ. διορθῶν: ὑπ' εὐφρονι ποιεῖται, ἀντὶ εὐθύφρονι.. τῶν κωδ.

εὐθυ-φύς, ἑς, ἔχων εὐθεῖαν αὐξήσιν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 2, 6 Schindl.

εὐθυ-ώνυξ, ὄνος, ὁ, ἔχων εὐθεῖαν ὄνυχας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 9, 6, 8, 10, 2· περὶ τοῦ τύπου ἴδε Ληδ. ἐν Φρυν. 708.

εὐθυωρία, εὐθυπρία, εὐθεῖα διεύθυνσις, Πλάτ. Πολ. 430E, Τιμ. 45C, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 1. 2. 14, κ. ἄλλ. — κατ' εὐθυωρίαν, κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν, Τιμ. Λοκρ. 94B, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 8, 7, κ. ἄλλ.· ἀντιπροῦσαι κατ' εὐθ., κατ' εὐθεῖαν, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 2. 2, 9· ἀσάφως, εἰς εὐθ., κατ' εὐθεῖαν, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1 (ἐκτεν.) 2, 1· εὐθυωρία ἐπὶ θάλασσαν Ξενοφ. Κρητ. ἐν τῇ Σουλ. Ξενοφ. (προσθήκαι) 2661b. 64· ἀσάφως, ἀν' εὐθυωρίαν (διὰ τοῦ εἰ) Ήρακλειτικ. Πίνακες 5774. 65.

εὐθύωρος, ον, κατ' εὐθεῖαν διεύθυνσιν ἐν χρήσει μένον ἐν πῶ οὐδετ. εὐθύωρον, ὡς Ξενοφ. εὐθύς, εὐθύωρον ἄγων, κατ' εὐθεῖαν, Ξεν. Ἀν. 2. 2, 16, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 11, 16· ὁρᾶν αὐτόν 7. 5. (ἢ κατὰ τὴν ὁδὸν οὐδεμίαν δύνανται νὰ ἔχῃ σχέσιν πρὸς τὸ ὅρα ὡς δεικνύει ἡ σημασία).

εὐθύρηξ, ὁ, ἡ, καλὸν ἔχων θύρακα, Ἀνθ. Π. 9. 389, Νόν. Δ. 15. 156.

εὐάξιος, = εὐάξιος, Εὐρ. Κύκλ. 495, πρβλ. Εἰλισ. ἐν Εὐρ. Πάχ. 1033.

εὐακός, ἡ, ὅν, βακχικός, Ἀνθ. Παν. 4. 280· ὅθλ. εὐακός, δδδδ, Ἀνθ. Π. 9. 603.

εὐάτος, ον, (ἰσχυρῶς) εὐερέπτερος, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 790, Ξεν. Ἰππ. 4. 2· εὐατότερος Ἀριστ. Πθ. Ν. 7. 2, 10, κ. ἄλλ.

εὐέδε (= εἰδε), εἶδε Ξενοφ. Αἰολ. Αἰγύπτου ἑμιτρος ἐν CIC. 4725· ἴδε G. Meyer griech. Gram. σ. 213.

εὐέδρως, ὡτος, ὁ, ἡ, εὐκλῶς ἱερώνων, Θεοφρ. π. Ἰδρ. 20· κ. ἄλλ.· οὐδ. εὐέδρην αὐτόν 19· οὐτως, εὐέδρως, ον, Ἀλκην. 6. 222· πληθ. εὐέδρως Ἀριστ. Πρωτ. 1. 17, κ. ἄλλ.

εὐερος, ον, λίαν ἄγιος, πανάγιος, Λατ. sacrosanctus, Ἀνθ. Π. 6. 231.

εὐερέπτερος, ον, εὐκολοτέτερος, Φωτ. Δεξ. ἐν λείξ. εὐάντητος.

εὐερκος, ον, εὐυγρος, Γεωργ. Πισθ. Ξέρξ. 1389.

εὐελάτος, ον, (ἰσχυρῶς) σφόδρα ἔλεος, εὐμενής, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Σουλ. Ξενοφ. 7045· εὐ. ἐγένου αὐτοῖς Ξέρξ. (Ψαλμ. 138· 8)· εὐελατέω, εἶμαι εὐελάτος, ἔλεος, εὐμενής, Ξέρξ. (Δευτ. ΚΘ', 20, κ. ἄλλ.).

εὐελατέω, ἴδε εὐεμελατέω.

εὐένος, ον, (ἔς) ἔχων ἰσχυρὰς ἵνας, Εὐλὼν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 10, 1.

Εὐείος, ὁ, ἐπώνυμον τοῦ Βάκχου, ἐκ τῆς κραυγῆς εὐαῖ, εὐοῦ, Σοφ. Ο. Τ. 211, Εὐρ. 157, κτλ.: Εὐείος = Βάκχος, αὐτόν 560, 579.

Εὐείας, ον, ὡς ἐπὶ τοῦ βακχικός, πῦρ Σοφ. Ἀντ. 964· τελεταί Εὐρ. Βάκχ. 238.

εὐέππος, ον, ἐπὶ προσώπων, ἔχων καλοὺς ἵππους, ἡρόμενος ἐπὶ καλοῖς ἵπποις, Ὀμ. Ὀδ. 210, Πινδ. Ο. 3. 70· Ὑπερβ. Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 5, κτλ.

2) ἐπὶ τόπων, περιφρῶν διὰ τοὺς καλοὺς ἵππους αὐτοῦ, Πινδ. Π. 4. 2. Σοφ. Ο. Κ. 688· πρβλ. εὐπώλος.

εὐείστος πόθος, ὁ, πόθος γνώσειν, Ἀνθ. Π. παράρτ. 182. (Ἐκ τοῦ ἱσχυρῶς, οἶδα, γινώσκω).

εὐείστος, ον, ἔχων καλὰ ἰσχύα, Ἀνθ. Π. 5. 116.

εὐείστος, ον, ἔχων ἀφρόνους καὶ καλοὺς ἰσχύς, θάλασσα Διόδ. 11. 57, πρβλ. Ἀθλῶν. 360E.

εὐείστος, ον, ὁ, (εὐείος) βακχικός, Ἀνθ. 8. Ὀξ. τ. 1. σ. 86· ὅθλ. εὐείστος, εἶδος, Μοσχίων ἐν Σοφ. Ἑκλογ. 1. 242.

εὐεκάης, ἑς, (καίω) εὐχερῶς καίμενος, Διοσκ. 4. 155, Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρέδ. Δ. 432.

εὐκαθαίρετος, ον, εὐκλῶς καταβαλλόμενος, ἡττώμενος, Θουκ. 7. 18, Δίων Κ. 47. 37· ὁ εὐκλῶς καταλύμενος, Βασίλ. τ. 1. σ. 1036B· ἐπὶ τείχεσιν, τὸ εὐκλῶς καταρριπτόμενον, Πολυδ. Δ. 170.

εὐκαθέδρος, ον, = εὐσελῆμος, Σχολ. εἰς Ὀδ. Π. 390, κτλ.

εὐκαθέτος, ον, εὐχερῶς κατεχόμενος, περιοριζόμενος, ἀναγκαιζόμενος, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 69.

εὐκαίρειος, ἔχω εὐκαίρειαν, ἔχω καιρὸν, Πολυδ. 20. 9, 4· μετ' ἀπαρ., Πλούτ. 2. 223D, Λουκ. Ἑβρ. 33.

εὐκαίρειος, ον, ἔχων καιρὸν μου εἰς τὴν πράξιν, μόνοις εὐκαίρειον τοῖς ἀθανάτοις ἑαυτοῦ Χίλωνος Ξενοφ. 16· εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρειον ἢ λέγειν τὴν καλὰ ἀκούειν καινότερον Ἠράδ' Ἀποστ. 15, 21· πρβλ. ἐνευκαίρειος.

III, ἀπολαύειν εὐκαίρειας, εὐημερῶς, εὐτυχῶς, Πολυδ. 4. 60, 10· τοῖς βίσις αὐτ. 32. 21, 12· ἐπὶ ταύτης τῆς ἐνοίας ὡσαύτως εὐκαίρειομαι, ὡς ἀποθ., Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 275A.

εὐκαίρημα, τό, τὸ ἐν ἀρμοδίῳ καὶ καταλλήλῳ χρόνῳ γινόμενον, Σοφ. Ἑκλογ. 2. 194.

εὐκαίρεια, ἴων, -εῖα, ἡ, κατάλληλος, ἐπιτήδειος καιρὸς, εὐκαίρεια, τὴν εὐκ. διαφυλάττειν Ἰσοκρ. 239F, Πλάτ. Φαῖδρ. 272A: — ἀφθονία χρόνου, σχολή, Ἰππ. Ξενοφ. 1281. 13: (τὴν χρῆσιν ταύτην ἀποδοκιμάζουσιν οἱ Φύον. καὶ Μοίρις, πρβλ. Σουῖδ. ἐν λ. σχολή).

II, καταλλήλῳ, ἀρμοδίῳ, Πλούτ. 2. 161, 736F.

2) ἐπὶ καιρῷ τοποθεσία, τῶν πόλεων Πολυδ. 18. 29, 3.

III, πλούσιος, εὐημερία, ὁ αὐτ. 1. 59, 7, κτλ.· ἀφθονία, τῶν ὑδάτων Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 23, 4, Διόδ. 1. 52.

εὐκαιρός, ον, ὁ εἰς ἀρμοδίον καιρὸν, εἰς κατάλληλον περίστασιν γενόμενος, λόγος φιλήμων ἐν Ἀθλῶν. 25· μετ' ἀπαρ., χῶ τι σοὶ λέγειν εὐκαιρὸν ἐστὶ Σοφ. Ο. Κ. 32: τὸ εὐκαιρὸν = εὐκαιρία Διον. Ἀλ. π. Δεινόρχ. 7· εὐκαιρὸν αἰέσας, ἐν καιρῷ εὐθέτω, Πλάτ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 43.

II, ἐπὶ τόπων, ὁ ἐν καλῇ τοποθεσίᾳ, Πολυδ. 4. 38, 1, Διόδ. 1. 63, κτλ.

III, πλούσιος, δόσιος, Πολυδ. 13. 9, 1.

IV, Ξενοφ. -ρως, ἐν καιρῷ εὐθέτω, ἐν εὐκαιρίᾳ, Ἰππ. Ξενοφ. 1285, εὐκαίρως χρῆσθαι τινὶ Ἰσοκρ. 111B· εὐκ. ἔχειν πρὸς τι Ἰσοκρ. 223E, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 1, 18. — Συγκρ. -ότερον Πλάτ. Φαῖδρ. 78A· Ὑπερβ. -ότερα Πολυδ. 5. 63, 13.

2) οὐκ εὐκαίρως ἔχειν, οὐκ ἔχειν εὐκαιρίαν, ὁ αὐτ. 5. 26, 10.

εὐκαλεῖ· εὐκαλεῖται ἡσυχία· ἡσυχία.

εὐκαλεῖται· ἡσυχία· ἡσυχία.

εὐκαλός, = εὐκαλῆς, Διωρ. ἀντὶ εὐκλῶς, εὐκλῆς.

εὐκαμάτος, ον, εὐκόλος, κόπος, εὐκόλος, πόσων ἡδὺν κάματόν τ' εὐκάματον Εὐρ. Βάκχ. 66· εὐκ. ἔργα, καλῶς ἐργασμένα ἔργα, Ἀνθ. Π. 1. 10· εὐκ. στέφανος, στέφανος κηρύει δι' εὐγενῶν ἀγώνων, Ἀνθ. Παν. 4. 335.

εὐκαμπεία, ἡ εὐκαμπία, Ἀρχαῖοι Ἰατρ. σ. 126 Matthaei.

εὐκαμπής, ἑς, (κάμπτοι) καλῶς καμπόμενος, καμπῶς, ἐρέπανον Ὀξ. Σ. 368· κληῖδ' εὐκαμπέα φ. ὁ χαλᾶσας εὐκαμπέα τόξα Ὀμ. Ὀδ. 27. 12· ἀροτρον, ἄροτρον, κτλ., Μόσχ. κτλ. — εὐκαμπής τὰ κέρατα Λουκ. Ἑνάλ. Διόδ. 15. 2· τὸ εὐκαμπές τῶν μελῶν ὁ αὐτ. Εἰκ. 14.

II, ὁ εὐκλῶς καμπόμενος, εὐκαμπής, κατασκευάζειν τι εὐκαμπές Πλούτ. Σουλ. 17. [ἢ παραλλήλ. εἶναι βραχεῖα ἐν τῷ εὐκαμπές ἀγκιστρον Ἀνθ. Π. 6,

4, ἐνθα ὁ Σαλμάνος προὔτεινε τὴν ἀνάγνωσιν εὐκαπές, εὐκόλως καταπινόμενος, ἐκ τοῦ κάπτου).
εὐκαμπτος, ον, εὐκόλως καμπτόμενος, εὐλύγιστος, Ἰππ. π. Ἀρρ. 826, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4.11, 17.
εὐκαμψία, ἡ, τὸ εὐκαμπτον, τῆς φωνῆς Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5.7. 26.
εὐκάνονιστος, ον, καλῶς κεκανονισμένος, Ἑρρ. Σύρ. τ. 1. σ. 71C.
εὐκάρδιος, ον, (καρδία) ἔχων γενναίαν καρδίαν, θαρραλέος, εὐτολμος, Λατ. egregie cordatus, Σοφ. Δγ. 364· καρτερικός, Φιλ. 535, κτλ.· ἐπὶ ἵππου, θυμοειδής, Ξεν. Ἰππ. 6.14.—Ἐπίρρ. -τως, ἐμφύχως, γενναίως, παρέξω γὰρ δέξην εὐκαρδίως Εὐρ. Ήκ. 549. II. = εὐστόμαχος, Ἰππ. παρὰ Γαλην., Ξενοκρ. σ. 18.
εὐκάρηνος, ον, καὶ ποιητ. ἡεὐκάρηνος, ον, ἔχων καλὴν κεφαλὴν, Μάρκελ. Σιδήτ. περὶ Ἰχθύων 24.
εὐκαρπείω, παράγω πολλὸν καὶ καλὸν καρπὸν, καρποφορῶ καλῶς, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 20, 5, π. Φυτ. Ἰστ. 2.7, 7.
εὐκαρπής, ἡ, = εὐκαρπία, Γαλην. τ. 6, σ. 665, 17.
εὐκαρπία, ἡ, ἀφθονία καρποῦ, καρποφορία, Ἀριστ. Ἀποσπ. 240, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2.1, 2:—εὐκαρπεία, ἐν Εὐρ. Τραγ. 217, κατὰ τὸν Burges.
εὐκαρπος, ον, ἔχων ἀφθονον καρπὸν, γόνιμος· ἐπὶ γυναικῶν, εὐπαιδές τε καὶ εὐκαρποι Ὀμ. Ὑμν. 30, 5· ἐπὶ δένδρων, σιτηρῶν, γῆς, Πινδ. Π. 1. 57, Ν. 1. 20· χώρα εὐκαρποτάτη Ἰππ. π. Ἀέρ. 288· εὐκ. θέρος Σοφ. Δγ. 671. II. ἐνεργ., ποιῶν τι γόνιμον, ἐπὶ θ. τῆς Ἀφροδίτης, Σοφ. παρὰ Πλουτ. 2.756E· τῆς Δήμητρος, κτλ., Ἀνθ. Π. 7. 394.
εὐκαρπῶς, ποιῶ εὐκαρπον, Θ. Στουδ. σ. 729, ἔκδ. ΜΙ.
εὐκάρφωτος, ον, καλὰ κερφωμένος, πρὸς. εὐγύμφωτος, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 1. 58.
εὐκατάβλητος, ον, ὁ εὐχερῶς καταβαλλόμενος, Ἰω. Χρυσ. τ. 8, σ. 51C.
εὐκαταγέλαστος, ον, ὁ ὥς καταγέλαστος, Ἀλέξ. Ἀφροδ. Προβλ. 25. 29.
εὐκατάγνωστος ον, ἀξιοκατάκριτος, ἀξιόμιμπος, Καν. τῆς ἐν Ἐφέσῃ Συνόδ. σ. 247. 32.
εὐκατάγωγος, ον, καλὸς πρὸς προσόρμιν, λιμὴν Εὐστ. εἰς Διον. Περιηγ. 195.
εὐκατάγωνιστος, ον, εὐκόλως καταγωνιζόμενος, καταβαλλόμενος, ἡττώμενος, Πολύβ. θ. 4, 8, κτλ.
εὐκατάκαστος, ον, εὐκόλως κατακαίμενος, Σουδ. ἐν λέξει εὐκατάπρηστος.
εὐκατακίμμιος, ον, εὐκόλως μετακοιμζόμενος, ὧς Στράβων 822.
εὐκατακρήτης, ον, ὁ εὐχερῶς κατακρατούμενος, Πολύβ. 4. 56, 9.
εὐκάτακτος, ον, εὐχερῶς θραυόμενος, εὐθραυστος, Φίλων 2. 308, πρὸς. εὐκατέκτος.
εὐκατάληπτος, ον, εὐκόλως κατανοούμενος, Ἀρτεμίδωρ. 1. προοίμ., Ἰππ. κλ.—Ἐπίρρ. -τως, Ἰππ. περὶ Ἱητρίων 743.
εὐκατάλλακτος, ον, εὐκόλως διαλλατόμενος, καταπραυνόμενος, Ἀριστ. Γῆτ. 2. 4, 17.—Ἐπίρρ. -τως, Σχόλ. εἰς Σοφ. Δγ. 1344.
εὐκατάλυτος, ον, εὐκόλως καταλύμενος, καταστρεφόμενος, Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 15.
εὐκαταμάθητος, ον, εὐχερῶς κατανοούμενος, Ἰππ. π. Διαίτ. Ὁς. 388.
εὐκαταμάχητος, ον, εὐχερῶς καταμαχόμενος, καταβαλλόμενος, Σχόλ. εἰς Θουκ. 6.17.
εὐκατάμικτος, ον, ὁ εὐκόλως καταμιγνύμενος, εὐπροσγύρορας, πρᾶον καὶ εὐκατάμικτον πρὸς τοὺς ἀδελφούς εἶναι Ἀθαν. τ. 2. σ. 383D.
εὐκατανόητος, ον, εὐχερῶς καταννοούμενος, Πολύβ. 18. 13. 11.
εὐκατάνυκτος, ον, εὐκόλως κατανυσσόμενος, ὁ εὐκόλως αἰσθανόμενος κατάνυξιν, Θεόδ. Στουδ. σ. 276E, κτλ.—Ἐπίρρ. εὐκατα-
νύκτως, μετὰ πολλῆς κατανύξεως, Ἀναστ. Σινδ. σ. 224. 1.
εὐκαταπάλαιστος, ον, εὐχερῶς ἐν τῇ πάλῃ καταβαλλόμενος, Ἑντρ. Μ. 400, 5.
εὐκατάπαυστος, ον, εὐκόλως καταπαύμενος, Γαλην. 2. 208A.
εὐκατάπληκτος, ον, εὐκόλως καταπληττόμενος, θορυβούμενος, Λιβαν. Βίος Δημοσθ.
εὐκατάπρακτος, ον, ὁ εὐκόλως καταπραττόμενος, εὐκατέρωτος, Πολύβ. θ. 161.
εὐκαταπράυντος, ον, εὐκόλως καταπραυνόμενος, Ἰωλυσ.
εὐκατάπρηστος, ον, εὐκόλως κατακαίμενος, «εὐκατάπρηστον» εὐκαυστόν, εὐχερῶς καίμενον· Ἡσύχ., Βλαβλ. I. 225B.C. III, 377D.
εὐκαταπτότης, ον, εὐκόλως καταπτοούμενος, Κύριλλ. Ἀλ. I. 273A.B. III. 780D.
εὐκατάπτωτος, ον, ὁ εὐχερῶς κατακίπτων, διὰ γρ. γραφ. ἀντὶ εὐκαπτότως, Νικήτ. Βυζ. 704A.

εὐκατάσθετος, ον, εὐχερῶς κατασθενύμενος, Ἡεὐδο-Χρυσ. τ. 5. σ. 686A, ἔκδ. Παρις.
εὐκατάσειστος, ον, εὐχερῶς κατασειόμενος ἢ καταρριπτόμενος, Κύριλλ. Ἀλ. I. μέρ. 1, σ. 408D, κλ.
εὐκατασθιμαντος, ον, εὐκόλως σφραγιζόμενος, ἐκ τοῦ ἔθους, Στρεφ. εὐκατάσκειπτος, ον, εὐκολοπαράτρητος, Ἰππ. π. Ἀγμ. 772, Γαλην. 4.184.
εὐκατασκευάστος, ον, εὐκόλως κατασκευαζόμενος, Φίλων Βελοπ. 56C, 61A.
εὐκατάσκευος, ον, = τῇ προηγ., Φαβιριν. σ. 104.1.
εὐκατάστατος, ον, ἐν καλῇ καταστάσει, σπεριός, εὐσταθής, ἀπαθής, ἡσυχός, Ἑρρ. Σύρ. τ. 3, σ. 138A, κλ.—Ἐπίρρ. εὐκατα-
στάτως, εὐσταθῶς, ἀταράχως, Μακάρ. 517D.
εὐκατάστρυφος, ον, καλῶς συντεταγμένος, ἐπὶ περιούδι Δημήτρ. Φαλ. 10.
εὐκατάσχετος, ον, εὐχερῶς κατεχόμενος, συγκρατούμενος, Ἰππ. π. Ἀγμ. 766, ἐν τῇ συγρ.
εὐκατάτακτος, ον, εὐχερῶς εἰς τάξιν τιθέμενος, Ἡτολερ. Γεωγρ. 1. 1, 6.
εὐκατάτρεπτος, ον, ὁ εὐχερῶς κατατρέπόμενος, Κύριλλ. Ἀλ. IV, 857B.
εὐκατατρυχάστος, ον, εὐχερῶς προσαλλόμενος, εἰς ἐπιθυμίας υποκείμενος, Στράβ. 671· ἐπὶ συγγραφῶν, ἐν εὐκόλως δύναται τις νὰ φέξη, ἀδόκιμος, ὁ αὐτ. 15.
εὐκατάτρυχος, ον, = εὐκατάφορος, Κύριλλ. Ἀλ. I. 360A, 577C, IV. 857B.
εὐκαταφρία, ἡ, κατωφεία, Διογ. Α. 7.115· ἐν τῇ πληθ.
εὐκατάφορος, ον, ἔχων κλισίαν πρὸς τι, Λατ. proclivis, πρὸς τι Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 2. 8, 8.
εὐκαταφρόνητος, ον, ὡς καὶ νῦν, ἀξιος καταφρονήσεως, Ξεν. Ἑλλ. θ. 4.28, Κύρ. 8.3.1, Ἀθμ. 45.1, κλ.—Ἐπίρρ. -τως, Πλουτ. Δημήτρ. 16.
εὐκαταφρόντιστος, ον, καλῶς πεφροντισμένος, Φίλων 1. 644.
εὐκατάφυστος, ον, περὶ οὗ εἶναι ἀσφαλές νὰ ψευδῇ τις, διότι φησι (Ἐρατοσθένης) τὰ πόρρω τερατολογεῖσθαι μᾶλλον διὰ τοῦ εὐκατάφυστον Στράβ. 26.
εὐκατέακτος, ον, = εὐκάτακτος, Ἀρτεμίδ. 1. 60.
εὐκατέργαστος, ον, ἐν εὐκόλως καταργάσθαι τις, χώρα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4.7, 3· ἔρια Ἰαλην. τ. 12, σ. 226F· ἐπὶ τροφῆς, εὐκα-
πτος, εὐκολογώμενος, Ξεν. Ἀπομν. 4.3, 6. 2) εὐχερῶς κατορ-
θούμενος, Δημ. 1464, 65, Ἀριστ. Ρητ. 1. 6, 29· εὐκατεργαστέρον ἐστὶ, μετ' ἀπαρ., Ξεν. Ἑλλ. 6.1, 12. 3) εὐκατέβλητος, εὐ-
καταμάχης, Διον. Ἀλ. 3, 20, Πλουτ. Πύρρ. 19.
εὐκατηγόρητος, ον, ἐν εὐκόλως δύναται τις νὰ κατηγορήσῃ, Ἀντιφῶν παρὰ Στουδ. τ. 98, 56, Θουκ. 6. 77, Πολύβ. 4. 29, 3.
εὐκατατίκτας, ον, κατάλληλος πρὸς ἐνόλησιν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1621.
εὐκάτωπος, ον, εὐκόλως δρώμενος, φανερός, σαφής, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 1. μέρ. 1, σ. 150B.
εὐκατέρωτος, ον, εὐχερῶς κατορθούμενος, Διοδ. Ἑκλογ. Βατ. σ. 101.—Ἐπίρρ. -τως, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρδδ. Α. 246.
εὐκάτοχος, ον, = εὐκατάσχετος, Κύριλλ. Ἀλ. VII. 119B.
εὐκαυστος, ον, εὐκόλως καίμενος, εὐφλεκτος, Θεοφρ. π. Πυρ. 72, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1134:—εὐκαυτός παρὰ Φωτ. ἐν λ. πιασοκώνη.
εὐκάεστος, ον, (κεάω) εὐκόλως σχιζόμενος, εὐσχιστος, εὐκλα-
στος, Εὐστ. 1241. 18.
εὐκέατος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ προηγ., κέδρου τ' εὐκέατοιο Ὀδ. Ε. 80· ἐρίνεος εὐκέατοιο Θέοκρ. 24. 248.—Καθ' Ἡσύχ.: «εὐκέατον» ἑρᾶν, εὐσχιστον, εὐκαυστον.
εὐκελάδης, ον, καλῶς ἡχῶν, μελωδικός, λωτός, εὐκέλαδος, ἐπὶ αὐλῷ, Εὐρ. Βάκχ. 160· εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα, «εὐμούσων καὶ ἡδύων» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 312· μόλις Ἀ. θ. Π. 7.194, κτλ.
εὐκεντρικός, ον, ἔχων καλὸν κέντρον, δέξ, εὐκεντρον βέλος Ἀνθ. Π. 9. 339.
εὐκέραιος, ον, ἔχων ὠρεῖα κέρατα, Μόσχ. θ. 52, Ἀνθ. Π. 9. 827· πρὸς. εὐεραῖος.
εὐκέραιος, ον, καλῶς συγκερασμένος, εὐκράης, ἐπὶ τῇ ἀτμο-
σφαίρᾳ, Πλουτ. 2. 922B· ἐπὶ ἡχοῦ, Διον. Ἀλ. π. Σινδ. 22.
εὐκερδής, ὁ, ἐπικερδής, Ὀππ. Κυν. 1. 37.
εὐκερμάτω, (κέρμα) ἔχω σφοδρὰν κερμάτιν, εἶμαι πλούσιος εἰς χρήματα, Εὐδουλ. ἐν Ἀδῆλ. 23.—Κατὰ τὸν Φύνηγ. (σ. 389)· εὐκερματέιν ἀηδὲς πάνυ· ἥδιστα θν εἶποις εὐπορίην κερμάτων.
εὐκέρως, ον, συγρ. ἀντὶ εὐκέραιος· γεν. εὐκέρως Γεωπ. 18. 1, 3.
εὐκέφαλος, ον, καλὴν ἔχων κεφαλὴν, Ἀπο. Κυν. 4. 4.
εὐκνήλῃτειρα, ἡ, (εὐκνήλος) ἡ κηλυσσα, θήλυ γουσα ἢ καταπραῦ-
νοσσα, παίδων εὐκνήλῃτειρα, ἢ καλῶς θήλυ γουσα τοῦ παιδῆς (Γελ. εἰς.), Ἠσ. Ἑργ. κ. Ἠμ. 462, πρὸς. Ἠλίουτ. 2. 667D· «εὐκνή-
λῃτειρα· ἡσυχάστρια· Ἡσύχ.

1560. 6.—Καθ' Ἡσυχ.: «εὐκόμιστος» ἐπιμελείας εὐ τετυχηκός· κομιτὴ γὰρ ἡ ἐπιμελεια·.

εὐκομος, Ἑπικ. ἡΟκομος, ον. (κόμη) ἔχων ὠραίαν κόμην, ἐπὶ θεινῶν καὶ εὐγενῶν γυναικῶν. Ὁμ. καὶ Ἡσίοδ., ἐν τῷ Ἑπικῷ τύπῳ οὗτος Πινδ. Ο. 6.154, Π. 5.60· εὐκόμης, εὐκομία μήλα Ἀνθ. Π. 9.363, 20.—ἐπὶ ἄλλους, Πολυδ. Δ', 229.

εὐκομῶν, εὐκομῶντα κάρηνα Κόντε, Σμ. 4.403· ὥς· γραπτὸν ἀντηρμένον· εὐ κομῶντα.

εὐκομπος, ον, ὁ ἰσχυρῶς ἡχῶν, εὐκομιοι πλαγαὶ ποδός, ἐν τῇ ὀρχήσει, Κύρ. Τρω. 152.

εὐκοπία, ἡ, εὐκολία ἐργασίας, Διόδ. 1.36, 3, 17.

εὐκοπος, ον, μὲ ὀλίγον κόπον, εὐκολος, Πολυδ. 18.1, 2· τὸ πλεῖστον ἐν τῷ Συγκρ. εὐκοπώτερον [ἐστι] μετ' ἀπαρ., Εὐαγγ. κ. Ματθ. 6', 5, 16', 24, κελ.—Ἑπίρρ. πώς, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 615: Συγκρ. Ἑπίρρ. ὠτερον, Ἀντίπατρ. παρὰ Στοδ. 418.54.

εὐκορύθιος, ον, (κόρυς) ἔχων καλὴν περικεφαλαίαν, Ὀππ. Κύν. 1.363.

εὐκορύφος, ον, ἔχων καλὴν κορυφὴν, Ἑρμ. ἐν Στοδ. Ἐκλογ., 1.992· μεταφ., ἐπὶ θύραι λόγον, ἡ καλῶς καὶ γλαφυρῶς τελευτῶσα περίοδος, ὡς τῇ εὐκατάστρεψος Διον. Ἀλ. π. Δημοσθ. 40 καὶ 43.

εὐκοσμέω, φέρωμαι εὐπρεπῶς, κοσμίως, Ἡρόδοτ. (Δ' Μοικ. Ε', 15).

εὐκοσμητός, ον, (κοσμέω) εὐ κοσμημένος, Ὁμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 384.

εὐκοσμία, ἡ, καλὸς τρόπος, καλὴ διαγωγή, εὐπρέπεια τρόπου, Εὐρ. Βάκχ. 693, Σεν., κλ., πληθυντ., εὐκοσμίαι τῶν παιδῶν Πλάτ. Πρωτ. 325D, πρὸς. Ἀριστ. Πολιτικ. 4.15, 9· ὁ ἐπὶ τῆς εὐκοσμίας καὶ τῶν παρθένων, ἄρχων τις οὗτος ὁ κοσμοποιοῦν Ἑπίρρ. Σμύρν. ἐν τῇ Συλλ. Ἑπίρρ. 3185.19· ὁ ἐπὶ τῆς εὐκ. ἀρχων αὐτόθι 3831η, 14 (προσθήκαι), 3847η (προσθήκαι).

εὐκόσμιος, Ἑπίρρ. = εὐκόσμιος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νερ. 969.

εὐκόσμιος, ον, κοσμίως φερόμενος, κόσμιος, εὐπρεπής, Σόλων 3.32, Θουκ. 6.42 (ἐν τῷ Συγκρ.)· οὐκ εὐκόσμιον αἰροῦνται φυγῇν Λίχχλ. Πέρο. 481.—τὸ εὐκόσμιον, = εὐκοσμία, Θουκ. 1.84.

2) καλῶς κοσμημένος, εὐχαρής, Κύρ. Βάκχ. 235· τοῖσι γραφῆσιν εὐκόμοι Ἀρετ. Ὁδ. Νάυσ. Θεραπευτ. 1.1. II. Ἑπίρρ. πώς, ἐπὶ εὐκοσμίας, Ὁδ. Φ. 123, πρὸς. Ἡσ. Ἑργ. κ. Πμ. 616: Ὑπέρθ. ὅσατα Σεν, Κύρ. 2.4, 1. 2) μετὰ κόσμου (στολισμοῦ), μετὰ χάριτος, Ἀπολλ. Ρόδ. Α.1120, Πλουτ. Δημ. 11, εὐκυρτος, ον, (κεῖρω) καλῶς κεκαρμένος, Ἠγήμων παρ' Ἀθην. 698 Ε.

εὐκράδαντος, ον, (κράδαίνω) ὁ εὐκλῶς κραδαινόμενος, σείομενος, εὐσειστός, κράδαλόν δὲ ἀκουστέον τὸ εὐκράδαντον· Ἑτυμ. Μ.701. 53.

εὐκράτης, Ἑπικ. εὐκρατής, ἔς. = εὐκρατος, παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσίοδ. διόφ. γραφ. ἀντὶ ἀκρατής· ἐπὶ ἀνέμων, ἡπιος, εὐαφρής, Ἀπολλ. Ρόδ. Π.1228, Δ.891· ἐπὶ κλίματι, ἡπιος, μαλακός, Ἀριστ. Μετεωρ. 1.14, 10· ἐπὶ ἔρωτος, Ὀππ. Ἀλ. 4.33.

εὐκραίρης, ἡτος, ὁ, ἡ, = τῷ ἔπομ., Μαξιμ. π. καταρχ. 84.

εὐκραίρος, Ἑπικ. εὐκραιρος, ον, ὡσαύτως, α, ον, (κραίρω) ἔχων ὠραία κέρατα, εὐκρίως, ἰδίως ἐπὶ βοῶν, βοῦσιν εὐκραιρήσιν Ὁμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 209· εὐκραιρῶ βοῖ Λίχχλ. Ίκ. 300. 2) ἐπὶ πλοίων, ἔχων ὠραῖον ἐμβόλον, Ὀππ. Ἀλ. 2.516.

εὐκράς, ἄτος, ὁ, ἡ, = εὐκρατος, (Λοδ. Παρ. 264), εὐκράτης, ἐπὶ μέσης θερμοκρασίας, κρήνη εὐκράς πρὸς χειμῶνα καὶ θεῖρος Πλάτ. Κριτίας 1121· ἐπὶ κλίματι, Θεοφρ. π. φυτ. Ἰστ. 7.1, 4· μεταφ., ἔστιν οἷς βλος ὁ μικρὸς εὐκράς Εὐρ. Ἀποσπ. 506, πρὸς. 197 (ἴδε Δινδ. ἐν τόπῳ) 2) ἐπὶ οἴνου, εὐ κεκαρμένος ποτὶς πόσιν, Πολυδ. Γ', 23. 3) ἐπὶ προσώπων, εὐκρινώντος, οὐ πολλοῖς εὐκρ. Ἀνθ. Π. 12.105.—Καθ' Ἡσυχ.: «εὐκράς» εὐκράτος· εὐκράτος.—Κατὰ νῆας γραμματικῶς ἡ λέξις γράφεται παροξυστικῶς εὐκρας, Πολυδ. ἔνθ' ἀνωτ., Φώτιος ἐν λ., Κραμήριου Ἀνέκδ. τ. 4. σ. 335, 1.

εὐκράσις, ἡ τὸ εὐ κεκαρμένον, καλὴ θερμοκρασία, τῶν ὠρῶν Πλάτ. Τίμ. 24C· τοῦ ἀέρος Πολυδ. 34.8, 4: ἀπολλ., Ἀριστ. Πρωτ. 1.11, π. φυτ. 1.2, 9· ἐν ταῖς εὐκρασίαις, ἐν τοῖς εὐκράτοις κλίμασι, Θεοφρ. π. φυτ. Αἰτ. 3.21, 1. 2) ἐπὶ προσώπων, εὐκρ. τοῦ σώματος, καλὴ κράσις, ἰδιοσυγκρασία, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3.12, 4, πρὸς. π. Ζ. Γεν. 2.6, 37.

εὐκράτειν, τό, ὄνιος μεμυγμένος ὕδατι κατὰ καλὴν ἀναλογίαν πρὸς πόσιν, βλος Ἀγίας Εὐκρατ. 18

εὐκράτος, ἰων. εὐκρητος, ον, (κερᾶννυμι) καλῶς συγκεκαρμένος, Εὐρ. Ἀποσπ. 776· ἀπρ Πλάτ. Ἀε. 371D ὥρα Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3.12, 11· εὐκράτον ποιεῖν τὴν θερμότητα ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2.7, 9· ἐπὶ χωρῶν, Διόδ. 1.10· ἐπὶ τῇ εὐκράτῳ ζώνῃ, Διογ. Α. 7.156· ἐπὶ ὕρῳ, μετρίως θερμότητος, χλιαρός, Γαλιν., κλ.—ἐπὶ οἴνου, μεμυγμένος κατὰ καλὴν ἀναλογίαν πρὸς πόσιν, Ἀριστ. Πρωτ. 3.18 ἡπύεν, εὐκράτον, (ἀπολλ.), αὐτόθι 22· πρὸς. ἄκρατος.

2) μεταφ., συγκεκαρμένος, ἡπιος, ὀλιγορχίς, ὁ αὐτ. ἐν Πλούτ. 6.6, 1 ἡθος Μ. Ἀντων. 1.15· Κύπρις Ἀνθ. Π. 8.

εὐκράτως, ἡ, εὐκράτως ἔχω, εἶμαι χλιαρός, Ἀριστ. 1.64.

εὐκράτως, Ἑπίρρ., στερεῶς, ὅταν εὐλὸν μακρόν ἢ μέγα μὴ εὐκράτως ἔχη τις, ὅταν δὲν κρατῇ αὐτὸ καλὰ, Ἀριστ. Πρωτ. 3.26, ὡς εἰ ἐπὶ εὐκράτῃς.

εὐκράτως, ἡ, = εὐκρασία, Ἀντωνίου Ἑπίρρ. Ρητ. ἐν Ρήτοροις (Walz) τ. 3. σ. 668, 48.

εὐκρατος, ον, (κρέω) καλῶς κρέων, καλῶς ἡχῶν, ἐπὶ ἐγγύρδων ὀργάνων, φέρμιγγος εὐκρέκτου Ἀπολλ. Ρόδ. Δ.1194. 2) καλῶς κοτυπημένος· διὰ τῆς κερκίδος, ἐπὶ τῶν κλωστῶν τοῦ αἰήμονος, εὐκρέκτους, μήτους Ἀνθ. Π. 6.174.

εὐκρήδηνος, ον, ἔχων καλόν, κομψόν κεφαλόδεσμον, Νόν. Δ. 26.338.

εὐκρημένος, ον, ἔχων μεγαλοπρεπείας κρημνούς, εὐκρημένοις ἐπὶ τέρμασιν Αἰθιοπῶν Ὀππ. Κύν. 3.241.

εὐκρηνης, ον, (κρήνη) ἔχων κρήνη ὠραίαν, καλούς πίδακας, καλῶς ἀρδενόμενος, Ἀνθ. Πλαν. 4.330.

εὐκρήπης, ἔδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων καλὴν κρηπίδα, ἰσχυρὰν βῆσιν, Νόν. Δ. 40.258.

εὐκρητος, ον, ἰων. ἀντὶ εὐκρατος.

εὐκρίθιος, ον, (κρίθ) πλούσιος εἰς κρίθην, Θεοφρ. 7.34, Ἀνθ. Π. 6.258.

εὐκρίνεα, ἡ, (εὐκρίνης) καθαρότης, σαφής, Πλάτ. Ὀρμ. 414Δ, Εὐστ. Πονημάτ. 303, 35, Ἑρμογένη, ἐν Ρήτοροις (Walz) τ. 3. σ. 210, κλ.

εὐκρίνεις, ἡλέγη καλῶς, ἱεραγῶς προσκύντως, τοὺς σιγατευσόμενους δεῖ εὐκρίνεῖν Σεν. Ἠλλ. 4.2, 6· πρὸς, διεκρινέναι· εὐκρίνης, ἔς, (κρίνω) καλῶς κεχωρημένος, Σεν. Ἰππαρχ. 3.3· καλῶς ἀναμφύβιος, στόματα Ἰππ. 598.22. II. σαφής, φανερός, μὴ συγκεχυμένος, τῆμος δ' εὐκρινέας τ' αὖραι καὶ πόντος ἀπὸ κρημνῶν, τότε οἱ ἀνέμοι εἰς διακεκρυμένους καὶ παθεῖν καὶ οὐχὶ συγκεχυμένους καὶ ἀλλήλους μαχόμενοι, Ἠσ. Ἑργ. καὶ Πμ. 668· γυνῶσις εὐκρ. γενήσεται Ἰσαίος 79.12· οὐκ εὐκρινέας [ἴτις], δὲν ὑπάρχει φανερὰ διάκρισις, Ἀριστ. Πρωτ. 1.1.33, 2· οὕτως ἐν τῷ Ἑπίρρ., εὐκρινῶς ἔχειν Πλάτ. Σοφιστ. 242C· εὐκρινέστερον [εἶναι] ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 364C· οὐκ εὐκρινῶς, αὐτὴν διακρίσεις, Στράβ. 779. III. ἐν καλῇ τῇσι, πάντα.. εὐκρινέας πείσειςθαι Ἠρόδ. 9.42.—Ἑπίρρ., εὐκρινῶς, Σεν. Οἰκ. 8.19. IV. ὑγιής, ἔτι δὲ καὶ τὸ σωματικόν οὐκ εὐκρινέας δν. δηλ. ὡς φιλασθίνος, Ἰσοκρ. Α15Ε, ἐνθα ἔτα σημ. Καραπ.—Καθ' Ἡσυχ.: «εὐκρινής» ὁ ἐξ ἀρρωστίας ἀναλαμπάνων· καὶ ὁ νεκρός, καὶ κατὰ τὸν Μίγ. Ἑτυμολόγον (392.30): «εὐκρινής, συνήλως μὲν δὲ ἀρρωστίας ἀναλαμπάνων καὶ ὑγιάνων, διὰ τὸ εὐ κεκρίσθαι» Ἀττικὸς δὲ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τίθενται. 2) ἐπὶ νόσων, εὐκλῶς εἰς κρίσιν ἐρχόμενος, Ἰππ. Α' φ. 12, 47· αὐτῷ δὲ καὶ ἐπίρρ. -νῶς, ἰων. -νέως, ἴδε Γούς. Οἶκον· Ἰππ.

εὐκρίτος, ον, (κρίνω) περὶ οὗ εὐκλῶς κρίνει τις, οὐκ εὐκρ. τὸ κρίμα Λίχχλ. Ίκ. 397· κρίσις Ἰππ. π. Δαίτ. Ὁδ. 385· γδ-σμία δ' αὐτ. ἐν Ἀρ. 1243· εὐκρ. [ἔστιν] ὅτι... εὐκλῶς διακρίνεται, εἶναι κατὰ δὲ δει, Πλάτ. Πολιτικ. 272C, πρὸς. 11.

εὐκρόαλος, ον, πλήρης χαλκῶν, Νόν. Δ. 16.95.

εὐκρόαλος, Ἑπικ. εὐκρ., ον, συνυδευόμενος ὑπὸ προσέλιον, χορεῖται Ἀνθ. Π. 9.130· ζωηρός, θαρυδύτης, πλατῆγῃ αὐτίθι 6.309.

εὐκρότης, ον, καλῶς ἐσφυρηλατημένος, καλῶς εἰργασμένος, ἐπὶ μετάλλῳ, πρὸς. Σοφ. Ἀνε. 430· ἐπὶ εἰς, ὁ δ' εὐκρότητον δωρίδ' ἀρπάσας χερσὶν (δωρίδ' ἀνορπάσας Ναυελί Εὐρ. Ἠλ. 819· πρὸς. Ναισκ. Ἀζιον. σ. 338C).

εὐκροτος, ον, καλῶς ἡχῶν, Ἀλκίφρων 3.43.—Ἑπίρρ. πώς, Σώπατρος ἐν Ρήτοροις (Walz) τ. 8. σ. 14.

εὐκρυπτος, ον, δν εὐκλῶς ὑπναιετὶ νὰ κρύψῃ τις, Ἰππ. π. Ἀγμ. 753, Λίχχλ. Ἀγ. 623.

εὐκρυφής, ἔς, = τῷ προηγ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9.39, 6.

εὐκράζομαι, θαμιστικόν τοῦ εὐχομαι, Ἡσυχ., Φώτ.

εὐκταῖος, α, ον, (εὐχομαι) Ἀττ.—Ἑπίρρ. (ἐν χρήσει μάλιστα παρὰ Τρωγ., πρὸς. ἀρατῆς): 1) ἀνὴρ ἡ ἀρμόδιος εἰς εὐχὴν, ἀναθηματικὸς, Ἀλίου.. εὐκταῖον χάριν Αἰσχλ. Ἀγ. 1387· τρίτην Διὸς σσιτήρος εὐκταῖον λιβὰ δ' αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 52· εὐχὰν ἀριστοφ. Ὀρν. 1060· ἐπὶ Πλάτ. Νόμ. 900B· εὐκτ. νύμφα, ἀριστοιμένη, καθιερωμένη, Εὐρ. Ι. Γ. 213· πανηγύρεις εὐκτ., Λατ. ludii volivi, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διονυσίου Κ.—εὐκταῖα, τὰ ἀτιμώματα προσφερόμενα συμφάνως πρὸς γυναικῶν εὐχὴν («ἐδέχοντο»), εὐχαί, προσευχαί, Αἰσχλ. Ίκ. 631, Σοφ. Τρ. 239. 2) ἐπὶ τῶν θεῶν, αὐτὸς ἐπικαλεῖται τις θεὸς, πατὴρ εὐκταῖον Ἑρινύου, ὅν ἐπὶ ἡρώδῃσι θεοῖσι καλεῖται τὰς ἀρῆς.

εὐκταῖος, ον, (εὐκταῖος) Ἀττ.—Ἑπίρρ. (ἐν χρήσει μάλιστα παρὰ Τρωγ., πρὸς. ἀρατῆς): 1) ἀνὴρ ἡ ἀρμόδιος εἰς εὐχὴν, ἀναθηματικὸς, Ἀλίου.. εὐκταῖον χάριν Αἰσχλ. Ἀγ. 1387· τρίτην Διὸς σσιτήρος εὐκταῖον λιβὰ δ' αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 52· εὐχὰν ἀριστοφ. Ὀρν. 1060· ἐπὶ Πλάτ. Νόμ. 900B· εὐκτ. νύμφα, ἀριστοιμένη, καθιερωμένη, Εὐρ. Ι. Γ. 213· πανηγύρεις εὐκτ., Λατ. ludii volivi, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διονυσίου Κ.—εὐκταῖα, τὰ ἀτιμώματα προσφερόμενα συμφάνως πρὸς γυναικῶν εὐχὴν («ἐδέχοντο»), εὐχαί, προσευχαί, Αἰσχλ. Ίκ. 631, Σοφ. Τρ. 239. 2) ἐπὶ τῶν θεῶν, αὐτὸς ἐπικαλεῖται τις θεὸς, πατὴρ εὐκταῖον Ἑρινύου, ὅν ἐπὶ ἡρώδῃσι θεοῖσι καλεῖται τὰς ἀρῆς.

εὐκταῖος, ον, (εὐκταῖος) Ἀττ.—Ἑπίρρ. (ἐν χρήσει μάλιστα παρὰ Τρωγ., πρὸς. ἀρατῆς): 1) ἀνὴρ ἡ ἀρμόδιος εἰς εὐχὴν, ἀναθηματικὸς, Ἀλίου.. εὐκταῖον χάριν Αἰσχλ. Ἀγ. 1387· τρίτην Διὸς σσιτήρος εὐκταῖον λιβὰ δ' αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 52· εὐχὰν ἀριστοφ. Ὀρν. 1060· ἐπὶ Πλάτ. Νόμ. 900B· εὐκτ. νύμφα, ἀριστοιμένη, καθιερωμένη, Εὐρ. Ι. Γ. 213· πανηγύρεις εὐκτ., Λατ. ludii volivi, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διονυσίου Κ.—εὐκταῖα, τὰ ἀτιμώματα προσφερόμενα συμφάνως πρὸς γυναικῶν εὐχὴν («ἐδέχοντο»), εὐχαί, προσευχαί, Αἰσχλ. Ίκ. 631, Σοφ. Τρ. 239. 2) ἐπὶ τῶν θεῶν, αὐτὸς ἐπικαλεῖται τις θεὸς, πατὴρ εὐκταῖον Ἑρινύου, ὅν ἐπὶ ἡρώδῃσι θεοῖσι καλεῖται τὰς ἀρῆς.

εὐκταῖος, ον, (εὐκταῖος) Ἀττ.—Ἑπίρρ. (ἐν χρήσει μάλιστα παρὰ Τρωγ., πρὸς. ἀρατῆς): 1) ἀνὴρ ἡ ἀρμόδιος εἰς εὐχὴν, ἀναθηματικὸς, Ἀλίου.. εὐκταῖον χάριν Αἰσχλ. Ἀγ. 1387· τρίτην Διὸς σσιτήρος εὐκταῖον λιβὰ δ' αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 52· εὐχὰν ἀριστοφ. Ὀρν. 1060· ἐπὶ Πλάτ. Νόμ. 900B· εὐκτ. νύμφα, ἀριστοιμένη, καθιερωμένη, Εὐρ. Ι. Γ. 213· πανηγύρεις εὐκτ., Λατ. ludii volivi, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διονυσίου Κ.—εὐκταῖα, τὰ ἀτιμώματα προσφερόμενα συμφάνως πρὸς γυναικῶν εὐχὴν («ἐδέχοντο»), εὐχαί, προσευχαί, Αἰσχλ. Ίκ. 631, Σοφ. Τρ. 239. 2) ἐπὶ τῶν θεῶν, αὐτὸς ἐπικαλεῖται τις θεὸς, πατὴρ εὐκταῖον Ἑρινύου, ὅν ἐπὶ ἡρώδῃσι θεοῖσι καλεῖται τὰς ἀρῆς.

εὐκταῖος, ον, (εὐκταῖος) Ἀττ.—Ἑπίρρ. (ἐν χρήσει μάλιστα παρὰ Τρωγ., πρὸς. ἀρατῆς): 1) ἀνὴρ ἡ ἀρμόδιος εἰς εὐχὴν, ἀναθηματικὸς, Ἀλίου.. εὐκταῖον χάριν Αἰσχλ. Ἀγ. 1387· τρίτην Διὸς σσιτήρος εὐκταῖον λιβὰ δ' αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 52· εὐχὰν ἀριστοφ. Ὀρν. 1060· ἐπὶ Πλάτ. Νόμ. 900B· εὐκτ. νύμφα, ἀριστοιμένη, καθιερωμένη, Εὐρ. Ι. Γ. 213· πανηγύρεις εὐκτ., Λατ. ludii volivi, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διονυσίου Κ.—εὐκταῖα, τὰ ἀτιμώματα προσφερόμενα συμφάνως πρὸς γυναικῶν εὐχὴν («ἐδέχοντο»), εὐχαί, προσευχαί, Αἰσχλ. Ίκ. 631, Σοφ. Τρ. 239. 2) ἐπὶ τῶν θεῶν, αὐτὸς ἐπικαλεῖται τις θεὸς, πατὴρ εὐκταῖον Ἑρινύου, ὅν ἐπὶ ἡρώδῃσι θεοῖσι καλεῖται τὰς ἀρῆς.

εὐκταῖος, ον, (εὐκταῖος) Ἀττ.—Ἑπίρρ. (ἐν χρήσει μάλιστα παρὰ Τρωγ., πρὸς. ἀρατῆς): 1) ἀνὴρ ἡ ἀρμόδιος εἰς εὐχὴν, ἀναθηματικὸς, Ἀλίου.. εὐκταῖον χάριν Αἰσχλ. Ἀγ. 1387· τρίτην Διὸς σσιτήρος εὐκταῖον λιβὰ δ' αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 52· εὐχὰν ἀριστοφ. Ὀρν. 1060· ἐπὶ Πλάτ. Νόμ. 900B· εὐκτ. νύμφα, ἀριστοιμένη, καθιερωμένη, Εὐρ. Ι. Γ. 213· πανηγύρεις εὐκτ., Λατ. ludii volivi, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διονυσίου Κ.—εὐκταῖα, τὰ ἀτιμώματα προσφερόμενα συμφάνως πρὸς γυναικῶν εὐχὴν («ἐδέχοντο»), εὐχαί, προσευχαί, Αἰσχλ. Ίκ. 631, Σοφ. Τρ. 239. 2) ἐπὶ τῶν θεῶν, αὐτὸς ἐπικαλεῖται τις θεὸς, πατὴρ εὐκταῖον Ἑρινύου, ὅν ἐπὶ ἡρώδῃσι θεοῖσι καλεῖται τὰς ἀρῆς.

εὐκταῖος, ον, (εὐκταῖος) Ἀττ.—Ἑπίρρ. (ἐν χρήσει μάλιστα παρὰ Τρωγ., πρὸς. ἀρατῆς): 1) ἀνὴρ ἡ ἀρμόδιος εἰς εὐχὴν, ἀναθηματικὸς, Ἀλίου.. εὐκταῖον χάριν Αἰσχλ. Ἀγ. 1387· τρίτην Διὸς σσιτήρος εὐκταῖον λιβὰ δ' αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 52· εὐχὰν ἀριστοφ. Ὀρν. 1060· ἐπὶ Πλάτ. Νόμ. 900B· εὐκτ. νύμφα, ἀριστοιμένη, καθιερωμένη, Εὐρ. Ι. Γ. 213· πανηγύρεις εὐκτ., Λατ. ludii volivi, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διονυσίου Κ.—εὐκταῖα, τὰ ἀτιμώματα προσφερόμενα συμφάνως πρὸς γυναικῶν εὐχὴν («ἐδέχοντο»), εὐχαί, προσευχαί, Αἰσχλ. Ίκ. 631, Σοφ. Τρ. 239. 2) ἐπὶ τῶν θεῶν, αὐτὸς ἐπικαλεῖται τις θεὸς, πατὴρ εὐκταῖον Ἑρινύου, ὅν ἐπὶ ἡρώδῃσι θεοῖσι καλεῖται τὰς ἀρῆς.

εὐκταῖος, ον, (εὐκταῖος) Ἀττ.—Ἑπίρρ. (ἐν χρήσει μάλιστα παρὰ Τρωγ., πρὸς. ἀρατῆς): 1) ἀνὴρ ἡ ἀρμόδιος εἰς εὐχὴν, ἀναθηματικὸς, Ἀλίου.. εὐκταῖον χάριν Αἰσχλ. Ἀγ. 1387· τρίτην Διὸς σσιτήρος εὐκταῖον λιβὰ δ' αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 52· εὐχὰν ἀριστοφ. Ὀρν. 1060· ἐπὶ Πλάτ. Νόμ. 900B· εὐκτ. νύμφα, ἀριστοιμένη, καθιερωμένη, Εὐρ. Ι. Γ. 213· πανηγύρεις εὐκτ., Λατ. ludii volivi, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διονυσίου Κ.—εὐκταῖα, τὰ ἀτιμώματα προσφερόμενα συμφάνως πρὸς γυναικῶν εὐχὴν («ἐδέχοντο»), εὐχαί, προσευχαί, Αἰσχλ. Ίκ. 631, Σοφ. Τρ. 239. 2) ἐπὶ τῶν θεῶν, αὐτὸς ἐπικαλεῖται τις θεὸς, πατὴρ εὐκταῖον Ἑρινύου, ὅν ἐπὶ ἡρώδῃσι θεοῖσι καλεῖται τὰς ἀρῆς.

εὐκταῖος, ον, (εὐκταῖος) Ἀττ.—Ἑπίρρ. (ἐν χρήσει μάλιστα παρὰ Τρωγ., πρὸς. ἀρατῆς): 1) ἀνὴρ ἡ ἀρμόδιος εἰς εὐχὴν, ἀναθηματικὸς, Ἀλίου.. εὐκταῖον χάριν Αἰσχλ. Ἀγ. 1387· τρίτην Διὸς σσιτήρος εὐκταῖον λιβὰ δ' αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 52· εὐχὰν ἀριστοφ. Ὀρν. 1060· ἐπὶ Πλάτ. Νόμ. 900B· εὐκτ. νύμφα, ἀριστοιμένη, καθιερωμένη, Εὐρ. Ι. Γ. 213· πανηγύρεις εὐκτ., Λατ. ludii volivi, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διονυσίου Κ.—εὐκταῖα, τὰ ἀτιμώματα προσφερόμενα συμφάνως πρὸς γυναικῶν εὐχὴν («ἐδέχοντο»), εὐχαί, προσευχαί, Αἰσχλ. Ίκ. 631, Σοφ. Τρ. 239. 2) ἐπὶ τῶν θεῶν, αὐτὸς ἐπικαλεῖται τις θεὸς, πατὴρ εὐκταῖον Ἑρινύου, ὅν ἐπὶ ἡρώδῃσι θεοῖσι καλεῖται τὰς ἀρῆς.

εὐκταῖος, ον, (εὐκταῖος) Ἀττ.—Ἑπίρρ. (ἐν χρήσει μάλιστα παρὰ Τρωγ., πρὸς. ἀρατῆς): 1) ἀνὴρ ἡ ἀρμόδιος εἰς εὐχὴν, ἀναθηματικὸς, Ἀλίου.. εὐκταῖον χάριν Αἰσχλ. Ἀγ. 1387· τρίτην Διὸς σσιτήρος εὐκταῖον λιβὰ δ' αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 52· εὐχὰν ἀριστοφ. Ὀρν. 1060· ἐπὶ Πλάτ. Νόμ. 900B· εὐκτ. νύμφα, ἀριστοιμένη, καθιερωμένη, Εὐρ. Ι. Γ. 213· πανηγύρεις εὐκτ., Λατ. ludii volivi, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διονυσίου Κ.—εὐκταῖα, τὰ ἀτιμώματα προσφερόμενα συμφάνως πρὸς γυναικῶν εὐχὴν («ἐδέχοντο»), εὐχαί, προσευχαί, Αἰσχλ. Ίκ. 631, Σοφ. Τρ. 239. 2) ἐπὶ τῶν θεῶν, αὐτὸς ἐπικαλεῖται τις θεὸς, πατὴρ εὐκταῖον Ἑρινύου, ὅν

(Σχολ.), Διόχ. 721 πατρόθεν εὐκταία φάτις αὐτοῦ 841· Θέμις εὐκταία Εὐρ. Μῦθ. 169· τοῖσι δυστυχοῦσιν εὐκταία θεός δ' αὖτ. ἐν Ὁρ. 214. 3) καθόλου, ὃν ἐπιθυμεῖ τις, ἡδύς, λιμήν Ἀνθ. Πλ. 6, 203, 9, 41· γάμος γάρ.. εὐκταῖον κακὸν Μένανδρ. ἐν Μοναστ. 102· ἐπιθυμητός, Πλάτ. Νόμ. 687E (διάφ. γὰρ εὐκτέαν), Λουκ. Τύραν. 17.—Ἐπίρρ. εὐκταίως, κατ' εὐχὴν, Σχολ. εἰς Πινδ. Π. 5, 155.

εὐκτέανος, ον. (κτέανον) εὐκτῆμων, πλούσιος, ὀλίγος, Διόχ. Πέρσ. 897, Ἀνθ. Π. 9, 442.

εὐκτέανος, ον. (κτέας) = εὐκτῆδων, Θεοφ. π. Φυτ. Ἰστ. 3, 9, 3 (ἐν τῷ συγγρ.): εὐμήκης, ὕψιλος, εὐκτ. Ἐρως, Πλουτάρχ. Μάρκ. 8, πρὸς Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 99C.—πρὸς. Πλουτέανος.

εὐκτέον, ῥημα, ἐπιθ., κατ' εὐχασθαι, Μεθόδ. 241A.

εὐκτῆδων, ον, γεν. ονος, (κτῆδων) ἔχων εὐχάς· ἔντευν· θεν, εὐκόλως πεζόμενος, ἐπὶ ξύλου, Θεοφ. π. Φυτ. Ἰστ. 5, 1, 11· πρὸς. εὐκτέπτος.

εὐκτῆρησύνη, ἡ, καλῇ, πλουσία κατάστασις, πλούσιος, Πλουτ. 5, 190.

εὐκτῆμων, ον, (κτῆμα) ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ κτήματα, εὐκτῆμων, πλούσιος, Πινδ. Ν. 7, 135, Πλουτ. 1, 109.

εὐκτῆριος, ον, ἀνίκητος ἢ ἀρμόδιος εἰς προσευχὴν, εὐκτῆριος οἶκος Σουλ. Ἐπιγρ. 8638, Εὐσεβ. Π. 928A, Βασίλ. IV. 4731, Διδ. Ἀλ. 589B, κλ.

II. εὐκτῆριον, τό, ἰδιαιτέρουν μέρος πρὸς λατρίαν τοῦ Θεοῦ, παρεκκλήσιον, Σουλ. Ἐπιγρ. 8668, Ἰρηγ. Θωμακοῦργ. 1048A, Διδ. Ἀλ. 589C, Ἐπιφάν. Π. 757D, κλ.

εὐκτῆρος, ον, ὁ καλῶς κτῆθεις, Ἀνθ. Π. παράρτ. 47, Ἀριστ. 2, 15.

εὐκτικῶς, ἡ, ὄν, (εὐκτός) ἐκφράζων εὐχὴν ἢ ἀνῆκων εἰς εὐχὴν, ὕμνος Μένανδρ. ἐν Ρήτορι (Walz) τ. 9, σ. 139· εὐκτικὰ μέλη Πλάτ. Χρηστ. σ. 389, 3 Gaisf., πρὸς. Ἀνθ. Π. 1, 118. 2) ἡ εὐκτική ἔγκλισις, Διον. Θερζ. 638, κλ.—τὸ εὐκτικόν, = ἡ εὐκτική ἔγκλισις, Δ. Β. 31, 1.—Ἐπίρρ.—κῶς, ἰκετευτικῶς, Μεθόδ. 49B, Ἰρηγ. Νάκ. III. 160B, κλ.

3) κατ' εὐκτικὴν ἔγκλισιν, Σουτ. ἐν λ. ἀγαπήν.

εὐκτιμέμενος, ἡ, ον, (κτιζω) καλῶς ἐκτισμένος, Ὁρ. ἐπιθετον τῶν πόλεων, ἔκτ. πτολίεθρον Πλ. Β. 501, κτλ.· ἀκόλουθως περὶ παντὸς πράγματος εἰς ὃ ὁ ἄνθρωπος εἰργάσθη, νῆσαν εὐκτιμένην ἔκδομοντο, κατεργάσαντο οὕτως ὥστε νὰ ἔχη κομφῆς οἰκοδομῆς, Ὁδ. 1, 130 (ἐνθα ἔδε Nietzsche)· ἔκτ. ἐν ὁλῶν, ἐπὶ ἁλάντου καλῶς κατεσκευασμένου, Πλ. γ. 496, Φ. 77· ἐπὶ κήπου, καλῶς κεκαλλιεργημένος, Ὁδ. Α. 226. Ὁ κοινὸς τύπος εὐκτιμένη ἀπαντᾷ ἐν Ὁρ. γ. 496, Φ. 77· ἐπὶ κήπου, καλῶς κεκαλλιεργημένος, Ὁδ. Α. 226. Ὁ κοινὸς τύπος εὐκτιμένη ἀπαντᾷ ἐν Ὁρ. γ. 496, Φ. 77· ἐπὶ κήπου, καλῶς κεκαλλιεργημένος, Ὁδ. Α. 226.

εὐκτιστός, ον, ποιητ. εὐκτιστός, (κτιζω) = τῷ προηγ. Ἰωάν. Διάκ. εἰς Ἡσ. Ἀστ. 270.

εὐκτίτος, ον, = εὐκτιμέμενος, Πλ. Β. 592, Ὁρ. γ. 496, Φ. 77· ἐπὶ κήπου, καλῶς κεκαλλιεργημένος, Ὁδ. Α. 226.

εὐκτός, ἡ, ὄν, (εὐχόμε) ἄξιος εὐχῆς, ἐπιθυμητός, Ὁρ. ἔτι μάλλον Ἰωάν. μὲν εὐκτὰ γέννηται, ἵνα γένηται ὅσα οἱ Ἰρ. ἐπιθυμοῦσι καὶ εὐχόμεναι, Πλ. Ε. 98· τὰ δ' εὐκτὰ παρὰ Θεῶν ἡγησάμην Σοφ. Ἀποστ. 723. 2) ὃν ἄξιον εἶναι νὰ ἐπιθυμῇ τις, ἐκτόν ἀνθρώπου Εὐρ. Ἰων 642, Ἰσοκ. 283E, Θεόκρ. 10, 52· εὐκτότατος γάμος Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 142·—εὐκτόν ἐστι, μετ' ἀπαρ., Εὐρ. Ἰων 642, Ἀποστ. 1, 5, 5. II. ἀπερωμένους, «ταμῆνους», Ἀνθ. Π. 10, 19.

εὐκτυπῶν, ουσια, ον, (κτυπέω) ἰσχυρῶς κτυπῶν, Κόιντ. Σμ. 5, 21.

εὐκτέω, (κύβος) = εὐβολέω, ἐπιτυχῶν ἐν τοῖς κύβοις, Ἀμφ. ἐν Ἰωντακμανίῳ 3.

εὐκυκλῶς, ον, ἔχων καλὴν περιφέρειαν, στρογγύλος, ἐν Πλ. αἰέποτε ἐπιθετον τῆς ἀπείρου, ἀπείρου εὐκύκλους Ε. 453, 797, κ. ἄλλ., Διόχ. 590· εὐκ. ἔδρα Πινδ. Ν. 4, 107· σφαῖρη Παρμεν. 103· ὅμοι Ἀισχύλ. Πρ. 710· ἀντίπηγος εὐκύκλου Κύρ. Ἰων 1391· στεφάνη Ξεν. Κύρ. 9, 12· εὐκυκλον ποιεῖν Πλάτ. Τίμ. 40A· ὁφθαλμοὶ Ἀλκιφρ. Ἀποστ. 5. 2) ἐν τῇ Ὁδ. ὡς ἐπὶ τοῦ ἀπῆν, πιδ. κατεύθυνον τῷ εὐτροχῶς, ἔχουσα ὠρεῖους τροχούς, Ζ. 58, 70. II. ἐν κύλῳ κινούμενος, κυκλικός, χορεύει Ἀριστοφ. Θεσμ. 908.—Ἐπίρρ. λῶς, Ὁρρ. Λιβ. 135.

εὐκύκλιος, ον, = τῷ προηγ. 1, Εὐθουλ. ἐν «Κυβευταῖς» 1, Ἀριστοφ. ἐν «Φιλωνίῳ» 1.

εὐκύκλιος, ἡ, ον, (κύλιε) ἀρμόδιος καλῶς εἰς τὴν κύλικα, εὐκύλικη λαλήν Ἀνθ. Π. 7, 440.

εὐκύλιστος, ον, εὐκόλως κυλίμενος, Ὁρρ. Ἀντομ. 245.—Ἐπίρρ. εὐκύλιστος, αὐτόθι.

εὐκύμαντος, ον, ἰσχυρῶς κυμαίνόμενος, μεταρ., Εὐστ. Ὁδ. 1392, 49.

εὐκυπῶς, ον, ἔχων καλὰ κύπας, Ὁρρ. Ἀλ. 5, 244, Ἡσ. ἐν λ. ἐπὶ ἀλκίῳ.

εὐλαβεία, ἡ, Ἰων. -έη, Θεογ. 118· ὁ χαρακτήρ καὶ ὁ τρόπος τοῦ εὐλαβοῦ, διάκρισις, προσοχή, πρόβλεψις, Θεογ. ἐν ὁλῶν, Σιμωνίδ. 111, Γαίλ. κλ.· ἐσφίλει· ἐν τῇν εὐλαβείαν, ὅα ἐνεθυμῆτο τὴν προσοχὴν, Σοφ. Πλ. 994· προσωπ. ἐν Εὐρ. Φαῖν. 782·

ἡ εὐλ. σφίλει πάντα Ἀριστοφ. Ὁρ. 377· εὐλαβείαν ἔχειν μὴ.. = εὐλαβεῖσθαι μὴ.., Πλάτ. Πρωτ. 321A· οὕτως, εὐλ. αὐτῇ.. τὸ μὴ νέουσι.. γεύεσθαι, ἢ προσοχὴ πρὸς κάλυψιν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ γὰρ.. ὁ αὐτ. ἐν Πόλ. 539A· εὐλαβείας δεῖται πολλῆς, εὐλαβείας ἐστὶ πολλῆς Δημ. 425, 5, Ἀριστ. Πολιτικ. 2, 8, 22· εὐλαβείαν ποιεῖσθαι περὶ τι αὐτόθι 5, 11, 28· 31· εὐλαβείας ἔχειν τινὰ Διον. Ἀλ. 5, 38· ἐπ' εὐλαβείᾳ.. προεῖρηται, χάριν προσοχῆς, Πλάτ. Πόλ. 539D· τὸ ἐπ' εὐλαβείᾳ ἐν Διόχ. Ἀγ. 1024 πιθαν. εἶναι γλῶσσημα· ὁ Τρικλίνιος προὔτεινεν ἐπ' ἀβλαβείᾳ, ἐπόμενος τῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ Σχολ. ὥστε μὴ βλαβῆναι.

2) μετὰ γεν., προσοχὴ ἢ διάκρισις ἐν τινὶ πράγματι, εὐλαβείᾳ τινος ποιητέα Ἀντιφῶν 123, 43· εὐλαβείᾳ πληγῶν, ἀποφυγὴ, Πλάτ. Νόμ. 815A· τῶν αἰσχροῦν Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4, 1, 39· πρὸς. ἡδύλαβειαν τῶν ποιουμένων Σοφ. Ο. Κ. 116· εὐλαβείαν προὔθεμην τῶνδε δ' αὐτ. ἐν Πλ. 1334.

3) σεβασμός, εὐπείθεια, εὐλάβεια, πρὸς ἢ περὶ τὸ θεῖον Διδ. 13, 12, Πλουτ. Κρίμ. 21, Νουμ. 22· ἀπολ., φόβος τοῦ Θεοῦ, Ἐπίστ. πρὸς Ἑβρ. ε', 7, 18, 28, πρὸς. Πλουτ. 2, 432E. 4) ἐπὶ κακῇ σημασίᾳ, ὑπερβολικὴ προσοχὴ, δειλία, ὁ αὐτ. ἐν Φαῖν. 1.

εὐλαβεύομαι· παρὰ. ὑδλαβεύομαι Εὐρ. Ὁρ. 748, 1059 (διάφ. γραφ. εὐλ-). εὐλ-· Διόχ. 4, 26· μέλλ. -ῆσμαι Πλάτ. Πόλ. 410A· ὡσαύτως, -ῆσμαι Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. Μεγ. 1, 30, 2, Διογ. Λ. 7, 116, Ἰαλγ.· 1868· ἀόρ. ὑδλαβεύομαι (ἡ εὐ-), ἔδε κατω.

Φέρομαι ὡς εὐλαβῆς, προσέχω, κίμαι διακριτικῶς, φυλάττομαι, Λατ. canere, ἐπιμελέομαι μὴ ἢ ὅπως μὴ μαθ' ὑποτακτ., εὐλαβεῖν δὲ μὴ φανῆς κακὸς γεγώς Σοφ. Τρ. 1129, πρὸς. Εὐρ. Ἰππ. 100, Ἀριστοφ. Ἰππ. 253, Πλάτ. Φαῖν. 89C, κλ.· μετὰ μέλλ. ὀρίσ., εὐλαβεύμενοι ὅπως μὴ ἐγώ.. οἰχίσσομαι αὐτόθι 91C· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ἐντοῦ ἀνευ τοῦ μὴ, εὐλαβεύμενοι πεσεῖν Σοφ. Ο. Τ. 616· εὐλ. λέγειν Πλάτ. Φαῖν. 101C· ἐντοῦ παρεντιθεμένου τοῦ μὴ, ὑδλαβεῖν μὴ σφίλειν φίλους Εὐρ. Ὁρ. 1059, πρὸς. Ἀριστοφ. Αὐστ. 1277, Πλάτ. Χαρμ. 155D. 2) προσέχω, φροντίζω, ὥπως κατοίσταται αὐτὸν εὐλαβεύμενος Ἀριστοφ. Ἀγ. 955· εὐλ. περὶ τι Πλάτ. Νόμ. 927C, Ἰων 537A· περὶ τίνος δ' αὐτ. ἐν Νόμ. 691B· ἀμφὶ τινὶ Λουκ. Ὁνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 21·—ἀπολ., εὐλαβεῖν Σοφ. Ο. Τ. 47· εὐλαβεύμενος ἄρτιον Πλάτ. Πρωτ. 333E· εἰ μὴδὲν εὐλαβεῖν τὰ λήθηδες εἰπεῖν ὅσοι, ἀνευ μνημῆος συστολῆς, Δημ. 280, 25· λαμβάνω προσωπ. κτικὰ μέτρα, Ἀριστ. Πολιτικ. 5, 4, 3.

II. μετ' αἰτ., ἔχω φροντίδα περὶ τίνος, φυλάττομαι ἀπὸ τίνος, εὐλαβεῖν βρόμιον, μὴ σ' ἀναρπάσῃ Διόχ. Ἀποστ. 195· εὐλ. τὸν κύνο, φυλάττου, πρὸς, Ἀριστοφ. Αὐστ. 1215· εὐλ. πενίαν Πλάτ. Πόλ. 372C, πρὸς. Πρωτ. 316D· τὸν φρόνον Δημ. 327, 13· τὸ ψευδὸς Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4, 7, 8· τοῦς ὑδρίζεσθαι νομιζόμενους δ' αὐτ. ἐν Πολιτικ. 5, 11, 3· τὰς μυίας δ' αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9, 5, 7, κ. ἄλλ. 2) σέβομαι, τιμῶ, τὸν θεόν Πλάτ. Νόμ. 879E· τὸν ἔχον Πλουτ. Περικλ. 7. 3) περιμελεῖν, ἀναμῆναι, κερδῶν εὐλαβεύμενος Εὐρ. Ὁρ. 699, πρὸς. Φοιν. 141.

εὐλαβῆς, ἔς, (λαβεῖν) ὁ καλῶς κρατῶν, ὁ κρατῶν στερεά, ἐν χρήσει κυριολεκτικῶς ἐν τῷ Ἐπιγρ. εὐλαβῆς, εὐλαβεύματα κατέχειν Διδ. π. Ζ. 9, 13, 6, 55· ἀλλὰ τὸ πλείστον ἐπὶ μεταφορ. σημασίᾳ, 2) ἀναλαβάνων τι μετὰ φρονήσεως, διακριτικῶς, προσεκτικῶς, προσωπ. κτικῶς, Πλάτ. Πολιτικ. 311A, κ. ἄλλ.· τὸ εὐλαβεῖν = εὐλαβεῖν, αὐτόθι Β'· εὐλαβῆς περὶ τι, πρὸς τι Πλουτ. Γ. Γράμ. 3 κτλ.· εὐλ. ἀπὸ τίνος, ἀπείκων ἀπὸ.., Εὐστ. (Λου. ΙΕ', 31). 3) ἐπὶ κακῇ σημασίᾳ, ἄγαν φυλακτικῶς, δειλός, Πλουτ. Φαῖν. 17.—Ἐπίρρ. εὐλαβῆς Πλάτ. Σωφιστ. 246B, — Συγγρ. -εστέρις Εὐρ. 1, Τ. 1375, -εστέριον Πλουτ. 1, 18, 1: Ὑπερβ. -εστέρις Αἰλ. ἐν ὁλῶν. 4) πλήρης σεβασμοῦ, εὐσεβής, θεοσεβής, εὐλαβῆς Εὐαγγ. κ. Λουκ. 6, 25, Πρὸς. Ἀποστ. 6, 5, ἡ', 2, καὶ συγγ. ἐν Χριστιαν. Ἐπιγρ., Σουλ. Ἐπιγρ. 8615, 8647, κ. ἄλλ. II. Παθ., ὁ παρεχόμενος βίβαν ὀνταλῆν, «εὐκολόγηστος», ἡ πενία δ' ἐμπλαῖν ἐξώδης τε καὶ εὐλαβῆς Λουκ. Τίμ. 29. 2) ἐν μετὰ προσοχῆς ἀναλαμβάνει ἢ ἐκτελεῖ τις, μετὰ δόξιν Πλάτ. Νόμ. 736D· ἡδονὰς εὐλαβεῖν Πλουτ. Περικλ. 15, ἐνθα ὁ Κοραῆς σημειοῦται ὡς γὰρ μὴν ἐγγράμμο, ἡδονὰς ἀβλαβεῖς ὡς ὑπενόησε τις τῶν πρὸ ἱμῶν.

εὐλαβητέον, ῥημα, ἐπιθ. τοῦ εὐλαβεύομαι, εὐλαβεῖν τὸν αὐτὴν (τὴν ποιήσιν) ὅν τῷ ἀκρωμένῳ, ὁ ἀκρωμένος πρέπει νὰ προσφύλῃ αὐτῶν ὅπ' αὐτῆς, Πλάτ. Πόλ. 608A· ὡς εὐλαβεῖν τὸν ἐστὶ τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἢ τὸ ἀδικεῖσθαι, ὅτι πρέπει νὰ φοβῇται τις μᾶλλον τὸ ἀδικεῖν ἢ τὸ ἀδικεῖσθαι, δ' αὐτ. ἐν Ἰοργ. 627B, πρὸς. 480.

εὐλαβητικός, ἡ, ὄν, φυλακτικός, Πλάτ. Ὁροι 412A, Στωβ. Ἐκλογ. 2, 106.

εὐλαβῆς, Ἰων. ἀντὶ εὐλαβείας.

εὐλαβῶς, (εὐλῆ) = ακυλῆγῶς, Ἡσ. ἐν λ. ἐπὶ ἀλκίῳ.

εὐλαβῶς, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ εὐλαβείας, Ἀνθ. Π. 9, 767, 608, Κόιντ. 46.

εὐλάκη, ἡ, ἐν Χρησμοῖν τινὶ παρὰ Θεοῦ. 5, 16, εἰ δὲ μὴ ἀργυρεῖα εὐλάκη εὐλαβεῖν, εἰ δὲ μὴ θλ. ἀρῶσι (τὴν γῆν) με ἀργυ-

ρᾶν ὕνιν, ἔπερ ἐδήλου ὅτι ἐμελλε νὰ ἐπέλθῃ σιτοδεία, ὥστε νὰ πορ-
ζωνται τὸν σίτον ἄλλοθεν, ἀνούμενοι αὐτὸν δι' ἀργυρίου. Οὕτε τὸ
ῥῆμα οὕτε τὸ ὄνομα ἀπαντᾷ ἄλλαχού. Εἶναι ἀρχαῖοι Λακωνικοὶ
τύποι πλοῦν, συγγενεῖς τῇ αὐλάξ.

εὐλάλος, ὄν, ἡδέως λαλῶν, Ἀνθ. Π. 9. 525. II, = εὐ-
γλωττος II, αὐτόν 229, κτλ.

εὐλαμπής, ἔς, ἴσων λαμπρῆς, Μάξιμ. π. Καταρχ. 582, Μάξ.
Τύρ. 17· ὡσαύτως, εὐλαμπρός, ὄν, Πολυδ. Δ', 183.

εὐλάχωνος, ὄν, ἔχων ἀφθονίαν λαχάνων, Ἀνθ. Π. 7. 321.

εὐλαϊάντος καὶ εὐλαϊάντος, ὄν, (λαϊνῶν) εὐκόλως λαϊνόμε-
νος, Ξενοκρ. 42· τροφή Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14. 10.

εὐλαϊμος, ὄν, = τῇ ἐπιμῇ, Εὐρ. Βάκχ. 1084.

εὐλαϊμών, ὄν, ἔχων καλοὺς λειμώνας, οὐ γὰρ τις νήσῳ
Ἰππιάτος οὐδ' εὐλαϊμῶν Ὀδ. Δ. 607, πρὸς Ὀμ. Ὑμν. εἰς
Ἀπόλλ. 529, Ἡσιόδου Ἀσποπ. 39.

εὐλεκτρος, ὄν, παρέχων συζυγικὴν εὐτυχίαν, ἐπὶ τῇ Ἀφροδί-
της, Σοφ. Τρ. 515, Ἀνθ. Π. 5. 545· ἐπὶ νύμφης, Ὀρέα, Σοφ.
Ἀντ. 795.

εὐλεξής, ὄν, ἔχων κολλή ἐκλογὴν λέξεων, Λουκ. Λεξιφ. 1, Ρητ.
Διδάσκ. 17 (σώπων τὴν λέξιν), πρὸς Λορέκκιον ἐν Φρύν. 628.

εὐλέπτος, ὄν, εὐκόλως λεπιδόμενος, «εὐελουδίζμενος», βέλ-
λανος Διοσκ. 4. 160.

εὐλεχής, ἔς, = εὐλεκτρος, Ἀνθ. Π. 7. 649, Πλαν. 182.

εὐλή, ἡ, σκώληξ, τὸ ἔμβρυον τῆς μυλίας, τὸ πλεῖστον ἐν τῇ πληθῇ·
ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῇ ἰλ., καὶ ἀέλιος ἐπὶ τῶν σκωλή-
κων τῶν ἀναπαισσομένων ἐπὶ τῇ σαρκί καὶ ἐπομένως διαφύρῃ τῶν
ἐλμίνων, ἰλ. Τ. 26, Ω. 414 (ἴδε ἐν λ. αὐλῆς I), ὕπ' εὐ-
λέων κατασφραγίσθαι Ἡρόδ. 3. 16 (πρὸς ἱκζέω, εὐλάξω), ἴδε
ἰκπ. 622. 26, Πλάτ. Ἀέλιος. 365C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ, ἰστ. 2. 15,
10· — ἐπὶ κοινῶν σκωλήκων, Ὀρρ. Λιθ. 594. (Ὁ Κούρτ, ἀναφέρει
τὴν λέξιν εἰς τὴν ὙΕΦΑ, γενομένην κατὰ μετὰθεσιν γραμμάτων ἐκ
τῆς ΕΒΑ, εὐλω).

εὐληθάρητος, ὄν, εἰς ληθηρίαν ὑποκείμενος, ἰω. Χρυσ. τ.
9. σ. 898Α, ἔκδ. Παρίσ.

εὐληκτος, ὄν, ταχέως λήγων, Λουκ. Τραγ. 324.

εὐληκτέω, (λήμα) ἔχω καλὴν διάθεσιν, εἶμαι θαρραλὴς, φαι-
δρὸς, «εὐληκταί· λήματος καὶ ἀνδρείας εὐ ἔχει. Δισχύλος Κερκύονι
σκιυρικῶν» Ἡσυχ. (Δισχύλ. Ἀποσπ. 104), πρὸς καὶ Φωτῖον Λεξικ.

εὐληνής, ἔς, ἔχων ὠραίον μαλλίον, Ἐτυμ. Μ. 393.

εὐληπτος, ὄν, εὐκόλως λαμβανόμενος, μόνον ἐπιρρηματικῶς, καὶ
προσφύρουσιν ὡς ἂν ἐνδοῖεν τὸ ἐκπαιμα εὐληπτότατα τῷ
μέλλοντι πίνειν, καὶ προσφύρουσι τὸ ποτήριον οὕτως ὥστε δ μέλλον
νὰ πῖν νὰ δύνηται νὰ λαμβάνῃ αὐτὸ εὐκόλως, Ξεν. Κύρ. 1. 3. 8. 2)
εὐκόλως κυριεύμενος, εὐλόγως, νησιώται Θουκ. 8. 85· πόλις Διον.
Ἀλ. 3. 43 (ἐν τῷ συγρ.)· εὐλ. κόλαξι Πλούτ. 2. 68B· — ὃν εὐκό-
λως καταλαμβάνει τις ἡ κερδαίνει, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 10· εὐκόλως
καταναοόμενος, εὐνότος, Ἰαμβλ. Πρ. σ. 42.

εὐληρα, ὢν, τὰ ἀρχαῖα Ἑπικ. λέξις ἀθελαίου ἀρχῆς ἀντὶ τοῦ
κοινού ἡνία, ἐν δ' αὐτῷ ἔχων εὐληρα βέδεγκε ἰλ. Ψ. 481,
ἱκζίντ. Σμ. 4. 508, 9. 156· ὠρ. αὐληρα, Ἑπικ. παρὰ τῷ Μιγ.
Ἰετμ. 393, καὶ ὡς διάφορος γραφ. ἐν ἰλ., Ἡσυχ. (ἰσως ἐκ τῆς
αὐτῆς βίτης ἐξ ἧς τὸ εὐλά).

εὐλιβάνος, ὄν, πλούσιος εἰς λιθανωτόν, εὐλιβάνου Συρίης
Ὀρρ. Ὑμν. 54. 17.

εὐλίθος, ὄν, ὃ ἐκ καλοῦ λίθου, ἄντρον Ὀρρ. Ὑμν. 58. 4· ἐκ
λαμπροῦ λίθου κατασκευασθεῖς, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 5, 6.

εὐλίμενος, ὄν, (λίμνη) ἔχων καλοὺς λιμένας, ἀκταὶ Εὐρ. Τελ.
1463· πόλις εὐλίμενωτέρα Πλάτ. Νόμ. 704C πρὸς Β· εὐλ.
ἀλδς οἶκος Ἀρχιτέτρ. παρ' Ἀθην. 372Π.

εὐλίμενότης, ἡ, τὸ εὐλίμενον, Μένανδρ. ἐν Ρήτορι
(Walz) τ. 9. σ. 175.

εὐλίμενος, ὄν, (λίμνη) ἔχων πολλὰς λίμνας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. ἰστ.
8. 19, 3.

εὐλίηνος, ὄν, καλῶς νήθων, κλώθων, ἐπὶ τῇ Βίλαθιλας, Πανσ.
8. 21.

εὐλεπής, ἔς, (λίπος) σφόδρα λιπαρὸς, Λυκίερων. 874, Ἐπιστο-
λαὶ Φιλοστρ. 748.

εὐλιτάνετος, ὄν, (λιτανεύω) εὐκόλως εἰς παρακλήσεις ἐνδι-
δων, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1141.

εὐλογέω· παρατ. εὐλόγουν ἢ ἡδύ· Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 454;
μέλλ. — ἡσώ Εὐρ. Ἑκ. 465· ἀρ. εὐλόγησα ἢ ἡδύ· Ἑκκ. 468, ἀπαρ
εὐλογῆσαι Ἀριστοφ. Ἰππ. 565· πρὸς. εὐλόγηκα Ἑκκ. — Παθ.,
μετὰ μέσ. μέλλ. εὐλογῆσθαι (διάφ. γραφ. — ἡθόησθαι, ὡς ἀέ-
ποτε παρὰ τοῖς Ἑκκ.) Ἰσοκρ. 190Α· ἀρ. εὐλογῆσθαι Φαλέρειος
Ἑπιστ. 4· πρὸς. εὐλόγημαι Ἑκκ. Λέγω καλοὺς λόγους περί-
τινος, ἐπαινῶ τινα, πόλιν Ἀισχύλ. Ἀγ. 580· πατέρα τῶν ἀμείν
Σοφ. Φιλ. 1314, πρὸς Ἀριστοφ. Ἰππ. ἔνθ' ἀνιστ., καὶ συγγεν. παρ'
Εὐρ. ὡσαύτως μετ' αὐτῷ, ἐπὶ, θίκατα εὐλ. τινα, εὐκαλῶς ἐπαι-
νεῖν τινα, Ἀριστοφ. Ἀγ. 372, πρὸς Ἑκκλ. 454· — θεοὶ εὐλογοῦσιν
τινα, τιμῶσιν αὐτόν, Εὐρ. Ἰκ. 927· συγγ. ἐν μεταγεν. Ἑπιγραφή,
εὐλογοῖ τὸν θεὸν Πτολεμαῖος, Ἰουδοῖος Σουλ. Ἑπιγρ. 4838C,

πρὸς. (ἐν προσθήκαις) 4705h, σ, κ, ἀλλ. — Παθ., ἐπαύοις εὐλο-
γούμενον Σοφ. Ο. Κ. 720· τὸν ἐν ὠδῶνι δαίμον· εὐλογοῦ-
μενον ἢ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 1401. II, εἶδω τὴν εὐλογίαν μου,
εὐλόγῳ, συγγεν. παρὰ τοῖς Ἑκκ. καὶ τῇ Καινῇ Διαθ. 2) ἀπαύ-
τως, κατὰ τινα ἱδύρ. εὐφημισμῶν, καταρῶμαι, Ἑκκ. (I) ἱσθλ.
Κ', 10), ἔς Field. (Ἑσπελῶ) ἰδύ Β', 9.

εὐλόγησις, ἡ, ἡ εὐλογία, ἡ εὐλόγησις τῶν ἄρτων, ἡ εὐλό-
γησις τῶν κολλύθων Τριφίδιον, ἡ ἐκ τοῦ ἱερῶς εὐλόγησις
ἱερώγ. Παχυμ. ἰστ. 4. 5.

εὐλογητάρειον, τὸ, ἐν τῇ λειτουργικῇ, εὐλογητάρια, εἶναι
ἐκπρόσβια τινα ὡς ἀναγινωσκόμενα ἢ ψαλλόμενα προηγεῖται ἡ ῥή-
σις· εὐλογητὸς εἰ Κύριε, εὐλαβὸν με τὰ δικαιοῦμά σου Ὀρρ. Ὀλγ.,
Εὐχολόγ. — εὐλογητάρια ἀναστάσιμα, τὰ κατὰ τὰς Κυριακάς
ἀναγινωσκόμενα ἢ ἀδόμενα, εὐλογητάρια δὲ νεκρώσιμα τὰ κατὰ
Σάββατον, διότι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν γίνονται δεήσεις ὑπὲρ τῶν
νεκρωσμένων ἐν Κυρίῳ. Τὰ εὐλογητάρια ἀποτελοῦσι καὶ μέρος τῆς
νεκρωσίου τελετῆς.

εὐλογητέον, ῥηματ. ἐπιθετ. τοῦ εὐλογῶ, δεῖ εὐλογεῖν, Κλήμ.
Ἀλ. 1. 403.

εὐλογητικός, ἡ, ὄν, διατεθειμένος νὰ ἐπαινῇ. — Ἐπίρρ. — κῶς,
ἀμφότερα ἐν Εὐστ. Πονημάτων 219. 62, 115. 17.

εὐλογημένος, ἡ, ὄν, εὐλογημένος, Φίλων 1. 433, Εὐάγγ. κ.
Λουκ. α', 68, Ἐπιστ. π. Ρωμ. α', 25, κτλ.

εὐλογία, ἡ, καλλὸς λόγος, Πλάτ. Πολ. 400Π, Λουκ. Λεξιφ. 1·
ἐν Κικ. πρὸς Ἀττ. 13. 22, 4 φαίνεται ὅτι σημαίνει, ὠραίον ἔχον,
εὐπρεπῆ γλώσσαν, πρὸς Ἐπιστ. π. Ρωμ. 16. 18· — πλήρη, γλωσσῶν
φράσεις, Ἀλφωπ. 229 Ἑκδ. Κοραῖ.

II, ἔπαινος, ἰσχυρίων, Πινδ. Ν. 4. 8 (ἴδε ἐν λ. λαίνω), Θουκ. 2. 42· ὁμνῆσαι δὲ εὐ-
λογίᾳ Εὐρ. Ἰπρ. Μαιν. 356· ἄειος εὐλόγιος Ἀριστοφ. Εἰρ. 738·
ἐν τῷ πικρῶν, Πινδ. 1. 3. 3, Πλάτ. Ἀέλιος. 365Δ· — καλὴ φήμη,
ἔδξα, ἀγῆραντος εὐλ. Σιμωνίδ. 97, πρὸς Πινδ. Ο. 5, ἐν εἰλαί·
παρὰ μεταγεν. Ἑπιγραφή. — αἶνος τῷ Θεῷ, Σουλ. Ἐπιγρ. 4838 ε, ε,
ἄλλ.

III, ἐν τῇ Παλαιᾷ καὶ τῇ Καινῇ Διαθ. καὶ καθόλου ἐν τῇ
Ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ, εὐλογία κατὰ τὴν νῦν σημασίαν, Ἑκκ. (I) τὰ
ΜΘ', 25, Ἡσ. ΞΕ, ἡ, ἱεζκ. ΑΔ', 26), Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. ια',
29, κ. ἄλλ. 2) δῶρον, Ἑκκ. (Γέν. ΑΙ' 11, ἱερ. Α', 15,
Α', Βασιλ. ΚΕ', 27), Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. Β. σ', 5, Βασιλ. III.
1313C, κλ.

3) προσφορά εἰς τὴν ἐκκλησίαν συνισταμένη κυ-
ρίως ἐξ ἄρτου καὶ οἴνου, Ἀποστολ. Διαταγ. 8. 31, Σωκρ. 760Π,
2869D, Σωφρ. 3980Α, κλ.

4) προσφορά ἄρτου μόνον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, Ἰωάν. Μισθ.
2869D, Σωφρ. 3980Α, κλ.

5) τεμάχιον εὐλογημένου ἄρτου ἀντιμωρον, Στουδ. 1762H, κλ.

6) εὐλογία τῆς γαμικῆς συνα-
γῆς = στεφάνωμα, Στουδ. 1093Δ.

7) ἡ ἀξία τοῦ ποιῆσαι τι
εἰς τῆς εὐλογίας τοῦ ἡγουμένου, Ψευδο-Βασίλ. III. 1807C, 1309Α,
Στουδ. 1736C, 1748C, κλ.

εὐλογιστεῖω, = εὐλόγησθε εἰμὶ, φέρομαι μετὰ περιστάσεως, ἐν
τινὶ Διογ. Α. 7. 88, Πλούτ. 2. 1072C, Ἀρρ. Ἐπικτ. 2. 29, 25· πρὸς
τι Πλούτ. Ὅμων 13, κλ.

εὐλογιστέα, ἡ, τὸ εὐλογεῖσθαι, περιστάσεις, φρόνησις, Πλάτ.
Ὀροι 412E, Πλούτ. 2. 103Α.

εὐλόγητος, ὄν, εὐκόλως ὑπολογιζόμενος, «εὐκόλως οὐράστος»,
ἐπὶ ἀριθμῶν, Ἀριστ. Μετὰ τοῦ Φυσ. 13. 6, 1, π. Αἰδθ. 3. 12· πλη-
θὺς Διον. Ἀλ. 4. 15. 2) καλῶς λογαριασθεῖς, συγισθεῖς, αἰ-
τίαι ὁ αὐτ. 1. 4· εὐλόγος, ὑπόθε, ὁδὸς ὁ αὐτ. 5. 55· ἐκλογὴ Πλούτ.
2. 1072C.

II, ὑπόθε ὑπολογίζων, φρόνημος, σκεπτικὸς, Ἀριστ.
Ρητ. 2. 8, 4, Πλούτ. 10. 2, 7, κτλ.· τὸ εὐλόγηστον εὐλογι-
στέα Πλούτ. 2. 1071E, Ἀρρ. Ἐπικτ. 1. 11, 17· — Ἐπίρρ. — τῶς,
ἰπτικαυρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 135· εὐλ. φέρειν Διον. Ἀλ. 4. 21.

εὐλογος, ὄν, ἔχων ἰσχυρόν λόγον, λογικός, προσήκων, κατεξέ-
ληλος, νοουθετήματα Ἀισχύλ. Πέρσ. 830· οὐκ εὐλόγῳ ἱσθίε
Πλάτ. Πολ. 605B· εὐλογον [εὐστ], μετ' ἀπαρ., εἶναι ὀρθόν, εὐ-
λογον νὰ .., Ἀριστοφ. Πάτρ. 736, Πλάτ. Κρατ. 396 B, Ἀριστ.
Πολιτ. 3. 15, 12, κ. ἄλλ.· οὕτως, εὐλογώτερον [εὐστ] ὁ αὐτ.
ἐν Ἠθ. Ν. 1. 13, 11, κ. ἄλλ.

2) εὐλόγος, δίκαιος, πρόσφαις
Θουκ. 3. 82, Δημ. 277. 29, κτλ.· τὸ εὐλόγον, ὡς καὶ νῦν, Ἡθουκ.
4. 87· ἐκ τῶν εὐλόγων, κατὰ πῶσαν πιθανότητα, Πλούτ. 10. 44. 6,
πρὸς Πλούτ. Θεμιστοκλ. 13· ἐκ τῶν εὐλόγων πηπτεῖν, ἔς·
πῶς πιθανότητος, Ἀριστ. μετὰ τὰ Φυσ. 10. 2, 3· — Συγγρ. Πλάτ.
Ἐπιστ. 352Α· Ὑπερβ. Κικ. πρὸς Ἀττ. 6. 4.

II, Ἐπίρρ. —
γῶς, ὡς καὶ νῦν, Ἀισχύλ. Θέσ. 508, Ἰκ. 47, Ἀποσπ. 5· εὐ-
λόγως ἀπρακτοὶ ἀπίστων Θουκ. 4. 61· εὐλ. φέρειν (εὐλόγως
Abresch.), Εὐρ. Ἀποσπ. 175· εὐλ. ἔχειν Πλάτ. Φαίδων 82D·
εὐλ. φθονεῖν τινι Ἀλκιε ἐν Ἐπιδόμοις 3. 1· τοῖς εὐλόγῳ ἱσθίε
καὶ τοῖς κακῶς ἔχουσιν Μένανδρ. ἐν Ἀδελφείοις 1, πρὸς Ἀριστοφ.
Σρ. 771· παρ' Ἀριστ. συγχέει ὡς τὸ εὐλόγως, ἐν τῇ ἐν περιόδῳ
ἐκφράσει πλήρη συναινεσιν, Ἠθ. Ν. 7. 13, 2, 8. 13, 2, κ. ἄλλ.

3) εὐλόγως, ἰσοκρ. 121C· — ὥτερον, Πλούτ. 7. 7, 7.

εὐλογοφάνεια, ἡ, τὸ οὖν, τοῦ εὐλογοφάνης, ὃ διὰ δόλος
μετ' εὐλογοφάνειας βλάπτει ἡμᾶς Διωρόδ. 5. 275, κλ.

εὐλογοφάνης, ἔς, ὃ κατὰ τὸ φαινόμενον εὐλόγος, Ρήτορις
(Walz) τ. 2. σ. 316. Ἐπίρρ. — κῶς, Εὐστ. 171. 17.

εὐλογχέω, εὐλοῦμαι, εἶμαι τυχερός, κατὰ τὸν Kuster καὶ Hemsterh. ἀντὶ τοῦ εὐλογεῖν ἐν Ἰουδαίᾳ (τὴν γραφὴν ταύτην παρέθετο καὶ ὁ Schmidt ἐν τῇ καιμένῳ τοῦ Ἰουδαίου).

εὐλογχος, ον, (ἐλλογχα, λαγγάνω) ὁ καλὴν λόγῃν (Ἰων. ἀντὶ λάχος, κληρὸν) ἔχων, τυχερός, Δημόκριτος μὲν γὰρ εὐχεσθαι φησὶ ἐστὶν, ὅπως εὐλόγων ἐδώλων τυγχάνωμεν, ὅπως προσπίπτωσιν ἡμῖν ἀπὸ τοῦ περιέχοντος (τοῦτο ἐστὶ τοῦ περιεκυκλῶντος ἡμᾶς αἵρος) φαντασίαι ἐδώλων εὐτυχῶν (σημ. Κοραὶ ἐν τόπῳ), Πλούτ. 2. 419A, δ' αὖτ. ἐν Αἰμιλ. 1.

εὐλοειδής, ἑς, (εὐλός, εἶδος) αὐλακώδης, Γενεσίου Βασιλειῶν Βιβλ. 1. 11C, πρὸς. εὐλός.

εὐλοειδής, ἑξ, ἔχουσα ὠρεῖα λουτρά, πόλις Ἀνθ. Π. παρὰ 336.

εὐλοειδής, ον, ἐκτεθειμένος εἰς λοιδορίας, κακοηγίας, ἐν εὐκόλῳ κακολογεί τις, Μένανδρ. ἐν «Σικυονίῳ» 1, Πλούτ. 2. 757A.

εὐλός, ὁ, αὐλαξ, ὄρεος, Σινέσ. 174D (κοινῶς αὐλός).

εὐλόφος, ον, ἔχων ὠρεῶν λόφον, κυνὴ Σοφ. Αἴ. 1286, πρὸς. σφῆκαμα καὶ ἴζε Ἡλιδ. 7. 5. II. ὁ αἶριον ἐν ζυγῖν καλῶς, ἰσχυρὸς, ὑπομονητικὸς, ἀντιθετ. τῷ εὐσλόφῳ, αὐγὴν Ἀνώνυμ. παρὰ Σουῖδ. νῦτον Λυσ. 776. — Καθ' Ἡσύχ.: «εὐλόφος» ῥῆσις, εὐχερής — Ἐπίρρ. εὐλόφως φέρειν Εὐστ. 1653. β; πρὸς. εὐλογος II. «εὐλόφος, γενναῖος» Σουῖδ.

εὐλογία, ἡ, ἡ καλὴ γέννα, εὐτεκνία, εὐλοχία Δωρίδος, ἡ καλὴ γέννα, τὰ καλὰ τέκνα τῆς Δωρίδος, δηλ. αἱ Νηρηίδες, αἵτινες κατὰ τὸν Ἡσίοδ. (Θεογ. 240) ἦσαν τέκνα τοῦ Νηρέως καὶ Δωρίδος, Ἐπιγραφή. ἔμμετρος Ἀνδρ. Ροσσ. Inscr. ined. II. 96. πρὸς. Καὶ ἐπιγρ. Gr. 443.

εὐλόχος, ον, βυβλῶν ἐν τῷ τοκετῷ, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Εὐρ. Ἰπκ. 186. Εἰλε(θ)υια Καλλ. Ἐπιγράμ. 56.

εὐλύσιος, ον, (λύσις), εὐκόλῳ λυγίζμενος, εὐκαμπτος, Εὐστ. 73. 20.

εὐλύρας [ϋ], ὁ, = τῷ ἔπομ., ἐπάνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος, Εὐριπ. Ἀλκ. 570, Ἀριστοφ. Θεσμ. 909.

εὐλύρας, ον, (λύρα) ὁ καλῶς καλῶς τὴν λύραν, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Εὐρ. Ἰπκ. 480. ἐπὶ τῶν Μουσῶν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 229. ἐπὶ κιθαριστοῦ, Ἀνθ. Π. παρὰ 215.

εὐλύσια, ἡ, εὐκόλῳ περὶ τὸ λύνειν, εὐκινησία, Διογ. Λ. 6. 70, Μουσώνιος παρὰ Στοβ. 10. 11. εὐλ. κοιλίας, ὑγιεῖν βελόνες εὐκοιλίτης, Κεκ. Γημ. 16. 18, 1.

εὐλύτος, ον, (λύω) εὐκόλῳ λυόμενος, Σεν. Κυν. 6. 12. 2) ἐπὶ εὐκοιλίτης, αἱ τῆς κοιλίας διαχωρήσεις μὴ εὐλύτοι Ἰπκ. Περων. 43, Ἀριστ. Περων. 4. 3.

εὐλύτος, ον, (λύω) εὐκόλῳ λυόμενος, Σεν. Κυν. 6. 12. 2) ἐπὶ εὐκοιλίτης, αἱ τῆς κοιλίας διαχωρήσεις μὴ εὐλύτοι Ἰπκ. Περων. 43, Ἀριστ. Περων. 4. 3.

εὐλύτος, ον, (λύω) εὐκόλῳ λυόμενος, Σεν. Κυν. 6. 12. 2) ἐπὶ εὐκοιλίτης, αἱ τῆς κοιλίας διαχωρήσεις μὴ εὐλύτοι Ἰπκ. Περων. 43, Ἀριστ. Περων. 4. 3.

εὐλύτος, ον, (λύω) εὐκόλῳ λυόμενος, Σεν. Κυν. 6. 12. 2) ἐπὶ εὐκοιλίτης, αἱ τῆς κοιλίας διαχωρήσεις μὴ εὐλύτοι Ἰπκ. Περων. 43, Ἀριστ. Περων. 4. 3.

εὐλύτος, ον, (λύω) εὐκόλῳ λυόμενος, Σεν. Κυν. 6. 12. 2) ἐπὶ εὐκοιλίτης, αἱ τῆς κοιλίας διαχωρήσεις μὴ εὐλύτοι Ἰπκ. Περων. 43, Ἀριστ. Περων. 4. 3.

εὐλύτος, ον, (λύω) εὐκόλῳ λυόμενος, Σεν. Κυν. 6. 12. 2) ἐπὶ εὐκοιλίτης, αἱ τῆς κοιλίας διαχωρήσεις μὴ εὐλύτοι Ἰπκ. Περων. 43, Ἀριστ. Περων. 4. 3.

εὐλύτος, ον, (λύω) εὐκόλῳ λυόμενος, Σεν. Κυν. 6. 12. 2) ἐπὶ εὐκοιλίτης, αἱ τῆς κοιλίας διαχωρήσεις μὴ εὐλύτοι Ἰπκ. Περων. 43, Ἀριστ. Περων. 4. 3.

εὐλύτος, ον, (λύω) εὐκόλῳ λυόμενος, Σεν. Κυν. 6. 12. 2) ἐπὶ εὐκοιλίτης, αἱ τῆς κοιλίας διαχωρήσεις μὴ εὐλύτοι Ἰπκ. Περων. 43, Ἀριστ. Περων. 4. 3.

εὐλύτος, ον, (λύω) εὐκόλῳ λυόμενος, Σεν. Κυν. 6. 12. 2) ἐπὶ εὐκοιλίτης, αἱ τῆς κοιλίας διαχωρήσεις μὴ εὐλύτοι Ἰπκ. Περων. 43, Ἀριστ. Περων. 4. 3.

εὐλύτος, ον, (λύω) εὐκόλῳ λυόμενος, Σεν. Κυν. 6. 12. 2) ἐπὶ εὐκοιλίτης, αἱ τῆς κοιλίας διαχωρήσεις μὴ εὐλύτοι Ἰπκ. Περων. 43, Ἀριστ. Περων. 4. 3.

εὐλύτος, ον, (λύω) εὐκόλῳ λυόμενος, Σεν. Κυν. 6. 12. 2) ἐπὶ εὐκοιλίτης, αἱ τῆς κοιλίας διαχωρήσεις μὴ εὐλύτοι Ἰπκ. Περων. 43, Ἀριστ. Περων. 4. 3.

εὐλύτος, ον, (λύω) εὐκόλῳ λυόμενος, Σεν. Κυν. 6. 12. 2) ἐπὶ εὐκοιλίτης, αἱ τῆς κοιλίας διαχωρήσεις μὴ εὐλύτοι Ἰπκ. Περων. 43, Ἀριστ. Περων. 4. 3.

εὐλύτος, ον, (λύω) εὐκόλῳ λυόμενος, Σεν. Κυν. 6. 12. 2) ἐπὶ εὐκοιλίτης, αἱ τῆς κοιλίας διαχωρήσεις μὴ εὐλύτοι Ἰπκ. Περων. 43, Ἀριστ. Περων. 4. 3.

εὐλύτος, ον, (λύω) εὐκόλῳ λυόμενος, Σεν. Κυν. 6. 12. 2) ἐπὶ εὐκοιλίτης, αἱ τῆς κοιλίας διαχωρήσεις μὴ εὐλύτοι Ἰπκ. Περων. 43, Ἀριστ. Περων. 4. 3.

εὐλύτος, ον, (λύω) εὐκόλῳ λυόμενος, Σεν. Κυν. 6. 12. 2) ἐπὶ εὐκοιλίτης, αἱ τῆς κοιλίας διαχωρήσεις μὴ εὐλύτοι Ἰπκ. Περων. 43, Ἀριστ. Περων. 4. 3.

εὐλύτος, ον, (λύω) εὐκόλῳ λυόμενος, Σεν. Κυν. 6. 12. 2) ἐπὶ εὐκοιλίτης, αἱ τῆς κοιλίας διαχωρήσεις μὴ εὐλύτοι Ἰπκ. Περων. 43, Ἀριστ. Περων. 4. 3.

χρᾶσθαι εὐφημιστικῶς = alivni exonerare, ἀφοδεῖν, ἀπαπατεῖν, Ἠρόδ. 2. 35, πρὸς. 4. 113. εὐμ. παρασκευάζειν, παρασκευάζειν εὐκόλῳ ἢ πρόχειρα μέσα, Πλάτ. Νόμ. 738D. πρὸς τὰς Δίδες ὥρας εὐμ. μηχανάσθαι ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 321A. εὐμ. ἐστὶ, μετ' ἀπαρ., εἶναι εὐκόλῳ νᾶ... ὁ αὐτ. ἐν Λύσι. 304D, Σεν. Οἰκ. 5. 9. δι' εὐμαρείας; εὐμαρῆς, εὐκόλῳ, Λυσκ. Ἐρωτες 13. πρὸς εὐμαρείαν τινος, πρὸς εὐκόλῳ ἐνός, ὁ αὐτ. ἐν Ἰπκ. 5.

εὐμαρεῖν, εὐπορῶ, τὸ δὲ πάντων εὐμαρεῖν οὐδὲν γλυκὺ ὀνατοῖσιν Βακχ. 1. 36 (σελ. 29, ἐκδ. Blass).

εὐμαρής, ἑς, εὐκόλος, εὐχερής, πρόχειρος, ἄνευ κόπου, ὡς τὸ εὐκόλος, πλὴν τοῦ ὅτι συνήθως εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ πραγμάτων, πρῶτον ἐν Θεόγ. 843 (ὅστις ἔχει καὶ τὸ Ἐπίρρ. — ἔως, 463) εὐμ. χειρῶν, εὐκόλος, λεία, Διόχ. Ἀγ. 1326. δυστυχοῦντων γ' εὐμαρῆς ἀπαλλαγὴ ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 338. — εὐμαρῆς [ἐστὶ], μετ' ἀπαρ., εἶναι εὐκόλῳ... Σιμωνίδ. 154, Πινδ. Π. 3. ἐν τίλ., Ν. 3. 37, Εὐρ. Ἀλκ. 492. οὕτως, ἐν εὐμαρεῖ [ἐστὶ] ὁ αὐτ. 1. Α. 969, πρὸς. Ἐλ. 1227, Ἀποσπ. 385. 10.

2) σπανίως ἐπὶ προσώπων, εὐκόλος, ἥπιος, πρῶτος, Ἰπκ. 24. 52, Σοφ. Ἠλ. 179; Ἀρετ. π. Λίτ. Χρον. Παθ. 1. 6. II. Ἐπίρρ. — ῥῶς, ποιητ. — ῥῶς, ἥπιος, Θέσπ. ἐνθ' ἄνωγ., Πλάτ. Κριτίας 113E. 3) εὐκόλος, Διόχ. Ἀποσπ. 332, Βακχ. 5. 195 (ἐκδ. Blass), Πλάτ. Νόμ. 706B, Ἠριών. Ἀποσπ. 5, Λουσκ. Ἐρωτες 53. (Κατὰ τὰ Ἑνετικά Σχόλ. ἐν Ἰλ. Ο. 37, ἐκ τοῦ ἀρχαίου μάρτυρος = χεῖρ, πρὸς. εὐχερῆς). [ᾧ, πλὴν ἐν Ἐπιγ. 23 Διτ.].

εὐμαρίτω, καθιστῶ τι εὐμαρές, εὐκόλῳ, «εὐαφρώνω», Θεόδ. Στουδ. σ. 258A.

εὐμαρίη, Ἰων. ἀντὶ τοῦ εὐμαρείας.

εὐμαρίς, ἑδος, ἡ, οὐχὶ εὐμαρίς, Ἀρχαῖ. σ. 34, οὐδ' ἐκάνων ἐπιβεβαιούται ἐκ τῆς αἰ. εὐμαρεῖν ἐν Διόχ. Πέρος. 660, ὅλλ' ὁ Μέγας Ἐτυμολόγ. (393. 16) καὶ ὁ Φώτιος ἔχοντες τὴν λέξιν: — Ἀσιατικὸν τι σανδάλιον, «παντοῦλα», βορβοράροις ἐν εὐμαρίαι Εὐρ. Ὀρ. 1370. κροκόδακτον... εὐμαριν αἰρίων (ἐπειδὴ τὸ κτερινὸν ἦτο τὸ βασίλειον χρῶμα ἐν Περσίᾳ), Διόχ. ἐνθ' ἄνωγ. — τὰ σανδάλια ταῦτα εἶχον παχέα πέλαμα, δι' ὃ καὶ ἡ εὐμαρίς ἐκκαλεῖται βαθύπελμος, Ἀνθ. Π. 7. 413, πρὸς. Δυκόφρ. 855. (πιθαν. ξένη λέξις). [Τὸ αὖ γίνεται βαρὺ ἐν τῇ Ἀνθ.].

εὐμαρῆτης, ἡτος, ἡ, = εὐμαρείας, Ἰκαλλιστ. 894.

εὐμαχάνος, ον, ἀντὶ εὐμαχίανος.

εὐμαχος, ον, ὃ εὐκόλῳ μάχεται τις, εὐπολέμητος, Μάξιμ. Τύρ. 26. 2.

εὐμεγέθης, ἑς, καλοῦ μεγέθους, μεγάλου μεγέθους, Ἀριστοφ. Πλ. 543. λάβρακος κρανίον εὐμεγέθους Εὐδούλου ἐν «Τιτθῶν» 1. μάλα εὐμ. Σεν. Ἐλλ. 5. 2, 4. 2) μαρτυρία... εὐμεγέθης, σπουδαῖα, οὐχὶ ἀσήμαντος, Δημ. 925. 22.

εὐμεθοδέυτος, ον, = τῷ ἔπομ., Πτολεμ. Μαθημ. 1, 9, τ. 1, σ. 26, ἐκδ. Halm.

εὐμεθοδός, ον, ὡς καὶ νῦν, μεθοδικός, Ἀλέξ. Τραλλ. 15. — Ἐπίρρ. — ὥς, Ἀριστ. 1. 13.

εὐμεθυστός, ον, εὐκόλῳ μεθυσκόμενος, Γεωμ. 7. 34, 2.

εὐμεδής, ἑς, προσμεδίων, ἡμενής, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 715, Καλλ. εἰς Ἡραν 129.

εὐμελές, ἴδε εὐμελιεπτος ἐν τέλει.

εὐμελιεπτος, ον, εὐκόλῳ μελιεπόμενος, ὁ εὐκόλῳ καθιστάμενος μελιεπτός, ἡ εὐμελιεπτος καὶ ἀμνηστικός αὐτῶν καρδία Θεόδ. Στουδ. π. 219B. — Κατὰ τὸν Ἡσύχ. «εὐμε(ε)λίχοι» εὐμε(ε)λικοί, εὐαφείς. (με)λίχος γὰρ ὁ ἡδύς καὶ «εὐμελές» εὐμελιεπτον.

εὐμελάνος, ον, ἐπὶ μελανοθήκης, ἡ ἔχουσα καλὸν μέλαν, «μελάνι», καὶ τὰν εὐμελάνον βροχίδα Ἀνθ. Π. 6. 295.

εὐμέλειος, ἡ, μελωδία, Διόδ. 4. 84, Πλούτ. 2. 450B, κτλ.

εὐμελής, ἑς, μελωδικός, οὐχος, ρυθμικός, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7, 1, Σώπατ. παρ' Ἀθην. 175E. διάφορον τοῦ ἐμμελῆς (ἐμμελῆς), Διον. Ἀλ. π. Σουδ. 14, κτλ. καθόλου, εὐμελῆς, συμπίπτει Πλάτ. Ἀέλογ. 371D. — Ἐπίρρ. — ἄλως, μάχων παρ' Ἀθην. 577D.

II. ἔχων ἰσχυρὰ μέλη, Αἰλ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λ. Ἀπ. 1. 1.

εὐμελῆτες, παράγω πολύ ἢ καλὸν μέλη, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 26, Θεοφ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 2, 3.

εὐμένεια, ἡ, ποιητ. εὐμενία, Πινδ. Π. 12. 8: — ὁ χαρακτήρ ἡ τὸ πρὸς τοῦ εὐμένους, καλὴ διάθεσις πρὸς τινα, εὐνοία, χάρις, ἡμῖν... πορὰ τῶν θεῶν... εὐμένεια ἐλὴ Ἡλιδ. 2. 45, πρὸς. Σοφ. Ο. Κ. 631, Εὐρ. Ἰκλ. 313, Σεν. Ἀπολλ. 7. εὐμ. πρὸς τὸ θεῖον Θεοκ. 5. 105. ἐπὶ εὐμένειᾳ, ὅπως κερδήσει τις τὴν εὐνοίαν τῶν θεῶν, Λουσκ. Τόξ. 1. σὺν εὐμένειᾳ, εὐμενῶς, Πινδ. ἐνθ' ἄνωγ.

II. ἐπὶ ἀσμῆς, ἡδύτης, τὸ εὐάρεστον, Θεοφ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 14, 12.

εὐμενεία, τὰ, ἀγῶνες τελούμενοι πρὸς τιμὴν τοῦ Εὐμένους, Σουλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκαι) 2139b. 40.

εὐμενέτης, ον, ὁ, ποιητ. ἀντὶ εὐμενῆς. ὁ εὐμενῶς διακειμένος, χάριμα ὁ εὐμενέτῃ χαρὰ ἢ τοῖς εὐμενῶς διακειμένοις, δηλ. τοῖς φίλοις, Ὀδ. Ζ. 185. — ἦλ, εὐμενέτερος παρ' Ἡσυχ.

εὐμενέω, εἶμαι εὐμενής, εὖνους, Ψευδο-Πτωκ. 134, Θεοκρ. 17, 92, Όππ. Κυν. 1, 9, κτλ.· τινι, πρὸς τινά, 'Απολλ. Ρόδ. Β. 260. II. μετ' αἰτ., φέρομαι μετ' εὐμενείας πρὸς τινά, Πινδ. Π. 4, 225· πρὸλ. ἀνδάνω καὶ ἀρέσκω μετ. αἰτ.

εὐμενής, ἔς, (μένος) ὡς καὶ νῦν, καλῶς διατεθειμένος, εὖνους, ἀγαθός, τινι, πρὸς τινά, ἐπὶ τῆς καρτίας, Χαῖρε, Ποσειδῶν γαίην· εὐμενὲς ἦτορ ἔχων Όρ. Γυν. 22, 7 (ὡς ἐν 'Ιλ. οὔτε ἐν τῇ Όδ.), ἐπὶ τῶν θεῶν, εὐμενέσσι· παρὰ Κρονίδαις Πινδ. Π. 2, 45· εὐμενής δ' ὁ Λυκίος ἔστω Δίσχυλ. Ίκ. 686, πρὸλ. Ξεν. Έλλ. 6, 4, 2· ἴλεως καὶ εὐμενής ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1, 6, 2, Θεόκρ. 5, 18· Έρμῆς Σουλ. Έπιγρ. 4767· Ζεὺς 7367e, κτλ. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, Δίσχυλ. Πέρσ. 175, Άγ. 516, Ίκ. 488, Σοφ. Άντ. 212, κτλ.· εὐμ. πρὸς τι, καλῶς διατεθειμένος πρὸς τι, Πλούτ. Λούκουλλ. 42· τὸ εὐμενές=εὐμενεία, Πλάτ. Νόμ. 792E, Δημ. 53, 6· ἔστινος δὲ ξείνῳ· εὐμενεστάτον· πάντων Ίπρδ. 7, 237.

3) ἐπὶ ἐνεργειῶν, τόπων, κτλ., εὐμενεὶ τύχῃ, νόμῳ Πινδ. Ο. 14, 24, Π. 8, 25· εὐμ. ὁλοθυμῶς, σημαίνων εὖνοιαν, φιλικός, Δίσχυλ. Όδ. 268· γῇ εὐμ. ἐναγωνίως σπῆσαι, εὖνοι καὶ ἡλικία· ἀγωνισθῆναι ἐν αὐτῇ, Όουκ 2, 74· ἐπὶ τοῦ δαίτου· ποταμοῦ, εὐεργετικός, Σπέρχεις ἀρετὴν πεδίων εὐμενεὶ ποτῶ Δίσχυλ. Πέρσ. 487· ἐπὶ τοῦ αἵματος, ἡπτός, μαλακός, Θεοκρ. π. Φυτ. Δίτ. 2, 1, 6· οὕτως ἐπὶ φαρμάκων, Ίππ. π. Διάτ. Όε. 394· ἐπὶ ἰδού, εὐκόλος, ὡς τὸ εὐμαρής, Ξεν. Άντ. 4, 6, 12.

II. Έπιγρ. -νῶς, Ίων. -έως, Δίσχυλ. Άγ. 932, Πλάτ. Φαίδων 89A, 'Απολλ. Ρόδ. Β. 1275, κτλ.· Συγκριτ. -εστερον Εὐρ. Έκ. 1298, Πλάτ. Νόμ. 718D· ὡς παρὰ -εστερίως Ίσοκρ. 49B, Διον. Άλ. Τέχνη Ρητ. 5, 1· 'Υπερβ. -εστατα Θ. Σουδ. 370C· -εστατός Ίω. Δικασκ. Έπιστ. πρὸς Θεοφ. σ. 142.

εὐμενεία, ἡ, ποιητ. τύπος ἰσχυροῦς τῇ εὐμένεια, Πινδ. Π. 12, 8.

Εὐμενίδες (ἔξυμ. θεοί), αἱ, κυρίως αἱ εὐμ. εἰς θεοί, κατ' εὐφημισμὸν δὲ αἱ Έρινύες, ὄνομα τραγωιδίας τοῦ Δίσχυλ.· ὡς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας, ἔξ εὐμενῶν στέρνων δέχεσθαι τὸν ἰκέτην Σοφ. Ο. Κ. 486· ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεὰς Έμμενίδας Εὐρ. Όρ. 38· διαφέρουσαι ἀπὸ τῶν σεμνῶν θεῶν κατὰ τὸν Φύλῃον, 'Οφελύμων δὲ ὁ καὶ μὲν ἐτέρας φησὶ τὰς σημαντοὺς θεὰς τῶν Εὐμενίδων (Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 42).—Πρὸλ. Müller ἐν Εὐμ. σ. 87.

εὐμενίζομαι, Μέσ., ἐξελκ., ἥρωας Ξεν. Κύρ. 3, 3, 22.

εὐμενικός, ἡ, ὧν, ὁ ἀνέμων ἡ κατάλληλος εἰς εὐμενίαν, δημοσιος ἐκείνῳ, τῆς αὐτῆς φύσεως μὲ ἐκείνον, Άριστ. π. Άρετ. κ. Κακ. 8, 2, Πολύβ. 12, 8, 6.

εὐμερότης· 'εὐροστος· Ίσχυλ.

εὐμερίστος, ὧν, (μερίξ) εὐκόλως μεριζόμενος, διαμερούμενος, Θεοκρ. π. Φυτ. Δίτ. 6, 10, 8.

εὐμεταβλησία, ἡ, τὸ εὐμετάβηλον, Σχόλ. εἰς Όουκ. 3, 37.

εὐμετάδλητος, ὧν, (μεταδύλω) εὐκόλως μεταβαλλόμενος, Άριστ. Τέχνη Ρητ. 1, 12, 34· ἐπὶ τῆς τροφῆς, εὐπεπτος, εὐκολογώμεντος, Ίππ. 383, 8· τὸ εὐμ. = τῷ προηγ., Άλτωπ. 315.—Έπιγρ. -τως, Σχόλ. εἰς Όουκ. 3, 37.

εὐμεταβύλος, ὧν, = τῷ προηγ., εὐκόλως μεταβαλλόμενος, Πλάτ. Πάλ. 503C, Ξεν. Έλλ. 2, 3, 32, κτλ.· εὐμ. ἔστιν ὡς βίος Διφίλ. ἐν Άδελφ. 37· τὸ εὐμ. = εὐμεταβλησία, Άριστ. Φυσιογν. 3, 2, κτλ.

εὐμετάγωγος, ὧν, εὐκόλως μεταβιβαζόμενος ἢ κατὰ μέρος τιόμενος, Γαλην. τ. 19, σ. 558, 10, κλ.· τὸ ἐν Άντύλλ. παρ' Όρειβ. σ. 33 ἐκδ. Μαι. εὐμετάγωγος εἶναι ἡμαρτημένη γραφ.

εὐμετάδοτος, ὧν, εὐκόλως, προθύμως μεταδίδων, ἐλευθερίος, Α' Έπιστ. π. Τίμ. σ', 18, Κλήμ. Άλ. 166· τὸ εὐμετάδοτον, ἐλευθερίτης, Μ. Άντων. 1, 14. II. Παθ., εὐκόλως μεταδίδόμενος, Σχόλ. εἰς Άριστοφ Πλ. 1014.—Έπιγρ. -τως, Ίσχυλ. ἐν λ. εὐσυναλλάκτως.

εὐμετάθετος, ὧν, εὐκόλως μεταβαλλόμενος, πρὸς τι Πλούτ. 2, 799C· εὐμετάβολος, ἀσθενής τὸν χαρακτήρα, ἀσταθής, ὁ αὐτ. ἐν Δίονι 53.

εὐμετακίνητος, ὧν, εὐκόλως μετακινούμενος ἢ μεταβαλλόμενος, ἐπὶ τὸ χεῖρον Άριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4, 12, 4· τὸ εὐμ., ἡλ- λείφει σταθερότητος, Μ. Άντων. 1, 16.

εὐμετακύματος, ὧν, εὐκόλως μετακυμνόμενος, ὁλίποτε ἐπι- μος, πρὸς τι Κωνστ. παρ' Εὐσ. ἐν Βίβλ. Κωνστ. 4, 36, Σχόλ. εἰς Όουκ. 1, 2.

εὐμετακύλιστος, ὧν, εὐκόλως μετακυλνόμενος, Γαλην. 2, 4C, Εὐσ. Πονημάτων. 327, 73.

εὐμετάλλακτος, ὧν, ὁ εὐχερῶς μεταλλάσσόμενος, Ίλιωσ.

εὐμετάμελος, ὧν, ὁ εὐκόλως μεταμελόμενος, Φ. Στουδ. 20313.

εὐμετάπειστος, ὧν, εὐκόλως μεταπειθόμενος, Άριστ. Άπο. Ν. 7, 9, 2.

εὐμεταποθέτης, ὧν, εὐκόλως μεταποιούμενος, μεταβαλλόμε- νος, ἀλλοιούμενος, Ίππ. 24, 52.

εὐμετάπτωτος, ὧν, εὐκόλως μεταβαλλόμενος, Θεοκρ. π. Διόδ. 45· τὸ τῆς τύχης εὐμετάπτωτον Διόδ. ἐν Έκλογ. Βατ. σ. 18.

εὐμετάστατος, ὧν, εὐκόλως μετακινούμενος, ἀσταθής, Πλούτ. 2, 5D.

εὐμετάστρεπτος, ὧν, εὐκόλως μεταστρεφόμενος, εὐμετάδλητος, Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Ο. 203 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ ἀστρεπτός.

εὐμετατρέπτος, ὧν, εὐκόλως μεταστρεφόμενος, Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Α. 526; Σουδ.

εὐμεταφωρος, ὧν, εὐκόλως μεταφερόμενος, Σχόλ. εἰς 'Απολλ. Ρόδ. Α. 748, Έπιγρ. Μ. 254, 52.

εὐμεταχειρίστος, ὧν, ὧν εὐκόλως μεταχειρίζεται τις, εὐκολο- κυβέρνητος, ἐπὶ ἀνθρώπων, Ίσοκρ. 410D, Πλάτ. Φαῖδρ. 120 A, Ξεν. Άντ. 2, 6, 20·—εὐτω καὶ ἐπὶ πραγμάτων, Ίσοκρ. Έπιστ. 9· χρεῖα εὐμ. πρὸς τὸ ζῆν Άριστ. Πολιτικ. 1, 9, 8. 2) εὐνύκτης, Όουκ. 6, 85, Ξεν. Έλλ. 5, 2, 15.

εὐμετρώ, = εὖ μετρώ, Κύριλλ. Άλ. 1, 172D.

εὐμέτρον, ὧν, ὁ ῥαδίως μετρούμενος, Σωκρ. Έρσοφ. ἐν Spicil. Rom. τ. III. σ. 461.

εὐμετρία, ἡ, καλὸν μέτρον, καλὴ ἀναλογία, Άρετ. Όε. Νούσ. Θεραπευτ. 2, 3·—μέτρον ἄριστον, καὶ γὰρ τὴν εὐμετρίαν μέ-τρον προσγορεύομεν, ὡς ὁ εἰπὼν μέτρον ἄριστον Λογγί-νου Άποσκ. 3, 6, Εὐστ. 1414, 10, κλ. 2) ὁρθέτης τοῦ μέ-τρον ἐν τῇ στιχογραφίᾳ, Γρηγ. Ναζ. III. 1336A.

εὐμετρός, ὧν, καλῶς μεμετρημένος, καλῶς ὑπολογισθείς, Δίσχυλ. Άγ. 1010 ἐν καλῇ ἀναλογίᾳ, Θεόκρ. 25, 209. 2) εὐρύνομος, Διον. Άλ. π. Σουδ. 25.

εὐμήκης, ὧν, εὐμήκης [α], εε, (μήκος), ἔχων καλὸν μήκος, ὕψηλός, Πλάτ. Παρμ. 127B, Θεόκρ. 14, 25·—Συγκρ. -επερος, Άριστ. π. Ζ. Μορ. 4, 13, 11· Έπερῆ, Σπέρδ. 222. II) > αὐθό-λου, μέγας, τύχαι Ψευδο-Εὐρ. 1, Α. 596· μήκος Θεοκρ. π. Φυτ. Έστ. 9, 10, 11.

εὐμήλος, ὧν, εὐμήλος, ὧν, ἔχων πύθλος προβάτων, Όδ. Ο. 406, Όρ. Γυν. εἰς 'Απόλλ. 54, Πινδ. Ο. 6, 169, Θεόκρ. 22, 167.

εὐμήρυς, ὧν, ἔχων καλοὺς μηρούς, Πολύδ. Β', 187, Θ', 102.

εὐμήρυτος, ὧν, (μηρύω) εὐκόλως νηρόμενος, κλυθόμενος, Λουκ. Δραπέτ. 12.

εὐμήτης, ἰδός, ὁ, ἡ, ἔχων καλὴν σκέψιν, σοφός, φρόνιμος, Όππ. Άλ. 5, 97, Άνθ. II. 9, 59.

εὐμήχανία, ὧν, εὐμήχανία, ἡ, ἐπιτηδεύτης ἐν τῇ ἐπινοή-σει μέσων, ἐφευρετικὴ ἱκανότης, μετ' ἅπαρ, Πινδ. 1, 4, 3·=εὐ-πορία, Πλούτ. Τιμολ. 16, Λουκ. Φάλ. 1, 12.

εὐμήχανος, ὧν, εὐμήχανος [α], ὧν, 1) ἐπὶ προσω- πων, εὐφυὲς ἐν τῇ ἐφευρίσκειν, ἐπινοητικὸς, ἐφευρετικὸς, ἀντιθετ. τῷ ἀμήχανος, Δίσχυλ. Εὐμ. 381, Πλάτ. Πρωτ. 324D, κτλ.·—μετὰ γεν., εὐμήχανος λόγου ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 408B· ἀλλῶν εὐμ. ἔργων Όππ. Άλ. 4, 693·—μετὰ πρόθεσιν, εὐμ. πρὸς τὸν βίον, ἐπὶ πηγῶν, πλήρης ἐπινοήσεων πρὸς συντήρησιν τῆς ζωῆς, Άριστ. π. τὰ Ζ. Έστ. 9, 11, 1, πρὸλ. 18, 1· ἐν τινι Διόδ. 20, 92· τὸ εὐμ. = τῷ προηγ., Πλούτ. 830B·—Έπιγρ. -νως, Πλούτ. Ίπρικλ. 31, κτλ. II. Παθ., ἐπὶ πραγμάτων, εὐφυὲς ἐπινοητικὸς, ἐκ τῶν ἀμνηχάνων πόρους εὐμήχανους πορίζων Άριστοφ. Ίππ. 759· ἐπὶ νομοῖς Πλάτ. Πάλ. 600A.

εὐμεκτός, ὧν, κοινωνικός, Θεμιστ. 270D·—ἐπὶ δούῳ, ἡ συνα- ζομένη, Πολύδ. Γ', 96.

εὐμήμητος [τ], ὧν, ὧν εὐκόλως δύναται νὰ μιμηθῇ τις, Πλάτ. Πολ. 605A.

εὐμήστος [τ], ὧν, ὁσιώστητος, Ξεν. Κύρ. 3, 1, 9, ἐν τῷ Έπερδ.

εὐμήτος, ὧν, ἔχων ἡραίαι κλωστάς, ὕφηναι καὶ τὸδ' εἶδος ἐμίτραις πλοκαῖς Εὐρ. 1, Τ. 817.

εὐμετρός [τ], ὧν, ὁ ἔχων ἡραίαν μέτρον (8 ὕδρ), Μέσχ. 4, 98.

εὐμμελής, ὁ, (εὐ, μέλα), ὀπλισμένος διὰ καλῶν ὀδράτων, ἐκ μέλας, Όμηρικὸν ἐπίθετον τοῦ Πριάμου, Εὐμμελῖω Πριάμοιο (ἀντὶ τοῦ Ίων. εὐμμελῖω), ἐποῦ εὐ ποτε τῇ μελῇ χρησαμένῳ, πολίμηκῳ (Σχόλ.), 'Ιλ. Δ. 47, 165, Ζ. 449· τοῦ Εὐμμελῆ, Παν- θόου υἱὸς Εὐμμελῆς Ρ. 9 υἱὸν Εὐμμελῆν αὐτόθι 59 υἱὸς Εὐμι- μελῆαι αὐτόθι 23· τὸν ἥρώην, Όδ. Γ. 400, Παρόδ., κλ.· Διὶ, γιν. εὐμμελῆα Άνθ. Πάαν. 1, 6.

εὐμναστος, ὧν, Διὶ εὐμνηστος.

εὐμνημόνευτος, ὧν, εὐκόλως μνημονεύμενος, ὧν εὐκόλως ἐμ- θυμίζεται τις, Δημ. 1296, 10, Άδόν. 277C·—Συγκρ. -ότερος, Άρι- στοτ. Ρητ. 1, 9, 2· Έπερδ, αὐτόθι 3, 9, 3. II. ἄξιος μνήσεως, ἀξιολημόνευτος, Πλάτ. Τιμ. 18C, D.

εὐμνήμων, ὧν, ἀπαντῶν ἐν τῇ Συγκρ. Έπερδ, εὐμνημνα- στέρος, ὡς ἂν ὁ ἐποινοῦς εὐμνημονεοτέρως ἔχη, ὅπως ὁ ἐποι- νος διατηρεῖται εὐχερέστερον ἐν τῇ μνήμῃ, Ξεν. Άλγστ. 11, 1.

εὐμνηστος, ὧν, καλῶς ἐμνημόνευτος, σκεπτόμενος περὶ τινος, τινὸς Σοτ. Γρ. 109 (ἐν τῷ Διὶ τύποι εὐμναστος), Ποιητ. παρὰ Πaus. 10, 5, 8.

εὐμοιροῦμαι, = εὐμοιρέω, μόνον παρὰ Τιμ. Λοκρ. 99B.

εὐμοιρέω, εἶμαι εὐμοιρός, τυχερός εἰς τι, ἀτιμῶμαι τινος, τῆς κρείττονος παρὰ σοῦ εὐμοιροῦσθαι καὶ μεριδῶς καὶ ὑπερλε- ψέως ἰδύσε. Πονημάτων. 356, 24· τι Σουδ. Όκλ.·—εὐμοιρεῖ, ἐν

ἐπιτομῆς, εὐτὺχει, *felix* κτλ., Σουλ. Ἐπιγρ. 9300, 9424, κ. ἀλλ.: —Καθ' Ἡούχ.: εὐμοῖρῃσιν εὐτύχῃσιν ἐκλήροσαντο.
εὐμοῖρᾱ, εὐκλήρᾱ, εὐτυχῖα, καλὴ κατάστασις, σώματος, φωνῆς Ἀουκ. Εὐν. 8, π. Ὀρχ. 72: εὐμοῖρᾱ τῆς αἰρέσεως τῆς τῶν λόγων καὶ ὁδῶν ὁ αὐτ. ἐν Ρηγ. Διδασκ. 8: ἀπολ., Διον. Ἀλ. π. Ρηγ. 5. 3, Πλούτ. 2. 14C, κτλ.

εὐμοῖρῃς, ὡν, εὐκλήρῃς, ὁλοῖς, καλὸμοῖρῃς, εὐτυχῇς, εὐδαίμων, ἀντίθετον τῷ ὁμοῖρῃς, Πλάτ. Συμπ. 197D, Καλλ. εἰς Ἀῖλ. 294, Ἀνθ. Π. 6. 278, Ἀουκ. Ζεὺς Ἐλεγχόμε. 19: περὶ τῆς ἐν Διοχόλ. Εὐμανίῳ 890 γραφῆς τοῦ κώδικος: τῇ δὲ γ' ἀμείρου, ἔτε γημέρῃς.—Ἐπίρρ. —ρως, = εὐτυχῶς, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰωσήπου: Συγκρ. —ῶτερων, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λ.

Εὐμοῖρᾱλῖδαι· οὕτως αἱ ἀπὸ Εὐμόλπου ἐκαλοῦντο, τοῦ πρώτου ἱερομαντήσαντος... Ἡούχ., Φώτ.

εὐμοῖρῃς, ὡν, ὁ ἰδίως μέλπων, Ἀνθ. Π. 9. 396: ὡς κύριον, ὄνομα ἐν Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀθήνην. 154: —εὐμοῖρῃσι, μέλπω καλῶς, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 478: —εὐμοῖρῃσι, ἢ, εὐφροσύνη· Ἡούχ.

εὐμορφία, ἢ, ἡραϊστικῆς μορφῆς, συμμετρία, Εὐρ. Τριγ. 936, Πλάτ. Συμπ. 218B: σώματος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 716A: εὐμορφίαι λόγων Εὐρ. Κύκλ. 317, πρὸς Ἀνθ. Π. 9. 400: χολῆς λοβῶς τε.. εὐμ., συμμετρία ἐν τοῖς σπλάγχνοις, ἥτις ἀπαιτεῖτο ὅπως τὸ ὅμα ἢ εὐλόμων, Διοχόλ. Πρ. 495.

εὐμόρφῃς, α, ὡν, = εὐμορφῶς, μητέρος εὐμορφῆς [1], ἐν μεταγεν. τινὶ Ἐπιγρ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 9727.

εὐμορφῶς, ὡν, ὡς καὶ νῦν, ἔχων ὡραίαν μορφήν, ἡραῖος, Σαπφῶ 78, Πρῶδ. 1. 196, Διοχόλ. Ἀγ. 416, 454: σώμα εὐμορφὸν ἴδεν Σοφ. Ἀποσπ. 109. 10: μεταφ., εὐμ. κράτος Διοχόλ. Χο. 490.

εὐμουσία, ἢ, ἱκανότης ἀντιλήψεως τοῦ ἡρώου καὶ τεχνικοῦ, παιδευτικὸς ἀντικείμενον, ἐμπερία καὶ τέχνη εἰς τοὺς τρόπους καὶ τὴν συμπεριφορὰν ἐν ταῖς διαφόροις περιστάσεσι, πραγμάτων εὐμ. Εὐρ. Ἀποσπ. 188: ἀντίθετον τῷ ἀμουσίᾳ, κινεῖ δὲ ἡμᾶς ἢ εὐμουσία, ἐνοχλεῖ δὲ ἢ ἀμουσία Πλούτ. 2. 903A.

εὐμουσιος, ὡν, ἐμπερίας ἐν ταῖς τέχναις, ἰδίως ἐν τῇ ποιήσει, μουσικῇ καὶ ὀρχήσει, ἀντίθετον τῷ ἀμουσιος: ἐντεῦθεν, μελωδικός, μοῦσῃ Εὐρ. I. T. 145: τιμὰ Ἀριστοφ. Θesm. 112: παιδιὰ Ἀουκ. Ἐρωτ. 53: χεῖματα Ἀντ. Π. 9. 66.—Ἐπίρρ. —σως, ἐπιχαρίτως, Πλούτ. 2. 1119D.

εὐμοχθος, ὡν, σύντονος, δραστήριος, πολύμοχος, γυμνάς (= γυνάσιον) Ἀνθ. Π. παρέρ. 103.—Καθ' Ἡούχ.: εὐμύχθων τῶν ἐπ' ἀγαθῇ ἰδέῃων.

εὐμύθος, ὡν, εὐγλωττος, εὐφραδής, Ἀνθ. Π. 4. 3, 107.

εὐμύκος, ὡν, ἡχηρῆς μυκώμενος, Ἀνθ. Π. 6. 255., 9. 104.

εὐμύλῃα ἢ εὐμύλῃη, ἐφαρμένη λέξις ἐν Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 325: ὁ Ἑρμῆας διερθεῖ εὐμύλῃη, καὶ ἄλλοι: εὐμάρῃη, εὐελῃη, εὐδῃη, κτλ.

εὐμύλῃα· «εὐθέτα, εὐπλῆα» Ἡούχ.

εὐμύλῃος· ἀγαθὸς πολέμιος, εὐσπλος, καὶ Ὑπερβ. εὐμω-

λότατον ἄπαλιν, νεώτατον· Ἡούχ.

εὐνάεις, εσσα, ὡν, ἴδε εὐνάων.

εὐνάειν, μέλλω, —άσω [α] Ὀδ., Ἀττ.: ἄρ. ἡνῶσα Εὐρ. Ρῆσ. 762, ἑνάσαι Σιμωνίδ. 116, Ἀπολλ. Ρῶδ. 1.—Παθ., Ὀδ. (ἴδε κατωτ.): ἄρ. ἡνῶσθην ἢ εὐνάσθην Πινδ. Π. 3. 44, Εὐρ. Ἰων 17, 1484, (ἔυν-) Σοφ. Ο. T. 982, Ἐπικ. γ' πλῆθ. εὐνάσθην (κατ-) Ἰλ. Γ. 448: εὐνάσμαι (κατ-) Εὐρ. Ρῆσ. 611: (εὐνή): —κατὰ τὸ πλείστον ποιητ., πρὸς εὐνάω:

1) τοποθετῶ τινὰ πονοχόρον ἐνέθραι, ἐνθα σ' ἐγὼν ἀγαγοῦσα, εὐνάω ἐξέλθω Ὀδ. Δ. 408.

2) βλάβω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, Ἀπολλ. Ρῶδ. Δ. 1060, κτλ.: ἐπὶ ζῶων κατακλινόντων τὰ νεογνά αὐτῶν εἰς τὴν φωνεῖαν, Σεν. Κυν. 9, 3: μεταφ., ἐπὶ θανάτῳ, ἀποκοιμίζω, καταβέβλω, σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή Σοφ. Ο. T. 961, πρὸς Τρ. 1042: οὕτω, βάρβιτον οὐδὲ θανάτων εὐνάσεν ἐν Ἀΐδῃ Σιμωνίδ. ἔνθ' ἄνωτ.: εὐνάζειν, βλεφάρων πόθον Σοφ. Τρ. 106.

—Παθ., κατακλινόμεναι, πλάγξω, Ὀμ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ Ὀδ., ἐν προσδόμῳ εὐνάζετο βίος Ὀδυσσεὺς Υ. 1: εὐνάζοντο κατὰ μέγαρον Ψ. 299: οὕτως Ἡσίοδ. ἐν Ἐργ. κ. Ἡμ. 336, καὶ Ἀττ. ποιητ. ὡσαύτως Σεν. ἐν Κυν. 12, 2: ὡσαύτως, ἐνθα δὲ τ' ὄρνι-

θες.. εὐνάζοντο, συνήθιστο νὰ κοιμῶνται (νὰ κοιμῶνται), Ὀδ. Ε. 65: ὡσαύτως ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, παρ' ἀνδράσιν εὐνά-
ζεσθαι Ε. 119: οὕτω, θεῶς εὐνάζεται Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀφρ. 101: εὐνάσθην ἔλθων λέκτροισιν Πινδ. Π. 3. 41: εὐνάσθην ὑπὸ σπαργάνοις ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 205: γάμοις.. βασιλικὸς εὐνά-
ζεται Εὐρ. Μῆδ. 16: φοβέω κρυπτόμενον λέχος ἡνῶσθην ὁ αὐτ. ἐν Ἰων 1481: ἐπὶ ζῶων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1, 23: ἐπὶ πόνῳ, σὺ γὰρ μ' ἀπ' εὐνάσθεντος ἐκκινεῖς κακοῦ Σοφ. Τρ. 1242.

II. ἀμταβ., ὡς ἐν Παθ., αὐτόθι 1005.

εὐνάης, ἰς, = εὐνάων, ἐπ' εὐνῇ [α] ἐπὶ πόρῳ.. Θεριζόντος Βαχουλ. VIII [IX] 42 (ἐνδ. Βλασ), κατὰ συμπλήρωσιν τοῦ *labib*, διότι ἐν τῇ παύρῳ διακρίνεται μόνον τὰ γράμματα ε., αει.

εὐναίετῶν, ουσια, ὡν, καλῶς τοποθετημένος, καλῶς κατα-
κλινόμενος, Ὀμηρικ. ἐπὶ θ. τῶν λέγων πόδες, ὁμοιο, μέγαρον· οὕτω καὶ εὐναίεμενος, ἢ, ὡν, ἐν τῇ Ἰλ., ὡς ἐπὶ θ. τοῦ πόδες ἢ πε-

λεθρον· ὡσαύτως, ἐν Βουδελῷ εὐν. Ἰλ. Π. 572: ἐς Σιδονίην εὐν. Ὀδ. Ν. 285.—Δὲν ὑπάρχει ῥημα εὐναίεσθαι ἢ εὐναίε-
τάω, εἴθ' ὅ ἐν ταῖς νεωτέραις καὶ ἀρίστοις ἐκδόσεσι γράφεται ἐρη-
μένως, εὐ ναίετῶν, εὐ ναίεμενος, ἀλλὰ πρὸς Spitzn ἐν Ἰλ. Δ. 164.

εὐνάτος, α, ὡν, (εὐνή) ὁ ἐν τῇ εἰκονίᾳ εὐνῇ ὡν, εὐν. λαγώς, λαγῶς ἐν τῇ ἰδίᾳ φωνῇ, Σεν. Κυν. 5. 9: εὐν. Ἰγνῃ, Ἰγνῃ τῆς κοί-
της αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 7, πρὸς Σοφ. Ἀποσπ. 184, Μεινοκε ἐν Στράτ.

«Ἀταλάντη» 1.

2) κατὰ τὸ πλείστον ἐπὶ τῆς συζυγικῆς κλί-
νης, εὐν. ἑμαρ, γαμέτης, πόσις, κτλ., σύνευνος, ἡμίκοιτος, Διοχόλ. Ἀποσπ. 329, Εὐρ. Ἰκ. 1028, κτλ.: Κύπρις ὁ αὐτ. ἐν Ἀνθ. 179: εὐν. γάμοι Διοχόλ. Ἰκ. 331: ἀτῇ εὐν., ἐπὶ τῆς Ἰλ. 164.

3) λύπη εὐν., ἥτις κάμνει ὥστε νὰ μὴν τις ἐπὶ τῇ κλίνῃ του (πρὸς δαίμονα τῆς), ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 160: εὐν. πτέρυγες, ἐμφάξουσιν, ἐπὶ πτηνῶν ἐν τῇ φωνῇ, Ἀνθ. Π. 9. 95.

4) εὐνάτα, ἢ, φωνεῖα, ἴδε ἐν λ. κατὰ τῆς ὡσαύ-
τως, εὐνάτα, τὰ, εὐνή, Ὀρρ. Διθ. 221.

II. (εὐνή II) ἀνή-
κων ἢ ἐπιτήδεως εἰς ἀγκυροβόλησιν: ἐντεῦθεν, καθόλου, ὁληγίων, διευ-
θύνων πλοῖον, πηδάλια Εὐρ. I. 432.

2) ὡς οὐσιαστί, εὐ-
νάτα, = εὐνή II, ἀγκυρα, λίθος εὐναίης Ἀπολλ. Ρῶδ. Δ. 955.

εὐνάσιμος, ὡν, κατάλληλος ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς εὐνή· εὐνά-
σιμα, τὰ, μέρη κατάλληλα πρὸς ὕπνον, Σεν. Κυν. 8. 4.

εὐνάστηρ, ἥρος, ὁ, εὐνάτω· εὐνατήρ. Ἀνθ. 144: θηλ.
εὐνάστειρα, παρὰ Γαλην. 13. 876.

II. ὁ χρησιμεύων ὡς
ἀγκυρα, Ὀππ. Ἀλ. 3. 373.

εὐνατήρ, εὐνάτειρα, εὐνάτωρ, ἴδε εὐνατήρ.

εὐνατήριον, τό, μέρος ἐν ᾧ κατακλίνεται τις πρὸς ὕπνον, κοιτών,
Διοχόλ. Πέρα. 160, Σοφ. Τρ. 918 ἐν τῇ πλῆθ.: —γαμήλιος θάλα-
μος, Εὐρ. Ὀρ. 590.—εὐναστήριον εἶναι τύπος μεταγεν., ὑπερβολὴν
εἰς τὰ Ἀντιγράφα τῶν Τραγ., Δινδ. ἐν Διοχόλῳ Πέρσ. 99: ὡν.

εὐνάω: μέλλω, —ήσω Ἀνθ.: ἄρ. εὐνήσῃ Ὀδ.: —Παθ., Σοφ.:
ἄρ. εὐνήσθην Ὀμ., κλ.: πρμ. εὐνήσμαι Ἀνθ. Π. 7. 397:

(εὐνή): —ποιητ. ῥημα, = εὐνάζω, (ἀλλὰ σπανίως παρ' Ἀττ.),
1) τοποθετῶ ἐν ἐνέθραι, ἐξέλθω δ' εὐνήσῃ [ἡμᾶς] Ὀδ. Δ.

440.

2) ἀποκοιμίζω, καταβανκαλῶ, εὐνήσσαι φρουρόν
δφιν Ἀπολλ. Ρῶδ. Δ. 87: μεταφ., τῆς δ' εὐνήσῃ γόνυ Ὀδ. Δ.

768: κάματον, ἐλπίδας, χόλον Ἀνθ. Π. 10. 12, κτλ.: —Παθ.,
ὡς τὸ εὐνάζωμαι, κατακλινόμεναι, «πλάγξωμαι, αὐτόθι 7, 397: ἐπὶ
κυνός, κτῆμα: ἐν τῷ οἰκίσκῳ μου, ἐν τῇ εὐνῇ μου, Σοφ. Ο. Κ. 1571.

πρὸς εὐνάωμαι: ἐν γῇ παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῷ Παθ. ἄρ. ἐπὶ
ἀνίμων, παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνήσθηναι Ὀδ. Γ. 384:

οὕτω, πόλλ' ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνήσθηναι ὁρᾷ Σοφ. Ἀποσπ. 581:
ἀλλαγοῦ παρ' Ὀμ. ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, Ὀδ. Κ. 296, κτλ.: φιλό-
σοφῃ τῇ ἐν φιλότῃ εὐνήσθηναι Ἰλ. Γ. 441, 442, 314, κτλ.: μετὰ
δοτ. προσώπου, συγκατακλινόμεναι, συκοιμώμεναι τινι, θεὰ βροτῶν
εὐνήσθηναι, γυνὴ θεῶν εὐνήσθηναι Β. 821, Π. 176: —οὕτω, παρ'
ἀνδράσιν εὐνήσθηναι Ἡσ. Θ. 967.

εὐνάων, ουσια, ὡν, (νάω) καλῶς, εὐκόλως βέων, ὑγρῶς, ἀπ'
εὐνόοντος οὐρανοῦ (διὰ γρ. εὐνάοντος, ἐκ τοῦ εὐνάεις,
ἀλλὰ πρὸς δαίμονα) Διοχόλ. Ἀποσπ. 41.

Εὐναέθαι· γένος ἀπὸ Εὐνεω κακῆμίνου, τοῦ Ἰάσονος υἱοῦ,
οἷον γένος ὀρηκτῶν καὶ κιθαριστῶν. οἱ δὲ γένος τι Ἀθήνησι κιθα-
ριστῶν, ἐνταῦθα γὰρ ἦκησαν οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ· Ἡούχ., Πλούτ.
Π. 103, Φώτ.

εὐνατής, α, ὁ, (εὐνή) = εὐναστήρ, Εὐρ. Ὀρ. 1393, Ἀνθ. Π.
9. 241: —θηλ. εὐνάτης, ἴδος, Ἰππ. 1221B, Ἀπολλ. Ρῶδ. Δ. 96, κλ.

εὐναίος, ὡν, (ναίος) ἔχων πολλὰς καὶ καλὰς ναῦς, Κροίσκος μὲν
εἶχεν εὐνίππον γῆν, Πολυκράτης δὲ εὐνεωὶν θάλασσαν Μῆδ.
Τύρ 55.

εὐνή, ἢ, Ἐπικ. γεν. ἐν. καὶ πλῆθ. εὐνήφει, -φιν. Ὀμ. Ἰωνῃ,
κοίτη, εὐνή ἐλ' ἡ μαλακῇ Ἰλ. I. 618, κτλ.: ἔδω εἰς εὐνήν, με-
τίδω εἰς τὴν κλίνην, ὑπῆγε νὰ κοιμηθῇ, Ὀδ. Α. 427, κτλ.: εὐνής
ἐπιθεμέναι Ἰλ. I. 133, κτλ.: ἔξ εὐνῆς ἀνοστᾶς Ξ. 336: ἔξ
εὐνήφει θορόντα Ο. 580: ὠρνυτ' ἀρ' ἐξ εὐνήφει Ὀδ. II. 2, Γ.
403, Δ. 307: πρὸς λ. ἑκτρον.

2) ἡ στρωμνὴ, κατ' ἀντίθεσιν
πρὸς τὸ λέχος (ἢ κλίνη), λέχος προσηύει καὶ εὐνήν I. 408:
ἐκδοῖσαι πυκινὸν λέχος ἐμὸν εὐνήν Ψ. 179, ἴδε ἐν λ.

εὐνεώσεως.

3) εὐναὶ Νυμφῶν, αἱ κοιταῖαι αὐτῶν, Ἰλ.
Ω. 615: —ἐπὶ ζῶων, συμφερούς δυσκοίθεκα ποιεῖ.. εὐνάς συγιν
Ὀδ. Ξ. 14: ἢ φωνεῖα ἑλέφου, Δ. 338, Ἰλ. Α. 115: ἢ κοίτη λαγῶν,
Σεν. Κυν. 6. 16: φωνεῖα πτηνῶν, Σοφ. Ἀντ. 425. κριεῦ εὐναί,
μέρος ἐν Κολχίδι, ὅπου ὁ κριεὺς τοῦ Φρίξου ἔκειτο, Ἀπολλ. Ρῶδ. Δ.
116.

4) ἡ γαμήλιος ἢ συζυγικὴ κλίνη, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ
προσθετιμένης ἰδίας λέξεως, δι' ἧς δηλοῦται τούτου, ἐτλην ἀνέρος
εὐνήν Ἰλ. Σ. 433: ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ ἦθελον εὐνήσθηναι Ὀδ. Δ.

333: ἀπανήσασθαι θεοῦ εὐνήν Κ. 297: καὶ συζυγίαι ἐν τῇ φρά-
σει, ἐμνήν (ἐμνήγη) φιλότῃ καὶ εὐνῇ Ἰλ. I. 445, κτλ.: —
ζωόντων ὁμοφύλων εὐνάς Πινδ. Ο. 7. 10: εὐναίς ἀναγδρω-
ταίσι Σοφ. Τρ. 109: εὐναὶ γαμήλιοι, νυμφίδιοι, κρύφιοι Εὐρ.
Μῆδ. 1027, Ἀλκ. 885, Πλ. 720: —ἐνίοτε ὅμως καὶ ἄνευ τῆς προσ-
θήκης ἄλλης λέξεως, ἀλλήν τιν' εὐνήν ἀντὶ σοῦ στέργεις πόσις,

ἐνθα δὲν ὑπάρχει αἰτία νὰ ἐκλάβῃ τις αὐτὸ ἐπὶ πρῶτον, ἡ αὐτὴ ἐν Ἀνδρ. 907, πρὸλ. Τρω. 831. οὕτως ἐπὶ παρόντων, ἄτερ εὐνοῆς Πινδ. Ο. 9. 69· ὁσιος ἀπ' εὐνοῆς Εὐρ. Ἰων 150. 5) ἡ ἐσχάτη κλῆσις τοῦ ἀνθρώπου, ὁ τάφος, ἐνθα σ' ἔχουσιν εὐναί Αἰσχύλ. Χο. 319· εἰς εὐνὴν πατρός Σοφ. Πλ. 436, πρὸλ. Ἀνθ. Π. παρὰρ. 260· (ὅπως τινὲς ἐκλαμβάνουσι τὸ ὑψώσεως εὐναί ἐν Ἰλ. Β. 783).

6) κατοικία, Πλάτ. Πολ. 415Ε. II. πληθ. εὐναί, λίθοι χρησιμεύοντες ὡς ἀγκυραὶ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὁμ. καὶ Ἰσιόδ., καὶ βιπτήμενοι, ὡς καὶ νῦν, ἐκ τῆς πρῆρας, ἐνῷ ἡ πρῶτα προσεδέχετο εἰς τὴν ἐπὶ τὴν περὶ σπῆμα, πρυμνήσαν, ἔκ δ' εὐνάς ἐβαλον κατὰ δὲ πρυμνήσι· ἔδησαν Ἰλ. Α. 436, Ὁδ. Ο. 498· ὅψι δ' ἐπ' εὐνάων ὀρμίσσομεν, ἔκ δ' εἰς τὰ ἀνοικτὰ ἐπ' ἀγκύρας δὲ σαλεύομεν, Ἰλ. Β. 77· εὐνάς δ' ἐνθ' ἐβαλον κατὰ βέλυντος Κόλιν. Σμ. 12. 346·— τὸ αὐτὸ ὄνομα εἶχον αἱ ἀγκυραὶ εἰς καὶ δεξιάσαν ἐκ σιδήρου, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 436.— Δὲν ὑπάρχει λόγος ὅπως ἐκλάβωμεν τὴν ἐπὶ τοῖς εὐναῖς τοῦ Θουκ. 6. 67, ἐν τῇ Ὀμηρικῇ σημασίᾳ.— Ἡ λέξις εἶναι σπανία παρὰ πεζολόγοις, ὡς ἐν Πλάτ. Πρωτ. 321 Α, Πολ. 415Ε, Πολιτικ. 272 Α.

εὐνοῖαν, Ἐπὶρρ. ἐκ τῆς εὐνῆς, Ὁδ. Υ. 124, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 197. εὐνημα, τὸ, (εὐνάω) συγκολλησις, συζυγία, Εὐρ. Ἰων 304, ἐν τῷ πληθ.

εὐνητήρ, Δωρ. εὐνατήρ, ἥρος, ὁ, (εὐνάω) συγκοινωνός τῆς κοίτης, σύζυγος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 136· ἐπὶ ἰχθύος, Ὀππ. Ἀλ. 4. 383.— ὁγλ. εὐνατήρα (Δωρ. τύπος ἐν χρήσει παρὰ Τραγ. 1, Θεοῦ μὲν εὐν., συγκοινωνός τῆς κοίτης αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 157· εὐν. Διὸς λεγέων ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 895, πρὸλ. Ἀνθ. Π. 15. 21· μεταφ. εὐνήτηρα νύξ ἔργων, ἡ καταπαύουσα τὰς ἐργασίας, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1058. II. χιτῶν εὐνητήρ, νυκτικὸν ὑποκάμισμα, Κωμ. Ἀνώνυμ. 325 (Πολυδ. 1, 123).

εὐνητής, οὐ, ὁ, = εὐνητήρ, Εὐριπ. Μήδ. 159.— ὁγλ. εὐνητήρα, Σοφ. Τρ. 922.— Καθ' Ἡσυχ. εὐνητής· ἄνθρωπος.

εὐνητὸρ, Δωρ. εὐνατὸρ, ὁρος, ὁ, = εὐνητήρ, Αἰσχύλ. Ἰκ. 665, Εὐρ. Ἰων 912, Ἡρ. Μαιν. 27, 97.

εὐνητῆς, εὐνητῆριν, Ἐπικ. γεν. ἑνικ. καὶ πληθ. τοῦ εὐνή, εὐνια, ὠν, τὰ, κλῖνας, στρωμένα, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 117, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουδ.

εὐνεκές· εὐκρινές· Ἡσυχ.

εὐνεκίτης, οὐ, εὐκλῆς ἡτῶμενος, Γαλην. 2. σ. 207.

εὐνεκίτητον· εὐκλῆστον· Ἡσυχ.

εὐνίς, ὁ, ἡ, αἴε. εὐνίον· πληθ. εὐνίδες (ἴδε κατωτ.)·— ἑσπερη- μένος τινός, ὡς τὸ ἡρσάνος, μ. γεν., δὲ μ' ὑψίων, εὐνίον ἔθηκε, μὲ κατῆσθαι ἐρημὸν τῶν υἱῶν μου, Ἰλ. Χ. 44· ψυχῆς τε καὶ σφόνδός σε, εὐνίον ποιήσας Ὁδ. 1. 524· βραχυφώνος εὐνίδος ὤμων, ἀπεσπασμένοι ἐκ τῶν ὤμων, Ἐμπεδ. 308· εὐνίδες (ἴδεσι) ἀνδρείων ἀγέων, ἐλευθεριόδηλοι γαμμένοι, ὁ αὐτ. 461· γένναν εὐνίον πατρός Αἰσχύλ. Χο. 247, πρὸλ. 794· εὐνίον ἔθηκε ἀρετῆς Σουλ. Ἐπιγρ. 6295·— ἀπολ., ἑσπερημέμος· τέκνον, πολλὰς ὡς Περσίδων μάταν εὐνίδας (εὐπαιδὸς Weill) ἔκτισαν ἡδ' ἀνάνδρους (ἔκτισαν εὐνίδας κωδ.) Αἰσχύλ. Πέρσ. 289.— ἴδε Φύλ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀδηνῶς τ. Α' σ. 53.

εὐνίς, εἶδος, ἡ, εὐνίτις, σύννευος, σύζυγος, Στροχλ. Τρ. 563, Εὐριπ. Ὀρ. 929, 1. Α. 397, 807, Ἀνθ. Π. 9. 355· ὡσαύτως ὡς ἄρα, ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 393.— Ὁ τοιςμοδὲς εὐνίς, ἴδως, εὐρισκόμενος ἐν Ἀντιγράφῳ, δὲν ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῶν Γραμμ.

εὐνιήτης, οὐ, Ἐπικ. ἀντὶ εὐνητός (γνώ)·— καλῶς κεκλιωμένος ἢ ὑπασμένος, οἱ δὲ γιγνώσκοντες εὐνιήτους, εὐνιήτους γὰρ εἰργασμένους (Σχόλ.), Ἰλ. Σ. 597, πρὸλ. Ω. 580· πῆπλοι λεπτοί, εὐνιήτοι Ὁδ. Π. 97.

εὐνοῖα, εἶμαι εὐνοῦς, εἶμαι εὐνοῖκῶς διατεθειμένος πρὸς τινα. τινι Ἠρόδ. 9. 237, Στροχλ. ΑΥ. 687, Λυσ. 131.1, Ἀριστοτ. Νερ. 1412, κλ.: ἀπολ., Ἠρόδ. 9. 79· ὁ εὐνοῖον, ὁ εὐνοῖκῶς διακείμενος, Ἀριστ. Ἠθ. 7. 7. 2·— Ἠθ., ἀπολαύω εὐνοίας, εὐνοοῦμαι, Μένανδρ. ἐν Ἀδελφ. 171.

εὐνόημα, πλημμελὲς γραμ. ἀντὶ εὐνόημα, ὁ ἴδε. εὐνόησις, εὐας, ἡ, ἀσθημα εὐνοῖκῶν, εὐνοία, εὐμένεια, Ἀρεμίδ. 2. 12.

εὐνοητικῶς, Ἐπὶρρ. εὐμένως, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 204.

εὐνοῖα, ἡ, ποιητ. ἐνόνει εὐνοῖα (πρὸλ. ἄγνοια, ἄνοια), Ἐρμάννος εἰς Σοφ. Φιλ. 129· Ἰων. εὐνοῖα, ποιητ. εὐνοῖα, Ἀ. 9. II. παρὰρ. 318· (εὐνοῖα)·— εὐνοῖα, ὡς καὶ νῦν, τὸ εὐνοῖκῶς διακείμενος, εὐμένεια, ἀγαθότης, κατ' εὐνοίαν, εἰς ἀγαθότητος, εἰς εὐμένειας, ἀπὸ καλῶς ὁρῶν, Ἠρόδ. 6. 108· δι' εὐνοίας Θουκ. 2. 40· δι' εὐνοίαν Πλάτ. Πρωτ. 337B· εὐνοίας ἔνεκα Δημ. 243. 19· κατ' εὐνοίαν κρίνειν, ὁμοελληντικῶς, Ἀντιφῶν 124. 9, Λυσ. 188, ἐν τέλει κατ' εὐνοίαν φρενῶν Αἰσχύλ. Ἰκ. 940· μετ' εὐνοίας Πλάτ. Φαῖδρ. 241C, Δημ. 317. 29· ὑπ' εὐνοίας ὁ αὐτ. 20. 22· εὐνοίᾳ Ἠρόδ. 7. 239· εὐνοίᾳ λέγειν Σοφ. Φιλ. 1322· εὐνοίᾳ τῇ σῇ, εἰς ἀγάπης πρὸς σέ, Πλάτ. Γοργ. 486A· αὖτις μετὰ γεν. ἀντικειμ., ἐπ' εὐνοίᾳ χθονός, εἰς ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα, Αἰσχύλ. Ὁμήρ. 1007· εὐνοίᾳ τῇ ἑαυτοῦ Πλάτ. Γοργ. 485A· εὐνοίας ἔνεκα τῶν Ἑλλήνων, ἔνεκα εὐνοίας πρὸς αὐτούς, Σεν.

Ἀν. 4. 7. 20· εὐνοίαν ἔχει· εἰς τινα παρὰ Δημ. 243. 19, πρὸλ. Θουκ. 2. 8· πρὸς τινα Πλάτ. Πολ. 470A· εὐν. παρὰ τῶν Θεῶν Δημ. 18. 2· ἔξ ἀνθρώπων Σεν. Κύρ. 8. 2, 22· εὐνοίαν παρέχειν, παρέχεσθαι, δεικνύειν εὐνοίαν, Σοφ. Τρ. 703, Ἀντιφῶν 138, 20, Ἀνδοκ. 2. 29· εὐνοίαν ἔχειν, εὐνοοῦσθαι ἐκ καρτερίας καὶ, Θουκ. 2. 11· ὡς ἐκατέρω τας εὐνοίας, ἔχει ὁ αὐτ. 1. 22 (ἴδε ἔχω Β. II. 2)· ἐν τῷ πληθ., αἰσθηματα ἀγαθότητος, τοῖς ἴσσοισιν γὰρ πᾶς τις εὐνοίας φέρει Αἰσχύλ. Ἰκ. 489· Ἀρτέμιδος εὐνοῖοις ὁ αὐτ. ἐν Θρόν. 450.

II. ὥρον εἰς εὐνοῖαν εὐνοῖας, (ἴδως ἐπὶ δῶρων συνήθως διδομένων εἰς τοὺς Ἀθηναίους· ἀρετηγόνους ἐκ τῶν ὑποτελῶν πόλεων, Δημ. 432. 2· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. 96. 9· πρὸλ. Thirlw. Ἐλλ. Ἱστορ. τ. 6. σ. 49.

εὐνοῖζομαι, Ἀπολ. = εὐνοοῦμαι, Ἀριστ. Ἠθ. 7. 7. 2. εὐνοῖκός, ἡ, ὧν. ὡς καὶ νῦν, καλῶς διατεθειμένος, ἀγαθός, εὐ- μνήης, εὐνοῖκώτερον ὑπάρχει τινι Δημ. 1209. 13, πρὸλ. Ὀμ. ἐν Ἀδελφάντων 1.— Ἐπὶρρ., εὐνοῖκῶς ἔχειν τινι Σεν. Κύρ. 4. 4, 15· πρὸς τινα ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 6, 34· εὐν. διακίεσθαι πρὸς τινα Ἰσοκρ. 282B· ἀκοῦσαι εὐνοῖκῶς Ὑπερίδ. ὑπὲρ Λυ- κόφρ. XVI· εὐν. προσδέχεσθαι Δημ. 227. 22.— Συναρ. -ωτί- ρως ὁ αὐτ. 1228. 14· Ὑπερβ. -ώτατα Σεν. Κύρ. 6. 4. 1.

εὐνοῖομαι, μέλλ. -ήσομαι Ἠρόδ. 1. 97· εὐνομήθην αὐτόν 65· παρμ. εὐνόμημαι Ἐπιμενίδ. παρὰ Διόν. Α. 1. 113· Ἀποθ. ἔχω νόμους καλοὺς, καλὸν πολεῖν, εἰμαι εὐνοῖος, Ἠρόδ. 480· ἀνοτ., Θουκ. 1. 18, Πλάτ., κλ.· πόλις εὐνομήτις ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 380B· πόλις εὐνομομένη Δημ. 714. 2, πρὸλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 4, Πολιτικ. 4. 8, 5· οἰκία οὐκ εὐν. Αἰσχίν. 24. 24· ἰσχύετε, ἔσαν εὐνομήθητε, ὅταν θῇ τῆς τοὺς νόμους, ὁ αὐτ. 1. 26.— Ἐν Πλάτ. Νόμ. 927B, ἀντὶ τῆς ἐνεργ. μετασχῆς εὐ- νομοῦσα, ὁ Αἰσ. προτείνει εὐνομίας οὐσα.

εὐνόημα, τὸ, νόμος, ἔννομος ἐνέργεια, Χρυσίππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1041A, Στρεβ. Ἐκλογ. 2. 192 (κοινῶς εὐνόημα).

εὐνομία, ἰων. εὐνομία, ἡ, καλὴ ἐπαρμονία τῶν νόμων, καλὴ διοίκησις, τάξις, εὐταξία, ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομήν ἐφορῶντες, εὐνομήσαν (εὐνομήσαν Βαγν), καθ' ἣν εὐνομία καὶ διατελοῦμεν (Σχόλ.), Ὁδ. Ρ. 487· μετέβαλον ὥδε ἔς εὐν. Ἠρόδ. 1. 65· πληθ., εὐνομήσι πόλιν κατὰ κοινανέουσι Ὀμ. Ὑμν. 30. 11, πρὸλ. Πλάτ. Σοφιστ. 216B· ἀπόλεμος εὐν. Πινδ. Π. 5. 90· εὐνομία σέβειν Σοφ. ΑΥ. 712, πρὸλ. Ἀνθ. Π. 6. 195, 236· εὐνομίαν διὰ τῆς μουσικῆς ἐισάγεσθαι Πλάτ. Ἠθ. 425A· κατὰ τὸν Ἀριστ., οὐκ ἔστι δὲ εὐνομία τὸ εὐ κεῖσθαι τοὺς νόμους, μὴ πείθεσθαι δὲ διδόναν μὲν εὐνομίαν ὑπο- ληπτέον εἶναι τὸ πείθεσθαι τοῖς κεκλιμένοις νόμοις, ἔτερον δὲ τὸ καλῶς κεῖσθαι τοὺς νόμους οἷς ἐμμένοντι Πολιτικ. 4. 8, 6, πρὸλ. 3. 9, 8· κατὰ δὲ Πλάτ. Ἰσοκρ. 413E, εὐνομία πειθαρχία νόμων σπουδαίων·— οἱ ἐπὶ τῆς εὐνομίας, παρα- πλοῖον τῷ νομοφύλακε, Ἐπιγραμ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 59.

2) προσωποπ. ὑπὸ Ἰσοκρ. ἐν Θεογονίᾳ 902 εἰς συ- γάτηρ τῆς Θέμιδος, πρὸλ. Πινδ. ἐν Ο. 9. 26., 13. 6· αἰξ. Δημ. 772. 23· οὕτως ὡς ἄνομα ποιήματος τοῦ Ὑρταίου, πρὸλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 7, 4, Στρεβ. 362.

3) εὐκαμψία τῆς φωνῆς, ὁ τῆς μουσικῆς, Ἀδύγος 2. 3. II. (εὐνομία II) ἐπιμέλεια ἐν τῇ νομῇ, καλὴ βουλή, μεταφ. ἐπὶ μελισσῶν, Φιλότηρ. 812, Ἀδύγος 1. 5. εὐνομία οὐ, (νόμος) ὁ ὑπὸ καλοῦς νόμους διατελῶν, καλῶς κυ- βερνώμενος, πόλις Πινδ. 1. 5 (4). 28· Σκύθα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 203 (πρὸλ. Στρεβ. 300)· εὐνόμων ἀνδρῶν, ζώοντι ἐν εὐνομίᾳ, Πλάτ. Νόμ. 815B. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἔρανος εὐνομίω- τος, εὐκαμψίατος (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 1. 61· μοῖρα εὐν. = εὐνο- μία, ὁ αὐτ. Ν. 9. 70.

II. (νομή ἢ νομῆς) ἐπὶ τῶν, καλῶς πρὸς βουλήν, ἔχων καλὴν βουλήν, Ἀδύγος 4. 4.

εὐνοῖα, οὐ, ἄτερ. συναρ. εὐνοῖας, οὐ, πληθ. εὐνοῖα, ὡσαύ- τως ἐσπερὶκ. εὐνοῖας (συναρ. ἐκ τοῦ εὐνοῖας) Φιλίμ. ἐν Ἀδελφ. 122· γεν. πληθ. εὐνόων Ἡρόκ. 6. 64·— εὐνοῖκῶς διακείμενος, κα- λῶς διατεθειμένος, εὐμένης, φιλικός, Ἠρόδ., Τραγ., κλ.· ἀνὴρ φι- λος καὶ εὐν. Ἠρόδ. 5. 24· εὐνοῖα γ' ὁ πρῶτος τῶν δ' εὐ- νοῖων κριτὴς Αἰσχύλ. Πέρσ. 226· τινι Ἠρόδ. 7. 173, κ. ὅλλ., Σοφ. Φιλ. 1351, κτλ.· τῷ δῆμῳ Ἀνδοκ. 31. 9· ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς εὐνοῖς λυπητέον, ἐγὼ καὶ οἱ εὐνοῖκῶς ἐμοὶ διακείμενοι πρέπει νὰ λυπώμεθα, Σεν. Ἀπολ. 27· τὸ εὐνοῖον = εὐνοῖα, Σοφ. Πλ. 1203, Θουκ. 4. 87, κ. ὅλλ.· ἐν εὐνοῖᾳ πρῶς τὸ θυσιάζειν, Σεν. Κύρ. 8. 3, 5· περὶ τῆς διαφοράς αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ φίλου ἴδε Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 2. 4.— Συναρ. εὐνοῖοτερος Σοφ. ΑΥ. 822, Ἰων. εὐνοῖοτερος ἐν Ἠρόδ. 5. 24· Ὑπερβ. εὐνοῖοστατος Ἀρε- στωφ. Ἰππ. 874, Πλάτ., πρὸλ. Λυβικ. Φρόν. 143.

2) ἐπὶ πραγμάτων, τὴν πάροδον 1· ἔχης τῶν θυρῶν εὐνοῖοτεραν, εὐνοῖοτεραν, Διονύσι. Κωμωδιοποιός ἐν Ὀμν. Ὀμν. 1. 17.— Ἠπὶρρ. εὐνόως Πλουτ. Ἰάκ. 8, κτλ.· συναρ. εὐνώς Ν. Ἀδελφ. 3. 11, ἴδε Δοσκ. Φρόν. 141· Ὑπερβ. -νοῖοστατος Αἰδ. 19. 6.— Ἠπὶρρ. τοῦ εὐνοῖος ἴδε Κόντου ἐν Σωκράτει σ. 24 κτλ.

εὐνοῖος, ἡ, θεὰ προστάτης τῶν μύλων, αἰθερ. ἐπιμήτορας, δοκῶσα ἔραρον τὸ μέτρον τῶν ἀλιείων· Εὐσε. Ὁδ. 1363, 12, Ἀνθ. Ἀλταρ. σ. 972· πρὸλ. νόστος II.

II. εὐνόστου λιμήν, ἐν Ἀδελφ.

εὐνοῦχος, ὁ ὅστις ἐκ τῆς εὐνοῦχος ἐπιστροφῆς. Στράβων 792, 795.
εὐνοῦχίας, οὐ, ὁ, (εὐνοῦχος) ὅστις πρὸς εὐνοῦχον, ἀνίκωνος
πρὸς συνουσίαν, Ἰππ. π. Ἀέρ. 293, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2.7, 15.

II. μεταφ., εἶδος σικυῶ ἀνευ σπέρων, ἀνιέθεται τῷ σπερματικῆς, οὐχ ὅπως ὅτι δ... Λέαγρος... περιέρχεται σικυῶ πλείονος εὐνοῦχίου κνήμης ἔχων; Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀλκίρ. 1. ὡς ὄνομα δένδρων τινῶν φοινικαφόρων, Ἀριστ. Ἀποσπ. 250. εὐν. κάλαμοι, οἱ τοῦ Πλινίου spradones, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4.11, 4. εὐνοῦχίζω, ὡς καὶ τῶν ἀποτέμνω τὰ γυναικῆ μέρη τινος, καθιστῶ αὐτὸν εὐνοῦχον, τοὺς δὲ πλεονάζοντες μὴ εὐνοῦχίζω Λουκ. Κρονούλων 12. εὐν. ἐαυτὸν τῆς ἐπιθυμίας Κλήμ. Ἀλ. 538.—Παῦλ. Δίων Κ. 68. 2.—βήματ. ἐπίθ., εὐνοῦχιστέον τοὺς μάχους Γεωμ. 17. 8, 2.

εὐνοῦχικός, ἡ, ὄν, ἀνίκων εἰς τὴν τάξιν τῶν εὐνοῦχων, εὐνοῦχικὸν ποιῶν Ἰ. Γενέσ. σ. 23, 8 ἔκδ. 13.

εὐνοῦχιστον, τὸ, εἶδος ὀρίδακος, μαρουλίου, = ἀστύτις ἡ ἀστύτις, Πλιν. II. N. 19. 8.

εὐνοῦχισμός, ὁ, τὸ εὐνοῦχίζειν, Ἰωάν. Χρυσ. τ. 2, σ. 700, Ἐριγ. III. 1233A, κλ.—εὐνοῦχιστής, οὗ, ὁ εὐνοῦχίζων, Γλωσσ.

εὐνοῦχο-εἰδής, ἔς, ὅστις εὐνοῦχος, Ἰππ. π. Ἀέρ. 293.

εὐνοῦχος, ὁ, (εὐνή, ἔχω) ἀνὴρ ἐκτομίας, οὐ ἐξέτεμνεν τὰ γεννητικὰ μέρη. Ἐν Ἀολῇ, ἀπολοῦντος δὲ καὶ ἐν Ἑλλάδι, εἶχον αὐτοὺς ὡς φύλακα; τῶν γυναικῶν καὶ ὡς θαλαμηπόλους (ὁπότεν τὸ ὄνομα, οἱ τὴν εὐνὴν ἔχοντες). Περὶ 1. 117, 7. 187, 8. 105, Ἀριστοφ. Ἀχ. 117 κέξ., Ξεν. Κύβ. 1. 5, 60 κέξ.; ἐν ταῖς Ἀσιατικαῖς αὐλαῖς καὶ τοῦ Βυζαντίου πολλοὶ κατεῖχον τὴν ἑλὴν θέσιν. 2) ἐπὶ ζῴων, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 585, Τζέξ.

3) ἐπὶ καρπῶν, ἀνευ σπέρου ἢ πυρηνος, Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 652A (πρὸς εὐνοῦχας);—εἶδος πλατυφύλλου καὶ ὀκαίου (ὀρίδακος) (μαρουλίου), ἥτις τοῦ μέν τῶν Πυθαγορείων ἐλέγτο εὐνοῦχος, ὑπὸ δὲ τῶν γυναικῶν ἀστύτις (ἡ ἀστύτις κατὰ Meineke), Ἀθην. 69B.

II. ὡς ἐπίθ., ὁ φυλάττων τὴν εὐνὴν, τὴν κοίτην, ἄγρυπνος, λαμπάδες εὐνοῦχος ὁμιμασιν Σοφ. Ἀποσπ. 880.

εὐνοῦχόδης, ἔς, = εὐνοῦχοειδής, Σουῖδ. ἐν λ. ἄρρη.

εὐνέα, ἄνω, ἀντὶ ἐνάτα, οὗδ, πληθ. τῆς μετοχ. ὦν, Θεοφρ. 2.3.

εὐνώμας, (εὐνός) Ἐπίρρ., μετ' εὐνοίας, εὐμενῶς, Ἀριστέας 27, Ἐπικτ. 4. 6, 7.

εὐνώμας, οὐ, ὁ, (νωμά) = εὐκνήντος, αἶψα εὐνώμα χρόνῳ Σοφ. Αἴ. 601 (ἐνθα τὰ κρείττω τῶν Ἀντιγρέων ἐκινεῖν τοῦ μέτρου ἔχουσιν εὐνώμας· ἀλλ' ὁ βῆκ. διορθῶ εὐνώμας, Παῦλ. τοῦ εὐνώμα, ἴδε σημ. Jebb) ἐν τόπῳ, καὶ πρὸς. Ο. Κ. 1571.

εὐνωτός, οὐ, ἔχων καλὰ ἢ ἰσχυρὰ νῦτα, Ἀριστ. Φυσιογ. 5. 18.

εὐφάντος, οὐ, (φαίνω) καλῶς φαίνόμενος, περὶ ἔριου, Ἀνθ. Π. 6. 282.

εὐφεται, Ἐπικτ. 6. ἐνικ. ἀορ. α' ὑποτ. τοῦ εὐφάμαι. αὐτὰρ ἐπὶν ὀπείσης τε καὶ εὐφεται κτλ. Ὁδ. Γ. 45.

εὐφένος, Ἰωάν. εὐφένος, οὐ, ἀγαθὸς πρὸς τοὺς ξένους, φιλόξενος, φιλικός, ἀνδρόγυνος εὐφ. δόμων, τοὺς θαλάμους τοὺς ἠρισμένους πρὸς ὑπόθεσιν τῶν ξένων, Δίσχυλ. Σο. 712. ἱμῆν εὐφένωτάτος ναύταις Εὐρ. Ἰππ. 157.—Ἐπικτ. Ἐπίρρ. εὐφένως Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 663, 1179.

II. Πόντος Εὐφένιος, ἡ τῶν Μάγνη Θεάλασσα, Περὶ 1. 6, κ. ἀλλ., Εὐρ. 1. Γ. 125, κτλ. εὐφ. πέλαγος Πινδ. Ν. 4. 80. ὀδισσ. Εὐρ. Πρ. Μαιν. 410, κτλ. ὁ Εὐφένιος νότος, Στράβ. ΑΙΙ.—Κατὰ πρῶτον τὸ πάλαι ἐκαλεῖτο ὁ Εὐφένιος, ἐκ τῶν ἀγρίων φυλῶν αἰτίνας κατήκουεν τὰ παράλια αὐτοῦ (diētus ab antiquis Aeneas ille fuit, Ὁδ. Trist. 4. 4, 56);—ἴσως τὸ ὄνομα εὐφένιος ἐλήθη κατ' εὐφημισμὸν, ὡς τὸ Εὐμενίδες.

εὐφίστος, Ἐπικτ. εὐφίστος, ἡ, οὐ, ἀλλά, οὐ, οὐ. Ὁ. 333; (ξίω)—καλῶς ἐξεσμένος, ὡς τὸ εὐφός, ἐπὶ τῆς ἐργασίας τέκτονος, ῥυμῶς, ἀπὴν, φάτνη Ἰλ. Ω. 271, 275, 280. χηλός Ὁδ. Ν. 10. ἀκοντες Ξ. 225.—τὸ εὐφίστον Λουκ. Πῶς δει. Ἰστ. Συγγ. 27.—ἴδε Κόντου Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 559, δ'.

εὐφίρανος, οὐ, εὐκόλως ἐκραινόμενος ἢ ἐξαμείζόμενος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 15. 3, 11, κ. ἀλλ.

εὐφός, Ἐπικτ. εὐφός, οὐ, συνηρ. γεν. εὐφου δουρδός ἀκωκή Ἰλ. Κ. 373, Spitz. : (ξίω)—ἀκριβῶς ὡς τὸ εὐφίστος, συχρὸν παρ' Ὀμ. ἄρμα, εἴφρος Ἰλ. Β. 390, Ὁδ. Α. 590. δόρυ Ἰλ. Κ. 373. κτλ. ἐν τῷ Ἐπικτ. τύπῳ:—ἐν Ὁδ. Β. 237, σκέπαρνον εὐφόν, ἐξ ἐστειλωμένου μετάλλου, ἀλλὰ κατὰ τὸν Εὐστ. ἐνδοῦται καὶ κατὰ ἀναρχομένην σημασίαν εἶναι τὸ εὐφόν, ὡς που καὶ βίβλος ἀκώμορον, τὸ ἀκὼ θανατοῦν. II. εὐκόλως ἐξόμενος ἢ στείλ-βουμένος, εὐφώτερος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 0, 4.

εὐφύλαξ, λέξις ἐκπεριμένη ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 1. 20, 3, ἐνθα ὁ Schin. διορθώσεν εὐφύλα.

εὐ-εὐλο-εργός, ὄν, καλὸς πρὸς τὴν ἐργασίαν τοῦ ἐύλου, ὀλης πελεκήτορας εὐ-εὐλοεργούς Μανδύων 4. 324.

εὐφύλος, οὐ, ἐκ καλοῦ ἐύλου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 4, 6. ἔχων ἀφρονίαν ἐύλου, Ἀποσπ. Ἀννιδ. 58.

εὐφύμβλητος, εὐφύμβλος, εὐφύβντος Ἀπ. ἀντὶ εὐσύμ-βλητης, εὐσύμβουλος, εὐφύβντος.

εὐφύστος, οὐ, (εὐφύ) εὐκόλως ἐξόμενος ἢ ἐκινόμενος, Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 911.

εὐογκία, ἡ, οὐς, τοῦ εὐογκος, μέτριος ὄγκος, Δημόκριτ. παρὰ Σπιν. 553. 16.

εὐογκος, οὐ, ἔχων καλὸν ὄγκον, ἀρκετὸν ὄγκον, κλινοῦσης τῆς λέξεως εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ὄγκωδης, Ἰππ. π. Ἀρρ. 795. κοιλία ὁ αὐτ. ἐν Προγ. 40. οὐδ' ἄγαν εὐ. Εὐρ. Ἀποσπ. 689. εὐογκος εἶναι γαστρί, μὴ ἐσθίειν πολλά, Πιοιη. παρὰ Στοβ. Τίτ. 97. 17. εὐ. φωνή, ἡχηρὰ φωνή, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φιλή, Φιλόχορ. 66:—μεταφ., βαρὺς, σπουδαῖος, ἀντίθετ. τῷ εὐτελῆς, Ἀριστ. Ρητ. 3. 7. 2. θαυμάσαντες τῆς λέξεως τὸ εὐογκον καὶ τὸ λιτόν ὕφος Πλάτ. 2. 511B.

II. μέτριος τὸν ὄγκον, συμπαγής, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 2, 6, π. Ζ. Γεν. 4. 1, 41. συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ μικροῦς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 16, 8:—φορητός, εὐμετακό-μιστος, ὁ αὐτ. 9. 16, 8. τὰ εὐ. τῶν ἀναθημάτων Πλάτ. 2. 969B.

2) ἐπὶ λόγων καὶ βωταῶν, εὐπεπτος, μνημονεύεται ἐν τοῦ Ἀθηναίου.—Ἐπίρρ. εὐογκως, μετὰ ἐπαρκούς ὄγκου, Δισκλ. παρ' Ὀρειθας. III. 173. 5.

εὐοδία, ἔχω ἐλευθέραν ὁδὸν ἢ διοδον, ἐπὶ ῥέοντος ὕδατος, Δημ. 1274. 19, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 50, κ. ἀλλ.—ἀπροσ. ἐν τῷ Παῦλ., εὐοδεῖται, ὑπάρχει ἐλευθέρᾳ ὁδοῦ, ὁ αὐτ. 3. 4, 24. 2)

μεταφ., ἐπηγαλῶ καλὰ, εὐτυχῶ, εὐδῶν πορεύομαι Θεόκομτ. Κωμ. ἐν Ἀδύλ. 10. ἡ ἀρετὴ, προῖοῦσα εὐοδεῖ Μ. Ἀντων. 6. 17. χαίρει καὶ σὺ κεῖσθαι, ἐπὶ ἐπιτυχεῖσι πλάκῃ, Σουλ. Ἐπιγρ. 1956, πρὸς 1907. 9. 3706.

εὐοδία, καλὴ πορεία, καλὸν ταξίδιον, Δίσχυλ. (Ἀποσπ. 34) παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1528, ἐνθα τὸ εὐοδία ἀπὸ στόματος χέειν, πρέπει νὰ σημαίη εὐχὰς ἀγαθὰς πρὸς ἐπιτυχίαν τινός, (πρὸς τὸ τῆς καθωμολιμένης, οὐκατεῦδισιον).

εὐοδεῖω, βάλω ἐν οὐτῷ πως ὥστε νὰ εἰσχωρήσῃ εὐκόλως, νὰ εὐρὴ εὐκόλως τὸν δρόμον τοῦ, λαβόντες οὖν.. ἀρμόζοντα καθετήρα εὐοδίασωμεν αὐτὸν Παῦλ. Αἴγ. 6. 59.—οὐσιαστικ., εὐοδίασμός, ὁ, ὁ δὲ τοῦ εὐοδίασμοῦ τρόπος τοιοῦτός ἐστιν αὐτόν.

εὐοδία, εὐοδία, ἴσα εὐοδία, εὐοδία, εὐοδία.

εὐοδός, οὐ, εὐδοκίμος, ἐπὶ ὁρίων, Ξεν. Ἀν. 4. 8, 10. ἐπὶ οὐοῦ, εὐδοκίμος, ὁδός.. εὐδοκίμους τοῖς τοῖς οὐοῦ τοῖς αὐτοῖς 4, 2, 9.

2) μεταφ., εὐκόλως, ἀνευ δυσκολίας, ἀπλῶς, Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1127D. 3) ὁ εὐκόλως ἐκκρινόμενος, εὐκρινέος, πρὸς τὰς οὐρήσεις ἐστὶν (τὰ δοτρεα) οὐκ εὐδοκί Μνησίθεος παρ' Ἀθην. 92C. ὡς ἐπὶ τὸν τοῦ Πανός, ὁ εὐδοκί θεός, ὁ παρ-χων εὐδοκίαν, Σουλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκαι) 4705b, κ. ἀλλ. εὐδοκί σσι πάντ' ἐστὶ Ἐπιτύμει, ἐν Amer. Inst. 3. 1. 313.

εὐοδῶ, καθιστῶ τὴν πορείαν τινός καλὴν, εὐτυχοῦν, μετὰ δοτ. προσ., σφῶν δ' εὐδοκί (εὐδοκίαι Βυτρεῖς) Ζεύς, ὡς σὺς εὐδοκί καλὸν κατεῦδισιον, Σοφ. Ο. Κ. 1435. ἀλλὰ παρὰ μεταγεν. μετ' αὐτ., Ἐβδ., κτλ., ὁ δὲ Ἐρμάνος διορθῶ, σφῶ ἐν τῷ μνημονεύοντι χωρίῳ τοῦ Σοφ. ἀπολ., τὸ εὐδοκίον Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 5. 6, 7.

2) Παῦλ., κἀμω εὐνοχέ, αἰσίων ταξίδιον, εἰ εὐο-δοθῆσμαι Ἐπιστ. π. Ρωμ. α', 10. ἐπὶ πραγμάτων, ἐπιτυχῶν, ἀπηγαλῶ καλὰ, ὡς Κλεομένης εὐνοκί τὸ πρῶτον Ἡρόδ. 6. 73. θησαυρίζω δ' ἐν εὐοδῶται = εὐπορῇ Δ' Ἐπιστ. π. Κορ. ις' 2, πρὸς. Πράξ. Ἀποσπ. ια', 29. II. ἀμεταβ., = τῷ Παῦλ. Φίλιπ. 1. 514.

εὐοῦ, ἐπιφώνησις βακχεύοντων, Λατ. enoe, ὡς τὸ αἰαί, ἀναπαράσκει εὐοῦ μ' ὁ κισσός Σοφ. Τρ. 219, κτλ., ἴδε Φώτ. ἐν λξ.

εὐοικονόμητος, οὐ, εὐκόλως οἰκονομούμενος, μέγαν ἐν τῷ Ἐπίρρ. -τως, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 464. 2) εὐπειτος, Διφιλ.

Σίρ. παρ' Ἀθην. 54D, 80B, 115D.

εὐοικος, οὐ, ἔχων καλὰς οἰκίας, Ἐτυμολ. Μ. 389. 24. 2)

καλὸς πρὸς κατακλίαν, εὐάρεστος, Ὀπκ. Ἀλ. 3. 370. II. φιλό-ξενος, Δίων Κ. 44. 39. 2) ἀγαθὸς πρὸς τοὺς οἰκέτας, Ἀχαιοὺς παρ' Ἀθην. 267D.

εὐοκίω, ἔχω ἀφρονον οἶνον, εἰσάγω καλὸν οἶνον, Στράβ. 516.

εὐοκία, ἡ, ἀφρονία αἵνου, καλὸς τραγητής, Στέφ. Βυζ.

εὐοκιστος, οὐ, ἐκ καλοῦ οἶνου, ἐπιλοισίη Ὀρφ. Ἀργ. 601.

εὐοκίος, οὐ, ἔχων ἀφρονον οἶνον, Λέσδος Ἐρησιάνης 5. 65, πρὸς. Στράβ. 241. σταφυλὴ Ἀνθ. Π. 6. 300.

εὐοκισμός, οὐ, ὁ, καλὸς οἶνός, προαισθητικὸς εὐτυχίας, Σχόλ.

εἰς Λουκ. ἐν Διτ' Τραγ. 47.

εὐοκιστικός, οὐ, ἔχων καλὸν οἶνον, Διοδ. Ἐκλογ. 629. 37.

εὐοκίος, οὐ, πλούσιος, εὐδαίμων, Εὐρ. 1. Τ. 189, Ἐπιγραμμ.

ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 1582, 2681.

εὐοκισθητός, οὐ, = τῷ ἐπομ., Ἰαμβλ. Προτρ. 352.

εὐοκιστός, οὐ, εὐκόλως ὁλισθάνων, ἀσταθής, ἡλικία Φίλων 2.

463, πρὸς. Πλούτ. 2, 878D. II. λίαν ἐλισθητός, κόπρος

Ἀλέξ. Ἀρρ. 1. 90.

εὐοκίμος, οὐ, (ὀκίη) εὐκόλως ἐκόμενος, πυρρὸς, κολλώ-

δης, Ἰππ. π. Ἀρρ. 802.

εὐοκίρια, ἡ, ἀφρονία βραχῆς, Εὐσεβ. Ἰκκλ. Ἰστ. σ. 353, κλ.

εὐομβρος, ον, ἔχων ὀφθονίαν βροχῆς, καλῶς ποτιζόμενος, Στράβ. 183.
 εὐομβρῆτος, ον, κοινωνικός, Μ. Ἀντων. 1. 16· ἐμπιστευτικός, Πλάτ. 3. 10· οὐσιαστ. ἐν τῷ πληθ. εὐομβρῆται, αἱ, Χάρ. ἐν Λατ. Γραμμ. (ἐκδ. Keil) I, σ. 33. 12., 549. 10.
 εὐομβρατός, ον, ἔχων καλοὺς ὀφθαλμούς, βλέπων καλά, εὐε-
 ξερκές γὰρ τὸ εἶναι καὶ εὐομβρατόν· Ἔτυμ. Μ. σ. 284. 8.
 εὐομβρολόγητος, ον, εὐκόλως ὁμολογούμενος, ἀναμφήριστος, Πλάτ. Πολ. 527B.
 εὐομβραλός, ον, παρ' Ἀρκάσι = εὐοσμος, Ἀθην. 682C, ἴδε
 ἑμψῆ ἐν τέλει.
 εὐομβρεῖς, ον, ὁ βλέπων εὐχάριστα ὄνειρα, Στράβ. 761· φέρον
 εὐχάριστα ὄνειρα, νύξ Πλάτ. 3. 5· τὰ εὐ., εὐχάριστα ὄνειρα,
 Πλούτ. 2. 83D.
 εὐομβρῆς, ὁ, ἡ, ἔχων ἰσχυροὺς ὄνυχας, Μ. Σιδήτ. 34.
 εὐομπλῆω, εἶμαι καλῶς παρεσκευασμένος, ὠπλισμένος, Ἀνθ. Π.
 12. 120, Φίλων 1. 20.
 εὐομπλῆα, ἡ, καλῆ κατὰστασις ὀπλῶν καὶ τῆς ἄλλης παρασκευῆς,
 Ξεν. Ἰέρ. 9, 6.
 εὐομπλος, ον, καλῶς ὠπλισμένος, καλῶς παρεσκευασμένος· Ἀρι-
 στοτ. Ἀχ. 502· λόχος, πόλις Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 5, Ἰέρ. 11, 3· τῶν
 ζώων τὰ ἄρρενα εὐομπλότερα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰσθ. 4. 11, 11.
 II. (ὁπλῆ) ἔχω καλὰς ὀπλὰς, Πολυδ. Α' 194.
 εὐομπτος, ον, (ὄρασι, ὄφρασι) περιφανής, εὐκόλως ὁρώμενος,
 Αυγστ. 4. 3.
 εὐομπτός, ον, (ὄρασι) εὐεργής, Ἔτυμολ. Μ. 276. 36.
 εὐομπτός, ον, (ὄρασι) = τῷ προηγουμ. I, μνημονεύεται ἐκ τοῦ
 Ἰαμβλ. ἐν Βίβ. Πολυχ.
 εὐοργησία, ἡ, ἡπίοτης διαθέσεως, Εὐρ. Ἰππ. 1039, Βάκχ. 641.
 εὐοργητός, ον, (ὄργῃ) ὁ εὐμενὴς φερόμενος, αὐτῇ ὄργῃ εὐ-
 χρώμενος· (Πλούτ.), Ἰππ. π. Ἀέρ. 288· τοῖς κόλασι, εὐοργη-
 τὸς Εὐδούλος ἐν «Διονυσίῳ» 1. 3.—Ἐπίρρ., εὐοργητικῶς προσο-
 μιλεῖν τῷ πολέμῳ, μετ' ἡπίον τρόπον, ἡπίως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ
 ὀργισθεῖς, Θουκ. 1. 122.
 II. ὁ εὐκόλως εἰς ὄργην κινούμενος,
 πλὴρης ὄργης, Πλούτ. 2. 413C.
 εὐοργός, ον, (ὄργῃ) ἐπὶ ψύχῳ, «ὁ μὴ ὀργιζόμενος ἐφ' οἷς δεῖ,
 ἀλλὰ πάντα εὐ φέρων. Ἰσθ' δεῖ ἐπὶ ἐγκωμίου» Πλούτ.,
 εὐορεκτός, ον, (ὄργῃ) ὁ πραεὶς ὄντων, ὀρεκτικός, τὸ μὲν ποικί-
 λον ἡδίων ἐστίν, τὸ δὲ ἡδίων εὐορεκτότερον Πλούτ. 2. 663E.
 εὐορίστος, ον, ὁν εὐκόλως τηρεῖ τις ἐντός ἑρῶν, ἡ ἀτίμις
 ὑγρὸν καὶ ψυχρὸν εὐορίστων μὲν ὡς ὑγρὸν Ἀριστ. Μετεωρ.
 2. 4, 6· τὸ εὐορί, ἀντιθέτως πρὸς τὸ δυσόριστον, αὐτὸς 4. 1, 2,
 πρὸς, Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 6, 3.—Κατὰ τὸν Ζωναρᾶν σ. 917· «εὐορί-
 σταν τὸ ψηλαφώμενον καὶ φειρόμενον, οἷον ὁ ἄρτος καὶ τὰ ὅμοια»
 εὐορίκω, ὀρικήμαι ἀληθῶς, κόμην ἀληθῆ ὄρκον, ὀρικήμαι ἐπὶ
 τῆς ἀληθείας, ἀντίθ. πρὸς εὐορίκω, μηδὲνα θεὸν ὁμολογῶ, μηδ'
 ἂν εὐορίκην μέλλῃς Ἰσοκρ. 7 Α· φυλάττω τὸν ὄρκον μου, Νόμ.
 παρ' Ἀντοκ. 13. 28· τίμι Θουκ. 5. 30· τὴν ἐμὴν ψυχὴν κατω-
 μοσ' ἂν ἂν εὐορίκην ἐγώ, διὰ τὴν ἀρετὴν ἐγὼ δὲν θά ἐκαμνα
 φευδῆ ὄρκον, Εὐρ. Ὀρ. 1517· ὑμεῖς δὲ κατὰ τὸν νόμον εὐσε-
 βούντες καὶ εὐορίκοντες, τηροῦντες τοὺς ὄρκους, Ξεν. Ἑλλ. 1.
 7, 25.
 εὐορκησία, ἡ, τὸ εὐορίκειν, Ἀλέξανδρος ἐν «Ἐλένη» 1· πρὸς
 Λοβίλ. ἐν Φρον. 513.
 εὐορκία, ἡ, = τῷ προηγ., Πινδ. Ο. 2. 119.
 εὐορκός, ον, ὁ τηρὼν τὸν ὄρκον του, πιστός εἰς τὸν ὄρκον αὐτοῦ,
 ἀνδρὲς δ' εὐορκῶ γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων· Ἰσθ. Ἑρ. κ. Ἰπμ.
 283, πρὸς 183, Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 6. 86, 3, Ἀριστοτ. Πλ. 81, Ξεν.
 Ἑλλ. 2. 4, 12, κτλ.· εἰς τινα Εὐρ. Μήδ. 495.
 II. ἐπὶ ὄρ-
 κῳ, εὐορκά ὀμνύμαι, ὀρκίζεσθαι πιστῶς, Ἀντιφῶν 112. 23· εὐο-
 μόσασθαι εὐορκότερα ὁ αὐτ. 143. 18· ψηφισασθαι Ἰσάκιος 2, ἐν
 τέλει γυνῶναι Δημ. 310. 16· εὐορκότεραν θήσασθε τὴν ψῆφον
 ὁ αὐτ. 846. 2, πρὸς 522. 19· εὐορκοτάτην τὴν ψῆφον ἐνεγ-
 κέτω Λυκούργ. 149. 23, πρὸς Λυσ. 153. 3· — συμφώνως πρὸς τὸν
 ὄρκον τινός, οὐχὶ ἐναντίον τοῦ ὄρκου, εὐορκόν [ἐστι] Θουκ. 5. 18,
 πρὸς 23, 29· εὐορκά ταῦθ' ὅτι ἐστι Δημ. 525. 13· οὕτως ἐν τῷ
 Ἰππ. πρ., τὰ δ' εὐορκά ἐχει Δισχύλ. Νο. 979· εὐορκον θεσθαι
 τὴν ψῆφον Ἀριστ. Ρητ. Ἀλ. 19. 5.
 εὐορκώμα, τό, πιστὸς ὄρκος, Δισχύλ. Νο. 901 ἐν τῷ πληθ.
 εὐορκώτος, ον, = εὐορκός, Πολυδ. Α' 39.
 εὐορκητός, ον, (ὀρκίῳ) εὐκόλως ὀρκιῶν πρὸς τι, εὐορκητός
 πρὸς ἄνθρωπον Βασίλ. Σελ. ἐν βίβ. Ἑκκλ. σ. 76.
 εὐορκός, ον, ἔχων καλοὺς ὄρκους πρὸς προσόρμιον πλοῖον, ἐν
 δὲ λιμνῇ εὐορκός Ὀδ. Α. 358, πρὸς 1. 136, Ἰλ. φ. 23, Ἰσθ.
 Ἀσπ. Ἰρ. 207, Σοφ. Φιλ. 221, κτλ. 2) καλῶς ἡγευόμενος
 μένος, ἀραχόμενος, εὐορκῶν, πρυμνήσια νηῶν Ἀνθ. Π. 10. 4.
 εὐορνέω, ἡ, καλῶς οἰκονόμος, Σοφ. Ἀποσπ. 881.
 εὐορνός, ὁ, ἡ, καλὰ προμηθεύων, αἰσίος, οἰωνοὶ Διον.
 Ἀλ. 2. 73·
 II. ἔχων ἀβυσθίαν πτηνῶν, ἐπίθ. τῆς Τανάγρας
 ἐν Ἀνθ. Π. 7. 424.
 εὐορφοτός, ον, ἔχων καλὴν ὄραφιν, καλῶς ἐσπερασμένος, Ἀνθ.
 Π. 9. 59.

εὐορφή, ἡ, ἡ, ἔχων ὠραίους κιάδους, Νόγν. Δ. 21. 296.
 εὐοσμία, εἶμαι εὐοσμος, εὐώδης, Θιοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 16. 1.
 εὐοσμία, ἡ, εὐωδία, Σοφ. Ἀποσπ. 340, Θιοφρ. π. Φυτ. Αἰτ.
 6. 14, 4· ἀλλ' εὐοσμία ὁ αὐτ. π. Ὁσμ. 51· πρὸς Πολυδ. Β' 75.
 76.
 εὐοσμος ἢ εὐοσμός, ον, (ἴδε ὁδμή. ὁσμή) ἔχων καλὴν ὀσμήν,
 εὐωδὴς, εὐοσμὸν ἔαρ Πινδ. Ἀποσπ. 45. 14· σέλινον, νέκτορ
 Θεόφρ. 3. 23, 17. 29· οὗτοι γὰρ καὶ Διον. ἡ Περιχρ. 937 (εὐωδ.
 γραφ. εὐωδής), κλ.· εὐοσμος τῇ ὀσφρῇ εἰσι ὄσφρ. π. Φυτ. Ἰσθ.
 9. 13. 3.—Πρὸς ὁσμή.
 εὐοσφρακτικός, ἡ, ὄν, ὅστις τὴν ὀσφρῆσιν, Ἰσθ. ἐν λ. εὐ-
 ρινοτάτην.
 εὐοσφρητός, ον, ὡς τὸ προηγ., ὁ ἔχων καλὴν ἥτις ἐστὶν ὀσφρῆ-
 σιν, Ἔτυμολ. Μ. 765. 53.
 εὐοφθαλμος, ον, ὁ ἔχων ὠραίους ὀφθαλμούς, Ξεν. Κύρ. 8. 1,
 41. 2) ὁ ἔχων ἐξῆταν ὄρασιν, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 55. II. εὐ-
 ρεστος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, Ἀθην. 545E.—μόνον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς
 ἀρεστός, κατὰ τὸ φαίνόμενον καλός, εὐλογοφανής, εὐοφθαλμὸν ἀκρο-
 σαι Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 18, 16· πρὸς ἐνπρίστωσις.—Ἐπίρρ.—μωφ.
 «εὐοφθαλμῶς» ἀντὶ τοῦ εὐπρεπῶς, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀρπυρ.
 εὐοφρῆς, ον, ἔχων ὠραίους ὄφρως, Ἀθην. Π. 5. 76.
 εὐοφρῆα, καλῶς ἡγεῖσθαι, εὐοφρεῖται, ἐπὶ τοῦ ἐλφάντος, ἀντὶ τοῦ
 καλῶς ἡγεῖσθαι Σουῖδ.
 εὐοφθῆω, ἔχω ἀφθονίαν ἀγαθῶν, εὐφραίνω, Ἰσθ. Ἑρ. κ. Ἰπμ.
 475, Ριν. παρὰ Σοφ. 54. 12.—Καθ' ἡμέραν εὐοφθῆναι ἐν ἔχειν,
 εὐφραίνεσθαι, πλήρη εἶναι. εὐφραίνει ὁχλὸν γὰρ ἡ τροφή.
 εὐοφθός, ον, ἔχων καλὰς ὄφρας, γόνιμος, εὐφροτός, γῆ Ὀμ.
 Ἑνιγέρμ. 7. 2.—ὡσαύτως, θαῖτας εὐοφθούς, ποικιλεῖς, Βακ-
 χυλ. Ἀποσπ. 22 (23) ἐκδ. Βλακ.—βόρα Εὐρ. Ἰων. 1169.
 εὐόχουν· «πλήρη» ἀπὸ τῶν ποταμῶν μετῆκται· Φωτ. Λεξ. ἐν λ.
 εὐόχος, ον, (ἔχω) ἰσχυρῶς κρατῶν, δεσμός, Ἰππ. π. Ἀρβ.
 808.
 II. ὁν εὐκόλως κρατεῖ ἢ διατηρεῖ τις, σχῆμα ὁ αὐτ. π.
 Ἀγμ. 770.
 εὐοφῆω, ἔχω ἀφθονίαν ἡψάρια, Στράβ. 184, 658.
 εὐοφία, ἡ, (ἔχω) ἀφθονία ὡφάρων, Ἀλκιβίου 3. 3.
 εὐοφία, ἡ, (ἔχω) καλὴ ὥψις, εὐπροσωπία, Ἀλκιβίου ἐν «Γαλα-
 τίᾳ» 3.
 εὐοφύς, ον, ἔχων ἀφθονίαν ὡφάρων, ἀγορά Ἀναξανδρίδης ἐν
 «Ὀδυσσεὶ» 1. 10· χωρίον Ἀρχιτ. παρ' Ἀθην. 304 D, πρὸς
 Πλούτ. 2. 669C, κτλ.
 εὐπᾶγγος, ἡ, (ἡ ΠΑΡ, πᾶγγοι) ἐπὶ τοῦ σώματος ἡ τῶν με-
 λῶν, συμπαγής, στερεός, «γάρβος», Πλάτ. Νόμ. 775D, Ξεν. Κύρ. 4.
 1., 5. 30, κτλ.· ἐπὶ πραγμάτων, σελίβας αὐτοῦ· 8· βάκτρον
 Θεόφρ. 25. 208· πρὸς εὐπᾶγ.—Ἐπίρρ.—γάρβος, Ὀππ' Ἀλ. 3. 401.
 εὐπᾶθῆα, ἰων. -εῖ, ἡ, (εὐπᾶθῆς) ἡ ἀπόλαυσις ἀγαθῶν, ἀπόλαυ-
 σις ἡσυχίας καὶ ἀναπαύσεως, Ξεν. Ἀγασ. 9. 3, Ἀριστ. Ἰθ. Ν. 8.
 8, 2· — ἴδιος ἐν τῷ πληθ., ἀπολαύσεις, ἐφρῆς, τρομα, ἐν εὐπα-
 θῆσι (αὐτῶς ἀναγνώσκειν ἀντὶ -εῖναι, πρὸς 8. 99), διατελεῖν ἐν
 τρωτῇ καὶ ἐν εὐνομίᾳ, Ἰπρὸς 1. 22, 191· εὐπαθῆας ἐπιτηδεύειν
 αὐτοῖς 135· ὡσαύτως λιχνεύματα, ἡδύσματα, εὐπαθῆας ἐκ τῆς
 ἀγορᾶς πολυτελεῖς πορίζεσθαι Ξεν. Ἀπολ. 18, πρὸς Πλάτ.
 Πολ. 404D, 2) παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, μακαρία κατὰστασις τῆς
 ψυχῆς, Διογ. Λ. 17. 115· πρὸς Ξεν. Ἀγασ. 11, 9, οὐ καρτερίαν
 τὴν ἀρετὴν ἀλλ' εὐπ. νομίζειν· — καθόλου, εὐαισθησία, Πλούτ.
 2. 589C, κτλ. πρὸς Wyttenb. ἐν 132C.
 εὐπᾶθῆω, διαγω εὐαίρετον τὸν βίον, εὐφραίνομαι, εὐνομῶ, πι-
 νειν καὶ εὐπαθεῖν Ἰπρὸς 2. 133, 174, Πλάτ. 347D· ἐπὶ τῆς
 ψυχῆς, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 247D· ἴδε εὐπᾶθῆα· ἀντίθετον τῷ δυσ-
 ταχέω, Διον. Κ. 50. 45. 2) λαμβάνω εὐεργεσίας, εὐεργε-
 τοῦμαι, ὑπὸ τινος Πλούτ. 2. 176B, ἐνθ' ἔα Wyttenb.
 εὐπᾶθῆς, ἡ, (πᾶθος) ἀπολαύων ἀγαθῶν, ἡδοναίης, ἡδοναί-
 ατος, ἔχοντες εὐπαθῆ βίον Κράτης ἐν «Θηρίοις» 4. II. εὐ-
 κλήως πάσχων ὑπὸ τινος, ὑπὸ τοῦ ἀέρος Ἀριστ. Πρὸς 3. 4 τῷ
 ἀέρι Πλούτ. 2. 949E· πρὸς τὸ πῦρ ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκιβ. 35· εὐπ.
 εἰς τὸ πάσχειν Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 14, 7· ἐπιδεικτικός, εὐα-
 σθητός, Πλούτ. 2. 528D.
 εὐπᾶθῆα, ἡ, ἰων. ἀντὶ εὐπᾶθῆας.
 εὐπαιδεύσια, ἡ, καλὴ ἐκπαίδευσις, Εὐρ. Ἀποσπ. 1080, Με-
 νάνδρ. Μονόστιχ. 653.
 εὐπαιδεύτος, ον, καλῶς πεπαιδευμένος, καλῶς ἡσυχημένος· Ἰππ.
 π. Ἀρβ. 808· εὐπαιδεύτον ἐστὶ, εἶναι ἔργον ἐμπείρου ἀνδρός,
 μετ' ἀπαρ. αὐτοῦ 780· ἐπιστολὴ εὐπαιδεύτος, δεικνύουσα τὴν
 ἐκπαίδευσιν τοῦ γράψαντος αὐτήν, Διον. Ἀλ. πρὸς Ἰν. Πομπ. ἐν
 ἀρχῇ.—Ἐπίρρ.—τως, Συγκρ. -ότερον, Ἀθην. 177E.
 εὐπαιδεία, ἡ, καλὴ τέχνη γενεά, Δισχύλ. Ἀποσπ. 281· τέρ-
 πεται δ' εὐπαιδεύ Εὐρ. Ἰκ. 490· εὐπαιδεύαν ἔχοντες, εὐαγῆ ἐν
 τέχνῳ, ὁ αὐτ. ἐν Ἰωνί 678· ὡ μακάριε τῆς εὐπαιδεύτος Ἀριστοφ.
 Σφ. 1512· τῆς, ἡμετέρας εὐπ. Ἰσοκρ. 229C· Πρὸς, εὐτεχνία.
 εὐπαις, αἰθεῖς, ὁ, ἡ, ἔχων καλὰ ἢ πολλὰ τέκνα, Ὀμ. Ἰγμ. 30.
 5, Ἰπρὸς 1. 32, καὶ Ἀτ. ὡς Εὐρ. ἐν Ἑκ. 810, Ἀριστοφ. ἐν Πλ.
 639· βιοτὰς εὐπαιδὸς Εὐρ. Ἰων 491· ἀλλὰ, Λυτοὺς γόνος

εὐπαίς, ὁ εὐγενὴς αὐτῆς υἱός, ὁ αὐτ. ἐν 'Ηρ. Μαιν. 689, I. T. 1234. — Πρβλ. εὐτεκνός.

εὐπακτος, Δωρ. ἀντὶ εὐπηκτος.

εὐπάλαιστος, οὐ, εὐ ὁλως ἡττώμενος ἐν τῇ πάλῃ, 'Επίχαρ. 98 Διη.

εὐπάλαιστρος, οὐ, ἐμπειροὶς ἔχων εἰς τὰ τῆς παλαίστρας, ἐξ-
ησχημένος, μεταφρ. τὸ κατὰ τὰς εἰρωνείας εὐπάλαιστρον, εὐ
μετ' ἐπιτηδεύοντος εἰρωνεύεσθαι, Λογγίν. 34, 2.

εὐπάλαμος, οὐ, ἐπιτηδεύων εἰς τὸ κατσκευάζειν τι τεχνικῶς,
εὐμήχανος, ἐπινοητικὸς, εὐπάλαμον μέρμιναν Δισχύλ. 'Αγ. 1531.
ἔρως 'Ορρ. 'Υμν. 57 4· σσφίη 'Ανθ. 11, παρῶρ. 55. 2) κα-
λῶς ἐξαιργασμένος, ἔντεχνος, ὕμνοι Κρατίδης ἐν 'Αριστοφ. 'Ιππ. 530.

εὐπάλης, ἐς, (πάλη) = εὐπάλαιστος, σθελοὶ 'Απολλ. Ρόδ. B 618, 12ε Ruhnke. 'Επιστ. Κριτικ. σ. 222, 'Ιωνι.—'Επίρρ. εὐ-
πάλης 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 193.

εὐπάξ, ἄγος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ εὐπῆξ, εὐπάγι κύκλῳ, ἐκ
διωρθώσεως τοῦ 'Ερμάνου ἀντὶ εὐπαγεί ἐν Εὐρ. 'Ορ. 1428.

εὐπαράγωγος, οὐ, εὐκόλως παρέρχων εἰς τινα τόπον, ὅσπερ
'Ιππ. π. 'Αγμ. 755. II εὐκόλως παρασύρμενος, ἀποπλανώ-
μενος, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1115, Πλάτ. Τ(μ. 691). 2) ἐνεργ.,
ἀπατηλός, δολαστικὸς, Φίλων 2. 481.

εὐπαράδεκτος, οὐ, εὐκόλως γινόμενος δεκτός, εὐπρόσδεκτος,
Πολύβ. 10, 2, 11, 'Απολλ. π. 'Αντιων. 114Δ. II ἐτοίμως δεχό-
μενος, τίνος Φίλων 1, 136· οὕτως, εὐπαράδοχος Κύριλλ. 'Αλ. III. 961Δ.

εὐπαράειττος, οὐ, εὐδιάλλακτος, εὐεξίλαστος, Πλούτ. Δίων
47, Φωκ. 29.

εὐπαράκλητος, οὐ, εὐκόλως διὰ παρακλήσεων ἐξιλεούμενος,
Πλάτ. 'Επιστ. 328Α. II εὐκόλως καταπειθόμενος, καταπειστικός,
τρώπος 'Αριστοφ. 2. 1.

εὐπαράκολοῦτος, οὐ, ὅν εὐκόλως παρακολουθεῖ τις, ἐπὶ
διηγήσεως, ἐπιχειρηματικὸς λογικῶς, κτλ., Πολύβ. 4. 28, 6, Διον. 'Αλ.
π. Συνθ. 6· τοῦ εὐπαράκολουθῆτου Ξενοκ. 'Αριστ. 'Ἰθ. Ν. 2.
7, 11.—'Επίρρ.—τως, Διον. 'Αλ. π. Θουκ. 37. II εὐκόλως
ἀκολουθῶν, εὐπαράκολουθῶν· ὅστις εἰς τὰ πράγματα καὶ οὐ νοησε-
λεῖς· 'Ἰσχύ.

εὐπαράκομιστος, οὐ, ὁ εὐκόλως παρακομιζόμενος, ὁλκάδος
.. πρὸς τὴν γῆν μὴ εὐπαράκομιστου διὰ τὸ μέγεθος Πλούτ.
Λούκουλ. 13· μεταφρ., εὐπαράκομιστῳ τῷ λογισμῷ πρὸς τὸ
συμφέρον Πλούτ. 2. 597Β. II πόλις, εὐπαράκομιστος
τῆς περὶ εὐλα ὁλῆς, ἔχουσα καλὴν θέσιν διὰ τὴν προμήθειαν ξυ-
λείας, 'Αριστ. Πολιτικ. 7, 5, 4.

εὐπαράκρουστος, οὐ, ὅν εὐκόλως δύναται τις νὰ ἀποκρούσῃ,
νὰ ἀνασχεύσῃ, 'Απολλ. π. 'Αντων. 6Α.

εὐπαράλογιστος, οὐ, ὁ εὐκόλως ἐξαπατῶμενος, Πολύβ. 5. 75,
2, κτλ.

εὐπαράμυθης, οὐ, ὁ εὐκόλως ἐξιλεούμενος, εὐχαῖς Πλάτ.
Νόμ. 888C. 2) ὁ εὐκόλως παρκαμυθούμενος, παρηγορούμενος,
θόνατος Πλούτ. 2. 110D, 113E.

εὐπαρῆς, οὐ, Δωρ. ἀντὶ -ῆος, = εὐπάρεις, Πινδ. Π. 12. 28.

εὐπαράπειστος, οὐ, εὐκόλως παραπειθόμενος, φίλοις εὐ-
παραπειστότατος Ξεν. 'Αγρ. 11, 12.

εὐπαράπλους, οὐ, ὅν εὐκόλως περιπλέει τις, Στράβ. 838.

εὐπαράτητος, οὐ, ὁ εὐκόλως παρατηρούμενος, 'Ανέκδ. Boiss.
τ. 3. σ. 255 ἐν τέλει.

εὐπαράτρεπτος, οὐ, ὅν εὐκόλως μετατρέπει τις ἀπὸ τῆς γνώ-
μης του, ὡς τὸ εὐπαράπειστος, Πολύβ. Η'. 12.

εὐπαράτρεπτος, οὐ, εὐκόλως ἀποπλανώμενος ἐξ ἰσχυμένων
ἐντυπώσεων, ἀισθητήρια Μ. 'Αντων. 5. 33.

εὐπαράφθορος, οὐ, εὐκόλως παραφθόμενος, ἐκτρεπόμενος, Κύ-
ριλλ. 'Αλ. I. 141D, II. 529B, X. 344D:—εὐπαράφθοροι· ἐξεστηκό-
τες· 'Ἰσχύ.

εὐπαρέδρος, οὐ, ὁ ἐγκατερίων, ἀφωσιωμένος, προσκεκολλημέ-
νος, τὸ εὐπάρεδρον, τὸ καλῶς παραμένον καὶ διηγετικὸς, πρὸς τὸ
εὐσχημον καὶ εὐπάρεδρον (διάφ. γρ. εὐπρόσεδρον) τῷ Κυρίῳ
'Επιστ. Α' π. Κυρ. ζ', 35, πρβλ. 'Ἠσχύ., Σουῖδ.—'Επίρρ. εὐ-
παρέδρος, μετ' ἀφωσιώσεως, Κύριλλ. 'Αλ. VI. 217B, κλ.

εὐπάρεις, οὐ, ἔχων ὥραϊας παρείδας, καλλιπάρεις, Πολύβ.
13', 87, 162· Δωρ. εὐπάρας, ὁ 12ε.

εὐπαρεῖδυστος, οὐ, ὁ εὐκόλως παρεῖδυσεν εἰς μὴ προσήκον
μέρος, 'Ιππ. π. 'Αρρ. 197.

εὐπαρηγόρητος, οὐ, ὁ εὐκόλως παρηγορούμενος, Πτολ. Τε-
τράβ. 153.—'Επίρρ. εὐπαρηγορητῶς καὶ εὐπαρηγόρως μνημο-
νεύονται ἐν τῶν 'Επιστ. Φιλαρίδος.

εὐπαρίθηνος, οὐ, παρίθηνος διὰ τὰς ὥραϊας παρθένας, 'Τρυφ.
51. II εὐπ. Δίρκη, ὑδαίμων παρθένας, Εὐρ. Πάγχ. 520,
πρβλ. 'Ανθ. Π. 287, Νόνν. Δ. 10, 311, καὶ 12ε ἐν λ. εὐπαίς.

εὐπαρόδευτος, οὐ, ὅν ἐν δύναται τις νὰ παρίθῃ χωρὶς νὰ
προσελκεσθῇ ἢ προσοχῇ αὐτοῦ, Σουῖδ. ἐν λ. 'Αριμάτας.

εὐπάρωδος, οὐ, εὐπρόσιτος, Στράβ. 148.

εὐπάρωσις, οὐ, = εὐπαράφθορος, Κύριλλ. 'Αλ. τ. 1, μέρ.

1, σ. 35, 237· εὐμετακλίματος, αὐτόθι 286.—Κατὰ Σουῖδ. «εὐπά-
ροιστον» εὐπαράγωγος, πρβλ. 'Ἠσχύ. ἐν λ.

εὐπαρόδυντος, οὐ, εὐκόλως παροδυνόμενος, ὕπὸ κακῶν Πλούτ.
'Αντων. 73.

εὐπαρόρμητος, οὐ, εὐκόλως παρορμώμενος, 'Αριστ. Ρητ. 2. 2, 10.

εὐπάρουχος, οὐ, ἐτοίμως παρέχων αὐτόν, πενιθῆνος, ἵππος
'Ἰππιατρ.· ὁ ἐλευθερίως παρέχων τι, 'Ἰω. Δαμασκ. Π. 264B.

εὐπαρρηγίαστος, οὐ, ὁ μετὰ παρρησίας ὁμιλῶν, Θεόδ. Στουδ.
σ. 338C, κλ.

εὐπάρυφος, οὐ, ἔχων ὥραϊαν πορφύραν παρυφὴν ἢ κράσπεδον,
περιζώμα Πλούτ. Διμήλ. 33· ὡς οὐσίαν, εὐπάρυφος, ἡ, ὥραϊον
ἐνδυμα, Νικόστρ. ἐν «Βασιλεῦσι» 1, 'Ἡρωδιαν. 1. 16. 2) ἐπὶ
προσώπων φορούντων τοιοῦτον ἐνδυμα, Λατ. praetextatus, εὐπά-
ρυφος τις, ἐκ τῶν μεγάλων τις, Πλούτ. 2. 57A (ἐνθα ἴδε Wyt),
Λουκ. 'Ενδύπ. 17, Δημόκ. βίος 17, κλ. 2) μεταφρ., πομπώ-
δης, διηγήματα Πλούτ. 2. 547E· ἀλλὰ, εὐπ. λόγοι παρ' 'Αθην.
453A εἶναι πῶθ. διηγήσεις ἀσελγείας διὰ διπορουμένων λείων, ὡς τὸ
Λατ. praetextatus.

εὐπατέρεια, ἡ, = εὐσιετέρεια, Μένανδ. ἐν 'Αδύλ. 218.

εὐπατέρεια, ἡ, (πατήρ) ὡς τὸ εὐπατρες, θυγάτηρ εὐγενούς
πατρός, ἐπὶ θ. τῆς 'Ελένης, 'Ἰλ. Z. 292, 'Οδ. X. 227· τῆς Τυροῦς,
Α. 235, πρβλ. Μόσχ. 2. 29. 2) ἐπὶ τόπων, ἀνέμων εἰς εὐ-
γενὴν πατέρα, αὐτὰ Εὐρ. 'Ιππ. 98.

εὐπατόριον, τό, βοτάνη τις, agriumonia eurpatorium (κλῆ-
θεῖσα οὕτως ἀπὸ Μιτρίδατου τοῦ Εὐπατόρος), Διοσκ. 4. 41.

εὐπατρίδης, οὐ, Δωρ. -δας, α. ὁ, - (πατήρ):—ἐκ καλοῦ ἢ
εὐγενούς πατρός, ἐξ εὐγενούς οἰκογενείας, ἐπὶ προσώπων, κ. Σαρ. 'Ἠλ.
162, Εὐρ. 'Αλκ. 920, 'Ιππ. 152, κτλ.· ὡσαύτως, εὐπατρίδαι οἱκοί
ἡ αὐτ. ἐν 'Ἰωνι 1073. II, ἐν 'Αθήναις κατὰ τοὺς ἀρχαιοτέ-
ρους χρόνους οἱ εὐπατρίδαι ἀπετέλουν τὴν πρώτην τάξιν, οἱ γεω-
μαῖροι τὴν δευτέραν, οἱ δημειουργοὶ τὴν τρίτην· δεῖ δὲ ἰδρῆθαι ἡ
δημοκρατία, οἱ εὐπατρίδαι, ὡς οἱ Πατρίκιοι ἐν Ρώμῃ, διετήρησαν τὰ
ἱεραρχικὰ ἀξιώματα καὶ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἱερῶν, πρβλ. 'Επιγρ.
'Αττ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 765, 'Ἰσοκρ. 351C, Ξεν. Συμπ. 8. 40,
Πλούτ. Θησ. 25, 'Αριστ. 'Αθην. Πολ. σ. 17. 20· εὐπατρίδαις δὲ
γινώσκειν τὰ θεῖα καὶ παρέχειν ἀρχοντας ἀποδοῦναι καὶ νά-
μειων διδασκάλους εἶναι καὶ δαίμων καὶ ἱερῶν ἐξηγητὰς αὐτόθι
1. 112. 5 (ἀποσπ.)· πέννητας εὐπατρίδας οὐδέτε δρᾶ 'Αλεις
«Ἰθθαίους» 1. 3· οἱ δὲ φιλοβασιλεῖς, ἐξ εὐπατρίδων ὄντες, μάστιγα
τῶν ἱερῶν ἐπεμελούντο, συνεδρεύοντες ἐν τῷ βασιλείῳ τῷ παρὰ τὸ
βουκολεῖον· Πολύβ. Η'. 111, 12ε Thirlw. 'Ἰστορίαν τῆς 'Ελλάδος τ.
2. σ. 10 κέξ., Grote τ. 3. κεφ. 10. 2) ἐν Ρώμῃ οἱ Πατρίκιοι,
Πλούτ. Ποσλ. 18, Φέβ. 16, κτλ. 3) «εὐπατρίδαι, οἱ αὐτόχθο-
νες καὶ μὴ ἐκτῆλδοι» Φώτ.

εὐπατρες, ἰδος, ἡ, (πατήρ) ὡς τὸ εὐπατέρεια, γεννηθεῖσα
ἐξ εὐγενούς πατρός, τὰς εὐπατρίδας Νηρηίδας Εὐρ. I. A. 1077·
οὕτω, τις ἂν εὐπατρίς ὦδε βλάστοι, ποία ἄλλη γυνὴ οὕτως εὐ-
γενῆς εἶναι δυνατόν νὰ γεννηθῇ εἰς τὸν κόσμον; Σαρ. 'Ἠλ. 1080· ἐλ-
πίδων (ἐκ φίλων Mekler) ἐπὶ κοινοτόκων εὐπατρίδων τ'
ἀρωγαί, δηλ. ἀρωγαί ἐν ἐλπίδι γινόμεναι ἀπὸ τοῦ εὐπατρίδου καὶ
κοινοτόκου ('Ορέστον), αὐτόθι 858, ὁ Jebb ἐξέδωκεν εὐπατρί-
δων, 12ε σημ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ. 2) ἐν Ρώμῃ, οἱ εὐπατρίδες
ἀρχαί, αἱ τῶν Πατρίκων, Δίων Κ. 46. 45.

εὐπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Δισχύλ. Πέρο. 969, 'Ανώ-
νυμ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λ. μέγα.

εὐπαχῆς, ἐς, ἔχων ἀρκετὸν πάχος, ἐπὶ δένδρων, Θεοφρ. περὶ
φυτ. 'Ἰστ. 4. 2, 6., 4. 3, 4., 4. 6, 2.

εὐπέδῖλος, οὐ, καλὰ φορῶν πέδιλα, 'Ἰρις Ποιητ. παρὰ Πλούτ.
2. 765D.

εὐπέδιος, οὐ, ἔχων ἐπίπεδον, καλὸν ἔδαφος, Κότιντ. Σμ. 11.
125. ἴσως ἡμαρτημένη γραφή ἀντὶ εὐρυπέδιος.—θηλ. εὐπεδιάς,
ἄδος, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Λυσ. 88.

εὐπεζός, οὐ, (πέζα) ἔχων ὥραϊους πόδας, Πολύβ. Β'. 192.

εὐπειθεῖα, ἡ, πρόθυμος ὑπακοῇ, Τίμ. Λοκρ. 104B, Πλούτ. Δίων
4, κτλ.· εὐπειθεῖα ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 1359.

εὐπειθεῖα, προθύμιος ὑπακοῇ, εἶμαι εὐπειθής, Χαρίωνδ. παρὰ
Στοβ. 290. 10.

εὐπειθής, ἐς, (πρβλ. εὐπειθής) ὡς καὶ νῦν, ὁ προθύμιος ὑπα-
κούων, τινι Δισχύλ. Εὐρ. 829, Πλάτ. Φαῖδρ. 254A· τοῖς νόμοις
εὐπειθεῖστατος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 715C, πρβλ. 890C· ὡσαύτως μετὰ
γεν., τῶν νόμων αὐτόθι 632B· πρὸς ἡ εἰς τι αὐτόθι 718C, Φαῖδρ.
271D:—ἐπὶ πραγμάτων, ὡς ἐπὶ τῆς φωνῆς, 'Αριστ. περὶ 'Ακουστ.
29· ἐπὶ βίῃ (ἐύλου), ὅλη εἰς ἅπαν εὐπειθής Γαλιν. 6. 41· ἐπὶ τρο-
φῇ, ἀλλὰ καὶ διάφοροι τὴν ἄλλην τροφήν καὶ παραδίδωσιν
εὐπειθῆ καὶ μαλακωτέραν Πλούτ. 2. 669B:—'Επίρρ. -ῶδης, πύ-
θεθι 981A. II ἐνεργ., καταπειστικός, δημηγόρους εὐπει-
θεῖς, στροφὰς Δισχύλ. 'Ἰκ. 623· ὁνείρων φάσματ' εὐπειθῆ ὁ
αὐτ. ἐν 'Αγ. 274· σήματ' εὐπειθῆ ὁ αὐτ. ἐν Χο. 259·—ἐπὶ χα-
λινῶν, καθιστῶν εὐπειθῆ, εὐπειθεῖς δεσμῶ 'Οπίκ. Κυν. 1. 313.

εὐπειστος, οὐ, (πειθεῖται) ἐπὶ προσώπων, εὐκόλως πειθόμενος,
'Αριστ. 'Ἰθ. Ν. 7. 9, 2· πρβλ. εὐπειστος.

εὐπεκτος, ον, = εὐποκος, Πούχ.
εὐπελαγής, ἐς, κείμενος εἰς ἐπίκαιρον μέτρος πρὸς τὸ πέλαγος, εὐπελαγέος Μελιτοῖης Ὀρρ. Ἀργ. 168.
εὐπελέκητος, ον, εὐκόλως πελεκώμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 6. 4.
εὐπελῆς, (πέλω) πρῶτος, εὐήνιος, Χρησμ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Πρωτ. 215.
εὐπέμπελος, ον, λέξις ἀπαντῶσα μόνον παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Εὐμ. 476, ἔχουσι μοῖραν οὐκ εὐπέμπελον (δηλ. αἱ Εὐμενίδες), ἐνθ' ἡ Σχολ. ἐρμηνεύει: «εὐπαράτητον, εὐχερῆ, εὐάρεστον» ὡς εἰ ἦν εὐπέμφελον. (πρβλ. δυσπέμφελος) ἄλλοι, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸν στίχ. 481, ἐρμηνεύουσιν: εὐπεμπτος, εὐκόλως ἀποπεμπόμενος (πρβλ. δύσπεμπτος).
εὐπεμπτος, ον, ὁ εὐκόλως πεμπόμενος, Πλάσι.
εὐπένθερος, ον, ἔχων καλὸν πενθερόν, εὐπένθερε γαμβρὲ Θεόκρ. 18. 49.
εὐπέπαντος, ον, καλῶς ὠρμασμένος, ὠρμος, ἐπὶ εὐνοῶν αὐσιῶν, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 39, Μ. Φιλῆς τ. Δ', σ. 89 κ. ἄλλ.
εὐπεπλος, ον, ἔχων ὠραῖον πέπλον, ὠραῖα ἐνδεδυμένος, ἐπὶ γυναικῶν, Ἰλ. Ε. 424, Ὀδ. Ζ. 49, Ἦσ. Θ. 273, Βακχ. 10. 42, 14. 49 (ἐκδ. Βλαβ.).
εὐπεπτῶ, ἔχω καλὴν πέψιν, «χωνεύω καλὰ», Ἰππ. 267. 21, Γαλῆν. τ. 2, σ. 102, 18.
εὐπεπτος, ον, εὐκολοχώνευτος, ἀντίθετον τῷ δύσπεπτος, Ἰππ. ἐν Διατ. Ὀξ. 385, Ἀριστ. Πθ. Ν. 6. 7, 7, κ. ἄλλ. 2) ἐνεργ., ἔχων καλὴν πέψιν, εὐκόλως χωνεύων, Mod. Vell. σ. 227, 253, Matth.
εὐπέραντος, ον, ὁ καλῶς περατούμενος, Εὐστ. Ὀδ. 1613. 35.
εὐπέρατος, ον, «εὐκολοπέρατος», ποταμὸς Στράβ. 697.
εὐπεράτωτος, ον, ὁ καλῶς περατούμενος, Εὐστ. Ὀδ. 1613. 30.
εὐπεριάγωγος, ον, εὐκόλως περιτρεφόμενος, ἡ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχεται καὶ ἔστιν εὐπεριάγωγος Λουκ. Μολ. Ἐγκώμ. 3.
εὐπεριάρετος, ον, εὐκόλως ἀφαιρούμενος, τότε γὰρ εὐπεριάρετος ὁ φλοιὸς Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 1, 1' πρβλ. δυσπεριάρετος αὐτόν.
εὐπερίγραπτος, ον, = τῷ ἔπομ., Λουκ. ἐν Διτ Τραγ. 33.
εὐπερίγραψος, ον, ὃν εὐκόλως περιγράφει τις, ὁ εὐκόλως ὀριζόμενος, Στράβ. 78. 210. 2) ἔχων ὠραίας τὰς ἐξωτερικάς γραμμὰς, ἔχων κομψὴν περιφέρειαν, καλὸν σχῆμα, Λουκ. Ἐρμ. 14, Αἰλ. π. Ζ. 10. 13' τοῦ ποδὸς τὸ μὴ εὐπερίγραφον λήρειν ὑπὸ χρυσῷ σανδάλῳ Λουκ. π. Οἶκ. 7. — Ἐπίρρ. εὐπερίγραψος, διὰ καλῶς ὠρισμένου ἱσθίου, Ἀτταλ. παρ' Ἰππάρχ. 1041 Α, κλ.
εὐπερίδρακτος, ον, ὁ εὐχερῶς κατανοούμενος, τὸ εὐπερίδρακτον καὶ σαφές τῶν ἐπιχειρημάτων Ἀέτιος παρ' Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 924 C, 931 D.
εὐπερίδραυστος, ον, εὐδραυστος, τὸ δὲ θυμικὸν καὶ μανικὸν εὐπερίδραυστόν ἐστι καὶ σαθρόν Πλούτ. 2. 458 E.
εὐπερικάλυπτος, ον, εὐκόλως συγκαλυπτόμενος, εὐκόλως κρυπτόμενος, Τραγ. παρὰ Στοβ. 563. 28.
εὐπερίκοπτος, ον, ἀποκόπτεται τὴν τυπικότητα, ἀπλοῦς, εὐπ. τὰς ἐντεῦθεν, ἀποφύγων τὰς μακρολογίας καὶ τυπικὰς ἐκφράσεις, Πολύδ. 11. 10, 3.
εὐπερίληπτος, ον, εὐκόλως περιλαμβανόμενος ἐντεῦθεν, συνεσταλμένος, στενός, Πολύδ. 7. 7, 6. II. εὐκόλως κατανοούμενος, Πορφύριος περὶ Ἀποχ. Ἐμφύχ. 3. 4.
εὐπερινόητος, ον, καλῶς ἐπινοήσις, καλῶς συντελεῖς, στίχος Σουλ. Ἐπιγρ. 2722. 9. 2) = εὐνόητος, Ὀριγένης III. 1473 B.
εὐπερίπλοτος, ον, = εὐκαταφρόνητος, Πολύδ. Ἀποσπ. 30.
εὐπερίρριπτος, ον, καλῶς ὀριζόμενος, Στράβ. 83.
εὐπερίρριπτος, ον, ἐπιτρέπων τινὰ νὰ περιπατῇ εὐκόλως, Λουκ. Τραγ. 324.
εὐπερίρριπτος, ον, εὐκόλως δυνάμενος νὰ συρῇ, Σεν. Κυν. 2. 7.
εὐπερίρριπτος, ον, ἐλαφρῶς ἐνδεδυμένος, εὐήνιος, Εὐστ. Ἰλ. 198. 43.
εὐπερίρριπτος, ον, εὐκόλως περιβάλλων, περιπλέκων, ὄγκον ἀποδίδμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίρριπτον ἀμαρτίαν Ἐπιστ. π. Ἐβρ. 16', 1. — Καθ' Ἡσυχ. I. «εὐπερίρριπτος» εὐκόλως, εὐχερῆς, πρβλ. κ. Σουλδ. καὶ Φιάν. ἐν λ.
εὐπερίρριπτος, ον, ὁ βραδίως ἀνατρεπόμενος, λίθος Ἀθην. 155 B' ὁ βραδίως περιτρεπόμενος, Λουκ. ἐν Διτ Τραγ. 50.
εὐπερίρριπτος, ον, ὁ ἔχων καλῶς περιπεφραγμένον τὸ σῆμα, ὅπλοις εὐπερίρριπτος Πλάτων. Μεταφρ. Βυθ. σ. 44. 4.
εὐπερίρριπτος, ον, εὐκαταφρόνητος, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 306, 61, Σουλδ.
εὐπερίρριπτος, ον, (φωράω), ὁ εὐκόλως φωρίζμενος, φανιεύμενος, Πλούτ. 2. 238 F.
εὐπερίρριπτος, ον, ὁ βραδίως περιχέμενος, Πλούτ. 2. 954 D.
εὐπερίρριπτος, ον, ὁ βραδίως ἀποφυζόμενος, ἡ γινόμενος ψυχρός, Σωφρ. π. Πονημάτ. Παθ. σ. 185 ἐκδ. D'Jellz

εὐπετάλεια, ἡ, θηλ. τοῦ ἔπομ., Πόιστ. περὶ Δυνάμ. Βοτάν. παρὰ Φαβρίκ. 3. σ. 633.
εὐπέταλος, ον, ἔχων ὠραία φύλλα, πλήρης φύλλων, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1000, Ἀνθ. II. 4. 1, 19, κτλ. II. ὡς οὐσίαν, εὐπέταλον, τὸ, εἶδος φυτοῦ, Διοσκ. 4. 148. 2) εὐπέταλος, ὁ, πολυτίμος τις λίθος, Ὀρρ. Αἰθ. 228.
εὐπέταστος, ον, ὁ εὐχερῶς πετανόμενος, ἡ λέξις παρ' Ἡσαχίρ, ὅστις ἐρμηνεύει: «εὐπέταστον» πλατὺ εὐρύπiston.
εὐπέτεα, ἡ, εὐκόλως, δι' εὐπετείας, εὐκόλως, Εὐρ. Φοίν. 262. μετ' εὐπετείας Πλάτ. Τίμ. 61 D' κατ' εὐπέτειαν Διον. Ἀλ. 8, 52: — ἐν τῇ πληθ., εὐπετείας διδόναι, παρίχειν εὐκολίας, κακίας περὶ Πλάτ. Πολ. 364 C. 2) εὐκόλως περὶ τὸ λαμβάνειν ἡ ἔχειν, Λατ. κορίνα, Ἰρὸδ. 5. 20' τροφῆς Σεν. Οἶκ. 5. 5' τῶν προθυμιούμενων Πλάτ. Νόμ. 718 D' ἀγοράς Πλάτ. Νικ. 20. 3) ἀσθένεια, ἀδυναμία σώματος, Ἰππ. 230. 27.
εὐπετής, ἐς, (√PET, πίπτει) κυρίως ἐπὶ τῶν κύβων, ὁ πλ. πτων καλῶς μεταφ., εὐνοῦχος, εὐευχής, Αἰσχύλ. Τκ. 1011' καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Ἐπίρρ., εὐπετῶς ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 552: — παρὰ Γραμμ. ὡσαύτως, τὸ εὐπετέας, τὸ εὐνοῦχον, Schäf. ἐν Διον. Ἀλ. π. Σουλδ. σ. 310 — ἀλλὰ συνήθως, εὐχερῆς, εὐκόλως, ἀνευ δυσκολίας, Λατ. facilis, Ἰρὸδ. Τραγ., κλ. πηδῆμα Αἰσχύλ. Πέρσ. 95' ὁδός, πρόσδοδος Πλάτ. Σοφιστ. 218 D, Σεν. Κύρ. 5. 2, 3, κτλ. πάντα δ' εὐπετῇ θεοῖς Εὐρ. Φοίν. 689' οὐδὲν εὐπετέας τῶν μεγάλων Πλάτ. Πολ. 365 C: — μετ' ἀπαρ., εὐπετῆς χειρωθῆναι Ἰρὸδ. 3. 120, 145' ὁφθῆναι, εἰσακοῦσαι Πλάτ. Σοφιστ. 544 A, Πού. 494 D' ὡσαύτως, εὐπετέας (ἔστι), εἶναι εὐκαλον νά... πολλοὺς εὐπετέστερον διαβάλλειν ἢ ἓνα Ἰρὸδ. 5. 97, πρβλ. Αἰσχύλ. Τκ. 995, Σεν. Κύρ. 4. 3, 13. 2) Ἐπίρρ. -τέως, Ἰων. -τέως, οὐ χαλσιῶς, ἀλλ' εὐπετέως Ἰρὸδ. 3. 69, πρβλ. 1. 159, κ. ἄλλ. εὐπ. φυλάσασθαι Ἀντιφών 124. 38' ἔχειν Σεν. Ἀν. 2. 5, 23' — μετ' ἀριθμητικῶν, ἑξακοσίους ἀμφορίας εὐπετέως χωρεῖ, εὐκόλως χωρεῖ 600 ἀμφορίαις, Ἰρὸδ. 4. 81' τὸ πλάτος γίνεται τεσσάρων εὐπ. θακτύλων, φθάνει εἰς πλήρεις τέσσαρας θακτύλους, ὁ αὐτ. 1. 193: — Συγκρ. -εστέρας ὁ αὐτ. 3. 143' ὡσαύτως -εστέρον, Ἰππ. Προγν. 38. II. ἐπὶ ἐνδυμάτων καὶ ὅπλων, εὐκόλως φορέμενος, ἐλαφρὸς, Πολύδ. 2. 28. 7, Πλούτ. Φιλοπ. 9.
III. ἐπὶ προσώπων, εὐχαριστημένος, εὐκόλως τὸ ἦθος, Εὐριπ. Κύκλ. 526' εὐπέτεας ἦθος Διον. Ἀλ. πρὸς Ἰων. Παιμ. 4. 2' αὐτῶς, εὐπετῶς φέρειν Σοφ. Ἀποσπ. 521. IV. εὐπετῆς ἀναχώρησις, ἱσπευσμένη, Πλούτ. 2. 797 B.
εὐπετής, ἐς, (πέτομαι) ὁ καλῶς πετόμενος, Εὐστ. 899. 55.
εὐπετρεός, ον, ἐκ καλοῦ σκληροῦ λίθου, Ἀνθ. II. 8. 306.
εὐπεψία, ἡ, καλὴ χώνευσις, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 3, 8, 4. 3, 5.
εὐπηγής, ἐς, εὐπαγής, εὐπηγεύς, ἀπαρ' Ὀμήρ., ἔλινος μέγας ἢ δ' εὐπηγής, συμπαγής, ἰσχυρὴς, ῥωμαλέα, Ὀδ. Φ. 334' μῆτραι Ἰππ. 609. 11. — Καθ' Ἡσυχ. «εὐπηγής» εὐτετραμμένος' εὐπαγής τῷ σώματι.
εὐπηγικός, ον, (πηγνυμι) καλῶς συμπεπηγμένος, καλῶς ἐκτισμένος, ὠκοδομημένος, ἐν μεγάρῳ εὐπ. Π. Β. 661' μυχρὸς κλισίης εὐπ. 1. 663 (659)' μυχρὸς θαλάμων εὐπ. Ὀδ. Ψ. 41' σύριγγα ἐκ καρῶ εὐπάκτιοις, ἐκ κροῦ εὐπῆκτου, δηλ. καλῶς συμπεπηγμένου, συμπαγοῦς, Θεόκρ. 1. 128' πρβλ. εὐπαγής, εὐπηγής. II. ἐπὶ ὄγκων, εὐκόλως πηγνύμενος, Ἀριστ. περὶ Μακροβιότ. 5. 9, πρβλ. 6, 1. 2) ἐνεργ., εὐπ. ἀήρ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 14, 3.
εὐπήληξ, ὁ, ἡ, ἔχων καλὴν περικεφαλαίαν, Ἀνθ. II. 6. 120, Βαβρ. παρὰ Σουλδ. ἐν λ. γέρανος.
εὐπηγνός, ον, (πήνη) καλῶς ὠρασμένος, ὤφει Εὐρ. 1. Τ. 312, 814, κτλ.
εὐπήληξ, ἡ, (εὐπηγικός) στερεώτης, τὸ συμπαγές, Ἀζαμ. Φυσιογν. 2. 16.
εὐπηγός, ον, εὐπήχεις χεῖρες, μετὰ ὠραίων πήχειν, Εὐρ. Ἰππ. 200' ἐπὶ τῇ Ἀθηνᾶς, εὐπηγὺν Ἀθηνῆν Ριαν. ἐν Στοβ. Ἀνθ. 4. 34, 21.
εὐπιδάξ, ἄκος, ὁ, ἡ, ἔχων ἀφρονίαν παιδάκιον, κητῶν, Ἀνθ. II. 6. 253.
εὐπιδάνας, Ἐπίρρ. μετὰ πολλῆς πιθανότητος, Παλλὰς, Βίος Ἰω. Χρυσ. σ. 2.
εὐπιδόξω, = εὐπειδόξω, Ἰππ. 650. 22.
εὐπιδόξω, ἐς, = εὐπειδόξω 1, οὐ πέλοισι νιν' οὐ γὰρ εὐπιδόξω Αἰσχύλ. Πρ. 333 (334)' θάρρος εὐπ. ὁ πύτ. ἐν Ἀγ. 982' — ἐν πέντε ἐτέροις χωρίοις, ἔβα τὸ μέτρον δὲν ἀπαιτεῖ εὐπιδόξω, τὰ Ἀντιγόνη δέχουσι εὐπειθέως, ἴδε ἐν λείξει.
εὐπιδόξω [1], ον, καλῶς συμπεπεισμένος, πυνός, Ἀριστ. = Λισθ. 2. 12.
εὐπινεία, ἡ, ὀρχασσομένη καλλοῦ ἐκφράσεως, ἐρ' ἡς ὁ τε, ὀρχαίδητος πῖνος, δηλ. ὁ χνοῦς ἡμέμα καὶ λεληθῆτος, ἐπιτρέχει, πῖνος οἰκιστικῆς (Auct. ad Heronem. 4. 16)' ἐν γράσει ἐπὶ τοῦ θύουσι τῶν ἀρχαίων συγγραπτῶν, ἐπιδόξω, ἀφελία, Λογίγνος 30' ἴδε εὐπινής II. 2) ποιότης καλοῦ σιδήρου, Ὀριγένης 124 Mpl.
εὐπινής, ἐς, (πῖνος) ὁ ἰκανὸν πῖνον, ἥτοι ῥύπον ἐξ ἰλαίου καὶ

ἔσεν, Ἀπομν. 2. 7. 4· οἱ εὐποροῦντες Ἀριστ. ἐν ἀδιουρήτῳ 2· ἐπὶ πραγμάτων, ὅθεν ὁ πόλεμος εὐπορεῖ, ὅθεν ὁ πόλεμος διατηρεῖται ἐπιτυχῶς, Θουκ. 6. 34. 5) μετὰ γεν. πράγματος, ἔχω ἀφρονίαν τίνος, ἔχω μέγα πλῆθος ἐκ τίνος, εἶμαι πλούσιος εἰς τι, χρημάτων Λυσ. 154. 15, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδελφ. 4. 2· σίτων ἔσεν, Ἑλλ. 1. 6. 19· ῥημάτων, ὀνομάτων, λόγων Πλάτ. Ἰων 536C. Σοφιστ. 267D, Συμπ. 209B· εὐπ. ἵππων ἔσεν, Ἑλλ. 1. 1. 10· εὐπ. τῆς ἀληθείας Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 1, ἐν τίλει — ὡσαύτως, εὐπ. ἐν τινι Ἀντιφάν. 137. 12· τινὶ Πολύδ. 1. 17, 2. 2) εὐρίσκω μέθοδον, εὐρίσκω τρόπον, ἀπολ., ὡς ἕκαστοι εὐπόρησαν Θουκ. 6. 44· μετ' ἀπαρ., ἔχω τὴν δύναμιν, ὡς οὐ πάνυ εὐπορῶν τοῦ πολλά λέγειν περὶ τοῦ αὐτοῦ Πλάτ. Φαῖδρ. 235A, Ἀριστ. Τοπ. 1. 5, 3, πρὸλ. Πλάτ. Πτολ. 478A· ὡσαύτως, εὐπορῶ ὅ τι λέγω, ἔχω πάμπολλα νὰ εἶπω, ὁ αὐτ. ἐν Ἰωνι 532C· τοῦτο εὐπορῶ, ἔχω ἐτοίμην ἀπάντησιν εἰς τοῦτο, ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύδ. 279A· οὐκ εὐπ. διη... ὅν γινώσκω τί νὰ πρῶτω καὶ πῶς, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 219E. II. μετ' αἰτ. πράγματος, παρέχω, εἶλω, χορηγῶ, τάρηριον Ἰσαῖος 84. 15, πρὸλ. Θουκ. 6. 34· δέκα μινὰς τινι Δημ. 894. 19· προμηθεύω, ἀλλοθεν χρήματα ὁ αὐτ. 1019. 12· ὅθεν σιτοπομπίας εὐπόρησε τοῖς στρατιώταις ὁ αὐτ. 671. 13· προσβάλλω, παρουσιάζω, ἀποδείξειε διὰ δ. 2. 31· πρὸλ. συν-ευπορέω καὶ ἔδε Λορέκ. ἐν Φρυγ. 595:— ἐντεῦθεν ἐν τῷ Παθ. = τῷ ἀμεταβ. ἐνεργ., ἔχω ἀφρονίαν τίνος, οὐκ εὐποροῦμενοι χρημάτων Ἀριστ. Οἰκ. 2. 2, 4· τινι Πολύδ. 5. 43, 8· ἀπολ., οἱ εὐποροῦμενοι Σουλ. Ἐπιγρ. 2058, 66, πρὸλ. Λουκ. δις Καίτη. 27· εὐπόρηθέν, ἐν αὐστηρῶς Παθ. σημ., χορηγηθῆν, Βλος Ὀμ. 210. III. ὡς φιλοσοφικός ὅρος ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἀπορεῖω, ἔχω τὰς ἀπορίας μου λελυμένας, ἔχω σαφὴ γνώσιν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 1, 2· εὐπ. περὶ τίνος ὁ αὐτ. π. Ἰωνίης 1. 2, 1, π. Ζ. Μορ. 1. 5, 2. εὐπόρημα, τὸ, ὥρισμα, κέρδος, μοῖρα, Ἀλκιδάρ. σ. 87. εὐπόρητος, ὁ καλῶς διοικῶν Ἰσχύ. εὐπορία, ἡ, (εὐπορος) τρόπος εὐκολος τοῦ ποιεῖν τι, εὐκολία, ἱκανότης, μετ' ἀπαρ., Ἐμπεδοκλ. 347 εὐπ. ἦν ποιεῖσθαι Θουκ. 4. 52· ἀπολ., ὅτε πολλὰ ἥμῃν εὐπ. φαίνεται, ἔσεν, Ἀν. 7. 6, 37· μετὰ γεν. πράγμ., τὸ πορίζεσθαι ἢ ἔχειν ἀφρόνως τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς εὐρίαν, τοῦ βίου Πλάτ. Πρωτ. 321E· τοῦ καθ' ἡμέραν Θουκ. 3. 82· ὡσαύτως, εὐπ. ἐν τινι, εὐπ. ἐκ τίνος Λυσ. 168. 29, 30· οὕτως, εὐπ. τῆς τύχης Θουκ. 3. 45· εὐπορίαν τῇ βδε-λυρίᾳ τῇ ἑαυτοῦ τοῦς συμμάχους τοῦς ὑμετέρους ποιοῦμε-νος, ποιοῦμενος τοῦς ὑμετέρους συμμάχους ὄργανα τῆς ἑαυτοῦ βδε-λυρίας, Δισχίν. κατὰ Τυμάρχου 33, 3· ἢ παρ' ἀλλήλων εὐπ., ἀμοιβαία βοήθεια, Ἰσοκρ. 129E· ἢ περὶ τὴν οὐσίαν εὐπ., Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 5, 2. 2) ἀφρονία, χρημάτων ἔσεν, Πλάτ. 1. 8, 28· ἀγαθῶν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 4, 8· ἢ περὶ τὸν βίον εὐπ., Ἰσοκρ. 234E· ἀπολ., εὐτυχία, καλὴ κατάστασις, πλούσιος, ἔσεν, Κύρ. 3. 37· ἀντίθετον τῷ ἀπορία, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 8, 4· ἐν τῷ πλῶ, πλουτεῖν, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. 253, Δημ. 59. 2· εὐπορία τῶν προσόδων Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 6, 5· ὁρourkeia εὐπ., ἀγροτικός γεωργικός πλούσιος, Ἀνθ. Π. 9. 373· μίση βίος καὶ βόδες εὐπορία, συνισταμένη ἐκ μίσης ἀπροδαίνιας καὶ ἐνός βόδες, αὐτοῦ 149. II. ἀντίθετον τῷ ἀπορία, λύσις ἀμφιβολιῶν καὶ δυσκολιῶν, θετική γνώσις, Πλάτ. Φιλ. 15C, Ξενοφ. Οἰκ. 9. 1· ἢ ὑστερον εὐπ. λύσις τῶν πρότερον ἀπορουμένων Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 1, 2. III. εὐπορία, ἡ, ὡς κύρ. ὄνομα, ἢ Ἀρτεμις ἐν Ρόδῳ, Ἰσχύ. εὐπορίστια, ἡ, εὐκολία εἰς τὸ πορίζεσθαι, Πτολ. περὶ Ἀποχ. Ἐμφ. 1. 51. εὐπόριστος, ὁ, (πορίζω) εὐκόλως πορίζομενος, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10, 144, Κικ. πρὸς Ἀττ. 7. 1, 7— εὐπόριστα (ὄηλ. φάρ-μακα), τὰ, κοινὰ καὶ πρόχειρα οἰκογενειακὰ φάρμακα, Πλούτ. Λούλουλ. 40.—Περὶ Εὐπορίστων, ὄνομα συγγράμματος τοῦ Δι-σχορίδου. εὐπορος, ὁ, ἐν εὐκόλῳ διέρχεται τις, «εὐκολοπέραστος», ἀτης.. πέλαγος οὐ μάλ' εὐπορον Δισχύν. Ἰκ. 470· ὁδὸς Πλάτ. Πολ. 321E· παρόντες ἐπὶ τὰ εὐπορα, δηλ. μέρη, ἔσεν, Ἰππαρχ. 4. 1· εὐπορόν ἐστι διέναι Θουκ. 4. 78, πρὸλ. ἔσεν, Ἀν. 8. 5, 17· εὐπ. ποιεῖν τὰ ὅσα Λουκ. Λεῖψ. 1. 2) εὐκόλως πορίζομενος, εὐκόλως ποιοῦμενος, εὐκολος, τὰ μέγιστα.. σφι εὐπόρα ἐστι Ἰπρὸδ. 4. 59· πολλά τοι θεός.. εὐπόρ' ἀνθρώποις τελεῖ Εὐρ. Ἀποσπ. 101· παρ' ἐμοῦ 3· ἐστὶ ταῦτα εὐπόρα Ἀριστοφ. Πλ. 533, πρὸλ. Πλάτ. Πολ. 404C· φίλια.. εὐπ. εἴη Ἀριστοφ. Λυσ. 1267· τὴν κατὰ θάλασσαν ἐφοδὸν εὐπορεῖσθαι Θουκ. 1. 93· πλεῖστον.. μέλι καὶ εὐπορώτατον Πλάτ. Πολ. 561E:— τὸ εὐπορον = εὐπορία, εὐρίσκειν τὸ εὐπ., Ἰπκ. π. Ἀρβρ. 437· διὰ τὸ εὐπ. τῆς ἐλπίδος Θουκ. 8. 48· εὐπορόν ἐστι, εἶναι εὐ-κολον, μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. 4. 10, κτλ. II. εὐκόλως προχωρῶν, ἔ-σιμος, γαργός, γλῶττα Ἀριστοφ. Ἰπκ. 637. 2) ἐπὶ προ-σώπων, πλήρης ἐπινοῶν ἢ μηχανημάτων, εὐρύς, ἱερευρικός, ἐπι-μοις, ἔκπνοος, ἀνέθετον τῷ ἀπορος, Εὐριπ. Ἀποσπ. 433· εἰ οὖν τις.. εὐπορώτερος ἐμῷ Πλάτ. Φαῖδρ. 88D· εὐπορος ἐν τοῖς ὑπόλοις Ἀλέξ. ἐν Ἱερωνίᾳ 2· εὐπορώτερος πρὸς ἀπα-

ἔργον Πλάτ. Πρωτ. 348D μετ' ἀπαρ., εὐπορώτατος πορίζων χρήματα Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 236· ἐς τὴν.. δαίταν.. εὐπορώ-τατος ὁ αὐτ. ἐν Σπ 1112. III. καλῶς ἐφωδιασμένος μὲ ε, πλούσιος εἰς τι, πόλιν τοῖς πᾶσιν εὐπορώτατην Θουκ. 2. 61, πρὸλ. Δημ. 369· τὰ περὶ τὸν βίον Ἰσοκρ. 162E· καρπῶν Ἀριστ. Οἰκ. 2. 24, 4—ἀπολ., ἐν καλῇ καταστάσει εὐρισκόμενος, πλούσιος, Δημ. 17. 9, 1045. 23· οἱ εὐπ., ἀντίθετον τῷ ὁ ἀποροι, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 7. 5, κτλ. IV. Ἐπὶρρ. -ως, εὐνέως, ἔσεν, Κύρ. 1. 6, 9, κτλ.— Συγκρ. -ώτερον Πλάτ. Συμπ. 204K. 2) ἐν ἀφρονίᾳ, ἀφρόνως, εὐπ. ἔχειν, εὐμερεῖν, Λουκ. Λεῖψ. 2· εὐπόρφυρος, ὁ, ἔχων λαμπρὸν πορφυροῦν χροῖον, Σχολ. εἰς Θούκρ. 5. 96. εὐποσία, ἡ, = εὐδυσία, καλὴ βοσκή, εὐχορία, εὐθηνία, Ἐπιγρ. Ὀδίσκ. Sgrune ἐν φυλῶν (1866) σ. 26-7, πρὸλ. Κου-μανοῦ. Συναγ. λῆξ. ἀθηναί. ἐν λῆξ. εὐποσιάρχω, εἶμαι ἢ διατελῶ εὐποσιάρχης, εὐποσιάρχῃ-σαντα (τὸν δαῖνα) Ἐπιγρ. Ἐρυθραίας I. σ. W 53. εὐποσι-άρχης, ὁ, τὸ ὄνομα τοῦτο φαίνεται ὅτι δηλῶ ἀρ-χοντά τινα ἔχοντα ἱερατικὸν τι ἀξίωμα, Σουλ. Ἐπιγρ. 3385. 3, ἔδε Πανδώρας τ. 19, σ. 84, Ἐπιγρ. 12. εὐπότιστος, ὁ, εὐκόλως ποτιζόμενος, Γλῶσσα, εὐποσιμῶ, εἶμαι εὐποσιμῶς, «καλὸς ποτιζόμενος», εὐτυχῆς, Πλουτάρχ. Λίμν. 26. εὐποτρία, ἡ, καλὴ τύχη, εὐτυχία, Ἐάνθος παρὰ Σουῖδ, ἐν ταῖς λῆξ. ἐν εὐποτρία καὶ ἰσάνθως, Πλούτ. Ἀριστ. 15. 21, Λουκ. Θεῶν Διελ. 14. 1, Ἀδ. π. 2. 11, 10. εὐποτρως, ὁ, εὐτυχῆς, αἰὼν Δισχύν. Ἀγ. 245· εὐποτρί-ωτατε Σαρ. Ἀποσπ. 146, πρὸλ. Πλούτ. 2. 58D.— Ἐπὶρρ. εὐπό-τρως, εὐτυχῶς, Μουσώνιος 176, Σουῖδ, Ἰσχύ., Πλάτ., Φῶς. εὐποτος, ὁ, (πῖνος) καλῶς πρὸς πῖσιν, εὐγυστος ἐν τῇ πῖσει, ἐπὶ κρηναίου ἡ ποταμίου ὕδατος, Δισχύν. Πρ. 676, 812· ἐπὶ γάλακτος, Πέρρ. 611. II. ἐξ οὗ καλῶς δύναται τις νὰ πῇ, ἐκπύριστα Ἐρατοσθ. παρ' Ἀθην. 482B. εὐπους, ὁ, ἡ, οὖν, τὸ, ἔχων καλοὺς πόδας, ἐπὶ ἵππων καὶ κυ-νῶν, ἔσεν, Ἰπκ. 1. 3, Κυν. 3, 2· ἐπὶ πτηνοῦ, εὐπους καὶ κακό-πτερος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 22, 2. II. ἐπὶ ἀσίων ἐν τῇ ποιήσει, ὁ συνιστάμενος ἐκ καλῶν καὶ εὐρύθμων παθῶν, εὐπο-δος ἀρμονίας Ἀνθ. Π. 6. 54, κ. ἄλλ. εὐπραγία, ἡ, εὐπράσσω, εὐμερῶ, εὐτυχῶ, Θουκ. 2. 60., 6. 16, ἔσεν, Ἀπολ. 27 κτλ. εὐπράγμηκα, τὸ, ἐπιτυχία ἐν πολέμῳ, πολεμικὸν κατόρθωμα, Ἀπκ. Καρχηδ. 4, Ἐμφ. 1. 51. εὐπραγία, ἡ, (πράγος) εὐτυχία, εὐδαίμων, Πλουτάρχ. Μισάρρ. Ποθ. σ. 37.— Συγκρ. εὐπραγέστερος, καὶ κατὰ Σουῖδ, εὐπρα-γότερος.— Ἐπὶρρ. -γως, Ἰπκ. Νάξ. τ. 2, σ. 286. εὐπραγία, ἡ, τὸ ἐν πράττειν, εὐπραγεῖν, εὐμερεῖν, εὐτυχῆς ἐκ-δοσις, εὐτυχία, Ἀντιφάν. 120. 14, Θουκ. 5. 46, κτλ.— ὡσαύτως ἐν Πινδ. Ο. 8. 18, Π. 7. 17· εὐπραξία, Ἰων. -ηξία, (ὁ ἴδε), εἶναι ἢ παρ' Ἰπρὸδ καὶ τοῖς Τραγ. ἐν χορείᾳ τύπος— ὁ Θουκυρ. ἔχει τὴν πληθ. ἐν 1. 84., 4. 17, ὡς καὶ ὁ Πλάτ. ἐν Νόμ. 732C, Ἰσοκρ. 107B. II. εὐπραγία κατ' ἀντίθετον πρὸς ἀπλήρ. ἐπιτυχίαν, Πλάτ. Ἀδλ. 1. 116B, Εὐθύδ. 281B· περὶ ἀλλήλων εὐπρ. αὐτοῦ 279B, πρὸλ. Πρωτ. 345A. εὐπραγεῖς, ὁ, εὐκόλως πράττομενος, ἔσεν, Ἀν. 2. 3, 20. II. εὐπραγῆς, Ὀπκ. Ἀλ. 3. 63, Μανίμων 1. 352. εὐπραξία, ἡ, εὐπραγία, ἡ, εὐπραγία, Ἠζοδ. 7. 49., 8. 54, Δισχύν. Θῆβ. 224, Σοφ. Ο. Κ. 1551, καὶ Κύρ. ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ἰων 56B· ὡσαύτως ἐν τοῖς Ἀντιφάνους τοῦ Θουκ. 1. 33., 1. 39, ὅν καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικῶς περὶ τῶν προειρημένων ὁ τύπος εὐ-πραγία· ἀμφότεροι οἱ τύποι εἶναι συχνοὶ παρὰ τῷ Ἀριστ. ἐν τῇ ἰκδ. Βεακίχρ. 2) ἐπὶ ὀνόματι τῆς Ἀρτεμιδος, Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθήκη) 5613B. II. καλὴ διαγωγή, καλὸς τρόπος, ἔσεν, Ἀπομν. 3. 9, 14 Ἀριστ. Πτολ. N. 6. 5, 4. εὐπραγῆς, ἡ, ποιητ. ἀντὶ εὐπραξία, Δισχύν. Ἀγ. 255· ὅλλ' ὁ Λορέκ. ἐν Φρυγ. 501· προτιμᾷ πέλοιτο.. εὐ πρᾶσις, πρὸλ. στ. 500. εὐπρεπής, ὁ, ἐπὶ ἐρούς, ἢ ἔχουσα καλὸν πρῆμνον, εὐσελέ-χος, παρ' εὐπρέμινω.. ὁρῶ Ἀνθ. Π. 6. 221· κέδροι Νόβιν. Ἰδύχγ. κ. Ἰων. 18. 1. εὐπρέπεια, ἡ, ὡς καὶ νῦν, καλὴν ἑξωτερικὴν, ἀεσπρέπεια, εὐ-πρεπεία προέχειν Θουκ. 6. 31· ἀντίθετον τῷ ἀπρέπεια, Πλάτ. Φαῖδρ. 274D, κ. ἄλλ. II. ἑσωτερικὴ εὐπρέπεια μόνον κατὰ φαῖδρ. 274D, εὐσεπεία καλὸς εὐσεπεία σφῆρα ἢ ἐλπίστωμα, εὐπρε-πεία λόγου Θουκ. 3. 11· ἔχει.. εὐπρέπειαν μᾶλλον ἢ ἀλή-θειαν Πλάτ. Εὐθύδ. 305E. Καθ' Ἰσχύ., «εὐπρέπεια» εὐμορφία.. εὐπρεπῆς, ἡ, (πρέπω) ὡς καὶ νῦν, ὁ ἔχων καλὸν ἑξωτερικόν, καλὸς, εὐσεπής, σχῆμα εὐπρεπέστατον Ἠζοδ. 1. 60, πρὸλ. 2. 37· κόσμος εὐπρ. Δισχύν. Πέρρ. 833· εὐπρεπῆς ἰδεῖν Ἀρι-στοφ. Θεσμ. 192, ἔσεν, Ἀπομ. 2. 1, 22· εἶδος εὐπρεπῆς Κύρ. Ἠκ. 289· τὴν ὅψιν Δημ. 1016. 21· κοσμεῖν.. εὐκοσμοῦμεν εὐπρεπέστερα Πλάτ. Νόμ. 761C. 2) ἀρμόδιον, πρέπων, ἀρ-

μύθους, ἄνδρα δ' εὐπρεπέστερον (δηλ. ἔξελεθ' ἐν ἑστί) Διοχόλ. Χο. 664, κτλ.· οὐ γὰρ εὐπρεπὲς λέγειν Εὐρ. Ὀρ. 1145· λόγος ἐμοὶ οὐκ εὐπρεπέστερος λέγεσθαι Ἡρόδ. 2. 47· νόσημα οὐκ εὐπρ. Ἰσοκρ. 289Α· τελευταίη εὐπρεπεστάτη, ἐνδοξότατον τέλος, Θουκ. 2. 44.

3) ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον εὐπρεπής, ἀντιθέτον τῷ ἀληθινῷ. Εὐρ. Τρω. 951· σκῆψις εὐπρεπεστάτη Ἡρόδ. 3. 72· εὐπρ. αἰτία Θουκ. 6. 76· εὐπρ. δειλία, ὑπὸ τὸ πρόσημα ὁρεσθί, ὑπὸ καλὸν ὄνομα 3. 82· μετ' ἐνόμιματος εὐπρεποῦς αὐτοῖ· ἀπάτη εὐπρεπεῖ 4. 86· ἐκ τοῦ εὐπρεποῦς, ἐπὶ προφάσει, 7. 57· τὸ εὐπρεπὲς τοῦ λόγου, = εὐπρέπεια (II. 3). 34. 44· εὐπρ. ἦν πρὸς τοὺς πολλοὺς 8. 66.

II. Ἐπὶ ἑτέρω. — πῶς. Ἰων. — πῶς. Ἡρόδ. 7. 220. Διοχόλ. Ἀγ. 616, κτλ. — Συγκρ. — πῶς. Εὐρ. Ἰγρ. 841· Ὑπερπ. — πῶς. Θουκ. 8. 109. εὐπρεπτος, ον, ἐπιφανής, ἐνδοξος, Διοχόλ. Ἰκ. 772, πρβλ. πᾶμπρεπτος.

εὐπρηξίη, Ἰων. ἀντὶ εὐπραξία.

εὐπρήσσω, ἐσφαλμένη γραφ. ἀντὶ εὐπρήσσω, ἐν Ὀδ. Θ. 259, εὐπρήσσεσκον ἕκαστα.

εὐπρηστος, ον, (πρῆσι) εὐρύσσης, εὐπρηστος ἀντὶ μὴν ἐξαιεῖται, ἐπὶ φουσητηρίων, Ἰλ. Σ. 471, Ἡσυχ., Σουῖδ.

εὐπρήτων, ἰωνος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὰ ἀκρωτήρια, Παῦλ. Σιλ. Ἀμ. 247.

εὐπριετία, ἡ, τὸ εὐκόλως διὰ τοῦ πρίνου διασχίζεσθαι, Ἰππ. Σχολ. Πεν. εἰς Ἰλ. Θ. 93.

εὐπριετος, ον, εὐκόλως πριονιζόμενος, διασχιζόμενος, Ἰππ. Τρωμ. 911, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 6, 3.

εὐπροαίρετος, ον, ὁ ἀγαθῆς ὡν προαιρέσεως, χάμων καλὴν ἐκλογήν, Ἀρτεμίδ. 2. 37, Ἰω. Χρυσ. τ. 6. σ. 703, κλ.

εὐπρόδοτος, ον, εὐκόλως προδιδόμενος, Φωτ. ἐπιστολ. ρι', σ. 439, ἔκδ. Ἰω. Βαλέττα.

εὐπρόθυμος, ον, ἔχων καλὴν προθυμίαν, ἴαν πρόθυμος, ζηλωτής, Θεόδ. Στουδ. 388B, κλ.

εὐπρόδεκτος, ον, ὃν εὐχαρίστως δέχεται τις, Πλούτ. 2. 801 C, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιε', 16, 31, κτλ.

εὐπρόσδεδρος, ον, διὰ γρ. ἀντὶ εὐπάρεδρος ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ.

εὐπροσηγορία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ εὐπροσήγορος, Ἰσοκρ. 6B.

εὐπροσήγορος, ον, ὁ τοῖς λόγοις οἰκείως ἐντυγχάνων τινί, ὁμιλητικός, φιλόφωνος, Εὐρ. Ἰππ. 95, ἔνθα ἴδε Valer.· εὐπρ. φρὴν, στόμα ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 775, κτλ.· γῆρας αὐτοῖ 594. 22, Τραγ. παρὰ Σουδ.· τῷ λόγῳ εὐπροσήγορος Ἰσοκρ. 6 A· οὐκ εὐπρ. αὐτοῖ, δυστυχία αἰετίνης ἀποτρέπονσι τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τοῦ νῦν λατρεῖν πρὸς ἐμὲ, ἀπὸ τοῦ νῦν ὡς ἐν εὐπροσήγοροι πρὸς με, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1284· ἐν εὐπροσηγόροισιν ἐστὶ τις χάρις Μένανδρ. ἐν Μονοτ. 663. — Ἐπὶ ἑτέρω. — πῶς, Διον. Ἀλ. Τέχνη Ῥητ. 5. 4.

εὐπρόσθετος, ον, εὐκόλως παρεχόμενος, προμηθεύμενος, τροφή Ἰππ. 383. 9.

εὐπρόσθιτος, ον, ἐπὶ τόπου, εἰς ὃν εὐκόλως πλησιάζει τις, = εὐκολοπλησιαιστος, Στράβ. 545, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἰστ. 2. 44. 2) ἐπὶ προσώπων, εὐπρόσθετος, εὐπροσήγορος, Ἑκκλ.· εὐδρεστος, εὐχάριτος ἄνθρωπος, Μανέθων 5. 288· εὐπρόσδεκτος, Θεόδ. Στουδ. σ. 315B, Ἡσυχ.

εὐπροσθευτος, ον, = τῷ ἐπομ., Γεωπ. 10. 1, 3.

εὐπροσθους, ον, ἐπὶ προσώπων, εὐπρόσθιτος, εὐπροσήγορος, Λατ. qui faciles aditus habet, Θουκ. 6. 57, Σεν. Ἀγρ. 9. 2. 2) ἐπὶ τόπων, εὐπρόσθιτος, εὐκόλως πλησιάζόμενος, ὡς αὐτ. ἐν Ἑλ. 6. 5, 24, Ἀν. 5. 4, 30· ἔνθα .. ὥς το εἶναι, εὐπροσθώτατον ὅσα δει προσκομίζεσθαι, ἡ προχειροτάτη ὁδὸς διὰ τὰ πράγματα ὅσα .. ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6. 1, 23. II. ἐνεργ., εὐκόλως πλησιάζων, ναῦς Φίλων Βελου. 104.

εὐπρόσσιτος, ον, εὐκόλως πλησιάζόμενος· καὶ καθόλου, εὐκύλος, Ἑκκλ. Εὐρ. Μῆδ. 279.

εὐπροσμέλος, ον, = εὐόμελος, Α. Β. 39.

εὐπροσμέμιτος, ον, εἰς ὃν εὐκόλως προσμεμίζεται τις ἡ ἀποβαίνει, νῆρος Διδ. 5. 13, πρβλ. Πολυδ. Α'. 100.

εὐπροσρητος, ον, = εὐπροσήγορος, Πολυδ. Ε'. 135.

εὐπρόσφυγτος, ον, εὐχρησ, = εὐήχους· Ἡσυχ.

εὐπρόσφυρος, ον, εὐκόλως προφύρον, εὐφραδής, ἐν τῇ Ρωμαίων φωνῇ Ἡριδιαν. 8. 3. 7. II. εὐχαρίστως ἐσθιόμενος, ἡρεπτικός, ἐπὶ τροφῇ, Σενοκρ. 7. 9· πρβλ. πρόσφυρος.

εὐπρόσφυτος, ον, εὐκόλως προσφύμενος, τινι Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 2.

εὐπροσώπτις, χάμω καλὴν ἐπίδειξιν, Ἐπιστ. π. Ἰαλ. ε' 12.

εὐπροσώπια, ἡ, καλὸν πρόσωπον, καλὴ ὄψις, Διον. Ἀλ. 3. 11.

εὐπροσώπου-κύτης, ὁ, καίμενος οὕτως ὥστε νὰ παρουσιάζη εὐπρόσωπον ὄψιν, τύχαι εὐπρ. (μεταφ., ἀπὸ τῶν κύμων) Διοχόλ. Χο. 989· ἐν διαρρώσει τοῦ Ἑρμάννου καὶ Franz. (τύχα δ' εὐπρόσωπ) ἑλωπῆ τὸ πᾶν Weil).

εὐπρόσωπος, ον, ἔχων ὠραῖον πρόσωπον, Κρατῖνος ἐν Ἀδελ. 29· μειράκιον Ἀριστοφ. Πλ. 978, πρβλ. Πατρ. 419, Σεν. Ἀπομν. 1. 3, 10· μετὰ ταῦτα πρὸς πρῶτον, δέξαιτ' ἄν εὐπρόσωπος Ἰλεώς

τ' ἴσως χωροῦντ' ἄνευ σοῦ Σοφ. Αἴ. 1009.

2) μεταφ., καλῶς κατ' ἐπιφάνειαν, ὑπεκρίναντο μὲν οὕτω εὐπρόσωπα, ὑπεκρίναντο μὲν οὕτω κατ' ἐπιφάνειαν καλῶς, Ἡρόδ. 7. 168· οὐκ εὐπρ. φροίμοις Εὐριπ. Φοίν. 1336· λόγους εὐπρ. καὶ μύθους 277. 6· εὐπρ. ἡ τοιαύτη νομοθεσία Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 5, 11. — Ἐπὶ ἑτέρω. — πῶς, Φύλακτ. 510.

εὐπροφάσιτος, ον, εὐάριστος, εὐλογος κατὰ τὸ φαινόμενον, αἰτία Θουκ. 6. 105.

2) εὐκόλως ἀποδεχόμενος· προφάσεις, Ἀπκ. Καρχηδ. 64.

εὐπρόφυρος, ον, εὐκόλως προφύροντος, Διον. Ἀλ. π. Σύνθ. 12.

εὐπρόχειρος, ον, πολὺ πρόχειρος, ὥς καὶ νῦν, Ἀνών. ἐν Wessch. Poliorc. d. Gr. σ. 279.

εὐπρυμνής, ἔς, καλῶς διεκδύμενος (τὸ πλοῖον), καλῶς κυβερνῶν, τυγχάνοντος εὐπρυμνῆ φρενὸς χάριν Διοχόλ. Ἰκέτ. 989· ἡ Puley ἐξέδωκε· τυγχάνοντα πρηνεῖν φρενὸς χάριν, ὁ Sil-icwiche τυγχάνοντας ἐκ πρυμνῆς φρενὸς χάριν, καὶ ἄλλοι ἄλλως.

εὐπρυμνος, ον, ἔχων καλὴν πρυμνάν, νῆες Ἰλ. Δ. 248, Εὐρ. 1. Τ. 1000, 1357· πλάται ὁ αὐτ. ἐν 1. Α. 723, Βακχ. 12. 150 (ἔκδ. Blass).

εὐπρύφρος, ον, ἔχων καλὴν πρύφραν, εὐπρύφροισι πλάταις Εὐρ. 1. Α. 765. — Κατὰ Φώτιον· «εὐπρύφρον» εὐπρόσωπον.

εὐπταεστος, ον, εὐκόλως πταίων, σπασθόμενος, ἀσταθής, σφαλερός, Ἰππ. 26. 19.

εὐπτέρως, ον, ἔχων καλὰ πτερὰ, ἐπὶ πτηνῶν, Σοφ. Ο. Τ. 176, Εὐρ. Ἰων. 1200, 1203· ἐπὶ φαρέτραις, ἡ ἔχουσα καλὰ βέλη, Πλυν. 1. 82· μεταφ., ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων, «εὐγενῶν, ἐπηρμένων» (Σχολ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 800.

εὐπτέρυγος, ον, ἔχων καλὰς πτέρυγας, Ὀκπ. Κυν. 3. 125· ἐπὶ πλοίων, Ἀνθ. 11. 10. 6.

εὐπτησία, ἡ, εὐκολία, ἡ ἱκανότης περὶ τὴν πτήσιν, Ἀρτεμίδ. 5. 69.

εὐπτύχτης, ον, εὐκόλως πτυούμενος, πρὸς ἄπαν Πλούτ. 2. 642 Α.

εὐπτόλεμος, ον, ποιητ. ἀντὶ εὐπάλεμος, Κόνιν. Σμ. 5. 320.

εὐπορθος, ον, ἔχων ὠραῖον κλάδους, «εὐκλάδης» (Σουῖδ), ἐπὶ κεράτιν, Ἀνθ. Πλυν. 4. 96.

εὐπύγλα, ἡ ὠραῖον σχῆμα, κομψὴ στερογγυλότης τῶν ὀπισθίων μερῶν τοῦ σώματος τῶν περὶ τὴν πυγὴν, Ἀδελφ. ἐν «Ἰσοστασίῃ» 1. 11.

εὐπύγος, ον, (πυγὴ) ἔχων καλὴν πυγὴν, καλῶς ἐσχηματισμένα ὀπίσθια, Ἑρμῆς ἐν Στοδ. Ἑκκλ. 1. 992, Πολυδ. Β'. 184· πρβλ. καλλιπύγος.

εὐπυνδάκωτος, ον, ἔχων καλὸν πυθμένα, ἐπὶ ποτηρίου, Λουκ. Λεξιτ. 13.

εὐπύργος, ον, ἔχων καλοὺς πύργους, ἐπὶ τεταγισμένων πόλεων, Τροίην εὐπύργον Ἰλ. Η. 71, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 270· ποιητ. ὡσαύτως ἡδύπυργος Πινδ. Ν. 4. 19, Βακχ. 5. 184 (ἔκδ. Blass).

εὐπυρίδα· «ἔμμος καὶ τόπος Ἀθήνησιν» Ἡσυχ.

εὐπύρος, ον, εὐφορὸς εἰς σίτον, Πολυδ. Θ'. 162.

εὐπύροφος, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ πυροφόρος ἐν Στράβ. 241.

εὐπύρωτος, ον, (πύρρι) εὐκόλως καίμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 22, 5.

εὐπύων, ὁ, ἔχων καλὸν πύων, καλὸν γένειον, Ἀριστ. Φυσιογ. 3. 11, Ἀνθ. Π. 9. 99, 744, Ἡρώδ. Μιμιάμ. 8. 17.

εὐπώλιος, ον, ἔχων ἀφρονίαν πώλων ἢ ἱππων, παρ' Ὀμ. ὡς ἐπὶ τῆς Τροίας, Ἰλ. 6. 551, κτλ.· δῶρον .. εὐπῖπον, εὐπῶλον .., ἔνθα τὸ πρῶτον ἀναφέρεται εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ἱππων ἐν πολέμῳ. τὸ δὲ δεύτερον εἰς τὴν ἀνατροφήν καὶ παραγωγὴν ἱππων, Σοφ. Ο. Κ. 711 (ἀλλ' ἴσως εὐπῶλον εἶναι ἡ ἀληθὴς λέξις, πρβλ. τὸ τοῦ Σχολ. εὐφορον).

εὐπώνος· «δμιβρός» (Ἀλκαίος)· «ὑπότος» Ἡσυχ., ἐν Φωτ. εὐ-πώνος.

εὐράθαιγε γγος, ὁ, ἡ, στέζων πολὺ, κάθυρος, Νόνν. Δ. 5. 258.

εὐράξ, αἶ, οἱ πόλοι τοῦ ἄστερος, ἐφ' ὧν σερφόνται οἱ τροχοί, «τὰ τῷ ἄστρι ἐγκείμενα σιδήρια, καὶ τριβόμενα ὑπὸ τοῦ τροχοῦ» Πολυδ. Α'. 146.

εὐρα· «αὔραι» Ἡσυχ.

εὐρ-ακῶλων, ἴδε εὐροκλύδων.

εὐράμην, ἴδε εὐρίσκω.

εὐράξ, Ἐπὶ ἑτέρω, πλῆγως, πτῆ δ' εὐράξ σὺν δουρί, «ἐκ πλῆγλου» (Σχολ.), Ἰλ. Α. 251, Ο. 541.

II εὐράξ πατάξ, ἐπιφώνημα ἐν Ἀριστοφ. Ὀρν. 1258, ἀπὸ ἀναδιδεῖν πτηνῶν, ἀλλ' ἴδε Σχολιαστὴν ἐν τόπῳ, ὅστις ἰδεῖ αἰς τὸ ἐπιφώνημα τοῦτο κακὴν σημασίαν.

εὐρεθρος, ον, = εὐρετής, Μανέθων 1. 141.

εὐρεμία, τὸ, μεταγεν. καὶ ἡμαρτημένος τύπος ἀντὶ τοῦ εὐρημα, Ἀνθ. Π. 7. 411, Βαθρ. ἐν Προσμ. 108· ἴδε Λοβέκ. ἐν Φρυν. 446.

εὐρεσιπέεια, -σιπέω, ἴδε εὐρησιπέεια, εὐρησιπέτω.

εὐρεσι-αῶκος, ον, εὐρεσιῶων κακὸν, Σχολ. εἰς Εὐρ. Μῆδ. 407.

εὐρύεδρος, ον, ὁ ἔχων εὐρείαν ἔξω, γόνα κατ' εὐρύε-
δρον Βακχλ. XVI (XVII). 80, ἐξ εἰκασίας Horw. ἀντὶ τοῦ ἐδ-
δενδρον τοῦ παπύρου.

εὐρυ-θιμελός, ον, = εὐρυδεής, ἐπώνυμον τοῦ Ἄδου, Σουλ.
Ἐπιγρ. 5973c. πέδον εὐρυθιμελίων Παῦτος Σόλων. Ἐκφρ. τῆς
Μεγ. Ἐκκλ. 620· οὕτως, εὐρυθιμελός, ον, Γρηγ. Ναζ. τ. 2. σ. 107.

εὐ-ρυθμία, ἡ, εὐρυθμία τάξις ἢ κίνησις, κατὰ ρυθμὸν εὐ-
ρυθμίαν παραδιδόναι Πλάτ. Πολ. 522A, πρβλ. Πρωτ. 326B· αἱ
περὶ τὴν λέξιν εὐρυθμία Ἰσοκρ. 87E· ἢ κυκλικὴ εὐρ. τῶν
περιοδῶν Διον. Ἀλ. πρὸς Γναῖον Πομπ. 6, 60· ἀρμονία μεταξύ
τοῦ ῥήτορος καὶ τῶν ἀκροατῶν αὐτοῦ, Πλούτ. 2. 45E, Quintil. 1.
10. 26. 2) ἐπὶ προσώπων, ἀξιοπρέπεις, χάρις, Πλάτ. Πολ.
400F· ἢ τ' εὐρυθμία τὸ τ' ἦθος, Δαμῆς, ἐν Ἀδῆλ. 1. 7· εὐ. τῶν
σωμάτων Πλούτ. 2. 8E, πρβλ. Λουκ. π. Ὀρχ. 8. 3) εὐρ.
χειρῶν, λεπτότης ἀφ' ἧς παρ' ἱατρῶν (χειρουργῶν) κτλ., Ἰππ. 24. 14,
πρβλ. Πλούτ. 2. 67E.

εὐ-ρυθμός, ον, Ἐπικ. ἐθρυθμός, Μανέμων· ρυθμικός, Λατ.
numerosus, concinnus, ἐπὶ μουσικοῦ ρυθμοῦ ἢ χρόνου, μουσικὴ
εὐρ., διακρινόμενον τοῦ εὐμελῆς, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7. 1· λέ-
ξις δ' αὐτῆς ἐν Ρητ. 3. 8, 7· καὶ τοῦ ἐθρυθμός, Διον. Ἀλ. περὶ
Συνθ. 11· εὐρ. κρούματα Ἀριστοφ. Θεσμ. 121· εὐρ. πούς, κινού-
μενος ἐν ρυθμῷ, φυλάττειν «χρόνον», αὐτὸς 985· πρὸς ῥήματα δ'
αὐτῶν ἐν Πλ. 759· μέλος Πλάτ. Νόμ. 655A· κίνησις αὐτῶν 795E·
σφυγμὸς εὐρυθμίας, κανονικός, Γαλῆν. Ἐπὶ εὐρύθμους εἰ-
πεῖν Ἰσοκρ. 294B.

2) ἐπὶ προσώπων, κόσμος, ἐπιχαρίς, Πλάτ. Πρωτ. 326B, Πολ. 413E, κτλ.· πιλίσιον ἀπαλόν, εὐ-
ρυθμὸς βακτηρία, ὅπως αὐτὴν ὄραν γάρ τὴν Ἀκαδημίασαν
δοκῶ, ἐπὶ γέροντος Ἀκαδημικοῦ φιλοσόφου, Ἀντισθένης ἐν Ὁ-
νταίων 1. 4· Ἐπὶ εὐρ. μὲν εὐρύθμους, ἐπιχαρίως, Εὐριπ.
Κύκλ. 563· πέμπειν εὐρύθμους τὸν κότταδον Πλάτ. Κωμ. ἐν
Κωμ. Ἀπομ. π. 5. σ. 44. 3) καλῶς ἀρμότων, δ' ἀρμόττων
γάρ ἐστιν εὐρυθμὸς Ξεν. Ἀπομ. 3. 10, 10 κέ.· εὐρ. ὀρνί-
θιον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 3, 5· φύλλα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ.
3. 18, 7, πρβλ. 12, 9.

4) ἐπὶ ἐγγιγρήσεων, ἐν τῷ Ἐπιγρ., ἐπι-
τηδεύειν, Ἰππ. π. Ἰππ. τὸν 742.

εὐρυ-κρήνος, ον, ἔχων εὐρείαν κεφαλὴν, σιγύνην εὐρυκά-
ρηνον Ὀπκ. Κυν. 1. 152· πῖθος Νονν. Δ. 20. 127.

εὐρύ-κρωτός, ὡτός, ὁ, ἡ, ἔχων κέρατα εὐρέως ἀναπεπταμένα,
ἐπὶ ἐλάτων καὶ βοῶν, Ὀπκ. Κυν. 2. 293, κτλ.

Εὐρυκλῆς, ἄνθρωπος, ὁ, ὄνομα δικαστικοῦ τινὸς ἐγγαστριμύθου· ἐν-
τεύθεν ὡς προσήγορος, ἐγγαστριμύθος, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 1019,
Σχόλ. εἰς Πλάτ. Σοκρ. 252C· Κατὰ Σουδ.· Εὐρυκλῆς πᾶς ἐγ-
γαστριμύθος, ἀπὸ Εὐρυκλέους τοιοῦτου τινὸς μάντιος, πρβλ. καὶ
Ἰσχυρ. ἐν λ.

εὐρυκόσας· «μεγαλόνους· μέγα ἰσχύων· εὐήκοος· εὐνομος· εὐτονος·
εὐμενής» Ἰσχυρ.

εὐρυ-κοιλίος, ον, ἔχων εὐρείαν κοιλίαν, Ἰππ. 269. 2.

εὐρύ-κοιλίος, ον, = εὐστερνος, γόων Πινδ. Ν. 7. 49.

εὐρυκόσσω, (κόσω = κόω) ἐπιθέτον τῆς νουκός, καθ' ἣν ἀκούει
τις εἰς μακρὰν ἀπόστασιν ἔνεκα τῆς ἡρεμίας. — Καθ' Ἠούχ.· «εὐρυ-
κόσσω· εὐρύνω· ἢ πολυάστερος νύξ· ἢ μεγάλη, ἢ πολλὰ κοιλήματα
ἔχουσα· κόω· γὰρ οἱ ἀρχαῖοι τὰ κοιλήματα ἔλεγον». 2) ἐπὶ
τῆς θαλάσσης· βλ. Κητούς μακρόθεν ἀκουστικῆς, εὐρυκόσσω· ἢ μέγα
χάσμα ἔχουσα... ἢ μεγάλη καὶ πλατεῖα· κόον γὰρ λέγουσι τὸ μέγα
οἱ Λάκωνες. Εὐφορίων ὅσους εὐρυκόσσω Τυράνοι κῦσσατο Κητῶ·
Ἐτυμ. Μ. 396. 28.

εὐρυκρίων, ὄντος, ὁ, ἔχων εὐρὺ καὶ μέγα κράτος, μέγας
βασίλευς, ἥρωας Ἀτρεΐδης εὐρυκρίων Ἀγαμέμνων Ἰλ. Δ. 102·
ἀείποτε ὡς ἐπιθέτον τοῦ Ἀγαμέμνονος, πλὴν ἐν Ἰλ. Α. 751 ὅπου
εἶναι ἐπιθέτον τοῦ Ποσειδῶνος· εὐρυκρίων ἐνοσίχθων· τὸ ἐπι-
θετον τοῦτο ἀπαντᾷ πολλάκις ἐν Ἰλιάδι· ἀπαῖ δ' ἐν Ὀδ. Γ. 248.
— Νεώτεροι τινες ἐκδοταὶ τοῦ Ὀμήρου ἐξέδωκαν εὐρὺ κρίων
διχημένως.

εὐρυ-λεῖμων, ον, ἔχων εὐρεῖς λειμῶνας, Λιόβια Πινδ. Π. 9. 95.
εὐρυ-μῆδων, ὄντος, ὁ, = εὐρυκρίων, περὶ τοῦ αἰθέρος, Ἐμ-
πεδ. 438· ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Πινδ. Ο. 8. 41· περὶ τοῦ Χείρωνος,
δ' αὐτῶν ἐν Π. 3. 5· παρ' Ὀμ. μόνον ὡς κύριον ἔννομα· οὕτω καὶ
Θηλ. Εὐρυμῆδουσα.

εὐρυ-μενής, ἔς, εὐρύς καὶ ἰσχυρός, Τεῖχος, Φῶσις Ὀρφ. Ἀργ.
958. 1050.

εὐρυ-μέτωπος, ον, ἔχων εὐρὺ μέτωπον, ἐπὶ βοῶν, Ἰλ. Κ. 292,
Ὀδ. Γ. 382, κ. ἄλλ., Ἠσ. Θ. 291, Στράβ. παρ' Ἀθην. 382E·
ἐπὶ ἀνδράσιν, Τεῖχος, Μελ' Ὀμ. 376, 378, 663, πρβλ. μέτωπος.

εὐρυ-νεφέης, ἔς, ὁ ἔχων εὐρεῖα νέφη, εὐρυνεφεὶ Κηναῖον Ζηνί
Βακχλ. XV (XVI), 17, ἔξδ. Blass.

εὐρύων (ῥ)· μέλλ. — ὕμνῳ (εὐρύ) καθιστῶ τὴν εὐρὺν, πλατύων, λεῖψ-
ναν δὲ χορόν, καλὸν δ' εὐρύων ἀγῶνα, ἡμᾶν ἐποίησαν
τὸν τῆς ὀρχήστρας τόπον, ἐπλάτυναν δὲ τὸ μέρος ἐν ᾧ ἡγωνίζοντο,
Ὀδ. Θ. 260· εὐρύων τὸ μέσον, ἀπλῶν ἐν τῷ μέσῳ εὐρὺ διὰ
στημὰ Ἰρῶδ. 4. 52· εὐρ. τοῦς μυκτῆρας, διαστέλλειν, Ξεν. Ἰππ.
1, 10· σὺλακας εὐρ. Θεόκρ. 13. 31· ἀνοίγω ἔλκος, καθιστῶ αὐτὸ

εὐρύτερον, δουεὶ Ἀππ. Ἐμφλ. 2. 99· στήθεος Ὀπκ. Κυν. 3.
442. — Παθ., εὐρύνωμαι, γίνωμαι εὐρύτερος, Σουλ. Ἐπιγρ. 4040. 1.
24. 2) μεταρ. ἐκτείνω, ἐνέμου δαιμόνος ἐργασίην Ἀνθ.
Π. 7. 698. — (Παθ., ἐκτείνωμαι εἰς μακρὰν ἔκτασιν, Διον. Π. 92,
Λουκ. Ἀλεκτρ. 6.

εὐρύ-νωτος, ον, ἔχων εὐρεῖα νῆτα, φῶτες Σοφ. Δ. 1251.
εὐρυόδεα, ἡ, (δὲος) ὁδὸς, ἐπὶ ἡλ. ἐν χρήσει μόνον κατὰ γεν.,
ἔχουσα εὐρείας ὁδοὺς, παρ' Ὀμ. ἀείποτε ἐπὶ τῆς γῆς (ὡς τὸ εὐρύ-
πορος εἰς τῆς θαλάσσης). χθονὸς εὐρυόδεος, ἢς αἱ ὁδοὶ εἰ-
εῖς ἅπαντας ἀνοίχονται, Ἰλ. Π. 635, Ὀδ. Γ. 453, κτλ. πρβλ. εὐ-
ρυάγυια, καὶ Ἰσχυρ.

εὐρυοδίνης, ἡμαρτημένη γραφὴ ἐν Χρησμῷ παρὰ Στράβ. 1. 53.
12. 538 ἀντὶ ἀργυροδίνης, ὡς ἐν τῇ Ἐπιτομῇ καὶ ἐν Στεφλ.
Χρησμ. σ. 515.

εὐρύοπα, Ἐπικ. ἀντὶ -όπης, ὁ, (γ' ὈΠ, ὕψωμα) ὁ εἰς μακρὰν
ἔκτασιν βλέπων, Ὀμηρ. ἐπὶ ἡλ. τοῦ διός, κατὰ τὸ πλεῖστον κατ' ὄνομα.
ἐν τέλει τοῦ στίχου, εὐρύοπα Ζεὺς· ἀσπύτης ἐν τῇ κλητ., εὐ-
ρύοπα Ζεὺς Ἰλ. Π. 241· ἐν ἀρχῇ, εὐρύοπα Κρονίδης Χρησμ.
παρ' Ἡρόδ. 8. 77, πρβλ. Ὀμ. Ἰγν. 22. 4· ἐν τῇ Ἰλ. ὑπάρχει καὶ
αἰτ., ὡς ἐξ ὀνομαστ. εὐρύοψ, εὐρύοπα Ζην (ἐν τῇ στίχου)
Θ. 206, Σ. 265, Ο. 331· εὐρύον δ' εὐρύοπα Κρονίδην Β. Π. 114,
Ω. 98· Ζήνα, εὐρύοπα, κρείοντα Ὀμ. Ἰγν. 22. 2. ἢ ῥη-
θεῖα σημασία εἶναι ἀναγκαῖα ἐν Ὀρφ. Λιθ. 88, ἔδοξ' ἀναγερτα-
εῖς τὸν ἥλιον, ἀλλ' ὁ Πινδ. (Ἀποσπ. 233, γορὸς εὐρύοπα κέλευ-
θον φεγγαγόμενος) ὑποθετο τὴν λέξιν ὡς ἐκ τοῦ ὕψ (ῥωνή) εἰς
μεγάλην ἔκτασιν ἡγῶν, πολλοὶ δὲ ὑποσημαίνει τὴν σημερινήν τού-
την καὶ παρ' Ὀμ., ἴδε Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 468. [Ἄ, ὡς ἐν ταῖς
λέξεσιν ἐκπύετα, νεφεληγερέτα, κλ., ἀλλὰ συνήθως α' οἰσι
μακρόν.]

εὐρυ-πέδῃλος, ον, ἔχων εὐρεῖα πέδιλα, εὐρύς, ὁπλῇ Ὀπκ.
Κυν. 1. 288.

εὐρύ-πεδος, ον, ἔχων εὐρεῖαν ἐπιφάνειαν, εὐρύς, εὐρύχωρος,
γαῖα Ἀνθ. Π. 7. 748.

εὐρύ-πορος, ον, ἔχων εὐρεῖς πόρους, εὐρύχωρα περάματα ἢ
δρόμους, παρ' Ὀμ. ἀείποτε ἐπὶ τῆς θαλάσσης (ὡς τὸ εὐρυόδεα
ἐπὶ τῆς γῆς), ἔνθα πάντες δύνανται νὰ πλαιῶνται κατὰ βούλησιν,
μέγα κύμα θαλάσσης εὐρυπόροιο Ἰλ. Ο. 381, πρβλ. Ὀδ. Δ.
432, Μ. 2, Δίσχυλ. Πέρσ. 110.

εὐρυπρωκτεῖα, ἡ, ἡ κατὰστασις τοῦ εὐρυπρώκτου, Ἀριστοφ.
Ἀχ. 843, Σφ. 1070, κ. ἄλλ.

εὐρύ-πρωκτος, ον, ἔχων εὐρὺν πρωκτόν, Λατ. rathicus, ra-
tamilus· ὡσαύτως, μοιχὸς συλληθεῖς, ἐκ τοῦ τρόπου τῆς προχειροῦ
τιμωρίας τῶν τοιοῦτων (ἴδε βαφτανέδωσις)· συγχάσις ὑπὸ Ἀριστοφ.
ἀναγερόμενος εἰς τοὺς Ἀθηναίους καθόλου, ὡς ἐν Ἀχ. 716, Νεφ.
1090. — Συγχαρ., Εὐδούλ. ἐν Ἀδῆλ. 2.

εὐρυπύλη, ον, (ῥύπτω) ἐκπύως καθαρὸς, Πλούτ. Δ. 14.

εὐρυπύλη, ἔς, ἔχων εὐρείας πύλας, ἀν' εὐρυπύλες Ἀΐδος
Ὀδ. Ἰλ. Ψ. 74, πρβλ. Ὀδ. Α. 761.

εὐρυ-πώγων, ὡνός, ὁ, ἔχων εὐρὺν πώγωνα, πλατεῖαν γενειάδα,
Τεῖχος, Μελ' Ὀμ. 551.

εὐρυ-ρεῖθος, ον, ἔχων εὐρὺν ρεῖθρον, εὐρέως ῥέων, Ἰλ. Γ. 141·
πρβλ. τὸ ἐπὶ.

εὐρυ-ρίων, ὡσα, ον, εὐρέως ῥέων, Ἀΐδος εὐρυρίων Ἰλ. Π.
849, Π. 288, Φ. 157· Ἀλφειὸς Πινδ. Ο. 5. 44. — Δὴν ὑπάρχει
ῥῆμα εὐρυρίων (ῥεῖν) ἐν Ἰλ. Ε. 515 ἀναγνωστέον εὐρὺ ῥεῖν). ἢ
δ' ἐν ταῖς νεώτεραις καὶ ἀρίσταις ἐκδ. γράφεται διχημένως· εὐρὺ
ῥέων.

εὐρύς, εὐρεῖα, εὐρύ· ἴων. Θηλ. εὐρεῖα (οὐχὶ εὐρέη). Πρβλ.
1. 778, οὕτως ἐν Θεοκρ. 7. 78· γεν. εὐρέως, εἰς, εἰς· αἰτ. ἰ. κ.
παρ' Ὀμήρ. εὐρὺν καὶ ἐνδοῖς εὐρεῖα (ἴδε κατωτ.) — γεν. εὐρέως
ὡς Θηλ., Ἀσίου Ἀποσπ. 2, Ὀπκ. Κυν. 3. 323· οὕτως ἔνομα, πλὴν
εὐρέες, Ἀνθ. Π. 9. 413· πρβλ. ἡδύς, ὀθλύς, Νηλεὺς Χοιρίλ.
σ. 74· — Συγχαρ. εὐρύτερος, ἴδε κατωτ. (Ἐκ τῆς Ἐπὶ παρ-
γονται ὡσαύτως· αἱ λέξεις εὐρ-ος, εὐρύνω, κτλ. πρβλ. Σπασαρ.
υρ-ος, Θηλ. υρ-νί, υρ-υ-κ' αἰετὶς = εὐρύοπα). Πλάτων, ἐκτε-
ταμένος, εὐρύχωρος, συγχὸν παρ' Ὀμ., ἴδμεν ἐπὶ τοῦ σῦρατος, τῆς
γῆς καὶ τῆς θαλάσσης, σῦρανδον εὐρύν Ἰλ. Γ. 364, κτλ.· εὐρεῖα
χθῶν Δ. 182 κτλ.· εὐρεῖα πόντον Ζ. 291· ὡσαύτως, εὐρεῖα κῶλ-
πον Σ. 140, Φ. 125, κτλ.· εὐρ. σχεδὴ Ὀδ. Ε. 163· ὡμοί· Π. Γ.
210, 227, Ὀδ. Σ. 68, κτλ.· ἰούτως, εὐρύτερος δ' ὡμοίσιον ἰδὲ
στερννοῖσιν ἰδὲσθαι Ἰλ. Γ. 194· μεταφρεῖται Κ. 29· σάκος Α.
527· Τεῖχος Μ. 5· εὐρύτερα δὲος Ψ. 427· εὐρὺν ἀγῶνα (ἴδε
ἐν λ. ἀγῶν) κατὰ, ἀνά, μετὰ στρατὸν εὐρύν Ἀχαιοῶν Δ.
229, 384, 478· — συγχὸν παρ' Ἀπασιν τοῖς ποιηταῖς πλὴν τῶν Ἀπ.,
οἵτινες σχεδὸν δὲν μεταχειρίζονται αὐτὴν ἐν τῇ ἐν ἡρωϊκῇ ζωῇ,
ἀλλ' ἴδε Εὐρ. Ἀποσπ. 913, Ἀριστοφ. Ἰππ. 720· οὐδ' εἶναι κοινὸν
παρὰ πεζολόγοις, εὐρ. τάφος Ἠρόδ. 1. 178· κῶσθαι εὐρέας,
ὑπολήματα εὐρύχωρα, ὁ 145· οἰκίαι Ξεν. Ἀν. 4. 5, 45· ἀπὸ τῆς
τῶ στενῆς, Πλάτ. Νόμ. 737Δ· φλέβες, πόροι δ' αὐτῶν, ἐν Ἰππ. 65
Π. Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 3. 11, 2· κατὰ εὐρύτερα Πλάτ. Φαίδων
111D.

2) μέγας, πῶλον εἰς μεγάλῃ ἀπόστασιν, κλέος εὐρύ
τομ. Β'. — 49

Ὁδ. IV. 137 κληιδών Σημων. 84 (50). 6. εὐρ. ἐλπίδες Ἀνθ. II 7.99.

II. ὡς Ἐπίρρ., τὸ οὐδ. εὐρύ εἶναι ἐν πλείστη χρήσει, Πινδ. O. 13. 34, κλ. — Συγκρ. εὐρυτέρως ἔχειν Ἀριστοφ. Δυσ. 110. ἴδε εὐρυρέων.

εὐρυ-σάκης [α], ες. ἔχων εὐρεῖαν ἀσπίδα· μόνον ὡς ἐπώνυμον τοῦ υἱοῦ τοῦ Λίαντος, ἴδε Σοφ. AY. 575. — Κανὸν Ἡσυχ. «εὐρυστάκης» ὁ μεγάλῃν ἔχων ἀσπίδα. καὶ γενναῖος.

εὐρυ-σθενής, ες, οὐ τὸ σθένος εὐρύ, μέγα, πανίσχυρος, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ τοῦ Πηλεΐδου, ἴδ. Z. 455, Θ. 201, Ὀδ. N. 140. ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Πινδ. I. 2. 26. ἐπὶ τοῦ Τελαμόντος, ὁ αὐτ. ἐν N. 3. 62. ἐπὶ τῆς πόλεως Ἰμέρας, Ἰμέραν εὐρύσθενέ· ὁ αὐτ. ἐν O. 12. 2. ὡσαύτως, ὁρεῖται, πλούσιος ὁ αὐτ. ἐν O. 4. 16, II. 5. 1, Βακχыл. 18. 17 (ἐκδ. Blass).

εὐρύ-πορος, ον, ἔχων εὐρεῖαν πορὴν, θάλασσαν νεκροῦ, εὐρύσπορον σῆμα Ἀνθ. II. 7. 528.

εὐρύ-στερνος, ον, ἔχων εὐρεῖαν στήνα, Γοτ' εὐρύστερνος Ἰλα. II 117. τύραννος Ἀνθ. Παν. 303, Ὀρφ. Διό. 631. Ἀθάν. ἡέμ. 18. 30. Ποσειδῶν Χριστοῦ. Γαργ. 15. — πρὸς εὐρύκυλπος.

εὐρυ-στέλης, ες, = τὸ προηγ., ὁ ἔχων εὐρύ στέθος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 50, 12.

εὐρυ-σημία, ἡ, τὸ προᾶρξεν τὰς λέξεις εὐρέως, μετὰ ῥητορικῶς τινος ὄγκου, Εὐστ. II. 43. — μεταρ., πομπώδης γλῶσσα, κομπορημυστήν, Φαρισαϊκὴ εὐρυστομία ὁ αὐτ. ἐν Πονηματ. 190, 88.

εὐρύ-στομος, ον, ἔχων εὐρύ στόμα, Ἰππ. 609, 12, Ξεν. Ἰππ. 10 10, κτλ.

Εὐρυ-σάν. ὄνομα, ὁ κάτοικος τῆς Εὐρυτανίας, ἔθνος Λιτωλικὸν ὀνομαζόμενον οὕτως ἀπὸ Εὐρύτου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 1554. 11b.

εὐρυ-τελής, ες, ἵκαν ἐκτεταμένος, ὁ μακρὸν ἐκτείνόμενος, Νόνν. Δ. 21. 326.

εὐρυ-τέρας, Ἐπίρρ. Συγκρ. τοῦ εὐρύς, ὁ ἴδε.

εὐρύ-τερος, ἡ, ἡς, (εὐρύς) πλάτος, Ἰππ. 397. 30. II. ἡ ἑκτασίς λέγεται τινος ἐν τῇ προφορᾷ, οὗτο σημεῖον Ἰαχόν· πλὴν τὸ σημεῖον πλείονα ἔχει τὴν εὐρύτητα Σχολ. εἰς Θουκ. 1. 72.

εὐρύ-τιμος, ον, ἵκαν τετιμημένος, ὁ μεγάλως πανταχοῦ τιμώμενος, Ζεύς Πινδ. O. 1. 67.

εὐρύ-τος, ον, (ῥέτω) ἐπὶ κρήνης, ἡ καλῶς καὶ ἀρθύνως ῥέουσα, Ἠέυδο—Εὐρ. I. Δ. 420.

εὐρύ-τρητος, ον, ἔχων εὐρείαν ὀπτή, ἡθμός Διοσκ. 1. 79.

εὐρύ-τρύπος, ον, (τρύπα) = τὴν προηγ., Ἀνθ. 397. 30. II. ἡ ἑκτασίς λέγεται τινος ἐν τῇ προφορᾷ, οὗτο σημεῖον Ἰαχόν· πλὴν τὸ σημεῖον πλείονα ἔχει τὴν εὐρύτητα Σχολ. εἰς Θουκ. 1. 72.

εὐρύ-φάτης, ες, ὁ μακρὸν ἀπόστασιν λάμπουσα, οὐχὺς τοῦ Ἰσπερίονος καὶ μήτηρ τοῦ Ἠλίου, Ὀμ. Ἰλ. 31. 2, 4.

εὐρύ-φάτης, ες, ὁ μακρὸν, εἰς ἀπόστασιν λάμπων, φέγων, Τιτάν Σεν. Ἰππ. 9. 38.

εὐρύ-φάτης, ον, ὁ ἔχων εὐρεῖαν φάρετραν, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Πινδ. Π. 9. 45. ὡσαύτως, εὐρυφάρετρ' Ἀπολλων ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 115.

εὐρύ-φλεβος, ον, ἔχων εὐρείας φλέβας, Γαλιν. 6. 49.

εὐρύ-φωής, ες, περὶ τῆς κριθῆς, ἡ ἐπὶ πλάτος καὶ ἐπὶ πολὺ συνήνεια, ἀναφορικῶς πρὸς τὸν στάχυν αὐτῆς, πυροὶ τε (εἰσι) τ' ἡδ' εὐρυφύες κρὶ λευκὸν Ὀδ. Δ. 604, ἔνθα ὁ Εὐστ. σημειοῦται: «εὐρυφύες λέγεται τὸ κρὶ παρατετηρημένως, ὡς τοιοῦτον δὲν κατὰ τὴν ἑκτασίαν».

εὐρυ-φωνία, ἡ, εὐρύτης ἦχου, φωνῆς, Εὐστ. 39. 42.

εὐρύ-φωνος, ον, ὁ εὐρέως, μεγάλως ἦχων, Εὐστ. 1396. 3.

εὐρυ-χάτης, ες, (χάδα, χανδάνω) μεγάλως χαλῶν, ἔχων εὐρύ στόμα, ἐπὶ ποτηρίων, Ἀνθ. II. 6. 303, Δουκ. Λεξ. 7.

εὐρυ-χαλτης, ον, ὁ, ἔχων μεγάλην καὶ βαθυπλόκαμον κόμην, ἐπὶ τοῦ θεοῦ Διονύσου, Πινδ. I. 7. 4.

εὐρύ-χωρος, ον, πλατύς, μέγας, Ὀμ. ἐπὶ ὁ. μεγάλων πόλεων, εὐρύχωρον Μικαλησοῦν Ἰλ. B. 498, Ὀδ. O. 1, κτλ. — τῆς ἑλ. λέξος, εἰς Ἑλλάδος εὐρυχώριοι Ἰλ. I. 478. τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀσύτης, Πινδ. O. 7. 34, Π. 4. 76. ἀγυαὶ ὁ αὐτ. ἐν II. 8. 77. Εὐρ. Βάκχ. 87, Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 7. οἶκος Ἀνθ. II. 6. 319. — εἶναι Ἐπικ. τύπος τοῦ εὐρύχωρος, μετὰ βραχέως παραληγοῦσης χάριν τοῦ μέτρου, ὡς ἐν τῷ καλλίχωρος, ἴδε Nietzsche ἐν Ὀδ. Z. 4, Λεξικ. τῶν Ἀρχαίων. ἐν λέξ. χωρός· ἀλλ' ἀπαντᾷ ἀπαξ παρ' Εὐρ., καὶ ἐν περὶ τινι Ἀττ. Ἐπιγραφ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. (ἐν ταῖς προσθήκαις) 1751b.

εὐρυ-χωρής, ες, = εὐρύχωρος, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰστ. 18, Παισ. 3. 19, 1. — Συγκρ. — εἰσπερος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 17, 22. — Ἰππ. π. — εἰσπερος ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 5, 16.

εὐρυχωρία, ἴων. — εἰς, ἡ, εὐρύς χώρος, ἐν τῇ λοιπῇ εὐρ. τῆς θήκης Ἰπρὸς. 4. 71, πρὸς Δημ. 428. 14. εὐρ. τῷ θεῷ ποιεῖτε Πόλην, παρ' Ἀθην. 6221b. ἀποκλείουσι γὰρ τῆς αὐῶς εὐρυχωρίας τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος, ἐπὶ οὗ ἐκ τῆς ἐξαρθρώσεως σχηματίζοντος κενὸν χωρὸν, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 787. ἐν εὐρυχωρίᾳ εἶναι Πλάτ. Θεαιτ. 194D. ἐν τῷ πληρ., ὁ αὐτ. ἐν Νόμοις: 804C. ἔνθα τὰ Ἀττικὰ ἔχουσιν εὐρυχωρία. (τά).

εὐρύχωρος, ον, ὁ ἔχων εὐρείαν ἀσπίδα, μόνον ὡς ἐπώνυμον τοῦ υἱοῦ τοῦ Λίαντος, ἴδε Σοφ. AY. 575. — Κανὸν Ἡσυχ. «εὐρυστάκης» ὁ μεγάλῃν ἔχων ἀσπίδα. καὶ γενναῖος.

εὐρύ-χωρος, ον, ὁ ἔχων εὐρείαν ἀσπίδα, μόνον ὡς ἐπώνυμον τοῦ υἱοῦ τοῦ Λίαντος, ἴδε Σοφ. AY. 575. — Κανὸν Ἡσυχ. «εὐρυστάκης» ὁ μεγάλῃν ἔχων ἀσπίδα. καὶ γενναῖος.

εὐρύ-χωρος, ον, ὁ ἔχων εὐρείαν ἀσπίδα, μόνον ὡς ἐπώνυμον τοῦ υἱοῦ τοῦ Λίαντος, ἴδε Σοφ. AY. 575. — Κανὸν Ἡσυχ. «εὐρυστάκης» ὁ μεγάλῃν ἔχων ἀσπίδα. καὶ γενναῖος.

εὐρύ-χωρος, ον, ὁ ἔχων εὐρείαν ἀσπίδα, μόνον ὡς ἐπώνυμον τοῦ υἱοῦ τοῦ Λίαντος, ἴδε Σοφ. AY. 575. — Κανὸν Ἡσυχ. «εὐρυστάκης» ὁ μεγάλῃν ἔχων ἀσπίδα. καὶ γενναῖος.

εὐρύ-χωρος, ον, ὁ ἔχων εὐρείαν ἀσπίδα, μόνον ὡς ἐπώνυμον τοῦ υἱοῦ τοῦ Λίαντος, ἴδε Σοφ. AY. 575. — Κανὸν Ἡσυχ. «εὐρυστάκης» ὁ μεγάλῃν ἔχων ἀσπίδα. καὶ γενναῖος.

εὐρύ-χωρος, ον, ὁ ἔχων εὐρείαν ἀσπίδα, μόνον ὡς ἐπώνυμον τοῦ υἱοῦ τοῦ Λίαντος, ἴδε Σοφ. AY. 575. — Κανὸν Ἡσυχ. «εὐρυστάκης» ὁ μεγάλῃν ἔχων ἀσπίδα. καὶ γενναῖος.

εὐρύ-χωρος, ον, ὁ ἔχων εὐρείαν ἀσπίδα, μόνον ὡς ἐπώνυμον τοῦ υἱοῦ τοῦ Λίαντος, ἴδε Σοφ. AY. 575. — Κανὸν Ἡσυχ. «εὐρυστάκης» ὁ μεγάλῃν ἔχων ἀσπίδα. καὶ γενναῖος.

εὐρύ-χωρος, ον, ὁ ἔχων εὐρείαν ἀσπίδα, μόνον ὡς ἐπώνυμον τοῦ υἱοῦ τοῦ Λίαντος, ἴδε Σοφ. AY. 575. — Κανὸν Ἡσυχ. «εὐρυστάκης» ὁ μεγάλῃν ἔχων ἀσπίδα. καὶ γενναῖος.

εὐρύ-χωρος, ον, ὁ ἔχων εὐρείαν ἀσπίδα, μόνον ὡς ἐπώνυμον τοῦ υἱοῦ τοῦ Λίαντος, ἴδε Σοφ. AY. 575. — Κανὸν Ἡσυχ. «εὐρυστάκης» ὁ μεγάλῃν ἔχων ἀσπίδα. καὶ γενναῖος.

ἐν εὐρυχωρίᾳ ναυμαχεῖν Ἰπρὸς. 8. 60, πρὸς Θουκ. 2. 83., 86, 90.

3) μεταρ., εὐρύς χώρος, πολλή γὰρ εὐρυχωρία τῆς ἀποδείξεως, δηλ. δύναται ν' ἀποδείχῃ διὰ πολλῶν ἀποδείξεων, Πλάτ. Μένω: 315D. εὐρ. τινος διδόναι, παρέχειν Πλούτ. 2. 48C, 8281).

εὐρύ-χωρος, ον, ὡς καὶ νῦν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 10. 5, 12, Διόδ. 10. 84.

εὐρύ-οψ, οπος, ὁ, ἡ, ἴδε εὐρύοπα.

εὐρώγης (βῶξ), ἔχων καλὰς καὶ ἀρθύνους βῶξας, πεντάδα τὴν σταφυλῆς εὐρώγας Ἀνθ. II. 6. 190.

εὐρώδης, ες, ποιητ. ἀντὶ τοῦ εὐρύς, Σοφ. AY. 1191.

εὐρώεις, εσσα, εν, (εὐρύς) πλήρης εὐρύτος, «μουχλιασμένος», ὑγρὸς καὶ σκοτεινός, παρ' Ὀμ. ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, οἴκλα.. εὐρώεντα (τὸ τοῦ Οὐεργίλ. loca senta sila) Ἰλ. V. 65. εἰς Ἀἴδεω αἴσιον εὐρώεντα Ὀδ. K. 512, Y. 322, πρὸς Ἰλα. Ἐργ. κ. Ἰμ. 152. εὐρώεντα κέλευθα Ὀδ. Ω. 10. ὑπὸ Ζῶφω εὐρώεντι Ὀμ. Ἰλ. V. 65. εἰς Δῆμ. 482. τάφρον εὐρώεντα Σοφ. AY. 1167. ἐν Ἰλα. (I. 731, 734, ἐπὶ τοῦ Ταρταρού, ἐνθα ἦσαν καθιεργμένοι οἱ Τυτῶνες, χῶρῳ ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης. — Ἰραμνατικοὶ τινες ἐρμηνεύουσι τὴν λέξιν οὐ μόνον οὐκ τοῦ σκοτεινός, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ πλατύς. = ἀνακατεπταμένους, ὅπερ παριστᾷ τὴν λέξιν ὡς ἰσοδύναμον τῷ εὐρύς (πρὸς εὐρώδης), Ἀπολλ. Λεξ. σ. 374, Ἰσχυ. 1. 1528 (ἐκδ. Διημετ.), Ἐτυμολ. M. 397, 57: ἀλλὰ τὰ χωρία ἐν οἷς ἀπαντᾷ παρ' Ὀμ. καὶ Ἰλα. ὑποδηλοῦσι καὶ ἰσὺς τὴν ἀποστροφὴν καὶ ὅτι οὕτως ἐξελάμβανον τὴν λέξιν οἱ ἀρχαῖοι φαίνεται ἐκ τοῦ οὐσιαστος. εὐρώς. ὡς μεταχειρίσθησαν αὐτὸ ὁ Θεοφάνης, ὁ Σιμωνίδης, κτλ. Μεταγεν., ποιηταὶ (ὡς ὁ Ὀππ. ἐν Ἀλ. 5. 3, Νόνν. ἐν Δ. 25. 476) ἀνεμφρόδως μεταχειρίσθησαν τὸ εὐρώεις ὡς ταυτοσημον τῷ εὐρύς, πρὸς εὐρώδης· ἀλλὰ τοῦτο δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν χωρὶς νὰ ἀναμιχθῶμεν τὸν Ὀμηρον.

εὐρωεῖαν· «εὐεῖαν, ὑγίειαν» Ἰσχυ. 1. 1528 (ἐκδ. Διημετ.), Ἐτυμολ. M. 397, 57: ἀλλὰ τὰ χωρία ἐν οἷς ἀπαντᾷ παρ' Ὀμ. καὶ Ἰλα. ὑποδηλοῦσι καὶ ἰσὺς τὴν ἀποστροφὴν καὶ ὅτι οὕτως ἐξελάμβανον τὴν λέξιν οἱ ἀρχαῖοι φαίνεται ἐκ τοῦ οὐσιαστος. εὐρώς. ὡς μεταχειρίσθησαν αὐτὸ ὁ Θεοφάνης, ὁ Σιμωνίδης, κτλ. Μεταγεν., ποιηταὶ (ὡς ὁ Ὀππ. ἐν Ἀλ. 5. 3, Νόνν. ἐν Δ. 25. 476) ἀνεμφρόδως μεταχειρίσθησαν τὸ εὐρώεις ὡς ταυτοσημον τῷ εὐρύς, πρὸς εὐρώδης· ἀλλὰ τοῦτο δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν χωρὶς νὰ ἀναμιχθῶμεν τὸν Ὀμηρον.

εὐρωεῖαν· «εὐεῖαν, ὑγίειαν» Ἰσχυ. 1. 1528 (ἐκδ. Διημετ.), Ἐτυμολ. M. 397, 57: ἀλλὰ τὰ χωρία ἐν οἷς ἀπαντᾷ παρ' Ὀμ. καὶ Ἰλα. ὑποδηλοῦσι καὶ ἰσὺς τὴν ἀποστροφὴν καὶ ὅτι οὕτως ἐξελάμβανον τὴν λέξιν οἱ ἀρχαῖοι φαίνεται ἐκ τοῦ οὐσιαστος. εὐρώς. ὡς μεταχειρίσθησαν αὐτὸ ὁ Θεοφάνης, ὁ Σιμωνίδης, κτλ. Μεταγεν., ποιηταὶ (ὡς ὁ Ὀππ. ἐν Ἀλ. 5. 3, Νόνν. ἐν Δ. 25. 476) ἀνεμφρόδως μεταχειρίσθησαν τὸ εὐρώεις ὡς ταυτοσημον τῷ εὐρύς, πρὸς εὐρώδης· ἀλλὰ τοῦτο δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν χωρὶς νὰ ἀναμιχθῶμεν τὸν Ὀμηρον.

εὐρωεῖαν· «εὐεῖαν, ὑγίειαν» Ἰσχυ. 1. 1528 (ἐκδ. Διημετ.), Ἐτυμολ. M. 397, 57: ἀλλὰ τὰ χωρία ἐν οἷς ἀπαντᾷ παρ' Ὀμ. καὶ Ἰλα. ὑποδηλοῦσι καὶ ἰσὺς τὴν ἀποστροφὴν καὶ ὅτι οὕτως ἐξελάμβανον τὴν λέξιν οἱ ἀρχαῖοι φαίνεται ἐκ τοῦ οὐσιαστος. εὐρώς. ὡς μεταχειρίσθησαν αὐτὸ ὁ Θεοφάνης, ὁ Σιμωνίδης, κτλ. Μεταγεν., ποιηταὶ (ὡς ὁ Ὀππ. ἐν Ἀλ. 5. 3, Νόνν. ἐν Δ. 25. 476) ἀνεμφρόδως μεταχειρίσθησαν τὸ εὐρώεις ὡς ταυτοσημον τῷ εὐρύς, πρὸς εὐρώδης· ἀλλὰ τοῦτο δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν χωρὶς νὰ ἀναμιχθῶμεν τὸν Ὀμηρον.

εὐρωεῖαν· «εὐεῖαν, ὑγίειαν» Ἰσχυ. 1. 1528 (ἐκδ. Διημετ.), Ἐτυμολ. M. 397, 57: ἀλλὰ τὰ χωρία ἐν οἷς ἀπαντᾷ παρ' Ὀμ. καὶ Ἰλα. ὑποδηλοῦσι καὶ ἰσὺς τὴν ἀποστροφὴν καὶ ὅτι οὕτως ἐξελάμβανον τὴν λέξιν οἱ ἀρχαῖοι φαίνεται ἐκ τοῦ οὐσιαστος. εὐρώς. ὡς μεταχειρίσθησαν αὐτὸ ὁ Θεοφάνης, ὁ Σιμωνίδης, κτλ. Μεταγεν., ποιηταὶ (ὡς ὁ Ὀππ. ἐν Ἀλ. 5. 3, Νόνν. ἐν Δ. 25. 476) ἀνεμφρόδως μεταχειρίσθησαν τὸ εὐρώεις ὡς ταυτοσημον τῷ εὐρύς, πρὸς εὐρώδης· ἀλλὰ τοῦτο δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν χωρὶς νὰ ἀναμιχθῶμεν τὸν Ὀμηρον.

εὐρωεῖαν· «εὐεῖαν, ὑγίειαν» Ἰσχυ. 1. 1528 (ἐκδ. Διημετ.), Ἐτυμολ. M. 397, 57: ἀλλὰ τὰ χωρία ἐν οἷς ἀπαντᾷ παρ' Ὀμ. καὶ Ἰλα. ὑποδηλοῦσι καὶ ἰσὺς τὴν ἀποστροφὴν καὶ ὅτι οὕτως ἐξελάμβανον τὴν λέξιν οἱ ἀρχαῖοι φαίνεται ἐκ τοῦ οὐσιαστος. εὐρώς. ὡς μεταχειρίσθησαν αὐτὸ ὁ Θεοφάνης, ὁ Σιμωνίδης, κτλ. Μεταγεν., ποιηταὶ (ὡς ὁ Ὀππ. ἐν Ἀλ. 5. 3, Νόνν. ἐν Δ. 25. 476) ἀνεμφρόδως μεταχειρίσθησαν τὸ εὐρώεις ὡς ταυτοσημον τῷ εὐρύς, πρὸς εὐρώδης· ἀλλὰ τοῦτο δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν χωρὶς νὰ ἀναμιχθῶμεν τὸν Ὀμηρον.

εὐρωεῖαν· «εὐεῖαν, ὑγίειαν» Ἰσχυ. 1. 1528 (ἐκδ. Διημετ.), Ἐτυμολ. M. 397, 57: ἀλλὰ τὰ χωρία ἐν οἷς ἀπαντᾷ παρ' Ὀμ. καὶ Ἰλα. ὑποδηλοῦσι καὶ ἰσὺς τὴν ἀποστροφὴν καὶ ὅτι οὕτως ἐξελάμβανον τὴν λέξιν οἱ ἀρχαῖοι φαίνεται ἐκ τοῦ οὐσιαστος. εὐρώς. ὡς μεταχειρίσθησαν αὐτὸ ὁ Θεοφάνης, ὁ Σιμωνίδης, κτλ. Μεταγεν., ποιηταὶ (ὡς ὁ Ὀππ. ἐν Ἀλ. 5. 3, Νόνν. ἐν Δ. 25. 476) ἀνεμφρόδως μεταχειρίσθησαν τὸ εὐρώεις ὡς ταυτοσημον τῷ εὐρύς, πρὸς εὐρώδης· ἀλλὰ τοῦτο δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν χωρὶς νὰ ἀναμιχθῶμεν τὸν Ὀμηρον.

εὐρωεῖαν· «εὐεῖαν, ὑγίειαν» Ἰσχυ. 1. 1528 (ἐκδ. Διημετ.), Ἐτυμολ. M. 397, 57: ἀλλὰ τὰ χωρία ἐν οἷς ἀπαντᾷ παρ' Ὀμ. καὶ Ἰλα. ὑποδηλοῦσι καὶ ἰσὺς τὴν ἀποστροφὴν καὶ ὅτι οὕτως ἐξελάμβανον τὴν λέξιν οἱ ἀρχαῖοι φαίνεται ἐκ τοῦ οὐσιαστος. εὐρώς. ὡς μεταχειρίσθησαν αὐτὸ ὁ Θεοφάνης, ὁ Σιμωνίδης, κτλ. Μεταγεν., ποιηταὶ (ὡς ὁ Ὀππ. ἐν Ἀλ. 5. 3, Νόνν. ἐν Δ. 25. 476) ἀνεμφρόδως μεταχειρίσθησαν τὸ εὐρώεις ὡς ταυτοσημον τῷ εὐρύς, πρὸς εὐρώδης· ἀλλὰ τοῦτο δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν χωρὶς νὰ ἀναμιχθῶμεν τὸν Ὀμηρον.

εὐρωεῖαν· «εὐεῖαν, ὑγίειαν» Ἰσχυ. 1. 1528 (ἐκδ. Διημετ.), Ἐτυμολ. M. 397, 57: ἀλλὰ τὰ χωρία ἐν οἷς ἀπαντᾷ παρ' Ὀμ. καὶ Ἰλα. ὑποδηλοῦσι καὶ ἰσὺς τὴν ἀποστροφὴν καὶ ὅτι οὕτως ἐξελάμβανον τὴν λέξιν οἱ ἀρχαῖοι φαίνεται ἐκ τοῦ οὐσιαστος. εὐρώς. ὡς μεταχειρίσθησαν αὐτὸ ὁ Θεοφάνης, ὁ Σιμωνίδης, κτλ. Μεταγεν., ποιηταὶ (ὡς ὁ Ὀππ. ἐν Ἀλ. 5. 3, Νόνν. ἐν Δ. 25. 476) ἀνεμφρόδως μεταχειρίσθησαν τὸ εὐρώεις ὡς ταυτοσημον τῷ εὐρύς, πρὸς εὐρώδης· ἀλλὰ τοῦτο δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν χωρὶς νὰ ἀναμιχθῶμεν τὸν Ὀμηρον.

εὐρωεῖαν· «εὐεῖαν, ὑγίειαν» Ἰσχυ. 1. 1528 (ἐκδ. Διημετ.), Ἐτυμολ. M. 397, 57: ἀλλὰ τὰ χωρία ἐν οἷς ἀπαντᾷ παρ' Ὀμ. καὶ Ἰλα. ὑποδηλοῦσι καὶ ἰσὺς τὴν ἀποστροφὴν καὶ ὅτι οὕτως ἐξελάμβανον τὴν λέξιν οἱ ἀρχαῖοι φαίνεται ἐκ τοῦ οὐσιαστος. εὐρώς. ὡς μεταχειρίσθησαν αὐτὸ ὁ Θεοφάνης, ὁ Σιμωνίδης, κτλ. Μεταγεν., ποιηταὶ (ὡς ὁ Ὀππ. ἐν Ἀλ. 5. 3, Νόνν. ἐν Δ. 25. 476) ἀνεμφρόδως μεταχειρίσθησαν τὸ εὐρώεις ὡς ταυτοσημον τῷ εὐρύς, πρὸς εὐρώδης· ἀλλὰ τοῦτο δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν χωρὶς νὰ ἀναμιχθῶμεν τὸν Ὀμηρον.

εὐρωεῖαν· «εὐεῖαν, ὑγίειαν» Ἰσχυ. 1. 1528 (ἐκδ. Διημετ.), Ἐτυμολ. M. 397, 57: ἀλλὰ τὰ χωρία ἐν οἷς ἀπαντᾷ παρ' Ὀμ. καὶ Ἰλα. ὑποδηλοῦσι καὶ ἰσὺς τὴν ἀποστροφὴν καὶ ὅτι οὕτως ἐξελάμβανον τὴν λέξιν οἱ ἀρχαῖοι φαίνεται ἐκ τοῦ οὐσιαστος. εὐρώς. ὡς μεταχειρίσθησαν αὐτὸ ὁ Θεοφάνης, ὁ Σιμωνίδης, κτλ. Μεταγεν., ποιηταὶ (ὡς ὁ Ὀππ. ἐν Ἀλ. 5. 3, Νόνν. ἐν Δ. 25. 476) ἀνεμφρόδως μεταχειρίσθησαν τὸ εὐρώεις ὡς ταυτοσημον τῷ εὐρύς, πρὸς εὐρώδης· ἀλλὰ τοῦτο δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν χωρὶς νὰ ἀναμιχθῶμεν τὸν Ὀμηρον.

εὐρωεῖαν· «εὐεῖαν, ὑγίειαν» Ἰσχυ. 1. 1528 (ἐκδ. Διημετ.), Ἐτυμολ. M. 397, 57: ἀλλὰ τὰ χωρία ἐν οἷς ἀπαντᾷ παρ' Ὀμ. καὶ Ἰλα. ὑποδηλοῦσι καὶ ἰσὺς τὴν ἀποστροφὴν καὶ ὅτι οὕτως ἐξελάμβανον τὴν λέξιν οἱ ἀρχαῖοι φαίνεται ἐκ τοῦ οὐσιαστος. εὐρώς. ὡς μεταχειρίσθησαν αὐτὸ ὁ Θεοφάνης, ὁ Σιμωνίδης, κτλ. Μεταγεν., ποιηταὶ (ὡς ὁ Ὀππ. ἐν Ἀλ. 5. 3, Νόνν. ἐν Δ. 25. 476) ἀνεμφρόδως μεταχειρίσθησαν τὸ εὐρώεις ὡς ταυτοσημον τῷ εὐρύς, πρὸς εὐρώδης· ἀλλὰ τοῦτο δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν χωρὶς νὰ ἀναμιχθῶμεν τὸν Ὀμηρον.

εὐρωεῖαν· «εὐεῖαν, ὑγίειαν» Ἰσχυ. 1. 1528 (ἐκδ. Διημετ.), Ἐτυμολ. M. 397, 57: ἀλλὰ τὰ χωρία ἐν οἷς ἀπαντᾷ παρ' Ὀμ. καὶ Ἰλα. ὑποδηλοῦσι καὶ ἰσὺς τὴν ἀποστροφὴν καὶ ὅτι οὕτως ἐξελάμβανον τὴν λέξιν οἱ ἀρχαῖοι φαίνεται ἐκ τοῦ οὐσιαστος. εὐρώς. ὡς μεταχειρίσθησαν αὐτὸ ὁ Θεοφάνης, ὁ Σιμωνίδης, κτλ. Μεταγεν., ποιηταὶ (ὡς ὁ Ὀππ. ἐν Ἀλ. 5. 3, Νόνν. ἐν Δ. 25. 476) ἀνεμφρόδως μεταχειρίσθησαν τὸ εὐρώεις ὡς ταυτοσημον τῷ εὐρύς, πρὸς εὐρώδης· ἀλλὰ τοῦτο δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν χωρὶς νὰ ἀναμιχθῶμεν τὸν Ὀμηρον.

εὐρωεῖαν· «ε

ἐάων, ἕτερος δὲ (πίθος) ἀγαθῶν, Ἰλ. Ω. 528· θεοί, δωτηῖρες ἑάων Ὀδ. Θ. 325· Ἐριεῖα... διὰκτορε, δωτορ ἑάων αὐτοῦ 335, πρβλ. Ὀρμ. Ὑμν. 17. 12. 29. 8, Ἰλσ. Θ. 46. 111.

εὔσα, = οὐσα, Δωρ ἠλ. μεταχ. τοῦ εἰλε, ὁδονρ. 2 76. 5. 26.

εὔσα, ἴδε εἰω.

εὔσαθῆω, = εὔσαθῆω, εὐκτ. εὔσαθῆοι = εὔσεθῆ, Ἑπιγραφ. Ὀλυμπίας ἐν Arch. Zig. 1880, σ. 54.

εὔσαι· «καύσαι» Ἰσχύ.

εὔσαλκωτος, ον. (σαλκύνω) εὐκόλως σαλευόμενος, Φίλων 1. 96, Ἰλσ. τ. 1. σ. 404, Ἰω. Διάκ. ἐν Ἰλσ. Ἀπ. 225.

εὔσαμα· ἀναφώνημα εὐαστικόν, καὶ βακχικόν ἐπίθεγμα· Ἰσχύ. εὔσανδριωτος, ον. (σανδρ.) ἐπὶ πλοίων, τὸ ἔχειν καλὸν σανδριῶν μένον κατάστρωμα, Ἰσχύ. ἐν λ. εὐσεβήμοις.

εὔσαρκῶς, εἰμ· εὔσαρκος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 561.

εὔσαρκία, ἡ, εὐρωστία τοῦ σώματος, τὸ ἔχειν καλὸς σάρκα, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 821, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 15, 2· ἐπὶ καρποῦ, ὅταν ἡ εὔσαρκος, μεσῖος τροφῇ, Θεοφ. π. Φυτ. Αἰτ. 1, 9, 2.

εὔσαρκος, ον. (σάρξ) ἔχων καλὰς σάρκας, εὐώματος, Ἰππ. Ἀφ. 1249, Ξεν. Λακ. 5. 8. κλ.· ἐπὶ κρέατος, κραινίων μέρη εὔσαρκας, πλήρη σαρκός, Ἀφρ. ἐν Ἀπ. τὰ ἐπὶ ὧ. 1· — ἀντιτιθῆναι δὲ ἵτε μὲν τῷ σαρκώδη, ὅτε δὲ τῷ ἀσαρκῷ, Γαλιν.

εὔσαρκῶς, κάρμω τινα εὔσαρκον, Γαλιν. Ἱεραπ. 14.

εὔσαρκωσις, εὐς, ἡ, — εὔσαρκία, ἡμαρτημένη γραφ. ἐν Ἰππ. 401.

εὔσεβεια, ἡ, (πρβλ. εὔσεβας)· ὡς καὶ νῦν, σεβασμὸς πρὸς τὸ θεῖον, εὐλόγησις θρησκευτική, Δετ. πρὸς, ἀντιθέτου τῷ εὐσεβείᾳ, Γραμ.· μιλῶν εὐσεβείαν Ἀρχ. Αἰσχ. 344· εὔσ. ἡνός, πρὸς τὸν Δία, Σοφ. Ἰλ. 1097· πρὸς εὔσεβειαν = εὐσεβῶς, αὐτοῦ 464· ἀσπύτως ὡς τὸ πρῶτον, σεβασμὸς πρὸς τοὺς γονεῖς, υἱὸς σεβασμῶς, αὐτοῦ 968· εὔσ. εἰς θεοὺς καὶ γονεῖς Πλάτ. Πολ. 615C· εὔσ. πρὸς ἡ περὶ τοὺς θεοὺς ἡ αὐτ. ἐν Συμπ. 193D, Ἰσοκρ.· — τὴν εὔσ. τῶν πραγμάτων Ἀντιφ. 122· 2.

2) φησὶ ἐπὶ εὐσεβείᾳ, εὐσεβείαν οὐσί, ὅλ' ἀπολαύει τῆς τιμῆς· ὅτι εἶναι εὐσεβής, Σοφ. Ἰλ. 968· δόξαν εὐσεβείας ἐξηγέ-κατο, περὶ τοῦ Αἰνείου, Ξεν. Κυν. 1, 15· πρβλ. ἀρετὴ ἐν τέλει, καὶ Πολυδ. Δ' 20.

εὔσεβως, εἰμαι εὐσεβής, τῷ ἡ φέρομαι εὐσεβῶς καὶ μετ' εὐλα-βείας, ἀπαλ., Ὁέον 145, Σοφ. Αἰ. 1350, κλ.· εἰς τινα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 731 περὶ τινα Εὐρ. Ἀλκ. 1148, Πλάτ. Συμπ. 193A· πρὸς τινα Μένανδρ. ἐν Μονοσέλ. 567· Ἀνθ. Π. 10. 107· εὔσ. τὰ πρὸς θεοὺς, εἰς τὰ ἀποβλέποντα τοὺς θεοὺς, Σοφ. Φιλ. 1441· τὰ περὶ θεοὺς Ἰσοκρ. 28B· — ὡσαύτως, εὔσ. θεοῦς, σέβασθαι αὐτοὺς, Αἰσχ. Ἀγ. 338, κλ.· ἐν ταύτῃ τῇ περιπέτει 6 Πύρρον ἐν Εὐρ. Φοιν. 1340 γράτει εὐσεβῆν «vilentur tragici dixisse εὐσεβῆν θεοὺς καὶ εὐσεβῆν εἰς θεοὺς», ἀλλ' ἡ διακρίσις εἶναι ἀμφισβητήσιμος· ὅτι καὶ τὰ ῥήματα εὐσεβῶς καὶ ἀσεβῶς εἶναι ἐν χρήσει μετ' αὐτ. προσώπων (ὥς πρὸς λέξ.)· ἔχουμεν δὲ καὶ Πλάτ. εὐσεβεῖσθαι, ἀπολαύειν σεβασμοῦ, ἐν Ἀντιφ. 123, 42, Πλάτ. Ἀξίολ. 364C.

εὔσεβημα, τὸ, πρᾶξις εὐσεβείας, Δημήτρ. Φαληρ. 281.

εὔσεβης, εἰς. (σέβω) Λατ. ῥήμα, ὡς καὶ νῦν, θρησκ., εὐλαβής, ὅσοι· ἀντιθέτου τῷ εὐσεβείᾳ (ὁ ἴδρι, Ὁέον, 1137, Πρβλ. 2. 14), Πινδ. Ο. 3. 73, καὶ Ἀστ.· ἀλλ' οὐχὶ κινὸν παρὰ περὶ ὧ. 113, Πλάτ. Φιλ. 89B· πιστὸς εἰς τὰ ἑαυτοῦ καθήκοντα, ἰδίως ἐκκλησιῶν ἱερὰ καθήκοντα, πρὸς ἡ εἰς τινα Αἰσχ. Ἰκ. 339, Εὐρ. Ἰφ. 233· μετ' αὐτ. πρόπου, εὐσεβὴς χεῖρα, δίκαιος ἐν ἔργῳ, Αἰσχ. Νο. 141· εὐσεβεῖς εἰς εὐσεβῶν Σοφ. Ἰλ. 589, πρβλ. Δ', Ἐπιστ. π. Κορ. 1, 14· ὁ τῶν εὐσεβῶν γῆρας, ἐν τῷ κατὰ κόσμῳ, Πλάτ. Ἀξίολ. 371C· ἐν εὐσεβείᾳ (εἰμ· ἐπὶ καλῇ Ἑπιγραφ. 11).

II. ἐπὶ πράξει, πραγμάτων κλ.· ἄριστος ἡμαρτημένος, ἱερὸς, ταῦτα μούσῃν εὐσεβῇ θεῶν πάρα Αἰσχ. Νο. 122· εὐσ. χρη-σθήριον Εὐρ. Ἰλ. 1272· εὐσεβὴς [εἰσι], μ· ἀπορ., Ἀνθ. Π. πρβλ. 51. 42· οὐτως, ἐν εὐσεβείᾳ [εἰσι] Εὐρ. Ἰφ. 1277· — τὸ εὐσεβὲς = εὐσεβεία, Σοφ. Ο. Κ. 1126, Εὐρ. Ἰφ. 12, Ἀντιφ. 141, 2 καὶ 29· τοῦμιν εὐσεβὲς Εὐρ. Ἰππ. 656· τὰ ἐν ἀνθρώ-ποις εὐσεβῇ παραδίδινειν Φίλωνος παρὰ Δημ. 280. 10.

III. Ἐνίσρ. εὐσεβείως, Ἀτ. -θῶς. Πινδ. Ο. 9. 133, κλ.· εὐσεβῶς ἔχει ἀντὶ τοῦ εὐσεβὲς ἐστὶ Σοφ. Ο. Τ. 1131, Δημ. 407. 8 Συγκρ. -ἐστερον, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 18· ὑπερβ. -ἐστατα, Ἰσοκρ. 47D.

εὐσεβία, ἡ, ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ εὐσεβείας, Ὁέον 1138, Πινδ. Ο. 8. 10, Σοφ. Ἀντ. 913, Ο. Κ. 189, Κριτίας παρ' Ἀθην. 433A.

εὐσεβόφρων, ὁ, ἡ, ἔχων εὐσεβὲς φρόνημα, Ἑκκλ.· — Ἐπίρρ. -δῶν, Σουλ. Ἐπιγρ. 8802, Ψευδο-Ἀθανάσι. 1. 717B.

εὐσεβίτης, ον. εἰς σεβασμὸν ὑποκείμενος, Σπράβ. 447.

εὐσεβίτης, ον. λαμπρὸς λαμπῶν, εὐλαμπῶν, Παῦλ. Σλ. Ἐκκλ. Μεγ. 830.

εὐσεβήνους, ον. φέγγος, ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ φέγγους τῆς σελή-νης· ἡ λέξις εὐρηται ἐν ὧ. πρὸς τὸν οὐρανὸν οὐ μόνον ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ὑπόκειται τοῦ ἡρώματος τούτου τοῦ ἡρώματος. Καὶ Ἰσχύ.· «εὐσεβήνους· εὐσεβήνους»

εὐσεβήμος, Ἑπικ. εὐσεβήμος, ον. (σεβήμω) ἔχων καλὰ εὐ-
ματα, ὡς ἡ καλὴρα, καλὴ θρανία διὰ τοὺς κωπηλάτας, παρ' Ὀμ·
ἀεποῦ ἐν τῷ Ἑπικ. τύπ. ὡς ἐπὶ τῷ. τῶν πλοίων, νηὸς εὐσεβή-
μοιο, «εὐκαθέδρου»· σέματα γὰρ αἱ τῶν ἱεραστῶν, καλὴρα (Σχόλ.)
Ἰλ. Β. 170· οὕτω Σιγίλ. 29, Εὐρ. 1. Τ. 1383 (ἐν τῷ κοινῷ τύπῳ).
— Κατ' ἄλλους· τὸ εὐσεβήμος ναὺς σημαίνει πλοῖον ἔχον καλὸν,
στρεφὸν κατάστρωμα (ἐν τῇ πρῶτῃ νότον καὶ τῇ πρῶτῃ), ἴδε Αἰετ.
Ὀμρ. Ἀντιφ. καὶ τὸ τοῦ Πανταζήου.

εὐσεβίτης, ον. (σέβω) λαὸν σεβτός, ὁδῶς, ἱερὸς, τὰν εὐσε-
πτον ἀγενεῖαν λόγων ἔργων τε πάντων Σοφ. Ο. Τ. 864.

εὐσήκωτος, ον. ἐν καλῇ ἰσορροπίᾳ, ὁ δὲ κανὼν ἔστω εὐση-
κωτος πάντων Βίτων Μηχ. 113.

εὐσημία, ἰων. -εῖα, ἡ, καλὴ πρόγνωση, καλὸν σημεῖον, Ἰππ. 1170 (ὡς ἱλλ. 5. σελ. 286)· πρβλ. εὐσημία, ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Ποταμ. σ. 407.

εὐσημικός, ον. ἔχων καλὰ σημεῖα, εὐδαιμόνιος, φάσμα Εὐρ. 1. Α. 252, πρβλ. Πλουτ. Καίσ. 43.

εὐσημικός, ον. (σέβω) λαὸν σεβτός, ὁδῶς, ἱερὸς, τὰν εὐσε-
πτον ἀγενεῖαν λόγων ἔργων τε πάντων Σοφ. Ο. Τ. 864.

εὐσημία, ἰων. -εῖα, ἡ, καλὴ πρόγνωση, καλὸν σημεῖον, Ἰππ. 1170 (ὡς ἱλλ. 5. σελ. 286)· πρβλ. εὐσημία, ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Ποταμ. σ. 407.

εὐσημικός, ον. ἔχων καλὰ σημεῖα, εὐδαιμόνιος, φάσμα Εὐρ. 1. Α. 252, πρβλ. Πλουτ. Καίσ. 43.

εὐσημικός, ον. (σέβω) λαὸν σεβτός, ὁδῶς, ἱερὸς, τὰν εὐσε-
πτον ἀγενεῖαν λόγων ἔργων τε πάντων Σοφ. Ο. Τ. 864.

εὐσημία, ἰων. -εῖα, ἡ, καλὴ πρόγνωση, καλὸν σημεῖον, Ἰππ. 1170 (ὡς ἱλλ. 5. σελ. 286)· πρβλ. εὐσημία, ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Ποταμ. σ. 407.

εὐσημικός, ον. ἔχων καλὰ σημεῖα, εὐδαιμόνιος, φάσμα Εὐρ. 1. Α. 252, πρβλ. Πλουτ. Καίσ. 43.

εὐσημικός, ον. (σέβω) λαὸν σεβτός, ὁδῶς, ἱερὸς, τὰν εὐσε-
πτον ἀγενεῖαν λόγων ἔργων τε πάντων Σοφ. Ο. Τ. 864.

εὐσημία, ἰων. -εῖα, ἡ, καλὴ πρόγνωση, καλὸν σημεῖον, Ἰππ. 1170 (ὡς ἱλλ. 5. σελ. 286)· πρβλ. εὐσημία, ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Ποταμ. σ. 407.

εὐσημικός, ον. ἔχων καλὰ σημεῖα, εὐδαιμόνιος, φάσμα Εὐρ. 1. Α. 252, πρβλ. Πλουτ. Καίσ. 43.

εὐσημικός, ον. (σέβω) λαὸν σεβτός, ὁδῶς, ἱερὸς, τὰν εὐσε-
πτον ἀγενεῖαν λόγων ἔργων τε πάντων Σοφ. Ο. Τ. 864.

εὐσημία, ἰων. -εῖα, ἡ, καλὴ πρόγνωση, καλὸν σημεῖον, Ἰππ. 1170 (ὡς ἱλλ. 5. σελ. 286)· πρβλ. εὐσημία, ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Ποταμ. σ. 407.

εὐσημικός, ον. ἔχων καλὰ σημεῖα, εὐδαιμόνιος, φάσμα Εὐρ. 1. Α. 252, πρβλ. Πλουτ. Καίσ. 43.

εὐσημικός, ον. (σέβω) λαὸν σεβτός, ὁδῶς, ἱερὸς, τὰν εὐσε-
πτον ἀγενεῖαν λόγων ἔργων τε πάντων Σοφ. Ο. Τ. 864.

εὐσημία, ἰων. -εῖα, ἡ, καλὴ πρόγνωση, καλὸν σημεῖον, Ἰππ. 1170 (ὡς ἱλλ. 5. σελ. 286)· πρβλ. εὐσημία, ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Ποταμ. σ. 407.

εὐσημικός, ον. ἔχων καλὰ σημεῖα, εὐδαιμόνιος, φάσμα Εὐρ. 1. Α. 252, πρβλ. Πλουτ. Καίσ. 43.

εὐσημικός, ον. (σέβω) λαὸν σεβτός, ὁδῶς, ἱερὸς, τὰν εὐσε-
πτον ἀγενεῖαν λόγων ἔργων τε πάντων Σοφ. Ο. Τ. 864.

εὐσημία, ἰων. -εῖα, ἡ, καλὴ πρόγνωση, καλὸν σημεῖον, Ἰππ. 1170 (ὡς ἱλλ. 5. σελ. 286)· πρβλ. εὐσημία, ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Ποταμ. σ. 407.

εὐσημικός, ον. ἔχων καλὰ σημεῖα, εὐδαιμόνιος, φάσμα Εὐρ. 1. Α. 252, πρβλ. Πλουτ. Καίσ. 43.

εὐσημικός, ον. (σέβω) λαὸν σεβτός, ὁδῶς, ἱερὸς, τὰν εὐσε-
πτον ἀγενεῖαν λόγων ἔργων τε πάντων Σοφ. Ο. Τ. 864.

εὐσημία, ἰων. -εῖα, ἡ, καλὴ πρόγνωση, καλὸν σημεῖον, Ἰππ. 1170 (ὡς ἱλλ. 5. σελ. 286)· πρβλ. εὐσημία, ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Ποταμ. σ. 407.

εὐσημικός, ον. ἔχων καλὰ σημεῖα, εὐδαιμόνιος, φάσμα Εὐρ. 1. Α. 252, πρβλ. Πλουτ. Καίσ. 43.

εὐσημικός, ον. (σέβω) λαὸν σεβτός, ὁδῶς, ἱερὸς, τὰν εὐσε-
πτον ἀγενεῖαν λόγων ἔργων τε πάντων Σοφ. Ο. Τ. 864.

εὐσημία, ἰων. -εῖα, ἡ, καλὴ πρόγνωση, καλὸν σημεῖον, Ἰππ. 1170 (ὡς ἱλλ. 5. σελ. 286)· πρβλ. εὐσημία, ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Ποταμ. σ. 407.

εὐσημικός, ον. ἔχων καλὰ σημεῖα, εὐδαιμόνιος, φάσμα Εὐρ. 1. Α. 252, πρβλ. Πλουτ. Καίσ. 43.

εὐσημικός, ον. (σέβω) λαὸν σεβτός, ὁδῶς, ἱερὸς, τὰν εὐσε-
πτον ἀγενεῖαν λόγων ἔργων τε πάντων Σοφ. Ο. Τ. 864.

εὐσημία, ἰων. -εῖα, ἡ, καλὴ πρόγνωση, καλὸν σημεῖον, Ἰππ. 1170 (ὡς ἱλλ. 5. σελ. 286)· πρβλ. εὐσημία, ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Ποταμ. σ. 407.

εὐσημικός, ον. ἔχων καλὰ σημεῖα, εὐδαιμόνιος, φάσμα Εὐρ. 1. Α. 252, πρβλ. Πλουτ. Καίσ. 43.

εὐσημικός, ον. (σέβω) λαὸν σεβτός, ὁδῶς, ἱερὸς, τὰν εὐσε-
πτον ἀγενεῖαν λόγων ἔργων τε πάντων Σοφ. Ο. Τ. 864.

εὐσημία, ἰων. -εῖα, ἡ, καλὴ πρόγνωση, καλὸν σημεῖον, Ἰππ. 1170 (ὡς ἱλλ. 5. σελ. 286)· πρβλ. εὐσημία, ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Ποταμ. σ. 407.

εὐσημικός, ον. ἔχων καλὰ σημεῖα, εὐδαιμόνιος, φάσμα Εὐρ. 1. Α. 252, πρβλ. Πλουτ. Καίσ. 43.

εὐσημικός, ον. (σέβω) λαὸν σεβτός, ὁδῶς, ἱερὸς, τὰν εὐσε-
πτον ἀγενεῖαν λόγων ἔργων τε πάντων Σοφ. Ο. Τ. 864.

εὐσημία, ἰων. -εῖα, ἡ, καλὴ πρόγνωση, καλὸν σημεῖον, Ἰππ. 1170 (ὡς ἱλλ. 5. σελ. 286)· πρβλ. εὐσημία, ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Ποταμ. σ. 407.

εὐσημικός, ον. ἔχων καλὰ σημεῖα, εὐδαιμόνιος, φάσμα Εὐρ. 1. Α. 252, πρβλ. Πλουτ. Καίσ. 43.

εὐσημικός, ον. (σέβω) λαὸν σεβτός, ὁδῶς, ἱερὸς, τὰν εὐσε-
πτον ἀγενεῖαν λόγων ἔργων τε πάντων Σοφ. Ο. Τ. 864.

εὐσημία, ἰων. -εῖα, ἡ, καλὴ πρόγνωση, καλὸν σημεῖον, Ἰππ. 1170 (ὡς ἱλλ. 5. σελ. 286)· πρβλ. εὐσημία, ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Ποταμ. σ. 407.

εὐσημικός, ον. ἔχων καλὰ σημεῖα, εὐδαιμόνιος, φάσμα Εὐρ. 1. Α. 252, πρβλ. Πλουτ. Καίσ. 43.

εὐσημικός, ον. (σέβω) λαὸν σεβτός, ὁδῶς, ἱερὸς, τὰν εὐσε-
πτον ἀγενεῖαν λόγων ἔργων τε πάντων Σοφ. Ο. Τ. 864.

εὐσκεπτος, ον, εὐκλῶς ἐξετάζομενος, εὐσκεπτόν γε καὶ ταύτην σκέψιν προσέβληκας Πλάτ. Τηέτ. 65D.

εὐσκευός (ὡς εἰ ἐξ ἐπιθ. εὐσκευος), εἶμαι καλῶς παρσκευαζόμενος, οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν, «καλῶς παρεσκευάσμεθα, καὶ ἔχομεν πάντα ὧν δεῖ πρὸς θάνατον» (Σχόλ.), — τοὺς λόγους τούτους λέγει ὁ Αἴας πρὸς ἑαυτὸν μικρὸν πρὸ τῆς αὐτοκτονίας — Σοφ. Αἴ. 823.

εὐσκάστος, ον, καλῶς σκιαζόμενος, σκιερὸς, κοίταν δ' ἔχει νέρθεν εὐσκάστον αἶαν Σοφ. Ο. Κ. 1707.

εὐσκίος, ον, (σκιά) = τῷ προηγ., Ἀχέρωντος ἄκταν παρ' εὐσκίον Πινδ. Π. 11. 33· ἐν εὐσκίοις ὁρόμοισιν Ἀκαδῆμου θεοῦ Εὐπολίου ἐν Ἀσπιδόχοις 3· οἰκία Σεν. Οἰκ. 9. 4· εὐσκίον ἄλσος Θεόκρ. 7. 8.

εὐσκόπελος, ον, πλήρης σκοπέλων, Πείσανδρ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. Νυφάτης.

εὐσκοπος, Ἑπικ. **εὐσκοπος**, ον, (σκοπέω) ὁ καλῶς σκοπῶν, οὐδενὴ κη, ἀγρυπνός, εὐσκοπος Ἀργεϊφόντης Ἰλ. Ω 24, 109, Ὁδ. Π. 137· ἀπαξ ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Δ. 198 (ἴδε κατωί.)· ἐπὶ τοῦ Ἰπριλίου, Θεόκρ. 25. 143· περὶ τοῦ Πανός, Ὀρφ. Ὑμν. 12. 9· ἐπὶ ἀνδρῶν, Ἀνθ. Π. 11. 112. 2) ὁ ἐν μεγάλῃ ἀπαστάσει ὁρῶμενος, ἐπὶ ἀστέριον καὶ φωτός, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 2, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1716· ἐπὶ τῶν, ἔχων ἐκτεταμένην θέαν, Σεν. Κῦρ. 6. 3, 2, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 41, 5, Πλάυτ. Κότων Πρεσβύς. 13.

II (σκοπός) ἀγαθὸς σκοπευτής, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, εὐσκοπος (ὁ) χέαιρα, «ἡ ἐν κατασχευαζομένη τοῦ σκοποῦ» (Εὐστ.), Ὁδ. Α. 198· ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 5. 61, πρὸς Κάλ. εἰς Ἰβραν 190· τόποις πρόσθεν εὐσκόποις χειρουμένη Διάχλ. Χο. 694· οὕτω παρὰ μεταγεν., εὐσκοπα βάλλειν, τοξεύειν Ἡρόδ. 9. 5· πρὸς εὐστοχος. — Ἐπίρρ. -πως, Φίλων 2. 372· εὐσκ. ἔχειν τῶν ἀποκρίσεων ἀπαντήσεις. 556.

εὐσκοπιμασύνη, ἡ, εὐχέρεια εἰς τὸ σκόπειν, εὐκολία εἰς ταχέας καὶ εὐρείας ἀπαντήσεις, Πολυδ. Ε', 161.

εὐσκόπων, ον, γεν. ονός (σκόμμα) ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ σκόπειν ἢ εἰς σκωπτικὰς ἀπαντήσεις. — Ἐπίρρ. -μόνων, Πολυδ. Ε', 161.

εὐσμαλόν, εὐχαριν Ἡούχ.

εὐσμερδής, «εὐριστός» Ἡούχ.

εὐσημητός, ον, καλῶς κεκαυαρμένος, καθαρός, σίδηρος Μάξιμ. π. Καταρχ. 285.

εὐσημητός, ἡ, ἔχων πυκνὴν τρίχα, Νόνν. Δ. 11. 388.

εὐσημεύτος, ον, καλῶς διὰ τῆς σμύλης εἰργασμένος, Ἡούχ. (Ἀντίγραφ. εὐσημέλιωτα).

εὐσοία, ἡ, εὐτυχία, εὐκαιμονία, Σοφ. Ο. Κ. 390, Ἀποσπ. 124.

εὐσυντας, «ἐκδέροντας» Ἡούχ.

εὐσσοός, ον, σφῆς, εὐτυχής, εὐσοία τέκνα Θεόκρ. 24. 8· ὡσαύτως, εὐσως Βάτων παρ' Ἀθην. 103C· πρὸς εὐσσοός καὶ Ἡούχ.

εὐσπερής, ἔς, καὶ εὐσπεύρος, ον, (σπεύρα) καλῶς συνειρημένος, Ἠλικιεύς, Ἀνθ. Π. 6. 206, 219.

εὐσπλαγγχνία, ἡ, καλὴ καρδία, γενναίωφυχία, σταθερότης, Εὐρ. Ἰγ. 192. II, εὐσπλαγγχνία ὡς καὶ νῦν, συμπάθεια, αἰκτός, Ἰωάν. Μαλαλ. σ. 482, 11, κλ.

εὐσπλαγγχνίζομαι, ἰων. Χρυσ. τ. 4. σ. 567 ἔκδ. Παρισ., πρὸς σπλαγγχνίζομαι.

εὐσπλαγγχνός, ἔχων ὑγιᾶ σπλαγγχνία, Ἰππ. 89C.

εὐσπλάγγχνος, ἑπικ. εὐσπλάγγχνος, ον, καλῶς ἐσπαρμένος, γύαι Ἀριστοφ. Ὀρν. 230· Αἰγυπτος Ἀνθ. Πλαν. 4. 295. 2)

πλούσιος εἰς σπόρον, ἔχων ἀφθονίαν σπέρου, εὐσπορον ἀνθέμιον Ἀνθ. Πάλ. 4. 1. 36. II, ὁ συντελὼν πρὸς καλὴν σποράν, ἐπιθετον τοῦ Ἑρμού, Ἑρμῆς ἐν Σιόβ. Ἑκλογ. 1. 176.

εὐσπασμένος, εὐσπαστρος, ἑπικ. ἀντὶ εὐσπαστρος, εὐσπαστρος. εὐσπάστεια, ἡ, σταθερότης, καλὴ κατάσταση, εὐημερία, Πλούτ. 2. 342F, κλ.· ὑπὲρ εὐστ. τῆς πόλεως Σουλ. Ἐπιγρ. 2071, πρὸς 3459. 2) ἰδίως ἐπὶ σωματικῆς ὑγείας, εὐστ. σαρκόος, φράσεις τῶν Ἑπικουρείων ἐν Πλούτ. 2. 135C, κτλ.· corpus bene constitutum Κικ. Tusc 2. 6· οὕτως ἰων. εὐσταθία Ἰππ. 24, 45, Ἀνθ. Π. 12. 199· εὐσταθία Σουλ. Ἐπιγρ. 2070.

εὐσταθία, εἶμαι εὐσταθής, σταθερός, ὅταν πολίταις εὐσταθῶσι θαίμονες, ὅταν ὥσιν εὐνοῖαι, Εὐρ. Ρήπ. 315· εὐστ. τοῖς διανοαῖς Διον. Ἀλ. 6. 51· εἶμαι ἥρεμος, γαλήνιος, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Λαυν. π. Ἀλθ. Ἰστ. 1. 30, πρὸς Πλούτ. 2. 281B. 2)

εἶμαι ὑγιής κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, λέξις τῶν Ἑπικουρείων, ὁ αὐτ. 2. 1090A· ἐπὶ χώραις, Ἀπκ. Ἰστ. 9.

εὐσταθής, ἔς, ἑπικ. εὐσταθής, ὡς ἀέποτε παρ' Ὀμ. (ἵσταμαι)· καλῶς τεθεμελιωμένος, καλῶς ὠκεδομημένος, περὶ σταθμὸν εὐσταθῆτος μεγάροιο Ἰλ. Σ. 374, κτλ.· ἐντὸς εὐσταθῆτος μεγάρου, Θολόμου Ὁδ. Γ. 258, Ψ. 178. II, μεταρ., σταθερός, σφάρις, Πλούτ. 2. 44A, κλ. 2) ἐπὶ τοῦ σώματος, ὑγιής, εὐ ἔχων Ἑπικουρ. αὐτόθι 1089D· σαρκόος εὐσταθῆς κατὰ στήμα Κτερομῆ 2. 1. σ. 112· πρὸς εὐσταθῆ, εὐσταθῆς.

3) εὐσταθῆς νοσοῖ, εὐκλῶς θεραπευόμεναι, οὐχὶ οὐδαμῶς, Ἰππ. 2189.

εὐσταθῆς, ἰων. ἀντὶ εὐσταθῆς.

εὐσταθία, ἡ, καλὴ μετ' ἀκριβείας στάθμησις, Ὁρεβάς. 68 Mai.

εὐσταθῆς, ἑπικ. μετ' ἀκριβοῦς σταθμῆσις, Ἰππ. 588. 43, ἀλλ' ἴδε Κόσμος.

εὐσταλής, ἡ, ἀπλὴ διευθέτης, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 839· ἐν τῷ ἴων τύπῳ εὐσταλής· ἐπὶ στρατευμάτων, ἐλαφρότης στολῆς, ἐνδυμασίας, Πλούτ. Σερτώρ. 12.

εὐσταλής, ἔς, (στέλλω) καλῶς παρεσκευασμένος, στόλος Αἰσχύλ. Πέρσ. 795· ἐπὶ στρατοῦ, ἐλαφρῶς ὠπλισμένος, Λατίν. οὐρελίτις, εὐσταλῆς τῇ ὀπλίσει Θουκ. 3. 22· ἱππεὺς εὐσταλῆς Σεν. Ἰππ. 7. 8, κτλ.· ὀπλισμὸς εὐσταλῆτερος Διον. Ἀλ. 7. 59· τὸ εὐσταλῆς πρὸς πόλεμον = εὐσταλῆς. Ἠρωδιαν. 3. 8. 2) ἀπλῆς, εὐκλῆς, Ἰππ. Μοχλ. 841· πλεῖς οὐρίος τε κεῦσταλῆς, καλὸν καὶ εὐκλῆς ταξίδιον, Σοφ. Φιλ. 780. 3)

συμπληρῆς, ὑστέρη Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 10. 6, 14· εὐσταλῆς τὸν ὄγκον, τῷ σώματι Πλούτ. Μάρ. 34, κτλ. 4) καλὸς τὸ ἦθος καὶ τοὺς τρόπους, εὐεργής, χαρίεις, κόσμιος καὶ εὐστ. ἀνὴρ Πλούτ. Μένων 90A, πρὸς Διόδ. Κωμ. ἐν «Ἐπικλήρῳ» 1. 17, Πλούτ. Σόλων 12· κατὰ τὴν στολὴν ἢ ἐνδυμασίαν, εὐεργής, τὸ σχῆμα εὐσταλῆς Λουκ. Τίμ. 54. II, Ἐπίρρ. -λῶς, ἰων. -λῆως, ἐπὶ στολῆς, Ὀπκ. Κυν. 1. 97, Ἰππ. π. Ἰηρεῖον 740· ἐπὶ ἐλαφρῶς ὠπλισμένῳ στρατευμάτων, Ἠρωδιαν. 4. 15. 2) κορψῶς, κοσμίως, Ἰππ. π. Ἰηρεῖον 743.

εὐσταλῆς, ἡ, ἰων. ἀντὶ εὐσταλῆς.

εὐστατέω, εἶμαι ἐν καλῇ καταστάσει, Ἐπιγρ. παρὰ Hicks 179. 19.

εὐσταφύλος, [α], ον, ἔχων ἀφθονοὺς σταφυλὰς, Κύριλλ. Ἀλ. X. 933 D.

εὐσταχῆς, ο, σταχύνων εὐπορος, ἔχων ἀφθονίαν σταχύνων, Ἀνθ. Π. 6. 36, Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 2. 26, κτλ.· μεταφορ., ἀνθρώπος, ἀκμάζων, εὐσταχὺς ἡλικίῃ, ἀνθρὰ ἡλικία, Ἀνθ. Π. 7. 589· τεκῶν εὐσταχύν ἀνθρώπων αὐτόθι 5. 276.

εὐστεγής, ἔς, καλῶς ἐστεγασμένος, διάφ. γραφ. ἐν Σχολ. Λυκόφρ. 350, ἀντὶ εὐπαγῆς.

εὐστελέων (στελέος), «καλὴν λαβὴν ἔχουσιν» Ἡούχ.

εὐστελῆς, θηλ. ἐπὶ, ἔχουσα καλὴν τρόπιν, ναὺς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 401.

εὐστερνος, ον, ἔχων καλὰ καὶ εὐρέα στέρνα, Ἐμπεδ. 221, Μανέων 4. 96.

εὐστέφανος, ἑπικ. εὐστέφανος, ον, ἐπὶ, τῆς Ἀρτέμιδος, Ἰλ. Φ. 511· ἐν τῇ Ὁδ. ἐπὶ τῆς Κυβερίας, Θ. 267, κ. ἀλλ. Ἰστ. 196, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τῆς Δήμητρος, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δήμ. 224, κτλ. Ἰστ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 298· περὶ τίνος Νηρηίδος, ὁ αὐτ. ἐν Θεογ. 255· (ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς χωρίοις, κατὰ τοὺς παλαιούς ἐρμηνευτάς, οὐχὶ καλῶς ἐστεφανωμένος, ἐστεμμένος, ὡς παρὰ μεταγεν. ποιηταί, ἀλλὰ καλῶς ἐξωσμένος, ὡς τὸ εὐζωνος)· εὐστ. θεῶν θυοίαι, καλλι-στέφανοι θυοίαι θεῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 309· λειμῶνες εὐστ., ἐστεμ- μένοι δι' ἀνθέων, Ὀπκ. Κυν. 1. 461. II, ἐν Ἰλ. Τ. 99, Ἰστ. Ἀπολλ. 80, Θεογ. 978, ἡ πόλις Θῆβαι καλεῖται εὐστέφανος (ἴδε στεφάνη). περιβαλλομένη καλοῖς τέλχεσι καὶ πύργοις, εὐστέφανω ἐνὶ Θῆβη, ὅτ' εὐστέφανον ποτὶ Θῆβην, κτλ.· οὕτως, εὐστ. ἀγυαὶ Πινδ. Π. 2. 109· Κρότων Διον. Π. 369· πρὸς στεφάνος I, στεφάνωμα, καὶ Ἡούχ.

εὐστεφής, ἔς, (στέφος) = τῷ προηγ., Χρησμ. παρὰ Σωκρ. ἐν Ἑκκλ. Ἰστορ. 4. 8, Μάξιμ. π. καταρχ. 529.

εὐστηθος, ον, ἔχων ὠραῖον στήθος, Τζέτζ. Μεθ' Ὀμηρ. 170.

εὐστηκτός, ον, καλῶς ἐστηρικμένος, στερεός, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θῆβ. 312.

εὐστήθης, ἔς, (στέθω) καλῶς πεπατημένος, καλὴν βᾶσιν ἔχων, εὐστιθεὶς αἰθυσίαι (χρυσοῦλοις) λέπας Ἀνθ. Π. 6. 23· στερεός, ὁδὸς Κύριλλ. Ἀλ. III. 1273A· σαφῆς, εὐνόητος, κατὰ τὴν ἀσπίδα καὶ ἀπλουτέραν τοῖς πολλοῖς θεωρίαν παρὰ τῇ αὐτῇ.

εὐστικτός, ον, καλῶς ἐστιγμένος, πεποιτισμένος, κατάστικτος, Ὀπκ. Κυν. 1. 336.

εὐστιπτός, ον, ἐπὶ ὑφάσματος, πυκνὸς ὑφασμένος, καλῶς συμπεπλεγμένος, κατεργασμένος, εὐστιπτον.. φᾶρος, «εὐστρεπτον, εὐπλήπτον» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 30.

εὐστιχία, ἡ, καλὴ στιχυργία, Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Ρώμης, Κνήθ. ὁμηρ. γρ. 618.

εὐστολός, ον, = εὐσταλής, ναὺς Σοφ. Φιλ. 516, πρὸς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 603.

εὐστομαχέω, ἔχω ὑγιενὸν στόμαχον, ἔχω καλὴν ὑγίαν, Φιλδ-δμ. ἐν Herkul Stud. 1. σ. 47.

Ἰππ. Ἀρ. 1247, Ἐπιδμ. τὸ Δ', 938. 4) ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως, ἐπὶ ἀνέμων, κλ., σταθερός, ἀμετάβλητος, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδμ. τῷ Γ', 1091· Ζέφυρος Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 820. 5)

καθόλου, σταθερός, ἡσυχός, βίος Ἰεροκλ. παρὰ Στεφ. Αἴς 1· ἀρμολία Διον. Ἀλ. π. Δημ. 36, III, Ἐπίρρ. -όως, Διγ. Α. 7, 182, Ἀπκ. παρὰ Σουίδ. -όως, Ἐπιγρ. Μυτιλ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2189.

εὐσταθῆς, ἰων. ἀντὶ εὐσταθῆς.

εὐσταθῆς, ἡ, καλὴ μετ' ἀκριβείας στάθμησις, Ὁρεβάς. 68 Mai.

εὐσταθῆς, ἑπικ. μετ' ἀκριβοῦς σταθμῆσις, Ἰππ. 588. 43, ἀλλ' ἴδε Κόσμος.

εὐσταλής, ἡ, ἀπλὴ διευθέτης, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 839· ἐν τῷ ἴων τύπῳ εὐσταλής· ἐπὶ στρατευμάτων, ἐλαφρότης στολῆς, ἐνδυμασίας, Πλούτ. Σερτώρ. 12.

εὐσταλής, ἔς, (στέλλω) καλῶς παρεσκευασμένος, στόλος Αἰσχύλ. Πέρσ. 795· ἐπὶ στρατοῦ, ἐλαφρῶς ὠπλισμένος, Λατίν. οὐρελίτις, εὐσταλῆς τῇ ὀπλίσει Θουκ. 3. 22· ἱππεὺς εὐσταλῆς Σεν. Ἰππ. 7. 8, κτλ.· ὀπλισμὸς εὐσταλῆτερος Διον. Ἀλ. 7. 59· τὸ εὐσταλῆς πρὸς πόλεμον = εὐσταλῆς. Ἠρωδιαν. 3. 8. 2) ἀπλῆς, εὐκλῆς, Ἰππ. Μοχλ. 841· πλεῖς οὐρίος τε κεῦσταλῆς, καλὸν καὶ εὐκλῆς ταξίδιον, Σοφ. Φιλ. 780. 3)

συμπληρῆς, ὑστέρη Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 10. 6, 14· εὐσταλῆς τὸν ὄγκον, τῷ σώματι Πλούτ. Μάρ. 34, κτλ. 4) καλὸς τὸ ἦθος καὶ τοὺς τρόπους, εὐεργής, χαρίεις, κόσμιος καὶ εὐστ. ἀνὴρ Πλούτ. Μένων 90A, πρὸς Διόδ. Κωμ. ἐν «Ἐπικλήρῳ» 1. 17, Πλούτ. Σόλων 12· κατὰ τὴν στολὴν ἢ ἐνδυμασίαν, εὐεργής, τὸ σχῆμα εὐσταλῆς Λουκ. Τίμ. 54. II, Ἐπίρρ. -λῶς, ἰων. -λῆως, ἐπὶ στολῆς, Ὀπκ. Κυν. 1. 97, Ἰππ. π. Ἰηρεῖον 740· ἐπὶ ἐλαφρῶς ὠπλισμένῳ στρατευμάτων, Ἠρωδιαν. 4. 15. 2) κορψῶς, κοσμίως, Ἰππ. π. Ἰηρεῖον 743.

εὐσταλῆς, ἡ, ἰων. ἀντὶ εὐσταλῆς.

εὐστατέω, εἶμαι ἐν καλῇ καταστάσει, Ἐπιγρ. παρὰ Hicks 179. 19.

εὐσταφύλος, [α], ον, ἔχων ἀφθονοὺς σταφυλὰς, Κύριλλ. Ἀλ. X. 933 D.

εὐσταχῆς, ο, σταχύνων εὐπορος, ἔχων ἀφθονίαν σταχύνων, Ἀνθ. Π. 6. 36, Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 2. 26, κτλ.· μεταφορ., ἀνθρώπος, ἀκμάζων, εὐσταχὺς ἡλικίῃ, ἀνθρὰ ἡλικία, Ἀνθ. Π. 7. 589· τεκῶν εὐσταχύν ἀνθρώπων αὐτόθι 5. 276.

εὐστεγής, ἔς, καλῶς ἐστεγασμένος, διάφ. γραφ. ἐν Σχολ. Λυκόφρ. 350, ἀντὶ εὐπαγῆς.

εὐστελέων (στελέος), «καλὴν λαβὴν ἔχουσιν» Ἡούχ.

εὐστελῆς, θηλ. ἐπὶ, ἔχουσα καλὴν τρόπιν, ναὺς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 401.

εὐστερνος, ον, ἔχων καλὰ καὶ εὐρέα στέρνα, Ἐμπεδ. 221, Μανέων 4. 96.

εὐστέφανος, ἑπικ. εὐστέφανος, ον, ἐπὶ, τῆς Ἀρτέμιδος, Ἰλ. Φ. 511· ἐν τῇ Ὁδ. ἐπὶ τῆς Κυβερίας, Θ. 267, κ. ἀλλ. Ἰστ. 196, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τῆς Δήμητρος, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δήμ. 224, κτλ. Ἰστ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 298· περὶ τίνος Νηρηίδος, ὁ αὐτ. ἐν Θεογ. 255· (ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς χωρίοις, κατὰ τοὺς παλαιούς ἐρμηνευτάς, οὐχὶ καλῶς ἐστεφανωμένος, ἐστεμμένος, ὡς παρὰ μεταγεν. ποιηταί, ἀλλὰ καλῶς ἐξωσμένος, ὡς τὸ εὐζωνος)· εὐστ. θεῶν θυοίαι, καλλι-στέφανοι θυοίαι θεῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 309· λειμῶνες εὐστ., ἐστεμ- μένοι δι' ἀνθέων, Ὀπκ. Κυν. 1. 461. II, ἐν Ἰλ. Τ. 99, Ἰστ. Ἀπολλ. 80, Θεογ. 978, ἡ πόλις Θῆβαι καλεῖται εὐστέφανος (ἴδε στεφάνη). περιβαλλομένη καλοῖς τέλχεσι καὶ πύργοις, εὐστέφανω ἐνὶ Θῆβη, ὅτ' εὐστέφανον ποτὶ Θῆβην, κτλ.· οὕτως, εὐστ. ἀγυαὶ Πινδ. Π. 2. 109· Κρότων Διον. Π. 369· πρὸς στεφάνος I, στεφάνωμα, καὶ Ἡούχ.

εὐστεφής, ἔς, (στέφος) = τῷ προηγ., Χρησμ. παρὰ Σωκρ. ἐν Ἑκκλ. Ἰστορ. 4. 8, Μάξιμ. π. καταρχ. 529.

εὐστηθος, ον, ἔχων ὠραῖον στήθος, Τζέτζ. Μεθ' Ὀμηρ. 170.

εὐστηκτός, ον, καλῶς ἐστηρικμένος, στερεός, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θῆβ. 312.

εὐστήθης, ἔς, (στέθω) καλῶς πεπατημένος, καλὴν βᾶσιν ἔχων, εὐστιθεὶς αἰθυσίαι (χρυσοῦλοις) λέπας Ἀνθ. Π. 6. 23· στερεός, ὁδὸς Κύριλλ. Ἀλ. III. 1273A· σαφῆς, εὐνόητος, κατὰ τὴν ἀσπίδα καὶ ἀπλουτέραν τοῖς πολλοῖς θεωρίαν παρὰ τῇ αὐτῇ.

εὐστικτός, ον, καλῶς ἐστιγμένος, πεποιτισμένος, κατάστικτος, Ὀπκ. Κυν. 1. 336.

εὐστιπτός, ον, ἐπὶ ὑφάσματος, πυκνὸς ὑφασμένος, καλῶς συμπεπλεγμένος, κατεργασμένος, εὐστιπτον.. φᾶρος, «εὐστρεπτον, εὐπλήπτον» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 30.

εὐστιχία, ἡ, καλὴ στιχυργία, Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Ρώμης, Κνήθ. ὁμηρ. γρ. 618.

εὐστολός, ον, = εὐσταλής, ναὺς Σοφ. Φιλ. 516, πρὸς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 603.

εὐστομαχέω, ἔχω ὑγιενὸν στόμαχον, ἔχω καλὴν ὑγίαν, Φιλδ-δμ. ἐν Herkul Stud. 1. σ. 47.

εὐστομαχία, ἡ, ἡ ἀγαθὴ τοῦ στομάχου διάθεσις, εὐκόλος πέψις, 'Ικτίσιος παρ' Ἀθηνᾶν 298B.

εὐστομάχως, οὐ, καλῶς διὰ τὸν στομάχον, ὑγιεινῶς, Διοσκ. 1. 171, 'Ικτίσιος παρ' Ἀθηνᾶν 689C, πρβλ. 26F· ἴδε εὐκάρδιος· — 'Επίρρ. εὐστομάχως, μετὰ καλοῦ στομάχου, οὐ καλὸν στομάχιον, Κικ. πρὸς Ἀττ. 9. 5, 2· εὐστομάχως ἀπορέγειν Ἀνθ. II. 11. 4, 3.

εὐστομέω, εἶμαι εὐστόμος, ἄνω ἰδέσθαι, ἐπὶ τῆς ἀνδρόνος, Σοφ. O. K. 18, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 1. 20· ὁμιλῶ εὐστόμως, Λουκ. Τραγ. 181.

2) καθόλου, = εὐφημέω, Δίσχυλ. Χο. 997, Ἀριστοφ. Νεφ. 833.

εὐστομία, ἡ, εὐπέπια, εὐφρανία, εὐστομίαν περὶ πλείονος ποιούμενος τῆς ἀληθείας Πλάτ. Κρατ. 404D, 412E, κτλ.· ἰδὲ ἄσμα, Αἰλ. π. Ζ. 17. 23· κάλλος τῆς γλώσσης, εὐπέπια, Διον. Ἀλ. π. Δυσ. 12, π. Δημ. 13, κλ.—Κατὰ Πολυδ. (Ε', 117) «ἐπαινος, εὐφημία, εὐλογία, ἐγκώμιον» βίαιον δὲ τὸ καλλιλογία καὶ εὐστομία.

II. τὸ εὐάρεστον εἰς τὸ στόμα, καλὴ γεύσις, ἡ εὐστομία καὶ ἡ γλυκύτης Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 18, 6, 'Ικτίσιος παρ' Ἀθηνᾶν 310F, εὐστόμος, οὐ, (στόμα) ἔχων στόμα εὐμέγεθες, ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Κυν. 4, 2· ἐπὶ ἱπποῦ, εὐστ. τῷ χαλινῷ, ὁ ἄνευ δυσκολίας δεχόμενος τὸν χαλινόν, εὐάγωγος, ἀντίθετον τῷ ἀστομῶς, Πλούτ. 2. 39A· ἔχων μέγα στόμα, ἐπὶ ποτηρίων, Λουκ. Λεῖψ. 7.

III. καλολιπεία, εὐφραδής, Ἀνθ. II. 14. 10· ἐπὶ οὐνεροῦ λαγόνου, ὁ καλίστιν τινα εὐλογεῖται, αὐτῷ 9. 229· ἐπὶ πετηνῶν, ἡδύως ἔχων, ὁρικός, Αἰλ. π. Ζ. 13. 18.—'Επίρρ. -μως, μετὰ καθάραν προφορᾶν, αὐτῷ 4. 42· Ὑπερθ. -ώτατα, αὐτῷ 13. 18· μελιδικώτατα, αὐτῷ 1. 43.

2) ὡς τὸ εὐφρημος, ὁ ἀπαρεύθυν τὸς δυσσημένους λείπει καὶ οὕτω τηρῶν σιγὴν, περὶ μὲν τούτων .. μοι .. εὐστομα κεῖσθαι, περὶ τούτων τῶν πραγμάτων δὲ τηρήσει θεσκευτικὴν σιγὴν, Ἡρόδ. 2. 171, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 14. 28, ἐν τῇ εὐστομίᾳ ἔχει, σίγα, σίγα, Σοφ. Φιλ. 201.

III. εὐάρεστος εἰς τὸ στόμα, ἀφρίων εἰς αὐτὸ καλὴν γεύσιν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 2. 6, 10.

εὐστόμαφατος, οὐ, μετὰ πολλοῦ στόμου, στοματώδης, σαρκασμὸς M. Φιλῆς τ. Α', σ. 190, ἐκδ. Mil.

εὐστόν, τό, ὀλόκαυτον ὄμμα (ς), ἦν δὲ εὐστόν θύνη ἡ πόλις, λάψεται γλώσσαν 'Επιγρ. Ἰων. 100_a = Ditt. Syll. ἐκ τοῦ εὐώ.—Καθ' Ἡσύχ. «εὐστόν» τὸ σεῖομένο· «ἴδε Dittenberger ἔνθ' ἄνωγ. ἐν τῇ σημειώσει».

εὐστούς, οὐ, ἔχων ὠραίαι στοάς, πόλις Ἀνθ. II. παρέρτ. 336.

εὐστόργως, 'Επίρρ., μετὰ πολλῆς στοργῆς, M. Φιλῆς τ. Β', σ. 235, ἐκδ. Mil.

εὐστόρθυγξ, 'Επικ. εὐστόρθυγξ, ὁ, ἡ, ἐκ καλοῦ στελέχους, Ἀνθ. II. 6. 35, 232.

εὐστοχέω, ἐπιτυχάνω τοῦ σκοποῦ, ἐπιτυγχάνω, ἀντίθετον τῷ ἀμαρτάνω, Πολυδ. I. 14. 7, κτλ.· μετὰ γεν., εὐστ. πάσης περιστάσεως, τῶν καιρῶν, τῆς ἐλπίδος, ἐπιτυγχάνω ἀκριβῶς, ὁ αὐτ. 2. 45, 5, 28. 3, 6, 32. 7, 10· ὁρθῶς εἰκάζω, Πλούτ. 2. 617D· — ὁ Παθ. ἄρ. ἀπαντᾷ ἐν Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 9, 2, εὐστοχηθεῖσα χάρις, ἐπικαίριος γενομένη.

εὐστόχημα, τό, τὸ εὐστόχως γινόμενον, εὐστοχον καθέρημα, ἐπιτυχία, «ἀποφίλιγματα, ἀγράφου φωνῆς εὐστοχηματά» Διογ. Λ. 5. 34.

εὐστοχία, ἡ, τὸ εὐ στοχάζεσθαι, εὐστόχως βάλλειν, ἐπιτυχία, ἐπὶ τόξων εὐστοχία γάνυται Εὐρ. I. Τ. 1239· χερρὸς εὐστ., περιφρ. ἀντὶ τόξου, ὁ αὐτ. ἐν Τρω. 811·—μεταφ., εὐστ. καιροῦ Πλούτ. 2. 74D.

II. μεταφ., ὀξύτης, εὐφροσύνη, ἀγγέλιος, Αλκ. αἰσμένη, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 9, 2· χειρῶν εὐστ., ἐπὶ ζωγράφων, Διον. Ἀλ. π. Συνδ. 25, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 4. 310.

εὐστοχος, οὐ, εὐστόχως βάλλων, τῷ δ' ἂν εὐστόχῳ περὶ (αὐτοῦς ὁ Elmsl. ἀντὶ πέτρῳ) Εὐρ. Ἠλ. 76· εὐστ. ἀκόντιον Ξεν. Ἰππ. 12. 13.

II. καλὸς σκοπεύων, ὅσοι δὲ τόξοις χερρ' εὐστοχον Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 195· λόγχαις .. εὐστοχώτατοι ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 140· εὐστοχος τὴν τοξικὴν Λουκ. Πλοῖον ἡ Εὐχ. 33· ἐντεῦθεν, 'Επίρρ., εὐστόχως βάλλειν Ξεν. Κύρ. I. 4, 8· εὐστοχα τοξεύειν Λουκιαν. Νιγρ. 39.—Ὑπερθ. -ώτατα Δίων Κ. 67. 14.

2) μεταφ., ἐπιτυχής, ὁρθῶς εἰκάζων, Ἀριστ. Καθ' Ὑγν. Μαντ. 2. 11· καθόλου, εὐφροσύνη, ἀγγέλιος, ἱκανός, Ἀριστ. Ρητ. 3. 11. 5, 'Εφίππος ἐν «Ναυαγῷ» I, Ἀνθ. II. 41. 430· τὸ εὐστοχον = εὐστοχία, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 950B· εὐστ. ἐν ἀπαντήσοιν, Διογ. Λ. 6. 74.—'Επίρρ. -χως, Πλάτ. Νόμ. 792D, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. I. 1. 1.

3) πλήρης ἐπιτυχίας, ἀγερῇ Ὀππ. Ἀλ. 3. 280· εὐχαί Ἀνθ. II. 6. 158.

εὐστρα ἢ εὐστρα (ἴδε Ἑτυμ. Μ. 398, 31), ἡ: (εὐστ.) τὸ μέρος ἐνθα ἐφλόγιζον, «ἐκαψάλλαν» τοὺς χοίρους «εὐστρα, βίβρος ἐν τῇ περιφλέγουσι τὰς τῶν ὤν τρίχας» (Εὐστ. 1446, 22), Ἀριστοφ. Ἰππ. 1236, Πολυδ. 5, 91.

II. «κατὰ Πανυσάν, τὸ ἐκ σταχύνων καυθέντων ἔδεσμα τοὺς ἀνθρώπους ἀποβαλόντων, ἧτοι ὁ περιεκεκαυμένος στάχυς» Εὐστ. ἐνθ. ἄνωγ.

III. κωμικῶς, τὸ γυναικεῖον μόριον, αὐτόθι.

εὐστραφής, ἐς, (στρέφω) = εὐστρεφής, «εὐστραφὴς δὲ ὁ ἐπιδέξιος ἐν ταῖς μεταβολαῖς» Ἀμμών. σ. 55, ἐκδ. Valckenb., 'Ετυμ. Γουδ.

εὐστρεπτός, 'Επικ. εὐστρεπτός, οὐ, (στρέφω) καλῶς συνεστραμμένος, ἐπὶ σχοινίων ἢ λωρίων ἐκ δερμάτων. εὐστρέπτοις βοεῦσι Ὀδ. B. 426, Q. 291.

II. εὐκίνητος, ἐλαφρὸς, εὐστρεφός, πόδες Ἀνθ. II. 9. 533.

εὐστρεφής, ἐς, (στρέφω) εὐστρεπτός, ἐπὶ νεύρεσσι τοῦ, εὐστρεφέα νεύρην Ἰλ. O. 483· ἐπὶ χορδῇ κιθάρας, εὐστρεφέα ἐντερον Ὀδ. Φ. 408· ἐπὶ σχοινίου, πέπλοισι εὐστρ. K. 167. ὁπλ. εὐστρεφὲς 3. 346· ἐπὶ λυγόν, εὐλύγιστος, εὐστρεφέες λυγροῖσι I. 427.

εὐστρεγγυλός, οὐ, «ὀλοστρεγγυλός», Εὐκην. Μεταφρ. Νικ. Θηρ. 509, σελ. 344.

εὐστρεφάλιγγ[ε], ὁ, ἡ, ἐπὶ κόμης, ἡ καλοῦς βαστρύχους ἔχουσα, ἐδίνησεν δ' εὐστρεφάλιγγα κόμην Ἀνθ. II. 6. 219, 18.

εὐστραφία, ἡ, εὐκόλῃ εἰς τὸ στρέφεσθαι, εὐκίνητος, ἱππινδείτης, ἐν τινι Χρύσιππ. παρ' Ἀθηνᾶν 18B· εὐστρ. πρὸς τὰς ἀπαντήσεις Πλούτ. 2. 510F, πρβλ. 975d.

εὐστρεφός, 'Επικ. εὐστρεφός, οὐ, καλῶς περιστραμμένος, «καλὰ στρημμένος», εὐστρεφὸς ὀδὸς ἀδύτω, «καλῶς περιστραμμένη» ἐρίω, τουτέστιν, ἐρεῖα σπινθόνη (Σχολ.), Ἰλ. N. 899, 716.

II. εὐκόλως στρεφόμενος, εὐκίνητος, ἐλαφρὸς, ταχύς, γοργός, νῆες Τρω. I. A. 293· ὥρον Πλάτ. Κριτ. 109C· πρὸς τὰς ἀπαντήσεις εὐστρ. Πλούτ. 2. 803F· τὸ εὐστρεφον τοῦ φθέγγματος Φιλίστρ. 589.—'Επίρρ. -φως, Ἀνθ. Πλαν. 385.

εὐστρωτός, οὐ, (στρώννυμι) καλῶς ἐστρωμένος, Λατίν. Innom. aignatus, ἐς λέχος εὐστρωτον, «καλὰ ἐστρωμένον», Ὀμ. Ὀδ. εἰς Ἀτρ. 158, εἰς Διμήτρ. 385.

εὐστύλος, οὐ, ἔχων ὠραίους στύλους, Κύρ. I. 1. 198.

II. ἔχων στύλους συμμετρῶς ἀπέχοντας ἀλλήλων, Βιτρούβ. 3. 2, 1.

εὐστυφέλικτος, οὐ, εὐκίνητος, Πλαν. Μεταφρ. Περσ. σ. 18, 8.

εὐστυγνώστος, οὐ, «εὐκωλοσυνχώρητος», Ἀναγ. τ. 2, σ. 299.

—'Επίρρ. εὐστυγνώστος Τέτιζ. Σχολ. εἰς Ἑρμογ. ἐν Ἰκραι.

Ἀνεκδ. τ. 4. σ. 69. 11.

εὐσυγκατάδατος, οὐ, ὁ εὐκόλως συγκαταβαίνων, Θιόδ. Στουδ. 537B.

εὐσυγκρυπτός, οὐ, εὐκόλως συγκαλυπτόμενος, Ἰππ. π. Ἀγμ. 753, Ἀριστ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. I. 8.

εὐσυγχώρητος, οὐ, εὐκόλως ὑποχωρῶν, Σχολ. εἰς Ἰλ. Θ. 32, πρὶς ἱερμειαν τοῦ· οὐκ ἐπεισετόν. 2) = εὐσὺγγνωστος, μεταγενέστερ.

εὐσὺκαφάντητος, οὐ, εὐκόλως συκοφαντούμενος, Πλούταρχ. 2. 707F.

εὐσὺλητος, [ὁ], οὐ, ῥαδίως συλόμενος, λαφυραγωγούμενος, ληστειούμενος, Κύριλλ. Ἀλ. VII 412D.

εὐσὺλληπτος, οὐ, εὐκόλως συλλαμβανόμενος, εὐσὺλληπτότερος τοῖς κυνηγοῖς Ὀραβύλλ. Ἱερογλυφ. I. 54, σ. 53, ἐκδ. Jacqui.

II. ἐπὶ γυναικός, ἡ ῥαδίως συλλαμβάνουσα, Κορνούτ. 168, Πτολ. Τετραβ. 72, Γαλην. II. 1061, Ἠσύχ. ἐν λ. ἀρκεύσιον· εὐσὺλληπτότεροι τοῦ σπέρματος Ἰωαν. 7. 1.

εὐσὺλλύγιστος, οὐ, εὐκόλως συμπτεινόμενος, βέβαιος, εὐσὺλληπτότερος .. τὰ ἀληθῆ Ἀριστ. I. 1. 12· εὐκόλως ἐκχόμενος ὡς πόρισμα, ἐκ δὲ τούτων εὐσὺλλόγιστον πόσον ὑπῆρχι τὸ βάθος τῶν ἱππέων Πλούτ. 12. 18, 8.

εὐσὺμδατος, οὐ, εὐκόλως συμβαδίζων, συμφωνῶν, Εὐστ. Πονημάτ. 159, 30.

εὐσυμβιβαστός, οὐ, ὁ εὐκόλως συμβιβασόμενος, πιθανός, ὅπως ἐνταῦθα οὐκ εὐσυμβιβαστον Εὐστ. 247, 29.

εὐσὺμβλητος, καὶ ὄρχ. Ἀττ. εὐσὺμβλητος, οὐ, τῇ ἱπομ., τέρας εὐσ. Ἠρόδ. 7. 57· ἢ 3' οὐκέτ' εὐσὺμβλητος ἡ χρησιμὴ διὰ Δίσχυλ. Πρ. 775.

εὐσὺμβολός, ἄρχ. Ἀττ. εὐσὺμβολός, οὐ, εὐκόλως ματευόμενος ἢ κατανοούμενος (πρβλ. συμβάλλω III. 21, εὐζ. τὸ 3' ἐστὶ παντὶ δοξάζει Δίσχυλ. Χο. 170, πρβλ. Δίωνα 3. 40. 17.

II. μεθ' οὗ εὐκόλως τις συμβάλλεται, ἔρχεται εἰς ἐσολήφιας, τιμῆς, ἀκέραιος, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 5· προάγων τὸ ἱμπόριον, εὐζ. δίκαια Δίσχυλ. Ἰκ. 701.

2) εὐκόλως συνεισφέρειν τὴν συμβολὴν αὐτοῦ, «εὐσὺμβολοὶ ἀντὶ τοῦ ῥαβίως καὶ εὐ συμβάλλων, τουτέστιν ἀγαθὸς συμβάλλειν, Ἀντισθ. Παιδικῶν» Ἀρποκρ.

III. εὐκίνητος, Πλούτ. Δημήτρ. 12, Αἰλ. π. Ζ. 3. 9.—'Επίρρ. -λως, μνημονεύεται ἐκ τῶν εἰς Πινδ. Σχολίων.

εὐσυμπερίφορος, οὐ, μεθ' οὗ εὐκόλως δύναται νὰ ἐγῆται, φιλότροπος, Διογ. Λ. 7. 13.

εὐσυμπληρωτός, οὐ, εὐκόλως συμπληρούμενος, κερθαίνόμενος, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 133.

εὐσύμφυτος, οὐ, εὐκόλως συμφύμενος, Θιοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 10.

εὐσυναγωγός, οὐ, εὐσυναγωγός τόπος τοῖς περιπομιένοισι, μέρος πρόσφορον πρὸς συναγωγὴν πραγματειῶν, ἱμπορεῖον, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 12, 6.

εὐσυναίσθητος, οὐ, εὐκόλως συναισθηόμενος, εὐσυναίσθητον δὲ ἐλίστας (οὕτω τὰ ἄριστα τῶν χειρογρ. ἀντὶ εὐαίσθητον)

Ἄριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9, 33· ἴδε O. Keller. ἐν ἐκδ. τοῦ Rer. natural. Script. Gr. I, σ. 23.

εὐσυνάλλακτος, ὁν, εὐπροσέγγιστος, διμνηστικός, Πλούτ. 2.42B. — Ἐπίρρ. -τως, ἐντίμως, Ἐβδ. (Παροιμιογρ. ΚΕ', 10). — Κάλ· Ἰσχύ. καὶ φῶτ. εὐσυνάλλακτως· εὐμεταδότως· — εὐσυναλλάξιμα, ἢ, «ἐξίς ἐν συναλλαγῇ φυλάττουσα τὸ δίκαιον», Ἀνδρόνικ. περὶ Παθῶν σ. 751.

εὐσυνάρκιστος, ὁν, ὁ βραδύως συναρμολογούμενος, Ἄριστ. π. Ζ. Γεν. 1.7, 3.

εὐσυνάρκιστος, ὁν, εὐκόλως συναρμολογούμενος καὶ ἀποκομιζόμενος, εὐπραγμικός, Κύριλλ. Ἀλ. εἰς Ἰσα. σ. 875.

εὐσυνειδήσια, ἢ, ὡς καὶ νῦν, ἡ καλὴ συνειδήσις, Κλήμ. Ἀλ. 797· ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρτηρ. σ. 255.

εὐσυνειδήσιος, ὁν, ἔχων καλὴν συνειδήσιν, Μ. Ἀντων. 6. 30. Ἐπίρρ., εὐσυνειδήσιος, Κλήμ. Ἀλ. 510, καὶ ἄλλοι· — εὐσυνειδήτως, Ὀριγένης. IV. 188B, οὐχὶ ὁρθῶς κατὰ Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρτηρ. σ. 254-258.

εὐσυνεσία, ἢ, σύνεσις, ταῦτ' ἄρα σύνεσις καὶ εὐσυνεσία, καὶ γὰρ οἱ συνετοὶ καὶ εὐσύνετοι Ἄριστ. Πτο. Ν. 6.10, 2.

εὐσύνετος, ὁν, ἄρχ. Ἀττ. εὐσύνετος, ὁ ἔχων σύνεσιν, συνετός, ὁ ἔχων ταχέϊαν ἀντίληψιν, Ἄριστ. Πτο. Ν. 6.10, 4, εὐσυνετώτεροι εἰς ταῦτα αὐτοὶ 10. 9, 21· — Συγκρ. Ἐπίρρ. -ετώτερον, Θουκ. 4.18· — τὸ εὐσύνετον = εὐσυνεσία, Σούλ. Ἐπιγρ. 4816.

εὐσυνήγορος, ὁ καλὸς συνήγορος, Κραμ. Ἀνέκδ. τ. 4, σ. 329, 32.

εὐσυνεσία, ἢ, καλὴ τῶν λέξεων σύνθεσις, διάταξις, Εὐστ. 85. 34.

εὐσυνθεσία, ἢ, ἡ καλὴ πῆστις ἐν ταῖς συνθήκαις, ἡ πιστὴ τήρησις αὐτῶν, Φίλων 2. 267.

εὐσυνθεσία, εἶμαι καλῆς πίστεως, φυλάττει πάς συνθήκας, ἀντίθετον τῇ ἀσυνθεσίᾳ, Χρύσιππος. παρὰ Στοβ. 198. 6· ἐν πᾶσι Πολύβ. 22. 25, 5· πρὸς τινα Προκοπ. Βάνδαλ. 2. σ. 238A.

εὐσύνθετος, ὁν, καλῶς συντεθειμένος, Ἄριστ. Ρητ. 3. 3, 3. — Ἐπίρρ. -τως, Εὐστ. 2. 22. 2) = τῷ ἔπομ. Πτολ. Τετρ. 165.

εὐσύνθημος, ὁν, ὁ πιστός εἰς τὰς συνθήκας, Ἀππ. Μιθρ. 11, ἐνθα γραπτὴν ἐνασύνθημος.

εὐσύνθετος, ὁν, εὐκόλως δι' ἐνδὸς βλέμματος ὁρώμενος, ἀμέσως βλέπόμενος, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 172 (= 183), Δίσιππος. 70. 21· μέγεθος εὖσι, Ἄριστ. Ποιητ. 7.10· πλήθος δ' αὐτ. ἐν Πολιτικ. 7. 5, 3· τάφοις ἀλλήλοισι εὖσι, πλησίον ἀλλήλων, εὐκόλως ὁρώμενοι ἀπ' ἀλλήλων, αὐτοὶ 2.12, 9· ὁ δύναμις εὖσι, τοῖς ἐκ τῆς πόλεως Πολύβ. 5. 14, 6.

εὐσύνθετος, ὁν, μεταφ. εὐκόλως συναρμολογούμενος ὑπὸ τῆς διανοίας, ἐπὶ ποιήματος, Ἄριστ. Ποιητ. 23. 5· λέγω δὲ περίετον λέξιν. ἔχουσαν μέγεθος εὖσι, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 9, 3· ἐπὶ τῶν γεγονότων ὑποθέσεως τινος, αὐτοὶ 3.12, 5, πρὸλ. Πολιτικ. 7.1, 6· ἐπὶ ψεύδους, εὐκόλως ὁρώμενος ἢ ἀποκαλυπτόμενος, ὁ αὐτ. περὶ Αἰσθ. 4. 4· — Ἐπίρρ. -τως, ὁ αὐτ. περὶ Θουκ. 99· — Ὑπερθετ. -ετασία, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 1. σ. 73E.

εὐσυνουσίατος, ὁ, ἢ, φιλόδοξος, διμνηστικός, τὸ εὐσυνουσίαστον, τὸ ἡμερον, Περικλ. εἰς Τιμ. Πλάτ. σ. 3.

εὐσύντακτος, ὁν, καλῶς συντεταγμένος, εὐσύντακτος γὰρ ἦδε ἡ τάξις ἄλλης μάλλον Ἄρρ. Τακτ. 16.10. 2) ἔχων καλὴν σύνταξιν, εὐκόλως ἐπὶ ὕμους, Εὐστ. 66. 33· — Ἐπίρρ. -τως, ὁ αὐτ. 336, 4, Φιλίππ. Δεξ. Τεχνολ. § 32.

εὐσυνταξία, ἢ, καλὴ καὶ κανονικὴ σύνταξις, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ.

εὐσύντριπτος, ὁν, εὐκόλως συντριβόμενος, Πολύβ. 9. 19, 7.

εὐσυσταλτικός, ἢ, ὁν, εὐκόλως συσπληνόμενος, Ἀθαν. τ. 2. σ. 429.

εὐσύστατος, ὁν, καλῶς συνιστάμενος, εὐσηματιστος, ἔμφορμα εὐσύστατα ἐκβάλλει Μαθηαῖ Μοῦ 122.

εὐσυστροφία, εὐστροφία, Γλωσσ.

εὐσυστροφος, ὁν, εὐστροφος, εὐκίνητος, Γλωσσ.

εὐσφαίριος, ὁν, ὁλοσφύγγιος, εὐσφαίριος (μαργάρων) Τρέτζ. Ἰστ. 11. 492.

εὐσφυκτος, ὁν, (σφύζω) ἔχων καλὴν σφυγμὸν, Γαλην. τ. 8. σ. 431.

εὐσφυξία, ἢ, καλὸς, ὑγιής σφυγμός, Ἄρετ. Ὁξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 4, Κλήμ. Ἀλ. 286.

εὐσφύρος, Ἐπίκ. εὐσφύρος, ὁν, ἔχων ὁρατὰ σφυρά· ἐπὶ γυναικός, Ἦσ. Ἀσπ. Ἠρ. 16, Ἰσοκρ. 28.13, καλ.· ποῖς Εὐρ. Ἐλ. 1570.

εὐσχετος, ὁν, (σχεῖν) εὐκόλως κατεχόμενος ἐν τῇ θέσει αὐτοῦ, Ἰππ. π. Ἰηρεῖον 744.

εὐσχηματιστος, ὁν, καλῶς ἐσχηματισμένος, Εὐστ. 1570. 47.

εὐσχημονεῖν, φέρομαι εὐσχημόνως, Πλάτ. Νόμ. 732C, Μενάνδρου Μονόστ. 646.

εὐσχημόνημα, τὸ, εὐσχημὸν πράξις, Στοβ. Ἐκλογ. Πτολ. 2. 194.

εὐσχημονίζω, διατηρῶ τινα εὐσχημόνα, περὶ τὴν ἐνδομασίαν Ἰωαν. Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 43· τρέφω ἐν εὐφρόνιᾳ καὶ εὐσχημονίζω αὐτοὺς 86.

εὐσχημονισμός, ὁ, εὐσχημοσύνη, εἰ χρόαν ἐχοῖσαν Σωφ.

βίος ἢ Σωφὸς τροφὴς ἢ εὐσχημονισμοῦ Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 43.

εὐσχημονολογέω, εὐσχημόνως ὁμιλῶ, μετὰ.

εὐσχημος, ὁν, εὐσχημὸν, Δίων Κ. 44· — Ἐπίρρ. -μως, Εὐρ. Ἐκ. 569.

εὐσχημοσύνη, ἢ, τὸ εὐσχημ. τοῦ εὐσχημίου, κοσμιότης, Πλάτ. Συμπ. 198A, Ξεν. Κύρ. 5.1, 5· βίου, ῥημάτων Πλάτ. Πολ. 588A, Νόμ. 627D.

εὐσχημῶν, εὐσχημῶν, γεν. ὄνος, (σχῆμα) κομψὸς τὸ σχῆμα, εὐπρεπής, ἐπιχρῆς, ἀντίθ. τῷ ἀσχημῶν, Πλάτ. Πολ. 413E. κ. ἄλλ.

— Συγκρ. -έστερος, αὐτοὶ 554· Ὑπερ. -έστατος, Ξεν. Ἰππ. 11.12. 2) ἐπὶ κακῆς σημασίας· ἔχων τὸ ἐξωτερικὸν μόνον εὐσχημῶν, εὐσχημῶν κατ' ἐπιφάνειαν, εἰς τινα Εὐρ. Μήδ. 584, πρὸλ.

Ἄριστ. Πτο. Ν. 4. 8, 3. II. ἐπὶ πραγμ., πρέπων, εὐπρεπῆς, ἀρμόζων, λόγος Εὐρ. Ἰππ. 490· πρᾶγμα οὐδαμῶς εὐσχημῶν λέγειν Δίσιππος. 76. 39· τὸ εὐσχημῶν, Λατ. decorum, Πλάτ. Πολ. 401C, Νόμ. 797B· — Ἐπίρρ. -μόνως, μετὰ χάριτος καὶ δεισιπρείας, Ἄριστοφ. Σφ. 1210, Ξεν. Κύρ. 1. 8, Ἄριστ. Πτο. Ν. 1. 10, 13.

— Συγκρ. -έστερον, Πλάτ. Ἐπιν. 981A. 2) μεταγεν. ὁσαύτως, εὐγενής, ἐξ ἐντίμου κοινωνικῆς τάξεως, πλούσιος, ἔντιμος, Πρᾶξ. Ἀπ. Ὡ. 2, καλ.· πρὸλ. Δοδὴκ. ἐν Φρυγ. 333· — ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρτηρ. σ. 154.

εὐσχεδής, ἔς, = τῷ ἔπομ., Ὀππ. Κυν. 2. 211, Ἀνθ. Π. 6.68.

εὐσχιστος, ὁν, εὐκόλως σχιζόμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 6. 3, Ἀνθ. Π. 6. 227.

εὐσχυλῶν, σχολῆς εὖ ἔχων, εὐσχυλός εἰμι, ἔχων εὐκαιρίαν, Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 30· τινός, Λουκ. Ἑβρ. 33· — Κατὰ Μοῖραν (σ. 138)· εὐσχυλῶ οὐδεὶς τῶν παλαιῶν, ἀλλὰ σχολῆν ἄγων.

εὐσχυλία, ἢ, τὸ οὖς τοῦ εὐσχυλούς, τὸ σχολῆν ἄγειν, Ἀκύλας ἐν Πάλ. Διαθ. Λόγγος, 3. 13.

εὐσχυλος, ὁν, ὁ σχολῆν ἄγων, ἰδίως ὁ μὴ ἀσχυλούμενος εἰς πόλιν, εὐσχυλοὶ καὶ ἀπερίσταστοι Λακεδαιμόνιοι γεννηθέντες Πολύβ. 4. 32, 6· εὐσχυλος τὴν ψυχὴν Ἰερουλ. παρὰ Στοβ. 415. 32· — Ἐπίρρ. εὐσχυλῶς, Εὐστ. Θεσσαλ. ἐκδ. Μ. τ. 136, σ. 320· — Συγκρ. -ώτερος, Μ. Ἀντων. 3. 24.

εὐσωματέω, ἔχω σῶμα καλῶς ἀναπτυγμένον, εἶμαι εὐσχωρος, ἰσχυρὸς καὶ βωμκαλῆς, Εὐστ. Ἀνδρ. 765, Ἄριστοφ. Νεφ. 799· ἐπὶ δένδρῳ, εὖσι τοῖς μεγέθεσι Πλούτ. 2. 641A.

εὐσωματία, ἢ, ἰσχυρὴ ἢ εὐεξία τοῦ σώματος, Πολύβ. Β'. 235.

εὐσωματώδης, ἔς, = τῷ ἔπομ., Ἄριστ. Προβλ. 2. 31.

εὐσωμος, ὁν, εὐρωστος τὸ σῶμα, εὐσχωρος, κοινὸς «γεμᾶτος» Ἑτυμολ. Μ. 105. 46.

εὐσωπία· (ἄσφαρις) ἡσυχία· Ἠσυχ.

εὐσως, ὁν, = εὐσσοος, 8 ἴδε.

εὐσωπτος, Ἐπίκ. εὐσωπτος, ὁν, ἔχων καλὰ σῶτρα, δηλ. καλὸς τροχός, ἀπὴν Ἠσ. Ἀσπ. Ἠρ. 273, διὰ φ. γραφ. ἐν Ἠλ. 615, ἀντὶ εὐξέστου. — Καθ' Ἰσχύ· «εὐσωπτον· εὐκόλυστον· σπῆν γὰρ ἢ ἐφορμὴ καὶ φορὰ, ἢ εἶδος ἢ κύλισις καὶ «εὐσωπτον» εὐδρόμου».

εὐτάκτης, ἔς, (τῆχω) εὐκόλως τηκόμενος, Λουκ. Ἑβρ. 61.

εὐτακτής, εἶμαι εὐτακτής, φέρομαι καλῶς, Θουκ. 8. 1, Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 1, καλ.· ἐπὶ στρατιωτῶν, ὑπακούει, πειθαρχεῖ, αὐτοὶ 3. 5. 21· εὐτ. πρὸς ἀρχὴν, εἶμαι εὐπειθής, εἰς., Πλούτ. Κάμυλλ. 18.

εὐτάκτημα, τὸ, πράξις εὐτακτος, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 192.

εὐτακτος, ὁν, (τάσσω) ὁ ἐν καλῇ τάξει, τακτικός, πόλις Ἄριστοφ. Ὀρν. 829· σιωπὴ Ποσειδωνίου παρ' Ἀθην. 153C· βίος Μενάνδρου ἐν Μονόστ. 298· εὐτ. τὸν βίον, τὴν δαίταν Πλούτ. 2. 749D, Δίσιππος. 2. 25. 2) ἰδίως ἐπὶ στρατιωτῶν, τακτικός, πειθαρχῶν, Ἄριστοφ. Σφ. 424, Θουκ. 2. 89, καλ.· πορεύεται αὐτ. 7. 77· — Συγκρ. Ξεν. Ἀν. 3. 2, 30. II. Ἐπίρρ. -τως, Ἰππ. Ἐπειρ. τὴν Δ'. 944· ἐν τάξει, Δίσιππος. 399, Ἄριστοφ. Νεφ. 964· — Συγκρ. -ώτερον, Δημ. 1125. 1· ἄλλ., -τέτως Ξεν. Ἰππ. παρξ. 2. 7.

εὐτάλαντος, ὁν, πολυτάλαντος, ζυγοστάτης Γ. Πισίδ. Ἑξαχμ. σ. 206.

εὐτάμειυτος, ὁν, καλῶς τεταμιευμένος, Ἄριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 7. 14· εὐδιαχειρίσιος, εὐνοικονόμητος, Ἰππ. π. Ἀθρο. 709. 803, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 13.

εὐταξία, ἢ, καλὴ τακτοποίησις, τῶν λίθων Ἀνθ. Π. 9. 695· τῶν τῆς ψυχῆς μέτρων πρὸς ἀλλήλα Πλάτ. Ὅροι 401D· τῆς ψυχῆς πρὸς ἡδονὰς αὐτοῦ Ε'· — καλὴ κατὰ τάξιν, ὅπλων καὶ ἱππῶν Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 14. 2) καλὴ τάξις, πειθαρχία, Θουκ. 6. 72· εὐτακτος διαγωγή, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 122C· ἐν πολιτείᾳ, τάξις, ἢ ἐνομοία εὐταξία Ἄριστ. Πολιτικ. 7. 4, 8, πρὸλ. 6. 6, 5, 6. 8. 1.

3) μετρίτης ἐν τῇ διαίτῃ, Ἐρασίστρου παρὰ Πλούτ. 2. 911B.

II. ὡς φιλοσοφ. ὅρος, ἡ ἐξίς τοῦ λέγειν καὶ πράττειν πᾶν ἐν τῷ προσήκοντι χρόνῳ καὶ τόπῳ, πρὸλ. Κικ. Off. 1. 40.

εὐταπεινότης, ὁν, εὐκόλως ταπεινούμενος, Συνέπ. 277B.

εὐτάρακτος, ὁν, εὐκόλως ταρασσόμενος, Πλούτ. Ἀρετ. 10.

εὐταρως, ὁν, ὁ ἔχων καλὸν ταρῶν, ἐπὶ -τῷ σκέλους τοῦ τέ-

τιγος, Ἄνθ. Π. 7. 219· εὐτάρσοισιν ἐπ' ἀστραγάλοισι αὐτοῦ·
Β. 254.

εὔτε, ἀναφορικὸν Ἐπίρρ.: I. ἐπὶ χρόνῳ, ἐν χρήσει παρὰ
ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ ὅτι, ὅταν τὸ μέτρον ἀπαιτῇ, ἀλλὰ σπάνιον παρὰ
Τραγ., καὶ οὐδέποτε παρὰ Κωμ. ἢ τοῖς Ἀγέλοις πελοπονησίοις· ἀλλ'
ἀπαντᾷ ἔστιν ὅτε παρ' Ὑδρο. (2. 63., 6. 27., 7. 209). Ὅτε,
καθ' ὃν χρόνον, I. μεθ' ὁρίστου, ἐπὶ ὁρισμένου, γεγονότος ἐν

τῷ παρελθόντι χρόνῳ, εὔτε μιν, πρὸς περὶ, ὅτε ἐπεμψεν αὐτὴν
Ἰλ. Θ. 367, πρὸς. Α. 735, Ψ. 85, Εὐρ. Ἰων. 888· συνήθως μετὰ
συσχετικῶν μορίων ἐν τῇ ἀποδόσει, ὡς Ἐνθα, Ἰλ. Ζ. 392 τῆμος δὲ
Ἰδ. Ν. 93· δὴ τότε Χ. 182· καὶ τότε δὲ ῥα Δ. 147· τόφρα δὲ
Υ. 73· δὲ Ἰλ. Ψ. 62, Ὁδ. Ρ. 359· δ' ἄρα Υ. 56· ἡ μετὰ τοῦ
εὔτε πρότασις δύναται νὰ ἀκολουθῇ, Ἰλ. Ε. 396, Ζ. 515, Πινδ. Ο.
3. 50.

2) μεθ' ὅπου, εὔτε ἂν (ὡς ἂν ὅταν), μετὰ ὑποθέ-
τικῆς δυνάμεως (πρὸς. εἰ Δ. II), α) ἀναφερόμενον εἰς τὸ μέλ-
λον (ὡς τὸ ἂν μεθ' ὑποτακτ.), οὐτὶ θυνήσεται χραιομεῖν, εὔτ'
ἂν πολλοὶ πίπτωσι, ὅπταν πολλοὶ θὰ πίπτωσιν, Ἰλ. Δ. 242,
πρὸς. Β. 34, Διοχὺλ. Πέρσ. 230.

β) ἀναφερόμενον συνήθως
εἰς μίαν ἐκ πολλῶν περιστάσεων, μετ' ἐνεστ. ἐν τῇ ἀποδόσει, ἥμισυ
ἀρετῆς ἀποσινύται, εὔτ' ἂν μιν κατὰ θούλιον ἡμίρην ἔλθῃσιν
Ἰδ. Ρ. 323, πρὸς. 320, Ἡρόδ. 6. 27, Διοχὺλ. Ἀγ. 12· ἐν πλαγίῳ
λόγῳ (ὅπου δυνατόν) νὰ ὑπάρχῃ εὐκτική, παρεχόμενον χρόνον ἔχον-
μένου, Πινδ. Ο. 6. 114· τὸ ἂν ἐνίοτε παραλείπεται, εὔτ' Ἐρδω-
μεν Ὁδ. II. 202, πρὸς. Ἰσ. Θ. 28, Διοχὺλ. Θύβ. 338, καὶ συ-
χνάκις ἐν τῇ Ἄνθ. (Ἰακωβίου Ἄνθ. II. σ. 108).

3) μετ' ἐν-
κλικῆς, ὅτε ἀναφέρεται εἰς μίαν τινὰ ἐκ πολλῶν ἐν τῇ παρελθόντι
περιστάσει, μετὰ παρτα. ἐν τῇ ἀποδόσει, εὔτε μάχοιτο, ὡς ἔκινε
ἡμεῖς πολέμησεν, Ἰσ. Ἀσπ. Ἰρ. 164, Ὁμ. Ὑμν. 18. 8, Διοχὺλ. Ἀγ.
565.

III. αἰτιολογικόν, ἀφοῦ, μεθ' ὁρίστου, ὁρ., Σοφ. Αἴ.
715, Ο. Κ. 84, Φιλ. 1099. IV. ὡς Ἐπίρρ. συγκρίσεως, ἀντὶ
τοῦ ἥτοι, ὡς, ὅς ἐν Ἰλ., εὔτ' ὅρως κορυφῇσι κελ., Γ. 10·
τῷ δ' εὔτε πτερὰ γίγνεται Τ. 386 (οὕτως ὡς Ἀριστ. ἀρχ., ἀλλὰ
μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὐτὴ): ἡ χρήσις αὕτη εἶναι συνήθης
παρὰ Κοϊντῶν Συμυρ.

εὐτελής, ὡς, (τελής) ἔχων καλὰ τέλη, Ἰσίδ., Ἰλίου Π. Α.
129, κελ. ὡσαύτως, εὐτελής, ἔς, Πινδ. Ο. 6. 1, Ν. 7. 67,
Εὐρ. Ἀνθ. 1010· ἐν Ἰλ. II. 57 ἔχοντες αἰεταί· εὐτελής (οὐχὶ
εὐτελής), διὰ τὸ εὔτε πτερὰ γίγνεται Τ. 386 (οὕτως ὡς Ἀριστ. ἀρχ., ἀλλὰ
μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὐτὴ): ἡ χρήσις αὕτη εἶναι συνήθης
παρὰ Κοϊντῶν Συμυρ.

εὐτελής, ὡς, (τελής) ἔχων καλὰ τέλη, Ἰσίδ., Ἰλίου Π. Α.
129, κελ. ὡσαύτως, εὐτελής, ἔς, Πινδ. Ο. 6. 1, Ν. 7. 67,
Εὐρ. Ἀνθ. 1010· ἐν Ἰλ. II. 57 ἔχοντες αἰεταί· εὐτελής (οὐχὶ
εὐτελής), διὰ τὸ εὔτε πτερὰ γίγνεται Τ. 386 (οὕτως ὡς Ἀριστ. ἀρχ., ἀλλὰ
μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὐτὴ): ἡ χρήσις αὕτη εἶναι συνήθης
παρὰ Κοϊντῶν Συμυρ.

εὐτελής, ὡς, (τελής) ἔχων καλὰ τέλη, Ἰσίδ., Ἰλίου Π. Α.
129, κελ. ὡσαύτως, εὐτελής, ἔς, Πινδ. Ο. 6. 1, Ν. 7. 67,
Εὐρ. Ἀνθ. 1010· ἐν Ἰλ. II. 57 ἔχοντες αἰεταί· εὐτελής (οὐχὶ
εὐτελής), διὰ τὸ εὔτε πτερὰ γίγνεται Τ. 386 (οὕτως ὡς Ἀριστ. ἀρχ., ἀλλὰ
μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὐτὴ): ἡ χρήσις αὕτη εἶναι συνήθης
παρὰ Κοϊντῶν Συμυρ.

εὐτελής, ὡς, (τελής) ἔχων καλὰ τέλη, Ἰσίδ., Ἰλίου Π. Α.
129, κελ. ὡσαύτως, εὐτελής, ἔς, Πινδ. Ο. 6. 1, Ν. 7. 67,
Εὐρ. Ἀνθ. 1010· ἐν Ἰλ. II. 57 ἔχοντες αἰεταί· εὐτελής (οὐχὶ
εὐτελής), διὰ τὸ εὔτε πτερὰ γίγνεται Τ. 386 (οὕτως ὡς Ἀριστ. ἀρχ., ἀλλὰ
μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὐτὴ): ἡ χρήσις αὕτη εἶναι συνήθης
παρὰ Κοϊντῶν Συμυρ.

εὐτελής, ὡς, (τελής) ἔχων καλὰ τέλη, Ἰσίδ., Ἰλίου Π. Α.
129, κελ. ὡσαύτως, εὐτελής, ἔς, Πινδ. Ο. 6. 1, Ν. 7. 67,
Εὐρ. Ἀνθ. 1010· ἐν Ἰλ. II. 57 ἔχοντες αἰεταί· εὐτελής (οὐχὶ
εὐτελής), διὰ τὸ εὔτε πτερὰ γίγνεται Τ. 386 (οὕτως ὡς Ἀριστ. ἀρχ., ἀλλὰ
μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὐτὴ): ἡ χρήσις αὕτη εἶναι συνήθης
παρὰ Κοϊντῶν Συμυρ.

εὐτελής, ὡς, (τελής) ἔχων καλὰ τέλη, Ἰσίδ., Ἰλίου Π. Α.
129, κελ. ὡσαύτως, εὐτελής, ἔς, Πινδ. Ο. 6. 1, Ν. 7. 67,
Εὐρ. Ἀνθ. 1010· ἐν Ἰλ. II. 57 ἔχοντες αἰεταί· εὐτελής (οὐχὶ
εὐτελής), διὰ τὸ εὔτε πτερὰ γίγνεται Τ. 386 (οὕτως ὡς Ἀριστ. ἀρχ., ἀλλὰ
μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὐτὴ): ἡ χρήσις αὕτη εἶναι συνήθης
παρὰ Κοϊντῶν Συμυρ.

εὐτελής, ὡς, (τελής) ἔχων καλὰ τέλη, Ἰσίδ., Ἰλίου Π. Α.
129, κελ. ὡσαύτως, εὐτελής, ἔς, Πινδ. Ο. 6. 1, Ν. 7. 67,
Εὐρ. Ἀνθ. 1010· ἐν Ἰλ. II. 57 ἔχοντες αἰεταί· εὐτελής (οὐχὶ
εὐτελής), διὰ τὸ εὔτε πτερὰ γίγνεται Τ. 386 (οὕτως ὡς Ἀριστ. ἀρχ., ἀλλὰ
μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὐτὴ): ἡ χρήσις αὕτη εἶναι συνήθης
παρὰ Κοϊντῶν Συμυρ.

εὐτελής, ὡς, (τελής) ἔχων καλὰ τέλη, Ἰσίδ., Ἰλίου Π. Α.
129, κελ. ὡσαύτως, εὐτελής, ἔς, Πινδ. Ο. 6. 1, Ν. 7. 67,
Εὐρ. Ἀνθ. 1010· ἐν Ἰλ. II. 57 ἔχοντες αἰεταί· εὐτελής (οὐχὶ
εὐτελής), διὰ τὸ εὔτε πτερὰ γίγνεται Τ. 386 (οὕτως ὡς Ἀριστ. ἀρχ., ἀλλὰ
μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὐτὴ): ἡ χρήσις αὕτη εἶναι συνήθης
παρὰ Κοϊντῶν Συμυρ.

εὐτελής, ὡς, (τελής) ἔχων καλὰ τέλη, Ἰσίδ., Ἰλίου Π. Α.
129, κελ. ὡσαύτως, εὐτελής, ἔς, Πινδ. Ο. 6. 1, Ν. 7. 67,
Εὐρ. Ἀνθ. 1010· ἐν Ἰλ. II. 57 ἔχοντες αἰεταί· εὐτελής (οὐχὶ
εὐτελής), διὰ τὸ εὔτε πτερὰ γίγνεται Τ. 386 (οὕτως ὡς Ἀριστ. ἀρχ., ἀλλὰ
μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὐτὴ): ἡ χρήσις αὕτη εἶναι συνήθης
παρὰ Κοϊντῶν Συμυρ.

εὐτελής, ὡς, (τελής) ἔχων καλὰ τέλη, Ἰσίδ., Ἰλίου Π. Α.
129, κελ. ὡσαύτως, εὐτελής, ἔς, Πινδ. Ο. 6. 1, Ν. 7. 67,
Εὐρ. Ἀνθ. 1010· ἐν Ἰλ. II. 57 ἔχοντες αἰεταί· εὐτελής (οὐχὶ
εὐτελής), διὰ τὸ εὔτε πτερὰ γίγνεται Τ. 386 (οὕτως ὡς Ἀριστ. ἀρχ., ἀλλὰ
μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὐτὴ): ἡ χρήσις αὕτη εἶναι συνήθης
παρὰ Κοϊντῶν Συμυρ.

εὐτελής, ὡς, (τελής) ἔχων καλὰ τέλη, Ἰσίδ., Ἰλίου Π. Α.
129, κελ. ὡσαύτως, εὐτελής, ἔς, Πινδ. Ο. 6. 1, Ν. 7. 67,
Εὐρ. Ἀνθ. 1010· ἐν Ἰλ. II. 57 ἔχοντες αἰεταί· εὐτελής (οὐχὶ
εὐτελής), διὰ τὸ εὔτε πτερὰ γίγνεται Τ. 386 (οὕτως ὡς Ἀριστ. ἀρχ., ἀλλὰ
μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὐτὴ): ἡ χρήσις αὕτη εἶναι συνήθης
παρὰ Κοϊντῶν Συμυρ.

εὐτελής, ὡς, (τελής) ἔχων καλὰ τέλη, Ἰσίδ., Ἰλίου Π. Α.
129, κελ. ὡσαύτως, εὐτελής, ἔς, Πινδ. Ο. 6. 1, Ν. 7. 67,
Εὐρ. Ἀνθ. 1010· ἐν Ἰλ. II. 57 ἔχοντες αἰεταί· εὐτελής (οὐχὶ
εὐτελής), διὰ τὸ εὔτε πτερὰ γίγνεται Τ. 386 (οὕτως ὡς Ἀριστ. ἀρχ., ἀλλὰ
μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὐτὴ): ἡ χρήσις αὕτη εἶναι συνήθης
παρὰ Κοϊντῶν Συμυρ.

εὐτελής, ὡς, (τελής) ἔχων καλὰ τέλη, Ἰσίδ., Ἰλίου Π. Α.
129, κελ. ὡσαύτως, εὐτελής, ἔς, Πινδ. Ο. 6. 1, Ν. 7. 67,
Εὐρ. Ἀνθ. 1010· ἐν Ἰλ. II. 57 ἔχοντες αἰεταί· εὐτελής (οὐχὶ
εὐτελής), διὰ τὸ εὔτε πτερὰ γίγνεται Τ. 386 (οὕτως ὡς Ἀριστ. ἀρχ., ἀλλὰ
μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὐτὴ): ἡ χρήσις αὕτη εἶναι συνήθης
παρὰ Κοϊντῶν Συμυρ.

εὐτελής, ὡς, (τελής) ἔχων καλὰ τέλη, Ἰσίδ., Ἰλίου Π. Α.
129, κελ. ὡσαύτως, εὐτελής, ἔς, Πινδ. Ο. 6. 1, Ν. 7. 67,
Εὐρ. Ἀνθ. 1010· ἐν Ἰλ. II. 57 ἔχοντες αἰεταί· εὐτελής (οὐχὶ
εὐτελής), διὰ τὸ εὔτε πτερὰ γίγνεται Τ. 386 (οὕτως ὡς Ἀριστ. ἀρχ., ἀλλὰ
μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὐτὴ): ἡ χρήσις αὕτη εἶναι συνήθης
παρὰ Κοϊντῶν Συμυρ.

εὐτελής, ὡς, (τελής) ἔχων καλὰ τέλη, Ἰσίδ., Ἰλίου Π. Α.
129, κελ. ὡσαύτως, εὐτελής, ἔς, Πινδ. Ο. 6. 1, Ν. 7. 67,
Εὐρ. Ἀνθ. 1010· ἐν Ἰλ. II. 57 ἔχοντες αἰεταί· εὐτελής (οὐχὶ
εὐτελής), διὰ τὸ εὔτε πτερὰ γίγνεται Τ. 386 (οὕτως ὡς Ἀριστ. ἀρχ., ἀλλὰ
μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὐτὴ): ἡ χρήσις αὕτη εἶναι συνήθης
παρὰ Κοϊντῶν Συμυρ.

εὐτελής, ὡς, (τελής) ἔχων καλὰ τέλη, Ἰσίδ., Ἰλίου Π. Α.
129, κελ. ὡσαύτως, εὐτελής, ἔς, Πινδ. Ο. 6. 1, Ν. 7. 67,
Εὐρ. Ἀνθ. 1010· ἐν Ἰλ. II. 57 ἔχοντες αἰεταί· εὐτελής (οὐχὶ
εὐτελής), διὰ τὸ εὔτε πτερὰ γίγνεται Τ. 386 (οὕτως ὡς Ἀριστ. ἀρχ., ἀλλὰ
μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὐτὴ): ἡ χρήσις αὕτη εἶναι συνήθης
παρὰ Κοϊντῶν Συμυρ.

εὐτελής, ὡς, (τελής) ἔχων καλὰ τέλη, Ἰσίδ., Ἰλίου Π. Α.
129, κελ. ὡσαύτως, εὐτελής, ἔς, Πινδ. Ο. 6. 1, Ν. 7. 67,
Εὐρ. Ἀνθ. 1010· ἐν Ἰλ. II. 57 ἔχοντες αἰεταί· εὐτελής (οὐχὶ
εὐτελής), διὰ τὸ εὔτε πτερὰ γίγνεται Τ. 386 (οὕτως ὡς Ἀριστ. ἀρχ., ἀλλὰ
μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὐτὴ): ἡ χρήσις αὕτη εἶναι συνήθης
παρὰ Κοϊντῶν Συμυρ.

εὐτελής, ὡς, (τελής) ἔχων καλὰ τέλη, Ἰσίδ., Ἰλίου Π. Α.
129, κελ. ὡσαύτως, εὐτελής, ἔς, Πινδ. Ο. 6. 1, Ν. 7. 67,
Εὐρ. Ἀνθ. 1010· ἐν Ἰλ. II. 57 ἔχοντες αἰεταί· εὐτελής (οὐχὶ
εὐτελής), διὰ τὸ εὔτε πτερὰ γίγνεται Τ. 386 (οὕτως ὡς Ἀριστ. ἀρχ., ἀλλὰ
μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὐτὴ): ἡ χρήσις αὕτη εἶναι συνήθης
παρὰ Κοϊντῶν Συμυρ.

εὐτελής, ὡς, (τελής) ἔχων καλὰ τέλη, Ἰσίδ., Ἰλίου Π. Α.
129, κελ. ὡσαύτως, εὐτελής, ἔς, Πινδ. Ο. 6. 1, Ν. 7. 67,
Εὐρ. Ἀνθ. 1010· ἐν Ἰλ. II. 57 ἔχοντες αἰεταί· εὐτελής (οὐχὶ
εὐτελής), διὰ τὸ εὔτε πτερὰ γίγνεται Τ. 386 (οὕτως ὡς Ἀριστ. ἀρχ., ἀλλὰ
μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὐτὴ): ἡ χρήσις αὕτη εἶναι συνήθης
παρὰ Κοϊντῶν Συμυρ.

εὐτελής, ὡς, (τελής) ἔχων καλὰ τέλη, Ἰσίδ., Ἰλίου Π. Α.
129, κελ. ὡσαύτως, εὐτελής, ἔς, Πινδ. Ο. 6. 1, Ν. 7. 67,
Εὐρ. Ἀνθ. 1010· ἐν Ἰλ. II. 57 ἔχοντες αἰεταί· εὐτελής (οὐχὶ
εὐτελής), διὰ τὸ εὔτε πτερὰ γίγνεται Τ. 386 (οὕτως ὡς Ἀριστ. ἀρχ., ἀλλὰ
μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὐτὴ): ἡ χρήσις αὕτη εἶναι συνήθης
παρὰ Κοϊντῶν Συμυρ.

εὐτελής, ὡς, (τελής) ἔχων καλὰ τέλη, Ἰσίδ., Ἰλίου Π. Α.
129, κελ. ὡσαύτως, εὐτελής, ἔς, Πινδ. Ο. 6. 1, Ν. 7. 67,
Εὐρ. Ἀνθ. 1010· ἐν Ἰλ. II. 57 ἔχοντες αἰεταί· εὐτελής (οὐχὶ
εὐτελής), διὰ τὸ εὔτε πτερὰ γίγνεται Τ. 386 (οὕτως ὡς Ἀριστ. ἀρχ., ἀλλὰ
μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὐτὴ): ἡ χρήσις αὕτη εἶναι συνήθης
παρὰ Κοϊντῶν Συμυρ.

εὐτελής, ὡς, (τελής) ἔχων καλὰ τέλη, Ἰσίδ., Ἰλίου Π. Α.
129, κελ. ὡσαύτως, εὐτελής, ἔς, Πινδ. Ο. 6. 1, Ν. 7. 67,
Εὐρ. Ἀνθ. 1010· ἐν Ἰλ. II. 57 ἔχοντες αἰεταί· εὐτελής (οὐχὶ
εὐτελής), διὰ τὸ εὔτε πτερὰ γίγνεται Τ. 386 (οὕτως ὡς Ἀριστ. ἀρχ., ἀλλὰ
μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὐτὴ): ἡ χρήσις αὕτη εἶναι συνήθης
παρὰ Κοϊντῶν Συμυρ.

εὐτελής, ὡς, (τελής) ἔχων καλὰ τέλη, Ἰσίδ., Ἰλίου Π. Α.
129, κελ. ὡσαύτως, εὐτελής, ἔς, Πινδ. Ο. 6. 1, Ν. 7. 67,
Εὐρ. Ἀνθ. 1010· ἐν Ἰλ. II. 57 ἔχοντες αἰεταί· εὐτελής (οὐχὶ
εὐτελής), διὰ τὸ εὔτε πτερὰ γίγνεται Τ. 386 (οὕτως ὡς Ἀριστ. ἀρχ., ἀλλὰ
μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὐτὴ): ἡ χρήσις αὕτη εἶναι συνήθης
παρὰ Κοϊντῶν Συμυρ.

εὐτελής, ὡς, (τελής) ἔχων καλὰ τέλη, Ἰσίδ., Ἰλίου Π. Α.
129, κελ. ὡσαύτως, εὐτελής, ἔς, Πινδ. Ο. 6. 1, Ν. 7. 67,
Εὐρ. Ἀνθ. 1010· ἐν Ἰλ. II. 57 ἔχοντες αἰεταί· εὐτελής (οὐχὶ
εὐτελής), διὰ τὸ εὔτε πτερὰ γίγνεται Τ. 386 (οὕτως ὡς Ἀριστ. ἀρχ., ἀλλὰ
μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὐτὴ): ἡ χρήσις αὕτη εἶναι συνήθης
παρὰ Κοϊντῶν Συμυρ.

εὐτελής, ὡς, (τελής) ἔχων καλὰ τέλη, Ἰσίδ., Ἰλίου Π. Α.
129, κελ. ὡσαύτως, εὐτελής, ἔς, Πινδ. Ο. 6. 1, Ν. 7. 67,
Εὐρ. Ἀνθ. 1010· ἐν Ἰλ. II. 57 ἔχοντες αἰεταί· εὐτελής (οὐχὶ
εὐτελής), διὰ τὸ εὔτε πτερὰ γίγνεται Τ. 386 (οὕτως ὡς Ἀριστ. ἀρχ., ἀλλὰ
μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὐτὴ): ἡ χρήσις αὕτη εἶναι συνήθης
παρὰ Κοϊντῶν Συμυρ.

εὐτελής, ὡς, (τελής) ἔχων καλὰ τέλη, Ἰσίδ., Ἰλίου Π. Α.
129, κελ. ὡσαύτως, εὐτελής, ἔς, Πινδ. Ο. 6. 1, Ν. 7. 67,
Εὐρ. Ἀνθ. 1010· ἐν Ἰλ. II. 57 ἔχοντες αἰεταί· εὐτελής (οὐχὶ
εὐτελής), διὰ τὸ εὔτε πτερὰ γίγνεται Τ. 386 (οὕτως ὡς Ἀριστ. ἀρχ., ἀλλὰ
μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὐτὴ): ἡ χρήσις αὕτη εἶναι συνήθης
παρὰ Κοϊντῶν Συμυρ.

εὐτελής, ὡς, (τελής) ἔχων καλὰ τέλη, Ἰσίδ., Ἰλίου Π. Α.
129, κελ. ὡσαύτως, εὐτελής, ἔς, Πινδ. Ο. 6. 1, Ν. 7. 67,
Εὐρ. Ἀνθ. 1010· ἐν Ἰλ. II. 57 ἔχοντες αἰεταί· εὐτελής (οὐχὶ
εὐτελής), διὰ τὸ εὔτε πτερὰ γίγνεται Τ. 386 (οὕτως ὡς Ἀριστ. ἀρχ., ἀλλὰ
μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὐτὴ): ἡ χρήσις αὕτη εἶναι συνήθης
παρὰ Κοϊντῶν Συμυρ.

εὐτελής, ἔς, (τελής) εὐανος, εὐθηνός, Ἡρόδ. 2. 86, II) ἀπ-
Κρίτων 454, κελ.· μετὰ μιν, εὐανός, II) ἀπ. Νόμ. 649D· εὐτε-
λέστερα δὲ τὰ θεῖα Θουκ. 8. 46.—Ἐπίρρ. —λῶς, εὐθηνός, Σοφ.,
Συμπ. 4. 49· ἀλλ' ἀγόρασον εὐτελῶς Ἐπιππος ἐν Ὀμολογίᾳ ἢ
Ὀμολογίᾳ 1. 2) εὐτελής, ποταπός, «τιποσύναι», ἐπὶ
προσώπων, σωματικῶς δ' οὐ τις εὐτελής ἀρ' ἦν Λιόχῳ
Θύβ. 191· ἐπὶ χαρακτήρε, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 11, 4· ἀντιθέτως τῷ
σεμνός, ὁ αὐτ. ἐν Πωγ. 4. 8· ὅστις, εὐτελέστατος Ἐπικλῆς
ἐν Μαριχῇ 9· παιδισκάριον, εὐτελὲς Μένανδρ. ἐν Μισσο-
μίνῳ 3· ἀνόητος εὐτελής ὑπερόκλη δ' αὐτ. ἐν Ἀδύλ. 1371·
οὕτως ἐπὶ πραγμάτων, εὐτ. βίος, οὐτεδανός, ἄθλιος, πρόστυχος,
II) ἀπ. Νόμ. 806A· εὐτελεστέρα ἀσκήσις, ἀνατὰ λῶγος, μὴ ἀπαι-
τοῦσα πολλὸν κόπον, Σοφ. Ἰππαρχ. 1, 16· τὰ λῶγα δὲ εὐτελέστατα
ἔσθ' II) ἀπ. Κωμ. ἐν Φύλωνι 2. 11, πρὸς. Ἰππίνικον ἐν Ἀλυσί-
κιστῷ 1. 4.

II. ὀλιγοδάπανος, λιτός, θιαίτα Σοφ. Ἀπομν.
1. 3, 5· δεῖπνον II) ἀπ. 2. 150C.

εὐτελής, ἔξουτελής, ταπεινός, II) ἀπ. 2. 1073C, Λουκ. ὑπὲρ
τῶν Βίβλ. 13.

εὐτελισμός, ὁ, ἔξουτελισμός, ταπεινώσις, Λογγίνος 11. 2, ἐν τῷ
πλῆθ.

εὐτελιστής, οὐ, ὁ, ὁ ἔξουτελίζων, Φιλώδημ. π. κακ. XXIV.
8, ἐκδ. Σαυρη.

εὐτερίπη, ἡ, ἡ τέρπουσα λαὸν, μία ἐκ τῶν ἐννέκ Μουσῶν, II) ἀπ.
Θ. 77.

εὐτερής, ἔς, τέρπνός, ἰωάννης, Γαλιτικὸς, Πινδ. Ο. 6. 180,
Ἀνθ. II. 364.

εὐτεχνήτης, ὡς, τεχνήτης, ἐργασμένος, Ἀν. II. 6, 260.

εὐτεχνία, ἡ, ἐμπειρία ἐν τῇ τέχνῃ, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 34, Λουκ.
Ἰερμόδ. 20, Ἀνθ. Πίαν. 5. 142.

εὐτεχνος, ὡς, ἐμπειρος, ἐπιτήδειος, ἐπὶ προσώπων, II) ἀπ. Ἐπιστ.
1276. 51, Σουλ. Ἐπιγρ. 4924b· εὐτεχνῶν, σκυτοτόμων Ἀντ.
II. 6, 206.

2) ἐπὶ πραγμάτων, τὸ μετὰ τέχνης κατεσκευασμέ-
νον, εὐτεχνόισιν ἐδίδου Πλάτ. Σίλντ. Ἐκφρ. Μαγν. Ἰνκλ.
514· ἐργοίς ὁ αὐτ. ἐν Ἀμβ. 70.—Ἐπίρρ. εὐτεχνός, II) ἀπ. Δ',
24, Ἰερμόδ. Ἀλ. π. 1. μέρος 1. σ. 110D, κλ.

εὐτεχνητός, ὡς, εὐκόλως τηρόμενος ἢ διαλυόμενος, Ἀριστ. Περὶ
1. 50, κλ.

εὐτεχία, ἡ, ἡ περὶ τὴν τέχνην εὐκολία, τὸ εὐκόλως τέχνησθαι, Ἀριστ.
π. Θανάμ. 50.

εὐτεχάσματος, ὡς, ὁ εὐκόλως τιθεσθῆναι, ἔξημερῶμενος,
Στράβ. 705.

εὐτεχνάτος, ὡς, ὁ εὐκόλως τιθεσθῆναι, ἔξημερῶμενος,
Στράβ. 705.

εὐτεχνάτος, ὡς, ὁ εὐκόλως τιθεσθῆναι, ἔξημερῶμενος,
Στράβ. 705.

εὐτεχνάτος, ὡς, ὁ εὐκόλως τιθεσθῆναι, ἔξημερῶμενος,
Στράβ. 705.

εὐτεχνάτος, ὡς, ὁ εὐκόλως τιθεσθῆναι, ἔξημερῶμενος,
Στράβ. 705.

εὐτεχνάτος, ὡς, ὁ εὐκό

νίου διερχομένου διὰ μέσου βρόχων (σὺν λειψῶν), Ξεν. Κυν. 2. 4· εὐτρητος γλῶσσα, ἔτοιμος, εὐπρόσθετος, Εὐρ. Βάκχ. 268· εὐτρη. ἐν τῇ διαλέγεισθαι Πλούτ. Περικλ. 7· τὸ τῆς δια-
νοίας εὐτρη. Δαμάσκιος παρὰ τῷ Σουΐδ.—Ἐπίρρ., εὐτρήτως
ἀναγινώσκειν, μετὰ πολλῆς εὐχερείας, Φίλων 1. 303. II.
ἐλοστρήγυλος, τείχος Ἀνθ. Π. παρέρ. 50, 13.

εὐτρυγῆτος, ον, εὐκόλως τρυγώμενος, ἐπὶ καρποφόρων δένδρων
ἄπρ. ὁ περιποιούμενος αὐτὰ διὰ καταλλήλου κλαδεύσεως περιορίζει
τὴν εἰς πολλὴ ὑψὺς αὐξήσιν αὐτῶν, καὶ οὕτω καθίσταται αὐτὰ πολὺ κλάδα
καὶ πολὺ λαοσπῆ, τὰ δὲ κοινὰ δένδρα ἅμα τῇ πολυκαρπία καὶ
εὐτρυγῆτοτερα καὶ τὸ ὅλον εὐθεραπευτότερα γίνεται Θεοφρ.
π. Φυτ. Δίτ. 3. 7, 4.

εὐτυκάζομαι, ἀπαθ., ἐτοιμάζω, — καθ' ἡσυχ. εὐτυκάζου
(Ἀντίρρ., εὐτυκάζον)· εὐτύκων ἔχει, ἔτοιμον· ἐντεῦθεν εὐμρ-
ωδῆς ὑπὸ Α. Διόν. ἐν Διοχλ. Θέβ. 149, τόξον εὐτυκάζου (τὸ
Μισδ. Ἀντίγραφον ἔχει· τόξον .. τυκάζου).

εὐτυκῆς· εὐεργέτης, εὐχερῆς, εὐπολίτης· βῆδιον καὶ εὐτυκῶς·
βῆδῳ καὶ τὰ ἄλλα· Ἠσὺχ.

εὐτύκος, ον, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ ἐπομ., καλῶς ἀνδοχη-
μένος, εὐτύκους δόμους (οὕτως ὁ Βούλιος) Διοχλ. Ίκ. 959.

II. ἔτοιμος, γλῶσσα αὐθιγὴ 994· πᾶς τις ἐπειπετὸν ψῆγον ..
εὐτύκος αὐθιγὴ 974· θεῖος προφάτας· εὐτύκος .. οὐνεὶν Βακ-
χλ. 8. 4 [ἐκδ. Βlass]· πῦρ εὐτύκον ἔστω Θεοφρ. 24. 86· εἰς τι
Πρατίν. 2 Bgk.

εὐτύκτος, ον, (τεύχω) καλῶς κατεσκευασμένος, καλῶς ἐξερ-
γασμένος, κυνέη Ίλ. Γ. 336, κτλ.· ἱμάσθη Θ. 44, κλ.· κλισίη
Κ. 506, Ὀδ. Δ. 123· κρέα εὐτ. ποιεῖσθαι, παρασκευάζειν αὐτὰ
πρὸς τροφήν, Ἡρόδ. 1. 119, Βακχλ. 17. 50.

εὐτύπαιτος, ον, εὐκόλως δεχόμενος ἐντύπωσιν, εὐμάθεια δὲ
εὐτυπώτου Γαλ. τ. 2. σ. 202· εὐτυπώτων καὶ ἀπαλῶν
διὰ τὸν ῥῖνον ὄντων. Πλούτ. 2. 660C ἔνθα δὲ Βεῖκ. διώρμησεν·
εὐτυπώτων ἀντὶ -ωτάτων, 2) δὲ καλῶς ἢ εὐκόλως τυπού-
μενος ἢ ἐγγραφεύμενος, οὐδὲ τὸ τῆς γραφῆς ἐν τοιοῦτῳ ἔσθῳ (τῇ
πεύκῃ) εὐτυπώτων· Εὐστ. 633. 25.

εὐτύχεα, ἡ, ποιήτ. ἀντὶ εὐτυχία. Σοφ. Ἀποστ. 882.

εὐτύχων· παρὰ. ἡτύχουν ἢ εὐτύχουν Σοφ., κλ.· μίλλ.
-ήσων Εὐρ. Ὀρ. 1212· ἀπρ. ἡτύχῃσα ἢ εὐτ-, Εὐρ., κλ.· πρμ.
ἡτύχῃσα ἢ εὐτ- Πλάτ., κλ.· γ' πληθ. ὑπερσ. εὐτυχῆσαν
Δημ. 231. 4· — Παθ.· ἀπρ. εὐτυχῆσθην Ἡρόδ. 2. 14· πρμ.
εὐτύχῃσαι, ἔτε· ἐν τέλει. Εἶμαι εὐτυχῆς, εἶμαι ἐν καλῇ καταστά-
σει, εὐημερῶ, Πινδ. Ο. 7. 149, Ι. 3. 1, Ἡρόδ., κλ.· πόνου χω-
ρίς οὐδὲν εὐτυχεῖ Σοφ. Ίλ. 945· οἱ εὐτυχοῦντες, οἱ ἐν εὐτυ-
χίᾳ ὄντες, Ἀντιφῶν 120. 14· — εὐτ. τινος, εἶμαι εὐτυχῆς ὡς πρὸς
τι, Λουκ. Χαρίδημ. 23· εἰ μνήμης εὐτυχῶ Ἀθήν. 58C· — τινι,
πράγματι, τῷ πολέμῳ Ἡρόδ. 1. 171, πρβλ. Σοφ. Ίλ. 68· τῷ βίῳ
Μένανδρ. ἐν Ἀδελ. 111· ἀλλὰ συνηθέστερον μετ' αἰτ. πράγμα, τοῖς
ἄλλοις πολέμοις Ἡρόδ. 1. 65· τὰ πάντα δ' αὐτ. 3. 40, Σοφ.
Ο. Τ. 88, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 542, Ἰωνά 567· ἐν τινι Ξεν. Ἑλλ. 7.
1, 5· μετὰ μετοχ., ἐπιτυχάνω ἐν τῷ ποιεῖν τι, Εὐρ. Ὀρ. 1212, Ξεν.
Ἑλλ. 7. 1, 11· οὕτω μετ' ἀπαρ., Δόγγος 4. 19, Διογ. Α. 9. 100·
ὡραῖως μετὰ συντοχῆς, αἰτ., εὐτ. εὐτύχημα Ξεν. Ἀν. 6. 3, 6· —
εὐτύχῃ, ὡς τὸ Λατ. vnlē, ἐν τέλει τῶν ἐπιστολῶν ἢ ἐπὶ ἐπιτελευλῶν
πικρῶν (πρβλ. εὐπλησία), Πλάτ. Ἐπιστ. 321C, Σουλ. Ἐπιγρ.
434b, 4337, κ. ἄλλ.· εὐτυχεῖτε Ἐπιστ. Φίλιππον παρὰ Δημ. 251.
24· ὡσαύτως, ἀλλ' εὐτύχῃς Διοχλ. Χο. 1068, Σοφ. Ο. Τ.
1478, Εὐρ. Μῆδ. 688· πρβλ. ἐνένηκε II. 3· — Παθ., εὐτύχῃται
τοῖς πολεμίοις ἱκανά, ἔχουσιν ἀρεταίς ἐπιτυχίας, Θουκ. 7. 77.

2) ἐπὶ πραγμάτων, βρότεια πράγματα· εὐτυχεύοντα, εὐ-
δοκίμουνα, Διοχλ. Ἀγ. 1327· χωρὶς πόνου μὲν οὐδὲν εὐτυ-
χεῖ Σοφ. Ίλ. 945· τὸ εὐτυχεῖν, ἢ ἐπιτυχία, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποστ.
110· τὰ δὲ πολλὰ κατὰ λόγον τοῖς ἀνθρώποις εὐτυχεύοντα
ἀσφαλέστερα ἢ παρὰ βόξαν, αἱ δὲ πλείεστεραι κατὰ λόγον εὐτυ-
χεῖται τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἀσφαλέστεραι ἢ αἱ ἀπροσδόκητοι, Θουκ. 3.
39, πρβλ. 4. 79.

εὐτύχημα, τό, ὡς καὶ νῦν, εὐτυχὲς συμβάν, εὐτυχὲς περιπτω-
σις, Εὐρ. Φολ. 1356, Πλάτ. Σωμπ. 217A, κλ.· εὐτυχεῖν εὐτ, Ξεν.
Ἀν. 6. 1, 8.

εὐτύχης, ἑς, ὡς καὶ νῦν, ἐπὶ προσώπων καὶ γεγονότων, Ἡρόδ.
1. 32, Τραγ., Πλάτ., κλ.· ἀντίθετον τῷ κλῆτος, Ἡρόδ. ἐνθ' ἀνοιτ.
τῷ εὐφαιμένῳ, Εὐρ. Μῆδ. 1220 (ὡς ἐν λ.),· εὐτυχεῖ πότμῳ Δι-
οχλ. Πέρο. 709· εὐτυχῇ κλῆουσα πρᾶξιν Σοφ. Τρ. 293· μετὰ
δοτ., ἀλλ' εὐτύχης ἴκοιτο τῇ θ' αὐτοῦ πόλει ἔμοι τε, καλῶς
γὰρ ἔλθῃ μετ' εὐτυχίαν εἰς τὴν πόλιν του καὶ εἰς ἐμὲ, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ.
308· ἑαίμῳ γὰρ τοῖς μὲν εὐτυχῆς καθ' ἡμέραν δ' αὐτ. ἐν Ἠλ.
999· — τὸ εὐτυχέας, = εὐτυχία, Θουκ. 2. 44. II. Ἐπίρρ.
-χῶς, Πινδ. Ν. 7. 133, Τραγ., κλ.· Ἰωνικ. -χῆως Ἡρόδ. 3. 39.
— Συγχρ. -εστέρον Εὐρ. Ἠρακλ. 247, κλ.· Ὑπερβ. -εσασα
Ἡρόδ. 7. 6.

εὐτύχημα (πρβλ. εὐτύχεια), ἡ, ὡς καὶ νῦν, καλὴ τύχη, ἐπι-
τυχία, εὐημερία, Πινδ. Ο. 6. 139, Ἡρόδ. 1. 32, Τραγ., κλ.· τὴν
ἀτυχίαν εἰς εὐτυχίαν αἰτοῦμαι μεταστῆναι Ἀντιφῶν 119, 34.

διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ εὐδαιμονία ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. ἐν Ρητ. 1. 6,
17· ἐπ' εὐτυχίᾳ Εὐρ. Ι. Τ. 1490, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 573·
εὐτυχία χρῆσθαι Πλάτ. Μένων 72A· κατὰ τινα θεῖαν εὐτ., ὁ
αὐτ. ἐν Νόμ. 793B· ἢ κατὰ πόλεμον εὐτ., Θουκ. 1. 120· — ἐν τῇ
πληθ., εὐευχῆματα, ἐπιτυχίαι, ὁ αὐτ. 2. 44.
εὐδόλος, ον, ἐκ καλῆς ὁδού, ῥήγνυμινόναι καθαράτε εὐδό-
λοις φάλας κατὰ τὸν Πλανούδην, ἀντὶ τοῦ ἐν Ἀνα. Πλάτ. 11 55
δευτέρου σείχου· εἰς ἀναθερμαίνων ψυχομένην κραδίην.

εὐδρέω, ἔχω ἀφθονίαν ὕδατος, Στράβ. 371.

εὐδρία, ἡ, ἀφθονία ὕδατος, Στράβ. 218.

εὐδρος, ον, (εὐδρία) ἔχων πλὴν, ἀφθονὸν ὕδωρ, δασυ Σιμωνίδ.
102· ἀκτὰ Πινδ. II. 1. 152· γῆ ποιούσης καὶ εὐδρος Ἡρόδ. 4.
107· χῶρος εὐδρότερος ὁ αὐτ. 9 25.

εὐδρόν, ἔχων καλὴν, ὠραῖον ὕδωρ, Εὐρ. Ι. Τ. 399· ἤξειε ἐπ' ἐννεακρυσ-
νον εὐδρον ποτὸν (δοροθὸν ἐν ἀ-τὶ εὐδρον) Πλούτῃος ἐν Ἀθη-
μοτυνῶν 3.

εὐμνία, ἡ, = εὐμολπία, Ἠσὺχ.

εὐμνας, ον, ἐν πολλοῖς ὕμνοις ὕμνῳμενος, Ὀμ. Ὑμν. εἰς
Ἀπόλλ. 19. 207, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 30, ἐν Ἀποστ. 36 (ἐν τῇ
Ἑπερ.), κτλ. [II παραλήγουσα βραχεῖα ἐν Ἑπιγρ. 60 Ahr.]

εὐμπεδῆτος, ον, ἐξ οὗ εὐκόλῳ· ἐίργεταί τι, ἐπὶ κοινότητος
(κοτύλης) ἀπ' ἧς ἡ κεφαλὴ ὅσπου εὐκόλως ἐξολοθάνει, διενέγκοι
μὲν γὰρ ἀν τι καὶ κοτύλῃ κοτύλῃ, ἢ μὲν εὐμπεδῆτος
εἶσθαι, ἢ δὲ ἥσσαν Ἰπκ. π. Ἀρβρ. 784.

εὐμπεδλητος, ον, ὁ εὐχερῶς ὑπερβαλλόμενος, Ἀριστ. Πρ. Ν.
4. 2, 10.

εὐπνος, ον, κοιμώμενος· καλῶς, βαλῶς, Ἰπκ. 267. 37.

II. ἐνεργ., εἰδὼν, παρέχων καλὸν ὕπνον, ὁ Ζεὺς παρὰ Διόφυτ.
Ἠσὺχ.

εὐποδῆτος, ον, ἐπὶ πεδίῳ, τὸ εὐκόλως ὑποδεδήμενον, τὸ
τῆς Ἑλένης εὐποδῆτα πέδιλα Τζέτζ. εἰς Λυκάβρ. 83A, Ἠσὺχ.
ἐν λ. πᾶξ.

εὐποιστος, ον, = ῥάδιος εἶρην, εὐκόλως ὑποφερδόμενος, εὐκο-
λοῦμπερτος, Θεοφρ., ἐν Ἠκκλ. Ἰστ. 4. 19, κλ.

εὐποδλητος, ον, ὁ καλῶς φυλάττειν τι ἐν ἐκτενῇ, Κῦστ. Πο-
νηρὰ 259, 44· ὁ ἔχων καλὴν ὑπόληψιν, ὡς καὶ νῦν [ἢ ὁ ἐνδεδίμετος
γὰρ ἐκτενῆς τι καλῶς], αὐθιγὴ 68. 51, Ἰουστίν. Κῆδ. 10. 30, 4, Χρόν.
Πααγ. 734. 8. — ὡσαύτως εὐποδλητος Κ. Περρυν. Ἑκδ. Βασίλ.
Τάβ. 400. 13. — οὐσιαστ. εὐποληψία, ἡ, Λυδ. κ. Ροδ. σ. 13.
989, Ἑκδ. Wg.

εὐπονούητος, ον, εὐκόλως ὑπονοούμενος, Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ.
1521. 12.

εὐποστατος, ον, ἔχων καλὴν ὑπόστασιν, καλὴν ἀντοχήν.

Ἀφρικ. Κεστ. σ. 291B.

εὐποστατος, ον, ὁ εὐκόλως ὑποστασόμενος, ὑπακούων, Γλῶσσα.

εὐποχωρητος, ον, εὐκόλως ὑποχωρῶν, Ἰβρ. ἐν Σταβ. Ἑκλογ.

1. 1080.

εὐφαντος, ον, (ὑφάνω) = τῇ ἐπομ., Σουΐδ., Βυζαντ.

εὐφῆς, ἑς, (ὑφῇ) καλῶς ὑφασμένης, Ἀνθ. Π. 10. 2· περὶ τοῦ

τόν δὲ γ' εὐφῆ ἐν Σοφ. Τρ. 602, ἔτε ἐν λ. ταναφῆς.

εὐφῆς, ἑς, (ὑφῆ) ἔχων ἀρκούντως μέγα ὕψος, Νικήτ. Χρόν.

106 D.

εὐφῆς, ἑς, (φῶς) λαμπρῶν καλῶς, λίαν λαμπρὸς, φωτεινός,

Νύκτ. Δ. 8. 111.

εὐφάλαρος, ἔχων λαμπρὰ φάλαρα, Ἠσὺχ.

εὐφάμιω, εὐφάμιος, Δωρ, ἀντὶ εὐφημῖω, εὐφημῖος.

εὐφάμιος, ὁ Ζεὺς, Ἠσὺχ.

εὐφάμιος, ἑς, φαινόμενος καλῶς, στρατὸς Μαυρίκ, Στρατ. σ. 229.

εὐφραντασίετος, ον, ὁ συλλαμβάνων ἐν τῇ αὐτοῦ φαντασίᾳ

κατὰ πράγματα, Ἀθαν. τ. 1. σ. 757.

εὐφραντασίετος, ον, ὁ διὰ τῆς αὐτοῦ φαντασίας συνάμενος γὰρ

μεγαλοποιῇ καὶ παριστῇ ζωηρῶς ὡς πραγματικῶς ἔντονος ὁφρημένος

εἶδων εἰς αὐτὰ σχῆμα καὶ μορφήν, Λατ. quī ubi res, vultus,

acius eocundum verum optinuo fingit, Κυνετιανός δ. 2. 39.

εὐφάρετρος, ον, ὁ, Δωρ. -ας, α, ἔχων ὠραῖαν φάρετρον,

Σοφ. Τρ. 208.

εὐφάριμκος, ον, ἔχων ἀφθονίαν φαρμάκων, Θεοφρ. π. Φυτ.

Ἰστ. 9. 10. 3.

II. = εὐφρῶς, Ἠσὺχ.

εὐφάγγεια, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἐπομ., φωτύνεια, Ἰαμβλ. Προτρ.

σ. 116. 9.

εὐφάγγης, ἑς, φάγγων καλῶς, λαμπρῶς, φωτεινός, ἡμέρα ..

εὐφ. ἱστῆν Διοχλ. Πέρο. 387· ἀστέρες Ἀπολλ. Ρόδ. 1. 119b·

σελήνην Πλούτ. 2. 161B· τὸ εὐφ. Λουκ. Ἰακλ. 8.

εὐφάμιω, Δωρ. εὐφάμιω (εὐφημῖος), μεταχειρίζομαι λίθεις

εὐφάνους, ἀντίθετον τῷ δυσφημῖω. I. ἀποφύγιμα πᾶσαν

δυσολίαν γλῆν, ὡς ἀπηγεῖται κατὰ τὸς ἱερὰς τελετὰς, τὸ τοῦ Ὁρα-

του male omniais ratiocare verbis ἀπολαύδης (τὸν αὐτὸν ἔντος ἐπὶ

ἀσφαλιστάτου μίπου πρὸς ἀποφυγὴν αὐτῶν), τερμὸν ὁρησικειτικῆς πι-

γῆν, φέρτε δὲ χειρὶν ὕδωρ εὐφημῖσαι τε κέλευσε Ἠ. 1. 171,

πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 263, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 17, 18, κτλ.· τῇ πλεῖ-
στον κατὰ προστάξειν, εὐφάμιει, εὐφάμιε, σιγᾶται, σιγῆσι I

τημὴν γραφὴν ἀντὶ εὐφωράτος, ὡς τὸ θρηνηθεῖστος εἶναι συνή-
θης ἤμαρ. γραφ. ἀντὶ θρηνηθεῖστος. Πρβλ. εὐχαιρωτός.

εὐχαιτής, ου, ὁ ἔχων ὠραίαν κόμην, Καλλ. Ἐπιγράμ. 56· ἔχων
ὠραίαν χρίτην, Πολυδ. Ε', 83· ἔχων ὠραία φύλλα, Ἀνθ. Π. 4. 1,
51., 9, 609.

εὐχαιτίας, ου, ὁ, ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ τοῦ προηγ., Διόδ.
20. 54.

εὐχάλινος [α], ον, ἔχων ὠραῖον χαλινόν, Σέξτ. Ἐμπ. Π.
1. 169.

εὐχάλινωτος, ον, (χαλινός) ὁ καλῶς κεχαλινωμένος, Ἡρωδιαν.
Ἐπιμ. σ. 178.

εὐχαλκος, ον, εἰργασμένος ἐκ καλοῦ χαλκοῦ ἢ ἐκ καλῶς εἰργα-
σμένου χαλκοῦ, στεφάνη Ἰλ. Η. 12· ἀξίνη Ν. 612· μελίη Υ'.
322· τρίποδες Ὀδ. Ο. 84· κράνος Αἰολύ. Θῆβ. 459· ἔπλα ὁ
αὐτ. ἐν Πέρσ. 456.

εὐχάλκωτος, ον, (χαλκός) = τῷ προηγ., κρέαγμα Ἀνθ. Π.
6. 305.

εὐχυνθής, ἐς, εὐρύχωρος, Μανέων 6. 463, Νικ. Ἀλεξ. 63.
εὐχυνθής, ἐς, = τῷ εὐχαρίς, Μένανδρ. ἐν Ρήτορι (Walz) τ.
9. σελ. 274.

εὐχαρής, ἡ, (= εὐχαριστία) Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Πατρῶν τῶν
μ. Χρ. γρόμιον ἐν Ἀθηναίου τ. Ζ', σ. 210.

εὐχάρης, οὗδ. εὐχαρής, γεν. ιτις—εὐχάριστος, θελκτικός, εὐά-
ριστος, πλήρης χάριτος, ἐπιχαρίς, δημοτικός, Λατ. gratiosus, ur-
banus, ἴδιως ἐν ταῖς συναστροφαῖς, Πλάτ. Πολ. 486Α, 487Α·
ἔν· ἀστεῖος καὶ εὐχαρίς Σεν. Κύρ. 2. 2. 12· εὐχ. κατὰ τὰς
ἐντεῦθεις. ἐν ταῖς ἐμιλλαῖς Πολύδ. 22. 21. 3., 24. 5. 7· τὸ
εὐχαρῆ, εὐχαρίς καὶ φιλόφρων τρόπος, εὐπροσηγορία, Σεν. Ἀγῆσ. 8,
1., 11. 11.—ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, Εὐρ. Ἡρακλ. 894, πρβλ. Μῆδ. 632.—
ἐπὶ ζῴων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 3. 5.—ὑπερβ. εὐχαριτώ-
τατος Ἀπκ. Ἐμφυλ. 2. 26· τὸ ἐν Πολυδ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 402, εὐ-
χαρίστατος, ἴσως διορθωτέον εἰς -ότατος, ἐκ τοῦ εὐχάριστος.

II. ἐπὶ τῶπων, εὐάριστος, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 12, 4.

εὐχάριστέω, ὡς καὶ νῦν, οἶδα χάριν, ἐκφράζω εὐχαριστίας,
Ἐπιγρ. ἀρχ. ἐν τῇ Σὺλλ. Ἐπιγρ. 34 (ἐνθα ἴδε Böckh), Ψήρισμα
παρὰ Δημ. 257. 2· τινι Ποσειδωνίος παρ' Ἀθην. 213Ε· ἐπὶ τινι
ἡ περὶ τινος Πολύδ. 16. 25. 1, Διόδ. 16. 11.—Παθ. Ἰπκ. Ἐπιστ.
128Α, 31. 2) ἐκπέμπω εὐχαριστίας ἐν σχέσει πρὸς τὴν εὐλο-
γίαν τῶν πέντε ὄρων καὶ τοῦ ὄρου τοῦ Μουσικοῦ Δελφίου, Εὐαγγ.
κ. Ἰωάν. 5, 11, κατὰ Λουκ. κδ', 19, Ἐπιστ. Α', πρὸς Κορινθ.
ικ', 24 (Ἐὐαγγ. κ. Ματθ. κς', 26, κτλ.). 3) ἐν σχέσει πρὸς
τὴν θέαν μετὰ τὴν κατὰ τὴν εὐλογίαν τοῦ ὄρου καὶ τοῦ οἴνου,
Ἰουστίνος Μάρτ. (Τρυφ. 41) Ἀπολ. 1. 65, 66, Κλήμ. Ἀλ. 1.
813Α, κλ.

εὐχάριστήριος, ον, ὡς καὶ νῦν, ἀπονέμω εὐχαριστίας, Ου-
σίας εὐχ. τοῖς θεοῖς ἀποδιδόναι Διον. Ἀλ. 10. 17· ὡς οὐσίαστ.,
εὐχαριστήρια (δὴλ. ἱερά), τὰ, προσφορά εὐχαριστήριος, τοῖς
θεοῖς θύειν εὐχ. Πολύδ. 5. 14. 8, πρβλ. Διόδ. Ἐκλογ. 621. 79·
οὕτως ἐν τῇ ἐνικῷ, Ἀσκληπιῷ καὶ Ὑγείᾳ.. εὐχαριστήριον
(ἔξου. ἀνέστην) Ἐπιγρ. Μήλου ἐν τῇ Σὺλλ. Ἐπιγρ. 2429,
πρβλ. 517. 1006, κ. ἄλλ.—Ἐπίρρ. εὐχαριστηρίως, μετ' εὐχα-
ριστίας, Σωκρ. 792Α.

εὐχαριστητίον, ῥημ. ἐλθ. τοῦ εὐχαριστή, δεῖ εὐχαριστεῖν,
Φίλων 1. 273. 38, Ὠριγ. III. 896Α.

εὐχάριστα, ἡ, ὡς καὶ νῦν, συνκρίσις ἢ ἐκφράσις εὐγνωμο-
σύνης, εὐγνωμοσύνη, Ἰπκ. 28. 11, Ψήρισμα παρὰ Δημ. 256. 19·
πρὸς τινα Διόδ. 17. 59· ἀπὸντι μᾶλλον εὐχ. ποιεῖ Μένανδρ.
ἐν Ἀδῶλ. 146.

2) ἀπονομή εὐχαριστίας, ἡ· ἁγία Εὐχαριστία,
ἥτις τὸ Κυριακὸν δεῖπνον, Ἰγνάτ. 700Β, 713Β, Ἰουστίνος Μάρτ.
Ἀπολ. 1. 65, κλ.

3) τὰ ἅγια δῶρα, ὁ ἡγιασμένος ἄρτος καὶ
οἶνος, Ἰουστίνου Μάρτ. Ἀπολ. 1. 66 (Τρυφ. 70), Κλήμ. 12. 36,
Κλήμ. Ἀλ. 1. 692Β, κλ.

εὐχαριστικός, ἡ, ὅν, = εὐχάριστος, Βασίλ. 1. 317Β, Στέφ.
Διάκ. 1165Γ, κλ.

εὐχαριστικῶς, Ἐπίρρ., εὐγνωμόνως, μετ' εὐγνωμοσύνης καὶ
εὐχαριστίας, Φίλων 1. 59, 273.

εὐχάριστος, ον, (χάρις, χαρίζομαι) = εὐχαρίς, ὡς καὶ νῦν,
πλήρης χάριτος, θελκτικός, Σεν. Οἶκ. 5. 10· ἐπὶ πραγμάτων, εὐά-
ριστος, γλαυρός, λόγοι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 2. 2. 1.—Ἐπίρρ., τελευτῶν
τὸν βίον εὐχάριστος Ἡρόδ. 1. 32.

II. εὐγνώμων, Λατ. gratius, αὐτοῦ 90, Σεν. Κύρ. 8. 3. 49.—Ἐπίρρ., εὐχαρίστως
διακρίσθαι πρὸς τινα Διόδ. 1. 90.

III. ἀγαπετός, εὐε-
ργητικὴ διάθεσις, τὸ τῆς ψυχῆς εὐχάριστον ὁ αὐτ. 18. 28.

εὐχάριτος, ον, συγγ. ἀπαρ. γραφ. ἀντὶ τοῦ προηγ., ὡς ἐν
Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 3. 5.

εὐχάριτος, ον, ἐπιτεταμένος ἀντὶ χαριστός, Γεωπ. 14. 16.

εὐχατήσια· «ἐπικαυχήσασθαι» Ἡσύχ.

εὐχατέστερον· «πλουσιώτερον (εὐχάτω)» Ἡσύχ.

εὐχελεῖν· «εὐεργετοῦν» Ἡσύχ., πρβλ. εὐχίλος.

εὐχεμέρος, ον, (χεῖμα) ὑγινός ἢ κατάλληλος ὅπως διαχει-
μῶσι τις, πόλις Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 11, 2.

II. ἐνεργ., ὑπο-

μένων τὸν χειμῶνα ἢ τὸ ψυχρὸ καλῶς, εὐχίλος, εἰσι δὲ εὐχειμε-
ρώτεραι αἱ πλατύκερκοι οἷες τῶν μακροκέρκων ὁ αὐτ. π. τὰ
Ζ. Ἰστ. 8. 10, 5. Ἀντίθετον τῇ δυσχεμέρος.

εὐχειρ· εἶρος, ὁ, ἡ, ἔχων ἱσηκμήνην καὶ ἐπιτηδεύειν τὴν
χεῖρα, ἐπιδείξις, Πινδ. Ο. 9. 169· σὺν νόμῳ εὐχ., Ἰπκ. π.—Ἀδῶρ.
799· ἀνδρὸς εὐχειρὸς τέχνη, ἐπὶ γλύπτειν, Σοφ. Ο. Κ. 472,
πρβλ. δαίδαλος II, καὶ ἴδε εὐχέριος. I.—Ἐπίρρ. -ρως, Ἰω.
Τζέζ. Ἐπιστ. 21.

εὐχειρία, ἡ, ταχύτης χειρὸς, ἱκανότης, ἐμπειρία, δεξιότης (πρβλ.
εὐχέριος I). ἀνότητος εὐχ. Ἰπκ. π.—Ἀδῶρ. 802, πρβλ. Πολύδ.
11. 13, 3, κτλ.

εὐχειρωτός, ον, (χειρὶς) ὁ βαδὺς χειροῦντος, καταβαλλό-
μενος, Αἰολύ. Πέρσ. 452, Σεν. Ἰλλ. 5. 3, 4.—Ἐν Σεν. Κύρ.
Παῖδ. 1. 6, 36. Οἶκ. 8, 4, Θεοφρ. π. φυτ. Ἰστ. 4. 14, 7, κτλ., ὑπάρ-
χει ὑπερβ. εὐχειρώτατος ἀντὶ εὐχειριωτότατος, ἴδε Λοβεκ.
Παραλ. σ. 38.

εὐχέλαιον, τὸ, (εὐχή, ἔλαιον)· ἐν ἐκ τῶν ἐπὶ μυστηρίων τῆς
Ὀρφοδίου Ἐκκλησίας· εἶναι δὲ ἱερὰ τελετὴ καθ' ἣν ὁ ἱερεὺς ἀλεί-
φει δι' ἔλαιον τὸν νυμφῶνα καὶ παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ ἱατρεύσῃ
αὐτὸν σωματικῶς καὶ ψυχικῶς. τὸ ἔλαιον δι' οὗ ἀλείφεται ὁ πάσχων
λέγεται ἄγιον ἔλαιον. ἐν τῇ τελετῇ ταύτῃ ἀπαιτοῦνται ἐπὶ τὰ ἱε-
ρεῖς, Εὐχολόγ. (Πρβλ. Ἐπιστ. Ἰακώβου κ'. 14, 15, Εἰρηγ. 665Β,
Δαμασκ. II. 24Β).—Δὲν πρέπει νὰ συγχέται πρὸς τὸ χρίσμα,
ὅπερ εἶναι ἄλλο μυστήριον.

εὐχέριος, ἡ, = εὐχειρία, δεξιότης, Πλάτ. Πολ. 426D, Ἀριστ.
π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 10. 1· εὐκολία καὶ εὐχ. Πλάτ. Νόμ. 942D, πρβλ.
Ἀλκ. 1. 122C· ἐπὶ τεχνίτου, Πλουτ. Μερικλ. 13· εὐχ. Πραξιτέ-
λους Λουκ. Ἐρωτ. 11· πρβλ. εὐχειρ.

II. εὐμότης, κλίσις,
διάθεσις πρὸς τι, εὐχ. πονηρίας, ῥοπή εἰς τὸ κακόν, ἠθικὴ παρὰ-
λυσίς, Πλάτ. Πολ. 391Ε· πρὸς ὅργην Λουκ. Πρωμ. 9, πρβλ.
Πλουτ. 2. 271Β.

2) ἐπὶ κακῆς σημασίας, θρασυτής, ὑβριστι-
κὸς τρόπος, ἱταρότης, Αἰσχύλ. Εὐμ. 495· ἡ τῆς πράξεως εὐχ.
Αἰσχίν. 17. 33· ἐπὶ ἱστοριογράφου εὐχερὸς γράφοντος φευδὴ καὶ τε-
ρατώδη πράγματα, Πολύδ. 10. 18, 3· ἀπόλασις ἡ ἀτάσθαλις δια-
γωγὴ, ἡ πρὸς τὸν δῆμον εὐχ. Πλουτ. Δημήτρ. 11· περὶ τὰς
γυναικας, περὶ τοὺς ὄρκους ὁ αὐτ. ἐν Λουκ. 15, ἐν Λουκ. 8.
πρβλ. ῥαδουργία.—Καθ' Ἡσύχ. εὐχέριος· «εὐμότης».

εὐχερής, ἐς, (χεῖρ) ὅν εὐκόλως χειρίζεται τις, εὐκόλος, ἀκίνδυν-
ος, οἱ ἐν ὑστερικῶς σπασμοῖς εὐχερεῖς Ἰπκ. Περρ. 77· βίος
Πλάτ. Πολιτικ. 266C. θάλασσα, . . μεγάλας ναυὸν οὐκ εὐχ.

Ἀπκ. Ἐμφυλ. 2. 84· εὐχερὲς ἐστὶ, μετ' ἀπαρ., Παναχου. 62·
πάντα ταῦτα ἐν εὐχερεί ἔθου, . . ἐπὶ ἔρις ἐλαφρά, . . δὲν ἔω-
κας εἰς αὐτὰ προσοχὴν, Σοφ. Φιλ. 875· τὸ εὐχερὲς τῶν ὀνομά-
των, ὁ εὐκόλος οὗτος τρόπος τῆς χρήσεως αὐτῶν, Πλάτ. Θεαίτ.
184C.—Ἐπίρρ. εὐχερῶς ὁ αὐτ. ἐν Φιλωνί 117C, κ. ἄλλ., 2)

ἐπὶ προσώπων, εὐκόλουθετήτης, ἐνδοτικός, αὐτάρκης, ὑποχωρῶν,
ἀγαθός, Σοφ. Φιλ. 519· οὕτως.. εὐχ. ἀνὴρ Ἀλεξ. ἐν Ἀδῶλ.
9. 8· εὐχ. Θεὸν λέγειν Ἀριστοτὸν ἐν Πυθαγορίστῃ, 4. 5. ἡ
ὡς.. εὐχερέστατον πρὸς πᾶσαν τροφὴν τῶν ζῴων ἐστίν,
εὐκολωτάτη εἰς τὸ νὰ ἐσθίῃ παντὸς εἴδους τροφήν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ.
Ἰστ. 8., 6, 2· συγχὼν ἐν τῷ Ἐπίρρ., εὐχερῶς φέρειν Πλάτ.
Πολ. 474Α· εὐχ. ἔχειν πρὸς τι Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 4, 3· -εστε-
ρον Σεν. Λακ. 2, 5· ὑπερβ. -εστατα Διόδ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 88.

II. ἐπιτήδειος, ἱκανός, ἄριστος, καὶ τῆς τε πολεμικῆς χρείας,
τῆς κατ' ἀνδρα μὲν καὶ κατ' ἴδιον εὐχερεῖς καὶ πρακτικοί
Πολύδ. 4. 8, 9.

2) ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὡς τὸ ῥαδουργός,
ὁ εὐκόλος καὶ ἀυστέλως πράττειν πᾶσαν ἀτιμίαν, Δημ. 557, 28,
Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 29, 5.—Ἐπίρρ. -ρως, ἀπερισκέπτως,
ἀνοήτως, ὡ λέγων εὐχερῶς, ὅτι ἀν βουλήθης Δημ. 248. 11,
πρβλ. 315. 3· εὐχερῶς πῶς Πλάτ. Θεαίτ. 154Β.—Συγγρ. -εστε-
ρον Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 7, 11.

εὐχετάομαι, Ἐπικ. ἀντὶ εὐχομαι. ἀποθ., ἐν χρήσι μόνον ἐν
τῷ ἐνεστ., καὶ παρ. (ἀνευ αὐτ.). Εὐχόμεαι, δέμαι, θεοῖσι με-
γάλ' εὐχετόωντο ἑκστος Ἰλ. Θ. 347· Κρονίω.. εὐχετά-
σθαι Ζ. 268· πάντες δ' εὐχετόωντο Θεῶν Διὶ Νέστορι τ' Ἀν-
δρῶν Ἀ. 761, πρβλ. Ὀδ. Θ. 467.

II. καυχῶμαι, μετ' ἀπαρ.,
τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο; Ὀδ. Α. 172, κτλ., καὶ παραλει-
πομένου τοῦ ἀπαρεμφ., Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 189, Ὀρφ. Ἀργ. 287.—με-
γαλυνῶ, κομπορημονῶ, Λατ. glorificari, ἵνα μὴ τις.. εὐχετόωται
ἑτέροις Ἰλ. Μ. 391· οὐ μὲν καλὸν ὑπερβῶν εὐχετάσθαι
Π. 19· μὰς αὐτοῖς εὐχετάσθαι Γ. 348· —κατεμνοῖσιν ἐπ'
ἀνδράσιν εὐχετάσθαι, κομπάζειν ἐπ' αὐτῶν (ἐν ἀγῆσι πρὸς τὸ
ὠδύλυν ἐν στίχ. 408) Ὀδ. Ν. 412.

εὐχετής, ὁ, ὁ εὐχόμενος ὑπὲρ τινος, Δαμασκ. II. 341Β.

εὐχετάζω· «εὐχόμενος» Ἡσύχ.

εὐχί, ἡ, (εὐχομαι) προσευχὴ ἢ τόξημα, ἀπαλ. μόνον παρ' Ὁμ.

(ἀνθ' οὗ αἱ παρ' αὐτῷ λέξεις εἶναι εὐχὴ καὶ εὐχολῆ), ἐπὶ τῇ εὐ-
χῇσι λίση Ὀδ. Κ. 526· οὕτως Ἰλλ. ἐν Θ. 419, Θούγν. 341, Ἡρόδ.
1. 31, Πινδ. καὶ Ἀττ., πρβλ. τέλειος II, πελεσφόρος I· θεὸς
εὐφρων εἴη.. εὐχάσι Πινδ. Ο. 4. 21· εὐχὰς ἀνασχεῖν τινι
Σοφ. Ἰλλ. 636· εὐχὴν ἐπιτελέσαι Θέλων, Λατ. volū mperol-

veire, θέλων νὰ ἐκτελέσῃ «τάξιμον», Ἡρόδ. 1. 80· ἀποδιδόναι Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 10· εὐχὴ χρησθαι, Λατ. volui poliri, Πλάτ. Νόμ. 688B· κατὰ χιλίων παρήνεσα .. εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων, νὰ κάμωσιν εὐχὴν (τάξιμον) ὅτι οὐ δύσασιν χιλίας αἰγας, Ἀριστοφ. Ἰππ. 661· ἐν θεῶν εὐχαίσι Σοφ. Ο. Τ. 239, κτλ.· εὐχὰς εὐχεσθαι πρὸς τοὺς θεοὺς ἢ τοῖς θεοῖς Πλάτ. Νόμ. 700B, Δημ. 381.10, κτλ.· εὐχὴν ἀποθεῖναι Διφιλ. ἐν «Ζωγράφω» 2.10· κατ' εὐχὴν, ἐξ εὐχῆς, Λατ. ex voto, Καλλ. Ἐπιγρ. 50, Ἀνθ. Π. 6. 357.

2) ἀπλὴ ἐπιθυμία, πρᾶγμα τῆς «φαντασίας κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν πραγματικότητα, εὐχαίς ὅμοια λέγειν, οἰκονομεῖν ἐπὶ τοῦ αἵματος, Πλάτ. Πολ. 499C, 456C, 540D· μὴ εὐχὴ δοκῇ εἶναι ὁ λόγος αὐτοῦ 450D· κατὰ τὴν παίδων εὐχὴν, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν παιδάρων, δ' αὐτῶν ἐν Σοφιστ 29D· δέξαι εὐχῆς, πρᾶγμα ἀπειθῆναι μὲν ἀλλ' οὐκ ἐλπίσαι ἢ πραγματοποιήσασθαι, Ἰσοκρ. 79A· πολιτεία ἢ κατ' εὐχὴν γινόμενη Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 11, 1, πρὸς 4. 1, 3.

3) εὐχὴ ἐπὶ κακῇ, δ. ἐ. ἐπὶ κλησίς κακοῦ, κατάρκ, πατρός κατ' εὐχὰς Δισχύλ. Θέβ. 819, πρὸς. Εὐρ. Φοιν. 70.

4) χειροτονία, εὐχὴ ἡγουμένου Νικηφ. Κων/πόλεως 866B.

5) δέξαι διδομένη ὑπὸ ἡγουμένου μοναστηρίου εἰς μοναχόν, Ἰωανν. Κλμακ. 893B.

εὐχῆμων, ον, εὐχῆς δέσιος, Ἡσυχ.—πιθάν, σφέλιμα.

εὐχῆλος, ον, ἔχων ἀφρονὴν χόρτον πρὸς τροφὴν ζῴων, κάπη Λουκάρ. 95.

II. ἐπὶ ἔπικον, καλῶς τρεφόμενος, Ξεν. Ἰππ. 1. 12, πρὸς Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 21, πρὸς. εὐχελεος.

εὐχέμαρος (ἢ), ον, ἔχων ἀφρονὴν αἰγῶν, Ἀνθ. Π. 6. 108.

εὐχῆται, ὄν, οἱ = μασσαλιανῶν, ἀπρετικοὶ πιστεύοντες καὶ κηρύττοντες ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὥφειλε διηλεκτικῶς νὰ προσεύχεται, Κύριλλ. Ἀλ. Χ. 378A, Θεοδώρητ. IV. 429B, κλ.

εὐχῆρος, συννη, -χῆλους, ουν, (χλδὴ) χλοερὸς, ἐπὶ θ. τῆς Δήμητρος, Σοφ. Ο. Κ. 1600· ἀνθηρὸς, θαλερὸς, Νόν. Δ. 41.15.

εὐχῆλως, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ Εὐχῆλως, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 5, 2.

εὐχο-λόγιον, τό, βιβλίον προσευχῶν, Ἀναστ. Σιν. 793B, Μεσέδ. Κων/πόλεως 1317D.—εὐχολόγιον τό Μίγα, τὸ μετὰ βιβλίου τῶν προσευχῶν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, πρὸς. Συλφον ἐν λίθει.

εὐχομαι, Ἐπικ. Ὁ ἐνικ, εὐχέσθαι Ἰλ. Α. 378, κτλ.: παρὰ. τυχόμεν ἢ εὐχέ- μίλιν. εὐχόμεται ἀορ-τὴν ἐξάμην ἢ εὐδ-.

II αὐτῆσι οὐδαμῶς ἀπαντᾷ παρ' Ἑπικ. καὶ Ἰωσι. Παρ' Ἀπικ. ὁ Ἑλισμλ., Δινδ. καὶ ἑτεροὶ ἐπόμενοι τῷ Μοριβί γραφουσιν νῦν.—Περὶ τῶν Παθ. τύπων ἴδε κατωτ. IV:—Ἀποθ. (συγγενὲς τῷ αὐχέω, οὐαχόμενοι).

Προσεύχομαι, ἀναπέμποι εὐχὰς, τελῶ εὐχὴν, ποιῶμαι εὐχὴν (τάξιμον), Λατ. precari, vola facere, θεῶν, θεοῖς Ὁμ. καὶ ἄλλοι ποιηταί, ἀλλ' ὡσαύτως παρ' Ἡρόδ. 7. 178., 8. 64, Θουκυδ. 3. 58· καὶ μετὰ συστολῆς αἰτ., εὐχ. εὐχὰς τοῖς θεοῖς, κτλ., ἴδε ἐν λ. εὐχῆ· εὐχ. θεόν, μόνον παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ὡς ἐν Ἀνθ. Π. 9. 268· εὐχ. πρὸς τοὺς θεοὺς Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 2, κτλ.· εὐχὰς ὑπὲρ τινος πρὸς τοὺς θεοὺς εὐχ. Δισχίν. 56. 22, εὐχ. ἔπος Σιμωνίδ. 43. 18, Πινδ. Π. 3. πρὸς. Δισχύλ. Ἰκ. 1060:—μετὰ δοτ. ἡθικῆς, προσεύχομαι ὑπὲρ τινος, Ἰλ. Π. 298:—ὁ Ὁμ. ἀρέσκειται νὰ συνάπτῃ τὸ μέγαλα ἢ τὸ πολλὰ τῷ εὐχεσθαι, προσεύχεσθαι μεγαλοφώνως καὶ ἐνθάρμως, ποιεῖν πολλάς προσευχάς:—ἀπολ., Δισχύλ. Χο. 463, Ἰκ. 980.

2) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., εὐχομαι ἵνα .., Διὶ δ' εὐχεται αἰεὶ .. φθίσθαι Ὀδ. Ο. 353, Φ. 211, Ἡρόδ. 1. 31, καὶ Ἀτ.: μετὰ μόνου ἀπαρ., εὐχ. θάνατον φυγεῖν Ἰλ. Β. 401· τὶ δοκεῖς εὐχεσθαι ἄλλο, ἢ .. λαβεῖν; Ἡρόδ. 1. 25· οἶκον ἴδειν Πινδ. Π. 4. 521, κτλ.: ὡσαύτως, εὐχομαι τοὺς θεοὺς δοῦναι μοι, ἵκεταῦν νὰ μοι δώσωσιν οἱ θεοί, Ἀριστοφ. Θεσμ. 351, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 26· πρὸς τοὺς θεοὺς διδόναι Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 2· ταῖς Μούσαις εἰπεῖν Πλάτ. Πολ. 543D, κτλ.:—ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1512 (ἐνθα δ' Ἀντίγγραφα ἔχουσι, νῦν δὲ τοῦτ' εὐχεσθὲ μοι, οὐ καιρὸς ἀεὶ ζῆν, τοῦ βίου δὲ λῦσιν ὡς ἐμὰς κυρήσοι), δέον νὰ ἀναγνώσωμεν, οὐ καιρὸς ζῆ (ὡς μονασυλλάβων) ζῆν, ὡς δ' Δινδ., ἢ οὐ καιρὸς ἢ ζῆν ὡς δ' Μαινακίμ, ἀλλ' ἢ γενικῶς παραδεχόμενη διδρῶσις αἰνῶν ἢ τοῦ Δινδορφίου, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόμῳ.

3) μετ' αἰτ. ἀντικειμ., εὐχομαι νὰ ἔγωγί, ἐπιθυμῶ, χρυσὸν εὐχονται, «χρυσὸν εὐχονται κτήσασθαι» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 8. 63, οὕτω καὶ παρ' Ἀτ.: εὐχόμενος τοῦτ' ἂν εὐξάιτο Ἀντιφῶν 144. 16· εὐχ. τινί τι, εὐξομαι νὰ συμβῇ τι εἰς τινά, θλοῖο· καὶ σοι πολλάκις τὸδ' ἡνδάρη Σοφ. Φιλ. 1019· ὡσαύτως, εὐχομαι τινὶ ὑπὲρ τινος, πολλὰ τοῖς θεοῖς εὐχομένην ἡγαθὰ ὑπὲρ σοῦ Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 10, πρὸς 3. 14, 3, Κύρ. 2. 3, 1.

II. ὑπισχνόμεναι, μετ' ἀπαρ. μετ' αἰτ., εὐχομαι ἐλπίσμενος Διὶ .. ἐξελάσαν κύνας Ἰλ. Θ. 520· θεοῖσι, ἐκατόμβας ῥέξειν Ὀδ. Ρ. 50, πρὸς. Ἰλ. Δ. 101, Πλάτ. Πλατ. 58C· μετ' ἀπαρ. ἀορ., εὐχετο πάντ' ἀποδεσθαι Ἰλ. Σ. 499, καὶ οὕτω παρ' Ἀτ.: παρ' αἰς μετ' ἀπαρ. ἐνεστώτος, ἡνδῶ θεοῖς .. ἂν ὦδ' ἔρδειν τάδε Δισχύλ. Ἀγ. 933, πρὸς. Σοφ. Φιλ. 1033.

2) μετ' αἰτ. πρᾶγματὸς μόνον, ὡς τὸ Λατ. vovenero, «τάξιμι», πολλῶν πατησμένων ἐλπίδων Δισχύλ. Ἀγ. 963· ἡρεῖον, θυσίας Ἀριστοφ. Ὀρν. 1619, κτλ.· [εὐχονον] περὶ παιδὸς Κηλλ. Ἐπιγρ. 50. 3.

3) τὸ πᾶν γὰρ ὁ ὑπισχνάται τις

ἐν τῇ εὐχῇ, ἐκφύεται πολλάκις διὰ τῆς πρὸς. κατὰ, ὡς οἱ τὸ διὰ τῆς εὐχῆς προσφερόμενον ἦν ἦδη ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, εὐχ. τότε θεοῖς κατὰ ἐκατόμβης Πλάτ. Μάρ. 26., 2, 291B· κατὰ νικητηρίων Ἀθην. Ἰπποστ. 1, πρὸς. Ἐρμηνευτ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 660.

III. ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ ὑπισχνόμεναι νὰ πράξω τι, προκύπτει ἐννοία οἷα ἡ τοῦ αὐχέω, μεγαλοφώνως ὑπισχνόμεναι, καυχόμεναι, μεγαλαυχῶ, κομπορρημονῶ, ἀλλ' ὁ μὲν εὐτὼ φησὶ καὶ εὐχεταί, οὐνεκ' Ἀχιλλεὺς νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇ μὲν κεκολωμένῳ ἦτορ Ἰλ. Σ. 366:—τὸ πλεῖστον οὐκ ἐπὶ κενῇ καυχῇ, ἀλλ' ἐπὶ πράγματι περὶ οὐ δικαιοῦνται τις νὰ καυχῆται, ταύτης τοι γυνεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι Ἰλ. Ζ. 211, πρὸς. Θ. 190· πατρός δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὐχομαι εἶναι Σ. 113, πρὸς. Πλάτ. Γοργ. 449A· σπανίως ἄνευ ἀπαρ., ἐκ Κρητῶν γένος εὐχομαι (ἔξου. εἶναι) Ὀδ. Κ. 193· τὸ πατὴρθεν (ἐκ Διὸς εὐχονται Πινδ. Π. 4. 173· πόρτος εὐχεταί βόας (ἔξου. εἶναι) Δισχύλ. Ἰκ. 313, πρὸς. Τ. 530· ἐνθεν εὐχομαι γένος Εὐρ. Ἀποστ. 697:—ἀλλ' ὡσαύτως.

2) καυχόμεναι ματαιοφρονῶς, μεγαλαυχῶ, εὐχεσθαι αὐτως Ἰλ. Α. 388· μετ' ἀπαρ., εὐχ. ἐνθαῖεν Σοφ. Ο. Κ. 1318.

3) ἀπλῶς, ὁμολογῶ ἢ διακηρύττειν, ἱκέτης δὲ ται εὐχ. εἶναι Ὀδ. Β. 450, πρὸς. Πινδ. Ο. Β. 88· τίς γὰρ εὐχεταί ἥδε [εἶναι]; τί τόπος ἄρα γὰρ νὰ εἶναι αὐτός; Ἀπολλ. Ἰδδ. Δ. 1251, — πρὸς. εὐχετάρμας Π.

IV. ὡς Πλάτ., ἐμοὶ μετρίως εὐκταί, ὅπ' ἐμοῦ ἐγένετο ἐπαρκὴς εὐχῆς, Πλάτ. Φαίδρ. 279C· ἢ πανηγυρίᾳ ἢ -εὐχθεῖσθαι ἢ -εὐχόμεναι, Διον. Κ. 47.32:—ἀλλ' ὁ Σοφ. μετ' αἰσθάνεται ὑπεροχῇ, ἡνδῶ μετὰ ἐπὶ ἡσυχίᾳ, ἐν Τρ. 610.

εὐχορδύς, ον, ἐπὶ λύρας, ἡ καλὰ, χορδῶν ἔχουσα, Πινδ. Ν. 10. 39.

εὐχορῆγγος, ον, ὁ εὐκδῶν, χορηγούμενος, διδόμενος. Εὐσε. Πονημάτ. 298.15.

εὐχαρος, ον, καλὸς, εὐχόροισι τέλχηρ' Ἀνθ. Π. (Παράστ.) 217. 7.

εὐχάρτος, ον, ἐπὶ τοῦ ὕδατος, συντελῶν πρὸς θάψιν, ὁρ. πικρὸς, ὅπου δ' ἂν ἦτιον δυσχεραίνει τὸ ποτεῖν, τοῦτο μάλλον εὐχάρτον ἐστὶν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 8, 1.

II. ἔχων ἐπὶ τὸν βωμόν, πλήρης χόρτων, εὐχαρτα πεδία Πολυδ. Ζ. 184.

εὐχος, ὅς, τό, (εὐχομαι) ποιητ. λέξις: II. 819· εὐχεται πᾶν νὰ ἔχη, ἰβλ. πολέμικη δέξαι, καδῶν, πᾶν τὸ περιπατοῦν τινὶ δέξαι καὶ φήμην, ἐμοὶ δὲ μέγ' εὐχος ἔδωκας Ἰλ. Β. 283· ἐξο- μὲν ὁποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὐχος ἔβλεψ' Ν. 130· πῶρ' εἰ μοι εὐχος Ἀπόλλων Ὀδ. Χ. 7· ἀλλ', ὡς ἐξοῖς, ἐν γὰρ μοι εὐχος δέξαι, κάμει μοι τοῦλάχιστον μίαν χάριν, Σοφ. Φιλ. 1261· ἀγλᾶδον εὐχος ἀρεσθαί, «καύχημα λαμπρὸν ἀνένεικα καθεῖν» (Θ. Ἰα. 37), Ἰλ. Π. 203· ἔλαιν Τυρταί. 9. 36, Πινδ. Π. 5. 26· Τελέφρον Τελομίωνιον εὐχος ἀπὸ ἡνῶρα, ἀπὸ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ τὸ καύχημα, Ἰλ. Ο. 462· μέλεον δὲ οἱ εὐχος ἔδωκας; «ὁμολογῶ, εἰ καὶ ἄνευ καύχημα αὐτῷ ἐπέδωκα;» (Θ. Γαζή), Ἰλ. Φ. 473, καὶ αὐχὸς παρὰ Πινδ., ὡς Ο. 10 (11), 75· ἐπὶ προσώπων, Ἀνάκρεον, εὐχος ἰώνων Ἀνθ. Π. 7. 27.

II. βραδύτερον, εὐχῇ ἀπὸ ἡνῶρα, «τάξιμον», Πλάτ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 43.—Καθ' Ἡσυχ. «εὐχος» βου- λησις, νίκη.

εὐχρεώς, ον, = εὐχρηστος, τότε δὲ εὐχρεῶς ἐν δέπαϊ (τότε δὲ χρυσῷ ἐν δέπαϊ Gas. καὶ Pales.) Ἀντίμαχος παρ' Ἀθην. 469F.

εὐχρηματῖω, εἶμαι εὐχρηματῖς, Πολυδ. Γ. 109, Γ. 196.—εὐχρηματῖς, ἢ, πλοῦτος, δ' αὐτ. Γ. 196.—εὐχρηματῖς, ον, πολυχρηματῖς, Πρὸς. εὐχρηματῖς, ον, πλοῦτος, Πολυδ. Γ. 109.

εὐχρημονέω, = εὐχρηματῖω, Πλάτ. Κριτικ. παρὰ Πολυδ. Γ. 108.

εὐχρηστέω, εἶμαι χρήσιμος, τινὶ, διὰ τι πρᾶγμα, Πολυδ. 12. 18, 3· εἰς τι Διοσκ. 1. 6, κτλ.· τινὶ, εἰς τινά (ἄνθρωπον), Σουλ. Ἐπιγρ. 3800. 13· ἀπολ., Χρύσιππ. παρὰ Διογ. Α. 7. 129, Σουλ. Ἐπιγρ. 2270. 22.

II. Παθ., εὐχρηστέσθαι διὰ τινά, λαμβάνειν βοήθειαν διὰ τινος, Διόδ. 5. 12· ὑπὸ τινος Πλούτ. 2. 1831).

2) εἶμαι ἐν κοινῇ χρήσι, ἐπὶ λέξι, Εὐσε. 954. 21, κτλ.

εὐχρηστήμα, τό, λαμβανόμενη ὠφέλεια, Κικ. Φιν. 3. 21.

εὐχρηστής, ἢ, εὐκόλως περὶ τὴν χάριν, σκευὴν Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 9· ὠφέλεια, χρησιμότης, πρὸς τι Πλάτ. 9. 7, 5.

II. πῶς, ἐπὶ τῆς ἐν ταῖς συναλλαγαῖς, ἵνα τῆς εὐχρηστίας μὴ στερεῖται Διόδ. 1. 79.

εὐχρηστος, ον, (χράσμαι) εὐκόλος πρὸς χρῆσιν, χρήσιμος, Ἰππ. π. Ἀγν. 763, καὶ συχνὸν παρὰ Ξενοφ. (παρ' ὅσον ἀντιστοιχῇ ἀμφοτέρω, τό τε Συγχαρ. καὶ Ὑπερ. ἱπποδ. τὴ Πλάτ. Νόμ. 777B, Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 5· εἰς τι Διόδ. 5. 40.—Ἐπὶ, -τως Χρύσιππ. παρὰ Πλάτ. 2. 1041)· εὐχρηστος ἔχειν πρὸς τι Πολυδ. 3. 73, 1.

εὐχράστος, ον, = εὐχρατος, ἀμύθητος, ἐν Ξεν. Ἰππ. 1. 17· κατὰ Λ. Βινδ. εὐχρατος.

εὐχρητός, ἔγω καλῶν, ὑγιεινῇ τροφῇ, Ἀριστοφ. Λυσ. 80, Γα- λην., κλ.

εὐχροίης, ἔγ, ἀπάνιος ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ εὐχρατος, δέριον βόειον εὐχροῖς Ὀδ. Σ. 24.

εὐχρῶτα, ἴων. εὐχρότης, ἡ καλὴ χροά, ζωρὰ καὶ ὑγιεινὴ ὄψις, ἴππ. Κωακ. Πρην. 127Α, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 4. 5, κτλ.

εὐχρῶτος, ὄν, συνήρημ. εὐχρῶτος, ὄν· ἴων. εὐχρῶτος, ὄν· πρβλ. εὐχρῶς (χρῶα) ἔχων καλὸν, ζωρὸν, ὁνὴρὸν χρῶμα, καλὴν ἐπιδερμίδα, ὕγινη, ἴππ. Ἀφ. 1247, Ξεν. Λακ. 5. 8, κτλ.— Συγκρ. -οὔτερος Ξεν. Κύρ. 8. 1, 41.— -οὔτερος Ἀριστ. Προβλ. 2. 30, κτλ.— Ὑπερβ. -οὔστατος αὐτόθι 32. 1. 2) ἐν τῇ μουσικῇ, εὐχρῶα χρώματα Φιλόχορ. παρ' Ἀθην. 638Α.— Ἰδε Κήν-τον ἐν Σικωράτει τόμ. Β' σ. 49 κέξ.

εὐχρῶτος, ὄν, πλούσιος εἰς χρυσόν, ἐπὶ τοῦ Πακτωλοῦ, Σοφ. Φιλ. 394.

εὐχρῶς, ὡν, = εὐχρῶτος, Ἀριστοτ. ἴππ. 1171, Θεοφ. 644, Αυστ. 206, Ξεν. Οἰκ. 10, 5· πληθ. εὐχρῶν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 2. 2) ἐπὶ μουσικῇ, ὡς τὸ εὐχρῶτος, Πλάτ. Νόμ. 555Α. Ἐν χρῆσι μόνον ἐν τῇ ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ.

εὐχρῶτα, ἡ, τὸ οὐστ. τοῦ εὐχρῶτος, τῶν μυῶν οἱ μὲν Ἐφέ-σιοι.. τῇ εὐχρῶτῃ τῶν.. κτενῶν βελτίονες Ἀθην. 87C, 306E.

εὐχρῶτος, ὄν, ἔχων καλὸν χυλόν, πλήρης χυλοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 6. 11, 15· ἐπὶ κρέατος, Ἀλεξ. ἐν Πονήρῳ 4, Δίφιλ. Σίφ. παρ' Ἀθην. 62C, Ἰάσιος, αὐτοῦ 282D.— Ἰπέρρ. -λως, ἴππ. 589. 28.

εὐχρῶτα, ἡ, = εὐχρῶτα, ἴππ. 412, 19, Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 6. 11, 4.

εὐχρῶτος, ὄν, ἔχων καλὸν χυμὸν, Ποσειδωνίος παρ' Ἀθην. 649D· πρὸς τὴν ἐδωδὴν εὐχρῶ, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 11, ἐν τέλει.— Συγκρ. ἡ ὑγρότης εὐχρῶτερος ποιεῖ Πλούτ. 2, 690Α.— Ἐπέρρ. εὐχρῶτος, Ροῦφ. Ἐρστ. σ. 125, ἐκδ. Ruellio.

εὐχρῶτης, ἡ, (εὐχρῶται) Ἐπικ. ἴσος τοῦ εὐχρῶ, προσευχῇ, «τά-ξιμον», οὐτ' ἄρ' ὅγ'· εὐχρῶτης ἐπιμενέται οὐθ' ἑκατόμηνος ἴλ. Α. 63, 93· θυέσσει καὶ εὐχρῶτης ἀγανήσιν Ι. 499, Ὀδ. Ν. 357· εὐχρῶτων οὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἰσιδῶ. Ἀσπ. ἴπρ. 68· ὡσαύ-τως παρ' Ἰωάν. πεζολόγους, πρβλ. εὐχρῶτα καὶ ἴδε Πρωταγ. παρὰ Διου. Α. 9. 53, Δουκ. π. τῆς Συρ. Θεοῦ 28. 29 II. καύχησις, με-γαλυνία, κομπορημασίη, πῇ ἔδωκε εὐχρῶτα, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἀριστοὶ ἴλ. Θ. 229· κραυγὴ θριάμβου, ἐνθ' ἄμ'· σίμωγῃ καὶ εὐχρῶτῃ πᾶν ἀνδρῶν Δ. 450, Θ. 64. 2) ἀφ' ἧς καυ-χῆσας, καύχημα, καὶ δὲ κεν εὐχρῶτῃ Πριάμῳ καὶ Τρῳαί λι-ποῖεν Ἀργεῖῃν Ἑλένην ἴλ. Β. 110, πρβλ. Δ. 173· ὅ μοι.. εὐχρῶ, κατὰ ὅστου πελέσκες Χ. 433.

εὐχρῶτατος, α, ὄν, διατελῶν ὑπὸ εὐχρῶν, τάξιμον, οἱ εὐχρῶ-λιμοῖσι Ἰπέρρ. 2. 63, ὅστις ὄλιγον ἀνωτέρω ἴδιδε καὶ τὴν ἐρμηνείαν, εὐχρῶτας ἐπιτελέοντες.— τὸ εὐχρῶτατος χρησιμεύει πρὸς μεταφράσιν τῆς Γαλατικῆς λέξεως σιλόδοουρας, Νικολ. Δαμασκην. παρ' Ἀθην. 249B. 2) εὐχρῶ, θέλει, Δατ. ludī volūtī, Δίων Κ. 79. 9. II. = εὐκτατος· εὐκτός, ἐπιθυμητός, Πολύδ. Ε' 130.

εὐχρῶρις, ὄν, (χωρίζω) ὃν εὐκλῶς χωρίζει τις, εὐκτολόχῳ-ριστος, Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 4. 6, 8.

εὐφάμοτος, ὄν, ἀμύδης, πλήρης ἄμμου, Ἀνθ. Π. 6. 223.

εὐφάφης, ἔδος, ὅ, ἡ, ἔχων πολλὰς φρεσίδας, πολλοὺς χάλικας, χαλινώδης, Νόνν. Δ. 10. 163.

εὐφωγος, ὄν, εὐχρῶς, Δίων Χρυσ. 12. σ. 360 = 18Guel.

εὐφωκτος, ὄν, εὐκλῶς ψυχόμενος, Ἀριστ. π. Δίσθ. 5. 16, Πρβλ. 8. 6.

εὐφύχω, εἶμαι εὐφωχός, θαρραλέος, Ἐπιστ. π. Φιλ. β' 19, Πολύδ. Γ' 135. II. εὐφύχε, χαίρει, συνήκης ἐπιγραφὴ ἐπὶ τάφων, ὡς τὸ Δατ. pīa nīpīa I, Ἀνθ. Π. παράρτ. 244, Συλλ. Ἐπιγρ. 2204, 4467, κ. ἄλλ.· πρβλ. εὐφλωτῶ, εὐφωχέω.

εὐφύχης, ἑς, (ψυχός) εὐφρῶτος ψυχρός, ἔρσος, Ἐρωδιαν. 1. 12., 6. 6.

εὐφύχια, ἡ, καλὸν θάρρος, γενναίτης, Δίσχολ. Πίρσ. 328, Εὐρ. Μήδ. 402, Θουκ. 1. 121, κ. ἄλλ.· ἀντίθετον τῷ κακοφύχῃ, Πλάτ. Νόμ. 791C.

εὐφύχος, ὄν, (ψυχῇ) ἔχων θάρρος, θαρραλέος, εὐτολμος, γεν-ναῖος, γενναῖψυχος, Δατ. anīpīous, Δίσχολ. Πίρσ. 394, Εὐρ. Πῆρ. 510, κτλ.· τὸ.. ἐς τὰ ἔργα εὐφύχον Θουκ. 2. 39, πρβλ. 43., 4. 126· εὐφύχεται πρὸς τὸ ἐπιέναι ὁ αὐτ. 2. 11.— Ἐπέρρ. -χως, Ξεν. Ἰππάρχ. 8. 21. II. (ψύχω) ἀναψυκτικός, Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 5. 14, 1.

εὐω, μέλλ. εὐσω· ἄδρ. εὐσα, ἀνεν αὐτῆς αὐτοῦ (ἴδε ἐν λξ. αὐω).— ποιητ. ῥῆμα, φλογίζω, «καφαλίζω», παρ' Ὀμῆρ., ἐπὶ χολῶν, ὡν ἐφλόγιζον τὸς τριχὰς πρὶν μαγειρεύσασιν αὐτοὺς, «ἐστὶ δὲ τὸ εὐεῖν ἀρχαῖον, οὕτω ἐπινωθέντος τοῦ μαζῶν ὕδατι ζέοντι» (Εὐσεβ.), εὐσέ-τε μίστωλάν τε καὶ ἀμφ' ὁδελοῖσιν ἐπείρεν Ὀδ. Ε. 75, πρβλ. 426, Β. 300· σῦς εὐφόμενοι τανύοντο διὰ φλογός ἴλ. 1. 468, 1F. 33· εὐτως ἐπὶ τοῦ Κούκλωπος, πάντα δὲ οἱ ὁλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύδας εὐσεν θύμῃ Ὀδ. Ι. 389· μεταρ., ἐπὶ δουτρίῳ καὶ φιλήρῳ γυναικός, εὐεῖ ἄτερ θολοῦ ἀνδρῶ Ἰσ. Ἐργ. καὶ ἴμ. 703.— Ἐν Δουκ. Λεῖπρ. 11 καὶ Ἐτυρολ. Μ. φέρεται μετὰ ψιλῆς εὐω· ἀλλὰ τὰ σύνδετα ἀφ' αὐτοῦ, ἀφ' αὐτοῦ ἀναίρουσι τὴν τοιαύτην γρα-φὴν, ἴδε Εὐστ. 1745. 50.

εὐωδέω, εἶμαι εὐώδης, Ἰπέρρ. Ἐπιμ. 250, Θεόδ. Στουδ. σ. 289D, Δελμῆς Ὀνειρ. σ. 23, κτλ.

εὐωδής, ἑς, (ὄζω, ὄδωδα) ὡς καὶ νῦν, ἔχων καλὴν ὁσμὴν, εὐο-σμός, πλήρης εὐωδίας, ἀντίθετον τῷ δυσώδης, ἐν θαλάμῳ εὐώδει ἴλ. Ι'. 382· εὐώδες ἔλαιον Ὀδ. Η. 339· εὐώδης κυνάρισσος Β. 64· εὐωδέστατος Ἰπέρρ. 3. 112· ἀκολούθως παρὰ Πινδ., παρ' Ἀττ. ποιητῆς καὶ πεζολόγους.— τὸ εὐώδες = εὐωδός, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 9, 11· εὐώδες ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 12. 3.

εὐωδέα, ἴων. -έη, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡδέα ὁσμὴ, Ἰπέρρ. Α. 75, Ξεν. Συμπ. 2. 3· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Τίμ. 65Α· ἄλλ' ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, εὐώδεις οὐσαι, Διόδ. 1. 84.

εὐωδέαζω, κάμνω τι νὰ γίνῃ εὐώδες, νὰ «μοσχοβολῶ», Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 144, 178, 256, Κλήμ. Ἀλ. 933, 12· καὶ γῆν εὐωδιάζον-τες συγκράτους εὐωδμίαις Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 83, κλ.

2) ἐκπέμπω εὐωδία, εἶμαι εὐώδης, ὡς καὶ νῦν, Θεόδ. Στουδ. σ. 442, «ἡθὴ καλλίπνοα εὐωδιάζοντα» Ἰσὺς, ἐν λ. κρίνα.— Παθ., εὐωδισσόμενην ἄμα καὶ ὑγιεινότερον τὸν ἀέρα ἔχουσαν παρὰ τοῦτο Στράβ. 721· τὸ δὲ ὀρνίθειον καὶ χήνιον οὐτάρ οὕτως ἀν' εὐωδισσθῇ Διόσκ. 2. 91.

εὐωδίζομαι, Ἀποθ., αἰσθάνομαι εὐωδία, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 193.

εὐώδεν, ἑνος, ὅ, ἡ, εὐκλῶς ὀδίνων, γεννῶν· καρποφόρος, γό-νιμος, Ὀππ. Κυν. 3. 49· νηδὺς Ἀνθ. Π. 6. 201· ἐπὶ θ. τῆς Δήμη-τρος, Μάξιμ. π. Καταρχ. 529. II. Παθ., εὐκλῶς τεχνεῖς, Κέλσους 281, Νόνν. Δ. 14. 148.

εὐωδός, ὄν, ἡδέως ἡχῶν, γῆρρος Πλούτ. 2. 405F.

εὐώλεος, ὄν, ὥραια ὠλένας ἔχων, Πινδ. Π. 9. 31· δεξιὰ Εὐρ. ἴππ. 605.

εὐωμοσία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ἔρκου, Ἰπέρρ. Ἐπιμ. 205.

εὐωμοτός, ὄν, (ὕμνουμι) ὁ τῶν τούτῳ ἔρκου, Πολύδ. Α' 39.

εὐώνητος, ὄν, καλὰ ἡγορασμένος, εὐώης, εὐώνης, Στράβ. 218.

εὐωνία, ἡ, εὐθηνία, Πολύδ. 2. 15, 4.— εὐωνίζω, ἐξετελέζω, ἐξουθενίζω, εὐωνισμένοι = εὐτελεῖς, Ἀκύλας ἐν Ψαλμ. ΙΑ' 9.

εὐωνός, ὄν, εὐθηνός (Γαλλ. à bon point), Ἐπέρρ. 205.

εὐωνότος, ὄν, (ὕμνουμι) ὁ τῶν τούτῳ ἔρκου, Πολύδ. Α' 39.

εὐωνότος, ὄν, καλὰ ἡγορασμένος, εὐώης, εὐώνης, Στράβ. 218.

εὐωνία, ἡ, εὐθηνία, Πολύδ. 2. 15, 4.— εὐωνίζω, ἐξετελέζω, ἐξουθενίζω, εὐωνισμένοι = εὐτελεῖς, Ἀκύλας ἐν Ψαλμ. ΙΑ' 9.

εὐωνός, ὄν, εὐθηνός (Γαλλ. à bon point), Ἐπέρρ. 205.

εὐωνότος, ὄν, (ὕμνουμι) ὁ τῶν τούτῳ ἔρκου, Πολύδ. Α' 39.

εὐωνότος, ὄν, καλὰ ἡγορασμένος, εὐώης, εὐώνης, Στράβ. 218.

εὐωνία, ἡ, εὐθηνία, Πολύδ. 2. 15, 4.— εὐωνίζω, ἐξετελέζω, ἐξουθενίζω, εὐωνισμένοι = εὐτελεῖς, Ἀκύλας ἐν Ψαλμ. ΙΑ' 9.

εὐωνός, ὄν, εὐθηνός (Γαλλ. à bon point), Ἐπέρρ. 205.

εὐωνότος, ὄν, (ὕμνουμι) ὁ τῶν τούτῳ ἔρκου, Πολύδ. Α' 39.

εὐωνότος, ὄν, καλὰ ἡγορασμένος, εὐώης, εὐώνης, Στράβ. 218.

εὐωνία, ἡ, εὐθηνία, Πολύδ. 2. 15, 4.— εὐωνίζω, ἐξετελέζω, ἐξουθενίζω, εὐωνισμένοι = εὐτελεῖς, Ἀκύλας ἐν Ψαλμ. ΙΑ' 9.

εὐωνός, ὄν, εὐθηνός (Γαλλ. à bon point), Ἐπέρρ. 205.

εὐωνότος, ὄν, (ὕμνουμι) ὁ τῶν τούτῳ ἔρκου, Πολύδ. Α' 39.

εὐωνότος, ὄν, καλὰ ἡγορασμένος, εὐώης, εὐώνης, Στράβ. 218.

εὐωνία, ἡ, εὐθηνία, Πολύδ. 2. 15, 4.— εὐωνίζω, ἐξετελέζω, ἐξουθενίζω, εὐωνισμένοι = εὐτελεῖς, Ἀκύλας ἐν Ψαλμ. ΙΑ' 9.

εὐωνός, ὄν, εὐθηνός (Γαλλ. à bon point), Ἐπέρρ. 205.

εὐωνότος, ὄν, (ὕμνουμι) ὁ τῶν τούτῳ ἔρκου, Πολύδ. Α' 39.

εὐωνότος, ὄν, καλὰ ἡγορασμένος, εὐώης, εὐώνης, Στράβ. 218.

εὐωνία, ἡ, εὐθηνία, Πολύδ. 2. 15, 4.— εὐωνίζω, ἐξετελέζω, ἐξουθενίζω, εὐωνισμένοι = εὐτελεῖς, Ἀκύλας ἐν Ψαλμ. ΙΑ' 9.

εὐωνός, ὄν, εὐθηνός (Γαλλ. à bon point), Ἐπέρρ. 205.

εὐωνότος, ὄν, (ὕμνουμι) ὁ τῶν τούτῳ ἔρκου, Πολύδ. Α' 39.

εὐωνότος, ὄν, καλὰ ἡγορασμένος, εὐώης, εὐώνης, Στράβ. 218.

εὐωνία, ἡ, εὐθηνία, Πολύδ. 2. 15, 4.— εὐωνίζω, ἐξετελέζω, ἐξουθενίζω, εὐωνισμένοι = εὐτελεῖς, Ἀκύλας ἐν Ψαλμ. ΙΑ' 9.

«εὐωρία» διγλωσσία, ἀμέλεια», καὶ κατὰ Θιώτιον: «τὸ μὴ πάνυ φρονεῖν, ἀλλὰ βραθυμότερον ποιεῖν».

εὐωριάζω, = εὐωρίω, Σοφ. Ἀποσπ. 505. ὁ Πέρσης ἐπηγόρευσε τὸν τυπὸν ἐν Δίσχῳ. Πρ. 17 (ἐκ τοῦ Ἑσυχ. καὶ Φωτ.) ἀντὶ τῆς ἐν τῷ Ἀντιγράφ. γραφ. ἐξωριάζω.

εὐωρος, ον. (ώρα) διγλωσσία, ἀμελής, ἀδιάφορος, τινος, περὶ τινος, Εὐφορ. 102. II. (ώρα) εὐωρος γῆ, καρποφόρος, «ἡ τὰ ὠρεῖα ἔχουσα» Ἑσυχ.: εὐωρος γάμου, ὠριος, Λατ. maturus nuptiae, Σοφ. Ἀποσπ. 200.

εὐωχέω, ἡ μέλλ. -ήσω, κτλ.: — Μίσ. καὶ Παθ., μέλλ. -ήσομαι Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 717, Πλάτ. Πολ. 372B: ἄρ. εὐωχῆσάμην Λουκ. Κρον. 11: ἀλλὰ Παθ. μέλλ. εὐωχῆσθαι Σουλ. Ἐπιγρ. 2336. 11: ἄρ. εὐωχῆσθην, ἴδε κατωτ. πρην. εὐωχῆσθαι Ἰπκ. 679. 8, Ἀριστοφ. Λυσ. 1224: — ἡ αὐτῆς οὐδαμῶς εὐχεται (εὐ, ἔχω Ἀδὴν. 363B). «Ἐστὶν μεγαλοπρεπῶς, μετ' αὐτ. προσ., Ἡρόδ. 1. 126., 4. 73, 95, Εὐρ. Κύνλ. 346, Ἀριστοφ. Σπ. 341, Ξεν. κτλ.» ἐπὶ τῶν, τρέφω καλῶς, τὸ παντοδαπὸν θηρίον εὐωχοῦντι ποιεῖν ἰσχυρόν Πλάτ. Πολ. 588E: τὰς ὕς Ἀριστ. ἐν τὰ Ζ. Ἰστ. 8, 31: — Μίσ. καὶ Παθ. τρώγω καὶ πίνω καλῶς, ἐντροφῶ ἐσθίω καὶ πίνω, εὐωχέονται Ἡρόδ. 5, 8: ὡς ἔθυσαν καὶ εὐωχῆθσαν ὁ αὐτ. 1. 31: εὐωχῆμένοι, εὐωχῆντες, μετὰ τὴν εὐωχίαν, Ἀριστοφ. Λυσ. 1224, Ἑκκλ. 684: — μετὰ συστολῆς αὐτ., τρώγω τι «χορταστικά», ἀπολαύω, κρέα εὐωχοῦ Ξεν. Κύρ. 1. 3, 6, πρὸς Πλούτ. 8. 26, 10: εὐωχεῖσθαι ἐπὶ νίκῃ Λουκ. Πλάτ. ἐν Εὐχῇ 39: εὐ. γάμους, ἑορτήν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἡλίου 1: — ἐπὶ ὑποψύλλῳ, βόσκειται εἰς κῆρον, Ξεν. Ἀν. 5. 3, 11, Ἰππαρχ. 8, 4: ὥσπερ καχρόν ὕψιον εὐωχῆμενον, «ὥσπερ ἔνος κριθῶν χορειοῦς» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σπ. 1306. II. μεταφ., ἐπὶ ἀλλῶν ἀπολαύσων, εὐωχοῦντες [αὐτοῦς] ὡς ἐπεθύμουν Πλάτ. Γοργ. 518E: πολλὰ καὶ ἡδῆα, εὐώχουν ὕψος αὐτοῦ 522A: οὕτως, εὐωχεῖν τινα καὶ τῶν λόγων ἑορτῇ. Χαρακτ. 9.— Μίσ., ἐντροφῶ, ἀπολαύω, μετὰ γεν., εὐωχοῦ τοῦ λόγου Πλάτ. Πολ. 352B: ἴδε Heindl. ἐν Δύσ. 211D, καὶ πρὸς, ἐστιάω.

εὐωχῆσθαι, ἐν τῷ παθ., δειπνῆσθαι, αἰσθῆσαι συμποσίου, Γρηγ. Κορίνθ. 527, ἔκδ. Schaefer. εὐωχῆσθαι, οὐ, ὁ, εὐωχοῦμενος, δαιτυμῶν, συμποσίου, Σχόλ. εἰς Δίσχῳ. Πρ. 1022.

εὐωχῆσθαι, ἡ, ὄν, εἰς εὐωχίαν ἀνήκων, Γλωσσ.

εὐωχία, ἡ, εὐθυμία, ἰδίως ἐν συμποσίῳ, γέυμα πλούσιον καὶ ἄριστον, συμποσίον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1006, πρὸς, Βατρ. 85, κτλ.: ποιεῖν τὴν εὐωχίαν Σουλ. Ἐπιγρ. 3028: ἐν τῷ πληθ., συμποσία ἱερῶν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 3, Πλάτ. Πολ. 329A, Ἀδὴν. 363B, κτλ.

2) καθύλου, προμήθεια ζωοτροφῶν διὰ στρατῶν, Πλούτ. 3. 92, 9. II. μεταφ., λόγων εὐωχία, ἐντροφῆσεις, ἀπολαύσεις λόγων, Ἀνθ. II. 4. 3, 6.

εὐωχιάζω, = εὐωχέω, Λιδά. 4. 1078.

εὐωχιστικός, ἡ, ὄν, κατέλληλος, ἀρμόδιος πρὸς εὐωχίαν, ἵα ὄν κήνουλον (cenuulum), οἷον εὐωχιστικὸν Ἰω. Ἀνθ. π. μην. 4. 1.

εὐώψ, ὥπος, ὁ, ἡ, (ὥψ) ἔχων ὠρεῖα: ὁρθόμους ἡ καλὰ τὴν ὥψιν, παρεία Σοφ. Ἀντ. 530: εὐώπα περίψον ἀλκάν, περίψον καλὴν βοήθειαν, (ἀλλ' ὁ Λυδὴ), Θύγατερ Διδὸς εὐώπι, περίψον ἀλκάν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 189: πρὸς, εὐώπει.

ἐφα, Δωρ. ἀντὶ ἐφη, ἴδε τὸ ῥῆμα φημί.

ἐφαδνθῆ, Ἑπικ. ἀντὶ ἐφάνθη, ἴδε τὸ ῥῆμα φαίνω.

ἐφάβωρ, εὐφάβιος, Δωρ. ἀντὶ ἐφρηβος, ἐφρηβικός.

ἐφαγνίζω, τελὴ νεκρικός τελετὰς, Ἑτεοκλέα μὲν.. τάφῳ τε κρύψαι καὶ τὰ πάντα ἐφαγνίσαι, καὶ νὰ τελίσῃτε πᾶσαι τὰς νομιζομένας νεκρικός τελετὰς, Σοφ. Ἀντ. 196: ἐντεῖθεν, αὐτόθι ἐν στή. 247 (κάφωσις τελετὰς ἀ χρή) συμπεραίνουσι, ἐφαγνιστέας εἶναι ἡ ὑποκρυπτομένη λέξις. Ἀλλ' ἴσως ἐν ὁμοτέροις τοῖς χωρίοις ὁ ὁρθὸς τύπος εἶναι: ἀφ- εἶδὲ ὁ Φρόν. ἐν Δ. Β. 26 λέγει: ἀφαγνίσαι: ἀντὶ τοῦ ἀνιερῶσαι καὶ ἀναθεῖναι ἔχων βεβαίως ὑπ' ὧν τὸ ἀνωτέρω χωρίον τοῦ Σοφίστου, πάντα ἐφαγνίσαι: — ἴδε σημ. Jellh ἐν Σαρ. Ἀντ. 247.

ἐφαγον, ἴδε ἐσθίω.

ἐφαγεῖσθαι, κάμνω τι αἵματηρόν, τὸ «αἵματῶν», Ὁρειβάς. 118 Ctesh. ἐν τῷ Παθ.

ἐφαγεῖσθαι, Παθ., ἐκλέγομαι ἡ διορίζομαι ὅπως διαδεχθῶ ἄλλον, Θουκ. 4. 38, Σουλ. Ἐπιγρ. 1845. 93.— Μίσ., ἐνλέγω διαδοχόν, Λατ. subrogatio, Δίων Κ. 49. 43.— διενεργ. τύπος ἐφαγεῖν εὐρηται ἐν Ἑπιγρ. Δελφ. W. et F. 167.

ἐφαγεῖσθαι, ἐπισκευάζω, ἐφαγεῖσθαι (ὁρόμον) Ἑπιγρ. Δελφ., Cauer 204, γεφύρος ἐφαγεῖσθαι 1. 41.

ἐφάλλω, ἡ, ὄν, (ἄλς) = ἐφαλλος, Φωτ., Σουῖδ.

ἐφάλλομαι, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ Ἑπικ. ἄρ. εἰ μετὰ τοῦ τύπου τοῦ ὑπερσυν. ἐφάλλτο (πρὸς ἀναπάλλω), μετὰ μετοχ. ἐπάλλμενος, ἐπαλλόμενος (ἴδε κατωτ.) Ἀποθ. τενάσσομαι ἐπάνω, ἀναπαῖδι ἐπὶ τινος ὥστε νὰ προσάλλω αὐτόν, ἐφορμῶ, μετὰ δοτ., Ἀστεροπαῖ ἐπάλλτο, ἐφάλλτο, ὠρμησε» (Σχόλ.), Ἰλ. Φ. 140, πρὸς, Ν. 643: Τρώεσσι ἐπάλλμενοι Δ. 489, κτλ.

II. Μίσ., ἐπαλλόμενος τινος, μόνον ἀπὸς παρ' Ὁμ., ἐπὶ τῷ

ἐπάλλμενος δέξεται δουρὶ αὐτόθι 421, πρὸς, Ὁδ. Σ. 220: ὡσαύτως, ἄνευ ἐχθρικής σημασίας, μετὰ γεν., ἐπαλλόμενος Ἰππύτων, πηγήσας ἐπὶ τῷ ἔρμα, Ἰλ. Π. 15: κύσσει μιν ἐπαλλόμενος, ὠρμησας ἐφίλησεν αὐτόν, Ὁδ. Ω. 320: ἐπὶ φήμης, ἐς Αἰθιοπας ἐπάλλτο Πινδ. Ν. 9, 84: — σπάνιον ἐν τῷ περὶ λόγῳ, ἐπὶ τὸν οὐδὲν ἐφ. Πλάτ. Ἰων 535B, πρὸς, Πλούτ. 2. 1391, Ἀντίφωνα 1. 10.

ἐφαλμας, ον, ἀλμυρὸς, ἐφάλλων βρωμάτων Πλούτ. 2. 687D: — ἐφαλμα, τό, ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 5. 9, 6, εἶναι ἰσχυρόν.

ἐφάλλος, ον. (ἄλς) ὁ παρὰ τὴν ὁλκασσαν κείμενος, παρόντος, ἐπὶ λιμένων, Κήρινθον τ' ἐφάλλον Ν. Β. 538, πρὸς, 584, Σοφ. ΑΥ. 192: ἡ ἐφ. (ἐλγ. γῆ), ἡ παραλία, Λουκ. Ἑβρ. 7. II. ἐπὶ πλοίων, Πισιδίπ. παρ' Ἀθην. 598D.

ἐφάλλω, Δωρ. ἀντὶ ἐφηλλώ.

ἐφαλλες, εως, ἡ, τὸ ἐφάλλεσθαι ἐπὶ τινος, Ἀριστ. Περὶ 16. 4, 4.

ἐφάλλαν [φά], Δωρ. ἀντὶ ἐφάλλην, ἴδε φημί.

ἐφαρμαρτέω, μεταβατικὸν ἐνεργείας, παραπλανῶ εἰς ἁμαρτίαν, κάμνω τινα νὰ ἁμαρτήσῃ, πρὸς τὸ ἐφαρμαρτεῖν τὸν Ἰούδαν Ἰβδ. (Ἰερ. ΑΘ', 35).

ἐφαμέρευς, ἐφαμέριος, Δωρ. ἀντὶ ἐφήμερος, ἐφημέριος.

ἐφαμέλλος [ἄ], ον. (ἐμίλλα) ὡς καὶ νῦν, ἴσως ἡ ἀντίπαλος, ὅμοιος, ἐφ. γίνεσθαι τινι Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 13, Ἰσοκρ. ΑΣ. τὸ ἐφ. ἰσότητος, ὁμοιότης, Πλούτ. 2. 617C.— Ἐπίρρ. -λως Πλούτ. Κλέρη, 39.

II. Παθ., θεωρούμενος ὡς ἀντικείμενον ἀνταγωνισμοῦ ἡ ἀμύλλης, ἐφαμίλλου τῆς εἰς τὴν πατρίδα εὐνοίας ἐν κοινῷ πᾶσι κειμένης Δημ. 331. 10: ἐφαμίλλου ποιεῖν τι ὁ αὐτ. 48H. 13: ὅπως ἐφαμίλλου ἡ πᾶσι.. φιλοδοξεῖν Σουλ. Ἐπιγρ. 108, 20, πρὸς, 97, 120. 18.

ἐφαμίμα, τό, = ἐφαπτές, Πλούτ. 2. 28, 8.

ἐφαρμαστίζω, ἐπιβένω ἡ ἐλίσσω ὅμοι, Ὁρειβάς. 149, Μαί, Σωραν.

ἐφαρμοσ, ον, ἀμύλλης, Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 2. 4, 4, κτλ. ὁ Schneid. ἐφαρμοσ.

ἐφάν, Δίτ. καὶ Ἑπικ. ἀντὶ ἐφασαν, ἴδε φημί.

ἐφανγρίω, ἐν τῷ παθ. = ἐφαρμόμαι, Ἑπιγρ. Θεοφ. 345H, κτλ.

ἐφανδῶναι, μέλλ. -αθήσω, Ἑπικ. ἐπανδῶναι: — ἀρπάζω τινί, ἐμοὶ δ' ἐπισπῶναι οὕτως, ἀπαρτίζω (Σχόλ.), Ἰλ. Π. 407: βουλήν ἡ βαθεῖαν ἐφάνδανε αὐτόθι 45: τοῖσιν δ' ἐπὶ ἡνδῶνε μύθος Ὁδ. Π. 408: ἄρ. ἐπεύδαεν, Μουσαῖος 180: μετ' ἄπαρ., Ἀπολλ. Ρόδ. 1'. 950, Ὁρρ. Ἀργ. 771.

ἐφάπαξ, Ἑπικ., ὅπαξ μόνον, μίαν φορὰν μόνον, Εὐβοίης ἐν Κίβελιν Δ. Β. 96. 17, Ἑπικ. π. Ρωμ. 3, 10, π. Ἑβρ. 2', 27, κτλ.

II. παρυσθῆ, Ἑπικ. Δ', π. Κορ. 1, 6.

ἐφάπαλος, ον, = ἀπαλός, Γεωπ. 10. 78, 3.

ἐφαπλώω, ἀπλώω, ἀπλώνω, ἄνωγειν Ὁρρ. Ἀργ. 1333: μετὰ γεν., λέων.. γυῖα γῆς ἐφαπλώσας, ἀπλώσας ἐπὶ τῆς γῆς, Βαθρ. 8H. 2: στήθεα ἐφαπλώσας.. δὲ τὴν Νόνν. Δ. 15. 9: μετὰ δοτ., ἐφάπλωσεν ὑποδύσσειν ἐφ. αὐτόθι 20. 38H: ἐρετμοῖς χεῖρας Ὁρρ. Ἀργ. 455: Παθ., λύκου μεγάλου δέσμα λαδόν.. περιήτεινε τῷ σμήματι.. ὡς τοὺς ἐμῆροσθους πόδας ἐφαπλώσας ταῖς χερσὶ, οὕτως ὥστε οἱ δεξιὸι πόδες τοῦ δέσματος τοῦ λύκου νὰ ἀπλωθῶσιν ἐπάνω εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, Ἀδγας 1. 20: σκότος ἐφάπλωται Πλούτ. 2. 167A.

ἐφάπλωμα, τό, πᾶν τὸ ἀπλούμενον ἐπὶ τινος, οὗτος τάπητας οὗς οἱ παλαιοὶ μεταβολῆς τῶν λέξεων, ἐν πρὸς ἐν ἐφάπλωμα ἐφάπλωμα ἐφάπλωμα Εὐστ. 1347. 40, πρὸς, τὸ τῆς συνήθειας πᾶπλωμα.

ἐφαπλωτός, ἔρημ. ἐπὶ τοῦ ἐφαπλώω, δεῖ ἐφαπλῶν, Σωρ. Ἑρ., ἔκδ. Etm., σ. 205.

ἐφαπτέον, ῥημα. ἐπὶ τοῦ ἐφάπτω, δεῖ ἐφάπτειν, Κλήμ. Ἀλ. 1. 498B.

ἐφαπτές, ἔδος, ἡ, τὸ ἐκπαινεῖν στρατιώτου, ὁ μαγδύας, Λατ. sagitta, Πλούτ. παρ' Ἀθην. 194 F, Καλλιέ. αὐτόθι 196, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουλ.

II. γυναικίον ἐνδύμα, Στράβ. 294: πρὸς, ἐφαμίμα.

ἐφάπτω, ἰων. ἐφάπτω: μέλλ. -ψω— δένω τι ἐπάνω εἰς τι, ἐπιπρῶν, πότμιον ἐφάπτει ὄργανον, ἐπιπρῶν αὐτὸς ὡς ὠρεῖα καταβιβάζω, Πινδ. Ο. 9. 91: τὸ δ'.. ἐγὼ λύσουσ' ἂν ἡ ἐφάπτωσας προσθεῖμην πύλον; τί ὠφέλεια ὅα προέκτυπεν ἂν ἰγὼ παρήλινον ἡ ἐφύλαττον [τὴν διαταγὴν τοῦ Κρέοντος]; Σωρ. Ἀντ. 40 (οὕτως τὸ συλλυθὸς ἀντικείμενον τῷ ἐφάπτειν, ὁ αὐτ. ἐν ΑΥ. 1317): ἐγὼ γὰρ τάλας.. τοῦργον κατ' ὄργην ὡς ἐφάπτειν τὸ δόξαι, ἐπὶ κατενόησεν ὁ εὐσευχὴς ὅτι ἐν τῇ αὐτοῦ ὄργῃ παρήλινον οὕτως εἰς τὸ ἔργον, ἴδε σημ. Jellh ἐν τόπῳ, ὁ αὐτ. ἐν Ἰρ. 833: — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ ἐπ' ἀγχομένην ἤψαντο Σωμανίδ. ἐν Ἰερ. 1. 18: — ὁ Ὁρ. ἔχει ὡσαύτως Παθ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ γ' ἑνικ. τοῦ πρην. καὶ ὑπερσ. ἐφάπτει, ἐφάπτο, ὡς τὸ Ἀπ. ἱππύλλου, εἶναι ἡ ἴση ἐφαρμασμένη ὑπερσυν τινός, ὠρμημένη ὡς τὸ πεπρωμένον τινός, μετὰ δοτ., προσ., Τρώεσσι κήδε' ἐφάπται ἐπὶ φηται, ἐπικρῆται, ἐπικρῆται, τοῦ ἐπὶ φηται» (Σχόλ.), Ἰλ. Π. 15. 32, 69, πρὸς, Ζ. 241: Τρώεσσι δ' ἐλθόντων πέτρα' ἐφάπται Π. 402, Ὁδ. Χ. 11: ἐφάπτο αὐτόθι 37: ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφάπται Ἰλ. Φ. 513: ἡδὲ τῶν ἐφάπτο, ὡς τὸν πύρ, ἐφάπται (ἐξυ. τῶν φρενῶν) Εὐρ. Πέτρ. 777 (ὁ Νάυκ. ἀναγινώσκει ἐφάπται) — πρὸς, ἐφαρτάω, ἐπικρῆται, ἐπικρῆται.

II. Μίσ., ἐπαπλωμέναι τινος, μόνον ἀπὸς παρ' Ὁμ., ἐπὶ τῷ

χειρῶσιν ἐφόψαι ἰπείροιο, αὐτὸν τῷ, ἐπὶ χερσὶν γενέσθαι, κολληθῆναι δηλοῦν· τοῦ γὰρ ἠγαμέμνονος αἱ χεῖρες πρῶται ἀπτονται τῆς (Πύστ.), (Ὁδ. Ε. 348· ἀκολουθῶν ἐν θεῖρῳ δὲ Αἰσχύλ. Ἰκ. 412 (πρὸς ἐφαπτόν), Σοφ. Αἴ. 1172, κτλ.) ἐπεὶ γε τοῦδ' ἐφαπτοῖσι τόπου, φθάνω. ἐγγίζω, Λατ. attingo, Εὐρ. Ἰλ. 556, πρὸς Πινδ. Ν. 9. 113. 2) ἐπιλαμβάνομαι τινος διὰ τῆς διανοίας, φθάνω εἰς τι, Λατ. assequi, ὅτε τοῦ ἀληθοῦς ἐφαπτομένω Πλάτ. Συμπ. 212Α· ἐφ. τινός μνήμη, αἰσθάνεται ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 253Α, ἐν Φαίδρῳ 65Β· ἐφ. ἀμφοῖν τῇ ψυχῇ ὁ αὐτ. ἐν Θεαι. 190C· ὡσαύτως ἐφ. λόγων Πινδ. Ο. 9. 19· ζητημάτων Πλάτ. Νόμ. 891C· ἐγείρω ἀνιώσεις ἐπὶ τινος, τινος αὐτῷ 915C. 3) παρὰ Πινδ. ὡσαύτως μετὰ δοτ. (ὡς τὸ διγγάνω καὶ τὸ ψάω). εἰδομαι εἰς τι, ἐπέεσσι, τέχναις, κελεύθεσι ζωῆς Ο. 1. 138, Π. 8. 61· μετὰ δοτ. προσ., Ἐπιγραφή. Δελφ. 18. 4) ὁ ἱρόδ. μετασχηματίζεται τὴν μετοχ. τοῦ Παθ. πρῶμ. μετὰ γεν., ὅσαι μὲν νυν εἰδεος ἐπαμμένει εἰσι καὶ μεγάθεος, τυχὺ ἀποσπλάσσονται, ὅσαι μὲν λοιπὸν συμβαίνει· νὰ ἐχῶσι νάλλος πρόσπου καὶ καλὸν ἀνάστημα, ταχέως ἀπαλλάσσονται. 1. 199, ἐνθα ἴδε Βύλιν, πρὸς 8. 105. 5) ὅς τὸ Λατ. cunctingere, σχετίζομαι πρὸς τινα, μετὰ γεν., ταύτης τῆς ἐξέως ἐφαπτόμενα Πλάτ. Νόμ. 728E· ἡρωϊκῶς πολὺ, Διων. Ἀλ. π. Συνοδ. 14. 6) ἀκολουθῶ, ἐρχομαι δευτερός, Θεόκρ. 9. 2.

ἐφαπτόδης, εἶδος) ὅμοιος πρὸς ἐφαπτόδα, ὦν. ἐν λέξ. στυλίας.

ἐφαπτόμεν, ὁρος, δ. καὶ ἡ, ὁ ἐφαπτόμενός τινος, ἀγείν θέλοντες βυσίων ἐφαπτορες Αἰσχύλ. Ἰκ. 728, πρὸς 412. II. ὁ ὁμιλεῖων τινά, κοινῶς ἡγαγεῖσθαι, αὐτῷ 312, 535 (ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ ὄνομα "Επαφος") ἐπὶ τοῦ Βάκχου, Ὁρφ. Ὑμν. 50. 7, 52. 9.

ἐφαρμόδω· ἀρθευτὸν πεδόν· Ἡσύχ. ἐφαρμογή, ἡ, συμφωνία, Πλούτ. 2. 780B. ἐφαρμόδω, ὡν, = ἀρμόδω, Ο. Ἀδασκ. σ. 1281, ἔκδ. Mi. ἐφαρμόζω, Ἀτ. -ότω, ὡρ. -όστω (θεόκρ.)· μάλλ. -όσαι·

I. ἀμετάβ., προσαρμόζομαι ἐπὶ τινος ἢ εἰς τι, πειρήθη δ' ἔο αὐτοῦ ἐν ἐντεσι... εἰ οἱ ἐφορμίσσε, οἱ ἐφαρμόζον αὐτῷ τὰ ὅπλα· (Θ. Γαζης) Ἰλ. Τ. 385. 2) εἰμαι· ἀρμόδω· ἡ δύναμις νὰ προσαρμοσθῇ εἰς τι, τινι Ἀριστ. Ἀναλ. Ὑστ. 1. 32, 2, Πολιτικ. 3. 4, 2, κ. 22λ.· ἐπὶ τινος ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 3. 1, 10, κ. 22λ.· ἐπὶ τι αὐτῷ 5. 4, 15, κ. 22λ.· δ. μάλιστα ἐφαρμόσας πολλῆς ἐπὶ πάντας τοὺς πρῶτους ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 3. 1, κ. ἐφ. ἐπ' ἀλλήλα Εὐκλείδ. ἀπολ., Ἀριστ. Περὶ 7. 6. 3) εἰμαι κατέλληλος, ἀρμόζω, [οἶνω] ἐφαρμόζουσιν αἰοῖδα Πανύας παρ' Ἀθην. 371B πρὸς τι Πλούτ. 2. 136B, κτλ. II. μεταβτ.· προσαρμόζω· ἐπὶ εἰς ἐξερν, κόσμον χρὸ Ἥσ. Ἐργ. κ. ἱπρ. 76· σχολίω (τοὺς ἀνθέρικας) Θεόκρ. 1. 53· — Μέσ., ζευγλάν ἐφηρησάτο Ἀνθ. Π. 9. 10. 2) συναρμόζω, καθιστῶ ἀναλόγους, τὰς δαπάνας τοῖς προσέδοις Σεν. Ἀγρ. 8. 8· τοὺς λόγους τοῖς προσώποις Διον. Ἀλ. ἐν Λυσ. 13· καθάπερ δὲ λόγῳ ἢ ποιήσας ἡδύσματα μέλῃ καὶ μέτρα καὶ ῥυθμούς ἐφαρμόσας Πλούτ. 2. 769C, πρὸς Ὁρφ. Ἀργ. 1004· ἐφ. τι ἐπὶ τινος Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 2, 3· τι ἐπὶ τι ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. Ὑστ. 1. 7, 2· τι ἐς τινα Λουκ. Ἀλ. 38· λόγων τε πῶσιν... ἐφαρμόσαι Σοφ. Τρ. 623· — Μέσ., χόρματι καὶ λύπῃ μέτρον ἐφηρησάτο Ἀνθ. Π. 9. 708, πρὸς 10. 26, — Παθ., συναρμόζω ἑαυτὸν εἰς τι, τινι Ἰλ. 287, παρ' Ἀθην. 317B.

ἐφαρμύσας, εἰς, ἡ, = ἐφαρμύζω, Τίμ. Λοκρ. 95C.

ἐφαρμύσσειν, ῥηματ. ἐπὶ τοῦ ἐφαρμύζω, δεῖ ἐφαρμύζειν, τινὶ τὴν Πολύβ. 1. 14, 8, Πλούτ. 2. 341F, Λουκ. Περὶ δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 6.

ἐφαρξάμενος, Ἀτ. ἀντὶ ἐφαρξάμενος, Ἐτύμ. Μ. 667, 22 ἐν 7. πεφαρμύμενος, πρὸς Δινδ. εἰς Αἰσχύλ. Θῆβ. 63, Σοφοκλ. Ἀντ. 236, κτλ.

ἐφαρμύστος, ὡν, ἐφαρμύζομενος, Ν. Χων. σ. 584, 17., 685, 6, Γκδ. Β.

ἐφαψίς, ἡ, ἱσαφῆ, ὁμοειδία, Αἰσχίν. 46 (κατ' αἶτ. ἐφαψίν)· πρὸς 1. ἐφαπτορ.

ἐφέβριμος, ὡν, περιέχων 1 + 1/2, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 118, ἴδε ἐπίτεριτος.

ἐφέβρις· οἰκπεδόν, ταπεινὸν, χαμαί· Ἡσύχ.

ἐφέβρις, ἡ, ἐπὶ τῇ τῇ ἐν Σάμῳ· Ἡσύχ.

ἐφέδρα, ἡ, ἐνδρῶν, ἡ, τὸ ἐφεδρεύειν, παραμένειν πλησίον τόπου τινός· ἐνταῦθεν, πολιορκία, ἀποκλεισμός, Λατ. obsessio, ἱπρὸς 1. 17· ἐπὶ τῇ τῇ ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. 5. 65. 2) κἀθῃσι ἐπὶ τινος πράγματι, Λατ. insessio, διότι πᾶν ἔνεκά τινος ἐφέδρας ἐστὶ Πλάτ. Πολιτικ. 288A.

II. σταθμός, ἐστάθιος, Χρησμ. παρὰ Φλέγ. ἐν Θουμ. 3. 2) βῆσις, Ἡρων Πανερμ. σ. 183.

III. ἐπὶ τῇ, ἡν καὶ ἱπποῦριν καλοῦσι Ἡσύχ., Πλιν. 26, 20.

ἐφεδράζω, θέτω ἢ στηρίζω τι ἐπάνω εἰς τι, τί τινι Σίλτ. Ἐμκ. Μ. 2. 211· μινρῷ τῷ θεῖνῳ τὸν ἀγκῶνα θάττερας χειρὸς ἐφεδράζουσα Ἠλίοδ. 1. 2.

II. ὑποστηρίζω, υποβάσταζω, τὴν βῆσιν τοῦ πρεσβύτου ὁ αὐτ. 7. 8.

ἐφεδράζων, τό, τὸ ἐφ' οὗ κἀθῆται τις, τὸ μὲν οἶον ἐφεδράζων γλυκὺς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 13, 2· πληθ., γλυκὺ καὶ ἐφεδράζων Πολύβ. Β'. 184. 2) κἀθῃσι· ἐφεδράζων· ἐφ' οὗ κἀθῆται (οἱ) — ὅς ἡδύρας ἔχουσι· Ἡσύχ. 3) ἐφεδράζων ὄργανον, μηχανήματα ἐφ' οὗ ἐκάθηντο οἱ πύχοντες κατὰ τὴν ὥραν χειρουργικῆς ἐγγεῖρησται, Ὁρειβάς, 120 Μαί.

ἐφεδράω, ἴδε ἐφεδρήσω.

ἐφεδρεῖα, ἡ, τὸ καθῆσθαι ἐπὶ τινι, ἐπὶ δένδρεσιν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 9, 2· ἡ ἐπὶ τοῖς ὡς ἐφ. ὁ αὐτ. π. Ζ. Ποσειδ. 15, 8.

II. τὸ νὰ κἀθῆται τις πλησίον ἀναμένων τὴν σειρὰν του, ἐπὶ πυγμαίων κτλ., Πλάτ. Νόμ. 819B. 2) ἐν πολέμῳ, ἡ δύναμις ἢ ἐπιτηροῦσα καὶ οὐσα ἑτοιμος ὥπως ἀνακουφίσῃ τὰ κινδυνεύοντα μέρη τοῦ μαχομένου στρατοῦ, Λατ. subsidia, Πολύβ. 1. 9, 2.

III. τὸ κἀθῆσθαι πλησίον, παραμονεύειν, ἡ τῶν πολεμίων ἐφ. Πολύβ. 24. 12, 2· τὸ ἐνεδρεύειν, Λατ. insidiae, Πλούτ. ἐν Φλαμιν. 8.

ἐφεδρεύω. (ἐφεδρος) ἐπικάθημαι, ἐπιστηρίζομαι, τὸδ' ἄγγος τῷδ' ἐφεδρεύον κάρα Εὐρ. Ἰλ. 55· ἐπὶ τῷδ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 8, 1.

II. ἐνεδρεύω, παραμονεύω, ἐπὶ ἐχθροῦ περιμένοντας ευκαίριαν ὥπως ἐπιπέσῃ, Θουκ. 4. 71., 8. 92· ὅταν τῶσιν ἐφεδρεύουσιν τὴν δύναμιν Ἰσοκρ. 180C· ἐφ. τινί, ἐπιτηρῶ, παραφυλάττω, ὅλον τὸν δέσμιον ἢ αἰχμαλώτων, Εὐρ. Ὁρ. 1627· καθέλου, παραφυλάττω, καιροφυλάκω, τοῖς.. ἀγαθοῖς ἐφεδρεύων Ἀθην. 61. 3· τοῖς καιροῖς τινος ὁ αὐτ. 100. 10., 135. 10· τοῖς ἀτυχήμασι τινος Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 2. 3) ἐπὶ τῇ τῇ ἀγωνιστοῦ (πρὸς). ἐφεδρος Π. 4), Λουκ. Ἐρμ. 40. 3) ἐν πολέμῳ, ἀποτελῶ τὴν ἐφεδρεῖαν, Πολύβ. 18. 15, 2. 4) ἐπιτηρῶ, ἐπιστάτῳ, παραφυλάττω, τῇ τοῦ σίτου κομιδῇ ὁ αὐτ. 5. 95, 5.

III. σταματῶ, Πλούτ. Πύρρ. 32, κτλ.

ἐφεδρήσω, ποιητ. ἀντὶ ἐφεδράζω, ἐπικάθημαι, ἔδρης Κόλου. 252· ἄρμασι Νόνν. Δ. 20. 36. 2) παρακἀθημαι, τινι Ἀνθ. Π. 7. 161, Κόλου. 68· — Ἀντίγραφα τινὰ ἔχουσιν ἐφεδρήσω. ἦπερ ἑαυδάνετο ὡς ἀπρ. ἐνεσταῶς τινος ἐφεδράω.

ἐφεδρεῖω, = τῷ προηγ., Κόλου. 15. II. μεταβ., βάλλω τινὰ νὰ καθῇσι, γέροντα ἐλάζετο χειρὸς, καὶ μιν ἐφεδρεῖα σκεν Τέκν. εἰς Ὁμ. 391.

ἐφεδρίζω, παῖζω τὴν παιδίαν τὴν λαγομένην ἐφεδρισμόν, καὶ ἡν ὁ ἡγετῆς περιεπαγὼν καὶ συνάψας τὰς αὐτοῦ χεῖρας κατὰ τὰ νῦντα ἐξέσταζε τὸν νικῆσαντα ἐπὶ τῶν νῦντων, περὶ οὗ ἐλέγετο ὅτι ἐφεδρίζω, ὅλῃ, κἀθῆται ἐπὶ τῇ βίβλῳ τοῦ ἡγετῆς· Ἡσύχ. ἴδε Μεινεκα ἐν Φιλήμονος "Εφεδρίζουσι" 2· — ἐνεῦθεν ἐφεδρισμός ἡ -ασιμός, ὁ, τὸ τοιοῦτον παιγνίδιον, Πολύβ. 1. 118, Ἡσύχ. καὶ "ἐφεδριστήρας" τοὺς ἐπικαθημένους ἐν τῇ εἰρημῇ παιδίᾳ, Ἡσύχ.

ἐφεδρος, ὡν, (ἐδρα) καθήμενος ἐπὶ τινος, μετὰ γεν., ἑδόντων ἐφεδρε, ἐπὶ τῇ Κυβέλης, Σοφ. Φιλ. 401· ἱπποῦ Εὐρ. Ἰων 202· γῆς ἐφ. στρατός ὁ αὐτ. ἐν Πρῶτῳ 954. 2) ἐφεδρον, τό, σταθερὸν κἀθισμα, θρανίον, ἱππ. π. Ἀγμ. 757. — "ἐφεδρον" τὸ ὅσον τὸ ἐν ἡμῖν· Ἡσύχιος.

II. ὁ καθήμενος πλησίον, τῶν πηδαλίων, ἐπὶ τοῦ πηδαλιούχου, Πλάτ. Πολιτικ. 273D· ὡσαύτως μετὰ δοτ., σιγηναῖς Εὐρ. Τρῳ. 139· ἀπολ.· ἔνευσεν ἐπὶ ἐφεδρος, καίτοι πλησίον, Σοφ. Ἀν. 610.

2) τοιοῦτον ἐν ἐφεδρεῖα πρὸς βοήθειαν ἢ ἀνακούφισιν, ἐφεδρους ἱπποτάς.. ἱπποτάς ἐταῖς, ἔταξεν ἱπποῖς ὡς ἐφεδρεῖαν πρὸς βοήθειαν τῶν ἱππέων, Εὐρ. Φοίν. 1095· πρὸς 1. Πολύβ. 8. 33, 6.

3) παρακαθήμενος καὶ παραφυλάττων, τῶν καιρῶν, τοῖς καιροῖς ὁ αὐτ. 3. 12, 6, κτλ., πρὸς 1. Καλλ. εἰς Δῆλ. 125· ἐφ. βίου, καιροφυλάκων τὴν ζωὴν του, ὅλῃ, παραδοκῶν τὸν θάνατόν του, Μένανδρ. ἐν "Ἀδελφοῖς" 3, Ἡσύχ.

4) συγχάκις ἐπὶ τοῦ τρίτου ἀγώνιστοῦ (πυγμαχῶν ἢ παλαιστοῦ), ὅστις παρακἀθηται ὥπως ἀγωνισθῇ κατὰ τοῦ νικητοῦ, ὡς τὸ δικαδοχός, symprothitis (Martialis), Πινδ. Ν. 4. 156, Εὐρ. Πρῶτ. 119, Ἀριστοφ. Βάτρ. 792, πρὸς 1. Λουκ. Ἐρμ. 41 κτλ.· πρὸς βασιλέα μέγιστον ἐφεδρον ἀγωνιζομένης Σεν.

Ἀν. 2. 5, 10· καθάπερ ἐφ. ἀθλητῇ Πλούτ. Σύλλ. 29· Κράσας, ὅς ἐφ. ἡν ἀμφοῖν ὁ αὐτ. ἐν Κατ. 28· ἐφ. τοῦ ἀγώνος ὁ αὐτ. ἐν Πομπ. 53· οὕτω, κατὰ τινὰ ἀντίρρῳ ἐν Αἰσχύλ. Χο. 866, μόνος ὢν ἐφεδρος δισσοῖς, ὅλῃ, εἰς ἐναντίον δύο, ἡδυνῆς ὑπάρχοντας ὥπως λάβῃ τὴν θέσιν αὐτοῦ ἡττηθέντος.

5) καθέλου, ὁ ἀναμένων ὥπως λάβῃ τὴν θέσιν ἐτέρου, ἐκδοχός, ἐφ. βασιλέως (ἀνευ διαφ. γραφ. ἐπεδρος) ἱπρὸς 5. 41· ἐφ. τινος Λουκ. Ὀνειρος ἡ Ἀλεκτρ. 9· — Ὁ Κόντος (ἐν Ἀθην. σ. Δ', σ. 327) διωρδοτὸ ἐν Μιχ. Ἀκομινάτω (τόμ. Β', σ. 119, 17) ἐφεδρος εἰς ἐφεδρος.

ἐφέζομαι, Ἀπὸλ., κυρίως ἐν χρήσι κατὰ ματοχ. καὶ ὕ' ἱνικ. παρὰ 1. ἀπαρ. ἐφέζομαι Ὁδ. Δ. 717· προστ. ἐφέζω Ἀνθ. Π. 15. 13.

Κἀθῃμαι ἐπὶ τινος, μετὰ δοτ., δένδρεσιν ἐφέζομαι Ἰλ. Γ. 152· πατὴρ ἐφέζετο γούνασι Φ. 306· θίρω ἐφέζεσθαι Ὁδ. Δ. 717, πρὸς 1. 509· ἐχθρῷ Ἀριστοφ. Ὁρν. 774· ὡσαύτως μετὰ γεν., Πινδ. Ν. 4. 109, Ἀπολλ. Ρῆθ. Γ. 1001· ἐπὶ γένει Μάσχ. 2. 121· εἰς ἐποπός.. αὐλὴν ἐφέζομενοι Ἀνθ. Π. 5. 237· ὡσαύτως μετ' αἶτ., Εὐρώταν ἐφέζομενοι Εὐρ. Ἰλ. 1492· τυχῆ.. ναῦν θίλωσ' ἐφ. (ὁ Caspui. ναυστολοῦσ') Αἰσχύλ. Ἀγ. 664· ἴδε καὶ ὡς II.

2) κἀθῃμαι πλησίον, ἐνθα δ' ἄρ' αὐτός

ἐφέλετο 'Οδ. Ρ. 334· μετ' αἰτ., οὐδ' ἔχων μύθος. τὸ σὺν ἐφεζόμεν βρέτας (οὗτος δ' Wieseler) Δίσχυλ. Εὐμ. 440. Πρβλ. ἐφέλω.

ἐφέλκα. Ἑπικ. ἀντὶ ἐφέλκα. ἴδε ἐν λ. ἐφέλμα.

ἐφέλω. Ἑπικ. ἀντὶ ἐφέλω. ἴδε ἐν λ. ἐφέλμα.

ἐφεκτικός, ἡ, ὄν. (ἐπέχω) ἱκανὸς νὰ ἐμποδίσῃ ἢ σταματήσῃ τῆς κοιλίας Δίσχυλ. Σπιν. παρ' Ἀθην. 355B· σηπεδόνων Διοσκ. 5.126:—οἱ σκεπτικὸι φιλόσοφοι ἐκαλοῦντο ἐφεκτικοί, διότι ἀεὶ ποτε ἐπέχον, ἥτοι εἶχον ἐκκραγὴ τὴν ἐαυτῶν γνώμην καὶ δὲν ἤθελον νὰ βασιλεύσωσιν ἢ ν' ἄρ' ἡθῶσι τι ὁριστικῶς, (ιστ. 11. 5· ἴδε ἐποχὴ II κέξ. — Ἑπίερ. κῶς Σαφ. Ἑκλογ. 1.78.

ἐφεκτός, ἡ, ὄν. (ἐπέχω) πλῆθ. οὐδ., τὰ ἐφεκτά, ζητήματα, ἐφ' ὧν ἡδυνάται τις νὰ ἐπέχῃ δηλ. νὰ μὴ λέγῃ ὁριστικῶς τὴν ἐαυτοῦ γνώμην, Σέξ. Ἑμ. II. 3. 15· πρβλ. τὸ πρῶτ.

ἐφεκτος, ὄν. περιέχων $1\frac{1}{2}$. Περ. οὐδ. 3.1. 12· τόκος ἐφ., ὅτε ἀπέχεται ὡς τόκος τὸ ἐκτὸν τοῦ κεφαλαίου, = $16\frac{2}{3}$ ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν, (πρβλ. ἐπαυθελα). Δημ. 944.10· πρβλ. ἐπίπριτος.

ἐφέλσσαι, ἐπιτυλίσσαι, Παῦλ. Σιδ. Ἑκφρ. τῆς Μεγ. Ἑκκλ. 368.—Μέσ., σύρματι κατέπινεν τινός, Νικ. Θ. 220.—Παθ., περιτυλίσσασθαι, Πινδ. 4. 26, 8.

ἐφέλκεις, ἴδους, ἡ, ἡ ἐπὶ ἑλκὸς ἢ πληγῆς γενομένη σκληρὰ ἐπιθεμία, ἐσθόρξ. Ἀρετ. π. Διτ. Χρον. II. 2. 3.

ἐφέλκιδος, Παθ., γίνονται ἐλκώδεις, Ἱππ. 1201D.

ἐφέλκτικός, ἡ, ὄν. ἐλκυστικός, Εὐστ. 1765. 10.

ἐφέλκτις, εὐς, ἡ, ἡ πρὸς ἑλκὶν δύναμις, τὸ ἐφέλκουν, Ἀριστ. π. Φυσ. 2.1. 6· γραμμικὴ, ἢ τοῦ δὲ ἐπὶ ἐκτάσεως ἢ ἐφέλκτικαί (ὡς ἐν τῷ λόγονδε) Κραμ. Ἀνέκτ. τ. 1. σ. 303, 4.—ἐφέλκυσμός, ὁ, μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας, Εὐστ. 52. 24.

ἐφέλκυστής, οὐ, ὁ, ὁ ἐφέλκων πρὸς ἐαυτὸν, Φύτ., Σουδ.

ἐφέλκυστικός, ἡ, ὄν. ὁ ἐφέλκόμενος, ὡς παρὰ Γραμμ. νῦ ἐφέλκ-κυστικός. II. ἐνεργ., ὁ ἐλκων, σύρῃν πρὸς ἐαυτὸν, ἐφέλκυστικὸν τὰς ψυχὰς Ἰπποδάμ. παρὰ Σαφ. 249· 52· τοῦ ν Εὐστ. 52. 22.—Ἑπίερ. κῶς, Σγῶλ. εἰς Λουκ. π. Ἀλγῶ. Τστ. 2. 24.

ἐφέλκω, ἴων. ἐπέλκω· μέλλω ἐφέλκω Εὐρ. Ἱπρ. Μαιν. 632· ὅλλ' ὡς ἄρ. α' ἐν χρήσει εἶναι τὸ ἐφέλκωσα (πρβλ. ἔλκω). Σύρω κατέπιν μου, σύρω, ἐπ. τὰς οὐράς, ἐπὶ προστάσει μακρὰς ἐχόντων τὰς οὐράς, Ἡρόδ. 3. 113· τὴν ὀδελφεὴν .. ἐπ' ὕδωρ ἐπιρριπὼν ἄγγος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσαν καὶ ἐκ τοῦ βραχίονος ἵππον ἐπέλκουσαν καὶ κλώθουσαν λίνον ὁ αὐτ. 5. 12· ναῦς ὡς ἐξέλω, ὡς ἔφρουλκῃσιν, Εὐρ. Ἐνδ' ἄνωτ., πρβλ. Θουκ. 4. 20· ἐφ. ἐλδον, ἐπὶ ἐλδον προσελημένοι εἰς τὴν πόδα, Πολυένης ἐν Ἀθηναίων δόξῃ 1· τὰ ὀπίσθια σκέλη ἐφέλκουσιν ἐπὶ τὰ ἐμπρόσθια, ἐπὶ ἀρρώστων τροφίον ἵππων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 24, 2· ἐφ. τὰ ἰσχία αὐτόθι θ. 2) ἔλκω, σύρω μετ' ἐμαυτοῦ ἢ κατέπιν μου (ἴδε κατωτέρ. III. 4), πολλὰς ἐφέλκων ἐνιφωράς ἀμυγδαλούς Εὐρ. Μῆδ. 552· Ἥλιος ἐφέλκων λαμπρόν Ἑσπέρου φάος Ἴων 1149, Ἱπρ. Μαιν. 778· μήτε τινα ἄλλην οἰσθησὶν ἐφέλκων μηδεμίαν μετὰ τῷ λογιόμῳ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πλάτ. ἐν Φιλ.

3) σύρω, καὶ μὴν ἐφέλκω καὶ ποτὴρ ἄσκει μετὰ (ἐλκ., ὡς εἶπ' ὁ ποτὴρ (τὸ ποτήριον) ἐρόλκων τοῦ ἀσκέου) Εὐρ. Κύκλ. 151· ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσφ. Λουκ.—Ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῷ Πλάτ. καὶ Μέσφ.

II. Παθ., ἐταίροι, οἳ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφέλκομενοισι πόδεςσιν, τῶν ποδῶν ἐπιτύρμενοι ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ νεκροῦ ἀποκαταμένον ἐκ τῆς μάχης ὑπὸ τῶν ἐταίρων, Ἰλ. V. 696· τὸ δ' ἐφέλκετο μελίνον ἐγγυς, ἐλκ., ἐσύρετο, Ν. 597· ὁ δὲ λίθος ὀπισθεν ἐπέλκόμενος, συρριμένος ὀπισθεν (τῆς βάρους), Ἡρόδ. 2. 96· τοὺς ἐρρενας τῶν κομηλῶν παραλύεσθαι ἐπέλκόμενους ὁ αὐτ. 3. 105· τοὺς ὑπολείποντες καὶ ἐπέλκόμενους ἐφ' ὅθεν αὐτοὺς, τοὺς περιπλανώμενους, ὁ αὐτ. 4. 203, πρβλ. Πολύβ. 9. 40, 2. 2) προσεληκόμενος, Ὀμ. Ἰλ. V. 18· ὁ μὲν δὲ .. τοῦτω ἐφέλκεσθε Θουκ. 1. 42.

III. Μέσ., ὡς τὸ ἐνεργ., σύρω, γυμναίνει καὶ ἐφέλκεται (δηλ. τὸν πόδα) Ἰλ. V. 795B· τὰλλα δ' αὐτ. ἐν Πόλ. 544E.

2) ἔλκω πρὸς ἐμαυτὸν, προσεληκώ, αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σιδήροα, ἡ ὕψος τοῦ σιδήρου προσεληκεί τοῦ ἄνδρα, δηλ. φέρε αὐτοὺς εἰς τὸν πειρασμόν νὰ κάμωσι χρῆσιν αὐτοῦ, Ὀδ. II. 294, T. 13· ὕδωρ ἐπ' ἐαυτοῦ Ἡρόδ. 4. 50· ἐφ. τινὰ πρὸς τὸ Πολύδ. 9. 1. 3· ἐφ. κάλλει πάντας Ἀνθ. Πλαν. 288. 3) σύρω, ἐτραπῶ, τὴν θύραν ἐφέλκωσασθαι Λουκ. Ἑρμ. 16· προστιθέ-ναι τὴν θύραν καὶ τὴν κλῆτὴν ἐφέλκεσθαι Λυσ. 92. 42· ἐφ. ὀφρὸς, συνοφρυῶσθαι, Ἀνθ. II. 7. 440· ἐφ. κατὰ τῆς κεφαλῆς τὸ ἱμάτιον Πλούτ. Καῖσ. 66. 4) ἐπιτρέφω ἀποτελέσματα, πόλλ' ἐφέλκεται φύγη κακὰ Εὐρ. Μῆδ. 462· ὁ καὶ σιδήρον ἀγχόνας τ' ἐφ. ὁ αὐτ. παρὰ Σαφ. 3. 30, στ. 26· τοῦμπάλιν οὐ βρούλονται ἐφ. Ξεν. Κύρ. 8. 4. 32· πρβλ. ἄνωτ. 1. 2. 5) αἰετὶ δὲ ἔμαυτοῦ, οὐκ ἐπιποιεῖται, ἀλλότριον κάλλος Πλάτ. Γαργ. 465B· Μουσαῦ ὀθνηλὴν Θεοκρ. Ἑπιγράμ. 22. 4. 6) σύρω κατέπιν μου τινὰ ὡς ὑποδέσποτον, δηλ. ὑπερεργῶ, τινὰ κάρτεϊ Ἀπολλ. Ρδδ. Δ. 1102.

ἐφέλκωσαι, εὐς, ἡ, (ἐφέλκω) ὁ σχηματίζων ἑλκὸν, ἐπὶ π. 1194G, ἐν τῷ πληθ.

ἐφέλκεις, εὐς, ἡ, τὸ ἐφίλκω, Ἀριστ. π. Ζ. Πορείας 8. 6. ἐφ' ἐμὲν, Ἑπικ. ἀντὶ τοῦ ἐφαίναι, ἀπαρ. ἄρ. ε' τοῦ ἐφίλκω. ἐφ' ἐμὲν, ἴδε ἐπιέννυμαι.

ἐφεξάμερής, ἀριθμὸς περιλαμβάνων $1\frac{1}{2}$, Νικομ. Ἀριθμ. Δ', 23. σ. 72, ἔκδ. Ποσειδ.

ἐφ-εξαιδεύματος, ὄν. περιλαμβάνων $1\frac{1}{2}$, Πλάτ. 2. 1021D· ἴδε ἐπίπριτος.

ἐφεξῆς, ἴων. ἐπεξῆς, ποιητ. ἐφεξῆς, Ὀρφ. Ἀργ. 325, 350. Ἑπίερ.:—κατὰ σειρὰν, ὁ εἰς μετὰ τὴν ἄλλην, Ἰεροδ. 5. 18· χωρεῖν Εὐρ. Ἑλ. 1390· ἐστάναι Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 842· πρβλ. πάντες ἐφ., πάντες κατὰ σειρὰν, ὁ αὐτ. ἐν Λυσιστ. 47· ἐφ. ἐπὶ κέρως τεταγμέναι Εὐδούλος ἐν Ὀκτανίῳ 4, Ἐλναργ. ἐν Πινδ. 5. 1. 6· ὡς περ ὁπλιτῶν φάλαγγος βάρους ἐφεξῆς Ξεν. Ἑλκ. 7. 5, 23· τὰ ἐφ. λεγόμενα Πλάτ. Διοριστ. 261D:—ἐν χρήσει ὡς κατηγορούμενον. Ἰν' ἐφ. ὁ λόγος ἴη ὁ οὗτ. ἐν Πολιτικῇ, 281D:—μετ' ἄρρῳ, τὰς ἐφ. (πολιτείας) ὁ αὐτ. ἐν Πόλ. 449A, πρβλ. Νδν. 996B· ἡ ἐφ. γυνίκα, ἡ παρακείμενη, ἡ πλησίον γυνίκα, Εὐκλ.· τοῦτο μὲν ὡς δηλον ἐστέον, τὸ δ' ἐφεξῆς ρητέον, ὁ μετὰ τοῦτο, Πλάτ. Φαῖδρ. 239D. 2) μετὰ ἐστ., ἐγγύς, ἐσθλὸς μετὰ τι, ὁ αὐτ. ἐν Παρμ. 148E, 149A, κ. ὅλλ'· τὸ ἐφ. αὐτότοις ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 34D· ἐφ. τοῖς ἐξηγουμένοις Ἀριστ. Πολιτικῇ Δ. 3, 1· σπανίως μετὰ γεν., Πλάτ. Τίμ. 56A. II. κατὰ διαδοχὰν, συνε-χῶς, ἄνευ ἐκπτώσεως, ἰδίως μετὰ τοῦ παρ., ὡς ἐφ. πάντας Ξεν. Οἰκ. 12. 10· ὁρῶν πᾶσαν τὴν γῆν ἐφ. ὁ αὐτ. ἐν Πόλ. 4. 6, 4· τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν ἐφ. ἀρπάζειν Δημ. 103. 15· μὴ τοῖς σι-τίσις ἄλλα πᾶσαν ἐφ. ἐργίεσθαι ὁ αὐτ. 1447. 6. 2) ἀπα-νιώσκειν ἐπὶ χρόνῳ, τρεῖς ἡμέρας ἐπέξῃς Ἡρόδ. 2. 77, πρβλ. Λυσ. 156. 31· τέσσαρες ἐφ. Ἀριστοφ. Πάτρ. 915· τίς ἐφ. Καλ. Ἑπιγράμ. 37. 2) μετὰ ταῦτα, ὁ μετὰ ἐστέρῃ, εὐθὺς ἐφ. Δημ. 236· 17· ἐσελθὼν .. καὶ ἐφεξῆς .. καθ' ἐλόμενος ὁ οὗτ. 553. 14.

ἐφεξῆς, εὐς, ἡ, (ἐπέχω) = ἐπισχεσία, ἀσχυρ., πρόσχης, τοῦ δ' ἐφεξῆς = τίνος χάριν; Ἀριστοφ. Σπ. 338, Πισχ.

ἐφεκόμενος, = ἐπομένως. Νάξιμ. ὁμολογ. ἐν Ἑλλ. Πατρ. 91. τ. 91, σ. 1107.

ἐφ-επακιδέματος, ὄν. περιέχων $1\frac{1}{2}$, Πλάτ. 2. 1021D· ἴδε ἐπίπριτος.

ἐφ-επω· παρὰ. (ἐφεζέον) Ἑπικ. Ἑρμην. ἴων. ἐφεπεσκέωνι μέλλ. ἐφέψω· ὁρ. ἐπεσπον (Δίσχυλ. Πίρ. 652, τὸ μέγαν σπ. 2 Γραγ. χωρίον), ἀπαρ. ἐπισπᾶν, μετωχ. ἐπισπᾶν ἴδε κατωτέρ. IV. Ἀπολυνθῶ, ἐπαίκα, ἀπώκω, τινὰ Ἰλ. Α. 117, Δ. 158· ὅποι, Ο. 742, κτλ.· ἀγρην ἐφέπεσκον .. ἵχθους ὀρνιθίας τε Ὀδ. Μ. 330. II. ἑλύνω, [ἵππους] ἐφέπιν μαστίγι· Ἰλ. Δ. 326· καὶ μετὰ ἐστ. προσπ., Πατρόκλην ἐφ' ἐπε κρατερὴν ὕψους ἵππους, ἤλυνεν αὐτοὺς ἐναντίον αὐτοῦ, II. 732· ἐφ' ἐπε, προσέειπε. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἰννοίας, αὐτόθι 724. III. ἵνασκέωμαι εἰς τι, ἐπὶ ἑλάνω, μετ' αἰτ., οὐδ' ἐκ' Ἀθήνης τέσσαρες ὅμιλος ἐφέπει στέμμα, ἐπὶ πρῆξῃ, ἐπὶ ὁδοῖς (Σγῶλ.). Υ. 359· ἄλλοι δ' ἐπὶ ἐλόν ἐποιεν Ὀδ. Ε. 125· πόλεμον ἐφ. Σιμωνίδ. 109· τερπνὰς καὶ θαλάσας Ἀρχιλ. 12· δαίκα καὶ νόμιμα Ἀριστοφ. Θεσμ. 675, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 8. 1· ἐφ. Ὀλῆας, διακίειν κυβερνήαν, Δίσχυλ. Ἱπρ. 98, πρβλ. 552· ἐφ. παραιεσας, κατατίθειν ἢ καλᾶν .. 2) Ἡσ. Θ. 220· ἐφ. δίκαν Φιλοκτήτου, ἀκολουθεῖν τὴν τρέψαν ἐκείνου Πινδ. II. 1. 57, πρβλ. Ἀπολλ. Ρδδ. Β. 384.

IV. συναγεῖν, ἐπισπᾶν, πότμον ἐπισπᾶν Ἰλ. Ζ. 412, κτλ.· ὀδυνοῦν καὶ πότμον ἐπισπᾶν Ὀδ. Ε. 31· θανεῖν [ἢ -εῖν] καὶ πότμον ἐπ. Ἰλ. II. 52, Ὀδ. Δ. 362, κτλ.· κακὸν εἶπον ἐπὶ ὅσον Ὀδ. Γ. 134· ὀλέθριον ἦμαρ ἐπ. Ἰλ. Τ. 294· μόρσιμον ἦμαρ ἐπ. Φ. 100· τὰ δὲ ἀπὸ, αἰεὶν ἐφ' ἐπε μόρσιμος Πινδ. Ο. 2. 19. - Τὸ ἐνεργ. εἶναι ὁπλῆνον παρ' Ἀετ., ἴδε ἄνωτ.

Β. Μέσ. ἐφέπεται (παρὰ μεταγεν. ποιητ. ἐφέπεται, ὁ εἶπ.)· παρὰ. ἐφεσιπόμενι· μέλλ. ἐφέψωμαι· ὁρ. ἐφ' ἐπόμενι, ἐπ' ἐπόμενι, Πινδ. II. 4, 237, προσπ. ἐπέπνυ, ἀπαρ. ἐπισπᾶν (ὡσαύτως ὁρ. α' πρὸς. ἐφεψάσθω (διὰ γρ. ἐφαψ-) Θιόφρ. θ. 2). Ἀπολυνθῶ, ἀπώκω, ἐπισπόμενος Ἀρτεμισίων Ὀδ. II. 426· ἄλλ'· οὐδ' αὖτις ἄλλοι ἐν γῆσιν παρ' Ὀμ. ἐπὶ ἑλκῶσιν σπᾶ-σας, ἦναι ἄπαντες παρ' Ἡρόδ. 1. 103., 3. 54, Θουκ. 4. 96, κτλ.

II. ἀκολουθεῖν, συναγεῖν, λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον εἰς αὐτὸ Ἰλ. Ν. 495· ἐπισπᾶσθαι πρὸς, ἀκολουθεῖν πρὸς, Ξ. 521· οὗτω παρ' Ἡρόδ. 3. 14, 31, κ. ἄλλ.· ὡσαύτως, ἐλμὴ καὶ τὴν ἐλ-σποῖτο, ἂν μὴ τὴν ἀκολουθήσῃ, ὁ αὐτ. 1. 32, κτλ.· ὡς γὰρ ἐφ' ἐπόμενι Ἀριστοφ. Σπ. 1278:—ἀπολ., ἀντιθέτον τῷ ἐφ' ἐπόμενι, Θουκ. 3. 45. 2) ὑπακοῦν, προσέχω εἰς τι, ἐπισπόμενος θεοῦ ἐμφῇ Ὀδ. Γ. 215, II. 96· ἐπισπόμενοι μένει σφῶν, ἵγ-καταλιπόντες λαοὺς εἰς τὴν φορὰν τοῦ πάθους τῶν, αὐτῶν ἐκπύων ἡμῶν καὶ ἐπιθυμῶν συνδραμόμενοι (Σγῶλ.). Ξ. 282, Ρ. 431· τῇ γυνάμῃ τινος ἐπ. Ἡρόδ. 7. 10, 3· οὕτω παρ' Ἀετ., ἴδε ἄνωτ.

ἐπιστέθειται πατρός Αἰσχύλ. Εὐμ. 620· γνώμοις, βουλευμασι, τῷ δικαίῳ Σοφ. Αἰτ. 636, Ήλ. 967, 1037, Εὐρ. 1— ἀπολ., δ' ἐπι-
στέμμενος, ἐνέθετον τῷ δ' πέλοσας, Θουκ. 3. 43· ὡσαύτως, συμ-
φώνῳ, ἐπιδοκιμάζω, εἰ δέ... ἐπὶ δ' ἔσπονται θεοὶ ἄλλοι 'Οδ.
Μ. 349, πρὸς Πινδ. Π. 4. 237.

3) ἀκολούθῳ λογικὸν τινα
συλλογισμόν, Πλάτ. Νόμ. 644D, Θεαιτ. 192B, κτλ.

ἐφεργγνυμι, κλείω ἐντός, ἐφέρξονται Πρακλειῶν. Πίνυχ. Γ. 131.
ἐφεργγνυμι, τὸ, εὐεργγνυμένῳ, ἐπεξήγησε, ἐνωτίσασθαι
τῶν ἐφεργγνυμένων (τῶν ἐφεργγνυμένων Κωδ.) Θεοδ.
Προδρ. Γ' ἀνωμομ. 358· νεύσεις, ἢ, Τζέτζ. Σχόλ. 'Εξηγ. Π. σ.
142, 24.

ἐφεργγνυμένον, ῥηματ. ἐπὶ θ. τοῦ ἐφεργγνυμένου, δεῖ ἐφεργγ-
νυμένῳ, Περικλ. Παρμ. 670 (103).

ἐφεργγνυτικὸς, ἢ, ὄν. ἐπεξηγηματικός, Εὐστ. 777. 57,
Σχόλ. εἰς Θεοδρ. 2. 48.

ἐφεργγνυμένῳ, ἐπισηγοῦμαι, Διονύσι. Ἀριστο. σ. 306D.—'Εν τῷ
Παθ. Ψ' ἐλλ. Σύνωψ. Νόμ. 595.

ἐφεργγύζω, μεταγεν. ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ ἐπομ., Ἀνθ. Π. 9. 231,
'Ορφ. Διὸ 701, κτλ.

ἐφέρπωνι μίλλ. -φω, Αἰσχύλ. Εὐμ. 500· ἄλλ' δ' ἐν χρήσι α'
ἀόρ. εἶναι ἐφεργγύζω, Ἀριστο. Π. 75 (ἐν Θεοδρ. 22. 15, ἀντὶ
ἐφεργγύζω [ῥ]), πρὸ ἀναγνωστέον ἐφεργγύζω μετὰ τοῦ Kiesel,
ἢ ἐπιεργγύζω μετὰ τοῦ Δοκεν. ἢ πρὸς. ἔρπω, "Ερπω ἐπάνω
εἰς τι, ἐπὶ χύτρῳ Ἀριστο. ἐνθ' ὄνως.

II. ποιητ., ἐρχομαι ἐπὶ τι, ἐρχομαι πρὸς τινα βραδέως ἢ κρυφίως,
τινὰ Αἰσχύλ. Εὐμ. 314, 943· ἐπ' ὁσοῖσι νύξ ἐφέρει Περικλ. Εὐμ.
Αἰτ. 269.

2) ἀπολ., ἐπερχομαι, ἐπιτεθεμαι, Αἰσχύλ. Εὐμ.
500· ἰδίως κατὰ μετοχ., ἐπερχόμενος, χρόνος ἐφέρπων Πινδ. Ο.
6. 164· ἐφέρποισα κρίσις ἡ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 96. 4.

'Εφεργγύζω, ἔδος, ἢ, ἑορτὴ ἢ πανηγυρὶς τῶν Ἑφεσίων καὶ χρο-
νολογικὴ ἐποχὴ, ὡς Ὀλυμπιάς, Πυθιάς, Παναθηναίς, Ἐπιγρ.
'Εφεσίου Wood. Discov. εἰς. Append. VI. N° 8 καὶ 18.

'Εφέσια, ἱων. τὰ, ἢ ἑορτὴ τῆς Ἑφέσιας Ἀρτέμιδος, Θουκ. 3.
104, πρὸς Πανσ. 7. 2.

II. σ' Ἑφέσια γράμματα' ἐμφε-
δαί τινος δυσπαρακολούθητοι, δε καὶ Κροῖον ἐπὶ τῆς πυρᾶς εἰπεῖν
φάσκει, πρὸς Πινδ. Πινδ.

ἐφεσίαν· ἀντιποιήσιν. ἐπιθυμία· Πινδ.

ἐφεσίμος δίκη, ἢ, δίκη ἐν ἣ ἐχέται τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃ ἔφε-
σιν εἰς ἄλλο δικαστήριον, οὐ κυρίως δὲ ἢ κρίσις (τῆς βουλῆς), ἀλλ'
ἐφεσίμος εἰς τὸ δικαστήριον Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. XLV. 2 (σ.
651, ἐκδ. Black, Λουκ. Εἰκόν. 15· οὕτω, γνώσις ἐφ. Δημ. 78.
28, Πολυδ. II', 63, 125, Γαλην. τ. 10, σ. 7.

Ἑφεσίας, ἔως, ἢ, (ἐφίημι) τὸ ῥίπτειν τι κατὰ τινος, τοξεύειν, ἢ
τοῖς βέλεσιν ἔφεσις Πλάτ. Νόμ. 717A.

2) μεταφ. ὡς Ἀττ.
νομικός ὄρος, ὡς ἐξ ἑτέρου δικαστηρίου εἰς ἕτερον μεταγωγὴν Ἀρ-
ποκρ. — ἔφεσις δὲ ἐστίν, ὅταν τις ἀπὸ διαιτητῶν ἢ ἀρχόντων ἢ δη-
μοῦ ἐπὶ δικαστὴν ἐφί, ἢ ὅπῃ βουλῆς ἐπὶ δῆμον, ἢ ἀπὸ δῆμου ἐπὶ
δικαστήριον, ἢ ἀπὸ δικαστῶν ἐπὶ ξενικὸν δικαστήριον· Πολυδ. II',
62· εἰς τινα Δημ. 1301. 4, Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. IX. 2, XLV. 2,
κτλ. ἐπὶ τινα Ἀριστ. Ἀποσπ. 416· πρὸς τινα Διον. Ἀλ. παρὰ
Ἰσακρ. 12, πρὸς. Ἐκκλησιος.

II. (ἐφίημι) τὸ ἐπιθεῖν τινας,
ἔφεσις, ἐπιθυμία, ὄρεξις, τινος Ἀρχύτ. ἐν Στοδ. Ἐκλογ. 741
Gaisf., Πλάτ. Νόμ. 864B, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 5, 17· ἀπολ., Πλάτ.
'Οροι 413C, Πινδ.

ἐφεσπερεία, ἢ, ὡς τῆς ἐσπέρας Σουῖδ.

ἐφεσπερεύω (ἐσπέρα), «ἐσπέρα ἐργαζομαι» Ἐτυμ. Μ. α. 403.
52· «τὸ μὲν ἐσπέρα προσαγγρυνύσκει καὶ ἐφεσπερεύσκει καὶ ἐφεσπε-
ρεύσκει Πινδ. Δ' 71· «ἐφεσπερεύσκει» ἐσπέρα ἐργαζομαι»
Πινδ.

ἐφεσπερος, ὄν. (ἐσπέρα) δυσμικός, ὥρος Σοφ. Ο. Κ. 1059.

ἐφίστομαι, μεταγεν. πρὶν. ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ ἐφίπομαι, Νόνν.

ἐφίσταμαι, ἐφεσπάζω, ἐφίστασθαι, ἴδε ἐφίξω.

ἐφεσπάζομαι, «ἐνωχληθεῖς, ἐντρανθεῖς» Πινδ., Φώτ.

ἐφέστιος, ἱων. ἐπίστιος, ὄν. Περικλ. Ἐπιγρ. Τηξ ἐν Σουλ.

'Επιγρ. 3128· (ἐφίημι). Ἐπὶ τῆς ἰδίας ἐστίας, ἐν τῇ ἰδίᾳ οἰκίᾳ, ἑλ-
θὼν ἀπολῆσθαι ἐφέστιος, «ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ ἐστίας, οἷς τὴν ἰδίαν
οἰκίαν» (Σχόλ.) 'Οδ. Γ. 234· Τρώες, ἐφέστιοι, ὅσοι ἔσονται,
«αὐτόθι», πολῖται· ἀνέθετον τῷ ἐφέστιοι, Πλ. Β. 125, πρὸς,
130· μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ἀλλ' ἐμὲ, ἐφέστιον ἤγαγε δαί-
μων (δ. ἐ. ἐπὶ τὴν ἐστίαν) 'Οδ. Η. 248· ἤλθεν ἐφ. Ψ. 55·
ἐφέστιον πῆξαι, σκηπτρον (δηλ. ἐπὶ τῇ ἐστίᾳ) Σοφ. Ήλ. 419·
— ἐπὶ τῶν ἱερῶν καθιερωμένων παρὰ τὴν ἐστίαν καὶ ἐπικαλούμενων
προσηλασίαν, ἐπίστιος ἡμεῖς ἐγένετο Περικλ. 1. 35· ἱκέτης καὶ ἐδ-
μῶν ἐφ., ἐντός τοῦ ναοῦ οἰκῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 577, πρὸς 669·
κόθηρθε δωμάτων ἐφ. δ' αὐτ. ἐν Ίκ. 365· τὸν δ' ἐφ. θεῶν
αὐτῶν 503, πρὸς, Σοφ. Ο. Τ. 32· ὡσαύτως, ἀπλῶς ἐπὶ ξένου, ἑλ-
θόντ' ἐς δόμους ἐφέστιον δ' αὐτ. ἐν Τρ. 262· συγγόν ἐν Ἀπολ.
Περικλ. ἐφ. ἐν μεγάροισιν Δ. 909. Γ. 1117, κτλ. ὡσαύτως μετὰ
δυν. προσ., ἐφ. ἀθανάτοισιν, κατοικῶν μετὰ τῶν ἀθανάτων, δ'
αὐτ. Γ. 110· πρὸς Δ. 518· μετὰ δυν. ἐξου, δ' αὐτ. Δ. 117.

II. καθύλου, ὡς ἀνέμων εἰς τὴν οἰκίαν ἢ τὴν οἰκονομίαν ἢ ὑπάρχων

ἐντός, Δατ. domesticus, πόνων, δόμων ἐφέστιοι Αἰσχύλ. Θῆβ. 853·
ὄματα δ' αὐτ. ἐν Ἀγ. 1310· ἰσομοία δ' αὐτὸς ἐν Εὐμ. 169·
ἀλλὰ λογαί Σοφ. Τρ. 206· οἰκέτις δ' αὐτ. παρὰ Πλουτ. 2. 959F· εὐναί
Εὐρ. Ήλ. 216· ἐφ. δόμοι, οἱ θάλαμοι τῆς οἰκίας, Αἰσχύλ. Θῆβ. 73·
— ἱων. ἐπίστιος, τὸ, οἰκονομία, οἰκονομικός κύκλος, Περικλ. 5.
72, 73· πρὸς, ἐπίστιος.

III. θεοὶ ἐφέστιοι, οἱ οἰκονομικοί
καὶ θεοὶ, Δατ. Lares ἢ Penates, εἰς αὐτὸν ἀπεριωρισμένη ἢ ἐστία,
'Ιεροκλ. παρὰ Στοδ. 416. 3· Ζεὺς ἐπίστιος ἢ ἐφέστιος, ὡς προ-
σέτης τῆς ἐξέτας, Περικλ. 1. 44, Σοφ. Δ. 492· ἐφέστιον Ἰδρυμα
ἐν οἰκίᾳ ἔχων, ἐπὶ οἰκονομικῶν θεοτήτων, Πλάτ. Νόμ. 931A·
ἐπίστιον (δηλ. κύλιε), ποτήριον πινόμενον εἰς τιμὴν τῶν οἰκονομικῶν
θεῶν, Βῆκ ἐν Ἀνακρ. 90.— Περικλ. Πινδ.

ἐφεσπρίδιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 37.

ἐφεσπρίδης, ἔδος, ἢ, (ἐφίημι) ἐπανωφόριον, ἱμάτιον, μαυδίας,
Ξεν. Συμ. 4. 38· φιλοσοφικὸν τριβώνιον, Ἀθην. 98A· στρατιωτικὴ
χλαμύς, Πλουτ. Δούκουλλ. 28· μαυδίας γεροντιστοῦ, Περικλ. 4.
2· ὡσαύτως, γυναικεία ἐσθῆς, Ἀνθ. Π. 9. 153, κτλ. ἴδε Βακχίλου
Χαρικλ. 441 ἐν τῇ Ἀγγλ. μεταφρ. 2) χλαμύς ἐφεσπρίδης
Ἀθην. 215B, Πολυδ. Ζ', 61.

ἐφέτεον, ῥηματ. ἐπὶ θ. τοῦ ἐφίημι, δεῖ ἐφίημι, Κικ. πρὸς Ἀττ.
9. 4, 2, Ἰωσάπου 'Ιουδ. Ἀρχ. 4. 8, 32, σ. 224.

ἐφέτης, ὄν. (ἐφίημι) «ἡγεμὼν» Πινδ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 80.

II. ἐφέται, οἱ, «δικαστῶν εἶδος» Ἀθηνῶν τῶν ἐφ' αἵματι
δικαζόντων καὶ κυρίως δὲ οἱ τὰς φονικὰς δίκας Ἀθηνῶν δικάζον-
τες· Πινδ. — ἐφέται τὸν μὲν ἀντιὸν εἰς καὶ πενήκοντα, δρᾶ-
κων δὲ αὐτοὺς κατέστησεν ἀριστὶνδὴν αἰρεθέντας· ἐδίκασον δὲ καὶ
τοῖς ἐφ' αἵματι δικαζομένοις ἐν τοῖς πέντε δικαστηρίοις Πολυδ.
II', 125, Ἀνθ. 10. 43, πρὸς Πλουτ. Σόλων 19· μετὰ δὲ τὴν
ἔκδοσιν τῆς ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλῆς, ἥτις ἀνέλαβε πάσας τὰς ἐν
προνοίᾳ (προμελέτης) φονικὰς δίκας, οἱ ἐφέται ἐδίκασον μόνον τὰς
ἐλαττοτέρων ποιῶν συνεπαγομένας ἀνθρωποκτονίας εἰς τὰ τέσσαρα
δικαστήρια· ἐν Δελφίνοι, ἐν Παλλάδι, ἐν Πρυτανείῳ καὶ ἐν Φρε-
ατταί, Δημ. 613-646, Ἀριστ. Ἀποσπ. 417-19, κλ.

ἐφετικός, ἢ, ὄν. (ἐφίημι) ἀποδεδέπων εἰς τι, τινος Κλήμ. Ἀλ.
661.

II. κινούμενος ὑπὸ ἐπιθυμίᾳ, Θεοφρ. Ἀποσπ. 12. 9,
Winmer— παρὰ Γραμματ. ἐφετικὰ λέγονται τὰ ἐπιθυμίας δηλω-
τικὰ ῥήματα, Χοιροβ. ἐν Α. Β. 1277.

III. ἐφετικοὶ ἀγῶ-
νες, οἱ κατ' ἐφεσιν γινόμενοι ἐν δικαστηρίοις, Βασιλ. τ. 1, σ.
450, ἐκδ. Heimb.

ἐφετίνδα παίζειν (ἐπίρρ.), «εἶδος παιδίας, ὅταν σφαῖραν ἄλλῃ
προτεινάντες ἀλλὰ ἄλλῃ βάλλωσι» Πινδ. — ἐφετίνδα ὄνομα παιδίας φε-
νακίης· ὅς γάρ Ἀριστοφάνης φησὶ τὸ ὅστρον ἐφίη παρὰ τὸ ὅστρον
ἀνακλίσας, αἰνιττόμενος τὴν ἐξοστρακισμόν, οὕτω Κρατίδης ἀνέ-
πλασε τὸ ἐφετίνδα, παρὰ τὰς ἐν τοῖς δικαστηρίοις γινόμενας ἐφεσεις·
Ἐτυμ. Μ. 402. 39· — ἢ δὲ ἐφετίνδα, ὡς ἐστὶν εἰκάζειν, ὅστρον
ἀφέντα ἐς κύκλον ἐχρῆν συμμετρήσασθαι, ὡς ἐντός τοῦ κύκλου στήν·
Πολυδ. Θ', 117.

ἐφετμή, ἢ, (ἐφίημι) ποιητ. λ. ὡς τὸ ἐφημοσύνη, παραγγελία,
ἐντολή, προσταγή, Πλ. Σ. 249 (ὡς πινύσας)· Θεῶν ὄντων ἐν
ἐφετμῇ Τ. 290· — συγγόν ἐν τῷ πληρ., ἐντολαί, διατάγματα,
παραγγελίαι, ἰδίως ἐπὶ τῶν θεῶν ἢ τῶν γονέων, Πλ. Ε. 508, Σ. 216,
'Οδ. Γ. 11, κτλ. ἄλλ' ἐν Πλ. Α. 495, Θεῖτις δ' οὐ λήθεται ἐφε-
τμῶν ἐοῦ· — ὡσαύτως ἐν Πινδ. II. 3. 19, κτλ., Αἰσχύλ. Χο. 300.
685, Εὐμ. 241, Εὐρ. I. Α. 634· — ὡσαύτως, ἐπὶ αἰτίσεων, εὐχῶν
ἢ παρακλήσεων, Πινδ. I. 6. (5) 26.

ἐφετός, ἐφετίνος, ἴδε Κόνων ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 336, κτλ.
ἐφετός, ἢ, ὄν. (ἐφίημι) ἐπιθυμητός, Θεῖόν τι καὶ ἐφετόν
Ἀριστ. Φυσ. I. 9, 3, πρὸς Πλουτ. 2. 274D. — Ἐπίρρ. ἐφός· ἐφε-
τόν, τὸ, (ἐξυμ. δικαστήριον) δικαστήριον ἐν Μεγαλοπόλει ὁμοῖον
τῷ τῶν ἐφετῶν ἐν Ἀθῆναις, Ἐπιγρ. ἐν τῷ Hell. I. παράρτ. 1. σ. 126.

II. συγχωρητός, ἐπιτετραμμένος, Ἀγαθ. Ἰσορ. Β', 7, σ. 78.
20, ἐκδ. Β.

ἐφευάξω, = ἐπευάξω, Πλουτ. Μάρκελλ. 22, ἂν μὴ ἀναγνωστὴν
εὐάξω.

ἐφευρέμα, τὸ, = ἐφευρήμα, ἀνακάλυψις, ἐφευρέσεις, Βασίλ. III.
165C, Σχόλ. εἰς Εὐρ.

ἐφευρέσεις, εὐρεῖς, ἢ, ἀνακάλυψις, ἐφευρέσεις, Α. Β. 773, Ἰγνατίου
'Επιστ. 2. σ. 34.

ἐφευρέτης, οὐ, δ, ὁ ἀνακαλύπτων, ὁ μηχανώμενος, Ἀνακρεόντ.
41· κακῶν Ἐπιστ. π. Ρωμα. α', 30, Ἐκκλ. — ἐφευρετικός, ἢ,
ὄν. δ' ἐφευρετικὸν ἦτοι ἔχων τᾶς ἢ ἱκανότητα εἰς τὸ ἐφευρίσκειν,
Σχόλ. εἰς Ἠσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. σ. 24, (Poetae Minores Gifford
ed. τ. 2.)

ἐφευρίσκω· ἱων. ἐπευρίσκωι μίλλ. ἐφευρήσωι ἀόρ. ἐφῆν-
ρον ἢ ἐφευρόν, κτλ. Ἀνευρίσκω, εὐρίσκω, εἰ ποῦ ἐφεύροι
ἠίδονας λιμένας τε 'Οδ. Ε. 440, πρὸς, 417 (πρὸς. εὐρίσκω ἐν
ἀρχ.), πρὸς Πλάτ. Φαῖδρ. 266A· — κατὰ τὴν πλείστον μετὰ μετοχ.,
δὲν δ' αὐτ. βόδωντα ἐφεύροι Πλ. Β. 98· δαιτυμένους δ' εὐ
πάντας ἐφευρόμεν 'Οδ. Κ. 452· τὴν γ' ἀλλύουσαν ἐφευρόμεν
ἀγλῶδον ἰστόν, ἀνεκαλύψαμεν, συνελάμβανεν αὐτὴν διαλύουσαν, Ω.
145, πρὸς Σοφ. Ήλ. 1093, Πλάτ. Πολιτικ. 307C· — οὕτως ἐν τῷ

Παθ., μὴ ἐφευρεθῇ πρήσων Πρῶτ. 9. 109· κλέπτων ὄταν τις.. ἐφευρεθῇ Σοφ. Ἀποσπ. 669· ὄρυν ἐφευρίσκει (6) ἐνικ.) ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 938· ἐφηύρηται κακός (ἀλγ. ὦν) ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1421, πρβλ. Ἀντ. 281· δειλὸς ὢν ἐφηυρέθη Εὐρ. Ίκ. 319.

2) ἀνακαλύπτω προσέτι, διὰ φ. γραφ. ἐν Οδ. Γ. 158· τινί τι Πaus. 3. 12, 10.

3) εἰσάγω προσέτι, ὅσα δ' ἂν ἐφευρίσκω [τὰ τέλη] Σιν. Πόροι Α. 40.

Π. ἐπινῶ, ἐπὶ τεχνῶν, τέχνην Πινδ. Π. 12, 13 (καὶ ἐν τῷ μέν., αὐτὸς Α. 466)· σοφῶς ἐφεύρες ὥστε μὴ θανεῖν Εὐρ. Ἀλκ. 699.

2) ἀναπαύω, εὐρίσκω τι ἀγνωστον, ἐφεύρε δ' Ἀποσπ. μέτρα καὶ περιστροφάς Σοφ. Ἀποσπ. 379. 8· χρόνον διατριβάς αὐτοῦ 380· πρβλ. Κρατῖνον ἐν «Ὀδυσσεύσιν» 3.

ἐφεψιάσθαι, ἐμπαίξω, σκώπτω, χλευάζω, Λατ. *olludere*, τεθνηῶτί γ' ἐφεψιδῶνται ἅπαντες Ὀδ. Γ. 331, πρβλ. 370· ἴδε καθεψιδάσθαι.

ἐφέψω, ἐν νέου βράζω, Ἀθην. 656B· πρβλ. ἐποπτᾶω—Παθ., ἐφέψεται ὕδωρ, κηλίζει, Παλλὰδ. (Ἰατρὸς) περὶ Πυρετῶν σ. 40.

ἐφῆβαια, τὰ, (ῥῆγ) τὰ περὶ τὰ αἰδοῦσα μέρη, Λατ. *ruhes*, Διοσκ. 1. 3, Πρακτεῖδ. παρ' Ἀθην. 647A.

ἐφῆβαρχος, ὁ, (ἐφηβος, ἄρχων) ἐπέκτης τῶν ἐφήβων, ἄρχων τις ἐν τοῖς τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, οἷον ἐν Ἑδέσση, Σουλ. Ἐπιγρ. 1997c (προσθῆκαι)· ἐν Κυζίκῳ, 3660, κτλ.· ἴδε Ἀρρ. Ἐπικτ. 3. 1, 34., 7. 19.—ἐφῆβαρχεῖω, ἔγω τὸ ἀξιωμα τοῦτο, ἐν Βερροῖαι, Σουλ. Ἐπιγρ. 1957g (προσθῆκαι)· ἐν Τέω, 3085—6· ἐν Φιλαδέλφειᾳ, 3421· ἐν Κυζίκῳ, 3665.

ἐφῆβᾶω, ἴων. ἐπῆβᾶω, φθάνω εἰς ἡλικίαν ἐφήβου, ἀνδρῶμαι, Πρῶτ. 6. 83, Αἰσχύλ. Θήβ. 665, Εὐρ. Ἀποσπ. 563, Σιν. Κύρ. 6. 1, 12.

ἐφηβεῖα, ἡ, (ἐφηβεία) ἡ ἡλικία τοῦ ἐφήβου, ἡ νεανικὴ ἡλικία, οὐδ' εἰς ἐφηβείαν ἤλθεσ τέκος Ἀνθ. Π. 7. 467.

ἐφηβεῖον, τό, μέρος πρὸς γύμνασιον τῶν ἐφήβων, Στράβ. 240· ἐντεῦθεν ὡς ἀρχαιεπαιδικὸς ὅρος, Βιτρούβ. 5. 11, 1.

ἐφήβειος, α, ον, νεανικός, ἀκμή Ἀνθ. Π. 7. 427, παράρτ. 148.

ἐφηβεῖω, εἶμαι ἐφηβος, φθάνω εἰς ἐφηβικὴν ἡλικίαν, Πaus. 7. 27, 5, Ἀρτεμῖδ. 1. 54· οἱ ἐφηβεύσαντες, οἱ γενόμενοι ἐφηβοί, Σουλ. Ἐπιγρ. 265, 272B, 275—6, κ. ἄλλ.· τὸ ἐφηβεύον = οἱ ἐφηβοί, Πιλόδ. 7. 8.

ἐφηβότηρ, ἥρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐφηβος, Σουλ. Ἐπιγρ. 3538, 24.

ἐφηβεία, ἡ, = ἐφηβεῖα, Ἀρτεμῖδ. 1. 54. II. ἐφηβεῖον, B· Μακκ. δ'· 9.

ἐφηβεῖα, ἡ, ὄν, Δωρ. ἐφαβεικός, α, ὄν, ἀνίκων ἡ ἐπιτήδειος εἰς ἐφηβον, Θεόφρ. 23. 56· τήν.. τριχὰ τήν ἐφ. κείρας Σουλ. Ἐπιγρ. 2392.

II. τὸ ἐφηβεῖον. 1) = ἐφηβοί, Δουκ. Πιλότον ἡ Πύχ. 3.

2) τὸ μέρος τοῦ θεάτρου τὸ ὡρισμένον διὰ τοὺς ἐφήβους, Πολυδ. Δ' 122, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 795.

Εφηβος, Δωρ. ἐφᾶβος, ὁ, ὁ εἰσελθὼν εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, ἀπὸ δέκα καὶ ὀκτὼ ἐτῶν μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ, καὶ εἰς μὲν τοὺς ἐφήβους εἰσῆσαν ὀκτωκαίδεκα ἔτη γενόμενοι· Πολυδ. Η' 105, Ἀρπακρ. ἐν λ. ἐπειδετέες· (ὁ δὲν. ἐν Κύρ. 1. 2, 8 ὅτε τὴν ἡλικίαν ταύτην μετὰ τὸ 16ον ἢ 17ον ἔτος διὰ τοὺς Πέρσας· μέχρι μὲν δὲ ἔξ ἢ ἐπτακαίδεκα ἐτῶν ἀπὸ γενεᾶς οἱ παῖδες ταῦτα πράττουσιν, ἐκ δὲ τούτου εἰς τοὺς ἐφήβους ἐξέρχονται)· ἅμα εἰσελθόντων εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην ὁ Ἀθηναῖος νεανίας ὑπάτατο τὴν δοκιμασίαν καὶ ἐνεγράφετο ὡς πολίτης εἰς τὸ ληισαρχικὴν γραμματεῖον τοῦ δήμου αὐτοῦ, Λυκούργ. 157. 18, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. κεφ. 42., 76. 1· δοκιμασία ἐφῆβων ὁ αὐτ. 60. 12 κτλ.· ἴδε Böckh de Ep. Att. (1819), Λεξικ. Ἀρχαιοτ. (κατὰ τὸν Πολυδ. καὶ Ἀρπακρ. ἡ ἱγγραφή ἐν ληισαρχικῇ γραμματείᾳ ἐγίνετο μετὰ δύο ἔτη, δηλ. εἰς τὸ 20ὸν ἔτος)· πρβλ. περὶ πολιοῦς.

2) ἐπὶ παρθένου, Βασίλ., Ἰππύχ., Φώτ.

II. εἶδος ποτηρίου, Ἀθην. 469A.

III. βόλος τις τῶν κύβων, Ἀνθ. Π. 7. 427.

ἐφῆβοσύνη, ἡ, ἡλικία τοῦ ἐφήβου, ἡ νεανικὴ ἡλικία, Ἀνθ. Π. 6. 282.

ἐφῆβότης, ἡτος, ἡ, = τῷ προηγ., Βυζαντ.

ἐφῆγόμεαι, ἀποθ., ὀδῶν εἰς τινὰ τόπον, μετὰ δοτ. προσ., ἴδμεν ὡς Ἀττ. δικανικός ὅρος, ὀδῶν τὸν ἀρχαῖον εἰς οἰκίαν ἔνθα εἶνα κρυμμένους κακούργους ἐν ἐγὼ δὲν τοῖμα νὰ συλλάβω, Δημ. 601. 20, πρβλ. 803. 15, Πολυδ. Η' 50· καὶ τὸ ὄνομα ἐφῆγγησις, ἡ, ἐσθμάνειν ἀγωγὴν ἐναντίον ἀνθρώπου διχομένου καὶ κρυπτοντος κακούργου, Α. Β. 187, Σουῖδ., Φώτ. κλ.

ἐφῆγόμεαι, = ἐπιχεαίρω, τινι Σεν. Ἑλλ. 5. 3, 20· Θηβαίους.. ἐφῆσθηναι παθοῦσιν Δημ. 231. 2· ἐπὶ τινι Δίον Κ' ἀπολ., Σιν. Ἀγῆσ. 7. 5, Δημ. 196. 21· σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασίας, Ἀριστ. 1. 12.

ἐφῆγόμεν, καθιστᾷ τι ἡδύ, νόστιμον, καρυκεῖν, τὴν τροφήν Πλουτ. 2. 688D· μεταφ., λόγους διατριβὴν ἐφ. αὐτοῦ 314I'.

ἐφῆγω, μέλλω. ἐφῆξω, Σοφ. Πιλ. 304· ἔγω φθάσει, ὁ αὐτ. ἐν ΑΓ. 34, Ἀντ. 1257, κτλ.· ἐφῆκεν ἡμέρα Θουκ. 8. 61.

2) ἔσον ἂν ἡ μόρα ἐφῆκη, ὅσον τόπον καταλαμβάνει ἡ κατέχει, Σεν. Δακ. 12. 5.

ἐφῆλιξ, ἔκος, ὁ, ἡ, = ἐφηβος, Ἀ. Β. Π. 7. 427.

ἐφῆλις, ἴων. ἐπηλις, ἔδος, ὡσαύτως ἐφῆλις, ἔδος, ἡ, (ἡλος)· — σιδηροῦν ἔλασμα καθηλωμένον ἐπὶ τοῦ σκεπέματος κειώτερου, Φίλων Βιλοπ. 63F, Πισύχ.

II. ἐν τῷ πλην., τραχὺ σιγίματτα ἀπερ καθιστᾷσι τὸ πρόσωπον κατὰστικτον (ἐκ τοῦ ἡλως), ἡ κατ' ἄλλους μελανία ἐν τῷ προσώπῳ ἐνεκα τοῦ καύματος τοῦ ἡλίου (ἐν τοῦ ἡλως), Ππκ. Πρῶτ. 105C, Ἐτιοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 20, 3, κτλ.· πρβλ. Νιν. Θ. 333, 158.

ἐφῆλιος, ον, (ἡλος) καρφωμένος ἐπὶ τινος ἢ εἰς τι, Σουῖδ.

II. ἔγων λευκὸν σίγμα, ὀφθαλμὸς Ἀλ. π. 7. 15, 18· ὀφθαλμοῖσιν ἐφῆλος Πιοιτ. ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἐκμ. 714. 6, Φώτ.

ἐφῆλότης, ἡτος, ἡ, λευκὸν σίγμα ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, Σίλτ. Εμπ. π. Μ. 7. 233.

ἐφῆλῶς, καρφώνω τι στερεῶς τῶνδ' ἐφῆλῶται τορῶς γόμφος διαμπαξ, μεταφ., ὥρθη τὸ πρᾶγμα ἀμετακλήτως, Αἰσχύλ. Ίκ. 944.

ἐφῆλῶτος, ἡ, ὄν, (ἐφῆλῶς) καρφωμένος ἐπάνω εἰς τι, Πίρων Λύτρικ. α. 244.

ἐφημαί, Παθ. πρkm. ἐν χρήσει ὡς ἐνεστ. (πρβλ. ἤμαι)· εἶμαι τοποθετημένος ἢ κάθημαι ἐπὶ τινος, κληῖδεσιν ἐφῆμενοι Ὀδ. Μ. 215· ὁρόνῳ 2. 309· μετὰ γεν., πόντου οἰνὸς ἐφῆμενος Σοφ. φ. 1124· κάθημαι ἐν τινι, δόμοις, τάφῳ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1217, Χο. 501· ὡσαύτως μετ' αἰτ. (ἴδε ἐν λ. καθεῖω), βρέτας ἐφῆμενος ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 409, πρβλ. 440 καὶ ἴδε ἐφεύμαι ἐν ἐλ.· τάφον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 158· βωμῆ ἐφῆμένη = βωμῆ ἐφ. Εὐρ. Ίκ. 93.

II. Παλλὰς οἱ τ' ἐφῆμενοι, οἱ πάρεδροι (πρβλ. ἐφεδρος), Αἰσχύλ. Εὐμ. 629.

ἐφημερευτής, ος, ὁ, ὁ καθ' ἡμέραν φυλάτιον ἢ διοικῶν, ὁ ἄρχων τῆς ἡμέρας, Φίλων 2. 481, 32, Ψευδο-Ἀθαν. IV, 933C.

ἐφημερεύω, δαπανῶ ἡμέραν τὴν ἡμέραν εἰς τι πρᾶγμα, Πολυδ. 22. 10, 6· μετὰ δοτ., τοῖς κινδύνοις Διδ. 11. 8.

II. προεδρεύω ἐπὶ μίαν ἡμέραν, Σουλ. Ἐπιγρ. 5853.

ἐφημερία, ἡ, τάξις ἡ σειρά ἱερῶν οἵτινες ἐπὶ μίαν ἡμέραν κατὰ περιόδους ἐτελλοῦν τὴν ἱερατικὴν αὐτῶν ὑπηρεσίαν, Εὐαγγ. κ. Λουκ. α' 5, πρβλ. Ἑβδ. (Α', Παραλ. ΚΔ), καλουμένη πατριὰ ὑπὸ Ἰωσήφου ἐν Ἰουδ., Ἀρχ. 7. 14, 7· πρβλ. Ἑβδ. (Α', Παραλ. ΚΔ, 4).— Κατὰ Σουῖδ.: ἐφημερία, ἡ πατριὰ, λέγεται δὲ καὶ ἡ τῆς ἡμέρας λειτουργία. 2) ἱερατικὴ ὑπηρεσία ἐν ὠρισμένῃ σειρά ἡμερῶν, Ἑβδ. (Νεμε. IV, 30 κτλ.). 3) ἡ ἡμέρα ἡ ἐκδοσις τελουμένη λειτουργία ἱερῶς ἢ ἱερομανάχου ἐν τοῖς μοναστηρίοις, Βασίλ. III. 645A.

ἐφημερένός, ἡ, ὄν, = τῷ ἐπομ., Ἀλεξ. ἐν Ἀδῆλ. 34.

ἐφημερίος, Δωρ. ἐφᾶμ-, ον, ὡσαύτως α, ον, Πινδ. Ν. 6. 10, (ἡμέρα)· — κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας, ὅς τὸ κατὰσβρόξαιεν.. οὐ κεν ἐφημερίος γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν, οἷ ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ, ἐν ἡ ἔπεινο (Σχόλ.), Ὀδ. Δ. 223· ἐν καιρῷ ἡμέρας ἀντίθετον τῷ μετὰ νύκτας, Πινδ. Εὐν. 490.

ἐπὶ μίαν ἡμέραν, διὰ τὴν ἡμέραν, ἐφημερία φρονέοντες, μαθηδόντες φρονέοντες περὶ τῆς αὑτῶν, Ὀδ. Φ. 85· κῆδος ἐφ., διαρκῶν ἐπὶ μίαν ἡμέραν, βραχυχρόνιον, Ἄθην. 656· συγχάκει ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐφημερίοι, πλάσματα ἐφήμερα, Αἰσχύλ. Πρ. 446, Ἀριστοφ. Ὀρν. 687· θαυτά τε καὶ ἐφᾶμ, ἔφᾶ Τίμ, Δουκ. 99D.

3) διὰ τὴν ἡμέραν, καθημερινός, ἀμβροσία Φερεικός, παρὰ Πλουτ. 2. 938I'· λέτριάς ἐφ., ὑπηρετὴς ἡμερήσιος, μισθολογὸς «μὲ τὴν ἡμέραν, Ἑβδ. 656· μισθός Ἀνθ. Π. 7. 634.— Πρβλ. ἐφήμερος.

ἐφημερίς, ἔδος, ἡ, ἡμερολόγιον, ἰδίως στρατιωτικὸν ὑπόμνημα τῶν καθ' ἡμέραν συμβαινόντων, ὡς τοῦ Καίσαρος τὰ *Commentarii*, Πλουτ. Καῖσ. 22· οὕτως ἀναγινώσκμεν περὶ τῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐφημερίων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 23, Ἀρρ. Ἀν. 7. 23, 1.

2) ἡμερολόγιον, βιβλίον τῶν καθ' ἡμέραν λογαριασμῶν, Πινδ. 2. 824C· Πρσιπέρ. 3. 23, 20· οὐδ' ὥσπερ εἰς τὰς ἐφημερίδας φησὶ σοφοῦντες, δαπάνην ἀφοιροῦσι τῶν δειπνῶν ἐν τοῖς ἀχρηστοῖς καὶ περιττοῖς Πλουτ. 2. 999A.

3) ἡμερολόγιον, «καλενδῆριον», Σουλ.

II. ἐφημερία, ἰσοτή, Πίος 1.

ἐφημεριον, τό, ἐντομὸν τι βραχεῖον ἔχον ζωὴν, τὸ καλούμενον ζῶον ἐφήμερον Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 1. 5, 16· ζῶον πτερωτὸν τριτάτον· ἅμα δυσμένον (τοῦ ἡλίου) ἀποθῆσκει βιώσαν ἡμέραν μίαν αὐτοῦ 5. 19, 26.

II. φυτὸν ἐφημεριώδες, Ἑτιοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 16, 10, Νικ. Ἀλ. 250, Διοσκ. 4. 85, Πισύχ. κλ.

ἐφῆμερος, ον, Δωρ. ἐφᾶμερος, Αἰολ. ἐπᾶμερος, Πινδ. Π. 8. 135· (ἡμέρα)· — κοινότερος τύπος τοῦ ἐφημεριῶς, μέγιστος ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἐπὶ μίαν μόνον ἡμέραν διαρκῶν βραχυχρόνιος, πρόσκαιρος, τερπνὸν Πινδ. 1. 7 [9]. 57· τύχαι Εὐρ. Πισν. 860· ὁλός οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφ. ὁ αὐτ., ἐν Φών. 558· ἔθα ἴδε Περσικῶν ἐφ. σώματα καὶ χρήματα Δουκ. 2. 53· χρήσις Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 2, 5· ἐφήμερον· καὶ προπετὴ βίον Μένανδρ. 4· παρακαταθήκη· τὸ ἐφήμερον Ἀριστ. Πτο. Ν. 1. 6. 6.

2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐφήμεροι πρόσκαιροι, ὡς τὸ ἐφημεριῶς. Πινδ. Π. 8. 135, Συμεωνίδ. Ἰαμβοχρ. Ἰ. Ἀρρ. 1. 1, 3, Αἰσχύλ. Πρ. 83· ὡς ὁ δὲ λας ἐφάμερος Πινδ. Ἀποσπ. 128· ὡς ἐφήμερος Ἀριστ. Νεφ. 175· ὡς φιλε καὶ ἀτεχνῶς ἐφ. Πλάτ. Νόμ. 923A.

3) τὸ ἐφῆ-

ἐφορκίς, ἑδος, ἡ, = τῇ προηγ., ὄχος, βάρος, -ἐπάρχεια, σκάφος (Ψούχ.), Εὐρ. Ἀνθρ. 200, Ήρ. Μαιν. 631, 1424.

ἐφορκός, ὄν, ἐφέλικω) ἐλκυστικός, ἐπαγωγός, ἐφορκά λέγειν Θουκ. 4. 108: μετὰ γεν., παιδὸς ἐφορκὸν Καλλ. Ἀποστ. 291: ἐφορκὸς εἰς παρηγοίαν Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 8. 12: — ἐφορκύν, τό, ὁδωμά, ἐλκάρ, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ π. Ζ. 7. 10.

II. ἔχων χρεὶν ἐλκυσμοῦ, βραχυκίνητος, νυθρός, βραδύς, Ἀριστοτ. Σφ. 268: μὴ πρόλεσχος μὴδ' ἐφορκὸς ἐν λόγῳ, μὴ προτέρα κατόργου τοῦ λόγου μῆτε ἀμειβομένη μακρολόγει (Σχόλ.), Λισχόλ. Ἰκ. 200

ἐφορμαρτέω: μέλλ., -ῆσω, παρακολουθεῖν κατὰ πόδας, ἀλλ' ἐφορμαρτεῖτον καὶ σπεύδεται Ἰλ. Θ. 191, Μ. 412, Ψ. 414: μετὰ ὅς, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 201, κατ., σπάνιον ἐν τῷ περὶ λόγῳ, ὡς ἐ. Ἀρρ. Ἀναβ. 1. 19. — Καθ' Ἰσούχ. «ἐφορμαρτεῖτον» ὁμοζυγεῖται.

ἐφορμῆλιν, συναναστρέφωμαι μετὰ τινος, καὶ γάρ τὴν (δηλ. τὴν Σαπφώ) δὲ μελίσκος ἐφορμῆλιν Ἀνακρέων Ἐφησιανάει παρ' Ἀθην. 598C: μετὰ ὅς, Νόνν. Δ. 5. 410.

ἐφόμοιος, ὄν, = ὁμοιος, ἐφ' ὧν τοῦ μετεχομένου δὲ μετέχων Θ. Στουδ. σ. 880, ἐκδ. ΜΙ.

ἐφορμίζω, παρασκευάζω, ἐτοιμάζω, ἐσομένως δ' ἄρα δόρπον ἐφορμίσαντες ἕκαστοι δαίνυντ' Ἰλ. Ψ. 55: Αὐτόλοκος δ' υἱοῖσιν ἐκέκλετο .. δειπνον ἐφορμίσαι Ὀδ. Τ. 419: δαῖτα γέρουσιν ἐφορμίζωμεν Ἰλ. Δ. 344: οὕτως ἐν τῷ Μίσω, δόρπα τ' ἐφορμίσωμεθα Ἰλ. Θ. 503. I. 86: ὡσαύτως, ἡμιόνους καὶ ἄμιασαν ἐφορμίσαι Ὀδ. Ζ. 37, πρὸλ. 57, 69, Ἰλ. Ω. 203: [νῆα] ἐφορμίσαντες Ὀδ. Β. 295: μετ' ἀπαρ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1720.

2) ὡς καὶ νῦν, ὁπλίζω τινὰ ἐναντίον τινός, τινὰ τινὶ ὄππ. Κυν. 3. 244: οὕτω καὶ ἐν τῷ Μίσω, Ἐρμιν ὅμιμιν ἐφορμίσωμαι Ἀνθ. II. 9. 39, πρὸλ. Παν. 151.

II. Μίσον ἐν τῇ κυρίᾳ αὐτοῦ σημασία, ὁπλίζω ἐμάνον, ἐ ἀγῶνα ὄππ. Ἀλ. 5. 617: — ἐτοιμάζωμαι πρὸς ἐπίδειξιν, λαγωῖσθε δ' αὐτὸ ἐν Κυν. 3. 86.

ἐφόπητος, «θεατῆς» αὐτόπητος Ἰσούχ.

ἐφορᾶσις, ἡ, τὸ ἐφορᾶν, ἐπιβλέπειν, πρὸ ὅψεως ἔχοντες τὴν τῶν ὁρῶν ἀναπόδρασον ἐφορᾶσιν Παρρύρ. πρὸς Μαρκέλλαν 21.

ἐφορᾶτικός, ἡ, ὄν, ἀρμόσιος πρὸς τὸ ἐφορᾶν, ἐπιβλέπειν, ἐπιτηρεῖν, Σεν. Οἰκ. 12, 19.

ἐφορᾶω, ἰων. γ' ἐνικ. ἐπορᾶ, ἀπαρ. ἐπορᾶν γ' πληθ. ἐπορεύουσι (Schäff.). Ἡρόδ. 1. 124: παρὰτ. ἐφεώρων, ἰων. γ' ἐνικ. ἐπώρα αὐτόθι 48: μέλλων ἐπόψωμαι Ὀδ., Λισχόλ., κλ., Ἐπικ. ὠραῖται: ἐπεόψωμαι, ἴδε κατωτ.: ἀπαρ. γ' ἐπόψατο Πινδ., Ἀποστ. 58 ἐν τέλει, ἐπεόψατο κατωτ. II. ὕποκατ. ἐπεόψανται Πλάτ. Νόμ. 947C: ἄλλ' ὁ συνῆλθε ὄρ. εἶναι ἐπεόζων (ὄν ἴδε). Ἐπει- ὅλπω, ἐπιτηρῶ, παρατηρῶ, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, πάντ' ἐφορᾶ καὶ πάντ' ἐπακούει Ἰλ. Γ. 277, Ὀδ. Α. 109, κατ., οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Τρακικοῖς, ὡς ἐν Σοφ. Ἰλ. 825: ἐπόσας ἐφορᾶ γέγχεος ἀελίου, ποιητ. ἀντί ὅσαι εἰσὶ Εὐρ. Ἰππ. 849: ἔπειτα ἐπὶ τῶν βῶν καθόλου ἡ τῆς οἰκίας προνίκας, ἐπιτηρῶ, παρατηρῶ, βλέπω, Ζεύς .. ὅσοι καὶ ἄλλους ἀνθρώπους ἐφορᾶ Ὀδ. Ν. 214: θεοὶ .. ἀνθρώπων ὄβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες I. 487: Ζεὺς πάντων ἐφορᾶ τέλος Σόλων 12 (4), 17: σὲ γάρ θεοὶ ἐπορεύουσι Ἡρόδ. 1. 124: Ζεὺς ὅς ἐφορᾶ πάντα Σοφ. Ἰλ. 175, πρὸλ. 823: δίκην πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐφορᾶν Δημ. 772, 29, κατ., οὕτω, λιμὶς (προσωποπ.) μαλθακὸν σφ' ἐπόψεται Λισχόλ. Ἀγ. 1642: — ἐπὶ ἀνθρώπων, τὰ πρήγματα ἐπορᾶν τε καὶ διέπειν Ἡρόδ. 3. 53: τὰς πόλεις ἑσπέρ., ἐν Χρυσῇ γένειν I. πάντ' ἐφορᾶν καὶ διοικᾶν Δημ. 38. 12: οὐ ῥᾶδιον ἐφορᾶν πολλὰ τὸν ἕνα Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 16, 9: ἀρχὴ ἐφορῶσα περὶ τὰ συμβόλαια αὐτόθι 6, 8, 3: ἐπὶ στρατοῦ φειδύμενος ἐν ᾧρ μάχης: προσέχω, ἐπιτηρῶ, οἷς εἰρητῶ, ἡ ἂν τοῦ στρατεύματος τὴν πανθὶ μάλιστα, ἐφορῶντας παραγίγνεσθαι Θουκ. 6. 67: ἐπὶ στρατι- γοῦ περιερχομένου τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ καὶ ἐπιτηρῶντος, ἀλλοτε ἀλλοχθὶ περιελαύνων (δὲ Κύρος) ἐφώρα τε καὶ ἐπέμελετο εἰ τοῦ εἰδέναι Σεν. Κύν. 5. 3, 59: ἐπισκέπτομαι ναυρῶντα, αὐτόθι 5. 4, 18: ἐποψόμενος δαῖτα κλυτὰν, ἵνα ἐπισκέψῃται τὴν λαμπρὰν εὐνυχίαν, Πινδ. Ο. 8, 68.

3) ἀπλῶς, βλέπω, θεωρῶ, ἐποψόμενον Τίτυδ' Ὀδ. II. 324: ἐπιθεωρῶ, ἕκαστα τῶν συγ- γραμμάτων Ἡρόδ. 1. 48. — Πολύλαος μετὰ μετοχ., ἐπόψεται .. φεύγοντος Ἰλ. Ψ. 145: ἐπόψεται .. κτεινομένους μνηστῆρας Ὀδ. γ'. 233: ἐπορᾶ μιν ἐξιδόντα Ἡρόδ. 1. 10: ἐφ. τοὺς φίλους εὐδαίμονας γεννομένους Σεν., κλ., πρὸλ. ἐπεόζων — ἴδωσι ἐπὶ κακοῦ, φηγὲτ ἐποψόμενος Κοκοῖδιον οὐκ ὀνομασθέντα, ἢν αὐτὸς ὀνομάσαι καλὸν (Σχόλ.), περὶ τῆς Ἰλίου, διὰ τὰ κακὰ ὧν ἐγί- νετο πρῶτεως, Ὀδ. Τ. 260, 597, Ψ. 19: Ἀγαμέμνονός σ' ἐφηνί ἐπόψεσθαι μόρον Λισχόλ. Ἀγ. 1246: τὰ μέλλοντα Σοφ. Τρ. 1200, πρὸλ. Ἀριστοτ. Θεσμ. 1059, Σεν. Ἀν. 7. 1. 30: — Παθ., ὅσον ἐφεωρᾶτο τῆς νῆσου, ὅσον μένος αὐτῆς ἐδέχεται, Θουκ. 3. 104: ἐκλήγω, τοὺς ἀν ἐγὼν ἐπιόψωμαι, οἱ δὲ πιόεσθαι Ἰλ. 1. 167: ἐπιόψομαι ἥτις ἀρίστη Ὀδ. II. 291: ὁ βασιλεὺς ἐπιόψατο ἀρρηφέρους, «κατέλεξεν, ἐξελέξατο» Σουῖδ. ἐν λῆε, ἴδε σημ. Πιερώνας εἰς Μάριν σ. 112, πρὸλ. Μήγα Ἰεμυ 302. 39.

ἐφορεῖα, ἡ, (ἐφορεύω) τὸ ἀέλιμα τοῦ ὁρήρου, Σεν. Λακ. 8. 3, Ἀνακρέων παρ' Πολυδ. II', 55, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 19 κατ., ἴδωσι

μετὰ διαφ. γραφ. ἐφορεῖα αὐτόθι II. 6, 17, 17η, 3. 18, 6. 2) ἐν τῇ Ἑκκλησίᾳ γλώσση = ἐπισκοπή, ἐφορεῖα Τύρου Φιλοστράτ. 504A.

II. (ὄρος) σύνυρον, μεθύριον, Ἐκαταῖος (212) παρὰ Στράβ. καὶ Εὐστ.

ἐφορεῖτον, τό, τὸ μέρος ἐνθα συνήρχοντο οἱ ἔφοροι ἐν Σπάρτῃ, Σεν. Ἀγῆρ. 1. 36, Πλούτ. 2. 232F.

ἐφορεύω, = ἐφορᾶω, μετ' αἰτ., Λισχόλ. Ἰκ. 627, 678, Εὐρ. 530: μετὰ γεν., δ' αὐτ. ἐν Ἡέρο. 7: περὶ τίνος Θουκ. Χαρίδημ. 10.

II. εἶμαι ἐφορος, Θουκ. 8. 6, Σεν. Ἑλλ. 1. 3, 1.

ἐφορικός, ἡ, ὄν, ἀνήκειν εἰς ἔφορον, Σεν. Λακ. 15. 6.

ἐφόρειος, α, ὄν, (ὄρος) συνορεύων, γείτων, Ρωμαίων καὶ Παρ- θυσίων ὄντες ἐφόριοι Ἀππ. Ἐμμεν. 5. 9: ἐπὶ τῶν συνορίων, ἀγο- ρᾶς ἐφορίας Νόμος παρὰ Δημ. 631 ἐν τέλει, ἐξηγεῖται δὲ τὴν λῆξιν αὐτὴν: ὁ Δημοσθένης ὀλίγον κατωτέρω (632, 24) ἀγορᾶς ἐφορίας: τὸ τοῦτο λέγων: τῶν ὁρίων τῆς χώρας: ἐνταῦθα γάρ, ὡς γ' ἐμὸν ὁμο- κεί, τὰρχαῖα συνῆσαν οἱ πρόσχωροι παρὰ ἡ' ἡμῶν καὶ τῶν ἀπεν- γειπόντων, ὅθεν ὠνόμασεν ἀγορᾶν ἐφορίαν, 3η). ἀγορᾶν γινόμενην ἐν τοῖς συνορίοις, ἐνθα οἱ ἄνθρωποι λατὶ συνήρχοντο χάριν ὀφθαλμοῦ ἡ- σίας ἡ δὲ ἄλλον λόγον, ἴδε σημ. Wobser ἐν ἀπορ. Πάλη. 13', κ' πόλεις ἐφορίας ἐδεχίσαντο Ἀριστ. II. σ. 219: στήλη ἐφορία Πολυδ. 6', 8.

ἐφορμαίνω, ἐφορμῶ, φέρομαι μετ' ὁρμῆς, δρόμῳ Λισχόλ. Περσ. 208, πρὸλ. Ὀρφ. Ἦμν. 33. 74: τινὶ, κατὰ ἡ ἐναντίον τινός, Ὀππ. Κυν. 3. 367.

ἐφορμάω, ἰων. ἐπορμαῖω μέλλ., -ῆσω: — διεγείρω τι ἐναν- τίον τινός. οἱ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον Ἰλ. Γ. 165: ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους Ὀδ. II. 272: ἐπορμήσας τούς λύκους, παρορμήσας, Ἡρόδ. 9. 93: ὅ καὶ Ζεὺς ἐφορμήσας κακὰ Σοφ. Ἀποστ. 611: μετὰ διπλ. αἰτ., ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν, παρορμήσαντα τοὺς ναύτας νὰ πλεῖσιν ἐν ὥρᾳ ἐρικυ- μίας, ὁ αὐτ. ἐν Αἰάντι 1143, ἐνθα ἴδε σημ. Jebb: — μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ὀρφ. Λιθ. 26: — περὶ τοῦ ἐν Θουκ. 3. 31, ἴδε ἐν λ. ἐφαρ- μέτω.

II. ἀμεταβ., ὁρμῶ ἐναντίον τινός, προσβάλλω, ἐπιτίθε- μαι τινὶ Εὐρ. Ἰππ. 1275, Πλούτ. Παιμ. 19, κατ. ἐπὶ τινὰ Δίων Κ. 36. 7: μετ' ἀπαρ., ἐπιθυμῶ, Ὀππ. Ἀλ. 2. 94, Ὀρφ. Λιθ. 34: — ἐν Σεν. Ἑλλ. 1. 6, 21, τὸ ἐφορμήσαντα, διεγερθεὶς ἡδὲ εἰς ἀφορμήσαντα: — αὕτη ἡ ἐννοία εἶναι συχνάτερη ἐν τῷ Παθ.

III. Παθ. καὶ Μέσ., παροτρύνωμαι μετ' ἀπαρ., ἔχω προθυ- μίαν, ἐπιθυμῶ νὰ πράξω τι, θυμὸς ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι Ἰλ. Ν. 74, πρὸλ. Ὀδ. Α. 275, 4. 399, κατ.: — ἀπλῶς, ὁρμῶ μακροδῶς, ἔγχεσι ἐφορμᾶσθαι Ἰλ. Ρ. 466: ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ μετοχ., Παθ. ἀπαρ., ἐφορμηθεὶς, Ζ. 410, κατ., ἄκουσι ἐφορμη- θεὶς Πινδ. Ν. 10. 129: ἐφορμηθέντες ἐξ ἐνδὲ ρόβου Λισχόλ. Περσ. 462: καὶ ἀπλῶς ἀντὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, τινάσσωμαι, ὁρμῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, τρίς μὲν ἐφωρμήθην Ὀδ. Α. 206, πρὸλ. Ἰσ. Ἰστ. ν. Πρ. 457: μετ' αἰτ., ὁρμῶ κατὰ τινος, φέρομαι ὁρμητικῶς κατ' αὐτόν, ὡς τ' ὁρμίζων περὶ τῶν αἰετῶν σθῶν ἔθνος ἐφορ- μᾶται Ἰλ. Ω. 691, πρὸλ. γ. 401: οὕτως, ἐφορμήσασθαι ἀλόχους Ἰλ. Ἀσπ. Ἰπρ. 127: — σπάνιον παρὰ περὶ λόγους, ἐπὶ συναχωρίαν- τας καὶ ἐφορμηθέντας, πρὸς καταφυγὴν καὶ πρὸς ἐκδοὴν ἡ ἐδέρ- μητιν, Θουκ. 6. 49.

ἐφορμῶμαι, ἰων. ἐπορμαῖω μέλλ., -ῆσω: — μένω ἡγαυροδοτήμα- νος παρὰ τινὶ πόλιν ἡ κατέναντι αὐτοῦ, ἐπελθὼ ἀπαικλισμὸν, λαοὶν τοὺς ἐπορμύοντας, διαφυγῶν τὴν στήλην τοῦ ἀπαικλισμοῦ, Ἡρόδ. 8. 81, πρὸλ. Θουκ. 8. 75, Σεν. Ἀν. 1. 6, 20 κατ., περὶ τὸ καὶ ναυσὶν ἐφ. Θουκ. 4. 24: — μετὰ ὅς, ἐφορ., τῷ λιμένι γ' αὐτ. 7. 3: ἐπὶ τῇ Μιλήτῃ δ' αὐτ. 6. 30: ἐπὶ τῇ λιμένι Σεν. Ἑλλ. II. 9, 7: ἐπὶ τοῦ στόματος Πολυδ. 1. 46, 5: — μετ' αἰτ., ἐφ' ὧσιν αὐτὴν ἀκτὴν Ἀππ. Ἐμμεν. 5. 72: (ἐν Θουκ. 3. 31, τὸ τὴν ἐφορμῶντα αὐτοῖς, φαίνεται ἰσχυρῶς) — καθόλου παραμυνῶ, μὴδὲ με- φύλασσε ἐφορμῶν ἐνθα χρῆ ναιεῖν ἐμὲ Σοφ. Ο. Κ. 812: ἐρ- μάς καιροῖς Δημ. 30. 18: — Παθ., διὰ τὸ ὅφ' ἡμῶν πολλὰς ναυσὶν ἀεὶ ἐφορμῶσθαι Θουκ. 1. 142, 8. 20: ἐν 6. 49 δὲ Σιλη- λην διώρυσαν ἐφορμασθίντας.

ἐφορμητῆς, αἰσῶτος, δι' ἧς νὰ ἐφορμήσῃ τις, μία δ' αὐτὴ γίγνεται ἐφορμητῆς Ὀδ. Χ. 130, πρὸλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 108, Ὀππ. Ἀλ. 1. 622: — προσβολή, ἐπιθεσις, ἐφορμῆς λαβεῖν Θουκ. II. 80, πρὸλ. Jebb: εἰς 6. 49: ἐπιχειρήσεις, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 204.

ἐφόρμησις, εἰς, ἡ, (ἐφορμῶ) τὸ ἐφορμᾶν πρὸς ἐπιτίμωσιν τοῦ ἐχθροῦ, ἡ οἷα ἦν κατέχουσι τὰ τῶν πολεμίων πλοῖα, ἐφορμηται. ἄλλως τε καὶ δι' ὀλίγου τῆς ἐφορμῆσεως οὐσης, ἴδωσι καὶ δὲ σταθμὸς τῶν πολεμίων εἶναι τίς μικρὰν ἀπόστασιν, Ἰουκ. 2. 89: [ἐνθα ἴδε Αἰνολ.] μῆσον ἡ ἐνκόλλα πρὸς τοῦτο, 6. αὐτ. II. 46, 8. 15: ἐφ. παρέχιν δ' αὐτ. 3. 33. Ἐπίστευε φέρεται: ἐφορμησεις ἐν νηὶ Ἀντιγράφῳ, πρὸλ. ἐφορμῆς, 6.

ἐφορμητικός, ἡ, ὄν, παρορμητικός, παρορμῶ, εἰς μάχην, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀνακλιητικός, Μάξιμ. Τύρ. 26. 8, ἴδε σημ. ἐν Πολυδ. Δ'. 86, ἀντὶ ἐφορμητικής.

ἐφορμῆλιν, φέρω τὸ πλοῖον εἰς ὄρμον, φέρω εἰς τὴν ἀκτὴν, ἐν τῇ Μίσω, ἀμφὶ ταύτην θύνα με ροιδοῦσας εἰς ὄρμον ἐφορμῆλιν ὁρμῶ. II. 7. 436: — Μέσ., καὶ Παθ., ἐρρῶμαι εἰς ὄρμον, ἀγῶν,

ρηθιλιῶ, εἰς τόπον Ἀθουκ. Α. 8· πρὸλ. ἐφορμῶν ἐν τέλ.:— ἐν τῇ Μίση. τύπος ὡσαύτως, = ἐφορμῶν, Ἀπκ. Ἐμφυλ. 5.108. II. ὁμοτέδ. ἐν τῇ ἐνεργ., ζητῶ καταφύγιον ἐν τινὶ πόλει, ἔλθοι ποταποῖσιν ἐφωρμῶν Ἀνθ. II. 9. 244, πρὸλ. 254.

ἐφορμῶν, ὧν, ἐν ὅρμῳ ἡγκυρωθεῖσιν, αἱ νῆες. ἐφορμοὶ οὐραὶ ὁμοκ. 3.76

ἐφορμος, ὁ, = ἐφορμῆσις, ὁμοκ. 3. 6., 4. 27· ἐς ἐφ. πλεῖν ὁ αὐτ. 4. 32.

ἐφορος, ὁ, (ἐφορῶν) ἐπόπτης, φύλαξ, ἡγεμόν, στρατιῶς Δι-σχυλ. Πέρσ. 25· χώρας Σοφ. Ο. Κ. 145· σφαγίων Εὐρ. Ρῆσ. 30· τῶν παίδων Πλάτ. Φαίδρ. 265C—ὡς ἡλ. Διδ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λ. Νέμεσις.

II. ἐν Σπάρτῃ, ἐφοροί, οἱ, σῶμα ἐκ πέντε ἄρχοντων, ὅπερ εἶχε δυνάμιν καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν βασιλείων, Πέρδ. 1. 45., 6. 82, πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 692A, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 6., 17., 2. 9, 26, κ. ἄλλ.· παραβαλλόμενοι πρὸς τοὺς παρὰ Κρήσι κόσμοις, οἱ μὲν ἐφοροὶ τὴν αὐτὴν ἐχουσι δυνάμιν τοῖς ἐν τῇ Κρήτῃ κατοικουμένοις κόσμοις αὐτοῖς 2. 10, 6.—ὡσαύτως, ἄρχοντες ἐν Ὁλβίᾳ, Σουλ. Ἐπιγρ. 2418.

III παρ' Ἑκκλ. = ἐπίσκοπος, τὸ στίχος τῶν Ἀρειανῶν ἐφορῶν Φιλοστέρ. Ἑκκλ. Ἰστ. 1. 9, σ. 7· Ἀτίον τὸν ἐφορον τῆς Παλαιστίνης αὐτοῖς 3.12, σ. 46.

ἐφωρίζω, ὑδρίζω, ἐφόρμαι ὑδριστικῶς πρὸς τινα, γέρας δέ μοι, ὅπερ ἔδωκεν, αὐθις ἐφωρίζων ἔλετο κρεῖων Ἀγαμέμνων Ἰλ. 1. 368· μετὰ δότ., Σοφ. Δι. 138δ· μετ' αὐτ., Ἀνθ. Πλυν. 4· οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, μὴ ἐφωρίζεσθαι νεκροῦς Εὐρ. Φοῖν. 1663· συγγένειας προσετίθειται οὐδ. ἐπ' ἡτόν, πολλὰ ἐφωρίζειν τινὰ ὁ αὐτ. ἐν Ἠρακλ. 947· τὰ δεινὰ τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Φιν. 180· εἰς ἀδελφὸν εἰ· ἐφωρίζεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀνθ. 624· ἐφωρίζων ὅλλα τε καὶ εἰ...· μεταχειρίζοντο ὑδριστικῶν γλῶτται ἐρωσιώτες πρὸ πάντων ἄν., ὁμοκ. 6. 63.

II. ὡς τὸ ἐπιχειρεῖν κακῶς, χαίρει ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασιν ἄλλου, Σοφ. Δι. 954, ἐνθα ἴδε σημ. Jellib. ἐφωρίζεσθαι. ἤρως, = τῷ ἐπαμ., Ἀνθ. Π. 7. 352, ἐνθα ἀντὶ τοῦ ἐφωρίζεσθαι ἰαμβοῦς ὡν διωρῶνται ἐφ' ὑδριστικῶς.

ἐφωρίζεσθαι, ὡς, ὁ, ὑδριστικῶς, Πτολ. Τετρ. 165.

ἐφωρίζεσθαι, ὧν, κίσχυρος, ἐπανάστατος, μαρὰς Ἠρωδιαν. 6. 1· ἐφωρίζεσθαι πάσχειν ὁ αὐτ. 2. 7.—Ἐπίρρ. —τως, Πλουτ. Ἀρετῶ. 30, Ἠρωδιαν. 2. 13.

ἐφύγισαν, Ἀλέξανδρ. γ', πληθ. ἄρ. 6' τοῦ πρὸς γω.

ἐφυγαλίνονται, Παθ., γίνονται ὑγρὸς, ὑγραίνονται, Ἀριστ. π. 2. 7, Ἰστ. 10. 3, 12· ἐπὶ τῆς κοιλίας, ἐκλύμαι, ἰλαφρύνονται, Ἰπκ. Ἐπιδῆμ. τὸ Α', 948.

ἐφυγρος, ὧν, ὑγρὸς ἐπὶ τῇ ἐπιφανείᾳ, Ἀριστ. Περὶ 9. 46., 23. 34, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 4, 7.

ἐφωδάζεσθαι, α, ὧν, ἐν τοῖς ὕδασι διατρώμενος, Νύμφη ἐφωδάζεσθαι Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1229.

ἐφωδρεῖν, ποιεῖν, ἄρδεν, ἀπόλλυσθαι (τὴν κυάριτον) ῥαοῖν, ἐάν γε νέαν οὖσαν ἐφωδρεῖται πολλῶ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 2. 7, 1.

ἐφωδρεῖν, ἀδός, ἡ, ἀνήκουσα εἰς τὸ ὕδωρ, Νύμφη Ἀνθ. Π. 9. 327, 329.

ἐφωδρεῖν, ἴων. Ἐπιδρος, ὧν. (ὑδρ) ὑγρὸς, βροχερός, ἐπὶ τοῦ θυγατρὸς ἀνέμου, Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἐφωδρεῖ Ὀδ. Σ. 458· πρὸλ. τὸ τοῦ Ὀυεργίου Ὀμήρου ἡμεῖς.

2) ἔχων ὑψόθεν ὕδωρ, γῇ ἐπιδρος πῖδαί· Πέρδ. 4.198, πρὸλ. Ἰπκ. π. Ἀτρ. 280, Ἀριστ. Μετεωρ. 1.10, 3, κ. ἄλλ. 3) ὑδρωπικός, Ἰπκ. (2) 4) τῶν ἐπὶ τοῦ ὕδατος, νηῖτα Φιλύστ. 776.

ἐφ' ὕδωρ. (ὡς) ἐφωδρεῖν, ὁ, ὁ ἐπιμελητὴς τοῦ ὑδραυλικοῦ ἔργου (κλεψύδρας) ἐν τοῖς Ἀθηναίοις δικασταῖς, ἐπιμελητὴς δὲ τις κληρωτὸς γίνετο δις καὶ ἐκαλεῖτο ἐφ' ὕδωρ, ὁ παραφυλάττων τὴν ἰσότητά τῆς κλεψύδρας Πτολ. II' 113.

ἐφύλακτῶν, ὑλάκτῶν κατὰ τινος, κραυγάζω, μετὰ δότ., ἐπὶ κυνός, τοῦς. ὁδοιπόρους ἔσαινεν, ἐκείνῳ δὲ ἐφύλακται Πλουτ. 2. 969F, πρὸλ. 551C.

ἐφύμνουν, ἄλῳ τι ἢ τινὶ σκοπῷ, οὐ γὰρ ὡς φυγὴ παιδῶν ἐφύμνουν σεμνὸν Ἑλληνες τότε, ἀλλ' ἐς μάχην ὁρμῶντες Αἰσχύλ. Πέρσ. 393· τί οὖν μ' ἀνωγχετῆς ἐφύμνησαι χθονί; ὑμνήσαι ἐπὶ τῇ τῇ γῇ, ὁ αὐτ. ἐν Εὐρ. 902, πρὸλ. Νό. 385· κακὰς πράξεις ἐφύμνησεν ἡρώς τῷ παιδοκτόνῳ Σοφ. Ἀντ. 1305· τὸ πατριον μέλῳς ἐφύμνησεν Πλάτ. Νόμ. 947C, πρὸλ. 799A, Σουκ. 197E. 2) ἐπὶ μῆντις, ἐφύμνει πηκτιδὸς συγχωρεῖα Σοφ. Ἀποσπ. 361.

III. ἐφύμνῳ, Δία ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 658.

ἐφύμνιζω, πᾶσι, Σχλ. εἰς Πινδ. Ο. 9. 1.

ἐφύμνουν, τὸ ἐπὶ ὁδῶς ὕμνον, Ἀθην. 701B, Σχλ. εἰς Πινδ. ἐπὶ ὁδῶν ἐφύμνουν ἐπὶ τῶν παραγόμενων, ὡς τὸ ἴδιον, ἐνθεν δὴ τὸς καλὸν ἐφύμνουν ἐπὶ τῶν Φοῖβῳ Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 713, πρὸλ. Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 97. — Κατὰ τὸ ἴδιον. Ἐπεμ.: «ἐφύμνῳ» οἱ ὁμοῖοι οἱ μὲν ὁργάνων καὶ τέχνης ἀδμενούν, κατὰ δὲ Ἡσυχ. ἐφύμνῳ ὡδαί.

ἐφύμνουν, ἄλῳ τι ἢ τινὶ σκοπῷ, οὐ γὰρ ὡς φυγὴ παιδῶν ἐφύμνουν σεμνὸν Ἑλληνες τότε, ἀλλ' ἐς μάχην ὁρμῶντες Αἰσχύλ. Πέρσ. 393· τί οὖν μ' ἀνωγχετῆς ἐφύμνησαι χθονί; ὑμνήσαι ἐπὶ τῇ τῇ γῇ, ὁ αὐτ. ἐν Εὐρ. 902, πρὸλ. Νό. 385· κακὰς πράξεις ἐφύμνησεν ἡρώς τῷ παιδοκτόνῳ Σοφ. Ἀντ. 1305· τὸ πατριον μέλῳς ἐφύμνησεν Πλάτ. Νόμ. 947C, πρὸλ. 799A, Σουκ. 197E. 2) ἐπὶ μῆντις, ἐφύμνει πηκτιδὸς συγχωρεῖα Σοφ. Ἀποσπ. 361.

III. ἐφύμνῳ, Δία ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 658.

ἐφύμνιζω, πᾶσι, Σχλ. εἰς Πινδ. Ο. 9. 1.

ἐφύμνουν, τὸ ἐπὶ ὁδῶς ὕμνον, Ἀθην. 701B, Σχλ. εἰς Πινδ. ἐπὶ ὁδῶν ἐφύμνουν ἐπὶ τῶν παραγόμενων, ὡς τὸ ἴδιον, ἐνθεν δὴ τὸς καλὸν ἐφύμνουν ἐπὶ τῶν Φοῖβῳ Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 713, πρὸλ. Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 97. — Κατὰ τὸ ἴδιον. Ἐπεμ.: «ἐφύμνῳ» οἱ ὁμοῖοι οἱ μὲν ὁργάνων καὶ τέχνης ἀδμενούν, κατὰ δὲ Ἡσυχ. ἐφύμνῳ ὡδαί.

184, ὑπεράνω, κεφαλὴ τ' ἐφύπερθε τε χαίται Ὀδ. Δ. 150· ἐκ τῶν ἄνω, ἐφύπερθεν ἐρεῖσθεις Ὀδ. I. 983· ἀκολούθως ἐνίστε μετὰ γεν., Πινδ. Ἀποσπ. 227, Θεοφρ. 23. 59·—ὡσαύτως γεωγραφικῶς, ὑπεράνω, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 393.

ἐφυνῶν, κομῶμαι ἐν τῇ μετὰ, Ἀἰσώπ. 173.—Καθ' Ἡσυχ.: «ἐφυνῶσαι» καθενδῶσαι.

ἐφυνῶν, κομῶμαι ἐπὶ τινος, Ἀλέξανδρον μὲν τὸν Μακεδῶνα τοῖς Ὀμήρου ποιήμασιν ἐφυνῶνται λόγος Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 15.—Κατ' Ὀνησίκριτον παρὰ Πλουτ. ἐν βίῳ Ἀλεξ. 8, τὴν Ἰλιάδα: «εἶχεν.. ἀεὶ μετὰ τοῦ ἐχειριβοῦ κατεμένην ὑπὸ τῷ προσκεφάλῳ».

Ἐφύρα [ὑ], Ἰων. Ἐφύρη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Κορίνθου, Ἰλ. 2. 152· προσέτι καὶ ἄλλων πόλεων ἐν Ἠλίδι καὶ Θεσπρωτίᾳ, Nilzsch Ὀδ. Α. 259, Β. 328, Ἡσυχ.

ἐφύση [ὑ], Δωρ. ἀντὶ ἐφύσα, γ' ἐνικ. παρατ. τοῦ φουσαι.

ἐφυστέρησις, εως, ἡ, = ὑστέρησις, καθυστέρησις, Κλήμ. Ἀλ. 201.

ἐφυστερίζω, ἔρχομαι ἀργότερον, ἔρχομαι μετὰ ταῦτα, τὰ ἐφυστερίζονται = αἱ ὑστεροῦσαι πόλεις, ὁμοκ. 3. 82, πρὸλ. Διον. Ἀλ. ὁμοκ. 29.

ἐφύφαινον, ὑφαίνω ἐντὸς ἡ ἐπὶ τινος, ἐπὶ μῆτιν ὑφαίνων Ὀπκ. Κυν. 3. 415.

ἐφύφῃ, ἡ, κρόκη, «φύφαι», Πλάτ. Νόμ. 734E, πρὸλ. Πολυδ. Ζ' 30.

ἐφῶν, ἀπρόσ., ἐφύει, βρέχει ἐπάνω εἰς τι, μετὰ δότ., χειρίστον δὲ ἐάν ἀπανθοῦσι τισιν ἐφύση καθὼς περ ἐλάα καὶ ἀμπελῶ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 14, 8, κτλ. ἀπολ., ἐφύει γὰρ ὅπου ἂν ἐπιστῇ ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 17, 7· μετοχ. παθ. πρην. ἐφυσμένους, βροχεμένους, ἐκτεθειμένους εἰς τὴν βροχὴν, Σουκ. 9, 5. ἐφ' ὧ, ἐφ' ὧς, δηλ. ἐπὶ τοῦτω ὥστε, ἴδε ἐπὶ Β. Π. 3.

ἐφῶδης, ὁ, «ἐνδύεται τὸν λεγόμενον ἐφῶδην, Ἑλληνικῇ δ' ἐπὶ μὲν προσετιχέται Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 5· ὡσαύτως, ἐφῶδ καὶ ἐφῶδ Ἑβδ. (Κριτὰ 12', 5, Δ', Βασιλ. Β', 18 κτλ.).

ἐφωρίζω, ἐφωρίζω, καθιστῶ τι ὥραιο, Ἀνθρ. Κρήτ. σ. 38.

ἐφῶριος, ὧν, (ὥρα) πέπειρος, ὥριμος, Ἀνθ. Π. 9. 563.

ἐφῶδον, ἴδε χαυδῶν.

ἐφῶν, «καὶ ὅς τι δόδοικον» Ἡσυχ.

ἐφῶδον, τὸ, κατὰ τὸν Πολυδ. Β', 252, = μεσάδοιον.

ἐχ-ἐγγυος, ὧν, ὁ δοῦς ἡ δευόμενος νὰ δώσῃ ἐγγύησιν, ἀξιώσις, ἀσφάλεις, δόμοι Εὐρ. Μήδ. 388· λόγος ὁ αὐτ. ἐν Ἀνθρ. 192· ποιεῖν τι ἐχέγγυον, λατ. ratum facere, ὁ αὐτ. ἐν Φοῖν. 759· ζῆμα ἐχέγγυος, ποινὴ ἐφ' ἧς δύναται τις νὰ βασισθῇ (ὡς πρὸς τὸν περιορισμὸν ἢ τὴν πρόληψιν τῶν κακουργημάτων), ὁμοκ. 3. 46· ἐχέγγυατος μάρτυς Ἀθην. 308F· τὸ ἐχέγγυον, ἐγγύησις, ἀσφάλεια, Πέρδ. 2. 13· ἐχέγγυος πρὸς ἡ εἰς τι Πλουτ. 2. 595F, 1055B· μετὰ γεν., σωφροσύνης τρόπος οὗτος ἐχέγγυος Ἀνθ. Π. 10. 56· ἀπορρήτων ἐχ., εἰς ὃν ἀσφαλῶς δύναται τις νὰ ἐμπιστευθῇ μυστικῶς, Πλουτ. Περικλ. 4· ἀξίωμα ἐχέγγυον πρὸς ἡγεμονίαν, ἀνάλογον πρὸς τὴν ἡγεμονίαν, ὁ αὐτ. ἐν Περικλ. 37, πρὸλ. Ἠρωδιαν. 3. 13· μετ' ἀπαρ., ἱκανῶς ἰσχυρὸς εἰς τὸ νῦν., Πλουτ. Αἰμῆλ. 8, πρὸλ. 2. 923C. II. Παθ., ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον, ὑπὸ τὴν σὴν ἐγγύησιν, προσεστέλιν, Σοφ. Ο. Κ. 284.

ἐχε-γλωττία, ἡ, ἀνοκηχὴ γλώσσης, σιγῇ, σιωπῇ, λέξις γλωττία κατὰ τοῦ Λουκιανῶν ἐν Λεξίφ. 9, κατὰ τὸ ἀκαχευρία (διακοπή τοιαυτῶν ἐργασιῶν).

ἐχε-δερμία, ἡ, δερματικὴ τις ἀσθένεια τῶν κτηνῶν, Ἀτ. κυρίως, Ἰππιατρ. σ. 88.

ἐχεδρημία, ἡ, κατὰ τὸν Δικαιάρχον ἐν Πλουτ. Ὁδ. 32, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀκαδημίας ἐκ τοῦ ἥρωος Ἐχεδρημίου.

Ἐχεδρημίδες· αἱ νύμφαι· Ἡσυχ.

ἐχε-ὄσμης, ὧν, ὁ κράτων τῶν ἐπιθυμιῶν, ἐγκρατής, σῶφρων, Ὀδ. II 320· πρὸλ. ἐχεφρῶν.—Ἐπίρρ.—μῶς, Ἐπίρρ. τ. 1, σ. 691.

ἐχειδίον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἐχῆς, μικρὰ ἐχίδνα, «ἐχειδίον, ὁρεῖον» Σουῖδ., πρὸλ. καὶ Ζωναρ.

ἐχεκλήτης, ἐς. (κλή) πάσχω ἐν ἐντεροκλήτῃ, κοινῶς ἀπαμείνομαι, «κλήτης» Ἡσυχ.

ἐχε-κόλλος, ὧν, πλήρης κόλλης, βενεώδης, Ἰπκ. π. Ἀρθρ. 799· ἐλάτῃ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 6, 2· πληθὺ ἐχεκόλλου Πλουτ. 2. 966D· τὸ ἐχεκόλλον, ἡ κόλλα, αὐτοῖς 735E.—Ἐπίρρ.—λως, Διοσκ. 5. 172.

ἐχε-κεῖανος, ὧν, ἔχων μεγάλα κτήματα, Ριαν. 1, Νόνν. Δ. 11. 37.

ἐχε-μυθία, σιγῇ, σιωπῇ, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 21. 2· τὰ ἀπόρητα καὶ ἐχεμυθοῦμενα, πράγματα μὴ λεγόμενα, κρατούμενα μυστικά, Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 310· λέξις Πυθαγόρειος, ὁ αὐτ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 91.

ἐχεμυθία, ἡ, σιωπῇ, σιγῇ, Πλουτ. Νουμ. 8, κτλ. λέξις τῶν Πυθαγορείων, ὁ αὐτ. 2. 728D, Ἀθην. 308C.—Ὁ τύπος ἐχεμυθία «εἶνε παντελῶς βάρβαρος καὶ ἀσύστατος» Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρατρ. σ. 303.

ἐχέ-μυθος, ον, κρατῶν τὸ μυστικόν, ὡς τὸ τοῦ 'Ομ. ('Οδ. Τ. 502) ἀλλ' ἔχε σιγὴν μύθον, Ἰβηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 219Α, πρβλ. Φώτ., Σουῖθ. καὶ Ζωναρ.

ἐχέ-νηξ, ἰδός, συνγρ. -νηξ, θῖδος, ἡ, (ναῦς) ὁ κρατῶν τὰς ναῦς, Διοχὺλ. 'Αγ. 149 (ἴδε ἀπλοῖα)· ἀγκυρα 'Ανθ. Π. β. 27· γαλῆνην Νόνν. Δ. 13. 114. II. μικρὸς ἰχθύς, περὶ οὗ ἐπιστεύετο ὅτι εἶχε τὴν δύναμιν νὰ κρατῇ ὅπισθ' τὰ πλοῖα, γεινοῖα, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 2. 14, 4· πρβλ. 'Οππ. 'Αλ. 1. 212, Παν. Ν. II. 9. 25.—'Ἰδε Ἰόντου Γλωσσ. Παράτηρ. σ. 120.

ἐχέ-παιμων, ον, ὁ ἔχων νόμιμον δικαίωμα κληρονομίας, ἐπικληρος, ἐχέ-παιμον γένος ἐν τῇ ἱστοίᾳ Λοκρ. 'Επιγρ. ἐκδ. Οἰκονομ. σ. 123, ἴδε Ἰόντου Γλωσσ. Παράτηρ. σ. 155.

ἐχέ-πευκῆς, ἐς, (πέυκη) 'Ομηρικὸν ἐπίθετον τοῦ βέλους, 'Π. Α. 51, Δ. 129.—κατὰ τὸν Εὐστ. κλ., πευκὴς, ἀλλὰ κατὰ τὸν Βυλλίη (Λεξίλ. ἐν λ.), δέξ, διαπεραστική (πρβλ. πεύκη, πευκός)—μεταγεν. ποιηταὶ βεβαίως μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ πευκός, ὡς Νικ. Θ. 600, 866, 'Ορρ. Λιβ. 469.

ἐχέ-πικρος, ον, = τῇ προηγ., Εὐστ. 42. 33.

ἐχέ-πώλος, ον, ὁ ἔχων ἱπποὺς Σουῖθ.—ἐχέ-πώλοι· ἱππικαί, ἱπποφόροι 'Πούχ.—ἐν 'Πλ. ὄνομα κύριον· Θαλυσιὰδην 'Εχέ-πώλον Δ. 458, πρβλ. Ψ. 296.

ἐχέρρηκός, ἡ, (ῥήμα) = ἐχεμυθεῖα, ἡχηματισθῆναι ἐκ τινος μὴ σφισμένου ἐπιθίτου ἐχερρήκων, 'Ἰβηγ. ἐν Βίβλ. Πυθαγ. 34.

ἐχεσάμικος· ὅτι θέρους ὄντος ψεκάζη ἡ βροχὴ τῆς 'Πούχ., πρβλ. Ἰόντου Γλωσσ. Παράτηρ. 407.

ἐχέ-σαρκος, ον, ἐχόμενός τῆς σαρκός, φαρμαζόμενος ἐπὶ τῆς σαρκός, ἐχέ-σαρκον χιτῶνιον ἡμίπελχο 'Αθην. 590Γ.

ἐχέ-σκα· ἀνιάται· 'Πούχ.

ἐχέ-σκον, ἴδε ἔχω.

ἐχέ-στονος, ον, ὁ προεινῶν στόνους, στεναγμαῖος, λύπας, Ἰδν ἐχέ-στονον Θεόκρ. 25. 213.

ἐχέ-σφιν· ἀρμασιν (Βοιωτοί)· 'Πούχ.

ἐχέ-της, ου, δ, = ὁ ἔχων, ἔχων περιουσίαν, πλούσιος, Πινδ. 'Αποσπ. 273.

ἐχέ-τλη, ἡ, (ἔχω) λαβὴ ἀρότρου, Λατ. αἰνῶν· τοῦ ἀρότρου τὸ κατόπιν ἐὼλον ὁρῶν, οὗ ἔχειται ὁ ἀρότης (Ζωναρ., Φώτ., 'Ετυμ. Μ. 404. 15), 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ 465, 'Απολλ. Ρόδ. 1. 1323, 'Ανθ. Π. 7. 650.—Καθ' 'Πούχ.: ὁ κατέχει ὁ ἀρότης τοῦ ἀρότρου, καὶ ἡ αὐτὰ καὶ ἡ σπάθη τοῦ ἀρότρου, καὶ ἐχέ-τλαις· ἀροτρεμάκων. αὐ-λαῖναι, καὶ ἐχέ-τλειν· ἀροτρεῖν.

ἐχετλήεις, εσσα, εν, ἀνέχων εἰς ἐχέ-τλην, ἐχετλήεντά τε γόμφον 'Ανθ. Π. 6. 41.

ἐχέ-τλιον, τό, (ἔχω) ἐχετλίου ἑξαναδούσι Νικ. Θηρ. 825, ἔνθα ὁ Σχολ. ἐξηγεῖται: «τόπος τοῦ πλοῦτος ὅπου τοὺς ἰχθύς τιθεῖται καὶ πωλλέουσιν, ἡ δὲ ὥγρος καὶ τὸ βιβρίον ἐχέ-τλιον λέγεται».

ἐχετο-γνώμων, ονος, ὁ, μηχανήμα ὑδραυλικόν, δι' οὗ τὸ ὕδωρ τηρεῖται εἰς ὠρισμένον ὕψος, 'Αδυσ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 9. 41.

ἐχέ-τρωσις, εως, ἡ, βοτάνη τις, ἡ λευκὴ βρυωνία, 'Ἰππ. 574. 52, κλ.

ἐχέ-τωρ, ορος, ὁ, λέξις πλασθεῖσα χάριν τῆς ἐτυμολογίας τοῦ ὀνόματος 'Εκτωρ, Σχολ. εἰς 'Ομήρ. 'Πλ. Ω. 272, Σχολ. εἰς Λυκάμ. στιχ. 100.

ἐχευα, ας, ε, 'Επικ. ἀόρ. α' τοῦ -χέω, 'Ομ.: Μέο, ἐχευά-μην 'Πλ. Ε. 314.

ἐχεφρονέω, εἰμαι ἐχέφρων, 'Ανθ. Παν. 332.

ἐχεφροσύνη, ἡ, φρόνησις, σύνεσις, 'Ανθ. Π. 9. 767.

ἐχέ-φρων, ον, γεν. ονος, (φρὴν) φρόνησις, συνετός, ἀνὴρ ἀγαθός καὶ ἐχέφρων 'Πλ. Ι. 341, πρβλ. 'Οδ. Ν. 332· ἀλλ' ἐν 'Οδ. τὸ πλείστον ὡς ἐπίθετον τῆς Περσεφόνης, Δ. 111, κτλ.—'Επίρρ., -όνως, Διδ. 15. 33.

ἐχέ-φναι, τά, μέρος χαλινῶ, ἴσως τοπικὸς τις τύπος τοῦ ἐχέ-φνος (V), Συλλ. 'Επιγρ. 150Β. 23, ἴδε Böckh 1. σ. 237.

ἐχης, ητος, δ, = ἐχέτης, 'Πρωδιαν. 'Επιμερ. σ. 38, 'Ετυμολ. Μ. 404. 23.

ἐχθαίρω, Δωρ. γ' πληθ. ἐχθαίρουντε, Θεόκρ. 24. 29· παρὰ. ἡχθαίρων Εὐρ. 'Ικ. 879· ἀόρ. α' ἡχθῶν 'Πλ. Υ. 306, Διοχὺλ., κτλ.: Δωρ. ἡχθῶρα, Τιμοκρίων ἐν Πλούτ. Θμιστ. 21:—Μέσ., 'Επικ. ἀόρ. ἐχθῶρα, ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας, Νικ. 'Δοξ. 539, πρβλ. Κένετ. Σμ. 13. 255:—Παθ., Σοφ. Αἰ. 458· Μέσ., μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὡς αὐτ. ἐν 'Αντ. 93· (ἐχθός). Μισῶ, ἀποστρέφωμαι, γ' ἐχθῶρσι γέροντα 'Πλ. Ι. 452, πρβλ. 'Οδ. Δ. 692, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ. 298, καὶ 'Γραγ. ὡς παρὰ τὰς «φρόνων» τοῦ 'Ἰωνος ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 1425· μετὰ συστολῆς, αἰετ., ἐχθός ἐχθῶρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαμβανόμενης καὶ αἰετ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθός ἐχθαίρω σε, δὲν τρέφω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὡς αὐτ. ἐν 'Πλ. 1034:—Παθ., Σοφ. Αἰ. 458· Μέσ., μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὡς αὐτ. ἐν 'Αντ. 93· (ἐχθός). Μισῶ, ἀποστρέφωμαι, γ' ἐχθῶρσι γέροντα 'Πλ. Ι. 452, πρβλ. 'Οδ. Δ. 692, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ. 298, καὶ 'Γραγ. ὡς παρὰ τὰς «φρόνων» τοῦ 'Ἰωνος ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 1425· μετὰ συστολῆς, αἰετ., ἐχθός ἐχθῶρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαμβανόμενης καὶ αἰετ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθός ἐχθαίρω σε, δὲν τρέφω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὡς αὐτ. ἐν 'Πλ. 1034:—Παθ., Σοφ. Αἰ. 458· Μέσ., μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὡς αὐτ. ἐν 'Αντ. 93· (ἐχθός). Μισῶ, ἀποστρέφωμαι, γ' ἐχθῶρσι γέροντα 'Πλ. Ι. 452, πρβλ. 'Οδ. Δ. 692, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ. 298, καὶ 'Γραγ. ὡς παρὰ τὰς «φρόνων» τοῦ 'Ἰωνος ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 1425· μετὰ συστολῆς, αἰετ., ἐχθός ἐχθῶρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαμβανόμενης καὶ αἰετ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθός ἐχθαίρω σε, δὲν τρέφω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὡς αὐτ. ἐν 'Πλ. 1034:—Παθ., Σοφ. Αἰ. 458· Μέσ., μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὡς αὐτ. ἐν 'Αντ. 93· (ἐχθός). Μισῶ, ἀποστρέφωμαι, γ' ἐχθῶρσι γέροντα 'Πλ. Ι. 452, πρβλ. 'Οδ. Δ. 692, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ. 298, καὶ 'Γραγ. ὡς παρὰ τὰς «φρόνων» τοῦ 'Ἰωνος ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 1425· μετὰ συστολῆς, αἰετ., ἐχθός ἐχθῶρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαμβανόμενης καὶ αἰετ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθός ἐχθαίρω σε, δὲν τρέφω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὡς αὐτ. ἐν 'Πλ. 1034:—Παθ., Σοφ. Αἰ. 458· Μέσ., μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὡς αὐτ. ἐν 'Αντ. 93· (ἐχθός). Μισῶ, ἀποστρέφωμαι, γ' ἐχθῶρσι γέροντα 'Πλ. Ι. 452, πρβλ. 'Οδ. Δ. 692, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ. 298, καὶ 'Γραγ. ὡς παρὰ τὰς «φρόνων» τοῦ 'Ἰωνος ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 1425· μετὰ συστολῆς, αἰετ., ἐχθός ἐχθῶρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαμβανόμενης καὶ αἰετ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθός ἐχθαίρω σε, δὲν τρέφω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὡς αὐτ. ἐν 'Πλ. 1034:—Παθ., Σοφ. Αἰ. 458· Μέσ., μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὡς αὐτ. ἐν 'Αντ. 93· (ἐχθός). Μισῶ, ἀποστρέφωμαι, γ' ἐχθῶρσι γέροντα 'Πλ. Ι. 452, πρβλ. 'Οδ. Δ. 692, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ. 298, καὶ 'Γραγ. ὡς παρὰ τὰς «φρόνων» τοῦ 'Ἰωνος ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 1425· μετὰ συστολῆς, αἰετ., ἐχθός ἐχθῶρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαμβανόμενης καὶ αἰετ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθός ἐχθαίρω σε, δὲν τρέφω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὡς αὐτ. ἐν 'Πλ. 1034:—Παθ., Σοφ. Αἰ. 458· Μέσ., μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὡς αὐτ. ἐν 'Αντ. 93· (ἐχθός). Μισῶ, ἀποστρέφωμαι, γ' ἐχθῶρσι γέροντα 'Πλ. Ι. 452, πρβλ. 'Οδ. Δ. 692, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ. 298, καὶ 'Γραγ. ὡς παρὰ τὰς «φρόνων» τοῦ 'Ἰωνος ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 1425· μετὰ συστολῆς, αἰετ., ἐχθός ἐχθῶρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαμβανόμενης καὶ αἰετ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθός ἐχθαίρω σε, δὲν τρέφω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὡς αὐτ. ἐν 'Πλ. 1034:—Παθ., Σοφ. Αἰ. 458· Μέσ., μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὡς αὐτ. ἐν 'Αντ. 93· (ἐχθός). Μισῶ, ἀποστρέφωμαι, γ' ἐχθῶρσι γέροντα 'Πλ. Ι. 452, πρβλ. 'Οδ. Δ. 692, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ. 298, καὶ 'Γραγ. ὡς παρὰ τὰς «φρόνων» τοῦ 'Ἰωνος ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 1425· μετὰ συστολῆς, αἰετ., ἐχθός ἐχθῶρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαμβανόμενης καὶ αἰετ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθός ἐχθαίρω σε, δὲν τρέφω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὡς αὐτ. ἐν 'Πλ. 1034:—Παθ., Σοφ. Αἰ. 458· Μέσ., μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὡς αὐτ. ἐν 'Αντ. 93· (ἐχθός). Μισῶ, ἀποστρέφωμαι, γ' ἐχθῶρσι γέροντα 'Πλ. Ι. 452, πρβλ. 'Οδ. Δ. 692, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ. 298, καὶ 'Γραγ. ὡς παρὰ τὰς «φρόνων» τοῦ 'Ἰωνος ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 1425· μετὰ συστολῆς, αἰετ., ἐχθός ἐχθῶρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαμβανόμενης καὶ αἰετ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθός ἐχθαίρω σε, δὲν τρέφω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὡς αὐτ. ἐν 'Πλ. 1034:—Παθ., Σοφ. Αἰ. 458· Μέσ., μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὡς αὐτ. ἐν 'Αντ. 93· (ἐχθός). Μισῶ, ἀποστρέφωμαι, γ' ἐχθῶρσι γέροντα 'Πλ. Ι. 452, πρβλ. 'Οδ. Δ. 692, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ. 298, καὶ 'Γραγ. ὡς παρὰ τὰς «φρόνων» τοῦ 'Ἰωνος ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 1425· μετὰ συστολῆς, αἰετ., ἐχθός ἐχθῶρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαμβανόμενης καὶ αἰετ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθός ἐχθαίρω σε, δὲν τρέφω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὡς αὐτ. ἐν 'Πλ. 1034:—Παθ., Σοφ. Αἰ. 458· Μέσ., μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὡς αὐτ. ἐν 'Αντ. 93· (ἐχθός). Μισῶ, ἀποστρέφωμαι, γ' ἐχθῶρσι γέροντα 'Πλ. Ι. 452, πρβλ. 'Οδ. Δ. 692, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ. 298, καὶ 'Γραγ. ὡς παρὰ τὰς «φρόνων» τοῦ 'Ἰωνος ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 1425· μετὰ συστολῆς, αἰετ., ἐχθός ἐχθῶρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαμβανόμενης καὶ αἰετ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθός ἐχθαίρω σε, δὲν τρέφω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὡς αὐτ. ἐν 'Πλ. 1034:—Παθ., Σοφ. Αἰ. 458· Μέσ., μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὡς αὐτ. ἐν 'Αντ. 93· (ἐχθός). Μισῶ, ἀποστρέφωμαι, γ' ἐχθῶρσι γέροντα 'Πλ. Ι. 452, πρβλ. 'Οδ. Δ. 692, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ. 298, καὶ 'Γραγ. ὡς παρὰ τὰς «φρόνων» τοῦ 'Ἰωνος ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 1425· μετὰ συστολῆς, αἰετ., ἐχθός ἐχθῶρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαμβανόμενης καὶ αἰετ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθός ἐχθαίρω σε, δὲν τρέφω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὡς αὐτ. ἐν 'Πλ. 1034:—Παθ., Σοφ. Αἰ. 458· Μέσ., μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὡς αὐτ. ἐν 'Αντ. 93· (ἐχθός). Μισῶ, ἀποστρέφωμαι, γ' ἐχθῶρσι γέροντα 'Πλ. Ι. 452, πρβλ. 'Οδ. Δ. 692, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ. 298, καὶ 'Γραγ. ὡς παρὰ τὰς «φρόνων» τοῦ 'Ἰωνος ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 1425· μετὰ συστολῆς, αἰετ., ἐχθός ἐχθῶρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαμβανόμενης καὶ αἰετ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθός ἐχθαίρω σε, δὲν τρέφω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὡς αὐτ. ἐν 'Πλ. 1034:—Παθ., Σοφ. Αἰ. 458· Μέσ., μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὡς αὐτ. ἐν 'Αντ. 93· (ἐχθός). Μισῶ, ἀποστρέφωμαι, γ' ἐχθῶρσι γέροντα 'Πλ. Ι. 452, πρβλ. 'Οδ. Δ. 692, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ. 298, καὶ 'Γραγ. ὡς παρὰ τὰς «φρόνων» τοῦ 'Ἰωνος ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 1425· μετὰ συστολῆς, αἰετ., ἐχθός ἐχθῶρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαμβανόμενης καὶ αἰετ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθός ἐχθαίρω σε, δὲν τρέφω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὡς αὐτ. ἐν 'Πλ. 1034:—Παθ., Σοφ. Αἰ. 458· Μέσ., μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὡς αὐτ. ἐν 'Αντ. 93· (ἐχθός). Μισῶ, ἀποστρέφωμαι, γ' ἐχθῶρσι γέροντα 'Πλ. Ι. 452, πρβλ. 'Οδ. Δ. 692, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ. 298, καὶ 'Γραγ. ὡς παρὰ τὰς «φρόνων» τοῦ 'Ἰωνος ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 1425· μετὰ συστολῆς, αἰετ., ἐχθός ἐχθῶρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαμβανόμενης καὶ αἰετ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθός ἐχθαίρω σε, δὲν τρέφω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὡς αὐτ. ἐν 'Πλ. 1034:—Παθ., Σοφ. Αἰ. 458· Μέσ., μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὡς αὐτ. ἐν 'Αντ. 93· (ἐχθός). Μισῶ, ἀποστρέφωμαι, γ' ἐχθῶρσι γέροντα 'Πλ. Ι. 452, πρβλ. 'Οδ. Δ. 692, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ. 298, καὶ 'Γραγ. ὡς παρὰ τὰς «φρόνων» τοῦ 'Ἰωνος ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 1425· μετὰ συστολῆς, αἰετ., ἐχθός ἐχθῶρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαμβανόμενης καὶ αἰετ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθός ἐχθαίρω σε, δὲν τρέφω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὡς αὐτ. ἐν 'Πλ. 1034:—Παθ., Σοφ. Αἰ. 458· Μέσ., μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὡς αὐτ. ἐν 'Αντ. 93· (ἐχθός). Μισῶ, ἀποστρέφωμαι, γ' ἐχθῶρσι γέροντα 'Πλ. Ι. 452, πρβλ. 'Οδ. Δ. 692, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ. 298, καὶ 'Γραγ. ὡς παρὰ τὰς «φρόνων» τοῦ 'Ἰωνος ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 1425· μετὰ συστολῆς, αἰετ., ἐχθός ἐχθῶρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαμβανόμενης καὶ αἰετ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθός ἐχθαίρω σε, δὲν τρέφω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὡς αὐτ. ἐν 'Πλ. 1034:—Παθ., Σοφ. Αἰ. 458· Μέσ., μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὡς αὐτ. ἐν 'Αντ. 93· (ἐχθός). Μισῶ, ἀποστρέφωμαι, γ' ἐχθῶρσι γέροντα 'Πλ. Ι. 452, πρβλ. 'Οδ. Δ. 692, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ. 298, καὶ 'Γραγ. ὡς παρὰ τὰς «φρόνων» τοῦ 'Ἰωνος ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 1425· μετὰ συστολῆς, αἰετ., ἐχθός ἐχθῶρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαμβανόμενης καὶ αἰετ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθός ἐχθαίρω σε, δὲν τρέφω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὡς αὐτ. ἐν 'Πλ. 1034:—Παθ., Σοφ. Αἰ. 458· Μέσ., μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὡς αὐτ. ἐν 'Αντ. 93· (ἐχθός). Μισῶ, ἀποστρέφωμαι, γ' ἐχθῶρσι γέροντα 'Πλ. Ι. 452, πρβλ. 'Οδ. Δ. 692, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ. 298, καὶ 'Γραγ. ὡς παρὰ τὰς «φρόνων» τοῦ 'Ἰωνος ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 1425· μετὰ συστολῆς, αἰετ., ἐχθός ἐχθῶρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαμβανόμενης καὶ αἰετ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθός ἐχθαίρω σε, δὲν τρέφω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὡς αὐτ. ἐν 'Πλ. 1034:—Παθ., Σοφ. Αἰ. 458· Μέσ., μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὡς αὐτ. ἐν 'Αντ. 93· (ἐχθός). Μισῶ, ἀποστρέφωμαι, γ' ἐχθῶρσι γέροντα 'Πλ. Ι. 452, πρβλ. 'Οδ. Δ. 692, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ. 298, καὶ 'Γραγ. ὡς παρὰ τὰς «φρόνων» τοῦ 'Ἰωνος ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 1425· μετὰ συστολῆς, αἰετ., ἐχθός ἐχθῶρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαμβανόμενης καὶ αἰετ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθός ἐχθαίρω σε, δὲν τρέφω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὡς αὐτ. ἐν 'Πλ. 1034:—Παθ., Σοφ. Αἰ. 458· Μέσ., μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὡς αὐτ. ἐν 'Αντ. 93· (ἐχθός). Μισῶ, ἀποστρέφωμαι, γ' ἐχθῶρσι γέροντα 'Πλ. Ι. 452, πρβλ. 'Οδ. Δ. 692, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ. 298, καὶ 'Γραγ. ὡς παρὰ τὰς «φρόνων» τοῦ 'Ἰωνος ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 1425· μετὰ συστολῆς, αἰετ., ἐχθός ἐχθῶρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαμβανόμενης καὶ αἰετ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθός ἐχθαίρω σε, δὲν τρέφω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὡς αὐτ. ἐν 'Πλ. 1034:—Παθ., Σοφ. Αἰ. 458· Μέσ., μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὡς αὐτ. ἐν 'Αντ. 93· (ἐχθός). Μισῶ, ἀποστρέφωμαι, γ' ἐχθῶρσι γέροντα 'Πλ. Ι. 452, πρβλ. 'Οδ. Δ. 692, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ. 298, καὶ 'Γραγ. ὡς παρὰ τὰς «φρόνων» τοῦ 'Ἰωνος ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 1425· μετὰ συστολῆς, αἰετ., ἐχθός ἐχθῶρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαμβανόμενης καὶ αἰετ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθός ἐχθαίρω σε, δὲν τρέφω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὡς αὐτ. ἐν 'Πλ. 1034:—Παθ., Σοφ. Αἰ. 458· Μέσ., μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὡς αὐτ. ἐν 'Αντ. 93· (ἐχθός). Μισῶ, ἀποστρέφωμαι, γ' ἐχθῶρσι γέροντα 'Πλ. Ι. 452, πρβλ. 'Οδ. Δ. 692, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ. 298, καὶ 'Γραγ. ὡς παρὰ τὰς «φρόνων» τοῦ 'Ἰωνος ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 1425· μετὰ συστολῆς, αἰετ., ἐχθός ἐχθῶρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαμβανόμενης καὶ αἰετ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθός ἐχθαίρω σε, δὲν τρέφω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὡς αὐτ. ἐν 'Πλ. 1034:—Παθ., Σοφ. Αἰ. 458· Μέσ., μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὡς αὐτ. ἐν 'Αντ. 93· (ἐχθός). Μισῶ, ἀποστρέφωμαι, γ' ἐχθῶρσι γέροντα 'Πλ. Ι. 452, πρβλ. 'Οδ. Δ. 692, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ. 298, καὶ 'Γραγ. ὡς παρὰ τὰς «φρόνων» τοῦ 'Ἰωνος ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 1425· μετὰ συστολῆς, αἰετ., ἐχθός ἐχθῶρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαμβανόμενης καὶ αἰετ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθός ἐχθαίρω σε, δὲν τρέφω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὡς αὐτ. ἐν 'Πλ. 1034:—Παθ., Σοφ. Αἰ. 458· Μέσ., μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὡς αὐτ. ἐν 'Αντ. 93· (ἐχθός). Μισῶ, ἀποστρέφωμαι, γ' ἐχθῶρσι γέροντα 'Πλ. Ι. 452, πρβλ. 'Οδ. Δ. 692, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ. 298, καὶ 'Γραγ. ὡς παρὰ τὰς «φρόνων» τοῦ 'Ἰωνος ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 1425· μετὰ συστολῆς, αἰετ., ἐχθός ἐχθῶρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαμβανόμενης καὶ αἰετ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθός ἐχθαίρω σε, δὲν τρέφω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὡς αὐτ. ἐν 'Πλ. 1034:—Παθ., Σοφ. Αἰ. 458· Μέσ., μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὡς αὐτ. ἐν 'Αντ. 93· (ἐχθός). Μισῶ, ἀποστρέφωμαι, γ' ἐχθῶρσι γέροντα 'Πλ. Ι. 452, πρβλ. 'Οδ. Δ. 692, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ. 298, καὶ 'Γραγ. ὡς παρὰ τὰς «φρόνων» τοῦ 'Ἰωνος ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 1425· μετὰ συστολῆς, αἰετ., ἐχθός ἐχθῶρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαμβανόμενης καὶ αἰετ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθός ἐχθαίρω σε, δὲν τρέφω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὡς αὐτ. ἐν 'Πλ. 1034:—Παθ., Σοφ. Αἰ. 458· Μέσ., μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὡς αὐτ. ἐν 'Αντ. 93· (ἐχθός). Μισῶ, ἀποστρέφωμαι, γ' ἐχθῶρσι γέροντα 'Πλ. Ι. 452, πρβλ. 'Οδ. Δ. 692, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ. 298, καὶ 'Γραγ. ὡς παρὰ τὰς «φρόνων» τοῦ 'Ἰωνος ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 1425· μετὰ συστολῆς, αἰετ., ἐχθός ἐχθῶρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαμβανόμενης καὶ αἰετ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθός ἐχθαίρω σε, δὲν τρέφω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὡς αὐτ. ἐν 'Πλ. 1034:—Παθ., Σοφ. Αἰ. 458· Μέσ., μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὡς αὐτ. ἐν 'Αντ. 93· (ἐχθός). Μισῶ, ἀποστρέφωμαι, γ' ἐχθῶρσι γέροντα 'Πλ. Ι. 452, πρβλ. 'Οδ. Δ. 692, 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ. 298, καὶ 'Γραγ. ὡς παρὰ τὰς «φρόνων» τοῦ 'Ἰωνος ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 1425· μετὰ συστολῆς, αἰετ., ἐχθός ἐχθῶρας μέγα Σοφ. Φιλ

ἐχθρασμα. τό. - ἐχθρα. Ἰσχύ.

ἐχθρελέγκτης, ου, ὁ, ὁ ἐτελέγγων (ὁ νικῶν) τὸν ἐχθρόν, Κ. Πορρ. Βκθ. Βασιλ. Τάξ. 612, 2, κ. ἀλλ., πρβλ. ἐχθρολέτης.

ἐχθρεῖω, διάκειμαι πρὸς τινα ἐχθρικός, γίνομαι ἐχθρὸς αὐτοῦ, τινι Ἰσθ. (Ἐσθ. ΚΓ', 22, κ. ἀλλ.)· αὐτῷ γοῦν τῷ Φαίδριδι Σηφίλογρος ἐχθρεῖσας· Τζέτζ. Ἰστ. 1. 671.

ἐχθρία. ἡ, μεταγεν. τύπος τοῦ ἐχθρα. Ἐσθ. (Γέν. ΚΣ', 21)· πρβλ. Θεοσεχθρία.

ἐχθρικός, ἡ, ὄν. ὡς καὶ νῦν, ἐχθρικών δὲ καὶ πολέμιων Ἑσθ. ἐν Ρήτορσι (Wulz) τ. 3 σ. 339. 18· ἀνθραξι βαίνειν ἐχθρικήν δηλοῖ βλάβην Ἀστραμύχου Ὀνειροκρ. 1.

ἐχθρο-βαλίων, ὄν. ὁ ὑπὸ τῶν θεῶν μισούμενος, Θεομίστης, τίς ἐχθροβαλίων μάλλον ἂν γένοιτ' ἀνὴρ Σοφ. Ο. Τ. 816.

ἐχθροειδής, ὡς ἐχθρός, Ἰσχύ. ἐν λ. ὑπόπτως.

ἐχθρόθεος, ὄν. ὁ τῷ Θεῷ ἐχθρός, Θεόδ. Στουδ. σ. 449C.

ἐχθρόκομος, ἐχθρός τοῦ κόσμου, Θεόδ. Στουδ. σ. 394C.

ἐχθρολέτης, ὁ ἡλετήρ τῶν ἐχθρῶν, ἀντὶ ἐχθρελέγκτης ἐν Κ. Πορρ. Βκθ. Βασιλ. Τάξ. 217A, 375C.

ἐχθρο-λίων, ὁ, ἀντίπαλος λίων, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 96. 3.

ἐχθρο-ξενος, ὄν. ἐχθρὸς πρὸς τοὺς ξένους, ἄξενος, ἀφιλόξενος, μισήξενος, Λισχάδ. Πρ. 727, Θ/Β. 606, 621, Εὐρ. Ἀλκ. 558.

ἐχθροποιέω, καθιστῶ τινα ἐχθρόν πρὸς τινα, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 60, πιθαν. γραφ. ἐν Στουδ. 510 2 πρβλ. Ἰσχύ. ἐν λ. ἐχθροδοποιήσεις (γρ. ἐχθοδοπήσεις).

ἐχθροποιός, ὄν. ὁ ἐχθρὸν ποιῶν, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 54.

ἐχθρός, ὁ, ὄν. (ἐχθρός) μισητός, μεμισημένος, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, συγχὴν ἀπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ ἑφεξής. (Ὁ Ὀμ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον ἐπὶ ταύτης τῆς Παθ. σημασίας)· ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ἐμῷς Ἀΐδωσιν πύλησιν Ἰλ. 1. 312, πρβλ. 378, Ὀδ. Ξ. 156· ἐχθρόν δέ μοι ἐστίν, μετ' ἀπαρ., εἶναι μισητὸν εἰς ἐμὲ νά... Μ. 452· Θεοῖσιν ἐχθρὸς Ἦσ. Θ. 766, Θεογν. 601, Ἀριστοφ. Ἰππ. 34· ὁ γὰρ θεοῖσιν ἐχθρὸς αὐτὰ κατέφαγεν Πλάτ. Κομμ. ἐν Μενέλαῳ 1, κτλ.

II. ἐνεργ., μισῶν, ἔχων ἐχθρὸν πρὸς τινα, τινι Θουκ. 8. 45, Ἐν. Ἀγιστ. 6. 1, κτλ.: μετὰ γεν., ὕβρις ἐχθρὸν ὁδὸν Πινδ. Ο. 7. 165: ἀπαρ., ἐχθρὰ γλώσσα Λισχάδ. Χο. 309· ὁρᾷ Ἰδμ. 987, κτλ.

III. πολλάκις ὁ οὐσιαστ., ἐχθρός, ὁ, εἶναι αἱ δύο ἔννοιας ἢ τε ἐνεργ. καὶ ἡ παθ. συμπίπτουσιν, Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἰπμ. 340, Πινδ., Τραγ., κτλ.: ἀνὴρ ἐχθρός Ἠρόδ. 1. 92· ὁ Διὸς ἐχθρὸς Λισχάδ. Πρ. 120· ἐχθροὶς ἐχθρὰ πορεύουσιν Ἀγ. 1374· εἰ... τινος ἔσθι ἐχθρόν ἐαυτοῦ Θουκ. 4. 47· οἱ ἐμοὶ ἐχθροὶ ὁ αὐτ. 1. 89, κτλ. Κατὰ τὸν Ἀρμῶνιον: ἐχθρὸς πολέμιος καὶ δυσμενὺς διαφέρει, ἐχθρὸς μὲν γὰρ ὁ πρότερον φίλος· πολέμιος δὲ ὁ μετ' ὁπλίων χωρῶν πέλας· δυσμενὴς δὲ ὁ χρόνιον πρὸς τὸν ποτὲ φίλον τὸ μῖσος ἐκαιχρῶν καὶ ἀδιαλλάκτως ἔχων· πρβλ. Πολυδ. Δ'. 150.

IV. πλὴν τῶν ὁρατῶν Συγκρ. καὶ Ὑπερβ. ἐχθροτέρως, -τατος (Πινδ. Ν. 1. 98, Σοφ. Ο. Τ. 1346), οἱ ἀνώμαλοι τύποι ἐχθίων, ἐχθίστος (οὗτος ἴδω) ἦσαν ἐν κοινῇ χρήσει. V. Ἐπίρρ. ἐχθρῶς, Πλάτ. Νόμ. 697D, κτλ. — Συγκρ. ἐχθροτέρως, Δημ. 61. 26.

ἐχθρόφρων, ὄν. ἔχων ἐχθρὸν διὰ θέσιν, Ἐτυμολ. Μ. 245. 23.

ἐχθροδύω, ἐχθρῶς διάκειμαι, πρὸς τινα Σουῖς ἐν: Ἐμπειροκλῆους ἐχθρα.

ἐχθρόδωξ, ες. (εἶδος) ὁμοῖος ἐχθρῷ, ἐχθρικός. — Ἐπίρρ., ἐχθροδῶξ, ἐχθροδῶξ ἐχειν τινὶ Δίων Κ. 43. 10.

ἐχθροῖσαι· ἐξέμεσαι (ἱερῆες)· καὶ ἐχθροσύνη· ἐκφυσήση, ἐκπνεύση (ἱερῆες)· Ἰσχύ.

ἐχθροὶ (ἴδε ἐχθρός ἐν τέλει). μισῶν, οὐ δικαίως θάνατον ἐχθροῖσι βροτῶν Λισχάδ. Ἀποσπ. 301· ἐχθροὶ Σοφ. Φιλ. 510, Εὐρ. Μίδ. 118· ἐχθροὶ Σοφ. Ἀγ. 459, Εὐρ. Ἀνδρ. 212: — ὡσαύτως (ἐκ τοῦ ἐχθρῶ), πρστ. ἐχθροὶ Θεογν. 1032: παρτ. ἡχθεα Ἐρησιάνω παρ' Ἀθην. 598A· — ὁ Ὀμ. ἔχει τὸ ῥῆμα μόνον ἐν τῷ Παθ., καὶ ἐχθόμενος περ' Ἀθήνη Ὀδ. Δ. 502· οὐ γὰρ δίω πάγχυ Θεοῖς... [αὐτὸν] ἐχθεσθαι αὐτῷ 756· ἢ τοι ἐμοὶ... ῥήγας σιγαλέοντα ἡχθεσθ' Ἰ. 338 ἡχθετο πᾶσι θεοῖσι Ξ. 366· ἐχθεταί Λισχάδ. Ἀγ. 417· ἡχθετο Εὐρ. Ἰππ. 1402, — Ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνέστο, καὶ παρτ., πλὴν ὅτι μετοχή τις Παθ. πρkm. ἡχθονέμενος, ἀπαντᾷ παρὰ Λυκόφρ. 827· τὸ σύνθετον ἀπεχθόνομαι εἶναι ἐχθροτότερον.

ἐχθιδιον (ἴ), τό, μικρὰ ἐχίδια, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 34, 2· διὰ γραφ. ἐχθιδιον.

ἐχιδνα, ἡ, (ἔχιδνα) ὡς καὶ νῦν, ἡ ὀχιδνα ἢ ὀχεντρα, Ἠρόδ. 3. 108, Τραγ., Πλάτ. Σοφιστ. 218A, κτλ.: μεταρ., ἐπὶ ἀπύστον συζύγου ἢ φίλου, Λισχάδ. Χο. 249, Σοφ. Ἀντ. 531. II. ἀρχαιότερον, ὡς ἐν Ἦσ. Θ. 297. 301, μόνον ὡς κύριον ὄνομα τέρας τινος, ὅπερ ἦν θυγάτηρ τῆς Καλλιρρόης· ἢ ὁ ἔτεκ' ἄλλο πέλωρον... θεῖον κρατερόφρον· Ἐχιδναν, ἡμισυ μὲν νύμφην... ἡμισυ δ' αὐτὴ πέλωρον ὄφιν κτλ., Βακχάδ. 5. 62 (ἔκδ. Βλακ.).

ἐχιδναῖος, α, ὄν. ἀνήκειν εἰς ἐχιδναν ἢ ὁμοῖος ἐχιδνῇ, Καλλ. Ἀποσπ. 161, Ἀνθ. Π. 7. 71.

ἐχιδνήεις, εσσα, ὄν. = τῷ προηγ. Νικ. Θ. 209· δίφρος ἐχιδνήεις, συμβόλιος ὑπὸ ἐχιδνῶν, Νόνν. Δ. 13. 191.

ἐχιδνο-αιδής, ες, ὁμοῖος ἐχιδνῇ, συνηρ ἐχιδνώδης (δ ἴδε), Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1136.

ἐχιδνο-κρόφαλος, ὄν. ἔχων κροφαλὴν ἐχιδνῆς, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1136.

ἐχιδνό-κομος, ὄν. ἔχων κόμην ἐχιδνώδη, Νόνν. Δ. 1. 173.

ἐχιδνο-λογέω, συλλέγω ἐχιδνας, Ἠρόδ. Διον. Π. 376.

ἐχιδνότοκος, ὄν. ὁ γεννηθεὶς ἐξ ἐχιδνῆς, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 85D, κτλ.

ἐχιδνο-φαγία, ἡ, τὸ ἐσθλῆν ἐχιδνας, Διοσκ. 1. 234.

ἐχιδνο-χάρης, ες, εὐρίσκων τέρεσιν εἰς τὰς ἐχιδνας, Μαινὰς ἐχιδνοχαρῆς Χρησμ. Σιδυλλ. 5. 168.

ἐχιδνώδης, ες, = ἐχιδνοειδής. Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1136.

ἐχίεον, τό, = ἐχίον, Νικ. Θ. 56, 637.

ἐχίεος, ὡς, ὁ, μικρὰ ἐχίδια, πλθθ. ἐχίεες, Νικ. Θ. 133.

ἐχίναί, ὄν. αἱ, νῆσοι ἐν τῷ Ἰονίῳ πελάγει, Ἐχινάων Ὁ ἱεράων Ἰλ. Β. 625, Εὐρ. 1. Δ. 286, συνηθὺς καλούμεναι Ἐχινάδες, αἱ Ἠρόδ. 2. 10, κτλ.

ἐχινάτης, ὄν. = ἐχιδναῖος, Ψευδο-Νικ. Θ. 230.

ἐχιν-αλώπηξ, εκος, ὁ, ἐχίνο· καὶ ἀλώπηξ, Στέφ. Βυζ. 5, ἐν λ. Ἀζανού, πρβλ. χηναλώπηξ.

ἐχίνεες ἢ ἐχίνες, οἱ, εἶδος μυῶν· ἔχοντας τραχείας καὶ ἀκανθώδεις τρίχας, ζῶντος δὲ ἐν Λιδίῃ, Ἠρόδ. 4. 192, πρβλ. Ἀριστ. π. Θαυμ. 28.

ἐχίνη (δὴλ. δορά), ἡ, δέρμα τοῦ ἐχίνου (ἀκανθοχοίρου), Ἀρκάδ. σ. 112, πρβλ. Κόντου Φιλόλογ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 320.

ἐχινίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἐχίνου, μέρος τοῦ ὠτός, καὶ δὲ περὶ τῇ κυφελῇ κοιλότητι ἐχινίσκος Πολυδ. Β'. 86· σκευὸς μαγειρικόν, ὁ αὐτ. Γ'. 95.

ἐχίνο μήτρα, ἡ, τὸ μέγιστον εἶδος τῶν θαλασσίων ἐχίνων, ἔτι αἱ ἐχινόμητραι καλούμεναι, μεγέθει πάντων μέγισται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 5, 2.

ἐχινό-πους, ὁδός, ὁ, εἶδος ἀκανθώδους φυτοῦ, ἴσως ταυτίσημον τῷ ἐχίῳ, Πτολεμ. παρὰ Πλούτ. 2. 44E, πρβλ. Ἀθην. 97D.

ἐχίνος, ὁ, (οὗχ) ἐχίνος (εἰ), ὡς ἐν Ἀνεκδ. ὈΕ 2. σ. 67, 170: ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 251 ἐχίνου εἶναι ἡμερικὴν γραφὴν ἀντὶ σκίνου, ἴδε Δινδ.).

Ο ἀκανθόχοιρος (κυρίως ἐχίονος χερσὶν), Ἐρινάεινα Ἐπιοραεινα, Ἀρχιλ. 83, Ἀριστοφ. Εὐρ. 1086, Ἰων παρ' Ἀθην. 91E, Ἐσθ. Ἀποσπ. 175.

2) ὁ θαλάσσιος ἐχίνος, αἰχμή, Ἐπὶλ. 26 Αἰν. Ἀρχιπ. ἐν Ἰχθύσινο 5, Πλάτ. Εὐθύδημ. 298D· ἐκτός τῶν γνωστῶν ἐσθιομένων ἐχίνων ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα, δύο γένη τὰ ἐκ τῶν ἀπατάγγων καὶ τὰ τῶν καλούμενων βροσίων γίνονται δὲ αὐτοὶ πελάγιοι καὶ ἀπάνιοι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 5, 2, Ἀθην. 114A-B.

II. τὸ σπέρμα τοῦ θαλασσίου ἐχίνου, ὅπερ πολλάκις ἐχρησίμευεν ὡς δοξαῖον ἢ ποτήριον ἐν ᾧ ἐτίθεντο φάρμακα ἰατρικά, Ἰππ. 663, 40, κ. ἀλλ., ἐντεῦθεν, 2) ὡς τὸ Λατ. iusla, ἀγγεῖον, δοξαῖον, ὕδρια, εἶδος χύτρας, Λατ. eschi-pia, Ἀριστοφ. Σπ. 1436, Εὐπολῆς ἐν Ἀθήν. 23, ἴδε Ἐρωτικ. τῶν παρ' Ἰππ. Αλέξ. Συναγ. Ἰσχύ. ἐχίνος δὲ χύτρας εἶδος Πολυδ. Ξ'. 91, Ὀρατ. Σάτ. 1. 6, 117, πρβλ. κόγχη.

3) τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ κλειόμεναι ἐσφαγίζοντο αἱ μαρτυρικαὶ ἀποδείξεις ὑπὲρ τῶν δικητεῶν, ὅπως ὑπάρχουσι πρὸς τοὺς ἐν ᾧ περιττώσει ἦν εἶναι γίνεσθαι τῆς ἀποράσεως αὐτῶν, Δημ. 1180. 24, 1265. 15, Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτ. 75. 11 καὶ 21.

III. τὸ ἀκανθώδες κέλυφος καρπῶν τινῶν, ὅσον τοῦ καστανίου, Ξενοκρ. 43, Ἰσχύ. Φύτ.

2) οἱ τραχηλικοὶ σπόνδυλοι τοῦ καστάνου, Ἀθην. 306F.

IV. ὁ ἀληθὴς στόμαχος τῶν μηρυκαστινῶν ζῴων, ἐνθα κυρίως γίνεσθαι ἡ πέψις, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 8· καλούμενος οὕτως ἐκ τῆς τραχείας αὐτοῦ ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας, πρβλ. αὐτῷ Δ'. 307D.

ἐχ. Καλλ. Ἀποσπ. 250· ὡσαύτως ὁ πρόλογος, ἐπὶ τῶν ποιητῶν πεποιημέν, Διλ. π. Ζ. 14. 7.

V. ἐν τῇ πλθθ., τὰ πρὸς ἐκότερα τὰ μέρη τοῦ χαλινοῦ δεῖα ἄκρα, ἅπερ δι' αἰφνιδίου συσπάσεως τὸν ἥνδιον ἐπέεζον τὸ στόμα (Λατ. frenā lupata), Ἐν. Ἰππ. 10, 6· πρβλ. ἐχίνια, ὑποσπόμενα.

VI. ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, ψαεῖδες κόσμημα εἰς τὸ ἄνω μέρος Δωρικῶν καὶ Ἰωνικῶν κιονοκράνων (πιθαν. ἐκ τοῦ σχήματος αὐτοῦ), Βιτρόβ. 4. 3.

VII. εἶδος πλακοῦντος, Ἀθην. 647A. (Ἠρβλ. Ἀρχ. - Ὑψηλ. - Γερμαν. igil (Γερμ. igel)· Σλαβ. jezī Διθ. κτλ.).

ἐχινώδης, ες, (εἶδος) ἀκανθώδης, ὁμοῖος ἐχίνῳ (ἀκανθοχοίρῳ), Ἀριστ. π. Θαυμ. 28· καθόλου, τραχύς, Σπράβ. 545.

ἐχιδ-δηκτος, ὄν. = ἐχιδνώδηκτος, Σπράβ. 588, Διοσκ. Νόμ. 1. 103.

ἐχιολέκτης, ὁ, ὁ συλλέγων τοὺς ἐχίς καὶ μισοῦ δεικνύων αὐτοὺς, κατὰ διόρθωσιν Κοραῖ ἐν Κεβήτῳ Πίνακι σ. 88 (ἔκδ. Κοραῖ) ἀντὶ τοῦ ἐχιολέκτητος, ἴδε ἐκτενὴς σημ. αὐτοῦ ἐν σ. 148.

ἐχίον, τό, (ἔχιδνα) εἶδος φυτοῦ, φειδοδότανον, Σπρινγκελ ἐν Διοσκ. 4. 27, εἶδος ἴδε περιγραφὴν αὐτοῦ.

ἐχίς, ὡς, ὁ, γεν. πλθθ. ἔχων, Πλάτ. Εὐθύδ. 290A· παρὰ τῷ Νικάνωρ γεμ. ἔχιος, πλθθ. ἐχίσεις, ἐχίαις, Ἐχίδια, οὐχία, ὀχεντρα, Πλάτ. Συμπ. 217E, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 1, 28 (ἐνθα διακρίνεται ἀπὸ τοῦ φωτόχου ὄφιν), κτλ., μεταρ. σκυφοάντης καὶ ἐχίς τὴν φύσιν Δημ. 799. 4· πορεύεται διὰ τῆς ἀγορᾶς

ὡς περ ἐχίς δ' αὐτ. 786, ἐν ὄρχῃ.—Ἡ ἐχιδνα κατὰ τὸν Νίκανδρον ἐν Θηρ. 129, εἶναι τὸ θῆλυ τοῦ ἐχέως· ἄλλοι νομίζουσιν ὅτι ἐχίς καὶ ἐχιδνα εἶναι δύο διόφορα εἴδη· ὁ Ὀππ. ἐχίς τὸ ἐχίς ὡς θήλυκ., Κυν. 3, 439. (Ἐκ τῆς √EX, EXN, παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις, ἐχ-ιδνα, ἐγγ-ελος, ἐχίων πρβλ. Σανσερ. ali-ia Lat. ang-u-is, ang-uilla· Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. npe· Λιβ. nre-u-is (anguis)· ung-u-ys (anguilla)· — ἀν' οἱ Τευτονικοὶ τύποι, οἶον Ἀγγλο-Σαξον. uel, Γερμ. ual, κτλ., ἐχῶσι σχέσιν τινά, πρέπει νὰ ἐσχηματίσθωσαν ἀνεξαρτήτως).

ἐχίτης [τ]. ου. ὁ, εἶδος λίθου, Πλν. H. N. 37.11.

ἐχμα, τὸ, (ἐχω) τὸ ἐμφράσσον· ἐπομένως, 1. ἐμφραγμα, χεροὶ μάκελλαν ἐχων χιμάρης ἐξ ἐχματα βάλλων Ἰλ. Φ. 259· ὅδε ἐν λ. ἀμάρη. 2) μετὰ γεν., ὀχύρωμα, ἀπέχθη ἐναντίον τινός, ἐπηλυσιγέ· Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 37· ἐχμα βολάνων, «εἴρηκε τὰς ἀσπίδας»· ἐχμα γὰρ τὸ κώλυμα (Σχόλ. 1, Ἀπολλ. 1ῶδ. Δ. 201. II. ὑποστήριγμα, ἐρείσμα, ἐχματα πέτρης, πᾶν τὸ συγκρατοῦν τὴν πέτραν (δηλ. τὸν βράχον), Ἰλ. N. 139 (οὕτως, ἐχματα γούνων Νικ. Θ. 724)· ὡσαύτως, ἐχματα πύργων, ὑποστηρίγματα, «ἐρείσματα» (Σχόλ.), Ἰλ. M. 260· ἐχματα νηῶν, ὑποστηρίγματα πᾶν πλοίου, δι' ὧν ταῦτα μένουσι ἀκλινῆ ἐπὶ τῇ ἑρᾷ, Ἰλ. Σ. 410· ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 1200 τὸ ἐχέειρε σὺν αὐτοῖς ἐχμασι γαίης σημαίνει, μετ' αὐτῶν τῶν περὶ τὴν ῥίξαν (τῆς ἐλάτης) χωμάτων.

ἐχμάζω, κρατῶ στερεῶς, κατέχω, κωλύω, ἐμποδίζω, Ὡσε. 904, 4, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 285· Ἰσοχ. πρβλ. ὀχμάζω. ἐχομένως, Ἐπίρρ. τοῦ ἐχομαι, = ἐφεξῆς. Ἀπολλοδ. 3.1.1, Ἀπολλων, περὶ Ἀντιονου. 128B· ἐχομένως τινός, κατοῖν μετὰ τινά, Διογ. Λ. 4. 23.

ἐχο-νός, ἡ = ἐξῆς νοσ, ἐπινοήθην πρὸς ἐξήγησιν τοῦ σχηματισμοῦ τῆς λέξεως τέχνη. πρβλ. Heib. ἐν Πλάτ. Κρατ. 414B.

ἐχόντως, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ ἐχω, ἐν τῇ φράσει· ἐχόντως νοῦν, νουνοχόντως, Πλάτ. Νόμ. 686E· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Πλάτ. 644.

ἐχυρίσαι· τὴν διὰ χειρὸς ἔργα συνθέσθαι· Ἰσοχ.

ἐχυράς, ὁ, ὄν. (ἐχω) ὀχυρὸς, ἀσφαλής, ἐπὶ πόλιν, λιμὴν, χωρίον, κτλ., Θουκ. 4. 8, 9, Κύρ. 2. 4, 13, κτλ. ἀπὸ ἐχυροῦ ποθεῖν Θουκ. 1.90· ἐν ἐχυρῷ εἶναι ὁ αὐτ. 7.77· ἐν ἐχυρωτάτῳ ποιεῖσθαι τι Σεν. Κύρ. 1. 6, 26· Ἰσοχ. 2) ἐπὶ λογικῶν ἐπιχειρημάτων, κτλ., ἀξιόπιστος, λόγος Θουκ. 3. 83· ἐλπίς 7. 41· ἐχυρά παρέχουσαι, παρέχουν ἰσχυροῦς λόγους, ὁ αὐτ. 1. 32· τὴν πόλιν ἐχυρωτέραν παρέχεσθαι ὁ αὐτ. 2. 82· ἐχυρωτέρα δύναμις ὁ αὐτ. 1. 42· τοῦτο δ' ἐφόδος ἐχυρὸν παρέχει ὁ αὐτ. 3. 12.

3) ἐπὶ προσώπων, ἐχυρὸς πρὸς..., ἀσφαλής· Ἰναιενον, Πλουτ. Σόλων 1. II. Ἐπίρρ. -ρῶς, Θουκ. 5. 26· Συγκρ. -ώτερον, ὁ αὐτ. 8. 24.

ἐχυρότης, ἡ, στερεότης, καὶ τὴν ἐν οἰκοδομίαις ἐχυρότητα Πλάτ. 1. 644, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ὀχυρότης. Πλούτ. 1. 57. 6.

ἐχυρό-φρων, ὄν. γεν. φρονος, (φρήν) ἔχων ἰσχυρὸν νοῦν, «ἐχυρόφρονες» αἱ σπουδαῖα φρονούσαι, ἡ ἀσφαλεῖς ἐν φρονήσει· Ἰσοχ.

ἐχυρότης, καθιστὰς τὴν ἐχυρότητα, ἀσφαλέως, ὡς τὸ ἐχυρά, φράσις, «ἰσχυροποιῶν» Σουῖδ.—παρ' Ἰσοκ. 107B, ἐχυρῶσαι εἶναι διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ὀρίσασθαι.

ἐχύρωμα, τὸ, ὀχύρωμα, Θεοφύλ. Σιμων. 11.18.

ἐχῶ, ὁ ἐνικ, ἐχεσθα ὅσον, 1316, Σανφώ, ὅδε Γρηγ. Κορινθ. 582· ὁ δυν. ἐχετον Σοφ. Ἀντ. 146· ὁ δυν. ὑποστ. ἐχῆσθα Ἰλ. T. 180· — παρὰ, ἐχον, Ἐπικ. ἐχον, συγχὸν παρ' Ὀμ. γ' δυν. ἐχέσθην Σοφ. O. T. 1511· Ἰων. ἐχεσκον Ἰλ. N. 257· Ἠρόδ. Θ. 12· — μέλλ., ἐχῶ ἡ (ἐπὶ τῆς σημασίας κρατῶ, ἢν συνήθως ἀποδίδουσιν εἰς τὸ ἐσχω) σχήσω· ὁ δυν. σχήσεσθα Ἐπικ. ἐν Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δῆμ. 366 (κ. ἀλλ. σχήσεσθα, ὑποστ. ἀορ.)· ὡσαύτως ἀόριστός τις α' ἐσχησα αὐτίκα παρὰ μεταγεν., Χερμο. Σιδυλλ. 11 (9), 91, Νόων, Δ. 17. 177, Σουλ. Ἐπιγρ. 5984B, 7· καὶ τόπος τις ἐσχα αὐτόθι 1030, 5, πρβλ. 2264μ (προσθῆκαι), 2942c (προσθῆκαι), 6316· — ἀορ. ἐσχον (ἀέλιπτε μετ' αὐτῆς. ἔτι καὶ παρ' Ὀμ.)· πρσστ. σχῆς Σοφ. Πλ. 1013, Εὐρ. Ἰππ. 1354 (ἐμπαρμένους τύπος σχῆ ἐνίοτε εὐρίσκεται ἐν Ἀντιγράφῳ εἰς τὰ σύνδετα κἀπα-σχε, μέτασχε, πάρασχε, ὅδε Δινδ. ἐν Εὐρ. Ἐκ. 842, Vellati Ἑλληνικὰ Ρήματα σ. 252)· ὑποστ. σχθῶ Πλ. Φ. 309, Ἀττ.· εὐχθῶ σχολῆν Ἰσοκ. 11E, κτλ., γ' πληθ. σχολήσαν Ὑπέρ. 1, ὕπερ Εὐδένιπ. 42· ἀλλὰ σχολῆμι (ἐπι-, κατ-, παρα- γ' Κύρ. κλ. γ' πληθ. σχολῆν Θουκ. 6. 33· ἀπαρ. σχέιν Ἰλ. H. 520, Ἀττ.· Ἐπικ. σχέμεν Ἰλ. Θ. 254· (παρ' Ἀλεξανδρ. συγγραμ. γ' πληθ. παρὰ καὶ ἀορ. ἐχῆσαν, ἐχουσαν. Ἀνθ. H. 5, 209, Σόλων, 696)· περὶ τοῦ ποιητικ. τύπου ἐσχεθόν ὅδε «σχεθῶμι — πρkm, ἐσχηκα Πλάτ. κλ.· Ἐπικ. ὀχῶκα (συν-) Ἰλ. B. 218, — Μίσ., παρὰ, ἐλχόμεν Πλν., Ἀττ.· — μέλλ. ἐξοίκα Ἰλ. 1.102, Ἀττ.· σχήσομαι αὐτόθι 235, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1335, συνηθέστερον ἐν τοῖς συνθέτοις (ἀνα-) Διοχῶλ. Θέβ. 252, (παρὰ) Λυσ. 115. 5, κλ.· — Πλάτ., πρkm, παρ-ἐσχημαι, μετὰ μέσ., σημασι., ὅδε παρῶ B· — ἀορ. ἐσχομένην [εἰς παρ' Ὀμ. ἀνευ αὐτῆς, σχέτω Ἰλ. H. 248, Φ.

345], Ὀμ., Ἠρόδ. 6. 85, ἀλλὰ σπάνιον παρ' Ἀττ., πληθ. ἐν τοῖς συνθέτοις ἀν-, ἀπ-, παρ-ἐσχομένην πρσστ. σχοῦ, σχέσθων, σχέσθε (ἀνα-) Εὐρ., κλ.· ἀπαρ. σχέσθαι Ὀδ. Δ. 422, Πλάτ., — Πλάτ., μέσ., μέλλ. ἐν-ἐσχομαι, μετὰ παθ. σημασι., Εὐρ. Ἰπρ. 516, Ἀντ. 1231.16· μεταγεν. σχεθῆσθαι Γαλην., καὶ συγνάκις ἐν συνθέτοις, Πλουτ. κλ.· — ἀορ. ἐσχεθῶν Ἀρρ. Ἀν. 5. 7., 6. 11, (ἐν-, κατ-, συν-) Πλουτ. 2. 980F, ὁ αὐτ. ἐν Σόλωνι 21, Ἰππ. 557. 3· ὁ μῆς ἀορ. ἐσχετο, Ἐπικ. σχέτω, μετοχ. ἐσχομένης εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. σημασι., Ἰλ. I. 696, Ὀδ. Δ. 705, Δ. 278, Ἠρόδ. 1. 31· πρβλ. κατέχω C. 11· — πρkm, ἐσχημαι Πλουτ. 4. 21, 2, (ἀπ-, κατ-) Δημ. 1204. 7· πρβλ. ἐσφάγω· — Ἐκ τοῦ ἀπαρ. τοῦ ἀορ. σχέιν προκύπτει ὁ παράλληλος τύπος ἐσχω (δ' ἔκ) ἐπὶ ὅλῃς σημασίαις (Ἐκ συγγραφῆς πρὸς συγγένειας γλῶσσας φαίνεται ὅτι ἡ ρίζα ὑπῆρξε διπλή, 4) √EX, EXN, = ἐχω, ἐπὶ τὴν καὶ τὸ ἐσχω (δ' εἰ. σι-σέχ-ω, πρβλ. μέμνω, πέπτω), σχήσω, ἐσχον, ἐσχηκα, σχέσις, σχήμα ὡσαύτως, ἐχυρός, ὀχυρός· ἐξω, ἐξῆς, ἐξέτης· ἐσχόμεν, ἐσχομέν, καὶ 2) √FEX, κρατῶ, βαστάω, ἐπὶ τὴν τὰ ἐχ-ος, ἐχ-ιομαι, ἐχ-ημα, ἐχ-ετός· ἐχ-εῶ ἴσως καὶ ἐχ-λις, ἐχ-λεῶ πρβλ. Σανσερ. valh, valh-dmī (velho), valh-asas (ἐχέτης), valh-piumi (ἐχός), valh-ati (σιννίσις)· Λατ. velh-o, velh-i-culum, velutina, ὡσαύτως via, velum· Ἰοτ. gn-vigum (παλιόγειν), κτλ.· Ἀρχ.· Ὑψηλ.· Ἑρμ. wag-an (Γερμ. vagen), κτλ.).

Δ. Μεταβ.· — κύρια σημασίαι, I. ἐχω, II. κρατῶ:

1) ἐχω, ὅδε χεῖρ I. 2, 4) ἐχω, κατέχω ὡς κτηνὰ ἐπὶ περιουσίαις· αὕτη δὲ εἶναι ἡ συνθησάτη· Ὀδ. B. 336, II. 386, κτλ., οἱ ἐχόντες τι Ἠρόδ. 6. 22· ἡ ἀπλῶς, ὁ ἐχων, ὁ πλούσιος, Σοφ. Δ. 157· οἱ ἐχόντες, Εὐρ. Ἀλκ. 57, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1295, Πλ. 596· οἱ οὐκ ἐχόντες, οἱ πτωχοί, Εὐρ. Ἰν. 241· ὁ αὐτ., κακὸν τὸ μὴ ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 405· ἐχέιν χρεά Δημ. 967. 5, πρβλ. 970. 4· — ἐχω τι παρὰ τινος, θεῶν ἀπο κάλλους ἐχόντα Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀφρ. 77· τι ἐκ τινος Σοφ. O. K. 1018· παρὰ τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἀτ. 663· ὑπὸ τινος Σεν. Ἀν. 7. 6, 33, κλ.· ὑπὸ τινι Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 191· — μετὰ γεν. διαίρει, μαντικῆς ἐχον τέχνης Σοφ. O. T. 709· Πλάτ., κατέχομαι ὑπὸ τινος, ἐχέτω εἰς τινά, τοῦ περὶ δὴ θυγάτηρ ἐχεθ' Ἐκτορι χαλκοκορυστή, «τοῦτο δὲ ἡ θυγάτηρ ἐγεγάμητο» Βατορι τῷ πολυεταγῇ (4. Γαζης), Ἰλ. Z. 398, πρβλ. Σ. 130, 197. 2) ἐχω, δηλ. ἐχω τὴν φρονεῖσθαι τινός, ἐπιτηρῶ τι, ἐχον πατρώϊα ἔργα Ὀδ. B. 22, πρβλ. Δ. 737· πόλιν α., ὁ ἐχων Ὀραιο Ἰλ. B. 719, Θ. 393· τὰς ἀχέλας Σεν. Κύρ. 7. 3, 7· τὰς δίκας Δημ. 1153. 4· — εἶμαι ἐνησυχουμένης· εἰς τι, φυλακάς ἐχον, ἐφύλασσαν, Ἰλ. 1.1, 471· σκοπιῇν ἐχε Ὀδ. Θ. 30· ἀλαδὸς σκοπιῇν εἶχε Ἰλ. K. 515, N. 10· σκοπιῇν ἐχ. τινός Ἠρόδ. 5. 13· ὁ αὐτ., θῆραν ἐχέιν τινός, ἡρᾶν τι, Σοφ. Ἀτ. 504, κτλ.· ἐν χεροῖν ἐχέιν τι, ὅδε χεῖρ II. B. 2.

3) μετ' αἰτ., τίπου, κατοικῶ ἐν τινι τόπῳ, οὐρανόν, οὐ-λυμπόν Ὀμ.· συνάξω, [Νύμφαι] ἐχουσι ὀρέων ἀλπεινὰ κάρηνα καὶ ἡγῆας Ὀδ. Z. 123· Ἠρόδιος ἐχει τὸν γῶρον Διοχῶλ. Εὐμ. 24· ὁ αὐτ. ἐπὶ πρσστατηρίων ἡ πολιορκίαν θῆναι καὶ ἡρᾶν, Θουκ. 2.74, Σεν. Κύρ. 8. 3, 24, πρβλ. Βιονίφ. εἰς Λισχῶλ. ἐν Ἑπικ. ἐπὶ Θ. 69· ἐπὶ ἀνθρώπων, οἱ τήνδε πόλιν καὶ γαίαν ἐχουσι Ὀδ. Z. 177, 195, κτλ.· Θῆδας ἐσχεν, ἐκυστέρησεν, Εὐρ. Ἰπρ. Μαιν. 4· ἐχέει γὰρ γῶρον, κατέχει αὐτόν, Σοφ. O. K. 37, πρβλ. Ὀδ. 14· — ἐπὶ ζώων, ὅταν δὲ ἡ γῆ βρῇ, μᾶλλον τὰ ἔργα ἢ τὰ ὄρη ἐχουσιν (οἱ λαγῶ) Σεν. Κυν. 5. 12. 4) ἐχω γυναικα (κατὰ τὸ πλείστον ἀνευ τοῦ γυναικα), οὐνεκ' ἐχέει Ἑλένην καὶ σφιν γαμβρὸς Διὸς Ἰσσι Ὀδ. Δ. 569, πρβλ. E. 313, Π. I. 53, κτλ.· — ἐσχε ἀλλήν ἀδελφεήν Ἠρόδ. 3. 31, πρβλ. Θουκ. 2. 29· ὡσαύτως, ἐχω ὡς ἐρωμένην, διατηρῶ, Θουκ. 1.57, Ἀνθ. H. 3. 185, κτλ.· ἐχω Λαίδα, ἀλλ' οὐκ ἐχομαι Ἀερίστει, παρὰ Διογ. Λ. 2. 75, πρβλ. Ἀθην. 544D· — ἐν τῷ Πλάτ., Ὀμ. ἐνδ' ἀνέτω, I ἐν εἰλει.

5) ἐχω ἐν τῇ σκέψι μόν., φιλοφρονέω, Ὀδ. I. 513, γ. 377 Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀφρ. 232, 274. 6) ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεστ. συγ-άκις συνδυάζεται μετὰ ῥήματος σχεδὸν πλεοναστικῶς· ἀλλ' οὕτως ὡς νὰ ἰδῇ πλεονα ἡ φράσις εἰς τὸν λόγον, οὕς τ' ἐραϊδὸς αὐτότος ἐχων ἀτίταλλον ἐβέβηκεν ἐπὶ φάτνῃ, αὐτὸς (ἐμῶνους) ὁ γέρον αὐτότος ἐχων ἀνέτερε παρὰ τῇ καλῇ κατεσκευασμένῃ φάτνῃ (H. Γαζης).

7) ἡ, 280· τοῦτο εἶναι συγχὸν παρὰ τοῖς πειλοδόχοις ὡς ἐν ταῖς ἐπο-μέναις φράσεσι, ἥτις ἐχων τμῶτα (δηλ. τὰ βιβλία) ἐκ τὰς Σάρ-δων Ἠρόδ. 3. 128, πρβλ. 2. 115· ἐπὶ στρατηγῷ μετὰ τοῦ στρατη-ματός του, ὅς ἐν ἡκῇ ἐχων στρατόν ὁ αὐτ. 7. 8, 4, κτλ.· σπᾶ-νιον παρὰ τοῖς ποιηταῖς πρβλ. λαμβάνω 1.11, πέριος X 2.

8) ἐπὶ τόπου, ἐχω τι πρὸς τὸ ὀρεστέρεον, νήσου ἐπὶ Ψυρῆς, αὐ-τήν ἐπ' ἀριστερ' ἐχόντος Ὀδ. P. 171· ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἐχόντα E. 277· ἐν ἐξείῃ, ἐν ἀριστερῷ ἐχέιν (Θουκ. 3. 106· ὕστατον ἐχ. Σεν. Κύρ. 4. 2, 2, κτλ.).

9) ἐπὶ ζώων, κατὰ-στέλλω ἢ περιεάσσω σημερινῶν ἢ ψυχικῶν, γήρας ἐχ. περιττ. ἀντὶ γηράσκων, Ὀδ. εἰ 250· κακὸν γ', 83· ἔλκος Ἰλ. H. 317.

10) ὡσαύτως, ἐχέω, 57 ἀρετῆς πέρι ἄφρ. ἐχ' Ὀδ. B. 415· ὅρις ἐχέιν, εἶναι ὀδιστήν, Δ. 308· κτλ.· Ἀφροδίτην X. 445· οὕτω, φρένας ἐχ. Ἰλ. N. 394, κτλ.· βουλὴν B. 341.

θυμὸν, νόον, μένος ἔχειν, κτλ. — ὡσαύτως, ἔχω, ὑπάρταμαι, πάσχω, ἀλγεα Ε. 895, κτλ. ἄγεα θυμῷ Γ. 412· πένθος μετὰ φρεσὶ Ω. 105· πένθος φρεσὶ Ὁδ. II. 219· πόνον... καὶ δόλυν Ἰλ. Ν. 2, Ὁδ. Θ. 529· οὐδὲν βίαιον Ἡρόδ. 3. 15:— οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., αἰσχύνειν, ἐπιθυμῶν, φροντίδα ἔχειν, κτλ., περιεφραστ. ἀντὶ αἰσχύνεσθαι, ἐπιθυμῶν, φροντίζειν, κτλ.· ποθὴν ἔχ. τινός = ποθεῖν, Ἰλ. Ζ. 362. ἐπίσευες ἔχ. τινός = ἐπι-δεύεσθαι, Τ. 180· ἔχ. τέλος = τελεῖσθαι, Σ. 378· κότον ἔχ. τινὶ = κοτεῖσθαι, Ν. 517· πρὸλ. μοικητῇ, πῆδημα II. κτλ.:— οὕτω συχναῖς καὶ μετὰ προθ., ἔχω τινὰ ἐν ὀργῇ (ἢ ἀπλῶς ὀργῇ), διατετῶ ὀργισμένος ἐναντίον τινός, οὕτως ἐν ὀργῇ εἶχον οἱ πλείους τοὺς Ἀθηναίους Θουκ. 2. 8· ἐν ὀργῇ δὲ τι ἔχ. αὐ-τόν 89· ἔδε ἐν λ. θεῶν Α. III. 1, li· ἀνὰ στόμα, ἐν στόματι, ἡ διὰ στόματος ἔχ., ἔδε στόμα Ι. 3.— Ἄλλ' αὐταὶ αἱ φράσεις συ-χναῖς πάσχωσι μεταβάλλειν καὶ ἀντὶ τοῦ ἔχω γῆρας εὐρίσκαμεν: γῆρας ἔχει με Ἰλ. Σ. 515· γέλωας ἔχει μιν Ὁδ. Θ. 344· οὐ-τως, ὁμηγερέων, θάμβος, κλέος, αἶσα ἔχει τινὰ Ὀμ.· ὡς σφῆτος ἡσυχίᾳ τῆς πολιορκίης ἔσχε Ἡρόδ. Α. 135· βίος ἔχει τινὰ Σοφ. Ἰλ. 225· πρὸλ. ἀδανημονίᾳ, χαλεπρῶσιν, κτλ. ὡσαύτως, ἐπὶ ἐξωτερικῶν πραγμάτων, αἴσθη ἔχει κορυφὴν Ὁδ. Μ. 76· μένος ἡελίοιο ἔχει μιν Κ. 100· σε οἶνος ἔχει φρένας Σ. 331· ἔχει βέλος ἐξυ γυναικῶν, ἐπὶ γυναικὸς ὠδινούσης, Ἰλ. Α. 269· καὶ ἐν τῷ Παθ., ἔχεσθαι κακότητι καὶ ἀλγεσι, ἀχέεσσι, θυμῷ, κωκυτῷ καὶ οἰμῳγῇ, ὡς τὸ Λατ. lenei. Ὀμ. ἀγρυπνίῃσι, ὀργῇ, πυρετῷ Ἰκκ.· ἐν ἀπόρῳ, ἐν συμφοραῖς, κτλ., Θουκ., Πλάτ. κλ.

9) ἔχω ἐμπειρίαν πράγ-ματός τινος, γινώσκω, ἐννοῶ, ὁμῶς ἐν ἰππῶν Ἰλ. Ρ. 476· τέχνην Ἰπ. Θ. 770· πάντ' ἔχεις λόγον Δισχύλ. Ἀγ. 582· ἔχετε τὸ πρᾶθον Σοφ. Φιλ. 789, πρὸλ. Εὐρ. Διμ. 51· ἔχεις τι; ὡς τὸ Λατ. leneis? ἤρεε τίποτε; ἀκατάλαβε; Ἀριστοφ. Νεφ. 732· ἔχεις τοῦτο ἰσχυρῶς; Πλάτ. Θεαιτ. 154Α·— γινώσκω, εἰδέω, εἶ τι ν, ἄλλην μαντικὴν ἔχεις δέδωκε Σοφ. Ο. Τ. 311, Εὐρ. Ὀρ. 778.

10) συνεπάγομαι, φέρω, προξενῶ, εἰλεῖσθαι... ὠδινάς ἔχουσαι Ἰλ. Α. 272· καναχὴν ἔχε II. 105, 794· ἔχον βοήν, ἐπὶ αὐλῶν, Σ. 499· τέλος ἔχει δόλιμων βροτοῖς Εὐρ. Ὀρ. 1545· ταῦτ' ἀποστῖαν, ταῦτ' ὀργὴν ἔχει Διμ. 142, 27, κτλ.· ἔδε ἀγανακτήσεις, κατὰ μωψές.

11) ἔχειν σταθμόν, ἔχω μέτρον, ἔδε ἐν λ. σταθμός III. 2.

12) μετὰ δυνάμεως αἰε., ἥτις εἶναι καθηγορεύμενον τῆς πρώτης, Ὀρφέα ἀνακτ' ἔχιν Εὐριπ. Ἰπκ. V53, ἔδε ἐπὶ μωπτος II· γελῶσι παῖδων ἔχοντες τὸν ἑκείνου θάνατον Σέλευκος παρ' Ἀθην. 155Ε· πρὸλ. II. 12.

II. κρατῶ, 1) κρατῶ, ἔχειν χερσίν, ἐν χερσίν, μετὰ χερσίν, κτλ., ἔδε ἐν λ. χεῖρ· μετὰ γαμφήλων ἔχιν Ἰλ. Ν. 210· πρόσθεν ἔχ. ἀσπίδα Ν. 157· ὑψὸς κάρη Ζ. 509· ὑπὲρ πασῶν Ὁδ. Ζ. 107· ἐπιθεῖν Ἰλ. Ψ. 136· κρατῶ τι χερσὶν τινός, ὡς βοήθης αὐτοῦ, I. 209, πρὸλ. Ν. 600· κρατῶ ὑψηλὰ, ὑποθαλάσζω, ἀγκυρῶ, ἀναρῶν... κεφαλὴν τε καὶ ἀκομάτῃσι χέρεσσι Ἰπ. Θ. 512, 746, ἔδε ἐν λ. ἀμφίς· οὕτως, ἔχει δὲ τε κίονας, ἐπὶ τοῦ Ἀλκάντος, Ὁδ. Α. 53.

2) κρατῶ, χερσὶν ἔχων Με-νέλαον Ἰλ. Δ. 154· Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἔχεν ποδός (τὸν Κεῖφρον) II. 783, πρὸλ. Α. 488 (ἔδε κατωτ. Γ. 1)· ἔχιν τινὰ μέσσην, ἀρπάσας αὐτὸν ἐκ τῆς ὀφθαλμοῦ, ἀπὸ τῆς μέσης, ἐπὶ παλαι-στών, Ἀριστοφ. Νεφ. 1047· ἔχομαι μέσος δ' αὐτ. ἐν Ἀγ. 571, Ἰπκ. 388, Βατρ. 469· μεταφ., φρεσὶν ἔχιν, ἔχιν, φυλάττειν ἐν τῷ νῷ, Π. Β. 33· νῷ ἔχ. τινὰ Πλάτ. Εὐθύμ. 2D, πρὸλ. Πολ. 490Α.

3) ὡς τὸ φέρω, φέρω, Λατ. gestare, ἐπὶ πάλιν καὶ ἐν-δυσκίαν, φέρω, φορῶ, εἰμα δ' ἔχ' ὅμῳ ὁμοῖον Ἰλ. Σ. 538, πρὸλ. 395· παραδεδῆν ὁμοῖον ἔχων Ἰλ. Γ. 17· ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὁμῳ Σ. 376· κυνέην κεφαλὴν ἔχε Ὁδ. Ω. 231, πρὸλ. Ρ. 122, 450· τάδ' εἴματα ἔχω Ρ. 24, πρὸλ. 572, κτλ.· στολὴν ἀμφὶ σῶμα Εὐρ. Ἰλ. 554· στολὴν, χιτῶνα, κτλ., Ξεν. Κύρ. I. 4, 26, κτλ.

4) ἐπὶ γυναικός, κυρῶσθαι, ἔχω ἐν γαστρὶ, Λατ. ulero gestare, Ἡρόδ. 5. 41, Ἰπκ. 1128G, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 14· πλῆρες, ἐν γαστρὶ ἔχιν Ἡρόδ. 3. 32· ὡσαύτως, πρὸς ἐαυ-τὴν ἔχιν Ἰπκ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 990.

5) ἀποκρούω, κω-λύω, Λατ. sustinere hostem, συνήθως μετ' αἰε., ἔξουσι γὰρ ἅπαντας ἐκονήμειδες Ἀχαιοὶ Ἰλ. Ν. 51, Υ. 27· ἀπας μετὰ δούτ., οὐδέ οἱ ἔρχεν δαστεῖν, εἰκώλυσεν (Σχόλ.), II. 740· ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τὸν μέλλοντα σχήσω τὸ πλεῖστον ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας· ὡσαύτως μέν. μέλλ. σχήσωμαι, μετ' αἰε. ὡς τὸ ἐνεργ., ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς σχήσεσθαι Ἰλ. Μ. 126, Ρ. 639.

6) κρατῶ στερεά, στερεώνω, ὁχῆς εἶχον πύλας Μ. 458· θύρην ἔχε μοῦνος ἐπιβλήσ Α. 453· περιέχω, περικλίνω, ὁρνεύς ἔχουσι Ὁδ. I. 301· οὐ γὰρ ἐτι σαρ-κας τε καὶ εὐτεῖα ἴνες ἔχουσι Α. 210.

7) κατέχω τι, κρατῶ αὐτό, ἀτάρ δὲ βίσιόν ἔχεν πάλαι, εἶχεν ἐν χερσὶ, Ἰλ. Ψ. 871· πληροῖσθαι, τῷ μὲν δὲ χεῖρας τε καὶ ἔγχεα δευδέοντα ἀντίον ἀλλήλων ἐχέτην μεμασάτε μάχεσθαι Ε. 560· συχναῖς ἐπὶ ἰππῶν ἢ πλοίων, ὑδηνῶν, διευθύνω, εἰλάνω, πεδονῶ· ἔχον ὠκέας ἰππους Γ. 263, πρὸλ. Α. 780· φρόνδονθε Θ. 139· τῇ ρά.. ἔχον ἰππους Γ. 752, κτλ.· παρὲς ἔχε δίφρον Ἰπ. Δοκ. Ὀρ.

352· ἀλλὰ μοι εἴφ', ἐπὶ ἔσχεσ' ἰὼν εὐεργέα νῆα Ὁδ. I. 279· παρὰ τὴν ἡπειρόν ἔχ. νέας Ἡρόδ. Θ. 95, κτλ.,— ἀκολουθῶς συχν. ἀπολ., ἀνευ τοῦ ἰπποῦς ἢ νῆας, τῇ ρ' ἔχε, κατ' ἐκείνην τὴν διεύθυνσιν ἐξηκολούθει νὰ πορεύηται, Ἰλ. II. 378, πρὸλ. Ψ. 422· Πύλονδ' ἔχον, ἐξηκολούθουν διευθυνόμενος πρὸς τὴν Πύλον, Ὁδ. Γ. 182, πρὸλ. Σοφ. Ἰλ. 720· ὡσαύτως (ἰδίως ἐν τῷ μέλλοντι σχήσω καὶ σαρ. ἔχων), προσορμίζεσθαι, νέες ἔχον ἐς τὴν Ἀργολίδα χώρην Ἡρόδ. 6. 92· σχεῖν πρὸς τὴν Σαλαμῖνον δ' αὐτ. 8. 40· τῇ Δήλῳ, κατὰ τὸ Ἰσοειδώνιον Θουκ. κλ.· ποῖ σχήσειν δοκεῖς; Ἀριστοφ. Βάτρ. 188.— Ἀκολουθῶς προσέτι, συγερὰν ἔχε δούποτιον ἀράν ἐπ' Ἀλλοίς, στρέφω αὐτὴν ἐπάνω εἰς ἄλλους, Σοφ. Φιλ. 1119· κλισίαις ἔμ' ἔχων, ἔχων τὸ ἔμμα προσηλωμένον πρὸς τὴν σκηνήν· ἢ κατὰ τὸν Jellib· ἔχων τὸ πρόσκρον σου κεκρυμμένον ἐν τῇ σκηνῇ, δ' αὐτ. ἐν Δί. 193· ἄλλοσ' ἔμμα, θατέρω δὲ νοῦν ἔχ. δ' αὐτ. ἐν Τρ. 272· τὸν δὲ νοῦν ἐκείν' ἔχει Εὐρ. Φοίν. 369· δεῦρο νοῦν ἔχε, ἔχε τὸν νοῦν σην ἐδῶ, δ' αὐτ. ἐν Ὀρ. 1181· πρὸς τινα ἢ πρὸς τὴν τὸν νοῦν ἔχιν Θουκ. 3. 22, 7. 19· οὕτω, πρὸς τινα τὴν γνώμην ἔχιν δ' αὐτ. 3. 25.

8) κατέχω, κρατῶ, τοὺς γὰρ ἀνῶγειν σφοδρῶς ἵπ-πους ἔχμεν, ὠκατέχιν (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 302, II. 712· ἀναχα-τίσσω, σταρατῶ, τινὰ Ν. 51, Υ. 27, Ψ. 720, καὶ Ἀττ., χεῖρας ἔχων Ἀχιλλῆος, κρατῶν τὰς χεῖρας αὐτοῦ, Σ. 33· ἀλλὰ, οὐ σχήσει χεῖρας, αὐτὸν ἐφέξει, οὐ καλύσει (Εὐστ.), Ὁδ. X. 70· ἔσχ' ὀδυνάς, ἐπέσχευ, ἐπαυσεν (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 848, πρὸλ. 271· ἔσχε κύμα Ὁδ. Ε. 451· μύθοον σιγῇ Τ. 502· (οὐ μὲν, εἴχε σιγῇ καὶ ἔφραζε οὐδενὶ Ἡρόδ. 9. 93)· ἀλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μύθοον Ὁδ. Ο. 445· σίγα δ' ἔε, στόμα, ἐν ἡσυχίᾳ Εὐρ. Ἰπκ. 660, Ἀποσπ. 775, 56· πόδα δ' αὐτ. ἐν I. Τ. 1159· πόδα ἔξω ἢ ἐκτός τινος ἔχιν, ἔδε ἐν λ. παύς I. 5, d.

9) κρατῶ μακρὰν τινός, ἐμποδίζω, τινὰ ἀγοράων, νεῶν Ἰλ. Β. 275, Ν. 687· γόνων Σοφ. Ἰλ. 375· φόνον Εὐρ. Ἰπκ. Μαν. 1005· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ἢ τινὰ.. σχήσω ἀμυνόμενοι Ἰλ. Ρ. 182:— παρ' Ἀττ., ἀνα-χατίσσω ἢ ἐμποδίζω ἀπὸ τοῦ νὰ πράτῃ τίς τι, τοῦ μὴ καταδύναι Ξεν. Ἀν. 3. 5, 11, πρὸλ. Ἰλ. 4. 8, 5· ἔχον μὴ κτανεῖν Εὐρ. Ἀνδρ. 686, πρὸλ. Ἡρόδ. 1. 158, κτλ.· οὐκ ἂν ποτ' ἔσχον μὴ οὐ τὰδ' ἔξειπεν πατρὶ Εὐρ. Ἰπκ. 658· πὰς γὰρ ἀσέας δύο ἀνδρας ἔξει τοῦ μὴ καταδύναι Ξεν. Ἀν. 3. 5, 11· τὸ μὴ ἀδι-κεῖν Δισχύλ. Εὐρ. 691, πρὸλ. Ἡρόδ. 5. 101· ὡσαύτως μετὰ μεταφ., ἔχ. τινὰ βουθυτοῦντα Σοφ. Ο. Κ. 888· μαρτυρεῖται Εὐρ. Φοίν. 1156.

10) κρατῶ, κατακρατῶ, δὲ οἱ χρήματα εἶχε βίᾳ Ὁδ. 230, πρὸλ. Διμ. 867, 26· ἔκτορ' ἔχει.. οὐδ' ἀπέλυσεν Ἰλ. Ω. 115, πρὸλ. 136·— αὐτὸς ἔχε, παρακαλῶ, ἔχε τοὺς εὐγε-νὴς τρόπους ἀποποιήσεως, Εὐρ. Κύκλ. 270.

11) προφυλάττει, σφίζω, Ἰλ. Ω. 730· ἐπὶ ὁπλισμῷ, ὑπερασπίσει, προστατεύει, X. 322.

12) τερπνὴ ἐν τινὶ καταστάσει (ἀνωτέρω I. 12), εἶχον ἀτρέ-μιας σφέας αὐτοῦς Ἡρόδ. 9. 54, πρὸλ. 53· Ἀριστοφ. Ἐσμ. 230· ἔχ. ἐαυτὸν κατ' εἰκόνος Ἡρόδ. 3. 79· ἐκποδῶν Δισχύλ. Ἠέρος. 344, Ξεν.· σίγα νάπη φύλλ' εἶχε Εὐρ. Βάκχ. 1084· τοὺς στρα-τιώτας πολλὰ πεποννηκότας... ἔχιν Ξεν. Κύρ. 7. 2, 11.

III. μετ' ἀπαρεμφ., ἔχω τὰ μέσα ἢ τὴν δύναμιν νὰ πράττω τι, εἶμαι (κάνω), συχν. ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου καὶ ἐφεξῆς, κατὰ τὸ πλεῖ-στον μετ' ἀπαρεμφ. ἀορίστ., ὡς ἐν Ἰλ. II. 217, II. 110, κτλ.· σπανίως μετὰ παραθετικῶς τοῦ ἀπαρεμφ. ἀορίστ., ἀλλ' οὐ πῶς εἶτι εἶχε, εἰσέτι δὲν ἡδυνάτο, Ἰλ. Ρ. 354· οἷά κ' ἔχουσι, ἐπ' ὅσον ἐνδυνάμεθα, Ὁδ. Ο. 281· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., ἔε οἷων ἔχω Σοφ. Ἰλ. 1279· ὅφ' ὧν ἔχοι τε καὶ δύναιτο δ' αὐτ. ἐν Ο. Τ. 315· ὅσον εἶχες Εὐρ. I. Α. 1453· ὡς ἔχω δ' αὐτ. ἐν Ξκ. 614· ἀλλὰ πάντες δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν ἀπαρεμφ. ἀορίστ. ἐκ τῶν συγ-φραζομένων.

2) μεθ' Ὀμ., οὐκ ἔχω, ἐπαρμένης ἐξηρημένης προτάσεως, οὐκ οἶδα, ἀγνοῶ, δὲν εἰδέω... οὐκ εἶχον τίς ἂν γενοίμην Δισχύλ. Πρ. 905, πρὸλ. Ἰσοκρ. 259C· οὐδ' ἔχω πῶς με χρῆ.. ἀφανίσαι Σοφ. Ο. Κ. 1710· οὐκ ἔχων δ' τι χρῆ λῆ-γειν Ξεν. Κύρ. 1. 4, 24· οὐκ ἔχω ποῦ πέσω Σοφ. Τρ. 705· ὥπως μοι οὐμῶς οὐκ ἔχω δ' αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1743· καὶ δύο συντά-ξεις συνδυάζονται ἐν Ἀντ. 270, οὐ γὰρ εἶχομεν οὐτ' ἀντιφω-νεῖν, οὐδ' ὥπως.. πράξειμεν.

Β. ἀμεταβ., εὐρίσκωμαι ἐν τινὶ καταστάσει ἀλλ' ἔχον (οὕτως), ὥστε τάλαντα... ἀλλ' εἶχον, δηλ. ἥσαν ἔτσι ὡς αἱ πλάστιγγες... Ἰλ. Μ. 433· ἔξω, ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος ἢ ἐσθήτης, ὠκατέ-σχω τὸ πρᾶγμα, σιγήσω.. ἢ καὶ ἄλλως κοινότερον ἀντὶ τοῦ διατελεῖν ἰφ' οἷς παραγγέλλεται (Εὐστ.), Ὁδ. Τ. 494, πρὸλ. Ἰλ. Ν. 679, Ω. 27· οὐδέ οἱ ἔγγος ἔχ' ἀτρέμας, ἔμενον ἥσυχον εἰς τὰς χεῖρας αὐ-τοῦ, Ν. 557· οὕτω παρ' Ἀττ., σχεῖς οὐπερ εἰ, μένων ἐκεῖ ἥσυχος, Σοφ. Ο. Κ. 1169· ἔχιν κατὰ χώραν Ἀριστοφ. Βάτρ. 793, διὰ φυλακῆς ἔχιν, φυλάττεισθαι, Θουκ. 2. 81· ἔχ' ἡρέμια, μένε ἥσυχον, ἡσυχασθαι, Πλάτ. Κρατ. 399B, κτλ.· ἔχε δὲ, στήσων τῶρα, δ' αὐτ. ἐν Πρωτ. 349D, Γοργ. 480A (ἐκεῖνα ἔδε Placid.), κτλ.· ἔχε αὐτοῦ Διμ. 1109, 6· ἔχε νῦν, ἔχε οὖν, καὶ ἔχε μόνον ὅς τὸ ἄγε Ἀριστοφ., Πλάτ., κτλ.

2) μετὰ γεν. ἀπέχομαι ἀπὸ τινός, πολέμου Θουκ. I. 112, πρὸλ. Γ. IV. 2.

3) μετὰ γεν. ὠκατέ-χω, λαμβάνω μέρος εἰς τι, ἔχω νὰ κάμω... με τι, μαντικῆς τέ-

χνης Σοφ. Ο.Τ. 709· συχνότερον μετὰ προθ., ἵνα σχολασθῇ εἰς τι, ἐργάζομαι περὶ τι, «καταγίνωμαι», ἀμφὶ τι Διοχύλ. Θέβ. 102, Σεν. Ἀν. 5, 2, 26, κτλ., περὶ τι δ' αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7, 4, 28. II. ἀπλῶς, εἶμαι, ἔκας εἶχον, ἥσαν μακράν, Ὁδ. Μ. 435· ἐμῆρος ἔχει Ν. 245· ἔχ. κατ' οἶκον Ἡρόδ. 6, 39· ἔχ. ἐν ἀνάγκαισι Εὐρ. Βάκχ. 89, ἔνθα ἴδε τὸν Elmsl.· ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις Ἀριστοφ. Πάτρ. 704· ὅπου συμφορὰς ἔχεις Εὐρ. Πλ. 238· ἐκποδὼν ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν I.Τ. 1226, κτλ.

2) συχνάκις μετὰ τὰ Ἐπιρρ. τρέπου, εὐ ἔχει Ὁδ. Ω. 245· συχνότατα παρ' Ἀετ., ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, καλῶς ἔχει, κακῶς ἔχει, Ἀετ. bene habet, male habet, οὕτως ἔχει Ἀριστοφ. Πλ. 110· οὕτως ἔχόντων, quippe res ita se habent, Σεν. Ἀν. 3, 2, 10· ὡς ὧδ' ἐχόντων Σοφ. Αἴ. 981· οὕτως διὰ στέρνων ἔχ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 839· οὕτως ἔχειν περὶ τινος Ἡρόδ. 6, 16, Σεν. Ἀπομν. 4, 8, 7· πρὸς τι Δημ. 122, 26· τῆς ἔχ. Σοφ. Φιλ. 1336· κοσμίως ἔχ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 853· ἥδιον ἔχ. πρὸς τινα Δημ. 127, 8· κτλ.· ὡς εἶχε Ἡρόδ. 1, 114, Θουκ. 1, 134, κ. ἄλλ.· ὡς ἔχω, Ἀριστοφ. Λυσ. 610· ὥσπερ ἔχομεν Θουκ. 3, 30, ἐνθα ἴδε τὸν Duker.· ἔχ. ταύτων, itam valde, Εὐρ. Ὀρ. 308· τάναντία εἶχεν Δημ. 121, 19· ἀσφαλῶς, ἀναγκαίως ἔχει = ἀσφαλές, ἀναγκαῖόν ἐστι. Ἡρόδ. 1, 86., 9, 27· καλῶς ἔχει, ὡς καὶ νῦν, ἴδε καλῶς I. Π. 6.

3) συχνάκις προσωπικῶς γενικῇ τῷ ὄντι, εὐ ἔχειν τινός, ἔχειν καλῶς ὡς πρὸς τι, ἔχειν ἀφθονίαν αὐτοῦ, καλῶς ἔχω τῆς μέθης, εἶμαι ἀρετὰ κατὰ μεθυμένους, Ἡρόδ. 5, 20· σπόρου ἀνοκῶς ἔχω, καταγίνωμαι ἐπιμελῶς εἰς τὸ σπείρειν, ὁ αὐτ. 8, 109· εὐ ἔχειν φρενῶν, σώμα-τος Εὐρ. Ἰππ. 462, Πλάτ. Πολ. 404D· πρὸς τινα I. 2, γ' οὕτως, ὡς ποδῶν εἶχον, ὅσον ταχέως ἤνυναντο νὰ δράμωσι, Ἡρόδ. 6, 116· ὡς τόχους εἶχον ἕκαστος ὁ αὐτ. 8, 107· ὡς... τις εὐνοίας ἐπὶ μνήμῃς ἔχοι Θουκ. 1, 22· ὡς ὄργης ἔχω Σοφ. Ο.Τ. 345, πρὸς Εὐρ. Ἑλ. 313, 857, κτλ.· πῶς ἔχεις δόξης; Πλάτ. Πολ. 456D· οὕτω τρόπου ἔχεις Σεν. Κύρ. 7, 5, 56· μετρίως ἔχ. βίου Ἡρόδ. 1, 32· ὑγιεινῶς ἔχ.· οὕτω καὶ σωφρόνως Πλάτ. Πολ. 571D· — ἀλλ' ὡσαύτως, εὐ ἔχ. τὸ σῶμα ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 484A, Σεν. Οἰκ. 21, 7· οὕτως ἔχ. τῇ φύσει, τῇ διανοίᾳ Δημ. 330, 6, Λυκούργ. 157, 14, πρὸς I. Ἰσοκρ. 91A.

3) λόγος ἔχει, διαβιβάζεται, λέγεται, ἴδε Basil Ep. Cr. σ. 239.

III. ἐπὶ διευθύνειν, κρατῶ ἢ διευθύνω τι πρὸς τι, ἴδε ἀνωτ. Α. II, 7. 2) ἵσταμαι ὀρθῶς, ἐξέχω, κίονες ὑψόσ' ἔχοντες, «τοῦτέστιν ἀναβαλόντες καὶ ὡς οἷον ἀνίσχοντες ἢ καὶ ὑψὸς ἀνέχοντες τὰς δοκούς» (Εὐστ.), Ὁδ. Τ. 38· δι' ὧμου δ' ἐδρίμου ἔγχοις ἔχον, «ἵσταμαι, ἀνίσταμαι» (Σχολ.), Ἰλ. Ν. 520. 3) ἄγω, φέρω πρὸς τι σημεῖον, ἔδοι ἐπὶ τὸν παταμόν ἔχ. Ἡρόδ. 1, 180, πρὸς I. 191., 2, 17· ἔχω εἰς τι, δεικνύω πρὸς τι σημεῖον, διευθύνωμαι, εἰνῶν πρὸς τι, ἔχθρα ἔχουσα ἐς ἈΟΗ-ναίους ὁ αὐτ. 5, 81, τὸ ἐς Ἀργείους ἔχον, ὅτι ἀποστέλλει εἰς τοὺς Ἀργ., ὁ αὐτ. 6, 19· τὰ ἐς τὴν ἀπόστασιν ἔχοντα ὁ αὐτ. 6, 2, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ τόπου, ἐκτείνωμαι, ἐπ' ὅσον ἐποψία τοῦ ἱεροῦ εἶχε ὁ αὐτ. I. 64.

4) ἐπὶ τινι ἔχω, ἔχω ἐχθρὸς διὰ θέσεως πρὸς τινα, ὁ αὐτ. 6, 49, Σοφ. Ἀντ. 986· πρὸς ἐπὶ τῷ III. IV. μεθ' ὧν. εὐ ἔχω ἵκνεται μετὰ μετοχ. αὐτ.· ἑτέρου ῥήματος, κρύψαντες ἔχουσι, ἀντὶ κεκρύφασι, Ἡσ. Ἐργ. κ. Πη. 42· ἀποκλήσας ἔχεις, ἀντὶ ἀποκλήσας, Ἡρόδ. 1, 37· ἐγκλείσας ἔχει Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 355, πρὸς I. Θεσμ. 706· — τὸ ἔχω ἐνίοτε δίδει σημασίαν ἐνεστώτους εἰς τὸν ἄνθρ., ὡς θαυμάζω ἔχω, εὐρίσκομαι ἐν καταστάσει θαυμασμοῦ, Σοφ. Φιλ. 1326· ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει, ὅστις νῦν ἔχει αὐτὸν ἐν ἀτιμῇ, Εὐρ. Μῆδ. 33, πρὸς I. Σοφ. Ἀντ. 32, 32, 77, κτλ.· — ἀπανιώτερον μετὰ μετοχ. ἄλλων χρόνων, πρὶν, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 701, Φιλ. 600, Σεν. Ἀν. 1, 3, 14, 4, 7, ἐνέστω, Εὐρ. Ἰρμ. 318· — II περιφρασὶς αὕτη φανερὰ εἶναι τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν μεταγεν. χρῆσιν τοῦ βοηθητικοῦ ῥήματος ἔχω πρὸς ἔκφρασιν τοῦ πρὶν, πρὸς I. 2. — Ἀλλὰ,

2) ἡ μετοχὴ ἔχων μετὰ τοῦ ἐνεστ. προστίθεται τὴν ἐννοίαν τῆς διαρκείας εἰς τὴν παρούσαν πράξιν, ὡς, τί κυπτάζεαι ἔχων; τί ἐξακολουθεῖς νὰ... Ἀριστοφ. Νερ. 509· τί δῆτα διατρίβεις ἔχων; διὰ τί ἐπιμένεις ἀργονορίῃ; ὁ αὐτ. ἐν Ἑκκλ. 1151· τί γὰρ ἔστην ἔχων; αὐτὸς 853, πρὸς I. Θεσμ. 473, 852· ἢ ἀνευ ἔρωτος, φλυαρεῖς ἔχων, ληρεῖς ἔχων, συνεχῶς φλυαρεῖς, δὲν παύεις φλυαρῶν, Πλάτ. Γοργ. 490B, 497D, πρὸς I. Εὐθύδ. 293C, Θεέτρ. 14, 8. 3) πλεονασμ., ἐστὶν ἔχων = ἔχει, Ἡρόδ. 1, 86· ἐστὶν ἀναγκαῖως ἔχων = ἔχει ἀναγκαῖως, Διοχύλ. Χρ. 237, Ἀριστοφ. Εὐρ. 334.

Γ. Μέσ., προσκολλῶμαι εἰς τι, «κρατεῖμαι», ποτὶ μακρόν ἐρι-νὸν ὑψόσ' ἀερεθείς, τῷ προσφύς ἐχόμεν ὡς νυκτερικῇ Ὁδ. Μ. 433, πρὸς I. Ἰλ. Α. 513, Ὁδ. I. 435, κτλ.· πυκνὰ καὶ πρὸς ἀλλήλῃ ἔχονται (αἱ ἀκανθαί) Ε. 329· — κατὰ τὸ πλείστον μετὰ γεν., ἀμφοτέρωσι δὲ χερσὶν ἐπισοῦμενος λάβε πέτρης, τῆς ἔχετε στενάχων, ἔχετο αὐτῆς, ἐκράτει αὐτὴν δυνατὰ, αὐτοῦ 429, πρὸς I. 435· βρετέων Διοχύλ. Θέβ. 98· ἐξόμεσθα σου Ἀρι-στοφ. Πλ. 101. 2) μεταρ., προσκολλῶμαι, ἀρροισῶμαι εἰς τι, ἔργου Ἡρόδ. 8, 14, Σεν. Ἑλλ. 7, 2, 10· βιογὰς, ἐλπίδος Εὐρ. Ἰων 491, Ἰων 21 (ἐν τοῖς Ἀποσπ.)· τῆς αὐτῆς γνώμης Θουκ.

1, 140· δράντομαι τι, ὠρελοῦμαι ἐκ τινος, ἔχεο τῶν ἀγαθῶν Θέογν. 32· προσφάσις ἔχεσθαι Ἡρόδ. 6, 94· ἐμῆρος δέσπομαι ἐπὶ τινος, ἀμφοτέρωσιν τῶν ἐπιωνυμίων ὁ αὐτ. 2, 17· ἱπποκρίτω μετὰ ζή-λου, ἐπιλαμβάνομαι, μάχης, ἥς νῦν ἔχονται Σοφ. Ο. Κ. 424· κοινῇ τῆς σωτηρίας ἔχεσθαι Σεν. Ἀν. 6, 3, 17· εἶμαι ἐξημέ-τινος, τῆς ἀληθείας Πλάτ. Νόμ. 709C. 3) ἔρχομαι ἐμῆσας κατόπισιν, ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, αὐτὸς 1, 8, 4· ἔπεσθαι ἐχόμε-νους, τῶν ἀρμάτων ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 7, 1, 9· τῆς πληγῆς ἔχε-ται, ἀκολουθεῖ τὸ κύπημα, Δημ. 51, 27· — ἐπὶ λαῶν ἢ χωρῶν, εἶ-μαι πλησίον, προσεγγίζω, συνορεύω, τινος Ἡρόδ. 4, 169, Θουκ. 2, 96, κτλ.· οἱ ἐχόμενοι, οἱ ὅμοιοι, οἱ γειτονιάζοντες ἡμῶν, Ἡρόδ. 1, 131· ἐπὶ χρόνῳ, τὸ ἐχόμενον ἔτος, τὸ ἐρχόμενον, τὸ προσεγί-γιστον, Θουκ. 6, 3· τὰ ἐχόμενα, τὰ ἀκολουθοῦντα, Πλάτ. Γοργ. 494E, Ἰσοκρ. 121D.

4) ἱεραῖωμαι, ἔκ τινος Ὁδ. 2, 187, Α. 346· μετὰ γεν., σέο ἔξεσται Πλ. 1, 102. 5) ἀνέχω εἰς τινα, ὅσα ἔχεται τῶν αἰσθήσεων, τῶν διδασκάλων Πλάτ. Νόμ. 681A, Πρωτ. 319B, κτλ.· ἡ μετοχὴ παρ' Ἡρόδ. εἶναι συχνάκις περιτ-τά τῶν δουράτων, καρπῶν, σιτίων, οἰκετῶν ἐχόμενα, ἄπερ ἄντως εἶναι = τὰ δουράτα, τὰ σιτία, κτλ., Ἡρόδ. 1, 120, 190, 2, 77, 3, 25, 66, κτλ. II. ἄντα παρειάνω σχεῖν ἡ ἀπὸ κρήδεμνα, καλύψασα τὰς αὐτῆς παρειὰς διὰ τῶν ἀπο-λίων ἢ καλῶν κρηδέμων, Ὁδ. Α. 334, Φ. 65· ἀσπίδα πρὸσθ' ἔσχετο, ἐκράτει τὴν ἀσπίδα ἐμπροσθεν ἑαυτοῦ, I. Μ. 294, πρὸς I. 298, Α. 2, 262.

III. κρατῶ ἢ ὁ πιν μου, ἀνέχω, ἐφαστο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς ἀχίσεσθαι, ἀνέβησαν γὰρ ἡγήσασθαι τοὺς Ἰλλήνας ἀνέβησαν (Θ. Γαζης), Μ. 126· ἔχεο κρατερῶς, «ἐνθι-σκασι ισχυροῦς» (Θ. Γαζης), Π. 501, Ρ. 559. 2) μετ' αὐτ., ἀποκρούω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀπώθω, οὐδ' ἐπὶ τῶσιν ἔκτορος ἀνδρὸς-φρόνου μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους ἐχρήσατο, ὅτι ὁδ' ἐνηθύνει ν' ἀποκρούσῃ, Ρ. 639. IV. κἀτιχομαι, σταματῶ, ἐν τῇ ἐ' ἐδοξιάτῃ βινῶν σχέτο (τὸ ἔγχετο), Π. 248· ἔσχετο φωνῇ Ρ. 606, κτλ. 2) ἀπέχωμαι τινος, ἀφίημι, μέγας Β. 98, Τ. 84· βίης Ὁδ. Α. 422· ἐχόμεθα δημοσίητος ἐκ βέλων Πλ. 1, 120· τῆς τιμωρίας Ἡρόδ. 6, 85· τῶν ἀστικῶν Σοφ. Ο. Τ. 801, κτλ.· μετ' ἀπαρ., Ἀπολλ. Ἡρόδ. Α. 328· οὕτως, οὐκ ἂν ἐχόμεν τὸ μὴ ἀποκλῆσαι τοῦ μὲν ἀλλοῦν δέμης Σοφ. Ο. Τ. 1387· — ὡσαύ-τως, κακῶν ἀπὸ χεῖρας ἔχεσθαι, οὐκ ἀπὸ ἀπείσεσθαι (Σχολ.), Ὁδ. Χ. 346· Μενέλαος ἀφίεσθαι χεῖρα Εὐρ. Ἰφ. 174· — ἀπολ., σχέτο, σχέσθε, ἐπὶ σέ, παύσαι, Ἠφαιστε, σχέτο, τέκνον ἀγα-κλέεε Ἰλ. Φ. 379· σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' ὅσον ἔδαστε, ἀπαύ-σασθε, ἢ φίλοι, καὶ ἀφετέ με μόνον (Θ. Γαζης), Χ. 416. V. ἀνέχωμαι, ἀσπαπτον ἐσχέμην νέκυν (δηλ. εἶναι) ἀνεσχήμην, Σοφ. Ἀντ. 466.

ἔχωνθι = ἔχωντι, ἔχωσι, ὑποτακ., Ἐπιγραμ. Ὀρχομενοῦ Πηλοτ. CG. 1568. ἔψάλλεται, Ἰων. γ' πληθ. Παθ. πρμ. τοῦ ψάλλω. ἔψάλλεος, α, ὦν, (ῥωμ.) βραστός, κατ' ἑλληνικὴν πρὸς βράσιν, Νικ. Ἀλεξαρ. 505. ἔψ-ἄνδρα, ἢ, (ἀντὶ) ἡ ἔψουσα (βράζουσα) τοὺς ἄνδρας, ἐπὶ θ, τῆς Μηδείας, ἥτις διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἠθέλησε νὰ ἐπαυγάγῃ εἰς τὴν νεότητά τὸν γίγοντα Ἀίσωνα, Ἀνθ. II, 15, 26, ἐνθα κακῶς ἔψανδρα. ἔψάνη, ἢ, (ῥωμ.) ἡ ψητήριον λοπάτιον Ἠσυχ. ἔψάνος, ἢ, ὦν, βεδρασμένος, βραστός, Ἰππ. 641, 15, Ἀριστ. Πρωτ. 20, 4, ἢ ἔψανά, τά, = ἔψήματα, Διοκλ. Καρύστ. παρ' Ἀθην 68B. ἔψμα, τό, μεταγεν. τύπος τοῦ ψήμα, Ἐβλ. (Α'), Βασίλ. Δ', 38, 39. ἔψεσμένως, Ἐπιρρ. μετοχ. Παθ. πρμ. τοῦ ψεῖσθαι, ψευ-δῶς, ἀπατηλῶς, Πλάτ. Νόμ. 807A, Στράβ. 83. ἔψω, ἔψω, ἴδε ἔψω.

ἔψμα, τό, πᾶν τὸ βεδρασμένον· πληθ., λάχανα πρὸς μαγειρίαν, Πλάτ. Πολ. 372C, 455C, Διόδ. 1, 80, κλ. II. οἶνος ἡψημέ-νος εἰς γλυκύτητα, βρασθείς εἰς αὐτὸν ἔμεινε τὸ ἐν τρίτῳ αὐτοῦ, Ἰππ. 359, B, Πλούτ. 5, 17· τὸ γὰρ ἔψημά σου γευσόμενος ἔλασθαι ἐκροφῆσας Πλάτ. Κριτ. «Συμμάχου» 4· Ἀετ. παρ., Πλούτ. 14, 11. — Καθ' Ἠσυχ.: «ἔψημα» ὅπερ ἐνίοτε αἰρῶσι καλοῦσιν, ἀλλὰ γλυκύς. ἔψηματώδης, ες, (εἰδος) ὁμοῖος πρὸς ἔψημα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἔψησις, εἰς, ἢ, βράσις, Ἰππ. π. Ἀργ. Τηγε. 10, κτλ.· ἢ ἔψ. τῶν κρεῶν Ἡρόδ. 4, 61· ἐν τῇ πληθ., Πλάτ. Πολιτικ. 303B· — ἢ χώνευσις (μεταλλικῶν οὐσιῶν, Θεοφ. π. Φυσ. Δίε. 5, 9, 1. ἔψητέον, ῥηματ. ἐπὶ θ, τοῦ ἔψω, δὴ εἶναι, Διοσκ. 2, 89. ἔψητήρ, ἥρως, ὁ, χύτρα, ἀγγεῖον πρὸς βράσιν, Ἀνθ. II, 6, 303. ἔψητήριον, τό, «ἔψάνη» ἢ λοπάτιον Ἠσυχ. II. — μαγειρίον, Πευδο-Βασίλ. 1313A. ἔψητης, οὐ, ὁ βράζων, Ἀγαθαρχ. παρὰ Φωτ., Βασίλ. ἔψητικός, ἢ, ὦν, ἀνέκων εἰς βράσιν, κατ' ἑλληνικὴν πρὸς βράση-μον, Ἰλυσσ. ἔψητός, ἢ, ὦν, βραστός, βεδρασμένος, ἔσος Σεν. Ἀν. 2, 3, 14·

ὕδατα Νικ. Ἀλεξ. 111.

βραστοὶ πρὸς βρώσιν, Ἀριστοτ. Σφ. 679, Ἀρχιππος ἐν Ἰλίου πύλῃ 8, Νικομήδης ἐν Χειρογράφῳ 4, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 15, 2, Ἀθήν. 301Α-Γ' πρὸς. ἐπανορθώσεις.

ἐψα, Ἰων.-ἑλ., ἢ. (ψά, ψειά) παιγνίδιον ὅπου ἐπαίχεται διὰ ψηφιδίων καὶ βόλων, παιδιὰ, παιγνίδιον, Νικ. Θ. 880· ἐψα· γέλιος, παιδιὰ, γέλιος, ἔφοδος· ἀπὸ τοῦ ἐπεισθαι. ὁμιλία. Σοφοκλῆς Ἀδριαναὶ δευτέρῳ (Ἀποσπ. Σφ. 4.)· Ἰούχ. Ὑπάρχει πληθ. τύπος ἐψα ἢ ἐψα, τὰ ἐν Ἑτυμολ. Μ. 406. 8, ἐρμηνεύμενα· ἐπὶ ἀπὸ λέγων παλινία, παρὰ δὲ Ἰούχ. ἐψα· παλινία.

ἐψαύομαι, Ἀποθ. (ἐψα) πᾶσι με ψηφιδίαι, διαστειδίζω, θύρησι καθήμενοι ἐψαύομαι, παίζω, Ἰούχ. 1. 530· ἐψαύομαι μοιολῇ καὶ φόρμινγι Φ. 429· ἀμφ' ἀστραγάλουσι.. ἐψαύοντο Ἀπολλ. Ρόδ. 1. 118, πρὸς. Α. 459, Καλλ. εἰς Ἀρτεμιν 3, εἰς Διὸς 36.—Ἐπικ. ῥήμα, πρὸς. ἐψ. καθ-ἐψαύομαι. ἐψαύομαι· παίζω, Ἰούχ.

ἐψαυεῖν· γυμναστικόν. παιγνίδιον· Ἰούχ.

ἐψέω, ἴδε ἐμψέω.

ἐψιμυθεῖσθαι· Ἐπικ. μετοχ. Παθ. πρὸς τοῦ ψιμυθεῖσθαι, μετὰ ψιμυθίου, κομμητικῶς καὶ ἐψιμυθεῖσθαι ἔχει, καὶ οὗ τὴν κατὰ φύσιν χροιά, ἀλλὰ νόον καὶ ἐνέργειαν Σχολ. εἰς Ἀριστοτ. Πλ. 1061, πρὸς ἑρμηνείαν οὗ· καπηλικῶς ἔχει.

ἐψών· ἐψώνηται ἢ τροφή Θεόδωρ. Ἀδουκ. 1553B, ἐν τῇ Πλ. Πατρολογία.

ἐψω, γ' ἐνικ. παρατ. Ψεῖς Ἡρόδ. 1. 48 (Ἀντίγραφο. Ψεῖς, ἴδε κατωτέρω), Ἀριστοφ. Βάτρ. 505, Σφ. 239, ἀποσπ. 507, 548· μέλλ. ἐψήσῃ Νικοχάρης ἐν Ἀδελφ. 1, Μένανδρ. ἐν Καρχηδονίᾳ 1· ἀόρ. ἡψήσα Ἡρόδ. 1. 119 (κοινῶς Ψψ-ήσα), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 109, 355, Πλάτ. κλ., πρὸς. συν-ἐψω· πρὸς ἑψήσα Φίλων 2. 245·—Μέσ. παρατ. Ψεῖς Ἀίσχυλ. Ἀποσπ. 321· μέλλ. ἐψήσονται Πλάτ. Παιδ. 372C.—Παθ., μέλλ. ἐψήσονται Ἰαγίνης· ἀόρ. ἡψήσονται Ἡρόδ. 4. 61, Πλούτ. κλ. (παρὰ τοῖς Ἡρόδ. ἐν Λευκ. 5· 28 ἀπαντᾷ ὑποτακτικῇ παύσει καὶ ἀόριστος. ἐψέω· ἀντὶ ἐψήσῃ)· μετοχ. ἐψήσεται Διοσκ. 5. 100, ἐψήσονται ἐν οἴνῳ ἢ αὐτ. ἐν Εὐπορ. 1. 148· παρακειμ. ἡψήμενος Ἀριστοτέλ. Ἡρόδ. 5. 36, Διόδωρ. 2. 9, ἐψήμενος Ἰππ. 628. 25, πρὸς. ἀψέω II.—Ὁ ἐνεστώ· ἐψέω, ἴδε οὗ σχηματίζονται οἱ λοιποὶ χρόνοι, ἐξαρτῶνται ἐν τοῦ τανισμοῦ δι' ἑρμηνείας τὰ Ἀντίγραφα· ἀλλ' ἀντὶ τῶν ἐψέω, ἐψέουσι, ἐψέιν, ἐψέει, ἐν ταῖς ἀρίστοις ἐκδόσεσι τίθενται τὰ ἐψέω, ἐψέουσι, ἐψέιν, Ψεῖς, ἴδε Διόδωρ. de Dial. 1. 111. σ. XXXVI· πρὸς δὲ οὐ τύποι ἐψέοντες, ἐψέοντες παρὰ Διοδ. 1. 80. 81, διωρθώθησαν ὡς αὐτοὶ ὑπὸ τοῦ Διοδ. (Περὶ τῆς ῥίξης ἴδε πέσσω). Βράζω, ἐπὶ κρέατος κτλ. (οὐδαμῶς παρ' Ὀμ., ἴδε ἐν λ. ὁπτᾶω). χελώνην καὶ ἄρνα κακοκόπας ὁμοῦ Ψεῖς αὐτοὺς ἐν λέξει γαλκῆν Ἡρόδ. 1. 48, τὰ μὲν ὥπτησε τὰ δὲ ἔψησε τῶν κρεῶν αὐτῶν 119, ἐψήσαντες δὲ τὰ κρέα κατεψεύοντο αὐτοὶ 216, κ. ἀλλ., Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰερ. 9· [τὰ μικρὰ κρέα] κοτακόψαντα Ψεῖν καὶ ἐπτά Πλάτ. Εὐθύδημ. 301C, κλπ· χύτρος ἔπνουσε Ψεῖν αἰ νεώτατοι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 845, Πλάτ. Ἰππ. Μελέων 290D· παροιμία ἐπὶ ἀνωφελοῦς κόπου, λίθου Ψεῖς (πρὸς. πλίνθος) Ἀριστοφ. Σφ. 280, Πλάτ. Ἐρυκ. 405B· μετὰ γεν. διαρκ., ἤψομεν τοῦ κορκόρεω, ἐβράσαμεν μέρος τοῦ κορκόρεω, Ἀριστοφ. Σφ. 239.—Μέσ., Ψεῖς μὴδὲ λυπηθῆς πρὶ Λίαν, Ἀποσπ. 321.—Παθητ., βράζομαι, ἐπὶ κρέατος, ἐπεὶ δὲ ἐψήσῃ τὰ κρέα, δ' ὅθως τῶν κρεῶν καὶ τῶν σπλάγχνων ἀπαστρέμενος ῥίπτει ἐς τὸ εἰμυροῦν Ἡρόδ. 4. 61, κτλ· ἐπὶ ὕδατος, ὑπόσταται βρασμόν, βράζω, πᾶν ὕδωρ προθερμαίνον φύχεται μᾶλλον, ὡς περὶ τὸ τοῖς βασιλεῦσι παρασκευαζόμενον ὕδωρ ἐψήσῃ μέχρι ζέσεως Ἀριστοτέλ. Ἀποσπ. 208, Πλούταρχ. 2. 690C.

2) ἐπὶ μετὰ τὸν χρόνον, χωνεῖται, καθαρίζω διὰ τοῦ πυρὸς, ἐψέμενος χρυσὸς Πινδ. Ν. 4. 133· πρὸς. ἀεφθός. 3) Μέσ., ἐψήσασθαι κόμην, βάζει αὐτήν, ἐψήσασθαι κόμην τὸ κατακρῆσαι ἔλεγον Πλούτ. Π. 35· πρὸς. φώ· Ἰούχ. 4) μεταφ., περὶ ἄλλου, τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ καθήμενος Ψεῖς μάταν, ἀπάντων καλῶν ὁμιλοῦς Πινδ. Ο. 1. 133, ἴδε Dissert. (R3), καὶ πρὸς. πέσσω III. 3.

ἔω, Ἰων. ὑποστ. ἐνεστ. τοῦ εἰμῆ. ἔω, Ἰων. ὑποστ. ἀορ. 6' τοῦ ἔημι. 2) γεν. καὶ αἰτ. τοῦ ἔως, ἡμέ, αὐγῇ.

ἔω, ἐγώ, Ἰων. Συλλεξίς (πρὸς. τὸ Βιωτικὸν ἐγώ).

ἔωκατολέως, ἔως, δ, προσηγορία τοῦ Θεοῦ, Θ. Λάσκ. σ. 288, ἐκὼ Μι.

ἔωκα, ἔωγα· ἴδε ὁ γέννημα.

ἔωθα, ἐώθεα· ἴδε ἔωα.

ἔωθεν, Ἰπικ. ἡώθεν (δ' ἴδε), Ἐπικ. (ἔως) ἀπὸ πρώτης, ἀπὸ ὑμῆρας, ἀπὸ τῆς αὐγῆς, ἀεὶ γὰρ ὅτ' ἐλπίσμεν φοιτᾶν.. παρὰ τὸν Σωκράτη. συλλεγόμενοι ἔωθεν εἰς τὸ δικαστήριον Πλάτωνος Φαίδρ. 227D, κτλ· ἔωθεν εὐθύς Ἀριστοφ. Πλ. 1121, Εὐθύδης ἐν Ἀδελφ. 1. 8.

2) αὐριον ἔωθεν αὐριον πρῶτ' αὐγῇ, εἰς τὰ χαράματα, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 6· αὐριον ἔωθεν

ἀφίκου οἰκάδε καὶ μὴ ἀλλ' αὖτε ποιήσῃς Πλάτωνος Ἀδελφ. 201B· οὕτως, ἔωθεν μόνον Ἀριστοφ. ἐν Ἀρχαρχαῖς 277, ἐν Νεφέλαις 1195, Πλάτ. κλ· τὸ γ' ἔωθεν Ἀριστοτέλ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 44, 22.

ἔωθ' ἡμέρας, ἢ. 6ν. (ἔως) πρώτος, πρωτός, γίνεται ὅρι δ' ἡλίου κατὰ περ τοῖσι ἀλλοιοῖσι δ' ἐωθινός Ἡρόδ. 3. 101· ἐωθινός.. εἶδον στρατὸν Σφ. Ἀποσπ. 445· οὐδ' ἐκκλήσεις ἐωθινῆς Ἀριστοφ. Ἀρχ. 20· τὸ ἐωθινόν, ὡς ἐπικρ., ἐντομῇ, πρῶτ', Ἡρόδ. 3. 101· ἀντὶ ἐν τῇ ὁρῇ. Ἰππ. π. Ἀδελφ. 282· οὕτως, ἐξ ἐωθινού, = ἐωθεν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 2, Πλάτ. κλ· ἐξ ἐωθινού μέχρι δελφῆς Ξεν. Ἰκλ. 1. 1, 5· ἐωθός ἐξ ἐωθινού Ἀδελφ. ἐν Φωγῶν 1. 4· περὶ τὴν ἐωθ. φυλοκλήν, περὶ τὴν πρωτὴν φυλοκλήν, Ἀτ. κτλ· ἡμετέραν νύκτιν, Πλούτ. 3. 67, 2· ὑπὲρ τὴν ἐωθ. (πρῶτον) αὐτῆς 43. 1· τῆς ἐωθ. φυλοκλής Πλούτ. Πημ. 68· προσεσιπὶν τὸ ἐωθ., προσεσιπὶν τὴν πρωτὴν χαίρεσιν, τὴν ἡμέραν, Ἀτ. ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ Προσπ. Παιδ. 1· πρὸς. Μάχης παρ' Ἀθην. 580D (ἐνθα τὸ γ' ἐωθινόν εἶναι ἢ πρῶτ' ἡμέρας)· ἐωθινὸν εἶναι, παροιμία ἐπὶ ὑποθέσει ταχέως συντελουμένην, ἀπὸ βραχέα πράγματα, ἐπὶ ταῦτα ὁρῶν ἐξελικτῶν Δ. Β. 258. 2) ἀνατολικός, Διον. Π. 607· Συγκρ. ὡς περὶ Στράβ. 103· Ὑπερβ. ὡς περὶ 199· ἐωθινός ἀστὴρ, ἀνατολικός, Ἡρόδ. (Στράβ. 103, 6)· ἐωθ. προσεχὴς Εὐσέβ. V. 409B. 3) ὡς οὗτ' (αὐτὴ) ἐωθινὴ (ἔμπρ. ὥρα)· πρῶτα. Ἡρόδ. (Δ' Μακκ. Β. 90), Πλούτ. 1. 53, 4, κλ· (6) τὰ ἐωθινά, = ὁρῶν ἐωθινὴ προσεχὴς, Χρον. Πλάτ. 552. 13· (γ') τὰ ἐωθινά (ἔμπρ. τροπῆς), ὅπου ψάλλεται εἰς τὸ τέλος τῶν αἰνῶν. Ἰπάρχουσι δὲ ἐνδεκα ἐωθινά, Σουφ. 1709C, Δίων 300 κέ.

ἔωθος, ον. ὡς αὐτοὶ α, ον. ποιητ. ἀντὶ ἔως, ἐωθινός, ὡς ἐπικρ. τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰ δ' ἄγε δὴ νῆσον μὲν ἑωθινὸν Ἀπόλλωνος τήνδ' ἱερὴν κλείωμεν Ἀπολλ. Ρόδ. 1. 186, ἐπικλείοντες ἑωθινὸν Ἀπόλλωνα αὐτόν 700· ὡς αὐτοὶ, ἀνατολικός, ἐπὶ ἀνατολὴν Σαλαμινίδος ἀφ' ἧς κατῆλθον, ἢν Κρήτης ἐνέπουσιν ἐωθινὴν ἀφ' ἧς ἀφῆλθον Διον. Περ. 114.

ἔωκα, ἴδε ἔωκα.

ἔωλιζομαι (ἔωλος), εἶμαι ἢ γίνομαι ἔωλος, παλαιῶμαι, ἐπὶ ἰχθύος, Ἰαγίνης 390D· τὸ ἐνεργ. ἔωλιζω = ἔωλον ποιεῖν, Ρούφ. παρ' Ὀρεϊθας. 1. 271, 7.

ἔωλο-κράσις, ἢ. (κράσις) μίγμα ζωῶν ἐξ ἐωλῶν θείων, ὅπου ἐπέχον ἐπὶ τῶν κατεβλημένων ἐκ τῆς μέθης καὶ τοῦ ὕδατος συντρίβων αὐτῶν οἱ μὴ μεθυσθέντες συμπόται αὐτῶν χάριν παιδείας καὶ γέλιος κατὰ τὸ τέλος συμπόσιον, μεταφ. ἔωλοκρασίαν τινὰ μου τῆς πονηρίας τῆς αὐτοῦ καταρκεδασίας, κατὰ τὴν ἐπὶ τῇ στήθι καὶ ἐωλᾷ κρῖματα τῆς αὐτοῦ κακίας, Διμ. 242. 13, ἐνθα δ' εὐρίσκει παρατηρεῖ· ἐγὼ δὲ μᾶλλον νομίζω πεποιθῆσθαι τὸ ὄνομα ὑπὸ τοῦ ῥήτορος ἀπὸ τῶν ἐωλῶν, ὅ ἐστιν ὁρῶν, οὗτοι πράγματα ἀρχαῖα συγκεράσας κατηγορεῖ ὁ Διόχην· Σουφ. ἐν λ., πρὸς. Λουκ. Σουφ. 3· ἀλλ' ἐν τῇ γῶνι τοῦ Πλούτ. 2. 148A, ἐμμένει τὸ.. δυσάρεστον, ὡς περὶ ἔωλοκρασία τις ὕβρις ἢ ὁργῆς, φανερώς εἶναι· τῇ κρασιᾷ, Ἰούχ.

ἔωλος, ον. (πρῶτ. ἐκ τοῦ ἔως, ἡμέρας) μὴς ἡμέρας, παλαιός, ὁ μέγας μέχρι τῆς αὐγῆς, ἐπὶ κρέατος καὶ ἰχθύος, παλαιός, ἀντίστοιχον τῷ πρόσφατος, σήπονθ' ἔωλος κείμενος δὲ ἡμέρας ἢ τρεῖς Ἀντιφάνης ἐν Μοισαῖς 1. 6· αὐριον ἔωλον τοῦτ' ἔωλον τὴν τέμαχος οὐκ ἀχθομαι Ἀετινός ἐν Χαλκιδικῇ 1. 15· οὕτως, πρόσφατος ἐστὶ καὶ νέον ὕδωρ τὸ ὑδόμενον, ἔωλον δὲ καὶ παλαιόν τὸ λημνατόν Ἀριστ. Ἀποσπ. 207· ἀδίκως, ὡς Χάριον, ἔωλον ἡδὴ νεκρὸν ἀπολιμπανέν Λουκ. Κατάπ. 18· ἢ ἔωλος ἡμέρας, ἢ μετὰ τὴν εὐνοχίαν ἡμέρας, ἔως ἢ μετὰ τοὺς γάμους, ὅπου τὰ διέφανα τοῦ τῆς προτερίας συμπόσιον ἐπὶ τῶν ὁρῶν, Ἀετινός ἐν Χαλκιδικῇ 2· ἔωλος θρυαλλίς, ἢ πληθαίνουσα καὶ ἀεὶ ἐκ τῆς παλαιότητος, θάττον γοῦν τῶν ἐπιπορεῖν τις ἐπιχειρῶντων ἔωλον θρυαλλίδα φεβηθεῖν ἀν' ἡ τὴν τοῦ πανδαιότορος κεραυνοῦ φλόγα Λουκ. Τίμ. 2. 2) ἐπὶ πρῶτον, παλαιός, ἀπὸ ἀνωφελούς, ἀνωφελής, τὰς ἐκτικῆς ματα ἔωλα.. εἰς ἡμᾶς καὶ ψυχρὰ ἀφικνεῖται Διμ. 551. 13· ῥαψοδία, πράγματα Πλούτ. 2. 518C, 574F· ἔωλον ἐστὶ τὸ λέγειν 777B, πρὸς. Λουκ. Ψευδολογιστ. 5. 3) ἐπὶ χρημάτων, δ' κείμενος ἀχρηστοί, ἐπισπασμένοι, περιεργῶν ἐστὶν ἀποκεῖσθαι πᾶν ἔωλον ἔωδον ἀργύριον Φιλέτας ἐν Κυνναγίᾳ 2. 10. 4) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ παραμελῶν τι καὶ ἀνέχωνται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ, βράδης, ἐσθίου, Πλούτ. Νικ. 21· ἄλλ' ὡς αὐτοὶ, ὁ κρασιῶν τὴν ὑπερβολὴν μέθης, Ἀτ. ἡστέπας, εἰ μὴ νουτιώδης, μὴδὲ θελητῶς, μὴδὲ ἔωλος, μὴδὲ τεταραγμένος δ' αὐτ. 2. 128B· ἔωλος τοῖς μνήμασι αὐτοῦ 611E.

ἔωλοι, ἴδε ἔωλοι.

ἔωμεν ἢ ἔωμεν, μεμνημένοις τις τύπος ὑποτακτ. εὐρύνομαι ἐν Πλ. Τ. 402, ἐπὶ χ' ἔωμεν (ἔωμεν Μνήμη) πολέμοιο, ἀφ' οὗ κοροσθήμεν πόλεμον, ὡς ἐρμηνεύουσιν αὐτὴ τινὲς τῶν ποιητῶν. — Π' ἐννοια καὶ σύνταξις εἶναι ὡς ἡ τοῦ ἔω, κοροσθήμεν, πληροῦ-

μαί πράγματι τινος, καὶ εἰς τὸ ῥῆμα τοῦτο ὁ Buttmann καὶ ὁ Spitzner ἀνέχουσιν αὐτό. Νεώτεροι γραμματικοὶ ἀνέχουσιν αὐτὸ εἰς τὸ ἔλκει μετὰ τῆς σημασίας τοῦ ἀνέλκει II. 8. 6.

ἑών, ἑπικ. καὶ ἰωνικ. μετοχ. τοῦ εἰμί.
ἑώνημαι, ἑωνήμην, ἴδε ἀνέλωμαι.
ἑφνοχόει, ἴδε οἰνοχοέω.
ἑωντι=ῶσι, γ' πληθ. ἔνεστι. τοῦ εἰμί, Επιγρ. Κρήτης ἐν CIG. 2556.14, Ρόδου ἐν CIG. 2525. 55.

ἑωξα, ἴδε οἰκνυμαι.
ἑῶς, α., ον. Αἰσχύλ. Πρ. 25, κτλ.: ὡσαύτως, υς. ον. ἑώοις ἕμοια φλεγέθων βολαῖς ἀλλοῦ Εὐρ. Φοίν. 169· ποιητ. ἑῶος.
ἰωνικ. καὶ παρ' Ὀμ. ἡτοῖος. 8 ἴδε: (ἑως). Ὁ κατὰ πρῶτον γινόμενος, πρῶτος, πάχνην θ' ἑῶαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν Αἰσχύλ. ἔνθ' ἄνωγ. ὡς ἥμιν ἦδη λοιπρὸν ἥλιος εἰλας ἐῶα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ Σοφοκλ. Μλέκτρ. 18, κτλ.:—ἑῶος ἀστήρ=ἑωσφόρος. Εὐρ. Ἀποσπ. 999· οὐθ' ἑωσπερος οὐθ' ἑῶος οὕτω θαυμαστός Ἀριστ. Πτο. 5.1. 15· ἑῶος ἔξανασθῆναι, ἐγερθῆναι ἐνωρίς τὸ πρωί, Εὐρ. Πρ. 786.
2) ἀνατολικός, Λατ. Erius, εὐρόντες τεταγμένους. Κορινθίων τοὺς φυγάδας ὡς πενήτηκοντα καὶ ἑκατὸν πρὸς τῷ ἑῶμ· τείχει Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 9· τὰ ἑῶα, τὰ ἀνατολικὰ μέρη Λουκ. Χόρων 5· ἔξ ἑῶας (δηλ. χώρας) Ἀριστ. Προβλ. 26. 54, 4· κατὰ τὰς ἑῶας ὁ αὐτ. π. Κόσμ. 4, 1.

ἑώρα, ἡ, τύπος ἰσοδύναμος τῷ αἰώρα, ὃ ἴδε. II. ἑορτή· τὴς τῆς Ἡριόνης ὡσαύτως καλούμεν καὶ ἀλγῆτες, Ἀδόν. 618B· πρβλ. Ἑρμηνευτ. εἰς Πολυδ. Δ', 55, ἔνθα ἡ λ. γράφεται: αἰώρα, ἑώρα, ἑώρακα, ἴδε ὠράω.
ἑώργει, ἴδε ἑρῶω.
ἑώρειν, ἑώρημα, ἑώρησις. ἑωρέζω, τύποι ἰσοδύναμοι τοῖς αἰωρ-· πρβλ. μετ-ἑωρος, -ἑζω·
ἑώρταζον, ἑορτάζω.
ἑωρτο, ἴδε ἀείρω.
ἑως, ἡ, Ἀττ. τύπος τοῦ ἰων. ἡώς, ὃ ἴδε.

ἑως, ἑπικ. εἰως, εἰος καὶ ἥος (ἴδε ἐν τίλ.): Α. ἀναφορικὸν μόριον ἐν χρήσει ὡς τὸ Λατ. donec, dum, πρὸς ἔκφρασιν τοῦ χρονικοῦ σημείου μέχρις οὗ ἐνέργεια τις πραγμῶν ἢ ἐν σχέσει πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐνέργειας, μέχρις, ἑως, ἡ πρὸς τὴν συνέχειαν αὐτῆς, ἐνόςμω, ἐνθῶ.
I. μέχρις, ἑως, 1) ὡς χρονικὸς ἀνδεσμος, α) μεθ' ἱστικῆς, ἐπὶ γεγονότος ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ, ὅθεν διὰ προμάχων, ἑως φίλον ὤλεσε θυμὸν Ἰλ. Α. 342· ἑως μιν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἀρτεμίδος ἀγνὴ σὺς ἀγανόις βελέεσσιν ἐποιομένην κρατέεφεν Ὀδ. Ε. 123· ἑως ἀπώλεσέν τε καὶ οὗτος ὤλετο Σοφ. Ἀποσπ. 223, παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 428, 464, κτλ.: ὅταν ὑπάρχῃ παρατατ. μετὰ τοῦ ἄν ἐν τῇ ἀποδόσει, τότε ἡ μετὰ τοῦ ἑως πρότασις ἐκφράζει πρᾶξιν μὴ τελεσθεῖσαν, καὶ αὐτὸς ἡδῶς μὲν ἂν Καλλικλείῃ τούτῳ ἐπὶ διελεγόμενῳ, ἑως αὐτῷ τὴν τοῦ Ἀμφίονος ἀπέδωκα ῥῆσιν, ὅς ἐξηκοσθούδον ἐπὶ νὰ συνομιλῇ μετὰ τούτου ἑως βίου ὑά εἶχον ἀποδόσῃ εἰς αὐτὸν τὴν .., Πλάτ. Γοργ. 506B, πρβλ. Κρατ. 396C.
β) ἑως ἂν ἡ κε μεθ' ὑποτάκτ. ἀναφερόμενον εἰς ἀδελφαὶον γεγονὸς ἐν τῷ μέλλοντι χρόνῳ, μαχήσομαι .., ἑως κε τέλος πολέμοιο κίχελι, μέχρις οὗ ἐπιτύχῃ, Ἰλ. Γ. 291, Ἀργεϊφόντης, ὅς σ' ἄξει ἑως κεν ἄγων Ἀχιλλεὶ πελάσῃ Ω. 183, τούτου (δηλ. τοῦ ποταμοῦ) παρ' ὀχθας ἔρψ' ἑως ἂν ἐξίκη καταδασμόν κτλ. Αἰσχύλ. Πρ. 810· οὐδ' ἂν ἀπάντων τῶν ἄλλων γέννηται κύριος. οὐδὲν ἐστ' αὐτῷ βεβαίως ἔχειν, ἑως ἂν ὑμεῖς δημοκρατήσῃτε Δημ. 135. 1, κτλ.: παρὰ Πραγ. τῇ ἂν ἐνίστε παρατίπεται, ἑως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς Σοφ. Αἰ. 555· ἑως κληθῇ ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 147· ἑως ἀνθ' τὸ πῆμα ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 764· πρβλ. Πέρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 141.
γ) ἑως μετ' εὐκτ. ἀναφερόμενον εἰς ἀδελφαὶον γεγονὸς ἐν τῷ παρελθόντι, ὥστε .. Βορέην, ἑως δ' γε Φοινίκεσσι .. μιγείῃ Ὀδ. Ε. 386, πρβλ. 1.376, Ἀριστοφ. Βάτρ. 766· περιερισμένον οὖν ἐκάστοτε ἑως ἀνοίχθῃ τὸ δεσμωτήριον Πλάτ. Φαίδων 59D, κτλ.:— ἂν ἡ κε προστίθεται εἰς τὴν εὐκτικὴν (οὐχὶ εἰς τὸ ἑως), ἂν τὸ γεγονὸς παρίσταται ἐκτάρωμενον ἐκ περιστάσεων, ἑως κ' ἀπὸ πάντα δοθεῖν, ἑως βίου (εἰ δυνατόν) ἅπαντα ἀποδοῦναι, Ὀδ. Β. 78· οὐκ ἂν ἀποκρίνοιο, ἑως ἂν σκέψαιο Πλάτ. Φαίδων 101D· τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον ἀκτινός τ' αἰεὶ θερμὴς ἀθίκτον ἐν μυχατὸ σώζειν ἐμέ, ἑως νιν ἀρτίχριστον ἀριόσαιμι που Σοφ. Τρ. 687· κἀγὼ μὲν ἡέλιον οὐτοὺς μαστιγούν τὸν ἐκδοθέντα καὶ στρεβλοῦν, ἑως τάληθ' ὁδεῖεν αὐτοῖς λέγειν Ἰσοκρ. 361D.—Ἐν τῇ Ὀδ. τὸ ἑως (ἀντι τοῦ ἂν) σχεδὸν λαμβάνει τὴν δύναμιν τελικοῦ συνδέσμου, ὥστε, ἑως, εἰς Πηνελόπειαν .. παύσειε κλαυθμοῖο Δ. 800· ὥκεν δὲ χρυσὴν ἐν ληκύφῳ ὑγρὸν ἔλαιον εἰς χωτύλῳσαιτο οὖν ἀμφιπόλοισι γυναῖκιν Ζ. 80· ἀρώμενος εἰς ἴκοιο γῆρας τε λιπαρὸν θρέψαιδ τε φαίδιμον υἱόν Τ. 367.

δ) μετ' ἀπαρ., μόνον παρὰ μεταγεν. συγγραμ., Αἰλ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λέξ. ἑλυσπώμενον. 2) μετὰ μεμονωμένων λέξεων, ὡς ἄχρι, μέχρι, Λατ. usque, τὸ πλείστον μετ' ἐπιφρ. χρόνου, ἑως ὅτε, Λατ. usque in diem, μέχρι τοῦ χρόνου καθ' ὃν, μεθ' ὅστις, Ξεν. Κύρ. 5.1. 25· οὕτως, ἑως οὗ Ἰπρόκ. 2. 103· καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτήν, ἑως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν σὺ τῆς τὸν πρωτότοκον Εὐαγγ. κ. Ματθ. α'. 24, κτλ.: Ἰσθι τὸ νῶν τῷ ἀντιόχῳ σου ταχύ, ἑως βίου εἰ ἐν τῇ δόξῃ μετ' αὐτοῦ αὐθι ε', 25, κτλ.: ἑως πότε; Λατ. quousque? ὡσαύτως, αὐθι ε', 17, κ. Ἰω. ε'. 24· ὡσαύτως, ἑως εἰς βίου. 3. 108· ἑως ἄρτι Α' Ἐπιστ. Ἰω. β', 9· καὶ ἐπὶ ταυτοῦ, ἑως ὧδε, Λατ. usque, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κγ', 5·—ὡσαύτως μετὰ γεν., ἑως τοῦ εὐποτίσαι, ἑως βίου πρῶτον, Νόμ. παρ' Αἰσχύλ. 3. 13, πρβλ. Δημ. 262· 3, Ἀρ. σ. π. τὰ Ζ. Ἰσθ. 9, 40 3, κτλ.:—ὡσαύτως μετὰ πρὸς. ἑως πρὸς καλὸν ἔθρον ἀστέρα Ἀνθ. Π. 5. 201· καὶ ἐπὶ τύπου, ἑως εἰς τὸν χάρακα Πολυδ. 1.11.4 ἑως ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἰδεῖν γραφ. ὡς) Ἰπρόκ. Ἀποστ. ιζ', 14·—μετ' αἰετ., Γεώργ. Σύγκειλλ. 7A κτλ.
II. ἐνόςμω, ἐνθῶ, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὸ πλείστον ἐν ἀρχῇ οἰκίῳ, παρ' Ὀμ. μεθ' ὅστις, εἰως ἐν Τροίῃ πολεμίζοιεν Ὀδ. Ν. 315· ἡσθι δ' εἰος ἀοιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀείδειν Ἰ. 353· αὐτὰρ ἐγὼ γε οὐκ ἄλγῳ, εἰος μοι ἑγέσθων Πηνελόπειά ζωει ἐνὶ μεγάροισι καὶ Τηλέμαχος θεοειδής Ἰ. 390· ἑως δ' ἐτ' ἔμψων ἐμὶ Αἰσχύλ. Χο. 1036, Πέρσ. 710· ἑως ζῆτι ἐλπίς Ἰγν. Θουκ. 8. 40·—ἐπὶ τοιαύτης σημασίᾳ τίθεται ἐν τῇ ἀποδόσει τῶος. ἑπικ. τῶος, τῶος, εἰος ἐγὼ περὶ κείνα πολὺν βίον συναιγέλων ἡλώμην, τῶος μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἐπερσε Ὀδ. Δ. 90· οἱ δ' εἰος μὲν σίτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρόν, τόφρῳ βοδὶν ἀπέραντο λιλασιόμενοι βιότοιο Μ. 328· εἰος δ' τοῦθ' ὤρμιονε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, τόφρα αἰ ἐγγύθεν ἡλθεν ἀγαυοῦ Νέστορος υἱὸς Ἰλ. Σ. 15· τόφρα δὲ Κ. 507, Υ. 41· δὲ μόνον Α. 193, Ὀδ. Δ. 120.
6) παρ' Ἀττ. ἐνίστε, ἑως ἂν, μεθ' ὑποτάκτ. ὅταν πᾶσα ἡ ἐνέργεια ἀναφύεται εἰς τὸ μέλλον, οὗ μοι .. ἐλπίς, ἑως ἂν αἰθῇ πῦρ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1435· λέγειν τε χρὴ καὶ ἔρωτάν ἑως ἂν ἑώσιν Πλάτ. Φαίδων 85D, κτλ.
γ) ἑως, μετ' εὐκτ. ἐν περιπτώσει ἐπανειλημμένης ἐνέργειας, ὡς οὗτ. ἐν Θεαιτ. 155A.

II. Παρ' Ὀμ. ἐνίστε=τῶος, ἐπὶ τινι χρόνῳ, μέχρι τίνος, εἰως μὲν .. ὤρμιονε .. αὐτὰρ ἐπεὶ .. Ἰλ. Μ. 142· εἰως μὲν ἀπείλει .. ἀλλ' ὅτε .. Ν. 143· εἰως μὲν .. ἔποντο .. αὐτὰρ ἐπεὶ .. Ο. 277, πρβλ. Ρ. 727, 730, Ὀδ. Β. 148· συνήχθη, Ἰ. 120, ἐν Ἡρόδ. 8. 74 εἶναι πιθανὸς σφάλμα τῶν ἀντιγραφῶν ἀντὶ τοῦ τῶος.

ἑως, μετὰ τῆς φυσικῆς αὐτοῦ πόσότητος ἰσχυρὸν μόνον ἀπὸ παρ' Ὀμήρῳ, ἐν Ὀδ. Β. 78· ὡς μονοσύλλ. ἐν Ἰλ. Ρ. 727, Ὀδ. Β. 148, κτλ.: ὡς ἀπονεύεις ἐν τῷ τύπῳ εἰως, ἐν Ἰλ. Γ. 291, Α. 342, κτλ.: ὡς τροχάεις ἐν τῷ τύπῳ εἰως, εἰος δ' ταυθ' ὤρμιονε Κ. 507· εἰος ἐγὼ .. Ὀδ. Δ. 90, πρβλ. Ζ. 280. 1, 233, κτλ.:— Ὅπου εἶναι ἀπονεύεις ἢ τροχάεις, ὁ Κούρτς προτιμᾷ τὴν γραφὴν ἥως, ἥος, ὃ ε. ἥφρος, Δωρ. ἄφρος, ἄς, πρβλ. Σανσκρ. yāva (quadruped.).

ἑωπα, ἴδε ὠτάω.
ἑωσι, ἰων. ἀντὶ ὥσις, γ' πληθ. ἔνεστι, ὑποτακτ. τοῦ εἰμί.
ἑωσπερ, ἑπιτεταρ. ἀντὶ τοῦ εἰως, εἰ καὶ εἰς, Θουκ. 7. 19, Πλάτ., κτλ.

ἑωσ-φάρος, Δωρ. Ἀισσφόρος, ὃ, ὁ φέρων τὴν πρῶταν, Λατ. Lucifer, ὃ Ἑσθινὸς ἀστήρ, δηλ. ἡ Ἀφροδίτη, καινῶς Ἀδύγερινός, Ἰλ. Η'. 226, Ἰσθ. Θ. 381, Πινδ. 1. 4. 40 (3. 42): πρβλ. φωσφόρος. (Παρ' Ὀμ. αἰέποτε τρισύλλ. κατὰ συνίζησιν.)—Ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ=σταῖν ἢ σατανᾶς, Ὀριγ. 1V. 45C, Εὐάγρ. III. 566B, Γρηγ. Ναζ. III. 443A, Εὐάγρ. 1220D. (Τὸ ἐν Ἰσαῖς 11A, 12) χωρίζον: πῶς ἐξέπεσον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὁ ἑωσφόρος ὁ πρῶτ' ἀνατέλλων; ὅν ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν πτώσιν τοῦ σατανᾶ).

ἑωυτοῦ, ἑωυτέων, ἰων. ἀντὶ ἑαυτοῦ, κτλ.

F

[F. τὸ δίγαμμα ἢ βαυ (βυλικά), εἰ δὲ ἐδ' δίγαμμου, F. ἑκτον γράμμα τοῦ πάλαι Ἑλληνικοῦ ἀλφάβητου, περισσώδης ὡς «τέλιμα» (Σ), ὅθεν ὡς ὁριθμὸς Σ' = 6.—Πιθανώτατα τὸ F εἶναι λαβένον τῆς προφορικῆς τῶν Ἑλλήνων γραφῆς, ὡς ἐμφανίζεται ἐκ τῆς ἀπουσίας τοῦ συμβόλου τούτου ἐκ τῆς Φοινικικῆς γλώσσῃς καὶ ἐκ τοῦ ἀλφάβητου τῶν πρὸς ἀνατολὰς Ἑλληνικῶν χωρῶν καὶ ὁποικίων, εἰ δ' ἐκ τῆς παρουσίας ἡμολοῦ τῷ F συμβόλου ἐν τῇ παναρχαίᾳ τῆς Κρήτης (Κνωσοῦ καὶ Φαιστός) γραφῇ.

Ἐν ταῖς σφραγίσμασι λαβάνοις τῆς τε Αἰολικῆς καὶ ἰωνικῆς καὶ Ἀττικῆς διαλέκτου τὸ δίγαμμα οὐδαμῶς ἀπαντᾷ, εὐρηται δ' ἥμισυ

Ἐν ταῖς ἀναριθμητοῖς Ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς τρία μόνον παρὰ δίγαμματα καὶ ταῦτα ὑποπὰ ἐνέβησαν μέχρι τοῦδε, ἦσαν· αἱ CIIA, IV, 1, c 373. III (σ. 198) ἀνέχετο τὰ θεαίαια ὁ [κα] [τε]ν]

Z

Z ζ, ζήτα, τό, ἀλλ., το ἑκτόν γραμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμ. ζ' = ἑπτὰ καὶ ἑβδομος (τὸ δὲ ς', δηλ. F. βαυ, τὸ κοινῶς καλούμενον δίγαμμα, παρελήφθη πρὶς παράστασιν τοῦ ἀριθμοῦ 85, ἑκτος), ἀλλὰ ζ = 7000.

Οἱ Γραμμ. ἐθιῶρουν τὸ ζ ὡς φθόγγον μεμιγμένον, συγκεῖμενον ἐκ τῶν γραμμάτων σ καὶ δ· ἀλλὰ, ὡς τὰ ἐπόμενα παραδείγματα δεκνύουσιν, ὁ ἥχος σ δὲν ἠκούετο πολὺ ἰσχυρῶς καὶ ἐντοτε ὁλοσχερῶς ἐκλείπει.

1) τὸ σ φαίνεται· 1) ἐν τῇ Διολ. διαλέκτῳ, ἐνθα τὸ ζ γίνεται σδ, ὡς Σδεύς, κωμάσδω, μελίσδω, φεθυρίσδω ἀντὶ Νεύς, κωμάξω, κτλ., Αhr. D. Aeol. 7. 3.—τὸ δὲ σ φαίνεται παρ' Ἀττ. τὸ σδ γίνεται ζ, Ἀθήναζε, Θύραζε· ἀλλ' ἔτι ζε.

2) ἐν τῇ Δωρ. διαλέκτῳ (τῶν Ταρυντίνων), ἐνθα τὸ ζ γίνεται σσ, ὡς λακτίσσω, σαλπείσσω, φράσσω, πρὸλ. τὰ Δατ. commissari = κωμάξω, Atticissare = Ἀττικίζω· Αhr. D. D. 3. 12. 5.—τὸ δὲ σ φαίνεται παρ' Διολέωσι καὶ ἴσως καὶ τισι Δωρικαῖς διαλέκτοις τὰ σσ γίνονται ζ, ὡς πετάζω ἀντὶ πετήσσω (Ἀλκαί.), πλάζω ἀντὶ πλῆσσω (Σαπρ.), Αhr. D. Aeol. 7. 2, D. D. 3. 13. 3.

3) ἐν τισι λέξεσιν ἐνθα τὸ ζ γίνεται σ, σιδύνη = σιδύνη, Saguntium = Ζάκυνθος.—τὸ δὲ σ φαίνεται ἐν τῇ Ἀεολίᾳ (κατὰ Ἀττικ. ἐπιγρ.· ἴδε καὶ Δλ. Δον. καὶ Βύστ.), ζιμερός, ζιμῶδης, ζιμεροδαλός, ζιμήγρια, ζιμνύη, ἀναβαζιμός, ζιμυρνάτος, ψήφιζμα, ζιμύραχτος ἐγγράφοντο διὰ τοῦ ζ ἀντὶ τῶν σιμερός, κτλ., πρὸλ. Σέτε. Ἐμπ. Μ. 1. 169.

II. τὸ σ ἐκφανίζεται πολὺ ἤ ὀλιγον· 1) παρὰ τοῖς Διολέωσι, ἐνθα ζα = δια, ὁ δὲ dja, ἴδε ζα καὶ τὰς μετ' αὐτοῦ συνθετοὺς λέξεις.

2) παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς, Διολέωσι καὶ Δωριεῦσι, ἐνθα τὸ ζ γίνεται δ, ὡς Δεύς, Δάν ἀντὶ Ζεύς, Ζάν (ἢ Ζάς), θυγόν ἀντὶ θυγόν, δάλος ἀντὶ ζήλος, δορκός = ζορκός, δόη ἀντὶ ζώη, Ἐπιγρ. Κρητ. Hell. J. 13, σ. 56, Αhr. D. Aeol. 3. 37. 1, D. D. 3. 12. 2· καὶ αὕτη ἡ μεταβολὴ ἐμφανίζεται ἀνευ διαλεκτικῶν ἐπιδράσεων, ὡς ἀριζήλος ἀντὶ ἀριδήςλος, ζορξ ἀντὶ δορξ, Δατ. zela ἀντὶ δέλατα· πρὸλ. ὡσαύτως ἀλαπαδνός ἐκ τοῦ ἀλαπαδζω, παιδνός ἐκ τοῦ παιζω.

3) ἐν τῇ μέσῃ τῶν λέξεων γίνεται δδ, ὡς θεριδδω ἀντὶ -εζω, μάδδα ἀντὶ μάζα, D. Aeol. 3. 37. 2, D. D. 3. 12. 3.

3) ἐπου τὸ Ἑλλην. ζ παριστᾷ τὸ ἐν συγγενέσι διαλέκτοις (i ἢ j), ὡς ζεα (ζεφα) = Ξανσρ. γανης (hordeum), ζέω = Σ. γης, ζυγόν = Σ. yugum, Δατ. iugum ἢ jugum· ζωμός = Σ. γῆς, γάβριος, Δατ. ius ἢ jus.

4) ἐπου τὸ ζ παριστᾷ ἔχον ὄμοιον τῇ ἀγγλικῇ j, ὅλον ἐν τῇ λέξει ζέζυφον, juhuu· πρὸλ. ζήλος. Ἰταλ. grolia. 5) παρὰ τοῖς Ἀρκάσι, παρ' οἷς ἐντοτε ὑπῆρχεν ἀντὶ τοῦ θ, ὡς ζέλλω ἀντὶ βάλλω, ζέρεθρον ἀντὶ βέρεθρον, βάρκθρον, ἐπιζέρεω ἀντὶ ἐπιβαρέω· ὡσαύτως Ἑπικύς· λ. ζέζυμα ἀντὶ ὧ· ΔΑΒ, λαμβ-άνω· πρὸλ. Πέρο. Φοιν. 45.

Ἐπειδὴ τὸ ζήτα εἶνε σύμφωνον διπλοῦν, ἵπολει τὸ πρὶς αὐτοῦ φωνῆν τὸ ἐν τέλει τῆς προηγουμένης συλλαβῆς μακρὸν θέσει· ἀλλ' ὥρως παρὰ τοῖς Ἑπ. ὑπάρχουσι τινες ἐξαιρέσεις. Ὁ Ὀμηρος ἔχει τὴν φωνῆν βραχὺ μόνον πρὶς δύο κυρίων ὀνομάτων, ἅτινα ἄλλως δὲν ἠδύναντο νὰ ὑπαβῶσιν εἰς τὸν ἐτάμερον, ἀστὺ Ζελεῖης (Il. Δ. 103, 121· οἱ δὲ Ζάκυνθον, ὀλῆσος Ζάκυνθος, κτλ., συγχ. ἐν τῇ Ὀδ.· Ὁ ἀμέλεια τῶν μεταγεν. σιγοποιῶν κατέστησε τὴν ὀλῆσαν ταύτην οὐχὶ ἀσυνήθη, Herm. Ὀρφ. σ. 761, Spitzh. Vers. Her. σ. 99.

ζα [α], Αἰολ. ἀντὶ δια, ἀλλὰ σπανίως ἐν χρήσει ὡς πρὸλ., ζὰ τὰ σάν ἰδεάν Θεόκρ. 29. 6, Μαινοκε· ζὰ νυκτός, παρ' Ἰω. Γραμμ. π. Διαλ. σ. 384· οὕτω καὶ ἐν τοῖς Αἰολ. συνθέται· ζαβδάλω, ζαβάτος, ζαδήςλος, ζαελεξάμην. ζάημι, ζανεικός, ζύγρια (ἴδε τὰς λέξ.). οὕτω παρὰ τοῖς μεταγεν. Δατίνους, zabulus ἀντὶ diabolus, zola = δειάτα.

II. ζα- ἀχώριστον προθεματικὸν μόριον, = θα-, ὡς τὰ ἀρε-, ἐρι-, ἀγα-, πολὺ ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρῳ ἐν τοῖς ἐπιθέτοις ζαής, ζάθεος, ζάμενος, ζαμενός, ζατρέφης, ζαφλεγής καὶ ζαχρητής, ἴσως ὡσαύτως ἐν τῷ ἐπιζάφελος. Ὁ Ἥσ. ὡσαύτως ἐν τῷ παραγωγῷ ῥήματι ζαμενέω· παρ' Ἡρόδ. ἐν τῇ ἐπιθέτῳ ζάπλουτος.

ζα, ἢ γή. Ἐπιγρ. Ἰδαίου Κύπρου Cnp. 118, στ. 8. 17. 24. 30. ζαβδάλω, Αἰολ. ἀντὶ διαβδάλω, Ἡούχ., E. M.

ζαβάτος, οὐ, Αἰολ. ἀντὶ διαβατός, Σαπρὶ 150 Bgk.

ζάδουτος, οὐ. (βόσκω) = πολυφόρος, πολυκτηνος, Ἡούχ.

ζαβρός, οὐ, ἀντὶ ζάβρος (ι) = πολυφάγος. Ἡούχ., Φώτ., Σουίτ.

ζάγκλη, ἢ, = τῷ ἔπομ., Νικ. Ἀλ. 180. II. ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Μεσσηνίας ἐκ τοῦ σχήματος τῆς φυσικῆς προκυμᾶς, ἥτις σχηματίζει τὸν λιμένα.

ζάγκλον, τό, ἔρεπανον πρὸς θερισμόν, Δατ. falk, Θουκ. 6. 4· κατὰ τὸν Στρίβ. 268, ζάγκλιον = σκολιόν (καὶ ἐπομένως συγγενές· τῷ ἀγκύλος)· καὶ ὁ Θουκ. 6. 4 λέγει· δι· ἔτι λέξις Σικελικὴ ἀντὶ τοῦ ὀρέπανον· πρὸλ. Γουτ. Γρ. Βτ. π. 606.

Ζαγρεύς, ὢς, ὁ, πρόσωπόν τι τῆς Ὀρφικῆς μυθολογίας, ὡς

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

τοῦ Διὸς καὶ τῆς Περσεφόνης, φανευθεὶς ὑπὸ τῶν Τιτάνων, ἀναστὰς δὲ ὑπὸ τοῦ Διονύσου, Καλλ. Ἀποσπ. 171, Νόνν. Δ. 10. 294· τινεὶ ὀνομαζόμενον πρὸς τὸν Ἀἰδὸν ὑπὸ Δίαχύν. Ἀποσπ. 229· ἴδε Γισίθ I. σ. 25 ἀξ.

ζάδήςλος, οὐ, ἀντὶ διαδήςλος, ἐπὶ ἰστίου πλήρους ὀπῶν, Ἀλ· και. 18 (2). 7.

ζαελεξάμην, = διελεξάμην, συνωμίλησα μετὰ τινος, τινὶ Σαπρὶ 88 (53).

ζάημι, = διάημι, μετοχὴ ζαίντες, Ἡούχ., γ' ἐνικ. ζάει· αὐτόθι.

ζαής, ἔς, (ζα-, ἄημι) Ἑπ. ἐπὶ 0, ἰσχυρῶς π-ίον, τρικυμώδης· ζαής ἀνεμος Ἰλ. Μ. 157. Ὀδ. Ε. 368· ὥρος δ' ἐπὶ ζαῖν ἀνεμῶν (ἀντὶ ζαῖα, ζαῖ) Ὀδ. Μ. 313· ζαός Νότου Ἀνθ. Π. 9· 290·—πρὸλ. καὶ ζάω.

ζάθεος [α], α, οὐ, ὡσαύτως οὐ, οὐ, Εὐρ. Τρω. 1075·—ποιητ., ἐπὶ 0. (ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς μόνον ἐν τοῖς λυρικοῖς χωρίοις), ἄγαν θεός, ἱερός, πανίερος, ἐπὶ τοῖσιν οὐκ ἐννοοῦνται ἢ θεοί, ὡς τὸ ἡγάθεος. Ἰλ. Α. 38, κτλ. (ὁ δὲ οὐδαμῶς ἐν Ὀδ.), Ἰγν. Ὀμ., Ἡσ.· οὕτω, ζ. Πύλος, Ἰσθμός Πίνδ. Π. 3. 94, I. 1. 45· Κρήτη Εὐρ. Βάχχ. 421 (συρ. I, κτλ.). Ὁλενος Δίαχύν. Ἀπυσπ. 986·—ἐπὶ πραγμάτων, ἀνεμοὶ Ἡσ. Θ. 253· κληῖτες, σελάναι Εὐρ. Τρω. 256, 1075· ποταμοὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 283· μολπαὶ ὁ αὐτ. Βατρ. 382· τιμαὶ Ποιητ. παρ' Ἀθην. 542E· ἐπὶ προσώποις, Ἀπόλλων Ἀνθ. Π. 9. 525· καὶ ἐν χριστιανικοῖς ἐπιγράμμασιν, ὡς τὸ μάκαρ, αὐτόθι I. 10, 8. 57, 83, 160.

ζάθερος, ἔς, (θέρω) λίαν καυστικός, διάθερμος, καθύμα Ἀνθ. Π. 6. 120.

ζάκαλλής, ἔς, (κάλλος) περικαλλής, Ἡούχ.

ζακελτίδες, αἱ, Βιωτ., ἀντὶ τοῦ γυγγυλτίδες ἢ κολοκύνται, Ἀθην. 369B· δι. γρ. ζεκελτίδες.

ζάκορεῦω, εἶμαι ζάκορος, Σουλ. Ἐπιγρ. 431 B (Προσθ. I. 481, 2298).

ζάκορεσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ζάκορος, Ἀγλαΐα Βυτ. (Πενυθ. διὰ Philol. (1846) 2. 1. σ. 17, 23).

ζάκορος, ὁ, καὶ ἡ, (ζα, κορέω) ὑπερήτης τοῦ ναοῦ, ὡς τὸ νεωκόρος (ἀλλὰ κατὰ τὸν Θωμ. Μ. σεμνότερον τι), ζ. Ἀερόσιτης Ἐπιερὶδ. παρ' Ἀθην. 590E· θεῶν Πλούτ. Καμ. 30· ἄδου Σουλ. Ἐπιγρ. 401· ἀπόλ., ζ. καὶ ἱερέας ἱεροκλ. παρὰ Σούδ. 412. 1, πρὸλ. Βοιωτ. Ἐπιγρ. παρὰ τῷ Keil σ. 164, Πλούτ. Σουλ. 7, κτλ., Μένανδ. Δις ἐξ. 3, Λευκ. 4, Εὐθα ἴδε Μαινοκε. (Πρὸλ. δεικνύοντες, δεικνύοντες· ἴδε ἐν λ. ζα-δία.) οὐδέλτ. ζάκυρον, γυναικίον Ν. Νων. σ. 759. 8 (Βόνν.).

ζάκυτος [α], οὐ, λίαν ὀργισμένος, Ἰλ. Γ. 220, Πίνδ. Ν. 6. 91, Θεόκρ. 25. 83.

ζακυνθίδες, αἱ, = ζακελτίδες, ἐκ Ζακύνθου οὕτως ὀνομασθεῖσαι, Ἡούχ., πρὸλ. Δ. Β. 261.

ζάλαίνω, = μωραίνω, Ἡούχ.

ζάλαω, ζάλην προεῖναι, εἰλεῖν θύελλαν, Νικ. Θ. 252, ἐν τῇ ἐπ. μετοχ. ζαλόωσα (χάλαζα).

ζάλαυνος, οὐ, διὰλευκός, λίαν λευκός, Χρησίδης παρὰ Ζωαμ. σ. 70 Bekk.

ζάλη [α], ἡ, ἢ ἐξέγερσις τῆς θαλάσσης, τρικυμία, (συστροφή ἀνέμων μεγάλῃ, Ἡούχ.) Δίαχύν. Ἀγ. 656, Σοφ. ΑΓ. 351, κτλ.· σενιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερόμενου Πλάτ. Πολ. 408C· ζάλη πνευμάτων, διὰ θυελλῶν ἀνέμων, ὁ αὐτ. Τιμ. 48C· ζ. ἀνέμους, Πλούτ. 2. 993E· βέλεσι πυρρὸν Πόρ. ζάλης, παρὶ τῶν πυρρίων βροχῆς τῆς ἐκ τῆς Αἰτίας, Δίαχύν. Πρ. 371·—μεταφ., ζάλαι, τρικυμία, θλίψις, Πίνδ. Ο. 12, 16. (Πίνδ. τύπος τῆς συν. βίτης, ἴε ἢς τὸ ζέτω, Curt. πα. 587· ἐντεῦθεν ὡσαύτως ζάλας, ζαλάω, ζαλάεις).

ζαλμός, ὁ, θορακικὴ λέξις σημαίνουσα δέσμα, Πορφ. Β. Πύθ. 14.

ζαλαειδής, ἔς, (εἶδος)·—τῷ ἔπομ., Ἑνικλ.

ζαλόεις, εσσα, ἐν, τρικυμώδης, πλήρης σάλου, Σχόλ. Νικ. Θ. 252.

ζάλος, ὁ, = ζάλη, ζάλος ἱλυδείς, βορβορώδης κύμα, Νικ. Θ. 568.

ζάλος, ζαλόω, ζαλωτής, ζαλωτής, Δωρ. ἀντὶ ζήλος, λ.

ζάμαχλος, ὁ, ὁ λίαν πόρνος, Ἀνών. Λεξ. (ἴδε Κουμαν. Δεξ.).

ζάμενέω, σφάδρα ὀργίζομαι ἢ ἐντείνω τὰς δυνάμεις μου, Ἡσ. Θ. 928.

ζάμενής, ἔς, (μένο) ποιητ. ἐπὶ 0, λίαν ἰσχυρός, δυνατός, ὁρμητικός, Ἰγν. Ὀμ. εἰς Αἴη 307 (ἐν τῷ ὑπερ. ζαμενέστατε)· ἀκολούθως συγχ. παρὰ Πίνδ. (Ζαμ. Κένταυρος, ἡλίας Π. 9. 64, Ν. 4, 22), καὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπ. ὡς ζ. γόλος Ὀππ. Η. 3. 468· ἀπαρτ. παρὰ Σοφ., ζ. λόγος, λόγος βίσιος, θυμηνής, Δξ. 137·—οὐδ. ὡς ἐπὶ 0, ἐπὶ ζαμενέας κοτέουσα Νικ. Α. 181.

ζάμερίτας, α, ὁ, = διαμερίτης, Δωρικὴ λέξις ἀντὶ μακαρίτης, Φωτ.

ζάμεα, ζάμεάω, κτλ., Διολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ ζήμη.

ζαμοργία, ἢ, = δημιουργία. Ἐπιγρ. Ὀλυμπ. Arch. Zeit. 1879 σ. 47.

τὸ αὐτὸ ὡς 53.

ζαμιουργός, ὁ, = δημιουργός. Ἐπιγρ. Ὀλυμπ. Arch. Zeit. 1880 σ. 47.

ζάμος, ὁ, = δάμος. ὁδήμος. Ἐπιγρ. Ὀλυμπ. Arch. Zeit. 1879 σ. 47.

ζάν, **ζανός**, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ζήν. **ζηνός**, ἴδε ἐν λ. **Ζεύς**.

ζᾶνεκός ἢ **ζᾶνεκός**, ἐπὶ ῥρ., Διὸς, ἀντὶ διανεκός, ἐπανορθωθὲν ἐν Κερῖν. θ.—ἐφ' ὅτι ἐπὶ τῷ ῥήματι τοῦ Ἰσυχ. ἀναφέρεται εἰς τοῦτον τὸν τύπον, καὶ ζᾶνεκός, διανεκός, αἰώνιον.

ζάπεδον, τό, = δάπεδον, Ξενοφ. 1.1.

ζάπλουτος, ὅς, ὁν, λίαν πλούσιος, Ἰσυχ.

ζάπληθος, ἔς, (πλήθος) πολυπληθής, ζ. γενειάς, πυκνή, πυκνότης Δισχ. Πέρσ. 316. ζ. Μούσης στόμα, ἥχον καλῶς, μετὰ ἥχον ἥχον, Ἄνθ. Π. 7.75.

ζάπλουτος, ὅς, ὁν, λίαν πλούσιος, βιβλίπλουτος, Ἡρόδ. 1.32, Εὐρ. Ἀνδρ. 1282.

ζάπότης, ὅς, ὁ, πολυπότης, πολύ πίνων, Ἰσυχ.

ζάπριπτος, ἐκ διουρῶσεως τοῦ Dind. ἀντὶ διαπρίπω (χόριν τοῦ μέτρου) ἐν Δισχ. Πέρσ. 1006.

ζάπυρος (ἄ), ὁν, (πύρ) διάπυρος, πεπυρωμένος, ἑλικες στερεπῆς Δισχ. Πέρσ. 1084.

ζάτευω, **ζατρεῖον**, Δωρ. ἀντὶ ζήτ-.

ζατρεφής, ἔς, (τρέφω) ἐπ. ἐπὶ ὅ, καλῶς τειραχμένος, παχὺς, ταύρων ζατρεφής Ἰλ. Π. 223. φώκας ζατρεφίας Ὀδ. Δ. 451.

ζατρίκιον, τό, τὸ γυναικῶν παιγνίδιον, σκάκιον, Σχόλ. Θεοκρ. 0.18. «παιδικὰ δὲ τοῦτο ἐκ τῆς τῶν Ἀσσυρίων τρυφῆς ἐξευρημένον καὶ εἰς ἡμᾶς ἐληλυθός» Ἄννα Κομν. 1.2, σ. 360 ἴδε Δουκάγγ.—

ζατρίκιον, παίξιον τὸ ζατρίκιον Ἀχμ. Ὀνειρ. 241.

ζαυκί-τροφος, ὁν, (σαυκός) τρυφερώς ἀνατετραχμένος, Ἰσυχ., κατὰ τὸν Ruhnke.

ζαφάγος, ὁ, γαστρίμαργος, Ἀνών. Λεξ. (ἴδε Κομν. Λεξ.).

ζαφάγος, ὁ, λίαν λαγνός, Ἰσυχ.

ζαφελής, ἔς, ὁρμητικός, βίσιος, μετ' ἐπιρρ. -λῶς. Ἰσυχ. πρὸς ἐπιζαφελῶς κατὰ τὸν Σουΐδ., = πᾶν ἀφελής. Ἰν Νικ. Ἀλ. 568 ἔχοντες πυρὸς ζαφελίον (ἐκ τοῦ ζαφελος, ὁν, ὅπερ ἀναφέρεται ἐν τῷ Π. Μ.), ἀλλὰ μετὰ διαφ. γρηχ. ζαφελίον.

ζαφλεγής, ἔς, ἐπ. ἐπὶ ὅ, περιφλεγής, πλήρης πυρός, ἐπὶ ἀνδρῶν ἐν τῇ ἀκμῇ αὐτῶν, ἀλλοτε μὲν τε ζαφλεγέες τελέθουσιν, ἀλλοτε δ' αὖ φθινύθουσιν ἀνήριοι Ἰλ. Φ. 465. ἐπὶ πυρῶδιν, ὁρμητικῶν ἑπιπν., Ἰν. Ὀμ. 7.8. II. σφύδρα λάμπων, μεγαλοφλεγής, Ἰσυχ.

ζάφορος, ὁν, = πολύφορος, Ἰσυχ.

ζάχολος (ἄ), ὁν, (χολή) ζάχοτος, Ἀνθ. Π. 9. 524,7, πρὸς ἀχολος.

ζαχρετής, διὰ γρ. ἀντὶ ζαχρητής ἐπὶ γρ. ζαχρετής, ὁρμητικῶς, βίσιος, Νικ. Θ. 290.

ζαχρετός, ὁν, (χρεῖα) μεγάλην ἀνάγκην ἔχων τινός, σφύδρα χρῆσιν τινός, μετὰ γεν. ζαχρ. ὁδοῦ, ὁ ἔχων ἀνάγκην νὰ μάθῃ τὸν ὁδόν, ὁ ἐρευνῶν πρὸς εὐρεσίαν τῆς ὁδοῦ, Θεόκρ. 25.6. πρὸς χρετός, ὁν, II.

ζαχρητής, ἔς, μόνον ἐν χρήσει ἐν τῇ πληθ., βίσιος ἐπιτίπτων, προσδῶλλον, ὁρμητικός, μανιώδης, μένος βορέας καὶ ἄλλων ζαχρητῶν ἀνέμων Ἰλ. Ε. 525. ἐπὶ πολυμεσίων, ζαχρητής.. κατὰ κρατερὰς ὑμῖνος Μ. 347, πρὸς 360, Ν. 684. (Ἐκ τοῦ ζα- καὶ χράω Β. πρὸς ἐπεχράω Β.)

ζάχρυσος, ὁν, πλούσιος εἰς χρυσόν, πολύχρυσος, Εὐρ. Ἀλκ. 498, I. T. 1111.

ζάψ, ἡ, = ζάλη, τρικυμία, Κρατῖν. Νεώτ. Ἀδῆλ. 3, Εὐφροῖων 2, πρὸς Ἰλ. 673.

ζάω, συναιροῦν τὰ αἰε. αε εἰς η, η, ζῆς, ζῆ, ζῆτε. προστ.

ζῆ Σορ. Ἀποστ. 181, Εὐρ. I. T. 687, μεταγεν. ζῆθε. Μένανδ. Μονοστ. 191, Ἀνθ. Π. 10. 43 (ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπριπ. 1.1. σ. 316 Herms.) εὐκτ. ζῶην ἀπαρ. ζῆν παρτ. ζῶων Σορ. Π. 323, Ἀριστοφ. Πατρ. 1072. ζῆζην ἐν χειρουργ. τοῦ Δημ. 702.2 εἶνε ἐφαρμόζοντος τύπος σχηματισθεὶς κατὰ τὰ ζῆζης, ζῆζη. ἐζῆζτε (συνηρ. ἐκ τῶν ζῆζας κλ.) γ' πληθ. ζῆζων Ἀριστοφ. Σφρ. 709, Πλάτ. Νόμ. 679C. μέλλ. ζῆζω Ἀριστοφ. Πλ. 263, Πλάτ. Πολ. 466D, Μένανδ. Μονοστ. 185. ἢ ζῆζομαι Ἰππ. 247. 27, Δημ. 794. 20, Ἀριστ. Παρ. 7. 6, 7. ὁρ. ζῆζα Ἰππ. 36, 16, Ἀνθ. Π. 7. 470, Πλούτ., κλ., πρὸς. ζῆζα Ἀριστ. Μεταφ. 8. 6, 8, Διον. Ἀλ. 5. 68, κλ. ἀλλὰ παρ' Ἀττ. ὁ ἄνρ. καὶ ὁ πρὸς κατὰ τὸ πλεῖστον παρελήφθησαν ἐκ τοῦ βεῖω. Πλὴν τῆς μετοχ. ζῶντος Ἰλ. Δ. 88, ὁ Ὀμ. ἀεὶ ποτε μεταχειρίζεται τὸν Ἰων, ἐνεστ. ζῶω (ὅστις ἀπαντᾷ καὶ παρὰ Πίνδ., Ἡρόδ. καὶ ἐν τοῖς χορικοῖς τῶν Τραγ., ὁς Σορ. Ἰλ. 157. Ο. Κ. 1213, Ἀποστ. 685) ἀπαρ. ζῶέμενα, -έμενα. Ὀδ. 11. 149. Δ. 438. παρτ. ζῶων Χ. 245, Ἰππ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 112, Ἡρόδ. 4. 112. Ἰων. ζῶεσκον Ἰππ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 90, βίω 1. 30. ὁρ. ζῶω (ἐπ-) Ἡρόδ. 1. 120. πρὸς. ζῶω Σολλ. Ἐπιγρ. 368. ἀπαρτ. ζῶω παρὰ Σιμων. Ἰαμ. 1. 17, Ἀνθ. Π. 13. 21. καὶ ἐνεστ. ζῶω (-ίω) ἐν Σολλ. Ἐπιγρ. 8846. (-όω) αὐτόθι 8792.

(Π.Θανός ὁ ἐξ ὀρχῆς τύπος ζῶο δι-ἄω (ζῶω, spirio) πρὸς. Σανασκρ. yin (vino), πρὸς. Ζ. Ζ. II. 3.)

I. Κυρίως ἐπὶ τοῦ βίου τῶν ζῴων, ζῶ, Ὀμ. κλ. (ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ἐπὶ φυτῶν, ζῆν κοινὸν εἶναι φαίνεται καὶ τοῖς φυτοῖς Ἀριστ. Π. 9. 1. 7, 12) ἐλέγχοντες ζῶντων, ἀρχαῖοιτε μετὰ ζῶων, Ὀδ. Κ. 72. ζῶειν καὶ ὄραν φάος ἡέλιος Ἰλ. Δ. 558. ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ διερχομένου Δ. 88, πρὸς. Ὀδ. Π. 439. ζῶν καὶ βλέπων Δισχ. Ἀγ. 677. ζῶει τε καὶ ἐστὶν Ὀδ. Δ. 263. ζῶντων καὶ θνῶντων Δισχ. 248, 25. τοῦ εἶναι τε καὶ ζῆν ἐνεκα Πλάτ. Πολ. 369D. ζῶα καὶ ἐργηροῦσι ὁ αὐτ. Νόμ. 809D. ζῶν καὶ ἐμφυχος Φαίδρ. 276A. βεῖα ζῶντες, ζῶντες εὐκόλως, εὐδαίμονως, ἐπὶ τῶν θεῶν, Ἰλ. Ζ. 158, κ. ἄλλ. ζῶν κατακαυθῆναι, νὰ καυθῇ ζῶν, Ἡρόδ. 1. 86.— μετ' αὐτ. ζῶντων, ζ. ἡμιστά πάντα Ἰμ. Ὀμ. εἰς Ἀφρ. 222, κλ. ὀλίγα χέρνα Ἡρόδ. 3. 22.— μετὰ δὲ, τρόπου, δμῶς, ἄλλα τε πολλὰ, οἷσιν τ' εὐ ζῶουσι, δι' ὧν ζῶσι καλῶς, Ὀδ. Ν. 423, I. T. 79. κολάων πονηρὰ Ἀριστοφ. Θεσμ. 868, πρὸς. Δημ. 1390. 11. αὐτῶν, ζ. ἐπὶ τινι Ἀνδοκ. 13. 30, Ἰσχυρ. 211D.— ὡσαύτως, ζῶ ἀπὸ τινος, ζῶ ἐκ τινος, Θεσμ. 1152, Ἡρόδ. 1. 216., 2. 36., 4. 22. Ἀριστοφ. Ἰμ. 850, κλ. (πρὸς. ἀπὸ ζῶων) ἐκ τινος ὁ αὐτ. Ἐκκλ. 591, Δημ. 1309 26.— μετὰ μετοχ., ζῶ συκοφαντῶν Ἀνδοκ. 13. 25. ἐργαζόμενοι Ἀριστ. Πολ. 4. 6, 2.— μετὰ δὲ, ζῶντες, ζῶντες αὐτοῦ, δι' εὐχῆν, Εὐρ. Ἰων. 646, Ἀριστοφ. Πλ. 470, Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 257.— τὸ ζῆν ζῶν, Δισχ. Ἰμ. 681, Πλάτ. Φαίδρ. 77E, κλ. καὶ ἀνευ τοῦ ἀντικειμένου, εἰς ἕτερον ζῆν ὁ αὐτ. Ἀδῆλ. 257.— ζῆν ὁ βασιλεὺς, ὁ παρ' ἡμῶν ἐπὶ ἐπευφημία, Ἐδδ. (1 Βασίλ. ε', 24) βασιλεῦς, εἰς τὸν αἰῶνα ζῆν αὐτοῦ (Δαν. ε', 10). 2) ζῶν, ἀεὶ ζῶντες τὴν ζωὴν μόνον μετὰ συστοίχων αὐτ., ζῶει ὁ ἀγαθὸν βίον Ὀδ. Ο. 491. ζ. βίον μορθηρὸν Σορ. Πλ. 599, πρὸς. Εὐρ. Μῆδ. 249, Ἀριστοφ. Σφρ. 500, κλ. καλὸν βίον Δισχ. Ἀποστ. 174. ζῶν τὴν σὺν τῇ Ἡρόδ. 4. 112, πρὸς. Πλάτ. Πολ. 344B. τὸν βίον ἀσφαλῶς Φαίδρ. 1. 5. ἀνθρώπων βίον Σορ. Ἀποστ. 517. νυμφίον βίον Ἀριστοφ. Ὀρν. 161. ὡσαύτως, ζ. ἀδελφῶν βίον Σορ. Πλ. 650, πρὸς. Τρ. 168. εὐ ζῶν σὺν αὐτ. Φ. 505. κακῶς ὁ αὐτ. Ο. Κ. 799. ζ. εὐδολος ὁ αὐτ. Ο. Π. 410.— ὡς μετὰ δὲ, ἐκ τῶν ἄλλων ὧν ζῆν (= εἰ ἐν τῷ βίῳ ἐπείρα- τες), ἐκ τῶν ἄλλων πράξεων τῆς ζωῆς σου, Δημ. 559. I. ποιῆσθαι φθόνον ἐξ ὧν ζῆς ὁ αὐτ. 577. 24. ἴδε ἐν λ. βεῖω. 3) ζῆ- σαι, μεταβάτ. = δοῦναι ζῶν, Ἐδδ. (Πλ. 40, 2, κ. ἄλλ.). II, μεταφ. ὡς τὸ λατ. νίμην, νίμην, εἶναι ἐν τῇ πληρῇ ἀκμῇ τῆς ζωῆς, εἶναι ἀκμαίος, εὐδολος ζῶει μᾶλλον Πίνδ. I. 5. 8. ἀτῆς ὕψιλλαι ζῶσι Δισχ. Ἀγ. 819. ζῶντι χρωμένη ποίη Σορ. Ἀποστ. 751. [μαντεία] αἰεὶ ζῶντα περιπτῶται ὁ αὐτ. Ο. Π. 482. αἰεὶ ζῆ τοῦτο [νόμιμα] ὁ αὐτ. Ἀν. 457. τὰς εὐμφορὰς τῶν βουλευμάτων ζῶσας μάλιστα, ἐχούσας μεγάλην ἐπιλήν δύναμιν, διαμενούσας, ὁ αὐτ. Ὀ. Τ. 45. γρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι ὁ αὐτ. Ἀποστ. 1169. ζῶσα φλόξ, ζωνανὸν πῦρ, Ἡρόδ. Πάχ. 8.— ἐνεῦθεν, ἀντὶ θ. βεῖω (εἰσελεῖν τὸν βίον), βεῖω μεν ἐπὶ τόσα, ζῆσας δὲ ἐπὶ ἐπὶ Διῷ, Κ. 69. 19, πρὸς. Ξαν. Ἀποστ. 3. 3, 11. παρτ. ζεῖ χύτρα, ζῆ φίλα.

ζε, = δε, Ἐπιγρ. Ὀλυμπ. Arch. Zeit. 1879, σ. 47.

-ζε. ἀχώριστον μέρος σημαίνει κίνησιν εἰς τόπον κυρίως παρι- στή τὸ -σδε. ὡς Ἀθήναζε, Θῆβαζε, Θύραζε, ἀντὶ Ἀθήναςδε, Θήβαςδε, Θύραςδε.— ἄλλ' ἐρρηται εἰσὶν αἱ μετ' ὀνομάτων ἐκκοῦ ἰσχυροῦ, ὡς Ὀλυμπιαζε, Μουνιχίαζε.

ζεα, ἡ, = ζεῖα, Διον. Ἀλ. 2. 25. II. γραμμῇ, ὅστις ἐν τῇ αὐρανίσκῃ τοῦ ἵππου, Ἰππιατρ.

ζεγέριες, παρ' Ἡρόδ. 4. 192, λέξις Λιβυκῇ = βουνοί, σημαί- νουσα εἶδος μυῶν παρ' Ἰσυχ. Ζεγερίας.

ζεῖα, ἡ, σχεδὸν ἀεὶ ποτε ἐν τῇ πληθ. ζεῖαι (ὡς τὸ ὄλυναι), εἶδος σιτηροῦ, πῖθ. τὸ ἀσπρῶν, ἐξ οὗ ὁ ἀφῶρος, Λατ. far, Ὀμ. μόνον ἐν Ὀδ., ἐνὸς χρησιμεύει ὡς τροφῇ τῶν ἵππων, παρ' ὁ δ' ἔδα- λον ζεῖας, ἀνὰ δὲ κρὶ λευκὸν ἐμῆσαν Δ. 41, πρὸς 601. ἐν τῇ Ἰλ. αἱ ὄλυναι πῖνται ἀντὶ τῶν ζεῖων, ἵπποι, κρὶ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὄλυναι Π. 196, Θ. 564. καὶ ὁ Ἡρόδ. διαβε- βῶσι περὶ τῆς ταυτότητος τῶν δύο λέξεων, ὅτι ἐν Αἰγύπτῳ ἐκ αὐτῆς γεννήματος τοῦτον παρσκευάζοι ἄρτον, ἀπὸ ὄλυνων ποιεῖνται σίτην, τὰς ζεῖας μετεξέτεροι καλέουσι 2. 36, πρὸς. 2. 71, Ἀσκληπ. παρὰ Ἰαλ. 9. 3. καὶ ὁ μὲν ζεῖα καὶ ὁ ὄλυνος (ἐν- ταῦθα ἐν χρήσει καὶ ἐντὶ) διακρίνονται ἀπ' ἀλλήλων παρὰ Ἰαλ. 9. 3. 1. Φ. 8. 1, 3, Δισχ. 2. 113. ἀφῶρος παρήγετο ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Μο- συναίων Ξαν. Ἀν. 5. 4, 27. ἐρρηται καὶ ὁ τύπος ζεα ἐν Ἀσκληπ. ἐνὸς αὐτοῦ, Στράβ. κλ. (Κυρίως ζεφα, πρὸς. Σανασκρ. yava (hordeum) Διδ. jayvas ἴδε Ζ. Ζ. II. 3.)

ζεῖδωρος, ὁν, ὁ παρέχων ζεῖα, ὡς ἐπὶ ὅ, τῆς γῆς, ζεῖδωρος ἀρούρα, γόνιμος γῆ, Ἰλ. Β. 548, Ὀδ. Γ. 3, Ἡσ. ζ. ἀρρήθια Νόν. Δ. 26. 185. μετὰ γεν., ἀρχὰς.. ζ. ἐπώρης Ἀνθ. Π. 9. 4.

II. τινὲς τῶν συγγραμμένων φανερώς παρήγον τὴν ζεῖαν ἐκ τοῦ ζῶα, = βεῖδωρος, ὁ παρέχων ζεῖαν, Ἀφροδίτῃ Ἐμπεδ. παρὰ Πλ. 11. 2. 258E. ἐφετμή Νόν. Ἰω. 12, ἴδε 49.— πρὸς. Ἰσυχ., Εὐστ. 283. 18.

Ζειρά, ἡ, εὐρύ περίβλημα τῶν Ἀρίθων ἐπὶ τοῦ χιτῶνος ἐπιβε-
βλημένον, ὅπερ ἐξήνουντο περὶ τὴν ὀσφύν καὶ κατεκλείετο μέχρι τῶν
ποδῶν, Ἰερὸς. 7. 69· καὶ οἱ Ὀρχαεὶ ἐφόρουν αὐτό, αὐτόθι 75· δια-
κρίνεται δὲ ἀπὸ τῆς χλαμύδος παρὰ Ξεν. Ἀν. 7. 4, 4. Ὡσαύτως
φέρεται Ζειρά, Ἰσούχ., πρὸς. Valck. Ἀδων. 224B. (ἢ λέξις,
ὅπως καὶ το πρῶτον, ἔχει ἔξην ἀρχήν.)

Ζεῖρου-φύρος, οὐ, φερῶν Ζεῖραν, Ἀΐδος, Ἀντίμ. 88.
Ζεῖω, μεταγεν. Ἐπ. ἀντί Ζεῶ, ὡς πνεῖω ἀντί πνέω, Ἀπολλ.,
P65. A. 734. Καλλ. εἰς Ἀρε. 60.

Ζεκελτίδες, ἴδε Ζακελτίδες.

Ζέλα, τό, Ὀρχακίον ἀντί οἴνου, Χοιροδ. παρὰ Θεοδ. σ. 124,
ὅστις ὑποθέτει ὄνομα. Ζελάς, γεν. Ζελάς· ἀλλὰ τὸ ἀποστ. τοῦ Εὐρ.
(Ἀδελ. 193), ὅπερ ἀναφέρει, δεικνύει ὅτι ἡ λέξις ἦτο ἀκλιτὴ, πρὸς
Ἰσούχ. καὶ Φώτ. ἐν λ. Ζέλαε, Ζεῖλα.

Ζέλλω, ἀόρ. ἔζελλον, Ἀρχαϊκὸν ἀντί βάλλω, Ἰσούχ., Ε. Μ.
108. 42.

Ζέμα, τό, (ζέω) τὸ βεβρασμένον, ἀπόθραγμα, Διοσκ. Ἀλεξ. 7,
Γεωπ. 8. 37, 3· παρὰ Ἰαλνῶν καὶ Ζέμα. Δοθ. Παρὰ. 424,
σημ. 36.

Ζεματίζω, ζέω, βράζω, «ζεματῶ», Γεωπ. 129.

Ζένυνμι, = ζέω, Ὀρειδ. 1. 396. — Παθ., Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ.
1. 104.

Ζεό-πύρον, τό, γέννημά τι μεταξὺ Ζέας (ζεῖας) καὶ πυροῦ,
Γαλν. 6. 320.

Ζερεθρον, τό, Ἀρχαῖον ἀντί βέρεθρον, βάμαθρον, Σιράδ. 389.

Ζέρνα, ἡ, κύπελλον, Γεωπ. 2, 6, 23.

Ζεσ-ελαο-παγής, ἐς, βρασθεὶς, μηχανευσθεὶς ἐντός βραστοῦ
ἐλαίου, Φιλὸς. (Συμπ. 19) ἐν Μοιρεκί Κωμ. Ἀποστ. 3. σ. 636,
ὅστις ἐν στιχ. 14 ἀναγράφει Ζεσ-ελαο-επιπαγμα-πύρω-
τος, ψηθεὶς μέχρι ἐξανόητος καὶ παρασκευασθεὶς διὰ βράζοντος
ἐλαίου, ἐπὶ 10. πλακούντος.

Ζέσς, εἰς, ἡ, (ζέω) βράσις, βράσιμον, Πλάτ. Τιμ. 66B κτλ.
μέχρι ζέσεως, μέχρι βρασμοῦ, Πλούτ. 2. 690C—μεταφ., ζ. τῆς
ψυχῆς Πλάτ. Κρατ. 419B, πρὸς. Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 1, 16.

Ζεστο-λουσία, ἡ, λουσίς ἐν θερμῷ ὕδατι, Ἰαλνῶν. 6. 208.

Ζεστός, ἡ, ὄν, (ζέω) βραστός, κρέα ζ, καὶ ὅπτα Ἀπκ. Ἰσπ.
85.

Ζερόν, ἡ, ὁρῶν μέχρι βρασμοῦ, ὕδωρ Νικ. Ἀποστ. 3. 11·
ὕδατα ζ., ἐπὶ θερμῶν πηγῶν, Σιράδ. 578, Διοσκ. 1. 39—ὑπέρ-
θερμος, ὡς ἄλλοι Διογ. Α. 6. 23.

Ζεστότης, ητος, ἡ, θερμότης τοῦ βρασμοῦ, Πανσ. 10. 11, 4.

Ζετραία, ἡ, Ὀρχακί. ἀντί τοῦ χύτρας, Πλούτ. 1, 95.

Ζευγάριον [α], τό, ὑποκορ. τοῦ ζεύγους, μικρὸν ζεύγος, ἰδίως
ἐπὶ βοῶν (ἀροτήρων), Ἀριστοφ. Ὀρν. 582· ζ. βοεϊκὸν ὁ αὐτός·
Ἀποστ. 163· βοοτὶν αὐτόν 344.

Ζευγ-ελάτης, ου, ὁ, = ζευγηλάτης, Ἰσούχ.

Ζευγηλάσια, ἡ, τὸ ἐλαύνειν ἢ δόχεῖν ζεύγος βοῶν, Εὐστ.
361. 13.

Ζευγηλάτιω, δόχεω ζεύγος βοῶν, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 8.

Ζευγ-ηλάτης [α], ου, ὁ, ἐλαύνων ἢ δόχων ζεύγος βοῶν,
Σοφ. Ἀποστ. 545, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 8—ὁ γὰρ Ζευγηλάτης, ἴδους·
Σοφ. Ἀποστ. 883.

Ζευγητίς, ἐφαλμ. γρ. ἀντί Ζευγίτης, Καλλ. εἰς Ἀπόλ. 47.

Ζευγιζω, μέλλ. -σω, θέτω ὑπὸ ζυγῶν κατὰ ζεύγη, ἐνώων,
Ἀκύνλ. Π. Δ.

Ζευγιπης, ἐφαλμ. γραφ. ἀντί Ζευγίτης ἐν Διοδ. 19. 106.

Ζευγίστιον, τό, τὸ τίμημα ὃ ἐτέλουν οἱ Ζευγίται, Ζευγίστιον δὲ
τελεῖν τοὺς διοικῶσι τὰ συνάμφοι ποιοῦντες Ἀριστ. Ἀθην.
Πολ. 7. 4, Πολύτ. Π. 1, 130· ἴδε Βακχί Στάσις. 2. 260.

Ζευγίτης [ε], ου, ὁ, θηλ. Ζευγίτης, ἴδους (Ζεύγος)· ἐζευ-
γμένοι κατὰ ζεύγη, Ζευγαριός, Ζευγίτιδες ἵπποι Καλλ. Ἀπόλ. 47·
ἡμίονοι Ζευγίται Διοδ. 17. 71· ἐπὶ στρατιωτῶν εὐρισκόμενοι
ἐν τῇ αὐτῇ τάξει, Πλούτ. Πελоп. 23· κάλαιος ζ., κάλαιος ἐξ οὗ
κατεσκεύαζοντο οἱ διπλοὶ αὐλοὶ (Ζεύγη). Μερόρ. 1. 4. 11. 3.

II. Ζευγίται, οἱ, ἡ τρίτη τῶν ὑπὸ τοῦ Σόλωνος γενομένων
τεσσάρων διαιρέσεων τῶν Ἀθηναίων, κληθεῖσα οὕτω διότι οἱ ἀνήκον-
τες εἰς τὴν τάξιν ταύτην ᾗδυναντο νὰ διατηρήσωσι Ζεύγος βοῶν,
Ἀριστ. Πολ. 2. 12, 6, Ἀθην. Πολιτ. 7, 3 κ, ἐλλ., Νόμ. παρὰ Δημ.
1068. 2· πρὸς Thirlw. II. of Gr. 2. 33, Οἰκιστ. 3. 156.

Ζεὺγλα, ἡ, ποιητ. ἀντί τοῦ ἵππου, Ἀνθ. Π. 9. 19. Α. Β. 1378.

Ζεὺγλη, ἡ, τὸ καμπύλον μέρος τοῦ ζυγοῦ, εἰς ὃ ἐβάλλεται ὁ τρα-
χήλος τοῦ ζώου, ὥστε ὁ ζυγὸς εἶχε δύο Ζεὺγλας, πρὸς Ἰλ. Π' 439,
Γ. 406 (ἐνθα ἡ χαλκὴ τοῦ ἵππου περιγράφεται ὡς Ζεὺγλη ἐξέρι-
ποῦσα παρὰ ζυγόν)· ἔξευα.. ἐν ζυγοῖσι κνύδαλα Ζεὺ-
λαισι δουλεύοντα Διόγ. Π. 483· ὑποδύναι ὑπὸ τὴν ζ.
Ἰερὸς. 1. 31· βόας πελάζειν Ζεὺγλα Πινδ. Π. 4. 404· ὑπάγειν
τοὺς ἵππους τῇ ζ. Λουκ. Ἰνναλ. Διαλ. Β. 2.—δὲν εὐρίσκεται παρὰ
τοὺς δοκίμους τῶν Ἀττ. πεζογρ.

III. Ἰμὸς ἢ ἐλόν συνάπτον
τὰ δύο πηδάλια, ἴδε ἐν λ. πηδάλιον.

Ζεὺγληθεν, ἐπὶρρ., ἀντί ἐκ τῆς Ζεὺγλης, Ἀπολλ. Ρόδ. Π. 1319.

Ζεὺγληφι, ἴππ. γεν. ἡ δοτ. τοῦ Ζεὺγλη. Καλλ. εἰς Ἀστ. 162.

Ζεὺγλό-δεσμον, τό, = ζυγόδεσμον, Ἰσούχ.

Ζεὺγμα, τό, (ζεύγνυμι) ὃ, τι χρησιμεύει πρὸς σύνδεσμον, δεσμός,
τὸ ζ. τοῦ λημέρος, ὁ φαγκλὸς τῶν πλοίων κατὰ πλάτος τοῦ στομοῦ
τοῦ λημέρος, Ξουκ. 7. 69, 70 (πρὸς. 59), Διοδ. 13. 14· πρὸς. τὸ
Ζεῦμα.

2) γέφυρα ἐκ πλοίων, Σιμων. 1; ἐν Ἀνθ. Π. 9.
147· τὰ Ζεὺγματα τῶν ποταμῶν Διον. Ἀλ. Β. 31, πρὸς. Πλούτ.
2. 174E κτλ.—ἀποβόρα μηχανητικὴ διὰ τῆς συνδέσεως πλο-
ίων πλοίων, Πλούτ. 3. 46, 2, Πλούτ. Μαρκέλλ. 14, 15.

3) μεταφ., Ζεὺγματ' ἀνάγκης, αἱ στενοχωρίαι τῆς ἀνάγκης, Εὐρ. 1.
Α. 443.

II. παρὰ Ἰραμ., σχῆμα λόγου, καὶ ὁ οὗτος ὑπακεί-
μενα συνάπτονται μετὰ τοῦ αὐτοῦ κατηγορουμένου, ὅπερ κυρίως ἀ-
κεί εἰς τὸ ἔτερον τῶν ὑποκειμένων, ὡς ἐν Ἰλ. Α. 533, ἐνθα τὸ ἔδῃ
δέον νὰ νηθῇ εἰς τὸ Ζεὺς· πρὸς. σὺλληψις.

Ζεὺγνυμι, Ζεὺγνύσι, Διογ. Πέρσ. 191, (ὕπο-) Πλάτ. Πολι-
τ. 309A· προστ. Ζεὺγνύτε Εὐρ. Ρήν. 33· ἀπαρ. -ύναι (μετα-)
Ξεν. Κύρ. 6. 3, 21· μεταφ. Ζεὺγνύς Ἰερὸς. 1. 206, 4. 89· παρὰ.
γ' πληθ. ἔζευνύσαν Ἰερὸς. Ἰβ. Ζευν- Ἰλ. Ω. 783· ὡσαύτως
Ζευνύω Ἰερὸς. 1. 205, Πολύτ. κτλ.· παρὰ. ἔζευνυσον Ἰερὸς.
(Ἰβ. Ζευν- Ἰλ.), μίλλ. Ζεὺξω, ἀόρ. ἔζευξα, μεταγεν. πρῶτ.
ἔζευχα (ἐπ-) Φιλύσιρ. 64.—Μία., ἐπ. παρὰ. γ' οὐκ. Ζευνύ-
σων Ἰλ. Ω. 281, γ' πληθ. Ζευνύντου Ὀδ. Π. 492· μέλλ. Ζεὺ-
ξομαι Εὐρ. Ἰκ. 469, κλ- ἀόρ. ἔζευξάμην Ἰερὸς. Εὐρ. Παθ.,
μέλλ. Ζευνθήσομαι (δεα-) Γαλν. ἀόρ. α ἔζεύξομαι Πινδ. Π.
3. 10, Ἰερὸς. Τραγ. καὶ Πλάτ. Πολιτ. 302E· κοινότερον ἀόρ. ο'
ἔζευνῃ (ῥ) Πινδ. Ν. 7. 8, Τραγ. (συν-) Πλάτ. Πινδ. 546C—Ὁ
Ὀμ. συνθέσται μεταχειρίζεται ἀόρ. ἐνεργ. ἀλλ' ἐν Ἰλ. Π. 145
ἀλλος σημασιώσης εἶναι ὁ ἀνώμαλος τύπος Ζευνύμεν ἢ ὁ κατὰ
Πουττ. Ζευνύμεν, ἀπαρ. ἐνεργ. ἐνιστ. ἀντί Ζευνύμεναι,
Ζευνύναι, μετὰ ὅ—μοναδικῇ ἐξαιρείται τοῦ κανόνος ὅτι τὸ ὅ
εἶναι μακρόν μόνον ἐν τῷ ἐνικῷ τῆς ὀρίστ. τῶν ἐνιστ., πρὸς. Πουττ.
Λεξίλ. ἐν λ. νῶε 9. Τὸ ἀπλοῦν ῥῆμα εἶναι σπάνιον παρὰ τοῖς
πεζοῖς τῶν Ἀττ. (Ἐκ τῆς √ΖΥΓ' παράγεται Ζυγ-όν, Ζυγ-
ήνα, συ-ζυξ' ἐν τῇ Σανσκρ. Λατ. κτλ., τὴν ἰσοδύναμον πρὸς τὸ
ζε εἶναι τὸ y (ἦ) ἴδε Ζξ Π. 3· πρὸς. Σανσκρ. yug, yugam (yugam)
(jungu), yuk (conjunction), yug-am (yug), yug-yam (yugam-
yam) Λατ. jung-ō, jug-am, con-jug, jug-erum, ju-nctum
Γοτθ. juk, ga-juk (Ζευγος), jukusi (Ζυγός) Ἀρχ. Γερμ. juch
(Ἀγγλ. yoke). Θίτω ὑπὸ τὸν ζυγόν, ἵππους, ἡμίονους, βόας
Ὀμ. ἐνίοτε μετὰ τῆς προσθήκης ὅρ' ἄρματα, ὅρ' ἄρματα, ὅρ'
ἔχουσι, ὅρ' ἄρματα ἵπποι Ἰλ. Π. 130, Ω. 13, 782, κτλ.· καὶ Ζεὺξω
πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνύδαλα Διόγ. Π. 102—οὕτω καὶ τὸ
μεσ ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. (ἰδίως ἐν τῇ Ὀδ.), ἵππους Ζεὺγνυμι,
βάλλω τοὺς ἵππους μου ὑπὸ τὸν ζυγόν, Ζευνύω πρὸς χεῖρας μου Ὀδ.
Π. 492, κτλ., Ἰλ. Ω. 281· Ζεὺξομαι ἄρματα πύλους Κύρ. Ἰκ.
469· αὐτοὶ ἐπὶ καμήλων, Ἰερὸς. 3. 102—καὶ ἐπὶ ἵππων πρὸς ἱε-
ρασίαν, ἐτοιμάζω, χαλινῶ, ἐπιστάτω, Ζεὺξαι Πάγασον Πινδ. Ω.
13. 91, πρὸς. Ἀριστοφ. Εὐρ. 128, 135—ἐπὶ ἄρματι, ἐτοιμάζω,
ζ. ἄρμα, ὄχους, Πινδ. Π. 10. 102, Εὐρ. Ἀνθ. 1019· καὶ ἐπὶ τῷ
μῶσι τύπῳ, τέθριππα ὁ αὐτ. Ἀλκ. 428. 2) Ζέω, στεριώων,
ἀσχοῦς δεσμοῖς Ξεν. Ἀν. 3. 5, 10—φάρη.. ἔζευνεῖναι πόρ-
παισι, πτερόσασαί με... Εὐρ. Εὐλ. 317. 3) μεταφ., πότῳ
Ζεὺξαι, ὑπὸ τὸν ζυγόν τῆς μοίρας, Πινδ. Ν. 7. 3· Ζεὺξαι ἐν ἀρ-
μασι πημάτων Διόγ. Ν. 794· ἀνάγκη Ζεὺξαι Σοφ. Φ. 1025·
Ζεὺξθῃ, ὁ αὐτός ἐν Ἀντιγόνη 955 Θεοφράστ. Ζεὺξαι Εὐρ.
Ἰκ. 220· τοῖς σειραφύροις.—Μία., τόνε· ἐν ὁρκοῖς Ζεὺξο-
μαι αὐτόν 1229.—Παθ., ὁρκοῖς Ζεὺξαι ὁ αὐτ. Μηδ. 785.

II συνενώνω, συνάπτω, συνίδεω, μακρῶς, ἐξέστοι, ἔζευν-
εῖναι, καὶ δὲ συνημμεῖναι, Π. Σ. 276 (ἀλλ' αὐτὸ παρ' Ὀμ. μόνον ἐ-
τῇ σημ. 1) Ζεὺξαι δδόντας, ἐπὶ ἐποθεσίᾳ τοῦ τετραπλήρους πια-
γόνος, Ἰβ. Ἀρθ. 799· τὴν πόδε ζ., ἐπὶ τῶν ἄρματων γλυπτῶν, οἵ-
τινες ἐπὶ τὸν ζυγόν τῆς μοίρας, Πινδ. Ν. 7. 3· Ζεὺξαι ἐν ἀρ-
μασι πημάτων Διόγ. Ν. 794· ἀνάγκη Ζεὺξαι Σοφ. Φ. 1025·
Ζεὺξθῃ, ὁ αὐτός ἐν Ἀντιγόνη 955 Θεοφράστ. Ζεὺξαι Εὐρ.
Ἰκ. 220· τοῖς σειραφύροις.—Μία., τόνε· ἐν ὁρκοῖς Ζεὺξο-
μαι αὐτόν 1229.—Παθ., ὁρκοῖς Ζεὺξαι ὁ αὐτ. Μηδ. 785.

II συνενώνω, συνάπτω, συνίδεω, μακρῶς, ἐξέστοι, ἔζευν-
εῖναι, καὶ δὲ συνημμεῖναι, Π. Σ. 276 (ἀλλ' αὐτὸ παρ' Ὀμ. μόνον ἐ-
τῇ σημ. 1) Ζεὺξαι δδόντας, ἐπὶ ἐποθεσίᾳ τοῦ τετραπλήρους πια-
γόνος, Ἰβ. Ἀρθ. 799· τὴν πόδε ζ., ἐπὶ τῶν ἄρματων γλυπτῶν, οἵ-
τινες ἐπὶ τὸν ζυγόν τῆς μοίρας, Πινδ. Ν. 7. 3· Ζεὺξαι ἐν ἀρ-
μασι πημάτων Διόγ. Ν. 794· ἀνάγκη Ζεὺξαι Σοφ. Φ. 1025·
Ζεὺξθῃ, ὁ αὐτός ἐν Ἀντιγόνη 955 Θεοφράστ. Ζεὺξαι Εὐρ.
Ἰκ. 220· τοῖς σειραφύροις.—Μία., τόνε· ἐν ὁρκοῖς Ζεὺξο-
μαι αὐτόν 1229.—Παθ., ὁρκοῖς Ζεὺξαι ὁ αὐτ. Μηδ. 785.

II συνενώνω, συνάπτω, συνίδεω, μακρῶς, ἐξέστοι, ἔζευν-
εῖναι, καὶ δὲ συνημμεῖναι, Π. Σ. 276 (ἀλλ' αὐτὸ παρ' Ὀμ. μόνον ἐ-
τῇ σημ. 1) Ζεὺξαι δδόντας, ἐπὶ ἐποθεσίᾳ τοῦ τετραπλήρους πια-
γόνος, Ἰβ. Ἀρθ. 799· τὴν πόδε ζ., ἐπὶ τῶν ἄρματων γλυπτῶν, οἵ-
τινες ἐπὶ τὸν ζυγόν τῆς μοίρας, Πινδ. Ν. 7. 3· Ζεὺξαι ἐν ἀρ-
μασι πημάτων Διόγ. Ν. 794· ἀνάγκη Ζεὺξαι Σοφ. Φ. 1025·
Ζεὺξθῃ, ὁ αὐτός ἐν Ἀντιγόνη 955 Θεοφράστ. Ζεὺξαι Εὐρ.
Ἰκ. 220· τοῖς σειραφύροις.—Μία., τόνε· ἐν ὁρκοῖς Ζεὺξο-
μαι αὐτόν 1229.—Παθ., ὁρκοῖς Ζεὺξαι ὁ αὐτ. Μηδ. 785.

II συνενώνω, συνάπτω, συνίδεω, μακρῶς, ἐξέστοι, ἔζευν-
εῖναι, καὶ δὲ συνημμεῖναι, Π. Σ. 276 (ἀλλ' αὐτὸ παρ' Ὀμ. μόνον ἐ-
τῇ σημ. 1) Ζεὺξαι δδόντας, ἐπὶ ἐποθεσίᾳ τοῦ τετραπλήρους πια-
γόνος, Ἰβ. Ἀρθ. 799· τὴν πόδε ζ., ἐπὶ τῶν ἄρματων γλυπτῶν, οἵ-
τινες ἐπὶ τὸν ζυγόν τῆς μοίρας, Πινδ. Ν. 7. 3· Ζεὺξαι ἐν ἀρ-
μασι πημάτων Διόγ. Ν. 794· ἀνάγκη Ζεὺξαι Σοφ. Φ. 1025·
Ζεὺξθῃ, ὁ αὐτός ἐν Ἀντιγόνη 955 Θεοφράστ. Ζεὺξαι Εὐρ.
Ἰκ. 220· τοῖς σειραφύροις.—Μία., τόνε· ἐν ὁρκοῖς Ζεὺξο-
μαι αὐτόν 1229.—Παθ., ὁρκοῖς Ζεὺξαι ὁ αὐτ. Μηδ. 785.

II συνενώνω, συνάπτω, συνίδεω, μακρῶς, ἐξέστοι, ἔζευν-
εῖναι, καὶ δὲ συνημμεῖναι, Π. Σ. 276 (ἀλλ' αὐτὸ παρ' Ὀμ. μόνον ἐ-
τῇ σημ. 1) Ζεὺξαι δδόντας, ἐπὶ ἐποθεσίᾳ τοῦ τετραπλήρους πια-
γόνος, Ἰβ. Ἀρθ. 799· τὴν πόδε ζ., ἐπὶ τῶν ἄρματων γλυπτῶν, οἵ-
τινες ἐπὶ τὸν ζυγόν τῆς μοίρας, Πινδ. Ν. 7. 3· Ζεὺξαι ἐν ἀρ-
μασι πημάτων Διόγ. Ν. 794· ἀνάγκη Ζεὺξαι Σοφ. Φ. 1025·
Ζεὺξθῃ, ὁ αὐτός ἐν Ἀντιγόνη 955 Θεοφράστ. Ζεὺξαι Εὐρ.
Ἰκ. 220· τοῖς σειραφύροις.—Μία., τόνε· ἐν ὁρκοῖς Ζεὺξο-
μαι αὐτόν 1229.—Παθ., ὁρκοῖς Ζεὺξαι ὁ αὐτ. Μηδ. 785.

II συνενώνω, συνάπτω, συνίδεω, μακρῶς, ἐξέστοι, ἔζευν-
εῖναι, καὶ δὲ συνημμεῖναι, Π. Σ. 276 (ἀλλ' αὐτὸ παρ' Ὀμ. μόνον ἐ-
τῇ σημ. 1) Ζεὺξαι δδόντας, ἐπὶ ἐποθεσίᾳ τοῦ τετραπλήρους πια-
γόνος, Ἰβ. Ἀρθ. 799· τὴν πόδε ζ., ἐπὶ τῶν ἄρματων γλυπτῶν, οἵ-
τινες ἐπὶ τὸν ζυγόν τῆς μοίρας, Πινδ. Ν. 7. 3· Ζεὺξαι ἐν ἀρ-
μασι πημάτων Διόγ. Ν. 794· ἀνάγκη Ζεὺξαι Σοφ. Φ. 1025·
Ζεὺξθῃ, ὁ αὐτός ἐν Ἀντιγόνη 955 Θεοφράστ. Ζεὺξαι Εὐρ.
Ἰκ. 220· τοῖς σειραφύροις.—Μία., τόνε· ἐν ὁρκοῖς Ζεὺξο-
μαι αὐτόν 1229.—Παθ., ὁρκοῖς Ζεὺξαι ὁ αὐτ. Μηδ. 785.

II συνενώνω, συνάπτω, συνίδεω, μακρῶς, ἐξέστοι, ἔζευν-
εῖναι, καὶ δὲ συνημμεῖναι, Π. Σ. 276 (ἀλλ' αὐτὸ παρ' Ὀμ. μόνον ἐ-
τῇ σημ. 1) Ζεὺξαι δδόντας, ἐπὶ ἐποθεσίᾳ τοῦ τετραπλήρους πια-
γόνος, Ἰβ. Ἀρθ. 799· τὴν πόδε ζ., ἐπὶ τῶν ἄρματων γλυπτῶν, οἵ-
τινες ἐπὶ τὸν ζυγόν τῆς μοίρας, Πινδ. Ν. 7. 3· Ζεὺξαι ἐν ἀρ-
μασι πημάτων Διόγ. Ν. 794· ἀνάγκη Ζεὺξαι Σοφ. Φ. 1025·
Ζεὺξθῃ, ὁ αὐτός ἐν Ἀντιγόνη 955 Θεοφράστ. Ζεὺξαι Εὐρ.
Ἰκ. 220· τοῖς σειραφύροις.—Μία., τόνε· ἐν ὁρκοῖς Ζεὺξο-
μαι αὐτόν 1229.—Παθ., ὁρκοῖς Ζεὺξαι ὁ αὐτ. Μηδ. 785.

II συνενώνω, συνάπτω, συνίδεω, μακρῶς, ἐξέστοι, ἔζευν-
εῖναι, καὶ δὲ συνημμεῖναι, Π. Σ. 276 (ἀλλ' αὐτὸ παρ' Ὀμ. μόνον ἐ-
τῇ σημ. 1) Ζεὺξαι δδόντας, ἐπὶ ἐποθεσίᾳ τοῦ τετραπλήρους πια-
γόνος, Ἰβ. Ἀρθ. 799· τὴν πόδε ζ., ἐπὶ τῶν ἄρματων γλυπτῶν, οἵ-
τινες ἐπὶ τὸν ζυγόν τῆς μοίρας, Πινδ. Ν. 7. 3· Ζεὺξαι ἐν ἀρ-
μασι πημάτων Διόγ. Ν. 794· ἀνάγκη Ζεὺξαι Σοφ. Φ. 1025·
Ζεὺξθῃ, ὁ αὐτός ἐν Ἀντιγόνη 955 Θεοφράστ. Ζεὺξαι Εὐρ.
Ἰκ. 220· τοῖς σειραφύροις.—Μία., τόνε· ἐν ὁρκοῖς Ζεὺξο-
μαι αὐτόν 1229.—Παθ., ὁρκοῖς Ζεὺξαι ὁ αὐτ. Μηδ. 785.

II συνενώνω, συνάπτω, συνίδεω, μακρῶς, ἐξέστοι, ἔζευν-
εῖναι, καὶ δὲ συνημμεῖναι, Π. Σ. 276 (ἀλλ' αὐτὸ παρ' Ὀμ. μόνον ἐ-
τῇ σημ. 1) Ζεὺξαι δδόντας, ἐπὶ ἐποθεσίᾳ τοῦ τετραπλήρους πια-
γόνος, Ἰβ. Ἀρθ. 799· τὴν πόδε ζ., ἐπὶ τῶν ἄρματων γλυπτῶν, οἵ-
τινες ἐπὶ τὸν ζυγόν τῆς μοίρας, Πινδ. Ν. 7. 3· Ζεὺξαι ἐν ἀρ-
μασι πημάτων Διόγ. Ν. 794· ἀνάγκη Ζεὺξαι Σοφ. Φ. 1025·
Ζεὺξθῃ, ὁ αὐτός ἐν Ἀντιγόνη 955 Θεοφράστ. Ζεὺξαι Εὐρ.
Ἰκ. 220· τοῖς σειραφύροις.—Μία., τόνε· ἐν ὁρκοῖς Ζεὺξο-
μαι αὐτόν 1229.—Παθ., ὁρκοῖς Ζεὺξαι ὁ αὐτ. Μηδ. 785.

II συνενώνω, συνάπτω, συνίδεω, μακρῶς, ἐξέστοι, ἔζευν-
εῖναι, καὶ δὲ συνημμεῖναι, Π. Σ. 276 (ἀλλ' αὐτὸ παρ' Ὀμ. μόνον ἐ-
τῇ σημ. 1) Ζεὺξαι δδόντας, ἐπὶ ἐποθεσίᾳ τοῦ τετραπλήρους πια-
γόνος, Ἰβ. Ἀρθ. 799· τὴν πόδε ζ., ἐπὶ τῶν ἄρματων γλυπτῶν, οἵ-
τινες ἐπὶ τὸν ζυγόν τῆς μοίρας, Πινδ. Ν. 7. 3· Ζεὺξαι ἐν ἀρ-
μασι πημάτων Διόγ. Ν. 794· ἀνάγκη Ζεὺξαι Σοφ. Φ. 1025·
Ζεὺξθῃ, ὁ αὐτός ἐν Ἀντιγόνη 955 Θεοφράστ. Ζεὺξαι Εὐρ.
Ἰκ. 220· τοῖς σειραφύροις.—Μία., τόνε· ἐν ὁρκοῖς Ζεὺξο-
μαι αὐτόν 1229.—Παθ., ὁρκοῖς Ζεὺξαι ὁ αὐτ. Μηδ. 785.

II συνενώνω, συνάπτω, συνίδεω, μακρῶς, ἐξέστοι, ἔζευν-
εῖναι, καὶ δὲ συνημμεῖναι, Π. Σ. 276 (ἀλλ' αὐτὸ παρ' Ὀμ. μόνον ἐ-
τῇ σημ. 1) Ζεὺξαι δδόντας, ἐπὶ ἐποθεσίᾳ τοῦ τετραπλήρους πια-
γόνος, Ἰβ. Ἀρθ. 799· τὴν πόδε ζ., ἐπὶ τῶν ἄρματων γλυπτῶν, οἵ-
τινες ἐπὶ τὸν ζυγόν τῆς μοίρας, Πινδ. Ν. 7. 3· Ζεὺξαι ἐν ἀρ-
μασι πημάτων Διόγ. Ν. 794· ἀνάγκη Ζεὺξαι Σοφ. Φ. 1025·
Ζεὺξθῃ, ὁ αὐτός ἐν Ἀντιγόνη 955 Θεοφράστ. Ζεὺξαι Εὐρ.
Ἰκ. 220· τοῖς σειραφύροις.—Μία., τόνε· ἐν

ἀλλὰ, ζεύεσθαι τὰς πολιοῖδας [νοῦς], ὥστε πολιοῖμας εἶναι, ὑποβήσαντες, ὑποβήσαντες διὰ σχολίων, Θουκ. 1. 29, ἐνθα ἴδε Σχολ. καὶ πρὸς. ὑποβήματα. 3) οἰχηματίζω ζεύγη ἀντιπάλων ἐφευρέζων 'Αρρ. 'Επικτ. 1. 29, 37.

Ζευγολογέω, εἰσπράττω πόρον τῶν γεωργικῶν ζευγῶν, Μ. 'Ακομιν. Β. π. 106, 30 (Ἀεξ. Κουμιν.).

Ζευγόνυμφος, ον, νύμφη ἐξευγμένος, ἡλιος, Κωνσταντίν. Βασ. Τάξ. σ. 221Α.

Ζευγο-ποιεῖα, ἡ, τὸ σχηματίζειν ζεύγη, ἰδίως τὸ κατασκευάζειν διπλοῦν αὐλόν, Θεόφρ. 1 Φ. 4. 11, 8.

Ζεύγος, εὐς, ὁ. (ζεύγνυμι) ζεύγος κτηνῶν, «ζευγάρι» βοῶν ἢ ἡμίονων ἢ ἵππων, 'Πλ. Σ. 543. Ζ. ἵππων 'Ανδοκ. 32. 27 βοεῖκόν 'Ηρουκ. 4. 128.

2) ἡ ἀμαξία ἢ αὐρεὶ τὸ ζεύγος, ζεύγεται κομίζεσθαι 'Πρόδ. 1. 31. ἐπὶ ζεύγεσσι ἐλαύνειν αὐτοὶ 199. ἐπὶ ζεύγους ἀγειν 'Ανδοκ. 7. 13, 'Γπείρεϊδ. Δουκ. 5. ἀμαξία χρησιμοποιοῦμενοι εἰς ἀγῶνα ἀρματελίας, —τέθριππον Θουκ. 5. 50. Ζ. τέθριππον Δίσχυλ. 'Αποσπ. 368. ἀντίθ. συνωρίς, Πλάτ. 'Απολ. 361, ἀλλ. ἴδε Πλάτ. 2. 146D. Ζ. μίσθιον, μισθούμενον, ὁ αὐτ. 'Αντων. 6. λευκὸν Ζ., ἔχων λευκοὺς ἵππους, Δημ. 565. 27. — ἐν Πλάτ. 'Απολ. 36D, ἢ συνωρίδι ἢ ζεύγει νενίκηκεν, τὸ ζεύγος πρέπει νὰ εἶνε = τέθριππον ἴδε κατωτ. III.

III. ζεύγος ἐξ οἰκηθῆποτε πραγμάτων, ἱρῆκων 'Πρόδ. 3. 76. πεδῶν αὐτοῖς 130. ἐπὶ τῶν 'Ατρεϊδῶν, Δίσχυλ. 'Αγ. 44. ἐμβάδοιν 'Αριστοφ. 'Ἰππ. 872. τῶν 'Αντιφ. Στρατ. 3. ἀπολ. ἐγγάμων ζεύγος, ὡς τὸ Δατ. oomijum ἐκ τοῦ jumi, πρὸς. Valck. Φαιν. 331. τὸ Ζ., ὁ καλεῖται θῆλυ καὶ ἄρρεν Σεν. Οἰκ. 7. 18. τὸ ἐρωτικὸν Ζ. Δουκ. 'Ερμια 11. — κατὰ ζεύγος ἢ κατὰ ζεύγη Πλάτ. 2. 143D. ἐς ζεύγεα Δουκ. Σοφ. Θ. 12. — τὸ πλῆθ. ζεύγη ἦσαν ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ διπλοῦ αὐλοῦ, Δατ. liliæ parea, Θεόφρ. 1 Φ. 4. 11, 4 καὶ 6.

III. ὡσαύτως, συνεξδοχικῶς καὶ ἐπὶ πλείονων ἢ δύο πραγμάτων ἢ προσώπων ὁμοῦ ἡνωμένων, ζεύγος τριπάρθεον, τρεῖς παρθέναι ἀδελφαί, ἐπὶ τῶν Χαρίτων, Εὐρ. 'Αποσπ. 359. πρὸς. τρέ-ζυς — οὗτος, Ζ. τριζούλον 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 484. Ζ. νεκρῶν, ἐνθα γίνεται λόγος περὶ γονέων καὶ τέκνων, Εὐρ. 'Ἰπρ. Μαιν. 454.

IV. = τῷ Δατ. jugerum, Βασιλικ.

Ζευγοτροφέω, τρέφω ζεύγος κτηνῶν, Πολυβ. Η'. 132.

Ζευγο-τράφως, ον, τρέφων ζεύγος κτηνῶν, Πλάτ. Περικλ. 12.

Ζευγοφρονοῦμαι, παθ., σύρομαι ὑπὸ ζεύγους βοῶν, Εὐστ. Ε. Π. 35 D.

Ζευγῶχος = *ζευγνῶχος, ὁ ἔχων, ὁ ὁδηγῶν ἀμαξίαν συρομένην ὑπὸ ζεύγους βοῶν, 'Επιγρ. 'Ερμιάνης I. et F. 159h.

Ζεύκπειρα, ἡ, θῆλη ἐκ τοῦ ἐπομ., ἐπὶ τῆς 'Αρροδίτης, 'Ορφ. 'Γυν. 54. 3.

Ζευκτήρ, ἥρος, ὁ, ὁ ζευγνύων, ἱμάς = ζυγῶδεσμον 'Ψούχ.

Ζευκτήριος, α, ον, ζευγνύων, συνδεῖων, γέφυρα γοτῶν δυοτῶν Ζ. Δίσχυλ. Πέρσ. 736. πάτερ. Μινιάδων Ζευκτήριος ὁ αὐτ. 'Αποσπ. 350.

II. ὡς οὐσιαστί, Ζευκτήριον, τό, = ζυγόν, ὁ ζυγός, ὁ αὐτ. 'Αγ. 529. Ζευκτηρία, ἡ, = ζεύγλη II, ἴδε ἐν λ. πηδάλιον.

Ζεύκτης, ου, ὁ, (οὐχὶ Ζευκτήης) = Ζευκτήρ. 'Ψούχ. ἐν λ. ζευξίλειος, ἴδ. Κόντ. ἐν Γλωσσ. Πρακτ. σ. 433.

Ζευκτός, ἡ, ὄν, ἥμη. ἐπὶ τοῦ ζεύγνυμι, ἐξευγμένος, Πλούτ. 2. 278B, κτλ., συνδεόμενος κατὰ ζεύγη, κάλαμοι Πλάτ. 'Επιγρ. 21. 4. 9gk. στίχος ἡρώς Ζ. ποδὶ, ἐπὶ τοῦ πενταμέτρου, 'Ανθ. Π. 7. 9.

2) συνδεόμενος, συνεζευμένος, γεφύρα Ζευκτός Σπράδ. 452.

II. Ζευκτόν, τό, σῶμα στρατιωτῶν πορευομένων ἀπὸ δύο, 'Ανών. παρὰ Δουκαγγ.

Ζευξί-λεως, ω, ὁ, ὁ ὑποτάσσων τὸν λαόν, ἐπὶ βασιλέως, Σοφ. 'Αποσπ. 136.

Ζευξίμοιχεῖα, ἡ, γάμος ἀθέμιτος, περὶ τοῦ γάμου Κωνσταντίνου VI, Στουδ. 1017.

Ζεύξει, εὐς, ἡ, (ζεύγνυμι) τὸ ζευγνύναι, ζεύξιμον, ζεύξει τοι-αύτη χρεόμενα 'Πρόδ. 3. 104.

II. σύνδεσις, τὸ συνάπτειν οἶον διὰ γεφύρας, ὁ αὐτ. 4. 88, 7. 35.

Ζεύς, ὁ, κλητ. Ζεῦ· αἱ πλάγαι πτώσεις ἐσχηματίσθησαν ἐκ τοῦ Δεῖ. 'Ηρωδιαν. 'Επιμ. 6. 14, γεν. Δεός, ὅτε. Δεῖ, ὡσαύτως Δεῖ [I], Πίνδ. Ο. 13. 149, Ν. 10. 104, Σουλ. 'Επιγρ. 16. αἶτ. Δεα — παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως (καίπερ οὐχὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς εἰ μὴ ἐν γρχυ-καῖς φράσεσι) Ζῆν (τύπος οὗ τὰ ἴχνη ἐν Δίσχυλ. 'Ικέτ. 162), Ζη-νός. Ζηνέ, Ζήννα παρὰ μεταγεν. Δωρ. Ζάν, Ζανός, κλ., φιλόξ. ἐν Meinke Κωμ. 'Αποσπ. 3. 636, Θεόφρ. — εὐρηται καὶ ὀνομα-στικῇ τῇ Ζῆς ἢ Ζῆς 'Φερικύδ. παρ' 'Ηρωδιαν. ἐνθ' ἄνωστ., ΙΚήμ.

Ζῆν, Ζῆν (ἐκ διορθώσεως τοῦ Berin ἀντὶ Ζῆν) ἐν τέλει στίχου ἐν 'Πλ. Θ. 204, Σ. 265. Δωρ. κλητ. Ζάν 'Αριστοφ. 'Ορν. 570. καὶ ἐπὶ Κρητικῶν νομισμάτων ΤΑΝ, ὁ ἐ. Ζάν, ἴδε Eckhel U. N. 2. 301, Π. 11. παρὰ Παρρ. Βίρ. Π. 17. — Βοιωτ. Δεός, 'Αριστοφ. 'Αγ. 911. ὡσαύτως Δῆν, 'Ηρωδιαν. ἐνθ' ἀνωστ. — αἱ πλάγαι πτώσεις Ζεύς. Ζεῖ, Ζεῖ ἀναφέρονται ὑπὸ Σέξτ. 'Επιμ. Μ. 1. 177. 195, Ε. Μ. Ζεῖν ἐσφαλμένη γραφή ἀντὶ Ζῆν. Λισαρ. παρ' 'Αθην. 335. 'Ανθ. Π. 7. 345, Σ. ἴδε Jac. σ. 500. — τὸ πῆλ. Δεός, Ζῆνες Πλάτ. 2. 425E, παρ' Πλάτ. 1384, 27. Τὸ

Ζ παρίσταται διὰ τοῦ dy ἢ j ἐν ταῖς συγγενεῖσι γλώσσαις, πρὸς. Σανσκρ. dyāus, Δατ. ju-piter, jom-is, ὡσαύτως τὸ Ζῆς ἢ Ζεῖ, Ζανός, πρὸς τὸ Δατ. Ja-nius ἴδε Ζεῖ II. 1, καὶ πρὸς. Ζῆος).

Ὁ Ζεὺς, βασιλεὺς καὶ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, ἐντεῦθεν συγγένεις καλούμενοι Κρονίδης, Κρονίων, σύζυγος τῆς 'Ήρας — ὁ 'Ομ. παριστᾷ αὐτὸν ὡς ἄρχοντα τοῦ ἐξέως (ἀγρ.) ἐντεῦθεν αἱ βρογαὶ καὶ αἱ βύβλαι ἀποβιβάζονται εἰς αὐτόν, Ζεὺς βύει, κτλ., ἴδε ἐν λ. ὤω, νίβω, συννέφω, βροντάω, ὁμβρέω, ὤδωρ, ἀανάη — συγγόν ἐν ἐπιωνήσεσι. Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοὶ 'Πλ. Ζ. 476. ὁ Ζεῦ καὶ πάντες θεοὶ, ὁ Ζεῦ καὶ θεοὶ Σεν. Κύρ. 2. 2, 10, 'Αριστοφ. Πλούτ. 1, κτλ. Ζεῦ Ζεῦ Δίσχυλ. Χο. 246, 'Αριστοφ. Σοφ. 323. ὁ Ζεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν ὁ αὐτ. Νεφ. 153. ὁ ὄρκος οὐ μὰ Ζῆνα παρ' 'Ομ. μόνον, 'Πλ. Ψ. 43, 'Οδ. γ. 339. ἀλλὰ συγχρότως παρὰ τοῖς ἄλλ. κωμικοῖς καὶ περσοῖς, οὐ μὰ Δία, μὰ Δία, νῆ Δία, ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄρρου, οὐ μὰ τὸν Δία· παρήμια ἐπὶ ὑπερόγκου πλούτου, τῷ Διι πλούτου περὶ ἐρί-λειν 'Πρόδ. 5. 49. — Πρὸς. σωτήρ. ὁμῶνιος, 'Ελληγνός, κλ. — περὶ τῶν ἰδιότητων τοῦ Δεός, ὅρα Müller Archiol. d. Kunst § 349 κέξ. — περὶ τῶν διαφόρων ὀνομάτων ὑπὸ τὰ ὑποῖα ἐλατρεύετο, ὅρα τοὺς Πύνακας τῆς Σουλ. 'Επιγρ. 23.

II. Ζεὺς καταχθόνιος, ὁ τοῦ Οὐεργίλου Jupiter Stygius, ὁ Πλούτων, 'Πλ. I. 457.

III. διὰ τῆς κολακείας τῶν αὐλικῶν τὸ ὄνομα Ζεὺς κατήντησεν ὄνομα τῶν Μακεδόνων βασιλέων τῆς Σουλ. Σελεύκου Διδ. Νικατορος Σουλ. 'Επιγρ. 4458, καὶ τῶν Ρωμαίων αυτοκρατορῶν, Διαν. II. 210, 'Οπκ. K. 1. 3, Χριστοῦ. 'Εξφρ. 96, καὶ συγγόν ἐν 'Επιγρ. πρὸς. Suet. Domit. 13, Martial. 5. 8, κτλ. — ἐνθ' ὁ Βεργίλιος καταγελάτω ὡς καλῶν τὸν μέγαν βασιλέα Δία τῶν Περσῶν, Λογγίν. 3. 2.

Ζεφυρήσιος, ἡ, ον, = Ζεφυρίος, αὐρὴ Νόνν. Δ. 48. 517.

Ζεφυρήσις, ἴδιος, θῆλ, τοῦ Ζεφυρίου. Πασεῖβιπ. παρ' 'Αθην. 318D.

2) ἀνήκων εἰς τὸν οἶον Ζεφυρον, γενεθλῆ Νόνν. Δ. 37. 335, πρὸς. 47. 341.

Ζεφυρία (ἐνν. πνοή), ἡ, = Ζεφυρος, ὁ δυσμικὸς ἄνεμος, 'Οδ. II. 110. [Ζεφ-μακρὸν ἐν ἀοσπε, ὡς ἐν τῷ ὅφρι. σκυφός.]

Ζεφυρεκός, ἡ, ὄν, = τῷ ἐπομ., 'Αριστ. Μετεωρ. 2. 6, 13, Θεόφρ. I. Φ. 8. 7, 7.

Ζεφυρίος (ῥ), ον, ἐντε καὶ α, ον (πρὸς. Ζεφυρία) — ἀνή-κων εἰς τὰς δυσμὰς ἢ τὸν δυσμικὸν ἄνεμον, δυσμικός, δυτικός, Θεόφρ. Δίτ. Φ. 2. 3, 1. τοῖς Ζ. (ἐνν. ἀνέμοις), κατὰ τὴν περιῶδον τῶν δυσμικῶν ἀνέμων, 'Αριστ. I. Ζ. 9. 28, 2.

II. φῶν Ζ., «κλούσιος», ὡσαύτως ἀνεμισαῖον, ὑπηνέμιον, αὐτοῖς G. 2. 13, Γεν. Ζ. 3. 1, 5.

Ζεφυρίτις, ἰδὺς, ἡ, = τῷ προηγ., Καλλ. 'Επ. 5, 'Οπκ. 'Αλ. 80. 1.

Ζεφύρος, ὁ, ὁ δυσμικός ἄνεμος, Δατ. Fanius, ἀλλὰ παρ' 'Ομ. πᾶς ἐκ δυσμῶν ἐρχόμενος ἄνεμος, Βορέης καὶ Ζ., τῷτε ὀρη-κθην ἀητόν 'Πλ. I. 5. ὡσαύτως ἀντιπαρατίθεται μετὰ τοῦ Νότου, Φ. 334. ὡσαύτως ἐναντίον τοῦ Εὐρώ, 'Οδ. E. 332, T. 206. — συγχά-νεις παριστανόμενος ὡς θεοειδὴς καὶ ἀετῶδης, E. 295, Σ. 458, καὶ ὡς καθαρίζων τὸν οὐρανόν, ὅποτε νέφεα Ζ. στυφαλίζῃ 'Πλ. Δ. 305. ὡς ἡπίας καὶ ἡσυχος, 'Οδ. Δ. 567 (οὕτω κατὰ τὸ πλεῖστον παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιηταῖς) ὁ Ζεφύρος ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ ἀκνύων τὴν ἀρ-πύων Ποδάργην (ἀκνύομαι), II. 150. ἴδε Nilzsch 'Οδ. B. 420. — παρ' 'Αριστ., ὁ Ζεφύρος εἶνε ὁ ἀκριβῶς δυσμικός ἄνεμος, ἐναντίος τῷ ἀπηνιῶν, Μετεωρ. 2. 6, 6. ἀλλ' ἐν Κίεμ. 4. 12, εἶνε ὡσαύ-τως ὁ Β. Δυτικός, πρὸς. Πολ. 4. 3, 7. καὶ αὐτὴ ἡ παλαιὰ δακτυ-λογεῖ τὰς διαφόρους περιγραφὰς τοῦ ἀνέμου τούτου παρ' 'Ομ. ὡς καὶ παρ' 'Αριστ. Πρὸς. 26. 31 (εὐδαιμόνος καὶ ἥσιος), καὶ 26. 52 (ψυχρός). ('Εκ τοῦ Ζεφός, ὡς Εὐρός ἐκ τοῦ ἔως, πρὸς. 'Αριστ. π. 'Ανέμ. 8.)

Ζεῖω, συνηρ. γ' ἐν. ζεῖ ἐτι καὶ παρ' 'Ομ. μεταγεν. 'Επ. ζεῖω (δ ἴδε) παρὰ μεταγεν. πεζοῖς ζέννυμι (δ ἴδε) παρὰ. ἔξτε 'Πλ., 'Πσ., ἔξτε Σοφ. μὲλλ. ζεῖω (ἐξανα-) Δίσχυλ. Πρ. 370. ἀρ. ἔξτεα 'Πρόδ. 7. 188, πρὸς. ἐπιζέω. 'Επ. ζεῖσα 'Ομ. — Παθ., ἀρ. ἐξέσθην (ἀπ-) Διοσκ. 1. 3, (ἐν-) 'Αρετὰ. π. Θερ. Χρον. Παθ. 1. 2. πρὸς. ἔξεσμαι (ἐξ-) Γεωμ. 10. 54. ('Εκ τῆς √ΖΕΣ παρὰγονται ὡσαύτως ζέσ-μα, ζεσ-τός πρὸς. Σανσκρ. yas, yas-yāmi, yas-āmi, (anipitor), pra-yas-tas (ὑπερέκω), 'Αρχ. Γερμ. jes-an — ἐντεῦθεν πθ. καὶ τὰ ζάλη, ζήλος καὶ ζήμνη, ζῦδος).

Βράζω, ἐπὶ ὕδατος, ἐπειδὴ ἔρρεον ὕδωρ ἐν ἡνιοπὶ χαλκῷ 'Πλ. Σ. 349, 'Οδ. K. 360. ὡς δὲ λέδης ζεῖ ἐνδον 'Π. Φ. 362, πρὸς. Εὐρ. Κύκλ. 343. σπανιότερον ἐπὶ στερεῶν, εἶμαι ὑπερθερμός, χθῶν ἔλεε 'Πσ. Θ. 695, 847. χαλκὸς Καλλ. εἰς 'Αρε. 60.

2) μεταφ., βράζω, τῆς θαλάσσης ζεσάσης 'Πρόδ. 7. 188. αἷμα ἔξεσε διὰ χρωτὸς 'Ανθ. Π. 7. 208. ζεῖ ὁ οἶνος Πλάτ. Νόμ. 713j.

3) ἐπὶ φυγικοῦ πλῆθους, ὡς τὸ Δατ. fei vena, ὀργῆς ἐξούσης εἰσὶν Ιατρικὴ λόγοι Δίσχυλ. Πρ. 378. ἡνίκ' ἔζει θυμὸς Σοφ. O. K. 343, πρὸς. Ἐρμηνευτὰς 'Αριστοφ. 'Αγ. 321, Πλάτ. Πολ. 440c, κ. ἄλλ.

3) μετὰ γεν., βράζω ἀπὸ ἰ, εἶμαι πλήρης τινός, λίμνη ζέουσα ὕδατος καὶ πληθὺς οὗ αὐτ. Φιλδ. 113Δ. πῆθος Ζ. [οἴου] Θεόφρ. I. Φ. 17. 3. πεδία λείοντ' 'Αγαρηνῶν, βράζετα, πλήρη... 'Ανθ. Πλάτ. 4. 39. ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, Ζ. σκω-

λήκων (πρὸλ. ἀναζέω, ἐκζέω, φθεριάζω) Λουκ. Ἀλφ. 59· καὶ μετὰ δοτ., ζ. φθειροί Λουκ. Κρίν. 26· αἵματι Ἀριστ. 1. 142, Δουκ. 690. II. μεταβασ., κάμνω νὰ βράσῃ τι, βάλω νὰ βράσῃ, τὸν δὲ λοστρά πυρὶ ζέον Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 273· ὅν· μὲν ἐπὶ Τροίῃ πρὸσον ἐξεσας· Ἀνθ. II. 7 385· πρὸλ. ἐκζέω. 2) ἐξαμίζω, ἀναζίδω, ἀυτρίην (διάφ. γραφ. -μῆ) Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 734.

ζῆ, ζῆσι. προστ. τοῦ ζῆα.
ζηλαῖος, α, ον. (ζῆλος) ζηλότυπος, Διόνυσος Ἀνθ. II. 9. 524. 7.

ζηλευτής, ου, ὁ, = ζῆλωτής, ἐν τῇ κοινῇ λαλιᾷ, Εὐστ. 1527. 29. Ζηλωτός, = ζῆλός, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. Παράρτ. τ. 3. 34.

ζηλέω, = ζηλοτυπέω, παρὰ γραμμ. ὡς βίκα τοῦ ζηλήμων.

ζηλή, ἡ, ἀντιζήλος, ἀντεράστρια, Ξενοφ. Ἐφέσ. 2. 11, Ἀριστ. 1. 25.

ζηλημοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ζήλος, Κόιντ. Σμ. 13. 288, ἐν τῇ πληθ.

ζηλήμων, ον, γέν. -όνος (ζηλέω) ζηλότυπος, οχέτιλοι ἔσσε, θεοί, ζῆλῆμονες ἔσσαν ἄλλων Ὀδ. Ε. 118· καὶ παρὰ μεταγεν. Ἑκ., ὡς Καλλ. εἰς Ἀρτ. 30, Ὀππ. Κ. 3. 191, Μουσαῖ. 36, 37, Ἀνθ. II. 3. 7· πρὸλ. δούζηλος.

ζηλο-δοτήρ, -ήρος, ὁ, πάροχος εὐδαιμονίας, μακαριότητος, κατ' ἄλλους, ὁ ἐμβέλλων εὐγενῆ δόμην, Διόνυσος Ἀνθ. II. 9. 524. 7.

ζηλο-μάνης, ἐς, μανιώδης τῇ ζηλοτυπίας, Ἀρης Ἀνθ. II. 5. 218, Νόν. Δ. 41. 211.

ζηλῶς, ου, ὁ, παρὰ μεταγεν. -εως, τῷ, Ἐπιστ. Φιλ. 3. 8 (ἐν τοῖς ἁλλοῖς τῶν χ/ρων), κτλ. (Π. 9. ἐν τοῦ ζέω). Πρὸς τὸν ἀμύλλαν, μετὰ ζήλου μίσησις, εὐγενῆς πύθος πρὸς ὑπερτίρησιν ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐξίσωσιν, ἀντιθ. φθόνος, Πλάτ. Μινεξ. 242Α, Ἀριστ. Ρητ. 2. 11. 1· ἀλλ' ἐν Ἰσ. Ἐργ. κ. Π. 193. = φθόνος, ζηλοτυπία· συνδυάζονται τὰ δύο παρὰ τῷ Δυσ. 195. 13, Πλάτ. Φιλ. 3. 47Ε, 50Β, καὶ (ἐν τῇ πληθ.) Νέμ. 679· εἰς ζῆλον (εἶναι) Πόλ. 550Ε. 2)

μετὰ γεν. προσώπων, προθυμία πρὸς μίμησιν τινος, Σοφ. Ο. Κ. 943· κατὰ ζῆλον Ἡρακλέους, ἀμύλλωμενος πρὸς τὸν Ἡρ., Πλούτ. Θ. 25· ζ. πρὸς τινὰ Λουκ. Δημ. 57. 3) μετὰ γεν. πράγμ., ζῆλον.. γάμων ἐχουσα, ἐγείρουσα ἀμύλλαν περὶ τοῦ γάμου, Εὐρ. Ἑκ. 352· ζ. τῶν ἀρίστων, εὐγενῆς πύθος τῶν .., ἀντιθ. φυγῇ τῶν χειρόνων Λουκ. πρὸς Ἀπαίθ. 17· ἀνδραγαθία, εὐξέλια, πλούτου, κτλ., Πλούτ. Κορ. 4, κτλ. ὅτι, ζ. πρὸς τι ὁ αὐτ. Περικλ. 2.

4) προσποιοῦμαι ὡς υἱὸς τῆς Στυγῆς, ἀδελφός δὲ τῆς Βίας, Κράτους, Νίκης, Ἡσ. Θ. 384. II. Παθ., τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀμύλλης ἢ τοῦ πύθου, εὐτυχία, εὐδαιμονία, δόξα, Σοφ. Δ. 503· ζῆλος καὶ χαρὰ Δημ. 300. 23· τὸν αὐτὸν ἔχει ζῆλον ὁ στέφανος ὁ αὐτ. 207. 14· ζῆλον καὶ τιμὴν τῇ πόλει φέρει ὁ αὐτ. 641. 8, πρὸλ. 317. 9, 1399. 21.

III. περὶ ὕψους λόγου, Ἠγεσία δὲ ῥήτωρ, δε ἤρεε μάλιστα τοῦ Ἀσιανοῦ λεγομένου ζήλου παραφθείρας τὸ καθεστηκός ἐξος τὸ Ἀττικὸν Στράβ. 648· τῷ καλούμένῳ Ἀσιανῷ ζήλῳ τῶν λόγων Πλούτ. Ἀντων. 2· ὡσαύτως, ὁρμητικότης, ἀγριότης, ζ. πυρός Ἐπιστ. π. Ἐβρ. ι', 27.

ζηλοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ζήλου, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 100.

ζηλοτυπία, ζήλευσις, ἐν, μετ' αἰτ., ζηλοτυπῶν με καὶ φθόνῳ Πλάτ. Συμπ. 213D· τὴν αὐτοῦ γυναικα Ἀθ. 532Δ· ζ. εὐθύην ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ, ὡς πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς, Πλούτ. 2. 267D· μετὰ δοτ., ζήλοτ. τινὶ ἐπαινουμένῳ Δημ. Φαλ. 292. 2)

φθονῶ, εἶμαι ζηλότυπος, «ζηλεύω», Κικ. Ἀτ. 13. 13, ἐν τῇ παθ. II. μετ' αἰτ. πράγμ., θεωρῶ τι μετὰ ζηλοτύπου θυμοῦ, Διοχ. 9. 4. 2) προσποιοῦμαι, υποκρίνομαι, κάθαρμα ζήλο-τυποῦν ἀρετὴν ὁ αὐτ. 84. 15.—Παθ., ἡ ζηλοτυπομένη τυραννὶς Πλούτ. Ἀράτ. 25. 3) εἶμαι ζηλωτὴς ὑπὲρ τινος, τὴν ἀλήθειαν ἔκκλ.

ζηλοτύπος, ον, (τύπτω) ἔχων ζηλοτυπία, «ζηλιάρης», Ἀριστοφ. Πλ. 1016· ὁδύναται Ἀνθ. II. 5. 152· ζ. ἔχειν πρὸς τινὰ Διογ. Α. 2. 57.—Ἐπίρρ. -πως, Στράβ. 640.

ζηλῶ (ζῆλος). I. μετ' αἰτ. προσώπου, φιλοτιμοῦμαι, προσπαθῶ νὰ μιμηθῶ, Λατ. imitari, τινὰ Θουκ. 2. 37. 64, Πλάτ. κλ. ἐπὶ κακῇ: σημασίας, ζήλωσι τινά, φθονῶ (πρὸλ. ζῆλος I. 1), Ἰπ. Ἐργ. κ. Π. 23, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Δημ. 168, 223· ζήλοσ' ἄταν διὰ παντός δυσδαίμον' (Κόντος ζήλοσ' αὐτὸν.. Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 603) Εὐρ. I. Τ. 1117, Θέοκρ. 6. 27· τὴν αὐτοῦ γυναικα Ἐβδ. (Σειράχ ο'. 1)—ἀπολλ., εἶμαι ζηλότυπος, Ἀ' Ῥουστ. π. Κορ. ιγ', 4· ζήλωσαντες, ζηλοτυπῆσαντες, Πράξ. Ἀπ. ε', 9. 2) θεωρῶ τινὰ εὐδαίμονα, θαυμάζω, μακαρίζω, τινά τινος, τινά διὰ τι πράγμα, Σοφ. Πλ. 1027, πρὸλ. Ἰσοκρ. 383· ζήλῳ σε τῆς εὐδουσίας Ἀριστοφ. Ὀρν. 1010· τῆς εὐ-γλωττίας ὁ αὐτ. Ἰπ. 837· τῆς εὐτυχίας τὸν πρέσβυν ὁ αὐτ. Σοφ. 1450· σπανιώτερον, ζ. τινά τι Σοφ. Δ. 552· ζ. σε ὁδοῦ-κεκα .., Διοχ. Πρ. 330· ὅτι ... Ξεν. Ἑλλ. Θ. 5. 45· πολλά σε

ζήλῳ βίου, μάλιστα δ' εἰ ... Σοφ. Ἀποσπ. 516· μετὰ μεταχ., ζ. σε θανόντα πρὶν κακῶν (εἶναι βέβαιος Διοχ. Πρ. 712, πρὸλ. Εὐρ. Ὀρ. 52· — ἱερωνικῶς ζήλῳ σε, σ' ἀλλοτρυγίζω διὰ τὴν ἀγωνίαν, Εὐρ. Μητ. 60, πρὸλ. Νηλεὺς. Φων. 405, Θουκ. 3. 105.

II. μετ' αἰτ. πράγμ., μετὰ ζήλου παθῶ, ἀγωνίζομαι πρὸς τι, ὁ μὲν δόξης ἐπιθυμεῖ καὶ τοῦτο ἐζήλωκε Δημ. 22. 38, πρὸλ. 500. 2.—Παθ., Πλάτ. Φαίδρ. 232Α, κτλ., ἡ ἀρετὴ ζήλοσ' αὐτ. 193. 12· τὰ ζηλούμενα Ἀριστ. Ρητ. ι', 3, 5. III. καὶ ἐπὶ προσώπων, ἔκαστ. ἰαλ. β', 17· παθ., αὐτόθι 14.

ζήλωμα, τό, τὸ μετὰ ζήλου ἐπιδιωκόμενον· ἐν τῇ πληθ., μεγάλη εὐτυχία, Εὐρ. I. Τ. 379· πρὸλ. Διον. Ἀλ. 7. 55. II. ἐν τῇ πληθ. ὡσαύτως, προσπαθεῖται μετὰ ζήλου, ἀμύλλαι, Λατ. cup- tentio, τὰ τῶν νέων ζ. Διοχ. 27. 13, πρὸλ. Δημ. 424. 17, Ἀνθ. II. 7. 219. 2) ἀνταγωνισμός, ζήλωμα τῆς τῶν Ρωμαίων ἀρετῆς Ἀπκ. Ἐμφυλ. 5. 113· ἐν τῇ πληθ., Λουκ. 355.

ζήλωσις, εως, ἡ, ζήλος, μίμησις, τῶν βαρβάρων Θουκ. 1. 132· μεγάλων συγγραφῶν Λογγ. 13. 2. II. μετὰ ζήλου ἐπιδιώκει πράγματις τινος, αἱ πολυτρεποὶ τοῦ βίου ζ. Φιλων 1. 362· συζήσια, τῆπος, ἔθος, αὐτόθι 353, κ. ἄλλ. III. ζήλο- τυπία, Ἐβδ. (Ἀριθ. ι', 14.)

ζήλωτος, α, ον, ἡμ. ἰαλ. ἄλλος ζήλου, Διογ. Α. 5. 74.

II. ζήλωτόν, χρὴ ζήλῳ, Πολύδ. 4. 27, 8· νέοις ζ. τοῦα γέροντας Πλούτ. παρὰ Στοβ. 580. 1)

ζήλωτής, ου, ὁ, ὁ μετὰ ζήλου ὁπαδὸς καὶ μιμητὴς, μιμητὴς καὶ ζ. τῆς ἀρετῆς Ἰσοκρ. 43· ζ. καὶ ἐραστὰς τῆς Ἀκαδου- κίου παιδείας Πλάτ. Πρωτ. 343Α· τῆς ἡλικίας τοῦ μετρε- κίου Διογ. 50. 26· τῶν καλῶν βουλευμάτων ὁ αὐτ. 51. 8· τῶν ἀγαθῶν τῶν εἰς τὴν πόλιν μαρτυρουμένων Σουλ. Ῥητ. 2448. 80· Θουκυδέου, Ἀντισθένης Λουκ. Ἰστ. Συγγ. 15· Ἑρ- μ. 14. 2) ζηλότυπος, θεός ζ. Ἐβδ. (Ἐξ. 8' 5).

II. ζήλωτης, πλήρης ζήλου, ἐν χρήσει πρὸς μετάφρασιν τοῦ Κανανίτης ἢ Καναναίου (ἐκ τοῦ Ἑβραϊκ. קנני, φέρομαι, εἶμαι ζηλωτής), Εὐαγγ. κ. Ματθ. ι', 4, κ. Μάρκ. γ', 18, Λουκ. ε', 15, Πράξ. Ἀπο- στ. 13. 13.

ζήλωτικός, ἡ, ον, πλήρης ζήλου, Ἀριστ. Ρητ. 2. 11. 1· περὶ τι αὐτόθι 3.

ζήλωτός, ἡ, ον, ὡσαύτως ἔξ. ἐν. Εὐρ. Ἀνδρ. 5, Μητ. 1035· Δαρ. Ἑξ. 11, Πίνδ. (ζῆλος)—εἶμαι ἄξιος μιμήσεως, Πλάτ. Ἰπ. Ἐλ. 388B· καλὰ καὶ ζ. ἐπιγράμματα Δημ. 615. 28· συγκρ., Ἰσοκρ. 135C. 2) θεωροῦμαι εὐτυχῆς, φθονοῦμαι, ἐπὶ προσώπων, ἔθον, 455, Σοφ. Ἀντ. 1161· τινί, ὑπὸ τινος, Διοχ. Πρ. 710, Πλάτ. Συμπ. 107D, κτλ. ὑπὸ τινος Ἰσοκρ. 90Α· μετὰ γεν. πράγμ., ὅθκι μιν ζαλωτὸν ὁμόφρονος εὐνάς Πίνδ. Ο. 7. 10· ζ. τῆς εὐνοίας Πλούτ. Πομπ. 61· μετὰ δοτ., ὁ αὐτ. Δουκ. 38.

3) ἐπὶ καταστάσεων, ἄξιος φθόνου, ἐπιφθόνος, μακάριος, αἰών Σιμων. 71, Εὐρ. Μητ. 243· ζήλωτότατος βίος Ἀριστοφ. Νεφ. 462· γάμος Πλούτ. 2. 280B.

ζήμια, Δαρ. Ἑξ. 11, ἡ, βλάβη, Λατ. damnum, Ἐπίχ. 150 Ἀπ. ἀντιθ. κέρδος, Λουκ. 109. 23, Πλάτ. Νέμ. 835B, Ἀριστ. Π. Ν. 5. 4, 5 κτλ.· ζήμια λαβεῖν, νὰ ὑποστῇ ζήμια, βλάβην, Σοφ. Ἀποσπ. 884, Δημ. 153. 12· ζ. ποιῶ τινι, προεἰδῶ εἰς τινὰ ἀπώλειαν, Ἀριστοφ. Πλάτ. 1124· ζ. ἐργάζεσθαι Ἰσακ. 58. 19· ζ. φέρειν τῇ πόλει Πλάτ. Νέμ. ἐνὶ ἀντιθ.· ζ. νομιζέιν, ἡγεῖσθαι Ἰσοκρ. 37B, Ἰσακ. 65. 39. II. ποιῶ χρηματικὴν πρόσθετον, ζήμιον ἀποτίειν Ἡρόδ. 2. 65· ἐκτεταῖ Πλάτ. Νέμ. 774Ε· ὀφείλειν Ἡρόδ. 3. 52· καταβάλλειν Δημ. 727. 4· μετὰ γρη- μάτων ζήμιος, με πρόσθετον χρηματικόν, Πλάτ. Νέμ. 862D· αὐτ' ὡσαύτως, ζήμια ἐπικεῖται στατήρ, πρόσθετον ἐνὶ στατήρ .., Θουκ. 3. 70· ζήμια ὀφείλειν τάλαντον Πλούτ. Λουκ. 27· τῆς ζήμιας ἀρεθῆναι ὁ αὐτ. Ἀριστ. 4· πρὸλ. ἀποχρήματις.

2) καθόλου, τιμωρία, ποινή, ζ. ἐπιτίθεσθαι τινί Ἡρόδ. 1. 144· ζ. ἐπεσθί τινι Ἡρόδ. 2. 136· πρόσκειται τινι Ξεν. Πέρ. 4, 21· γλώσση ζήμια προστρέχεται Διοχ. Πρ. 329, πρὸλ. 382· προστιθεμένης τῆς ποινῆς, θάνατον ζήμια ἐπιτίθεσθαι, προτιθεῖναι, τάττειν, ὀρίζειν τὸν θάνατον ὡς ποινὴν, Θουκ. 2. 24., σ. 44, Δημ. 498. 7· θάνατος ἡ ζ. ἐπικεῖται Ἡρόδ. 2. 58, πρὸλ. 65· ἄλλὰ, ἐφ' οἷς.. θάνατος ἡ ζ. Πλάτ. Πρωτ. 325D· θανάτου ζ. πρόσκειται Θουκ. 3. 45· ὡσαύτως μετὰ γεν. τοῦ ἐγκλήματος, ζ. ἀδικίας, τιμωρία διὰ .., Πλάτ. Θεαι. 176D, πρὸλ. Νέμ. 860Ε.

III. λέγει ὑβριστικὴ ἢ ἀπειροπαγὴ, ἀλλ' αἰετοῖ μετ' ἐπὶ, ὡς φανερά ζήμια, καθαρὰ βλάβη, ἀπώλεια ἀπότης, ἀ- θρωπος αὐτείδανός, Ἀριστοφ. Ἀγ. 737· καθαρὰ ζ., λαμπρά ζ., Ἀλ- κίρην σ. 21, 38, πρὸλ. Ἀλξ. Δορκ. 1. 6. ἰφθαλμοὶ εἰς ἀρετὴν τεταί πρὸς τὸ δαμάω, Κρητ. Ζαμία, Σανασρ. γνη (εὐαίσθητος), Πρ. 22. 3· ἴσως δὲ καὶ πρὸς τὸ Λατ. damnare, πρὸλ. 27. 71.

ζήμιο-πρακτεῖω, ἀπαιτῶ καὶ λαμβάνω πρόσθετον, τινά Ραγιν. Πασπ. Ἑλλ. 2. σ. 35.

ζήμιος, μέλλ. -ώσω, Εὐρ., ἄρρ. ἐζημιώσα. Εὐρ. Θουκ. κλ., πρkm. ἐζημιώσα Δημ. 330. 12.—Παθ. μιζέω, ζημιώσασα- μαί Λουκ. 181. 37, Ἰσακ. 81, 24, Ξεν. Ἀπομ. 3. 9. 12· ἀλλὰ συνη- θιστ. μέσ., ζημιώσασμαι, ἐπὶ παθ. αἰμασ., Ἡρόδ. 7. 39, Ἀνδρ.

ζορκάς, ἄδος, ἡ, ἴδε ἐν λ. δορκάς.
 ζόφεος, α, ον, τύπος ἰσοδύναμος τῷ ἐπομ., νύξ Νίκ. 'Αλ. 501.
 ζυφερός, α, ον, (ζύφος) σκοτεινός, Χάος 'Πσ. Θ. 814· οφ-
 κήμα 'Ππ. 399, 37· ἀήρ Λουκ. Νιγρίν. 4· θάλαττα διαφαν-
 νεται ζοφερά 'Αριστ. Θανμας. 130, 3· τὸ ζοφερόν 'Ππ.
 563, 2· 'Αριστ. π. Ψυχ. 3, 2, 9. 2) μεταφ., ζ. φροντίζεσθαι
 'Ανθ. Π. 5, 297.
 ζοφερότης, ητος, ἡ, = ζόφος, Νικηρ. Βλεμμ. σ. 155.
 ζοφηφουρία, ἡ, = ζόφος, Ποντική, Γρηγόρ. Ναζ. 'Επ. 7, σ. 771.
 ζόφιος, ον, = ζόφεος, ζοφερός, 'Ανθ. Π. 7, 377.
 ζοφο-δορπίδας, ου, ὁ, δειπνῶν ἐν τῷ σκότεινῳ ἢ κρυφίως, περὶ
 τοῦ Πιττακοῦ, 'Αλκατ. παρὰ Διογ. Α. 1, 81, πρὸς Πλούτ. 2, 726Α
 -δορπίας παρ' 'Ησυχ., Σουίδ.
 ζοφο-εἰδής, ου, ὁμοίος πρὸς ζόφον, σκοτεινός, Νικ. Θ. 657.
 ζοφο-εἰδής, ἑς, = τῷ προηγ., 'Ππ. 595, 40, κτλ.· οὕτω, ζο-
 φόεις, εσσα, εν, Νικ. Θ. 775, 'Αλ. 474.
 ζοφο-μηνία, ἡ, (μήνη) = σκοτεινότης, 'Ησυχ., ἡ ἐκλειψις τῆς
 σελήνης, Σουίδ.
 ζοφύπνοια, ἡ, ἄνεμος ἀπὸ τῆς δύσεως πνέων, Σχόλ. 'Πλ. Ψ. 334.
 ζόφος, ὁ, τὸ σκότος τοῦ κατὰ χάμμου, σκότος τοῦ 'Αδου, Ιερμέ-
 νων 'Ερεβόσδε ὑπὸ ζόφον 'Οδ. γ. 356, πρὸς Α. 155, 'Πλ. Φ. 56·
 'Αἴδης δ' ἔλαχε ζόφον ἡρεδόντα, ἔλαχε διὰ κλήρου τὸ
 βασίλειον τοῦ σκότους ὡς μερῶν, 'Οδ. Α. 57, 'Γγν. 'Ομ.
 εἰς Δῆμ. 402, 446, κτλ.· γῆς ὑπὸ ζόφον Δισχόλ. Πέρος. 839·
 καθόλου, πᾶν σκότος, 'Ησ. 'Ασπ. 'Ηρ. 227· χειμέριος ζ., τὸ σκότος
 ἡ κατήχησις τοῦ χειμῶνος, Πίνδ. 1, 4, 30 (3, 37). II.
 ζοφός, ὁ, τὸ σκοτεινὸν μέρος τοῦ ὁρίζοντος, αἱ δυσμαί, ὡς παρὰ
 Περμ. Abund (ἐσπερά), ἤδη γὰρ φάος οἷον ὑπὸ ζόφον 'Οδ.
 γ. 335· οὐ γὰρ τ' ἴδμεν ὅπῃ ζοφος, οὐδ' ὅπῃ ἡώς Κ. 190·
 οὕτω, ποτὶ ζόφον, ἀντίθ. πρὸς ἡλ. τ' ἡλίον τε 'Πλ. Μ. 239,
 'Οδ. Ν. 240 (ἴδε ἐν λ. ἡλιος)· Γ' ἀδείρων τὸ πρὸς ζόφον, πρὸς
 δυσμάς τῶν .., Πίνδ. Ν. 4, 112· μεταφ., τῆς ψυχῆς, ζόφος
 Πλούτ. 2, 48C· ἐπὶ ὕδρσι, τὸ σκοτεινόν, ἀδιανόητον, Διογ. 'Αλ. Π.
 Πομπ. 2· Παρὰ πεζοῖς, πρῶτον παρ' 'Αριστ. Κόσμ. 6, 30, Πω-
 λυδ. 18, 3, 7, ἀκολουθεῖ ἐν τῇ Κ. Δ., Πλούτ., Λουκ., κτλ. ('Εκ
 τῆς αὐτῆς ῥίξης παράγεται Ζέφυρος, ὃ ἴδε, τὸ δὲ κνέφας, γνός-
 φος, ὀνόμας φαίνονται ὅντες τύποι διάφοροι μόνον κατὰ διάλε-
 κτον ἢ προσφάν, Βουττμ. Λεξίλ. ἴδε κελαινός 9, Curt. Gr. Et.
 σελ. 657 κξ.)
 ζόφος, εος, τό, = τῷ προηγ., Κ. Δ. 'Αποκάλ. Παύλ. 62.
 ζοφο-φύρος, ον, ὁ τὸν ζόφον ἐκδιώκων, διαιτῶν, Θεοδός.
 Διάκ. 'Αγρ. 1, 225.
 ζοφώω, σκυτίζω, 'Ηλιδ. 2, 15, — Παθ., γίνουσι σκοτεινός, 'Ανθ.
 Π. 6, 92· τὴν ὄψιν ἐξοφούμενος 'Ψευδοκλ. Φιλοπ. 4.
 ζοφώδης, ες, = ζοφωεῖδης, 'Ππ. 213C, 'Αριστ. Περὶ 26,
 37, 53.
 ζοφώμα, τό, σκότος, Βυζ.
 ζόφωσις, εως, ἡ, ἐπισκόπισις, σκότος, Γρηγ. Νύσσ. 2, 891.
 ζώω, σπάν, 'Ιων. τύπος ἀντὶ ζάω, δ ἴδε.
 ζυγάδην [α], ἐπίρρ., (ζυγόν) συνεζευγμένως, κατὰ ζεύγη, Φίλων
 1, 237, Φώτ.
 ζυγάδια, τό, εἶδος ὑποδημάτων, Σουίδ.
 ζυγάδιος, ης, ἡ, ἰχθύς, ἡ «σφυρίδα», 'Επίχ. 30 Αἰν., 'Αριστ. 1,
 2, 15, 12.
 ζυγάτος, = ζύγιος, 'Ιω. Χρυσόστ. 6, 974.
 ζυγάρχης, ὁ, ἡγεμὼν ἱπποκρίτου, Αἰλ. Τακτ. 19, 8.
 ζυγαρχία, ἡ, τὸ ἄξιωμα τοῦ ζυγάρχου, 'Ασκληπιδ. Τακτ. 8,
 2) διοίκησις δύο ἀρμάτων, Αἰλ. Τακτ. 22, 2.
 ζυγάς, ἄδος, ἡ, ζεύγος, Θεόδ. Πρὸς, σ. 249.
 ζυγάστριν, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., Πολυδ. Ζ', 79, Γ', 138.
 ζυγάστριν [υ], τό, (υ' Ζ' Γ' ζεύγνυμι) κινήσις (ἐκ πανίδων
 ἰσχυρῶς πρὸς ἀλλήλας συνημμένων), Σοφ. Τρ. 692, Εὐρ. ἐν 'Αδύλ.
 208, Ξεν. Κύρ. 7, 3, 1· παρὰ Δελφοῖς καλεῖται τὸ γραμμασοφυλά-
 κιον, Φώτ.· τὰ ζυγάστρα τῆς λάρνακος, κέλυμα, Σχόλ.
 Θεικρ. 7, 78.
 ζύγις, μετοχ. ἀορ. δ' παθ. τοῦ ζεύγνυμι.
 ζύγιον, ἵταται ἐν τῷ αὐτῷ ζυγῷ, ἐπὶ στρατιωτῶν εἰς μίαν γραμ-
 μὴν παρ' ἀλλήλοισι ἰσταμένων, Πολυδ. 3, 113, 8· ὡς τὸ στοιχέω
 περὶ ἰσταμένων ὁπισθεν ἀλλήλων κατὰ βέλος.
 ζυγηδόν, ἐπίρρ., κατὰ ζεύγη, 'Ηλιδ. 10, 17.
 ζυγητή, ἡ, «κλείς» 'Ησυχ.
 ζυγη-φύρος, ον, ποιητ. ἀντὶ ζυγοφύρος, δ ἴδε.
 ζυγία, ἡ, εἶδος πευλίας, Carpinus betulus, Θεοφρ. 1, Φ. 3,
 3, 1, 5, 3, 3, Πλιν. 16, 26.
 ζυγιάνος, ἡ, ὄν. γεννηθεῖς ὑπὸ τὸ ζώδιον τοῦ ζυγοῦ, Βασίλ.
 1, 55· πρὸς λ. κρεανός, σκυρπειανός.
 ζυγιζώ, ζυγιάζω, Σουίδ.
 ζυγιτικός, ἡ, ὄν. (ζυγός) ἀνέμων εἰς ζυγὸν (ζυγαριάν), Θεολ.
 'Αριθμ. σ. 29.
 ζυγιμός, ον, = ζύγιος, Πολυδ. παρ' 'Αθην. 331B, πῦθ, ἐσφ.
 γραφ. ἀντὶ τοῦ ζύγιος.

ζύγιος, η, ον, κατεσκευασμένος ἐκ τοῦ δένδρου ζυγίας, Θεοφρ.
 1, Φ. 5, 3, 3.
 ζύγιον, τό, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ζυγόν (III, 3), ὑπὸ τὰ
 ζύγια Καλλίξ. παρ' 'Αθην. 204B.
 ζύγιον, τό, (υποκορ. τοῦ ζυγός) ζύγι, ζυγαριά, 'Αχὺλ. Παροιμ.
 11, 1.
 ζύγιος, α, ον, ὡσαύτως ας, ον, Εὐρ. ἐν ὅκ. κατω. (ζυγόν)·
 ἀνέμων ἢ κατὰλλος διὰ ζυγόν, ζ. ἵππος, ἵππος ὑπὸ τὸν ζυγόν,
 ἀντίθ. σείραφρος, Ψευδοκλ. 1, Δ. 221, 'Αριστοφ. Νερ. 122·
 μεταφ. γεν., ὁρῶν ζυγίους ἐξέσασα σατίνας Εὐρ. 'Ελ. 1310.
 II, ἐπὶ τῆς 'Ηρας ὡς προστάτιδος τοῦ γάμου, παρὰ Ρωμαίους
 Juno jugalis, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 96, Μουσαῖ. 276· ὡσαύτως ἐπὶ ἄλλων
 θεοτήτων, 'Ανθ. Π. 7, 555, 'Ησυχ., III, ζύγιος, ὁ, = ζυγί-
 ος, Πολυδ. Α', 87, 120· κώπαι ζ. Πολύχιν. δ. 22, 1.
 ζυγίς, εἶδος, ἡ, εἶδος ἀγρίου θύμου, Ξροπύλλος, serpyllum
 silvestre, Διοσκ. 3, 40, Φιλόν. παρ' 'Αθην. 681F.
 ζυγίτης [ε], ου, ὁ, ὁ ἐρέτης ὁ καθήμενος ἐν τῇ μεσσίᾳ γραμμῇ,
 ὡς τὸ μερόνεος, Σχόλ. 'Αριστοφ. Βατρ. 1074, πρὸς, θαλαμῆτης,
 ὁρανέτης.
 ζυγίτης, εἶδος, = ζυγίς, 'Αφροδίτη Νικήμ. Γερασ. ἐν τῇ Φωκ.
 Βιβλ. 144, 6.
 ζυγίς, εἶδος, ἡ, ἴδε ζυγίς, ζυγίς.
 ζυγός-δεσμιον, τό, (ζυγόν, ὃ ἴδε) δεσμός τοῦ ζυγοῦ, δηλ. ἱμάς
 δι' οὗ ὁ ζυγὸς προσδένετο εἰς τὸν ἄρμα, ζ. αἶμα ζυγῷ ἐννεά-
 πηχου 'Πλ. Α. 270· περὶ τοῦ Γορδίου δεσμοῦ, Πλούτ. 'Αλεξ. 18, κλ.
 (καλούμενον ζυγόςδεσμος, α, παρὰ Θέμιστ. 301B τοῦ ζυγοῦ ὁ
 δεσμός παρ' 'Αρρ. 'Αν. 2, 3, 11)· συγν. ἐν τῷ πληθ., ζυγόςδεσμα
 Περὶ 31, 'Ανθ. Π. 9, 155, 741, κτλ.
 ζυγο-δέτης, ου, ὁ, (δέτω) = τῷ προηγ., 'Ησυχ.
 ζυγο-εἰδής, ες, ὁμοίος πρὸς ζυγόν, τὸ ζ. = ζυγάμα III, Γα-
 λην. 4, 13.
 ζυγο-κέφαλιον, τό, φέρος ἀναλόγως πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀρο-
 τριῶντων ζευγῶν, Σουλ. 'Επιγρ. 2712, 9, Νεαρ. 'Ιουστιν.
 ζυγοκλεπτέω, κλέπτω εἰς τὸ ζύγιμα, ζυγοκλεπτήσαντες
 'Ιουστ. νεαρ. ΡΜΗ, 2.
 ζυγο-κρούστης, ὁ, ὁ ὁπταῖν εἰς τὸ ζύγι, 'Αρτεμίδ. 4, 59.
 ζυγο-μάχτω, παλαιὸν πρὸς τὸν ὀρθόζυγον μου, ἵππου ἐν ἄρ-
 ματι ζ. 'Αππ. Συρ. 33. 2) καθόλου, παλαιά, ἀγωνίζομαι,
 ἐρίω, περὶ τινος Δσμ. 996, 16· πρὸς τὴν Μένανδ. 'Αδύλ. 127,
 πρὸς Πλούτ. Κάτωι Πρεσβ. 21· πρὸς, κάρουκος.
 ζυγο-μάχη, ἡ, ἑρς, μάχη, 'Αριστ. 2, 2, 'Εκκλ.
 ζυγόν, τό, ὡσαύτως ζυγός, ὁ, (μὲ τὴν σημασ. I.) 'Γγν. 'Ομ.
 εἰς Δῆμ. 217, (μὲ τὴν σημασ. IV.) Πλάτ. Τιμ. 63B, καὶ παρὰ μετα-
 γενεστ. μὲ πᾶσαν σημασίαν. Κατὰ τὸ πλεῖστον οὐδὲν ὑπάρχει τὸ
 εἶδος τὸ γένος τῆς λέξεως ἐν τῷ ἐνικῷ, ἀλλὰ ἐν πληθ. φαίνεται ὅτι
 οἱ ἐν ἀίματι ζυγὰ (πρὸς ζ. ζεύγνυμι ἐν τῷ εἰλ.), Πλιν. ὅτι ἐνὶ ἐνὶ
 σώματα, ἐπομένως, I, τὸ σταυροειδῶς ἐπὶ τοῦ βυμοῦ κείμενον
 ἔζλον, τὸ προσδενόμενον διὰ τοῦ ζυγοδέσμου πρὸς τὸ τέλος τοῦ ἄρ-
 μου καὶ ἔχον ζεύγλας (ἐπιτραχηλίου θέσεις) εἰς ἑκάτερον ἄκρον,
 δι' οὗ οὗτο ἵπποι, ἡμίονοι ἢ βόες ἐκφυρὸν ἀμαζαν ἢ ἄρτρον παρ' 'Ομ.
 ὁ τῶν ἵππων ζυγὸς συχνάκις ὀρίζεται εἰδικώτερον, ὡς ζυγὸν ἵπ-
 πειον 'Πλ. Ε. 799, Ψ. 392· ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἵππους, ἔξω-
 ρον αὐτοῦς 'Πλ. Ε. 731, 'Οδ. Γ'. 383· ἐπὶ ζυγὰ θῆκεν ἵππους 'Ησ.
 'Εργ. κ. 'Ημ. 813· ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα θῆκε βουοὶ αὐτοῦς 570·
 ὑπὸ ζυγῶν (δ ἑ. ζυγοῦ) λυόν ἵππους 'Πλ. Α. 578· — παροιμ.,
 ἐν αὐτὸν ἔλκειν ζ., ἐπὶ τῶν θμια καὶ παραπλήσια παρονομασίων,
 αἱ ἐν αὐτοῖς βράζουσι, 'Αριστ. 2, 7, Παροιμιογρ. 2)
 μεταφ., ἐπὶ ζυγὸς αὐχένι κεῖται 'Γγν. 'Ομ. εἰς Δῆμ. 217· ἐγ-
 θροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θῆσω ὀλέγ. 1023· ἐπαυχένιο,
 λαβείν ζ. Πίνδ. II. 2, 172· τὸ δούλιον ζ., ὁ ζυγὸς τῆς δουλείας,
 'Πρὸς 7, 8, 3, πρὸς Δισχόλ. Ὁδ. 75, 471, κλ.· δουλείας, ἀνάγ-
 κης ζ. Σοφ. Αἴ. 944, Εὐρ. 'Ορ. 1330· ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως
 εἶχον Σοφ. 'Αντ. 291· ἐπιτιθέμεναι τινὶ ζυγὰ τοῦ μή ..., ὡς
 νὰ μὴ ... Ξεν. Κύρ. 3, 1, 27· ζυγῷ ζυγῆναι Πλάτ. Πολ. 508D.
 II, τὸ ἐγκάρσιον ἔζλον, τὸ συνδεῖν τὰ δύο κέρατα τῆς φόρμι-
 γος, εἰς ὃ προσηλύνονται οἱ κώλοισι καὶ ἐντείνονται αἱ χορδαί, Δα-
 τρανσλίβι, 'Πλ. 1, 187. 2) τὸ ἐγκάρσιον ἔζλον τοῦ ὕψους τοῦ
 ἵστατο, εἰς ὃ προσηλύνεται ὁ στήμων, τὸ αἰετῖ, πρὸς ζυγόν 3)
 τὸ τῶν Ρωμαίων jugum, Διον. 'Αλ. 3, 22, κτλ. III, ἐπὶ τῷ
 πληθ., τὸ ἐγκάρσιον ἐλάττω τὰ ἐνοῦντα τὰς ἐπέναντι πλευρὰς πλοῦ
 ἢ λέμβου, Δατ. transira, 'Οδ. 1, 99, Ν. 21, Πρὸς 2, 96· ἐπὶ τῷ
 ἐν τῷ ἐνικῷ, ὁδὸν εἰσελάς ζυγὸν Σοφ. Αἴ. 249· μεταφ., ἔε
 τὸ πρῶτον πόλεος ζ. Εὐρ. 'Ιωνι 595· ἐπεὶ δ' ἐπὶ ζυγοῖς καθε-
 ζετ' ἄρχης ὁ αὐτ. Φωκ. 74. 2) ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, τὸ
 λήθιον ἀνέμφλιον ἢ κατεφλόνον τῆς οὐρας, Σουλ. 'Επιγρ. 160, 91·
 ὡσαύτως, = Δατ. imbrigos, τὰ προσπήγματα, αἱ οἰστροὶ δεσμοὶ ὡ-
 ρας, ἴδε 'Επιγρ. Βρεττ. Μουσ. σ. 73. 3) ἡ μεσσίᾳ σιμῶ
 τῶν κοπιητικῶν καθισμάτων τριήρων· μετρετ., κρηστὸν γαῖν
 τῶν ἐπὶ ζυγῷ ὁρρός, ἐνθα οἱ ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ (αἱ τῆς ἀνὰ πηλὴν)
 κυβερνοῦσαι τὸ πλοῖον, Δισχόλ. 'Αγ. 1618. IV, ἡ ῥάλη
 τοῦ ζυγοῦ (ζυγαριάς), ζυγὸν ταλάντου ἢ αὐτ. 'Ακτ. 522, Δημ.

1461. 17, πρβλ. Ἀριστ. Μηχαν. 1, 2. — ἐντεῦθεν, αὐτὸς ὁ ζυγὶς (πρβλ. πηγὴς IV). αἰρεῖν τὸν ζυγὸν Πλάτ. Τιμ. 63B. ἐν πλάστιγγι ζυγοῦ κεῖσθαι ὁ αὐτ. Πολ. 550B. ζυγῶ ἢ ἐν τῷ ζ. ἰσταναι Λυσ. 117. 40, Πλάτ. Πρωτ. 356B. ἐν τῷ πληθ., Δημ. 784. 10. — παροῖμ., ζ. μὴ ὑπερβαίνειν Πλούτ. παρὰ Διογ. Α. 8. 18. V. καρχασίον, ἢ κατὰ τὴν κορυφὴν τοῦ ἰστού κεραία, Πίνδ. Νεμ. 5. 42.

VI. σπανάλιον ὁ ἀπὸ τοῦ ἐνδὲ εἰς τὸ ἄλλο μέρος διεσπῆς, Ἀριστοφ. Λυσ. 417, Πολυδ. Ζ'. 81. ζυγὸς φωσ. VII. ζεύγος, κλεινὸν ζυγὸν Εὐρ. Ἐλ. 792. κατὰ ζυγὰ, κατὰ ζεύγη, Ἀριστ. I. Ζ. 5. 12. 1, Θεόκρ. 13. 32.

VIII. κατὰ πρότυπον γραμμῆς στρατιωτικῶν, ἀντιθέτως πρὸς τὴν κατὰ βῆθος (ἥτις ἐκάλειτο στοῖχος), ἐν τῷ πρώτῳ ζ. ἐμάχοντο Θουκ. 5. 68. ὁ ζυγὸς Πολύαιν. 4. 5. 4. κατὰ ζυγὸν, γραμμὴ μετ' γραμμῆν, Πολυδ. 1. 45, 9. — ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ χοροῦ, Πολυδ. Δ'. 108. πρβλ. ζυγέω.

IX. ζυγὰ ἢ ἀλυσ, ἄρτια ἢ περισά, ἐζυγὰ ἢ μονά, παλινδρον, Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλ. 816.

ζυγο-πλάστης, ου, ὁ, ὁ μεταχειριζόμενος ψευδῆ ἥτοι πλημμελῆ ζυγόν, Σουΐδ.

ζυγοποιέω, κατασκευάζω ζυγούς (ἀμάξης), ἴδε Dolree Ἀριστοφ. Πλ. 513.

ζυγο-ποιός, ὄν, ὁ κατασκευάζων ζυγούς (ἀμάξης), Φερεκράτ. Περσ. 1. 1.

ζυγός, ὁ, ἴδε ἐν λ. ζυγόν.

ζυγοσταθμίζω, = ζυγοστατίζω, Τζέτζ. εἰς Λυκὸν 270.

ζυγοσταθμιστής, εως, ἢ, = ζυγοσταταίς, Τζέτζ. εἰς Λυκὸν 275.

ζυγὸ-σταθμός, ὁ, ζυγός, ζυγαριά, Πλούτ. 2. 928B.

ζυγοστασία, ἡ, ζυγιστής, Τζέτζ. πρὸ Ὀρ. 267.

ζυγοστασίον, τό, τόπος πρὸς ζυγισμὸν, Σουλ. Ἐπιγρ. 3705.

ζυγοστατέω, ζυγίζω διὰ τοῦ ζυγοῦ, ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ Λουκ. Ἰστ. Συγγρ. 49. τινὰ πρὸς τινὰ Ἀλκίφρων 2. 2. II. Παθ., εἰμαι ἐν ἰσορροπίᾳ, Πολυδ. 6. 10. 7.

ζυγοστατήμα, τό, ζυγός, ζυγαριά, Φιλίμ. Λεξ. σ. 177 (Ossan), Εὐδοκ.

ζυγο-στατής [α], ου, ὁ, (ἰσθημὶ) ζυγιστής, ἐημέσιος ὑπάλληλος ἐπιθελέπων τὰ σταθμὰ, Ἀρτεμίδ. 2. 37, Βασίλεικ.

ζυγο-τροπύτῃν [α], ἡ, ζυγός, ζυγαριά, Φωτ.

ζυγουλικός, ὄν, ὁ σὺρων τὸν ζυγόν, βροῦς Μοσχίων παρὰ Στεφ. Ἐκλογ. 1. 244.

ζυγύφειν, Ἐπ. γεν. τοῦ ζυγόν, Πλ. Ω. 576.

ζυγοφορέω, ζυγίζω, Ἰσούχ. II. ἔσρ. γραφ. ζευγοφ.

ζυγο-φάρος, ὄν, φέρων τὸν ζυγόν, πῶλος Εὐρ. Πρ. Μαιν. 121 (λυρ.) ἴπποι Πλούτ. 2. 524A. ἀλλοχού ἐν τῷ ποιητ. τύφω ζυγοφάρος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 341, Εὐρ. Ρήσ. 303.

ζυγῶν, (ζυγόν) ὑποβάλλω εἰς τὸν ζυγόν, συνάπτω, συναρμῶν, ζ. κιβάρων, θέτω τὸ ἐγκάρσιον ἐξόν εἰς τὴν φόρμιγγα ἢ λύραν, Λουκ. Θέων Διαλ. 7. 4, Ἐνάλ. Διαλ. 1. 4. κανόνες ἐζυγωμένοι εἰς Ἀγάθων παρ' Ἀθην. 454D, πρβλ. Ἐβδ. (Ἐξεκ. μα', 26).

2) μεταφ., φέρω ὑπὸ τὸν ζυγόν, ὑποτάσσω, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 113. ζυγῶν, ἡ, διαλεκτικὸς τύπος ἀντὶ διωγῶν (ἐνν. χώρα), ἐλῶδης γῆ, Εὐστ. 295. 28.

ζυγῶδης, ες, = ζυγοειδής, Φιλών 1. 22.

ζυγοήριζω, (ζυγόν IV.) ζυγίζω, ἔσταζω, Ἀριστοφ. Νερ. 745, κατὰ τὴν Σχολ., ἀλλὰ κατὰ τὸν Εὐστ. 1550. 13, ἐκ τοῦ ζύγωθρον (ὁ τῆς θύρας μυχλός), κλείω, ἐμνησθῶμαι, πρβλ. Πολυδ. I'. 26.

ζυγῶμα, τό, μυχλὸς συνέχων καὶ κλείων τὴν θύραν, Πολυδ. 7. 16. 5.

II. — ζυγόν III. 1, Σχόλ. Θουκ. 1. 29. III. τὸ ζυγοματικὸν ὁστέον, ὅπερ συνδέει τὸ κρανίον μετὰ τῆς αἰσθιαγόνος, πτερυγιοματικὸς ἢ os jugale, Πολυδ. B'. 85. πρβλ. ζυγοειδής.

IV. = ζυγόν II, Πτολεμ.

ζύγωσις, εως, ἡ, (ζυγῶν II) ἰσορροπία, ἀντιστήριγμα, κατὰ τὴν ζύγωσιν, ἐπὶ τῶν βαρεῶν θραντικῶν κωπῶν, Καλλιξ. παρ' Ἀθην. 204A.

ζύγωτός, ἡ, ὄν, (ζυγῶν) μετὰ ζυγοῦ, ἔχων ζυγόν, ἄρμα ζ., Λατ. biga, Σοφ. Πλ. 702.

ζυθιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ζυθοῦς, Ἰσούχ.

ζυθος, ου, ὁ, ἡ — εος, τό, (ἴδε ζέω) εἶδος αἰγυπτιακοῦ ζύθου, Θεόκρ. Δίτ. Φ. 6. 11, 2, Διοσκ. 2. 109, Στράβ. 799, Διόδ. 1. 34, πρβλ. Ἠρόδ. 2. 77. δος. ζύτω (οὔτω) ἐν Διιοπικῇ τινι ἐπιγραφ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 5128. 16.

2) ὁ ζύθος τῶν βορείων ἰθύνων, Ποσειδών. παρ' Ἀθην 152C, Στράβ. 165. ἴδε κυθριε.

ζύμη [υ], ἡ, (ἴδε ζέω) προζύμιον, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 3. 4, 3, Ἐβδ. (Ἐξέδ. 18', 15) πρβλ. ζυμῶν — μεταφορ., διαφθορά, ψευδοδιδασκαλία, Εὐαγγ. κ. Ματθ. 13', 5, κτλ.

ζυμῆτις, εσσα, εν, ἔχων ζύμην, ἐνζυμος, ἄρτος Ἰσούχ.

ζυμίζω, ὁμοιάζω μετ' προζύμιον, Διοσκ. 2. 98.

ζυμῆτης [ι] ἄρτος, ὁ, ἐνζυμος ἄρτος, Ξεν. Ἄν. 7. 3, 21, Πολυδ. 5', 32, 72.

ζυρόω, [ζύμη] κινῶ ζύμωσιν ἐν τινι, ἐμβάλλω προζύμιον εἰς τι, Λατ. fermentare, μικρὰ ζύμη ἔλον τό φύραμα ζυμοῖ Δ' Ἐπισ. π. Κωδ. ε'. 6. — παθ., ζυμοῦμαι, ἐνοῦμαι μετὰ τῆς ζύμης, ὠφέσταται

ζυμῶσιν, Πλούτ. 2. 659B, Ἐβδ. (Ἐξέδ. 18', 34, 39), κτλ. — κοιλία ἐζυμώμενη, ὅσα ἐν καταστάσει ζυμώσεως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πέψεως, Ἰππ. Ὀξ. 394. ζυμωμένη, ἐπὶ χύτρας, Ἀλεξ. Διδ. 5. 8. ζυμώδης, ες, (εἶδος) ὁμοίος μετ' προζύμιον, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 3. 4. 4. ζύρωμα, τό, = ζύμη, Λατ. fermentum, Πλάτ. Τιμ. 74C. — ὁ Νίκ. ἀποκαλεῖ τὸν μύκητα ἢ ἀμυγνίτην (μανιτᾶρι) ζύρωμα γῆς, Ἀλ. 521.

ζύρωσις, εως, ἡ, ἐξοδήσις, Πλάτ. Τιμ. 66B, Πλούτ. 2. 659B. ἥστος ζύρωσις. φουσκώμα τοῦ ἥπατος, Ἰππ. 1121G.

ζύρωσιτικός, ἡ, ὄν, προξενῶν ζύρωσιν, τινος Διοκλ. παρ' Ἀθην. 55D.

ζύρωτός, ἡ, ὄν, ἔχων προζύμιον, ὑποστάς ζύρωσιν, Ἐβδ. (Ἐξέδ. 19', 7, κ. ἄλλ.).

ζυτῆρά, ἡ, πρόσδος ἡ ἀπὸ τοῦ ζύτου = ζύθου, Πάπυρ. Αἶγυπτ. ἐν Joum. de Sav. Janv. et Févr. 1873. πρβλ. ζυθος I.

ζωαγρία, ἡ, = ζωαγρεῖον, Δίλ. π. Ζ. 13. 10.

ζωάγρια, ὡν, τὰ, (ζωός, ἀγρεύω), ἀμοιβὴ τῆς διασώσεως τῆς ζωῆς, ζωάγρι' ἐφέλλειν Ὀδ. Θ. 462. δῶρα λάμβανονται ζωάγρια Κροίσου Ἠρόδ. 3. 36. ὡσαύτως, ὡς τὸ ὀρεπτήρια, ἀμοιβὴ τῆς διατροφῆς τινος, Θέτι. .. ζωάγρια τίνειν Ἰλ. Σ. 407, πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 162, Ἀνθ. Π. 6. 200. ὡσαύτως νοθεῖται εἰς τὸν Ἀσκληπιὸν καὶ ἄλλους θεοὺς ἐπὶ διασώσει ἀπὸ ἀσθενείας, αὐτίθι παραρτ. 56, πρβλ. Δίλ. π. Ζ. 11. 31. μετὰ γεν. πράγμα, ζωάγρια μόχθων Ἀνθ. Π. 1. 12. ζ. νούσων αὐτίθι παραρτ. 55. — τύπος τις ζωάγρια, τὰ, εὐρίσκειται παρὰ Σουΐδ. — Ὁ ἐνικός ἀπαντᾷ ἐν τινι χρησμῷ παρὰ Πλούτ. Ἀράτ. 53 (πρβλ. ζωγρέω II) καὶ ἐπίδοι. ζωάγριος Ἠρόδ. 50. 15, ζωαγρίους μοι χάριτας ἐφλήσεις, ὅα μοι ὀφείλῃς χάριτας διὰ τὴν διάσωσιν τῆς ζωῆς· οὕτως ἐν Νόνν. Ἰω. 15. 13, λύτρον ἐτάρουν ζωάγριον.

ζωάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ζῴου, Σχόλ. Ἀπολλ. Ροδ. Α. 1265., 3. 276.

ζωάρκεια, ἡ, διατήρησις τῆς ζωῆς, Σχόλ. Εὐρ. Ἐκ. 359. ὡσαύτως, ζωάρκεια, Walz Ρήτ. 1. 599.

ζωαρκής, ες, ὁ διατηρῶν τὴν ζωὴν, Ἠρόκλ. Ὑ. 1. 2, Νόνν. Δ. 25, 178, Χρησμ. Σιδ. 8. 444. τὰ ζωαρκῆ, τὰ πρὸς ζωὴν ἀρκούντα, Φωτ.

ζω-αρχικός, ἡ, ὄν, ὡν ἀρχή, αἰτία τῆς ζωῆς, Ἐκκλ.

ζώ-αρχος, ὡν, ὁ ὀδηγῶν ἐλέφαντα, ἐπὶ τοῦ ὀδηγοῦ, Δίλ. Ταχτ. 23. 1.

ζωγάνης, ὁ, παρὰ Βαβυλωνίους = ὑπηρέτης, ἕνα αὐτῶν (τῶν ὑπηρέτῶν) ἐνδεδουκῶτα στολὴν ὁμοίαν τῇ βασιλικῇ, ὅν καὶ καλεῖσθαι ζωγάνην Ἀθην. 639C.

ζώγη, ἡ, εἶδος βοτάνης, Ἰσούχ.

ζωγορίτης, ὁ, ὁπὸς τοῦ ὑποθαλάσσιου, Ἰσούχ.

ζωγορᾶζον, τό, ἐργαστήριον ζωογράφου, Πλούτ. 2. 471F.

ζωογράφω, ἀπεικονίζω διὰ τῆς γραφίδος ἐκ τῆς ζωῆς φύσεως, ζωογράφω, τίνα Πλάτ. Πολ. 598B, κτλ. — Παθ., ὁ αὐτ. Κρατ. 434B. μεταφ., ἡδοναί. .. ἐζωογραφημένοι ὁ αὐτ. Φιλίμ. 401. πρβλ. ὕγρος I.

II. κοσμῶ δι' εἰκόνας ἢ χρωμάτων, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 996. τὰς ὀφρὺς ἀσδόλιμ' Ἀλεξ. Ἰπποστ. 1. 16, πρβλ. Νικόστρ. παρὰ Στεφ. 445. 50.

ζωογράφημα, τό, ζωογραφία, Πλάτ. Φιλίμ. 39D, Κρατ. 430B, κέξ.

ζωογράφητός, ἡ, ὄν, ἐζωογραφημένος, Ἐκκλ. — ποιητός, Ἰσούχ.

ζωογράφεια, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ζωογραφεῖν, ζωογραφική, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4. 3.

2) γραφὴ, εἰκὼν, Πλάτ. Φαίδρ. 275D.

ζωογράφικος, ἡ, ὄν, ἐμπειρος πρὸς τὸ ζωογραφεῖν, Πλάτ. Θεαιτ. 145A, Ξεν. Συμπ. 4. 21. ἡ ζωογραφική (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ζωογραφεῖν, Διόδ. 14. 46. — Ἐπιρρ. — κῶς, Σέξ. Ἐμπ. Μ. 11. 255.

ζωογράφος, ὁ, (ζωός, γράφω) ὁ ἀπεικονίζων διὰ τῆς γραφίδος τὴν ζωὴν, ἡ καθόλου τὴν φύσιν, Ἠρόδ. 2. 46, Πλάτ. Ἰορρ. 448C, 453C, Νόμ. 656B, κτλ. — μεταφ., πολιτεῖων ζ. ὁ αὐτ. Πολ. 501C. πρβλ. ζωογράφος.

ζωογρεῖα, ἴδε ἐν λ. ζωαγρία.

ζωογρεῖον, ἐνίοτε γραφόμενον ζωάριον, τό, τόπος ἐνθα φυλάσσονται ζῶα, θηριοτροφεῖον, Στράβ. 556, Ἐπίκτ. παρὰ Στεφ. 316. 38. ἰχθυοτροφεῖον, Πλούτ. 2. 89A, Δίλ. π. Ζ. 11. 34. ζ. ἰχθύων Ξενοκρ. 1. 34.

ζωογρέος, εως, ὁ, ὁ συλλαμβάνων [ἰχθύε], ζ. θαλάττιος Γαλην. 4. 497.

ζωογρέω, = ζωαγρέω, Πολύαιν. 4. 3, 27.

ζωογρέω, μέλλ. — ἡσω, (ζωός, ἀγρεύω) συλλαμβάνω ζῶντα, σφάζω τὴν ζωὴν τινος, αἰχμαλωτίζω ἀντὶ τῆς φονεύσεως, ζώγρει, Ἀτρείος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἀποινα Ἰλ. Ζ. 46, πρβλ. Κ. 378, Α. 131, Ἠρόδ. 1. 86, 211. (ἀνθ' οὗ τὸ ζῶον ἀνάγειν ἀπαντᾷ ἐν Ὀδ. Σ. 272) εἶλε .. καὶ ἐζώγρησε Ἠρόδ. 3. 52. τοὺς μὲν ἀπέκτειναν, τινὰς δὲ καὶ ἐζώγρησαν Θουκ. 2. 92. πλὴν ὅσον ἐκ τριῶν νεῶν, οὗς ἐζώγρησαν ὁ αὐτ. 7. 23. μηδαμῇ μηδαμῶς ζωογονῶντας Πλάτ. Νόμ. 868B. ἐπὶ νεῶν, ἄς ἐζώγρησαν αὐτάνορους Σαρπε. 7. 6. — Παθ., Ἠρόδ. 1. 86., 5. 77. II. (ζωή, ἀγέλω) ἀπαναφέρειν εἰς ζωὴν καὶ ἀμύην, ἀναζωογονεῖν τὴν

ζωπυρέω. περί δε πνοιή βορέας ζώγρει ἐπιπνεύουσα Ἰλ. Ε. 698.

ζώγριμα, τό, τὸ ζωγρηθῆναι. Ν. Χων. σ. 380.19 (Βόνν.).
ζωγρία, ἴων. -ζή. ἡ, τὸ συλλαμβάνειν τινὰ ζῶντα, ζωγρίῃ λαμβάνειν, ἀλρέειν = ζωγρεῖν Ἰβρ. 28, 37. ζωγρία ἐγκρατῆς ἡ κύριος γίγνομαι τινος Πολύδ. 1. 9, 8, 1.79, 4. ζωγρία ἀνάγεσθαι ἢ εἰσαγάγεσθαι Στράβων 518. Πολύδ. 1. 82, 2. ζωγρία ἀποβάλλω τινά, γάμω τινά συλλαμβάνοντα, ὁ αὐτ. 1.15, 2, Στράβων 359. ζωγρία Πολύδ. 5. 86, 5.

ζώγρια, τά, ἴδε ἐν λ. ζωάγρια—ζώγριον, τό, ἴδε ζωγρεῖον.

ζωγρίας, ὁ, ὁ συλλαμβάνειν ζῶν, ζωγρίαν λαμβάνειν τινά Κτησίας 3 καὶ 9, Ζώσιμ. 1. 51. οὐ κατελλίπομεν ζωγρίαν Ἑσδ. (Δευτ. 7, 34) ζωγρίας ἐλγέθη Διόδ. Ἀποσπ. 510. 54. ζωγρίας ἐλάβε διςχιλίους αὐτοῦ 62. ζωγρίαὶ ἐτάλωσαν Μένων ἐν τῇ Φωκ. Βιβλ. 288. 28.

ζώγριον «ἐργήγορον» Ἡούχ.

ζώγρος, ὁ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ζωγρεῖον, Σχόλ. Νικ. Θ. 825, Ἡούχ.

ζωδάρειον, τό, ὑποκορ. τοῦ ζῆων, μικρὸν ζῶν, ζωύριον, ἔντομον, Ἀλεξ. Δυσκ. 2, Ἀριστ. 1. Ζ. 3. 32, 1, κ. ἀλλ. πρὸλ. ζῷδον. ζωδιακός, ὁ, ὅν. (ζῷδιον) ὁ ἀντικεινὸς τοῦ ζῆων ζωδιακός (ἐνν. κύκλος), ὁ, βύθιον, παρὰ Θέωνι Σμυρν. π. Ἀστρ. 40, Κλημεν. 1. 2, Στοβ. Ἑκλ. 1. 512. καλούμενος ὁ κύκλος ὁ τῶν ζωδίων Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 7. ἡ ὁ τῶν ζωδίων κ. αὐτοῦ 1. 8, 3 καὶ 4. ὡσαύτως ἡ ζωδιακή (ἐνν. δόδος) Μανθων 4.108.

ζωδιο-γλύφος [ῶ], ὄν. (γλύφω) = ζωογλύφος. Πλούτ. 2. 712B.

ζωδίων, τό, ὑποκορ. τοῦ ζῆων (Π), μικρὰ εἰκὼν ἐξωγραφημένη ἢ γεγραμμένη Ἰβρ. 1.70, Σουλ. Ἐπιγρ. 155. 36, Πλούτ. 2. 673B. ἐπὶ μεγάλων εἰκόνων, Διόδ. 1. 47. II. ἐν τῷ πληθ., τὰ σημεῖα τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου, διὰ μέσων τῶν ζ. Ἀριστ. Μεταρ. 11. 8, 9 κέξ., πρὸλ. Κόσμ. 2, 7, καὶ ἴδε ζωδιακός, ζωοφύρος.

ζωδιο-φύρος, ὄν, φέρων ζωδια ἢ ζῆα, κύκλος ζ. = ὁ ζωδιακός, Ἑκκλ.

ζωδιωτός, ὁ, ὄν. (ζῷδιον) = ζωιωτός, Πολύδ. Ζ' 55, Ἡούχ. Ζωή, Δωρ. Ζωά. ἴων. καὶ ποιητ. Ζόη, Δωρ. Ζόα, Ἰολ. Ζόα, Θεοκρ. 29. 5. ἡ, (ζάω) — τὸ ζῆν, δηλ. τὰ ὑπάρχοντά τινος, ἡ περιουσία του, ὡς τὸ βίος, βίους, ἡ γὰρ οἱ Ζωή γ' ἦν ἀποπετος Ὁδ. 3. 90. τοῖ δὲ ζῶνι ἐδάσαντο Σ. 208. κατὰ ζῶνιν φαγέειν Π. 429. τὴν ζῶνιν ποιεῖσθαι ἢ καθίστασθαι ἀπὸ ἡ ἐκ. — ποιεῖσθαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐκ. — Ἰβρ. 8.105, πρὸλ. 106. ἔξ ἄλλοι Θεοκρ. Περων. 2, πρὸλ. Ἀριστ. 1. Ζ. 9.1. 2) μεθ' Ὁμηρ., ζῶη, ὑπαρξίς, ἀντίθ. θάνατος, Τυρταί. 12. 5, Ἠλύδ. Ν. 8. 61, Τραγ., Πλάτ., κτλ. θανάτου περὶ καὶ ζωῆς Πινδ. Ν. 9. 68. ἡ πολλὴ ζῶη Σοφ. Ἀποσπ. 500. ζῶας βιοτά Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 664. τοῦ βίου ζῶη Πλάτ. Τυμ. 44C. — ὡς ἕως δηλῶν ἀγαθῶν, Ζωή, ψυχὴ μου I. Iven. 6. 195. — πληθ., Ζωαί, Ἑσδ. (Ψαλμ. 137, 3).

3) τρόπος ζωῆς, ζῶν ἐξῶν τὴν αὐτὴν Ἰβρ. 4. 112. II. ζῶη, = γραῶς, ὁ ἐπὶ τοῦ γάλακτος ἀρρῆς, Εὐστ. 906. 52. ζῶη παρ' Ἡούχ. (Τὸν τύπον ζῶη (παρξῆς) ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 500, 519, Εὐρ. Ἑκ. 1108, Μηδ. 983, Ἰππ. 816, Τρω. 254, Ἠλ. 121, 1. Τ. 847. ἐνθ' οὐδαμῶς τῶν Τραγ. ἀπαιτεῖται ὁ τύπος Ζωή (πληθ. ἴσως ἐν Ἡρ. Μαιν. 660), ἀπὸθεν δ' Ἑκκλ. Μηδ. 946 προὔτεινε νὰ διορθωθῇ ἀπανταχοῦ Ζῶη παρὰ τοῖς Τραγ. — ὡσαύτως παρ' ἑτέροις ποιηταῖς, Καλλ. Ἀποσπ. 114, Θεοκρ. Ἰβρ. 17. 9, Ἰβρ. παρὰ Στοβ. τ. 116. 22).

ζωηδός, ἐπίρρ. (ζῶν) κατὰ τὸν τρόπον τῶν ζῶων, Πολύδ. 6. 5, 9. ζωηρός, ὁ, ὄν. (ζῶη) ζῶν καὶ παρέχων ζωὴν, Σουδ., Ἑκκλ. ζωηφορίω, φέρω ζωὴν, Θεοδ. Μετοχ.

ζωη-φύρος, ὄν. ὁ φέρων ζωὴν, Σουλ. Ἐπιγρ. 8815. -φύριος, ὄν. Σουδ. Τυμ. 3. 601.

ζωοθάλμιος, ὄν. (ζῶη, θάλλω) ὁ παρέχων τὴν ἀκμὴν καὶ λαμπρότητα τῆς ζωῆς, Πινδ. Ο. 7. 20. πρὸλ. βιοθάλμιος, πολυθάλμιος, φωτάλμιος.

ζωοθάλπη, ἄς, (θάλλω) περιθάλλων, θερμαίνων τὴν ζωὴν, Νόνν. Δ. 1. 454. — θηλ. ζωοθάλπεις, ἰδὸς, αὐτοῦ 16. 397.

ζω-θάκη, ἡ, μικρὸς θάλαμος πρὸς ἀνάπαισιν ἐν καιρῷ ἡμέρας, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ dormitorium, ὅπερ = κοιτών, Πλιν. Ερ. 2. 17. zotheca, αὐτοῦ 5, 6.

II. ἐν τῷ Λατ. τύπῳ zotheca, κόγχη (ἐν τῷ τοίχῳ), Ἐπιγρ. Λατ. Orell. 1308, 2006.

ζωιδίος, ὁ, ὄν. = ζωδιακός, Ἀρατ. 544.

ζωικός, ὁ, ὄν. (ζῶν) ἀνθρώπων ἢ ἀρμύων εἰς ζῆα, ἡ ζ. φύσις Ἀριστ. Ζ. Μ. 1. 8, 4, πρὸλ. 4. 5, 49. ἡ ζ. ἱστορία, ἱστορία τῶν ζῶων, αὐτοῦ 3. 5, 18.

ζῶιον, τό, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ζῆων, Σμύων, Ἰαμβ. 18.

ζῶμα, τί, (ζῶννυμι) ἐσωτερικὸν ἐνδύμα τῶν Ὀμηρικῶν πολεμιστῶν, ἐν Ὁδ. = χιτῶν, Σ. 482, πρὸλ. 478 κέξ. — ἀλλὰ διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ χιτῶνος. Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 309. 7, πρὸλ. Διοσχύλ. Ἀποσπ. 240. — ἐν τῇ Ἰλ. τὸ κατώτερον μέρος τοῦ ὅπλατος, περὶ δ

ἐφέρετο ὁ ζωστήρ, λῶσε δὲ οἱ ζωστήρα ..., ἡδ' ὑπένερθε ἱωμά τε καὶ ἡστῆρην Δ. 216, πρὸλ. 187. — ὡσαύτως τὸ περὶ τὰ αἰετοῦ διαζῶμα ὁ δόρυρον οἱ ἀθηναῖοι, Λατ. subligamentum, παρὰ περὶ τοῦ διαζῶμα, Ἰβρ. 683. πρὸλ. ζῶννυμι II. μεταγεν. ὡσαύτως = ζῶννη, ζωστήρ. ἡ ζῶννη γυναῖκος, Σοφ. Ἰλ. 452, Σουλ. Ἐπιγρ. 155. 17, Ἀνθ. Π. 1. 272. — Ἰππ. καὶ τύπος οὐχὶ ἀπικλῆς ζωσμά (ἴδε Θωμ. Μ. 411) παρ' Ἰππ. Ἀπρ. 791, Ἀχ. Τατ. 3. 21.

ζωμ-ἀρυστρον, τό, = ζωστήρ, Σχόλ. Ἀριστοτ. Ἀγ. 244. ζωμενία, τό, ζωμός, «πύπια», ζωμενίατα, κωμικ. ἀντὶ ὑποζώματα νεῶς (ἴδε ὑποζώμα ἐν τ. λ.), Ἀριστοτ. Ἰππ. 979.

ζωμεύω, (ζωμός) βράζω μετὰ ὕδατος εἰς ζωμήν, κρεῖδιον ἐζωμεύμενον, ἐξωμοποιημένα, Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 507, πρὸλ. Α. Β. 38. οὕτως ἐν Ἰππ. 551. 34.

ζωμήρῳσις, εἰς, ἡ, (ζῶν) οὐκουάλα ζωμοῦ, ἡ τοῦ λίπουν ἀφ' ἧλως Ἀντιρ. ἐν Ἀδῆλ. 32, Πιλήμ. Νεῶτ. Ἀποσπ. 1, Ἀνδρ. Κίωρ. 1, Ἀδῆλ. 126D, πρὸλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 101. 3, Ἀνθ. Π. 6. 101.

ζωμεῖον, τό, ὑποκορ. τοῦ ζωμός, ὀλίγος ζωμός, Ἀριστοτ. Νερ. 389.

ζωμεῖλη, ἡ, = ἀνηθῶν, Ἡούχ., Φίλε.

ζωμοποιεῖν, ζωμεῖν, κάμνω ζωμήν, σάλλεσθαι, Ξενοκρ. 84.

ζωμο-ποιός, ὄν. ὁ κάμνων ζωμήν, σάλλεσθαι, Πλούτ. 2. 218C. II. χρησιμεύων πρὸς παρασκευὴν τοῦ ζωμοῦ, ἐπὶ μυκήτων, Διοσκ. 4. 83.

ζωμός, Δωρ. ζωμός, ὁ, (Λατ. jus, ἴδε Ζ. Π. 3), ζωμός ἢ «σάλλεσθαι», τρωγόμενος μετὰ τοῦ χρίστος, ἐχθύς, κτλ., Ἀριστοτ. Ἰππ. 1174, Εὐρ. 716 κ. ἀλλ. — οἱ ζωμοὶ οἱ τῶν πιδόνων, ζωμοὶ παρασκευαζόμενοι ἐκ κρεάτων ζῶων ἐχόντων πάχος (πιρλήν), Ἀριστ. 1. Ζ. 3. 17, 1, πρὸλ. Μ. Ζ. 2. 5, 2. ζ. μέλας, ὁ τῶν Σπαρτιατῶν, Μάτρων παρ' Ἀθην. 136E. ὁ μέλας ζ. Πλούτ. Δυσκ. 12. — μεταρ. χύσις αἱμάτων, Σπασιμ. Θεοκρ. Χαρ. 8. 2. πρὸλ. πέλανος ἐν Διοσχύλ. Πέρος. 816. 2) κωμικὸν ὄνομα ἀνθρώπου παχέως, λιπαροῦ περιπατεῖ Δημοκλῆς ζωμός κατωνοίεσται Ἀναξάνδρ. Ὀδυσσ. 2. 5, πρὸλ. Ἀριστοφῶντα Ἰατρ. 1. 3.

ζωμο-τάρῃχος [ῶ], ὁ, τεταρχειμένος ἐχθύς, βραστός, ὡς σκυπτικὸν ὄνομα, Ἀλεξ. Ρουαῖκ. 2.

ζωνάτος, ὁ, ὄν. ζῶν ἐν τινὶ ζῶνῃ, Α. Π. 1378.

ζωνάρειον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπῶν, Ἰερωνίμ. Ἐπιμερ. σ. 41.

ζώνη, ἡ, (ζῶννυμι) ζώνη, ζωνάρι. 1) παρ' Ὀμ. κυρίως ἡ κατωτέρα ζώνη, ἣν ἐφόρουσαν αἱ γυναῖκες κατὰ τὴν ὀσφύν, ὑπεράνω δὲ τῆς ζώνης ταύτης ἡ ἐσθὴς ἀνίστατο καὶ ἔπιπταν εἰς πτυχάς, (ἡ ἡ ζώνη ἡ καλούμενη στρόφιον, ταινία, ἐρηρεῖται εὐθὺς ὑπο τοῦ μα- στούς), περὶ δὲ ζώνην βάλετ' Ἰεστ' Ἰδ. Ε. 231, Κ. 344, πρὸλ. Ἰλ. Ε. 181, Ἰβρ. 1. 51, κτλ. — Φράσεις: 1) λῶσε δὲ παρ- ὀνείην ζώνην, ἔλυσεν τὴν παρνεϊκὴν ζώνην, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, Ἰβρ. Α. 245, πρὸλ. Πλούτ. Δυσκ. 15. — Μέσ, ἐπὶ τῆς νύκτες, μεσσηνί ἐνὶ ζώναν ἀνέρι λυσαμένα Ἀνθ. Π. 7, 234. (ἐντέθειν ζώνην, ἀπολ., ἀντὶ γάμου, Εὐρ. 1. Τ. 204. ἡ συνουσία, Φιλόστρ. 234. ἀλλ' ὡσαύτως, 5) ζώνην λύομαι ἢ ἀπολύομαι, λύω τὴν ζώνην μου πρὸς τοκετόν, Καλλ. εἰς Δρ. 209. Ὀππ. Κυν. 3. 54. αὐτὴν ζώνην κατατίθεσθαι Πινδ. Ο. Γ. 66. γ) ἐπὶ ἀνδρῶν ἐν πυ- ρί, ζ. λύομαι, χαλάρωσι τὴν ζώνην μου, δηλ. ἀναπαύομαι, κα- λῶν, Ἰβρ. 8. 120. ζ. ἀναλύεσθαι Καλλ. εἰς Δρ. 237. 2) ἐπὶ ἐχθρῶν γυναικῶν, τέκνων ἡγεγ' ὑπὸ ζώνην (ζώνης) βέβρεο Διοσχύλ. Χο. 992. πῶς γὰρ σ' ἐβρεψεν ἐν τῇ ζ. ζωῆς ὁ υἱός, Εὐρ. 608. τοῦτον. ἔλεγον ζώνης ὑπο Εὐρ. Ἑκ. 702. ὡσαύ- τως, ὑπὸ ζώνην τίθεμαι, συλλαμβάνω, Τυμ. Ὀμ. εἰς Ἀρατ. 255.

3) παροιμ., εἰς ζώνην διδομαι, δίδομαι δὲ ἑξῶς ζώνην, ἐπὶ Ἀσιασίων βασιδισσῶν, εἰς δὲ ἐκχερίζοντο πόλεις ἡλικίονος ὑπὸ τὰ μικρὰ αὐτῶν ἑσθῆς, Ξεν. Ἀν. 1. 4. 9. ἢ γ' ὕψος) καλεῖται τὴν ζώνην τῆς βασιλέως γυναικὸς Πλάτ. Ἀλκ. 1. 123B. πρὸλ. καλύπτρα 1. 2. II. ἡ ζώνη τοῦ ἀνδρός (παρ' Ὀμ. κυρίως ζωστήρ), ἐπὶ τῆς ζώνης τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ἰλ. Α. 234. ἡ ζ. τοῦ Ὀδυσσεύς, ὁ τρεῖς ἀστέρες οἱ ἀποσταλοῦντες τὴν ζώνην τοῦ Ὀδυσσεύς, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6. 14. ἡ ζώνη τῶν βορβάρων, ἐν ἡ ἔπρεον ἐν ἐγγεγραμμένῳ Ξεν. Ἀν. 1. 6. 10. 4. 7. 10, Ἀνθ. 443B, Δουκ. Ἀναχ. 33, πρὸλ. Πλάτ. Ἰππ. Ἐλάσσ. 308C. — αὕτη ἡ ζώνη ἐκχερίζεται, ὡς καὶ νῦν ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ὡς βαλὼντες, «κεμίρι», ἐν ἡ πυλῆσσιν αὐτὰ χρῆματα ἐντέθεν, ζωνάρι περιέλα, γάμω τὴν βαλῶντιν μου Ὀράτ. Ἐπιπ. Β' 2, 40. 2) ἡ ὀσφύς, περὶ ἣν ἐβέβητο ἡ ζώνη, ἡμέσθη, οὕτως ὁ Ἀγαμέμνων λέγεται Ἀρεῖ ζώνην ἱκελος Π. Β. 479, πρὸλ. Ὀρετ. Ἀποσπ. 6. 38. ἔπειρ ὁ Παιων. 9. 17, 3 ἐμμε- νεύει τῶν ἐπὶ τὴν πνεύνην. 3) παρὰ τοῖς βαρβάρους ὡσαύ- τως = ζώνη στρατιωτικὴ, ζῶνις τυχεῖν Ἀνθ. Π. 11. 238. ὁ ὑπὸ ζώνην στρατιώται, Ἀνών. παρὰ Σουδ.

III. πᾶν ὅ, τι περι-βάλλει τινά ὡς ζώνη, Πλούτ. 2. 935A, Δουκ. Μύας Ἐγχεμ. 2. 2) μία τῶν ζωνῶν τῆς σφοδρῆς, εὐκρατοῦς διασκευῆς, κατε-φυγμένη, Λατ. cingulus, Σερῆ. 31, 65, 94 κέξ. 3) ἡ ἀφ' Ἀρχιτεκτονικῆς, διὰζώμα, Πλυσ. 5. 10. 5, Περσ. 5. 10. 5. ἀπὸ τῆς σφύς, Βού.

4) παρ' Ἰατρ. συγγραφ., ὁρμη ζωστήρ (zithi guilui), καλούμενος οὕτως ὡς περιζωννύων δολύχρον τὸ σῶμα, Ἰππ. 989, πρὸλ. ζωστήρ Π. 3.

ζωνιαῖος, α, ον, ὁμοίος πρὸς ζώνην, πῦαν. γραφ. ἐν Μαθ. Ἀρχ. 11.

ζώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ζώνης, Ἀριστοφ. Λυσ. 72, Ἀριστ. Θουρ. 32, Ἀνθ. Π. 5.158.

ζώνιον-πλάκος, ον, πλέκων ἢ κεντῶν καὶ διαποικίλλων ζώνας, Θωμ. Μ. 413.

ζώνιτης, ου, ὁ, θηλ. -τις, ἔδος, κατὰ ζώνας, καδμεία Διοσκ. 5. 84.

ζώννυμι, (παρὰ-) Πλάτ. Πολ. 553C, ζώννυναι Ἰππ. 617.19· μέλλ. ζώσω Ἑβδ., Κ. Δ.· ὁρ. ἐζώσα Ὀδ. Σ. 76 (ἐν χρῆσει παρ' Ὀμ. μόνον ἀπαξ ἐν τῷ ἐνεργ.), Ἰππ. 791D· πρκμ. ἐζώκα Παυσ. 8. 40, 2, (δε-) Διον. Ἀλ. 2. 5.—Μέτ., ἴδε κατωτ. Π.—Παθ., ὁρ. ἐζώσθην (δε-) Θεόφρ. Ἀποσπ. 6.1, 22· πρκμ. ἐζώσμαι Ἰππ. 791G, ἄλλ. ὡσαύτως ἐπὶ μέσ. σημασι. (ἴδε κατωτ.) ἐν Ἀττικῇ Ἐπιγραφ. ἐζώμαι (ὕπ-, δε-) Meisterh. Gramm. σ. 185)·—Ἡ δὲ ῥήμα εἶναι σπάνιον παρ' Ἀττ., ἔτι καὶ ἐν συνθέτοις ἴδε δια-, κατα-, περι-, συ-ζώννυμι. (Ἡ √ΖΩΣ, ἐξ ἧς παράγονται ὡσαύτως ζωστήρ, ζώμα, ζώνη, ζητήεο πιθανῶς ἐν τῷ Ζενό, γὰρ-το (cineus), Λθ. μο-jas-iti (cingere), ἴδε Curt. Gr. El. σ. 611.)

ζώνω, ἰδίως ζώνω περὶ τὴν ὁσφύν πρὸς πυγμαχίαν (ἴδε κατωτ.), ἄγον ζώσαντες ἀνάγκη Ὀδ. Σ. 75· ζώσέ [μιν].. Ἀθήνη Πρ. Ἑργ. κ. Ἰμ. 72· ζ. τινα, ἐναγκαλιζομαι τινα κατὰ τὴν πλάην, Παυσ. 8. 40, 2· ζ. γάταν, περὶ τοῦ ὡκεανοῦ, Ἀνθ. Π. 9. 778· ζ. νῆα ἐπλῶ = ὑποζώννυμι Π, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 368. II. Μέτ., ζών-νυμαι, ζώνω ἐμαυτὸν, ζώνομαι περὶ τὴν ὁσφύν, ἐπὶ παλαιστικῶν καὶ πυκτικῶν, αἵτινες κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὀμήρου ἐφόρουζεν ζώμι, διά-ζώμα, ἂν καὶ (ὡς παρατρεῖ δ Θουκ. 1. 6) ἢ συνθήκη αὕτη βραδύ-τερον ἐγκατελείφθη· τὴν δὲ ζωσαμένην βήτην ἐς μέσον ἀγώνα Ἰα. Π. 685, πρβλ. 710· ζώννυνται τε νέοι καὶ ἐπεντύοντο ἀεθλοῖς Ὀδ. Ω. 89·—οὕτως δ' Ὀδυσσεύς, ὅστις εἶχε ἐπιβῆ γυμνῆς ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ζώσατο μὲν ῥάκεσιν περὶ μῆδεα Σ. 67, πρβλ. αὐτάδ. 30.

2) καθόλου, ζώνομαι καὶ ἐτοιμάζομαι πρὸς μάχην, ζώννυσθαι ἀνωγεν Ἀργεῖους Ἰλ. Α. 15· ζώννυμαι ζωστήρι, ζώνω ἐμαυτὸν μὲ ζώνην, Κ. 78· ὡσαύτως μετ' αἰτ., εἶοι ζώννυν-σκετο μίτρην, ὅπου ἐσφίγγε τὴν ζώνην του, Ε. 857· ζώσατο δὲ ζώνην Ε. 181· χαλκὸν ζώννυσθαι Π. 130· ἐς γόνυ μέχρι χι-τῶνα ζώννυσθαι Καλλ. εἰς Ἀρτ. 12· χιτῶνα εἰς μὲρὸν ἐζώσατο Πλούτ. Ἀντων. 4·—ὡσαύτως, ζώνομαι ὅπως ἐργασθῶ, Πρ. Ἑργ. κ. Ἰμ. 343, Ἀπολλ. Ρόδ., κτλ.—ὡσαύτως, ζώννυσθαι τὰς κοι-λίας ζώναις Θεόφρ. Ἰστ. παρ' Ἀθην. 443B· τὰς χεῖρας ἱμάντι Χριστόδ. Ἑκφρ. 220· πρβλ. εὐζωνός. III. παθ., στερεοῦμαι διὰ ζωνῶν, Ἰβδ. (Δ'. Μακκ. σ'. 37).

ζωνό-γασστρίς καὶ γάστρω, ὁ, ἡ, ὁ τὴν γαστέρα ζωννύμενος, Ἰουδ.

ζωνο-εἰδήεις, ἐς, ὁμοίος πρὸς ζώνην, Ἰρις, Ἀπολλών. Λεξ., Εὐστ. 1068. 24.

ζωνός, ἐν Ἀριστ. Φυσιογ. 6, 7, πῦ. ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ εὐ-ζωνος.

ζώντειον ἢ ζώντειον, ἴδε ἐν λ. ζητρεῖον.

ζωο-γενής, ἐς, γεννηθεὶς ἐκ ζώου, ζωώδης, τὸ ζωογενές τῆς ψυχῆς μέρος Πλάτ. Πολιτ. 309C.

ζωο-γλύψας, ὁ, γλύπτῃς ζώων, Ἀνθ. Π. 12. 56, 57.

ζωογονέω, παράγω, γεννῶ ζῶα, Θεόφρ. Ι. Φ. 8. 11, 2· ἐπὶ σηπομένοις ὕλιν παραγούσιν σκώληκας· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὁ αὐτ. Αἰτ. Φ. 3. 24, 3. II. ζωογονέω, παράγω, γεννῶ ζῶντα πλάσματα, ἢ φύσις ζωογονεῖ Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 22, 3, Λουκ. Ἰβρ. σ. 19· ζωογ. παρθένον, ἐπὶ τοῦ Αἰδὸς τεκνόντος τὴν Παλλὰδα ζῶσαν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ὁ αὐτ. Θεῶν Διογ. 8, πρβλ. Διδδ. 1. 23.—Παθ., λαμβάνω ζῶν, γεννῶμαι ζῶν, Ἀριστ. Θουρ. 23.

2) παρέχω ζῶν, χαρίζω εἰς τι ζῶν, τι Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 4. 15, 2.—Παθ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 294, Ἰσθ. παρ' Ἀθην. 93D. 3) διατρεφῶ ζῶντα, ἐν τῇ ζωῇ, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιε'. 33.—Παθ., Πράξ. Ἀποσπ. ι', 19. 4) = ζωογρέω, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. κτ', 11).

ζωογύνωσις, εἰς, ἡ, παραγωγή ζώντων, καὶ ζωογονητικὸς, ἡ, ὅν. ἱκανὸς πρὸς παραγωγὴν ζώντων, Θεολ. Ἀριθμ. 46, 49.

ζωογονία, ἡ, παραγωγή ζώντων, Πλάτ. Ἐπιν. 980C, Φίλων 1. 14—ζωογονία. παραγωγή σκώληκων, Λατ. vermiculatio, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 5. 9, 3.

ζωογονικός, ἡ, ὅν. = ζωογονητικός, Φίλων 2. 148.—Ἐπίρρ. -κός, Πρβλ.

ζωο-γόνος, ον, (γενέσθαι) παράγωζ ζῶντα, παραγωγικός, γό-νιμος, σπέρμα Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2. 5, Ὀρφ. Ὑμν. 37. 3· ὀνομα-ζῶ Ἀπύλλωνος, Ἀνθ. Π. 9. 525, 7· ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ ἑπτά, διότι συχναίως βρέθη γεννῶνται κατὰ τὸν ἑβδομὸν μῆνα, Ἀλέξ. Ἀφρ. Ἰβρ. 1. 47. II. ὁ φέρων ζῶν, Ἀνθ. Π. 1. 93.

ζωογραφία, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ζωογράφου, Χρησμ. Σιβ. 3. 589.

ζωογράφος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ζωογράφου, Θεόφρ. 15. 81.

ζωοδοτεία, παρέχω ζῶν, Ἰουκλ.

ζωο-δότης, ου, ὁ, (δίδωμι) ὁ χορηγὸς τῆς ζωῆς, Θεμιστ. 198B, κτλ.· ὡσαύτως ζωοδοτήρ, Ἡροδ. Βυζ.· θηλ. ζωο-δότειρα, ἐπὶ τῆς Δημήτρως, Ἰραμ. ἐν Catal. Bibl. Niccard, σ. 38.

ζωο-δόχος, ον, δεχόμενος ἢ δεχθεὶς τὴν ζῶν, ζ. καὶ θεοδέγ-μων τάφος, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Χριστοῦ, Ἑκκλ.

ζωό-δωρος, ον, ὁ παρέχων ζῶν, Ἑκκλ.

ζωο-εἰδής, ἐς, ὁμοίος πρὸς ζῶν, Γεωπ. 10. 9, 4.

ζωοδετέω, (τὴν) ποιῶ τινα ζῶντα, ζωοποιῶ, Ἀνθ. Π. παρ. 12.

ζωο-θηρία, ἡ, τὸ θηρεύειν, συλλαμβάνειν ζῶα ζῶντα, Πλάτ. Σοφ. 223B.

ζωοθηρικὸς, ἡ, ὅν, ἀνήμενος ἢ κατὰλλος εἰς ζωοθηρίαν, Πλάτ. Σοφ. 221B· ἡ ζωοθηρικὴ (ἐνν. τέχνη) = ζωοθηρία, αὐτίθ. 220A, 222A.

ζωο-θρέμμων, ονος, ὁ, ἡ, τρέφων ζῶα, βοτάνη· καὶ ζωο-θρέπτειρα, ἡ, γῆ, Μανασσ. Χρον. 417.

ζωοθῶτα, ἡ, θυσία ζῶων, οὐκέτι χρεῖα ζωοθυσιῶν ἢ σφα-γίων, ἀλλὰ προσευχῆς Ἑκκλ.

ζωο-θῦται, (θῶα) θυσιάζω ζῶα, Εὐσ. Ε. Π. 153B.

ζωό-καυστος, ον, καυθεὶς ζῶν, Βυζ.

ζωοκέφαλος, ον, ἔχων κεφαλὴν ζῶου, Τυρόθ. τ. Μανέθ. Ἀποτ. ἐν τῇ ὑπὸ Ludwich ἐκδόσει τοῦ Μαξίμου καὶ τοῦ Ἀμ-μωνα σ. 111 (Κουμ. Λεξ.).

ζωοκτανία, ἡ, (κτείνω) σφαγὴ ζῶων, Ἑκκλ.

ζωο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων ζῶον ἢ ζῶα, Φιλίστρ. Βί. Ἀ. πολλων. 2, 60.

ζωό-μορφος, ον, ἔχων μορφήν ζῶου, Πλούτ. Νουμ. 8.

ζωομύριστος, ον, ὁ μυρίζων, ἐνέχων ζῶν, ζωομύριστον εὐλον ὁ σταυρὸς Θ. Στουδ. σ. 721 (Migne).

ζῶον, τό, ζῶν πλάσμα, μετέχον ζωῆς, Λατ. animal (ἀντὶ ani-male), Ἰβδ. 5.10 (ἐπὶ μελισσῶν), Ἀριστοφ. Σφ. 551, Πλ. 443, κτλ.· πᾶν ὁ τι περ' ἂν μετὰ σκῆ τοῦ ζῶν ζῶον ἂν λέγοιτο Πλάτ. Ἰμ. 77B· ζῶα, ἀντίθ. φυτά, ὁ αὐτ. Φαίδων 70D, 110E, κτλ.· ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ ἐρπετά, ζῶσι-ον ἐρποντέσσι Θ' Ἰβδ. Ο. 7. 95· περιφρονητικῶς, διπλῶς ἢ χώρα τοῦ τοιούτου ζῶου καθαρὰ γίνηται, ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τοιούτου εἰδους ζῶου (δηλ. ἀπὸ ἐπαιτιῶν), Πλάτ. Νόμ. 936C.

II. ζωογραφία, γλυφῆ, εἰκὼν, ὁμοίωμα οὐκ ἀναγκαίως ζῶον, ἀκριβῶς ὡς τὸ τύπος (πρβλ. ζωότιον), ζῶον δὲ οἱ ἐνὶν, ἀνὴρ Ἰππεύς Ἰβδ. 3. 88· ὁλὰ συνήθ. κατὰ πλῆθ., ζῶα ἐς τὴν ἐσθῆτα ἐγ-γράφειν αὐτὸδ. 203, πρβλ. 2. 4, 124, 148, Πλάτ. Πολ. 515A, κτλ.· ζῶα γράφεσθαι, ἀντὶ τοῦ ζωογραφεῖν, μετὰ β' αἰτίας, τοῦ ζωογραφουμένου πράγματος, ζῶα γράψασθαι τὴν ζεῦξιν τοῦ Ἰσοπόρου, νὰ ζωογραφῇ τὴν διάθεσιν τοῦ Βοσπόρου, Ἰβδ. 4. 88· πρβλ. ζωότιον. ζωογράφος, ζωογλύψας.—Ἡ λέξις εἶναι τῶν μετ' Ὀμήρου χρόνων· αὐδεῖα δὲ λέξις ἐκφράζουσα τὸ γένος ζῶων εὐρίσκειται μέχρι τῆς 5ης ἑκατονταετηρ. π. Χ. (Ἐν Ἐπιγρ. καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν χρόνων φέρεται ζῶον, ὡς συνγρ. ἐκ τοῦ ζῶον, ὅπερ μετεχειρίσθη ὁ Σιμωνίδ., πρβλ. Ε. Μ. 413. 17. Ἀλλ' ἐν τῷ ἐπὶ ζῶος καὶ τοῖς ἐξ αὐτοῦ συνθέτοις δὲν ὑπάρχει τὸ ε, ἴδε Δινδ. Σερφ. Θησ.).

ζω-δύσχον, τό, λεοντοπόδιον Διοσκ. 4.131.

ζωο-πάροχος, ον, παρέχων, χορηγὸν ζῶν, Βυζ.

ζωοπλαστέω, πλάττω ἢ γλύφω εἰκόνας ἐμφύχων ὄντων, ἀντίθ. ζωογράφω, Λυκόφρ. 844. II. δημιουργῶ ζῶντα, ζ. θνητὰ γένη Φίλων 1.13.

ζωο-πλάστης, ου, ὁ, ὁ δημιουργός, Φίλων 1. 184.

ὁ πλάττων εἰκόνας, γλύπτῃς, κτλ., αὐτίθ. 2, 211.

ζωοποιεῖω = ζωογονέω, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 27, 3, π. Ζ. Γεν. 1. 21, 8, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 22, 4, Λουκ. Ἀλ. Ἰστ. 1. 22.

II. ζωοποιεῖω, ποιῶ τινα ζῶντα, παρέχω ζῶν, Ἑβδ. (4 Ἑσδρ. ε', 7), Κ. Δ.

ζωοποιήσεις, εἰς, ἡ, τὸ ποιεῖν τινα ζῶντα, ἐμφύχωσις, Ἑβδ. (2 Ἑσδρ. 9', 8), Ἰω. Χρυσ.

ζωοποιητικὸς, ἡ, ὅν, ἱκανὸς πρὸς ζωοποίησιν, τῶν νεκρῶν Ἰουστίν. Μ.—τὸ ζ., δύναμις ζωοποιητικῇ, Πλούτ. 2. 906A.

ζωοποιεῖα, ἡ, = ζωογονήσεις, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 5.18, 2.

ζωο-ποιός, ον, ὁ παρέχων εἰς τινα ζῶν, ὡς τὸ ζωογονός, Σχόλ. Εὐρ. Φοιν. 348·—πάροχος ζωῆς, Σουλ. Ἐπιγρ. 8813, κτλ.

ζωό-πυρος, ον = ζωοπυρός, Διον. Ἀρεσπ.

ζωο-πώλης, ου, ὁ, πωλὼν ζῶα, ἰδίως πρὸς θυσίαν, Ἰουκλ.

ζωό-πωλις (ἐνν. ἀγορά), ἡ, ἡ τῶν ζῶων ἀγορά, Ἰουκλ.

ζῶος, ἡ, ὅν, (ζῶα) ζῶν, «ζῶοντες», Ὀμ., Ἠρόδ., κτλ.· ζωοῦ, οὐδὲ θανόντος Ὀδ. Π. 115· ζῶον αἰρεῖν τινα, συλλαμβάνειν αἰχμάλωτον, Ἰλ. Ζ. 38· ζῶον λαβεῖν Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 5· πρβλ.

ζωογρέω = μεταφ., ζῶον δὲ φθιμένον.. κλέος Διοσκ. Ἀποσπ. 449.—Σπανιώτεροι τύποι εἶνε ζῶος Ἰλ. Ε. 887, Π. 445, Ἠρόδ. 1. 194 (κατὰ τὰς δοκιμασίας πηγάς, οὐχὶ ζῶος, ὡς εἰ συγγρ. ἐκ τοῦ ζῶος, ὡς τὸ σῶς ἐκ τοῦ σώος) καὶ ζῶος, Ἀρχιλ. 57, Θεόφρ. 29. 5· ἴδε Ἰβρ. Ἑκκ. 1090.

ζωό-πυρος, ον, ὁ σφάζων, διδάσκων τὸν βίον, τὴν ζῶν τοῦ ἀνθρώπου, Ἀνθ. Π. 1. 88.

ζωοσταγής, ἐς, ὁ πτάζων ζῶν, βότρυς Θ. Στουδ. σ. 721 (Migne).

ζωής, επιθυμία Πλάτ. Τιμ. 91B· δυνάμεις Τιμ. Δοκρ. 100D· τὸ ὑγρόν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 1, 18, πρὸλ. 3. 11, 5· [ἐαρ] ζωτικωτάτη ὡρα Θεοφρ. Δίε. Φ. 1. 13, 4.

II. πληρὴς ζωῆς, ζωηρός, Ἀπ. Νίναχ, Πλάτ. Πολ. 610E· τὸ ὕψ' αὐτῶν κινεῖσθαι ζωτικὸν Ἀριστ. Φυσ. 8. 4, 7· ζωτικώτερα τῶν σπόγγων τὰ τήθηα ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 4, 5, 41· τὰ ζωτικώτατα μέρη (τοῦ σώματος) Πλούτ. 2. 130B· Ἐπίφρ. ζωτικῶς ἔχω, ἀγαπῶ τὴν ζωὴν, εἶμαι φιλόζωος, ὁ αὐτ. Κάτωτι Νεωτ. 70.

2) ἐπὶ ἔργων τέχνης, πληρὴς ζωῆς, πιστὴ ἀπεικόνισις τοῦ ζώντος πράγματος, τὸ ζωτικὸν φαίνεσθαι πῶς ἐνεργάζη τοῖς ἀνδράσιν; πῶς παρέχει εἰς τοὺς ἀνδράσιν τὴν ἐκκρᾶσιν τῆς ζωῆς; Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 6· ζωτικώτατα γράφειν Πλούτ. 2. 130B, ἐνθα ἴδε Wyttenb.

ζωύλλιον, τὸ, = τῷ ἐπιμ., Τζέτζ. Ἰστ. 9, 958 κ. ἄλλ.

ζωύφιον [ῶ], τὸ, ὑποκορ. τοῦ ζῶον, ζῳόιον, Ἀθην. 210G, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 41.

ζωφύρια, Ἰων. -έη, ἡ, ὁ ζωδιακὸς κύκλος, Μανέθων 4. 510.

ζωφύρος, ὄν, (φέρω) = ζωοφύρος, ὁ ἴδε.

ζωοφύτης, ὄν, (φύω) παρέχων ζωὴν εἰς τὰ εὐτά, ζωογόνος δι' αὐτὰ, γόνιμος, Ἰσίδ. Δισχύλ. Ἰκέτ. 857· γῆ Πλούτ. Ρωμ. 20· τὰ ζωφύτα, φυτὰ, Δίος παρὰ Σοφ. 408, ἐν τέλ. Περλ. ζωοφύτους.

ζῳω, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ζῶω.

ζωώδης, ες, (εἶδος) ὁμοίος ζῳῳ, βίος Ἀρεταί. π. Δίε. Χρον. Παθ. 1. 5· ἐπὶ ἀνθρώπων ὕλιστικῶν, ἀναισθητῶν, Πλούτ. 2. 8A.

ζωωδία, ἡ, ἡ τοῦ ζῶου φύσις, ζωότης, Ἰαμβλ. Προτρ. 34B.

ζωιωνύμια, ἡ, ὀνομασία ἐκ ζῶων, ὡς ἐν τῷ Ζωδιακῷ, Βύδοκ.

ζῳώσας, εως, ἡ, (ζῳόομαι) τὸ νὰ κάμῃ τίς τινα ζῶντα, ζωοποιούς, Ἐκαλ.

ζωωσός, ἡ, ὄν, ὡσάτως ὅς, ὄν, Ἀθην. 538D· (ζωοόομαι) — εἰργασμένος ἡ πεποινημένος δι' εἰκόνα ζωῶν, γιγνώσκων ὁ αὐτ. 197E· ἐφαπτις Πλούτ. 31, 3, 10· σκύφος Σουλ. Ἐπιγρ. 2852. 55· οὕτω παρὰ Πλάτωνα, helluata iaretina· πρὸλ. ἀνθεμωτός, σέρου-θωτός, ἸΔ.

Η

Η, η, ἦτα, τὸ. ἄλλ., ἔδομον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου· ὡς ἁριθμ., ἡ' = ὀκτὼ καὶ ὄρους, ἀλλὰ ἡ' = 8000. Τὸ μεγαλογραφούμενον (Η) προερέρετο ὡς μακρόν ε. Ὁ παλαιὸς ἀλφάβητος εἶχε μόνον ἓν στοιχείον (Ε) διὰ τὸν ἥχον ε τὸν τε μακρόν καὶ τὸν βραχύ (Πλάτ. Κρατ. 426C), ἔως οὗ τὰ μακρὰ φωνήεντα η καὶ ω εἰσῆχθησαν ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ εἰς τὸν Ἀττικὸν ἀλφάβητον ἐπὶ ἀρχοντος Εὐκλείδου, Ὁλ. 94. 2 = π. Χ. 403, ἂν καὶ εἶνε φανερόν ὅτι τὸ Η ἦν ἐν χρήσει ὡς φωνήεν πρὸ τούτου, ἴδε Εὐρ. Ἀποσπ. 385. 5, 6, Σουλ. Ἐπιγρ. 24, Κίρελνιφ. Studien d. Gr. Alph. σ. 92. Τὸ στοιχείον Η πρὶν παραληφθῆναι ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ ἀλφάβητου πρὸς παράστασιν τοῦ μακροῦ ε. ἦτο ἐν χρήσει πρὸς δῆλωσιν τοῦ βασίως πνεύματος, οἷον ΗΟΣ ἀντὶ ὅς, (ἦτις χρήσις ἔμεινεν ἐν τῷ Λατίν. Η), Σουλ. Ἐπιγρ. 1, 6, 9, 16, κτλ., πρὸλ. Σέλευκ. παρ' Ἀθην. 398A· ἐντεῦθεν ἐν ἐπιγραφαῖς τὸ Η δὴλοῦ ἔκαστόν. Ὡσαύτως ἐτίθητο μετὰ τὰ φιλά π κ τ πρὸς παράστασιν τῶν βασίως συμφώνων φ χ θ· πρὶν εἰσαχθῆναι τὰ στοιχεῖα ταῦτα, ΠΗ ἔκειτο ἀντὶ τοῦ Φ, ΚΗ ἀντὶ τοῦ Χ, ΤΗ ἀντὶ τοῦ Θ. Ὅτε δὲ τὸ Η παρελήφθη πρὸς παράστασιν τοῦ ε μακροῦ, ἐτιμήθη συγχρόνως εἰς δύο, ὥστε τὸ μὲν Η παρίστα τὴν βασίαν, τὸ δὲ Η' ἐδήλου τὴν φιλήν, ὅπου προέκυψαν τὰ νῦν σημεῖα τοῦ πνευματισμοῦ. Ἡ βασίς ἐν τῇ Λατ. συγχέει ἐρηλοῦται διὰ τοῦ s, ἔπεται seiher. ἔζομαι seiher, ὕλη eynia.

Ὅς πρὸς τὰς διαλεκτικὰς μεταβολὰς: 1) τὸ φωνήεν η ἦν ἐν πλείστοι χρήσις παρ' Ἰωσιν, ἀνθ' οὗ συχνάκις οἱ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς ἔχον α ὡς καὶ οἱ Ἀττ., ἀλλὰ συνήθως μετὰ ρ ἢ φωνήεν, πρῆστος Θεωρήε Ιητήρος, Ἀττ. πρᾶσσω θῶραε Ιατήρος. Οἱ Τραχ. ἐνίοτε μετεχειρίζοντο αὐτὸ πρὸς ἀποφυγὴν τῶν κοινῶν τύπων, οἷς Μηλιεύς ἀντὶ Μᾶλιεύς· ἀλλὰ τὰν ἀπαλιν τὰ Δωρ. κυνᾶγός, λοχᾶγός, κλ. ἦσαν ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. ἀντὶ τῶν κυνηγός, κτλ. 2) παρ' Ἀττ., εἰ καὶ ηε οὐχὶ σπανίως μετεβάλλοντο εἰς η, ὡς κλειθρα κληθρα, Νηρηίδες Νηρηίδες, Valck. Φοίν. 268.

3) Δωρ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ ε, ὡς τῆνος, κῆνος ἀντὶ κείνος, Αἰρενς π. Δωρ. 154. 4) Βοιωτ. ἀντὶ αε, ὡς κῆ ἀντὶ καί, ἔληον ἔλαιον, δουλῆα δουλεία, γεγράφτη, δεδόχθη ἀντὶ γέγραπται, δέδοκται, Keil Ἐπιγρ. αρ. 1. σ. 73, κτλ.: — Βοιωτ. ὡσαύτως, εἰ ἀντὶ η. Ἀγελανδρός, Ἀριστοκλείς, κτλ., Keil αρ. 11· μετ' εἰαγράψαι ἀντὶ μῆ-ψη, αὐτοὶ 111. 2, κλ. — Ἐν χ/φοις τὸ Η συχνάκις συγχέεται μετὰ τοῦ εἰ καὶ τοῦ καί.

η, Ἐπ. καὶ ἡ' (ἐπανορθωθὲν ὑπὸ Δινδ. καὶ ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 589)· σύνδεσμος ἔχων δύο κυρίας δυνάμεις, διαζευκτικὴν καὶ συγκριτικὴν (ἡ' μόνον ἐπὶ διαζευκτικῇ ἐννοίᾳ).

Α. ΔΙΑΖΕΥΚΤΙΚΟΣ, ἡ, Λατ. vol, ἀπλῶς ἐπισυναπτῶν μίαν ἢ πλείους λέξεις ἢ προτάσεις διαφερούσας ἀπὸ τῆς πρώτης, θεόσουτος ἢ βρώτειος ἢ κεκραμένην Δισχύλ. Πρ. 116· ἡκουσας ἢ οὐκ ἡκουσας ἢ κωφὴ λέγω; ὁ αὐτ. Θέβ. 202· ἐνίοτε δέον νὰ μεταφρασθῇ διὰ τοῦ εἰ ὅτι μὴ, ἄλλως, εἰδέναι δεῖ περὶ οὗ ἂν ἡ ἢ

βουλή, ἢ παντός ἀμαρτάνειν ἀνάγκη Πλάτ. Φαίδρ. 237C.

2) ἡ... ἢ... (ἡ ὡς οἱ ἀρχαῖοι γραμμ. προσέμωνι ἢ (ἡ) ... ἢ...), ἐπαναλαμβάνοντες εἰς δύο συσταχοῦσας προτάσεις, Λατ. aut... aut... ὅμ., κτλ.· πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐτέρας τῶν δύο προτάσεων ἐνίοτε τίθεται ἥτοι ἀντὶ ἡ, ὡς ἡ... ἥτοι... Πίνδ. Ν. Ο. 8, Ἀποσπ. 103· ἥτοι... ἡ... Δισχύλ. Ἀγ. 662, Σοφ. Ἀντ. 1182, Ἀποσπ. 150. κτλ.· ὁ ὅμ. ἐνίοτε θέτει τὸ ἀντὶ τοῦ δευτέρου ἡ, ἢ παῖδες νεαροὶ χῆραί τε γυναῖκες Ἰλ. Β. 289, πρὸλ. Δισχύλ. Εὐμ. 325· — συχνάκις, ὅταν τὸ ἡ ἐπαναλαμβάνεται πλέον ἢ εἰς, τὸ τρίτον ἢ ἀπλῶς προσθέτει πρότασιν, ἥτις εἶναι δευτερεύουσα ὡς πρὸς τὴν ἐτέραν τῶν δύο συσταχοῦσων προτάσεων, ὅστις γὰρ ἡ ερροεῖν μόνος δοκεῖ, ἡ γλῶσσαν ἦν οὐκ ἄλλος ἢ ψυχὴν ἔχειν... Σοφ. Ἀντ. 707.

II. ἐν ἐρωτήσεσι, 1) ἐν ἀεὶ ἀρρήτοις ἐρωτήσεσιν, αἵτινες ἀκολουθοῦσι γενικὴν ἐρώτησιν καὶ ὑποδεικνύουσιν τὴν εἰς αὐτὴν ἀπάντησιν, ὡς τὸ Λατ. an, τίπτε· εἰλήλυθας; ἢ ἴνα ὕδριν ἴδῃ Ἀγαμέμνωνος; πρὸς τί ᾄδεις (μῆπως) διὰ νὰ ἴδῃς; Ἰλ. Α. 203, πρὸλ. Ε. 466, Π. 26, Ὁδ. Α. 710, Ι. 376· τί ὄντα εἰρήσεις; ἢ με γῆς ἔξω βαλεῖν; Σοφ. Ο. Τ. 622, κτλ. Οὕτως ὁ Woll' παρ' ὅμ. ἀλλὰ εἰς ταύτας τὰς περιπτώσεις νεώτεροι ἐκδοταί γρόφουσιν ἡ... ἴδε ἡ II.

2) ἐν πλαταῖς ἐρωτήσεσιν, εἰ... ἢ... ἐν... ἢ... Λατ. utrum... an... εἰδόμεν εἰ νικώμεν ἢ νικώμεθα Δισχύλ. Χο. 890, πρὸλ. Ἀγ. 748, κτλ.· αὐτῶν, πότερον... ἢ πότερον... ἢ... ὁ αὐτ. Πέρσ. 148, 332, Ἀγ. 630, κτλ. — ἀλλὰ παρ' ὅμ. ἢ καίτοι ἀντὶ εἰ, (τὸ εἰ εἰσῆγαγον ἥτοι οἱ ὄριστοι τῶν ἐκδοτῶν), Λατ. an, εἰπέ ἢ... εἰπέ θ... Ὁδ. Π. 138· ἐρεται, ἢ καὶ ἐμὸν δόρυ μάλινται, ὅα γυναικὶς ἂν... Ἰλ. Θ. 111· ὡσαύτως ἡ... ἢ... ἀντὶ πότερον... ἢ... Α. 100· Β. 300, Α. 15, Ὁδ. Ζ. 142, Ο. 300, κτλ.· τοῦτο μεμειται ὁ Δισχύλ. Πρ. 780, ὁ Σοφ. Ο. Κ. 80 (ἐκτὸς δ' ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις γράφεται εἰ ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ πρώτου ἡ), πρὸλ. Δισχύλ. Χο. 757· — παρ' Ἀττ. ἐνίοτε, εἴτε... ἢ... ἀντὶ εἴτε... εἴτε... Seidl. Εὐρ. Πλ. 891, Λοφ. Δλ. 178.

Β. ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΟΣ, παρὰ Λατ. quum, μετὰ συγκρ., ὅμ., κτλ.· ὡσαύτως μετὰ θετικῇ ἐπιθ., τὰ ὑποτὰ ἐνέχονσι συγκρίσιν, ὡς ἄλλος, ἔτερος, ἄλλοις, δεπλάσιος, ἐνόντιος, ἔδριος, πύλλοις, καὶ μετὰ τῷ ἐπιφρ. πρὶν, πρόσθεν, ἴδε ἐν λέξ.· αὐτῶν, τῇ ὑστεραίᾳ ἡ... Πλάτ. Συμπ. 173A· διαφερόντως ἡ... ὁ αὐτ. Φαίδρ. 85B· οὐδ' ὅσον ἡ... ὅχι τόσον ὅσον... ὅχι πλείονα παρὰ... Θεοφρ. 9. 21, πρὸλ. Θ. 34, 35, κτλ.· οὕτω, μετὰ ῥήματα ἐνέχοντα συγκρίσιν, βούλομαι ἢ... ἐπιθυμῶ μάλλον παρὰ... προτιμῶ, ἴδε βούλομαι ΠΙ, αἰρέω Β. Π· οὕτως, πρῶτον ἢ... ἔρχομαι ἐννείτερον παρὰ... Ἰλ. V. 415, Ὁδ. Α. 58· ἐπιθυμῶ ἡ... Ξεν. Κύρ. 1. 4, 3· δέχεσθαι ἡ... Λυσ. 118. 5· οὕτω καί, παρὰ δόξαν... ἢ ὡς αὐτὸς κατεδόκει Ἠρόδ. 1. 79, πρὸλ. 8. 4. — Σπανίως μόνον εὐρίσκειται τὸ ἡ μετὰ λέξιν μὴ ἐνέχουσαν σύγκρισιν, οἷα εἰκαῖον ἔχειν... [μάλλον] ἢ περ Ἀθηναίους ὁ αὐτ. 9. 2B· ἐμοὶ πικρὸς... [μάλλον] ἢ κείνους γλυκύς Σοφ. Δλ. 96B.

2) τὸ ἡ ἐνίοτε συνάπτει δύο συγκριτικὰς, ὅπου ἀμφότερα ἀναφέρονται εἰς τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον, πάντες κ' ἀρῆσαιτι ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι ἢ ἀφειδέτεροι Ὁδ. Α. 16· ταχύτερα ἢ σοφώτερα Ἠρόδ. 3. 65· οὕτω παρ' Ἀττ., ὡς Ἀριστοφ. Ἀγ. 1078· μακικώτεροι ἢ ἀνδρείότεροι Πλάτ. Θεαιτ. 144B· πρὸλ. Λατ. libentius quam verius, Cic. Mil. 29.

3) σπανίως μετὰ ὑπερβ., πλείστα θαυμάσια ἔχει Ἀγυπτὸς ἢ ἄλλη πάσα χώρα Ἠρόδ. 2. 35· πῆθοιτό κεν ὅμι μάλιστα ἢ ἐμοὶ Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 91.

4) ἡ οὐ, συχνάκις ὑπάρχει δπου ὁ εἰς ὅσον μόνον ἢ, κυρίως προηγουμένης ἀρνήσεως, οὐδὲν τι μάλλον ἐπ' ἡμέας ἢ οὐ καὶ ἐπ' ὑμᾶς Ἠρόδ. 4. 118, πρὸλ. 5. 9A, Θουκ. 2. 62, κτλ.· ἀλλ' ἐνίοτε ἡ ἀρνήσις μόνον νοεῖται, ὡρὶν... πόλιν ἔλθιν διαφθεῖραι μάλλον ἢ οὐ τοὺς αἰτίους Θουκ. 3. 36.

5) ἡ συχνάκις παραλείπεται μετὰ τῶν ἀριθμητικῶν προηγουμένων τῶν συγκριτικῶν πλῶν, ἐλάττω, μείων, ὡς, ἐτη... πλέω ἐδδομήκοντα Πλάτ. Ἀπολ. 17D· οὐ μείον πέντακοσίους Ξεν. Ἀν. 6. 2, 24· ὡς ἐν τῇ Λατ. plus decem, minus viginti, κτλ. — ἐνίοτε καὶ μετ' ἀπαρεμφάτου ἢ μετὰ προτάσεως ἰσοδυναμουσῆς ἀπαρεμφάτου, τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μείζον ἀμαρτεῖν, ἀντὶ ἡ ἀμαρτεῖν, Εὐρ. Ἀλκ. 879· τίς εὐπραξία σπανιότερα... εἰ [δύναμις] πάρεστιν (ἀντὶ ἡ δύναμιν παρεῖναι) Θουκ. 1. 33.

6) ἐνίοτε πλεοναστ. μετὰ γεν., τίς ἂν αἰσχρῶν εἴη ταύτης δόξα, ἢ δοκεῖν... Πλάτ. Κριτων 40C, πρὸλ. Νέμ. 765A, Λυσίας 118. 28.

7) ὁ διαζευκτικὸς καὶ ὁ συγκριτικὸς ἡ εὐρηται ἁπλῶς ἐν Ἰλ. Ο. 511, βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἔνα χρόνον ἢ ἐ βιώναι, ἢ δηθὰ στρεφύεσθαι καλλίτερον ἢ νὰ ἀπολύναι τι ἀπαξ ἢ ἀπαξ νὰ εἴσῃ, παρὰ νὰ... [Ὁσάκις ἡ οὐ, ἢ οὐκ, συμπλέκονται ἐν στίχῳ, τὰ δύο μόρια προφέρονται ὡς μία συλλαβή, αἰετοπαρ' Ἀττ. ποιηταῖς, ὡς ἐν Δισχύλ. Πέρσ. 328, Σοφ. Α. 334, Ἀριστοφ. Λυσ. 128· καὶ συνήθως παρ' Ἐπ., π. χ., ἐν Ὁ. Ε. 349, Ὁδ. Α. 298· πρὸλ. μὴ ἐν τέλ., οὕτω, ἢ αὐτὸς Ἠσ. Ἀποσπ. 89 (104)· ἢ εἰ Ἀλφ. Πυραυν. 1].

ἡ, ἐπιφώνημα καλοῦν τὴν προσοχὴν τινος εἰς τι πρῶτον, εἰ, εἰ, ἡ, ἡ, σιῶπα Ἀριστοφ. Νεφ. 105· καὶ οὕτω πρέπει νὰ γραφῇ ἐν

Ἀριστοφ. Βατρ. 271, ποῦ Ξανθίας; ἡ, Ξανθία! ποῦ εἶνε ὁ Ξανθίας; ἢ Ξανθία.

ἡ, ἐπὶ ῥ. ἔχον δύο κυρίας ἐννοίας, βεβαιωτικὴν καὶ ἐρωτηματικὴν:
I. ΒΕΒΑΙΩΤΙΚΗ, τῇ ὄντι, ἀληθῶς, βεβαιοῦσα, Ὁμ., κτλ., Καλ-
περ οὐχὶ σπανίως τιθέμενον μόνον, ὁμοῦ συντῆ. καίτοι μεθ' ἑνὸς ἢ
δύο ἄλλων μορῶν, ὡς ἡ ἄρα, ἡ ἄρα δὴ ἡ ἄρ ἡ ἡ ἄρ τε, ἡ
ῥα ἡ ἡ ῥα νύ, ἡ γάρ, ἡ γάρ τοι, ἡ δὴ, ἡ δὴ που, ἡ δὴ τε, ἡ
ὅν ἡ κάρτα, ἡ μάλα, ἡ μάλα δὴ, ἡ μὴν καὶ ἡ μὲν,
ἡ νύ τοι, ἡ τάχα, ἡ τάχα καὶ ἡ τε — καὶ πρὸς ἄκρασιν
ἀμφιβολίας: ἡ που, ἴδε ἐν λ. παύ. Ὁ ἰσχυρότατος τῶν συνδυα-
σμῶν τούτων εἶναι τὸ ἡ μὴν. Ἰων. καὶ Ἐπ. ἡ μὲν, ὡσαύτως ἡ
μὲν, ἅπαντα παρ' Ὁμ., ὅστις μεταχειρίζεται τοὺς τύπους τούτους
ἐν ἰσχυραῖς ἐπιβεβαιώσεσιν ἢ ἐν ὅροις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν εὐθεί-
ᾳ, Ἰλ. Β. 291, 11. 393, Ὀδ. Κ. 65, κτλ., Διοχὺλ. Πρ. 73,
167, κτλ., ἡ μὲν Ἰλ. Β. 370, Ν. 354· ἀλλ' ὡσαύτως μετ' ἄπαρ.
ἐν πλατύνῳ λόγῳ μετὰ βήματα ὅρκου, οὐ δὲ σύνθετο, καὶ μοι
ἐμοῖσιν, ἡ μὲν μοι πρόσφρον ἐπεσιν καὶ χερσὶν ὀρήσειν
Ἰλ. Α. 77· καὶ οὕτως ἐν τῇ ἱστορικῇ περὶ λόγῳ, ὡς Ἰλ. Α. 4,
154, 11. 93 κ. ἄλλ., Σεν. Ἀν. 2. 3, 20 κέ.· οὕτως, ἐγγυασθαι,
ἡ μὴν παραμηνεῖν Πλάτ. Φαίδωνι 115D ἐγγυητάς καταστή-
σαι ἡ μὴν ἐκτελεῖν Νόμος παρὰ Δημ. 712. 24· ἡ μὴν ἐνδοτε
ἐνισχύεται μᾶλλον, ἡ μὲν δὴ Ἰλ. Β. 798, Ὀδ. Σ. 257 κ. ἄλλ.,
ἡ δὴ μὲν Ἰλ. Ρ. 538· ἡ μὲν τοι Ὀδ.

II. ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΗ, τιθέμενον εἰς ἐρωτήσεις, ὧν τὴν ἀπό-
κρισιν προσδοκᾷ τις μετὰ τινος διαφέροντος, οἷον ἐν Ὀδ. Κ. 330,
Ἰλ. Α. 666, Ὀ. 132, 504, 506· ἐνίοτε δύναται νὰ ἀποδοθῇ διὰ τοῦ
«παρακαλῶ;» ἢ «δὲν εἶνε οὕτως;» ὡς Ὀδ. Ν. 418, πρὸς ἡ. Π. 11.
I·—ὡσαύτως ἡ οὐκ...; Λατ. ponit? Ἰλ. Ο. 506, Ὀδ. Π. 424.
—Εἰς τοῦτο συγχώνιζε προστίθενται μῆρια ἡ, ἡ ἄρ γ'. 166· συντῆ.
ἡ ῥα Ἰλ. Β. 421, 762, Ὀδ. Α. 672, κτλ., τοῦτο δὲ μιμνῶνται οἱ
Τραγικοὶ (ἐν λυρ. χωρίοις), Διοχὺλ. Πέρσ. 633, Σοφ. Α. 172,
954·—χρησιμεύει προσέτι πρὸς διήλωσιν τῆς πρώτης ἐκ πολλῶν ἐρω-
τήσεων, Πίνδ. 1. 7 (6), 3 κέ.· ὡσαύτως, ἡ ἄρα δὴ Ἰλ. Ν. 446·
ἡ ῥα νύ Δ. 93· ἡ νύ τοι Ὀ. 128· ἡ ταῦτα δὴ Σοφ. Φ. 365, Πλ.
385· ἡ ταῦτα δὴται... ὁ αὐτ. Ὁ. Τ. 429· ἡ γάρ... Διοχὺλ. Πρ.
745, 757, Σοφ. Ο. Τ. 1000· καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ. ἡ
γάρ; εὐρισκόμενον καὶ ἑαυτοῦ, «δὲν εἶνε οὕτως;» ἢ «est en vous?»
Πλάτ. Θεατ. 160E, Γοργ. 449D, 468D· ἡ καὶ... Διοχὺλ. Ἀγ.
1027, 1302· ἀλλ' ἡ...· αὐτὸς 276, Ὁ. 774.—II ἐρωτηματικὴ
αὕτη ἐννοία ὑπάρχει μόνον ἐν εὐθείαις ἐρωτήσεσιν καὶ ἐν γένει σπανί-
ως τερα τῆς σημασίας I. Ἐν ἀμφοτέροις ταῖς σημασίαις εἰς ἡ ἐρω-
ταῖ ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως, πλὴν οὐ δύνατον νὰ προηγῇ ἡ κλη-
τικὴ, ὡς ἐν Ἰλ. Β. 425, 762, Ὀδ. Α. 632, Σοφ. Ο. Κ. 864, 1102·
σπανίως ἄλλαι λέξεις, οἷον ἐν Εὐρ. Τρκ. 1013, ἔνθα ἴδε Herpin. (991).
ἡ, ἀντὶ ἔφη, γ' ἐν. παρατ. ἡ αὐρ. ε' τοῦ ἡμῆ.
ἡ, ἀντὶ ἦν, Ἀττ. συντῆ. τύπος τοῦ Ἰων. εα. παρατ. τοῦ εἶμαι
(εἶμι).

ἡ, γ' ἐνικ. ὑποτ. ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ εἶμαι (εἶμι).
ἡ, θηλ. τοῦ ἔρπον δ·—παρ' Ὁμ. ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ αὐτῆ.
ἡ, θηλ. τῆς ἀναφορ. ἀντων. ὅς.
ἡ, ἐνικ. ὁστ. θηλ. τῆς κτῆς. ἀντων. ὅς, ἡ, ὅν.
ἡ, ἐνικ. ὁστ. θηλ. τῆς ἀναφ. ἀντων. ὅς, ἡ, ὅν.

ἡ, ἐνικ. ὁστ. θηλ. τῆς ἀναφ. ἀντων. ὅς, ἡ, ὅν.
ἐπιρρημ. σημασίας. 4) Ἐπ. ἐπὶ τοῦτον, ὅπου, εἰς ὃν ἕρος,
δεικτικ. τῆ, Ἰλ. Ν. 53, Ὀ. 46· ὡσαύτως παρ' Ἀττ., Σοφ. Πλ.
1435· τῆς... ἡ Διοχὺλ. Νο. 308· ἐκείνη... ἡ Πλάτ. Φαίδωνι
32D.

II. Ἀττικῶς ἐπὶ τῷ ὅπου, ὅπου, ὡς, οἷον, ἢ καὶ Λοῖός
ἐφ' ἡμῶν Διοχὺλ. Νο. 558· ἡ νομίζεται Σοφ. Ο. Κ. 1603· ἡ
βούλονται Θουκ. 8. 71, κτλ.

III. Ἀττικῶς ἐπὶ τῷ ὅπου, ὅπου, ὡς, οἷον, ἢ καὶ Λοῖός
ἐφ' ἡμῶν Διοχὺλ. Νο. 558· ἡ νομίζεται Σοφ. Ο. Κ. 1603· ἡ
βούλονται Θουκ. 8. 71, κτλ.
2) δι' ὃ, διὰ τοῦτο, Λατ.
propter, Θουκ. 1. 25, 2. 2, κ. ἄλλ.
3) ὡς, καθ' ὅ, καθ' ὅτι,
Λατ. quia, quatenus, ἡ ὅ μὲν ἐκόν... φάγοι Σεν. Ἀπομν. 2. 1,
18· ἡ ἀνθρώπος, ὡς ἀνθρώπος, Ἀριστ. Ηθ. Ν. 1. 6, 5.
III. συνδυαζόμενον μεθ' ὑπερβ. ἡ ἐδύνατο τάχιστα, ὅσον ταχέως
ἡδύνατο, Σεν. Ἀν. 1. 2, 4, κτλ., ἡ δύνατον μάλιστα αὐτόν 1.
3, 15· ἡ ἀριστον ὁ αὐτ. Κύρ. 2. 4, 32, κτλ., ἡ ῥάστα τε καὶ
ἡδύστα ὁ αὐτ. Ἀπομν. 2. 1, 9· ἡ ἂν δύνωμαι τάχιστα ὁ αὐτ.
Κύρ. 7. 1, 9·—οὕτως, ὡς ἡ ὅ τι μάλιστα.

ἡ, ἡεν, α' καὶ γ' ἐν. ἐπ. παρατ. τοῦ εἶμαι (εἶμι).

ἡ, συντῆ. ἀντὶ ἡεία, Ἐπ. παρατ. τοῦ εἶμαι (εἶμι).

ἡ, τὰ, συντῆ. ἐκ τοῦ ἡεία, ὁ ἴδε.

ἡβαῖος, α. ἄν. Ἰων. ἀντὶ βαῖος, μικρός, ὀλίγος, κυρίως μετὰ
τοῦ ἀρνητικῆς οὐδὲ· οὐ οἱ ἐνὶ φρένας, οὐδ' ἡδύσται, δὲν ἔχει
νοῦν, οὐδὲ ὀλίγον. Ἰλ. Σ. 141, Ὀδ. Φ. 288· οὐ οἱ ἐνὶ τρήχας, οὐδ'
ἡδύσται, δὲν ἔχει τρήχας οὐδὲ ὀλίγας, Σ. 355· ὡσαύτως, ἡδύσται
οὐτὶ κατὰ πρόφασιν Καλλ. Ἀποσπ. 464· σπανίως ἄνευ ἀρνητ.,
πληρομύδης· ἡδύσται πέρ εἰσοσι Ὀπ. Ἀλ. 4. 514.

II. συγχών. ἐν τῷ οὐδ. ὡς ἐπὶ ῥ., οὐδ' ἡδύσται, οὐδὲ ὀλίγος, οὐδ' ἐπ' ἑλ-
χιστον, Λατ. no tantillum quidem, Ὀδ. 1. 14, Ἰλ. Β. 380, 386,
κτλ., σπανίως ἄνευ αὐθιγίας, ἡδύσται ἀπὸ οπείλους, εἰς μικρὸν
ἀπὸ τοῦ σπληαίου ὀπείλους, Ὀδ. 1. 452.

ἡδύσται, ἐναρπυγικὸν τοῦ ἡδύσται, ἔρχομαι εἰς τὴν ἡδυκὴν ἡλικίαν,
εἰς ἀκμὴν, Λατ. pubescere, Ἰπν. Ἀφ. 1248, Σεν. Ἀν. 4. 6, 1· παῖς

ἡδύσται ἀρτί αὐτόν 7. 4, 7.

2) μεταφ. νῦν ὁ ἡδύσται
κακὸν (κατὰ Δινδ. ἀντὶ ἡδύσται) Εὐρ. Ἀλ. 1085· ἡμῖν ἡδύσται
πενήν Ἀνθ. Π. 6. 30.
3) τὸ αἶμα εἰς ἀδρικὴν ἡλικίαν, δει-
κνύω τὰ ἐσωτερικὰ σημεῖα ἀδρικῆς ἡλικίας, Ἀριστοφ. 1. 11, 41-
λόστρ. 821, Ἰαλγην.—Πρὸς τὸ ἐπὶ.

ἡδύσται, Ἐπ. νύκτ. ἡδύσται, μεταφ. ἡδύσται (ἴδε παρ. 1.) μῆλ.
—ἡσσι (ἡσ-) Σεν. Κύρ. 6. 1, 12, Δωρ. ἡδύσται (ἡ) Ἀνθ. Π. 7. 44·
ἀφ. ἡδύσται Ὀδ. Α. 41, Ἰπν. Ἀττ.· πρὶν. ἡδύσται (παρ-) Πρὸς.
κλ. (ἡδύ).

Εἶμαι ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας, ἐν πλήρει σωματικῇ
αὐθιγίᾳ, Ὁμ., ὅστις κάλλιστα ἐρμηνεύει τὴν λέξιν ἐν τῇ συγχώνι
ἐπαναλαμβάνοντι στίχῳ, εἰθ' ὡς ἡδύσται, εἴη δὲ μοι ἡμῖν
εἴη Ὀδ. Σ. 168, κ. ἄλλ., ἀνὴρ οὐδὲ μάλ' ἡδύσται, μὴ ὡν ἀνὴρ
ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας του, Ἰλ. Μ. 352, Ὀδ. Ψ. 187, πρὸς.
Διοχὺλ. Νο. 879· ἡδύσται ἐπὶ Ἰπν. Ἀφ. 282· ἡμῖν τέτορ
ἡδύσται (ἐν. ἔτη), δηλ. κατὰ τέσσαρα ἐτη ὑπερβᾶσα τὴν ἡμετέ-
ραν ἡλικίαν, Ἰπν. Ἐργ. κ. Ἰπν. 690· ἡδύσται ἐπὶ διετές, ἴδε ἐν λ. δε-
τέτης· γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἡδύσται φέρει Διοχὺλ.
ἡδύ. 622· ἡδύσται σθένος, εἶμαι νέος καὶ ἰσχυρός, Εὐρ. Πρ. Μαιν.
436· ἡδύσται, ὡς ἡμῖν νέος, Ἀριστοφ. Σπρ. 357· οἱ ἡδύσται, οἱ
νέοι, ὁ αὐτ. Βατρ. 1055, Θουκ. 4. 132· ἐπειδὴν ἡδύσται Πλάτ.
Ἀπολ. 41E·—ἐπὶ φυτῶν, ἡμερὶς ἡδύσται, ἀντὶ τοῦ ἀκμῆς, «εὐ-
κλῆματόςτα», Ὀδ. Ε. 69, πρὸς. Σμῶν. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 24· ἡδύσται
ἀρτίως οὐλίσκον (παρὰ προσδοκίαν ὄντι νεαυλίσκον) Κρατῖν.
Πυτν. 3.

2) μεταφ., εἶμαι νέος, ἰσχυρός, ἀκμῆς, ἀεὶ γὰρ
ἡδύσται γέροντι εὐ μοθεῖν, ἡ ἐπιθυμία τοῦ μαλίστα εὐ ὁρᾶν εἶναι
ἀπτόντα ἀκμῆς εἰς τοὺς γέροντας, Blomf. Διοχὺλ. Ἀγ. 367, πρὸς.
ἀνηδύσται ἡδύσται εἰς ὁρᾶν πεισύν, ὁ καὶ ὁρᾶν πεισύν
καὶς παρατρέφεται, Εὐρ. Ὀρ. 690, πρὸς. νεανικῶς ἀγγέλον...
γέροντι, ἡδύσται εὐ γλώσσῳ φρεσὶ, ἀκμῆς, ἰσχυρῶς, ἰσχυρῶς,
Διοχὺλ. Ἰατρ. 775·—ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, γάμοι, ἔαρ ἡδύ. Ὀπ.
Ἀλ. 1. 474, 2. 252.

3) ἔχω τὰ ἐσωτερικὰ σημεῖα τῆς ἡλικίας
ἡλικίας, Ἀριστ. 1. εν. 2. 7, 15, Ἀνθ. Π. 12. 31.

ἡδύ, Δωρ. ἡδύ (σπανίως ἡδύ, Θεόκρ. 1. 44), ἡ, (ἴδε ἐν τέλ.).

Ἀκμῆς ἡλικίας, νεότης, Λατ. iuventus, ἡ ἡλικία, καὶ τὴν
πρώτον ἀμφανέσκει, ἐν ὅπῃ καὶ τὰ μέλη κτάνει τὴν πλήρη
αὐτῶν ἀνάπτυξιν, νεανικὴ ἀνδρὶ ζοικῶς, πρῶτον ὑψηλὴν,
τοῖσιν χαριστάται ἡδύ Ὀδ. Κ. 279, πρὸς. Ἰλ. Ο. 348·
καὶ ὁ ἔχει ἡδύς ἀνθος ὁ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον Ἰλ. Ν.
484, πρὸς. Ἰπν. Ὀ. 988· ἐπεὶ δὲ καὶ ἐρμηνεύει, Ἰλ. Α. 220,
Ἰπν. 150· ἀντὶ· πολυήρατος Ὀδ. Ο. 366, κτλ., ἡδύς μέτρον
ἰκέσθαι ἢ ἰκάνειν = ἡδύσκειν, Α. 317, Σ. 217, κτλ., ἡδύς ἰκ-
σθαι Ὀ. 366, Ἰλ. Ο. 728· ἡδύς ἀπονύσσον, ταπεινῶς 1. 25,
Ὀδ. Ψ. 212· ἔφ' ἡδύς Ἀριστοφ. Ἰπν. 424· ὁρᾶν πεισύν
ἡδύς Ἰλ. Α. Μενετ. 2381.

6) ἡ ἰσχύς καὶ ἀκμὴ τῆς νεότη-
τος, [δύσκον] ἀφίκε, πειρώμενος ἡδύς Ἰλ. Ψ. 432· ἡδύς τε
πεπλοῖσα χερσὶ τ' ἐμῇσιν Ὀδ. Ψ. 181, πρὸς. Π. 174· ἡδύς
ἀκμῇ Σοφ. Ο. Τ. 741·—ἐν τῷ πληθ., κουροτρόφοι νεανίδες
ἡδύς Εὐρ. Ἰωνι 477.

7) ὡς νομικῶς ὅρος, ἡδύς ἐστὶν αἶμα τὴν
πρὸ τῆς ἀδρικῆς ἡλικίας, ἐν Ἀθῆναις τὴν δεκάετην, Α. Β. 235.
15· ἀν καὶ ἀλλοχού λέγεται ὅτι εἶναι ἡ τῶν 14 ἐτῶν ἡλικία, Δ. Μ.
359. 17, Ἀριστοφ. ἐν λ. ἐπεὶ διετές· ἐν Σπάρτῃ ἡ τῶν 18, ὡς τε τὰ
δεκά ἀφ' ἡδύς ἦσαν ἄνδρες ἐτῶν 28, τὰ τετταράκοντα ἀφ'
ἡδύς, ἄνδρες ἐτῶν 58, καὶ οὕτω καθεξῆς, Σεν. Ἰλλ. 2. 1. 32... 3.
4. 23, 6. 4, 17·—ὡσαύτως ἐπὶ γυναικῶν, ἐπεὶ ε' ἐς ἡδύς ἡλ-
θεν ὥρασαν γάμων Εὐρ. Τρκ. 12.

8) ἐπὶ βούν, ἡδύς μέ-
τρον ἔχοντε Ἰπν. Ἐργ. κ. Ἰπν. 436· περὶ τοῦ νόου δέματος τοῦ
ἔριος, Νικ. Φ. 138.

2) μεταφ., ἐπὶ πάσης κτιστάσεως
ἀκμῆς καὶ εὐτυχίας, οἷα ἡ τοῦ νεανίου, νεανικῆς φαίδρυτος, εὐθυμίας,
Πηδ. Π. 4. 525· δαιτὶς ἡδύς Εὐρ. Κύκλ. 504, πρὸς. ἡδύς ἡδύ-
ς, ὡσαύτως, νεανικὴ ὁρμή, νεανικὸν πάθος, πνεῦμα, Πίνδ. Π.
6. 48.

3) ἡ νεότης, ἡ νεολαία, Λατ. iuventus, Διοχὺλ.
Πέρσ. 512, 733, Ἀγ. 106, κτλ.

4) ἡ ἡλικία, τὰ ἐπὶ ἡλικία,
Λατ. pubes, Ἰπν. Ἐπιτῆρ. 3. 1083, Ἀριστοφ. Νεφ. 976, πρὸς.
Ἀριστ. 1. Ζ. 1. 14, 1. 2. 1, 18, 5. 14, 3, κ. ἄλλ.

II. ὡς
κύρ. ἐν. θηλ. ἡδύς, θυγάτηρ τοῦ Διδῆ καὶ τῆς Ἰρκα, σύζυγος τοῦ
Πρακλέους, Ὀδ. Α. 603, Ἰπν. Θ. 950· αἰνεῖται τῶν θεῶν, Ἰλ. Α. 2.
2· ἄλλ' ἐν μεταγεν. ἀλληγορικῶς μύθοις, θεῖς τῆς νεότητος. (Ὁ
Curt. ἀποδέχεται τὴνσχλὸν τῆς λέξεως ταύτης πρὸς τὸ Σανακρ.
γενναῖ (juvencus). ἦν προτείνει ὁ Pull.)

ἡδύδων, ἐπὶ ῥ., ἀπὸ τῆς νεανικῆς ἡλικίας καὶ ἐπάνω, πάντες
ἡδύδων Ἰπν. 1. 172, 6. 21, πρὸς. Λουκ. Β. Πρ. 14 κ. ἄλλ.

τοὺς ἀνδράς ἡδύ. ἀποσφάζει Διδῆ. 3. 54.

ἡδύτῃ, ἡδύς, ὁ, — ἡδύτῃς, Ἀνθ. Π. 6. 76, Κόλουθ. 71.

ἡδύτῃς, τὸ, τόπος ἐνθα νύτι συνέρχονται ἄνθρωποι, Κινον,
ἡδύτῃς καὶ διεσκέδαζον, Πλούτ. Πομπ. 40. 53, πρὸς. Ἀδύτ.
425E, Ἰπν. 4.

ἡδύτῃς, ὁδ. ὁ, (ἡδύ) νέος ὁκματός, κοῦρεται ἡδύτῃς Ἰπν.
Ὁμ. εἰς Ἐρμ. 56, πρὸς. Κύρ. Ἀποσπ. 324. 5, Καλλ. Λυττ. Παλλ.
109· βραχίστων ἡδύτῃς τὸν τύπον Εὐρ. Πρακλ. 85δ.

ἡδύτῃς, ἡ, ἐν. ἀνέλεον ἡ κατόλληλος εἰς νεότητα, νεανικὴ,
Λατ. juvenilis, λόγος Σεν. Ἰλλ. 5. 3, 20· ἡλικία ὁ αὐτ. Λακ. 4, 7.

125· ἂν πᾶς ἡγήσαιο νῆπιος Ζ. 300, κτλ· πρόσθεν δ'·
'Ἰρις ἡγείτ'· Ἰλ. Ω. 96· (οὕτως, ἡγοῦ πάροισι Εὐρ. Φων. 834)
ἡγ. ἐπὶ νῆα· Ὀδ. Ν. 63· ἐς τεῖχος· Ἰλ. Γ. 144· κλισίηνδε· Ὀδ.
Ξ. 48· οὕτω παρὰ παλαιοί· Ἡρόδ. 2. 93, κτλ· ἡγησόμενος αὐτοῖς
ἔσται Ξεν. Ἀν. 2. 4, 5.

β) μετὰ δὸς. προσ.· Ἰρῶι ποτὶ
πτόλιν ἡγήσασθαι· Ἰλ. Χ. 101· ἐκ Δουλιχίου· ἡγεῖτο μνη-
στήροι· Ὀδ. Π. 397· οὕτω παρ' Ἀττ., οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς
τυφλοῖς ἡγοῦμεθα Ἀριστοφ. Πλ. 15· ἡγ. τινι πρὸς ἀρετὴν
Ξεν. Ἀγρο. 10, 2.
γ) προστιθεμένου τοῦ ὀδόν, δδόν
ἡγ., προπορεύομαι ἐν τῇ ὁδῷ, Λατ. praefere viam, Ὀδ. Κ. 263·
οὕτω, ἡγ. τινι τὴν ὁδὸν Ἡρόδ. 9. 15 (ἴδε κατωτ.). δ)
μετ' αἰε. τόπου, ἡ ὁ· πόλιν ἡγήσαιο, ἥτις ὁ δ' ἡδύνατο νὰ
ὀδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν, Ὀδ. Ζ. 114, πρὸς Ἡ. 22, Ο. 82·
ἡγ. βωμούς ἀστικούς Δίσχυλ. Ἰκέτ. 501· ὡσαύτως, ἡγ. ἐς
φιλότητα, προηγούμεναι, κάμνω τὸ πρῶτον βῆμα, τὴν ἀρχὴν πρὸς,
Ἰσ. Ἐργ. κ. Ψ. 710.

2) μετὰ δὸς. προσ. καὶ γεν. πράγμ.,
εἶμαι δ' ἀρχηγός ἐν τινι πράγματι, θεῖος ἀοιδός· ἡμῖν ἡγεῖσθαι
.. ὀρχηθμοῖο Ὀδ. Ψ. 134· ἡγ. τινι σοφίας, ὥδης Πίνδ. Π. 4.
442, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 125C, πρὸς Εὐθύδ. 281A· ἀλήθεια δὴ πάν-
των μὲν ἀγαθῶν θεοῖς ἡγείται πάντων δὲ ἀνθρώπων ἐς
αὐτ. Νόμ. 730C· ἡγ. τοῦ χοροῦ Πέροιας Ξεν. Κύρ. 8. 7, 1, πρὸς.
Καλλ. εἰς Ἀπλ. 313· καὶ συγχώκεις μετὰ γεν. πράγμ. μόνον, ἡγ.
νόμῳ, ἀρχίζω τὸ ἄσμα, τὸ μέλος, Πίνδ. Ν. 5. 44· φρόνησις ἡγ.
τοῦ ὁρθῶς πράττειν Πλάτ. Μένωνι 97C· ἡγ. πάντος καὶ ἔρ-
γου καὶ λόγου Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 15.

3) μετὰ δὸς. πράγμ.,
εἶμαι ὀδηγός ἐν τινι, εἶμαι πρῶτος εἰς τι, κερδοσύνη, νηπιέσι
ἡγ. τινι· Ἰλ. Χ. 247, Ὀδ. Ω. 469· ἐν τινι Πλάτ. Ναρμ. 172A.

4) μετ' αἰε. πράγμ., ὀδηγῶ, διευθύω, ἡγ. τὰς πομπὰς Δημ.
171. 3 (ἀλλ' ἴδε Δινδ.)· τὴν ἀποδημίαν Δίωνων παρ' Ἀθην. 633D.

5) μετοχ., ἡγουμένος, ἡ, ὡς ἐπὶ ὁ, σκέλη ἡγουμένα,
ἀνείθ. ἐπούμενα, ὁ πρῶτος πόντος, Ἀριστ. Περ. Ζ. 16. 2 κεξ· ὁ ἡγ.
πρὸς δ' αὐτ. Ἀποστ. 64· ἴδε κατωτ. Π. 2.

Π. ὀδηγὸν στρατὸν
ἡ σέλιον, συχ. παρ' Ὀμ., μετὰ δὸς, νῆες θεαί, ἦσαν Ἀχιλλεύς
ἐς Τροίην ἡγεῖτο· Ἰλ. Π. 169, πρὸς. Ὀδ. Ξ. 238· οὐ γὰρ ἔην
θεοὶ σφιν ἐπὶ στήλας ἡγήσαιο, ὅστις ὁ δ' ἡδύνατο νὰ ὀδηγήσῃ
αὐτοὺς εἰς τὰς τέξεις, Ἰλ. Γ. 687· ἡγ Τρώεσσιν ἐς Ἰλίον
Ε. 211· ἡγ. Μήσιν Β. 864· λόγχοισιν Εὐρ. Βάκχ. 1359· ἀκυ-
λόπως συχὼν παρὰ Ξεν., κτλ·—συνηθέστερον μετὰ γεν., εἶμαι ὁ
ἡγούμενος ἢ ἄρχων καὶ κυβερνήτης τινός, Σαρπηδῶν δ' ἡγήσας·
ἐπικούρων· Ἰλ. Μ. 101· ἡγήσας λαῶν Ο. 311, πρὸς Β. 567,
638, κτλ· οὕτω παρὰ παλαιοί, ἡγ. τῆς Ἀσίας, τῆς συμμοχλῆς
Ἡρόδ. 1. 95., 7. 148· οἱ τῆς Θεσσαλίας ἡγεδόμενοι, οἱ ἀρχόντες
τῆς Θεσς., δ' αὐτ. 9. 1· ὅς ἡγεῖτο τῆς ἐξόσου Θουκ. 2. 10· ἡγα-
όμενος τῶν ἡδονῶν ἀλλ' οὐκ ἀγόμενος ὑπ' αὐτῶν Ἰσοκρ.
198A, κτλ·—ἐκ τῶν παραδειγμάτων τούτων γίνεται φανερόν ὅτι
μετὰ τῆς δὸς. τὸ ῥῆμα διασφίζει τὴν πρῶτην αὐτοῦ σημασίαν, τοῦ
προπορεύεσθαι ἢ ὀδηγεῖν, ἥτις ἐν τῇ μετὰ γενικ. συντάξει ἀπώλετο.

2) ἀπολ., οἱ ἡγοῦμενοι, οἱ ἀρχόντες, οἱ κυβερνῶντες, Σοφ.
Φ. 386, πρὸς Δίσχυλ. Ἀγ. 1363· ἡγ. ἐν τοῖς ἀδελφοῖς, πρό-
κριτοι μετὰ τῶν ἀδελφῶν, Πλάτ. Ἀποστ. ιε', 22· πρὸς ἡγου-
μενος, δ.

III. μεθ' Ὀμην, ὡς τὸ Λατ. duces, νομίζω,
φρονῶ, Ἡρόδ. (ὅστις ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας μεταχειρίζεται τὸν πρῶ-
τον ἡγούμενον), κτλ· ἡγ. τι εἶναι ὁ αὐτ. 1. 126, 136., 2. 69, 72·
ἡγεῖσθε δὲ [θεοὺς] βλέπειν.. πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν
Σοφ. Ο. Κ. 278. 2) προσετιθεμένης λέξεως δηλοῦσης ἰδιότη-
τος, ἡγ. τινα βασιλεῖα, νομίζω ἢ θεωρῶ ὡς βασιλεῖα, Ἡρόδ. 6. 52·
μηδ' αὐθαδίαν εὐδουλίαν ἀμείνων ἡγήσῃ ποτὲ Δίσχυλ. Πρ.
1035· ἀπαντας ἐχθρούς τῶν θεῶν ἡγοῦ πλέον ὁ αὐτ. Χο.
902, πρὸς. 905· ἡγ. τὰλλα πάντα ζευτερά, θεωρῶ πάντα τὰ
λα δευτερεύοντα, Σοφ. Φ. 1442· οὐκ αἰσχρόν ἡγεῖ.. τὰ ψευδῆ
λέγειν· αὐτοῖς 108, πρὸς. Ἀντ. 1167· ἀντίπαλον ἡγ. τί τινι
Θουκ. 4. 10· οὕτως, ἡγ. τι περὶ πολλοῦ Ἡρόδ. 2. 115· περὶ
πλέονος Ἰσοκρ. 386E· περὶ πλείστου Θουκ. 2. 89· περὶ οὐδε-
νός Λυσ. 110. 31· παρ' οὐδὲν ἡγήσασθαι παρὰ Δημ. 282. 14.

3) συχ. ἐπὶ τῆς εἰς θεοὺς πίστεως, τὴν μεγίστην δαίμονα
ἡγῆνται εἶναι Ἡρόδ. 2. 40, πρὸς. 3. 8· ἡγ. Θεοὺς, πιστεύω
εἰς τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν, κτλ., Εὐρ. Ἰχ. 800, Βάκχ. 1327, Ἀριστοφ.
Νεφ. 32· δαίμονας ἡγ. Πλάτ. Ἀπολ. 27D, πρὸς. Ἡρόδ. Ξ. 788,
καὶ ἴδε νομίζω Π. 1.

4) ἡγοῦμαι δεῖν, νομίζω δεῖν πρέπει,
θεωρῶ καλόν, μετ' ἀπαρ., Ἀνδρ. 4. 21, Δημ. 14. 26·—οὕτω καὶ
ἀνευ τοῦ δεῖν. παθεῖν μάλλον ἡγησάμενοι ἢ.. Θουκ. 2. 42,
ἐνθα ἴδε Ἀνδρόλ. ἡγήσασθαι ἐπαινεῖσαι Πλάτ. Πρωτ. 346B.

IV. ὁ πρῶτος εἶναι ἐκρησσοῦς ἐπὶ παθ. σημασίας, τὰ ἀγῆμενα
τὰ νομίζόμενα, Χρυσ. παρὰ Δημ. 1072. 25· ὡσαύτως μὲλλ.,
ἡγῆσθαι σημαίνει ὀφείναι, ἀπὸ τοῦ περιττοῦ Πλάτ. Νόμ. 770B·
ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἡγεδόμενον, ὀδηγούμενον, Ἡρόδ. 3. 14, ὁ Αἰλ. καὶ
τινα χειρόγραφα ἔχουσιν ἀγεδόμενον (ἀντὶ ἀγόμενον)—τὸ ἐνεργ.
ἡγέω, ὅπερ σημειοῖ ὁ Ἡρόδοτος. π. μὲν, λέγ. σ. 45 καὶ ἔπειτα,
φαίνεται ὅτι προήλθε κατὰ εἰκασίαν ἐκ τῶν τούτων τύπων.

ἡγερέθουμαι· Ἐπ. τύπος τοῦ ἡγεῖσθαι (Παθ.), συνάγομαι,
συναθροίζομαι, Ὀμ., μόνον ἐν τῷ γ' πληθ. ἐνεστ. καὶ παρατ. καὶ

ἀπαρ., ἀμφὶ δὲ μιν.. ἀγοὶ ἡγερέθονται· Ἰλ. Γ. 231, πρὸς Ὑμν.
Ὀμ. εἰς Ἀπόλ. 147· ἀμφ' Ἀτρεΐωνα ἀσάλλεες ἡγερέθοντο· Ἰλ.
Φ. 233· περὶ δ' ἱσοῦλοι ἑταῖροι ἀθρόοι ἡγερέθοντο· Ὀδ. Η.
392· ἐπὶ τῶν εἰδωλῶν ἢ φασμαμάτων, ἀμφ' αἷμα.. ἀσάλλεες ἡγε-
ρέθοντο Ἀ. 227· σφιν ἐπέφραδον ἡγερέθεσθαι· Ἰλ. Κ. 127·—
ὑποτακτ. ἡγερέθονται Ὀμπ. Ἀλ. 3. 360, πρὸς. ἡγερέθουμαι.

ἡγερέθω, ἴδε ἐν λ. ἀγείρω.
ἡγερέα, ἡ, (ἡγέομαι) = ἡγήσεις, Ἡσυχ. Ἰρην. Ναρ. 2 σ.
172. 91.

ἡγερέ-λεως, ὁ, = Ἀγερέλαος.
ἡγερέτης, οὐ, ὁ, Δωρ. ἀγ- (ἡγέομαι) ἡγεμών, ἀρχηγός, κλητ.
ἡγέθ' ὁδοῖο Σουλ. Ἐπιγρ. 3538. 23· ἀγέτα κώμων Ὀρτ. Ἰνν.
51. 7· ἡγερούνας Ἀνθ. Π. 6. 167·—Ὀηλ. ἀγέτις, εἰσας. αὐτοῦ
7. 425.

ἡγηλάζω, ἴππ. τύπος ἰσχυρῆς τῇ ἡγέομαι, ὀδηγῶ, κακὸς
κακὸν ἡγηλάζει· Ὀδ. Γ. 217· ἀλλὰ κακὸν μέρου ἡγ., τῷ πα-
κῷ, διαγωὶ ὥλιαν ζωὴν, Α. 618· βίοντον βίον ἡγ Ἀπολλ.
Pδς. Α. 272·—περὶ τοῦ ἐν Ἀράτ. 893, ἴδε ὠφηγηλάζω.

ἡγημα, τό, σκίψις, σκοπός, Ἐβδ. Ἰ. Ἐξκ. ιε', 3), Ἰκκλ.

ἡγησά-λεως, ὡ, ὁ, = Ἀγεσάλαος.

ἡγησά-πολις, εως, ὁ, ἡγεμὼν τῆς πολιτείας, Διог. Α. 2. 131.

ἡγησις, εως, ἡ, ἀρχηγία, ἡγεμονία, ὡς τὸ ἡγεσία, Ἐβδ. ΙΔ'
Μακκ. Β', 31).

ἡγήσειρα, ἡ, ὀηλ. τοῦ ἡγητήρ. φωνή, Πλάτ. ἐν Ἀνθ. Π. Η.
43, ὁδμή Ὀμπ. Κ. 1. 253.

ἡγητέον, ῥημ. ἐπὶ τοῦ ἡγέομαι, πρέπει τις νὰ ὀδηγήσῃ, Ξεν.
Ἐλλ. 4. 7, 2, Ἰππαρχ. 4, 3. II. πρέπει τις νὰ ὑποβῇ,

Πλάτ. Πολ. 361A.

ἡγητήρ, Δωρ. ἀγ-, ἥρος, ὁ, = ἡγητής, ὀδηγός, Σοφ. Ο. Κ.
1521, Ὀμπ. Ἀλ. 5. 70· σοφίης ἔδον ἡγητήρα, τὸν εἰς φιλοσοφίαν
ὀδηγῶν, διδασκαλὸν αὐτοῦ, Σουλ. Ἐπιγρ. 911. 2) = ἡγήτωρ.

ἀρχηγός, Πίνδ. Π. 1. 133.

ἡγητηρία (ἐνν. παλάθη), ἡ, παλάθη ἐρηῶν σύκων φερόμενη ἐν
πομπῇ κατὰ τὰ Ἀττικὰ Πλουτήρια εἰς ἀνάμνησιν τῆς εὐραστίας
τῆς τροφῆς ταύτης, ἥτις ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν πο-
λιτείαν, Ἀθην. 741, Ἡσυχ., ὦντ. ὡσαύτως ἡγητηρία, Ε. 51.
418. 40· γραφόμενον ἡγήτρια ὑπὸ τοῦ Εὐστ. 139D. 29.

ἡγητής, αὐ, ὁ, = ἡγητήρ, ὀδηγός, νόστιμον ἡγητῶν Δίσχυλ.

Ἰκέτ. 239. 2) ἰδὸς ἡγέως, Ὀμπ. Ἀλ. 5. 70.

ἡγήτωρ, αρος, ὁ, ἀρχηγός, ἀρχὼν, διοικητής, Τρώων, φυλά-
κων Ἰλ. Γ. 153, Κ. 181· ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες, ἀρχῆν ἐν
πολίῳ καὶ πρῶτον ἐν βουλῇ, Β. 79, κτλ· ἡγ. ὀνείρων, ἐπὶ τοῦ
Ἑρμού, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 14.

ἡγιασμένως, ἐπὶ πρ. μετοχ. παθ. πρῆμ. τοῦ ἀγιάζω, κατὰ πρό-
πον ἅγιον, Ἰω. Χρυσ.

ἡγιασμένος, ἐπὶ πρ. μετοχ. παθ. πρῆμ. τοῦ ἀγιάζω, ὁ πεπαιδευμένος,
καὶ ἀγαγὴ ἢ παιδευμένος Σουῖδ.

ἡγνευμένος, ἐπὶ πρ. μετοχ. παθ. πρῆμ. τοῦ ἀγνεύω, ἀγνός,
καθαρός, Πολυδ. Α', 32.

ἡγορώμενος, ἴππ. καὶ Ἰων. ἑκταταμ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἡγορώμενος,
Ὀμην.

ἡγοῦμενος, ὁ, ἀρχηγός μοναστηρίου, συχὼν ἐν μεταγεν. Ἐπι-
γραφαί, ὡς Σουλ. Ἐπιγρ. 8634, 8724, κ. ἄλλ·—ἡγουμενία, ἡ,
τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ, αὐτοῦ 8724·—ἡγουμενικός, ἡ, ὡν, Μ. Ἀκομ.
τ. Β', σ. 256 (Λεξ. Κομμ.).

ἡγουν, σύνδεσμος (ἡ γὲ οὖν) = δηλαδὴ, ἡ μάλλον.., χρησιμεύων
ἡμῶς ὁρίσθαι λέγειν τινὰ ὑπὲρ τοῦ κατὰ πάντα ἡγουν τὴν τε
ἀπεψήφην καὶ.., Ἰππ. 404. 46· διὰ ἐξηρότητα, ἡγουν χαυνό-
τητα, τῆς γῆς Ξεν. Οἰκ. 19, 11.

ἡγχουσα ἀντὶ τῆς ἡγχουσα, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 929.

ἡγῶ, κρᾶσις ἀντὶ τῆς ἡγῶ.

ἡγῶν = αἰγῶν, ἡγῶς = αἰγῆ. ἴδε ὀνομαστ. ἡγ, Ἐπιγρ. Ὀρχομ-
νοῦ Κομμ., Σουλ. Ἐπιγρ. 1569.

ἡδάνως, ἡ, ὡν, ἡδῶς. πλάσθην ὑπὸ τῶν γραμμ. πρὸς ἐξήγη-
σιν τοῦ τύπου ἡδάνως.

ἡδέ, καὶ, κυρίως ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ ἡμῶν ἡμῖν.. ἡδέ..
καὶ.. καὶ.. ἴδε ἐν λ. ἡμῶν—ἀλλὰ, II. συχναίως παρ'

Ὀμ. ἀνευ τοῦ ἡμῶν, ἀκριβῶς ὁμοῖον τῷ καὶ. ἡγήτορες ἡδὲ μέ-
δοντες Ἰλ. Β. 79, πρὸς. Α. 41, 96, 251, κτλ·—ἐνδοτε ἔχον πρὸ
ἐαυτοῦ τὸ τε· σκῆπτρόν τ' ἡδὲ θέμιστας 1. 99· ἔκτορ τ' ἡδὲ
ἀλλοι Μ. 61· Ἠρή τ' ἡδὲ Ποσειδάων καὶ Πηλεΐδης Ἀθῆνη Α.
400· μετὰ τῶν τε καὶ ἡδὲ δυνατόν τὰ ὑπάρχει καὶ λέγει τις, αὐ-
τός τ' ἀναχάσσομαι ἡδὲ.., Ε. 822, πρὸς. Πίνδ. Ο. 13. 92 καὶ.
μῖν.. ἡδὲ.. Ὀδ. Α. 239, Μ. 380, κτλ· μῖν τε.. ἡδὲ..
Ὀρφ. Ὑμν. 13. 8·—ἐνδοτε δὲ τίθεται καὶ μετὰ τῶν ἡδὲ..
ἡδὲ.. παίδων ἡδὲ ἀλόχων καὶ κτήσιος ἡδὲ τοκῆων Π. (1).
663·—ἀλλὰ τὸ ἡδὲ καὶ ὁμοῦ συνήμῳν σημαίνει καὶ ὡσαύτως,
Ἰλ. Α. 334, Ὀδ. Π. 209· ἡδὲ κε καὶ, καὶ ἑαυτὸν ὡσαύτως, Ὀδ.
Α. 240· ἡδὲ αὐτὲ Ἰλ. Π. 302· ἡδὲ ἔτι καὶ, ἐπὶ ἀνέμῳ, Α. 453,
Β. 118· ἡδὲ τε Ἀνθ. Π. 9. 788·—σπανιότατον ἐν τῇ ἀρχῇ προ-
τάσεως, ἡδὲ καὶ οἷδε Ὀδ. Α. 235·—Οἱ Τραγικοὶ μεταχειρίζοντο

και το ἥδ' ἐν ἀναπιστικῶς καὶ λυρικοῖς χωρίοις. Δισχὺλ. Πέρ. 18, 21, 22, 26, κτλ.· καὶ (σπανιότερον) ἐν ἰαμβικοῖς, ὡς Δισχὺλ. Χρ. 1025, Εὐρ. 414, Σοφ. Ἀποσπ. 345, 493, Εὐρ. Εὐ. 323, Πρ. Μαιν. 30· ἀπαντᾷ δὲ καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς, Εὐπολ. Δίξ. 1, "Διέξ. Λευκ. 1· ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ. πεζογράφων.—Πρόλ. τὸ Ἐπ. 122.

ἥδεα, ἥδεον, ἦδε ἐν λ. *εἰδω.

ἥδεκα, πρkm. τοῦ ἔδω, τρώγω, μόνον παρὰ Γραμμ.

ἡδωλασμένως, ἐπέρρ. μετοχ. παθ. πρkm., κυρίως = με ἀδελφικῶν ὑποκείμενα· μεταφ. = ὁμοίως, ἱσιεῖται ἡδ. ὡς ἐν γαστρὶ ἔχουσα Ἰππ. 591.17.

ἡδωτός, ἐπέρρ. τοῦ ἡδύς, ὁ ἦδε III.

ἡδῆ, ἐπέρρ. ἔχον σχέσιν πρὸς τὸ νῦν, ὅταν τὸ Λατ. jam πρὸς τὸ nuunc—τὸ μὲν νῦν, nuunc, ἀναφέρεται εἰς τὴν παρούσαν στιγμήν· τὸ δὲ ἡδῆ, jam, ἡ εἰς τὸ ἀμέσως παρελθόν, ἕως τώρα, πλὴτον, τώρα πλέον, πρὸ τούτου, πρότερον, ἢ εἰς τὸ ἀμέσως μέλλον, τώρα, ἀμέσως, ἐν τῷ ἄμα, παρeυθὺς (ἦδε Ἀριστ. Φυσ. 4. 13, 5)—ἀπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ ἐφεξῆς κοινοτάτων, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας:

1) ἐπὶ τοῦ ἀμέσως παρελθόντος, νῦν ἡδῆ τελέθει, εἶναι πλέον νῦν, Ἰλ. Β. 282, 293· συχνάκις μετ' ὀρίθμ., ἡδῆ γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος Ὀδ. Β. 89· ἔτος τὸ δὲ ἡδῆ δέκατον Σοφ. Φ. 312· ἦν δ' ἡμῶν ἡδῆ δευτέρον αὐτῷ 354· τελοῦντες ἔκτον ἐξεσόντον τ' ἡδῆ δρόμον ὁ αὐτ. Πλ. 726· ἡδῆ γὰρ πολὺς ἐκτέταται χρόνος ὁ αὐτ. Δ. 1402· σχεδὸν γὰρ τι ἡδῆ Θουκ. 7. 33· τρίτην ἡδῆ ἡμέραν Πλάτ. Πρωτ. 309D. 6) ἐνίοτε ἐπὶ τοιαύτης σχέσεως, ἀπὸ ταύτης ἡδῆ Δίγμπος, ἀμέσως μετὰ τοῦτο εἶνε Δίγ., Ἠρόδ. 3. 5, πρόλ. 2. 15., 4. 99, Εὐρ. Ἰππ. 1200· Φωκικοῖσιν ἡδῆ δημορὸς ἢ Βοιωτῶν ἐστὶν Θουκ. 3. 95.

2) ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, φρονέω δὲ διακρινθῆμεναι ἡδῆ Ἀργεῖους καὶ Τρῶας Ἰλ. Γ. 98, πρόλ. 11. 402, Πλάτ. Γοργ. 488B· λέξαν νῦν με τάχιστα, ὅφρα κεν ἡδῆ, ταρπώμεθα Ἰλ. Ω. 630, πρόλ. Ὀδ. Δ. 294· ἡδῆ νῦν .. μεγάλη· εὐχεο Ἰλ. Π. 844· στελεχοῖς ἂν ἡδῆ Σοφ. Τρ. 624· ἡδῆ .. στέλλεσθε; ὁ αὐτ. Φ. 466· μετὰ τούτ' ἡδῆ Ἀριστοφ. Θεσμ. 655.

3) ἐνίοτε κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ μέλλον ἢ τὸ παρελθόν, εὐθύς, τώρα, ἀμέσως, τοῖς μὲν γὰρ ἡδῆ, τοῖς δ' ἐν ὑστέρω χρόνῳ Σοφ. Ο. Κ. 614· οἱ μὲν τὰχ', οἱ δ' ἐσαυθίς, οἱ δ' ἡδῆ Εὐρ. Ἰκέτ. 351· οὐ τὰχ', ἀλλ' ἡδῆ Ἀριστοφ. Βατρ. 527—οὕτω τιθέμενον μετὰ τοῦ ἄρρου καὶ τοῦ πτωικοῦ διηγοῦ τῆς παρουσίαν πράγματός τινος, ἢ ἡδῆ χάρις, ἢ παρeυθα εὖναι, Δημ. 664. 23· τὸ ἡδῆ κολάζειν Σεν. Ἀν. 7. 7, 24.

4) ἐν συλλογισμοῖς, ἡδῆ γὰρ ἂν προστιθεσθαι Πλάτ. Θεαιτ. 201B· τὰ ἐκ τούτων ἡδῆ συγκελευμένα αὐτῷ 202 B· ἐμὲ τε καὶ σέ καὶ τᾶλλ' ἡδῆ αὐτῷ 159B· πᾶς ἡδῆ ἂν εὐροῖ ὁ αὐτ. Πολιτ. 308C, κτλ.

5) μετὰ τοῦ ὑπερβ., ὡς πάντων ἀνδρῶν ἡδῆ μάλιστα .. κτησάμενος, ἕως τώρα, μέχρι τοῦ νῦν, Ἠρόδ. 8. 106· μέγιστος ἡδῆ διαπλους Θουκ. 6. 31· οὕτω μετὰ συγκρ., ἡδῆ .. λόγου μέλιν Ἠρόδ. 2. 148.

II. συγκρίσεις συνάπτεται μετ' ἄλλων χρονικῶν μορίων, ἡδῆ νῦν, τώρα δέ, Ὀμ., Δισχὺλ. Ἀγ. 1578· ἡ νῦν ἡδῆ Σοφ. Ἀντ. 801· ἡδῆ ποτὲ Ἰλ. Α. 260· ποτ' ἡδῆ Δισχὺλ. Εὐμ. 50, Σοφ. Ἀγ. 1142· ἡδῆ ποτὲ Ἀριστοφ. Νεφ. 346· πώποτε Εὐπολ. Πόλ. 9, Πλάτ. Πολ. 493D—ἡδῆ πάλαι Σοφ. Ο. Κ. 510· ἡδῆ τότε, Λατ. iam, tum, demum, Πλάτ. Πολ. 417B· τότε ἡδῆ Δισχὺλ. Πρ. 911—ἔπει ἡδῆ, Λατ. quum jam, Ὀδ. Δ. 260· εἰ ἡδῆ Ἰλ. Χ. 52—τὸ τῇ νῦν ἡδῆ Σοφ. Ο. Κ. 440· τὸ λοιπὸν ἡδῆ ὁ αὐτ. Φ. 454· ἄλλοτε ἡδῆ πολλάκις Πλάτ. Πολ. 507A· ἡδῆ γε Δημ. 357. 16.

ἡδῆ, ἡδῆς ἢ ἡδῆσθα, ἡδῆ, ἦδε ἐν λ. *εἰδω.

ἡδίστως, ἡδῖων, ὑπερβ. καὶ συγκρ. τοῦ ἡδύς.

ἡδομαι, ἄωρ. ἄδομαι, μέλλ. ἡσώσομαι, Σοφ. Ο. Τ. 453, Εὐρ. Πλ. 415, Πλάτ., κτλ.· ἄωρ. ἡσῶην (ἦδε κατωτ.), μέμ. ἡσάμην Ὀδ. Ι. 353· ἀποθ., ἦδε ἐν τῷ. Ἰλ. Ε. 744, ΣΦΑΔ, ἦδε ἐν λ. ἀνδάνω.)

Εὐχαριστοῦμαι, εὐφραίνομαι, τέρπομαι, μόνον ἀπαξ παρ' Ὀμ., Ὀδ. ἐνλ' ἀνιτ., συχν. παρ' Ἠρόδ. καὶ τοῖς Ἀττ.

— συντάσσεται:

1) μετὰ μετοχ., ἡσάτο πλινῶν Ὀδ. ἐνλ' ἀνιτ., παρὰ τοῖς μετέπειτα, ἡσθη ἀκούσας, μετὰ χαρῆς ἤκουσε, Ἠρόδ. 3. 34· ἡδοί· ἂν .. ἰδοῦσα Δισχὺλ. Πρ. 758, πρόλ. Σοφ. Φ. 882· ὀρῶντες ἂν ἡδόμεθα (ἐνν. ὀρῶντες) ὁ αὐτ. Δ. 1085· οἱ ἂν .. ἡσθελί λαδῶν ὁ αὐτ. Πλ. 1325· ἡδ. ὁπαιουμένους Ἀριστοφ. Ἀρ. 635, κτλ.

2) μετὰ ὅτ., ἡδοί· μοι τινι, εὐφραίνομαι εἰς τὴν διὰ τι, Ἠρόδ. 1. 69, κ. ἄλλ., Θουκ. 1. 121, Ἀριστοφ. Ἰππ. 623, κτλ.—σπανίως μετὰ γενικής, πώματος ἡσθη, ἀπέλαυσε πώματος ἡδόμενος, με εὐχαρίστησιν ἔπει, Σοφ. Φ. 715· ἐν Ο. Τ. 936, τὸ δ' ἔπος οὐδεὶς τὰχ' ἂν ἡδοί, ἢ αἰτιατικῇ ὀρεῖται εἰς εἰν.

3) ἐνίοτε μετ' αἰτιατικῆς καὶ μετοχής, ἡσθην πατέρα τὸν ἄμυν εὐλογοῦντάς, μετὰ χαρῆς πε ἤκουσα νὰ ἐπαινῆς τὸν .., Σοφ. Φ. 1314· ἡδεται ὁδομους πληροῦμένους Εὐρ. Ἀποσπ. 330.

4) μετ' οὐδ. ἐπὶ, ἔτερον ἡσθην Ἀριστοφ. Ἀγ. 13· τοῦθ' ἡδεται ὁ αὐτ. Βατρ. 748 (κατὰ τὸ Παθ. χειρόγρ.) ἡσθην βαίᾳ ὁ αὐτ. Ἀγ. 2· βροχέα ἡσθίσα Θουκ. 3. 40—μετὰ συστολῆς αἰτ., ἡδεοθαι ἡδονήν

Πλάτ. Φιλῆδ. 63A, κτλ.

5) ἀκολουθούσης προθέσεως, ἡδεοθαι ἐπὶ τινι Σεν. Κύρ. 8. 4, 12. Πλάτ. Φιλῆδ. 48B, κτλ.· ὑπὲρ τινος Λυσ. 193. 10· πρὸς ὄλιγον Ἀρρ. Ὑπικτ. 4. 9, 4.

6) μετὰ τοῦ εἶ, ἡδοί· μοι εἶ .., Ἀριστοφ. Νεφ. 773. 7) ἡ μετοχ. εἶνε ἐν χρήσει ὡς ἐπὶ, ἡδονῶν, πλήρης χαρῆς, τειδρός, εὐχαρίστημένος, ἡδόμενος ψυχῇ, φωνῇ ἡδῶν. Ἀποσπ. 754, Ἀριστοφ. Ὀρν. 236· συχνάκις ὡς τὸ βουλομένῳ, ἀσμένῳ, ἐν τῇ πράξει ἡδόμενῳ ἐστὶ ἡ γίνεσθαι τοῖς μοι τι, με εὐχαρίστει· τι, προξενεῖ μοι ἡδονήν, Ἠρόδ. 8. 10, 9. 46· ἂν ὕπνῳ ἡδόμενοις ἢ Ἀντιφῶν 142. 14, πρόλ. Πλάτ. Φιλῆδ. 78B, Ἀγ. 187C.

II. τὸ ἔνεργ. ἡδω, εὐχαρίστω, εὐαρεστώ, εὐφραίνω, ἀπαντᾷ μετ' αἰτ. προσ. ἐν τῷ παρὰ. ἡδε, Ἀνακρ. 145· ἀλλὰ γὰρ παρὰ μεταγεν. ἡδωε, Μουσών. παρὰ Στοβ. 167. 22· ἡδωμεν Μένανδ. Μονοστ. 38· μέλλ. ἡσω Συνέσ. Ἐπιστ. 154· ἄωρ. ἡσα Ἐρικπ. Ὑμνολ. 1. 5, Ἀγ. π. Ζ. 10. 48· τὰ ἡδοντα, χαρὰ, τέρψις, Πλάτ. Ἀγ. 365A· ἀντ' οὐ ὁ Πλούτ. ἔχει τὸ ἡδόμενον, 2. 1025D, 1101E.

ἡδόμενως, ἐπέρρ. τοῦ προηγ. ἀσμένως, μετὰ χαρῆς, εὐχαρίστως, Σεν. Κύρ. 8. 4, 9.

ἡδονή, ἄωρ. ἄδονα, ἡ, ἐν τοῖς τῶν Τραγ. χορίκ., ἡδονά, ἡ, (ἡδόμεναι)—εὐφροσύνη, εὐχαρίστησις, τέρψις, χαρὰ, ἡδονή, ἡδοναί, Λατ. voluplas, πρῶτον παρὰ Σίμων. 117 καὶ Ἠρόδ. κυρίως ἐπὶ σαρκικῶν ἀπολαύσεων, αἱ τοῦ σώματος ἡ περὶ τὸ σῶμα ἡδοναί, αἱ σαρκικαὶ ἡδοναί, Σεν. Ἐλλ. 4. 8, 22, 6. 1, 4· αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδ. Πλάτ. Πολιτ. 328D· αἱ σωματικαὶ ἡδ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 8, 4· αἱ περὶ πότους καὶ ἐδωδὰς ἡδ. Πλάτ. Πολ. 389E· ἄλλ' ὡς αὐτὰς, ἀκόρως ἡδ., τέρψις τῶν πῶτων, Θουκ. 3. 38· ἡ ἀπὸ τοῦ εἰδέναι ἡδ. Πλάτ. Πολ. 582B· καὶ ἐπὶ χαιρέκακου εὐχαρίστησις, ἢ ἐπὶ κακοῖς, ἐπὶ λοιδορίαις ἡδ. ὁ αὐτ. Φιλῆδ. 50A, Δημ. 273.

24—ἡδονῇ ἡσώσθαι, χαρίσθαι, ὑποχωρεῖν εἰς ἡδονήν, Θουκ. ἐνλ' ἀνιτ., Πλάτ., κτλ.—κόττερα ἀληθινήν χρησιν αἰ ἡδονῇ; νὰ εἴπω τὴν ἀληθειαν ἢ νὰ δοιλήσω πρὸς εὐχαρίστησιν σου; Ἠρόδ. 7. 101· ἡδ. ἐστὶ μοι, μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. 7. 160· ἡδ. εἰσέρχεται τινι εἰ .. ὁ αὐτ. 1. 24· ἡδονὴν φέρει Φερικρ. Χειρ. 1. 2, Ἀλεξ.

Ἀδῆλ. 7—συχνάκις μετὰ προσώπων ἐν ἐπέρρ. σημασίᾳ, πρὸς ἡ καθ' ἡδονὴν λέγω, ὡς τὸ πρὸς χάριν, δοιλήσῃς ὥστε νὰ τέρψω, νὰ εὐχαρίστησω, Ἠρόδ. 3. 126, Σοφ. Πλ. 921, Θουκ. 2. 65· καθ' ἡδονὴν κλύειν, ἀκούειν Σοφ. Τρ. 167, Δημ. 98. 18· καθ' ἡδονὴν ἐστὶ μοι, μετ' ἀπαρ., Δισχὺλ. Πρ. 261· πρὸς ἡδ. ἐστὶ μοι αὐτῷ 494· καθ' ἡδ. τι ὄρῶν, ποιεῖν, Λατ. indulgere genio, Θουκ. 2. 37· καθ' ἡδονὰς τῷ δῆμῳ τι ἐνδοιδόναι αὐτῷ 65· δ μὲν ἐστὶ πρὸς ἡδ., εἶπε ἐν εὐαρεστον, Δημ. 226. 29, κατ. ἰσάλλὰ πρὸς τὴν ἡδ. ἐν συγκρίσει πρὸς .., Σοφ. Ἀντ. 1171)—ἐν ἡδονῇ ἐστὶ μοι, μοι εἶνε εὐάρεστον, Ἠρόδ. 4. 139, Θουκ., κτλ.—ἐπορ. ἀπαρτρεφ., Ἠρόδ. 7. 15—ἐν ἡδονῇ ἔχω τι, εὐρίσκω εὐχαρίστησιν ἐν τινι, Θουκ. 3. 9· ἄλλα, ἐν ἡδονῇ ἀργοντες, ἀνιτ. οἱ λυπηροί, ὁ αὐτ. 1. 99—μεθ' ἡδονῆς ὁ αὐτ. 4. 19—ὕψ' ἡδονῆς Σοφ. Ἀντ. 648, κτλ.—ὑπὸ τῆς ἡδ. Ἀλεξ. Ἀσκλη. 1, Κρατ. 1. 23· ὡσαύτως ὡς ὄντ. τρόπου, ἡδονῇ, μετ' εὐχαρίστησεως, Ἠρόδ. 2. 137, Σοφ. Ο. Τ. 1339.

2) πρᾶγμα ἐν ᾧ εὐρίσκει τις εὐχαρίστησιν, τέρψις, ἀπόλαυσις, ὁ αὐτ. Πλ. 873, Ἀριστοφ. Νεφ. 1072.

3) ἐν τῷ πληθ., ἐπιθυμία πρὸς ἡδονὰς, ἡδονικαὶ ἐπιθυμίαι, Σεν. Ἀπομν. 1. 2, 23, Ἐπιστ. π. Τίτ. γ', 3 κ. ἄλλ.

II. παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἰωσιφίλοις φιλοσόφοις ἡ λέξις καίτοι ἐπὶ τῆς ποιότητος σώματος τινος, τῆς γεύσεως, ὁσμῆς, τοῦ εὐχύμνου αὐτοῦ, καὶ ὅσον συνήθως συνάπτεται μετὰ τοῦ χροῖης (χρῶμα), ἦδε Ραυζιφίλιος Διογ. Ἀπολλ. σ. 64, Schaubach Ἀναξαρ. σ. 86· πρόλ. Ἀριστ. Ζ. Μ. 2. 17. 6, Σώπατρ. παρ' Ἀθην. 649A, πρόλ. 369E, Μνησθλ. αὐτῷ 357F, ἐνθα ὁ Casaub. (ἀνευ ἀνάγκης) ἐξέλαθεν αὐτὸν ὡς = ἡδῶς II.

ἡδονικός, ἡ, ὅν, ἀνήκων ἢ κατὰλλος εἰς ἡδονήν, εὐφρόσυνος, τερπνός, εὐάρεστος, Χρύσιππ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 647D· βίος ἡδ. Ἀριστ. παρὰ Διογ. Λ. 5. 31—οἱ τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς ὁπαδοί, οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἀριστίππου ἐκαλοῦντο οἱ ἡδονικοί, καὶ ἡ αἵρεσις ἢ φιλοσοφία αὐτῶν ἡδονικῇ, διότι ἐδίδεσκον τὴν ἡδονὴν ὡς τὸ ἄκρον ἀγαθὸν τοῦ ἀνθρώπου, Κέθης Πλν. 13, Ἀθην. 588A.

ἡδονο-πλήξ, ἡγος, ὁ, ἡ, κατελιγμένος ἢ μεθυσμένος ὕψ' ἡδονῆς, φούσις, Τίμων παρὰ Πλούτ. 2. 440C.

ἡδως, εὐς, τό, (ἦδε ἐν λ. ἀνδάνω) ἡδονή, εὐφροσύνη, τέρψις, ἀπόλαυσις, οὐδέ τι δαιτὶς ἐσθλῆς ἐσοσται ἡδως Ἰλ. Α. 576, Ὀδ. Σ. 404· ἄλλα μινυνοῦ ἡμέων ἐσοσται ἡδως Ἰλ. Α. 318· ἄλλα τί μοι τῶν ἡδως; ποῖαν εὐχαρίστησιν ἔχω ἐξ αὐτῶν; Σ. 80· αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδ' ἡδως; Ὀδ. Ω. 95.—Ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ἀπλῶς Ἐπικόν, καὶ μόνον κατ' ὄνομα. ἐνιχ.

II. = ἔξως (γλυκάδεις) χρησιμεύον ὡς ἡδύσμα ἢ καρύκευμα, τοῦτο μόνον Ἀττικοὶ τῶν ἡδυσμῶτων ἡδως καλοῦσι Ἀθην. 67C, ἐνθα ἦδε Σεινελι, ἐπανορθωθὲν ὑπὸ τοῦ Μωσικῶ ἀντὶ τοῦ εἰδος ἐν Ἀντιφ. Κωρ. 2. 4.—ἄωρ. τύπος ἄδως (ἐν ἀμφοτέροις ταῖς σημασίαις), Ἐπικρ. Μ. 18. 12, Ἰππῶχ.

ἡ δ' ὅς, ἀντὶ ἔφθ' ἐκεῖνος, ἦδε ἡμῖν.

ἡδουσύνη, ἡ, = ἡδονή, ἄωρ. ἄδ- παρ' Ἠουχ.· πρόλ. πημανή,

πημανσύνη.

ἡδύ-έτιος, ον, ὁ ἡδύνων, γλυκαίνων τὸν βίον, τὰ ἡδ. ὄνομα πλακούντων τινῶν, Χρύσιππ. Τυαν. (Ἰδὸν. 647C). II. ζῶν ἡδέως, Περκλ. Πτολ. σ. 230.

ἡδύ-εὐχης, ὡρ. -εὐχας, ου, ὁ, ἡδέως ἡγῶν, γλυκυεὐχογος. ἡδύεσσα .. αὐλῶν πνεύματι Εὐρ. Βάκχ. 127. ἡδ. κόσσυφος Ἰδὸν. Π. 9. 396. δόναξ ὁ αὐτ. Πλαν. 231.

ἡδύεβλος, ον, ἡδέα βέλη ῥίπτων, Ἰω. Γαζαῖος Κοσμ. Πίνακ. 2, 129.

ἡδύ-εορος, ον, γλυκὺς εἰς τὴν γεῦσιν, ἄρτος Γρηγ. Ναβ. 2, 105.

ἡδύεστρία, ἡ, ἡ τῶν σταφυλῶν γλυκύτης, Ψελλὸς Ἄσμ. Ἄσμ. 1, 14.

ἡδύ-γαιας, ον, ἔχων καλὴν γῆν (χῶμα) ἢ ἐκ καλῆς γῆς, ἡδύ-γαιον = σικυός, Περκλ., παρ' Ἀθην. 74B.

ἡδύ-γαίμος, ον, ἡδύνων τὸν γάμον, ποιῶν αὐτὸν εὐάρεστον, Κέρρος Ἀνθ. Π. 5. 243.

ἡδύ-γελως, ον, γεν. ω, ἡδέως γελῶν, Πάν. Ὑμν. Ὀμ. 18. 37, λάγυνος Ἀνθ. Π. 5. 135.

ἡδύ-γλωσσος, ον, ἡδέϊαν γλῶσσαν ἔχων, ἡδέως ὁμιλῶν, βοά κάρκος Πινδ. Ο. 13. 142. — ἡδύγλωσσος, ἡ, γλυκύτης γλώσσης, ὁμιλίας.

ἡδύ-γνώμιον, ον, γεν. ονος, (γνώμη) ἔχων τερπνὴν γνώμην, διανοίαν, πυκινὰ φρεσὶ μῆδεα εἰδώς, ἀντίθετον ἡδυσώματος, ἐπίθ. τοῦ Γανυμήδεος, Ξεν. Συμπ. 8, 30.

ἡδύ-δειπνος, ον, δειπνῶν ἡδονικῶς, πολυαπάνως, Βοη-σοι-ρεῖ, ὄνομα παρασίτου, Ἀλκιφρ. 3, 68.

ἡδύ-επής, ὡρ. ἄδου-, ἔς, ἡδέως ὁμιλῶν, Ἰλ. Α. 248, Πινδ. Ν. 7. 31, Ἀνθ. Π. 9. 525, κτλ. — ἡδέως ἡγῶν, λύρα Πινδ. Ο. 10 (11). 114. ὕμνος ὁ αὐτ. Ν. 1. 4. κλητ. ὦ Διὸς ἄδυεπες φάτι Σοφ. Ο. Τ. 151. — ποιητ. θηλ., ἡδύεπαι Μοῦσαι Ὀλυμ-πιάδες Περκλ. Θ. 965, 1020.

ἡδύθεος, ἡ, ἐπίθ. τῆς Παρθένου Μαρίας, = γλυκεῖα τὴν ὕψιν, Ὑμν. Ἀνώνυμου σ. 8.

ἡδύ-θροος, ον, συνηρ. -θροος, ουν, ἔχουσα ἡδέϊαν φωνήν, Μοῦσα, Εὐρ. Πηλ. 703. Διόνυσος, Ἀνθ. Π. 9. 524.

ἡδύ-καρπος, ον, φέρων γλυκεῖς καρπούς, δένδρον Θεόφρ. Ι. Φ. 4. 4, 5.

ἡδύ-κακκος, ον, ἔχων ἡδέϊς κάκκους, ῥοιά, Μ. Φιλῆς 5, 596.

ἡδύκομος, ον, ἡδέϊαν ὁσμὴν ἐκ τῶν φύλλων ἐκπέμπων, Ἰω. Γαζαῖος Κοσμ. Πίνακ. 2, 13.

ἡδύ-κρεως, ον, γεν. ω, ἔχων γλυκὺ κρέας, γίνεται δὲ πῶν καὶ ἡδύκρεως (ὁ κάκκος) .. ἱερῶν οἱ νεοττοὶ ἡδύκρεω σφό-δρα καὶ πόνες Ἀριστ. Ι. Ζ. Β. 7, 5, κ. ὅλλ. — Συνηρ. -κρεώ-τερος, ἡδύκρεωτερος καὶ θερμότερος πάντα τὰ λευκά, ὡς εἰπεῖν, εἰσὶ ὁ αὐτ. Γεν. Ζ. 5, 6, 7.

ἡδύ-κωμος, ὁ, ἡδὺς κῶμος, Ἀθην. 618C, Πολυδ. Δ', 100.

ἡδύ-λαλως, ον, = ἡδύλογος, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 1029α (προσθ.).

ἡδύ-ληπτος, ον, ἡδέως λαμβάνων, Παῦλ. Σιλ. Θεσμ. Πιν. 82.

ἡδύλιζω, (ἡδύλος) = ἡδύλογέω, Λατ. adulari, Μένανδρ. Ἀλ. 16.

ἡδύλισμός, ὁ, ἡδύλογία, κολακεία, Εὐστ. 1417. 21, Φώτ.

ἡδύλογεω, λέγω λόγους γλυκεῖς καὶ ἀρέσκοντας, τινι φθύν. Κωμ. Ἐριάλτ. 1. 4. — ἡδύλογεῖν, τὸ φιλικῶς καὶ ἡδέως πρὸς ἀλ-λῆλους διαλέγεσθαι, Β. Δ. 41, 26.

ἡδύλογία, ἡ, τὸ ὁμιλεῖν ἡδέως, Ἀθην. 164E.

ἡδύ-λόγος, ὡρ. ἄδου-, ον, ἡδυσπής, ἡδέως ὁμιλῶν, σοφία Κρατίν. Χειρ. 1. λύραι μολπαί τε Πινδ. Ο. Β. 162. χάρις Ἀνθ. Π. 5. 137. γλῶσσα αὐτοῦ 7. 159. 2) ἐπὶ προσώπων, κολα-κευτικός, ὁμιλευτικός, Εὐρ. Ἑκ. 134. ὡς οὐσιαστ., ἀστεῖος, ἀστειο-λόγος, Ἀθην. 165B.

ἡδύλος, ὁ, ὕποκορ. τοῦ ἡδύς, ὡς μικκύλος τοῦ μικρός. ὡς κύριον ὄνομα ἐν τῇ Ἀνθ.

ἡδύ-λύρης [ῥ], ον, ὁ, ἡδέως ἔδων πρὸς τὴν λύραν, Πινδαρος Ἀνθ. Π. 11. 370.

ἡδύ-μάνης, ἔς, πλήρης ἡδέας μανίας, σπινθήρ (ἱέρως) Νόνν. Δ. 7. 269.

ἡδύ-μελής, ὡρ. ἄδου-, ἔς, ἡδέως ἔδων, γλυκυεὐχογος, Ἀνακρ. 67, Σαπφώ 122, Πινδ. Ν. 2. 40, Σοφ. Ἀποσπ. 228, κτλ., Ἀριστοφ. Ὀρν. 650. — ποιητ. θηλ. ἡδυμέλεια σύριγξ, Νόνν. Δ. 29. 287.

ἡδύ-μελί-φθογος, ον, ἔχων φωνὴν γλυκεῖαν ὡς τὸ μέλι, Σι-μωνίδης, Ἀνθ. Π. 9. 571.

ἡδύ-μύτης, ἔς, ἡδέως μεμιγμένος, χόνδρος Ἀνθ. Π. 7. 736.

ἡδύμος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἡδύς, γλυκὺς, ευχάριστος, ἐπίθ. τοῦ ὕπνου (πρὸλ. νῆδυμος), Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 241, 449, Ἀντίμ. καὶ Σίμων. παρ' Εὐστ. 163. 28, Ἐπίχ. ἐν τῷ Β. Μ. 420. 47. ἀνώμαλον συνηρ. ἡδυμίστερος, ὑπερβ. -έστατος, Ἀλκιμάν αὐτοῦ.

ἡδυντέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἡδύνη, νὰ γλυκάνη, Ἀλεξ. Πονηρ 1.4

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ἡδυντήρ, ἡρος, ὁ, ὁ ποιῶν τι ἡδύ, νόστιμον, ἄλλος Ἐρατοσθ. παρ' Ἰων., Πολυδ. Ζ', 71.

ἡδυντήριος, α. ον, γλυκαίνων, πραῖνων, χοαὶ Σχόλ. Εὐρ. Ἑκ. 533.

ἡδυντικός, ἡ, ον, κατέλληλος πρὸς ἡδυσιν, ποιῶν τι νόστι-μον, Ἀριστ. Προβλ. 20. 6.

II. ἡ ἡδυντική (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ καρυκεῖν, Πλάτ. Σοφ. 23A.

ἡδυντής, ἡ, ον, ἡρτυμένος, παρσκευασμένος ἀρώμασι, πίσσα, στέαρ Ἰππ. 672. 12., 679. 21.

ἡδύνω, ὡρ. ἡδύνα Πλάτ. Θεαιτ. 175E, Διφιλ. Γαρ. Ι. — Παθ. ὡρ. ἡδύνωθην Ἀντιφ. Δυσπρ. 2. πρμ. ἡδυσμαί Πλάτ. (ἴτε κατωτέρω), ἀπαρ. ἡδύνωμαι κατὰ τὸν Φώτ. (ἡδύς). Γλυκαίνω,

ποιῶ τι ἡδύ, νόστιμον, μετ' αἰτ., κόκκυγας Ἐπίχ. 82. 7 Ἀθην. ὅψων Πλάτ. Θεαιτ. 175E. τὸ κρόμμυον .. οὐ μόνον σίτον, ἀλλὰ καὶ ποτὸν ἡδύνει Ξεν. Συμπ. 4, 8. ἔτι καὶ ἐπὶ ἑλατοῦ (πρὸλ. ἡδύνω II), Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 38. II. μεταφ. ἡδύ. θῶπας λόγους Πλάτ. ἐν ἁντιφ. ὁ ποιητὴς ἡδύ, τὸ ἀτεπὸν Ἀριστ. Πρωτ. 24, 22. σκηπὴν δράμασι Ἀνθ. Π. παραρτ. 377. — Παθ., τὴν ἡδυσμένην μοῦσαν παραδίδει ἐν μέλει Πλάτ. Πολιτ. 607A. πρὸλ. Ἀριστ. Πρωτ. 6, 3, Πολ. 8, 6, 25. τοὺς λόγους ἡδύνεσθαι ἂν τι ὑπὸ τῶν φθογγῶν Ξεν. Συμπ. 6, 4. 2)

εὐαρεστῶ, ὠπεύω, χαρίζομαι εἰς τινα, κόλαξ ἡδύνει τινὰ λόγῳ Διφιλ. Ἰαμ. 1. ἡδύ. τὴν ἀκοὴν Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 14. — Παθ., ἴδιον παρ' Ἀθην. 281E.

ἡδύ-ὀδμος, ον, ὡρ. ἄδου-, ον, = ἡδύοσμος. Ἰππ. 603. 32. ἔαρ Σίμων. 121.

ἡδύοινος, ἡ, ἡδύτης οἶνου, ἡδὺς οἶνος, εἰς ἡδυσιν (αν δὲ πα-σῶν ἀεθρίτως καλλίων ἢ θηριακῇ (ἀμπελος) Γεωπ. 5, 2, 19.

ἡδύ-οινος, ον, παράγων ἡδὺν οἶνον, ἀμπελοῖ Ξεν. Ἀν. 6, 4, 6. ἡδύοινοτερος καρπὸς Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 13, 1. — περιέχων ἡδὺν οἶνον, λεπαστή Ἀπολλοφ. Κρητ. 2. — ἡδύοινοι, οἱ, ἐμπεροὶ ἡδύς οἶνον, Ξεν. Πόροις 5, 3.

ἡδύ-ὄνειρος, ον, προξενῶν εὐχάριστα ὄνειρα, ἀσταφίδες τε καὶ ἰσχυράς Ἑρμιππ. Φορμ. 1. 16.

ἡδύ-οσμος, ον, ἔχων ἡδέϊαν ὁσμὴν, εὖσμος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 116. πρὸλ. ἡδύοδμος. II. ὡς οὐσιαστ. ἡδύοσμος, ὁ, ὕσοςμος, ἡ γυῖσμος = καλαμίνθη, Ἀριστ. Φυτ. 1, 7, 1, Διοσκ. 3, 41, πρὸλ. Σιρδῶνα 344. ὡσαύτως ἡδύοσμον, τό, Θεόφρ. Ι. Φ. 7, 7, 1. [ὡς τρισύλλ., Ἀνθ. Π. 11. 413].

ἡδύ-ὀφθαλμος, ον, ἔχων ἡδέϊς ὀφθαλμούς, Ἰσούχ. ἐν λέξει μακίγληνος.

ἡδυπάθεια, ἡ, εὐάρεστος ζωὴ, ἀπόλαυσις, τρυφή, οἱ νομίζουσι τὴ μὲν πονεῖν ἀθλιώτατον, τὸ δ' ἀπόνως βίσκετεῖν ἡδυ-πάθειαν Ξεν. Κύρ. 7. 5, 74.

ἡδυπάθειω, ζω τρυφῶν, ἀπολαύω τῶν ἡδονῶν τοῦ σώματος, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 1. ἡδύ. ἀπό τινος ὁ αὐτ. Οἰκ. 5, 2.

ἡδυπάθημα, τό, ἀπόλαυσις, Ἀνθ. Π. 9. 496.

ἡδύ-παθής, ἔς, (παθεῖν) ζῶν ἡδονικῶς, φιλήδονος, Ἀντιφ. Δωδ. 1. Ἀθην. 545A. — Ἐπίφρ. -θώς, Ἑκκλ.

ἡδύ-πνευστος, ον, = ἡδύπνοος, Ἀνθ. Π. 5. 118.

ἡδυπνοίς, ἱδός, ἡ, εἶδος μικροῦ, Πλν. 20. 31. οὕτω διορθω-τέον παρ' Ἰων. ἀντὶ ἡδυπνοῦτης.

ἡδύ-πνοος, ὡρ. ἄδου-, ον, πυνερ -πνοος, ουν, ἡδύως πνέων, εὐάρεστος, αὐραὶ Εὐρ. Μηδ. 840. ἐπὶ μουσικοῦ ἤχου, Πινδ. Ο. 13. 31, Ι. 2. 38. ἐπὶ εὐαιωνίστων ὁνείρων, Σοφ. Πηλ. 480.

2) εὖσμος, λεπαστή Τηλεκλέδ. Πρωτ. 2. χῶρος Ἀνθ. Π. 9. 564. κρόκος Ἐπιγράμ. Ἑλλην. 547. [Ἐν τοῖς ἐσπ. τελευταίοις χωρίοις, ἡδύπνοον, ἡδυπνόου, πρίπι νὰ προφέρωνται ὡς τρισύλλ. ἡδύπνουον. -πνου].

ἡδύ-ποιεῖω, ποιῶ τι ἡδύ, γλυκὺ, γλυκαίνω, τό τε κατακλη-κός καὶ ἀνδρώδης τῆς ἀρετῆς ἡδυποιῆσαι τοῖς νηπιάζουσι Γρ. Νύσσ. Ι, σ. 261.

ἡδύ-πολις, ὡρ. ἄδου-, ὁ, ἡ, ἀγαπητός εἰς τὸν λαόν, Σοφ. Ο. Τ. 510.

ἡδύ-πορφύρα [ύ], ἡ, εἶδος πορφύρας, θαλασίου κογχυλίου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 287.

ἡδύ-πότης, ον, πίνων ἡδέως, φιλοπότης, Διόνυσος Ἀνθ. Π. 9. 524. 8, παραρτ. 34.

ἡδυποτῆς, ἡ ἐκπωμάτι, φιάλη, Κρατίν. (Ἀθην. 469C), Ἐπιγίν. Ἡρών. 2, Ἐπιγράμ. Dittenb. SIG. 688, 7, Ἰσούχ. (κατ' ἄλλ. ἡδυπότης, ὡς θηλ. τοῦ ἡδυπότης) — ἡδυποτῆδιον, Σουλ. Ἐπιγρ. 1570 B, 21.

ἡδύ-ποτος, ον, ἡδὺς εἰς πόσιν, γλυκὺς, οἶνος Ὀδ. Π. 340, Γ. 391, κτλ.

ἡδύ-πρόσωπος, ον, ἔχων ἡδὺ πρόσωπον, γλυκεῖαν ὕψιν, Μά-τρων παρ' Ἀθην. 136F.

ἡδυπρόσδον = κινάμωμον, Ἰσούχ.

ἡδύς, ἡδέϊα, ἡδύ, ἀλλ' ἀπαξ παρ' Ὀμ., ἡδύς ἀστριή (ὡς ὀηλ.) Ὀδ. Μ. 369. ὡρ. ἄδου-, ἀνώμαλ. αἰτιατ. ἄδου ἀντὶ ἡδύν Θεόφρ. 20. 44, Μήσχ. 3. 83, ἀντὶ ἡδέϊαν Περκλ. 20. κ. πρὸλ. ὀηλ.) Ἰων. θηλ. ἡδέϊα, ὡρ. ἄδου-, συνηρ. ἡδέϊον [I], ὑπερβ.

ΤΟΜ Β' — 55.

ἡδύσαρτος 'Οδ. N. 80, καὶ 'Απ.· παρὰ μεταγεν. ὁσαύτως ὁμαλῶς: ἡδύστερος, Ψευδοποικιλ 183, 'Ανθ. Π. 9. 247, Θεοφρ. Γ. Φ. 3. 2, 1 (ἐν ἡρώδῃ ἢ γομφῇ)· ἡδύστατος 'Ανθ. Π. 11. 298, Πλούτ. 2. 98C.

1. γλυκύς, εὐάρεστος εἰς τὴν γεῦσιν, δεῖπνον 'Οδ. Υ. 391· συγν. ἐπὶ οὐνοῦ, Π. 51, Γ. 197, κτλ.· εἰς τὴν ἡμῶν, ἀμβροσίην· ἡδύ μάλᾳ πνεύουσιν Δ. 446· ὁδμή δ' ἡδέϊα ὅπως κρητῆρος δὲ ὠδῆς Γ. 210· εἰς τὴν ἀκοήν, ἑλίου δ' ἡδέϊαν ἀπὸ δὴν Γ. 64· οὐδ' ἡ· Π. Θ. 40· ἀκολούθως ἐπὶ παντὶ εὐάρεστου ἀνθρώπου, κατὰ κράτος, κτλ., οἷον ἐπὶ ὕπνου, ἡδύς ὕπνος 'Ιλ. Δ. 181, καὶ συγν. ἐν τῇ 'Οδ.· ἡδύς κοῖτος Γ. 510· ἡδύ μάλᾳ κνώσσοισα Δ. 809· ἡδύς μῦθος, ἀντίθ. τῷ ἀλγενοῦς, Σοφ. 'Αντ. 12, πρβλ. 434 κτλ.· μετ' ἀπαρ., ἡδύς ὁρακεῖν Αἰσχύλ. 'Αγ. 602· ἡδύς ἀκούσσαι λόγος Πλάτ. Μένωνι 81D, πρβλ. 'Αριστοφ. Σρ. 503 (ἴδε γλυκύς Γ. 21· ἡδύ ἐστι ἡ γίγνεται, εἰ... τότε πᾶσι φίλον καὶ ἡδύ γένοιτο 'Ιλ. Δ. 17, πρβλ. Η. 387· μετ' ἀπαρ., οὐκ ἂν ἐννοίει μετὰ φρεσὶν ἡδύ γένοιτο ζώμεν 'Οδ. Ω. 495· ἀδύ τι ὁραταῖα τὸν μακρὸν τείνειν βίον ἐλπίσι Αἰσχύλ. Πρ. 530, κτλ.· οὐκ, οὐ μοι ἡδύ ἐστι λέγειν (ὡς τὸ οὐκ ἀμεινὸν ἐστι)· προσωπὴ νὰ μὴ... 'Πρόξ. 2. 46· οὐδ' ὡς οὐκ ἐστ', τὸ δι' ἀκοῆς τε καὶ ἐψεῶς ἡδύ Πλάτ. 'Ἰππ. Μείζ. 298A· τὰ ἡδέα, ἡδοναί, τέρψεις, Θουκ. 5. 105, Πλάτ. Γοργ. 495A, κτλ.· οὐδ' ὡς ἐπέρρ., ἡδέως, γλυκά, ἐπ' αὐτῷ ἡδύ γέλασσαν 'Ιλ. Β. 270, κτλ.· ἀδύ δὲ καὶ τὸ συρίσδες Θεοφρ. Γ. 3.

II. μεθ' 'Ομ., ἐπὶ προσωπῇ, εὐάρεστος, εὐπρόσδεκτος, Σοφ. Ο. Τ. 82, Φ. 530, πρβλ. 'Ιλ. 920·—εἰρωνυμία: ἡδίστος· δεσπότης ἐσω θακεῖ ὁ αὐτ. ΔΓ. 105.

2) εὐχαριστήμενος, χαίρων, πλήρης γοῆς, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 82· ἡδύς ἐσσεσθε ἀκούσαντες Δημ. 641. 9· ἡδύς ταῖς ἐλπίσιν Πλούτ. Καμῖλ. 32· ἡδύ τὴν γνώμην πρὸς τὸ μέλλον ποιεῖν ὁ αὐτ. Φαβ. 5· ἐπὶ προσωπῇ, ὡς ἡδίστος, τὸ τοῦ 'Ορατοῦ dulcissime virum, Πλάτ. Πολ. 348G, κτλ.

3) ὡς τὸ γλυκύς καὶ εὐήθης, ἀελλῆς, ἀπλοῦς, ὡς ἡδύς εἰ ὁ αὐτ. Γοργ. 491D, Πλάτ. 337D, κ. ἄλλ.

III. ἡπύρρ., ἡδέως, εὐχαρίστως, μετ' εὐχαριστήσεως, ἡδέως ἀλγεινῶς θ' ἄμα Σοφ. Τρ. 436· ἡδ. εὐδύνει αὐτὸν 175· ὅραν τὶ ὁ αὐτ. 'Αντ. 70· ὅραν τινα Εὐρ. Γ. Δ. 1122· βλάτον ἀγειν ὁ αὐτ. Κύκλ. 153, πρβλ. 'Αριστοφ. 'Ἰππ. 440, Ξεν., κτλ.· ἡδέως ἂν ἐροίμην, εὐχαρίστως ἡμελὸν ἐρωτήσῃ, Δημ. 246. 10· ἡδ. ἔχω τι, εἶμαι εὐχαριστήμενος, ἀρεσκόμενος ἢ ἀκούμαι· εἰς τι, Εὐρ. 'Ἰωνι 647, 1602· ἡδ. ἔχω τινα τινός 'Ἰππ. 1089C, Μόχων παρ' 'Αθην. 377E· ἡδ. ἔχω πρὸς τινα ἢ τινί, εἶμαι καλῶς πρὸς τινα, ἔχω καλῶς διαθέσεις, 'Ἰσοκρ. ΓΙΙ, Δημ. 60 ἐν τέλ.· ἡδ. ἔχω, ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι εὐάρεστος, Εὐρ. Γ. Δ. 483· ἡδέως μοι ἐστὶ, με εὐχαριστεῖ, Heind. Πλάτ. 'Ἰππ. Μείζ. 300G, πρβλ. Σοφ. 'Αντ. 436· συγρ. ἡδύνει Δυσ. 111. 41, Φερεκρ. Κορ. 1, Πλάτ., κτλ.·—ὑπερβ. ἡδίστα μεντάν ἤκουσα Πλάτ. Θεαιτ. 183D, κτλ.

2) παρ' 'Ομ. τὸ ἡδύ εἶναι ἐν χρήσει ὡς ἡπύρρ. (ἴδε ἄνωτ. Συγγενές τῷ ἡδός, ἡδομαι· ἴδε ἐν λ. ἀνδάνω.) ['Ἐν Εὐρ. 'Ἰκέτ. 1101, κατεῖχε χεῖρ' πατρί δ' οὐδὲν ἡδύν, καὶ 'Αλέξ. 'Ασπ. Γ. 6, γαστρός οὐδὲν ἡδύν.

ἡδύσαρρον, τὸ, ρυτὸν τι, πελεκίνος Δισκ. 3. 146.

ἡδύσαρρα, τὸ, (ἡδύσαρρα) ἐν τῇ μαγειρικῇ, τῇ παρέχον ἡδύτητα, τὸ ποῖόν· τὸ φαγνὸν νόστιμον, 'Ἀριστοφ. 'Ἰππ. 678, Σφρξ. 496, Πλάτ. Πολιτ. 332D, Ξεν. 'Απομν. 3. 14, 5, κτλ.· ἐπὶ δέσους, 'Αθην. 67C· ἐπὶ μυρωδικῶν, Πλούτ. 2. 995C·—μεταφρ., οὐ· ἡδύσματι, ἀλλ' ὡς ἐδέσματοι χρῆσθαι τοῖς ἐπιθέτοις 'Αριστ. Ρητ. 3. 3, 3· ἡ μέλσπειν μέγιστον τῶν ἡδ. ὁ αὐτ. Ποιητ. 6. 27· παιδιὰ τοῦ πόγου ἡδύσμα Πλούτ. Δυσ. 25· πρβλ. ἡδύνω II. Γ. 1· ἐν τῷ πληθ. ὁσαύτως, μυρωδικόν, εὐώδες θῖον, 'Ἰππ. 670, 37.

ἡδύσματιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἡδύσμα, Τηλεκλ. 'Αμφ. Γ. 11.

ἡδύσματρο-θήκη, ἡ, θήκη, μυρωδική. ἀρωματοθήκη, Πολυδ. Γ. 93.

ἡδύσματὶ-λῆρος, ον. φλυαρία ἡδυσμένος, ἡρεμμένος, ὁψάριον 'Αρχέστρ. παρ' 'Αθην. 311C.

ἡδύσμαός, ὁ, (ἡδύσμα) ἡδύσμα, γλυκύτης, 'Εβδ. ('Εβδ. 30, 34), ἡδύ-σώματός, ον. ἔχων ὠραῖον σώμα, ἀντίθ. ἡδυγνώμων, Ξεν. Σομπ. 8, 30.

ἡδύτης, ἡτος, ὁ, (ἡδύς) γλυκύτης, νοσοσιμάδας, Σχολ. 'Αριστοφ. 'Ορν. 222.

ἡδύ-τόκος, ον. παράγων ἡδέα, συκῇ, μέλισσα Νόνν. Δ. 3. 150. 41, 212.

ἡδύ-φάγιον, τρώγιον λιχνεύματα, εἶμαι ὑπερβαρής, «λεχουδιάρης», 'Εκκλ.

ἡδύ-φαγής, ἑς, ὁ ἔχων λάμπιν γλυκεῖαν, ἡδέαν καὶ καλὴν ἔχων τὴν λάμπητον, ἡλεκτρος Διον. Π. 317, πλινυθίς 'Ανθ. Π. 6. 295, κτλ.

ἡδύ-φάρυγξ, υγρός, ὁ, ἡ, ἡδύς εἰς τὸν φάρυγα, θρυμματίδης φιλόδ. παρ' 'Αθην. 147H.

ἡδύ-φωγγός, ον. γλυκύφωγγος, γλυκύφωνος, 'Πσύχ. ἐν λ. ἡχηταί.—'Ἰπέρρ. ἡδυφώγγως 'Ἰσίδ. Θεοσδ., ἐν 'Ελλ. Πατρολ. τ. 139, σ. 145.

ἡδύ-φράδης, ἑς, (φράδης) ἡδέως ὁμιλῶν, Νικήτ. Χρον. 4, 2.

ἡδύ-φρων, ονος, ὁ, ἡ, ἡδέα, καλὰ φρονίον, διανοούμενος, εὐ-νους, 'Απόλλων 'Ανθ. Π. 9. 525.

ἡδύφωνος, ἡ, ἡδύτης φωνῆς ἢ ἡχου, Βιβλ. 9. 3· σύριγγος 'Αλκίφρων 3, 12, κτλ.

ἡδύ-φωνος, ον. ἔχων ἡδέαν φωνήν, γλυκύφωνος, Σαπφὼ 66· ὁρτυξ Πρατίν. 4.

ἡδύ-χάρις, ἑς, λίαν περιχαρής, 'Ανθ. Π. 3. 18.

ἡδύ-χρῶς, ον. συγρ., -χρῶς, ον., ἔχων γλυκὺ χρῶμα, μέτωπα 'Ανθ. Π. παρὰ 287· ἡδύχρουν μύρον, εὐοσμὸν μύρον, Διοσκ. Γ. 61· τὸ ἡδ. ἐν 'Αλέξ. 'Ἰρρλ., hedychrum ἐν Cicer. Tusc. 3. 19.

II. ἡδύχρους ἢ ἡδύπνους, ὁ, ἀμνὸς γαλαθηνός, σφαγίς πρὶν ἀπογαλακτισθῇ, agnus subrimus, «τὸ ἐν γάλακτι ὑπάρχον ἀρνίον καὶ μὴπω γεγευμένον πῶας, ὁ καὶ ἡδύπνουν λέγουσιν Φώτ.» 'Ἡσύχ.

ἡδω, ἴδε ἡδομαι II.

ἡε, ποιητ. ἀντὶ ἡ.

ἡε, ἐπιφώνημα, ἡ! Αἰσχύλ. Θύβ. 966, 978 (Διὸς, ἡε), 'Ἰκέτ. 831.

ἡε, ἡε, ἴδε ἐν λ. εἴμαι (ilui).

ἡεῖδην, ἡεῖδης, ἡεῖδη, ἴδε ἐν λ. εἶδω.

ἡεῖτος, ὁ, 'Ἐπ. καὶ 'Ἰων. ἀντὶ ἡλῆτος, ὁ ἴδε.

ἡελιώτης, ἴδε ἐν λ. ἡλιώτης.

ἡεν, 'Ἐπ. γ' ἐν παρατ. τοῦ εἴμαι (siui).

ἡεπερ, 'Ἐπ. ἀντὶ ἡπερ, 'Ομ.

ἡερα, 'Ἰων. καὶ 'Ἐπ. αἰτ. τοῦ ἀήρ.

ἡερέθουμαι, 'Ἐπ. ἀντὶ ἀερέθουμαι (πρβλ. ἡγερέθουμαι), παθ.,

ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ γ' πληθ. ἐνεστ. καὶ παρατ. ἡερέθονται,

-οντο. Κρέμαμαι, αἰωροῦμαι, μετεωρίζομαι ἐν τῷ ἀέρι, ἐπὶ τὴν

κρυσσῶν τῆς αἰγίλος, αἰγίλα... τῆς ἐκατόν θύσανοι... ἡερέ-

θωντο 'Ιλ. Β. 448· ἐπὶ τῆς πτήσεως ἀερίζων, Φ. 12· σύγρ. παρ'

'Απολλ. Ροδ.·—μεταφρ., ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἡερέθον-

ται, αἱ φρένες τῶν νεωτέρων πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα, στρέφονται πρὸς

πάντα ἔνθεν, εἶνε ἡστατοι, 'Ιλ. Γ. 108, —'Ο τύπος ἀερέθουμαι

μόνον παρὰ τῆς Γραμμ.

ἡέρις, 'Ἰων. καὶ 'Ἐπ. δοτ. τοῦ ἀήρ, 'Ομ.

ἡέριος, α, ον. προμνός, ἡερίη δ' ἀνέδη μέγαν οὐρανὸν 'Ιλ.

Δ. 497 (Σχολ. ἐπιθνή, ἐρθρινή)· πρβλ. Δ. 557, Γ. 7 (Σχολ.

ἐαρινά)· οὕτω καὶ ἐν 'Οδ. Γ. 52, ἔθνα τὸ ἡέριον ἐρμηνεύεται ἐν

στίχ. 56 διὰ τοῦ ὅθρα μὲν ἡῶς ἦν, κτλ.

II. παρὰ μεταγεν.

ποιηταίς, ὁ ἐν τῷ ἀέρι, ἐκτενιμένος εἰς τὸν ἀέρα, ἐπὶ ὠληθῶ βρά-

χου, Σίμων ἐν 'Ανθ. Π. 7. 496· ἐπὶ μακρὰν κειμένης γῆς, 'Απολλ.

Ροδ. Α. 580, πρβλ. Δ. 1239 ἐπὶ πετῶν, 'Οππ. Κ. 1. 380, πρβλ.

'Αλ. 3. 203, 'Ανθ. Π. 6. 180, 181 καὶ συγνάκις παρὰ τῷ Νόνν.,

κτλ.

2) ἑξ ἀέρος, ἀνεμιατός, ἀδρατος, 'Αρατ. 349, ('Ο Βουττερ.

Λεξίλ. παρὰ τὴν λέξιν ἐκ τοῦ ἡερα μετὰ τῆς σημασ. Γ, ἐκ τοῦ ἀήρ

μετὰ τῆς σημασ. II. 'Ο Voss μόνον ἐκ τοῦ ἀήρ, οὐ ἡ κυρία σημασία

εἶνε (κατ' αὐτόν) ἡ τῆς πρηνῆς ἡμύλης).

ἡερό-θλινος [Γ], ἑς, περιδινόμενος ἐν τῷ ἀέρι, αἰετός 'Ανθ.

Π. 9. 223.

ἡερο-εἰδής, ἑς, 'Ἰων. καὶ 'Ἐπ. ἀντὶ ἀερ-, ἡερ σχεδὸν οὐδα-

μοῦ εὐρηται, ἔχων ὅψιν σκοτεινὴν καὶ συννεφώδη, 'Ομηρικὸν ἐπὶ,

τῆς θαλάσσης (ἰδὲς ἐν τῇ 'Οδ. Γ, ἐπ' ἡεροειδέα πόντον 'Οδ. Β.

243, κτλ., καθόλου, σκοτεινός, σπέος ἡεροειδὲς M. 80, N. 103·

πρὸς ἡεροειδέσ πέτρην, περὶ τοῦ σπηλαίου τῆς Σκύλλης, M.

233—ὁσαύτως, ὡς τὸ ἡέριος, μακρὰν ἐν ἀποστάσει, ἀσφαρής,

δοσσον τ' ἡεροειδές ἀνὴρ ἴδεν 'Ἰ. Ε. 770—ὁσαύτως, ἡερ.

νεφέλη 'Ἠσ. Θ. 757· πνοιὰ 'Ορρ. 'Ἰγν. 37. 22.—'Ἐπικὴ λέξις

εὐρισκόμενη καὶ παρ' 'Αριστ. Χρωμ. 10

ἡερόεις, εσσα, ἐν, 'Ἰων. καὶ 'Ἐπ. ἀντὶ ἀερ-. ἡερ σχεδὸν

οὐδαμοῦ εὐρηται, συννεφώδης, σκοτεινός, 'Ἄρταρος 'Ιλ. Θ. 13,

κτλ., 'Ἠσ. Θ. 119· ὥφρος 'Ιλ. Θ. 191, κτλ., ἡερόεντα κέλευθα,

ἡερόφρος, ὁδός, δηλ. ὁ θάνατος, 'Οδ. Υ. 64· παρὰ μεταγεν., ἡερ.

ἱσπας Διον. Π. 724· μόλις ὁδός Μανέθων G. 391· πελιδνός, ἐπὶ

ἀσθενούς Νικ. Θ. 257.

ἡερόθων, 'Ἰων. καὶ 'Ἐπικ. ἀντὶ ἀερ-, ἐκ τοῦ ἀέρος, πίπτων

'Ανθ. Πλάτ. 4. 107.

ἡερο-μετήκης, ἑς, 'Ἐπ. ἀντὶ ἀερ-, ὑψηλός μέχρι τοῦ οὐρανοῦ,

'Ορρ. 'Αργ. 922.

ἡερό-μικτος, ον. (μῖγνυμι) μεμιγμένος μετὰ τοῦ ἀέρος, φω-

ναι 'Ορρ. 'Αποστ. 28. 14.

ἡερό-μορφος, ον. (μορφή) ἔχων μορφήν ἀεροειδῆ, αὔραι· 'Ορρ.

'Ἰγν. 80.

ἡερό-πλαγκτος, ον. 'Ἰπ. ἀντὶ ἀερ-, πλανώμενος ἐν τῷ μέσῳ

τοῦ ἀέρος, 'Ορρ. 'Ἰγν. β. 8.

ἡεραπος, ὁ, 'Ἰων. ἀντὶ ἀερόφ., 'Αντων. Διβ. 13· ἐν τέλει.

ἡερός, 'Ἰων. καὶ 'Ἐπ. γεν. τοῦ ἀήρ.

ἡερο-φαγής, ἑς, λάμπων ἐν τῷ ἀέρι, ἄστρον=ἡλιος, Θεανῶ

(παρὰ Περρ. ἐν B. Πυθαγ. 23).

ἡερο-φεγγής, ἑς, =τῷ προηγ., Ζεὺς 'Ορρ. 'Ἰγν. 19. 2.

ἡερο-φειότης, ου, ὁ, =ἡερόφειος, 'Ἰων 10 (Bek.), 'Ορρ.

Λιβ. 45, Νόνν.

ἡερόφατες, εδός, ἡ, (φαιτῶ) ἡ διερχομένη διὰ τοῦ σκέτους,

ἐρχομένη ἀφανής, ἀόρατος, ἡεροφ. Ἐρινός Ἰλ. I. 571, T. 87· ἐπὶ τῆς σελήνης, Ὀρφ. Ἰμν. 8, 2.

ἡερῶφωτος, ὄν. (φωτῶν) πλανώμενος ἐν τῇ ἀέρι, ἐπὶ μελισσῶν, Ψευδοστωικὸν. 117, 159· οἰστρος Ὀρφ. Ἀργ. 47· ἐπὶ τῆς σελήνης. Νάξ. π. καταρχ. 485, κτλ.

ἡερῶ-φωτος, ὄν. ἡχῶν διὰ μέσου τοῦ ἀέρος, μεγαλῶφωτος. ἰσχυρὰν ἔχων φωνήν, κήρυκες Ἰλ. Σ. 505· γέφανοι Ὀρφ. Ὑμν. I. 621.

ἡεσαν, γ' πληθ. παρ. τοῦ εἶμι (αὐτ.). ἡεῖδε, ποιητ. γ' ἐν. ὑπερ. τοῦ εἶδα· ἴδε ἐν λ. εἶδω.

ἡην, ἔπ. γ' ἐν. παρ. τοῦ εἶμι (sum). ἡήρ, ἴδε ἐν λ. ἡήρ.

ἡθάδιος, ὄν, ποιητὶ ἀντὶ-ἡθάς, Ὀππ. K. I. 448.

ἡθαῖος, α, ὄν, Δωρ. ἡθεῖος, Πινδ. I. 2. 69.

ἡθαῖος, α, ὄν. (ἡθες) εἰδημένος, συνήθης, εὐναί Ὀππ. K. 2. 88, 307· ἐπὶ προσώπων, φιλικός, Σουλ. Ἐπιγρ. 3538, 23.

ἡθάνιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἡθμός. Ἐλλάν. 149· πρὸς ἡθάνιον. ἡθάς, ἄδος, ὅ, ἡ, (ἡθος II), ὡς τὸ εἶδος, εἰδημένος εἰς τι πρᾶγμα, γινώσκων αὐτό, ἐμπειρος αὐτοῦ, μετὰ γεν., ἡθάς εἰμι πως τῶν τῆσδε μυθῶν Σωφ. Ἠλ. 372· ἡθάς θύρης Ὀππ. Ἀλ. 4. 122· τῶν χωρίων Διὸς. π. 2. 7, 6· ὡς αὐτὸς μετὰ δοτ., πέτρας αὐτοῦ θ. 36.

2) ἀπολ., συνήθης, ἄριστος, Ὀρν. 271· ἐπὶ πτηνῶν ἡμέριον, δι' ὧν ἐξαπατᾷ καὶ συλλαμβάνει τις τὰ ζῆνα ἢ ἄγρια, Πλούτ. Σουλ. 28· ἡθ. σκόμιζοι Διὸς. π. 2. 14, 1. II. ἐπὶ πραγμάτων, συνήθης, νίκη Δνθ. Πλαν. 354· ὡς αὐτὸς ὡς οὗδ', τὰ καινὰ γ' ἐκ τῶν ἡθῶν ἡθίων ἔστι ἰδρ. Κικλ. 250· τοῖς ἡθῶσιν.. τοῖς ἀρχαίοις ἐνδοιατρῶν Ἀριστοφ. Ἰκλ. 584, πρὸς, 151.

ἡθεῖος, Δωρ. ἡθαῖος, α, ὄν. (ἴδε ἐν τέλ.) προσφιλής, σεβαστός, ἡθεῖε Π. Ζ. 518, K. 37, X. 229, 239· καὶ περιγρ., ἡθεῖη κεφαλὴ Ψ 94· Ἐν τοῖς χωρίοις τοῦτοις γίνεται χρῆσις τῆς λέξεως ὑπ' ἀδελφοῦ νεώτερου πρὸς πρεσβύτερον, ὑπὸ τοῦ Μεγάλου πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα, ὑπὸ τοῦ Πάριδος καὶ Διηρόβου πρὸς τὸν Ἑκτορα, ὥστε ἀναμφιβόλως σημαίνει ἀδελφικὴν ἀμὰ στεργὴν καὶ σεβασμὸν πρὸς τὸν πρεσβύτερον. Οὕτως ἐν Ὀδ. Σ. 147, ὁ χοιροβοσκὸς λέγει περὶ τοῦ Ὀδυσσεύς, ἀλλὰ μιν ἡθεῖον καλέω, ὡς καλέω αὐτὸν μετὰ τὴν ἐπὶ κλησὶν πρεσβυτέρου ὀδελφοῦ, ὡς καλέω αὐτὸν σεβαστὸν μετὰ τὴν κλησὶν. Πινδ. I. 2. 69, Ἐν Πινδ. 103, ἡθεῖε, ἐν μέντοι τοῦ Ἰσίδου πρὸς τὸν θεῶν αὐτοῦ Ἠρακλῆα. Ἐν Πινδ. I. 2. 69, εἰσὶν ἐμὸν ἡθαῖον, πιστὸν μου, φίλον ἡθαῖοι, πιστοὶ φίλοι, Ἀντίμ. ἐν Ε. Ρουδ. 238, 26. (Πινδ. ἐκ τοῦ ἡθος, εἶδος, Curt. Gr. Et. n° 305.)

ἡθελον, ἴδε ἐν λ. εἶδω.

ἡθεος, ὅ, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ ἡθεος, δ ἴδε.

ἡθεῖα, μέλλ. -ἡθαῖα, ἀορ. α' ἡθαῖα ὁ Γαλν. Λεξ. Ἰππ. ἐρμηγεύει διὰ τοῦ ἡθεῖα (ἢ εἰ. ἡθησας), ἀλλὰ μετὰ ἡθησάμενον Νίκ. Ἀλ. 324 (ἡθω). Διυλίκω, πρᾶγμω, Νίκ. ἐνθ' ἄνω. — Πινδ., στραγγίζομαι, τὸ ἡθοῦμενον Πλάτ. Κρατ. 402C· ἐπὶ οἴνῳ, ἡθημένος Ἰππ. ἐν Ἀδῆλ. 1· χρυσὸς διὰ πέτρας ἡθημένος Πλάτ. Τιμ. 59E.

ἡθημα, τὸ, τὸ διυλισμένον, Ὀρεῖβας, σ. 44 Matthiae.

ἡθύνειν, παρ' Ἰππ. πινθ. γραφ. ἀντὶ ἡθύνειν, Lob. Path. Gr. 108.

ἡθητήρ, ἡθος, ὅ, = ἡθμός, Μάρκελλ. Σιδ. 76.

ἡθητήριον, τὸ, = ἡθμός, Σερὰβ. 147· πρὸς, ἡθύνειν.

ἡθεύομαι, ἀποθ., ὁμιλῶ τῆσδε, ἡθολογῶ, Σχλ. Ἰλ. II. 408.

ἡθεῖος, ἡ, ὄν. (ἡθος II) ἀνήκων ἢ ἀρμόδιος εἰς τὴν ἡθικὴν, ἡθικός, ἀντὶθ. διανοητικός, Ἀριστ. Πη. N. 1. 13, 20 κ. ἄλλ.· τὰ ἡθικά, πραγματεῖα περὶ ἡθικῆς, ἢ αὐτ. Πινδ. 4. 11, 3 κ. ἄλλ.· τὸ ἡθ. φιλοσοφία, ἀντὶθ. φυσικὸν καὶ διαλεκτικόν, Διγ. Λ. προσμ. 18· ἡ ἡθικὴ φιλοσοφία Σερὰβ. 10 καὶ ἡ ἡθ. μόνον, Φίλων I. 370.

II. ἐκφράζων, ἐμφανῶν ἡθικὴν χαρακτῆρα, πιστῆς, λέξις Ἀριστ. Ρητ. I. 2. 3, 3. 7, 1, πρὸς Cic. Orat. 38· πῶς.. τοὺς λόγους ἡθικούς ποιητέον Ἀριστ. Ἰητ. 2. 18, 1, πρὸς, 21, 16· ἡθ. μέλη ἀρμονία δ αὐτ. Πινδ. 8. 7, 3· αὐλὸς οὐκ.. ἡθικόν, ἀλλ' ὀργαστικόν αὐτόν· 8 β, 9· ἡθ. γραφεύς, ἀγαλματοποιὸς αὐτοῦ 8. 5, 21. — Ἰππ. ἡθικός, λέγειν ὁ αὐτ. Ρητ. 3, 17, 12· ἡθ. γελᾶν, μειδιᾶν, ἐκφραστικῶς γελᾶν, μειδιᾶν, Πλούτ. Ρουτ. 51, Ὁ Ἰσραὴλ ἐρμηνεύει ὡς· οὕτω μειδιᾶν, ὥστε συνεκφραζεσθαι τι τῆς τοῦ μειδιῶντος ψυχῆς ἥθος οἷον, ἀπαφθεγμένον τινὸς τι γελῶντος, ἀπλῶς μὲν καὶ ἀνυποκρίτως γελᾶν ὡς τὸ γελᾶν μόνον γελῶν, εἰ δὲ μετὰ τοῦ γέλωτος ἐνημεριάζεται καὶ ψυχῆς διαθέσειν ὅμα.. τοῦτο ἐστὶ τὸ ἡθικὸς γελᾶν.

ἡθικότης, ἡ, τὸ ἡθικόν, ἡθικός λόγος, Ἰω. Χρυσόστομ. 5, 644.

ἡθῶσις, εως, ἡ, διύλισις, στραγγισις, Ἀριστ. Πρὸς, 2. 41 (ἀνεκγνώστ. δεσφύσεις).

ἡθόμαρυν, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἡθμός, Πούχ.

ἡθμο-εὐθής, ἰς, ὅμοιος πρὸς ἡθμὸν, διυλιστήριον, τρυπητόν, Πλούτ. 2. 699Δ.

II. τὸ ἡθ. ὁδοῦν, τὸ πλῆρες αἵμων, ὡς

ὁ σπόνγγος, ἵστούν τὸ κατὰ τὴν βίαν τῆς βίονος, δι' αὐτὸ διέρχονται αἱ ἐκκρίσεις αὐτῆς, Γαλν.

ἡθμός, ὅ, (Ἀττ. ἡθμός, (σῆμα) (ἡθω), στραγγιστήριον, διυλιστήριον, Εὐρ. Ἀποσπ. 375, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4. 8, 21 κ. ἄλλ.· ἰδω· οἶνον, Φερικρ. Δουλοδ. 4—παροιμ., τῷ ἡθμῷ ἀντὶλεῖν, ἐπὶ ματαίωσιν, Ἀριστ. Οἶκ. 1. 6, 1· ἐπὶ τῶν βλεφαρίδων, Ξεν. Ἀπομν. 1, 4, 6—πρῶτον ἐν Ἐπιγρ. Ἀττικῇ εὐρεθεῖσθ ἐν Σιγέλῳ (Σιγίλ), Ἐπιγρ. 81, ἐνθα φέρεται ἡθμός, ἴδε Meisterh. Grammat. σ. 87· πρὸς, Σχλ. εἰς Ἀπολλ. Ρῶδ. A. 1294. II. ἡθμός σχολίνος = κημὶς III, Κρατίν. Νόμ. 13, πρὸς Ἀνθ. II. 9. 182. III. τὸ ἡθμοειδὲς ὁδοῦν, Γαλν. 2, σ. 58.

ἡθμώδης, ες, = ἡθμοειδής, Σχλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 99.

ἡθογράφειν, ζωγραφῶ, διαγράφω χαρακτῆρα, ἡθος, δεινὸς δὲ ἡθογράφῃσι (Θουκυδίδης) Βίος Ἰθουκ. 50.

ἡθο-γράφος [ἡ], ὅ, ὁ ζωγραφῶν, διαγράφων χαρακτῆρα, ὁ μὲν γὰρ Πολύγνυτος ἀγαθὸς ἡθογράφος, ἡ δὲ Ζεύξις γροφῇ οὐδὲν ἔχει ἡθος Ἀριστ. Πονητ. 6, 15.

ἡθολογῶν, μιμούμαι τὸν χαρακτῆρα, τὰ ἡθω τινός, Λογγίν. II ἐν εἰλε.

ἡθολογία, ἡ, μίμησις τῶν ἡθῶν τοῦ χαρακτῆρος ἰδίως διὰ μίμικῶν σχημάτων, ἀλλὰ καὶ χαρακτῆρισμός, Ποσειδ. παρὰ Σενεκ. Ἰπρ. 95. 66, Quincl. I. 9, 3.

ἡθο-λόγος, ὄν, ὁ μιμούμενος χαρακτῆρα ἢ τρόπον διὰ μιμικῶν σχημάτων, ὡς τὸ ἀρεταλόγος καὶ βιολόγος, ἐπὶ δραματικῶν καὶ μιμικῶν πημάτων, Διόδ. 20. 63, Cic. Orat. 2. 39· ἐπὶ τοῦ Ὀρφίου, Ἰμνῶν παρὰ Σέτε. Ἐμπ. M. 7. 10.

ἡθοποιεῖν, μορφῶν τὸ ἡθω, τὸν χαρακτῆρα, Πλούτ. Περικλ. 2· ἡθ. τὴν ψυχὴν Σέτε. Ἐμπ. M. 6. 30, II. ἐκφράζω, διαγράφω ταῦτα, Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 19.

ἡθοποιητικός, ἡ, ὄν, ἐκφραστικὸς χαρακτῆρος, χαρακτῆριστικός. — Ἰππ. -κῶς, Εὐστ. 1955. 54.

ἡθοποιήτος, ἡμερτημ. γραφ. ἀντὶ ἀνηθοποιητός, Καλλίστρ. Ἀγαλμ. 10.

ἡθοποιεῖα, ἡ, μόρφωσις χαρακτῆρος, ἡθος, Σερὰβ. 618· ἐν τῇ πληθ., ὁ αὐτ. 128. II. διαγραφὴ χαρακτῆρος, Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 8.

ἡθο-ποιός, ὄν, μορφῶν, διακρίτων χαρακτῆρα, μέλη Σέτε. Ἐμπ. M. 6. 30· ποιήσεις Πλούτ. Θιμιστ. 2· τὴν γεωργίαν μάλλον ὡς ἡθοποιὸν ἢ πλουτοποιὸν ἀγαπήσας ὁ αὐτ. Νόμ. 10 κλ.· τὸ ἡθ. -ἡθοποιός, ὁ αὐτ. 2. 660E.

ἡθος, εος, τὸ, (ἰκτεταμένος -ῆθος τοῦ εἶδος, ἴδε Ἀριστ. Πινδ. N. 2. 1, 1)· συνήθης διαμονή, ἐνστάσιμα· ἐντεῖθεν ἐν τῇ πληθ., εἰ μὴν, ἔνθα συγκαθίστανται ἢ κατοικοῦσι ζῷα, μετὰ τ' ἡθος καὶ νόμον Ἰππῶν Ἰλ. Ζ. 511· [σῆμα] ἐρεῖαν κατὰ ἡθος κοιμηθῆναι Ὀδ. Ε. 411· ἐπὶ λέοντων, Ἠρόδ. 7, 125· ἐπὶ ἰθύνῳ, Ὀππ. Δλ. 1. 93· ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων οἰκήσεων, Πινδ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 108, 524, Ἠρόδ. 1. 16, 157, κτλ.· ὁπᾶν, παρ' Ἰππ. 588· ἐπὶ ταύτης τῇ ἐνοσίχθ, Δισχυλ. Ἰκέτ. 64, Εὐρ. Ἰλ. 274, Ἀριστ. Κόσμ. β. 16· ἔλεγον ἔξ ἡθῶν τὸν ἥλιον ἀνατελεῖν, μακρὰν τοῦ συν/θους μέτρον αὐτοῦ, Ἠρόδ. 2. 142· ἐπὶ δένδρων, Καλλίστρ. 154. II. ὡς τὸ εἶδος, συνήθεια, ἔθιμον. Ἰσ. Ἰργ. κ. Ἰμ. 136, Ἠρόδ. 2. 80, 35, κ. ἄλλ.

2) οἱ τρόποι καὶ τὰ εἶδη τῶν ἀνθρώπων, ἢ εἰδήσεις αὐτῶν, ὁ χαρακτῆρ. Ἀττ. ἡθῆσιμον, ποτε, πρῶτον παρ' Ἰππ. Ἰμ. 67, 78· ἡθος ἐμφυέει Πινδ. Ο. 11 (10), 20 ἀκρίχτα ἡθος, ἐπὶ τοῦ Διός, Δισχυλ. Πρ. 184· τοῦμόν ἡθος παιδεύειν Σωφ. Αλ. 595· ὡς μακρὸν ἡθος, ἐπὶ προσώπων, ὁ αὐτ. Ἀντ. 715· τὸ τῆς πόλεως ἡθος Ἰσοκρ. 21Δ· τῆς ψυχῆς, τῆς γνώμης Πλάτ. Πινδ. 400D, Δμρ. 1406, 5· εἰς τὸ ἡθος καὶ τὴν ἀγωγὴν πρῶτος, βελτίων, ἀσθενής τὸ ἡθος, ἡθος, κτλ. κατὰ τὸν χαρακτῆρα, Πλάτ. Φαῖδρ. 243D, Δμρ. 140. 28, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 12, 1· υπανιόντερον κατὰ δοτ., ἀγοραῖος τῷ ἡθῶι υἱόφρ. Σαρ. β· ὡς αὐτὸς ἐπὶ ἐξωτερικῇ ὕψει, ὡς ἰσχυρὸν τὸ ἡθος Ξεν. Συμπ. 8, 3· ὑψηλὸς τῷ ἡθῶι Πλάτ. Δίωσι 4.

6) ἐν τῇ Ἰητῇ, ὁ χαρακτῆρ καὶ ἡ διέθεσις τοῦ ἀγορεύοντος ἐντυπώματα διὰ τοῦ λόγου αὐτοῦ εἰς τοὺς ἀκοατάς, ἡθικὴ ἐντύπωσις, Ἀριστ. Ρητ. I. 2. 3, 2. 21, 16· κατ' ἡθος λέγεσθαι, ἀντὶθ. κατὰ πάθος, Διον. Ἀλ. π. Συμπ. 22, πρὸς, Quincl. II. 2, 8 κέξ.· οὕτως ἐπὶ τῆς ἡθῆς ἐκτύπωσης, ἢ ἐμποιεῖ ἀγαλμα, Φιλίστρ. 683· οὕτω, προσημ. ποταμῶν, Cic. Πιν. 1, 8 60, πρὸς Πινδ. Δ. Ρ. 319· Ἐπὶ τῇ ἡθῶι II. 2, τὸ ἡθος κείται σχεδὸν ἀέλιποτε καθ' ἑνικ., πλὴν βλάβης λέγεται ἐπὶ πολλῶν προσώπων, ἀλλ' ἴδε τοὺς συγγραφὰς τοῦ ἀναφαιρμένον παρὰ τῷ Δαβ. Φρυν. 364.

3) ἐν τῇ πληθ. καθόλου, εἰς τὸν τρόπον, ὡς τὸ Ἀττ. ποτε, Πινδ. Θ. 66, Ἠρόδ. 1. 104, Θουκ. 2. 61· ἡθος καὶ εἶδος, ὁμοῦ, Πλάτ. Νόμοι 968D· τῶν τοῦ καὶ ἡθῶ αὐτοῦ 896E· ἡ περὶ τὰ ἡθῶν πραγματεῖα Ἀριστ. Ρητ. I. 2, 7, κτλ. 4) ὡς αὐτὸς ἐπὶ ζῶν, ἡθος τὸ πρόσωπον τοκῶν (οὕτως ὁ Κοιμητὴ ἀντὶ εἶδος) Δισχυλ. Ἀγ. 727, πρὸς, Εὐρ. Ἰππ. 1219, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 1. 1, 12, κτλ.· ἐπὶ πραγμάτων, ῥῆσις, εἶδος, τοῦ πυρετοῦ Γαλν.

ἡθορισμένως, ἑπὶρρ. μεταφ. παθ. πρkm. τοῦ ἀθροῖζω, ὅπου ἀνιήρην, σμηνθῶν, Ἰππ.

ἡθω, σπάνιος τύπος ἰσοδύναμος τῷ ἡθῶ (δ' ἴδε), ἴπκ. παρὰ Γαλιν. (Ἐκ τῆς √ΣΑ παράγονται ὡσαύτως τὰ ἡθῶ, ἡθῶν· καὶ τοῦτο δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὸν τύπον ἡθμός. ἴδε ἐν λέξει).

ἡλ, Ἐπιγρ. Λεβαδείας = αὐτὸ ἐν Ἀθηνῶν. 9, 362.

ἡλα, συντρ. ἡα, τὰ προμνησθέντα διὰ ταξιδίου, ζωοτροφία, ἴπκ. λέξις ἀντὶ τοῦ ἐφθόδια, λατ. vitaticum, Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ Ὁδ., δεῦτε, φίλοι, ἡία φερώμεθα Β. 410, πρὸς. 289· καὶ νῦν κεν ἡία πάντα εἰεφθίτο Δ. 363· ἐξέφθιτο ἡία πάντα Μ. 329· ἐν δὲ καὶ ἡία κωρύκω [ἔθηκε] Ε. 266, I. 212—καθόλου, [ἔλαφοι].. παρὸς ἡίων τε λύκων τ' ἡία πέλονται, τροφή τῶν λύκων καὶ.. ἴλ. Ν. 103, πρὸς. Ἐμπεδ. 314, Νικ. Ἀλ. 412.

II. ἐν Ὁδ. Ε. 368, ὡς δ' ἀνεμος.. ἡίων θήμωνα τινάξει καρφαλέων, δ' ε. σιρῶν φλοῶν ἡ' ἀχόρου, πρὸς. Ἡμερεκρ. Ἀδῆλ. 14. (Ὁ Ἡσυχ. ἀναφέρει ἐνικ. τύπον ἡιον, μετὰ τῆς ἐρμηνείας: παρειά, γνάθος, ἡις φαίνεται σχετίζουσα τὴν λέξιν πρὸς τὸ παρ-ἡιον). (Τὸ εἶνε βραχὺ, ὡς καὶ ὁ συντρ. τύπος δεικνύει· ὅλλο ε' μακρὸν ἐν ἄρσι, Ὁδ. Β. 410· πρὸς. ὁ ἡιός).

ἡια, ἴων, ἀντὶ ἡιεν, παρὰ. τοῦ εἶμαι (ἵκω).

ἡίθεος (ι), Ἀττ. συντρ. ἡίθεος, ὁ, νεανίας ἄγαμος ἔτι, «παλ-
ληκάρει», ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ θηλυκὸν παρθένος, (μέχρι μὲν
παιδογονίης ἡίθεοι.. ὥσιν Πλάτ. Νόμ. 840D, πρὸς. 877E,
Ruhnk. Τίμ., ἐντεῦθεν, παρθένος ἡίθεός τε, συνδυάζονται,
ἴλ. Σ. 593, X. 127, πρὸς. Ὁδ. Α. 38· χοροῦς παρθένων τε
καὶ ἡίθεων Ἡρόδ. 3, 48· οὐ γὰρ ἔστιν ἡίθεος Εὐρ. Φοῖν. 945·
—παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως ὡς ἐπὶ, πᾶσι ἡίθεος Πλούτ. Θησ. 17·
ἡίθεοισιν ἐφ' ἡορτῶν Σουλ. Ἐπιγρ. 246. II. σπάνιον ὡς
σηλ., ἡίθεη = παρθένος, Νικ. παρ' Ἀθην. 684C, Ἀνθ. Π. 9. 241·
κόρη ἡίθεος Εὐκλ. ἐν Ἀδῆλ. 40 (ἡ ἀρχὴ ἀδελφείας).

ἡικτο, ἴδε ἐν λ. εἰσισσ.

ἡίθε, ἴδε ἐν λ. εἰσισσ.

ἡίδεις, εἰσισσ. εν. (ἡιδών, ὄνος, ὥστε κυρίως ἔπρεπε νὰ εἶνε
ἡιδυνέεις)·—ἔχων ὄχθας ὤψηλάς, ἐπ' ἡιδέντι Σκαμάνδρῳ ἴλ. Ε. 36· ἐν Κόντι. Σμ. 5. 299, χήνεσιν ἡιδέν πεδῖον καταδο-
σκομένοισιν, (κατὰ τὸ φαινόμενον) παρέχον γέρετον πρὸς τροφὴν
τῶν χηναίων—ὁπόθεν δ' Βουτεμ., Λεξιλ., ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὸ
εἰσισσέν, καὶ συμπραίνει διὰ σημαίνει χοροφόρος, παύσης. Ἐτε-
ροι ἀναφέρουσιν αὐτὴν εἰς τὸ ἡια, τροφή.

ἡιων, ἴπκ. ἀντὶ ἡισσαν, γ' πληθ. παρὰ. τοῦ εἶμαι (ἵκω)· ὡσαύ-
τως α' ἐνικ., Λουκ. Συρ. Θ. 24.

ἡιως, ὁ, ἐπὶ τοῦ Φοῖβου, ἡιε Φοῖβε ἴλ. Ο. 365, Υ. 152.
(Ἡθ. ἐκ τῆς κραυγῆς ἡ, ἡ, πρὸς. ἡιός, εἰσισσ.).

ἡιδώ, (ἡία) προμνησθέντα, ἐφοδιάζω με τροφῇ, Ἡσυχ.
ἡισσαν, ἴπκ. ἀντὶ ἡισσαν, γ' πληθ. παρὰ. τοῦ εἶμαι (ἵκω).
ἡιχθον, ἴδε ἐν λ. εἰσισσ.

ἡιδών, Ἀττ. ἡιδών, ἄων, ὄνος, ἡ—ἀκτὴ τῆς θα-
λάσσης, ἀκτὴ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἡιδόνος κλύεσκον ἴλ. Ψ. 61·
ἀμφὶ δὲ τ' ἀκραι ἡιδόνες βοώσιν Ρ. 264 (ἴδε ἐν λ. παρα-
κλήξ)· ἐν.. ἡιδόνεσι καθίζων (ἴπκ. δατ.) Ὁδ. Ε. 156·—ὡσαύ-
τως, Ἡρόδ. 2. 113., 8. 96, Πίνδ., Τραγ., καὶ παρὰ Ξεν. Ἑλλ. 1.
1, 5. 2) μεθ' Ὀμηρον, ἐπὶ ἄλλων ἀκτῶν, οἷον ἐπὶ ὄχθας λί-
μνης, Πίνδ. I. 1. 46· ἐπὶ ποταμοῦ (πρὸς. ἡιδέεις), Δισχύλ. Ἀγ. 1158, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 659, Δ. 130, Διον. Ἀλ. 4. 27. 3)
μεταφ., «τὰ υποκείμενα τῶν ὑφ' ἡλμῶν διὰ τὸ φέρεσθαι κατ' αὐτῶν τὰ
δάκρυα» Ἡσυχ.

ἡίων, ὄνος, ἡ, (ἄλφ) φήμη, ἀκτὴ, ὡς ἀνεγίνωσκον ὁ Ζηνόδο-
τος ἀντὶ τοῦ ἀγγελλῆν ἐν Ὁδ. Β. 42.

ἡκα (*ἀκτὴ II), ἴπκ. I. ἐλαφρῶς, ὀλιγον, ἡκ' ἐπ' ἀρι-
στερά, ὀλιγον τι πρὸς ἀριστερά, ἴλ. Ψ. 336· ἡκα παρακλίνας
κεφαλὴν Ὁδ. Υ. 301· ἐντεῦθεν καθόλου, ἡσυχως, ἐλαφρῶς, ἡκα
ἐλαύνει Σ. 92, 94· ἀπώσατο ἡκα γέροντα ἴλ. Ω. 508· ἡκα
μάλα ψύξασα Υ. 440· ἡκα κινόντες Ὁδ. Ρ. 254· πρὸς. ἡκα-
στος. II. ἐπὶ ἡχου, ἡσυχως, ἡρέμα, σιγᾶν, ἡκα πρὸς
ἀλλήλους ἀγόμενον ἴλ. Γ. 155· ἡκα μύρεσθαι, ὁμαλῶσαι
Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 463, 564. III. ἐπὶ ὄψεως, λείως, εὐαρέ-
στως, ἡκα στίλβοντες ἐλαίῳ, εὐαρέστως στίλβοντες με ἐλαίῳ,
ἴλ. Σ. 596· ἡκ' ἐπιμειδήσας, ἡσυχως, σιγᾶ μειδιάσας, ἴπκ. Θ. 547· ἡκα μέλαν, ὀλιγον, κατὰ τι μέλαν, Ὁππ. Κ. 3. 39. IV.
ἐπὶ χρόνου, ὀλιγον, μικρὸν κατὰ μικρὸν, Ἀνθ. Π. 5. 279, Ὁππ. Ἀλ. 2. 67.—Ἡ μετὰ τὴν σημασίαν φαίνεται εἶναι οὐχὶ
πυλὸν, ὀλιγον, ἐλαφρῶς, καὶ εἶναι τὸ θετικὸν τοῦ ἡκιστος, ὡς καὶ
τοῦ ἡσων, ἡκιστος.

ἡκα, ὁρ. α' τοῦ ἡκμι.

ἡκαλός καὶ ἡκαλῆος, α. ον. Ἡσυχ.· ἡκαλός, ον. Ε. Μ. 424. 18, Σουῖδ., ἐπιθετ. τύποι ἐκ τοῦ ἡκα, ἀλλὰ μόνον παρὰ
Γραμμ., πρὸς. ἀκαλός.
ἡκάς, ἄδος, ἡ, ἡνδρωμένη γυνή, Ἡσυχ.
ἡκάχε, ἴδε ἀχέω, ἀχέω II. 1.
ἡκεστος, ἡ, ον. (ἴπκ. ἀντὶ ἀκεστος) μὴ ἐγγιχθεὶς διὰ τοῦ
βουλήτου, ἀκέννητος, ἐπὶ νέων δαμάσκων τηρουμένων πρὸς θυσίας,
παρὰ Τακτικῶν nulla murtali opere contacta, βοῦς.. ἡνις ἡκέ-
σιος ἴλ. Ζ. 94, 275, 309.

ἡκῆ, ἡ, ἴων. ἀντὶ ἀκῆ, ἀκωκῆ—παρ' Ἀρχιλ. 40 τὸ πικρὸν,
τὸ σημειὸν τῆς συναντήσεως, κύματός τε κἀνέμου· πρὸς. Valck.
Ἡρόδ. 4. 106.

ἡκῆς, ἔς. ὀδός, Ἡσυχ.

ἡκιστος, ἡ, ον. ὑπερθ. ἐπὶ τοῦ ἐπιρρ. ἡκα, μόνον ἐν ἴλ.
Ψ. 531, ἡκιστος ἐλαυνόμενος, ὁ ἡνυχώτατος ἢ βραδύτατος εἰς τὸ
νὰ δόγηθ' ἄρμα, πρὸς. Σπρίτκ. ἐν τόποι.—Γραμμ. τινες (Εὐστ.
1314. 27, Ε. Μ. 424. 27) γράφουσιν ἡκιστος, ὁ χείριστος ἢ ἀσθε-
νέστατος ἐν τῷ ἐλαύνειν, πρὸς. ἡκιστος· ἀλλ' ἂν καὶ τὸ ἡσων
εἶναι εὐχρηστον παρ' Ὀμήρῳ, τὸ ἡκιστος εἶναι εἶναι.

ἡκιστος, ἡ, ον. ὑπερθ. τοῦ συντρ. ἡσων, τὸ δὲ ἐν γράσει
θετικὸν εἶναι μικρὸς (πρὸς. ἡκα), ἐλάχιστος, ὁ δ' ἡκιστ' ἔχων
μακρότατος Σοφ. Ἀποστ. 359· ἄλλως ὡς ἐπὶ μόνον παρὰ τῷ Διλ.
(ὅστις φαίνεται εἶναι ἀνέγνωσεν ἡκιστος ἐν ἴλ. Ψ. 531, ἐὰν δυνάμεθα
νὰ κρίνωμεν ἐκ τῶν φράσεων ἡκιστος Ἡρᾶν, ἡκιστος κρυμὸν
φέρειν, χείριστος, ἐλάχιστος εἰς τὴν θήραν, κτλ.) π. Ζ. 9. 1., 4. 31.

II. κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς ἐπὶρρ. ἡκιστα, ἐλάχιστα, ἴπκ. 395,
54, Σοφ. Φ. 427, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 299, κτλ.· οὐχ ἡκιστα, ἀλλὰ
μάλιστα Ἡρόδ. 4. 170· ὡς ἡκιστα, ὡς οἶόν τε ἐλάχιστα, Θουκ. 1.
91.

2) συχνάκις ἐπὶ ἀποκρίσεως εἰς ἐρώτησιν, οὐδὲως οὐδα-
μῶς, λατ. minime, Σοφ. Ο. Τ. 623, κτλ.· ἡκιστά γε, minime
νεοί, ἀντὶ 1386, Πλάτ. Φαίδρ. 276C· ἡκιστα πάντων Ἀριστοφ.
Πλ. 440.

3) οὐχ ἡκιστα, συχνὸν ἐν τῇ σχήματι τῆς λιτό-
τητος, Δισχύλ. Χο. 116· οἱ τε ἄλλοι καὶ οὐχ ἡκ. οἱ Ἀθηναῖοι,
δ' ε. πρὸ πάντων οἱ Ἀθηναῖοι, Πλάτ. Πρωτ. 324C· ἐπὶ πολλῶν
μὲν.. οὐχ ἡκιστα δὲ ἐν τοῖς παροῦσι πρῶτασι Δημ. 18,
3, πρὸς. Θουκ. 7. 44, κτλ.· μετὰ γεν., οὐχ ἡκιστα Ἀθηναίων
ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα Πλάτ. Κρίτων 52Δ, πρὸς. Θεαιτ. 177C,
Σοφ. 178Δ κ. ἄλλ.

ἡκω, ἴων. καὶ Δωρ. ἀντὶ ἡ που.

ἡκρῶδωμένως, ἐπὶρρ. μετοχ. καθ. πρkm. τοῦ ἀκρεθῶ, ἀκρι-
δῶ, Ἐακλ.

ἡκω, παρὰ. ἡκων· μέλλ. ἡκω Ἡρόδ. 1. 13., 7. 157, Θουκ. 4.
30, κατὰ Δωρ. ἡκῶ Θεοκρ. 4. 47· πάντες οἱ ἄλλοι χρόνοι μεταγεν.
μετοχ. ἀορ. ἡκας Πανσ. 2. 11, 5, Γαλιν.· πρkm. ἡκα Φιλόστρ.
115, Σουῖδ. 62, Σουλ. Ἐπιγρ. 4762, Δωρ. α' πληθ. ἡκαμας Πλούτ.
2. 225B· ὑπερσ. ἡκασαν Ἰωσήφ. I. Δ. 19, 1, 14.—Ἡσυχ., ἐνεστ.
ὑποστακ. ἡκῆται Ἀρετ. Δίτ. Χρον. Παθ. 2. 1· μέλλ. ἡξομαι Μ.
Ἀντων. 2. 4, Χρησμ. Σιδ. 12 (14), 200. (Ἐκ τῆς √Κ, ἡις
γίνεται μεταδὰτ. ἐν τῷ τύπῳ ἡκμι. ἀορ. α' ἡκα). ἔχω ἡ-
κει, εἶμαι παρῶν, ἰσοδύναμος. πάρειμι, ἀφίγμαι, λατ. plesse,
κυρίως με σημασ. πρkm. καὶ ὁ παρὰ. ἡκων μετὰ σημ. ὑπερσυντ.,
εἶχον εἶθε, καὶ ὁ μέλλ. ἡκω, ὡς τετελ. μέλλ. ὁ ἔχω εἶθε, ἐκ
διεμέτρου ἀντιθέτου πρὸς τὸ εἶχομαι, ἔχω ἀπέλθει, ἐντὶ τὸ ἐρ-
χόμενος χρησιμεύει ὡς ἐνεστώς ἀμφοτέρων, καὶ τὸ εἶμαι (ἵκω) ὡς
μέλλ.,—ἔτμα τῶν μεθ' Ὀμηρον χρόνων (ἰδίῃ ἐν ἴλ. Ε. 478, Ὁδ.
N. 325, ὁ Bekker ἔχει διορθώσει ἔκω, ὡς παρὰ Πίνδ., ἴδε Bēckh
διὰ γρ. Ο. 4. 18)—ὁ παρὰ. δὲν εἶναι συνθήκη, Δισχύλ. Υρ.
661, Πλάτ. Πολ. 327E· ὁ μέλλων ἡκω εἶναι συννηότερος, Δισχύλ.
Πρ. 103, 717, 730, Εὐρ. Ἀντρ. 738, Ἀριστοφ. Εἰρ. 265, Χρησμ.
παρὰ Θουκ. 2. 54, κτλ.· ἡκε προστατ., Σοφ. Δγ. 1116, Εὐρ.
Ρήσ. 337, Ἀριστοφ. Εἰρ. 275, Εὐρ. Κύρ. 4. 5, 25.—Πρὸς.
καὶ Κόντον Γλωσσικ. Παρατηρήσ. σ. 451 καὶ 531.—Συντάσσεται
συνθ. μετὰ τοῦ εἰς, Ἡρόδ. 8. 50, Δισχύλ. Χο. 3, κτλ.· ἡκ. παρὰ
ἡκα ἐπὶ τινα, ἐπέρχεται, προσβάλλω, Πλάτ. Πολ. 336B· μετὰ
μόνης αἰτ., ἡεῖς ποταμὸν Δισχύλ. Πρ. 717, πρὸς. 724, 730· ἡκ.
ἔχον τὸν Λυρκεῖον Σοφ. Ἀποστ. 709, πρὸς. 265, Εὐρ. Βήκχ.
1· ἡκουσιν αὐτῷ ἀγγελοὶ Ξεν. Κύρ. 5. 3, 26· ἐς ταῦτ' ἡκ.,
ἔχω καταλήξει εἰς τὸ αὐτὸ σημείον, συμφωνῶ, Εὐρ. Εκ. 748, ἴπκ.
273· μετ' ἐπιρρ. κινήσεως εἰς τόπον, ἡκείν ἐνθάδε, δεῦρο, κτλ.,
Σοφ. Φ. 377, κτλ.· βῆναι κείθεν ὅθεν περ ἡκείν ἐν αὐτ. Ο. Κ.
1226·—ἀλλὰ, ἡκείν ἐπὶ τὸ στράτευμα Ξεν. Ἀν. 7. 6, 2, δὲν
σημαίνει ἔχω εἶθε εἰς τὸ στράτευμα, ἀλλὰ, διὰ τὸ στράτευμα, ὡς
τό, μετὰ τὸ στράτευμα· οὕτως, οἱ ἐπὶ τοῦθ' ἡκόντες Δημ.
234. 22· ἐπ' ὀλέθρῳ Εὐρ. I. Δ. 886· οὕτως, ἡκ. διὰ ταῦτα,
ἐνεκα τούτου Πλάτ., κτλ.· περὶ σπονδῶν Ξεν. Ἀν. 2. 3, 4·
ὡσαύτως μετ' αὐτῶν, αὐτὰ ταῦτα ἡκω Πλάτ. Πρωτ. 310E·
ὁ τι ἡκοίεν Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 9·—μετὰ συστοίχ. αἰτ., δὲδόν μα-
κράν ἡκείν ὁ αὐτ. Κύρ. 5. 5, 42·—μετ' ἀπαρ., μανθάνειν γὰρ
ἡκοίεν, ἔχομεν εἶθε διὰ νὰ μάθωμεν, Σοφ. Ο. Κ. 12.

2) ἔχω φθάσει, ἔχω καταστήσει, ἐς τοσούτ' ὕδριν αὐτῶν 1030· ἐς
τοῦτο ἀμαθίας Εὐρ. Ἀντρ. 170· ἐς τοσοῦτον ἀμαθίας Πλάτ.
ἴπκ. 25E· ἐς ὅσον ἡλικίας ὁ αὐτ. Χαρμ. 157D, κτλ.· πρὸς
Γάμων ἀκμάς Σοφ. Ο. Τ. 1492· ὅρας τὸν ἡκείν· αὐτοῦ 687,
κτλ.

3) διὰ μάχης, δι' ὀργῆς ἡκείν Δισχύλ. Ἰκέτ. 475,
Σοφ. Ο. Κ. 905· πρὸς. διὰ Δ. IV.

γ) μετ' ἐπιρρ. ὡς ἐπεται
γενική ἐξαρκωμένη εἰς αὐτὸ, οὕτως πόρρω σοφίας ἡκεί Πλάτ.
Εὐδιδ. 294E· συχνάκις ὡσαύτως, ὡς τὸ ἔχω Β. Π. 2, εὐ ἡκείν
τινός, εἶμα· καλὰ ὡς πρὸς τι πρᾶγμα, ἔχω ἀφθόλῳ πρᾶγματός
τινος, ὡς εὐ ἡκ. τοῦ βίου, χρημάτων Ἡρόδ. 1. 30., 5. 62· ἐσω-

των δ' αὐτ. 1.102. Θεων, δ' αὐτ. 8.111. πιθανότητος παρά Διον. 'Αλ. π. Δεινάρη. 1. ἐν τῇ καλῶς αὐτοῖς καταναεῖν ἦκον βίου. Εὐρ. 'Αλκ. 291. ἴσως δύο διανοήματα εἶνε συγκεχυμένα, ὅτι ἡ ζωὴ αὐτῶν ἦτο ἱκανῶς προκεχωρηκυῖα, καὶ διὲν ἦτο καλὸν δι' αὐτοὺς νὰ ἀποθάνωσιν (ἐν τοιαυτῇ ἡλικίᾳ).—ὡσαύτως, χώρην οὐχ ὁμοίως ἔχουσαν ὠρέων, χώρην ἔχουσαν ἀνομοίους ὠρεας τοῦ ἔτους. Ἠρόδ. 1.149. οὕτω, πῶς ἀγῶνος ἦκομεν; πῶς «τὰ πῆγαι» κατὰ τὸν ἀγῶνα. Εὐρ. Ἠλ. 751. ὡς γένους ἦκ. τινί, εἰμαι κατὰ τοῦτον τὸν βαθμὸν συγγενῆ; πρὸς τινα, δ' αὐτ. Ἠρακλ. 213.—ὡσαύτως, εὐ ἦκω, ἀπολλ., εἰμαι καλὰ, ἀκμάζω, εὐ ἔχω. Ἠρόδ. 1. 30. (ὡπαύτως, ἐς μῆκος εὐ ἦκων Διλ. π. Ζ. 4. 34). σὺ δὲ θυνάμιος ἦκεις μεγάλως Ἠρόδ. 7. 157. 3) ἔχω ἐπανέλθει, ἐπέστρεψα. Ἀριστοφ. Εἰρ. 265, 275, Ξεν. Ἀν. 2.1, 9, Δημ. 479. 4. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀψόρρον, πάλιν ἦκειν Τραγ., κτλ.

4) μετὰ μετοχ. τροπικ., ἦκω φέρων, ἔχω ἔλθει φέρων (δηλ. ἦλθον με...), Σοφ. Ο. Κ. 579, πρβλ. 357, Πλάτ. Γοργ. 518B. οὕτως, ἦκεν ἄγων δ' αὐτ. Φαίδων 117A. ἦκεις ἔχων τι δ' αὐτ. Γοργ. 491C, κτλ.—ἀλλὰ μετὰ μετοχ. μέλλ. ὡς τὸ ἔρχομαι, ἦκω φράσων, ἀγγελλών, κτλ., δηλοῦται σκοπός, ἵνα εἴπω, ἵνα ἀγγείλω, Εὐρ. Φοιν. 706, 1075.

5) ἐνίοτε ἀπλῶς ὡς τὸ εἶμαι, Θεοῖς ἐχθιστος ἦκω, (ὡς παρὰ Οὐεργύλιου σου deus inimicus venias mihi, ἀντί πιας) Σοφ. Ο. Τ. 1519, πρβλ. Αἴ. 636, Ἠλ. 1201, κλ. ἀπὸ πολιτείων τοιοῦτων ἦκετε, ἐν αἴς. Θουκ. 4.126.

II. ἐπὶ πραγματείῃ.—ἐπὶ πραγμάτων, ἔχω θλῖν (εἰς τὴν τράπεζαν), Ἀλεξ. Λευκαδ. 1. ὡς τὰ περιφερόμενα ἦκε πρὸς ἡμῖν Σεν. Κύρ. 2. 2, 3. ἐπὶ φήμης, ἐμοὶ ἀγγελίη ἦκει Ἠρόδ. 8.140, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1177. ἐπὶ συμβάντος ἡ γεγονότος, πῆμα ἦκει τινὶ Διογυλ. Πρ. 103, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 606, κτλ.—τῶδε τὰνδρὶ ἦκει βίου τελευτὴ Σοφ. Ο. Κ. 1472. ἴν' ἦκει τὰ μάντευματα, εἰς ποῖον σημεῖον ἔχουσιν φθάσει, δ' αὐτ. Ο. Τ. 953. ὡς αὐτὸν ἦσει (ἔξει) μοῖρα δ' αὐτ. Ο. Τ. 713.—ἐπὶ χρόνῳ, ἦκει ἡμῖν, νύξ Τραγ. ἦκει πολέμος παρὰ Θουκ. 2. 54. ἔς αὐτὸν ἦσει τὸ δεινὸν δ' αὐτ. Θ. 77.

2) ὡς τὸ προσήκω, ἀνήκω, ἔχω συγγένειαν ἢ σχέσιν, ἀναφέρουμαι, τείνω, ποί ἦκει λόγος; εἰς τί ἀναφέρονται οἱ λόγοι; Scidl. Εὐρ. Τρω. 155. εἰς ἐμ' ἦκει.. τὰ πράγματα, Δατ. μιν-τιπελ. ἀν. με, Ἀριστοφ. Πλ. 919. εἰς ἐμὲ τὸ ἐλλείπον ἦξει, ὅα πέση ἐπάνω μου, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 19. συχν. ἐν τῇ μετοχ., τὰ εἰς τοὺς κινδύνους ἦκοντα Ἀντιφῶν 139. 5. τὰ εἰς πλοῦτον ἦκ. Πλάτ. Εὐρυκ. 392B. τὰ πρὸς ἔπαινον, εἰς φιλανθρωπίαν ἦκ. Πολύβ. 12.15, 9., 28.15, 2, κτλ.

3) ἐξαρτῶμαι ἐκ τινος, ἡ σωτηρία ἐπὶ τὴν προσδεῖαν ἦκε Δημ. 350.14. 4) μετ' ἀπαρ., ἦκε μοι γένει.. πενθεῖν, προσήκῃ μοι ἐνεκὰ τῆς συγγενείας νά... Σοφ. Ο. Κ. 738. 5) μετὰ μετοχ., δ' αὐτὸν ἦκει γενόμενον, ἥπερ συνήθως συμβαίνει καὶ τώρα. Πολύβ. 28. 2, 1.—Πρβλ. Κόντον Ρωσσ. Παρτηρ. σ. 451 καὶ 531.

ήλ, κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ τοῦ ἥλος. ἡ ἀντὶ τοῦ ἥλιου, Εὐφορίων 105. πρβλ. δὴ ἀντὶ δῶμα, Σαρδ. 364.

ήλαινω, ἔπ. ἀντὶ ἀλαίνω, πικρῶμαι, παραπλανῶμαι, ἡλαίνοντι Θεόκρ. 7. 23 (Μεῖσιθε ἀντὶ ἡλαίνονται).—μεταφ., πλανῶμαι τὸν νοῦν, μωρίζω, Ἰκαλλ. εἰς Ἀρε. 251.

ήλακῶτα, ὠν, τὰ, μόνον κατὰ πληθ., τὰ περὶ τὴν ἡλακῆτην ἔρια, ἡλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα Ὁδ. Ζ. 53, 306, πρβλ. II. 105. ἡλ. στροφαλίζετε Σ. 315.

ήλακῶτη [κᾶ], ἡ, Δωρ. ἡλακῶτᾶ Εὐρ., ἀλακῶτᾶ Θεόκρ.—(ἴδε ἐν λ. ἄρκους) — ἡλακῶτη, ῥῥῶκα, Δατ. colius, ἐφ' ἧς τυλίσσεται τὸ ἔριον, Ὁδ. Α. 135, πρβλ. Δ. 357, Ἠλ. Ζ. 491, Εὐρ., κτλ. ἡ ἡλ. τοῦ ἀτράκτου, ἡ ῥῥῶκος, τὸ στέλεχος τοῦ ἀτράκτου, Πλάτ. Πολ. 166C. πρὶν γηραιῶσι μιγνύμεναι ἡλακῶτησιν, πρὶν εἶθι εἰς τὸ γῆρας, Σπλ. Ἐπιγρ. 6280B, 18.

II. ὡς τὸ ἀτρακτος, ἐπὶ πολλῶν πραγμάτων ἐχόντων τὸ σχῆμα τῆς ἡλακῆτης, ὡς: 1) 'καλαμονάκων', τὸ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς γόνατος μέχρι τοῦ ἐτέρου μέρους τοῦ καλάμου, Θεόκρ. I. Φ. 2. 2, 1. δόναξ Ἰσχυρ. πρβλ. πυλὺν-λάκατος. 2) βέλος, ὡς τὸ ἀτρακτος, Ἰσχυρ. πρβλ. χρι-σγλάκατος. 3) τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ ἱστού, ἥπερ ἦν πεποιημένον οὕτως ὥστε νὰ στρίφεται, Ἀπολλ. Ρῥδ. Α. 505 (ἴδε Σχόλ.), Ἀθῆν. 475Δ.

4) μηχανὴ εἰς ἧς ἀνεσύροντο ἐκ τῆς θαλάσσης τὰ δίκτυα ἢ ἄλλα βάρη, ἀλλαχού ὄνος, Σχόλ. Θουκ. 7. 25.

ήλακατῆρες, ὠν, οἱ, εἰδὸς μεγάλων θαλασπίων ἰχθύων ἐπιτη-δεῖων εἰς ταριχεύαν, οὕτω κληθῆναι ἐκ τοῦ ἀτρακτεῖσθους αὐτῶν οὐχίματος, Κωμικ. παρ' Ἀθῆν. 3011B. Ὁ ἐνικ. παρ' Ἠφροδιαν. π. μον. λῆξ. 17, 8. νῆακατῆν, ὄνομα ἰχθύος κητώδους.

ήλακατον, τό, ὑποτιθέμενος ἐνικ. τοῦ ἡλάκατος, ὃ ἴδε.

ήλαμην, ἡλατο, ἴδε ἐν λ. ἀλλομαι.

ήλαρινόν, τό, ὑποκορ. τοῦ ἥλος, μικρὸν καρπίον, Εὐστ. Πονημ. 305. 66.

ήλασσα, ἴδε ἐν λ. ἀλαύνω.

ήλασκάζω, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ ἡλάσσω, ὑπὸ πτόλιν ἡλα-σκάζων Ἠλ. Σ. 281. μετ' αἰτ. τόπου, Ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 142.

II. ἐν τῇ Ὁδ. I. 457, μετ' αἰτ., ἐμὸν μένος ἡλασκάζει, ἐκφεύγει, ἀποφεύγει τὴν ὀργὴν μου, ἐκτὸς ἀν. πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ

ήλυσκάζει, ἴων ἀντὶ ἀλυσκάζει, πρβλ. Ηερμ. Ὀρρ. Ἀργ. 439. ἡλασσω, ἔπ. τύπος τοῦ ἀλαίνω (πρβλ. ἡλαίνω), πλανῶμαι, περιφέρωμαι, [ἐλαφοί] αὕτως ἡλάσκουσαι ἀνάλκιδες Ἠλ. Ν. 104. [μυῖται] κατὰ σταθμὸν ποιμνίον ἡλάσκουσιν Ἠλ. II. 470. ἐπὶ προσώπων, Ἐμπεδ. 21, Διον. II. 675. ἡλάσκοντες Ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 142.

ήλαστο, ἴδε ἐν λ. ἀλάομαι.

ήλασαν, ἴδε ἐν λ. ἀλδαίνω.

ήλειακός ἢ ήλειακός, ἡ, ὄν, (ήλεις, ήλιος) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ήλιν, ἴδε ήλιος, Σαρδων 393. τὰ ήλειακά, Ἀρχαιολογία τῆς ήλιδος, Πανσ.—οἱ ήλειακοί, μαθηταὶ καὶ ἡπαδοὶ τοῦ Σωκρα-τικοῦ φιλοσόφου Φαίδωνος τοῦ ήλίου, Διογ. Λ. I. 17., 2. 105, 126.

ήλεκτρα, ἡ, ἴδε ήλεκτρον ἐν ἀρχῇ.

ήλεκάτη, ἡ, =ήλακῆτη. Ἐπιγρ. ἀήλου, Dittenb. SIG. 588, 17, 28, 214.

ήλεκτρον, ὄν, κατοσκευασμένος ἐξ ήλεκτρον, Δουκ. Ἀλ. Ἰστ. I. 20. II. λάμπων ὡς τὸ ήλεκτρον, Ὁδωρ Ἰκαλλ. εἰς Δῆμ. 29.

ήλεκτρον, τό, καὶ ήλεκτρον, ὃ ἡ ή (ἴδουτι ὑπάρχει μεγάλη ποικιλία ἐν τῇ χρήσει τοῦ γένους) παρ' Ὁμ. καὶ Ἠσ. εἶναι ὁθλον οὐδέτ. παρ' Ἠρόδ. 3. 115, Πλάτ. Τιμ. 80C καὶ Θιοφρ., ἄρσεν. παρὰ Σοφ. Ἀντ. 1038 καὶ παρὰ μεταγεν. περὶς, ὁθλον δὲ ἐν Ἀρι-στοφ. Ἰππ. 632 (ἐν καὶ ἐνταῦθα τινος γράφουσιν ήλεκτρον, ἴδε ὄνομ. ήλεκτρα). Τῷ ήλεκτρον, λέξις ἀπαντῶσα τρίς ἐν τῇ Ἠλ., ἐπλ. ἐν Δ. 73, ἐνθα δ' Τηλέμαχος ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τοῦ Μενέλαιου θαυμάζει τὴν λαμπρότητα (στεροπὴν) χρυσοῦ ήλεκτρον τε καὶ ἀργύρου ἡδ' ἐλέφαντος, καὶ ἐν Ο. 400, Σ. 296, ἐνθα χρυσὸν περιδέραιον λέγεται ὅτι ἦτο κακοσημένον διὰ τεμαχίων ήλεκτρον, μετ' ήλεκτροῖσιν ἔερτο, ήλεκτροῖσιν ἔερμένον.—οὕτως ἐν Ἠσ. Ἀσπ. 142, ἡ ἀσπίς τοῦ Ἠρακλέους, τιτάνων λευκῶ τ' ἐλ-εφαντι ήλεκτρῶ ὃ' ὑπολαμπέει ἐν χρυσῷ τε φαεινῷ, καὶ ἐν Ἠσ. Ὁμ. 15.10, ἡ πλοῦστα νύμφη χαρακτηρίζεται ὡς ήλεκτρον βε-δαια, ἱσταμένη ἐπὶ ἰδάρους κακοσημένου δι' ήλεκτρον δ' Σοφ. ὡσαύτως (Ἀντ. 1038) ἀναφέρει τὰπὸ Σάρδων ήλεκτρον.. καὶ τὸν Ἰνδὸν χρυσόν, καὶ ὁ Πυθίας παρ' Ἀθῆν. 463B ἀναφέρει αὐτὸ μετὰ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου· ὃ Ἠρόδ. 3. 116 λέγει ἀπλῶς ἦτι ἐφέ-ρετο ἐκ τινος ποταμοῦ Ἠριδανοῦ ὅπως ἐν τῇ εὐρω. εὐχαριστῇ τῇ Εὐ-ρώπῃ· ἐν ὧ αἱ νῆσοι Ἠλεκτρίδες τοποθετοῦνται πρὸ τοῦ ποταμοῦ Ἠλίου ὑπὸ τοῦ Σερβίου 216, καὶ ἐν τῇ Ἠερλια θαλάσῃ ὑπὸ τοῦ Ἠλίου. 4. 30· ὃ δὲ Ἰκτρίδας λέγει ἐπὶ ἐφίρετο ἐξ Ἰνδίων. Ἐκ πάν-των τούτων οὐδεὶς λέγει τί ἦτο. Ἀλλ' ὁ Πανσ. (δ. 12, 7), καὶ ὁ Ἠλίνιος (33. 23., 37. 2, 11) διακρίνουσι τὸ ήλεκτρον ἐς ἑξῆς: 1) τὸ παρ' ἡμῖν ήλεκτρον (καχημπάρι), ἥπερ πῦρ, ἐννοεῖται παρ' Ὁμ., Ἠσ. καὶ Ἠρόδ., βεβαίως δὲ παρὰ Πλάτ. Τιμ. 80C, καὶ ἴπῃ μεταγεν., καὶ 2) μεταλλικόν τι μίγμα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, περιγραφόμενον ὑπὸ τοῦ Σαρδ. σ. 146 ὡς τὸ ροιμνίον καὶ ὁθλον (καδάρμα), ἥπερ ὑπολείπεται μετὰ τὴν πρώτην χώνευσιν τοῦ ὀρυκτοῦ χρυσοῦ, καὶ ὑπὸ τοῦ Πλινίου ὡς περιέχον 1 μέρος ἀργύρου καὶ 4 χρυσοῦ. Πιθανῶς ὁ ἀνοικτοῦ χρωματός χρυσός (λευκός χρυσός), ὃ ὁ Κρόστος ἀνέθηκεν εἰς τοὺς Δελφοὺς (Ἠρόδ. 1. 50). ἦτο ήλεκτρον, καὶ τοῦτο σημαίνει ὁ Σοφοκλῆς; λέγων Σάρδων ήλεκτρον. Παρατηροῦμεν ὅτι τὰ νοήματα πόλιν τοῦ δυτικῆς μέρους τῆς μικρᾶς Ἀσίας περιέχουσι μίγμα ἀργύρου.—Πολλοὶ ἐκλαμβά-νουσι τὴν λέξιν ὡς σημαίνουσαν τὸ μεταλλικὸν τοῦτο ήλεκτρον παρ' Ὁμ. καὶ Ἠσ., ἰσχυρίζονται δὲ τὸ κυρίως ήλεκτρον ἦτο ἀγνωστον, ὡς ἴσως οἱ Φοίνικες εἰσάγαγον αὐτὸ κατὰ νηυσὶν ἐποχῇ (ἐν νοὶ παρατηρήσειεν ὅτι τὸ περιδέραιον τὸ περιγραφόμενον ἐν Ὁδ. Ο. 400 ἦτο Φοινικικὸν ὄθρον· σημειώσιον δὲ καὶ τὸν παλαιὸν μῦθον ὅτι τῇ ήλεκτρον παρήγατο ἐκ τῶν ήλεκτροειδῶν δακρύων τῶν αὐτῶν τοῦ διαίθουστος, πρβλ. Ἠλίας II).—Ἐν Ἀριστοφ. Ἰππ. 632, λέγεται περὶ τοῦ Κρατίνου, ἐκπιπτοῦσων τῶν ήλεκτρων καὶ τοῦ τόνου οὐκέτ' ἐνόντος. ἐνθα ήλεκτροί εἰναι πιθανῶς οἱ κόλλοις τῆς λύρας. (Ἠ λέξις ἀναμφιβόλως ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ ήλεκτωρ (ἴδε αὐτὴ ἐνυπάρχει εἰς τὰ κύρια ὀνόματα Ἠλέκτρα (μῆτηρ τῆς Ἰρι-δος. Ἠσ. Θ. 266) καὶ Ἠλεκτραι (μία τῶν πυλῶν τῶν Οἰθῶν), Ἠλεκτροπύρην (θυγάτηρ τοῦ Ἠλίου, Διόδ. 3. 58) πρβλ. Σανσυρ. ἀρκία (sul), arkis (splendor):—οὐχὶ ἐκ τοῦ ἔλκω (ὡς ὁ Ἀρι-στοφ. ἐν τῷ μνημονεύοντι χωρίῳ φαίνεται ἐκλαμβάνων αὐτὸ), διότι ἡ μαγνητικὴ ἰδιότης τοῦ ήλεκτρον πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου παρ-τηρήσῃ κατὰ Διογ. Λ. I. 24, πρβλ. Πλάτ. Τιμ. 80C.—Πρὸς πῆλῃς ἔρσαντο τοῦ ζῆνιματος δρα Ueber ἐν τῷ Zimmermann. Phil. Journ. 1838, ἀριθ. 52-58, G. T. Newwion Acts of Soc. of Lit., 1864, Newl Hist. Numi. σ. 34).

ήλεκτρο-φαής, ἐς, λάμπων ὡς ήλεκτρον, ἀύγοι Εὐρ. Ἰππ. 741.

ήλεκτροδότης, ἐς, (εἰδός) ὁμοῖος πρὸς ήλεκτρον, Ἰππ. 11351, Φιλόστρ. 27.

ήλεκτωρ, ὄν, ὃ ὁ λάμπων, ἀκτινοβολῶν Ἠλίας, τεύχεσι παμφαίνων, ὡστ' ήλεκτωρ Ἠλ. Ζ. 515. ὡστ' ήλεκτωρ Ἰπε-ρίων Τ. 398.—ὡσαύτως, τὸ στοιχεῖον πῦρ, ήλ, τε γδῶν τε καὶ οὐρανός ἡδὲ θάλασσα Ἐμπεδ. 263.—ἡ αἴτιος, ήλεκτορα παρ'

βύθου. 74* γεν. ήλέκτωρος Χοιροδ. εν Α. Β. 1200. — Πρβλ. ήλεκτρον εν τεί.

ήλέματος, άμρ. ήλέματος, ον, (ήλεος) μάταιος, κουρος, άνήλικος, ώ τας ήλεμάτω ψυχάς (ούτως ο Σκαλ. άντί της γραφ. του χειρογρ. άδομάτω) Ήνερ. 15. 4* επί προσώπου, Τίμων παρά Διογ. Α. 4. 42* βροντή Σωτ. άδ. παρ' Δ'ογν. 621Β* ήκηδόλη Άνθ. 11. 6. 75* φαντασία αὐτοῦ 11. 350. — Ήπίρρ. — τως. Δπολλ. Ρόδ. Δ. 1206, Καλ. εις Δ'ήμ. 91* οὕτως οὐδ. πληθ. ήλέματα Όππ. Δλ. 4. 500.

ήλεός, ή, ύν, (ήλη, ήλζομαι) πεπληνημένος, άρριον, ήλιος, φρένας ήλεός Όδ. Β. 243* ήπαύτως εν τῷ κατ' άποκοπ. τύπω φρένας ήλεός (ως μέλε άντί μέλεε παρ' Δ'ττ. 1, 1λ. Ο. 128* ήλεός ρέας Καλλ. Δ'ποσσ. 174, πρβλ. 179* ήσαύτως ήλεός ως ήπίρρ., άνοήτως, μωρώς, Άνθ. 11. 7. 639.

2) ήνεργ., ήπιέριον μα- νίαν, διαταράττων τας φρένας, είνος Όδ. Ε. 464, II. έτε- ρος τύπος ήλεός (ά, ως φαίνεται) μνημονεύμενος υπό του Ήρωδιαν. π. μον. λέξ. 4. 19, ήρηνεύεται διὰ του ήμάταιος εν Ε. Μ. 39. 45- ούτως, ήλεόφρων, ο παράφρων αὐτοῦ: ο Ήσυχ. ήσαύτως έχει ήλάτοις (ήλ. ήλεός), ο παλαιός, άρριον, Δίσχυλος, (πρβλ. Σχόλ. Δ'ριστοφ. Αυσ. 987*) και τῷ ῥήμα ήλεώσσειν, μωραίνεino.

ήλεότα, ήδεν λ. ήλεόταμαι. Ήλ.

ήλίαντα, ήλίηλαντο, ήδεν λ. ήλιώνω.

ήλια, παρ' Ροδίοις ήλια, τά, έορτή του Ήλιου, Δ'ογν. 561Ε, Δ'ριστοφ. 1. 547.

ήλιαότης, ου, ό, υίος του Ήλιου, Δουκ. Έρωσ. 2* οι Ήλια- έται, όρχαία οίκογένεια εν Ρόδω, Στράβ. 654, Διόδ. 5. 56. Πρβλ. ήλιαός.

ήλιαόζομαι, μέλλ. — άσσομαι, άμρ. 6* ήνικ. ήλιαόζει (κοινός — άξείας), Δ'ριστοφ. Αυσ. 380* άσ. — άσάμην ή αὐτ. Ήππ. 798* άπδ. — συνειριάζω εν τῷ δικαστηρίω Ήλιαία, είμαι Ήλιαστής, δικαστής εν τῇ Ήλιαία, Δ'ριστοφ. Ήππ. 798, Στράβ. 772 (μετά λογο- πικιγνίου επί της λέξεως, ήλιάσει πρὸς ήλιον), Νόμ. παρὰ Δημ. 716. 16.

ήλιαόζω, ψήνω εις τον ήλιον, μάζω Στράβ. 773. — Ήδεν, ήλιά- ζομαι, υπερβαίνω εν τῷ ήλιῳ, Δ'ριστ. Ι Ζ. 9. 5. 7* κρέμαμαι, ως τὸ έξήλιαόζω, και έθαψαν τὰ όστα των ήλιασθέντων εν γῇ Βευσίπιν Έβδ. (Ή Ψαμ κα', 14).

ήλιαία, ή, εν Αθήναις, δημόσιος τόπος, εν ή συνήδρυνε τὸ μέ- γιστον δικαστήριον, Δ'ριστοφ. Ήππ. 807* πρβλ. ήλιαόζομαι.

2) τὸ άνώτατον δικαστήριον, εν ή έδικάζοντο πάσαι αἱ ύποθέσεις αἱ ύποκειμεναι εις δημοσίαν καταγγελίαν (γραφήν), οίον ή ύβρις, Νόμ. παρὰ Δημ. 529. 19. — Ο κανονικός αριθμός των Ήλιαστών ήτο 4000, κατ' έτος εκλεγόμενοι διὰ κλήρου εκ των πολιτών των υπέρ τὰ 30 έτη γεγονότων. Τὸ όλον σωματεῖον ύποζητήθη εις 10 τμήματα εκ 500 έκαστον (ύπολειπομένων 1000 πρὸς άναπλήρωσιν) και έκα- στος Ήλιαστής έλάμβανε μισθὸν τριώβολον εκάστην ήμέραν.

II. ήλιαός, άμρ. ήλιακός, ή, όν, άνήλικος εις τον ήλιον, κύ- κλος ήλ., ο κύκλος του ήλιου, ή εκλειπτική (ήδε εκλειπτικός). Διόδ. 1. 98* ήλ. (έξηκκ. κύκλος), ό. Κτημ. 1, 4, καλ. Έκ- λειψία ήλ. Διογ. Α. 1. 23* έτος, στεφανος ήλ., εν Ρόδω, Μει- νουκε Κωμ. Δ'ποσσ. 2. 747, 5. 52. — Ήπίρρ. ήλιακός, Πρβλ. εις Παρμεν. 631.

ήλιαός, άδρος, ή, θηλ. του προηγ. άκτις Χρησμ. παρὰ Δουκ. Δ'λεξ. 34* Ρόδος ο αὐτ. Έρωσ. 7. II. Ήλιαέας, αἱ, θυγα- τέρες του Ήλιου μεταβλήθεισαι εις αἰγείρους και παχύνουσαι ήλεκ- τρων, Παρμενιδ. 9, Δ'πολλ. Ρόδ. Δ. 604, Ήλιν. 37. 2. 11* ή Ήλιας αἰγείρας Φιλόστρ. 190.

ήλιασις, εως, ή, = ήλιωσις, εκθεσις εις τας άκτίνες του ήλιου, πύλους φορεῖν, ίνα μή τῇ ήλιάσει ταλαιπωρῶνται Δίωv Κ. 59. 7.

ήλιασις, εως, ή, τὸ δικαίωμα του δικάζειν εν τῇ Ήλιαία, οὐδέ έδωρα δεξομαι τῆς ήλιάσεως ένεκα Όρκ. παρὰ Δημ. 747. 8.

ήλιαστήριον, τό, τόπος εν ή ήλιάζει τις άκαυδόν, ή λιαστήριον, Στράβων 815, Ήλιν.

ήλιαστής, ος, ή, (ήλιας 2), δικαστής εν τῇ Ήλιαία, Δ'ρι- στοφ. Σφ. 206, 891, Ήππ. 255, καλ.

ήλιαστικός, ή, όν, άνήλικος ή άρμόζων εις Ήλιαστίη ή ήμια- ζων πρὸς Ήλ., γέρων Δ'ριστοφ. Σφ. 195* όβολός ο αὐτ. Νεφ. 863* όρκος Δημ. 706. 26, Ήπερ. Ρόδ. 49.

ήλι-ανήτης, ές, (αὐγή) λάμπων ως ο ήλιος χρυσός Έρωμ. Μ. 425. 24.

ήλιόω, είμαι ως ο ήλιος, κόβω ήλιώσα Άνακρέων. 16. 5, Ήλιν. 3. 4.

II. ήλιόω εις τον ήλιον, τας σταφυλάς Δ'ριστ. Πρβλ. 20. 35, 2.

ήλιότατος, ου, ό, αναβαίνει εις ύψηλά μέρη, τράγος Άντιφ. Κυκλ. 2. 3, πρβλ. Άνακρίλ. Κικκ. 1 (ένια άντί έέλφακας ήλιότα- τους, πιθανώς διορθωτέον — όάτας).

ήλιότατος, άμρ. ήλιόω, ον, ύψηλός, άπόρημένος, άείποτε παρ' Όμ. ως ήπιό, των όπορημένων βράχων (πέτρη ή πέτριαι) Ήλ. Ο. 273, 619, II. 33, Όπ. Κ. 88, Ν. 196* οὕτως εν Ήσ. 19.

675, 786, Άσπ. 422, Θέογν. 176, Πινδ. Ο. 6. 110, Δίσχυλ. Ήκτ. 351, Εὐρ. Ήκτ. 80, Θεοκρ. 26. 10, καλ. ήσαύτως ως ήπιό. του δρος, άκρη, έρίπναι, πύργος, Άπολλ. Ρόδ. Β. 169, καλ. επί του Όλυμπεακον ήρώου του Διός, Άριστοφ. Όρν. 1732* εν Τ'μν. Όμ. εις Άρρ. 268, αν τῷ χωρίῳ έχη ήρωας, και επί ύψηλῶν δέν- δρων εν Όδ. Ι. 243, ο Κούκωψ ήλιότατον πέτρην έπέθηκε θύρησιν, ένθα φαίνεται ότι σημαίνει τον περσικον όγκον του βρά- χου* όπθεν μεταφ. ποιηται ήχθησαν εις την χάσιν της λέξεως άπλως επί της σημασίας του ύπεροχος, μέγας: μέλεα ήλ. Όππ. Δλ. 5. 66* σχεδόν Κόιντ. Σμ. 11. 312. — Ή λέξις είναι ποιητ., άλλ' ή- μως έντοτε εύρηται και παρὰ περσούς, ύψηλός, πέτριαι ήλ. Ξεν. Άν. 1. 4. 4* τόποι Πολύδ. 4. 41, 9* πέτρος Στράβων 818* κρημνοί Δουκ. π. ε. επί μισθ. συνόντ. 10* δένδρα Δ'γαυαρχ. Έρωμ. Θαλάσς. σ. 61* έντοτε δε και ένταύθα επί της σημασίας ύπεροχος, παμμεγέ- θος, κύμα, σκιά Πλούτ. 2. 163C, 935F.

II. ως τὸ Λατ. alius, βαθύς, άντρω έν ήλιότῳ Ήπ. Θ. 483* Τάρταρος ήλ. Στράβ. 61* ήλ. υπό κευθμόσι Εὐρ. Ήππ. 732* πελάγεσσιν εν ήλ. Όππ. Δλ. 3. 171* κακόν ήλ. Δαμδ. Σύντρ. 1. 22* εύήλιον Περρ. π. Άποχ. 1. 12. (Ή λέξις κοινώς θεωρεῖται ως σύνθετος εκ του ήλιος, βαλίνω, μόνον υπό του ήλιου πατούμενος, ήλ. άπάτητος, άβυσσος, δυσπρόσιτος, άπόρημένος: άλλα τότε ή χρήσις αὐτῆς: έπιθέτου της λέξεως πέτρη εν Όδ. Ι. 243, και των ήλεωv άν- τρων, Τάρταρος, κευθμών εινε βεδασμένη και άπθινος, Ό Βουστρ., Λεξ. εν λέξ. άναφέρει αὐτήν ως τὸ ήλεός (ήλιος), συνώνυμ. τῷ ήλεός ή ήλεός, ύσπρόσιτος, εύπρόσιτος, είτε επί ύψους είτε επί βάθους (όπότε τὸ ήλιότατος εινε συντεταγμένος τύπος του ήλιότατος. πρβλ. ήλιότατος, ήλιότατος). — Ή Ήσυχ. ήμης άναφέρει την λέξιν ήλιφ πέτρα, και ίσως ή πρώτη σημασία του ήλιότατος εινε άπλως ή βραχίχθη, κρημνώδης, πρβλ. ήλιότατος).

ήλιόω, έπίρρ., (άλις) ίκαυός, άρχοντός, Λατ. alius multum, λήτσα .. συνελάσσαν εν ήλιθα πολλήν Ήλ. Α. 477* εν τῇ Όδ. άείποτε ήλιθα πολλή Ε. 483, Ι. 336, Ε. 215, Τ. 443* παρὰ πολύ, εις ύπερβολήν, ή ίσως μάλλον ως τὸ άθρόως, Δ'πολλ. Ρόδ. Κ. 342, Δ. 177, 1265. II. (ήλεός) ματαίως, ως τὸ μάτην, Γαλλ. Λουτρ. Παλλ. 124, Δ'πολλ. Ρόδ. Β. 283 (= μάτην εν 281)* πρβλ. ήλιότατος.

ήλιόωζω, ήμιλλῶ ή φέρωμαι άνοήτως, μωρώς, άνοηταίνω, μω- ραίνω, Δ'ριστοφ. Ήππ. 1124.

ήλιόωποιός, όν, ο ποιῶν τινα ήλιον, Εὐστ. εις Όδ. σ. 1769. 51.

ήλιόωτος, άμρ. ήλιόω, α. ον, (ήλιόω II) μάταιος, ήσυχος, άνωφελής, χάλος Πινδ. II. 3. 21* βέλος Δίσχυλ. Άγ. 366* έδός Θεόκρ. 16. 9.

II. επί προσώπων, άναίσθητος, άνοήτος, μωρός, ως τὸ μάταιος, Ήπρδ. 1. 60, Εὐρ. Κυκλ. 537, Δ'ριστοφ. Άγ. 443, καλ. τούς μέν πλείστον μέρος αὐτῆς (τῆς άφροσύνης) έχον- τας μαινομένους καλούμεν, τούς δε όλίγον έλάττωv ήλι- θίους τε και έμδροντήτους Πλάτ. Διαλ. σ. 240* ήλιθιον θάρ- ρος θαρρεῖν Πλάτ. Φαίδρ. 95C* ήλιθιώτερος Ξεν. Σύντ. 3, 6* — ώτατος Δ'ριστοφ. Έκκλ. 765* — ήλιθίον [έστι], μετ' άπορ., Δ'ριστ. Πολ. 3. 15, 4, Άντιφ. Βωμ. Ι. — Ήπίρρ. — έως, Άπ. 9. 34, Πλάτ. Θεαιτ. 180D* ύδεν, ήλιθίον, ως ήπίρρ., Δ'ριστοφ. Νεφ. 872.

ήλιθιότης, ητος, ή, μωρία, άνοησία, Κρατίν. Πυτ. 9, Πλάτ. Πολ. 560D καλ. άλλ.

ήλιθιόω, ποιῶ τινα ήλιθιον, διακατάτω τας φρένας αὐτοῦ, τρελ- λαίνω, μή φρένας ύμῶν ήλιθιώση βροντῆς μύκημ' άτρεά- μνου Δίσχυλ. Πρ. 1061.

ήλιθιόωδης, ες, (είδος) ως ήλιθιος, ήλιθιώδης και δυσγράμ- ματον και παχύν την μινήμην φιλόστρ. 558.

ήλιθιόωνη, ή, ή επιφέρουσα διατάζειν φρενῶν, έπίθετον τῷ Έρινυον, Έπιγράμ. Έλλην. 1136. 5.

ήλικία, ίων. — έη. άμρ. ήλικία, ή, (ήλις) χρόνος ζωῆς, ήλικία, Λατ. aetas, ήν πως ήλικίην αἰτέσσεται, ήδ' έλεγεσθ' γῆρας Ήλ. Χ. 419* γηραιόν μέρος ήλικίας Πινδ. II. 4. 280* είσράς τὸν ήλικίος έοικότα χρόνον ή αὐτ. Ο. 4 εν τέλ. — τῇνδ' ήλ. άστῶν, ή έ. τὸ γῆρας αὐτῶν Δίσχυλ. Περσ. 914* — αἶ. εν άπο- λύτω χρόνῳ, κατά την ήλικίαν, νέος ήλικίην Ήπρδ. 3. 134* έτέων έών ήλικίην πάντα και λ' ή αὐτ. 2. 26, πρβλ. Ξεν. Κυν. 2. 3* οὕτω κατὰ όστ. ήλικία έτι τότε ών νέος Δουκ. 5. 43* προεληλυθός τῇ ήλ. Ξεν. Έκκλ. 6. 1, 4* — άσπύτης, υπό της ήλικίας, εκ της ήλικίας, Πλάτ. Λάχ. 180D* αἱ εἰ' ήλικίαν άτο- κῇ ή αὐτ. Θεαιτ. 149C* οἱ εν τῇ αὐτῇ ήλ. Δουκ. Γ. 80* τὸ άχρεῖον τῆς ήλ. ή αὐτ. 2. 44* όταν . του γένουv έκδῶσι την ήλ. Πλάτ. Πολ. 461B* πόρρω της ήλ. ών, προήγωργός της ήλικίας, ή αὐτ. Γοργ. 484C* προήκων εν βοθῷ τῆς ήλ. Δ'ριστοφ. Νεφ. 514, πρβλ. Πλάτ. Φαίδρ. 219A* ή παρ' ήλικίαν νοός Μένανδ. Μονοστ. 690* — εν τῷ πληθ., εν άπάσαις ταις ήλ. Πλάτ. Πολ. 412E, πρβλ. εν Νόμ. 625B* καλ. 2) συνήθ. ως τὸ ήβη, ή άκμή, τῷ ένθους της ήλικίας, της ζωῆς, άπὸ του 17 περι- πον έτους: μέχρι του 45, άνδρικῇ ήλικία, άνδρότης, εν ήλικία

πρώτα Πινδ. Ν. 9. 90· ἐν ἀλικίᾳ εἶναι Πλάτ. Πολ. 461B κ. ἄλλ· μετ' ἀπαρεμφ. π. γ. στρατεύεσθαι, ἢ ἀπαρεμφερέως ἡλικία· Ἡρόδ. 1. 209, πρὸς Δημ. 42. 9, Ἀντιφών 128. 16· οὕτως, ἡλικίαν ἔχειν, εἰς ἡλικίαν ἔλθεῖν Πλάτ. Εὐθύδ. 306D, Θεαιτ. 142E· ἡλικίαν ἔχω, μετ' ἀπαρεμφ. εὐρίσκειται ἐν τῇ καταλήξει ἡλικία, ὅπου πρότερον Ἡρόδ. 1. 209, Πλάτ. Θεαιτ. 146B· ἡλικίας μετέχειν Θεουκ. 7. 60· οἱ ἐν ἡλικίᾳ, ἄνδρες στρατευομένου ἡλικίας, ὁ αὐτ. 8. 75, Δημ. 42. 9· ἐστρατευμένος ἀπάσας τάς ἐν ἡλικίᾳ στρατείας Δημ. 545. 15· ἐν τῷ ἡλικίας Δυσ. 195. 22· ἡ καθεστῆκυία ἡλικία, ἡ μέση, ἡ ὁρίμος, Θεουκ. 2. 36—ἐπὶ γυναικῶν, ἡ διὰ γάμον ἡλικία, Ἰππ. Κριακ. 110, Δημ. 1352. 12, Δισχύλ. 26. 8, 27. 28· τὴν ἡλικίαν καταμετρήμενος Ἰσακ. 64. 40. 3) νεανική ὁρμή, νεανικὸν πάθος, ἡλικία καὶ θυμῷ ἐπιτρέπειν Ἡρόδ. 3. 36, πρὸς 7. 18.

4) ἀγῶνης, παρθένης, Δισχύλ. 26. 7. II·=οἱ ἡλικεες, οἱ ἔχοντες τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, ὁμήλικες, Λατ. juvenia, ὅς ἡλικίην ἐκέκοστο ἔγχει Π. Π. 808, πρὸς Πινδ. Π. 1. 145—ἰδίως οἱ στρατευομένου ἡλικίας, τῆς ἡλ. ἀπούσης ἐν ταῖς ναυσὶ Δυσ. 105. 17, πρὸς Θεουκ. 3. 67, 8. 1, κελ. ὡσαύτως, ἄνθρωποι πάσης ἡλικίας, παίδων τε καὶ πάσης ἡλ. Πλάτ. Νομ. 950E.

III· χρόνος, ἐποχή, τοῦτα ἡλικίην ἂν εἴη κατὰ Λάτιον, κατὰ τοῦ χρόνου τοῦ Δ., Ἡρόδ. 5. 59, πρὸς 60. 71· ἡλικίην τετρακοσία ἔτεσι.. προσδότερος ἢ αὐτ. 2. 53.

IV· γενεά, χρονική περίοδος, Λατ. saeculum, ἐπὶ τῆς νῦν ἡλ. Ἰσακ. 75B· πρὸ τῆς ἡμετέρας ἡλ. Δισχύλ. 95. 10· εἰς τὴν νῦν ὥσαν ἡλ. Δημ. 1302. 12· πολλὰτε ἐμπροσθεν ἡλικίας Πινδ. Περιχλ. 27.

V· ἐπὶ τοῦ σώματος, ἀνάστημα, μέγεθος, διότι τὸ ἴσον ἦτο σημεῖον πολλῶν τῆς ἡλικίας, Ἡρόδ. 3. 16, Πλάτ. Εὐθύδ. 271B, Δημ. 1024. 26· ἄνδρας ἡμισταδίου τὰς ἡλ. Δουσ. Ἀλ. Ἰστ. 1. 10· εἶς καὶ ἐπὶ τοῦ σώματος ἡλικίας, ὁ αὐτ. Σοφ. Θ. 28.

ἡλικεάζομαι, ἡλικιόμαι, ἀνδρῶμαι, Ἰερμ. ἐν Σοφ. Ἐκλ. 1. 1098· παρὰ Βυζ. ὡσαύτως ἡλικιόμααι, καὶ ἡλικιόσεις, ἡ, = ἡλικία.

ἡλικιότης, ου, ὅ, = ἡλικία, ὁμήλικε. ἔχων τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, Λατ. hermanitas, Ἡρόδ. 5. 71, Ἀριστοφ. Νερ. 1006, Ἀνδρ. 7. 28· ἡλ. τιμὴ Δυσ. 161. 22· ἐμὸς ἡλ. Πλάτ. Ἀπολ. 33D· ἡλ. καὶ ἑταῖροι ὁ αὐτ. Σοφ. 183C, κ. ἄλλ·—ἡλ. ἡλικιότητες, ἑδῶς, Πινδ. 2. 554Δ, Δουσ. Ἐναλ. Διαλ. 15. 2· ἡλ. ἱστορία, σύγχρονος ἱστορίας, Πινδ. Περιχλ. 13· πράξεις ἡλ. Διούκ. 1. 58· μετὰ δὲ, σύγχρονος τινι, αὐτῷ 2· μετὰ γεν., Θίμ. 18Δ.

ἡλικός (I), η, ου, ὅς, ὅπως, ὅσοις, πόσοις τῆς ἀνέγκης· μικρός, ἡλικός Μόλων, Ἀριστοφ. Βατρ. 55· τί τοσοῦτον ὕβρισεν, ἡλικόν.. Δημ. 562. 7. 5) ἐπὶ ἡλικίας, ἄνδρα.. ἡλικόν Θεουκιδίῳ Ἀριστοφ. Ἀγ. 793· τοσαῖν ἡλικόισιν ὧν = τηλικόις ἡλικοί νῶς ὁ αὐτ. Ἐκκλ. 465· οἱ ἡλικοί ἐγὼ = τηλικοί ἡλικοί ἐγώ, Πλάτ. Ἀγ. 180D—σπάν. παρὰ Τραγ., ὅρας μὲν ἡλικας, ἡλικοί Σοφ. Ο. 7. 15.

6) ἐπὶ πλαγίων ἐρωτήσεων, πόσον μέγας, ἂν ἴδω γὰρ ἡλικόν ἰχθύν ὅσον τίς ὧν Ἀντιφ. Νεάν. 1. 6· συγκαίως ἐν ἐκφράσει θαυμασμοῦ, θαυμασία ἡλικά, θαυμασία, ἐκτάκτως μεγάλη, ὡς ἐν τῷ Δατ. ἡλιμὴ ἡλιμὴ, Δημ. 348. 24, πρὸς 469. 18· οὕτω, μέγιστα ἡλικά τάγαθὰ Δουσ. π. τ. ἐπὶ μίση, συνόντ. 13· ὡσαύτως, πόσον μικρός, Λατ. quatuordecim, Δουσ. Ἐρμ. 5.—Ἐν ἐρωτήσεων εἰς τὸ τηλικός ἀναποκρίνεται τὸ τηλικός ἢ τηλικούτος.

ἡλ. Δωρ. Ἀλ. ἔκος, ὅ, ἡ, ἔχων τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, καταπόουσα παῖδες.. ὁσλὸν ἡλικί, ἐπὶ τοῦ θαυτοῦ τοῦ Μελέαγρου, Δισχύλ. Χα. 607· ὅρος Ἀπολλ. Ἡρόδ. Β. 479· ἐν τῷ πηλῷ, βέδες.. ἡλικες, ἰσάφοροι Ὀδ. 2. 373· ἡλικες οἱα παρθένοι Πινδ. Π. 3. 30· ὅφ' ἡλικῶν νεανίδων Ἀριστοφ. Θεαιτ. 1030, πρὸς Ἀντιφ. 121· 26. 32) ὡς οὐσία, ἐπείρας, σύντροφος, εἰ ἡλικες Ἡρόδ. 1. 34., 2. 32, Ἀριστοφ. Σπρ. 245· ἡλικέας Θ' ἡδης ἐμῆς Δισχύλ. Περσ. 681· τὸν ἡλικά τόνδε Ἀριστοφ. Ἀγ. 336· παροιμ., ἡλ. ἡλικά τέρπει Πλάτ. Φαίδρ. 240C, Ἀριστ. Περ. 1. 11, 25, κ. ἄλλ. II· παρὰ μεταγεν. μετὰ γεν., ἡλικίας, Βυζ. Τρυφίδ. 637.

ἡλιεαίνεσθαι, ου, ἔχων τὴν μορφήν τῶν ἀκτινῶν τοῦ ἡλίου, Ἀνών. Καλ. Ρατ. 37, fol. 49 v.

ἡλιό-βλητός, ου, = ἡλιόβολος, Εὐρ. Βάκχ. 41, Ἀλ. π. Ζ. 8. 26.

ἡλιόβουλομαι, παθ., προσβάλλομαι, καίομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Ζηνοδ. 5. 53·—ἡλιόβουλα, ἡ, τὴ ἀκτινοβολοῦν ἡλιακὸν φῶς, Ἐκκλ. 1·—ἡλιό-βολος, αν, ἡλιακός, ἀπεληραγμένος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Θεοφρ. Δίτ. Φυσ. 4. 12, 3.

ἡλιόγεννητος, αν, ὁ ὑπὸ τοῦ ἡλίου γεννηθείς, ὡς καὶ νῦν, κόρη Ἀχρίτου ἑπὶς ἐκδ. Α. Μηλιαράκη σ. 2984· παρὰσιον ἡλιό-γεννητον Δυσ. 2. Ραδ. σ. 1716, ἐκδ. V. ἀρετ.

ἡλιό-εσθής, ες, ὅπως ἐπὶ ἡλίου καίομαι καὶ ἀκτινοβολοῦν, φῶς τε καὶ ἐπὶν ἡλιοειδῇ Πλάτ. Πολ. 403Δ.—ἡλιό-εσθής, Πλάτ. Πολ. 403Δ· ὁρθολόγος, ὁργανον αὐτοεξέστατόν τε καὶ ἡλιοειδέστατον Γαλην. 4. 363, κλ.—ἡλιό-εσθής, Ἐκκλ.

ἡλιό-οαλπής, ες, θερμαινόμενος ἢ θερμανθεὶς ὑπὸ τοῦ ἡλίου Ἰσοχ.

ἡλιόθερος, ἡλιόθερος, θερμαινόμενος ἐν τῷ ἡλίῳ, ἡλιοθεροῦντων τε καὶ παρὰ πῦρ θαλπιόμενων Ἰακύνθ. σ. 54.

ἡλιοθερής, ες, (ὅπως) θερμανθεὶς εἰς τὸν ἥλιον, Π. Μ. 58. 1. ἡλιό-καής, ες, (καὶ, καί) κακαυμένος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Λουκ. Δεσφ. 2· ἡε τὸ ἐπὶ.

ἡλιοκάσας, ἡ, τὸ ἐκτίθεσθαι εἰς τὸν ἥλιον, ἡ τοῦ ἡλίου θερμότης, Πινδ. Διγ. 3. 6·—ἔχαιρε δὲ (ὁ Ζήνων), φῶς, οὐκοῖς χλωροῖς καὶ ἡλιοκάσας Διγ. Α. 7. 1, ἐ-θα ἡ Δινδ. διορτοῖ τὸ ἡλιοκάσας εἰς ἡλιοκάσας.

ἡλιοκαλλίς, ἡ, ἔκτερον ὄνομα τοῦ ἁνθους, ὁ καλεῖται ἡλιανθός, Πιν. Π. Ν. XXIIV, 102.

ἡλιό-καρμένος, ὁ, ὁμαρμένον προσῆλιον πρὸς χειμερινὴν χροίαν, Πιν. Ἐπ. 2. 17, 20, Σούλ. Ἐπιγρ. 3148. 43.

ἡλιό-κακός, ου, κακός, κακῶν, μετὰ τὸν ἡλίου ὡς κακός, ὡς ἐν Διγύπτῳ ἡλιό-κακός καὶ συμβολὴν αὐτοῦ, Ἀλ. Τραλλ.

ἡλιό-κακός, ου, (καί) ἡλιοκακός, Θεοφρ. 10. 27, ἡλιοκακέρης, ἡ, εἰς τὸ καί, ἡλιοκακός, Πινδ. 10. 27, ἡλιοκακός, ὁ, ὁ ἔχων κακὰν στίλβουσαν ὀφθαλμοῦ ἡλίου, Μεταγεν.

ἡλιόκαμος, ὁ, ὁ ἔχων κόμην ἡλιώδη, οὐκέτι χρυσοκόμην, ἀλλὰ ἡλιοκόμην ποιεῖ τινα (ὁ ἥλιος) λόγῳ λευκότητος Πινδ. σ. 964.

ἡλιοκαρπός, οἱ, ἡλιόκαρπος, ἀρχαῖον Μελεαγρ. στίχ. καὶ τὸν κουρέα βρατοκέρτην καὶ τὸν ἀλεκτροῦσιν ὁρῶν ὅσον ἡλιόκαρπος καὶ ἄλλας ἰδίας λέξεις εἰσαγόμενος, Ἀδ. 986.

ἡλιό-κτέπος, αν, ἡλιόκτες, ἡλιοκατῆς, Δισχύλ. Ἰκτ. 100, ἐκ θαλάσσης τοῦ Ὠκεανῶν ἀπὸ τοῦ ἡλίου καὶ τὸν ἡλιοκατῆν (κατὰ τὴν γραφὴν τοῦ χειρογρ. οὐκ ἢ διοκτυπὸν).

ἡλιό-κτερος, ου, ὁ, ὁ λατρεύων τὸν ἥλιον, Ἰακύνθ. Ἀλ. Π. Χρυσ. σ. 235.

ἡλιό-μάνης, ες, ὁ μανιωδῶς τὸν ἥλιον ἀγαπῶν, ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τῶν ἡλιοκατῶν, Ἰακύνθ. Ὀρν. 1096.

ἡλιό-μορφος, αν, ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ ἡλίου, Ποιητῆς περ' Ἀθην. 542E.

ἡλιόμοι, παθ., ὡς ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιωμένος, ἀνέλ. ἐκτεθειμένος, Πλάτ. Πολ. 566D—ἐπὶ τῶν, ὅπως ἡ γὰρ ἡλιόμοις ἐστὶν, Ἀλ. Φ. 3. 4. 1· τὸ ἡλιούμενον, μέρος προσῆλιον, προσβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου, περιπετανούμενον δὲ τὰ σῖναρα, ὅταν εἰς αὐτὴ ἀπαλοὶ οἱ βότρες ὦσι, διδάσκον σκιάζειν τὰ ἡλιούμενα ταύτην τὴν ὥραν Δουσ. Ὠκ. 19, 18, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 8. 6. 2) προσβάλλομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἡλιόμοι τὴν κεφαλὴν Ἰππ. Ἀέρ. 282· ἡ καίμα, Μουσών. περὶ Σοφ. 18. 3.

3) φωτίζομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Ἀριστ. Περσ. 16. 1· παροιμ., οὐθ' ὕεται, οὐθ' ἡλιόμοι, ἐπὶ τῶν ἐκ πάσης φροντίδος ἐκπτώτων, ταῦτα οὐτε βλάττειται, οὐτε ἡλιόμοι-ται, Ζηνοδ. 5. 53.

ἡλιό-παίς, ὁ, ἡ, τέκνον τῆς ἡμέρας τοῦ ἡλίου (Κυριακῆς), ἡλιο-γέννητος, Σούλ. Ἐπιγρ. 9727.

ἡλιό-πεμπτος, αν, πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Σούλ. 13. 151, 164.

ἡλιό-πεπτος, αν, ὁρμιάσας ἐν τῷ ἡλίῳ, σταφίς Ἰππικτ. 171Δ.

ἡλιό-πους, ποδός, ὁ, = ἡλιοπόδιον, Δισκ. 4. 193.

ἡλιός, ὁ, Δωρ. ἡλιός (Σοφ. Τρ. 96, Πιν. 824), ἡλ. ἡλιός, ὡς αἰετοῦ παρ' Ὀμ. (πλὴν ἐν Ὀδ. Θ. 271, ὅπου κοινῶς ἐκλαμῶνται ὡς αἰετοῦ, ὅν.) καὶ Ἰσ. Δωρ. ἡλιός παρὰ Πινδ., Καλ., καὶ ἐν τοῖς λυρικῶς χωρίοις τοῦ Σοφ. καὶ Εὐρ., ἡε αἰετός (ἡε ἐπὶ τῷ πῶ).—ὁ ἥλιος. Περὶ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ὁ ἡλ. μετατρέφεται τὰ βῆμα, ἀνέκονε, ἀνορθοῦν, καὶ ἐν Ὀδ. Κ. 192) ἀνα-νέσθαι—οἱ δὲ μετέπειτα συγγραφῆς τὰ ἀνατέλλειν (πρὸς ἀνα-τολήν, τέλλω), ἀνίσχεται, κτλ. περί τῆς δύσεως, δύναται κατα-δύναται, συνήθως κατὰ μετοχ. (πρὸς δύσεις)—φάος ἡελίοιο, ὅσον φάος ἡελίοιο, ἡλ., Π. Σ. 61, κελ. ὡσαύτως, ὑπὸ ἡλίου τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι ναιετάουσι Π. Δ. 44· ὡς, γυνή τῶν ὡφ' ἡλίου ὀρίστη-Εὐρ. Ἀλκ. 151· οὐκέτ' ἐμὶ ὡφ' ἡλίου, ἀνδρῶν πῶς, αὐτῶν 394· ὡσαύτως, ὑπὸ ἡλίου ἐωρῶτο Θεουκ. 2. 102· ὑπὸ τὸν ἥλιον Δημ. 316. 16, κελ. Ὁ Ὀμ. παρὰ τῶν τῶν ἡλίου ὡς ἀνατέλλοντα ἐκ τοῦ Ὠκεανῶν, ἀνερχόμενον εἰς τὸν οὐρανόν καὶ πάλιν βυθιζόμενον εἰς τὸν Ὠκεανόν, Π. Π. 422, Θ. 485, Σ. 239, Ὠδ. Γ. 1, Κ. 191, Τ. 433, πρὸς Ἰων. αἰς Ἰερμ. 61· ταῦτα ποιητὰ περιγράφουσιν αὐτὸν ὡς φερόμενον ἐκ βυσσῶν εἰς τὴν ἀνατολήν διὰ μέσου τοῦ Ὠκεανῶν ἐντὶς χρυσοῦ ποταμοῦ, Μίμνερμ. 12, πρὸς Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2. 6· ἐπειδὴ ἡλ. τραπῆ, ἐπὶ τῶν τρι-κῶν τοῦ ἡλίου, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 416.—Ὁ ἥλιος πορτῆς τὸν ἀρ-καίον τὸν τρόπον προστιρητισμοῦ τῶν σημείων τοῦ ἡλίου, ἐπὶ τῶν πρὸς ἡλ. τ' ἡλίων τε, πρὸς ἀνατολὴν, ἀνέλ. πρὸς δύ-σιν, διότι τὸ Ὀμ. ἐσημεῖον μόνον οὐκ σημαίνει, ἀνατολὴν καὶ δύσιν (ἡε ἐν Ζ. ζῶφως), εἴτ' ἐπὶ δεξιῇ ἴσιν πρὸς ἡλ. ἡλίων τε,

εἶπ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγῃ ποτὶ ζόφον ἡερδεντα Ἰλ. Μ. 239, πρβλ. Nilzsch Ὁδ. 1. 26· ἔσσαι ναίουςι πρὸς ἡώ τ' ἡελίον τε, ἡδ' ὅσοι μετόπισθε ποτὶ ζόφον Ὁδ. Ν. 240· ὁ Ἡρδ. 7. 58 ὡσαύτως ἀντιτάσσει· πρὸς ἡώ τε καὶ ἡλίου ἀνατολὰς πρὸς τὸ πρὸς ἐσπερίην, τὰ πρὸς ἡώ τε καὶ ἡλίου ἀνατέλλοντα αὐτὸν 4. 40· οἱ ἀπ' ἡλίου ἀνατολῶν, οἱ ἐξ ἀνατολῶν... ὁ αὐτ. 7. 70· πρβλ. ἀπηνλιώτης, ὁ ἐξ ἀνατολῶν ἄνεμος. Παρὰ μετὴν συγγραφ., πρὸς ἥλιον, ἥτο ἡ μεσημέρια· πρβλ. Nilzsch Ὁδ. Κ. 190. 2) ἡμέρα, ὡς τὸ Λατ. sol, Σοφ. Ἰλ. 424, Πίνδ. Ο. 13. 51, Εὐρ. Ἑλ. 652, Ψευδοποικ. Φιλοπύρ. 4. 26, κτλ.· βραδύτερον = ἔτος. Ἡρώδης παρὰ Στοβ. 591. 32, πρβλ. Sillig Catull. 5. 4., 8. 3. 8. 3) φῶς τοῦ ἡλίου, θερμότης αὐτοῦ, ἥλιος πολὺς Δουκ. Πλοῖον 35, πρβλ. Ἑρμοτ. 25· πολὺν τὸν ἥλιον ἐμφαίνειν, ἐπὶ ἀνθρώπου ἡλιοκαῦς, ὁ αὐτ. πρὸς Ἀπαίδ. 3, Ἰητ. Διδασκ. 9—ἐν τῷ πληθ., ἡλιακαὶ ἀκτίνες. Θεοφρ. π. Σημ. 1. 22· οὕτω θερμαί, πλήρεις ἡλίου ἡμέραι, ὡς τὸ Λατ. soles, Θουκ. 7. 87, Ἀριστ. π. 2. Γ. 5. 5, 9. 4) μεταφ., φῶς, γὰρ, εὐτυχία, τῆς ψυχῆς Πλούτ. 2. 994E· ἡλίου δὲ καὶ τὰ (ὀρσενικά) τέκνα οἱ γονεῖς ὑποκοριζόμενοι καλοῦσι Ἀρτεμίδ. 2. 36, κτλ. II. ὡς κύριον ὄνομα, Ἥλιος, ὁ θεὸς τοῦ ἡλίου, συχρὸν παρ' Ὁμ., ἀν καὶ εἶναι πολλάκις ἀμφίβολον ἀν ἐννοεῖ τὸν ἥλιον ἢ τὴν θεὸν αὐτοῦ.—Ο Wolf προτιμᾷ τὸ κύριον ὄνομα, ἔτι καὶ ἐν τῷ πρὸς Ἡώ τε Ἡελίον τε, διότι οἱ Ἕλληνες ὑπερηγάπων τὴν προσωποποιήσαν. Ὁ Ὀμηρος θεωρεῖ αὐτὸν υἱὸν τοῦ Ὑπερίωνος. Βραδύτερον ὁ Ἥλιος ταυτίζεται μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ Φοῖβου, Δίσχυλ. Θιβ. 859, κτλ., πρβλ. Cic. N. D. 2. 27, κτλ. (Ὁ παλαιὸς τύπος φαίνεται ὅτι ἦτο ἀφέλιος (ἀφέλιον· ἥλιον, Κρήτες Ἡλύχ.)· πρβλ. τὸ ἀρχ. Λατ. Ausilius (ἀνατολικὸς ἄνεμος) συγγενὲς τῇ αὐτοῖα (aueson), αὔως, ἡώς.—Ἡ ἑτέρα λέξις ἡ σημαίνουσα τὸν ἥλιον, σείριος, Λατ. Sol, πρὸς ἀνῆκει εἰς ἄλλην ῥίζαν, Curt. Gr. Et. σ. 612).

Ἥλιο-σείριος, ὁ, Αἰγυπτιακὴ θεότης, Σουλ. Ἐπιγρ. 8514.

ἥλιο-σκόπιος, ον, βλέπων πρὸς τὸν ἥλιον, ἡλ. τιθύμαλος, γαλατσίδα, Λατ. eurythorbia hel., συμπεριφέρεται τοῦτου ἡ κόλμῳ τῇ τοῦ ἡλίου κλίσει Διοσκ. 4. 165· ἥλιοσκόπειν, τό, Ἀριστ. Φυτ. 1. 4, 11.

ἥλιοστέλακτος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὀρόνος Κανὼν μέγας παρακλιτικός εἰς τὴν Θεοτόκον.

ἥλιο-στερῆς, ἔς, ἀποστερῶν τὸν ἥλιον, δηλ. σκιάζων, ἐπιθ. τοῦ θεσσαλικοῦ πλίου, Σοφ. Ο. Κ. 313· ὁ Καραῖς προτείνει ἥλιο-ατεγής, ὁ δὲ Nauck ἥλιοσκαπής.

ἥλιο-στεῖθης, ἔς, πατούμενος, διατρεχόμενος, φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἀντολαὶ Δίσχυλ. Πρ. 791.

ἥλιόστευκτος, ον, ὑπὸ τοῦ ἡλίου παραγόμενος, καὶ γὰρ οὐδὲ ταῖς ἥλιοστεύκτοις αὐγαῖς ἀντωπεῖν ἀκινδύνον Ψευδοδιδασκ. 392C.

ἥλιο-τρέπιον, τό, φυτὸν, πῦτινος τὸ ἄνθος καὶ τὰ φύλλα στρέφονται πρὸς τὸν ἥλιον, herba solaris ἢ solstitialis, solago, hel. Eurythorbia, Linn., Θεοφρ. Γ. Φ. 7. 3, 1, Διοσκ. 4. 193· ἡελίοιο τροπαῖς ἰσώνυμον ἔρνος Νίκ. Θ. 678· ἐνίοτε καλούμενον ἡλ. τὸ μέγα, κατὰ διέκρισιν ἀπὸ τοῦ μικροῦ, croton tinctorius, Linn., Διοσκ. 4. 194· πρβλ. ὡσαύτως ἥλιόπους, ἥλιοσκόπιος.

II. ἡλιακὸν ὠρολόγιον, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 207F, Πλούτ. Διων. 29, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 997, κτλ.· πρβλ. πόλος.

III. πρόσκινος λίθος φέρων γραμμὰς ἐρυθράς, Plin. H. N. 37. 60. ἥλιουτροπῆται, οἱ, αἰρετικοὶ θέλαν δύναμιν ἀπαιέμεντες τῇ ἥλιουτροπῇ καὶ ἐδόμενοι αὐτῷ, Δαμασκ. 1. 757.

ἥλιουτρόπος, ὁ, = ἥλιουτρόπιον I, Διοσκ. Νδθ. 4. 193.

ἥλιο-φυτής, ἔς, αὐξανόμενος εἰς τὸν ἥλιον, Διοσκ. 4. 13.—ὕλιου-φύες, τό, = κλύμενος.

ἥλιο-φύτον, τό, εἶδος φυτοῦ συγγενοῦς τῇ πεύκῃ, σμίλαξ, Διοσκ. 4. 144.

ἥλιώ, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ παθ. ἡλιοῦμαι, ὁ ἴδε.

ἥλιόσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἥλιος, μικρὸν καρπὸν, Ἀριστοφ. Ἀπυσπ. 296.

ἥλιῦτε, ἴδε ἐν λ. ἀλιταίνω.

ἥλιεπής, πέτρα, ὁ Σουῖδ. ἐρμην. = ὠψηλή.

ἥλιότης, ον, ὁ, (ἥλιος), = ἡλιοειδής, λίθος Δαμασκ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 340. 27.

ἥλιῦτες, εἶδος, ἡ, (ἥλιος) ἐξ ἡλίου ἡ ὅμοιος πρὸς ἥλιον, ἡλ. λεπίς, σιόηρος ἀποτριβόμενος ἐξ ἡλίου, Διοσκ. 5. 85.

ἥλιόθεστος, Εὐστάθ. πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἥλιόθετος.

ἥλιότο-εργής, ον, ἀποτυγχάνων ἢ ἀποτυχῶν τοῦ ἔργου, τοῦ κοπιῶν αὐτοῦ, ὡς θάνειν ἡλίτ. Ἀνθ. Π. 7. 210.

ἥλιόθεμνην, ὁ, ἡ, ὁ μάρτυρ ἐγκαλὼν Ἡσυχ.

ἥλιόθεμνος, ον, ὁ τοῦ μηνὸς ἀμπερών, ἀστοχῆρας, προῶρος γεννηθείς, Πλ. Τ. 118, Ἀνθ. Π. 12. 228· ἴδε ἀλιετήμερος.

ἥλιόφάρμακος, ἡ, φυτὸν αἰμοστατικόν, Ἰσχαίμος, ἡ, Τιμαγ. παρὰ Στοβ. 541. 23.

ἥλιψ, ἕπος, ὁ, Δωρικὸν ὑπόδημα (ἴδε ἀνῆλιπος), Σχόλ. εἰς Θεοφρ. 4. 56.

ἡλιοῦδης, ἔς, = ἡλιοειδής. Καίρημ. παρ' Ἀθην. 608C.

ἡλι-ωπός, ον, ὁ ὀφθαλμῷ ἡλιακῶ ὄρων· κατὰ τὸν Φιλώδημον Εὐριπίδης· ἐν Μυσοῖς καὶ τὸν Δία καὶ τὸν οὐρανὸν ἡλιωπόν, [Σοφοκλῆς] δὲ ἐν Αἰγίσθῳ οὐρανὸν μόνον, ἐν Οἰνεῖ· δὲ καὶ τὸν Δία· πρβλ. Gomperz Stud. Hecr. Iusc. 2. σ. 22.

ἡλιώσις, εως, ἡ, (ἡλιοῦμαι) ἡλιασμός, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 6. 16, 5, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 16.

ἡλιώτης, ον, ὁ, θηλ. -ῶτις, εἶδος· (ἥλιος)—ἀνῆκων εἰς τὸν ἥλιον, ἀκτίν· ἐς ἡλιώτιν Σοφ. Τρ. 697· ἡελιώτις ἀγύλη Ἀνθ. Π. 7. 601· οἱ ἡλιώται, οἱ τοῦ ἡλίου κάτοικοι, Δουκ. Ἀλ. Ἰστ. 1. 17.

II. ἡλιώτις, ἡ, ἱων. ὄνομα τῆς σελήνης, ὡς θηλ. τοῦ ἥλιος. Ἐν τῇ πόλει Κάρραις ὁ ἥλιος ἑλατρεύετο ὑπὸ τοῦ ὀνόματι Lunus, ὅπερ ἄρσεν. τοῦ Luna.

ἡλικῆς, ἴδε ἐν λ. ἐλικεύς.

ἡλλήγορημένως, ἐπέρρ. μετοχ. παθ. πρkm. τοῦ ἀλλήγορέω, Τζέξτ. εἰς Ἡσ.

ἡλοειδής, ἔς, ὅμοιος ἡλῳ, Πολυδ.

ἡλο-κόπας, ὁ, (κόπτω) σιδηρουργὸς κατασκευάζων καρφία, Γλωσσ. ἡλυν, τό, = μῆλον, ἡλα δὲ οἶον μῆλα Ἀθην. 50A.

ἡλο-πάγης, ἔς, (πῆγγυμι) ἡσαλισμένος, ἐστερεωμένος διὰ καρφίαν, καρφωμένος, Μανέθων 1. 140.

ἡλό-πληκτος, ον, πληγῶδες διὰ καρφίου, Ἰππιατρ. 121. 16.

ἡλος, Δουρ. ἄλος, ὁ, καρφίον· παρ' Ὁμ. οὐδέποτε ἐν χρήσει πρὸς στερέωσιν ἢ κάρωμα, ἀλλὰ μόνον πρὸς διακρίσιν, [σκη-πτρον] χρυσεῖοις ἡλοισι πεπαρμένον Ἰλ. Δ. 240· ἐν δὲ εἰ [τῷ εἴρει] ἡλοι χρύσειοι πάμφαινον Ἰλ. Α. 29, πρβλ. 638, Ἀθην. 488B, C· ἐντεῦθεν οἱ ἀστέρες, ὑποτιθέμενοι ὅτι εἶνε προσηλωμένοι εἰς τὸ στερέωμα καλοῦνται ἡλοι, Lewis Aslr. of Ainc. σ. 95.

2) μεθ' Ὁμ., καρφίον πρὸς σύνδεσιν, Πίνδ. Π. 4. 125· ἡλοι σιδηροὶ καὶ ἐύλινοι Ξεν. Κυν. 9, 12, κτλ.· ἐπὶ τῶν ἡλιν τῶν ὑποδημάτων, Θεοφρ. Χαρ. 4·—παροιμ., ἡλῳ ἐκκρούειν τὸν ἥλιον Δουκ. Προσαγ. 7· ἡλῳ ὁ ἥλος (ἐνν. ἐκκρούεται) Ἀριστ. Πτολ. 5. 11, 3, πρβλ. Εὐστ. 126. 13, Σουῖδ., καὶ ἴδε πᾶσα-σας.

II. πᾶν ὁ, ὁμοιάζει πρὸς ἥλιον, ῥόζος, τύλος ἐπὶ τῶν παλαμῶν ἢ τῶν ποδῶν, Θεοφρ. π. Πυρ. 37, Νίκ. Θ. 274· ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἱατρ.· ὡσαύτως νόσημα τῶν φυτῶν, ἰδίως τῆς ἐλαίας, ὅπερ καλεῖται καὶ μύκης, Θεοφρ. Γ. Φ. 4. 14, 3, Διοσκ. 1. 136.

ἡλός, ὑποτιθέμενον ὄνομα. τῆς κλητ. ἡλῆ. ἴδε ἐν λ. ἡλαός.

ἡλός, ὁ, τόπος οὗτος καλούμενος, ἐν ᾧ οὐδὲν φύεται Ἡσυχ.

ἡλὸσῶν, ἡ, = ἡλιοειδής, Νίκ. Ἀλ. 420.

ἡλό-τύπος, ον, (τύπτω) τετυπημένος δι' ἥλιν, καρφωμένος, χεῖρες Νόνν. Ἰω. 20, 20.

ἡλυουργός, ὁ, σιδηρουργός, Σωφρ. Ἰερσ. ἐν Scicil. Bonn. τ. III. σ. 470·—ἡλυουργικὴ τέχνη αὐτοῦ.

ἡλώω, καρφῶω, στερεῶ ἢ ἡλιν, ἡλωμένα χαττύματα, Κλήμ. Ἀλ. 240.

ἡλποτο, ἴδε ἐν λ. ἔλπομαι.

ἡλσάμην, ἄορ. α' Σιμων. Ἰαμβ. 21 (ἐνθα ὁ Bgk. δε-ηλσάμην) καὶ Ἰβου. 48· ἐν τῷ προτέρῳ χωρίῳ κοινῶς ἀνέρεται εἰς τὸ εἶλω (πρβλ. τοὺς Ὁμ. τύπους ἔλσαν, ἔλσαι)· ἀλλὰ ἡλσαστο παρ' Ἰβου. εἶνε φαίνεται κατὰ συγκοπ. ἀντὶ ἡλσαστο (ἐκ τοῦ ἔλσῳ-νω), ἴδε Ἐτυμ. Μ. 428. 28.

ἡλῡγάζω, (ἡλῡ) ἐπισκιάζω, εὐρίσκόμενον μόνον ἐν τῷ συνῆτιν ἐπὶ ἡλ-.

ἡλῡγαῖος, α, ον, σκιερὸς, σκοτεινός, ζαφερός, Σουῖδ.

ἡλῡγῆ [ῡ], ἡ, σκιά, σκότης· μεταφ., δίκης ἡλῡγῆ, τὸ σκότος, αἱ περιπλοκαὶ τῆς δίκης, Ἀριστοφ. Ἀχ. 884·—ἡλῡξ· σκιά Δ. Β. 1199, πρβλ. ἐπὶ ἡλῡξ· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐπὶ. τύπου ἡλῡγων ὀρέων παρ' Ἡσυχ., διορθωτέον· ἡλυγῆν ἢ ἡλυγαῖων, Bgk. Ἀρχιθ. 69. (ἴδε λῡγῆ).

ἡλῡγίζω, = ἡλυγάζω· ἡλυγισμένος Ἡσυχ.

ἡλῡθον, ἴδε ἐν λ. ἔρχομαι.

ἡλῡξ, ὕγος, ὁ, ἡ, ἴδε ἐν λ. ἡλῡγῆ.

ἡλῡξα, ἴδε ἐν λ. ἀλῡσκα.

ἡλῡσίη, ἡ, = ἡλῡσις, ὁδός, Ἡσυχ., πρβλ. Ἐτυμ. Μ. 497. 9.

ἡλῡσιον πεδίον, τό, Λατ. Lignitum, Ὁδ. Δ. 563 κτλ.· ἐν τῷ πληθ., Ἀνθ. Π. παραρτ. 278. Ὁ Ὁμ. τοποθετεῖ αὐτὸ εἰς τὸ δυσμικὸν ἄκρον τῆς γῆς πλησίον τοῦ Ὀκεανοῦ· ἦρως τυχόντες ἐξαιρέτου εὐνοίας ἀπὸ ἡλίου ἐκείσε ἀνευ θανάτου καὶ ἔξω μακάριοι ὑπὸ τὴν κυβερνήσιν τοῦ Παδαμάθου· τοῦ Ἡσιόδου τὸ ἡλῡσιον ἔκειτο ἐν ταῖς τῶν μακάριων νήσοις, Ἐργ. κ. Ἡμ. 189· ὡς καὶ τὸ τῷ Πινδάρου, Ο. 2. 129· ἐκ τῶν μυθικῶν τούτων παραστάσεων ἐπήγαγεν ὁ περὶ Ἀτλαντίδος μῦθος, καὶ τὸ ἡλῡσιον πεδίον ἐπέθη ἐν τῷ κάτω κόσμῳ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Ἄρταρον, Vieg., κτλ.

II. βραδύτερον, χωρὰ ἡλῡσία καὶ ἐν ἡλῡσία ἦσαν τόποι προσελθόντες ὑπὸ κεραυνῷ καὶ οὕτως ἀρρωστωμένοι εἰς τινα θεόν, Λατ. bidentalis. (Ἐκ τοῦ ἡλῡθ-ον, M. Müller, Giff. Lectures 3, 64).

ἡλῡσιος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἡλῡσιον πεδίον, αὔραι Ἀνθ. Π. παραρτ. 51. 22, πρβλ. Ἐπιγρῆμ. Ἑλλην. 1046, 58.

ἡλῡσις, εως, ἡ, = ἡλῡσις, ὁδός, κορίτα, βραδύπουρον ἡλ.

том 4. 50.

= σήμερον, Σοφ. Ο. Τ. 1183· τῇ τῶθ' ἡμ. ὁ αὐτ. 'Ηλ. 1123·— οὕτω, τῇθ' ἐν ἡμέρᾳ ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1612, πρὸλ. Ο. Τ. 615, Δι-
αρχύλ. 'Αγ. 1660, Λυσ. 158, 39, κτλ. 3) κατ' αἶτ., πᾶσαν
ἡμ., ὅλην τὴν ἡμέραν, 'Πρόδ. 1. 111, κτλ.· τὴν μὲν αὐτῇ' ἡμ.
Σοφ. Ο. Κ. 483· ὅλην τὴν ἡμ., Εὐπολ. Πολ. 5· τρίτην ἡμ. αὐ-
τοῦ ἡκοντος, τρεῖς ἡμέραι μετὰ τὴν ἀφίειν αὐτοῦ, Θουκ. 8. 23·
οὐδεμίαν ἡμέραν, οὐδέποτε, Δημ. 264. 1· πέντε ἡμέρας, ἐπὶ
πάντε ἡμέρας, Θουκ. 8. 103· τὰς ἡμέρας Ξεν. Κύρ. 1. 3, 12.

III. μετὰ προθ., μίαν ἀν' ἡμέραν, ἐπὶ μίαν ἡμέραν, Πίνδ. Ο. 9. 126· ἀνὰ πᾶσαν ἡμ., καθ' ἐκάστην ἡμέραν, 'Πρόδ. 7. 198·—
ἀφ' ἡμέρας τῆς νύν, ἀπὸ τῆς σήμερον, ἀπὸ τοῦδε, Σοφ. Ο. Τ. 351· ἀλλὰ, ἀφ' ἡμέρας πίνω, ἀρχομαι πίνων πρὶν ἐτι λῆξῃ ἡ
ἡμέρα, ὡς τὸ Λατ. de die molare, Πλάτ. 8. 27, 11·— δι' ἡμέ-
ρας, 'Αττ. -ρας, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, 'Πρόδ. 1. 97., 2. 173, Φε-
ρεζορ. 'Ιπν. 1· διὰ τρίτης ἡμ., κατὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν, Λατ.
tertio quoque die, 'Πρόδ. 2. 37· δι' ἡμ. πολλῶν, κατὰ διὰ-
λειμμα πολλ. ἡμ., Θουκ. 2. 29·— ἐν ἡμέρᾳ, ἵκε ἀνιπ. Π. 2·—
ἐξ ἡμέρας, ἐν καιρῷ ἡμέρας, οὕτε νυκτὸς οὕτ' ἐξ ἡμ., Σοφ.
'Ηλ. 780·— ἡμέραν ἐξ ἡμέρας, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, 'Ηνύχ.
ἐν 'Αδελ. 1. 13·— ἐπ' ἡμέρην, διὰ μίαν ἡμέραν, 'Πρόδ. 1. 32, Θουκ.
4. 69· τὸ γὰρ βρότειον σπέρμ' ἐφ' ἡμ. φρονεῖ Διόχλ., 'Αποσπ.
295· τῆς ἐφ' ἡμ. βάρας Εὐρ. 'Ηλ. 429· ἀλλὰ, τοῦφ' ἡμέραν, Λατ.
ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, Εὐρ. Κύκλ. 336· ὡσαύτως μετὰ γεν.· ἐπ'
ἡμ. ἐκάστης, καθ' ἐκάστην ἡμέραν, 'Πρόδ. 5. 117· ἐφ' ἡμ. τῆς
νύν Σοφ. Ο. Τ. 351·— καθ' ἡμέραν, ἐν καιρῷ ἡμέρας, Διόχλ.
Χο. 818· καθ' ἡμ. τὴν νύν, τὴν σήμερον ἡμέραν, Σοφ. Ο. Κ. 3,
'Αγ. 801· ἀλλὰ καθ' ἡμ. κοινῶς σημαίνει διὰ καὶ παρ' ἡμῖν, καθ'
ἐκάστην ἡμέραν, καθ' ἡμ. ἀεὶ ὁ αὐτ. 'Αποσπ. 779· συνήθως ὁμοῦ
μετὰ τοῦ ἄρρου, τὸν καθ' ἡμ. βίον ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1364, πρὸλ.
Εὐρ. Μηδ. 1020, Θουκ. 1. 2, κτλ.· τὰ καθ' ἡμ. ἐπιτηδεύματα ὁ
αὐτ. 2. 37· τὸ καθ' ἡμ. ἀδέλεις ὁ αὐτ. 3. 37, κτλ.· καὶ τὸ καθ'
ἡμ., ἀπολ. καθ' ἐκάστην ἡμέραν, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1126, κτλ.·—
ὡσαύτως, τὰ καθ' ἐκάστην τὴν ἡμ., 'Ισοκρ. 86(1)· πρὸλ. ἐστημέ-
ραι·— μετ' ἡμέρην, ἀντιθ. νυκτὸς, νυκτωρ, 'Πρόδ. 2. 150· 'Αρι-
στοφ. Πλουτ. 430· νυκτωρ καὶ μεθ' ἡμ. Διόχλ. 64. 36·— ἡμέρα
παρ' ἡμέραν γιγνομένη, ἡμέρα ἀκολουθεῖσα ἡμέραν, 'Αντιφών
137. 43· οὕτω, παρ' ἡμέραν μόνον, Λουκ. Θ. Διαλ. 24. 2· πρὸλ.
ἡμαρ ἐν τέλ.·— πρὸ ἡμέρας, πρὶν ἀνατελεῖν ἡ ἡμέρα, Διόχλ. Βουτ.
1·— πρὸς ἡμέραν· ἐπειδὴ δὲ ἦν πρὸς ἡμέραν, ἐπληροῦσε νῆ
ἐξ ἡμέρας, Λυσ. 92 ἐν τέλ., Διόχλ. ἐθ' ἀνιπ.· ἀλλ' ὡσαύτως, διὰ
τὴν ἡμέραν, καθ' ἡμερανός, Χαρίτ. 4. 2·— ὑπ' ἀνθρωπίνης ἡμέρας,
ὑπὸ κρίσεως ἡ ἀνθρωπίνης (ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ἡμέραν τῆς παγκοσμίου
κρίσεως τοῦ Θεοῦ), Δ' 'Επιστ. π. Κορ. 8', 3. IV. ὡς κύρ.
ὄνομα, 'Πμέρα, ἡ θεὰ τῆς ἡμέρας, θυγάτηρ τοῦ 'Ερέβους καὶ τῆς Νυ-
κτός, 'Ησ. Θ. 124. (Πθ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίξης ἐξ ἧς τὸ ἡμερος. ἐν
λ. ὥρα, Λοδ. Παρὰλ. 359).

ἡμεράλωψ, ὁ, ἡ, ἀντιθ. νυκτάλωψ, ὁ ἴσθ, Γαλιλ. Εἰσχυ. 768.
ἡμερεῦν, διερχομαι τὴν ἡμέραν, διεμερεῦν, ἐν τόπῳ ἐρήμῳ
Ξεν. 'Ελλ. 5. 4, 3· ἐν ἀγορᾷ Δημ. 1081. 26· πρὸς πῦρ Ξεν. Οἰκ.
4. 2· ἐν πόνοις Εὐρ. 'Αποσπ. 529·— ὅπου, ὅπου πορῶ ὅλην τὴν
ἡμέραν, Διόχλ. Χο. 710 (ἐνθα τὸ μακρὰς κελεύθου ἀνέκει εἰς
τὰ τὰ πρόσφορα, ὡς ἐν Εὐρ. 'Ελ. 515). 2) διερχομαι τὰς
ἡμέρας μου, ὡς, Σοφ. 'Ηλ. 787·— Μέσ., δαίταν ἡνπερ ἡμερεῖ-
ται Εὐρ. 'Αποσπ. 812. 6·— οὕτως ὁ Γαλσ. ἀντὶ ἡμερεῖται (ὡς
παρὰ τῷ 'Ιω. Δαμασκ.), ὁ Διόχλ. τὸ ἀναφέρει ὡς ἡμεροῦται.
ἡμεράρχης, οὐ, ὁ, ὁ ἀρχὴν τῆς ἡμέρας, 'Ηλίας Μανασσ.
Χρον. σ. 38.

ἡμεραυγής, ἑς, ὁ λάμπων κατὰ τὴν ἡμέραν, ἀστήρ, περὶ τοῦ
ἡλίου, Μανασσ. Χρον. σ. 22· λυχνος ἰὼν ἡμεραυγής παμφαί-
νων, περὶ ἀνδρὸς, αὐτόθι 117.

ἡμερευσις, εως, ἡ, = διεμερευσις, 'Ακύλ. Ψαλμ. 1. 2.
ἡμερήσιος, Δωρ. ἡμερ-, α, ον, ὡσαύτως ος, ον, Πολύβ. 9.
13, 6· (ἡμέρα)·— τῆς ἡμέρας, 'Ιππ. 595. 20· ἡμ. φῶς, φῶς οἶον
τὸ τῆς ἡμέρας, Διόχλ. 'Αγ. 22 (ἐγκλείων τὴν ἰδέαν τοῦ εὐάγγελ-
λον, ἴδε Περμ.)· πρὸλ. νυκτερήσιος. II. διαρκῶν μίαν
ἡμέραν, ἡμ. ὁδός, μίαν ἡμέρας ὁδοπορία, 'Πρόδ. 4. 101, Πλάτ.,
κτλ. ἡμ. λόγος, διαρκῶν ἐπὶ μίαν ἡμέραν, 'Ισοκρ. 345C· ἡμ.
χρόνος Τίμ. Δωρ. 97C, κτλ.· ὥρῃ Πλουτ. 2. 111C.

III. διὰ μίαν ἡμέραν, τὸ ἡμ. (ἐνν. μισθῶμα) μισθὸς μίαν ἡμέρας, ἡμε-
ρομισθιον, Σουῖδ.· φ' γράφει στίχους ἡμερησίους, 500 στίχους
καθ' ἐκάστην ἡμέραν, Διογ. Λ. 7. 181.

ἡμερία (ἐνν. ὥρα), ἡ, = ἡμέρα, ἡ τῶν ἡμερῶν γραφὴ ἐν Σοφ.
'Αγ. 208· ὁ Thieroch. προλαττεῖν ἡμερία, ὁ Περμ. εὐμερία.

ἡμερίδης, οὐ, ὁ, (ἡμέρας) ἐπὶ οἴνῳ, ἡμικ, μαλακός, Λατ.
mitis, τὸν ὁ ἀνθρώπου ἀπώσάμενοι τούτου καὶ ἡμερίδην,
δγριώτερον πίνομεν ἐκ πίθου Πλουτ. 2. 663D, 692E·— ἐπὶ
τοῦ διανύοντος πρὸς τὸ αὐτὸ τῆς ἡμερίδος, αὐτόθι 451C, 504D.

ἡμερίδιον, τό, ὄνομα, τοῦ ἡμέρα, Γλωσσ.

ἡμερινός, θι, ον, εἰς ἡμέραν ἀνήκων, τῆς ἡμέρας, φῶς Πλάτ.
Πολ. 508C· ἐν καιρῷ ἡμέρας, ἀντιθ. τῷ νυκτερινός, πυρετός
'Ιππ. 'Επιδ. 1. 941· ἀγγελος ἡμ., ἀγγελιαφόρος τῆς ἡμέρας, Ξεν.

Κύρ. 8. 6, 18, πρὸλ. ἡμεροδρόμος· ἡμ. θεωρία Πολύβ. 9. 14,
6. II. ἡμ. σῖτα, ἐν 'Αριστοφ. Εὐρ. 163, καθ' ἡμερινά, κοινά,
πρὸλ. 'Επιπ. Γηρ. 1. 2.

ἡμέριος, Δωρ. ἡμ-, ον, διὰ μίαν ἡμέραν, διαρκῶν ἐπὶ μίαν
ἡμέραν μόνον, γέννα, αἷμα Εὐρ. Φοιν. 130, 1512· οὕτε Θεῶν
γένος οὕθ' ἀμερίων.. ἀνθρώπων Σοφ. 'Αγ. 398, πρὸλ. 'Αντ.
789·— ἀπολ., ἡμέρισι, θνητοί, 'Οππ. 'Αλ. 2. 669, 'Ανθ. Π. 3. 372
κ. ἀλλ.· ἀντιθ. φθιμενός, 'Ανθ. Π. 8. 107. II. καθ' ἡμέ-
ραν, καθ' ἡμερινός, κύκλος Φίλων 1. 92·— Ποιητ. ἐπὶθ, διότι ἐν Ξεν.
Οἰκ. 21, 3, ἀναγνωστὴν ἡμερινός, Λοδ. Φρόν. 53.

ἡμερίς, ἰδὸς, ὅλ., τοῦ ἡμερός·— ὡς οὐσιαστ. ἡμερίς (ἐνν.
ἀμπέλως), ἡ, ἡ ἡμερος ἀμπέλως, ἀντιθ. ἀγριός, 'Οδ. Ε. 69,
Σίμων. ἐν 'Ανθ. Π. 7. 24, 'Οππ. Κ. 3. 458, κτλ.· ἀλλὰ διακρινό-
μενον ἀπὸ τοῦ ἀμπέλως ὑπὸ 'Αριστοφ. 'Αγ. 997·— μεταφ., ἡ
ποιητικὴ ἡμ. τῶν Μουσῶν Πλουτ. 2. 15E·— ὡσαύτως, ἡμ. ὁρῶς
= ἡμεροδρόμος, Θεόφρ. 1. Φ. 3. 8, 2.

ἡμερο-δαπεισταί, αἱ, Χριστιανοὶ οἵτινες καθ' ἐκάστην ἡμέραν
ἐδαπεικνόντο καὶ ἐπλυνον τὰς κλίνας αὐτῶν, τὰς ἐδρας, τὰ ποτήρια,
κτλ., 'Επιφάν. Διόρ. 17, σ. 22.

ἡμερό-δύς, ον, ζῶν ἐπὶ μίαν ἡμέραν, τὸ ἡμ. = τὸ ἐφήμερον,
ἐντομόν τι, Πλίν. 11. 43· ἐπὶ ἐπαύτων, ἰδίως ἐπὶ τοῦ Διογένους,
κτλ., ζῶν διὰ τοῦ τῆς ἡμέρας κέρδους, Σάτυρ. παρ' 'Ιερων. 2. 207,
πρὸλ. Φεβγνώστ. ἐν Δ. Β. 1381.

ἡμερο-γράφος, ὁ, ὁ διατεκνῶν ἡμερολόγιον, Μαρτίν. ἐν Βίφ
Πρόκλ. σ. 29 Boiss.

ἡμερο-δανειστής, οὐ, ὁ, ὁ δανείζων ἐπὶ καθ' ἡμερινῷ τόκῳ,
Διογ. Λ. 6. 99, 100.

ἡμερό-δενδρον, τό, καρποφόρον δένδρον, Montef. Palaeogr.
σ. 414.

ἡμερό-δοτος, ον, διὰ μίαν ἡμέραν διδόμενος, Β. Α. 1381.

ἡμερο-δρόμας = ἡμεροδρόμος II, Dittenb. ἔ. α. 152, 2.

ἡμεροδουμῆω, εἶμαι ἡμεροδρόμος, Σεράβων 251, Λουκ. Θ.
Διαλ. 24. 1.

ἡμερο-δρόμος, ον, διατρέχων τὴν ἡμέραν, τρέχων δι' ὅλης τῆς
ἡμέρας, ἡλῖος Φῶτ., κτλ. II. ὡς οὐσιαστ., ταχυδρόμος, ἀγ-
γελιαφόρος, 'Πρόδ. 6. 105, 912, Πλάτ. Πρωτ. 335E· πρὸλ. ἡμε-
ρινός, 24. 1.

ἡμερό-δρῦς, ὅς, ἡ, δρῦς φέρουσα ἐδωδῖμους βαλάνους, 'Ησύχ.
ἡμερο-ειδής, ἑς, ὁμοιάων πρὸς ἡμέραν, ἔχων τὴν φύσιν τῆς
ἡμέρας, Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 10. 181.

ἡμερο-οηλής, ἑς, (ὁβλῶν) ἡσύχως, ἡμέρας ἐκβασιάντων, ἐκ
διορθώσεως Grille ἐν 'Ανθ. Π. 9. 374, ἀντὶ ἡμεροαλλείας, πρὸλ.
Κόντον ἐν 'Αθηνῶν τ. Δ' σ. 553.

ἡμερο-οηρικός, ἡ, ον, ἀνήκων ἡ ἀρμύζων εἰς τὴν ὥραν ἡμέ-
ρων ζῶων· ἡ ἡμεροοηρικὴ' (ἐνν. τέχνη), ἡ τῶν ἡμερῶν ὑπερ-
τικὴ, Πλάτ. Σοφ. 222C.

ἡμερο-καλλῆς, οὗς, τό, εἶδος κτερίνου κρῖνου θάλλοντος μόνον
ἐπὶ μίαν ἡμέραν, Κρατίν. Μαλθ. 1, Θεόφρ. 1. Φ. 6. 1, 1., 6, 11·—
οὕτως, ἡμεροκαλλῆς, ἰδὸς, ἡ, Διοσκ. 3. 137. 'Ο Schneider
ὑπολαμβάνει ταῦτα ὡς παριστώμενα διάφορα εἶδη.

ἡμερό-κωιτος, Δωρ. ἡμερ-, ον, ὁ κοιμώμενος ἐν καιρῷ ἡμέ-
ρας, ἐπὶθ, κλέπτου, 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ιμ. 603· ἀμερόκοιτοι βλαγαί
τεκῶν, ἀντὶ ἀμεροκοιτῶν, Εὐρ. Κύκλ. 58·— ὡς οὐσιαστ., ἰχθύς
τις, ἴσως ἡ γῶκη, 'Οππ. 'Αλ. 2. 408· ὡσαύτως· ἡμεροκοιτης, οὐ.
ὁ, αὐτόθι 199, 224·— Πρὸλ. Κόντον ἐν 'Αθηνῶν τ. Δ' σ. 307 κέξ.

ἡμερο-κράτωρ, ορος, ὁ, ὁ ἀρχὴν, κύριος τῆς ἡμέρας, 'Ηλῖος
Μανασσ. Χρον. σ. 4.

ἡμερο-λεχδόν, ἐπίρρ. (λέγω) δι' ἀριθμώσεως τῶν ἡμερῶν,
Διόχλ. Πέρσ. 63·— ἀκριδῶς, κατὰ τὴν ὠρισμένην ἡμέραν, 'Αριστ.
'Ιστ. Ζ. 6. 21, 3.

ἡμερο-λογέω, ἀριθμῶ κατὰ ἡμέρας, τὸν χρόνον 'Πρόδ. 1. 47.
ἡμερο-λόγιον, τό, βιβλίον ἐν ᾧ ἀναγράφονται αἱ ἡμέραι, ἡκα-
τανόητος, Πλουτ. Καίσ. 59 (διὰφ. γραφὴ -λογεῖν)· ὡσαύτως
ἡμερο-λογικά, τά, Πτολεμ. ἐν Fabric. Β. Gr. 2. 431.

ἡμερο-μαχία, ἡ, μάχη ἐν καιρῷ ἡμέρας, 'Αριστοφ. 2. σ. 314.
ἡμερομισθῶ, ἐργάζομαι μετ' ἡμερομισθιον, 'Ιω. Μασχ. λοιμ. πν.
σ. 1136.

ἡμερο-νύκτιον, τό, = νυχόημερον, 'Ετυμ. Μ. 540. 22· 'Εκκλ.
ἡμεροπεντής, οὐ, ὁ, ὁ διὰ ἡμέρου δὲ πρὸς ὑπαγμένους τινα
αἰρωμένους 'Ευστ. κέξ 'Ηλ. Γ. 39 χάριν ἐτυμολογίας τοῦ ἡμερο-
πεντής.

ἡμερό-πιτυς, υος, ἡ, ἡ ἡμερος πίτυς, 'Ησύχ.

ἡμερο-ποιεῖω, = ἡμερώω, 'Ησύχ.

ἡμερο-ποιός, ον, ποιῶν τι ἡμεραν, Γλωσσ.

ἡμερος, Δωρ. ἡμ-, ον, 'Πρόδ. 5. 82, Πίνδ. Ν. 9. 100· (ἴδε
περὶ τὸ τέλ.)·— ἀντιθ. ἀγριός. 1) ἡμερος, ἡμερομηνός, Λατ.
mensuralis, ἐπὶ ζῶων, χλῖνα φέρων.. ἡμερον (ἐξ αὐλῆς 'Οδ.
Ο. 162· ἡμερα λῖνα, ἡμ. ἀγέλας, κτλ., Πλάτ. Φαίδρ. 260B,
κτλ.· οὕτω, τὰ ἡμερα μόνον, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 6. 2) ἐπὶ φυ-
τῶν, καλλιεργημένος, Λατ. salivus, ἐλαίη 'Πρόδ. 5. 82· δένδρεα
ὁ αὐτ. 4. 21., 8. 115· καρπὸς Πλάτ. Κρατ. 115Δ· οὕτω, τὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Χέρσοι

ἡμίγυμνος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ γυμνός, Λουκ. Ήν. αλ. Διαλ. 14, 3, Ἀρριαν. Ήν. 24, 8.
ἡμῖγυναιξ, σικος, ὁ, ἡ, κατὰ τὸ ἡμισυ γυνή, Σιμων. (3) 191, καὶ αἷτ., δεισος ἡμῖγυναικα θεῆς λάτριν.—ὡσαύτως, ἡμιγύναιος, ον. Σουῖδ. ἡμιγυμνος. ον. Σουῖδ. 184D.
ἡμιδαής, ἐς, (δαίω) ἡμιδαυστος, νηϋς Ήλ. Π. 294, πρὸλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 598.
ἡμιδαύτης, ἐς, (δαύω) ἡμιδαυτός, ἄνθρωπος, ἄνθ. Π. 9, 375.—περὶ τοῦ Νικ. Ἀλ. 55, 72ε ἡμιδαυτής.—Περὶ Κόνον ἐν Ἀθηνῶν τ. Α', σ. 229.
ἡμιδαύτης, ον, (δαίω) κατὰ τὸ ἡμισυ ἐσφαγμένος, Ὀππ. Κ. 2, 281, Ἀλ. 5, 669.
ἡμιδακτύλιος, α, ον, ἔχων μῆκος ἡμίσεος δακτύλου, Σέξτ. Ἑμπ. Μ. 10, 137.
ἡμιδακτύλιον, τό, ἡμισυ δακτύλος, χεῖλος τριῶν ἡμιδακτύλων Σουλ. Ἐπιγρ. 123, 25, Πλούτ. 2, 935D.
ἡμιδαμής, ἐς, κατὰ τὸ ἡμισυ φονευμένος, Ὀππ. Ἀλ. 1, 716, διὰ γραφ. ἡμιδαμής. ἡμιδαμής.
ἡμιδανάκη, ἡ, ἡμισεία θανάκη, ἴσα Ruhn. Τιμ. ἐν λ. ἡμιδαμής. ὑποκορ. -ιον, τό, Ἰσούχ.
ἡμιδαμής, ἐς, ἀμφίβ. λέξις, ἐρμηνευμένη ὑπὸ Φωτ. καὶ Σουῖδ. διὰ τοῦ ἡμιτελής.
ἡμιδαρείκιον, τό, ἡμισυ δαρείκιος, ἀντὶ δαρείκιου τρία ἡμιδαρείκια Ξεν. Ἀν. 1, 3, 21.
ἡμιδαής, ἐς, (δαίω) ἔχων ἑλλειψιν τοῦ ἡμίσεος, κατὰ τὸ ἡμισυ πλήρης, ἡμιπλήρης, βίκους οἴνου ἡμιδαής Ξεν. Ἀν. 1, 9, 25, Ἀνθ. Π. 5, 183, καὶ ἴσως οὕτως ἀναγνωστέον ἐν Νικ. Ἀλ. 55.—ἐξ ἡμιδαυτός, κατὰ τὸ ἡμισυ, Θεμιστ. 222B.
ἡμιδαίον, τό, τρίμετρον δακτυλικόν, Mar. Plot. Sac. ἐν Gram. Lat. ἐκδ. Keil VI. σ. 514, 28, 544, 15 (Κουμαν. Λεξ.).
ἡμιδαυλοῖδιον, τό, χιτῶν γυναικείος διπλούμενος κατὰ τὸ ἄνω μέρος οὕτως ὥστε νὰ καταπίπτῃ μέχρι τοῦ μέσου τοῦ σώματος, Ἀρστωφ. Ἐκκλ. 318, πρὸλ. Λεξικ. Ἀρχαιοτ. ἐν λέξει χιτῶν, Λατ. tunica.
ἡμιδοουλεία, ἡ, κατὰ τὸ ἡμισυ δουλεία, Χρύσιππος δὲ τὴν ἡμιδοουλείαν εἰσάγων Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Β. Π. 255A.
ἡμιδοῦλος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ δοῦλος, Κύρ. Ἀνθ. 942, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Β. Π. 255A.
ἡμιδράκων, οντος, ὁ, κατὰ τὸ ἡμισυ δράκων, Γρηγ. Ναξ. 2, σ. 142.
ἡμιδραχμιαῖος, α, ον, ἔχων βάρος ἡμισείας δραχμῆς, Ἀλέξ. Τραλλ. 8, 446.
ἡμιδραχμῶν, τό, ἡμισεία δραχμή, Πολυδ. 5, 160.
ἡμιδιωθέκατον, τό, = ἡμιχρῶν, τὸ 24ον μέρος τοῦ μεθιμνου, Ἰσούχ.
ἡμίειλος, ον, (εἶλη) κατὰ τὸ ἡμισυ εἰς τὸν ἥλιον ἐκτεθειμένος, Θεόφρ. Ι. Φ. 3, 23, 1.
ἡμικατοστή, ἡ, (τόκος) Βασίλ. ἐκδ. Heimh. τ. 2, παραρτ. σ. 254.
ἡμικατοστίατοι, οἱ, τόκοι Βασίλ. ἐνθ' ἀνωτέρω.
ἡμικέτειον, ον, τό, = τῷ ἔπομ., Dittenb. SIG. 587, 270.
ἡμικέτεον, τό, = τῷ ἔπομ., αὐτ. 226, 75.
ἡμικέτεων, τό, = τῷ ἔπομ., Ἀριστοφ. Νεφ. 643, 645, Dittenb. SIG. 20, 7.
ἡμικέτων, τό, ἡμισυ ἐκτέως, Δημ. 918, 11, Θεόφρ. Ι. Φ. 2, 6, 2, κτλ., Dittenb. SIG. 10, 26, 570, 11, κτλ. ἀγγεῖον περιέχον ἡμισυ ἐκτέως, Ἰππ. 683, 47, 49. II. ἡμι. χρυσοῦ = 8 ὀβολοί, Κράτης Λαμ. 3, πρὸλ. Λοβ. Παραλ. 233.
ἡμικεφανής, ἐς, κατὰ τὸ ἡμισυ ἐκφανόμενος, ἄστρον Πτολεμ. 2, 4 (Hulm.).
ἡμιέλλη, ἡ, ἡ, κατὰ τὸ ἡμισυ Ἑλλήν, Λουκ. Ὀρχ. 64.
ἡμιέργαστος, ον, = ἡμιέργος, ὕλαι Γαλην. Δογμ. Ἰππ. 1, 527 (Müller).
ἡμιεργής, ἐς, κατὰ τὸ ἡμισυ εἰργασμένος, ἡμιτελής, Λουκ. Ἀστρ. 5.
ἡμιέργος, ον, = τῷ προηγ., Ἡρόδ. 4, 124, Σουλ. Ἐπιγρ. 160, 5, ἡμι. καταλείπειν Θουκ. 7, 2, πρὸλ. Πλούτ. 2, 841D.
ἡμιέτης, ἐς, (ἔτος) ἔχων ἡλικίαν ἡμίσεος ἔτους, ἡμίετες, καὶ ἡμι. χρόνος Πολυδ. Α', 54.
ἡμιέσθιος, ον, (ἔσθω) κατὰ τὸ ἡμισυ βεβρασμένος, Ἰππ. Ἀρθρ. 829, καθόλου, κατὰ τὸ ἡμισυ μαγειρευμένος, ἐπὶ καὶ ἐπὶ οὐτοῦ περὶ τοῦ Ἑμπεδοκλέους, ἡμιέσθος ἀπὸ τῆς Αἰτνης παρῶν Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 20, 4.
ἡμιέζαρον, τό, Εὐστάθ. π. 837, 51 «σημαίνει δὲ (χειρά), φασι, ζῶντη καὶ χιτῶνα καὶ χλαμύδα, ἣν μέχρι καὶ ἐσθρί παραφθείραντες οἱ Λυκαῖοι ἡμιέζαρον λέγουσι».
ἡμιέζωγος, ον, ἰσορροπῶν, ἡμισυ ἐντεῦθεν καὶ ἡμισυ ἐκεῖθεν, Ἀριστ. Μηχ. 20, 1.
ἡμιέζωνιον, τό, ἡμισυζώνιον, Ἰλυσσ.
ἡμιέζωγος, ον, (ζῶν) κατὰ τὸ ἡμισυ ζῶν, «μισοζήντανος», Ἰλυσσ.
ἡμιέζωγος, ἡμιέζωγος, Ἰππ. 239.

ἡμιόαλλος, ἐς, (ὁάλλω) κατὰ τὸ ἡμισυ θάλλον, μισοπράσιος, στέρφανος Ἀνθ. Π. 7, 465.
ἡμιόαλπος, ον, μισοπρασμένος, μισοψημένος, Ἡλίουδ. 2, 19 κατὰ Κορράην κοιν. ἡμιόαλπος.
ἡμιόανης, ἐς, κατὰ τὸ ἡμισυ νεκρός, «μισοπεθαμμένος», Στράβ. 98, Ἀνθ. Π. 11, 392, πρὸλ. ἡμιόανης.
ἡμιόαινα, ἡ, κατὰ τὸ ἡμισυ θεά, ἡμιθέου καὶ ἡμιθεῖνας Ὀππ. Κ. 3, 245, γεν. πληθ. ἡμιθεῖνας, Σουλ. Ἐπιγρ. 6280B, 57, ἡμιόαιος, Δωρ. ἡμιόαιος, Θεόφρ., ὁ, κατὰ τὸ ἡμισυ θεός, ὡς τὸ Ὀμηρικόν ἦρως—ἀνδρῶν ἡρώων θεῶν γένος, οἱ καλεῖνται ἡμιθεοί Ἡσ. Ἐργ. κ. Ήμ. 159, πρὸλ. Ὑμν. Ὀμ. 31, 18, 32, 19, ἀκολουθῶν συγν. παρὰ Πινδ., κτλ.—τὸ μόνον χωρίον ἐνθα ἀπαντᾷ ἡ λέξις παρ' Ὀμ. εἶναι ὑποπτον, ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν Ἰλ. Μ. 23.
ἡμιόηλος, ο, κατὰ τὸ ἡμισυ θαλάσσης, τὸν ἡμιόηλον Ἀττιν Ἀνακρέων. 11, 2.
ἡμιόηρ, ἡ, ἡ, κατὰ τὸ ἡμισυ θηρίον, Ἀπολλοδ. 1, 6, 3, Φιλύστρ. Νεώτ. 868.
ἡμιόνης, ἡ, ἡ, = ἡμιόανης, Ἀριστοφ. Νεφ. 504, Θουκ. 2, 52, Διόχ. 76, 18, κτλ. ὕπνος βαθύς καὶ ἡμι. Φιλύστρ. 88.
ἡμιόνητος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ θνητός, ἐπὶ τῶν Διοσκουρίων, Λουκ. 511.—κατὰ τὸ ἡμισυ νεκρός, Ἐρδ.
ἡμιόραστος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ τεθραυσμένος, Εὐρ. Ἰπρ. Μ. 1096, Λουκ. 378, Ἀνθ. Π. 9, 568.
ἡμιόωρακιον, τό, τὸ πρόσθιον ἡμισυ μέρος τοῦ θώρακος, Πλούτ. 2, 596D, Πολυδ. Α', 134.
ἡμιουδαῖος, ὁ, κατὰ τὸ ἡμισυ Ἰουδαῖος, Ἰδουμαίω, τουτέστιν ἡμιουδαίω Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14, 15, 2.
ἡμιέππος, ὁ, κατὰ τὸ ἡμισυ ἵππος, «ἡμιονος ἀπὸ τοῦ χεῖρονος ἀνομασία οὗχ ἡμιέππος» Σχόλ. Διον. Θρακ. Β. Α. 733, 3.
ἡμιέκδον, τό, ἡμισυ κῆδος, Φιλύστρ. παρὰ Πολυδ. Γ', 71, Σουλ. Ἐπιγρ. 5641, 94.
ἡμιέκκος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ κακός, φαῦλος, Σορ. Ἀποσπ. 885, Ἀλέξ. Δίχρ. 1, Οἰνόμ. παρ' Εὐσεβ. Β. Π. 218A.—Ἐπιγρ. -κός, Ἀριστοφ. Θεσμ. 449.
ἡμικατάλυτος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ καταλυθείς, καταστραφεῖς, ἡμι. ναοὶ τῶν εἰδωλῶν Ἰωναρ. ἐν Σύντ. καν. τ. 3, σ. 462.
ἡμικαυστος ἢ -καυτός, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ κεκαυμένος, Αἰλ. Π. Ἰστ. 13, 2, Δίων Κ. 50, 35.
ἡμικενός, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ κενός, Σέξτ. Ἑμπ. Μ. 5, 77, Πολυδ. Ε', 133.
ἡμικερκος, ον, ἔχων ἡμισείαν οὐράν, κολοβός, ὡς τὸ κόλουρος, Νικίτ. Χρ. 2, 10.
ἡμικεφάλαιον, τό, ἡττον ἀττικὸς τύπος τοῦ ἡμικρατεῖα, Φρόν. 328.—ἡμικεφάλαιον, Γλωσσ.
ἡμικλάστος, ον, (κλάω) κατὰ τὸ ἡμισυ τεθλασμένος, Πλούτ. 2, 300A, 317C.
ἡμικλειστός, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ κεκλεισμένος, πιθ. γραφ. ἀντὶ ἡμικλείτης (πύλαι) παρὰ Σουῖδ.
ἡμικλήριον, τό, (κλήρας) τὸ ἡμισυ τῆς κληρονομίας, Ἰσακ. 64, 2, Δημ. 1173, 6, πλεον., τοῦ κλήρου τὸ ἡμι. Ἰσακ. 86, 18.
ἡμικόγγιον, τό, ὁ ἡμισυ κόγγιος, Διοσκ. παρὰ Γαλην. 13, 984.
ἡμικόπος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ κεκομμένος, Σχόλ. Ὀππ. Ἀλ. 1, 716, ἐρμηνευόμενον διὰ τοῦ ἡμιπλευρός παρ' Ἰσούχ.
ἡμικόριον, τό, ἡμισυ κόρος, μέτρον ξηρῶν, Ἰσούχ. (κοινῶς -κόλλιον).
ἡμικόσμιον, τό, τὸ ἡμισυ τοῦ κόσμου, Νικηρ. Βλεμμ. σ. 236.
ἡμικοτύλη [ῥ], ἡ, ἡμισεία κοτύλη, Ἰππ. 586, 8.
ἡμικοτύλιας, α, ον, ὅσον ἡμισεία κοτύλη, οἶνος Διοσκ. ἡμικοτύλιον, τό, = ἡμικοτύλη, Ἀριστ. Ι. Ζ. 6, 18, 21.
ἡμικρατεῖα, ἡ, τὸ ἡμισυ τῆς κεφαλῆς ἡ τοῦ προσώπου, Ἀριστοφ. Θεσμ. 227, Ἀρριαν. Κοιν. 3, Κριωβ. Ψευδ. 3, πρὸλ. ἡμικεφάλαιον. 2) = τῷ ἔπομ., Ἀέτ. παρὰ Φωτ. σ. 178 Bekk.
ἡμικρανία, ἡ, (κρανίον) πόνος κατέχων τὸ ἡμισυ τοῦ κρανίου ἢ τοῦ προσώπου, Γαλην. (Τὸ Λατ. homiocranium, ὅθεν Γαλλ. migraine, Ἀγγλ. migraine).—Πρὸλ. Κόνον ἐν Ἀθηνῶν τ. Α', σ. 24.
ἡμικρανικός, ἡ, ον, ἀνίκων εἰς, ἡ ὁμοίος πρὸς ἡμικρανίαν, πάθος Ἀέτ. οἱ ἡμικρανικοί, οἱ πάσχοντες ἐξ ἡμικρανίας, Παῦλ. Δίχρ. 3, 5.
ἡμικρανον, τό, = ἡμικεφάλαιον. Φρόνιχ. σ. 328, Ἀλέξ. Τραλλ. 1, 2, Ἰσούχ.
ἡμικρηγός, ἡ, ἡ, κατὰ τὸ ἡμισυ Κρής, περὶ τοῦ Μενελάου, Λουκ. 150. (Οὐχὶ ἡμικρήγος, ὡς ἡμικρηγέτες, Νεόκρηγες, ἡμικρηγί, κτλ.).
ἡμικυβός, ὁ, ἡμισυ κύβος, Ἀρεατ. π. Θερ. Ὀξ. Παθ. 2, 2.
ἡμικυκλικός, ἡ, ον, = τῷ ἔπομ., Σχόλ. Πλάτ. σ. 82 Ruhn. ἡμικυκλικός, ον, (κύκλος) ἀνήκων εἰς ἡμισυ κύκλον, σημειογραφία, Σχόλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1614.—ὡσαύτως, ἡμικυκλικός, Ἡλίουδ. 8, 14.
ἡμικύβωτος, ον, ὡς οὐσίαστ., ἡμικύβωτος, τό, ἡμικύβωτος, Ἀριστ. Ἀν. Ὑστ. 1, 1, 4, κτλ.
ἡμικύβωτος, ον, (κύβω) κατὰ τὸ ἡμισυ κύβω, «μισοκύντανος», Ἰλυσσ. 2) αὐτὴ πρώτη εἰσάγει τὸν ὁρισμὸν τῆς πλησιέστεται πρὸς τὴν ὀρχήστραν, Πολυδ. Δ', 127, 131, Φωτ. τὸ πρὸς δημοσίαν εὐνοχίαν ἢ συνεδρίαν, Πλούτ. Ἀλκιβ.

17. Νικ. 12, πρβλ. 'Ιάμβλ. Βίβλ. Πυθ. 26. 3) ἔδρα ἡμικυκλιώ-
δης, Cic. I. mel. 1, Πολυδ. ζ', 9. 4) ἡμικυκλικὸν ὠρολόγιον
(ἡλιακόν), Vitruv. 9, 8.
ἡμικυκλιώδης, ἐς. (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ἡμικύκλιον, γραμμὴ
Στράβ. 597· ὡσαύτως, ἡμικυκλιώδης, 'Ψούχ. ἐν λ. ἡμιάρτον.
—'Επίρρ. ἡμικυκλιοειδῶς, Τζέτζ. εἰς 'Ψα.
ἡμικύκλος, ον. 'Ψε ἐν λ. ἡμικύκλιος.
ἡμικύκλινδρος, ὁ, ἡμισυς κύκλινδρος, 'Ερατοσθ. σ. 177 Bernh.
—κύκλινδρον, Πορφύρ. π. 'Αποχ. 4, 7.
ἡμικύνες, οἱ, κατὰ τὸ ἡμισυ κύνες, ὄνομα μυθικοῦ τίνος ἔθνους·
ἀλλὰ καὶ κυνοκέφαλοι, 'Ψα. παρὰ Στράβ. 43, 299 καὶ Στερ. Βυζ.
ἡμικυπρον, τό, (κύπρος II. 2) μέτρον τι, = modius, 'Ιππιδ. 17·
—'Ψούχ. ἡμισυ μεδύμνου.
ἡμιλαμπρος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ λάμπων, Σχ. 'Αράκ. 91.
ἡμιλάσταυρος, ὁ, κατὰ τὸ ἡμισυ πονηρός, μιάρης, Μένανδ. ἐν
'Αδύλ. 395, Πολυδ. ζ', 161.
ἡμιλέκτις, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ λεχθείς, λόγος Θεοῦ.
ἡμιλέπιστος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ ἐκλεπισμένος, Στράβ. 808.
ἡμιλέπτος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ ἐκλεπισθείς, ἐκκαλαφθείς, 'Ανα-
κρέων. 26, 10.
ἡμιλέυκος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ λευκός, Λουκ. Περρ. 4.
ἡμιλέγδος, ἡ, ἐσφαλμ. γραφ. ἐν Σοφ. 'Αποσπ. 33· (ὁ Nauck.
ἡμὴ λῆγδος).
ἡμιλετρεατός, α, ον, συζέων ἡμίσειαν λίτραν, Στράβ. 146.
ἡμιλετρεῖν, τό, ἡμίσεια λίτρα. 'Επίχ. 5 Αἰν. II. ἡμι-
λετρεῖν, τό, ἐν Σικελίᾳ ἡμισυς ὀβολός, 'Αριστ. 'Αποσπ. 407, Πο-
λυδ. θ', 81.
ἡμιλουτος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ λελουσμένος, Κρατῖν. ἐν 'Αδύλ.
113 πρβλ. Πολυδ. ζ', 161.
ἡμιλοχία, ἡ, ἡμισυς λόχος· ὡσαύτως ἡμιλοχεῖν, τό, Δίλ.
Τακτ. 5.
ἡμιλοχίτης [Γ], ον, ὁ ἀρχηγὸς ἡμιλοχίας, Δίλ. Τακτ. 5,
Σουῖδ.
ἡμιμῶδης, ἐς, κατὰ τὸ ἡμισυ πεπαιδευμένος, «μισογραμματι-
σμένος», Φιλίστρ. 575, Πολυδ. ζ', 160.
ἡμιμῶνδης, ἐς, κατὰ τὸ ἡμισυ μαῖνόμενος, «μισοτρέλλος», νκα-
νίσκος Δίσχλ. 24, 25, Διδόνυσος, Λουκ. 'Ψακλ. Θεῶν 4.
ἡμιμῶραντος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ μεμῶραμένος, Λουκ. 'Τδε,
13· στέφανοι 'Δαλκίρ. 3, 62.
ἡμιμάσθητος, ον, «μισομασσημένος», Κράτης ἐν 'Αδύλ. 14.
ἡμιμέγιστος, τό, ἡμίσεια μῆν, ἡμιμῶν, 'Ψούχ. — τὸ μέγι-
στον εὐ ταλάντου μέρος, ἡ μῆν, Πολυδ. θ', 56.
ἡμιμέδμενον, τό, ἡμισυς μεδύμνος, Φερεκρ. 'Αγ. 1, Δημ. 1278.
22, Δικαίαρχ. παρ' 'Αθην. 141C· ὡσαύτως, ἡμιμέδμενος, ὁ, Πο-
λυδ. Δ', 168· πρβλ. ἡμιέδμενον.
ἡμιμαθής, ἐς, «μισομαθυσμένος», 'Ανθ. Π. 6, 251, Κλήμ. 'Αλ.
182.
ἡμιμαθῶς, ον, (μεθύς) = τῷ προγ., Πολυδ. ζ', 160.
ἡμιμερής, ἐς, (μέρος) ἡμισυς, ἡμιθεον θεὸν καὶ ἡμιμερῆ
ἀνθρώπον 'Ψακλ.
ἡμιμέριστος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ διηρημένος, Σχόλ. 'Οππ. 'Αλ.
2, 286.
ἡμιμέστος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ μεστός, Πολυδ. Ε', 133.
ἡμιμετρον, τό, ἡμισυ μέτρον, Σουῖδ. ἐν λ. ἡμικῶδιον.
ἡμιμήδης, ὁ, κατὰ τὸ ἡμισυ Μῆδος, ὁ ἡμιμήδης ἢ ἡμιπέρης
Κύρος, Οἰνία. παρ' Εὐσ. II. Ε. 213B.
ἡμιμηνιαίος, α, ον, (μῆν) ἡμίσεις μηνός, Γλωσσ.
ἡμιμέτρον, τό, ἡμίσεια μέτρα ('Ψε ἐν λ. μέτρα), Πολυδ. Γ',
191, 'Ψούχ.
ἡμιμῶν, τό, ἡμίσεια μῶν, Ξεν. 'Απομν. 2, 5, 2, Πλάτ. Νύμ.
774), κτλ. — ὡσαύτως εὐρίθαι ὁ τύπος ἡμιμῶν, συνηρ.-μῶνουν
Λοβ. Φρυν. 554, Dittenberg. SIG. 259, 42, 426, 26 x, ἀλλ.
ἡμιμωρεατός, α, ον, ἴσος πρὸς ἡμίσειαν μοῖραν, μέγεθος
Κλεομένη. 2, 2.
ἡμιμοῖριον, τό, ἡμισυ, 'Ιπποκρ. 876B. II. ἡμίσεια μοῖρα,
Πτολεμ. 1, σ. 26, 33.
ἡμιμόριον, τό, τὸ ἡμισυ τίνος, Πολυδ. ζ', 160.
ἡμιμόχθητος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ μοχλῆτος, Πλάτ. Πολ. 352C.
ἡμίνα, ἡ, (ἡμισυς) Σικελικὸν μέτρον, ἡμισυς ἐκτεύς, καὶ ἐπα-
μένιος = κοτύλη, 'Επίχ. 91b Αἰν., Σόφρων 70 Αἰν.· ἡμίνα βα-
σιλική = ἡμικοτύλη 'Αριστ. 1, 316· ὡσαύτως εὐρισκόμενον ἐν
τῇ Βοιωτ. 'Επιγραφ. Συλλ. 'Επιγρ. 1625, 47. [Ἡ ποσότης ἀρί-
στος ἐν τοῖς μνημονευθεῖσι χωρίοις· ἀλλ' ἐν Α. Β. 99 φέρεται ἡμίνα
καὶ παρὰ Πλάτωνα εἶναι hemina, M. Gl. 3, 2, 18, Pers. 1, 129].
ἡμίνετρος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ νακρός, «μισοποθαρμμένος», Μ.
Φιλίχ. τ. Β', σ. 124, Μ. 'Ανομ. τ. Β', σ. 76, 13, 350, 7 (Δεξ. Κομμ.).
ἡμίνετρος, ον, συνήρ. ἀντὶ ἡμινέαρως, κατὰ τὸ ἡμισυ πρόσ-
φατος, καὶ οὕτως ἐπὶ ἰχθύων, κατὰ τὸ ἡμισυ γλατισμένος, ὡς τὸ
ἡμιτάριχος, Ξενοκρ. 5, 77, 'Αθήν. 1181, 121B.
ἡμιξέστιον, τό, καὶ -ξέσταν, τό, ἡμισυς ξέστης, Διοσκ. 1,
14, Σχόλ., κτλ.

ἡμιξήνητος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ ξηρός, 'Ανθ. Π. 9, 137.
ἡμιξύρητος, ον, (ξύριον) κατὰ τὸ ἡμισυ ξυρημένος, Διογ. Λ.
6, 33.
ἡμιγύδουον, τό, οἱ δύο χοῖτες, 'Ψούχ.
ἡμιγύδωλος, ἴδι ἡμιγύδωλον.
ἡμιγύδιον, τό, στενὴ ὁδός, Γλωσσ.
ἡμιγύδιος, ον, ἀμφ. γραφ., ὁ ὡς ὡς τὸ ἡμισυ τῆς ὁδοῦ, 'Αριστ.
Οἰκ. 2, 34.
ἡμιολιτισμός, ὁ, -τά ἡμιόλια δοῦναι, 'Αντιστῶν παρ' 'Αρποκρα-
τίωνι, Σουῖδ.
ἡμιόλιος, α, ον, Δωρ. ἀμιόλιος, ον, (ἥλιος) — περιέχων
τὸ ἅλυν καὶ τὸ ἡμισυ αὐτοῦ, ἡμισυ τοῦ ὅλου περιπλήιον, Λατ. ses-
quialiter, Πλάτ. Θεαιτ. 154C· ἡδύνησε τὰ δόρατα ἡμιόλιον με-
γέθει Διδό. 15, 44· — μετὰ γεν., τὰς περόνας ἡμιόλιας. τὸ
τότε κατεστειώτος μέτρον, κατὰ τὸ ἡμισυ τοῦ ὅλου μεγαλειότερον,
'Ηρόδ. 5, 88· [γωνία] ἀμιόλιος τὰς μέσας Τημ. Λοκρ. 98A,
πρβλ. 'Αριστ. Γ. Ζ. 9, 32, 6· — ὡσαύτως, ἀνέστη ἡμισυ περιπλήιον,
ἡμιόλιον οὐ πρότερον ἔφερον Ξεν. 'Αν. 1, 3, 21· ἐπὶ ἀριθμῶν,
πείσινος ἡμιόλιος τοῦς ναύτας ἢ πρότερον Πολυδ. 10,
17, 12. II. κατὰ λόγον τοῦ ἐνός καὶ ἡμίσεος πρὸς τὸ ἐν
(1/2 : 1 ἢ 3 : 2), ὡς ἐν μουσικαῖς φθόγγοις, ἡμιόλια διάστας
Πλάτ. Τημ. 36A· ἡ ἡμιόλια, ὁ λόγος οὗτος, τὴν ἡμ. τοῦ τιμήμα-
τος ὁ αὐτ. Νύμ. 550D. 2) αἱ ἡμιόλιας, τὸπος αὐξάνων
τὸ κεφάλαιον κατὰ τὸ ἡμισυ τοῦ ὅλου, ὁλ. 50 % (τὸ ἡμισυ τοῦ
κεφαλαίου, 'Ψούχ.) Βυζ.
III. ἡμιόλια νῆος, πλοῖον ἑξαπλόν
ἔχον μίαν καὶ ἡμίσειαν σειρὰν κωπῶν, Διδό. 19, 65· ὡσαύτως καὶ
μῶνον ἡμιόλια Πολυδ. 5, 101, 2, Διδό. 16, 61 (ἐν ἀρφοτέροις τοῖς
χωρίοις ἐπαυρομένην ἡμιόλιας ἀντὶ -του), κτλ.· ἐν χρήσει παρὰ
πειραταῖς, Θεοφρ. Χαρ. 25, 1· ἡμ. ληστρικά 'Αρρ. 'Αν. 3, 2, 5,
κτλ.· καλούμενον ὡσαύτως ἡμιόλιον (ἐνν. πλοῖον), 'Ψούχ.
IV. ὁ ἡμ. (ἐνν. στίχος) στίχος περιέχων ἐν μέτρον καὶ ἡμισυ,
'Ηφαιστ. 15, 2· — 'Επίρρ. ἡμιεσλίως Ἡρόκλ. εἰς Πλάτ. Τημ. σ. 208
(Βασίλ.).
ἡμιόνειος, α, ον, (ἡμίονος) ἀνήκων εἰς ἡμίονον, ἄμισα ἡμ.,
συνομένη ὑπὸ ἡμιόνων, 'Οδ. Ζ. 72, 'Ψα. Δ. 189· ζυγὸν ἡμ. Δ.
268· κέπρος ἡμιονεῖν = ἡμιονίς Πάμφ. παρὰ Φιλοστρ. 693, πρβλ.
Σουῖδ. ἐν λ.
ἡμιον-ηγός, ὄν, (ἄγω) ὁ δειγνὼν ἡμίονον, Στράβων 659.
ἡμιονεῖς, ἡ, ὄν, = ἡμιόνειος, ζεύγος Ξεν. 'Αν. 7, 5, 1·
δδός ἡμ., δδός μόνον δι' ἡμιόνους κατάλληλος, Στράβων 282.
ἡμιόνου, τό, = ἡμίονος II, Διοσκ. 3, 151, Πλίν. Γ. Ν. 27, 17.
ἡμιονίς, ἡ, κέπρος ἡμιόνου, ὡς τὸ ἡμιονεῖα, 'Ψα.
583, 28· πρβλ. ὄνις.
ἡμιονύτις, ἡ, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς ἡμίονον, ἵππος ἡμιο-
νίτις, ἵππος κυφορούσα ἡμίονον, Στράβων 212. II. ἡμιε-
νίτις, ἡ, εἶδος πετρίδος, scolopendrium hemionitis,
Διοσκ. 3, 152.
ἡμιόνου, ἡ, 'Ομ., Πίνδ., κτλ.· ἀλλ' ἄρσ. ἐν 'Ψα. Ρ. 742,
Πλάτ. 'Απολ. 27E, κτλ.· — κατὰ τὸ ἡμισυ ὄνος, «μουλάρι», παρ'
'Ομ. ὡς ζῶον φορηγόν, 'Ψα. Κ. 116· ἡ σῦρον ἀμαξίαν, κτλ., II.
332, Ρ. 742, πρβλ. ἡμιόνειος· ἀντίχει παραπολύ, τοσαυτοῦ
Ψ. 654· καὶ προτιμάται τοῦ βοός, Κ. 352, 'Οδ. θ. 124· οὕτω,
γνοίης ὅσον ὄνων κρείσσονες ἡμίονοι Θέγγν. 996· ἐρ' ἡμιό-
νων, ἐπὶ ἀμάξης συνομένης ὑπὸ ἡμιόνων, 'Ψα. Ω. 702· ἡ αἶψα τῶν
ἡμιόνων φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ὑπῆρχον ἀγνοῖες ἡμιονοδρομικοὶ ἐν
'Ολυμπίᾳ, ὡς οἱ ἐξυρηνθέντες ὑπὸ τοῦ Πίνδ. 'Ολ. 6, πρβλ. 'Αριστ.
Ρητ. 3, 2, 14· — παροιμ., ἐπεὶ ἡμίονοι τέκωσι, ἐλ. οὐδέποτε,
'Ηρόδ. 3, 153· περὶ τῆς φυσικῆς ἱστορίας τοῦ ζῴου ἔρα 'Αριστ. Γ.
Ζ. 6, 22 καὶ 24· πρβλ. ὄρεος. 2) ἡ ἀγροτέρα ἡμ. 'Ψα. Β.
851· εἶναι ἴσως ἡ αὐτὴ καὶ ἡ Συρία ἡμίονος παρ' 'Αριστ. Γ. Ζ.
6, 36, 1 (πρβλ. 1, 6, 7), εἶδος ἀγρίου ὄνου, τὸ Περσ. jiggelai.
II. εἶδος φυτοῦ, σκολοπένδριον, Λατ. scolopendrium, τροφὴ ἀγα-
πητῶν ἡμιόνων, Θεοφρ. Γ. Φ. 9, 19 (118), 7· πρβλ. ἡμιόνειον.
ἡμιόπλος, ον, εἰς ἡμισυας ὥπλισμένος, Γλωσσ.
ἡμιόπος, ον, (ὀπή) ἔχων ἡμισυας ὀπάς, ἡμιόποι αὐλοὶ, φέ-
ροντες μόνον τρεῖς ὀπάς, μὴ τέλειοι αὐλοὶ, 'Ανακρ. 19· ἡμ. (ἀνεῖ τοῦ
αὐλός), ὁ, ἐν χρήσει μεταφ. ἐπὶ μικροῦ, ἀτελοῦς πρόγραμματος.
Δίσχλ. 'Αποσπ. 89.
ἡμιόποςτος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ ἡψημένος, 'Αλξ. Πανν. 4, Λουκ.
'Αλεκτρ. 2· ἴδε ἡμιθαλάπτος.
ἡμιόπυκος, τό, ἡμίσεια οὐγκία, Λατ. semuncia, 'Επίχ. ἐν
Α. Β. 98· γραφόμενον ἡμιεὶγγεν ἐν Γαλην. 13, σ. 703.
ἡμιπᾶγης, ἐς, κατὰ τὸ ἡμισυ πεπηγώς, ἐστερεοποιημένος, Πλάτ.
Τημ. 59E, 60D· ὡς ἡμιπογῆ. ἡμιπῆχτα, κοιν. «μελάκι», 'Ψα.
405, 39· — μεταφ., ἡμ. σοφία Φίλων Γ. 322.
ἡμιπᾶθης, ἐς, κατὰ τὸ ἡμισυ πάσχω, ἡμιπαθεῖα μέτρα
'Αρετ. Σημ. Χρον. Παθ. 1, 7.
ἡμιπαίδευτος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ πεπαιδευμένος, Συνασ. 307A.
ἡμιπαχής, ἡ, ἡμιπᾶγης, ἀντὶ κνημοπαχῆς, ἡ ἴδε.
ἡμιπέλεκκος (π. διπλοῦν χάριν τοῦ μέτρου), τό, ἡμισυς πῆλε-

κιν. μονότομος, ἐπειδὴ ὁ κυρίως πέλεκυς ἦτο δίτομος, 'Ιλ. Ψ. 851, 858, 883.
 ἡμιπέπανος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ ὄριμος, παρ' 'Ορείδου. σ. 81 Mithael.
 ἡμιπέπειρος, ον, = τῷ προηγ., 'Πούχ. ἐν λ. βήσας.
 ἡμιπέπτος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ ἡμιμένος, Πλούτ. Καίρ. 69· κατὰ τὸ ἡμισυ ὄριμος, Γαλην. 6. 311., 8. 598.
 ἡμιπέπων, ον = ἡμιπέπανος, 'Ορείδ. 1. 428.
 ἡμιπέριος, ον, ὁ, κατὰ τὸ ἡμισυ Πέρσης, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Ε. II, 213B.
 ἡμιπέριον, τό, ἡμισυ πῆχυς, Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 7. 105. — ἡμι-
 πέριον, 'Ιππαρχ. 1093.
 ἡμιπερχυαῖος, α, ον, ἔχων μῆκος ἡμισυ πῆχεως, Διοσκ. 3. 145, Γέωπ. 10. 4. 1.
 ἡμιπερχυς, υ, ἔχων ἑκαστὴν ἡμισυ πῆχεως, Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 10. 132, 140, πρὸς 127.
 ἡμιπερὶθρον, τό, ἡμισυ πλῆθρον, 'Ηρόδ. 7. 176, Ξεν. Ἀν. 4. 7, 6.
 ἡμιπερὶκτος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ πεπλεγμένος, Φιλύλλ. ἐν Ἀδελ. 10, Πολύδ. 5', 160.
 ἡμιπελεις, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ πλήρης, Πολύδ. Ε', 133.
 ἡμιπελῆξ, ἡμις, ὁ, ἡ, κατὰ τὸ ἡμισυ κυνηγέμενος, πληγόμενος κατὰ τὸ ἡμισυ, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1683· ὡσαύτως ἡμιπεληγῆς, ἔς, Λοβ. Φρυν. 530.
 ἡμιπεληγία, ἡ, κτύπημα εἰς τὴν μίαν πλευράν, εἶδος παραλύσεως, ἡμιπληγία, Θεόδωρ. Πρὸδρ. 8. σ. 373.
 ἡμιπεληγής, ἔς, κατὰ τὸ ἡμισυ πλήρης, Κῦστις Ἀρετ. Θερ. Χρσ. Πούλ. 1. 6.
 ἡμιπεληγέτος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ πεπληρωμένος, ἡμισυ ἔχων πλῆρωμα, Πλούτ. Πολύδ. Α', 121.
 ἡμιπελινθιον, τό, (πλίνθος) ἡμισεία πλίνθος, «τοῦδλον» (ὡν δύο ἀπετελοῦν μίαν πλίνθον), Λατ. semilaternum, ἡμιπλινθία χρυσοῦ, ἐλάσματα παχέα ἀκατεργάστου χρυσοῦ, 'Ηρόδ. 1. 50.
 ἡμιπνικτος, ον, (πνίγιον) μισοπνιγμένος, Γέωσπ.
 ἡμιπνους, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ πνένων, ζών, Βατρ. 255.
 ἡμιποδίατος, α, ον, ἔχων ἡμισυ ποδὸς πλάτος ἢ ὕψος, Ἀπολλ. Ρόδ. Πόλυρχ. 17, 106.
 ἡμιποδίου, τό, τὸ ἡμισυ τοῦ ποδός, Θεόδωρ. Ι. Φ. 7. 2, 7, Πολύδ. 6. 23, 2.
 ἡμιποδίου, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ πεπονημένος, μισοκαμωμένος, Πολύδ. 5', 160.
 ἡμιπολον, τό, τὸ ἡμισυ τοῦ πόλου, τὸ ἡμισφαίριον τοῦ οὐρανοῦ, 'Πούχ.
 ἡμιπονήρης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ πονηρός, Ἀριστ. 'Ηθ. Ν. 7. 10, 3, Πολ. 5. 11, 34.
 ἡμιπους, ποδός, ὁ, ἡμισυς ποὺς, Ἀπολλ. Ρόδ. Πολ. 34.
 ἡμιπτωτος, ον, (πίπτω) κατὰ τὸ ἡμισυ πεσίων, 'Πούχ. ἐν λ. ἐρεπιν.
 ἡμιπύργιον, τό, ἡμισυς πύργος, Φιλόστρ. 560.
 ἡμιπύρος, ον, (πύρ) κατὰ τὸ ἡμισυ πύρινος, σεληνὴν Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 19, Πλούτ. 2. 928D).
 ἡμιπύρωτος, ον, (πύρω) κατὰ τὸ ἡμισυ κεκαυμένος, λείψανον Ἀνθ. II. 7. 401.
 ἡμιρράγης, ἔς, κατὰ τὸ ἡμισυ τετρασμένος, διερωγός, πινάκος Ἀρίστειδ. 1. 547.
 ἡμιρρήγιον, τό, (ῥήν) τὸ πρόβατον τὸ μεταξὺ τοῦ ἀμνοῦ καὶ τοῦ τελέου οὐκ ἠγλυν, ἡμιρρήγιον, ἡ, Dillenb. SIG. 438, 198, 200.
 ἡμιρρομβιαῖος, α, ον, ὡς τὸ ἡμιρρόμβιον, Γαλην. 12. σ. 477.
 ἡμιρρόμβιον, τό, ἔδε ἐν λ. ἡμιτομος II.
 ἡμιρρόπως, ἐπίρρ., ἡμισεία ῥοπή, κλίσει, δηλ. μετρίως, ἐλαφρῶς, ἡσύχως, ἀντίθ. ἀθρόως, 'Ιππ.
 ἡμιρρύπος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ ῥευρωμένος, ῥυπαρός, εἴριον 'Ιππ. 672, 19.
 ἡμισάκιον, τό, (σάκος ἢ σάκκος) ἡμισυς σάκκος, σιγσάμιον ἡμ. Πολύδ. I', 169.
 ἡμισάκις, ἐπίρρ., ομισή φορά, 'Ιππ. 672.
 ἡμισάλευτος, ον, (σάλευω) κατὰ τὸ ἡμισυ σεσαλευμένος, περὶ τῶν μεθύοντων, 'Πούχ.
 ἡμισάπτης, ἔς, (σῆπομαι) κατὰ τὸ ἡμισυ σεσηπώς, 'Ιππ. 461, 11. Γαλην.
 ἡμισεία, ἡ, ἡμισυον, τό, ἔδε ἐν λ. ἡμισυς.
 ἡμισεαχτός, ον, ὁ, ὅ ἐπὶ μερισμῷ τῶν καρπῶν γεωργός, μορ-
 τείας, jactitarius colonus, Ἀρμενόπουλ. 6. 1, 24.
 ἡμισεας, ἄνω. ἡμισεας, α, ον, = ἡμισυς, ἔδε Λοβ. Φρυν. 247.
 ἡμισευμα, τό, τὸ ἡμισυ, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 39.
 ἡμισευω, (ἡμισυς) διαίρω εἰς δύο, σμικρύνω κατὰ τὸ ἡμισυ, ἐν τῷ παθ., Θεόδωρ. Γραμματ. σ. 86 Gtill.
 ἡμισυαῖον, τό, ἡμισυς σίκλος, 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. Ἀρχ. 7. 13, 1 — σίκλειον, 'Πούχ.
 ἡμισυς, ον, καὶ ἡμισυς, ον = ἡμισυς, Dillenb. SIG. 594, 18. 20., 596. 7., 598, 58.

ἡμισυς, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ σοφός, Λουκ. Ἑρμ. 15, Δις Κα-ηγ. 8.
 ἡμισυσθίον, τό, ἡμισεία σπῆλη (ἐργαλεῖον χειρουργικόν), παρ' 'Ορείδου. σ. 9. 23, Mai.
 ἡμισυσάκκος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ κατεσπαργμένος, Γρηγ. Ναξ. 2. 192.
 ἡμισυσαστος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ ἡφανισμένος, κατεστραμμένος, πόλεις Στράβ. 831· κατὰ τὸ ἡμισυ ἀπεσπασμένος, Ἀνθ. II. 10. 21.
 ἡμισυσιθαμιαῖος, α, ον, ἡμισείας σιθαμῆς, πλάτος 'Ιππ. Ἀγμ. 770.
 ἡμισυσιθάμιος, ον, = τῷ προηγ., Φίλων Ἀρχ. Μαθημ. σ. 55.
 ἡμισυστάδιος, α, ον, ἡμισυς σταδίου τὸ μῆκος, Λουκ. Ἀλ. 1. 40, κλ.
 ἡμισυστάδιον, τό, ἡμισυ στάδιον, Πολύδ. 3. 54. 7, Στράβ. 817.
 ἡμισυστατήρ, τό, ἡμισυς στατήρ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 486, πρὸς. 'Πούχ. ἐν λ. ἡμις.
 ἡμισυστέλιον, τό, ἡμισυς στέλιος, τὸ ἡμισυ τοῦ στέλου, Σέξτ. 306. 21, 'Ιάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 162· παρὰ Διον. Ἀλ. π. Σύνθεσ. 26 ἡμισυστέλιον.
 ἡμισυστρατιώτης, ον, ὁ, κατὰ τὸ ἡμισυ στρατιώτης, Λουκ. Διον. 3.
 ἡμισυτρογγύλος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ στρογγύλος, τομή Λουκ. Ὀκυν. 97.
 ἡμισυτροφεῖον, τό, θεατρικὴ μηχανὴ κατὰ τὸ ἡμισυ στρεφόμενη, Πολύδ. Α', 127.
 ἡμισυάρχης, ον, ὁ, κατὰ τὸ ἡμισυ ἄρχων, Ἀνών. Cod. Pat. 2421, σ. 71, Mil. — οὐσιαστ. ἡμισυάρχιον, τό, αὐτόθι (Λεξικ. Κουμαν.).
 ἡμισυδουλος, ὁ, κατὰ τὸ ἡμισυ δοῦλος, ἡμιδουλος, Μανέθ. 4. 600.
 ἡμισυδολαστος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ τεθλασμένος, ἡμιδολαστος, 'Πούχ.
 ἡμισυμερίτης, ον, ὁ, = ἡμισυεαστής, Δουκάγγ.
 ἡμισυς, εἰς, υ, γεν. ἡμισυς, 'Πρόδ. 2. 126, Θουκ. 2. 78., 4. 83, Πλάτ., κλ. (οὕτω καὶ ἐν ταῖς Ἀτ. Ἐπιγρ.), Ξεν. Οἰκ. 18, 8· παρὰ μεταγεν. συγγρ. ἡμισυς, Διον. Ἀλ. 4. 17, Πλούτ., κλ. — ὄνομα καὶ αἰτ. πληθ. ἄρσ. 'Ιων. ἡμισυες, -εας Ἀτ. συγγρ. ἡμι-
 σεας· ἀλλὰ τὸ ἡμισείας εὐρηται ἐν ἱκανοῖς χειρογρ. τοῦ Θουκ. 8. 64, καὶ προτιμάται ὑπὸ τοῦ Φρυν. ἐν Α. Β. 41 — οὐδ. πληθ. ἡμι-
 σεα, παρὰ μεταγενεστ. Ἀττικὸς ἡμισή, ἔδε Δινδ. Δημ. προσιμ. XI — τὸ 'Ιων. θηλ. ἡμισέα. (Περὶ τῆς εἰκῆς ἔδε ἡμι-). ἡμι-
 συς, «μισός», Λατ. semis, ἐν χρήσει καὶ ὡς ἐπίθετον καὶ ὡς οὐσιαστικόν: 1) ὡς ἐπίθετον, ἡμισείας λαοί, οἱ ἡμισεῖς ἀν-
 θρωποι, 'Ιλ. Φ. 7· ἡμ. δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο... ἡμ. δ' ἀνα-
 βάντες ἐλαύνομεν Ὀδ. Γ. 155 κέ. (ἀλλάχου δ' Ὀμ. μεταγεν-
 ρίζεται μόνον τὸ οὐδ. ἡμισυ ὡς οὐσιαστ., ἔδε κατωτ. II)· τοὺς ἡμι-
 σεας ἀποστέλλειν 'Ηρόδ. 9. 51, πρὸς. Θουκ. 3. 20, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 6, κτλ.· ἡμισυς λόγος, τὸ ἡμισυ τῆς διηγήσεως, Αἰσχύλ. Εὐρ. 428· τὸ ἡμισυ τεῖχος Θουκ. 2. 78· ὁ ἡμ. ἀριθμὸς Πλάτ. Νόμ. 946A — μετὰ γεν. ὡς συγκρ. τὸ τεῖχος ἡμισυ ἐτελέσθη οὐ διεννοεῖτο, ἡμισυ ἐκείνου, ὅπερ εἶχε κατὰ νοῦν, Θουκ. 1. 93· — μεταφ. τέλειον καὶ οὐδ' ἡμισυον δεῖ τὸν νομοθέτην εἶναι, καὶ οὐχὶ «μισός» ἐν τοῖς νομοθετήμασι, Πλάτ. Νόμ. 906C, πρὸς. 647D.
 2) παρὰ περὶ ὧσαύτως μετὰ τοῦ οὐσιαστ. κατὰ γεν., οὕτω γένος καὶ τὸν ἀριθμὸν λαμβάνει τὸ ἐπίθετον ἡμισυς· τῶν νή-
 σων τὰς ἡμισείας 'Ηρόδ. 2. 10· τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἡμισεία οὐκ αὐτ. 6. 23· ἐπὶ τῇ ἡμισείᾳ τῆς γῆς Θουκ. 5. 31· αἱ ἡμισεῖαι τῶν νεῶν, «τὰ μισὰ πλοῖα», τὸ ἡμισυ τῶν πλοίων, ὁ αὐτ. 8. 8· οἱ ἡμισεῖς τῶν ἄρτων Ξεν. Κύρ. 4. 5, 4· ὁ ἡμισυς τοῦ ἀριθ-
 μοῦ Πλάτ. Φαίδων 104A· τοῦ χρόνου Δημ. 459. 14· παραλείπο-
 μένης τῆς γεν., οἱ ἡμ., τὸ ἡμισυ αὐτῶν, Θουκ. 3. 20.
 II. ὡς οὐσιαστ., 1) οὐδ. οὐσιαστ. ἡμισυ, τὸ ἡμισυ τιμῆς, ἐνά-
 ρων, ἀρέτης 'Ιλ. Γ. 616, Ρ. 231, Ὀδ. Ρ. 322· τὸ μὲν... τὸ δ' ἡμισυ 'Ιλ. Ν. 565· πλεον ἡμισυ παντός 'Ησ. Ἑργ. κ. ἡμ. 40, πρὸς. Πλάτ. Πολ. 466D· ὑπὲρ ἡμισυ πάντων Ξεν. Κύρ. 3. 3, 47· ἡμισυ οὐ δεῖ Πλάτ. Φαίδων 77C, κτλ.· ἀλλὰ συνήθ. μετὰ τοῦ ἄρρ., τὸ ἡμ. τοῦ στρατοῦ Θουκ. 4. 83, οὕτω Πλάτ. κλπ.· ὡς αὐτῶν, θώμισυ (δηλ. τὸ ἡμισυ) 'Ησ. Ἑργ. κ. ἡμ. 557· θῆμισυ Ἀριστοφ. Λυσ. 116 — ἐν τῷ πληθ., τὰ ἡμισεία τῆς χορείας Πλάτ. Νόμ. 672E· ἄρτων ἡμισεία Ξεν. Ἀν. 1. 9. 26 — ἐν χρήσει μετὰ τῶν ἄρρ., δεκατεττάρων καὶ ἡμισυς Στράβ. 134· μνῶν... δώδεκα καὶ ἡμισυς Διον. Ἀλ. 4. 17· καὶ ἄνευ τοῦ καλ. μυ-
 ριάδων ἐπτά ἡμισυς Πλούτ. Μαρ. 34· ὡσαύτως, τριῶν ἡμισυ σταδίων Στράβ. 379, πρὸς. Πλούτ. Κάτωνι Νεωτ. 44· ὡσαύτως ἐν χρήσει ἀπολ. ὡς ἐπίρρ., ἡμισυ μὲν νόμῳ... ἡμισυ δ' οὕτῃ ὅφιν 'Ησ. Ο. 298, πρὸς. Πίνδ. Ν. 10. 163, 165· καὶ ἐν τῷ πληθ., τὰ μὲν ἡμισεία φιλόπονος, τὰ δὲ ἡμισεία ἀπονος Πλάτ. Πολ. 135D — μετὰ προθ., οὐδ' εἰς ἡμισυ, οὕτε τὸ ἡμισυ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 452· ἐφ' ἡμισυς, κατὰ τὸ ἡμισυ τελεωμένος, Πλάτ. Πολ. 601C (καινῶς ἡμισέως ὡς ἐπίρρ.), 2) ὡς θηλ., ἡ ἡμισεία (ἐνν. μισθρα), τῇ ἡμισείᾳ τῆς γῆς Θουκ. 5. 31· ἡ ἡμ. τοῦ τιμή-

ματος Πλάτ. Νόμ. 956D· ἐφ' ἡμισεία, μέχρι τοῦ ἡμίσεος, Δημ. 430. 8· ἐξ ἡμισείας Λουκ., κτλ. Ἰν ταῖς Ἀπτ. Ἑπιγρ. εὐρηται καὶ ἡμισυς καὶ θηλ. ἡμίσεια, Meisterh 28, 5., 150. 12.

ἡμισυ-τρέπον, τό, τὸ τρίτον ἡμισυ, δηλ. ἐν καὶ ἡμισυ, Πισχ. ἡμισυ-χοῖνις, ἡ, = ἡμιχοῖνις, Ἡρωδιαν. ἐν Κραμῆρ. Δν. Ὁξ. 2. 83.

ἡμισφαῖος, ἡ, κατὰ τὸ ἡμισυ ἐσφαγμένος, Γλωσσ. ἡμισφαίριον, τό, ἡμισυ τῆς σφαίρας, Ἀλεξ. ἐν Ἀδῆλ. 17· οὐ (τοῦ πόλου) τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἔλαχον Πλάτ. Ἀε. 371B, κτλ.

ἡμιλειτουργός, ὡν, κατέχων τὸ ἡμισυ, Ὀλυμπ. εἰς Πλάτ. Φαίδ. ἡμιλειτουργόν, τό, τὸ ἡμισυ τοῦ σχολίου, Δ. Β. 363, Συλλ. Ἑπιγρ. 5774. 29, 30, κ. ἄλλ.

ἡμιεταλάντευτος, α, ὡν, ἐν φ' τὸ βραβεῖον εἶνε ἡμισυ τάλαντον, ἀγών Συλλ. Ἑπιγρ. 2810. 20.

ἡμιτάλαντον, τό, ἡμισυ τάλαντον, ὡς βάρος, χρυσοῦ Ἰλ. Ψ. 751· τρία ἡμιτάλαντα, τρία ἡμίση τάλαντα, Ἡρόδ. 1. 50· ἀλλὰ μετὰ τακτικῶν ἀριθμητικῶν, τρίτον ἡμιτάλαντον, δύο τάλαντα καὶ ἡμισυ, ἔδδομον ἡμι = 6 1/2, ἑνατον ἡμι = 8 1/2, πρβλ., Δατ. sestertius, Γερμ. andertthalb, δ ἐ. 1 1/2, drillohhalb δηλ. 2 1/2, κτλ.), Ἡρόδ. 1. 50, 51· ἴδε Πολυδ. Θ. 54, Ἑτυμ. Μ. 744. 25 κέξ.

ἡμιτάριχος, ὡν, κατὰ τὸ ἡμισυ ἀλιτισμένος, οἰσισταριχευμένος, Ἀργέστρ. παρ' Ἀθην. 117A, Δλ. π. Ζ. 13. 2.

ἡμιτέλεια, ἡ, (τέλος) ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τοῦ ἡμίσεος φόρου, ἀφαισ τοῦ ἡμίσεος, ἡμι, τῶν κακῶν ἐδέδοτο Λουκ. Νεκρ. 14.

ἡμιτέλεστος, ὡν, (τέλειω), κατὰ τὸ ἡμισυ τελειωμένος, τὰ ἡμιτέλεστα τῶν τεχνῶν Θουκ. 3. 3, Διον. Ἀλ. 1. 59, κτλ. βρέφος Νόνν. Δ. 1. 5.

ἡμιτελής, ἡ, (τέλος) κατὰ τὸ ἡμισυ τελειωμένος, ὁδός ἡμι, οἶκα ἡς ἐλλείπει τὸ ἡμισυ, δηλ. ὁ κύριος αὐτῆς, ἐπὶ τοῦ οἴκου τοῦ Πρωτεσίλαου, Ἰλ. Β. 701· πρβλ. Στρόβ. 296, Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 19, 1, Ruhn. Τιμ. σ. 225· ἡμι, θάλαμος Ἀνθ. 11. 7. 627· ἡμι, νίκη Διον. Ἀλ. 2. 42· περὶ βρέφους, Λουκ. Θυσ. 5· ἡμιτελής τι καταλείπειν Σεν. Κύρ. 8. 1, 3, κτλ. ἀφίενται Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 9·—ἡμι, ἀνὴρ, ἀνέθ. τελείως ἀγαθός, Σεν. Κύρ. 3. 3, 38· ἡμι, περὶ λόγους Διον. Ἀλ. π. Δημ. 23·—Ἑπίρρ. -λώς, Λογγίν. Ἀποσπ. 6. 2.

ἡμιτέταρτον, τό, ὄνομα σταθμίου μολυβδίνου, τὸ ὄχθον μέρος τῆς μνάς. ἴδε Λεξ. Κομμαν.

ἡμιτετραγώνος, ὡν, ἡμι-, ὡν, τὸ ἡμισυ τοῦ τετραγώνου ἀποτελεῖν, Τιμ. Λοκρ. 98 Α. Β.

ἡμιτέχνειον, τό, ἡμίσεια (δηλ. πρόσυχος) τέχνη, ἡ ἐξ ὀλίγων θεωρημάτων συνεστηκυῖα τέχνη, ὡς ἡ ἑυστική καὶ ἡ ἀπονυχιστική Α. Β. 651.

ἡμιτεμνής, ἡ, ἡμιτεμνής, ἡτος, ὁ, ἡ, = ἡμίτομος, Μανέθ. 4. 6, Παῦλ. Σιλεντ. Ἀγ. Σορ. 243.

ἡμιτεμνός, ὡν, (τέμνω) = ἡμίτομος, Σχολ. Λυκάφρ. 152, Ὀκπ. Ἀλ. 1. 716.

ἡμιτομίας, ὡν, (δ τομή) κατὰ τὸ ἡμισυ εὐνοῦχος, Σχλ. εἰς Θεόκρ. 3. 4, Δατ. semicastratus, semimas.

ἡμίτομος, ὡν, (τέμνω) κατὰ τὸ ἡμισυ τετμημένης κεκομμένης, διχοτομημένος, Μόσχ. 2. 88.

ἡμίτομος, ἡ, ὡς οὐσιαστ., ἡμίτομος, ἡ, εἶδος ποτηρίου, Πάμφ. παρ' Ἀθην. 470D. 2) ἡμίτομος, τό, τὸ ἡμισυ, Ἡρόδ. 7. 39., 9. 37· ἡμίτομα φῶν Ἀλεξ. ἐν Ἀδῆλ. 1. 10·—ὡσαύτως ἡμιτόμιον. 3) εἶδος ἐπιδήμιου καλουμένου, ἡμιρρόμιον, ἐκ τοῦ σχήματος, διότι ἁμιδιάζει πρὸς ἡμισυ ῥόμβου, Ἰππ. κατ' ἱερ. 742.

ἡμιτονιάτος, α, ὡν, ἀποτελούμενος ἐξ ἡμιτονίου, Ἀριστ. σ. 51.

ἡμιτόνιος, τό, ἡμισυς τόνος, Πολυδ. 2. 1020B κέξ.

ἡμιτραγός, ὁ, κατὰ τὸ ἡμισυ τράγος, Πάν Πλανούδ.

ἡμιτρήος, ἡτος, ὁ, ἡ, κατὰ τὸ ἡμισυ τετρημένος, Χοιροβ. ἐν Α. Β. 1379.

ἡμιτρέβης, ἡ, (τρέβω) κατὰ τὸ ἡμισυ ἐφθαρμένος, τετρημένος, ῥάκος Σχλ. Ἀριστοφ. Πλ. 729.

ἡμιτρέγλυφος, ἡ, ἡμίσεια τρίγλυφος, Νίτριν. 4. 3, 7.

ἡμιτρέγωνος, ὡν, ἡμι-, ὡν, τὸ ἡμισυ τριγώνου, Τιμ. Λοκρ. 98B.

ἡμιτρέτατος, α, ὡν, ἐπανερχόμενος κατὰ δύο ἡμέρας καὶ ἡμισίαν, πυρετός ἡμι, Ἰππ. Ἑπίδ. 1. 930· -τριταῦδος, ἡ, ὡν, Πύρρ. παρὰ Πτολ. σ. 277.

ἡμιτρέπτον, τό, τὸ ἕκτον μέρος (μνάς), Συλλ. Ἑπιγρ. 8535.

ἡμιτύθειον [υ], τό, λινούν ὕψωμα, χειρῶνακτρον, καψιδρώσιον, Σαπφώ 116, Ἰππ. Ἀρρ. 802, Ἀριστοφ. Πλ. 729. (Ἀλέξ. Δίτυπτιακῆ, Πολυδ. Ζ. 71·—ἐν τοῖς χρόις ἐνὶντε ἡμιτύθειον, ὅπερ ἐρμηνεύεται παρὰ τῷ Σουῖδᾳ, ἡμισυ, δηλ. μικρὸς τάρος· ἀλλὰ πιθανῶς ὁ τύπος οὗτος ὑφέλλεται εἰς τοὺς ἀντιγραφεῖς, οἵτινες προσέθεον νὰ εὐρωσιν ἐννοίαν ἐν τῇ λέξει).

ἡμιτυμπάνιστος, ὡν, κατὰ τὸ ἡμισυ τυμπανιστής, μισοσκυτομένος, ἡμιθανής, Πολυδ. Ζ. 160.

ἡμιτύπνος, ὡν, κατὰ τὸ ἡμισυ κοιμώμενος, ἡμισοκοιμισμένος, Γλωσσ.

ἡμιύφαντος, ὡν, κατὰ τὸ ἡμισυ ὑφανμένος, Αἰν. Τακτ. 29. ἡμιύφης, ἡς = ἡμιύφαντος, Ἑπιγρ. Ἀθην. Rang. Ant. hell. 862, 863.

ἡμιφάνης, = ἡμιφάνης, λάρναξ Ἀνθ. 11. 7. 478.

ἡμιφάλακρος, ὡν, κατὰ τὸ ἡμισυ φάλακρος, Ἀνθ. 11. 132.

ἡμιφάνης, ἡς, (φαίνωμαι) κατὰ τὸ ἡμισυ ἑρατός, σφίγγας Στράβων 807·—Ἑπίρρ. -ῶς, Ἰρ Νύσσ. 3. 1045.

ἡμιφάριον, τό, (φάρος) ἡμισυ ἱματίου, Ἀριστοτ. 1. 4, Σουῖδ., Πισχ.· φέρεται δὲ ἡμιφάριον παρὰ Φωτίω.

ἡμιφάτος, ὡν, ἡμισυς· ἐσχηματισθὼς ὡς τὸ διέφατος, Πισχ.

ἡμιφάυλος, ὡν, κατὰ τὸ ἡμισυ φαῦλος, Λουκ. Δίε Κατηγ. 8.

ἡμιφάσττος, ὡν, κατὰ τὸ ἡμισυ φωτίζων, Πολυδ. Ζ. 160.

ἡμιφλέκτος, ὡν, ἡμίκαυστος, ἡμιφλέγης, νῆξ Ἀππ. Ἰμρυλ. 5. 88, Λουκ. Θεῶν Διαλ. 13. 2· ἡξ ἑρωτός, Θεόκρ. 2. 113.

ἡμιφόριον, τό, ἡμισυς φορέας, ἀλῶν τρία ἡμιφόρια Πολυδ. Γ. 169.

ἡμιφράκτος, ὡν, κατὰ τὸ ἡμισυ πεφραγμένος, Πολυδ. Ζ. 160.

ἡμιφύνης, ἡς, (φυή) κατὰ τὸ ἡμισυ αὐξήσεις, ἡμισοφωτισμένος Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 395.

ἡμιφώνος, ὡν, κατὰ τὸ ἡμισυ προφωτισμένος, Ἀριστοτ. 1. 10·—ἡμιφώνων, τό, τὸ ἡμίσειαν φωνὴν ἔχον, εἴστι δὲ φωνὴν μὲν ἀνευ προσβολῆς ἔχον φωνὴν ἀκουστήν, οὖν τὸ π καὶ τὸ ω, ἡμιφώνων δὲ τὸ μετὰ προσβολῆς ἔχον φωνὴν ἀκουστήν, οἶον τὸ π καὶ τὸ ρ Ἀριστ. Ποιητ. 20, 3·—φώνια Ἀν. Ὁξ. 3. 87· πρβλ. φωνήες.

ἡμιφωσάνειον, τό, εἶδος ἐνδύματος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 610· ἴδε φώσων.

ἡμίχρα· ἡμισατῆρα· Πισχ.

ἡμιχλίων, ὁ, ἡ, ὁ ἡμισυ ἔχων χιτῶνα, π. τοῦ Ἀγ. Δημητρίου (Ἀεξ. Κομμαν.).

ἡμιχλωρός, ὡν, κατὰ τὸ ἡμισυ πράσινος, Γλωσσ.

ἡμιχοατός, α, ὡν, περιέχων ἡμισυν χοα, Θεόκρ. 1. 9. 6, 4.

ἡμιχοινίκιον, τό, ἡμίσεια χοῖνις, Ἰππ. 572. 5., 580. 26, Dittenb. SIG. 587, 271, 281, 282.

ἡμιχοῖνις, ἡτος, ἡ, ἡμίσεια χοῖνις, τὸ ἡμισυ χοῖνικος, Ἰππ. 497. 12., 580. 27· πρβλ. Λουκ. Παρὰλ. 286·—καὶ ἡμιχοῖνικον, τό, Θεόκρ. 1. 9. 4, 5, Πολυδ. Ζ. 160.

ἡμίχουον, τό, συνηρ. ἡμιχουον, ἡμισυς χῶος, χρεός, Ἰππ. 555, 15, Ἀριστ. 1. Ζ. 9. 40, 55, Dittenb. SIG. 511, 6. 7. 439, 8·—(ἡμιχουός, μέτρον, μεδίκου εἰκοστὸν τέταρτον· Πισχ.).

ἡμιχόριον, τό, ἡμισυς χορδός, ὁποῖαν ἡ χορδὸς εἰς δύο διαμετῇ, τὸ μὲν πρᾶγμα καλεῖται διχορδία, ἑκατέρω δὲ μοῖρα ἡμιχόριον Πολυδ. Δ. 107· ὁ τύπος ἡμιχόριος δὲν εἶνε ἐλληνικός, Seidl. Εὐρ. Τρω. 153.

ἡμιχρηστός, ὡν, κατὰ τὸ ἡμισυ χρηστός, Ἀριστ. Πολ. 5. 11. 34.

ἡμιχριστός, ὡν, ἡμιχριστοί (εἰσιν) οἱ μὴ εἰσινέοντες (ἐχθρὸς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ καὶ ἄλλων ἁγίων) Θ. Στουδ. σ. 752, ἰκδ. Μίσιος· ἡμιχριστῶν σίρεσις Μιχ. Μοναχ. βιβλ. Θ. Στουδ. σ. 328 (Μίσιος).

ἡμιχρυσός, ὡν, ἡμισυς χρυσοῦς στατήρ, Ἀναξάνδρ. Ἀγλ. 2· ἡμιχρυσός ἐν Συλλ. Ἑπιγρ. 2855. 31.

ἡμιχρωστός, ὡν, (χρώννυμι), κατὰ τὸ ἡμισυ κεχρωσμένος, κακη-δαφισμένος, Γλωσσ.

ἡμιψυκός, ὡν, κατὰ τὸ ἡμισυ ψυχρός, γῆ Στράβων 602·—ἡμιψυχής, ἡς, κλίβανος Διοσκ. 3. 100.

ἡμιψοδολιγός, α, ὡν, ἔχων ἁτίαν ἡμίσειας ὁδοῦ, Ἀριστοφ. Πατρ. 554· ἔχων τὸ μέγεθος ἡμίσειας ὁδοῦ, Σεν. Ἀπομν. 1. 3. 12.

ἡμιψοδολιόν, ἡ, ὡς ὁδός, τό, (ἐν ταῖς Ἀπτ. Ἑπιγρ. τῆς ἡμιψοδολιόν) ἡμισυς ὁδός, Εὐπολ. Κολ. 16, Σεν. Ἀν. 1. 5, 8, Ἀριστ. Πρ. 1. 14, 1· ὡσαύτως ἡμιψοδολιόν, τό, Θεόκρ. Δι. 46, Ἡρωδιαν. Ἑπιμ. 204· ὡν, τύπος ἡμιψοδολιόν, Ἑπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἑπιγρ. 1690. 6, 26.

ἡμιώρειον, τό, (ῶρα) ἡμίσεια ὥρα, Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 400, Στράβων 133, Πολυδ. Α. 71.

ἡμιαιός, ἡς ἐν λ. ἄπειω.

ἡμιαιός, ὡν, = ἡμιαιός, Πισχ., Φώτ.· ἡμιαιός, ἡς, Διόχ. Ἀποσπ. 162.

ἡμιαιός, ὡν, ἡμιαιός, ποιητ. ἐπίρρ. χρόνου συσχετικῶν τῇ τῆμος, ὡς ὅτε τοῦ τότε, ἡνίκα τοῦ τῆνίκα, καθ' ὃν χρόνον, ὅτε, ὡς, συγν. παρ' Ὀμ., αἰέποτε ἐν τῇ προτάσει ὑπάρχοντος τοῦ τῆμος, τῆμος ἀρα .., τῆμος ἐν .., ἐν τῇ ἀποδόσει, ἴδε 1. 7, τῆμος· οὕτως, ἡμιαιός .., τῆμος .., Θεόκρ. 13. 25· ἡμιαιός .., δὴ τότε Ἰλ. Α. 475, κτλ.· δὴ τότε ἔπειτα Ὁδ. 1. 1· καὶ τότε δὴ Ἰλ. Η. 68· καὶ τότε ἔπειτα Α. 477· καὶ τότε δὴ ῥα 11. 770· ἀρα ἡ, ῥα μόνον, Ὁδ. Β. 1, Τ. 428· τῆνίκα Ὁδ. Α. 28· τότε Σεν. Γρ. 156· σπανίως ἀνευ μορίου τινός ἐν τῇ ἀποδόσει, ὡς, Ὁξ. 1. 191, Εὐρ. Εκ. 915·—ἡμιαιός ὅτε ἡνικα, Ἀπολλ. Ρην. Δ. 247, 452, 1310, Ὁμφ., κτλ.·—σπανίως μὲθ' οὗτοι, Σεν. τοῦ ἔν, ἡμιαιός ἡ, ἡμιαιός .., οὐρανὸν ἀμφιδεδόκηκ' Ὁδ. Α. 440· ἡμιαιός ὅτε ἡνιαιός δὲ τῆμος Ἰππ. 599. 40.

ἡμιαιός, ὡν, ἡμιαιός, ὁ αὐτ. Ὁ. Τ. 1134, Δ. 983.

ἡμιαιός, ἡ, ὡν, ἴδε ἐν λ. ἡμιαιός.

ἡμοσύνη, ἡ, (ἡμῶν) ἐμπειρία εἰς τὸ βάλλιν ἢ ῥίπτειν, Πισχ.

Εὐρώπῃ καὶ Ἀσία, κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην διαίρεσιν, καθ' ἣν ἡ Ἀ-
γνῆτος ἐκτείνεται μέρος τῆς Ἀσίας, πρὸς Schöf. Mel. σ. 37, Voss
Ving. G. 2.116· οὕτως, ἐφ' ἑκατέρας τῆς ἡπείρου Ἰσοκρ. 47D·
ἡπ. οὐαί, διδύμῃ, ἀμφότεραι Μόσχ. 2. 8· Ἀνθ. Π. 7.18, 240·
δὲ Πινδ. προσέθηκε τὴν Λιβύην ὡς τρίτην ἡπειρον, Π. 9.15, πρὸς
4.84.

IV. τὰ μεσογεια μέρη, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ παράλια,
ἐν-εὐθεν ἡπειρώτης II. (ἡ παραγωγή ἐν τοῦ ὁ-πειρος [μετὰ
ἄ] = ἀνευ περάτων, δὲν δύναται νὰ ὑποστηρίξῃ πῶς, ἐκ τοῦ ἡ =
Σανσκρ. ὁ = δὲ καὶ περὶ ὃν ἐκ τοῦ α πτερητ. καὶ παρ᾽ ὅν).

ἡπειρώω, μεταβάλλω εἰς ἡπειρον, εἰς ἐσχάτην, ἀντὶ θ. θαλαττώω.
ἐπιβραβεῖα τε κυμάτων καὶ ἀσχυρῆσεις πολλάκις καὶ ἡπεί-
ρους ἐθαλάττωσαν καὶ θαλάττας ἡπείρωσαν Ἀριστ. π. Κόσμ.
6, 32· Ἀνθ. Π. 9. 670 — παρ., γίνεσθαι ἡπειρος, καὶ εἰσι τῶν νή-
σων, αἱ ἡπείρωνται Θουκ. 2.102.

ἡπειρώτης, ου, ὁ, θηλ. -ῶτες, ἑδός. I. ἐκ τῆς ἐπὶ τῇ
ζῶν ἐπὶ τῇ ἐσχάτῃ, ἀντὶ θ. νηαιώτης. Πρὸς 6. 49, πρὸς 1. 171·
αἱ ἡπειρώτιδες Αἰολίδες πόλεις, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἐν
ταῖς νήσοις, αὐτῇ 151, πρὸς 7.109, Θουκ. 1. 5, κ. ἄλλ. — ὡσαύ-
τως, ἡπ. Συμμοχία, συμμαχία μετ' ἡπειρωτικῆς συνάψεως, ἀντὶ θ.
ναυτικῆς, αὐτῇ 35, πρὸς 4.12· πόλεις τῇ παρασκευῇ ἡπει-
ρωτίδας δ' αὐτ. 6.80. II. ὁ ἀνέμων εἰς τὴν ἡπειρον τῆς Ἀσίας,
Ἀσιατικός, Εὐρ. Ἀνθρ. 159, 652, Ἰσοκρ. 68A· πρὸς ἡπειρος III.
Πρὸς Κόντον ἐν Γλώσσ. Παρτηρ. σ.177. 2) ἡπειρώτης,
ὁ, κάτοικος τῆς ἡπείρου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 451, Λουκ. πρὸς
Ἀπαλδ. 10.

ἡπειρωτικός, ἡ, ὄν, ἀνέμων ἡ ἀμύμων εἰς ἡπειρώτην, Ξεν.
Ἑλλ. 0.1, 4. — Ἐπὶ πρ. -ῶς, Συνέστ. σ.111. II. ἐκ τῆς ἡπεί-
ρου, πᾶν τὸ ἡπειρωτικὸν Θουκ. 3.102, κλπ.

ἡπειρεῖα, ὑποθέμενος ποιητ. τύπος τοῦ ἐπειρεῖα, ἄλλοτε ἀνεγι-
νώσκουτο ἐν πολλοῖς χωρίοις τοῦ Ὁμ. καὶ Ἡσ., ἐνθα ἦδη ἀναγινώ-
σκονται δὲ ἐπειτα ἀντὶ τοῦ ἡπειτα, ἴδε Ἠ. Ο. 163, γ. 338, Ὁδ.
Δ. 290, κλπ.

ἡπερ, ποιητ. ἡπερ, (ἡ) ἡ παρὰ, μετὰ συγκρ., Ὁμ., Πρὸς.
ἡπερ, καθ' ὃν τρόπον, ὅπως, ἴδε ἐν λ. ἡ.

ἡπεροπεύμα, τό, ἀπάτη, ἡ ἐξηυλισμα, γυναικῶν ἡπερο-
πεύμα καλεῖται ὁ Ἀνακρέων ὡς δολοφῶν τὰς γυναῖκας, Κριεῖς 7.3.
ἡπεροπεύς, εἰς, Ἐπ. ἡμερ, ὁ, = ἡπεροπευτής, ἡπεροπῆς
τ' ἔμεν καὶ ἐπὶ κλοπῶν Ὁδ. Δ. 304· ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Ἀνθ. Π.
9. 524· ἐπὶ δονέριον, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 617. ἡ Κούρη θεωρεῖ τὴν
λῆξ, ὡς σύνθετον ἡπερ-οπεύς, ὡν τὸ μὲν ἡπερ εἶνε = τῇ Σανσκρ.
अभि-α, Ἰσοκρ. 38A (ἐκ τοῦ अभि, अभ = ἀπὸ), ἄλλως, εἰσαφῶρις, καὶ
ἀπ-εὐς (*ἐπ), ἡμῶν).

ἡπεροπευτής, ου, ὁ, ἀπατεῖν, ἐπὶ τοῦ Πάριδος (πρὸς, τὸ
ἐπὶ), γυναικῶν, ἡπεροπευτὰ (Ἐπ. κλητ.), Ἠ. Γ. 39, Ν.
769, Ἰσοκρ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 282, κλπ.

ἡπεροπεύω, (ἡπεροπεύς) Ἐπ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνε-
στώτα καὶ παρ., ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, δολοφῶ, ἡ ἐξηυλίζω, μετ'
αἰ. προσ., ἐπὶ τῶν ἀπατηλῶν λόγων καὶ τεχνασμάτων τῶν ἐραστῶν,
πρὸς τὸ προηγ., γυναικῶν ἀνάγκη ἡπεροπεύεις Ἠ. Ε. 349·
τὰ τε φρένας ἡπεροπεύει θηλυτέρῃσι γυναικί Ὁδ. Ο. 421·
οὕτως ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, τί με ταῦτα λιλᾷσαι ἡπεροπεύεις;
Ἠ. Γ. 399 — ἀκυλῶν κατὰ γενικὴν ἔννοιαν, Ψ. 605, Ὁδ. Σ.
400, Ο. 418· ἐμὰς φρένας Ν. 327, Ἡσ. Ἑργ. κ. Πμ. 55.

ἡπεροπῆς, ἑδός, ἡ, θηλ. τοῦ ἡπεροπεύς, ἡπ. τέχνη, ἀπα-
τελῆ τεχνάσματα, Παιητὴς παρὰ Στρεβ. 17.

ἡπῆρασθαι, ἰάτρ. α' τοῦ ἀχρίσιου ἐνεστ. ἡπῆραμαι), ἐπιδιορ-
θῶν, ἐπισκευάζω, «μαλῶν», «κόσκινον» Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 28·
ραγέντα ἡμῖα, ὑποδήματα Γαλν. μετοχ. παθ. πρkm, ἡμῖα
ἡπῆρα Ἀριστ. 2. 307. — Ἐντεῦθεν ἔχομεν τοὺς τύπους
ἡπῆρας. εἰς, ἡ, ἐπιδιορθώσις, ἐπισκευή, Εὐστ. 1647. 60· ἡπῆ-
ρας, ου, ὁ, ἐπιδιορθωτής, ἐπισκευαστής, Βατραχ. 184, Ξεν. Κύρ.
1. 6, 16 (κοινῶς ἀκεσταί) Ὁλ. ἡπῆρας, Ἠσυχ., Μοῖρ. οὐδέτι,
ἡπῆρας, ἡ ἡπῆρας, τό, βελόνη, ἀκίστρα, Εὐστ. ἐνθ' ἄνωγ.
«τὸ σουδῶν δι' αὐτὸν ῥάπτουσι τὰ βυρσάρια» Σουῖδ. — Πάντα ταῦτα
εἶναι ἀπὸ τῆς αἰτίας αἱ συνήθεις λέξεις εἶνε ἀκείσασθαι, ἀκείσθης,
ἀκείστρις, κλπ., Ἀἴλ. Διον. παρ' Εὐστ. ἐνθ' ἄνωγ., Λοδ. Φρον. 91.

ἡπῆρῶ, ἔχω πυρετὸν ἡπῆλον, ῥιγοπύρετον, Ἀριστοφ. Ἀγ.
1165, Ἀριστ. Πρὸς 27. 2.

ἡπῆρῶς, ἡτος, ὁ, ἐφελκτής, «πλάκωμα, βραχῆς», Σώ-
φρων 72 Διτ., Φώτ., «ὁ ἐπιπύρετον καὶ ἐπὶ τῶν τοῦ πυρετοῦ, πυρετοῦ
πρόδρομος» Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 315, πρὸς 174· ἡπ. καὶ
πυρετὸν Ἠπ. 281. 49 — μεταφ., ἀηδόνων ἡπ., ῥιγος προέξον
εἰς τὰς ἀρῆνας, κωμικὸν ὄνομα ψυχροῦ ποιητοῦ, Φρον. Κωμ. ἐν
Ἀδῆλ. 1.

II. = ἡπῆρῶς, ἐφελκτής, Ἀριστοφ. Σφρ. 1038,
ὡς ἐρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Διδύμ. παρὰ τῷ Σχολ., πρὸς Εὐστ.
1687. 52.

ἡπῆρῶς, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς τὸν ἡπῆλον, πυρετὸς
μετὰ φρίκης καὶ ῥιγος γινόμενος, Ἠπ. 1127Δ.

ἡπῆρῶ, καταπραῦναι, ἡμερῶν, ἰάτρ. παθ. ἡπῆρῶν, Ἠσυχ.
πρὸς ἡπῆρῶ.

ἡπῆρῶ-δύνητος, ἡ, ὄν, ἡσυχῶς, γλυκὰ περιδινόμενος, βλε-
φαρᾷ Ἀνθ. Π. 5. 250.

ἡπῆρῶ-θωρος, ὄν, ὁ δὲ θῶρον καταπραῦναι, μήτηρ, («πραῦν-
τικὰ ἐκτετακτα κατὰ τὴν παιδοτροφίαν» Σχολ.), Πλ. 2. 251· Κῦ-
πρις Σιτηχ. 17 Μοῦσαι Ὁπ. Ἀλ. 4.7, κλπ.

ἡπῆρῶ-δότης, ου, ὁ, = τῷ πρηνῇ, Ἀσκληπιδὸς Ὁρφ. Ἰμν.
Μοῦσ. 37.

ἡπῆρῶ-θῦμος, ὄν, πρὸς τὴν εὐδοσίαν, Ἀνθ. Πλαν. 65, Ὁρφ.
Ἰμν. 58 10.

ἡπῆρῶς, ου, ὁ, = ἡπῆρῶς, Δ. Β. 42, Εὐστ. 1687. 52.

ἡπῆρῶς, τό, ὡσαύτ. τοῦ ἡπῆρῶς, Ἠσυχ.

ἡπῆρῶς, ὁ, πυρῶς ὁ περὶ τὸν λῦγον πετόμενος, παταλούδα
τοῦ λῦγον (luna mellonella), Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 27, 2.

ἡπῆρῶ-μητις, ὁ, ἡ, ἔχων ἡπῆλον δύνασιν, Ἰρ. Ναζιανζ. 2. 112.

ἡπῆρῶ-μυρῶς, ὄν, ἔχων ἡπῆλον μύραν, Παιητὴς παρ' Ἀθην. 542Ε.

ἡπῆρῶ-μυθῶς, ὄν, ἡπῆρῶς ἡμῶν, Μόστρ. π. καταρχ. 68.

ἡπῆρῶς, α, ὄν, ἄλλὰ οὐ, ὄν ἐν Ἠσ. Θ. 407, Εὐρ. Ἰμν. 53,
κλπ. (ἡ παραγωγή ἀέθειας).

1) ἐπὶ προσώπων, πρὸς, ἡμερῶς, μαλακῶς, ὡς ὁ πατὴρ πρὸς τὰ τέκνα του, πατὴρ δ' ὡς
ἡπῆρῶς ἦεν Ἠ. Δ. 770, Ὁδ. Β. 47, 234· ἐπὶ πατρικῷ βασιλείῳ,
ἀγανθὸς καὶ ἡπ. Β. 230, Ε. 8, πρὸς 139· ἐπὶ ἡμῶν, Ἠ.
Ψ. 281 — ὡςτε κυρίως ἡ λέξις δηλοῖ πραΐτητα ἐκ μέρους ἀνωτέρου
— μετὰ δὲ, προσ., ἐξέλω δέ τοι ἡπῆρῶς εἶναι Ὁ. 40, πρὸς Ὁδ.
Κ. 337, κλπ. ἡπ. ἀνθρώποι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι Ἠσ. Θ.
407· οὕτως παρ' Ἠρῶδ. ἡπῆρῶς τοῦ πατρός 5. 92, 6· καὶ
παρὰ Τραγ., ἐπὶ τῶν θεῶν, σωτήρας ἡπῆρῶς ἡμῶν μολεῖν
Σοφ. Φ. 738· θεὸς ἀνθρώποισι ἡπῆρῶς Εὐρ. Βάκχ. 861,
πρὸς Ἀριστοφ. Σφρ. 819.

2) ἐπὶ αἰσθημάτων, εἰ μοι κρεῖων
ἡπῆρῶς, ἡπῆρῶς εἰδείη, ἂν εἶχεν εὐμενῆ αἰσθημάτων πρὸς με,
Ἠ. Π. 73· οὕτως δέ τοι ἡπῆρῶς οἶδεν, ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων τοῦ
χοιροδόσκου πρὸς τὸν κύριόν του, Ὁδ. Ν. 405, Ο. 39, πρὸς 557·
ὡσαύτως, ἡπῆρῶς δὴνα οἶδεν Ἠ. Δ. 361· μύθος ἡπ. Ὁδ. Υ.
327· ἡπ. ὄργα, φρένες Εὐρ. Ἰμν. 5, Ἀποσπ. 364, 6· πρὸς τὸ
ἡπῆρῶς καθίστημι τινα, φέρω τινὰ εἰς πραΐτητα διαθέσεις,
Θουκ. 2. 59· οὕτως ἐπὶ προσώπων, οὐδὲ πῶς ἡπῆρῶς, καὶ ἀκόμη
ἐν καταπραῦνῃ, δὲν ἡσυχᾶς, Εὐρ. Μῆδ. 133· ἐξίδης οὐδὲν
ἡπῆρῶς ὁ αὐτ. Ἀλκ. 310.

3) ἐπὶ ὁλόπου καὶ ψυχῆς,
Ἠλ. Φαίδρ. 279B, Τιμ. 85Δ· ἡπῆρῶς αἱ θέρμαι, ἐπὶ πυρε-
τοῦ, Ἠπ. 1207Δ· τὰ τοῦ πυρετοῦ ἡπῆρῶς αὐτ. 1167F.

II. ἐνεργ., καταπραῦντικός, ἡπῆρῶς φάρμακα Ἠ. Δ. 218, Α. 515·
οὕτως παρ' Ἠρῶδ., ἀντὶ ἰσχυρῶς, 3. 130, πρὸς 7.142· καὶ παρὰ
Τραγ., ἡπ. ἀκείσματα Δίσχυλ. Πρ. 482· φύλλα Σοφ. Φ. 698.

2) ἡπῆρῶς ἡμῶν, μετ' ἄπαρ, ἡμῶν εὐνοκῆ εἰς τὸ νὰ ἐπι-
χειρήσῃ τίς τι (ὡς τὸ ὅλον ἀνωτέρω ἀρμενον), Ἠσ. Ἑργ. κ.
Πμ. 785.

III. Ἐπὶ πρ. ἡπῆρῶς, Ἠρῶδ. 7.105, 143, Σοφ. Ἠλ.
1439· ἡπ. ἀμείβεσθαι Ἠρῶδ. 8. 60· συγκρ. ἡπῆρῶς ἔχειν
πρὸς τίνα Δημ. 1296. 8.

ἡπῆρῶς, ἡτος, ἡ, πραΐτης, μαλακότης, ἡμερότης, Ἐκατ. παρ'
Ἰωσήφ. κατὰ Ἀπῖωνος 1. 22.

ἡπῆρῶ-φρων, ὄν, ὁ, ἔχων πραΐτας διαθέσεις, εὐμενῆ φρονή-
ματα, ἡπῆρῶν φιλόδητος, ὁρμητὴς Ἠμῆδ. 201· ὡς Ἀλγίν'
ἡπῆρῶν Βακχ. 12.78· Ἀσκληπιδὸς ἡπῆρῶν, Ἠσ. Ἑργ. 1027. 2.

ἡπῆρῶ-χειρ, εἰρος, ὁ, ἡ, ἔχων πραΐτητα, καταπραῦνῶσαν χεῖρα,
Ἀπόλλων Ἀνθ. Π. 9. 525, 8.

ἡπῆρῶ-χερῶς, ὄν, ἡμερῆς, γρφ. ἀντὶ ἡπῆρῶς, Ὁρφ. Ἰμν.
22. 8, 3. 8.

ἡπῆρῶς, ἀμεταβ., αἰσθάνομαι ἡμῶν ἡσυχώτερον, ἡπῆρῶς τῷ
σώματι Ἠπ. 1147D. — Παθ., ἰάτρ. ἡπῆρῶν Σχολ. Βενετ. Β. 1.
146· πρὸς ἡπῆρῶς.

ἡπῆρῶς, ἡ (κατὰ Wolf) ἡ πῶς, = ἡ, με ἀμφοτέρως τὰς ἐννοίας,
ἡ καὶ παρὰ, τροποποιούμενης διὰ τοῦ πῶς, ἡ ἴσως, παρὰ ἴσως, Ἠ.
Ζ. 438, Ὁδ. Α. 450.

ἡπῆρῶς, ἡ (κατὰ Wolf) ἡ πῶς, ὑποθέτω, στοχάζομαι, συνίδω
πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῶν ῥηθέντων, Ἠ. Γ. 43, Π. 830· μετ' εἰρωνικῆς
σημασίας, Σοφ. Αἴ. 1008, κλπ., πρὸς Ἠμῆδ. 1275· προη-
γουμένης ἀνῆρς, πολλῶν ἡπῶν, Θουκ. 1. 142, 8. 27· μετ' ἀνῆρς,
Ἀνθ. 11. 40.

II. ἐκφέρει ἐρώτησιν μετὰ διαταγῆς ἀλῆ-
θειας εἶνε δυνατόν, Ὁδ. Ν. 334, Δίσχυλ. Πρ. 521.

ἡπῆρῶς, ἡ, φωνή, Ἠσυχ., ὅθεν ὁ Παιητ. ἀναγινώσκων χάριν τοῦ
μέτρου ἀπὸ ἀντὶ αὐτῶν ἐν Δίσχυλ. Ὁδ. 148.

ἡπῆρῶς, ὁ, Ἐπ. ἀντὶ ἡπῆρῶς (ὅπερ ἡμῶς δὲν ἀπαντᾷ), πρὸς
ἐπιπύρετον, κλπ. (ἡπῆρῶς) — φωνητὴς, βοηθὴς, κράτης, ἡπῆρῶς κή-
ρυξ, ὁ μεγαλόφωνος κήρυξ, Ἠ. Η. 384· ἡπ. σῦριγξ, ἡ ὑλῆφονος
σ., Κόντον. Σμ. 6.170· πόντος Ὁπ. Κ. 2. 136.

ἡπῆρῶς, ἀμρ. ἀπῶς (α), ὡς παρὰ Τραγ. (ἰδίᾳ οὗτοι χροῶνται τῷ
ῥήματι μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις, πλὴν τοῦ Εὐρ. ἐν Ρ/σ. 778)· μέλλ.
-ὡς (ὡ)· ἀμρ. ἡπῆρῶς (ἴσως συγγενὲς τῇ ἑσος, εἰσέν).

Καλὸν τινα, προσκαλῶ, φωνάζω, μετ' αἰε., ὅθι ποιμένα ποιῶν ἡπύει 'Οδ. Κ. 83· ἀλλὰ με Πυθῶν... ἀπύει Πίνδ. Π. 10. 5· ἀπύει Εὐτρίσιαν, ἀπεκαλεῖτο αὐτόν, Πίνδ. Ο. 1. 116, πρβλ. Π. 5. 140· λισταί σε... ἀπύουσιν Δίσχολ, ὠψ. 144· ἰαλίμω τοῦ Θανόντα ἀπύει Εὐρ. Τρω. 1304—μετὰ διπλ. αἰε., τί με τόδε χρέος ἀπύεις· διὰ τί μὲ καλεῖς διὰ τοῦτο· ἡ αὐτ. 'Ορ. 1253·—μετὰ ῥοτ. προσ., ἡπύουσα δ' αὐτοῖς μὴ πελάζεσθαι, ἐφύνατα πρὸς αὐτοὺς νῆ μῆ..., ἡ αὐτ. Ρῆσ. 776. 2) ἀπολ., ἀνακρέζω, φωνάζω, αὐτὰρ δὲ Κῦκλωπας μεγάλ' ἡπυεν 'Οδ. Ι. 399· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, πνέω ἡχηρῶς, βρέμω, οὐτ' ἀνεμος τόσους ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν ἡπύει 'Ιλ. Ξ. 399· ἐπὶ τῆς λύρας, ἡχῶ, ἐν δέ τε φόρμιγγι ἡπύει 'Οδ. Ρ. 271—ἔδω, Αὐδίοις ἀπύων ἐν αὐλοῖς Πίνδ. Ο. 5. 45· μετὰ συστολῆς αἰε., μέλος ἀπύοντες Μόσχ. 2. 120. 3) λέγω, ὁμιλῶ, ποτρός δνομι' ἀπύει Δίσχολ, Πρ. 593· τί ποτ' ἀπύω· Εὐρ. 'Εκ. 155· ἀπύουσι' ἀντιφών' ἐμῶν στεναγμάτων δ' αὐτ. 'Ικέτ. 800· πρὸ σοῦ γὰρ ἀπύω (= λάσκω) 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1023. 4) ἐπομένως ἐξηγητῆ- μινος προτάσεως, τίς ἂν ἀπύοι εἰ...· τίς οὐκ ἔλεγεν ἂν...· Σοφ. Λύ. 887· ἀπύοι τίς ὅδε...· Εὐρ. 'Ικάχ. 984. [Ἦν ἐν τῷ ἐνεστί, πληθ. παρὰ Μόσχ. 'Ενδ' ἀνιστ'· ὁδοῖς ἐν Δίσχολ, Θῆρ. 144 ὁ Hermet. ἔχει διαρθρώσει ἀποτοῦσαι χάριν τοῦ μέτρου].

ἥρ. συνγρ. τοῦ ἔαρ.

ἥρα, ἐπίρρ. = ἄρα, Βακχ. 5. 165.

ἥρα, γ' ἐν. παρτ. τοῦ ἔρῳ. II. Βοιωτ. ἀνεί ἥρω, ε' ἐν. μέσ. ἄρρ. α' τοῦ σῆρῳ, 'Αριστοφ. 'Αγ. 913.

ἥρα, α' ἐν. ἄρρ. α' τοῦ αἶρῳ— ἄλλ' ἥρα', δηλ. ἥρασο, ἐπικ. ἀνεί ἥρω, β' ἐν. μέσ. ἄρρ. τοῦ αἶρῳ, 'Οδ. Ω. 33.

ἥρα, οὐδ. ἐπίθ. πληθ. ἐν χρήσει παρ' 'Ομ. ἀπας μετὰ τοῦ ῥή- ματος φέρω καὶ πεντάκις ἐπὶ... φέρω (ἐν τμήσει) ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἐφ' ἧς τὸ χαρίζομαι· θυῖω ἥρα φέροντες 'Πλ. Ξ. 132· μητρὶ φίλῃ ἐπὶ ἥρα φέρων Α. 572· πατρὶ φίλῃ ἐπὶ ἥρα φέ- ρων αὐτῷ 578· ἐπὶ 'Ατρεΐδῃ 'Αγαμέμνονι ἥρα φέροντες 'Οδ. Γ. 164· ἐφ' ἧμιν ἥρα φέρουσιν Π. 375· ἐπ' 'Ιρῳ ἥρα φέρων Σ. 56· οὕτως, ἥρα κομίζειν 'Ορ. Δ. 9. 715.—'Εν 'Ιλ. Α. 572, 578, ἐπὶ ἥρα φέρειν ἦτο ἡ προτέρα γραφή, καὶ ἐν τοῖς τριῶν τελευταίοις χωρίοις ἡ ἐπὶ ἐλαφρότερος ὡς κεχωρισμένη διὰ τμήσεως ἀπὸ τοῦ ἥρα ἄλλ' ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ δὲν ὑπάρχει ἐπὶ, τὸ δὲ συνδεδετόν ἐπὶ ἥρα ἦτο ἀποδομιζέσθαι, ἴδε Βουττμ. Λεξ. ἥρ. ἐν λ. ἥρα, καὶ πρβλ. ἐπὶ ἥρα.

II. συντασσ. γενικ. — χάριν, ἔνεκα, ἥρα παννίκιοις πάλας Βακχ. 10. 21· ἥρα φιλοξενίας Καλλ. 'Αποσπ. 41, πρβλ. Δωσιγ. Βιου. 18 (ἐν 'Ανθ. Π. 15. 26)· τίνας ἥρα· τίνας ἔνεκα· πρὸς τί· 'Ανθ. Παν. 4. 299. ('Ο 'Ηρηδιδαν. θεωρεῖ τὸν τύπον ὡς αἰε. οὐσιαστ. ἥρ· ὁ 'Αρίσ-αρχ. ὡς οὐδ. πληθ. ἐπίθ. ἥρας. Ἦναι ἀμφιβολοὶ ἂν πρέπει νὰ ἀναφέρεται εἰς τὴν γ' Α', ἥτις φαίνεται ἐν τοῖς ἀραρίσκειν. ἔρμενος, ἥρανος, ἐπιτή- ρανος, ἀπὸ παρ' 'Ομ. ἡ λέξις ἥρα ἔχει τὸ διγαμμα· ἴδε ἀνωτ.).

'Ηρα, 'Ιων. 'Ηρη, ἡ, ἡ παρὰ Λοτ. Juno, ἑσάσσα τῶν ὁσίων, θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, ἀδελφὴ καὶ σύζυγος τοῦ Διὸς, 'Ιλ. Π. 432· παρ' 'Ομ. παρίσταται ὡς ἐν διαστάσει πρὸς αὐτὸν καὶ φίλῃ τῶν 'Ελλήνων· νῆ τὴν 'Ηραν, ὄρκος τῶν 'Αθηναίων γυναικῶν, Ξεν. 'Απομν. Ι. 5, δ' πρβλ. τέλειος Π. 2) ἐπώνυμος τῶν αὐτοκρατορῶν τῆς Ρώμης, ὡς τὸ ὄνομα Ζεὺς τῶν αὐτοκρατορῶν, Σούλλ. 'Επιγρ. 1775, 3956b (προσθήκη), πρβλ. Ταο. Απμ. 5. 2. ('Ην κοινὴν γνώμην εἶναι ἡ λέξις 'Ηρα ἔχει οὐκ ὀλίγας πρὸς τὸ Δατ. ἡνὶα ἀπαρρίπτει τὸ Κούρτ. (σ. 119) διὰ τὸν λόγον εἶναι τὸ γένσιον 'Ιταλικὸν ἢ δὲν εἶναι ἰσοδύναμον τῇ ἑλληνικῇ δασειά· ἀναφέρει δὲ τὴν λέξιν εἰς τὸ Σανοντ. nvar (caelium), πρβλ. σεῖρος).

'Ηρατος, α. ον, ἀνῆκον εἰς τὴν 'Ηραν· 'Ηρατιν (ἐνν. ἐρδόν), τὸ, ναὸς τῆς 'Ηρας, 'Ηρόδ. 1. 70, κελ.· 'Ηραῖα (ἐνν. ἐρδόν), τὰ, ἡ ἐορτὴ αὐτῆς, Πλουτ. 2. 24, 2. II. 'Ηραῖος (ἐξυπακ. μῆν), ὁ, Δελφικός τις μῆν, 'Ανέκτ. Δελφ. 27· ὑπόθεν διορθωτέον τὸ 'Ηρα- πίου ἐν Σούλλ. 'Επιγρ. 1706.

'Ηρακλῆς, συνγρ. -κλῆς, ὁ, τὸ πρῶτον παρ' 'Ιπικίους, Πίνδ., 'Ηρόδ. καὶ Εὐρ. 'Ηρακλ. 210, 'Ιωνι 1144, 'Ηρ. Μαιν. 924· τὸ δεύτερον ὡσαύτως παρ' Εὐρ., Σοφ., καὶ τοῖς πεζοῖς τῶν 'Αττ.'· οἱ ἀρ- χαιοὶ τύποι τῶν πλαγ. πτώσεων 'Ηρακλῆος, -κλῆε, -κλῆεσσι οὐδαμῶς φαίνονται εὐχρηστοὶ ἀλλὰ παρ' 'Αττ. οἱ συντακτ. τύποι 'Ηρακλῆους, 'Ηρακλῆε, Εὐρ. 'Ηρακλ. 8. 988, 'Αριστοφ. 'Ορν. 507, 'Ηρακλῆα (ὡσαύτως ἐν 'Υμν. 'Ομ. 14. 1, 'Ιλλ. 'Ασπ. 'Ηρ. 448, Θεοκρ. 24. 1)· παρ' 'Ιωνι καὶ 'Επ., 'Ηρακλῆος, -κλῆε, -κλῆα, (ὡσαύτως παρὰ Πίνδ. Ι. 5 (4), 47, Εὐρ. 'Ηρακλ. 541) — οἱ τύποι οὗτοι εἶναι μᾶλλον συντημένοι, 'Ηρακλῆος 'Ηρόδ. 2. 42 κελ., Πίνδ., Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 806, Θεοκρ. 'Ηρακλῆε 'Ηρόδ. 1. 145· 'Ηρακλῆα ὁ αὐτ. 2. 42 κελ., Πίνδ. Ο. 10 (11), 20, Καλλ. 'Επ. 65. δ' καὶ ἀκο- λούτως πάλιν συνγρ., 'Ηρακλῆος, Πίνδ. Π. 10. 4—ἀνώνυμ. αἰε., 'Ηρακλῆην 'Απολλ. Ρόδ. Β. 767—κλητ., 'Ηρακλῆες 'Αρχιλ. 106, Πίνδ., Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 175· παρ' 'Αττικ. 'Ηρακλῆες καὶ παρὰ μετὰ, 'Ηρακλῆς, Δοθ. Φρυγ. 640· ἴδε κατωτ.—Πλνθ. 'Ηρακλῆς σπᾶνιος, π. γ. Πλάτ. Θεαιτ. 169B, -έας 'Αριστοφ. 'Είρ. 741· ὡτικ., 'Ηρακλῆς Φιλότηρ. 190. 'Ο 'Ηρακλῆς, Δατ. Ποσειδων, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς 'Αχιμήνης, ὁ περιφημότερος τῶν 'Ελλήνων ἥρώων, 'Ομ.

κλ.· κατὰ τοὺς παλαιούς ὀνομάσθη 'Ηρ. ἔτι διὰ τὴν 'Ηραν κλῆος ἔσχε· 'Ηρακλῆους στήλαι (ἴδε ἐν λ. 'Ηρακλῆος), παροιμιῶ- δες ἐπὶ τῶν περυσμένων εἰς τὸ ἴσχατον ἄκρον, Πίνδ. Ο. 3. 79, Ι. 4. 20 (3. 30)· 'Ηρακλῆους ὀργὴν τιν' ἔχειν, διόθεσιν ἡ φίλο- δοξίαν 'Ηρακλῆους, 'Αριστοφ. Σπῆς. 1030, Εἴρ. 752· παροιμία ἐπὶ στενῆς φιλίας, ἄλλος 'Ηρακλῆς, ἄλλος αὐτὸς (τὰ χειρὸν, οὐ- τος) 'Αριστ. 'Ηθ. Β. 7. 12, 12· ἄλλος, ἄλλος οὗτος 'Ηρακλῆς, δεύτερος 'Ηρακλῆς, 'Ηρακλῆος, — 'Η κλητ. 'Ηρακλῆος εἶνε συ- χ' αἰεὶ ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ, ὁργῆς ἢ δυσανεκτικῆς, ὡς τὸ Λατίν. Heracle, Meheracle, 'Αριστοφ. 'Αγ. 184, Νεφ. 284. II. ὁ κλέ- λιστος βίλος τῶν κύβων ἰλιγέτω 'Ηρακλῆς, ὡς καὶ 'Αφροδίτη καὶ Μίδας· πρβλ. ἀστράγαλος. [Τὸ α ἐν τῇ ε' συλλαβῇ εἶναι βραχύν, ἂν καὶ οἱ 'Επ. ἔχουσιν αὐτὸ καὶ ὡς θέσει μακρόν· καὶ οὕτως ὁ Εὐρ., ἴδε Πέρσ. Μῆδ. 675· 'Ο Σοφ. ἔχει 'Ηρακλῆους μετὰ συνήχησιν τῶν τελευταίων συλλαβῶν, Τρω. 406, Φ. 943· καὶ ἐν Τρω. 233, 476, 'Αριστοφ. Θεσμ. 26, 'Ηρακλῆα εἶνε τρισύλλ.,]

'Ηρακλῆες, οἱ, οἱ ἀπόγονοι τοῦ 'Ηρακλῆους, 'Ηρόδ. 1. 7, 13, κ. ἄλλ.

'Ηρακλῆος, α. ον, ὡσαύτως -ος, ον, Σοφ. Τρ. 51· 'Επικ. -ηείας, ἐν τῇ πεζῇ 'Ιδὲ -ηείας, η. ον—ἀνῆκον εἰς τὸν 'Ηρακλῆα, Δατ. Ποσειδων, βίη 'Ηρακλῆϊ, δηλ. ἡ βίη τοῦ 'Ηρακλῆος, ὁ βραχὺκλῆος 'Ηρακλῆς, 'Ομ. —'Ηρ. στήλαι 'Πρόδ. 2. 33., 4. 8 κ. ἄλλ., καὶ στάλαι ἡ κλῆος 'Ηρακλῆος παρὰ Πίνδ. Ν. 3. 36, Ο. 3. 79 καὶ 'Ηρ. ὅροι Πλάτ. Τιμ. 25· τὰ ὅρη τοῦ 'Ηρακλῆος (ἡ Κάλπη σῆμα, Γεωργ. καὶ ἡ 'Αδύλη σῆμα, ὁρος τῶν Πιθήκων).—'Επίρρ. 'Ηρακλῆος, ὁμοίως τῇ 'Ηρακλῆ, Δουκ. Περγρ. 33.

II. 'Ηρακλῆον, 'Ιων. -ήτων (ἐνν. ἐρδόν), τὸ, ὁ ναὸς τοῦ 'Ηρακλῆος, 'Πρόδ. 2. 44 κ. ἄλλ.—ὡσαύτως, μέγα ποτήριον, αἶθρον τοῦ 'Ηρα- κλῆος, 'Αθῶν. 469C.

2) 'Ηρακλῆα (ἐνν. ἐρδόν), τὰ, ἡ ἐορτὴ αὐτοῦ 'Αριστοφ. Βατρ. 651, Διμ. 368. 11. 3) 'Ηρα- κλῆα, ἡ, Heracleum, φυτὸν τι, Θεοφρ. Ι. Φ. 9. 15, 5.

III. νόσος 'Ηρακλῆϊ, ἡ ἐπιληψία, 'Ιππ. 593, 30, Γαλην. ἄλλο, 'Ηρ. πάθος, ἡ ἐλεφαντίασις, 'Αρεταί. Σμη. 'ΟΕ. Νούσ. 2. 13.

IV. 'Ηρακλῆα λουτρά, θερμὰ λουτρά, 'Αριστοφ. Νεφ. 1051, ἐνθὲ τὸν Σχολ., πρβλ. 'Αθῶν. 512F.

V. λίθος 'Ηρακλῆα ἡ 'Ηρα- κλῆα, ἡ, ὁ μαγνητὴς, Πλάτ. Τιμ. 80C, 'Ιωνι 533D· καλούμενη οὕτω κατὰ τὸν Βιλλίμ, ἐκ τῆς ἑλκτικῆς αὐτῆς δυνάμεως· ἴδε Νά- γνην Π.

VI. (ἐξυπακ. μῆν), ὁ, μῆν τις Δελφικός, Σούλλ. 'Επιγρ. 1707, 'Ανέκτ. Δελφ. 3. 17, 33.

'Ηρακλῆτιος, α. ον, ἀνῆκον εἰς τὸν 'Ηρακλῆον, Πλάτ. Πολ. 498A.—'Ηρ., οἱ, οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ ὁδοῖ, ὁ αὐτ. Θεαιτ. 170F, Διог. Α. 9. 8.

'Ηρακλῆτιζῶ, εἶμαι ὁπαδὸς τοῦ 'Ηρακλῆτος, 'Αριστ. Μεταφ. 3. 5. 18· ἰσχυριζομένον ὡς τὸ φιλεπειζῶ, κτλ.

'Ηρακλῆτιστής, οὐ, ὁ, ὁπαδὸς τοῦ 'Ηρακλῆτος, Διογ. Α. 9. 15.

'Ηρακλεωνίται, οἱ, αἰρετικοὶ τινες, 'Επιφάν. ἐν προοίμ. τοῦ Κατὰ αἰρέσεων 6. 9 (Πίνδ.).

'Ηρακλεωτής, ου, ὁ, κάτοικος τῆς 'Ηρακλῆας, 'Αριστ. Πολ. 7. 6, 8, κ. ἄλλ.—ἐπίθ. 'Ηρακλεωτικός, ἡ, ἂν, ἐξ 'Ηρακλῆας, ὁ αὐτ., Ι. Ζ. Α. 2, 3—ἀλλὰ, σκύφος 'Ηρακλεωτικὸν λέγεται εἶναι ἀνομόδωτο εἰς πρῶτον 'Ηρακλῆος χρησάμενον διὰ τὰς στρατίας, 'Ανομ. 500A.—'Ηρακλεωτικὴ καρύα Θεοφρ. 'Ιστ. Φυτ. Ι. 10, 6., 3. 6, 5.

'Ηρακλῆς, ἑδος, ἡ, πόλις περὶ τοῦ 'Ηρακλῆος, ὅσοι τῶν ποιητῶν 'Ηρακλῆϊα καὶ Θηρηϊδα πεποιήκασιν 'Αριστ. Ποιητ. 8. 2.

'Ηρακλῆς, ὁ, συνγρ. τοῦ 'Ηρακλῆος, ὁ ἴδε.

'Ηρακλῆσμος, ὁ, υποκορ. τοῦ 'Ηρακλῆος, ὄνομα τοῦ 24 εἰδυλλ. τοῦ Θεοκρίτου· τύπος τῆς 'Ηρακλῆσμος ἀναφέρεται ὡς ἀμφίθ. ὑπὸ τοῦ Χοιροῦ, ἐν 'Αν. 'ΟΕ. 2. 268.

ἥρ-δυνάμειον, τό, (ἔαρ, ἀνῆκον) —ἀνὸμαλ. Διοσκ. 3. 154. ἥρᾶνος, ὁ, φύλας, προστάτης, (βροθὸς κατὰ τὸ Ν. Μ., ὡς καὶ ὁ 'Ησυχ. ἐρρηγνύει τὸ ῥῆμα ἥραναι διὰ τοῦ βροθῆναι, χαρίζεσθαι), μῆλων 'Απολλ. Ρόδ. Β. 513· γαίης 'Ησυχ. Σιλ. Β. 44· ἐνθὲ ὁ 'Ερμηνεύς. 5. 16 καλεῖ τὸν Μουσάων Χαρτίων ἥρ., φίλον τῶν Λα- ρίων καὶ αὐτῶν 22, τὸν 'Ησυχ. πᾶσης ἥρ. Ιστορίας, φίλον πύσης σωίας. Πρβλ. ἐπιτήρηνος,

ἥρᾶς, ἴδε ἐν λ. ἀραρίσκω.

ἥρασμήνη, ἴδε ἐν λ. ἔρασμα.

ἥρατο, ἴδε ἐν λ. αἶρω.

ἥρατο, ἴδε ἐν λ. ἀράσμαι.

ἥρέμα καὶ ἡρέμας πρὶ φωνῆς ἐν 'Απολλ. Ρολ. Γ. 170 (ἴδε ἐν τῇ λ., ἐπίρρ., ὡς τὸ ἀτρέμας, ἡσύχως, ἑσπέρως, ἡσυχῶς, ἡρέμα, ἡσυχά, σιγῇ! λεγόμενον πρὸς ἵππον, 'Αριστοφ. Εἴρ. 82· ψῆφειν ἡρέμα τὸν βουκέφαλον ὁ αὐτ., 'Αποσπ. 13· ἡρέμα ἐπι- ἔδον Πλάτ. Φαιδ. 112A· ἔχε ἡρέμα, στάσου ἡσυχῶς, ὁ αὐτ. Κρατ. 390B· ἥρ. ἡρόμην ὁ αὐτ. Πρωτ. 333E. 2) ὁληγαι, εἰ, ἡα- φρώς, ἀνέθ. παρόδω, ἥρ. ῥίγουν ὁ αὐτ. Θεαιτ. 112A· ὡς γὰρ κτεῖν ὁ αὐτ. Φιλόφ. 47A· ὁ αὐτοῦ— ἥρ. διηρθρωμένοι Δατ. Ι. Ζ. 3. 9, 6—εἰσὶν μοι' ἐπίθ. ἐν ἡρέμα προσάντει Πίνδ.

Φαίδρ. 230C· ἡρ. λευκός Δ'αριστ. Μετεωρ. 3. 4. 28· ἡρ. θερμός· αὐτ. π. Γεν. καὶ Φθωρ. 1. 8, 16· ἡρ. παθητικός αὐτός 10, 15· ἡρ. ὁμοίος ὁ αὐτ. Τον. 3. 2, 7· ἡρ. ψεκτός ὁ αὐτ. Πτολ. Ν. 4. 5, 14· ἡρ. καὶ γελοῖον Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 28.

3) βραδέως, ἀντὶθ. τάχιστα. Πλάτ. Πολιτ. 617A.—Τὸ ἐπίθ. ἡρεμῆς εὐρήται μόνον παρὰ μεταγεν., ὡς Θεοφρ. Διω. 62, Λουκ. Τραγῆδ. 207 (ἡρέμῳ ποδί), Δ'· Ἐπιστ. Τιμ. 6'. 2· ἡρεμιον ἐαυτὸν παρέρχειν Ἐπιγρ. Ὀλθισπύλ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 205B. 24—ἡρεμάτος εὐρήται συνήθ. ἀντ' αὐτοῦ· περὶ τοῦ συνθέτου ὡσαύτως ἴδε ἐν λ. ἡρεμάτος. (Ἡ ῥίζα φαίνεται ἐν τῷ Σακχαρ. rain, rami-b (gauleu), πρὸλ. 4-rain-ami (desino, quiesco), Γ'οθ. rimi-is (ἡσυχία)· ἐντεῦθεν καὶ ἡρεμ-ε, -ατος, -ία, -έω.)

ἡρεμάζω, εἶμαι ἡσυχος, σιωπῶ, ἰδίως ἐκ θλίψεως. Ξεδο. (Β' Ξεδορ. 9. 3).

ἡρεμάτος, α, ον, ἐπίθ. τοῦ ἡρέμα, ἡσυχος, ἀτάραχος, λυπαί, ἡδοναί Πλάτ. Νόμ. 773E· γένεσις ὁ αὐτ. Πολιτ. 306E· πῦρ ἡρ., μικρὸς πυρετός, Ἰππ. 606. 21· ἡρεμαῖα ὡς ἐπὶ ἡρέμα, ἀντὶθ. σφόδρα, Πλάτ. Νόμ. 773C· συγκρ., πόλιν ἡρεματοτέρων ποιεῖν Πλούτ. Σόλ. 31· ὡσαύτως ἀνώμαλ. ἡρεμώτερος Ξεν. Κύρ. 7. 5, 63, Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 29.—Ἐπίρρ. -αίως = ἡρέμα, Ξεν. Ἰππ. 9, 5· συγκρ. -αίτερον (διὰ γρ. -αίότερον) Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 32· -εστέρας Ξεν. Κύρ. 3. 1, 30.

ἡρεμαίτης, ητος, ἡ, ἡρεμία, ἡσυχία, ἀνάπαυσις, Ἰππ. 26. 29. ἡρεμῶ, Δωρ. ἀρεμῶ, Τιμ. Λοκρ. 95D· εἶμαι ἡσυχος, ἡσυχάω, ἀναπαύομαι, ἀντὶθ. κινέομαι, Ἰππ. Ἀγμ. 755, πρὸλ. Ἀριστ. Φυσ. 6. 8, 8, 8. 1, 3, κ. ἄλλ.· ἐν τοῖς νόμοις ἡρεμοῦντες διαμένειν Ξεν. Ἀγρ. 7, 3, πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 891A, 956D· ἡρ. τῇ διαστολῇ Ἀρρ. Ἐπιστ. 2. 21, 22· ἡρεμητέον, ῥημ. ἐπίθ., Φιλων 1. 89.

2) εἶμαι ἀκίνητος, διαμένω ἀκίνητος, ἀσάλευτος, ἀμετάβλητος, μόνος οὗτος ἡρ. ὁ λόγος Πλάτ. Γοργ. 527B· τὸ ἡρεμεῖν ὁ αὐτ. Φαίδρ. 96B.

ἡρέμησις, εως, ἡ, ἡσυχία, ἀκίνησις, ἀντὶθ. κίνησις, Ἀριστ. Φυσ. 8. 1, 7 κ. ἄλλ. 2) καθορῶσις, καταπρύσις, Τιμ. Λοκρ. 104B· τῆς ὀργῆς Ἀριστ. Ρητ. 2. 3, 2, πρὸλ. π. Ψυχ. 1. 3, 21. ἡρεμῖ [ε], ἐπίρρ. ἀντὶ ἡρέμα, Ἀριστοφ. Βατρ. 315· πρὸλ. ἀτρεμῖ.

ἡρεμία, ἡ, ἡσυχία, ἀταραξία, ἀντὶθ. κίνησις, = ἀκίνησις, Ἀριστ. Φυσ. 3. 2, 4, πρὸλ. 5. 6, 1, Μεταφ. 1. 7, 4, κ. ἄλλ. 2) ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ἀνάπαυσις, ἡσυχία, ἡρ. ψυχῆς Ὀρ. Πλάτ. 412A, πρὸλ. Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 3, 6· ἐπὶ πολλῆς ἡρ. ὡμῶν Δημ. 168. 15.—ἴδε ἐν λ. ἡμερία.

ἡρεμίζω, ποιῶ τινα ἡρεμον, ἡσυχον.—Παθ., εἶμαι ἡσυχος, ἡσυχάζω, Ἀριστ. Ἀν. Ὑατ. 1. 29, 1. 2) ποιῶ τινα ἡσυχον, ἵππον Ξεν. Ἰππ. 7, 15, πρὸλ. Ἀριστ. Ἡθ. Ε. 2. 8, 9.—Παθ., εἶμαι ἡσυχος καὶ γαλήνιος, ὁ αὐτ. Φυσ. 7. 3, 15, κ. ἄλλ. II. ἀμετάβ. = ἡρεμῖα, Ξεν. Λακ. 1, 3.

ἡρεμος, ον, ἴδε ἡρέμα.

ἡρεμάτης, ητος, ἡ, = ἡρεμία, Εὐκλ. Εἰσαγ. Ἀρμονικ. σ. 21 Meib.

ἡρεμόω, ποιῶ τινα ἡρεμον, εἰς γῆν ἡλθεν ἡρεμωμένην, ἀκινδύνως πλέουσα Νικ. Εὐγεν. σ. 20.

ἡρεσιδες, αἱ, ἡρεσίαι τῆς Ἥρας ἐν Ἀργεῖ, κῆραι αἱ λουτρὰ κομίζουσαι τῇ Ἥρᾳ Ἡσυχ., Ἑτυμ. Μ. 436. 49· πρὸλ. Müller Archæol. d. Kunst. § 69.

ἡρευν, ἰων. παρατ. τοῦ αἰρέω, Ἦσ. Ἀσπ. Ἥρ. 302. Ἠρη, ἰων. ἀντὶ Ἥρα, Ὀμ. ἡρῆρε, ἴδε ἐν λ. ἀραρίσκω Β. ἡρῆρεστο, ἴδε ἐν λ. ἐρελῶ.

ἡρης, ἐπιθετ. κατὰλκεις. 1) ἐκ τῆς √ΔΡ (ἀραρ-εἶν, ἀραρ-ίσκω) ὡς φρενῆρης, ἐρι-ηρ-ες, θυμαρῆς. 2) ἐκ τῆς √ΕΡ (ἐρέσσω), ὡς ἀμφ-ήρης, ἀλι-ήρης—τρι-ήρης, τετρ-ήρ-ης, κτλ., κοινῶς ἀναφέρονται εἰς ταύτην τὴν ῥίζαν, ἀλλ' ὁ Κούρτ. θεωρεῖ τὰς λέξεις ταύτας ὡς ἀνεξάρτητες εἰς τὴν √ΔΡ, πρὸλ. διήρης. Gr. Et. ἀρ. 492.

ἡρι, Ἐπ. ἐπίρρ., πρῶτ. ἐνωρίς, Ὀμ., ὅστις συνάπτει αὐτὸ μετὰ τοῦ μάλα, ἡρι μάλ' Ἰλ. 1. 360· μάλ' ἡρι Ὀδ. Υ'. 156· ἡλθεν δὲ μάλ' ἡρι Τ. 320. (Ὁ Κούρτ. θεωρεῖ τὴν ῥίζην ὡς ἀνεξάρτητον εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ ἡώς, ἡέριος, οὐχὶ ὡς δοτ. τοῦ ἡρ, ἔαρ· πρὸλ. ἡριγένεια).

ἡρι-γένεια, ἡ, (ἡρι, γενέσθαι) πρῶτ. γεννηθεῖσα, τέκνον τῆς πρωίας, παρ' Ὀμ. ὅποτε ἐπὶ τῆς Ἡούς· ὡσαύτως ἀπολ. = Ἡώς, Ὀδ. X. 197, Ψ. 347· καθαρὰς ἀπερ ἡριγένειας, ὡς κατὰ τὴν καθαρὰν αὐγὴν, Θεόφρ. 24. 39· γενέθλιον ἡριγένειαν, γενέθλιον πρωίαν, Ἀνθ. Π. 1. 353. 2) παρὰ μεταγεν. Ἰππ., ἡμερία, Νόνν. Δ. 38. 271, Κόντ. Σμ. 10. 178. II. (ἡρ) γεννώσκα κατὰ τὸ ἔαρ, λέαινα Δισχόλ. Ἀποσπ. 357.

ἡρι-γενής, ἑς, = τῷ προηγ., Ἡώς, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 450. Γ'. 1221, κτλ.

ἡρι-γέρων, οντος, ὁ, ὁ ἐνωρίς γηράσκας, ὄνομα βοτάνης, ἐκ τοῦ πολιοῦ χυοῦ, ὃν ἔχει ἐν τῷ σπέρμῳ, Λατ. senecio, Ξεδορ. I. Φ. 7. 7, 1, Δισκ. 4. 97.

ἡριδᾶνός, ὁ, ποταμός διάσημος ἐν τοῖς παλαιῶς μύθοις, πρῶτον ἐν Ἠτ. Θ. 338· περὶ οὗ λέγεται ὅτι χύνεται εἰς τὸν Ὠκεανόν, κατὰ τὸ συνημικώτατον μέρος τῆς Εὐρώπης, Ἠρόδ. 3. 115. Μεταγενέστεροι συγγραφεῖς ἐξέλαβον αὐτὸν ὡς παριστάνοντα τὸν ποταμὸν Πάδον ὡς κατὰ πρῶτον ἐν Εὐρ. Ἰππ. 737· ἔτερι ἐνοοῦσι τὸν Ροδανὸν ἢ τὸν Ρῆνον, ἴδε Ἐρμηνευτ. εἰς Ἠρόδ. ἐνθ' ἀνωτ. II. ποταμός ἐν Ἀττικῇ, Στράβων 397, Πaus. 1. 19, 6.

ἡρι-εργής, ὁ, ὁ ἐργαζόμενος, σκάπτων ἡρία, τάφους, Ἠσυχ. ἡριεύς, ἑως, ὁ, (ἡρίον) νεκρός, Ἠσυχ. ἡριθαλῆς, τό, ἐν τῇ ἀέρι θάλλον, φυτὸν Plin. II. N. 25. 13. ἡρικᾶπατος ἢ ἡρικεπα-, ὁ, ἐπώνυμον τοῦ Διονύσου ἢ τοῦ Πριάπου, Ὀρρ. Ὑμν. 6. 4· ἴδε Bonil. Corresp. I, σελ. 14-18, Λοβ. Ἀγλ. σ. 479.

ἡρίεζε, ἴδε ἐν λ. ἐρελῶ.

ἡρινόδερμον, τό, = ἄνθερον, Ἠσυχ. ἡρινο-λόγος, ον, λαλῶν κατὰ τὸ ἔαρ, τέττις Ἠσυχ. ἡρίνός, ἡ, ὄν. (ἡρ) ἑαρινός, Σόλων 12. 19, Πίνδ. Π. 9. 82, Εὐρ. Ἰκέτ. 448, Ἀριστοφ. Ὀρν. 683, Ξεν., κτλ.—οὗδ. ἐπίρρ., κατὰ τὸ ἔαρ, γῆ τ' ἡρινόν θάλλουσα Εὐρ. Ἀποσπ. 318. 3· ὅταν ἡρινά... φωνῇ χελιδῶν Ἀριστοφ. Εἰρ. 800.

ἡρίον, τό, τάφος, τύμβος, μνημεῖον, ἔνθ' ἄρ' Ἀχιλλεύς φράσσοτο Πατρόκλῳ μέγα ἡρίον Ἰλ. Ψ. 120· ἡρία νεκῶν, Ἀΐδαο Θεόφρ. 2. 13, Νικ. Ἀποσπ. 21· εἴσατο βωμόν... ἡρίον ἔφαρ γένοιτο Συλλ. Ἐπιγρ. 4284· πρὸλ. Ἐπιγρᾶμ. Ἑλλην. 214. 1., 574 κ. ἄλλ.· ὡσαύτως παρὰ πελοπόν. Δημ. 1319. 27, Δελφ. 107. 16 (οὕτως ὁ Vales, ἀντὶ ἱερὰ), Λυκούργ. παρ' Ἀρπ. Πλούτ., κτλ.—Πρὸλ. Nuke Oruse. σ. 176. (Κατὰ τὸν Ἀρπ. καὶ ἐτέρας ἐκ τοῦ ἔρα, καὶ ἐν Ἀνθ. Π. 7. 180 ἔχομεν κατὰ χροῖον ἡρία τεύχον· ἀλλ' οἱ ἡρ χῶμα ὑψωμένον φαίνεται ἐκ τοῦ Ἀπολλ. Ροδ. Α. 1165, Καλλ. Ἀποσπ. 251, κτλ.—ἔχει δὲ παρ' Ὀμ. τὸ ζῆγμα).

ἡρι-πόλη, ἡ, (πολὴ) ἡ τὸ πρῶτ. περιφερομένη, βαδίζουσα, ἀκολούθως ὡς τὸ ἡριγένεια, ἡ πρῶτα, ἡ ἡώς, Ἀνθ. Π. 5. 228, 254.

ἡρι-σάλλιγξ, ιγος, πρῶτ. σαλλίζων, ὄνομα πτηνοῦ, Ἠσυχ. ἡριστάμεν, ἴδε ἐν λ. ἀριστάω.

ἡριστρίον, τό, ἱμάτιον ἑαρινόν· ἐσχηματισθὲν κατὰ τὸ θερίστριον, Ἠσυχ.

ἡριένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ αἰρῶ, ὑψηλῶς, ὑπερηφάνως, Πλούτ. Θ'. 147.

ἡρισμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ ἀριμάζω, ἀρμοδίως, προστυῶς, Διόδ. 17. 19.

ἡρο-άνθια, τά, ἐορτὴ γυναικεία λαμπρὰ ἀγομένη ἐν Πελοποννήσῳ κατὰ τὸ ἔαρ, Φώτ. ἡροσάνθεια παρ' Ἠσυχ. ἡροεὶκός, ἡ, ὄν. παρὰ μεταγενέστερος ποιηταὶ ἀντὶ ἡρωεϊκός, Μανέθων 1. 13, Ἐπιγρᾶμ. Ἑλλην. 270.

ἡροσταί, οἱ, = ἡρωασταί, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν τοῦ Δ' π. Χρ. αἰῶνος, CIA. II. 630.

ἡρσα, ἴδε ἐν λ. ἀραρίσκω Α. ἡρύγγιον, τό, ἴδε ἐν λ. ἡρυγγος. ἡρυγγίς, ἰδος, ἡ, ἀνήκων εἰς τὴν ἡρυγγον, Νικ. Ἀλ. 577.

ἡρυγγος, ἡ, φυτὸν τι ἐκ τοῦ γένους τῶν ἀκαυτοφύλων, Νικ. Θ. 645, 849· σπανιότερον ὡς ὑποκρ. ἡρύγγιον, τό, Θεόφρ. 1 Φ. 6. 1, 3 (ἐνθα κακῶς ἡρυγγιον), Δισκ. 3. 24, Πλούτ. 2. 700D· ὡσαύτως ἡρύγγη, ἡ, Πλιν. 22. 8, Φώτ. II. ἡρυγγος, ὁ, τοῦ τράγου ἡ γενεάς, Ἀριστ. Γ. Ζ. 9. 3, 3.

ἡρύγες, ἴδε ἐν λ. ἐρεῦγομαι II. ἡρύκακε, ἴδε ἐν λ. ἐρύκω.

ἡρῶ, ποιητ. δοτ. ἑνικ. τοῦ ἡρώς· ἡρῶ, γέν. καὶ αἰτ. τοῦ αὐτοῦ. ἡρώσασσα, ἡ, Ἐπιγρ. Δαρδανίων Κρήτης, Rang. Ant. hell. 2477. ἡρῶσται, οἱ, ἡρώς ἦτοι νεκροῦ μακαρίτου λάτρες, Ἐπιγρ. Ἀκραϊφίων Βουιτ. Mitth. d. d. arch. Inst. III. σ. 299.

ἡρωδίζαντες, οἱ, ποιοῦντες ἔργα ἄνομα, ὡς ὁ τετράρχης Ἠρώδης, Μ. Ἀκμ. τ. Α', σ. 275 (Λεξ. Κουμ.). ἡρώειον, τό, = ἡρῶν, ὁ ἴδε.

ἡρωελεγεῖον (ἐνν. μέτρον), τό, διστιχον συγκείμενον ἐξ ἑξαμέτρου καὶ πενταμέτρου, Γραμμ.

ἡρω-λαμῖος, ὁ, ποίημα συγκείμενον ἐξ ἑξαμέτρων καὶ ἰάμβων, Τζέτζ. Ἰστ. 4, 868.

ἡρωίξω, γράφω ἡρωϊκούς στίχους ἢ ἐπικὸν ποίημα, Εὐστ. 4. 1.

ἡρωικός, ἡ, ὄν. ἀνήκων εἰς τοὺς ἡρώας, κατὰ τοὺς ἡρ. χρόνους (ἴδε ἡρώς I. 1) Ἀριστ. Πολ. 3. 14, 11· ἡ χλαῖνα ἡρ. φόρησις ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 458, κτλ. 2) ἀνήκων ἢ ἀρμυζάντων εἰς ἡρώα, φύλον Πλάτ. Κρατ. 398E· ἀρετὴ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 1, 1· ἡρωικά φρονεῖν Λουκ. Ἐρωσ. 20.—Ἐπίρρ. -κῶς, ὡς ἡρώς, τελευτᾶν Διόδ. 2. 45· συγκρ. ἡρωικώτερον Θεοφύλ. Πρὸλ. ἡρωεῖος.

II, ἐν τῇ μετρικῇ, ἡρ. στίχος, ὁ ἐξάμετρος, Πλάτ. Νόμ. 958E· μέτρον Ἀριστ. Ποιητ. 24, 8· εἰς τὴν ἡρ. τάξιν ἐπανάγειν, μεταφέρειν εἰς ἐπικ. ποίημα, Δημ. 1391. 22.

ἡρωίνῃ [ε], ἡ, θηλ. τοῦ ἡρώς, ἡρώς (ἡρώσση), Θεόφρ. 13. 20, 26. 36, Καλλ. εἰς Δῆμ. 161, Διον. II. 1022· συγκρ. ἡρῶνῃ, Ἀρι-

στορ. Νερ. 315, 'Ανθ. Π. παραρτ. 51. 55.

νοῦσα, μακαρίτης (πρβλ. ἡρώς II. 2), Σουλ. 'Επιγρ. 2259.

ἡρώινος, η, ον, = ἡρωικός, Σουλ. ἐν λ. 'Ποσειδών.

ἡρώιος, α, ον, = ἡρωικός, Πινδ. Ο. 13. 71, Ν. 7. 68 [ἔχον

τὸ ὡς ἔπειτα βραχὺ] πρβλ. ἡρώος.

ἡρώις, ἰδὸς, ἡ, = ἡρώϊνη, Πινδ. II. 11. 13, Καλλ. 'Αποσπ.

126, II. 9. 504.

2) (ἔξυπακ. τοῦ ἐννεατηρις) ἑορτὴ ἐν Δελφοῖς

κατὰ πᾶν ἔνατον ἔτος, Πλούτ. 2. 493B.

3) ἐπὶ τοῦ ἡρωί-
κου στίχου, Χριστόδ. 'Εκφρ. 419.

ἡρώισσα, συνγρ. ἡρώισσα, = ἡρώϊνη, 'Απολλ. Ριδ. Δ. 1309,

1358, Σουλ. 'Επιγρ. 1455.

ἡρώιν, ὠνάς, ὁ, τόπος ἡρώων, τὸν ναὸν καὶ ἡρώνα τῇ πόλει

(ἀνέστηκεν) 'Επιγρ. Θεσσαλονίκης, Μόνη. sur une miss. au moni

Αἴλιος, σ. 18.

ἡρω-γόνια, ἡ, ποίημα τοῦ 'Ποσειδῶν (πρβλ. Θεογονία), ἴδε

Πρόκλ. Χρηστ. σ. 9.

ἡρω-γράφος, ον, ἐπικ. ποιητής, Τζέιτ.

ἡρω-λογία, (λίγω) λέγω, διηγούμαι περὶ ἡρώων, Στάβ. 508.

ἡρω-λογία, ἡ, διήγησις περὶ ἡρώων, 'Αναξίμ. παρ' 'Αθην. 498B

ἡρώων, ἰων. -ῶων, τό, 1) (ἔξυπακ. τοῦ ἱερὸν ἢ ἔδος)

ἱερὸν ἀφιερμένον εἰς ἥρωα, ὅταν τὸ ἀφιερμένον εἰς τὴν 'Ἀδραστιον,

'Ἠρόδ. 5. 67, πρβλ. 47, Θουκ. 2. 17, κτλ., ἤθερον, ἔηλ. τὸ ἡρώον,

'Αριστοφ. Σφ. 819 — τύπος τις ἡρώων (μνημονεύμενος ὑπὸ

'Ἠσυχ.) εὐρεῖται ἐν Σουλ. 'Επιγρ. 4278 α, β, ε, 4418 α ὅλλ.

2) (ἔξυπακ. τοῦ μέτρον) ἐξάμετρος, Πλούτ. Νομ. 4, κτλ.

3) ἡρώα (ἔξυπ. ἱερά), τὰ, ἡ ἑορτὴ ἡρώος, ὁ αὐτ. 2. 811D.

ἡρώς, α, ον, συνγρμ. τοῦ ἡρώους (ἢ ἡρώ), ὁ ἥρ (ἐνν. βυθ-

μός), τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον, ὁ ἐξάμετρος, Πλάτ. Πολ. 400B, πρμ.

'Αριστ. Ρητ. 3. 8, 4 ἥρ. μέτρον ὁ αὐτ. Πολιτ. 24. 12, πούς ἥρ.

ὁ δάκτυλος, 'Ανθ. II. 7. 9, κτλ.

ἡρώς, ὁ, ἱεραῦτος, ἢ, μετ. σημασ. II) γεν. ἡρώος (ὡς δάκτυλ.)

ἐν 'Οδ. Ζ. 303), ἀλλ' ἐν τῇ τύπῳ ἡρώ Δημ. 419. 22, Πανσ. 10. 4,

10 — δοτ. ἡρώς, τὸ πλεῖστον ἐν τῇ τύπῳ ἡρώ, 'Ιλ. II. 453, 'Οδ.

Θ. 483, 'Αριστοφ. 'Ορν. 1485, Πλάτ. Κωμ. Φύωνι 2. 18, Χρηστ.

παρ' Δημ. 1072. 25 — αἰτιατ. ἡρώα Πλάτ. Νόμ. 738D, Δημ. 288.

17 (ὡς δάκτυλος ἐν 'Ανθ. II. παραρτ. 3761, ἀλλὰ συνήθως ἐν τῇ τύπῳ

ἡρώ, Πλάτ. Πολ. 391D), 'Απολλ. Ριδ. Β. 766, κτλ., ὡσαύτως

ἡρώων 'Ἠρόδ. 1. 167, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 283 — Πλάτ., ὄνομα ἡρώος

σπανίως συνγρ. ἡρώος, ὡς ἐν 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 283, δοτ. ἡρώσιν

Δισχυλ. 'Αποσπ. 52, αἰτ. ἡρώας, σπανίως ἡρώς, ὡς ἐν τῇ αὐτῇ 'Αγ.

516, Δουκ. Δημ. 'Εγκωμ. 4 — 'Ἰδε Δοβ. Φων. 159, ἐν ταῖς 'Αετ.

'Επιγρ. ἡρώς, ἡρώος (ἡρώ), ἡρώ, ἡρώ (ἡρώα) — Δουκ., γεν.

καὶ δοτ. ἡρώων Meisterh. Gr. σ. 139. (Πρβλ. Σανσφρ. νήμα,

Δατ. vir, Γοτθ. vair, Λατ. vīrus). Παρ' 'Ομ. ἡρώς εἰς τι-

μητικὸν ἐπὶ ὁ. διδόμενος οὐ μόνον εἰς τοὺς ἀρχηγούς πολεμιστάς, καὶ

μάλιστα τοὺς ἐν Τροίᾳ 'Ελλήνας (ἡρώας Δαναοί, 'Αχαιοί 'Ιλ. Β.

110, Τ. 34, 41, 78) — ἀλλ' εἰς τοὺς πολεμιστὰς ἐν γένει (στίχας

ἀνδρῶν ἡρώων 'Οδ. Δ. 101, κτλ.) — ἀλλ' ὡσαύτως καὶ εἰς

ἀνθρώπους οὐδὲν κοινὸν ἔχοντας πρὸς τὸν πόλεμον ἢ τὴν διακρίσιν,

ὡς ἐν 'Οδ. Δ. 483 εἰς τὸν ἀνδρῶν Δημόδοκον, ἐν 'Οδ. Σ. 423 εἰς

τὸν κήρυκα Μούλιον (πρβλ. 'Ἠρόδ. 7. 134) — μάλιστα ἐν 'Οδ. II.

44, οἱ ἀπὸλοιμοὶ Φαίλακες οὕτω καλοῦνται ὥστε ἡ λέξις ἡρώς κατ'

ἀρχὰς ἀπεδίδετο εἰς πάντα ἐλευθερον κατὰ τὴν προελληνικὴν περι-

οῦον (ἂν καὶ κυρίως ἐπὶ καὶ τότε εἰς τοὺς μαχητάς), καὶ ὁ 'Αριστ.

ἐν Προβλ. 19. 48 δὲν ἀκριβολογεῖ, λέγων ὅτι, οἱ ἡγεμόνες τῶν

ἀρχαίων μόνον ἦσαν ἡρώες, οἱ δὲ λαοὶ ἀνθρώποι. — Περὶ

τῆς ἡρωικῆς ἐποχῆς ἴδε 'Απολλων. Λεξ. 'Ομ. σ. 335 Toll., Serv.

Virg. Aen. 1. 200, Thirlw. Hist. Gr. 123 κτλ., Grote κερ. 2.

2) ἐπειδὴ ἡ ἡρωικὴ περίοδος ἐκτετατο σπουδαίοντα διὰ τὴν

ἀρχαϊότητα αὐτῆς, οἱ ἥρωες ὑψώθησαν ὑπὲρ πάντων τῶν κοινῶν ἀνθρώ-

πων ὑπὲρβη ἔχουσες τῆς τοιαύτης ιδέας παρ' αὐτῷ τῷ 'Ομήρῳ, εἰ

τὸ χωρίον γνήσιον, 'Ιλ. Μ. 23 (ἐνθα οἱ ἥρωες καλοῦνται ἡμιθέων

γένος ἀνδρῶν) ἴδε 'Πο. 'Εργ. κ. 'Ἠμ. 170, ἐνθα οἱ ὀλβιοὶ ἥρωες

εἶνε ἡ τετάρτη γενεὴ ἀνθρώπων, οἵτινες ἔπασον πρὸ τῶν ὀλβίων καὶ

τῆς Τροίας, ὁ δὲ Ζεὺς ἐδωκεν αὐτοῖς εἰς κατοικίαν τὰς νήσους τῶν

Μακάρων. Τούτους δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν πρὸς τοὺς δαίμονας,

οἵτινες ἔσταντο μίαν βαθμίδα ἀνωτέρω, δηλ. ἦσαν μεταξὺ τῶν ἡρώων

καὶ τῶν θεῶν, πρβλ. 'Πο. 'Εργ. κ. 'Ἠμ. 124, 154, Πλάτ. Κρατ. 397D.

Νόμ. 738D.

3) ἥρωες, ὡς ὑποκείμενα λατρείας, πρῶτον παρὰ

Πινδάρῳ, οἷτοι παριστᾷ αὐτοὺς ὡς γενεὰν μεσάζουσαν μεταξὺ θεῶν

καὶ ἀνθρώπων, ὡς ἡμιθέους, ἀντιθέου, Π. 1. 103, 4. 102, ἥρωες

θεοὶ Ν. 3. 38, πρβλ. Δισχυλ. 'Αγ. 516, 'Αποσπ. 49, ταῦτα δὲ

χωρὶς καὶ τὸ ἐν Κύρ. 'Αποσπ. 449 εἶνε τὰ μόνα, ἐν οἷς ἀπαρτῇ ἡ

λέξις παρὰ Τραγ.) — ἡ λέξις ἐκφράσθη τὸ πρῶτον μετὰ τριαύτης

σημασίας ἐπὶ τῶν γεννηθέντων ἐκ θεοῦ καὶ θνητοῦ, οἷος ὁ 'Ηρακλῆς, ὁ

Ἀνταῖος, ὁ Μέρμυρ, 'Ἠρόδ. 2. 44, Πινδ. Ν. 3. 37, κτλ., ἀκολούθως

ἐπὶ τῶν τιμηθέντων διὰ τὰς πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος εὐεργεσίας, οἷος

ἦσαν ὁ Δαίδαλος, ὁ Τριπτόλεμος, ὁ Θεσπεύς, κλ., Σιμωνίδ. ἐν 'Ανθ. Πανσ.

4. 84, κτλ., καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐπισημῶν προσώπων τῶν μυθικῶν χρί-

νων, οἷος τοῦ Σωφροῦ, Θέογν. 711 — Θεοὶ ἡρώων, ὡς μετὰ ἥρωας

2) γυνὴ ἀποθα-

τοῦ 'Πρωτοκτοῦ Jhis ιουκνίβας, Σουλ. 'Επιγρ. 3272. 1.

4) βραδύ-

τερον οἱ ἥρωες ἦσαν κατώτεροι ἐγγήφοι θνητοί, προστάται φυλῶν, πό-

λεων, συνδύματα ἢ ἐπαρμίων, κτλ., ὡς ἐν 'Αθήναις οἱ ἥρωες ἐπώνυ-

μοὶ ἦσαν ἐκείνοι, ἐξ ὧν αἱ φυλαὶ ἐκρύνθησαν, 'Ἠρόδ. 5. 66, Πανσ.

1. 1. 5, 1, καὶ ἱδρύται γενεῶν ἢ πόλεων (ἄρχηγεται, κτίσεται), ἴλα-

τρεῦντο ὑπὸ τῷ ὀνόματι τοῦτο, εἰς οὗς ἱερὸν (ἡρώα) ἱδρυν ἢ πολιτεία

μετὰ θυσίαν καὶ ἑορτῶν· πάντοτε ὅμως ἐκείνη διακρίσις αὐτῶν ἀπὸ

τῶν θνητῶν θεῶν, ἴδε 'Ἠρόδ. 1. 167, 168, Θουκ. 4. 87, 5. 30.,

'Αριστ. Πολ. 7. 14, 2, οὔτε Ορεῶς, οὔθ' ἥρωας, οὔτ' ἀνθρώ-

πους 'Αντιφῶν 111. 20.

5) κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους

πρῶτον καὶ μεγάλως ὑπερβλήσαντα τὴν πολιτείαν ἡμῶντος οὐμῶν

τερῶν, ὡς ὁ Βρασιδᾶς ἐν 'Αμφικλύῃ, Θουκ. 5. 11 ἐνίοτε ἐλ καὶ

ἐχρήσατο σφαγῆς πρὸς ἐξολοκλήν, αἷος, ὁ 'Ομήριος ἐν 'Αμαθούνῃ

τῆς Κύπρου, 'Ἠρόδ. 5. 105, πρβλ. 7. 117: — 'Ἠγεσθεν ἐν τῇ μεταγεν.

ἐλληνισμῷ ἐγένετο χρεῖς τῆς λέξεως ἥρωες πρὸς δὴλῶσιν τοῦ Δατ.

δίνης, Διων. Κ. 50. 41.

II. παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ

μακροβιότητος, ἐπὶ ἀποθανόντος, 'Διόδοτ. 3. 37, 'Ἠρόδ. 7. 13, σὺν.

ἐν 'Επιγρμ. ἥρωες χρηστέ, χαίρει Σουλ. 'Επιγρ. 1723, 1781-

83, ἐπὶ καὶ ἐπὶ γυναικῶν, 1784-89, πρβλ. ἡρώϊνη 2.

III. ἥρωας ποικίλος στήριασις, 'Παύλ. Φιλέ.

ἥρωας βραῦς ἡγεμόνων, Σουλ. 'Επιγρ. 1668. 32.

IV. βραῦς

ἡρώας, ἡ, = ἡρωϊνή, 'Απολλ. Ριδ. Δ. 1309, κτλ., 'Ανθ. II.

6. 225.

ἡρω-εἶρος, ον, φέρων ἡρώας, Ε. Μ. 230. 40.

ἡς, Δουκ. γ' ἐν. παρ. τοῦ εἰμὶ (εἰμι), Θεόφρ. 5. 10 — ὡσαύ-

τως γ' πλ. ὁ, 'Επιγρ.

ἡρ. Δουκ. ἀντὶ εἶς, 'Πρακτικῆς. Πλάτ. 1. 136.

ἡρ. ἀδρ. α' τοῦ ἡδῶν ἡδῶ, II. ἡρ. ἀδρ. α' τοῦ ἡδῶ.

ἡσαν, 'Αττ. ἀντὶ ἡδῶσαν, γ' πλ. ὁ, ὑπερ. (ἐν χρήσει ὡς πα. κτ.)

τοῦ αἶδω, Δισχυλ. 'Πρ. 451, Κύρ. Κόκλ. 231.

II. ἀντὶ

ἡδῶσαν, γ' πλ. ὁ, παρ. τοῦ εἶμι (ἵμι), σπάν. καὶ μόνον ποιητ.

ἐν τῇ συνήθῳ ἐπέῳσαν 'Οδ. Τ. 445, εἰσῆσαν 'Αγαθ. ἐν τῇ Ε.

Μ. μετῆσαν 'Αριστοφ. 'Ἰππ. 605.

ἡσαστο, ἴδε ἐν λ. ἡδῶμας.

ἡσθα, Αἰολ. καὶ 'Αετ. ἀντὶ ἡς, ε' ἐν. παρ. τοῦ εἰμὶ (εἰμι)

— ὁ τύπος ἡς μόνον παρὰ μεταγεν. ποιητ. ἀντὶ ἡς, ἐν Δαναρ. 7,

ἡρπῆτον ἡσθ'.

ἡσθημα, τό, (ἡσθμαι) ἡδονή, Εὐπολ. ἐν 'Αθήναις 45.

ἡσθημένως, ἐπὶρ. μετοχ. παθ. πρkm. τοῦ αἰσθάνομαι, μετ'

αἰσθητικῶς, ἐν οὐα.σθῶσι, τινος ἡδῶ, 'Κκκλ. 'Ιστ. 10. 9 ἐν τῇ λ.

ἡσε-επῆς, (ἡσμι) εὐεστοχος ἐν τῷ λέγειν 'Ρεσμ. Μ. 669. 7.

'Ἠσθησθς, ὁ, ἐν Βοιωτ. ἐπιγρμ. εἰσέσθω, ἴδε Αἰν. II. D.

σ. 152.

ἡσας, εως, ἡ, (ἡσμαι) τέρψις, Σουλ.

ἡσκειν ἀντὶ ἡσκειν, γ' ἐν. παρ. τοῦ ἀσκέω, 'Ιλ. Γ. 388.

ἡσκημένως, ἐπὶρ. μετοχ. παθ. πρkm. τοῦ ἀσκέω, Πολυδ.

Δ. 157.

ἡσμεν, 'Αττ. ἀντὶ ἡδῶμεν, ἴδε ἐν λ. 'εἶδω.

ἡσα, ἴδε ἐν λ. ἡσμαι.

ἡσσα, ἐν τῇ νειω. 'Ατθ. ἡσσα, ἡς, ἡ, ἀντὶ τῇ νειω, Θουκ.

6. 13, 7. 72, Πλάτ. Νόμ. 638B, πολέμου, ἐν πολέμῳ, ὁ αὐτ. Δ'γ.

196A, ἡσσα, πολέμου καὶ δικῶν καὶ ἀγορῶν Δισχυλ. 69. 16.

πρβλ. Πλούτ. 2. 840D, ἡτταν προελαιν, ἀρίων, δέχομαι νὰ νι-

κηθῶ, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 45 — μετὰ γεν. πράγμ., ὑποχώρησις εἰς τι,

ἡδονῶν, ἐπιθυμιῶν Πλάτ. Νόμ. 669B, ἡ ἐν τοιοῦτοις ἡττα

Δημ. 1486. 3, ἡ ὑπὸ τῶν λιπαρῶντων ἡττα Πλούτ. ἐν

Ἠρόδ. 6.

ἡσάδομαι, ἐν τῇ νειω. 'Ατθ. ἡσσο, Σοφ. Θουκ. μὲλλ. ἡσσοθῆ-

σμαι Κύρ. 'Ἰππ. 727, 970, ἡσσο, Ἀυσ. 161. 3, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 42,

ὅλλ' ἐμ. μὲλλ. ἡσσοσμαι. ἐπὶ παθ. σημασ., Ἀυσ. 161. 4. 180

19, Ξεν. 'Αν. 2. 3, 23, ἀδρ. ἡσσοθῶν Κύρ., κλ. πρkm. ἡσσομαι

Σοφ. κλ. — παρ' 'Ἰωνιν ἔχομεν τὸν τύπον ἐσσομαι, μετοχ. ἐσσομέ-

μενος 'Ἠρόδ. 1. 82, παρ. ἐσσομεν (ἀντὶ αὐτῆς) 7. 16B, 8. 7B,

ἀδρ. ἐσσοθῶν 2. 169, γλ. πρkm. ἐσσομαι 7. 9, 2, 8. 180 —

παθ. (ἡσσαν) ἡσμαι ἡσσαν, κατώτερος ἢ ἀσσομαι τινος,

μετὰ γεν. πρσ., Κύρ. 'Αδκ. 697, 'Ἰωνι 1117, μετὰ γιν. πρσ. καὶ

μετοχ., ἡττῶσθαι τινος εὐ ποιοῦντος Ξεν. 'Αν. 3. 2, 23, πρβλ.

Κύρ. 5. 4, 32, ἡττῶσθαι τινος τινι ἢ ἐν τινι, εἰς τι πράγμα,

αὐτῶν 3. 3, 42, 8. 2, 13, κτλ., ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγμ., ἡσο,

ῥήματα, ὑποχωρῶ εἰς τὴν δύναμιν τῆς λέξεως, Θουκ. 5. 11, πρβλ.

Δυσ. 180. 19, 28,

γνώμην Θουκ. 6. 72· ήσο. περί τι Πλάτ. Σοφ. 239B.—άπολ., οί ήσώμενοι, αντίθ. οί κρατούντες, Δίσχυλ. Θέβ. 516, πρβλ. Σοφ. Α'. 1242, Πρδ. 7. 9, 2.

3) ώς δίκαιον, έρως, νιζώμαι έν δίκη, χάσω την δίκην, Λατ. causa cadere, Σοφ. Α'. 1242, 'Αριστοφ. Π. 482, καί παρ' ήτοροί' ήττ. έν τοίς δικαστηρίοις ήσσημένον Εύρ. 4. 4, 17· δίκην, παραγραφήν Πλάτ. Νόμ. 880C, Δημ. 1117. 5.

4) παρ' 'Αττ. συχνάκις, ύποχωρῶ, μετά γεν. (ώς τῷ ήσων Π), οί φύσαντες ήσώνται τέκνων Σοφ. 'Αριστοφ. Π. 474, πρβλ. Εύρ. 'Ιππ. 976.— ύποχωρῶ, ένδίδω, κ.τ.τ., νηδύος ήσσημένους ή αύτ. 'Αποστ. 284. 5· τοῦ παρόντος έσινου Θουκ. 4. 37· τῶν πρόβων Πλάτ. Νόμ. 635D· τῶν ήδονῶν Σεν. 'Αγρ. 5. 1· ύπνου ή αύτ. Κύρ. 1. 5, 11· χρημάτων Λυσ. 180. 19· καί συχνάκις έρωτος Εύρ. κλπ. (ήσώτως ύπ' έρωτος κτλ., ίδε άνωτέρω) μετά γεν. προσ., Πλούτ. 2. 771F.— άκυλόφως επί άλλων πραγμάτων, ήττ. ύδατος Σεν. 'Ελλ. 5. 2, 5· τοῦ δικαίου αὐτόν 4. 31· τῆς αλήθειας Δημ. 317. 10· τό μή δίκαιον τῆς δίκης ήσσημένον Εύρ. 'Ιων. 1117· τό δίκαιον ήττ. τοῦ φθόνου Δημ. 792. 25.

5) μετά δοτ., νικῶμαι, καταβάλλομαι υπό τινος... άκοῆς ήδονῇ ήσώμενοι Θουκ. 3. 38, πρβλ. 7. 25· τῷ ύπνω Δίλ. π. 7. 13. 22· τοίς δικαίοις Πλούτ. Κάνων Νεμτ. 16.

II. τό ενεργ. ήσσην, νικῶ, καταβάλλω, άπαντᾷ παρὰ μεταγ. περὶ, μέλλ. -ήσω, Θεόδ. Πρδ. 5. 174· άορ. ήσσησα Πολύβ. 1. 75, 3., 3. 18, 5· πρkm. ήσσησα Διδ. 15. 87.

ήσσητέος, α. ον, υδ. πληθ. ήσσητέα, ήματ. έπθ. τοῦ ήσσημαι, γυναικός, υπό γυναικός, Σοφ. 'Αντ. 678, πρβλ. 'Αριστοφ. Λυσ. 450.

ήσσηνός, έπίρρ. τοῦ έπομ., 'Ιωσήφ. έν 'Ιουδ. 'Αρχ. 19. 1, 15.

ήσσων, ήσσων, γεν. -ονος· νεμετ. 'Αττ. ήστων, 'Ιων. έσων. 'Πρδ. 7. 9, 2· συγκρ. τοῦ κακός ή μικρός (άλλ. έσχηματισμόν εκ τοῦ ήκα, ήσύχος, ώστε δ άρχικός τύπος ήτο ήκίων ή ήκίων μετά ύπερ. ήκιστος, ίδε).

I μετά γεν. προσώπ., μικρότερος, κατώτερος, άσθενέστερος· ίδίως κατά δύναμιν, ήτον βωμάλος, ήτον γενναίος, 'Ομ. κλπ. α'θ' όσον ήσων ε'μι τόσαν σέο φέρτερος ε'ην Π. Π. 722· επί ήπων, 'Α'. 3. 2 κ. άλλ.· β'ωμή έσσωνες τῶν Περσέων 'Πρδ. 8. 113, πρβλ. 9. 92· γυναικῶν ήσσωνες Σοφ. 'Αντ. 680· Κύπριδος Εύρ. 'Ανδρ. 631· ές τι, έν τινι πράγματι, 'Πρδ. 3. 102· μετ' άπαρ, τρόπου, ε'ναι γάρ έσσωνας θεῖν τῶν θηλέων, διότι εἰς τό τρέχειν ύπολείπονται τῶν θηλέων, αὐτόν 105· οὐδένος ήσσων γνῶναι, οὐδένος κατώτερος εἰς τό νά κρίνῃ, Θουκ. 2. 60· ήπνεύειν ήττων τῶν ήλίκων, κατώτερος αὐτῶν εἰς τό ήπνεύειν, Σεν. Κύρ. 1. 3, 15.

2) άπλ., οί ήσσωνες, οί άσθενέστεροι, τό άσθενέστερον μέρος, Δίσχυλ. 'Ικέτ. 203, 489· ήσσωνας γενέσθαι, ήττηθῆναι, Θουκ. 4. 72· τά τῶν ήττόνων, ή περιουσία τῶν ήττηθέντων, Σεν. 'Αν. 5. 6, 32· μετά δοτ. τρόπου, έσσων ναυμαχίῃ 'Πρδ. 5. 86· ώσάυτως μετ' αὐτ. τρόπον, τῶν νοῦν ήσσων Σοφ. 'Ηλ. 1023, πρβλ. Σεν. Κύρ. 1. 4, 4· οὕτως επί πραγμάτων, τῶν ήττω λόγον κρείττω ποιεῖν Πλάτ. 'Απολ. 18B, πρβλ. 'Αριστοφ. Νερ. 114· καί έν τῷ πληθ., οί ήττους λόγοι αὐτόν 1042, 'Ισοκρ. 313B· τό ήσσόν τινι νέμειν Εύρ. 'Ικέτ. 379· τό λίαν ήσσων, αντίθ. τό άγαν, ή αύτ. 'Ιππ. 264.

III. μετά γεν. πράγματις, ένδίδων, ύποκείμενος, ύποχωρῶν εἰς τι, δοῦλος εἰς τι, τοῦ τῆσδ' έρωτος Σοφ. Τ. 489· τῶν αίσχυρῶν ή αύτ. 'Αντ. 747· άρχῆς ή αύτ. έν 'Αποστ. 668· γάμων Εύρ. 1. Α. 1354· κέρδους 'Αριστοφ. Πλ. 363· ήδονῶν Πλάτ. Πρωτ. 353C· γαστήρος ή οἶνου ή άφροδισίων ή πόνου ή ύπνου Σεν. 'Απομν. 1. 5, 1· χρημάτων Θεόπομ. 'Ιστ. παρ' 'Αθην. 252C· καθόλου, ύποχωρῶν εἰς τι, άνήλικος νά άντισταθῇ, τοῦ πεπρωμένου Εύρ. 'Ηλ. 1660· νόσων καί γήρωσ Λυσ. 198. 5· οί ήττους τῶν πόνων [ήτοι] Σεν. 'Ιππ. 1, 3· πρβλ. ήσσωμαι 1. 4.

III. αὐδ., ήσσω, ήττω, ώς έπίρρ., όλιγώτερον, όλίγον δέ τί μ' ήσσων έτίμα 'Οδ. Ο. 365· ήσσόν τι Θουκ. 3. 75· ήσσων έτέρων ή αύτ. 1. 84· συνήθ. μετά ήμάων, άλλα καί μετ' έπθ., άριστοκρατῆαι.. αἱ μὲν μάλλον, αἱ δέ ήττον μόνιμοι 'Αριστ. Πολ. 5. 7, 6, πρβλ. Μετεωρ. 1. 3, 20· έτι καί μετά συγκρ., ήττον άκριδέστερον ή αύτ. Πρδ. 31. 2· ήττον εύληπτοτέρα διον. 'Αλ. 3. 43· συχνάκις προηγούμενης άρνήσεως, εύ ήσσων, οὐδ' ήσσων, όχι όλιγώτερον, έπ' ίσῆς, ές ίσιν, Δίσχυλ. Χο. 181, 708, Σοφ. Α'. 672, 1023, Θουκ. 1. 8, κ.τλ.— περί τοῦ μάλλον καί ήττον, ίδε έν λ. μάλα II. 6 καί 7.

ήσση, 'Αττ. αντί ήδετε, ίδε έν λ. *εδω.

ήσσην, αντί ήτην, γ ήτικ. παρατ. τοῦ εἰμι (sum).

ήσσην, αντί ήδέτην, ίδε έν λ. *εδω.

ήσσηνός, ή. 6ν, (ήσσημαι) εύδρεστος, εύχάριστος, αντίθ. άλγεινός, Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 6. 33.— 'Επίρρ. -αδς, ή αύτ. Μ. 10. 225.

ήσσην, αντί ήτον, δ' εύκ. παρατ. τοῦ εἰμι (sum).

ήσσηός, ή. 6ν, ήματ. έπίθετον τοῦ ήδμαι, ήδός, εύχάριστος, Σουτ. 'Ήσυχ.

ήσσησκα, άορ. α' τοῦ αἵστω, Σοφ. Α'. 515.

ήσσηχα, οὐδ. πληθ. τοῦ ήσσηχος (ή ήδε), ώς έπίρρ.

ήσσησάωμι, μέλλ. -άσω, Θουκ. 2. 84, -άσμαι Λουκ. 'Αλεκτρ. 1· άορ. ήσσησάω (ήσσηχος).

Εἰμαι ήσσηχος, διαμένω ήσσηχος, άνα-

παύομαι, άκίνητος, αὐθ' ήσσησέ Δίσχυλ. Πρ. 327, 344· ή άπορία τοῦ μή ήσσησέιν, ή στήριξις, ή έλλειψις άναπαύσεως, Θουκ. 2. 49· οί πολέμοι ήσσησάων Σεν. 'Αν. 5. 4, 16· τοῦς νέμους εύκ. έων ήσσησέιν έν τιμωρίαις Λουκ. 'Απομν. 19· ήσ. πρὸς θύραν, επί έραστοῦ, 'Α. 6. 11. 5. 167· συχνόν καδ' μετοδ', ήσσησάων προσμένει Σοφ. Ο. Τ. 620, πρβλ. Εύρ. 'Ορ. 134· ώστε μή ήσσησάωσιν σῶσθ' ήσσησάων, άναπαύεσθαι εκ τῶν πολέμων, Θουκ. 1. 12· ήσσησάων τῶν νεδῶν ή αύτ. 1. 49· μόλις ήσσησάωντες ή αύτ. 8. 86· ήσσησάων τήν διάνοιαν έχειν 'Ισοκρ. 87B· τό ήσσησάων τῆς νυκτός, τό ήσσησάων σημαίνει ής νυκτός (τό μεσονύκτιον), Θουκ. 7. 83· ήσ. από τινος, άπέλθωμαι από... 'Α. 6. 11. 5. 133· άλλ' ήσσησάω, ρόνον έσιν ήσσηχος, Εύρ. 'Πρ. Μαιν. 98. 1 Α. 973.

II. μεταβατ. ενεργείας έν τῷ άορ. α', κάμνω τινά νά ήσσησῇ, τῶν βάλων νά άναπαύσῃ, αντίθ. τῷ κενέω, Πλάτ. Πολ. 572A.— Πλθ., ώς άπρόσμενον, ήσσησέται επί τῆς γῆς, ύπάχει ήσσηχα, 'Εσθ. ('Ιδὲ λ', 16).— 'Ιδε Κδν: έν έν 'Ηλωσσ. 'Περσάρτ. α. 296.

ήσσησάω, άορ. άσσηχ-, α. ον, ποιητ. αντί ήσσηχος, Σοφ. Ο. Κ. 197, Εύρ. Μήδ. 808, Πλάτ. Πολιτ. 307A, Νόμ. 775C.— τό ήσσησάων, ήσσηχα, άπραξία, Σοφ. 'Αποστ. 678. 6· ή οί ήσσηχοί άσσησάων, αὐτόν 556.

ήσσησάωτος, -ατος, άνήμαλ. συγκρ. καί ύπερθ. τοῦ ήσσηχος.

ήσσησάωτον, ήματ. έπθ. τοῦ ήσσησάω, δετ' ήσσησάω, 'Φίλων 1. 2.

2) ήσσησάωτος, α. ον, όν πρέπει τις ν' άσσησῇ ήσσηχον, νά μή κάμῃ λόγον περί αὐτοῦ, ή αύτ. 2. 5.

ήσσησάωτηριον, τό, άναχωρητήριον, μοναστήριον, διαμονή ήσσησάωτον, Πνλ.

ήσσησάωτης, αὐδ. δ, έρημίτης, μοναχός, Παλλασ. Βίος 'Ιω. Χρυσ. 29B, κλ.

2) ό έπιστάτης σιγῆς έν μουσ. κτλ., ή καί σιλενταρίος λεγόμενος εκ τοῦ Λατ. silentarius, 'Ιουδ.-Βασίλ. III. 1312D, C, 1313B.

ήσσησάωτρια, ή. θηλ. τοῦ προηγ., μοναχή, *καλογραιά, 'Εκκλ.

2) ή καθήσσησάωτρια, 'Ήσυχ., Σουτ.

ήσσησάωτικός, ή. 6ν, κατάλληλος εἰς τό καθήσσησάω (τήν ψυχῇ), τρόποι ρυθμοποιίας τρέις, συσταλτικός, διασταλτικός, ήσσησάωτικός 'Αριστοφ. Κόνει. α. 43.

II. μοναστικός, άσσησάωτης, 'Εκκλ.

ήσσησῇ, άορ. άσσησῇ, έπίρρ. ήσσηχος, ήρέμα, ήπίως, Πίνδ. II. 11. 84, κ.τλ. ήσ. κατακεῖσθαι 'Αριστοφ. Π. 692· μετέρχεσθαι τι Εύρ. 'Ιππ. 444· έχ' ήσσησῇ, *κάθου ήσσηχα, Πλάτ. 'Ιππ. Μειζ. 218C· ήσ. έχειν τήν οὐράν Σεν. Κυν. 3. 4· ήσ. γελάσαι Πλάτ. Ψαδισμ. 115C· βαδίζειν, γράφειν, διαλέγεσθαι, κ.τλ. Πλάτ. Χαρμ. 159B, C, κ.τλ. ήσ. άναμνίσκεισθαι, μετ' ήσσησαν, Δίσχυλ. 33. 1· εύσεδεῖν Εύρ. 'Αποστ. 288. 9.

2) λάθρα, κρυφίως, λεληθώς, Πλούτ. 'Αλκιδ. 24, πρβλ. Θουκ. 8. 69, καί ίδε ήσσηχος.

3) μετ' έπθ., έλίγον, έλαφῶς, ήσ. έηρος 'Ιππ. 1132H· γρυπός Αλ. π. 2. 3. 28.

ήσσηχα, 'Ιων. -ή, άορ. άσσηχα, ή. άκίνησία, άνάπαυσις, ήσσηχα, κατ' άντίθεσιν πρὸς τά κίνησις, θόρυβος, κόπος, κτλ., 'Οδ. Σ. 22· προσώποσ., φιλόφρον 'Ασσηχα, Δίκας., θύγατερ Πίνδ. II. 8. 1, άγασσόφρων 'Ασσηχα 'Αριστοφ. 'Ορν. 1321· συχν. παρ' 'Πρδ. καί 'Αττ.:— μετά γεν. άντικειμ., ήσ. τῆς πολιορκίης., άνάπαυσις από., 'Πρδ. 6. 135· τῆς νδονῆς Πλάτ. Πολ. 583E· τοῦ λυπεῖσθαι αὐτόν G· ή από τῆς εἰρήνης· ήσ., ή άκολουθούσα τήν εἰρήνην άνάπαυσις, Δημ. 63. 10· κατὰ πληθ., Πλάτ. Θεατ. 153C.

2) σιωπή, ήρεμία, άκίνησις, Εύρ. 'Αλκ. 77.

3) μετά πρθέσ., δι' ήσσηχίης εἰμι, εἰμαι ήσσηχος, ήσσησάω, 'Πρδ. 1. 206·— έν ήσσηχα, αντίθ. έν πολέμῳ, Θουκ. 3. 12· έν ήσ. έχειν τι, οὐδέν λέγειν, σιωπᾷν περί τινος, 'Πρδ. 5. 92, 3· έν ήσ. έχειν έαυτόν αὐτόν 93· έν ήσ. εἰατρίβειν 'Ηρωδιαν. 2. 5·— έφ' ήσσηχος 'Αριστοφ. Σρ. 1517· μένειν έφ' ήσσηχα 'Προτιαν.,— κατ' ήσσηχίην πολλήν 'Πρδ. 1. 9., 7. 208, Δημ. * καδ' ήσσηχαν, έν άνάπαύσει, 'Αριστοφ. Λυσ. 1224, Θουκ. 3. 48, κ.τλ.· αντίθ. διδ' σπουδῆς Σεν. 'Ελλ. 6. 2. 28·— μεθ' ήσσηχας, ήσσηχος, Εύρ. 'Ιππ. 205.

4) μετά ήμάων, α)

α) ήσσηχαν, ήσσησάω, εἰμαι έν εἰρήνῃ, 'Πρδ. 1. 66., 7. 150, Πλάτ., κ.τλ. πρὸς τινά, έν σχέσει πρὸς τινά, Λυσ. 180. 11· ύπέρ τινος, διὰ τι πρῆγμα, 'Ισοκρ. 217D· κινήσεων, από κινήσ., Πλάτ. Τιμ. 80E·— ώσάυτως, σιγῶ, σιωπῶ, 'Πρδ. 5. 92, Εύρ. 'Ανδρ. 143, 'Αριστοφ. Παρ. 321·— σπαίλω, τήν ήσσηχαν άγειν Ελλαντ. 'Απολ. 1. 14, 8.

6) ήσ. έχειν = ήσ. άγειν 'Πρδ. 2. 45., 7. 130, 'Αττ.: διαμένω ήσσηχος, Σεν. 'Ελλ. 3. 2, 13· ήσ. έχειν πρὸς τινά Λυσ. 180. 10· έξακολουθῶ σιωπῶν, 'Ισοκρ. 116D.

II. έρημία, τόπος έρημικός, 'Τιμ. 'Ομηρ. εἰς 'Ερμ. 356, Σεν. 'Απομν. 2. 1, 21.

ήσσησάω, δ. = ήσσηχος, Σουτ. 'Τιμ. 8. 31.

ήσσησάωτος, συγκριτ. τοῦ *ήσσησάω, φιλήσσηχος, Πλωτίν. 1. 339. 9, 28 (Kirchh.).

ήσσησάωμι, άορ. άσσηχ-, ον = ήσσηχος, άμέρα Πίνδ. Ο. 2. 58.

ήσσησάωμι, άορ. άσσηχ-, ον = ήσσηχος, ήσσησάωμι δ' άρα μιν πολέμου εκνεμπε 'Ηλ. Ψ. 598· εἰράνα Πίνδ. II. 9. 40·

ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς, τρόπου ἡσυχίου Περδ. 1.107· οὐδ' ἡσ. ὁ σὺφρων βίος Πλάτ. Χαρμ. 140B· τὸ ἡσ. ἡθὸς δ' αὐτ. Πολ. 804E· οἱ ἡσυχιοὶ Ἀντιφών 121.12, Πλάτ. Χαρμ. 159B· τὸ ἡσυχιον τῆς Εἰρήνης Θουκ. 1. 120.—Ἐπίρρ.—ως, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 438, Πλάτ. Θεαιτ. 179B.

ἡσυχιότης, ἡσος, ἡ, = ἡσυχία, Πλάτ. Χαρμ. 159B κέξ. ἡσ. τινός, αἱ εἰρηνικαὶ αὐτοῦ διαθέσεις, Λυσ. 175. 27.

ἡσυχόμαι, παθ., ἡσυχάω, σιγῶ, ἡσυχούητε, διάρ. γραρ. ἀντί σίγα, Ἐβδ. ('Δμός ς', 10).

ἡσυχός, ἄωρ. ἄσυχος, ὄν. (ἴδε ἐν τέλ.).—ὡς τὸ ἡσυχίος, ἥρεμος, ἡσυχός, ἀκίνητος, σιωπηλός, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ κινούμενος, λαλῶν, ἐργαζόμενος, κτλ. ἡσ. ἀνιστρέφεται Πισ. Θ. 763· ἡσυχοὶ ἔργα νέμοντο δ' αὐτ. Ἑργ. κ. Πμ. 119· ἡσ. ... ἐδόν ἔρχεο Θεόγ. 331· ἡσ. καθεύδειν Ἀνακρ. 88· ἡσ. θακεῖν, θάσσειν, καθύσθαι Σοφ. Α'. 325, Εὐρ. Ἑκ. 35, κτλ. ἡσυχοὶ ἔστε Περδ. 7.13, πρβλ. 1. 88· ἔχ' ἡσυχός, μένε ἡσυχός, ἡσυχάζε, δ' αὐτ. 8. 65, Εὐρ. Μῆδ. 550· μέν' ἡσ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1199, Θεσμ. 925· γίγνεσθε Εὐρ. Κύκλ. 94, πρβλ. Βάκχ. 1301· κατεθέατο Σεν. Κύρ. 5. 3, 55· ἡσύχῳ ποδὶ χωρεῖν Εὐρ. Ὀρ. 130· ἡσύχῳ βάσει φρενῶν, δηλ. ἡσυχῶς διαλογιζόμενος, Δίσχυλ. Χο. 452· ἡσ. λακεῖν Εὐρ. Ἑκ. 1109· ἐν ἡσύχῳ, ἡσυχίᾳ, Σοφ. Ο. Κ. 82· ἡσυχός, ἀδρανής ὡς πρὸς .., Εὐρ. ἐν Ἀδύλ. 63.

2) ἡσυχός, ἥρεμος, πρὸς ἐπὶ χαρακτηρισ, Δίσχυλ. Εὐρ. 223, Εὐρ. Ἰκέτ. 952, κτλ.· τοὺς ἀφ' ἡσυχίου ποδός, τοὺς διάγοντας ἡσυχον βίον, δ' αὐτ. Μῆδ. 217· δμματος παρ' ἡσ. Δίσχυλ. Ἰκέτ. 199· γλῶσσοι Σοφ. Ἀντ. 1089· ὀργῇ ὑπόθεσι ἡσυχον πέδα, μετρίσαντες τὴν ὀργὴν σου, Εὐρ. Βάκχ. 447· τὸ ξύνηθεσι ἡσυχον, τὴν συνήθειαν ἡσυχίαν, Θουκ. 6. 34· ἡσυχαιτέρα, ἥτεον αὐστηρά, δ' αὐτ. 3. 82.—ὡσαύτως, προσεκτικός, Εὐρ. Ὀρ. 1407, Ἰκέτ. 509.

II. τὰ κοινὰ παρ' Ἀττ. συγγρηκῶν καὶ ὑπερθε, ἥταν ἡσυχαιτέρος, -αίτατος, ὡς ἐν Δίσχυλ. Εὐρ. 223, Θουκ. 3. 82, Πλάτ. Φιλότ. 24C, Σεν. Κύρ. 1. 4, 4., 6. 2, 12· ὡσαύτως εὐφραίνεται ὁ θυμὸς τὸς -ώτερος, Σοφ. Ἀντ. 1089, Πλάτ. Χαρμ. 160A.

III. Ἐπίρρ.—ως, Δίσχυλ. Ἰκέτ. 724· κόρτ' ἂν εἶχον ἡσύχως Εὐρ. Ἰκέτ. 305· ἡσ. ναιεῖν δ' αὐτ. Ἡρακλ. 7· ἡρέμα, μετὰ προσοχῆς, δ' αὐτ. Ὀρ. 698, Σεν. Κύρ. 5. 3, 63, κτλ.—Ἰων. συγρηκ. ἡσυχίστητον Ἰππ. 338. 12, 50· ὑπερθε. ἡσυχαιτέα Πλάτ. Χαρμ. 160A.—Τὸ οὐδ. ἡσυχόν, ἄωρ. ἄσυχον, εἶνα ἐν χρήσει καὶ ὡς ἐπίρρ., Θεόκρ. 14. 27· καὶ πληθ. ἄσυχα, δ' αὐτ. 2. 11, 100., 6. 12· ὡς τὸ ἡσυχῇ. (Κατὰ τὸν Bensley ἐκ τῆς √HS, ἤματι, καθήμενος, πρβλ. τὸ Lat. sedentius).

ἡσφαλισμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm. τοῦ ἀσφαλιεῖν, ἀσφαλῶς, Διδ. Ἀλ. 356C, Γρηγ. Νύκτ. III. 268C, Ἐπιφ. I. 749D.

ἡσχυμίνως, ἴδε ἐν λ. αἰσχύων.

ἡτα, τό, τὸ γράμμα ἡ, Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 895· ἴδε ἄρθρον II ἡ. ἡται (= ἡ) ὑποακτ. τοῦ εἰμαί. αὐτὸ καὶ δ' αὐτὸς αὐτῇ ἐκποῇ καὶ εἴτε καὶ ἡται περισσόν· Ἐπίρρ. Δελφῶν W. αἱ F. 154, κτλ.

ἡτε, ἡ καὶ, Πλ. T. 148· Butlin. Lexil. ἐν λ. εὐτε.

ἡτε, ἡ, ὡς ὁ Wolf. παρ' Ὀμ., ἡ τε, βεβαίως, ἀναμφιδόλως, ἴδε ἐν λ. ἡ.

ἡτε, ἡτην, Ἀττ. 6' πληθ. καὶ γ' δοικ. παρσε. τοῦ εἶμαί (ἴδε). ἡττωμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm. τοῦ ἀττωμαί, ἀττωμας, Θεοφύλ. Σιμοκάτ. 131. 5.

ἡτοι: I. = ἡτοι. βεβαίως, ἀληθῶς, μέριον συγχάνει ἐν χρήσει παρ' Ἑπικ., κυρίως πρὸς ἐπιβεβαίωσιν ἀληθείας πινῆς ἢ ισχυρισμοῦ, Πλ. Ζ. 56, Ὑμν. Ὀμηρ. εἰς Ἑρμῆν 368· ἀλλὰ συγχάνει ὡς μεταβὰς ἀπὸ μιᾶς προτάσεως εἰς ἄλλην ὡσαύτως ἐν ἀρχῇ ἀποδείξεως, ἡτοι μὲν (μετὰ τὸ εἶπε), τότε θνῆτος, Πλ. Γ. 213· μετὰ τὸ ἀλλ' εἰ ..., καὶ θμικ. Π. 644.—Κυρίως ἐν ὀρχῇ περιόδου, ἡτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν Πλ. Β. 76, κτλ.—ἀλλ' ὅμως ἡ Ὀμηρ. οὔτε τὸ μέριον τοῦτο μετὰ μιᾶν ἢ δύο ἄλλας λέξεις· μετὰ ἀντωνυμιᾶν, τὴν ἡτοι Β. 813· τῶν ἡτοι Δ. 237· τῆς ἡτοι Ὀδ. Μ. 86· ὁπότε δύναται νὰ περιβληθῇ τὸ δέ, εἰ δ' ἡτοι Πλ. Μ. 141, κτλ.—ἡ ῥα, ὡς, τὸν ῥ' ἡτοι Σ. 237—μετὰ σύνδεσμον ἄλλ' ἡτοι Δ. 140, κτλ.—ἐνθ' ἡτοι Π. 339, Ὀδ. Γ. 126, κτλ.—ἔφρ' ἡτοι Πλ. W. 52, Ὀδ. Γ. 419· ὡς ἡτοι Ε. 24· σπανιότερον, καὶ νῦν ἡτοι, νῦν δ' ἡτοι Δ. 151, Πλ. T. 23, Περικλ., Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀφρ. 226.

2) παρὰ Γραμματ. μετ' ἐπισημειωτικῆς ἐννοίας ὡς τὸ ἡγούμαι. Lat. scilicet. II. = ἡτοι. ἡ τῶ ὄντι ..., κυρίως ἡτοι ... ἡ, ὡς ἐν Δίσχυλ. Χο. 497, Σοφ. Ἀντ. 1142, Τρ. 150, Πλάτ. Φαίδρ. 68C, κτλ.· συγχάνει ὡσαύτως ἡτοι ... γε ... ἡ ... Περδ. 1.11, κτλ., πρβλ. Θουκ. 2. 40, κτλ.—τὴν ἀνίστητον τῶν παρ' ἡτοι ... ἡτοι ..., ἀποδοκιμάζει ἡ ἀπολλύων, ἐν Δ. Β. 486, ἄλλ' ἀπαντα ἐν Πινδ. Ν. 6. 8, Ἀποσι. 103· ὡσαύτως ἡτοι ..., ἡτοι ... ἀντί ἡ ..., ἡτοι ..., παρὰ μεταγενεστέρ. συγγραμ. ὡς Ἰαλὼν., πρβλ. Schäl. Γρηγ. Κορ. α. 843.

ἡτορ, τό, παρ' Ὀμ. αἰετοί· κατ' ὁσμ. ἡ αἰτία· δοτ. ἡτορε Σιμων. 44. 6 (διάφ. γραρ. ἡτορ). II κατὰ τὸ μέρος τοῦ σώματος, μόνον ἐν Πλ. X. 452, ἐν δὲ μοι αὐτῇ στήθεσι πάλλεται ἡτορ, εἰς τὸ στήθεός μου κενεῖται ἡ καρδιά μου—ἀκολουθῶν ὡς ἡ ἔδρα τῆς ζωῆς, ζωῆ, φίλον ἡτ. ὀλέσει Πλ. W. 250, κτλ.—λύτ

γούνατα καὶ φίλον ἡτ. Φ. 114, κτλ. ἀνεψυχον φίλον ἡτ. Ν. 84.—ἀκολουθῶν, ὡς ἡ ἔδρα τῶν αἰσθημάτων, ὡς καὶ ἡμῖς λέγομεν ἡ καρδιά, πλεον. συνωνύμως τῷ θυμῷ (8 ἴδε), ἐγγέλσσε δὲ οἱ φίλον ἡτ. Φ. 389· κατεπλήγη φίλον ἡτ. Γ. 31· ἀχει βεβολημένος ἡτ. Γ. 9· μινύθει δὲ μοι ἐνδοῦον ἡτ. Ὀδ. Δ. 417, κτλ.—ὡσαύτως, ὡς ἡ ἔδρα τῶν ἐπιθυμιῶν, ποτῆτος ἀσασθαι φίλον ἡτ. Πλ. Γ. 307· ποθέουσα φίλον κατατήκοισι ἡτ. Ὀδ. T. 136· ἐπὶ τῆς ἐνέργειας τοῦ κρίνειν, ἐν δὲ οἱ ἡτ. στήθεσιν ..., διὰ νῶτα μερμηρίζον Πλ. Α. 188, πρβλ. Ο. 252.—Ὅτι ὁ Ὀμηρ. οὔτε αὐτὸς ὡς αὐτὸν καὶ ὕλικόν, φαίνεται ἐκ τῶν χωρίων ὅσα παριστᾶσι τὸ ἡτορ ὡς καίμενον ἐν στήθεσιν· ἐν Πλ. Γ. 169 τοποθετεῖται ἐν κραδίῳ, ἥτις ἐνσταυθὲς πρίπει νὰ ἔχη εὐρυτέραν ἡμασίαν, ὅν καὶ ὁ Ὀμηρ. μεταχειρίζεται αὐτῇ· γενινῶς ὡς δὲ ἡτορ.—Λέγει ἐπική, ἐν χρήσει καὶ παρὰ Σίμων. καὶ Πινδάρ. ὡς καὶ ἐν χορίκῳ τοῦ Δίσχυλ. Περσ. 992.

ἡτρίατος, α, ὄν. (ἡτρον) ἀνήκων εἰς τὸ ὑπαγάτριον, τοῦ ὑπαγάτρου, Κωμ. Ἀνών. 316, Λουκ. Δεῖφ. 6· τὸ ἡτρίατο γ, δ' ὑπόμαχος, ἡ κοιλία. Ἀριστοφ. Ἀποσι. 302· ὡσαύτως ἡτρίατα, ἡ, αὐτόθι 421, Ἀδύλ. 40.

ἡτριν, ἄωρ. ἡτριν, τό, ὁ στήμων, τὸ σιτημῶν· ὑφάρμακος (τὸ ὑφάρμακον ἐκαλεῖτο κρόκη), Πλάτ. Φαίδρ. 204A, Παιδρ. 18, 39, Ἀνθ. Π. 6. 288· ἐν τῷ πληθ. λεπτὸν ὑφάρμακον, διαφανές, ἡτρία πέπλων Εὐρ. Ἰων. 1421· ἡτρία βύβλων, φύλλα κατασκευασμένα ἐκ τεμαχίων παπύρου πεπλεγμένων σταυροειδῶς, Ἀνθ. Π. 9, 360, Πλ. ἐκ √FIT, πρβλ. Σανασκρ. να, νυμητι (ὑφάρμακον) πρβλ. ὡσαύτως ἀπτο-ομαι, δι-ατ-ομαι, δι-ασ-μα).

ἡτρον, τό, τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν μέρος, τὸ ὑπαγάτριον, δ' μεταξὺ ὀμφαλοῦ καὶ αἰδοῦ τοῦπος, Ἰππ. Ἀφ. 1245, Πλάτ. Φαίδρ. 118A, Σεν. Ἀν. 4. 7, 15, Δημ. 1260. 23, Ἀριστ. I. Ζ. 1.13.1· μεταρ, ἐπὶ ἄγχιον, ἡ κοιλία αὐτοῦ, ἡτρον χύτρας Ἀριστοφ. Θεσμ. 509.

II ἡ ἐντερὴν καλῶμεν, Νικ. Ὀμηρ. 595.

ἡττα, ἡτταῖμαι, ἡττάμαι, ἡττων, ἴδε ἡσσ-.

ἡττημα, τό, = ἡττα, Ἐβδ. ('Ἡσαί. λα' 9), Δ' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. 5', 7—καὶ ἡττησις, ἡ, Σουλῶ.

ἡττηματινός, ἡ, ὄν. ἡσσων, κατώτερος εἰς τὸ εἶδος τοῦ, Jul. Firmic. mathes. 3. 9. (Λεξ. Κορινθ.).

ἡτω, ἀντί ἔστω, γ' ἐνικ. προστ. τοῦ εἶμαί, Κ. Δ.

ἡυ-γένετος, -γενής, -κάρηνος, -κυμύς, -πυργός, κτλ., Ἐπ. καὶ Ἀφρ. εὐ-.

ἡυῖν, ἡυῖν, Ἐπ. καὶ Ἀφρ. μετοχ. παθ. πρkm., Εὐστ.

ἡυός, οὐδ. ἡυός, Ἐπ. ἀντί ἔδς, καλός, γενναῖος· ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται μόνον ἡνομ καὶ αἴτ. τοῦ ἄρσ. ἡυός, ἡυόν, ἡνομ καὶ αἴτ. τοῦ οὐδ. ἡυός· ἐν τῇ φράσει ἡυός τε μέγας τε Πλ. Β. 653, κτλ.· ἡυός Θεοφάνης II. 464, 653· μένος ἡυός Π. 466, κτλ.

ἡυσε [ῶ], γ' ἐν. ἄορ. α' τοῦ αἰῶν.

ἡυσε, ἡυ, μέριον, ὡς, καθὼς, ἡυτε κούρη Πλ. Β. 872, κτλ.· συγχάνει παρ' Ὀμ. ἐν παρρημιασίαις, ἀντί ὡς ὅτε, Πλ. Α. 369, Β. 87, κτλ.—ἐν Πλ. Α. 277, τῷ δὲ τ' ἀνευθύνει ὁ νῦν μελέων· ἡυτε πῖσσα φαίνεται, πρβλ. πῆχεςτος· οὕτω καὶ ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Α. 269, τὸ ἡυτε ἡνῶνται νὰ διατηρήσῃ τὴν συνήθειαν ἡμασίαν τοῦ· ἂν καὶ ἐν ἀμφοτέραις τούτοις τοῖς χωρίοις ὑπὸ τινῶν ἡνῶνται αὐς = ἡ, μελάντερον τῆς πύσης, ἴδε Σπύλ. Ἐκ. Π. 349·—Ὅτι τὸ ἡυτε εἰν δύναται νὰ τεθῇ ἀντί τοῦ εὐτε, ἀποδείχθη ὑπὸ τοῦ Butlin. Lexil. ἐν λ. εὐτε, ἡυσε· ἀλλὰ τὸ εὐτε ἀπαρ' εὐρίσκειται ἀντί τοῦ ἡυτε, Πλ. Γ. 10 (καὶ διάρ. γραρ. T. 386), ἐν ταύτῃ δμικ. τῇ περιπτώσει δ' Butlin. προτιμᾷ τὸν συγρημ. τύπον ἡυτε [-ω], ὡς καὶ ἐν Ὀδ. Π. 216.

ἡυταῖα, ἡυταῖα, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm., ἡυταῖα, αὐτομάτως, Περδ. 5, σ. 78 Γουκλιν.

ἡυχορός, ὄν, ἡυ, ἀντί τοῦ εὐχορός, Ἀνθ. Π. παραρτ. 217. 2.

ἡφαιστεῖος, α, ὄν. τοῦ Ἠφαιστοῦ ἢ ἀνέκων εἰς αὐτόν, Ἠφαιστειον (ἐξ ἡφ. ἱερὸν), τό, ναὸς τοῦ Ἠφαιστοῦ, Περδ. 2. 110, 121, 176, Ἀδύλ. κλ.—Ἠφαιστεια (ἐνν. ἱερὰ), εἰς, ἡ ἱερὰ αὐτοῦ, τὸ Lat. Vulcanalis, Ἀνθ. 17. 20, Σεν. Ἀδύλ. 3, 4.—Ἠφαιστια διὰ τοῦ ε ἐν Ἀριστ. Ἀδύλ. Πόλ. 78. 17 (Blasch).

ἡφαιστῆτις, ἑδός, ἡ, κίθος τις τῶν τιμῶν ἄγνωστος, Plin. II. N. 37. 60.

ἡφαιστό-πυγός, ὄν, Ἠφαιστόπυγος, κατισχυασμένος ὑπὸ τοῦ Ἠφαιστοῦ, ὅπλα Εὐρ. I. Α. 1072.

ἡφαιστύς, ὄν, ὁ, Lat. Vulcanus, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, χωρὶς ἐκ γενετῆς, Πλ. Σ. 397 (πρβλ. κυλλοπιδῶν, ἡπεδανός)· οὗτος τοῦ πυρὸς ὡς χρησιμοποιοῦντος δ' τῇ τέχνῃ καὶ ἔργῳ πάσης τέχνης ἰχουῆς ἀνάγκη τοῦ πυρὸς, ἵδως τῶν ἀσχυλῶν μέριον παρὶ τῇ ἐργασίᾳ τῶν μετ' αὐτὸν· ὅθεν οὗτος εἶνε δ' ἐργῶν τῶν ὑφ' αὐτὸν τῶν θεῶν, τοῦ σκῆπτρου τοῦ Διὸς, τῆς αἰγίδος, τῶν βελῶν τοῦ Ἀχιλλεύς, κτλ.· ἀπαντα τὰ ἐκ μετάλλου ἔργα λήγονται ἐργα αὐτοῦ, Πλ. Θ. 195, Ὀδ. Δ. 617, Πισ. Ἀδύλ. II. 113, κτλ.· τὸ πῦρ καλεῖται φλέξ Ἠφαιστοῖο Πλ. Γ. 88· καὶ οὕτως καλεῖται ἔργα, κλυσιτέχνης ἢ χαλκεύς, Ο. 309.—Περὶ τοῦ ἡφαιστοῦ αὐτοῦ γὰρ μετὰ τῆς Ἀφροδίτης ἴδε Ὀδ. ω. 267 κτλ.

II μετὰ τὴν ἀντί πύρ, Πλ. Β. 426, Σεν. Ἀντ. 123. 1007. Πινδ. ἐν εἰδ. Ε. Μ.

Θ. θήσα, τό, ἀλλ., ἔγδοον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφασήτου: ὡς ἁριθμητικόν Θ' = ἐννέα, ἔνατος, ἀλλὰ Θ = 9000. 1. 0 εἶνε τὸ δασύ ὁδοντόφθονον ἄφωνον, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ ψιλὸν τ καὶ τὸ μέσον θ. Ἐν ταῖς Ἰνδοευρωπαϊκαῖς γλώσσαις τὸ Ἑλλ. θ, Σανσκρ. dh, = Γοθ. Ἄρχ. Νορβηγ. καὶ Ἀγγλο-Σαξον. θ, = Ἀρχ. Γερμ. t: — ὡς θαρσύνω, Σανσκρ. dharsh, dhrishnāmi (nuhwa) = Γοθ. ga-daurisan (θαρρεῖν) = Ἀρχ. Γερμ. gi-tur' θε, τλ. Θημι, Σανσκρ. dhā, dhā-dhāmi, = Γοθ. ga-deda (θέσις), dhoms (κρίσις) = Ἀρχ. Γερμ. tdm (thum), tāt (that), tuom (doom) ὁδομαι, Σανσκρ. dhā, dhayāmi (sugo), = Γοθ. daddja (θηλάω), = Ἀρχ. Γερμ. tlu (lactio): ἔθος, ἡθος, Σανσκρ. suadhā (vis), = Γοθ. sidus (ἥθος) = Ἀρχ. Γερμ. situ (Sitte) οὐθορ, Σανσκρ. udhar, = Ἀγγλο-Σαξον. uder, = Ἀρχ. Γερμ. utar (Euter). 2)

τὸ θ ἐνίοτε ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ φ, ὡς ὅταν θλάω φλάω, θλίβω φλίβω (Φύβα, φηκάρη κλ.) ἰδίως ἐν τῇ Λατ., ὅταν ὁδομαι, felo (θηλάω) ὁθρ (Λιολ. φήρ), fora: θύρα, feres: ἐνίοτε μετὰ τοῦ h, ὡς ἐρυθρός, ruber: οὐθορ, uher. 3) ἐν τῇ Λατ. καὶ Σανσκρ. ἐνίοτε μετὰ τοῦ d, ὡς θυγάτηρ, duhitā = Γοθ. duhtlar, = Ἀρχ. Γερμ. iohitar' πελθω, Λατ. fido: πυθμῆν, Λατ. fundus. II. Μεταβολαὶ τοῦ θ ἐν ταῖς Ἑλλ. διαλέκτοις. 4) ἡ προφορὰ τοῦ θ, ὡς τηρεῖται παρὰ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων, πλησιάζει πρὸς τὸ Ἀγγλικόν th ἐν τῇ λέξει θήνη, ἀλλ' οὕτως ὥστε τῇ γῆμ τοῦ τ ἀκολουθεῖ καὶ ἐλαττωτικὸς ἦχος: ἐντεῦθεν ἐν τῇ πλατωνικῇ Δωρικῇ, οἷα ἦτο ἡ Δακωνική, τὸ θ συχνὰ μετεβλήθητο εἰς σ, ὡς σάλασσα, σιά, Ἀσάνω, παρσένος, ἀντὶ θάλασσα, θεά, Ἀθάνω, παρθένος, ἦε Διή. Π. Νοτ. § 7: οὕτως ἐνίοτε ἐν τῇ Ἰωνικῇ, βυσοδός, ἀντὶ βυθός: ἐν δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ πρὸς τῆς καταλήξεως -μός, ὡς κατασσομός ἀντὶ -θαθμός. 2) τὸ θ μετεβλήθητο Διολ. καὶ Δωρικ. εἰς φ, ὡς φῆρ φλάω φλίβω ἀντὶ θῆρ θλάω θλίβω. 3) περὶ τῆς Διολ. εἰς δ μετεβλήθη ἦε δ δ II. 4. 4) Διολικὸς καὶ Δωρ. ἐνίοτε μεταβάλλεται εἰς π, ὡς αὐτίς, ἐνθεοτέν ἀντὶ αὐθίς, ἐντεσθεν. 5) σπανίως ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ λ, ὡς Ὀδρήξ, Ιοίξω, ἦε δ δ II. 6. 6) ὁσάκις τὸ θ ἐπαναλαμβάνεται εἰς δύο ἀλλεπαλλήλους συλλαβὰς, τὸ πρῶτον γίνεται τ, ὡς ἐν τῇ Ἀττικῇ, δι' ὧν ψήφισον περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, τὸ θ ἔκειτο ἀντὶ τοῦ θάνατος, Casaub. Πέρα. 4. 13, Martijal. 7. 36: καὶ ἐπὶ Ρωμαϊκῶν ἐπιγραφῶν πλακῶν τὸ γράμμα θ ἦτο σύννητος σύμβολον, Orell. Inscrip. Lat. 2555, 4471 κτλ., ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν ἀπαντᾷ ἐν Ἑλληνικῇ ἐπιγραφῇ.

-Θα, ἀγώριστον καταληκτικὸν μέριον ἐν ἱερρηματικοῖς τύποις, π. γ. Ἰνθα — ἦε ὡσαύτως -ποθα.

Θαάσσω, Ἐπ. ῥίτικ. τύπος τοῦ θάσσω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐλευσ. καὶ παρატ., κἀθημαι, λιπών ἔδος, Ἰνθα θάσσωσεν Ἰλ. 1. 194, πρβλ. Ο. 124: οὐδὲ ἔοικεν. ἐν Ζαῖτι θασσάμεν Ὀδ. Γ. 336, πρβλ. Ἰων. εἰς Ἑρμ. 172: μετ' ἀθανάτοισι θαάσσειν Ἰων. Ὀρ. εἰς Ἑρμ. 468. — Πρβλ. θακίω, θακίω. θαδάκος, (θαδάκος) ὄχλος, Ἰούχ. θαέω (α), προστάξ. τοῦ θάομαι. θαέομαι, Δωρ. ἀντὶ θηέομαι (Ἰων. τύπος τοῦ θαδομαι). Πίνδ. Π. 8. 64: θαέτω θεόχρ. 22. 200: ἀόρ. προστ. θάοσαι Ἀνθ. Π. παράρ. 213.

Θάγμα, τό, κατὰ τὸν Αἰγ. γραπτέον Θάμα = θαίμα, ἐν ἄλλῃ γραφῇ φέρεται θηίμα (ἦε ἐκδ. Meineke καὶ σημ. ἐν σ. 186), ὡς ἀρχ. 1. 56.

Θαήτης, ἡ, ὄν, Δωρ. ἀντὶ θηήτης, δ ἦε.

-Θαι, κατάληξις ἐνσώματος ἀπαρμ. παθ. ἀντὶ -σθα, Ἐπιγρ. Γόρτυνος Κρήτης ἐν Bull. d. cor. hell. IV. σ. 460 — 471, Ἰνθα τὰ ἀποθνήσκον, δικαδδεθα, ὀκυλίθα.

Θαιμάτεια, θαίματεια, Ἀττ. συνηρ. ἀντὶ τοῦ τὰ ἱμάτεια. θαίρου-δύτης, ου, θ, δ κρίκος εἰ: οὐ διέρχονται αἱ ἡνία, αἰαιροῦνται: οἱ ἐν τῷ ζυγῷ βακχίδια, δι' ὧν αἱ βουτῆρες. Πούχ.

Θαιρός, δ, (ἦε θύρας) δ ἀσπίς ὅρας, ῥήξτε 3' ἀπ' ἀμφοτέρους θαίρους Ἰλ. Μ. 459, Κόιντ. Σμ. 3. 27. II. ὁ ἄξων ἄρματος, Σοφ. Ἀποσπ. 538: — θαίρατα ἔξωλα, ἔξωλα, ὧν χρῆσις ἐγένετο πρὸς καταστροφὴν οὐρανῶν, Πολυδ. Δ'. 144, 253.

Θαις, ἔδος, ἡ, ἔδος ἐπιτάσμου, Γαλην. 2. σ. 479. θαίξων, τό, ἔδρα, βάθρον, Ἐπιγρ. Ἀττικ. Dittenb. CIG. 587, ii.

Θαῖον, = τῷ ἔπομ., Πολύτ. ἐν Λυκούργ. 20, Ἀρτεμίδ. 1. 2. θαῖω, Ἰων. καὶ Δωρ. θακίω, κἀθημαι, θακίω Πρβλ. 2. 173: θακίει Σώφρων 41 Αἰγ. ἀνωτέρω θακῶν. Ζεύς Αἰσχύλ. Πρ. 313: ἦσυχος θακί Σοφ. Αἰ. 325: παρὰ, κόραι θακῶν. ἦγουν τε (κατὰ Ηερμ. θακῶν. ἦγουν, ἔνευ τοῦ τέ) Εὐρ. Ἐκ. 1153: μετὰ συστολῇ, αἰ., θακοῦντι παγκρατεῖς ἔδρας, καθήμεναι ἐπὶ πανισχύρου ὕδρου, Αἰσχύλ. Πρ. 389: ἐπὶ ἱκετῶν, Σοφ. Ο. Τ. 20, Αἰ. 1173: βῆμιος θακίς Εὐρ. Πρακλ. 239. — Πρβλ. θαάσσω, θαάσω.

Θάκημα, τό, κἀθημα, τὸ καθῆσθαι, ἰδίως ὡς κίτης, Σοφ. Ο. Κ.

1160, 1179. 2) ἔδρα, ὕψινον, θίσις, αὐτὸς 1380, Εὐρ. Ἰων. 492. θακήσις, εἰς, ἡ, τὸ καθῆσθαι, κἀθημα, Σοφ. Ο. Κ. 9 Scindlar. Πρβλ. ἐνθακήσις.

Θάκος, Ἰων. καὶ Ἐπ. ὠκύκος, ὡσαύτως Ἐπ. ὠκύκος, ἡ, ἔδρα, κἀθημα, Νυμφῶν καλοὶ γορεῖ ἡδὲ ὠκύκοι Ὀδ. Μ. 318: ὠκύκοι δ' ἔλκετο ὠκύκοι Ἰλ. Θ. 439 ὠκύκοι ἀμπαυστήριοι, κἀθηματα πρὸς ἀνάκυσιν, Πρβλ. 1. 181: ὠκύκος κραπινδούτος. ἐπὶ τῷ ἄρματος ἄρματος τοῦ ὠκυανθῶν, Αἰσχύλ. Πρ. 280: ὠκύκος Διός, ἐπὶ τῆς Διωπύνης, αὐτῆς 381: σεμνοὶ ὠκύκοι, περὶ τοῦ ἀνακτόρου, ἡ αὐτ. Ἀγ. 519: ὠκύκον ὠκυανέσκοπον Ἰών, ἐπὶ τοῦ Τειρεσίου, Σοφ. Ἀντ. 999: ὠκύκος ἐνίξιν Εὐρ. Πρ. Μαιν. 1097: ὠκύκος ὠκύσειν, ἡ αὐτ. Τρω. 138: ἔδρα καὶ ὠκυανέσθημι καὶ ἐν Ἀττικ. Ἐπιγρ.

2) ἔδρα ἀνιμίας, τὸν ὠκύκον τὸν ἐπὶ τὸν παρῶν Σοφοκλεῖ τηρεῖν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1515: ἰδίως ἔδρα ἱερμῆς, Ἀνθ. Π. 8. 12. 3) ἀπόπατος, ὡς τὸ ἔδρα, θεῶν Χαρ. 14, ἔδρα ἦε Casaub.

II. παρ' Ὀρ. συνιέριον, ὡς τὸ βουλή, οὐδ' ἀγορὴ γένετ' οὐδὲ ὠκύκος Ὀδ. Π. 26: ἔξ ὠκύκων, δῆμιος τε φημιν Ο. 461: ὠκύκονδ, εἰς τὴν συνιέριον, Ε. 3: ἐν ἔνδομι κατῆμιος, ἐν συνιέρῳ κατῆμιος, Πρβλ. 6. 63. — Πρβλ. θακί, Λεξίλ. ἐν λ, θαάσσω I.

Θαλασσα (θάλασσα), ἡ, Ἐπιγρ. Κρήης Σοφ. 42Α, σ. 17 36. θαλάμαξ, ἄκος, ἡ, = θαλάμης, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1074.

Θαλάμεια, τό, = θαλάμη, θαλάμος II, Κουρήτιον Κύρ. Πάχ. 120.

Θαλάμειρα, ἡ, = νυμφεῖτρα, παρὰ νύμφας, Πολυδ. I. 41. θαλάμειος, ὁ, ἡ, εἰς τὸν θαλάμον, θηλ. λαμβάνω ὡς σύζυγον, οὐ γὰρ τις ἕτερος θαλαμείος Χερικλείαν Πηλὸς 4. 6. — Πρβλ. ἐπὶ γυναικῶν, τηροῦμαι κεκλισημένη, φυλάττομαι ἐν τῇ οἴκῳ, Ἀριστοφ. 2. 5: ἐπὶ σαρῶν, τῷ ἐντὸς τῆς φυλῆς μου Σπύς 1614.

Θαλάμη (α), ἡ, κοίτη, φυλάξ, «τῶρα», πυνή, ἐπὶ ἔχθρῳ ζῶντι ἐντὸς σπηλαίου, πολυπόδος θαλάμης ἔξελκόμενος Ὀδ. Ε. 432: καὶ οὕτω παρ' Ἀριστ. ἐπὶ τοῦ σπηλαίου (κοιν. σουλινας) 4. 8, 32: ἐπὶ τοῦ πολυπόδος, 9. 37, 21, πρβλ. 8. 15 Α, κτλ.: οὕτως ἐπὶ τοῦ σπηλαίου τοῦ ἐν ὄρεϊ: ἐξέρχοντες, Εὐρ. Φιλοκ. 931: ἐπὶ τοῦ σπηλαίου τοῦ Ἰορμῶντος (ἐν τῇ πληθῇ), ἡ αὐτ. Ἰων. 394: ἐπὶ τοῦ σπηλαίου, ὁ αὐτ. Ἰετ. 980: ἐπὶ τῷ κυψέλῳ τῶν μελισσῶν, Ἀνθ. Π. 6. 239., 9. 404. 2) ἐπὶ κοιλοσφαιρίῳ: ἐντὸς τοῦ σώματος, ὁ ὠκύκος ἡ ἡ κοιλία τῆς καρδίας, Ἀριστ. π. Ἰπ. 3, 28: — πληθ., αἱ κοιλίαι τῶν ἄρτων, Ἰπ. Π. 38: αἱ πόροι τῶν ἀπὸ τῆς Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 16, 2: τὰ κοιλώματα τῆς βουδ., αἱ βουδῆες, μυκῆρες, μυκῆρες, Πολυδ. IX, 79. II. θαλάμος III.

Λουκ. ἐν Πολυδ. 2. θαλάμης, ὄν, (αἶμα) ὁ ἔχων θαλάμον: ὡς οὐσίαστ., θαλ., ὁ, Δίγυρ. βασιλικὸν πλοῖον, Λατ. navis cubicularia, σκάφη θαλαμηγοὶ Σπρδῶν 800: κατεσκεύασεν ὁ Φιλεπάτωρ καὶ ποτάμιον πλοῖον, τὴν θαλαμηγὸν καλοῦσιν Ἀθήν. 2041, 2103. 1-85: ὡσαύτως θαλαμηγόν, τό, θαλαμηγὰ χρυσόφρυμον καὶ χρυσέμβολα Ἀπ. προσμ. 10.

Θαλαμηγός, ου, ὁ, υἱός: τῆς θαλάμης, κομικὸν πατριωνυμικὸν τοῦ θύνου, Μάτρων παρ' Ἀθην. 13516.

Θαλάμης, ἡ, ὄν, τοῦ θαλάμου ἡ ἀνήκων εἰς θαλάμον, κατὰ τὴν πρὸς οἰκοδόμησιν θαλάμου, δοῦρα Ἰστ. Ἐργ. κ' Πρ. 805: θαλ. ὕμνος = γαμήλιος, Λουκ. Συμποσ. 41.

Θαλάμηπολις, ἡ, ὄν, θαλαμηπόλις, Σχολ. Λυκούργ. 132: — φρονιζὼν περὶ τῆς ὁχλείας τῶν ζώων, κύνας Ὀπκ. Κ. 1, 303.

Θαλαμηπολία, ἡ, τὸ ἔργον τοῦ θαλαμηπόλου, Μετδ. Πρδρ. σ. 458.

Θαλάμη-πόλις, ἡ, (πολιτομα) θεράπειαι ὑπηρετοῦσα ἐν τῇ θαλάμῳ τῆς διαπονή, Λατ. cubicularia, Ὀδ. Π. 8, 17, 203, Αἰσχύλ. Ὀθή. 360. 2) θαλ., ὁ, παρὰ μεταγεν., ὁ ὠκύκος τοῦ κοιτώνος, Πολύτ. Ἀλεξ. 30: — ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Κυνεθῆς, Ἀνθ. Π. 6. 220: ἀλλ' ὡσαύτως, ἡ, ἔρση τῆς Κυνεθῆς, αὐτῆς 173. II. σπανίως, νυμφίος, Σοφ. Ο. Τ. 1219.

III. ὡς ἐπὶ τοῦ, νυμφικός, ἔρσην Μουσῆ. 231: ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, Ἀνθ. Παν. 177.

Θαλάμιος, α, ὄν, (κατὰ τὸν Ἀρχαῖ. 40. 13, θαλαμῖος, α, ὄν), τοῦ θαλάμου ἡ ἀνήκων εἰς θαλάμον: ὡς οὐσίαστ., I. θαλάμιος, ὅς = θαλαμῖος, ἦν, 4. 32. II. θαλαμῖος, Ἰων. -αῖ (ἐκπακ. τοῦ κώπη), ἡ, ἡ κόπη τοῦ θαλαμῖου, Ἀριστοφ. Ἀγ. 553. 2) (ἐκπακ. τοῦ ὀπη) ἡ ἐν τῇ πλευρῇ τοῦ πλοίου κῆ, ἡ, ἐξέρχεται καὶ ἐν ἡ κινεῖται ἡ κόπη τοῦ θαλαμῖου, διὰ θαλαμῖος διελεῖν τινα, θείναι τενα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ οὕτως ὥστε ἡ μὲν κεφαλὴ νὰ εἴναι ἔξω, τὸ δὲ σῶμα ἔσω, Πρβλ. 6. 33: οὕτω μεταφ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1232.

Θαλάμιος, ἔδος, ἡ, θαλαμῖος: α, Ἀν. Ἰστ. 2. 376. θαλάμης [1], ου, δ, (θαλάμιος III) δ κομικὸς τῆς ἐκκλησίας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐλάχιον μισθόν, Ἀπ. Ἐμρλ. 6. 107: (κοιτὴς θαλαμῖος), Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1074: πρβλ. ζυγίτης, θρανίτης, θαλάμιος, θαλάμιος, II. ὡς ἐπὶ τοῦ θαλάμου, Τέξτ.

Θάλαμονδε, ἐπὶρρ εἰς τὸν θάλαμον, εἰς τὸν κοιτῶνα, Ὁδ. Φ. 8, X. 149, 161.

Θαλαμο-ποιός, ὄν, παρασκευάζων, ἐτοιμάζων τὸν θάλαμον ἢ τὸν κοιτῶνα — Θαλαμοποιοί, ὄνομα δρώμενός τινος τοῦ Αἰσχύλου, Ἀποσπ. 73, Πλούτ. Ζ'. 122.

Θαλαμικός, ὁ, ἰσχυρότερον δωματίου, κοιτῶν, περὶ ὃν ἄλλα δωματεια ὑπάρχον· συγν. παρ' Ὁμ. 1) καθέλου, ὁ γυναικῶν, τὸ ἐσώτατον μέρος τῆς οἰκίας, ὡς τὸ μυχός, Πλ. Γ. 142, 174, Ὁδ. Δ. 121, κτλ.· ὁμοίαν τοῦ προδρόμου, Πλ. Γ. 469· οὕτως ἐν τῷ πληρῷ, ἐκ τῶν ἀνδρῶνων, ἔς τοὺς θ, Περδ. 1. 34.

2) ἰδιαίτερος κοιτῶν ἐν τῷ διαμίσματι τούτῳ τῆς οἰκίας, α) κοιτῶν, ἰδίως τῆς οἰκιστοῦ, πρὸς Πλ. παστ. 65, Πλ. Γ. 423, Ζ. 16, Α. 227, Ὁδ. Κ. 340, πρὸς Περδ. 1. 12, 3. 78· ἰδίως ὁ νυμφικῆς κοιτῶν, Πλ. Σ. 492 (ἥτις σημεῖον βραδύτερον κατέστη γενικῆς τάτης, Περδ. 11. 2. 60, Σοφ. Τρ. 913, Εὐρ. Ἰππ. 540, κτλ., πρὸς Ηρόδοτ. Χαρκλ. 267)· ἀλλ' ὡσαύτως, ὁ κοιτῶν τῶν ἀγέμων οἶκων, Ὁδ. Α. 425, Τ. 48.

β) ἀποθήκη, «κελλεῖον», δωματίου, ἐν ᾧ ἐνδύματα, ὄπλα, κυμῆλια πολύθημα, ὡς καὶ οἶνος καὶ τροφαὶ ἐφυλάττοντο ὑπὸ τῇ φροντίδᾳ τῆς τομῆς, Πλ. Σ. 191, πρὸς Σεν. Οἶκ. 4. 3 (ἐ-θα ὅμως χρησιμεύει μόνον ὡς ἀποθήκη στρωμάτων, σκευασμάτων κ.τ.τ.)· ἐν τῇ ἐσχάτῳ ἄκρῳ τῆς οἰκίας, Ὁδ. Φ. 8· συγνά-νις καλούμενος ὑψόροφος Π. 33, Θ. 439, Πλ. Γ. 423, κτλ.· ἐλ-δου διόλγων θάλαμον Εὐρ. Ἀποσπ. 287, 8.

γ) γενικ., οἰκία, κατοικία, Πλ. Ζ. 248, Γ. 582, πρὸς Περδ. 11. 2. 30, Γ. 2· βασιλικὸς θ, Εὐρ. Ἰων. 486.

II. μεταφ., ὁ παγκοίτιος θ., περὶ τοῦ Ἄδου, Σοφ. Ἀντ. 804· τιμιόλης θ., ἐπὶ τῆς κιβωτοῦ τῆς Ἀνάνης, αὐτόθι 517· θάλαμοι ὑπὸ γῆς, τὰ βασιλεία τοῦ Ἄδου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 624· γὰρ θάλαμοι Εὐρ. Πρ. Μαν. 807· θ. Περσεφονείας ὁ αὐτ.· Ἰνέτ. 1022· θ. Ἀμφιτρίτης, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Σοφ. Ο. Τ. 195· πολυτέλειον Εὐρ. Πέρσ. 560· ἀνδρῶν θ., αἱ μάντροι αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 57· ἐπὶ κυβελῶν μελισσῶν, Ἀν. Π. 9. 404.

III. τὸ κατώτατον καὶ σκοτεινότερον μέρος τοῦ πλοίου, ἔνθα οἱ θαλαμῖται ἐκθνήσκον, Ἀθην. 37D, Πλούτ. Δ'. 87· πρὸς Πλ. 87· ἰδίως ἐν τῇ θαλάσσῃ, Σοφ. Ο. Τ. 195· πολυτέλειον Εὐρ. Πέρσ. 560· ἀνδρῶν θ., αἱ μάντροι αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 57· ἐπὶ κυβελῶν μελισσῶν, Ἀν. Π. 9. 404.

IV. ἐν χρῆσει ἐπὶ τινων μουσικῶν ἱερῶν ἢ ναύκων ἀπεριωμένον εἰς τὸν Ἄπιν, Αἰλ. π. Ζ. 11. 10, πρὸς Πλ. 8. 71· τὸ ἐσώτατον τοῦ ἱεροῦ, τὸ ἔδρυον, ἔς μὲν οὖν τὸν μέγαν νῆον πάντες εἰσέρχονται ἔς δὲ τὸν θάλαμον αἱ ἱερεῖς μοῦνον Λουκ. Σοφ. Θ. 31· ναός, Ἀθ. Π. Γ. 32· πρὸς Λοκ. Ἀγλαυφ. 1. σ. 26 κτλ.

Θάλασσα [θα], μεταγεν. Ἀττ. -ττα, ἢ, (ῥωσ ἐκ √ΓΡΑΧ, ταρσάω, ἴδε Κούρτ. σ. 655)· — ἡ θάλασσα, Ὁμ., κλπ.· ὁ Ὁμ. θάλασσαν ἰδίως ἐννοεῖ τὴν καλονμένην Μεσόγειον, διότι τὴν ἔξω θάλασσαν καλεῖ ὠκεανόν, ὃν καὶ ὑπελαβόνατι ὡς παλαιόν, οἶον ἐν Ὁδ. Μ. 1· — ὁ Ἡρόδ. τὴν νῦν καλονμένην Μεσόγειον ὀνομάζει ἥξει ἡ θάλασσα (ὡς ὁ Λατῖνοι ἐκάλουν αὐτὴν uostrium maris), Γ. 1, 185, 4. 39, κτλ.· οὕτω, ἢ παρ' ἡμῖν θάλ. Πλάτ. Φαίδρ. 113Α· ἢ καθ' ἡμῶν θάλ. Πλούτ. 1. 3. 9· ἢ ἔξω θάλ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 3. 8· ἐνῶ δ' Ὁκεανὸς εἶνε ἡ ἔξω θάλ., ὁ αὐτ. Μετεωρ. 1. 13, 14, Κόσμ. ἐνῶ· ἀνωτ.· ἢ ἡ Ἀτλαντικὴ θ. αὐτόθι 3. 3, κτλ.· ἢ με-γάλη θ. Πλούτ. ἐν Ἀλέξ. 73· ὡσαύτως, διμυρὸ ἡμῶν, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 26· — ὡσαύτως εὐρίσκομεν, ἔς θάλασσαν τὴν τοῦ Εὐρέτου πόντον Ἡρόδ. 2. 23· πέλαιος θάλασσης, ἴδε ἐν λ. πέλαιος· κατὰ θάλασσαν, διὰ θαλάσσης, ἀντιθ. τῷ πεζῇ, διὰ τῆρας, Ἡρόδ. 5. 63· καὶ τῷ κατὰ γῆν Θουκ. 7. 28· κατὰ τὴν γῆν καὶ κατὰ θ, Πλάτ. ἐν Μενέξ. 241Α· χέρσον καὶ θ. ἐκπερὼν Αἰσχύλ. Ἰὺμ. 240· τῆς θ. ἀνθεκτέα ἐστὶ Θουκ. 1. 93· οἱ περὶ τὴν θ. Ἀριστ. Γ. 8. 13, 12· θ. καὶ πῦρ καὶ γυνή — τρίτον κακὸν Μένανδ. Μονοστ. 231, πρὸς Πλ. 264· — μεταφ., κακῶν θ., πέλαιος εὐσταχῶς, πλῆθος Αἰσχύλ. Θῆβ. 758· κοίλη θ., ἐπὶ ἑλ-τρου, Κωμ. Ἀνών. 95α.

2) θαλάσσιον ὕδωρ, θαλάττης πλή-ρης Μουσίων παρ' Ἀθην. 208Α, Πλούτ. 16, 5, 4· καθέλου, ἀλμυ-ρόν ὕδωρ, ὡς παρ' ἡμῖν, Διφιλ. Σερν. παρ' Ἀθην. 121Π, πρὸς Λουκ. 2. 105.

3) φρεῖαρ θαλάσσιον ὕδατος, ἔπερ ὁ Ποσειδῶν πλῆξας τῇ τριαινῇ κατὰ μέσην τὴν Ἀθηνῶν ἀκρόπολιν ἀνέστηεν, Ἡρόδ. 8. 65· ἡ θάλασσα αὕτη καλεῖται καὶ θ. Ἐρεχθίδης, Ἀπολλοδ. 3. 14· — Περὶ τοῦ Λακων. τύπου θάλασσα, ἴδε θαλασσομέδων.

Θαλασσα-αἰγλή, ἢ, ὄνομα φυτοῦ παρὰ Πλιν. 24. 102.

Θαλασσαῖος, α, ον. = θαλάσσιος, Σιμων. 6, Πίνδ. Π. 2. 92· — ὡσαύτως θαλάσσιος, Ὁρεϊβάς. 351 Ματθ.· θαλατταῖος, Σουλ. Ἐπιγρ. 1166.

2) ἀλιπόρφυρος, Τρυφ. 345.

Θαλασσερός, ὁ, εἶδος βαλσάμου, Ἀλέξ. Τραλλ. 147.

Θαλασσεύς, εἰς, ὁ, ἀλιεύς, Πλούτ. 2. 105.

Θαλασσεύω, εἶμαι ἐν τῇ θαλάσσῃ, ταξιδεύω, νῆας τεσσούτων γράνον θαλασσεύουσαι Θουκ. 7. 12· πλέω διὰ θαλάσσης, Ἀππ. Ἐπιγρ. 1. 62· τὰ θαλαττεύοντα τῆς νεῶς μέρη, τὰ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, Πλούτ. Λουκούλλ. 3.

Θαλασσία, ἢ, ρυτίδων καλούμενον καὶ ἀνδρῶσκακες, Διοσκ. 3. 140.

Θαλασσι-γονός, ον. (γενεσθαι) ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης· γεννηθείς, θαλασσογόνου Παφίης Νήυν. Δ. 13, 458.

θαλασσιζῶ, μιλλ. -ιζω, ἔχω γένειον θαλασσίου ὕδατος, ὁ θά-

λασσιζόντα εἶτρας Ἀθην. 92Α.

II. μεταφ., κάμνω νά ἔχῃ τι γένειον θαλάσσης, τὴν γεθοῖν Σενοκρ. σ. 112.

Θάλασσιος, μεταγεν. Ἀττ. -τιος, α, ον. ὡσαύτως ος, ον., Εὐρ. Γ. 1. 236 (θάλασσα)· — ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἢ ἐκ τῆς θαλάσσης ἢ ἀνήκων εἰς τὴν θάλασσαν, Λατ. maritimus, οὗ οφί θαλάσσια ἔργα μεμνήκει, περὶ τῶν Ἀρχαίων, Πλ. Β. 614· κορῶνα ἐνθά-λαιν, τῆσιν τε θαλ. ἔργα μεμνήσκον Ὁδ. Ε. 67· θαλ. βίος Ἀρχιλ. 46· θ. ἀνέμων ῥίπαι, κλύδων Πίνδ. Ν. 3. 101, Εὐρ. Μῆδ. 28· ὁ θαλ. Ποσειδῶν Ἀριστοφ. Πλ. 390· — ἐπὶ ζώων· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ χερσαῖα, Ἡρόδ. 2. 123, πρὸς Πλάτ. Εὐθύδ. 298D, Ἀριστ. Γ. Ζ. 1. 15· πεζοὶ τε καὶ θαλ., ἄνδρες τῆς ἐπὶ τῆς καὶ ναυτικῆς Αἰσχύλ. Πέρσ. 558· θαλ. ἐκρίπτω τινά, ῥίπτω τινά εἰς τὴν θάλασσαν, Σοφ. Ο. Τ. 1411· θαλ. νεκρός, ἐπὶ πεντηγμέ-νου, Θέογν. 1229.

2) ἐμπειροῦ τῆς θαλάσσης, ναυτικός, Ἡρόδ. 7. 144, Θουκ. 1. 142.

3) ὁμοιος τῇ θαλάσσῃ κατὰ τὸ χρώμα, τῇ χροῖα Πλούτ. 2. 395B.

II. θαλάσσιαι, αἱ, ὄνομα ἱε-ρῶν τινων ἐν Κεζίκῳ, Σουλ. Ἐπιγρ. 3657. 4.

Θαλασσιότης οἶνος [Γ], ὁ, οἶνος διατηρούμενος ἐντὸς θαλασσίου ὕδατος ἢ μεμιγμένος μετ' αὐτοῦ, Πλιν. Η. Ν. 14. 10.

Θαλασσοβίατης, ὁ διερχόμενος, ὁ διαβαίνων τὴν θάλασσαν, Ἀλ-φειδὸς Κίωνος, Μανασσ. Ἐρ. 1. 61.

Θαλασσο-βαφείω, βάπτω διὰ γυνήσας πορφυράς, Φιλ. Βυζ. π. τῶν 7 Ἀνθ. 2.

Θαλασσοδαφής, ἔς, εἰς τὴν θάλασσαν ἐμβαπτισθείς, Σχολ. Ὁδ. 6, 53.

Θαλασσοδύσιος, ον, ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ζῶν, ἰχθύς Κίωνος. Μανασσ. Χρ. σ. 22.

Θαλασσο-βίωτος, ον, ὁ ζῶν ἐκ τῆς θαλάσσης, χειρῶνακτες θαλασσοβίωτοι Ἀππ. Καρχ. 89.

Θαλασσοδραχτής, ἔς, βεβρεγμένος θαλάσσῃ, Ὁρεϊβ. σ. 123.

Θαλασσο-γενέων, ον. γενεαῖων τῇ θαλάσσῃ, περίβολοι Κίωνος. Μανασσ. Χρ. σ. 98.

Θαλασσοδομέτης, ὁ, ἡ ναυτικὴ πύξις, ἥτις τὰς θαλασσίας ἐδύς μετρεῖ καὶ λειανύει, Τζέτζ. Ἰρ. 13, 977.

Θαλασσο-γενής, ἔς, (γενεσθαι) ἐκ τῆς θαλάσσης γεννηθείς, Ἀρχίστρ. παρ' Ἀθην. 92Ε.

Θαλασσο-γράφος, ον, περιγράφων τὴν θάλασσαν, Τζέτζ. Ἰστ. 1, 843.

Θαλασσο-ειδής, ἔς, ὁμοιος τῇ θαλάσσῃ, ἔχων τὸ τῆς θαλάσσης χρώμα, ἱμάτιο Δημόκρ. Ἐρ. παρ' Ἀθην. 525D.

Θαλασσο-κλυστος, ον, ὃν κατακλύζει ἡ θάλασσα, Σχολ. Βαρικκ. Σοφ. Α'. 695.

Θαλασσο-κοπέω, μεταγ. Ἀττ. θαλαττοκοπέω (κόπτω) κυττω, πλῆττω τὴν θάλασσαν, ποῖω ἢ λίγω μάταια καὶ ἀνωφελῇ, τὴν θαλαττοκοπεῖς καὶ πλατυγίσεις· ματαιολογῇ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 830· πρὸς Πλ. πλατυγίλω τριαῖτα ἅττα θαλαττοκοπεῖ καὶ φλυαρεῖ Διδάκ. 4, 139.

Θαλασσο-κράμνη, ἢ, κράμνη φορμένη παρὰ τὴν θάλασσαν, Γ'ωπ. 12. 1. 1.

Θαλασσο-κράττω, εἶμαι κύριος τῆς θαλάσσης, Ἡρόδ. 3. 122, Θουκ. 7. 48· — Παθ., ἡττώμαι κατὰ θάλασσαν, Δημήτρ. Κωμ. Σικ. 2.

Θαλασσο-κράτεια, ἢ, ἡ κυριαρχία, ἡγεμονία τῆς θαλάσσης, Στράβων 48.

Θαλασσο-κράτωρ, ορας, ὁ, ἡ κύριος τῆς θαλάσσης, Ἡρόδ. 5. 83, Θουκ. 8. 63, Σεν. Ἑλλ. 1. 6, 2· — ἴδε Κόντου Γ'ωπ. Παρτηρ. σ. 177.

Θαλασσομαχέω, πολεμῶ πρὸς τὴν θάλασσαν, Ἐφροῖν Σὺρ. 387, 32.

Θαλασσο-μέδων, οντος, ἄρχων, κύριος τῆς θαλάσσης, Ἐννο-οίχθων Νήυν. Δ. 21, 95· — Λακων. ὁγλ., σαλασσιμέδωσα Ἀλκμῶν 73.

Θαλασσο-μελις, ετος, τό, ποιεῖν ἐκ θαλασσίου ὕδατος καὶ μέ-λιτος, Διοσκ. 5. 20.

Θαλασσο-μῆγής, ἔς, μεμιγμένος μετὰ θαλασσίῳ ὕδατος, Πλούτ. ἐν λ. ἀλικιάνες.

Θαλασσο-μυθός, ον, μαχόμενος παλαίων πρὸς τὴν θάλασσαν, Νήυν. Δ. 39. 370.

Θαλασσο-νόμος, ον, νεμόμενος, ζῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ, κόγχαι Ἐμπέδ. 300· ἵπποι, οἱ θαλάσσιοι ἵπποι, Νήυν. Δ. 37. 265.

Θαλασσο-πάεις, παιδός, ὁ, ἡ, τέκνον τῆς θαλάσσης, Τρ(των) Λυκόφρ. 892.

Θαλασσο-πληκτός, ον. (πλῆξω) ἐσφόμενος ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐπὶ πλοίων, ναυτίλων ὀχλήματα Αἰσχύλ. Πρ. 467· ἐπὶ πύργωτος, Εὐρ. Ἐκ. 782.

Θαλασσο-πληκτός, ον. (πλῆξω) ὑπὸ τῆς θαλάσσης· πλῆττό-μενος, νῆσος Αἰσχύλ. Πέρσ. 307· — θαλασσοπλήκτης, ον, ὁ, ἐξέρχης, ὡς μαστιγώσας τὴν θάλασσαν, Θ. Πέρδρ. Ρεν. arch. 1873. σ. 348.

Θαλασσο-πλοῦς, ον, συνηρ. -πλοῦς, ουν, διαπλέων τὴν θά-λασσαν, ποντοπόρος, Βυζ.

θαλασσο-πόνος, ὁ, ἐν τῇ θαλάσῃ κοπιῶν, ἐργαζόμενος, Θεόδ. Πρώτ. Ἐπ. 82.

θαλασσοπυρῖον, διέρχομαι τὴν θάλασσαν, πλέω διὰ θαλάσσης, Καλλ. Ἐπιστ. 62.

θαλασσο-πόρος, ὁ, τὴν θάλασσαν διαπλέων, Ἀνθ. Π. 6, 27., 9. 376. Μουσ. 2.

θαλασσο-πόρφυρος, ὁ, = ἀλιπόρφυρος, Σουδ., Δ. Β. 370.

θαλασσο-τείχεσις, ὁ, ἑρμην. τοῦ ἀλιερκῆς, Σχόλ. Πινδ. Ὀλ. 8, 34.

θαλασσο-τοκος, ὁ, ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ ἢ ἐκ τῆς θαλάσσης γεννηθεὶς, κολῶγη Νόνν. Δ. 39. 341.

θαλασσοπυργέω, ἐργάζομαι ἐν τῇ θαλάσῃ, Πολύδ. 6, 52, 1.

θαλασσοπυργία, ἡ, ἐργασία ἐν τῇ θαλάσῃ, ἁλιεία, κτλ., Ἰππ. 366. 28, κ. ἄλλ.

θαλασσοπυργός, ὁ, (*ἔργω) ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ ἐργαζόμενος, ἁλιεύς, ναύτης, Χάρων Ἀποσπ. 10, Ξεν. Οἰκ. 16.7, Πολύδ. 10. 8, 5.

θαλασσοῦχος, ὁ, ἡ, ὁ κατέχων τὴν θάλασσαν, Φώτιος Βιβλ. σ. 143, 41.

θαλασσοφυλακίω, φυλάττω τὴν θάλασσαν, τριήρεις θαλασσοφυλακοῦσαι Νεκτ. Χων. Ἰστ. 64.

θαλασσο-χρῶς, ὁ, ἔχων τὸ τῆς θαλάσσης χρῶμα, ὑάκινθος Ἰππ. π. ΔΙΘ. 20: ἄλλ. -χρῶς.

θαλασσώ, μεταβάλλω εἰς θάλασσαν, ἡπείρους Ἀριστ. Κύσμ. 6, 32: Νεῖλος θ. τὴν Αἴγυπτον ἠλυθ', Πολύδ. 16. 15, 2.

ναῦς θαλαττοῦται, ἐκάνει νερά, Πολύδ. 16. 15, 2. 2) πληννομι διὰ θαλασσίου ὕδατος, Ἰσοχ. - ἄλλὰ οἶνος τε θαλασσομμένος, μεμιγμένος μετὰ θαλασσίου ὕδατος. Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 6.7, 6, Ἀθην. 32D, πρβλ. Ὀρ. 2 Σατ. 8. 15, Πλίν. 14.10.

III. Μία, εἰμαι θαλασσοπόρος, ταπεινῶς διὰ θαλάσσης, Λουκ. Νῆρ. 1.

θαλασσοῶδης, ες, = θαλασσοειδής, Ἀντων. Πιρίπλ. σ. 30, Τζέζ.

θαλάσσωσις, εως, ἡ, πλήμνυρα θαλάσσης, κατακλυσμὸς, καταδύσεις, Φιλων 2.174.

θάλαττα, -ττειώ, -ττειος, κτλ., Ἀττ. ἀντὶ θάλασσα, κτλ. θαλαττοβαδίζω, βαδίζω ἐπὶ θαλάσσης, Θ. Στουδ. σ. 801, 888. ΜΙ.

θαλαττο-μοχθέω = θαλασσοπυργέω, Μ. Ἀχομ. τ. Β', σ. 9, 4, Εκδ. Α.

θάλα [α], τὰ, χαρά, εὐθυμία, εὐτυχεῖς στοχασμοί, ἐπὶ τοῦ νοημένου Ἀστυάνακτος, θαλέων ἡμιπλησόμενος κῆρ Ἰλ. Χ. 504: ἐν θάλασσι (Δακων. ἀντὶ θάλασι) πολλοὶς ἡμιένος Ἀλκμάν 70: θαλέεσιν ἀνατρέφειν τινὰ Ἀδελ. παρὰ Σουδ.—Κατὰ τύπον (ἀν καὶ οὐχὶ κατὰ τινισμὸν) οὗδ. πληθ. ὀνομαστικῆς *θαλῶς πρβλ. θάλασσα.

θάλεω, ποιητ. ἐκτεταμένος τύπος τοῦ θάλλω (πρβλ. θάλλω), ἀνθ. ἀκρίβει, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον κατὰ μετοχ., ὁ ἄνθρωπος ἐλαίης, θαλέω Ὀδ. Ψ. 191, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 843: — ἐπὶ προσώπ., ἡ ἰσοθεοὶ θαλέθοντες Ὀδ. Ζ. 63: οὕτω, θαλέθοντα τόκον Συλλ. Ἐπιτρ. 6203. 9: θαλέθεσκες ἐν εἰσῇ Ἀνθ. Π. 11. 374: ἀεὶ θαλέθοντι βίῳ Ποιητῆς παρὰ Πλουτ. 2. 116C: — ἐπὶ χηρῶν, θαλέθοντες ἀλοιφῇ, ἀκμάζοντες, παχύνονται, Ἰλ. Ι. 467. Ψ. 32: μεταβ. μετ' αἰτ., ποιῶν λειμῶνες θαλέθουσιν Οἰκόφ. 25. 16.

θάλασσα, ἡ, θάλλουσα, ὠραία, ἀφρόνως παρ' Ὀμ. ἀεὶποτε ἐπὶ εὐτυχίας ἢ συμποσίων, θεῶν ἐν δαίτῃ θαλεῖται Ὀδ. Θ. 76, Ἰσο. Ἐργ. κ. Ἰμ. 740: θεοῦ ἐξ εἰσαίτα θάλασσαν Ὀδ. Γ. 420: [φόρμιγξ] δαίτῃ συνήρορας, θαλεῖται Θ. 99: τίθεντο δὲ εἰσαίτα θάλα Ἰλ. Η. 475: πρβλ. εἰλαπνὴν τεθαλῶσα οὕτω καὶ βραδύτερον, δαίς θάλασσα Σοφ. Ἀποσπ. 539: ἐπὶ εἰσαίτα Θ. Φερεικ. Χειρ. 2: πίνουσιν ἐν δαίτῃ Θ. Ἐρμιπ. Φορμ. 2.11: θάλασσαν ὀρτὴν ἀγάγῳμεν Ἀνακρ. 54: μοῖραν θάλασσαν, πλουσίαν μερίδα, Πίνδ. Ν. 10. 99: — Ἐν ἀπασὶ τούτοις ταῖς χηρίσις ἡ λέξις θάλασσα εἶνε φανερῶς ἐπὶ 0. ἄλλὰ καὶ ἡ ποσότης καὶ ὁ τονισμὸς διεκινῶσιν ὅτι δὲν δύναται νὰ εἴνε ὅλη, τοῦ θάλασσης, ὅπερ πρῶτον ὅπαντ' ἐν τῇ Ἀπολλ. καὶ ἀναμφιβόλως ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ τύπου θάλασσα. Ἀντίχει εἰς τὴν μικρὰν τάξιν τῶν ἀντιδρῶντων ὅλη. ἐπιπύκνωσιν, οἷον τὸ πύκνωμα. Τὸ ὅσον. ἔπρεπε νὰ ἦτο θάλασσα, ὅπερ ἦτο παρίσταται διὰ τοῦ ὅλητος ἢ θαλῶρος πρβλ. θάλασσα, τὰ. II. ὡς οὐσιαστικ., ἴδε ἐν λ. θάλασσα II.

III. ὡς κύρ. ὄνομα, θάλασσα, ἡ, μία τῶν Μουσῶν, κατ' ἀριστολογίαν, ἡ θάλλουσα, Ἰσο. Θ. 77: βραδύτερον, ἡ Μούσα τῆς Κωμικῆς, Θαλῆη (οὕτως ἀναγινώσκ. ἀντὶ θάλασσα) ἐν Ἀνθ. Π. 9. 305, πρβλ. Πλούτ. 2. 744F, 748C.

2) μία τῶν Χαρτίων, προστάτις τῶν ἱστορικοῦ καὶ πανηγύρεων, Πλούτ. 2. 778D: θαλῆη ἐν Ἰσο. Θ. 909. Πρβλ. Εὐφροσύνη.

θάλας ὁμάματος, ὁ, ἔχων ζωοῦς, ὠραίους ὀφθαλμούς, Ὀρφ. Ὑμν. 79.

θάλαρο-ποιός, ὁ, ποιῶν τινὰ θαλερόν, ζωηρόν, Σχόλ. εἰς Ἰσο. Θ. 138.

θάλαρος, ὁ, ὁ, (θάλλω, θάλασσα) ἀνθρῶς, ἀκμαῖος, ζωηρός, κυρίως ἐπὶ φωτῶν, ἄλλ' ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρῳ ἐπὶ προσωπων, θάλαροι αἰγῶν Ἰλ. Γ. 26, Δ. 414: Θ. ὁμοίως, παρακείμετος Θ.

190, Ζ. 430: θαλερὴ παράκοιτις Γ. 53: οὕτω, Θ. γόνος Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀφρ. 104: τοκεύς Ἰσο. Θ. 138: Θ. γάμος, ὁ γάμος ναυραῶν ζεύγους, Ὀδ. Ζ. 66, Γ. 74: θαλερός ἦδη χρόνος Εὐρ. Ἰλ. 20: πρωτότης ἑαρος θαλερώτερος Ἀλλ. Αἰτωλ. παρὰ Παρβεν. 14.7.

II. ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος, τρυφερός, ἀκμαῖος, ζωηρός, ἀφρόνως, ἡρώδ. Ἰλ. Ο. 113: χαίτη, κόμη πυκνή, ἀφρόνως, Σ. 439: Θ. ἀλοιφή, πλούσιον, ἀφρόνως πάχος Ὀδ. Θ. 476: — ἀκολουθεῖ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, θαλερόν κατὰ δάκρυ χέουσα, γίνουσα πολλὰ, ἀφρόνως δάκρυα, Ἰλ. Ζ. 498, πρβλ. Ω. 9, 704, κτλ.: Θ. δὲ οἱ ἔκπρος δάκρυ Π. 266: θαλερότερον δάκρυα Μήνη. 4. 56: (οὕτω, θαλερώτερον κλαίειν Ὀμήρ. 14. 32): Θ. γόνος, ὀρτὴς: συγχόνος, πολὺς, βαρὺς, Ὀδ. Κ. 457: θαλερὴ δὲ οἱ ἐσχετο φωνή, ἡ πολλή, ἰσχυρὰ αὐτοῦ φωνὴ εἰρήνης, Ἰλ. Ρ. 696, Ψ. 397, Ὀδ. Δ. 705: θαλερώτερον πνεῦμα, ἄνθος ἡπιώτερος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τρικυλίαν (πρβλ. θαλεμάς), Διοχῶ. Θήρ. 707: ἐν Εὐρ. Βάκχ. 691 Θ. ὕπνος, εἶνε κατὰ τὸν Herim. βαθὺς, κατὰ δὲ τὸν Elinst. ἀναπαυστικός, ἀνακουφιστικός.

θάλαρῶπις, εἶδος, ἡ, (ἡψ) = θαλερόματτος, Ἡριγενεῖη Ἀνθ. Π. 7. 204.

θάλλω, διαρ. ἀντὶ θηλέω, Πινδ. Ν. 4. 38., 10. 42.

θάλλω - θαλέω, Κύντ. Σμ. 11. 90, Νόνν. Δ. 16.78: θαλέων Ἰππ. 378. 36: θαλέσκες, διάφ. γραφ. ἀντὶ θαλέσκες ἐν Μήσ. 2. 67.

θάλλω, ὁ, γεν. θάλλω, δατ. θαλῶ, αἰτιατ. θαλῶν, προσέτι γεν. καὶ θαλοῦ, Σερβίαν 7: καὶ παρὰ ποιηταῖς θάλλωτος, κτλ., Καλλ. Ἀποσπ. 94, 96, Ἐπιγράμ. ἐν Διογ. Δ. 1. 34, 39: — θαλῶς ὁ ἐκ Μιλήτου φιλόσοφος, Ἡρόδ. 1.74, κτλ.

θαλία, ἴων. -είη, ἡ, (θάλλω) ἀφρόνως, εὐτυχία, εὐθυμία, τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ Ἰλ. Γ. 143, 285: ἐν τῷ πληθ., συμποσία, εὐτυχία, πανηγύρις, μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπονται ἐν θαλίῃ Ὀδ. Α. 803, πρβλ. Ἰσο. Ἐργ. κ. Ἰμ. 115, Ἀρχιλ. 8, Πίνδ. 1, τραγ., κτλ.: ἐν θαλίῃσιν εἶναι Ἡρόδ. 3. 27: ἐπὶ ἐπισημῶν ἀγώνων καὶ συμποσίων, ὁμοῦ δόση θαλίῃ ἀνακτορ. Χρησμ. ἐν Πλουτ. Ἀράτ. 53: — ἐν Πλάτ. Πολ. 573D χειρῶν γράφει τινὰ οὐχὶ ὁρθῶς ἔχουσι θάλασσαν ἀντὶ θαλῶν. II.

θάλλω, Θεόφρ. Ι. Φ. 2. 12, Αἰτ. Φ. 5.1, 3: — ἐν Αἰτ. Φ. 1. 20, 3. 3, 5. 1, τρέφεται θάλασσα καὶ θαλλῶν ἐν Διοσκ. 2. 75, Ἀθην. 459 ἐν τέλει. III. ὡς κύριον ὄνομα, ἴδε ἐν λέξει θάλασσα III.

θαλλῶς, τέρπονται ἐν θαλίῃ, εὐθυμῶ, συμποσιάζω, Πλουτ. 2, 746E, κτλ.: διάφ. γραφ. θαλεῶς, αὐτόθι 357E, 712F: ἑορτήν θαλ. Πλούτ. 4.15.

θάλακτρον, τό, πιθανῶς Thaletum iminus, βοτάνη, Διοσκ. 4. 98: θάλακτρον, ἐν Γαλν. 13.177D.

θαλλία, ἡ, = κάππαρις, Διοσκ. 2. 204: ἄλλ' ἐν Εὐπορίστοις (1.187) τοῦ αὐτοῦ = θαλλῶν.

θάλλενος, ἡ, ὁ, (θάλλω) ἐκ θαλλῶν ἢ κλάδων, ἀγγεῖα Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 708.

θαλλῶν, τό, ὑποκορ. τοῦ θαλλός, μικρὸς βλαστός: ἐλαίος ἢ φοῖνικας, Ἀποσπ. Πατέρ. 93C, 253C. 2) = ζεμπλῆν, θαλλῶν (ἀντὶ θαλλῶν) οἶνον Ἀποσπ. Πατέρ. 93B.

θαλλός, ὁ, (θάλλω) νέος τρυφερός κλάδος, βλαστός: Ὀδ. Γ. 224, Σοφ. Ἰλ. 422, κτλ.: — ἐπὶ τοῦ κλάδου ἐλαίας, δὲ ἔσπερον οἱ ἱκέται, ἐσπεφανώσθαι ἐλαίης θαλλῶ Ἡρόδ. 7.19: ἐλαίος Θ. Εὐρ. Γ. 1.1101: καὶ συγχέει ἀντὶ τοῦ ἐλαίας, Διοχῶ. Κο. 1035, Σοφ. Ο. Κ. 474, Εὐρ. κτλ.: ἱκτήρ Θ. Εὐρ. Ἰκέτ. 10, πρβλ. Διοχῶ. Εὐμ. 43: ὡσαύτως, θαλλοῦ στεφάνος, ὁ ἐξ ἐλαίας στεφάνος, ἐν Ἰερων. κατὰ τὰς ἐορτάς, Διοχῶ. 80. 37, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 943C: στεφανοῦν τινὰ θαλλῶ αὐτόθι 946F: στεφανώσθαι τινὰ θαλλοῦ στεφάνῳ Συλλ. Ἐπιτρ. 101. 8., 102. 18, 100 κ. ἄλλ.: — παροιμ., θαλλὸν προσεῖναι τινί, προσελκύω τινά, ὅπως προσελκύει τις αἶγα ἢ ἐλάα θοῖματτα προδεδυμένον θαλλόν, Πλάτ. Φαίδρ. 230D: θαλλῶ προδεδυμένον ἀκολουθεῖν Λουκ. Ἐρμ. 68.

II. θαλλοῦ, οἱ, φύλλα φοῖνικας, Γεωγ. 10. 6.

θαλλο-φάγω, τρώγω νέους βλαστούς, ἰδίως ἐλαίας, ἐπὶ αἰγῶν, Ἀθην. 587A.

θαλλοφορέω, φέρω, κρατῶ, θαλλὸν ἐλαίας, Κρατῖν. Δηλ. 2, Φερεικ. Ἐπιλ. 6.

θαλλο-φόρος, ὁ, ὁ φέρων θαλλὸν ἐλαίας, ὡς οἱ γέροντες κατὰ τὰ Παναθηναῖα, θαλλοφόρους δὲ τῇ Ἀθηνᾷ τοὺς καλοῦς γεροντας ἐκλέγονται, ὡς συμπαροιστοῦντος πάσης ἡλικίας τοῦ κάλλους Ξεν. Συμπ. 4, 17: οὐκέτι πρεσβυτέρων δὲ χρησίμων, σκωπτόμενοι γὰρ ἀν' αὐτῶν θαλλοφόροι καλοῦμεθα Ἀριστοφ. Σοφ. 544, Φώτιος ὡς ὄνομα τοῦ Ἡρακλείδους, Σουδ. Ἐπιτρ. 3985.

θάλλω, Ἰσο. Ἐργ. κ. Ἰμ. 173, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀφρ. 402, Ἀττ. ὁδ. α' Εὐοχία (ἀν.) Αἰλ. π. Ζ. 2. 25, 9. 21: ὁ ὁδ. ὁ θάλλω ἐν Ὑμν. Ὀμ. 16. 33 κατὰ Διοχῶ. (Πατρ. κ. 557) εἶναι ἡμιπλησόμενος προσέτι διὰ διεκινῶν τὸ πλέ. ἄλλ' οὐδέμια ἀνάγκη υπάξει μετεβόλ, διότι ἡ λέξις ἔχει καλὸν ἀν-ἐοκλήν Ἰ. 6, (Ψαμ. ΚΖ', 7), Ἐπιστ. π. Φιλιπποῦ. 6', 10 πρkm. τελευτή, οὗ

ὁ Ὅμηρος ἔχει μόνον τὴν μετοχ. μετὰ σημασίας ἐνεστ. τεθληλώς, ἴσθλ. ὕλη. τεθάλυα, καὶ γ' ἐνικ. ὑπερσυντ. τεθλήλει (Ὁδ. Ε. 691) ἀλλ' ὁ Ἱσίοδος ἔχει καὶ γ' ἐνικ. ὅριστ. τεθλήεσθαι (Ἐργ. κ. 111. 225, πρβλ. Σοφ. Φ. 259· Δωρ. τεθάλει Πίνδ. Ἀριστοφ. 95. 5, Σουλ. Ἐπιγρ. 512. 9· ὑποιακ. τεθλήλη Ἐπιγρ. παρὰ Πλάτ. ἐν Φαίδρ. 264D) ὅπαρ. τεθληλέναι Πλάτ. Κρατ. 414A· μετοχ. τεθάλως Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 105 (κατὰ Lullio). — Παθ.: μέλλ. ὀαλῆσθαι (ἀνα-) Ἀνθ. Π. 7. 281. (Ἰσως συγγενὲς τῷ ὀαλῆ. ὀαλέω, ἴδε ἐν λ. ὀαώ). Θάλλω, ἀκμάζω, φύλοφρῶ, εἶμαι πλήρης φύλων, ἀνθίσκω ἢ καρπῶν, κυρίως ἐπὶ ὑπερσυντῶν δένδρων, ἔρινεός, φύλλοισι τεθληλώς Ὁδ. Μ. 103· τεθλήλει δὲ σταφυλῆσι, ἐπὶ σμπέλου, Ε. 69· ἀνθεσι γαῖα θάλλει Ὑμν. Ὑμ. ἐνθ. ἀνιπ. χρυσέα κέμα θάλλων Λοδίας Πίνδ. 1. 7 (6), 69· ὀπλοί, θάλλει κατ' ἡμᾶρ αἰεὶ νάρκισσος Σοφ. Ο. Κ. 681, πρβλ. 700, κελ.· ἀνθίσκω κατὰ μετοχ. πρμ. ὡς ἐπὶ θ. συνώνυμον τῷ θαλεράει. ἀνθίσκω, ἀφύωνος, σφριγών, τεθαλυτά τ' ἐπώρηι Ὁδ. Α. 191· τεθαλυτά τ' ἀλγῆ, ἐπὶ ὀμπελῶνος, Ζ. 293· οὕτω, καρπὸν τρεῖς ἔτεος θάλλοντα Ἰππ. Ἐργ. κ. 111. 171· ὁσαύτως μετὰ σταφυλῶν αἰε., οὐ δένδρε' Ἐθάλλιν γῶρος, ὁ τόπος δὲν ἔκρεψε δένδρα, Πίνδ. Ο. 3. 10, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 78· ἐν φύλλοισι θαλλούσης βίον ἐσονθῆς ἑλίας (ἴσον ἀντὶ βίον Δινδ.), Αἰσχύλ. Πέρσ. 610· — πρβλ. θαλέω. 5) ἐπὶ ὅλῳ φυσικῶν ἀντικειμένων, τεθαλυτά τ' ἔρρη, ἀφύωνος ἑρῶος, Ὁδ. Ν. 245· ἐπὶ παχέος ξύλου, ὅαχιν τεθαλυτὸν ἀλαίφῃ, ἀφθύνως παχέαν, Ἰλ. 1. 208, πρβλ. Ὁδ. Ν. 410· ἐλαιοπλὴν τεθαλυτὴν, εἰς πλοῦσιον συμπόσιον, Α. 414. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀκμάζω, Θ. χρῆσθαι Ἀρχιλ. 91· ἀκμάζω, εὐτυχῶ, εὐρίην τεθαλυτά Ἰππ. Θ. 902· θαλλοῖσιν εὐδαίμονια, ἀρετά Πίνδ. 11. 7. 21., 1. 5. 14, 21· πατρὸς θαλλόντος Σοφ. Δ. 703, πρβλ. Φ. 420, κελ.· ὥς καὶ εὐτυχοντάς, δ' αὐτ. Ἰρ. 235, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 209B· ὀαλλεῖ καὶ εὐδαίμονεῖ ὁ αὐτ. Νέμ. 945D· — μετὰ ὅστ. τρέπον, θαλλοῦσιν δ' ἀγαθόισι Ἰππ. Ἐργ. κ. 111. 234· ἀγλαίη δ' αὐτ. Ἀσπ. Πρ. 270· τρεῖσι γένε. ἀνδράσι τ' ἐθῆλε πόλις δ' αὐτ. Ἐργ. κ. 111. 225· Θ. ἀρετά Πίνδ. Ο. 9. 26· εὐγενεῖ τέκνων σπαρὰ Σοφ. Ἀντ. 1161· παρρησίᾳ Εὐρ. Ἰππ. 422· Θ. ἐπὶ γυμναστικῶν ἔργοις Σουλ. Ἐπιγρ. 2340. 3) ἐπὶ νόσῳ καὶ τῶν τοιούτων, ἐπὶ κανὴς σημάδας, εἶμαι ἀκμαῖος, αἰε., νόσος αἰεὶ τέθηλε Σοφ. Φ. 259· πῆμματα δὲ θαλλόντα δ' αὐτ. Πλάτ. 260· ἔρις θάλλει Εὐρ. Φοιν. 813· πρβλ. ἀνθίσκω.

Θάλος [α], εὐς, τό, ὡς τὸ θαλλός, ἀλλ' εὐρηται μόνον κατ' ὄνομα. καὶ αἰε., καὶ ἐν μεταφ. ἐννοία ἐπὶ νεαρῶν προσώπων, ὡς τῇ ἔρινος (ἢ ἑρῆ), φίλον Θάλας, ἀγαπητὸν μου τέκνον, Ἰλ. Χ. 87· λευσοδόντων τοιόνδε Θάλας, τοιούτων βλαστὸν, «βλαστάρη», Ὁδ. Ζ. 157· αὐτῶν, νέον Θ. Ὑμν. Ὑμ. εἰς Δῆμ. 166, 187, πρβλ. Πίνδ. Ο. 2. 81., Ο. 115, Εὐρ. Πλάτ. 15, κελ. — Περὶ τοῦ πληθ. ἴδε Θάλας, τό.

Θαλπινός, ἡ, ὄν. = θαλπινός, Ε. Μ. 479. 22.

Θαλπείω, Ἐπ. ἀντὶ θαλπω, Ε. Μ. 620. 46.

Θαλπημε, σπάν. ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ θαλπω, μόνον ἐν τῷ γ' ἐν. προσ. τῆς ὑποτακτ., γλυκεῖ ἀνάγκα κυλίκων θαλπησι θυμὸν Βαχχολ. 27. 2.

Θαλπειάω, (θαλπω) εἶμαι ἢ γίνομαι θερμός, εὖ θαλπιόων, «καλῶς θαλπιόμενος, θερμαινόμενος» (Σχολ.), Ὁδ. Τ. 314, πρβλ. Ἄδρατ. 1073.

Θαλπινός, ἡ, ὄν. θερμαίνων, θαλπών, θαλπινότερον ἄστρον Πίνδ. Ο. 1. 8.

Θάλπος, εὐς, τό, θερμότης, «ζέση», ἰδίως θερμὴ θερμότης, ἀντιθ. χειμῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 565, 960· ἐν μεσημέριος Θ. ὁ αὐτ. Ἰκέτ. 147· Θ. θεός, ἡ θερμότης τοῦ ἥλιου, Σοφ. Τρ. 145, κελ.· μεσημέρινοιθα θάλπειν, μετὰ τὸν καύσωνα τῆς μεσημέριος (πρβλ. Δατ. σολος), Αἰσχύλ. Ὀρέ. 431, 446· καὶ παρὰ πλοῦτος, θάλπος καὶ ψυχος, ῥίγη καὶ θάληη Ἰππ. Ἀρ. 1246, Ξεν. Οἰκ. 7. 23, Εὐρ. 1. 2, 10. 2) μεταφ., κέντρον, ἀλγῶν, τοξευμάτων Σοφ. Ἀντ. 1086 ἐπὶ ἴρωτος, μαλερόν Ἀνθ. Π. 6. 207.

Θαλπτεῖον, ῥημ. ἐπὶ τοῦ θαλπω, Ἀλέξ. Τράλλ. 1. σ. 28.

Θαλπτῆριος, ὄν. θερμαίνων, σάνδαλα .. ποδῶν Θ. Ἀνθ. Π. 6. 206.

Θάλλω: μέλλ. -ψω- ἢ ῥεζα αἰθερίας, πρβλ. (Θέρω) — θερμαίνω, μαλακύνω διὰ θερμότητος, Ὁδ. Φ. 179, 184. 246. — Παθ., ἐτήκετο, καοσίτερος ὡς .. θαλφθεῖς Ἰσ. Θ. 864, πρβλ. Σοφ. Τρ. 697· μεταφ., μαλακύνομαι, ἀπχτῶμαι, αἰετὶς μὴ θαλφθῆ λόγῳ Ἀριστοφ. Ἰππ. 210.

II. θερμαίνω, ἑσταίνω, ἄνεν τῆς ἐννοίας τοῦ μαλάρειν, καὶ καὶ μὴ ἔσθλαπεν (ἐνν. ἡμᾶς) Σοφ. Ἀντ. 417· θερμὴ .. ἀκτίς Θ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1092· — Παθ., θαλπεισθαι τοῦ θέρους, θερμαίνεσθαι, αἰσθάνεσθαι τὴν θερμότητά κατὰ τὸ θέρος, Ξεν. Κύρ. 5. 1, 11· τῷ πυρὶ θαλψομαι Ἀλκίφρ. 3. 42· — μεταφ., εἰς ἀλγῶν θαλπωμαι, ἰῶναι, Πίνδ. Ν. 4. 22. 2) θερμαίνω, εἰς τὴν πυρ. στήναι, ἐθαλύνω, θαλπεται ῥάκη Σοφ. Φ. 38, πρβλ. Ἀπολλ. 400, Εὐρ. Ἐλ. 183.

3) ἔν Ἀριστ. Περὶ 4. 25· θαλπουσιν, εἰσέλθαι: ὅτι σημαίνει: εἰς ζήνηται, ἀκαταί, τρεῖς ποταμοὶ θαλψαι ὑπ' ἡελίῳ, βῶναι τρεῖς πόδας, δηλ. ὅρη, Ἀνθ. Π.

7. 731. III. μεταφ., ἐπὶ πάθους, ἀνάπτω φλέγω, ἡ Διὸς θάλλει κέαρ ἔρωτι Αἰσχύλ. Πρ. 590, πρβλ. ὑποθαλπω· ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς Σοφ. Τρ. 1082· καὶ ἐν τῷ παθ., ἡμέρου βέλει τεθαλφθαι πρὸς τινος Αἰσχύλ. Πρ. 650· θάλλει δ' ἐνικ., ἀνηκίστω πυρὶ Σοφ. Πλάτ. 888.

2) περιθάλλω, παρηγορῶ, περιποιῶμαι, Θεόκρ. 14. 38, Ἀλκίφρ. 2. 4· τὴν πόλιν Θ., περιποιῶμαι μετὰ θερμότητος, μετὰ θερμῆς ἀγάπης καὶ φροντίδος, Σουλ. Ἐπιγρ. 4717. 5.

3) ἐνοχλῶ, ἀνιῶ, λατ. ὑπο, οὐδὲν Θ. ἐμὲ γ' ὀδῶα Ἀλκίφρ. 2. 2· ἐμὲ οὐδὲν Θ. κέρδος Ἀριστ. 1. 24. Ὀαλπωρή, ἡ θερμότης· μεταφ., παρηγορία, εὐπεία, πηγὴ ἐλπίδος, οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη θαλπωρή Π. 6. 412, πρβλ. Κ. 223, Ὁδ. Α. 167· ἐν τῷ πληθ. Τρυφ. 128, Ἐπιγρ. 464.

Θαλπωρός, ὁ, ὄν. θερμός θερμαίνων, δῆμιον, μόνον ἐν Νικήτ. Χρον. 195A.

Θαλῦκρός, ὁ, ὄν. θερμός, «καλῶς», διάπυρος, Θ. κέντρον ἐρωμανίης Ἀνθ. Π. 5. 220· θαλῦκρὸν· ἀναιδὲς, πανουργόν, θερμόν, Ἰσούχ. — ὀπλοί, θαλῦκρῶμαι, = ψεύδομαι, «Ἰσούχ. θαλῦναι, = θάλλειν ποῖω, Ἰσούχ. (Κωδ. θαλπειν).

Θαλῦπτω, = θαλπω, Ἰσούχ. ἐν λῆξ. θαλῦψαι· ἴδε ἀκροθάλυπτος.

Θάλυσις [ῥ], τά, (θάλος) αἱ ἀπαρχαὶ τοῦ θερισμοῦ, προσφῶρὰ τῶν ἀπαρχῶν γινόμενη· ἡ Ἀρτέμιδι, Ἰλ. 1. 534· ἀλλὰ βραδύερον, ὡς φαίνεται, μόνον τῇ Δήμητρι, Θεόκρ. 7. 3, πρβλ. Σπυρ. Καλλ. Ἰμν. εἰς Δῆμ. 20. 137. 2) θαλῦσις ἄρτος, ἄριος γινόμενος ἐκ τῶν ἀπαρχῶν τῆς συγκομιδῆς, Ἀθήν. 114A.

Θαλῦσις, ἄδω, ὀηλ. ἐπὶ τοῦ, κούρη Θ., ἡρεῖα τῆς Δήμητρος (πρβλ. θαλῦσις), Νόνν. Δ. 12. 103· Θ. ὀδός, πορεία εἰς τὰ θαλῦσις, Θεόκρ. 7. 31.

Θαλῦσιος, ὄν. = θαλῦσιος, εἶδος ἄρτου, Ἀθήν. 114A.

θαλῦω, θαλῦσω = θαλπω, Ἰσούχ.

Θαλψῆς, εὐς, ἡ, (θαλπω) θερμότης, Ἰππ. Ὁδ. 387· — ἀλλὰ, ἀντιθ. ψύξης, ἐπὶ ὥρῳ τοῦ ἔτους, δ' αὐτ. Ἀρ. 1246.

Θάμα, ἐπὶ τοῦ, πυκνότης, συχνά, πολλὰκις, Ἰλ. Π. 207, καὶ Ὁδ. ὡς παρὰ Πίνδ., Τραγ., Ἀριστοφ., καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀπ., οἷον Σεν. Ἀπομν. 2. 1, 22, Πλάτ. Φαίδρ. 72B. (Περὶ τοῦ τύπου ἴδε θαμάκις, θαμείως, θαμινός, θαμίζω, κελ.).

Θάμακῆς [α], ἐπὶ τοῦ, θαμά II, Πίνδ. 1. 1. 37, Ν. 10. 71.

Θαμβάινω = θαμβέω, θαμβάζω, ἐκθαμβοῦμαι πρὸς τι, Ὑμν. Ὑμ. εἰς Ἀρ. 84, ἐν τῇ χειρουργ. ἀντὶ θαμβάινω ὡς τῇ Ἡερμ. ἐν Ὑμν. Ὑμ. εἰς Ἐρμ. 407 (θεμιθαίνω θαμβάιστον).

Θαμβάλλω, α, ὄν. ἐκπεπληγμένος, ἐκπληκτός, Νόνν. Δ. 1. 126· ὁ Ἰσούχ. θαμβαστός, φοβερός.

Θαμβέω, μέλλ. -ήσω, (θαμβοί) εἶμαι ἐκπεπληγμένος, ἐκθαμβοί, λατ. obstupesco, οἱ δὲ ἰδόντες θαμβήσαν Ἰλ. Θ. 77· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθαμβέον Ὁδ. Δ. 638, κελ.· οὕτω, καὶ τὸς τεθαμβήκει Σοφ. Ἀντ. 1246· ἐθαμβήσε δὲ πᾶς .. ἐμῖλος Εὐρ. Ἰων. 1205.

2) μετ' αἰτ., θαμβάζω, εἶμαι ἐκπεπληγμένος διὰ τι, θαμβήσαν δ' ὀρνίθας Ὁδ. Β. 155, πρβλ. Π. 178· τὸν ἐθαμβέον Ἀρτεμίδ. Ν. 3. 86· τέρας δ' ἐθαμβόων Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 570.

II. μεταγεν. ὡσαύτως, μεταβατ. ἐκπληκτός, κἀμνὸν τινὰ νὰ μέλῃ ἐκθαμβός, Ἐρμ. (Β. Βασίλ. κδ', 5), — Παθ., τεθαμβημένος, ἐκθαμβός, ἐκπληκτός, Πλούτ. Προύτ. 20· διὰ τινος ὁ αὐτ. Κατ. 45.

Θαμβήμα, τό, ἀντικειμένον θαμβοῦς, τρόμου, φόβου, πρόμαγμα, Μανέθων 4. 559.

Θαμβήσις, εὐς, ἡ, ἐκπληκτής, Μανέθων 4. 363.

Θαμβήτειρα, ἡ, ἡ θαμβοῦς ἐπιτρέπουσα, φοβερά, Ἐρινύες δεῖναι, θαμβήτειραι Ὀρρ. Ἀργ. 971.

Θαμβήτης, ἡ, ὄν. προεὐνὸν θαμβός, ἐκπληκτικός, Αὐλ. 562.

Θάμβος, εὐς, τό, καὶ ὁ, Σίμων. 238 (√ΤΔφ, -εἰδη) — ἐκπληκτής, ἰσχυρός θαυμαστός, λατ. stupor, συνώνυμον τῷ Ἐπικ. τάφος [δ] ἑρῆ, θαμβός δ' ἔχει εἰσορόωντας Ἰλ. Δ. 79· θαμβός δ' ἔλε πάντας ἰδόντας Ὁδ. Γ. 372, κελ.· ὡσαύτως παρὰ Πίνδ., Τραγ., Ἀριστοφ. Ὀρν. 781, καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀπ., Θουκ. 6. 31, Πλάτ. Φαίδρ. 254C.

2) ἐπὶ ἀντικειμενικῆς σημασίας, πρᾶγμα θαμβάιστον, θαύμα, δ' γὰρ κολοσσός Θ. ἦν Σουλ. Ἐπιγρ. 8703, πρβλ. 8855.

θαμβός, ὁ, ἐκπεπληγμένος, Εὐστάθ.

Θάμβος, αἰ, ὄν. θαμβός, Ἀπ. Θάμβος (ὡς αἰ ἐκ τοῦ θαμβός, Ἀπολλ. Δύσλ. ἐν Α. Β. 563) ὀηλ. ὄνομα. καὶ αἰε. θαμβεται, -ας (ὡς αἰ ἐκ τοῦ θαμβέως) — ποιητ. ἐπιθῆτον ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ πληθ., πυκνότης, πεπυκνωμένος, λατ. fronsus, συνώνυμον τῷ Ἐπικ. θαμβέως ἔχον Ἰλ. Κ. 264· δδόντες πυκνοὶ καὶ Θ. Ὁδ. Μ. 92· θαμβέως γὰρ ἄκοντες .. ἀφασσοῖσι Ἰλ. Α. 562, Ρ. 661· Ἰκρία .. ἀραρῶν θαμβέσι σταμίνεσσι Ὁδ. Ε. 252· πυρὰ .. κάοντες θαμβέσι Ἰλ. Α. 52· λῖθοι πωτῶντο θαμβέσι Μ. 287, πρβλ. Ξ. 422, κελ. — Συγκρ. θαμνιότερος παρ' Ἰσούχ.· θαμνιότερος Νίλ. Ἀλ. 594· — Ἐπὶ τοῦ, θαμβέως = θαμνά, Ἰππ. 262. 54, Μάχη. π. κατὰρχ. 600.

Θάμβος, (θαμὰ) ἔρχομαι συχνάκις, συχνάκις, λατ. fronsus, ἰσχυρός γὰρ μὲν οὐτὶ θαμβέως Ἰλ. Β. 386, 428, Ὁδ. Ε. 88, Θ. 101· μετὰ πρὸς, Θ. εἰς τόπον Πλάτ. Ἰππ. Μείξ. 281B.

ἐπὶ τινα Ξεν. Κύρ. 7. 3, 2· κείσε Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 451· ἐν δονάκεσσι θ. Νίκ. Ἀλ. 591. 2) συχνάκις ἢ συνεχῶς ἀσχο-
λούμαι εἰς τι, ἅμα νηὶ πολυκλήριδι θαμιζών Ὁδ. Θ. 161· σοφίας
ἐπὶ ἄκροισι θαμιζέειν Ἑμπεδ. παρὰ Πλούτ. 2. 93B· μετὰ μετοχ.,
οὕτῃ κομίζομενος γε θαμιζέειν, δὲν ἀπέλαυε συχνῶν περιποιή-
σεων, Ὁδ. Θ. 451· οὐδὲ θαμιζέεις ἡμῖν καταβαίνων, δὲν μᾶς
ἔρχεσαι συχνὰ κάτω, Πλάτ. Πολ. 328C· τανάπαλιν, μινύρεται
θαμιζουσα μάλιστα ἀηδῶν, θρηνεῖ συχνά, συνεχῶς, ὡς τὸ θα-
μά, Σοφ. Ο. Κ. 672· ἀπολ., διὰ τὸ θαμιζέειν, διότι συχνὰ συμ-
βαλοῦσι, Πλάτ. Νόμοι 843B. II. Μίσ., εἶμαι συνεχῶς μετὰ
τινος ἢ πλησίον τινός, τινὶ Σοφ. Ἀποσπ. 446.

Θαμινάκις (ᾱ), ἐπὶρρ. = θαμινάκις, θαμά, Ἰππ. 671. 12.
θαμινός, ἡ, ὄν. = θαμινός, ἐν χρήσει μόνον κατ' οὐδ. πληθ.
θαμινά, ὡς ἐπὶρρ. = θαμά, Πίνδ. Ο. 1. 85, Ἀριστοφ. Πλ. 292,
Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 5·—συγκρ. θαμινώτατος Σουίδ.—Ἐπὶρρ.
—ὡς Ἡούχ.

Θάμιξ, ἀλώπηξ, Ἡούχ.
Θάμνα, ἡ, Λατ. Iogna, οἶνος δευτερίας, σπειρωμένης, ἡ ἐκ τῶν
σπειρωμένων τρυβί, ἣν ἐπιχωρίως καλοῦσι Θάμναν, οὐκ ἀηδέει
πῶμα τοῖς ἀγροικοῖς γίνεταί Γεωπ. 6. 13.

Θαμνάς, ἀδρός, ἡ, (θάμνος) = ῥίζα, Γεωμ. Μ. 442. 23.
Θαμνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ θάμνος, Διοσκ.—καὶ -ίσκος, ὁ,
Ὁρειοσάβ. 167 Matth.—θαμνίσκιον, τό, Διοσκ.
Θαμνίτις, εἰδος, ἡ, ὅμοιος θάμνω, θαμνοειδής, ῥάμνος Νίκ.
Θ. 883.

Θαμνοειδής, ἑς, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν θάμνων, ὅμοιος θάμνω,
Θεοφρ. 1. Φ. 3. 17, 3, Διοσκ. 3. 190., 4. 110.

Θαμνο-μήκης, ὁ, ἡ, θαμν. ῥάβδος, ὁ, ῥάβδος ἰσομήκης· πρὸς
θάμνον, Ἰων. παρ' Ἀθην. 451D.

Θάμνος, ὁ, καὶ ἡ, Διόδ. 2. 49· (θαμνός)—φυτὸν μικρόν, ὡς ἀμύ-
χλαδον, Λατ. arbutum μετὰ δένδρου καὶ βοτάνης, Ἀριστ.
π. Φυτ. 1. 4, 7· καταπτήσας ὑπὸ θάμνω Ἰλ. Χ. 191· θάμνω
ὑπ' ἀμφοτέρω Ρ. 1177· θάμνοις ἐν πυκνότησιν, ἐν τῷ πυκνῷ
θάμνω, Ὁδ. Ε. 471 (πρὸς 476.), Ζ. 127· θ. εἰσὶν, κλάδος,
βλάστημα, Ψ. 190· καὶ Δίσχυλ. Ἀγ. 1316, Σοφ. Ἠλ. 55, Ἀριστοφ.
Εὐρ. 1298, Πλάτ., κτλ.

Θαμνο-φάγος (ᾱ), ὄν, τρώγων θάμνους, ζῶα Σίλτ. Ἑμπ.
II. 1. 56.

Θαμνώδης, ἑς, = θαμνοειδής, Θεοφρ. 1. Φ. 3. 12, 1, Δίτ. Φ.
5. 12, 5.

Θαμνοροχίω, -οῦχ· ἡσυχάζω· Ἡούχ.

Θαμυρέζω (ζῶα, ἀβροζῶ, συνάγω, καὶ θαμύρις, ἡ, πανήγυ-
ρις, σύνοδος ἢ πυκνότης τινῶν, Ἡούχ.

Θαμύρις (ᾱ), γεν. εἰδος ἡ ἰος, αἶτ. θαμυριν Ἰλ. Β. 595·—
αἰεὶς ὁρᾷ·—καλοῦμενος θαμύρας ἐν Πλάτ. Πολ. 820A, κτλ.

Θαμύρας, ὁ, ὄν, συγκαθόμενος, ὁδός, ἡ λεωφόρος, Ἡούχ.

Θαμύς, ἴδε θαμνός.

Θανάσιμος (να), ὄν, (θανεῖν, θάνατος) θανατηφόρος, Ἰππ. Ἀρ.
1244, κτλ.· τύχαι Δίσχυλ. Ἀγ. 1276· πέσιμα Σοφ. Ἀγ. 1033·
χειρῶμα δ' αὐτ. Ο. Τ. 560· πέπλος δ' αὐτ. Τρ. 758· φάρμακα
Εὐρ. Ἰων. 616, κτλ.· θνητὰ θ., ἐπὶ δηλητηριωδῶν ἔρπετων, Πτο-
λῆδ. 1. 56, 4·—ἐπὶρρ., θανασίμως τύπτω, κτυπῶ θανατηφόρον
κτυπήμα, Ἀντιφῶν 127. 32.

2) τοῦ θανάτου, ἀνῆκων εἰς τὸν
θάνατον, θαν. αἷμα, τὸ αἷμα τοῦ ἀποθνήσκοντος, Δίσχυλ. Ἀγ. 1019·
μέλυσσα θ. γόνυ, ἀπὸ ἔλαλε τὸ θρηνηδὲς ἄσμα τοῦ θανάτου μου,
αὐτόθι 1445.

II. ἐπὶ προσώπων, ἔγγυς τοῦ θανάτου, Σοφ. Φ.
819· θ. ῥῆθ' ὄντα Πλάτ. Πολ. 408C· ὑποκείμενος εἰς θάνατον,
αὐτόθι 610E.

2) νεκρός, Σοφ. Ἀγ. 517, Ο. Τ. 959.

Θανάτω, ἔφετ. τοῦ θανεῖν, ἐπιθυμῶ νὰ ἀποθάνω, Πλάτ. Παι-
δωνι 64B, Ἀλ. 366C, Ἀλ. Συναπ. 3.

Θανάτ-ηγός, ὄν, φέρων θάνατον, ἀμφίβ.· ἴδε ἐν λ. Θάργηλης.

Θανάτεις, ὄν, = θανάτεις, ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τοῦ Πτο-
λῆδ. Ε'. 132, ἀλλ' εὐρισκόμενον παρ' Ἰουλίω Ἀφρικανῷ ἐν Κεστοῦ
κεφ. 18, 16, καὶ ἀναγινωσκόμενον ὑπὸ Δινδ. ἐν Α. Β. 14 (ἀντί-
—τηριός). Ἐτερος τύπος θανατηρός, ὡς τὸ καματηρός, ἐν
Εὐστ. 1336. 20.

Θανάτφορία, ἡ, τὸ προσεῖν θάνατον, Ἀνθ. II. 5. 114.

Θανάτ-φόρος, ὄν, φέρων θάνατον, θανάσιμος, αἷσα Δίσχυλ.
Χο 369· ἐπὶ κτυπήματων ἢ δυστυχημάτων, Ἰππ. Ἀρ. 815· γένε-
σθαι .. θανατηφόρα κεῖσθαι, προσεῖν θάνατον διὰ μίσους, Σοφ.
Ο. Τ. 181 (λυσ.)· πάσαι μεταβολαὶ πολιτείας θανατη-
φόροι Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 32· θανατηφόρον ἔδω, φάλλω ἄσμα θα-
νάτου, νυκτικῶρ' ἔδει θανατηφόρον Ἀνθ. II. 11. 186. Πρὸς
θανατοφόρος.

Θανάτω, = θανάτω (ἴσως ἔσφ. γραφ.), Λουκ. Περιγρ. 32.

Θανάτικός, ἡ, ὄν, θανατηφόρος, θανάτου ἄξιος, Θ. Ἐγκλημία,
«διὰ θανάτου», Διόδ. Ἑκλογ. 610. 39· δίκη, Λατ. capitalis, Πλούτ.
Περικλ. 10, Ἀλεξ. 42·—θανατικόν, τό, ἐπιδημική ἀσθένεια, λοι-
μός, πανώλης, Ρυζ.—Ἐπὶρρ. —κός, Εὐστ. 321. 41.

Θανάτεις, ἑσση, ἐν, θανάσιμος, ἀμαρτήματα Σοφ. Ἀντ.
1262· μόρος Εὐρ. 1. Δ. 1289.

Θανάτ-ενοσσαν, πνέων πνεῦν θανάτου, ὃ φθόνε, δρακόν-
τιον σπέρμα, θανατόπνοον ἄνθος, Ἡούχ.

Θάνατο-ποιός, ὄν, πραινῶν θάνατον, Σχόλ. Σοφ. Τρ. 869.

Θάνατος, ὁ, (ἴθαν, θνησκω) θάνατος εἴτε φυσικῶς εἴτε βί-
αιος, Ὁμ., κτλ.· θ. τινός, ὁ θάνατος οὗ τις ἀπέλθῃ, Ὁδ. Ο. 273·
ὡς θάνον οἰκίστω θανάτω Α. 412· θανάτῳδε, εἰς θάνατον,
Ἰλ. II. 693, Χ. 297· θανάτου τέλος Δίσχυλ. Θῆδ. 900· μῆρα
δ' αὐτ. Πέρσ. 917, κτλ.· θανάτου πέρι καὶ ζωᾶς, περὶ ζωῆς καὶ
θανάτου, Πίνδ. Ν. 9. 68· θ. ἡ βίον φέρει Σοφ. Δι. 802· θάνα-
τος μὲν τὰδ' ἀκούειν δ' αὐτ. Ο. Κ. 529, πρὸς Α. 215· ἐν ἀγ-
χόνασι θάνατον λαβεῖν Εὐρ. Ἑλ. 199· πόλεως ἰστί Ο., ἀνά-
στατον γενέσθαι Λυκούργ. 155. 35· θάνατον θνήσκοντι, ἀπο-
θνήσκοντι, ὁλλυσθαι, τελευτᾶν Λαδ. Ἀ. 1008, Παρὰλ. 515.

2) παρ' Ἀττ. ὡσαύτως, θάνατος διὰ καταδίκης τοῦ νόμου,
θάνατον καταγιγνώσκω τινός, καταδικάζω τινὰ εἰς θάνατον,
Θουκ. 3. 81· θανάτου κρίνομαι, κρίνομαι, ἐκτέλομαι διὰ θάνατον,
δ' αὐτ. 3. 57, πρὸς Ξεν. Κύρ. 1. 2. 14· ὡσαύτως, περὶ θανάτου
διώκειν δ' αὐτ. Ἑλλην. 7. 5. 6· πρὸς Ἐλθροῦς .. ἀγωνισοσθαι
περὶ Ο. Δημ. 53, 27· θ. ἡ ζημία ἐπὶκείται, ἡ ποινὴ ἐστὶ θάνα-
τος, Ἰσοκρ. 169C·—παρ' Ἡρόδ. ἑλλαιπ., τὴν ἐπὶ θανάτῳ κε-
κορημένον (ἐνν. στολὴν) 1. 109· αὐτῷ, ἔρσαι τινα τὴν ἐπὶ
θανάτῳ (ἐνν. ἐξίσιν) 3. 119· ἀλλ', τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἐξέδον
ποιοῦσθαι 7. 223· καὶ, ἐπὶ θάνατον ἀγεσθαι 3. 14· τοῖς Ἀθη-
νοῖσις ἐπιτρέψαι περὶ σφῶν αὐτῶν πλήν θανάτου, πᾶσαν
τιμωρίαν πλὴν τοῦ θανάτου, Θουκ. 4. 54, πρὸς Ὑπαγῆτος· εἰρ-
γόμενον θανάτου καὶ τοῦ ἀνάρητον ποιῆσαι, πλὴν θανάτου
καὶ ἀνερπηράσεως, Δίσχυλ. 26. 16. 3) πληρ. θάνατοι, εἴδη,
εἴδη θανάτου, Ὁδ. Μ. 341· ἡ οἱ θάνατοι πολλῶν προσώπων, Δί-
σχυλ. Χο. 53, Σοφ. Ο. Τ. 1200, Εὐρ. Ἰρακλ. 629· ἡ ἐνὸς προσώ-
που, Σοφ. Ο. Τ. 496, Ἠλ. 206· οὐχ ἐνὸς οὐδὲ εὐοδῶν θάνα-
τόντιον Πλάτ. Νόμ. 908E· πολλῶν θανάτων ἄξιος καὶ σὺχ
ἐνὸς Δημ. 521. 24, πρὸς 345. 25, Ἀριστοφ. Πλούτ. 483·—καὶ
ἐμφατικῶς ἐπὶ βιαίῳ θανάτῳ, Δίσχυλ. Ἀγ. 1572, Θῆδ. 877, Πλάτ.
Πολ. 399A.

II. ὡς κύριον ὄνομα, θάνατος, ἀείλητος θῆ-
μος τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Σ. 231, II. 672· μόνος θεῶν γάρ θ. οὐ
δύρων ἐρᾷ Δίσχυλ. Ἀποσπ. 156· ἐν [όν] τέκετο θ. Σοφ.
Ἀποσπ. 834· εἰσαγόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὑπὸ τοῦ Εὐρ. ἐν τῇ Ἀλ-
κίσιτι.

III. νεκρός, πτώμα, θάνατος, ἀείλητος θῆ-
μος τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Σ. 231, II. 672· μόνος θεῶν γάρ θ. οὐ
δύρων ἐρᾷ Δίσχυλ. Ἀποσπ. 156· ἐν [όν] τέκετο θ. Σοφ.
Ἀποσπ. 834· εἰσαγόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὑπὸ τοῦ Εὐρ. ἐν τῇ Ἀλ-
κίσιτι.

III. νεκρός, πτώμα, θάνατος, ἀείλητος θῆ-
μος τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Σ. 231, II. 672· μόνος θεῶν γάρ θ. οὐ
δύρων ἐρᾷ Δίσχυλ. Ἀποσπ. 156· ἐν [όν] τέκετο θ. Σοφ.
Ἀποσπ. 834· εἰσαγόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὑπὸ τοῦ Εὐρ. ἐν τῇ Ἀλ-
κίσιτι.

III. νεκρός, πτώμα, θάνατος, ἀείλητος θῆ-
μος τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Σ. 231, II. 672· μόνος θεῶν γάρ θ. οὐ
δύρων ἐρᾷ Δίσχυλ. Ἀποσπ. 156· ἐν [όν] τέκετο θ. Σοφ.
Ἀποσπ. 834· εἰσαγόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὑπὸ τοῦ Εὐρ. ἐν τῇ Ἀλ-
κίσιτι.

III. νεκρός, πτώμα, θάνατος, ἀείλητος θῆ-
μος τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Σ. 231, II. 672· μόνος θεῶν γάρ θ. οὐ
δύρων ἐρᾷ Δίσχυλ. Ἀποσπ. 156· ἐν [όν] τέκετο θ. Σοφ.
Ἀποσπ. 834· εἰσαγόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὑπὸ τοῦ Εὐρ. ἐν τῇ Ἀλ-
κίσιτι.

III. νεκρός, πτώμα, θάνατος, ἀείλητος θῆ-
μος τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Σ. 231, II. 672· μόνος θεῶν γάρ θ. οὐ
δύρων ἐρᾷ Δίσχυλ. Ἀποσπ. 156· ἐν [όν] τέκετο θ. Σοφ.
Ἀποσπ. 834· εἰσαγόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὑπὸ τοῦ Εὐρ. ἐν τῇ Ἀλ-
κίσιτι.

III. νεκρός, πτώμα, θάνατος, ἀείλητος θῆ-
μος τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Σ. 231, II. 672· μόνος θεῶν γάρ θ. οὐ
δύρων ἐρᾷ Δίσχυλ. Ἀποσπ. 156· ἐν [όν] τέκετο θ. Σοφ.
Ἀποσπ. 834· εἰσαγόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὑπὸ τοῦ Εὐρ. ἐν τῇ Ἀλ-
κίσιτι.

III. νεκρός, πτώμα, θάνατος, ἀείλητος θῆ-
μος τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Σ. 231, II. 672· μόνος θεῶν γάρ θ. οὐ
δύρων ἐρᾷ Δίσχυλ. Ἀποσπ. 156· ἐν [όν] τέκετο θ. Σοφ.
Ἀποσπ. 834· εἰσαγόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὑπὸ τοῦ Εὐρ. ἐν τῇ Ἀλ-
κίσιτι.

III. νεκρός, πτώμα, θάνατος, ἀείλητος θῆ-
μος τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Σ. 231, II. 672· μόνος θεῶν γάρ θ. οὐ
δύρων ἐρᾷ Δίσχυλ. Ἀποσπ. 156· ἐν [όν] τέκετο θ. Σοφ.
Ἀποσπ. 834· εἰσαγόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὑπὸ τοῦ Εὐρ. ἐν τῇ Ἀλ-
κίσιτι.

III. νεκρός, πτώμα, θάνατος, ἀείλητος θῆ-
μος τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Σ. 231, II. 672· μόνος θεῶν γάρ θ. οὐ
δύρων ἐρᾷ Δίσχυλ. Ἀποσπ. 156· ἐν [όν] τέκετο θ. Σοφ.
Ἀποσπ. 834· εἰσαγόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὑπὸ τοῦ Εὐρ. ἐν τῇ Ἀλ-
κίσιτι.

III. νεκρός, πτώμα, θάνατος, ἀείλητος θῆ-
μος τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Σ. 231, II. 672· μόνος θεῶν γάρ θ. οὐ
δύρων ἐρᾷ Δίσχυλ. Ἀποσπ. 156· ἐν [όν] τέκετο θ. Σοφ.
Ἀποσπ. 834· εἰσαγόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὑπὸ τοῦ Εὐρ. ἐν τῇ Ἀλ-
κίσιτι.

III. νεκρός, πτώμα, θάνατος, ἀείλητος θῆ-
μος τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Σ. 231, II. 672· μόνος θεῶν γάρ θ. οὐ
δύρων ἐρᾷ Δίσχυλ. Ἀποσπ. 156· ἐν [όν] τέκετο θ. Σοφ.
Ἀποσπ. 834· εἰσαγόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὑπὸ τοῦ Εὐρ. ἐν τῇ Ἀλ-
κίσιτι.

III. νεκρός, πτώμα, θάνατος, ἀείλητος θῆ-
μος τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Σ. 231, II. 672· μόνος θεῶν γάρ θ. οὐ
δύρων ἐρᾷ Δίσχυλ. Ἀποσπ. 156· ἐν [όν] τέκετο θ. Σοφ.
Ἀποσπ. 834· εἰσαγόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὑπὸ τοῦ Εὐρ. ἐν τῇ Ἀλ-
κίσιτι.

III. νεκρός, πτώμα, θάνατος, ἀείλητος θῆ-
μος τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Σ. 231, II. 672· μόνος θεῶν γάρ θ. οὐ
δύρων ἐρᾷ Δίσχυλ. Ἀποσπ. 156· ἐν [όν] τέκετο θ. Σοφ.
Ἀποσπ. 834· εἰσαγόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὑπὸ τοῦ Εὐρ. ἐν τῇ Ἀλ-
κίσιτι.

III. νεκρός, πτώμα, θάνατος, ἀείλητος θῆ-
μος τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Σ. 231, II. 672· μόνος θεῶν γάρ θ. οὐ
δύρων ἐρᾷ Δίσχυλ. Ἀποσπ. 156· ἐν [όν] τέκετο θ. Σοφ.
Ἀποσπ. 834· εἰσαγόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὑπὸ τοῦ Εὐρ. ἐν τῇ Ἀλ-
κίσιτι.

III. νεκρός, πτώμα, θάνατος, ἀείλητος θῆ-
μος τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Σ. 231, II. 672· μόνος θεῶν γάρ θ. οὐ
δύρων ἐρᾷ Δίσχυλ. Ἀποσπ. 156· ἐν [όν] τέκετο θ. Σοφ.
Ἀποσπ. 834· εἰσαγόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὑπὸ τοῦ Εὐρ. ἐν τῇ Ἀλ-
κίσιτι.

III. νεκρός, πτώμα, θάνατος, ἀείλητος θῆ-
μος τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Σ. 231, II. 672· μόνος θεῶν γάρ θ. οὐ
δύρων ἐρᾷ Δίσχυλ. Ἀποσπ. 156· ἐν [όν] τέκετο θ. Σοφ.
Ἀποσπ. 834· εἰσαγόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὑπὸ τοῦ Εὐρ. ἐν τῇ Ἀλ-
κίσιτι.

III. νεκρός, πτώμα, θάνατος, ἀείλητος θῆ-
μος τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Σ. 231, II. 672· μόνος θεῶν γάρ θ. οὐ
δύρων ἐρᾷ Δίσχυλ. Ἀποσπ. 156· ἐν [όν] τέκετο θ. Σοφ.
Ἀποσπ. 834· εἰσαγόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὑπὸ τοῦ Εὐρ. ἐν τῇ Ἀλ-
κίσιτι.

III. νεκρός, πτώμα, θάνατος, ἀείλητος θῆ-
μος τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Σ. 231, II. 672· μόνος θεῶν γάρ θ. οὐ
δύρων ἐρᾷ Δίσχυλ. Ἀποσπ. 156· ἐν [όν] τέκετο θ. Σοφ.
Ἀποσπ. 834· εἰσαγόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὑπὸ τοῦ Εὐρ. ἐν τῇ Ἀλ-
κίσιτι.

III. νεκρός, πτώμα, θάνατος, ἀείλητος θῆ-
μος τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Σ. 231, II. 672· μόνος θεῶν γάρ θ. οὐ
δύρων ἐρᾷ Δίσχυλ. Ἀποσπ. 156· ἐν [όν] τέκετο θ. Σοφ.
Ἀποσπ. 834· εἰσαγόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὑπὸ τοῦ Εὐρ. ἐν τῇ Ἀλ-
κίσιτι.

III. νεκρός, πτώμα, θάνατος, ἀείλητος θῆ-
μος τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Σ. 231, II. 672· μόνος θεῶν γάρ θ. οὐ
δύρων ἐρᾷ Δίσχυλ. Ἀποσπ. 156· ἐν [όν] τέκετο θ. Σοφ.
Ἀποσπ. 834· εἰσαγόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὑπὸ τοῦ Εὐρ. ἐν τῇ Ἀλ-
κίσιτι.

III. νεκρός, πτώμα, θάνατος, ἀείλητος θῆ-
μος τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Σ. 231, II. 672· μόνος θεῶν γάρ θ. οὐ
δύρων ἐρᾷ Δίσχυλ. Ἀποσπ. 156· ἐν [όν] τέκετο θ. Σοφ.
Ἀποσπ. 834· εἰσαγόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὑπὸ τοῦ Εὐρ. ἐν τῇ Ἀλ-
κίσιτι.

III. νεκρός, πτώμα, θάνατος, ἀείλητος θῆ-
μος τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Σ. 231, II. 672· μόνος θεῶν γάρ θ. οὐ
δύρων ἐρᾷ Δίσχυλ. Ἀποσπ. 156· ἐν [όν] τέκετο θ. Σοφ.
Ἀποσπ. 834· εἰσαγόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὑπὸ τοῦ Εὐρ. ἐν τῇ Ἀλ-
κίσιτι.

III. νεκρός, πτώμα, θάνατος, ἀείλητος θῆ-
μος τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Σ. 231, II. 672· μόνος θεῶν γάρ θ. οὐ
δύρων ἐρᾷ Δίσχυλ. Ἀποσπ. 156· ἐν [όν] τέκετο θ. Σοφ.
Ἀποσπ. 834· εἰσαγόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὑπὸ τοῦ Εὐρ. ἐν τῇ Ἀλ-
κίσιτι.

III. νεκρός, πτώμα, θάνατος, ἀείλητος θῆ-
μος τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Σ. 231, II. 672· μόνος θεῶν γάρ θ. οὐ
δύρων ἐρᾷ Δίσχυλ. Ἀποσπ. 156· ἐν [όν] τέκετο θ. Σοφ.
Ἀποσπ. 834· εἰσαγόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὑπὸ τοῦ Εὐρ. ἐν τῇ Ἀλ-
κίσιτι.

III. νεκρός, πτώμα, θάνατος, ἀείλητος θῆ-
μος τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Σ. 231, II. 672· μόνος θεῶν γάρ θ. οὐ
δύρων ἐρᾷ Δίσχυλ. Ἀποσπ. 156· ἐν [όν] τέκετο θ. Σοφ.
Ἀποσπ. 834· εἰσαγόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὑπὸ τοῦ Εὐρ. ἐν τῇ Ἀλ-
κίσιτι.

θάμβος· πρὸλ. 'Πούχ., θάπαν (θάπον)· φόβον (κατὰ τὸν Ημερολόγιον). θάπτα, «μύα, οἱ Ἰερῆες» 'Πούχ.

θαπτεόν, ῥημ. ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ, πρέπει τις νὰ θάψῃ, τινὰ Σοφ. Δ' 1119.

θάπτω (ἐκ τῆς √ΤΑΦ, ἥτις φαίνεται ἐν τῇ μέλλ. καὶ ε' παθ. ἀορ. ἐν τῇ λέξει τάφος, κτλ.), μέλλ. θάψω. ἀορ. θοάφα. — Πάθ., μέλλ. τάψωμαι. Εὐρ. 'Αλκ. 632, 'Αυσ. 134, 1' ὡς πῶτος τεθάρφαμαι Σοφ. Δ' 577, 1141, Εὐρ.: ἀορ. ἐθαφθὴν Σαπφ. 170, 'Ἠρόδ. 2. 81, 7. 228' συχνώτερον ἐθαφθὴν [α] ὁ αὐτ. 3. 10, 55, καὶ ἀείποτε παρ' 'Αττ., μετοχ. ἐν-θαφεῖς Σουλ. 'Επιγρ. 2839 — πρην. τέθαπμαι, 'Ἰων. γ' πληθ. τεθάρφαται 'Ἠρόδ. 6. 103' πρὸς τεθάρφωαι Λουκ. 'Εὐαλ. 9. 1' ἀπαρ. τεθάρφωαι (οὕτως ὁ 'Αλκ. ἀντὶ τέθαφαί) Διογύλ. Χρ. 366, Λουκῆ, 164. 7, τεθάρφωαι Πλούτ. 2. 265Α' ὑπερ. παθ. ἐπέθαπτο 'Οδ. Α. 52, 'Ἠρόδ. 2. 265Α' ὑπερ. παθ. ἐπέθαπτο 'Οδ. Α. 52, 'Ἠρόδ.

Τελὼ τὰ ὅστατα πρὸς τὸν νεκρὸν καθήκοντα, τιμῶ αὐτὸν μὲ ἐπικηλείους τελεταί, ἐνταφίζω, ὅτε μιν θάπτουσιν 'Αγασίλ. 'Ιλ. Φ. 323, πρὸλ. 'Οδ. Μ. 12, Ο. 417, 'Ἠσ. 'Ασπ. 'Ἠρ. 472' τοῦ θάπτειν ἦσαν δύο τρόποι, τὸ κάειν (καλεῖν) καὶ τὸ κατορύττειν: — καὶ μὴ ὀρώων μου τὸ σῶμα ἢ κοόμενον ἢ κατορυγμένον ἀγανακτῇ Πλάτ. Φαῖδ. 113D, πρὸλ. 'Οδ. Α. 74' (με κακῆται σὺν τεύχεσι) πρὸς τὴν σάψ. 52 (οὐ γὰρ πῶ ἐπέθαπτο ὑπὲρ χθονός): θάπτειν... γὰρ φίλαιοι κατασκοφαίει Διογύλ. Θῆβ. 100D, πρὸλ. Εὐρ. 'Ἰκέτ. 543 κτλ., θ. ἐς τόπον 'Ἠρόδ. 2. 41, πρὸλ. Θουκ. 8. 84' θ. ἐξ οἴκας, ἐκφῶρ ἐκ τῆς οἴκας καὶ κηδεύω, 'Ἰσπ. 71. 13' κοταλείπει μὴδὲ ταφῆναι, μὴδὲ τὰ ἔξωτα τῆς κηδείας, 'Αριστοφ. 'Ἠλ. 556' τῷ δ' εἶναι μὴδὲ ταφῆναι ὁ αὐτ. 'Εὐκλ. 591' πρὸλ. ἐντάφιος: — πυρὶ θάπτειν = καλεῖν, Πλούτ. 2. 286E, πρὸλ. Vessol. Διδόλ. 1, σ. 223.

Θαραπευτής, οὗς, = Θεραπευτής, ἱεράπων, τοῦ φιλονθρώπου θεοῦ 'Ασκληπιοῦ 'Επιγρ. Δ' ἱόν (τοῦ Β' μετὰ Χρ. αἰῶνος) Διημ. etc. VII. σ. 95.

Θαραπεύω, = Θεραπεύω, τὸν οἶκον ἐθαράπευσε 'Επιγρ. Πιραιῶς (τοῦ Α' μετὰ Χρ. αἰῶνος) ΠΙΔ. III. 1296.

Θαργήλια (Ιερά), ὡν, τὰ, ἑορτὴ τοῦ 'Απόλλωνος καὶ εἰς 'Αρτέμιδος ἁγίασμα κατὰ τὸν μῆνα Θαργηλιῶνα. 'Ἰππών. 28, 'Αρχλ. 102, Νόμ. παρὰ Διημ. 518. 1, 'Αριστ. 'Αθηναίων Πολιτεία σ. 81. 11, 82, 8 κτλ. (ἔξω. Βίβλη), 'Πούχ. — Θαργηλιῶν μῆνας, ὁ, ὁ ἐντεταμένος μὲν τοῦ 'Αττ. Ἰουν, ἀπὸ τοῦ μέσου Μαΐου μέχρι τοῦ μέσου Ἰουνίου, 'Αντιφών 116. 17, κτλ., 'Αριστ. 'Αθηναίων Πολιτεία σ. 47. 16 (ἔξω. Βίβλη).

Θαργήλιος ἄρτος, ὁ, = θαλύσιος, 'Αθην. 114Α' Θαργήλιος χύτρα Τιμοκλ. Διον. 1, κατὰ Μαίνεκα ἀντὶ θανατηγός, 'Πούχ. Θαρνεύειν, ὀχεύειν, σπείρειν, φυτεύειν, 'Πούχ.

Θαρράλειος, Θαρρέω, Θάρρητικός, Θάρρος, Θαρρύνω, 'Αττ. ὄντι θάρρ-.

Θαρράλειος, 'Ἰων. καὶ ἀρχ. 'Αττ. νώτερος, 'Αττ. Θαρράλειος, α. ὡν. (θάρρος): — πλήρης θάρρους, εὐθαρσής, τολμηρὸς, ἀφοβός, πολεμιστής 'Ιλ. Φ. 589, κτλ., ἥτορ Τ. 169' φωνὴ Πίνδ. Ν. 9. 117' ἐλπίδες τῶν, τολμηραὶ, μεγάλαί, Διογύλ. Πρ. 531' μετ' ἀπαρ., θάρρ. ἀπὸ τῶν ἱππῶν πολεμεῖν Πλάτ. Πρωτ. 350Α' Ο. περὶ τῷ 'Αριστ. Ρητ. 2. 5, 16' συγρ. -ώτερος, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 4, 27' — τὸ Θαρράλειον, πεποιθήσις, θάρρος, ἐν τῷ Θαρράλειῳ εἶναι Θουκ. 2. 51, 'Αυσ. 164. 4' — οὕτως ἐν τῷ ἱππῷ, Θαρράλειος ἔχω, ἔχω θάρρος, εἶμαι πλήρης θάρρους, πρὸς τὴν Πλάτ. 'Απουλ. 34 Ε' πρὸς τινὰ Ξεν. 'Αν. 2. 6, 14. 2) ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὑπὲρ τὸ ὅλον θαρράλειος, παρόλομος, θρασύς, θάρρ. καὶ ἀναίδης 'Οδ. Ρ. 410' Θαρράλειος, κύον ἀδόξετ' Π. 91' — ἐπὶ τῷ, Θαρράλειος λέγειν ψεύδη 'Ἰσπ. 49. 12.

II. ὅ, τι εὐνάζεται νὰ τολμήσῃ μετὰ θάρρους, ἄνευ φόβου, τὰ θ., ἀντὶ τῶν τὰ Ξενιά: — οἱ μὲν βέλιοι ἐπὶ τὰ θαρράλεια ἔρχονται, οἱ δὲ ἀνδρείοι ἐπὶ τὰ δεινὰ Πλάτ. Πρωτ. 350C, 'Αρχ. 195B, κ. ἄλλ., τάληθ' ἔλγιν ἀσφαλές καὶ θάρρ. ὁ αὐτ. Πολ. 450E.

Θαρράλειος, παρὰ νεωτέρ. 'Αττ. Θαρράλ-, ητος, ἡ, θάρρος, τόλμη, πεποιθήσις, Πλούτ. Λίμν. 36., 2. 443D, κτλ.

Θαρράειν, παρὰ νεωτέρ. 'Αττ. Θαρρέω, μέλλ. -ήσω (θάρρος): εἶμαι πλήρης θάρρους, λαμβάνω θάρρος, 'Ἠλ. Α. 92, κτλ., — ἐπὶ κακῆς σημασίας (πρὸλ. θράσος), εἶμαι ὑπὲρ τὸ ὅλον θαρράλειος, εἶμαι θρασύς, ὀβρείς θ. Θουκ. 2. 65' ἄνευ νόυ, μάτην θ. Πλάτ. Μένωνι 88B, Θεαιτ. 189J). — Σύνταξις: 1) ἀπὸλ., συχνάκις παρ' 'Ομ. καὶ 'Αττ., θάρρασι, ἔχε θάρρος, 'Ομ., Διογύλ. 'Ἰκέτ. 732, κτλ., θάρρασιτε, ἀντὶ τῆς 792, πρὸλ. εὐθαρσέω: θάρρασι 'Αριστοφ. 'Ἠλ. 328, κ. ἄλλ., συχνάκις κατὰ μετοχ. ἐπὶ ἱππορ. σημασίας, Θαρράσας μάλα εἶπε, μετὰ πολλοῦ θάρρους, 'Ἠλ. Α. 84, πρὸλ. Διογύλ. Χρ. 666' κόμπασον θαρρῶν ὁ αὐτ. 'Αγ. 1671, πρὸλ. Πρ. 916, Σοφ. Ο. Κ. 491' θαρράζοντες ἐρίζετε 'Ἠρόδ. 5. 49' πῖθι θαρρῶν 'Αλκ. Τὰκ. 3' ἔλγε ταινὺν θαρρῶν Πλάτ. Φαῖδρ. 243B' θαρρῶν πλείονα ἔθουν ἢ ὀκνῶν ἤχητο Ξεν. 'Αγητ. 11, 2' — καὶ τὸ τεθαρρηκός, θάρρος, πεποιθήσις, Πλούτ. Φαβ. 16' τὸ θαρρῶν τῆς ὀφείας ὁ αὐτ. Κλέτ. Νεωτ. 44. 2) μετ' αἰτ., θάρρασι τόνδε γ' ἀέθλον, ἀνάλαβι μετὰ θάρρους, μὴ φοβού τὸν ἀγῶνα τούτον,

'Οδ. Θ. 197' βραδύτερον, αἰσθάνομαι θάρρος ἀπέναντι πινος, περὶ φρονῶν, δὲν φοβούμαι τι, ἀντὶ τοῦ δέδοικα, πάντα 'Ἠρόδ. 7. 50' θ. γέροντος χεῖρα Εὐρ. 'Ανδρ. 993, πρὸλ. Σοφ. Ο. Κ. 649' θάρρατον Πλάτ. Φαῖδρ. 88B' τὸ τοιοῦτον σώμα... οἱ μὲν ἐχθροὶ θαρροσιν... ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 239I' θ. τὸ ἀποκρίνεσθαι ἢ αὐτ. Εὐθύδ. 276C' οὐτε Φίλιππος ἐθάρρασε τοῦτον οὐτε οὗτο Φίλιππον Διημ. 30. 16' θ. μάχην, ἀποτολμῶ νὰ ἐλθω εἰς μ., δὲν φοβούμαι τὴν μ., Ξεν. 'Αν. 3. 2, 20 (πρὸλ. 'Ἠλ. 2. 4, 9) — μετὰ συστολῆς, αἰτ., θ. θάρρος Πλάτ. Φαῖδρ. 95C' αἰσχροὶ θάρρηθι ὁ αὐτ. Πρωτ. 360B' — ἐν ἐπιθυμίοις ἐπιγραφ., θάρρασι... οὐδεὶς ἀθάνατος Σουλ. 'Επιγρ. 4463, 5200H, κ. ἄλλ., θ) μετ' αἰτ. προσ. ὡσαύτως, ἔχω πεποιθήσιν ἢ ἐμπιστοσύνην εἰς σίνα, τινὰ Ξεν. Κύρ. 5. 42, Διημ. 30. 15, Δίων Κ. 51. 11. — Πάθ., εἶμαι ἄξιος ἐμπιστοσύνης, Φιλόστρ. 788. 3) θάρρασιν τινι, ἔχω πεποιθήσιν εἰς τινὰ ἢ εἰς τι, 'Ἠρόδ. 3. 76. 4) μετὰ προσ., θ. περὶ ἢ ὑπὲρ τινος, ἔχω πεποιθήσιν περὶ τινος, Σοφ. Δ' 793, Πλάτ. Πολ. 574B, 566B' διὰ τι 'Ἰσχυρ. 38C' ἐπὶ τινι αὐτόθι 128D' πρὸς τι Πλούτ. Πρωτ. 350B, Πολ. 574B' πρὸς ἐμμετόν, εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, 'Αριστοφ. 'Εὐκλ. 1060' οὕτως, ἐρ' ἑαυτῷ Πλούτ. 2. 69C.

5) μετ' ἀπαρ., πιστεύω ἐν πεποιθήσει ἑστῇ... Σοφ. 'Αντ. 668' καὶ θ. 21... Θουκ. 1. 81, κτλ., θ. τὸ ἐξελέγξαι Διημ. 342. 5' ἄλλ' ὡσαύτως, λαμβάνω θάρρος, ταλμῶ νὰ πράξω τι, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 6, Πλούτ. Πιραικ. 22.

Θαρρήσις, εἴσα, ἐν. = Θαρραλέος, Νόνν. Δ. 13. 502. Θάρρησις, εως, ἡ, πεπολήσις ἐν τινι πράγματι, ταῖς ναυσὶ Θουκ. 7. 49.

Θαρρητέον, ῥημ. ἐπὶ τοῦ, πρέπει τις νὰ ἔχῃ θάρρος, πεπολήσιν, ἀρετὴ μὲν θαρρητέον ὡς σώφρονι γαμειτῇ, τύχη δ' ὡς ἀστάτῳ πιστευτέον ἑταίρῳ 'Ἰσχυρ. Πρωτρεπτ. σ. 9. 3.

Θαρρητικός, 'Αττ. Θαρρ-, ἡ, ὡν, πλήρης θάρρους, 'Αριστ. Προβλ. 27. 3, 2.

Θαρραποιεῖω, ποιῶ τινα θαρραλέον, θαρρύνω, 'Αθανάσ. 2. 452, καὶ Βυζ.

Θαρσο-ποιός, ὡν, παρέχων, ἐμπιπὼν θάρρος, Εὐστ. 1344. 12. Θάρσος, παρὰ νεωτέρους 'Αττ. Θάρρος, τὸ, (θρασύς) θάρρος, τόλμη, 'Ομ. καὶ 'Αττ. θ. τινός, θάρρος, τόλμη πρὸς πρᾶξιν τινα, Διογύλ. Χρ. 91, Σοφ. Ο. Κ. 48' ὡσαύτως, θάρρος, τόλμη ἐναντίον τινος... τῶν πολεμίων Πλάτ. Νόμ. 647B' καὶ, πρὸς τοὺς πολεμίους Ξεν. Κύρ. 4. 2, 15' θ. ἰσχυρ., ἔχε θάρρος, Σοφ. Φ. 807' θ. ἔχειν περὶ τινος ὁ αὐτ. 'Ἠλ. 412' θ. ἀξίζειν 'Ἠσ. 'Ασπ. 'Ἠρ. 96' αἰρεῖν Εὐρ. 1. Δ. 1598' λαμβάνειν 'Ἠρόδ. 'Αποστ. κη', 15' ἄλλὰ, θ. λαμβάνειν τινὰ Θουκ. 2. 92' — ὡσαύτως, θ. διδόναι, ἐμπνέειν, ἐν κραδίῳ βάλλειν, εὖ φρεσὶ θεῖναι, ἐνὶ στήθεσσι ἐνέειν 'Ομ. παρέχειν, ἐμβάλλειν, ἐμποῖν τινι Θουκ. θ. 88, Ξεν., κτλ., θ. ἐγγίγνεται, ἐμπίπτει τινὶ ὁ αὐτ. — ἐλπίδος θάρρος [ἐστὶ μοι] ὡς... Εὐρ. 'Εκ. 370' — πληρ., φόβος καὶ θάρρος 'Αριστ. 'Ἠθ. Ν. 2. 7, 2; κ. ἄλλ., 2) τὴν παρέχον θάρρος, ἐλολυγμένον, θάρρος φίλοις Διογύλ. Θῆβ. 270, πρὸλ. 184' — οὕτως ἐν τῷ πληρ., θάρρη, αἷτα θάρρους, πεπολήσεως, Εὐρ. 1. Τ. 1283, Πλάτ. Πρωτ. 360B.

II. ἀπαιτῶς ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὡσαύτως, τόλμη, ἀνδρεία, θρασύτης, θάρρος ὀητον ἔχουσιν 'Ἠλ. Φ. 395' μύληθ θάρρος, πρὸς παραστάσαν τῆς ἀπειροσέπειτος (καὶ ἐπιμύνη) τόλμης τοῦ 'Εκτορος, Ρ. 670' — Περὶ τῆς διαφοράς τοῦ θάρρους καὶ θράσους, ἴδε ἐν λ. θράσος.

Θαρραύνω, παρὰ νεωτέρ. 'Αττ. Θαρρ-, ἐπὶ τῷ γεν. πληθ. εἰς μετοχ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ Θαρραῖν, μετὰ θάρρους, Ξεν. Συμπ. 2. 11' θ. ἔχειν Δίων Κ. 53. 3.

Θαρραύνω, ὡν, = Θαρραλέος, 'Ἠλ. II. 70' μετὰ δοτ., ἔχων πεπολήσιν εἰς τι, πεπολήσις, οἰωνὸς Ν. 823.

Θαρρύνω [ῶ], παρὰ νεωτέρ. 'Αττ. Θαρρύνω, μεταβατ. τοῦ Θαρρῆω, ποιῶ τινα θαρρύνω, ἐμπιπὼν θάρρος, θαρραύνω (πρὸς τὸ ἀορ.) ὅτε οἱ ἥτορ 'Ἠλ. II. 242' Θαρραύνεσκε ('Ἰων. παρατ.) παριστάμενος ἐπέεσσιν Δ. 233' Θαρρύνε τε μύθῳ Κ. 190' θαρραύνει ἐπέεσσιν 'Οδ. Ν. 323' θαρρ. λόγοις, ἐναντίον τοῦ φοβεῖν, Διογύλ. Πλάτ. 215' ἔργῳ καὶ λόγῳ Ξεν. Κύρ. 6. 3, 27' ὡσαύτως παρ' 'Ἠρόδ. 2. 141, Θουκ. 2. 69, κτλ.

II. ἀμειψά, ὡς τὸ βροθύειν καὶ ταχύνειν = θαρραῖν, ἄλλ', ὡ φλην, θαρραύνει Σοφ. 'Ἠλ. 916' — Περὶ τῆς διαφοράς μετὰ τοῦ θαρραύνω καὶ θαρραύνω ἴδε ἐν λ. θράσος.

Θαρρῶς, εἴσα, ἡ, πλήρης θάρρους, Φίλων 2. 665, διάφ. γραφ. ἐν Θουκ. 7. 77' ἴδε θράσος.

Θαρρῶς, οὗς, ἡ, ὡς τῆς 'Αθηνᾶς, Θαρρῶς παρὰ τισὶ τιμᾶται ἡ 'Αθηνᾶ Σπύλ. 'Ομ. Π. Ε. 2.

Θάσαι, ὁζαθε, ἴσα ἐν λ. θάσμαι.

Θάσιος, α. ὡν, ἐκ θάσου, εἰς τὴν θάσσην ἀνήκειν, Θάσιος (ἐνν. οἶκος) 'Ἐρμιππ. Φορμ. 2. 3, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 301, κτλ., κατ' ἐναλλαγήν, Θάσιον οἶκου σταμνίον 'Αριστοφ. 'Αυσ. 196, πρὸλ. 'Εὐκλ. 1160' — Θάσιος (ἐνν. κόρυς), τὰ, ἀμύδαλα, Πλούτ. 2. 1097D, πρὸλ. Χρύσιππ. Τυαν, παρ' 'Αθην. 647E' — ἡ Θάσιος ἐλμῆρ, βῆμα, ἐμβαμμα, Κρατίν. 'Αρχ. 3' καὶ ἄνευ τοῦ ἐλμῆρ, ἀνακυκλῶν Θάσιον 'Αριστοφ. 'Αρχ. 671.

Θάσσε· καθίσσον (καθίσσος)· Ἰσούχ·—·θαύσω· παρακαθίσσομαι δ' αὐτόν.

Θάσσαν, ἄττ. θάττων, ἴδε ἐν λ. ταχύς.

Θάσσω, ἄττ. θαύσσω (8 ἴδε), κἀθημαι, μένω ἀπρακτος, ἀργός, στρατός δὲ θάσσει Εὐρ. Ἰκτ. 391· ἥσυχος θ. δ' αὐτ. Βάχχ. 622· ἀμφιβαλόν δ' αὐτ. Ρήσ. 509· ἐπ' ἀκταίς δ' αὐτ. Ξκ. 36. 1. Τ. 1253· πρὸς βάρους δ' αὐτ. Ἦρ. Μαιν. 715·—μετ' αἰετ., θάσσειν θρόνον Σοφ. Ο. Τ. 161· θ. τρίποδα Εὐρ. Ἰωνι 91· θ. δάπεδον δ' αὐτ. Ἀνδρ. 117·—θ. δυστήνους ἔδρας, κἀθημαι ἐν σχήματι δυστοχούς, Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. 1214, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεομ. 889· ἴδε θαύξω II, θαύλω.

Θάσσω, ἄττ. θάττων, ἴδε ἐν λ. ταχύς.

Θάτερον, ἴδε ἐν λ. ἑτερός.

Θατήρ, ἥρος, δ, Δωρ. ἀντί θαττήρ, = θαττής, Ἰσούχ, Βακχ. 9, 23 (ἐκδ. Πλατ.).

Θατὺς, ὄος, ἡ, Δωρ. ἀντί θαττὺς, = θαυρία, Ἰσούχ.

Θαύλια· ἀόρητι ἀγνοῖα καὶ Κἀττου· παρ' δ' καὶ θαυλιζέιν λέγειν τοὺς Δωριεῖς Ἰσούχ.

Θαυλιανέει· ὁ γένος ἰθαγενῶν Ἀθηναῖος Ἰσούχ.

θαύμα, τό, Ἰων. θαύμα ἡ μάλλον θύμα, ὡς θαυμάζω, θαυμάσιος, κτλ., Διγδ. Διαλ. Πρὸδ. σ. xxxvii (θάμαι).

1. ὅτι βλέπει τις μετὰ θαυμασμοῦ, θαυμάσιον πρᾶγμα, παρ' Ὁμ. καὶ Ἦσ., ἀέπειτα καθ' ἑνικ., ὡς Ἰλ. Ν. 99, κτλ.· θαυμ' ἐτέτυκτο πελώριον, περὶ τοῦ Πολυφύμου, Ὀδ. I. 190· θαύμα βροτοῖσι, ἐπὶ ὠραίας γυναικός, Α. 287· ἀσπετόν τι θ., ἐπὶ τοῦ Ἡρακλῆους, Σοφ. Τρ. 961, κτλ.·—συχάνεις μετ' ἀπαρ., θαύμα ἰδεσθαι, ἐνυμμάσιον πρᾶγμα γὰρ τὸ ἰδὲ τις, Ὀδ. I. 190, κτλ.· θαύμα ἰδεῖν Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀφρ. 208, Ἦσ.· θαυμ' ἰδεῖν εὐκοσμίαι Εὐρ. Βάχχ. 693· θαύμα ἀκοῦσαι Πίνδ. Π. 1. 50· θ. μαθεῖν Σοφ. Τρ. 673, κτλ.·—θαυμ' ὅτι, παρὰ δόξαν ὅτι, Θέοι, 15. 2· οὐ θαυμά [ἔστι], οὐ θαυμάσθην, Πίνδ. Ν. 10. 94· καὶ θαύμα γ' οὐδέν, καὶ οὐδ' αὖτις εἶνε θαυμαστόν, παρὰ δόξαν, Ἀριστοφ. Πλ. 99· θαύμα οὐδ' ἐν, μετ' ἀπαρ., Πλάτ. Πολ. 498D, κτλ.· τί τοῦτο θ., Εὐρ. Ἰππ. 439· οὕτω παρ' Ὁμ., ἡ μάλα θαύμα κύων ὅδε κεῖται Ὀδ. Ρ. 308· θ. σοφιστικῆς Πλάτ. Σοφ. 233A·—θώμα ποιεῖσθαι οὐθαί τι Ἠρόδ. I. 68., 9. 58· ἡ, θώμα ποιεῖσθαι τινος δ' αὐτ. 3, 23., 7. 99·—μετ' Ὁμ. καὶ κατὰ πληθ., θαύματι ἐροῖ κλῦειν Δίσχυλ. Ἀγ. 1166· θαύματι ἀνθρώποις ὄραν Εὐρ. Ἰωνι 1142· θαυμάτιον κρείσσονα ἡ πέρα, πράγματα ἀνώτερα θαυμάτιον, δ' αὐτ. Βάχχ. 667, Ξκ. 714.

2) ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, εἰχνοσύματα θαυμαστοῦ, Πλάτ. Πολ. 514B, Νόμ. 658B· θαυμάσια γυναικῶν σικὰ παλγία, Ξεν. Συμπ. 2. 1. πρβλ. 7, 2, Σικαστία Ὀσφρ. Χαρ. 6. 2, Ἀθῶν. 22. II. θαυμασιός, ἐκπληξίς, θαύμα μ' ἔχει ὡς Ὀδ. Κ. 326, κτλ.· καὶ, ἔσχον θαύμα Σοφ. Πλ. 807· θ. δ' ὁμμασιον πάρα Δίσχυλ. Εὐμ. 407· θ. μ' ὑποδέχεται Σοφ. Ἰλ. 928· θ. μ' ἐλάμβανεν Ἀριστοφ. Ὀρν. 511· θαυμασιός ἄξιος, ἄξιος θαυμασμοῦ, Εὐρ. Ἰππ. 606, κτλ.· ἐν θώματι εἰμι ἡ γίνομαι, εἶμαι ἡ γίνομαι ἐνθαύμας, ἐκπληκτικός, Ἠρόδ. I. 68, x. ἀλλ., Θουκ. 8. 14· ἐν θώματι ἔχεσθαι ἡ ἐνέχεσθαι Ἠρόδ. 8. 135., 7. 128· τινός, ἐν τινι πράγματι, δ' αὐτ. 9. 37· θ. ποιεῖσθαι περὶ τινος δ' αὐτ. 3. 23· ἐν θαύματι ποιεῖσθαι Πλούτ. Πημ. 14· διὰ θαυμασιότητος ἔχειν Ἠρόδ. 2. 17·—πληθ., θαυμάτιον ἐπάξια Εὐρ. Βάχχ. 716, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 907A.

θαυμάζω, Ἰων. θαυμα- ἡ μάλλον θαυμ- (ἴδε θαύμα)· ἄττ. μέλλ. θαυμάσσομαι Δίσχυλ. Πρ. 476, Εὐρ. Ἀλκ. 157, Πλάτ., θαυμάσσομαι Ἰλ. Σ. 467· μέλλ. θαυμάσω Ἰππ. 240, θ. Πλούτ. καὶ παρὰ μεταγεν. πελοῖς (ἐν Ξεν. Ἰλλ. 5. 14, θαυμάζουσι ἐν διορθώσεως ἀντὶ -σουσι, ἐν Κύρ. 5. 2. 12 θαυμάσσετε ἀντὶ -σετε)· ὁρ. θαυμάσασα ἄττ., ἔπ. θαυμάσασα Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 414· πρkm. τεθαύμασα Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 2, κτλ.·—Μέσ., Γαλην., Πρὸκλ., κτλ.·—Παθ., μέλλ. -αποθήσομαι Θουκ., κτλ.· ὁρ. θαυμάσθην δ' αὐτ., πρkm. τεθαύμασμαι Πλούτ. 4. 82. 1.

1. ὁπλοί, θαυμάζω, εἶμαι ἐκθαυρός, Ἰλ. Ω. 394, κτλ.· πρβλ. θαύμας, 2) μετ' αἰετ., βλέπω τι μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἐκπληξίως, ἐκπληττομαι διὰ τι, Ἰλ. Ω. 631, Ὀδ. Α. 382· θ. πόλεμον τε μάχην τε Ἰλ. Ν. 11· συχ. παρ' Ἠρόδ. καὶ ἄττ.· τύγῃ θαυμάσαι μὲν ἄξια Σοφ. Ο. Τ. 777, πρβλ. Ο. Κ. 1152, Πλ. 393.

3) θεωρῶ μετὰ θαυμασμοῦ καὶ σέβασμοῦ, τιμῶ, θαυμάζω, λατ. admirari, observare, μόνον ἀπαξ παρ' Ὁμ. (οὐδὲ πρβλ. θαυμαίνω), οὕτε τι θαυμάζειν, οὐτ' ἀγαθῶσαι Ὀδ. Π. 203· ὅλλα συχ. παρὰ τοῖς μετέπειτα, οἷον Ἠρόδ. 3. 80, Δίσχυλ. Θέβ. 772, Σοφ. Δλ. 1093, κτλ.· θ. τύμβον πατρὸς Εὐρ. Ἰλ. 519· μηδὲ τὸν πλοῦτον μηδὲ τὴν ἐόξαν τὴν τούτων θαυμάζειτε, ἀλλ' ὅμας αὐτοὺς Δημ. 582· θ. μηδὲν θ., λατ. nil admirari, Πλούτ. 2. 44B· δ' Ἀριστ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν πρὸς δὴλωσιν θεραπειᾶς μικρῶν πτηνῶν πρὸς τὴν γλαύκα, 1. 2. 9. 1, 15·—θ. τινὰ τινος, διὰ τι πρᾶγμα, Θουκ. 6. 36, Ἰσοκρ. 137D· θ. τινὰ ἐπὶ σοφίᾳ Πλάτ. Θεαιτ. 161C, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 2· διὰ τι Ἰσοκρ. 52B· ἀπὸ τινος Πλούτ. Ἰων. 7.

γ) λέγω μετὰ θαυμασμοῦ, μετ' ἐκπληξίως, ἵνα μηδέ τις εἴτα τότ' οὐκ ἔλεγε ταῦτα, θαυμάζω Δημ. 349. 3, 3) μετὰ γεν., θαυμάζω,

ἐκπληττομαι ἐπὶ τινι, Θουκ. 1. 38, Ξεν. Ἰλλ. 2. 3, 33, Ἰσοκρ. 27B· μέτω, θ. -σοῦ λέγοντος Πλάτ. Ἰρωτ. 329B, πρβλ. Ἑρίτ. 50C· θ. τῶν προθέντων αὐθις λέγειν Θουκ. 3. 38· θαρ. τί τινος, θαυμάζω πρῶτον πρὶν τι διὰ τι πρᾶγμα, Σοφ. Φ. 1362, πρβλ. Εὐρ. Ἰππ. 1041· θ. θαυμάζω τοῦ ἑταίρου Πλάτ. Θεαιτ. 161B, πρβλ. Πλάτ. 276C· ὡσαύτως μετὰ ἐπιπλῆς γεν., θ. τούτου τῆς εἰσβολῆς Λυσ. 100. 16·—αἱ φράσεις αὗται εἰνε ἐν χρήσει παρ' Ἀττ., ὡς εὐγενῆς τρόπος πρὸς δὴλωσιν διαφωνίας.

4) σπουδῶς μετὰ ὁρ. πρᾶγμα, θαυμάζω διὰ τι, Θουκ. 4. 85., 7. 63.

5) ἐκπληττομαι προῖος, περὶ τινος Πλάτ. Τίμ. 80C· θ. περὶ τινός τι τῇ τέχνῃ συμβάλλεται Σώσιπ. Καταφ. 1. 37.

6) συγνώμῃ ἀκολουθεῖ ἐκρητημένη πρόβας, θαυμάζομεν, οἶον ἐτυμολ. Ἰλ. B. 320· ὅστις ἐστὶ δ' ἀντερῶν Θουκ. 3. 38· θαυμάζοντες τί ἴσοιτο ἡ πολιτεία Ξεν. Ἰλλ. 2. 3, 17· θ. ὡς οὐ πῶ πάρεται Θουκ. 1. 90, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 20, κτλ.·—παρ' Ἀττ., θ. ὅτι Πλάτ. Πολ. 489A· ἀλλὰ τοῦτο συνηθέστερον ἐκτείνεται διὰ τοῦ ἐνδοιαστοῦ τύπου θαυμάζω εἰ, θαυμάζω ἔγωγε, ὡς εὐγενέστερος τρόπος ἐκφράσεως ἀντὶ θαυμάζω εἰ, Ἠρόδ. 1. 155, Σοφ. Ο. Κ. 1140, Πλάτ. Φαίδρ. 97A, Συμπ. 215A· θ. καὶ θαυμάζω, εἰ, Δημ. 368, 12· θ. εἰ μή, λατ. nisi, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1292.

7) συντάττει αὐτὴ συγχρόνως συντάττειται μετὰ μίας ἢ δύο ἐκ τῶν προηγημένων, 6) μετ' αἰετ., ἐκρητημένης ἐκρητημένης προτάσεως, θαυμάζω Ἀχιλλῆα, ὅσος ἐξην οἴεσ τε Ἰλ. Ω. 620, πρβλ. 2. 392· Τηλέμαχον θαυμάζον, θ. θαυμάζω ἀγρότερον, ἐναύμαζον τὸν Τηλέμαχον ὅτι μετὰ θάρρους ὤμειλε, Ὀδ. Α. 382, Σ. 411, γ. 269· τὸ δὲ θαυμάζομεν (Ἰων. παρσι.) ὡς, Τ. 229· θ. σοῦ γλῶσσον, ὡς θαυμάστομος Δίσχυλ. Ἀγ. 1399, κτλ.·—ἐνίοτε καὶ παραλοπομένου τοῦ ὡς, ἀλλὰ τὸ θαυμάζω ἰδὸν, Ὀδ. Α. 655· θαυμάσας ἔγωγε τῶν γὰρ, Σοφ. Φ. 1362·—ἐνίοτε μετ' ἀπαρ., θαυμάζομεν ἑκτορα δῖον, αἰχμητὴν ἔμεναν (ἀντὶ οἷος ἐστίν) Πλ. Ε. 601.

γ) μετὰ ἑν. κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, θαυμ. τινός, ἤντινα γνῶμην ἔχων κτλ., Ἀντιφῶν 112. 7· θ. τῶν, ἐχόντων ὅπως οὐ λέγουσιν Ἰσοκρ. 27B· θαυμ. αὐτοῦ τί τολμήσει λέγειν Δημ. 721. 27· θαυμάζω τινός δι, Ἰσοκρ. 41A· θαυμ. τῶν δυναστευόντων εἰ ἡγοῦνται, θαυμάζω τοὺς ἐν δυναστείᾳ (ἀρχῇ) οὐκ ἐν νόμῳ, δ' αὐτ. 761B· ὡμῶν θ. εἰ μή, βοηθήστε Ξεν. Ἰλλ. 2. 3, 52· ὡσαύτως, θ. αὐτοῦ, τοῦτο, ὡς, Πλάτ. Φαίδ. 89A.

7) μετ' αἰετ., καὶ ἀπαρ., θ. σε πενθήειν Εὐρ. Μελ. 208, πρβλ. Ἀλκ. 1130· ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. ἀντὶ αἰετ., θαυμάζω δὲ σου, κυρεῖν λέγουσαν Δίσχυλ. Ἀγ. 1199.

II. Παθ., βλέπομαι μετὰ θαυμασμοῦ, Ἠρόδ. 4. 28· θαυμάζεται μὴ παρών, κινεῖ τὸν μακρόν εἰ (ὅτι) μὴ πάρεστι, Σοφ. Ο. Τ. 289.

2) θαυμάζομαι, Ἠρόδ. 3. 82., 7. 204· χάρις δ' ἀφ' ἡμῶν ἐλθόντων θαυμάζεται Δίσχυλ. Θέβ. 703· τὰ εἰκότα θ., λαμβάνω τὰς προσήκονσας τιμὰς, Θουκ. 1. 38.

θαυμαίνω, Ἑπικ. μέλλ. θαυμανέω = θαυμάζω 2, μετὰ θαυμασμοῦ θεωρῶ, ἀέθλια θαυμανέοντες Ὀδ. θ. 108· δεινότερα θαυμαίγει Πίνδ. Ο. 3. 57,—Παθ., θαυμαίνονται Κελλίος παρὰ Σωκ. 486. 42.—Πρβλ. θαυμαίνω.

θαύμακρον, τό, τὸ ὄργανον τὸ διδόμενον ὅπως ἴδῃ τις τέχνασμα θαυμαστοῦ, Σωφρων ἐν τῷ Ἑννυμ. Μ. (πρβλ. θαύμα 1. 2).

θαυμάλιος, α. ον, θαυμαστός, φοβερός, Πούχ.

θαύμας, αντος, δ, δ' μυθικός κατὰ τῆς Τριδός, Ἦσ. θ. 265· θ. δ' Πλάτων ἀναφέρει ὡς περὶ σάνοντα τὴν φιλοσοφίαν ἀρχὴν, οὐκ ἄλλη ἀρχὴ φιλοσοφίας ἢ τὸ θαυμάζειν ἐν εἰσίν. 155D, πρβλ. Ἀριστ. Μεταφ. 1. 2, θ, Ρητ. 1. 11, 21 κ. ἀλλ.

θαυμάσιος, ἡ, θαύμα, θαυμαστός, Γαλην. 12. 913·—ἀμφίβ., ἴδε Δοδ. Φρόν. 509.

θαυμάσιος, α. ον, Ἰων. θαυμα- ἡ μάλλον θαυμ- (ἴδε θαύμα)· ἵπαν. ας, ον, Λουκ. Εἰκ. 19·—ἄξιος θαυμασμοῦ, θαυμαστός, ἔσασα Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 443· χάρις Ἦσ. θ. 384· θαυμασιώτερη Ἠρόδ. 2. 21· θαυμασία, θαυμάσιον πρᾶγμα, θαύμα, αὐτοῦ 35, πρβλ. 6. 47· θαυμασία ἐργάζεσθαι Πλάτ. Ἀπολ. 35A· ἥντιν θαυμασιὰ, καίπερ ὄντα θαυμασία, ἦσαν θαυμάσιονα.

αν καὶ εἶναι ἄξια θαυμασμοῦ, Πλούτ. 2. 974D·—μετ' ἀπαρ., τέρας θ. περὶδεσθαι Πίνδ. Π. 1. 49· οὐ θαυμάσιον [ἴσθι], μετ' ἀπαρ., Ἀριστοφ. Θεομ. 408· ἐστὶν δὲ τοῦτο, θαυμάσιον, ὅπως, δ' αὐτ. Πλ. 340· θαυμάσιος, τὸ κάλλος, ἔξιος θαυμασμοῦ ἐπὶ καλλοῦ, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 9· πρὸς τὴν τέλειαν θαυμασιώτατος Δίσχυλ. 75. 17·—συχάνεις πρῆσιδεμεν ἄπρακτοι, θαυμάσιον ὅσον, θαυμάσιος ἴαν, μίτριμν ἐκπληκτικῶν. Πλάτ. Συμπ. 217A· θαυμάσια ἡλίκᾳ Δημ. 348, 28· πρβλ. θαυμαστός—τὸ θαυμασιώτατον, τὸ ἔξιο, μεγίστον θαυμαστόν, τὸ τὸ μέγιστον ἐκπληκτικόν, Διόδ. 1. 63.

2) ἱερός, θαυμάσιος, δηλ. σφέδρα, καθ' ὑπερβολήν, Ἀριστοφ. Νῆρ. 1210· συγνώμῃ προστιθέμενον τοῦ ὡς, θ. ὡς ἄθλιος, θαυμάσιος, Πλάτ. Γοργ. 471B· θ. ἂν ὡς εὐλαβομένην, ἡ δὲ μὴν θαυμασιώτατος προσεκτικῶς, Δημ. 844. 5.

II. ἄξιος θαυμασμοῦ, ἴσοις, μετ' ἐλπίδος εἰρωνίας, Πλάτ. Φαίδρ. 242A, Δημ. 375, 24· συχόν ἐν προσηνέσει, ὡ θαυμάσιος, ὡς τὸ ὡ μοκάρις, Πλάτ. Πολ.

Θεαίνᾱ, ἡ, Ἐπ. ἀντὶ θεᾶ (πρὸς θεᾶ, δέσποινα, λύκαινα, κλ.), συνήθ. ἐν τῇ φράσει πάντες τε θεοί, πᾶσσι τε θέαιναι Ἰλ. Θ. 5, Ὀδ. Θ. 341, κ. ἄλλ., δὲ μιμεῖται ὁ Ἀντιφ. Διδύμ. 3, θεῶν τε καὶ θεαινῶν.

Θε-αἰτητός, ον, ὃν ἐκ τοῦ θεοῦ λαμβάνει τις αἰτήσας, Ἰώσηπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 10, 3, ὡς ἐρμηνεία τοῦ ὀνόματος Σαμουήλ—ὡς κύριον ὄνομα παρὰ Πλάτωνι κτλ.

Θεᾶμα, Ἰων. Θέλημα, τό, (θεόμαι) ἡ, τι θεᾶται τις, ἡ τὸ γινόμενον πρὸς θεᾶν, ἰδίως τὸ παρέχον τέρεν εἰς τοὺς ἡρθαλμούς, ὡς τὸ ἀκρόαμα εἰς τὰ ἴτα (Σεν. Συμπ. 2, 2, 7, 5), Σιμων. Ἰαμβ. 6, 67, Δίσχυλ. Πρ. 69, 304, Σοφ. Αἴ. 992, Εὐρ. Ἰκέτ. 784, Θουκ. 2, 39, Πλάτ. κλπ. εἴ τις ὀρχοῖται εὐθὺς θέαμι ἦν Πλάτ. Κωμ. Σκευ. 1 ἐπτά θ., τὰ ἐπτά θαύματα τοῦ κόσμου, Στράβ. 652.

Θεαματιζομαι, ἀποδ., = θεόμαι, Ἰώσηπ. ἐν Walz Ράτ. 3. 540—Θεαματισμός, οὗ, ὁ, Ἰερρ. Κων/πόλεως ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάβα τ. Β' 3, σ. 6.

Θεάμων, Ἰων. Θεήμων, ὁ, ἡ, θεατής, Ἀνθ. Πλαν. 365, Συνέσ. 128B.

Θεανδρακέλος, ον, εἰκὼν Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. βασιλ. τὰς. σ. 519, ἐκδ. Β.

Θε-άνδρος, ὁ, (άνθρ) Θεάνδριος, θεός ἄνθρωπος ὢν—Θεανδρία, ἡ, ἡ φύσις τοῦ Θεάνδρου—καὶ Θεανδρικός, ἡ, ὃν, ἀρμόδιον ἢ ἀνήκον ἐπὶ Θεάνδρῳ, Ἐκκλ.

Θε-άνθρωπος, ὁ, Θεανθρωπία, ἡ, = Θεάνδρος, -δρία, Ἐκκλ. Θεανώσται· καὶ εὐσεβεῖς ὑπὸ Θεοεισώνων Ἰουχ.

Θεόμαι, Ἐπ. καὶ Ἰων. Θεόμαι· προστ. Θεῶ Ἀριστορ. Ἀχ. 262· εὐκτ. Θηοῦ (ἀντὶ τοῦ Ἀττ. Θεῖο) Ἰλ. Ω. 418· μετοχ. Θηέμενος Ἠρόδ. 7. 146· Ἰων. πορ. γ' ἐν. ἐθελέτο Ἠρόδ. 1. 10, κτλ., ἐθελόντο, δ' αὐτ. 7. 56· Ἐπ. Θηέτο Ὀδ. Ε. 75, κλ., Θηέντο Ὀμ., ἄλλα (μετ' αὐτῶν) ἐθελόμεσθα Ὀδ. Ι. 218—

μέλλ. Θεάσομαι (ᾱ), Ἰων. -θσομαι· ἄορ. ἐθεᾶσμεν, Ἐπ., εὐκτ. Θηήσαιο, Θηήσαιο, Ὀδ. Ρ. 315, Ε. 74.—Παρ' Ἠρόδ. τὰ χειρόγρ. ἐνισχυοῖ ἔχουσι Θε- ὡς πρώτην συλλαβὴν, ἀλλὰ οὐδὲ θη- εἶναι πιθανόν διὰ αὐτὸς εἶχεν ἀπανταχοῦ τὸν Ἐπ. τύπον, καὶ ὁ Διόδ. γράφει μέλλ. Θηήσαιο ἐν 1. 8, ἄορ. ἐθηήσμεν ἐν 1. 59, 3. 136, κτλ., ὡς καὶ ἐν 1. 11, 30., 3. 23, 24., 4. 87 (ἐνθα τὰ χειρόγρ. ἔχουσι Θε-); πρkm. τεθεᾶμαι—περὶ τῶν Δωρ. τύπων ἴδε Θεόμαι, Θεάμαι, ἀποδ. ἰθάκη.

Βλέπω μετὰ θαυμασίου, παρατηρῶ, ἐξετάζω, συνίθ. μετὰ τῆς σημ. τοῦ θαυμάζειν, Θηέντο μέγα ἔργον Ἰλ. Η. 444, πρὸς Ὀδ. Β. 13· λαοὶ δ' αὐθιγέντο τε θάμνησάν τε Ἰλ. Η. 728· οὕτω παρ' Ἠρόδ. 1. 8, 11, καὶ Ἀττ. Θ. δημοσίᾳ Εὐρ. Ἰωνι 232· ζήτει τὸ κακὸν τεθεᾶσθαι Ἀριστορ. Θεσμ. 797· ἐθεᾶτο . . τὴν θεῖαν τῆς πόλεως . . ὡς ἔχοι, ἐθέτασε, κατεσέθεν, Θουκ. 5. 7· Θ. κύκλω τὴν πόλιν Σεν. Κύρ. 4. 5, 7· Θ. τίνα τί ποιήσῃ Δημ., κλπ.

2) Βλέπω ὡς οἱ θεοὶ, ἰδίως ἐπὶ τῆς σκηνῆς (πρὸς Θεάτρον), Ἰσοκρ. 49C· οἱ θεῶμενοι, οἱ θεοὶ ἐν θεάτρῳ, Ἀριστοφ. Νεφ. 517, Βατρ. 2, κ. ἄλλ.· ἀλλὰ καὶ οἱ μάρτυρες, οἱ παριστάμενοι, Ἀντιφ. 123. 14 γ· μετὰρ., Θ. τὸν πόλεμον, εἶμαι θεατῆς τοῦ πολέμου, Ἠρόδ. 8. 116.

3) Θ. τὸ στρατεύμα, ἐπιθεωρῶ, Σεν. Κύρ. 5. 3, 1.

4) Βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθές Πλάτ. Φαίδρ. 84B, πρὸς Πρωτ. 352A.

5) Βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθές Πλάτ. Φαίδρ. 84B, πρὸς Πρωτ. 352A.

6) Βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθές Πλάτ. Φαίδρ. 84B, πρὸς Πρωτ. 352A.

7) Βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθές Πλάτ. Φαίδρ. 84B, πρὸς Πρωτ. 352A.

8) Βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθές Πλάτ. Φαίδρ. 84B, πρὸς Πρωτ. 352A.

9) Βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθές Πλάτ. Φαίδρ. 84B, πρὸς Πρωτ. 352A.

10) Βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθές Πλάτ. Φαίδρ. 84B, πρὸς Πρωτ. 352A.

11) Βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθές Πλάτ. Φαίδρ. 84B, πρὸς Πρωτ. 352A.

12) Βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθές Πλάτ. Φαίδρ. 84B, πρὸς Πρωτ. 352A.

13) Βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθές Πλάτ. Φαίδρ. 84B, πρὸς Πρωτ. 352A.

14) Βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθές Πλάτ. Φαίδρ. 84B, πρὸς Πρωτ. 352A.

15) Βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθές Πλάτ. Φαίδρ. 84B, πρὸς Πρωτ. 352A.

16) Βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθές Πλάτ. Φαίδρ. 84B, πρὸς Πρωτ. 352A.

17) Βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθές Πλάτ. Φαίδρ. 84B, πρὸς Πρωτ. 352A.

18) Βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθές Πλάτ. Φαίδρ. 84B, πρὸς Πρωτ. 352A.

19) Βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθές Πλάτ. Φαίδρ. 84B, πρὸς Πρωτ. 352A.

20) Βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθές Πλάτ. Φαίδρ. 84B, πρὸς Πρωτ. 352A.

21) Βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθές Πλάτ. Φαίδρ. 84B, πρὸς Πρωτ. 352A.

22) Βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθές Πλάτ. Φαίδρ. 84B, πρὸς Πρωτ. 352A.

23) Βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθές Πλάτ. Φαίδρ. 84B, πρὸς Πρωτ. 352A.

24) Βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθές Πλάτ. Φαίδρ. 84B, πρὸς Πρωτ. 352A.

25) Βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθές Πλάτ. Φαίδρ. 84B, πρὸς Πρωτ. 352A.

26) Βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθές Πλάτ. Φαίδρ. 84B, πρὸς Πρωτ. 352A.

27) Βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθές Πλάτ. Φαίδρ. 84B, πρὸς Πρωτ. 352A.

28) Βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθές Πλάτ. Φαίδρ. 84B, πρὸς Πρωτ. 352A.

29) Βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθές Πλάτ. Φαίδρ. 84B, πρὸς Πρωτ. 352A.

30) Βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθές Πλάτ. Φαίδρ. 84B, πρὸς Πρωτ. 352A.

31) Βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθές Πλάτ. Φαίδρ. 84B, πρὸς Πρωτ. 352A.

32) Βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθές Πλάτ. Φαίδρ. 84B, πρὸς Πρωτ. 352A.

Θεάτος, ἡ, ὢν, ὃν δύνανται τις νὰ ἴδῃ, Σοφ. Αἴ. 814· τινι Πλάτ. Συμπ. 197D· τῷ νῷ ὁ αὐτ. Φαίδρ. 247C· πρὸς θεᾶς, Θεατός.

Θεατρέζον, τό, = Θεάτρον, Σουίδ.

Θεάτρια, ἡ, ὅλη, τοῦ θεατῆς, Πολυδ. Β' 56· ἴδε συνθεάτρια.

Θεατρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ θεάτρον, Varro R. R. 3. 5, 13, Nitzsch. 7, 5.

Θεατρίδιον, (θεάτρον) παριστάμιον ἐπὶ τῇ σκηνῇ, Σουίδ. II, μεταβ., φέρω ἐπὶ τῇ σκηνῇ, ἐπιθετικῶς ἢ ἐκθέτω τινά, καθιστῶ τινά γελοῖον ἢ ἐπαγέδιον, καὶ νῦν θεατρίδιον, ἐκθέμιον θεάτρον, τινά Γρηγ. Ναξ.—Μέσ., δ' αὐτ.—Παθ., γίνεσθαι θεάτρον εἰς τινά, ἐκτίθεσθαι εἰς αἰσχύνην, Ἐπιστ. π. Ἐβρ. ι', 33· πρὸς θεάτρον 3.

Θεατρικός, Ἰων. Θεητρικός, ἡ, ὢν, τοῦ θεάτρον, διὰ τὸ θεάτρον, μουσική Ἀριστ. Πολ. 8. 7, 6· ὁμοίως Πλούτ. Ἀλεξ. 19.—Ἐπίρρ., θεατρικῶς εἰπεῖν, ἐπιθετικῶς, Πλούτ. 2. 1076C.

2) πομπικός, ἐπιθετικῶς, Ἰππ. 20. 12.

Θεατρίσμος, οὗ, ὁ, θεατρικὴ ἐκθεσις, ἐπίδειξις, Θωμ. Μ. 730.

Θεατρίστης, οὗ, ὁ, ἡθοποιός, ὑποκριτής, Ἰσοκρ., Σουίδ.

Θεατρίστικός, ἡ, ὢν, ἐπιθετικῶς, = θεατρίστικόν καὶ οὐ πάντως ἀφελὲν εἰς τὸν—Κύστ. Θεσσαλ. Πονημάτ. σ. 191. 10, Ζητ. Ταξ.

Θεάτρο-θᾶμων [ᾱ], ὁ, ἡ, ὁ συνηθὺς εἰς τὸ θεάτρον, Νικήτ. Χρον. 187B.

Θεάτρο-εὐδής, ἡ, ὅμοιος θεάτρῳ, πέτρα Στράβ. 17B· Θεάτρο-εὐδής οὖσης τῆς Ρόδου Διόδ. 19. 45· Ἐπίρρ. -δής, Στράβ. 7B3.

Θεάτρο-κόπος, ον, ἐπιθετικῶς ἐπενεργήσας καὶ χειροπονησάς, Πρὸς κλ. παρὰρ. Ἰστολ. σ. 231· πρὸς. δημονόκος—ἐνεσθῆναι, -κοπῆν, ἐπιθετικῶς ἐπενεργήσας διὰ τι πρᾶγμα, ὅμοιος, ἄλλοις ὅμοιος, Χρησμ. Σβ. 5. 141 (ἐνθα τὸ θεᾶ- εἶναι μία συλλαβὴ κατὰ συλλήψιν) καὶ -κοπία, ἡ, ἐπιθετικῶς ἐπενεργήσας, Ἀρτιμίδ. 2. 75· πρὸς. θεατροκοπία.

Θεάτρο-κράτεια, ἡ, κράτος τῶν θεατῶν, ἀπόλυτος ἐξουσία τῶν θεατῶν ἐν θεάτρῳ, Πλάτ. Νόμ. 701A, σχηματισθὲν ὡς τὸ δυχλοκρατία, πρὸς. Λοφ. Φρύν. 325.

Θεάτρο-μάκων, εἶμαι ἑμμανὴς πρὸς θεάματα, ἐμμανὴς ἐπιθυμῶ θεατρικῶν παραστάσεων, Μανέθ. 4. 277, Φίλων (γ).

Θεάτρο-μᾶνης, ἡ, ὁ ἐμμανὴς ἀγαπῶν τὸ θεάτρον, ὁχλος Ἀθανάσ.

Θεατρυμαχίω, μάχομαι ἐν θεάτρῳ, Ξενοφ. Πρὸδρ.

Θεάτρο-μορφος, ον, = θεατροειδής, ἔχων σχῆμα θεάτρον, Λυκ. 600.

Θεάτρον, Ἰων. Θεήτρον, τό, (θεόμαι) τόπος πρὸς θεᾶν, πρὸς ἀπὸλυσιν θεαμάτων, ἰδίως δραματικῶν παραστάσεων, θεάτρον, Ἠρόδ. 6. 67, Θουκ. 8. 93, Ἐπιγρ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 161, 102, 107, κτλ., ὡς πύλαις ὡς εἶδος ἐν ᾧ ἐγίνετο ἡ ἐκκλησία, Λυσ. 132, 35, Ἀθην. 213D, Κ. Δ., ἴδε Schömann de Comit. σ. 36—περὶ τοῦ σχήματος καὶ τῆς διατάξεως αὐτοῦ ἴδε Müller, Archäol. 3. 289 καὶ Dörpfeld-Reisch d. Griech. Theater.—περὶ τῆς εἰσεως τοῦ φοιτῆν εἰς αὐτά, Becker Χρησμ. 403 κτλ.—εἰς τὸ θε. εἰσφέρειν, εἰσάγειν, παρουσιάζειν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Ἰσοκρ. 258A· τὸ καλὸν τοῦ θε., καλὴ θέσις ἐν τῷ θεάτρῳ, Αἰλ. II. Ἰστ. 2. 13, πρὸς Ἀλλίφρ. 3. 20.

2) περιληπτικῶς ἀντὶ τοῦ οἱ θεοὶ, ἡ δὲ δάκρυα ἔπεισε τὸ θεάτρον Ἠρόδ. 6. 21· τὸ γὰρ θεάτρον δεξιὸν Ἀριστορ. Ἰππ. 233 κ. ἄλλ.· βλέψαντος ἐναντίον τοσοῦτον θεάτρῳ Πλάτ. Συμπ. 191B.

3) = θεᾶ, θεάμα, θεάτρον ἐγελήθημεν τῷ κόσμῳ καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις, πρὸς θεατρίστους, Δ' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. 6' 9.—Πρὸς ἀμφιθεάτρον.

Θεάτρο-ποιός, ὢν, ὁ ποιῶν θεάτρον, ἡτοίεμα, καινός θεατροποιός Ἀναξανδρ. ἐν Ὀδυσσεῖ 2. 9.

Θεάτρο-πώλης, ον, ὁ, ὁ πωλῶν θέσεις ἐν τῷ θεάτρῳ, ὁ ἦσαν ἀπορισθῶν, Ἀριστορ. Ἀποσπ. 475, Πολυδ. Ζ' 199, πρὸς θεατρώνης.

Θεατροσκηπία, ἡ, τὸ φοιτῆν εἰς τὰ θεάτρα, Συνέσ. 100A, ἐνθα ζῇ θεατροσκηπία.

Θεάτρο-τορύνη [ῶ], ἡ, = τορύνη θεάτρον, χουλιάρη θεάτρον, ἐπιθετικῶς ἐπὶ τῇ εἰσελθῇ Μελλοσῆς, Ἀθην. 157A.

Θεάτρο-τώνης, ον, ὁ, ὁ ἐνοικιαστής θεάτρον καὶ ἐπιμελητὴς αὐτοῦ ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐλάμβανεν ὡς δικαίωμα εἰσόδου τὸ θεωρικόν, ἀνθ' οὗ ἐπλήθυνεν ἐνοίκιον εἰς τὴν πολιτείαν καὶ διετήρει τὸ θεάτρον ἐν καλῇ καταστάσει, Cassaub. Θεοφρ. Χαρ. 11. 3, Böckh P. E. 1. 294· πρὸς ἀρχιτέκτων II.

Θε-αυγής, ἡ, λαμπρὸν ὅσον φωτὶ, θεᾶ λαμψή, Συλλ. Ἐπιγρ. 9421, μεταγεν.—Θεαύγεα, ἡ, θεᾶ λαμψή.

Θεάφριον, τό, = θεᾶφριον, ἡτοίεμα, ἡτοίεμα, καὶ νέος θεαφρίων, ὁ, Εὐσεβ. 1935. 22.

Θεαφ-ώτης, ἡ, θεαφώτης, Ἀριστ. Φουτ. 2. 4, 10.

Θεαφ-ώτης, ἡ, (θεᾶ) = θεαφώτης, Σουίδ. (ἡ εἰσαγωγὴ Μουττιμ.)

Θεαφ-ώτης, ἡ, (θεᾶ) = θεαφώτης, Σουίδ. (ἡ εἰσαγωγὴ Μουττιμ.)

Θεαφ-ώτης, ἡ, (θεᾶ) = θεαφώτης, Σουίδ. (ἡ εἰσαγωγὴ Μουττιμ.)

Θεαφ-ώτης, ἡ, (θεᾶ) = θεαφώτης, Σουίδ. (ἡ εἰσαγωγὴ Μουττιμ.)

Θεαφ-ώτης, ἡ, (θεᾶ) = θεαφώτης, Σουίδ. (ἡ εἰσαγωγὴ Μουττιμ.)

Θεαφ-ώτης, ἡ, (θεᾶ) = θεαφώτης, Σουίδ. (ἡ εἰσαγωγὴ Μουττιμ.)

Θεαφ-ώτης, ἡ, (θεᾶ) = θεαφώτης, Σουίδ. (ἡ εἰσαγωγὴ Μουττιμ.)

Θεαφ-ώτης, ἡ, (θεᾶ) = θεαφώτης, Σουίδ. (ἡ εἰσαγωγὴ Μουττιμ.)

Θεαφ-ώτης, ἡ, (θεᾶ) = θεαφώτης, Σουίδ. (ἡ εἰσαγωγὴ Μουττιμ.)

Θεαφ-ώτης, ἡ, (θεᾶ) = θεαφώτης, Σουίδ. (ἡ εἰσαγωγὴ Μουττιμ.)

Θεαφ-ώτης, ἡ, (θεᾶ) = θεαφώτης, Σουίδ. (ἡ εἰσαγωγὴ Μουττιμ.)

Θεαφ-ώτης, ἡ, (θεᾶ) = θεαφώτης, Σουίδ. (ἡ εἰσαγωγὴ Μουττιμ.)

Θεαφ-ώτης, ἡ, (θεᾶ) = θεαφώτης, Σουίδ. (ἡ εἰσαγωγὴ Μουττιμ.)

Θεαφ-ώτης, ἡ, (θεᾶ) = θεαφώτης, Σουίδ. (ἡ εἰσαγωγὴ Μουττιμ.)

Θεαφ-ώτης, ἡ, (θεᾶ) = θεαφώτης, Σουίδ. (ἡ εἰσαγωγὴ Μουττιμ.)

Θεαφ-ώτης, ἡ, (θεᾶ) = θεαφώτης, Σουίδ. (ἡ εἰσαγωγὴ Μουττιμ.)

Θεαφ-ώτης, ἡ, (θεᾶ) = θεαφώτης, Σουίδ. (ἡ εἰσαγωγὴ Μουττιμ.)

Θειγενής, ἔς. ποιητ. ἀντί Θεογενής. Ὀρφ. Ἀργ. 1344, ἰδόντ. Σρ. 6. 9

Θεογορέω, ὁμιλῶ περὶ Θεοῦ—Θεογορέα, ἡ, ὁμιλία περὶ Θεοῦ. Ἑκκλ. —Θεογόρημα, τό. Συνοδική ἐπιστολή ἐν Ἀθηναίῳ 1864, σ. 38, ἐκδ. Ἰω. Σακελλίωνος.

Θεογορεῖας, ἡ, ὄν. ἀνήκον εἰς θεογόρον, Κοσμ. Ἱεροσ. σ. 467, ἐκδ. Μλ.

Θε-ηγόρος, ὄν. δ ὁμιλῶν περὶ Θεοῦ, Θεογόρον καὶ μαντικὸν στόμα Ἡλιόδ. 2. 4. Θεηγ. μῦθος, περὶ Θεοῦ, Ὀρφ. Ἀργ. 539. —Ἐπίερ. -ρως, Νικ. Παρλαγ. σ. 208, ἐκδ. Μλ.

Θεη-δόκος ἢ -δόχος, ὄν. ποιητ. ἀντί Θεοδόχος, Νόνν. Δ. 13. 96.

Θεήδος, ἡ, ὄν. Ἰων. ἀντί Θεέως, Θεός, Πλῶν 6. 9.

Θεηκολέω, = Θεοκολέω, εἶμαι Θεοκλῶς. Ἐν Ἀπτικ. ἐπιγραφαῖς μόνον Θεηκλῶς καὶ Θεηκολέω, ἴδε Meisterh. Gr. σ. 20.

Θεηκολέων, ὄντος, ὅ, ἡ κατακλία Θεηκλῶ, Πανσ. 5. 15, 8.

Θεη-κύλος, ὄν. = Θεοκύλος, Ἱερὰς, Πανσ. 5. 15, 10, Σουλ. Ἐπιγρ. 344, 1738.

Θεηλάτεια, ἡ, τιμωρία ἐκ Θεοῦ, κακὸν προερχόμενον ἐκ Θεοῦ, ἡμπαρμένη, Σχλ. Σοφ. Tr. 1237 (καὶ χειρόγρ. ἡλασία).

Θεηλάττωμαι, καταδικάζομαι, πληττομαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, Ἡλιόδ. 8, 10. παραπονέομαι διὰ συμφορὰς Θεοπέμπτους, τί ταῦτ' ἄωρ!

Θεηλατοῦμαι; ὅ, αὐτ. 6. 8.

Θεηλάτος, ὄν. (ἐλαύνω) καταδικαζόμενος ὑπὸ Θεοῦ τινος, Θεηλάτου βοῶς δίκην Δισχύλ. Ἀγ. 1297, πρβλ. Πλάτ. 2. 830F.

II. περὶ Θεοῦ, προερχόμενος ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ πραγμάτων καθ' ἑαυτὰ κακῶν ἢ κακὰ ἐχόντων ἀποτελέσματα (ἴδε Ἰων. Μ. 437), φθορὰ Ἡρόδ. 7. 18. ἔργον, πρᾶγμα, μάντευμα Σοφ. Ἀντ. 278, Ὀ. Τ. 255, 992. νόσους δ' ἀνάγκη τάς θ. φέρειν ὁ αὐτ.

Ἀποσπ. 611. ἔκ τινος Θεηλάτου, κατὰ τινα μοῖραν, Εὐρ. Ἰων. 1391.

III. ἐκτισμένος, κατασκευασμένος διὰ τοῦ Θεοῦ, Θεός, ὡς τὸ Θεόδημος, ἔδραυ αὐτόν 1308.

Θεημα, τό, Ἰων. ἀντί τοῦ Θεάμα, Σιμων. Παρ. 67.

Θεη-μάχος, ὄν. ποιητ. ἀντί Θεομα-, Ἀνθ. Π. 1. 10, 72., 9. 709.

Θεημοσύνη, ἡ, θεωρία, ὑποκείμενον σκέψεως, πρόβλημα, Ἀνθ. Π. 11. 352.

Θεήμων, ὄντος, ὅ, ἡ, Ἰων. ἀντί Θεάμων, Ἀνθ. Πλῶν. 365.

Θεηπολιώ, ποιητ. ἀντί Θεοπ-, Φωτ., κλπ. —Θεηπολεῖν· Θεῶν εἰκόνας ἔχοντα περιπαλεῖν, ἀργύριον εἰσπρασσόμενον Ἱερὰν Σοφ. εἰς τῶν τοῦ Πλάτωνος λέξεων—Θεηπόλος, ὄν. Νόνν. Ἰω. 4. 22.

Θεητής, Θεητρων, Ἰων. ἀντί Θεατής, Θεάτρον.

Θεοίς πρὸς πατρός (= τῆς, τῆς) Ἐπιγρ. Ἀττ. τῶν πρὸ Εὐκλείου ἔχοντα περιπαλεῖν, ἀργύριον εἰσπρασσόμενον Ἱερὰν Σοφ. εἰς τῶν τοῦ Πλάτωνος λέξεων—Θεηπόλος, ὄν. Νόνν. Ἰω. 4. 22.

Θεομεον, τό, (= τίθμιον) Ἐποικ. Λοκρ. Γραμ. ἐκδ. Ἰω. Οἰκ.

Θεομός, ὅ, (τελμός) Ἐπιγρ. Τεγέας, Ἐφ. Ἀργ. 6. περ. 410,

Θεός, ἡ, ὦλη. τοῦ Θεάτος, ἀδελφὴ πατρός ἢ μητρός, Θεός, Λατ. amita ἢ matertera, ἢ Τηθίς δὲ ἐστὶν ἡ τοῦ πατρὸς ἢ μητρός ἀδελφὴ, ἢν ἔνιοι θέλαν καλεῖσθαι" Ἀμμών. σ. 135, Ἑλλ. 28. παρὰ Φωτίῳ Ἡκλ. σ. 530, 6.

II. Θεία, κόρ. ὄνομα, θυγάτηρ τῆς Γῆς, μήτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης, Πρ. Θ. 135.

Θειάζω, (θεῖος) συμβουλευόμεναι μαντεία, μαντεύομαι, ἐπὶ αὐτοῦς Θειάσαντες ἐπῆλπισαν, ὅσοι παρέσχον εἰς αὐτοὺς ἐλπίδας διὰ μαντείων, Θουκ. 8. 1, πρβλ. Ἀντ. 7. 18, 2, καὶ ἴδε Θεοασμός.

II. λατρεύω ὡς Θεόν, Ἰων. Κ. 59, 27. ὡσαύτως, καί ποτε τινὰ Θεόν, σποδίζω, καὶ ὅν ἄλλο τεθεῖσκε Θεόν Κίχμ. Ἀλ. 492, κτλ.

III. πληρῶ τινα τοῦ Θεοῦ, ἐμπνέω, ἐπὶ αὐτοῖς τελεταῖς Θεοαζόν, ἐνεθουσίαζον, Φιλῶστ. 704.—Καθ' Ἡσυχ. «Θεαζόντων» μαινομένων.

Θεασμός, ἐμπνεύσεις Θεία, ἐνθουσιασμός, μαντεία, ἄγαν Θειασμιῶ προσκείμενος, ἐπὶ τοῦ Νικίου, Θουκ. 7. 50, πρβλ. 86. Θειασμοῖς κάτοχοι γυναῖκες Διον. Ἀλ. 7. 68.

Θεαστής, οὗ, ὅ, λάτρης, λατρευτής, θυμαστής, Τζέτζ. Ἰστ. Β. 347, Νικ. Χων. Χρ. σ. 307.

Θεαστικός, ἡ, ὄν. ὡς τις Θεόπνευστος.—Ἐπίερ. -κῶς, Πολυδ. Α'. 16.

Θεῖβαν, Ἐπίερ. Βοιωτ. ἀντί Θεῖβαν, ἐκ Θεῖων, Ἀριστοφ. Ἀγ. 862. αὐτοί, Θεῖβαν, ἐν ὧς, αὐτοί 868.

Θεῖκλος, = Θεσκέλος, Ἀριστοφ. Λυσ. 1252.

Θεῖκη, ἡ, (= θήκη) Ἐπιγρ. Δοξαδέλκ. Bull. de cor. hell. IV. σ. 97.

Θεῖκός, ἡ, ὄν. μεταγεν. τύπος τοῦ Θεός. Κίχμ. Ἀλ. 116, Σουλ. Ἐπιγρ. 8714.—Ἐπίερ. -κῶς, Ἑκκλ.

Θελοπεδεύω, ἐξαίρω εἰς τὸν ἥλιον, σποφυλῆν Διουσ. 5. 9, ἐν τῷ παθ.

Θελο-πεδών, τό, (ἐλλή) ἐν Ὄδ. Π. 123, εὐχλίων μέρος ἐν τῷ ἀμπελῶν, ἐφ' οὗ αἱ σποφαὶ ἐξηραίνοντο καὶ γίνοντο σταφίδες, «λίστρα», ἴδε Niltsch, καὶ πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 109, 9. 480, Ἡσυχ.

Θεῖρεν, ἀντί Θεῖμεν, αὐτὸ πληθ. εὐκτ. ἔναργ. ὅρ. 6. τοῦ πλ-οῦ.

Θεῖναε, ἄπαρ. ἔναργ. ὅρ. 6. τοῦ πλ-οῦ.

II. ἄπαρ. ὅρ.

α' τοῦ Θεῖνω.

Θεῖνους, ἡ, ὄν. = Θεῖος. Ἐπιγρ. Κρήτ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2557B. 19.

Θεῖνω, Ἐπ. ἄπαρ. Θεῖνόμεναι, Ὀδ. Χ. 443. παρὰ. Θεῖνονον Δισχύλ. Πέρ. 418, κτλ. μέλλ. Θεῖνω Ἀριστοφ. Ἀγ. 504. ὅρ. α' Θεῖνα Ἰλ. Υ. 481, Φ. 491. ἄλλ' αἱ λοιπαὶ ἐγγλισαὶ παραλαμ-

θάνονται ἐκ τινος; ὁ ἀριστοφ. Θεῖνονον (ὅστις δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῇ ὀρι-στικῇ), προστ. Θεῖνε Εὐρ. Ρῆσ. 676, Ἀριστοφ. Ὀρν. 54, ὑποτ. Θεῖνω Εὐρ. Ρῆσ. 687, Ἀριστοφ. Λυσ. 821, ἄπαρ. Θεῖνε Εὐρ. Ἡρακλ. 271, μεταθ. Θεῖνων ὁ αὐτ. Κύκλ. 7, Ἀριστοφ. Ἰππ. 640, Σρηξ. 1384, Ὀρν. 1613, Βατρ. 855. (οἱ τύποι οὗτοι οὐχὶ ὀρθῶς συγνάκις

φέρονται Θεῖνεον, Θεῖνων, ὡς εἴησαν τύποι ἐναστώτος Θεῖνω, Εἰμῆσι. Ἡρακλ. 272. ἄλλα δυνάμεθα καὶ διατηρήσωμεν Θεῖνων παρὰ μεταθ.

συγγραμ. — Παλ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (Ἐκ ὧν EN, πρβλ. Λατ. sen-do (defendo, offendo, καὶ ἴσως ἐν τῷ infensus,)

Ποιητ. λέξ., ὡς τὸ τύπτω, πληθύνω, τινὰ Ὄδ. Σ. 63. φασ-γάνω αὐχένα Θεῖνας Ἰλ. Υ. 481. μάλιστα, Θεῖνων Ρ. 430. [τόδοισι]. ἔθελον παρ' οὐρα Φ. 491. Παδ., ὡς τὸ Λατ. va-

ripulo, Ἰλ. Δ. 588. Θεῖνόμεναι βουπλῆγι Ζ. 135. ὅρ. εἰρεσιν Κ. 484, Ὄδ. Χ. 443. Θεῖνονόμενον, πρὸς οὐδέ, τυπουμένον, πληττομένου κατὰ γῆς, 1. 459, πρβλ. Δισχύλ. Πέρ. 303, Χο. 387. — οὕτω καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα, σκάπτω Θεῖνειν τινὰ Πλῶν. Ο. 7. 51. εἰσιστήρι Δισχύλ. Πρ. 56, πρβλ. 76. τινὰ δι' ἀσπίδος

Εὐρ. Ἡρακλ. 738. ἴτεον μέσον ὁ αὐτ. Κύκλ. 7. τῷ σκέλει Θένε τὴν πέτραν Ἀριστοφ. Ὀρν. 54. τῷ πρωκτῷ Θεῖνων τὴν κιγ-κλῖδ' ὁ αὐτ. Ἰππ. 640. ποσὶ θ. σκέλος, ἐπὶ παλαιστοῦ, Θεῖος. 22, 66. ἀπολ., καλῶτε, Θεῖνε Εὐρ. Ὀρ. 1302. Θεῖν', ἀντέ-ρριδε ὁ αὐτ. Ἰκέτ. 702. Θεῖνε, Θεῖνε ὁ αὐτ. Ρῆσ. 676. 2)

μεταρ., Θεῖνει δ' ἐνδείξει μάντιν Δισχύλ. Φῶξ. 382. 3)

ἀμεταρ., ἐπὶ πλοίων, θ. ἐπ' ἀκτῶς ὁ αὐτ. Πέρ. 964.

Θεοισμαία, ἡ, γάμος μετὰ Θείας ἢ Θείου, Τιμόθ. Ἀλεξ. ἐν Συνε-κων. τ. 4, σ. 337.

Θεοι-γενής, ἔς. ποιητ. ἀντί Θεογενής, πθ. γραφή ἐν Χρησμ. παρὰ Πανσ. 6. 11, 8.

Θεοιγραφικός, ἡ, ὄν. Θεοιγρ. ἱστορίαι, αἱ τῶν Θεῶν, ἱερῶν γραφῶν, Ἰωσ. Ραχ. (Walz. Rhet. 3, 541).

Θεοι-δάμη, ἡ, (δαμά) ἡ τοῦ Θεοῦ βαρύνουσα, Χρησμ. παρὰ Σουλ.

Θεοδ-δετος, ὄν. ὑπὸ Θεοῦ θετός, Θεόδ. Ἡρόδ. Ἐρωτ. 9, 398.

Θεοδ-δόμος, ὄν. = Θεοδόμητος, ἐκτισμένος ὑπὸ τῶν Θεῶν, Τροίη Ἀνθ. Π. 7. 138., 9. 104.

Θεοι-λόγος, ὅ, ποιητ. ἀντί Θεολόγος, Ἐπιγράμ. Ἑλλην. 882.

Θεομομεν, Ἐπ. ἀντί Θεώμεν, ὀψιμεν, α' πληθ. ὑποτ. ὅρ. 6. ἔναργ. τοῦ πλ-οῦ, Ὀρ.

Θεῖον, Ἐπ. Θεῖον καὶ (ἀπαλ.) Θεῖον, τό, Θεῖος, Λατ. sui-

gai, ἐν χρήσει πρὸς κἀνυσμα καὶ ἐξάνισιν (πρβλ. Λατ. de-
pas., ἐκάθηρε Θεῖος Ἰλ. Π. 228. ὅσοι Θεῖον., κακῶν
ἀκρος Ὄδ. Χ. 481. ἡνεικεν δ' ἀρα πῦρ καὶ Θῆτον Χ. 493.
Θεῖον δὲ Θεῖου γίνεσθαι ὁμή, ἐκ κεραυνῶ, Ἰλ. Ε. 415, πρβλ.
Θ. 135. οὕτως ἐπὶ πλοῦς πληγέντος ὑπὸ κεραυνῶ, Θεῖου πληθῶ,
μὲ καπνὸς ἐκ Θεοῦ, Ὄδ. Μ. 417. πρβλ. Ἰππ. 284.—Θ. ἔτυ-
πον, ἦτο φυσικὸν Θεῖον, κατὰ διέκρισιν ἀπὸ τοῦ παρεσκευασμένου,
ὅπως λέγεται πετυρωμένον, Τιμ. Λακρ. 99C, Διουσ. 5. 124.
[Ὁ Κέρυς θεωρεῖ τὸν τύπον Θεῖον, ὅ, ὁ Θεῖος, ὡς τὸν πρῶ-
τον, καὶ ἀναφέρει αὐτὸν εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν, εἰς ἣν τὸ Οὐα, Λατ.
Iunius, ἴδε ἐν λ. Οὐα].

Θεῖον, τό, ἡ Θεότης, ἴδε ἐν λ. Θεός II.

Θεο-ποιέω, Θεοποιῶ, γὰρ καὶ κνῶδα Θεοποιούντες Χρησμ. Σιό. 1, σ. 29.

Θεο-πρόπυς, ὅ, ποιητ. ἀντί Θεοπρόπυς, Ἐπιγράμ. Ἑλλην. 1025 B, Πορφυρ. περὶ Ἀποχ. Β'. 9 (ἐν ἐμπέτρῳ χρησμῷ).

Θεῖος, α. ὄν. Επ. Θεῖος, Πρόβλ. Ὑμν. εἰς Ἀφρ. 2. 17.

Θεῖος, Πλῶν 6. 9. Λακων. σῆτος, ἴδε κατω. I. 3. συγρ. καὶ ὑπερθ. Θεῖοτερος, -στατος, συγρὸν παρὰ Πλάτ. (ὁδός). 1)

ἀνήκων εἰς τοὺς Θεούς, ἐκ μέρους αὐτῶν, ἐσταλμένοι ὑπὸ τῶν Θεῶν, ἔξ αὐτῶν προερχόμενοι, Θεῖον γένος Ἰλ. Ζ. 180. ὁμφή 41. 41.
Θεῖος αὐτοῦ 22. Θεῖος ἐπιπνοῖαι Δισχύλ. Ἰκέτ. 576, πρβλ.
Πλάτ. Πολ. 499B. Θ. μάλιστα Δισχύλ. Πρ. 682. μανία Σοφ. Ἀγ. 611.
νόσος αὐτοῦ 186. (ἀλλ' ὁ νόσος ἐπὶ καταιγίδος, ὁ αὐτ. Ἀντ. 421). κινδυνος Ἀνδοκ. 18. 15. Θεῖα τινὶ μοῖρᾳ, οὐδεὶς
συμῆκον τῷ Θεῷ, Σεν. Κύρ. 4. 2. 1, Ἑλλ. 7. 5. 10. οὕτω, Θεῖη
τύχη γεγονώς Ἡρόδ. 1. 126. Θεῖη τύχη χρεόμενος ὁ αὐτ. 3. 130.
Θεῖα κἀπάνω τύχη, ἡσύχῃ ὕασιτι, Σοφ. Ο. Κ. 1585. ἔκ
θ. τύχης ὁ αὐτ. Φ. 1326. ἔμαθε ὡς Θεῖον εἶη τὸ πρῆγμα
Ἡρόδ. 6. 69. δ θ. νόμος Θουκ. 3. 82.—ἐκ τοῦ Θεοῦ ὡρισμένος,
Βασιλῆς Ὄδ. Δ. 691. σκήπτρον ἀεζόμενον ὑπὸ τῶν Θεῶν, Σοφ. π. 139. Θεῖος προφάτης Ἡρακλ. 8. 3 (ἐκδ. Βίησις).
ἴδε κατω. 2. 2) ἀνήκων ἢ ἀφαιρούμενος εἰς Θεόν, εἰς τιμὴν
Θεοῦ τινος γινόμενος, ἄγιος, ἱερός, ἄγών, χορὸς Ἰλ. Π. 208,
Ὄδ. Θ. 264. διατελῶν ὑπὸ τὴν Θεῖαν προστασίαν, πύργος, δό-

μος 'Ιλ. Φ. 526, 'Οδ. Δ. 43· συχνάκις ἐπὶ κηρύκων καὶ αἰοιδῶν, Δ. 691, κτλ., καὶ οὕτως ἴσως ἐπὶ βασιλείων, ἴδε ἀνωτ., 3) ὡς τὸ θεοπέσιος, ἱερὸς, λατ. divinus, πᾶν τὸ ὑπεράνθρωπον, ἐλ-
τακτο; θαυμαστός, ὅθεν ἐπὶ ἡρώων, ὅλον τοῦ 'Ηρακλέους, 'Οδυσ-
σείως, κτλ., ὑπερανθρώπως ἰσχυρός, μέγας, ἡραίος κτλ., 'Ομ.· καὶ
ὡς ἀπλὸν σημεῖον σεβασμοῦ, ἔτερος, θεῖος ὑπορρῶς 'Οδ. Η. 1,
κτλ., οὕτως ἐπὶ ὄλων, θεῖον ποτὶν Β. 341· ἐπὶ ἀλλοις (οὐχὶ ὡς
ἄντος ἐν χρήσει κατὰ τὰς θυσίας, διότι ἡ τοιαύτη χρῆσις δὲν εἶναι
'Ομηρικὴ), 'Ιλ. Γ. 214· οὕτω παρ' 'Ηροδ., Ο. πρήγματα, θαυμασία
πράγματα, 2. 68· ἐν τοῖσι θεοτάτοι, ἐν ἐκ τῶν θαυμαστοτάτων
πραγμάτων (ἴδε Θ. 7, τὸ Δ. VIII. 7), 7. 137·— οὕτω παρ' 'Αττ.
ἐπὶ καὶ ἐν τῷ συνίβει λόγῳ, μετὰ σοῦ, τῆς θείας κεφαλῆς Πλάτ.
Φαίδρ. 234D· ὡς κεφαλὴ Λεβάν. Γ. 652, κτλ., καὶ ἐν Σπάρτῃ,
θεῖος (ἡ μάλλον σεῖτος) ἀνὴρ ἦτο τίτλος διακρίσεως, Πλάτ. Μένων
99D· 'Αριστ., 'Ηθ. Ν. 7. 1, 3· οὕτως, ὡς θεῖε, ἐν χρήσει ἐκ μέρους
τοῦ Σπαρτιάτου ἐν Πλάτ. Νόμ. 626C· πρὸς. 2) ὡς οὐσιαστ., θεῖον, τὸ, τὸ θεῖον πρῶτον, ἡ θεότης, ὁ θεός, πρῶ-
τον παρ' 'Ηροδ. 1. 32., 3. 108, κ. ἀλλ., Δισχύλ. Χο. 958 (πρὸς.
δτος)· ὡς παρὰ θεῖον 'Αριστοφ. 'Ιππ. 147. 2) ἐπὶ
ὀφηρημένῃ ἐννοίᾳ, ἡ θεότης, ἡ θεία φύσις, κεκοινωνήκει . . τοῦ
θεῖου Πλάτ. Φαίδρ. 246D· ἡ μόνον μετέχει τοῦ θεῖου . . ἡ
μάλιστα [ὁ ἄνθρωπος] 'Αριστ. Ζ. Μορ. 2. 10, 4, κτλ. 3)
θεῖα, τὰ, θεῖα πράγματα, ἐνέργειαι καὶ ἰδιότητες τῶν θεῶν, ἡ πο-
τεῖα τῆς θείας προνοίας, Σοφ. Φ. 452, 'Αποσπ. 521, 'Αριστοφ.
'Ορν. 961, Πλάτ. Σοφ. 232C, κτλ., τὸ ὑπέργεια, τὰ ἱερὰ, τὰ θρη-
σκευτικὰ πράγματα, Σεν. Κύρ. 8. 2· ἔρρει γὰρ θεῖα, ἡ θρησκεία
ἔχει χάσει τὴν δυνάμιν τῆς, Σοφ. Ο. Τ. 910, πρὸς. Ο. Κ. 1537·
τὰ ἀείδια καὶ θεῖα 'Αριστ. 'Ενν. Ζ. 2. 1, 2, κτλ. III, 'Επίορ-
θεῖως, κατὰ θεῖον τρόπον, κατὰ θεῖαν πρόνοιαν, ὡς τὸ θεῖα μοῖρα
(ἀνωτ. 1. 1), Σεν. Κύρ. 4. 2, 1, κτλ., θεοιτέρως 'Ηρόδ. 1. 122·
ὡσαύτως, μᾶλλον τι καὶ θεοιτέρον ὁ αὐτ. 1. 174. 2) θεῖως,
ἐτέως, λαμπρῶς, εὖ γε καὶ Ο. Πλάτ. Θεαιτ. 154D· θελως εἰρη-
σθαί 'Αριστ. Μεταφ. Γ. 8, 21. IV, περὶ τοῦ συγκρ. θεώ-
τερος, ἴδε Θεός III.

Θεῖος, ὁ, ἀδελφὸς πατὴρς ἡ μητρός, 'Θεῖος', λατ. patruus καὶ
avunculus, Εὐρ. Γ. 1. 930, 'Αριστοφ. Νεφ. 125, 'Ανδοκ. 3. 34.,
15. 35, Πλάτ., κλπ.· ὁ πρὸς μητρός Θ. 'Ισακ. 51. 27· ὁ πρὸς
πατρός Φίλων 2. 172·— Πρὸς τοῦτον ἦσαν ἐν χρήσει αἱ λέξεις πα-
τροκασίγνητος, πατράδελφος, πατήρως, καὶ μητροκασί-
γνητος, μητροδελφος, μητρώως. — Πρὸς. ὡσαύτως θεοῖος.

II, ἐν Κικί. 'Αττ. 2. 2, 1, ὡς τὸ πατριῦς, αὐστηρῶς, σκυθρω-
πός· ἀλλ' ἴδε Orrelli. 'Ο Κούρτ. ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὴν αὐ-
τὴν ῥίζαν μετὰ τῶν τήθη, τηθίς).

Θεῖο-στεπτος, Θεῖο-τελής, ἴδε ἐν λ. Θεο-.

Θεῖοτης, ητος, ἡ, θεῖα φύσις, θεῖος χαρακτήρ, Πλούτ. 2. 605
Δ, κτλ. 2) θρησκεία, τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα, αὐτὸς 857Δ,
ὁ αὐτ. Σόλλ. Θ. ἀλλ' ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις πιθανῶς ἡ ὀληθὴς γραφὴ
εἶναι ὁσιότης (OG· ἀντὶ ΘΕ-) ὡς ἐν 'Ισοκρ. 226D, ὁσιότητος
δωροδότη ἐκ τοῦ Cod. Urbini.

Θεῖο-φάνης, ἐς, ὑπὸ τῶν θεῶν φανερωθεῖς, 'Αλεξ. 'Ολυμπ. 1,
14· εἰσφ. γραφ. θεοσπαχῆς.

Θεῖο-χρῶς, ὧν, συνηρ. -χρῶς, οὖν, ἔχων τὴν χροῖαν τοῦ
θεῖου, Διοσκ. 5. 118.

Θεῖω, 'Επ. ἀντὶ Θεῶν, τρέχω.
Θεῖωδης, ες, (θεῖον) ὅμοιος πρὸς θεῖον, λατ. sulfureus, μέ-
ταλλα Πάυλ. Σιλ. Θερμ. 20, Γαλην.
Θεῖωδης, (θεῖος) θεῖος, ὅμοιος τῷ θεῷ, 'Ιουστίν. Μ.—'Επίορ.
δως, 'Εκκλ.
Θελγεσι-μῦθος, ὧν, θελγων, καταλητῶν διὰ τῶν λόγων αὐτοῦ,
'Απόλλων 'Ανθ. Π. 9. 525, 9.
Θελγῆμα, τό, = τῷ ἐπομ., Σουῖδ. ἐν λ. βουκυλλήσας.
Θελγῆτρον, τό, (θελγω) πᾶν ὅ, τι θελγει, μαγεύει, ὡς φίλον
ὕπνου Θ. Εὐρ. 'Ορ. 211· πόθων Θελγῆτρα 'Αθήν. 220F· ἐπὶ τῆς
μουσικῆς, Δουκ. Βικόν. 14· πρὸς. Θελκτρον. 2) μαγικὸν
μῆσον, φίλτρον, 'Πλάτ. 7, 9.
Θελγίν, ἔνος, ὁ, ἴδε τελγίν. Καθ' 'Ησύχ. 'Θελγίνες· οἱ
Τελγίνες, γόνιες, πανοῦργοι, φαρμακευταί.
Θελγῆμα, τό, = θελγῆτρον. Σχόλ. Πλάτ. Π. 1. 21. — Καθ'
'Ησύχ. 'Θαῦμα·.

Θελγω, 'Ιων. παρὰ, Θελγεσκα 'Οδ. Γ. 264· μέλλ, θελξω Π.
298, Λισχύλ., Δωρ. -ξω Θελκρ. 'Κρ. 5. 3 ἄρρ. Εὐελξά 'Ιλ., κλ.
— Αὐτ., μέλλ. Θελχούσμεαι Δουκ. 'Ιερ. 85 ἄρρ. Θελχούσμεαι

'Οδ. Κ. 326, 'Επ. γ' πληθ. -χθεν Σ. 211. Ποιητ. ῥῆμα (ἐν
χρήσει παρὰ Πλάτ. Συμπ. 197E, καὶ παρὰ μεταγεν. ποιητ.), κυ-
ρίως, θεωπεῖν ἢ καταψῆ διὰ μαγικῆς δυνάμεως, λατ. incipere, καὶ
ἐπομένως μαγεῖν, 'Θεῖω, ἰδίως πρὸς θεῶν τινος· ἐπὶ τοῦ 'Ερμῶν,
ὅστις διὰ τῆς μαγικῆς αὐτοῦ εἰδού ἀνδρῶν διμῆατο θελγει, 'Οδ.
Ε. 47., Α. 3, 'Ιλ. Ω. 343· ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Θέλλας ὅσοι φτ-
εῖναι Ν. 435· ἐπὶ τῆς μαγίσσης Κίρκης, οὐδ' ὡς θέλλαι σε θυ-
νῆσται 'Οδ. Κ. 291, 318, 320· ἐπὶ τῶν Σαρρήων, οἱ γὰρ τε
πάντας ἀνθρώπους θελγούσιν, ὃ τέ σφας εἰσαφίκηται Μ.
40· ἐπὶ ἀνδρῶν παμπούμενον ὑπὸ τοῦ Διός, ὅστις πνίει κατὰ πρόοι-
πον τῶν 'Ελλήνων, θελγε νόον, ἀπεπλάνη τὸν νόον αὐτοῦ, 'Ιλ.
Μ. 255· ἐπὶ τοῦ 'Απόλλωνος· σέλοτος· τὴν αἰγίδα αὐτοῦ κατὰ τῶν
'Ελλήνων, τοῖσι δὲ θυμὸν ἐν στήθεσιν ἐθελε, παρῆλκε τὴν
ἀνδρείαν αὐτῶν, Ο. 322, πρὸς. 594· ἐπὶ αἰδοῦ, 'Οδ. Ρ. 521.

2) ἀπασι, ἐξαπασι, πλανῶ, «ξεγελῶ», Π. 195, 298, Σοφ. Τρ.
710· συχνάκις μετὰ ζοτ. τρέπου, μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο,
μήτε τί θελγε 'Οδ. Σ. 387· Θέλγεσθ' ἐπέεσσιν Γ. 281· μαί-
κοισι καὶ αἰμυλλοῖσι λόγοισι Δ. 57, Σ. 282· ψεύδεσσι, δόνη·
'Ιλ. Φ. 276, 604. — Παρ', ἔρρω δ' ἄρα θυμὸν θελχέσθην, ἡ
τὴν θέλησμάτων τοῦ ἔρωτος ἐγοητεύσθην, ἴπα ἰδεύθησαν, 'Οδ. Σ.
212.

II, παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσιν ἡ
αὐτὴ σημασία διαμένει, οἱ ἑλλίς θελγε νόον 'Υμν. 'Ορ. εἰς
Δῆμ. 37, πρὸς. Πίνδ. Π. 1. 21· καὶ μ' οὐτὶ μελιγλώσσοις πε-
σοῦς ἐπαιδοῦσιν θέλλει Δισχύλ. Πρ. 173, πρὸς Πλάτ. Συμπ.
197E· σὺ δὲ θελγοῖς ἄν θ. ἀθελκτον Δισχύλ. 'Ικίτ. 105B· θελ-
γει ἔρωι, ὕπνος ἔρωι, 'Ιππ. 1274, 1. Δ. 142· ψόθης . . ἦν ἄδει
θέλγων . . νόημα Πλάτ. Συμπ. 197E. — Παρ., τὰ δ' οὐτὶ θελ-
γεται Δισχύλ. Χο. 420· Μοῦσαισιν . . τὴν φρένα θελγομένην
(ὅπως δύναται νὰ εἶνε Μῆς.) 'Επιγράμ. 'Ελλην. 674, 8.

2) μετ' ἀπαρ., ἡμερος θέλλει τὸ μὴ κτείνειν, ὅς καταπελση αὐτῇ
νὰ μὴ φονεύσῃ, Δισχύλ. Πρ. 865· ἔρωι δὲ νιν . . θέλλεισιν σιγ-
μάσαι τὰδε Σοφ. Τρ. 355· καὶ ἐπισθαί θέλλει Λιλ. π. 2. 10,
14.

3) παρὰ γὰρ, προεξελθὶ διὰ μαγικῶν μίσων, αἰδοῖαι θέλλει
νιν (ἐνν. εὐφροσύναν) Πίνδ. Ν. 4. 5· [γαλήνην] θ. ἀνηνεμήν
'Ανθ. Π. 9. 544, 'Ησύχ.

Θελεμῶν, ὅλον ἐκ βίῃων 'Ησύχ.

Θελεμός, ὧν, — θελεμὸν πῶμα, ἐπὶ τοῦ Νεῖλου, ἐρμηνεύ-
μενον ὑπὸ τοῦ 'Ησύχ. οἰκράν, ἥσυχον, Δισχύλ. 'Ικίτ. 1027 ὁ (ἡ-
νιήμ). προεῖναι· Θελεμωτέρω πνεύματι ὡσαύτως ἐν Θῆβ. 207.
'Υποτίθεται ἐν Ε. Μ. 103. 48, ὡς πρῶτος τύπος τοῦ ἐθελημῶς·
καὶ ὁ 'Αρχαῖος. Θ. 3, λίγει, τὸ δὲ θελεμῶς ἀπὸ τοῦ θελημῶς
ὀδύσεται.

Θελεός, ὧν, οἶλων, πρῶτος, Θ. ἀθέλεος, λατ. nolens vo-
lens, Δισχύλ. 'Ικίτ. 862.

Θελημα, τό, (θελω) θέλησις, 'Αριστ. Φυσ. 1. 1, 7, Εὐαγγ. κ.
Ματθ. ζ', 21, 'Εκκλ. II, ἐστί μοι Θ. ἐν τινι, εὐχαριστίας
ἐν τινι . . 'Εκκλ. ε', 3, πρὸς. 16', 1).

Θεληματῶν, = θελω, Νικητ. Χρον. 361C.

Θεληματικός, ἡ, ὧν, ἐκούσιος, μεταγεν. — 'Επίορ. -μῶς,
Ἰούστ. 920, 19.

Θελημός, ὧν, = θελεμός, ἥσυχος, πόντιον τέ νιν θέεατο
θελημὸν ἄλλος Βακχλ. 16. 85.

Θελημῶν, ὧν, γεν. ονος, οἶλων, θεληματικός, 'Απολλ. Γῶδ.
II. 556.

Θελησις, εἰος, ἡ, βούλησις, θέλημα, ἡ θέλησις ἰδιωτικὸν
Παυλ. Ε'. 165, 'Επιστ. π. 'Εὐρ. θ', 4.

Θελητής, ὁ, ὁ οἶλων τι, 'Ησύχ. II, γόνος, μάγος, 'Ρεδ.
(Β') Βασίλ. κα' θ).

Θελητικός, ἡ, ὧν, ἀνέκων εἰς τὴν θέλησιν, δύναμις, φύσις
'Εκκλ.

Θελητός, ἡ, ὧν, ἐπιθυμητός, 'Ρεδ. (Δ') Βασίλ. ιε', 32, γῆ
Μελαχ. γ', 12).

Θελκταρ, τό, — Θελγῆτρον, 'Ησύχ.

Θελκτῆρ, ἥρος, ὁ, (θελγω) ὁ καταβλήγων, μαγεύων, πρᾶντων,
θελκτῆρ ἐξουδάν 'Υμν. 'Ομ. 16. 4· πρὸς. Θελκτρον.

Θελκτῆριον, τό, = Θελγῆτρον, Θελκτρον, ἐπὶ τοῦ αἵματος
τῆς 'Αφροδίτης, ἐνθα τέ οἱ θελκτῆρια πάντα τίτνυτο 'Ιλ. Ε.
215· ἐπὶ ἡρωϊκῶν ἡμάτων, βροτῶν θελκτῆρια 'Οδ. Α. 337·
θεῶν θελκτῆριον, μέσον τέρον, καταπραῦον τοῦ θεοῦ, Θ. 400·
πόνων θελκτῆρια, μέσα πρὸς ἐλάρυνσιν κόπων, Δισχύλ. Χο.
670· γλώσσης ἐμῆς μελίγμα καὶ Θ. ὁ αὐτ. Εὐμ. 880· νεκροῖς
θελκτῆρια, ἐπὶ ἀνασιμάτων προσφερομένων εἰς τὰς ψυχὰς τῶν νι-
θεύμετων, Εὐρ. Γ. 1. 166· ψυχῆς Μένανδ. ἐν 'Αδείλ. 23.

Θελκτῆριος, ὧν, θέλων, μαγεύων, καταπραῦντων, μέσοι Δι-
σχύλ. Εὐμ. 81, Εὐρ. 'Ιππ. 178· ἐμῆς θελκτῆριον τὸ δέμας,
τοῦ ἀρθεύμεν τὸ μαγικὸν βέλος, Δισχύλ. 'Ικίτ. 1004· μετὰ γὰρ,
φίλτρα Θ. ἔρωτος Εὐρ. 'Ιππ. 509· μύθου μύθος Θ. λόγος, θερα-
πειῶν λόγος, Δισχύλ. 'Ικίτ. 147.

Θελκτικός, ἡ, ὧν, = τῷ πρηνι, Σχόλ. Εὐρ. 'Ιπρ. 211.

Θελκτῆριον, τό, Θελκτῆριον, Σοφ. Τρ. 585· ἡ Δουκ. θεῖον
Δισχ. 4. ὁ, Θελγῆτρον ἐπηγορεύθη ἐν χειρογρ. 'Ησύχ.

Θελκτύς, ὅς, ἡ, θήλκτερον, γοητεία, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 515· ἄλλ. Θελκτες, Λοβ. Πικρὰλ. 440.

Θελκτύρ, Θελκτῆρ, Σουδ. (αὐτός· ὁ Δινδ. ἀντὶ Θελκτῶ). Θελκτῆρ ὁρῶς γράφεται ὑπὸ τοῦ Bothe ἀντὶ Θεακτορι (κατὰ τὸ Μελ. χειρῶν) ἐν Δίσχλ. Ίκτ. 1040.

Θελξι-επῆς, ἔς, ἡδυλόγος, ὁ θέλγων διὰ τῶν λόγων, γάρυθι Θελέσιεπι φθέγγετο Βακχλ. 14. 48.

Θελξι-Θεας, ὄν, τὸν Θεὸν καταπραΰνων, ἐπὶ θ. τῆς Παρθένου Μαρίας, μεταγεν.

Θελξι-κάρδιος, ὄν, ὁ τὴν καρδίαν θέλγων, πραΰνων, Κ. Μανασ. Χρον. α. 7.

Θελξι-νοῦς, ὄν, καταθελγίων τοὺς ἄνδρας, ὠδῆ Ὀρφ. Λιθ. 315, Βακχλ. 5. 175.

Θελξι-μελῆς, ἔς, καταθελγίων διὰ τῆς μουσικῆς, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην 1053.

Θελξι-νοῦς, ὄν, συνηρ. -νοῦς, ὄν, θέλγων, μαγεύων τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν, φίλτρα Ἀνθ. Π. 6, 88· Ἐρ 10. 15· Ἐρωτες Μουσῶν 147.

Θελξι-πικρός, ὄν, προξενῶν ἡδονὴν μετὰ πικρίας, κνησιμονή Ἀνθ. Π. παρὰ 304, ὡς τὸ γλυκύπικρος.

Θελξις, εὐς, ἡ, κατάθελξις, μάγευσις, μαγεία, Διλ. π. Ζ. 8. 24. Πλούτ. 2. 662Α.

Θελξι-φρων, ὄν, = Θελξινοος, Ἐρωτες Εὐρ. Βάκχ. 402· παλμῶς Ἀνθ. Π. 9. 505.

Θελκοντής, ὄν, ὁ, = ἐθελκοντής (δ' ἔτε), Πορφύρ. παρὰ τῇ Λοβ. Φρυγ. 7.

Θέλυνμα, ὄν, τὰ, = θέμεθλα, τὰ θεμέλια ἢ στοιχεῖα τῶν πραγμάτων, τὰ κοινὰ γινώσκοντα τοῦ Λουκρητίου, Ἐμπ. 73, 139 Σιουτ· πρὸς τὸ Ὀμπρ. προθελυνμος, τετραθελυνμος· ἐν τῇ πρώτῃ χωρίῳ ὁ Karsien ἀναγινώσκει ἐθελυνμά, ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ ἐθελυνμά.

Θέλω, μέλλ. Θελήσω, συντεταγμένος τύπος τοῦ ἐθελω, ὅτε ἔτε ἐν τέλει.

Θέμα, τό, (τίθημι) τὸ τεθειμένον, τὸ κείμενον: 1) χρήματα κατατεθειμένα ὡς ἐγγυήσις, παρακαταθήκη, Πλούτ. 2. 116Α, Β' ὁ σαυρός, κατάθεμα, Ἐβδ. (Πωδ. 4. 9)· ὁ βρωμάτιον, παρατεθειμένη μερίς φαγητοῦ, Ἐβδ. (Σιράχ. Δ'. 19). 2) τὸ προκειμενον ὡς βραβεῖον, δόλον, Σουλ. Ἐπιγρ. 2758. 1, 2, 2759. 2054Β, κ. ἄλλ.· ἔτε Pausan. Ignat. σ. 25, καὶ πρὸς. Θεματικὸς.

3) πρότασις ἢ ὑπόθεσις πρὸς συζητήσιν, ζήτημα, τὸ παρὰ Κικέρωνι inpropositum, Διου. Α. 7. 78, Κοιντλ. 4. 2, 28. 4) παρὰ Γράμμα. πρωτότυπος λέξις ἢ ἡ πρώτη σχηματισμὸς ἢ ἡ ῥίζα.

5) ὠροσκόπιον, Μανέθων 1. 278, Suet. Octian. 94 ἐν τέλ. 6) στρατιωτικὴ δύναμις καὶ ἐπομένως, διαμέρισμα στρατιωτικῶν υποδικαιούμενων εἰς ἐπαρχίας, Κωνστ. Πορφύρ. πρὸς. Θεμάτ.

Θεματεύεται, οἱ, οἱ κατατιθέμενοι χρήματα παρὰ τραπεζίταις, Ἐπιγρ. Ἐφέσου τοῦ ἔτους 86 πρὸ Χρ. Hicks, gr. hist. inscr. σ. 353.

Θεματεύω, λαμβάνω ὡς θέμα ἢ τοῖς πρωτότυπον λέξιν, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 149.

2) γενεθλιαζοῦ, ὠροσκοπῶ, προλέγω τὸ μέλλον τινὸς ἐκ τοῦ ζωδίου καὶ δ' ἐγεννήθη, Βυζ. 3) ὁρῶς δικαστικήν τινα ὑπόθεσιν, Πανδέκτ.

4) κατατίθεμαι παρὰ τραπεζίτη χρήματα, Ἐπιγρ. Ἐφέσου, πρὸς. Θεματεύεται. 5) «θεματίζει» ἀποτίθεται, κυβερνᾷ· Ἰσούχ.

Θεματικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς θέμα: 1) ἐκεῖνος ὅς ἐν πρόκειται βραβεῖον, ἀγών θ. = ἀργυρίτης, ἀντὶθ. στεφανίτης καὶ φυλλίτης, Πολυδ. Γ'. 153· ρυθμῆς θ., μουσικῆς τῆρας ἔχων ὡς σκοπὸν μόνον τὴν ἐντύπωσιν, Πλούτ. 2. 1135Π· πρὸς. Θεματικῆς.

2) ῥῆμα θ. ἢ θ. μόνον, πρωτότυπος λέξις, Β. Μ.· Θεματικώτερον, συμφωνώτερον πρὸς τὴν ῥίζαν, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 107.

3) οἱ θεματικοί, οἱ εἰς διαμέρισμά τι ἀνήκοντες ἄνθρωποι, ἐπαρχιώται (θέμα θ), Βυζ.· οἱ θ. κριταί, οἱ εἰς διαμέρισμά τι ἀνήκοντες δικασταί, ἐπαρχιακοί, Λατ. rodaneii iudices. Πανδέκτ.

Θεμάτειον, τό, ὑποκορ. τοῦ θέμα 5, Τζέτζ.

Θεματισμός, ὁ, (θεματίζω) ἡ θέσις, ὁρισμός, διατύπωσις: 1) ὑπόθεσις πρὸς συζήτησιν, 2) ῥίζης ἢ πρωτοτύπου λέξεως, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 149.

Θεματῆς ἀγών, ὁ, = θεματικὸς ἀγών, Σουλ. Ἐπιγρ. 5913. 33· Πρὸς. Θεματεύεται.

Θεματγράφος, γράφω θέματα, γυμνάσματα, Κωνστ. Λέσχ. ἐν προοίμιῳ γραμμάτων ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μ. 1. 161, σ. 932.

Θεματ-ποιεῖω, σχηματίζω θέμα ἢ ῥίζαν, Σχόλ. Ὁδ. Α. 807.

Θέμεθλα, τὰ, (τίθημι) τὰ θεμέλια, τὰ κατώτατον μέρος, ὁ πυλῆς, ἡ ἔδρα, τὰ βῆθρον, ὁρθογώνιον θέμεθλα, ἡ βῆσις, ἡ κλῆρη, ἡ ἔδρα τοῦ ὁρθογώνιου, Ἰλ. Ε. 493· στομάχοιο θέμ., τὰ ἴσχατα μέρη τοῦ λαμοῦ, λάρυγξ, Ρ. 47· Ὁκεανόιο θέμ., Ἰστ. Θ. 816· Ἀμμωνος θέμ., τὸ μέρος ἐνθα ἵσταται ὁ Ἀμμων Ζεύς (Ζηλ. ὁ ναὸς αὐτοῦ), Πίνδ. Π. 4. 28· Παγγαίου θέμ., οἱ πόδες τοῦ ὄρους Παγγαίου, αὐτόθι 320· Θ. Σικης Σίλων 3, 14· ἐκ θεμεθλῶν, Λατ. funditus, Ἀνθ. Π. 15. 22, 11· πᾶν ἐν τῷ ἐν., Καλλ. εἰς Ἀργ. 248 (μετὰ διαρ. γραρ. Θέμεθλων).

Θεμεθλια, τὰ, = Θέμεθλα, θεμεθλια, τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί Ἰλ. Μ. 28· θεμ. τε προσάλλοντο Ψ. 255· διέθηκε θεμ. Ἰμν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 254· θεμ. καρτερὰ πῆξας Ἀνθ. Π. 9. 808· πρὸς. Ὀμπ. Ἀλ. 5. 680, Καλλ. εἰς Ἀλ. 260· Ὁ τύπος θεμεθλια εὐρήσκει ἐν Ἀνθ. Π. παρὰ 270, κ. ἄλλ.· ἔνικ. Θέμεθλων Ἀνθ. Π. 9. 649, 14. 115· Πρὸς. Θεμεθλιος.

Θέμεν (= θέμειν, θεΐναι) Ἐπιγρ. Ροδίων. Καν. arch. 1867, σ. 64.

Θεμεθλιακός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς θεμεθλιον, Σχόλ. Λυκ. 715.

Θεμεθλιόθεν, Ἐπιγρ., ἐκ θεμεθλίων, Γλωσσ.

Θεμεθλιος, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς θεμεθλιον, λίθοι Ἀριστορ. Ὀρν. 1137· οἰκόπεδα Διόδ. 5. 66· ἀπολ., θεμεθλιος (ἐξυπ. λίθος) ὁ, τοῦ θεμεθλίου, ἀερογωνιαῖος λίθος, Ἀριστ. Φυσ. 6. 6, 10, Μεταφ. 4. 1, 1, κ. ἄλλ.· οἱ θεμεθλιοὶ ἐκ παντοίων λίθων ὑπόκεινται, τὰ θεμεθλια, Θουκ. 1. 93· τοὺς θ. ἐκ λίθων οἰκοδομεῖσθαι Ἀριστ. Δίτ. Φ. 3. 5, 9· ὡσαύτως οὐδ. Θεμεθλιον ὁ αὐτ.

Ἀν. Τάτ. 2. 12, 9· τὰ θεμεθλια δ' αὐτ. Φυσ. 2. 9, 1, Πλουτ. 8. 32, 1, Διόδ. 5. 68· ἀλλὰ συνήθως τὸ γένος εἶναι ὀδριστον, μὴ ὑποκειμένων.. θεμεθλίων Σεν. Ἰππ. 1. 2· ζκ τῶν θεμεθλίων, ἀπὸ τὰ θεμεθλια, Λατ. funditus, Θουκ. 3. 68, πρὸς. Πολυδ. 5. 93, 2, κλ.

Θεμεθλιόχος, ὄν, (ἐχω) συγκρατῶν τὰ θεμεθλια (τῆς γῆς), Πλούτ. Κόρυντ. π. Θ. Φ. 22· ὁ θ. (ἐξυπ. λίθος), θεμεθλιος, Ἰπρ. κλ. Ἀλληγ. 48.

Θεμεθλιώ, βάλω τὰ θεμεθλια, θεμεθλιῶν, πύργους.. φοινῆσι θεμεθλιώσας Σεν. Κύρ. 7. 5, 11, πρὸς. Ἐπιστ. π. Ἐβρ. 1. 10, κλ.

— Πανθ. τίθεται τὰ θεμεθλια μου, Εὐαγγ. κ. Ματθ. 7. 25, Ἐπιγρ. παρὰ τῇ Keil σ. 196· μεταφ., βασιλεία καλῶς θεμεθλιώσεται Διόδ. 11. 68· ἡγεμονία καλλίστα θεμεθλιωμένη ἡ αὐτ. 15. 1· ἐν ἀγάπῃ τεθ. Ἐπιστ. π. Ἐβρ. 6. 18· τῇ πίστει Κολοσσ. α'. 23.

II. ἀντρέπω ἄρδην, «θεμεθλιώντα» ἐκ ῥιζῶν ἀρδέντα· Ἰσούχ.

Θεμεθλιώσις, εὐς, ἡ, κατάθεσις θεμεθλίου, θεμεθλιώμα, Ἐβδ. (Β. Ἐσθρ. Γ'. 11, κ. ἄλλ.).

Θεμεθλιωτής, ὄν, ὁ, θεμεθλιῶν, καταβάλλων τὸ θεμεθλιον, Ἰδρυτής, Γλωσσ.

Θέμεν, θέμεναι, ἔτε ἐν λ. τίθημι.

Θεμερῆ, -βεβαία, σεμνή, εὐσταθής· Ἰσούχ.

Θεμερός, ὄν, = σεμνός (Ἰσούχ.), θεμερώτερος Ἀνθ. Π. παρὰ 239. (Ἰσός ἐκ τῆς γ' ὠδ., τίθημι, καταστηματακός.)

Θεμερό-φρων, ὄν, γεν. ονος, συνετός, σώφρων, Ἰσούχ.

Θεμερόννομαι, = σεμνύνομαι, Ἰσούχ.

Θεμερ-ώπις, εὐς, ἡ, ἡ σεμνὴ ὄψιν ἔχουσα, Ἀρμονίη Ἐμπ. πεδ. 23· θ. αἰζῶς Δίσχλ. Πρ. 134, ἔνθα ἔτε Ἐρμάν· πρὸς.

Θεμερός, ὄν, ὁ, δικάω, κρίνω, τιμωρῶ (Κρητικὸν κατὰ τὸν Ἰσούχ.), Πανθ. παρ' Εὐστ. 735. 55· Μίσ., θεμισσάμενοι ὄργας, κυβερνῶντες, ρυθμίζοντες τὰς ἐπιθυμίας, τὰ φρονήματα, Πίνδ. Γ. 4, 250.

Θεμε-πλεκτός, ὄν, (πλέκω) καλῶς πεπλεγμένος, θ. στέφανος, καλῶς, κανονικῶς πεποιημένος, δικαίως κτηθεὶς στέφανος, Πίνδ. Ν. 9. 125.

Θέμις, ἡ, ἀρχ. Ἐπ. γεν. Θέμιστος (παρ' Ὀμ. ὁ μόνος τύπος, πρὸς. Ἀρχιλ. 79) αἰ. Θέμιστα Ἰλ. Ε. 781, ἀλλὰ θέμιν Δίσχλ. Ἀγ. 1431, κτλ.· γεν. πληθ. Θέμιστιων Ἰσ. Θ. 235· οὕτω τὸ κύρ. ὄνομα Θέμις κλίνεται παρ' Ὀμ. Θέμιστος, Θέμισσα, ἀλλὰ Θέμιτος Πίνδ. Ο. 13. 11, Βακχλ. 14. 55, Θέμιδος Δίσχλ. Πρ. 18, κτλ., Θέμις Ἰρὸς. 2. 50, θέμιν Ἰσ. Θ. 16, κτλ.· κλητ. Θέμιε Ἰλ. Ο. 93, Εὐρ. Μηδ. 160· Ἐν ταῖς Ἀττ. Θέμιδος, Θέμιδε, Θέμιν Meisterh. Gr. σ. 129· Ἐκ γ' ὠδ., τίθημι, πρὸς. Σανκρ. dhā-tan (sedes, lex, mos), Ροδ. δόνη-8, Ἀρχ. Σανδιναν. dom-r, Ἀγγλο-Σάξον. dōm (doom), Ἀρχ. Γερμ. tuom).

1. ὡς τὸ θεαμὸς, τὸ τεθειμένον ἢ ὁρισμένον, νόμος (οὐχὶ ὡς τεθειμένος ἐξ ἀποφάσεως, ἀλλὰ) ὡς ἱσχυὸν κατ' ἔθος, Λατ. ius ἢ fas, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ lex, συχνόν παρ' Ὀμ. ἐν τῇ φράσει Θέμις ἐστὶ, εἶναι ὀρθὸν καὶ δίκαιον, Λατ. fas est, μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., οὐ μὴ Θέμις ἐστὶ ἐστὶν ἀτιμῆσαι Ὁδ. Ε. 56, πρὸς. Κ. 73, Ἰλ. Ε. 386· ὅτε ξένοις Θέμις ἐστὶ (παραθεῖναι) Λ. 779· ὁ αὐτὸς Διόδ. θ. ἦεν [ἐκτελέσει] Ἰσ. Ἀσπ. Ἰρ. 22· καὶ ἄνευ δοτ. Ἰλ. Π. 796, Ψ. 44· ἡ γὰρ Θέμις, ὅτι τοῦτο εἶναι ὀρθόν, Ὁδ. Ο. 286· ἀκολούθως συχνάκις ἡ Θέμις ἐστὶ, ὅπου εἶναι συνήθεια, εἶναι συνήθεια, Ἰλ. Β. 73, Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 130· ἐνίοτε ἐπομένως οὕτ., ἢ Θέμις ἐστὶν, ... ἀγορῇ Ἰλ. 1. 33, πρὸς. Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 136· ἡ γενική, ἢ Θέμις ἀνθρώπων πέλει, ὅπου εἶναι συνήθεια (μεταφ.) τῶν ἀνθρώπων, Ἰλ. 1. 134, πρὸς. 276, Τ. 177· ἡ Θέμις ἐστὶ γυναικός, ὅπου συνήθειαν αἱ γυναῖκες, Ὁδ. Ε. 130· (ἐλπίστε ἢ φράσις αὕτη ἐγράφετο κινῶς ἡ Θέμις ἐστὶ, ὅλλ' ἦδη πάντες ἀπὸδύχονται τὸν τύπον ἡ θ. Ε., ὅρα Σπρίττιν. Exkurs. Π. εἰς τὴν Ἰλ. 1· οὕτω παρ' Ἀττ., ὅσα τελεῖται πρὸς Θέμιν Πλάτ. Συμπ. 188Π, κτλ.· ἀλλ' ἐνταῦθα τὸ προσηγορικὸν εἶναι ἐν χρήσει συχνόν, ἐν τῇ φράσει Θέμις ἐστὶ, Λατ. fas est, μετ' ἀπαρ., ὁ τι δυνατόν καὶ

Θέμις αἰνεῖν Διόχλ. 'Αγ. 98, πρβλ. 216, Σοφ. 'Αντ. 880, Εὐρ. Μήδ. 678, Πλάτ., κλπ.—ὡσαύτως καὶ ὡς ἀκλίτ., διότι οὗ τοῦτο: Θέμις κέῖται ὡς αἰτία, πότερα κατ' Ἐγθραν ἢ τὸ μὴ Θέμις λέγεις, Διόχλ. 'Ἰκέτ. 335· ὥστε μὴ... Θέμις σέ γ' εἶναι κεῖνον ἀντιδρᾶν κακῶς Σοφ. Ο. Κ. 1191· φασὶ Θέμις εἶναι Πλάτ. Γοργ. 505C, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 11, 11· οὕτε λαλῆσαι Θέμις οὕτε χρέμψασθαι Στράβ. 712, Δίλ. π. Ζ. 1. 60· ἴδε Περμ. Διόχλ.

'Αγ. 216, Dind. Σοφ. ἐνδ' ἀνιτ. 2) παρ' 'Αττ. καὶ = δίκη, δίκαιον, νόμος, Διόχλ. 'Αγ. 1431, Σοφ. Τρ. 810·—ποινή, τιμωρία, τίειν ὁμοίαν θ. Διόχλ. 'Ἰκέτ. 430.

Π. πληθ. Θέμι-στες, αἱ τῶν θεῶν ἀποράσεις, χρησμοί, Διὸς Θέμιστες, ὡς ἐρμηνεύονται διὰ τῶν χρησμῶν, 'Οδ. II. 403· Θέμισιν, διὰ χρησμῶν, Πίνδ. II. 4. 96, πρβλ. Ο. 10 (11). 29· λέγοντες... ὡς οὐ Θέμις γίγνοιτ' ἄν, τὸ θέλημα, ἢ θέλησις τῶν θεῶν, Σοφ. Φ. 430· πρβλ. Θερμ. στῆς.

2) δίκαια, δικαιώματα. ἰδίως τοῦ ἀρχοντος ὡς δικαστοῦ, τὰ προνόμια, σκηπτρὸν τ' ἤδὲ Θέμιστες 'Π. Β. 206, πρβλ. I. 99· ἐντεῦθεν οἱ φόροι οἱ πληρωμένοι εἰς τὸν βασιλῆα ἦ τὸν δεσπότην, κύριον, λιπαράς τελέουσι Θέμιστας I. 156, 208.

3) οἱ ὑφιστάμενοι νόμοι, αἱ διατάξεις, δικασπόλοι, οἱ τε Θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύσται, οἵτινες τηροῦσι τοὺς νόμους (τὸ δίκαιον), 'Π. Δ. 238, πρβλ. 'Π. Ο. 235· τολίαι δ' (ἐπὶ). τοῖς Κύν-κλωψι) οὗτ' ἀγοραὶ βουλευφόροι οὕτε Θέμιστας 'Οδ. I. 112· οὕτε δίκας εὐ εἰδότα οὕτε Θέμιστας, οὕτε δίκαια, οὕτε νόμους, αὐτοὶ 215· οὕτω καὶ' ἐνικ., ὅς οὐ τινα οἶδε Θέμιστα 'Π. Ε. 761· ἴνα σφ' ἀγορή τε Θέμις τε Δ. 807.

4) ἀξιωματικὸς, ἀπαιτήσις, περὶ ὧν ἀπορροῶσιν οἱ βασιλεῖς ἢ δικασταί, οἱ... σκολιάς κρίνωσι Θέμιστας 'Π. II. 387· σκολιάς δὲ δίκαις κρίνωσι θ. 'Π. 'Εργ. κ. 'Ημ. 219· διακρίνοντα θ. ἰσθεῖναι δίκην οὐ αὐτ. ἐν Θ. 85.

Π. ὡς κύρ. ὄνομα, Θέμις, βεῖ τοῦ νόμου καὶ τῆς τάξεως, προστάτης τῶν ἐν ἰσχύι δικαίων, τέλος αὐτῇ ἢ δικαιοσύνη προσώπου. 'Ἀλλὰ παρ' 'Ομ., ὅστις μνημονεύει τὴν ὁδὸν μόνον, παρίσταται ὡς κύρξ τοῦ Διὸς, καλοῦσα τοὺς θεοὺς εἰς συνεδρίαν, 'Π. Υ. 4· συγκαλεῖ δὲ καὶ ἐπαιθεῖ τὰς ἀγορὰς τοῦ λαοῦ, 'Οδ. Β. 68· προσδρύνει δὲ καὶ τερπὶ τάξιν ἐν τοῖς συμποσίοις τῶν θεῶν, 'Π. Ο. 87 κέξ. 'Ο 'Π. ἐν Θ. 16 ἀναφέρει αὐτὴν μετὰ τῶν μεγάλων θεῶν, πρβλ. 'Ἡρόδ. 2. 50· ἄλλ' αὐτοὶ 135 παρίστα' αὐτὴν ὡς θυγατέρα τοῦ Οὐρανῶ καὶ τῆς 'Αίας· ἐν δ' παρ' Διόχλ. εἶνε μία τῶν ὀρχαιοτέρων θεοτήτων τῶν πρὸ τῆς βασιλείας τοῦ Διὸς, ἄλλως καλομένη 'Ἰάκω, πρβλ. Προμ. 18, 109, 874· ἴδε πλείονα παρὰ τῷ Welcker. Διόχλ. Τριλογ. σ. 40.

Θεμισκό-πος, ὁ, ἐπισκοπῶν τὸν νόμον καὶ τὴν τάξιν, Πίνδ. Ν. 7. 69.

Θεμισ-κρίων, ὄντος, δ, βασιλεύων δικαίως, Βαττίδα Πίνδ. II. 5. 38.

Θέμιστα, Θέμιστας, ἴδε ἐν λ. Θέμις.—'Ἰαθ' 'Ἡούχ. «Θέμιστα» ἔννομα. νόμιμα.—«Θέμιστας» νόμους. δίκας.—«Θέμιστες» μαντεῖα, χρησμοί. δίκαια. νόμοι.

Θεμιστεία, ἡ, μαντεία, χρησμός, χρησμοφιλία, Στράβων 814.

Θεμιστεῖος, α, ὁν, ἀνίκων εἰς τὸ δίκαιον καὶ εἰς τὸν νόμον, θ. σκῆπτρον, τὸ σκῆπτρον τῆς δικαίας κρίσεως, τὸ παρέχον τὴν δικαιοσύνην = Θέμις, Πίνδ. Ο. 1. 18.

Θεμιστευμα, τό, νομικὴ διατάξις, Νικήτ. Χρον. 343D.

Θεμιστευτός, ἡ, ὁν, καθιερωμένος διὰ νόμον, νομοθετικός, 'Ἡούχ.

Θεμιστεύω, ἀπονέμω τὸ δίκαιον, δικαιοῦμαι, Λατ. jus dicere, μετὰ δοτ., Μίνωα ἴδον... Θεμιστεύοντα νέκυσαι 'Οδ. Α. 569· μετὰ γεν., εἶμαι δικαστής, θεμιτοῦναι δὲ ἔκαστος παίδων ἢ δ' ἀλόγων 'Οδ. I. 114.

Π. ἐπὶ θεῶν, χρησμοφιλῶ, νημερτέα βουλὴν πᾶσι θεμιτοῦναι 'Ἦμν. 'Ομ. εἰς 'Ἀπόλλωνα 253, πρβλ. 293· οὕτω παρὰ πελοῖς, Λυσίας παρ' 'Αρπ.—ἀπολ., παρέχω χρησμούς, Εὐρ. 'Ἰωνι 371, Πλούτ. 'Ἀλεξ. 14, Χρησμ. παρ' Δίλ. Π. 'Ἰστ. 3. 43.—Πρβλ. Θεμιστεύω.

Θεμιστεῖων, ἴδε ἐν λέξει Θέμις.

Θεμιστεῖος, δ, προστάτης τοῦ δικαίου, Ζεύς, παρὰ Πλούτ. 2. 1065E.

Θεμιστο-πόλος, ὁν, (πολίω) ἀπονέμων τὸ δίκαιον, ἐπιθετον τῶν βασιλέων καὶ δικαστῶν, 'Ομηρ. 'Ἦμν. εἰς Δῆμ. 103· ὡς τὸ δικασπόλος.

Θεμιστός, ἡ, ὁν, = Θεμιστός, 'Αρχιλ. 79 (κατὰ Bgk.), Διόχλ. Ἠρόδ. 694.—'Ἐπίερ. -τῶς, ὁ αὐτ. Χο. 645.

Π. μαντικός, ὕμνοι Πίνδ. 'Ἀποσπ. 204· πρβλ. Θέμις II. 1.

Θεμιστοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ Θέμις, 'Ορφ. 'Ἦμν. 78. 6.

Θεμιστοδωχος, ὁν, (ἐχω), ἔχων, διακρατῶν, ὑπερασπίζων τὸ δίκαιον, βασιλεὺς 'Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 437.

Θεμ-ίστωρ, ὁρος, δ, ὁ γινώσκων τὸ δίκαιον, τὸν νόμον, «συνε-τός» 'Ἡούχ.

Θεμιστεύω = Θεμιστεῖω, ὄργια Θεμιστεύων, τηρῶν νόμιμα ὄργια, Εὐρ. Βόρχ. 79 (κατὰ Muegr.), ἔχριν τοῦ μέτρου).

Θεμιστός, ἡ, ὁν, (Θέμις) ὡς τὸ θεμιστός, σύμφωνος πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ ἀνθρωπίνους νόμους, ἔστω, δίκαιος, 'Ομ. 'Ἦμν. εἰς Δῆμ. 207· οὐ θεμιτόν (ἔστι), ὡς τὸ οὐ θέμις, μετ' ἀπαρ., Πίνδ. II.

9. 75, Σοφ. Ο. Τ. 993, Ο. Κ. 1758, Εὐρ., κτλ.—οὕτω παρὰ πελοῖς, 'Ἡρόδ. 3. 37., 5. 72, Πλάτ. 'Ἀπολ. 301), Σούλ. 'Βριγρ. 26, 103.

16, κτλ.—μῆδὲ θεμιτόν... μῆδὲ ἔσιον Ἀτμ. ἡδ. 20· ὡσαύτως κατὰ πληθ., τὰ μὴ θεμιτ' ἢς [ἰδὲν] Καλλ. ἐν Λουτρ. Παλλὰδ. 78.—'Ἐπίερ. -τῶς, Φωτ., Σουῖδ.

Θεμιστο-ουργός, ὁν, ὁ πράττων τὸ δίκαιον, 'Ἰω. Διὰκ. ἐν 'Π. σ. 458 Gaisf.

Θεμιστώδης, ες, (εἶδος) μαντικός, Χρησμ. παρ' Ἰούσ. II. Ε. δ. 16.

Θεμῶς, λίγες ἀπαντῶσα μόνον ἐν τῇ φράσει νῆα... Θέμωσος χέρσον ἰκέσθαι 'Οδ. I. 486, 542· τινὲς τῶν ἐρμηνευτῶν ἡρμή-νευσαν τὸ θέμωσος διὰ τοῦ ἡνάγκασε, ἐδίδασκε, ἡνάγκασεν, ἐβίβασε τὸ πλοῖον νᾶ ἔλθῃ εἰς τὴν ἐρᾶν· ἔταροι ἐπὶ τῶν, «ἐγγίσει ἐποήσεν» εἰς τὴν ἐρᾶν· δ' Ἡούχ. ἴχνη· Θεμισὶς δὲ ἰδὲν.

-θεν, ὀρχαία κατὰ τῆς γενικῆς, οἷον ἐμείθεν, σέθεν, Διό-θεν, θεόθεν, κτλ.—οὕτω καὶ ἐν τισιν ὀνόμασιν ἡγουμένης προθέ-σεως, ἀπὸ Τροίηθεν 'Οδ. I. 38· ἔξ οὐρανέθεν 'Π. Θ. 19.

Π. ἀφ' ὧν τισιν μέρειν προστεθῆναι εἰς οὐσίαν. ἢ ἐπιθετα καὶ δε-ικνόν ὡς ἡ πρόθεσις ἐκ τῆς ἀπὸ τύπου κλίσεως, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ -δα, ὡς ἄλλοθεν, ἑξέοθεν, κτλ., ἔξ ἄλλου μέρους, ἐκ τοῦ οἴκου· 'Ἐν τισι λέξεσι τὰ φωνήεντα μὴ κλίνονται πρὸ τοῦ -θεν, ὡς ἀμφωτέρωθεν, ἐτέρωθεν, 'Ἀλλαχού, ὡς ἐνέροθε, ἔκτοσθε, ἐντοσθε, ὑπεροθε, παροθε, αἱ ποιεῖται παρέλπιον τὸ ν χέριν τοῦ μέτρου· ἀλλ' ἐκτὸς τῶν 'Ομηρικῶν τούτων τύπων ἡ ἄδεια αὐτῇ ἦτο σπανία εἶναι καὶ παρὰ μεταγενεστέροις.

Θεμῶν, ἄρος, τῆ, ἡ παλάμη τῆς χειρὸς καὶ ἰδίως τὸ κοῖλον, πρυμνὸν ὑπερ θέναντος, δηλ. ἀκριβῶς ὑπὸ τὸν καρπὸν, 'Π. Ε. 339· χεῖρὸς τὸ ἐν τῷ θέναν (ἴδε κατω.) 'Ἀριστ. 'Ἰστ. Ζ. 1. 16, 4.

2) τὴ πάλμη τοῦ ποδός 'Ἰηπ. 641, 25, 'Ἀρατ. 718.

3) μεταρ., θ. βωμίου, τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ βωμῶν κλίμα, ἐφ' οὗ τὸ θυμῶτα ἐπιθεντο, Ἰδὲ κτλ. 'Υπομνήμ. εἰς Πίνδ. II. 4. 188 κέξ.—ἀλλὰ θ., ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, Πίνδ. I. 4. 97 [3. 74].—'Ἡρόδ. ὁπιασθῆναι, ὑπασθῆναι, ἐνδομαρτίξω. (Ὁυχ) ἐκ τῆς γ' ὉΕΝ, Θεῖνω, εἰδὶ δὲν εἶναι κυρίως τὸ μέρος τῆς χειρὸς δι' οὗ βαπτίζομεν, ἀλλὰ τὸ σαρκαῶδες μέρος τὸ μεταξὺ τοῦ ἀπτεχέρος καὶ τοῦ λιχανοῦ [Πλούδ. Β', 143]. 'Ο Κούρτ. σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὸ Σανσκριτ. (dhanvan) (ἐπιπλοῖς ἐπιφάνεια)· 'Ἀγγλο-Σαξον. denpu (ἀγγλ. deno, valley)· 'Αρχ. Γερμ. lenar (θέναρ), lenni (tanne).)

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεῖνω, ἴδε ἐν λ. Θεῖνω.

Θεό-γλυπτος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ γεγλυμμένος, Συλλ. 'Επιγρ. 8817.
Θεόγλυφος, ον, = Θεόγλυπτος, πλάξ Εὔστ. Θεσσ. παρὰ τῷ 'Ἰαφ. de Theos. σ. 422.
Θεόγλωσσος, ον, ἔχων θεῖαν γλῶσσαν, περὶ ποιητικῶν, 'Ανθ. Π. 9. 26.
Θεο-γνωσία, ἡ, ἡ γνώσις τοῦ θεοῦ, 'Εκκλ.
Θεο-γνωστός, ον, θεὸν γνωστός, Γρ. Ναξ. 3, 200, Γλωσσ.
Θεογονία, ἰων. -λογία, ἡ, ἡ γένεσις ἢ γενεαλογία τῶν θεῶν, ὄνομα ποιήματος τοῦ 'Ἡσιόδου' πρὸς. 'Πρόδ. 1. 132., 2. 53, Πλάτ. Νόμ. 886C.
Θεογονικός, ἡ, ὁν, γεννῶν θεῶν, κόλπος Διον. 'Αρεοπ.
Θεο-γυνος, ον, ἐκ θεοῦ γεννηθείς, θεῖος, Εὐρ. 'Ορ. 346.
Θεό-γραφος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ γεγραμμένος, 'Εκκλ.· **Θεο-γράφος**, ον, 'Ανθ. Π. 1. 121, Συλλ. 'Επιγρ. 8794.—'Επίγρ. **Θεο-γράφος** Θ. Στουδ. σ. 1781, ἔκδ. Μί.
Θεοδασία, τά, Κρητ. ὄνομα ἀντὶ τοῦ Διονύσια, Συλλ. 'Επιγρ. 2554. 1. 31, 'Πούχ.
Θεο-δέγμων, ον, γεν. -ονος, = **θεοδόχος**, ὁ, ὁκός 'Ανθ. Π. 7. 363· θεός, πηγὴ 'Αρχέστρ. παρ' 'Αθην. 320B· λαβὼς Νόνν. 'Ιω. 1. 23.
Θεό-δεκτος, ον, παρὰ τῷ θεῷ δεκτός, δέχσις 'Εκκλ.
Θεοδέκτωρ, ορος, ὁ, ἡ, = **θεοδόχος**, ἡ τὸν θεὸν δεδεγμένη, 'Πούχ.
Θεοδεκτής, ἐς, βλέπων τὸν θεόν, Συνέσ. 331B.
Θεοδότης, ον, προερχόμενος ὡς τιμωρία ἐκ θεοῦ, μισοφονία 'Ανθ. Π. 9. 157.
Θεοδημιουργήτος, ον, ὁ δημιουργηθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Συντίπ. ἐν Fab. roman. ed. Eberh. = 1, σ. 157.
Θεοδιδάκτος, ον, διδασκόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Δ' 'Επιστ. πρὸς Θεσσ. 2', 9.—'Επίγρ. -τως, 'Εκκλ.
Θεοδίνης, ἐς, περιδινθείς, πεμφθείς ὡς δίνη ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Θεοπεμπτός, ὁμῆ Νόνν. 'Ιω. 1. 93.
Θεοδύτης, ἐς, ἀναζητῶν τὸν θεόν, Συνέσ. 340B.
Θεόδημος, ὁ, ὁν, ὁσάυτως α, ὁρ. Πινδ. Ο. 6. 100, 'Αποσπ. 58. 1' (ἔμω) — **θεόδημος**, θεμελιωθείς ὑπὸ τῶν θεῶν, Πύργ. 'Ιλ. Θ. 519· Δῆλος Πινδ. ἐνθ. ἄνωγ.· Πύλαι Παρχυλ. 7· Ἀθηναί Σοφ. 'Πλ. 707· βωμὸς Εὐρ. 'Εκ. 23·—μεταφ. **θεόδημος**, ὁ, ἀρετὰ Πινδ. Ο. 3. 11, 1. 6 (5). 15.
Θεο-δότης, ον, = **θεοδότης**, Βυζ.
Θεο-δόνιον, τό, ὄνομα τοῦ φυτοῦ, πασιονία Διοσκ. (νόθ.) 3. 157.
Θεοδοξία, ἡ, ἡ θεία δοξα, τὰς Δυσίππου τέχνας ἢ τὰς χειράς τὰς Ἀπελλικάς, αἱ δὲ τῆς θεοδοξίας τὸ σχῆμα τῇ ὕλῃ περιτεθεικάσι Κλήμ. 'Αλ. 54.
Θεοδοσία, ἡ, ὥρον ἢ προσφορά εἰς τοὺς θεούς, ἀφιέρωμα, Στράβων 811.
Θεοδόσιος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ δοθείς, ἀγάπη 'Αριστέας, 'Πούχ.
Θεόδοτος, ον, (δοῖωμι) = **θεοδότος**, Πινδ. 1. 5 (4). 29·—τὸ Θεόδοτος, φάρμακον κατὰ βηχός, 'Αλλέ. Τραλλ. 5. σ. 260.
Θεό-δουλος, ὁ, δοῦλος τοῦ θεοῦ, Βυζ.
Θεοδόχος, ον, δεχομένη ἢ δεξαμένη τὸν θεόν, ἐπὶ τῆς Παρθένου, 'Εκκλ.
Θεοδρομέω, περιπατῶ τὸν δρόμον τοῦ θεοῦ, πορεύομαι κατὰ θεόν, Φώτ., Σουδ.
Θεο-δρόμος, ον, ὁ κατὰ θεὸν πορευόμενος, ὁ ζῶν κατὰ θεόν, 'Ἰγνάν. 697B, 725A·—καὶ οὐσιαστ. **θεοδρομία**, ἡ, Θ. Στουδ. σ. 1121, ἔκδ. Μί.
Θεό-δροςος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ δροσιζόμενος, ῥόδον Φιλῆς π. Φυτ. 340.
Θεοδωρήτος, ον, δωρηθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Κλήμ. 'Αλ. 172· ἢ Θ., φάρμακόν τι, 'Αλλέ. Τρ. 8. σ. 457.
Θεοειδέα, ἡ, ὁμοιότης πρὸς τὸν θεόν, 'Ιάμβλ. Β. Πυθ. σ. 6.
Θεοειδής, ἐς, ὁμοιος θεῷ, παρ' 'Ορ. ἀέριστε ἐπὶ ἐξωτερικῆς μορφῆς, συνήθως ἐπὶ νέων ἡρώων οἷον τοῦ Πάριδος καὶ 'Ἰηλέμαχου, (οἱ ποιεῖται τοὺς καλοὺς θεοειδεῖς, ἐνομιάζουσιν Πλούτ. 2. 9881), πρὸς Πλάτ. Πολ. 501B, 'Ἰλ. Γ. 16, 'Ὀδ. Ε. 173, κ. ἀλλ.· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ σεβασμίου Πριάμου, 'Ἰλ. Ω. 217, 299, 372· ἐπὶ τῆς νύμφης Οὐρανίας, 'Ἰσ. Θ. 350· Θ. πρόσωπον Πλάτ. Φαίδρ. 231A·—δραδύτερον πρὸς ἐξήλωσιν ἡθικῶν σχέσεων, ἡ ψυχὴ, θεοειδὲς τί ἐστὶ ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 95C, πρὸς Μουσῶν, παρὰ Στοδ. 595, 48· καὶ ἐπὶ θεοειδῶν ἀνθρώπων παρὰ Γρηγ. ἐν 'Ανθ. Π. 8. 1, 68, 74·—συγκρ. **Θεοειδέστερος**, Πλάτ. 'Επιν. 980D· ἀνώμαλ. ὑπερθ. **Θεοειδέστατος**, ὁ ἴτε.—'Επίγρ. -δώς, 'Απολλ. Ρόδ. Β. 1180.—πρὸς. **Θεοειδής**.
Θεο-εἰκελος, ον, ὁμοιος θεῷ, 'Ορ., ὅστις ἔχει τὴν λέξιν ὡς συνώνυμον τῷ θεοειδῆς, ἐπὶ τοῦ 'Αχιλλέως, 'Ἰλ. Α. 131 κ. ἀλλ.· ἐπὶ τοῦ Τηλεμάχου, 'Ὀδ. Γ. 416.
Θεοεπής, ἐς, (ἐπος) = **Θεοεπίσιος**, 'Πούχ.
Θεοεχθρία, ἡ, ἐν λ. **Θεοεχθρία**.
Θεόεχτος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ ζευχθείς, Ζεῦχος 'Ακρίτ. ἔπος ς. 4715, ἔκδ. Μηλιαρ.

Θεόζηλος, ον, ὁ μετὰ θείου ζήλου, ἀγάπη Θ. Στουδ. σ. 1101, ἔκδ. Μί.
Θεοζήτης, ον, ζητούμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Θ. Στουδ. σ. 1460, ἔκδ. Μί.
Θεόθεν, ἀρχαία γεν. τοῦ θεός, ἐν χρῆσει ὡς ἐπίγρ. (ἴδε ἐν ἄρθρῳ -θεν), ἐκ μέρους τῶν θεῶν, Λατ. divinitus, Θ. ἐ' οὐκ ἐστ' ἀλλ' ἐσθαι (ἐνν. θάνατον) ὡς ἐκ μέρους τῶν θεῶν πεμπόμενος, 'Ὀδ. Π. 447· εἴ τις ἄλλα θ. ἀνθρώποισι τέρψις, δεδωμένη ἐκ μέρους τοῦ θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, 'Ἡδὴ ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 511.7.
2) τῇ βοήθειᾳ ἢ εὐνοίᾳ τῶν θεῶν, Πινδ. Ο. 12. 11, 11. 11. 75, Δίσχυλ. Θῆβ. 324, Πέρσ. 102, κτλ.· ὑπὸ τῶν θεῶν, Σοφ. 'Αντ. 584· πρὸς. **Δεόθεν**.
Θεό-θετος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ τεθειμένος, ὁ θ. πόλος 'Ιω. Δομασκ. 2. 854B.
Θεοθρέμων, ον, ὑπὸ τῶν θεῶν τρεφόμενος, συντηρούμενος, σιγῇ Νηρημ. παρὰ Πρὸκλ. εἰς Πλάτ. 'Αλκ. 1, σ. 56:—οὕτως **Θεο-θρεπτός**, ον, Σχολ. εἰς Δίσχυλ. Πέρσ. 904.
Θεοθυτήτω, ὅσα τῷ θεῷ, προσφέρω θυσίαν τῷ θεῷ, Θ. Στουδ. σ. 736, ἔκδ. Μί.
Θεό-θύτης, ον, (θύω) προσφερόμενος (ὡς θυσία) εἰς τοὺς θεούς, Πολυδ. Δ'. 29· **Θεόθυτον**, τό, θυμία, Κρατίν. ἐν 'Αδελ. 132.
Θεοίνια (ἐνν. Ιερά), τά, ἡ ἐορτὴ τοῦ θεοῦ τοῦ οἴνου, τοῦ Διονύσου, Δημ. 1371. 24, Δουκυρ. παρ' 'Αρποκρ. 1—**Θεοίνιον**, τό, τὸ ἱερὸν αὐτοῦ, Φώτ.
Θέ-μινος, ὁ, ὁ θεὸς τοῦ οἴνου, ὁ Διόνυσος, Δίσχυλ. 'Αποσπ. 350, Δουκυρ. 1247.
Θεοσεχθρία, ἡ, ἴδε ἐν λ. **Θεοσεχθρία**.
Θεοκάπηλος, ον, καπηλειῶν, ἐμπορευόμενος τὰ θεῖα, τὰ ἱερά, «Θεοκάπηλοι εἶναι καὶ οἱ αἰρετικοί, οἱ παραμιγνύοντες τὰς λαυτῶν διδασκαλίας τοῖς ὁρθότροποις δόγμασιν, ὡς οἱ κάπηλοι τὸν οἶνον τῷ ὕδατι» 'Ισίδ. 452B, C, κλ.
Θεοκατάρτος, ον, κατηραμένος ἐκ θεοῦ, 'Αθανάσ.
Θεοκατασκευάστος, ον, κατασκευασμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἐργ. τοῦ **Θεοδόχου**, Σχολ. εἰς Πινδ. Ο. 3. 11.—Καθ' 'Ἡσυχ. «Θεο-τευκτός» **Θεοκατασκευάστος**.
Θεοκλυστος, ον, διατεταγμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, 'Πούχ.—'Επίγρ. -στος, Θ. Στουδ. σ. 1353, ἔκδ. Μί.
Θεοκλήδετος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κληθείς, 'Ανδρ. Κρ. σ. 153.
Θεοκλήτης, ον, ἐπίγρ., Θ. Στουδ. σ. 1397, ἔκδ. Μί.
Θεοκλήτης (ἢ -ήτης) ὅκος, ὁ, θεῖος κήρυξ· **Θεοκλήτης**, οἰκονόμος τις ἐν 'Ελευθεραῖς ἀετοῦσα δτι κατέγεται ἐκ τοῦ Ταλθυβίου, 'Πούχ.—ἐπὶ τῶν 'Αποστόλων, 'Εκκλ.
Θεοκλήτης (ἢ), ον, ἐργητής τοῦ θεοῦ, Σχολ. εἰς Πινδ. Ο. 2. 67.—'Επίγρ. -ήτης, Εὔστ. Θεσσ. σ. 704, ἔκδ. Μί. τ. 136, καὶ ἄλλοι.
Θεοκλήτης, ἐς, δοξαθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, δρόμος Θ. Στουδ. σ. 1808, ἔκδ. Μί.
Θεόκλητος, ον, κληθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Νίνν. 'Ιω. 1. σ. 14. 23· φαλλόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ὁ αὐτ. Δ. 5. 92.
II. **Θ.** **μιέλα-θρον**, ὁ οἶκος ἐν ᾧ γίνεται ἐπικλήσις τοῦ θεοῦ, ὁ αὐτ.
Θεοκλύττω, ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεούς, ἀπολ., Δίσχυλ. Πέρσ. 500· μετ' αὐτ. προσ.· **Θεοκλ.** Θέμιον Elmsl. Εὐρ. Μηδ. 204· Κυρίνον Πλούτ. Ρωμ. 28· μετ' αὐτ. πράγμ., Πλούτ. 'Αριστέα. 18.
II **Παθ.**, ἀκούω τὴν φωνὴν τοῦ θεοῦ, εἶμαι θεόπνευστος, τὸ μαντικὸν καὶ θεοκλυτούμενον γένος Πλούτ. 2. 592D· οὕτως εἴρηται τὸ ἐνεργ. παρ' 'Ἡσιόδ. 3. 17.—'Εντεῦθεν τὸ κύρ. ὄνομα **Θεοκλύμενος** Εὐρ. 'Ελ. 9.
Θεοκλύτης, εἰς, ἐπικλήσις τῶν θεῶν, μετ' αὐτ. πράγμ., Πολύδ. 24. 8. 7, 'Ανών. παρὰ Σουδ.—οὕτω, **Θεοκλύτης**, τό, Θεός. Πρὸς. σ. 266.
Θεοκλύτης, ον, ἐπικαλούμενος τοὺς θεούς, Θ. ληταί Δίσχυλ. Θῆβ. 143.
2) ὁ εἰσακουσθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, 'Ιωσήφ. 1, 83.
Θεοκλήτης, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατασκευασθείς, βέλεμνα Κένιν. Σμ. 3. 419· Πύργ. 40.
Θεοκλήτης, ον, κυβερνῶν ὡς θεός, Συνέσ. 315A.
Θεοκλήτης, ον, προσκεκολλημένος τῷ θεῷ, 'Ιωάν. Χρυσ. 5. 816.
Θεοκλός, ὁ, ὡς τὸ Θεοκλός, ὑπηρετὴς τοῦ θεοῦ, Ιερεύς, Συλλ. 'Επιγρ. 1543. 1, 1607·—ἐντεῦθεν **Θεοκλήτης**, ὑπηρετῶν ὡς Ιερεύς, Θεοκλήτης 'Αρτέμιτι 1934.
Θεοκράντος, ον, τελεσθείς ἢ ποιηθείς ὑπὸ τῶν θεῶν, Δίσχυλ. 'Αγ. 1488, Χριστόδ. 'Εκφρ. 98.
Θεοκράσια, ἡ, (κράσις) ἡ μετὰ τοῦ θεοῦ μετρί, 'Ιάμβλ. Πυθ. 240.
Θεοκράτεια, ἡ, (κράτος) κράτος, κυβερνήσις τοῦ θεοῦ, 'Ιωσήφ. κ. 'Απώνιος 5. 16.
Θεοκρήτης, ἔδος, θεμελιωθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ναστήρα Θεοκρή-πιδος 'Αθήνης Νόνν. Δ. 24. 96.
Θεοκρήτης, ἡ, θεία κρίσις, Διον. 'Αρεοπ. 35, 61.
Θεοκρήτης, ον, ἐκλεχθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Δουκυρ. 'Επ. σ. 444.
II. ἀντὶ τοῦ Θεοκρήτης, κριτὴς τῶν θεῶν, ἐπὶ τοῦ Πάριδος,

Ἄνθ. Π. 15. 26.—Ἐπίρρ. -τωσ, Θ. Στουδ. σ. 696, 1552, 1600, ἔκδ. ΜΙ.

Θεοκρότης, ον. συγκροτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, δημίγυρις Νικόλ. Κερκύρ. ἐν Κερκυραϊκῇ. Ἀνεκδ. ἔκδ. Α. σ. 40, στ. 284, Εὐστ. Θεσπ. ἐν Ταβ. περὶ Τησ. σ. 422, Μ. Φιλῆς τ. Δ', σ. 11, ἔκδ. ΜΙ.

Θεοκρυφής, ἔς, κρύπτων τὸν Θεόν, ἐν Θεοκρυφεί γνόφῳ Πισβ. Ἐκκλ. 1504.

Θεόκταντος, ον. «θεοσκοτωμένος», Θεοφάν. Χρονογρ. σ. 760.

Θεόκτητος, ον. ὃν παρὰ Θεοῦ κατέτατις, Εὐστ. Πονημ. 233. 92.

Θεόκτιστος, ον. καὶ ἡ, ον. δημιουργηθεὶς ὑπὸ Θεοῦ, σπείρων Θεοκτίστην φλόγα Τραγ. παρ' Ἀριστ. Ποιητ. 21, 14.

Θεόκτητος, ον. = τῷ προηγ., Σόλων 35. θ, Σουλ. Ἐπιγρ. 2892. — Ἰδε Κόντον ἐν Ἀθηνῶς τ. Γ', σ. 333.

Θεοκτυνία, ὁ φόνος τοῦ Θεοῦ, ἡ πράξις τοῦ θεοκτόνου, Ἐκκλ.

Θεοκτόνος, ον, ὁ φονεύων τὸν Θεόν, Ἰουδαῖοι Ἐκκλ.

Θεόκτοπος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κτυπούμενος ἢ ἀποτελούμενος, ἤχος Κοσμάϊ. Ἰερ. 4073.

Θεοκυβέρνητος, ον. ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κυβερνώμενος, Βυζ.

Θεοκυήτωρ, ορος, ἡ, = τῷ ἔπομ., θεσπίζων Ἐκκλ.

Θεοκύμων, ονος, ἡ, συλλαβούσα, κυήσασα τὸν Θεόν, Ἄνθ. Π. 1. 119.

Θεοκύρωτος, ον. ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κεκυρωμένος, τὰς ἀποστολικὰς καὶ θεοκυρώτους παραδόσεις Ἐκκλ.

Θεολαμπής, ἔς, θέλων λάμπειν ἔχων, ἐκπέμπων, ἀρεταὶ Συνέσ. 1. 116, Ἰω. Χρυσ.

Θεολαφεύτος, ον, λαφευθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, Τάρσα. Κων/πόλειως σ. 1489, ἔκδ. ΜΙ.

Θεολατρεία, ἡ, λατρεία, (κάλλιον -ία) διακονία τοῦ Θεοῦ, Γρηγ. Ναζ. 2. 140.

Θεόληκτος, ον. ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰρημένος, Ἰω. Δαμασκ., κλπ.

Θεοληπτόμαι, Παθ., γίνομαι θεόληπτος, θεόπνευστος, ψυχῆς ἐμῆς εἰσθυσίας τὰ πολλὰ θεοληπτεῖσθαι Φίλων 1. 143.

Θεοληπτικός, ἡ, ὢν, ἀνήκων εἰς θεόληπτον ἢ ὑπὸ Θεοῦ κατεχόμενον, θεόπνευστον, Ἐκκλ. — ἡ θεοληπτική (ἐνν. μαντεία) =

Θεοληψία, Σίξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 132.

Θεόληπτος, ον. ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κατεχόμενος, θεόπνευστος, Ἰνδοσ. Ἀριστ. Ἡθ. Ε. 1. 1, 4, Ἀππ. Καρχ. 41, κτλ. — Θ. εἰς ἀρετήν, πρὸς ἀρετήν, δι' ἀρετήν, ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς, Πλούτ. 2. 117Α.

2) ἐπὶ κακῇ σημασίᾳ, = Θεοβλαβής, Μανέθων 4. 80.—διδασκαλῶν, Πλούτ. 2. 855Β.

Θεοληψία, ἡ, Θεοπνευστία, θεία ἔμπνευσις, Πλούτ. 2. 763Δ.

2) διδασκαλονία, αὐτόθι 581Ε.

Θεολογέον, τό, ἐν τῷ Θεῷ, τόπος ὑπὲρ τὴν σκηνήν, ἐνθα οἱ θεοὶ ἐπεφάνοντο, Πολυδ. Δ', 130.

Θεολογέω, εἰμαι θεολόγος, διηκῶ περὶ Θεοῦ καὶ τῆς θείας φύσεως, περὶ τίνος Ἀριστ. Μεταφ. 1. 3, θ, π. Κόσμ. 1, θ, Πλούτ., κτλ. — τὰ περὶ τριάδος Ἐκκλ.—Παθ., τὰ θεολογούμενα, ἔρυναι περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν Θεῶν, Πλούτ. 2. 4211, Σουτ. Ὀκταβ. 91.

2) θεωποιῶ, τὸν ἥλιον, εἰδούλα Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 730C, κτλ.

3) ἀποδεικνύω τὴν θεότητά τινος, Ἰησοῦν Ἐκκλ.

Θεολογία, ἡ, λόγος περὶ Θεοῦ καὶ τῆς θείας φύσεως, ἡ ἐπιστήμη τῶν Θεῶν πραγμάτων, θεολογία, Πλάτ. Πολ. 379Α' ἐν τῇ πληθ., Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 2.

II. παρ' Ἐκκλ., 1) ἡ διδασκαλία (τὸ δόγμα) περὶ τῆς θείας φύσεως τοῦ Χριστοῦ, ἀντίθ. οἰκονομία, ὅπερ δηλοῖ τὴν ἀνθρωπίνην αὐτοῦ φύσιν, οἱ μὲν ἡστραψαν τὴν οἰκονομίαν, ὁ δὲ (Ἰωάννης) βροντᾷ τὴν θεολογίαν Ἰω. Χρυσόστ. Ὁμ. 106.

2) ἡ ἀγία Γραφή, ὁ νόμος, ὡς ἡ θεολογία φησὶ, δι' ἀγγέλων ἡμῖν ἐδωρήθη Διονύσι. Ἀρεοπ. τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς νέας θεολογίας Θεοδώρητ.

Θεολογικός, ἡ, ὢν, ἀνήκων εἰς τὴν θεολογίαν, φιλοσοφία Θ. Ἀριστ. Μεταφ. 5. 1, 10, πρὸλ. Στράβων 474, κτλ.—ἡ θεολογική (ἐνν. ἐπιστήμη), = ἡ πρώτη φιλοσοφία ἡ ἡ ἐπιστήμη τοῦ θντος ἢ ὃν Ἀριστ. Μεταφ. 10. 7. 7 κτλ.—ὁ Θ., = θεολόγος, Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. -κώς, Πλούτ. 2. 5681).

Θεολόγος, ὁ, (λέγω) ὁ λέγων περὶ Θεοῦ καὶ τῆς θείας φύσεως, ἐπιθ. ἀποδιδόμενον εἰς τοὺς παλαιούς ποιητάς τοὺς γράφοντας Θεολογίας, ὅλον τὸν Ἡσίοδον, Ὀρφέα, κτλ., Ἀριστ. Μεταφ. 2. 4, 12' ἡ εἰς τοὺς παλαιούς φιλοσόφους οἵτινες ἐπραγματεύθησαν περὶ κοσμογονίας, ὡς ὁ Ἐμπεδοκλῆς, Ἀναξαγόρας, κλ., αὐτόθι 11. θ. β., 11. 10, 11., 13. 4, 3, Κικ. Ν. 1. 3, 21, κτλ.—εἰς μάντιες καὶ προφητάς, οἱ Δελφῶν Θ. Πλούτ. 2. 417F, πρὸλ. Λουκ. Ἀδελ. 19, Σουλ. Ἐπιγρ. 3148, 3199 καὶ 3200 (ἐνθα οἱ θεολόγοι εἶνε γυναικες).

2) παρ' Ἐκκλ., θεολόγος, ὡς παρ' ἡμῖν ὁ Θεολόγος, ὄνομα διδόμενον (ὡς εἰς τὸν ἄγ. Ἰωάννην, Σουλ. Ἐπιγρ. 8694 - 5, 8756 καὶ εἰς Γρηγόριον τὸν Ναζιανζηνόν. αὐτόθι 8680 κ. ἄλλ.

Θεολωθήτης, ον, ὁ, βλάσφημος, Μανέθων 4. 234.

Θεομακάριετός, ον, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εὐλογημένος, Ἰγνατ. Πολυχ. 7.

Θεομαχία, εἶμαι Θεομαχῆς, Πολυδ. Δ', 19.

Θεομαχῆς, ἔς, ὑπὸ τῶν Θεῶν εἰς μάχην, παραπροσύννη, ἀχθίς, Δίσχυλ. Θῆβ. 653, Εὐρ. Ἰων. 1402' λύσσα Θ., μάχην ὑπὸ τῶν Θεῶν προεξηθεῖσα, Εὐρ. Ὀρ. 840' πότιμος αὐτόθι 79.

Θεομαχία, ἡ, μάχη ὑπὸ τῶν Θεῶν προεξηθεῖσα, ἐμπνευσίς, οὐκ ἀνθρωπίναις ἐπινοαίαις ἀλλ' ἐν Θεομανίᾳ συνιστάμενον Φίλων 1. 571.

Θεομαντεία, ἡ, πνεῦμα προφητικόν, μαντεία διὰ θείας ἐμπνεύσεως, Δίων Κ. 62. 18.

Θεόμαντις, εἰως, ἡ, ἡ ἔχων πνεῦμα προφητικόν, θεόπνευστος, ἄνθρωπος, ἐνθουσιάζωντες ὡς οἱ Θεομάντιες καὶ χρησμοῦσαι καὶ γὰρ οὗτοι λέγουσι μὲν πολλὰ καὶ καλὰ, ἱσασὶ δὲ οὐδὲν ὧν λέγουσι Πλάτ. Ἀπολ. 22C, Μένων 99C' πρὸλ. θυρόμαντις καὶ ἴδε Κόντον ἐν Ἰλίσσῳ. Παρτηρ. σ. 537.

Θεομάρτυς ἢ Θεομάρτυς, ορος, ὁ, μάρτυς τοῦ Θεοῦ, Εὐστ. Πονημ. 2. 27.

Θεομαχέω, μάχομαι ἐναντίον τοῦ Θεοῦ ἢ τῶν Θεῶν, Εὐρ. Πάχ. 45, 325, 1255, I. A. 1409' μὴ Θεομάχει Μένανδ. Εὐρ. 2 πρὸλ. Wyttenb. Πλούτ. 2. 168C.

Θεομαχία, ἡ, μάχη τῶν Θεῶν πρὸς ἀλλήλους οὕτω ἐκαλοῦνται βασιλεῖς τινες τῆς Ἰλ., ἰδίως ἡ θ', Πλάτ. Πρωτ. 378D, κτλ.

Θεομάχος, ον, ὁ μαχόμενος ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, Πλάτ. Ἀποσπ. ε', 39, Λουκ. Διτ' Τρ. 45.

Θεομάχωντος, ἴδε Θεοδρότεον.

Θεομαχάωντος, ον, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ μεγαλυνθεὶς, δεξαομένη, βασιλεύς Μόδε Πλανούδ.

Θεομαχία, ἡ, ἡ ἀρχὴ τοῦ Θεοῦ, Δίων Κ. Ἀποσπ. 30, 1, Τίτιτ. Ἰστ. 5 727, Εὐστ. 891, 24.

Θεομαχέω, ορος, ὁ, ἵσας τοῖς Θεοῖς κατὰ τὴν βουλήν, Δίσχυλ. Πίρρ. 655, Σουλ. Ἐπιγρ. 6264' πρὸλ. τὸ Ὀμηρικόν Θεόφιλον μὴ-στωρ ἀτάλαντος—ὡς κύρ. ὄνομα, Ἠρόδ. 8. 85.

II. ἐπινοήθεις ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, κόσμος Μανέθων 4. 7 (καὶν. -μήτωρ).

Θεομαχίς, ὁ, ἡ, Θεόμορος, Νόνν. Ἰων. 8. 43' κατὰ Σουδ. -θεοδ-φρων, Θεόδοιλος.—Θεομαχέω, θεοποροῦμαι, Ἰσχυλ.

Θεομαχτορικός, ἡ, ὢν, ἀνήκων εἰς τὴν Θεομαχίαν, Θ. ἐρταί, τῆς Θεοτόκου καὶ Θεομαχτορικός, Ἐκκλ.

Θεομαχέω, ορος, ἡ, ἡ μήτηρ τῶν Θεῶν, ἡ Ρέα, Νόνν. Δ. 25, 334.

2) ἡ μήτηρ τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ τῆς Παρθένου, Ἐλλην. Ἐπιγρ. 1062, Ἐκκλ.

Θεομάχης, ον, ὁ μετὰ τοῦ Θεοῦ ὀμιλῶν, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 130, Θεομαχία, ἡ, μίμησις τοῦ Θεοῦ, Ἐκκλ.

Θεομαχίος, ον, μιμούμενος τὸν Θεόν, Θεός, βασιλεῖα Δημογένη, παρὰ Στουδ. 331. 20.—καὶ Θεομαχίης, ον, δυνάμις Ἐκκλ.

Θεομαχίς, ἔς, μιμούμενος ὑπὸ τῶν Θεῶν, ἀντιθετὸς Θεοφιλῆς, Ἀριστ. Ὀρν. 1548, Πλάτ. Νυκτοφ. 7Α, Πολ. 612Κ' Θεομαχί-στος ὁ αὐτ. Νόμ. 916Ε.—Ἐπίρρ. -σῶς, Πολυδ. Α', 22.—

Ἰδε Κόντον ἐν Γλώσσῳ. Παρτηρ. σ. 322. II. Θεομαχίης, ες, ἔνεργ., μισῶν τὸν Θεόν, μισόθεος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. ἐνθ' ἀνωτ., Σουδ.

Θεομαχίης, ον, = Θεομαχίης, Ἐκκλ.—Θεομαχίης, ἡ, = Θεομαχίης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Σφ. 416.

Θεομαχίος, ον, ὁμοιος τῷ Θεῷ, Ἐκκλ.

Θεομαχίος, ον, μετῴχων τῆς θείας φύσεως, Ἐκκλ. παρὰ Στουδ. 323, 58 (ἐν τῷ ἡθ. -μαχίης), Δαμασκ. ἐν τῇ Ἠθλ. Φωτ. 347.

Θεομαχίος, α, ον, ἄμω. Θεομαχί, τύπος ἰσοδυναμίας τῷ ἔπομ., Θεομαχίη νοστος, ἀτῆ Ἀπολλ. Ρήδ. Γ'. 676, 974.

II. Θεομαχίη, ἡ, τύχη, Θεοῦ μοῖρα, Καλλ. Ἰπ. 3. 1, Ἄνθ. Π. 7. 367, 2) τὸ μερίδιον τοῦ ἱερέως ἐκ τοῦ θύματος, Ἰσχυλ.

Θεομαχίος, ον, ἄμω. Θεομαχί, ἰσορροπία ὑπὸ τῶν Θεῶν, παρεχλ-μενος ὑπ' αὐτῶν, ἀσίδα Πινδ. Ο. 3. 18' γάμου Θεομαχίον γέ-ρας ὁ αὐτ. I 8 171. 84. II. εὐλογημένος ἐκ μέρους τῶν Θεῶν, ὁ αὐτ. Π. 1. 6.—Ἰδε Θεομαχίος.

Θεομαχίος, ον, θέλων ἔχειν μορφήν, Ἄνθ. Π. 12. 196'—οὕτως Θεομαχίος, ἡ, Θ. Στουδ. σ. 1273, ἔκδ. ΜΙ.

Θεομαχίης, ον, μιμήτης ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, Θ. Στουδ. σ. 1124, ἔκδ. ΜΙ.

Θεομαχίης, ἡ, θεία μέθοδος, μυθολογία, Πρὸλ., κτλ.

Θεομαχίης, ἔς, μιμητής, βδελυκτὸς ἐνώπιον τῶν Θεῶν, ἐνεκα ἁμαρτίας εἰς τοὺς θεοὺς μιμησόμενος, Δίσχυλ. Εὐμ. 40.

Θεομαχίης, ον, μεμνημένος τῶν Θεῶν, Ἐκκλ.—οὕτως Θεομαχίης, α, Θ. Στουδ. σ. 732, ἔκδ. ΜΙ.

Θεομαχίως, Ἐπίρρ., μετὰ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, Θ. Στουδ. σ. 448, ἔκδ. ΜΙ.

Θεομαχέω, ἡ, ἐπὶ τῆς Παναγίας, Ἰωσ. Ὑμνογρ. σ. 1128, 1389, ἔκδ. ΜΙ., Θ. Λάσκ. σ. 771, 780, ἔκδ. ΜΙ.

Θεομαχίης, ἡ, ἐπὶ τῆς Παναγίας, νόμος τοῦ Θεοῦ, Ἰωσ. Ὑμνογρ. σ. 1020, 1021, 1024, 1393, ἔκδ. ΜΙ., ἡ, Λάσκ. σ. 776, ἔκδ. ΜΙ.

Θεομαχίης, ον, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, I Πάλλ. ἡ, Πάυσ. 7 27, ἡ, ἰσοκύριος, ὄνομα μνήτης τίνος ἐκ Ἀλφειῶς Σουλ. Ἐπιγρ. 1700, Ἀ. ἔκδ. Διτ' Τρ. 10, 14, κτλ.

II. Θεομαχίης, ἡ, ἐπὶ τῆς τιμῇ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Πελλήνῃ, Πάυσ. ἐνθ' ἀνωτ. καὶ ἐν Δελ-

τοῦ. Ἀθῆν. 372Α· ὡσαύτως εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ, Σχόλ. Πινδ. Ο. 9. 146 ὡσαύτως εἰς τιμὴν τῶν Διοσκόρων ἐν Ἀκράγαντι, ἔδε Ἰσὼκλῃ Εἰσαγ. Πινδ. Ο. 3. 135, Πλούτ. 2. 557Γ·—θεοξενισσάει, οἱ, οἱ ἐπαρξάντες τὴν πανήγυριν ταύτην, Ἑπιγρ. Τήν. ἐν Σουλ. Ἑπιγρ. 2338. 25, 114 κέξ·—οὐσιαστ. θεοξενίη, ἡ, Μ. Ἀκομ. τ. Β'. σ. 385, στ. 309, ἔκδ. Α.

Θεοπαγίς, ἡ, ὑπὸ τοῦ θεοῦ θεμελιωθείς, νόμοι Θ. Στουδ. σ. 729, ἔκδ. ΜΙ.

Θεοπαγίμων, θεοπαγίμων, ονος, μετὰ θεοῦ παίζων, Νόνν. Δ. 30. 210, ἔδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 271.

Θεοπαθεῖα, ἡ, τὰ πάθη τοῦ θεοῦ, Φωτ.

Θεοπαῖς, αἰδώς, ὁ, ἡ, τέκνον τῶν θεῶν, θεῖος· Ἑρως Ἀνθ. Π. 12. 36 Βαθυλῶν Ἡρόδικ. παρ' Ἀθῆν. 222Α· λάβραξ Ἀρχίστρ. παρ' Ἀθῆν. 311Δ. II. ἔχων θεῶν τέκνον, ἐπὶ τῆς Παρθένου, Νόνν. Ἰω. 10, στλ. 26,

Θεοπαῖστος, ον, πληττόμενος ὑπὸ θεοῦ· πρὸλ. Θεόκτυπος· κισῶρα Ἠσύχ.

Θεοπαράδουτος, ον, παραδεδομένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, λόγια, πολιτεία Ἑκκλ.

Θεοπαράκλητος, ον, ὁ τοῦ θεοῦ παράκλητος, Θ. Στουδ. σ. 1577, ἔκδ. ΜΙ.

Θεοπαράκτος, ον, παραχθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, εἰ αὐτοπαράκτος ἐστὶν ὁ κόσμος οὐκ ἐστὶ θεοπαράκτος Ἰουστίν. Μ.

Θεοπαρούχος, ον, ὑπὸ θεοῦ παρεσχημένος, δεδομένος, δάκρυα Ἑκκλ.

Θεοπασχά, ἡ, = Θεοπάθεια, Ἑκκλ.·—Θεοπασχῆται, οἱ, μονοφυσιτικῇ ἀφέσει τῆς ε' ἑκατονταετ., οἵτινες ἐπίστευον ὅτι ὁ Χριστὸς ἐπαθε κατὰ τὴν θεῖαν αὐτοῦ φύσιν, Ἑκκλ.

Θεοπατήρ, ορος, ὁ, πατήρ τοῦ θεοῦ (τοῦ Χριστοῦ) ἐπὶ τοῦ Δαβὶδ, Ἑκκλ.·—οὐσιαστ. Θεοπατορία, ἡ, Ἑρμ. Κων/πόλεως σ. 236, ἔκδ. ΜΙ.

Θεοπελθεῖα, ἡ, ὑπακοὴ εἰς τὸν θεόν, Ἑκκλ.

Θεοπειθής, ἡ, ὑπήκουος τῷ θεῷ, εὐπειθής αὐτῷ, Ἀνθ. Π. 1. 119, 25·—Ἑπίρρ. -ὄως, Εὐστ. Πονημ. 75. 50,

Θεοπεμπτος, ον, ὑπὸ τῶν θεῶν πεμφθείς, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 9, 3, Διον. Ἀλ. 1. 14·—ὑπεράνθρωπος, ἔκτακτος, Λόγγ. 3. 18, Ἀρτεμ. 1. 7.

Θεοπεράτος, ον, (περάω)· Θ. πλάναι, πλάναι πεμφθεῖσαι ἐκ μέρους τῶν θεῶν, π. χ. ἐπὶ τῆς Ἰούς, Ποιητ. παρὰ Δημ. Φαλ. 91· ἄλλα γὰρ θεοτεράτος.

Θεοπλάνησις, ἡ, ἡ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ πλάνη, ἀπομάκρυνσις, Ἀθαν. Θεοπλαστῶ, πλάττω θεόν, θεοποιῶ, Ἠιδδ. 9. 9, Φίλων 2. 164, ἔδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 284.

Θεοπλάστης, ον, ὁ, πλάττων, κατασκευάζων θεούς, εἰκόνας θεῶν, ἀγαλματοποιός, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 617, Πολυδ. Α'. 12.

II. ὁ θεῖος Δημιουργός, Φίλων 2, 490.

Θεοπλαστία, ἡ, ἡ θεῖα ἐνσάρκωσις, Ἑκκλ.

Θεόπλαστος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ πεποιημένος, Χρησμ. Σιδ. προσημ. 1, ἀνθρώπος, μόνον τῶν ζώων θεόπλαστον Βασίλ.·—Ἑπίρρ. -τως, Ἑκκλ.

Θεοπληγής, ἡ, = Θεόπληκτος, Συνείσ. 119D· Θεοπληγῆς ἡ Θεόπληξ, ὁ, ἡ, Ἄννα Κομν. 14, 423.

Θεό-πληκτος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ πληχθείς, κτυπηθείς, θεοδολής, Ἠσύχ. ἐν τῇ Δωρ. τύπῳ -πληκτος.

Θεοπληξία, ἡ, = Θεοδόλεια, Οἰνόν. παρ' Εὐστ. Π. Ε. 234C.

Θεόπλοκος, ον, θεῶν πεπλεγμένος, σαγήνη Ἑκκλ.· Θ. καὶ ἡδυγραδὲς εἰδύλλιον Νικήτ. Χρον. 70Α.

Θεόπλουτος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ γινόμενος πλούσιος, Ἰω. Χρυσ. 4, 294.

Θεοπνευστία, ἡ, θεῖα ἔμπνευσις, Ἑκκλ., ἔδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 128.

Θεόπνευστος, ον, ἐμπνευσθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, σοφίη Ὑψιδοφωκλ. 121· Δνειροὶ Πλούτ. 2. 904Γ· πᾶσα γραφὴ Β' Ἑπιστ. π. Τιμ. γ', 16· ἀρχιερεὺς Ἑπιγράμμ. Ἑλλην. 1062.

Θεόπνοος, ον, = τῷ προηγ., Πορρῦρ. Ἄντρ. Νυμφ. 116·—τὸ θεόπνοον, ἔμπνευσις, θεοπνευστία, ἐπιγραφ. ἐν τῇ Σουλ. Ἑπιγρ. (Προσθήκαις) 4700b.

Θεοποιεῖν, ποιῶ θεόν, μεταβάλλω εἰς θεόν, Λουκ. Σκυθ. 1, Σίετ. Ἑμπ. Μ. 7. 94.

2) Θ. ἀνθρώπους, ποιῶ αὐτοὺς μετέχους θείας φύσεως, Ἀθανάσ.

Θεοποιητικὸς, ἡ, ὁ, ἱκανὸς ποιεῖν θεοῦ·—ἡ -πῆ (ἐνν. τέχνη) ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἀγάλματα θεῶν, ἀγαλματοποιητικὴ, Πολυδ. Α'. 13.

Θεοποίητος, ον, κατασκευασμένος ὑπὸ τῶν θεῶν ἢ τοῦ θεοῦ, θεοτεκτός, Ἰσοκρ. 152C, Ἰω. Χρυσ.

Θεοποιία, ἡ, = θεοποιητικὴ, ποιήσεις θεῶν, δηλ. τῶν ἀγάλματων αὐτῶν, Πολυδ. Α'. 12.

Θεοποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων θεούς, θεοπλάστης, Πολυδ. Α'. 12· ἡ Θ. τέχνη = θεοποιητικὴ, Ἀνθ. Π. 9. 774.

II. ὁ μεταβάλλων εἰς θεούς, ἀπαθεῖν, παρὰ Σουλ. εἰς λ. λήξεις.

Θεοπολίω, ὑπνοεῖω τῷ θεῷ, Πλάτ. Νόμ. 909D. Ὁ Τιμ. ἰομη-

νεύει· «θεῶν εἰκόνας ἔχοντα περιπολεῖν ἀργύριον εἰσπρασαμένον».

Θεοπόλος, ὁ, ἡ, ἱερεὺς· ἔδε Θεηπόλος.

Θεοπομπέν· ἐνθουσιᾶν· Ἠσύχ.

Θεόπομπος, ον, = θεόπειμπτος, τιμὰ Πινδ. Π. 4. 123.

Θεοπάνητις, ον, ὑπὸ τῶν θεῶν κατασκευασθείς, λέχη, ἐπὶ τῆς Ἠλένης, Εὐρ. Τρω. 953, Ἑλλ. 584.

Θεοπάσιςτος, ον, ποτισθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, διδαχθείς, φωτισθείς, Ταράστ. Κων/πόλεως σ. 1489, ἔκδ. ΜΙ.

Θεοπαῖα, ἡ, θεῖα ἐνέργεια, Ἑκκλ.·—πραξία Εὐστ. Πονημ. 215. 86.

Θεοπρέπεια, ἡ, θεῖα μεγαλειότης, μεγαλοπρέπεια, Διδδ. 5. 43., 11. 89, Κλήμ. Ἀλ. 830.

Θεοπρεπής, ἡ, κατάλληλος, ἀρμόζων, πρίπων θεῶν, Ἡρας δῶμα Πινδ. Ν. 10. 2· τέμενος Διδδ. 11. 89· ποιμήν, μορφὴ Πλούτ. Διωνι 28., 2. 780Δ· θαυμαστός, θέαμα ὁ αὐτός, Ἀλκιβ. 34, κτλ·—Ἑπίρρ. -πῶς, Λουκ. Ἀλεξ. 15.

Θεόπρεπτος, ον, = τῷ προηγ., διὰφ. γραφ. ἐν Δίσχλ. Πέρο. 904· ἔδε Θεότρεπτος.

Θεοπρόβλητος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκλελεγμένος, Θεοφύλ. 2, 677, Ἄννα Κομν. 408. 412.

Θεοπρομήτωρ, ορος, ἡ, Ἄννα ἡ γυνὴ τοῦ Ἰωακείμ ὡς μήτηρ τῆς Μαρίας τῆς μητρός τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ὀρολόγ. Ἀνατολ. Ἑκκλ. 25 Ἰουλίου.

Θεοπροπέω, προφητεύω, ἀλλὰ μόνον κατὰ μετοχ. ἄρσ., Θεοπροπέων ἀγορεύεις Ἰλ. Α. 109., Β. 322, Ὀδ. Β. 184, Πινδ. Π. 4. 339, κτλ.

Θεοπροπία, ἡ, προφητεία, χρησμός, Ἰλ. Α. 87, 385, Α. 794, Π. 36, Ὀδ. Α. 415, Β. 201, κτλ.

Θεοπρόπιον, τό, προφητεία, χρησμός, Ἰλ. Α. 85, Ζ. 438· ἐν Θεοπροπίου, κατὰ τινα χρησμόν, Ἡρόδ. 1. 7, 165 κ. ἄλλ.· κατὰ τὸ θ. αὐτόθι 68.

Θεοπρόπος, ον, προλέγων τὰ μέλλοντα, προφητικός, Οἰωνιστής Ἰλ. Ν. 70· ἔπος Σοφ. Τρ. 822· ἦτορ, θυμὸς Κόντον. Σμ. 12, 534, Ἀνθ. Π. 1. 10, 5· πρὸλ. Θεοπρόπος.

2) ὡς οὐσιαστ., ὁ μάντις, προφήτης, Ἰλ. Μ. 228, Ὀδ. Α. 416·—Θεοπρόπον ἡ Θεόπροπον, τό, = Θεοπροπία, Καλ. Λουτρ. Παλλ. 125.

II. δημόσιος ἀγγελιαφόρος ἀπεσταλμένος ἔπος ἐρωτήσῃ τὴν μακροτείαν, Ἰων. ὅντι Θεωρός, Ἡρόδ. 1. 48, 67., 5. 79., 6. 57., 7. 140· ὡσαύτως Δίσχλ. Πρ. 659, Πλούτ. Κίμ. 18. (Κατὰ τὸν Buttm., Λεξιλ. ἐν λ., ὁ ἐρμηνεύων τὸ Θεοπρόπιον, ἐκείνο δι' οὗ ὁ θεὸς πρέπει, ἐρμηνευτὴς θεοῦ σημείου).

Θεο-πρόσδεκτος, ον, εὐπρόσδεκτος παρὰ τῷ θεῷ, Εὐστ. Πονημ. 167. 10.

Θεο-πρόσλοκος, ον, τὸ θεῶν φοβούμενος καὶ προσπλεκόμενος πρὸς θεούς, Θεομανής, φανατικός, Πρόκλ. παραφρ. Πτολ. σ. 224.

Θεοπροσάκτως, Ἑπίρρ., διὰ προσταγματος θεοῦ, Θ. Στουδ. σ. 456, ἔκδ. ΜΙ.

Θεοπρότακτος, ον, προταχθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ἰω. Δαμασκ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. ΜΙ. τ. 96, σ. 648.

Θεοπτέω, βλέπω τὸν θεόν, Μ. Ἀκομ. τ. Β'. σ. 123. 14, ἔκδ. Α.

Θεό-πτης, ον, ὁ, (δρᾶω, ὄψομαι) ὁ βλέπων τὸν θεόν, προφήτης, περὶ Μωϋσέως καὶ τοῦ προφήτου Ἠλία, Ἑκκλ.

Θεοπτία, ἡ, τὸ βλέπειν τὸν θεόν· οὐχὶ Θεοπτεία, ὡς ἐν Εὐστ. Εὐαγγ. Ἀποδιδίς 309D, ἔδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 130.

Θεοπτικός, ἡ, ὁ, ὁ ἀνέκων ἡ ἀρμόζων εἰς Θεόπτην·—ἡ Θ. δύναμις, ἡ δύναμις πρὸς ὁράματα, Ἑρμῆς παρὰ Σοφ. 138. 10· οἱ Θ., τᾶς τις ἐν τῇ Χριστιανικῇ ἱερατείᾳ, Ἑκκλ.·—Ἑπίρρ. Θεο-πτικῶς, Εὐστ. Θεσσαλ. Πονημ. 51. 46, ἔκδ. Ταφ.

Θεόπτυστος, ον, βεβλυκτός παρὰ τοῖς θεοῖς, ἀπόπτυστος τοῖς θεοῖς, Δίσχλ. Θέβ. 604.

Θεόπυρος, ον, (πῦρ) ἀνημμένος ὑπὸ τῶν θεῶν, φλδξ Εὐρ. Π. 1. 732.

Θεό-οργητος, ον, = Θεοιμανής, Σχόλ. εἰς Δίσχλ. Θέβ. 659.

Θεόργητος, ον, = Θεοοργητος, Οἱ μ. Θεορᾶν. Α. 40, Ἰω. Γενείσ. σ. 104. 16, ἔκδ. Β.

Θεορρακτος, ον, οὕτω σκαπτικῶς ἐκάλουν ἐν Συρακούσαις Θεομναστόν τινα, μηχανὴν γελῶντος ἀνθρώπου, Κικέρ. Vergin. IV. 66.

Θεορ-ρευστος, ον, = Θεορρυτος, Ἀπολλινάρι. Μεταφρ. σ. 164.

Θεορρημοσύνη, ἡ, θεῖα ἐκείνη ἡ διδασκαλία, κατήχησις, Ἑκκλ.

Θεορρήμων, ον, ὁμιλῶν διὰ θείας δυνάμεις, Θεηγέρος, γλῶσσα Ἑκκλ.

Θεορρητος, ον, λαλήσει, ῥηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, μέτρον Ἀνθ. Π. 1. 19., 9. 505· βίβλος, μύθος Νόνν. Ἰω. 5, 134., 14, 25.

Θεορρύτος, ον, βέων, προερχόμενος ἐκ θεοῦ, ἐμβρος Ὀππ. Ἀλ. 5. 9.

Θεό-ορτος, ον, (δρυνμαι) ἐκ τῶν θεῶν ἐγερούς, Θεόπειμπτος, οὐράνιος, δόλος Πινδ. Ο. 2. 67· Θεορτον ἡ βρόττειον (πρὸλ. Θεό-στυς) Δίσχλ. Πρ. 765·—πρὸλ. παλίνουτος.

Θεός, ὁ, Βοιωτ. Θεός ἡ σιός, Λακων. αἰός (ἔδε κατωτ. II)· Δωρ. Θεός, αἰτ. Θεῶν (Καλλ. εἰς Δῆμ. 58. 130), κλητ. (Βραδύτερον) Θεός, ἡ (παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ ἐν τῇ Κ. Δ.) Θε· ἀλλὰ δόκι-

μον ἐν τοῖς συνθέτοις ὀνόμασι, Ἀμφιθέε Ἀριστοφ. Ἀχ. 176, Τι-
μόθεε Λουκ. Ἀρμονιδ. 1. (Περὶ τῆς ῥίξης καὶ προσηώδους ἴδε ἐν τίλ.)
Θεός, Ὀμ., ἐν τῇ γενικῇ σημασίᾳ θεός ἢ ἐν τῇ πληθ. θεοί,
= ἡ θεότης, θεός δὲ τὸ μὲν δίδωσι τὸ δ' ἑάσει. Ὀδ. Σ. 444.
οὐδέ κεν ἄλλως οὐδέ θεός τεύξεαι Θ. 176, πρὸλ. Γ. 231, Ἰλ.
N 730 (ὡσαύτως, θεός Ζεύς Ὀδ. Δ. 238, Σ. 327):— καὶ ἐν τῇ
μερικῇ σημασίᾳ, περὶ τῶν πολλῶν θεῶν τῆς Ἑλληνικῆς πολυθείας,
θεός τις, εἰς ἐκ τῶν θεῶν, Ἰ. 142, κτλ. (παρ' Ἀττ., θεῶν τις,
πρὸλ. Εἰρησ. Μηδ. 93 σήμ., Λοβ. Δ'. 998)· ἐντεῦθεν ὁ Ζεὺς εἶνε
ἄριστος ἀνδρῶν ἢ δὲ θεῶν Ἰλ. Τ. 96· πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν
τὴ κτλ.:— παρ' Ὀμ. οἱ θεοὶ λαμβάνονται ὡς παρὰ δῶμα καλῶντες
καὶ ὑπεροχῆς, ἐντεῦθεν οἱ ἥρωες ἐπαίνονται ἐν τοῖς φράσαισι· θεός
ὡς, ὥστε θεός, ἴσα θεῶ ἢ θεοῖς, θεῶ ἐναλλικίος, κτλ.:—
παρίσταται ἐξ ὁ θεός ἢ οἱ θεοὶ ὡς καθεστῶντες τὸ ἀνθρώπινον γένος·
καὶ ὁδόντες εἰς αὐτὸ πάντα τὰ ἀγαθὰ ἢ κακὰ, πάντα τὰ αἰνίδια ἢ
ἀπροσδόκητα, πρὸλ. Θεόδωρ. ἐντεῦθεν λέγεται διὰ τὰ πράγματα γί-
νονται σὺν θεῶ, σὺν γε θεοῖσιν, κατὰ θέλῃν τῆς θεότητος, Ἰλ.
1. 49, Δ. 431· οὕτω παρ' Ἀττ., σὺν θεῶ Σοφ. Α'. 765, 779,
κτλ. (σπανιότερον, σὺν τῷ θεῶ ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1461)· σὺν θεῶ
εἰπεῖν Ἰλ. Δ. 11, πρὸλ. 317B, κτλ.· σὺν θεῶ εἰρημένον Ἰρδ. 1.
86, πρὸλ. 3. 153· οὕτω καὶ, οὗτοι ἄντι θεοῦ, Δατ. nou sine diis,
Ὀδ. Δ. 371, Β. 372, Ο. 530· οὕτω παρὰ Ἰων. καὶ Ἀττ., Ἰων.
Εἰρησ. Μηδ. 93 σήμ., οὐκ ἄνευθε θεοῦ Ἰλ. Ε. 185· σὺν θεῶν
ἄτερ Ἰλ. Δ. 11. 5. 102 (πρὸλ. Θεόδωρ.)· ἐκ θεοῦ Ἰλ. 11. 101
(ἀλλ' ἐν Ρ. 477, τὸ θεοῖσι εἶναι δοτ.)·— ὑπὲρ θεῶν, ἐναντίον τοῦ
ὀλετήματος τοῦ θεοῦ, Ρ. 327·— παρ' Ἀττ., κατὰ θεῶν τινα, Δατ.
divinitus, Εὐρ. 1. Δ. 4. 11, Ἰλ. Δ. 11. 272B· κατὰ θεὸν εἰ-
ρημένα ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 682A· ἂν θεός ἐξέλῃ Ἀλεξ. Γουκστ. 2·
θεοῦ ὀλέοντος Μένανδ. Μουσαι. 671· οὕτω καὶ κατὰ πληθ., ἂν
θεοὶ θέλωσιν Ἀλεξ. Ψαδ. 1· θεῶν συνεθελόντων Ξεν.
Ἰππαρχ. 9, 7· θεῶν βουλευμένων, Δατ. diis saventibus, Λουκ.
Μακρ. 29, κτλ.·— εἰ ὁρθός ἢ μή, Θ. οἶδεν Πλάτ. Φαῖδρ. 260
B, Πολ. 517B, κτλ.·— ἡς ἥμενος, πρὸς θεῶν, ἐν ὀνόματι τῶν
θεῶν, συγχὸν παρὰ Τραγ., πρὸς Διὸς καὶ τῶν θεῶν Δημ. 312,
15· θεός ἴστω, ὡς τὸ Ζεὺς ἴστω, ἴστω Ζεὺς, Σοφ. Ο. Τ. 522,
κτλ.·— Τὰ παραδείγματα δεικνύουσιν διὰ τὸ θεός ἀνθρώπου ἥτοι ἐν
χρήσει πρὸς ἑκφρασίαν τῆς ἰδέας τοῦ θεοῦ ἢ τῆς ὑφίστητος θεότητος
οὕτω, πρὸς θεῶν ἄδων ἄδων τὴν ἰδέαν Ἰλ. Δ. 11. 272B, Φαῖδρ.
240B· θεός οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἄδικος ὁ αὐτ. ἐν Θιαίτ. 1761,
κτλ.· παρὰ ποιητὰς βεβαίως τὸ μέτρον πῦναι τὴν τοιαύτην χρήσιν·
παρὰ δὲ πεζοῖς τὸ θεός κεῖται συχνάκις μετὰ τοῦ ὄρθου. (ἴδε κατωτ.)
2), πρὶν ἀνάγκην τινὰ δὲ Θ. ἐπιπέμψῃ ὁ αὐτ. ἐν Φαῖδρ. 262C
οὐκοῦν ἀγαθός ὁ Θ.· ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 379A· ὁ Θ. πάντων ἂν
εἴη αἴτιος αὐτοῖσι C· ἥκιστ' ἂν πολλὰς μορφοὺς ἴσχοι δὲ Θ. αὐ-
τοῖσι 381B, κτλ.
2) συχνάκις ἐπὶ ἐκείνου τῶν θεῶν, ἵπότες
τὸ ἄλλορον συνήθως προστίθεται, οἱ νεώτεροι θεοί, οἱ κάτωθεν,
κτλ., ἀντιθ. οἱ οὐράνιοι, Τραγ.· οἱ δωδεκα θεοί, οἱ δωδεκα με-
γάλοι θεοί, Ἀριστοφ. Ἰππ. 235, Ὀρν. 95, Ξεν. Ἰππαρχ. 3, 2·
Συλλ. Ἰππ. 451-2, 525, κ. ἄλλ.·— ἄλλα καὶ ἀπολ., συνήθ. μετὰ
τοῦ ὄρθου, ὅτε ὁ θεός (δηλ. ὁ Ζεὺς), πρὸλ. Θω. νέφω, κτλ.· ὁ
Θ. ἐνέσκηψε βέλος Ἰρδ. 4. 19· ἔσειεν ὁ θεός (ὁ Ποσειδών)
Ξεν. Ἑλλ. 4. 7, 4·— ἐπὶ τοῦ ὀνόματος, Ἰρδ. 2. 24, Δίσχολ. Πέρσ.
302, Ἰρδ. Ἀλκ. 722· τί δοκεῖ τὰ τοῦ θεοῦ Ὀεσπ. Χαρ. 25·—
ἐν χρήμασι, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Σοφ. Ο. Τ. 80, 95, κτλ.·— περὶ
τοῦ τῶ σιῶ, ἴδε κατωτ. II.
III, θεός ὡς ὄν, ἀντὶ θεῶ,
ὀλεσται, ὀλεσται, συγχ. παρ' Ὀμ., μῆτε θήλειαν θεός,
μῆτε τις ἄρσεν Ἰλ. Θ. 7· τοῖς θεοῖς εὐχόμεναι πᾶσι καὶ πάσαις
Δημ. 225 ἐν τίλ., πρὸλ. 274. 25, 531. I· ἐν Ἀθήναις, συνήθως
ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ἰππ. παρ' Ἀνδοκ. 10 96, Πλάτ. Τιμ. 21A,
κτλ.· ἡ Διὸς θεός, ἡ Ζηνὸς Θ. Σοφ. Δ'. 401, 952 (ἡ Διὸς θεός
αὐτοῖσι 450)· ἄλλα παρὰ ποιητὰς, μετ' ἐπὶ ἄλλων θεοτήτων,
ἡ ποντία θεός Πίνδ. 1. 8 (7). 72· ἡ νερέτρα Θ., ἡ Περσεφόνη,
Σοφ. Ο. Κ. 1548, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ ἡρωϊκῶν, οἷον τῆς Νιόβης, ἔ
αὐτ. ἐν Ψ. 150, Ἀντ. 834· εὐτε. θεός, ἐπὶ τῆς ἀνιμότητος καὶ Περ-
σεφόνης, Ἀριστοφ. Σφης. 378· συχνάκις ἐπὶ ὄρκων, νῆ τῷ θεῶ ὁ
αὐτ. ἐν Λυσ. 112· μὰ τῷ θεῶ ὁ αὐτ. ἐν Ἑκκλ. 155, 532· εἰς τῷ
θεῶ Ἀνδοκ. 16. 2) (ἀλλὰ, ναὶ τῷ σιῶ, παρὰ Σπαρτιάταις, ἐπὶ
τοῦ Κρόνου καὶ Ποσειδῶνος, Ξεν. Ἀν. 6. 6, 34, Ἑλλ. 4. 4, 10,
πρὸλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 81· παρὰ Βοιωτοῖς, ἐπὶ τοῦ Ἀμφίνοος καὶ
Ζήνου, νῆ τῷ σιῶ ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 905)·— παρὰ τοῖς κοιν. καὶ τοῖς
δοκίμοις τῶν πεζῶν τὸ ὄν. θεός σχεδὸν ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ τύ-
που θεός, ἴδε θεός.
III, ὡς ἐπὶ. ἐν τῷ συγχ. θεός, ὡς ἄλλοι,
Θύραι θεώτεραι, θεώτεροι, δι' ὧν μόνον θεοὶ εἰσέρχονται (Σχολ.),
Ὀδ. N. 111· χορὸς θεώτερος Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 93, πρὸλ. Ἀργ.
249, Διον. Π. 257.
IV, παρὰ μεταγ. ἡ λέξις θεός χρησιμοποιεῖται
εἰς μεταφράσιν τοῦ Lat. divus, ὡς τίτλος τῶν αυτοκρατορῶν, ὁ Θ.
Καίσαρ Στράβων 177. (Ὁς πρὸς τὴν ἑκείν, ὁ Ἡρόδ. 2. 52)
ὑποτίθεται διὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ οὐτως, διὰ κόσμου ὄντες τὰ πάντα
πρὸς ἡμᾶς καὶ πάσας νομὰς εἶχον· ὁ Πλάτ. Πράτ. 392C· πα-
ρήγε τὴν λέξιν ἐκ τοῦ ὀνόματος, εἰς τὴν, διὰ τοῖς πρώτοις θεοὶ ἦσαν ὁ
Ἥλιος, ἡ Σελήνη, κτλ.· Ἀλλοτε οὐδαμῇ ἰδίως νὰ σχετῶνται

θεός πρὸς τὸ Σαχσρ. θεῶν, Lat. deus, καὶ οὕτω νὰ ἀναγέρῃ ἐν
λέξει εἰς τὴν √ΔΙΦ, √ΖΙΦ-ος, div-us, zeus (ἴδε ἑξῆς) Ἀλλὰ
φωνητικοὶ νόμοι ἀντικεινται εἰς τὴν ἐναλλαγὴν τῶν γραμμάτων θ καὶ
δ ἐν ταῖς γλώσσαις ταύταις· ὥστε τινὲς τῶν φιλολόγων κατέφυγον
εἰς τὰς ἀρχαίας ἐτυμολογίας, ὁ δὲ Κούρτ, λέγει διὰ τὴν θεῶς ἑναι
νὰ παρόχηται ἐκ τῆς √ΘΕΩ, θεο-παθεῖν, παλαιο-θεο-εἶναι, οὕτω
δὲ ἡ λ. θεός ὁ δὲ ἰσχυρίζεται τὴν ἱκανοσύνην, πρὸς δὲ προσεύχεται τις,
πρὸλ. θεο-κελός, θεο-φατός, θεο-πίσιος. Ἀλλὰ πάλιν εἰναι
δυσκόλιν νὰ πιστεύσῃ τις διὰ τὴν λέξιν θεός ὅτι σχετίζεται κατὰ τινα
τρόπον πρὸς τὰ συνώνυμα αὐτῆς deus, deus καὶ διὰ τὴν οἱ Ἑλ-
ληνες εἶχον μετὰ τῶν Ἰνδῶν καὶ Ἰταλῶν τὸ αὐτὸ ὄνομα διὰ τῶν
θεῶν τοῦ αὐθιγῶς· Ζεὺς, Dyaus, Jovis, καὶ μετατρέποντο ἀντι-
στοιχοῦντα ἐπὶ θ, εἶος (δὲ Φορ), divinus, divinus, ὅμως διὰ τὴν
ἐγγύτητα τῆς θεότητος μετατρέποντο εἰς τὸν τύπον ἀρχαῖον ἀπὸ θ
ἐντὶ θ, ἂν καὶ κατὰ τὰλλα σύμψηκτον πρὸς τὰς παλαιὰς λέξεις.)

[Παρά ποιητὰς, πλὴν τῶν κωμικῶν, οὐχὶ οὐκ ἔχον ὡς μονοσύλλ. κατὰ
συνήθειαν, π. γ. θεοὶ Ἰλ. Δ. 18, Θίον. 144· θεῶν Ἰων. 55, 260· θεοῖς Θίον. 171· θεοῖσιν Ὀδ. Σ. 251· ἑτοῦς Ἰων.
Ὀρν. εἰς Δημ. 325· συχνὰ παρὰ τοῖς Τραγ., ἐπὶ καὶ ἐν τῇ ὁνομ.
θεός πρὸς φωνηέντος, Εὐρ. Ὀρν. 399, Ἑκκλ. 155 Ἰρδ. (393), Ἰρ.
Μαγν. 347· πρὸλ. θεός.]

θεοσ-δατος, ὡν, ποιητ. ἀντὶ θεοδότητος, εὐθείας ὑπὸ θεῶν,
χρήματα δ' οὐχ ἄρπακτά, θεοσδοτα πολλὰν ἀρτείνω Ἰππ.
Ἑργ. κ. Ἰππ. 318, Ἰλ. Δ. 11. 5. 16· καὶ ἐν Ἀριστ. Ἰππ. N. 1. 9,
2, κτλ.

θεοσ-δωρος, ὡν, ποιητ. ἀντὶ θεοδωρήτος, πλεονεξία ὑπὸ τοῦ
Τίτιος, εἰς Λυκούρ. 47, τοὶ γὰρ Ἰωνες οὕτω μετὰ τοῦ σ λήγουσι
θεοδωρος, θεοδατος.

θεοσεβεία, ἡ, τὸ σέβασθαι τὸν θεόν, Ξεν. Ἀν. 2. 6, 26, Πλάτ.
Ἑπ. 985D, 989E. 2) παρὰ τοῖς Ἑκκλησι., τίτλος τιμη-
τικῆς, Βασίλ. Α. 384, 388.

θεοσεβία, = θεοσιβής τιμή, Διον. Κ. 54. 30, Συλλ. Ἑπιγρ. 880D.
θεο-σεβής, ἄς, τιμώμενος τὸν θεόν, εὐσεβής, ὁρθός, Ἰρδ. 1.
86, 2. 37· τὰς Ἀθηνᾶς φασὶ θεοσεβέστατας εἶναι Σοφ. Ο.
Κ. 260· ὅταν ἐξ ἀνδρῶν ἀγαθοῦ καὶ θεοσεβοῦς ἀπεβῇ γέ-
νηται Πλάτ. Κρατ. 394B, κ. ἄλλ.· ὁ μέλος Ἀριστοφ. Ὀρν.
897· τὰ θεοσεβή-θεοσεβεία, Πλάτ. Ἑπιν. 977E·— Ἑπίρρ.
6-ως, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 58.

θεοσεβήσιον, ῥημα. ἐπὶ τοῦ θεοσεβίω, δι' ὁμοειδέτην, Ἰλ. ἑμ.
Ἀλ. 77.

θεο-σεπτος, ὡν, ἐν σέβεται, τιμᾷ τις ὡς θεόν, ὡς θεόν, βρομῇ
Ἀριστοφ. Νεφ. 292. II, ἱερός = θεοσεβής, Μανθων 4. 427.
θεοσεπτός, ὡς, ὁ = θεοσεβής, Εὐρ. Ἰππ. 1301.

θεοσεχθρία, ἡ, μίσος πρὸς τοὺς θεοὺς, φοβία, Ἀρχιππ.
Πλουτ. 2 (ἐνθα καὶ δύο πρώται συλλαβαὶ κατὰ συρίζον.), Δημ. 611.
15· ἐν Ἀριστοφ. Σφης. 418 τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ θεοσεχθρία, Δινδ.,
Ἀριστοφ. καὶ Δημ. ἐν ἑκείν. πρὸλ. θεοσεχθρία παρὰ Δημ.
371. 11, 611. 13·— ἐν Λουκ. Λεῖπ. 11, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλάτ.
557, θεοσεχθρία εἶναι ὁ ὑπάρχων τύπος.

θεοσήμαντος, ὡν, οἷα σημαίνων, ἐκδηλῶν τὴν οἰκίαν βούλησιν,
σάλπιγξ Θ. Στουδ. σ. 767, Ἑκκ. Μί.
θεοσημία, ἡ, σημεῖον ἐκ τῶν θεῶν, οἱ τοῦ θεοῦ σημεῖα Σουδ.
ἐν τῷ πληθ., θαύματα, Ἑκκλ., οὐχὶ θεοσημία (πρὸς διανομήν),
Εὐκλ. Β. Κωνστ. 1. 28, Ἰσχυρ. ἐν λ. εὐαγγελία·— ὡσαύτως θεο-
σημειαν, τό, Ἑκκλ.·— ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρρητ. σ. 408.

θεοσημικός, ὡν, παρέχων σημεῖα θεοῦ, ὁ ἐκδηλῶν τὴν θεῶν βου-
λήσιν, Χρησμ. Σιδ. 8· τὸ Θ. = θεοσημία, Βντ.

θεοσημικός, ἄς, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ σκευόμενος, Θ. Στουδ. σ. 411,
772. 1096, Ἑκκ. Μί.

θεοσημικός, ὡν, σκευόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Κ. Παρρητ. Ἑκκ.
Βασ. Τάξ. σ. 198, Ἑκκ. Β· ὡσαύτως θεοσημικός, Ἑκκ. 1176A.
θεοσημικός, ὡν, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ σκευόμενος, Ἑκκλ.
θεοσημικός, λατρεύων τοὺς θεοὺς, Ἰσχυρ. πρὸλ. θεοσημικός.
θεοσημικός, καταγίνονται περὶ τὰ θεῶν, φιλοσοφῶν περὶ τῶν θεῶν,
Πορρεν. π. ἀποχ. ἐμφύχ. Δ', 17.

θεοσημικός, ἡ, γνώσις τῶν θεῶν, θεῶν σοφία, Ἑκκλ.

θεοσημικός, ὡν, σοφός περὶ τὰ θεῶν, Ἑκκλ.·— Ἑπίρρ. -φως,
Κλ. ἡ. Ἀλ.

θεοσημικός, ὡν, ὑπὸ θεοῦ ἱσχυρμένος, θεός, Εὐρ. Ἀπασπ. 107.
θεοσημικός, ποιητ. ἀντὶ θεοσημικός.

θεοσημικός, ἡ, ὑπόθετον ἐφ' οὗ ἱδρύοντο θεῶν ἀγέματα, Ἑπιγρ.
Ἰακείων λατινική, Ομηλ. Ἰνσερ. Ιαλ. 2507.

θεοσημικός, ὡν, ἱσχυρμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Συλλ. Ἑπιγρ. 880B,
3742· ποιητ. θεοσημικός, Ἰλ. Δ. 11. 5. 16, πρὸς Θεοδ. 15·
ὡσαύτως θεοσημικός, ἄς, Συλλ. Ἑπιγρ. 8639.

θεοσημικός, ὡν, σθηρικός ὑπὸ τοῦ θεοῦ, σθηρικός Ἀνθ.
Π. 15. 15, Ἑκκ.

θεοσημικός, ἄς, πατήρ ὑπὸ τοῦ θεοῦ, γῆ Ἰρδ. 1. 7, Ἰων. 5. 6,
Γρηγ. Νεφ. 1. 949 (Migne) θεοσημικός, ὡν, Συλλ. Ἑπιγρ. 8703.

θεοσημικός, ὡν, ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐσταλμένος, Θ. ὁμοταγείς Παύ-
λου Θ. Στουδ. σ. 1629, Ἑκκ. Μί.

θεόστοργος, ον, ἀγαπῶν τὸν θεόν, Νόνν. 'Ιω. 4. σ. 45.
 θεοστυγής, ἐς, μισούμενος ὑπὸ τῶν θεῶν, Θεομιστής, Εὐρ. Τρω. 1213, Κύκλ. 602· μισούμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, 'Επιστ. π. Ρωμ. α', 30 (ἐνθα ἐλαμβάνοντο τινες αὐτὸ ὡς ἐνεργ., μισῶν τὸν θεόν).
 θεοστυγῆτος [ῥ], ον, = τῷ προηγ. 1, Δίσχυλ. Χο. 635.
 θεοσύλης, ον, ὁ, (σὺλῆμι) ὁ κλέπτων τὰ τοῦ θεοῦ, ὡς τὸ ἐρρύσουλός, ὁ δὲ θεοσύλης γενόμενος καὶ τὰ ἕδη αὐτὰ ἐξ ἡθῶν ἀναστήσας Διάλ. Ποικ. 'Ιστ. 5. 16, παρὰ Σουίβ. ὡσαύτως θεόσυλος, ον, Φίλιππ. 2. 642.
 θεοσύλλεα, ἡ, ἱερασύλλεα, Διάλ. π. Ζ. 10. 28· κατὰ πληθ., Ποικ. 'Ιστ. 6. 8.
 θεοσύλλεκτος, ον, συνελεγμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, σύνοδος, συνέδριον Βυζ., 'Εκκλ.
 θεοσύμμαχος, ον, ἔχων σύμμαχον τὸν θεόν, βασιλεὺς Ψευδοσυν. Φωτ. σ. 289, ἐκδ. Handlir.
 θεοσύμψυτος, ον, ὁ γενόμενος εἰς ματὰ τοῦ θεοῦ, ἡνωμένος μετὰ τοῦ θεοῦ, Εὐαγγελιστὰς 'Εκκλ.
 θεοσύνκατος, ον, συνηγμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἀγάπησις 'Εκκλ.
 θεοσύναπτος, ον, συναφθείς, ἀρμολογηθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Θ. Στουδ. σ. 1261, ἐκδ. Μί.
 θεοσύνδετος, ον, ὑπὸ θεοῦ συνδεόμενος, 'Ιεροκλ. σ. 284.
 θεοσυνέργητος, ον, ὁ τῇ συνεργίᾳ τοῦ θεοῦ ὑπάρχων, βασιλεὺς Κ. Πορρ. τ. 1, σ. 62, ἐκδ. Βόννης.
 θεοσυνετός, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ συνετιζόμενος, Θ. Στουδ. σ. 1484, ἐκδ. Μί., καὶ οὐσιαστέ. Θεοσυνετός, ἡ, Θ. Στουδ. σ. 981, ἐκδ. Μί.
 θεοσυνθετός, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ συνθετιζόμενος, Μ. Φιλίππ. τ. Β', σ. 385, ἐκδ. Μί.
 θεοσυντάκτος, ον, (συντάττειν Δ. IV) ὁ ὕμνων, δοξάζων τὸν θεόν, 'Ιω. Χρυσ. 6, 606.
 θεόσυντος, ον, διδασκόμενος, Θ. ἡ βρόττειος (πρὸς Θεόρτους) Δίσχυλ. Πρ. 116· νόσος αὐτοῦ 596· ποιητ. Θεόσυντος χειρῶν αὐτοῦ 643.
 θεοσφάγια, ἡ, σφαγή, θυσιὰ τοῦ θεοῦ, ἐπὶ τῆς εὐχαριστίας, 'Ιω. Χρυσ. 6, 908.
 θεοσφράγιστος, ον, ἐσφραγισμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, 'Εκκλ.
 θεόσφραγος ταφή τοῦ Κυρίου, 'Επιφάν. Κύπρου ἐν Handl. Catal. cod. gr. Monacens. τ. 5, σ. 292, Εὐστ. Θεσσαλ. σ. 661, ἐκδ. Μί. τ. 136.
 θεόσωστος, ον, σωσμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, 'Εκκλ.
 θεότακτος, ον, ταχθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, διαγωγή Θ. Στουδ. σ. 1032, ἐκδ. Μί.
 θεόταυρος, ὁ, ὁ θεὸς καὶ ταῦρος, ὄνομα τοῦ Διὸς, Μόσχ. 2. 131.
 θεοτευχής, ἐς, τευχισθείς ὑπὸ θεῶν, ἐπὶ τῆς Τροίας, 'Ανθ. II. παράρτ. 214, ἐνθα κακῶς φέρεται θεοτεύχεα.
 θεοτελής, ἐς, θεόθεν τέλειος, 'Εκκλ. II, ἐκτελὼν τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ, θεοτελέτης φύσις, καὶ ἄγγελοι οἱ τὰ θεῖα τελούντες Φώτ.—'Επίρρ., θεοτελῶς Θ. Στουδ. σ. 1628, ἐκδ. Μί.
 θεοτεράτος, ον, ἔχων θεῖα σημεῖα, πλάναται Θ., περὶ τῶν περιπλανησάντων τῆς 'Ιουδ., διδυραμβ. φράσις παρὰ Δημ. Φαλ. 91· θεοτεράτος.
 θεοτερπής, ἐς, ὁ τοὺς θεοὺς τέρπων, θεάρεστος, Φιλίππ. 2. 9· δῶμα κτλ. 'Ανθ. Π. 1. 82, 88., 9. 197.— Καθ' 'Ησυχ. «θεοτερπεί» θεὸν τέρποντας.
 θεότευκτος, ον, θεοκατασκευάστος, πύργος 'Ανθ. II. 15. 22· πλάκες (ὁ δεκάλογος) Γρηγ. Νύσσ. 1, 272.
 θεοτευχής, ἐς, = τῷ προηγ., Γρηγ. Ναζ.
 θεοτύρητος, ον, ὁ τηρούμενος, φυλαττόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, βασιλεὺς Κ. Πορρ. 'Εκδ. Βασ. τὰς. σ. 650, ἐκδ. Β.
 θεότης, ἡ, θεία φύσις, τὸ θεῖον, Πλούτ. 2. 415C, Λουκ. 'Ικαρομ. 9, 'Εκκλ.
 θεοτίμητος [τ], ον, τιμημένος ὑπὸ τῶν θεῶν, θεοτιμῆτους βασιλεὺς Τυρτατ. 2. 5, Βακχυλ. 8. 98, πρὸς Δίσχυλ. 'Αγ. 1337.
 θεότιμος, ον, = τῷ προηγ., Πίνδ. I. 6 (5). 19. 'Ορφ. 'Γιν. 26. 1, Βακχυλ. 10. 12.
 θεοτόκειος, ον, ἀνήκων εἰς τὴν θεοτόκον, κλησις Γερμ. Κωνσταντινουπόλεως σ. 732, ἐκδ. Μί.
 θεοτόκειον, τό, ὕμνος εἰς τὴν θεοτόκον, τὰ τροπάρια καὶ τὰ θεοτόκια 'Εκκλ.· κοινῶς, θεοτυκίον, τό.
 θεοτόκος, ον, ἡ τεκούσα τὸν θεόν, ἐπὶ τῆς Παρθένου, 'Εκκλ. I.
 θεότρεπτος, ον, τραπείς, μετατραπείς, μεταβληθείς ὑπὸ τῶν θεῶν, θεότρεπτα τὰς· αὐτὸ φέρομεν, τὰς θείας ταύτας μεταβολὰς τῆς φύσεως, Δίσχυλ. Πέρσ. 905· τὸ Μεθ. χειρόγρ. θεότρεπτα.
 θεοτρεφής, ἐς, ὁ τρέφων τοὺς θεοὺς, ἀμύροσις 'Ανθ. II. 9, 577 (ἐνθα κοινὰς θεοτροφίης), θεοτρεφῶν ἀπὸ μαζῶν Νόνν. Δ. 9. 101.
 θεοτρώφος, ον, = θεοφρεφής, μήτρα Μ. Φιλίππ. τ. Β', σ. 319, ἐκδ. Μί.· μαστοὶ Θεοφρ. Κερμ. σ. 1057, ἐκδ. Μί.
 θεοτύπια, ἡ, ὁμοίτης πρὸς τὸν θεόν, 'Εκκλ.
 θεοτύπιος, ον, σχηματισθείς ἢ τυπωθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, 'Εκκλ.
 θεουδέα, ἡ, ὁ ρόθος τοῦ θεοῦ, εὐσέβεια, ἀγνωσύνη, 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 586· ἐν τῷ πληθ., 'Ανθ. Π. 1. 96, Νόνν. 'Ιω. 3. 107.

θεουδής, ἐς, φοβούμενος τὸν θεόν, «θεοφοβούμενος», εὐσεβής. Λατ. prius, παρ' 'Ομ. μόνον ἐν τῇ 'Οδ., καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής Ζ. 121, πρὸς Θ. 201, I. 176· θεουδέα θυμὸν ἔχοντα Γ. 364· βασιλεὺς.. ὅστε θεουδής Τ. 109· οὕτω παρὰ μεταγεν. 'Επικ. (Κοινῶς θεωρεῖται ὡς συννηρη. ἐκ τοῦ θεοσεβής· ἀλλ' ἡ ἀναλογία δὲ ἀπήτει θεωδής, πρὸς δὲ καὶ ἡ ἐννοία αὕτη δὲν ἀρμόζει εἰς τὰ συμφραζόμενα. Πιοανῶς ὁρθῶς φρονεῖ ὁ Buttm. (Δεξιλ. ἐν λ.) νομίζων τὴν λέξιν ὡς ποιητ. κατὰ μεταπλασμὸν τύπου τοῦ θεοδής, πρὸς Νίτσελ 'Οδ. Β. 119, καὶ τὰ Παλατιν. Σχόλ. ἐρημνεύουσιν αὐτὴν διὰ τοῦ δεισιδαίμων. Μεταγεν. ὁμοίως ποιηταί, ὡς Κόιντ. Σμ. 1. 64., 3. 775, χρῶνται τῷ θεουδής ἀκριβῶς ὡς συνωνύμῳ τῷ θεός.)

θεο-ὕπστατος, ον, θεῖαν ἔχων ὑπόστασιν, θεοὑπόστατος δογματίζεται ἡ Χριστοῦ σάρκῳσις καὶ οὐδαμῶς ἀνθρωπο-ὕπστατος 'Εκκλ.

θεουργεῖν, κατασκευάζειν ὑπὸ τοῦ θεοῦ, θεοουργεῖσθαι πλάσκει τοῦ νόμου Γ. Κέρρ. τ. Α', σ. 88, 13, ἐκδ. Β.

θεοურγία, ἡ, θεῖον ἔργον, θαῦμα, 'Ιουλιαν. σ. 219Α, 'Εκκλ.

II. τέχνη, μαγεία, γητεία, Πορφύρ. παρ' Ἀδύοντι Civ. D. 10. 9· οὕτω, θεοουργία, τό, οὕτε μαγεύειν εἰδῶς οὕτε θεοουργία τι μελετήσας Δαμασκ. ἐν Φωτ. Πέδλ. 339. 11.

θεοουργικός, ἡ, ὁν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς θεοουργόν, ἀλήθεια 'Ισμλ. Μυστ. 21, 'Εκκλ. II. ἀρμόζων εἰς γόητα, μαγικός. Ἀδύοντι Civ. D. 10. 9.

θεοουργός, ὁν, ἐργαζόμενος τὰ ἔργα τοῦ θεοῦ, σκευός Θ., ἐπὶ τοῦ 'Αποστόλου Παύλου, Σουλ. 'Επιγρ. 8784b. II. ὡς οὐσιαστέ., ἱερεὺς, 'Ισμλ. Μυστ. 21, Πόλυδ. Α', 14.

θεο-ὕφαντος, ον, ὑφασμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, πορφύρα, στολή 'Εκκλ.

θεοφάνεια, ἡ, ἐμφάνισις τοῦ θεοῦ ἐν σαρκί, Σὺ μετὰ Μωσέως θεοφάνειας ἡξιωμένος 'Εκκλ. II. θεοφάνεια, ον, τά, αὐτόν· πρὸς θεοφάνεια II.

θεοφάνης, ἐς, ἀποκαλυφθείς ὡς θεός, Θ. Στουδ. σ. 801, ἐκδ. Μί.—'Επίρρ., θεοφανῶς ἐν μέσῳ διδασκάλων καθεζόμενος 'Εκκλ.

θεοφάνεια (ἐνν. ἱερὰ), τά, ἐκρηγὲν ἐν Δελφοῖς καθ' ἣν τὸ ἄγαλμα τοῦ 'Απόλλωνος καὶ ἄλλων θεῶν ἐδεικνύοντο εἰς τὸν λαόν, 'Πρόδ. I. 51, Φιλίστρ. Πόλυδ. Α', 34· πρὸς θεοφάνεια· ἐκρηγὲν ἐν Χίρ, Πίττιμ. CIG. 676, 3. II. παρ' 'Εκκλ., ἡ ἄορη τῆς θεοφάνειας, ἡτοι γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος.

θεοφαντός, ον, ἀποκαλυφθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Μητροδωρ. παρὰ Πλούτ. 2. 1117B.

θεοφάντωρ, ορος, ὁ, ὁ ἀποκαλύπτων τὸν θεόν, ἱερεύς, θεολόγος, Σουίβ. ἐν λ. Διωνύσιος—ὡς ἐπὶ Θ., θεοφάντορες ὅμοιοι 'Επίρρ. ἐν Jac. 'Ανθ. σ. 18.

θεοφάτος, θεοφάτιζω, = θεοφατος, θεοφατίζω, 'Ησυχ.

θεοφεγγής, ἐς, θείως, εἰσισίως λαμπρός, 'Εκκλ.

θεόφημος, ον, ὁ ἀγγέλλων τὸ θεῖον θέλημα, ἀστρολόγοι Μανίθ. I. 293., 4. 128.

θεοφότης, ον, ὁ, (φημί) ὑποφότης, προφότης. Εὐστ. Π. Ε. 5. 7.

θεοφθεγκτός, ον, λαληθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Εὐστ. 1381. 2.

θεοφθεγγία, ἡ, θεία ὁμιλία, Βυζ.

θεοφθογγος, ον, θεῖα φθεγγόμενος ἢ φεφθεγκτός, λύρα, λάγος Βυζ.

θεοφίλης, ἐς, (φιλέω) ἀγαπήτος τοῖς θεοῖς, τὸ τοῦ 'Ορατίου Diis carus, 'Πρόδ. I. 87· πόλις Πίνδ. I. 6 (5). 96· ἀντίθετ. τῷ Θεομιστής, πόλις.. Θεοφιλεστάτην Εὐκλ. ἐν 'Αδύλ. 13· χώρα Δίσχυλ. Εὐμ. 869 (ἐν τῷ ὑπερβ.)· τυχαί ἡ αὐτ. ἐν 'Αποσπ. 281· ἔορτῃ 'Αριστοφ. Βατρ. 443· μοῖρα Ξέν. 'Απολ. 32· ἐπιτήδευμα 'Ισοκρ. 166C (ἐν τῷ συγκρ.), πρὸς Πλάτ. Εὐθύφρ. 7Α· ἐπὶ προσώπων, ὁ αὐτ. ἐν Πόλ. 382B, κ. ἄλλ.: — Θεοφιλέεσσι, εἰ.., σημειῖον θείας εὐνοίας εἶναι αὐτ., Πλούτ. 2. 30 F.—'Επίρρ., Θεοφίλος πρᾶττω, ἐνεργῶ ὡς οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἢ θέλουσι, Πλάτ. 'Αλκ. I. 134D.—'Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 322.

θεοφιλήτος, ἡ, ον, ἡγαπημένος ὑπὸ τῶν θεῶν, ἀγνάν καὶ Θεοφιλάταν γυναῖκα Φιντ. παρὰ Στεφ. 445. 42.

θεοφίλια, ἡ, ἡ εὐνοία τοῦ θεοῦ, Οἰνόμε. παρ' Εὐστ. II, Ε. 230C.

θεοφίλιος, τό, ἀλοιφή ἣν ἐπέπλησεν ὁ ἱατρός Θεόφιλος, 'Αλέξ. Τραλλ. 2. σ. 131.

θεοφίλος, ον, = θεοφιλής, ὑπερβ. θεοφιλέατος, Εὐστ. Πονηρ. 145. 9.

θεοφιλότης, ἡ, = θεοφιλία, ἐπὶ ὑπὸ τῶν θεῶν φιλεῖσθαι καὶ παρὰ τῶν θεῶν πολλῶν τυγχάνειν Μένανδ. ἐν Walz. Ρητ. 9. 199

θεόφιν, 'Επικ. γεν. καὶ δοτ. ἐνικ. καὶ πληθ. τοῦ θεός,

θεόφωτος, ον, φοβούμενος τὸν θεόν, θεοσεβής, Κύριλλ.—'Επίρρ. -βως, 'Εκκλ.

θεόφοτος, ον, κατεληγμένος ὑπὸ θείας μανίας, ἐπὶ Θ. τῆς Κασσάνδρας, Τριφιδ. 374· μάντις Τζέτζ. μαθ' 'Ομ. 571.

θεοφορέω, φέρω ἐν ἱμαστί τὸν θεόν, Κλήμ. 'Αλ. 748. II. θεοποιῶ, τὸ πῦρ Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 9. 32.

III. Παθ., κατέχεται ὑπὸ θεϊτικῆς τινος, εἰμαι θεόπνευστος, Λουκ. Φιλοφ. 38,

Σίξτ. Έμπ. Π. 1. 101, Λογγίν. ἡ Θεοφορουμένη, ὄνομα δράματος τοῦ Μενάνδρου.

Θεοφορήσεις, εως, ἡ, ἱμπνευσις, Διον. Ἀλ. 2. 10, Πλούτ. 2. 278 C.

Θεοφόρητος, ον, κατεχόμενος ὑπὸ θεοῦ, θεόπνευστος, Δισχύλ. Ἀγ. 1140, Πλούτ. 2. 54C. Θεοφόρ., ὄνομα δράματος τινος τοῦ Ἀλκίειδος.—Έπίρρ.—τως, Πλούτ. 2. 45F. II. ἐνεργ., ὃ φέρων θεὸν ἢ θεόν, Λουκ. Ὅνος 38.

Θεοφορία, ἡ, = θεοφορήσεις, ἐν τῇ πληθ., Στράβ. 557, 761. ἔνικ. ἐν τῇ ποιητ. τύπῳ θεοφορή, Ἀνθ. Π. 6. 220.

Θεοφόρος, ον, (φέρω) φέρων θεόν, πόδες Δισχύλ. Ἀποσπ. 224. 2) θ. ὀνόματα, ὀνόματα παραγόμενα ἐξ ὀνομάτων θεῶν, ὡς Διόδωρος Ἀθην. 418E. II. θεόφορος, ον, θεοφόρητος, κατεχόμενος ὑπὸ θεοῦ, θεόπνευστος, ἔνθεος, πόθεν... θεοφόρους ἔχει ματαίους θύας... Δισχύλ. Ἀγ. 1150.—ὡσαύτως παρὰ Χριστιανοῖς συγγραφῶν, ὡς Σουλ. Έπιγρ. 8766.

Θεοφράδης, ἐς, (φράζω) ἡμιλῶν ἐκ μέρους τοῦ θεοῦ, προφητικὸς, Μουσάτε Θεοφράδης Ὀρφ. Ἀποσπ. 37, Ἀνθ. Π. 1. 10, 2. Χριστόδ. Έκφρ. 262. II. Παθ., ῥηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Νόνν. Ἰω. 12. 8, 26.

Θεοφράδεια, ἡ, θεὸς λόγος, χρησμός, Ἡσύχ. Θεοφράδων, ον, = Θεοφραδῆς I, Φίλων 1. 516., 2. 176.

Θεοφροσύνη, ἡ, εὐσεβεία, γνώμη θεοσεβῆς, Ἡσύχ.

Θεοφροῦρητος, ον, φουροῦμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Βυζ., Έκκλ.

Θεόφρων, ον, γεν. ονος, (φρῆν) ἔχων θεῶν φρόνημα, θεῖα φρονῶν, εὐσεβής, Λατ. prius, κοῦρος Πίνδ. Ο. 6. 70. Κάδμος Ποιητ. παρ' Ἀθην. 465F, Ἀνθ. Π. 8. 3, 10, 52.—Έπίρρ.—άνας, Έκκλ.

Θεοφύλακτος, ον, φυλάσσόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, πόλις Βυζ.

Θεοφύλαξ, ακος, ὃ, φύλαξ θεοῦ, Σχόλ. εἰς Πίνδ. Ν. 3. 119.

Θεοφύτης, ον, πεφυτευμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, καὶ Θεοφύτευτος, ον, Βυζ., Έκκλ.

Θεοφωνέω, ἡμιλῶ ἐκ μέρους τοῦ θεοῦ, προφητεύω, Ἠλιόδ. 2. 11.

Θεοφάρακτος, ον, κηραγμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, γράμματα, πλάκες Έκκλ.

Θεοχάριτος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ χαρισθείς, ἔδνον Θ. Στουδ. σ. 668, ἔκδ. Μ.

Θεοχαρίτωτος, ον, ἡμιωμένος τῆς θείας χάριτος, ἡμέρα, κάλλος, ὄνομα Έκκλ. καὶ Θεόχαρις, ετος, Ἰλυσσ.

Θεοχολωσία, ἡ, = θεομηνία, Ἰω. Λυδ. 296. 1. 229. 7, Σχόλ. εἰς Ὁδ. Θ. 232.—ὡσαύτως, -χολωσύνη Σχόλ. εἰς Πίνδ. Ν. 3. 119.

Θεοχολωτίομαι, Παθητ., γίνομαι θεοχόλιωτος, Μαρσῦας Θεοχολωτήθεὶς Ἰω. Μαλαχ. 76. 15.

Θεοχόλιωτος, ον, ὑπὸ τὴν ὄργην τοῦ θεοῦ διατελῶν, Ἀδρ.

Έπίκτ. 2. 8, 14., σ. 1. 37.

Θεοχηματιστος, ον, θεῖους χρησιμῶς ἑξαγγέλλων, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 149.

Θεόχρηστος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ χρησιμοδοτηθεὶς, ῥηθεὶς, λόγια θ, περὶ τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου, Φίλων 2. 577. πρὸλ. Πυθόχρηστος.

Θεόχρηστος, ον, κεχρημένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Έκκλ. II. Θεόχρηστον, τό, «κολλῶνται πρὸς τὰς ἐπιφορὰς» (πόθος τῶν οφθαλμῶν) Siebel nonneau recuill σ. 39—42.

Θεοχώρητος, ον, περιέχων τὸν θεόν, σκηνή, σκεῦος Έκκλ.

Θεοφάλης, ου, ὃ, θεὸς ψάλης, ἐπὶ τοῦ Δαβὶδ. Εὐστ. Ποινημάτ. 1. 32.

Θεόφρων, ον, διὰ τῆς ψήφου τοῦ θεοῦ, κρίσις Θ. Στουδ. σ. 1128, ἔκδ. Μ.

Θεοφεία, ἡ, τὸ ἰδεῖν τὸν θεόν, Μ. Ἀκομ. τ. Β'. σ. 382 κ. ἄλλ., ἔκδ. Α.

Θεῶω, μεταβάλλω εἰς θεόν, θεοποιῶ, Οἰνόμ. παρ' Εὐστ. Π. Ε. 230C.—Παθ., γίνομαι θεός, γυνὴ Θεωθεῖς Καλλ. εἰς Ἀρ. 159. πληροῦμαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Έκκλ.

II. = θεῶω I, Ἀραρῶς ἐν «Καμπυλωνί» 4.

Θεράπεινα, ἡ, θηλ. τοῦ Θεράπων, ὑπηρέτρια, Ἠρόδ. 3. 134, Ἀνδοκ. 9. 20, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 11, Μένανδ., κλ.

Θεράπεινίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Πλούτ. Ἀντων. 29, Λουκ. Ἀλ. 17, κτλ.

Θεράπεινίς, ἰδος, ἡ, = Θεράπεινα, Πλάτ. Νόμ. 808A, Μένανδ. Έαντ. 3.

Θεράπεια, ἰων. -ητη, ἡ, (Θεραπεία) ὑπηρεσία, περιποίησις ἐντεῦθεν κατὰ ποιήσεως σχέσεις, I. ἐπὶ πραγ. Θ. Θεῶν, ὑπηρεσία πρὸς τοὺς θεούς, θεῖα λατρεία, Πλάτ. Εὐθύφρ. 131F. Θεῶν καὶ ἡρώων ὃ αὐτ. ἐν Πολ. 427B, κτλ.—ὡσαύτως, ἡ περὶ τοὺς θεοὺς θ. ἱσοκρ. 226A. ἀγυιάτιδες Θ., λατρεία τοῦ Ἀγυιεύς Ἀπόλλωνος, Εὐρ. Ἰωνι 187. τὴν Θ. ἀποδιδόναι ταῖς θεαῖς Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 9, 91.—ἀπολ., πάσαν Θερ. ὡς ἰσθόςτος Θεραπευόμενος Πλάτ. Φαῖδρ. 255A, πρὸλ. Εὐρ. Ἠλ. 744, Ἀντιφῶν 126. 18.—ὡσαύτως ἐπὶ τῶν γονέων, Πλάτ. Νόμ. 886C.

2) ὑπηρεσία πρὸς ἀπόλαυσιν εὐνοίας, περιποίησις, Λα. οθεακίμην, θ, τῶν αἰ προσοτώτων Θουκ. 3. 11. ἐν πολλῇ Θεραπείᾳ ἔχω, περιποιῦμαι τινα πολύ, ὃ αὐτ. 1. 55. Θεραπείᾳ θεραπεύομαι τινα Ξεν. Ἠλ. 2. 3, 14. Θεραπείαι προσαγαχέσθαι Ἰσοκρ. 31B,

πρὸλ. Δημ. 1304. 9, κτλ.

II. ἐπὶ πραγμάτων, περιποίησις, φροντίς, μέριμνα, τοῦ σώματος, τῆς ψυχῆς Πλάτ. Γοργ. 464B, Λάχ. 185E. παιδὰς Θεραπείας δεομένους Λυσ. 134. 2. Φ. καὶ ἑσθῆς, κασμήματα, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11. 4.

2) ἱατρικὴ Θεραπεία, ἱππ. π. Ἀρῶρ. 839, κτλ.—καθόλου, περιθαλψίς, περιποίησις εἰς ὁσενῆ, Θουκ. 2. 51, κτλ.—τῶν καμνόντων ἡ Θ. Πλάτ. Πρωτ. 345A. οἱ ὑπὸ τῶν ἱατρῶν Θερ. οἱ διὰ καύσεων γιγνόμεναι, Θεραπεία διὰ καύσεως (καυτηρίου), αὐτόθι 354A. ἡ ἐκ τῶν γραμμῶν Θ., ἡ τεχνικὴ ἐπιστημονικὴ Θερ., secundum artem, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 16. 7.

III. ἐπὶ ζῴων, περιποίησις, ἀνατροφή, Πλάτ. Εὐθύφρ. 13A, Ἀριστ. 1. Ζ. 6. 25, κ. ἄλλ.—ἐπὶ φυτῶν, καλλιέργεια, Πλάτ. Θεοτ. 149E. ἐπὶ γῆς, Φαῖδρ. 1. Φ. 2. 2. 12.

IV. ἐν περιληπτικῇ σημασίᾳ, ὃ θεραπεύοντες, οἱ ὑπηρετοῦντες, ἡ ἀκολουθία, Ἠρόδ. 1. 199., 5. 21., 7. 184. σὺν ἱππικῇ Θερ. Ξεν. Κύρ. 4. 9. 1. ὃ ἐπὶ τῆς Θερ. Πολύβ. 4. 87, 5.

Θεράπειμα, τό, ὑπηρεσία γινόμενη εἰς ἕτερον, I. Θ. Θεοῦ, θεῖα λατρεία, Πλάτ. Ὀροι 415A. 2) περιποίησις, ὑπηρεσία πρὸς τινα, ἔθνικα Θ. Πλάτ. Νόμ. 718D, πρὸλ. Πλούτ. 2. 117C.

II. μέριμνα, φροντίς, περιποίησις τοῦ σώματος, Πλάτ. Γοργ. 524B. 2) ἱατρικὴ Θεραπεία, ἱππ. Μαχλ. 866, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 9. 21, κτλ.

Θεράπεισθα, ἡ, σπανιώτερος τύπος τοῦ Θεραπεία II, Ἡσύχ.—ἀλλὰ κατὰ τὸν Λοβίκ. ἐν φρον. 5, γραπτέον Θεραπεισθα, ὅπερ ὃ Πολύδ. (I'. 75) ἀποδοκιμάζει.

Θεραπεύομαι, ον, δυνάμενος νὰ θεραπευθῇ, μεταγιν.

-θεραπεύεις, εως, ἡ, Θεραπεία, Γ. Παχ. τ. Β'. σ. 274, 14, ἔκδ. Β.

Θεραπεύεσθαι, ῥημ. ἐπὶ τοῦ Θεραπεύει, δεῖ Θεραπεύειν, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 28, Ἀριστ. Ρητ. Ἀλ. 30. 7, Πλάτ. Πολ. 408B.

Θεραπευτήρ, ῥηρ., ὃ, = τῷ ἑπομ., Ἀρχύτ. παρ' Ἀθην. 343B, Πλούτ. Λυκ. 11. ὃ περὶ τῷ σώματι Θ. Ξεν. Κύρ. 7. 5, 65.

Θεραπευτής, ον, ὃ, ὃ τοὺς θεοὺς ὑπηρετῶν, λατρεύων, λέτρις, Θ. Ἀρεως, Θεῶν Πλάτ. Φαῖδρ. 252C, Νόμ. 740B. ὁσίων τε καὶ ἱερῶν αὐτόθι 878A.—οἱ Θεραπευταί, ἱερεῖς τῆς Ἰσιδος ἐν Δίλφ., Σούλ. Έπιγρ. 2295, πρὸλ. 2293. παρὰ Φίλων καὶ τοῖς Έκκλ. διαμαρτυρούμενος εἰς τινας ἀσκητίας. 2) ὃ ἐπιμελούμενος ἡ περιποιῶντας ἀνδρα ὑψηλῆς περιουσίας, οἱ ἀμφὶ σὸν πάππον Θ. Ξεν. Κύρ. 1. 3, 7.

II. ὃ περιποιῶντας πρᾶγμα τι, ἐπιμελῶς φροντίζων περὶ τινος, μ. γεν., τοῦ σώματος Πλάτ. Γοργ. 517E. τῶν περὶ τῷ σώματι ὃ αὐτ. ἐν Πολ. 369D. 2) ὃ ἐπιμελῶντας τῶν ὁσενῶν, τῶν καμνόντων αὐτόθι 341C. ἀπολ., ἱατρός, Ἰουστίν. Μάρτ. ἐν Ἀπολ. 1. 21, πρὸλ. Πολύδ. Α'. 14, Ἡσύχ.

Θεραπευτικός, ἡ, ὄν, ἔχων κλίσιν πρὸς ὑπηρεσίαν, μετὰ γεμ., τῶν φίλων Ξεν. Ἀγασ. 8, 1. τῶν Θεῶν Πλάτ. Ὀροι 412E. ἔχων κλίσιν ἡ διδασίαν πρὸς περιποίησιν, πρόθυμος εἰς ταῦτα, τῶν θυγατρῶν, τοῦ πλήθους, κτλ., Πλούτ. Λυσάνδ. 2, κτλ.

2) ἀπολ., ἐνδραῶν, εὐγενῆς τοὺς τρόπους, ὑπηρετικὸς, περιποιητικὸς, ἐπὶ καλῆς καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 28, Πλούτ. Λουκούλ. 16, κτλ.—Έπίρρ.—κῶς, ὃ αὐτ., ἐν Ἀρτοῖ. 4, κτλ.

II. ἔχων τάσιν νὰ φροντίζῃ περὶ τινος, μεριμνῶν διὰ τι, λόγου Μένανδ. Πλοκ. 1. 15. 2) ἰδίως ἐπὶ ἱατρικῆς Θεραπείας, ἔξισ Θ., φιλάσθενος κατάστασις τοῦ σώματος (Θεραπείας δεομένη), Ἀριστ. Πολιτ. 7. 16, 12. ἡ Θεραπευτικὴ = Θεραπεία, Πλάτ. Πολιτικ. 282B. Θ. μέθοδος, ἀγωγή, ἡ τέχνη τοῦ θεραπεύειν, Γαλην.—μεταρ., Θ. μύμων, θεραπεύων ἑλλείψεις, Γρηγ. Ναξ.

Θεραπευτής, ὄν, δν δύναται νὰ θεραπεύσῃ, νὰ καλλιεργήσῃ τις, βιβλακτοῦ ὄντος καὶ Θεραπευτοῦ (τοῦ πράγματος ὅπερ καλεῖται ἀρετὴ) Πλάτ. Πρωτ. 325B. 2) θεραπεύσιμος, πάθος Ἀριστ. 1. Ζ. 10. 3, 18.

Θεραπεύω, μέλλ.—εὔσω Ἀττ., κλ.—Μέσ, μέλλ.—εὔσομαι Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 390; ἀόρ. ἐΘεραπεύαμην Νικόστρ. παρὰ Στράβ. 447. 32, Έβδ., Ἰαλν.—Παθ., μέλλ.—εὐοήσομαι Ἰαλν.—ὁλλὰ μέσ, μέλλ. ἐπὶ παθ. σημασι., Ἀντιφῶν 126. 18, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 135E. ἀόρ. ἐΘεραπεύοην Πλάτ., κλ. (Ἰωκ. συγγενὲς τῇ Θέρῳ) πρὸλ. Θεράπων, Θεραψ, κτλ.)

Ῥίμαι ὑπηρετῆς, ὑπηρετῶ, Ὁδ. Ν. 265 (εὐδαμῶς ἀλλογυῖ παρ' Ὀμ.) ἄλλὰ Μέσ, ἐν Ὀμ., Ἰγν. εἰς Ἀπόλλ. 390.—ἀκολουθῶ ἐπὶ διαφόρων σχέσεων, πολὺ ὁμοίως τῇ Λατ. colere. 1) ὑπηρετῶ, λατρεύω τοὺς θεούς, ἀθανάτους, θεοὺς Θερ., Λατ. colere ἰσοκρ. 110, Ἠρόδ. 2. 37. δαίμονα Πίνδ. Π. 3. 194. Διδόνυσον, Μούσας Κύρ. Πάχ., 82. 1. Τ. 1105. τοὺς θεοὺς (ἴδε Θεραπεύεσθαι) Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 28, κτλ.—ὡσαύτως, Θ. τοὺς ναοὺς, ὑπηρετῶ, περιποιῶμαι, Εὐρ. Ἰωνι 111, πρὸλ. Πλάτ. Πολ. 469B. ἀπολ., λατρεύω, Λυσ. 107. 38.—ὡσαύτως, ὑπηρετῶ ἡ τιμῶ τοὺς θεοὺς μου, Εὐρ. Ἰωνι 183, Πλάτ. Πολ. 467A, Μένανδ. 91A. ὑπηρετῶ, ὑπακούω εἰς τινα κύριον, κτλ., ὃ αὐτ. ἐν Εὐθύφρ. 130D. Θ. τὰς Θῆκας, πόβομαι τῶν ἀνδρῶν τοὺς τάφους, ἡ αὐτ. ἐν Πολ. 469A. 2) παρὰ παλαιοῖς, ὑπηρετῶ, περιποιῶμαι, τινὰ Ἠρόδ. 3. 80, Ἀριστοτ. ἱππ. 59, 1260, Ξεν., κλ.—καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, καλῶς εἰς, Ἰσοκρ. 3. 12. Θ. τὸ πληθεύει, τοὺς πολλοὺς ὃ αὐτ. 1. 9, Πλούτ. Περικλ. 34. κατενιάζω, καταπραύνω, τινὰ γυμνάτων δόσει

Θουκ. 1. 137, πρβλ. Ἡρώδιαν. 2. 2· τὸ θεραπεύων = οἱ θεραπεύοντες, Θουκ. 3. 39· θ. γυναῖκα, περιποιῶμαι, Ξεν. Κύρ. 5. 1, 18. 3) ἐπὶ πραγμάτων, σκέπτομαι περὶ τινος, ἐπιμελούμαι, Λατ. *inseruire*, τὸ ἐπιμελεῖν, Θουκ. 3. 56· ἡδονήν θερ., παρα-
δίδωμαι εἰς τὴν πρὸς τὰς ἡδονὰς ὁρμήν, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 41· τὰς θύ-
ρας τινὸς θερ., ἀναμῖνω παρὰ τὴν θύραν τινὸς ὡς θερᾶν, αὐτὸς
3. 1, 6., 3. 47· αὐτὰς βασιλικὰς θερ. Διογ. Λ. 9. 63, πρβλ.
Μένανδ. ἐν Ἀδελφ. 348.

II. λαμβάνω πρόνοιαν, φροντίζω, ἀνθρώπους, ἐπὶ τῶν θεῶν, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 10.—Πλάτ., μὴ θερ-
απευθεῖσιν εἰς ἀρετήν, ἐπὶ ἀνθρώπων ἀπαιδεύειν, Πλάτ. Πρωτ. 325C.
2) ἐπὶ πραγμάτων, θερ. τὸ πορὼν, προσέχειν
εἰς τὸ παρόν, φροντίζω, πρόνοιαν περὶ αὐτοῦ, Σοφ. Φ. 149· τὸ ναυ-
τικὸν Θουκ. 2. 65· τὴν ἀνοιξίν τῶν πυλῶν ὑπὸ αὐτ. 4. 67· θερ.
τοὺς καιροὺς Διμ. 327, 26.—οὕτως μετ' ἀπαρ., φροντίζω ὥστε...
Λατ. *operam dare ut...*, θερ. τὸ μὴ θαρρύνειν Θουκ. 6. 61,
πρβλ. 7. 70, κτλ.—Θ. εἴ τι ὡς... δ' αὐτ. 6. 29, Λόγγος 4. 1.

3) θερ. τὸ σώμα, φροντίζω περὶ τοῦ σώματός μου, ἐνδύομαι λού-
μαι, κτλ., Λατ. *cuiusmodi curare*, Πλάτ. Ἰωργ. 513D· θ. τὰς τρί-
χας Λόγγος 4. 4· μύριος χαίτην θ. Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 101C·
θ. τοὺς πόδας Ἡρόδ. κτλ. 4) περιποιῶμαι, ἀναπαύσσω, τὴν
ψυχὴν, τὴν εὐδαιμονίαν Πλάτ. Κρατ. 440C, κτλ.—θ. κάδεα, ὡς
τοῦ τοῦ Ὀμ. πῆσσειν, Πίνδ. 1. 8 (7). 16· ἀλλὰ, θ. ζυστυρίαν
Λουκ. πρὸς Ἀπαῖδ. 6.

5) θ. ἡμέραν, τηρῶ ἡμέραν τινὰ ὡς
ἐοικέν, Ἡρόδ. 3. 79· θ. τὰ ἱερά, = Λατ. *sancta rite curare*, Θουκ.
4. 98.

6) θεραπεύω ἱατρικῶς, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰππ. 11, Θουκ. 2.
47, 51· τοὺς τετρωμένους Ξεν. Κύρ. 3. 2, 12· μὴ θεραπεύειν
βέλτιον θεραπευόμενοι γὰρ ἀπόλλυνται ταχέως [καρκῖνοι
κρυπτοί] Ἱππ. Ἀρ. 1257· ταύτην τὴν θεραπείαν θεραπεύ-
σθαι Ἀνδοκ. 126, 18· θ. νόσημα, εἰσέρχεται, ἐπιφέρειν θεραπείαν
Λουκ. πρὸς Ἀπαῖδ. 6. 684C· τοὺς ἐρῶντας
Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 13, 7.—μεταφ., ὁ κοινὸς ἱατρός σε θερα-
πεύσει χρόνος Φιλίππιδ. ἐν Ἀδελφ. 8· λύπην... οἶδε θερα-
πεύειν λόγος Μένανδ. ἐν Ἀδελφ. 65· τὰ πονοῦντα μέρη τῆς
νεύσεως Διόδ. 4. 41· τὴν ὑποψίαν Πλούτ. ἐν Λουκούλ. 22. 7)
ἐπὶ ζῴων, θερ. Ἱππους, τρέφω, περιποιῶμαι, Πλάτ. Γοργ. 516E.
8) ἐπὶ γῆς, καλλιεργῶ, Ξεν. Οἰκ. 5, 12, πρβλ. θεραπευ-
τίον· ἐνδύομαι θερ., καλλιεργῶ, περιποιῶμαι, Ἡρόδ. 1. 193· στέ-
λεχος Θεόδωρ. 1. Φ. 2, 7, 3.

θεράπην, ἡ. ἱων. ἀντὶ θεραπείας, Ἡρόδ.
θεράπην, α. ον. ἱων. καὶ ποιητ. ἀντὶ θεραπευτικῆς, Ἀνθ.
11. 7. 158· ὄλη. θεράπην, ἰδός, Χρησμ. παρ' Ἰουλιαν. 451B.
θεραπείδιον, τὸ ἱατρικόν, Σχολ. εἰς Λουκ. Ἀλέξ. 21.
θεράπης, ἰδός, ἡ = θεραπαινίς, τοῦ ἥττονος Ὁ., εὐνοῦσα
τὸ ἀσθενέστερον μέρος, Πλάτ. Μενεξ. 241E.

θεράπην, ἡ. ποιητ. συνηρη. ἐκ τοῦ θεράπαινα. ὑπηρετρία,
Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 157, Εὐρ. Ἐκ. 482, Ἀπολλ. Ἰδ. Α. 786.

II. κατοικία, διαμονή, Εὐρ. Τρω. 211, Βάκχ. 1043, Ἡρ.
Μαιν. 370, Νικ. Ὁ. 488 (ἐκτὸς ἂν εἶναι κύρ. ὄνομα ἐν τῇ χωρίῳ
τοῦτοίς). III. θεράπην, παλαιὰ Λακωνικὴ πῆλιξ, ἔχουσα
ναὸν τῶν Διοσκόρων (ὅθεν καλοῦνται θεραπναῖοι), Πίνδ. Π. 11.
95, Ἡρόδ. 6. 61, κτλ. ὡσαύτως θεράπναι, Ἀλκαί παρ' Ἀρπ.,
Ἰσοκρ. 218D. Πρβλ. Ἑμμελ. ἐν Εὐρ. Βάκχ. 100 ἄνωγ. — Καθ'
Ἠσυχ. «θεράπναι» αὐλῶνες, σταθμοί.

θεραπνίδεα, ἡ. ὀρεθ. παρὰ Ἀλκιονίαν Ἠσυχ.
θεραπνίς, ἰδός, ἡ, ποιητ. συνηρ. ἐκ τοῦ θεραπαινίς, Ἀνθ.
Π. 9. 603.—θεραπνίνον, Ἠσυχ.

θεραπνόντιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ θεράπων, Λατ. *curvulus*, Πι-
νυλλ. Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Γ', 74 Δινδ., Διογ. Λ. 4. 59.

θεραπνόντες, ἰδός, ἡ, ἀνέχουσα εἰς θεράπαιναν, θ. φερνὴ
Δισχύλ. Ἰκτε. 979.

θεραπνουσία, ἴδε ἐν λ. θεραπευσία.

θεράπων [ἄ], οντος, ὁ, ὅς, πληθ. θεραπνόντεσσι Πίνδ. Π.
4. 71: — ὑπηρέτης, ἀκόλουθος, Ὀδ. Π. 253, κτλ.: ἀλλὰ παρὰ
τοῖς ἀρχαιότατοις Ἕλλησιν ἀεὶ ποτε διαφέρει τοῦ δοῦλος, δηλοῦν
ἐλευθέρων καὶ ἐντίμων ὑπηρεσίαν (πρβλ. δράστης) καὶ παρ' Ὀμ.
εἶναι πολλὰκις = τῷ πατρὶος, ὑπᾶν, αὐτῆρος ἐν δούλοις, ἔν καὶ
κατώτερος κατὰ τὴν τάξιν ἢ τὸ ὄνομα, ὡς ὁ Πάροκλος ἦτο θερά-
πων τοῦ Ἀχιλλεύος, Ἰλ. Π. 244, Σ. 152· ὁ Μιρμένης τοῦ Ἰδομε-
νέως, Ψ. 113· ὁ Ἑγεωνεύς τοῦ Μενελάου (καὶ ὅμως καλεῖται
ἡρέων), Ὀδ. Δ. 22· καὶ πάντες οἱ Ἕλληνες ἡγεμόνες καὶ οὐκ
ἡράποντες τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ἰλ. Τ. 149· ἀλλὰ τοῦ ἱερατῆρος να-
ύαρχος οὗτος ὁ ἡνίοχος, ἡνίοχος θεράπων Ε. 580, Θ. 110· καὶ ὁ
κέρουδ, Α. 321, Ὀδ. Σ. 424· προτίει οἱ βασιλεῖς ἐκδιδόντες Διὶ
θεράποντες Α. 255· οἱ πολέμοι θεράποντες Ἀργεῖος Ἰλ. Π.
110, κτλ.: ἀκόμα καὶ ποιηταὶ Μουσάων θεράποντες Ἰγν. Ὀμ.
32. 20, Ἰσοκ. Θ. 100, Θιογ. 700, Ἀριστοφ. Ὀρν. 909· ὁ ἔριος εἶναι
Ἀγροῦργις Ὁ., Πλάτ. Συμπ. 203C· ἀκόλουθος καθόλου, ἔαρις,
Ἀπόλλωνος Πίνδ. Ο. 3. 30, πρβλ. Πλάτ. Φαίδων 85A—μετὰ
δοσ., εἰκος, ἐξένοισι θεράπων Πίνδ. Ο. 13. 3· λωτὸς, ὁ Μου-
σῶν Εὐρ. Πηλ. 717. II. βραδύτερον ἀπλῶς, ὑπηρέτης, Ἠρόδ.
1. 30., 3. 103, Ἀριστοφ. Πλ. 3. 9, κτλ. καὶ ἐν Χίω θεράποντες

ἐκδιόντο οἱ δοῦλοι, Ἀρνόλδ. Θουκ. 8. 40, πρβλ. Ἀνδοκ. 2. 35,
Λυσ. 111, 17.

θεράψ. ἄπος, ὁ, σπάν. ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ θεράπων, Σουλ.
Ἐπιγρ. 4709· αἰτ. θεράψα Ἀνθ. Πλάτ. 306. 10· ἀλλὰ συνήθως
κατ' ὄνομα, πληθ. θεράπες, Εὐρ. Ἰων. 94, Ἰκτε. 762, Ἰων Χίος ἐν
Ἀποσπ. 2. 2, Ἀνθ. Π. 12, 229, Πολυδ. Σ', 132.

θερεία, ἡ, θέρος, ἴδε ἐν λ. θέρετος.

θερεισαυλος, ον, ἐν θερινῇ κατοικίᾳ διατρίβων, Θεόγνιστος. 96, 5.

θερεῖ-θυτος, ον, (βόσκω) χρησιμεύων κατὰ τὸ θέρος εἰς βο-
σκήν, ἔχων κατὰ τὸ θέρος βοσκήν, Εὐστ. 222, 20.

θερεῖ-γενής, ἐς, αὐξανόμενος κατὰ τὸ θέρος, κύμινον Νικ. Θ.
601.

II. θερμός, ὕδατα Νόνν. Δ. 26, 229.

θερεῖ-λεχής, ἐς, κατάλληλος πρὸς κατάχλινον κατὰ τὸ θέρος
(ἐνεκα τῆς σκιάς), Πλάτωνος Νικ. Θ. 385.

θερεῖ-νόμος, ον, κατὰ τὸ θέρος τρέφων, θ. πόα, θερινὴ βοσκή,
νομή, Διον. Ἀλ. 2. 2.

θερεῖς, α. ον, ὡσαύτως ος. ον, ἴδε κατωτ., (θέρος): — ἀν-
ήκων εἰς τὸ θέρος, ἐν καιρῷ τοῦ θέρους, αὐχίς Ὁ., θερινὴ ξηρασία,
Ἐμπεδ. 404 Σιμν.· ὀρέπανον Ὀρν. Γ' μν. 39. 11· καρποὶ αὐ-
τόθι 18· θέρεος ὥρα Αἰλ. π. Ζ. 2, 25.

II. θερεία, ἱων. -εῖη (ἐν. ὦρα), ἡ = θέρος, ὥρα τοῦ θέρους, «καλοκαίρι», Ἡρόδ.
1. 180, Ἀριστ. Θάουραστ. 114· τῆς θερείας, ἐν καιρῷ θέρους, Νικ.
Ἀποσπ. 10· ὑπὸ τὴν θερείαν Διόδ. 3. 24· καὶ ἐν τῇ πληθ., παῖς
θερείας Πίνδ. 1. 2. 61· ὡσαύτως, ἡ θέρεος Λιβάν. 3, ο. 153.

III. ὑπερθ. θερεῖτατος, ον, θερμότερος, Ἀρατ. 149, Νικ.
Θ. 409.—Παρά περὶ τοῦ κινώτερος τύπος εἶναι θερινός.

θερεῖ-ποτος, ον, (πίνω) ποτιζόμενος ἐν καιρῷ τοῦ θέρους,
γῆραι, περὶ τῆς Λιγύππου, Λυκάορ. 847.

θερεῖω, μεταγεν. ποιητ. τύπος τοῦ θέρω, Νικ. Θ. 124, Ἀλ.
680, ἐν τῷ Μέσῳ εὐνῶ.

θερεῖραν, τό, (θέρος) τόπος ἐνδιατρίβειν θέρους ἐπιτήδειος, Ἱππ.
παρὰ Γαλῆν.

θερηγᾶνον, συνηρ. θερηγνον, τό, (θέρος) τὸ πλεονὸν πάτωμα
τῆς θεριστικῆς ἀμάξης, καὶ ἐπὶ τῶν ἀμαζῶν παραπλεγμα τὸ ἐπὶ τῇ
τῶν ἀσταχῶν παρακομιδῇ γιγνόμενον, Ἠσυχ., Ε. Μ.

θερίζω, ποιητ. ἄπαρ. θερίζων Ἀριστοφ. Ἀχ. 947: — μίλλ.
βαρύνω Εὐστ., Ἀττ. θερίζω Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 10, 21—ἀρ.
ἐθέρισα Σοφ. Α'. 239, συνηρ. ἐθέρισα Δισχύλ. Ἀγ. 536 (πρβλ.
ἀποθερίζω): μεταγεν. (ὑποτ.) ἐκ-θερίζω Ἀνακρέων. 9. 7.—

Μίσ., ἴδε κατωτ.—Παθ., ἀρ. ἐθερίσθην πρκα. τεθέριμαι·
ἴδε κατωτ. (θέρος). Ἐκτελῶ θεριστικὰ ἔργασι, θερίζω, οἶτον,
κρίθας, καρπὸν Ἡρόδ. 4. 42, Ἀριστοφ. Ὀρν. 506, κτλ. Συχνά-
κις συνδυάζεται μετὰ τοῦ σπειρώ, ὡς, αἰσχροῦς μὲν ἐσπερας,
κακῶς δὲ ἐθέρισας Ἰοργ. ἐν Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 4, πρβλ. Πλούτ.

2. 3941· ποτὶν τινα εἶναι μετὰ ταῦτα τὴν ῥητορικὴν καρπὸν
ὡν ἐσπερε θερίζειν Πλάτ. Φαίδρ. 260D.—Μίσ., καρπὸν
ἀποδοθεῖσθαι Ἀριστοφ. Πλ. 515.—Παθ., ἂ [δράγματα]
ἐτυγον... τεθερισμένα Σεν. Ἠλλ. 7. 2, 8.

2) μεταφ. ὡς καὶ
ἐν, Ἀρητὸν... θερίζοντα βροτοῦσι Δισχύλ. Ἰκ. 638, πρβλ. Ἀγ.
536· βίον Ὁ. ὥστε κάρπιον στάχυν Εὐρ. Ἀποσπ. 757· θερί-
ζειν Ἀσίαν, λεηλατεῖν αὐτήν, Πλούτ. 2. 182A.

3) ἀποκό-
πτω, τοῦ μὲν κεφαλῆν καὶ γλῶσσαν ἀκραν βίπτει θερίσας
Σοφ. Α'. 239, πρβλ. Εὐρ. Ἰκ. 717, Ἀνθ. Πλάτ. 9. 451· θερίσας
στάχυν, ἀποκόψας, Ἀνθ. Π. 4. 2· ἀποθερίσαντες τῆς Ἱππ.
τὴν χαίτην, ἀποθερίσαντες, ἀποκείραντες, Αἰλ. π. Ζ. 2, 10.—

Παθ., πώλου δίκην, ἥτις συναρπασθεῖσα βουκόλων ὕπο...
ἀγρία χερὶ θέρος θερισθῇ ἐανθὸν αὐχένων ἀπο Σοφ. Ἀποσπ.
587, 588, πρβλ. ἀποθερίζω.

4) μεταφ., κάμνω καλὸν θε-
ρισμόν, δηλ. ἐπιτυγχάνω, μέλλω γὰρ τὸ θερίζειν Ἀριστοφ. Ἀγ.
947 (ἐνθα ἴδε Σχολιαστὴν, ὅστις εἶδει διὰ τοῦ ἐμνηνέαν).

5) ὁ θερίζων (μετὰ τῆς λέξεως λόγος ἢ καὶ ἄνευ αὐτῆς), ἰδός: συλ-
λογισμοῦ, Λουκ. Βίον Πρῶτος 22, Συμπ. 23.

II. ἀρετὴ, διέχουσι τὸ θέρος, Ξεν. 3. 5, 15· θερίζουσι ἐν τοῖς ψυχροῖς,
χειμάζουσι δ' ἐν τοῖς ἀλεεινοῖς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 12,
2, 13, 6, 19, 2· πρβλ. ἐαρίζω.

θερίνεος, α, ον, — θέρεος, τροπέων τῶν θερινέων, τῶν
θερινῶν τροπῶν (δηλ. 8/21 Ἰουνίου), Ἡρόδ. 2. 19.

θερενός, ἡ, ὄν, «καλοκαίρινος», ἀ συνήθως περὶ τοῦ τοῦ θε-
ρινῶν, Ἱππ. π. Ἀλφ. 282, πρβλ. Ἀπορ. 1245· μεσημέριον Ξεν.
Κυν. 6. 26· ἡλιος Πλάτ. Νόμ. 913D· θερινὰ τροπὰ αὐτοῦ
76C· θερινὸν ὑπηρετῶν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 230C· τὰ θερινὰ, =
τὸ θέρος, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 683C· ὁμοῖοι θερινοὶ Ἀριστ. π. τὰ
Ζ. Ἰστ. 8. 19, 1, κτλ.

θερίσις, εἰως, ἡ, (θερίζω) τὸ θερίζειν, Ἰωνισσ.

θερισμός, ὁ, — θέρεος, Εὐπολίου ἐν Ἠλοριγῶ 11, Πολυδ. 5.
95, 5.

II. ὁ καιρὸς κατ' ὃν θερίζουσι, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ',
30, κ. ἀλλ.

2) ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ πτερος ὃν μέλλει νὰ θερίσῃ τις,
ἂ μὲν θερισμὸς πάλυς, εἰ δὲ ἔργαται ὀλίγοι αὐτοῦ ὅ' 37.

θεριστέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ θερίζω, διὰ θερίζων, Ὁ. Στουδ. Καθ.
1. 1. 892, Κολ. 14 r^m.

θεριστήρ, ἡ, ὄν, — θεριστής, Λυκάορ. 840.

θερμάτης, ζέση, λατ. calor, 'Ηρδ. 1. 142, Πλάτ. Κρατ. 413C, κτλ. — θερμόν· τὸ ἕρως θυζάντιον· 'Πούχ. 2) θερμόν (ἐξ ὕδωρ), τὸ, ὡς ἐκ τοῦ νεροῦ, θερμῶ λοῦσθαι 'Αριστοφ. Νεφ. 1044, 'Εκκλ. 216, πρβλ. Μείνεκο Φιλίμ. σ. 375 μεγάλ. ἐκδ. — ὡσαύτως, θερμόν πῦρ, λατ. calida, Γαλιν. 3) τὰ θερμά (ἐξ ὑπ. χωρία) 'Ηρδ. 4. 29· ὁλλὰ (ἐξ ὑπ. λουτρά), θερμά λουτρά, Σεν. 'Ελλ. 4. 5, 3, κτλ.

IV. 'Επίρρ, -μός, Πλάτ. ἐν Εὐθύδ. 284E· συγκρ., θερμότερον ἔχειν Εὐθύδ. ἐν 'Αμαθ. 1· φθέγγεσθαι Πλάτ. Φιλότ. 25C.

Θέρμος, ὁ, εἶδος ὕπνου, «λούπινον», χρησιμεῖον ὡς ἀντίδοτον κατὰ τῆς μέσης, 'Αλεξ. ἐν 'Ολ. 1. 11, ἐν 'Αδύλ. 9, Θεόφρ. 1. Φ. 8, 11, 2, 'Ανθ. Π. 11. 413, Πολυδ. 5, 45, Διοσκ. Β' ριθ', ριγ'.

Θερμο-αποδοσία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, θερμὴ σποδός, ζεστὴ στάκτη, Διοσκ. 2. 700· ἴδε Δοθ. Φρύν. 603.

Θερμότης, ητος, ἡ, (θερμός) ζέση, θερμὴ, λατ. calor, 'Ιππ. 'Αρχ. 'Ιητρ. 14, Πλάτ. Πολ. 335C, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., ἡ αὐτ. ἐν 'Κρατ. 432B.

II. μεταφ., ἔλαφς, ὀργή, πάθος, τοῦ 'Αχιλλέως Φιλίστρ. 722· ἐν τῷ λέγειν 'Αθην. Π.

Θερμο-τράχη, τράχη θερμούς, Λουκ. Λεῖφ. 5.

Θερμουργία, πράττει τι μετὰ θερμότητος, ἐνθέρμως ἢ μετὰ σπουδῆς, Εὐστ. Πονημάτ. 99. 33.

Θερμουργία, ἡ, πρᾶξις θερμῆ, ἐσπενυσμένη, 'Αππ. Μιθρ. 108.

Θερμουργός, ὄν. ('Εργω) ἐνεργῶν θερμῶς, ἀπερίσκεπτος, Σεν. 'Αποιν. 1, 3, 9, Λουκ. Τίμ. 2.

Θερμο-ζήτησις, ον, ὁ, ἀγγεῖον διὰ θερμὰ ποτά, Λήμμα ἐν 'Ανθ. Π. 9, 587 (ἐν τῇ μεγάλῃ 'Εκδ.).

Θερμόδω· Θέρμω, 'Αν. 'Οξ. 2. 448· τεθερμῶσθαι, ἀμφιβάλλω γραφ. ἐν 'Αριστοφ. Αυσ. 1079.

Θέρμ-υδρον, τό, τόπος ἔχων θερμάς πηγὰς, ὄνομα λιμένος τινός τῆς 'Ρόδου, Τίτ. 'Ιστ. 2. 369· ὡσαύτως Θέρμυδρα, τά, Στέφ. Πουτ. Θερμυδραί, αἱ, 'Απολλοδωρ. 2. 5, 10.

Θέρμω (Θέρω), θερμαίνω, ζεσταίνω, Θέρμετε· ὕδωρ 'Οξ. Θ. 426, 'Αριστοφ. Βατρ. 1339, — Παθ., θερμαίνωμαι, γίνομαι θερμός, Θέρμετο· ὕδωρ 'Οξ. Θ. 437, 'Ιλ. Σ. 348· πνοιή· μεταφρ. ἐν εὐρέει τ' ὥμω Θέρμετ' Ψ. 381· Θέρμετο δὲ χθών 'Επ. παρὰ Σούδ. 1. ἔνδοξ· μὴ ποῦ τις ἐνὶ χροῖ Θέρμετ' ('Επ. ἀντὶ Θέρμηται) ἀότμη 'Οππ. 'Αλ. 3. 522, — 'Απαντες οἱ τύποι (καὶ οὐδὲς ἑτέρως ἀπαντᾷ) ἔδυναντο νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς ἐνεργ. ἀδρ. 6' καὶ παθ. τοῦ Θερμαίνω· ἐν τῇ 'Ιλιάδι ὅμως (ἐνθ' ἀνωτ.) εἶναι φανερὰ ἡ σημασία τοῦ παρ.

Θερμώδης, ες, (εἶδος) χλιαρός, 'Αρετ. 'Οξ. Νούσ. Θερ. 2. 3.

Θερμωλή, ἡ, πυρετώδης θερμότης, 'Ιππ. 416. 33., 418. 1, κτλ.

Θερμότης, εσσα, εν, ἀνέμων εἰς τὸ θερρόν, ἐν καιρῷ θέρους, Νικ. 'Αλ. 583.

Θέρω, τό, (Θέρω) «καλοκαίρι», χειμῶτος οὐδὲ θέρους 'Οξ. Η. 118· οὐτ' ἐν Θέρει οὐτ' ἐν ὀπώρῃ Μ. 76· ἐν Θέρει, ἐν καιρῷ θέρους, αὐτόθι· ἀντίθετον τῷ ἐν ψύχει, Σοφ. Φ. 18· Θέρει ἢ Θέρει 'Ιλ. Χ. 151, 'Ιστ.· ἐν τῷ Θέρει Θουκ., κτλ.· τὸ Θέρω, κατὰ τὴν εἰσρέξαν τοῦ θέρους, 'Ηρδ. 1. 202· τοῦ Θέρους, διαρκήσαντος τοῦ θέρους, ὁ αὐτ. 2. 24· 'Ατ. τοῦ Θέρους 'Αριστοφ. 'Αποπ. 76, κτλ.· Θέρους (ἀνευ τοῦ ἄρθρ.) Πλάτ. ἐν Φαίδρ. 276B, κ. ἄλλ.· ὡσαύτως, τοῦ παρεστῶτος θέρους Σοφ. Φ. 1340· τοῦ Θ. εὐθὺς ἀρχομένου Θουκ. 2. 47· κατὰ Θέρους ἀκμήν Σεν. 'Ελλ. 5. 3, 19· Θέρους μεσοδύτης, κατὰ τὸ μέσον τοῦ θέρους, Λουκ. 'Ιστ. Συγγρ. 1· παρὰ Θουκ. τὸ Θέρω περιλαμβάνει καὶ τὸ ἔαρ καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοπώρου, ἐπεὶ ἐσημαίνει τὴν ἐποχὴν τῶν ἀγροτικῶν ἐργασιῶν, ὡς ἡρὶ τοῦ ἐπιγιγνόμενου θέρους 4. 117, πρβλ. 6. 8., 8. 81., 4. 1· πρὸς 4. 21., 2. 31.

III. θερνὸν καρπὸν, θερνός, οὐγκομή, ὁ, ἀλλότριον ἀμῖν 'Αριστοφ. 'Ιππ. 392, πρβλ. Δημ. 1253. 15, 'Ανθ., κτλ.· Θέρησταχύνω, αἰ' ὥρμαι στέχνει, Πλούτ. Φαβ. 2· — μεταφ., πάλγλαυτον ἐξαμῖν Θέρωσι Διογύλ. Περφ. 822, πρβλ. 'Αγ. 1655· τὸ γηγενὲς δράκοντος, ὁ Εὐρ. Βάκχ. 1027· ἐπὶ τῆς χαλκῆς ἱπποῦ, ἴδε Θερύζω 1. 3· ἐπὶ τοῦ πύργου νεανίου, Καλλ. εἰς Δῆλ. 298, 'Ανθ. Π. 10. 19.

Θεραιεπής, ες, ὁ μετὰ θράσους λαλῶν, Βακχυλ. 12. 190, ἐκδ. Πλάτ.

Θεραιχῶν· «θερμαίνων, γῆν καίων» 'Πούχ.

Θερτήρια· «λορτή τις (ἀνδοτήρια)» 'Πούχ.

Θερτέτης, (Ἔ), ον, ὁ, δηλ. ὁ αὐθάδης (Θέρως ἀναφέρεται ὡς ἄνθρωπος ἐν Δ. Β. 1190, 'Ετυμολ. Μ. 447), 'Ομ. 'Ιλ. Β. 212. 271.

Θέρω (ἴδε ἐν τῷ.), θερμαίνω, ζεσταίνω, Θέρων αὐγαί ἡελίου Λιδύην 'Απολλ. 'Ρδ. Δ. 1312· Θέρων ἑλκος = θεραπεύων, λατ. iovenis ulcus, Νικ. Θ. 887· — ἀλλαχού,

II. μῆλον ἐν τῷ Παθ. Θέρωμαι, μετὰ Μέσ. μέλλ. Θέρωμαι, 'Οξ. Γ. 507· ὁδρ. 5' ὁδρην (ἐν 'Επ. ὑποτακτ. Θέρω ἀντὶ Θερῶ, Ρ. 23)· — Πηλ. ἡμα (ἐν χρήσει ἐνιαχού καὶ παρὰ πεζοῖς), γίνομαι ζεστός, θερμὸς, θερμαίνωμαι, νήρσαν ἐξ ὅλα πολλά, φῶς ἔμεν ἡδὲ Θέρωσθαι Γ. 64, πρβλ. 507· ἐπὶ κε πυρὸς Θέρω, πυρὶ θερμανθῶ, Ρ. 23· οὕτω βραδυτέρων, Θέρω, θερμαίνω, ζεσταίνω, 'Αριστοφ. Πλ. 933· ὁπόταν .. τις .. ῥίγῶν ποτε Θέρηται Πλάτ. ἐν Φιλότ. 40C.

εἶδον 'Ηράκλειτον θερμόμενον πρὸς τῷ ἱπνῷ 'Αριστ. Μορ. 2. 1. 5, ὁ· Θέρωσθαι πρὸς τὴν εἰλην Λουκ. Λεῖφ. 2· Θέρωσθαι πυρὶ, ἐπὶ ἔρωτος, Καλλ. 'Επ. 26· παρατατ. ὁδρην τοῦ φιλίστρ. 69, 'Αλκίρρων 1. 23.

2) ἐπὶ πραγμάτων, γίνομαι θερμός, 'Αρχέλ. παρὰ Πλουτ. 2. 954F· μὴ .. ἄστου πυρὸς διήϊστο Θέρηται, μήπως κατὰ διὰ πυρὸς, 'Ιλ. 2. 331, πρβλ. Α. 607. ('Εκ τῆς √ΘΕΡ παράγονται ὡσαύτως τὰ Θέρ-ως, Θερ-έζω, Θέρ-μω, Θερ-μός, Θερ-μαίνω (ὡσαύτως ἴσως ὁζλ-πω, καὶ Θερ-άπων, Θερ-απεύω)· πρβλ. Σανσκρ. ghar (Incendo), ghara-mah (ferreus)· λατ. fur-nus, fur-nax, fur-cups, καὶ ἴσως fer-no, ferreo, fer-ris· Γοτθ. war-njan (ὁζλπειν)· 'Αρχ. Σκανδιν. var-mr, 'Αγγλο-Σαξον. καὶ 'Αρχ. 'Ερμ. war-am ('Αγγλ. warm), κτλ.)

ἴδε ἐν λ. τζόημα.

Θέσις, εως, ἡ, (τζόημα) τοποθέτησις, τακτοποίησις, ἐπέων τε ὁλόν, σύνθεσις ἐπῶν, Πίνδ. Ο. 3. 14· (ἐντεῦθεν θέσις = ποιή-σις, 'Αλκαί. 128)· πλινθῶν καὶ λίθων Πλάτ. Πολ. 333B· λεγομένων καὶ γραφομένων ἡ αὐτ. ἐν Θεαι. 206A· τῶν μερῶν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 608B· Θ. νόμων, νομοθεσία (ἴδε τζόημα IV), αὐτόθι 690D, Δημ. 328. 20, κτλ.· Θ. ὀνομάτων, τὸ νὰ δώσῃ τις ὄνομα, Πλάτ. Κρατ. 390D· Θ. τελῶν, ἐπιβολὴ τελῶν, δασμῶν, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 425D· Θ. ἀγώνων, διορισμός, ἔρρους ἀγώνων, Διόδ. 4. 53.

II. κατάθεσις, ἐπλῶν, ἀντίθετον τῷ ἀναίρεσις, Πλάτ. Νόμ. 813E.

2) κατάθεσις χρημάτων πρὸ τῆς δίκης, 'Αριστοφ. Νεφ. 1191 (πρβλ. πρυτανεῖα)· χρήματα προπληρω-νόμενα ἐπὶ ἀγορᾷ πράγματος, ἀρραβὼν, «καπάρου», Δημ. 896. 6, πρβλ. Αυσ. 113. 12.

III. παραδοχὴ τινος ὡς πολιτοῦ εἰς εἴλην πολιτείαν, 'Αλεξανδρεὺς θέσις, 'Αθηναῖος Θ., ἀντίθετον τῷ φύσει (ἐκ γενετῆς) Σουδ.· Κρινοτέλῃν Πινδάρου, θέσει δὲ Φιλοξένου Σουλ. 'Επιγρ. (Προσθήκη) 2480D, πρβλ. 2264C· — πρβλ. Θέτης III, Θετός II, υιοθεσία.

IV. θέσις, κατά-στασις, λατ. situs, θέσις πόλεως, 'Ιππ. π. 'Αερ. 283, Θουκ. 1. 37., 5. 7· ἡ Θ. τῆς χώρας πρὸς τὰ πνεύματα Θέρω, Αἰτ. Φωτ. 3. 23, 5· γεωγραφικὴ θέσις, Πολυδ. 16. 29, 3.

2) ἐν τοῖς μαθηματικῇ, «τοπικὴ θέσις», 'Αριστ. π. Γεν. καὶ ὕθωρ. 1. Θ. 6, κ. ἄλλ.· κείσθαι θέσις, ἴδε κείμαι II. 1· ἔχειν ὅλιν ὁ αὐτ. ἐν 'Αν. 'Υστ. 1. 32, 2· θέσιν ἔχειν πρὸς ἀλλήλα, ἔχειν τοπικὴν ἀγέαν πρὸς ἀλλήλα, ὁ αὐτ. ἐν Κατηγ. 6. 1, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 586B· τῇ θέσει μέσον 'Αριστ. 'Αν. Πρωτ. 1. 4, 3, κ. ἄλλ.· κατὰ τὴν Θ. τὴν πρὸς ἡμᾶς ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 4. 1, 5, κτλ.

V. ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, γλώσση, θέσις ἡ ζήτημα τοῦθι, οὗ ζητεῖται ἡ ἀπάντησις, Πλάτ. Πολ. 335A, 'Αριστ. Τοπ. 1. 11, 4 κέτ.· 'Αν. 'Υστ. 1. 2, 7, κ. ἄλλ.· θέσιν διαφυλάττειν, διατηρεῖν αὐτὴν ἐν τῇ συζητήσει, ὁ αὐτ. ἐν 'Πο. Νικ. 1. 5, 6· κινεῖν, ἀναίρειν αὐτὴν, Πλούταρχ. 2. 687B, πρβλ. Wyl. αὐτόθι 328A· πρβλ. ὑπόθεσις.

2) γενικὴ τις ἀρχή, λατίν. quæstio infinita, propositum, ἀρσις δὲ εἶναι μερικὴ περίπτωσις, quæstio finita, Κικ. Τοπ. 21, Κυνεῖα. 3. 5.

VI. κατάθεσις, καταλίθαις, ἀντίθετον τῷ ἀρσις (ὑψω-σις), πᾶσα πορεῖα ἐξ ἀρσιος καὶ Θέσεως συντελεῖται 'Αριστ. Περφ. 5. 41· ἀντεῦθεν ἐν τῇ μουσικῇ ἡ τῇ ῥημικῇ, τὸ πρὸς τὰς ἀρχὰς κτλ.

VII. ἐν τῇ Ρητορικῇ, ἐπιβεβαίωσις.

VIII. παρὰ γραμμ., φωνῆν τι εἶναι μακρὸν φύσει ἢ θέσει.

2) αἱ θέσεις, λατ. positiue, αἱ ἀτίεαι, Δονατ.

Θέσκελος, ον, 'Επικ. ἐπὶ, ὁμοιος τῷ θεῷ, λατ. diuinus, ἀλλ' ἔτι παρ' 'Ομ. ἡ ἐννοία αὕτη περιωρίζεται εἰς τὸν πλήρη τύπον Θεσκελός, τὸ δὲ Θεσκελός ἔκκετο ἐπὶ τῆς σημασίας ὑπερφυσι-κός, θαυμαστός, θαυμαστός, καὶ ἀέπειτος ἐπὶ πραγμάτων, ὡς τὰνά-παλιν τὸ Θεσκελός ἀέπειτος ἐπὶ προσώπων· Θεσκελα ἔργα, πρᾶξις θαυμασταί, 'Ιλ. Γ. 130, 'Οξ. Α. 610· Θεσκελα εἰδώς Πηλεΐης παρὰ Πλουτ. 2. 1093B· — ὡς 'Επίρρ., ἔκκετο δὲ Θεσκελον οὐτῷ, ἥτοι δὲ ὑπερβαλλόντως ὁμοῖα αὐτῷ, 'Ιλ. Ψ. 107· — ὁ Νόνων μεταχειρίζεται τὴν λέξιν κυριολεκτικῶς, ὁμῶς, προφήτης Θ. 'Ιω. 3. 10, κτλ.· οὕτω καὶ Θ. 'Ερμῆς Κήλου, 126. ('Ο Κούρτ. θεωρεῖ τὸ Θεσκελός ὡς = ταῖς λέξεσι Θεσ-πέσιος, Θεσ-φατος, πρβλ. Ἰσκαν πρὸς τὸ ἔσπον, καὶ ἴδε Κ κ. II. 2.)

Θέσμιος, ἄμρ. τέθμιστος, ον, (θεσμός) σύμφωνας πρὸς τοὺς νό-μους, νόμιμος, ἑορτά γ. Πίνδ. Ν. 11. 34· Θέσμιον γονάν ἐκδασ-λεῖν δόμον Λίσχλ, 'Αγ. 1564· Θέσμιον ἐστὶ = Θέμις ἱστοί, 'Απολλ. 'Ρδ. Β. 12.

II. Θέσμιος, τά, ὡς οὐσασις, νόμοι, ἔθνη, τελεταί, 'Ηρδ. 1. 59, Πίνδ. 1. 6 (5). 28, Λίσχλ, Εὐμ. 491, Σοφ. ΔΓ. 713, κτλ.· ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνικ., Εὐρ. Τροί. 267.

III. Θέσμιος, ὡς ὄνομα τοῦ 'Απόλλωνος, Πλάτ. 5. 15, 7· τῆς Ἀθήνης, Β. 15. 4.

Θεσμιο-γράφος, ὁ, ὁ γράφων νόμους, 'Απολλίν. Ψαλμ. Θ', 39.

Θεσμιοδουσία, ἡ, οὐσιαστ. σου ἔπομ., 'Αδ. 'Αλκ. σ. 401, ἐκδ. Μ.

Θεσμιο-δότης, ὁ, νομοθέτης, 'Ιω. Μαλακ., ὕψλ. -δότης, 'Οππ. 'Αλ. 1. 25.

Θεσμιο-θεσία, ἡ, νομοθεσία, γραπτὸς νόμος, 'Ισκλ.

Θεσμιοθετεῖον, τό, ἡ αἵθουσα ἐν ἣ συνήρχοντο οἱ θεσμοθετεῖς, λατ. basilica Thesmothetium, 'Αριστ. 'Αθην. Πολιτ. 4. 7. 8.

Πλούτ. 2. 613B· ὡσαύτως Θεσμιοθετεῖον, τό, αὐτόθι 714B, Σχλ.

εἰς Πλάτ. Πρωτ. 3371) -θεῖον, Σουῖδ. ἐν λέξ. ἡρυκανεύον.
 θεομοθεσία, εἶμαι θεομοθέτης. Ἰσακ. 67. 2, Δημ. 1367. 6.
 θεομο-θέτης, οὐ, ὁ, (τίθημι) νομοθέτης, νομοδότης, ἐπὶ τοῦ
 διοῦντος τῶν κατὰ πρῶτον εἰδόντων τὸν δρᾶντα. οὐ οἱ νόμοι ἐκα-
 λούντο θεομοί· ἀλλὰ πράγματι θεομοθεῖται ἦσαν οἱ ἐξ νεώτεροι
 ἄρχοντες, οἱ οἵποιοι ἐλάττω ὑποβίβας ἐπὶ τοῖς ἐξ ἰδίων τῶν
 καστέριον, καὶ εἶχον τὸ καθέκαστον νὰ ἐξετάζωσι καὶ συναρμολογῶσι
 τοὺς νόμους ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχωσιν ἀντιφάσεις ἢ πλεονασμοί, δι-
 σχλιν. 59. 7 κέε., πρὸλ. Ἀριστοφ. Σφ. 775, 935, Ἐκκλ. 290, Ἀντι-
 φῶντα 145. 26, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. 3. 10., 65. 12., 70. 3 κέε.,
 Ἀποσπ. 374-8 ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ., Σουλ. Ἐπιγρ. 75, 180-2, 380,
 Πολυδ. II, 85, Φώτ.
 θεομοθέτης, εἰς, ἡ, διὰ τῆς, διαταγῇ, Ἐκκλ.
 θεομοθέτης, εἰδος, ἡ, = θεομοφύρος, Κορυνθ. π. Θ. Φ. 28.
 θεομο-λογέω, ἀπονέμω δικαιοσύνην, δικάζω, Κωνστ. Πορφ.
 Θεμ. 1.
 θεομο-ποιέω, νομοθετῶ, Εὐρ. Φοιν. 1645.
 θεομο-πόλος, οὐ, (πολέω) = θεοματοπόλος, Ἀνθ. Π. 5. 293.
 θεομός, ὄνομα, τεθμός, ὁ, πλὴθ. θεομοί, ποιητ. θεομά, Σοφ.
 Ἀποσπ. 81. (τίθημι). Ὡς τὸ θέμις, τὸ ταῦν καὶ ὠρισμέ-
 νον καὶ ἐπιβεβαιωμένον, νόμος, διάταξις, Λατ. institutum, ἀλλὰ κυ-
 ρίως ἐπὶ ἀρχαίων νόμων, οὓς ὑποτίθεται ὅτι καθιέρωσαν οἱ θεοί, παρ'
 Ὁμ. μόνον ἀπαξ, ἑλκτροίο παλαιῶν θεομὸν ἴκοντο, δηλ. ἐξ-
 πλάττωσαν τὸν καθιερωμένον νόμον τῆς συνύλης, ὡς τὸ Λατ. con-
 suetudine cum alicuius, Ὁδ. W. 296· θεομοί εἰρήνης, ἡ τάξις τῆς
 εἰρήνης, Ὑμν. Ὁμ. 7. 16· οἱ πατέριοι Θ. Ἡρόδ. 3. 31· θεομὸν τὸν
 μοῖραν ἔχοντα ἐκ θεῶν Δισχλ. Εὐμ. 391· ἡμερος.. τῶν με-
 γάλων οὐχὶ παρέδρος θεομῶν Σοφ. Ἀντ. 799· ἀρχῆς θεομός,
 ὁ νόμος τῆς ἀρχῆς, κυβερνήσεως, ὁ αὐτ. ἐν Δγ. 1104· πορέθη Θ.
 ἀρχαίους Ἀριστοφ. Σφ. 331, πρὸλ. Κρατίν. Νομ. 2· Θ. Ἀδρα-
 στέας ἔδε Πλάτ. Φαίδρ. 248C.
 2) καθόλου, κανὼν, παράγ-
 γελμα, νόμος, Σοφ. Τρ. 682· Θ. πυρός, ὁ νόμος τοῦ διὰ πυρὸς
 σημείου, Δισχλ. Ἀγ. 304· τεθμός ἀέθλων Πίνδ. Ο. 6. 117· στε-
 φάνων τ., οἱ ὠρισμένοι στέφανοι, ὁ αὐτ. 13. 39.
 3) ὁ, ὁδὸς
 ὑφάρων, τὸ παρὶον εὐφροσύνην μέλος (πρὸλ. νόμος), Δισχλ.
 Ἰκέτ. 1035, πρὸλ. Πίνδ. Ο. 7. 162.
 4) ἐν Ἀθήναις τοῦ δρᾶ-
 κόντος οἱ νόμοι ἐκαλοῦντο θεομοί, ἐπειδὴ ἐκείνοι αὐτῶν ἤρχετο
 διὰ τῆς λέξεως θεομός (πρὸλ. θεομοθέτης), ἐν ᾧ τοῦ Σόλωνος
 ἐκαλοῦντο νόμοι, Ἀνδοκ. 11. 19, 26, Δλ. Παικ. Ἰστ. 8. 10.
 II. τεθειμένον τι καὶ ὠρισμένον, Ῥωμα. οἶον τὸ δικαστήριον τοῦ
 Ἀρείου Πάγου, Δισχλ. Εὐμ. 484, 615· τεθμός Ἡρακλέους,
 Ποσειδῶνος, δηλ. οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἄγῶνες, οἱ τῶν Ἀσθλίων, Πίνδ.
 Ν. 10. 61, Ο. 13. 57.
 III. = ὁ θάνατος, Ἀνακρ. 58.
 IV.
 θεομοί· αἱ συνθέσεις τῶν ἔθλων· Ἡούχ.
 θεομοσύνη, ἡ, συνώνυμ. τῆς δικαιοσύνης, Ἀνθ. Π. 7. 593.
 θεομο-τόκος, οὐ, ὁ τέκτων, παράγων θεομού, θεομοδέτης,
 Νόνν. Ἰω. 9. 146.
 θεομοφύρια, οὐ, τὰ, ἀρχαία ἐκτὴς τελευμένη ἐν Ἀθήναις ὑπὸ
 τῶν γυναικῶν εἰς τιμὴν τῆς Δημήτρος Θεομοφύρου (βλ. βλ.) καὶ
 διαρκούσα τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τῆς 11ης τοῦ Πυανεψιώνος, Ἡρόδ. 2.
 171, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1518, Θεσμ. 80, 182, κ. ἄλλ.· Θ. ἐστὶν
 τὰς γυναικας, ὡς λειτουργία, χορηγῶ τὴν δαπάνην διὰ τὴν ἐστία-
 σιν τῶν γυναικῶν κατὰ τὰ Θεσμ., Ἰσακ. 67. 11· ὁμοία ἐκτὴς ἐν
 Ἐπίσφ. Ἡρόδ. 6. 16· ἐν Ἑλλάδι, Σεν. Ἐλλ. 5. 2, 29, πρὸλ. τὸ ἐπὶ μ.
 θεομοφορίζω, τελέω τὰ θεομοφύρια, Σεν. Ἐλλ. 5. 2, 29·
 θεομοφορίζουσαι, ὄνομα κωμῶν τῶν Ἀριστοφ.
 θεομοφύριον, τὸ, ὁ ναὸς τῆς Δημήτρος Θεομοφύρου, Ἀρι-
 στοφ. Θεσμ. 278, 880, Σουλ. Ἐπιγρ. 103· ὡσαύτως· εἶπον, θέλων
 ἐν Walz Ρητ. 1. 204.
 II. θεομοφύριον μέτρον Mar.
 Victor. ἐν Λατ. Γραμμ., ἔκδ. Keil, τ. VI. σ. 149. 19.
 θεομο-φύρος, οὐ, ὁ τῶν ἡδίων νόμον, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς
 Δημήτρος, ὁδὸν αὐτῇ ἐπειδὴ εἰσάγαγε τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς καὶ
 ἔδωκε τὴν πρώτην ὥσθιν εἰς τὸν σχηματισμὸν πολιτικῆς κοινωνίας,
 εἰς τὸν νόμιμον γάμον, κτλ., Ἡρόδ. 6. 91, 134· συγγ. ἐν Ἐπιγρ.,
 Δημήτρι Θεομοφύρῳ Σουλ. Ἐπιγρ. 2106, κ. ἄλλ.· σερμὴ Θ.
 Ἀνθ. Π. 5. 150, Λουκ.· τῶ θεομοφύρῳ, ἡ Δημήτηρ καὶ ἡ Περσε-
 φὼν, αἵτινες ἐλατρουνοῦτο ἑαυτοῦ κατὰ τὰ Θεομοφύρια, Ἀριστοφ.
 Θεσμ. 83, 282, 303, Ἐκκλ. 443, κ. ἄλλ., πρὸλ. Πίνδ. Ἀποσπ. 12·
 ὡσαύτως, αἱ θεομοφύροι Ἀπ. Ἐρμυλ. 2. 70, Πλούτ. ἐν Δίωνι 50,
 κτλ.· προσέτι ὡς ὄνομα τῆς Ἰσίδος, Διδδ. 1. 14· τοῦ Διονύσου, Ὀρφ.
 Ὑμν. 41. 1.
 θεομο-φύλακας, οἱ, ὡς τὸ νομοφύλακας, φύλακας τῶν νό-
 μων, ὄνομα ὀρχόντων ἐν Πλάτ. Θουκ. 3. 47, Διδδ. 6. 67.
 θεομωδέω, ψάλλω θεομούς, παραγγέλλω, τὰ θεομωδούμενα,
 χρημαί, Φίλων 1. 650 = θεομο-μωδός, ὁ, ὁ ἔδων θεομούς, ὁ αὐτ.
 παρ' Εὐσ. II. Ε. 360E.
 θεο-πέσις, α, οὐ, ὡσαύτως ος, οὐ, Εὐρ. Ἀνδρ. 297, Λουκ.
 κ. Θου. 13· (θεός, ἔσπον = εἶπον, ἔδε ὁ πέσις, ὁ πέσις)· οὐκ
 ἐπὶ τῆς φωνῆς, ἐξαιτίας ἧτων, ἔδωκε γλυκύς, ἀοιδῇ Ἰλ. Β. 600·
 Σειρήνες Ὁδ. Μ. 158· ἔπη Πίνδ. 1. 4. 67 [3. 57]. II. ἐν
 οὐδέις δύναται νὰ προφέρῃ αἰμὴ ὁ θεός, ἐπομένως ἔφατος, ἄρρητος,

ἀνέκφρατος· εἶδεν
 4) ἐν τοῖς πλείστοις τῶν Ὀμηρικῶν γω-
 ρίων ἔχει τὴν καθόλου ἔννοιαν τοῦ θεός, Ἰλ. Α. 591, Ὁδ. Ν.
 363· εἶπ. ὁγλ. θεοπέσις (ἐν. βουλή) ὡς Ἐπίρρ., κατὰ τὴν θέ-
 λην ἢ ἀπέραιον τοῦ θεοῦ, Ἰλ. Β. 367· Θ. χάρις, συγγέν ἐν τῇ
 Ὁδ. ὡσαύτως ἐν Πίνδ. II. 12. 23, Εὐρ. Ἀνδρ. 297· Θ. δόδος, τὸ
 μέσον, ἡ δόσις τῆς μαντικῆς, ἐπὶ τῆς Κασσάνδρας, Αἰσχλ. Ἀγ.
 1154· εὐχαίς ὑπὸ Θ., μὴ προσευχῆς εἰς τοὺς θεοὺς, Πίνδ. 1. 6 [5],
 54.
 2) θαυμάσιος, ἔξοχος, φοβερός, ἐπὶ φυσικῶν φαινομένων,
 Θ. νέφος Ἰλ. Ο. 669· ἀγλὺς Ὁδ. II. 42· λαίλαψ I. 68· καὶ
 ἀκούσθως, καθόλου, ἐπὶ φυσικῶν προδόντων, Θ. δάτων, χαλκός,
 ἔξωχως λεπτόν ἔριον, θαυμάσιος χαλκός, Ὁδ. 1. 434, Ἰλ. Β. 457·
 Θ. δόμη, ἐξόχως γλυκεῖα δόμη, ὁδ. 1. 211· δέλι δ' ὁ-
 κλ. ἔχον δόμη Θ. Ἐρμυλ. ἐν Φωρ. 2. 9· οὕτως παρ' Ἡρόδ., ἀπό-
 ζει ὁσπεσίον ὡς ἡδὺ I, 113· ἐπὶ ἀδωρικών ὑποβίσεων, συ-
 γχόν παρ' Ὁμ., Θ. φύλας ἢ φόδος Ἰλ. 1. 2., Ρ. 118· πλοῦτος
 Β. 670· Θ. ἀλαλητός καὶ θιασός, Θ. ἡγή. ἰσχή βοή, συγγέν
 παρ' Ὁμ.· Θ. δμῖλος θεός, 15. 66· ὡσαύτως παρὰ πέζας, τέχνη
 Θ. τις καὶ ὑψηλὴ Πλάτ. Εὐθύδ. 289E· Θ. βίος ὁ αὐτ. ἐν Πλάτ.
 305B· Θ. καὶ ἡδία ἡ διαγωγὴ αὐτοῦ 558A· σφαίρα καὶ Θ. ἀν-
 ἔρεα ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 151B· Θ. τὴν γνώμην Λουκ. ἐν Ἀδελ. 4.
 III. Ἐπίρρ. -ως, θεοπεσίως ἐφ' ὅθεν, ὑπερβαλλόντως
 ἐφοδύθησαν, Ἰλ. (I). 637· οὕτως τὸ οὐδέτ. θεοπεσίως ὡς Ἐπίρρ.,
 Ο. ὅλαν θεός, 25. 70. — Ἐπικ. λέγει ἀπαντῶσα ἀπαξ παρ' Ἡρόδ.,
 εἰς παρὰ τοῖς Τραγ., καὶ εὐχρηστος παρὰ Πλάτ. ἔδε αὐτῶς, (I) εἰς
 ἀσφατος, καὶ πρὸλ. Βουλτ. Δελφ. ἐν λ. I
 θεοσι-αοιδός, ἐν, (θεοσις) ποιητ. ἀντὶ θεοσιωδός, Ἡούχ.
 θεσι-δαής, ἐς, (δαίς) ἀνημμένως ὑπὸ θεοῦ τινος, Θ. πύρ.
 πῦρ φοβερόν, μαντικῶς, φαινόμενον πλέον τι ἢ φυσικόν, Ἰλ. Μ. 177,
 441, Ὁδ. Δ. 418, κτλ., Ἡούχ. Ἐπικ. λέξ. — πρὸλ. Βουλτ.
 Δελφ. ἐν λ. I. θεοσιωδός 4.
 θεοσιωδός· ὁμοίαι, θεοσιωδία· Ἡούχ.
 θεοσι-έπεια, (έπος) ἡ ἐκπύμπουσα θεῖα ἔπη, ἡ προφητικὴ, τίς
 ἐντιν' ἂ θεοσιπέπεια Δελφίς εἶπε νῆτρα· Σοφ. Ο. Τ. 463·
 θελ. ὡς ἐξ ἄρσεν. θεοσιπέτης, μὴ ὑπάρχοντος, πρὸλ. ἀρτε-
 σίας, ἡ δούπεια.
 θεοσιζώ· μέλλ. -ίω, Ἀττ. -έω, Ἰων. ἀπαρτ. θεοσιζέω
 Ἡρόδ. 8. 135· ὄνομα, ὁδ. θεοσιζέω θεός, 15. 63· (θεοσις). Χρη-
 σιμῶν, χρησιμότης, προφητεία, μετεωρολογία, τι Ἡρόδ.
 1. 47, κ. ἄλλ., καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς τινὶ τι Δισχλ. Ἀγ. 1210,
 Εὐρ. Ἀνδρ. 1161· καὶ ἐν τῷ Παθ.· τί δὲ θεοσιζοῦται; Σοφ. Ο.
 Κ. 388.
 II. μετ' αἰετ. μαντοσύνην, τὴν ὁσπίαν Φοί-
 βος, ἐνέπνευσεν εἰς αὐτοὺς, Σουλ. Ἐπιγρ. 137B. 2) μεταγεν.,
 ἐπὶ τῶν αυτοκρατόρων, ἐπιτάσσει, διατάσσει, μνημονεύεται ἐκ τοῦ
 Ἰουλιανοῦ· ἐπὶ ἀρχόντων ἢ δικαστῶν, Ἐκκλ.
 θεοσις, οὐ, = θεοσιέσις, Ἰσ. Ἀποσπ. 54, Χρησμ. παρ'
 Ἀριστοφ. Ὀρν. 977. II. ἐν κύρ., ὁ θεοσις· ποταμὸς Βοιω-
 τίας· Ἡούχ.
 θεοσιόφημον· ἡ παροιμία τινὰ· Ἡούχ.
 θεοσις, τος, ὁ, ἡ, (Νόνν. γεν. εἰδος, Δ. 45. 133)· (θεός, ἔσπον
 = ἔσπον, πρὸλ. θεοσιέσις)· — πλήρης θεῶν λόγων, θεοπνευ-
 στος, Ὁμ. μόνον ἐν τῇ Ὁδ.· ἀοιδός Ρ. 385· ἀοιδῇ Α. 328
 Α. 498, Εὐρ. Μῆδ. 125, — ἀέλιος κατ' αἰετ. θεοσις, πλὴν ἐπὶ ὁ
 Νόνν. ἔχει θεοσιδα Α. 25. 452. 2) καθόλου, θεός, θαυμά-
 σιος, φοβερός, ὁσπίς ἀέλλα Ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἀρροδ. 209. — Ἐπικ.
 λέξ., ἀπαξ ἐν χρήσει παρ' Εὐρ. II. ὡς κύρ. ὄνομα, θεοσις, ἡ
 ἐπινοητικὴ τῆς τραγῳδίας, Ἀριστοφ. Σφ. 1479· Ὁρὰ. Αἰν. Ρητ. 275.
 θεοσιμα, τὸ, τὸ πλείστον ἐν τῇ πληθ., χρησιμοί, ὅλως μαν-
 τικῶς, Ἡρόδ. 2. 29, Δισχλ. Ἀποσπ. 82, Σοφ. Ο. I, 671. 2)
 διάταγμα τῆς γενομένης ἢ τοῦ αυτοκράτορος, Βουλ.
 θεοσιότης, οὐ, ὁ, προφήτης, Μανθῶν 6. 378, Ἰω. Χρυσ.
 θεοσιωδία, εἶμαι θεοσιωδός, προφητεία, ἄλλω προφητικῶν
 μέλος, Δισχλ. Ἀγ. 1161, Εὐρ. ἐν Φοιν. 959, Ἀριστοφ. Πλ. 9, Πλάτ.
 Δε. 367D, κτλ. — Κατὰ Πολυδ. Δ' 17, «τὸ γὰρ θεοσιωδῆσαι διθυ-
 ραμῶδες».
 θεοσιωδία, τὸ, = ὁσπίσμα, Νικήτ. Χρον. 359A.
 θεοσι-ωδός, ἐν, ὁ ἔδων μαντικῶς, ἐπὶ προσώπων, Σοφ. Ἀποσπ.
 401, Εὐρ. Ἐλ. 145, πρὸλ. Μῆδ. 668. — θεοσιωδός, ἡ, τὰ Λατ.
 Carmentis, Διον. Ἀλ. 1. 31. II. Θ. φόδος, προδενθέντα διὰ
 προφητείας, Δισχλ. Ἀγ. 1134 (ἐνθα ὁ Ἐρμῆς, διορθεῖ θεοσιωδοί,
 ὅπως συμφωνῇ πρὸς τὸ τέχνην).
 θεοσπρωτικός, ἡ, ἐν, ἀντίκειναι εἰς τοὺς θεοσπρωτοὺς, θεοσπρω-
 τικὸν ἔθνος οἱ Ἀρμόνται Ἀριστ. Ἀποσπ. 452P.
 θεοσπρωτῶ, Ἀττ. θεοσπρωτῶ, μνημονῶν τοὺς θεοσπρωτοὺς, Αἰδ. Παικ.
 Ἰστ. 4. 15· ὁμοίως ὡς οἱ θεοσπρωτοί, Στίφ. Βουλ.
 θεοσπρωτικός, Ἀττ. θεοσπρωτῶ, ἐν, ἐν, καὶ νῦν, θεοσπρω-
 τικός, καθίστατος ἢ ἀνακλίνου, Ἰαν. π. Ἀρρ. 783· διέφρε Νέπυλ.
 ἐν Δύο. ὁ πρὸλ. Πολυδ. Ζ', 112· Θ. ἐνθεός, θεοτελετικὰ ἐστὶν
 Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 413· ἐπειδὴ ἡ θεοσπρωτικὴ λειτουργία ἡ
 παρομοίωσις, πρὸλ. Δελφ. ἐν Σπιν. 1, Ἀδελφ. 418D κέε. — Ἐπίρρ.
 -ως, Κράτης ἐν Λαμ. 2.
 θεοσπρωτός, Ἀττ. θεοσπρωτῶ, ὁ, ὡς καὶ τῶν Ἡρόδ., κτλ. παροιμ.,

ἐκ τῶν ἔργων Ἰσακ. 30. 28, Δισχλ. 76. 28· θ. τι πρὸς τι, συγκρίνω, παραβάλλω, Δημ. 230. 26· πρὸς τοὺς πρὸ ἐμοῦ.. κρίνωμαι καὶ θεωρῶμαι· ὁ αὐτ. 330. 8· τοὺς πρέσβεις θ. πρὸς τὸν καιρὸν καθ' ὃν ἐπρέσβευσεν Δισχλ. 98. 34· ὡσαύτως, θ. τι τεκμηρίοις Δισχλ. 578. 23.

6) παρατηρῶ, ἐξετάζω, θ. μάλλον τοὺς πέλους δυνάμεθα ἢ ἑαυτοὺς Ἀριστ. ἸΙΟ. Ν. 9. 5, πρβλ. Πολιτ. 2. 5. 12, κ. ἄλλ· ταῦτα ἐμεῖς ἐθεωρήσατε, ὡς.. ποιουμένων Λουκ. 151. 28.—Παθ., τεθεωρητοὶ τοῦτο (μάλιστα ἐπὶ τῶν περιστοτέρων Ἀριστ. 1. Ζ. 6. 3. 18, πρβλ. 5. 5. 4, κ. ἄλλ.

γ) ἀπολ., κόμω θεωρίας, φιλοσοφίαν, σκέπτομαι, ἀκριβῶς, φορτικῶς Ἀριστ. Πολιτ. 3. 9. 11, Μεταρ. 2. 4. 33· λογικῶς, φυσικῶς ὁ αὐτ. Ἀν. Ὑστ. 1. 32, 1. 0. 3. 5. 8· περὶ τίνος ὁ αὐτ. Μεταρ. 1. 3. 2, 3. 2. 15, κ. ἄλλ· θ. ἐκ τίνος, συμπεραίνω διὰ παρατηρήσεως ἐκ.., αὐτὸν 6. 3. 7, κ. ἄλλ· διὰ τίνος ὁ αὐτ. Μεταρ. 2. 1. 5.

II. ἐπὶ θεατῶν ἐν τοῖς δημο-
σίαις ἀγῶσι, τὰ Ὀλύμπια Ἰερὸδ. 1. 59· ἀγῶνα ὁ αὐτ. 8. 26, Σεν. Ἀν. 1. 2. 10· θ. τινὰ, βλέπω τινὰ παριστάμενον, ὑποκρινόμε-
νον ἐν θεάτρῳ, Δημ. 315. 10, Θεορρ. Χαρ. 11· ἀπολ., Ἀνδρόν. 31. 37· εἰσέρχονται ὡς θεαταί, ἐκ τὰ ἑφέσια Θουκ. 8. 104· ἐκ Ὀλυμ-
πίων Λουκ. 11. 50· ἔξε ἐν λ. ὁδοῦ 1.

III, εἰμαι θεω-
ρὰς ἢ προσεχέτης τῆς πόλεως εἰς μαντεῖον ἢ εἰς ἀγῶνας, Θουκυδ. 5. 18· ἐγὼ δὲ τεθεωρήκα πῶποτε· οὐδαμοί, πλὴν ἐκ Πάρον Ἀριστορ. ἐν Σπρξ. 1188· ὡσαύτως ἐπὶ τῶν πόλεων ὅσαι ἐπέμπον
θεωροὺς, οἱ Ἀθηναῖοι ἐθεωροῦν ἐκ τὰ ἰοθίμια Θουκ. 8. 10·
πρβλ. Θεωρός II.

2) πέμπεται ἥτοι ἐρωτήσῃ τὸ μαντεῖον,
Πλάτ. Ἐπιστ. 315B. IV. ἐν τῷ θεωρήσασα τοῦμην
ἐμμο Σορ. Ο. Κ. 1084, ἡ αἰεταί, ἐμμο δύνατον νὰ ἐκλήρῃ ὅπως
ἐν τῇ φράσει βραβεῖν πόδα = θεωρήσασα διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ μου· ὁ
Wunder προὔτειναι· θεωρήσασα, ὡφάσασα τοὺς ὀφθαλμούς μου,
θεωρήσασα ἄνωθεν· ἀλλ' ὁφρεῖν, οὐχὶ δεῖ θεωρεῖν, εἶναι ὁ δόκιμος
Ἀττικὸς τύπος, δι' ὃ ὁ Jellib ἐξίδωκεν· αἰωρήσασα.

Θεωρήματα, τό, τὸ θεωρούμενον, ὁρώμενον, ὡς τὸ θέαμα, Δημ.
247. 22· θεωρ. καὶ ἀκροάματα 545B· θεωρ. καὶ ἀκούσματα
Διον. Κ. 52. 30· — καθόλου, ἐδρασημα, ὅσα Μουσῶν ὡσὶν ἔχ-
τοι θεωρήματα Πλάτ. Νόμ. 753A· τὸ ἐν ἡμῖν φάντασμα δεῖ
ὕπολαβεῖν.. εἶναι θ. Ἀριστ. π. Διγμ. 1. 13, πρβλ. π. Μαντ. ἐν
Ἰπν. 2. 2.

2) ἐπὶ τῇ διανοίᾳ, θεωρία, σκέψις, ὁ αὐτ. Μετὰ
τὰ Φυσ. 12. 8. 10, Τον. 1. 11. 1. 6) τὸ διὰ θεωρίας ποιεῖν,
καὶ νῶν. Δατ. praeceptum, Πολύβ. 6. 26. 10, πρβλ. Κικ. de Fato 6.

γ) ἐν τῷ πληθ., θεωρήματα, τό, αἱ τέχναι καὶ αἱ ἐπιστήμαι,
Πολύβ. 10. 47. 12. 8) ἐν τοῖς μαθηματικαῖς, θεωρήματα, πρόβλημα
ἀποδεικτικὰ, Εὐκλ.

II. = θεωρήσεις, Πλούτ. 2. 1131C.
Θεωρηματικὸς, ἡ, ὄν, συμφωνῶν πρὸς ὅτι τις βλέπει, ἐνεί-
ροι Ἀρετμ. 4. 1. II. ἀγαπῶν τὰ θεωρήματα, θεωρητικὸς,
ἀντιθετὸν τῷ πρακτικῷ, Δισχλ. Α. 3. 49· δογματικὸς, ἐπὶ δὲ Μη-
τροδῶρου τοῦ μαθητοῦ τοῦ Σειππίνου, ὁ αὐτ. 2. 113· θ. ἀρεταί,
αἱ τίς κτῆται διὰ τῆς φιλοσοφίας, ὁ αὐτ. 7. 90.

Θεωρηματικόν, τό, ὑποκρυ. τοῦ θεωρήμα, Ἀρρ. Ἐπικτ. 2.
21. 17, κτλ.
Θεωρήμων, ὄνομα, ἡ, ἡ θεωρητικὸς, Χοιροθ. ἐν Ἀν. Ὁξ. 2. 220.
Θεωρήσεις, εἰς, ἡ, θεωρία, σκέψις, Πλάτ. ἐν Φιλόβ. 48A.
Θεωρητέον, ῥηματ. ἐπὶ θ. τοῦ θεωρῶ, δεῖ θεωρεῖν, Πλάτ. Νόμ.
815B, Ἀριστ.

Θεωρητήριον, τό, ἐδῶλλον ἐν τῷ θεάτρῳ, Πλούτ. 1. Γράχχ.
12. Σουλ. Ἐπιγρ. 2782. 20.

Θεωρητής, οὗ, ὁ, ὁ θεατής, Πλάτ. Ὑστ. 1. 32, 1. 0. 3. 5. 8·
θεωρητικὸς, ἡ, ὄν, ἀγαπῶν τὴν θεωρίαν, τοῦ περὶ τὰ σώ-
ματα κάλλους Ἀριστ. Πολιτ. 8. 3. 12. 2) ἐπὶ τῇ διανοίᾳ,
θεωρητικὸς, ἔχων τῶν πρὸς τὰς σκέψεις, τὴν θεωρίαν, ὁ περὶ τὴν
αὐσίαν θ. ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 3. 4· ὁ περὶ τῆς φύσεως θ. ὁ
αὐτ. π. Μορ. 2. 1. 1. 30· μετὰ γεν., ἐπιστήμη θ. τοῦ ὄντος Πλάτ.
Ὁμο. 414B· ἐπιστήμη θ., ἀντιθετὸν τῷ πρακτικῷ, ποιητικῷ,
Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 5. 1. 5, κ. ἄλλ· φιλοσοφία θ. αὐτὸν Α. ἑκατ-
τον 1. 5· διάνοια, νοῦς αὐτὸν κτλ· θ. βίος, βίος θεωρίας, πλήρης
θεωρίων (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν πρακτικὴν βίον), ὁ αὐτ. ἐν ἸΠθ. Ν.
1. 5. 2, πρβλ. 10. 7. 1 κτλ· θ. φιλοσοφία Πλούτ. ἐν Περ. 10, κτλ.
— Ἐπίρρ. — αὐτὸς, Πολύβ. Δ', 8.

Θεωρητός, ἡ, ὄν, ὃν δύναται τις νὰ ἰδῇ, Διδδ. 14. 60, Διλ.
π. 2. 9. 6· ἐπὶ νόμου, ἣν πρέπει νὰ παραφυλάττῃ τις καὶ ἐξετάσῃ
ἐν σχέσει πρὸς ἐπερχομένην κρίσιν, Ἰππ. Ἀφ. 1245· πρβλ. ἐπὶ θε-
λῶς. 2) ἐπὶ τῇ διανοίᾳ, ὃν δύναται τις νὰ εἰσέλθῃ διὰ θεω-
ρίας, Πλούτ. 2. 722B· λόγῳ, διὰ τοῦ λογικοῦ, αὐτὸν 876C· διὸ
λόγου Διογ. Α. 10. 47.

Θεωρητρία, ὡν, τὰ, δῶρα τὰ ὅποια ὁ νομικός ἐξιδεν εἰς τὴν νόμ-
ον βεῖ αὐτὴν πρῶτον ἀπεκαλύπτετο, Εὐστ. 881. 31· πρβλ. ἀνακα-
λυπτήρια.

Θεωρία, ἰων. — ἐλ, ἡ, τὸ θεωρεῖν, παρατηρεῖν, θάα, παρατήρη-
σις, θεωρεῖν εἴνεκεν ἐκδημιῶν, εἰς αὐτὴν τὴν κόπον, Ἰερὸδ. 1. 30· κατὰ θεωρίας πρόσρπον αὐτὸν 29· ἐκπέμπειν τινὰ
κατ' ἐμπορίαν καὶ κατὰ θεωρίαν Ἰσοκρ. 359A, πρβλ. Θουκ. 6.
24, Πλάτ. Πολ. 556C. 2) ἐπὶ διανοητικῇ ἐνεργείᾳ, σκέψις,

ἐξέτασις, φιλοσοφικὸς συλλογισμὸς, Πλάτ. Νόμ. 951C, κτλ· καὶ ἐν
τῷ πληθ., ὁ αὐτ. Πολ. 517D· τινός, περὶ τίνος πράγματος, αὐτὸν
486A· θ. ποιεῖσθαι περὶ τίνος Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 8. 16, κτλ.

3) θεωρία, σκέψις λογικὴ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πράξιν ἢ
πεῖραν, Πολύβ. 1. 5. 3· ἡ περὶ τὰ στρατοπεδεῖα θ. ὁ αὐτ. 6. 4V,
6· οἱ νυκτερινοὶ καὶ ἡμερινοὶ θ., θεωρητικὸς ὑπολογισμὸς νυ-
κτός καὶ ἡμέρας, ὁ αὐτ. 6. 14, 6· ἡ μαθηματικὴ θ. Πλούτ. κτλ.

3) Παθ. = θεωρήμα, θάα, θέαμα, Δισχλ. Πρ. 802, Ἰπρ.
Πάγκ. 1047, κτλ· ἰδίως ἐπὶ δημοσίου θεάματος ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ
τοὺς ἀγῶνας, Ἀριστοφ. ἐν Σπρξ. 1005, Σεν. Περ. 1. 12· ἡ τοῦ Διο-
νύσου θ., τὰ Διονύσια, Πλάτ. Νόμ. 640A. II. τὸ νὰ εἶται τις
θεατὴς ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ τοὺς δημοσίου ἀγῶνας, Σορ. Ο. Τ.
1401· οὗτ' ἐπὶ θεωρίαν πῶποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξέλθους
Πλάτ. Κριτῶν 52B· προσωποπ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 623, κ. ἄλλ.

III. τὸ ἀποστέλλειν θεωροὺς, ἥτοι πρέσβεις τῆς πόλεως εἰς
μαντεῖον ἢ εἰς ἀγῶνας, ἢ περιληπτικῶς αὐτοὶ οἱ θεωροί, ὡς ἡμεῖς
λέγομεν πρεσβεῖα· θεωρίαν ἀπόγειν εἰς Ἀθῆνας Πλάτ. Φαῖδρος
58C, πρβλ. Πολ. 556C· ἀγειν τῷ Διὶ τῷ Νερμείῳ τὴν κοινὴν
ὕπερ τῆς πόλεως θ. Δημ. 552· θ. πρβλ. Σεν. Ἀπομν. 4. 8. 2,
Ἰπρ. 1047, κτλ· ἰδίως ἐπὶ δημοσίου θεάματος ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ
τοὺς ἀγῶνας, Ἀριστοφ. ἐν Σπρξ. 1005, Σεν. Περ. 1. 12· ἡ τοῦ Διο-
νύσου θ., τὰ Διονύσια, Πλάτ. Νόμ. 640A. II. τὸ νὰ εἶται τις
θεατὴς ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ τοὺς δημοσίου ἀγῶνας, Σορ. Ο. Τ.
1401· οὗτ' ἐπὶ θεωρίαν πῶποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξέλθους
Πλάτ. Κριτῶν 52B· προσωποπ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 623, κ. ἄλλ.

III. τὸ ἀποστέλλειν θεωροὺς, ἥτοι πρέσβεις τῆς πόλεως εἰς
μαντεῖον ἢ εἰς ἀγῶνας, ἢ περιληπτικῶς αὐτοὶ οἱ θεωροί, ὡς ἡμεῖς
λέγομεν πρεσβεῖα· θεωρίαν ἀπόγειν εἰς Ἀθῆνας Πλάτ. Φαῖδρος
58C, πρβλ. Πολ. 556C· ἀγειν τῷ Διὶ τῷ Νερμείῳ τὴν κοινὴν
ὕπερ τῆς πόλεως θ. Δημ. 552· θ. πρβλ. Σεν. Ἀπομν. 4. 8. 2,
Ἰπρ. 1047, κτλ· ἰδίως ἐπὶ δημοσίου θεάματος ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ
τοὺς ἀγῶνας, Ἀριστοφ. ἐν Σπρξ. 1005, Σεν. Περ. 1. 12· ἡ τοῦ Διο-
νύσου θ., τὰ Διονύσια, Πλάτ. Νόμ. 640A. II. τὸ νὰ εἶται τις
θεατὴς ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ τοὺς δημοσίου ἀγῶνας, Σορ. Ο. Τ.
1401· οὗτ' ἐπὶ θεωρίαν πῶποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξέλθους
Πλάτ. Κριτῶν 52B· προσωποπ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 623, κ. ἄλλ.

III. τὸ ἀποστέλλειν θεωροὺς, ἥτοι πρέσβεις τῆς πόλεως εἰς
μαντεῖον ἢ εἰς ἀγῶνας, ἢ περιληπτικῶς αὐτοὶ οἱ θεωροί, ὡς ἡμεῖς
λέγομεν πρεσβεῖα· θεωρίαν ἀπόγειν εἰς Ἀθῆνας Πλάτ. Φαῖδρος
58C, πρβλ. Πολ. 556C· ἀγειν τῷ Διὶ τῷ Νερμείῳ τὴν κοινὴν
ὕπερ τῆς πόλεως θ. Δημ. 552· θ. πρβλ. Σεν. Ἀπομν. 4. 8. 2,
Ἰπρ. 1047, κτλ· ἰδίως ἐπὶ δημοσίου θεάματος ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ
τοὺς ἀγῶνας, Ἀριστοφ. ἐν Σπρξ. 1005, Σεν. Περ. 1. 12· ἡ τοῦ Διο-
νύσου θ., τὰ Διονύσια, Πλάτ. Νόμ. 640A. II. τὸ νὰ εἶται τις
θεατὴς ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ τοὺς δημοσίου ἀγῶνας, Σορ. Ο. Τ.
1401· οὗτ' ἐπὶ θεωρίαν πῶποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξέλθους
Πλάτ. Κριτῶν 52B· προσωποπ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 623, κ. ἄλλ.

III. τὸ ἀποστέλλειν θεωροὺς, ἥτοι πρέσβεις τῆς πόλεως εἰς
μαντεῖον ἢ εἰς ἀγῶνας, ἢ περιληπτικῶς αὐτοὶ οἱ θεωροί, ὡς ἡμεῖς
λέγομεν πρεσβεῖα· θεωρίαν ἀπόγειν εἰς Ἀθῆνας Πλάτ. Φαῖδρος
58C, πρβλ. Πολ. 556C· ἀγειν τῷ Διὶ τῷ Νερμείῳ τὴν κοινὴν
ὕπερ τῆς πόλεως θ. Δημ. 552· θ. πρβλ. Σεν. Ἀπομν. 4. 8. 2,
Ἰπρ. 1047, κτλ· ἰδίως ἐπὶ δημοσίου θεάματος ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ
τοὺς ἀγῶνας, Ἀριστοφ. ἐν Σπρξ. 1005, Σεν. Περ. 1. 12· ἡ τοῦ Διο-
νύσου θ., τὰ Διονύσια, Πλάτ. Νόμ. 640A. II. τὸ νὰ εἶται τις
θεατὴς ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ τοὺς δημοσίου ἀγῶνας, Σορ. Ο. Τ.
1401· οὗτ' ἐπὶ θεωρίαν πῶποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξέλθους
Πλάτ. Κριτῶν 52B· προσωποπ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 623, κ. ἄλλ.

III. τὸ ἀποστέλλειν θεωροὺς, ἥτοι πρέσβεις τῆς πόλεως εἰς
μαντεῖον ἢ εἰς ἀγῶνας, ἢ περιληπτικῶς αὐτοὶ οἱ θεωροί, ὡς ἡμεῖς
λέγομεν πρεσβεῖα· θεωρίαν ἀπόγειν εἰς Ἀθῆνας Πλάτ. Φαῖδρος
58C, πρβλ. Πολ. 556C· ἀγειν τῷ Διὶ τῷ Νερμείῳ τὴν κοινὴν
ὕπερ τῆς πόλεως θ. Δημ. 552· θ. πρβλ. Σεν. Ἀπομν. 4. 8. 2,
Ἰπρ. 1047, κτλ· ἰδίως ἐπὶ δημοσίου θεάματος ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ
τοὺς ἀγῶνας, Ἀριστοφ. ἐν Σπρξ. 1005, Σεν. Περ. 1. 12· ἡ τοῦ Διο-
νύσου θ., τὰ Διονύσια, Πλάτ. Νόμ. 640A. II. τὸ νὰ εἶται τις
θεατὴς ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ τοὺς δημοσίου ἀγῶνας, Σορ. Ο. Τ.
1401· οὗτ' ἐπὶ θεωρίαν πῶποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξέλθους
Πλάτ. Κριτῶν 52B· προσωποπ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 623, κ. ἄλλ.

III. τὸ ἀποστέλλειν θεωροὺς, ἥτοι πρέσβεις τῆς πόλεως εἰς
μαντεῖον ἢ εἰς ἀγῶνας, ἢ περιληπτικῶς αὐτοὶ οἱ θεωροί, ὡς ἡμεῖς
λέγομεν πρεσβεῖα· θεωρίαν ἀπόγειν εἰς Ἀθῆνας Πλάτ. Φαῖδρος
58C, πρβλ. Πολ. 556C· ἀγειν τῷ Διὶ τῷ Νερμείῳ τὴν κοινὴν
ὕπερ τῆς πόλεως θ. Δημ. 552· θ. πρβλ. Σεν. Ἀπομν. 4. 8. 2,
Ἰπρ. 1047, κτλ· ἰδίως ἐπὶ δημοσίου θεάματος ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ
τοὺς ἀγῶνας, Ἀριστοφ. ἐν Σπρξ. 1005, Σεν. Περ. 1. 12· ἡ τοῦ Διο-
νύσου θ., τὰ Διονύσια, Πλάτ. Νόμ. 640A. II. τὸ νὰ εἶται τις
θεατὴς ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ τοὺς δημοσίου ἀγῶνας, Σορ. Ο. Τ.
1401· οὗτ' ἐπὶ θεωρίαν πῶποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξέλθους
Πλάτ. Κριτῶν 52B· προσωποπ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 623, κ. ἄλλ.

III. τὸ ἀποστέλλειν θεωροὺς, ἥτοι πρέσβεις τῆς πόλεως εἰς
μαντεῖον ἢ εἰς ἀγῶνας, ἢ περιληπτικῶς αὐτοὶ οἱ θεωροί, ὡς ἡμεῖς
λέγομεν πρεσβεῖα· θεωρίαν ἀπόγειν εἰς Ἀθῆνας Πλάτ. Φαῖδρος
58C, πρβλ. Πολ. 556C· ἀγειν τῷ Διὶ τῷ Νερμείῳ τὴν κοινὴν
ὕπερ τῆς πόλεως θ. Δημ. 552· θ. πρβλ. Σεν. Ἀπομν. 4. 8. 2,
Ἰπρ. 1047, κτλ· ἰδίως ἐπὶ δημοσίου θεάματος ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ
τοὺς ἀγῶνας, Ἀριστοφ. ἐν Σπρξ. 1005, Σεν. Περ. 1. 12· ἡ τοῦ Διο-
νύσου θ., τὰ Διονύσια, Πλάτ. Νόμ. 640A. II. τὸ νὰ εἶται τις
θεατὴς ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ τοὺς δημοσίου ἀγῶνας, Σορ. Ο. Τ.
1401· οὗτ' ἐπὶ θεωρίαν πῶποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξέλθους
Πλάτ. Κριτῶν 52B· προσωποπ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 623, κ. ἄλλ.

III. τὸ ἀποστέλλειν θεωροὺς, ἥτοι πρέσβεις τῆς πόλεως εἰς
μαντεῖον ἢ εἰς ἀγῶνας, ἢ περιληπτικῶς αὐτοὶ οἱ θεωροί, ὡς ἡμεῖς
λέγομεν πρεσβεῖα· θεωρίαν ἀπόγειν εἰς Ἀθῆνας Πλάτ. Φαῖδρος
58C, πρβλ. Πολ. 556C· ἀγειν τῷ Διὶ τῷ Νερμείῳ τὴν κοινὴν
ὕπερ τῆς πόλεως θ. Δημ. 552· θ. πρβλ. Σεν. Ἀπομν. 4. 8. 2,
Ἰπρ. 1047, κτλ· ἰδίως ἐπὶ δημοσίου θεάματος ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ
τοὺς ἀγῶνας, Ἀριστοφ. ἐν Σπρξ. 1005, Σεν. Περ. 1. 12· ἡ τοῦ Διο-
νύσου θ., τὰ Διονύσια, Πλάτ. Νόμ. 640A. II. τὸ νὰ εἶται τις
θεατὴς ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ τοὺς δημοσίου ἀγῶνας, Σορ. Ο. Τ.
1401· οὗτ' ἐπὶ θεωρίαν πῶποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξέλθους
Πλάτ. Κριτῶν 52B· προσωποπ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 623, κ. ἄλλ.

III. τὸ ἀποστέλλειν θεωροὺς, ἥτοι πρέσβεις τῆς πόλεως εἰς
μαντεῖον ἢ εἰς ἀγῶνας, ἢ περιληπτικῶς αὐτοὶ οἱ θεωροί, ὡς ἡμεῖς
λέγομεν πρεσβεῖα· θεωρίαν ἀπόγειν εἰς Ἀθῆνας Πλάτ. Φαῖδρος
58C, πρβλ. Πολ. 556C· ἀγειν τῷ Διὶ τῷ Νερμείῳ τὴν κοινὴν
ὕπερ τῆς πόλεως θ. Δημ. 552· θ. πρβλ. Σεν. Ἀπομν. 4. 8. 2,
Ἰπρ. 1047, κτλ· ἰδίως ἐπὶ δημοσίου θεάματος ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ
τοὺς ἀγῶνας, Ἀριστοφ. ἐν Σπρξ. 1005, Σεν. Περ. 1. 12· ἡ τοῦ Διο-
νύσου θ., τὰ Διονύσια, Πλάτ. Νόμ. 640A. II. τὸ νὰ εἶται τις
θεατὴς ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ τοὺς δημοσίου ἀγῶνας, Σορ. Ο. Τ.
1401· οὗτ' ἐπὶ θεωρίαν πῶποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξέλθους
Πλάτ. Κριτῶν 52B· προσωποπ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 623, κ. ἄλλ.

III. τὸ ἀποστέλλειν θεωροὺς, ἥτοι πρέσβεις τῆς πόλεως εἰς
μαντεῖον ἢ εἰς ἀγῶνας, ἢ περιληπτικῶς αὐτοὶ οἱ θεωροί, ὡς ἡμεῖς
λέγομεν πρεσβεῖα· θεωρίαν ἀπόγειν εἰς Ἀθῆνας Πλάτ. Φαῖδρος
58C, πρβλ. Πολ. 556C· ἀγειν τῷ Διὶ τῷ Νερμείῳ τὴν κοινὴν
ὕπερ τῆς πόλεως θ. Δημ. 552· θ. πρβλ. Σεν. Ἀπομν. 4. 8. 2,
Ἰπρ. 1047, κτλ· ἰδίως ἐπὶ δημοσίου θεάματος ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ
τοὺς ἀγῶνας, Ἀριστοφ. ἐν Σπρξ. 1005, Σεν. Περ. 1. 12· ἡ τοῦ Διο-
νύσου θ., τὰ Διονύσια, Πλάτ. Νόμ. 640A. II. τὸ νὰ εἶται τις
θεατὴς ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ τοὺς δημοσίου ἀγῶνας, Σορ. Ο. Τ.
1401· οὗτ' ἐπὶ θεωρίαν πῶποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξέλθους
Πλάτ. Κριτῶν 52B· προσωποπ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 623, κ. ἄλλ.

III. τὸ ἀποστέλλειν θεωροὺς, ἥτοι πρέσβεις τῆς πόλεως εἰς
μαντεῖον ἢ εἰς ἀγῶνας, ἢ περιληπτικῶς αὐτοὶ οἱ θεωροί, ὡς ἡμεῖς
λέγομεν πρεσβεῖα· θεωρίαν ἀπόγειν εἰς Ἀθῆνας Πλάτ. Φαῖδρος
58C, πρβλ. Πολ. 556C· ἀγειν τῷ Διὶ τῷ Νερμείῳ τὴν κοινὴν
ὕπερ τῆς πόλεως θ. Δημ. 552· θ. πρβλ. Σεν. Ἀπομν. 4. 8. 2,
Ἰπρ. 1047, κτλ· ἰδίως ἐπὶ δημοσίου θεάματος ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ
τοὺς ἀγῶνας, Ἀριστοφ. ἐν Σπρξ. 1005, Σεν. Περ. 1. 12· ἡ τοῦ Διο-
νύσου θ., τὰ Διονύσια, Πλάτ. Νόμ. 640A. II. τὸ νὰ εἶται τις
θεατὴς ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ τοὺς δημοσίου ἀγῶνας, Σορ. Ο. Τ.
1401· οὗτ' ἐπὶ θεωρίαν πῶποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξέλθους
Πλάτ. Κριτῶν 52B· προσωποπ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 623, κ. ἄλλ.

III. τὸ ἀποστέλλειν θεωροὺς, ἥτοι πρέσβεις τῆς πόλεως εἰς
μαντεῖον ἢ εἰς ἀγῶνας, ἢ περιληπτικῶς αὐτοὶ οἱ θεωροί, ὡς ἡμεῖς
λέγομεν πρεσβεῖα· θεωρίαν ἀπόγειν εἰς Ἀθῆνας Πλάτ. Φαῖδρος
58C, πρβλ. Πολ. 556C· ἀγειν τῷ Διὶ τῷ Νερμείῳ τὴν κοινὴν
ὕπερ τῆς πόλεως θ. Δημ. 552· θ. πρβλ. Σεν. Ἀπομν. 4. 8. 2,
Ἰπρ. 1047, κτλ· ἰδίως ἐπὶ δημοσίου θεάματος ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ
τοὺς ἀγῶνας, Ἀριστοφ. ἐν Σπρξ. 1005, Σεν. Περ. 1. 12· ἡ τοῦ Διο-
νύσου θ., τὰ Διονύσια, Πλάτ. Νόμ. 640A. II. τὸ νὰ εἶται τις
θεατὴς ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ τοὺς δημοσίου ἀγῶνας, Σορ. Ο. Τ.
1401· οὗτ' ἐπὶ θεωρίαν πῶποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξέλθους
Πλάτ. Κριτῶν 52B· προσωποπ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 623, κ. ἄλλ.

III. τὸ ἀποστέλλειν θεωροὺς, ἥτοι πρέσβεις τῆς πόλεως εἰς
μαντεῖον ἢ εἰς ἀγῶνας, ἢ περιληπτικῶς αὐτοὶ οἱ θεωροί, ὡς ἡμεῖς
λέγομεν πρεσβεῖα· θεωρίαν ἀπόγειν εἰς Ἀθῆνας Πλάτ. Φαῖδρος
58C, πρβλ. Πολ. 556C· ἀγειν τῷ Διὶ τῷ Νερμείῳ τὴν κοινὴν
ὕπερ τῆς πόλεως θ. Δημ. 552· θ. πρβλ. Σεν. Ἀπομν. 4. 8. 2,
Ἰπρ. 1047, κτλ· ἰδίως ἐπὶ δημοσίου θεάματος ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ
τοὺς ἀγῶνας, Ἀριστοφ. ἐν Σπρξ. 1005, Σεν. Περ. 1. 12· ἡ τοῦ Διο-
νύσου θ., τὰ Διονύσια, Πλάτ. Νόμ. 640A. II. τὸ νὰ εἶται τις
θεατὴς ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ τοὺς δημοσίου ἀγῶνας, Σορ. Ο. Τ.
1401· οὗτ' ἐπὶ θεωρίαν πῶποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξέλθους
Πλάτ. Κριτῶν 52B· προσωποπ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 623, κ. ἄλλ.

III. τὸ ἀποστέλλειν θεωροὺς, ἥτοι πρέσβεις τῆς πόλεως εἰς
μαντεῖον ἢ εἰς ἀγῶνας,

παρόμοιος (Δωρ.) ἐκ τοῦ παρήγορος, ἡ δὲ ἐξ ἀρχῆς ἐννοεῖται εἶναι ἢ τοῦ θεατοῦ.]

Θεωροσύνη, ἡ, = θεωρία, Μανέθων 4, 460.

Θεωσις, εὐσις, ἡ, (θεώω) = ἀποθέωσις, Εὐμύθ. σ. 110, Έκκλ.

Θεώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Θεός, θεώτερος, μᾶλλον θεός, ἴδε Θεός III.

Θηβία-γενής, ἑς, ἐν Θίβει· γεννηθείς, Θηβαίος, 'Ητ. Θ. 530· καὶ ὁ τύπος Θηβαίγενής εἶναι ὡσαύτως δόκιμος, Εὐρ. 'Ικέτ. 136 (ἐνθα ἴδε Matthisia), Διον. Π. 623· πρὸς, Δεβ. Φρύν. 648, Κοιν. Γ' 294.

Θηβαί, ὄν, αἰ, ὄνομα πόλεως διαφώνων, ὅν ἐπισημόταται εἶναι αἱ ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαί (ἐκαστομυλοῖ), αἱ ἐν Βουκιῇ (ἐκαστομυλοῖ), καὶ αἱ ἐν τῇ Τρωϊκῇ γῶρῃ, ἀκασσι παρ' 'Ομ., ὅστις μεταχειρίζεται τὸν τε ἑνικὸν καὶ τὸν πληθυντικόν, καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν πόλεων· πρὸς, Θηβίη.—'Εντεῦθεν Θηβαίος, εἰς Θηβας, 'Π. Ψ. 679, 'Αττ. Θηβαίης Σχόλ. εἰς 'Π. Γ. 29, κ. ἄλλ.: Θηβαίος, εὐσις. 'Ιων. εὐσις, ὁ, ἐπὶ Θ. Διός, ὁ Θεοῦτος, 'Ηρόδ. 1.182, κτλ.: Θηβαίος, α, ον, ἐκ Θηβῶν, 'Ομ., κτλ.: Θηβαίος (χόριν τοῦ μέτρου) Σοφ. 'Αντ. 1135: ὡσαύτως Θηβαίος, ἡ, ὄν, 'Ηρόδ. 2. 4, κτλ. ('Ισως ἐκ τοῦ Θηβίος (Θηβίος ἐν τοῖς ἄντιγρ.), ἡ, ὄν, θαυμάσιος, καὶ Θηβίος, ὁ, καὶ 'Πλάτ. 'Αδ. 299, ὡς ἡ βίβα εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ τοῦ θαυμάσιος, π. 299, καὶ Sir G. Wilkinson λέγει ὅτι ἡ ἐν Αἰγύπτῳ πόλις ὡνομάσθη ἐκ τοῦ Αἰρ ἢ Διὸς (= κεφαλῇ) μετὰ τοῦ Θηλ. ἄρθρου Ταρ ἢ Ταρμό.)

Θηβαίος, ἑσ, ἡ, ἡ γῆρα τῶν Θηβῶν (ἐν Αἰγύπτῳ), 'Ηρόδ. 2. 28, (ἐν Βουκιῇ) Θουκ. 3. 58· ἐντεῦθεν Θηβαίτης, ον, ὁ, κάτοικος τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαίος, Στράβων 812. II. ἡ Θηβαίς, πόλις μετ' ἐργασίαν τὰ κατὰ τὴν πολιτικὴν τῶν Θηβῶν, ὅπερ ἀπετέλει μέρος τοῦ ἐπικού κύκλου, Πλουτ. 8. 25.

Θηβαίος, ὁ, ὄνομα τοῦ βορείου ἀνατολικοῦ ἀνέμου (κακίλου) ἐν Αἰθίῳ, 'Αριστ. π. 'Ανέμ. 2. 'Αλλὰ πιθανὸς ἔπρεπε νὰ ἴη Θηβαίος, ὁ, καὶ 'Περικλ. παρ' 'Αρχαδ. 32. 21, 'Ησύχ., Σέξτ. Βυζ. ἐν γ. 'Αδωναν (ἐξ ὧς ἴδε Μαίρηκε).

Θηβίη, ἡ, ποιεῖ τὴν τύπον τοῦ Θηβαί· ἐντεῦθεν Θηβίηθεν, 'Επίρρ., ἐκ Θηβῶν, 'Ερπ. π. 'Ομ. 1. 7· ποιητ. -ος, 'Ανθ. Παν. 4. 185· Διολ. Θηβαίαν, 'Αριστ. 'Αγ. 802· Θηβίην, ἐν Θίβει, 'Π. Ζ. 223, Χ. 479, 'Αριστ. 'Ιπ. 2. 23, 11· ποιητ. Θηβίη, 'Π. Ξ. 114, 'Οδ. Ο. 217· Διολ. Θηβαίαν, 'Αριστ. 'Αγ. 808.

Θηβίτης, α, ον, (Θηβίη) ὄντος, κοπτερός, 'Ανθ. Π. 6.100, 7. 542. II. ἐνεργ., ἐξόντων, ὁκονῶν, μετὰ γεν. πράγμ., αὐτοῖς 6. 68 ὁ 'Πλάτ. ὡσαύτως ἀναφέρει Θηβίτης.

Θηβίτη, ἡ, ἀκονή, Αἰσχ. 'Αγ. 1536, Σοφ. Δι. 820: μεταρ., ἀκονή, Θηβίτης, παροτρύνει εἰς αἰματοχυσίαν, Αἰσχ. Εὐμ. 850· Θ. ἀλάλῃς Δουκ. Δεξ. 14.— ὁ 'Ησύχ. ἀναφέρει καὶ Θηβίτην, τό.

Θηβίτης λίθος, ὁ, σκληρὸς λίθος χρησιμεύων ὡς ἀκονή, Σουλ. 'Επιγρ. 5578.

Θηβίτης, = Θηβίη, ἐκ διορθώσεως τοῦ 'Ερμάν. ἐν Αἰσχ. 'Αγ. 1535 ἐκ τοῦ 'Ησύχ.

Θηβίη, ἡ, τύπος μαλακώτερος τοῦ Θηβίη, ὡς Cuius τοῦ Cuius, 'Ησύχ. Τὸ οὐνεστ. διαθηγή (ἐν τοῖς χειρογρ. διαθηγῇ ἢ διαθεγῇ) μεταχειρίζεται ὁ Δημόκρ. 'Αδ. παρὰ Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 7.136, κτλ.

Θηβίς, ἡ, ὄν, ὄντος, κοπτερός, 'Ησύχ.

Θηβί, Δωρ. Θάβω [α] 'Αριστ. Λυσ. 1256: μέλλ. Θηβί Εὐρ.: ἄρ. Θηβί Πίνδ., Εὐρ.—Μέσ., ἄρ. Θηβί Πίνδ., ἴδε κατωτέρω.—Πίνδ., πρμ. τεθνηγμένη, ἴδε κατωτέρω. ('Ι βίβα ἀμφύβολος). Ποιητ. βίβα (ἐν γῆρας παρὰ Ξεν.), ἀκονῶν, ὄντων, 'Ομ. (μόνον ἐν 'Π.), Θηβίαν λευκὸν ὀδόντα Α. 416, πρὸς Ν. 476, 'Π. 'Ασπ. 'Πρ. 378· ὀδόντας 'Αριστ. Βατρ. 815· γένουν Εὐρ. ἐν Φιν. 1380· Θ. φάσανον, εἰς Αἰσχ. 'Αγ. 1269, Εὐρ. 'Ορ. 1036.— ἐν τῇ Μέσ., ὀδόντες Θηβί, ὡς ἀκονήσῃ τὸ ὄδον του, 'Π. Β. 382.

2) μεταρ., παροτρύνων, διεγείρων, Πίνδ. Π. 10 (11). 23· παροτρύνων, ὡς τὸ Λατ. acuere, τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικά Ξεν. Κίρ. 2. 1, 20, πρὸς 1. 2, 10, 1. 6, 41. 'Απομν. 3. 3, 7· τεθνηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ Αἰσχ. Θηβ. 715· λόγῳ τεθνηγμένοι, ὡς, ἐκτικτοὶ λόγοι, ὁ αὐτ. 'Πρ. 311· οὐ γὰρ μ' ἀρεσκεί γλώσσῃ σου τεθνηγμένη Σοφ. Δι. 584· λῆμα τεθ. Εὐρ. 'Ορ. 1025· τῆς διανοίας ἐργῇ τεθ. 'Αλκιδ. παρ. 'Αριστ. Ρητ. 3. 3, 2. II. ἀμεταβ. ἐργῇ γέροντος.. ἐν χειρὶ Θηβί σὺν τάχει 3· ἀμολύνεται Σοφ. 'Αποσπ. 761.

Θηβίος, 'Ιων. τύπος τοῦ Θεοῦτος.

Θηβίς, ἴδε τὸ βίβα πλῆθυσ.

Θηβίτης, ὄντος, ὁ, 'Ιων. ἀντὶ Θεατοῦ, ὁ θεώμενος, θαυμάζων, 3. τῶν 'Οδ. Φ. 397· ἀκρασίης Περικτιόνη παρὰ Στράβ. 484. 7.

Θηβίτης, = Θηβίη, ὡς κατωτέρω.

Θηβίτης, ἡ, ὄν, 'Ιων. ἀντὶ Θεατοῦ, Δωρ. Θηβίτης, ὄν Θεατοῦ, θαυμάσιος, θαυμάσιος, Λατ. θαυμάσιος, 'Π. Ψ. 31, 'Τρωϊαί 7, 29· Θ. ἀγών, γυῖα, κτλ., Πίνδ. Ο. 3. 65, Π. 4. 141, κτλ.

Θηβίτης, ορός, ὁ, = Θηβίτης, Νόνν. 'Ιω. 7. στ. 26, 11. στ. 41, κτλ.

Θηβίτης, τό, 'Επ. ἀντὶ Θεατοῦ, Θεατοῦ, 'Οδ. Χ. 403.

Θηβίτης, 'Επικ. ἀντὶ Θεατοῦ, ἐκ Θεοῦ, πρὸς, Θηβίτης.

Θηβίτης, α, ον, ὅμοιος Θηβί ἢ σαρκωφάγῳ, οἰκημα Θ., τύμ-

τος, 'Ηρόδ. 2. 86· διαφ. γραφ. Θηβίτης.

Θηβίτης, ἡ, (τεθνηγμένη) μέρος εἰς δὲ θέτει τίς τι, κιδώτιον, κιστή, χρυσό, Θηβίτης, κιδώτιον χρημάτων, Λατ. theca, 'Ηρόδ. 3.130, 9. 83, πρὸς, Εὐρ. 'Εκ. 1147, Ξεν. Οἰκ. 8, 17. 2) τόπος ἐν ᾧ ἐπὶ-

θεντο οἱ νεκροί, μνῆμα, τάφος, τύμβος, Θηβίτης τε προγόνων Αἰσχ. 'Πρ. 405, Σοφ. Ο. Κ. 1763, πρὸς, Πλουτ. 'Αγ. 440 (153)· νεκρῶν Θηβίτης ἀνοίγειν 'Ηρόδ. 1.187, πρὸς, 67, κ. ἄλλ.: αἱ Θηβίται τῶν τεθνεώτων Θουκ. 1. 8, 3. 104· ἑς ἀναίσχυντους Θηβίτης ἐπράποντο, τρόπους ταρῆς, ὁ αὐτ. 2. 52· Θηβίτης ἐρύττειν Ξεν. Κύρ. 7. 3, 5. 3) ἑξέως Θ., 'Θηβίτης, Πλουτ. Γ. 144.

Θηβίτης, τό, ὑποκορ. τοῦ Θηβί, 'Ησύχ., Σουλ. 'Επιγρ. 9288.

Θηβίτης, οἱ, οἱ κατασκευάζοντες θήκας ἐξ ὧν, Λατ. vaginarii, 'Ιω. Λυδ. π. ἄρ. τ. Ρωμ. πολ. Δ', 46.

Θηβίτης, ον, οἱ τὰς προτομάς τῆς ἀρχῆς φέρουσιν, 'Ιω. Λυδ. π. ἄρ. τ. Ρωμ. πολ. Γ', 8. 21.

Θηβίτης, ἡ, ὄν, ῥηματι, ἐπὶθετ. τοῦ Θηβί, ἡκονημένος, ὄντος, Αἰσχ. Θηβ. 944, Εὐρ. Μηδ. 40, 'Ανθ. Π. 6.110.

Θηβίτης: μέλλ. -άσω (α), Δωρ. -άσω (Θηβί). I. ἐπὶ τῆς

μητρὸς, 'βυζαίνω, παρέχω γάλα, Λατ. lactare, ἐπὶ τῆς μητρὸς ἡ τροφῇ, Φρύν. Κωμ. ἐν Μονοτρ. 10, Λυσ. 92. 29· ἀπολύω, παρέχω εἰς θήκασμόν, 'Αριστ. Ι. Ζ. 6. 22, 11· καὶ μαστοί, οἱ οὐ ποτε ἐθῆ- λασσαν Εὐαγγ. κ. Δουκ. κγ', 29· αὐτοὶ καὶ ἐν τῇ Μέσ., ἐπιμε- λείσθαι, ὅπως μέτρον χρόνον θηλάσσοντα Πλάτ. Πολ. 460D, πρὸς, 'Αριστ. Ι. Ζ. 6. 12, 4· οὐ συλλαμβάνουσι θηλάζοντα ὁ αὐτ. Γεν. Ζ. 4. 8, 15, πρὸς, Ι. Ζ. 6. 33, 2.—Παθ., 'βυζαίνω-

μαι, ὁ βελτίος.. ἡλίσσεται ὑπὸ τῶν τέκνων αὐτοῦ 2.13, 3, πρὸς, 6.12, 8.

II. ἐπὶ τοῦ νεογνοῦ ζῶον, μὲν, 'βυζαίνω, Λατ. lactare, ὁ αὐτ. Γεν. Ζ. 2.1, 28, 5. 8, 2, κ. ἄλλ.: ἐλίσσων- τος ὁ σκῆπτρος Θ. τῇ στήθεσι ὁ αὐτ. Ι. Ζ. 6. 27· θηλάζων χείρας, γαλακτῆρα χοιρίδιον, Θέοκρ. 14.15.

III. ὁδόν ἐλίσσων ὁ αὐτ. 3. 16· ἐάν μὴ τύχη τεθλακῶς ὁ

δύος ἵππον 'Αριστ. Ι. Ζ. 6. 23, 7, πρὸς, 9. 30, 3.

Θηβίτης, ὁ, ὁ βυζαίνων, τὸ 'βυζαίνω, 'Ησύχ., ἴδε ὁ αὐτ. Πλουτ. 201 Θηβίτης.

Θηβίτης, ὄντος, ἡ, = Θηβίτης, Σωφρόν. παρ. 'Αθην. 288

Α, Θέσις παρὰ Κλήμ. 'Αλ. 675, Διοκρ. 31· ἴσως γραπτὸν Θη-

βίτης ἀντὶ Θηβίτης ἐν Πλουτ. 2. 278D· πρὸς, Θηβίτης.

Θηβίτης, ὁ, τὸ θηβίτης, βυζαίνω, Πλουτ. Ρωμ. 4, Διμ. 14.

Θηβίτης, ἡ, ὁ θηβίτης, τρεῖς, Σοφ. 'Αποσπ. 85, Κρατίν. ἐν 'Αδ. 67, Εὐπολ. ἐν 'Αδ. 101.

Θηβίτης, ὁ, ὁ θηβίτης, ἴδε ἐν λ. Θηβίτης.

Θηβίτης, Δωρ. Θάβω, 'Επικ. παρὰ. Θηβίτης 'Οδ.· μέλλ. Θη-

βίτης (ἀνα-) 'Π. Δωρ. ποιητ. ἄρ. Θάβω Πίνδ., μετοχ. Θη-

βίτης 'Ανθ. Π. 9. 363· ἐν 'Ιπκ. 378. 52, ὁ Λίτις διορθῶν τε-

θῆλῃ μὲν ἀντὶ τεθληγμένη. Ποιητ. ἀντὶ Θάβω, εἰμα πλήρης

θῆλῃ, ἔχω ἀσθονίαν τινος, μετὰ γεν., λειμῶνες μαλακοὶ τοῦ ἴδε

σελίτου Θηβίτης 'Οδ. Ε. 73· ὡσαύτως μετὰ δοτ., Θάβω σελί-

νοις Πίνδ. Ν. 4.143· νικοφορίαις ἀστὺ Θάβω αὐτοῖς 10. 78.

2) ἀπολ., αὐξάνομαι ἀσθονίαις, ζωρῶς, ἀκμάζω, ἀνθῶ, 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 221, 'Ανθ. Π. 9. 363, 4, Σουλ. 'Επιγρ. 6278· ἐν 'Επι-

γρ. πρὸς Πλουτ. 2. 110B, ἐξ ὧν διορθώσαν ἀντὶ ἐξ ὧν

λεον, ἴδε Κόντου Γραμματικὰ ἐν 'Αθην. τ. Δ', σ. 548.

III. μετασφ. ἐνεργείας, κάμνω τι νὰ ἀνθῇ, 'Αλκ. Διτωλ. παρὰ Περικλ. 14. 9· κοινῶς Θάβω.

Θηβίτης, ἡ, (Θάβω) τὸ μέρος τοῦ μαστοῦ ὅθεν ἐξέρχεται τὸ γάλα, ἡ

'βυζαίνω, Λατ. mamma, Εὐρ. Κύκλ. 56, Πλάτ. Κρατ. 414A· τῶν

μαστοῦν ἡ Θ., εἰ ἴης.. τὸ γάλα ἐπιθελίται 'Αριστ. Ι. Ζ. 1.12,

2, πρὸς, 2.1, 38· ἐπὶ ζῶον, αὐτοῖς.

Θηβίτης, ἑς, ἔχων τὸ σχῆμα Θηβίτης, Γλωσσ.

Θηβίτης, ἴδε ἐν λ. Θηβίτης.

Θηβίτης, ἑς, ὅπως τὸ γένος, ἐκ Θηβίτης συνιστάμενος, γυναι-

κεῖς, Θηβίτης ὁδόν Αἰσχ. 'Πρ. 405, Σοφ. Ο. Κ. 1763, πρὸς, Πλουτ. 'Αγ. 440 (153)· νεκρῶν Θηβίτης ἀνοίγειν 'Ηρόδ. 1.187, πρὸς, 67, κ. ἄλλ.: αἱ Θηβίται τῶν τεθνεώτων Θουκ. 1. 8, 3. 104· ἑς ἀναίσχυντους Θηβίτης ἐπράποντο, τρόπους ταρῆς, ὁ αὐτ. 2. 52· Θηβίτης ἐρύττειν Ξεν. Κύρ. 7. 3, 5. 3) ἑξέως Θ., 'Θηβίτης, Πλουτ. Γ. 144.

II. συγγένεια πρὸς μητρὸς, 'Ηρωιδ. 1.7, 6.

Θηβίτης-γόνος, ον, ὁ γένων Θηβίτης, 'Ιπκ. 683 ἐν τέλ., 'Αριστ. Γεν. Ζ. 4. 2, 1· ἐπὶ ζῶον, ὁ αὐτ. Ι. Ζ. 7. 6, 2· καὶ γυναικὲς καὶ

ἀνδρες.. ὁ εἰς αὐτοῖς 7. 6, 2.

III. Θηβίτης, τὸ

ζυγόν τι, παρὶ οὗ ἐπιστεύεται εἶναι συγγένει εἰς τεκνογονίαν Θηβίτης,

Διουκ. 3.140, πρὸς, Θέοκρ. Ι. Φ. 9.18, 5.

Θηβίτης, ον, 'Ιων. -της, εὐ, ὁ, ἀνθρωπος Θηβίτης, γυ-

ναϊκῶς, γυναικορεπής, 'Ηρόδ. 7. 153, Δουκ. Θεῶν Διάλ. 5. 3·

ἐπὶ ζῶον, 'Αριστ. Ι. Ζ. 9. 49, 3.

θηλυδριώδης, ες, (εἶδος) θηλυπρεπής τὸ εἶδος, γυναικώδης, μέλος Ἀριστοτ. Θεσμ. 131.—Ἐπὶ ῥρ. -δῶς. Α. Β. 886.

θηλυό-οικονομος, ον, ὁ ἐπιθετον τοῦ φυτοῦ ἀβορτανίου, Cod. Par. 2286, fol. 2, V^o.

θηλυκάριδος, ὁ, ἄγνωστός τις λίθος τῶν τιμίων, Πλίν. Φ. 1° 37, 68.

θηλυκέομαι, ἀποθ., φέρομαι ὡς γυνή, Κλημ. Ἀλ. 570.

θηλυκόμορφος, ον, = θηλύμορφος, Cod. Par. 2411, fol. 92, 1°.

θηλυκός, ἡ, ὄν, θήλυς, ἀντίθετον τῷ ἀρρενικῷ, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 1. 20, 2, 2. 7, 16.

2) παρὰ Γραμμ., γένους θηλυκοῦ, Διον. Ἀλ. πρὸς Ἀμαθίαν 2. 2.—Ἐπὶ ῥρ. -κῶς, Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 499 D 3) = θήλυς, Σουλ. Ἐπιγρ. 58581, 8876.

θηλυκράνεια, ἡ θήλεια κράνεια, Θεόφρ. 1. Φ. 3, 3, 1.

θηλυκράτης, ἐς, ὁ κυβερνῶν τὰς γυναῖκας, ἔρως Διοχόλ. Χο. 600.

θηλυκτόνος, ον, ὁ διὰ γυναικείας χειρὸς φονεύων, Ἀρης Θ. Διοχόλ. Πρ. 860.

θηλυκώδης, ες, θηλυπρεπής τὴν φύσιν, Πρύκλ. παρὰ ῥρ. Πεο. σ. 265.

θηλυ-λάλος, ον, = θηλύγλωσσος, Μανέθων 4. 322.

θηλυμάνειω, μαλινομαι, *τρελλαινόμεαι διὰ γυναικας, Μανέθων 4. 164.

θηλυμάνης, ἐς, μανιόδῶς ἀγαπῶν τὰς γυναῖκας, Ἀνθ. Π. 5. 19, 9. 16. II. ἐνεργ., εἰς μανίαν ἄγων τὰς γυναῖκας, Θ. 6το-βοι κροτάλων αὐτόθι 321.

θηλυ-μελής, ἐς, ἐπὶ τῆς ἀχρόνος, ἡ ἄδουσα μετὰ γλυκείας καὶ μαλινόχως φωνῆς, Ἀνθ. Π. 9. 184.

θηλυ-μέτρης, ον, ὁ, ὁ φερὼν γυναικεῖαν μίτραν, ὁ ἐνδευμέν-νος ὡς γυνή, Δουκ. Θεσμ. Διολ. 18. 1. ἀπαντᾷ καὶ τύπος θηλυμέ-τρης ἐν Δουκ. Διωνύσι 3, ἐνθα ἡμῶς ὁ Ἰακώφιος ἐξέδωκε θηλυ-μέτρης.—Κατὰ Σουῖδ. *θηλυμέτρης, ὁ πόρνος.

θηλυ-μορφος, ον, ἔχων μορφήν γυναικεῖαν, Εὐρ. Βάκχ. 353, Ἀριστ. Φυσιογ. 5. 10. ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ 4, Νικομ. Γραμ. ἐν Φωτ. 1462. 144, 15.

θηλυ-νοος, συνηρημ. -νοους, ουν, ἔχων νοῦν γυναικεῖον, Δι-οχόλ. Πρ. 1003.

θηλυνώ [5], ἄρ. θηλυῖνα Εὐρ. Ἀποσπ., (ἐξ-) Στράβ. 251. πρkm. τεθληνύκα (-υγκαι) μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀριστ.—Παθ., ἄρ. θηλυνόνην. ἴδε κατωτ., (ἐξ-) Διον. Ἀλ. 13. 1. πρkm. τε-θηλυνομαι Ἰππ. 290. 8, Γαλην. ἀλλὰ -υμμαι (ἐκ-) Πολύβ. 37. 2, 2, Δουκ. Θεσμ. Διολ. 5. 3, γ' ἐνικ. -υνται Διων. Κ. 50, 27, ἀπαρ. -ύνθαι (ἐκ-) Πολύβ. 32. 2, 3' (67) 3. Κλέων τινὰ θηλυπρεπῆ, ἐκθλύνω, ἐκνευρίω, Εὐρ. Ἰνθ' ἀνιστ., Ξεν. Οἴκ. 4, 2, πρkm. ἡσυχόζω, Ζέφυρος κύμα θηλύνει Ἀνθ. Π. 10. 4.—Παθ., γίνωμαι μαλακός, αἱ σάρκες Ἰππ. π. Ἀρρ. 820. ἔθλύνθησαν στόμα (ἴδε ἐν λ. βαρὺ) Σοφ. Αἴ. 651. οὗτοι ἐθλύνθησαν, διὲν ἐδεῖα ἀκλήρη σμικρὸν ὑποχωρήσας, Ἀνθ. Π. 5. 251, πρkm. 300. θηλυπρεπῶς φέρομαι, Πλιν. 15. 18. τῷ μορφῇ θηλύνετο Θεόφρ. 20. 14.—Σπέν. παρ' Ἀστ.

θηλυ-παις, παῖδος, ἡ, γεννησασα κοράσιον, Λυκόφρ. 851.

θηλυ-ποιός, ον, ἐξαπνεῶν, ἀδυνατίζων, ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ 8, Νικομ. Γραμ. ἐν Φωτ. Β. 61. 144, 33.

θηλυ-πους, ὁ, ἡ, θ. βάσις, τὸ πάτημα θηλίων ποδῶν, Ψευδο-Εὐρ. 1. Α. 421.

θηλυ-πρεπής, ἐς, ἀρμύζων εἰς γυναῖκα, γυναικώδης, Ἀνθ. Π. 12. 175.

θηλυ-πρῖνος, ον, ὁ θήλυς πρῖνος, Εὐστ. 302. 20.

θηλυ-πρόσωπος, ον, ἔχων γυναικεῖον πρόσωπον, Σουῖδ. ἐν λ. Σειρήνες.

θηλυ-πτερίς, εδος, ἡ, ἡ θήλεια πτερίς, Θεόφρ. 1. Φ. 9. 18, 8, Διοσκ. 4. 187, ἐνθα γράφεται θηλυπτερίς ὡσαύτως θηλυπτε-ριον, τὸ, Ἀλξ. Τραλλ. παρὰ Ψαδρ. 12. 611.

θηλυρρεῖος, ὁ, ἄγνωστός τις λίθος τῶν τιμίων, Πλίν. Φ. 1° 37, 68.

θηλυσ, θήλεια, θήλυ, Ὀμ., ὅν καὶ παρὰ ποιηταῖς τὸ θήλυσ συχναίως ἀπαντᾷ ὡς ἡλ. (ἴδε κατωτ.): Ἐπικ. θήλ. θήλεια, αἰς. πλkm. -εας Ἰλ. Ε. 269. ἐν τῇ περὶ Ἰάδου τοῦ Ἡρόδ. καὶ Ἰππ. αἱ θήλ. τύποι εἶναι θήλεια, θηλέτης, θηλέτη, θηλεαν, πλkm. θήλεια, θηλέων, θήλεια, ἀνδρόφρ. Διολ. Πρὸς. ΧVII. γενική τις θήλυδος ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Σοφ. ὑπὸ τοῦ Χοιροῦ. 219. 5. αἰς. θήλ. θηλέων Νικ. Ἀλ. 42, οὐδ. πλkm. θήλεια Ἀρσ. 1008.—ὁ Ὀμ. καὶ ὁ Ἡσ. ἔχουσι καὶ τὸν τύπον θηλύτερος ἀντὶ ἐπαισθητῆς ἐννοίας συνηρπείας. ἀν καὶ παρὰ μεταγενέστε. περὶς θηλύτερος, -ύτατος ἀπαντῶσιν ὡς ἀναμειβόμενοι τύποι συγκρ. καὶ υπερθ., ἴδε κατωτ. II. (Ἐκ τῆς ὉΔ, θάλα, θηλέων). Ἰένους θηλυκοῦ, θηλυκός, ἀντίθετον τῷ ἄρρην, θήλεια θεός, Θιά, Ἰλ. Θ. 7. Ἰπρ. θήλεις ἐοῦσα, οὐσα θήλεια, Τ. 97, πρkm. Διοχόλ. Ἀγ. 1231, Σοφ. Τρ. 1082. θήλεια ἵπποι, φορεῖται, Ὁδ. Δ. 636, κτλ. οὐδ. θήλ-λεια, Ε. 16. οἷς θήλεις, προβατῖνα, Ἰλ. Κ. 215. θήλεια ἐλαφος Πλνδ. Ο. 3. 51. θήλεια κάμηλος Πρὸς. 3. 102. ἡ θ. ἵππος αὐ-

τόθι 86. θ. ἔρως Σοφ. Ἀποσπ. 424. ἀπαις θήλεις γόνου, στε-ραῦμενος θήλεις τέκνου, Πρὸς. 3. 86. θήλεις σπορά Εὐρ. Ἰκ. 659. θήλεια γυναικες ὁ αὐτ. Ὁρ. 1205. θήλ. κόραι Πλάτ. Νόμ. 704D. ὡσαύτως μετ' ἄρσεν. ὀνομάτων, ὁ θήλεις ἐρεῖς, ἡ θήλεια ἡμίονος, Ἀρσ. 1. Ζ. 6. 18, 22. θήλεις ἀνθρώπος ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 43.

6) ἡ θήλεια, Ἀστ. -εα, ἡ θηλυκή, γυνή, Πρὸς. 3. 109, Διοχόλ. Ἀγ. 1671, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 4. χρῆμα θη-λειῶν, τὸ γένος τῶν γυναικῶν, Εὐρ. Ἀνθρ. 181. οὕτως, τὸ θήλυ Ἀριστ. Μετὰ τὴν Φυσ. 1. 6. 8, κ. ἄλλ. γ) τὸ θήλυ γένος, τὸ γένος τῶν γυναικῶν, Εὐρ. Ἰκ. 885. οὕτως, τὸ θήλυ μόνον, ὁ αὐτ. ἐν Ἠρ. Μαιν. 536. Πλάτ. κτλ. ὡσαύτως = ἡ θήλεια, ὁ αὐτ. ἐν Κριτ. 110C.

δ) ἐπὶ τινων φυτῶν, τὸ θήλυ, τὸ φέρων τὸν καρπὸν, οἷον ἐπὶ τῆς ἐρύου, Θεόφρ. 1. Φ. 3. 8 (9), 1. θ. κάλαμος Διοσκ. 1. 114. θήλεια φοινὶς Ἀγ. Τάτ. 1. 17. θήλυ βούτρομον Θιόφρ. 1. Φ. 4. 10, 4.

2) ὁ ἀνῆκων εἰς γυναῖκας. γυναικεῖος, θήλεια νοῦσος, παρὰ τοῖς Σκυθικοῖς (πρkm. Ἐνάρμετες). Πρὸς. 1. 105. νόσος Διόχου. Χο. 821. φύσις Πλάτ. Πολ. 453A. χάρις Ἀνθ. Πλιν. 4. 287. θ. φόβος, τελοῦμενος ὑπὸ γυναικῶν, Εὐρ. Βάκχ. 796. II. ὡσαύ-τως ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων ὡς μετεχόντων τῆς καρποφορίας, τῆς λεπεύσεως ἢ τῶν ἄλλων ἰδιοτήτων τοῦ γυναικεῖου φύλου. ἐπομύ-νως.

3) θήλυς ἐρση, ἀπαλή ἐρώσις (Σχόλ.). Ἰσοῖδ. Ἀσπ. Πρ. 395. (ἐν Ὁδ. Ε. 467, κρίνεται νὰ εἶναι ἐρωσιρὰ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ψυχρῆς) οὕτως ἴσως, θ. νύξ Σοφ. Ἀποσπ. 887. θη-λύτατον πεδίον, γονιμώτατον, Καλλ. Ἀποσπ. 298. θήλυ ὄδιον Θεόφρ. Δι. Φυσ. 2. 8, 3. θηλυτέρα ὀσμὴ αὐτόθι 6. 10, 4. 2) τρυφερός, λεπτός, χαρμῆς, θηλυτέροι δὲ γυναῖκες Ἰλ. Θ. 520. θηλυτέροι δὲ θεαί Ὁδ. Θ. 321 (ἐκείναι ἂν ἐν τοῖς χαρίσις τοῦτοις εἶναι ἀπλῶς παράδειγμα ὀνομάτων γένους καὶ εἴδους ἐν συνδυασμῷ, ὡς ἐν τοῖς ἀνῆρ αἰπόλος, οὐς κάπρος, κτλ.), πρkm. Ἰλ. 11. 3. κου-ράων θήλεις αὐτῇ Ζ. 122. φοῖβου θήλεια. . . παρσι Κελλ. εἰς Ἀποδ. 37. θήλεις ἀπὸ χροῖας, ἔχων λεπτὴν ἐπιτεριρῖα, Θεόφρ. 16. 49. ἐπὶ κράσεως ἡ χαρμητός, μαλακός, τρυφερός, ἥσις, ἀδύ-νη, ἀδυνατος, γυνή δὲ θήλεις οὐσα Σοφ. Τρ. 1062. θήλεις ηβ-ρημαί τάλας αὐτόθι 1075. γυνή δὲ θήλυ καπὶ θαρρύσις Εὐρ. ἐν Μηδ. 928. θήλεια φρήν Ἀριστ. Αὐτ. 708. εἰσὶν αὐτὴ θη-λυτέρα ἡ κατ' ἀνδρα Πλούτ. Μαρ. 54. θηλυτάτος Λουκ. Εἰκ. 13. — τὸ θήλυ τῆς ψυχῆς, ἐκθλύνει, Μένανδ. ἐν Ἀδελφ. 16.

3) ἐν τῇ μηχανικῇ, ἐκείνα τὰ μέρη ἐκαλοῦντο θήλεια ἐνθὺς τῶν ἀπολὼν ἐπὶ τῶν ἐνερῶν, ὡς ὁ θήλεις κοχλίας (σπῆμα), Πολύβ. Β' 178.

4) ἐν τῇ γραμμ., γίνους θηλυκοῦ, Ἀριστοτ. Νεφ. 671 κτλ. ἅττα ὁ οὐτῶν (τῶν ὀνομάτων) θήλεια αὐτόθι 682. τὰ θή-λεια Ἀριστ. Ποιητ. 21, 23. 5) ἐν τῇ τῶν ἰνδογαριῶν γλῶσσῃ, οἱ ἄρτοι ὀρθοὶ ἐλέγοντο θήλεις, οἱ δὲ περιτοὶ ἄρρηνες, πρkm. Πλούτ. 2. 264A, 288D.

III. θήλεια, αἱ, εἶδος τρυφῆς, οὐδὲς δὲ λεπτοῦς τῶν τυρῶν καὶ πλατεῖς Κρήτης θήλεια καλοῦσιν αὐτοὺς 6581).

Θήλυσμα, τό, ἐκθλύνσις, θηλυπρέπεια, Ἰρην. Νεφ.

Θηλυ-σπορος, ον, τοῦ θήλεις γένους, γέννη, ἐπὶ τῶν θυγα-τέριον τοῦ Δαναοῦ, Διοχόλ. Πρ. 834.

Θηλυστολίω, φορὰ γυναικεῖον ἱματισμόν, Στράβ. 406, 526.

Θηλυστολία, ἡ, γυναικεῖα ἐνδυμασία, Εὐστ. 782. 47.

Θηλυ-στολός, ον, ἐνδευμένος στολὴν γυναικεῖαν, τὸ θ., θη-λυπρέπεια, Εὐστ. 10. 24.

Θηλυτεκνος, ον, ὁ ἔχων θήλεια τέκνα, Ἀνώνυμ. Cod. 2500, fol. 111, 1°.

Θηλυτής, ητος, ἡ, (θήλεις) θήλεια φύσις, ἀντίθετον τῷ ἀρρε-νώτῃ, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 4. 8, 11.

6) ἐπὶ φυτῶν, ὁ αὐτ. Φυσ. 1. 2, 8. 2) γυναικεῖος ἐρπός, λεπτότης, Πλούτ. Κράσο, 34. ἡ θήλ. τοῦ κάλλους, ἡ γυναικώδης φύσις τοῦ... αὐτόθι 24. ὡσαύ-τως, θηλυπρέπεια, ἐσθλῶν ὁ αὐτ. Ἀλ. 16, κτλ.

Θηλυπρέπεια, γένος θήλεια, Ἰππ. 233 κτλ., Ἀριστ. 1. Ζ. 6. 10, 4, Ἰέν. Ζ. 4. 1, 22.

Θηλυτομία, ἡ, τὸ γενεῖν θήλεια, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 4. 2, 8, 4. 3, 3.

Θηλυ-τόκος, ον, ὁ γεννῶν θήλεια, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 1. 18, 27, Θιόφρ. 25. 125.

2) θήλεις γένους (Schmid. θηλυτόκος), Ἀριστ. Πλ. 10. 1. 7. 10, 8.

Θηλυ-φάνης, ἐς, ἡμῶς πρὸς γυναῖκα, Πλούτ. Θησ. 23, Ἀνθ. Π. 11. 285.

Θηλυ-φάνος, ον, φονεύων γυναικας. Θηλυφάνης, τὸ, τὸ ἀπό-νιτον, ἐλγέτο δὲ καὶ σκαυρίδιον, ἔξ οὗ τὸ σκαυρίδιον ὄνομα αὐτοῦ σκαυρίδι, εἶναι δὲ φυτὸν δηλητηριώδες. ὁ Νίσιμος ἐξέδωκε θη-λύφονον προπαρυφάνος, Θεόφρ. 1. Φ. 9. 18, 2, Νικ. Ἀλ. 41, ἸΙσούκ. ἐν λ.

Θηλυ-φώνος, ον, ἔχων γυναικεῖαν φωνήν, ΔΠ. π. Ζ. 6. 19.

Θηλυ-χειρ, χειρὸς, ὁ, ἡ ἔχων γυναικεῖαν χεῖρα, Πλούτ. 350. 37.

Θηλυ-χίτων (ι), ὁ, ἡ, φορὸν γυναικεῖον χιτῶνα, Ἀνθ. Π. 6. 219, Χρησμ. παρὰ Δουκ. ἐν Ἀλξ. 27.

Θηλυ-ψυχός, ον, ἔχων γυναικεῖαν ψυχὴν, Πτολ. Τετραβ. σ. 102. 23.

οηλῶ. ὄος, οὖς, ἡ, τροφή, «βυζάστρα», Πλούτ. 2. 278D, 'Πλούχ.

Οηλμσ. τή, (τιθημι) = ὀηκη, Σοφ. 'Αποσπ. 484.

Οημιασ. 'Ατ. κρῶσις ἀντί τῷ ἡμιασ.

Οημια-λογέω, συναθροίζω εἰς σωρόν ἢ ἡμιαμῖαν, συ-τμθὲν ἐκ τοῦ ἡμιαμολογέω (χάρην τοῦ μέτρου), 'Α. 0. 11. 9. 531.

Οημῶν, ὠνος, ὁ, (τιθημι) ὡς τὸ ὠμαῖος, σωρὸς, ὡς ὁ ἄνεμος Ἰσῆς ἦν ὠμῶνα τινάξῃ καρπαλέων 'Οδ. 11. 368. Θ. ἀχρύ- ροιν 'Αριστ. Μετεωρ. 1. 7, 5. ὠμῶνα νηῖσαι 'Οπκ. 'Αλ. 4. 496, πρὸς. Φιλωνα 2. 629.

Οημωνέω (οὐχί Οημωνέω), ἡ, = τῷ προηγ., 'Εὐδ. ('ἰὸς ΚΔ', 32), Εὐστ., 1539. 16, κτλ. — 'Ο 'Πούχ, ἔχει Οημωνέω καὶ Οη- μυνέω.

Οημωνο-θετέω (οὐχί Οημυν-), θέτω εἰς σωρόν, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 10. 46. — ὠπαύω: Οημωνέω, Achmies 'Ονειρ. 213.

Οῦν, ἐγκατε, μῆριον κυρίως ἐν χρήσει παρ' 'Επικ., σπανίως δὲ παρ' 'Ατ. ποιηταῖς (Δισχόλ. Πρ. 928, πρὸς. δὴν Π), συγγενές τῷ ὄν, ἐκφράζον ἰσχυρὸν πεποιοῦσιν, βεβαίως τῶρα, ἐνίοτε τίθεται ἐν εἰρωνείᾳ. λείπεται ὅθιν νέας, ὡς ἐκ ἀρήσῃ τὰ πλοῖα, 'Π. Ν. 620. ὡς ὅθιν καὶ σὺν ἐγὼ λῶσω μένος Π. 29, 'Οδ. 11. 91. ἐπι- ταταμένον, ἢ ὅθιν, κατ' ἐπίθεσιν, 'Π. Α. 365, Ν. 813. σὺ ὅθιν, βεβαίως οὐχί, Π. 276, Ω. 448, 'Οδ. Ε. 211. σὺ ὅθιν δὴ Π. 352. ἐπὶ ὅθιν Π. 91. καὶ γὰρ ὅθιν 'Π. Φ. 568. — Συγχών παρὰ Θεοκρ. ὁθύνων. «ἀόλα» 'Πούχ.

Οῦξες, εὖως, ἡ, (ὀήμι) ἀκόνημα, ὀζόντων Εὐστ. Πονημ. 313. 92 ὑπὸ ὀθίν, ὡς τὸ στείγμα, εἰς μέαν στείγην, 'Επιφάν.

Οηοῖο, 'Επικ. ἀντί Θεῶο, ὅ. ἐνικ. εὐκτε, ἐνεστ. τοῦ Οηέομαι. Οῦος, α. ον. Δωρ. ἀντί Θεῶος, Καλλιμαχίδ. παρὰ Στρεφ. 486. 19, Κύρουσ. αὐτόθι 555. 49.

Οηπαλῖος, α. ον, «βυζάστρα» 'Πούχ. — Οηπέω, ἐκπλήσσο- μαι, ὁ αὐτ. — Οηπητής, οὐδ, ὁ, «ἀπατάω», ὁ αὐτ. 'ἴδε τῷ Οηπα. Οῦπω = ἐπιδύω, ὁκρυάζω 'Πούχ.

Οῦρ, Οηρός, 'Επικ. ὄος, πληθ. ὀήρεσαι, ὁ, μεταγεν. ὠπαύτως ἡ, Διλ. π. 2. 6. 24, κτλ. ('ἴδε ἐν τέλει). 'Αγρίον Οηρίον, Οηρίον σαρκυρόν, ἰδίως λέων, 'Π. Ο. 589, κτλ. ὁ Νέμεϊος ὁ. 339. 'Πρ. Μαιν. 153. συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ λέων, αὐτόθι 465, 'Επι- μνησ. παρ' 'Αλ. π. 2. 12. 7. μετὰ τοῦ λέων, 'Ανθ. Π. 14. 63. ὠπαύτως ἐπὶ τοῦ ἀγρίου κήρου, 'Ερυμάνθιος Θ. Σοφ. Τρ. 1096. ἐπὶ τοῦ Κερβερού, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1560. ὁ ὀῦρ, ἐπὶ ἐκάφρῳ, ὁ αὐτ. 'Π. 572. ἐν τῷ πληθ., ὀῦρα, κατ' ἐπίθεσιν πρὸς τὰ πενήν καὶ τοὺς ἑξήκον, ἢ πεν ἐν πέντε φάρον ἑξήκον, ἢ ἐπὶ χέρσιν Οηρῶν καὶ οἰωνοῖσιν ἔλωρ γένετ' 'Οδ. Ω. 291. ἰχθυοῖσι μὲν καὶ Οηρῶν καὶ οἰωνοῖσι πετεηνοῖσι 'Πσ. 'Εργ. κ. 'Πμ. 275, κτλ. ἐν θηρίοις, ἐν βροτοῖσιν, ἐν θεοῖς ἄνω Σοφ. 'Αποσπ. 678, 12. ἐν ἀγρῷ Οη- ρῶν 'Πρόδ. 3. 129. ἀφοδοί θῆρες ('ἴδε ἐν λ. ἀφοδος) Σοφ. Δι. 346. μεταφ., θῆρες ἐξήρεις, ἐπὶ τοῦ 'Ορέστου καὶ Πυλάδου, Εὐρ. 'Ορ. 1272. ἡ σφοδρότης. Οηρός (ἐνν. 'Ερωτος) 'Αλεξ. Φακίρ. 1. 12. παροιμ., ἐγὼ ὡς ὀῦρ ὀῦρ 'Αριστ. Ρητ. 1. 11, 25.

2) ἐπὶ παντὸς ζώου, πλωτοὶ θῆρες, ὅτλ. δελφίνες, 'Αρίων ἐν Βυκλ. Δωρ. σ. 586. ἐπὶ πενήν, 'Αριστοφ. 'Ορν. 1064 (ἄρ.) ἐπὶ κω- νώπων, 'Ανθ. Π. 5. 151. 3) πᾶν μυθώδες θῆριον, οἷον ἡ Σαργῆ, Δισχόλ. Θέβ. 558. ἰδίως ἐπὶ Κενταύρῳ, Σοφ. Τρ. 556, 568, 662, κ. ἄλλ. (πρὸς. φήρ) ὠπαύτως ἐπὶ πατέρῳ, Εὐρ. Κύκλ. 624. ἴσως ἡ λέξις σημαίνει σάτυρον καὶ ἐν Δισχόλ. Εὐρ. 70, οὐ ὅσον τις σὺδ' ἀνθρώπου σὺδ' ὀῦρ. — Παρὰ περὶ ὑπερλαχνοῦς ὁ τύπος Οηρίων, ἀν καὶ εὐρεται τὸ ὀῦρ παρ' 'Πρόδ. ἐνδ' ἀνωτ., Σεν. Κύρ. 4. 6, 4, Πλάτ. Πολ. 559D, Σοφ. 235B, Διλ. κλ. ('Εκ τοῦ ὀῦρ (Δισχόλ. φήρ. Λατ. fera) παράγονται αἱ λέξεις, Οηρίων, Οῦρα, Οηράω. πρὸς. diuis. 'Αρχ. Σακκ. dyr. 'Αγγλο-Σαξον. doer ('Αγγλ. deer, ἔλαφος) 'Αρχ. Γερμ. tier ('θιερ) ἄλλ. ὁ Κύρ. ἐγείρει ἀμφιβολίας περὶ τῶν σχέσεων τούτων.)

Οῦρ, 'ἰων. ὀῦρη, ἡ, κυνήγιον ἀγρίων ζώων, βάν δ' ἴμεν ἐς ὀῦρ 'Οδ. Τ. 429, πρὸς. 'Π. Β. 49. ἴναι ἐπὶ τὴν ὀῦρην 'Πρόδ. 1. 37., 4. 114. ζῶειν ἀπὸ τῆς θ. ὁ αὐτ. 4. 22. ζῆν ἀπὸ ὀῦρας 'Αριστ. Πολιτικ. 1. 8, 7. ὀῦρον ποιεῖν Σεν. Κύρ. 1. 4, 14. ποιεῖσθαι 'Αριστ. 1. 2. 5. 11. τοῦ πενήν γένους θ. = ὀρ- νοθουτική, Πλάτ. Σοφ. 220B. ἡ περὶ ὀρλαττον θ., ἀλιεῖα, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 823D, Ε. θ. ποιεῖσθαι ὀρτύγων Διόδ. 1. 60. καθή- λου, περιλαμβανομένης καὶ τῆς κυνήγεας, Πλάτ. ἐν Νόμ. 763B. ἐν τῷ πληθ., εἰς τὰς θ. ὀρεσθαι, ἐπὶ ἀγρευτῶν πενήν, 'Αριστ. Ρεν. 2. 3. 1, 26. 2) μεταφ., ἐπιμελής ἐκτελεστὴς παντὸς πράγμα- τος, ὀῦραν. ἔχοντες τέξων = θηρῶμεν τὰ τέξω Σοφ. Φ. 840. ὀνομαζόμενον ὀῦραν ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Δι. 564. θ. ἀνθρώπων, τῶν ἐρώτων Πλάτ. Σοφ. 222C. τοῦ ἡρέος ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 500D. ἐπιστήμων ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 198A, κτλ.

II ὡς τὸ ἄγρα, τὰ ἀγρευμένα ζῷα, ζῷα, οὐκ ὡς, ὡς δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα Οῦρην 'Οδ. 1. 158, πρὸς. Δισχόλ. Νο. 251, Εὐρ. Βάχχ. 1144, Σεν. Κύρ. 2. 4. 25. ὀῦραν κολῆν, ἐπὶ αἰχμαλώτων, Σοφ. Φ. 611. ἐν τῷ πληθ., ὡς πτοναὶ ὀῦροι, ἐπὶ πενήν, αὐτόθι 1146. τὴν θ. ἐπὶ τοῦ μέσου τηροῦσα, παρὰ τὴν αἰώναν, ἐπὶ ὀρέ- χης, 'Αριστ. 1. 2. 9. 39, 4. III, ἐν τοῖς Ρωμαϊκοῖς χρόνοις,

οἱ ἀγῶνες τοῦ ἵπποδρομίου, 'Επιγράμμ. 'Ελλ. 351, 3. οὕτω, ὀῦρεα στῆματα, ἡ εἰσόδος τοῦ ἵπποδρομίου, οὕτως 885. ὀῦρεαυτες ἀνδρες, ἀσχυροῦμενοι εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους, αὐτόθι.

Οῦρ-αγρέτης, ο. ο, δ, κυνήγε, Εὐρ. Βάχχ. 1020, 'Ανθ. Π. 6. 184. ὠπαύτως, Οῦραγρευτής, Θεόδ. Πιρόρ. σ. 213.

Οῦραγρία, ἡ, τὸ κυνήγιον ἀγρίων ζώων, Πλούτ. Ε'. 12.

Οῦρ-αγρος, ον. (ἄγρα) κατάλληλος πρὸς σύλληψιν ἀγρίων θηρίων, πέδῃ 'ἰων. παρ' 'Αθην. 451E. ὄνομα κυνὸς ὀῦρευτικοῦ, 'Ανθ. Π. 7. 304.

Οῦραῖκον ἢ ὀῦραϊον (ὀῦραῖον Φώτ.), τὸ, ἱματισμὸς ἐν ἐφό- ρον ἐν τοῖς σκυρικῶς δράμασιν ἐν 'Αθήναις, ἐφευρεθὲν ἐν τῇ νήσῳ Θήρῃ, ἴδε 'Αθην. 424F. «ὀῦρα.ον ἱμάτιον» Πλούτ. Ζ', 48. II. ὀῦραϊος, «καὶ ὀῦραϊον (οἶνον) τὸν ἐκ Κρήτης» Πλούτ. Ζ', 16.

Οῦραῖμα, τὸ, (ὀῦρά) τὸ συλλαμβανόμενον, ἄγρα, ζῷα, Εὐρ. Βάχχ. 869, 'Ελλ. 192, 'Ανθ. Π. 6. 105, Πλούτ. ἐν Λουκούλ. 17. μεταφ., ὄρετὰ, ὁ, κάλλιστον βίῳ 'Αριστ. Σκολ. ('Αποσπ. 625).

Οῦραρχος, ὁ, ὁ ἐξηγῶν ἐλέγκτα, Διλ. Τακτ. 23. πρὸς. ζῷ- αρχος.

Οῦρασίμος [α], ον, (ὀῦρά) ὃν ζύνεται τις νὰ θηρεύσῃ, Οῦ- ρεῖοντες οὐ θηρασίμους γάμους Δισχόλ. Πρ. 858.

Οῦρατεῖρα, καὶ 'ἰων. Οῦρήτειρα, ὀηλυκ. τοῦ ὀῦρατήρ, ἡ θηρεύουσα, κυνήγε, Καλλ. εἰς Δῆλ. 230.

Οῦρατέος, α. ον, ῥημ. ἐπίθετ., ὃν πρέπει τις νὰ κυνήγῃ, νὰ ζητήσῃ μετὰ ζήλου, Σοφ. Φ. 116, Σεν. 'Απομν. 2. 6, 8. II.

Οῦρατέον, πρέπει τις νὰ καταδιώξῃ, νὰ κυνήγῃ, Σεν. Κύρ. 2. 4, 10.

Οῦρατήρ, 'ἰων. -ητήρ, ἥρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ὀῦρατῆς, 'Π. Β. 51, κτλ. Οῦρητήρος ἀνδρὸς Φ. 574. ἀνδρὸς Θ. Μ. 170. κοῦρα Θ. Ρ. 726. τῶν ἀσέλγων Θ. Φιλύσ. 864.

Οῦρατήριος, α. ον, = ὀῦρατεῖος, μετὰ γεν., ἔρωτος Σοφ. 'Αποσπ. 421.

Οῦρατῆς, οὔ, ὁ, (ὀῦρά) κυνήγε, Διλ. π. 2. 13. 12. μεταφ., Θ. λόγων, Λατ. uocaris uerborum, 'Αριστοφ. Νεφ. 358. ἐξέλες Διογ. Α. 8. 8, κτλ.

Οῦρατεῖκος, ἡ, ον, = θηρευτεῖκος, ἔργα Διλ. π. 2. 14. 5. Θ.

σημεία, ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τὰ ὅποια ὀφίονται τὰ ζῷα, Πλούτ. 2. 593B.

2) ἐπιτήδειος εἰς ὀῦραν, ἀρμύνης, τὰ Θ. τῶν φίλων, τὰ τεχνάσματα δι' ὧς τις ἀγρεύει τοὺς φίλους, Σεν. 'Απομν. 2. 6, 33.

3) ἐμπειρος εἰς τὴν ὀῦραν, Πλούτ. 2. 910A, 963B.

Οῦρατῆς, ἡ, ον, ῥημ. ἐπὶ, ὃν ζύνεται τις νὰ θηρεύσῃ, Πλούτ. 10. 47, 11, κτλ.

Οῦρατῶν, τὸ, ὄργανον τοῦ κυνήγου, δίκτυον, παγίς, κτλ., Σεν. 'Απομν. 2. 1. 4, 3. 11, 7, κτλ.

Οῦρατῶρ, 'ἰων. -ητῶρ, ορυς, ὁ, = ὀῦρατῆρ, Οῦρητόρας ἀνδρὰς 'Π. 1. 544 (540). κῶων Οῦρατῶρ Νικόλ. Διμ. σ. 47. μεταφ., Θ. λεξιολόγων Δημόκρ. παρὰ Κλήμ. 'Ανθ. 328. Φώτ.

Οῦρατῶν, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ὀῦρῶν, ἐπὶ ἐνδύματι, Δημόκρ. παρὰ Γαλην. 13. 892.

Οῦράω, μέλλ. -άσω Σοφ. Φ. 958, Εὐρ. 1. Τ. 1426, Σεν. 'Αν. 4. 5. 24, κτλ. ἄρ. ὀῦράω Εὐρ. Βάχχ. 1215, Σεν. πρὸς. τε- ὀῦράω Σεν. Κύρ. 2. 4, 10. — Μέσ., μέλλ. ὀῦρασομαι ἴσπερ κατὰ τὸν Μοῖρ. εἶναι ὁ γνήσιος 'Ατ. μέλλ.) Εὐρ. Βάχχ. 228, 1. Τ. 1324. ἄρ. ὀῦρασομένη Σοφ. Φ. 1007, Εὐρ. 'Ἰππ. 910. — Ἰαδ., μέλλ. -αῖσομαι Γεωγ. — ἄρ. ὀῦρασομένη, ἴδε κατωτ. III (ὀῦρ, ὀῦρα) πρὸς. συν-ὀῦράω. Κυνήγῳ ἢ καταδιώκῳ ἄγρα ζῷα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ συλλαμβάνειν αὐτά, λα- γῶς, σφῆκας Σεν. ἐνδ' ὡς, 'Ελλ. 4. 2, 12, κτλ. καὶ μ' οὕς ὀῦραω πρὸς ὀῦρασομένη Σοφ. Φ. 958. καὶ ἄλλωι, 'Αριστ. 'Αποσπ. 66. ὠπαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων, συλλαμβάνω, καταλαμβάνω, καὶ σ' εἶλε ὀῦραω' ἡ τύχη Σοφ. Ο. Κ. 1026, πρὸς. Φ. 1007, Σεν. 'Αν. 5. 1, 9. ὠπαύτως, αἰχμαλωτίζω διὰ τοῦ τῆρος μου, τῶν λόγων μου, κτλ., Σεν. 'Απομν. 2. 6, 28, 3. 11, 7. ὁ πόλις, ζῇ ὡς νὰ καταστρέψῃ αὐτήν, Δισχόλ. Πέρος. 233.

2) μεταφ. ὡς τὸ Λατ. venari, κυνήγῳ, σπουδαίως ἐπιδιώκῳ πρᾶγματι, τυρανεύει Σοφ. Ο. Τ. 541. ὀῦραω οὐ πρέπει τέρμηχνα ὁ αὐτ. ἐν 'Ατ. 92. ἱμῖται κόρασι ὀῦραωσι λέκτρων ταῦμόν Εὐρ. 1. Α. 960. ἡμῖα- ρον ἢ ὀῦραω τι; ἀπέτυχον ἢ πλησιάσω νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ζητούμενον; Δισχόλ. 'Αγ. 1194. τί χρήμα ὀῦραω; Εὐρ. Γέτρ. 115. ἀπὼς, φθῶν, κατορθῶν, τι Πλούτ. 1. 4. 77 (3, 64).

3) μετ' ἀπορ., ζητῶ ἢ προσπαθῶ νὰ πράξῃ τι, ὀῦραω γαμῖν με Εὐρ. 'Ελλ. 63. καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὅς με ὀῦραται λαοῖσι αὐτόν 545. δεδερκὰ σε, ἀρπάσαι ὀῦραωμενος Σοφ. Δι. 2.

II. Μέσ. σχεδὸν ὡς τὸ ἐνεργ., προσπαθῶ νὰ συλλάβῃ, ἀλείψω, ἐγγράλει 'Αριστοφ. 'Ἰππ. 864. ἀπολ., οἱ ὀῦραωμενοί, οἱ κυνήγοι, Σεν. Κυν. 11, 2. ἄλλᾳ.

2) κατὰ τὸ πλεῖστον μεταφ., ἐπιδιώκῳ, ἐκτίσῳ, ἐνέ- τισι ὀῦραωμενοί τὴν ὑγίειαν 'Πρόδ. 2. 77. μαστοῖς ἔλεον Θ. Εὐρ. 'Ορ. 568. ἐδέξαν Διμ. 1407. 17, κτλ. ὀῦραωμαι πυρὸς πη- γὴν, ζητῶ νὰ ἀνέρω, ἀνακαλύψω αὐτήν, Δισχόλ. Πρ. 109. μετ' ἀπορ., ἴδε ἀνωτ. 3.

III. Πῶδ., κυνηγεῖν, καταδιώκειν, πρὸς ἄτης ὀῦραθεῖσαι Δισχόλ. Πρ. 1072. ὑπ' ἀνδρῶν Εὐρ.

Πάγκ. 732· Ἀλκιβιάδης διὰ κάλλος ὑπὸ γυναικῶν Θηρώμενος
Ξεν. Ἀπομν. 1. 224.— Πρβλ. Θηρεύω.

Θήρειος, ον, ὡσαύτως α. ον, Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 248D, Ἄνθ. II. 5. 266· (ὄνρ):— ἀνέκων εἰς ἄγρια ζῷα, Λατ. ferinus, θέριον θήρειον λέοντος Πανύας, 8· Θήρειον γραφήν, εἰκόνας ζῶων ἐργασμένων ἐπὶ ὑδάσματος, Δίσχυλ. Χρ. 232· Θ. κάδος = Θήρ, Βύρ. Κύνλ. 325· Θ. βίβα, περιφρ. ἀντί θ' ἤθρ, δ' κένταυροι, Σοφ. Τρ. 1059· Θ. κρέα, κυνήγιον, Ξεν. Κύρ. I. 3, Θ. Θ. φύσις Πλάτ. Ξνθ' ἄνωτ. Θ. σὺλδος (ἐν νεβροῦ κώλων εἰργασμένος) Πολύδ. Δ'. 75.

II. Ἰδε Θήρα III.

Θηρείτας, ου, δ, Λακωνικ. ὄνομα τοῦ Ἄριως, Πανσ. 3. 19, 8, Πισύχ.

Θηρ-επαφῶδες, ον, θηρευσιδός, μαγεύων ἄγρια ζῷα δι' ἐπαφῶν, Σουδ., Ξεκλ.

Θηρευμα, τό, (θηρεύω) = Θήραμα, λόφουρον, λεία, Βύρ. I. Δ. 1162.

II. ἐν τῷ πληθ., κυνήγιον, Πλάτ. Νόμ. 823B.

Θηρευσις, εως, ἡ, τὸ κυνήγιον, ἡ θήρα, Πλάτ. Νόμ. 824A: μεταφ., ὀνομάτων θηρεύσεις ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 166C.

Θηρευτέον, ἔρημ. ἐπίθ. τοῦ Θηρεύω, δεῖ θηρεύειν, Πολύδ. I. 35, 8.

Θηρευτήρ, ἥρος, δ, = τῷ ἐπομ., Ὀππ. K. I. 449.

Θηρευτής, οὔ, ὁ, (θηρεύω) = Θηρατής, κυνηγός, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. (μόνον ἐν Ἰλ.) αἰέποτε εἰς ἐπίθ., ἐν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτήσιν Πλ. M. 41· ἐν κυσὶ θηρευτῇσι Δ. 325· οὕτω δὲ καὶ ἐν Ἰπ. Ἀσπ. Ἱπρ. 303, 388, Θεόγν. 1254, Ξεν. Ἀγρί. 9, θ' ὡσαύτως ἐπὶ ἀλιείας, Ἡρόδ. 2. 70· Θηρευτὴς πέρδις, οὐ ἐγίνετο χρήσις πρὸς ἀποπλάνησιν ἄλλων, Ἀριστ. I. Ζ. 9. 8, 8· Θ. ἰέδος Ἄνθ. II. 5. 100. 2) μεταφ., Θ. νέων καὶ πλουσίων Πλάτ. Σοφ. 231D· καλλίστων ὀνομάτων Ἀθήν. 122C.

Θηρευτικός, ἡ, ον, ἀνέκων ἢ ἀρμόζων εἰς θήραν, κύνας Θ. Ἀριστοφ. Πλ. 157, Ξεν. Λακ. 6, 3· βίος Θ., ὁ βίος τῶν κυνηγῶν, Ἀριστ. Πολιτικ. I. 8, 8·— ἡ -κή (ἐξυπ. τέχνη), τὸ κυνήγιον, ἡ θήρα, Πλάτ. Πολιτ. 289A· μεταφ., ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύδ. 290B. 2) μετὰ γεν., καὶ τὰ μὲν (τῶν ζῶων) Θηρευτικά, τὰ δὲ Θησαυροτικά τῆς τροφῆς ἐστί, Ἀριστ. I. Ζ. I. 1, 27.

Θηρευτός, ἡ, ον, = Θηρατός, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 2, 15.

Θηρευτρία, οὐλ. τοῦ Θηρευτήρ, Πισύχ. ἐν λέξ. Θηρώτις· Θ. κύνας Θερσεύ. 220B.

Θηρεύτωρ, ορος, ὁ, ἴδε Θήρα III.

Θηρεύω: μέλλ. -σώ.— Μέλλ. -συμαι Πλάτ. Σοφ. 222A: ἀθρ. ἐθηρευσάμην ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 107D, ἐν Κούδ. 290C.— Πισύχ. ἀθρ. ἐθηρεύσθην Ἡρόδ. 3. 102, Δισχύλ. Χρ. 493, Πλάτ. (πρβλ. Θηράω). Κυνηγῶ, θηρεύοντα, ἐνῶ κυνήγει, ἐν τῷ κυνήγι, Ὀδ. T. 485, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 112· θηρεύειν διὰ κενῆς ἐν χρήσει παρ' Ἱππ. Προγν. 38, ἐπὶ τῶν κινήσεων τῶν χειρῶν ἀποδυνάμωτο: ἀνθρώπου.

II. μετ' αἰς, κυνηγῶ, ἐπιδιώκω, συλλαμβάνω, ἀπτελέεσθαι Ἡρόδ. 4. 172· Θηρία, θυνίδια ἄγριας Ξεν. Ἀν. I. 2, 7, Πλάτ. Θεαιτ. 197C· ἰχθύς Ἀριστ. I. Ζ. 8. 20, 3, κ. ἄλλ.· ἐπὶ ἀνθρώπων, καταδιώκω, συλλαμβάνω, Ἡρόδ. 4. 183· Θ. ἀνθρώπους ἐπὶ θοίνῃ ἢ θυσίᾳ Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 2, 15· συλλαμβάνω δι' ἐνέδρας, Ξεν. Ἀν. I. 2, 13· Τίτυόν βέλος θήρευσεν, ἐπλήξεν αὐτόν, Πινδ. II. 4. 161· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 146, Πλάτ. Πόλ. 531A, κτλ.— Πισύχ. κυνηγῶμαι, καταδιώκομαι, Ἡρόδ. 3. 102· λαφυραγωγῶμαι, αὐτόθι 108· συλλαμβάνομαι, πείδομαι Δισχύλ. Χρ. 493. 2) μεταφ., καταδιώκω, ἐπιζητῶ, κερδεύωιν μίτρον Πινδ. Νόμ. 11. 82· γάμους Δισχύλ. Ἱπρ. 858· ἀρετὰν Εὐρ. I. Δ. 569· Θ. νέους πλουσίους ἐσφρανοὺς Δισχύλ. 24. 26· ἡδονάς, ἐπιστήμην, φιλιαν, εὐδόξον βίον Ἰσοκρ. 56, Πλάτ. Θεαιτ. 200A, κ. ἄλλ.: εὐδαιμονίαν Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 8, 5· ὀνόματα, ῥήματα Πλάτ. Γοργ. 489B, Ἀνθ. 2, 23, πρβλ. Ἀντιρωπὴν 143, 30· τὰς ἀρχὰς τῶν συλλογισμῶν Ἀριστ. Ἀν. Πρ. I. 30, 2, κ. ἄλλ.: οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλάτ. Γοργ. 464D, Εὐθύδ. 290C.— Οἱ Τραχ. προσέτιμων τὸν τύπον Θηράω, πλην θπον τὸ μέτρον ἀπῆται Θηρεύω.

Θηρε-φόνος, ον, = Θηρυφόνος, Ξενοφ. M. 502, 3.

Θηρηνία, Θηρηνήρ, -ήτειρα, -ήτωρ, Ἰων. ἀντί Θήρᾱμα, κτλ.

Θηριάζομαι, μεταβάλλομαι ἢ μεταβαίνειν εἰς θηρίον, ἐπὶ τῆς ψυχῆς, Ἐρμῆς Τριαν.

Θηριακός, ἡ, ον, (θηρίον) ὁ πραγματευόμενος περὶ ἄγριων ἢ ἐκλητηριῶν θηρίων, λόγος Διοσκ. ἡ Θηριακή ἱεζυπ. ἀντίδοτος), ἀντίδοτον κατὰ δηλητηριώδους δόγματος, Ἀλεξ. Τραλλ. 5, σ. 244· οὕτω, θ. φάρμακα Ἰατρ. ἡ Θηριακά, ὄνομα ποιημάτων τινος τοῦ Νικάνδρου, πραγματευόμενον περὶ τῶν ἀντιδότην τούτων, ἀντιθετον τῷ ἀλεξιφάρμακῳ, πρβλ. Διοσκ. προύμν. οὕτω, Θ. ἀμπτελος Ἰωαν. 4, 8, Πλιν. 14. 22.

Θηρι-άλωστος, εως, ἡ, σὺλλήτης ἄγριων θηρίων, Σύμμ. ἐν Γεν. Νόμ. 9.

Θηρι-άλωτος [α], ον, συλλεφθεὶς ὑπὸ ἄγριων θηρίων, Ἐβδ. (Λευ. B'. 2).

Θηρι-θωρός, ον, ἴδε ἐν λ, Θηριόθωρος.

Θηρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ Θηρίον, ἐν τῇ πληθ. animalculum, Θειέρ. I. Φ. 2. 8, 3.

Θηρικλείος, α, ον, ἡ ας, ον, πεποιημένος ὑπὸ Θηρικλείου, περιφρ. ἱερὸν θύλον κεραμείας (Εὐδουλ. Δολ. 2, Καμπ. 2), Θ. κύλις, κρατήρ Ἀλεξ. Ἱππ. 2, Κυν. 1· ἄλλὰ συνηκίς Θηρικλεία (ἡ -ος) μόνον, ὁ αὐτ. Ἀγών. 4, Μένανδ. Θεορ. 4, Μην. 2· φαίνεται ὅτι ἦτο μέγα, εὐρύ ποτήριον, φέρον τὴ ἐπιθήσαν ἢ μεγάλην παρὰ Διοξίπ. Φιλ. 1· τῶν Θηρικλείων εὐκύκλιτον ἀσπίδα Ἀριστοφ. Φιλ. 1· ἴδε B. III. Φαλ. 2, 3.

Θηριό-βλητος, ον, ἐπὶ τιμωρίας, ὅτε ἐρρίπτετο εἰς τὰ θηρία, τιμωρία θηριοβλήτω Θουκυλ. Ἱστ. 3. σ. 37Δ.

Θηριό-θρωτος, ον, = Θηριόθωρος, Διόδ. 18. 36· χιτῶν Ἱερ. Νύσσ. τ. 2. σ. 263, καὶ οὐσιαστ. Θηριοθρωσία, ἡ, Θ. Στουδ. Cod. Cois. 94, fol. 272 v°.

Θηριο-γνώμων, ονος, ὁ, ἡ, ἔχων θηρίου ἢ κτήνους γνώμην, νοῦν, Κ. Μανασσ. Χρον. 85C, κλ.

Θηριο-δεΐκται, οί, ἐκθέται ἐκτιθέμενος ἄγρια θηρία, Βασιλικ. 60. 22, 11.

Θηριό-δηγία, τό, τὸ δῆγμα ὄρεως, Διοσκ. 2. 97· ἴδε Λοβέλ. Φρον. 304.

Θηριό-δηκτος, ον, δηκθεὶς ὑπὸ ἄγριου θηρίου, ἰδίως ὑπὸ ὄρεως, Διμήτρ. παρὰ Γαλην. 13. 902, Διοσκ. 4. 24· -δηκτικός, ἡ, ον, Ἐπιφάν.

Θηριο-εσθής, ες, ὅμοιος ἄγριῳ θηρίῳ, Ἀδαμάντ. Φυσ. 1. 1.

Θηριο-θήρας, ον, = Θηρωθήρας, Βυζ.

Θηριο-κόμος, ὁ, ὁ τρέφων καὶ περιποιούμενος ἄγρια θηρία, Πρωκόπ.

Θηριο-κτόνος, ον, = Θηρωκτόνος, Εὐστ. 1416. 14.

Θηριομαχεῖον, τό, τόπος ἐν ᾧ γίνεται θηριομαχία, Πρβλ. Παύλ. κ. Θεόκλης σ. 54 (ἐκδ. Tischendorf).

Θηριομαχίω, μάχομαι πρὸς ἄγρια θηρία, Διόδ. 3. 43, Ἀρτεμίδ. 2. 54.

Θηριο-μάχης, ου, δ, ὁ μαχόμενος πρὸς ἄγρια θηρία, ἰδίως ἐν τῷ Ρωμ. ἀμφιθέατρῳ, Λατ. bestiarius, Διόδ. Κλεογ. 537.

Θηριομαχία, ἡ, τὸ μάχεσθαι πρὸς ἄγρια θηρία, Στεφ. 131, Φίλων I. 602.

Θηριο-μάχος, ον, ὁ μαχόμενος πρὸς ἄγρια θηρία, Λουκ. Λειψ. 19.

Θηριο-μαίγης, ες, κατὰ τὸ ἦμισυ ἑνὸς ὄντος καὶ κατὰ τὸ ἦμισυ θηρίον, οἷον ἡ Σκύλλα, Τζέτζ. Λυκούρ. 45.

Θηριό-μορφος, ον, (μορφή) ἔχων μορφήν θηρίου, Εὐστ. 1139. 57, Πρβλ. κλ. καὶ αὐσιαστ. Θηριεμορφία, ἡ, Ἱππιδαν.

Θηρίον, τό, κατὰ τύπον ὑποκορ. τοῦ θήρ, ἄλλὰ κατὰ τὴν χρῆσιν ἰσαδύναμον αὐτῷ, = ἄγριον θηρίον, ἄγριοι ζῷον, ἰδίως ἐπὶ πᾶσι θηριόμορφοι, μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν, ἐπὶ ἰάδρου, Ὀδ. K. 171, 180 (οὐδόμοι ἐν Πλ.)· πράγματι δὲ εἶναι ὁ περὶς τύπος τοῦ θήρ, ἄλλὰ, ὡς ἡ λέξ. παρέρχεται, οὐδόμοι εὐρηται παρὰ Τραγ. Ἰδίως τὸ Ἀποσπάσματα τοῦ Εὐρύπ. τὰ προσαγγόμενα ὡς παραδείγματα τοῦ ἐναντίου εἶναι νήματα: ἐπὶ ἄγριον θηρίον, Ἡρόδ. 6. 44, Ξεν. Ἀν. I. 2, 7, Ἰσοκρ. 267B, κτλ.· ἄλλὰ, Θ. ὕειον Πλάτ. Πόλ. 535E· ἐπὶ κύνος, Θεόφρ. 25. 79:— ἐν τῇ πληθ., κτήνη, ζῷα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἀνθρώπους, πενητὰ καὶ ἰχθύς, Ὀμ. εἰς Ἀφροδ. 1, Ἡρόδ. 3. 108· ἄγρια θηρία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ βυτὰ, βοσκήματα, Πλάτ. Μενεξ. 237D·— παροιμ., ἡ θηρίον ἢ θεός, ἢ κατωτέρου ἢ ἀνωτέρου τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, Ἀριστ. Πολιτικ. I. 2, 14, πρβλ. Ἰσοκρ. N. 7. 1, 2· οὕτως, εἰς θηρίον βίον ἀφικνεῖσθαι Πλάτ. Φαίδρ. 249B. 2) συνώνυμον τῷ ζῷον, Ἡρόδ. 1. 110· νενόμισται πῶρ εἶναι ἐμψυχον ὁ αὐτ. 3. 110· ἐπὶ καὶ ἐπὶ ἰχθύων, Ἀριστ. I. Ζ. 8. 13, 7, Ἀντιρ. Λυκ. I. 7· οὐκ ἔστιν οὐδέν ὁ τῶν ἰχθύων αὐτοχέστερον ὁ αὐτ. ἐν Μοιγ. 1· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ φυτὰ, Πλάτ. Σωμ. 188B. 3) δηλητηριώδες ζῷον, ἐρκετόν, ὅπως (ἴδε Θηριακός), Διοσκ. I. 135, Πρβλ. Ἀποστ. κη', 4.

II. ὡσαύτως ὡς πράγματι ὑποκορ., μικρόν ζῷον, ζῷον, ἐντομν, Ἀριστ. I. Ζ. 9. 39, 6· ἐν τῇ πληθ. ἐπὶ μελισσῶν, Θεόφρ. 19. 6· ἐπὶ ἐλμίνων, Ἱππ. παρὰ Γαλην.

III. ὡς ἱατρικὸς ὅρος, = Θηριώμα, Ἱππ. Κων. 192.

IV. ὡς ἐπίπληξις ἢ ὕψις, κτήνος ὡς τὸ Λατ. bellua ἢ τὸ Γαλλ. bête, ὡς δειλότατον σὺ θηρίον Ἀριστοφ. Πλ. 439, πρβλ. Ἱππ. 274, Νεφ. 184· κέλακι, δεινὸν θηρίον Πλάτ. Φαίδρ. 240B· ἡ πενία καλεῖται βαρύτατον Θ., Μένανδ. ἐν Ἀδείκ. 497· περὶ εἰ τῆς μουσικῆς λέγεται ἀεὶ τι καινὸν θηρίον τιτικεῖν Ἀναξίλ. Γ' α, 1· τὶ δ', εἰ αὐτοῦ τοῦ θηρίου ἀκηκόατε; ἔλαγεν ὁ Διοχίτης περὶ τοῦ Δημοκρίτου, Πλιν. Ἱστορ. 2. 3.

Θηριο-ναρκη, ἡ, φυτόν ὑπερ ναρκώνει τοὺς ὄρεας, Πλιν. 24. 102, κτλ.

Θηριόπληκτος, ον, πληγείς ὑπὸ θηρίων, Ἀνώνυμ. Cod. Παρ. 2256, fol. 556 v°.

Θηριο-ποιεῖω, μεταβάλλω εἰς ἄγριον ζῷον, Τζέτζ. Λυκούρ. 818.

Θηριο-πρεπής, ες, ἀμύχων εἰς θηρίον, Ξεκλ.— Ἱππιδρ. Θηριοπρεπής, Κρύλλ. ἐν Ἀπ. τ. II. σ. 293C, 310E. 378A.

Θηριό-στερνος, ον, ἔχων στέφανον θηρίου ἀνέλου, Νικητ. Εὐγεν. 4. 178.

θησαυρίζω, θέτω ἐνεδος ἀποθήκης· ἀποθηκεύω, ἀποθέτω, ἐν ἀσφαλείῃ θ. τὰ χρήματα 'Πρόβ. 2. 121, 1· θ. τὸν νεκρὸν ἐν οὐρανῷ, τοποθετῶ αὐτόν, αὐτὸς 86· φάρμακα, σίτα θ. πορ' αὐτῷ Ξεν. Κύρ. 8. 2, 24, κτλ.· ἐπὶ καρπῶν, ἀποθηκεύω, διατηρῶ, ἐλάλω εἰς ἄλλην, κουλούς ἐν ἄλλῃ Θεόδ. 1. Φ. 6. 4, 12· τὸ ἔλαιον θ. τὰς ὁσμὰς, διατηρεῖ αὐτάς, δ. αὐτ. ἐν Αἰτ. Φυσ. 6. 19, 3· ἡ ἐβένη θ. τὴν χροάν, διατηρεῖ τὸ χροῶν της δ. αὐτ. 1. Φ. 4. 4, 6.—Παθ., ῥάξ ἐν τεθησαυρισμένη Σοφ. 'Αποσπ. 464· τὸ θησαυρισθὲν Σουλ. 'Επιγρ. 5640. II. 37. 2) μεταφ., θ. εὐτυχίαν, ἀποταμιεύειν εὐτυχίαν, 'Αππ. Σαννιτ. 4. 3· θ. χάριτας, ἀποταμιεύειν ἐν τῇ μνήμῃ, Διδ. 1. 90.—Μέσ., ἀποταμιεύω δι' ἐμαυτὸν, ἐαυτῷ ὑπομνήματα Πλάτ. Φαίδρ. 276D, πρὸς 'Ισοκρ. π. 'Αντιδ. § 244:—Παθ., τεθησαυρισμένος κατὰ τινος φθόνος Wess. Διδ. 20. 36.

θησαυρίσμα, τό, τὸ ἀποταμιευθὲν, θησαυρός, Λατιν. penus, Σοφ. Φιλ. 37, Εὐρ. 'Ηλ. 497, 'Ιωνι 1304—μεταρ., θηρ. κακῶν Δημόκρ. παρὰ Πλουτ. 2. 500D.

θησαυρισμός, ὁ, τὸ θησαυρίζειν, ἀποταμιεύειν, φυλάττειν τι, χρημάτων 'Αριστ. Πολιτ. 1. 8, 13· ὁσμῶν Θεόδ. π. 'Οσμ. 14. θησαυριστής, οὗ, ὁ, ἀποταμιεύων, συνόχων, Πολυδ. I', 113. θησαυριστικός, ἡ, ὧν, ὁ ἐκ φύσεως ἔχων τὴν συνήθειαν νὰ ἀποταμιεύῃ, ζῶα τροφῆς θησαυριστικά, οἱ μύρμηκες, 'Αριστ. 1. Ζ. 1. 1, 27.

θησαυρο-δοτέω, δίδωμι θησαυροῦς, 'Εκκλ. θησαυρο μᾶννα, ἡ, μανιώδης ἐπιθυμία πλούτου, 'Εκκλ. θησαυρο-ποιέω, θησαυρίζω, Πολυδ. I', 116. θησαυρο-ποιός, ὧν, ὁ θησαυρίζων, θησαυριστής, Πλάτ. Πολ. 554A.

θησαυρός, ὁ, (ἐκ ὧΘΕ, τίθημι, μετὰ τῆς κατάληξε-αυρος, ὡς ἐν ταῖς λέξεσι κέντ-αυρος, λάστ-αυρος)·—τὸ ἀποταμιευθὲν, συναχθὲν καὶ ἐν ἀποθήκῃ τηρούμενον, 'Αριστοφ. 'Ορν. 599, κτλ.· θ. γ'Ονόδας, ἐπὶ τῶν ἀργυρίων μετᾶλλων τοῦ Λαυρείου, Δισχύλ. Πέρσ. 238· θ. εὐρέτω 'Αριστ. Πολιτ. 5. 4, 4· ἀνθρακίς ὁ θησαυρός, παρομοία ἐπὶ ἀποτυπία, συνη. παρὰ Λουκ., ὡς π. γ. ἐν Ζεύξει 2· οὐτὶς, σποδὸς οἱ γ' γενήσονται, 'Διχίερ. 2. 3, 13, ἐνθα ἴδε τὸν Bergler:—μεταρ., θ. γλώσσης φειδωλῆς 'Πιστ. 'Εργ. κ. 'Πμ. 717· θ. ὕμνων Πλάτ. II. 6. 8· κοκῶν Εὐρ. 'Ιωνι 923, πρὸς 'Ιππ. Νήμον 2· κόμας, ἰκτῆριον θηρ. Σοφ. 'Αγ. 1175· Διδ. θ., ἐπὶ τοῦ πυρός, Εὐρ. 'Ικτ. 1010· ὠλ-νοῖς γλυκύν θ., ἐπὶ νεκρῷ σμάματι, Σοφ. Αντ. 30· οὕτως ἐπὶ συγγραμμάτων, θ., οὕς κατέλιπον ἐν βιβλίοις Ξεν. 'Απομν. 1. 6. 14· σοφίας θ. Πλάτ. Φιλότ. 161E· τιμῶν δ. οὐτ. ἐν Μενεξ. 247B· καλὸς θ. παρ' ἀνδρὶ σπουδαίῳ χάρις 'Ισοκρ. 8H. II. ἀποθήκη, τόπος ἐνθα ἐπισωρεύει τι πράγματα, θησαυροφυλάκιον, 'Πρόβ. 2. 150· τὸ θησαυροφυλάκιον ναυτ., ὁ αὐτ. 1. 14, κτλ., πρὸς Ξεν. 5. 3, 5, Σπέρθων 188, κτλ. 3) ὁ γένων πολυτήριον πραγμάτων, κίστη, κιβώτιον, θήκη, 'Πρόβ. 7. 190, πρὸς 'Αγ. 106· θ. βελέσ-σιν, ἐπὶ φαρμάκῳ, Δισχύλ. Πέρσ. 1022.

θησαυροφυλάκιον, εἶμαι θησαυροφυλάξ, Διδ. 19. 13, Φιλων 1. 338.

θησαυροφυλάκειν, τό, τόπος ἡ διαμέριον ἐνθα φυλάσσεται ὁ θησαυρός, ταμίειον, 'Αρτεμίδ. 1. 74, Εὐστ. Πονημάτ. 71. 10. θησαυρο-φυλάξ, ὁ, ὁ φυλάξ θησαυροῦ, Διδ. 18. 58.

θησαυρ-ώδης, εἰς, πλήρης θησαυροῦ, τάφοι Φιλόστρ. 303. θησαυρίζω, οἱ, ἀπόγονοι τοῦ Θησέως, ἑλλ. οἱ 'Αθηναῖοι, Σοφ. O. K. 1066.

θησεῖον ἢ θήσεον καδ' 'Ημιθέων ἐν Κρατήρῳ 'Ανεκδ. τ. 3, σ. 252, 171, τό, ὁ ναὸς τοῦ Θησέως, θεμεριωμένος ὡς ἀστυλιον, εἰς ὁ ἡ ἐγκληματίζη ἡδύναται νὰ καταρύσῃσιν, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1312, 'Αποσπ. 477, 'Αριστ. 'Αθην. Πολιτ. 2. 1, 4. 10., 90. 21:—ὁ τύπος θήσειον ἀναφέρεται ἐν 'Αν. 'Οξ. 2. 219. II. τὰ θησεῖα ἢ θήσεα (ἔξωκ. ἱερὰ), ἡ ἐορτὴ τοῦ Θησέως, 'Αριστοφ. Πλ. 627.

III. θήσεον, τό, ἄνθος τι, 'Αθην. 684F, Θεόδ. Αἰτ. Φυσ. 7. 12, 3.

θησεῖο-τριψ, ἔθος, ὁ, (τριβῶ) ὁ πάντοτε ἐν τῷ Θησείῳ διατριβῶν, ἑλλ. δοῦλος ἀποδράς, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 394· ἴδε θησεῖον. θησεύμεθα, ἄνω, μέσ. μέλλ. τοῦ τίθημι.

θησεύς, ὁ, γεν. θησεῖος (τριβύλλ., Σοφ. Φ. 562, O. K. 1593, 1657, ἀλλὰ διούλλ., αὐτὸς 1003, 1103):—ὁ διδάσκαλος προγονικός ἥρωες τῶν 'Αθηνῶν, κατὰ πρῶτον μνημονευόμενος ἐν 'Ηλ. Α. 266, κτλ., οἱ Θησεῖες Πλάτ. Θεαιτ. 169B. (Πλάτων. ἐκ τῆς ὧΘΕ, τίθημι, ὁ συνοικίζων, ἐκπολιτεύων πρὸς θῆς, τίθημι Α. III.)

θησεῖς, ἔθος, συνηρ. θησεῖς, ἔθος, ἡ ἡ ἀνέκτουσα εἰς τὸν Θησεῖα, γῶν Δισχύλ. Εὐμ. 1026. II. ὡς οὐσία, ἡ θησεῖς, ποίημα περὶ τοῦ Θησέως, 'Αριστ. Ποικτ. 8, 2, Διου. Α. 2. 59.

2) ἔθος κορυφῆς τῆς κλῆς, ἡ πρῶτος ἐχρήσατο ὁ Θησεῖς, δι' ὃ καὶ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Θησοῖς, Πλούτ. ἐν Θηρ. 5.

θησεῖα, ἄνω, παθ. ἐνεστ. τοῦ θέω, θησεῖται.

θησεῖα, ἄνω, παθ. ἐνεστ. τοῦ θέω, θησεῖται. II. ἑλληνικός τύπος τοῦ Λατ. thesauri, ἱερὰ ἄμαξα, Πλούτ. Κορ. 25.

θησεῖα, τό, ἄνω, ἴδε θ. ὁ ἀλλὰ γέν. θησεῖατος, ὡς δειλτατος,

Δημόκρ. ἐν Α. B. 781:—ὡσαύτως, ὄνομα τοῦ Δισώπου (δοτικὸς ἦτο θῆς), Φύλ. Περ. 151, 23.

θησεῖα, ἡ, (θησεῖα) ἐπὶ μισθῷ ὑπηρεσία, ὑπηρεσία, Σοφ. O. T. 1029· 'Ισοκρ. 306A· ἐν τῷ πληθ., αὐτὸς 228E, Διον. 'Αλ. 2. 14.

θησεῖα, δουλεία ἐπὶ μισθῷ (ἴδε θῆς), Λαομειζοντι... θητεῖ-σομεν εἰς ἐνιαυτὸν 'Πλ. Φ. 444, πρὸς 'Οξ. Σ. 357· θητεῖμεν ἄλλω, ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ Α. 489, πρὸς 'Εὐρ. 'Αλκ. 6, Κύν. 77, Πλάτ. Εὐθύρ. 4C, Πολ. 359D· θ. ἐπὶ μισθῷ παρὰ τινι 'Πρόβ. 8. 137· θ. εἰς τὸ τεῖχος, ἐργάζομαι εἰς τὸ τ., Φιλόστρ. 721· θ. Παλλὰδι καὶ Παρῆλ, ὑπηρετεῖν, 'Ανθ. II. 5. 293, 12.

θητικός, ἡ, ὧν, (θῆς) ἀνέκτων ἢ ἀρμόζων εἰς μισθῶν ἐργάτων ἔργον 'Αριστ. 'Ρητ. 1. 9, 26· βάνασος καὶ θ. βίος δ. αὐτ. 'Ποιητ. 3. 5, 5· θητικώτερα ἐργασία αὐτὸς 8. 6, 15· θ. καὶ δουλικὸν πράττειν αὐτὸς 8. 2, 6. 2) τὸ θητικόν, = οἱ θη-τες, ἡ εἰς τῶν θητῶν, αὐτὸς 2. 12, 6., 4. 4, 10., 6. 7, 1· ὡσαύτως ὁ φόρος ἐν ἐτέλουν οἱ θητες, Νόμ. παρὰ Δην. 1067. 27, 'Αριστ. 'Αθην. Πολιτ. 9. 7. 17, 22., 10. 3. Πολυδ. II', 130.

3) ἡμοῖος πρὸς θῆτα, δουλικός, πάντες οἱ κόλακες θ. 'Αριστ. 'Ηθ. N. 4. 3, 29, πρὸς 'Λουκ. Δραπέτ. 12.

θηττα, ἡ, νεώτ. 'Αετ. ἀντὶ θησασ.

θητ-ώνων, τό, (ἄνω) τὸ τοῖς μισθωτοῖς διδόμενον Σουῖδ.:—ἐν τῇ Σουλ. 'Επιγρ. 123. 54, ὁ Πόσκλη διορθῶ θητῶνεν, λαμβάνειν μισθόν.

-ὄν, κατ' ὄρχας κατόληξε τῆς γεν. ὡς πείσσεως τοπικῆς, ὡς ἐν τῷ 'Ιλίου πρὸς 'Ηλ. θ. 561· ἡ ὄντι πρὸς Α. 50:—ἀπολογία. II. ἀχώριστον μέρος προστιθέμενον ἐν τέλει οὐσιαστικῶν, ἐπιτέλειον καὶ ἀντανωμιῶν, εἰς ὃ διδὲς ἐπιρρηματικὴν σημασίαν, ἐπὶ οὐδὲν τὴν εἶσιν ἐν ᾧ διαρίκει τι, ἀγρόθυ, σίκοθυ, ἄλλοθυ, ἀμπευτερίθυ, ἀν-τεθυ, κτλ.

θητῶν, ὁνος, ὁ, Ἀττικὸς πλακοῦς εἰς ὁσίαν προσπερόμενος, Νίκ. παρ' 'Αθην 114C.—Καθ' 'Ποῦ, θητῶνες· ἔρτοι αὐ περι-εῖοντο τοῖς θητῶ.

θητῶτος, «εὐκτής» 'Ποῦ.

θητῶρχος, εἶμαι θητῶρχης, Σουλ. 'Επιγρ. 146, 11, 2009.

θητῶρχης, οὗ, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς θητῶν, Λουκ. Πιργρ. 11.

θητῶς, ἡ, ἡ πρῆξις τοῦ θητῶν, εὐθυμία πανηγυρικῆ, Περικλ. 'Ἡμν. εἰς 'Ηλ. 21.

θητῶν, ἔρτοι εἰς θητῶν ἢ εἰς θητῶν συνοδείαν, ὡς με-κόρασι θητῶν Εὐρ. 'Ιωνι 552· οὕτως, θ. χοροὶς αὐτ., ἐν 'Παχ. 378.—Παθ., ἀνέκτων εἰς θητῶν θητῶν, ἀγιάζομαι διὰ θητῶν τελετῶν ἢ ὀργῶν (ἴδε ἀγιάζομαι), αὐτὸς 77. II. ἐν τῷ θητῶ θητῶν ὄργα, Σπέρθων 562.

θητῶν, οὗ, ὁ, θητῶν, 'Επιγρ. Τῆνου ἐν τῇ Σουλ. 'Επιγρ. 238. 60, Πολυδ. 5', 8.

θητῶν, αἱ, 'Επιγρ. Νικαίας θ. Κουζίου ἐν 'Εργμ. Φιλομ. 9, τῇ 21 Μαρτίου 1859.

θητῶν, ὁ, (ἐν τῷ ἐν 'Αντιγράφῳ θητῶν, Εἰσιπ. Βάχχ. 470, ἴδε ἐν τῷ ἐν):—ἡμιος, συνοδεία ἀνθρώπων διερχομένη τῆς ἡμέρας το χοροῖς καὶ ἡμιον, ἴδμε εἰς τιμὴν τοῦ Βάχχου, 'Πρόβ. Α. 76, Εὐρ. Βάχχ. 680, 'Αριστοφ. Βατρ. 136, κτλ.· θ. ἄγειν, ἐλπίσσειν, ἀνα-χορῆσαι ἐν Κύρ. Βάχχ. 116, κτλ.· τεύς, ὁ θητῶν ἀγῶν διὰ τῶν ὁδῶν τοῦς ἱστοφωμένους τῷ μαράθῳ καὶ τῇ λευκῇ ἀμ. 313, 23· πρὸς 'Αθην. 185G, 362E:—ἐν τῷ φαίνεται εἰς ὁ θητῶν ἡν· εἰς εἶδος θρησκευτικῆς ἀδελφότητος ἡ ἱταρῆας, ὡς οἱ συν-βύται Μουσῶν ἐν 'Επιγρ. Βοιωτ. σιλ. 94 Keil, οἱ Πανα-θηναῖοι καὶ διονυσιασταὶ ἐν τῇ Τηρῇ 'Επιγρ. Σουλ. 'Επιγρ. 3073, πρὸς 3101, 3112, οἱ Ἀγαθοδαίμονισταὶ ἐν τῇ 'Ανα-δῶν 'Επιγρ. τοῦ Ποσ 282:—οἱ ἀρχηγοὶ τοιούτων θητῶν ἐκ-λόντο ἀρχιθεῖσται. 'Επιγρ. Ἀθ. ἐν τῇ Σουλ. 'Επιγρ. 2271, 46 κτλ. 2) καθόλου, μερὶς, ἡμῶς ἀσφαλίτων, συνοτροφία, Κενταύρων Εὐρ. I. A. 1059· ἡλίκων ὁ αὐτ. 1. T. 1146· Μουσῶν 'Αριστοφ. Θεσμ. 41· εὐσπλος θ., ἐπὶ ποιημάτων, Εὐρ. Φαιν. 796· Κενταυρικὸς καὶ Σατυρικὸς Πλάτ. Πολιτ. 303C· τοῦ σοῦ θητῶν Ξεν. 'Απομν. 2. 1, 13· Ἀσιανὸν ἀκροαμάτων θητῶν Πλούτ. ἐν 'Αντ. 24. II. ἡ ἐορτὴ ἡ τὸ συμπόσιον τοιούτων θητῶν, Πλούτ. 2. 301E, Κλειμέν. 34. (ἡ σημασία τῆς λη-υποδεικνύει σχέσιν πρὸς τὴν ὧΘΙ, θητῶν καὶ πρὸς τὸ ε=υ, πρὸς 7. φυτεῶν ψευδῶν, ὅρως θητῶν, ὑπερφανῆς ὑπεφάλας).

θητῶν, εἰς, (ἴδμε) ἡμοῖος θητῶν, ἐροισιτικῶν, ἀμφιπολῶν Βρομίου Νόνν. Δ. 35. 270· ὡραὶ ὁ αὐτ. ἐν Εὐαγγ. κ. 'Ιω δ', 15.

θητῶν, ὁνος, ὁ, θητῶν, οἱ εἰς συνόδους ζειποντοὶ οἱ θητῶν 'Ποῦ.

θητῶν, οὗ, ὁ, μέλος θητῶν, 'Αριστοφ. Βατρ. 327, 'Ισαῖς 77. 45, 'Αριστ. 'Ηθ. N. 8. 9, 5, Σουλ. 'Επιγρ. 100-10, κ. ἄλλ.

2) μετὰ γιν., θητῶν τοῦ 'Ερωτος, λάρεις, ἀπαυτὸ τοῦ ἔρωτος, Ξεν. Συμπ. 8. 1· ὁ ἐμὸς θ. Εὐρ. Βάχχ. 549. 3) ἐπὶ τοῦ Βάχχου, ἀρχηγὸς θητῶν, 'Αγρ. II. 9, 324, 8. 4) καθό-λου, ἐπαδός, μαθητής, Λουκ. Δραπέτ. 4, Θεμιστ. 33C.

θητῶν, ὁνος, ὁ, ἀνέκτων ἢ ἀρμόζων εἰς θητῶν, 'Αριστ. Oik. 2. 4, 1.

τῆς ἀκτῆς, εἰτε μετ' ἄλλης λέξεως, θίνες ψάμμου Ἡρόδ. 3. 20·
ἀμμίου, γῆς Πλούτ. Φασβ. 6, κτλ., ἢ ἀπολύτως, ἐν τοῖς οἰσιν
'Αριστ. Ι. Ζ. 5. 16, 4, πρὸλ. 4. 10, 9· οὕτω, θίνες, ἐπὶ τῶν ἀρμυ-
νῶν ἐκτάσσων τῆς λιθῆς, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1384· Νασσαρινῶν...
δοξίχας θίνας Καλλ. Ἀποσπ. 126. 2) συνήθως (ὡς αἰετοπε-
παρ' Ὀμ. πλὴν τοῦ ἀνωτέρω μνημονευέντος χωρίου) ἡ ἀρμυρὴς ἀκτὴ
τῆς θαλάσσης, ἀλλ' αἰετοπεπὰ ἐν πλαγίαις πτώσεσι μετὰ τῆς λέξεως θέ-
λασσα κατὰ γεν., παρὰ θίνα .. θαλάσσης Ἰλ. Α. 34· ἐπὶ θινί
Θαλάσσης Δ. 248· ἐπὶ θίνα θαλάσσης Ὁδ. Ζ. 236, κτλ., παρὰ
θιν' ἄλδος ἀτρύγειοιο Ἱπ. Δ. 326· θιν' ἐφ' ἄλδος πολιῆς αὐ-
τόθι 350, κτλ.' ἢ μόνη, ἐπὶ θινί Ὁδ. Η. 290· παρὰ θίνα Ι.
46· θιν' ἐν φυκιέσεντι Ἱλ. Υ'. 893· οὕτω βραδυτέρων, θιν' ἄλδος
'Αριστοφ. Σπ. 1521· πόντου Σοφ. Φιλ. 1124· Θαλάσσης Εὐρ.
'Ανερ 109· θαλαττία διον. Ἀλ. 3. 44. 3) ἄρμος ἢ ἵλιος· εἰ-
τὼ πυθμένη τῆς θαλάσσης· οἷσμα .., κυλίει κεφαλὰς ἐν κελ-
ανᾷ θίνα Σοφ. Ἀντ. 591· μεσάρ, ὡς μου τὸν θίνα τολά-
ταις, δηλ. τὸ βάθος τῆς καρδίας μου, Ἀριστοφ. Σπ. 696, ἔδε Σχόλ.
4) ρυτίων παραβάσεων, Ἀριστ. π. Ζ. ἱστ. 8. 12, 2· θινός
δείξει αὐτοὺς 9. 35. II. ἀκρης [πόλεως] θίς, δ' ναὸς δ' ἐπιστέ-
ρων τὴν Ἀκρόπολιν, Κικλ. παρὰ ἠφ Σχολ. Ἱλ. E. 472. ('Εν
Κερκυρατικῇ τινι Ἑπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1888 ὑπέρχκει παρὰ
θετν' ἄλδος. (Πρὸς). Σανκορ. dhi-nus (ἀκτὴ ἀρμυρῆς, νῆους).
'Αγγλ. Σαϊ. dnn (Ἄγγλ. down) Ἀγγ. Γερμαν. dūn (ἀκρωτήριον)
ζυδ. Γερμαν. dñ-en Ἀνατολ. Ἀγγλ. denesl).

Οὐλάσιας, ου, ό, (ὀλάω) ἐ τοῦ; ὅρκιε συνηθαμενοὺς ἔχων,
εὐνοῦρος, Ξέρξ. (Δεϋ. ΚΙΒ', 24), φίλων 2. 261.—Οὐλαδίω, κέμων
τιὰ εὐνοῦρον, Πούδ. ἐν λ. φλαδέων.

Οὐλάσις, εως, ή, (ὀλάω) συντριψίς, σπάσιμον, Ἀριστ. Μετρωρ.
4. 9. 10, Προύδ. 9. 4. 3· πρὸλ. Οὐλάσις. [αἰ: μακρὸν ζῆ μόνον
παρὰ Παῦλ. Σιλ.]

Οὐλάσμα, τό, (ὀλάω) σπάσιμον, σύντριμμα, πληγή, Ἀριστ. περὶ
Θαυμασ. 117. Διοσκ. 2. 200· πρὸλ. φλάσμα.

Οὐλάσις, τό, = τῷ ἑπομ., Διοσκ. 2. 186.

Οὐλασίειον, τό, ὀνομαρ. τοῦ Οὐλάσιος. Ἔδε Διοσκ. 2. 186.

Οὐλάσις, εως, Ιου, ιος, ή, (ὀλάω) εἶδος βοτάνης, ἥς ἡ καρ-
πὸς ἐτρέφετο καὶ ἐγχρησιμοποιετο ὡς τὸ αίματι, Ἱπκ. 928 ἐν τέλ.,
529, κτλ.—Οὐλάσις, τό, Διοσκ. 2. 186.

Οὐλαστής, ου, ό, (ὀλάω) οὐ συνερίπων· ἰδιώς ἱερικῶν ἐργαλείων=
ἐμδρυοὐλαστής, Γαλην. 7. 28 (κοινὴ γραφή Οὐλάσις).

Οὐλαστινός, ή, όν, ἱκανός πρὸς Οὐλάτι, συντριβών, Ἀριστ.
Προύδ. 5. 37, 3.

Οὐλαστός, ή, όν, δ' ὀκαθείς, «σπαστός», «σπαικτιώεις», ἑλλάα
'Αριστοφ. Ἀποσπ. 345, Δφιλ. Ἀπ' ἤστ. I. 2) οὐ δύναται τις
νά ὀλάσῃ ἢ συνδύψῃ, ἀντίθετον τῷ ὀραυστός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ.
'Ιστ. 4. 1, 3, πρὸλ. Μετρωρ. 4. 9, 18, π. τὰ Ζ. ἱστ. 4. 1, 3.

Οὐλάτως, μεταγεν. τύπος τοῦ ἑπομ., Γαλην. 4. 539, Παῦλ.
Λίγ. σ. 213.

Οὐλάω, άπαρ, ὀλέων, μετοχ. ὀλῶμαι, Γαλην.: γ'- ἔνικ. παραι.
07. η' Πρώτῳ Μιμάμβ. 2. 83, ἔολα (συγκτα.) Μάχων παρ' Ἀθην.
348F· μέλλ. ὀλάσω (έν-) Ἱπκ. 556. 22· άόρ. ἔολάζσαι, Ἐπικ.
ὀλάσσα.—Παθ. ένεστ. ὀλῆται Ἠρώνδ. Μιμάμβ. 3. 44· μέλλ.
ὀλασύσσομαι Γαλην.: άόρ. ἔολάσθην, Ἱπκ. 873. 2 (ὡς δ' Ιλλιπὲ
διοροφῇ ἐν τῷ Γαλην.): πρkm. τεόλοσσαι (συν-) Ἀλκιε. ἐν Ἀδόλ.
12, τεόλογμαι Θεόφρ. 32. 45. Συντρίβω, σπάωμαι, «σπαικίζω»,
θλάσσει δὲ οἱ κοτύλην Ἱλ. E. 307· ὅστιά δ' εἴπω ἔθλασεν
'Οδ. Σ. 97. οὗτ' ἐρρηξεί βολών οὗτ' ἔθλασει Ἴπσ. Ἀσκ. Ἱπρ.
140· ἔδε ἐν λ. οὗς.—Παθ., Ἀριστ. Προύδ. η. 4, 3. (φλάω
εἶναι ἑτερὸς τύπος, πρὸλ. Θ 0 I. 2· πρὸλ. ἀσάουτες Ὀραῦω).

Οὐλεῖσθαι (= ὀλεῖσθαι) Ἐπιγρ. Παγαλιν ἐν Ἀθην. τ. Β',
σ. 482.—τεόλεισμένους (δὲς) Ἐπιγρ. Σηγοτὸ ἐν Μουσ. καὶ
βιβλ. Σμίρν. 1878, σ. 20. 21.

Οὐλεθράς, ά, όν, (ὀλέω) συνεπλημμένος, στενός, Παῦλ. Λίγ.
σ. 218. Εὔστ. ΙΙονημ. 90. 65.—πεπεισμένοις, βεβαρημένοις, Δελιηnos
'Ολερ. 200, 250. II. ἔεργρ, καταδλειπτικός, αὐτόθι 333.

Οὐλεθρ, ή, τρήψιμον, «ζούλισμα», Γαλην. 12. 113.

Οὐλεθρίας, ου, ό, =Οὐλαδίας, Στράβ. 623.

Οὐλεῖω [τ]: μέλλ. ὀλέψω Χρυσμ. Σει. 3. 182, Εὔστ.: άόρ.
Εὐλάσια Πλάτ. Τιμ. 60C, Καλλ.: πρkm. τεόλῶσις Πολύδ. 18. 7,
3.—Μίσ-, μέλλ. ὀλέφομαι, ἔδε κατωτ.—Παθ., μέλλ. (ἀντει-)
ὀλεθῶσσομαι Εὐμάθ. 3. 4· άόρ. ἔολεφθην Πλάτ. Τιμ. 91A,
'Αριστ. Προύδ. 20. 23· ἀλλὰ μετοχ. άόρ. ε' ὀλῆσεις Ἀριστ. αὐ-
τόθι, ὕπαρ. ἐνὸλῆσθ' Ἱπκ. 411. 48: πρkm. τεόλοιμαι Ἀριστ.
ἐνθ' ἄνωτ.—Ἀνθ. Π. 7. 472. (φλέω εἶναι ἑτερός τύπος, ὡς τὸ
φλάω τοῦ ὀλάω πρὸλ. ὁσάουτες τρέλω). Πλέω, ὀλέω,
«σπαικῶ», θλίβει τὸν ἔρπον δ' ὠρύαζ' Ἀριστοφ. Βίρ. 1239, πρὸ.
Λυσ. 314· τοῦδε θρεσι ὀλέβων Δημ. 313. 25· ἔπου με θλίβει,
ἔπου [τὸ πέδιλον] πὶ πηγῶναι, Πλούτ. 2. 141A.—Παθ., ἐπὶ ἀν-
θρώπων βαρέως φορεωμένου, ὡς θλίβομαι! Ἀριστοφ. Βαρ. 5,
πρὸλ. Σπ. 1280.—Μίσ-, πολλὰς φιλήσι παραστάτας ὀλί-
ψεται ὧμιον, ὡς τρήψι τους ὧμιον του εἰς παραστάτας πολλῶν
ἄνδρ., ἐπὶ ἱπαιτούν, Ὁδ. P. 221· χεῖλαι ὀλῆειν, ἐπὶ φάματος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Θεσσαίας

Λατ. ductus seminales, 'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 1.14, 3, κ.άλλ. τὰ θορικά, partes seminales, αὐτὸν 3. 5, 4.

θορλοκομαι, Παθ., δέχονται σπέρμα, 'Αντων. Δι6. 29. θόρναξ· ὑποπόδιον Κύπριοι. ἢ ἱερὸν 'Απόλλωνος ἐν τῇ Λακωνικῇ, ἀπὸ τοῦ Θόρνακος Θορνάκιος 'Απόλλωνος 'Ψούχ. θόρνυμαι, ἀποθ., = θρώσκω, Π. Ποιητ. παρὰ Κλήμ. 'Αλ. 716, Νικ. Θωρ. 130 γ' πληθ. ὑποτακτ. ἐπεὶ ἄν θορνύωνται 'Πρόδ. 3. 109. θορύεις, εσσα, εν, ἐν ἐμβρύῳ, ἐν σπερματι, βρέφος θ. 'Οππ. Κυν. 3. 522.

θορο-ποιός, ὄν, παράγων σπέρμα, 'Ετυμ. Μ. 453. 52. θορός, ὁ, τὸ σπέρμα τοῦ ἄρρενος, 'Πρόδ. 2. 93, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 3. 1, 7, κ.άλλ. ὡσαύτως θορή. ('Πρόδ. θρώσκω Π.)—Παρ' 'Ψούχ. θόρος.

θορυβάξομαι, Παθ., θορυβοῦμαι Εὐαγγ. κ. Λουκ. ι', 41 (ἰ. γραφ. τυρβάξη).

θορυβέω· μέλλ. ἤσω. (θόρυβος) κἀμὼ θόρυβον, παραχῇ, ἐπὶ μεγάλῳ πλήθει, 'Ιππ. 'Επιστ. 1275, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 666, Σφ. 622, κτλ.· βλέπων εἰς τὸν ἀεὶ θορυβοῦντα τόπον τῆς ἑκκλησίας Διμ. 577.10.

2) ὡς τὸ Λατ. uelut inire, βοῶ, φωνάζω, εἰτε ἐπιδοκίμαστικῶς, εἰτε τὸναιτιῶν: α) θορύνω, ἐπικροτῶ, 'Ισοκρ. 288C, Πλάτ. Εὐθύδ. 303B.—Παθ., λόγος τε θορυβήμενος, μεγάλως ἐπικροτηθεὶς, 'Ισοκρ. 281C, πρὸς 'Αριστ. Ρητ. 1. 2, 10.

β) συγχύειρον, ἐγείρω θόρυβον ἐναντίον τινός, μετὰ δού, Πλάτ. 'Απολ. 171, 20E, Διμ. 60, 27· ὡσαύτως, θ. ἐφ' οὓς ἄν λέγω Πλάτ. 'Απολ. 30C· θ. πρὸς τινά Θουκ. 6. 61· ἀντίθετον τῷ θέλω ἀκούειν, 'Ανδοκ. 30. 2· ἀπολ., Πλάτ. Πρωτ. 319C· οὕτως ἐν τῷ Παθητ., θορυβοῦμαι ὑπὸ τινος, ὑπὸ τοιοῦτον ἀνδρῶν θορυβεῖ Σοφ. Δι. 164, πρὸς. Θουκ. 8, 50.

Π. μεταβ., συγχέω διὰ θορύβου ἢ παραχῇ, διαταράττω, ἐνοχλῶ, Πλάτ. Φαίδρ. 245B, κ.άλλ.· φέρω εἰς παραχῇ [στρατῶν] ἐν καιρῷ μάχης, Θουκ. 3. 78.—Παθητ., ταράττομαι, ἐνοχλοῦμαι, θορυβοῦμαι, 'Πρόδ. 3. 78, 4. 130, Θουκ. 4. 129, Πλάτ., κλ.· ὑπὸ τινος Σοφ. Δι. 164· ὑπὸ τῶν λεγομένων Πλάτ. Λύσ. 210B· τινι, διὰ τι παύμα, Διμ. 237. 6· ἐπὶ τινι βάτων ἐν 'Αδύλ. 1. 2· περὶ τι Θουκ. 6. 61· πρὸς τι Πλούτ. Κορμ. 29.

θορυβήθρον, τὸ, ὄνομα τοῦ φωτοῦ λεοντοπετάλου, Διοσκ. 3. 100.

θορυβητικός, ἢ, ὄν, παραχῇ, θορυβώδης, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1380.

θορυβοποιεῖω, ποιῶ θόρυβον, Διόδ. 13. 111, 'Αππ. 'Εμφυλ. 2. 74. θορυβό-ποιός, ὄν, ὁ ποιῶν θόρυβον, παραχῇ, Πλούτ. ἐν Μορ. 28.

θόρυβος, ὁ, (θόρος, ὀρίομαι) παραχῇ, ἰδίως ἢ συγκεχυμένη βοή πολλῶν ἀνθρώπων συνελεύσεως, κραυγῇ, Πίνδ. Ο. 10 (11). 88, Εὐρ. 'Ορ. 905, Θουκ. 8. 92, κτλ.· θόρυβος βοῆς, συγκεχυμένη κραυγῇ, Σοφ. Φ. 1263· θ. στρατιωτῶν 'Αριστοφ. 'Αχ. 546· λιναίτης ἢ αὐτ. ἐν 'Ιππ. 547. 2) ἰδίως εἰς ἐνδείξιν ἐπιδοκίμασις ἢ τάνοπα-λιν ('Πλάτ. Πολ. 492B, C): α) ἐπικροτήσις, ἐπευφημία, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 547, Πλάτ. Πρωτ. 339D, κ.άλλ.· θόρυβον κοί κρότον ἐποιήσατε Διμ. 519. 10. β) παράπνοα, γογγυσμοί, 'Ανδοκ. 21. 30· οὕτω, μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμῶς, μεγάλοι γογγυσμοὶ γίνονται καθ' ἡμῶν, Σοφ. Δι. 142.

3) ταράχῃ, σύγχυσις, θ. παρέχεται τινὶ 'Πρόδ. 7. 181· ἐς θ. ἀπικέσθαι ὁ αὐτ. 8. 56, 87, πρὸς. 4. 134, Θουκ. 4. 104· ἐγένετο ἐθ. μέγας, ἐν μάχῃ, αὐτὸν 14· ἐν τῷ πληθύνει, ταράχῃ, Μένανδ. ἐν Μονοσ. 239. Π. μετ' ἀπαρ., ἐς θόρυβον ἤλθον, λευοθηλὴ, ἐκινδύνευσά ἐκ τοῦ θορύβου τοῦ λιθοβοληθῶ, Εὐρ. Ι. Α. 1350.

θορυβώδης, ες, (εἶδος) παραχῇ, πλήρης θορύβου, Πλάτ. Νόμ. 671A· συγκεχυμένος, 'Αριστ. 1 Ζ. 9. 40B, 1· θορυβώδεια ἐνυπνιάζεσθαι 'Ιππ. 'Αρχ. 'Ιππ. 12.—'Επίρρ. -δῶς, Πολυδ. Ι', 123.

II. πρᾶξεων θόρυβον, παραχῇ, τῷ ἴππῳ θ. μηδὲν προσφέρειν Ξεν. 'Ιππ. 9, 15.

θορώδης, ες, = θορατός, Νεμέσ. π. Φύσ. 'Ανθρ. 25.

θορήξ (= θορίαις), δοτ. πληθ., 'Επιγρ. Λεβαδείας ἐν Bull. d. con. hell. IV, σ. 97.

Θου-, 'Αττ. ἀντὶ Θεο-, ἴδε ἐν λέξ. Θεόμορος.

Θού, προστ. μέσ. ἀδρ. 6' τοῦ τιθῆμαι.

Θούδος, ἰω, ὁ, ὄνομα μηνός, 'Επιγρ. Τανάγρας ἐν 'Αθηναίῳ τ. Δ', σ. 210.

Θου-κυδίδης, δηλ. Θεο-κυδίδης, ἴδε ἐν λ. Θεομορία.

Θουράτος, α, ον, = θυρῶς, βλαίος, θρασύς, ὁρμητικός, ἄλγνος, Λατ. sahu, 'Ψούχ.—ὁηλ. Θουράς, ἄδος, Νικ. Θωρ. 131, Λυκέρ. 612.

Θουράς, 'Επικ., ἐπιπρῶθ, ἐφορῶ, μετ' αἰτ., Λυκέρ. 85.

Θουρήεις, εσσα, εν, = θυραῖος, 'Ψούχ.

Θούρης, ον, ὁ, ὁ ἄρρη, ἐπὶ τῷ ὄντι, Λατ. admistrarius, 'Ψούχ.

Θούρητρα, ὁχεῖα, 'Ψούχ.

Θουριδ-μαντις, εως, ὁ, οὗτω καλεῖται ὁ 'Αριστοφάνης τὸν μάντιν Λαμπρινά, ὅστις ὑπῆρξεν ἀρχηγὸς τῆς εἰς τὸ Θούριον ἀποικίας τῇ 443 π. Χ., 'Αριστοφ. Νεφ. 332· ἴδε Σχόλ. ἐν τόπῳ, Πλούταρχ. Περικλ. 6.

Θούριος, α, ον, παρ' 'Αττ. ποιητῆς ἀντὶ τοῦ Θούριος, Λίσχολ. Θ. 42, Πέρσ. 73, 118, 'Αγ. 112, Εὐμ. 627, Σοφ. Δι. 212, 612, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 757, Βατρ. 1289.

Θούρις, ἰδος, ἢ, ὁηλ. τοῦ ἐπομ., ὁ ἴδε.

Θουριδῶν· ἐνεργῶν 'Ψούχ.

Θούρος, ὁ, (√ΘΟΡ, θρώσκω), ὁρμητικός, μαϊνόμενος, πολεμικός, 'Ομ. (ἀλλὰ μόνον ἐν 'Ιλ.), ὡς ἐπὶ τοῦτον τοῦ 'Αρεως. Ο. 127, κτλ.· 'Τουρῶν Λίσχολ. Πρ. 354, πρὸς. 'Αποσπ. 198· δόρυ Εὐρ. Πρ. 492—ὁηλ. Θούρης, ἰδος, ἢ, τὸ πλεῖστον ὡς ἐπὶ τοῦτον τοῦ ἄλκῃ, 'Οδ. Δ. 527, καὶ συχν. ἐν 'Ιλ. ὡσαύτως Θούρις ἀσπίς, πῖθον. ἢ ἀσπίς, μεθ' ἧς ἄρμας εἰς τὴν μάχην, 'Ιλ. Δ. 32, γ. 162.

Θόσιος, ὁ, 'Επικ. ἐκτεταμένος τύπος τοῦ Θόσιος, ἴδε ἐν λέξ. Θόσιος.

Θόσιος, ἢ, (Θόσις) ταχύτης· μόνον ὡς κύριον ὄνομα, 'Οδ. Α. 71, 'Εμπεδ. 24.

Θραγμός, ὁ, κρότος, τριγμός, θραγμός ἐρεϊκόμενων κυμάτων Σέξτ. 'Εμπ. Π. 1. 58. ('ἴδε ἐν λ. Θραύω).

Θραλίειν· ὁλοδορεῖν, Λάκωνες 'Ψούχ.

Θράκη, ἢ, 'Αριστοφ., Θουκ., κλ.: 'Ιων. Θρητική, 'Πρόδ.· 'Επικ. συνηρ. Θρηκή, 'Ιλ. Ν. 301, κτλ., οὕτω καὶ παρὰ Τραγ., Λίσχολ. Πρ. 509, Εὐρ.· ἀλλὰ Θράκη, ἐν 'Αριστοφ. 'Αχ. 136, κ.άλλ.: Θρηκήθεν, ἐκ Θράκης, 'Ιλ. Ι. 5, 72—Θρηκήνδε, εἰς Θράκην, 'Οδ. Α. 361.

Θρακίαν, μιμουμαι τοὺς Θράκας, 'Απολλών. π. 'Επιρρημ. 572, Σέξτ. Β. ἐν λ. Θράκη.

Θρακικός, ἢ, ὄν, = τῷ ἐπομ., Λουκ. ἐν Διτ' Τραγ. 21.

Θράκιος, α, ον, ἐκ Θράκης, Θουκ., κλ.: 'Ιων. Θρητικός, ἢ, ον, 'Ιλ. Κ. 559, 'Πρόδ.· συνηρ. Θρητικός, α, ον, Τραγ., Λίσχολ. 'Αγ. 654, Εὐρ.· ἔκ. 36· Σάμος Θρητική = Σαμοθράκη, 'Ιλ. Ν. 12. [Θρητικός παρ' 'Ομ.· Θρητικός, Φανούλ. παρὰ Στωβ. τ. 64. 14, 'Απολλ. Πρόδ. Δ. 903].

Θρακιστέ, 'Επίρρ. κατὰ τρόπον Θρακικόν, Θεόκρ. 14. 40· πρὸς, κείρω.

Θρακο-φοίτης, ου, ὁ, ὁ φοιτῶν ἢ μεταβαλὼν συχνὰ εἰς Θράκην, ὡς τὸ 'Αἰδοφόλις, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 198.

Θρακτεῖν· [Δωρ.] πορευτὸν 'Ψούχ.

Θραμδόν· ἀκαπυρόν 'Ψούχ.

Θραμῆς, ἀκρίβος 'Ψούχ.

Θρανέω, ἐκτείνω, τευτῶν τι ἐπὶ θράνου, κυρίως ἐπὶ βύρσῃ ἢ ἐκτείνουσιν ἐπὶ τοῦ βυρσοειφοῦ θράνου καὶ κατεργάζονται αὐτήν, ἐν τῇ Πλάτ. μετὰ μέτ. μέλλ., -εὑσιμαί, ἢ βύρσα σου θρανέου-σεται 'Αριστοφ. 'Ιππ. 369· πρὸς. Θρανέω.

Θρανίας, ον, ὁ, = θρανίς, διτρητὴ, Σέξτ. 29.

Θρανίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ θρανίου, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 352.

Θρανίον, τό, ὑποκορ. τοῦ θράνου, 'Αριστοφ. Βα. ρ. 121, Δι. π. Ζ. 16. 33· τὸ θρανίον τοῦ κυρηλάτου, Πλούτ. Δ' 94, 21.

λάσανα, ἀφροδιτήριος ἕλκος, 'Ψούχ. ἐν λ. θρανίον καὶ λάσανα.

3) = ὑποπόδιον 'Ψούχ. 4) ἐπὶ τῷ τοῖς φατνώμασι, ἀντιβῶμα 'Ψούχ.

Θρανίς, ἰδος, ἢ, ἰχθὺς ὁ καλούμενος καὶ ξιφίας, Ξενοκρ. 'Εὐθύδ. 8. Πλίν.

Θρανέτης [Γ], ον, ὁ, (θράνος) ὁ ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης σιμῆς τῶν θρανίων καλῶμενος κυρηλάτης ἐν τριβῇ καὶ ἔχων τὴν μακροτάτην κώπην καὶ τὴν πλεῖστην ἐργασίαν, καὶ εἰς τὴν θραβύλιν πρόσθεν ὀρίσθαι, Θουκ. 6. 31, 'Αριστοφ. 'Αχ. 101, ἴδε Σχόλ. εἰς Περ. 1101· πρὸς. ζυγίτης, θαλαμίας.

II. ἐπὶ, ἀνέκων εἰς τὴν ἀνωτάτην σιμῇ θρανίου, ὑπὸ τῶν θρανιτῶν σκαλῶν Πλούτ. 10. 3, 4—ὁηλ. θρανίτις κώπη, ἢ κώπη θρανίου, 'Κτωμ. Μ. 454. 12.

Θρανέτικος, ἢ, ὄν, ἀνέκων εἰς θρανίτην, κώπη 'Αδύλ. 203F.

Θράνο-γράφος, ὁ, = τοιχογράφος, Πολυδ. παρὰ C. Müller' Fragment. Hist. 2. σ. XXX, 'Ψούχ.

Θράνος, ὁ, (θράς) θρανίον, κάθισμα, 'Αριστοφ. Πλ. 545 (ἐνθα ἀναγκαστέον θράνου, ἀντὶ θράνου).

2) δίφρος ἀφροδιτι-κός, 'Ιππ. παρὰ Γάλην. II. Θράνος, οί, ἐπὶ ξύλῳ τὰ κατα-κλόντια τοὺς πλινθίους τοίχους, Πολυδ. Γ', 49 (ἐνθα οὖν γρά-φεται ἐπιθράνοισι).

Θράνουξ, υκος, ὁρῶν, Κόρινθος ἐν Α. Β. 1381.

Θρανόσσω, θραύω εἰς τεμάχια, συντρίβω, Λυκέρ. 604. ('Ο: τὸ θρανόν, ὅπερ ἀπαντᾷ μόνον ἐν συντάξει, ὡς συνθρανόν, ἐκ εἰζῆς θραύω· οὕτως οἰκτιζόμενον πρὸς τὸ θρανέω, θραύω).

Θράξ, θρακός, ὁ, κἀτοις τῆς Θράκης, 'Ιων. Θρηξ, ἕκας, πλθ. Θρηξίαις, 'Ιλ. Δ. 533, κτλ., 'Πρόδ. 1. 28, κτλ.· 'Επικ. συνηρ. Θρηξ, θρακός, 'Ιλ. Δ. 234, κτλ., καὶ οὕτω πῶς εἴποιται παρὰ Τραγ., ἐπειδὴ ἐν Εὐρ. 'ἔκ. 428, 'Αποσπ. 302. 48, τραπείδων Θρηξί, Θρηξ ἀντὶ Θραξί, Θραξί—ὁηλ. θράσσα, ὁ ἴδε. [ὁ ἴδε ἐν ταῖς πλαγίαις περὶ τῆς Θρηξίαις, θρηξίαις, θραξί· 'Ομ.· ἀλλὰ θρηξίαις ἐν 'Απολλ. Ρυδ. Α. 21, Ζ. 32, κτλ. μακρόν].

Θράξαι, ἴδε τὸ ῥῆμα θράσσω.

Θραξείται· [Δωρ.] ταράζεται, πορεύεται 'Ψούχ.

Θραῦσ-αὐχύν. ενος. ὁ, ἡ, ἔχων σκληρόν, θρασύν τὸν αὐχένα, πικροτρόχλος, ἵππος Νικήτ. Χρον. 386Α.

Θραύσις· θραυσίς. φθορά. θάνατος. ἀρρωστία. ἦτα ἐν πολέμῳ· Ἰσοκ.

Θραύσκειν· ἀναμνηστικὸν· Παύλ.

Θραυστίας, ου, ὁ, ἄνεμος πνέων μεταξὺ ἀργέστου καὶ ἀπαρκτείου, θρακίτης· Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 9 κέξ., Κόσμ. 4. 13, Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 42, Σουλ. Ἐπιγρ. 6180· πῶ. ὡς πνέων ἐκ θράκης· μάστιγα γράφεται Θραυστίας ἐν Ἀριστ. π. Ἀνέμ. 9, Θεόφρ. π. Σημ. 2. 10 κέξ.

Θράσος [ε], εως, τό. (θρασύς) = θάσος (ὁ ἴδε), θάρος, τόλμη, ἦλ. 3. 416, Πίνδ. Π. 5. 148, Αἰσχύλ. Πέρσ. 394, Σοφ. Φ. 101, ἦλ. 479, Εὐρ. Μήδ. 469, ἐνθα ἴδε τὸν Εἰλισί.· θρ. πολέμων, θάρος ἐν πολέμῳ, Πίνδ. Π. 2. 116· θρ. Ισχυός, πεπονησὶς ἐπὶ τῆς ισχύος, Σοφ. Φ. 104· θράσει ἀπίστῳ ἐπαίρομενος Θουκ. 1. 120.

II. τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, υπερβολικὸν θάρος, θρασυτία, ὁρμητικὴς, αὐθάδεια, εἰς τοῦτο θράσους ἀνήκει Ἰπρὸδ. 7. 9, 3, πρὸδ. Αἰσχύλ. Πρ. 42, κτλ.· παρμύχῳ θράσει βρώων ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 168, πρὸδ. Πέρσ. 831· προσδᾶς ἐπ' ἐσχατὸν θράσους Σοφ. Ἀντ. 853· τόλμαις καὶ ὁρεῶν θράσει ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 46· πεπύργωται θράσει Εὐρ. Ὀρ. 1508· πανουργία τε καὶ θράσει Ἀριστοφ. Ἰππ. 331, πρὸδ. 637· τοῦ θράσους ἐπισχεδῶσι τινὰ Πλάτ. Τηκ. Μειζον 298Α· τὸ τὴν τοῦ βελτίονος ἐξέσταν μὴ προδίδωθαι εἰς θράσους ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 701B· θρ. καὶ ἀναδεία Αἰσχίν. 27. 1, κτλ.· Βεβαιῶνται ὑπὸ τοῦ Ἀμμων. καὶ ἄλλων ὅτι τὸ μὲν θάρος ἢ θάρος κυρίως ἐστὶν ὁρμητικὸν, ἐνθ' ὅθ' ἐστιν ἀλόγος ἐρημία, θάρος δὲ ἐλλόγος ἐρημία. II. διὰ κρίσεως αὐτὴ βεβαιῶσις ὑπάρχει παρὰ τοῖς περὶ τῶν Ἀντ., πρὸδ. Θρασύς 1. 2· ἄλλ' ὁ ὅμ. χρῆται τῇ λ. θάρος ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ἐννοιῶν, τῇ δὲ θράσει ἐπὶ τῆς ἐννείας· τοῦ θάρος. Οἱ Ἀντ. ποιηταὶ ἔχουσι θράσους ἀντὶ θάρος χάριν τοῦ μέτρου. Ἐκ τῶν ἐπιθ. καὶ ἐπιρρ. τύπων, τὸ θρασὺς εἶνε σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἐν χρήσει, τὸ δὲ θρασὺς μόνον παρὰ μεταγεν.· τὸ θρασὺ ἢ θαρρύνω δὲν ἔχει ἀντίστοιχον τύπον θρασέως, τὸ δὲ θρασύνω καὶ θρασύνω φαίνεται ὅτι εἶναι ἐν χρήσει ἀδιαφύκτως.

Θραύσσα, ἡ, Ἀντ. Θραύττα, Ἀριστοφ. Ἀγ. 273, κ. ἄλλ., Πλάτ. Θεαιτ. 174Α· Ἐπικ. Θραύσσα, Νικ. Θ. 45· Τραγ. Θραύσσα, Σοφ. Ἀντ. 589, Εὐρ. Ἀλκ. 967· Δωρ. Θράσσα, Θεόφρ. Ἐπιγρ. 18. 1· θραυκία γυνή, θραυκία δούλη.

2) εἶδος ἰχθύος καὶ ὀρέου. Στέρ. Βινζ. ἐν λ. Θραύκη. Θράσσα, Ἀντ. Θράττα· μέλλ. -ξω· ἀπαρ. Θράττα (εὐχὴ θράττα) Αἰσχύλ. Πρ. 628· συντεταγμένος τύπος τοῦ παρασσω, εἰς οὐλὴν ἀντιστοιχῶν, Πίνδ. 1. 716, 50, Αἰσχύλ. ἐνθ' ἄνωγ., Εὐρ. Πρ. 603· τὴν τὸ σὲ οὐ θράττον Πλάτ. Φαίδρῳ 80B, Φαίδρ. 242C, κτλ.· ἴδε Πολυπλ. Ἰπρ. πῶ. ἄρ. Θράττω, Σοφ. Ἀποσπ. 812· «θράττωμαι» συντρίβεται, συγκόπτεται· Ἰσοκ. 2) καταστρέφω, σφαιρίζω, Ἀντ. Πλάτ. 255. 3) περὶ τοῦ πρμ. τέτρηχα, ἴδε ἐν λ. παρασσω II.

Θρασυ-βουλος, ον, ὁ θρασύνων, τολμηρὸν ἔχων βουλὴν, Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 29.

Θρασυγλωττία, ἡ, θρασυτης τῆς γλώσσης, Πολυδ. Β'. 108. Θρασυ-γλωττος, ον, ὁ θρασὺς τὴν γλῶσσαν, Πολυδ. εἰς τὸν Μάταιον Βλον 190· παρὰ τὸ Μανέθ. 4. 181 ἀπαντᾷ καὶ τύπος θρασυγλωττός, ἐς, μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας.

Θρασυ-γυιος, ον, ἰσχυρὰ μέλη ἔχων, Κλειτομάχου νῆκα θρασυγυιος Πίνδ. Π. 8. 52.

Θρασυ-δεϊλος, ὁ, ἡ, θρασὺς, αὐθάδης καὶ ἐν ταύτῃ δειλός, Ἀριστ. Ἰθ. Ν. 3. 7, 9. II. ὄνομα πολυέμου τινὸς λίθου, Ψευδο-Πλάτ. 2. 115B.

Θρασυ-εργός, ον, θρασὺς, τολμηρὸς ἐν τοῖς ἔργοις, Νόν. Δ. 35. 365.

Θρασυ-ὀύμιος, ον, ἔχων τολμηρὴν ψυχὴν, Μανέθων 4. 529.

Θρασυ-καρδίας, ον, γενναῖος καρδίας, αὐθάρτης (Σχόλ.), ἦλ. Κ. 41, Ν. 343· ἐκ διωρθώσεως ἐν Ἀνακρ. 1. 4 (ἐκ τῶν Ρητ. (Wulz) c. 6. σ. 139) ἀντὶ Ορεοκαρδίας.

Θρασυλογός, ον, ὁμιλῶ μετὰ θράσους, εὐτόλμως, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀγ. 1258.

Θρασυλογία, ἡ, θρασύεια, τολμηρὰ ὁμιλία, Πασίλ. π. 2. σ. 660. Θρασυ-λόγος, ον, ὁ μετὰ τόλμης ὁμιλῶν, Ἰσοκ. Μ. 133. 47. Θρασυ-μάχος, ον, ὁ μετὰ θράσους μαχόμενος, Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 29.

Θρασυ-μέμνων, ον, ὁ εὐτόλμως σταθερὸς (πρὸδ. μέμνων), ἐπὶ τοῦ Πρακτεῖος, ἦλ. Ε. 639, Ὀδ. Α. 267, Ἰσοκ.

Θρασυ-μήθης, ος, ὁ τολμηρὸς σκευόμενος ἢ οὐκ ἐπὶ τῶν, εὐτολμος, ἀποφασιστικὸς, Πίνδ. Π. 4. 254, Ν. 9. 31· παρ' Ὀμήρ. ἴδω, ὡς κύρ. ὄνομα.

Θρασυ-μήτης, ἡ, ος, ἡ, = τῇ προηγ. Ἀγ. Π. 324.

Θρασυ-μήχανος, Δωρ. -μαχάνος, ον, τολμηρὸς ἐν τῇ σχεδίασει ἢ μηχανᾷ, Ἡρακλῆς Πίνδ. Ο. 6. 114· λέοντες ὁ αὐτ. Ν. 4. 101.

Θρασυ-μύθος, ον, τολμηρὸς τὴν γλῶσσαν, Πίνδ. Ο. 13. 13.

Θρασύνω [υ]. (Θρασύς) = τῇ παλαιτέρῳ τύπῳ θρασύνω, πληρῶς τενα θέρους, παραβαρύνω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 222· πληθύνει τὴν θρασύναν θρασύνοντες, παρέχοντες θάρος εἰς τὴν ἀγνοίαν αὐτῶν εἰς τοῦ πλήθους, Θουκ. 1. 142, πρὸδ. 7. 70· Παδ. καὶ Μίσ., αἶρ. θρασυνοῦνται Αἰσχύλ. Ἰκτ. 772· ἐθρασύνωτο Ἰσοκ. 43C, 87Δ· τίνονται τολμηροί, λαμβάνω θάρος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1188, κτλ.· μηδὲν θρασύνου Εὐρ. Ἐκ. 1183· οὐ.. ἀλόγως θρασυνοῦμεθα Θουκ. 5. 101· πρὶν ἐρμῇ ναῦν θρασυνοῦναι, πρὶν ἢ τὸ πλοῖον καλῶς ἀσφαλίσθῃ ἐν τῇ λιμένι, Αἰσχύλ. Ἰκτ. ἐνθ' ἄνωγ.

II. Παθητ., ἐπὶ κακῆς σημασίας, εἶμαι ὑπὲρ τὸ δέον τολμηρός, εἶμαι θρασὺς, αὐθάδης, Σοφ. Φιλ. 1387, Ἀριστοφ. Βα ρ. 846, Ἰσοκ. ἐνθ' ἄνωγ., Δημ. 272. 12· ἐπὶ τινι Ἀριστοφ. Ἀγ. 330, Ἰσοκ. 87Δ· θρ. πρὸς τι Δουκ. Ἀπολογ. 6. III. θρασύνειν τι, ἀλαζονεύεσθαι, κομπάζειν ἐπὶ τινι, Πολυδ. 4. 31, 4. — ἴδε Ἰόντου Ἰγνισσ. Παρτηρ. σ. 474.

Θρασυ-ξενία, ἡ, ἡ τόλμη, τὸ θάρος ξένου, Πλάτ. Νόμ. 879E.

Θρασυ-πυνος, ον, τολμηρὸς ἢ πρόθυμος εἰς ἔργον, Πίνδ. Ο. 1. 156.

Θρασυ-πτόλεμος, ον, τολμηρὸς ἐν πολέμῳ, Ἀνθ. Παλατ. παρ. 201.

Θρασὺς, εἴα. ὁ, θηλ. Θρασεά χάριν τοῦ μέτρου, Φιλ. 1. Γάμ. 4· (ἴδε ἐν τέλ.)· θαρραλῆς, τολμηρὸς, γενναῖος, Λατίν. αὐδακ. Ὀμηρικὸν ἐπιθετικὸν τοῦ Ἑκτορος, ἦλ. Θ. 89, κτλ.· τοῦ Ὀδυσσεὺς (κατωτ. 2)· τοῦ Λαογόνου, Π. 604· ὡσαύτως, θρ. πόλεμος Ζ. 254, Κ. 28, Ὀδ. Δ. 140· θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν ἴδ. 434, ἦλ. Ρ. 662, κ. ἄλλ.· θρ. καρδία Πίνδ. Π. 10. 69· πούς Ἀριστοφ. Βατρ. 330· ἐν τῇ ἔργῳ θρασὺς Ἠρόδ. 7. 49· θρ. τόσοις Αἰσχύλ. Πρ. 871· ἡ ἑλπίς θρασεῖα τοῦ μέλλοντος, πεποιθήσεως πλήρης, Θουκ. 7. 77· θρασὺς τὸ ἦθος Ἀριστ. Πολιτικ. 11. 27.

2) τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὑπὲρ τὸ δέον τολμηρός, ὁρμητικὸς, βίφοκιδυνος, Λατ. αὐδακ, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἴπεται Ὀδυσσεὺς Ὀδ. Κ. 436 (Σχολ. προπετής)· Γοργόνες Πίνδ. Π. 12. 13· οὕτω κατὰ τὸ πλεῖστον παρ' Ἀντ., τολμηρὸς, αὐθάδης, ἀλαζών, Αἰσχύλ. Πρ. 178· Ἀρης.. πρὸς ἀλλήλους Ὀρ., ἐπὶ ἐμφυλίῳ πολέμῳ, ὁ αὐτ. ἐν Ἰδμ. 863· γλώσση θρασὺς Σοφ. Αἴ. 1142· ἐν τοῖς λόγοις ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1307· ἐπὶ τῶν λόγων Δημ. 1441. 19· ἀνομιὰ θρασὺς Εὐρ. 1. Τ. 275· πονηρὸς εἰ καὶ Ὀρ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 181· θρασεῖα καὶ ἀδικοὶ καὶ ὑβρισταὶ Πλάτ. Νόμ. 630B· ὁ θρ. ἀλαζών Ἀριστ. Ἰθ. Ν. 3. 7, 8· ὁμοῖόν τι ἔχει.. ὁ θρ. τῷ θαρραλέῳ αὐτῷ 7. 9. 2· τὸ μὴ θρασὺ, ἡ μετριοφροσύνη, Αἰσχύλ. Ἰκ. 197.

II. ἐπὶ πραγματικῶν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τολμᾷ τις, μετ' ἀπαρ., θρασὺ μοι τόδ' εἰπεῖν, τολμᾷ νὰ εἰπῇ τοῦτο, Πίνδ. Ν. 7. 74· οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ προσμύξει θρασὺς Σοφ. Φιλ. 106.

III. Ἐπίρρ. -έως· Συγκρ. θρασύτερον, ὑπὲρ τὸ δέον θρασύς, Θουκ. 8. 103· ὑπερβ. θρασύτερα (ἡ -άτως), Διόδ. 17. 44. (Ἐκ τῆς ὧθΡΑΣ ἢ ΘΡΑΣ παρὰχρονται τὰ θάρος, θρασεῖω, θράσους, θρασύνω, κτλ., καὶ ἴσως τὸ θρασυ-τῆς πρὸδ. Σανσκ. darsht, darshtam (audere), darshtas (audax)· ἴδω. ga-darshtau (θαρρεῖν)· Ἀγγλ. darsht (Ἀγγλ. dare)· Ἀρμ. darsht (τολμᾷ)).

Θρασυ-σπλαγγυος, ον, ἔχων θρασεῖαν καρδίαν, Εὐρ. Ἰππ. 424.

— Ἐπίρρ. -ως, Αἰσχύλ. Πρ. 780.

Θρασυστομέω, εἶμαι θρασὺς τὴν γλῶσσαν, Αἰσχύλ. Ἰκτ. 203, Σοφ. Φιλ. 380, Εὐρ. Ἰκ. 1286.

Θρασυστομία, ἡ, τὸ θρασύς ὁμιλεῖν, Ἀνθ. Π. 12. 141.

Θρασυ-στομας, ον, θρασὺς τὴν γλῶσσαν, ἀλαζών, Αἰσχύλ. Ἰκτ. 612, Ἀγ. 1399, Εὐρ. Ἀποσπ. 3.

Θρασυτης, ητος, ἡ, υπερβολικὴ τόλμη, αὐθάδεια, Ἰππ. Νόμ. 2, Θουκ. 2. 61, Λυσ. 100. 21· θρ. = τὸ σφόδρα θαρρεῖν, Ἀριστ. Ρητ. 2. 14, 1, πρὸδ. Ἰθ. Ν. 2. 8, 5· πληθ., Ἰσοκ. 56B, Δημ. 1452, 18.

Θρασυτολμας, ον, ὁ μετὰ θράσους τολμῶν, Νικέλ. Μαλώτης ἐπισκ. π. 72, ἐκδ. Ἀνθ. Δημητ. ρακοπούλου.

Θρασυ-φρων, ον, γεν. ἄνεμος, θρασὺς τὸ φρόνημα, τὸν νῦν, Ὀππ. Ἀλ. 1. 112.

Θρασυφρονία, ἡ, θρασυφρομία, Πολυδ. Β'. 112.

Θρασυ-φρονος, ον, θρασυφρομίας, Πολυδ. Β'. 112.

Θρασυ-φάρτης, ον, τολμηρὸς ἐν μάχῃ, Κύντ. Σμ. 4. 502.

Θρασυ-χειρ, ητος, ἡ, ἡ, τολμηρὸς εἰς χεῖρας, Ἀνθ. Π. 7. 231.

Θρασυ-χειρία, ἡ, τόλμη χειρῶν, Πολυδ. Β'. 148.

Θρασυχειρος, ὁ, = θρασυχειρ, Βακχ. 2. 4 κατὰ διόρθωσιν Jebb (ἐκδ. Blass).

Θρασώ, ὄος, συγκρ. αὐς, ἡ, ἡ πλήρης τόλμης, ὄνομα τῆς Ἀθηναίας, Λυκόφρ. 936.

Θράσων, ὄνος, ὁ ὄνομα ἀλαζόνος στρατιώτου ἐν τῇ Νέᾳ Κωμωδίᾳ, Ἰστέντιος Ἀφροῦ ἐν τῷ Εὐνούχῳ.

Θράττα, ης, ἡ, Ἀντ. ἀντὶ Θραύσσα.

Θράττα, ἡ, μικρὸς θαλάσσιος ἰχθύς, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 5. 6, 2, Ἀντιφ. Τυρρ. 2, Μνηστ. Ἰππ. 1. 41· ὑποκρ. θραττίδιον, τὸ Ἀ. ἀθανάτ. Λυκ. 1, Ἀθόν. 339B· Ε. — ἀπαρ. γρ. Θράττα.

Ἰ. 1541: τίς.. ἔσθ' ὁ θρηνην Ἀριστορ. Νεφ. 1260: ὅρ. πρὸς τυφλὸν Δίσχυλ. Χρ. 926: πρὸς ἐαυτὸν Ἰσακρ. 155Α:— μετὰ συνηθ. αἰετ., σπονδέσσαν ἀοιδῶν.. ἐθρήνεον, ἐψάλλον ἄσμα ὠιδερόν, θρηνώδες, Ἰλ. Δ. 722: γέον θρ. Δίσχυλ. Ἀποσπ. 420: ἐλυτόνους ψάδας Σοφ. Αἴ. 631: ἐψάδας οὐδὲ 582: ὕμνους ὅρ., ἐπὶ τῆς ἀνέκδοσης, Ἀριστορ. Ὁρν. 211: φθόγγους ἀλύρους Ἀλεξ. ἐν Ὀλύμπ. 1. 6.— Παθ., ἄλλος μοι τεθρήνηται λόγοις Σοφ. Φιλ. 1400: ἰκονῶς τεθρήνηται Αδουκ. Κασάπλ. 20. 2) μετ' αἰετ. ἀντικειμ., θρηνῶ διὰ τι, ἔθρηνται, ὅρ. πόνους Δίσχυλ. 11ρ. 615: θάνατον Πλάτ. Φαίδρ. 85Α: ὅσα τὸν ἐμὸν θρηνῶ πατέρα Σοφ. Πλ. 91, πρὸλ. 530: τὸν φόντα Ἰῶρ. Ἀποσπ. 452:— οὕτω καὶ ἐν τῇ Μέσ., τόνδε θρηνητέον Δίσχυλ. 11ρ. 43.— Παθ., ὀρηνόμαι, μετ' κλαίει τις, Σοφ. Αἴ. 852, Ἀποσπ. 585. ὀρηνήμα, τὸ, ὀρηνός, ἔθρηνός, Εὐρ. Ὁρ. 132, Ἐλ. 174, κτλ. ὀρηνητέος, α., ον, ῥήμ., ἐπίθ., ὃν πρέπει νὰ θρηνησῇ τις, Γρηγ. Νεφ. 11. οὐδ., πρέπει τις νὰ θρηνησῇ, Ἀπολλών, παρὰ Στοδ. 617. 55.

ὀρηνητήρ, ἥρως, ὀρηνητής, ὀρηνῶν, Δίσχυλ. Πέρο. 937. ὀρηνητήριος, α., ον, = ὀρηνητικός, ψάδ. ὅρ. Εὐστ. 1372. 26. ὀρηνητής, αὐθ., ὁ, = ὀρηνητήρ, Δίσχυλ. Ἀγ. 1075. ὀρηνητικός, ἡ, ὄν, ἔχων κλισίαν πρὸς τὸ θρηνεῖν, ἀγαπῶν νὰ θρηνηῇ Ἀριστ. Πρ. Ν. 9. 11. 4. 2) ἀνέκδοτος ἢ ἀρμόδιος εἰς θρήνον, σὺλμα, σὺλδος Πολυδ. Δ'. 73, 75: τὸ ὅρ., ὅλη πρὸς θρήνον, Πλούτ. 2. 823Α.— Ἐπίθρ., -κῶς. Πολυδ. Ζ'. 202. ὀρηνήτρια, ἡ, θήρ., τοῦ ὀρηνητήρ (ἴδε ὀρηνητός), Θεοφύλακτ. ὀρηνήτωρ, αρις, ὁ, = ὀρηνητής. Μανέθων 4. 190. ὀρηνολογία, ὀρηνῶ, κλάω, τινα Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθήκαι) 2113 c.

ὀρηνολογία, ἡ, τὸ ὀρηνολογεῖν, ὡς καὶ νῦν, Μ. Ἀκομ. τ. Β'. σ. 110. 3, ἐνδ. Δ.

ὀρηνός, ὁ, (ἐρῶμαι) ἐπικλόμενος θρηνητῶν, ὀρηνός, ἔθρηνός, ὡς τὸ Λατ. *orator*, Κετ. 1. *Orator* *orator*, Π. Δ. 721. Πέρο. 2, 79 85, καὶ Ἰ. 1541: ὀρηνός οὐδὲς, εἰ ἐμὲ, Δίσχυλ. 11ρ. 388: εἰπεῖν.. ὀρηνον θέλω εἶναι τὸν αὐτῆς ἢ αὐτῆς ἐν Ἀγ. 1322. 2) παρῶπινον, θρηνώδης: ὄρμα, Ὀρμ. 18. 18, Πένδ., κλ., καὶ συνηθ. παρὰ περὶ:— ἐν τῇ πληθ., ὀρηνῶ, κλ. αὐτοῖς, Πένδ. Τραγ., κτλ. ὀρηνῶν ψάδας Σοφ. 117. 88.— Ἰ. 1541: οὐδὲς ἀποσπασματὰ ὀρηνῶν παρὰ Πένδ. ἐν Ἀποσπ. 95-103.

ὀρηνυξ, = τῇ ἐπομ., Εὐρολίον ἐν Δ. Β. 1381: Δωρ. ὀρηνυξ, Κόρηννα αὐτόθι.

ὀρηνύς, οὐς, ὁ, (ὀρῶ) ὀρηνῶν ὑπὸ τοῦς πόδας τοποθετούμενον, ὑπερπύδινον, ὑπὸ ᾧ ὀρηνῶν ποσὶν ἵσται Ἰλ. Σ. 240, πρὸλ. Ὁδ. Γ'. 37: ἴδε ὑπερπύδινον. 11. ἐν Ἰλ. Ο. 729, τὸ ὀρηνῶν.. ἐπιταπέδην σημεῖον τὸ ἐδῶλιον τοῦ κυβερνήτου τοῦ πλοῦτος ἢ ἐδῶν ἐρετῶν.

ὀρηνωθῆω, ἄνω θρηνῶν διὰ τινα, τινα Εὐρ. 1. Α. 1176.

ὀρηνωθῆμα, τὸ, ὀρηνός, κλ. αὐτοῖς, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἰλ. 92.

ὀρηνωδής, ες, (εἰδος) ὁμοῖος ὀρηνῶν, κατάλληλος πρὸς θρήνον, ἀρ. σ. 11. Πλάτ. Πολ. 398B, 411Α: φθόγγος, μέλος Πλούτ., κλ. τὸ ὅρ. τῆς ψυχῆς, θρηνητικὴ διάθεσις, Πλούτ. 2. 822C.

2) = ὀρηνητικός, ἐπὶ προσώπ., Πλάτ. Νόμ. 792Δ, πρὸλ. Πόλ. 606Δ.

ὀρηνωδέα, ἡ, ὀρηνός μετ' ὡδῆς, Πλάτ. Πολ. 604D, Πλούτ. 2. 617Α.

ὀρηνωδός, ὁ, ἡ, ὃ ἐν ὡδῇ θρηνητοῦν, ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν Κασίᾳ γυναικῶν (πρὸς τὴν Ἀριστ. Ἀποσπ. 561, πρὸλ. Πολυδ. Ζ'. 202.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην. ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην. ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην. ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην. ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην. ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην. ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην. ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην. ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην. ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην. ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην. ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην. ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην. ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην. ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην. ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην. ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

ὀρηνωθῆς, ἡ, ὄν, ὁμοῖος τοῦ ὀρηνῶ, ὀρην.

Οριγκωμια, τό, Οριγκός, γέφυρα, Εύρ. I. T. 74, ξέ εἰκασ. τοῦ Rubrik.

Οριδάκκις, ἔδος, ἀνώμαλ. Θηλ. τοῦ Οριδάκινος, Νικ. Θ. 338. Οριδάκινη [π], ἡ, Ἄττ. τύπος τοῦ Ἰων. καὶ Δωρ. Οριδάξ (Ἀδὴν. 68F, Λοδ. ἐν Φρον. 130) — τὸ «μαροῦλι», Κρατῆν. ἐν Ἀδὴν. 13, καλ., Ἄμφι. ἐν Ἰαλ. 1, Βύβουλ. ἐν Ἀστυ. 1. ὡσαύτως παρ' Ἰππ.: — μεταγεν., τὸ ἄγριον μαροῦλι, ἀντίθετον τῷ Οριδάξ, Ἰαλ. 13. 648, Ἰλλ. 13, παρὰ Φωτ. Β. 532. 13: — ἐντεῦθεν ὑποκορ. Οριδάκινος, ἔδος, ἡ, καὶ Οριδάκισκη, ἡ, ἔδε Οριδάξ ἐν τέλ. II. εἶδος κυματικοῦ, Δουκ. Λεξ. 3, Ἀδὴν. 114F (ὅπως εἶναι Θηλ. ἐπὶ), ἐννοουμένου τοῦ μάλα).

Οριδάκινος, ἡ, ον, ἐκ Οριδάκιν, Δουκ. π. Ἀλφ. Ἰστ. 1. 13. ἴδε Οριδάκινη II.

Οριδάκωδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος Οριδάκι, Διοσκ. 2. 160.

Οριδάξ, ἄκος, ἡ, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ Οριδάκινη, «μαροῦλι», Ἐπίχαρμ. 109 Διη., Ἡρόδ. 3. 32, Ἰππ., κλ. [εἰ κατὰ τὸν Δράκ. 76. 10, εἰ δ' ἔγραπτεον Οριδάξ, οὐχὶ Οριδάξ. Ἀναγνωσκόμεν ἀληθῶς Οριδάκισκος ἐν Ἀλκμάν. 62, καὶ Οριδάκινος ἐν Βύβουλ. Ἀστυ. 1. ὅλ. ὑπάρχει πῶ. σφάλμα τι ἐνταῦθα, ὅτις ὁ Ἐπίχαρμ. ἐνθ' ἂνται. ἔχει Οριδάκος, ἀπαντᾷ δὲ καὶ Οριδάκινος ἐν Ἀνθ. II. 112, 11. 295. Οριδάκος αὐτῶν 11. 413. ὡς καὶ Οριδάκινος Ἀμφι. ἐν Ἰαλ. 1. Οριδάκινίδων Στράτ. ἐν Ἀδὴν. 1. 6. Οριδάκινος Νικ. Θ. 338.]

Οριζω, ποιητ. συνηγορμ. ἀντὶ τοῦ Οριζῶ.

Οριζάνη, = Οριζάνη, Γραμμ.

Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ

Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ

Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ

Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ

Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ

Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ

Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ

Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ

Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ

Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ

Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ

Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ

Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ

Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ

Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ

Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ

Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ

Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ

Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ

Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ

Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ

Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ

Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ

Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ

Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ

Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ

Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ

Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ Οριζάνη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ

σφαγῆς: κεχαρμέναι κατὰ μέγεθος αὐτῶν, Müller Archæol. d. Kunst § 97. 2. — Οἱ ἀντιγραφῆς πολλὰς ἐγγραφῶν αὐτῶν ἐσφαλμέναι ὡς ὑπερβ. Οριπιδέστατος, οἶον ἐν Λουκ. Λεξ. 13, καλ., ἄλλ' ἐν Θεοφ. 1. Φ. 3. 8, 5 (ἐνθα κοινῶς Οριπιδέστατος) τὸ ὑπερβ. εἶναι ἀναγκαῖον καὶ ἀναγνωρίζει αὐτὸ ὁ Πλάτ. παρ' Εὐστ. 1403. 88. Οριπιδέστατος, τό, καδὲ τῆς Αἰγυπτίας ὡς ἐξ Οριπιδος ἡ Τρίτιδος, Ἰερίγ. Αἰγυπτ. ἐν Lelionne Recueil etc. τ. 1. σ. 112. Οριπιδέστατος, ον, (βιβρώσκω) = τῷ προηγ., Λουκ. 508. Οριπιδέστατος, ον, τρωγίον σκώληκος τῶν ξύλων, Ἀριστ. 1. Ζ. 9. 17. 2.

Οριπιδέστατος, ες, (εἶδος) σκωληκώδης, ἔσφ. γραφ. ἐν Θεοφ. ἴδε Οριπιδέστατος.

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

Οριπιδέστατος, ἡ, κοινῶς «φρίσσαν», κατὰ τροπὴν τοῦ Ο

ἐν τῇ πληθ., θρόνοις ἡσθαί Δίσχυλ. Χο. 975· ἐκ τυραννίδος ὀρύων ἐκδύλεται ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 910· πρὸλ. Σορ. 'Αντ. 1041, 'Δριστοφ. 'Ορν. 1732.— ἐν τῇ πληθ., ὡσαύτως τὸ ἀέλωμα τοῦ βασιλέως, ἡ βασιλεία, ἐς νῦν σκηπτρα καὶ θρόνους ἔχει Σορ. Ο. Κ. 425, 148· γῆς κράτη τε καὶ θρόνους νέμω ὁ αὐτ. ἐν Ο. Γ. 237, πρὸλ. 166, κτλ. 3) τὸ μαντικὸν κάλεσμα τοῦ 'Απόλλωνος ἡ τῆς Πυθίας, Εὐρ. Γ. Τ. 1251, 1282· μαντικοὶ θρ. Δίσχυλ. Εὐρ. 616, κτλ. 4) ἡ ἐδρα ἐδρακάλου, Λατ. cathedra, Πλάτ. Πρωτ. 315C, 'Αν. 11. 9. 174, κτλ. 5) δικαστικὴ ἐδρα, Πλούτ. 2. 807H. 6) ἐδρα ἐπισκ., 'Εκκλ. 11. εἶδος ἄρτου, Νεάνθ. παρ' 'Αθην. 1111I.

ὀρυνόμεναι, ἐνθρονίζονται, ὀρονοῦμενος κριτῆς Δέντ. μαγ. ποιήμ. Mult. An. gr. hell. I. σ. 201.

ὀρύνωσις, εἰς, ἡ, = ὀρυνησιμὸς, ὁ ἐνθρονισμὸς τῶν νεοιστὶ μνηθιέντων εἰς τὰ μυστήρια τῶν Κερυράτων, Πλάτ. Εὐθύδ. 277D, πρὸλ. Λοβίτ. ἐν 'Αγλαφ. 116.

ὀρύνας, 'Αττ. ὀρύς, δ. (ὀρέομαι) θόρυδος ὡς πολλῶν φωνῶν, οὗ γὰρ πάντων ἦεν ὁμός ὁρὸς 'Ιλ. Δ. 437.— ποιητ. ἐπὶ μουσικῶν ἤχων, πολὺφωτος ὁρὸς ὕμνων Πίνδ. Ν. 7. 119· Ὀρ. οὐλῶν Πουκίη· παρὰ Πλούτ. 2. 654F. 2) ὁ θόρυθος, γογγυσμὸς συσχεστικῶν πλῆθους, Θουκ. 4. 66, 7. 78, 8. 79, κτλ. 11. φῆμη, Λατ. rumor, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 37.

ὀρυφός (= τροφός), ἡ, 'Επιγρ. ἀγγέλου πηλίου CIG. 8139, 8185.

ὀρυαλλίδιον, τό, ὕποκορ. τοῦ ὀρυαλλίος, Λουκ. Τίμ. 14.

ὀρυαλλίς, εἶδος, ἡ, εἶδος φυτοῦ ἐν χρήσει πρὸς κατασκευὴν ἐλ-
γυλίων, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 7. 11, 2. Νικ. Θερ. 899.

ὀρύλλω, ἀφαιρέω, 'Δριστοφ. 'Αγ. 874, Νεφ. 59, 585, κ. ἄλλ.

ὀρύονάων, ἑλαφῶς κυπῶ, τὴν θύραν 'Δριστοφ. 'Εκκλ. 34, κατὰ διόρθωσιν ἐκ τοῦ Πάβ. 'Αντιγρ. ἀντὶ τρυγανῶσα.— καὶ 'Ψούχ., «τρυγανῶ» κινᾶται, ἔξισι.

ὀρύονας, ἡ, ὄν. (ὀρύον) ἐκ βούρλου, Δίων Κ. 'Εκλογ. Πατ. 567, Σουίδ.

ὀρύλλω (κοινῶς ὀρυλλέω, ἔτι ἐν γ. ὀρύλλωσι)— ποιητ. συγκε-
χυμένον ὀρυθόν, πλῆθος, τὴν νύκτα ὀρυλῶν καὶ λολῶν 'Δρι-
στοφ. 'Ιππ. 348· ἐν Ξεν. 2. 142 ὀρυλέωμι (ὀρυλέωμι Ἀλφεινῶν)

εἶναι τρισυλλῆδον κατὰ συλῆσιν τοῦ -έω. 11. μετ. αἰσάτ. πρῆξιμ., συνεχῶς ὑμῶν περὶ τινος πράγματος, ἐπαναλαμβάνουσιν αὐτὸ κατ. Λατ. incantare, ὀρυλῶσι· ἂ γ' εἰπεῖν ἡθέλων Εὐρ. 'Ψλ. 910· τὰ τοιαῦτα οἱ πειρῆται ἡμῖν ἀεὶ ὀρυλῶσιν.. ἔτι.. 1114τ. ἐν Φαίδρῳ 228C, πρὸλ. 236C, Ξεν. Συμπ. 8. 4· ἡ προσ-
ποιοῦμαι ὅτι ἀπορίτω τι προσφορμένον, Πλούτ. ἐν Μαρ. 14, ἐν 'Αντιγρ. 12, πρὸλ. Περν. Χρ. 472· ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ ἰσο-
δυναμοῦ ἀκκίλσθαι ἢ ὠραίλσθαι, Εὐπολ. ἔνθ' ἄνω. 23, πρὸλ. Κληνκ. Τίμ. 19· ὀρυπτεσθαι πρὸς τινα, φέρεσθαι πρὸς αὐτὸν ὀρυπτικῶς, Πλούτ. ἐν Φλαμινίῳ 11, Λουκ. 'Εταιρ. Διχλ. 12. 1.
δ) ἀλαφροῦμαι, γίνομαι ἀλαφῶν, τινι, εἰς τι ἡ διὰ τι πύγμα, Ἀνθ. 11. 7. 218, Διλ. Παικ. 'Ιστ. 1. 19, κτλ.; — καυχῶμαι, κομ-
πάζω, Λατ. gloriari, Πλάτ. 2. 10.

ὀρύσις, δ., = ὀρύον, Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Φ. 381.

ὀρύσκα· «ἄγρα λύχνα (ἐνθροῦσα)» 'Ψούχ.

ὀρύσις, εἰς, ἡ, ὀρύσις εἰς μικρὰ τεμάχια, συντριψίς, οὔτε..
εἴη ἂν ἀπειρος ἡ θρ. 'Δριστ. π. Πεν. καὶ Φορ. 1, 2, 20, πρὸλ. 20 π. 'Ψούχ. 2. 8, 5.

11. μεταφρ. μαλακῶς, ἀδυναμῶς, ἀσ-
λεσία, ἀσέλγεια, Ξεν. Κύρ. 8. 16, Πλούτ. ἐν Λυκούργ. 14, 'Ανθ. 11. 8. 166, κτλ.

ὀρύψιχος· «τρυφερός, μαλακός, αἰσχροῦς, χαυνός» 'Ψούχ.

ὀρυψί-χρως, ὡτος, ἡ, ἔχων ἐξίμα λεπτὸν, «τρυφερόχρως»
'Ψούχ.

ὀρύω, ὀρυθῶ, Θεογνώστου Καν. σ. 20, 25.

ὀρυθῆς, ες. (ὀρύον) πλήρης ὀρύων, βούρλων, Στράβ. 349.

ὀρῶνας, ὡτος, δ., «κρήνη, ἀκκίονες» 'Ψούχ.

ὀρώπτει· «σώπτει» 'Ψούχ.

ὀρῶσις, εἰς, ἡ, «σπαρτίον» Θεογνώστου. Κανόν. 20. 28, κατὰ
τὸ 'Ψούχ.: «διαίρεσις, σπαρτίον, σιρὰ, καὶ ἡ κάτω σχοῖνος τοῦ
δικτύου».

ὀρώσκω (καλλίον ὀρώσκα 'Ετυμ. Μ. 456, 49) 'Ιλ. Ν. 589,
Δίσχυλ. Χο. 846, Εὐρ. 660 (πρὸλ. ἐκ ὀρώσκα): 'Επικ. παραστ.,
ὀρώσκον 'Ιλ. Ο. 314· μέλλ. ὀροῦμαι, 'Ιων. γ' πληθ. ὀρέον-
ται (ὕπερ-) 'Ιλ. Θ. 179, Δίσχυλ. 'Ικ. 874· ἄρ. ἔορον (ἐκ-)
'Ιλ. 11. 182, κτλ., 'Επ. ὀρόν 'Ιλ., 'Ψα. 'Ασπ. 'Ψρ. 321, ὑποτακτ.
ὀρώω 'Οδ. Χ. 303, ἀπαρτ. ὀρεῖν (ἀνα-) Ξεν. Λακ. 2, 3,
'Ιωνικ. ὀρέειν (ὕπερ-) 'Ιλ. Μ. 63, 'Ψρὸδ. Θ. 134· ἀκολουθῶς,
ὑφωξ (ἀνα-) 'Οππ. 'Αλ. 8. 293· — ὁ κύριος ὑποτάσσεται πρὸς
τοὺς βλάσκει, μολοῦμαι, ἔμυλον. 'Εκ τῆς √ΟΩΡ, ἥτις
φαίνεται ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἄρ., παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις ὀρηθ-,
ὀρύς, ὀρύνηται, καὶ πιθαν. αἱ λέξ. ὀύρος, ὀύρεος, μετὰ
τὸν Λατ. furere, furia, πρὸλ. ΘΟ I. 2.) Ποιητ. ῥῆμα, ἀλλο-
μαί, πηλὸν, χαμᾶζε ὀρούν 'Ιλ. Κ. 528· ἐκ εἰσφοροῦ Θ. 320· ἀπὸ
λέκτροιο 'Οδ. Ψ. 32· ἰχθυὸς ὀρώσκων κατὰ κύμα 'Ιλ. Φ. 128·
ἐπὶ βελῶν, ἀπὸ νευρήσεως· ἐστὶν ὀρώσκον Ο. 314, 470., Π.
773· ἐπὶ κυμάτων ἀναρριπτομένων ἐκ τοῦ λικμιστικοῦ πεύου, ἀπὸ

ὀρύμας, εἶδος, ἡ, εἶδος κυμαρικοῦ, 'Αντιγρ., ἐν 'Παρροσίμῳ
5, Φιδίδ. παρ' 'Αθην. 147B, «ὀρυμαεῖς» σκεῦος διὰ στίβου καὶ
σεμνολογίας καὶ συλλήψεως· Φωτίου Λεξ.

ὀρύεις, εσσα, εν, ἔχων πλῆθος ὀρύων, βούρλων, Νικ. Θερ. 200.

ὀρύον, τό, βούρλον, ἡ εἶδος βοείνης, καλεσθ. δὲ λωτός τε ἔξ
ὀρύων ἥξτε κύπειρον οἶδος πόας, δ. λεγόμενος ὀρύσις (Σχόλ.).
'Ιλ. Φ. 351, 'Αριστ. π. Θάμ. 136, Διόδ. 3. 10· ἔξ ὀρύων, ἐν τῷ.

11. = στέρχνος μανικός, ἴσως ὁ δηλητηριώδης, 'Ορφ. 'Αργ.

929, Θεοφρ. Φυτ. 'Ιστ. 9. 11, 6, (ἐνθα ὀρύονον διάφ. γρ.), Διοσκ.
4. 74.

ὀρύπτακον· «κλῶσμα ἄρτου. Κρήτες» 'Ψούχ.

ὀρυπτικός, ἡ, ὄν. ἱκανὸς νὰ θραύσῃ ἢ συντρίψῃ, τινος Γα-
λην. 11. Παθ., «ὀρυπτικός» μεταφρ., λεπτός, ἐκτεθηλυμένος,
Ξεν. Κύρ. 8. 8, 15, 'Απομν. 1. 2, 5· ὀρυπτικὸν τὴν προσφθγγε-
σθαι δίων Κ. 51. 12.— 'Επίγρ. — ὡς, Διλ. π. 2. 2. 11.

2) σκληρός, τραχύς, αὐθάξης, πρὸς τοὺς ἐραστάς ὁ αὐτ. ἐν Ποικ.
'Ιστ. 3. 12.

ὀρύπτω· μέλλ. ὀρύψω Γρηγ. Ναξ.: ἄρ. ἔορυφα (ἐν-) 'Ψπ.
621. 42 — Παθ. καὶ μέλλ. ὀρυφῶσμαι 'Δρρ. 'Αν. 4. 10·

ὀρύφωμαι 'Δριστοφ. 'Ιππ. 1163, Λουκ. Συμπ. 4· ἄρ. ἐορύφωθην
'Αριστ. Περὸλ. 11. 6, (ὕπερ-) 'Ανθ. 11. 5. 294. 15· ὡσαύτως ἐπρὸ-
φην [ῶ] (ῶ-) 'Ιλ. Γ. 363, ἐορύφην Θεόδ. Πρὸδ. 1 πρkm. π. ὀρυμ-
μας 'Ψπ. 357. 49. (Συγγενὲς τῷ ὀραῶν, ἴδε ἐν λ. τερῶν).

ὀραῶν εἰς μικρὰ τεμάχια, καταθραύω, κατασυντρίβω, συνδυαζόμενον
μετὰ τοῦ κεραματίζω, Πλάτ. Κρατ. 420E· Νεῖλος βῶλακα
ὀρ. Θούρ. 17. 80.— Παθ., θραύομαι εἰς μικρὰ τεμάχια, συντρι-
βόμαι, Πλάτ. Παρμ. 165B, 'Ανθ. 11. 12. 61· χιόνος τὰ μάλιστα
ὀρυφθητέμενα 'Δρρ. 'Αν. 4. 6· ἐπὶ ἄεροι, διασκορπίζομαι, 'Αριστ.
π. 'Ψούχ. 2. 8, 8.

11. κυριολεκτικὴ σημασία εἶναι συνθηθεῖσα ἐν
τοῖς συνθέσις ἀπο-, δια-ὀρύπτω, κτλ. 11. ἐπὶ ἠθικῇ ἐν-
νοίᾳ, ὡς τὸ Λατ. frangere, θραῦν, συντρίβω, ἐξασθενῶ, ἰδίως δι'
ἀνυπόστατον καὶ ἀσώτου βίον, θρ. τὰν ψυχὰν Τίμ. Λοκρ. 103B·
ὀρ. τι, φέρεται ὀρυπτικῶς πρὸς τινα, Πλάτ. Νόμ. 778A. θρ.
ἐστέν = ὀρύπτεσθαι (ἴδε κατωτ.), Διλ. 'Επιστ. 9, Γρηγόρ.
Ναξ.

2) κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθῇ, μετὰ μέσων μέλλ.
('Αριστοφ. 'Ιππ. 1163), ἐκασθινοῦμαι, ἐκνευρίζομαι, ἐκθλύνομαι,
μαλακίᾳ ὀρύπτεσθαι Ξεν. Συμπ. 8, 8· ἀπαλός τε καὶ τεθυμ-
μένος Λουκ. Χαρίδ. 4· ὀρύπτεται ἡ ἔψις, ἐξασθενεῖται, Πλούτ.
2. 936F.

6) τὸ ἀσώτως, ἀκολαστοῦν, ὀλεῖν ἐκείνην εὐ-
φρόνην· ἐορύπτετο Σορ. 'Αποσπ. 708. 9, πρὸλ. Λουκ. 'Αλ. 31,
'Ανθ. 29· ἡδοναῖς ἔρ., παραθλῶμαι ἀκολάτως εἰς., Πλούτ.
2. 751B· ὁμοῖα ὀρυπτόμενον, χαλαροῦμενον ὑψηλπροπῶς, 'Ανθ. 11.
5. 287 — 'Επίγρ. μετοχ. παθ. πρkm., ἀκολάτως, ἀσέλγως, ὀρυ-
προπῶς, Πλούτ. 2. 801A.

γ) ἀκκίζομαι, ὠραίζομαι, κάμνω
«ἠγῆσα», ὑπερπαινίζομαι, ἰδίως παρακαλοῦμενος νὰ πράξῃ τι, Λατ.
deliciae facere, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1163· ὠραζομένην καὶ ὀρυπτο-
μένην Εὐπολ. ἐν 'Αδῆλ. 23· ἐορύπτετο ὡς μὴ ἐπιθυμιῶν λέγειν
Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 228C, πρὸλ. 236C, Ξεν. Συμπ. 8. 4· ἡ προσ-
ποιοῦμαι ὅτι ἀπορίτω τι προσφορμένον, Πλούτ. ἐν Μαρ. 14,
ἐν 'Αντιγρ. 12, πρὸλ. Περν. Χρ. 472· ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ ἰσο-
δυναμοῦ ἀκκίλσθαι ἢ ὠραίλσθαι, Εὐπολ. ἔνθ' ἄνω. 23, πρὸλ.
Κληνκ. Τίμ. 19· ὀρυπτεσθαι πρὸς τινα, φέρεσθαι πρὸς αὐτὸν
ὀρυπτικῶς, Πλούτ. ἐν Φλαμινίῳ 11, Λουκ. 'Εταιρ. Διχλ. 12. 1.

δ) ἀλαφροῦμαι, γίνομαι ἀλαφῶν, τινι, εἰς τι ἡ διὰ τι πύγμα,
Ἀνθ. 11. 7. 218, Διλ. Παικ. 'Ιστ. 1. 19, κτλ.; — καυχῶμαι, κομ-
πάζω, Λατ. gloriari, Πλάτ. 2. 10.

ὀρύσις, δ., = ὀρύον, Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Φ. 381.

ὀρύσκα· «ἄγρα λύχνα (ἐνθροῦσα)» 'Ψούχ.

ὀρύσις, εἰς, ἡ, ὀρύσις εἰς μικρὰ τεμάχια, συντριψίς, οὔτε..
εἴη ἂν ἀπειρος ἡ θρ. 'Δριστ. π. Πεν. καὶ Φορ. 1, 2, 20, πρὸλ.
20 π. 'Ψούχ. 2. 8, 5.

11. μεταφρ. μαλακῶς, ἀδυναμῶς, ἀσ-
λεσία, ἀσέλγεια, Ξεν. Κύρ. 8. 16, Πλούτ. ἐν Λυκούργ. 14, 'Ανθ.
11. 8. 166, κτλ.

ὀρύψιχος· «τρυφερός, μαλακός, αἰσχροῦς, χαυνός» 'Ψούχ.

ὀρυψί-χρως, ὡτος, ἡ, ἔχων ἐξίμα λεπτὸν, «τρυφερόχρως»
'Ψούχ.

ὀρύω, ὀρυθῶ, Θεογνώστου Καν. σ. 20, 25.

ὀρυθῆς, ες. (ὀρύον) πλήρης ὀρύων, βούρλων, Στράβ. 349.

ὀρῶνας, ὡτος, δ., «κρήνη, ἀκκίονες» 'Ψούχ.

ὀρώπτει· «σώπτει» 'Ψούχ.

ὀρῶσις, εἰς, ἡ, «σπαρτίον» Θεογνώστου. Κανόν. 20. 28, κατὰ
τὸ 'Ψούχ.: «διαίρεσις, σπαρτίον, σιρὰ, καὶ ἡ κάτω σχοῖνος τοῦ
δικτύου».

ὀρώσκω (καλλίον ὀρώσκα 'Ετυμ. Μ. 456, 49) 'Ιλ. Ν. 589,
Δίσχυλ. Χο. 846, Εὐρ. 660 (πρὸλ. ἐκ ὀρώσκα): 'Επικ. παραστ.,
ὀρώσκον 'Ιλ. Ο. 314· μέλλ. ὀροῦμαι, 'Ιων. γ' πληθ. ὀρέον-
ται (ὕπερ-) 'Ιλ. Θ. 179, Δίσχυλ. 'Ικ. 874· ἄρ. ἔορον (ἐκ-)
'Ιλ. 11. 182, κτλ., 'Επ. ὀρόν 'Ιλ., 'Ψα. 'Ασπ. 'Ψρ. 321, ὑποτακτ.
ὀρώω 'Οδ. Χ. 303, ἀπαρτ. ὀρεῖν (ἀνα-) Ξεν. Λακ. 2, 3,
'Ιωνικ. ὀρέειν (ὕπερ-) 'Ιλ. Μ. 63, 'Ψρὸδ. Θ. 134· ἀκολουθῶς,
ὑφωξ (ἀνα-) 'Οππ. 'Αλ. 8. 293· — ὁ κύριος ὑποτάσσεται πρὸς
τοὺς βλάσκει, μολοῦμαι, ἔμυλον. 'Εκ τῆς √ΟΩΡ, ἥτις
φαίνεται ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἄρ., παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις ὀρηθ-,
ὀρύς, ὀρύνηται, καὶ πιθαν. αἱ λέξ. ὀύρος, ὀύρεος, μετὰ
τὸν Λατ. furere, furia, πρὸλ. ΘΟ I. 2.) Ποιητ. ῥῆμα, ἀλλο-
μαί, πηλὸν, χαμᾶζε ὀρούν 'Ιλ. Κ. 528· ἐκ εἰσφοροῦ Θ. 320· ἀπὸ
λέκτροιο 'Οδ. Ψ. 32· ἰχθυὸς ὀρώσκων κατὰ κύμα 'Ιλ. Φ. 128·
ἐπὶ βελῶν, ἀπὸ νευρήσεως· ἐστὶν ὀρώσκον Ο. 314, 470., Π.
773· ἐπὶ κυμάτων ἀναρριπτομένων ἐκ τοῦ λικμιστικοῦ πεύου, ἀπὸ

ουιάσιν ἐν Σοφ. 'Αντ. 1152, ἀντὶ τοῦ θυιάσιν τοῦ Δαυρ. Κωδίκος. Ουιάς, ἄθος, ἢ συχνάκις ἐσφαλμένως γραφόμενος Ουάς. Βεν- κλέους εἰς 'Ορ. 'Ωδ. 2. 19, 9. 19 ἡμφ. εἰς Δίσχυλ. 'Ωδ. 498 (ὀύω) — γυνὴ μαυνομένη ἢ θεόπνευστος, ἰδίως μαινάς, Βάκχη, αὐτὴ δὲ 408, 836, 'Ικέτ. 564, Πλούτ. 2. 293F, κτλ. — πρὸς. ουΐαι.

II, ὡς θηλ. ἐπιθ. ἑορτὴ Νόνν. Εὐαγγ. κ. 'Ιω δ' 113. 2) μαυνομένης, ἐμμανὲς ἐξ ἔρωτος, ἐρωτολήπτης, Λυκόφρ. 143· σπανιό- τερον ὡς ὄρος, κατὰ τὸν 'Ιακώφ. ἐν Δελφ. 'Επιγρ. 4. 45.

ουΐδδον. ὡς ουΐδδον

ουΐνους. η. ον. ἐκ τοῦ δένδρου ουΐα (ὁ ἴδε), δένδρα, ἐύ- λον Στράβ. 202, Διοσκ. 1. 21· πεποιημένος ἐκ ξύλου ουΐας, Δακτ. εἰσιτίμια, Καλλιξ. παρ' 'Αθην. 205B.

ουΐδεν· «πλήρες», καὶ «ουΐδεντες» ἀνοῦντες· 'Πσύχ.

ουΐον, τό, ἑφ. γραφ. ἀντὶ οὐον.

ουΐος, α. ον. = οὐΐνος, Θεόφρ. I. Φ. 5. 2. 1· κοινῶς τῷτος.

ουΐς, ὅς (ὡς ἀπαιτεῖ τὰ μέτρα, ἀλλὰ ουΐδους ἐν τῷ καμίνω), ἢ = ουΐα, Δαμοκράτ. παρὰ 'Αθην. τ. 14. σ. 130, 18, ἐκδ. Kilih.

ουΐακη, ἢ, θυμιατήριον, 'Εδδ. (Δ' Μακκ. α', 22, κ. ἄλλ.)· ὁμοίως ουΐακος, ἢ, 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 3. 6, 8: — ὡσαύτως οὐ- σακη, -ας. 'Επιμ. M 458. 53, Σουΐδ.

ουΐτης [I] (ἐξυμ. λίθος), ἢ, Αἰθιοπικός τις λίθος, Διοσκ. 5. 154, ὡς Sprengel.

ουΐα ἢ ουΐα, = οὐΐα, διατελῶ ὑπὸ ἐμπνευσιν, ὑποτακτ. ουΐωσι 'Υμν. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 560· παρὰ. Εἰσιεν 'Απολλ. Ρόδ. I. 755.

ουΐα-ἀγροίκος, ον, ἀγροίκος, ἄεστος, ἀμείλιος τὴν βίαν, 'Αριστοτ. 'Αποσπ. 707.

ουΐα-ἀνθρ., ἢ, = οὐΐακος, τὰ ὀρχίπεδα, σεντολημ, 'Ιππιατρ.

ουΐα-ἄλκιος, βάλιον εἰς τὸ ουΐακίον, ἐπαίτω, 'Πσύχ.

ουΐακίον, τό, ὑποκορ. τοῦ οὐΐακος. 'Πρόδ. 3. 105, 'Αριστοτ. ἐν Στράβ. 314, ἐν Βατρ. 1203. II, τὸ περιχὸν τὸ σπέρμα, Διοσκ. 2. 128, Σχόλ. εἰς Νικ. Θ. 852.

ουΐακίος, ἰδός, ἢ, ὑποκορ. τοῦ οὐΐακος, ἐπὶ τῆς ἐνστάς ου- λιακίον II, Αἰλ. π. Ζ. 6, 43, Νικ. Θ. 852· πρὸς. ουΐακίτης.

ουΐα-ἄλκιος, ἢ, = τῷ προηγ. I, καλῶς ἔχον ἄρτου, «σπικουλί», 'Αριστοτ. 'Αποσπ. 464, Κράτης ἐν Θερ. I. 6· ὑποκορ. ουΐα- κίον, 'Αριστοτ. 'Αποσπ. 32. II, = ουΐακίον, Διοσκ. 2. 128.

ουΐα-ἄλκιος, ον, ἢ, = τῷ ἐπομ. — ὄγλ., ουΐακίτις μήκων, ἢ κινὴ πικροῦνα (πρὸς. ουΐακίς), Διοσκ. 4. 65· Θ. νάρδος, ἢ ἄγρις, 1. 8.

ουΐα-ἄλκιος-εὐδής. ἔς, ὁμοίος ουΐακῷ ἢ σόκῳ, 'Αριστ. I. Ζ. 5. 11, 2.

ουΐα-ἄλκιος, ἔσσα, εν, = τῷ προηγ., Νικ. 'Αλ. 403.

ουΐα-ἄλκιος, II, ὄγλ., γίνονται ουΐακος, Σχόλ. εἰς 'Αριστοτ. Πρ. 198.

ουΐα-ἄλκιος [U], ὁ, σάκκος, σπικουλί, ἰδίως πῆρα ἢ σάκος διὰ τρυφῆς, 'Πρόδ. 3. 46· ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ ουΐακῳ 'Αρι- στοτ. Πλ. 763· ὅρω σε ουΐακον, οὐ καμῶ ουΐακον ἐκ τοῦ ἑρ- πατος σου, ὁ οὐτ. ἐν 'Ιππ. 370: — μεταρ. ἐπὶ προσώπου, ουΐα. τὰ λόγων, σάκκος πλήρης λόγων, Πλάτ. Θεαιτ. 161A. 2) ὁ οὐ- λιακός ἐν τῷ τῷ οὐΐνου εἶδη ἐγκεκλιμένα, 'Αριστ. I. Ζ. 6. 17, 12, πρὸς. 5. 19, 26. II, ἐν τῷ πληθ., αἱ εὐρεταὶ ἀναυρί- δες τῶν Περσῶν καὶ λυπῶν Ἀσιανῶν, Εὐρ. Κόκλ. 182, 'Αριστοτ. Στράβ. 1087. III, σφίγξ, 'Αντιλλ. παρ' 'Ορείθας. σ. 124. (Πρὸς. τὸ Λατ. folia.) [U] μόνον ἐν μεταγεν. 'Επιγράμμ., 'Ανθ. II. 8. 166.]

ουΐα-ἄλκιος-τρώξ, ὡγος, ὁ, ἢ, κατὰ τῶν ουΐακος, ἡμῶς. οἱ δὲ ἀκρίες· 'Πσύχ.

ουΐα-ἄλκιος-φάρω, φέρω σάκκον ἢ πῆραν, 'Αριστοτ. 'Αποσπ. 619.

ουΐα-ἄλκιος-φάρω, ον, φέρων μὲν' ἑαυτοῦ πῆραν, ὅμοια τῶν ὀρε- νῶν χωρικῶν, οἵτινες καὶ πηροφόροι ἐκαλοῦντο, 'Πσύχ., Φώτ.

ουΐα-ἄλκιος, ἔς, = ουΐα-ἄλκιος, Θεόφρ. I. Φ. 3. 7, 3.

ουΐα-ἄλκιος, ὁ, = ουΐακος, 'Αἰσώπ. 28. 4: — ουΐας, ἄθος, ἢ, 'Ανθ. II. 7. 413.

ουΐα-ἄλκιος, 'Αποθ., προσφέρω ὡς ουΐαν, Πλούτ. Α'. 27 (ἐνθα τὰ 'Αντιγρ. ἔχουσι ουΐα-ἄλκιος, οὐκ ουΐα-ἄλκιος), Παρφύρ. π. 'Αποθ. ἐμφ. 2. 17.

ουΐα-ἄλκιος, τό, τὸ προσφερόμενον, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ουΐα- ἄλκιος, πλακούντια, ουΐαμα, κτλ., 'Αριστοτ. Πρ. 1040, Φερεικρ. ἐν Αὐτομ. 1. 5, 'Τηλεκλιδ. ἐν Στεργ. 1, Θεόφρ. Χαρ. 10 (ἐνθα ουΐα- ἄλκιος). [O, φερεικρ. ἐνθ' ἀντιπ. ἴδε Meineke.]

ουΐα-ἄλκιος, ἔς, ἢ, = ουΐακος, 'Αρχαῖς. σ. 30, 12, 'Πσύχ.

ουΐα-ἄλκιος, τό, (ὀύω) τὸ θυσιάζομενον ἢ προσφερόμενον, προσφορά, σφάγιον, Τράγ. ὡς Δίσχυλ. 'Αγ. 1310, Σοφ. Φ. 8· τὸ θ. τοῦ 'Απόλλωνος Θουκ. 5. 53· Θ. θυΐν, θυέσθαι Πλάτ. Πολιτ. 280E, Πόλ. 378A, κτλ.: — τὸ πλεῖστον ἐπὶ ζώων, ἀλλὰ πάγκορπα θ., προσφορά ἐκ παντός καρπού, Σοφ. 'Πλ. 631, πρὸς. Πλάτ. Νόμ. 782C· ἐπιχώρια θ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἱερία, λήγεται ὑπὸ τοῦ Σχολ. εἰς εἶναι πλακούντια ἢ κυματικά ἀκαιοκονίζοντα ζῶα, Θουκ. 1. 126.

II, θυσία, ὡς πρὸς, ὡς ἢ τὰ κείνης θ. Σοφ. 'Πλ. 673· μεταρ., θ. λεύσιμον, ἢ θυσία (τοῦ 'Αγαμέμνονος) ἢς πρέπει νὰ γείνη ἐκδίκαισι διὰ τῆς λυθολήθειας [τῆς Κλυταιμνή-

στρας], Δίσχυλ. 'Αγ. 1118· θύματα τῆς ἡμετέρας ἑξουσίας 'Περφίαν. 2. 13, 10.

ουΐα-ἀγροίκος, ον, ἔχων ἀγροίκον νοῦν, ἄεσιον ψυχὴν, 'Αρι- στοτ. 'Αποσπ. 707.

ουΐα-ἄλκιος, μέλλ. -ἄνω, (θυμός) ὀργίζομαι, θυμῶν, θυμῶσι ουΐα-ἄλκιος 'Πρ. 'Απ. 'Πρ. 262, 'Αριστοτ. Νεφέλ. 609· τινί, ἐνκατὶν τινός, αὐτῶν 1478, Εὐπολ. ἐν Μαρ. 21.

ουΐα-ἄλκιος, ἔς, (ἀλγίω) ὀλίσθω τὴν ψυχὴν, γόλον θυμιαγέα 'Πλ. Δ. 513· λώδην I. 387· ὕδριν 'Οδ. 'Υ. 64· λώδης 'Υ. 285· καμιάτῳ αὐτῶν 118· δεσμῷ X. 139· μῦθος Θ. 272· ἔπος Π. 69· λέγων θυμιαγέα ἔπος 'Πρόδ. 1. 129· — ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς λέ- ξεις θυμιαγής, θυμιαγής. II, II, ἑσωτερικῶς ὀλίσθωμενος, καρδία Δίσχυλ. 'Αγ. 1031.

ουΐα-ἄλκιος, ἴδε ἐν λ. τεθυμιαλῆς.

ουΐα-ἄλκιος, ὁ, ἀγωνιστὴς τις ἐνθῶν, Αἰλ. π. Ζ. 14. 22.

ουΐα-ἄλκιος (α), ὡπος, ὁ, τεμάχιον ἐνθῶν ἢ ἀνθρακός ἀνημμένους, θυμῶν, καίαν ἀνθρακός, 'Αριστοτ. 'Αγ. 231 (ἴδε ἐν λέξει ἐπιζέω), Θεσμ. 729, Στράβ. π. 'Υγ. 5, Πόλυδ. Ζ'. 110, 152, I'. 101.)

(ἴδε τοῦ τῷτος, ὡς κατ' ἀκριβολογίαν ἔπρεπε νὰ εἶναι θυμια- λῶψ· περὶ τῆς καταλήξεως πρὸς. μῶλῶψ, αἰμαλῶψ).

ουΐα-ἄλκιος· ἢ νόσος, 'Βρετριεῖς· 'Πσύχ.

ουΐα-ἄλκιος, εὐχεστούμαι ἐν τινί, Θεόφρ. 26. 9.

ουΐα-ἄλκιος, ἔς, (ἴδε ἐν ἀνθρ. -ήρης) ἀμείλιος εἰς τὴν καρδίαν, δηλ. εὐδαιμόνιος, ἀγαπῆτος, εὐφρόσυνος, ἀλόχον θυμιαγέα (τὸ τοῦ 'Ορατίου placens uxor) 'Πλ. I. 336, 'Οδ. 'Υ. 232· σκήπτρον θυμιαγέας ἔδωκεν 'Οδ. P. 199· — ὡσαύτως οὐδέ. ὡς 'Επιφρ. ἐν τῷ τῷτος θυμιαγέας (ἴδε κεράννυμι I. 2), 'Οδ. K. 302. — Παρὰ μετα- γένεσιν, 'Επικ. ἀναγράφεται ὁ τύπος θυμιαγής, 'Απολλ. Ρόδ. Α. 705, Μόσχ., κτλ. — ὡς καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφους, Δουκ. 'Εἰρωσι 13, 'Περφίαν. 8. 5. — Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ τοιςμοῦ θυμιαγής καὶ θυμιαγής, ἴδε ἰδὺς. 754. 61, 1946. 35.

ουΐα-ἄλκιος, ον, = τῷ προηγ., Βακχουλ. 16. 71, Νικ. 'Αλγίετ. 590, Κελλ. εἰς 'Πρ. 167.

ουΐα-ἄλκιος, τό, ρυτὸν τι, = ἐπιμαράθρον, Διοσκ. 3. 75.

ουΐα-ἄλκιος, ον, ὁ, ἴδε θυμιαγής.

ουΐα-ἄλκιος, ας, ἢ, (ἴσως ἐκ τοῦ τῷτος) πικρά τις καὶ ὀνίτις βο- τάνη, Satureia 'Περφίαν, Εὐπολ. Αἰείν. 1. 5, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰ. 3. 1, 4, Διοσκ. 3. 45· — οὕτω θυμιαγής, ἢ, 'Ιππ. παρὰ 'Αθην. Αἰ. σ. 482· ἐπὶ τῇ διαφορᾷ θυμιαγέων ἀντὶ θυμιαγέων ἐν 572. 41.

ουΐα-ἄλκιος, ον, δεκνὸν μὲ πικρά χόρτα, δηλ. ζῶν πεινχρῶς, 'Αριστοτ. Νεφ. 421.

ουΐα-ἄλκιος, ἰδός, ἢ, ὄνομα ποταμῶν τινῶν, ἰδίως τοῦ Τιθέρεως, 'Ανθ. II. 9. 352 κέξ. (μετὰ διφθ. γραφ. Θύδρις): — θυμιαγής ἢ θυμιαγής, ἄθος, ὡς ἐπὶ τοῦ Τιθέρεως, Βεργίλλιος, ὅν ποτε Ρώμης θυμιαγής ἄλλον 'Ομηρον ἀνέτρεφε πάτριος ἡχώ Νεφ. 'Εκφρ. 418, 'Ανθ. II. παρὰ. 51. 1.

ουΐα-ἄλκιος οἶνος, ὁ, οἶνος παρεσκευασμένος μετὰ θυμιαγέας, Διοσκ. 5. 60.

ουΐα-ἄλκιος, τό, = θυμιαγής, Θεόφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 7. 1, 2 (ἐνθα ὁ Schneider ἀμφισβᾷ περὶ τοῦ οὐδέτερου τύπου), Σχόλ. εἰς 'Αρι- στοτ. 'Αρ. 253.

ουΐα-ἄλκιος-φάγος, [α], ον, τρώγων θυμιαγέας, θυμιαγέας βλά- πειν, ἀντὶ τοῦ θυμιαγέας, καὶ καὶ ἡ θυμιαγής ὀνίτις ἐστίν (Α. Π. 43, 5) 'Αριστοτ. 'Αγ. 254.

ουΐα-ἄλκιος, ἔς, (ἰδός) ὁμοίος θυμιαγέας, Θεόφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 6. 7. 5.

ουΐα-ἄλκιος, ἢ, ὄνις τις οὐ ἢ κερπὸς (κόκκος Κνίδιος) εἶναι ἑραστήριον καθόριον, ἴσως Darline ciliatum, Διοσκ. 4. 173.

ουΐα-ἄλκιος οἶνος [I], ὁ, οἶνος παρεσκευασμένος διὰ θυμια- γέας, Διοσκ. 5. 78.

ουΐα-ἄλκιος, ἢ, (ὀύω) τόπος πρὸς θυΐαν, θυσιαστήριον, βωμός, Δί- σχυλ. 'Ικέτ. 667, Εὐρ. 'Ικέτ. 65, 'Ιωνι 46, 114· καθύλου, οἰκός, ἔδος, ἱερὸν, θυμιαγέας ἐπὶ τῷτος χρυσήλατοι ὁ αὐτ. ἐν 'Πλ. 713.

2) θυμιαγέας Κυκλώπων, ὑποτίθεται ὅτι εἶναι οἱ ὄγκοι τῶν Κυκλωπῶν τειχῶν ἐν Μυκῆναις, ὁ αὐτ. ἐν I. Α. 152· πρὸς. 'Πσύχ. ἐν λ. Κυκλώπων ἔδος.

3) πλακοῦς πρὸς θυΐαν συνι- στάμενος ἐκ χονδραλεσμένης βρασσῆς κριθῆς καὶ ἑλαίου, Εὐπολ. ἐν 'Αδελ. 63.

II, ἐν τῷ 'Αθηναϊκῷ θεάτρῳ, βῆμα ἐν σχήματι βωμοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀρχήστρας, ἐπὶ τῶν βωμῶν τοῦ ἡπολου ἵστατο ὁ κερυκαίτης τοῦ χοροῦ (ἐπὶ ἀρχαιότερον αὐτὸς ὁ ποιητής), Σχόλ. εἰς 'Αριστοτ. 'Ιππ. 316, ὅπως διευθύνῃ τὰς κινήσεις του, Πλούτ. 2. 621B· Διονυσίου θ. Πρατίνης 1. 3· ἀναβαίνειν (ἐνν. ἐπὶ τὴν θ.) Σχόλ. εἰς 'Αριστ. 'Ιππ. 149· — ἐντεῦθεν, δ' ἀπὸ τῆς θ., ἐπὶ δραματικῶν ποιητῶν, Πλούτ. Δημητ. 12, κτλ. — ὡς περὶ ἐκ θ., ὁ εἰς θεατρικόν, ὁ οὐτ. 2. 405E· ἴδε Λοδῆ. Φρον. 164.

III, καθύλου, τόπος ὑψωμένος, βῆμα ἢ σκηνή, Πλούτ. 'Αλγίετ. 67.

ουΐα-ἄλκιος, ἢ, ὁ, ἀνέκων ἢ ἀμείλιος εἰς τὴν θυμιαγέαν, σκηνι- κός, θεατρικός, Πλούτ. Φαβ. 4, Σύλλ. 36· θ. ἔρις Κίμης, 'Ανών. 184· ὁ θυμιαγέας Σύλλ. 'Επιγρ. 1625, 56, πρὸς. 2820 Α. 15, 3493. II, — οἱ θυμιαγέας, ὁ χορὸς ἢ οἱ μουσικοί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς οἱ ἀκροῦσι, οἱ τακτικοὶ ὑποκαταί, Πλούτ. Κάτωνι Νεωτ.

46. ἡ θυμ. σύννοδος, ὁ θυμὸς τῶν θυμηλικῶν, Συλλ. 'Επιγρ. 349, 3470b, 4315η (προσθ.)—τὸ -κόν, θεατρικόν, χυδαῖον ὕψος, τρέπος, Πλούτ. 2, 853A.

Θυμ-ηγερέων, συνάγων ἑαυτὸν, ἀναξωπυρῶν ἑαυτὸν, ἀνακτώμενος τὴν ψυχὴν (Εὐστ.), 'Οδ. II. 283—τὸ ῥῆμα δὲν ἀπαντᾷ, πρὸλ. ἐλεγγελεῶν.

Θυμηδέω, εἶμαι πλήρης χαρᾶς, Σιμωνίδ. 'Ιαμβογρ. 0. 103· ἐπὶ τινι 'Πλάτ. 10. 3.

Θυμ-ηδέης, ἐς, (ῥῆος) εὐάρεστος, ἀγαπητός, προσφιλές, χρήματα.. θυμηδέα 'Οδ. II. 389· τὰ λῶστα καὶ τὰ θυμηδέστατα Διοχῶλ. 'Ικέτ. 902· παῖδας θυμηδέας 'Επιγρ. 'Ελλ. 403.7.

Θυμηδέα, ἡ, χαρὰ τῆς καρδίας, Εὐπολ. ἐν 'Κόλαξιν 5, Πλούτ. 2.713D, κτλ.

Θυμάρης, ἔδε θυμαρῆς.

Θυμάρια, 'Ιων. -ηρια, τὸ, τὸ χρησιμεῖον πρὸς θυμάρια, θυμάρια, 'Περδ. 1, 198, 'Αμφι: ἐν 'Οδ. 1. 5, κτλ., τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., εὐνδίδει ὕλαι, ἀρώματα πρὸς καυθῶν 'Ῥόδ. 2. 130., 7. 54, Σοφ. Ο. Τ. 4, 'Αριστοφ. 'Ορν. 1716, Πλάτ., κτλ., πρὸλ. θυμάρια.

2) τὸ χρησιμεῖον πρὸς ταρίχευσιν ἄρμα, 'Περδ. 2. 86., 4.71.

Θυμάρια, εὖως, ἡ, τὸ θυμάρια, Διοσκ. 1. 129.

Θυμάρια, ἐξάτμισις, 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 26.

Θυμάρειον, ῥήμ. ἐπὶ θ. τοῦ θυμάρια, δει θυμάρειον, Γεωπ. 0.10.

Θυμάρειον, θυμάρια, θυμάρια, τὴν ἐκκλησίαν Σχόλ. εἰς Διοχῶν. 4.11.

Θυμάρειον, 'Ιων. θυμάρια, τὸ, ὡς καὶ νῦν, ἀγγεῖον ἐν ᾧ καίουσιν θυμάρια, θυμάρια, 'Περδ. 4.162, Θουκ. 6. 46, 'Ανδοκ. 33. 3, κτλ.:—παρ' 'Εκκλ., θυμάρια, ἥριος, ὁ.

Θυμάρια, μέλλ. -εω, = θυμάρια, 'Επιπ. 6.13, 2· τὸ μέλ. αὐτόθι 6.12, 1.

Θυμάρια, ἡ, ὄν, κατὰλλῃος ὅπως καλεῖται ὡς θυμάρια, Πλάτ. ἐν Τιμ. 61C.

Θυμάρια, ἡ, ὄν, ῥήμ. ἐπὶ θ., ὃν δύναται τις νὰ καύσῃ ὡς θυμάρια, 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 25;—'Ιων. πληθ. θυμάρια, = θυμάρια, 'Αρεατ. π. Διτ. Χρον. Παθ. 2.11.

Θυμάρια, ἰδὸς, ἡ, = θυμάρια, Διοσκ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 347. 35.

Θυμάρια, 'Ιων. ἄρ. θυμάρια, 'Περδ.—Μέσ., 'Ιων. μέλλ. -ήσονται 'Ιππ. 646. 2: ἄρ. θυμάρια, ἡ αὐτ. 585. 40., 657. 20.—Παθ., μέλλ. -αθήσονται Διοσκ. 1. 83: ἄρ. θυμάρια, ὅγν αὐτόθι 82· (θυμάρια, ὅγν).

Καὶ οὕτως ὥστε νὰ παραγάγῃ καπνόν, θ. τὴν στήναικα 'Περδ. 3.107· θ. λήθανον, λήθανον, τὸν, καὶ αὐτὰ ὡς θυμάρια ἡ ὡς προσφορὰν θυμάρια, ὁ αὐτ. 3. 112., 6. 97· θυμάρια ὁ αὐτ. 8. 99· λήθανον ὁ αὐτ. 112D.

Διοσκ. 87. 2:—ἀπολ., καὶ θυμάρια, θυμάρια, 'Επιπ. ἐν 'Αρτ. 1· ὁ ἱερεὺς θυμάρια Συλλ. 'Επιγρ. (προσθ.) 3641b. 10· τινι, εἰς τιμὴν τινος, 'Αθῶν 289F· καὶ (ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ) Διτ. 112., 12. 51.—Παθ., καλεῖται, τὸ σπέρμα τῆς καννύβιος θυμάρια, 'Ιων. ἀντ. -αται 'Περδ. 4.76· λήθος.. τεθυμάρια θυμάρια, 'Αριστ. 538· θυμάρια καίοντα, Πλάτ. ἐν Τιμ. 66D· ὡς καπνὸς παρέρχομαι, ἐξατμίζομαι, 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 28.

2) καπνίζω, διὰ καπνοῦ καθαρίζω, ἐν τῷ Μέσῳ εὐπῶ, 'Ιππ. ἐνθ' ἄνωτ.—Παθ., θυμάρια, μέλλομαι 'Αριστ. 1. Ζ. 9. 30, 4.

II. ἀμετάβ., καπνίζω, ἐκβάλλω καπνόν, ἀνθρακες θυμάρια, τες Θεόδωρ. π. Πυρρ. 75.

Θυμάρια, τὸ, ὑποκορ. τοῦ θυμάρια, 'Αριστοφ. Σπρξ. 878.

Θυμάρια, ἔχω γένειον θυμάρια, 'Ορείδ. σ. 157 Matth.—Παθῶν., εἶμαι πικρός, θυμάρια, πικρανθεῖς 'Πισχ.

Θυμάρια, θυμάρια, 'Ιων. ἀντ. θυμάρια, θυμάρια, ἔδε θυμάρια.

Θυμάρια, 'Ιων. ἀντ. θυμάρια, 'Περδ.— θυμάρια, ἔδε θυμάρια.

Θυμάρια, ἡ, ὄν, (θυμάρια) γενναῖος, τοληρῆς, θαρραλὴς, ὁρμητικὸς, θ. καὶ ἐξυμῆμοι οἱ νεοὶ 'Αριστ. Ρητ. 2. 15, 5· ἐπὶ τοῦ κυνός, ὁ αὐτ. 1. Ζ. 1. 1, 33.

2) ἐν χρήσει συνωνύμους τῷ θυμάρια (3) παρὰ Πλάτ., ὁ αὐτ. π. 'Ψυχ. 3. 9, 3.—'Επὶ ῥῶν, -κῶς, Πολύβ. 18.20.12· συγκρ. -ώτερον Κικ. π. 'Αττ. 10.11.

Θυμάρια, τὸ, = σμύλα ἡ θυμάρια, 'Δέτ. 4. 1, 64.

II. μεγάλη ἀκροχορδῶν, 'Ιππ. 877F, Πλίν. ἐν Φ. 'Ιστ. 32. 45.

Θυμάρια (Ι), οὐ, ὁ, (θυμάρια) παρορμητικὸς ἡ μεμνημένος μετὰ θυμάρια, ἄλλες θυμάρια 'Αριστοφ. 'Αχ. 1099· οὕτως, αὐτόθι 772, περὶ θυμάρια ἀλῶν, ἐξ ὀνομαστ. θυμάρια, ἔδε Διονόρ. ἐν τόπῳ οἶνος Διοσκ. 5. 59.

Θυμάρια, ἡ, βαρὺς, βεβαρημένος τὴν καρδίαν, 'Ανθ. II. 7. 146.—ὀγλ. -δάρια, 'Ετυμ. Ν. 458. 24.

Θυμάρια, προσβάλλω ὁρμητικῶς, βιάω, Εὐστ. Πονηματ. 225. 21.

Θυμάρια, τρώγω ἡ ἐνοχλῶ τὴν καρδίαν, 'Πσ. 'Εργ. κ. 'Πμ. 801.

Θυμάρια, οὐ, (βιβρώσκω, βορᾶ) καταβρώσκων τὴν καρδίαν, θυμάρια ἐξιδί 'Πλ. Τ. 58, κ. ἄλλ.,—περὶ τοῦ ἐν Διοχῶλ.

'Αγ. 103 χυρίον, τῆς θυμάρια φρένα λύπης, ἔδε ἐν λ. θυμάρια.

Θυμάρια, ἐς, ὁρμητικὸς, ἐγγίξων τὴν καρδίαν, θυμάρια, γὰρ θυμάρια 'Οδ. Θ. 185· ἡλίου κέντρον 'Ανθ. II. 9.77· ἱαμβοὶ Χριστόδ.

'Εργρ. 359· πρὸλ. θακίθυμους.

Θυμάρια, ἐς, εὐθυμῶς, θαρραλῶς, κατὰ, ἀπὸ θυμάρια, ἀντιθετικῶς τῷ ἀθυμῶς, 'Ιππ. π. 'Δέρ. 288, Πλάτ. Πολ. 456A· τῷ ὁρμητικῶς, αὐτόθι 411C· τῷ βλακῶδες, Ξεν. 'Ιππ. 9.1.

2) ὁρμητικὸς, ἐξυμῶς, ἀντιθετικῶς τῷ παρῶς, Πλάτ. Πολ. 376C· ἐπὶ ἔκτων, δυοπεπῶς, ἄγριος, ἀντιθετικῶς τῷ εὐπειθῶς, Ξεν. 'Απομν. 4. 2. 25, Συμπ. 2.10.

3) ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τοῦ Πλάτωνος, τὸ θυμάρια ἦτο τὸ μέρος τῆς ψυχῆς ὅπου εἶναι ἔδρα τοῦ θάρρους, τῆς ἐλπίδος, τῆς ὁρμῆς, κατ' ἀντιθετικῶς τῷ ἐπιθυμητικῶν (ὅπου εἶναι ἔδρα τῶν ὀρέξεων καὶ ὁρμῶν), Πολ. 410B, 141A, κτλ., πρὸλ. Διογ. Λ. 3. 67, καὶ ἔδε θυμάρια II. 3.—'Επὶ ῥῶν, -δῶς, 'Περδ. 4.3.

Θυμάρια, εἰσα, ἐν, πλήρης θυμάρια, Χορδ. ἐν Νηὸ Πονημ. 159, πρὸλ. Σουβ. ἐν λ. ῥῶσων.

Θυμάρια-κράτωρ, οὐρος, ὁ, ὁ κρατῶν τοῦ θυμάρια, Θ. Δάσκ. π. 770, ἐκδ. Μί.

Θυμάρια, οὐ, ἀποκτείνων τὴν ψυχὴν, 'Εκκλ. θυμάρια, ἡ, ὀγλ. τοῦ ἐπῶν, 'Ανθ. II. 5. 300.

Θυμάρια, οὐτως, ὁ, λεοντόκαρδος, Κορυμ. II. 119, ἐπὶ τοῦ 'Αχιλλεύς, 'Πλ. II. 228· περὶ τοῦ 'Οδυσσεύς, πόσιν ὡλεσα θυμάρια, 'Οδ. Δ. 724, 814· περὶ τοῦ 'Πρακλίου, Λ. 267, 'Πσ. Θ. 1007, πρὸλ. 'Αριστοφ. Βατρ. 1041.

Θυμάρια, ἐς, (λεπῶν) = λεπτόθυμους, Νόνν. Δ. 37. 540.

Θυμάρια, εἰσα, ὁ, ἡ, ὁ ἐν τῇ αὐτοῦ ψυχῇ ἔχων τὴν μαντικὴν δύναμιν, (ἔνθεν ὁγλ. ἐμπνεύσεως θεῶς ὡς ὁ θεομαντικῶς), Διοχῶλ. Πέρ. 224.—Καθ' 'Πισχ.: θυμάρια, τὸ ἀποδιδόνμενον συλλογισμῶν καὶ προγινώσκων. ψυχάρια, καὶ ἀντιθετικῶς προσρῶν τὰ ἀποδιδόνμενα 'Πισχ.' πρὸλ. θυμάρια, ψυχάρια.

Θυμάρια, μάχομαι, πεισματιζοῦμαι, Πολύβ. 9. 40, 5· πρὸς τινα Πλούτ. Δημητρ. 22· τινι Πέρ. 'Απ. 16', 20.—Κατὰ Σαυδ.: θυμάρια, ἀλγυνόμενοι τὴν ψυχὴν.

Θυμάρια, ἡ, πεισματικὴ ῥαχὴ, Πολύβ. 2. 1, 19, 'Εκκλ. θυμάρια, τὸ, 'Αριστ. π. ἐὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 40, 48, Περδ. 20. 20, Θείαρ. π. Φυτ. Διτ. 6. 2, 3· πληθ. θυμάρια Εὐπολ. Διτ. 1. 5, 'Αντιφάν. ἐν 'Ομοπατρῶν 1. 4· γὰρ θυμάρια 'Αριστοφ. Πλ. 283· ὡσαύτως θυμάρια, ὁ, Διοσκ. 3. 44· θυμάρια 'Ανθ. II. 9, 226.—ὁ θυμάρια, τὸ θυμάρια, Λατ. thymia. (ἔκ τοῦ θυμάρια, εἰς τὴν γλυκεῖαν αὐτοῦ ὁσμῇ, ἡ εἰδὶ κατὰ πρῶτον ἐχρησιμοποίησεν πρὸς καυθῶν ἐπὶ τοῦ βοτάνου).

2) μίγμα θυμάρια, μέλιτος καὶ ἔνθεν, ἐν μεγίστῃ χρήσει παρὰ τοῖς πένθησι τῶν 'Αθηναίων, 'Αριστοφ. Πλ. 253· ἐνθα ἄλλοι ἐκλεμῶσιν αὐτὸ ὡς σημαίνει τὸν νῦν ἐν πολλῇ χρήσει βολῶν, πρὸλ. αὐτόθι 283, 'Αντιφάν. ἐν 'Αδῆλ. 2, Μήτρ. Νάρακ. 4.—Καθ' 'Πισχ.: θυμάρια, τὸ ἀσφόδον, κατὰ δὲ τὸν Σχολ. 'Αριστοφ. ἐνθ' ἄνωτ. θυμάρια, οὐς οἱ κοινοὶ βολῶν ἡ ἀγριοκαρμύνη φαίνονται.

II. «πρὸς δὲ τῇ κεφαλῇ τῆς καρδίας ὕπαισθεν κατὰ τὴν εὐδομίαν ἀφ' ὅθεν ἐστὶν εἰς σπέρμα εἰσὶν αἱ καλεῖται θυμάρια Πολύβ. II. 218, πρὸλ. 'Γαλῆν. σ. 2. σ. 797, 16· ὡσαύτως καλεῖται σόκων.

2) ἀδένει ἐν τοῖς μαστοῖς νεογνῶν ζῴων, τὰ ἀγλυαδία τῶν μαστῶν, αὐτόθι.

Θυμάρια, ἡ, ποτὸν ἐκ θυμάρια, ὄρους καὶ ἀλῆας, Διοσκ. 5.24.

Θυμάρια, ἐς, ὁρμητικὸς, πλῆρης ὁρμῆς, Διοχῶλ. Μήδ. 086· πρὸλ. γυναικοπαλῶδες.

Θυμάρια-ράσθης, οὐ, ὁ, (ράσθη) ὁ τὴν ζωὴν καταστρέφων, θάνατος 'Πλ. Ν. 541, Ξ. 414, 580· ἔφηλιν ὑπὸ θυμάρια, 'Τ. 591, Ξ. 220.—'Αλλ' ὁ ἔκτονος (ἡλυσσ. Παρ. 134) κρίνει ὁρμῶν τὴν τύπον θυμάρια.

Θυμάρια, ὁ, ἔδε θυμάρια.

Θυμάρια, ἡ, ἡ ψυχὴ ἡ τὸ πνεῦμα, τὸ στοιχεῖον τῆς ζωῆς, τῆς αἰσθητικῆς ἡ σκεπτικῆς, ἰδίας τῶν ἰσχυρῶν αἰσθητικῶν καὶ παθῶν (ὁρμῶν) παραγόμενον ἐκ τοῦ θυμάρια ὑπὸ Πλάτ. ἐν Κρατ. 419K, ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ἐξέσεως τῆς ψυχῆς, πρὸλ. θυμάρια).

I. ὡς τὸ Λατ. anima, spiritus, ἐν καθάρει ψυχικῇ σωματικῇ, ἡ ψυχὴ, πνοή, ζωή, θυμάρια ἀνιούρην, ἀφελῆσθαι, ἐξαινῆσθαι, ἐλῆσθαι, συγκρ. παρ' 'Ομ.: ἐξείλετο θυμάρια 'Οδ. X. 388· ἐπεὶ κε.. βεβέλει ἐκ θυμάρια ἐλῆται 'Πλ. X. 68· θυμάρια ὡχετ' ἀπὸ μελέων Ν. 671· τὴν λήπει θυμάρια Δ. 470· λήπει δ'· δότ' ἀπὸ θυμάρια Ν. 386· ἀπὸ δ' ἐπτατο θυμάρια II. 469, 'Οδ. K. 163· ὡς δ' ἐκ μελέων θυμάρια πτάτο 'Πλ. X. 880, πρὸλ. Ν. 671· θυμάρια ἀπνεύειν Δ. 524· ὁ λόγος δ' ἐπὶ θυμάρια ἐνθ' ἄνωτ. Ν. 583· θυμάρια ἀγείρειν, πρὸλ. θυμάρια, μόνος δ' ἐσαγείρετο θυμάρια Φ. 417· ἐς φρένα θυμάρια ἀγέρθη Δ. 475· ἀφωρῶν αἱ θυμάρια ἐνὶ στήθεσιν ἀγέρθη Δ. 152· ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ ψυχῆς, θυμάρια καὶ ψυχῆς κεκαῶν Α. 334—οὕτως καὶ ἐπὶ ἐπῶν, I. 294, Μ. 150, κτλ.—ἡ σημασία αὕτη εἶναι πᾶσι παρ' 'Αττ., Διοχῶλ. 'Αγ. 1888, Εὐρ. Βάκχ. 870.

2) ἰσχύς, δύναμις, ταίρετο δ'· ἀνδρῶν θυμάρια ὑπὸ εἰρητικῆς 'Οδ. K. 78· ἐν δὲ θυμάρια ταίρετο· ἐμὶ θυμάρια τὰ καὶ ἰδρῶν 'Πλ. Ξ. 741.

3) πάσασα

δὲ θυμὸς ἐκάστου, ἐκάστου ἀνδρὸς ἡ καρδία μεγάλης ἐπάλλετο, ἢ 370, πρβλ. II. 216.

II. ὡς τὸ Λατ. animus, ἡ ψυχὴ, ὡς ἐκφράζεται διὰ τῶν αἰσθημάτων καὶ παθῶν, ἡ καρδία ἐπιμαρτυρεῖται.

4) ἐπὶ τοῦ αἰσθηματοῦ ἐπιθυμίας κ.τ.τ., παρ' Ὁμ. ἰδίως ἐπιθυμία τροφῆς καὶ ποτοῦ, «ὄρεϊτο», πίειν ὅτε θυμὸς ἀνάγοι II. Δ. 263· ἐπιον θ' ὄσον ἦθελε θυμὸς I. 177· οὐδὲ τι θυμὸς ἐδέετο θαιτὸς ἐίσης Δ. 486· πλησόμενος, θυμὸν ἐζητύος ἦδ' ἐποτήτος Ὀδ. P. 603, πρβλ. T. 198·—ὡς αὐτῶς, τί με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει; II. II. 68· μετ' ἀπαρ., βαλλέειν δὲ ἐθυμὸς ἀνάγει, ἡ καρδία τοῦ τὸν ἐλάττει γὰρ πόλε, Θ. 322· βαλλέειν δὲ ἐΐετο θυμὸς αὐτόθι 301· κέλεται δὲ ἐθ. ἀγλήνωρ.. ἐλθεῖν, ἐπὶ λέοντος, N. 300· ὡσαύτως, ἀνέλθιν, ἐποτρύνει θ τινα ἢ θ. ἐπέσσυται τινι, ἐφορμάται Ὁμ. ἦθελε θυμῷ, ἐπεθύμει ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἢ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας τοῦ. T. 235, Φ. 65· ἔστο θυμῷ, Λατ. crebatur animo, B. 589· ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ.. ἔσσαι = ἀποθύμιος Δ. 563·—Ὁὗτω μεθ' Ὁμ., θυμῷ βουλόμενος, ἐπιθυμῶν ἐξ ὅλης καρδίας, Πρδ. 5. 49· θυμὸς δρμαίνει, δατρύνει II. 3. 45, 68· θυμὸς ἠδ' ἐνὶ θυμῷ φέρει Σοφ. II. 286·—θυμὸς ἐστί μοι, θ. γίγνεται μοι, μετ' ἀπαρ., ἔχω διάθεσιν νά.., Πρδ. 1. 1., 8. 116, Ξεν., κτλ.· βῆλαι θυμὸς, διάθεσιν νά βῆσαι, ἱππ. Πρην. 39.

2) ἀνέχεσθαι, ἰσοσυγκρατεῖν, θέλῃσι, θ. πρέφρων, ἴλαος ἢ ἀπηνής, νηλεής, σιδήρεος Ὁμ.· ἔνα θυμὸν ἔχων, ἐν φρονήματι, II. O. 710, κτλ.· ἴσον θυμὸν ἔχειν I. 720· ἐπὶ ζεύγους βροχί, N. 704· ἐπὶ γούων, κτλ., X. 263· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς ὡς ἔμεν, εὐφροσύνησιν νά ἔχωσι τιοῦτο φρόνημα, Ὀδ. K. 415.

3) ἐλπίς, ὁρμή, μένος καὶ θυμὸς II. Y. 174· θυμὸν λαμβάειν, ἀναλαβεῖν, Ὀδ. K. 461· πᾶσιν δὲ παρὰ πᾶσι κἀππες θυμὸς II. O. 280· οὕτω μετὰ ταῦτα, θ. ἔχειν ἀγαθόν Πρδ. 1. 120· θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν Σοφ. II. 26· θ' ἀμυνίας Ἀριστοφ. ἱππ. 570· ῥώμη καὶ θυμῷ ἐπιέναι Ξεν. Κύρ. 4. 2, 21· φρονήματος τε καὶ θυμοῦ ἐπιπλάσθαι Πλάτ. Πολ. 411C·—Ὁ II. 410·ν διήρει τὸ ζῶντος μέρος τῆς ψυχῆς εἰς θυμὸν καὶ ἐπιθυμίαν, ἦτοι πάθος καὶ ὁρμήν, Πλάτ. 139E, πρβλ. Ἀριστ. II. N. 3. 1, 21., 7. 0, 1 κέξ· πρβλ. θυμοειδής 3, θυμικός 2.

4) ὡς εἶρα τοῦ θυμοῦ, τῆς ὁρμῆς, χωρήμενον κατὰ θυμὸν II. A. 129· νεμεσιδεσθαι ἐν θυμῷ I. 251· θυμὸν ἐχώστατο II. 616, κτλ.·—ἐνέσθεν, ὁρμή, πόθος, «θυμὸς», δαμασσαν θυμὸν I. 496· εἰς τὸν θυμὸν αὐτόθι, 508· θυμὸς μέγας ἐστὶ.. βασιλῆος II. 196, πρβλ. I. 406·—ὡς μετὰ ταῦτα, θυμὸς δέος Σοφ. O. K. 1193, πρβλ. II. 98, Εὐρ., κλ.· θυμῷ, ἐν ὁρμῇ, Σοφ. O. K. 1193· ἀνέλπει, τῷ λογισμῷ ἢ λόγῳ, Θουκ. 2. 11, Πλάτ., κλ.· ἐπαυάγειν τὸν θ. Πρδ. 2. 160· ἐκτείνειν Ἀνδοκ. 27. 5· καταθέσθαι Ἀριστοφ. Σπρ. 567· δοκεῖν ὁ αὐτ. ἐν Νερ. 139D· θυμῷ χρᾶσθαι Πλάτ. I. 137, κ. ὅλλ.· θυμῷ ἔχεσθαι ὁ αὐτ. 3. 51· ὁρμῆς καὶ θυμοῦ μεστοί Ἰσχυρ. 249C· ἐπὶ ἵππων, Ξεν. ἱππ. 9. 2· ἐν τῷ πλῆθι, παρθεύσμεν ὁρμῆς, πόθος, περὶ φόβων τε καὶ θυμῷ II. 1193, πρβλ. II. 98· οἷ τε θ. καὶ αἱ κολλήσεις ὁ αὐτ. ἐν Πρδ. II. 316· πρβλ. Νόμ. 633D, Ἀριστ. Ρητ. 2. 13. 13.

5) ἡ καρδία ὡς εἶρα τῶν ἡπιωτέρων αἰσθημάτων, χαρὸς ἡ ἵψης, χαίρει δὲ θυμῷ II. 315· ἐν θυμῷ, γρη῏, χαίρει Ὀδ. X. 411· γήθησεν δὲ θυμῷ II. II. 189· γήθησεν κατὰ θυμὸν N. 416· θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγῆσθαι αὐτόθι 491· ἄλλος ἰκάνει θυμὸν ἐμὸν II. 47· μιν ἄγος κροδίην καὶ θυμὸν ἴκανεν I. 171· ὁ γούων θυμὸς Ξ. 30, πρβλ. Z. 324, κτλ.· δέος ἐμπέσσε θυμῷ I. 415, πρβλ. II. 183· ἐλπίδος, πάσσεσθε δὲ θ. ἐκάστου II. 310· ἀγάπη, τῇ ἐκ θυμοῦ φίλεον I. 313, πρβλ. Valer. Max. 2. 61· ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ, τῇ ἐμῇ ψυχῇ πρσκαίεσθαι (Σχολ.), II. B. 213· καὶ τὰν ἀπὸ θυμοῦ μάλλον ἔμοι ἔσσαι, ὡς εἶται ἐλπίς πρὸς τὴν καρδίαν μου, Δ. 562· ἐκ θυμοῦ πείσσειν, ἀποπεισέειν τῆς ψυχῆς, ὅ ἐστι μισθῆναι (Σχολ.), II. 303· πρβλ. ἀποθῆμαι·—ὅτεν βραδύτερον, ἔρωτι θυμῷ ἐκπύεσθαι Εὐρ. Μηδ. 8· ἐκ θυμοῦ κλαῦσαι φιλέει Ἀποπ. 2. πρην. Valer. Max. 2. 61, κτλ.

6) ὁπουδήποτε φαίνεται ὅτι ἀναίμαται τὴν ψυχὴν ὡς εἶραν τῆς νοήσεως, ἡ κυριαρχικὴ σημεῖα δυνάμει νά διατερεῖται παρ' Ὁμ.· ταῖς ὁρμαῖς κατὰ φρένα καὶ κατὰ θ. II. A. 193, κτλ.· ἦδ' ἐκ γὰρ κατὰ θυμὸν I. 409, πρβλ. Δ. 103, κτλ.· τὰ φρονέοντ' ἀνά θυμὸν II. 36· ἐδείξετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι Ἀχαιοῖν, ἡ καρδία ἡ ἢ θέλησις των ἦτο διερρημένη, I. 8· ἔλεος δὲ με θυμὸς ἔρυκε, ἄλλος δὲ λογισμὸς με ἀνεχάειται, Ὀδ. I. 302· φράζετο θυμῷ II. II. 646· ἐν θυμῷ ἐβόλοτο πῖτος I. 388· ἀνὰ παρὰ ἴσχυρ. τοιαῦται φράσεις σχεδὸν δὲ εὐκαταί νά χρησιμοποιεῖται τοῦ νοῦ ἢ τῆς διανοίας, τοῦς λόγους θυμῷ βόλεσι Διογ. II. 708· εἰς θυμὸν βαλεῖν τι Σοφ. O. T. 075· οὐδ' ἐγ' εἰς θυμὸν φέρω, οὐδ' ἀμυνδρὸν ἐνθυμησιν περὶ αὐτοῦ ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου ὁ αὐτ. ἐν II. 1347, πρβλ. Ἀποπ. 531, —Μετὰ ἐκράτων ἐλθόντων ἐλθόντων ψυχὴν ἢ διανοητικὴν ὁ Ὁμ. ἔχει τὸ θυμῷ ὡς ὅτε ὁρμητικὴν, σπασμώδερν ἢ κατὰ θυμὸν, ἐν θυμῷ μετὰ τὸν αὐτὸν βῆματι συχνάκις μεταχειρίζεται τὸ θυμὸς ὡς τὸ νοῦν ἐμὸν ἢ ἀνεκταί, ὡς ἐλπίετο κατὰ θυμὸν, ἤλπετο θυμῷ αὐτὸν ἐκπύεσθαι ὡς ἢ λπετο θυμὸς οὕτως, ἐμὸν θ. ἐπειθον Ὀδ. I. 33, καὶ ἐπειθετο θυμὸς.—Μεταχειρίζεται δὲ τὸ θυμὸς ὡς

συνώνυμον τῷ φρήν, κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν II. Δ. 103· προσέτι ὡς συνώνυμον, ταῖς λέξ. μένος, ψυχὴ, κραδίη, ἦε ἄνωγ. —Ἐἶρα δὲ τοῦ θυμοῦ εἶναι παρ' αὐτῶν τὸ στήθος ἢ τὸ διάφραγμα (φρένες), θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι, ἐν φρεσὶ θυμὸς, ἦε ὁ αὐτ.—Τὸ πλῆθ. θυμοῖ ὡσαύτως παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλ' εὐρηται ἐν τῇ Ἀττικῇ περὶ λόγι ἐπὶ παρθεύσμεν πάθος, ἦε ἄνωγ. II. 4, Λοδ. Σοφ. Δ. 716.

Θυμοσοφία, εἶμαι θυμοσοφός, Νικητ. Χρον. 279D. Θυμοσοφικός, ἡ, ὄν, ὁμοιος πρὸς θυμοσοφόν, εὐφύης, Ἀριστοφ. Σπρ. 1280.

Θυμώ-στροφος, ὄν, ὡς φῶσαι στροφὴν τὴν ψυχῇ, εὐφύης, ἔκφυπος, Ἀριστοφ. Νερ. 877, Πλούτ. Ἀρτολ. 17· ἐπὶ ζῶντι, Διλ. π. Z. 15. 3 καὶ 15· τὸ θ., ἐμῆσται, Πλούτ. 2. 970E.—Ἐπίρρ.-φως, ἴξέξ. Θυμο-τερπής, ἔς, τέρπων τὴν ψυχῇ, M. Φιλίπ. τ. B'. σ. 125, 150, ἐκδ. III.

Θυμοφθορέω, φθεῖρω, βασανίζω τὴν ψυχῇ, κατατρώω τὴν καρδίαν, Σοφ. Τρ. 142.

Θυμο-φθόρος, ὄν, φθεῖρων, καταστρέφω τὴν ψυχῇ, τὴν ζῶν, φάρμακα Ὀδ. B. 329· ἴδε Νικ. Θ. 140·—κατατρώων τὴν καρδίαν, τὴν δ' ἄγος ἀμρεχόθη θυμοφθόρον Ὀδ. Δ. 716· κάρματος θυμ. K. 363· πένια ἱππ. Ἐργ. κ. ἱππ. 715· ἐπὶ προσηύων, ταρχαῖος, ἐνυλλητικός, Ὀδ. T. 323· τὸν ἐν Δίσχῳ, Ἀγ. 103, τὴν θυμοφθόρον λύπης φρένα, ὁ ἔρμηνος διώθησται τῆς θυμοφθόρου φρένα λύπης·—θυμοφθόρα πολλὰ (ἐνν. σήματα), σημεῖα ὅλην πρσκαίεσθαι τὴν καρδίαν τοῦ βασιλῆως (κατὰ τοῦ Πλάτ. προσηύων), II. Z. 169 (ἦε ἐν λ. γράμματα).

Θυμώ, παροργίζω, παροῦμαι, Εὐδ. (B' Βασίλ. 12', 20, κ. ὅλλ.)·—τὸ ἐνεργ., δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ἀττ.· ἐν Εὐρ. ἴκέτ. 581 ἢ διόρθωσι παρὶ Dindorf ὡς τεθυμώσθαι φρένας (ἀντὶ ὥστε θυμώσθαι) φαίνεται ἐπιτυχής. II. Μέσ. καὶ Παθ., 6' ὥνεις, θυμοῦ Ἀριστοφ. Περ. 581· μέλλ. -ὡσαύτως Δίσχῳ, Ἀγ. 1069, -ὡσὴ-νομαί Εὐδ.· ἀόρ. ἐθυμώσθαι ἐν Εὐρ. Ἐλ. 1343 (ὡρ.)· συχνάκις παρὶ θυμώσθαι Πρδ. 3. 1., 5. 33., 7. 11, κ. ὅλλ.· Ἀττ.· πρην. ἀπαρ. τεθυμώσθαι Πρδ. 3. 52, Δίσχῳ, Ἀποπ. 369· ἔπιστο. Πλάτ. 316A, ἦε ἄνωγ. 1·—εἶμαι ὡρμημένος, ἀπολ., Πρδ. 20· ἄνωγ., Δίσχῳ, ἐνθ' ἄνωγ., Σοφ., κλ.· θυμοῦ δι' ὁρμῆς ἦτις ἀγρωτάτη ὁ αὐτ. O. T. 344· εἰς ἐπὶ τὸν αὐτ. ἐν Ἀ. 1018· ἐπὶ ζῶντι, εἶμαι ἄγριος, δυσπειθής, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 477, Ξεν.· θυμώσθαι εἰς κέρας, ἐκδηλῶν τὴν ὡσπερὶαν μάχην διὰ σπῆτισμάτων, τὸ τοῦ θυμῷσθαι irasci in cornu, Εὐκλ. Βάκχ. 742· τὸ θυμώσθαι, θυμὸς, ὁρμή, ὁρμῆς χαρμῶν, Ἀντιφ. 118. 16, Θουκ. 7. 68·—θυμώσθαι τινι, τὸ ὁρμίζεσθαι ἐναντίον τινος, Δίσχῳ, Εὐμ. 733, Σοφ. Ἀποπ. 543, 1230, Πλάτ., κλ.· ὡσαύτως, εἰς τινα Πρδ. 3. 52· πρὸς τινος Δίσχῳ, Ἀγ. 1368 (κατὰ τὸν Διτ. ἀντὶ μωθώσθαι)· πρὸς τινα Πλούτ. Διων. 38· θυμώσθαι τινι τινος, ὁρμίζεσθαι τινι περὶ τινος πράγματος, Εὐρ. Ὀρ. 751· μετὰ δὲ, πράγμα, ὁρμίζομαι διὰ τι, Ἀριστοφ. Περ. 1006.

Θυμώδης, ἔς, = θυμοειδής, ὁμοιος πρὸς θυμὸν, Θεοφρ. π. Φυτ. ἴστ. 6. 7, 2.

Θυμώδης, ἔς, = θυμοειδής, ὁμοιος πρὸς θυμὸν, Θεοφρ. π. Φυτ. ἴστ. 6. 7, 2.

Θυμώμα [ῶ], τὸ, ὡς καὶ νῦν, ὁρμή, πόθος, Δίσχῳ, Εὐμ. 860, ἐν τῷ πλῆθ. (ἦε αἰνός) θ. τὸ πόντος Σουλ. Εὐγρ. 3085. 6. Θυμώσις, [ῶ], εὐς, τὸ θυμώσθαι, ὁρμίζεσθαι, Κικ. Τusc. 1. 9. Θυμωτικός, ἡ, ὄν, = θυμικός, Ἐκκλ.

Θυναρμωστρία, θύναρμος, Ἀλκων. ἀντὶ θουναρμωστρία, θουναρμωστρία.

Θυνάττι· εὐνοχέειν ἱσχύ.

Θύνει· ὡθεῖται, φέρεται, τρέχει, χαίρει, ἡρμῶ ἱσχύ.

Θύνειω, = θύνω, μόνον κατὰ παρατ. ὁρμῶ, σπεύδω, ἐπὶ τοῦ δελφίνος, δελφίνος τῇ καὶ τῇ ἐθύνον ἱστ. Ἀποπ. Περ. 210· ἐπὶ τῆς Ἐριδος καὶ τοῦ Κυδοιμοῦ, αὐτόθι 156· περὶ τῶν Μοιρῶν, 257.

Θύνειω, ἡ, = θύνω, ὁ ἦλκας θύνω· θύνων ἱππ. 26· θύνων Ἀντιφ. Κουρ. 2, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 303E, πρβλ. Ἀνέκδ. Ὀδ. 449.

Θυνάττι, κυπῶ διὰ καμακίου θύνων, καμακίωνων μετὰ, κεντῶ, κεντρίζω, θυνάττιοντες ἐς τοὺς θυλάκους Ἀριστοφ. Σπρ. 1087.

Θυνάττι, α, ὄν, = θύνω, τὸ θ, προσφορὰ ὡς ἀπαρχὴ τοῦ πρώτου ληρθέντος θύνων, Ἀθην. 297E.

Θυνάττι, αἶνος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ θύνω, Ἐριφ. Μελ. 3.

Θυνάττι, αἶνος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ θύνω, Ἀντιφ. ἐν Παιδερ. 1.

Θυνάττι, α, ὄν, τοῦ θύνω, τῶν ταρλίων.. τὰ θύνεια

Ἀθην. 116B·—τὸ θύνειον (ἐπὶ κρέας) Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 649A· ἡ τὰ θύνεια (ἐπὶ κρέα), ἡ ἀρτὸ τοῦ θύνων, Ἀριστοφ. ἱππ. 354.

Θυνάττι, ἡ, ὄν, κατὰ ἄλλους πρὸς ἄλλων θύνων, σαγήνη Λουκ. Ἐπιστ. ἱππ. 24.

Θυνάττι, μίλλ. ἔσω, = θυνάττι, πρβλ. ἀπυθύνω.

Θύννης, ἔδος, ἡ, Θύννα. 'Επιχ. 32 ΑΠΓ., Κρατίν. Πλουτ. 3, Σερράτις Καλλ. 2, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. Θ. 6, κ. ἄλλ.

Θύννα-Θήρας, ου, δ, ὁ ἐλευθὺν Θύννου, ὄνομα μίμου τινὸς τοῦ Σώφρονος. 'Αδ. 303C, 306D.

Θύννα-κεφαλή, ὁ, ἔχων κεφαλὴν ὡς τὴν τοῦ θύννου, Λουκ. π. 'Αλφ. 'Ιστ. 1. 35.

Θύννα-λογίω, διὰ περὶ θύννου, Εὔστ. 994. 47.

Θύννος, ὁ, Λατ. thynnus, μέγας τις ἰχθύς τῆς Μεσογείου θαλάσσης περιλαμβανών πολλὰ εἴδη, χρησιμεύων δὲ εἰς τροφήν, πρῶτον ἀναφερθέντος ἐν τινὶ χρησμῷ παρ' 'Ηροδ. 1. 62, πρὸς Δίσχυλ. Πέρσ. 424, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. Θ. 17, 12., 8. 15, 3, κ. ἄλλ., 'Αδ. 301-303. Τὸ θύν. εἶναι θύννα ἢ θύννης. (Ἐκ τοῦ θύνω, θύνω, ἔνεκα τῆς ταχέως καὶ ὀρμητικῆς αὐτοῦ κινήσεως. 'Οππ. 'Αδ. 1. 181. ἐνεστέον τινος γράφουσι Θύννος, ὡς συχναίης ἐν τοῖς 'Αντιγράφοις, π. γ. τοῦ 'Ηροδ. ἐθ' ἀνω.).—Κατὰ τὸν Κρατίν (Ξενοκρ. περὶ τῆς ἀπὸ τῶν 'Ενύδρων Τρωγῆς σ. 63) σέσωσε καὶ παρ' ἡμῶν τὸ ἀρχαῖον ὄνομα—ἀκατὰ μὲν τοὺς παλαιούς, θύννος καὶ ὄρκυνος καὶ πλημύς, οὐ διαφέρουσι εἴδους ἀλλὰ διαφέρουσι ἡλικίας ἐστὶν ὀνόματα. οἱ δὲ νῦν ἰχθυολόγοι, εἰ καὶ τὰλλα συγχωροῦσι, τὴν γοῦν πλημύδα ἑτέραν εἶναι τοῦ θύννου διακρίνουσιν. Αἵτιον δὲ τῆς συγχύσεως τῶν ὀνομάτων φασὶ τὸ παραπλήσιον εἶναι τὴν πλημύδα τῇ θύννῃ Σημ. Κρατῆς ἐνθ' ἀνωτ. σ. 65.—νῦν καινῶν ὀνομάζεται «τόννος».

Θύννοςκοπεῖον, τό, τόπος ὑψηλὸς ἐξ οὗ παραμονεύουσι τοὺς θύννους, Σερράτις, 223.

Θύννοςκοπέω, παρατηρῶ, παραμονεύω θύννους, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 313. 181 θύννοςκοπέω.

Θύννοςκοπία, ἡ, τὸ σκοπεῖν, παρατηρεῖν τὰς κινήσεις τῶν θύννων· μεταφ., ἀγρυπνῶν προσοχή, Σερράτις, 834.

Θύννω-σκόπος, ον, παραμονεύων τοὺς θύννους. 'Αριστ. I. Ζ. 4. 10, 8, Πλουτ. 2. 980Α, πρὸς Θέοφρ. 3. 26. 'Τὸ αὐτὸ ἦτο τακτικὴ ἐνασχόλησις, ἰδίως ἐν ταῖς Συκελικαῖς ἀκταῖς· ἄνθρωπος καθήμενος ἐπὶ ὑψηλῆς σκοπίας παρατηρεῖ τὰς ἀγέλας τῶν θύννων ἐρχομένας καὶ ἐπολεῖ σφίγας· τοὺς ἀκταῖς ὅπως βίβωσι τὰ δικτυα καὶ περικλεισμέναι τὴν ἀγέλην. 'Τοῦτ' αὐτὸ ποιοῦσι καὶ νῦν ἐν Προποντίδι κατὰ τὴν ἀκτίαν τῶν πλημύδων καὶ ἀλίων ἀγελαστικῶν ἰχθύων.

Θύννώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος θύννῃ, δηλ. βλάδ, ἡλίθιος, Λουκ. ἐν Δι' Ἐργ. 25.

Θύννος, ὁ, ἑσφαλμ. γραφ. ἀντὶ τοῦ θύννος, δ ἔδε. II. ὁ θύννος· πόλεμος, ἐρημία, εὐφροσύνη. 'Πλούτ., ὅπου εἶναι εἶναι θύνος κατὰ τὸν 'Αριστ. σ. 63. 25 (ἐσφαλμένως θύννος σ. 193. 17), 'Πρωδιαν. π. μον. 7 ες. σ. 33. 15.

Θύνω [ῶ], ἐν χρήσει μόνον κατ' ἑνέστη, καὶ παρατ., π. θύνω B, θύνω, ὀρμῶ, ἑφορμῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐπὶ πολεμιστῶν ἐν μάχῃ, θύνε διὰ προμάχων, ἐν προμάχοισιν 'Π. B. 250, κτλ.· θύνε γὰρ αἱ περὶ αὐτὴν 87· πάντῃ θύνε σὺν ἔγχρ. γ. 493· οἱ οὗτοι ὡς θύνον A. 73· ἄμυδις K. 524· μετὰ μεταφ., θύνον κρίναντες, ἔσπευδον εἰδὼ καὶ ἐκεῖ παρατάσσοντες τὰς τάξεις, B. 446· μνηστῆρας ὀρίνων θύνε κατὰ μέγαρον 'Οδ. Ω. 449·—μεταφ., ἐπ' ἄλλας· ἄλλων θύνει λόγον, σπεύδει ἀπὸ τῆς μίσε διηγήσεως εἰς τὴν ἄλλην, Πίνδ. Π. 10. 84.

Θύνο-δύκος, ον, (θύνος) δεχόμενος θυρίδα, πλήρης θυμιάματος, εὐώδης, ἐπὶ τοῦ Δελφικοῦ ναοῦ, Εὐρ. 'Ιων. 511, 1549· ἀνακτόρων ἡ αὐτ. ἐν 'Ανδρ. 1146· πρὸς 'Παύλ.

Θυάεις, εσσα, εν, (θύος) πλήρης θυμιάματος, εὐώδης, εὐσμος, νέφος (ἔδε ἐν λ. στεφανώω) 'Π. Ω. 153· ἐπὶ θ. τῆς 'Ελευσίνας, 'Ομ. 'Υμν. εἰς Διὸν. 319· ἀστερος ἐμφαλδς, ἐπὶ βωμοῦ, Πίνδ. 'Αποσμ. 45. 3· βωμὸς ἐντὶ Τρω. 1081· 'Δοστέρις Κολλ. εἰς Διὸν. 300 ἀνακτορον 'Ανθ. II. 6. 277· μύρον Νύνν. Νύαγγ. κατὰ 'Ιω. II. 5. Πρὸς. Θυάεις, θυάεις.

Θύων, τό, (θύω) δένδρον, τοῦ ἵποιοῦ τὸ εἶδος ἐκαστοῦ ὡς ὀρμητικῶν. 'Οδ. 10. 60· ὁσπότες ἐν χρήσει εἰς πολυτελεῖ ἔργα, Μοσχλ. παρ' 'Αθην. 207E, πρὸς Διὸν. Περ. 'Ιστ. 5. Θ. πρὸς. τὸ αὐτὸ τῇ θυά, ἔδε τὴν λεί. II. = θύος, τὸ πλείστον κατὰ πληθ. θύα, τὰ, πλῆκοντες, θυμιαμα κτλ., Πίνδ. 'Αποσμ. 93. 7· διὰ γ. γραφ. παρ' Εὐκλ. (ἔδε τὸ ἐπὶ μ.).

Θύος, εος, τό, (θύω) θυία, προσφορά, Δίσχυλ. 'Αγ. 1409· κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῇ πληθ., σὺν θυέεσσι 'Π. Ζ. 370, πρὸς. 1. 499 (495)· σπονοδῆσι θυέεσι τε ἰλάσκεσθαι 'Πρ. 'Εργ. κ. 'Πμ. 336· λίτ· σομι' ὑπὲρ θυέων 'Οδ. Ω. 261· θύη πρὸς παῖδων Δίσχυλ. Νύμ. 836.

2) παρὰ μεταγεν., θυμιαμα, Λατ. thymum, 'Ιππ. παρὰ 'Αλφ. 'Ιστ. 2. 10· ἀλλὰ τὸ θυμιαμα εἶναι ἄγνωστον παρ' 'Ομ., Nietzsche 'Οδ. E. 60.

II, πύμνα, πλῆκος, θύει πέττειν ἱεῖς ἐν Δι. 22.

Θυοσκίω, προσφέρειν δλοκαυτώματα, διὰ πυρὸς θυσίας, 'Πλούτ., ὁποῦ ἐν διορθοῦται ἐν Δίσχυλ. 'Αγ. 87, περιπεμπτα θυοσκετε, ἔνθα εὐ Μεδ. 'Αντιγρ. Θυοσκιαντα—ἀν καὶ ἡ γραφὴ θυοσκετε εἶναι ὀρθή, φαίνεται δτι κατεῖται ἀντὶ τοῦ θυοσκοτε (ἐκ τοῦ ἐπομ.).

Θυοσκοτός, ου, δ, (ἔδε κατω) ὕψος, 'Οδ. Ψ. 145, X. 318, 321, Εὐρ. Πρ. 68· διακρινόμενος ἑλπίς ἀπὸ τοῦ μέγας καὶ ἐσπεύς, 'Π. Ω. 221· Μαινάδες θ., αὐτὸς ἐκτενέται, ἐπὶ ἐπὶ ἐν Εὐρ.

Βάχχ. 224· θ. ἰρά, ἐργαλεῖα θυτικῶν, 'Ανθ. II. παρὰρ. 51. 2. θυο-σκότος, εν, δ, παρατηρῶν τὰ θυσία, 'Πλούτ., Φύτ., διὰ γ. ἐν Εὐρ. Πρ. 68.—καὶ οὐκ οὐκαστ. θυοσκοπία, ἡ, 'Πω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. πολ. ἐν προσημ. 1.

Θυώ (θύος), πληρὸν εὐωδίας· μεταφ. Περ. πρμ., ἑλαιον τε-θυωμένον, εὐωδία, 'Π. Ξ. 174· ἑλπίς τε θ. 'Ομ. 'Υμν. εἰς 'Απόλλ. 184, Πιοτῆς παρ' 'Αθην. 682F· τεθ. ἄλσος Καλλ. Δουρ. Π. 121. 63.—'Επικ., λίβες.

Θύρα, ας [ῶ], 'Ιων. θύρη, ἡ, 'Ιων. γιν. πληθ. θυραίαν 'Πρόδ. 1. 9. [ἔκ τῆς ὉΥΡ παρέρχεται ὡς αὐτὴς τὰ θύρ-αζες, -αες, -ηφις, θύρ-ες, θύρ-εός, καὶ ἴσως τὸ θαῖρ-ος] πρὸς. τὴν θύραν, ἀνὰ-αμ, διὰ-αμ. Λατ. for-es, for-am, -is (ἔδε θ. 0. 1. 2)· 'Ιστο. διὰ-αμ (θύρα), ἀρχ. Σκαλ. dyrr, 'Αγγλο-Σκαλ. dur-u, Σλαβ. duri-ty, Λαθ. dur-yis (for-es)· 'Αρχ. Γερμ. for (thür)).

Θύρα εἶς δοματίου εἶς οἶκος, 'Ομ., κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῇ πληθ., ἐφ' ὅπως θύρα, διπλῆ, καὶ ἐν 'Οδ. P. 267 προστίθεται τὸ: δικλίθεος θυραι ἐκτρασθῆ τούτοις· φασιν αὐτὴν εἶναι συχρὸν τῆς θύρας ἐπὶ θύραν, ὅπου νῦν νὰ ἀναφύεται εἰς τὸ ἐκτελεσθέν ἐλόν ἢ τὸ ἐκ μετὰλλου (οἷον χρυσοῦ) κοσμημάτων αὐτῆς. 'Οδ. II. 88· θύραι αὐλῆς ἡ αὐλῆς, ἔδε ἐν λεί. αὐλῆς, ἑρμεος· θ. ἡ εἰς τὸν κήπον φέρουσα Δημ. 1155. 13· ἡ κηπά, ἔδε κηπάτος II.—αὐθὺς εἰς οἰκτικὸν οἰκοδομῶν συνήθως ἠγολογῶντο πρὸς τὰ ἔσω, Becker ἐν Χερκ. 260, 263, Εἰ Τρ., ἔδε φασί τὴν II—σπανίως ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ πύλας, Πλουτ. Κάτω Νεωτ. 55·—φράσεις· θύρη ἐπιτιθεῖναι, ἀντίθετον τῇ ἀνακλίνειν (ἔδε ἀνακλίνω)· τὴν θ. προστιθεῖναι, νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, 'Πρόδ. 3. 78, Λυσ. 92. 42· ἐπισπάσαι ἔεν. 'Επλ. 6. 4, 36· κλείειν, ἐγκλείειν 'Αριστοφ. Περ. 1, Πλάτ. Πρωτ. 310A· ἀράττειν, ἐπαράττειν 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 977, Πλάτ. Πρωτ. 314 D· τὴν θ. ἀνοίγειν, ἀνοίγειν, ἔδε ἐν λ. ἀνοίγειν· ὡς ἐν Λυσ. 94. 7· μικρὸν ἐνδοῦναι, ἀνοίγειν· ἀνοίγειν, 2. 597D·—ἐξομῶν ἐν πρώτῃ θύρῃ στήναι 'Οδ. A. 255· ἔδε ἐπὶ δ' ἐπὶ δ', ὁδοῦ ἐνδοῦσθαι θύρας P. 389· θύρας ἐνδοῦν Σοφ. 'Πλ. 78· πρὸς θύρας αὐτοῦ 109· ἐπὶ ἡ παρὰ Πριάμοιο θύρας, παρὰ τὰς θύρας τοῦ Πριάμου, δηλ. πησιόστα αὐτὴς τὴν κατοικίαν του, 'Π. B. 788., II. 346· μεταφ., ἐπὶ ταῖς θύραις τῆς 'Ελλάδος εἶναι ἔεν. 'Αν. 6. 5. 23, πρὸς. Δημ. 140. 17, Πλουτ. Σούλ. 20, 'Αρατ. 37· πυρεταῖς περὶ θύρας θύρας, ἐγκλινόμεναι, ὁ αὐτ. 2. 128B· πρὸς 'Ιακώφωλ 'Ανθ. II. σ. 540.

2) ἐκ τῆς 'Ανατολικῆς συνήθειας τοῦ νὰ ἀνοίγεται αὐτὴ ἐν τῇ πληθ., ἡ φράσις, αὐτὴ τοῦ βασιλέως θύραι, καθήκοντος νὰ σημαίνει ὅτι σήμερον ἡ 'Υψηλὴ Νύχξ, ὁδοπομ. 'Πρ. 135· αὐτὴ τῶν ἀρίστων Περσῶν παῖδες ἐπὶ ταῖς βασιλέως θύραις παιδεύονται, ἐν ταῖς ἀνακτοραῖς, ἔεν. 'Αν. 1. 9. 3· φοιτῶν ἐπὶ ταῖς θύραις τοῦ βασιλέως, φοιτῶν εἰς τὰ ἀνακτορά, 'Πρ. 3. 119, πρὸς. ἔεν. 'Αν. 2, 1, 8 αὐτὴ ἐπὶ τὰς θύρας φοιτῶν, τὸ συγγράμμι εἰς τὴν ἀντίκλιν, εἰς τὸ ἀνακτορά, ὁ αὐτ. ἐν 'Επλ. 1. 6, 7· ἐπὶ ταῖς τῶν πλεονεχῶν θύραις διατρίβειν 'Αριστ. Πρ. 2. 10, 2· περὶ θύρας διατρίβειν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 5. 11, 6. 3) μεταφ., Μουσῶν ἐπὶ ποιητικὰς θύρας ἀφικέσθαι Πλάτ. Φαίδρ. 245A· λέγεται ὡσαύτως ἐπὶ ἑρμῶν, πελατῶν, ἐπακτῶν, προσέτι καὶ ἐπὶ μαθητῶν φοιτῶντων εἰς τὰς κατοικίας διασκώων διδασκάλων, κτλ., ἐπὶ τῇ θύραν (ἡ τὰς θύρας) τινὸς βαδίζειν, εἶναι, φοιτῶν κτλ., 'Αριστοφ. Πλ. 1007, Πλάτ. Πλ. 381B, κτλ.· ἐπὶ ταῖς θύραις ἐπὶ καθέσθαι 'Αριστοφ. Πρ. 407· μεταφ., ἔδε θυρακλίνω II.

4) παρὰ γλῶσση θύραι οὐκ ἐπικλείνται ὅταν: 121, πρὸς. ἀπορρύσματος· εὐδὲ ποτ' ἴσχει ἡ θύρα, ἐπὶ περιέργῃ, ἐπὶ πρὸς. ἐν 'Πλ. σ. 9· ἐπὶ θύραις τὴν ὑπέραν, ὁραῦν τὴν ὑπέραν κατ' αὐτὴν τὴν θύραν, φέρω αὐτὴν μέχρι τῆς θύρας, ἀλλὰ εἰς κατασθῶναι νὰ τὴν κομίσω σῶαν ἐντὸς τῆς οἰκίας, 'Αριστ. Πρ. 1. 6, 23· τίς θύρας θύρας ἀμάρτοι ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1 (ἐλκτε.) 1. 2.

5) ἡ θύρα κλειμένη, ἔεν. Κύρ. 6. 4, 9. 6) θύρη καταπονητῇ, καταρράκτῃ, «κλαδανή», 'Πρόδ. 5. 16.

7) κατασκευασμένη ἐκ σκελετῶν, σχετῆς, ὁ αὐτ. 2. 96· ὡσαύτως φρεσίνεσθαι τὴν ἀκρόπολιν θύρας τε καὶ ἐλπίς, μετὰ σκελετῶν καὶ ἐλπίς, ὁ αὐτ. 2. 91, πρὸς. Θουκ. 6. 101· ἐντεῦθεν θυρεός.

II, καθόλου, εἰσοδος, οἶον εἰς σπήλαιον, 'Οδ. I. 243, M. 250, N. 409, 370, ἐν τῇ πληθ.

2) ἐπὶ τῶν κισθητῶν, ὡς τῶν θυρῶν ἡ εἰσοδῶν εἰς τὴν ψυχὴν, Σερῶν παρὰ Στωκ. 80. 31, 'Αριστοφ. 2. 7. Πλούτ. 916.

3) ἐπὶ τῶν ὁσπερικῶν ὡν· τὰ μὲν ἐστὶ θύρα τὰ δὲ μονόθυρα· λίγω δὲ θύρα τὰ διῶν ὁσπερικοῖς περιεχόμενα, μονόθυρα δὲ τὰ ἐντὸς 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4. 4, 3, κ. ἄλλ.

Θυράγματα, τὰ, (θυράζω) = ἀφιδεύματα, 'Πλούτ. θυράζω, ἔδε ἐν λ. θυράζω.

Θυράζω, 'Επικρ., κυρίως θυράζω, εἰς τὴν θύραν, ἐπομένως εἰς τὴν θύραν, Λατ. iurare, ἐκ δὲ θυράζω ἐδραμον 'Π. 2. 29, πρὸς. 416· ὁδῶν ἐξ ἑγὼ θυράζω 'Οδ. O. 82. 105.

2) καθόλου, εἰς, 'Π. B. 491 (ἔδε ἐν λ. ἐξωθῶ), 'Οδ. O. 451· κτλ.· ἐκδασίς

.. ἄλλος πολιοῖο θύραζε, ἔω τῆς θαλάσσης, Ε. 410· ἰχθὺν ἐκ πόντοιο θ. [ἐλκεῖν] Ἰλ. II. 408, πρβλ. Φ. 237· οὐδὲ θ. εἶων ἐξίνεαι, ἔω τῷ πλοῦ, Σ. 447· — οὕτω παρ' Ἀστ., ἐκφέρειν θ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 359· ἐξέλκειν τινά θ. ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 305, πρβλ. Σπ. 70· ἐκχέω θύραζε, γύνω ἔω, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσκ. 290 αὖ θ., αὖ ἐκτός, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 748· τὰ θ., τὰ ἐκτός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τὰ ἔνδον, οἷε δὲ μὴ πίπτουσιν εὐ, τὰ τ' ἔνδον εἰσι τὰ τε θύραζε συστρυγεῖς Εὐρ. Ὀρ. 604· θ. φωτοκεῖν ἢ (φωτοκεῖν Ἀριστ. π. Γεν. Ζ. I. 10, I. 12, 6, κ. ἄλλ. 3) μετὰ γεν., θ. τῶν νόμων, ὡς τὸ ἔξω, Εὐρ. Βάχχ. 331, πρβλ. Μοῖρην 185.

θύραθεν, Ἐπικ. θύρηθα, Ἐπικρ., ἔξωθεν τῆς θύρας, ἔξωθεν, αὖ θ. εἰσοδοί Εὐρ. Ἀνδρ. 952· θ. εἰκάσαι ὁ αὐτ. ἐν Ἰπρ. Μαιν. 713· θ. ἐπεισιέναι Ἀριστ. π. Γεν. Ζ. 2. 3, 9, κ. ἄλλ. 2) ἔξωθεν τῆς θύρας, ἔξω, θύρηθ' ἔσ, ἤμην ἔξω (ὁ γλ. τῆς θαλάσσης), Ὀδ. Σ. 352· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐνδοθεν (ὁ ἴδε), οὕτ' ἐνδοθεν, οὕτε θύραθεν Σοφ. Τρ. 1021· τὸν ἀέρα τὸν θύραθεν Ἀριστ. π. Ἀναπν. 21, πρβλ. π. Ζ. Μορ. I. 1, 46· — οἱ θ., οἱ ἐξῆνοι, οἱ πολέμιοι, Διοχὺλ. Θ/δ. 68, 193· παρ' Ἑκκλ., οἱ ἐθνικοί· — τὰ θ., τὰ ἐξωτερικά ἀγαθὰ, Σύνεο. Ἐπ. 45.

θύραθον, Ἐπικρ., εἰς τὴν θύραν, κατὰ τὴν θύραν, Ἐτυμ. Μ. 25.16. θύρατος, α, ον, ὡσαύτως ος, ον, Σοφ. Ἰλ. 313, Εὐρ. Ἀλκ. 805· (θύρα): — ἐν τῇ θύρᾳ, ἢ ἀκριβῶς ἔξω τῆς θύρας, Διοχὺλ. Ἀγ. 1055, Σοφ. Ἀγ. 793· θυρατὸν οἴχνην, ἐρχεσθαι εἰς τὴν θύραν, Σοφ. Ἰλ. 313· τόνδε βλέπω θ. ἦδη ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 595· θ. στίβος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐναυλος, τίν' ἔχει στίβον, ἐναυλον ἢ θυρατὸν; ποῦ περιπατεῖ, ἐντὸς τῆς αὐλῆς ἢ ἔξω; ὁ αὐτ. ἐν Φ. 158· θ. ἔστω πόλεμος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἐμφύλιον, Διοχὺλ. Εὐμ. 864: — μεταφ., θ. ἀμφὶ μνηρόν, περὶ τὸν γυνῶν μνηρόν, Σοφ. Ἀποσκ. 791· θ. δόξα Πλούτ. Κάτωνι Πρεσβ. 18· θ. ὑποψία ὁ αὐτ. 2. 38D. 2) μὴ μὲν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀπὸν, Διοχὺλ. Ἀγ. 1608, Χο. 115· θ. ἔλθειν, ἔλθεῖν ἐκ εἰρήνης γῆς, Εὐρ. Ἰων. 702· τοὺς δ' ἐν θυρατοῖς, τοὺς ζῶντας ἐν τῇ εἰρήνῃ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τοὺς μὲν ὁμιλίαν ἀπο (ἴδε ἀπὸ III. 6), ὁ αὐτ. ἐν Μῆδ. 217.

3) ἐκ τῆς εἰρήνης, ἐκ εἰρήνης γῆς, ἀνδρες θυρ., ξένοι, ἄλλοι ἄνθρωποι, ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 409· θυρατὰ φρονήματα ἀνδρῶν, αἱ σκέψεις τῶν ξένων, αὐτὸν: 395. 4) = ἀλλότρεπος, Λατιν. alienus, ἕλεος θ., ἡ εὐσυχία τῶν ἄλλων, Διοχὺλ. Ἀγ. 837· πῆμα Εὐρ. Ἀλκ. 778· χεῖρ ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 862· — Τραγ. λέξις ἐν χρήσει καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφους.

θύρα-μάχος, ον, ἐπιτιθέμενος ἐναντίον θυρῶν, θυραμάχοις τε πυγμαχισταὶ νέων Πρατίνης I. 10.

θύρασι, -ασι, Ἐπικρ. (θύρα) ἐν τῇ θύρᾳ, ἔξω, ἐκτός, Λατ. foris, Ἀριστοφ. Σφῆξ. 891, 131, 942, 1023, κ. ἄλλ. 2) ἔξω τῆς οἰκίας, ἔξω τῆς χώρας, Εὐρ. Ἰλ. 1074· — Συχνάκις γραφόμενον ἐσφαλμένως θυρασι, ἴδε Elmsl. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 401.

θύραυλιῶ, ὡς εἰς τὸ ὑπαίθριον, διατρέχω ἐκτός τῆς οἰκίας εἰς ἀνοικτὴν πόλιν, Πλάτ. Πολιτ. 272A, Νῆμ. 695A, Ξεν. Οἰκ. 7, 30, Ἰσοκρ. 132A, κτλ.· ἰδίως ἐν πολέμῳ, ὡς ἐν στρατοπέδῳ, Ἀριστ. Πολ. 6, 4, 11. Πλούτ. Καίσαρι 17, κτλ. II. αὐλιζομαι ἢ περιμέλω παρὰ τὴν θύραν τινός, ἐπὶ ἐραστοῦν ἀναμενόντων τὰς ἐρῶμενας αὐτῶν, Πλούτ. 2. 759B, Φίλων I. 306, κτλ., ἴδε πλείονα παρὰ Kuhnke. εἰς Τίμ.

θύραυλιᾶ, ἢ, τὸ αὐλιζεσθαι ἐν ὑπαίθρῳ, Λατ. exaubiare, Τίμ. Ἀνδρ. 1031, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Σύνδν. 10, κτλ.· ἐπὶ στρατιωτικῷ, Πλούτ. 2. 498C· ἐπὶ ἀγρίων ζῴων, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 5. 3, 30.

II. τὸ ἀναμένειν εἰς τὴν θύραν, ἐπὶ ἐραστοῦ, Φίλων I. 155.

θύραυλικός, ἢ, ὁν, ἀνήκειν εἰς θυραυλίαν, Φυλόδοτ. 940.

θύρ-αυλός, ον, (αὐλή) αὐλιζόμενος ἐν ὑπαίθρῳ, Ἰσοκρ. 132A, κτλ.

θύρα-αυρός, ὁν, ἴδε ἐν λ. πυλαιαυρός.

θυργανδῶν· «κρύβειν (κρύβειν)» Ἰσοκρ.

θύρδα, Ἀρχαῖο, ἀντὶ θύραζε, = ἔξω, Ἰσοκρ.

θυρεαμυχία, ἢ, εἶδος ἀγωνίσματος, Ἐπιγραφή, Σάμου, Bull. de

cor. II. V. σ. 482.

θύρε-ασπις, ἰδὸς, ἢ, μεγάλη ἀσπίς, Ἀνθ. II. 6. 131· πρβλ.

θυρεῖς II.

θυρεατικός, ἢ, ὁν, ἀνήκειν εἰς τὴν θυρεάν, «θυρεατικοί» αὐτῷ καλοῦνται στέφανοι τινες παρὰ Λακεδαιμονίους, ὡς φησι Σωσίσθης ἐν τοῖς περὶ θυσίων, φιλόσοφος αὐτοῦς φάσκειν νῦν ἀνομάζεσθαι, ὅντας ἐκ φοινίκων κτλ. Ἀθην. 678B, Ἰσοκρ. ἐν λ.

θύρεα-φάρος, ον, = θυρεοφάρος, Πολύβ. 5. 53, 8, Ἀρρ.

Ἰακτ. 4. 4.

θύρεο-εἰδής, ἰδ., ἔχων σχῆμα θυρεοῦ, χένδρος θυρεοειδής (κακὴς θυρεοειδής), ὁ θυρεοειδής χένδρος (τοῦ λάρυγγος), Ἰακτ. 2. 839.

θύρεός, ὁ, (θύρα) λίθος ὅπισθεν θύρας τεθειμένος ὅπως κρατῇ αὐτὴν κλειστὴν, Ὀδ. I. 240, 313, 340. II. παρὰ μεταγεν.,

μεγάλη ἐπιμήκης ἀσπίς (ὅμοια τῷ σχῆμα πρὸς θύραν), κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν κυρίως ἀσπίδα (τὴν στρογγύλην), ὡς τὸ Λατ. scutum, κατ' ἀντίθ., πρὸς τὸ clypeus, Ἐπιγραφή, παρὰ Πλουτ. ἐν Πύρρ. 26, Πολύβ. 2. 30, 3, 6. 23, 2· πρβλ. θύρα III.

θύρεοφορέω, εἶμαι ὠπλισμένος μὲ θυρεῶν, Πολύβ. 10. 13, 2.

θύρεο-φόρος, ον, φέρων θυρεὸν ἢ μεγάλην ἐπιμήκη ἀσπίδα, Λατ. scutarius, Πλούτ. Κράσσ. 25· ὡσαύτως ἐν τῷ τύπῳ θυρεα-φόρος, Λοδ. Φρόν. 657.

θυρεῶν, καλύπτω, προστατεύω διὰ θυρεοῦ, Ἀκτλ. Παλ. Διαθ.

θύρε-επ-ανοίκτης, ον, ὁ, (ἀνοίγνυμι) ὁ ἀνοίγων τὰς θύρας, ἐπὶθετ. τοῦ φιλοσόφου Κράτητος, πρὸς δὲ πᾶσαι αἱ θύραι ἦσαν ἀνοικταί, Πλούτ. 2. 632B· ἐκαλεῖτο δὲ θυρεπανοίκτης διὰ τὸ εἰς πᾶσαν εἰσιέναι οἰκίαν καὶ νοθεύειν Διογ. Λ. 6. 86.

θύρετρα, τὰ, = θύρα, Ἰλ. II. 415, Ὀδ. Σ. 358, Φ. 49, Πινδ. καὶ Ἀστ. — Ἐνικ. παρὰ Πολύβ. 30. 16, 5, Ἀνθ. Π. 5. 294, Φεῦδο-Λουκ. Φιλοπατρ. 4.

θυρετρικός, ἢ, ὁν, ἀνήκειν εἰς θυρετρον, πῆγμα Ἐπιγρ. Χίου ἐν Bull. de cor. II. I. σ. 82.

θύρη, θύρηθς, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντὶ θύρα, θύραθεν.

θυρηθόλιον, τό, «τὴν ἐπ' ἀγρῷ οἰκησιν» Ἰσοκρ.

θύρηφι, Ἐπικ. ἰδ., τοῦ θύρα, ἐν χρήσει ὡς Ἐπικρ., ἔξω, Ὀδ.

I. 238, κτλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐνδοθε, Χ. 220· τὸ ἢ τὰ θ.

Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 363, Ναυμάχ. παρὰ Στοδ. 748. 2.

θυριδωτός, ἢ, ὁν, (ὡς εἰ ἐκ τοῦ θυρεδῶν) ἔχων θυρίδας, παρὰ

θύρα, Πολύβ. I. 137.

θύριον (οὐχὶ θυρίον, Εὐστ. 268. 9), τό, ὑπόκορ. τοῦ θύρα, μικρὰ θύρα, Ἀριστοφ. Νεφέλ. 92 (διὰφ. γραφ. θυρίδιον), Θεσμ. 26, Πλούτ. Κλεομένη. 8, κτλ.· μεταφ., τό τοῦ λόγου θ. παραδῶλλεσθαι, κλείειν τὴν θύραν τοῦ λόγου, ὁ αὐτ. 2. 940F, πρβλ. 965B.

θύρις, ἰδὸς, ἢ, ὑπόκορ. τοῦ θύρα, Πλάτ. Πολ. 350D, Πλούτ.

2. 273B. 2) παρὰ θυρον, Πράξιλα 5, Ἀριστοφ. Σφῆξ. 379,

Θεσμ. 797, Ἀριστ. π. Ψυχ. I. 2, 3, κτλ. 3) αἱ ἐκατέρωθεν

θυρίδες τῶν σκαθῶν τῆς μελλίσσης, ὁ αὐτ. ἐν I. 2. 9. 40, 9. 43,

1. 4) τὸ ὑστρακὸν διθύρου ὑστρακοδέριμου, ὡς π. χ. τοῦ κτενέος,

αὐτὸν 4. 4. 24. II. ἐν τῷ πληρ., σάνιδες, Ἰπρακλίδ. παρ'

Ἀθην. 521F: — «θυρίδας» Ἀττικοὶ τὰς τῶν γραμματικῶν πτυχῶς

Ἰσοκρ. 2) κυψίλη σφηκῶν, Ἀριστ. I. Ζ. 9. 41, 7.

θυριώτης, ον, ὁ, ὁ ἔξω τῆς θύρας· Σουῖδ.

θύρα-εσθής, ἰδ., ὁμοῖος θύρᾳ, Ἰππιατρ. 140 18. — θυροειδής,

τό, τὸ ἀνοίγμα τοῦ ἥδικου ὁστού, διὰ τοῦ τῆς ἥδης ὁστέου τρή-

ματος, ὁ καλοῦσι θυροειδὲς Γαλῆν. τ. 2. 414, 1, πρβλ. θυρεο-

ειδής.

θύρο-οιγός, ὁν, (οἰγνυμι) θυρωρός, Ἰσοκρ.

θύροκοπέω, κτυπῶ τὴν θύραν, ἀνοίγω αὐτὴν βίαιως, ἰδίως ἐπὶ

μεύσει, ἀπὸ γὰρ οἴνου γίγνεται καὶ θυροκοπήσει Ἀρι-

στοφ. Σφῆξ. 1254· θυροκοπῶν ὤφλην δίκην Ἀντιφ. ἐν Ἀδῆλ.

71. 2) κτυπῶ οὕτως ὡς εἰ ἐκρούον θύραν, θ. τὴν πλευρὰν

τινός Πλούτ. 2. 503A· ὁ λιμὸς τὴν γαστέρα θυρ. Ἀλκίερ. 3. 70.

θύροκοπία, ἢ, τὸ κτύπημα τῆς θύρας, Διοχ. ἐν Ἀδῆλ. 46.

θύροκοπικός, ἢ, ὁν, ἀνήκειν εἰς θυροκοπίαν. — θυροκοπι-

κός, τό, εἶδος χοροῦ, Ἀθην. 618C. — Παρ' Ἰσοκρ. θυροκοπι-

σμός, ὁ.

θύρο-κόπος, ον, (κόπτω) ὁ κτυπῶν τὴν θύραν, ἐπαίτης, ψωμο-

κτῆτης, Διοχὺλ. Ἀγ. 1105.

θυροκοπέω, = θυροκοπέω, Ἑκκλ.: θυροκρυπτεῖω, Βασίλ.

θύρο-πηγία, ἢ, κατασκευὴ θυρῶν, Θεοφρ. I. Φ. 5. 7, 6.

θύρο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων θύρας, Πολύβ. Ζ'. 111, Ἰσοκρ.,

Σουῖδ.

θύρο-φύλαξ, ὁ, ὁ φυλάττων τὴν θύραν, θυρωρός, Σχὺλ. εἰς Ἰλ.

X. 69· φοιμαία θ. Ἑκκλ.

θύρῳ, (θύρα) ὅτις θύραν, κλείω διὰ θύρας, κλείω κατ' ὡς διὰ

θύρας, νέω, ὁ θυρῶσαι χρυσάσι θύρας Ἀριστοφ. Ὀρν. 613·

μεταφ., βλεφάρους θυρῶσαι τὴν εὐφίαν Ξεν. Ἀπομν. I. 4, 6. —

Παλ., στεγόμενα· καὶ τεθυρῶμένα, ἔχοντα στέγην καὶ θύρας,

Πίνωκ. Ἰπρακλιδ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 142· πολλὰς ἐξό-

δεις τεθυρῶσθαι Λουκ. Ἰππίας ἢ Βαλανεῖον 8.

θυρσάζω, φέρω ἢ πάλῳ τὸν θυρσόν, θυρσάζομαι Λακων. μεταφ.

γεν. πληθ. θηλ. ἀντὶ θυρσαζουσῶν, Ἀριστοφ. Λυσ. 1313, ἐνθα ἴδε

Δινδάρ.

θυρσάριον, τό, ὑπόκορ. τοῦ θυρσος, Πλούτ. 2. 614A.

θυρσ-αχθής, ἰδ., ἐπὶ τοῦ Βάχχου, ὁ φέρων ἄχθος θυρσού, γλῶ.

ὁ φέρων θυρσόν. Ὀρρ. Ὀρν. 44. 5· ὁ Kuhnke. πρότιμ' ἀπορ-εγ-

χής, ἔχων ὡς, δόρυ θυρσόν.

θυρσαμύδος, ὁ, ὁ θύρσος ὡς ὁ δεινὸς οἱ δεινὸς οἱ δεινὸς οἱ δεινὸς

παμπλ. ἀπὸ τῶν θυρσῶν καὶ τῶν ἰσχυρῶν, οἰονοῖ σκαμμάτων, ὡς ἀντὶ

θυρσαμύδων. Ἰων. Λυδ. π. μὴν. Α'. 2.

θυρσίον, = ὁροβάχχῃ, Διοσκ. (ἐκ τῶν νόθ. λ.) 2. 172.

θύρσιον, τό, = θύμιον, Διοσκ. (ἐκ τῶν νόθ. λ.) 3. 44: — ὡσαύ-

τως = κατανάγκη, αὐτὸν 4. 134.

θυρσέτης [τ], ον, ὁ, ὁ κατενοειδής, Διοσκ. (ἐκ τῶν νόθ. λ.)

4. 28.

θυρσίων, ὄνος, ὁ, Λατ. thyrseio, μέρος ἰχθύος, τοῦτου τοῦ

ἰχθύος (γλῶ. τοῦ καρχαρίου) μέρος (ἴσως διορθωτικὸν εἶδος) ἐστὶ

καὶ ὁ ὑπὸ τῶν Ρωμαίων καλούμενος θυρσίων Ἀθην. 310E.

Ὑρσο-ειδής, ἔς, ὅμοιος ὕρσῳ, Διοσκ. 3. 19.
 Ὑρσο-κρίμος, ὁ, ὁ περιποιούμενος τὸν ὕρσον· ἔν ἐκ τῶν ἔρ-
 μάτων τοῦ Ἀνσίππου, Σουίδ. ἐν λ. Αὐσιππος.
 Ὑρσο-λαγχος, ὁ, λήγῃ ἐκ ὕρσου, Καλλιέ. παρ' Ἀθην. 2001).
 II. ὡς ἐπὶ θ., θ. ὅπλα, ὅμοια πρὸς ὕρσον, Στράβ. 19.
 Ὑρσο-μανήης, ἔς, ὁ μαινόμενος κρατῶν τὸν ὕρσον, ἐπὶ θ. τοῦ
 Βάχου, Εὐρ. Φοίν. 792, Ὀρφ. Ὑμν. 49. 8.
 Ὑρσο-πλήξ, ἄγος, ὁ, ἡ, ὁ ἐν τοῖς Βακχείοις ἐνθεαζόμενος,
 Ἠσυχ.
 Ὑρσος, ὁ, παρὰ μεταγεν. ποιητ. μεθ' ἑτεροκλ. πληθ. Ὑρσα,
 Ἀνθ. Π. 6. 158:—ὁ ὕρσος, ἥτοι ἡ Βακχικὴ βίβδος ἐστειμένη με-
 κισσὸν καὶ φύλλα ἀμπέλου καὶ ἔχουσα ἐπὶ κορυφῇ κώνον πίεως,
 ἣν ἔφερον οἱ λατρευταὶ τοῦ Βάχου, πρῶτον ἐν Εὐρώπ. Βάχ. 80,
 πρὸς Ἀνθ. ἐνθ' ἄνωτ., Βεργ. Διν. 7. 390, καὶ ἴδε Ὑρσαχθής,
 Ὑρσομανής.
 II. ἐρμηνεύμενον ὡσαύτως παρ' Ἠσυχ. =
 κλάδος, βάζδος· καὶ τὸ τληγίστην ἦν ἐν χρήσει ἐν τῇ Λατ. ὡς =
 τῇ τληγί, θηλ. νέος κλάδος, βλαστός.
 Ὑρσο-τεῖνάκτης, ὁ, ὁ τινάσων ἢ σείων τὸν ὕρσον, ἐπὶ τοῦ
 Βάχου, Ὀρφ. Ὑμν. 51. 4.
 Ὑρσοφορέω, φέρω τὸν ὕρσον, Διόδ. 4. 3. II. θ. θιά-
 σους, συνάγει μάλιστα τὰ τοῦ ὕρσου, Εὐρ. Βάχ. 556.
 Ὑρσοφορία, ἡ, τὸ φέρειν τὸν ὕρσον, Πλούτ. 2. 671Ε.
 Ὑρσο-φόρος, οὐ, ὁ φέρων ὕρσον, Βάκχαι Εὐρ. Κύκλ. 64,
 Ἀνθ. Π. 9. 524.
 Ὑρσο-χάρης, ἔς, εὐφραίνόμενος ἐπὶ τῷ ὕρσῳ, Ἀνθ. Π. 3. 1.
 Ὑρσοῖω, (ὕρσος) μεταβάλλω εἰς ὕρσους, λόγχαί τεθυρω-
 μέναι Διόδ. 4. 4.
 Ὑρσώματα, τὰ, (Ὑρσῶ) διαμάτιον μετὰ θυρῶν, καίτων, Ἠρόδ. 2.
 169. II. ὕρα μετὰ τῶν ποραστάδων, τοῦ πλαισίου καὶ θίων
 τῶν ἐξαρτημάτων, Θουκ. 3. 68, Λυσ. 154.38, Πλάτ. Πολιτ. 2801),
 Δημ. 568.17, κτλ.: τὰ θυρ. ἀποσπάσας ὁ οὐτ. 845.19:—ἐν τῇ
 ἐνιψῇ, Σουλ. Ἐπιγρ. 160. 78. 2) καθόλου, πινακίς, διατογέ-
 νης Πυθαγ. παρὰ Στοβ. 251. 22, Ἀρχύτ. παρὰ τῇ αὐτῇ 269. 19.
 III. παρόδον, ἴδε Πλούτ. 2. 273B.—Τὸ ἐνικ. μόνον παρ'
 Ἠσυχ.
 Ὑρῶν, ὦνος, ὁ, (ὕρα) τὸ ἔξω τῆς ὕρας μέρος, ἡ εἰσόδος,
 προθάλαμος, Λατ. vestibulum, Σορ. Πλ. 328, Ο. Τ. 1242, Λουκ.
 π. Μισθ. Συλόν. 42, Πλούτ. Δ'. 77. Πρὸς, πυλῶν.
 Ὑρῶρεται, τὸ, τὸ διαμάτιον τοῦ θυρωροῦ, Βιερύδ. 6. 7.
 Ὑρῶρεω, εἰμαι Ὑρῶρεός, Πλούτ. 2. 830A, Λουκ. Βίων Πρά-
 σι 7.
 Ὑρ-ωρός, ὁ, ἡ, (ῥα ἡ ὕρος) φύλας τῆς ὕρας, Λατ. janitor,
 Σαπφ. 99, Ἠρόδ. 1. 120, Δισχύλ. Χο. 565, Πλάτ., κτλ.: πρὸς,
 πυλωρός.
 Ὑρῶρεός, ὧν, ἔχων ὕραν ἢ ἀνοιγμα, Βαῦρ. 59. 11.
 Ὑρῶσαι (ὕρσαι Θησ. Στ.), ὧν, αἱ ὡς τὸ θειάδες, μαινάδες
 Βάκχαι, Λυκόφρ. 106: ὅλγα τὰ ἄριστα τῶν Ἀντιγρ. ἔχουσι Ὑρῶ-
 σαι, ὡς εἰ ἐκ τοῦ Ὑρῶσαι, πρὸς, Ὑρῶσαι.
 Ὑρῶσανθόν, Ἐπὶ (ῥρ.), ὡς Ὑρῶσανθ, Αἰλ. π. Ζ. 16. 11.
 Ὑρῶσανθεις, Ἐπικ. Ὑρῶσανθεις, εἰσα, ἐν, μετὰ Ὑρῶσανθων,
 κροσσῶτες, Ὀρ. (μόνον ἐν Ἰλ.) αἰγίδα Ὑρῶσανθῶσαν Ο. 229-
 Ρ. 593, κτλ.: ἀσπίδα θ. φ. 400.
 Ὑρῶσανθ [ῥ], ὁ, κροσσός, τὸ πλείστον κατὰ πληθ., κροσσοί, κροσ-
 σοῦν κρόσσημα, Ὀρ. (μόνον ἐν Ἰλ.) ἐπὶ τῶν κροσσῶν τῆς αἰγί-
 δος Β. 448: καὶ ἐπὶ τῆς ζώνης τῆς Ἀθηνᾶς (πιθανῶς τὸ αὐτό),
 Ξ. 181, πρὸς, Ἠσ. Ἀσπ. Ἠρ. 225, Ἠρόδ. 4. 189: κιθῶν Ὑρῶσανθ-
 ον Ἠρόδ. 2. 81 (ὅρα παρὰστασίον τινα ἐν τῇ Ἠρῶ, τοῦ Ρη-
 νισοῦ 11. α. 131) ἐπὶ τῶν ἐρίων τοῦ χρυσοῦ ἑλάτου, Πίνδ. Π. 4.
 41: ἐπὶ τῶν πλοκάμων τῆς τευθίδος (σηπίας), Ὀκπ. Ἀλ. 3. 177.
 Ὑρῶσανος δικτυωτός ἔχων εὐμεγέθεις κώδωνας Διόδ. 18. 26.
 (ἴσως ἐκ τοῦ ὕω, ἔνεκα τῆς συνεχοῦς κινήσεως).
 Ὑρῶσαν-αυρος, οὐ, (ὕρα), ἔχων αὐρὰν Ὑρῶσανθῆ, «δασυκέρ-
 κο» Ἠσυχ.
 Ὑρῶσανώδης, ἔς, = Ὑρῶσανθεις, ῥίζα θειφρ. π. Φυντ. Ἰστ. 1. 6. 4.
 Ὑρῶσανωτός, ἡ, ὧν, ὡς εἰ ἐκ τοῦ Ὑρῶσανθῶ, = Ὑρῶσανθεις,
 κιθῶν, αἰγλή Ἠρόδ. 2. 81., 4. 189: Ενδυμα Ἰώσηπ. Ἰουδ. Πόλ.
 5. 5, 7.
 Ὑρῶσαι, ἔρετ. τοῦ ὕω, Ἠρωδιαν. Ἐπιμ. 249.
 Ὑρῶσλα, ὧν, τὰ, (ὕω) τὰ κατὰ τὸς Βακχικὰς τελετὰς χρησι-
 μέυοντα πράγματα, ὡς π. χ. οἱ ὕρσοι, οἱ πυρσοί, κτλ., τὰ ὅποια
 ἔφερον αἱ μαινόμενοι Διωνύσοιο τιθῆναι Ἰλ. 2. 134. II.
 αὐτὴ ἡ Βακχικὴ τελετὴ, Ὀκπ. Κυν. 1. 26:—ὡσαύτως καθ' ἐνικ.,
 Πλούτ. 2. 501Ε.
 III. καθόλου, πᾶσα θυρία, θ. καταλθεῖν
 Λυκόφρ. 459, πρὸς, 720, 929, Ὀρφ. Ἀργ. 907, κτλ.
 Ὑρῶσαι, Ἰων. -λη, ἡ, (ὕω) προσφορὰ ἢ τέρπος προσφορῆς, Ἠρόδ.
 2. 39., 4. 60. 2) ἐν τῇ πληθ. ὡς τὸ Ὀμηρικὸν ὕσα, προσ-
 φορὰ, θυρία, ἱερὰ τελετὰ, Βατρ. 176, Ἐρμεδ. 422, καὶ Ἀττ.:
 ἐν θυρίσσι εἶναι Ἠρόδ. 8. 99: Ὑρῶσαισι δέκεσθαι τινα Πίνδ.
 Π. 5. 115, πρὸς, 1. 5. 14., 38: Ὑρῶσιν ἰλάσκεσθαι τὸν θεόν
 Ἠρόδ. 1. 50., 6. 105: Ὑρῶσαις ἔρδειν 1. 131, κ. ἄλλ.: ἐπιτελεῖν
 αὐτοῖς 63: ἀνάγειν 2. 60: εἶναι ἐν θυρίσιν 8. 99: Ὑρῶσαν ποι-

εῖσθαι, θέειν Πλάτ. Συμπ. 174C, Πολ. 362C: ἀγειν, ἀποδεῖ-
 ναι δ' αὐτ. ἐν Ἀλλ. 2. 148B, κτλ.: ἐπὶ τῶν αἰκογενειακῶν θυσιῶν,
 Λατ. sacra praeferre, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 9, δ. Πολιτικ. 3. 9, 13:
 —ἐπὶ τῶν θεῶν, Ὑρῶσαν δέχεσθαι Δισχύλ. Θίβ. 701: ἐλγέτο δὲ
 ἡ Ὑρῶσα θεῶν ἡ θ. θεῶν Σειδ. εἰς Εὐρ. Πλ. 1132. 3) ἐορτὴ
 ἡ πανηγυρίς, καθ' ἣν προσεφέροντο Ὑρῶσαι, Πλάτ. Φαίδων 51B, Τίμ.
 26E, κ. ἄλλ.: θ. καὶ διαγωγὰς τοῦ συζῆν Ἀριστ. Πολιτικ. 3.
 0, 13, πρὸς, Ἠθ. Ν. 8. 9, 5. II. αὐτὸ τὸ ὕμα, Λουκ. π.
 Θυσ. 12, Πλούτ. 2. 184Ε.
 Ὑρῶσάω, μέλλ. -άσω, ὡς τὸ ὕω, ὡς καὶ νῦν, βοῦν, μῆλα
 Στράτων παρ' Ἀθην. 382Ε: ὕπὲρ τινος Λυσ. 103. 31. 2)
 θ. τινι, προστίρω ὡς Ὑρῶσαι εἰς τινα, Σουλ. Ἐπιγρ. 2423b: τινι
 ὕπὲρ τινος 3127B. 37: θ. τῷ θεῷ καὶ βακχεύειν Διόδ. 4. 3.
 3) μετ' αὐτ. τοῦς βωμικοῦς θ., Ὑρῶσάω ἐπὶ τῶν β., ὁ αὐτ.
 ἐν τοῖς Ἀποσπ. 602. 40.
 Ὑρῶσασμα, τό, = Ὑρῶσαι Π. Ῥόδ. (ἘΕ. ΚΘ', 18): Κωδ. Βατ.
 Ουμάμα.
 Ὑρῶσαστέον, βημ. ἐπὶθετον τοῦ Ὑρῶσάω, δεῖ Ὑρῶσάειν, Θεόδ.
 Πρόδρ. σ. 325.
 Ὑρῶσαστήριον, τό, βωμός, Ἐβδ. (ἘΕ. ΚΖ', 1 κτλ., κ. ἄλλ.),
 Κατ. Διαν.
 Ὑρῶσαστήριος, α, οὐ, ἀνήκων εἰς Ὑρῶσαν, ὕμνος Ἱππίας παρὰ
 τῇ Σχολ. εἰς Πίνδ. σ. 312, ἔκδ. Βουκελκ.
 Ὑρῶσαστής, οὐ, ὁ, ὁ Ὑρῶσάων, ὕτης, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἰκ. 221.
 Ὑρῶσάω, οὐ, (ὕω) ἀρμύδιος εἰς Ὑρῶσαν, κτήνη α. Ἠρόδ. 1. 50,
 Ἀριστοφ. Ἀχ. 784, κτλ.
 Ὑρῶσα-πάρειδρος, οὐ, ὁ προσφίρων Ὑρῶσαν, Πτολεμ. Τετρ.
 170. 21.
 Ὑρῶσαι [ῥ], εως, ἡ, (ὕω) παραχῇ, μανία, ἀπὸ τῆς θ. καὶ Ἐ-
 σῶας τῆς ψυχῆς Πλάτ. Κρατ. 419B. II. = Ὑρῶσαι, ἴδε ἐν λ.
 ἐπὶ Ὑρῶσαι.
 Ὑρῶσάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἵπομ.
 Ὑρῶσκη, ἡ, ἀγγεῖον διὰ θυμίαμα, Ὑρῶσάριον, Ἐπιμ. Μ. 458. 53,
 Σουίδ.: πρὸς, Ὑρῶσκη.
 Ὑρῶσκήεις, ἡ, ὧν, εἰς Ὑρῶσαν ἀνήκων, Σουλ. Ἐπιγρ. 2439
 (προσθήκαι).
 Ὑρῶσάωνεις, Ἐπικ. ἀντὶ Ὑρῶσαν.
 Ὑρῶσάω, ἄδης, μαινόμενος, μαινώδης, ἐπὶ θ. τοῦ Βάχου, Σουλ.
 Ἐπιγρ. 871: πρὸς, Ὑρῶσάω.
 Ὑρῶσάω, ἄδης, ἡ, (ὕω α) ἀνήκουσα εἰς Ὑρῶσαν, θυτιή, Ὑρ-
 σάω βολή, ἡ κραυγὴ ἡ κατὰ τὴν προσφορὰν Ὑρῶσαις γινόμενη, Ἀ-
 σχύλ. Θίβ. 269: θ. λιστα, αἱ προσευχαὶ αἱ συνοδεύουσαι Ὑρῶσαι,
 Σοφ. Ἀντ. 1019. II. ὡς Ὑρῶσαι, Ὑρῶσάω, ὥς εἰς
 ὡσαύτως: «Ὑρῶσαι» ὁ ἱερεὺς παρὰ Κρησί.
 Ὑρῶσάριος, «Ὑρῶσάριος» Ἠσυχ.
 Ὑρῶσάων, τό, τόπος ἐνθα ἐτελοῦντο Ὑρῶσαι, Αἰγύλι. 70, ἐν τῇ.
 Ὑρῶσαι, βημ. ἐπὶ θ. τοῦ ὕω, δεῖ Ὑρῶσαι, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1237,
 Πλάτ. Πολ. 365E.
 Ὑρῶσάω, ἡ, ὧν, (ὕω α) ὁ ὕμνος, πρῶτος, Ὑρῶσάω, Δισχύλ.
 Ἀγ. 225. 240, Σοφ. Τρ. 613, 661, 1192.
 Ὑρῶσάριον, τό, = Ὑρῶσαι, Εὐρ. 1. Τ. 243. II. = Ὑρῶσάω-
 ριον, Λατ. ara, ὄνομα ἀστερισμοῦ, Ἀρατ. 402. III. = Ὑρ-
 ῶσάριον, Φωτ., πρὸς, Εὐστ. Πανηγμ. 239. 11.
 Ὑρῶσάω, οὐ, ὁ, ὁ Ὑρῶσάων, ὁ Ὑρῶσάω, Ἀππ. Ἰδερ. 85,
 Ἠρωδιαν. 4. 12, Σουλ. Ἐπιγρ. 5763: Ἀρατ. Ὑρῶσαι, αὐτοῖς 176B.
 Ὑρῶσάω, ἡ, ὧν, (ὕω α) χρησιμεύον ἐν τῷ ὕω, μαχαί-
 ριον Λουκ. ἐν Ἀλκ. 45:—ἡ καὶ ἰδερ. τῆς ὕρας, ἡ τῆς ὕρας ἐ-
 ρηνηλόν, τοῦ μάντιος, Ἀθην. 6591), Ἠρωδιαν. 8. 3: οὕτω, δε-
 θυτικὸν Πλούτ. 2. 804E: θ. μαντεία Σχόλ. εἰς Δισχύλ. Πρ. 406.
 Ὑρῶσαι, εἰδος, θηλ. τοῦ Ὑρῶσάω, Ἠσυχ.: Ὑρῶσαι, τοῦ Ὑρῶσάω,
 Σουίδ.
 Ὑρῶσάω, ἡ, ὧν, (= τυρῶς) Ἐπιγρ. πηλ. ἀγγεῖον Κύνης τῆς ἐν
 Ἰταλῇ CIG. 8337.
 Ὑρῶσαι, Ὑρῶσαι, ἴδε τὸ βῆμα Ὑρῶσαι.
 Ὑρῶσαι, (ἡ καλλίον Ὑρῶσαι), εως, ἡ, (τύρῶ) καῦσις, Σχόλ. εἰς
 Ἀριστοφ. Ἀχ. 320.
 Ὑρῶσαι [ῥ] (Δ), Ὀμ., κτλ.: παρὰ τὰς ἔθους, Ἐπικ. Ὑρῶσαι Ὀδ. Ο.
 222, Ἰων. Ὑρῶσαι Ἰνπῶν. 28: μέλλ. Ὑρῶσαι [ῥ] Εὐρ. Πλάτ. κ. ἄλλ.,
 Ἀρατ. Ὑρῶσαι Ὑρῶσαι. 2. 33: Ὑρῶσαι Ὑρῶσαι, Ἀττ.: Ἐπικ. Ὑρῶσαι
 Ὑρῶσαι. 440: πρὸς, τὸ Ὑρῶσαι Ἀριστοφ. Λυσ. 1062, Πλάτ., πρὸς,
 ἀράκων 46. 26., 87. 25.—Μίση, μέλλ. Ὑρῶσαι Εὐρ. Ἠρακλ.
 310 (ἀλλ' ὡς Πλάτ., Ἠρόδ. 7. 197): Ὑρῶσαι, ἐπὶ Ὑρῶσαι Ἠρόδ., Ἀττ.:—
 Παθ., μέλλ. Ὑρῶσαι Διόδ. 16. 91: Ὑρῶσαι ἐπὶ Ὑρῶσαι Ἠρόδ.
 1. 216, Δισχύλ. Χο. 242: πρὸς, τὸ Ὑρῶσαι Δισχύλ. Εὐρ. 341,
 Ἀριστοφ. Ὀρν. 1031, Ξεν., ἀλλὰ μετὰ σημασ. μέσ., ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ.
 5. 1, 18: καὶ οὕτως ὕπερ. ἐπὶ Ὑρῶσαι αὐτοῖς 3. 1. 23.—(Πρὶς τῆς
 ζήτης ἴδε Ὑρῶσαι Β). [ῥ] αἰτίαι ἐν μέλλ. καὶ ἀορ., ὡς ἐν τῇ ἐνεργ.
 καὶ παθητ. πρὸς, καὶ παθητ. ἀορ.: ὡς μακρὸν ὡσαύτως ἐν τῇ
 ἐνεργείᾳ καὶ παρὰ τὰς κινήσεις, πλὴν τῶν τριακίδων πτωσίων τῆς
 μεταχ., Ὑρῶσαι Ὑρῶσαι. Ο. 260: Ὑρῶσαι Ὑρῶσαι. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ.
 491: Ὑρῶσαι Ὑρῶσαι. 4. 21.—Ἀπολούτως ἔχοντες ὡς ἄλλαι ἔξ-

καίρεσις: θύεσις Ἰππώνυξ 28· ἔθυσε, θύων Πίνδ. Ο. 10 (11). 69., 13. 98· θύειν, ἐν τέλει στήχων, Εὐρ. Ἰλ. 1141, Κυν. 334. Ἀριστοφ. Ἀγ. 702 (ἐν τῷ στόματι ξένου)· θύεις, θύω Στράβων παρ' Ἀθην. 382Ε.]

1) προσφέρειν μέρος τραγῆς ὡς ἀπαρχήν εἰς τοὺς θεοὺς. (τὸ θύειν θυρεῖσθαι ἔστι τὰς θεοὺς Πλάτ. Εὐθύφρ. 140.) θεοῖσι δὲ θύσαι ἀνῶγει Πάτροκλον... δ' ἔν- πρὶ βάλλε θυηλάς. Ἰλ. 1. 219 (ἐνθα ὁ Ἀρίσταρχ. σημειώνει· οἱ δ' Ὀρ. μετεχειρίζετο τὴν λῆξιν μόνον ἐπὶ τῆς σημασί. τοῦ προσφέρειν ἢ καίω, οὐδέποτε δὲ ὡς πρὸς σφάξαι, πρὸς θυσιάν)· ἢ ἔα καὶ ἀρ- γύματα θύσε θεοῖς, ἐπὶ σπουδῆς. Ὀδ. Σ. 446, πρὸλ. Ο. 260· οὕτως, ἐνθα δὲ πῦρ κήαντες ἐθύσαμεν (ἐνν. τῶν τυρῶν), ἐτελέσαμεν προσφορὰν τυροῦ, 1. 231, πρὸλ. μάλιστα Ἀθην. 170Γ· καί· οὕτω, θ. ἀκρόθινα Πίνδ. Ο. 10 (11). 70· πέλαγον, δεῖ- πνα Διογύλ. Πέρσ. 204, Εὐμ. 109· κροῖσας, πυρούς, μελιτοῦτ- τας Ἀριστοφ. Ὀρν. 565 κέ· παρ' Ἡρόδ. μετὰ δαί. πρᾶγμ., θ. τοῦτ' ὅ τι ἔχει ἐκαστος 1. 50· οὕτω, θ. ἵπποισι (διδάφ. γραφ. ἀντὶ ἵππου) 1. 216.

2) προσφέρειν θυσίαν, ἔθλ. σφάξιν θυιά- τι, τῷ Ἠλλῷ θ. ἵππου (διδάφ. γραφ. ἵπποισι) Ἰπρὸδ. 1. 216· ταῦρον Πίνδ. Ο. 13. 96· αὐτοῦ παῖδα Διογύλ. Ἀγ. 1417, πρὸλ. Σοφ. Ἰλ. 532, κτλ.· Ἰρὰ Ἰπρὸδ. 1. 59· ἱερεῖα θυοῦ 1. 126, κτλ.· θ. θυμίατα, θυσίαι, διαβατήρια, ἐπινίκια, ζωόγρια, ἴδε ἐν 7· — καὶ ἀπλῶς, σφάξιν, ἀποκτείνω, Ἰπρὸδ. 1. 126, Ἀριστοφ. Λυσ. 1001. — Παθ., τὰ τεθυμένα, ἢ σὰρξ τοῦ θύρατος, Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 14, κτλ.· τὰ τεθ. ἱερὰ αὐτοῖς 3, 5, 5· τὰ θυμένα ὁ αὐτ. ἐν Λακκ. 15, 3.

3) ὁποι., θυσιάζω, προσφέρω θυσίαν, Ἰπρὸδ. 1. 31, κ. ἄλλ., Διογύλ. Ἀγ. 594, Ἀποσπ. 156, Σοφ. Ο. Κ. 1159· τοῖσι θεοῖσι θ. φερερ. ἐν Ἀλυσματῶν 1, πρὸλ. 4. 60., 8. 138· θεῶν ἔνεκα Μένανδ. ἐν Ἀδυσκόλῳ 3.

4) ἐφορᾷ διὰ προσ- φορῶν ἢ θυσιῶν, μετ' αὐτ., σώστρα θ. Ἰπρὸδ. 1. 118· γενέθλιο Πλάτ. Ἀλκ. 1. 121C· Ἀλκίαια, Ἡράκλεια Ξεν. Ἀν. 1. 2, 10, Δημ. 368. 11· ἐλευθερία Πίνδ. ἐν Ἀδελ. 1. 10· γάμους Πίνδ. Πομπ. 55.

5) μετὰ ἀπλ., αὐτ., εὐαγγέλια θ. ἐκατόν βουσ, θυ- σιάζω 100 βούς ἐπὶ τῇ καλῇ ἀγγελίᾳ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 656. 6) Ἑστία θύειν, παροίμ. ἐπὶ φιλικῶν, δίδει οὕτως ἡδύνατο νῦν συμμετάσχη τῶν θυμάτων τῶν εἰς τὴν Ἑστίαν προσφερόμενων, Θεο- πομπ. Κωμ. ἐν Καπ. 4.

II. Μέσ., κάμνω ὥστε νὰ θυσιάσῃς ἢ διατάσσῃ νὰ θυσιάσῃς θύμᾳ τι ἵνα γάμω μαντεῖαν, ἐπομένως, = λαμβάνω μαντεῖαν, μαντεύομαι, Ἰπρὸδ. 7. 167, 189, πρὸλ. Διογύλ. Ἀγ. 137, Εὐρ. Ἰπρ. 310· ἐπὶ Πέρσῃ, ἐπὶ Κρότωνᾳ, ἔθλ. περὶ ἐκστρατείας ἐναντίον... Ἰπρὸδ. 5. 44., 9. 10, πρὸλ. Ξεν. Ἀν. 7. 8, 21· — σπαν. μετ' ἀπαρ., θύομαι (ἐναι, συμβουλεύομαι) τὰ ἱερὰ θ. πρόβει· νὰ ἀπὲλθω, ἢ ἐλθῶ, Ξεν. Ἀν. 2. 2, 3· οὕτω, θύεσθαι ἐπὶ ἐξέδῳ αὐτοῦ 6. 4, 11· ὑπὲρ τῆς μονῆς αὐτοῦ 5. 6, 27· ἐθυό- μην εἰ βέλτιον ἦν, προσέφερον θυσίας (ὅπως μάθω) ἐν... αὐτῷ 5. 9, 31 (οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., ἔθυσεν τῷ Δίῳ... πότρεα ἄμεινον εἶναι... αὐτοῦ 7. 6, 44)· διαβατήρια θύεσθαι, ὡς ἐν τῷ ἐνεργ., Θουκ. 5. 54· — μεταφ., κατασποράζω, ἐπὶ ἀγρίων ζώων, Διογύλ. Ἀγ. 137.

Θύω [ύ] (B): ἄφρ. Εὐθύα Καλλ. Ἀποσπ. 82· — ὡς τὸ θύνω καὶ θύνω, ἐπὶ βίαια· κινήσεις, σπεύδω ἐμπρός, ὁρμητικῶς φέρομαι, ἐπὶ ὁρμητικῶς πνέοντος ἀνέμου, ἀνεμος μὲν ἐπαύσατο καὶ λίσσι θύνω Ὀδ. Μ. 400· Ζέφυρος μεγάλῳ σὺν λαίλαπι θύνων αὐ- τοῦ 408· ἐπὶ ἐξωκωμένῳ ποταμοῦ, ὁ δ' ἐπέσσυτο οἰσμήναι θύνων, ὁρμητικῶς φερόμενος μετ' ἐνθῆμα ἐξωκωμένῳ, Ἰδ. Φ. 234, πρὸλ. 324, Ψ. 230, Ἰλ. Θ. 109, 131· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, κύμα δ' ὅπι- σθεν παρφορέον μέγα θυε Ὀδ. Ν. 86· οὕτω, δάπεδον δ' ἄπαν σίματι θύνει, τὸ ἔδαφος ἔθραξε μετ' αἶμα, Δ. 420, Χ. 309· — ἐν- τεῦθεν καθόλου, μαλινῶμαι, ἢ γὰρ ὅγ' ἐλοιψήσι φρεσὶ θύει Ἰλ. Δ. 342· ἔγχετ' ὅθεν Δ. 180· κασιγνήτα μένει θύσις Πίνδ. 11. 3. 57· θύουσιν Ἀΐδου μητέρα Διογύλ. Ἀγ. 1235· πυκνὰ δὲ οἱ κροῖσθι ἐντοσθεν ἔθυσεν Ἀπολλ. Ρόδ. 1. 785· μετ' ἀπαρ., ἐπιθυμῶ μετὰ σπουδῆς, σφίδρα, ἐνιοπεῖν αὐτοῦ Γ. 685· — ἐπὶ ἵππου, Καλλ. Ἀποσπ. 82· ἐπὶ ἔρεως, Νικ. Θ. 129. [ὅ ἀίσιπτε· ἀντὶ τοῦ θύμενος] ἐν Πρατίν, παρ' Ἀθην. 617D ὁ Περκ. ἀνα- γινώσκει σύμμενος.] (Ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὸ θύω (Δ) καὶ θύω (B) εἰς κοινήν βίαν καὶ λαμβάνει ὡς πρώτην σημασίαν τὴν τοῦ ἐρ- μάων, παρόντος, καὶ ὡς δευτέραν τὴν τοῦ καλεῖν, ἐξ ἧς καὶ ἡ τοῦ προσφέρειν, θυσιάζειν. Εἰς τὸ θύω (Δ) ἀνήκουσιν αἱ λέξεις θύνω, θύνει, θύελλα, θυάς (θυιάς). θυνώνη, θυμάς· εἰς δὲ τὸ θύω (B) ἀνήκουσιν αἱ λέξεις θυμα, θυμέλη, θυσία, θυσιὰς (θυῖνη). Θύος, θυήεις, θύμος, θυμῶρα, θεῖον (θεῖον). Θύω· ἔχον ἐνδον μὲν, Σανσκρ. dhū, dhūndhī (communion, agito). Ἀρχ. Γερμ. tunel (vis, impetus)· Σλαβ. dunati (sfringere)· Λατ. duntias (θυμός)· ἑσπερίαν δὲ, dhūmias (fumus)· Λατ. fumus, suffio, ἴσως καὶ fuvilla· Ρουθ. dunia (odor)· Σλαβ. dunia (fumus)· Λατ. dunia (θυή)· Ἀρχ. Γερμ. tunen (varior, fumus).)

Θυώδης, ες, (θύος, δδ-ωδᾶ, πρὸλ. εὐωδῆς, δυσ-ωδῆς)· — ἔχον τὴν τυπὸν θυμῶν, θυώδης, ὁρμητικῶς, εἰματα... θυώ- δος Ὀδ. Ε. 264· θαλάμοιο θυώδους Δ. 121· βωμὸς Ὑμν. Ὀρ. εἰς Ἀπὸλ. 87· νῆος Ὑμν. εἰς Ἀρ. 58, Θουκ. 17. 123· Οὐ- λυμπος Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 322· λίθανος Ἑρμ. 422· καπνός

Ἑρμ. Ἀνδρ. 1025. II. (θύον, εἶδος) ὡς τὸ ἐνδον θύον, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 15, 3., 5. 4, 2.

Θυώεις, εσσα, εν, = θυώεις, Ἰσούχ., ἐπὶθεν ὁ Casaub. διορ- θῶν θυώεν (ἀντὶ θυώθεν) ἐν Ἀδελ. παρ' Ἀθην. 486B.

Θυώμα, τῶ, (θυώ) τὸ καίμενον ὡς θυώμα· ἐν τῷ πληθ., ἀρώ- ματα, Σμυρναῖδ. Ἰαμβον. 14, Ἰπρὸδ. 2. 40, 86.

Θυώνη, ἡ, (θυώ B) ἐπὶ θ. τῆς Σεμέλης, Ὑμν. Ὀρ. 5. 21, Πίνδ. 11. 3. 177, Ἀπολλ. Ρόδ. κλ., ἴδε Valck. Dialr. σ. 154· ἐντεῦθεν αὐτὸς ὁ Βάχχος καλεῖται Thyoneus, Ὀράτ. — Ἐπὶ θ. θυώνατος, Διδόνυσος Ὀππ. Κυν. 1. 27.

Θυώσις (ἐνν. τράπεζα), ἡ, τράπεζα διὰ προσφορᾶς, Πολυδ. Δ. 123.

Θυωρήτης, ου, ὅ, ἡ ὑπηρετὸν ὡς θυωρός, Ἰσούχ.· — μεταφ., θ. κάλλους, κριτής, ἐξε-αστής τοῦ κάλλους, ἐπὶ τοῦ Ἰάκχου, Λυ- κόβριον 93.

Θυωρῆς, ὅ, (θύος) φροντίζων περὶ προσφορῶν, θ. τράπεζα, εἰ- ἰδέσθαι τρ., Καλλ. εἰς Ἰπρ. 134· εἰ θεοὶ τὴν τράπεζαν θυωρὸν καλῶσιν φερενδ. παρὰ Διογ. Α. 1. 119.

II. (θύος) μυρε- φός, Νικ. Θ. 103.

Θῶ, ὁ, κατ' ὁποσον. ἀντὶ τοῦ θώραξ, Ἀνθ. 11. 6. 85.

Θωάξω, ἐπὶ δὲ λη ποιήν, πρᾶσιμον, Ἰππ. 1156 = Ὀλ. 7 = Hobeis 296, κτλ. — ἐπίσχε, θωάξω, CIA IV. 1, σ. 139, 11. 8-10, κτλ.· ἴδε Ἀθην. τ. 2, σ. 632, 634. 635· — πρᾶσι, θωάξω, Ἰππ. Δελφ. BCH. 1895, 1 ff., Δικ. 112· — οἱ σιωτέρων τύποι ἔχουσι τὴν αὐτὴν σημασίαν τοῦ ἐπιδύλῳ ποιήν, πρᾶσιμον.

Θωή, ἡ, θωή (ἴδε ἀθῶος), ἡ, ποιή, θωήν ἐπιθήσασθαι Ὀδ. 11. 192· θωήν ἀλλέειν Ἀχαιῶν, ποιήν ὑπ' αὐτῶν ἐπιθήσασθαι, Ἰλ. Ν. 669. II. ἐν τῷ ὑπὲρ θάλασσαν (πρὸλ. ζωάξω, ζωών). Ἀρχ. 188, Ἰππ. Λοκρίδ. 1479 = CIGS. 111, 333· Εὐρηται καὶ τύποι θωάσις ἐν Δελφ. Ἰππ. BCH. 1895, 1 ff., 1 ff.

Θωήναι· οφθαλμῶν, γεύσασθαι Ἰσούχ.

Θωκῶ, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ θάλας.

Θωκός, ὁ, Ἰων. ἀντὶ θάλας, ὁ ἴδε.

Θωμάς, Θωμάξω, Θωμάσις, Ἰων. ἀντὶ θαλάσσης, θαυμαστός, Ἰπρὸδ.

Θωμάς, Δωρ. ἀντὶ τοῦ θωήναι, εὐχαῶμαι, Ἰσούχ., Ἐτυμ. Μ.· μέγ. Θωπύμαι Ἰππ. 167 Διτ.

Θωπεύω, (θωρός) συμμύγνυμι, συνάγω, Ἰπνύχ.

Θωμύξ, γγυός, ὁ, σχολίον λεπτόν, κερχίον, Ἰπρὸδ. 1. 199, Ἀλ. Ποικ. Ἰστ. 3. 26· χορδὴ τέθου, νευρά, Διογύλ. Πέρσ. 461, Εὐμ. 182· ἔρμη δόιεντικῇ Ὀππ. Ἀλ. 3. 76, κτλ.· — φέρεται θώ- μιξ ἐν Ἀνθ. 11. 9, 342.

Θωμύξ ἡ ἴσως, ματίζω, ἀδέρνω, νῶτον μύστιγι θωμι- χθεῖς Ἀνακρ. 20. 10· — κατὰ τὸν Ἰσούχ., «θωμύξ» νύσσει, δε- σμεύει.

Θωμύξ, Ἑλικ. κρᾶσις ἀντὶ τοῦ ἡμισυ, Ἰσ. Ἑργ. κ. Ἰπρ. 557.

Θωμάς, ὁ, = σωρός, Διογύλ. Ἀγ. 295, Ἀριστοφ. Λυσ. 973, Ἀποσπ. 19, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 11, 4, Ἀνθ. 11. 6. 299, Ἰσούχ.

— (ὡς τὸ θωμύξ, ἐκ τῆς ὠθῆς, πλ-θωμῆ).

Θωπέλα, ἡ, (θωπεύω) κολακεία, περιποίησις ὑπερβολικῇ, Εὐρ. Ὀρ. 870, Ἀριστοφ. Ἰππ. 887 (ἐν τῷ πληθ.)· οὕτω, θωπέται λό- γων Πλάτ. Νόμ. 906B· θ. κολακικαὶ αὐτοῦ 633D.

Θωπεύμα, τό, κολακίον, περιποίησις, Ἀριστοφ. Σοφ. 563· ἐν τῷ πληθ., οὐδὲν, Εὐρ. Ἰκέτ. 1103, Πλούτ. 2. 823C· — ὑποκορ.

Θωπευμάτις, τὰ, μικρὰ κολακίον, Ἀριστοφ. Ἰππ. 788.

Θωπευτικός, ἡ, ὅν, ἔχον διδόναι νὰ θωπεύῃ, κολακευτικός, ἐπὶ κυνῶν, Ἀριστ. π. τῶ Ζ. Ἰστ. 1. 1, 33· τὰ θωπευτικά, θωπέλα, Πλάτ. Νόμ. 634A· — Ἐπίρρ. -κῶς, Δίων Κ. 69. 9, Γαλ. τ. 14, σ. 600, 2.

Θωπεύω, (θώψ) κολακίζω, περιποιεῖμαι θωπευτικῶς, Λατ. pñm- lant, τινὰ Σοφ. Ο. Κ. 1003, 1336, Εὐρ. Πρακλ. 983, Ἀριστοφ. Ἀγ. 657, Ἰππ. 48· σὺ ταῦτα θώπευ', ὅς εἶναι ἰδικόν σου ἔργον οὕτως νὰ κολακίζῃς, Σοφ. 111. 397· θ. τὸν δεσποτὴν λόγῳ Πλάτ. Θεαίτ. 173A· καίρῳ θ., ὡς τὴν καίρῳ θεραπεύειν, οἰκονομῶ τὸς περιστάσεις, Ψευδο-Φωκυλ. 87· — χαίδευσιν, ἵππον Ξεν. Ἰππ. 10, 13, Κυν. 6, 21· ἐπὶ κυνῶν, Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 29· — Παθ., Ἀρι- στοφ. Ἰππ. 1116.

Θωπευικός, ἡ, ὅν, (θώψ) = θωπευτικός, Ἀριστοφ. Λυσ. 1037.

— Ἐπίρρ. -κῶς, Σουδ.

Θώπλα, Ἀττ. συννη, ἀντὶ τοῦ τὰ σπλά· Ἀριστοφ. Ὀρν. 449.

Θώπτω, = θωπεύω, μετ' αἰε., θώπτει τὸν κρατοῦντ' αἰεὶ Διογύλ. Πρ. 937· μέλλ. θώψεις, δ' αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 231· — Καθ'

Ἰσούχ. «θώπτει» σκώπτει, θεραπεύειν. (Ἰπρὸδ. θώψ).

Θωράκευον, τό, = θωράκιον 11, θωράξ, τεῖχος, Διογύλ. Θόδ. 32, Σουλ. Ἰππ. 3278, κ. ἄλλ.

Θωράκίζω· μέλλ. εἶναι, περὶ τῶν τοῦ θωράκισσιν, ἡπλίζω διὰ θωράκους, θωρακίσας αὐτοὺς καὶ ἵππους Ξεν. Κύρ. 8. 8. 22· — Μίσ., φορῶ τὴν θωράκα μου, δ' αὐτ. ἐν Ἀν. 2. 2, 14· — Παθ., θω- ρακισθεῖς, ἐνδυσθῆς τὴν θωράκα, αὐτοῦ 9. 4, 35· οἱ τεθωρακι- σμένοι, φοροῦντες θωράκα, Θουκ. 2. 100, Ξεν. Ἀν. 2. 5. 35. II.

καθόλου, καλύπτει δι' ὑπὸ σιμῶν ἀμυντικῶν, ἐθωράκισε πλὴν τῶν

ρεῖς αὐτοῖσι 77-8, 96-9, 122, 150, 219, 234, 300, 305, 322.
 ιαριγμόν· χαράν καὶ θρόν. Κρήτες· Πισυλ.
 Ἰάς, ἄδω, ἡ, θηλ. ἐπιθετ. Ἰωνική, στρατιή, ἐσθλὴς Ἰβρῶ.
 5. 33, 87· τῇ Ἰάδι συγγενεῖα θων. 4. 61. II. ὡς οὐσιαστέ.
 (ἐξυπακουομ. τοῦ γυνή), γυνὴ ἐξ Ἰωνίας, Ἰβρῶ, 1. 92. κτλ. 2)
 (ἐξυπακ. τοῦ γλῶσσά), ἡ Ἰωνικὴ διδασκαλία, Λουκ. Πῶς δεῖ ἴσθ.
 Συγγρ. 16. 3) Ἰωνικὸν ἄνθος, = ἴαν, Νικ. Ἀποσπ. 2. 2. [ἔ,
 ἀ]λ. δ' ἐν ἄρσει, Ἐπιγρ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. Θούρις].
 ἰασαῖ [ἰ], γ' πληθ. ἐνεστ. τοῦ ἰάμαι.
 ἰάσιμος [ἰ], ὄν, (ἰάσμαι) ὃν δύναται τις νὰ θεραπεύσῃ, θερα-
 πεύσιμος, εὐθεράπευτος, ἀντιθ. τῷ ἀνίατος, ἐπὶ προσώπων, φορ-
 μάκοις Δισχὺλ. Πρ 475, Πλάτ., κλπ.· διαφθείρεσθαι ἰάσιμος
 ὢν Ἀντιφῶν 126. 19· μεταρ., εὐκόλως πρᾶνόμενος, θεὸς Ἰβρ.
 Ὀρ. 399. 2) ἐπὶ τραυμάτων, τροῦμα ἰάσι. Πλάτ. Νόμ. 878C· μεταρ., ἰάσιμον ἀμάρτημα ὁ αὐτ. ἐν Ὀργ. 525B· κακὰ
 ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 731D· ἰάσιμον τὸ πάθος Ἀλεξ. ἐν Ἀέθῃτι 5. 4.
 ἰάσις [ἰ], ἴων, ἔγσει, εὐς, ἡ, (ἰάσμαι) θεραπεία, πρόπος θε-
 ραπείας, Λακ. μετέλα, Ἰππ. Ἀρ. 1245, Ἀρχιλ. 39, Σοφ. Ο. 1.
 68, Πλάτ. Συμπ. 188C, κ. ἄλλ.· εἰς [πῆμσι]ν ἰ, οὐκ ἐνεστ.
 [ἰ]εν Σορ. Πλ. 876· [ἀδίκησι], οὐ μὴ ἔστιν ἰ. Ἀριστ. Ρητ. 1.
 14. 2· ἔλεγχος ἰ. τοῦ λόγου ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φιν. 3. 5, 3.
 ἰασίωνη, ἡ, φυτὸν τι ἐκ τοῦ εἶδους κοινολιμνίης, κατὰ τινας ἡ
 εἰλίγη ἡ κισσάμνηλος, Θεοφρ. π. Φιν. Ἰστ. 1. 13, 2.
 ἰασμ-ἐλαιον, τό, καὶ ἰάσιμη, ἡ. Περαικὸν τι μύρον, ἴσως
 ἐλαιον ἰάσιμου, «γασσεμύλαδον», Διοσκ. Νόμ. 1. 76· ὡσαύτως ἰά-
 σμῆνον μύρον, ὁ αὐτ.
 ἰασπ-αχάτης, οὐ, ὁ, ἀχάτης ὅμοιος ἰάσιδι, Ἀέτ. 1. 2, 37,
 Πλιν. Η. Ν. 37. 54.
 ἰασπῆζω μέλλ. -ῖω, εἶμαι ὅμοιος ἰάσιδι, Διοσκ. 5. 154.
 ἰασπῆς, εὐδος, ἡ, εἶδος πολυτίμου λίθου, Πλάτ. Φαῖδ. 110D,
 Σουλ. Ἐπιγρ. 150B. 97, Θεόφρ. π. Αἰθ. 23, κ. ἄλλ., (πρὸλ. τὸ
 Ἰβρ. γασπῆθ).
 ἰασπ-ἄνυξ, υχος, ὁ, ὄνυξ ὅμοιος ἰάσιδι, Πλιν. Η. Ν. 37. 37.
 ἰασπ-απάλλιος, ὁ, ὁπάλλιος ὅμοιος ἰάσιδι, Ἐπιφάν.
 Ἰακτῆ [ἰ], Ἰπέρ. (Ἰάς) κατὰ τρόπον Ἰωνικόν, ἀντιθετον τῷ
 Διοριστῇ, Πλάτ. Λάγ. 188D. — 2) κατὰ τὸν Ἰωνικὸν τρόπον
 (μουσικῆς), Πρατίνος 5, Πλάτ. Πολ. 398E· ἡ Ἰαστὶ ἁρμονία
 Ἀθην. 524F.
 3) ἐν τῇ Ἰάδι διδασκαλία, Λουκ. Ἰβρῶ. 2.
 ἰάστιος, α. ὄν, Ἰωνικός, Μάξ. Τύρ. 7. 1.
 ἰαστῶν, τό, ἐν τῇ πληθ. τὰ ἰαστά, ἐπὶ φορεμάτων, ἴσως δη-
 λωτικὸν τοῦ χρώματος αὐτῶν (ἀπὸ τῶν ἴων), Κ. Πορφ. Ἐκδοεῖς
 Βασιλ. Τξξ. σ. 496 ἐκδ. Βόννης.
 ἰασώ, ὄος, συνηρ. -οῦς, ἡ, κλητ. ἰασοῦ. (ἰάσμαι) θεὰ τῆς
 ἰάσεως καὶ τῆς υγιείας, Ἀριστοφ. Πλ. 701, Ἀποσπ. 83, Πλάτ. 1. 34, 3.
 ἰάσερα, ἴων, ἰήτ-· ἡ, ἡ θεραπεύουσα, θεραπευτική, φύσις
 Μάρκ. Σιδ. 1· πῶς Θεόδ. Περδρ. σ. 374.
 ἰάτηρ [ἰ], καὶ Ἐπικ. ἰήτης. ἦρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἰατροῦς,
 παρ' Ὀμ. κατὰ τὸ πλεῖστον χειρουργός, Ἰλ. Β. 732, Δ. 190, 194,
 κτλ., Πινδ. Η. 3. 113, κτλ.· — καθόλου, ἰατρός, ὁ ἐπιτελεῖν θερα-
 πείαν, νόσων Θεοφρ. Ἐπιφάν. 7· μεταρ., ἰατὴρ κακῶν Ὀδ. Ρ. 384,
 Σοφ. Τρ. 1209· πένθεος Ἀνθ. Η. 7. 466· ἀπολ., λυτρωτής,
 συντῆρ, Πινδ. Η. 4. 480.
 ἰατῆριον, ἴων, ἰητῆριον, τό, τρόπος θεραπείας, θεραπεία,
 Ἀρετ. Ὀξ. Νόσ. Θεραπεύς. 1. 4· ἰητήρια νοσῶν Κέντ. Σμ. 7.
 62.
 ἰατῆς, οὔ, ὁ, = ἰατῆρ. Ἐβδ. (Ἰωδ II· 4).
 ἰατικὸς, ἡ, ὄν, ἰαματικός, Διοσκ. 5. 141, Ἰω. Χρυσ. τ. 2,
 σ. 700.
 ἰατροεία, ἴων, ἰητροίη, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ θεραπεύειν, ἱατρική,
 χειροτέχνης ἱατρορίας, ἐπὶ χειρουργοῦ, Σοφ. Τρ. 1002, πρὸλ. Γρηγ.
 Νεξ. ἐν Ἀνθ. Π. 8. 91, 92, Ἐπιφάν. Ἐλ. 243. 27.
 ἰατρός, ἡ, ὄν, ὃν δύναται τις νὰ θεραπεύσῃ, Πινδ. 1. 8 (7).
 30, Πλάτ. Νόμ. 862C, κ. ἄλλ.
 ἰάτους, οὐ, (ἴων) παρσκευασμένος ἐξ ἴων, τὸ (ἰάτον) Ὀρειδᾶς.
 84 Μαιθ.
 ἰάτραινα, ἡ, = ἱατρίνη, Γλωσσ. Λυκόφρ. 61.
 ἰάτρ-ἀλείπτως, οὐ, ὁ, (ἀλείφω) ἰατρός θεραπεύων δι' αἰο-
 πῶν, ἐντριβῶν, κ. τ. τ., Πλιν. Ἐπ. 10. 4, Κέλσος· ἐντεῖθεν ἰατρ-
 ἀλείπτειν (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἱατρᾶλῆπου, Πλιν. 29. 3.
 ἱατρεία, ἴων, ἰητροίη, ἡ, (ἱατρίω) τὸ ἱατρεῖν, θεραπεία,
 «ἱατρίαι», Ἰππ. π. Ἀγρ. 774, κ. ἄλλ., Σουλ. Ἐπιγρ. 3311. 2)
 μεταρ., θεραπεία, διηρησισ, ἐπιθυμίας Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 7, 11·
 τῆς ἀμαρτίας αὐτοῦ 2. 10, 13. πρὸλ. 3. 13, 23· ἱατρίαις ἔνεκα
 ὁ αὐτ. ἐν Πλ. Ν. 7. 12. 1· ἐν τῷ πληθ., αὐτοῖσι 2. 3, 4, κ. ἄλλ.
 ἱατρεῖον, τό, ἱγαστήριον ἱατροῦ, θεραπευτήριον, Ἰππ. π. Ἰη-
 τρῶν 710, Πλάτ. Πολ. 405A· Ἀισχίν. Β. 28 κατ' ἱατρεῖον ἀνδρῶ,
 διαπύλην θεραπείας, «τὰ ἱατρικὰ», Ἐβδ. (Ἐβδ. ΚΑ', 10), Περ-
 δρ. Δ'. 177, 2', 186.
 ἱατρευμα, τό, = ἱαμα· ἐν τῇ Ῥητορ., τρόπος θεραπείας ἐφαρμο-

ζομένης ὑπὸ τοῦ ῥήτορος κατὰ προλήψεις ἢ ἀδιαφορίας τῶν ἀκροα-
 τῶν, Ἀρ. στ. Ρητ. 3. 14, 7, πρὸλ. Δαμασκ. ἐν Φιν. Βιβλ. 317· 39.
 ἱατρευσίς, εὐς, ἡ, = ἱατρεία, Πλάτ. Πολ. 357C, Ἀριστ.
 Φυσ. 2. 1, 12, κ. ἄλλ.
 ἱατρευτέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἱατρεύω, δεῖ ἱατρεῖν, Ἀλλέ-
 Τραλλ. 12. σ. 216.
 ἱατρεύω, (ἱατρός) ὡς καὶ νῦν, θεραπεύω, τι Ἰππ. π. Διατῆ.
 Ὀξ. 383· τινὰ ὁ αὐτ. π. Ἀρθρ. 812, Πλάτ. Νόμ. 857D, κ. ἄλλ.
 — Παθ., διατελῶ ὑπὸ ἱατρικῆν θεραπείαν, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 357C·
 Ὀργ. 478B κτλ., κ. ἄλλ. 2) ἀπολ., ἱερασκῶ τὸ ἱατρικόν
 ἐπάγγελμα, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 834· τίς ὁρθῶς ἱατρεύκεν; Ἀριστ.
 Πολιτικ. 3. 11, 10. II. μεταρ., θεραπεύω, διορθῶν, ὁ αὐτ.
 π. Ζ. Μορ. 3. 3, 15, κ. ἄλλ.
 ἱατρεία, ἡ, θηλ. τοῦ ἱατροῦς, ἐφοῖ γοῦν Ἀἴλιος Διονύσιος ἱατρὸν
 γυναικῶν, «Ἀγῆς δὲ ἱατρίαν» ἡ δὲ ἱατρίνη οὐχ Ἑλληνικόν. φησι·
 Εὔστ. 859, 51 (Ἀλεξ. ἐν Ἀδῆλ. 80).
 ἱατρικός, ἴων, ἱητρ-, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς ἱατρὸν,
 Ἰππ. Ἐπιστ. 1270, κλ.· — ἡ ἱατρικὴ (δηλ. τέχνη), ὡς παρ'
 ἡμῶν, Περδρ. 2. 84., 3. 129, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 8, Πλάτ., Πολυδ.
 Δ'. 177, κλ.· — Ἐπὶρρ. -κῶς, Ἀλεξ. ἐν Ἀέθῃτι 5. 13. II.
 ἔμπειρος ἐν τῇ ἱατρικῇ ἐπιστήμῃ, Πλάτ. Πολ. 455E, κλ.· I. γίνε-
 σθαι ἐκ τῶν συγγραμμάτων, δηλ. κατὰ κανόνες, Ἀριστ. Ἰθ.
 Ν. 10. 9, 21, κλ.· Συγγρ. -ώτερος, αὐτοῖσι 1. 6, 16. 2)
 μεταρ., I. περὶ τὴν ψυχὴν Πλάτ. Πρωτ. 312E.
 ἱατρίνη, ἡ, = ἱατρεία, μαῖα, Γαλην. 8. 414· πρὸλ. Λοδεκ.
 Φρόν. 651· ἔδε ἱατρίαι.
 ἱατρίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἱατροῦς, Σαπφόν. Ἰεροσ. ἐν Spicil.
 Rom. τ. III, σ. 448-9.
 ἱατρο-λογέω, λέγω, πραγματεύομαι περὶ ἱατρικῆς, ὑπομνή-
 ματα δὲ κατέλιπεν ἐν οἷς φυσιολογεῖ, ἱατρολογεῖ, γυνώμο-
 λογεῖ Διογ. Α. 8. 78.
 ἱατρο-λογία, ἡ, μελέτη, πραγματεία περὶ ἱατρικῆς, Φιλων. 1. 302.
 ἱατρο-μαθηματικός, οὐ, αἱ ἀσκούντες τὴν ἱατρικὴν ἐν συν-
 δασμῷ μετὰ τῆς ἀστρολογίας, ὡς ἐν Αἰγύπτῳ, Πιρόκλ. παράγγρ.
 Πτολ. σ. 24.
 ἱατρό-μαία, ἡ, μαῖα ἔχουσα καὶ γινώσκουσα ἱατρικῆς, ἱατρίνη, Ἰππ. π.
 Gruter. f. 1110.
 ἱατρό-μαντις, εὐς, ὁ, ἱατρός ὅμα καὶ μάντις, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλ-
 λωνος καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Αἰσχὺλ. Ἰκέτ. 263, πρὸλ. Εὐμ. 62,
 Ἀριστοφ. Πλ. 11· μεταρ., φρενῶν ἱατρομαντικὴ Αἰσχὺλ. Ἀγ. 1623.
 ἱατρον, τό, πιθαν. σφάλμα ἀντὶ τοῦ ἱατρεῖον (σημασ. II),
 «ἱατρὰ» μισθὸς θεραπείας· Ἰσχυλ.
 ἱατρονίκης, οὐ, ὁ, νικητῆς τῶν ἱατρῶν, Ἐπιφάν. παρὰ Πλιν.
 Η. Ν. 29. 5.
 ἱατρός, ἴων, ἱητρός, ὁ, (ἰάσμαι) ὡς τὴ ἱατῆρ, ὁ θεραπεύων
 ἱατρός ἡ χειρουργός (ἰδίᾳ δὲν φαίνεται νὰ ὑπῆρχε διχομαχία τις με-
 ταξὺ τῶν δύο κλάδων), Ἰλ. Η. 28, κ. ἄλλ., πρὸλ. Ἰβρῶ. 3, 130,
 κτλ.· ἱητρός ἀνὴρ Ἰλ. Α. 514· φῶς ἱατρός Αἰσχὺλ. Ἰκέτ. 261,
 οὐ πρὸς ἱατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπιφῶς πρὸς τοιμῶντι πῆ-
 ματι Σορ. Αἰ. 581· ἱατρῶν παῖδες, ἀντὶ τοῦ ἱατροῦ, Λουκ. Πῶς
 δεῖ ἴσθ. Συγγρ. 7· ὡς ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀριστοφ. Ὀρν. 584,
 Λυκόφρ. 1207, Σουλ. Ἐπὶρρ. (προσθήκη) 2134a· — I. ὁφθαλμῶν,
 ὁδόντων, ὁφθαλμιατρὴς, ὁδοντίαρος, Περδρ. 2. 84· — ὡσαύτως ὡς
 θηλ., Διογεν. Τραγ. παρ' Ἀθην. (330A, Πλούτ. 2. 143D· μαῖα Ἐλ-
 λᾶδ. παρὰ Φιν. Βιβλ. 531. 8, «περὶ τὰς τικτούσας ἱατροῦς» Ἰσχυλ.,
 ἐν λ. μαῖα. II. μεταρ., ἱατρός πόνων Πινδ. Ν. 4. 3· ὡ
 θάνατε, τῶν ἀνηκέστων κακῶν ἱατρός Αἰσχὺλ. Ἀποσπ. 626· ὁργῆς
 νοσοῦσης εἰσὶν ἱατροὶ λόγῳ Αἰσχὺλ. Πρ 378, πρὸλ. Ξε. 619·
 ἀτυχίας Ἀντιφῶν 117. 40· τῆς πόλεως κακῶς βουλευσαμένης
 Θουκ. 6. 11· λύπης ἱατρός χρόνος Διφίλος ἐν Ἀδῆλ. 35· τῆς
 ὑβρεως Ἀθην. 627E. [ἱατρός, ἔδε τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα·
 ἱατρός, μόνον ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 1071, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 363, 111.
 106, ἱητρεῖη Σουλ. Ἐπιγρ. 3311].
 ἱατροσύριον, τό, βιβλίον περὶ ἱατρικῆς, κρινῶς «ἱατροσύριον»,
 Διονύγγ.
 ἱατρο-συριστής, οὔ, ὁ, διδάσκαλος, καθηγητὴς τῆς ἱατρικῆς,
 Ἐπιφάν. (τ. I. σ. 627B, κτλ.), παρ' ὧ ἀπαντᾷ καὶ τὸ ἐπιθ. ἱα-
 τροσυριστικὴ (δηλ. τέχνη), τ. I. σ. 709C.
 ἱατρο-τέχνης, οὐ, ὁ, ὁ μετερχόμενος τὴν ἱατρικὴν τέχνην, ἱα-
 τρὸς, Ἀριστοφ. Νεφ. 332.
 ἱαττάται, σχετ. ἐπίρρισμα, πῦθ, βαβαί, οἶμοι, κάλλοιμο-
 νον, Ἀριστοφ. Βάτρ. 648· ὁμοῦς ἱατταταίεξ, ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. I
 (ἐνθᾷ ἰδε Δινδ.), Θεσμ. 945, πρὸλ. ἄτταται.
 ἱάτωρ, ἴων, ἰήτωρ, ορος, ὁ, = ἱατρός, Σουλ. Ἐπιγρ. 1778.
 ἱάω, φωνή δι' ἣς ἀπακρίνεται· καλούμενος ὡς εἰ ἔλγει, πάρειμι,
 «ἔδω εἶμαι», Ἀριστοφ. Βάτρ. 272, ἐνθᾷ ὁ Σχολιαστὴς ἱρηγνέει·
 αἰῶ, μνημῆμα ὅστις συριγμῶς.
 ἱαυθμός, ὁ, (ἱάω) τόπος, κοίτη, ὅπου τὰ κτήνη αὐλίζονται,
 ἰδίως σήφαιον, Λυκόφρ. 608, Ἰσχυλ. II. ὕπνος, Ἰσχυλ.
 ἱαυθ, ἐπιφώνημα χαρᾶς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1020.

Ταυρος. «κοίτη, ἀπὸ τοῦ ταύρου. Ἰαυχ.
ταύρος, ποιητ. ῥῆμα, τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.
(παρὰ Τραγ. μόνον ἐν Διῶ. χωρίοις): μέλλ. ταύρω Διῶφρ. 101,
430: ἀδρ. ταυρώ. Ὁδ. (ἴδε ἐν τέλει). Κεῖνται, διέργονται τὴν
νύκτα, Ζηνός. ἐν ἀγκοίνῃσιν ταύροις, κοιμῶνται ἐν ἀγκοίνῃσιν τοῦ
Διδε, Ἰλ. Σ. 213: Διδε. ἐν ἀγκοίνῃσιν ταύροις Ὁδ. Α. 261:
παρὰ μνηστῆρας Χ. 464: ταύρον ἐν κλισίῳ Ω. 209: ἐπὶ νη-
υσιν Ἰλ. Σ. 259: ἀδύπνους νύκτας ταύρῃν Ἰ. 325, Ὁδ. Τ. 340:
ἐκπός Ι., κοιμῶσθαι ἔγω, Σ. 18: ἐπὶ κτήτων, ἐνθα δὲ πολλὰ
μῆλ' .. ταύροισιν Ι. 184, κτλ.: — μετὰ συστολῆς, αἰτ., οὗτ' ἐν-
νυχίαν τέρψιν ταύρῃν, οὗτε ν' ἀπολαύσαι τῆς τέρψιντος νυκτερινῶ
ὑπνου, Σοφ. Αλ. 1204: ὑπασιπίδιον κοῖτον ταύρῃν, ἐπὶ σφατιῶ-
ν κοιμώμενον ὑπὸ τῆν ἀσπίδα, Εὐρ. Ρῆσ. 740. II, μεταγεν.,
ὡς τὸ παῦμα, Διῶφρ. 101: — παρ' Εὐρ. Φοῖν. 1537, τὸ πῶτα ἀνή-
κει εἰς τὸ ἀλαινῶν οὐχὶ εἰς τὸ ταύων. (Ἐκ τοῦ ὧω (ᾧ ε. δ'ω))
μετὰ τοῦ ε ὡς ἀναδιπλ., πρὸλ. Ι ε 5).
ταυρῆς [Γ], ου, ὁ, [ῥε, ἀφῆμι] τετέλης, Ἀνθ. Π. Θ. 525, 10.
ταύρω: μέλλ. -ήσθαι ἀδρ. **τάχῃ**, Ὁρ. Ὑμν. εἰς Διῶ. 20,
Ἀνθ. Π. 7. 745. (Οἱ Τραγ. μεταχειρίζονται τὴν λέξ. μόνον ἐν Διῶ.
χωρίοις, καὶ τὰ Ἀντιγράφα συνεχῶς παρέχουσι τὸν τύπον ταχῆω,
εἴτε μακρὸν εἶναι τὸ α εἴτε βραχὺ: ὅπου εἶναι μακρὸν (ᾧ
ἀκολουθοῦσιν δ' Ἑρμῆν. καὶ ὁ Διῶδ.) γράφει τακχῆω (πρὸλ. ταχῆ,
ἐκτακχῆς), Εὐρ. Πρακλ. 752, 783, Ὁρ. 826, 905, κτλ., ἐν ᾧ ὁ
Elmsl. ἐν Πρακλ. 752, ἐν Μῆδ. 201, ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ α ἡδύνατο
νὰ ἐπιμνησκυθῇ διὰ τῆς προφοράς: πρὸ τοῦ χ ὡς τὸ ο πρὸ τοῦ φ (ἴδε
ὡς εἰς). — Ἐν πολλοῖς ἄλλοις χωρίοις τὸ ταχῆω ἐσθῆθη ὑπὸ τῶν
Ἀντιγράφων ἀντὶ τοῦ ἀχῆω (Διῶρ. τύπος τοῦ ἡχῆω, εὐχρηστον
παρὰ Τραγ. ἐντὶ καὶ ἐν ἀναπαύσει), ἴδε ἐν λ. ἀχῆω [ε], ἡχῆω.
Ἰσχυρίζω, κρῶω, φωνάζω, «χοινοῦμαι», ὡς ἐλ. ταχῶ, Εὐρ. Πρακλ.
752, Ἰλ. 1150, Ὁρ. 826, 905, κτλ., — μετὰ συστολῆς, αἰτ., ταχῆω
μέλος ὁ αὐτ., ἐν Τρω. 516, αἰλινον ἐν Ὑρ. Μαιν. 849: ἀσπίδων
Ἀριστοφ. Πέρ. 217: πρὸλ. ἡχῆω Π. 2) σπανίως μετ' αἰτ.
ἀντικειμένου, νέκυν ἐλόμενον, θηνῶ, δούρομαι διὰ .. Εὐρ.
Φοῖν. 1295, πρὸλ. 1523: — Παθ., κῆρ ταχῆσθαι .. ἀδικος, προεκ-
ρύχθης .. ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1147 [κατὰ τὸν Ἑρμῆνον ἀντὶ τοῦ κοῖ
ταχῆ σή ..]. II, ἐπὶ πραγμάτων, ἡχῶ, ἐκβάλλω ἥρον, Ὁρ.
Ὑμν. 27. 11, Καλλ. εἰς Διῶ. 146, Ὁρφ., κτλ.: ἐκτολύματα τα-
χῆ Εὐρ. Πρακλ. 783.
ταχῆ, ἡ, (τάχῃ) κραυγῇ, βοῇ, ἐν Ἰλ. ἐπὶ τε τοῦ νικητοῦ καὶ
τοῦ ἡττημένου, Ὁ. 396, κτλ.: κραυγῇ, θῆνος, Ὁδ. Α. 43: ἀσπύ-
τως, κραυγῇ χαρῆς, ταχῆ ὑμεναίων Πινδ. Π. 3. 29, πρὸλ. Θέογν.
777: κροτάλων τυμπάνων τε Ὁρ. Ὑμν. 13. 3: ἀβλὸν Παιστήρ
παρὰ Πλουτ. 2. 1101E: καὶ παρὰ Τραγ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἐπι-
φωνήσεως χαρῆς, ὡς Εὐρ. Τρω. 337, Πάχ. 149, Ι. Α. 1039: ἀλλὰ,
πολύδακρυς (αχῆ) Διοχῆλ. Πέρσ. 939, πρὸλ. ἀσάπης: Εὐρ. Ἰλ.
143, Φοῖν. 1302 — Παρ' Ὁρ. λαμβάνει τὸ διγαῖμα, γένετο ραχῆ
Ἰλ. Δ. 456 ὑπὸ ραχῆς Ὁ. 275, πρὸλ. Π. 373, κτλ., καὶ οὐδὲ
ποτε παρ' αὐτῇ ἐκλήθειται φωνῆς πρὸ τοῦ ι, ἔν καὶ τούτῳ ἐπὶ
συμφωνίᾳ ἐν Ὁρ. Ὑμν. 13. 3, Παρ. Ὁ. 708, Ἀσπ. Πρ. 404. — Οἱ
Τραγ. μεταχειρίζονται αὐτὸ μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις καὶ ὅπου ἡ
παραλήγουσα εἶναι μακρά, ὡς ἐν Διοχῆλ. Πέρσ. 939, Εὐρ. Ἰλ.
143, Τρω. 337, Ι. Α. 1039, ὁ τύπος ταχῆ ἀποκαταστάθῃ ὑπὸ
τοῦ Πέρσωνος: ἴδε ἐν λ. ταχῆω: — ἐν Εὐρ. Μῆδ. 149 κ. ἀλλ. τὸ
ταχῆ εἶναι σφάλμα ἀντὶ ἀχῆ, Διῶρ. τύπ. τοῦ ἡχῆ, δ ἴδε.
ταχῆμα, τό, (τάχῃ) κραυγῇ, βοῇ, τὸ αὐτίμα ὄψεως, Εὐρ. Πρ.
Μαιν. 883: ὁ ἥχος ὑμῶν, Ἀλ. Π. Θ. 165. — Πρὸλ. ἡχῆμα.
ταχῶς, ὁ, = ταχῆ, σφίγῃ, ἐν Ὁρφ. Ὑμν. 48. 3.
ταχρός [ε], ὄν, μαλακχυθεὶς διὰ πῆλως, μεταφρ. ἥσυχος, ἡ-
μος, μακρὸν: εὐδαιμόνῃς Ἰαυχ. — συγγενὲς τῷ ταῖνω, δ ἴδε.
ταχῶ [α], ἴδε ἐν τέλ., Ι. Ἰων. παρατ. ταχῶσαι, Ἰσ. Ἀσπ. Πρ.
232: πρkm. ταχα. Κραυγῆς, βοῶ, ἰάχοντες ἐπεσούμεθ'
Ὁδ. Δ. 454, κτλ.: ἐπὶ πολεμικῶν κραυγῶν, Ἀργεῖοι δὲ μῆγ'
ἰάχον Ἰλ. Ρ. 317: σμερδαλέα ἰάχων Τ. 41, Ὁδ. Χ. 81: ἐπὶ
παιχνιδίῳ παιδίου, «ἐπαίνοισι», πρὸς κέληπον .. τιθῆναι ἐκλήνθη
ἰάχων Ἰλ. Ζ. 408: οὕτως ἐπὶ φωναῖς ἐν ἑορῇ ἢ ἐν δούρῳ εἰσε-
λεύσεως, μέγα ἰάχουσα Ε. 343, Ὁδ. Κ. 328 ἐπὶ ῥοδῶν φωνῶν
ὁρμηλοφουσῶν, ἐμῶν .. θυμὸν ἀκηχεμένον, μέγα ἰάχων Ἰλ.
Σ. 29: ἐνίοτε ἐπὶ ἐνδάρῃσιν λόγων, Εὐρ. Ἰλ. 707, Δπ. γ. ἴδδ. Δ.
581, 592, Ἀ. Θ. Π. 5. 299. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἡχῶ, ἀνεγῆλθ.,
ἀπὸ αὐτῶν ἐπὶ ἡχοῦ, περὶ δ' ἰαχε πέτερη Ὁδ. Ι. 393, πρὸλ. Ἰλ.
Φ. 10: ἐπὶ κυμάτων, ἀμφὶ δὲ κύμα στείρη .. μεγὰλ' ἰαχε Ἰλ.
Δ. 482, Ὁδ. Π. 428, πρὸλ. Ἰλ. Π. 394 ἐπὶ πυρός, μέγα δ' ἰαχε
θεοπιθέας πρὸ Ὑ. 216: ἐπὶ νευρῶν: ἴδου, ἐκβάλλω κλαγγήν, νευρῇ
μὲ μῆγ' ἰαχεν, ἄλτο δ' ὀιστός Δ. 125: ἐπὶ πενυρακτικῶν αἰ-
δῶν ἐντοὺς ὕδατος, σκῶ, Ὁδ. Ι. 392: ἐπὶ ἀσπίδος πληθυντικῶν,
Ἰσ. Ἀσπ. Πρ. 232: ὡσαύτως, μέλοσφρον ὑπὸ μολπῆς ἰαχεν
Ἀ. Θ. Π. 7. 194. 3) μετὰ συστολῆς, αἰτ., Ι. αἰδῶν, μέλος,
ἐπὶ .. μελωπῆν Ὁρ. Ὑμν. 18. 15: κακὸν μέλος ἰαχεν Καλλ. εἰς
Διῶ. Κρόσσον 10: αὐδῆν, φωνήν Νδων Εὐαγγ. κ. Ἰω. 4. 239,
κτλ. φράζειν .. λογιῶν ἔδον, ἦν σοι Ἀπόλλων ἰαχεν ἐξ
ἀέθουτοιο, ἦν σοι ἐξέπεψα, ἐκ τοῦ ἀέθου, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1010:

ἀλλ' ἰαχον Ἀπόλλω, ἰδόμενον, ἡφαλλαν ὕμνου πρὸς αὐτόν, δ
αὐτ. ἐν Ὁρν. 772. — Ὁ Ὁρ. καὶ ὁ Ἰσ. μεταχειρίζονται μόνον τὸ
γ' ἐν. καὶ πληθ. τοῦ παρατ. καὶ τὴν ματοχ. ὁ ἐνιστ. ἰάχαις ὑπό-
χει ἐν Ὁρ. Ὑμν. 18. 18 (ἔνθα ἡ κοινὴ γραφὴ εἶναι γῆας), 27. 7,
Εὐρ. Ἰλ. 707 (ἐνθα ἰσως ἰαχεῖ): ὁ πρkm. μόνον ἐν τῇ ματοχ. τῶν
συνθέτων ἀμφισχυῖται Ἰλ. Β. 316: ταχῶ (δ ἴδε) ἡ τακχῶ
εἶναι ὁ κοινότερος τύπος παρ' Ἀστ. ποιηταῖς. (Ἰδὲ ἰάχῃ ἢ ἰ
ὄρχῃς **FeFāxw**, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἐν Ὁδ. Δ. 454 χωρίου, ἡμεῖς
ἐξ ἰάχοντες, καὶ ἐκ τῶν ἰῆς, μέγα ἰάχουσα, σμερδαλέα
ἰάχων, κτλ., ἴδε αὐτῶν. αἰὲν ἰάχοντες Ἰλ. Α. 453: ἀλλ' ὅμως
ἐύρησκον σὺν ἡμῖν ἐκλήθει πρὸ τοῦ ε, ὡς, μῆγ' ἰαχον, μεγὰλ'
ἰαχε, περὶ δ' ἰαχε, κτλ., ἴδε αὐτῶν, ὡς καὶ ἐν τοῖς συλλογισμοῖς,
ἰάχων, ἀμφισχυῖται τὸ δὲ καὶ βραχύνεται πρὸ τοῦ ἰαχε, Ἰλ.
Υ. 62. Ὅθεν τὸ διγαῖμα παραλήπτο ὅπου τὸ μέτρον ἀπῆται
τοῦτο). [τὸ α ἐν τῇ τύπῳ τοῦτοφ εἰσποτε βραχὺ, πρὸλ. ταχῶ]
τὸ ε ἐπίσης βραχὺ, ἀλλὰ μακρὸν ἐν τῇ παρατ. ἔνεκα τῆς αὐτῆς
ἥτις ἦτορ ἐκλήθει ὁσάκις τὸ μέτρον ἀπαιτεῖται, Ἰλ. Δ. 506, Ρ. 317,
Τ. 41, Ἰσ. Ἀσπ. Πρ. 232].
τάων, ους, ὁ, ἴδε ἰάωνες.
Ιδανατρίς, ἰδοα, ἡ, τὸ σκαίνιον τοῦ κάδου, δι' οὗ ἀντιοῦσιν ἐκ
τοῦ φρίατος ὕδωρ, «σκαίνιον [μνηστῆρων] Ἰαυχ. — ἰδανῶα, συν-
ωμ. τῶ ἀντλέω, «ἰδανῶ» ἀντλεῖ ὁ αὐτ. — ἰδανῆ, ἡ, «κρότος»,
ἀντηχητικὸν ὁ αὐτ. — ἰδανον» ἀκάδον, σαμνίνον, χαλκίνον ὁ αὐτ.,
πρὸλ. ἰδανος. (Ὁ Κούρτ. ἀγχιζει τὰς λέξεις ταύτας πρὸς τὸ
ἰδῶν καὶ λείδω).
Ιδῶς, ὁ, «κουφοῦλιν», πῶμα ἡπῆς ἐν τῇ πυλῆνι πλοίου δυνά-
μενον νὰ ἀφαιρεθῇ πρὸς καθαρισμὸν τοῦ κύτους ἐκχυνομένου τοῦ ἐκεί
ὑδάτος, Εὐστ. 525. 31, 858. 38.
Ιδῶ, ἡ, = σορός, Ἰαυχ. πρὸλ. οἰδῶ.
Ιδῶνος, ὁ, «ἰδῶν» σορός, θῆκαι ἰστροκίνας, κτεταῖοι Ἰαυχ.
Ιδῶρ, «χερσαῖον τι θηρίον» ἀφ' οὗ καὶ ἰδῶρες, Ἰαυχ.
Ιδῶρ, ἰδῶς, ἡ, = λαπέδων, δαμνακίτης παρὰ Γαλν. 13. σ.
635, Διοσκ. 2. 205. (Ἐκ τοῦ τόπου ἐν ᾧ φέρεται ἔλαβε τὸ ἵδωρ).
Ιδωταφεῖον, τό, τόπος τοῦ πενήντος ἴδους ἡ μέρας ἐνθα ἰδῶ-
πτοντο ἴδεις, Ἰων. Λίγυπτον ἐν Philologiae τ. 25. Π. σ. 341.
Ιδῶς (οὐχὶ ἰδῶς, διότι τὸ ε εἶναι μακρὸν, Τημοκλ. ἐν Αἰγυπτιακοῖς
1), ἡ γυν. ἰδῶς Ἰπρὸς 2. 76, κτλ., ἰδῶς καὶ ἰδῶς Διῶ. π.
2. 10. 29: αἰτ. ἰδῶν Ἰπρὸς 2. 76, κτλ., ἰδῶς καὶ ἰδῶς Διῶ. π.
2. 10. 29: ἰδῶς ἰδῶς Ἰπρὸς 2. 76. 75: δατ. πλ. ἰδῶς ἰδῶς 8. 22,
5: — ἡ ἴδεις, πενήντος Αἰγυπτιακῶν τρεφόμενον διὰ σκαλῆκων καὶ ἐν-
δρων ἰδῶν, εἰς δὲ θῆκαι ἀπενίμηνται τιμαί, Ἰπρὸς 2. 65, 70 κτλ. (ὅστις
μνημονεύει δὴν εἰδῆ αὐτῆς), Ἀριστοφ. Ὁρν. 1296, Ἀριστ. π. τὰ Ὑ.
Ἰστ. 9. 27, κτλ. — ἡ ἰδῶν ἴδεις (Ἀἰδῶ Πανθησῆς) εἶναι ἡ ἰδῶα ἐπι-
μνησῆς ἡ δὲ μέλαινα εἶναι ἡ falsephilia ἡμερῶς, ὡραῖον κοκκινό-
χρουν πενήντος ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν πελαργῶν.
Ιδῶκος, ὁ, λατ. hibiscus, = ἰδῶκος, Διοσκ. 3. 103.
Ιδῶ [Ἰαλκικὴ δ. σ. 376] «τινὲς τὸ βῆαν» αἰ εἰς τὸ πολύ. ἴσσι δὲ
Λαυδῶν Ἰαυχ.
Ιδῶκανη, ἡ, = βουκάνη, Σουῖς. — Ἰαυδῶν ὁ δῶρ. ἰδῶκανη-
σαι «ἐπισημαίνονται, βοῆσαι» Τημοκλ. παρ' Ἰαυχ. ἰδῶκανη-
σαι ἐν Ρεου. Μ. 464. 44: οὐσιαστ. ἰδῶκανητης, ὁ, Σουῖς. ἐκ
τοῦ Πυλῶδ. 2. 29, ὁ (τὰ Ἀντιγράφα βουκανητῶν. βουκανητῶν).
Ἰων. ἴδε κατὰ τὸν Ἰαυχ.
Ιδῶκη, εὐφημία Ἰαυχ.
Ιδῶκινον, τό, μουσικὸν ὄργανον φέρων τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ ποιη-
τοῦ Ἰδῶου, Σουῖς.
Ιδῶκτηρ, ἡ, φρεσὶς ὁ, παρὰ Κρητῶν, ὁ ἀρχόμενος πολεμικοῦ ἔργου-
τος, Ἰαυχ.
Ιδῶς, υκος, ἰδῶς, υς, ὁ, πενήντος τι κρητικόν, Ἰαυχ., ὁλλή
καθ' ἡμερῶν (Δ. 645, Π. 61, 61) ἰδῶς.
Ιδῶν, βοῶν, πλητῶν, Ἰαυχ.
Ιδῶν, «εὐφημία» Ἰαυχ.
Ιγῶ, παρὰ Κρητῶν = σέγα, Ἰαυχ.
Ιγγυς, ὁ, (= ἰγγυος, ἰγγυήτης) Ἰων. Ταγίας, Ι. αἰ Ε. 340α.
Ιγδῶν, τό, ὑποκορ. τοῦ ἰγδῶς, Ἰων. 19. 19, 5.
Ιγδῶς, ἡ, Σουῖς. ἰγδῶν, «γούδιν», Σόλων 38, δημοκράτης
παρὰ Γαλν. 13. 904, Ἀ. Θ. Π. 9. 642: μνημονεύεται ὡς χρηστοῦ
ἀντὶ οὐσίας ὑπὸ Σέξτ. Κριτ. π. Μ. 1. 234: ἐν Ἰων. 635, 34, Ἰων. 9.
26, 4. ὑπάρχει ὁ τύπος ἰγδῶ, ὅστις ἴσως πρέπει νὰ διορθωθῇ: ἴδε
Λοδεκ. Ἰδῶν. 185, Πυλῶδ. Ι. 103. II, εἶδος ὀρχήσεως, γύναι,
πρὸς αὐτὸν ἡλθεσιν ὀρχήσεται πάλιν ἰγδῶν Ἀντιφάνης ἐν ὑερο-
πλόθῃ 1.
Ιγδῶμα, τό, (ἐκ τοῦ ἰγδῶς, ὅπερ δὲν ἀπαύει) νοπάνισμα ἐντὸς
ἰγδῶν — εἶδος ὀρχήσεως, καὶ ἦν οἱ πόδες συνεχῶς ἐπὶ ἡρώοντο (ἐπὶ
τοῦ ἐδάφους ἢ κατὰ τὸν Μῆγαν Τημοκλ. (464. 51), «εἶδος ὀρχήσεως
ἐν ᾗ ἐνύκτιον ἡμερῶς τῷ λαῷ», — Κατὰ Σουῖς. = ὀγδῶμα, ἰγ-
ῶμα).
Ιγδῶ-καπῶν, τό, «γούδαρις», Σουῖς. εἰς Ὁρ. Ἰλ. 147 (κατὰ
ἐκείνων Valckni. ἀντὶ ὀγδῶκαπῶν).
Ιγῶρος, ὁ, = ἰγῶσαλος, Ἀρξ. 71. ὁ, Ἰαυχ.
Ιγμαι, ἰγμένους, πρkm. τοῦ ἰγνίμας.

ἰγνυτες, ὧν, οἱ, = αὐτογενεῖς, Δατ. Indigenae, Ροδὶκ. λέξις, Ἀπολλων. π. Ἀντων. σ. 330. (δοτικὴ γράφει τὴν λέξιν μετὰ δασείας, ἰγνυτες, ἐκ τῆς ἀντων. ἱ), Χοιροβ. ἐν Δ. Β. 1188. καὶ ἐν τῇ ἐκκ., Ἐντυμ. Μ. 465, 1.—Καθ. Ἰουζ.· ἰγνυτες· οὕτως ὡς ἀρχόντο οἱ μετὰ τοὺς Τελχίνας ἐποικήσαντες τὴν Ρόδον.

ἰγνύα, ἰγνύη, ἰγνύη (ἱ), ἡ, τὸ τοῦ γόνουτος ὀπισθεν μέρος, ὃ ὑπὸ τῷ γόνυ τόπος, Δατ. rapies, κατ' ἰγνύην βεβλήμενος, ἰγνύην, ἀγκύλην, ἡ τὸ ὀπισθεν τοῦ γόνουτος (Σχολ.), ἰγνύη, π. 212· πορ' ἰγνύην ζλίξε κέρκον Θεόκρ. 25, 242, πρὸλ. Ἀνθ. Π. 12, 176, Πλαν. 4, 253· ὡσαύτως παρὰ πεζολόγους, Ἰππ. π. Ἀγμ. 761· τὸ μέριον τὸ τῆς ὁλοσεως κύριον (καλεῖται δὲ τοῦτο ἰγνύα) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3, 5, 4· περὶ τὴν ἰγνύαν Πλουτ., Ἀριστ. 11.—Ἐξ ὀνομ. ἰγνύς, ὡς, ἡ εὐρίσκομεν δοτ. πληθ. ἰγνύαι Οἰκ., Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 152· αἶς, ἰγνύν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1, 15, 5 (ἐκείν. γρ. -ύην), ὅλλ' ἰγνύν Θεόκρ. 26, 17· γεν. πληθ. ἰγνύων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3, 3, 1· αἶς, ἰγνύας (ἰδερὶ δύναται νὰ ἀνήκῃ εἰς ἐκείνους τύπον), αὐτοὶ 3, 4, 13. [ἱ ἐν ἰγνύῃ, ἴδε τὰ ἀνωτέρω χωρία] ὅλλ' ἱ ἐν ἰγνύαι καὶ ἰγνύα].

ἰδαῖος, α, ον, ὃ εἰς ἰδῆς ἴδε ἐν λέξ. ἰδῆ, ἰδαίμος, ον, (ἴδους) προεξών ἰδρωτά, καῦμα Ἰσ. Ἐργ. κ. Πημ. 419.

ἰδαλίζ, ὁρμῆς ποῖος· ἰδούχ, ἰδαίνεός [ι], ἡ, ὧν, (ἰδεῖν, ἰδα) ὑπάρχων μόνον κατ' ἰδέαν, ἰδαῖος, Κόσμος Τίμ. Δοκρ. 971).

ἰδανός [ι], ὧν, (ἰεῖν) ὠρατος, ἐπίχαρις, κομψός, χάριτες Καλλ. Ἀποστ. 467.

ἰδῆ, Ἰπικ. σύνθεσις, = ἰδῆ, καί, Ὀμ., Ἠσίοδ. ἀπαρτ. δὲ καὶ παρὰ Σοφ. (Ἀντ. 960) ἐν δοκτικῇ σίχῃ, ἔνθα ἴδε σμν, Ἰοῖν, [ἰου δὴ] ὃ Ὀμ. ὡς ἐπὶ τῷ πλείστον (οὐχὶ πάντοτε, ἴδε ἐν ἱ), Σ. 175, Τ. 285) ποτ' τὴν ἰχόουσαν θέσει μακρὰν καὶ ἐν τῇ τομῇ, — ἡ λέξις φαίνεται εἰς εἰς τὴν αἰγίαν, ἔνθα: ἐντεῦθεν τὰ Ἀντίγραφα ποικιλλοῦσι μεταξὺ τοῦ ἰδῆ καὶ ἰδῆ μετὰ βραχέα φωνήεντα, ὡς, κνημαί τε ἰδῆ .. ἡ κνημαί τε ἰδῆ .., ψῶχοντο ἰδῆ .. ἡ ψῶχοντο ἰδῆ .. (Π. Δ. 147, 382), κτλ.].

ἰδῶρ βροῦμα (Βοιωτ.)· ἰδούχ, ἰδῶρ, ὁρμ. τοῦ εἶδον, ἰδῆ, ἰδού· Ὀμ., μεταγ. ἴδε.

ἴδα, = εἶδε, Ἰπικ. γ' ἐνικ. τοῦ ἴδωρ, ἴδ' εἶδον, Ὀμ.

ἰδα [ι], ἰδων, ἰδῆ, ἡ, (ἰδεῖν) κορφή, ἰδέα καλὸς Πινδ. Ο. 10, 111, 128· τὴν ἰδέαν πάντω καλὸς Πλάτ. Πρωτ. 315E· τὴν ἰδέαν μοχλοῦσα Δ. Δακ. 13, 30, πρὸλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 289· Ὀρν. 1000· ἰδέην ὁρῶν Ἠρόδ. 1, 80, πρὸλ. 4, 109· τίθεται μετὰ τοῦ μεγέθους, πολλὰ καὶ παντεσπακά καὶ τὰς ἰδέας καὶ τὰ μεγέθη Πλάτ. Φαίδων 100B, κτλ., 2) τὸ φαινόμενον, ἡ ὕψις, ἡ ἠμελὴς προέκτασις τινος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πραγματικότητά αὐτοῦ, Δατ. εἰρηίης, γνώμην ἐξαπατῶσ' ἰδαί, ἐξωτερικὰ φαινόμενα ἐξαπατῶσ. τὸν νοῦν, Θέογν. 128, 3) εἶδος, φύλλα ταῖσδε ἰδέης Ἠρόδ. 1, 203· φύσιν παρέχονται ἰδέης τοῦνδε [οἱ ποταμοὶ Ἰπποὶ] ὁ αὐτ. 2, 71, πρὸλ. 6, 119· ἐφρόνεον διφασίας ἰδέας, ἐκείνῃ οὐτὶ δύο τρόπους ἐνεργείας, αὐτοὶ 100· τὰ δ' ὅργη· ἐστὶ τὴν ἰδέαν ἔχοντά σοι· τίς εἶναι ἡ φύσις αὐτῶν ἡ τὸ οὐκ ἔστι· Εὐρ. Βαχχ. 471· ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν Ἀριστοφ. Βάτρ. 382· καὶ νῆας ἰδέας εἰσφέρειν, εἰσάγειν νέους τρόπους, ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 547· τίς ἰδέα βουλήματος ὁ αὐτ. ἐν Ὀρν. 993· πᾶσαν ἰδέαν πειράσαντες, ἐοικέναντες πάντῃ τρόπῳ, ὁ αὐτ. 2, 19· τὴν αὐτὴν ἰδέαν ὁ αὐτ. 3, 82, ὁ 76· οὐκ ἐν ταῖς αὐταῖς ἰδέαις, οὐκ ἐν ταῖς αὐαίς σίσεις, Ἰσοκρ. 36A· εἰς μίαν τινὰ ἰδέαν, εἰς ἐν εἶδος ὑπάρχεις, Πλάτ. Θεαι. 184A· ἄλλη ἰδέα πολιτείας ὁ αὐτ. ἐν Πηλ. 544C, κτλ., 2) ἐν τῇ Λογικῇ, = εἶδος, ὡς ὁ αὐτὸς ἡ εἰδωτότερα εἶδη ὑπάρχοντα ἢ μᾶλλον, γενικὰ τὰ ἀρχὴ πρὸς τοιαύτην ταῖς ὁμῆσιν, ἐφ' ὅσα .. μᾶ ἰδέα τὰ τε ἀνόσια ἀνόσια εἶναι καὶ τὰ θόσια θόσια Πλάτ. Εὐθύρωδ. 8D, πρὸλ. Φαίρ. 265D, Σοφιστ. 253D, κτλ., — ὅλλ'.

2) ἐν τῇ Πλατωνικῇ φιλοσοφίᾳ αἱ ἰδέαι δὲν ἦσαν ἀπλῶς εἶδη, ἀλλὰ πλέον τι, ἐνθ. γενικὰ τινες τύποι, ὁρχήματα, Δατ. λογίμια, ὧν ἀτελὴ ἀντίτυπα ἦσαν τὰ ἀνάλογα εἶδη τῶν ἐπὶ τῆς δημιουργημάτων ὁμοιοῦντο δὲ αἱ ἰδέαι αὐταὶ ὡς οἱ αἰώνιοι τύποι τῶν ὄντων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ὕμνους τύπους, μὴ ὁρμῶμενοι ἀλλὰ νοούμενη· τὰς .. ἰδέας νοεῖσθαι μὲν, ὁρμῶσθαι δ' οὐ Πηλ. 507B, πρὸλ. 508E, καὶ ἰδῶς 596 κέξ, πρὸλ. ὡσαύτως Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1, 8, 3, 8, 14, 12, 10, κ. ἄλλ., Πηλ. Ν. 1, 8—τὸ εἶδος λοιπὸν ἡδύνατο γὰρ εἶναι ἀντὶ τοῦ ἰδέα, ὅλλ' οὐχὶ ἰδέα ἀντὶ τοῦ εἶδους, πρὸλ. εἶδος III, 2, III, ἐν τῇ Πητ. σχιζὸν συνώνυμον τῷ τύπος, κοινὸς τόπος, Ἀριστ. Πητ. π. Ἀλῆς. 3, 26, πρὸλ. Πητ. 7, 2, 19, 5.

ἰδεῖν, ὁρμ. τοῦ ἴδωρ, ἴδ' εἶδον Ἰπικ. ἰδεῖν Ὀμ. Δωρ. ἰδέμεν Πινδ.

ἰδῆρος· ὡς ἄρα τῇ ἰδεῖν ἰδῶν Ἰπικ. ἰδῆρος, εἰς, α, ἰδων, ἀντὶ εἶδον, ἰδ. I, 217.

ἰδέω, ἰδων, ἀντὶ εἶδω, ὑποτακτ. τοῦ ἰδῶν, ἴδωρ, ἴδ' εἶδον.

II. Ἰπικ. ἀντὶ εἰδῶ, ὑποτ. τοῦ πρῆμ. ἴδα, γινώσκω, ἰλ. Σ. 235 (ἰδῶ, γραφ. εἰδῶ ὡς διπύλας).

ἴδῃ, Δωρ. ἴδα, ἡ, ὡς φαίνεται, ἰδῶν, λέξις (ἐν χρήσει ἀπαρτ. πᾶσα Θεοκρ.), δένδρον πρὸς εὐλείαν, ἐν τῇ πληθ., χῶρῃ ὑψηλῇ τε καὶ ἴδῃσι συνηρεφῆς Ἠρόδ. 1, 110· οὐρεα .. ἴδῃσι παντοῖοι συνηρεφέα 7, 111· χῶρῃ .. δασὴν ἴδῃσι παντοῖοι 4, 109· λόφος δασὺς ἴδῃσι 175· ἐν τῇ ἐνικ., δάσος, ἐν τῇ ἴδῃ τῇ πλείστη, ἐν τῇ πυκνοτάτῃ μέρει τοῦ δάσους, 4, 109· ἴδαν ἐς πολυδένδρον Θεόκρ. 17, 9· ἴδῃ ναυπηγήσιμος, εὐλεία πρὸς .. Ἠρόδ. 5, 23· οὐδέποτε παρ' Ἀττ.:—ἴδαι ἀμφιδρεῖς Πηλ. Π. 66, II, ὡς κύριον ὄνομα, ἴδῃ, ἰδα, ἐνθ. τὸ σύνδενδρον ὅρος (πρὸλ. τὰ ἀνωτέρω μνημονεύμενα χωρία), 4) ἡ ἐν τῇ Τρωάδι ἴδῃ ἰλ., κλ.· ἀρχ. γεν., ἴδῃθεν μεξέων, τῆς ἴδῃς βασιλείων (Σχολ.), ἰλ. I, 276· ὡς ἐπὶ τῇ, ἴδῃ, Δ. 475:—ἐντεῦθεν, Ζεὺς Ἰδαῖος II, 605· ἴδατα ὄρεα Α. 170· οὕτω καὶ παρὰ Τράγ.

2) ἴδῃ ἐν Κρήτῃ, ἐνθα ἐγεννήθη ὁ Ζεὺς, Διον. Π. 502, Πασ. 5, 7.

ἴδῃ, ἡ, ἡ λάμψις τοῦ μετάλλου, Φιλίστ. Εἰκ. σ. 804, 808.

ἴδῃαι, ὁ· ἐνικ. ὑποτακτ. τοῦ μέσ, ἴδωρ, ἴδ' εἶδῃην, Ἰπικ. ἀντὶ τοῦ ἴδῃ.

ἴδῃμα· ὄραμα· Ἰδῃ, ἴδῃρατος· καλὸς, ὠρατος· Ἰδῃχ.

ἴδῃω, Δωρ. μέλλ. τοῦ εἶδον, ἴδ' εἶδω, Θεόκρ. 3, 37.

ἴδῃα, ἴδ' εἶδος VI, 2.

ἰδαίζαντος, Ἐπὶ τῇ, κατ' ἰδῃαν, ἰδιαίτερος, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1, 182.

ἰδαῖω· μέλλ. -άσω (ἴδους) ζω μακρὰν τῶν ἄλλων, εἶμαι ἀποχωρισμένος τῶν ἄλλων, ἰδωτεύς, Ἠρωδ. 4, 12· Δίων Κ. 68, 9· διαμάτιον ἰδαῖον Ἠρόδ. 7, 12· ἰδαῖω τινί, ἀποσιδῶμαι εἰς τι πράγμα, οὐ γὰρ μοι σχολή· ξενικὴ γὰρ ἰδαῖος πράγματι· Ἀνώνυμ. ἐν Δ. Β. 43· οὕτως ἐν τῇ μέσῃ, Ἀριστ. Πηλ. 19, 45, II, εἶμαι ἰδιόρρυθμος, ἰδιότροπος, διάφορος τῶν ἄλλων, ἰδαῖω τῇ φύσει Διόδ. 2, 58· ἡ ἰδαῖουσα φύσις Ἠρόδ. 2, 28, πρὸλ. Διόδ. 3, 46· ἰδαῖον συμπόσιον Ἀθήν. 12A· τὰ ἰδαῖοντα, τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Κλήμ. Ἀλ.· ἰδαῖω τινί, ἰδιαίτερος ἀρμόδιος εἰς τι .., Διλ. π. Ζ. 6, 19, 2) ἀνῆκα εἰς τινα, Ἰωσήφου Ἰουδ. Ἀρχ. 18, 7, 3.

ἰδιαίτερος, -ατος, Συγκρ. καὶ Ὑπερθ. τοῦ ἴδους, ὃ ἴδε.

ἰδαῖος, εἰς, ἡ, τὸ μένειν κατ' ἰδέαν, ἀπομόνωσις, μοναχία, ἴνα σπουδαῖοι ἐκ τῆς ἰδιαίσεως γίνωνται Ἰωάνν. Κλημ. 410, 10.

ἰδασμός, ὃ, (ἰδαῖος) ἴδιος τρόπος, ἰδιοτροπία, Ἰάμβλ. ἐν Πηλ. Πινδ. 255.

ἰδαστής, οὔ, ὃ, κατ' ἰδέαν ζῶν, ἀναχωρητής, μοναχιστής, Διων. Α. 1, 25, Ἰρηγ. Νύσσ. τ. 3, 482B.

ἰδαστικός, ἡ, ὧν, ἀποχωρισμένος τῶν ἄλλων, ἰδαστικὸς βίος καὶ ἀπράγμων Μ. Ἀχομ. τ. Δ', σ. 340 καλλ.

ἰδασσ. Παρατρ. σ. 300.

ἰδικός, ἡ, ὧν, (εἶδος) μεταγεν. τύπος τοῦ εἰδικός (δ ἴδε), ἰδιαίτερος, εἰδικός, Στεφ. Ἐκλογ. 2, 236· Ἀνθ. 373B, Ἰαλ. κλ.

2) ἀνῆκα εἰς τινα, ἴδιος τινος, Ἀνθ. Π. 5, 106, Μανθίνων 5, 122.—Ἐπὶ τῇ, Συγκρ. -ώτερος, Ἀθήν. 29911.

ἰδῖθ-εἰος, ον, βίω κατ' ἑαυτὸν, ζῶν βίον ἴδιον, Εὐστ. Πανημ. 224, 44.

ἰδιο-βουλή, ἀπολοῦσθαι τὴν ἰδέαν ἑμαυτοῦ βουλήν, πράττειν ἑαυτοῦ ὑπερὶ ἑῷ κρίνω εὐλογον, Ἠρόδ. 7, 8, 4 (οὕτως ὁ Διόν. ἀντὶ τοῦ ἀντιμακροῦ τύπου ἰδιοβουλεύειν), Δίων Κ. 43, 27.—ἴδε Κόντου Ἰλ. σ. 300.

ἰδιο-γάμια, τὰ, χωριστοὶ γάμοι, ἀντιμετῶν τῷ κοινογαμία, Ἰρηγ. Νεκ. Ὀμ. 23, σ. 414.

ἰδιο-γενής, εἰς, ἔχων ἴδιον γένος, ἀντιθετὸν τῷ κοινογενής, Πηλ. Πηλ. 265D, Ἐρμῆς ἐν Στεφ. Ἐκλογ. 1, 938, Διοσκ. 2, 71.

ἰδιο-γλωσσος, ον, ἔχων ἴδιον, διακεκριμένον γλῶσσαν, Στεφ. 226.

ἰδιογνωμένω, ἔχω τὴν ἰδέαν μου γνώμην περὶ τινος ἡ πράττειν τὸ ὡς ἐγὼ κρίνω εὐλογον, Δίων Κ. 45, 42, 53, 21· ἐν 43, 27 ἰδιογνωμῶν, πηλ. σφ. γραφ.

ἰδιογνωμοσύνη, ἡ, ἡ ἴδια τινὸς γνώμη, Μακάρ. σ. 53C.

ἰδιο-γνώμων, ον, ὁ πράττειν ἡ ἐνεργῶν κατ' ἰδέαν γνώμην, αὐτογνωμῶν, ἰδιότροπος, Ἰππ. π. Ἀέρ. 295, Φρόν. Κωμ. ἐν Ἐνομο-τρίων 1, Ἀρ. σ. 119, Ν. 7, 9, 3.

ἰδιο-γονία, ἡ, τὸ γεννᾶν μόνον ἐκ τοῦ ἴδιου γένους, ἀντιθετὸν τῷ κοινογονία, Πλάτ. Πηλ. 265D.

ἰδιο-γράφος, ον, ἰδιοεἰρως γεγραμμένος, οὕτως ὁ ψαλμὸς ἐπιγράφος εἰς Δαυὶδ καὶ ἔκθετον τοῦ ὁρμῶν, ὅτε ἱμνογράφος τῷ Ὑλίου· Ἐδδ. (ἐπιγραφή τοῦ τελευταίου ψαλμοῦ)· τὸ ἰδιογράφον, = αὐτογράφον, Γουλ. 9, 14, 7.

ἰδιο-ὀνόμα, ἀπονήσκω κατ' ἰδιαίτερον τρόπον, Ἠρόκλ. παρὰρ. Πηλ. σ. 277· ἰδιοὐμαντέω Ἀχιλλεύς Ὀνειροκρ. 141, 151· ἐπὶ 10, ἰδιοὐμαντέα, ον, αὐτοὶ 194.

ἰδιο-θελως, Ἐπὶ τῇ, κατ' ἰδέαν θέλησιν, Βίος Νεῖλου Νεωτέρ. σ. 39, 7.

ἰδιο-θηρευτικός, ἢ, ὅν, ὁ θηρευτὴν μόνος ἢ δι' ἑαυτὸν· ἢ ἰδιοθηρευτική (δὴλ. τέχνη), ἰδιαιτέρῃ θήρᾳ, Πλάτ. Σοφιστ. 222D· οὕτως, ἰδιοθηρεῖν, ἢ, αὐτοῦ.

ἰδιο-θρονίζω, εἶμαι ἐπὶ τοῦ ἰδίου μου θρόνου, Πτολ. Τετραβ. σ. 51.

ἰδιο-κράτεια, ἢ, ἰδιαιτέρῃ κρᾷσι, Πρὸκλ. παρὰρ. Πτολ. σ. 13.

ἰδιο-κρίτος, ὅν, (τὰ Ἀντίφραγα-κρίτον), = ἰδιοκρητοῦς, Πτολ.

ἰδιο-κτῆμων, ὅν, ἔχων ἴδια κτήματα, Πτολ. σ. 12, 1: οὐσιαστέ, ἰδιοκτῆμασύνη, ἢ, Θ. Στουδ. σ. 1245· ἔδωκε ἰδιοκτῆμασύνη καὶ οὐ κοινότης, ἀπεσπιν ἐκείθεν ὁ Χριστός· ὁ αὐτ. 1356, ἐκδ. Μ.

ἰδιο-κτητος, ὅν, καταχόμενος ὡς ἰδιωτικῇ περιουσίᾳ, Πτολ. 1291, 25, Στράβ. 684· ἴδ. πανευτυχίῃ, ἢν κατὰ τίς μύθος, Εὐαγγέλιον, Ἑλλ. 443.

ἰδιο-λογέομαι, ἀποθ., κατ' ἴδιαν συνδιαλέγομαι μετὰ τινος, τινι Πλάτ. Θεαγ. 121A, Φίλων 1.197· πρὸς τινι Χαρίτων 6, 7.

ἰδιο-λόγος, ἢ, ἰδιαιτέρῃ συνδιαλέγοντα, Χαρίτων 4, 6· ἰδιαιτέρῃ συζητήσει, Ἀπικουρ, παρὰ Διόγ. Α. 10. 80.

ἰδιο-λόγος, ὁ, οὕτως ἀνομιάζετο ἰδιαιτέρως κυβερνητικός· ὑπάλ- ληλος ὑπὸ τὸν ἐπαρχον τῆς Αἰγύπτου, ὅς τῶν ἀδεσποτῶν καὶ τῶν εἰς Κόισσα πηπτεῖν ἐφειλόντων ἐξετοστῆς ἐστὶ Στράβ. 707.

ἰδιο-μήκας, εἰς, ἐπὶ ἀριθμῶν διπλασιαζομένων, οἱ τετραγώνιοι ὡς γινόμενοι ὑπὸ τινος ἀριθμῶν μηχανοθίντων τῇ ἰδίῃ μήκει, ταύτων ἔχοντες τὸ πλάτος τῇ μήκει, ἰδιομήκεις αὖ καὶ ταυτομήκεις λέγοντο, ὡς δις ἔξο· Νίκου, Δραβ. 2. 59.

ἰδιο-μορφος, ὅν, ἔχων ἴδιαν μορφήν, Στράβ. 207, Πλούτ. Μάρ. 25.

ἰδιον, ἴδ. ἴδιος.

ἰδιο-νομία, ἢ, = αὐτονομία, Εὐστ. Πονημάτ. 27. 4.

ἰδιο-φένια, ἢ, ἰδιαιτέρῃ φίλῃ, ἢ κατ' ἴδιαν φιλοφένια, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξει.

ἰδιοφένιος, ὅν, ἔξωτος ἢ φίλος ἰδιώτου, ἐν ἀγνίσει πρὸς τὸ πρό- ξενος, καὶ ἴδιᾳ καὶ ἑαυτὸν ἔξωτος ὢν, πρὶξενος δὲ ὁ ὅλης πόλει· ἔξωτος, παρ' ὃ καὶ οἱ πρὸς αὐτὴν κατὰγονται (Σουίδ.), Διον. Ἀλ. 1. 84, Διόδ. 13. 5, Δουκ. Φίλ. Β'. 1, κτλ., ὡς τὰ ἴδια ἔξωτος ἐν Ἀνών. 19. 3· ἢ ἰδιοφένιος ἐν Διον. Ἀλ. 7. 2.

ἰδιοόμοιος, (ἴδιος) μέτ., κἀμῶν τι ἰδικόν μου, λαμβάνει δι' ἑμαυ- τόν, οἰκειοποιούμεναι, Πλάτ. Πτολ. 347B, Νόμ. 742B, πρὸλ. Ἑρμ. 27.

2) κἀμῶν τινὰ φίλον μου, τινὰ Δίων Κ. 30. 29.—ἴδε Κόιντου Γλωσσ. Παράτηρ σ. 407.

ἰδιοπαθεῖν, ἢ, ἴδια ψυχικὴ πάθησις, τὸ οἰσθάνεσθαι τι μόνον δι' ἑαυτὸν, ἀντιθέτον τῷ συμπάθεσθαι, Γούλην. 7. 454, Ἀλ. 145, Ἀρρ. Πρὸλ. 2. 35.

ἰδιοπαθῆναι, εἶμαι ἰδιαιτέρως πῶς διαταπεινός· καθόλου, = τῷ λατ. negro fuisse, Λοβεν. σημ. π. 6. 626.

ἰδιο-παθῆς, εἰς, ὁ καὶ ἑαυτὸν ψυχικῶς διαταπεινός κατ' ἰδι- αίτην τινὰ τρόπον, Γούλην.—Ἑπίερ. ἰδιοπαθῆς, εἰς ἰδιαιτέρων (προσωπικῶν) λόγων, Βασίλ. IV 153C.

ἰδιοπεριγνώριμος, ὅν, ὁ ἀπ' ἑαυτοῦ γνωστός, περιφρῆμος; Ἀχίλλης Ὀμ. σ. 108. 5.

ἰδιοπεριόριστος, ὅν, ἔχων διακεκριμένα ὅρια, καλῶς ὁρισε- μένος, αὐτὸν φύσει ἰδιοπεριοριστὸς ἐν Χριστῷ ὁμολογεῖσθαι Θεόδ. Πρεσβ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. Θεόδωρος (Θ).—ἴδε Κόιντου Γλωσσ. Παράτηρ. σ. 467.

ἰδιοπεριοριστῶς, Ἑπίερ., κατὰ τρόπον διακεκριμένον, Κεδρην. I. 458, 20.

ἰδιο-πλάστος, ὅν, ἀπ' ἑαυτοῦ πλάσσει, αὐτοπλάστος, ἰδιό- πλάστον ἀγαθὸν Σκουδῶν Γλωσσ. σ. 21.

ἰδιοποιεῖν, πῶς τι ἰδιαιτέρως, τὴν ἐπιδείξειν (διοποιεῖσαι) τοῖς παροῦσι, κατ' ἴδιαν ἐκάστῳ ἐπιδειξά, Γούλην. 2. 672.

II. Μίσ., οἰκειοποιεῖν, ὡς τὰ ἰδιόω, ἰδιοποιεῖν, Ἀνών. δ. 13· κερδαίνω τὴν εὐνοίαν τινος, τὸν κἀμῶν ἰδικόν μου, φίλον μου, ὁ αὐτ. 15. 29, Ἑδδ. (Β' Βασίλ. II, 6).

ἰδιοποιήμα, τὸ, πρᾶξις οἰκειοποίησεως, Γλωσσ.

ἰδιοποίησις, εἰς, ἢ, τὸ νὰ κἀμῶν τίς τι ἰδικόν του, οἰκειο- ποιήσεως, Ἀθαν. Ὀμ. τ. 1. σ. 61, Διδυμ. Ἀλ. π. Ἀγ. Γράβ. σ. 6B.

ἰδιο-ποιός, ὅν, ὁ ποιῶν δι' ἑαυτοῦ ἢ χωριστά, δαμασκ.

ἰδιο-πράγξω, ἐνεργῶ κατ' ἴδιαν, ἀνεξαρτήτως ἀπ' ἄλλων, Προ- λῶ. 8. 28, 9, Διόδ. 18. 39, 64· πράττειν τὰ ἑμαυτοῦ, «κυριάζω τῇ δουλείᾳ μου», Στράβ. 555.—Κατὰ Σουίδ.: «ἰδιοπραγεῖ» τὰ ἴδια πράττειν, ἡσυχάζει.

ἰδιο-πράγξω, ἐν πράττειν τὰ ἑαυτοῦ, πλεονεξία καὶ ἰδιο- πραγία Πλάτ. Νόμ. 875B. II. ἀνεξάρτητος· ἐνέργεια, Κλήμ. Ἁλ. 803.

ἰδιοπραγμονέω, = ἰδιοπραγίω, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 217, Σχόλ. εἰς Θουκ. I. 32.

ἰδιο-πράγμων, ὅν, γεν. οὐτος, φροντίζων περὶ τῶν ἰδίων του ὑποθέσεων, ἀντιθέτον τῷ πολυπράγμων, Διόγ. Α. 9. 112, Πρὸκλ. παρὰρ. Πτολ. σ. 122.

ἰδιοπροσωπία, ἔχω ἰδιαιτέρῃ τινὲς ἑκφράσιν προσώπου, Πρὸκλ. παρὰρ. Πτολ. σ. 74.—ἰδιοπροσωπία, ἢ, ἰδιαιτέρῃ ἑκφράσει τοῦ

προσώπου, Πτολ. Τετραβ. σ. 155· ἰδιοπροσωπία, ὅν, ἔχων ἰδιαιτέρῃ ἐκφράσιν προσώπου, αὐτοῦ π. 80.

ἰδιορρυθμία, ἢ, ἰδιορρυθμὸς τρόπος βίου, Γουάν. ὁ τῆς Κλήμ. σ. 42, 338, 409, 410, 411, κτλ.

ἰδιορ-ρυθμῆς, ὅν, ὁ κατ' ἴδιον βυθὸν, ἴδιον τρόπον βιών, ὁ ὧν ὡς αὐτοῦ ὁρίζεται νὰ ζῇ, Μαρκ. Ἑρμ. 1036D· ἰδιορρυθμῆς, Εὐστ. Πονημάτ. 64· 63, = αὐτοκράτορας, Θωμ. Μάγιστ. 123.

II. = αὐτόνομος, Κ. Πτολ. Ἑρμ. Βασίλ. Ἁλ. 128. 20.—Καθ' ἑαυτὸν· «ἰδιορρυθμῶν» ἰδιότακτον.

ἰδιος (ἴδ.), α., ὅν, ἄτ. καὶ α., ὅν, Πλάτ. Πρωτ. 349B, Ἀρσ. π. τὰ 2. ἴστ. 4. 8, 1., 9. 40, 30· ἴδε ἐν τίλει π. I. ὁ εἰς ἑαυ- τὸν ἀνέχων· ὁπομένως: 4) ἰδιαιτέρως, ἰδιωτικῶς, ἀντιθέτον τῷ κοινῶς ἢ δημόσιον παρ' Ὀμ. μόνον δις (ἐν Ὀδ.), πρὸς δ' ἡδ' ἴδιον οὐ δημόσιον, αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἰδιωτικὴ οὐχὶ δημοσία, Γ. 82· δημόσιον ἢ ἴδιον Δ 114· ἴδιος ἐν κοινῷ σταλάζει Πινδ. Ο. 13· 60· ἴδιον οὐκ ἔχον χάριτας, ἀντιθέτον τῷ δημοσίῳ, Πλάτ. 5. 63· γῆς... νοσοῦσιν ἴδια κινουμένους κακὰ Σοφ. Ο. 7. 616· κοινὸν ἐξ ἴδιας ἀνοίας κακὸν Εὐρ. Ἑκ. 740, πρὸλ. Ὀρ. 706· ἴδια πράσων ἢ στρατοῦ ταχέως ἔπα, ὁ αὐτ. ἐν I. Α. 1311A· ἴδια κέρει Πλάτ. 100· συμφορά Ἀντιφ. 116, 16· πρόσδεος Ἀνών. 30. 25· τὰ ἴδια διαφόρα Θουκ. 2. 37· πλοῦτος ἴδιος καὶ δημόσιος ὁ αὐτ. 1. 80, πρὸλ. 2. 61, Πλάτ. Πολ. 521A· ἴδιος οὐ κοινὸς πόνος αὐτοῦ 535B, πρὸλ. 543B· ἴδια ἐπιτάγματα αὐ- τοῦ 443B· ἴδια ἢ πολιτικὴ πρῆξις ὁ αὐτ. ἐν Πτολ. 444D· ἴδι- ος καὶ ἴδιοι οἴκοι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 890B, πρὸλ. 796D, κτλ., τὰ ἴρα καὶ τὰ ἴδια, καὶ καὶ ἰδιωτικὰ οἰκοδομαί, Πλάτ. Π. 9., 8, 11D· τὸ ἐν ἴδιοις, συζητήσει μεταξὺ ἰδιωτῶν, Πλάτ. Σοφιστ. 225B.

2) ὁ ἰδικός, ὁς νῦν ἢ περὶ οὐσία, ἀντιθέτον τῷ ἀλλο- τριῷ, Πινδ. Ν. 8. 55· ἢ ἴδιον ἐλευθερίῃ Πλάτ. 7. 147· Ζεὺς (ἴδιοις νόμοις κρᾶσιν) Διόγ. Π. 104· ἴδια γυνή, αὐτὴ 543 (ὅλλ' ἴδε ἐν ἴδε αὐτόνομος) οὗτοι τὰ χρήματα ἴδιοι λέ- κτηνται βροτοί Εὐρ. Φυλ. 555· φίλων οὐδὲν ἴδιον, = κοινὰ τὰ τῶν φίλων ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 376·—μετ' ὅντων, τὰ αὐτοῦ ἴδια ἰδιόγ. 440· τὸ ἡμέτερον ἴδιον Δημ. 1274. 7, κτλ.

3) τὰ ἴδια, παρ' Ἀτ., ἢ οἱ ἰδιωτικὴ ὑπόθεσις, ἢ οἱ οἱτικὴ συμφέροντα κατ' ἀντίθετον πρὸς τὰ κοινὰ, Θουκ. 1. 82., 2. 61, κτλ., ἢ ἡ ἴδια περιουσία, ὁ αὐτ. 1. 141, κτλ., ἴδια πράττειν, φροντίζειν περὶ τῶν ἰδίων, Εὐρ. 1. Δ. 1363· ὡσαύτως, εἰς τὸ ἴδιον δι' ἑαυτοῦ, εἶναι Ἀν. 1. 3, 3, κτλ.—οἱ τύποι αὗτοι κατὰ τὴν Φρόν. ἴδιος ἢ τῶν Ἀτ. ἢ οἱ τύποι: τὰ ἑμαυτοῦ, τὰ ἑαυτοῦ, κτλ., ὅλλ' οὐκ ὡς οἱ οἰκιστοὶ συνήμῃ τὰ ἐπίθετα καὶ τὴν ἀντωνυμ., τῶν ἰδίων ἴδιον, ἢ ἴδια (ἢ προσωπικῇ) μου γνώμη, Ἰσοκ. 1. 171· τὰ ἐμὰ ἴδια Δημ. 1226. 24· τὸ ἴδιον τὸ οὐτό, τὸ αὐτοῦ ἴδιο Ἀντιφ. 136, 27, Ἰσοκ. 184B· τὰ ὑμέτερα ἴδια Δημ. 439. 25· τὰ ἴδια ἐφ' αὐτῶν, τὰ ἴδια τὰ σφέτερα αὐτῶν Ἀνών. 20. 4., 24· ὁ αὐτ. Λοβεν. εἰς Φρόν. 441· ἐγὼ γὰρ τοῦτον ἴδιον, ἴδιον τὸν δῖον οὐ κατ' ἑμὲ, Δουκ. Μισθ. Σουίδ. 9., 4) ἐπὶ ἀντιθέτῳ ὁ ἴδιος συμμέσος εἰς τινὰ, οἰδικός σου, ἴδιοι Σελ. εὐκ. Πινδ. 21. 4, 4· ταῖς εὐνοίαις ἴδιοι Διόδ. 11. 26.

II. ἰδιαιτέρως, χωρὶς αἰ, διακεκριμένως, ἴδιος ἴδιον καὶ εὐδαμῶς Σκουδῶν Πρὸλ. 4. 18, πρὸλ. 22· ἴδιοι τινὲς σοί [Θεοί]; Ἀριστοτ. Βάτρ. 890· ἐκάστῳ ὑπόκειται τις ἴδιος οὐσία Πλάτ. Πρωτ. 349B· πόσις, βαρ- δάρορας καὶ ἴδιας Δημ. 289. 19· ὁ βατράχος ἴδιον ἔχει τὴν γλῶτταν, ἰδιότουσιν, Ἀριστ. π. τὰ 2. ἴστ. 4. 9, 10· ὡσαύτως, ὁπομένως τοῦ ἢ, ἴδιον ἢ ἄλλοι, ἰδιαιτέρως καὶ ἀξίον τῶν ὁλ- λων, Πλάτ. Πτολ. 481C· οὕτως, ἴδιαν παρὰ τὰ ἄλλα Θουκ. π. 4, 10.

2) παρὰδόν, ἀντιθέτως, ἴδιος ἐπὶ ἀν- ταφάσει κοῦχλ' ὡφρῶσιν Εὐρ. Ὀρ. 558· ἴδιον καὶ περὶ τὸν Ἀριστ. π. 2. Γεν. 3. 10. 18· παρὰδόν, ἰδιότοπος, ἐπὶ προσωπικῇ, Πλούτ. 2. 57B· ἴδιος τις ὁ αὐτ. ἐν Εὐρ. 18.

3) ἰδιαιτέρως, κατὰλλος, ἴδια δυνάμεις, εἰδικά, ἰδιαιτέρως, κατ' ἀντίθετον πρὸς τὰ περιέχοντα, γινικά, Ἀριστ. Πρ. 3. 5, 3· ὄνομα ἴδιον τι- νος Πλάτ. Πτολ. 560E· τὸ ἴδιον τοῦ ἑπαινοῦ Ἀθαν. ὅτι τῶν Εἰκ. 19.

III. ἴδιοι λόγοι, περὶ, ἐν ἀντιθέτῳ πρὸς τὸ πρὸς ἑαυτὸν, Πλάτ. Πτολ. 366E· ἴδε κατω. VI. 2. γ.

IV. ἐν τῇ Λο- γικῇ τοῦ Ἀρσ., τὸ ἴδιον εἶναι καθόλου ἢ χαρακτηριστικὴ ἰδιότης αἰῶνος τινός, Τοπ. 1. 5, 4., 1. 8. 2· ὅλλ' ἴδιοςτε χαλκώτερον, ἐπὶ ἰδ. ὁπότε ἰδιαζόμενος εἰς ὅσον τινὰ (ἐν ἑκφράσει ἀπὸ ἀλλων), ἢ εἰς ὅριστον πρόσωπον ἐν ὁρισμένῳ χρόνῳ ἐν αὐτῷ ὡς διατεῖ κατὰ γέννημα, αὐτοῦ 5. 1, 3.

V. τὸ ἑρμῆν Συγκρ. εἶναι ἰδιωτέρως, Ἰσοκ. 247C, Θουκ. Ὑπερ. ἰδιωτάτος, Δημ. 611. 17· ἄλλ' ἰδιαιτέρως, ἰδιαιτάτος ἐν Ἀριστ. π. 2. Μορ. 2. 10, 8., 10. 2, Θουκ. π. Φυτ. ἴστ. 1. 14, 2., 9. 3, 1, πρὸλ. Θωμᾶς Μάγιστ. 123.

VI. Ἑπίερ. ἰδιως, Πλάτ. Νόμ. 807B, Ἰσοκ. 104A· Συγκρ. ἰδιαιτέρως, ἑπίερ. π. Φυτ. ἴστ. 1. 13, 4· ἢ ἰδιαιτέρως, Ἑπίερ. 7. 6· Ὑπερ. ἰδιωτάτος, Διόδ. 19. 1· ἴδιος καλῶν, καὶ ἐν δὲ ἴδιον ὁνόματος, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 13·—συγγῆν παρὰ Σχόλ., ἐπὶ λέξεων ἐν ἰδιαιτέρῃ σημασίᾳ ἢ χρήσιν· ὡσαύτως, χωριστά, ἴδιον σίλιν, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Κερ. 41.

2) ὡσαύτως ἰδιῶς, ἴων. ἴδι, ὡς Ἑπίερ. = κατ' ἴδιαν, ἰδιαιτέρως, χωριστά, ὅθεν τι ἴδιον μόνον Ὑπερ. 1. 132, πρὸλ. 192· οὕτως ἴδιᾳ οὐτε ἐν κοινῷ

Θουκ. 1.141· καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ὁ αὐτ. 3. 45· ἰδίᾳ ἕκαστος ὁ αὐτ. 8. 1· συγκλινὲν παρὰ Πλάτ., κτλ. — μετὰ γεν., ἰδίᾳ τῆς φρενός, χωριστά, ἔξω. Ἀριστοφ. Βάτρ. 102. β) πρὸς ἴδιον λογαριασμόν, Ἀριστοφ. Ἰππ. 467. γ) παρὰ τοῖς πεζολόγοις, ἀντίθ. τῶν ὑπὸ ποιητῶν, Πλάτ. Πολ. 366E· ἴδε ἀνωτ., III. 3) κατ' ἰδίαν, ἰδιαίτερος, Φιλ. 76, Πλούτ. 2. 120E· κατ' ἰδίαν εἰπεῖν τινὶ Διόδ. 1. 21· κατ' ἰδίαν λαμβάνειν τινά, ἰδιαίτερος, χωριστά, κατὰ μέρος, Πολύβ. 4. 84, 8. (Ἡ λέξις αὕτη κατ' ἀρχὰς εἶχε τὸ διγαμικὸν Ἔιδιος, ὡς φέρεται ἐν τοῖς Ἱεραικῶν, Πλάτ. Π. Δωρ. 8. 2, ἡ δὲ ῥίζα ἦτο θ, φα ἢ σφε, ὥστε ὁ ἀρχαῖος τύπος ὅς ἦν σφεδίας — ὁ τύπος καθ' ἰδίαν, μετὰ βασιλείας, ἀπαντᾷ ἐν Ἑπιγραφ., Συλλ. Ἑπιγρ. 2379, 2., 2347c. 8).

ἰδίο-σημος, ον, ἔχων ἴδιαν σημασίαν, ἰδιοσημοῦ προσηγορευμένων ὀνόμασι Ρήτορες (Walz) τ. 7. σ. 195.

ἰδίο-στολος, ον, ἐξτρυμένος, ὠπλισμένος δι' ἰδίας δαπάνης, ἰδιοστόλῳ τήρειν περὶ Ἀρτεμισίου ἐνδόξως ἐνσυμάχῃσεν Πλούτ. Ἀλ. 6. 1· μερισθαιμένος πρὸς γρήσιν, ἰδιοστόλον ἐνσυμλώσσοτο Πλούτ. Ἀλ. 521A· ἰδιοστόλος ἐπλευσε, μετὰ τὸ ἰδίον του πλοῦτον, Πλούτ. Θωρ. 26.

ἰδίο-συγκράσια, ἡ, (κράσις) ἰδιαίτερα φύσις ἢ ἐξίς τοῦ σώματος, Πτολ. Τετράβ. — ὡσούτως — συγκράσις, εως. ἡ, αὐτή· — ἀλλὰ ἰδιοσυγκράσια, ἡ, Σέξτ. Ἑμπ. II. 1. 79· ἰδιοσυγκρίσεις, εως. ἡ, Διοσκ. περὶ Δηλητ. Φαρμάκ. σ. 4 (ἐν τῷ προσωμίῳ).

ἰδίο-σύγκριτος, ον, κατ' ἴδιον τρόπον συντεθειμένος, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 938.

ἰδίο-σύστατος, ον, ἐξ ἑαυτοῦ συνεστῶς καὶ ἀπ' ἑαυτοῦ ὑπάρχων, Διόδ. Ἀλ. 977A, 925B. — Ἑπίρρ. — τως, μετ' ἰδίας οὐσίας ἢ ὑποστάσεως, ὁ αὐτ. 984D, κλ.

ἰδίοτης, ητος, ἡ, (ἴδιος) ἰδιαίτερα φύσις, διάφορος ποιότης ἢ οὐσία, ἰδίοτης, Δαρδάνιος ἐν Ὑπερβοίοις 1. 41· ἡ ἰδίοτης τῆς ἡδονῆς ἔστιν. Ἀν. 2. 3, 16· τῶν πρόδεσιν Πλάτ. Πολιτ., 305D· τοῦ πολιτεύματος Πολύβ. 1. 13, 13, κτλ.· εἰκὼν τῆς ἰδίας ἰδίοτητος Ἰβίδ. (Σοφ. Σολ. IV, 23) — ἐν τῷ πληθ., αἱ ἰδίοτητες Ἀννίδος, (ὁ φασικά τινος) ἡ φύσις αὐτοῦ, Πολύβ. 9. 22, 7.

2) παρὰ Γραμμ., εἰς ἰδίοτητα, ἐν τῇ κυρίᾳ αὐτοῦ σημασίᾳ, κυριολεκτικῶς, Σχόλ. εἰς Πλ. Ν. 310· εἰς ἰδίοτητα τεθὲν, τεθὲν ὡς κύριον ὄνομα, Στέφ. Πυρ. ἐν λ. Θεσσαλίᾳ.

ἰδιοτροπία, εἰμαι ἰδιότροπος, ἴω. Συλλ. ἐν Γ. Κεδρην. τ. Β', σ. 674, 13, ἐκδ. II.

ἰδιοτροπία, ἡ, ἰδιαίτερος τρόπος, Κλεομήδ. 2. σ. 104, Εὐστ. Πανηγύρ. 27, 8 καὶ 66.

ἰδίο-τροπος, ον, ἰδιαίτερου τρόπου, οὐχὶ συνήθους, ἰδιότροπος, φύσις, νόσος Διόδ. 3. 35., 5. 10· ἰδιαίτερου εἴδους, ὁ νυκτικὸς Στράβ. 823. — Ἑπίρρ. — τως, Διόδ. 3. 19.

ἰδιο-τρόφος, ον, τρέφων κατῆν ἰδιαίτερος οὐχὶ δὲ κατ' ἀνάγκην, Πλάτ. Πολιτ. 261D. II. ἰδίο-τροφος, ον, ὁ ἐσθλὸν ἀρισμένα εἶδη τροφῆς, ἀντίθετον τῷ παιμαφάγος, Ἀριστ. π. εἰς Ζ. Ἰστ. 1. 1, 26.

ἰδίο-τύπος, ον, ὁ ἔχων ἴδιον τύπον, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 938.

ἰδιο-ὑπόστατος, ον, ἔχων ἴδιαν ὑπόστασιν, ἀπ' ἑαυτοῦ ὑπάρχων, Σχόλ. εἰς Ἑπίκτ. Ἐγχειρ. 17.

ἰδιο-φύγις, ες, ἀπ' ἑαυτοῦ φέγων, ἔχων ἴδιον φέγος, ἐπὶ τῆς σελήνης, Ἀντιφών ἱδικεργῆ τὴν Σελήνην Στοβ. Ἐκλογ. 1. 556.

ἰδιο-φυῆς, ες, ἴδιαν ἔχων φυὴν ἢ φύσιν, Ἀρχέλ. παρὰ Διούγ. Λ. 2. 17, Διόδ. 5. 30.

ἰδίο-φύτον, τό, = λεονοφύδιον, Διοσκ. (Νέδ.) 4. 131.

ἰδίο-φωνος, ον, ὁ τῇ ἰδίᾳ τινὲς φωνῇ λεγόμενος, τὴν ἰδιόχειρον ἢ ἰδιόφωνον ἐμολογῶν Boisson. Ἀνέκδ. 3. σ. 350.

ἰδίο-χειρας, ον, γεγραμμένος διὰ τῆς ἰδίας χειρὸς τινος, Boisson. Ἀνέκδ. 3. σ. 350· τὸ ἰδιόχειρον, πρωτότυπον χειρογράφων, Βυζ. — Ἑπίρρ. — τως, τῇ ἰδίᾳ χερί, Γεωργ. Κεδρην. σ. 384D.

ἰδιοχρησάμενος, ὡς ἴδιον χρῆμα, Ὁ. Σιουδ. σελ. 1556, ἐκδ. MI.

ἰδίο-χρῶμας, ον, ἔχων ἴδιον χρῶμα, Ἀρτεμίδ. 2. 3· -χρῶος, ον, Πτολ. Τετράβ. σ. 103.

ἰδίομα, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ ἰδίομαι, ὁ ἴδε.

ἰδίομα (ἴδ-), εως, ἡ, ἰδρυμα, Ἀριστ. Μεσσηλ. 35. 4.

ἰδίομα (ἴδ-): ὁμορ. ἰδίομα Ἀριστ. (ἴδος): — ἰδίομα, κοιν., ἰδρῶμα, ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ ἰδρῶτος τοῦ ἐκ τέρμου, ἴδιον, ὡς ἐνόημα Ὀδ. γ. 204· πρὶν ἂν ἰδῆς καὶ διαλύσης ἀρβρῶν Ἰνας Ἀριστοφ. Ἑίρ. 85, πρὸλ. Βατρ. 237: — ὡσούτως παρ' Ἰππ. 60B, 42, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 19, 8, Θεοφρ. π. φυτ. Ἰστ. 5. 9, 8, ἀλλὰ παρὰ πεζολόγους συνηθέστερον ἰδρῶμα.

ἰδίομα, τό, (ἰδίομα) δέχεται τὴν ἴδιον, χαρακτήρ, ἰδίοτης, ποιότης, Ἀριστ. π. φυτ. 1. 7, 8, Πολύβ. 3. 14, 3, Ἀδύρ. 696E· τὸ καθ' αὐτὸν ἰδίομα τηρεῖν Πολύβ. 2. 50, 2· τὰ περὶ τὴν χώραν, περὶ αὐτοῦς ἰδίομας 2. 14, 3, 6. 3, 3.

II. ἴδιος, ἰδίος, φρασολογίας, ἰδίομα, ὅρος, Διον. Ἀλ. Ἑπιστολ. πρὸς Νικάν. Περικ. σ. 783.

ἰδιοματικὸς, ἡ, ὄν, ἔχων ἰδιαίτερον χαρακτηριστικόν, Βλ. 11. Ἀλ. 80.

ἰδιωνυμῶ, ὀνομαζῶν δι' ἴδιον ὄνομα, οὕτω γὰρ ἰδιωνυμοῖτο τὸ ἔθνος Γεώργιος Παχυρ. Ἀνθρ. σ. 288C. — ἰδιωνυμος, ον, ὀνομασμένος δι' ἴδιον ὄνομα, Ρήτορ. (Walz) τ. 7. 22, 7 (1).

ἰδίοσις, εως, ἡ, (ἰδίομα) διακρίσις, διαστολή, χωρισμός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κοινωνία, Πλάτ. Πολ. 462B, Πλούτ. 2. 644D.

ἰδιωτεία, ἡ, ἰδιωτικὸς βίος ἢ ἐνασχόλησις, Σεν. Ἰέρ. 8. 1· ἀντίθετον τῇ βασιλείᾳ, Πλάτ. Νόμ. 696A· ἐν τῇ πληθ., ἀντίθετον τῇ ἀρχαίᾳ, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 618D.

II. οἰκιδότης, φορτικότης, ἔλκεις ἀνατροπῆς, ὀπειροκαλία, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 27, Ἀποκρυπτ. 7.

ἰδιωτεύω, εἶμαι ἰδιώτης, ὅλῃ, ὥς κατ' ἴδιον, μὴ ἀνάγκην ὡς εἰς τὰ δημόσια ἢ μὴ ἔχων δημοσίαν ἢ πολιτικὴν ἀρχήν, Πλάτ. Ἀπὸλ. 32A, Πολ. 579C· ἀντίθετον τῇ ἀρχῇ, Σεν. Ἰέρ. 8. 5· ἀντίθετον τῷ τυραννεύειν, Ἰσοκρ. 15D, πρὸλ. Ἀδύρ. 11. 21· ἐπὶ χώρας, εἶμαι ἀναξία λόγου, Σεν. Κύρ. 8. 7, 7.

II. ἐξασκῶ τὸ ἐπάγγελμά μου ἰδιαίτερος, ἐπὶ ἑαυτοῦ, ἀντίθετον τῷ δημόσιᾳ. Πλάτ. Πολιτ. 259A, πρὸλ. Γοργ. 514E κτλ. III. μετὰ γεν. πράγματι, τῆς ἀρετῆς ἰδιωτεύω, εἶμαι ἄπειρος αὐτῆς, ὅτε εἶμαι ἐξασκῶν εἰς αὐτήν, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 327A.

ἰδιώτης, ου, ὁ, (ἴδιος) πολίτης ὡς ἄσπονδος, κατ' ἀντίθετον πρὸς τὴν πόλιν, ἐνυμνέροντα καὶ πόλιν καὶ ἰδιώτικῳ Θουκ. 1. 121.

πρὸλ. 3. 10, Πλάτ. Συμ. 185D, Σεν. Πόροι 418, κτλ. II. ὁ ὢν βίον ἰδιωτικόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἔχοντα θείαν δημοσίαν ἢ συμμετέχοντα τῶν πραγμάτων τῆς πόλεως, ἀνὴρ ἰδιώτης Πρὸδ. 1. 32, 59, 70, 123, κ. ἀλλ., πρὸλ. Ὑψίμακ παρ' Ἀνδοκ. 11. 31· ἀντίθετον τῇ βασιλείᾳ, Πρὸδ. 7. 3· τῷ ἀρχῶν, Πλάτ. Πολιτ. 259B, πρὸλ. Θουκ. 1. 115, Α. 2, Δυσ. 103. 1· τῇ δικαστικῇ, Ἀντιφών 144. 13· τῷ πολιτευόμενῳ, Δημ. 15D, 8· τῷ ῥήτορ, Ἰππ. 144. 13· τῷ Εὐξενίῳ, 37· τῷ στρατηγῷ, ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς, Σεν. Ἀν. 1. 3. 11· ἴδ. Θεολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 891.

2) κοινὸς ἀνθρώπος τοῦ λαοῦ, τοῦ ὄχλου, οἱ ἴδ. καὶ πέννητες Πλούτ. Θωρ. 24, Ἡρωιδαν. 4. 10, κτλ. 3) ὡς ἐπὶ 13. βίος, ἡ ζωὴ τοιούτων ἀνθρώπων, τρέποντες ζωὴς οὐχὶ δημόσιας, ἀσχολοῖται ἰδιωτικῇ, Πλάτ. Πολ. 578C.

III. ὁ μὴ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα ἐπιστήμην τινὰ ἢ τέχνην ἢ τὰ τῆς πόλεως πράγματα, ἱατρός καὶ ἰδιώτης Θουκ. 2. 48, πρὸλ. Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰππ. 9, Πλάτ. Θεαίτ. 178C, Νόμ. 933D.

ἰδιώτης ἢ τινὰ τέχνην ἔχων ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 221C, πρὸλ. Πρωτ. 312A· οὕτως, ἀντίθετον τῷ ποιητῇ, πεζογράφῳ, Πλάτ. Φαῖδρ. 258D, Συμπ. 178B· ἴδ. καὶ μὴδὲν αὐλήσειας ἐπὶ τῶν ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 327C· ὡσαύτως, κατ' ἀντίθετον πρὸς τὸν ἐξ ἐπαγγέλματος ῥήτορα, Ἰσοκρ. 43A· πρὸς ἡσυχάμενον στρατιώτην, Θουκ. 6. 72, Σεν. Ἰππαρχ. 8. 1· πρὸς τακτικὸν ἀσκητὴν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπὸμν. 3. 7, 7, 12. 4, Ἀριστ. ἸΙΟ. Ν. 3. 8, 8· πρὸς ἐπιτηδεύον ἐργάτην (δημιουργόν), Πλάτ. Σοφιστ. 221C, Θεαίτ. 174C: — ὡς ἐπὶ 13. ὄχλος, κατ' ἀντίθετον πρὸς τοὺς τεχνίτας, Πλούτ. Περικ. 12.

2) μετὰ γεν. πράγμα, ἀγύμναστος, ἄπειρος εἰς τι, Λατ. impers, rudis, ἱατρικῆς Πλάτ. Πρωτ. 345A, πρὸλ. Ἰππ. 30A· ἔργου Σεν. Οἰκ. 3. 9· ὡσαύτως, ἴδ. κατὰ τι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 5, 11· ἴδ. τὰ ἄλλα Ἡρωιδαν. 4. 12· ἴδ. ὡς πρὸς ἡλικίαν ἀγωνίζεσθαι Σεν. Κύρ. 1. 5, 11, πρὸλ. Λουκ. Πρὸδ. 81.

3) καθόλου, ἄπειρος ἀνθρώπος, ἀβέλματος, ἀμαθὴς, ἀντίθετον τῷ πενητάδεύμενος, Σεν. Ἀπομν. 3. 12, 1· ἂν τὲ δεῖνός λαχῶσιν ἂν τε ἰδιώται. Δημ. 50. 7· ἀνθρώπος ἀγύμναστος, δόκιμος, ἀντίθετον τῷ ἀσκητῇ, ἀσκητῇ, Σέξτ. Ἑμπ. π. Μ. 1. 284· ἀμαθὴς καὶ ἴδ., ἀντίθετον τῷ τεχνίτῃ, Λουκ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 29· πρὸλ. ἰδιωτικὸς II.

IV. ἰδιώται, αἱ πολῖται, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἔξωτοι, Ἀριστοφ. Βάτρ. 459, ἐνθα ἴδε τὸν Σχολιαστ.

ἰδιωτίζω, μετατρέπω λέγειν τινὰ εἰς τὸ κοινὸν ἰδιωτῆς γλώσσας, Εὐστ. 145. 10.

ἰδιωτικὸς, ἡ, ὄν, ἀνήκειν εἰς ἰδιώτην, σίτος καὶ ἑαυτοῦ (τοῦ τυραννεύοντος τῆς Μιλήτου Θρασυβόλου) καὶ ἰδιωτικὸς Πρὸδ. 1. 21· ἐς πύργον μέγαν, καταφυγόντα ἰδιωτικὸν 4. 184· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ βασιλικόν, Πλάτ. Κριτ. 117B· πρὸς τὸ πολιτικόν, ὁ αὐτ. ἐν Φαῖδρ. 258D· ἰδιωτικῇ τήρησιν, κατ' ἀντίθετον πρὸς τὴν Πάρεσιν, Δημ. 570, ἐν τῇ. σίτωνος οὐκ ἰδιωτικὸς, οὐχὶ ἐκ τῶν συνηθῶν, ἀλλὰ προσηνῶν μέγα τι, Σεν. Ἀν. 6. 1, 23· ἰδιωτικὸι λόγοι, ὑποθέσεις ἰδιωτικαί, Διόδ. Ἀλ. πρὸλ. Δημ. 56.

II. μὴ πεποιημένος κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, ἄεστος, ἄτεχνος, Πλάτ. Εὐθύδημ. 282D· πρὸλ. 278D· ἰδιωτικὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. Μείξ. 287, ἐν Ἰωνι 532D, Σέξτ. Ἑμπ. π. Μ. 1. 234· τὸ ἴδ. ἐν τῇ λέξει Ἀριστ. Παιν. 22. 7 κτλ. — ἐν τῷ Ἑπίρρ., μὴ φούλως μὴδὲ ἰδιωτικῶς Πλάτ. Νόμ. 966E, πρὸλ. 830E· ἰδιωτικῶς καὶ γελῶν ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύδ. 278D· ἰδιωτικῶς ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 391A· οὕτως, ἰδιωτικῶς τὸ σῶμα ἔχειν, ἡμεῖς τῶν σωματικῶν ἀσκήσεων, Σεν. Ἀπομν. 3. 12, 1· πρὸλ. ἰδιωτικὸς III.

ἰδιωτὴς, ἡ, ὄλῃ, τοῦ ἰδιώτης, κοινή, ἀναξία λόγου, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 11, 1· ἰδιωτὴς πόλις, ἀντίθετον τῷ θυμαμονίᾳ, οὐκ ἰδιωτὴς πόλις, ἀλλ' ἡγεμονίᾳ Ἀππ. Ἑμμελ. 4. 16.

ιερο-θήκη, ἡ, ἀποθήκη ἱερῶν πραγμάτων, ἱερὸν, Γλωσσ.
ιερο-θηλακία, ἡ, ἱερὰ λατρεία, Εὐσεβ. II. 818B.
ιεροθύσιον, τό, τόπος πρὸς τέλει ἱερῶν θυσιῶν, τὸ δὲ ὀνομαζόμενον παρὰ Μεσσηνίων ἱεροθύσιον ἔχει μὲν θεῶν ἀγάλματα κτλ. Πaus. 4. 32, 1.

ιεροθυτέων, τό, = ἱεροθύσιον, Ἐπιγρ. Ρόδου, Riv. arch. 1867, II. σ. 26.

ιεροθύτιω, προσφῆρι θυσίας, Πρακτικῶν π. Ἀπιστῶν σ. 82, Συλλ. Ἐπιγρ. 5546.
 II. γίνονται ἱεροθύτης, ἱεροθυτίσας, γενόμενος ἱεροθύτης, Ἐπιγρ. Ρόδου, N. Rhein. Mus. IV. σ. 185: αὐτῶν καὶ ἱεροθυτέων, ὧν ἱεροθύτης, Ἐπιγρ. Ἀμφίσσης, Bull. d. corr. hell. V. σ. 451.

ιεροθύτης [ῥ], ου, ὁ, θυσιάζων ἱερεὺς, Πaus. 8. 42, 12, Συλλ. Ἐπιγρ. 1297, 1536, κ. ἄλλ.

ιερόθυτος, ου, ὁ καθιερωμένος εἰς θεόν, ἱερόθυτος καπνός, ὁ ἐκ τῶν θυσιῶν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1265· ἱερ. θάνατος, ὁ ὡς θυσία προσφερόμενος ὑπὲρ πεκτρίδος ἢ ὑπὲρ ἱεροῦ τινος σκοποῦ, Πινδ. Ἀποσπ. 225.—τά ἱερόθута, θύματα, Θεοπόμπ. Ιστ. 79, Ἀριστ. Οἶκ. 2. 20.

ιερο-κατήγορος, ὁ, ἱερέων κατήγορος, Ἰω. Δαμασκ. Ἐπιστ. πρὸς Θεόδωρ. σ. 128, ἔκδ. Combef.

ιερο-καυτέω, προσφῆρι ὡς ὀλοκαύτωμα, Δ. Β. 51, 18.—Παθ., καίνομαι ὡς θύμα, Διδ. 20. 65.

ιεροκρητύκτω, εἶμαι ἱεροκρήρυς, Συλλ. Ἐπιγρ. 2982· -έω, αὐτόθι 43031k.

ιεροκρήρυκτος, ου, κρηρυθεὶς ἱερός, ἡμέρα Θ. Σουδ. σ. 720, ἔκδ. Μί.

ιεροκρήρυς, ὅκος, ὁ, ὁ κήρυς ἢ ὑπηρέτης ἐν θυσίᾳ, Δημ. 1371. 16, Ἐρμίας παρ' Ἀθην. 149B, Συλλ. Ἐπιγρ. 184, -5, 8h, 190-4, κ. ἄλλ.—Δωρ ἱεροκάρυξ, ὁ αὐτ. 2525h. 31.—Ὦν τῇ Ἐκκλησιαστ. γλώσσῃ, τὸ ἱεροκρήρυς τίθεται ἐπὶ τῶν ἱερῶν συγγραφέων, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν κρηρυτέων τὸν θεῖον λόγον ἐν τοῖς Χριστιανικοῖς ναύταις, Ἀριστέας 21, Μεσόδ. 348Δ, Εὐστ. Ἀντ. 613Δ, Διδ. Ἀλ. 553B, Συνέσ. 1413Δ.

ιερο-νόμος, ὁ, ἐπιμελητὴς ναυῶ, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκαι) 5703h, πρβλ. 6656h)· -νόμας (ἱερόμας ἱωδιδί) παρ' Ἰσχυ., ὡς ἱερμηνεύει: «τῶν ἱερῶν ἐπιμελούμενος».

ιεροκόρυς, ὁ, = νεοκόρυς, Μεσόδ. 364B.

ιεροκρυφίς, α, ου, ἱερῶς μυστηριώδης, ἱεροκρυφία (δηλ. εὐχὴ) Θ. Σουδ. σ. 1720, ἔκδ. Μί.—Ἐπιγρ. ἱεροκρυφίως, εἰς ἱερῶν μυστηριώδους τρόπου, Δαμασκ. Ὀκτώηχ.

ιερο-κτύπος, ὁ, ὁ φονεύων ἱερεὺς, Ἰω. Δαμασκ. II. 373C.

ιερα-κώμη, ἡ, ἱερὰ κώμη, Ἐπιγρ. Νουδ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5069.

ιερόλαμπρος, ου, λάμπων ἱερῶς, προσφῆτωρ Μανέθ. Ἀποτελεσμ. Δ'. 227.

ιερόλαος, ὁ, = ἱερεὺς, Σοφ. (Ἀποσπ. 55) παρ' Ἰσχυ.· Ἰδε Schmidt.

ιερό-ληπτος, ου, θεόληπτος, Μανέθων 4. 227.

ιερολογέω, Ἰων. ἱερολ-, συζητῶ περὶ ἱερῶν πραγμάτων, Λουκ. π. τῆς Σαρ. Θεοῦ 26, Ἰσχυ. M. 468. 14.
 II. εὐλογῶ γάμον, ἐπὶ τοῦ ἱερέως, Νικηφ. Κωνστ/πόλεως 1064B· ἐν τῇ Παθ., ἱερολογεῖται ὁ Ρωμανὸς τῇ Ζωῇ, ὡς λέγομεν νῦν στέφεται, Κεδρην. II. 485, 505. 19.

ιερολογία, Ἰων. ἱερολογίη, ἡ, ὁμιλία, λόγος περὶ ἱερῶν πραγμάτων, Λουκ. Ἀστρολ. 10, Συνέσ. 1272C, Διον. Ἀρεοπ. 92Δ, 377Δ, 429C.
 II. ἡ τέλεσις τῆς εὐλογίας τοῦ γάμου, = στεφάνωμα, Νικηφ. Κωνστ/πόλεως 860Δ, Δέοντ. Νεαρά 211, Κεδρην. II. 505, 21, κτλ.

ιερο-λόγος, ὁ ἱερολογῶν, ὁμιλῶν περὶ ἱερῶν πραγμάτων, Φίλων (Πυθλ. παρ' Εὐσεβ. III. 721)· ἱερὸς συγγραφεὺς, Διδ. Ἀλ. 681B, Διον. Ἀρεοπ. 709Δ.
 II. ὁ εὐλογῶν γάμον ἱερεὺς, Εὐστ. Πονημάτων. 64. 85.

ιερο-μάντις, ἡ, ἱερὰ, θρησκευτικὴ μανία, ἱερομανίαν ἀγειν Κλήμ. Ἀλ. 11.

ιερομάντης, ου, ὁ, = προφῆτης, Διδ. Ἀλ. 458Δ.

ιερομαντία, ἡ, = ἱεροσκοπία, μνημονεύει τὴν λέξιν ὁ Schneid.
ιερο-μάριτος, υρως, ὁ, ἱερωμένος μάρτυς, δηλ. πρεσβύτερος ἢ ἐπίσκοπος βασιανθεὶς καὶ φονευθεὶς ὑπὲρ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, Θεοφ. 8. 18, Φώτ. III. 56Δ, Νικήτ. Παρλ. 565D.

ιερομηνία, ἡ, (μῆν, μῆνη) ἡ ἱερὰ περίοδος τοῦ μηνὸς, αἱ ἡμέραι κατ' αἵς ἐγίνοντο αἱ μεγάλα ἑορταὶ καὶ αἱ ἐχθροπραξίαι διεκόπτοντο, ἱερομηνία Νεμέας, ἐπὶ τῶν ἐν Νεμέᾳ ἀγώνων, Πινδ. Ν. 3. 4· I. ἢ Πυθιάς Ἰππικρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 44· ἐν σπονδαῖς καὶ προσέτι ἱερομηνία Μουσ. 3. 56· ἐν σπονδαῖς καὶ ἱερομηνία αὐτῶν 95· ἱερ. ἀγειν Δημ. 710. 1· ὡσαύτως ἱερομηνία, τό, ἡ ἐορτὴ τῶν Κορινθίων ἐν Σπάρτῃ, Θουκ. 5. 54· Κατὰ Σουλ.· «ἱερὰ ἐορτὴ κατὰ μῆνα καὶ ἱερομηνία· αἱ ἑορταὶ αἱ ἡμέραι ἱερομηνία καλοῦνται».—Πρβλ., Ἰσχυ. ἐν λξί., Ἀρποκρ., Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 3. 1, κτλ.

ιερομνήματα, ὀχυρώματα Ἰσχυ.

ιερομνημόντω, εἶμαι ἱερομνήμων, Ἀριστοφ. Νεφ. 323, Συλλ. Ἐπιγρ. 1689, 1694, κ. ἄλλ.

ιερο-μνήμων, Δωρ. -μνάμων, ονος, ὁ, ὁ φυλάττων ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ πᾶν ὅ, τι ἱερὸν, εὐσεβεῖ σοι κέχρηται ἔρσστη καὶ ἔρκων ἱερομνήμονι Ἀλκίφρων 2. 4.
 II. ὡς εὐσιγιστ.,

1) ὁ ἱερογραμματεὺς ὁ περιπόμενος εἰς τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον ἐξ ἐκάστης πόλεως τῶν μετεχουσῶν τοῦ συνεδρίου, ἐπέμπετο δὲ μετὰ τοῦ πυλαγόρου (τοῦ πράγματι ἀντιπροσώπου ἢ πρεσβευτοῦ), Δημ. 276, 22 κέξ· συχνάκις μνημονεύεται ἡ λέξις ἐν Ἀμφικτυονικοῖς Ὑψηρίσμοι, Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 10 κέξ., 1689.-89b, 1711:—καθόλου, γραμματεὺς, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 7.
 2) ἄρχων τις ἔχων τὴν φροντίδα τῶν θρησκευτικῶν ὑποθέσεων, ὑπουργὸς τῆς θρησκείας, οὕτως εἰπεῖν, ὡς ἐν Βυζαντίῳ, Ψήφ. Βυζ. παρὰ Δημ. 255. 20, πρβλ. Πολύβ. 4. 52, 4.—ἐν Ρώμῃ, ὁ Ποντίφηξ, Διον. Ἀλ. 8. 55., 10. 57.

ιερο-μόναχος, ὁ, μοναχὸς ἱερωμένος, δηλ. ἱερεὺς ἄγαμος, διότι ὁ ἔγγαμος καλεῖται πρεσβύτερος, Εὐχολόγ., πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 8729, 8764.
ιερό-μυρτος, ἡ, = ὕψιμουραίνη, Διοσκ. 4. 146.

ιερο-μύστης, ου, ὁ, «ὁ τὰ ἱερὰ μυστήρια εἰσαγόμενος» Σουλ., Φώτ· ὁ τὰ ἱερὰ μνησκόμενος, Διον. Ἀρεοπ. 681D, Μαξ. Ὁμ. Σχόλ. 216C.—Καθ' Ἰσχυ.· «ιερομύστα· ἱερὰ μυστήριον».

ιερόν, τό, ἴδε ἱερός III. 2.

ιερονικέω, εἶμαι ἱερονίκης, νικῶ ἐν ἱεροῖς ἀγῶσιν, Ἐπιγρ. Δαφνισίων ἐν Μείν. sur uno mission au mont Athos σ. 120.

ιερο-νίκης [νί], ου, ὁ, νικητὴς ἐν ἱεροῖς ἀγῶσι, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 30, καὶ συχνάκις ἐν Ἐπιγρ. (ἐν τύπῳ -νέικης), Συλλ. Ἐπιγρ. 765, 1889, 2813 κ. ἄλλ.—Δωρ. -νέικας, 1418.

ιερο-νόμος, ὁ, = ἱεροδιδάσκαλος, Διον. Ἀλ. 2. 73, Συλλ. Ἐπιγρ. 3595. 20., 3597b.

ιερο-νουμηνία, ἡ, ἡ ἐορτὴ τῆς νομηνίας, «ιερομηνίαν δὲ λέγουσι κατὰ συντηρησιν τὴν ἱερονομηνίαν, αἱ γὰρ τῶν μηνῶν ἀρχαὶ ἱερὰ εἰσι τοῦ Ἀπόλλωνος» Σχόλ. εἰς Πινδ.

ιεροπαράδοτος, ου, ὁ ἐξ ἱερᾶ παραδόσεως, ἱεροπαράδοτα λόγια Εὐστ. Θεσσ. εἰς Μαν. τ. Κοριν. παρὰ τῷ Taf. de Thes. σ. 423.

ιερο-παρέκτης, ου, ὁ, ὁ ὑπηρετὴς τοῦ ἱερέως, Συλλ. Ἐπιγρ. 5763 καὶ προσθήκαι.

ιερόπλαστα, τά, καὶ -πλαστία, ἡ, = ἱερό-γραφα. -γραφα, Διον. Ἀρεοπ. 124Δ, 141Δ.—Ἐπιγρ. ἱεροπλαστώς παρὰ τῷ αὐτῷ 137Δ.

ιερόπνευστος, ου, ὁ, ἱεροπνευσμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, Θ. Σουδ. σ. 801, ἔκδ. Μί.

ιεροποιέω, ὑπηρετῶ ὡς ἱεροποιός, προσφῆτωρ θυσίας, ἱεροποιήσεν τῇ Ἀθηνᾷ Συλλ. Ἐπιγρ. 99. 6· ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας Ἀντιφῶν 146. 39, πρβλ. Πλάτ. Λύσ. 207D)· μετ' αὐτ., ἱερ. εἰσιτήρια ὑπὲρ τῆς βουλῆς Δημ. 552. 2.
 II. θυσιάζω, τι ἱεῖς, Ἐπὶ σ. 113. 2) ποιῶ τι ἅγιον, Κλήμ. Ἀλ. 71· θεοποιῶ, Ἀριστοτ. 1. 191.

ιεροποιία, ἡ, ἐπιμέλεια, φροντίς περὶ ἱερῶν τελειῶν, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 10, 23, Συλλ. Ἐπιγρ. 4029.

ιεροπολιμν, ενος, ἡ, ἱερὰ ποιμῆν, Ἰγνάτ. ἐν βιβλ. Νικηφ. σ. 194. 25, ἔκδ. De Boor.

ιεροποιός, ου, (ποιέω) ἐπιμελητὴς ἱερῶν τελειῶν, Λατίν. sacristanus· ἐν Ἀθῶναις ἱεροποιοὶ ἦσαν τέτα ἄρχοντες, εἰς ἐξ ἐκάστης φυλῆς, ὧν ἕκαστος ἦτο νὰ ἐξετάζωσι τὰ θύματα μήπως εἶχαν μωμὴν τινα, καλούμενοι καὶ μωμοσκόποι, Πλάτ. Λύσ. 207D, Δημ. 47. 13, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 19· ὁ αὐτ. ἐν Ἀθῶν. Πιολ. (σ. 78. 7 ἔκδ. Blaks) λέγει· «κληροὶ δὲ (δηλ. ὁ δῆμος) καὶ ἱεροποιοὺς τέτα, τοὺς ἐπὶ τῷ ἐκθύματι καλούμενους, [οἱ] τὰ τε μαντευτὰ ἱερὰ θύουσιν, καὶ τὴν καλλιερῆσαι δέη, καλλιεροῦσι μετὰ τῶν μάντε[ων]· κληροὶ δὲ καὶ ἐτέρους τέτα, τοὺς κατ' ἐνιαυτὸν καλούμενους, οἱ θυσίας τε τινὰς θύουσι, [καὶ] τὰς πεντατηρίδας ἀπὸ τῶν διοικοῦσι πλὴν Παναθηναίων»· διακρίνονται δὲ τῶν ἱερέων, Συλλ. Ἐπιγρ. 76. 13, πρβλ. 115. 13., 120. 14, κ. ἄλλ.—οἱ ἱεροποιοὶ τῶν σεμνῶν θεῶν ἦσαν ἄλλοι, Δημ. 552. 6., 570. 5, Δεινάρχ. παρὰ τῷ Μεγάλῳ Ἐνυμολόγῳ 408 ἐν τέλ.—ὑπῆρχον ἥμικοι τοῦτο καὶ ἀλλαχοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2056. 22, 2157, 2953, κ. ἄλλ.
 II. ὁ θυσιάζων, Διον. Ἀλ. 1. 40.

ιερο-πομπός, ὁ, ὁ πομπὸς ἱερῶν πραγμάτων, Φίλων II. 224, 42., 558, 10.

ιεροπρακτεῖω, τελῶ τὰ τῆς θείας λατρείας, ὡς τὸ ἱεροποιέω, Πλατων. ἴδε Στεφ. Θεσ. ἐν λ. ἱεροποιεῖω.

ιερο-προπῆς, ἔς, ἐμπρέπων εἰς ἱερὸν τόπον, πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, σεβάσμιος, Πλάτ. Θεῶν. 124D, Λουκ. ἱεροπραπέστατος Ξεν. Συμπ. 8, 40.—Ἐπιγρ. -πῆς, Στεφ. 667, ἱεροπῆς παρ' Ἰωσήφ. κατὰ Ἀππλων. 1. 20 (·), Συλλ. Ἐπιγρ. 2270. 21.—Καθ' Ἰσχυ.· «ιεροπρεπῶς· σεπρεπῶς».

ιερο-πρόσπολος, ὁ, ἱερός θεράπων, ἱερεὺς, Πτολ. Τετράδ. σ. 150.

ἡνίοξε ὅτι τοῦ οἰκοδομηματος τοῦ ναοῦ κατ' ἀντίδιαστολὴν πρὸς τὸ πέμενος, ἐστὶ δὲ ἐν τῷ ταμένει., Ἱερὺν κτλ. Ἱερδ. 2. 112, πρβλ. θ. 65· ἄλλ.' ἡνίοξε ἀνευ ἀντίδιαστολής τινας πρὸς τὸ διπλοσ καί τέμνορος. ἐς Διδε στρατοῖον ἱερὺν, μέγα τε καὶ ἁγίουν ἀλοσσ πλατανιστόιον Ἱερδ. 5. 110., 7. 187· ἡνίοξε τίθεται ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν ἱερῶν οἰκοδομῶν κατ' ἀντίδιαστολὴν πρὸς τὸ ναός η νεός, δ αὐτ. 2. 170, Θουκ. Α. 90., β. 18; σημάς, χρηστήριον.
3) ἱερὺν τῆς ἑλικης, ἢ ἱερὰ ἀρχή του δικαίου, Νύρ. Ἐλ. 1002.
IV. ἱσαίρεται φράσεις μεθ' Ὄμ., **1)** παροίμα, ἱερὰ ἀγκυρα, δηλ. ἡ ἐσχάτη ἥλιος τινας, Λουκ. ἐν Αἰτ Τραγ. 51, ἐν Δραπέτ. 13, Πολυδ. Α', 93, Παροιμίαι. σ. 40, κτλ.— λέγειται συμβουλὴ ἱερὺν χρᾶσι εἶναι, ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ καθήκοντος τῶν συμβούλων, Πλάτ. Θεταγ. 122, Α, πρβλ. Πλάτ. Ἐπιστ. 321C, Σεξ. 5. 6, 4, Λουκ. Επηόρ. Διδασκ. I. Παροιμία. σ. 318— τὸν δέ ἱερὰς κινεῖται, ἔδε γραμματ. III.
2) ἱερὰς ἱχθύος, δ αὐτὰ πιάς ἐν καλούσι καὶ ἄνωστα, Ἀριστ. π. τὰ ζώα. Ιστ. 9. 37, πρβλ. Ἑσυχ., 282E, Πλούτ. 2. 981D.
3) ἡ λ. λόχος, ἔδε ἐν λ. γόχος.
4) ἱερὰ νόσσα, ἢ ἐπιληψία, Ἱερδ. 9. 33, Ἱανπ. π. Διέρ. 291, ἔδε ἐν λ. θαλαμήζικμαι· ὠσαύτως καλοῦμεν μαλαλήν, Ἥρακληα, Ροῦα Οἶκ. Ἱανπ. ἐν λ. ἱερή.— ἡ νόσσα ἣτο ὠσαύτως ἢ λέπρα, Vales. Εὔστ. Έκκαλ. Ιστ. Α. IV.
5) ἢ ἡ δόδος, ἢ ἡ ἐξ ἀλειφούς ἀγορός, Ἱερδ. 6. 64, ἕθοδα ἔδε Wess.· ὠσαύτως ἢ ἀπ' ἀθηνίδας ἢ Ἐλευσίνα, ἧν ἐπορεύονται αἱ γυναῖκες, Κραντίους ἐν ἀδελπάτειον 15, ἔδε Πaus. 1. 36, 3, Ἀρποκρ. ἐν λ. ἐ. καὶ ἤ ἐξ Ἠλιδος εἰς Ὀλυμπόν, Paus. 5. 25, 7.
6) ἡ δοτέων, οὗ βασιλεῦς, τὸ θεῶτων τις σπονδυλικῆς στῆλης ὑστάτον, τὸ ἱερὺν ὑστάτω, Πλούτ. 2. 981D, Γαλλην., κτλ.
7) ἡ ἱερὰ (δηλ. τρίηρης), ἦν ὁ Ἀθηναῖοι ἐπεμπον εἰς ἄλλον, ἢ ἡ Σαλαμίνια ἢ ἡ Ἱέραλος, Δαρμ. 50. 1.
8) συχνάκις ἐν τῇ γεωγραφίᾳ, ἱερὰ ἄκρα, ἐν τῇ Δυτικῇ, Στρέβο, 666· ἡ ἀκριτήριον, ἐν τῇ Ἰονική, τὸ τοῦ ἁγίου Ἰκεντίου, αὐτότε 106· ἱερὰ νήσος, μία τῶν Ἀπαραιίων νήσων, Θουκ. 3. 88, κτλ.— ἡ ἵρος, ἐν τῇ Θριακήϊ Χερσονήσῳ, κτλ.
V. Ἐπίερ. ἱερῶς, ἁγίως, Πλούτ. Λευκούργ. 27. Ἦτο ἢ ψυσε βραχυ καὶ ἐρίποτε αὐτῷ παρ'. Ἀγε. πλην τοῦ καθερωμένων. Δίσχαλ. Εὔρ. 304—ἀλλ' ὁ Ὁμ. καὶ ὁ Πρ. μηχανώσασιν αὐτὸ ἐν ἕρει γάρυν τοῦ μήτρον, ὡς ἐν τῷ εἰλεῖ τῶν ἱερατέρων, Ἱερὺν Ἡΐαρ, ἱερὰ ῥέζειν, ἀλφίτου ἱερὺν ἀκτῆ- ὀσω καὶ ἐν τινι λιρικῷ χωρίῳ, Εὔρ. Μάχη, 160, καὶ ἐν τοῖς συνέτοις, ἱεραγωγός, ἱεροσάλληξ, ἱερώφωνος. Ἀλείποτε ἔ ἐν τῷ συνηρ. τύποι ἱέρως ἢ τύπος αὐτός καλοῦμενος καθόλου Ἴωνι, εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἑπικ. χάριν τοῦ μείτρον: ἐφαίνεται ἐν τοῖς ἀριστοῖς Ἀντιγράφοις τῶν Ἀγε. ποιητῶν καὶ καὶ δ φρονεῖ δ Δινδ., ἦν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ. (πλην τοῦ πρώτου ποδοῦ τοῦ τριμέτρου), πρὸς ἀποφυγὴν ἀναλογισμάτων πεδιάν, ἔδε εἰς Διοχέλ. Θέβ. 268, Λεξικ. Δισχύλ. ἐν λ.— ὠσαύτως ἐν λιρικοῖς χωρίοις τῆς κομμωδ., ἔδε εἰς Ἀριστοτ. Ἱανπ. 301, ἕθοδα τοῖ τῶν θεῶν ἱερὰς ἔχοντά· δακτύλοι· ἀντὶ τραχίου, εἰναι· ἀπαράδεικτον, Σρ. 308].
Ιερὺς, Δαρμ. ἱερὰς, β.— ἱερούς ἡ ἱεροδόλους. Σούτ. Ἐπιηγρ. 13, 1487, 2339b (προσοῦχαι), κ. ἄλλ.
ἱερός, δ, μὲν Δηλών, Bull. d. cor. hell. V. σ. 29, πρβλ. CIA. I. 283.
ἱερο-σολομνητής, ὁ, ὁ σαλπίζων ἐν καιρῷ θυσιαις, οὐ ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς (τῇ σαλπγγι χαρμόμενος) ἱεροσολμνητής· ὁμοῖον δὲ τὸ ἱερὺς σαλπικτης, διακουπέντων σοφόμας Πολυδ. Α', 87, Σούτ. Ἐπιηγρ. 1060, 2083· ἱεροσολμνητής 5763.
ἱεροσολμνημα, ἢ ἱεροσολμνημα, Mss., Osmphr., ἱερέζω τὰ θύματα, μαντεύνομαι ἐξ αὐτῶν, Πολυδ. Δ' 9, ὁ ἱερ. μόσχωι, μαντεύσονται ἐκ τῶν ἱεροσολμνημαχοῦ, Διδό 170,
ἱεροσολμνια, ἡ, κανεῖλαι ἐν τῶν πηλόγων θυμαιο, Apat haumicéinn, Ἱανπ. π. Διατ. Όλ. 384.
ἱεροσολμνης, ον, ὁ ἱερέζων τὰ θύματα, μάντις, Αστ. haum-xmca, Διον. Ἀλ. 2. 22, Σούτ. Ἐπιηγρ. 5763· ὕμνον ὃ ἱεροσολμνον ἀνδρόων Ὅρη· Ἰων. I. 23,
ἱεροσολμνια, ων, τά, ἡ πόλις ἱεροσολμνη, ὡ ἡ μητρόπολις τῆς Ἰουδαίας, ἢ Σόλμου ἀκυλιστο ἀπὸ τῶν Σόλμων ὄρωντες Στρίφ, Ihz. ἐν λ., Στρέβο 759, κτλ., Ἰώνην. κατὰ Ἀπίλανς I. 14, π. 446, κτλ., Ἔβδ. (Γωβ. Α', 3, Δ'. Μακα. Α', 14 κ. ἄλλ.), Πολυδ. 16. 39, 4.— ἱεροσολμνητής, ὁ πολίτης, Ἔβδ. [Σερ. N. 271, Εὐκχιγ. κ. Μάρκ. α. 5, κατὰ Ἰω. ε', 25, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. II. 4. 7, κτλ.— θηλ. ἱεροσολμνήτριας, ἑδως, ἡ, Ρεντία 74, 16 καὶ ἱεरोσολμνητής, ἑδως, ἡ, Χρησμ. Σουβύλ. 12. 103.— Κατὰ τινες γραπτῶν ἱεροσολμνια μετὰ ψεύδον πινύματος.
ἱεροσολμμος, ὁ, ὁ νομιζόμενος οὐρητικός τῶν ἱεροσολμνων, Πλούτ. 2. 566G.
ἱεροσολμνέται, ἂ) ἐν τῷ πηλίῳ, οἱ ἱεροσολμνοί, = αἱ ἱεροσολμνείται. Αυσιμαχ. παρὰ Ἰωσήφου κατὰ Ἀπρίλιους I. 14.
ἱερο-στολέτης [α], υν, ὁ, δ ἱπιστάτης, ἐπιμελητής ἱερῶν ἱερῶν ἢ τοῦ ἱεροῦ, Ἔβδ. (Δ'). Ἐσθρ. Ζ' 21).
ἱερο-στολμια, τά, πηλίμα Ὁσιακὸν περὶ ἱερῶν στολμν, Σουτ. ἐν λ. Ὁρφεύς (B),
ἱερο-στολμστής, οὐ, ὁ (στολμς) τῷ ἱπομ., Παρσύρ, (περὶ Ἀποχρ.) Εὐψύλ. 1. 8.
ἱεροσολμνία, ἡ, ἡ πόλις ἱεροσολμνη, ὡ ἡ μητρόπολις τῆς Ἰουδαίας, ἢ Σόλμου ἀκυλιστο ἀπὸ τῶν Σόλμων ὄρωντες Στρίφ, Ihz. ἐν λ., Στρέβο 759, κτλ., Ἰώνην. κατὰ Ἀπίλανς I. 14, π. 446, κτλ., Ἔβδ. (Γωβ. Α', 3, Δ'. Μακα. Α', 14 κ. ἄλλ.), Πολυδ. 16. 39, 4.— ἱεροσολμνητής, ὁ πολίτης, Ἔβδ. [Σερ. N. 271, Εὐκχιγ. κ. Μάρκ. α. 5, κατὰ Ἰω. ε', 25, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. II. 4. 7, κτλ.— θηλ. ἱεροσολμνήτριας, ἑδως, ἡ, Ρεντία 74, 16 καὶ ἱεροσολμνητής, ἑδως, ἡ, Χρησμ. Σουβύλ. 12. 103.— Κατὰ τινες γραπτῶν ἱεροσολμνια μετὰ ψεύδον πινύματος.

ιερο-στόλος, ὁ, Ἀιγύπτιος ἱερεὺς ἔχων τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἱερῶν στολῶν, Πλούτ. 2. 351B, Ένθα ἔδε Wyttenh.

ιεροσυλήτω, κλέπτω, ληστεύω ναὸν, πράττω ἱεροσυλίαν, 'Αριστοφ. Σφ. 845, 'Αντιφῶν 130. 22, Πλάτ., κλ. II, μετ' αὐτ., ἱεροσυλήσαντες τὰ ὅπλα, ληστεύσαντες τὰ ἱερὰ ὅπλα, Δημ. 1318. 27, πρὸς Δ. Λυκούργ. 167. 16· ἀλλὰ, ἱεροσυλῶ τὰ ἱερὰ, ληστεύω, διαρπάζω τοὺς ναοὺς, Πολύβ. 31. 4, 10.

ιεροσύλημα, τὸ, ἱερόσυλος διαρπαγή, κλοπή δι' ἱεροσυλίας, ἱεροσύλια, γενόμενων δὲ πολλῶν ἱεροσυλημάτων κατὰ τὴν πόλιν 'Εβρ. (1^η Μακκ. Δ', 39).—Καθ' 'Ησούχ., «ιεροσυλημάτων» τῶν κλοπῶν τοῦ ἱεροῦ.

ιεροσύλησις, εὖς, ἡ, σύλησις ναοῦ, ἱεροσύλια, Διόδ. 16. 14. **ιεροσύλια**, ἡ, = τῷ προηγ., Ξεν. 'Απολ. 25, Πλάτ. Πολ. 443A, κ. ἄλλ.

ιεροσυλικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς ἱερόσυλον, Εὐστ. Πονημάτ. 72. 9., 157. 75.

ιερό-σύλος, ὁ, (συλῶ) ὁ συλῶν ναόν, Λατ. sacrilegus, 'Αριστοφ. Π. 30, Αἰσίας 185. 13, Πλάτ. Πολ. 344B, κ. ἄλλ. II, ἐπὶ πραγμάτων, τὸ λαμβανόμενον δι' ἱεροσυλίας, ἱεροσύλοισι καὶ πικραῖς παροψίσι Εὐδουλ. ἐν «'Αμαλθείᾳ» 1. 4.

ιερο-ταμίαις, αὐ, ὁ, ταμίης ναοῦ, Σὺλλ. 'Επιγρ. 4512. -13. -10. -95.

ιεροταμιεύω, εἶμαι ταμίης ἱεροῦ, δηλ. ναοῦ, ἱεροταμιεύσαντος (τοῦ δεῦα), 'Επιγρ. Ρόδου N. Rhein. Mus. IV. σ. 185· ἱεροταμιευσάμενων (τῶν δεῦα) 'Επιγρ. 'Εφέσου ἐν Bul. de Corr. Hell. 1. σ. 201.

ιερο-τελεστής, οὗ, ὁ, = ἱερομύστης, περὶ τοῦ Χριστοῦ, Διον. 'Αρεπ. 20011, 3761D, 377A.

ιερωτελεσία, ἡ, ἡ τέλεσις ἱερῶν τελετῶν, ἀγιοστεία δὲ ἡ ἐρωτελεσία Σουίδ. ἐν λ. ἀγίασμα, Σωφρόν. 3983B, = ἱερολογία, Δέοντ. Νεαρ. 211.

ιερωτελεστικὴ, ἡ, ὄν, κατέλληλος πρὸς τέλεσιν ἱερῶν τελετῶν, 'Εκκλ.

ιερό-τευκτης, οὐ, κατεσκευασμένος ἱερός ἢ χάριν ἱερωτελεσιῶν, οἶκος Ἀνδρ. Κρήτ. 18. 126.

ιερότης, ἡ, ὡς τὸ ἀγιοτής ἢ ἀγιοσύνη, Λατ. sanctitas, ὡ, προσωμυμία, 'Τζιζ. 'Επιστ. 1. σ. 267.

ιερό-τροχος, οὐ, ἄρμα ἱερ., ἱερὸν ἄρμα, 'Ορφ. 'Υμν. 13. 2.

ιερωτύπια, ἡ, ἱερὰ τελετή, 'Εκκλ.

ιερωτύπος, οὐ, ὁ ἔχων ἱερὸν τύπον, ἐπὶ ἱερῶν εἰκόνων, 'Εκκλ.

ιερουργία, ἐκτελὼ ἱερὰς τελετάς, Φίλων 2. 94, κτλ. II, μετ' αὐτ., ἱερουργεῖν τὴν κλῆσιν, στρωνύναι τὴν ἱερὰν κλῆσιν (ἢ πρῶταις τῆς ἱερᾶς κλῆσης ἢ ἐορτῇ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, ἐν ἡ κοσμησάντες τὰς τῶν θεῶν κλῆνας παρετίθεσαν αὐτοῖς θολήν), Σὺλλ.

'Επιγρ. (πρὸς αὐτ.) 4518· σφάζω τὸ πρὸς θυσίαν ἱερεῖον, σφάζει δὲ τὸ ἱερουργεῖν τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, ὑψηροῦντα εἰς τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, 'Επιστ. π. Ρωμ. 16· ἱερ. σωτηρίαν τινὸς ἰνῆγ. Νεαρ. 5· οὕτως ἐν τῷ Μίσω τύπῳ, ἱερουργίας ἱερουργεῖσθαι Πλούτ. 'Αλ. 31.—Παθ., τὰ ἱερουργηθέντα, αἱ γινόμεναι θυσίαι, 'Πρωδιαν. 5. 5· ἱερουργοῦμενοι βωμεῖ, ἐπὶ τῶν ὁσίων κρυσσεύονται θυσίαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀμειλούμενοι, Πορφύρ. πρὸς Μαρτίλλαν σ. 34.

ιερωργία, τό, = τῷ ἱερῷ, 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 8. 4, 5.

ιερουργία, ἡ, ὁρηκευτική τελετή, θυσία, 'Πρόδ. 5. 83 δις (ἐνθα τὸ ἱερ. ἐρουργεῖται, οὐχὶ ἱερωργεῖται, εἶναι ὁ ἀληθὴς τύπος), Πλάτ. Νόμ. 774B.

II, **λαετουργία**, Εὐσέβ. II. 1196B, Κύριλλ. 'Αλ. X. 314C, Σωφρ. 3981C, D.

ιερουργικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ἱερουργίαν, ἱερουργικὴ μάχαιρα Σχλ. εἰς Εὐρ. 'Ορ. 195.—'Επίρρ. ἱερουργικός, Γερμ. Kain/pόλις σ. 736, Εὐδ. Mf.

ιερουργός, ὁ, (* ἔργον) θυσιαζὼν ἱερεὺς, οὗτος, Καλλ. 'Αποσπ. 450 (ἐν τῷ 'Επικ. τύπῳ ἱερουργός, 'Αμμόνιος σ. 92.—'Εν 'Επιγρ. Κρήτης (Mus. II III, σ. 697) ἀπαντᾷ καὶ τύπος ἱερουργός.

ιερουσαλήμ, ἡ, ἁλ.ιτ., τὰ ἱεροσύλια, 'Ιωσήφ. κατὰ Ἀπ. πλινος 1. 22, σ. 455, κλ.

II, **ιεροφάντης**, εἶμαι ἱεροφάντης, Λουκ. 'Αλλ. 39.

μεταβ., ἐκτελῶν, διδάσκων ὡς ἱεροφάντης, 'Πρακτεῖς Ἀλλ. 64.—Παθ., τοὺς ἱεροφάντηθέντας λογιζομένους τοῦ Θεοῦ, τοὺς ἐμπνευσθέντας, Φίλων 1. 194.

ιεροφάντης, ἱων. ἱεροφάντης, οὐ, ὁ, (φαίνω) ὁ διδάσκων τὴν τέξιν τῶν θυσιαζόντων καὶ τῆς λατρείας, ὡς τὸ ἱερομνηστής, ἱερ. τῶν χθονίων θεῶν 'Πρόδ. 7. 153· ὁ τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια μὴν ἱερέως, Σὺλλ. 'Επιγρ. 123. 48, Αἰσ. 103. 21, 'Ισαί. 64. 18, Πλούτ. 'Αλ. 33· ἐν Ἀθήναις, ὁρηκευτικὸς τις ἄρχων, Σὺλλ. 'Επιγρ. 183. 190-4, 197, κ. ἄλλ.—ἐν Ρώμῃ, ὁ Pontifex Maximus, Διον. 'Αλ. 2. 73. 3· 36 ὁ δὲ μέγιστος τῶν Ποντιφικῶν, οἶον ἔξηγητοῦ καὶ προφήτου, μᾶλλον δὲ ἱεροφάντου τάειν ἐπέχει Πλούτ. Νουμ. 9· κατὰ τοὺς χριστιανικοὺς χρόνους, ἱερεὺς, 'Ελλ. 'Επιγρ. 1068. 13.—Καθ' 'Ησούχ. = ἱεροφάντης· μυσταγωγός, ἱερεὺς ὁ τὰ μυστήρια δεικνύων, πρὸς Πολύβ. Δ', 35.

ιεροφάντης, ἡ, τὸ ἄξιωμα τοῦ ἱεροφάντου, Πλούτ. 'Αλ. 34.

2) ἡ ἀποκαλύψις ἱερῶν πραγμάτων, Κλήμ. 'Αλ. I. 112C, 1216C.

ιεροφάντικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ἱεροφάντην, στέμματα Λουκ. 'Αλλ. 60· βίβλοι ἱερ., Λατ. libri iherosolimiticos, Πλούτ. Νουμ. 22.—'Επίρρ. -κός, Λουκ. 'Αλλ. 39.

ιεροφάντης, εὖς (ἔδε Κόντου Γλωσσ. Παρ. σ. 196), ὁλ. τοῦ ἱεροφάντης, τῇ ἱεροφάντιδι Πλούτ. Σὺλλ. 13, Σὺλλ. 'Επιγρ. 432, 435.—Κατὰ Φωτίον· «ιεροφάντιδες» αἱ τὰ ἱερὰ φαίνονται τοῖς μυστημένοις.—'Ο προπαροφύγον. τύπος ἱεροφάντης εἶναι ἐσφαλμέν.

ιεροφάντρια, ἡ, ὡς τὸ ἱεροφάντης ὁλ. τοῦ ἱεροφάντης, Hierophantia ἐν τινι Λατ. 'Επιγρ. παρὰ τῷ Gruter. σ. 309.

ιεροφάντωρ, ορος, ὁ, = ἱεροφάντης, 'Ιουλιαν. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. 'Ιουλιανός, 'Επιγρ. τ. 1. σ. 1059, κλ.

ιεροφειγής, εἰς, ὁ ἐκπέμπων ἱερὸν φέγγος, ἔχων ἱερὰν λάμπιν, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 195.

ιερο-φοιτῶ, φοιτῶ εἰς τὰ ἱερὰ, ἐπισκέπτομαι ναοὺς, Πτολ. Τετράβ. σ. 158, 20.

ιερο-φόρος, οὐ, ὅδε ἱεραφόρος.

ιερόφρων, ὁ, ἡ, ἱερὰ φρονῶν, Μιχ. μοναχ. ἐν βίβ. Θ. Σταυδ. σ. 265, ἐκδ. Mf.

ιερωφύλακειον, τό, μέρος ἐνθα φυλάττουσιν ἱερὰ σκεύη, Διον. 'Αλ. 2. 70.

ιερο-φύλαξ [ϋ], ποιητ. ἱρ-, ἄκος, ὁ, φύλαξ ναοῦ, = ναοφύλαξ, Λατ. aedituus, Εὐρ. I. T. 1027 (ἐκ διορθώσεως τοῦ Markl.), Σὺλλ. 'Επιγρ. 5545.

2) ἐν Διον. 'Αλ. 2. 73 ἱσοδυναμεῖ τῷ Λατ. pontifex.

ιερό-φωνος, οὐ, ὁ ἐκπέμπων ἱερὰν φωνήν· ὡς οὐσιαστ., πιδαν. ὁ ἀπαγγέλλων τοὺς χρησμούς ἱερέως, ὑποφάντης, 'Επιγρ. Διγυπ. ἐν Σὺλλ. 'Επιγρ. 4684, πρὸς 6000.—παρὰ Σουίδ. καὶ Φωτ. ἱερωφώνεται διὰ τοῦ μεγαλόφωνος.—πρὸς ἱερωφώνος.

ιεροφωρῶ, = ἱεροσυλῶ, 'Επιγρ. Ὠλένου Ἀχαΐας, Bull. d. Corr. Hell. II, σ. 98.

ιερό-χθων, ποιητ. ἱρ-, ὁ, ἡ, ὁ ἐξ ἱερᾶς γῆς, οὗ θέμις ἀμύβλ. νέκυσι βαλεῖν ἱερόχθονα βῶλον Ἀνθ. II. παράρτ. 50. 27.

ιερο-ψάλης, οὐ, ὁ, ὁ ἱερός ψαλμωδός, ἱεροψάλτης Δαδὶς Βασιλ. τμή. 2. σ. 72· Ἰωσήφ ἐν 'Ιουδ. 'Αρχ. 12. 3, 3.

2) ὁ ἐν τοῖς ναοῖς τῶν Χριστ. ψάλλον, ὁ ἱεροψάλτης μοναχὸς Εὐσταθ. Πονημάτ. 323, 94.

ιερό-ψυχος, οὐ, ἔχων ἱερὰν, εὐσεβὴ ψυχήν, 'Ιωσήφ. Μακκ. 17.

ιερόω, Διρ. ἱερόω, (ἱερός) καθιστῶ τὴν ἱερὸν, καθιερῶ, ἀφιερῶ, ἀνατίθημι, Πλάτ. Νόμ. 771B· τῆς γῆς, τὰν Ἀμφικτιόνες ἱερωσαν 'Επιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Σὺλλ. 'Επιγρ. 1688. 16.—Παθ. παρ. κμ. ἱερωσθαι Θουκ. 5. 1.—ἐν τῇ μετοχ. ἱερωμένος, ἀφιερωμένος, ἱερός, Διόδ. 'Εκλογ. Βατ. 116. 12, Διον. 'Αλ. I. 57. 10, κτλ., Πλούτ. 2. 403F.—Παρὰ τοῖς 'Εκκλ. Συγγρ., ἱερεύς, κληρικὸς, ὡς καὶ νῦν, Εὐσ. II. 956C, IV. 81C, κλ.

ἱερωμα, τό, πρῶγμα καθιερωμένον εἰς τὸν θεόν, προσφορά, 'Εβδ. (B' Μακκ. 16, 40).—Καθ' 'Ησούχ. = ἱερόμα, τὸν κόνον Ἀδάμιν, ὅν τινες μαζλὸν (ἢ) σκύλλον.

ἱερωμυεῖω, καλῶ δι' ἱεροῦ ὀνόματος, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν 'Ἐπιστ. (Iuxta Misc. I. 60, καὶ Notitt. Mss. τ. 6, σ. 541), Εὐστ. Πονημάτ. 115. 1.

ἱερωμυία, ἡ, ἱερὸν ὄνομα, Εὐστ. Πονημάτ. 40, 90.

ἱερωμύμος, οὐ, (ὄνομα) ἔχων ἱερὸν ὄνομα, Λουκ. Λεβ. 10.

ἱερώς, 'Επίρρ., ὅδε ἱερός V.

ἱερωστέ, ἱων. ἱρωστέ, 'Επίρρ., κατὰ τρέπον ἱερὸν, ἱερός, ὁσιος, εὐσεβούς, Ἀνακρ. 146.

ἱερωσύνη, ἱων. ἱρωσύνη, ἡ, τὸ ἄξιωμα τοῦ ἱερέως, 'Πρόδ. 3. 142, κ. ἄλλ., καὶ Ἀττ. = ἱερωσύνης μετασχεῖν Δημ. 1376. 18, 'Αριστοτ. Ἀθηναίων Πολιτεία 31. 18., 61, 19., 84. 6.—ἐν τῷ πληθ., ἱερατικὰ ἔργασια, θυσίαι, τελεταί, Σχλ. εἰς Ἀριστοφ. Κῆρ. 923 ἔδε ἐν λ. κληρώ 1. 3.—Παρὰ τοῖς 'Εκκλ., ὁ χριστιανικὸς κληρὸς, οἱ ἱερεῖς, 'Αμμόνιος I. 668D, II. 824B, 'Ιω. Χρυσ. I. 382B, κλ.—ἀπαντᾷ καὶ διὰ τοῦ ο. ἱερωσύνη Σὺλλ. 'Επιγρ. 2264p. σ. 1036, ὡς καὶ ἐν Θεοφρ. 'Ιστ. Φυτ. 4. 5, 3.

ἱερώσυνος, ἡ, οὐ, ἱερατικός· ἱερώσυνα, τό, τὸ μερίδιον τοῦ ἱερέως ἐκ θυσίας ἢ ἐκ τῶν προσφερομένων μερῶν, Ἀμειφίας ἐν Ἀκρόνῳ 3, ἀλλὰ κατὰ τὰ Δ. B. 41, καὶ τοῖς θεοῖς ἐξαιρούμενα μέρη καὶ θυμωμενία.

ἱερωτεία καὶ ἱερητεία, ἡ, = ἱερατεία, Dittenberger, Harmon. 16, 171 JCIGr. 2856, 4), ἐξ Ἀλικαρν., Κουμανούδης ἐν Ἀθηναίῳ 7, 208 ἐκ Βιβλ. καὶ Χαλκηδόνος.

ἱερωτεύω, = ἱερατεύω, 'Επιγρ. Νικαίας ἢ Κυζίκου, Rev. Arch. 1865. II. σ. 215.

ἱεσις, εὖς, ἡ, (εἶμαι πορεῖα, τὸ εἶναι, λέξις χαλκυβέτοια ὑπὸ Πλάτ. ἐν Κρατύῳ 420C, ἐπὶ ἱεσις βούλεται εἶναι (κλῆσις), καὶ ἱεσις ἂν ὀρθῶς καλοῖτο αὐτόν.

ἱεσις, εὖς, ἡ, ἐκ τοῦ ἱεμ. βίψιον, 'Ετυμ. M. 469, 23.

ἱεττας, = πατῆρας (τέττας). Κρήτες. ἡ τοῦ ἀγρίου τράγου 'Ησούχ.

ἱεϋ, χλευαστικὸν ἐπιφώνημα, Λατ. hui!, 'Αριστοφ. Σφ. 1335.

Ιζάνω, Διολ., Ιζοδάνω· πρβλ. καθ-., προση-., ὑφ-Ιζάνω· (ζω):
1. Μεταβ., κάμνω τινά να καθίσω, καταθέτω, σὺτάρ 'Αχιλλεύς αὐ-
τοῦ λαὸν ἔρκε καὶ ἴλσενεν Εὐρύον ἀγῶνα, αὐ' Ἀχιλλεύς δὲ αὐ-
τοῖον τὸν στρατὸν κατέσχε καὶ ἐκάθισεν αὐτοῦ: εἰς τὸν ἐν τῷ ἀγῶνι-
ζονται εὐρύωρον τόπον· (Θ. Γ' αἴθε), 'Ιλ. Ψ. 258. II. ὁμετάβ.,
καθίζω ἑμαυτὸν, καθίζομαι, Δατ. sedere, ἔν τῳ [κλισίῳ]. ἴλσενον
'Οδ. Ω. 209, πρβλ. Σαπφώ 2. 3· οὐ μοι ἐπ' ὀμίσσας νηδυμνος
ὑπνος ἴλανε· 'Ιλ. Κ. 92· ἡ δὲ ῥέσος ἴλ. ἐπὶ δὲ νάκας φιδόστρο. 750.

2) ἐπὶ τοῦ ἐλάφου, κατακαθίζω, Δατ. sidere, Θουκ. 2. 76, πρβλ.
ἴζω ἐν τέλει, ἔζηναι.

ἔζιλα· ἀγαθὴ τύχη. Μακεδόνες· 'Πούχ.

ἔζημα, τὸ, τὸ κατακάθισμα, βύθισις, υποχώρησις πρὸς τὰ κάτω,
γῇ ἴζημα λαμβάνει Σπράβ. 58, 102, Πλούτ. 2. 434B. 2)
ἐπὶ γλῶσσας, βάθος, ἀντίθετον τῷ ὑψος, Λογγίνος 9. 13.

ἔζω (Δωρ. ἐφ-σάω Θεόδωρ. 5. 97), προστακτ. ἔζε (οὐχ ἔζε) 'Οδ.
Ω. 393, Εὐρ.· (προστ. καθ. ἔσθω = ἔζω, 'Επιγρ. ἐν Ραριετ of Αθ.ν.
School at Athens 3. 'Αρβ. 437)· παρὰ, ἔζον 'Ιλ. Εὐρ., 'Ιων.
ἔζεσκον 'Οδ. Γ. 409· ἄρ. ἔζεσ' Ὀμ., ἴδε κατω. I. (οὗτοι εἰναι οἱ
μήνοι τύποι παρ' Ὀμ.): μέλλ. ἔζῃσιν, (ὑφ-) Ῥύρδλ. I. ἄρ. ἔζησα
Δίων Κ. 50. 2. 58, 5, κατ. πρην. ἔζηκα 'Ιαλιν. — Μίσ. καὶ Παθ.,
ἴδε κατω. I καὶ III, καὶ ἔζομαι. — Τὸ πλεῖστον παρὰ ποιηταῖς
καὶ μεταγεν. περὶ λόγιος, ὃ δὲ περὶ ἄλλ. τύπος εἰναι· καθίζω.

(Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἐν λ. ἔζομαι). I. μεταβ. ἐνεργείας,
καθίζω τινά, κάμνω αὐτὸν να καθίσω, μὴ μ' ἐς θρόνον ἴζε 'Ιλ.
Ω. 553· βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἴζε γερόντων II. 53·
ἴζειν μᾶντιν ἐν θρόνῳ Διόχοι. Εὐρ. 18· ὁ 'Ιω. καὶ ποιητ. ἄρ.
ἔζεσ' εἰναι ἀέποτε μεταβάς ἐνεργείας, ἴως ἐν τῷ συνθέσει, ἐφ-
καθ-εἶσαι, εἰσιν ἐν κλισίῳ, κατὰ κλισίους, ἐπὶ θρόνου,
ἐς δίσκρον, ἐς δασάμινον 'Ομ.· εἰσε μ' ἐπὶ βουσί, μὲ ἔσθεν ἐπὶ-
σπῶν τῶν βοῶν, 'Οδ. Υ. 210. σπῶν ἐλσε, ἔβαλεν, ἐποθέσει
σπῶν, 'Ιλ. Ψ. 350· λόχον εἰσαν, ἔστησαν ἐνέδραν, Δ. 392· εἰσαν
ἐν Σχερίῃ, τοὺς ἐποθέσει, τοὺς ἔβαλεν εἰς τὴν νῆσον Σχερίαν.
'Οδ. Ζ. 8, πρβλ. 'Ιλ. Β. 549· προστακτ. ἔζον 'Οδ. II. 163· μεταγ.
ἔζας Κ. 361, Σ. 280· οὕτω παρ' Ἡρόδ., τοῦτον εἰσε ἐς τὸν
θρόνον I. 61· ἐπὶ τὸ δειπνον ἴζειν τοὺς βασιλεῖς II. 67·
ἄρ. ἔσσαι ἐν Πινδ. II. 4. 488· σπῶν παρ' Ἀετ., σὺ γὰρ νιν
ἔσας ἐς τὸδε, οἷσι σὺ ἤγαγες αὐτὴν εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον τῆς δό-
ξης, Σοφ. Ο. Κ. 712 (Δωρ.)· πρβλ. καθίζω. 2) οἱ μὲν

'Ομηρ. συγγραφεῖς μεταχειρίζονται τὴν μέσ. εἰσαμένην ἐπὶ τῇ σημα-
σίᾳ τοῦ ἔδρου, ἐγερῶν καὶ ἀπεριόριστον νοῦτος ἀγόμενα κατ. εἰς τι-
μὴν τῶν πῶν, ἔλθων. 12, 'Πρόδ. I. 66· ἐν 'Επιγρ. Κερκὺρ. Βρυμ-
μην, IF. III. 87· ὑπάρχει ὁ τύπος ἵστατο, καὶ ἐν 'Επιγρ. 'Ρηκίβ.
Κ. 138, τὸν δ' ὕμιν Βροσίδης ἐνυμνῶν ἴσατο βωμῶν. 'Εν 'Αργ.
'Επιγρ. εὐρηται ἴσατο Philologus 48. 300· μεταγ. εἰσαμέντος
Θουκ. 3. 58, Πλούτ. Θερ. 22· μέλλ. ἔζομαι 'Απολλ. Ρόδ. B. 807·
— περὶ τοῦ ἔεσσο ἐν 'Οδ. Ω. 205, ἴδε ἐν λ. ἐφίζω. I.

II ὁμετάβ., καθίζομαι, κάθηναι, Δατ. sedere, 'Ιλ. B. 96, 792, κατ.
ἴζειν ἐν μέσσοις, ἐκάθισεν ἐν τῇ μέσῳ, Υ. 15, ἔζειν ἐς θρόνον
'Οδ. Θ. 469, 'Πρόδ. 5. 25· ἐς θρόνον Σοφ. 'Αντ. 990· ἐς ἔδραν
Πλάτ. Τίμ. 53A. ἴδε κατω. II ὡσαύτως, ἴζειν ἐπὶ θρόνου 'Ιλ.
Σ. 422, πρβλ. 'Οδ. Ρ. 330· ἐπὶ λίθοις I. 409· ἐπὶ ἀκρίας ἡνε-
μέσσοις Σ. 305· Υ. 12· ἐπὶ τὸ δειπνον 'Πρόδ. 6. 57· ἐπὶ κώπῃν,
περὶ κωμῶν, 'Αριστοφ. Βάτρ. 199· ἐπὶ κώπῃ πηδάλῳ τε Εὐρ.
'Αλκ. 441· ἐπὶ τοῦς νεύς ἴζουσι 'Επιγρ. ἐν 'Αντιφάνει 2.
12· — μετ' αἰτ. τόπον, ἴζειν θρόνον Διοχόλ. 'Αγ. 982· ἔζρος
Εὐρ. 'Ιγρ. 512· βωμῶν 'Ιων 1314· ἴδε κατω. III. I, καθίζω II.

2) κάθηναι ἄσχυρος, ἄσχυρῶς, Ὀμ. 'Υμν. εἰς 'Ερμ. 457.

3) μεταγ., ἴζειν εἰς ὀχετὸν ἄτας, βυθίζομαι εἰς... Πινδ. Ο. 10
(11). 40· εἰς ἐτέραν ἴζει ἔδραν Πλάτ. Τίμ. 53A· ἴδε κατω.

III. 2. III. τὸ παθ. εἶναι ὡσαύτως συχν. ἐν σημασ. II, κάθη-
μαι, πάροισ' ἴ. ζεῦ ἐμείο 'Ιλ. Γ. 163· Διδό.· ποτὶ βωμῶν 'Ερ-
κίου ἴζοιτο 'Οδ. X. 334· ἐνεδρεύω. Εὐρ. ἄρ. τοί γ' ἴζοντ'
'Ιλ. Σ. 522. — καὶ τοῦτο εἶναι σύνθεσις παρ' Ἡρότ., ἴδμεν ἐπὶ στρα-
τεύματος, κάθηναι, λαμβάνω θέσιν, ἴζεσθαι ἀντίοι τινι Π. 29,
πρβλ. 6. 5, κατ. ἄλλ.· ἴζεσθαι ἐν τῷ Τηθύγέτῳ ἡ ἐς τὸ 'Γηύγε-
τον 4, 145, 146· ἐν τῷ 'Ισθμῶν ἡ ἐς τὸν 'Ισθμῶν 8. 74· ἐς
ἱρὸν 'Αφροδίτης 1. 199· ἐς τὰ πρόθυρα 3. 140· ἐπὶ τὸν ἐγὼν
4. 203· οὕτω παρ' Ἀετ., ἐν ἀγνῶν ἴζεσθε Διοχόλ. 'Ιλ. 224· ἐς
θρόνον Εὐρ. 'Ιων 1618· — μετ' αἰτ., ἴζεσθαι κρήνας δαυτ. ἐν
I. A. 142. 2) ἐπὶ παραμύθῳ, κατακαθίζω, βυθίζομαι, Δατ. si-
dere, ἡ νῆσος ἴζομένη Πλάτ. Τίμ. 26C, ἴδε ἀνω. II. 3.

ἴη. Δατ. io. ἐπιρὼνῃμα χαρᾶς, ἴη, ἴη, ἴη, 'Αριστοφ. Βέρην. 193·
ἴη παιῶν αὐτοῖς 453, κατ. ἄλλ.· ἴη παιδὸν Καλλ. 'Υμν. εἰς Ἀπόλλ.
21, 97, 193· ἀσφαλῶς ἴη παιδὸν 'Αριστοφ. Λυσ. 1291· πρβλ.
ἔζησε 2) 'Επιφών. λύπη, οὐλύφως, Διοχόλ. Πέρος, 1003, 'Ιλ.
115. 'Αγ. 1485. — ἐντεῦθεν, ἔζησε, ἔζημενος. [τὸ ἐκωνομικῶς
μακρόν, ἀλλ' ἐν 'Αριστοφ. Βάτρ. ἐν' ἀνωτ. βραχὺ πρβλ. ἴω].

ἴη. ἡ, 'Ιων. λέει. φωνή, βοή, ὁρμή, παρ' Ἡρόδ. I. 85.

ἴηδων, ὄνος, ἡ, (ἰκίω) χαρὰ, εὐφροσύνη, σχηματισθὲν ὡς τὸ
ἀλλήδων, 'Πούχ.

ἴη-θενος, ἐκπλήροσσι καὶ ὁπρῶ, σχηματισθὲν ὡς τὸ εὐθε-
ναι, 'Πούχ.

ἴητης, α. ον. ὡσαύτως ας, ον. ἐπὶ τοῦ 'Απόλλωνος (πρβλ.
ἔζησε), ἐν ἐπικαλούντο ἐκ τῆς κραυγῆς ἴη ἡ ἴη παιδὸν (ἴδε ἐν λ. ἴη,
ἴη). Διοχόλ. 'Αγ. 146, Σοφ. Ο. Τ. 154, 1090, 'Αριστοφ. Σφ. 874,
π. βλ. 'Απολλ. Ρόδ. Β. 702. κατ. II. οὐλύφως, οὐλύφως, οὐλύφως,
ἴητοι κάματοι Σοφ. Ο. Τ. 174· ἴητος βράς, γόος, κραυγὴ οὐλύφως,
ὁρμή, κακότης, Εὐρ. Φαίν. 1036, 'Ιλ. 1210. 'Εκ τῆς κραυγῆς
ἴη. πρβλ. ἔζησε· ἀλλ' ἐπαχέτετο ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἔζησε, καὶ
ἐπαχέτετο ἀπετείνετο καὶ εἰς τὸν 'Ασκητινόν, (ὁ δὲ) 'Επιγρ. 1027,
6, ἴδε καὶ 'Πούχ.

ἴηκοπος, ον. ἐν 'Αριστοφ. Βάτρ. 1265· ἀντὶ ἀνδρεοδότητον..
(ἴμοπον, νῦν γενικῶς εἰρηνοῦται ἐν γραφῇ τοῦ Health (ἴη κόπον),
πρβλ. Διοχόλ. Χο. 860.

ἴηλα, ἴδε ἔλζω.

ἴηλεμος, ον. ἐν 'Αριστοφ. Βάτρ. 1265· ἀντὶ ἀνδρεοδότητον..
(ἴμοπον, νῦν γενικῶς εἰρηνοῦται ἐν γραφῇ τοῦ Health (ἴη κόπον),
πρβλ. Διοχόλ. Χο. 860.

ἴηλα, ἴδε ἔλζω.

ἴηλεμος, ον. ἐν 'Αριστοφ. Βάτρ. 1265· ἀντὶ ἀνδρεοδότητον..
(ἴμοπον, νῦν γενικῶς εἰρηνοῦται ἐν γραφῇ τοῦ Health (ἴη κόπον),
πρβλ. Διοχόλ. Χο. 860.

ἴηλα, ἴδε ἔλζω.

ἴηλεμος, ον. ἐν 'Αριστοφ. Βάτρ. 1265· ἀντὶ ἀνδρεοδότητον..
(ἴμοπον, νῦν γενικῶς εἰρηνοῦται ἐν γραφῇ τοῦ Health (ἴη κόπον),
πρβλ. Διοχόλ. Χο. 860.

ἴηλα, ἴδε ἔλζω.

ἴηλεμος, ον. ἐν 'Αριστοφ. Βάτρ. 1265· ἀντὶ ἀνδρεοδότητον..
(ἴμοπον, νῦν γενικῶς εἰρηνοῦται ἐν γραφῇ τοῦ Health (ἴη κόπον),
πρβλ. Διοχόλ. Χο. 860.

ἴηλα, ἴδε ἔλζω.

ἴηλεμος, ον. ἐν 'Αριστοφ. Βάτρ. 1265· ἀντὶ ἀνδρεοδότητον..
(ἴμοπον, νῦν γενικῶς εἰρηνοῦται ἐν γραφῇ τοῦ Health (ἴη κόπον),
πρβλ. Διοχόλ. Χο. 860.

ἴηλα, ἴδε ἔλζω.

ἴηλεμος, ον. ἐν 'Αριστοφ. Βάτρ. 1265· ἀντὶ ἀνδρεοδότητον..
(ἴμοπον, νῦν γενικῶς εἰρηνοῦται ἐν γραφῇ τοῦ Health (ἴη κόπον),
πρβλ. Διοχόλ. Χο. 860.

ἴηλα, ἴδε ἔλζω.

ἴηλεμος, ον. ἐν 'Αριστοφ. Βάτρ. 1265· ἀντὶ ἀνδρεοδότητον..
(ἴμοπον, νῦν γενικῶς εἰρηνοῦται ἐν γραφῇ τοῦ Health (ἴη κόπον),
πρβλ. Διοχόλ. Χο. 860.

ἴηλα, ἴδε ἔλζω.

ἴηλεμος, ον. ἐν 'Αριστοφ. Βάτρ. 1265· ἀντὶ ἀνδρεοδότητον..
(ἴμοπον, νῦν γενικῶς εἰρηνοῦται ἐν γραφῇ τοῦ Health (ἴη κόπον),
πρβλ. Διοχόλ. Χο. 860.

ἴηλα, ἴδε ἔλζω.

ἴηλεμος, ον. ἐν 'Αριστοφ. Βάτρ. 1265· ἀντὶ ἀνδρεοδότητον..
(ἴμοπον, νῦν γενικῶς εἰρηνοῦται ἐν γραφῇ τοῦ Health (ἴη κόπον),
πρβλ. Διοχόλ. Χο. 860.

ἴηλα, ἴδε ἔλζω.

ἴηλεμος, ον. ἐν 'Αριστοφ. Βάτρ. 1265· ἀντὶ ἀνδρεοδότητον..
(ἴμοπον, νῦν γενικῶς εἰρηνοῦται ἐν γραφῇ τοῦ Health (ἴη κόπον),
πρβλ. Διοχόλ. Χο. 860.

ἴηλα, ἴδε ἔλζω.

ἴηλεμος, ον. ἐν 'Αριστοφ. Βάτρ. 1265· ἀντὶ ἀνδρεοδότητον..
(ἴμοπον, νῦν γενικῶς εἰρηνοῦται ἐν γραφῇ τοῦ Health (ἴη κόπον),
πρβλ. Διοχόλ. Χο. 860.

ἴηλα, ἴδε ἔλζω.

ἴηλεμος, ον. ἐν 'Αριστοφ. Βάτρ. 1265· ἀντὶ ἀνδρεοδότητον..
(ἴμοπον, νῦν γενικῶς εἰρηνοῦται ἐν γραφῇ τοῦ Health (ἴη κόπον),
πρβλ. Διοχόλ. Χο. 860.

ἴηλα, ἴδε ἔλζω.

ἴηλεμος, ον. ἐν 'Αριστοφ. Βάτρ. 1265· ἀντὶ ἀνδρεοδότητον..
(ἴμοπον, νῦν γενικῶς εἰρηνοῦται ἐν γραφῇ τοῦ Health (ἴη κόπον),
πρβλ. Διοχόλ. Χο. 860.

ἴηλα, ἴδε ἔλζω.

ἴηλεμος, ον. ἐν 'Αριστοφ. Βάτρ. 1265· ἀντὶ ἀνδρεοδότητον..
(ἴμοπον, νῦν γενικῶς εἰρηνοῦται ἐν γραφῇ τοῦ Health (ἴη κόπον),
πρβλ. Διοχόλ. Χο. 860.

ἴηλα, ἴδε ἔλζω.

ἴηλεμος, ον. ἐν 'Αριστοφ. Βάτρ. 1265· ἀντὶ ἀνδρεοδότητον..
(ἴμοπον, νῦν γενικῶς εἰρηνοῦται ἐν γραφῇ τοῦ Health (ἴη κόπον),
πρβλ. Διοχόλ. Χο. 860.

ἴηλα, ἴδε ἔλζω.

ἴηλεμος, ον. ἐν 'Αριστοφ. Βάτρ. 1265· ἀντὶ ἀνδρεοδότητον..
(ἴμοπον, νῦν γενικῶς εἰρηνοῦται ἐν γραφῇ τοῦ Health (ἴη κόπον),
πρβλ. Διοχόλ. Χο. 860.

ἴηλα, ἴδε ἔλζω.

ἴηλεμος, ον. ἐν 'Αριστοφ. Βάτρ. 1265· ἀντὶ ἀνδρεοδότητον..
(ἴμοπον, νῦν γενικῶς εἰρηνοῦται ἐν γραφῇ τοῦ Health (ἴη κόπον),
πρβλ. Διοχόλ. Χο. 860.

ἴηλα, ἴδε ἔλζω.

ἴηλεμος, ον. ἐν 'Αριστοφ. Βάτρ. 1265· ἀντὶ ἀνδρεοδότητον..
(ἴμοπον, νῦν γενικῶς εἰρηνοῦται ἐν γραφῇ τοῦ Health (ἴη κόπον),
πρβλ. Διοχόλ. Χο. 860.

ἴηλα, ἴδε ἔλζω.

ἴηλεμος, ον. ἐν 'Αριστοφ. Βάτρ. 1265· ἀντὶ ἀνδρεοδότητον..
(ἴμοπον, νῦν γενικῶς εἰρηνοῦται ἐν γραφῇ τοῦ Health (ἴη κόπον),
πρβλ. Διοχόλ. Χο. 860.

ἴηλα, ἴδε ἔλζω.

ἴηλεμος, ον. ἐν 'Αριστοφ. Βάτρ. 1265· ἀντὶ ἀνδρεοδότητον..
(ἴμοπον, νῦν γενικῶς εἰρηνοῦται ἐν γραφῇ τοῦ Health (ἴη κόπον),
πρβλ. Διοχόλ. Χο. 860.

ἴηλα, ἴδε ἔλζω.

ἴηλεμος, ον. ἐν 'Αριστοφ. Βάτρ. 1265· ἀντὶ ἀνδρεοδότητον..
(ἴμοπον, νῦν γενικῶς εἰρηνοῦται ἐν γραφῇ τοῦ Health (ἴη κόπον),
πρβλ. Διοχόλ. Χο. 860.

ἴηλα, ἴδε ἔλζω.

ἴηλεμος, ον. ἐν 'Αριστοφ. Βάτρ. 1265· ἀντὶ ἀνδρεοδότητον..
(ἴμοπον, νῦν γενικῶς εἰρηνοῦται ἐν γραφῇ τοῦ Health (ἴη κόπον),
πρβλ. Διοχόλ. Χο. 860.

ἴηλα, ἴδε ἔλζω.

ἴηλεμος, ον. ἐν 'Αριστοφ. Βάτρ. 1265· ἀντὶ ἀνδρεοδότητον..
(ἴμοπον, νῦν γενικῶς εἰρηνοῦται ἐν γραφῇ τοῦ Health (ἴη κόπον),
πρβλ. Διοχόλ. Χο. 860.

Μ. 102· δπα ἐκ στήθεος, ἔπεα 'Ιλ. Γ. 221, 222· γλώσσαν 'Ἠρόδ. 1. 57· 'Ελλάδα γλώσσαν Ι., λαλεῖν 'Ἑλληνιστ., ἡ αὐτ. 9. 19· Δωριέα γλώσσαν Θουκ. 3. 112· φωνήν Παρνησίδα Λισχύλ. Χο. 563· δὺσθρα βάγματα ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 935· ὄρνον ἐκ στήθεος ὁ αὐτ. ἐν Θύβ. 865· μέγαν κωκυτὸν Σοφ. Αἴ. 851, κτλ.· πᾶσαν ἴης γλώσσαν, ποιητ. ἀντί πᾶσαν φωνήν ἴης, ὁ αὐτ. ἐν 'Ἠλ. 590· ἀφώνως, ἀλόγως τὸ τὰς εὐφρόνου στόμα φροντίδος ἴεντες, ἐπὶ κινούμεντες τὰ χεῖλη ἡμῶν ἀνευ φωνῆς ἢ λέξεων μετὰ σιωπῆς ἀποσιώσεως, Σοφ. Ο. Κ. 133· πᾶσαν (τὸ λεγόμενον) φωνήν ἴεντα Πλάτ. Νόμ. 890D· ἴηκε, ὁπλο. (ἐξυπακ. τοῦ φωνήν), Πλούτ. 2. 973D, Wyl. ἐν 'Ἐπιστ. Κριτ. α. 253· — ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, ἄλλα μέλη τῶν χορῶν ἱεσῶν Πλάτ. Νόμ. 812D. 3) ἐκπέμπω, ῥίπτω, ἐκτινάσσω, ἐξακοιτίζω, ὡς τὸ ἐφέναι, λαβὼν, βέλος δόρυ, κτλ., 'Ὀδ. Ι. 338, Π. Δ. 498· κτλ.· ποταμιόενδε λαβὼν ποδὸς ἦκε φέρεσθαι, λαβὼν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ποδὸς τὸν ἔρριπεν εἰς τὴν παταμὴν νὰ φέρηται ὑπ' αὐτοῦ, Φ. 120· Μηριόνης δ' ἀπιδόντος ἔει χαλκήρε' εἰσὶν κσι' ῥ' ἔδαλε γλαυτὸν κατὰ δεξιὸν Ν. 650· ἐπ' ἀλλήλοισι ἴεσαν βέλια Πισ. Θ. 684· οὕτω Πίνδ., κτλ. 6) μετὰ δασ. τοῦ ὀργάνου, ἴησι τῇ δέξινῃ, ἴησι βλήμα τῇ δέξινῃ (κατὰ Κλεόφρου ὁδ.), ἐπιτίθεται ῥίπτων κατ' αὐτοῦ τὴν ἀξίνην, Σεν. 'Αν. 1. 5, 12· τοιοῦτη φαίνεται ἡ σύνταξις καὶ τοῦ 'Ὀμηρίου χωρίου, δισκοῖσιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἴεντες 'Ἠλ. Β. 774, 'Ὀδ. Δ. 626, Ρ. 168. γ) ἡ οἷς, συγγένους παραλείπειται, ὥστε τὸ ἴημι ἐνίοτε φαίνεται ἀρετῶδες, τόσσον γάρ ἴησιν Ι. 499, πρὸς Θ. 203, 'Ἠλ. Ρ. 515, κτλ.· ὡσαύτως· παρὰ περὶ λόγους, Πλάτ. Θεαιτ. 191Δ, Σεν. 'Αν. 3. 4, 17· μετὰ γεν. ἀντικειμ., τῶν μεγάλων ψυχῶν ἴεα οὐκ ἂν ἀμάρτιος, ῥίπτων τὸ βέλος σου κατὰ τῶν ἐξόντων ψυχῶν δὲν ὁ ἀποτύχης, Σοφ. Αἴ. 134· ἐπὶ σκοπὸν Σεν. 'Αγασ. 1. 25. 4) ἐπὶ βρυμιασ. παταμοῦ, κάμνω αὐτὸ νὰ χύνεται πρὸς τι μέρος, ἐννῆμαρ δ' ἐς τεῖχος ἴει ῥέον, «ἐπὶ ἐννέα δὲ ἡμέρας ἐπὶ τὸ τεῖχος ἔπειρε τὸ ῥέμα» (Θ. Γαζής), 'Ἠλ. Μ. 25· 'Αἰεὶς, ὅς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γοῖαν ἴησι Φ. 158· ἐνθ' οὐδὲν Βυδλίωων ὀρῶν ἀπο' ἴησι σεπτὸν Νείλου ἐπυπτον ῥέος Λισχύλ. Πρ. 812· ὡσαύτως· παραλείποντον τοῦ ὕδωρ, ποταμὸς ἐπὶ γαῖα· ἴησιν, ὁ ποταμὸς χύνει τὰ βρυμιασ. τοῦ ἐπὶ τῇ γῆς 'Ὀδ. Α. 239· κρήνη ἴησιν Η. 130· — ἐπὶ δακρύων, δάκρυον ἦκε χαμάζε Η. 191· — ἐπὶ τοῦ πυρός, ἴει νῆμα πομφαγὸν πυρός Εὐρ. Μή. 1187, πρὸς Δ. Λισχύλ. Θ. 8. 404. 5) κάμνω τι νὰ πῆται κάτω, κάδ' ἐξ ἐκρήτος ἦκε κόμμας 'Ὀδ. Ζ. 231· ἐθέλεις ἴει ἀμφὶ λόφον 'Ἠλ. Τ. 383, Χ. 311· ἐκ δὲ παδοῖν ἀκρίονας ἦκα ὄνω, ἐκρίμασα ὄνο ἀκρίονα· ἐκ τῶν δύο πεδῶν του, Ο. 19· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς ῥάγοναν ἦκε χαμάζε, ἀφῆκε νὰ πῆται χαμὰ, 'Ὀδ. Χ. 84, πρὸς 'Ἠλ. Μ. 205· οὕτω παρ' Ἀστ., αὐτὸν ἴεναι ἀπὸ τοῦ τεύχους 'Αριστοφ. Σπ. 355· ἦσαν ἑαυτοῦς, ἔρριψαν ἑαυτοῦς, Σεν. 'Αν. 4. 5, 18. 6) καθόλου, βλήτω. II. Μίσ., πέμπω ἑαυτὸν, σπεύδω, συγγὼν κατὰ μετοχ., μετ' ἐπιρρ., σίκαδε, ἐρεδόσδε, πρὸςω ἴεμενος, σπεύδων, 'Ὀμ. ἴεμενος Τροίηνδε 'Ὀδ. Τ. 187· οὕτως, ἴεσθαι κατὰ τὴν φωνήν 'Ἠρόδ. 2. 70· πρὸς τινα 9. 78· δρόμῳ ἴεσθαι ἐπὶ τινα Θ. 112· καὶ παρ' Ἀστ., ἴετ' εὐθὺ πρὸς λέχῃ Σοφ. Ο. Τ. 1242· εἰς ἕρεα Εὐρ. Βάκχ. 140· εἰς Κολωνὸν ἴεμην φερεα, ἐν 'Πετῶν' ἴ· ὁ λέων ἴετο ἐπὶ τὸν βαλόντα 'Αριστ. π. τὰ Ζ. Πιστ. 9. 41. 5· — ἀπολ., ἴεμενος ῥεῖ Πλάτ. Κρατ. 419Ε, κτλ. 2) μεταφ., σπεύδω, ἐπιθυμῶ, προθυμοῦμαι νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρεμφ., ἴετο γὰρ βαλλέειν 'Ἠλ. Π. 383· βαλλέειν δὲ ἴετο θυμὸς, «προθυμῶμαι, ὥρμαι» (Σχόλ.), Θ. 301, πρὸς Ν. 386· ὡσαύτως, ἴετο θυμῷ Β. 589, κ. ἄλλ.· — μετὰ γεν., σφῶδρα ἐπιθυμῶ τι, κατὰ μετοχ., ἴεμενοι πόλιος, νίκης Δ. 168, Ψ. 271, πρὸς Σοφ. Τρ. 514· ἴεμενος ποταμοῦ ῥόων, 'Ὀδ. Κ. 529, πρὸς Νίλσιν ἐν 'Ὀδ. Δ. 58· — ἀπολ. κατὰ μετοχ., ἴεμενός περ, ἀκαίπερ προθυμῶμενος (Σχόλ.), 'Ὀδ. Δ. 6, κτλ. 3) τὸ γ' πληθ. τοῦ μέσ. ἀορ. ε' ἐντο εὐρηται παρ' 'Ὀμ. μόνον ἐν τῇ φράσει, ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἐντο, ἀφοῦ ἀπέβαλον τὴν ἐπιθυμίαν φαγητοῦ καὶ ποτοῦ, ἐπὶ ἀφοῦ ἔφαγον καὶ ἔπιον καλῶς, τὸ τοῦ Ὀυεργιλίου ρησιμῶν ἐκμετρία φαμὸς ἐρῆσις: — τινὲς ἐκλαμβάνουσιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας τὸ ἐν 'Ἠλ. Τ. 402 χωρίον, ἐπεὶ χ' ἔωμεν πολέμοιο, ἀλλ' ἴδε ἐν λέξει ἔωμεν.

Ἰννα, ἀορ. α' ἐνεργ. τοῦ ἰαίνω.

Ἰηπαίμων, ὁ, ἐπὶ τοῦ 'Απόλλωνος, ἐκ τοῦ ἐπιφθέγγματος ἰή παῖον 'Ὀμ. 'Υμν. εἰς 'Απόλλ. 272.

Ἰηπαίωνεσσιν, ὁ, ἰω, κραυγάζω, ἀναφωνῶ, ἰή παίων! 'Αριστοφ. 'Ἰππ. 408.

Ἰησι, ἑπικ. γ' ἐνικ. ὑποτακτ. ἐνεστ. τοῦ εἶμι.

Ἰήσιμος, Ἰησις, Ἰων. ἀντὶ Ἰάσιμος, Ἰάσις.

Ἰησοῦς, γεν. οὗ, δοτ. οὗ (καὶ Ἰησοῦ 'Εβρ.), αἰτ. οὖν, κλητ. οὗ Κρίν. Διαθ., ὁ Ἰησοῦς, Jesus, Ἑλλήν. τύπος τοῦ 'Ἰσραήλ-του Joshua ἢ Jehoshua, σωτήρ.

Ἰησοῦ-τάλας, ἡ, ἡ τὸν Ἰησοῦν τεκοῦσα, Θεόδ. Ἀδμον. Διάλ. α. 470, 10.

Ἰητερρα, Ἰητέον, Ἰητέρ, Ἰητέρων, Ἰητέρως, κτλ., Ἰων. ἀντὶ Ἰάτερρα, Ἰάτέον, Ἰάτέρ, κτλ.

Ἰητης· «τοῦ Ἰητῆρος, Ἰητῆρος» 'Ἠσχύλ. Ἰητῶρ, ὕρος, ὁ, Ἰατῆρος, Ἰητῶρ, — Ἰητορῆς, ἡ, Ἰατρική, ὁ αὐτ., Ἰητρον, τό, = Ἰατρον (παρ' Ἠσχύλ.), μισθὸς ἰατρείας, Περώνδ. Μιμνροβ. 4. 16.

Ἰοαγένεα, ἡ, οὐσίαστ. τοῦ ἱογμ.

Ἰοαγενής, δς (τὸ), ἑπικ. Ἰοαγ-, Λοβέκ. εἰς Φρόν. 648· (ἰθὺς, γένος): — γεγεννημένος ἐκ νομίμου γάμου, νόμιμος, ἀλλὰ με ἴσον Ἰοαγενέσσειν ἐτίμα [ἐνθα τὸ εἶναι βραχὺ χάριν τοῦ μέτρου], με ἐτίμα ὡς τοῦ γνησίου υἱοῦ του, λεγόμενον παρὰ νόμου, 'Ὀδ. Σ. 203, πρὸς Ἀλέξ. Αἰτωλ. παρὰ Παρθεν. 21. 2., 14. 3· οὕτως, ἐπὶ ἔθνος, ἐκ τοῦ ἀρχαίου γένους, γνήσιος, ὡς τὸ ἀντόχου, ἀντίθετον τῷ ἐπὶ πηλὺς, Ἰο. Αἰγύπτιοι 'Ἠρόδ. 6. 53, πρὸς Λισχύλ. Πέρσ. 306· οὕτως, Ἰο. κύημα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐκτρωμα, 'Ἰππ. 618, 654. 11· ἐπὶ τινὼν ἐκ τῶν στοματικῶν τοῦ Νείλου, φυσικὸς, ἀρ' ἑαυτοῦ ὑπάρχων, ἀντίθετον τῷ ὀρυκτῶς, οὐκ Ἰοαγενέα στομάτια Νείλου, ἀλλ' ὀρυκτὰ 'Ἠρόδ. 2. 17· Ἰο. νότος, ζέφυρος, γνήσιος, 'Αριστ. Μετεωρ. 2. 6, 12· Ἰο. χρυσὸν Κλήμ. Δλ. 342.

Ἰοαίνω· «ἰοαίνω» εὐφρονεῖν 'Ἠσχύλ.

Ἰοάκη [Y], πατρὶς τοῦ 'Ὀδυσσεύς, νῆας παρὰ τὴν δυτικὴν παρὰ τὴν τῆς 'Ἰσλῆδος 'Ὀμ. πολλὰχοῦ ἐντεῦθεν ὁ 'Ὀδ. καλεῖται 'Ἰοάκησις, δ, 'Ἠλ. Β. 184, 'Ὀδ. Β. 24, κτλ.· Ἰοάκηνδε, εἰς τὴν Ἰοάκην, Π. 322· Ἰοάκην, ἐκ τῆς Ἰοάκης, Κόντ. Σμ. 7. 187. — Περὶ τοῦ ζητήματος ἂν ἡ σημερινὴ Ἰοάκη εἴναι ἡ ἐπὶ 'Ὀμήρου, ἴδε Nilzsch ἐν 'Ὀδ. Ι. 25, ἐν τῷ προλ. σελ. XVIII. νέε., Merry ἐν 'Ὀδ. τόμ. α' παραρτ. 3.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαράς, ὁ, ὄν, παρ' Ἠσχύλ. Ἰοαράς· ταχέας, κόρυς, Ἰοαράς, καλὰς, καλὰς, ὡς ἡ τελευταία σημασία ἐν 'Ανθ. Π. 15. 22, 10, κρανῶν Ἰοαράν νῆμα· — Ἰοαρά, ὅπερ ὁ Ἰοαῖνα, ἐρμηνεύει «εὐθεία, ταχέως», εἰναι ἀπλῶς τὸ 'Ὀμηρικὸν εἶδος.

Ἰοάξ· «ἰοάξ» τῶν Ἰοάκων κτλ. Ἰοακίμους· τινὲς 'Ἰοάξ· Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

Ἰοαῖνα· «ἰοαῖνα» Ἰοαῖνα.

καὶ ἡ σημασία. II. οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ἰλιάδι. — Καθ' Ἰσούχ.: «οὐδὲν ἐπιβάλλομαι».

ἰθυσωρίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ εὐθυσωρία, ἡ φυσικὴ διεύθυνσις ἢ οἷσις μέλους τινὸς τοῦ σώματος, κτλ., Ἰππ. π. Ἰητροῖον 746.

ἰθύνω, σπυγῆ, λαγαρόν καὶ πρωκτός· Ἰσούχ.
ἰζώ, (ἰός) εἶμαι πλήρης τοῦ δηλ. σκυρλας, ἐσκυριασμένος, φαίνεται ὡς σκυρλα, Διοσκ. 5.119 (120).

ἰκάνω, ἡ, Lat. salislatio, ἐγγύη, ἐγγύησις καὶ ἰκανοδότης, ου, ὁ, ἐγγυητής, Ἀρμενοπ. 1. 4. 68· ἴδε Δουναγγ. ἐν λ.

ἰκάνω-κόσμητος, ον, ἰκανός, πλουσιοπρόχως κεκοσμημένος, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7. σ. 479, 15.

ἰκάνω-ποιέω, παρέχω ἰκανοποίησιν, Γλωσσ. ἰκάνω-ποιήσις, εως, καὶ ἰκάνω-ποιεῖα, ἡ, τὸ ἰκανοποιεῖν, Ἐκκλ.

ἰκανός (ι), ἡ, ὄν. (ἰκω, ἰκάνω), ἐπὶ τοῦ περὶ λόγον ἐν χρήσει δις ἢ τρίς καὶ παρὰ Τραγ., ἴδε κατωτέρω.

I. ἐπὶ προσώπων, ὡς καὶ νῦν, ὀρκίζοντες ἰσχυρά, ἰκανός, μετ' ἀπαρεμφ., εἴπερ αὐτοὶ ἰκανοὶ ἦσαν Πολυκράτεα παραστήσασθαι Ἠρόδ. 3. 45, Ἀντιφών 113. 8, κτλ., ἰκ. τεκμηριώσιν, ἰκανός γὰρ ἀπαδείξει τι, Θουκ. 1. 9· ἰκ. πεῖσαι Ξεν. Κύρ. 1. 4, 12· ἰκ. ζημιῶν, ἔχω ἐπαρκῆ ἰσχύϊ ὅπως τιμωρήσῃ, ὁ αὐτ., ἐν Λακ. 8. 4· ἰκ. βοηθεῖν, Ἐριστῶν, κτλ., Ἠρόδ. Φαίδρ. 276E, κτλ., ὡσαύτως, ἰκ. ὥστε γυνῶναι ὁ αὐτ., ἐν Νόμ. 875A, πρὸλ. Φαίδρ. 258B:— ἰκ. εἰς τι Ἠρόδ. 4. 121· κατὰ τι Πολύδ. 26. 3, 6, κ. ἄλλ. μετ' αὐτ. πράγμα.

ἄνθρωπος ἰκανός, ἄνθρωπος μετ' ἰκανῆς ἐφρόνησεως, Ἠρόδ. 3. 4· ἰκ. τὴν ἱατρικὴν Ξεν. Κύρ. 1. 6. 15· καὶ μετὰ αὐτ. πράγμα.

ἰκ. ἐμπειρία καὶ ἡλικία Πλάτ. Πολ. 407D· οἱ τοῖς χρήμασιν ἰκανώτατοι Ξεν. Ἰππ. 2. 1·— μετὰ αὐτ., ἰσοπαλὸς πρὸς .., ἰσοδυναμοῦς, εἰς πολλοὺς ἰκανός ἰδιώταις Πλάτ. Πρωτ. 322C, πρὸλ. Θεαιτ. 169A.— ἀπολ., ἰκανός Ἀπολλων Σοφ. Ο. Τ. 377· ἰκ. ἂν γένοιτο οὐ Εὐρ. Ἰπρ. Μαιν. 495· οἱ ἰκανώτατοι τῶν πολιτῶν Ἰσοκρ. 460A, πρὸλ. 215D· εὐφροεῖα καὶ ἰκ. Πλάτ. Πολ. 365A ἰκανός σφοδρῆς ὁ αὐτ., ἐν Δυσ. 204A· αὐλητὰ ἰκανοὶ πρὸς ἰδιώταις, ἀρκούντες ἰκανοὶ ἐν συγκρίσει πρὸς ἰδιώταις, ὁ αὐτ., ἐν Πρωτ. 327B· γυνὴ ἰκανὴ μὲν, ἀγροίκος δὲ Δουκ. Θεών Διάλ. 20. 3.

II. ἐπὶ πραγμάτων πρὸς ἔκφρασιν τοῦ ποσού, ὡς καὶ νῦν, ἰκανός, ἐπαρκής, ὀρεκτός, τὰ ἀρκούνθ' ἰκανά τοῖς σώφροσιν, τὰ ἀρκούντα εἶναι ἀρκετὰ εἰς τοὺς φρονίμους, Εὐρ. Φοιν. 554, πρὸλ. Τρω. 996· ἰκ. κατὰ Ἀριστοφ. Λυσ. 1047· ἰκανά τοις πολέμοις εὐτύχηται, ἀρκύντας ἐπιτυχίας ἔσχον, Θουκ. 7. 77· ἰκ. τεκμηρίον Πλάτ., κτλ., ἰκ. εἰς, ἐπὶ, πρὸς τι Ξεν. Τέρ. 4. 9, Πλάτ. Πολ. 371E, Πρωτ. 327B.— ἐπὶ μεγέθει, ἀρκούντες μέγας, οὐχ ἰκανοὶ εὐσεῖς τῆς Ἀττικῆς Θουκ. 1. 2· οὐδ' ἦν ἰκανά σοι .. μέλαθρα .. ἔγκαυθούριεν Εὐρ. Τρω. 997, πρὸλ. Πλάτ. Πολ. 373D, κ. ὅλ.· Ἀῦπαι Ἀντιφών 110. 29· μέρος τῶν ὄντων αὐτόν· 115. 25, κτλ.— ἐπὶ χρόνῳ, ὡς καὶ νῦν, ἰκανός, ὀρεκτός, ἰκ. χρόνον Ἀριστοφ. Εἰρ. 354 ἰκ. χρόνος τινὶ Λυσ. 97. 20.

2) ἐπαρκής. ἰκανὴν μαρτυρίαν παρέχεσθαι Πλάτ. Συμπ. 179B· ἰκανὴν λόγῳ ἀποδείξει ὁ αὐτ., ἐν Ἰππ. Ἐλάτ. 369C·— τὸ ἰκανὸν ληρῖζανειν, ληρῖζανειν ἐγγυητὴν (εἶτε χρηματικὴν εἶτε ἀλλήν), Lat. salislatio, παρέχω, καὶ λαβόντες τὸ ἰκανὸν παρὰ τοῦ Ἰάσονος .. ἀπέλυσαν αὐτοὺς Πλάτ. Ἀπιστ. 13· 9· τὸ ἰκ. ποιῶν τινα, ἰκανοποιῶ ἀπαλῆσιν τινος, «πρὸς τὸν ἀπολέσσαν ληρῖζαντα συναβέβαια αὐτῷ, τὸ ἰκανὸν σοι ποιῶσα, φησὶν, ἐάν παρακλήσεις πέμψῃ, καὶ αὐτὸς μὴ ἐλθῇ» Διογ. Λ. 4. 50:— ἔφ' ἰκανόν, = ἰκανῶς, Πολύδ. 11. 25, 1.

III. Ἐπίρρ. -νῶς, ὀρκίζοντες, ἀρκετὰ, προσκηνόντες, Θουκ. 6. 92, κτλ., λαγόνες λαοπαρὰ ἰκανῶς Ξεν. Κυρ. 5. 30.

2) ἀγγέλλοντες ἰκανῶς ἔχειν τὸ τεῖχος, οἱ προεχώρησαν ἢ οἰκοδόμησαν αὐτοῦ ἀρκούντως, οἱ ἔλαβον ἐπαρκῆ ὕψος, Θουκ. 1. 91, Ξεν., κλ., ἰκ. ἐχέτω, ὅς εἰναι τοῦτο ἀρκετὸν, Πλάτ. Σοπιστ. 245E· ἰκ. ἔχει πρὸς τι ὁ αὐτ., ἐν Πολ. 430C, πρὸλ. Ξεν. Κύρ. 6. 3, 22· περὶ τι Πλάτ. Πολ. 402A· ἰκ. ἔχειν τινὶ ὁ αὐτ., ἐν Γοργ. 493C· ἰκ. ἔχειν τοῦ βάθους ὁ αὐτ., ἐν Θεαιτ. 194D, πρὸλ. Φιλῆδ. 62A:— οὕτω καὶ, ἰκ. πεφυκέναι πρὸς τι ὁ αὐτ., ἐν Χαρμ. 158B, πρὸλ. Ἀντιφών 115. 2·— Ὑπερβ. ἰκανωτάτως Ἰππ. 7. 37· ἰκανώτατα Πλάτ. ἐν Φιλῆδ. 67A.

ἰκανότης, ἡ, τὸ γὰρ εἶναι τίς ἰκανός, ἀρμόδιος, πρόσφορος, Πλάτ. Δυσ. 215A.

II. ἐπάρκεις, ἐπαρκής ἀριθμός, παίδων δὲ ἰκανότης ἀκριδῆς ἄρρην καὶ θήλειαν ἔστω τῷ νόμῳ ὁ αὐτ., ἐν Νόμ. 930C.

ἰκανός: μέλλ. -ώσω, καθιστῶ τινα ἰκανόν γὰρ εἶναι τι, ἢ ἰκανόντες ἡμῶν ἐκ τοῦ θεοῦ, ἔς καὶ ἰκάνωσεν ἡμῶς διακόνους καινῆς διαθήκης Β' Ἐπιστ. πρὸς Κορ. γ', 6.— Παθ., ἰκανοποιεῖμαι, εὐχαριστοῦμαι, τινὶ Διον. Ἀλ. 2. 74· ἀπολ., Τέλης παρὰ Σπιδ. 523. 34· ἰκανοῦσθω ὑμῖν, ἰκανόν ἔστω ὑμῖν, δηλ. οὐκ εἴσι πλέον χρειαί, ἰκανοῦσθω ὑμῖν ἀναδελφεῖν εἰς Ἱερουσαλὴμ Ἰδοῦ θεοὶ σου κτλ. Ἐσθ. (I') Βασιλ. 11', 28).

ἰκάνω (ἰκά): παρὰ. ἔκτανον (ἰ ἐνεκα τῆς αὐξήσεως), εὐχρηστον μόνον ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις, ἢ δὲ μέλλ., ὅρ. καὶ περὶ λαμβάνοντα· ἰκ τοῦ ἰκνέομαι. Ἐπικ. βῆμα, ἰκταμένους τύποις τοῦ ἰκω. ἰκνυμένων ἐνισχυτὸν παρὰ Τραγ., = ἔρχομαι, ἐς Χρῶσιν ἰκνέναι ἀγῶν ἱερὴν Σκατόμειδην Ἰλ. Δ. 431· ἐς Σκαίαν τε πύλας

καὶ φηγὸν ἰκάνεν I. 354· ἰκάνε Ὀδὰς ἐπὶ νῆας B. 17, 168· ἀλμύρινος ἐνθάδ' ἰκάνω Ὀδ. Ο. 492· οὕτως, οἴκαδε Δίσχυλ. Ἀγ. 1337· οἱ ἰκάνομεν Σοφ. Ἰλ. 8· πρὸς Ἰσχυρίαν Πινδ. Ο. 3. 78· ἀλλὰ παρ' Ὀμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' αὐτ., ἔρχομαι πρὸς τι, ἰκάνω νῆας Ἀχαιοῖν Ἰλ. Δ. 501· ἰκάνεμεν ἡμέτερον δῶ Ὀδ. Δ. 139, πρὸλ. 29· Ἰδὴν δ' ἰκάνον Ἰλ. Ο. 151· ἀπολ., χαίρετον· ἢ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον, «χαίρετε» οὕτως που ἄνδρες προσελθὲς παρεγένεσθε» (Θ. Γαζή), I. 197· εὐ ἰκάνεις Σοφ. Ἰλ. 1102.

2) πῶν, ἐκτείνωμαι μέχρι, ἐλάτῃ .. δι' ἡέρος αἰθέρ' ἰκάνεν Ἰλ. Σ. 288· φωνὴ δὲ οἱ αἰθέρ' ἰκάνεν Ο. 686, πρὸλ. Σ. 214, Τ. 379· ἥδε μέτρον ἰκ. Ὀδ. Σ. 217, Τ. 532.

II. μετὰ προσωπικοῦ ἀντικειμένου, συγν. ἐπὶ λυπηρῶν πραγμάτων, ὄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει Ἰλ. B. 171, πρὸλ. Δ. 254· πένθος ἰκάνει με, ἰκάνει φρένας καὶ θυμὸν κτλ., «Ὀμ. τάφος δὲ οἱ θυμὸν ἰκ. Ὀδ. Ψ. 93· οὕτως, ὄχος, γῆρας, δὴ, κάματος, κῆδος, εἰζύς, μόρος, χόλος, χρεῖω ἰκάνει τινά» ὡσαύτως, ὅτε μιν γλυκύς ὕπνος ἰκάνει Ἰλ. Δ. 610· πολυφάτο θέσφαθ' ἰκάνει με, ἐκπληροῦνται εἰς ἐμέ, Ὀδ. I. 507· σπαύνης μετὰ αὐτ., σφῶν ἐλεθρομένοισιν ἰκάνεν (πρὸλ. ἄσμενος) Ψ. 209.

2) ἐπὶ ἰκέτου, σὺν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἰκάνω II. 117, πρὸλ. E. 449, N. 231· οὕτω, Σόλων 12. 21, Δι. σχύλ. Πέρσ. 159· πρὸλ. ἰκνέομαι II. 3.

III. καθ' ὅμοιον τρόπον ὁ Ὀμ. μετὰ πρὸς τὸ Μέσ., χρεῖω γὰρ ἰκάνεται Ἰλ. K. 118· τὰ σά γούναθ' ἰκάνομαι Σ. 437, Ὀδ. Γ. 92, Δ. 322· οἶκον Ψ. 7. 27, κτλ.

ἰκάρης [ἰκά], α, ον, πόντος ἰκ., τὸ μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους τὸ μετὰ τῶν Κυκλάδων καὶ τῆς Κάριας, ἐνθα ἐλάγεται δι' ἰκάρους ὁ υἱὸς τοῦ Δαϊδάου ἐπὶ νῆα, Ἰλ. B. 145· ἰκ. πέλαγος Ἠρόδ. 6. 96· ἰκάριον μόνον, αὐτόν· 95.

ἰκελός [ἰ], η, ον, ποιητ. καὶ Ἰωνικ. τύπος τοῦ ἰκέλου, ὅμοιος, ὁμοιάζων, τινὶ Ἰλ. Δ. 467, κ. ἄλλ., Ἠρόδ. 3. 81, Ἰππ. Ἐπισημ. τὰ I', 1082, κτλ., ὄργας .. ἀλωπέκων ἰκελοί, «οἱ τῶν ἀλωπέκων τρόποις ὅμοιοι» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 2. 141.— Ἐπίρρ. -λῶς, Ἰππ. 272.

ἰκελῶς [ἰ], καθιστῶ τι ὅμοιον, Θηροῖν κείνους ἰκελῶσας Ἀ. 9. 83.

ἰκεσία, ἡ, (ἰκέτης) ἡ δέσις ἰκέτου, Εὐρ. Ὀρ. 1337, Ἀνθ. 11. 5. 116, Πλούτ.· ἰκεσίαι σάς Εὐρ. Φοιν. 91· ἰκεσίας ποιέσθαι, ὑπερ τῆς πόλεως, ὡς τὴ Lat. supplicatio, Δίσχυλ. 70. 33, Διον. Ἀλ. 8. 43.

[ἰ], ἄλλα ἢ χάριν τοῦ μέτρου ἐν Ἀνθ. ἐνθ' ἄνωγ., Ἠρόδ. «Ἰμν. 1. 36».— Ἰδε Κέντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 131-2.

ἰκεσιάζω, = ἰκετεύω, Νικητ. Χρον. 251C.

ἰκεσιασμός, ὁ, = ἰκεσία, Νικ. Χων. ἐν Μισ. Βιβλ. Σάθ. τ. Δ', σ. 85.

ἰκεσία, α, ον, ἡ ος, ον, (ἴδε κατωτέρω): ἐπὶ θεῷ ὡς προσέειπεν τῶν ἰκετῶν, Δίσχυλ. Ἰκ. 616, Σοφ. Φιλ. 484, Εὐρ. Ἐκ. 345· πρὸς ἰκεσίαν Δουκ. Ἀλ. 3· ὡσαύτως, ἰκεσία Θέμις Διὸς Δίσχυλ. Ἰκ. 360· πρὶλ. ἰκετήσιος, ἰκεσίας, 2) ἀποσιλούμενος ἐς ἰκετῶν, παρθένων ἰκ. λόχος Δίσχυλ. Θῆδ. 111.

3) ἰκετευτικός, ἰκεσίους πέμψων λιτάς Σοφ. Φιλ. 495· ἰκεσίαν .. προστροπὴν Εὐρ. Πρακτ. 108· ἰκεσίους σὺν κλάδοις ὁ αὐτ., ἐν Ἰκ. 102· ἰκεσία χερὶ αὐτόν· 108· ἀνάγκας ἰκεσίους λυεῖν αὐτόν· 39:— ἐπὶ πρῶτον, ἰκεσίος σε λίσσομαι Σοφ. Ἀντιγ. 1290· ἰκεσία τε γίγνομαι Εὐρ. Μῆδ. 710. [ἰκ., πλὴν χάριν τοῦ μέτρου ἐν Ἀπολλ. Ροδ. B. 215.]

ἰκετᾶ-δόκος, ον, δεχόμενος ἰκέτας, Δίσχυλ. Ἰκ. 713.

ἰκετεῖα [ἰ], ἡ, Ἀττικῶς: τύπος τοῦ ἰκεσία, Θουκ. 1. 24· ἰκετεῖαν ποιέσθαι τινος, ἰκετεύειν τινά, ὁ αὐτ., 3. 67· ἰκ. Θεῶν, ἰκεσία πρὸς τοὺς θεούς, Λυσ. 194. 21· ἔφ' ἰκετεῖαν τρέπεσθαι Πλάτ. Σοφ. 39A· πληρ., ὁ αὐτ., ἐν Συμπ. 183A, κ. ἄλλ.— Ἰδε Κέντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 130, 132.

ἰκετεύμα [ἰ] τὸ, τρόπος ἰκεσίας, δεήσεως, καὶ μέγιστον ἦν ἰκέτευμα τοῦτο Θουκ. 1. 137, πρὸλ. Πλούτ. Θεμιστ. 24.

ἰκετεύσιμος, η, ον, = ἰκετήριος, Ἡούχ.

ἰκετεύσις, ἡ, = ἰκεσία, Σουῖδ.

ἰκετευτός, α, ον, ὅν πρέπει νὰ ἰκετεύσῃ ἢ παρακαλέσῃ τις, Δουκ. Μισθ. Συνόντ. 38.

ἰκετευτικός, ἡ, ὄν, παρακλητικός, Σχόλ. εἰς Σοφ.— Ἐπίρρ. -τός, Ἰσούχ. ἐν λ. ἀντήδην.

ἰκετεύω μελλ. -σω (ἐκ διορθώσεως τοῦ Mariti.) ἐν Εὐρ. I. Δ. 462, Ἰσοκρ. 154A: ὅρ. ἰκετεύω:— ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρῳ μόνον κατὰ παρὰ, καὶ αὐτὸ μετὰ ἢ χάριν τοῦ μέτρου, ἀλλὰ παρὰ Τραγ. μετὰ ἢ ἐνεκα τῆς αὐξήσεως:— Μέσ. καὶ Παθ. ἴδε κατωτέρω.

ἰληρῖζανειν τινά ὡς ἰκέτης (ἴδε τὴν λέξ.), ἐπεὶ σε φυγάν ἰκετεύωσα Ὀδ. Ο. 277, πρὸλ. H. 292. 301., P. 573· ἐς Πηλὴν ἰκετεύωσα Ἰλ. II. 574, πρὸλ. H. Ἀσπ. Ἰπρ. 13· ἰκ. τινά γονάτων ἢ πρὸς γονάτων Εὐρ. Ἐκ. 752, Μῆδ. 854· ἀπολ., Ἠρόδ. 3. 48., 5. 51.— Παθ., ἄρ. ἰκετευθεὶς Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 2.

2) ὅμοιος, παρακαλῶ, μετ' αὐτ., προσώπου καὶ ἀπαρ., ὁ δὲ με μάλιστὰ πόλλ' ἰκετεύειν ἱππότες ἐξέμεναι Ὀδ. Δ. 531, πρὸλ. Ἠρόδ. 1. 11, Σοφ. Ο. K. 1414, Εὐρ. Ἰωνά 468· ἰκ. ὡς ..

(ἐξυπακ. τοῦ ποιήσεως), ἡ Ἰλιάς τοῦ Ὁμήρου, Ἀριστ. Ποιητ. 4, 12, κ. ἀλλ. παροιμ., Ἰλιάς κακῶν, δηλ. ἀτελεύτητος σειρὰ κακῶν, δυστυχημάτων, Δημ. 387. 12, Διοδ. Ἀποσπ. Βιβλ. 36. III. εἶδος κίχλης (πτερυγίου) ὡς αὐτοῦ Πλάτος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 20· ἀλλ' ἐν Ἀθην. 65Δ, Εὐστ. 947. 8. φέρεται: ἐλλᾶς.

ἐλιγγεῖν [ἴλ], ἀσθενεῖν, σκοτοδινίαν, ζήτην ὡς θανάτου βλάβη τις ἀπ' ὑψηλοῦ μέρους πρὸς τὰ κάτω, ἐλιγγιῶν ἀφ' ὑψηλοῦ κρεμνοσθεῖς Πλάτ. Θεαιτ. 175D· ἐκ μέθης, ἴλ ὥσπερ μεθύουσα ὁ αὐτὸς ἐν Φαίδ. 79C· ὑπὸ μέθης Κλήμ. Ἀλ. 187· ἐλιγγιῶν κάρα λιθῶν πεπληγμένους Ἀριστοφ. Ἀχ. 1218· ἐνεκα περιπλοκῶν ἡ δυσκολία, ἐσκοτώθην καὶ ἐλιγγίσσα Πλάτ. Πρωτ. 339E· ἴλ. ὑπὸ τῆς τοῦ λόγου ἀπορίας ὁ αὐτὸς ἐν Δυσ. 216C· ὑπὸ τοῦ δέους Ἀριστοφ. Ἀχ. 581· ἐπὶ τινι Δουκ. Τζέ. 30· πρὸς τὴν θῆαν Ἡλιδ. 5. 6.—Ὡσαύτως φέρεται: ἐλιγγεῖν Κλήμ. Ἀλ. ἐνθ. ἀνωτ., Ἀνθ. Π. 7. 706, Σουίδ.—Καθ' Ἡσυχ.: ἐλιγγιῶν τὸ ἐσκοτοῦσθαι, καὶ δοκεῖν περιφέρεσθαι, κύκλῳ συστρέφεσθαι, προσέει, ἐλιγγιῶν, συστρέφεσθαι, σκοτοῦσθαι.

ἐλιγγος, ὁ, (ἐλῶ, εἴλω) ὁ τῆς κεφαλῆς σκοτισμός, ζάλη τῆς κεφαλῆς τοιαύτη, ὥστε νὰ νομίζῃ τις ὅτι περιτρέφονται τὰ πάντα περὶ αὐτοῦ, Δατ. νετρίγο, λιποθυμία, Ἰππ. Ἀρ. 1247, Πλάτ. Πωλ. 407C· σκοτοδινίαν ἐλιγγόν τε ἐμποιεῖν τινι ὁ αὐτὸς ἐν Νόμ. 892E· ὥσαύτως, ταραχὴ, διατάραξις τῆς κοιλίας, Νικ. Ἀλεξίφ. 610.

2) ἀναισθησία κτλ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 142. 3) διατάραξις φρενῶν, Πλούτ. 2. 1068C.—Ὡσαύτως φέρεται ἐλιγγος, Ἀπολλ. Ρόδ. ἐνθ. ἀνωτ. Νικ. Ἀλεξίφ. 609.—Καθ' Ἡσυχ.: ἐλιγγος καὶ ἱλιε' ὁ τῆς κεφαλῆς σκοτισμός· ὁ γὰρ τῶν ἐντέρων θόρυβος ἱλιε' λέγεται, ὁ παραγινώσκων λέγουσι δὲ οὕτω καὶ τὴν τῶν πραγμάτων ταραχήν.

ἐλιγξ, γγος, ἡ, δὴνη, συστρόφη, Διόδ. 17. 97, Ἀλεξ. Ἀφροδ. Πρβλ. 2. 71.—Παρ' Ἡσυχ.: ἐλιγξ συστρόφη ὑδάτων.

ἐλιορραλίστας, ὁ (βράϊα) ὁ τῆς ἱλίου ὁδοῦ, ἥτοι ὁ Διομήδης (Σχολ.), Ἀνθ. Π. 15. 26.—Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 431.

ἱλιος [ἴλ]. οὐ, ἡ, ἡ πόλις τοῦ ἱλίου, Τροία, Ὀμ., Εὐρ. Ἀνδρ. 103.—ἱλιον, τό, μόνον ἐν ἴλ. Ο. 71, ἀλλ' ὁ ἐπικρατὴς παρὰ τοῖς Τρωαί. τύπος—ἐντεῦθεν αἱ ἑπικρ. γενικαί: ἱλιόθεν, ὁ τῆς Τροίας, ἴλ. Ξ. 251, Ὀδ. 1. 39· ἱλιόθεν πρὸς, πρὸ τῆς Τροίας, Ὀδ. θ. 581, κτλ.—ἱλιόθεν κλυτὰ τεύχεα, τὰ τεύχη τῆς Τροίας, ἴλ. θ. 295. II. ὡς ἐπὶ θ., ἱλιος, α, οὐ, Τρωικός, Ἀθῆνα Εὐρ. Ἐκ. 1008· ὡσαύτως, -ος, ὁ αὐτὸς ἐν ἴλ. 1164.

ἱλιό· ὁ θῆρς διὰ φρυγάνων, ἡ σκώληκς ἐν ταῖς δρυσίν, οἱ χρώνται εἰς δέλεαρ, Ἀντίγονος δὲ ὁ Κάρυστος ἐν τῇ περὶ ζῴων τὴν καλοῦμενον μὲν ἑλιδόν· Ἡσυχ.—ἱλιός· μῦθος τῆς αὐτῆς.

ἱλισσός [ἴλ], αὐ, ὁ, ποταμός ἐν τῇ Ἀστικῇ, Ἠρόδ., κτλ.—ἑλισσός ἐν Πλουτ. 1. 19, 5.—Κατὰ Κόντον (Γλωσσ. Παρατ. θ') γραπτέον δι' ἑνὸς σ, ἱλίσσος.

ἱλίσσος, ἐλλᾶζει, δεσμεύει, συστρέφει, ἀγαλάζει· Ἡσυχ.

ἐλλαίνω, βλέπω διαστρόφως, ἀλλοιοῦμαι, Ἰππ. Ἐπιθῆμ. τὸ Γ' 1066· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, εἶμαι ἡ γίνομαι διαστρόφος, ἀλλοιοῦμαι, ὁ αὐτὸς 153C, 1122C—οὕτω καὶ ὡς ἀποθ., ἐλλαίνομαι, 491. 6.

ἐλλᾶς, ἄδος, ἡ, (ἴλω, εἴλω) ἐξ ἱμάντων πεπλεγμένος δεσμός, σχοινίον ἐξ ἱμάντων, βούσι, ὅν τ' οὐρεσι βουκόλοι ἄνδρες (ἐλλᾶσι... δῆσαντες ἀγροῦσι ἴλ. Ν. 572· πρβλ. ἐλλᾶσανός).

II. ἐν τῇ σκοτεινῇ γράσσει: ἐλλᾶδας γονάς, ἥν ὁ Ἡσυχ. μνημονεύει ἐκ τοῦ Εὐρ. (Ἀποσπ. 834) καὶ Σοφοκλ. (Ἀποσπ. 73) [μετὰ τῆς ἐρμηνείας ἀγγελίας καὶ τὰς συστρεφάς], οἱ Γραμμ. φαίνεται ὅτι ἐξέλαθον τὴν ἐλλᾶδας ὡς ἐπὶ θ., ὅπου συνηγμένας, ἀγγελάδας, πρβλ. ἐλλᾶζω.

III. ἴδε ἱλιός III.

ἐλλᾶζω, ῥίπτω πλάγιον βλέμμα ἢ στραβοκυττάζω, κάρνω εὐμενὸς διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, διακινῶ, ἀγνεύω, Εὐστ., Σουίδ.· πρβλ. ἐπειλ. λέζω καὶ ἐλλᾶπτω.

ἐλλᾶς, ἴδος, ἡ, 08λ. τοῦ ἑπομ., ὀλλῖς· στρεβλή, διαστραμμένη· Ἡσυχ.

ἐλλᾶς, ὁ, (ἴλω) ἀλλοῖωρος (κατὰ τὸν Μοῖρ. ὀλλόν, Ἀστικῶς, στρεβλόν, Ἑλληνικῶς), ἐλλᾶς γέγεννηται προσδοκῶν, ἀπὸ τοῦ οὐκ εἶναι, κύττα νὰ τὸν περιμένω στρέψωσαν τὰ ῥάτια μου, Ἀριστοφ. Θεσμ. 846.—Συγκρ. ἐλλᾶσεως, ἐλλᾶσεως τὰν κορῶν νῶν Σώφρων παρὰ τῷ Σχολιαστῇ εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 846.

ἐλλῶς, ὁ, (ἴλω) ὁ ὀφθαλμός, ἐν τῇ ἱστί διατέκτω κατὰ τὸν Πλούτ. Β' 54, καὶ ἴλλος μὲν ὁ ὀφθαλμός· ἴλλος δὲ ὁ στραβός· Εὐστ. 200, 28.

ἐλλ-οψ, οπος, ὁ, ἡ, λέξις ἐπινοηθεῖσα πρὸς ἐξήγησιν τοῦ Ὁμηρικοῦ ἐλλῶψ, «ἐλλοπος», βούλονται γὰρ κατὰ τὴν ἀναλογίαν ἴλλο-πῆς τινος εἶναι διὰ τὸ εἶργεσθαι φωνῆς· ἐστὶ γὰρ τὸ μὲν ἴλλεσθαι εἶργεσθαι, ἡ δὲ ὁψ φωνή· κτλ. Ἀθῆν. 308B, C, πρβλ. Πλούτ. 2. 729E.

ἐλλῶ, περιστρέφω, συστρέφω, ἴδε εἴλω. II. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, βλέπω ἐκ τοῦ πλάγιου, στραβοκυττάζω, ἀλλοιοῦμαι, ἡ σχηματίζω αὐτὴ ἀπαντᾷ μόνον ἐν τοῖς παραγώγῃσι ἐλλᾶς, -αίνω, κτλ.

ἐλλᾶδης, ες, (εἶδος) διάστροφος, ἀλλοῖωρος, ὁμιλία Ἰππ. 607. 44.

ἐλλῶπτω, ἐλλῶπιζω, = ἐλλᾶζω, «σκαρδαμυκεῖν γὰρ τὸ σκαίρειν καὶ μῦειν τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ὃ καὶ ἐλλῶπτειν λέγεται ἢ ἐλλῶπιζειν» Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 292, Σουίδ.· προσέει, ἐλλῶπτω, καὶ ἐλλῶπτειν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τὸ παραβλέπειν Πλούτ. Β' 52· ἐλλῶπτειν· στραβίζειν, ἀπὸ τῶν ἴλλων, τῶν ὀφθαλμῶν. ἐμβλέπειν, τὸ καταβλέπειν Ἡσυχ. (Κατὰ τὸν Δοδ. ἐν Φρυν. 607, οὐχὶ ἐκ τοῦ ἐλλῶ καὶ ὦψ, ἀλλ' ἀπλῶς ἐκ τοῦ ἐλλᾶς.)

ἐλλῶσις, εως, ἡ, διαστρόφη, ὀφθαλμῶν Ἰππ. 72E, 168H, Ἀρετ. π. Δίτ. Χρον. Παθ. 1. 7.

ἐλλῶματα· ἐπέταλα· Ἡσυχ.

ἐλυέεις (ἴ), εσσα, ἐν, (ἴλως) πλήρης ἴλως, πληρώδης, βορβορώδης, ἀκάθαρτος, πεδίον Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 823· ζάλος Νικ. Θηρ. 568· ἀχλὺς Ἀνθ. Π. παρὰρτ. 39.

ἐλυός (ἴ), ὁ, = εἰλεός II, ἐλυός, φωλεός, κοίτη, Καλλ. εἰς Δία 25.—Καθ' Ἡσυχ.· «ἴλως (παραφύονται)· ἐνθα τὰ θηρία αὐλίζεται, φωλεοί».

ἴλως (ἴ), ὡς, ἡ, πηλός, βόρβορος, λάσπη ἢ σχηματιζομένη ἐν ταῖς κοίταις ποταμῶν ἢ λίμνῶν (νῦν, ἴλαμιος ἐν Κυνίῳ) τεύχεα καλὰ, τὰ που μάλα νερόθι λίμνην κείσεθ' ὑπ' ἴλως [ἴ] κεκαλυμμένα ἴλ. Φ. 318· ἐπὶ ἐδάφους σχηματισθέντος ἐκ προσχώσεως, Ἠρόδ. 2. 7· ἴλως καὶ ψάμμος Ἰππ. π. Ἀέρ. 286. 2) καθίζημα, «καταπάτι», Ἰππ. 615. 15· τοῦ αἵνου, Ἀριστ. π. Ζ. ἴεν. 3. 2, 17, κ. ἀλλ.

3) ἀκαθαρσία, αἱματος Γαλην.· στέρνων Ἀνδρόμαχος παρὰ Γαλην. 13. σ. 876. [Ἐν ἴλ. (ἐνθ. ἀνωτ.) ἡ δευτέρα συλλαβὴ τῆς γεν. εἶναι μακρὰ ἐν ἄρσει, ἀλλὰ βραχεῖα ἐν θέσει (ὡς ἐν τῷ ἱαχῶς) Ἀνθ. Πλαν. 4. 230, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 823.]

ἐλυσσάομαι, γραπτόμενον καὶ ἐλλυσσάομαι, ἀποθ., ἐρπω συστρέφόμενος ὡς σκώληξ, Πλάτ. Τιμ. 92Δ, Δίλ. π. 2. 8. 14, 9. 32, Πλούτ. 2. 567B, Ἰωσάπου Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 1, 4, Ἰουδ. Πόλ. 3. 7, 21.—ὡσιαστ. ἐλυσσάσεις, εως, ἡ, Ἀριστ. π. Ζ. Ἠορείας 9. 9.—ἐπὶ θ. ἐλυσσαστικῶς, ἡ, ὁ, αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1, 20.

ἐλῶ, (ἴλως) καλύπτω δι' ἴλως ἢ βορβοῦν, Ἡσυχ. II.

= ἐλῶ, «συστρέφω», ὁ αὐτ.

ἐλυώδης, ες, ὁμοῖος πρὸς ἴλυν, Ἰππ. 204Δ, Σίετ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 75, Γαλην.· πηλός ἴλ. Ἀρρ. Ἰνδ. σ. 357.

ἐλῶμαι· ἐρρῶμαι· Ἡσυχ.

ἱμα, τό, = εἶμα, «ἱματα ἱμάτια» Ἡσυχ.

ἱμάτος [ἴ], α, οὐ, (ἱμά) ἀνήμιον ἢ ἀριμύζιον εἰς ἀντήσιν ὕδατος· οὐσα, «τὸ ἄσμα ὃ ἄδουσι ἐν ἀντήσιν» (Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1293)· αἰδοίαι καὶ που τις ἀνὴρ ὑδατηγός ἱμαῖον Καλλ. Ἀποσπ. 42, πρβλ. Τρύφωνα παρ' Ἀθην. 618E κέξ., Ἰβην Προοίμ. Σχολ. 5· οὕτως, ἱμονιστροφῶς μέλη Ἀριστοφ. Βατρ. 1293.—Κατὰ Σουίδ.· «ἱμαῖον ἄσμα, τὸ ἐπὶ τῇ ἀντήσῃ λεγόμενον, παρὰ τὸ ἱμαῖν ὁ δὲ τὸ μυλωθρικόν» καὶ καθ' Ἡσυχ.· «ἱμαῖος· φιδὴ ἐπιμύλιος, καὶ ἐπαντ(λ)ατος, καὶ ἐπίνοστος».

ἱμαλῖς, ἴδος, ἡ, ἐπὶ θ. τῆς Δήμητρος παρὰ τοῖς Συρακοσίοις, Πόλεμον παρ' Ἀθην. 109Δ.—ἐντεῦθεν ἱμαλῖς, ὃ ἐπὶ μετρητῶν τῶν ἀλεύρων, ἐπιγένημα ἀλετριδος. καὶ ὁ ἀπὸ τῶν ἀλεύρων χνούς, καὶ περιουσία· Ἡσυχ.—προσέει· «ἱμαλῖον» πολυφόρον, καρποφόρον, νόστιμον ὁ αὐτ. II. Δωρ. λέξ. ἀντὶ τοῦ ἱμαῖον μέλος, Τρύφωνα παρ' Ἀθην. 618E.

ἱμανθήθη (ἱμονήθη Rutherford), ἡ, = ἱμονεῖα, τὴν ἱμανθήθη τοῦ κάδου ταχέως λύσον Ἠρώδ. Μιμιάμ. 5. 11.

ἱμαντάρειν, τό, ὑπόκορ. τοῦ ἱμάς, ναυτικός ὄρος, Ἡσυχ.

ἱμαντ-εληγμός, ὁ, ὁ, συστρόφη σχοινίου, παιδιὰ τις, Πλούτ. θ' 118, Εὐστ. 979. 28.

ἱμαντ-εληγτής, ὁ, (ἐλίσσω) ὁ συστρέφω σχοινία· μεταφρ., δύσκολος σοφιστῆς ἀκωνόδῃ προβάλλων ζητήματα, Δημόκρ. παρὰ Πλούτ. 2. 614E· ἡ ὀνομαστ. ἱμαντεληγτής ἐν Κλήμ. Ἀλ. 328, πιθανῶς προέκυψε ἐκ παρανοήσεως τῆς ἱων. γεν. πληθ. -ων παρὰ Δημόκρ. ἐνθ. ἀνωτ.

ἱμαντίδιον, τό, ὑπόκορ. τοῦ ἱμάς, Ἐτυμ. Μ. 671. 8.

ἱμαντίνος, ἡ, οὐ, (ἱμάς) ἐξ ἱμάντων, ἐπὶ δερματίνων δεσμῶν, Ἠρόδ. 4. 189, Ἰππ. π. Ἀθρρ. 837.

ἱμαντιον, τό, = ἱμαντίνος III, Ἰππ. Μοχλ. 868, Ἀρετ. π. Δίτ. Ὀξ. Παθ. 1. 8.

ἱμαντό-δεσμος, ὁ, δερματίνος δεσμός, Ἡσυχ. ἐν λ. ζεύγλας.

ἱμαντό-δετος, οὐ, δεδεμένος δι' ἱμάντων, Σχολ. εἰς Ὀδ. Α. 440.

ἱμαντο-μάχος, οὐ, ὁ μὲ ἱμάντας (λωρὰ) μαχόμενος (πυκνῶν), Χρησμ. παρὰ Τζέξ. Ἰστ. 7. 422.

ἱμαντο-πάροχος, ὁ, ὁ παρέχων ἱμάντας διὰ τοὺς ἀγῶνας, Σουλ. Ἐπιγρ. 2758 III D. 6.

ἱμαντο-πέδη, ἡ, ἱμάντινος δεσμός, παγίς ἐπὶ τῶν πλοκάμων τοῦ πολλοῦ, Ἀνθ. Π. 9. 94.

ἱμαντό-πους, ποδός, ὁ, ὡς τὸ Δατ. lozīras, ὁ δὲ καὶ τὰς κνήμας στρεβλῆς· ἴδω, 1) ἐνθα καὶ ἔθονος τινός Διηγοῦ, Πλαν. II. Ν. 3. 8. Ἀπολλῶδ. παρὰ Τζέξ. Ἰστ. 7. 707. 2) εἶδος ὄβριδος περὶ τοῦ Ὀππ. Ἰευσ. 2. 9.

ἱμαντοτομέω, τέμνω ἱμάντας, Πλούτ. ε' 81, 83.

ἱμαντοτόμος, ὁ, ὁ τέμνων ἱμάντας, λωρίδα, Ἰνκλ.
ἱμαντόω, δένω ἢ πλέκω δι' ἱμάντων, ἱμαντωμένην κλίνην·
Ἡσυχ. ἐν λ. πύξ.
ἱμαντωτής, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ἱμάντα, Πλάτ. Τιμ. 76C,
Διοσκ. 2. 201, Ἡσυχ. ἐν λ. λύγος·— συγχετ. ἱμαντωδέστερος
Διοσκ. Β. 201.

ἱμάντωμα, τό, = ἱμάντωσις II, Νικήτ. Χρογ. 185D.
ἱμάντωσις, εως, ἡ, τὸ συνδέειν διὰ λωρίων, «ἱμάντωσις» σύν-
δεσμος τῶν κορυφῶν (corrigitur) τοῦ ὑποδήματος· Ἡσυχ.· περὶ
τῶν λωρίων ἀμότης, Πολυδ. Α', 142. II, ὅσις ἑλίων ἱμβαλλο-
μένων τοῖς οἰκοδομήμασιν, Ἐβδ. (Σιράχ. ΚΒ', 16), Φώτ., κελ.

III, ἐπιμήκυνσις τοῦ γαργαρέωνος (σταφυλῆς), ὡς τὸ ἱμάντιον,
Ἄετ. 8, 43.

ἱμ-αυιδός, ὁ, ὁ ἔδων τὸν ἱμαῖον, Πολυδ. Δ'. 53· «ὁ πρὸς τῇ
μυλῷ καὶ τῷ ἀντλήματι ἔδων»· Ἡσυχ.

ἱμάς, ὁ, γεν. ἱμάντος, (οὐχὶ ἱμάντος, Ἰερων. π. μον. λέξ.
π. 34, 14)· Ἐπιμ. 202, πληθ. ἱμάντεσσιν (ἴδε ἐν τέλ.)·— δερμά-
τινον λωρίον, κοιν. ἱμαυρί, Ἰλ. Κ. 282, κτλ. ἱμάντα βοός· Ἰλ.
Γ. 375· βοόσιος ἱμάντας Χ. 307. 2) κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ
πληθ., οἱ ἱμάντες ἢ τὰ λωρία δι' ἃν οἱ ἱπποὶ ἦσαν προσδεμένοι εἰς
τὸ ἄρμα, Λατ. Ιορν. Θ. 543, Κ. 409, 567. 3) αἱ ἡνία, ὅπως·
ταύση βοέσιον ἱμάσιν Ψ. 324, κτλ.· τμητοῖς ἱμάσι Σοφ.
Ἰλ. 747, πρβλ. Εὐρ. Ἰππ. 1222. γ) τὰ λωρία δι' ἃν εἶναι
δεδεμένοι οἱ ἵπποι, Ἰλ. Ε. 727. δ) μάλιστα, ἥτις συνίστατο ἐκ
πολλῶν λωρίων, Ψ. 383. ε) τὰ λωρία, δι' ἃν οἱ πικτεύοντες

περιεβύσσον· τὰς χεῖρας τιν'· Λατ. cinctus, Ψ. 684 (ἐν μεταγεν.
χρόνοις εἶχον ἐμπεπηγμένα καρφία, κτλ., καὶ τότε ἐκαλοῦντο μύρ-
μηκες), πρβλ. Πινδ. Ν. 6. 60, Πλάτ. Πρωτ. 343C. 3) ἐν
τῷ ἐνίκῳ, ὁ ζωστήρ ἢ στηρόδεσμος· τῆς Ἀφροδίτης, Λατ. cinctus, ἡ,
καὶ ἀπὸ στήθεσιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα Ἰλ. Ε. 214, 219.

6) τὸ λωρίον, ὅπερ περιεβέβηκεν ὑπὸ τῶν σιαγῶνα ἐκέρχεται
τὴν περιεφραλαίαν ἐν τῇ θέσει αὐτῆς, ἀγχε δὲ μιν πολὺκεστος
ἱμάς ἀπαλὴν ὑπὸ δειρὴν Ἰ. 371, 375. γ) ἐν τῇ Ὄδ. λω-
ρίον δι' οὗ ὁ μοχλὸς ἐσύρετο εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ὅπερ ἔπειτα προσ-
εβένετο εἰς τὴν κορύνην, Ὄδ. Α. 442, (ἴδε Σχολιαστ. καὶ Εὐστ.
ἐν τῷ περ.) πρβλ. Δ. 802, π. 40. δ) μεθ' ὅμ., τὸ λωρίον ὑπο-
δήματος, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 14, Ἐπιππο. ἐν «Ναυαγῶ» 1. 9, Μέ-
νανδρ. ἐν «Δαιδαλόμενῳ» 2. ε) σχοινίον ἱστίου, Ἀρισταγόρας
ἐν «Μαμακχίδῳ» 7.

ζ) τὸ σχοινίον δι' οὗ ἀντλοῦσιν ὕδωρ ἐκ
τοῦ πρέατος, ἀλλ' αὖθις ἱμονιά, Πολυδ. Ι. 31, Μοῖρ. 7) λωρίον
κυνός, Ξεν. Κυν. 7. 6· ἐντεῦθεν παροιμ., ἱμάς κυνείος ἐστὶ, σκλη-
ρὸς, ισχυρὸς ὡς λωρίον κυνός, Ἀριστοτ. Σφ. 231. 8) μάλιστα,
ἔξω τις δότω ἱμάντος ταχέως Ἀντιφάν. ἐν «Γανυμήδῳ» 2. 8.

II, = ἱμάντωσις III, Ἄετ. 2. 4, 43. III, ἱμάντες, ἐν τῇ
οἰκοδομῇ, πιθανῶς = σπρωτῆρες, σιμὰ πλῆθυν χρησιμοποιοῦντων εἰς σύν-
δεσιν (ἴδε ἱμάντωσις II), Σουλ. Ἐπιγρ. 260, ὅρα Hückel κ. 281.

II ῥίξαι εὐρήται ἐν τῇ Σανσπρ. εἰ, εἰσινοῖ, εἰνῆμι, (vincio)
ἐντεῦθεν ὡσαύτως, ἱμάσσω, ἱμάσθη, ἱμονιά, μάσθη, μά-
σσει· Ἀρχ. Σαε. simo (δεσμεύω)· Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. seil, seidl.
[?], συντῆ. ἀλλ' ὡσαύτως ἔ ἐν θέσει τε καὶ ἐν ἄρσει, ἐν Ἰλ.
Θ. 544, Κ. 475, Ψ. 383, Ὄδ. Φ. 46, Ἀπολλ. Ρόδ.·— ἐν τῷ
παραγῶγῳ καὶ συνδέσει ἀεῖποτε ὕ).

ἱμάσθη [I], ἡ, (ἱμάν) τὸ λωρίον μάλιστα, μάλιστα, Ἰλ. Ψ. 582,
Ὄδ. Ν. 82· μεταφρ., νῆος ἱμ., ἐπὶ τὸ πηδάλιον πλοίου, Ἀνθ. II.
6. 28· παρὰ μεταγεν., πᾶν λωρίον, Ὀππ. Κυν. 4. 217.

ἱμασιὰ, ἡ, (= αἱμασιὰ), Ἐπιγρ. Τροίχρον· L. et F. 157n.
ἱμασιώ [I]: μέλλ. ἱμασιώ [κ] ἀόρ. ἱμασιώ (ἱμάς)·— μασιώω,
κινῶ διὰ τῆς μάστιγος τοὺς ἱπποὺς, τοὺς δ' ἱμασ' Ἀντιλόχος
Ἰλ. Ε. 589, πρβλ. Δ. 331· ἱμασεν καλλιτριχος ἱπποῦς Ὄδ.
Ε. 380· ἐπὶ ἀνθρώπων, εἰ .. σε πληγῇσιν ἱμασού· Ἰλ. Ο. 17· ὡσαύ-
τως, ἱμασε χθόνα χειρὶ, ἐπιχρῆται, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 340·
ἔτε .. γαίαν ἱμασού, ὅταν πλητῇ αὐτὴν διὰ τῶν κεραυνῶν, Ἰλ.
Β. 782·— Πλάτ., ἱμασοόμενος δέμας αὐραῖς Ἀνθ. II. 7. 686·
φρένα κέντρῳ Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ια', 32·— Ἀπαντᾷ καὶ τύπος
ἱμασκού ἐν Ἐπιγρ. Ἡλιδ. 1152γ, = Ὀλ. 2 = Roberti 292.

ἱμάστα· μάλιστα· Ἡσυχ.
ἱμάτ-ηγός, ὁ, ὁ φέρων μεταφέρων ἱμάτια, ναῦς Θεοφρ. π. 110. 68.
ἱμάτιδάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἱμάτιον, Ἀριστοτ. Ἀποσπ.
64. [ἱμα-, δα-].

ἱματίδαιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἱμάτιον, Ἀριστοτ. Ἰλ. 985, Λυ-
σίας παρὰ Πολυδ. Ζ', 42· κατὰ κρᾶσιν μετὰ τοῦ ἄρθρου, θαῖμα-
τίδαια Ἀριστοτ. Λυσ. 401. [ἱ-δαιον Ἀριστοτ. ἐνδ' ἄνακ·].

ἱματίεσθαι, ἀποθ., κατασκευάζω ἱμάτια· οἱ ἱματιεσθῆναι
(ἱματιεσθῆναι Κουμαν. Συναγ. Λέξ.), ἡ συντεχνία τῶν ἱματο-
ποιῶν, Ἐπιγρ. Θυστ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 348D.

ἱματίεω, ἐνδύω· μετοχ. παθ. πρkm. ἱματιεσμένους Εὐαγγ. κ.
Μάρκ. ε', 15, κτλ.

ἱματιο-θήκη, ἡ, ὡς καὶ νῦν, θήκη ἱματίων, Ἡσυχ. ἐν λ. κεν-
δυτάνας.

ἱματιο-κάπηλος, ὁ, ὁ πωλητὴς ἱματίων, Λουκ. π. Μισθ. Συ-
νόντ. 38, κτλ.

ἱματιο-κλίπτῃς, ου, ὁ, ὁ κλίστων ἱμάτια, Διογ. Α. 6. 52.

ἱματιο-μίσθης, ου, ὁ, ὁ ἀπομισθῶν ἱμάτια, ὁ δανείζων ἐνδύ-
ματα ἐπὶ μισθῷ, Πολυδ. Ζ', 78, Δ. II. 100, 25.

ἱματιο-μίσθωτης, ου, ὁ, = τῷ προηγ., Πολυδ. Ζ', 78.

ἱμάτιον [ἱμα-], τό, κατὰ τὸν ὑποκορ. τοῦ ἱμα (ἐπὶ, εἶμα),
ἐνδύμα· ἀλλ' ἐν χρίσει ἀεῖποτε ἐπὶ ἐξωτερικοῦ ἐνδύματος, ἱπανω-
φόροι φορούμενοι ἀνιθῶν τοῦ χιτῶνος, λέξαι τοῦ πεζοῦ λόγου ἀντι-
στοιχοῦσα πρὸς τὸ ποιητ. χλαῖνα, Λατ. pallium, Ἡρδ. 2. 47,
λαμπρὸν ἱμάτιον ἔχων Ἐπιγρ. 143 Διτ·— οὐκ ἱματίον κατὰ κρᾶ-
σιν ἀντὶ τοῦ ἱμα· Ἀριστοτ. Νεφ. 180, κ. ἀλλ.,— ἵπτο δὲ τοῦτο ἱπι-
μηκες τεμάχιον ὑπόστατος διπτόμενον ὑπεράνω τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου
καὶ περὶ μετὰ τὸν ὤμον ἐπὶ τῶν δεξιῶν ὤμων, ὅτε ὑπεράνω αὐτοῦ, Μπλι-
ος Archiol. d. Kunst. 337, ἴδε ἀναβάλλω III, ἀμειλίχῳ II,
πρβλ. χλαῖνα, χλαῖνις, τρίβων, φάρος· εὐκαταίτῳ δὲ θηλυπρε-
πὲς τὸ οὐρεται κατὰ γῆς ὁπισθεν, Πλάτ. Ἀλκ. I. 122C, Δημ. 442.

15·— εἰς τῆς λέξεως ἱμάτιον μεταφράζον τὴν λέξιν ἱμα, Πλούτ.,
κλ.· ἐντεῦθεν, ἐν ἱματίοις, ἐπὶ πολλοῦ ἐν τῇ συνθέσει καθημερινῇ
ἐνδύμασι ἐν καιρῷ εἰρήνης, Λατ. togati, Πλούτ. Κεμίλλ. 10· ἀλλ.
ἱμ. Ἑλληνοκλόν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ Ρωμαϊκὸν ἱμα, Λουκ.
π. Μισθ. Συνόντ. 28. 2) ἱμάτεα, τὰ, καθόλου, ἐνδύματα,
Ἡρδ. I. 9, Δημ. 816. 24· κατὰ κρᾶσιν θαλίματτα Ἀριστοτ. Σφ.
408, Λυσ. 1093 (πρβλ. ἱματίδαιον). II, καθόλου, ὑφασμα,
σκέπασμα, Ἡρδ. 4. 23, πρβλ. Διδ. 14, 109, Αἰλ. Πονη. Ἰστ. 8. 7.

ἱματιοπωλεία, πωλὺ ἱμάτια, ἐμπορεύματα εἰς ἐνδύματα, Εὐστ.
Πονημάτ. 99. 26.

ἱματιο-πώλης, ου, ὁ, πωλητὴς ἐνδυμάτων, Κριτίας 54, Σουλ.
Ἐπιγρ. 343· ὁπλ. ἱματιοπωλῆς, εἶδος, Ἀθῆν. 76Α· ἡ ἱματ.
ἀγορά Πολυδ. Ζ', 78, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 532, κτλ.

ἱματιοσυγκός, ὁ, ὁ, (= ἔργον) ἀνήκων εἰς κατασκευὴν ἱμα-
τίων·— ἡ ἱματιοσυγκή (ἐπὶ, τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἱματιοσυγκοῦ,
τοῦ κατασκευαστοῦ ἱματίων, Πλάτ. Πολιτικ. 280Α.

ἱματιο-συγκός, ὁ, κατασκευαστὴς ἱματίων, Σουλ. Ἐπιγρ. 3612.
ἱματιο-φορῆς, εἶδος, ἡ, σάκκος ἢ μικρὸν κηλίδιον ἐνδύματος,
Ἀρμίων. 141, Εὐστ. 144. 5.

ἱματιοφυλάκειω, εἶμα ἱματιοφύλαξ, Λουκ. Ἰππ. 8.
ἱματιοφυλάκειον, τό, ἱματιοθήκη· οὐχὶ ἱματιοφυλάκειον ὡς
ἐν Γλωσσ.

ἱματιο-φύλαξ, ὁ, ἡ, φύλαξ, ἐπιμελητὴς τῶν ἱματίων, Ἐπιγρ.
I. σ. 459B, κτλ.

ἱματιοφύλαξ, ὁ, ἐνδύμασι, σιολῇ, Θεοφρ. Χαρμικ. 6. 15, 4, κτλ.
ἱμαίω, ἄτε, ἀπαρ. ἱμαῖν, Φώτ.· (ἱμάς) — ἁσούρω, ἀντὶ τῷ,
ἔλξω ὕδωρ ἐκ πρέατος, Ἀθῆν. 352Α, — Μισ.· βορῶ, ἐκρυῶ, γάλα
Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 21, 2, π. Ζ. Μορ. 4. 10, 34.

ἱμαθρις· ὁ ἄγγελος. Μεθυμναῖοι· Ἡσυχ.
ἱμαίρω [I], Αἰολ. ἱμαίρω, Σαπφώ 1. 27· (ἱμαρς)· ἐπιθυμῶ
πρόδρομος, πῶλῳ μετὰ γεν., τί κακῶν ἱμαίρωτε τεύτων·· Ὄδ.
Κ. 431, πρβλ. 535, Ἰσ. Ἀσπ. Ἰπρ. 31· ἱμ. μάχης Αἰσχύλ. Ἀγ.
940· βίου Σοφ. Ἀποσπ. 689, πρβλ. Ἀριστοτ. Νεφ. 435·— μετ'
ἀπαρ., ἐπιθυμῶ ἢ ποθῶ νὰ πράξω τι, Σόλων 12. 7, Αἰσχύλ. Ἰπρ.
233, Σοφ. Ο. Τ. 587·— μετ' οὐδέ, ἐπιθ., γνῶντά κοῦκ ἄρνω·
τά μοι προσήλθεθ' ἱμαίροντες αὐτέθι δῶ·— ὁποῦ, ὁ αὐτὸ ἐν
Ἰλ. 1033· ἀσμένους .. καὶ ἱμαίρουσιν .. τὸ πῶς ἐγγίγνεται
Πλάτ. Κρατ. 418C.

II, συγχύζον ὡς ἀποθετ., ἱμαίρωμαι·
ἀπρ. μισ. ἱμαίρωμαι Ἰλ. Ε. 103, Πλάτ. ἱμαίρωμαι Ἡρδ. 7. 11·—
μετὰ γεν., ἐπιθὸς· ἄν .. ἡς ἱμαίρωμαι αἴης (ἱμαίω ἀντὶ -ῖται)
Ὄδ. Α. 41· χρημάτων ἱμ. μεγάλως Ἡρδ. 3. 123· μετ' ἀπαρ.,
εἰ πως ἱμαίρωμαι παραδραβέειν φιλόδητι (πρβλ. ἱμαίρωμαι) Ἰλ.
Ε. 103, πρβλ. Ὄδ. Α. 59, Ἡρδ. 6. 120, Σοφ. Ο. Τ. 388·— Οὐδέ-
μυ παρὰ τοῖς θακμοῖς τῶν Ἀπ. πεζογράφων ἐν Πλάτ. Κρατ.
418C ἡ μετοχὴ εἰσάγεται ὡς τὸ ἀσμένους γίγνεται οὐτοῖς· ὁ-
νοῖ ὡς ἐτυμολογικὸν ἱμαίρωμαι.

ἱμεν, ἱμεναί [I], Ἐπικ. ἀπαρ. τοῦ εἶμα.

ἱμερὰ, ἡ, ἀρχαῖος τύπος ἱσχυόμενος τῇ ἡμερᾷ, κατὰ τὸν Πλάτ.
ἐν Κρατ. 418C, D.

ἱμερσμπυξ, υκος, ἡ, ἐπὶ τῆς Ἀφροδ., ἡ ἔχουσα ἱμερσίσαν
ἄμικτα, ἱμερσίαν διὰ δῆμα ἢ ταινίαν πρὸς ἀνάγειν τῶν τριχῶν, Βακ-
χολ. 16. 9, ἐκδ. Βίβλας.

ἱμερδύμενος, ὁ, ὁ ἔχων ἱμερδέοντα γυναι, ἱμερδύνῃ μέλῃ τοῦ σώ-
ματος, Βακχολ. 12, 137, ἐκδ. Βίβλας.

ἱμερδ-δερκῆς, ες, ὁ προσβλέπων μὲ βλέμμα πλήρες ἐπιθυμίας,
Πλούτ. Σιλ. Ἀρμίων 275.

ἱμερδύμενος [I], εσσα, ἐν, (ἱμερς) διατελεῖν ἱμερον, ἐπιθυμῶν,
ἱράμιος, ἀγαπητοῦ, ποθεῖνός, θελετικός, παρ' Ὀμ. ἀσέπτε ἐπὶ
πραγματίων, ἱμερδέοντα .. ἔργον γάμειο Ἰλ. Ε. 429, κτλ.· χρεός
ἱμερδέοντος Ε. 170· ἱμερδέοντος ἀοιδῆν Ὄδ. Α. 421, π. 304·
χρεῖται γορδὸν ἱμερδέοντα αὐτέθι 193, πρβλ. Ἰλ. Σ. 603· ἱμε-
ρδὲν καθαρίζειν Ἰλ. Σ. 570· ἔπει· ἱμερδέοντα βροτοῖσιν Ὄδ.
Π. 519· ὡσαύτως, πᾶσιν δ' ἱμερδέεις ἐπέτω γόος Κ. 398 (ἴδε
ἐν λ. ἱμερδύς)·— ἐπὶ προσώπων, Πινδ. Ἀποσπ. 36, Ἡερκρ. 7. 118,
Ἀνθ. II. 5. 278·— Ὑπερθ. ἱμερδέεστας Θεωγ. 1305, Πινδ.
ἐνδ' ἄνω.

ἡμεροβιαλῆς, ἔς, (92120) Δωρ. ἀντὶ τοῦ -0ηλῆς, ἡδῶς θά-
λων, ἄνδρυν, ἔαρ 'Ανθ, Π. 9. 561· συνήθ. ἡμεροβι-.

ἡμεροβι-νους, ουν, ἔχων ἐρασιμὴν φυγὴν, 'Ορρ. 'Γ'ν. 56. 8.

ἡμεροβύμαι, Παθ. ἐπὶ τοῦ θήλεος, συνέρχεται, συνυψιζομαι
μετ' ἀνδρός, ἡμεροβύσαι, χρή τοῦ ἀνδρός 'Ἰπκ. 596. 49· ἡ ἀπο-
βύτως, ἡμεροβύσαι 599. 44, ἔνθα ὁ 'Ι'α'ην. ἐρμηνεύει, αὐτῶς ἐπι-
θυμίας τυγοῦσαι καὶ ἀνδρὶ μεγίσται.

ἡμερος [ἡ], ὁ (ἔδε ἐν τῇδε)· πάθος, ἐπιθυμία πρὸς τι, Λατίν
desiderium, μετὰ γεν. πράγμα, σίτου... περὶ φρένας ἡμερος
αἰρεῖ 'Ἰλ. Δ. 89, κτλ.· γόσου ἡμερον ὥρσεν, ἡγεῖται ἐν αὐτῇ.
ἐπιθυμίας θρήνου, πρὸς ἀνακούριστον θῆλ. τῆς θήλειας, (πρὸς). 'Ἰδ. 5.
ἐν Γεν. ΜΙ', 30], 'Ἰλ. 'Υ. 14· ὅψ' ἡμερος ὥρτο γόσιο 'Οδ. Π.
215, κτλ.· καὶ μετὰ δευτέρως γεν. (ἀντικειμ.), πατρός ὅψ' ἡμε-
ρον ὥρτο γόσιο, διὰ τὸν πατέρα τῆς, Δ. 113· πρὸλ. ἡμερύνει·
— Παρ' 'Ἡρόδ., ἡμερον ἔχειν = ἡμερύνεσθαι, μετ' ἀπαρ. 5. 106,
8. 43· ὡσαύτως, ἡμερος ἔχει μετ' ἀπαρ. 'Ο. Κ. 1725· ἡ
ἐπιθυμία μοι, ἐπελρεσθαι 'Ἡρόδ. 1. 30, πρὸλ. 'Υ. 3· σπένδον παρ'
'Αττ. περὶ λήγου, ὡς Πλάτ. ἐν Φαίδρ. 251C. Συμπ. 197D. — ἐν τῷ
πληθ., πολλοὶ γὰρ εἰς ἐν ἡμερὶν περὶ πάλαι ὅρμαι
ἡ αἰσθημὰτα, Δίσχυλ. Κο. 299.

2) ἀπολ., ἐπιθυμία, ὥρτο, Λατ. euriplo, ὡς σο νῦν ἔραμαι καὶ με γλυκύς ἡμερος αἰρεῖ
'Ἰλ. Γ. 440· ὅδε νῦν μοι φιλότῃτα καὶ ἡμερον 2. 198· αὐτῷ
βραδύτερον, γλυκύς ἡμ. Πινδ. Ο. 3. 58· θαμὲς φρένας ἡμέρῳ
αὐτόθι. 1. 65· ἡμέρῳ πεπληγμένους Δίσχυλ. Αγ. 544, πρὸλ. 'Ἡρ.
649, κτλ., Σοφ. 'Αντ. 795, 'Ἦρ. 476, 'Αριστοφ. Βάτρ. 59 (ἔδε ἐν λ.
ἐν σπένδῳ) — ἀρχαῖον ὡς τὸ ἔρως, ἀν καὶ οὗτος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ-
φράζει ἀπλῶς τὴν ἐρωτικὴν πάθος, πρὸλ. Λουκ. Θεῶν Κρίσιν 15 (ἡμεῶν
Δίσχ. 20, 15), ἔνθα γίνεσθαι δικαιοσύνην τῶν λῆξιων ἔρως, ἡμερος,
πύλως 3) ὡς κύριον ὄνομα, ὁ 'Ἡρώς, Νήυν, Δ. 1, πρὸλ. 'Ἡο. Θ.
61.

II ὡς ἐπὶ, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ οὐδ. ὡς 'Ἐπὶ, ἡμερον
αὐτεῖν 'Α. Θ. Π. 9. 286· ἡμερα μελίζεσθαι, ὁκρύνειν αὐτόν. 7.
30, 364. (Κυρίως ἡμερος, ἐκ 'Ἰσθ. πρὸλ. τὸ Σανσπρ. ish,
khi-himi ἀντὶ niss-kami (desidero), ish-las (πυθῆναι), ish-nihis
(θεῖς) τῆς ἀγλήτης, ἔρως) Σαδινικ. niss-us (προσευχή) Σλαβ. is-
kati (ἔρως) 'Αρχ. 'Υψρ. Γερμ. eis-odhi — ἐντεῦθεν, ἡμερῶν.
κ. λ. καὶ ἰότης.

ἡμεροβι-φωνος, ον, ἔχων φωνὴν ἡμερικὴν, θελκτικὴν, ὁρῶν
Σαν. ὡ. 42, 'Δλκμὴν 13 (ἐνθα κοινῶς ἐερῶφ-), Θεῶν. 28. 7· πρὸλ.
ἡμεροβι-φωνος.

ἡμερῶν [ἡ] Δίσχ. ἀντὶ ἡμερῶν, ὁ ἔδε.

ἡμερῶν [ἡ], ἡ. ὄν. (ἡμερῶν) ἐπιθυμητός, παθητός, ἐράσιμος,
ὁκακιστός, ἐπὶ (ἐν) ποταμῷ, 'Ἰλ. Β. 751· ἐπὶ τόπων, Σόλων 1. 1·
κίθαρς 'Ομ. 'Γ'ν. εἰς 'Ἐρμ. 510· στέφανοι 'Πσ. Θ. 577· λέγος
Πινδ. Π. 3. 177· ἀειδαί, δόξα ὁ αὐτ. Ο. 6. 10, Π. 9. 132· ἡμ.
ἡλικίη, ἀγαπητὴ ζωὴ, Σίμων. 86· ἐπὶ προσώπων, 'Α. Θ. Π. 5. 298.
9. 524, 525. — Πινητ. λέξ., ἀλλὰ παρὰ Πλουτ. εὐρηκα: ἡμερῶν,
ἡμερῶν, 2. 394B, 976F.

ἡμερῶνδης, ες, (εἶδος) = ἡμερῶνδης, Καλλιστρ. Εἰκ. 904.

ἡμερῶν [ἡ], ἡ. ὄν. (ἡμερῶν) ὅν θύγεται τις καὶ ἀντιῆχη, ἀντιῆ-
τος· 'Ἰσχύ.

ἡμερῶν "χορὺλην" ἡσού.

ἡμερῶν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἡμερῶν, ἔναι, ἀπαρ. τοῦ ἔδε,
ἡμερῶν [ἡ], ἡ. ὄν. (ἡμερῶν) ἐπὶ ἀντιῆχον δι' οὐ ἀντιῆχον ἐκ φρένας
ἡμερῶν καθόλου, σχοινίον, 'Ἀλφειὸν ἐν 'Ἰωννυχίῳ 3· ἡμερῶν ἰσχυρῶν,
τὸ μήκος σχοινίου, δηλ. τοιοῦτον τὸ μήκος ὅσον σχοινίον χρειάζεται
κάδος πρὸς ἀντιῆχον ὕδατος, ἀλλὰ σὺ μὲν ἡμερῶν ἀποπατεῖς,
ἀλλὰ σὺ χέεις τόσην ὥραν ὡς καὶ ἔβγαζες κορδαὶ μακρὰ σὺν σχοινίῳ
πηγαδιοῦ, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 351.

ἡμερῶν-σπέρρος, ὁ, ὁ περιστρέφον τὴν ἡμερῶν, ἀντιῆχον ὅσον,
ἔδε ἐν λ. ἡμερῶν — ἡμερῶν-σπέρρος, Μ. 'Αδομ. τ. Δ', σ.
80. 17, ἐκδ. Α.

ἡμερῶν (= ἡμερῶν) 'Ἐπὶ. Τεγίας, Ι. ατ. Ρ. 930.

ἡμερῶν ἀεὶ. Θεοταλὴν, καὶ α' 'Ἰμφιος' Ποσειδῶν ὁ ζυγίον
'Ἡσού.

ἡν, ὅς, καὶ αἰτ. τῆς ἀρχαίας προσηπ. ἀντιῆχον, ἔ, ἡν ἔδε.

ἡν, ἐν, Κρήτες, 'Ἡσού, πρὸλ. Λατ. in, inia.

ἡν, ἐν, ἡν, τὸ, ἀλλ., 'Ἐβραϊκὸν μέτρον ὕψους, ἔσον πρὸς δὴ
'Αττικ. γόας, 'Ἐβρ. ('Ἐβρ. ΚΘ', 40, Α', 24, Λατ. ΚΙ', 13,
'Αριθμ. ΙΕ', δ, κτλ.), 'Ἰσχύ. 'Ἰσχύ. 'Ἰσχύ. 3. 8, 3, 3. 9, 4,
κτλ., Εὐστ. 1282, 51.

ἡνα (ἐπιθυμῶς αἰτ. τῆς ἀρχαίας προσηπ. ἀντιῆχον, ἔ, ὡς τὸ οὐ
= ὄπου, ὡς = ὄπου, ἐκ τοῦ ὁ, ὅς) Α. 'Ἐπὶ. 1.

1) τὸπου, 4) ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ἐκεῖ, μόνον ἐν 'Ἰλ. Κ. 127,
ἀλλ' ἔσμεν κελύουσιν δὲ κίχρῳ δέσθαι πρὸ πυλῶν... ἡνα γὰρ
σφιν ἐπέφραδον ἡγερέσθαι, ἐκεῖ γὰρ παρήγγειλα αὐτοῖς θύραι
σφίνοι (Θ. Γαζης). 2) καὶ ὅτερον ἀπαρ. αἰτ. τὸ ὄπου,
στῆσε δ' ἄγων ἡν 'Αθηνῶν Ἰσταντο γάλαγγες 'Ἰλ. Β.
558, 'Οδ. 1. 136, 'Ἡρόδ. 9. 27, 54, Πινδ. Ο. 1. 95 καὶ παρὰ 'Ἦρ. 476,
Δίσχ. Π. 21, 725, 793. 330, Σοφ. 'Ἰλ. 21, 855, 936, κτλ.,
σπανίως παρὰ τοῖς δοκίμοις 'Αττ. περὶ λήγου, Πλάτ. 'Απολ. 17C,
Σοφιστ. 243B. Φίληθ. 61B· συνήθως παρὰ μεταφραστικούς,

'Αρρ. 'Αν. 1. 3, 2, Λουκ. Χάρ. 22, πρὸς 'Απαίθευ. 3· αὐτῷ καὶ
'ἡνα τε 'Ἰλ. γ'. 478· ἡνα περ. Ο. 382, 'Οδ. Ν. 364, πρὸλ. Λυσ.
13. 72.

6) μετ' 'Ομ. ὡς ἄλλα 'Ἐπὶ. τόπου, μετὰ γεν.,
'ἡνα πυνθάνοιτο γῆς, ἐν οὐρανῷ μετὰ τῆς γῆς, 'Ἡρόδ. 2. 133·
οὕτως, ἡνα τῆς χώρας ἐ αὐτ. 1. 98· ἡμερῶν ἡν ἡν κακοῦ, ἐν
πολὶ ἐν σπένδῳ, ὁ αὐτ. 1. 213· ἀλλήθηναι ος φημι ἐν τοῖς φίλ-
τάτοις αἰσχισθ' ἐμπεσόντα, οὐδ' ὁρᾶν ἡν' εἰ κακοῦ Σοφ. Ο.
1. 367, 413· οὐχ ὁρᾶς ἡν' εἰ κακοῦ; Αἰ. 386, πρὸλ. Ο. Τ.
1442, 'Ἦρ. 1145, κτλ. γ) μετὰ ἐκμάτων κινήσεων, ἡν' οἰχεται
'Οδ. Δ. 821, Ζ. 55, Τ. 20· ἔρως ἡν' ἡκει Σοφ. Ο. Τ. 687,
πρὸλ. 1311, 1515, Ο. Κ. 937, Δειναρχ. 2. 10· ἡνα περ ὥρμητο
Θουκ. 4. 74.

II ἐπὶ περιστάσεων, γάμος... ἡνα χρή, καθ'
ἡν πρέπει, 'Οδ. Ζ. 27 ἡνα μὲν ἔξην αὐτοῖς... ἐνταῦθα... ὅτε
ἡν εἰς τῇ, ἐξουσίαν τῶν, 'Αντιῆχον 142. 16.

Β. Σύνδεσμος, ἡνα, ὅπως, οὐδὲν ἄλλο... κοινῶς ἀπὸ τοῦ 'Ομ. καὶ
ἐπεὶ κατὰ τὸ πλεῖστον, τιθέμενον ἐν ἀρχῇ ἀλλ' ἐνίοτε ἔχων πρὸ
ἐαυτοῦ ἐμφαντικὴν τινα λέξιν, Πλάτ. Χαρμ. 169D· ὡσαύ-
τως, ἡνα ὅς, 'Ἰλ. Π. 26, 'Υ. 707, 'Ἡρόδ. 1. 29, Πλάτ. Πολ.
420B, 610C. 1. γενικῇ χρήσει: α) μετ' ὑποτακτ., α)

ἡγουμένου ἀρχικοῦ χρόνου ὅρστ., ἡ καὶ ὑποτακτ. ἡγου-
μένης, 'Ομ., 'Ἡρόδ., 'Αττ. — ἡγουμένου ἐνεστ. ὅρστ., σο ὡς
μνηστῆρες ὑποκρίνονται ἡν' εἰδῆς 'Οδ. Β. 111, Π. Γ. 252,
Ξεν. 'Απομν. 3. 2, Κύρ. 1. 2, 11, 'Ἰσχυρ. 27A· ἡγουμένου
πρμ. ὅρστ., τίπτε αὐτ'... εἰλήλουσθε; ἡ ἡν ὕδρην ἰδῇ 'Αγα-
μέμνονος 'Ατρεΐδης; 'Ἰλ. Δ. 208, 'Ἰσχυρ. 67C ἡγουμένου μέλ-
λους, ταῦτα δὲ τοι πάντα τελευτήσουσι 'Αχαιοί... ἡνα
ὑάσσον 'ἡναι ἐς Πύλον 'Οδ. Β. 307, Δ. 591, Ξεν. Κύρ. 1. 2,
15· ἡγουμένου ὑποτακτ., εἴπω τι ὅττι καὶ ἀλλ', ἡν ἐργίῃ πλέου;

Σοφ. Ο. Τ. 364, Πλάτων. Μένων 71D· ἡγουμένης προσηπ., ἀλλ'
'ἰδοὶ νέκταρ... στάθον ἐνι στῆθεσσι', ἡνα μὴ μιν λιμὴς ἡν-
ται 'Ἰλ. Τ. 348, κ. ἀλλ., Δίσχυλ. Πρ. 61, Σοφ. Φιλ. 88D, 'Αρι-
στοφ. Βάτρ. 297, Πλάτ. Πολ. 341B. — ἡ 'Ἐπὶ. ὑποτ. συγχάσει
τρεῖς τὸν τύπον τῆς ὅρστ., ἡνα μετὰ 'Ἰλ. Β. 232· ἡνα παύσο-
μεν Φ. 314· ἡνα μεταδιδόσθαι Φ. 207· ἡνα σπεύδωμεν 'Οδ. Π.
165, ἔδε Κουρτ. 'Ἐλλ. Πρμ. 11 σ. 72 κέ, 259, κέ. 6) ἰστο-
ρικῶν χρόνων ἡγουμένου, ἐν παρομοιώσει, ἔνθα ὁ ὅρ. ἀναφέρεται

εἰς οὐρανῷ περὶ σπένδῳ, δαλὼν σποδὶ ἡν ἐκέρυψε... ἡνα μὴ
ποθεν ἄλλοθεν αὐτῇ 'Οδ. Ε. 490 (ἔνθα ὑπάρχει ἐτέρη γραφή
αὐτῇ) αὐτῇ καὶ ὅταν οὐκ ὑπάρχῃ τύπος πρμ., ἡ ὁ ὅρ. ἀντικαθι-
στῇ τὸν παρμ., 'Ἰλ. 1. 99, 'Οδ. Θ. 580, 'Ἡρόδ. 5. 91, Λυσ. 92.
12, Δημ. 117, 261 — ὡσαύτως ὅταν τὴ γινώσκον ἐξέστηται ὡς ἐκ
μέρους τοῦ κυρίου ὑποκειμένου, ἀλλὰ οὐ παῖδα... ποιέμεν, ἡνα
μοῖ ποτ' αἰεὶ καὶ λοιγὸν ἀμύνης 'Ἰλ. 1. 495, 'Οδ. Κ. 24, 'Ἡρόδ.
1. 29, 6. 100· συγχάσει παρὰ Θουκ. (1. 47, 99, 132, κ. ἀλλ.),
Λυσ. 92. 29, 33, 37, κ. ἀλλ. γ) ἡγουμένης εὐκτ. μετὰ τοῦ
ἡν. 'Ἰλ. Ο. 284, 'Οδ. Ζ. 58, Λυσ. 109. 23. δ) ἡγουμένου

καρτ. μετὰ τοῦ ἡν, Δημ. 623, 11. 2) μετ' εὐκτ., α) ἰστο-
ρικῶν χρόνων ἡγουμένου, 'Ἰλ. Ε. 2, 'Οδ. Γ. 2, Δίσχυλ. ὁδ. 219,
Λυσ. 97, 25, Πλάτ. Πρωτ. 314C, κτλ. — οὕτως ἡγουμένου ἰστορι-
κῶς ἐνεστ., Εὐρ. 'Ἰκ. 11 — ἐνίοτε ἀμφότερα αἰ ἐγκλίσεις, ὑποτακτ.
καὶ εὐκτ., ἀκολουθοῦσιν ἐν ἀλλεπαλλήλοις προτάσεσιν, ἡνα γηρυῖ.
πῶρ ἐμὲ δάλη, Ἐθιόδο δ'... ἀρῶν πᾶσαν ἐπικρῆναι 'Ἰλ. Γ. 597
(ἔνθα ὁ 'Ἐρμῆς, γράφει ἐμὲ δάλη), 'Οδ. Γ. 77, 'Ἡρόδ. 8. 76, 2.,
Θ. 51, Δημ. 651, 22 κέ, 1188, 21 κέ. 6) ἡγουμένης εὐκτ.,
'Οδ. Σ. 369, Σοφ. Φιλ. 325 — ἡγουμένης εὐκτικῆς μετὰ τοῦ ἡν,
'Αριστοφ. Εἰρ. 413. γ) σπανίως ἀρκετικοῦ χρόνου ἡγουμένου,

ὅτε μὲν διότι τὸ παρελθὸν φέρεται ἐνυπάρχον ἐν τῇ παρήκῃ, ὅτε δὲ
ἡναι ἐνεκα τῆς ἐνυπαρχούσης ἐν τῇ εὐκτικῇ τῆς ἐννοίας τῆς εὐχῆς,
'Οδ. Ρ. 250, 'Αριστοφ. Βάτρ. 23, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 34, Πλάτ.
Πολ. 410C. 3) μετὰ παροικημένων χρόνων ὁρστ., α)

προηγούμενης ἀνεκκληρώτου εὐχῆς, Πλάτ. Κρίτων 44D, 6)
προηγούμενης ἱστορικῆς μετὰ τοῦ ἡν, πρὸς ἔκφρασιν πράγματος μὴ
ἐπακολουθήσαντος ἡ μὴ δυναμένου νὰ ἐπακολουθήσῃ, Σοφ. Ο. Τ.
1389, 'Αριστοφ. Σπ. 961, Λυσίας 101. 3, Πλάτ. Μένων 89B, Δημ.
849. 25. γ) κατόπιν ῥημάτων, οἷα τὸ ἔχρην καὶ ἔδε, Εὐρ.
'Ἰπκ. 647, Πλάτ. Πρωτ. 335C. Συμπ. 181D, πρὸλ. Εὐθύδ. 304E,
'Ἰσχυρ. 189D, Δημ. 716. 1., 837. 13, κ. ἀλλ. — ἐπὶ μὴ ἐκκλη-
ρωτικῆς ὑποκρέσεως, τελευτήσῃ καὶ οὐκ εἰπέν (= ἐδεῖ εἰ-
πεῖν)... ἡνα... Πλάτ. Θεαίτ. 161C· ἀντὶ τοῦ κοσμεῖν (= δέον
κοσμεῖν)... ἡνα... Δημ. 959. 1. — Σημειώμενον δὲ ὅπου ἡναι ὑπάρ-
χει ἡν ἐν προτάσει τοῦ εἰδῶν τούτου, οἱ νεώτεροι κριτικῶι καθό-
λου ἀποδίδουσιν αὐτὸ, ἔδε Coubot V. LL. 102 κέ. 4) ἡναι

μὴ ὡς τὸ ἀρνητικὸν τοῦ ἡναι, Λατ. ut ne ἡ ne, ἡνα μὴ μιν λι-
μὴς ἡναι 'Ἰλ. Τ. 347 καὶ 'Αττ. II, ἰδιαίτεροι χρήσεις: 4)
τὸ ἡνα, ὡς σύνδεσμος τελικὸς οὐδέποτε λαμβάνει ἡν· διότι ὅπου
ἡναι ὑπάρχει ἐν ἡν ἔχει τὴν σημασίαν: ἡμιν, ὁπουδῆποτε, Σοφ.
Ο. Κ. 405, Εὐρ. 'Ἰων 315 — ἐν τῇ κατὰ τὰ φαινόμενα ἐξαίρεσιν
τὸ ἡν ἡ καὶ ἀνήκει εἰς τὸ ῥήμα, 'Οδ. Μ. 150, Εὐρ. I. Α. 1579.

2) τὸ ἡνα, ὡς τὸ ὄπου, Λατ. ut, κατόπιν ῥημάτων σημα-
ίνοντων ἡναι καὶ προσπᾶσαι, δικαγῆν καὶ παρακλῆσιν, εἶναι κοι-
νὴν μὴ ὡς παρὰ τοῖς μεταγενέστοις. συγγραμ. (πρὸλ. 'Οδ. Γ. 327 πρὸς

τὸ Γ. 19), ὡς παρὰ Διον. 'Αλ. 1.215, 'Αερ. 'Επίκτ. 3, 23, 27, Καν. Διαθ. κτλ.—ἐντέθεν τὸ ἴνα μεθ' ὑποτακτ. καθήντησε νὰ εἴσεται ἀντὶ τῆς ἀπαρμ.· περὶ τοῦ ἴνα ὅντι ὥστε Πλουτ. 'Πο. 2.338Α, πρὸς. Wyl. 2. 0. σ. 517. 3) ἑλλειπτικὰ χρήσεις, α) ὅπου ἐπὶ τῆς σκοπῆς τοῦ λεγομένου, Λατ. ἢ, Ζεὺς ἐσθ', ἴν' (ἐδῆς, εἶναι ὁ Ζεὺς, οὐ τὸ λέγω, δηλ. εἰς τὸ νὰ τὸ γινώσκῃ, Σαρ. Φιλ. 989) ἴνα μὴ εἴπω, ὅτι εὐδεμῶς Πλάτ. Πολ. 507D οὕτως, ἴνα συντέμω Δημ. 1102.26· ἴν' ἐκ τούτων ἀρξώμην ὁ αὐτ. 528· 1 β) ὡς τὸ ὅπως, μετὰ παραινέσεων ἐννοίας, ἰννοῦμεν τοῦτο ὅρα ἢ βλεῖται, ἴνα ἐλθὼν ἐπιθῇ τὰς χεῖρας αὐτῇ Ρυαγγ. κ. Μάρκ. ε', 23, πρὸς. Β' 'Επιστ. πρ. Κορ. ἡ', 7, κτλ. γ) ἴνα τί (δηλ. γέννηται)· πρὸς τί τέλος; πρὸς τί; ὁποῦτος εἶτε ὡς ἐρώτημα, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 719· ἢ ἀκολουθῶντος ῥήματος, 'Αριστοφ. 'Είρ. 409, πρὸς. Πλάτ. 'Απολ. 260, κτλ.· οὕτως, ἴνα ἐλ' τί; 'Αριστοφ. Νερ. 1102.—Πρὸς. τὸ ὅπως ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

ἰναγόντω (= ἐναγόντων) προστατ. 'Επιγρ. Τεγίας, L. et F. 340c.

ἰναία, ἡ, = ἔς, «δυναμὴ», 'Πούχ.
ἰνάρετος· «ἰκανός. ἰνάρετος. ἰνάρειον» 'Πούχ.
ἰνάσαι· μέλλω, ἀσπ., = ἰνῶω, ἐνδυναμῶ, ἰσχύον παρίχω, 'Ευρολ. M. 100, 49. Σπιδ.

ἰνάχος [τ], ου, ὁ, ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 170, 'Ευρ. 'Ηλ. 1. II. υἱὸς τοῦ Ὀκίανου, βασιλεὺς τοῦ 'Αργού, Αἰσχύλ. Πρ. 663, κ. ἀλλ.—ἐπὶ. ἰνάχειος, α, ον, αὐτοῦ, 59, κ. ἀλλ.—Καθ' 'Πούχ. «ἰνάχεια» ἐρωτῇ Δευκαλίων ἐν Κρήτῃ, ἀπὸ 'Ἰνάχου.

ἰνῶα, ἐπιρρηματικὴ κατὰ τῆς λέξεως σημαίνουσαν πειθὴν, ὁρμηκ., τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ ῥήματος παίζω, ὡς βασιλεὺς ἰνῶα, ὁσπρακλίνδρα, χυτρίνδρα κτλ. Πολυδ. Θ', 110, Α. Β. 1533.

ἰνδᾶλλομαι, σποθ., σπανίως ἐν χρήσει καὶ συνήθως κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.: ἀδρ. ἰνδᾶλλω· μόνον παρὰ Μαξίμ. π. κταρ. 103, καὶ Λυκόμ. 901: (ἐκ τοῦ εἰδομαι, εἶδος, πρὸς. πρὸς. ἰνδᾶλλομαι) φαινόμεναι, ἰδῶν· φαίνεται ὁμοίως, εὐνοῖα, ὡς τέ μοι ἀθάνατος ἰνδᾶλλεται εἰσπράσσει 'Οδ. Γ' 246, πρὸς. 'Ομ. 'Υμν. εἰς Ἄφρ. 179, 'Θούρ. 2239· ὡσαύτως μετὰ διπλῆς αἰ., ἰνδᾶλλετο δὲ ὅσφι πᾶσι, μεγαθύμῳ Πηλεΐωνι, ἐκρίνετο εἰς αὐτοὺς ὡς ὁ υἱὸς τοῦ Πηλέως, 'Ηλ. Γ' 213·—οὕτω παρὰ Πλάτ. Θεοτ. 2, ἐξένοισι, ἰνδᾶλλόμενοι Πολ. 381 Ε, πρὸς. Νόμ. 959Α. 2)

φαίνονται, νομίζονται, ἄλλοι μοι δοκοῦσι παρσιότεροι ἵπποι, ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδᾶλλεται 'Π. Φ. 400· ὡς μοι ἰνδᾶλλεται ἵπτορ, ὡς μοι φαίνεται ἐν τῇ νύκτι μου, ὡς διαμνησθῆναι, 'Οδ. Γ' 224·—οὕτω παρ' Ἀττ., ὥστ' ἐμοὶ γ' ἰνδᾶλλεται ὁμοίωτατος κλητήρος εἶναι πωλῶν, φαίνεται μοι ὁμοίως εἶναι πώλῳ κλητήρος (Σχόλ.), 'Αριστοφ. Σπ. 188· τοῦτο γάρ μοι ἰνδ. [ῆ ψυχῇ], οὐκ ἄλλο τι ἢ διαλέγεσθαι Πλάτ. Θεαιτ. 180Ε· τὰ δὲ ὀφθαλμῶν ἰνδᾶλλόμενα ἤμιν 'Αριστ. π. Κόσμ. Θ. 3. 3)

ἀμφὶ δὲ, μελεθόντες ἰνδᾶλλοντο, ἐφαίνοντο, 'Απολλ. Ρόδ. Γ', 812, —'Επικ. λέτ., σπανία παρ' Ἀττ.

ἰνδαλμα, τὸ, μορφή, εἶδον, ὁμοίωμα, Λατ. species, Διλ. π. Ζ. 17, 35, 'Ανθ. Π. 5. 251, Λουκ., κλ.—Καθ' 'Πούχ.: «ἰνδαλματα» φαντάσματα, ὁμοιοματά, εἰκόνες».

ἰνδαλματίζομαι, = ἰνδᾶλλομαι, Λιβάν. 4. σ. 1069.

ἰνδαλματικός, ἡ, ὄν, = εἰκονικός, 'Επιγρ. I. 352Α.

ἰνδαλμάς, ὁ, = ἰνδαλμα, ὅμοια ποιήματος· τινος τοῦ Ἱέρωνος, Διγ. Α. 9. 65, 105.

ἰνδία· ἀμεσημέρια. Μακρόδενον 'Πούχ.

ἰνδικόν, = ἰνδικόν, 'Επιγρ. Τεγίας, L. et F. 340c.

ἰνδικον-πλευστής, ου, ὁ, ὁ εἰς ἰνδικὴν πλευσας, ἐπώνυμον Κροσσῷ τοῦ μοναχοῦ.

ἰνδικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τοὺς Ἰνδοὺς· ἡ ἰνδικὴ χώρα 'Πρὸς. 3, 98· ὡσαύτως ὅλῃ, ἰνδός, ἔδος, Νόνν. Δ. 17.377.

II. ἰνδικὸν φάρμακον, εἶδος πεπέραι· 'Ιππ. 630.38, πρὸς. 573. 53. 2) ὡς οὗτ', τὸ ἰνδικόν, ὅλη βασιλικὴ νουόχρους, καὶ ὡς ὀλουόλιν, Διοσκ. 5.101.—'Υπερβ. ἰνδικώτατος, λίθους, τῶν ἰνδικωτάτων καὶ θαυμασίων φιλόσοφ. II (σ. 9 κλ. Σηγερ).

ἰνδικτιών, ὄνος, ἡ, Λατ. indicilio = ἐπινημνίας, 'Αθαν. II. 725Α, Καρθαγ. Συν. Καν. 135, Κύριλλ. 'Αλ. Χ. 377Β, κλ.

ἰνδικτιών, ον, ἡ, = ἰνδικτιών, Χρον. Πασχ. 355, 17, 'Αδρ. Κρήτ. 1329Β.

ἰνδίσ, εκος, ὁ, Λατ. indix, πινάξ, Βασίλ. 60, 35, 2 καὶ 6.

ἰνδιστέ, 'Επέρ., ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν Ἰνδῶν, Κτησ. ἐν Φωτ. Β.δλ. 45, 39.

ἰνδο-γενής, ἔς, ἐν ἰνδῇ γεννηθείς, Μανέθων 1. 297, κλ.

ἰνδοθεῖν, 'Επέρ. ἔς ἰνδός, Βασίλ. Πονημέτ. 302. 57.

ἰνδ-ολέτης, ου, ὁ, ὁ τοὺς Ἰνδοὺς καταστρέψας, ἐπὶ τοῦτο τοῦ Πάλλου, 'Ανθ. II. 9. 524.

ἰνδός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, τὸ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. καὶ Αἰσχύλ. 'Ικ. 281 οἱ ἰνδοί, ἰδίως ἐπὶ τῶν ἰνδογόνων τοὺς ἐλέφαντας, Φύλαρχος παρ' Ἀθην. 606Γ, Πολύβ. κλ. 2) ὁ ποταμὸς Ἰνδός, Λατ. Indus, Ἡρόδ. 4. 44, κτλ. 3) ὁνομα σαρπεντος, Πλούτ. 2. 133Β.

II. ὡς ἰνδός, = ἰνδικός, 'Ανθ. Π. 9. 544.

ἰνδο-σκυθία, ἡ, ἡ παρὰ τὰς ὁχλὰς τοῦ Ἰνδοῦ χώρα, Πτολ. 7.1, ἰνδοῦρος· ἀπαλλάξ· 'Πούχ.

ἰνδο-φύκος, = ἰνδολῆτης, Νόνν. Δ. 17. 387.

ἰνδοφυής, ἔς, φυεῖς ἐν ἰνδικῇ, Μ. Φιλῆς τόμ. Δ', σ. 203, ἐκδ. Mil.

ἰνδῶος, α, ον, = ἰνδικός, Νόνν. Δ. 17. 380.

ἰνεύει· «τείνει» 'Πούχ.

ἰνῶω, ἢ ἰνῶω, κενῶ, ἴαν. λέξις ἔχουσα σχεῖν πρὸς τὸ Λατίν. inanis, Ἰαλγν. Λεξ. 'Ιππ.: Μίσ. μέλλ. ἰνῶσαι· 'Ιππ. 610.10., 642. 55 καὶ ἐπὶ παθ. σημασι., ὁ αὐτ. 418. 8.—Παθ., ἐνδυνάται, -ῶμενος, ὁ αὐτ. 418. 8., 419. 38.—'Εν τοῖς πλείστοις τῶν χωρῶν τούτων τὰ Ἀντίγραφα εἶναι πολὺ ἢ ὀλίγον ἐφθαρμένα.—'Εν Ἰαλγνῷ Λεξ. 'Ιππ. φέρεται «ἰνῶει», κενῶ. καὶ ἰνῶμεν· κένωσις, καὶ ἰνῶται, κενῶνται».

ἰνῆ, ἡ, = ἔς II, 'Αρρ. Περίπλ. Ἰνδοῦ. Θαλάσσι. σ. 178.

ἰνῆμεός, ὁ, κένωσις, 'Ιππ. 416. 16., 16., 419. 25, ἴδε ἰνῶω.

ἰνῆσις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., 'Ερωτιαν. 180.

ἰνῶν [ἰν-], τὸ, [ἴς] τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς τὸ μετὰ τῶν κορυφῶν ἐκ τῶν ὀπίσθεν πρὸς τοὺς ἐνῶντας καταβᾶσθαι (τοῦ τριγώνου κρανίου) τὸ μὲν πρόσθιον βρέγμα, τὸ δὲ ὀπίσθιον ἰνῶν Ἀριστ. π. Ζ. 'Ιστ. 1. 7, 2): καθόλου, τὸ ὅπαστον μέρος τῆς κεφαλῆς, τὸ πρὸς τὴν αὐχένα, βεδλῆκει κεφαλῆς κατὰ ἰνῶν 'Ηλ. 12.73· διὰ ἰνῶν ἦλθε [ἔδρου] Σ. 495· πρὸς. 'Ιππ. 'Αρ. 1248, Θεοκρ. 25, 261.

II. = ἔσσησις, καλεῖται δὲ παρ' Αἰγυπτίους ὁ ἐξοτῆς ἰνῶν Γαλγν. 13. 982.

ἰνῆς, ὁ, υἱός, Αἰσχύλ. Εὐμ. 323, 'Ικέτ. 43, 261. Εὐρ. Τρῶμ. 571, 'Πρ. Μαιν. 354· οὐκ ἄνους, ἔθρεψε δὲ λέοντας ἰνῆν (κατὰ διόδοτον τοῦ Σοπίνγτον ἀντὶ αἰνῶν τοῦ κώδικος) ὁμοίως Αἰσχύλ. 'Αγ. 717· ὡσαύτως ἰνῆς, ἡ, συγγένεια, 'Εὐρ. I. Α. 119.—Μόνον ποιητ. (ὁ Pott παραβάλλει πρὸς αὐτὸ τὸ Ἀρχ. Σκανδιν. αν-οιη [μινε-νις], Ἀγγλιστ. swain).

ἰνμενής, ἔς, ἐπίμεμπτος, ἀσιδής, 'Επιγρ. Μαντ. BCH-1892, 570₂₃, 28.

ἰνμορφος, ον, ἐπίμεμπτος, καταδικασμένος, 'Επιγρ. Μαντ. BCH-1892, 470₃₁.

ἰννήν· «κόρη μικρὰν» καὶ τὴν ἐν τῷ ὑποκλήμῳ 'Πούχ.

ἰννος, ὁ, = γέννας, ὁ ἴδε.

ἰνσιδής, ἔς, = ἰνδός. Θεοκρ. 'Ιστ. Φυσ. 3. 12, 7.

ἰνῶω, [ἴς] ἐνδυναμῶν, Ἰππιδίαν, 'Επιμ. σ. 49.

ἰνῶται· «κλαίνει, δαύρεται» 'Πούχ.

ἰνῶ· «ἀνείν τι, ὃ χρῶνται αἱ φαρμακίαι» 'Πούχ.

ἰνφορδισμός, ὁ, τὸ ἀρπάζειν ἢ καταλαμβάνειν τι, 'Επιγρ. Ἀρκ. Πισιμην GD, I, σ. 23, ἀρ. 20.

ἰνφορδισμός, καθέριον ἔνεκα παρανόμου βουλήσεως, 'Επιγρ. Ἀρκ. Πισιμην GD, I, σ. 23, ἀρ. 20—DCH. 1880, 281₁₁ 13.

ἰνῶ [ἴ], ὄντος, συγγρ. ὄντος, θεογὰρ τοῦ Κόλμου, λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς θαλάσσης ὑπὸ τὸ ὄνομα Δευκαλίων, 'Οδ. Η' 333, Πισ. Θ. 976, Πινδ., κλ.—παροιμ., ἰνῶσα ὁχλὴ Ζηθῆς· παρὰ Παροιμιογρ. 4. 381.

ἰνῶσις [ἴ], ἔς, (εἶδος) πλήρης ἰνῶν, ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος· ζῆου, Ξεν. Κυν. 4.1, Ἀριστ. π. τ. Ζ. 'Ιστ. 1. 17, 17· ἐπὶ τοῦ αἵματος, τὸ γὰρ αἷμα τούτων (δηλ. τῶν εὐρύων καὶ κέρων) ἰνῶ-δέσσαντο ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 4, 6· ἐπὶ φυτῶν ἢ λαχάνων, φλασός, φύλον Θεοκρ. π. Φυσ. 'Ιστ. 3. 12, 1 καὶ 6.

ἰνωποσύλαξ, ακος, ὁ, φύλαξ τοῦ ποταμοῦ Ἰνίου, 'Επιγρ. Δέλου, Bull. d. corr. hell. IV. σ. 461.

ἴς (οὐχί ἴε), ἴκος, ἡ, εἶδος σκόληκος καταστρέφοντος τὰς ἀμπέλους βλαστῆματα, πιθανῶς τύπος ἰονδύνκας τῷ ἴψ, ποικίλον ἴκα, τῶν ἀμπέλων ὀφθαλμῶν ὀλετήρα 'Αλκμάν 27, πρὸς, Ἀρμόν. 74, ἐκδ. Valck.—Καθ' 'Πούχ.: «ἴς» θηριόδον τι ἀμπέλου ἐσθίον».

ἱεῖσις [οὐχί ἱεῖσις], ἡ, εἶδος αἰγὸς Ἰππ. π. Ἀγμ. 770· ἐρη-σμεῖν ὡς ἐννομα τῶν ὑποκρίτων ἐν τοῖς σατυρικοῖς δράμασιν, οὐλοῦς σατυρικῇ Πολυδ. Δ'. 118. 'Εν Σχόλ. Ἀριστοφ. Νερ. 72 φέρεται ἱεῖσις, ἐν Θεοκρ. Καν. σ. 14 ἐσέλις.—Καθ' 'Πούχ.: «ἱεῖσις» αἰγὸς δορά. ἢ κηδετική.—'ἴδε παρὰ τῷ αὐτῷ καὶ τὰς λέξεις ἱε-σέλα καὶ ἐπὶ ἑλῶν αἰ· ἐρμηνεύει διὰ τῆς λέξεως ἐσφείρα.—Πρὸς. ἀλωσητική, λεοντή.—'ἴδε Κόβιν ἐν Ἀθηνῶν τόμ. Δ', σ. 326.

ἱεῖσις, ον, ἐπὶ τῆς ἀγρίας αἰγῆς (ἴδε ἐν ἱεῖ. αἱεῖ). ἱεῖσις οἰγὸς ἀγρίου 'Π. Δ. 105 (ἐνθα ἴδε Σχόλ.), πρὸς. Ἀνθ. II. 8. 32, 113, 9, 99.—ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ κηδετικῆς, ἀρμητικῆς, καὶ κινῆσις ἐννοιοῦται ἐκ τοῦ αἵματος, ὡς εἰ τῇ αἱεῖσις (πρὸς. αἱεῖ. αἱγός).

ἱευστήρ, θρος, ὁ, ὁ δι' ἱευστικῶν καλῶν, δηλ. μετ' οἰσέρι-γας σὺλκωμάτων πτηνῶν, Μανέθων 4. 339.

ἱευστήριος, ον, ἱευστικός, ἴδε ἱευστήρ.

ἱευστής, οὐ, ὁ, (ἱεῖσις) ὡς τὸ ἱευστήρ, ὁ σὺλκωμάτων πτηνῶν διὰ τοῦ ἱεῖσις, ὀρνιθοφάγος, ἱευστὴς κῆρος Πλουτ. 2.1, πρὸς. Λυκόμ. 105, 'Ανθ. II. 9. 822.—Καθ' 'Πούχ.: οἱευστὴς στροβοσκάτης».

II. ὡς ἐπὶ, ἱευστικός, ἱευσταῖς καὶ ἀμείβει αἰετὸς ὁ, 152.

ἱευστικός, ἡ, ὄν, = ἱευστήριος, Ἀρμεν. 2. 19.—τὰ ἱευσ-
ΤΟΜ. Ε' 67

αἰσούλοι δὲ καὶ οὐλοὶ αἱ ἐκ τῶν δραγμάτων συναχόμεναι δέσμαιαι (Ίπσυχ.), ὁπόθεν ἡ Δημήτηρ γέγεται ὅτι ἐκλήθη Ίουλώ, Σῆρος δὲ Δήλιος παρ' Ἀθην. 618D Δ. Ἀρτεμίδ. 2. 24. 2) ὁμιλος εἰς τιμὴν τῆς Δημήτρως. Σῆμος ἐνθ' ἀνωτ. 618E, Ἑκκασθ. παρὰ Τζέτζ. ἐν Δουκέρ. 22, ἴδε Spanh. εἰς Καλλ. Ὑμν. εἰς Δήμ. ἐν ὁρχῇ. III τὸ ἄρρεν οὐλοῦδες ἐξάνθημα τῶν μονοεικῶν φυτῶν. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 18, 11. IV. ἐντομόν τι ὁμοιον τῇ σκολοπενδρῇ ἢ τῇ πολυπόδῃ, «σαφανταπόδαρος», Julius oniscoides, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 1, 6, π. Ζ. Μορ. 4. 6, 1, Νουμῆν. παρ' Ἀθην. 303Δ. V. = Ιουλίς, Ἑρατοσθ. αὐτοῖσι 284.

Ιουλυφάρως, ὄν. φέρων Ιούλους, ἀμφὶ γένυν χυοῶν πρῶτον Ιουλοφόρον Ἑπιγρ. Θεσσαλ. ἐρμετρος, Μάντ. sur une mis. au musée d'Athènes σ. 22.

Ιουλώ, οὗς, ἡ, ἡ θεὰ τῶν Ιούλων, δεματίων, ἡ Δημήτηρ, ἴδε Ιουλος II.

Ιουλώδης, ες, (εἰδος) = σκολοπενδρώδης, ὁμοιος πρὸς σκολοπενδρῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 56.

Ιόφ, ἐπ' ὠνήμα ἀνδρίας, ἀποστροφῆς, Δισχύλ. Ἰκέτ. 826, κατὰ τὸν Σχολ. ἄλλ' ἡ ἰδέει, εἶναι ἐκβαρμένη ἴδε Ἑρμανν. ἐνθ' ἀνωτ.

Ια-εἰρύς, ὄν, (ἰός II. 2, φέρω) ὁ φέρων ἰόν, δηλητηριώδης, Ὀππ. Κυν. 3. 433.

Ιαχεαίρα, ἡ, ἡ χέουσα, ἐκτοξεύουσα βέλη, ἐπιθεῖον τῆς Ἀρτέμιδος, Π. Ε. 53. κλ., ὡσαύτως ὡς οὐσιασ., Ἰαχεαίρα = Ἀρτεμῖς, Π. Φ. 480, Ὁδ. Α. 198.—πρᾶκτοτερον, Ιαχ. φορέτης Ἀνθ. 11, 6. 9.

II. (ἰός II. 2) ἡ χέουσα ἰόν, δηλητηριώδης, ἐνικανδρὸς ὁ Κολοσώνιος, Ιαχεαίρα τὴν ἀσπίδα τὸ ζῶον (εἶπε) Ἀθην. 99B. (Τὸ δευτέρον μέρος τῆς λέξεως εἶναι -χεΐρα, ἀναμφιδέλιος ἐκ τῆς √ΧΕΨ ἢ ΧΕΥ, χέω, οὐχί, ὡς κοινῶς νομίζεται, ἐκ χαίρω). [τὸ δὲ ἐν τῷ ἰός· ἄλλ' ὁμοῦς ἔν Πινδ. II. 2. 16].—Καθ' Ἰπσυχ. ἡ Ιαχεαίρα τοξοφόρος· ἡ ἰούς χέουσα, ἡ ἰαχυρά· ἡ βέλεσι χαίρουσα.

Ιενούω, (ἰπνός) φέρω, ἐκβαίνω τι ἐν τῷ κλιδάνῳ, Ἰσχύ. ἐν λ. ἐκλυθεμεύετο.

Ἰπνῇ, ἡ, «ἐπιπνίς» Ἰσχύ.

Ἰπνη, ἡ, (ἰπνομαι) πτηνόν τι, ὅπερ τύπτει διὰ τοῦ ῥόμφου τοῦ φλοῦτος τῶν ἐνδερῶν (ἴσως, ὀροσολάπτης), Ἀντιών. Διδερ. 21:—Ἰπνα πικρῶ ἀμφὶθ. παρ' Ἰπσυχ.

Ἰπνίς, α, ὄν, (ἰπνός) ἀνίχων εἰς τὸν ἰπνόν, τὸν κλιδανόν (φουρνον), οἱ ἰπν. ἄρτοι Ἰπν. 356. 13· καὶ ἄνευ τοῦ ἄρτους, Θερμῶν Ἰπνιτῶν Ἰπνιτῶν· Τιμοκλ. ἐν Ψευδοπλάτῳ 1· Ἰπν. φθοῖς Ἀνθ. II. 6. 299.

Ἰπνίτης [I], ὄν, ὁ, ὑπερθεῖς ἐν κλιδάνῳ, «ψηλμένος ἔς τὸν φουρνον», οἱ ἰπν. ἄρτοι Ἰπν. 356. 13· καὶ ἄνευ τοῦ ἄρτους, Θερμῶν Ἰπνιτῶν Ἰπνιτῶν· Τιμοκλ. ἐν Ψευδοπλάτῳ 1· Ἰπν. φθοῖς Ἀνθ. II. 6. 299.

Ἰπνοκῆς, ες, (καίω) ὑπερθεῖς ἐν κλιδάνῳ, Δουκ. Λεξίφ. 6. Ἰπνο-λεβήτης, ἡ, ἡ βέλος κτιστός, Δουκ. Λεξίφ. 8, Ἀθην. 98C Ἰπνο-λεβήτειον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Πολυδ. I, 66.

Ἰπνος, τὸ, φυτόν τι φυόμενον εἰς ἐλώδεις τόπους, Ἰππουρίς (Sprengel), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 10, 1.

Ἰπνοπλάθος, ὄν, ὁ, (πλάσσω) ὁ ἐργαζόμενος ἐν κλιδάνῳ ἢ καλάνῳ, κεραμεύς, σχεδὸν ὡς τὸ κυροπλάθος (ἴδε ἴδε), Πλάτ. Θεαιτ. 177A (ἴδρ. γρηρ. Ἰπνοπλάστης, ὡς ἐν Γαλήν. 6. 36· Ἰπνοπλάθης ἐν Τιμ. Δεξ. Πολυδ. Ζ', 163, Ἀρποκρ.—οὕτως καὶ Ἰπνοκοῖς, ὄν, Δουκ. Περμ. 2, Θεμισκ. 256D.

Ἰπνός, ὁ, κλιδανός, «φουρνος», κάμινος, Δακ. furnus, Ἡρόδ. 2. 92, 7, Ἰπν. 476, 25, Ἀντιών. ἐν α' Ὀμφάλῳ I, 3, Διφίλ. παρ' Ἀθην. 54Δ, Ἀρξίσταρ. αὐτοῖσι 319E:—ἰώως πρὸς θέρμανσιν ὕδατος διὰ λουτρῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 139, Ὀρν. 496, II. ὁ τύπος τοῦ ἀνδρός, Δακ. κυλῖνα, μαγειρεῖον. Σμῶν. Ἰαμβογρ. 6, 61, Ἀριστοφ. Σφ. 837, Λυκούργ. παρ' Ἀρποκρ. III. λαμπτήρ, φανός Ἀριστοφ. Εἰρ. 811, Πλ. 815, Δλ. π. Ζ. 2. 3. IV. = κοπρών, σωρὸς κόπρου ἢ ἀπόπατος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 132, Ἰσχύ. (Ὁ Κούρτ. ἀναγέρει τὴν λέξιν εἰς τὴν √ΠΕΗ, πέσσω, ὡς εἰ δὲ ἀρχῆς τύπος ἦν πει-νός, σ. 699).

Ἰπνών, ὄνος, ὁ, κοπρών, σωρὸς κόπρου, Ἑπιγρ. Δήλου, Bull. d. cor. hell. VI. σ. 63.

Ἰπο-κτύνας [I], ὄν, (ἵψ) ὁ φονεύων τοὺς ἀμπελοφάγους ἵπας, τοὺς φθιόντας τὰς ἀμπέλους σκώληκας, ἐπιθεῖον τοῦ Ἡρακλέους ἐν Βουδράτῃ, Σπέρδ. 613.

Ἴπος, ὁ, ἐνίστε ἡ, (ἵπταται) ἐν τῇ μύγρῃ (παχίδι τῶν ποταμῶν), τὸ πῖπτον ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ ξύλον καὶ κατέχον αὐτόν, «τὸ ἐμπύπτον τοῦς μυσὶ ξύλον» Ἰσχύ., Πολυδ. Ζ', 41, Εὐστ. 16. 40, κλ. ἴδε ἐν Πινδ. 2) πᾶν βῆρος, τὸ πιστήριον τοῦ ἀνακτίως, Ἀρχιλ. 159· ἐν Πινδ. O. 4. 11 ἡ Ἀτίνη καλεῖται Ἴπος ἀνεμόεσσα, τὸ βῆρος ὅπερ πιεῖται καὶ κρατεῖ εἰς τὴν θέσιν του ἐν Τυρῶνι παρὰ τὸ ἐπῶν.

Ἰπώ [I], καταπίεζω, καταθλίβω, Ἰπν. π. Ἀρρ. 813 (Littre), Κρατίν. ἐν Ἀλκροβούλῳ 10· Παθ., πιέζομαι, Ἰπούμενος ῥιζαῖσιον Αἰτῶνσις ὑπο (πρὸς Ἰπας) Δισχύλ. Πρ. 303· Ἰπούμενος τὰς εἰσφοραῖς, καταπιεζόμενος διὰ τῶν εἰσφορῶν, Ἀριστοφ. Ἰπν. 924.

Ἰππα, ἡ, ἴδε Ἰπνη.

Ἰππα-αγρέται, ὄν, οἱ, (ἴδε ἀγρέτης), τρεῖς ἄρχοντες ἐν Σπάρτῃ, οἵτινες ἐξέλεγον τριακσίτους ἐπιλέκτους ἱππέας ἐκ τῶν ἐφ' ὧν, ὅπως ὑπηρετῶσιν ὡς σωματοφύλακες τοῦ βασιλέως (ἴδε ἱππεύς II. 2), Σεν. Ἐλλ. 3. 3, 9, Δακ. 4. 3, Ἀρχύτ. παρὰ Στοδ. 269, 4.—Καθ' Ἰπσυχ. «ἱππαγρέται» ἀρχὴ ἐπὶ τῶν ἐπιλέκτων ἐπιτετῶν.

Ἰππα-αγρός, ὁ, = ἱππὸς ἀγρός, Ὀππ. Κυν. 3. 252.

Ἰππα-αγρώς, ὄν, φέρων ἱππους· ἴδωσι ἐπὶ τῶν πλοίων, εἰ ὡν μετέφερον ἱππικὸν στράτευμα, Ἰππαγῶν πλοῖα Ἡρόδ. 6. 48· Ἰππαγῶν νέες αὐτοῖσι 95· ἐν Ἰππαγῶσι ναυοὶν Θουκ. 2. 56, 1. 42· τριήρεις Ἰππαγῶν Δημ. 44. 20, Διδ. 11. 3· ὡσαύτως, μόνον Ἰππαγῶν Ἀριστοφ. Ἰπν. 599, Δημ. 46. 5.

Ἰππαζομαι· μέλλ. ὁσομαι· ἀποθ. (ἵππος):—ἐλαύνω ἵππους, ὁδηγῶ ἄρμα, Ἀντιλόχος ἀρραδέως Ἰππάξει Ἰλ. Ψ, 426· βραχύτερον, ἱππεύω Ἡρόδ. 4. 114, Ἰπν. π. Ἀέρ. 291, Ἀριστοφ. Νερ. 15· Ἰππ. ἐφ' ἵππων Ἡρόδ. 4. 110· ἵππων Σεν. Ἰπν. 10, 1· ἵππου Πλάτ. Ἰων 540D, Εἰ—σπάνιον ἐν τῷ ἔνεργ., Ἰππάσαι ἐξ ἀγέλης πῶλον παρὰ Πολυδ. Α', 182. 2) Παθ., ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἐλαύνομαι ἢ ἱππεύομαι, Πλάτ. Ἰων 540D· ὁμαζομαι, τινασθῆναι ὅπως ἱππεύομαι εὐχερῶς, Σεν. Ἰπν. 3. 1, 11, 7. II. Ἰππάζεσθαι χώραν, διερχέσθαι χώραν τινα ἐφ' ἵππου, Πολυδ. Κρίλλ. 23.—ἴδε Κόντου Ἰλυσσ. Παρατηρ. σ. 32.

Ἰππάξ, ἴδωσι, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ἱππῆες, Θηλ. τοῦ ἱππικῆς II, Συλλ. Ἑπιγρ. (πρὸς Ἰππῆας) 4935b.

Ἰππαρχία, ἡ, μάχη ἱππικοῦ, ἱππομαχία, Σχολ. εἰς Πινδ. N. 1. 24.

Ἰππαρχίος, ὄν, ὁ μαχόμενος ἀπὸ ἵππου, ἑριππος πολεμιστής, Πινδ. N. 1. 25.

Ἰππάκη [α], ἡ, τυρὸς ἐξ ἱππεύου γάλακτος ἐν χρῆσει παρὰ τοῖς Σκύθαις, Ἰπν. π. Ἀέρ. 291, Δισχύλ. Ἀποσπ. 203, πρὸς Θεοφρ. Ἰστ. 51, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 13, 2 (ἐνθα διάφ. γρ. ἱππακή), Δισκ. 2. 80·—ὡσαύτως ἱππάκης, ὄν, ὁ, Εὐστ. 916. 16.—Καθ' Ἰσχύ.: «ἱππάκη» Σκυθικὸν βρώμα ἐξ ἵππου γάλακτος, οἱ δὲ ἐξ ὕδατος ἱππεύον, ὃ χρώνται Σκύθαι. πίνεται δὲ καὶ ἐσθίεται πηγνόμενον ὡς θεοκομπος ἐν τρίτῳ αὐτοῦ λόγῳ, καὶ μάλα ἴππων παρὰ Λάκωνιν.

II. εἶδος ὁσπρίου, ἐρεθίζοντος καὶ θερμίου καὶ ἱππάκην καὶ ὀρεξέους κτλ., Φίλων Μελ. σ. 86, Πλν. 25. 44.

Ἰππακοντιστής, ὄν, ὁ, ἱππεύς ἀκοντιστής, ὡς τὸ ἱπποτοξότης, Ἀρρ. Ἰακ. 149, 189, Πολυδ. Α', 131.

Ἰππα-ἀλεκτρυών, ὄνος, ὁ, ἵππος καὶ ἀλεκτρυών, γρύψ, μυθώδης τι ζῶον ἐν Δισχύλ. (Ἀποσπ. 137) παρὰ Σχολ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1177, πρὸς Πατρ. 937, 959, Ὀρν. 800.—Καθ' Ἰσχύ.: «ἱππα-ἀλεκτρυών» τὸν μέγαν ἀλεκτρυόνα, ὃν γρηγοῦμεν ἐν τοῖς ἱερσικοῖς περιστάμασι. γράφονται δὲ ὅσον γρύψες, ἐνίοι γύπα.

Ἰππαλέως, α, ὄν, ποιητ. ἀντὶ ἱππικῆς, Ὀππ. Κυν. 1. 169, 242, κτλ.

Ἰππαλέως, ὄν, ὁ, ποιητ. ἐκτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἱππεύς, Θεοφρ. 24. 127 ὡς ὁ δραπέτης ἀντὶ δραπέτης, Schöf. εἰς Μίσχ. 1. 3.

Ἰππα-ἀνθρωπος, ὁ, κένταυρος, Εὐστ. 1909. 53.

Ἰππαῖπα, κραυγὴ τῶν ἱππῶν, παρὰ τῆς τῶν ναυτῶν κραυγῆς (ῥυππαῖπα), Ἀριστοφ. Ἰπν. 602.

Ἰππαρδίων, τὸ, ἡ καμηλοπάρδαλις (ς), ὁμῖβλος τύπος ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 1, 20.

Ἰππαρδίων, τὸ, ὑποκόριστ. τοῦ ἵππου, Εὐστ. Θεστ. σ. 97, ἐκδ. Μί.

Ἰππαρίων, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἵππου, μικρὸς ἵππος, «ἀλογάκιον», Σεν. Κύρ. 1. 4, 19. 2) ἱππαρίων ὄνεν πῶν, παραπλήσιον χηλαῖομαι Ἰσχύ.

Ἰππα-αμυστής, ὄν, ὁ, Ἀκκεδαμ. ἀντὶ τοῦ ἱππαρχος, Σεν. Ἰπν. 4. 4, 10, 5, 12· πρὸς ἱππαρχέας.

Ἰππαρχίω, εἶμαι ἱππαρχος, διευθύνω τὸ ἱππικόν, μετὰ γεν. Ἡρόδ. 9. 20, 69, Διαναρ. 109, 37· τῶν ἱππέων Δημ. 570. 12· ἀπολ., Σεν. Ἀγρ. 2. 4, Αὐστ. 177. 13· ἱππαρχίκα Δημ. 570. 12· οἱ ἱππαρχικοίτες Ὑπερβ. ὑπὲρ Δουκέρ. 13· Παθ., ὑπηρετῶ ὑπὸ ἱππαρχον, Ἀριστ. Πολιτικ. 3, 4, 14.

Ἰππαρχός, Δωρ. ἀρχαίος, ὁ, = ἱππαρχος, Πολυδ. 10. 22, 6, Δόν. Ἀλ. 7. 4, Πλουτ. Τιμοκλ. 32, Ἰσχυρ. Δακ. ἐν τῇ Συλλ. Ἑπιγρ. 1241. 3., 1341—15.

Ἰππαρχία, ἡ, τὸ ἄξιωμα τοῦ ἱππαρχου, Σεν. Ἀθ. 1. 3. II. σῆμα ἱππικοῦ διοικουμένου ὑπὸ τοῦ ἱππαρχου, Πολυδ. 10. 23, 4, κτλ.

Ἰππαρχικός, ἡ, ὄν, ἀνίχων ἢ ἀνιχνύων εἰς ἱππαρχίαν, ἡ σμονία ἱππ. = ἱππαρχία, παρὰ Σουίβ. Ἰππ. ἐστὶ, εἶναι ἔργον ἢ καθήκον τοῦ ἱππαρχου, Σεν. Ἰππαρχ. 5. 1.

Ἰππαρχος, ὁ, διοικῶν τὸν ἵππον, ἐπὶ τοῦ ἱπποκῆδους, Πινδ. II. 4. 79· πρὸς ἱππικόν. II. διοικητὴς ἱππικῶν, Ἡρόδ. 7. 151· ἐν Ἀθήναις ἐξέλεγοντο δύο ἱππαρχοὶ ἕκαστος ὑπὸ ἱπποκῆδους 10 φυλάρχους, Ἀριστοφ. Ὀρν. 799, Αὐστ. 146. 20, Πλάτ. Νόμ. 755C, 880D, Σεν., Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 90, 7 καὶ 12· Ἰππ. εἰς Ἀθῆνας χειροτονεῖν Ὑπερβ. ὑπὲρ Δουκ. 11· χειροτονοῦναι δὲ καὶ εἰς Ἀθῆνας ἱππαρχον, ὅς (ἱππ) ἐλπίται τῶν ἱππῶν τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 90, 15, ἐκδ. Βλασσ. πρὸς.

Δημ. 47.14:—δ Σεν. ἔγραψε πραγματείας περὶ τῶν καθήκοντων τοῦ ἱππάρχου, ἔτε Scheid. παρὰ Δινδ. ἐν Σεν. Πονηματ. ἐν τῇ Πίνακι. —Υπάρχον παρόμοιαι ἄρχοντες ἐν Σπάρτῃ, ἔτε ἱππάρχης ἐν Ἰωνίᾳ, Σουλ. Ἐπιγρ. 1575. 14· ἐν Ἀχαΐᾳ καὶ Αἰτωλίᾳ, Πολυδ. καὶ ἐν ἄλλαις Ἑλληνικαῖς πόλεσι, μεταχειρίζεται δὲ τὴν λέξιν ὁ Πλάτων, πρὸς μεταφράσιν τοῦ Ρωμαίου Μαρτίου Equitum.

ἱππᾶς, ἄδος, ἡ, ἀνὴρ. Θηλ. τοῦ ἱππικός. ἱππᾶς στολή, ἱππική στολή, Ἡρόδ. 1. 80· ἐσθλὴς δὲ καὶ Κ. 39, 14. 2) ἡ ἱππᾶς (δὴλ. τάξις) ἡ τάξις τῶν ἱππέων ἐν Ἀθῆναις. Ἀριστ. Πολιτικ. 2.12, 6, πρὸλ. Ἀριστοτ. 5.1· θυοῖται ἱππᾶδες, θυοῖται προσηγορικῶς ὑπὸ τῶν ἱππέων, βους ἱππᾶς, ἡ εἰς τὴν αὐτὴν θυοῖται θυομένη βοῦς. Ἡρόδ. 2. 849C. 3) ἡ φύσις τῶν ἱππέων ἐν Ἀθῆναις, Λατ. census equestris, ἱππᾶδα τελεῖν Ἰσοτ. 67. 23, Σόλων 18, Πολυδ. II. 130. 4) ἱππᾶδες, αἱ, ἱππικοί ἄνθρωποι, Σουλ. Ἐπιγρ. 1588· ἐν τῇ ἐνίκῃ, παιδικὸν τι παιγνίδιον, Πολυδ. Θ. 123, Πλούτ.

II. = ἱππος, ἡ, ὑποβάς, Ὀππ. Κυν. 1.102. ἱππασία, ἡ, (ἱππασμοί) τὸ ἱππεύειν, ἱππευτικὴ γυμνασία, Ἀριστοτ. Ἀλ. 1165· ἱππ. ποιεῖσθαι, = ἱππάζεσθαι, ἐπιτελεῖν πορείαν ἐπ' ἱπποῦ, Σεν. Ἰνπ. 8, 9, πρὸλ. Ἀν. 2. 5, 33· ἱππ. ἱππάζεσθαι δ' αὐτ. ἐν Οἰκ. 11, 17. 2) τὸ ἐλαύνειν ἄρμα, ἄρματῆλασία, Λουκ. Θεων Διάλ. 12. 1, κτλ. II τὸ ἱππικόν, Ἀρρ. Ἀν. 4. 4.

ἱππασμος, [α], ἡ. ον. (ἱππασμοί) κατάλληλος πρὸς ἱππασίαν, Ἀλγυπτον τὸ πρὶν ἐξουσάν, ἱππασίαν καὶ ἀμαξοποιήσιν, ἀντίθ. τὸ ἀνιππος γέγονε, Ἡρόδ. 2. 108, πρὸλ. 5. 63, 9. 13, Σεν. Κύρ. 1. 4, 14· τὸ ἱππασίον, δὴλ. τὸ πεδινόν, δ' αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 2, 12· μεταφ. τοῖς κόλασιν ἐαυτοῦ ἀντι-κῶς ἱππασίον, ἀρῆσας τὸν ἐαυτοῦ τοῦ νὰ τὸν καθολικεύσων οἱ κόλασες, Πλούτ. Ἀλέξ. 23.

ἱππασίον, τό, = ἱππασία, Ρυζ. ἱππασμα, τό, τὸ ἱππεύειν, ἱππευμα, ἀκαθάρτου, Ἀχιλλ. Τάτ. 1.13.

ἱππασμα, αἰ, = ἱππασματα, Ν. Χων. σ. 207. 5, ἔκδ. Π. ἱππαστήρ, ἥρος, ὁ, = τῷ ἱππῳ, II. Ἀνθολ. II. 5. 203, 7. 424. ἱππαστής, οὐ, ὁ, = ἱππευτής, Λουκ. Ἐρωτ. 46. II, ὡς ἐπὶ, κατάλληλος πρὸς ἱππασίαν, ἐπὶ ἱππῳ, Σεν. Ἰνπ. 10, 17.

ἱππαστί, Ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον ἱππείας, εἰπαστί καθίζειν· δὲ αὐτοὶ αἱ παῖδες ἐπὶ τῶν ὁρίων περιβόλῃ καθεύδονταί· Πλούτ. ἱππαστικός, ἡ. ον. ἀγαπῶν τὴν ἱππασίαν, Πλούτ. Ἀλκ. 23. ἱππαστός, ἡ. ον. ὅν δύνανται τὰ νὰ ἱππεύσῃ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 22, 13.

ἱππαστρίας κάμηλοι, αἱ, αἱ ἑρμάδες κάμηλοι, Πλούτ. Εὐμ. 15. ἱππαστής, ἥρος, ὁ, ἡ ὁρίων ἐν ἱπποδρομίᾳ, Λατ. caryceus, ἱππ-ἄφες, αἰ, ὁ, = ἱππευτής, Λουκ. Ἐρωτ. 46. II, ὡς ἐπὶ, κατάλληλος πρὸς ἱππασίαν, ἐπὶ ἱππῳ, Σεν. Ἰνπ. 10, 17.

ἱππαστί, Ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον ἱππείας, εἰπαστί καθίζειν· δὲ αὐτοὶ αἱ παῖδες ἐπὶ τῶν ὁρίων περιβόλῃ καθεύδονταί· Πλούτ. ἱππαστικός, ἡ. ον. ἀγαπῶν τὴν ἱππασίαν, Πλούτ. Ἀλκ. 23. ἱππαστός, ἡ. ον. ὅν δύνανται τὰ νὰ ἱππεύσῃ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 22, 13.

ἱππαστρίας κάμηλοι, αἱ, αἱ ἑρμάδες κάμηλοι, Πλούτ. Εὐμ. 15. ἱππαστής, ἥρος, ὁ, ἡ ὁρίων ἐν ἱπποδρομίᾳ, Λατ. caryceus, ἱππ-ἄφες, αἰ, ὁ, = ἱππευτής, Λουκ. Ἐρωτ. 46. II, ὡς ἐπὶ, κατάλληλος πρὸς ἱππασίαν, ἐπὶ ἱππῳ, Σεν. Ἰνπ. 10, 17.

ἱππαστί, Ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον ἱππείας, εἰπαστί καθίζειν· δὲ αὐτοὶ αἱ παῖδες ἐπὶ τῶν ὁρίων περιβόλῃ καθεύδονταί· Πλούτ. ἱππαστικός, ἡ. ον. ἀγαπῶν τὴν ἱππασίαν, Πλούτ. Ἀλκ. 23. ἱππαστός, ἡ. ον. ὅν δύνανται τὰ νὰ ἱππεύσῃ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 22, 13.

ἱππαστρίας κάμηλοι, αἱ, αἱ ἑρμάδες κάμηλοι, Πλούτ. Εὐμ. 15. ἱππαστής, ἥρος, ὁ, ἡ ὁρίων ἐν ἱπποδρομίᾳ, Λατ. caryceus, ἱππ-ἄφες, αἰ, ὁ, = ἱππευτής, Λουκ. Ἐρωτ. 46. II, ὡς ἐπὶ, κατάλληλος πρὸς ἱππασίαν, ἐπὶ ἱππῳ, Σεν. Ἰνπ. 10, 17.

ἱππαστί, Ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον ἱππείας, εἰπαστί καθίζειν· δὲ αὐτοὶ αἱ παῖδες ἐπὶ τῶν ὁρίων περιβόλῃ καθεύδονταί· Πλούτ. ἱππαστικός, ἡ. ον. ἀγαπῶν τὴν ἱππασίαν, Πλούτ. Ἀλκ. 23. ἱππαστός, ἡ. ον. ὅν δύνανται τὰ νὰ ἱππεύσῃ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 22, 13.

ἱππαστρίας κάμηλοι, αἱ, αἱ ἑρμάδες κάμηλοι, Πλούτ. Εὐμ. 15. ἱππαστής, ἥρος, ὁ, ἡ ὁρίων ἐν ἱπποδρομίᾳ, Λατ. caryceus, ἱππ-ἄφες, αἰ, ὁ, = ἱππευτής, Λουκ. Ἐρωτ. 46. II, ὡς ἐπὶ, κατάλληλος πρὸς ἱππασίαν, ἐπὶ ἱππῳ, Σεν. Ἰνπ. 10, 17.

ἱππαστί, Ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον ἱππείας, εἰπαστί καθίζειν· δὲ αὐτοὶ αἱ παῖδες ἐπὶ τῶν ὁρίων περιβόλῃ καθεύδονταί· Πλούτ. ἱππαστικός, ἡ. ον. ἀγαπῶν τὴν ἱππασίαν, Πλούτ. Ἀλκ. 23. ἱππαστός, ἡ. ον. ὅν δύνανται τὰ νὰ ἱππεύσῃ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 22, 13.

ἱππαστρίας κάμηλοι, αἱ, αἱ ἑρμάδες κάμηλοι, Πλούτ. Εὐμ. 15. ἱππαστής, ἥρος, ὁ, ἡ ὁρίων ἐν ἱπποδρομίᾳ, Λατ. caryceus, ἱππ-ἄφες, αἰ, ὁ, = ἱππευτής, Λουκ. Ἐρωτ. 46. II, ὡς ἐπὶ, κατάλληλος πρὸς ἱππασίαν, ἐπὶ ἱππῳ, Σεν. Ἰνπ. 10, 17.

ἱππαστί, Ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον ἱππείας, εἰπαστί καθίζειν· δὲ αὐτοὶ αἱ παῖδες ἐπὶ τῶν ὁρίων περιβόλῃ καθεύδονταί· Πλούτ. ἱππαστικός, ἡ. ον. ἀγαπῶν τὴν ἱππασίαν, Πλούτ. Ἀλκ. 23. ἱππαστός, ἡ. ον. ὅν δύνανται τὰ νὰ ἱππεύσῃ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 22, 13.

ἱππαστρίας κάμηλοι, αἱ, αἱ ἑρμάδες κάμηλοι, Πλούτ. Εὐμ. 15. ἱππαστής, ἥρος, ὁ, ἡ ὁρίων ἐν ἱπποδρομίᾳ, Λατ. caryceus, ἱππ-ἄφες, αἰ, ὁ, = ἱππευτής, Λουκ. Ἐρωτ. 46. II, ὡς ἐπὶ, κατάλληλος πρὸς ἱππασίαν, ἐπὶ ἱππῳ, Σεν. Ἰνπ. 10, 17.

ἱππαστί, Ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον ἱππείας, εἰπαστί καθίζειν· δὲ αὐτοὶ αἱ παῖδες ἐπὶ τῶν ὁρίων περιβόλῃ καθεύδονταί· Πλούτ. ἱππαστικός, ἡ. ον. ἀγαπῶν τὴν ἱππασίαν, Πλούτ. Ἀλκ. 23. ἱππαστός, ἡ. ον. ὅν δύνανται τὰ νὰ ἱππεύσῃ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 22, 13.

2) ἀντ' ἱππικῶς, ἱππεύς ὡς καὶ νῦν, πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 3. 88, 9. 40, καὶ Ἀντ. ὡς ἐν Διογύλ. Ἡρόδ. 14 (ἐπὶ ἐν λ. (ἱππος) τῆς πολιτείας ἱππεύς, δημόσιος ταχυδρόμος, Ἀριστοτ. 1.26.

II. ἐπὶ πολιτικῇ σημασίᾳ (πρὸς ἱπποδρόμους, ἱπποτροφούς, -τροφούς). 1) κατὰ τὸ πολίτευμα τοῦ Σόλωνα ἐν Ἀθῆναις οἱ ἱππεῖς, Ἀντ. ἱππῆς, ἀπετέλουν τὴν δευτέραν τάξιν τῶν πολιτῶν· οὗτοι ἔπρεπε νὰ ἔχωσι γῆν παρὰ τὸν ποταμὸν 300 μέτρα ἑρῶν ἢ ὑγρῶν ἀροτῶν, ἱππῶν πολεμικῶν καὶ ἑνα κοινὴν ἱππὸν διὰ τὸν θεράποντα (ἱπποκόμον ἢ ἀκόλουθον, Θουκ. 7.76), καὶ ἐν ἀρχαιοτέροις χρόνοις ἀπετέλουν οὗτοι τὸ ἱππικόν τῶν Ἀθηναίων, Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. 2, 16, 9, 1, 3, 38, 20 ἔκδ. Blaes, πρὸλ. Πλούτ. ἐν Σόλωνι 18 Blöchl II. 2. 262, Ἡρόδ. 1. 101, Ἰστ. τῆς Ἑλλ. 2. σ. 37. 2) ἐν Σπάρτῃ οἱ ἱππεῖς ἦσαν 300 ἐπὶ τὸν πόλεμον ἀποτιλοῦντες τὴν αὐτοφυλά-κην τοῦ βασιλείου, ἀλλὰ δὲν ἦσαν (ἢ εἶχαν πᾶσιν νὰ εἶναι) ἑρῆποι, Ἡρόδ. 8. 124, πρὸλ. 1. 67, Scheid. ἐν Πίνακι εἰς τὰ Περικλέ-α κατὰ τὸν Σενόφωνα, Müller Dor. 3. 12, 2 3 κτλ., καὶ ἐπὶ ἱππο-γέταται. 3) ἐπὶ τῶν Ρωμαίων ἱππῆων, ἑκίητος, ἱππεύς Ρω-μαῖος Σουλ. Ἐπιγρ. 3497. 12., 4016· ἱππεύς Ρωμαίων αὐτοῦ 1436, 4498, κ. ἄλλ.

III. εἶδος εὐκνήτων ἐλαφῶν καρκίνων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 2, 3. IV. εἶδος κορκίου, Πίν. 2. 22. V. κόσμημα τι τῶν κορασίων, εἶδος κοροκοσμίου· Πλούτ. ἱππεύς, αἰ, ὁ, ἱππασία, μεταγεν.

ἱππευτής, ἥρος, ὁ, = τῷ ἱππῳ, Πόλων, τῶν πεδίων, ἀλλ' οὐχ ἄλλος ἱππευτῆρα Ἀνθ. II. 9. 205. ἱππευτής, οὐ, ὁ, ἱππεύς, ἑρῆπος, Πινδ. II. 9. 217· ἱππευ-τῆς στρατὸς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 408.

ἱππεύς, (ἱππεύς) εἶμαι ἱππεύς, ἱππεύς, Ἡρόδ. 1. 136, καὶ Ἀντ. οἱ δὲ Σκύθαι ἱππεύουσι ταῖς κυσῶσαις ἱπποῖς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 22, 7· ἐπ' ἑνὸς τὰ πολλὰ ἱππεύοντα Λουκ. Διόνυσ. 2· ἐπὶ ἔθνοσι, ἱππεύει ταῦτα τὰ ἔθνη Ἡρόδ. 7. 84, πρὸλ. 87· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, δ' αὐτ. 1. 27, 79. 2) μεταφ., ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, ἐφεύρου πνοῆς ἱππεύσαντος βύου, Φοίν. 212 (πρὸλ. Ὀραίου Ἑλλ. 4, 44)· οὕτω, λαμπρὰ ἔν' ὠκυ-θόρῃ νύμφῃ ἱππεύουσι ἡ αὐτ. ἐν Ἰντ. 994· ὡσαύτως, ἐφεύρου, πρὸς φόνον ἡ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 1004. II. εἶμαι ἑρῆπος, ἀρκαίως, ὑπηρετῶ ἐν τῷ ἱππικῷ, Σεν. Ἑλλ. 3. 1, 4, Λουκ. κτλ.

III. ἐπὶ ἱπποῦ, φέρω τὸν ἀναβάτην, Σεν. Ἰνπ. 1. 6, 3, 4, 10 3. ἱππευτής, οὐ, ὁ, ὁ δὲ τῶν ἱππῶν, οὐ Περικλέων παρὰ Δι-γίον (Σουλ.), Λουκ. 767. ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83.

ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83. ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83.

ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83. ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83.

ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83. ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83.

ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83. ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83.

ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83. ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83.

ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83. ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83.

ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83. ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83.

ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83. ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83.

ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83. ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83.

ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83. ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83.

ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83. ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83.

ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83. ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83.

ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83. ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83.

ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83. ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83.

ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83. ἱππηγός, ὄν. (ἄγω) = ἱππαγωγός, Φιλόχ. 132, Πολυδ. 1. 20, 14, Διόδ. 20, 83.

μύλων εἰς θεραπεῖαν ἵππων, ἱππ. φάρμακον Δημητρ. Ἱερακασφ. σ. 158.— ἱππιατρικόν, τὸ σύγγραμμα περὶ θεραπείας ἵππων, Σουίδ. ἐν λ. Χείρων· σφύζεται εἰς αἰτί βιβλίον συγγραφέν ὑπὸ τινος μεταγεν. συγγραφέως, φέρον τὴν ἐπιγραφὴν: τῶν ἱππιατρικῶν βιβλία δύο.

ἱππιδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἵππου, ὡς τὸ ἐκπάρειον παρὰ Σεν., Εὐστ. Πονημάτ. 204. 48. II. εἶδος ἰχθύος, Ἐπιχ. παρ' Ἀθην. 304B, Πισύχ.

ἱππικός, ἡ, ὄν. (ἵππος) ἀνήκων εἰς ἵππον ἢ ἵππους, ὡς τὸ ἐκπαυτός (δ' ἴδε), Ἰπρόδ. καὶ Ἀττ.· ἀφ' ὧν χρονίζει σταλογομοῖς ἱππικῶν ἐκ πνευμένων Δισχύλ. Θῆβ. 61· ἱππικῶν φρουραγμάτων αὐτόθι 245, πρὸς Σοφ. Ἠλ. 717, 719· ὁ γήμματα, ἀντιγυεῖς αὐτόθι 740. Αἴ. 1030· φάτναι Εὐρ. Βάχχ. 509. 2) ἀνήκων εἰς ἵππους ἢ εἰς ἄρματα, ἱππικός ἀγών Ἰπρόδ. 1. 167, Ἀνδρ. 32. 29· (ἐν τῇ φράσει: ἱππικῶν ἀγῶν Σοφ. Ἠλ. 698, τὸ ἱππικῶν εἶναι πιθανῶς οὐδέτερον, ἴδε κατωτ. IV)· ἐρόμιος Σοφ. Ἠλ. 754· ναυάγισ αὐτόθι 730· ἄθλον Πλάτ. Νόμ. 949A. II. ἀνήκων εἰς ἱππασίαν ἢ ἱππικὴν, ἱππικός, ἱππεντικός, Σεν. Ἐλλ. 5. 3. 20· ἱππ. ἀσκήσεις, γυμνασίαι εἰς τὸ ἱππεύειν, Σὺλλ. Ἐπιγρ. 117. 18 ἱππ. ἡγήτωρ, ἀρχηγὸς τῶν ἱππέων ἢ ἱπποτῶν, 402· ἔμπειρος εἰς τὸ ἱππεύειν, ἀντίθετον τῷ ἀφίσπικτος, Πλάτ. Πρωτ. 350A, κ. ἄλλ.

2) ἡ ἱππική (δὴλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἱππεύειν, Ἀριστοτ. Νερ. 27, κτλ.· ὡσαύτως, ἱππ. ἐπιστήμη Πλάτ. Δόχ. 193A. Ὁ Σεν. ἐγράφε πραγματεῖαν περὶ τῆς ἱππικῆς τέχνης:— οὕτως, τὰ ἱππικά Πλάτ. Δία. 1. 124E ἢ ἐμὴ ἱππική, τὸ ἐμὸν ἱππεύμα, Λυσ. 169. 6. III. ἐρμῆδιος πρὸς ἱππευσίν, Ὑπερβ. ἱππικώτατος Ἀριστοτ. Λυσ. 1177. IV. τὸ ἱππικόν, ὡς καὶ νῦν, οἱ ἱππεῖς στρατεύονται, Ἰπρόδ. 7. 87, Εὐρ. Ἰκέτ. 682, Σεν. Ἀν. 6. 5, 29, κτλ.· οὕτως, τὰ ἱππικά Πολύδ. 3. 114, 5. 2) ὁδὸς ἡ διάστημα τεσσάρων σταθίων, Πλούτ. Σόλων 23· παρὰ μεταγεν. αὐτὸ τὸ ἱπποδρόμιον, Χρον. Πασχ. 623. 13, 15, κ. ἄλλ., Θεοφ. 149, 197, 19, κ. ἄλλ.· ἡ ἐν τῷ ἱπποδρομῷ σταδιοδρομία ἢ ἀριστηλασία, Ἀποφθ. Ἐπιγρ. 2, Χρον. Πασχ. 572, 11, κτλ. V. Ἐπέρρ. -κῶς, ὡς ἀρμόζει εἰς ἱππέα·— Ὑπερβ. -κώτατα, κατὰ τὴν ἀρίστην ἱππικὴν τέχνην, Σεν. Οἰκ. 21, 7.— Περὶ παντοίων ἱππικῶν ὀνομάτων ἴδε Πολύδ. Α', 181-198.

ἱππιδάρχης, ὁ, = ἱπάρχης, Ἰουλ. Ἀφρικ. ἐν Κεστοῖς 73, σ. 313. ἱππιδάρχεια, ἡ, τὸ ἄξιωμα τοῦ ἱππιδάρχου καὶ τάγμα ἱππικού, ὡσαύτως καὶ τὸ ἱππικὸν εἰς λβ' διηρηται τάγματα ἱππιδάρχηι ὀνομαζόμενα Ἰουλ. Ἀφρ. ἐν Κεστοῖς σ. 313, 28, 312, 38. ἱππίος, α, ὄν, ὡσαύτως, σς, ὄν, Böckh εἰς Πινδ. Ο. 1. 163: (ἵππος):— μεταγεν. ποιητ. τύπος τοῦ ἱππεύτος (δ' ἴδε), ἀνήκων εἰς ἵππον ἢ ἵππους, σθένος ἵππ. Πινδ. 11. 2. 22· Ἄργος ἵππ. (πρὸς Δισχύλ. Θῆβ. 130, Ἀριστοτ. Ἰππ. 351, Νερ. 83, κτλ.· ἐντεῦθεν περὶ τοῦ Κολωνοῦ ὡς ἱεροῦ εἰς αὐτόν, Ὑπέρβ. 6' καὶ γ' εἰς Σοφ. Ο. Κ., Πλουτ. 1. 30, 4, ἐπιγραφ. Ἀττ. ἐν τῇ Σὺλλ. Ἐπιγραφ. 527· ὡσαύτως περὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Πινδ. Ο. 13. 115, Σοφ. Ο. Κ. 1070, Ἀρποκρ. περὶ τῆς Ἡρας, Πλουτ. 5. 15, 5. II. ἀνήκων εἰς ἱππεῖς ἢ εἰς τὸ ἱπποδρόμιον, εἰς τοὺς ἱπποδρομικοὺς ἀγῶνας, ἐμὲ δὲ στεφανώσαι κείνον ἱππῶ νόμῳ Αἰοληίδι μολπῇ χρῆ, «ἐμὲ δὲ πρέπει ἐγκωμιάσαι (δὴλ. τὸν Ἱέρωνα) κατὰ τὸν νόμον (τὸν ἥγον) τὸν ἀρμόζοντα τοῖς ἱππικοῖς, εἰς μολπῆς, ἔχον φῶδες Αἰολίδης» (Σχόλ.) Πινδ. Ο. 1. 163· ἱππῖαν ἐσοδὸν (ἢ κατὰ Βερνκ, ἐς ὁδόν), ὁ αὐτ. ἐν 11. 6. 50· δεῖλα Ἀνθ. Π. 6. 312.

ἱππιό-χαίτης, ου, ὁ, ὁ ἐξ ἱππέων τριγῶν, λόφον ἱππιόχαίτην Ἠλ. 2. 469.

ἱππιό-χάρμης, ου, ὁ, ὁ ἀπὸ τοῦ ἄρματος μ.χόμενος, Π. Ω. 257, Ὀδ. Α. 259, Ἠσ. Ἀποσπ. 23, 26 Götli.· βραδύτερον ἀναστῆς τῆς ἵππου, ἱππέος, Δισχύλ. Πέρσ. 29. II. ὡς ἐπὶ ὁ, ἱππ. κλένοι, ὁ ὀρθρὸς τῆς συμπλοκῆς ἱππέων, αὐτόθι 106. Πρὸς. ἱππο-χάρμης, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἵππου, ὄνομα κωμωδίας τοῦ Ἀλέξιδος. II. κωμῆμα τι τῆς κεφαλῆς (πρὸς. ἱππέος V), Κριτίνο: ὁ νεώτερος ἐν «Ὀμφίλῳ 2.— Καθ' Ἠσούχ: «ἱππίσας» ἐπίθεμα κεφαλῆς· ἢ γυναικείον κώμιον».

ἱππίτης· «ἱππορῥόδον» Ἠσούχ. ἱππο-θάμιον [ἄ], ὄν, γεν. ονος, (βαλῖον) ὁ βαλὼν ἐπὶ ἵππου, ἱππικός, ἔριππος, στρατὸν Ἀριμασπὸν ἱπποθάμιον Δισχύλ. Πρ. 805· ἐπὶ τὸν κενταύρον, Σοφ. Τρ. 1095. 2) τρίγων ὡς ἱππὸς ἢ χρησιμεύων πρὸς ἱππευσίν, κάρμηλος Δισχύλ. Ἰκέτ. 284 (ἴδε Ἐρμάνων). 3) μεταφ. ῥήματα ἵππ., μεγάλαι, πομπῶδες λέξεις, ὡς τὸ Λατ. equestria oratio, Ἀριστοτ. Βάτρ. 821.

ἱππο-θάτης [ἄ], ου, ὁ, ἀναβάτης ἵππου, ἱππεύς, Δισχύλ. Πέρσ. 28. II. ἱπποθ. ἵππος ἢ ὄνος, ὁ ἐπιβάτης τῶν θηλαίων, ἔλλως: ἡ ἐκθῆτωρ, Σπράδ. 388.— ἱπποθατῆα, ἐπιβάτης τῶν θηλαίων ἵππων, Cod. Pap. 2322. fol. 57 v°.

ἱπποθῆτος, ἡ, (βίβλη) κατὰ κωμικὴν παραχρημασίαν τοῦ κυρίου ὀνόμ. ἱπποθῆτος, ἱπποθῆτος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 429.

ἱππο-δοσικός, ὄν, (βόσκη) ὁ βόσκων ἵππους, Δία. π. Ζ. 6. 10, Σουίδ. ἐν λέξει βοτά.

ἱππο-δότης, ου, ὁ, (βόσκη) ὁ τρίφων ἵππους, Ἀτρεὺς Εὐρ. Ὀρ. 1000, I. A. 1059. II. οἱ ἱπποδοταὶ ἐν Χαλκίδι τῆς Εὐβοίας ἦσαν τάξις πολιτῶν, ὡς οἱ ἱππεῖς, Λατ. Equites, οἱ ἱπποταί, εὐγενεῖς, Ἰπρόδ. 5. 77., 6. 100 ἢ ἱπποδοτῶν πολιτεία Ἀριστ. Ἀποσπ. 560, πρὸς. Grote Ἰστ. τῆς Ἑλλ. τ. 3, σ. 228, πρὸς. ἱππεύς II, ἱπποτρόφος.

ἱππό-δοτος, ὄν, (βόσκη) βροσκόμενος, τραγόμενος ὑπὸ ἵππων, ἐπὶ πλουσίας γῆς πρὸς βόσκησιν. Ὀδ. Δ. 606, Εὐρ. Ἀνδρ. 1229· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ Ἀργεῖος, ἐνεκα τῶν πλουσίων νομῶν τῆς Αἰτίας, Ἠλ. Β. 287, κ. ἄλλ., Εὐρ. Ἰκέτ. 305.— ἱππόδοτος, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ χώρα τῶν Χαλκιδικῶν ἣν ἐκυρίευσαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ἐκλήρουχον εἰς δισχυρίλους κλήρους, Δία. Ποικ. Ἰστ. 6. 1.

ἱππο-δοτικός, ὁ, ὁ βόσκων ἵππους, Σοφ. Ἀποσπ. 891, Εὐρ. Φοῖν. 28.— αἰπποδοτικῶν: τοὺς ἵππους νέμοντας· Ἠσούχ.

ἱππό-δροτος ὠδίνες, αἵτινες ἔφερον εἰς πῶς ἵππον καὶ βροτὸν, (δὴλ. τὸν ἱγγασον καὶ τὸν Χρυσάορα), Λυκόβρ. 842.

ἱππό-δρωτος, ὄν, ὑπὸ ἵππων καταδρωθεῖς, Ἀρσεν. ἐν Ἰωνίᾳ, ἴδε Fischer εἰς Παλαίφ. σ. 104.

ἱππο-γέρωνι, οἱ, ἱππικὸν ἐκ γερῶνων, Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἰστ. 1. 13.

ἱππο-γνώμων, ὄν, γεν. ονος, ὁ δυνάμενος νῦν κρίνειν καλῶς περὶ ἵππων· ἐντεῦθεν καθόλου, ταχύς, ὀξύς εἰς τὸ κρίνειν, τινὸς Δισχύλ. Ἀποσπ. 238· πρὸς. προδοταγογῶν.

ἱππό-γυποι, οἱ, ἱππικὸν ἐκ γυπῶν, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἰστ. 1. 13.

ἱπποδαμάντε(ς)ιός, οὐίνος ποῖος ἐν Κυκλάδ. Ἠσούχ.

ἱππο-δαμαστής, οὐ, ὁ, = τῷ ἐπομ., Πολύδ. Α', 181, Ἠσούχ. ἐν λ. ἱπποδαμοί.

ἱππό-δαμος, ὄν, (δαμάω) ὁ δαμάων τοὺς ἵππους, Ὀμ., ἐπὶ τῶν ἡρώων (πρὸς. ἱπποδότης), Ἠλ. Β. 23, Ὀδ. Γ. 17· ἐπὶ τῶν Τρώων καθόλου, Ἠλ. Δ. 352, κτλ.· καὶ ἐν Ἠσ. Ἀποσπ. 31 Götli, ἐπὶ τῶν Γερηνίων— θηλ. ἱππο-δαμεία, γυνὴ τοῦ Πειρλοῦ, κτλ., Ἠλ. Β. 742, κτλ.— Ἐσφαλμένως παρ' Ἠσούχ. ἱπποδαμοί.

ἱππο-δάσεια, [ἄ], ὡς θηλ. ἀνευ ἄρσεν, ἐν χρήσει, παρ' Ὀμ. αἰετοε ἐπὶ θ. τοῦ κάρους, ἢ καὶ ἐπαΐδας κόρυθος λάβειν ἱππο-δάσειας, τῆς δασείας ἐκ τῶν ἱππέων τριγῶν, Ἠλ. Γ. 369, Ὀδ. Χ. 112, κτλ.

ἱπποδάσεια, ὡν, τά, δεσμοὶ ἵππων, ἦνται, μόνον ἐν Εὐρύπ. Ἰππ. 1225.

ἱππο-δέτης, ου, ὁ, ὁ δένων ἵππους, ἱπποδέτην ῥυτῆρα Σοφ. Αἴ. 241· ἐπὶθετ. τοῦ Ἱρακλέους ἐν Θήβαις καὶ Ὀρχηστῇ, Πλουτ. 9. 26, 1.

ἱπποδελνότης, ὄν, ὁ ὑπὸ τῶν ἵππων δινούμενος, ἐπὶ ἀριστηλασίᾳ, Εὐμφορ. Συρακοσίαν ἱπποδελνῶν στρατηγὲ Βακχλ. 5. 2 (ἐκδ. Βλας.), πρὸς. οἰστροδελνότης.

ἱππο-διώκτης, ου, ὁ, Δωρ. -τας, = ἐπὶ ἡγιάτης, Θεόκρ. 14. 12, Σὺλλ. Ἐπιγρ. 3291.— Καθ' Ἠσούχ: «ἱπποδιώκτης» ἡνιόχους.

ἱπποδρομῆα, λαμβάνω μέρος εἰς ἱπποδρομικὸν ἀγῶνα, Θεόκρ. Πρὸδρομ. VIII. 33, ἐν Ἑλλ. Πατρὸς. Μαί. τόμ. VI. σ. 405.

ἱπποδρομία, ἡ, ἱπποδρομικός ἀγὼν ἵππων ἢ ἀρμάτων, Πινδ. Π. 4. 119, 1. 3. 21, Ἀττ.· ἱπποδρομίαν ἄξετε Ἀριστοτ. Πέρ. 809· ποιεῖν Θουκ. 3. 104· ἱππ. παιδική, ἣν καλοῦσι Τροίαν (ἣν περιγράφει ὁ Οὐεργίλιος ἐν Αἰν. 5. 545 κέξ.), Πλουτ. Κέτιαν Πρесоῦτ. 3.— Καθ' Ἠσούχ: αἰπποδρομία· ἀγὼν Ἀθήνησι Θεσπὶ ἀγόμενος.

ἱπποδρομικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ἱπποδρόμιον, ἱπποδρομικός ἀγὼν Σχόλ. εἰς Ἠλ. Γ. 757.

ἱπποδρόμιος, ὄν, ἀνήκων εἰς ἀγῶνα ἵππων, ἱπποδρόμιος μῆν, Βουαιτίδης μῆν, = τῷ Ἀττ. Ἐκτομβαίῳ, Σὺλλ. Ἐπιγρ. 1562, Πλουτ. Κέτιαν. 19· ὡσαύτως ἐν Δελφοῖς, Κούρτ. Ἀλέξδ. Δελφ. 21, 22. II. ἐπὶ τοῦ ἱπποδρόμου, ὡς τὸ ἱππεύς, Πινδ. 1. 1. 78.

III. ὡς οὐσιαστ. ἱπποδρόμιον, τό, = τῷ ἐπομ., Σωκρ. Ἐκκλ. Ἰστ. 7. 22, Σουίδ. ἐν λ. Σεθῆρος, κτλ.

ἱππό-δρομος, ὁ, ὁδὸς δι' ἄρματα, Λεῖτος δ' ἵππ. ἀμφις Ἠλ. Γ. 380.

2) τὸ μέρος ἐνθα ἐτελούντο ἀγῶνες ἱππικὸι καὶ ἀριστηλασίας, ἱπποδρόμιον, Λατ. eurruculium, Πλάτ. Κριτίας 117C, Δημ. 1135. 9·— περὶ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἱπποδρόμου ἴδε Πλουτ. 6. 20, 10 κέξ.— κατὰ κωμικὴν μεταφ., ἱπποδρόμος οὕτως ἐστὶ σοι μαγειρικὴ Πρσοῖδης ἐν «Χορευούσας» 1. 23. II. ἱππο-δρομός, ὁ, ἱπποδρόμος ψιλλοῖ, ἀκρὸν ἱππικόν, Ἰπρόδ. 7. 138.

ἱππο-ζώνη, ἡ, ἡ τοῦ ἵππου θηλάσατα Ἠσούχ. II. τὸ μέρος τὸ ἀμέσως ὀπίσω τῶν προσθίων ποδῶν ἵππου, ἱππιατρ. σ. 90, 2.

ἱπποθῆεν, (ἱππῆς) ἐν τῷ ἵππῳ, ἐπὶ τῶν ἡρώων τῶν κατακτείνων ἀπὸ τοῦ δουρείου ἵππου, ἱπποθῆεν ἐκχυνόμενοι κοίλον λόγον ἐκπρολιπόντες Ὀδ. Θ. 513, 11. 531.

ἱππο-θῆλης, ὁ, ὁος θηλάσας θῆλειαν ἵππον καὶ τριγόμενος ἵππος ὁκαθ' ἑαυτὸν ἵππους, οὐ προσδίδεται δ' οὐτὲ ἡ ἵππος τὸν θῶν οὐτε ἡ ἵππος τὸν ἵππον, ἐν μὴ τύχῃ τεληλακῶς δ' ὁος ἵππον ὑποβάλλουσι γὰρ ἐπὶ τῆς οὐτε καλοῦσιν ἱπποθῆας· οὗτοι δὲ ὀχέουσι ἐν τῇ κομῇ βίβη κρατυνέας ὡς περ οἱ ἵπποι· Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ.

θ. 23, 7.—Ἰδα Κόντου Γραμματικὴ ἐν Ἀθῆναις τόμ. Δ', σ. 557.
ἱππό-θεος, ον, «ἱπποδοκτικῆς» Ἰούχ. ἐν τῇ Ἰλ. μόνον ὡς κύριον ὄνομα.

ἱππο-θόρυξ, ὁ, (θόρυξι) ὁ βατεῖων θηλείας ἵππους, κυρίως ἐπὶ θνυ τρεφόμενον ὅπως ὀχεύῃ θηλείας ἵππους πρὸς παραγωγὴν ἡμιόνων, ὅνους ἵππους βιβάζον· Ἰούχ. II. ὡς ἐπὶ Θ., ἱπποθόρυξ νόμος, μέλος παίζον· ἐντε ἑβατεδόντι φοράδες, ὡς ὁρμῆς ἐγερτικόν. Πλούτ. 2, 138B, 704F.

ἱππο-ὀύτεω, θυσιάζω, ἵππους, τούτῳ δὲ (ἐπὶ Ἰλ.) ἱπποου-τοῦσι Στράβων 513.

ἱππο-ἱατρος, ὁ, ἱατρός ἵππων, Ἀνθ. Πλαν. 4, 271 (ἐν τῇ ἐπιγρ.), Σουλ. Ἐπιγρ. 1953.—οὐσιατ., ἱπποῦατρικῇ, ἦ, Γ. Μεταίτητος στ. 1340.

ἱπποκάμπιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἱπποκάμπους, Ἐπιγρ. 16 ΑΗτ. II, εἶδος ἐνωτίων, Κωμ. παρὰ Πλούτ. B', 97.

ἱππο-καμπος, ὁ, τέρας τι ἔχον σῆμα ἵππου καὶ οὐρανὸν ἐχούσας ἐν οὐ το θαλάσσιον θεοὶ ἀγοῦντο, Μένανδρ. ἐν Ἀδελ. 211.—ἐστὶν-κει Ποσειδῶν χαλκεός, ἔχων ἵππ. ἐν τῇ χειρὶ Στράβ. 384, Φιλύστρ. 774.

2) μικρὸν θαλάσσιον ζῷον, ὁ θαλάσσιος ἵππος, Διοσκ. 2, 3, ΔΙ. π. Ζ. 14, 20, κτλ.

ἱππο-καυόζωρος, ον, εἶδος τι κανθάρου, ἀλογόκαυθαρος, κυμακὴ λέξις ἐν Ἀριστοτ. Εἰρ. 181.

ἱππο-κλέυθος, ον, ὁ ἐπὶ ἵππων ποιοῦμενος τὴν κλέυθον, ἐπὶ τοῦ Πατρόκλου, ὡς τὸ ἐπιδότης, ἐπικηλότης. Διογενὲς Πατρό-κλεις, ἱπποκλέυθος Ἰλ. II. 126, 584, 839.—ἵππευς, Ἀνθ. Π. 9, 210.

ἱπποκένταυρος, α, ον, ἀνέκων εἰς κένταυρον, Σέξτ. Ἐμπ. M. 9, 125.

ἱππο-κένταυρος, ὁ, κένταυρος, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρις ὀσφύος ἀν-θρώπου, κατὰ δὲ τὸ ἄλλο ἥμισυ ἵππος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐχθρο-κένταυρος, (ὁ γὰρ), Πλάτ. Φαῖδρ. 220D, Ξεν. Κύρ. 43, 17, οὐσιατὸς ὡς θηλ., θήλειαν ἱπποκένταυρον ἐποίησεν Λουκ. Ζεύ-ξ 3.

ἱππο-κλειδής, ὁ «οὕτω κανοσχίλως τὸ τῆς γυναικὸς μέριον» Ἀρι-στοτάνης (Ἀποσπ. 621) εἶπεν· Ἰούχ., πρὸς. καὶ Φωτ. Λεξ.

ἱπποκομῆα, περιποιῶμαι ἵππους. I. κἀνθάρων, περιποιῶμαι ὡς ἱπποκόμοι κἀνθάρων, κἀπείτα τοῦτον (τὸν κἀνθάρων) ἱππο-κομῆν μ' ἡνάγκασεν Ἀριστοτ. Εἰρ. 74.

ἱππο-κόμος, ὁ, (κομῆν) ὡς καὶ νῦν, ἱπποκόμος, προσέτι θα-λάσσιον, ἀκόλουθος τοῦ ἵππου· ἐν πολέμῳ, Δατ. equitum, Ἡρόδ. 3, 83, 88, Θουκ. 7, 75, 78, Ξεν., κτλ.

ἱππο-κόμος, ον, (κόμη) κεκοσμημένος μὲ κῶμην ἵππου, ὡς ἐπὶ τοῦ τῆς περικεφαλίας, ὡς τὸ ἱπποδάσους, ἱπποκόμοι κόρυθες Ἰλ. N. 132, κτλ. ἱπποκόμον πῆλῃκα II. 707.—ἱπποκόμιον τρυφε-λίῳν M. 339 (οὐδαμῶς ἐν Ὀδ.) ἱπποκόμοις κόρυθες Στράβ. Ἀντ. 116.

ἱππο-κόρυθος, ον, = τῷ ἱππομ., Πορφ. Ὀμηρ. Ζητήμ. 15.

ἱππο-κορουστής, οὗ, ἐπὶ τοῖς τῶν ἵππων, δηλ. ἀπὸ τοῦ ἔρματος κορυμμένον ἵππων, ἀνέρες ἱπποκορουσταί, «οἱ ἵππους κο-ροῦσαστες» τοῦτ' ἐστὶ, πολεμικοί, ἡ ἀρ' ἵππων μαχόμενοι» (Σχολ.), Ἰλ. B. I, Q. 677.—ἐπὶ τοῖς Παίδων, II. 287, Φ. 205.—ἄλλοι παρ' ὅσους αὐτὸ ἐκ τοῦ κόρυς, μέντοι δὲ μεγάλας κόρυθας ἔχοντες οἱ δὲ τοὺς ἐκ ἱππέων τριχῶν» Ἀπολλ. Λεξ. Ὀμηρ., ἀλλ' ὅρα χαλ-κακορουστής.

ἱππο-κόσμιος, τὰ, κοσμήματα ἵππων, Ἰούχ. ἐν λ. φάλαρα.

ἱππο-κράτης, ὑπερισχύω διὰ τοῦ ἱππικοῦ, νικῶ, καὶ τρό-παιον εἰστίγκει καὶ ἱπποκράτουν Δημ. 387, 13, Πλούτ. 3, 66, 2.—Παθ., εἶμαι ὑποδεέστερος κατὰ τὸ ἱππικόν, ὅπως μὴ πᾶν-τάπασι ἱπποκράτουνται Θουκ. 8, 71.—εἶμαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἱππικῆς δυνάμεως, ἀλλ' ἱπποκρατεῖται μὲν ἅπαντα καὶ τὴν χώραν ἔχουσι νῦν οἱ πολέμιοι Σενέκ. 265, ἐνθα διάφ. γρ. ἱπ-ποκρατεῖται.

ἱπποκράτης, ον, ὁ, ὁ κρατεῖν τοὺς ἵππους, ἱπποκόμος, K. Πορφ. Ῥουθ. Βασ. τάξ. σ. 698, Ξενοκ. B.

ἱπποκράτεια, ἡ, νίκη ἐν ἱππομαχίᾳ, Ξεν. Κύρ. I. 4, 24.—«ἱπ-ποκρατία» τὸ τοῖς ἵπποις νικᾶν· Ἰούχ.

ἱππο-κρήμνος, ον, καθ' ὑπερβολὴν κρημνώδης, εὐσβάτος, ἐπὶ λαβεῖν τὰς ὑποίας πρέπει νὰ σπᾶσθαι τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄπλου τὰς ἐν-γύσας, γρυπαέτους χαλκηλάτους καὶ ῥήμαθ' ἱπποκρήμνισα, ἃ ἐμιοῦσιν οὐ ῥάδιον Ἀριστ. Πάτρ. 920.—ἴδε ἑπικος VI.

ἱππο-κρήνη, ἱσθαμ., γρ. ἀντὶ ἵππου κρήνη, ἡ πηγὴ τῶν Μουσῶν ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος, ἐν Ἀντιγράφῳ τοῦ Στράβ. Πλουτ., κτλ.

ἱπποκροτέομαι, Πάθ., καταπαύομαι ὑπὸ τῶν ἵππων, Σενέκ. 265B, ἴδε ἱπποκρατεῖν ἐν τῇ.

ἱππο-κροτος, ον, ἡχῶν ἐκ τῶν πατημάτων τῶν ἵππων, ἱπ-ποκροτον ῥόδον Πινδ. II. 5, 123.—γυμνασίων τῶν ἱπποκρό-των Εὐρ. Ἰππ. 229.—ἱππ. δάπεδα γυμνασίου τε ἂν αὐτ. ἐν Ἐλ. 207, πρὸς. Ἀνθ. Π. 12, 131.

ἱππο-λάπαθον [λα], τό, εἶδος λαπάθου μεγαλειτέρου τοῦ συνή-θους, rui max hydrolythium, ἀλογοδάκτον, «ἱπολάπαθον, λάπα-θον ἐστὶ μέγα, ἐν ἔλαις γεννώμενον» Διοσκ. 2, 141, πρὸς. ἑπικος VI.

ἱππο-λεγχῆν, ἥνος, ἡ, «βοεῶν ἡ ἱπολεγχῆν θεραπευτικῇ, θε-

ραπεύουσα τῶν ἵππων τοὺς λεγχῆνας, ἡν λέγουσιν ἱπποεῖνον» Σχολ-εῖς Νικ. Ἡερ. 945.

ἱππο-αλέτης, ὁ, δαίτηρ, καταστροφεὺς τῶν ἵππων, Ἡρόδων, Ἐπιμάρ. σ. 211.

ἱππο-λεχῆς, ὁ, ἐπὶ τῆς Δηγῆς, ἡ τεκοῦσα ἵππων, ἱππολε-χοῦς Διογὲς κρυπτήριον ἀντρον Κεραμ. παρὰ Πλουτ. 8, 42, B. ἱππολήπτρας· «τὰς τριχίνας σειράς Πάρβοι οὕτω καλοῦσιν» Ἰούχ.

ἱππολουάτρας· «ἐνθα τοὺς ἵππους ἀπένειζον» Ἰούχ.

ἱππο-λουφία, ἡ, ἵππου χαίτη, Ἀδριανὸς Μελέται ἐν Ρήτορσι (Wahl) τ. I, σ. 532, 7.

ἱππο-λοφος, ον, ἔχων λόφον ἐκ ἱππέων τριχῶν, ἱππολόφος κόρυς Ἀνθ. Π. παρὰ. 323.—ἱππολόγ. λόγοι, κατὰ κυμακὴν μεταφορ., Ἀριστοτ. Πάτρ. 818.

ἱππο-λύτης, ον, ὁ λύων, ἄρῳν ἐλευθέρους τοὺς ἵππους, Ἀνθ. Πλαν. 44.—Λυβία. ἱππολύτης.

ἱππομακῆα, εἶμαι ἑμμανῆς δι' ἵππων, οἷον αἱ φορδῆες, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 16, 8.—καθόλου, εἶμαι ἀσελγῆς, αὐτέθι. II. μεταφ., ἐπὶ ἀνθρώπου, μανιώδως ἀγαπᾷ τοὺς ἵππους, Σενέκ. 250A.

ἱππο-μάνης, ἡ, ἐν Σοφ. ΔΙ. 143 λειμῶν ἵππ. δυνατόν νὰ σαρπῇ λειμῶν ἐν ᾧ οἱ ἵπποι εὐρίσκουσι μανιώδη τέρψιν, ἡ ἀπλῶς λειμῶνα σπαργόντα ἐκ τῆς εὐδαιμονίας, χλοερὸν, «εὐανθῆ, ἐπ' ᾧ οἱ ἵπποι νέμονται» (Σχολ.), ἡ ἔχοντα πλῆθὺς ἵππων (ὡς ἐκλαμπράζει αὐτὸ τὸ Τουρ., πρὸς. καρπομανῆς, ὕλμαριν), ἴδε σημ. Jebb ἐν τῇ.

II. ὡς οὐσιασ., ἱππομανῆς, ἔσος, τό, εἶδος τι φυτοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐν ᾧ οἱ ἵπποι μανιώδως ἀγαπῶσιν, ἡ τὸ ὅποιον τρω-γίμενον κῆνεν αὐτοὺς νὰ μαίνωνται, ἱππομανῆς φυτὸν ἐστὶ παρ' Ἀρκόσι τῷδ' ἐπὶ πᾶσι καὶ πᾶσι μοινοῦνται ἀν' ὥρεα καὶ ὅσα ἵπποι θεῖον. 2, 48, Ἡερ. π. Φωτ. Ἰστ. 9, 15, 6.

2) μικρὰ μέλαινα σαρκώδης οὐσία φουρμὴ ἐπὶ τοῦ μετώπου νεογεννῆ-τον πώλου, ἥτις λαμβανόμενη πρὶν ἢ καταθῆναι ὑπὸ τῆς μητρὸς, ἐδεωρεῖτο ὡς ἰσχυρὴν φίληρον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6, 22, 17, 8, 24, B. Θεοφρ. Ἀποσπ. 15, 1, ΔΙ. π. Ζ. 3, 17, 14, 18.—πρὸς. Οὐεργίλ. Διν. 4, 516.

3) ὕγρον τι ἱκρὸν ἐκ τῶν θηλείων ἵπ-πων κατὰ τὴν ὥραν τῆς ὀχλείας, «περὶ τὴν ὥραν τῆς ὀχλείας βίβει ἵππος ἐκ τοῦ αἵματος ὁμοῖον γογγύ, λεπτότερον δὲ παλὺ ἢ τὸ τοῦ ἑρ-ρενός» καὶ καλοῦσι τοῦτο τινες ἱππομακῆα· Ἀριστ. αὐτέθι B, 18, 18, 10 κτλ., Πλουτ. 5, 27, 3, Οὐεργίλ. Ἰωργ. 3, 280.

ἱππο-μακῆα, ἡ, μανιώδης ἀγάπη πρὸς ἵππους, Λουκ. Νεγρ. 29.

ἱππο-μάραθρον, τό, εἶδος μεγάλου μαρθρόου, Θεοφρ. π. Φωτ. Ἰστ. 6, 1, 4, Διοσκ. 3, 82.—φύεται δὲ -μάραθρον παρὰ τῇ Ρούτῳ καὶ Ὀρεῖδ· καλούμενον ἱππέιον μ. παρὰ Νικάνδρῳ ἐν Ἡερ. 59B.—ἴδε ἑπικος VI.

ἱππομαχία, μάχομαι ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἑρπικος, Θουκ. 4, 124, 18.—πῶς ἅμα δυνήσεται ἱππομαχεῖν τε καὶ φαλαγγομαχεῖν καὶ πυργομαχεῖν; Ξεν. Κύρ. 6, 4, 18.—πρὸς τοὺς ὀπλίτας ἱππομαχεῖν Ξεν. Ἀγρ. 2, 3.

ἱππομαχία, ἡ, μάχη ἱππικοῦ στρατεύματος, Θουκ. 2, 23, 4, 72, Πλάτ. Διάλ. 193B, κτλ.

ἱππομαχικός, ἡ, μάχη ἱππικοῦ στρατεύματος, Θουκ. 2, 23, 4, 72, Πλάτ. Διάλ. 193B, κτλ.

ἱππομαχικός, ἡ, μάχη ἱππικοῦ στρατεύματος, Θουκ. 2, 23, 4, 72, Πλάτ. Διάλ. 193B, κτλ.

ἱππο-μάχος, ον, (μάχομαι) μαχόμενος ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἱππεὺς στρατιώτης, Στράβ. 145, Λουκ. Μακρόβ. 17, Σουλ. Ἐπιγρ. 1051, 1914.

ἱππο-μέδων, οντος, ὁ, ἡγεμὼν ἵππων, ἱπποκόμος, ὡς κύριον ὄνομα, Διοσκ. κτλ. [Ῥουθ. ἑπὶ ΘΙ. 488, μετὰ τῆς θ' οὐλ-λαδῆς μακρὸς ὡς εἶναι, ἱππομαέδωντος, πρὸς. Περθινουπαῖος] ἱππο-μετῆς, ὁ, ἡ, ἑμμερὸς εἰς ἵππους ἢ εἰς ἱππασίαν, Πινδ. I, 7 (6), 13.

ἱππο-μεγῆς, ἡ, ἐν μέρῳ ἵππος, κατὰ τὸ ἥμισυ ἵππος καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνθρώπος, ΔΙ. Πουκ. Ἰστ. 9, 16.

ἱππο-μελγία, -μελγός, = ἱππημελγία, ἱππημελγός.

ἱππο-μορφός, ον, ἔχων μορφήν ἵππου, ὁμοῖος ἵππῳ, Πλάτ. Φαῖδρ. 353C.

ἱππο-μύρμηξ, ὁ, μέγας μύρμηξ, ἀλογομύρμηκας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8, 28, 3.—ὁ Sandenall παραβάλλει τὸ εἶδος Formica Herculeana.

II. πληθ., ἱπποκόμος ἐκ μυρμηκῶν, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἰστ. 1, 12.—ἴδε ἱππογίρανοι.

ἱππο-νίκος, ον, ὁ νικῶν ἐν ἱπποκότῃ ἀγῶσι, Πυρρίχου τ' εὐδο-ξον ἱπποκόμον υἱόν, Βαχχυλ. 13, 22 κτλ. Mass.

ἱππο-νυμέας, ὡς, ὁ, ὁ βόσκων ἵππους, Γνωστ.

ἱππο-νύμος, ον, ὁ νέμων ἵππους, Πλούτ. A', 181. II. ἱπ-πύνομα, τό, «μυσθὴς ἱππικός, καὶ τῶν ἡμιόνων» Ἰούχ., ὅπερ πᾶν νὰ σημαίνει πληρωμὴν διὰ τὴν νόμην ἵππων.

ἱππο-νύμας, ὁ, ὁ δαίμων ἡ διατηρῶν ἵππους, Σοφ. ΔΙ. 231 (κατὰ Πλάτ. ἀντὶ ἱπποκόμου χάριν τοῦ μέτρου), Εὐρ. Ἰππ. 1399.—Ἀρι-στοτ. Νεφ. 571.

ἱππο-ομακῆ, Πάθ., ἔχω τὴν ἀντιλήψιν ἢ τὴν ἰδέαν ἵππου, φαντά-ζομαι τι ὡς ἵππον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ ὑπαρ-ξιν, Πλούτ. 2, 124D, 1121A.—πρὸς. ἀνθρωπόμοιος, τοιχομοῖαι.

ἱππο-πάρης, ον, ἔχων μεγάλας παρείας, Ἀπολλων. Λεξ. ἐν λλ. ἱπποδότην.

ἱππο-πάρης, ον, ἔχων μεγάλας παρείας, Ἀπολλων. Λεξ. ἐν λλ. ἱπποδότην.

ἱππο-πάρης, ον, ἔχων μεγάλας παρείας, Ἀπολλων. Λεξ. ἐν λλ. ἱπποδότην.

ἱππο-πάρης, ον, ἔχων μεγάλας παρείας, Ἀπολλων. Λεξ. ἐν λλ. ἱπποδότην.

ἱππο-πάρης, ον, ἔχων μεγάλας παρείας, Ἀπολλων. Λεξ. ἐν λλ. ἱπποδότην.

ἱππο-πάρης, ον, ἔχων μεγάλας παρείας, Ἀπολλων. Λεξ. ἐν λλ. ἱπποδότην.

ἱππο-πάρης, ον, ἔχων μεγάλας παρείας, Ἀπολλων. Λεξ. ἐν λλ. ἱπποδότην.

ἱππο-πάρης, ον, ἔχων μεγάλας παρείας, Ἀπολλων. Λεξ. ἐν λλ. ἱπποδότην.

ἱππο-πάρης, ον, ἔχων μεγάλας παρείας, Ἀπολλων. Λεξ. ἐν λλ. ἱπποδότην.

ἵππο-πέδη, ἡ δεσμός τῶν ποδῶν ἵππου. Τουρκ. κικιστέκι, ἵππιατρ. 250. 23.

II. ὅμοια ὑπερ ἔδωκεν ὁ Εὐδαίος εἰς τὴν τροχίαν πλανήτου, Συμπλκ. εἰς Ἀριστ. π. Οὐρ. σ. 500.10 Grandis, πρὸς Περκλ. Εὐκλ. σ. 31. 38.

ἵππο-πῆρας, ὧν, αἱ, τὰ διατάκτιον τοῦ ἵππου, Σενεκ. Ἐπ.στ. 87. 7.

ἵππο-ποιήτορας, ὧν, προσηγορίαι ὑπὸ ἵππου, κῆρ Σχολ. εἰς Ἀνθ. II. τ. 3. σ. 822.

ἵππο-πόδλος, ὧν, (πολέω) ἀπαιτούμενος εἰς ἵππους, ἐπὶ τῶν ὀρχαίων, Γλ. Ν. 4, Ξ. 227. — Κατ' Ἰσὺχ.: ἵπποπόλων τῶν ἡνιοχούντων, ἡ ἐφ' ἵπποις πολούμενων, ἡ περὶ ἵππους ἀναστρεφόμενων.

ἵππο-πορνός, ὁ, ἡ, σφόδρα πόρνος, ἀσελγὴς πόρνος, Ἀλκίρρ. I. 38, Ἀδὴν. 565C, Εὐστ. 1909. 63, πρὸς Ἴππος VI.

ἵππο-πόταμος, ὁ, ἡ διγύπτιος ποτάμιος ἵππος, Γαλιν. 13. 492 Chart., Δαρμάκ. παρὰ Φωτ. σ. 342. 36 πρὸς Ἴππος III.

ἵππορ- τὸν τε ἵππον, καὶ τὸν τετραχάλλον, καὶ τῆς ὄντης τὸ στήθος. Δάκωνες Ἰσὺχ.

ἵππος (ἵπς ἐν τέλει), ὁ, ἵππος, κοιν. τὸ ἄλογον, ἡ ἵππος, ἡ φορὰ, πρῶτον παρ' Ὀμ. — Οἱ ποιηταὶ μεταχειρίζονται ἡμιότερη τὰ γένη, ἀλλὰ τὸ ἡλ. εἶναι τὸ συνηθέστατον, διότι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, αἵτινες δὲν εὐνοῦχίζον τοὺς ἵππους, ἡ ἀήθεια ἡ οὐ χρησιμότης ὁ Ὀμηρος ἐπαινεί τὰς φορὰς τοῦ Κύμῳ, περὶ ὧν λέγει ἵπποι μὲν μέγ' ἀριστοὶ ἔσαν φηρητιάδας, τὰς ἱσχυροὺς ἡλαυνε ποδώκεας ἔρηντας ὧς (Π. II 763), ἀλλὰ θεωρεῖ ὡς ἐπονείδιστον πρᾶγμα ἄρην ἵππος γὰρ νικῆθ' ὑπὸ θηλείης, μὴ σφῶν ἐλεγχείην καταγεύῃ Αἰθρῇ θῆλυς ἔοδον 4^{ος} 408 καὶ "Ὅπως δὲ ἐναργέστερον δηλώσῃ τὸ γένος, ὁ Ὀμηρος προστίθηναι εἰς τὸ ἵππος τὸ θήλυς ἡ ἄρην. Θήλειες ἵπποι Π. B 269 ἵπποι θήλειαι A. 681, Ὀδ. Δ. 636 ἄρσενες ἵπποι Ὀδ. N. 81 πρὸς Πρὸδ. 3. 86, Πλάτ. Ἴππ. Μείζων 288B: — τὸ πληθ. ἵπποι παρ' Ὀμ. σημαίνει τοὺς τὰ ἄρμα σφόντας ἵππους, ἐρυσάσματος Π. II. 370 συνήθως ζεύγος αὐτῶν, ὅθεν ὁ Ζεῦς ἐν B 237 Θ. 41, κ. ἄλλ.· ἐνίοτε δὲ καὶ τρεῖς κατὰ μέτρον, ἵππεσ' ἀρῶντες σπᾶντες τέσσαρες, ἵππεσ' ἑσάσματος — ἐντέθεν τὸ ἵπποι καὶ ἐπ' αὐτῷ τοῦ ἄρματος, ἀφ' ἵπποιον, ἀφ' ἵππων, ὅπο' τοῦ ἄρματος, Π. II 13.19, κ. ἄλλ.· καθ' ἵππων ἀλλεσθαι, ἐξ ἵππων βῆσαι αὐτοῦ, II. 163 ἵππων ἐπιβήτορας, διανοσόμενος, μέλλων γὰρ ἀναβῆ εἰς τὸ ἄρμα του, αὐτοῦ 46 ἵππων ἐπεβήσετο K. 513, πρὸς. 529 (διότι ἐπιμελὴς ἀνάγκη τοῦ ὅλου χωρίου δεῖκνυσι οὗτο ὁ Διομήδης καὶ ὁ Ὀδυσσεύς ὡροῦντο ἐπὶ τοῦ ἄρματος τοῦ Πήρου, οὐχὶ ἐπὶ τῶν ἵππων αὐτοῦ): — ἀνιθετον τῷ πεζεῖ, πληθὸν δὲ πᾶν πεδὶον πεζῶν τε καὶ ἵππων Ὀδ. Z. 267, πρὸς. I 49 ἵπποι καὶ ἀνέρες Π. B. 554· λαὸς τε καὶ ἵπποι Σ. 153. ἵπποι πᾶσι τοῖς τοιοῦτοις χωρίοις ἐκνοῦνται ἡρώες ἐπὶ τῶν ἑαυτῶν ἄρματι, κατ' ἀνιθετον πρὸς τοὺς πεζῶν μαχομένους· διότι ἵππετε στρατιώται οὐδαμῶς ἀναφέρονται παρ' Ὀμ., καὶ ἡ ἱππικὴ τέχνη ἂν καὶ γνωστὴ εἰς αὐτόν, ἀναφέρεται ὡς τι ἀσυνήθες καὶ πρὸς ἐπιδείξειν γινόμενον, οὐχὶ δὲ καὶ κοινὰ τῶς πολλοῖς (πρὸς, κέλως, καλὴ τελεῖω) παρ' Ἰσοκ. δὲ μόνον ἀπᾶξ ἀναφέρεται, νῦν θ' ἵππων ἀνοδόντες ἐθύνουσιν Ἀσπ. Πρ. 286. — Τὰ Ὀμ. ἐπιθετα εἶναι, ὡς πρὸς τὸ χρῶμα, αἰθωνες, βαλίοι, λευκότεροι χιόνος, ξανθοί, φοίνικες· ὡς πρὸς τὴν καίτην, ἐστριχες, καλλίτριχες, κυανότριχες, ὄτριχες· ὡς πρὸς τὴν ταχύτητα, ὠκέες, ὠκύποδες, ἀθλοφόροι, ἄεροίποδες, εὐσκαρβοί, ὠκυπετεῖς, πόδας αἰόλοι· ὡς πρὸς τὴν σφαιρότητα τῶν ποδῶν, μώνυχες, κρατερώνυχες, χαλκόποδες (δὲν ὑπάρχει ἵχνος πεταλώσεως παρ. Ὀμ.) καὶ καθέλου, ἐριαυγενες ὠρηχέες· οὕτω παρὰ Πινδ., ἀκοιμαντόποδες, παρὰ Σιμωνίδη ἀελλόποδες, κτλ. ἵπποι ἀθληταί. τῶν ἀγώνων, Δυσ. 157. 39 — ἡ τροφὴ αὐτῶν εἶναι ζεῖαι ἢ ὄλυναι, κριθαί, ἔτι δὲ καὶ σῖτος, Γλ. K. 508, Θ. 189· ἐξήγοντο εἰς βοσκήν, ἀλλὰ καὶ ἐν ἵππωνι ἐτρέποντο, ἴδε στατός. — Περὶ τῆς ἀνατροφῆς καὶ χρήσεως τοῦ ἵππου ἴδε τὴν περὶ ἱππικῆς πραγματείαν τοῦ Ξενοφώντος.

II. ὡς περιηγητικὸν ὄνομα, ἵππος, ἡ, τὸ ἱππικόν, Δατ. equitalis, Πρὸς, Ἀστ.· αἰέποτε καὶ ἐνίκον, ἔτι καὶ μετ' ὀριονητικῶν, π. γ., ἵππος χιλίη = χίλιοι ἵππετε, Πρὸς. 7. 41· μυρία αὐτοῦ ἵππος μυρία, τρισμυρία Δίσχυλ, Πέρσ. 302, 315· ἡ διακοσία ἵππος Θουκ. I. 61· ἵππων ἔχω εἰς χιλίαν Ξεν. Κύρ. 4. 6, 2.

III. θαλάσσιος ἰχθύς, Ἀντίμαχ. ἐν Ἀποσπ. 18 — ἀλλὰ, ὁ ἵππος ὁ ποτάμιος, ὁ ἱπποπόταμος, Πρὸς 7. 71, Ἀριστ. π. τὰ Z. Ἰστ. 2. 7, 2· οὕτως, ὁ ἵππος τοῦ Νείλου (Λαγλ). Τὰς. 4. 2.

IV. γυνὴ ἀσελγής, Δίλ. π. Z. 4. 11, πρὸς Ἀριστ. π. τὰ Z. Ἰστ. 6. 18. 8 — «τὸ μόριον καὶ τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ ἀνδρός» Ἰσὺχ.

V. πάθος τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ὁ οὗτος διηγεῖται συσπῶνται καὶ συγκλείονται, ἵππ. παρὰ Γαλιν.

VI. ἐν συνθέσει ἐκφράζει πολλάκις τὸ μέγα ἢ τραχὺ, ἴδε τὰς λέξεις ἱπποφρημας, ἡλκπαθον, ἡλκπαθρον, ἡλκπαθας, ἡλκπαθον, ἡλκπαθον, καὶ πρὸς. βου.

VII. ἵππος, ὁ, εἰδικὸς τῆς γεινουργίας ἐν τῇ λαρείᾳ τῆς δεξιᾶς Βελήλας, Ἐπιγρ. Παιραϊῶς ἐν Ἀθην. τ. II, σ. 428 = ΓΙΔ. III. 1280a. Ὁ ἀρχικὸς τύπος ἦν πιθαρῶς ἔκφυς πρὸς. Σανσκρ. ἄβν-ας, Δατ. equ-us, Γεθ. alu-us, Ἀρχ. Σαξον. elu· καὶ ἴδε K κ II. 2).

ἵππο-σελῆρης, ὧν, ὁ, ἡ ὁδηγὸν ἵππον ἀπὸ τῆς σειρᾶς, ἀπὸ τοῦ καὶ πῆστιν Ἀνακρ. 75. 6.

ἵππο-σέλιονον, τὸ, εἶδος τραχέος ἀγριοσέλιου, Σμυρναῖος plus hirmum, Θεοφρ. π. Φυσ. Ἰστ. 2. 2, κ. ἄλλ.· μεταφ., γελᾶν ἵπποσέλινα φερεσθ. ἐν ἡέρεσσις 2.

ἵπποσάας, ὧν, ὁ, (σεύω) διεγείρων εἰς ὄρμον τοὺς ἵππους, Πινδ. Π. 2. 119, I. 5 (4). 40 — ὡλ. ἵπποσάα, ἐπὶ δεξ. τῆς Ἀρ-τέμιδος, ἡ αὐτ. ἐν O. 3. 47· καὶ ἵπποσάος, ὧν, Νόνν. Δ. 37. 320.

ἵπποσάσιον, τὸ, = τῷ ἐκφ., Δυσ. παρὰ Πινδ., Θ', 50· ἐν τῷ πληθ., Ἀππ. Καρχηδ. 95, Μίθρ. 84 — ὡσχύτως -σασία, ἡ ἱππιατρ.

ἵππο-σάσις, εἰς, ἡ, σάσις ἵππων, Πολύβ. 13. 8, 3, Φίλων 2. 307, Πινδ. Δ'. 184 — μεταφ., Ἀελλίου κνέφαλα ἵπποσάσις, ὁ σκοτεινὸς στέβλος τοῦ ἵππου, δηλ. αἱ δυσμαί, Εὐρ. Ἀλκ. 594· ἀλλὰ τάνταλιν, Ἐμ. φαεννάν, ἡλίου Θ' ὑποστάσεις, αἱ ἀνακλᾶι, ἡ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 771.

ἵπποσύνη, ἡ, (ἵππος) δεξιότης εἰς τὸ ἡνιοχεῖν τοὺς ἵππους ἄρματος, καθόλου, ἡ τέχνη τοῦ διεκθύνειν ἡ διοικεῖν ἵππους, ἵπποσύνη, πεποιθὸς Γλ. Δ. 303, πρὸς. Λ. 503· ἐν τῷ πληθ., λελοσμένος ἵπποσύνων Γλ. II. 776, Ὀδ. Ω. 40 ἵπποσύνας ἐξιδάσαν Φ. 807.

II. = ἵππος II., ἱππικόν, Χρησμ. παρ' Ἰσοκ. 7. 111.

ἵπποσύνος, ἡ, ὧν, ἡ ἱππικός. Δαρδανία γλῶσσαν Γανυμήδεος ἵπποσύνος, Διὸς εὐλέτα Εὐρ. Ὀρ. 1392, ἐνθα ἄρμα (ὡς ὁ Σχολ. σημαίνει) ἵπποσύνος, ζυγιστὴν γὰρ εἶναι Διὸς, γεν. ἐξ ὀνομ. ἵπποσύνης, ὁ.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ἵπποσύνος, ὁ, ἡ, ἱππικός, τύπος τοῦ ἵπποσύνος.

ТОМ. V'. — 48

ἱεροφάντης, ὁ, ἴων. ἀντὶ ἱεροφάντης.
ἱερό-χρῶν, ὁ, ἡ, ἀνήκων εἰς ἱεράν γῆν, βύλος 'Ελλ. 'Επιγράμμ. 1046, 86.

ἱερόν, ὄνομα, ὁ, ἴων ἱερόν, ἡ ἱερὸς τόπος, 'Επιγρ. Ἰδαίου Κούρου Caus. 118, πρὸς Κούρτ. Stud. VII. σ. 249.

ἱερωστέ, ἴων. ἀντὶ ἱερωστέ, κατὰ ἱερόν τρόπον, 'Ανακρ. 146.

ἱερωσύνη, ἡ, ἴων. ἀντὶ ἱερωσύνη, ἱερατικὸν ἀξίωμα, 'Περὶ δ. 4. 161.

ἱς [ι], ἡ, γεν. ἱνός, αἰτιατ. ἱνα, ὄνομαστ. πληθυντ. ἱνες, ὅτε. ἱναί, 'Ἰλ. Ψ. 191: — μῦς (τοῦ σώματος), παρ' Ὀμήρῳ μόνον ἀπαξ καθ' ἐνικόν, ὡς τὸ ἱνόν, ὁ μὲν δὲ κατὰ τὸ ἱπισθεν τοῦ τραχήλου μέρος, ὡς δ' ἔτ' ἂν ἄνθρωπος ἴνα τέρμη διὰ πᾶσον 'Ἰλ. Ρ. 522: — ἀλλὰ κατὰ πληθ., οἱ μῦες, μυῖνες, οὐ γὰρ ἱτι σάρκας τε καὶ ὅσπερ ἱνες ἔχουσιν, (κατὰ τὸν Σχολ. αἱ ἱνες σημαίνουσιν ἐνταῦθα νεῦρα ὡς κινητέως τε καὶ αἰσθητέως ὄργανα), 'Ὀδ. Α. 219, πρὸς 'Ἰλ. Ψ. 191: ἱνες ἀρθρῶν 'Αριστοφ. Εἰρ. 86, πρὸς 'Αρχιλ. 127: μεταφρ. ἡρμῆς εἶναι αἱ ἱνες τῆς Τροίας, Πινδ. Ι. 8 (7). 113. 2) βραδυτέρον (ἀρσὺ οἱ μυῖνες ἐκλήθησαν νεῦρα) αἱ ἱνες εἶναι τὰ ἐνδοῦ τῶν μυῶν μύτιοι ἀγγεῖα, Δατ. fibrae, Πλάτ. Τίμ. 82C, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 3. 6, 1, κ. ἄλλ. ἱνες αἱματός, τὸ ἐνδοῦς μέρος, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 4, 1, πρὸς Πλάτ. Τίμ. 81A ἐν Θεοφρ. π. φυτ. 'Ιστ. 3. 12, 7 τὰ ἀγγεῖα τῶν φυτῶν πρὸς ἱνώδης — μεταφρ. ἐπὶ μετάλλων, Πλούτ. 2. 434B. 3) λεπτή ἱς, ἡ ἱγκαρσία γραμμῇ ἐν τῷ γράμματι Θ, 'Γαλήν. 9. 354.

ἱς [ι], ἡ, γεν. ἱνός, αἰτιατ. ἱνα, ὄνομαστ. πληθυντ. ἱνες, ὅτε. ἱναί, 'Ἰλ. Ψ. 191: — μῦς (τοῦ σώματος), παρ' Ὀμήρῳ μόνον ἀπαξ καθ' ἐνικόν, ὡς τὸ ἱνόν, ὁ μὲν δὲ κατὰ τὸ ἱπισθεν τοῦ τραχήλου μέρος, ὡς δ' ἔτ' ἂν ἄνθρωπος ἴνα τέρμη διὰ πᾶσον 'Ἰλ. Ρ. 522: — ἀλλὰ κατὰ πληθ., οἱ μῦες, μυῖνες, οὐ γὰρ ἱτι σάρκας τε καὶ ὅσπερ ἱνες ἔχουσιν, (κατὰ τὸν Σχολ. αἱ ἱνες σημαίνουσιν ἐνταῦθα νεῦρα ὡς κινητέως τε καὶ αἰσθητέως ὄργανα), 'Ὀδ. Α. 219, πρὸς 'Ἰλ. Ψ. 191: ἱνες ἀρθρῶν 'Αριστοφ. Εἰρ. 86, πρὸς 'Αρχιλ. 127: μεταφρ. ἡρμῆς εἶναι αἱ ἱνες τῆς Τροίας, Πινδ. Ι. 8 (7). 113. 2) βραδυτέρον (ἀρσὺ οἱ μυῖνες ἐκλήθησαν νεῦρα) αἱ ἱνες εἶναι τὰ ἐνδοῦ τῶν μυῶν μύτιοι ἀγγεῖα, Δατ. fibrae, Πλάτ. Τίμ. 82C, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 3. 6, 1, κ. ἄλλ. ἱνες αἱματός, τὸ ἐνδοῦς μέρος, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 4, 1, πρὸς Πλάτ. Τίμ. 81A ἐν Θεοφρ. π. φυτ. 'Ιστ. 3. 12, 7 τὰ ἀγγεῖα τῶν φυτῶν πρὸς ἱνώδης — μεταφρ. ἐπὶ μετάλλων, Πλούτ. 2. 434B. 3) λεπτή ἱς, ἡ ἱγκαρσία γραμμῇ ἐν τῷ γράμματι Θ, 'Γαλήν. 9. 354.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσάμενος, ὁ, ἴων ἱσάμενος, ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ισο-διαστάτος, ον, τῶν αὐτῶν διαστάσεων, Νικομάχ. Ἀριθμ. 128, Εὐστ. Πονημάτ. 313.75.

ισό-δομος, ον, ἐπὶ τοῦτου, ὁμοδομημένος κατὰ (κανονικῶς) ἴσας σειράς, ἀντίθετον τῇ ψευδοδομῷ, ὁμοδομημένος κατ' ἀλλοίους σειράς, Πλίν. 36. 51, Βιτρούβ. 2. 8. § 33.

ισό-δουλος, ον, ἴσος πρὸς δουλον, Σχόλ. εἰς Δίσχολ. Χρ. 132, Πιστ. τ. 2, σ. 703B.

ισοδρομέω, τρέχω, ἴσα μὲ τινα, τινι Ἀριστ. Προβλ. 16. 3 ἰσοδρομεῖσθαι χελιδόσι (Ἰων. μεταχ.) Νικ. Θερ. 105, 2) μεταφ., συντρέχω μὲ τινα, τινι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 10. 5, 3 πρὸς τι αὐτῶν 2· τοῖς οὐρανίοις ἔργοις Δουγγίνος 15. 9· ἀπολ., συεργῶ, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 19, 19.

ισο-δρόμος (ἢ ἰσοδρόμος), ον, τρέχων ἴσα μὲ ἄλλον, τινι Τίμ. Δοκρ. 96E, Πλάτ. Τίμ. 381· τινὸς Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 18· ἀπολ., ἴσ. μήκος, δρόμος τοῦ αὐτοῦ μήκους, Ἀνθ. Π. 7. 212.

II. ὡς ἐπὶθετ. τῆς Κυβέλης, καὶ Θηλυκ. Ἰσοδρόμη, Ἰσοδρόμης μητρὸς ἱερὸν Στράβ. 440.

ισοδυναμέω, ἔχω ἴσην δύναμιν, πρὸς τι Πολύβ. 2. 56, 2. ἰσοδυναμία, ἡ, ἴση δύναμις ἢ ἰσχύς, Τίμ. Δοκρ. 95B.

ισοδύναμος, ον, ἴσος τὴν δύναμιν, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 135. — Ἐπίρρ. -μως, Εὐστ. 72. 33.

ισοελκῆς, ἔς, ὁ ἴσην τὴν ὀλκὴν ἔχων, ἔλκων τὸ αὐτὸ βάρος, ἰσοβαρῆς, Νικ. Θερ. 41, 44.

ισο-επής, ἔς, ἴσος ἐν τῷ λέγειν, Κύριλλ. Ἀλ. Διάλ. 7 π. τῆς Ἀγ. Τριάδ. σ. 657.

ισο-επιπέδος, ἔχων ἴσον ἐπιπέδον, ἴσος κατὰ τὸ ἐπιπέδον, Ἰσίδ. εἰς Νικομ. Ἀριθμ. 131B.

ισο-έτηρος, ον, ἴσος κατὰ τὰ ἔτη, Νόνν. Δ. 21. 175.

ισο-ετής, ἔς, = τῷ προηγ., Ἀπολλ. Λεξ. ἐν λ. οὐτέας. **II.** ἰσοετής, τό, ἀειθαλής τι φυτὸν, Πλίν. 25. 102.

ισο-εὐρύς, ἔς, ἴσος κατὰ τὸ εὖρος, Φώτ.

ισοζυγίω, κάμνω τι ἴσον κατὰ τὸ βάρος πρὸς ἄλλο, Νικάνερ. Θερ. 908.

ισοζυγῆς, ἔς, ἴσος τὸ μέγεθος, ἰσοζυγῆων κυπαρίσσω, ἀποτελούντων ζεύγος ἴσον καθ' ὅλα, Ἀνθ. Π. 10. 16.

ισό-ζυγος, ον, καὶ ἰσοζυγῆς, γεν. ζυγος, ὁ, ἡ, ἴσος καθ' ὅλα, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 5. 85.

2) ἰσοζυγον ῥῆμα, τὸ λαμβάνειν ἀντίκειμενον αὐτοπρασιποῦν ἑαυτῶν, ὡς π. χ., τύπτω ἑμαυτόν, τύπτεις σεαυτὸν Ἀπολλώνιος Δύσκ. περὶ Ἀντωνιμ. 348A.

3) = ἰσοβαρῆς, Ἐπιφάν. Π. 33A. 253B.

ισο-θάνατος, ον, ἴσος πρὸς θάνατον, «τὸ δὲ ἰσοθάναν Σοφοκλῆς αἰνῶντος ἐν Κρεούση σὺ πάντων ἀνεκτόν» Πολύβ. Ζ', 174 (Σοφ. Ἀποσπ. 329).

ισοθεῖα, ἡ, τὸ εἶναι τινα ἰσθεον, ἰσότης πρὸς τὸν θεόν, Ἰω. Χρυσ. 1. 666B, Π. 433B, κτλ.

ἰσό-θεος, ον, ἴσος πρὸς τοὺς θεοὺς, ὅμοιος τοῖς θεοῖς, ἐπὶθετον ἐξ ἑλκων ἡρώων, Πλ. B. 365, Ὁδ. A. 324, κτλ.· παρὰ Τραγ. ἰδίας ἐπὶ βασιλείων, Πόρρων παρὰ τῷ Βιομ. εἰς Δίσχολ. Πέρσ. 81, πρβλ. 856, Σοφ. Ἀντ. 836· οὕτω Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 255A, Ἰσοκρ. 151, κτλ.· Κωμ. μεταφορ., νομίζω τ' ἰσθεον τὴν Ἐγγεῖλυν Ἀγχιφάνην ἐν «Λύκωνι» 1.

2) ἐπὶ πραγμάτων, ἴσ. τυραννίδι Κύρ. Τίμ. 1169· δόξα Ἰσοκρ. 111D· τιμῇ Πολύβ. 10. 10, 11· τιμῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 1535. 4· διάνοιαι 4699. 21. [ἴσ- παρ' Ὁμ.] καὶ ἐν λυρικοῖς χωρίοις τῶν Τραγ. ἔτε ἴσος]. — Ἐπίρρ. ἰσο-θῆως Γρηγ. Ναζ. III, 470A.

ισοθεῖω, κάμνω τινὰ ἴσον τοῖς θεοῖς, Αἰσώπου Μῦθος 160.

ἰσό-θροος, ον, ἡγῶν ὅμοιος, ἰσόθροος ἔδρεμεν ἡγῶ Νόνν. Δ. 30. 473.

ἰσό-θυμος, ον, ἔχων ἴσον φρόνημα, Σχόλ. εἰς Πλ. II. 295.

ἰσό-καινος, ον, ἴσος πρὸς καινόν, ὡς νέος, Πισχ. ἐν λ. ἀντι-καινον.

ἰσό-κάμπανος, ον, ἴσος πρὸς στατήρα, Σχόλ. εἰς Ὁδ. Δ. 129· πρβλ. κάμπανος.

ισο-κατάληκτος, ον, ἰσοσύλλατος, κατὰ ἰσοκατάληκτον κλίσειν Εὐστ. 1839. 63.

ἰσο-κίλευθος, ον, ἰσδρομος Νόνν. Δ. 48. 280· μεταφ., κοινός, εὐχός Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 1051D.

ἰσο-κίφαλος, ον, ἔχων ὅμοιον κεφαλὴν, ἔσφ. γραφ. ἀντὶ ἰσόπαλος, Ἰβυκος πρὶν Ἀθην. 58A.

ἰσο-κινδυνός, ον, ἴσος πρὸς τὴν κίνδυνον, ἰσοπαλῆς, καλῶς παρεσκευασμένος ὅπως ἀντιμετωπίσῃ κίνδυνον, Θουκ. 6. 31, Δίων Κ. 41. 53.

ἰσοκίνητος, ον, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν κίνησιν, ὁ ἴσως κινούμενος, Εὐστ. εἰς Ὁδ. σ. 1851, 61.

ἰσο-κιννάμωμος, ον, ὅμοιος τῷ κιννάμωμῳ, ἐπὶ τῆς κασσίας, Πλίν. 12. 43.

ἰσο-κλήτης, ἔς, ἴσον ἔχων κλῆς, ἴσην ἔχων δόξαν, ἰσόδοτος, Εὐστ. II. 60A, Κατοάριος 1024· Ἐπίρρ. ἰσοκλεῖως, Νικ. Χων. Θησ. ὁρθός. σ. 256-7, ἔκδ. Μί.

ἰσοκληρία, ἡ, ἰσότης, περιουσία, Κύρ. Πονημάτ. 146. 36.

ἰσο-κληρονόμος, ον, ἴσα κληρονομῶν, Wallz εἰς Γρηγ. 4. 169.

ἰσοκληρίας, ον, ἴσος κατὰ τὴν περιουσίαν, Πλουτ. Λυκοῦργ. 8.

ἰσο-κλήνης, ἔς, ἰσδρομος, Ἀριστ. π. Κῆσμ. 6. 36.

ἰσό-κοίτης, ον, ἔχων τῆς αὐτῆς διαμέτρου κοιδοτήτα ἀπὸ τοῦ ἐνδὲ ἄκρου μέχρι τοῦ ἐτέρου, αὐλὸς Πλουτ. 2. 1021A.

ἰσοκυρτός, ον, ὁμοῦτελής, Περίθ. κ. Χρυσ. στ. 579, ἔκδ. Μαυρ.

ἰσο-κύρυνφος, ον, ἔξ ἴσου ὑψηλὸς ἢ ἔξοχος, πόλις Διον. Ἀλ. 3. 9.

ἰσο-κράτης, ἔς, ἴσως κεκαρμένος, πιθάν. γραφ. ἐν Ἰππ. 474. 4· κοινῶς ἰσοκρατεῖ.

ἰσό-κρατις, ον, ἔχων ἴσα κέρατα, Νόνν. Δ. 27. 24.

ἰσο-κράς, ὁ, ἡ, = ἰσοκρατής, Ἀρκάδ. 193. 15.

ἰσοκράτεια, ἡ, ἔσφ. γραφ. ἀντὶ ἰσοκρατία.

ἰσοκράτειος, ον, ἀντικων εἰς τὸν ἰσοκράτην, Διον. Ἀλ. π. Ἰσοκρ. 20.

ἰσοκράτῆς, εἶμα ἰσοδύναμος, Σέξτ. Ἐμπ. π. M. 10. 81, Ἰαλ. τ. 6, σ. 528, 15.

ἰσο-κράτης, ἔς, ἔχων ἴσην ἰσχύον ἢ δύναμιν, ἔχων ἴσα δικαιώματα μετὰ τῶν ἄλλων, ἰσοκρατέες. αἱ γυναικες τοῖσι ἀνδράσι Περδ. 4. 26· ἴσ. καὶ ἰσότητι Πλουτ. 2. 827B — καθέλου, ἴσος, Ἀριστ. Προβλ. 26. 26, 3. — Ἐπίρρ. — τῶς, Φίλων 1. 198.

ἰσο-κράτεια, ἡ, ἰσότης ἰσχύος ἢ δυνάμεως, Τίμ. Δοκρ. 95C.

2) παρ' Ἡροδ. 5. 92, 1, = ἰσονομία, ἰσότης δυνάμεως καὶ δικαιωμάτων, ἀντίθετον τῇ τυραννίᾳ.

ἰσό-κράτος, ον = ἰσοκρατής, Πραξαγόρ. παρὰ Ἰούστ. 44.

ἰσό-κρέθους, ον, ἴσος πρὸς τὴν κρήνην κατὰ τὴν τιμὴν, Πολύβ. 2. 15. 1.

ἰσό-κτετός, ον, (κτεῖω) ἐκτισμένος θυμῶς, ἐκδοκτικόν, ἴσον κατεσκευασμένον· Ἡσυχ., Φώτ.

ἰσό-κτεπος, ον, ἡγῶν ὅμοιος τινι, βρονταίοις πατάγοισιν ἰσόκτυπον Νόνν. Δ. 27. 92.

ἰσό-κυκλος, ον, ἔξ ἴσου κυκλικός, στρογγύλος, Φιλόξ. 2. 10.

ἰσοκυκλία, ἡ, ἰσότης κῶλων Ἐρμολέων. Ρητ. 287, 20.

ἰσό-κύλος, ον, ἔχων ἴσα κύκλα, Ἀριστ. Τοπ. 6. 11, 2· τὰ ἴσ., περίοδος ἀποτελουμένη ἐξ ἴσων κύκλων ἢ μερῶν, Δημήτρ. Φαλ. § 25, πρβλ. Διδ. 12. 53, Πλούτ. 2. 350E, πρβλ. Ἀθην. 187C.

2) τοῦ αὐτοῦ μεγέθους χορδαὶ Νικομ. ἐν Ἀρχ. Μουσ. σ. 11.

ἰσο-λεξία, ἡ, ἰσότης, ὁμοιότης λέξεων, Ρήτορες W. 12 G. σ. 328.

ἰσο-λεχῆς, ἔς, ἔχων τὴν αὐτὴν κλίσην, ὁμόκοιτος, Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμ. σ. 2.

ἰσολυγίω, ὁμοῦ ἐλευθέρως, παρηγοῖα, πρὸς τινα, τινι Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἰππ. 702.

ἰσο-λογία, ἡ, = ἰσηγορία, Πολύβ. 26. 3, 9· 31. 7, 16.

ἰσο-αλύμπιος, ον, ὅμοιος τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς, Φίλων 2. 567.

II. ὅμοιος τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι, Σουλ. Ἐπιγρ. 4472. 13· πρβλ. ἰσάκτιος.

ἰσό-λύρος, ον, ὅμοιος λύρᾳ, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 645, ἔτε ἀντι-λύρος.

ἰσο-μάτωρ, ὁμο. ἀντὶ -μήτωρ, δ ἴδε, Θεόδωρ. 8. 14.

ἰσό-μαχος, ον, ἴσος ἐν τῇ μάχῃ, ἰσοπαλῆς, Διον. Ἀλ. 3. 52, Διδ. 17. 83· φάλαγξ ἴσ. Σεν. Ἀγιστ. 2, 9 (κατὰ τὴν Leuncl. ἀντὶ ἰσομαχίας κ. ἄλλ. ἰσοπαλίας).

ἰσο-μεγέθης, ἔς, ἴσος κατὰ τὸ μέγεθος, Σεν. Κυν. 5. 29, Πολύβ. 10. 44, 2. — Ἐπίρρ. -θως, Ἀριστιδ. Κωνστ. 123.

ἰσο-μερήης, ἔς, = ἰσομοιρός, Ἀθην. 143E. — Ἐπίρρ. -ρῶς, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 39B.

ἰσο-μέτρητος, ον, ἔχων ἴσον μέτρον, ἀνάλογος, Πλάτ. Φαῖτρ. 235D, Ἀριστ. Ἀποσπ. 377· τινι, πρὸς τινα, Δίων Κ. 59. 11. — Ἐπίρρ. -τως, Θεόδ. Μετοχ. Σύμμικτ. σ. 70.

ἰσομετρία, ἡ, ἰσότης μέτρου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 43.

ἰσό-μετρος, ον, = ἰσομέτρητος, Ἐφ' ἑπὶ ἐν «Ναυαγῶν 1, 9. — Ἐπίρρ. ἰσομέτρως, ἐν ἴσῳ μέτρῳ, Κύριλλ. Ἀλ. I, 637A, Διδ. Ἀλ. 307A, 393D.

ἰσο-μέτωπος, ον, ἔχων ἴσον μέτωπον, ἐπὶ πολεμικῇ παρατάξει ἐν μάχῃ, Σεν. Ἰλλ. 4. 5, 16.

ἰσο-μήκης, ἔς, ἴσος τὸ μήκος, Πλάτ. Πολ. 546C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 15, 14· τινι Στράβ. 400, κτλ.

ἰσο-μήτωρ, ον, ὁ, ἡ, ὁ τῇ μητρὶ ἴσος, Ἰσίδ. 12. 21.

ἰσο-μειήσεις, α, ον, κατὰ τὸν Μελήσιον τρόπον, ἱμάτιον Διδ. Δλ. 21.

ἰσομοιρέω, ἔχω ἴσον μερίδιον, Θουκ. 6. 30, Σεν. Κύρ. 2. 3, 17· τινός, ἐκ τινος πραγμάτων, Ἰσαῖος 35. 9, Δημ. 1172. 27· τινος πρὸς τινα ἢ τινι, πράγματός τινος μετ' ἄλλου προσ., Θουκ. 6. 16, πρβλ. Ἰσοκρ. 90A, Ἀλ. 6. 66.

ἰσομοιρία, Ἰων. -ίη, ἡ, ἴσον μερίδιον ἢ ἴσην μετοχὴν εἰς τι πρᾶγμα, ἰσομοιρία τῶν κακῶν Θουκ. 7. 75· ἐπὶ κλιμάτιον, εὐκρασία, Ἰππ. π. Ἀίρ. 288. **2)** = ἰσονομία, Νυμφός, παρὰ τῷ Σχόλ. Σοφ. ἐν Ο. Γ', 337, Δίων Κ. 52. 4.

ἰσομοιρεῖς, ον, (μοῖρα) ὁ λαμβάνων ἴσον μερίδιον μετὰ τῶν ἄλλων, ὁ μετέχων ἐξ ἴσου ἢ ὅμοιος πράγματός τινος, μετὰ γὰρ πρᾶγμα, ἀνέντων Σεν. Κύρ. 4. 6, 12, κτλ.· μετὰ δαε, τιμῆς ὁμοιο-

ρον ἔθηκε τὴν διόλεκτρον ἤρουν Σουλ. Ἐπιγρ. 2430.—
 ἰσόμοιρον, τό, ἴσον μερίδιον. Νικ. Θερ. 592. 2) ἔχων τὴν
 αὐτὴν ἔκτασιν τι, σκότῃ φάος ἰσόμοιρον Λισχὺλ. Χρ. 319, ἐνθα
 ἡ ἀρχαία γραφή ἦτο: ἰσοπμοιρον, ἣν οἱ πλείστοι τῶν νεωτέρων
 κριτικῶν ἀκολουθοῦντες τῷ Erfurd μετέτρεψαν εἰς ἀντιμοιρον.
 ἀλλὰ κατὰ τὸν Paley προτιμητέα ἡ γραφή ἰσόμοιρον, τὸ δὲ ἐγέ-
 νετο μακρὸν Ἐπικὴ ἀδελὰ ὡς ἐν τῇ: ἰσόνειρον ἐν Προμ. 558,
 καὶ σημ. Paley ἐν τόπῳ ἰσόμοιρα .. ἐν τῇ κόσμῳ φῶς καὶ σκό-
 τος Διογ. Α. 8. 26· ὡ φάος ἀγνὸν καὶ γῆς ἰσόμοιρ' ἀήρ
 (καθότι δ' ἀήρ καλύπτει ἀπασαν τὴν ἐπιγάνειαν τῆς γῆς) Σοφ. Πλ.
 87 (πρβλ.). Ἰλλ. Θ. 126, Γατα .. ἐγένετο ἴσον ἑαυτῇ Οὐρά-
 νον).—Ἐπίερ. -ρος Εὐστ. 161, 20.
 ἰσόμορος, ον, = ἰσόμοιρος, λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος
 περὶ ἑαυτοῦ ὡς ἰσομόρου πρὸς τὸν Δία, Ἰλ. Ο. 209· καθόλου, ὅμοιος,
 ἔργον ἀρχαίοις νῆμασιν ἰσόμορον Ἀνθ. Π. 6. 206· ἰσόμο-
 ρον, ἴσον μέρος, ἴσον μερίδιον, Νικ. Θερ. 105, Ἀνδρομάχος παρὰ
 Ἰαλιν. 14. 41, 16. ἔκδ. Κόβιν. [Ἰσ., ἴδε ἴσας ἐν τ.λ.]
 ἰσό-νευρος, ον, ὅμοιος πρὸς νεύρον, κενός, μάταιος, Λισχὺλ.
 Πρ. 549 [ἐνθα τὸ Ἐὐάγγελον ἐν Reisis γὰ διορθώσῃ ἀντιόνευ-
 ρος, ἴδε τὴν λ. ἴσος ἐν τ.λ.]
 ἰσό-νεκυσ, υος, ὅ, ἡ, ἴσος ἢ ὅμοιος νεκρῷ, δολόμθ' ἰσονέ-
 κυες, δολόμθ' Ἰδρ. Ὀρ. 200, ἐνθα ἴδε τὸν Σχλ.
 ἰσονέμειος ἀγών, ὅμοιος τῷ ἐν Νεμέᾳ πανηγυρισμένῳ, Ἐπιγρ.
 Δελφῶν καὶ Ἀθηνῶν, Bull. d. corr. hell. V. σ. 305-7.— πρβλ.
 ἰσαλόμενος II.
 ἰσο-νέμητος, ον, ἐξ ἴσου διανενημένος, Γρηγ. Ναζ. τ. 2,
 σ. 105C.
 ἰσο-νεφής, ἐς, ἔχων ὕψος ἴσον τῷ ὕψει τῶν νεφῶν, φθάνων
 μέχρι τῶν νεφῶν, ἰσονεφέσιν ὄρεσιν Βασίλ. Σελευκ. ἐν βίῳ Ἰσίδ.
 σ. 294A, ἐνθα εἰσφ. γραφ. ἀγχινεφέσιν.
 ἰσονομία, ἡ, ἰσότης νῆματος: εἰς τὸ πάχος, Στουδ. 1748C.
 ἰσο-νοῖω, νοῶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, μνημον. ἐκ τοῦ Ἰω. Χρυσ.
 ἰσονομέωμαι, Παθ., ἔχω ἴσα δικαιώματα μετὰ τινος, ἀλλὰ
 δὴ μὴ μετὰ πολλῶν ἰσονομῶμαι; Θουκ. 6. 38.
 ἰσονομία, ἰων. -λη, ἡ, ἴση διανομή, ἴσον μερίδιον, ἀναλογία,
 ἰσορροπία, Ἀλκίμεων ἔφη τῆς μὲν ὕψις εἶναι συνεκτικὴν
 τὴν ἰσονομίαν τῶν δυνάμεων, ὕγροῦ, ἐρροῦ, ὀερροῦ κτλ.
 Στουδ. 542, 30, Τίμ. Λοκρ. 99B, Ἐπίκουρ, παρὰ τῷ Κικ. Ν. Δ. 1.
 19. II. ἰσότης δικαιωμάτων, ἡ ἰσότης Ἑλληνικῆς δημοκρα-
 τίας. Πρὸδ. 3. 80, 142· ἴσ. ποιεῖν δ' αὐτ. 5. 37, πρβλ. Θουκ. 4.
 78· ἴσ. πολιτικὴ δ' αὐτ. 3. 82· ἴσ. ἐν γυναιξὶ πρὸς ἀνδρας
 καὶ ἀνδράσι πρὸς γυναῖκας Πλάτ. Πολ. 563B.
 ἰσονομικός, ὅ, ον, ἀραιοποιημένος εἰς τὴν ἰσονομίαν, ἀνήρ
 Πλάτ. Πολ. 561E.
 ἰσό-νομος, ον, ἐπὶ πόλει, ἐνθα ἅπαντες ἔχουσιν ἴσα δι-
 καιώματα, ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποισράτην Σκύνιον παρ'
 Ἀθην. 695B· ἴσκαίος καὶ ἰσόννομος πολιτεία Πλάτ. Ἐπιστ.
 326D· ἐν ἰσονόμῳ πολιτεύειν Ἀπκ. Ἐμφυλ. 1. 15· τί πλέον
 ἐπιζητῶ, εἰ τὸ παρὸν ἔργον ἰσῶς νοερόν, καὶ κοινωνικόν
 καὶ ἰσονόμιον θεῶν; Μ. Ἀντων. 8. 2.— Καθ' Ἰσοχ.: ἰσονόμιον
 (παρυσυνώνυμ.) ἰσομέρες.
 ἰσονύκτεος, ον, ὡς τὸ ἰσημέριος. Ἰαλιν. 16. σ. 407.
 ἰσοῦ [ισοχ]· ἰσχυρὸς ποιεὶ κηρύττης· Ἰσοχ.
 ἰσό-ἔυλος, ον, ὅμοιος πρὸς ἔυλον, Ἰσοχ. ἐν λ. ἔφυλον.
 ἰσοπαθῶς, Ἰδρ., μετ' ἴσου πάθος, Θ. Στουδ. σ. 1020, ἔκδ. Μ.
 ἰσό-παεις, -δος, ὅ, ἡ, ἰσὺν ἰσόπαϊδα, ἰσὺν ὁμοίαν τῇ ἰσχυί
 παιδίου, Λισχὺλ. Ἀγ. 74.
 ἰσο-πάλαςτος, ον, ἔχων μῆκος ἢ πλάτος μῆ: παλαιστῆς,
 παλάμη, Ἀνθ. Π. 6. 287. [Ι. α.]
 ἰσο-πάλλω, εἰμαι ἰσόπολος πρὸς τινα, Ἰσχυλ.
 ἰσο-πάλλης, ἐς, ἴσος ἐν τῇ πάλῃ, ἰσόπαλος ἐν μάχῃ, μαχο-
 μένων καὶ γενομένων ἰσοπαλέων Πρὸδ. 1. 82, πρβλ. 5. 40.
 2) καθόλου, ἰσοδύναμος, ἴσος, Παρμενίδ. 104, Θουκ. 2. 39·
 πλῆθει ἴσ. τις δ' αὐτ. 4. 93· νύξ ἴσ. ἡμισι Ἀνθ. Π. 9. 384,
 18, πρβλ. Ὀρρ. Ἀγ. 1017.—Ἐπίερ. -λῆς, Σχλ. εἰς Ἀρατ. 147.
 ἰσοπαλῆς, ἴσος, ἡ, = τῷ ἰσομ., Δ', Μακκ. Π', 9, ὕποπτος.
 ἰσό-παλος, ον, = τῷ ἰσοπαλῆς, Λουκ. Πλοῖον ἢ Βύχ. 36,
 Δίων Κ. 40, 42, Πολύδ. Γ', 149, Ε', 157, Ἰσοχ. πρβλ. ἰσοκ-
 φαλός, ἰσομαχος.
 ἰσο-παχῆς, ἐς, ἴσος τὸ πάχος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 4. 2, 23,
 Θεορ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 5, 6.
 ἰσό-πεδον, τό, ἕδαρος ἐπίπεδον, εἶος ἵκηται ἰσόπεδον Ἰλ.
 Ν. 142, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 5· φυλάττειν ἐπὶ τοῦ ἰσοπέδου ἑαυ-
 τὴν Λουκ. Βικ. 21.
 ἰσό-πέδος, ον, ἔχων ὁμαλὴν ἐπιγάνειαν, ἐπίπεδος, ἔξ ἰσοπέ-
 δου χωρίου Ἰπκ. Κερ. Ἰπρ. 902, πρβλ. Λουκ. Ἰπκ. 4· ἴσ.
 χρόματα, ἐπιθεωρούμενα ἐπὶ ἐπίπεδον, ἀντίθετον τῷ κοῦλῳ. Ἀλλέ.
 Ἀφρ. Προβλ. 1. 40. 2) μετὰ δοτ., ἐπίπεδος ἡ ἴσος πρὸς ..
 χροῦν ποιῆσαι τῇ ἄλλῃ γῇ ἰσόπεδον Πρὸδ. 4: 201, πρβλ.
 Διόδ. 19. 94.— ἰσοπεδῶ, μεταγεν.

ἰσο-πέλορος, ον, ἔχων τὸν αὐτὸν ἐριθμὸν πέλων, ἰσομή-
 κη, Ἰσοχ.
 ἰσο-πένθος, ἐς, ἔχων ἴσον πένθος, Σχλ. εἰς Λισχὺλ. Εὐμ. 783.
 ἰσο-πέραςτος, ον, ὅμοιος περατούμενος, Σχλ. εἰς Ὀδ. Α. 98.
 ἰσο-περιμέτρητος, ον, = τῷ ἰσομ., Ψευδο-Ιουστ. 138111,
 ἰσο-περιμέτρος, ον, ἔχων ἴσην περίμετρον, Σενίς. 71C,
 Πρὸκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 182.
 ἰσο-πετής, ἐς, πετόμενος μετὰ τῆς αὐτῆς ταχυτητος, εἶδος αἰε-
 τούς ἰσοπετεῖς Σχλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 321.
 ἰσό-πετρος, ον, ὅμοιος πέτρᾳ, Σχλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 192,
 ἰσό-πηχυς, υ, ἔχων τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν πύχων, Ὀπκ. Ἀλ.
 1. 213.
 ἰσό-πλαστος, ον, ὅμοιος, Ἰσοχ. ἐν λ. ἀντιπλαστος.
 ἰσο-πλάτης, ἐς, ἴσος τὸ πλάτος, Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 9, Ἀρχιμή-
 λος παρ' Ἀθην. 209C· ἄρτος ἴσ. Ἀθην. 128D (συνήθ. γράφ. -πλα-
 τῆς), πρβλ. Ἀνθ. Π. παρὰ: ἡμα 15· μετὰ δοτ., ἴσ. τῷ τελεῖ
 Θουκ. 3. 21.
 ἰσο-πλάτων, ωνας, ὅ, ἴσος τῷ Πλάτωνι, ἄλλος Πλάτων, Νι-
 κόστρατον ἰσοπλάτωνα Ἀνθ. Π. 11. 354, [Γ., α].
 ἰσό-πλευρος, ον, ἔχων ἴσας τὰς πλευράς, ἰσόπλευρον τρι-
 γωνον Πλάτ. Τίμ. 54A, Ε'· ἐπίπεδον ἰσόπλευρον (ισόπλευρον
 αὐτὸ δὲ 55E. II. ἐπὶ ἀριθμῶν, τετραγώνος, ἀντίθετον τῷ ἑτε-
 ρομήκῃ, δ' αὐτ. ἐν Θαιστ. 147E, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 4, 3.
 ἰσο-πληγῆς, ἐς, ἔχων ἴσας πληγὰς, κτυπήματα (χεύου),
 Ἀρχ. Μουα.
 ἰσο-πλόρης, ἐς, ἴσος κατὰ τὸν ἀριθμὸν ἢ τὸ ποσόν, ἡρῶν Ἰπκ.
 462, 58· ἰππεῖς Ξεν. Ἀγιστ. 2. 9· τι, πρὸς τὴν πρόσωπον ἢ
 πρῶγμα, Θουκ. 6. 37. 2) ἔχων ἴσον μέγεθος, ἐν Ἐπίερ. -θῶς
 Εὐκλείδ. 12. 5.
 ἰσοπολιτεία, ἡ, ἰσότης πολιτικῶν δικαιωμάτων, Ἀριστ. Ἀπορη.
 537· παρεχόμενη εἰς ἰδιώτας, εἰμεν αὐτῷ ἰσοπολιτεῖαν Ἐπιγρ.
 Βουστ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 1567, πρβλ. 1772-3. 2) ἰδίως συν-
 ὄχη μετὰ τῷ ἴσῳ πόλει, περὶ ἀμοιβῆς: παραγραφὴς τοιοῦτων
 δικαιωμάτων, Ἐπιγρ. Κρητ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2554. 100., 2558,
 Πολύδ. 16. 26, 9, κτλ.· Ἀεδοδεῦσιν ἔστιν ἴσ. πρὸς Ἀρκάδας
 Πλούτ. 2. 300A· οὕτως, αἱ ἰσοπολιτεῖες πόλεις, αἱ εἰσιληθῆσαι
 εἰς τοιαύτας συνθήκας, Σουλ. Ἐπιγρ. 4040 Π. 16· ἐνεῖθεν ἐπὶ τῇ
 Ρωμαϊκῇ municipality, Ἀπκ. Ἐμφυλ. 1. 10.— πρβλ. Niebuhi
 Ρωμ. Ἰστ. 2, σημείωσ. 101.
 ἰσοπολιτῆς [ἴ], ον, ὁ, πολίτης ἔχων ἴσα πολιτικά δικαιώματα,
 ἴσ. ποιεῖν τινα τοῖς ἀγγέλοις Κύριλλ. Ἀλ. Ὀμιλ. εἰς τὸ Πλάτ.
 1. 15, κλ. 3) ἔχων ἀμοιβαία πολιτικά δικαιώματα, πολίτης Ρω-
 μαϊκῆς τινος ἰσοπολιτείας (municipium), Διον. Ἀλ. 8. 76· ἰσοπολι-
 τῶν Ἀρχ. 12. 1, κτλ.—ὁλ. ἰσοπολιτῆς, ἴσος, ἡ, Ἀπκ. Ἐμφυλ.
 1. 10, πρβλ. ἰσοπολιτεία.
 ἰσό-ποσος, ον, ἴσος κατὰ τὸ ποσόν, Ὀρνεσίερ. ἐν Διλιανῷ
 τ. 2, ἔκδ. Harcl. σ. 580, 23.
 ἰσο-πραξία, ἡ, ὅμοια κατὰστασις, τὸ εὐλοχεῖσθαι εἰς ὁμοίαν
 κατὰστασιν, εἰς τὴν ὁμοιότητα καὶ τὴν ἰσοπραξίαν τῶν ἐν μαχο-
 μένων καὶ τὴν τοῦ τέλους ἀθλητῶν Εὐστ. 662, 35.
 ἰσό-πρεσβυς, υ, ὅμοιος πρὸς γέροντα, Λισχὺλ. Ἀγ. 78.
 ἰσό-πτερος, ον, ἴσος πτερῷ, ἰσαερός, ταχύς, Σχλ. εἰς Λι-
 σχὺλ. Ἀγ. 272.
 ἰσοπτύχης, ἐς, ἔχων ἴσας πτυχάς, ἰσοπτύχης χιτῶνιον
 Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, Harcl. Ant. hell. 865.— ἰσοπτύχης (ὁλ.)
 αὐτὸ δὲ 862.
 ἰσό-πτωτος, ον, (πτῶσις) ἔχων ἴσας πτώσεις, Ἀπολλών, π.
 Ἀντων. 374B.
 ἰσοπύθια, τό, ὅμοια ἀγῶνες, ἰσοπύθια Ἀλυγούστεια με-
 γάλα Ἰερὰ Ἐπιγρ. Θουασιῶν CIG. 3498.— ἰσοπύθιον μουσι-
 κὸν ἀγῶνα Ἐπιγρ. Διφ. ἐν Bull. de corr. hell. V. σ. 375, 384.
 ἰσό-πυργος, ον, ἴσος ἢ ὅμοιος πρὸς πύργον, Ἰσοχ. ἐν λ. ἀντι-
 πυργός.
 ἰσό-πυρον, τό, ζυτὸν τι, πύρον, εἶδος κορυδαλλίδος (κατ' ὅλους
 menyanthes ἐν τοῖς ἁλῶσι φυόμενον), Sprengel εἰς Διοσκ. 4. 121.
 Κατὰ Sibthorp νῦν ἀνομόζεται σστακτίρι, ἐν Ζακύνθῳ δὲ καπνὸ-
 χορτον.
 ἰσορροπῆς [ἴ], ἐς, = ἰσορροπίας, Νικάνδρ. Θερ. 646, Παιητῆς
 Βοαν. 98.
 ἰσορροπία, εἰμαι ἰσορροπος, εἰμαι ἐν ἰσορροπῇ, Πλάτ. Τίμ.
 52E, Νόμ. 733D, 794E· τι, Πολύδ. Γ. 11, 1.
 ἰσορροπῆς, ἡ, ἴση ῥοπή, ἰσορροπία, Γρηγ. Νύσσα. τ. 2, σελ.
 1002C.
 ἰσορροπῆσις, εως, ἡ, = τῷ ἰσομ., Ἰπρων ἐν Ἀρχ. Μαθηματ.
 σελ. 153.
 ἰσορροπῆς, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ ἔχειν ἴσην ῥοπήν ἢ κλίσιν πρὸς
 ἑκάτερα τὰ μέρη, Πλάτ. Φαῖδ. 109A.
 ἰσορροπικά, τό, δύο συγγράμματα τοῦ Ἀρχιμήδους περὶ ἰσορ-
 ροπίας, σ. 104-120, ἔκδ. Βασίλ.
 ἰσορροπύς, ον, (ῥοπή) ἐξ ἴσου ῥέπων πρὸς ἑκάτερον τὰ μέρη,

ἰσοροπῶν, ἐν ἰσοροπῇ εὐσεβήμενος. Πλάτ. Φαίδρ. 109A, Πολύτ. 270A, κτλ.· τάλαντα βέβαια οὐκ ἰσορροπῶν τὴν ἀρχὴν. Πλάτ. 346· ἰσάδαντες τὸν πῆλυν τοῦ ζυγοῦ ἰσ. Σουλ. Ἐπιγρ. 123. 32. 2) καθόλου, ἐν ἰσοροπῇ εὐσεβήμενος, ἰσ. οὕτως ἐαυτοῦ, ἐπὶ ἀνθρώπου ἔχοντος τὰ σκέλη τοῦ αὐτοῦ μήκους. Ἰππ. π. Ἀγρ. 765· ἐπὶ ῥίνας πεπλάσμενης ἢ πεπιεσμένης ἀλλ' οὐχὶ πεπλάσμενης, ἡ αὐτ. π. Ἀγρ. 803· ἐπὶ δοκῇ, κυλινδρική, αὐτοῦ 800· δέριον ἰσ., ἀνέθετον τῷ περιγρεπῇ. αὐτοῦ 817· ἰσ. ἀγών, ἀναπνεύσαςτος. Εὐρ. Ἰκέτ. 706· μάχη Θουκ. 1. 105· ὁνόματι Πλάτ. Τιμ. 52E· βίος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 733C· τιμὴ Ἀριστ. Πρ. Ν. 9. 1, 7· μετὰ δοτ., τὸ γένος τὸ Ἀττικὸν ἔδον ἰσ. τῷ ἐαυτῶν, ἐν ἰσ. παλιν πρὸς τὸ ἰδικόν των, Πρὸδ. 5. 91· ἰσ. ἰσώμοις Ὑφίδικ. 6. 7· ἰσ. καταστῆναι τινὶ Σουλ. Ἐπιγρ. 209. 18· ἰσός, ὁ λόγος τῶν ἔργων, ἐν ἀκριβεῖ ἰσοροπῇ πρὸς . . . Θουκ. 2. 42· οὕτως, ἰσ. πρὸς τι Ἑρωδιαν. 6. 3. II. Ἐπίρρ., ἰσοροπῶς ἀρίστην Ἰππ. π. Ἀγρ. 808· πορεύεσθαι Πλάτ. Φαίδρ. 247B· ἀγωνίζεσθαι Δίων Κ. 41. 81.

Ἰσος, ἡ, ὀν. Ἑπικ. Ἰσος καὶ ἔισος, (ἴσος ἐν τέλ.)· ἴσος πρὸς, ἴσος τὸν ὄγκον, τὸ μέγεθος, τὴν ἰσχύϊν ἢ τὴν ἀριθμὸν, ἔχων αὐτὴν τὴν μορφήν, καὶ ἐνίοτε σχεδὸν ὡς τὸ δικαίος, τὴν πλείστον μετὰ δοτ., κύματα ἰσά δρεσιν Ὀδ. 1. 290· ἰσά ἀναύδω Κ. 378, κτλ.· ἀλλὰ συχνάκις ἐν χρήσει ἀπολλ. Ἰσῆν . . . βίην καὶ κῆδος Ἰλ. 2. 205· ἴσον θυμὸν ἔχειν, ἔχειν τὴν αὐτὴν ἢ ὁμοίαν γνώμην, Ν. 704, 1. 720· οὕτω κατ' οὐδ. ὡς Ἐπίρρ., ἴσον ἔμοι φρονέουσα Ο. 50· ἠδὲ θεοῖσιν ἴσ' ἔθελε φρονέειν Κ. 411, πρὸλ. Φ. 315, κτλ.· ὡς αὐτῶς, δωμάτων ἔχων ἴσον, ἔχων ἴσον μέγεθος, Εὐρ. Φοῖν. 550 (ἀλλὰ ἡ σύνταξις μετὰ γέν. ἀντὶ δοτ., ὡς ἐν τῷ δικαίῳ καὶ τῷ Λατ. similitudo, εἶναι ἴσων ἀμφότερ., ἴσα θυμῶν Μάγιστρος, σ. 649)· ἴσος τινὶ τὸ μέγεθος, ὕψος Πρὸδ. 2. 32, 124· τὸ μήκος, τὸ πλάτος Σεν. Ἀν. 5. 4. 32· ἀριθμὸν Εὐρ. Ἰκέτ. 662· ἴσα τὸν ἀριθμὸν Πλάτ. Πολ. 441C· ἡ δοτ. συχνάκις τίθεται κατ' ἐλλειπτικὴν τρέπον τοῦ λέγειν οὕτως ὥστε τὸ πραγματικὸν ἀντικείμενον συγκρίσεως παραλείπεται, οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας (δηλ. τῷ δῶ γέρας) Ἰλ. Α. 163· τοῖσδ' ἴσας ἄμυν ναῦς (δηλ. ταῖς τῶνδε) Εὐρ. 1. Α. 262· ἴσα τοῖς νῦν στρατηγῶσι ἀγαθὰ δημ. 172. 17· πρὸλ. τὴν λ. δικαίος Β. 2· — μετ' ὅμ., ἐπομένῳ ἀναφορικῶς, ἱσοῖ ἴσον . . . ἔσοντες ὅμῃν Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 173· τὰ ἐκεῖ ἴσα, ὥσπερ τὰ ἐνθάδε Ἀντ. 155. 15· τὰ ἴσα ἔσοντες . . . Νόμ. παρὰ Δημ. 634. 14, ἐνθα κατ' οὐδ. IV. 1. 2) ἡ λέξις συχνάκις ἐπαναλαμβάνεται πρὸς δήλωσιν ἴσων σχέσεων, ἴσα πρὸς ἴσα Νέκκ. εἰς Ἰπρὸδ. 1. 2· ἴσοι πρὸς ἴσους Σοφ. Ἀντ. 142· ἴσους ἴσοισι . . . ἀντιθείς Εὐρ. Φοῖν. 730· ἴσα ἀντὶ ἴσων λαμβάνειν, ἐκδοῦναι Πλάτ. Νόμ. 774C· οὕτως ἐπὶ τῇ συμφύσει οἴων μετὰ ὕδατος, ἐπὶ ἴσων οἴνου ἴσῳ ὕδατι κεκραμένῳ, τίς ἐκέρασε σφῶν, ὡς κακὸς δαιμον, ἴσον ἴσῳ; Κωμικ. παρ' Ἀθην. 426B· ἴσον ἴσῳ κεκραμένον αὐτοῦ 473C· κύλικας ἴσον ἴσῳ κεκραμένης, ἐνθα ἐοῦσαν καὶ οἶνον πίνειν ἴσον ἴσῳ Ἰππ. 1040D· μετὰ, ἠγὼν ἴσον ἴσῳ φέρων, ἀντὶ τοῦ δίκαιον καὶ ἐξ ἴσου, ἐκτὸς μεταφοράς τοῦ κεκραμένου οἴνου πρὸς ἴσον ἴσῳ λέγει δὲ κατ' ἴσον εἶπεν καὶ ἀκούσας (Σχολ.). Ἀριστοφ. Ἀγ. 354, ἐνθα ἴσος ἔστιν. 3) ἐπὶ προσώπων, βούλεται ἡ πόλις ἐξ ἴσων εἶναι καὶ ὁμοίων Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 11. 8.

II. ἴσα μεμερισμένοι, ἴσος, ἴση μοῖρα μένουντι Ἰλ. 1. 318· τὴν ἴσην ἔχων . . . μοῖραν Κρατῆς ἐν α' Ἑρῶν· Ἀ. ὡσαύτως μόνον, ἴση, ἴση μερίς, ἰσομερία, ὡς μὴ τις μοῖρα ἀμεμερισμένος κίσι ἴσης Ὀδ. 1. 42 (πρὸλ. ἔσος 1)· οὐ μὴν ἴσην ἔτισεν (δηλ. τίσιν) Σοφ. Ο. Τ. 810· ἄχρι τῆς ἴσης, μέχρι τοῦ σημείου τῆς ἰσότητος, Δημ. 61. 15· — τὰ ἴσα, ἴσων μερίων, δίκαιον μέτρον, τὰ ἴσα νέμειν Πρὸδ. 6. 11· τῶν ἴσων τυγχάνειν τινί, ἀντίθετον τῇ πλεονεκτησίῳ, Σεν. Κύρ. 2. 2. 20· προστυχάνει τῶν ἴσων, ἐπιτυχάνει δικαίῳ ὄντι, Σοφ. Φιλ. 552· ἴσαι (δηλ. ψῆφοι), ἰσοψηφία, Ἀριστοφ. Βάτρ. 685.

2) ἐν Ἀθῆναις, ἐπὶ τῇ ἴσῃ διανομῇ πάντων τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἴση καὶ ἑνωμοτος πολιτεία Δισχίν. 1. 25· τὴν πόλιν ἐλατύναν καθιστάμενοι ὅσοι 8. 89· ὡς τῆς πολιτείας ἐσομένης ἐν τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις Σεν. Ἑλλ. 7. 1. 45, πρὸλ. 7. 1, 1· ἐπὶ πόλει ἴσης καὶ δίκαια προφάσεως, Δημ. 320. 14· — τὰ ἴσα, ἴσα δικαιώματα, ὡς, τῶν ἴσων καὶ τῶν δικαίων ἕκαστος ἡγεῖται ἐαυτῷ μεταίνα ἐν τῇ δημοκρατίᾳ Δημ. 536. 12· οὐ μετέστι τῶν ἴσων καὶ τῶν ὁμοίων πρὸς τοὺς πλεουσίους ὡς αὐτ. 551. 11· τῶν ἴσων μετέτιχε τοῖς ἄλλοις ὡς αὐτ. 545. 27· — ὡσαύτως, ἡ ἴση καὶ ἐμοῖα (δηλ. εἰρήνη), τῆς ἴσης καὶ ἐμοῖας μετέχειν Θουκ. 4. 105· ἐπὶ ἴση τε καὶ ἐμοῖα, ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ δορί, Πρὸδ. 9. 7, πρὸλ. Θουκ. 1. 145· ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ἐμοῖα ὡς αὐτ. 1. 27, πρὸλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 3137. 44

3) ἐπὶ προσώπων, δίκαιος, ἀπροσωπικῶς, Σοφ. Φιλ. 685, πρὸλ. Ο. Τ. 677· ἴσος δικαστής Πλάτ. Νόμ. 987C· ἴσοι καὶ κοινὸι ἀκροατοὶ Δημ. 848. 8, πρὸλ. 227. 23, 1274. 10· ἴσων καὶ κοινῶν δικαστῆριον Δημ. 85. 25· κοινὸς μὲν . . . ἴσους δὲ μὴ Πλάτ. Γοργ. 337A· ἴσος ἴσῳ κρίνων Μένανδρ. ἐν. Μοναστήριον

366, πρὸλ. 257· κριτής ἴσος καὶ δίκαιος Πολύδ. 25. 5. 3, κτλ.

4) ἡ ἴση φρονεῖν, ἡ ταπεινὴ φρονεῖν (ἡ ταπεινὴ ἡ Σχολιαστ.). Ἰσος 7. 27. III. ἐπὶ ἐξόφρου, ὁμοῖος, ἐπιπλοῖς, Λατ. admodum, εἰς τὸ ἴσον καταβάλλειν, ἐπὶ στρατεύματι, Λατ. in armum deponere, Σεν. Ἀν. 4. 6, 18· — ἀλλὰ, ἐν ἴσῳ προσεῖναι, προμετρίαν βίην, αὐτοῦ 1. 8. 11· οὐκ εἰς τὸ ἴσον καθιστάμενοι ἐμάχεσθε (τοῖς ἴσοις καὶ ὄρκοις κλ.), ἐν ἐμάχεσθε ὡς ἴσοι πρὸς ἴσον, (ἀλλὰ διὰ δόλου τοῦδε), ὡς αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 6, 28· εἰ ἴσου, κατ' ἴσην ἀπόστασιν, Πλάτ. Πολ. 617B, IV. Ἐπίρρ. ἔτις, ἴσος ἐν λέξ.· ἀλλ' ὑπάρχουσι πολλοὶ ἄλλοι ἐπίρρ. τύποι, αὐτ. ἐνικ. καὶ πληθ. ὁπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ ἐρεξῆς (ἴσος ἐν ὄρχῃ), ἴσον, ἀπ' ἄρχηςτο Κηοὶ μελαίνῃ, ὕσον καὶ τὸν ὀλναιτοῖ, Ἰλ. 1. 454· ἴσον ἔμοι βασιλευς, ἐξ ἴσου μετ' ἐμοῦ βασιλευς, 1. 616· ἴσον γάρ σε θεῶ τίσουσιν Ἀχαιοὶ ἀνδρῶν ὄντων ἴσον ἐστὶν κεφαλῇ Σ. 82· τὸν . . . ἴσα θεῶ . . . εἰσορώσων Ὀδ. Ο. 570· ἴσα φίλοισι τέκεσσιν Ἰλ. 11. 71, πρὸλ. Ν. 176, Ὀδ. Α. 432. 11. 307, κτλ.· — οὕτω βραδύτερον ἀπολ., ὁμοῖος ἐξ ἴσου, δεῖλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον Σοφ. Ο. Τ. 1347, πρὸλ. Πρὸδ. 8. 132· μετὰ δοτ., ἴσον ναυτῶν θεῶν Εὐρ. Ἐπ. 801· ἴσον τῷ πρὶν, ἐξ ἴσου ὡς πρότερον, Εὐρ. Ἰπκ. 302 (κοινῶς, τῶν πρὶν)· ἴσα τοῖς πάντων Δίων Κ. Εξ. Ραίτας. 77· — συχνάκις ἐπαρμένον τοῦ κατ', ἴσα κατ' . . . ἐξ ἴσου, ὁμοῖος ὡς, ὡς εἰ, Λατ. quicquid, Σοφ. Ο. Τ. 1187, πρὸλ. Εὐρ. Πλ. 991, Θουκ. 3. 14· ὡσαύτως ἴσων, ὡς, ἴσων Ἰων 1363· ὥσπερ . . . Σοφ. Πλ. 532· ὡς οἱ . . . Εὐρ. Ὀρ. 887· ἄτε . . . ὡς αὐτ. ἐν Πρ. Μαιν. 667· ἔσοντες . . . Δημ. 191. 3. 2) μετὰ πρὸλ., ἀπὸ τῆς ἴσης, ἐξ ἴσου, Ἀντ. ἐκ αἰσίου, Θουκ. 1. 15, 3. 40· ἀπ' ἴσης εἶναι Δημ. 170. 21· — ἐν ἴσῳ, ἐξ ἴσου, Θουκ. 2. 53· ἐν ἴσῳ γάρ ἦν τὸ δόξαι, τοῦτο δὲ ἦτο ἐν ἰσότητι, Εὐρ. 1. Α. 1109· ἐν ἴσῳ ἐστὶ καὶ εἰ . . . Θουκ. 2. 60· ἐν τῷ ἴσῳ εἶναι ὁ αὐτ. 4. 10, πρὸλ. 65· — ἐξ ἴσης Πλάτ. Νόμ. 800E· συχνότερον, ἐξ ἴσου, Πρὸδ. 7. 135, Σοφ. Ο. Τ. 563, κτλ.· ἐξ ἴσου τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 516, 634, Ἀντιφῶν 127, 26· ἐξ ἴσου κατ' . . . Σοφ. Ο. Κ. 254· ὡς . . . ὡς αὐτ. ἐν Ο. Τ. 61· οἱ ἐξ ἴσου, οἱ ἴσης θέσεως, ἴσου βαθμοῦ, Πλάτ. Νόμ. 777B, 910D· ὁ ἐξ ἴσου κίνδυνος Πολύδ. 9. 4, 4· ἐκ τοῦ ἴσου γίνεσθαι τινὶ Θουκ. 2. 3· ἐκ τοῦ ἴσου μάχεσθαι, Λατ. aequo Marte pugnare, Σεν. Ἑλλ. 2. 4, 16· ἐξ ἴσου πολέμειν Δημ. 101. 21· — ἐπὶ ἴσης, βραδύτερον ἐπίσης, ἐπὶ ἴσης διοφείρειν τὸν πόλεμον Πρὸδ. 1. 74, πρὸλ. 7. 50, 1, Σοφ. Πλ. 1061, κτλ.· ὡσαύτως, ἐπὶ ἴσου Πολύδ. 1. 18, 10· ἐπὶ ἴσῳ Δημ. 261. 26, κτλ.· ἴσα ἀνωτ. 11. 2· — κατὰ ἴσα, ἐπὶ ἴσα Ἰλ. Θ. 336, Μ. 436 (ἴσα ἐν λ. πείνω), ἐπὶ ἀμφοτέρωθεν μάχῃ.

V. Ἀττ. ἴσος, ἰσαίτερος Εὐρ. Ἰκέτ. 441, Θουκ. 8. 89, Σεν. Ἑλλ. 7. 1, 14. (Ἡ λέξις εἴχε τὸ ἐξαίμα, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς Ὀμηρικῆς χρήσεως καὶ ἐκ τοῦ τύπου Ἑριστος· καὶ Φιλοτελέα δὲ εὐρήται ἐν Βοιωτ. ἐπιγραφ., Σουλ. Ἐπιγρ. 1562-3· πρὸλ. Σανωκρ. vishu (aeque), vishuvani (aequijungium).) [Ἐκ τοῦ γινώσκ. τοῦ ἴσου. γινώσκ. (δηλ. Φιλοτέλεα) ἴσον, φαίνεται οἱ ἐξ ἀρχῆς ὑπῆρχα δευτέρου F μετὰ τὴν συλλαβὴν Φισ· — καὶ τοῦτο δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενον ὅτι τὸ εἶναι αἰετοῦ μακρὸν παρ' Ὀμ. καὶ ἴσος, πῆλιν ἐν Ἰπρ. κ. Ἰμ. 750 (ἐνθα τὸ μακρὸν εἶναι ὑποπτόν)· οὕτω καὶ παρὰ μεταγεν. Ἑπικ., ἀν καὶ οὕτω οἱ ποιεῖται δὲν διαστάσεις νὰ μεταχειρισθῶσιν τὸ ἵππον ἀναγκάζων, ἴσα Κελλ. εἰς Ἀρτεμ. 53, 211, 253, κτλ.· ἐνίοτε μάλιστα ἴσων ἀμφοτέρωθεν τὰς ποσότητας ἐν τῇ αὐτῇ στήλῃ, ἔχοντες ἴσον κατὰ ἴσον ἀνωθεν Θεόκρ. 8. 19· πρέσδων ἴσων κοῦροις, ἴσον ἀδόντα κόρας, μνημονεύεται ἐκ τῆς Ἀνθ. — τὸ αὐτῶς ἐν τῇ καλαῖᾳ Ἀττικῇ, Σουλ. 15 (5). 1· — ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ F ἐξέπεσε, τὸ εἰ ἐβραχύνθη, ὡς πρῶτον παρὰ Θεόκρ. 678, αἰετοῦ παρὰ Πινδ. (πῆλιν ἐν τῇ συντάξει Ἰσοδωρίων), καὶ αἰετοῦ παρὰ τοῖς Ἀττ. (αἰετοῦ ἐν Δισχύν. Ἀποσπ. 214, εἰ μοι γένοιτο φᾶρος ἴσον οὐρανῶ, ὁ Ἑρμῆων. διορθῶ ὅσον), πῆλιν ἐν τῇ Ὀμηρικῇ ἐπιθείτω ἰσοθέος, οἱ Τραγ. ἐρμήκων τὸ εἰ ἐκτυτικῶς σέλιος, ὡς ἐμῆκων καὶ τὸ α τοῦ ἀθανάτου, κτλ.· Δισχύν. Πίρρ. 80, Σοφ. Ἀντ. 836, Εὐρ. Τρῳ. 1169, 1. Α. 620· — ἐν τοῖς ἰσομοίροις, ἰσομοίρους, εἶναι ὁμοῖοι, ἴσα τὸς λέξ.

ἰσοσθένεια, ἡ, τὸ ἴσον σθένος, ἡ ἰσοδυναμία, Διων. Α. Ο. 73. ἰσοσθένεια, ἔχω ἴσην δύναμιν, Πολύδ. τ. 4. σ. 307, κλ. ἰσο-σθενής, ὅς, ἔχων ἴσην δύναμιν, ἰσοδυναμος, πέναν ἰσ. πλοῦτος ποιεῖν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Δημοκρ. (Ἰαλῶν τ. 4, 467C)· ἀθάμαντος ἰσ. διορ Ὀππ. Ἀλ. 2. 460· ἐκ τρυτάνης ἰσ. Κλημ. Ἀλ. 141.

ἰσοσθένεια, ἡ, = ἰσοσθενεία, Κλημ. Ἀλ. 877. ἰσο-σχελής, ὅς, ἔχων ἴσα σκέλη, τριγωνὸν Πλάτ. Τιμ. 54A· οὕτω, τὸ ἰσοσκελές Ἀριστ. Ἀναλ. Γορ. 1. 4, 7. 2) ἐπὶ ἀριθμῶν δυναμένων νὰ διαμερισθῶσιν εἰς δύο ἴσα μέρη, ὅστις (οἶον 6 = 3 + 3), ἀντίθετον τῷ σκαλῇ γῶς. παρὰ τοῖς (ὡς 7 = 4 + 3) Πλάτ. Εὐθύδωρον 121).

ἰσοσκέλις, ἡ, τὸ ἔχειν ὅσον πλευρὰς ἴσας, Πρὸλ. παρὰφρ. Πιστ. σ. 178.

ἰσο-σπερὺς, ὀν, ὁμοῖος πρὸς ἄσπερον, ὅσοι ἰσ., ἔντομον ὑπερ

συσπειράται και γίνεται ὁμοιον ὁσπέρη, καλούμενον ὁσπέρης ἑυ-
λος, Σοφ. Ἀποσπ. 334, ἴδε Ἡσυχ., ἐν λ. ὁσπέρης ἑυ-
λοσπέρης, Ἡσυχ. (ἰσπέρη) μετὰ ἑαυτὸν δύνασιν ἢ ἀντιστάσιν, ἰσο-
πάλως, Σουίθ. ἐν λ. ἀνταγωνιστής· ἀλλὰ πλοῦν. ἑσφ. γραφ. ἀντί
ἢ συστάδην, ὡς ἐν τινι ἀντιγράφῳ.
ἰσοσταθμῶ, εἶμαι ἴσος κατὰ τὸ βάρος, Σουίθ. ἐν λ. ἄγουσιν.
ἰσοσταθμικός, ὁν, ἔχων ἴσους βάρους, Διοσκ. 1. 54· ἴσος, κανο-
νικός, σφυγμὸς Γαλην. 7. 336.
ἰσοστάσιος, ὁν, = τῷ προηγ., ἰσοβαρής, ἰσόζυγος, τινι Πλούτ.
Ρ. Γράμ. 17, Δουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 5· ἰσοδύναμος πρὸς τινά,
τινι Ἰππ. 1278, 23, κτλ.· πρὸλ. ἰσοδύναμος.—Ἡσυχ. -ῖως,
Πλούτ. Η'. 11· οὐδ. πληθ. ὡς Ἡσυχ., ἰσοστάσια βάλειν Φίλων
1. 462, 12.
ἰσοστάσιος, εἶμαι ἰσοστάσιος, ἴσος, Κύριλλ. Ἀλ. εἰς Ἡσυχ.
45, σ. 618, Λιδάκ. 4. 798.—Περὶ τοῦ ῥήματος τούτου ὁ Κόντος ἐν
Γλωσσ. Παρ. 31 σημειοῦται ἀπὸ ἰσοστασίῃ ἔχει ἀμετέστατον σημά-
σιον παρὰ Λιβανίῳ καὶ Κυρίλλῳ τῷ Ἀλεξανδρείᾳ, ἀλλ' ἐν τῷ Παι-
δαγωγῇ τοῦ Κλήμεντος (Κλήμ. Ἀλ. Παιδαγ. 1. 8, σ. 110) ἀπαντᾷ
ἀπὸ ἐπὶ πάντας δικαίως ἰσοστατεῖ καὶ μετ' ἀρετῆς..., ὅπερ δὲν
νοεῖται ἄλλως καθ' ἡμᾶς ἢ μεταθετικῶς λαμβανόμενον.
ἰσοστοιχῶ, ἀντιστοιχῶ, ἐπὶ γραμμάτων, ἀντιστοιχεῖ τὰ ἑα-
σά τοις ψιλῶς, τοῦτέστι ἰσοστοιχεῖ· πολλὰς γὰρ εἰς τὸν τόπον
τῶν ψιλῶν τὰ ἑσάα (ἑσάα) Δ. Β. 811, 21, 812, 22.
ἰσοστοιχία, ἡ, ἴση σειρά, Ἰω. Κινάμ. Ἰστ. 32, Ρου.
ἰσοστοιχικός, ὁν, = ἀντιστοιχικός, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἀνδρ. 745·
ὁσπέρης, ἔχων ἴσους κανονικοὺς στοίχους, Διονύσ. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ.
Πρπ. 777 D.
ἰσοστροφικός, ὁν, ἴσως ἐστραμμένος, ἡμαλός, χορδῇ Ἰσίδ.·
ἐν Βίβ. Πλούτ. 26 (116).
ἰσοσυλλαβῶν, ἔχω τὴν αὐτὴν ἀριθμὸν συλλαβῶν, Χοιρεθ. ἐν Δ.
1218.—ἰσοσυλλαβία, ἡ, ἴσος ἀριθμὸς συλλαβῶν, αὐτίθι.—
ἰσοσυλλαβικός, ὁν, ἔχων τὴν αὐτὴν ἀριθμὸν συλλαβῶν, Πλούτ.
2. 739 A, Ρήτορες (Walz) τ. 6. σ. 328, κτλ.—Ἡσυχ. -ῖως,
Ἡσυχ. Μ. 552, 34.
ἰσοσώματος, ἡ -σώματος, ὁν, ἔχων ὅμοιον σῶμα, Σχόλ. εἰς
Εὐρ. Ἀνδρ. 745.
ἰσοσώλαντος, ὁν, ἔχων ἴσον ἢ ὅμοιον βάρους, Εὐστ. Πονημ.
158, 40.
ἰσοτάξις, τριῶν ἐξ ἴσου ταχέως πρὸς τινά, τινι Φίλων 1. 463,
Ἡσυχ. 8. 17, Θεοφρ. Ἀποσπ. 89. 11.
ἰσοτάχης, ἔς, ἐξ ἴσου ταχέως, Ἀριστ. Φυσ. 4. 8. 15., 7. 4. 9,
κ. ἄλλ.· τινι αὐτίθι, 6. 9, 6.—Ἡσυχ. -χῶς, ὁ αὐτ. ἐν Μηχαν.
προσμ. 10, Πολύβ. 34. 4, 8, Σερβά. 25.
ἰσοτελεία, ἡ, τὸ αὐτῆς τοῦ ἰσοτελέτης, ἰσότης φύρων καὶ
δαρμῶν, Σεν. Ἐλλ. 2. 4, 25, Πόροι 4. 12, Σουλ. 2053 B, αὐτὴν φέρε-
ται **ἰσοτελεία** ἐν Βοιωτ.· Ἡσυχ., ἴδε ἴσος ἐν τέλει, ἰσοτελέτης
ἐν τέλει.
ἰσοτελέτης, ὁν, (τελέω) κατεσκευασμένος ἀκριβῶς ὅμοιος,
ἀκριβής, ἰσοτ. μίμημα Νόνν. Δ. 18. 247. 2) ὁ ἐν ἰσότητι
ἔχων τέλος εἰς τι· ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1220 ὁ θάνατος καλεῖται ἐπι-
κυρτός ἰσοτελέστης, ὁ σὺν μαχός ἢ φίλος ὁ εἰς πάντας ὁμοίως ἐρ-
χόμενος, ἢ δὲ γέν. Ἀἴθος ἐνδύεται μετὰ τῆς ἐπομένης λίθους μοῖρας,
ὡς τὸ θανάτου μοῖρα ἐν Λισχῶν. Ἡσυχ. 917, Εὐρ. Μῆδ. 987.
ἰσοτελής, ἔς, (τέλος) ὁ ἴσα τελῶν, πληρώμων, ἔχων τὰ αὐτὰ
ῥήματα· ἐν Ἀθην. αὐτὴν ἰσοτελέτης ἴσαν ἐννοούμενοι μετ' αὐτοῦ ἀπο-
λαύοντες πάντων τῶν ὁσπέρων δικαιοματίων πλην τῶν πολιτικῶν·
ἐν ἰσότητι μετὰ τοὺς προξένους, δὲν εἶχον ἀνάγκην προστατεύειν,
δὲν ἐξέδουν μετοίκων, καὶ ἀντὶ τῶν δικαιοματίων τούτων καὶ
προνομιῶν ὑπέκειντο εἰς τὸ αὐτὰ καὶ οἱ λοιποὶ πολῖται ῥήματα, Ἀποσπ.
Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. 86, 4 (ἐνδ. Πλάτ.), Σουλ. Ἡσυχ. 809-
10· πρὸλ. Ρουκ. Π. 15. 2. 318 κτλ.—ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχον ἐν τῷ κατα-
λόγῳ τῶν πολιτῶν οὐτε ἦσαν ἐγγεγραμμένοι μετὰ τῶν μελῶν δόμου
τῶν ἢ φυλῶν. Περὶ τῶν γενικῶν ἀξίσεων τῆς ἰσοτελείας, ἴδε
Niebuhr Rom. Ἰστ. 2. σμ. 101· ἐννοεῖται τὸ προκείμενον αὐτῶν παρὶ-
χέτο καὶ εἰς τοὺς πολλὰς φιλικῆς πολιτείας, Ἡσυχ. Βοιωτ. εἰ
Keil 1 Vb 22.
ἰσοτελής, ἔς, ἐξ ἴσου τεταμένος, ἔχων ἴσην ἔκτασιν, Παύλου
Σιλ. Ἀρθων 150, 230.
ἰσοτερπής, ἔς, ὁ τέρπων ὁμοίως, Θ. Στουθ.
ἰσοτεχνικός, ὁν, ἴσος τὴν τέχνην ἢ δεξιότητα, τινι Σουλ.
Ἡσυχ. 2025.
ἰσότης, ἡ, (ἴσος) ἰσότης παντὸς εἴδους, ἀριθμητικῆ, φυ-
σικῆ, ῥηθικῆ καὶ (ἐπὶ πάντας) πολιτικῆς, Εὐρ. Φιλων. 536, 542, κτλ.
ἐν τῷ εὐαγγ. Πλάτ. Νόμ. 757 B καὶ Β' ἐν τῷ πληθ. αὐτῶν 733 D,
Ἰσοκ. 152 A. II. δικαιοσύνη, ἀπροσπολημένη, Πολύβ. 2. 38, 6.
ἰσοτιμία, τὸ, ἴση τιμὴ, ἄλφα, Ἡσυχ. ἐν λ. ἰσωνία, πρὸλ.
ἰσωνία.
ἰσοτιμία, ἡ, ἰσότης προνομίων, ἐξ ἰσοτιμίας ἐισλέγεσθαι
τινι, δηλ. ὡς ἴσος πρὸς ἴσον, Δουκ. Ἀλ. 34, Φίλων 1. 160· πρὸλ.
ὁμοτέλειος.

ἰσο-τέμνος, ὁν, ὁποῦν ἴση τιμῇ, ἔχων τὰ αὐτὰ· ἀπὸ τῆς
ἡμοίας, ἰσότημος ἔσται Μουσῶλος καὶ Διογένης· Δουκ. Νεκρ.
Διάλ. 24. 3, Πλάτ. Λυσ. 19, κτλ.—μέτριος καὶ ἴσος Ἡσυχ. 2.
4· ἴσος μάχη, ἴση, ἰσόρροπος, Ἀθ. π. Ζ. 10. 1· ἴσος πλοῖος Δ'
Ἡσυχ. Ἡσυχ. α', 1.—τὸ ἰσότημον=ἰσοτιμία. Ἡσυχ. 2. 3.—
Ἡσυχ. -μῖος, Ἀθην. 177 C, Σουλ. Βιημ. 4031-2.
ἰσο-τεχνικός, ὁν, ἔχων ἴσους τέχνους ἢ πλεῖρας ἐκτελεσθῶν, ἐπὶ
πλοῦν. Ἡσυχ. ἐν λ. ἔσας, Σχόλια εἰς Ἰλ. Δ. 208, κτλ.
ἰσο-τεχνικός, ὁν, ἐξ ἴσου τεταμένος, Ἰακχ. π. 18, μέτρος 1, σ.
351· ἔχων ἴσην ἔκτασιν ἢ τόπον, Ἀρχ. Μουσ., ἐπὶ τὴν ἰσοτενία,
αὐτίθι.—Ἡσυχ. νῶς, ἐξ ἴσου, Διοσκ. 1 83.
ἰσο-τετραπικός, ὁν, ἴσος πρὸς τὴν τετραπλίαν, δηλ. ὁμοκύντως μέ-
γας ὥστε καὶ γένεσις αὐτῇ, κάκκαδος Ἀντιφάνης ἐν Παρασίτω
1, Φιλῆ. 2. 15.
ἰσο-τετρίτης, ἔς, ἐν Λισχῶν. Ἀγ. 1 113, σελήμων ἰσοτετρίτης
(ἐξ εἰκασίας τοῦ Ραυμ ἀπὸ ἰσοτετρίτης τῶν καὶ.) ἐξ ἴσου τριῶν,
πλῆκον τὰ σήματα, δηλ. τὰ ἐδάμια.
ἰσο-τροπικός, ὁν, ἔχων ὅμοιον τρόπον, ἑκατὸν χαρακτῆρα.—Ἡσυχ.
πῶς, Πλάτ. Λουσ. σ. 142 A.—ἰσο-τροπία, ἰσοτροπία, ἰσο-
τρόπ. Ἀλ. VI. 893 C, Κύριλλ. Ἰκτ. εἰς τοὺς Φαλμ. τ. 1, σ. 680, 5.
ἰσο-τύπος, ὁν, ἔχων ὅμοιον τύπον ἢ σχῆμα, Νόνν. Δ. 1. 418.
—Ἡσυχ. πῶς, Ἡσυχ. τ. 1. σ. 257 C.—ῥήμ. ἰσοτυπῶ, Θ.
Στουθ. σ. 421, ἐκδ. ΜΙ.
ἰσο-τύραννος, ὁν, ἰσοτύραννος ἀρχή, ἴση τυραννία, ἀπό-
λutos, δημοκρατική, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 20, Διον. Ἀλ. 5. 70.
ἰσουργῶ, ἐργάζομαι, κάμνω ὅμοια πράγματα, Κύριλλ. Ἀλ.
VIII. 841 B.
ἰσουργός, ὁν, (ἔργον) ὁ ἐργαζόμενος ὅμοια πράγματα, ἔχων
ὅμοιον δύναμιν, Διδ. Ἀλ. 804 C, Κύριλλ. Ἀλ. 1. 165 B, X. 17 C.—
οὐσιασ. ἰσουργία, ἡ, ἰσοῦργος ἀπαιτῶν τόν. 1, σ. 301 C.
ἰσο-ὕψης, ἔς, ἔχων ἴσον ὕψος, κλίμακα ἰσοῦσῃ τῇ ταίχῃ
Πολύβ. 8. 6, 4.
ἰσο-ὕψος, ὁν, = τῷ προηγ., Γαλην. π. 18, μέτρος 1, σ. 757.
ἰσο-φάτης, ἔς, ἔχων ἴσην λάμψιν, ἑκατὸν λαμπρότητα, Ἡσυχ.
Ναξ. III. 1434 A, Καϊσάρ. 1003.
ἰσο-φάνης, ἔς, φαίνόμενος ὅμοιος, Νόνν. Δ. 9. 233.
ἰσοφαρίζω, = ἀντιφερίζω, ἀντιφερίζω, οὐδέ τις εἰς ἐό-
ναι μῆκος ἰσοφαρίζειν, ἀντιφερίζω (Σχόλ.), Ἰλ. Ζ. 101·
ἔργα δ' Ἀθην. 177 C. ἰσοφαρίζω, = ἰσοφύω (Σχόλ.), 1. 300,
πρὸλ. Θεοφρ. 7. 30.—καθόλου, εἶμαι ἴσος ἢ ἰσοδύναμος πρὸς τινά,
τινι Ἰλ. Φ. 191, Ἰσ. Ἡσυχ. κ. Ἡμ. 488, Σιμωνίδ. 149. II.
μεταβ., πῶς τι ἴσον, Νικ. Θαρ. 572.
ἰσο-φείριστος, ὁν, ἴσος τῷ φείριστι, δηλ. τῷ ἀρίστῳ, Ἡσυχ.
Ναξ. III. 401 A.
ἰσο-φύγγος, ὁν, ἴσον φύλλον ἐκπύπων, ἔχων ὅμοιος τι 1,
Νόνν. Δ. 6. 202.
ἰσο-φύωνος, ὁν, = ἀντιφύωνος, Σχόλ. εἰς Λισχῶν. Θλ. 895.
ἰσοφύρος, ἡ, ἴση ἢ τακτικὴ κίνησις ὀρχήστου, Πολύβ. Δ'. 117.
ἰσο-φύρος, ὁν, φέρων ἢ ἔχων ἴσα βάρη, ἴσος κατὰ τὴν ἰσχύον
ἢ δύναμιν, βόδες ἢ ἡλικίαι, ἰσοφύροι Ὀδ. Σ. 373. II. ἀπο-
παρῶς, ἰσοφύρος, ἐπὶ ὀρχήστου, ὁ κινούμενος κανονικῶς, ὁμοίως,
Πολύβ. Δ'. 97.
ἰσο-φύτης, ἔς, ἐκ τῆς αὐτῆς οὐσίας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰν. 1 13,
2, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. α', 2.—Ἡσυχ. -ῖως, Ἀναστ. Σιν. 281 C·
ὑπαύτως, φυσικῶς, ἀντιθετὸν τῷ τεχνικῶς, Ἡσυχ. Νόστ. 1. σ. 861 C.
ἰσοφύτως, ὁν, φησὶν ἴσως, ἔχων ἴσον φῶς, Μ. Ἀκομ. τ. Δ',
σ. 331. 20, ἐκδ. Α.
ἰσο-χελής, ἔς, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἰσχυρίας, καὶ μετὰ τὴν ἰσχυρίαν
ἐλκος κρείβωνος ἐκ κρατήσεων ἐλυσαν ἐκ καὶ αὐτοὶ εἰ κρείβων
ἰσοχειλῆς Σεν. Ἀν. 4. 5, 26· ζωρὸν κερσεσας ἰσοχειλῆς Ἀ. 0.
11. 6. 105· ἰσοχειλῆς τὴν κάτω σιαγόνα ποιήσας ὁ βάρβαρος,
εἰς τὸ αὐτὸ ἐκτελεῖν μετὰ τὴν ἰσχυρίαν τοῦ ὅσπου, Ἀριστ. π. τὰ
Ζ. Ἰστ. 4. 9, 12· μετὰ ὅσπ. Εὐφράτης ἰσ. τῇ γῇ Ἀρρ. Ἀν. 7. 7.
ἰσο-χελός, ὁν, = τῷ προηγ., τινι Γεωγ. 12. 19, 4.
ἰσο-χείρι, χειρὸς, ὁ, ἡ, ἔχων ἰσοδύναμιν χεῖράς τι, πρὶν τοῦ
αὐτοῦ τοῦ ὅσπου, ἰσοχείρις καὶ ἰσοσθενής τῇ πᾶσι Κύριλλ. Ἀλ.
περὶ Ἀγ. Τριῶν, σ. 578.
ἰσο-χύνος, ὁν, ἔχων ὅμοιον γυνὸν τινι, μῆλον.. ἰσόχυνον
ἀφ' ἰσότητος Ἀ. 0. II. 6, 252.
ἰσο-χυρδός, ὁν, ἔχων ὅμοια χυρδὰς, Ἡσυχ. ἐν γλῶσσι ἀντι-
χυρδῶς.
ἰσοχρονία, εἶμαι ἰσοχρόνος τινι, ἔχω τὴν αὐτὴν χρονίαν μετὰ
Δουκ. π. τῆς Σοφ. Θεοφ. 3· ἴσος καθάπερ.. Θεοφρ. π. Πυρ. Δι. 4.
11. 9. II. πρὸς τοὺς Γράμμ. = ἰσοχρόνος· εἶμι τινι, ἀπὸ ἐξο-
τερά πρόσωπα πληθυντικὰ εἰς τὰ ἴδιον ἰσοχρονεῖ κατὰ τὴν παρα-
λήγουσαν τοῖς πρώτοις, λέγομεν, λέγεται Ἀπολλωνίους περὶ
Σουίθ. 257, 16.
ἰσο-χρόνιος, ὁν, = τῷ προηγ., τὸ δὲ μὴ ἰσοχρονεῖν εἶναι
κοινὸν καὶ ἐπὶ τῶν ἐνέμερων Θεοφρ. π. Πυρ. Δι. 4. 11, 2.—
Ἡσυχ. -ῖως, Ἡσυχ. σ. 260.

(6) 10· ἐς ἐρὺν Ιστ. τινὰ Εὐρ. 'Ικέτ. 1230· Ιστανάιν λόγ-
 χας, πρὸς μάχην, Σοφ. 'Αντ. 146· ἰδίως ἐγείρω οἰκοδομίας, ἀγά-
 λματα, ἀνδριάντας, τρώπαια, κτλ.· Ιστ. ἀνδριάντα 'Ηρόδ. 2.110·
 τρώπαια Σοφ. Τρ. 1102· οὕτως, στήσασθαι τρώπαια 'Αριστοφ. 'Ιππ. 260, κτλ.·
 Πλ. 453, Ξεν. 'Ελλ. 2. 4. 7· τὰ μακρὰ τεῖχη Θουκ. 1. 60·—
 ὡσαύτως παρ' 'Αττ., Ιστανάιν τινὰ χαλκοῦν, ἐγείρει τινι χαλκοῦν
 ἀνδριάντα, Δημ. 172, 18., 425. 1., 493. 17· (οὕτως ἐν τῷ προκμ.,
 οὗτος ἔστηκε λίθινος 'Ηρόδ. 2.141)· καὶ ἐν τῇ Πλθ. πρῶτῃ, στυ-
 ρήλατος ἐν 'Ολυμπία στάθῃσι Πλάτ. Φαίτρ. 236B· σταθῶν
 ναι χαλκοῦς 'Αρίστ. Ρητ. 3. 9, 9)· ἴδε κατωτ. Β III. 1, καὶ
 πρῶτ. ἀνέκειμαι. 2) κῆρυξ τι νὰ ἐγερῇ, ἐγείρω, διεγείρω,
 ἀναγίνω, κούνης.· Ιστανῶν δμῖλῃν 'Πλ. Ν. 330· ὅτι δὲ
 μέγα κύμα Φ. 313· νεφέλῃν ἔστησε Κρονίων 'Οδ. Μ. 405,
 πρῶτ. 'Πλ. Ε. 523· ἐπὶ μάχῃς, κτλ., φυλοπιδᾶ στήσιν, ἐγείρειν
 μάχην, 'Οδ. Α. 314· ἐρῖν στήσαντες Π. 292· (οὕτως ἀμεταβ.,
 φυλόπις ἔστηκε, ἤρχισεν συμπλοκή, 'Πλ. Σ. 172)· ὡσαύτως κατὰ
 μέσον ἀρίστων, στήσασθαι μάχην 'Πλ. Σ. 533, 'Οδ. Ι. 54·
 πολέμους 'Ηρόδ. 7. 9, 2· οὕτως, Ιστανάιν βοήν Διόχῳ. Χο.
 885· κραυγὴν Εὐρ. 'Ορ. 1529· καὶ ἐν τῇ Πλθ. Θόρυβος ἴστα-
 σθαι βοῆς, ἐγείρεται, Σοφ. Φιλ. 1263· ὡσαύτως, ἐπὶ ὀργῇ· ἢ ἐ-
 πίδοις, κ.τ.λ.· μῆνιν, ἐλπίδας στήσαι, κτλ., Εἰρ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 692.
 3) ὅτετι, διορίξαι, τινὰ βασιλεῖα 'Ηρόδ. 1. 97· τύραννον
 Σοφ. Ο. Τ. 940, πρῶτ. Ο. Κ. 1041, 'Αντ. 666.— Πλθ.,
 δὲ ὑπὸ Δαρείου σταθεὶς ὑπαρχος 'Ηρόδ. 7. 105. 4) ὀρίξω,
 ἰσθύνω, χοροῦς, παννύχιδος δ' αὐτ. 3. 48· (οὕτως, στήσασθαι
 νύκτους δ' αὐτ. 2. 25· ἀγῶνα 'Ομ. 'Υμν. εἰς 'Απόλλ. 150· στή-
 σαι χορόν, 'Ολυμπιάδα, ἑορτάν Πινδ. Π. 9., 200, Ο. 2. 5.,
 10 (11), 70· κτερίσματα Σοφ. 'Πλ. 434· χοροῦς Δημ. 530·
 27· καὶ ἐν τῇ Πλθ., ἀγορῇ ἴσταται τινι 'Ηρόδ. 6. 58. 5) ἰ-
 στήρως, προεῖναι, ἀρῖνον Πινδ. Π. 4. 351· στήσαι δούκην λον
 χορόν, καταστήσαι τὴν κατάστασιν αὐτῆς ἀπειγισμένην, «εὐσεβεῖ-
 πυντον» (Σχόλ.), Διόχῳ. Εὐρ. 825· καὶ ἐν τῷ μέσ. ἀορ., Πλάτ.
 Πλά. 484D, Διον. 'Αλ. 1.61. IV. ὅτετι εἰς τὴν πλάστιγγα, ἐ-
 γίξω, 'Πλ. Τ. 247., Χ. 350., Ω. 332, 'Αριστοφ. Σρ. 40, Ξεν.,
 κτλ.· ἴστημι τι πρὸς τι, ζυγίζω τι πρὸς ἕκαστον τι, 'Ηρόδ. 2.65·
 ἀγαθὸς Ιστανάιν, ἱκανὸς, ἐμπειρὸς εἰς τὸ ζυγίζειν, Πλάτ. Πρωτ.
 356B τὸ ἐγγύς καὶ τὸ πόρρω στήσαι ἐν τῷ ζυγῷ αὐτόθι,
 πρῶτ. Λυσίου 117. 40· ἐπὶ τὸ Ιστανάιν ἐρχομαι, καταφεύγω εἰς
 τὸ ζυγίσμα, Πλάτ. Εὐθύδηρον 7C.— Πλθ., ἴστασθαι ἐπὶ ζυγοῦ 'Αρρ.
 'Επὶκε. 1. 29, 15.

Β. 'Ὅν τῇ Πλθ. φωνῇ καὶ ἐν τοῖς ἀμεταβ. χρόνοις τῆς ἐνεργ.,
 ἴσταμαι, στέκομαι, ἀγχοῦ δ' ἰστομένη 'Πλ. Π. 172· ἀλλὰ μοι
 ἄσπον στήθι Ψ. 97· εἰ κέ μεν αὐτο στήθης Π. 30· στήθ' οὐ
 τως ἐς μέσσον 'Οδ. Ρ. 447· οὕτως, ἐς μέσον 'Ηρόδ. 3.130, καὶ
 'Αττ.· ἀντίοι ἢ ἐναντίοι ἔσταν 'Πλ. — παροιμ. ἐπὶ κρίσεσιν
 περιστάσεων, ἐπὶ εὐρυῷ ἴσταται ἀκμῆς 'Πλ. Κ. 173·— συγ-
 ἀπλῶς ἰσχυρότερον τοῦ εἶναι (ὡς τὸ 'Ιταλικὸν εἰρηγ), ἀργύροισι
 σταθμοῖς ἐν χαλκῷ ἔστασαν οὐδῶν, δηλ. ἦσαν, 'Οδ. Η. 89,
 κτλ.· οὕτως, ἑσπᾶτω ἀντί ἕσται, ἀλλ' ἑσπᾶται μοι καὶ δέος τι
 καίριον Σοφ. Αἴ. 1084· τὰ νῦν ἱστοῦται = τὰ νῦν, ἐν ἀντιθέσει
 πρὸς τὰ μέλλοντα, Σοφ. Τρῆχ. 1271· ἐμοὶ δ' ἄρχος ἑσπᾶκεν αὐ-
 τόθι 200· παρ' 'Αττ. ὡσαύτως μετ' 'Επιφρ., διατελῶ ἐν τινι κατα-
 στάσει, ἵνα εὐμφορᾶς ἢ χρεῖας ἔσταιμεν, εἰς τί σημεῖον συμ-
 φορᾶς ἢ ἀνάγκης εὐρίσκειμεθα, δ' αὐτ. ἐν Τρ. 1145, Ο. Τ. 1442· ποθ
 τούχης ἑσπᾶκεν; δ' αὐτ. ἐν Αἴ. 102· παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως, ἀβί-
 κως, ὁρθῶς, εὐλαδῶς ἴστασθαι, εἰρεσθαι ἀδικίᾳ, κτλ., Πολύδ.
 17. 3, 2., 33. 12, 3, κτλ.— βαρυντογικῶς, στήναι ἐς., 'Ηρόδ.
 9. 21· στ. ἐς Περσ. Π. Τ. 96· στ. παρά τινι 'Πλ. Ω. 109·
 — ὡσαύτως (ὡς τὸ ἔζεσθαι, καθέξω) μετ' αὐτ. τόπου, τί τοῦτι
 σπιδερίαν ἔσθηκε πέτρων Εὐρ. 'Ικέτ. 987· στήτε τόνδε τρι-
 βον δ' αὐτ. ἐν 'Ορ. 1251· ἀλλὰ μετὰ συστοίχ. αἰτ., ποίαν μ' ἀνά-
 στασιν δοκεῖς., στήναι; Σοφ. Φιλ. 277. 2) κείμαι, εὐ-
 ρίσκομαι, κατὰ βορέαν Θουκ. 6.104. II. ἴσταμαι, ἀλλ'
 ἄγε δὴ σπῶμεν 'Πλ. Α. 348, 'Οδ. Ζ. 211, Κ. 97· ἀντίθετον τῷ
 φεύγω, Ζ. 109, κτλ.· διατρέφει ἄργος, 'Πλ. Δ. 243· παύομαι, λήγω,
 ἡσυχάζω, Π. 485, Κ. 480· ἴσταναι, διατελεῖν ἐν στάσει, ἀντίθε-
 τον τῷ κινεῖσθαι, Πλάτ. Θεαιτ. 183D, πρῶτ. Πλά. 436D· ὡσαύ-
 τως, κατὰ χώραν ἑσταναι 'Ηρόδ. 4. 97· ἐπὶ πραγμάτων, οὐ μὴν
 ἐνταῦθα ἔστηκε τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν τελειώνει ἐξῶ,
 Δημ. 547, 24, πρῶτ. 141. 5· ἐάν ἢ κοίλῃ στή, ἐάν μείνῃ ἀνέκρη-
 ρτος, ἐάν σπῇ δυνάμει, 'Αρίστ. π. τὰ Ζ., Ιστ. 7.12.1· μετοχ.,
 οὐ στήσεται ἀδικῶν, οὐ παύσεται, Δημ. 131. 4·— ἀπρως, ἴστα-
 ται, σπᾶται, ἡνέται σπᾶται, Λατ. εἰστίμι, 'Αρίστ. 'Αναλυσ. 'Ηρόδ.
 1. 27, 4, κ. ἄλλ. 2) μεταφ., μένω σταθερός, Ξεν. 'Ελλ. 5.
 2, 23· τῇ διανοίᾳ Πολύδ. 21. 9, 3· κατὰ μετοχ. ἑστηκώς, ἑστα-
 ῖναι, εὐστάθης, στερεός, 'Αρίστ. π. Ζ. 'Ενν. 4. 8. 4· Πλάτ. Ν.
 2. 2, 3, Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 3, 6·— ἐπὶ ἡλικίας, ἑστηκῶς ἡλικία,
 ἢ κατεστηκῶς, Πλάτ. Νδρ. 842C. III. ἴσταμαι ὀρθός, ὀρθῶ-
 ναι, ἴσταναι κρημινί 'Πλ. Ν. 55· σπᾶσθαι, ὀρθοῦν τριχῶς
 ἔσταν Ω. 350· ἴσταται κούνη Ι. 151· κύμα Φ. 240· ἐπὶ πῶτος,

ἴστασθαι ὀρθός, τὸ λαγύμενον κρούειν, 'Ηρόδ. 5.111· ἴστασθαι
 βάθρων, ἀπὸ τῶν βαθμίδων, Σοφ. Ο. Τ. 143·— ἰδρύομαι, ἐγείρω-
 μαι, πηγάομαι, στήλῃ ἦτ'· ἑσθήκη 'Πλ. Ρ. 435· ἑσθήκη τρο-
 ποῖον Διόχῳ. Θηδ. 956· μνημεῖον 'Αριστοφ. 'Ιππ. 260, κτλ.·
 εἰς ὄνομα, Α. 111.1, καὶ πρῶτ. ἀνέκειμαι. 2) καθύλου, ἰγί-
 ρομαι, ὀρχίζω, νεῖκος, φύλοπις ἴσταται 'Πλ. Ν. 333, Σ. 171·
 πρῶτ. Α. 111. 2. 3) πρὸς δόλῳσιν χρόνον, ἔστας νέον ἱστα-
 μένῳ, κατὰ τὰς πρώτας ἀρχὰς τοῦ ἔστος, 'Οδ. Τ. 519· δ' ὅ· ἔδδο-
 μος ἑσθήκει μελς, ὁ ἔδδομος μὴν ἤρχισεν, 'Πλ. Τ. 117· τοῦ μὲν
 φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένου, κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἐνδὲς
 μηνὸς καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἄλλου, 'Οδ. Ξ. 162, Τ. 307, πρῶτ. 'Εργ.
 κ. 'Πρ. 778· ἐνθα, ὡς παρ' 'Ομ., ὁ μὴν προφανῶς διατελεῖται εἰς δύο
 μέρη, μὴν ἱστάμενος καὶ φθίνων· ἀλλὰ κατὰ τὸ 'Αττ. ἡμερολόγιον
 διατελεῖται εἰς τρεῖς δεκάδας, μὴν ἱστάμενος, μεσῶν, φθίνων, πρῶ-
 τος παρ' 'Ηρόδ. 6. 57, 106, πρῶτ. 'Ανδ. 16. 7. Θουκ. 5. 53·— σχε-
 ζὲν ἡδὲ μεσημέριον ἴσταται Πλάτ. Φαίτρ. 242Δ. 4) διαρί-
 ζομαι, στήναι ἐς ἀρχὴν 'Ηρόδ. 3. 80· ἴδε ἀνωτ. Α. 111. 3.

ἱστιατόριον, τό, ἱστιατόριον, Δωρ. τύπος ἐν 'Επιγραφ.
 'Ιαλῶς, Ρόδου, Νάυων, 'The Coll. of. Apoc. Gr. Insur. in the
 British Mus. II. ἀρ. 340, I. 16.

ἱστιατόρ [α], ἄρως, ἱων. ἀντὶ ἱστιατόρ, ἐν 'Επίφρ. δ' τοῖς
 ἱστοῖς τὰς ὁδοὺς παρασκευάζων, Λατ. epulo, rex castrorum, Πλουσ.
 8. 13, 1.

ἱστίη, ἱστίη, ἱστία, ἴδε ἱστία— ἱστιητόριον, ἴδε
 ἱστιατόριον.

ἱστο-δρομία, ἐπὶ πλοῖον, πλῆω, τρέχω πλησίον, 'Ιππ. 1279.
 30, Πολύδ. I. 60, 9, Διόδ. 3. 28.

ἱστῶν, τό, (ὑποκορ. τοῦ ἱστός μένον κατὰ τύπον), ὕψωμα,
 σινδών, 'Εβδ. ('Εβδ. ΚΖ', 9 15)— ἀλλὰ παρ' 'Ομ. ἱστίον πλοῖον,
 -πανί, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ἱστίον (ἴσα τὸ ῥῆμα
 ἀναπετάννυμι), ἔλκον δ' ἱστία λευκὰ., βορβοῖσι, ἔσταν ἐπάνω
 εἰς διερμητῶν σχοινίων τὰ λευκὰ ἱστία, ἐπὶ, ἀπὸ παντὶ, 'Οδ. Π.
 420· τέταθ' ἱστία, ἦταν τεταγμένα, «τεταγμένα», Α. 11, πρῶτ.
 Πινδ. Ν. 5. 92· ἱστία στέλλεσθαι, μηχανεσθαι, καθελείν (ἴδε
 τὰς λῆξ.) ὡσαύτως, λύνειν 'Οδ. Ο. 496· οὕτως βραδυτέρων, ἱστίοισι
 χρᾶσθαι 'Ηρόδ. 4. 110· ἀκριβοῖσι χρητῶσι ἱστίοις 'Αριστοφ.
 Περ. 1000 (ἴδε ἐν λ. ἄκρος)· πληρέσειν ἢ ἑλκεῖς ἱστίοις, ἀπὶ
 γεμᾶτα παντὶ, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ ἀνθρώπου, παροιμία παρ'
 Σουῖδ· σπανίως καθ' ἱνικ., ἐν ᾧ ἄνεμος πρῆξεν μέσον ἱστίον
 Π. Δ. 481, πρῶτ. Πινδ. Π. 1. 178· ἱστίω καταπέτασαι τινὰ,
 καθύψαι τινὰ ἐπὶ ἱστίου, Πλάτ. Παρμ. 131B· πρῶτ. πέπλος Π. 2,
 ἱστιο-ποιέομαι, Πλάτ., ἐρριδιζομαι μετ' ἱστία, ἐπὶ πλοῖον,
 Σπιδ. 691.

ἱστορᾶσθαι [α], δ. (ῥάπτω) δ' ῥάπτω ἢ ἀπαικνύζων ἱστία,
 Σουλ. 'Επιφρ. 9175, Πολύδ. Ζ', 160. 2) μεταφ., μηχανορ-
 ράφει, δολιχόδοκος, ἀπατηλός, 'Αριστοφ. Θεσμ. 935.

ἱστιο-φῆρος, ὅν, φέρων ἱστία, ἔχων ἱστία, ναῦς Πλουτῶ
 'Ἰδ. Μεταμ. 15. 719.

ἱστο-θευῖς, ἴως, ἱων. ἡρως, δ. τὸ πρὸς τὸν ζυγὸν μέρος τοῦ
 ῥυμῶ, πρὸς δὲ τὸ ἀντίθετον μέρος δ' ἱστοθευῖς συνάπτειται μετὰ τοῦ
 ζυγοῦ, δ' ἱστοθευῖς δὲ καὶ ὁ ζυγὸς ἀποσπᾶσθαι ὁμοῦ τὸν ῥυμῶν, 'Πλ.
 'Εργ. κ. 'Πρ. 433, πρῶτ. 'Απολλ. Ρήδ. I. 1318· ἴδε Π. Γενναεῖον ἐπὶ
 ἱόν Κυπριακὸν ὄροτρον σ. 1 καὶ 11 ἐν Λευκωσίᾳ 1899·— παροιμ.,
 ἱστοδορῇ γέροντι νέαν ποτιδάλλει κορώνην, εἰς παλαιὴν ἱστο-
 νία (βαλε νέαν κορώνην, κοινῶς κορωνίδιο (κορώναι δὲ λίγονται
 ἐκ εὐλάρια τὰ ἐμπειρηγμένα εἰς τὴν ἑταιρὰν τοῦ ἱστοθευῖς, ἐπὶ
 τῶν ἱστίων εἰνεται ὁ ζυγός)· ἢ δὲ παροιμία ἐπὶ γέροντος νηπιφύ-
 λου νέαν γυναικα, Χρῆστ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐσταθ. Περσ. 2251·—
 αἰ. ἑσθηδόν, πύθων, ἴσφ. γαρ. ἀντὶ ἑσθηδόν, 'Α. Π. II. 6, 104.
 ἱστο-δόκη, ἢ, εὐλὸν ἑξέχον, κατὰ τὴν πρύμναν, ἴφ' οὐ κατεῖν
 ἔχεται καὶ ἐσπᾶται ὁ ἱστίος, ἱστον δὲ ἱστοδόκη πᾶσαν προ-
 τόνοισιν ὑφέντες 'Πλ. Δ. 431· ἴδε Σχόλ., ὅτις ἐρμηνεύει διὰ
 τοῦ ἱστοθῆναι.

ἱστο-καραία, ἢ, κεφαλή ἱστοῦ, κοινῶς· ἀντένναν, 'Ορρ. 'Αργ.
 994, 'Αρτεμῖδ. 1. 35.

ἱστο-πέδη, Δωρ. ἱστοπέδα, ἢ, ὁ εἶδος ἐν ᾧ ὁ ἱστίος ἐντίθε-
 ται (Σχόλ.), 'Οδ. Μ. 51.152, 'Αλκαί. 18. 6.

ἱστο-ποδῆς, αἰ., = καλῶντες, αἱ μακρὰ δοκοὶ τοῦ ἱστοῦ,
 μεταξὺ τῶν ἱστίων τὸ ὕψωμα διετελεσθαι, 'Ανθ. Π. 7. 424, πρῶτ.
 Πλούτ. Ζ', 36·— 'Υποκορ., ἱστοπόδα, τὰ, Κ. Περσφρ. 'Εκθ.
 βασ. 161. σ. 587·— ἔκδ. Π.

ἱστο-πύλιν, ἢ, ἱστοπύλη, Κλήμ. 'Αλ. 266.

ἱστο-πύλινος, ὅν, δὲ, ἱστοπύλος, ὑφάντης, 'Ανθ. Π. 6. 48, 247,
 Μανθῶν 4. 423.

ἱστορέω, (ἱστώρ) ἐρευνῶ, ἐξετάζω τι, μακρόν τι ἐρευνῶ ἢ ἐξε-
 τάζω τι, 'Ηρόδ. 2. 113. Διόχῳ. Πρ. 632, Σοφ. Ο. Τ. 1156,
 κτλ.· παρὰ τινος Πολύδ. 3. 43.12·— ἱστορῶν, παρατηρῶ, χύσαν,·
 πᾶν Πλουτ. Θεσ. 30, Πομπ. 10· τὴν συνέσει τινος δ' αὐτ. ἐν
 Κικ. 2, καὶ· μετὰ σημειοσ. πρῶτ., κακῶς τὸ μέλλον ἱστορῶν Δί.
 σχόλ. 'Ηρόδ. 451, Εὐρ. 155. 2) μετ' αἰ. προσήκουσι ἐκτελεῖν ἢ

τομ. η'.— 69

ἐρωτῶ. Ιστορέων αὐτοὺς ἦν τινα δύνανται εἶναι ὁ Νεῖλος. Ἡρόδ. 2. 19, πρὸς 3. 77. ἡρώδης πληροφορικῶς, ἀλλ' ἰστορήσας Φοῖβον, ἐλεῖθ' ὡς ἐβόησε Εὐρ. Ἰων 1547.—Παθ., ἐρωτῶμαι, κληθὲντες Ιστορέεσθαι εἰ... Ἡρόδ. 1. 24. Ιστοροῦμενος Σαρ. Ἰρ 415, Εὐρ. Ἰβ 1371. 6) ἐρωτῶ περὶ τινος, Αἰγισθόν ἐνθ' ὥς κεν Ιστορῶ Σαρ. Π. 1101, πρὸς 1. Τ. 1150, 1156, Εὐρ. Ὀρ. 380, Τρω. 361. 3) μετὰ διπλῆς αἰτ., ἐρωτῶ τινα περὶ τινος, Εὐρ. Φοῖν. 621, Λυκόφρ. 1. 4) ἀπαιτ., ἐξετάζω, ἐρωτῶ, συχν. παρ' Ἡρόδ., ἀκοῇ Ιστ. 2. 29. ἰστοῖς κατὰ μετοχ., Ιστορέων εὕρισκε 1. 56, πρὸς 2. 29, κλ. εὖθ' ἐρῶν οὐθ' Ιστορῶν Σαρ. Ο. Τ. 1484. ἐπομένου ἀνατορικῶς, Ιστορέον τε ὅτεψι τρόπῳ περιγένοιτο Ἡρόδ. 1. 122.

II. διὰ γραπτῶν λόγων διηγουμαι ὅτι ἐμαθον, ἐξιστορῶ, Ἀριστ. π. Φυσ. 1. 3, 13, Περὶ κ. Φυσ. Ἰστ. 4. 13, 1. Λουκ. Πῶς δὲ Ἰστ. Συγγρ. 7, κτλ.—Παθ., Ιστορεῖται περὶ Γοργόους τάδε Πλούτ. 2. 227B, πρὸς 1. τὸν αὐτ. ἐν Κικ. 1. πρὸς 1. Ιστορία II.

III. ἐν τῇ Παθ., παριστάνεται ὡς, καὶ Ἀπολλόδιωρος δ' εἰρηκεν ἐκ τῆς Βουσιτίας ἐκείνης. Ἰστορεῖσθαι καὶ ἐποικίους τοῖς Αἰτωλοῖς γενομένοις Σαφ. 464.—καὶ παρὰ Βυζ., παριστάνονται διὰ τῆς ζωγραφικῆς, ζωγραφῆσαι, Σουῖδ. ἐν λ. Ιστορημένους, μεθ' ἐρημίας: «πρὸς θέναν Ιστορημέναι», πρὸς 1. καὶ τὸ τροπικόν: «ἄλλα καὶ τὰ χεῖλη τῶν ἀσέβων...» κτλ.

Ιστορημα, τό, ὑπόθεσις πρὸς ἐξέτασιν, ἐρώτημα, Ἀνακρέων 4. 9.

II. διήγησις, διήγημα, Διον. Ἀλ. 2. 61. Ιστορία, ἰων. -ῆς, ἡ γνῶσις ἢ μᾶλλον δι' ἐρωτήσεων ἢ ἐρῶντος προσηγγεμένη, Ιστορήσει εἰδέναι τι παρὰ τινος Ἡρόδ. 2. 118, πρὸς 1. 119. ἡ περὶ φύσεως Ιστ. Πλάτ. Φαῖδ. 96A καὶ οὕτως δ' Ἀριστοτέλ. ἐκάλει τὸ περὶ ζώων σύγγραμμα αὐτοῦ, αἱ περὶ τῶν ζώων Ιστ. π. Ζ. Μορ. 2. 1, 1, κ. ἀλλ. ἢ Ιστ. ἢ περὶ τὰ ζῷα αὐτοῦ 3. 14, 8. ἢ ζωική Ιστ. αὐτοῦ 3. 5, 18, κτλ. καὶ ὁ Θεόφρ. τὸ αὐτοῦ σύγγραμμα, ἢ φυτῶν Ιστ. ἀπαιτ., ἐπὶ ἐπιστήμης καθόλου, ἐλθὶς ἐστὶς τῆς Ιστ. ἔσχε μᾶλλον ἐν Εὐρ. Συγγρ. 1002. περὶ γεωμετρίας, Πυθαγ. παρ' Ἰαμβλ. ἐν Πῶν Πυθ. 89. 2) ἢ οὕτως κληθεῖσα γνῶσις, πληροφορία, Ἡρόδ. 1. 1, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰστ. 10. συνδυάζεται μετὰ τοῦ ὅψις καὶ γνῶσις, Ἡρόδ. 2. 99. πρὸς Ιστορίαν τῶν κοινῶν, πρὸς γνῶσιν τῶν... Διμ. 275. 27. ἢ τῆς ψυχῆς Ιστ. Ἀριστ. π. Ψυχῆς 1. 1, 1.

II. ἔγγραφος ἐκθεσις τῶν ἐρευνῶν τινος, διήγησις, Ιστορία (σημασία ἢ τὰ πρῶτα ἔχον ἀνευρίσκον ἐν Ἡρόδ. 7. 96), αἱ τῶν περὶ τὰς πράξεις γραφόντων Ιστ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 4, 13, Παιητ. 9, 1. Πολύδ., κλ.—κατὰ τὴν Varro. Placens ἡ Ιστορία εἶναι κυρίως διήγησις πραγμάτων, ἢ εἰδὲ τις ὡς αὐτῆς, Lat. rerum cognitio πραγματικῶν.

III. παρ' Ἑκκλ., ἡ Ιστορικὴ, ἢ κατὰ γράμμα ἐννοία τῆς Γραφῆς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀναγωγὴ 1. 4, ἀλληγορία. IV. παρὰ Βυζ., ζωγραφικῆς, ζωγραφία.

Ιστορικὸς, ἡ. ὄν. ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς γνῶσιν ἢ ἐρευνᾶν, τὴν μὲν μετὰ δόξης μίμησιν δοξοποιητικὴν προσεπωμένον, τὴν δὲ μετ' ἐπιστήμης Ιστορικὴν τινὰ μίμησιν Πλάτ. Σοφιστ. 267B. ἀναγκαῖον καὶ τῶν παρὰ τοῖς ἄλλοις εὐρημένων Ιστορικῶν εἶναι, καὶ εἶναι γνῶστις καὶ τῶν ὑπὸ τῶν ἄλλων εὐρημένων, ἢ καὶ ἐν τῇ ἱκανότητι νὰ ἐκθέτῃ αὐτὰ, Ἀριστ. Ρητ. 1. 4, 8. II. ἀνήκων εἰς τὴν Ιστορίαν, Ιστορικὸς, τοῖς δὲ τὰς Ιστορικὰς πραγματείας ἐκφέρουσιν Διον. Ἀλ. Περὶ Θεουκλ. Κακακτ. 50. ἀνήκει φιλόσοφος καὶ γραμμῶν οὐκ ἀπειρος Ιστορικῶν Πλούτ. Θερμστ. 13.—ὡς οὐδὲ, Ιστορικὸς συγγραφεύς, Ἀριστ. Παιητ. 9. 2, κτλ.—ὡς αὐτὸς Πλούτ. Σεπτῶν 9.—Ἐπίφρ. -κῶς, λατ.ο μερῶς, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 8, 1, Στράβ. 6.

Ιστοριογραφικῶς, γράφω Ιστορίαν, Διον. Ἀλ. εἰς Θεουκ. 42. Ιστοριογραφία, ἡ, τὸ γράφειν Ιστορίαν, Ἰωσ. κατὰ Ἀπριαν. 19.

Ιστοριογραφικός, ἡ, ὄν. = Ιστορικὸς II, Δ. Β. 734, 1. Ιστοριογράφος, ὁ, συγγραφεύς Ιστορίας, Ιστορικὸς, Πολύδ. 2. 62, 2, Διδ. 1. 9, Σουλ. Ἐπιγρ. 2905. 2 (Δ) 13. ἀλλὰ διακρίνεται ἀπὸ τοῦ ἀπλῶς διηγῆσαι γράφοντος συγγραφέως, ὡς ἐρευνῶν τὰ Ιστορικὰ γεγονότα, Πλούτ. 2. 898A.

Ιστορίαν, τό, (Ιστορ) τὸ δι' ἐρευνῆς μαθητὸν, λογικὸ ἐπιχειρήμα, ἀπόδειξις, Ἰππ. 239. 32., 245, ἐν εἰλ. Ιστοριώδης, ες, ὁμοίος πρὸς Ιστορίαν, λέξεις Ιστοριώδεις Ἰζέτις. Ιστ. 4, ἐπιγρ. εἰς στ. 781, κτλ.

Ιστορ, ὁ, (Ιστημι) πρᾶγμα στήθεν καὶ μένον ἥριον. I. Ιστορ πλοῖον, «κατάρτι», Ιστον... στήσαν ἑλκράντας, «τὸ ἐσπῆσαν καὶ τὸ ἐσθῆσαν τὸ κατάρτι» Ὁδ. 1. 380, πρὸς 1. Δ. 852. Ιστορὶς στήσαντες Ὁδ. 1. 77, πρὸς 1. Δ. 480. οὕτως, Ιστον σφρεσθαι Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 29. ἀντίθετον τῇ καθεστῆναι. καὶ ὁ Ξ. ἔχον Ιστον, τὸν κατεβύσαν, Ὁδ. 1. 480.—καθόλου, ῥάδιος, ῥαδίως ἀνέβησαν ἀστέρας χρυσοῦς, οἱ ἐπὶ Ιστοῦ χαλκίον Ιστορῶν Ἡρόδ. 8. 122. II. ἡ ἑκδοὶς τοῦ Ιστοῦ, ἡ τοῖς ἀργαλειοῖς, ἡ τοῖς ἑσπῆσαι ὁρῶν καὶ οὐχὶ ὁρῶντος ὡς παρ' ἡμῖν (ἐντεῦθεν περὶ ὁρῶντος λέγεται, καταβῆναι ἀφ' Ιστοῦ Θεόφρ. 15. 33). ὁ καλὸς καλὸς, ὁ ἀργαλειός, Ἰλ. 2. 491, Ὁδ. Α-357, κτλ. Ιστον

στήσασθαι, στήσαν τὸν ἀργαλειὸν καὶ ἀρξίω ὑφασμα, Ἡσ. Ἐργ. κ. Πμ. 777. Ιστον ἐπιχορμῆσι, κινεῖται ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους τοῦ Ιστοῦ πρὸς τὸ ἄλλο, εἰπὶ ὁ ὑφαίνων ἔδει νὰ βαδίξῃ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους εἰς τὸ ἑτερον καὶ ἀνάπλυν Ιστον ἐπιχορμῆσιν, «Ιστορῶν» σάν καὶ ὑφαίνουσιν (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 31, Ὁδ. 1. 62. ἔδε ἐν λ. παλ. ἑλκράντας.—Παρὰ μεταγεν., ὅτε ἐσθῆχον ὁ δριζύντιος Ιστορ, ὁ καθέτος ὁνομάσθη Ιστορ ὁρῶν, Ἀρτεμίδ. 3. 36. τὸ εἶδος τοῦτο εἶναι καὶ νῦν ἐν χρήσει ἐν τῇ Ἰνδικῇ καὶ ἐν Τουρκίᾳ ἐν τῇ κατασκευῇ ταπήτων, καὶ τὰς ψαλίδας (ψάβας) ἐπὶ τοιαύτων Ιστον ὑφαίνουσι νῦν ἐν πλείστοις πόλεσι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μάλιστα δὲ ἐν Πανόρμῳ τῆς Κυζίκου. 2) ὁ στήμων ὁ εἰς τὸν Ιστον προσηρμοσμένος καὶ ἐπομένους αὐτὸ τὸ ὑφασμα, Ιστον ὑφαίνει Ἰλ. 1. 125. κτλ. ἡμῖν μὲν ὑφαίνεσκον μέγαν Ιστον, νύκτας δ' ἀλλύεσκον, περὶ τῆς ἠγνέλης, Ὁδ. Β. 104. Ιστον μεταχειρίζεσθαι Πλάτ. Φαῖδ. 84A. ὁ ἐκτετηγμένος Ιστορ, τὸ ἀποκεκομμένον ἀπὸ τοῦ στήμονος καὶ τετελειωμένον ὑφασμα, ἀντὶ τῷ ὁ πρὸς ἐκτομήν Ἀρτεμίδ. ἐνθ' ἀνωτ.—ὡσαύτως, ὑφασμα μεγέθυντος, τεμνόμενον ὑφασματος, ὁθονίων Ιστοί τρισχίλιοι Πολύδ. 5. 89, 2. τρεῖς Ιστοὺς καθεστῆναι Στράβ. 378.—ἐντεῦθεν στήμων, τὸ στήμων, περὶ τῶν διαφόρων μερῶν ἔδε ἐν λέξ. μετὰς, πηνών, καίριος, κανών, ἀντίον, ἄγνυθος. [Εἰκόνας τοῦ νῦν ἐν χρήσει παρ' ἡμῖν Ιστοῦ κλ. ἐργαλείον ἔδε ἐν Ἀθηνᾶς τ. 10, μετὰ τῶν σελ. 540 καὶ 541.

3) ἀραχνῶν Ιστοί πέλονται, ὑφάσματα ἀραχνῶν, Βακχολ. Ἀποστ. 4 (13). 4) μελίκριον, κηρίον μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 8. III. τὸ τῆς κνήμης ὄστυον, κοινῶς «καλὸν», κνήμη, Ὁπ. Κυν. 1. 408. Ιστοπέτελα, ἡ, εἰς τὸ ὑφαίνειν ἐξασκημένη, ὑφάντρια, Νόνν. Δ. 6. 154. Ιστοτό-τονος, ὄν, τεταμένος ἐπὶ τοῦ Ιστοῦ (ἀργαλειοῦ), Ιστοτό-τονα πηνύματα, «τοὺς Ιστοὺς οὗς ἐν τῷ ἀέρι αἱ ἀράχναι ὑφαίνουσι» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Πάτρ. 1315. Ιστο-τρεῖς, ἡ, ὁ περὶ τὸν Ιστον (πλοῖον) τριδόμενος, σελμάτων Ιστοτριδῆς Αἰσχλ., Ἀγ. 1442. ἐνθα ὁ Γαῖν διωρῶσεν Ιστοτριδῆς καὶ ἡ διωρῶσις αὐτοῦ ἐγένετο ἑκτετῆ.

Ιστουργεῖον, τό, ἐργαστήριον Ιστουργεῖν, Γλωσσ.

Ιστουργεῖω, ἐργάζομαι εἰς τὸν Ιστον, ὑφαίνω, Σαρ. Ο. Κ. 340, Ἀθην. 61811.

Ιστούργημα, τό, ὑφασμα, Ἰω. Τζέτζ. Ἐπιστ. 71, σ. 63.

Ιστουργία, ἡ τέχνη τοῦ Ιστουργεῖν, ὑφαντικὴ, Πλάτ. Συμπ. 107A, Ἀλκιβίων 3. 41.

Ιστουργικός, ἡ, ὄν. ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς Ιστουργίαν, Πολύδ. 2. 35, 1. 126. ἢ Ιστο. (ἐξου. τέχνη) = τῷ προηγ. ἢ ῥηγ. Ναλ. τ. 1. σ. 151C, 158D, Βενεζ.—Ἐπίφρ. -κῶς, Πολύδ. 2. 35.

Ιστουργός, ὁ ἢ ἡ, ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὸν Ιστον, ὑφαντουργός, Ἰωσ. σήπου Ἰωδ. 1. 24, 3, Διον. Ἀλεξ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Ἰερ. 774D.

Ιστο-φύρος, ὄν, φέρων Ιστον, Ἰωσ. 1. 2.

Ιστορῆς, «ὄντις τις πλοῖος» Ἰωσ. 1. 2.

Ιστορικόν, τό, εἶδος ἱερῶν σκευῶν ἐξ ὑφάσματος, Πολύδ. 1. 101. Ιστορίων, ὡνός, ὁ, Δακ. histrio, ἡτοποιὸς ὑεάτρου, Σουλ. Ἐπιγρ. 60590.—Κατὰ Πλούτ. (289C, D) οἱ Ιστορίαντες προσηγορεύθησαν οὕτως ἀπὸ Ἰστρου τοῦ ἐκ Ὑβερνίας.

Ἰστρος, ὁ, ὁ Δαυοῦθις ποταμός, κοινῶς «Δαυοῦθις», πρῶτον παρ' Ἰω. 6. 330.—ἐπὶ ἡμε. Ἰστριανός, Ἰων. -ηνός, ἡ, ὄν, ἐκ τῷ Ἰστρου, Σκυθικός, Ἡρόδ. 4. 78, κτλ. Ἰστριανὰ πρόσωπα, προσωπίδα κατὰστικα, ὁμοιάζοντα πρὸς τὰ πρόσωπα τῶν Σκυθῶν δούλων, Ἰωσ. ἐν λ. (Ἀριστοφ. Ἀποστ. 44). Ἰστριανὰ ζεῖραι, χιτῶνες Σαυοῦσις κηρωματισμένοι διὰ ζωρῶν χρωμάτων, Θεόφρ. ἐν Αὐδ. Ἀγλαορ. 1258. Ἰστριανίδες παρ' Ἰωσ. 1. 2.

Ιστρίδες, αἱ, «ἐσθῆτες τινες οὕτω λεγόμεναι» Ἰωσ. 1. 2.

Ἰστω, γ' ἐνικ. προστ. τοῦ αἰδᾶ. πρὸς Ἰστω.

Ἰστών, ὄντος, ὁ, = Ιστουργεῖν, Δακ. textrina, Varro R. R. 1. 2, 21, Πολύδ. 2. 28.

Ἰστωρ ἢ Ἰστωρ, ὄντος, ὁ, ἡ, (ἔδε ἐν τέλει).—σοφός, συνετός, ἐμπειρος, γινώσκων τοὺς νόμους καὶ τὸ δικαίον, κριτής, ἐπὶ Ἰστορίᾳ πείραρ ἐλθεῖν, «ἐπὶ κριτῇ» (Σχόλ.), Ἰλ. 2. 501. Ἰστορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα θέλοντα ἄμφοι Τ. 486. Ἰστορας, διατηρητῆ, Ἐπιγρ. Βουκτ. Keil 3. 12. θεοῦ πάντας Ιστορας ποιοῦμενος Ἰππ. ἐν ἀρχ., πρὸς 1. Πολύδ. Η' 1. 100. ἀγέων Ἰστωρ Ἀνθ. Π. 8. 24.

II. ὡς ἐπὶ, εἰδῆσιν, ἐμπειρος, Ἡσ. Ἐργ. κ. Πμ. 790. Ἰστωρ τινός, ἐμπειρὸς τινος, ὥδης Ὁμ. Ὑμν. 32. 2. καὶ τὸ τοῦδ' Ἰστωρ, ὑπερίστωρ Σαρ. Πλ. 850, πρὸς 1. Τ. 1431, Πλάτ. Κρατ. 106B.—Πρὸς 1. συνίστωρ. (Οἱ Γραμμ. διδάσκουσιν ὅτι πρέπει νὰ γράφηται Ἰστωρ, ὡς τὰ Ιστορεῖω, κτλ., Σχόλ. εἰς Ἰλ. 2. 501, Λεξ. π. πνευμάτων ἀναμφιβόλως παρὰ γὰρ ἐκ τῆς ῥίζης FID (εἰδῆ), διότι ἔχει τὸ F παρ' Ὁμ. καὶ γράφεται οὕτως ἐν Παιητ. Ἐπιγρ., ἔδε ἀνωτ.—ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὸ Σανον, vid. v. n. (γραμμ.), Ἰστω. vid. v. n. (γράφω).)

Ισχαδίου, ἡ, τὸ, ὑποκορ. τοῦ Ισχαῶς, Ἀριστοφ. Πλ. 798.

Ισχαδοκάρυον, τό, μῆγμα ξερῶν σάκων μετὰ καρῶν ἢ ἀμυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ισχνό-της, ητος, ή, ώς και νυν, λεπτότης, άδυναμία, διήγησις
σπέρων, Ίππ. π. Δέρ. 293, Άριστ. π. τὰ Ζ. Ίστ. 7. 1, 11. 2)
ἐπὶ ὕρους, ἀπλότης, τὸ ἀπέρριτον ἢ ἀκαλλύπττον, Δατ. Ιεμνίη 108
ισχν. φράσεως, ἐπὶ τοῦ Λυσίου, Διον. Δλ. τῶν Ἀργαίων Κρίσις 5.
1* πρὸν. Ισχνός. 3) λεπτότης προπόρεως, ἀνέλεστον τῷ πλᾶ-
τειασμῷ, Κυντιαν. (Quintil.) 1, 5. 32.

ισχνουργής, ές, (έργω) λεπτῶς εἰργασμένος, Σχόλ. εἰς Σοφ.
Τρ. 64.

ισχνοφωνέω, έχω ἀδύνατον φωνήν, ἢ τραυλίζω, Ἐπιφάν. τ.
2. σ. 291C.

ισχνό-φωνος, ον, έχω λεπτήν, ἀδύνατον ἢ ὀρεῖαν φωνήν, σχε-
δόν ὡς τῷ λεπτόφωνος, Ίππ. Ἐπιδημ. τὸ Δ' 955, πρὸλ. Γαλην. τ.
9, σ. 73, Πλούτ. 2. 89B, 721C:—ἀλλά, II. ἀλλὰ τοῦ φαίνε-
ται εἰς σημειώσεις: έχων κώλυμα ἐν τῇ φωνῇ, δυσκολευόμενος νὰ ἡμι-
λήσῃ, τραυλίζων (ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ ἀρμοδιωτέρα λέξις ὅλ' ἔστι τὸ
ισχνόφωνος: ἀλλὰ τὰ Ἀντιγράφα καὶ οἱ ῥαχματα. δημοφώνως ἀπο-
δύονται τὸ ισχνόφωνος, καὶ δ' Ἀριστ. λέγει ὅτι εἰ ισχνόφωνοι
ισχνονται τοῦ φωνεῖν Πρὸλ. 11. 35, πρὸλ. 10. 40, 11. 55,
Δ Β. 100) Ισχν. καὶ τραυλός Πρὸδ. 4. 155—οὕτως ισχνο-
φονέα, Ἰων. -έη, Ίππ. 1040B, Ἀριστ. Πρὸλ. 10. 40, 11,
31, κτλ.

ισχνός, = ισχναίνω, ξεραίνω, Ἀριστ. Πρὸλ. 5. 40.

ισχνωτικός, ή, όν, έχων τὴν ιδιότητα νὰ ισχνάιῃ, ισχναντι-
κός, δύναμις Διον. 5. 126.

ισχοιμένος, Ἐπίερ. (ίσχω) μετὰ κωλυμάτων, ἐμποδίων, Πλάτ.
Κρατ. 415C.

ισχ-ουρέω, πάσχω ἐξ ισχυοῦμαι, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2, 4.
ισχυοῦμαι, ή, ἐπισχεσις τῶν οὐρανῶν, δυσουρία, Γαλην. τ. 2,
σ. 320.

ισχύφωνος, ἴζε ισχνόφωνος II.

ισχύρσεις, εως, ή, τὸ ισχυρίζεσθαι, Ίππ. 26. 19* (μήπως Ισχύ-
ρισίς:)

ισχυρίεω, ἐρετικόν ἐκ τοῦ ἐπομέννου, τολμῶ ἢ ἐπιθυμῶ νὰ δι-
σχυρισθῶ, Ίππ. π. Δέρ. 780, Γαλην. 12. σ. 290.

ισχυρίζομαι: μέλλ. -εῦμαι Λυσ. 106. 17. Ἰσοκρ. 363D:
Μέτ. ἀρ. α' Ισχυρίζομαι Θουκ. 5. 26. Πλάτ. ἀποθ. Κόμω
ἐμαυτὴν ισχυρόν, γίνεσθαι ισχυρός, τῷ σώματι Πλάτ. Γοργ. 489C:
ισχυρίζομαι ὑφ' ἵππων σιδηρός, λαμβάνων δύναμιν ἐκ τῆς
ορέτης τῶν ἵππων, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 18. II. ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος
μεταχειρίζομαι ἢ δεικνύω τὴν ισχύν μου εἰς τὴν, ὥσπερ εἰς τοῦς
ἀσθενεῖς Ισχυρίζεσθαι Ἀριστοτέλ. II. Ν. 4. 3, 26, πρὸλ.
Πρὸλ. 28. 14*—ἀγωνίζομαι περὶ τινος πράγματος, ὑπὲρ ἀθλῶν
μεγίστων Ισχυρίζομαι Αἰλιαν. π. Ζ. 15. 15*—ἐπιμένω ἢ
ἐπιμένω ἐξακολουθεῖν πράττειν τι, μετὰ γεν., Θουκ. 7. 49* ἰδίως
εἰς τῆς γλώσσης, ἐπιμένω εἰς τι, δισχυρίζομαι, μετ' αἰτίας, καὶ
ἀπαρ., ὁ αὐτ., 3. 44, Ἰσαίος 83. 2* τι Πλάτ. Γοργ. 495B* οὕτως,
Ισχ. ὅτι., ὡς Θουκ. 4. 23., 6. 55, Πλάτ. Θεαιτ. 172B* περὶ
τινος ὁ αὐτ., ἐν Σοφ. 249C. 2) ἐμπιστεύομαι εἰς τι πρῶγμα,
έχω πλήρη πεποίθησιν, ἐμμένω, τῷδε Λυσ. 137. 43* ταῖς διαθή-
καις Ἰσαίος 35. 13* τῷ νόμῳ, τῇ παρασκευῇ Δημ. 901. 8,
1081. 16, πρὸλ. Ὑπερίδ. ὑπὲρ Εὐξένειπ. 20* ἀπολ., Ἀντιφών
138. 23.—ἴδε Κόντου Ἰλῶσσ. Παράτηρ. σ. 471.

ισχυρίζω, ή, όν, τραχύς, ἀκαμπτός, ἐπίμονος, Πλάτ. Θεαιτ.
169B* οὕτω Meineke ἐν Ἀλέξιδος Ἀποσκευαυμένω 1, ἀντὶ
Ισχυρίσματος.

ισχυρίσκειν, ἔρη. ἐπὶ τοῦ ισχυρίζομαι, δεῖ ισχυρίζεσθαι,
Πλάτ. Πολ. 333Δ.

ισχυρίστικος, ή, όν, ἐπὶ τοῦ ισχυρίζομαι, δεῖ ισχυρίζεσθαι,
Πλάτ. Πολ. 333Δ.

ισχυρο-γνώμων, ον, ονος, ἐπιμένων ἐν τῇ γνώμῃ του, ἀκαμ-
πτος, Ἀριστ. II. Ν. 7. 9, 2, Διογ. Λ. 2. 24*—ἐντεῦθεν Ισχυρο-
γνώμωνός, εἶναι ισχυρογνώμων, ἀκαμπτός τὴν γνώμην, Βύσσ.
Πυρρῆς 252. 51* καὶ Ισχυρογνώμοσύνῃ, ή, ἐπιμονῇ, ἰώσηπος
κατὰ Ἀπίωνος 1, 22.

ισχυρό-δότης, ον, ισχυρῶς δεδομένος, Σχόλ. εἰς Διοχόλ.
Πρ. 148.

ισχυρο-θώραξ, άκος, ό, ή, έχων ισχυρόν θώρακα, Ἰσχύ. ἐν λ.
χαλκωγυτώνων.

ισχυρο-κάρδιος, ον, ισχυράν έχων καρδίαν, Ἰσχύ. ἐν λ.
πληθύνους.

ισχυρό-μάχος, ον, ἐπὶ μάχης, ή πεισματικῶς διεξαγομένη,
μάχος Ισχυρομάχους Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 27B.

ισχυρο-πάθειω, -δαινοπαθεῖω, Σχόλ. εἰς Ἀρατ. 71.

ισχυρο-πλήκτης, ον, ή, ισχυρῶς πλήττω, Ἰσχύ. ἐν λ. δι-
πλήκταν.

ισχυροποιέω, καθιστῶ τι ισχυρόν, ἐισχύω, τὴν δύναμιν
ισχυροποιῶσαι τῷ τε πλῆθει καὶ τοῖς ἀρετοῖς τῶν ἀγεμώ-
νῶν Διόδ. 17. 65* Ισχυροποιῶν., τὰς ἐπικρατείας τῶν Ἀντι-
γόνου Πλάτ. 28. 17, 7* ἀπολ., ἐπὶ λογικῶν ἐπιχειρημάτων, Κλήμ.
Λ', 427.—Παθ., ὅτε ἐξ Ισχυροποιήθῃ τὸ θερίον Ἀριστ. π.
Φυσ. 2. 9, 4* τῆς δυναστείας Ισχυροποιουμένης Διδ. 14. 9.

ισχυροποιήσεις, εως, ή, τὸ ισχυροποιεῖν, ἐισχύσεις, διαθε-
ταίως, Κλήμ. Δλ. 601.

ισχυρο-ποιός, όν, ἐισχύων, ἐνδυναμώνων, δυναμοτικός,
Ἐτυμ. Μ. 480, Σχόλ. εἰς Αἰσχόλ. Χσ.

ισχυρο-πότης, ου, ό, ή, ὁ πίνων ισχυρῶς, ὁ πίνων πολύ, Ἰσχύ.
ἐν λ. ζαπότης.

ισχυρό-πους, ποδός, ό, ή, ὁ έχων ισχυροὺς πόδας, Ἰσχύ. ἐν
λ. χαλκώποδας.

ισχυρο-πράξιμων, ον, ὁ ισχυρά, μεγάλα ἔργα πράττων, πρὸς
ἐρμηνείαν τοῦ Ὀμηρικοῦ ὀδρικοεργός, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ε. 403,
Παῦλ. Ἀλεξ. Ἀποτελεσμ. 53, 8.

ισχυρόρριζος, ον, (ρίζα) ισχυράν έχων ρίζαν, Θεοφρ. π. Φυσ.
Αἰτ. 2. 12, 3, κτλ.

ισχυρός, ό, όν, (ισχύς) δυνατός, ῥωμαλέος, ἐπὶ σωματικῇς
δυνάμει, ἀντίθετον τῷ ἀσθενέι, Σοφ. Φιλ. 945, Εὐρ. Ἀποσπ.
292, κλ., οὕτω καὶ ἐπὶ πραγμάτων, Ισχ. βέλος Ἀλκαίος 15*
ῥεῦμα Ἰπρὸδ. 8. 12* ἐπὶ στρατοῦ, Ισχυρά ῥάλαγξ Ξεν. Κύρ. 7. 1,
30* ἐπὶ τόπου, ὡς τὸ ὄχυρός, Ἰπρὸδ. 1. 76, Θουκ. 4. 9, Ξεν. Δλ.
4. 6, 11, κτλ., τὸ ισχυρόν, δύναμις, ισχύς, Θουκ. 3. 6, Ξεν.
Ἰππαρχ. 8. 24* τὰ ισχυρότατα ἐλπιζόμενα μέλλεται, τὰ ισχυρό-
τατα ἐλπίζομενα σπρίγματα, ὅλ. οἱ ισχυρότατοι ἐπικυροὶ οὐς περι-
μένετε βραδύνουσι καὶ δὲν ἔρχονται, Θουκ. 5. 111* τὰ τῆς πόλεως
Ισχ., ἐν οἷς κείται τῆς πόλεως ἡ ισχύς, Διοχίν. 63. 9*—τραχύς,
σκληρός, Ισχυράν χυθόνα Αἰσχόλ. Πέρσ. 310* καὶ ἐπὶ τροφῇ,
δυσπεπτος, Ίππ. 817C. 2) έχων ισχύν, κράτος, δύναμιν,
κρατικὸς, ἀλοχος Διὸς Αἰσχόλ. Ἰκέτ. 302* πόλις ἰσὺρ, Ἰκέτ. 447*
θεὸς Ἀριστοφ. Πλ. 946* Ισχ. τὸ πολλόν Ἰπρὸδ. 1. 130* εἰ
Ισχυροὶ ἐν ταῖς πόλεσιν Ξεν. Δλ. 1. 14. 3) δυνατός, ὑπερ-
βολικός, βαρὺς, μέγας, σιτοδητή, Ὑψος Ἰπρὸδ. 1. 94., 4. 20*
ἀναγκαῖη ὁ αὐτ. 1. 74* αἱ λίαν Ισχ. τιμωρεῖται ὁ αὐτ. 4. 205*
ὄρκος, ἀνάγκαι Ἀντιφών 140. 33., 144. 15* νόσημα Ἰππ. 396.
34* βῆξ Θουκ. 2. 49* γέλως, ἐπιθυμία κτλ., Πλάτ. Πολιτ.
388E, 560B, κτλ., νόμος Ισχ., ἀνστηράς, Ἰπρὸδ. 7. 102, Λυκούργ.
130* ἔχθρα Πλάτ. Φαῖδρ. 233C* γνώμη, Ισχυροτέρῃ, δυνατω-
τέρα, θετικωτέρα, Ἰπρὸδ. 9. 41* τροπὴ ὧν ἀνδύνηθε Ισχυρο-
τάτῳ Θουκ. 5. 23* κατὰ Ισχυρόν, εἰς τῆς ισχύος, ἀντίθετον, τῷ
δύλω, Ἰπρὸδ. 4. 201., 9. 2. II. Ἐπίερ. -ρῶς, μετὰ πάσης
τῆς δυνάμει, ἔγκεισθαι Θουκ. 1. 69, κτλ. 2) λίαν, ὑπερ-
βολικῶς, μετ' ἐπιθέτων, Ἰπρὸδ. 4. 108* ἔθνος Ισχυρῶς μέγα αὐ-
τόν 183* διώρει Ισχυρῶς βαδίζον Ξεν. Δλ. 1. 15, κτλ.—μετὰ
ῥημάτων, Ισχυρῶς ῥεῖσθαι, ἀνίστασθαι, φοβεῖσθαι ὁ αὐτ. ἐν
Κύρ. 8. 3, 14, κτλ.—Συγρ. -ατέρως ἢ -ότερον, Ἰπρὸδ. 3. 129,
Ξεν. Κύρ. 4. 5, 12, κτλ.—Ὑπερ., ἐν ἀποκρίσεσιν, Ισχυρότατά
γε, βέλαιατα, Αχτ. maxime venio, ὁ αὐτ. ἐν Οἴκ. 1. 15.

ισχυρο-σώματος, ον, έχων ισχυρόν σῶμα, δυνατός, Σχόλ. εἰς
Ὀππ. Ἀλ. 1. 360.

ισχυρότης, ητος, ή, ισχύς, δύναμις, Διον. Δλ. 3. 65, Φίλων
1. 123.

ισχυρό-φρων, ονος, ό, ή, έχων ισχυρόν φρόνημα, Αἰων Κ. ἐν
Μαί. CnH, Vnt. 2. 540.

ισχυρό-φωνος, ον, έχων ισχυράν φωνήν, Ἀντιλλ. παρ' Ὀρει-
δασ. 97 Mullh.

ισχυρό-χρως, ωτος, ό, ή, = Ισχυροσώματος, Σχόλ. εἰς
Ἰλ. Ε. 289.

ισχυρό-ψυχος, ον, έχων ισχυράν ψυχήν, Ἰσχύ. ἐν λ. ἐφθίμη,
Ισχυρόν: μέλλ. -ώσω, Ισχυροποιῶ, καθιστῶ τι ισχυρόν, στε-
ρεώνω αὐτό, Ισχυροῖσιν αὐτὰ ἐν ἡλοῖς Ἐλδ. Ἰ. Πααίς ΜΔ',
7)* ἐν Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 1, 3, ὡχυρώσεως ἐκ ἐπορώσεως.

Ισχύς [ἴζε ἐν τέλ.], ός, ή, [ἴσως συγγενές τῷ έχω, ἔχω] ὡς
σωματικῇ δυνάμει, Ἰσ. Θ. 146, 823, καὶ Ἀττ.: ἀκριβ. Ισχύς
Πινδ. Ο. 1. 156* δεινόν Ισχύος θράσος Σοφ. Φιλ. 104* τὴν
ισχύν θεινὰ καὶ τὴν ῥώμην Πλάτ. Συμπ. 190B* πρὸς Ισχύον
ἀρίστα πεφυκώς Ξεν. Συμπ. 5. 5* ἐν τῇ πλῇ, Ισχύες καὶ
ἀσθένειαι Πλάτ. Πολ. 618B* κατὰ σωματικῶν Ισχύος καὶ εὐ-
μορφίας ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 741C* ὡσαύτως, Ισχύς γῆς Σοφ. Ο. Κ.
610* ἐπὶ ὡχυρωμένης θέσεως, Θουκ. 4. 35. 2) ισχύς, δύναμις,
κράτος, ἐξουσία, θεῶν Αἰσχόλ. Ἰλ. 228, Σοφ. Αἰ. 118* βασι-
λεῖα γάρ εἰδύλωλεν Ισχύς Αἰσχόλ. Πέρσ. 590, πρὸλ. 12* ὅπου
γάρ 1. συζυγοῦσι καὶ δίκῃ, δύναμις καὶ τὸ δίκαιον, ὁ αὐτ. ἐν
Ἀποσπ. 311a* φύσεως 1., περὶ τοῦ Θεμιστοκλέους, Θουκ. 1. 138*
ἐπὶ μέγα ἐλθεῖν Ισχύος, εἰς μέγα ὄψος δυνάμειος ὁ αὐτ. 2. 97,
πρὸλ. 1. 85, κτλ.—παρὰ Ισχύον τῆς δυνάμειος, ὁ αὐτ. 7. 66*
1. μάχης, μαχόμενη δύναμις ὁ αὐτ. 2. 97. 1. τῆς ἐλπίδος ὁ
αὐτ. 4. 65, πρὸλ. 2. 62. 3) βία, οὐ κατ' Ισχύον οὐδὲ πρὸς
τὴν καρτερόν, οὐχὶ διὰ τῆς βίας κτλ., ἀντίθετον τῷ δάλφ, Αἰσχόλ.
Πρ. 112* πρὸς Ισχύος κράτος Σοφ. Φιλ. 591* πρὸς Ισχύος
χάριν Εὐρ. Μῆδ. 548* ἀνασπάζοντες ὑπὸ τῆς Ισχύος ἰσι-
κράτης ἐν Ἀντιφάει 2. 10* Ισχύς Θουκ. 3. 62, Πλάτ. Πρωτ.
332B. 4) κινητήριος δύναμις, Ἀριστ. Φυσ. 7. 5, 3, π. Οὐρ.
1. 7, 16, κ. ἄλλ. II. στρατιωτικῇ δυνάμει, ἡμῖν ἐξ οὕτω ἢ

ἰσχύς πάρεστιν Κύρ. 1. 4, 19. [ὅ ἐν τῇ γεν., κτλ., ἐν τῇ ἑνικ. ὄνομ. καὶ αἰτ. ὅ ἐν Πινδ. Ν. 11. 41, ἀλλ' αἰετοπε 5 παρὰ τοῖς Ἀττ., ὡς π. γ. ἐν Δίσχυλ. Θέβ. 1074, Νο. 721, Σοφ. Δ'. 118].

ἰσχύσις, εὖως, ἡ, = ἰσχύς, δύναμις, Φύλων 1. 354. ἰσχυτήριος, α, ον, ἐνισχύων, διδόν, δύναμιν, δυναμικῆς, τοῖσι οἰκτοῖσι ἰσχυτήριος χρῆσθαι Ἰππ. 416. 38. ἀλλ' ἐν 38, ὁ Ἑρωτιαν. (σ. 384) ἰσχυτήριος = ἰσχυαίριος Ἰδε Lillie 4, α. 312.

ἰσχύω [ἴδε ἐν τέλ.]: παρὰ. ἰσχυόν Ἀριστοφ. Σφ. 357: μέλλ. ἰσχύσω Βατραχ. (ἐνθάδε ὅμως αἱ νεώτεροι ἐκδ. ἔχουσιν ἐναστέα), Δίσχυλ. Πρωμ. 510, Ξεν. Ἀθην. 1. 14, κτλ.: ὁδ. ἰσχύσα Σοφ. κτλ.: πρὶμ. ἰσχύσα Δίσχιν. 23. 33:—Παθ., ὁδ. κατ-ισχύσθην Διδό.: (ἰσχύς). ἡμῖν ἰσχύρῃς (κατὰ τὸ σῶμα δηλ.), ἰσχύοντά τε καὶ ζῶντα καὶ ἰσχυρόντα Σοφ. Τρ. 334, Ξεν., κτλ.: ὅς με- γιστον ἰσχυσε στρατοῦ, ὅστις ἦτο ὁ ἰσχυρότατος ἐν τῇ στρατῷ, Σοφ. Δ'. 502. ἰσχ. τοῖς σώμασιν Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 7. τὸ σῶμα ἰσχύει Ἀντιφών 140. 29. ἰσχύον τ' αὐτὸς ἐμαυτοῦ, δηλ. ἰσχυρότερος ἢν ἡ τὰ νῦν Ἀριστοφ. Σφ. 357. ἰσχύειν ἔκ νόσου, ἀναλαμβάνειν, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 18. 2) ἔχω ἰσχύ, δύναμιν, ἐπικρατῶ, μὴδὲν μείον ἰσχύειν Διδό Δίσχυλ. Πρ. 510, κτλ.— πλεον μεῖον ἰσχ. Εὐρ. 1118, Ἀριστοφ. Ὀρ. 1600.— ἰσχ. τινί, εἶμαι ἰσχυρὸς ἐν τινι πράγματι, σφίρα ἀνὴρ ὑπὲρ ἀν- ὄρων ἰσχύων Πινδ. Ἀποστ. 33. ὁράσει Εὐρ. Ὀρ. 903. ἰσχ. τινὶ πρόσ τινα Θουκ. 3. 46. ἰσχ. ἐκ πονηρίας Δημ. 20. 26. ὅθεν ἡ ἡμέρα ἰσχύονσι Θουκ. 1. 143, 2. 13. ἰσχ. παρὰ τινι, ἔχω δύναμιν ἢ ἐπιπρὸν ἢ ἐπὶ τινος, ὁ αὐτ. 8. 47, Δίσχιν. 28. 9, Δημ. 990. 21, κτλ., ἐν πᾶσι ὁ αὐτ. 983. 18. 6) οὐχὶ ἐπὶ προσώπων, ἰσχύω, ἐπικρατῶ, ἔχω ἰσχύ, ὄρκος ἰσχ. Δίσχυλ. Κύμ. 621. τάληθες γὰρ ἰσχύον τριτάτω Σοφ. Ο. Τ. 356. λόγος Ἀριστ. Πολιτικ. β. 9, 5.— ἀπρὸς, ἃ γὰρ ὠρίσθαι οὐ εἰκαῖα, ὅτε Ἰ- μαρχον ἔκρινες, ταῦτά δήπου ταῦτα καὶ κατὰ σοφ. πρὸς ἡμῖν τοῖς ἀλλοῖς ἰσχύειν Δημ. 410. 20, πρὸλ. 791. 20.— μετ' ἰσχύ, τὸν μὲν καιρόν ποτ' ἰσχύειν καὶ ἀνευ τοῦ δικαίου τὸ συμφέρον πρόττειν ὁ αὐτ. 214. 5, Πλουτ. Πρωμ. 58. 3) ἔσχω, Λατ. valere, ἴδε ἐν λ. ἔχω III. 2. [ὅ αἰετοπε παρ' Ἀττ., Σοφ. Δ'. 1409, Ο. Τ. 356. Ἀριστοφ. Σφ. 357. Ὀρ. 1488, 1607.— παρὰ μεταγεν., ὅ ἐν τῇ ἐνεστί. καὶ παρὰ. Ἀνθ. II. 5. 167, 212.— ἐν καὶ ἰσχύσα Θεόδ. Περὶρ. σ. 89].

ἔχω, ἑτερος τύπος τοῦ ἔχω (ἀπαντῶν μόνον κατ' ἐνεστ., καὶ παρὰ. ἐνεργ. καὶ Παθ., ἔπιμ. ἀπαρ. ἰσχύμεναι, ἰσχύμεν, Ὀδ. Χ. 330, Ψ. 501), ἀλλὰ παρ' Ὀρ. καὶ Ἰππ. μετὰ περιωρισμῶ- νος σημασίας, κωλύω, ἀναχατίζω, δὲν ἀφίμω τινὰ νὰ ἀπέλθῃ, κρατῶ ἐνθάδε, περιορίζω (ἀλλ' ἴδε κατωτ. II), ἡ νῦν οὐ ποὺ δέος ἰσχει Ὀδ. II. Ε. 812, 817, κτλ.: Καλυψὸς ἡ μιν ἀνάγκη ἰσχει Ὀδ. Δ. 558. θυμὸν ἰσχειν ἐν στήθεσιν Ψ. I. 236. ἰσχεν ἐδὼ μένος Ψ. Θ. 687. οὐδ' ἔτι σσηκοῖ ἰσχυοῖσι (τοὺς μέσους) Ὀδ. Κ. 413. [πρῶν] κρατῶν.— ῥέεθρα ἰσχει Ψ. I. Ρ. 750. ἰσχειν ἵππους Οδ. 456, κτλ.: οὕτω καὶ παρ' Ἡρόδ. 3. 77, καὶ τοῖς Ἀττ.:— μετὰ γεν., χεῖμαρρον .. τὸν .. οὐτ' ἄρα ἔρκεα ἰσχει ἀλγῶν, τὸν ἐμποδίζει ἀπὸ .., Ψ. I. Ε. 90. ἀλλ' ἰσχε μὲν σῆς συγγόνου .. ἔλφος, μὴ κτείνης αὐτήν, Κύρ. Ψ. I. 165. ἰσχε τῆς ῥοῆς, τοῦ ἵέναι Πλάτ. Κρατ. 416B, 420B. οὕτως, ἰσχ. τινὰ μὴ πρόσσειν Εὐρ. I. Α. 681 πρὸλ. ἔχω Δ. II. 8. ἰσχε δακῶν στόμα ὁ αὐτ. ἐν Ἱπρ. Μαῖν. 1244. τὸ ἰσχον, τὸ κωλύον, θαυμά- ρας ὅ τι τὸ ἰσχον εἴη τὴν πορείαν Ξεν. Ἀν. 6. 3, 13. 2) ἀμεταβ., ἔσχε, «στάσου», ἰσχε, μὴ φοδοῦ, νικῶν πολὺ Δίσχυλ. Νο. 1052. ἐπὶ πλοίων, εἶμαι ἡγεμονικῶς, Θουκ. 2. 91, πρὸλ. 7. 35. ἐπὶ ποταμῶν, «σταματῶ, ἀλγιστεύω», Ἀρρ. Ἀν. 5. 9.— ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀμεταβ. ταύτης σημασ. παρ' Ὀρ. εἶναι εὐχρηστικὸν τὸ Μία. ἡ Παθ., ἰσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε Ὀδ. Ω. 64, πρὸλ. Ψ. I. 82. οὐ δὲ ἰσχεω, «κρατῶ», γενοῦ ἤμετος, «παύσω» (Σχόλ.), Α. 214. ἰσχεω, «πέπαυσον» (Σχόλ.), Β. 217. Ὀδ. Ν. 356, κτλ.: ἡσυχάζω, μένω ἡσυχος, σιωπῶ, καὶ ἰσχεο-μῆδ' ὀνομήνης Δ. 251:— μετὰ γεν., ἰσχυομαι τινος, ἀπέχουμαι ἀπὸ τινος, ἀπ- σταμαι, ἀπομακρυνομαι, λῶδης ἰσχεσθαι Ὀδ. Ψ. 347, γ. 285, Ω. 323, 531. ἀλλά, ἰσχετο ἐν τούτῳ, ἀπρὸς, ἔδω ἑσταμάττης, διεκόπη (ἡ διαπραγματεύσεως), Ξεν. Ἀν. 6. 3, 9. II. κρατῶ, [κανόνα] ἀγχόθι ὁ ἰσχει στήθεος Ψ. Ψ. 762, πρὸλ. Σοφ. Α'. 575, Φιλ. 111:— μετὰ, κρατῶ, φυλάττω, διατηρῶ, εὐφρη- μίαν νῦν ἰσχ., εὐφρην, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 178. ἐλπίσιν ἰσχειν τι, ἐλπίζειν τι, αὐτὸς 138. εἰ ταύταν τούτῳ γνώμην ἰσχεις, ἐν ἐξακοσίῃς νὰ ἔχῃς ταύτην τὴν γνώμην ἢ τούτῳ τὸν σκοπὸν περὶ τούτου τοῦ ἀνδρός, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 853. ἐπιστήμην Πλάτ. Θεαιτ. 198A. ἐπὶ ἐξωτερικῶν πραγμάτων, ὁδύνῃ ἰσχει τὴν γαστήρα, κατεχέει, κυριεύει, κατακυριεύει, Ἰππ. 567, 38. τὸν αἶσ' ἀπλάτος ἰσχει Σοφ. Δ'. 256.— Παθ., φθόγ' ἰσχεσθαι Ἰσοκρ. 386D.

III. μετ' Ὀρ., ὡς τὸ ἔχω, ἔχω ὑπὸ τὴν κατοχὴν μου, κατέχω, ὡς κατὰ μου, Ἡρόδ. 2. 39, Θουκ. 3. 58. ἔχω γυναῖκα, οὐζύνω, Ἡρόδ. 5. 92, 2.— ἐπὶ γυναικῶν, ἰσχ. ἐν γαστρὶ, ἢ ἀπλῶς ἰσχειν,

= κυριεῖν, ἐγκυμονεῖν, Ἰππ. 1014F, κτλ.: ἀσπύτως, μετὰ τοῦ- τον ἰσχει Κλέομβροτον Ἡρόδ. 5. 41. ἀκαλοῦμαι ἀσπύτως, ἰσχε κάμου μνήστιν, ἔχε καὶ ἐμὲ εἰς τὴν μνήμην σου, Σοφ. Δ'. 520. λήσθην ἰσχεις= ἐπιλανθάνει, λησμονεῖ, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 584. ἄλλος I. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 103]. γνῶμην I. = γνώμην ὁ αὐτ. ἐν Ἱπ. 214. I. δοῦλον βίον ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 302. νοῦν Πλάτ. Σομ. 181D.— ἐπώνυμον, ὁδρος, δέος, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Παρμ. 130E, κτλ.— μετὰ διπλῆς αἰτ., ἰσχ. τινὰ ἐξυνεύουν Σοφ. Δ'. 1031. θεδν οὐ λήξω προστάταν ἰσχύων ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 882. 2) περι- ἔχω, περιλαμβάνω, ἐπιφέρω, φθόγον ἰσχει δίδος Πινδ. II. 11. 45.— οὕτως, αἱ ψήφοι τάλαντον ἰσχοῦσιν, ἰσδυναμοῦσι πρὸς .. Πλούτ. 5. 26, 13. ἡ δὲ μὲν ἰσχει λίτρος δύο καὶ ἡμισυ Ἰω- σήπου Ἰωδ. Ἀρχ. 14. 7, I. ἀλλὰ πιθανῶς διωρθώτεον ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις: ἰσχύουσι, ἰσχύει, ἴδε ἰσχύω 3. 3) ἀμεταβ., ὡς τὸ ἔχω, ἀπολλύω ἰσχειν, ἀπολλύω ἔχειν. Πλάτ. Πολιτικ. 307E. εὐ ἰσχ., εὐ ἔχειν, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 411C. ὥς ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 38C. χαλεπώτερον Θουκ. 7. 50.

ἰσ-ωνία, ἡ, (ὥν) ἰση τιμῇ, ἰσότης τιμῆς, δικαία τιμῇ, Ἀριστοφ. Βίρ. 1227.

ἰσωνύμια, ἡ, ταυτότης ἀνάγκης, Ἀπολλ. π. Ἀντιφών, 269C. ἰσωνύμιος, ον, (ὄνομα) ἔχων τὸ αὐτὸ ὄνομα, μετὰ γεν., κα- λεῖν τινὰ ἰσωνύμιον ἔμμεν μάρτως Πινδ. Ο. 9. 96. [ἴ Νιλ. Θερ. 678].

ἔσως, Ἐπίρρ. τοῦ ἔσος, ἔξ ἰσού, καθ' ὅμοιον τρόπον, Σοφ. Φιλ. 758, Πλάτ. Νόμ. 805A, κτλ.: ὡς ἰσάστατα αὐτῷ 744C. II. ἔξ ἰσού, ἰσάκης, ἴσως λαβεῖν τι Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 12. μετὰ ἰσότητος, ἐν ἰσότητι, ἴσως καὶ καλῶς Δημ. 59. 19. οὐκ I. οὐδὲ πολιτικῶς ὁ αὐτ. 151. 4. I. καὶ δικαίως Διόν. Ἀλ. 10. 40. οὐκ ἴσως Πλούτ. 24. 2, 7.

III. κατὰ τὰ φαινόμενα, πιθανῶς, ἴσως, Ἡρόδ. 6. 124, Δίσχυλ. Πρ. 317, Σοφ. Φιλ. 144, κτλ.: οὐκ ἴσως, ἀλλ' ὅντως Πλάτ. Νόμ. 905C.— παρ' Ἀττ. συχνάκις συνά- πτεται μετὰ τοῦ ἄν ἢ τάχ' ἄν, ὅμας δ' ἢ φρόνως ἔρδτε, καὶ τάχ' ἄν μ' ἴσως πύθοισθε .. στωμακόμενον Σοφ. Δ'. 691, 1009, Πλάτ. Ἀπολ. 31A. ἀμφισβητοῦντες προσηύδασι καὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα Ἀριστ. Ῥητ. 2. 13. 2 (πρὸλ. τάχα): καὶ κατὰ Ἀντι- γραφα τοῦ Δίσχυλ. ἐν Ἰκτ. 727 καὶ Εὐρ. ἐν I. Τ. 1065, τὸ ἴσως καίτοι ἀντὶ τοῦ ἄν μετ' εὐκτικ., ἀλλ' εἰναι ἀπλῶς σφάλμα τῶν ὀντιγρα- φῶν, ἴδε W. Dind. ἐν τῇ Θεσσαυρῷ τοῦ Στεφάνου.— ἴσως μὲν .. ἴσως δὲ .. Ξεν. Κύρ. 4. 2, 3. ἴσως, ἴσως Ἀριστοφ. Νορ. 1350, Δημ. 37. 23.— συχνάκις ἐν χρήσει αὐτῇ πρὸς δόλῳσιν ἀμφισβήσε- ἰσ, πρὸς μετρίορρον τροποποίησιν ἢ μετρίαν ὀκειν τινος ἰσχυ- ρισμοῦ, Σοφ. Ο. Κ. 661, Πλάτ. Φαῖδ. 61C, 67A, Φαῖδρ. 233E, κ. ἄλλ., καὶ συχνάκις παρ' Ἀριστ. IV. μετ' ὀρίθμ., περίπου, Ἀριστοφ. Π. 1058, δαμόλενος παρ' Ἀθην. 16D.

ἰσώσις, εὖως, ἡ, (ἰσῶσις) ἰσώσις, παραβολὴ σύγκρισις, ἴσως. ἰταλῶν, ἰσῶσις, εἰς ἃ τοῦ ἰσῶσις ὁμοειδισμοῦ. ἰσῶσις.

ἰταλία, ἰων. -λη, ἡ, Ἡρόδ. I. 24, κτλ. [ἡ πρώτη συλλαβὴ ἰταλῆς ἐν ἑκατοντακτῷ στίχῳ, Σοφ. Ἀντ. 1119, Κάλλ. εἰς Ἥραν 58, ὡς τὸ ἰταλία παρ' Οὐεργίλῳ].

ἰταλιᾶζωι μέλλ. (καθ' ἡμῶν) ἰταλιᾶξω, ἐν ἰταλῶ δια- τρέβω, Φώτις, Ἡσῶχ.

ἰταλιᾶζης, ον, ποιητ. ἀντὶ ἰταλιώτης, Ἀνθ. II. 9. 344.

ἰταλικός, ἡ, ὄν, ὡς καὶ νῦν, ὁ Σικελικὸς τε καὶ ἰταλι- κὸς νόμος Πλάτ. Νόμ. 659B, κτλ.— ὀνόμαζ. ὅθι. ἰταλῆς, ἴδως. ἰταλῆς ὀνομαζόμενος ἀμφεκάλυψε κόνις Ἀνθ. II. 7. 378.

ἡ ἰταλῆς (ἑπ. γῆ) = ἰταλία. Διδό Ν. 4. 22.

ἰταλιώτης, ον, ὁ, Ἑλλήν κατῳικός τῆς ἰταλῆς, Θουκ. 8. 44, κτλ., πρὸλ. Σικελιώτης.— ὅθι. -ῶτις, εὖως, ἐπὶ 0, Θουκ. 8. 91, Σπράδ. 243.— ωτικῶς, ἡ, ὄν, Πλάτ. Ἐπιστ. 326B, Λουκ. II. 6. 15. ἴστ, Συγγρ. 15.

ἰταλῶθεν, ἴξ ἰταλῆς, Χρησμ. Σιδυλ. 1. 519.

ἰταλῶς, ὁ, ὁ ἐγγύς κατῳικός τῆς ἰταλῆς, Σπράδ. 210.— ὡς ἐπὶ 0, Ἀνθ. II. 7. 741, κτλ. [ἡ, ἀλλὰ ἔχον τὸν μέτρον, ἰταλῶν Ἀνθ. II. σ. 505.— ὡς καὶ ἐν τοῖς ἰταλῆς, ἰταλῆς,]

ἰταλῶς, ὁ, = ταυρῶς, (ἰσῶχ.), ἀπὸθεν ἴσται ὅτι ἰταλῶς ἡ ἰταλία, Τίμαι. 12, πρὸλ. Βάρων (Varron) R. II. 2. 5. ἐν λ. ἰτα- λῆς. (Ἀρχαῖοι ἰταλῶς, πρὸλ. Σανκρ. νιταῖς, Λατ. vitu- lus. Ὁσκων. Vitellu (Italia). Σλαβ. tele.)

ἰταμῶμαι, ἀποθ., φέρεται ἰταμῶς, Ἰουλιαν. Ἀδγ. 7, πρὸς Ἡρακλ. Κυνικ. σ. 210, ἰσι. Σρυσ. σ. 2. σ. 582.

ἰταμία [I], ἡ, = ἰταμῶτης, Ἐδδ., [ἰταμ. Kē], (5).

ἰταμός [I], ἡ, ὄν, (εἶμι, ἔτης) ὀρηκτικός, σπυῖων, κύνες Δίσχυλ. (Ἀποστ. 234) παρ' Ἀριστοφ. ἐν Πατρ. 1292. ἰταμός πρὸς πᾶν πρῆμα, παράτολμος, θραύς, ἀναίσχυτος, ἀσπύτως, ὅτι- τοι, ὡς τὸ Λατ. audax. ἰταμόν καὶ τολημῶν ἡ ποσὴρ Διη. 777. 3. ἴτ. πρὸς τι Ἀριστ. Πρωτ. 30. 8, Πλουτ. Ἐξιδ. 25. ἰταμώτερος πρὸς λόγους ὁ αὐτ. 2, 1011A. τὸ ἰταμόν ἰτα- μότης, ὁ αὐτ. ἐν Φαῖδ. 19, κτλ.: τὸ ἴτ, τῆς ψυχῆς ὁ αὐτ. ἐν Ρομ. 7. ἰταμόν τι ἀετορῶς Λουκ. Δραπέτ. 10. ἴτ ἀντιδῶλεπιν Διη. π. 2. 17. 12.— Βερίρρ. -μῶς, Ἀλῆτ. ἐν Ἰκνῶδα 1, ἐν Φαῖ-

δρῶν 2· Συγκρ. ὤτερον. Πλάτ. Νόμ. 773B· Ιταμώτερον τῷ βίῳ χρῆσθαι Διμ. 414. 1· Ὑπερβ., ὠπτατος Λουκ. Ἰκτορμ. 30. Ιταμότης, ἡτος, ἡ, ἀπερὶσσευτος τὸ λῆμα, ἀπερὶσσευτος, ὁρασύντης, ἀναίσχυτος, Δατ. salix, Ἰλ. Φ. 350 (πρὸς ὠλεσάμενος), Ἡρόδ. 1. 194, κτλ.· λευκὴ καὶ μέλαινα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 13, 7.

Ιτέα [ἴδε ἐν τῇ λ.], Ἰων. Ιτέη, ὡσαύτως Ιτεαίη (Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1428), ἡ, ἡ Ιτέα, κοινῶς ἰτιά, καὶ κατὰ τὸ Τυρρ. ἰσσυγισυγιά, Δατ. salix, Ἰλ. Φ. 350 (πρὸς ὠλεσάμενος), Ἡρόδ. 1. 194, κτλ.· λευκὴ καὶ μέλαινα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 13, 7. II. ὅστις ἐκ πλέγματος κεκαλυμμένη με γύψον, δέρμα βούς, ἡ χαλκόν, Εὐρ. Ἰπρ. 376, Ἰκέτ. 695, Τρω. 1193, Κύκλ. 7, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 720. III. = ἔκπουρις, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόμοι) 4. 46. (Πρὸς Ιτέας, οἷσας, οἷσας) τὸ F ἀναφέρεται ἐν τῷ ἔτυς (ἴδε ἐν λ.) ὡς καὶ ἐν τῷ Σανσκρ. vilika (δεσμός, κτλ.) Δατ. viles, vimes, vitis, villa· Ἀγγλ. Σάξον. widda (Ἀγγλ. willy) Λαθ. vitols (Ιτέα, Ἀγγλ. willow)· Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. wida (weide)· ἡ ῥίζα εὐρίσκειται ἐν τοῖς Σανσκρ. vā, va-yāni (texco) Δατ. vi-ro

Ιτέωνος [ἴ-], ἡ, ον, ἐξ Ιτέας, Δατ. salignus, Ἰτ. ῥάδδος Ἡρόδ. 4. 67, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 3, 4. II. ἐκ κλάδων ἡ κλημαρίων Ιτέας κατεσκευασμένος, ἀχθόμενος σασκέσσι βραχίσκος Ιτέωνοιο Θεοφρ. 16. 79, 22. 190.

Ιτέων, ῥήμας, ἐπὶ τοῦ εἴματος, δεῖ ἰέναι, Ἰππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 300, Ἠλ. π. Πολ. 3941, Νόμ. 803B.

Ιτεών [ἴ], ὄνους, ἡ, (Ιτέα) τόπος πλήρης Ιτεών, Γεωπ. 3. 6, 6, πρὸς ἑλκύνων, θαφνών.

Ιτῆλος, ἡ, ον, ἐρημιζόμενος παρ' Ἡσυκίου, ἔμμιονος, οὐκ ἐξίτηλος (Διόχ. 1, Ἀπο π. 37).

Ιτῆς, ον, ἡ, Ιταμός, ὁρατός, τομῆς, ῥιφκίνδυνος, Ἀριστοφ. Νερ. 445, Ἠλ. π. Συμπ. 203B· καὶ ἴσας γε ἐφ' ὅ οἱ πολλοὶ ροδούονται (ἐν αὐτῷ ἐν Ἡμῶς 349E, πρὸς 349C).

Ιτητέον, = Ιτέον, Ἀριστοφ. Νερ. 131, Διφλ. ἐν Α.Β. 100, 12.

Ιτητικός, ἡ, ὄν, = Ιταμός, ἰτητικώτατος ὁ θυμὸς πρὸς τοὺς κινδύνους, παρατολμώτατος εἶναι ὁ θυμὸς πρὸς τοὺς κινδύνους, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 8, 10.

Ἰθαί (Βοιωτ.), ἀκαθόρθαι· Ἰθούχ.

Ἰθον, τό, εἶδος μύκητος, μανιτάρου, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 13.

Ἰθύς, ἡ, ὄν, (εἴμι) ὅν δύναιται τις νὰ διαβῇ, διαβατός, Ἀνθ. Π. 7. 480.

Ἰτρικα (οὐχὶ Ἰτρίκα, Ἀρχαῖ. 119. 18), τό, εἶδος πλακούντων, Ἀνθ. 16, Σέλων 37, Σοφ. Ἀποσπ. 199, Ἀρχιππος ἐν Ἡρακλῆϊ γαρμύνται 4· πεποιημένον ἐκ σπέρματος καὶ μέλιτος, Ἀθήν. 646D· ἀλλὰ διακρινόμενον ἀπὸ ἑλλῶν, οἷσιν ἐκαλοῦνται σπασμασύντες ὑπὸ Ἀριστοφ. ἐν Ἀχ. 1092· καὶ ἀπὸ τῶν ὑπὸ τοῦ Διόσκ. (1. 64) ὀνομαζομένων μελιττωμάτων· παρὰ Διον. Ἀλ. 1. 55, λέγεται ὅτι κατεσκευάζοντο ἐκ σίτου, ἀλλ' ὅμως διακρίνονται ἀπὸ τῶν καλουμένων πυραμούντων ὑπὸ τοῦ Ἐπίππου ἐν Ἐφθόβοις 1.

Προσέτι λέγεται ὅτι τὸ παρὰ Ῥωμαίους Ἰθρον (Ithron) συνέκειτο ἐκ γάλακτος Ἰτρίων καὶ μέλιτος Ἀθήν. 125F. Ὅστε κυρίως φαίνεται ὅτι ἦσαν πλακούντια ἐξ ἀλευροῦ (ἴδε Ἰθούχ.) ποιητὴ ὁνομαζόμενα διὰ τῶν διαφόρων μίξεων.

Ἰτρίνεος, α, ον, ὅμοιος πρὸς Ἰτρία, Ἀνθ. Π. 6. 232.

Ἰτρίον-πύλης, ον, ὁ, ὁ πύλων Ἰτρία, Πολυδ. Ζ'. 30· πρὸς χειρὸς πύλης.

Ἰτρίον, ἡ, διφθέρα, Πολυδ. Ζ'. 211.

Ἰττω, ἰτατω, ἄντι Ἰτατω, γ' ἔνικ. προστ. τοῦ αἰῶνα, ἴσιος ἐν τῇ φράσει Ἰττω Ζεὺς, ἔστιν ἰτατω· ὁ Ζεὺς, λέγει Κίβης ἡ Θηέκτις ἐν Πλάτ. Φαῖδ. 62A· Θηέκτις ἐν τῷ Ζεὺς καὶ Ἰττω Ἡρακλῆς, λέγει ὁ Βοιωτὸς ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 911, 860· πρὸς Ἠλ. π. Ἐπιστ. 345A, Valick, εἰς Εὐρ. Φων. 1671 (1677), καὶ ἴδε τὴν λέξιν Ἰτατωρ.

Ἰτυλός· ὁμός, ἑρπῆρας, νέος, ἀπαλός· Ἰθούχ.

Ἰτυς [ἴδε ἐν τῇ λ.], ον, ἡ, ὡς τὸ ἀντυξ, κυκλός ἡ περιφέρων κατεσκευασμένον ἐξ ἱέας (πρὸς Ἰτέα) ἐν χρεῖσι παρ' Ὀμ. (ἰδὸν ἐν τῇ Ἰλ.) δειπνῶν ἐπὶ τοῦ κύκλου ἡ ἡγετο περιφέρειας τροχού, ὅρα Ἰτυν καμψή, Ἰτυν, ἀψήδα· λέγει δὲ τὴν περιφέρειαν τοῦ τροχού (Σχόλ.). Τὰ τέσσαρα τεμάχια τὰ ἀποτελούντα τὸν κύκλον τοῦ τροχού καὶ οὖν λέγονται ἀψῆδες, Ἰλ. Δ. 486, πρὸς Ἠ. 724· ἡ ἐξωτάτη ἄκρη ἡ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος, Ἡσ. Ἀσπ. Ἠ. 314, Ἡρόδ. 7. 80· ἡ αὐτὴ ἡ στρογγυλὴ ἀσπίς, Τυρταῖος 11, Εὐρ. Ἰων. 210, Τρω. 1197, πρὸς Ἠ. Ἀν. 4. 7. 12· Ἰτυς βλεφάρων, τὴν τοιαύτην καμπύλον τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀνακρέων 15. 17· ἀγκιστρὴν Ἰτ. Ἀνθ. Π. 628, πρὸς Ὀππ. Ἀλ. 5. 138· Ἰτ. τῆς πλευρῆς, πλευρῆ, Γαλῆν. τ. 2. σ. 681. 9. [Ἰτυς Ἰλ. ἐνθ' ἄνωτ. ἀλλὰ Ἰτέας Φ. 350.]

Ἰτυς, ον, ὁ, ὁμοῦ τοῦ Τηρέως καὶ τῆς Πόρκης, Τραγ. ἐν τρισυλλάβῳ τύπῳ, Ἰτυλός, ὁμοῦ τοῦ Ζήνου καὶ τῆς Ἀηλῆος, Ὀδ. Τ. 522. [Ἰτυς ὁμοῦ. Ἰτυς, Homf. εἰς Διόχ. Ἀγ. 1113 (1114)· ἀλλ' ἐν δακτυλικοῖς μέτροις καὶ ὁ Σοφ. Ἠλ. 148, Δινδ. ἐν Ἀριστοφ. Ὀρν. 212].

Ἰτω [ἴ], γ' ἔνικ. προστ. τοῦ εἴματος, ἄς ὑπάγη, Ὀμ. παρ' Ἀτ. σχεδὸν ὡς ἐπιφώνημα, ἐμπρός, καὶ ὁ τι θέλη ἄς γένην, Ἰτω ποιήσω, πᾶσαν αἰσχύνην ἀφείς Σοφ. Φιλ. 120, Elmsl. εἰς Εὐρ. Μήδ. 780.

Ἰτωνία, ας, ἡ ἰάς, ἰάδης, ἡ, ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς, ἐξ Ἰτωνος, πόλεως ἐν Θεσσαλίᾳ, χρυσαλγίδος Ἰτωνίας Βακχ. Ἀπυσπ. 15 (23)· Ἰτωνιάδος Καλλ. εἰς Διμ. 74.

Ἰϋ, θαυμαστικὸν ἐπιφώνημα, Θεογνώστ. Κανόνες 161, Ἰω. Ἀλεξ. τυνικά παραγγέλματα 37.

Ιυγικός, ἡ, ὄν, (ἰυγέ) μαγικός, Ιυγική φύσις Δαμασκ. περὶ Ἀρχ. 351. 370.

Ιυγγο-δρομέω, = βοηδρομέω, βοηθῶ, ἰυγγοδρομεῖν· ἐκ-βοηθῶν, Βοιωτὸς Ἰπύχ.

Ιυγή, ἡ, φωνή, κραυγὴ, βοή, ἡρυγή, οἷον ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν ὁδῷ, Χρησ. παρ' Ἡρόδ. 9. 43, Σοφ. 752· ὁ συριγμός ὤρεων, Νικ. Θηρ. 400, Ὀππ. Ἀλ. 1. 565, Ἰσούχ., πρὸς Ἰ. Ιυγμός. [Ἰϋ- παρὰ Σοφ. ἐνθ' ἄνωτ.].

Ιυγκτόν· τὸ ὄνομα Ἰσούχ.

Ιυγκός, ὁ, (ἰύκω) βοή, κραυγὴ χαρᾶς, Ἰλ. Σ. 572· ὡσαύτως, κραυγὴ ὁδῶν, Ἀσχ. 1, Χο. 20, Εὐρ. Ἰπρ. 126· πρὸς Ἰ. Ιυγή. [Ἰ ἐν Ἰλ. ἔ παρὰ Τραγ.]

Ἰυγέ, Ιυγος, ἡ, (ἰύκω) ἀπὸ ὄρεων τὸ λεγόμενον σεισπογίς (Σουδ.), κοινὰς κοουσουρά, σουσουράδος ἡ κοουσουράδος, Ἰνχ Ιογυῖλλα, κληθεῖσα οὕτως ἐκ τῆς κραυγῆς αὐτῆς, ἐνθ' ὅ τῆς συνηθείας ὄνομα προέκυψεν ἐκ τῆς σεισεως τῆς οὐρᾶς, καὶ τὸ παρ' Ἀγγλοισι wryneck ἐκ τῆς κινήσεως τοῦ αὐχένος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 12, 4, π. Ζ. Μορ. 4. 12, 35, Διλ. π. Ζ. 19. Οἱ γούτες καὶ αἱ μάγισσαι τῶν ἀρχαίων ἔδονον τὸ πηλὸν τοῦτο εἰς τροχὸν καὶ περιστρέφον αὐτὸν πιστεύουσαι ὅτι οὕτως εἴκον τὰς καρδίας ἀνδρῶν καὶ ὅδεον ἡ ἐμάγευσον αὐτοὺς εἰς ὑπακοήν· ἐντέθεν ἡ ἐν πολλῇ χρήσει πρὸς ἀνάκτησιν ἀπίστων ἐραστῶν. Ἡ ἐνέργεια αὕτη ἐκαλεῖτο ἔλκειν Ιυγὰ ἐπὶ τινι, Ἐν. Ἀπομ. 3. 11, 17 (ἐνθα ἴδε Scholoid.)· οὕτως, Ιυγέ ἔλκει τινά ποτὶ δῶμα Θεοφρ. 2. 17· καὶ μεταφ., ἔλκειται Ιυγί ἡτορ, ὡς διὰ μαγείας, Πινδ. Ν. 4. 56· ὡς περ ἀπὸ Ιυγος τῶ καλλεῖ ἐλκόμενος Λουκ. π. Ὀίκου 13· οὕτως ἐκ Πινδ. Π. 4. 381, Ιυγὰ τετρακόνητον, πιθανῶς σημαίνει τὸν τροχὸν τὸν ἔχοντα τὰς πτέρυγας καὶ τοὺς πόδας τῆς Ιυγος τεταμένα οὕτως ὥστε νὰ ἀποτελῶσι τέσσαρας κνήμας ἥτοι ἀκτίνας τοῦ τροχού, πρὸς Ἀνθ. Π. 5. 205, καὶ ἴδε Σχολίαστ. Πινδ. ἐνθ' ἄνωτ. 2) μεταφ., γοητεία, φίλτρον, τῇ σῇ ληφθέντες Ιυγί Ἀριστοφ. Δυσ. 1110, πρὸς Δικέρ. 310, Διογ. Α. 6. 76· ὡσαύτως, λέξις ἰσχυρότερα τοῦ πύθους, σφοδρὰ ἐπιθυμία, Ιυγὰ, ἀγαθῶν ἐτάρυν Διόχ. Πέρος 989. [Ἰ Ἐπικ. καὶ παρὰ Πινδ. ἔ Ἀτ.]

Ἰύκω (ῥ), ὁρ. Ιύξκ Πινδ.:· κρυγάζω, βοῶ, «κρυγάζω», πολλὰ μάλ' Ἰύκωσι Πλ. Ρ. 66· οἱ δ' Ἰύκοντες ἔποντο Ὀδ. Ο. 162· ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ἐπὶ ἀνθρώπων βοῶντων πρὸς ἐκρήγνυν καὶ ἀποδιδῶν ἀγρίου θηρίου, πρὸς Καλλ. Ἀποσπ. 507· βραδυτέρων, κρυγάζω, βοῶ ἐκ λύπης ἡ ἄλγους, Ιύξεν ἀφ' οὐν τῇ ἄχρῃ Πινδ. Π. 4. 422· παρ' Ἀσχ. μόνον κατὰ προσηκ., Ιύξ· ἀποτομὴν βοῶν Πέρος 280, πρὸς 1042, Ἰκέτ. 808, 873· μετὰ Ιύξων Σοφ. Γρ. 787. [Ἐκ τοῦ ἐπιφώνηματος Ἰϋ, ὁ ἴδω.] [Ἰ Ἰπικ. καὶ παρὰ Πινδ. ἔ ἐν Σοφ. Γρ. 787· ἔ ἀδεδεικνέν παρ' Ἀσχ. 1.]

Ιυκτής [ἴ], ον, ὁ, (ἰύκω), ὁ φωνάζων ἡ κραυγάζων, ψάλης, αὐλητής, Θεοφρ. 8. 30, ἐν τῷ ποιητῇ τύπῳ Ιυκτά.

Ιυρκες· αἰγὴς ἄγριας, ὑπερλίτης· Ἰσούχ.

Ἰφθίμος, ἡ, ον, ὡσαύτως, ας, ον, (ἴφρ, Ἰφρος) ἰσχυρός, δυνατός, ῥωμαλέος, ἐπὶ σωματικῇ ῥώμῃ ἐπομένῳ ὅμοιος Ἰφθ. Ἰλ. Σ. 204· κρατὶ δ' ἐπ' Ἰφθίμῳ κυνέην, ἔθικεν Γ. 336· Ἰφθίμων ποταμῶν, ῥέεθρα Ρ. 749· βοῶν Ἰφθ. κάρηνα Σ. 23· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίθετον ἡρώων, Ρ. 336, Σ. 204, κτλ.· καὶ οὕτως, Ἰφθ. ψυχαί, κεφαλαί Ἀ. 3, Λ. 55· ἐπὶ τοῦ Ἀδου, Ὀδ. Κ. 334, Δ. 471· οὕτω καὶ ἐπὶ γυναικῶν, εὐρωστος, εὐπρεπής, οἷα πρέπει νὰ εἶναι ἡ γυνὴ ἥρωος (ὅρα Ὀδ. Κ. 105, 108)· Ἰφθ. βασιλεία Π. 332· ἄλογος, παράκοιτις Ἰλ. Ε. 415, Ὀδ. Ψ. 92, κτλ.· θυγάτηρ Ὀ. 364· Ἰφθίμη Πηρώ Δ. 287· Ὀσάκας ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ γυναικῶν, μεταχειρίζεται τὴν κατάληξιν τοῦ θηλ. Ἰφθίμη· ἀλλὰ λέγει Ἰφθίμοι ψυχαί, κεφαλαί, προκειμένου περὶ ἀνδρῶν.

Ἰφι (ἴφρ) ἀρχαῖα ἐστ. τοῦ ἴφρ, ὁ ἴφρ, Ἰφικ. ἐπὶ ῥ., ἰσχυρὸς, κραταῖος, σὺν παρ' Ὀμ., ἀλλὰ μόνον μετὰ τεσσάρων ῥημάτων, Ἰφι ἀνάσσειν, κραταῖος ἡ κρατερὴς κυβερνᾷν, βασιλεύειν, Τένε· δοῖο τε Ἰφι ἀνάσσειν Ἰλ. Α. 38, κτλ.· Ἰφι μάχεσθαι, ἀνδρείως, Δ. 151· Ἰφι βοῶναι, ἐκμασθῆναι ὑπερέτερα δύναμει, Τ. 417, Ὀδ. Σ. 150· Ἰφι κτόμενος Ἰλ. Π. 375· οὕτως, Ἰφι βηισάμενος Ἐυρόκρος 61· καὶ παρὰ μεταγεν. Ἰφικ., ἴδε Ἰφικ. Μ. σ. 480, 7· Σὺν ἔ· κυρίως ὁνομασ., π. χ. Ἰφειάνασσα, Ἰφειγένεια, Ἰφειγόνη, Ἰφιδάμας, Ἰφικλής, κτλ.

Ἰφίγινος, ἡ ἰσχυρὰ γεννηθεῖσα, ἰσχυρά, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, Ἰλ. α. 2, 35, 1, Ἰσούχ. II. ὡς κύριον ὄνομα, Ἰφειγέ-

ναία, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἡ παρ' Ὀμήρῳ Ἰφιάνασσα, Σηοίη, 28, Τραγ., κτλ., ἂν καὶ τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα διακρίνεται παρὰ Σοφ. Πλ. 157:—καλεῖται ὡσαύτως καὶ Ἰφιγένεια, Εὐρυπ. Πλ. 1023· τῆς Λυκίας. 324. [Ἰφ.— Ὁ Ἀισχύλ. ἐν Ἀγ. 1540 ἔχει γενεῖα, ὡς τὸ ἀνὸμα ἀντὶ ἀνύστα, εὐκλεῖα ἀντὶ εὐκλεῖα.]

Ἰφιγένεια, ὡς τὸ ἀνὸμα ἀντὶ ἀνύστα, εὐκλεῖα ἀντὶ εὐκλεῖα. Ἰφικρατεῖδες, αἱ, εἰδὸς ὑποδμήτων κλημενῶν ὡς ἀπὸ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Ἰφικράτους, Διόδ. 15. 41, Ἀλκίφρ. 3. 57, Δαμάσκ. ἐν Φωτ. Βιβλίου, 342. 31.

Ἰφίος, α. ον, (ἴφι) Ἰφίη, ἐπὶ, συχν. παρ' Ὀμ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ φράσει ἰφία μῆλα, παχέα, εὐτραφή πρόβατα, Πλ. Ε. 558, κ. ἀλλ., Ἰφίον [τ], τὸ, εἶδος βοτάνης, κατὰ τὸν Σχολιαστ.· εἰδὸς ἀγρίου λαγάνου, Ἀριστοφ. Θεσμ. 910, Ἀποσπ. 473, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 6, 11.

Ἰχναῖος, ἴδε Ἰσχανῶς ἐν τῇ.

Ἰχάρ, τό, σφοδρὰ ἐπιθυμία, Διογύλ. Ἰκέτ. 850, ἐνθα ἴδε Σχολ.

Ἰχόα, ἰων. ὡς, ἡ (ἰχθύς) τὸ ἀπεξηραμμένον δέρμα τοῦ ἰχθύος, ῥίνη, χρησιμεῖον ὡς οὐδ' αὐτοῦ ἔωσι τὰς ἐπιφανείας πραγμάτων, Ἰππ. 914D, ἰχθυήν, ῥίνη θαλαττίης δέρμα ξηρὸν, Δυνταίη δὲ καὶ τὸν σιδηρὸν ὄνυχά ὀλην, ὥστε εἰς τὰς ἐμυρυσυλίας καὶ τὰς ἐμδρυστομίας χρώμεθα, διὰ τὴν πρὸς τὰς λεπιδὰς τῶν ἰχθύων ὁμοιότητα Ἰαλινού Ἰπποκρ. Γλωσσ. Ἐσση. 488. II. πιδ, εἶδος ὀγγείου ἢ δοχείου ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔθετο καστούς ἰχθύος, Σουλ. Ἰππ. γρ. 8346c.

Ἰχθυόζομαι, ἀπαθ., = τῇ ἐπομ., Ἀνθ. Π. 7. 693.

Ἰχθυόω, (ἰχθύς) ἀλιεύω, ψαρεύω, τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατ' Ἰππικ. ἐνιστ. καὶ παρ., Ἰχθυόασκον γ' αἰρητοῖς ἀγκιστροῖσιν Ὀδ. Δ. 368.—μετ' αἰτ., αὐτοῦ δ' ἰχθυόα... δελφίνας, ψαρεύει, Μ. 95, πρὸς. Ὀππ. Ἀλ. 1. 426.—ὡσαύτως ἐν τῇ Μίσ. τύπῃ, Λυκίφρ. 46. II. παλῶν (ὡς ἰχθύς) δελφίνες... ἐθύνοντο ἰχθυόαντες Ἰσ. Ἀσπ. Ἰρ. 210 III. Παθ, ἰχθυώμενος ἄρτος (συνήθ. γραφ. ἀργός), κατεσκευασμένος μετ' ἰχθύων, Ὡρα. πύλ. 1. 14.

Ἰχθυόβελος, ἔως, ὅ, = ἰχθυόβελος. Νικ. Θερ. 793, Καλλ. εἰς Δῆλ. 15, Ἀνθ. Π. 7. 504, 10. 9, πρὸς. Ἀδῆν. 116A.

Ἰχθυόβελος, βάλω, κεντρώω ἰχθύν, κεντρώ· «καμακίων», Ἀνθ. Π. 7. 381, 637.

Ἰχθυόβελος, ον, πλήττων, συλλαμβάνων ἰχθύν, ἰχθ. ἰχθυήν, περὶ τῆς τριάντης, «καμακίου», Διογύλ. Ὀβ. 133· αἰθεῖται Ἀνθ. Π. 6. 23. 2) ὡς οὐσαπτε, ἀλιεύς, «ψαρεῖς», αὐτοῦ 7. 295, 9. 227. II. Παθ., ἰχθ. ὀθρα, ἄρα ἰχθύων ἡγεμονίαν ἐπὶ τῆς τριάντης, αὐτοῦ 6. 24· ἰχθ. εἰσπύνα Ὀππ. Ἀλ. 3. 18.

Ἰχθυόβελος, ον, δ' ἐοικὼς ἰχθύν, Ἀνθ. Π. 7. 652.

Ἰχθυόβελος, ον, (τόπος) ἐνθα βόσκονται ἰχθύες, ἰχθυόδοτοι νομαί, Ὀππ. Ἀλ. 2. 1, Νόν. Εὐαγ. κ. Ἰω. κα', 80.

Ἰχθυόβελος, ον, δ' γεν. ὡς, παρὰ τὴν ἰχθύν, Νόν. Δ. 26. 275.

Ἰχθυόβελος, τό, ὁποῦ τοῦ ἰχθύος, μικρὸς ἰχθύς, «ψαράκι», [Ἰ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 344. 8, Θεοφρ. Κωμ. ἐν Φινεῖ 1. 3, Ἀναξίβ. ἐν «Μαγειρίαι» 1. κ. ἀλλ.· ἀλλ' ὅ ἐν σατυρικοῖς, Ἀνθ. Π. 11. 405, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀδῆν. 311C.]

Ἰχθυόβελος, ον, (ἰχθύς) κατέλιπλος, ἐπιτίθεισος εἰς ὑποδοχὴν ἰχθύων, τοὺς δὲ πυνκίσκους τοὺς σαρπρὺς τοὺς ἰχθυόβελους ἀργυροῦς πάρεσθ' ὅραν Ἀριστοφ. Πλ. 813, Ἀποσπ. 449 (Πολύδ. Γ. 82)· ὡς οὐδ' ἀφάρτου, Λουκ. Δεξιφ. 5· οὐκ ἔστιν ἰχθυόβελος ὑπὸ σὺ μεταλαθεῖν, δὲν ἡμποροῦμεν ναγοράσμεναι τίποτε ἀπὸ φαρίκῃ ἑνεκά σου, (διότι θὰ σὺ τὰ ἀγοράσεις), Δεξιφ. ἐν «Εὐμπερίων» 1. 21.—τὴν πύλην τὴν ἰχθυόβελον, τὴν ἰχθυήν, δηλ. ἐνθα ἦν ἡ τῶν ἰχθύων ἀγορά, Ἐσση. (Νεεμ. Π. 3).

Ἰχθυόβελος, ἡ, (ἰχθύς) ἀλιεῖα, Πρὸς. Ὀμ. σ. 9.

Ἰχθυόβελος, ἡ, ὄν, = ἰχθυόβελος, τὰ ἰχθ. ὡς οὐδ' ἀφάρτου, Πρὸς. Πτολ. σ. 215, Ἐσση. (Β). Παρὰ. ΔΙ. 14.—ὡσαύτως ἰχθυόβελος, ἡ, ον. ΔΙ. π. 2. 17. 32.

Ἰχθυόβελος, τό, τριάντα, «καμακί», Πολύδ. Γ. 133· ἰχθυόβελος, ἡ, ον, ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Μαρκ. Σιδ. 54.

Ἰχθυόβελος, ον, δ' ἄρτων τῶν ἰχθύων, ἐπὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

Ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Μαρκ. Σιδ. 54.

Ἰχθυόβελος, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

Ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

Ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

Ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

Ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

Ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

Ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

Ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

Ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

Ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

Ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

Ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

Ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

Ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

Ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

Ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

Ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

Ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

Ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

Ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

Ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, (ἰχθύς) πλήρης ἰχθύων, πόντος, Ἑλλάδος-πόντος Ἰλ. 1. 4, 880· ἰχθυόβελος κέλευθα, δηλ. ἡ θάλασσα, Ὀδ. Γ. 177· μυχθεῖ ἰχθ., ἐπὶ τοῦ Βροπόρου, Ἀριστ. Θεσμ. 324· ἡμῶς πρὸς ἰχθύν, ἑμίση Ὀππ. Ἀλ. 3. 548. II. ἀποικιό-μενος ἐξ ἰχθύων, ὀθρη Ὀππ. Ἀλ. 1. 680· ἰχθυόβελος, ἰχθυόβελος βόλον Ἀνθ. Π. 6. 223.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυόβελος, ἡ, ον, δ' ἀπὸ τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

εὐτα. ἰχθὺς Ἀντιφάν. ἐν «Προβλήματι» 1. 15· πρὸς ὁφρὺς, Ὁδ. καὶ νῦν, ἰχθὺς, «ψάρι», ὡριμασθῆς Ἰλ. Ω. 82, πρὸς. Φ. 122, 203, Ὁδ. Ω. 126, κτλ. — παροιμ., ὁφρὺν ὀνότερος τῶν ἰχθῶν Λουκ. Ὁνειροί. Ἰ. Δεκετρ. 1, κτλ. — μεταφορ., ἐπὶ μαρτυρῶν ἀνθρώπου, Πλούτ. 2. 975B. II. ἐν τῷ πληθ., οἱ ἰχθῶς, ἡ τῶν ἰχθῶν ἀγορὰ ἐν Ἀθήναις, παρὰ τοῦς ἰχθῶς Ἀριστοφ. Σφ. 789, Βάτρ. 1068, Ἀντιφάν. ἐν «Προβλ.» 2· πρὸς, λάρχαρον, μύρον, κτλ. (ὅ ἐν διαιτῇ πεποι- σσιν) ὅ ἐν τρισυλλάβ. καὶ ἐν ἀπασι τοῖς συνθέτοις τὴν δὲ ἐξαρσιν ἰχθῶν, Θεόκρ. 21. 49, ἀρπίζει ἡ διόρθωσις τοῦ Meineke ἰχθῶς]. ἰχθῶσι-λῆστῃρ. ἦρος, ὁ, κλέπτης τῶν ἰχθῶν, Ἀνθ. Π. 7. 295· κ. ἄλλως ἰχθυολῆστῃρ, ἄλλ. ἴδε Λοδῆκ. εἰς Φρόν. 687. ἰχθῶς-τόκος, οὐ, γεννῶν, παράγων ἰχθῶς, μνημον. ἐκ τοῦ Νόνν. ἰχθῶς-φάγος [ἄ], οὐ, = ἰχθυοφάγος, Ἀνθ. Π. 9. 83. ἰχθῶς-φόνος, οὐ, φονεύων ἰχθῶς, Ὁππ. Κυν. 2. 444. ἰχθυώδης, εἰς, = ἰχθυοειδής, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 13, 29, κ. ἄλλ. — Ἐπίρρ. -δῶς, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 9, 10. II. ὡς τὸ ἰχθυοειδής. πλήρης ἰχθῶν, λίμνη ἰχθυώδης Ἠρόδ. 7. 109. ἰχλα· «ἰχλα» Πισυχ. ἔχμα, τό, πῖθαν, ἐφαρμα. ἀντὶ ἔχμα, «ἰχματα» ἰχνα· Πισυχ. ἴδε Κορὴ εἰς Ἰργη. Κορίνθου 218. ἰχναῖος, α. οὐ, (ἰχναῖος) ὁ κατ' ἰχναῖος καὶ κατὰ πόδας παρακο- λουθῶν τινι, περὶ τῆς Θέμιδος καὶ Ναμέσσος, Ἰχναίη τε Θέμις Ὁμ. Ὀμν. εἰς Ἀπόλλ. 94, Λυκόφρων 139, Ἰχναίη. Νέμεσις Ἀνθ. Π. 9. 405 — ὁ Σπράβ. (435) φαίνεται ὅτι παράγει τὴν λέξιν ἐκ τῆς ἐν ὤσσεια πύλῳ: ἰχναί, ἐνθα ὑπῆρχε ναὸς τῆς Θέμιδος. ἰχναῖμαι, ἄποδ., = ἰχναῖω, ἰχναῖται ἰχθυοσκοπεῖ Πισυχ. Σουῖδ. ἰχναῖα, ἡ, τὸ ἰχναῖον, ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Κυν. 3. 7. ἰχνα-λῆστῃς, ἴδε ἐν λ. ἰχνηλῆστῃς. ἰχνευμα, τό, ἰχναῖος, Πισυχ. Β. 11. ἰχνεύμων, οὐός, ὁ, ὁ ἀνιχνεύων· ἐντεῦθεν, 1) ζῶν τι τῆς Αἰγύπτου θμῶν ἐκείνῃ, ὅπερ ἀνιχνεύει τὰς ἀπὸ τοῦ προνοθεύου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 35, 2· καλεῖται καὶ ἰχνευτῆς. Ἠρόδ. 2. 67, κλ. 2) εἶδος σφηκῶν θηρευόντων τὰς ἀράχνας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 20, κλ. ἰχνεύσις, εὐός, ἡ, τὸ ἰχναῖον, Ξεν. Κυν. 3. 4, 10, 5. ἰχνεύτετρα, ἡ, θηλ. τοῦ ἰχνευτῆρ, Σουλ. Ἐπιγρ. 1907. ἰχνευτής, α. οὐ, ἔρημ. ἐπίθετ., ὅν δὲ ἰχναῖον, ἰχνευτέα ἡ δικαιούσῃ Φιλῶστρ. 262. ἰχνευτῆρ, ἦρος, ὁ, = τῇ ἔπομ., Ὁππ. Κυν. 1. 76, 449· ὡς ἐπίθετ., ἰχνευτῆρ ταρπός Νόνν. Δ. 46, 115. ἰχνευτής, οὐ, ὁ, ὁ ἰχναῖον, Πισυχ. Β. 10. 17· ἰχ. κύων, ὁ διὰ τῆς ἀφρησῆς εὐρίσκει τὸ θῆρα, πρὸς. Ἀνθ. Π. 5. 10 — ἰχνευταί ἦτο ἡ ἐπιγραφή σατυρικοῦ δράματος τοῦ Σφοκλέους. III. = ἰχναῖον, ἴδε ἐν λέξει. ἰχναῖικός, ἡ, ὁ, ἰχναῖος εἰς τὸ ἀνιχνεύειν, κύων Αἰλ. π. Ζ. 6. 59 — Ἐπίρρ. -κῶς, δι' ἰχναῖον, Εὐστ. Πονημάτ. 174. 51. ἰχναῖω, (ἰχναῖος) ἀνιχνεύω, ἰχνηλατῶ, Σοφ. Αἶ. 20, Ο. Τ. 221, 475 ἰχ. θῆρας κυοῖ Εὐρ. Κύκλ. 130· κύνας ἰχναῖουσαι Πλάτ. Νόμ. 634B· μεταφορ., κατὰ σοῦ τὴν ψῆφον ἰχναῖον, ζητῶν νὰ εὕρῃ τὴν ψῆφον νὰ ψηφίσῃ κατὰ σοῦ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 802· ἰχ. τὰ λεχθέντα Πλάτ. Παρμ. 128C· τὴν τοῦ καλοῦ φύσιν ἡ οὐτ. ἐν Πολιτ. 401C — ἰχναῖος, τίς ἐστὶν ἐγώ, ἡ, ἔχλ. Ἐπιγράμ. 227. 2) ἰχναῖω τὰ ὄρη, περιέρχεται τὰ ὄρη κυνηγῶν, Ξεν. Κυν. 4. 9 — Παρὰ Πινδ. Π. 8. 48, ὁ Βύκλι ἀναγινώσκαι ἰχναῖον (ἀκολουθῶν τοῖς ἰχναῖοις ...) χάριν τοῦ μέτρου, ἀλλὰ βελτίων ἡ διόρ- θωσις τοῦ Ἑρμάννου εἰχναῖον (ἰχναῖον Christ.). ἰχνηλατέω, ἀνιχνεύω, κατ' ἰχνη ἀναζητῶ, Φίλων 1. 12, 2. 475, Εὐστ. Πονημάτ. 128. 10. ἰχνηλῆστῃς [ἄ], οὐ, ὁ, (ἐλάνω) ὁ ἰχνηλῆστῃς, ὁ κατ' ἰχνη ἀνα- ζητῶν, ἀληθεύς Πλούτ. 2. 762B — ποιητ. ἰχνηλῆστῃς Ἀνθ. Π. 6. 183, Πισυχ. 289. ἰχνηλῆστῃς, εὐός, ἡ, τὸ ἰχνηλῆστῃς, κατ' ἰχνη ἀναζητῶν, Εὐστ. Πονημάτ. 301. 59. ἰχνηλῆστῃς, ἡ, = τῷ προηγ., Πισυχ. Β. 11· ἀγνωστὸν ἰχνη- λῆστῃς, Λοδῆκ. εἰς Φρόνιχ. 507. ἰχνηλατικῆς, ἡ, ὁ, = ἰχνευτικῆς. Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἶ. 8. — Ἐπίρρ. -κῶς, Ἰζέτ. Ἰζέτ. Ἰλ. σ. 90. ἰχνεον, τό, ὑποκρ. τοῦ ἰχναῖος μόνον κατὰ τύπον (ἴδε Clandler, Gr. Accents § 340), ἰχναῖος, «πατημασίαν», ἰχνη' ἐρευνῶντες κύ- νες ἦσαν Ὁδ. Τ. 436· μετ' ἰχναῖα βαίνει θεοῖς, τῇ παρηγο- λούθει κατὰ πόδας, Ε. 193, Ἰλ. Σ. 321· κατ' ἰχναῖο τινος βαίνειν Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 575, Κέντ. Σμ. 361· ἰχνηον ἐρευνάσθαι, στη- ρίβει τὸν πόδα, Ἀνθ. Π. 6. 70. 2) μεταφορ., ἰχναῖος, λείψανον, ἀγλαίης αὐτοῦ 58. ἰχνηπρος· «ἔπου οἱ λίθοι πρίθονται. ἀκίνητα» Πισυχ. ἰχνα-δῆστῃς [ἄ], ὁ, ὁ βαλὼν ἐπὶ τοῖς ἰχναῖοις, ἰχνηλῆστῃς, ὄνομα θηρευτικοῦ κυνός, Ὁδιδίου Μεταμορφ. 3. 107. ἰχνο-ελαβής, εἰς, βλαφτεῖς εἰς τὸν πόδα, Μανέθων 4. 500. ἰχνο-γράφια, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ γράφειν τὰ ἰχνη, τὰς κυνηγε- τὰς γραμμὰς, σχεδίασμα, Βιτρούβ. 1. 2, § 20.

ἰχνο-πέδῃς, ἡ, εἶδος δεσμοῦ ἡ παγίδος, Ἀνθ. Π. 6. 109, 7. 626. ἰχναῖος, εὐός, ὁ, (ἴδε ἐν τῇ λέξει) — ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, ἰχναῖος πῶδος κτλ., Ὁδ. Ρ. 317, Ἰλ. Ὁμν. κ. Ἰλ. 678, Ἰλ. 4. 82, Πινδ., κλ. μεταφορ., ἰχναῖος. Ἀγ. 695· ἐς ταῦτέν ἐλθὼν, ἡ, ἰχναῖος λόγων ὁ αὐτ. ἐν Ἰπρ. 845, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1184· Σοφ. Ο. Τ. 109· ἰχναῖος τειχέων Εὐρ. Ἰλ. 108· ἰχνη τῶν πληγῶν Πλάτ. Ἰοργ. 524C· Δίσιχ. 81. 22· — Φράσεις, ἰχναῖος ποδὸς δεῖναι, Λατ. vestigia ponere, Εὐρ. Ὁρ. 234, I. Τ. 752· θέσθαι Ἀνθ. Π. 7. 464· λε- πτέν ἰ. ἀρδύλλης τῖθετε, βαδίζετε ἐλαφρῶς, ἡσύχως, Εὐρ. Ἰλ. 140· ἰχναῖος ἐπαντέλλειν ποδὸς ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 104· ἰ. ἐρεῖδειν Ἀνθ. Π. 5. 301· ἐν ἰχναῖοι τινος ποδὸς νέμειν Πινδ. Ν. 6. 27, Σοφ. Αἶ. 32, Πλάτ. Πλάτ. 410B, πρὸς. Εὐρ. Ἰλ. 1059, Πλάτ. Ἐπιστ. 330B, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρο 276D, ἐν Θεαι. 187E· ἰχναῖος προσά- πτεσθαι, ἐκ τοῦ πλησίον ἀκολουθεῖν, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 290D· ἰχνη ὑπερβαίνει εἰς τινὰ φέρει Ἀντιφών 119. 7, πρὸς. Ξεν. Κυν. 6. 15, κτλ. 2) ποιητ., ποῦς ἡ κνήμη, ἀντίθετ. τῷ δὲ λένῃ, Εὐρ. Βάκχ. 1134. 3) τὸ τραχύ πέλμα τοῦ ποδός, Ἰαλίν. 12. 195A· τὸ πέλμα ὑποδήματος, Ἰππ. π. Ἀρρ. 827, πρὸς. Ἀγ. Ἰνδ. σ. 330. ἰχνο-πυκνῶς, παρατηρῶν, ἐξετάζων τὰ ἰχνη, ἰχνοσκοποῦσα τ' ἐν στίχοις τοῖς ἰχναῖοις Δίσιχ. Χο. 227· ἰχ. καὶ στίθεσιν τὸ μέλλον Πλούτ. 2. 399A. ἰχνοσκοπεῖν, ἡ, τὸ ἰχνοσκοπεῖν, Πλούτ. 2. 917F. ἰχρῶς [ἰ], ὥρος, ὁ, ὁ αἰθέριος κυρτός ὁ ῥέων εἰς τὰς φλέβας τῶν θεῶν, Ἰλ. Ε. 340· Ἰππ. αἶτ. ἰχρῶς ἀντὶ ἰχρῶρα, ὡς τὸ γέλω ἀντὶ γέλωτος καὶ ἰχρῶς ἀντὶ ἰχρῶτος, Ἰλ. Ε. 416· — βραδυτέρων ἀπλῶς, = αἶμα, Δίσιχ. Ἀγ. 1480. II. τὸ ὑδατοειδές μέρος τῶν ζωτικῶν κυρτῶν, Λατ. serum· τοῦ αἵματος, Πλάτ. Τίμ. 83C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 19, 11 (ἐν τῷ πληθ., αὐτοῦ 9), π. Ζ. Μορ. 1. 4, 8· τῆς χολῆς, Ἰππ. 396. 8· τοῦ γάλακτος, ὡς τὸ ἄρρῶς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 20, 6· τὸ ὑγρὸν τὸ ῥέον ἐξ ἡμῶν κυρτῶν ὅταν διατεμῇ τὰς αὐτῶν, Ἀρρῶς παρ' Ἀθην. 399B· ὁ κυρτός τῶν φύλλων, Δίσκ. 1. 172· ἄλλ' ἀσυνέως, 2) ἐπὶ ἐφαρμένον καὶ ῥυπαρὸν κυρτῶν, πῦον, ἐμπυον, ὦλη, Λατ. pus, Ἰππ. Κερ. Τρομ. 911· ἰχρῶς ὑδαρῆς ὑπαρχοί, ῥέοντες ἐκ τῶν γυναικῶν κατὰ τὸν τοκετόν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 9, 2. III. τὸ δηλητηριώδες ἄρρον, ὁ αὐτ. κ. Θουμιασ. 141· ἐπὶ τῆς νάρκης, αὐτοῦ 97. ἰχωρῶ-ειδής, εἰς, ὁμοειδὴς πρὸς ἰχωρᾶ ἡ ὄρρον, ἰχωροειδὲς αἷμα, κτὸ περιέχον ἐν ἑαυτῷ μοχθηρὰν ὑρότητα λεπτὴν καὶ δια- ὁρωτικήν· Ὑπόμν. Ραλιν. εἰς Ἰππ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 19, 8. ἰχωρῶρρῶς, (ῥέω) ἐκβάλλω ἰχωρᾶ, πυώδη ὦλην, ὀύριγγες .. ὅσαι .. ἰχωρῶρρῶσιν αἰεὶ Ἰππ. 200E· παρὰ μεταγεν., ἰχωρῶ- ρῶς, Δίσκ. 3. 20, Ἰρρωτιαν. σ. 126. ἰχωρώδης, εἰς, = ἰχωρῶειδής, Ἰππ. 404. 3, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 7, 3. ἰψ, (οὐχὶ ἰψ), ὁ, γεν. ἰψός [ἰ], ὄνομα πληθ. ἔπεος (ἴππομα) — πηλὴ κατὰστρέφον κέρατα καὶ ἐλῶς, Ὁδ. Φ. 395· ὡσαύτως, ὁ τρώγων τὰ βλαστήματα τῶν ἀμπέλων, ὡς τὸ ἴξ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 10, 5, π. Φυτ. Αἶτ. 3. 22, 5, Σπράβ. 613. ἰψο, ἴδε τὸ ῥῆμα ἴππομαι. ἰψος, ἰψήλος, Αἰόλ. ἀντὶ ὕψους, ὕψηλός. ἰψοὶ δὲ τὸ μέλας θρον .. ἀέρρετε τέκτονες ἄνδρες Σαπφῶ ἐν Ἐπιθαλαμ. 91 [73], κτλ., ἴδε Αἰγ. D. Αερί. σ. 81. (Ἐν Αὐρ. Ἀνθολ. Βηλκ. ὕψος). ἰψος ἡ ἰψός, ὁ, εἶδος φελλόδενδρον ἡ ἴσως τὸ Pyrus Cretica, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 5, 2. 2) παρ' Ἰππ., = κισσός: «ἰψόν τὸν κισσόν Θ(ο)ύριον» Ἰω, ὑποτακτ. τοῦ εἰμα. ἰω, συνηρ. ἀντὶ τοῦ ἰάου, προστ. τοῦ ἰάομαι. ἰώ, ἐπιφώνημα, ὡς ἐν τῷ Λατ. io triumpho! — τιθέμενον μὲ- νον ἡ διπλῶν, πρᾶνως τριπλῶν, ὡς ἐν Δίσιχ. Ἰκέτ. 125, πῖθεται ἰώος ἐπὶ ἐπικλήσεως βοήθειας, ἰώ μάκρορες, ἰώ θεοὶ ὁ αὐτ. ἐν ὠδ. 96, Σοφ. Φιλ. 736. 2) συχνάκις ὡσαύτως ἐπὶ ὀλίγῃς ἡ παθημάτων, ἰώ δούσαντος Σοφ. Ἀντ. 850· κτλ. κ. μ. γεν. Δίσιχ. Ἀγ. 1305, κτλ. II. μετ' ἄλλων ἐπιφωνημάτων, ἰώ ἰψ αὐτοῖς [485] [ἴ, ἀλλ' ὅμοιος ἐνίοτε ἴ. ἐν ἀναπ. καὶ δακτυλ. στίχοις, Δί- σιχ. Ἀγ. 1455, 1597, Σοφ. Ἰλ. 150, Εὐρ. Ἀλκ. 741]. ἰώ [ἴ]. ἰώος, ἡ αἶτ. ἰώ, προστέτ. ἰωῦν Ἠρόδ. 1. 1· κλητ. ἰωῖ Δίσιχ. Ἰπρ. 635, κλ. — θυγάτηρ τοῦ ἰνάχου. II. ὄνομα τῆς σελήνης ἐν Ἀργεῖ, Εὐστ. εἰς Διον. Περιηγ. 92. ἰωά, = ἰώ, Δίσιχ. Ἠέρο. 1070. ἰωάδῃς, = τῷ ἔπομ., Ὁμν. VII. 20D, Σύγκελλ. 185. 4. ἰωδῃλαῖος, οὐ, ὁ, ἔτος ἀπέσπευ παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις κατὰ πεν- τηκονταετηρίαν. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο οἱ χρεώσται ἀπηλλάσσοντο τῶν δανείων, καὶ οἱ ἐν δουλείᾳ ὄντες ἠλευθέρουντο κτλ., Διαθήκη τῶν ῥωδίων Πατρ. 1065C, Ὁμν. I. 520A, ΠΙ. 4076A, κλ. ἰωδῃλος, οὐ, ὁ, = τῷ προηγ., Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 12, 3. ἰωγα, ἴδε ἰών, ἰωγγα. ἰωγῇ, ἡ, Ἐπιφ. λέξις ὡς τὸ σκέπας, σκέπη, Βορέω ὑπ' ἰωγῇ, ὑπὸ σκέπη ἀπὸ τῶν βόρειον ἀνεμόν, Ὁδ. Ξ. 533. ἰωδῃς, εἰς, (ἰών, εἶδος) ἔχων χρῶμα ἰού, Ἰππ. Προγν. 40. ἰωδῃς [ἴ], εἰς, (ἴος, εἶδος) ὁμοιος πρὸς σκυρίαν, ἔχων χρῶμα

σχωρίας, Θεοφρ. π. ΑΙΟ. 37, κτλ. II. ἑριμός, μικρός, 'Ιππ. π. 'Αρχ. 'Ιητρ. 16· δηλητηριώδης, 'Αθην. 42Α· τὸ ἰώδες, ἐπὶ τοῦ φθόρου, ὁ φθόνος, Πλούτ. 2. 565C.

λωή, ἡ, (ἴδε αὖω) πᾶς ἰσχυρὸς ἥχος· ἡ κραυγὴ ἢ βοή ἀνδρῶν, 'Ιλ. Κ. 130, κτλ. ἥχος φθόγγος, 'Οδ. Ρ. 261· ἐπὶ ἀνέμου, 'Ιλ. Δ. 276, Α. 308· ἐπὶ πυρός, Π. 127· ἐπὶ βημάτων, 'Ισ. Θ. 682· ἡ τῶν ὀπλῶν κραυγὴ, Κόλουθ. 56· ἐπὶ τῆς ἡχούσης, Νόνν. Εὐαγγ. κ. 'Ιω. 21, 90· 1. Λατινίς, ἡ Λατινικὴ γλῶσσα, αὐτῶι 19. 102· — 'Επικὴ λέξις ἐν χρήσει καὶ παρὰ Σοφ. ἐν Φιλ. 216.

λωθεῖς· εὐδυνθεῖς καὶ εὐδυνθ· ὡς ἐνθῶν. ἐχολώθη 'Ψαύχ. λωκή, ἡ, (δεύκω, πρβλ. Δδ II. 10)· — καταδύωξις, 'Ιλ. Ε. 521. Λίτ. κατὰ μεταπλασμόν (ὡς εἰ ἐξ ὀνομ. ἰώξ), 'Ιωκκα Α. 601.

λωλιά, ἡ, (ἴα) = φήκη, 'Ψαύχ. λών, ἰώνγα. Βοιωτ. ἀντὶ ἐγώ, ἐγωγε, 'Απολλ. π. 'Αντ. 324Π. 'Ιωνωνος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ξούθου (ἢ τοῦ 'Απόλλωνος) καὶ τῆς Κρεούσης, ἐξ οὗ ἡ φυλὴ τῶν 'Ιώνων, 'Ηρόδ. 7. 94, κτλ. — 'Ιωνες, οἱ, ἴδε 'Ελληνισμ. 1. 53, κέξ.: — 'Ιωνία, ἡ, ἡ χώρα αὐτῶν, Δίτχ. 771. λωνία, ἡ, τὸ φυτὸν τοῦ ἴου, ἴδε ἰωνιά, 2. λωνιά, θες, ἡ, (ἴον) λειρῶν ἴων, Λατ. violarium, 'Αριστοφ. Βίρ. 577. 2) τὸ φυτὸν τοῦ ἴου, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 1. 9, 4. II

= χαμαίπυτος 'Αθην. 681D. 'Ιωνίξω. μιμούμαι τοὺς 'Ιωνας, Σχόλ. εἰς Κλήμ. 'Αλ. 'Ιωνικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τοὺς 'Ιωνας, ἐκτεθλυμμένος, 'Αριστοφ. Βίρ. 46· — 'Επίρρ. -κῆς, κατὰ τὸν 'Ιωνικὸν τρόπον, ὁηλυπρεπῶς, 'Αριστοφ. Θεσμ. 163· — τὸ 'Ιωνικὸν μέτρον, μέτρον συνιστάμενον ἐξ 'Ιωνικῶν στίχων ὡς τοῦ 'Ορατίου ἐν 'Ωδ. Γ. 12· — ἀνώμ. ὁηλ. 'Ιωνίς, ἰδός. Πανστ. 6. 22, 7, κτλ. — ὡσαύτως 'Ιωνιάς, ἰδός, 'Αθην. 681D.

ἰωνίσκος, ὁ, 'Εφέσιον ὄνομα τοῦ ἰχθύος χρυσόφρουτος, 'Αθην. 328C. 'Ιωνιστέ, 'Επίρρ., ἐν τῇ 'Ιωνικῇ διαλέκτῳ, Α. Β. 572. 'Ιωνο-κῆμπτης, ου, ὁ, ὁ κῆμπτης μαλακῶς τὴν ἑαυτοῦ φωνὴν ἐν τῇ ᾄδειν ὡς οἱ 'Ιωνες, Πλούτ. 2. 539C. 'Ιωνό-κῆσος, ἀκόλαστος, Κρατήριος ἐν 'Αδῇλ. 28. ἰωρός, ὁ, (ἴωρα, οὐρός, ἴδε II. 5), φύλαξ τῆς πόλεως, 'Απολλών. π. 'Ανταυμ. 330· — Παροιμ., οὐδ' ἐνθός (ἰωροῦ, οὐδ' ἐν ἀπαλαίᾳ, Σουῖδ., Παροιμιολογ. Γαίετ. σ. 87. ἰῶτα, Καλλιὰς παρ' 'Αθην. 453D, ἴδε ὑπὸ τὸ στοιχεῖον ε· — παροιμ. ἐπὶ πράγματι μὲν μικροῦ, τὸ σμικρῶτατον τῶν γραμμάτων (τὸ 'Ἰβρ. jod), ἰῶτα ἔν. οὐ μὴ παρέλθῃ Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ε', 18.

ἰωτακισμός, οὗ, ὁ, τὸ προᾶρειν τὸ ἰῶτα μετὰ πολλῆς ἐμφάσεως, π. χ. Troia, Maia, Spald. Quintil. 1. 5, 32, Isid. Etym. 1. 32, 5. II. ἐπαναλήψις τοῦ ε, ὡς Junio Juno Jovī jure irascitur, Marc. Capell. § 514.

ἰωτιζώ, γράφω διὰ τοῦ ἰῶτα, Μουσῆπ. π. σχεδ. σ. 55· — οὕτως, ἰωτιγραφέω. Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Σρ. 921· — ἴδε Κόντων 'Ἰώσσ. ἰωχμός [ῥ], ὁ, = ἰωκή, 'Ιλ. Θ. 89, 158· ἰωή ἀσπέτου (ἰωχ-μοῖο 'Ψο. Θ. 683, πρβλ. Θεόδωρ. 25. 279.

ἰωψ, ὡψος, ὁ, μικρὸς τις ἰχθύς, 'Αθην. 229Α, 300F

J

[J] 1. j ἡ y (iod, jod ἢ yod), τὸ ἰῶτα νεκρὸν, γράμμα ὑποθετικόν, [J] κοινῶς ἡμιφωνὸν νομιζόμενον, προπερόμενον δ' ὡς τὸ καθ' ἡμᾶς συμφωνοειδὲς ἰῶτα, ἥγουν ὡς j ἢ y ὡς εἰ ἐπιπροσέμενον φωνήεντος, σχεδὸν δηλαδὴ ὡς τὸ οὐρανικὸν γ ἐπομένον ε ἢ ε, ὅλον. Ἰατροὶ ἰατροὶ γιατροὶ, ἱεράκιον ἱεράκι γεράκι, γυγνήγης, κλπ. 'Τὸ ὑποθετικὸν τοῦτο γράμμα οὐδέποτε οὐδαμῶς τῆς 'Ελληνικῆς γῆς ἢ γλώσσης εὐρήσεται οὐδὲ μνημονεύεται, προσεληφθὲν δ' ἐν αὐτῇ ἀνὰ χεῖρα λεξικῶ μόνον διότι ἐπ' ἐσχάτων χρόνων εἰσῆλθον διὰ τῆς συγκριτικῆς φιλολογίας εἰς τὴν 'Ελληνικὴν γραμματικὴν, καὶ αὐτὰ πρὸς θεωρητικὴν ἐρμηνείαν ἐτυμολογικῶν τινῶν καὶ προσωδικῶν φαινομένων τῆς 'Ελληνικῆς γλώσσης, μάλιστα δὲ πρὸς μερικὴν ἐξηγήσιν τῆς καλονομένης 'ἀντεκτάσεως' ἢ 'ἀναπληρωτικῆς ἐκτάσεως'. Κατὰ τὴν θεωρίαν ταύτην τὸ ἰῶτα νεκρὸν (j) —

Α'. 'Αρχτικὸν μὲν ὃν διεσώθη ἐν τισὶ λέξεσιν ὡς δασὺ πνεῦμα ('), ὅλον 'Ἰνδ. jhas, θς· Αὐστρ. yāka, Λατίν. iecur, ἥπαρ 'Ἰνδ. yajñās (ἀγνός), ἀγνός· 'Ἰνδ. yajñāś, Ροθ. jus, ὕμεις· (ἀλλ' Ἀόλ. ὕμεις)· ἐν ἄλλαις δὲ λέξεσιν ὡς j, ὅλον 'Ἰνδ. yajñāt, Λατ. iugum, ζυγόν· 'Ἰνδ. yājñas, Διφθ. jñai (αἴτος), ζεῖται yājñas (ζωμῆς), Λατ. ius (Γαλλ. jus), ζωμός, ζῦμη.

Β'. Κείμενον δὲ μετὰ ἐν δύο φωνήεντων, ἐξέπτεσε τέλειον ὁπωλῶδες, ὅλον 'Ῥεφιος δέος (πρβλ. δεῖδω), 'φθισα φθέρη· 'Τρεῖς τρέες (ἐν Ἰόρτυν), τρέει· τιμαῖο, φιλεῖο, μισθοῖο (τιμῶν, φιλέων, μισθῶν). 'Ἐν πολλοῖς δ' ὁμοῖς διεσώθη ὡς ε ἰῶτα ἐν τοῖς συμπεπλεγμένοις kl (= F) καὶ ll, ἐπομένον φωνήεντος, ὅλον· φυλ μεθυλίω ἀλυίω (ἐν Λέσβῳ) υἱός υἱός (ἀλλὰ καὶ υἱός)· ἱατήραν (= ἱατήρ), Παφίαν (ἐν Κύπρῳ)· Δαμάτρινος ἱαροῖσι, διὰ (ἐν Παμφυλίᾳ)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΘΕΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ἔτι δ' ἐν τοῖς συγκριτικοῖς πλεόντων, χερσίων, καλλίων, ἡδίων, ἐχθίων κλπ. (πρβλ. καὶ τιθεῖμεν, φιλεῖμεν, λύσαιμεν, τιθεῖην, βιδόειην κλπ.).

1'. Εὐρισκόμενον δὲ κατόπιν συμφώνου ἢ περιεσώθη ὡς ε, ἢ ἐξέπτεσαν ἀντεκτεῖναν τὴν προηγουμένην συλλαβὴν.

α'. 2. περισσώδην ὡς ε.

(1) ΑΦΙ ΑΝΙ ΑΡΙ, ΟΦΙ ΟΝΙ ΟΡΙ = αἱ οἱ, ὅσον· ἀφιστος (πρβλ. Λατ. nvis), αἰφετός (αἰθετός· ἀέτος, 'Ψαύχ.), 'Αττ. ἀέτος· 'δα-φισ, 'δαφισ. δαίω (πρβλ. Διδάφω ἐν Κορίνθῳ)· κλαφιο, κλαίω, 'Αττ. κλάω· 'καφιο, καίω, 'Αττ. κάω.

(2) 'Εκ τῶν ασι οσι εσι υσι ισι, ἐκπεσόντος τοῦ σ, προεῖκνυεν αἱ οἱ εἰ υἱ ι ἢ ι, ὅλον· 'νασιο (νάσσει), ναίω· 'λilασιο- ('Ἰνδ. līlāsas, ποθὼν), λιλασομαι, λιλᾶω· 'τοσιο ('Ἰνδ. tasya), τοῖο, Δωρ. τῶ, 'Αττ. τοῦ· 'εμισιο, ἐμειο = ἐμοῦ· ἀλεθεσια (ἀληθείς), ἀλήθεια· 'γεγονεσια, γεγονεία· 'εσιεν ('Ἰνδ. agāmi), εἶην· 'τελεσιο, τελείω· 'ἴδυσια, ἴδυστα· 'κονισιο (κονίσσαος) κονίω· 'όσιοι, όσιομαι, κτλ.

6'. 2. ἐκπεσὸν μὲν ἀντεκτεῖναν δὲ τὴν προηγουμένην συλλαβὴν.

Τὸ σύμπλεγμα ντι πανταχοῦ ἐτράπη πρῶτον μὲν εἰς νσ, εἰς α δ' εἰς σ μετ' ἀντεκτάσεως, ὅλον·

	Κρήτ. Θεσσ.	Λεσβ.	'Ιων. 'Αττ.	Δωρ.
*παντία	πάνσα	παῖσα	πᾶσα	πύσα
*μοντις	μιονσα	μοῖσα	μοῦσα	μῶσα
*λεγοντία	λέγονσα	λέγοισα	λέγουσα	λέγωσα
*τιθεντία	τιθένσα	τιθείσα	τιθείσα	τιθῆσα
τάνε	τάνε	ταῖς	τάς	τάς
*ένε	ένε	εἷς	εἷς	ῆς

Κατὰ τὰνωτέρω τὸ j κατόπιν συμφώνου ἐκπεσὸν ἀντεξέτεινε τὸ α ε ο τῆς προηγουμένης συλλαβῆς, οὕτως ὥστε ἀρχέγονα μὲν α νι αρι ονι ορι αφι οφι ἀντεξέτεσσαν εἰς αἱ οἱ, ἀρχέγονα δὲ ενι ερι ινι ιρι υρι εἰς εἰ ι ο, ὅλον· 'φανιο φαίνω, 'τεκτανιο τεκταίνω, 'σπαριο σπαίρω, 'ἀγκονια ἀγκίνα, 'μορια μοῖρα, 'δαφιο δαίω, 'κλαφιο κλαίω, 'άμορια (ἀμοιγάν ἐν Κορίνθῳ) ἀμοιγῇ, 'κτενιο κτείνω, 'φθεριο φθεῖρω, 'περια πεῖρα, 'κρινιο κρίνω, 'ότρυνιο ότρύνω. 'Ἐνταῦθα κατασκευάσκειν καὶ τὸ ἀλῖος ἄλλος, ὅπρ Διολικῶς ἐνίοτε τρέπειται εἰς αἷλος, ὅλον· αἷλων (ἐν Κύπρῳ) ἄλλων· αἰλότριά (ἐν 'Ψαύχ.) ἀλλότριά (πρβλ. αἰλότροπον· ἀλλοιότροπον παρ' 'Ψαυχίῳ). 'Αλλ' ὁμοῖς ἐν τῷ φαινόμενῳ αὐτῷ τῆς ἀντεκτάσεως παρατηρητέον ὅτι ἐν τοῖς ενι ερι ινι ιρι τὸ j ἐν μὲν τῇ Διολίδι (τῆς Λέσβου) ἀφωμοιγῇ τῷ προηγουμένῳ συμφώνῳ, ἀλλάχου δὲ ἀντεξέτεινε τὸ προηγουμένον ε ι υ, ὅλον· 'κτενιο 'φθεριο 'όκτιριο 'ότρυνιο ἐν μὲν Λέσβῳ κτέννω φθερρῶ οκτίρνω ότρύννω, ἀλλάχου δὲ κτείνω φθεῖρω οκτίρνω ότρύννω. 'Ἡ Διολικὴ αὕτη ἔκτασις ἐφαρμόζεται πάντοτε ἐπὶ τοῦ λι ἐνθα τὸ ἐκπεσὸν j ἀφωμοιγῇ τῷ λ καὶ παρήγαγε λλ, ὅλον· ἄλῖος (Λατ. alius) ἄλλος· [ἐν Κύπρῳ καὶ αἷλος, ὡς ἀνωτέρω]· 'καλῖος ('Ἰνδ. kaljñas ὠράτος) κάλ-λος· 'στελῖο στέλλω· 'αἰσῖο αἰδῶλλω· 'ποικιλῖο ποικίλλω· 'φυλῖο (Λατ. folium) φύλλον· ('πολῖο) πολῖο πολλοί, κλπ.

Σημ. 1. 'Τὸ κῖ (kl, q) ἐν μὲν 'Αττικῇ καὶ Βοιωτικῇ ἐμφανίζεται ὡς πτ, ἀλλὰχοῦ δ' ὡς σσ, ὅλον (ἐκ βέβης pñ) πάπταλος, πᾶσσαλος· (pññ) πλήττω, πλήσσω· (pññ) πέττω, πέσσω· (γλωγίς) γλωττῶ, γλῶσσα· (ῆκισα) ῆττω, ῆσσω· Λατ. riciis, πίττα, πίσσα· (ἑλαχός) ἐλάττω, ἐλάσσω· (ταχός) θάττω, θάσσω· (ταραχῇ) ταραττω, ταρασσω, κλπ. — 'Τὸ φαινόμενον τοῦτο παρατηρεῖται ἐνίοτε καὶ ἐν τοῖς τι καὶ θι, ὅλον· 'προτιο, πρόσσω· 'χαριεντία, χαρίεσσα· 'κορυθιο, κορύσσω· 'ἰνῶ. málhgas, 'μεθιος, Λατ. medius, Βοιωτ. μέττος, μέσος, 'Αττ. μέσος· 'όθιος, όσος· ἔτι δ' ἐν ἀρχῇ λέξεων, ἐνθα δ' ὅμοις τὸ διπλοῦν συμφώνον ἀναγκαῖως γράφεται ἄπλοον, ὅλον· σεύω, ἄλλ' εὔσευε, δτε σεύετο ('Ἰλ. Ρ. 463)· (ἐκ βέβης κιο· 'οὔτος)· τήμερον σήμερον, καὶ τῆτες σῆτες.

Σημ. 2. 'Τὸ μῖ καὶ πῖ ἐν μὲν 'Αττικῇ καὶ 'Ιδῇ καὶ ταῖς διαλέκτοις τῆς Λέσβου καὶ Θεσσαλίας καὶ βορειοδυτικῆς 'Ελλάδος ἐμφανίζεται ὡς πτ (ἐν Λέσβῳ ὡς σδ), ἐν δὲ Βοιωτικῇ, Θεσσαλῇ, Λακωνικῇ, Κρήτῃ, Μεγάρῳ, 'Ψαύχῃ ὡς π, ὅλον· ἄγριαια (πρβλ. ἀγνός) αἰομαι, 'μεγῖο (μέγας) μέζω, 'πεδῖο (πεδᾶς, τοῦ ποδός) πεζός, ('Ἰνδ. pññis), Λεσβ. Σδζός, Βοιωτ. καὶ Λακων. Δεζός (καὶ Δεζός;) Ζεός. — 'ὑπὶ πᾶσι σημειωτέον ἐνταῦθα τὰς βηματικὰς καταλήξεις ἀδυνατούντων βηματικῶν εἰς -άζω καὶ -ίζω (ἐκ τοῦ -σδζο καὶ -εζο), ἐν αἷς τὸ ζ διαλεκτικῶς φέρεται καὶ ὡς δδ ἢ εδ, ὅλον· φροντίζω, φροντίζω (ἐν Λέσβῳ)· δοκιμάζω, δοκιμάδω (ἐν Βοιωτικῇ)· παίζω, παῖδω (ἐν Λακωνικῇ)· δικάζω, δικάδω (ἐν Ἰόρτυν)· χρήζω, χρήδω (ἐν Μεγάρῳ), κλπ. [Α. Ν. Γιάνναρης]

ΤΟΜ. Β'.—70

Κ

Κ κ, κάππα, τὸ, ἄλφ., τὸ δέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου: ὡς ἀριθμητικόν, κ' = 20, ἀλλὰ κ = 20,000. Τὸ ἀριθμητικὸν κα' (24) κεῖται ὡς μία συλλαβὴ ἐν τινι ἐμμέτρῳ ἐπιγραφῇ δημοσίου-οὐσίᾳ ὑπὸ τοῦ Keil ἐν τῇ Φιλολογικῇ Ἐφημερίδι τοῦ Bergk (Bergk's Philol. Journal) (1846), σ. 934, ὡς τὸ ζήσασα ἐτ' η', ἐν τέλει ἐξαμέτρου.

Ι. τὸ κ εἶναι τὸ ψιλὸν οὐρανισκόντων ἀφ' ὧν ἔχον ἀντιστοιχῶν τὸ μέσον γ καὶ τὸ δατὺ χ. Ἐν ταῖς Ἰδο-Εὐρωπαϊκαῖς κατὰ γλώσσας τὸ Ἑλλ. κ, Λατ. c (k), γ. Sankr. k, kh, k' ἢ s = τῷ Γοτθ. καὶ Ἑρμ. ἀρτικῷ h, καὶ (ἐνίοτε) τῷ μέσῳ g — ὡς, καρ-δια, κέαρ, Λατ. cor, Sankr. hjrid = Γοτθ. haurto, Ἀρχ. Σκαν-διν. hjarta, Ἀγγλο-Σαξον. heorte, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμαν. herza — κάλαμος, Λατ. calainus, culinus, Sankr. kalamas = Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. balam, balm — κάνναβις, Sankr. sanani = Ἀρχ. Σκανδ. hanri, Ἀγγλο-Σαξον. hanor, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. hauf — κεφαλή, Λατ. caput, Sankr. kapālas = Γοτθ. haurh, Ἀρχ. Σκανδ. hufud, Ἀγγλο-Σαξον. heafod, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. haupt — κώνων (κυν-ός), Λατ. canis, Sankr. snā (ἀντί snan), = Γοτθ. hund, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. hund, κελ. — νύξ, (νυκτ-ός), Λατ. nox (noct-is), Sankr. nak, naktis, = Γοτθ. nauts, Ἀγγλο-Σαξον. niht, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. naht — δέκα, Λατ. decem, Sankr. dśhan, = Γοτθ. taihun, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. zehn — ὀκτώ, Λατ. octo, Sankr. ashtau, = Γοτθ. ahtau, Ἀγγλο-Σαξον. ehta, Γερμ. acht.

II. μεταβολαὶ τοῦ κ ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς διαλέκτοις, κελ. **1)** παρ' Ἰωσι τὸ κ ἀντικαθίστῃ τὸ γ, ὡς, κιθών δεκομαί βάθρακος κύβηθ' ἀντί χιτών δέχομαι βάτραχος χύτρα: — οὕτως αἱ παλαιότεροι Ἀετ. μετέβαλλον τὸ χνόςος, γνάπης, βέγκως ἐκ κνόςος, κνάπτης, βέγκω. **2)** Παρ' Ἰωσι τὸ κ ἐνίοτε ἀντικαθίστῃ τὸ π, ὡς, κού, ποτε, κως, κελ., ἀντί πού, ποτε, πως, κελ. — οὕτως, ἵσκε = ἐνισκεν, ἔππος Λατ. equus, οὐλὸν Λατ. uolla, κώληξ Λατ. uolix. **3)** παρὰ Δωρ. τὸ κ ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ τ, ὡς, θκα, ἄλλακα, τήνος ἀντί ἄτε, ἄλλοτε, κέυνος. **4)** παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς τὸ κ προεστέατο λέξεων τινων, ὡς, καπήνη ἀντί ἀπήνη, Ἀθην. 418D. **5)** τὸ γ πρὸ τοῦ κ (ὡς καὶ πρὸ τοῦ γ, χ, ξ) προσέρεται ὡς ὡς — πρὸ κ, κόππα.

κλ, Δωρ. ἀντί τοῦ Ἰων. κε, = τῷ Ἀετ. ἄν, (ὡς γλ, Δωρ. ἀντί γε), Ἀριστοφ. Ἀρχ. 737, 799, Ἰππ. 201, Λυσ. 117, Θουκ. 5, 77, Θέων. [Περὶ τοῦ α, ἴδε Bism. εἰς Ἀρχ. 806].

καδδός, ου, ὅ, = καδδόν, Ἰλ. 12, 791. καδδόν, ἀντί καθάδον, ου, τό, = καδδόν; Ἀχμοσ Ὁμ. 268.

καδδόν, ου, τό, (Περσικόν) «καρτάν» = κάνδης, Κ. Πορφ. Β. 10. Βασ. Τάξ. 749, 16, κλ.

κα-θαίνων, Δωρ. ἀντί καταθαίνων, Ἀλκμάν 22, πρὸ κ. κά-πετον.

καδδαισος, ὅ, (καδδός) ἀδελφός, ἀπληστος, Κρατῖνος ἐν Ἐπιδ. 7.

καδδάλτης, ου, ὅ, ἐργάτης καὶ ἀρχοφόρος ἱππος, Λατ. cubilius, Γερμ. Couli, Πλούτ. 2, 828F. — ἐντεῦθεν καθάλαριος, ὁ ἱππεύς, Πτολ. 11, 289, 30, ὡς κύριος, ὄνομα, Ἐλύγρ. 2873B, Ἰωάν. Μσχ. 2925B, κλ. — καθάλαριος, ὅ, ὄν, ἀνέκων ἢ ἀρμύων εἰς ἱππικόν, ἱππικός, Θεοφάν. 557, 8, Λέοντ. Τακτ. 6, 2, 1882, 10. — ὡς οὖς, τὸ καθάλαρικόν = τὸ ἱππικόν, ἢ ἱππος, Θεοφάν. 518, 19, κλ.

καθαλαίνω, εὐσω, = ἱππεύω, Μαυρίκ. 1, 2, Θεοφάν. 594, 14, 595, 13, Λέοντ. Τακτ. 6, 12, κλ.

καθαλλίνος, ου, ὄν, τὸ Λατ. cathallinus = ἱππικός — ὡς οὖς, ἢ καθάλλινος, ἐξυπ. κήπος, καθάλλινος ἀλόγου Θεοφάν. 728, 16. καθάλλινος, α, ὄν, = καθάλλινος Θεοφάν. 836, 17. καθάλλουκίλινος, τό, ἀκέραιος ἱππος, Κ. Πορφ. Β. 10. Βασ. Τάξ. 462, 6.

Κάδαρνος, ὅ, τῆς ἀήμετης ἱερείας, ὡς Πάριος Ἡούχ. κάδασι «κατάδωκε» Ἀλκίνοος Ἡούχ.

καδδάλ, Ἑπικ. ἀντί κατὰθαλε: ἀόρ. 6' τοῦ καταβάλλω, καθάλλικος, ἢ, ὄν, Λακων. ἀντί καταβλητικός, ὁ δυνάμειος νὰ καταβάλῃ τὸν ἀντίπαλόν του, «Λάκωνι τινι ἡγεμονίᾳ ἐν Ὀλυμπίᾳ εἰπέ τις, ὁ ἀνταγωνιστής, ὁ Λάκων, ἐγένετο σου κριτῶν» οὐμνέων, ἔφη, ἄλλὰ καθάλλικωτερον Πλούτ. 2, 236E, εἰς ἴδε Wyttenb., πρὸ κ. Μ. Ἀντων. 7, 52. — καθάλλικη (ἐπὶ τ. ἐχνη), ἢ, ἢ ἐχνη τοῦ παλαιστοῦ, Ἰαλν. 6, σ. 38.

καδδός, ἴδε καταθαίνω — καθάσσια, ἴδε καταθασία.

καδδοληκ, «περίστρωμα, Λάκωνες» Ἡούχ.

Κάδερος, ὅ, μυστηριώδεις δευτερεύουσαι θεότητες λατρεῖν με-
ναι ὑπὸ τῶν Πελασγῶν ἐν Ἀθήνῃ καὶ Σαμοθράκῃ, ὅπου τὰ ἄρχαία ἐκείνα μυστήρια διεβόησαν καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα: οὗτοι ἐξω-
ροῦντο ὡς βραχεῖς τὸ ἀνάστημα μετὰ μεγάλῳ γεννητικῶν μορίῳ
καὶ ἐκαλυπτοὶ οὐ τοῦ Πλάτωνος ὡς κατέχοντες τὴν τέχνην τοῦ ἐρ-

γάζεσθαι τὰ μέταλλα, Ἡρόδ. 2.51, 3.37, Στράβ. 470, κέξ. Ἡ ἀρχὴ καὶ πρὸς τῆς καθειρικῆς λατρείας ἐξητάσθη ὑπὸ τοῦ Λοβε-
κίου ἐν Ἀγλαορ. σ. 1202 κέξ., Welcker ἐν Διάγν. Τριλογία.
— καθειρίδες, αἱ, καὶ καθειρώ, ἢ, αἱ ἀδελφαὶ καὶ ἡ μήτηρ τῶν
Καθερίων, μνημονεύονται ὑπὸ Στράβ. 472. — Στέφ. ὁ Βυζ. ἀνα-
φέρει τοὺς ἐπὶ τύπους καθειραῖος, α, ὄν, (ὡσαύτως παρὰ Πανσ.
9, 25, 5-7), καθειρικός, ἢ, ὄν, ὅλη. καθειρίδας, ἀδός, ὡσαύ-
τως τὸ ἀποθ. καθειριάζομαι, τελῶ τὰ καθειρικὰ μυστήρια: —
ὡσαύτως καθειρεῖται, οἱ, Πανσ. 9, 25, 8. — καθειρεῖον, τό,
ὁ ναὸς οὗτων, ὁ αὐτ. 9, 26, 2. καθειρία, τά, τὰ μυστήρια αὐ-
τῶν, Ἡούχ.

καθιοθύρα, ἢ, (ἐκ τοῦ Λατ. canna, θύρα), ἢ καταρρακτὴ θύρα
κοινῶς «καλαβανή» Ἀρχ. Μαθημ. σ. 47.

καδδός, «καταπίνει» Ἡούχ.

καδδός, ἐμάνδαλος τῶν θυρῶν. Πάριος Ἡούχ.

κάδος, ὁ, μέτρον σίτου ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν χοῦ-
νίξ, Ἐδδ. (Δ' Βικσιλ, 5', 25), Γεωπ. 7, 20. [Πύαν. ἐκ τοῦ
Ἑδδ. καὶ Kab.].

κάγ, σπάνιον ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ κατὰ πρὸ τοῦ γ, κ.γ. γόνυ
ἀντὶ κατὰ γόνυ, κάγ γόνυ δουρὶ βαλὼν Ἰλ. γ. 458. κάγ
γόνων Σαπφώ 25 (50).

καγκάλιν καὶ κάγκω, ἐρηλιν, ἀποξηλιν, Ἡούχ., ὅστις ἐρ-
μηνεύει τὸ καγκάλιν διὰ τοῦ «θάλπει, ἐρηλιν» καὶ καγκομ-
νὴς διὰ τοῦ «ἐρηλιν τῷ φίλῳ».

κάγκαμον, τό, Ἀραβικὸν τι κόμμι ἐν χρήσει εἰς καπνίσματα,
Δισκ. 1, 23, Πλν. 42, 44. — Καθ' Ἡούχ.: «καγκάμον, παρ'
Ἰνδοῖς ἐξ ὧν δάκρυον καὶ θυμίαμα».

κάγκανος, ὄν, (καίω, καγκάνω) κατὰξερ, κατὰξερ, πρὸς
καῖω, ἔβλα κάγκανω Ἰλ. φ. 364, Ὁδ. Σ. 308, Θέων. 24,
87. κάγκανω κάλα Ὀρ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 112. στάχους Λυκούρ.
1430. — Παρ' Ἡούχ. εὐρίσκωμεν καγκάλεα «κατακεκαυμένα»
— καὶ καγκάνευσ ἀπαντᾷ παρὰ Μανέθιον 4, 324.

κάγκελος, ὅ, τὸ Λατ. canellus, δρυφάκτος, κινίλιν, Σχόλ. εἰς
Θέων. 8, 57, Ἡούχ., ὡσαύτως κάγκελλος, Βυζ. 809 καγκελ-
λάριος, ὅ, = λογοδέτης, Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχ. Πόλις. 3, 36.
— κάγκελον, τό, ὡς καὶ ὄν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 638, 672.
— ἐντεῦθεν, καγκελο-ειδής. Ἐπίερ., ἐν εἰδεί κινίλιν, Ἰππικτ.
254. — καγκελο-θύρας, ἴδω, ἢ, = καγκίς, Ἐπιμολ. Μ. 513,
3. ὡσαύτως, καγκελωτὴ θύρα Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 124,
Πολυδ. II', 124 (μετὰ διπλοῦ λ).

καγκύλη, ἢ, Διολ. ἀντὶ κηλῆς, Ἡούχ.

καγκῆς, «καταπαγῆς, Σαλαμίνιοι» Ἡούχ.

καγκάζω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ καχάζω, ὅ, ἴδε.

καγκάζω [παρ' Ὀρ. καγκάλω], γελῶ ἡχρῶς, καγκάζω,
Λατ. cachinnari, καγκάλωσι, καγκάζουσι χλευαστικῶς, Ἰλ. I',
43. καγκάλω, χαίρων, ἀγαλλόμενος, 2, 514, Κ. 565. καγκά-
λώσα Ὁδ. Π. 1, 59. καγκάλασκε Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 996. —
πρὸ κ. καγκάζω.

καγκάλλωμαι, «καγκάλλεται» χαίρει. Παρῶνι «Ἡούχ., καὶ
καγκάλλω «χαλῶμαι. Ὑπὸ χαρῆς ἀνέμαι» ὁ αὐτ.

καγκάλος, ὁ κριλὸς ὅ ἐπὶ τῇ θύρᾳ. Σικελία Ἡούχ.

καγκάμος, ὁ «κιστός ὑπὸ Κροτωνιατῶν» Ἡούχ.

καγκάς, ἄνθρωπος, ὁ, Λατ. cachinnus, ὁ καγκάζων, κωμ. ὑπο-
κριτῆς τῆς Δωριακῆς σκηπῆς, Müller Dor. 4, 7, 3. πρὸ κ. ὡσαύτως
Χαρίνος.

καγκάσις, εὐς, ἢ, = καγκασμός, Μ. Φιλῆς τ. Δ', σ. 333,
ἐκδ. Mil.

καγκασμός, μεγαλῶνός, ἡχρῶς γέλω, κοινῶς «κάκανα»,
Κλῆμ. Ἀλ. 196, Πολυδ. Ζ', 199. ἴδε καγκασμός.

καγκαστής, οὔ, ὅ, ὁ καγκάζων, ἡχρῶς γελῶν, Δ. Β. 45,
Πολυδ. Ζ', 29.

καγκάσται «γελᾷ ἀτάκτως» Ἡούχ.

καγκάζω, = καγκάζω, Ἀθην. 438F. «καγκάζει» ἀθρόως
γελᾷ Ἡούχ.

καγκρυδίας, ου, ὅ, εἶδος πυροῦ, σίτου, Θεοφρ. Ἰστ. φυτ. 8.4.3.

καγκρυδίων, κάγκρυς, κελ., ἴδε ἐν λέξ. καγκρυδίων, κά-
χρυς, κελ.

κάγω [α], Ἀετ. κατὰ κρῶς, ἀντὶ καὶ ἐγώ.

κάδ, Ἑπικ. ἀντὶ κατὰ πρὸ τοῦ δ, κάδ δώματα Ὁδ. Δ. 72.
κάδ δύνανται Ἰσ. Ἐργ. κ. Πμ. 334. ἀλλὰ καὶ πρὸ τοῦ δέ, Ἰλ.
D. 160, κελ. — κάδ' ὁ δέθαλε, κατὰ τὴν αἰτίαν τοῦ κατέθαλε δέ,
Ὁδ. Δ. 344. πρὸ κ. κα-θαίνω, κα-ζέλει, κα-υάζει.

καδδάλωμαι, Δωρ. ἀντὶ καταθάλωμαι, τῷ Διὶ Ὀλυμπίῳ
τῷ καθάλαμνῳ (ἀντὶ καθάλαμνῳ, ὅλη, καταδεσθῆναι τῷ)
Ἐπίερ. Ὀλυμπ. παρὰ Ποσειδ. τ. 1, σ. 28.

κάδαλοι, «κοιλώματα. κωλύματα» Ἡούχ.

[καδδίζω, δίπλω φῆρον εἰς κάδον, ῥῆμα πλησθὲν πρὸς ἐξήγησιν
τοῦ παρὰ Πλούτ. ἐν Λυκούργῳ 12 κεκαδδίσθαι (κεκαδδίσθαι
κατὰ τὰ ἀντίρρ.), ἔπειτα σημαίνει, ἀποδοκιμάσθαι διὰ φῆρον, τὸν
δὲ οὕτως ἀποδοκιμασθέντα κεκαδδίσθαι λέγουσι Πλούτ.

ἐνθ' ἄνωτ.—Ο Καραῖς ἐν τῷ κειμένῳ ἔχει τὴν γραφὴν κεκαδδίζεσθαι, ἐν δὲ ταῖς σημειώσεσιν (α. 385) λέγει: «κεκαδδίζεσθαι» Δ. 1, κεκαδδίζεσθαι, Διορδοῦν δ' ἐπεχείρησαν οἱ πρὶν κεκαδδίζεσθαι (παρὰ τὸ καδδίζω), οἱ δὲ κεκαδδίζεσθαι (παρὰ τὸ καδδίζω) ἢ ἐκκεκαδδίζεσθαι.

κάδδixος, ὁ, Σικελικὸν τι μέτρον, ἴσως τὸ αὐτὸ καὶ ἡλεκτον, Ἠρακλεωτ. Πίνακ. ἐν τῇ Συλλ. Ἑπιγρ. 5774. 53 (ἴδε Γ' ἑπιγρ. σ. 707).—Παρὰ Πλουτ. ἐν βίῳ Λυκ. 12, = κάδδixος II, «κάδδixος» (κάδδixος Καραῖς) γὰρ καλεῖται τὸ ἀγγεῖον εἰς δὲ τὰς ἀπομαγαλλίας ἐμβάλλουσιν.

καδδραοίτην, ἴδε τὸ βῆμα καταδραοράν.

καδδῦσαι, Ἑπικ. ὄνομ. πληθ. θηλ. μετοχ. ἀορ. β' ἐνεργ. τοῦ καταδῦω.

κάδδων, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κάδδixος, Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. 12', 40) κάδδixος Διον. Ὁρ. ἐν Βαστ. Γρηγ. 38.

καδδixιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἐπὶ κμ., μέτρος ἡδυσματολήνης, τῆς καλουμένης καὶ κυμινούσκου, Νικομάχης ἐν α' Γαλακτεῖο 1.

καδδixικός, ὁ, ὑποκορ. τοῦ κάδδixος, Κρατῖνος ἐν «Πυτίνῃ» 16.

II, κάδδixι ἐν ἐγκληματικῇ δίκῃς ὑπάρχον συνήθως δύο καδδixοι, εἰς οὓς οἱ δικασταὶ ἔρριπτον τὰς ψήφους, εἰς τὴν μίαν τὰς καταδικαστικὰς καὶ εἰς τὴν ἄλλην τὰς μὴ τοιαύτας, δὲ καδδixος δὲ σοὶ ὁ μὲν ἀπολύων οὗτος, δὲ δ' ἀπολλύς οὗτος Φρόν. Κωμ. ἐν «Μουσαῖς» 2, πρὸλ. Ἀριστοφ. Σπ. 853, Λυσίαν 133.12, Λυκούργ. 169.12, κτλ. (ἴδε ἐν λ. κημάς).—ἀλλ' ἐν πολιτικῇς υποθέσεσιν ὅσκις ζήτημά τι ἐμελλε διὰ ἀποφασιστῆς ἐπιτελεῖσθαι πλείονας λύσεις τῶν δύο, ἐπονεεῖτο ἀνάλογος ἀριθμὸς καδδixων, π. χ. τέσσαρες, Δημ. 1053. 3, πρὸλ. Schömann ἐν «Ἰσοκρίῳ περὶ τοῦ Ἀγνίου Κλήρου» § 21.—πρὸλ. κάδδixος.—Καδ' Ἡσυχ.: «καδδixοὶ οἰκῶν, εἰς αὐτὰ τὰ ἱερὰ ἐτίθεσαν, καὶ τὰ ἀγγεῖα εἰς αὐτὰς ψήφους ἔφερον».

καδδixία ἢ καδδixία (ἔξυπακ. γρή), «γεννέσθαι δὲ ἢ καδδixία ἐκ τοῦ χαλκοῦ καμινουμένου, προσεζανούσης τῆς λιγνύος τοῖς τοίχοις καὶ ἡ κορυφῇ τῶν καμίνων κτλ., ἐκρησσίμευς δὲ ὡς φάρμακον εἰς ἡθραιμικά πύλη καὶ ἄλλα, Διοσκ. 5. 85, 1 ἄλγν.

Καδδixεύς, α, ον, ὁ ἐκ τοῦ Κάδδixος, Καδδixία II. Σεμέλη, ἡ τοῦ Κίδμου θυγάτηρ, Ἠσ. Θ. 940, Τραγ. ποιητ. Καδδixεύς, Πινδ. 1. 4. 88 (3. 71), Σοφ. Ἀντ. 1115.—Καδδixεύς, οἱ, οἱ παλαιὸι κάτακτοι τῶν Θηδῶν, Ὁμ., Ἠσ., Τραγ. ὡσαύτως Καδδixεῖνες II. Δ. 385, κτλ.—ἢ Καδδixία, ἡ ἀκρόπολις τῶν Θηδῶν, Στν. Ἑλλ. β. 3. 11.—παροιμ., Καδδixία νίκη, ἐπιτερόντα θηλ. τὸν ἴδιον ὀλιθρον τῶν νικητῶν (ἐκ τοῦ μύθου τῶν Σπαρτιῶν, ὅτι τὸν καταγομένην ἐκ τῶν σπαρτιῶν δούλων τοῦ δράκοντος, ἢ ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Πολυδαιμονοῦ καὶ Ἰουκλίου), Πρὸδ. 1. 166, πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 641C, Πλούτ. 2. 488A, Σουῖδ. ὡσαύτως, Καδδixετον κράτος Ἀνθ. Π. 5. 179.

Καδδixειώνη, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κίδμου, θηλ. ἢ Σεμέλη, Συλλ. Ἑπιγρ. 6280B. 59.

Καδδixήxος, η, ον, ἰων. ἀντὶ Καδδixεύς, Πρὸδ., (ἴδε Καδδixεύς) εὐρηται καὶ ἐν Τραγ. ἐρμέτρῳ παρὰ Ἡσυχ. 13, σ. 641:—θηλ. Καδδixήxις, ἴδως, Ὁμ., Γγν. 7. 57, Ἠσ. Ἑργ. κ. Ἠμ. 161 ὡσαύτως παρ' Ἀττ., Θουκ. 1. 12.

Καδδixήxος, ὁ, ὁ Ἑρμῆς ἐν Τυρρηγίᾳ Σχόλ. εἰς Λυκούργ. 162, Ἀρχαῖ. 56, 2, κτλ., πρὸλ. τὴν λ. κάδδixου.

Καδδixο-γενής, ἴδως, ἐκ τοῦ Κάδδixος γεννηθείς, Δισχύλ. Θῆδ. 302, Σοφ. Τρ. 116, Εὐρ.

Κάδδixος, ὁ, Ὁδ. Ε. 358, Ἠσ. Θ. 937, κτλ. οὐδὲ τοῦ τῆς Φοινίκης βασιλέως Ἀγνήνορος, ἀδελφὸς δὲ τῆς Εὐρώπης, θεμελιωτῆς τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Θηδῶν.—ἡ ἡγήτρια αὕτη εἶναι τῶν μετ' Ὀμήρου χρόνων, διότι κατὰ τὰ ἐν Ὁδ. Δ. 202 δὲ Ἀρπύριον καὶ ἡ Ζήσος ἦσαν οἱ κτετορες αὐτῆς. Ὁ Κάδδixος λέγεται ὅτι ἦγεν ἐκ Φοινίκης τὸ παλαιὸν Ἑλληνικὸν ἀλφειοῦ ἐκ δεκαῶν γραμμῶν, ἡπὸθεν ταῦτα ἐκλήθησαν καδδixήxα ἢ φοινικήxα γράμματα Πρὸδ. 5. 58, 59) ταῦτα βραδύτερον ἡγήθησαν τῇ προσθηκῇ ἄλλων ὀκτώ γραμμῶν, καλουμένων ἰωνικῶν, ἡ ω θ φ χ ζ ξ ψ πρὸλ. Wolf Προλεγ. σ. 141 κξ. (Κάδδixος πῦρ. = πῦρ: ὁ ἐξ Ἀστυλῶν ἄνθρωπος, πρὸλ. τὸ Ἑβρ. Qedom = Ἀνατολή).

κάδδixοι-ποιός, ον, κατασκευάζων κάδδixος ἢ ἀγγεῖα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Μπρ. 1201.

κάδδixος [α], ὁ, ὡς καὶ νῦν, ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν ὑδατος ἢ οἴνου, Διερ. cadus, Ἀνακρ. 16, Ἀρχαῖ. 4, Πρὸδ. 3. 20, Σοφ. Ἀποσπ. 479, Ἀριστοφ. κτλ. οἱ ἰωνεὶς τὸ κεράκιον ἐκάλουν κάδδixον, Κλεταρχος (ἐν ταῖς γλώσσαις) παρ' Ἀθην. 47813. 2) μέτρον ὕψους, = ἀμφιμερὺς, Φιλύχ. παρὰ Πολύδ. 1. 71, Ἀνθ. Π. παρὰ Τρ. 28, Ἀριστ. Ἀποσπ. 426.

II, κάδδixι ἐν ἡ' οἱ φησὶν φορῶντες ἔρριπτον τὰς ψήφους, ὡς τὸ καδδixικός, Διερ. τίτιλα, Ἀριστοφ. Ὁρν. 1032.—Τὸ μέτρον συνήθως ὀπατεῖτο κάδδixος δι' ἐνός δ, οὐδέποτε κάδδixος, τὸ δὲ διπλὸν δ εἶναι βεβαιωμένον μόνον ἐν τοῖς Δωρι. τύποις κάδδixος, καδδixίζομαι.

κάδδixος, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κηδῖος.

κάδδixουσα, ἡ, ἰδὼς σφαυλῆ: Ἡσυχ.

Κάδδixουλι ἢ Κάδδixουλι (κἀδδixουλι Kiessling), οἱ, παῖδες

ὑπηρετοῦντες εἰς τὴν λατρίαν τῶν Καδδixων, παραβαλλόμενοι ὑπὸ Διον. Ἀλ. 2. 22 πρὸς τοὺς ἐν Ρώμῃ Camilli.

καδδixανὲς (καπρ—) «καταφάρες» Ἡσυχ.

κάδδixος, κάδδixος ἑνορχικός Ἡσυχ.

κάδδixος, ον, ὁ, παρασιτικὸν τι φυτόν, Συριακὴ λίεις, Θεοφρ. π. Φυτ. Διερ. 2. 17, 3.—Παρ' Ἡσυχ. γράφεται, καδδixος καὶ ἐρμηνεύεται «Συριακὸν βοτάνιον».

Κάδδixος, ἡ, θηλ. τοῦ Κάδδixος, γυνὴ ἐκ Καραῖς, Ἠλ. Δ. 142. II.

ἐπὶ θηλ. ἴδως = Καρακῆ, π. χ. Κάδδixος ἐσθῆς Πρὸδ. 5. 88.

κάδδixος, κἀδδixομαι, ἴδε ἐν λ. καδδixος.

κάδδixος, Ἀρχαῖ. ἀντὶ κατ-ἐσθῆς.

κάδδixομαι, ἴδε καδδixομαι.

κάδδixος [α], Ἑπικ., ἐν γρήσει ἀντὶ καδ' α, συμφώνως πρὸς, ἀκριβῶς ὡς, Μένανδρ. ἐν «Μονοσείῳ» 551, Πολύδ. 3. 107, 10, Ἑβδ., κτλ. γρηφόμενον καδ' α ἐν Στν. Ἀπομν. 4. 6, 5, Ἑλλ. 1. 7. 29.

II, παρὰ παλαιότεροις συγγραφεῖς καδδixος, ἰων. κατὰπερ, Πρὸδ. 1. 182, κ. ἄλλ., Ἀριστοφ. Ἰππ. 8, Ἑκκλ. 61, κτλ.—μετὰ μετοχ., ὡς τὸ ὡς, ἄτα, Διον. Κ. 37. 54.—μετὰ προσθηκῆς τοῦ ἐλ πρὸς ἐπίτασιν, καδδixος ἐλ (ἰων. κατὰπερ ἐλ Πρὸδ. 1. 170), ὡς εἰ, ἀκριβῶς ὡς, Πλάτ. Φίλῆδ. 22E, 59K, κ. ἄλλ.—μετὰ τοῦ ἀν, καδδixος ἀν Δημ. 633. 17.—μετὰ τοῦ ἀν καὶ τοῦ ἐλ συγχρόνως καδδixος ἀν ἐλ Πλάτ. Νόμ. 684C, Ἀριστ. π. τὰ 2. Ἰστ. 4. 2, 16, κτλ.—Πρὸλ. καδδixος, καδδixος.

καδδixος, = τῷ ἰον., Ἑβδ. (Λευκ. ΚΖ', 26. Β' Μακκ. Δ', 26).

καθαίρετικός, μέλλ., -ίζω, Ἀττ. -εῖω ἰων. καταγιῶ Πρὸδ. 1. 86.

Καθαίρετος, προσφῆρι εἰς θεὸν τινα, τινί τι, ἀκροθίνια ταῦτα καταγιῶν θεῶν ὅτε τῷ θεῷ Πρὸδ. 5. 8 ἄνωτ., Ἀριστοφ. Ὁρν. 506, πρὸλ. Λυσιστρ. 238, Πλάτ. κτλ.—ἐπὶ οὐσίᾳ διὰ πυρὸς, θυμῆματα κ. Πρὸδ. 2. 130' κ. πυρὶ αὐτῶν 47 κ. ἐπὶ πυρὸς 7. 107' ἐπὶ τοῦ βωμιοῦ 1. 183' ἀπολ., 2. 40, κτλ.—προσφῆρι προσφῆρις εἰς τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν, Διερ. παρηνιαν, Λευκ. περὶ Πένθους θ.

II, καθαίρετος, καλῶ, καταγιόμενον τοῦ καρποῦ τοῦ ἐπιδαλαομένου [ἐπὶ τὸ πῦρ] Πρὸδ. 1. 202.—καλῶ νεκρὸν σώμα, εἰς δὲ καὶ θάπτω, Πλούτ. Ἀντιων. 14, πρὸλ. Βρυτ. 20' οὕτω πῦρ, ἐν Σοφ. Ἀντ. 1081, ὅσον σπαράγγια ἢ κύνες καθήγισαν, ὅσον τὰ κατασπαράγγια ὡματά κύνες ἰσχυρῶς, δηλ. κατέφαγον, (Λευκ. Κωδ. Κηδῆν γρ. ἀλλ' ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει, μετὰ ἀγῶνος ἐκόμισαν ὁ ἀντ. ἐπὶ τῷ Wunder) νομίζονται ὅτι οἱ στίχοι 1080-1083 εἶναι ὑδατοῖς, ἴδε σμ. 141b, ὅστις παραδίδεται τῇ γραφῇ καθήγισαν.

καθαίρετικός, ὁ, καθαίρεσις.—ἐπὶ κηδῖος τελεταί, Διερ. παρηνιαν, Λευκ. περὶ Πένθους 19.

καθαίρετικός, μέλλ., -ίζω, Ἀττ. -εῖω, καθαίρετος, ἰσχυρῶς, ἀκρίτως, τὸν τόπον θείω καὶ ὁρεῖ Λευκ. Φιλοφ. 12' μήτηρ πυρὶ καθήγισται δέμας, δηλ. ἐκείνη ἐπὶ τῇ νεκρῇ πυρὶ, Εὐρ. Ὁρν. 40.

II, προσφῆρι ὡς ἐκκατεκτὴν οὐσίαν, καθήγιστος πύλινον ἐπὶ πυρὶ καθήγισται ὁ αὐτ. ἐν ἰων. 707.—Περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ἀντ. 1081, ἴδε καθαίρετος II.

καθαίρετικός, ον, καθαίρετικός, κηληθιμώμενος ἀπὸ πυρὸς, τὸν Ἑλένας φόνον καθήγισται Εὐρ. Ὁρν. 1338.

καθαίρετικός, μέλλ., -εῖω, καθήγισται αἵματι, δηλ. φανερῶς κηληθῶν μετὰ αἵμα, «κατακατεκτὴν», τινι δισχύλ. Εὐρ. 450' χρῶς, ἐκκατεκτὴν καθήγισται Εὐρ. Ἑκ. 1126, Ὁρν. 1527' σκῆπτρῳ κ. κάρα ὁ αὐτ. ἐν Ἀνθ. 588' τὴν γλῶσσαν Πλάτ. Φαιδρ. 251E.

καθαίρετικός, = τῷ πρηνῇ, «κατακατεκτὴν», Εὐρ. Ἑλλ. 1509, Ἠρ. Μαιν. 234, 256, Φίλιν. 1161, Ἀριστοφ. Θεσμ. 695.

καδδixο-αίρετος, ον, πλήρης αἵματος ἢ αἵματος, αἵματομόνος, τροῦματα, οἷα Εὐρ. 1. Τ. 1374, Ἠρ. Μαιν. 384.

καθαίρεσις, εἰς, ἢ, ἐκ καθαίρετος, κατακατεκτὴν, καταστροφή, ἐξόνος, σφαγῇ, Σητοῖχ. παρὰ Σουῖδ., Πλούτ. Ἀντιων. 82' κατέκτανε, κατεδάρισε, Θουκ. 5. 42, Ἰσοκρ. 153B, Στν. Ἑλλ. 2. 2. 15' ἢ τῆς ἐξουσίας, κατέκτανε, ἀνατροπῇ, Ἠρωδιαν. 2. 4, 9, πρὸλ. Ἠ' Ἑπιστ. π. Κορ. ε', 8' ἢ κ. τοῦ λαοῦ ὁ δὲ λαὸς δὲ καθαίρεσις «Κεδ. [Δ. Μακκ. 1', 13]—αἱ καθαίρεσις, τὰ ἐρείπια, Ἀδὸν. περὶ Μνηχανημάτ. 92B.

2) ἐκκατεκτὴν, μελίσκος, ἀντιτεκτὴν τῷ αὐτῇ, πρόσθετος, Ἀριστ. Φυσ. 3. 6, 9, κξ.:—ἐν τῇ ἱατρικῇ, ἰλκτισσις τῆς πλεοναξίως σπέρματος, Ἰσχυρῶς, Ἰππ. 1174C' τῶν σωμάτων Ἀριστ. π. Ζ. Ἰαν. 2. 4, 11' τῶν ὀγκῶν Πλάτ. Τίμαι. 58E'—πρὸλ. καθαίρετος II. 6.

3) καθαίρεσις ἐκ τοῦ ἀδελφώματος, Ἠρωδιαν. 3. 1, 1' ἰδὼς ἐπὶ ἐπισκόπου ἢ πρεσβυτέρου ἐνίκῃ ἀποπολεῖται πρότερος, Ἀλέξ. Ἀλ. 577C, 581B, Σουῖδ. Ἀντιοχ. 1, Ἀθην. 1. 260D, Ἠρωδιαν. II. 200A, κτλ.

4) ἐκκατεκτὴν ἰλκῶν καὶ σελήνης, ὅστις δὲ καὶ ὁ δὲ ἐκκατεκτὴν ἰλκῶν καὶ σελήνης καθαίρεται ἐκάλουν τῶν θεῶν Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Πρὸδ. Γ. 533.

καθαίρετικός, α, ον, ἢ, ἢ, καθαίρετος, καταβαλλόμενος, κατακατεκτὴν, πολέμιον Θουκ. 4. 83 Καίσαρος Διαν. Κ. 44.1.

καθαίρετικός, ἡ, ον, κατακατεκτὴν, ἀφανιστικός, μετὰ γον.

καθαίρετικός, πάντως οὐκ ὀνόμαζον Κορυνθ. 184.

2) ὑπο.

ἐν Ἀδῆλ. 1. 10· τὰ δοτέα καθάπτει τὰ νεύρα Ἀριστ. π. Πενέμ. 5. 10.— Μίσ., κισσὸν ἐπὶ κρατὶ καθάπτεισθαι Θεοκρ. Ἐπιγρῆμ. 3. 4.— Παθ., βρόχῳ καθημιμένους Σοφ. Ἀντ. 1222, πρβλ. Θεοκρ. 30. 11.

2) ἐνδύω, περιβάλλω, ἐν Μίσ., σκευὴ σῶμ' ἐμὸν καθάψομαι Εὐρ. Πρῶ. 202, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 19.— Παθ., καθημιμένοι νεβρίδας, ἐνδεδυμένοι με δέρματα νεβρῶν, Στράβ. 7. 19· ἴτε καθάπτω.

3) ἀμεταβ., προσκολλημαι, εἰς τι, πρὸς τι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 4, 9 καὶ 12.— παρὰ μεταγεν. μάλιστα σπανίως ἐπὶ τῆς μέσ. σημασι. (II), πᾶν, κραεῖν τι, προσκολλημαι εἰς τι, ἐγιδνα ἐκ τῆς θέρης ἐξελθούσα καθήψε τῆς χειρὸς αὐτοῦ Πλάτ. Ἀποστ. κη, 3, Ἀρρ. Ἐπικτ. 3. 20, 10· τέσου καθάψαι, λαβεῖν αὐτὸ εἰς γείρας, Πολυδ. Δ', 104.

II, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, καθάπτεσθαι τινα ἐπέεσσιν, ἐπὶ καλῆς ἢ κακῆς σημασίας, ὡς, σὺ τὸν γ' ἐπέεσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι, «ἐν τὸν πιάσης με μαλακὰ λόγια», Ἰλ. Δ. 582· μαλακοῖσι καθάπτομενος ἐπέεσσιν Ὀδ. Κ. 70· μελιχλοῖς ἐπέεσσιν καθ. Ω. 293· ἀλλ' ὡσαύτως, ἀντιβίβας ἐπέεσσιν καθάπτομενος, ἐνεδίδων διὰ λόγων ἱκανῶν, Σ. 415. Υ. 323· χολεποῖσι καθ. ἐπέεσσιν Ἐργ. κ. Πμ. 330· ὡσαύτως ἄνευ ἐπιθετικοῦ προσδιορισμοῦ, ἐνεδίδω, ἐπέεσι καθάπτετο θυρόν Ἀρην Ἰλ. Ο. 127, πρβλ. Ὀδ. Β. 240· τέλος καὶ ἄνευ τοῦ ἐπέεσσιν, γέροντα καθάπτομενος προσέειπεν Β. 39, πρβλ. Υ. 22, Ἰλ. Π. 421.

2) μεθ' Ὁμήρου, αἰετοτε μετὰ γεν., ἐπιτεθεμαι, προσβάλλω, ἐνεδίδω, Πρῶδ. 6. 69, Θουκ. 6. 16, Πλούτ. Κρίτων 52 Δ, Σεν. Ἑλλ. 1. 7, 4· ἀπολ., Θουκ. 6. 82· ὡσαύτως, καθάπτεσθαι τῆς οὐραγίας Πολύδ. 1. 19, 14.— ἀλλὰ παρ' Ἡροδ., ὡσαύτως, ὡς τὸ λατ., πnteslari, θεῶν, καθάπτομενος, ἐπιμαρτυρούμενος, ἐπικαλούμενος αὐτούς, 6. 68· Δημιόρητον καὶ ἄλλων μαρτύρων 8. 85.

3) ἀπτομαι, τυραννίδος δὲ .. οὐ καθήψαμην Σόλων 27, 3· βρέφους χεῖρεςσι Θεοκρ. 17. 65· τοῦ τραχήλου Ἀρρ. Ἐπικτ. 3. 20, 10.

4) ἀντιλαμβάνομαι τινος, εἶμαι εὐαίσθητος πρὸς τι, ψόφου Ἰππ. 68D.

καθάρδολος γλῶσσιν· «ποδῆρες ἔω· τῶν ἀρδουλῶν» Ἡσυχ.

καθάρεις καὶ καθάρεις, ον, (καθάρως) ἐπὶ προσώπων, καθάρως, ἀγαπῶν τὴν καθαρότητα, κομῶς, λατ. mundus, τοὺς καθαρῶλους περὶ ὧν, περὶ ἀμπεχόνων, περὶ ὅλων τὸν βίον Ἀριστ. Ρητ. 2. 4, 15· καθαρῶτατόν ἐστι τὸ ζῶον (δηλ. ἡ μέλισσα), δ' αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 40· καθάριος ἀκολουθισκος Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 550A· καθάριος τῇ διαίτῃ Διόδ. 5. 33· οἱ καθαρῶτεροι Ἰεροκλ. παρὰ Στωδ. 492. 2· οὕτως ἐπὶ πραγμάτων, ἐάν ἡ σκευασία καθάριος ἢ Μένανδρ. ἐν ἀφῆματι 1· καθαρῶτερα (ἢ-εἰδοτέρα) ὅπλα Πολύδ. 11. 9, 5· βρώματα καθαρῶτατα Πλούτ. 2. 106C· βίος, θάλατα καθάρεις Ἀθην. 74D, Πυθαγ. Χρυσῶ Ἐπη 35· εἰς τὰ καθάρεια (κοινῶς καθάρα) Μεινέκε Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 290.— καθάρειον, τό, καθαρῶν, Πάπυρ. Ὁξυρρυγγ. Grenfell. καὶ Hunt c. 1 καὶ 11 (1898-1899)·— οὕτως Ἐπικρ. καθάρειος, με καθαρῶτητα, καθαρῶτως ἐγγέουσιν Σεν. Κύρ. 1. 9, 8, πρβλ. Ἀθην. 152A· μὴ παλυντελῶς, ἀλλὰ καθαρῶτως Εὐδουλός ἐν Ὑπὸ-ἱασι 1, Νικίστρ. ἐν Ὑπὸ-ἱασι 3· ἔχειν καθαρῶς Ἀμφίτ. ἐν Ὑπὸ-ἱασι 1· καθαρῶς καὶ λιτὺς Στράβ. 154.

II, ἐπὶ ὕπνου, καθάρως, καθαρῶν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 244.— Ὁ Corbat, V. L. L. σ. 82, πιστεύει δι' ὅ γινώσκος Ἀστ. τύπος· εἶναι καθάρεις, οὐχ ἰσός· παρὰ Νικοστρ. καὶ Εὐδουλῶν ἐν Ὑπὸ-ἱασι, τὸν τύπον τοῦτον ἀπικεῖ τὸ μέτρον, ἀλλ' οὐδέποτε συμβαίνει τοῦτο διὰ τοῦ τύπου καθάρεις.

καθάρειότης, ἡ = καθαρῶτης, Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθήκαι) 213b. 9, Εὐστ. Πονημῆς. 279. 11.

καθάρειυτον, ῥημα, ἐπιθ., δεῖ καθαρῶν, ὡν μάλιστα καθαρῶν Λουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 6, Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 33, 81, Κλήμ. Ἀλ. 238.

καθάρειω, (καθάρως) εἶμαι καθάρως ἢ ἄγνως, Πλάτ. Φαῖδ. 58B, Νόμ. 759C·— μετὰ γεν., εἶμαι καθάρως ἢ ἐλευθερός ἐνοχῆς, αἰῶνος, θρόνου Πλάτ. Ἐπιστ. 356E· ἀμαρτημάτων Πλούτ. Κάτων Νέωτ. 24· ἐνεθου Λουκ. Ἐρωτ. 22·— καθαρῶς ἀπ' αὐτοῦ (δηλ. τοῦ σώματος) Πλάτ. Φαῖδ. 67A· ὡσαύτως, καθ. γυνή, εἶμαι καθάρως τὸν νοῦν, ἔχω διαυγῆ διάνοιαν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 355· εἶμαι καθάρως περὶ τι, καθαρῶς ὡς περὶ ταῦτα Πολύδ. 6. 56, 13.

2) ἐν τῇ Ρητορ., ἐπὶ ὕπνου, εἶμαι καθάρως, κατὰ τὸ καθαρῶν τὴν διὰλεκτον οὐδεὶς .. αὐτὸν ὑπερεβάλετο Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 2· ὡσαύτως, κ. τὴν φωνήν, ἔχω καθάραν προφώναν, Βυζ.

3) παρὰ τοῖς Γραμμ., ἐπὶ γραμμένους οὐ προσηγείται ἔλεον, γυνή, οἶον τὸ α ἐν τῇ λέξ. σφοδρὰ καθαρῶν, δηλ. εἶναι καθάρων, Εὐστ. 1859. 13, Ἐρωτ. Μ.

καθάρειω, εἶμαι καθάρως, Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμ. 4. 6· ἴδε Valck. εἰς Σενοφ. Ἀποσπ. 2. 1, 22, Stallb. εἰς Πλάτ. Φαῖδ. 88B.

καθάρειω, ὡς καὶ νῦν, οὐσί ὀψιν, .. ἔτι καθαρῶς τὸ ἐξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος Κῶγγ. κ. Ματθ. κη', 25· ποιῶ, καθαρῶς τι καθάρων, ἢ δὲ θεός ἐκαθάρει σὺ μὴ κοῖνον

Πράξ. Ἀποστ. ι', 15.

II, καθάρειω, ἔλαυνέω, ἀπὸ ἀμαρτίας Ἑδδ. (Σειράχ, ΑΠ', 10)· ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ Κλήμ. Ἀλ. 539.— Παθ., γίνουμι καθάρως, ἀπαλλάσσομαι ἀπὸ νόσου, θεραπεύομαι, θέλω, καθαρῶς ἔλαυν. κ. Ματθ. η', 3· καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς νόσου, καθαρῶς, ἔλαυνομαι, αὐτὸς.— μίσ. μέλλ. καθαρῶς ἐν Ἰππ. 267, κατὰ τὸν Lallré (8. 508).

καθάρειος, ἴδε καθάρεις.

καθάρειότης ἢ καθαρῶτης, ητος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, λατίν. munditia, Ἡρόδ. 2. 17, Σεν. Ἀπομν. 2. 1, 22· διαύγεια, διαφῆρι ἢ εὐφῆς ἀφῆς καθαρῶτης Ἀριστ. Πτο. N. 10. 5, 7, πρβλ. 10. 7, 3· τοῦ ἀέρος θιδρ. π. Δισθ. 48· εὐπρέπεια, λιτότης καὶ ἀπλότης βίου, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πολυτελεῖαν, Πλούτ. Κράσ. 3, Ἀθην. 512C· οὕτως ἐπὶ συνουσίας, οἷ δὲ περὶ τὰς ὥδας καὶ τὰ μέλη παίδευσιν οὐχ ἥτιον ἐρπουδῆστο τῆς ἐν τοῖς λόγοις εὐτελείας καὶ καθαρῶτης Πλούτ. Λυκοῦργ. 21.— Ἡρόδ. καθάρεις.

καθάρειος, ὁ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ καθαρῶς, Εὐαγγ. κ. Λουκ. 6', 22, κ. Ἰω. γ', 6, Λουκ. Ὀν. 22.

καθάρειοτήριον, τό, τόπος πρὸς καθαρῶν, Ἀρποκρ. ἐν λ. κρυγρῶν.

καθαριμα, τό, (καθαίρω) ὅ, τι ἀπορρίπτεται κατὰ τὴν καθάρσιν ἢ τὴν καθαρμὴν ἐν τῷ πληθ., ἀλ. ἀκαθάρσια τῶν θυμάτων, Λισχλ. Χο. 98.— ἡ ἀκαθάρσια ἥτις ἀπομένει μετὰ τὴν ἐξῆν μεταλλοῦλου οὐσίας, σκουρία, Στράβ. 140C.

2) μεταφ., ἐπὶ ἀνέλιον καὶ μηδαμῶν ἀνθρώπων, πρόστυχος, ἀπερριμμένος, ἀπόβλητος, σκύβαλον τῆς κοινῆς, Ἀριστοφ. Πλ. 454· ἀραθμένον καθάρματα στρατηγούς Εὐπολῆς ἐν Ἀθήναις 15· τοὺς μὲν ἐχθρούς, τοὺς δὲ καθάρματα, τοὺς δὲ οὐδὲν ὑπολαμβάνων εἶναι ἀνθρ. 19, πρβλ. 209, 26, 578, 20, Λισχλ. 84. 15.— Ἦτο συνθετα ἐν Ἀθήναις νὰ τρέφουσι δημόσια φαύλους τινάς καὶ λίαν ἄγαντες καὶ ἀχρήστους ἀνθρώπους, οὓς οἱ ἐπύρχετο εἰς τὴν πόλιν συμφορὰ τις, ὡς π. χ. λοιμὸς ἢ τοιοῦτόν τι, προσέφραον ὡς θυσιαν ῥίπταντες εἰς τὴν θάλασσαν καὶ λέγοντες περὶ ψήμα ἡμῶν γενοῦ, ἐν τῇ ποιολογίᾳ οἱ οὕτως ἐκαθαρίζετο ἡ πόλις ἐκ τοῦ ἄγνου· οἱ τοιοῦτοι δὲ ἐκαλοῦντο καθάρματα, περικοθάρματα, περιψήματα, φαρμακαί, δημόσιοι ἴδε Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἐνδ' ἀνιστ. καὶ εἰς Ἰππ. 1153.

II, ἐν τῷ πληθ. = καθάρσις, καθαρμῶς, ἔξῃγναι, Εὐρ. 1. T. 1316· παντίων καθαρμῶν .. ἀμοιβὰς, ὡς ἀμοιβὴν διὰ τὴν καθάρσιν τῆς θαλάσσης (ἐκ τῶν πειρατῶν), ὁ αὐτ. ἐν Ἰπρ. Μαιν. 225.

II, ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 44, ἐν τῷ καθάρματος σημαίνει ἐν τῷ τοῦ κεκαθαρμένου ἔδαφους, ἴδε Λεξικ. Ἀχ.

καθαριμῶζω, προσαρμῶζω, προσάπτω, βρόχον δεῖρα Εὐρ. Ἰππ. 771· πλόκαμον ὑπὲρ μίτρας ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 929.— περὶ τοῦ χωρίου ἐν Εὐρ. Ρίσι. 210, ἴδε ἐν λ. πρῶστος.

καθαριμῶς, ὁ, (καθαίρω) καθαρμῶς, ἄγνιμος ἀπὸ ἐνοχῆς, νύψαι καθαρμῶ τῆς τῆς στέγης Σοφ. Ο. T. 1228.— ἐκείνους, μέσους καθαρμῶ, ἄγνιστικὴ θυσιὰ, Πλατῆρος θυσιὰ, καθαρμῶν τῆς χάρις ποιῶσθαι τινα, ὡς ἐν τῷ πρὸς καθαρμῶν τῆς πόλεως, Ἡρόδ. 7. 197· μύσος ἐλαύνειν καθαρμῶς, ὡς τὸ ἄγος ἐλαύνειν, Λισχλ. Χο. 968, πρβλ. Θιδ. 738, Εὐμ. 277, 283, Σοφ. Ο. T. 99· τοῦ καθαρμῶν ἐλαμῶν, ἀπόκριψιν τῆς ὀργῆς αὐτῶν διὰ καθαρμῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ὑ. K. 466· καθαρμῶν οὖν, προσφέρειν ἄγνιστικὴν θυσιαν, Εὐρ. 1. T. 1332· ἄγος τε καὶ καθαρμῶ ἀδικημάτων, ἀπὸ ἡλικημάτων, Πλάτ. Πτο. 364B· ὁ περὶ τὴν διάνοιαν καθ. ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 217C· καθαρμῶν ποιῶσθαι τῆς θυσιαν, λατ. iustitiam exequi, Πλούτ. 22. 24, 9, Πλούτ. Κάσ. 43.

2) ἔγεται καὶ ἐπὶ τῶν τιθέτων τῆς μνήμης· πιθάνως ἐπὶ τῶν τοῦ κατωτάτου βαθμοῦ, Πλάτ. Φαῖδ. 99C (ἴδε τὸν Stallb.), Φαῖδρ. 244E· ἀνιστάς ἀπὸ τοῦ καθαρμῶ Δημ. 313. 18, πρβλ. Πλούτ. 2. 47A.

3) καθαρμῶ, ὡς ἀπὸ ἄγνιμων ὑπὲρ Ἐμπεδοκλήτους, Ἐμπεδοκλῶν, κλ., Ἀθην. 620D· ἴδε Grail Ἑλλήν. Ἰστ. 1. σ. 87.

II, καθαρμῶς, ἀποκαθάρσις, ἔκκρισις, κένωσις, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 10, 6, (πρβλ. π. Ζ. Γεν. 2. 4, 11), Πλούτ. 2. 134D.

III — καθαρμα III, Πλούτ. 2. 518B.

καθαριμ-γραφῶς, γραφῶ καθαρῶς, Ἀναστ. Σιν. Ὀδηγ. σ. 154B.

καθαριμ-δίσαιτος, ον, ὁ ζῶν καθαρῶς, Ἀναστ. Σιν. Ὀδηγ. σ. 242, 3.

καθαριμ-λογίω, ἐμὴν καθαρῶς, Εὐστ. 352. 35.

καθάρω-ποιέω, = καθάρων ποιῶ, Ἰωήμ. Ἀλ. Στρώμ. 2. 8, 66, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 600.— καθ' ἰσχύος καθαρῶς περὶ ἐσθλῶν σάφειν.— καθαρῶς, Βοήθ. Ἀνέκδ. 4. σ. 308.

καθάρω-πύσσον, τό, καθάρων ἐν ᾧ πύσσεται καθάρως αἶμα, Βοήθ. Ἀνέκδ. 3. 78.

καθάρως, ὁ, ὡν, (ἴδε ἐν ἐλλ.)· 4) ὡς καὶ νῦν, ἀντὶ τῆς τῆς ὑπερβολῆς, ἔμματα Ὀδ. Ζ. 61, καὶ ἰσχύος αὐτῶν ἐν τῇ Ἰλ.· οὕτως παρ' Ἀρχιλ. ὁ Galat., Ἡρόδ. 2. 37, Κύρ. 1. 9, 562, Σεν., καὶ— ἐπὶ προσώπῳ, καθάρως, ἀναισθητός, ἀναισθητός, ἐν καθαρῶ (δηλ. τότῳ), ἐν τότῳ ἀναισθητός ἐνθα δὲ ἐπύρχετο

νεκροί, ἐν καθαρῷ, ὅτι δὴ νεκῶν διεφαίνεται χώρος 'Πλ. Θ. 491, K. 199' ἐν καθαρῷ, ὅτι κύματ' ἐπ' ἡλόνος κλύεσσαν 'Υ. 61' κελεύθω ἐν καθαρῷ 'Πινδ. Ο. 6, 36' ἀλλ' ἐν Ο. 10 (11). 35, ἐπὶ τόπῳ ἀδένδρου· πρβλ. 'Πρόδ. 1. 132' ἐν καθαρῷ βῆ-
ναι, ἐκποδῶν βῆναι, καὶ ἀφ' ἧς τὴν δὸν ἐλευθερίαν ἀπυγνῶν αὐ-
τῆς, Σοφ. Ο. K. 1575' ἐν καθαρῷ οἰκεῖν, οἰκεῖν ἐν ὑπαθρῷ, 'Πλάτ. Πολ. 52D' διὰ καθαρῷ ῥέειν, ἐπὶ ποταμοῦ, ῥένοντος διὰ
καθαροῦ τόπου, οὐχὶ τεναγώλους δὴ, ἢ ἐλώδους, 'Πρόδ. 1. 202' ἐν
καθαρῷ λειμῶνι θεόκρ. 26, 5' ἐν ἡλίῳ καθαρῷ, ἐν ἀντίθ.
πρὸς τὸ ὑπὸ . . σκιᾷ, 'Πλάτ. Φαῖδρ. 239C' ὡς οἱ τὸ ἐμπροσθὶν ἐγε-
γόντες καθαρῶν, ἀφ' ἧς, «ἐλπίει», 'Πρόδ. 7. 183' καθαρὰς ποιεί-
σθαι τὰς ἀρκυστάσις, ἰστένοι τὰ δίκτυα ἐν τόπῳ ἀνοικτῷ, Ξεν.
Κυν. 6, 6:— μετὰ γεν., γλῶσσα καθαρῇ τῶν σημειῶν, ἀπὸ
λαγμένη τῶν σημείων, 'Πρόδ. 2. 38' καθαρῶν τῶν προσδόντων,
ἐπὶ φρουρίῳ, 'Αρρ. 'Αν. 2. 21, 7. 3) ἐπὶ ἡλικίᾳ ἐνοσίᾳ· παρ'
'Ομήρῳ, θάνατος καθαρὸς, ὁ ἀπλοῦς, ὁ διὰ ἔφρους γινόμενος, διότι
ὁ δὲ ἀγγέλλων ἐκτελεῖται μικρὸς, καθαρῷ θανάτῳ 'Οδ. X. 462' ἢ
θάνατον οὐ καθαρὸν τὸν δι' ἀγγέλλων ὑπομένουσιν φίλων 2.
610:— τὸ πλείστον ἀντίθετον τῇ μυστήρι, ἐνέδρους ἐνοχλῆς ἢ μιά-
σματος, ἀμύλωντος, καθαρὸς, ἀμύλωντος, νόθος Θεόγ. 89' χεῖρες
Δίσχλ. Εὐμ. 313' καθαρὰς χεῖρας 'Πρόδ. 1. 35, 'Αντιφῶν 310.
30, 'Ανδρ. 12 ἐν τέλει καθ. παρέχειν τινὰ κατὰ τὸ σῶμα καὶ
κατὰ τὴν ψυχὴν 'Πλάτ. Κρατ. 405B' ἰδίως ἐπὶ προσώπων, καθα-
ρὴς μετὰ μιάσμα, ἰκέτης προσήλθεας καθαρὰς ἀδελφῆς δόμοιο
Δίσχλ. Εὐμ. 474, πρβλ. Σοφ. Ο. K. 548, κτλ. ὡσαύτως ἐπὶ
πραγμάτων, βωμοί, θύματα, δόμοι, μέλαθρα Δίσχλ. 'Ικέτ.
655, Εὐρ. I. T. 1163, κτλ.:— μετὰ γεν., καθαρὸς ἀπὸ τίνος πράγ-
ματος, καθαρὸς ἐγκλημάτων 'Αντιφῶν 120, 24' ἀδικίας, κα-
κῶν, κτλ., τὸ τοῦ Ορατικῶν sceleris purus, 'Πλάτ. Πολ. 496B,
Κρατ. 405B, Ξεν. Οἰκ. 20, 20, κτλ.:— ὁ τῶν κακῶν καθ. τόπος
'Πλάτ. Θεαιτ. 177A' καθ. τὰς χεῖρας φόνου ὁ αὐτ. ἐν Νέμ.
864B' Κόρινθον.. ἀποδείξει τὴν μαιφύλων καθαρὰν Ξεν.,
'Ελλ. 4, 4, B' ὡσαύτως, καθ. ἀπὸ τίνος δίνω K. 37, 24:—
καθαροὶ ἡμέραι, Λατ. dies fasti, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς ἀπο-
γράδας, 'Πλάτ. Νέμ. 800D. 4) ἀντίθετον τῇ ὑστέρας, ἐπὶ
πυλῶν, ῥέει καθαρὸς (ὁ Ποσειδῶν) παρὰ ὁστέρας 'Πρόδ.
4. 53' ἐπὶ ὕδατος ἐν γένει καὶ ἄλλων πραγμάτων, καθαρὰ ὕδατα
Εὐρ. 'Ιππ. 210' ὁρῶσαι ὁ αὐτ. ἐν 'Ιωνι 96' καθαρὰ καὶ δια-
φανῆ ὕδατα 'Πλάτ. Φαῖδρ. 229B' οὕτω, καθ. φάος, φέγγος
'Πινδ. II. 6, 14, 9. 159' πνεῦμα καθ. οὐρανῷ Εὐρ. 'Πλ.
867' καθαρὸς ἄρτος 'Πρόδ. 2. 40' χρυσὸς αὐτῷ 166' σῖτος
Ξεν. Οἰκ. 18, 8' ἀργυρίον Θεόκρ. 15, 36' ἀκρατος καὶ καθ.
νοῦς Ξεν. 'Εὐρ. 8, 7, 30' χρῶσι 'Αριστ. π. Δισθ. 3, 12' φωναὶ
ὁ αὐτ. π. 'Αλκυον. 25 κτλ. 5) ἐπὶ καταγωγῇ, ἀντίθετον τῇ
ξένης, καθαρὸς, γνήσιος, ὁπέρμα Θεοῦ 'Πινδ. II. 3, 27' πόλις
Εὐρ. 'Ιων 673' τῶν 'Αθηναίων ὅπερ ἐστράτευε καθαρὸν
ἐξήλθε, δὴ, ἦσαν πολλοὶ γνήσιοι τὴν καταγωγὴν, Θουκ. 5, 8,
πρβλ. Σχλ. εἰς 'Αριστοφ. 'Αρχ. 506, καὶ ἴδε κατω. 7' καθαρὸν,
ἀπορροιατικὸν, εὐκρινές, γνήσιον (Σχλ.), 'Αριστοφ. Σπ. 1015'
καθ. Τίμιον, καθαρὸς καὶ ἀπλοῦς, ὁ αὐτ. ἐν 'Ορν. 1549' καθα-
ρὸς δούλος, νομῶν ἀπηνικημένους Δ. B. 105, 5, 'Αντιφῶν,
ἐν 'Αγροίῳ 10. 6) ἐπὶ γλώσσῃ, καθαρῶν, ἀμύλων, Διον.
'Αλ. π. Λυσ. 2, πρὸς Γλαῦκον 'Πομπ. 2:— ἀλλὰ παρὰ Γραμματικῶς
ἐπὶ φωνῆς οὐ προηγείται ἕτερον φωνῆν, Δράκων π. Μέτρ. 22.
7) ὁ αἰὶς μῦθος ἢ ἐλλείψης εἰς τὸ εἶδος του, τέλειος, ἀμω-
μος, ἀνελίπτος, ὁ καθ. στρατός, τὸ καθαρὸν τοῦ στρατοῦ,
τὸ ὅπως ἔχον μέρος τοῦ στρατοῦ, τὸ ἄριστον, 'Πρόδ. 1. 211, 4.
135' καὶ ἀνω. 5. 8) ἀκριβής, ἀν καθαρὰ ὡς αἰ ψήφου,
ἢ ὁ λογαριασμός· εἶναι ἀκριβής, «σωστός», Δημ. 303, 22, ἐνθα ἴδε
Πισκην. II. 'Επίρρ., ἀγνῶς καὶ καθαρὸς 'Ομ. 'Υμν. εἰς
'Απόλλ. 121, 'Πισ. 'Εργ. κ. 'Πρ. 335' καθαρῶς γεγονέναι, ἐκ
καθαροῦ αἵματος, 'Πρόδ. 1. 147. 2) ἔχον καθαρὰς χεῖρας, κα-
θαρῶς, τιμῶς, σὺν δίκῃ.. καὶ κ. Θεόγ. 198' δικαίως καὶ κ.
Δημ. 127, 5' ἀπλῶς, καθ. τε καὶ μετρίως τὸν βίον διεξέλ-
θεσιν 'Πλάτ. Φαῖδ. 108C. 3) σαφῶς, λέγειν 'Αριστοφ. Σπ.
631, πρβλ. Εὐρ. Ρῆσ. 35' λέγει καθαρῶς καὶ ἀκριβῶς ἔχουσα
'Ισοκρ. 83A' καθ. γινώσκαι, εἰδέναι 'Αριστοφ. Σπ. 1015, 'Πλάτ.
Φαῖδ. 96D, B' καθαρῶτατα ἀποδείξει ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 476A 4)
ἡλοκλήριος, δίνω K. 36, 8. ('Εκ τῆς √ΚΛΩ γίνονται καὶ αἱ λέ-
ξεις καθ-α-ριος, καθ-α-ριος, κτλ.) πρβλ. Ξανον, ἐνδὴν, ἐνδὴν
ἀμῷ (μυθιστο, ἡμῶν) Λατ. cast-us. 'Αρχ. Σαξον. heil-ar, 'Αρχ.
'Υφελ. Γερμ. heil-heil.

καθαρότενκτος, ὡν, καθαρῶς κατέσκευσμένος, 'Ιω. Δαμασκ.
τ. 2, σ. 854C.

καθάρτης, ἡ, ἀγνότης, τὴ ἀρῶντην, τὴ ἀνηλίστων,
ἐπὶ ἡλικίᾳ ἐνοσίᾳ, 'Πλάτ. Φαῖδ. 111B, Νέμ. 778C' ἢ περὶ τοῦ χρη-
ματός καθ., ἢ τιμῆς, 'Πολύβ. 32.11, V— ὡς τίτλος, ὁ σὺ Κα-
θάρτης Εὐσίβ. ἐν Βίῳ Κανσε. 3, 61. II. διαύγεια, ἢ κα-
θάρτης ὀφθαλμῶν, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀγλυῶδες, 'Ιππ. 152C.
καθάρτης, ἢ, καθαρὰ, τὸ εἶδος ἡλικίας, Σχλ. 'Επιν. 455B

καθάρτης, ἢ, ὡν, ('ἔργω) καθαρῶς· ἐργασμένος, καθαρῶς
κατεσκευασμένος, γυρεῶς καθαρουργικῆς Γεωπ. 20, 35 (σ. 1264).
καθαροχειρία, ἡ, τὸ ἔχειν καθαρὰς τὰς χεῖρας, ἄγνως, Θ.
Στουτ. σ. 1748, ἐκδ. Mf.

καθαροπαῖς, ὁ, ἀρῶν τὴν διὰ τῆς βίας. Ἐκ τε δεξιᾶς ἐξῆλθε
καθαροπαῖς ἐξαιρουμένοι Εὐρ. 'Ανδρ. 813' ἀρῶν τὴν τὴν
σπουδῇ, κρεμίστα τεύχη πασσάλων καθαρπάσας αὐτῷ 1122'
ἀρῶν, διαρῶν, τὰ ἀλλότρια Στράβ. 761.

καθάρτης, ὡν, (καθάρω) καθάρων ἀπὸ ἐνοχλῆς ἢ μιάσματος,
καθαριστικός, ἀγνιστικός, Ζεύς 'Πρόδ. 1. 44, 'Αριστ. π. Κόσμ. 7, 3,
κτλ.· περὶ τοῦ Βάκχου, μολεῖν καθαρῶς ποδὶ Σοφ. 'Αντ. 1144'
— ἀνήκων εἰς οὐσίαν, σῖμα Δίσχλ. Εὐμ. 449, Θ. 680' πῦρ, φλέξ
Εὐρ. 'Πρ. Μαιν. 927, I. Δ. 1112, 'Ελ. 869' προχύται I. Δ. 1472.

2) μετὰ γεν., καθ. φόνου, καθάρων, ἐξαγνιστικός
Δίσχλ. Εὐμ. 578' [Λοίπιν] θωμάτων καθάρσιος, ὁ καθάρων,
ἐξαγνιστικός, αὐτῷ 63' καθάρσιος οἰκων, ἐξαγνιστικός
οἰκων, Εὐρ. 'Πρ. Μαιν. 923. II. ὡς οὐσία, 1) κα-
θάρσιος (ἡλ. ἱερὸν), τὸ, καθαρῶς οὐσία, ὡσαύτως, τὸ ὅμω,
Δίσχλ. 4. 10'— ἐντεῦθεν, καθάρσιος, ἀγνιστικός, καθαρῶς ἐδέετο
κυρῆσαι 'Πρόδ. 1. 35, πρβλ. Εἰλησ. εἰς 'Αριστοφ. 'Αρχ. 44. 2)
(ἐξυπακούου· τοῦ φάρμακον) ὡς καὶ νῦν, καθάρσιος, 'Αλλ. Τραλλ.
I. σ. 111.

καθάρσιος, ὡς, ἢ, (καθαίρω) ὁ ἀπὸ ἐνοχλῆς ἢ μιάσματος καθ-
αριστικός, καθάρσιος, ἀγνιστικός, Λατ. lustratio, 'Πρόδ. 1. 35, 'Πλάτ.
Κρατ. 405A, κτλ.· παρὰ 'Πλάτωνι, περὶ τῆς ψυχῆς, καθάρσιος· τὸ
χωρίζειν ἐκ μάλιστα ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν Φαῖδ.
67C, πρβλ. Σοφ. 227C' περὶ τοῦ ἀποτελέσματος ἢ τῆς ἐνεργείας
πραγμῶν ποιήματος, κ. τῶν παθημάτων 'Αριστ. Παιητ. 6, 2,
πρβλ. Πολιτικ. 8, 7, 3, πρβλ. καθάρσιος.

II. παρὰ τοῖς
ἰατροῖς, ἀποκαθάρσιος ἢ ἀποβολὴ χυμῶν τοῦ σώματος, κένωση, εἴς
φυσικὴν εἴδη διὰ φαρμάκων, 'Ιππ. 'Αφ. 1254, πρβλ. 402, B, κτλ.· κ.
ἱατρικὴ 'Πλάτ. Νέμ. 628D' καθάρσιος ἐμῆννοι, τὰ ἐμῆννοι
γυναικῶν, 'Ιππ. 'Αφ. 1255' καθάρσιος καταρῆννοι, 'Αριστ. π. τὰ
Ζ. 'Ιστ. 6. 18, 20' οὕτω καὶ μόνον, καθάρσιος ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 4.
6, 16, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, κ. μετὰ τόκον 'Ιππ. π. 'Απρ. 284' ἢ ἐν
τόκῳ κ. 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 6. 20, 5 κ. αἵματος ἀστομάτη
μοι.. συνέδη Δημ. 1260, 24.

III. τὸ κλάδεμα ἀνδρῶν,
Θεοφρ. π. Φυτ. Δίε. 3. 7, 12' πρβλ. διακάθαρσις II.

καθαρίων, ἡ, ἐπὶ, δεῖ καθαίρειν, 'Ιππ. 417, Γεωπ. 10, 77, 2.
καθαρίτης, ἡ, ὡς, καθάρτης, 'Πλούτ. 2. 302A, Μανέ-
θων 4. 25.

καθαρίτης, ὡν, ἀνήκων εἰς καθάρτην, οὐσίαι Διον. 'Αλ. 9.
40' τὰ καθάρτηρια 'Πολύβ. Δ' 32.

καθαρίτης, ὡς, ὁ, (καθαίρω) ὁ καθάρων ἀπὸ ἐνοχλῆς ἢ μιάσματος,
ὁ ἐξαγνιστικός, 'Ιππ. 301, 38' σοῦ γὰρ ἐρχομαι.. καθάρτης
Σοφ. 'Πλ. 70' στρατοῦ καθ. ὁ αὐτ. ἐν 'Αποστ. 32' τῆς χώρας
'Αριστοφ. Σπ. 1043' δοξῶν.. περὶ ψυχὴν καθ. εἶναι 'Πλάτ.
Σοφιστ. 231E.

καθαρίτικος, ἡ, ὡν, ἔχον τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα κα-
θαρίσθαι, ἀγνιστικός, 'Πλάτ. Τίμ. 60D' τὰ μέλη τὰ καθ. (ἴδε κα-
θάρσις II), 'Αριστ. Πολιτικ. 8, 7, 5' μετὰ γεν., καθ. ἔπαρσιον
Κιβήτης 'Πλάτ. 14'— ἢ καθαρτική (ἡλ. τέχνη), 'Πλάτ. Σοφιστ.
231B.

II. παρὰ τοῖς ἰατροῖς, ὡς καὶ νῦν, φάρμακον καθαρ-
τικὸν 'Πλούτ. 2. 999F' τὸ καθαρτικὸν μόνον 'Ιππ. π. 'Αγμ.
76B' ὡσαύτως, καθαρτικὸς οἶνος Δισκ. 5. 76.

καθάρτης, ἡ, ὡν, τοῦ καθάρτης, Σχλ. εἰς 'Πινδ. II. 3. 139.

καθάρτης, τὸ, τὸ πρὸς καθάρτην χρήσιμον, 'Τζέτζ. 'Εξηγ. εἰς
'Ιλ. 126, 2.

καθάρτης, ὡν, καμῶν ὑποκορ. τοῦ καθάρτης, «καθαροῦ-
τικός», ἄρτους πριάμενος μὴ τῶν καθαρῶν 'Πλάτ. Κωμ.
ἐν 'Νυκτὶ μακρᾷ I.— 'Επίρρ. καθαρῶν, Κρατῶν, ἐν 'Οη-
λίστιον 7.

καθάρτης, εἰς, (εἶδος) εἰσυχῆς, ἔμμη 'Ιππ. 1162C.

καθαυαίνω, ἴδε καθαυαίνω.

καθαυαίνω, εἰς, ἢ, τὸ μετὰ λουτρῶν τριψιμον, 'Ορειδᾶς. 288
Mf. II.

καθεδρα, ἡ, κάθισμα, καθ. τοῦ λαγῶ, οἷσις ἢ κοίτη τοῦ λα-
γῶ, Ξεν. Κυν. 4, 4' ἔδρα, κάθισμα, 'Πρωτῶν. 2. 3' ἀντίθετον τῇ
κλῆνῃ, 'Πλούτ. 2. 714E' ἐπὶ τῶν θρανίων τῶν κωπηδῶν, 'Πολύβ.
1. 21, 2'— ὡσαύτως, ἀποθετήριον, ἀπόδοτος, εἰσῆλθεν εἰς κα-
θεδρὰς διὰ χρεῖαν τῆς γαστρίδος Θεοδώρητ. ἐν 'Εκκλησ. 'Ιστ.
1. 14.

2) τὸ ὑπὸ θύρῃ, ἐπ' ὧν καθίζομεν, ἔδρα, 'Ιππ. 537, 48,
πρβλ. 'Πολύβ. B, 184.

3) ὁ πῦρ ἢ ἡ βῆσις κίονος, Στράβ. 816.

II. ἢ στήσις ἢ θέσις ἐν τῇ καθίζειν, τριπλῶς καθίσματος,
'Αριστ. Κατῆγ. 7, 3, π. Ζ. Μορ. 4. 10, 55, Θεοφρ. 'Αποστ. 7, 5,
'Πλούτ., κτλ.· ἐν τῇ καθίζειν, ἐν ᾧ ἐκάθητο ἄνθρωποι, Θουκ. 2. 18,
πρβλ. 'Πλούτ. Κεμῶν. 28.

III. ὁρῶν ἐπισκοπεῖν ἐν τῇ νυκτὶ, 'Ιππ. 'Αλ. II. 489C. 2) ἢ ἔδρα τῆς ἐπισκοπῆς ἀρχῆς, Κλη-
μέντ. 3. 1, κτλ. 3) συνεδρία συνελεύσεως, Σύνοδ. Νικ. II. 808E.

καθεδρία, ὡν, κλῆμων ἢ ἀρμόζων, εἰς τὴν ἔδραν, εἰς τὸ καθ-
ίζειν

ζειν, 'Ορειβάς. σ. 115 Matth., κτλ.:—καθεδρεῖν, τό, ὑποκορ. τοῦ καθέδρα, 'Ιατρ.

καθεζομαι: παρτα, ἐκαθεζόμεν, ἐν τῇ περὶ λόγῳ (ὡς εἰ μὴ ἢ σύνθετον), Ξεν. 'Αν. 1. 5, 9, Κύρ. 5. 3, 25 (ἀλλὰ συχνάκις ὡς ἀντ. β'), ὡς ἐν Θουκ. 4. 110, Πλάτ., κτλ.)· παρὰ Πιοηταίς, καθεζόμεν, 'Ομ., Τραγ., ἐπὶ καὶ 'Αριστοφ. ἐν Λυσ. 1139:—μῆλλ. καθεζομαι, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 200, 'Ορν. 727, 'Ανδοκ. 15. 8, Πλάτ.: ἐν Θεαιτ. 146Α· παρὰ μεταγεν. καθεζήσομαι Διογ. Λ. 2. 72· ὡσαύτως μεταγεν. μῆλλ. καθεσθήσομαι 'Εβδ. (Λευ. 111, 5)· ἀντ. καθεσθεῖς 'Ανθ. Π. 9. 844, Παυσ. 9. 3, 11, ἀλλ' ἴδε Λουκ. Σολοικ. 11 καὶ πρβλ. Φρόν. 269: πρβλ. καθομαι· ὁ Βυλλίη δι-σχυρίζεται ὅτι ὁ γνήσιος ἐνεστὼς καὶ παρτα, ἢτο καθέζομαι, ἐκαθεζόμεν, καὶ ὅτι τὸ ἐκαθεζόμεν ἢ καθεζόμεν ἦτο μόνον ὁδρ., ἀλλὰ τὰ νῦν ὑπάρχοντα 'Αντιγράφει εἶναι ἐναντία τῇ τριακτῇ γνώμῃ: ἴδε Veitoli 'Ανώμαλ. Ρήματα:—ἐπὶ τῇ μεταβ. ἐννοίᾳ: πορτα λαμβάνονται καὶ καθέζω, καθεδρεύω: 'Αποθ. Καθίζω, ἀγορήνδε καθεζώμεσθα κινόντες, νὰ ὑπάγωμεν καὶ νὰ καθίσωμεν εἰς τὴν ἀγοράν, 'Οδ. Α. 372· ἐπὶ ὁδῷ καθέζετο, ἐκδοίεν, 1. 417, πρβλ. 'Ιλ. Ω. 126, κτλ.: κατ' ἀρ' ἔξευ ἐπὶ θρόνου 'Ιλ. Ω. 522 κατ' ἀρ' ἔζετο ἐπὶ... λῆθοισιν 'Οδ. Γ. 400· καθεζομένη πρὸ γυν. ἴδε πρῶγυνον: οὕτω, καθ. ἐν... εὐνατηρίοις Σορ. Τρ. 918 ἐπὶ λυγροῖς Εὐρ. Φοίν. 75· ἐς θρόνον λίσχην. Πρ. 229· ἐνθαδὶ 'Αριστοφ. Βάτρ. 200· οὐ λαχόντες προσδρεύειν, ἀλλ' ἐκ παρασκευῆς καθεζόμενοι Διοχλίν. 54. 8. 2) κἀθημαι, μετὰ τῆς συμπαραμορφώσεως ἐννοίας τοῦ ἀναπαύομαι, τ(ρὸ) οὕτως κατ' ἀρ' ἔλειαι ἴσος ἀναύεμι: 'Οδ. Κ. 378, πρβλ. Ζ. 295.

3) καθίζω ὡς ἱκέτης. ἱκέται καθεζόμεσθα βρόμιοι Εὐρ. 'Πρακλ. 33· πρὸς τὰ ἱερὰ ἱκετῶν καθεζομένων Θουκ. 3. 70, πρβλ. 'Αριστοφ. Λυσ. 1139, Διημ. 262. 18. 4) ἐπὶ στρατοῦ, καθίζω εἰς τινα τόπον, στρατοπεδεύω, Θουκ. 2. 18., 7. 77.

καθεῖσται, 'Επικ. ἀντὶ ἐκάθηντο, γ' πληθ. παρτα. τοῦ κάθηναι.

καθεῖμαρται, παθ. πρkm., ἐν χρήσει ἀπορσ., εἶναι προωρισμένον ὑπὸ τῆς μοίρας, ἰδίως πρὸς διελθόν τινας, Λουκ. Φιλιπ. 14· καθ. τινη, μετ' ἀπαρ., αὐτοῖς 16, 'Αερ. 'Επίκτ. 2. 6, 10·—οὕτω κατὰ μετοχ., πάλαι καθεῖμαρμένων τούτων, προωρισμένων ὑπὸ τῆς μοίρας, Πλουτ. 'Αλξίε. 52.

καθεῖργνυμι, καὶ ἐν Λουκ. 'Ερωσι 39 καθεῖργω (ἀντὶ κατε-εῖργω): ἀόρ. α' καθεῖρξαι. 'Εγνῆλει, περιορίζω, φυλακίζω, κατὰ συρροήν ἐτέρυν 'Οδ. Κ. 238· οὐ καθεῖρξ' ἡμῶς Εὐρ. Πάγκ. 610· τοὺς μάντιας... κατεῖργνυσι ἐς μέσση τὰ φρύγανα 'Ηρόδ. 4. 69· τὸν πατέρα... ἐνδὸν καθεῖρξας 'Αριστοφ. Σπρ. 70· πρβλ. ἱερῶν ἐν ἀφ' ἑαυτοῦ 4, Λυσ. 'Αποστ. 41. 4, Πλάτ. Θεαιτ. 197Ε· κηρίοις πλάσσειν καθεῖρξας αὐτοῖς 200Β· ἐν τῷ σταυρωματι Ξεν. 'Ελλ. 3. 2, 3· ἐν οἰκίσκῳ Διημ. 258. 21.

2) σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, καθεῖρξαι χρυσὸν ἐν ὁμοίᾳ 'Ανάκλει· τὴν σελένην... ἐς λοφέλιον 'Αριστοφ. Νεφ. 751· τὴν μακρολογίαν ἦν καθεῖρξας, ἐν περιορίσας, Πλάτ. Γοργ. 461Β· καθεῖρξας, εὖως, ἢ, 'Αττ. ἀντὶ κατεῖρξας, τὸ καθεῖργναι, περιορί-ζειν, φυλακίσαι, Αἰλ. π. Ζ. 15. 27, Πλουτ. 2. 3061), 'Αριστοβ. 1. 303· καθεῖς (συνθ. καθεῖς) ἀντὶ καθ' εἰς, κατὰ εἰς, ὁ εἰς μετὰ τὴν ἄλλαν, ἐκαστος, ὁ καθεῖς δὲ τῶν ἄλλων 'Εβδ. (1^η Μακκ. 1^η 34)· οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖσθαι τὸν καθεῖς ἐπὶ λέγειν αὐτῷ εἰς καθεῖς (διόρ-γρ. εἰς καθ' εἰς) Εὐαγγ. κ. Μάρκ. 10, 19, κτλ.· ἀνώμαλος ἡφρά-γος (ἀντὶ εἰς καθ' εἰς) 'Εναγ., πικρὸν σχηματισθὲν κατὰ τὸ αὐτύτερον ἐν καθέν, ὅπερ σημειοῦται ὁ Λουκ. ἐν Σολοικ. 9.

καθεῖσα, ἴδε ἐν λ. καθέζω—ἀλλὰ καθεῖσαν, γ' πληθ. ἀορ. 6) τοῦ καθέτημαι.

καθεῖστών· εἶδος φιλήματος 'Πλούχ.

καθέκαστα, ἴδε ἐκαστος.

καθεκούσιος, ὄν., = ἐκούσιος, 'Εβδ. ('Αριθμ. 11^η 3).

καθεκτέον, ῥήμ. ἐπὶ, εἰ κατέχειν, κωλύειν, ἀναγκάζειν, Πλουτ. Κρίων Νεώτ. 63, κτλ.

καθεκτής, ὄν. 6, (κατέχω) οὐρα καταρρακτὴ, καταπακτὴ, «κλα-βανή», Γεωπ. 14. 6, 6.

καθεκτικός, ἢ, ὄν. ἱκανὸς εἰς τὸ νὰ κρατῇ ἢ κατέχει τι, ἢ μνήμη εἰς καθ. ὑπολήψεως 'Αριστ. Τεμπ. 4. 5, 1, πρβλ. π. τὰ 'Ιστ. 10. 3, 3. 2) ἱκανὸς νὰ κρατῇ ἐντός, τοῦ πνεύμα-τος, ἀνιθεῖτον τῷ προσηκόντι, ὁ αὐτ. ἐν Πρβλ. 33. 15, 4· καθε-κτικός, ἔχων τὴν δύναμιν νὰ συγκρατῇ, συκετικός, 'Αλξίε. 'Αερ. ἐν Πρβλ. 2. 60.

καθεκτός, ἢ, ὄν. (κατέχω) ὁ κατεχόμενος ἢ ἐμποδισμένος, ἀναγκαστικός, θρασὺς καὶ βέλτερος οὐδὲ καθεκτός Διημ. 515. 12, πρβλ. Πλουτ. Φάβ. 10, Πομπ. 66· τῶν πραγμάτων οὐκέτι πολλοὶς ὄντων καθεκτῶν, ἐπειδὴ ἡ ἰσχύς οὐκ ἔχοντο πλέον νὰ κρατῇ εἰς τὰς χεῖρας πολλῶν, ὁ αὐτ. ἐν Πρβλ. 47· ἐν τῷ καθεκτῷ εἶναι, νὰ κρατῇ τις, νὰ περιορίσῃ ταυτοῦ, νὰ μείνῃ ἀδιάφορος, Φιλόστρ. 818.—'Επίρρ., οὐ καθεκτῶς, οὕτως ὥστε νὰ μὴ περιορίζηται τις, ὁ αὐτ. 712.—Καθ' 'Πλούχ.: «καθα-κτόν, ἐφικτόν, καταληπτόν».

καθελίσσω, 'Ιων. κατελίσσω, τυλίσσω τι διὰ τινος πρῶγ-ματος, κατελίσσουσι πᾶν τὸ σῶμα σινδόνας.. ταλαιπῶσι. ἐπὶ τῶν παρεχουμένων σιμμάτων, 'Ηρόδ. 2. 86· ἐπὶ τραυμάτων, ὁ αὐτ. 7. 181.—Παθ. τὰς κνήμας βάκσει.. κατελίσχαστο (γ' πληθ. ὑπερσ.) αὐτοῖς 76· κατελίσχασιν ταινίη 'Ιππ. π. 'Αερ. 783· κατελίσκουμαι, Πάπ. πληροῦμαι ἐλκῶν, 'Ιππ. 12131· κατελ-κωθεῖς 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 37, 10—καοελκώσεις, ἢ, τὸ αὐτοῖς τοῦ πρῶγ., ἴδε καθήγγισες.

καοελκωτικός, ἢ, ὄν. ὁν δύναται νὰ κατελκώσῃ τις, πύλαι 1· Πιστ. 'Εξαίμ. 5, 687.

καοελκωσμός, ὁ, τὸ κατελκύνει τι, ἴσως τὸ κατελκύνει, κατα-διθῆκειν πλοῖον εἰς τὴν θάλασσαν, Μοσχλόν παρ' 'Ανθ. 207Δ.

καοελκωσι, μῆλλ. καοελκωσι, 'Αριστ. Βάτρ. 1303, καοελκωσῶ Λουκ. Θεῶν Διημ. 21 1: ἀορ. καοελκωσά Θουκ. 6. 34· πρkm. καοελκωσά Διημ. 60. 8:—Παθ. ἀορ. καὶ πρkm., ἴδε κατωτ.: ἴδε τὸ ἀπολύν ῥήμα ἐλκω). 1) ἐπὶ πλοίου, σῶμα, καταβιβάζω αὐτὸ εἰς τὴν θάλασσαν, Λατ. deponere navem, Εὐρ. 'Ελλ. 1631, 'Αριστοφ. 'Αγ. 544, πρβλ. 'Ιππ. 1315· κατελκόν ναὺς ἐς Πει-ραιᾶ Θουκ. 2. 93· τῶν νεῶν καοελκωθεισῶν ἐς τὴν θά-λασσαν 'Ηρόδ. 7. 100· εἰ τι ναυτικόν ἐστι καοελκωθῆναι ὅσον 6. 50. 2) σῶμα πρὸς τὰ νῦν τὴν πλοῖον, 'Αριστοφ. 'Ιστ. 1398. 3) σκῆλη δὲ καοελκυσταὶ ἐκατέρωθεν τῆς ἡδύς (μέχρι τῆς θάλασσης), Στράβ. 380.

κάθεμα, τό, (καθέτημαι) περιδέραιον, ἔρμος, 'Εβδ. ('Πισίας Γ', 18)· φέρεται κάθεμα ἐν 'Αντιφάν. 'Αδελ. 78.—Καθ' 'Πλούχ.: «κάθεμα» ὁ κατὰ στήθος ἔρμος.

κάθεμεν, 'Επικ. α' πληθ. ἀορ. 6) τοῦ καθέτημαι.

καθέν, ἀντὶ καθ' Εὐ. ἴδε κατὰ Β. 11. 4.

καθέννυμι, ἐνδύω, ἴδε καταέννυμι.

καθεξής, 'Επίρρ. = τὸ συνηθεστέρον ἐφεξῆς, Πλουτ. 2. 815Β, Αἰλ. Ποικ. 1στ. 8. 7, Σουλ. 'Επιγρ. 3208. 9· ποιητ., κατὰ 'Εξέλες 'Οππ. Κυν. 3. 59.

καθεξής, εὖως, ἢ (κατέγω) κατοχή, κράτησις, τῆς ἀρχῆς Θουκ. 3. 47· ἐν μνήμῃ καὶ καθεξῆς Πλουτ. 2. 988Γ. 2) τὸ «κρα-τεῖν τι ἐντός, περιορίζω, ἀναγκάζω, τὸ πνεύματος 'Αριστ. π.

'Ιππ. 2. 17· τοῦ θυμοῦ, τῆς ἐπιθυμίας ὁ αὐτ. ἐν 'Πο. Εὐδ. 2. 7, 8.

καθεξω, μῆλλ. τοῦ κατέγω, εἰ ἀπὸ τοῦ 'Γμήρω.

κάθεριμα, τό, ἐν τῷ πληθ. = ἔρμακα (ἴδε ἔρμα 111)· 'Ανακρ. 20.

καθερίπω: ἀορ. α' καθερίπτω (ἴδε ἐπὶ ἔρμα 111)· ἔρμα, ἀντὶ τοῦ καταβαίνειν, ἀπ' ὁρθῶν πᾶγων καθερίπων ἔλθορος Σορ. 'Αποστ. 110· καθερίπουσιν νῦν ἐς Κεραιρικὸν 'Αριστοφ. Πάτρ. 129, πρβλ. 485:—μεταρ., παρὰ τὰ ὡτα ἔρτι τοῦλος καθερίπει Ξεν. Συμπ. 4. 23, πρβλ. 'Ασκληπιδά, ἐν 'Ανθ. Π. 12, 20.

κάθερ, πρστ. ἀορ. 6) τοῦ καθέτημαι.

κάθεσαν· ἀκα ἐθησαν, Διόλετο· 'Πλούχ.

κάθεσιμος, ὄν. μισθὸς βουλευτικῆς ἢ ἄλλης-τις χερσὶς δι' ἐγ-κατάστασιν τῶν βουλευτῶν, ἔδωκε τῇ βουλῇ καθέσιμον ἰδενπ. ἀργύριον) δραχμὸς ἐξακοσίας 'Επιγρ. 'Αθηναί. 61Δ. 111-11.

κάθεσις, εὖως, ἢ (κατέγω) τὸ ἀρτύναι πρὸς τὰ νῦν, γοταβί-σας, τῆς κόμης Διογ. Α. 1. 109. 2) ἡ παρουσία τοῦ βουλευ-τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. Βατρ. 1060. 11. εἰς τοῦ παθ.) κατάστασις, κἀθεσις, 'Αριστ. Μεταμ. 2. 2. 22, 'Ηρόδ. 32. 5, 3.—Καθ' 'Πλούχ.: «κάθετιν» καταγωγῆς, οὐκ ἔστιν.

κάθεσαν, καθέσαντο, ἀορ. α' τοῦ καθέζω.

καθεστέον, ῥήμ. ἐπὶ. τοῦ καθέζομαι, εἰ καθέζεσθαι, Φερεκρ. ἐν 'Αδελ. 92.

καθεστηκώς, 'Επίρρ. μετοχ. ἐνεργ. πρkm. τοῦ καθέστημαι.

ὠρισμένος, σταθερῶς, ἰσχύως, καθ. ἔχειν πρὸς τι 'Αριστ. Πυ-λετικ. 8. 8, 22.

καθεστηξω, μῆλλ. γ' τοῦ καθέστημαι, μετ' ὁμοειδ. σημεῖο.

καθεστῆσας, εὖως, ἢ, δημοσίᾳ ἐκείνῃ, ἱστ. 'Επιγρ. Βοιωτ. σ. 133.

καθεστῆς· «παρεστός, αὐτεῖθεν ὑπάρχων» 'Πλούχ.

καθεστῶτα, ὡν, τὰ, συγκροτοί. οὐδ. πληθ. μετοχ. πρkm. τοῦ καθέστημαι.

καθετήρ, ἄρσ. ὁ, (κατέγω) πᾶν ἂν εἰς ἐμβάλλεται εἰς τι· 1) ἀσπρημένον· μοῖον εἰς ἑλκὸς ἐντιθέμενον, οὐκ ἔστιν· καθετήρ παρ-κτὸ μοσάρων Γαλην. Δετικ. 'Ιπποκρ. 2. 438, ἐν τῇ κειμένῳ τοῦ 'Ιπποκράτους εἶναι καθετήρην). 2) χειρουργικὸν ἔργαλειον πρὸς κίνησιν τῆς οὐροδόχου κύστεως, Γαλην. 2. 390· ἢ εἰς ἐγλύ-σματα, ὁ αὐτ. 3) ὁρμητὴς ἀλευτικῆς, 'Αρτεμίδωρ. 2. 14. 4) καθετήρ, Νικόστρ. ἐν 'Αδελ. 7, Κλήμ. 'Αλ. 241, ἴδε ἀλυσας.

καθετήρην, τό, = καθετήρ 1, μοτοῦν ὠμοπλόην καθετήρην 'Ιππ. 659. 20· τὸ ἔργον τὸ καθ. 'Αρετ. 'Οδ. Νάορ. Θερμ-πειτ. 2. 9.

καθετήρην, ὁ, εἰσαγωγή τοῦ καθετήρος, Πάπ. Διγ. 6. 50.

καθετήρ, ὁ, πικρὸν εἶδος οὐρας καταρρακτῆς μετὰ σιτηρῶν ἡδον-ων, ἣν ἀρτύνουσι νὰ πᾶσιν κατ' ἐγχερῶν ἀποιδόντων νὰ εἰσέλθωσιν (ἴδε πετρίαν 111. 91, Σχολ. εἰς Εὐρ. Φοίν. 114).

καθετικός, ή, όν, κάθετος, Σχόλ. εις "Αρατ. 112. — "Επιρρ. — κάθω, Εύσε, Πονηρ. 155. 45.
καθετοιμάζω, ετοιμάζω έντελώς, Γ. Παχ. τ. Β', σ. 588, 16, έκδ. Β.

ΚΑΘ ΕΤΟΣ (=κατ' έτος) "Επιρρ. Σύρον, CIG. 2347c' πρβλ. Κόντος Γλωσσ. Παράτηρ. σ. 338.

κάθετος, ον. (καθίημι) όφειμένος πρὸς τὰ κάτω, κάθετος, πρὸς τὴν γῆν "Αριστ. Μετ. 30, 2. — ως οὐσιπ. 1) κάθετος (δηλ. γραμμή), ή, Τίμ. Λοκρ. 98B, "Αριστ. Μετ. 3. 3. 7., 3. 5. 14, κ. άλλ. — πρὸς τὴν κάθετον δ' έμετρήθη (πρὸς κάθετον δ' έμετρεῖ έκδ. Κοραή, ένθα έδε σημ.) "Επιρρ. παρὰ Πλουτ. Αἰμ. 15. κατὰ κάθετον ή πρὸς κάθετον, καθέτως, Πλουτ. 2. 890F, 938A. — κάθετον ύψος, τριῶν ήμισυ σταδίων έχον τὴν κάθετον Σπράβ 379. 2) (καθ. έρμιά), είδος άρμίας, κοινῶς καθήκη, "Οππ. Αἰ. 3. 77, 138. τριγώνησ καθέτου "Ανθ. II. 7. 837, (ένθα ή κωδὶς καθέτης). 3) σχοινίον έχον εις τὴν μέση άκρην μέτρος τι δι' οὗ διακρίνει δ' κτίστης τοὺς όρους ή μή τοιούτων τῶν τοίχων, Δμμόν., κοινῶς οσασθίον καὶ "σαλαμαντρί. 4) (έντελ. άμινός ή βροῦς), ή, ακάθετος, δ' καθιέμενος εις τὴ πέλαγον άμινός. Λυσ. παρ. "Αρποκρ. έν λ. — "κάθετοι έστι μέν γραμμή τε παρὰ γεωμέτραις" σημάίνει δέ καὶ βοὴν τινα καθιέμενον εις τὴν θάλασσαν επί θυσίᾳ τῇ Ποσειδωνίᾳ Φωτ., Σούδ. II. καταρρακτὴ όρυα, Σχόλ. εις Εὐρ. Φοιν. 115.

καθευδντέον, ήμ. ένθ., δεῖ καθεύδειν, Πλάτ. Φαῖδρ. 259D.

καθεύδω, (ούτω καὶ τὰ άντιγραφα τοῦ "Ηρόδ. 2. 95, άλλ' έν νεωτέραις έκδόσεσι γράφεται κατεύδω): παρ. κατεύδων. "Ομ. , "Αριστοφ. έν "Ορν. 495. καθυύδων Πλάτ. Συμπ. 217D, κ. άλλ. — έκάθευδον Λυσ. 93. 1., 94. 1, Ξεν. Οἰκ. 7. 11: μέλλ. καθευδντέον "Αριστοφ. Έκκλ. 419, Ξεν. Κύρ. 6. 2. 30, κτλ.: οὐχί "Ατ. άρ. έκκαθευδντέον "Ιππ. 538. 54, Λουκ. "Ον. 6: περμ. καθυύδων "Επιρρ. I. σ. 418. II. Πλαγίως έν κοινή, κοινήμικ, "Ιλ. Α. 611, "Οδ. Α. 4. 304, Ζ. 1, "Ηρόδοτ., κτλ. — άντιθετον τῷ άγρυπνέω ή έγρηγόρῃ. Θεόγν. 471, Πλάτ. Φαῖδ. 71C. κλ. καθεύδουσιν μάτην άκραντα βάλω Δίσχλ. Χο. 881: οὕτε νυκτός δύναται καθεύδουσιν οὕτε μεθ' ήμέραν Πλάτ. Φαῖδρ. 251E. τὰς νύκτας οὐ καθεύδουσιν, δηλ. άγρυπνούν, Βάτων έν "Αποργέταις: "Ιμαλσκις καθεύδουσιν "Ανταφ. έν "Περικειδομένης 1. 6: σκληρῶς καθεύδων "Ισοκλ. έν "Ικαρίοις 4. — επί άρρενους καὶ θήλειας, έν τῷ γε καθεύδον έν φιλότῳ "Οδ. Θ. 313. καθ. μετά τινος Πλάτ. Συμπ. 219D. — καθόλου, διερχομαι τὴν λόγαν, τὴν βουλήν εις άκρόπολιν έννοι κακεῖ καθ' "Ανδοκ. 7. 10. — καθ' επί οὐλου, επί όρνιθος, "Αριστοφ. Νερ. 1431. — έκ τοῦ καθεύδοντος, έκ τῆς καταστάσεως τοῦ ύπνου, Πλάτ. Φαῖδ. 72B.

II. μεταφ., διατελῶ άργός, οὐ καθεύδουσιν χειρὶ Δίσχλ. "Αγ. 1357, πρβλ. Ξεν. "Ελλ. 5. 1. 20, "Αν. 1. 3. 11, Δημ. 438. 15. καθ' τὸν βίον, διερχεσθαι τὸν βίον έν ύπνῳ, έν άργίᾳ, Πλάτ. Πολ. 401A. άντιθετον τῷ ενεργεῖν, "Αριστ. "Ηθ. Ν. 7. 5. 1. άπιδετον τῷ προσέχειν τοῖς πράγμασι, Πλουτ. Πονηρ. 15.

2) επί πραγμάτων, διατελῶ έν ήσυχίᾳ, ήσυχάζω, έλπιδες οὕτω καθ' Εὐρ. Φοιν. 634. καθεύδουσιν έάν έν τῇ γῇ κατακειμένα τέλῃ Πλάτ. Νόμ. 771D. τοὺς νόμους έάν καθ' Πλουτ. "Αγασ. 30. — Κατὰ τὸν Schleusner, έν τῇ Κκιν. Διαθ. επί τοῦ ύπνου τοῦ θανάτου, ως τὸ κατεάσθαι, άλλ' άπαντα τὸ παραδείγματα άποδεικνύουσι τὸ έναντίον πλὴν τοῦ έν τῇ Δ' πρῶ; Θεσο. "Επιστ. ε', 10, ένθα σχετίζεται πρὸς τὴν συνήθη σημασίαν έν έδάφ. 6. πρβλ. καλὸς νέκυς, οἷα καθεύδων Βίαν 1. 71.

καθεύρεμα, τό, έρεύρεσις, Έξδ. (Σερφάχ, ΑΕ', 9. 12).

καθ-εურει-λογέω, ύμιλῶ ευγλωττως, Πολύδ. Έκλογ. Βατ. σ. 397.

καθευρίσκω, εύρίσκω, ποῖ ποῖ καθεύρω κλεινὸν "Οκύπτον φίλοι. Λουκ. "Οκύπτος 68. — Παθ. καθευρέθη κοσμοδοσ. κατελήφθη έν τῇ πράξει ένθ' έκόμε... Σορ. "Αντ. 395. άλλ' δ' Ναιεκ έχει διορθώσει καθυρηθῇ, καὶ τὴν γραφὴν ταύτην παρεξέτασ καὶ δ' Jebb, έδε σημ. αὐτοῦ έν τόπω, έδε καὶ Class. Journal XVII. 58. "Ιδε τὸ ρήμα καθυριέω III.

κάθεψθος, ον, καλῶς βεβρασμένος, "καλοβρασμένο:", "Χαλκός παρ' "Αθην. 368A, "Ορειβία, σ. 187 Mallh.

καθεψχει (=κατέχει), "Επιρρ. έμετρ. "Αθηνῶν, τῶν προευκλειδίων χρόνων, CIG. I. 479.

καθεψήσ, ές, = τῷ κάθεψθος, Νικ. "Αλεξ. 586.

καθεψήσεις, εως, ή, καλή βράσις, "Ιππ. 356. 27, Διδό. 1. 40.

καθεψήσκω, πειράζω, έρπαιζώ, περιγεῖν, δουλοδοῦμαι, Λατ. illudere, μετά γεν. — ως σέθεν οἱ κύνας σῖδε καθεψήσκονται "Οδ. Τ. 372 (πρβλ. 370), κἀκείνω έφεψήσκοντο).

καθεψήσω, βράζω τε καλῶς, Διοσκ. 8. 6. 7, Πλούτ. 2. 555B. γυνεύω, ταχύ γοῦν καθέψας τάργυριον "Αριστοφ. Σπρ. 795. — Παθ., ξηραίνωμαι υπό τοῦ ήλιου, Θεοφρ. π. Φυτ. "Ιστ. 7. 5. 2, Διδό. 1. 40.

II. μεταφ., καθιστῶ ήσυχον, συνδυάζω μετὰ τῷ πραόνειν, Ξεν. "Ιππ. 9. 6. πρβλ. πέσσω, κάθῃ, "Αττ. άντὶ καθῃσαι, 6' ένικ. ένεστ. τοῦ κάθῃμαι.

καθηγεμονία, ή, οὗς, τοῦ έπομ., "Επιρρ. Πειραιῶς, CIG. III. 49. καθυγεμίων, όνος, δ. ή, = ήγεμίων, όδηγός, καθυγεμίων τῆς όδοῦ "Ηρόδ. 7. 128, πρβλ. Πολύδ. 3. 48, 11. "Αράτω καθυγεμίων χρησάμενος περί τῶν έλων δ' αὐτ. 7. 14, 4. καθ. τῆς άρετῆς, εις τὴν άρετήν, Πλουτ. Δίων 1. — ως όνομα θεῶν, παραπλήσιον τῷ άρχηγέτῃ. Διδόνουος καθ. Σουλ. "Επιρρ. 3067. 68A. "Αφροδίτῃ καθ. Πλουτ. Θεσ. 18. έδε Βοδελι Σουλ. "Επιρρ. 2. σ. 657. — Καθ' "Ισχύς: "καθηγεμίων" όδηγός, διδάσκαλος.

καθηγομαι, "Ιων. καθηγ-: μέλλ. — ήσομαι: — άποθ. Προηγόμαι τῆς όδοῦ, χρησιμεύω ως όδηγός, όδηγῶ, άπολ., "Ηρόδ. 9. 40, 66. Θουκ. 6. 4. οἱ καθυγεμίνον, οἱ όδηγοί, "Ηρόδ. 7. 130. οὐ καθυγοῦ, έψομαι δ' έγώ Πλάτ. "Επιστ. 312B. — άκοούθως, κατ. τινι εις τόπον, καθυγεμντο οἱ Σκυθαί (τοῖσι Πέρσῃσι) ές τοὺς χώρους "Ηρόδ. 4. 125, 6. 102. επί τόπον 7. 215. — ως αὐτῶς, κατ. τινι έδῶν 9. 101. 2) μετ' αὐτ. πράγμ., δεικνύνω, τὸ έρια σφί καθυγῆσασ Πάμμων, έδεικν εις αὐτοὺς, δ' αὐτ. 7. 153. ταῦτα δε καθυγῆσομένους έπειμν τὸν τε αὐτῆς άνεψφόν καὶ Δαφναγόραν, ως όδηγούς ένά ύποδείξασι ταῦτα, Ξεν. "Αν 7. 8, 9. δ' τὸν ποταμὸν καθυγοῦμενος, δ' όδηγῶν εις τὸ διαβατὸν μέρος τοῦ ποταμοῦ, Πλάτ. Θεατ. 200E.

3) μετά γεν., καθυγοῦμαι τοῦ λόγου, άρχίζω τὴν ήμιλιαν, δ' αὐτ. έν Συμπ. 199C. ών καθυγῆσαιτ' άν τοῦτο, τὸν ήπολιν τοῦτο δύναται νά εἶναι ή άρχή, δ' αὐτ. έν Λέχ. 182C. καθυγῆσασ τῆς εἰς "Ιταλίαν στρατείας, ύπῆρξεν ήγεμίων, όδηγός, Πλουτ. Κάμιλ. 13. εἶμαι άρχηγός, βουλέμενος.. άρχεῖν. τοῦ πολιτεύματος δ' αὐτ. έν Θεσ. 35. 4) εἰσάγω τι πρῶτος έγώ, έβρύς, ή αὐτῇ γυνή.. χρηστήριον καθυγῆσασ "Ηρόδ. 2. 56. καὶ μετά μετοχῇ, οὐ καθυγῆσομαι τὸν νόμον τόνδε τιθείς δ' αὐτ. 7. 8. 1. — μετά γεν. πρῶς., εἶμαι διδάσκαλος τινος, διδάσκω τινά, Σπράβ. 674, Διον. "Αλ. π. "Ισαίου 1, εις "Αμρ. 5. καὶ, δ' καθυγῆσομαι, δ' διδάσκαλος, Πλουτ. 2. 104A.

καθυγησας, ή, όδηγία, έπαλμ. γραφ. παρ' "Αντιγ. Καρ. 187 (δ' Bonil. καθυλησας), = πρῶς τὸ καθυγεῖσασ Καίσαρος 102A, = πρῶς τὸ ήγουμένηα Στουδ. 229A.

καθυγητής, οδ, ή, όδηγός, Νομηρ. παρ' "Αθην. 313B. — ως καὶ νῦν, καθυγητής, διδάσκαλος, Διον. "Αλ. π. Θουκ. 3, Πλουτ. 2. 701B. ένθα έδε W(Henb. 851), κτλ. — ως αὐτός, καθυγητήρ, ήρος, δ, Μαγέθων 2. 300. θηλ. καθυγητήρια "Ορν. "Υμν. 77, 6. 2)

3) καθυγοῦμενος μοναστηρίου, ήγουμένος, Συναξήριον "Ιαν. 11.

καθυγητικός, ή, όν, έκτικός νά όδηγῇ, όδηγῶν, μετά γεν., "Ιαλν. 2. 27B.

καθυγοῦμενος, ή, ως καὶ νῦν, ήγουμένος μονῆς, καθυγοῦμένης ή. ήγουμένης, Έκκλ. — καθυγοῦμενός = ήγουμένης, Νετλ. 433C.

καθυδύνω, γλυκαίνω, ζωμῶς καθυδυσμένος περιττώς "Αθην. 140A. — εύφραστῶ, τινά εύφάπ, σ. 13. τὴν εὐφρησιν Βυμάδ, σ. 130 έκδ. Touch.

καθυδυνάμεια, ή, βίος ήδουκάθς, "καθυδυνάμειαν (καθ' ήδουπάθειαν Μουσουρος) τὴν σαρκικήν επιθυμίαν" "Ισχύ.

καθυδυνάμειος, άσπινεύω, άσπινῶ, άσπινῶ τε εις ήδονάς καὶ πολυτέλειαν, εὐρεκτός εὐς έγώ λαδῶν οὐκ εις τὸ ίδιον κατεθήμεν έμοί, άλλ' οὐδέ καθυδυνάμειος Ξεν. "Αν. 1. 3. 3. τὸν χρόνον καθ.

καὶ άνακλίσκειν Πλουτ. "Ανάν. 28. τοὺς τοῦ πολέμου καιρούς καθ. Λουκ. Νεκρ. Διδό. 12. 6.

καθυκω, "Ιων. καθήκω, (έδε ήκω), κατέρχομαι ή καταβαίνω, ίδίως εις βίχην, Λατ. in corlainen descendere, Δίσχλ. Χο. 455. 2) κατέρχομαι έως.., φθάνω έως, ες θάλασσαν "Ηρόδ. 7. 24, 130. επί θάλ. 2. 32., 5. 49, Θουκ. 2. 27. πρὸς τὸν Μηλιακὸν κόλπον δ' αὐτ. 3. 96. — κέρκος.. ές λεπτόν καθήκουσα, άπολεπτομένη εις τὴν άκρην, "Αριστ. π. τὰ Ζ. "Ιστ. 2. 11. 2. μεταφ., επί καταγωγῆς, δ' (γένος) εις αὐτὸν κ. "Αρρ. "Αν. 1. 11, 8. 3)

έρχομαι, καταντῶ εις τινα, καθήκειν εις ήμεις δ' λόγος, ή σειρά τοῦ λόγου ήλθεν εις ήμεις, Δίσχλ. 31. 27, πρβλ. Πλουτ. "Αλκίβ. 2, κτλ. 4) επί χρόνου, όποτε καθήκει δ' χρόνος Ξεν. Έλλ. 4. 7. 2. δ' χρόνος καθήκει, έφθασεν ή καιρός, "Αριστ. π. τὰ Ζ. "Ιστ. 8. 2. 23. — έορτῆς εις τὰς ήμέρας έκείνας καθήκουσας, έπειδή ή έορτή έπιπτεν εις έκείνας τὰς ήμέρας, Πλουτ. Φιδ. 18, πρβλ. Πολύδ. 4. 7. 1. — έκκλησίαν ποιῆσαι, όταν έκ τῶν νόμων καθήκει, όταν φθάσῃ (ή καιρός) ή ώρισμένος υπό τῶν νόμων, Δημ. 399. 6.

II. εἶμαι άρμόδιος, πρόσφορος, κατάλληλος, τοῦ καθήκοντος χρόνου Σοφ. Ο. Τ. 75, πρβλ. Δημ. 50. 6, Δίσχλ. 71. 29. οἱ καθ. ήμέρας, αἱ κανονικαί ήμέραι, αἱ άρμόδιαι, Δημ. 1372. 8. έν τῇ καθ. ώρᾳ, "Αριστ. π. τὰ Ζ. "Ιστ. 6. 14. 2. έν τοῖς καθ. καιροῖς αὐτοῖς β. 18, 25. τοῖς καθ. νομίμοις δ' αὐτ. έν Πολιτικ. 7. 2. 18. ή καθ. σύνθεσις ή έκκλησία Πολύδ. 4. 14. 1., 15. 8, κτλ. — τὰς εὐθῆτας τὰς καθ. αἰ. τοῖς περιθεταῖς, τὰς άρμόζουσας εις.., ή αὐτ. 3. 78, 3. 3) άρμόδι, καθήκει μοι, άνήκει εις μέ, άρμόζει, μετ' όπαρ., οἷς καθήκει άθροῖσθαι, ών καθυκον εἶναι νά συναθροῖσθαι, Ξεν. "Ανός. 1. 9, 7, πρβλ. ΙΚούρ. 8. 1, 4, κτλ. — οὕτω κατὰ μέτρον, τὸ καθήκον, τὰ καθήκοντα,

ὅ, τι εἶναι ἀρμόδιον ἢ κατὰλληλον, τὸ καθήκονα, ἢ χρεὶς τινος, αὐτοῦ 1, 2, 5· τὰ καθήκοντα τοῖς Σπαρτιητέσι 'Περὶδ. 7. 104· ἰδίως ὡς τεχνικός ὅρος τῶν Στωϊκῶν, Διογ. Α. 7. 25, Κικ. ΟΠ. 1, 31—ἀλλά, 3) ἐν 'Περὶδ. 1. 97., 5, 49, τὰ καθήκοντα = τὰ καθοσεύωτα, ἢ παροῦσα τῶν πραγμάτων κατάστασις, αἱ παρούσαι περιστάσεις.

4) 'Επιρρ. μετοχ. τοῦ ἐνεστ. καθηκύνεως, ἀρμόδιως, πρεπόντως, Πολύδ. 5. 9, 6, Πλούτ. 2. 448F· καθηλιάζω, φωτίζω τι διὰ τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου, 'Ανθ. Π. 11. 428, καθηλγός, κατὰ κράσιν, ἀντὶ τοῦ καὶ ἄσθλγος, 'Αριστοφ. Λυσ. 881.

καθηλωδῶ, κάρφωμι τι ἐπὶ τινος ἢ εἰς τι, τι πρὸς τι Πλούτ. 'Αλέξ. 24· πρὸς τινι Διδ. 20. 54· περὶ τι 'Απολλ. 1. 9, 1.—Παθ., σάνισι καθηλωμένην, κάρφωμένην μετ', Πολύδ. 1. 22, 5· χάλκωμα συμμάχιας.. ἐν Καπιτωλίῳ καθηλωθῆναι Σύλλ. 'Επιρρ. 2485.7.

καθηλωμα, τό, κάρφωμα, 'Εδδ. (Δ' Βασ. 5, 21) κατὰ τὸν 'Αλέξ. Κώδικα.

καθηλωσις, εὐσις, ἢ, κάρφωμα ἐπὶ τινος ἢ εἰς τι, Σύμμαχ. εἰς 'Ιεζεκ. 7' 23, Εὐσ., 'Εκκλ. 'Ισα. 4. 15, ἐν τέλ.

καθηλωτής, οὗ, ὁ καθηλών τι, κερριτής, Γλωσσ.

καθηλωτός, οὐ, κερριτός, Schenid.

καθημα, τό, = καθέμα, 'Αντιφάνης ἐν 'Δεήλ. 78· πρβλ. καθετήρ 3.

καθημαι, 'Ιων. κἀτημαι· β' ἑκκ. καθῆσαι 'Περὶδ., Ξεν. ἀλλά καθῆ 'Υπερίδ. ἐν Α. Β. 100, 32, Κωμ. 'Ανώνυμ. 305· 'Ιων. γ' πληθ. κατέσται 'Περὶδ. 2. 86· προσε. καθῆσαι 'Γλ. Εὐρ., συγκκ. καθῶν 'Αριστοφ. ἐν Κωμ. 'Αποσπ. 2, 1190, 'Ανακρέων ἐν 'Ζωγράφου 1, Α. Β. 100, 31, καθῆσθαι Διοχλ. Πρ. 910, ὑποσπαστ. καθῶμαι, καθῆναι Κρατῆ, ἐν 'Αδελ. 176, καθῆσαι 'Αριστοφ. 'Ιππ. 754· εὐκτ. καθύμηναι ὁ αὐτ., ἐν Βαστ. 910, Λυσ. 140, ἐὺκα ἰδε Διδ.· ἄπαρ. καθῆσθαι· μετοχ. καθῆμενος—παρκε. ἐκαθήμην 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 152, Δημ., κτλ.· ἐκαθήμετο 'Θρ. 'Γιν. 6. 14, 'Αριστοφ. 'Ορν. 510, Θουκ.· ἐκαθήσθε 'Αριστοφ. 'Αχ. 638· ἐκαθήμετο, 'Ιων. ἐκατέσται 'Περὶδ.· ὅλλ' ὡσαύτως 'Αχ. 638· ἐκαθήμετο, καθῆται 'Γλ. Α. 560, Εὐρ. Βάχχ. 1102, Φυλν. 1460, Πλάτ., κτλ., ἢ καθῆται Δημ. 285, 2, 300, 26· 'Ιων. κατέσται 'Περὶδ. 1. 45· καθῆσθε (ὁ ἐνεστ. εἶναι· καθῆσθε) Δημ. 776, 7· καθῆσθαι 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 302, Θουκ., κτλ., 'Επικ. καθέσται 'Γλ. Α. 76, 'Ιων. κατέσται 'Περὶδ.—Οὗτοι εἶναι οἱ μόναι χρόνοι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῖς (καὶ εἶναι πράγματι πρkm. καὶ ὑπερσ. τοῦ καθῆσθαι· πρβλ. ἤμαι): ὁ μὲν γὰρ καθῆσθαι (ὅστις δύναται νὰ ὑπάρχῃ παρὰ τοῖς 'Εδδ. καὶ ἐν τῇ Καιν. Διαθ.) εἶναι ἀναμφιβόλως ἐσφαλμένος ἐν Εὐρ. 'Αδελ. 77. Κἀθημαι, κοιν.· καθῆσθαι, αὐτότε τε καθῆσαι καὶ ἄλλους ἴδρυε λαοὺς 'Γλ. Β. 151· πέτρῃ ἐπὶ προσβλήτῃ καθῆμενος Π. 407· ὅλλ' ὁ γ' ἐπ' ἀκτῆς κἀτέ καθῆμενος 'Οδ. Ε. 82· καθῆμενος οἶος ἐν 'Ιδῇ 'Γλ. Θ. 207· 'Αργεῖοι ἐν ἀγῶνι καθῆμενοι εἰσπορεύοντο 'Πηπειος Π. 448· κλειόν δ' ἐν λεχεύσει καθῆμενος 'Οδ. Κ. 497· θύρησι καθῆμενοι Ρ. 530· (οὕτως, ἐπὶ τῇ θύρῃ) 'Αριστοφ. Νερ. 166· αὐτόθεν ἐκ εἰσφορίου καθῆμενος 'Οδ. Φ. 420· καθῆμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων (πρβλ. ἐν 1 6), Σαρ. 'Αντ. 411· ἀλλά, ἐκ τοῦ μέσου κατῆστο, ἀπεσῆρθη ἐκ τοῦ μέσου καὶ ἐκάσσε μακράν, 'Περὶδ. 3. 83., 4. 118, 8. 73· ἐν θρόνῳ καθ. Εὐρ. 'Πλ. 315· καθ. πρὸς τάφῳ ὁ αὐτ. ἐν 'Πλ. 1084· πρὸς τὸ πύρ 'Αριστοφ. Σρ. 773· ἐπὶ θίφρον (Πλάτ. Πολ. 328C· ἐφ' ἵππων Ξεν. Κύρ. 4. 5, 54· ἐκ τοῦργαστήριον 'Διόκλ. 3. 27:—μετὰ στυαίῳ, αἶε., ἔδραν καθ. Εὐρ. 'Πρακλ. 58· οὕτω, καθῆσθαι ἔδρατα ὁ αὐτ. ἐν 'Ανθρ. 260· ὅλλ' ἀπὸ μετ' αἶε. τόπου, καθῆμαι ἐπὶ τινος, ἐφύρην ὁ αὐτ. ἐν 'Πρακλ. 394· πρβλ. καθέζω II.

2) καθῆμαι ἐν δικαστηρίῳ, συνεδριάζω, οἱ καθῆμενοι, οἱ δικασταί, τὸ δικαστήριον, 'Ανδρ. 18, 13, κτλ.· δικαστὰς οὐχ ὁρῶ καθῆμενους 'Αριστοφ. Νερ. 208· ὅμεις οἱ καθῆμενοι, παῖς οἱ καθῆμενοι: ὡς δικασταί, Θουκ. 5. 85· οὐκ ἐπὶ τούτῳ καθ. ὁ δικαστὴς Πλάτ. 'Απολ. 35C· καθ. ὑπὲρ τῶν νόμων Δημ. 1329, 19·—ἐπὶ τῇ βουλῇ, 'Ανδρ. 6. 42· βουλῆς περὶ τούτων καθῆμενης Δημ. 552, 16· ἐπὶ συνεδριάζοντων, ἡμῶν καθῆμενων πέμπτῃ πρὸς τὴν πόλιν κτλ. Ξεν. 'Αν. 5. 10, 5· αἱ ἐν θέατρῳ ἵστανται. 'Ηγήσιπ. ἐν 'Αδελφείοις 1. 29.

3) ἀπλῶς, καθῆμαι, Λατ. desiderare, ὥσπερ ἐν νεφέσσει καθῆμενός 'Οδ. Π. 261· σφοδρῶς ἐνὶ μεγάρῳ καθέσται (ἀντὶ ἐκάθμετο) 'Γλ. Α. 76· ἐν πένθει μεγάλῳ κατῆστο 'Περὶδ. 1. 46· μετὰ κοπῇ καθῆμενός, ἀναπαυόμενος μετὰ κλύον, Σαρ. 'Αποσπ. 381—καὶ ἐπὶ κακῆς σημασ., καθῆμαι ἀργός, ἀπραγῶν, 'Γλ. Α. 403, 'Περὶδ. 3. 131· ἐπὶ στρατοῦ, Θουκ. 4. 124· οὐδὲν ποιοῦντες ἐνὸςδε καθῆμεθα, ἐκλίνοντες ἀεὶ Δημ. 156, 28, πρβλ. 24. 20, 25. 10, κτλ.: ὡσαύτως ἐπὶ πολιορκουμένῳ στρατεύματι, καθῆμαι ἢ μένειν ἐνὸςπιον θίσσας τινος, Θουκ. 2. 20, πρβλ. 101· ἐχθρῶν ὑπ' αὐτοῖς τεύχεσιν καθῆμενον Εὐρ. Φυλν. 752.

4) ἔχει μέν καθῆσθαι, ὡς ἔχειν, ἐν σκότῳ καθῆμενος Πινδ. Ο. 1. 133· πρβλ. Διοχλ. Χο. 919· αἱ βανυστικαὶ [τέχναι] ἀναγκάζουσι καθῆσθαι Ξεν.

Οίκ. 4. 2· ἀκολούθως, εἶμαι ἐνηργολήμηνος, ἐργάζομαι, ἰδίως εἰς «καθηστικὴν» ἐργασίαν, 'Περὶδ. 2. 86· καθ. ἐπὶ τῇ τραπέζῃ, ἐπὶ τραπέζῳ, Δημ. 1196, 16, πρβλ. 1111, 28· ἐπὶ ἐργαστηρίου ὁ αὐτ. 1367, 26· ἐπὶ τοῦ.. ἱατρικοῦ λήγειν, Θ. 18.

5) διαμένειν, ἐν Δελφοῖσιν καθῆμενοι ἀνέπειθον τὴν Πυθίην χρήμασι 'Περὶδ. 5. 63· ἐπὶ τόπου, κείμαι, Λατ. καθήμι, τὸν αὐτῶν χωρίων ἐνισα σύννορα καὶ δημοῖως καθῆμενός καλ. Θεοερ. π. Φυλ. 'Ιστ. 8, 7, Ἀδ., Πουκ. 'Ιστ. 3. 1· χορηγεῖν, ἐν τοῖς καθῆμενῳ χωρίοις ὁ αὐτ. π. Ζ. 16. 12 (κ. ἀλλ. καθοσεύουσες).

6) ἐπὶ ἀγῶματι, εἶμαι τεθιγμένος, κείμαι, φημι γὰρ εἰς δημοῖα τῶν αὐτῶν εἶναι τοῖς οὐκ ἡγενοῖς τοῦτοῖς τοῖς ἐν τοῖς ἐριφυλῶσι καθῆμενῳ Πλάτ. Συμπ. 215A, πρβλ. 'Αριστ. Πολιτικ. 5. 12, 2.

7) ἐπὶ πραγμάτων, τοποθετοῦμαι, τίθεμαι, χοίρω λαγῶσις ἐπὶ αἰνῶνι καθῆμενός 'Τηλέκλειδ. ἐν 'Σερ. 2, πρβλ. Φερεικρ. ἐν 'Μεταλλεύσει 1. 17· τὸ πηδάλιον κ. πλάγιον 'Αριστ. Μετάν. 5. 3, πρβλ. 5.

καθημαξυμένως, 'Επιρρ. μετοχ. παθ. πρkm. τοῦ καθαιμαξεύω.

καθημαξυμένως, ἐπιρρ. τοῦ παθ. πρkm. τοῦ καθαιμαξεύω, Νικητ. Εὐγεν. 7. 53.

καθημέραν, 'Επιρρ. βέλτιον διηρημένως καθ' ἡμέραν, τῆς καθῆμενός, Πλάτ. 'Επίδ. 11. 359A.

καθημερεῖα, ἢ, καθ' ἡμέραν ἀσχυλῆ, Πολύδ. 6. 39, 4.

καθημερίως, ἄπαρ. καθαιμαξ-, οὐκ, καθῆμενός (καθ' ἡμέραν), Εὐρ. Φυλν. 220—παρὰ μεταγιν. καθῆμενός, ἢ, ὄν, Πλούτ. Λυκούργ. 10, 'Αδελ. 259F· πρβλ. Ἀδελφ. εἰς Φρυγ. 53 (ὅστις ὅμως συγγίει αὐτὸ πρὸς τὸ μεσημερινός).

II, κοῖτα ταύτην τὴν ἡμέραν, νῦν σε μοῖρα καθαιμερία φθίνει, φθίνει, κατὰ ταύτην αἰ τὴν ἡμέραν ἢ μοῖρα εἰς φθῶν καὶ ἐξέτισται τὸν γένους ἄγει (Σχολ. 1, Σαρ. 'Πλ. 141A, ἀλλ' ἴδε σχμ. Jebb, ὅστις εἰς δὲ καὶ νῦν σοι μοῖρα καθαιμερία φθίνει φθίνει ἐμνησθῶν τῇ φθίνει ἀμεταμέλως.

καθημεροσύνης, οὐ, ὅ, ὅσον καθ' ἡμέραν, 'Επιρρ. 'Ολυμπίας, Ατλ. Ζίγ 1880, σ. 57.

καθημερέως, ἡμερώνως, πρῶτως, τὴν ψυχὴν Πορρ. Βίος Πυθ. 32·—οὕτως ἐν τῇ μέσῃ τύπῃ, καθῆμαξός, κατευσός, Οὐλῆς· σης κύματα καθῆμερῶσμενοι 'Εὐδοκ. Καλλιόβη, παρὰ Φαέρ. ἐν 'Επλ. Βισλ. 14. 148 (ἐκδ. 1728).

καθημερέως, θνητεύω, 'Γω. Χρυσ. τ. 6, σ. 774.

καθῆμαξ, καθῆμαξ, ἄπαρ. καὶ μετοχ. ἄπαρ. α' τοῦ καθαιμαξεύω.

καθημερέως, ἐπιταγμένον ἀντὶ τοῦ θησαυρέως, Πολύδ. 9. 32, 2, Φυλν. 2. 71.

καθημερέως, Νέσ., = καθῆμαξ, 'Ιππ. π. 'Αγμ. 752, πρβλ. 658, 88., 662. 10., 665. 11., 674. 49·—καθημερέως παρὰ Φωλ. ἱερ. φαίνεται ἱερῶν ἐν τῷ καθῆμαξ, πρβλ. Schenid. 'Παύλ. ἐν λ. κκαθῆσθαι.

καθ' ἡμέραν (= κατ' ἡμέραν), 'Επιρρ. 'Αδελφ. τοῦ Π' π. Χ. αἰῶν, π. 11A. 11. 436 κ. ὅλλ.

καθῆμαξ, οὐ, = καθῆμαξ, 'Εδδ. ('Ιστ. Π. 6), 'Παύλ., Φώτ., καθῆμαξ, ἱερῶ. ἀσχυλῆ, Γλωσσ.

καθῆμαξ, τό, ἔδραμα, Γλωσσ.

καθῆμαξ, εὐσις, ἢ, = ἔδραμα, Λατ. dedicatio, Διδ. 4. 31, κτλ.

II, ὁ ἐνθρονισμὸς αὐτοκράτορος, Φιλολογ. 9. 10.

καθῆμαξ, μεταφ. ἐνεργείας τοῦ καθῆμαξ, βάλλω τινὰ κατὰ καθῆμαξ, 'Οδυσῆα καθῆμαξ 'Οδ. γ. 251· μακάρων ἐς αἶαν σὺν καθῆμαξ βίον Εὐρ. Πάχ. 1339.—Παθ., ἱκαθῆμαξ, παυκίκα, τόπον ἀπράγμονα θηοι καθῆμαξ ἐνισαγενοῖς αὐτῶν 'Αριστοφ. 'Ορν. 45· καθῆμαξ ἐν πόλει Πλάτ. Σοφιστ. 221F· κοίταν δὲ καθῆμαξ ἐν Ἀργεῖ, καθῆμαξ, Θεικρ. 13. 28.

2) ὅλως, τοποθεῖν, ἐν τοῖς τιμητάτοισι τὸ τιμητάτον (ἐπλ. τὴν καρδίαν) καθῆμαξ ἢ φύσις 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 4. π. περιφύω, ἐφ' ἐνός τόπου κ. τὴν ἱστορίαν Διον. 'Αγμ. 773, πρβλ. Πρρρ. 102F· ἐν αἷς [ἱστορίαις] τὴν ὀλῆζαν καθῆμαξ ὑπολαμβάνομεν Διον. 'Αλ. 1. 1.

3) καθῆμαξ, ἀπαιρῶ, Εὐρ., ὅστις μετὰ χερσὶν αἶμα, α' (Γ. Τ. 1481), καὶ παθ. πρkm. ἐπὶ ἐνεργείᾳ σημασ. (Κύκλ. 318), πρβλ. 'Ανθ. II. παρὰ 143.—Παθ., Προσευδῶνος τοῦ καθῆμαξ ἐνός ὑπὸ.. Σύλλ. 'Επιρρ. 2485. 5.

4) ἱερῶν, αἶμα, ἀπαιρῶ, γυνὴν αἰσιν '188. (Π' Μακκ. Δ', 12).

καθῆμαξ, οὐσις, ὅ, ἢ, πλήρης ἱερῶν, κενωμένος, Βασίλ. III. 440C.

καθερεύω, θυσιάζω, σφάζω, ποικίλοι καὶ ἔτοιμοι καθῆμαξ αὐτοῦς τε καὶ τὰ παιδικὰ Πλάτ. Φαίδρ. 259C· ὡς περὶ τὴν μητέρα καθῆμαξ καὶ φαγῶν 'Αριστ. 'Πο. Ν. 7. 5, 3· τὸν ἱκτὴν Διον. 'Αλ. 8. 1.

καθερυνέω, = τὸ προγγ., Διδ. 20. 14.

καθερεύω, 'Ιων. κατερεύω μέλλ., ὡσαύτ., 'Περὶδ. 1. 92, 104· τῇ μὲν γὰρ 'Αθηνᾷ καθῆμαξ ἐνός.. π. σφάτῃρας ἐκ ἀναθήματα.. Λυσ. 156. 24· τὸ λαχὼν μέρος ἐκαστῇ τῇ θεῷ

ΤΟΜ. Β'—71

Πλάτ. Νόμ. 745B· ἱερὸν, ἀγαθὸν Παλῶν, 3. 22, 1, κτλ.· ἐαυτὸν ὑπὲρ τῆς πατρίδος τῷ θεῷ ὁμιονί καθ. Πλάτ. Κρίτ. 21· τὸ θεῖον δὲ ἰόν Κ. 39. 38. — Παλ., ἐμοὶ τραφεὶς τε καὶ καθιερωμένος (τ) Αἰσχ. Ἰλ. 304· ἡ Κίρροϊα χώρα καθιερωμένη δὴμ. 277, 7, πρὸς Αἰσχ. 69. 8· οἱ καθιερωμένοι τῷ Διὶ, οἱ ἱερεῖς αὐτοῦ, Σέξτ. Ἰρπ. 11. 3. 224. 2) καθιερῶμι τὴν ἱερὴν, τὴν φημίν, τὸ νόμιμον Πλάτ. Νόμ. 838B, 839C· δίκαια ἐν στήλῃ καθιερωμένα Παλῶν. 30. 9. Αἴτις τοῦ περὶ λόγον ἐν χρήσει ἀπασί παρ' Αἰσχ. ἐν Εὐρ. 304, πρὸς Λοῦκ. εἰς Φρύν. 192. καθιέρωσις, εὖως, ἡ, ἀφιέρωσις, Αἰσχ. 60. 13, Πλάτ. Πον. 13, κτλ.

καθιερωτικός, α, εν, βημ. ἐπίθ., ἐν πρέπει τις νὰ καθιέρωσῃ, Πλάτ. Νόμ. 809B.

καθιερωτικός, ἡ, εν, ἀφιερωτικός, λόγος Σώπατρ. ἐν Περ. τορπί (Walz) τ. 3, σ. 14.

καθιζάνω, καθίζω, καθίζωμι, οἱ δὲ θεοὶ θωκόνδε καθίζανον, ἐξέμβανον τὰς θέσεις των εἰς τὸ συνέδριον, Ὁδ. Ε. 3· μάντις ἐς θρόνους καθίζανον Αἰσχ. Ἰλ. 29· καθ. ἐπὶ τι Ἰσοκ. 131, ἐπὶ τινος ἢ τινι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 3, 14, 9. 32, 12· παρὰ τινι Παλῶν. 8. 64 ἀπολ., σὺ δὲ καθίζανε Φιερκρ. ἐν Ἀδελ. 92. — Πρὸς καθίζω.

καθίζωμαι, εὖως, ἡ, τὸ καθίζειν ἢ καθίσθαι, Γρηγ. Νύσσ. 3, σ. 355. καθίζω, ἰων. κατέζω· παρὰ καθίζω ἢ καθίζω (ὡς ὁ Wolf), Ὀμ., Ἀστ. ἐκθίζω (ὡς εἰ τὸ βῆμα μὴ ἦτο σύνθετον) Σεν. Ἐλλ. 5. 4, 6, Δελφ. 106. 34· — μέλλ. καθίσω Ἀπολλ. 10. Κίωμ. ἐν Διαμαρτάνοντι 2, Ἀστ. κατέζω Σεν. Ἀν. 2. 1, 4, Δημ. 4. 16, 708. 1., 997. 23, Δωρ. κατέζω Βίωμ. 4. 16· — ἀόρ. α' ἐκαθίστα Σεν. Κύρ. 6. 1, 23, Μένανδρ. ἐν Δεισιδαίμονι 4, Ἐπικ. κατέζω Ἰλ. Τ. 280, Ἀστ. κατέζω Εὐρ. ἐν Φύν. 1188, Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 911, Θουκ. 6. 66, 7. 82, ἰων. κατέζω Πρὸς. 1. 88, 4. 79· Ἐπικ. μετοχ. κατέζων Ὀμ., Δωρ. κατέζων Θεοκρ. 1. 12, ὑποτ. κατέζων αὐτῷ 51· παρὰ μέταγεν, ἐκαθίζωσι Δίωμ. Κ. 37. 27, 54. 30· — ὑπόρχει καὶ ἔτιρος ἀόρ. ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. κατέζω (κατέζων παρὰ Πινδ.) ἀέποτος ἐπὶ μετὰβ. σημασίας· ὑποτ. κατέζων, ἴδε κατωτ. 1. 4 (ἴδε ἐν λ. ἔζω 1)· — πρὶμ. κατέζω Διόδ. 17. 115· — Μετ., παρὰ ἐκαθίζωμεν Ἀριστοφ. Σπ. 824· ἐν τμήσει, καθ. δὲ μετὰ πρώτην ἀγορῇ ἵκοντο κίοντες Ἰλ. Τ. 50· μέλλ. καθιζήσονται Πλάτ. Φαῖδρ. 229A, Εὐδ. 278C, (προσ-) Αἰσχ. 77. 33, παρὰ μετὰγεν. καθιζομαι Πλάτ. 2. 583F, Καν. Διόδ. 4. 130, Δημ. 897. 4, Ἐπικ. καθιζομαι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 278· — ἰων. ἀόρ. α' κατέζω καθιζήσονται Δίωμ. Κ. 63. 5· 1. Μετὰβ. ἐνεργείας, βάλλω τινὰ νὰ καθίσω, ἄλλους μὲν καθίσον Ἰσώας Ἰλ. Ε. 68· μὴ με καθίζω Ζ. 360· πρὶν γ' ὅτε δὴ σ' ἐπ' ἡμίσιον ἐγὼ γούνοισι καθίσας 1. 488· καθ. δ' ἐπ' ἐν θαλάμῳ Γ. 382· τὴν μὲν ἐπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου Σ. 389· κατίσαι τινὰ ἐπ' οἰκίῃσι Πρὸς. 2. 121, 5· καθίσαι τινὰ εἰς θρόνον Σεν. Ἀν. 2. 1, 4. 2) νέω, τοποθετῶ, τὸν μὲν .. καθεῖσεν ἐπ' ἡρόντα Σάμανδρον Ἰλ. Ε. 36· καθ. δ' ἐν Ἀθήναις εἰσεν Β. 549, πρὸς Ὁδ. Ζ. 202· Κρόνον .. Ζεὺς γαίης νέρθε καθεῖσεν Ἰλ. Ε. 204· καθίσαι τινὰ εἰς δόμον Εὐρ. ἰων. 1541, στρατὸν καθίζει, βάλει αὐτὸν νὰ στρατοπεδεύσῃ, Εὐρ. Ἰρακλ. 461, Θουκ. 4. 90· καθ. τὸ στρατεύμα ἐς χωρίον ἐπιτήδειον ὁ αὐτ. 6. 66· καθ. χωρὶς μὲν τοὺς ὀπλίτας, χωρὶς δὲ τοὺς ἱππέας Πλάτ. Νόμ. 755B. 3) νέω ἢ βάλλω πρὸς τινὰ σκοπὸν, καθίστημι, σκοπὸς δὲ νὰ καθίσταται Ἀχιλλεύς Ὁδ. Α. 524· κατίσαι φυλάκους, φυλάκος Πρὸς. 1. 89, Σεν. Κύρ. 2. 2, 14· ἄλλους κατίσων ἀγογῶν κατὰ τὰς .. πύλας Πρὸς. 3. 153· καθ. ἐνέδραν Πλάτ. Πον. 19· — σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, τι ἐπὶ τηγάνου Φιερκρ. ἐν Αἰσώικ. 4. 3) ἱδρύνω, κατήνω, ἀφ' ὧν ἀντὶ κούρεσσαν Πινδ. Π. 5. 55· καὶ ἐν τῷ μίσθῳ εὐφρ., βωμοί, τοὺς Μήδεϊα κατέσαστο Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1219· περὶ τοῦ ἐν ἱδρ. ἰων. 31 χωρίον, ἴδε ἐν λ. ἐγκαθίζω. 4) συγκαλῶ ἢ διευθύνω συνέλευσιν, ἀγοράς ἡμὲν λύει ἡδὲ καθίζει, περὶ τῆς Θεμίδος Ὁδ. Β. 60· ἰσχυρῶς, ἔταν κατέζωσιν ἀγῶνα Ὀμ. Ἰλ. εἰς Ἀπὸλλ. παρὰ Θουκ. 3. 104· καθ. τὸ δικαστήριον, συγκαλῶ εἰς συνέδριον τὸ δικαστήριον, Ἀριστοφ. Σπ. 305, πρὸς Δημ. 997. 23· τοὺς νομοθέτας ὁ αὐτ. 708. 1· ἄλλὰ, καθίζω τινὶ δικαστήριον, διώρην τινὰ δικαστήριον ὅπως δικάζω τινὰ, Πλάτ. Νόμ. 873B· ἐάν τε χιλιούς ἐάν θ' ἀπόσους ἀν' ἡ πόλις καθίσω Δημ. 685, ἐν ἐλ. ἱερὸν, ἱδρύνω, δικαστήριον Πλάτ. Πολιτ. 288B· τὴν βουλὴν Πλάτ. Σόλων 19. 5) εἰς τινὰ εἰς τινὰ κατέστασιν, καμνῶ αὐτὸν νὰ, κτασθῶν τινὰ καθ. Πλάτ. ἰων. 535B, Σεν. Κύρ. 2. 2, 15· ἀλλ' αὐτῷ 11, κατέλινε τινὰ καθ., κάμνω τινὰ νὰ κἀν· — περὶ τοῦ ἐν Θεοκρ. 1. 51 χωρίου, ἴδε ἀκατέστατος. 11) ἀνέταξι, καθίζω, λαμβάνω τὴν θέσιν μου, καθίζωμι, ἀπολ., Ἰλ. Γ. 394, καὶ Ἀστ. μετ' ἀθανάτοις καθίζωσι Ἰλ. Δ. 50, καθίζω ἐν .. θρόνῳ Σεν. Ὁδ. Θ. 422· ἐν θώκοις Ἰσώας 1. 181· ἐπὶ τοῖς ἐργαστήροις ἢ τῶν ἐργαστηρίων Ἰσώας 372D, 1421D· ἐπὶ σκηματῶν Ἀριστοφ. Νεφ. 251· ἐπὶ δένδρων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 9, 11

(ἀλλὰ, καθ. ἐπὶ κώπην, ἐπὶ ἱριτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 197)· καθ. ἐπὶ τὸν βωμὸν Θουκ. 1. 126, πρὸς Δημ. 132. 4· — παρὰ ποιητῶν ὡσαύτως μετ' αἰσ., καθ. τριπόδα, βωμὸν, ἀμφιστόν, Ἰερὰ Ἰών. ἰων. 366, Πλ. 980, Ἰρακλ. Μαιν. 48, ἰων. 6, 1317· πρὸς ἔξομα, ἔζω, ἡμῶς, ἐρεζομαι, ἔρημα, πρῶτα, πρῶτα, Λοῦκ. εἰς Σορ. Αἰ. 191. 2) καθίζω νὰ φάγω, Ἀστ. διεισπύειν, Σεν. Κύρ. 8. 4, 2. 3) λαμβάνω θέσιν ὡς δικαστής, καθίζω νὰ δι- κάσω, Πρὸς. 1. 97., 5. 25, Πλάτ. Νόμ. 650B, Δημ. 728. 28. 4) καθίζω ἐν τινι χώρῃ, στρατοπεδεύω, ἐς χωρίον Θουκ. 4. 93.

5) καθίζω (εἰς τὰ ὀπίσθια), ὥστε ἐπὶ τὰ ἰσχυρά ἀμφὶ καθίσαι τὸ ἴππον Πλάτ. Φαῖδρ. 254B. 6) ἐπὶ πλοίων, ὡς καὶ ἰων., ἐπι- γενομένης ἀμπώτεως καὶ καθισάντων τῶν πλοίων Παλῶν. 1. 39, 3, Σπρὸς. 99.

III. καὶ τοῦ μέσου γίνεται χρήσις ἐπὶ τῆς ἀμεταβ. ταύτης σημασίας, Ἰλ. Τ. 50 (ἐν τμήσει), ἴδε ἐν τῇ ἀρχῇ Θεοκρ. 15. 3, κτλ.· ἐάν δὲ καθίζεσθαι κελεύσῃ, ἐάν δὲ διατάξῃ νὰ λάβωσι τὰς θέσεις των (μεταξὺ τῶν θεατῶν τοῦ θεάτρου), Δημ. 532. 20· πρὶν καὶ προέδρους καθίζεσθαι ὁ αὐτ. 567. 6, πρὸς Πλάτ. Φαῖδρ. 229A, Παλ. 516E, κ. ἄλλ. 2) ἐπὶ πτηνῶν, κατα- βάλλω, καθίζω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 10. 1. Πρὸς. κατέζωμαι, καθιζήμι, ἰων. κατέζωμαι· μέλλ. καθήσονται ἀόρ. α' κατέζωμαι, Ἐπικ. κατέζωμαι· πρὶμ. κατέζωμαι Δοσίπ. ἐν Πύκτικ. 1, Δημ. 858. 10· (ἴδε τὸ ἀπολὸν ῥῆμα ἔζωμαι). Καταπύειν, ῥίπτω πρὸς τὰ κάτω, ἀρῶν, ἢ κάμνω νὰ πέσῃ τιν, καθ. δὲ [κεραυνὸν] .. ἡκε χαμάζε Ἰλ. Θ. 131· κατὰ δ' ὑψόθεν ἦκεν ἔρρος Δ. 53· σί- νον λαυκαίνης κατέζωμαι, κατέζωμαι τὸν αἶον εἰς τὸν λαυκαίνον, Ω. 642· καθίετε ἵππους ἐν δίναις, βυβίστατε αὐτοὺς ἐν τῇ ποταμῇ, ὡς θυσίαν εἰς τὴν ποταμὸν θεῶν, Φ. 132· [ιστία] ἐς νῆας κάθειμεν, κατέζωμαι, Ὁδ. 1. 72· λῆστρος καθήσων Αἰσχ. Ἰλ. Τ. 280, Ἀστ. κατέζω Εὐρ. ἐν Φύν. 1188, Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 911, Θουκ. 6. 66, 7. 82, ἰων. κατέζω Πρὸς. 1. 88, 4. 79· Ἐπικ. μετοχ. κατέζων Ὀμ., Δωρ. κατέζων Θεοκρ. 1. 12, ὑποτ. κατέζων αὐτῷ 51· παρὰ μέταγεν, ἐκαθίζωσι Δίωμ. Κ. 37. 27, 54. 30· — ὑπόρχει καὶ ἔτιρος ἀόρ. ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. κατέζω (κατέζων παρὰ Πινδ.) ἀέποτος ἐπὶ μετὰβ. σημασίας· ὑποτ. κατέζων, ἴδε κατωτ. 1. 4 (ἴδε ἐν λ. ἔζω 1)· — πρὶμ. κατέζω Διόδ. 17. 115· — Μετ., παρὰ ἐκαθίζωμεν Ἀριστοφ. Σπ. 824· ἐν τμήσει, καθ. δὲ μετὰ πρώτην ἀγορῇ ἵκοντο κίοντες Ἰλ. Τ. 50· μέλλ. καθιζήσονται Πλάτ. Φαῖδρ. 229A, Εὐδ. 278C, (προσ-) Αἰσχ. 77. 33, παρὰ μετὰγεν. καθιζομαι Πλάτ. 2. 583F, Καν. Διόδ. 4. 130, Δημ. 897. 4, Ἐπικ. καθιζομαι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 278· — ἰων. ἀόρ. α' κατέζω καθιζήσονται Δίωμ. Κ. 63. 5· 1. Μετὰβ. ἐνεργείας, βάλλω τινὰ νὰ καθίσω, ἄλλους μὲν καθίσον Ἰσώας Ἰλ. Ε. 68· μὴ με καθίζω Ζ. 360· πρὶν γ' ὅτε δὴ σ' ἐπ' ἡμίσιον ἐγὼ γούνοισι καθίσας 1. 488· καθ. δ' ἐπ' ἐν θαλάμῳ Γ. 382· τὴν μὲν ἐπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου Σ. 389· κατίσαι τινὰ ἐπ' οἰκίῃσι Πρὸς. 2. 121, 5· καθίσαι τινὰ εἰς θρόνον Σεν. Ἀν. 2. 1, 4. 2) νέω, τοποθετῶ, τὸν μὲν .. καθεῖσεν ἐπ' ἡρόντα Σάμανδρον Ἰλ. Ε. 36· καθ. δ' ἐν Ἀθήναις εἰσεν Β. 549, πρὸς Ὁδ. Ζ. 202· Κρόνον .. Ζεὺς γαίης νέρθε καθεῖσεν Ἰλ. Ε. 204· καθίσαι τινὰ εἰς δόμον Εὐρ. ἰων. 1541, στρατὸν καθίζει, βάλει αὐτὸν νὰ στρατοπεδεύσῃ, Εὐρ. Ἰρακλ. 461, Θουκ. 4. 90· καθ. τὸ στρατεύμα ἐς χωρίον ἐπιτήδειον ὁ αὐτ. 6. 66· καθ. χωρὶς μὲν τοὺς ὀπλίτας, χωρὶς δὲ τοὺς ἱππέας Πλάτ. Νόμ. 755B. 3) νέω ἢ βάλλω πρὸς τινὰ σκοπὸν, καθίστημι, σκοπὸς δὲ νὰ καθίσταται Ἀχιλλεύς Ὁδ. Α. 524· κατίσαι φυλάκους, φυλάκος Πρὸς. 1. 89, Σεν. Κύρ. 2. 2, 14· ἄλλους κατίσων ἀγογῶν κατὰ τὰς .. πύλας Πρὸς. 3. 153· καθ. ἐνέδραν Πλάτ. Πον. 19· — σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, τι ἐπὶ τηγάνου Φιερκρ. ἐν Αἰσώικ. 4. 3) ἱδρύνω, κατήνω, ἀφ' ὧν ἀντὶ κούρεσσαν Πινδ. Π. 5. 55· καὶ ἐν τῷ μίσθῳ εὐφρ., βωμοί, τοὺς Μήδεϊα κατέσαστο Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1219· περὶ τοῦ ἐν ἱδρ. ἰων. 31 χωρίον, ἴδε ἐν λ. ἐγκαθίζω. 4) συγκαλῶ ἢ διευθύνω συνέλευσιν, ἀγοράς ἡμὲν λύει ἡδὲ καθίζει, περὶ τῆς Θεμίδος Ὁδ. Β. 60· ἰσχυρῶς, ἔταν κατέζωσιν ἀγῶνα Ὀμ. Ἰλ. εἰς Ἀπὸλλ. παρὰ Θουκ. 3. 104· καθ. τὸ δικαστήριον, συγκαλῶ εἰς συνέδριον τὸ δικαστήριον, Ἀριστοφ. Σπ. 305, πρὸς Δημ. 997. 23· τοὺς νομοθέτας ὁ αὐτ. 708. 1· ἄλλὰ, καθίζω τινὶ δικαστήριον, διώρην τινὰ δικαστήριον ὅπως δικάζω τινὰ, Πλάτ. Νόμ. 873B· ἐάν τε χιλιούς ἐάν θ' ἀπόσους ἀν' ἡ πόλις καθίσω Δημ. 685, ἐν ἐλ. ἱερὸν, ἱδρύνω, δικαστήριον Πλάτ. Πολιτ. 288B· τὴν βουλὴν Πλάτ. Σόλων 19. 5) εἰς τινὰ εἰς τινὰ κατέστασιν, καμνῶ αὐτὸν νὰ, κτασθῶν τινὰ καθ. Πλάτ. ἰων. 535B, Σεν. Κύρ. 2. 2, 15· ἀλλ' αὐτῷ 11, κατέλινε τινὰ καθ., κάμνω τινὰ νὰ κἀν· — περὶ τοῦ ἐν Θεοκρ. 1. 51 χωρίου, ἴδε ἀκατέστατος. 11) ἀνέταξι, καθίζω, λαμβάνω τὴν θέσιν μου, καθίζωμι, ἀπολ., Ἰλ. Γ. 394, καὶ Ἀστ. μετ' ἀθανάτοις καθίζωσι Ἰλ. Δ. 50, καθίζω ἐν .. θρόνῳ Σεν. Ὁδ. Θ. 422· ἐν θώκοις Ἰσώας 1. 181· ἐπὶ τοῖς ἐργαστήροις ἢ τῶν ἐργαστηρίων Ἰσώας 372D, 1421D· ἐπὶ σκηματῶν Ἀριστοφ. Νεφ. 251· ἐπὶ δένδρων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 9, 11

κατέζωμαι, ἰων. κατέζωμαι· μέλλ. καθήσονται ἀόρ. α' κατέζωμαι, Ἐπικ. κατέζωμαι· πρὶμ. κατέζωμαι Δοσίπ. ἐν Πύκτικ. 1, Δημ. 858. 10· (ἴδε τὸ ἀπολὸν ῥῆμα ἔζωμαι). Καταπύειν, ῥίπτω πρὸς τὰ κάτω, ἀρῶν, ἢ κάμνω νὰ πέσῃ τιν, καθ. δὲ [κεραυνὸν] .. ἡκε χαμάζε Ἰλ. Θ. 131· κατὰ δ' ὑψόθεν ἦκεν ἔρρος Δ. 53· σί- νον λαυκαίνης κατέζωμαι, κατέζωμαι τὸν αἶον εἰς τὸν λαυκαίνον, Ω. 642· καθίετε ἵππους ἐν δίναις, βυβίστατε αὐτοὺς ἐν τῇ ποταμῇ, ὡς θυσίαν εἰς τὴν ποταμὸν θεῶν, Φ. 132· [ιστία] ἐς νῆας κάθειμεν, κατέζωμαι, Ὁδ. 1. 72· λῆστρος καθήσων Αἰσχ. Ἰλ. Τ. 280, Ἀστ. κατέζω Εὐρ. ἐν Φύν. 1188, Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 911, Θουκ. 6. 66, 7. 82, ἰων. κατέζω Πρὸς. 1. 88, 4. 79· Ἐπικ. μετοχ. κατέζων Ὀμ., Δωρ. κατέζων Θεοκρ. 1. 12, ὑποτ. κατέζων αὐτῷ 51· παρὰ μέταγεν, ἐκαθίζωσι Δίωμ. Κ. 37. 27, 54. 30· — ὑπόρχει καὶ ἔτιρος ἀόρ. ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. κατέζω (κατέζων παρὰ Πινδ.) ἀέποτος ἐπὶ μετὰβ. σημασίας· ὑποτ. κατέζων, ἴδε κατωτ. 1. 4 (ἴδε ἐν λ. ἔζω 1)· — πρὶμ. κατέζω Διόδ. 17. 115· — Μετ., παρὰ ἐκαθίζωμεν Ἀριστοφ. Σπ. 824· ἐν τμήσει, καθ. δὲ μετὰ πρώτην ἀγορῇ ἵκοντο κίοντες Ἰλ. Τ. 50· μέλλ. καθιζήσονται Πλάτ. Φαῖδρ. 229A, Εὐδ. 278C, (προσ-) Αἰσχ. 77. 33, παρὰ μετὰγεν. καθιζομαι Πλάτ. 2. 583F, Καν. Διόδ. 4. 130, Δημ. 897. 4, Ἐπικ. καθιζομαι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 278· — ἰων. ἀόρ. α' κατέζω καθιζήσονται Δίωμ. Κ. 63. 5· 1. Μετὰβ. ἐνεργείας, βάλλω τινὰ νὰ καθίσω, ἄλλους μὲν καθίσον Ἰσώας Ἰλ. Ε. 68· μὴ με καθίζω Ζ. 360· πρὶν γ' ὅτε δὴ σ' ἐπ' ἡμίσιον ἐγὼ γούνοισι καθίσας 1. 488· καθ. δ' ἐπ' ἐν θαλάμῳ Γ. 382· τὴν μὲν ἐπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου Σ. 389· κατίσαι τινὰ ἐπ' οἰκίῃσι Πρὸς. 2. 121, 5· καθίσαι τινὰ εἰς θρόνον Σεν. Ἀν. 2. 1, 4. 2) νέω, τοποθετῶ, τὸν μὲν .. καθεῖσεν ἐπ' ἡρόντα Σάμανδρον Ἰλ. Ε. 36· καθ. δ' ἐν Ἀθήναις εἰσεν Β. 549, πρὸς Ὁδ. Ζ. 202· Κρόνον .. Ζεὺς γαίης νέρθε καθεῖσεν Ἰλ. Ε. 204· καθίσαι τινὰ εἰς δόμον Εὐρ. ἰων. 1541, στρατὸν καθίζει, βάλει αὐτὸν νὰ στρατοπεδεύσῃ, Εὐρ. Ἰρακλ. 461, Θουκ. 4. 90· καθ. τὸ στρατεύμα ἐς χωρίον ἐπιτήδειον ὁ αὐτ. 6. 66· καθ. χωρὶς μὲν τοὺς ὀπλίτας, χωρὶς δὲ τοὺς ἱππέας Πλάτ. Νόμ. 755B. 3) νέω ἢ βάλλω πρὸς τινὰ σκοπὸν, καθίστημι, σκοπὸς δὲ νὰ καθίσταται Ἀχιλλεύς Ὁδ. Α. 524· κατίσαι φυλάκους, φυλάκος Πρὸς. 1. 89, Σεν. Κύρ. 2. 2, 14· ἄλλους κατίσων ἀγογῶν κατὰ τὰς .. πύλας Πρὸς. 3. 153· καθ. ἐνέδραν Πλάτ. Πον. 19· — σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, τι ἐπὶ τηγάνου Φιερκρ. ἐν Αἰσώικ. 4. 3) ἱδρύνω, κατήνω, ἀφ' ὧν ἀντὶ κούρεσσαν Πινδ. Π. 5. 55· καὶ ἐν τῷ μίσθῳ εὐφρ., βωμοί, τοὺς Μήδεϊα κατέσαστο Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1219· περὶ τοῦ ἐν ἱδρ. ἰων. 31 χωρίον, ἴδε ἐν λ. ἐγκαθίζω. 4) συγκαλῶ ἢ διευθύνω συνέλευσιν, ἀγοράς ἡμὲν λύει ἡδὲ καθίζει, περὶ τῆς Θεμίδος Ὁδ. Β. 60· ἰσχυρῶς, ἔταν κατέζωσιν ἀγῶνα Ὀμ. Ἰλ. εἰς Ἀπὸλλ. παρὰ Θουκ. 3. 104· καθ. τὸ δικαστήριον, συγκαλῶ εἰς συνέδριον τὸ δικαστήριον, Ἀριστοφ. Σπ. 305, πρὸς Δημ. 997. 23· τοὺς νομοθέτας ὁ αὐτ. 708. 1· ἄλλὰ, καθίζω τινὶ δικαστήριον, διώρην τινὰ δικαστήριον ὅπως δικάζω τινὰ, Πλάτ. Νόμ. 873B· ἐάν τε χιλιούς ἐάν θ' ἀπόσους ἀν' ἡ πόλις καθίσω Δημ. 685, ἐν ἐλ. ἱερὸν, ἱδρύνω, δικαστήριον Πλάτ. Πολιτ. 288B· τὴν βουλὴν Πλάτ. Σόλων 19. 5) εἰς τινὰ εἰς τινὰ κατέστασιν, καμνῶ αὐτὸν νὰ, κτασθῶν τινὰ καθ. Πλάτ. ἰων. 535B, Σεν. Κύρ. 2. 2, 15· ἀλλ' αὐτῷ 11, κατέλινε τινὰ καθ., κάμνω τινὰ νὰ κἀν· — περὶ τοῦ ἐν Θεοκρ. 1. 51 χωρίου, ἴδε ἀκατέστατος. 11) ἀνέταξι, καθίζω, λαμβάνω τὴν θέσιν μου, καθίζωμι, ἀπολ., Ἰλ. Γ. 394, καὶ Ἀστ. μετ' ἀθανάτοις καθίζωσι Ἰλ. Δ. 50, καθίζω ἐν .. θρόνῳ Σεν. Ὁδ. Θ. 422· ἐν θώκοις Ἰσώας 1. 181· ἐπὶ τοῖς ἐργαστήροις ἢ τῶν ἐργαστηρίων Ἰσώας 372D, 1421D· ἐπὶ σκηματῶν Ἀριστοφ. Νεφ. 251· ἐπὶ δένδρων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 9, 11

κατέζωμαι, ἰων. κατέζωμαι· μέλλ. καθήσονται ἀόρ. α' κατέζωμαι, Ἐπικ. κατέζωμαι· πρὶμ. κατέζωμαι Δοσίπ. ἐν Πύκτικ. 1, Δημ. 858. 10· (ἴδε τὸ ἀπολὸν ῥῆμα ἔζωμαι). Καταπύειν, ῥίπτω πρὸς τὰ κάτω, ἀρῶν, ἢ κάμνω νὰ πέσῃ τιν, καθ. δὲ [κεραυνὸν] .. ἡκε χαμάζε Ἰλ. Θ. 131· κατὰ δ' ὑψόθεν ἦκεν ἔρρος Δ. 53· σί- νον λαυκαίνης κατέζωμαι, κατέζωμαι τὸν αἶον εἰς τὸν λαυκαίνον, Ω. 642· καθίετε ἵππους ἐν δίναις, βυβίστατε αὐτοὺς ἐν τῇ ποταμῇ, ὡς θυσίαν εἰς τὴν ποταμὸν θεῶν, Φ. 132· [ιστία] ἐς νῆας κάθειμεν, κατέζωμαι, Ὁδ. 1. 72· λῆστρος καθήσων Αἰσχ. Ἰλ. Τ. 280, Ἀστ. κατέζω Εὐρ. ἐν Φύν. 1188, Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 911, Θουκ. 6. 66, 7. 82, ἰων. κατέζω Πρὸς. 1. 88, 4. 79· Ἐπικ. μετοχ. κατέζων Ὀμ., Δωρ. κατέζων Θεοκρ. 1. 12, ὑποτ. κατέζων αὐτῷ 51· παρὰ μέταγεν, ἐκαθίζωσι Δίωμ. Κ. 37. 27, 54. 30· — ὑπόρχει καὶ ἔτιρος ἀόρ. ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. κατέζω (κατέζων παρὰ Πινδ.) ἀέποτος ἐπὶ μετὰβ. σημασίας· ὑποτ. κατέζων, ἴδε κατωτ. 1. 4 (ἴδε ἐν λ. ἔζω 1)· — πρὶμ. κατέζω Διόδ. 17. 115· — Μετ., παρὰ ἐκαθίζωμεν Ἀριστοφ. Σπ. 824· ἐν τμήσει, καθ. δὲ μετὰ πρώτην ἀγορῇ ἵκοντο κίοντες Ἰλ. Τ. 50· μέλλ. καθιζήσονται Πλάτ. Φαῖδρ. 229A, Εὐδ. 278C, (προσ-) Αἰσχ. 77. 33, παρὰ μετὰγεν. καθιζομαι Πλάτ. 2. 583F, Καν. Διόδ. 4. 130, Δημ. 897. 4, Ἐπικ. καθιζομαι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 278· — ἰων. ἀόρ. α' κατέζω καθιζήσονται Δίωμ. Κ. 63. 5· 1. Μετὰβ. ἐνεργείας, βάλλω τινὰ νὰ καθίσω, ἄλλους μὲν καθίσον Ἰσώας Ἰλ. Ε. 68· μὴ με καθίζω Ζ. 360· πρὶν γ' ὅτε δὴ σ' ἐπ' ἡμίσιον ἐγὼ γούνοισι καθίσας 1. 488· καθ. δ' ἐπ' ἐν θαλάμῳ Γ. 382· τὴν μὲν ἐπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου Σ. 389· κατίσαι τινὰ ἐπ' οἰκίῃσι Πρὸς. 2. 121, 5· καθίσαι τινὰ εἰς θρόνον Σεν. Ἀν. 2. 1, 4. 2) νέω, τοποθετῶ, τὸν μὲν .. καθεῖσεν ἐπ' ἡρόντα Σάμανδρον Ἰλ. Ε. 36· καθ. δ' ἐν Ἀθήναις εἰσεν Β. 549, πρὸς Ὁδ. Ζ. 202· Κρόνον .. Ζεὺς γαίης νέρθε καθεῖσεν Ἰλ. Ε. 204· καθίσαι τινὰ εἰς δόμον Εὐρ. ἰων. 1541, στρατὸν καθίζει, βάλει αὐτὸν νὰ στρατοπεδεύσῃ, Εὐρ. Ἰρακλ. 461, Θουκ. 4. 90· καθ. τὸ στρατεύμα ἐς χωρίον ἐπιτήδειον ὁ αὐτ. 6. 66· καθ. χωρὶς μὲν τοὺς ὀπλίτας, χωρὶς δὲ τοὺς ἱππέας Πλάτ. Νόμ. 755B. 3) νέω ἢ βάλλω πρὸς τινὰ σκοπὸν, καθίστημι, σκοπὸς δὲ νὰ καθίσταται Ἀχιλλεύς Ὁδ. Α. 524· κατίσαι φυλάκους, φυλάκος Πρὸς. 1. 89, Σεν. Κύρ. 2. 2, 14· ἄλλους κατίσων ἀγογῶν κατὰ τὰς .. πύλας Πρὸς. 3. 153· καθ. ἐνέδραν Πλάτ. Πον. 19· — σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, τι ἐπὶ τηγάνου Φιερκρ. ἐν Αἰσώικ. 4. 3) ἱδρύνω, κατήνω, ἀφ' ὧν ἀντὶ κούρεσσαν Πινδ. Π. 5. 55· καὶ ἐν τῷ μίσθῳ εὐφρ., βωμοί, τοὺς Μήδεϊα κατέσαστο Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1219· περὶ τοῦ ἐν ἱδρ. ἰων. 31 χωρίον, ἴδε ἐν λ. ἐγκαθίζω. 4) συγκαλῶ ἢ διευθύνω συνέλευσιν, ἀγοράς ἡμὲν λύει ἡδὲ καθίζει, περὶ τῆς Θεμίδος Ὁδ. Β. 60· ἰσχυρῶς, ἔταν κατέζωσιν ἀγῶνα Ὀμ. Ἰλ. εἰς Ἀπὸλλ. παρὰ Θουκ. 3. 104· καθ. τὸ δικαστήριον, συγκαλῶ εἰς συνέδριον τὸ δικαστήριον, Ἀριστοφ. Σπ. 305, πρὸς Δημ. 997. 23· τοὺς νομοθέτας ὁ αὐτ. 708. 1· ἄλλὰ, καθίζω τινὶ δικαστήριον, διώρην τινὰ δικαστήριον ὅπως δικάζω τινὰ, Πλάτ. Νόμ. 873B· ἐάν τε χιλιούς ἐάν θ' ἀπόσους ἀν' ἡ πόλις καθίσω Δημ. 685, ἐν ἐλ. ἱερὸν, ἱδρύνω, δικαστήριον Πλάτ. Πολιτ. 288B· τὴν βουλὴν Πλάτ. Σόλων 19. 5) εἰς τινὰ εἰς τινὰ κατέστασιν, καμνῶ αὐτὸν νὰ, κτασθῶν τινὰ καθ. Πλάτ. ἰων. 535B, Σεν. Κύρ. 2. 2, 15· ἀλλ' αὐτῷ 11, κατέλινε τινὰ καθ., κάμνω τινὰ νὰ κἀν· — περὶ τοῦ ἐν Θεοκρ. 1. 51 χωρίου, ἴδε ἀκατέστατος. 11) ἀνέταξι, καθίζω, λαμβάνω τὴν θέσιν μου, καθίζωμι, ἀπολ., Ἰλ. Γ. 394, καὶ Ἀστ. μετ' ἀθανάτοις καθίζωσι Ἰλ. Δ. 50, καθίζω ἐν .. θρόνῳ Σεν. Ὁδ. Θ. 422· ἐν θώκοις Ἰσώας 1. 181· ἐπὶ το

τῆς φωνῆς, Περσ. διαν. 5. 2. 2) πῆμω ἢ ἄλλῃ εἰς τὸν ἀγῶνα, εἰσέρχων εἰς τὸ στάδιον, Λατ. descedere ad certamen, ὅρματα μὲν ἐπὶ τὰ καθήκα θουκ, 6. 16. Ζεύγη καθήκα Ἰσρακ. 35311. πλήρες, εὐ γὰρ εἰς ἀγῶνα καθήκασιν Πλούτ. 2. 6161, κτλ. καθ. ὁράματα Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 552. τὴν πρώτην διδασκαλίαν Πλούτ. Κίμ. 8 (πρόβ. 12) — οὕτω καί, ἔδοξε τοῖς πρυτάνεσι ... γνώμης καθέσθαι (κίμ. ἀντὶ προσθεῖναι) Ἀριστοφ. Ὑκκλ. 397. τοῦτον τὸν λόγον καθέκει, εἰσάγαγε τοῦτο τὸ ἐπιχείρημα, Δημ. 853. 10. κατὰ τὴν ἀγορὰν καθ. λεγομένουσ ἡ αὐτ. 704, ἐν τέλ. 3) ἀποτείνω, ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθήκα τὸ σκῶμμα Δουκ. π. Μισθ. Συνόντ. 34. πέμψω τι πρὸς τινὰ σκοπόν, τὰλλα δὲ φίλους καὶ ρήτορας ἑτέρους καθέκεις ἔπραττον Πλούτ. Περικλ. 7. — Πλούτ. κατέρχονται, ἢ στρατηλασίῃ ἢ βουσιλέως. κατέτιο ἐς πόσιν τὴν Ἑλλάδα Ἰερὸς 7. 138.

II. κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ. (ἐξυπαννοῦσι τὴν ἐσῶν), κατέρχονται βίαιως ὡς ἀνέμους, ἔξεμι γὰρ σοὶ λαμπρὸς ἦδη καὶ μέγας καθέκει Ἀριστοφ. Ἰππ. 430. καθέκντες εἰς γένον προυδάλοντο τοὺς θυρεοὺς, κλίναντες ἐκινούσας πρὸς τὸ γόνυ πρῆτειναν τὰς ἀσπίδας, Πλούτ. Ἀντων. 45. καθ. εἰς ἀγῶνα, Λατ. descedere in pugnam, ὁ αὐτ. 2. 6161, Δουκ. Ἀλέξ. β. καθ. ἐς Ρόδον, φθάνω ἐκεῖ, Πολύβ. 5. 17, 2. — πρὸς συγκαθίστημι II. καὶ ἴδε Λοδία. εἰς φρόν. 398.

καθικετεύω, Ἰων. κατεκετεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ ἐκετετεύω, αἰσῶμαι τὴν ἐκετετεύω, ἃ μου καθικετεύεται. Εὐριπ. Ἰφ. 1018. 2) ἐνθέρμης παρακαλῶ, ἐκετεύω, κατὰ τὴν Ἰερὸς 6. 68. πολλά καθ. τινὰ Ἰλλίος, 6. 14. τινὰ, μετ' ἀπαρ., Πλούτ. Κάτων Νεώτ. 32. — ὡσπύτως ἐν τῇ Μίσ. τύπω, Εὐρ. Ὀρ. 324.

καθεκμαινέω, = κατεκμαινέω, ὁ ἴδε.

καθεκνέομαι: μέλλ. - εἰσέρχωναι ἀόρ. β' - ἐκμύην: ἀποθ. Κατέρχωναι ἄλλα παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῖσι μόνον μεταφ., φθάνω, ἐγγίζω, ἐπεὶ με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον, ἀντὶ τοῦ ἔκτο καὶ κατέλαβε λέγειν (Εὐστ.), Ὀδ. Α. 342. μάλα πῶς με καθίκετο θυμὸν ἐνιπῆ, «πάνυ γὰρ πῶς μου καθήλκω τῆς ψυχῆς» (Θ. Γαῖης), Ἰλ. Ε. 104. ὡσαύτως, μέσον κάρα διπλοῖς κέντροισι μου καθίκετο, με ἐκτύπησεν εἰς τὴν κεφαλὴν, Σαρ. Ο. Τ. 800. γυναικίς ἐς ἔλθους καθικνουμένης ὑπέρους, τυπτομένης διὰ κηπῶν, Πλάτ. 5. 18, 2. — παρὰ τοῖς πεζολόγοις ἢ γυν. ἦτο συνηθισμένον, καθιέσθαι τῆς πηγῆς. ὅσον ἐπιφάσσει τοῦ ὕδατος, νὰ καταβῇ (τὸ διὰ σχοίνου καταβιβάζομενον κάτεπετρον) πρὸς τὴν πηγὴν τόσον πλησίον ὅσον νὰ ἐγγίῃ τὸ νερὸν, ὁ αὐτ. 7. 21, 12. καθ. τῆς ψυχῆς, ἐγγίσει αὐτῇ, Πλάτ. Δε. 369E. ἡμῶν δὲ λόγος καθίκετο Δουκ. Νιγρ. 35. ἢ ὕβρις οὐ μετρίως μου καθίκετο ὁ αὐτ. ἐν Ἰοῖς, 46. καθ. τινος μικρότατα Διδ. Πουκ. Ἰστ. 14. 3. οὕτω, καθ. τινος σκύτει, κονδύλῳ, τύπτειν τινὰ διὰ τῆς μάστιγος, κτλ., Πλούτ. Ἀντων. 12. Ἀλκιβ. 7. 2) καθ. τῆς ἐπιβολῆς, φθάνω, καταρδάνω τὸν σκοπὸν μου, Πολύβ. 2. 38, 8. πρὸς 4. 50, 10. ἀποθλ., τελεῖται ἐπιβαλλόμενοι καθίσονται, ὡς ἐπιτύχουσιν, ὁ αὐτ. 5. 93, 5.

καθεκλάρυνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐκλάρυνω, Σουῖς. καθιλαρεύομαι, = ἐκλάρυνομαι, Βαβλ. III. 257B.

καθιμάω [εἰ], καταβιβάζω διὰ σχοίνου, καθιμάω αὐτὸν ὥσπερ Ἀριστοφ. Σαρ. 396, 379. καθιμάω τινι μὲν γὰρ γίνεται βάρος μετίζον ἢ εἰ μόνον κενὸν δεῖ καταγεῖν τὸν κάδον, ὅταν τις καταβιβάζῃ τὸν κάδον εἰς τὸ φρέαρ διὰ τοῦ κηλινεῖου, δηλ. γερανίου, Ἀριστ. Μηχανικ. 28. 2. ἀπλῶς, καταβιβάζω, τὸν τράχηλον εἰ καθιμάσας ἀνεκκῶσεις (ἐλκ.). εὐ δὲ οὐδὲν ἐκ τοῦ φάρυγγος τοῦ λυκοῦ, ἐπὶ τοῦ ἐρπυλίου, Βαβρ. 94. 3. — Πλούτ. ἐς τὸ Καπιτώλιον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καθιμάσθαι Δίων Κ. 45. 2. — Καθ' Ἠνάχ.: ἀκαθιμάω καθίσει, χαλῶ καὶ ἀκαθιμάω κατήνεγκεν ἢ κατήνεγκεν, καὶ ἀκαθιμάω χαλῶσι.

καθεκμαίσις, εἰς, ἢ, τὸ καταβιβάζειν διὰ σχοίνου, Πλούτ. 2. 294B.

καθεκμονεύω, καθήμι, Πλούτ.

καθεκνέω, ἀμρ. ὑποτακτ. τοῦ ὁρ. α' τοῦ καθέκω,

καθεκπάζομαι: μέλλ. - ὁσμεναι: ἀποθ. 4) μεταβ. διατρέχει τὸν τινὰ ἐφιππος, ἐπὶ ἱππικῷ στρατεύματι, ἢ δὲ ἵππος προσελθούσας κατιππάσας χώρην τὴν Μεγαρίδα Ἰερὸς 9. 14.

4) καταπατῶ ἐφιππος, καὶ ἀπλῶς καταπατῶ, ὡς τὸ, λάξ πατεῖν, προσβάλλω, παραβίβω, νέος γραῖας δαίμονας καθιππάσας Αἰσχλ. Εὐμ. 150. ἐπεὶ καθιππάζει με πρὸς οὐδὲν νέος οὐδὲν 731. παλαιὸς νόμος καθιππάσασθαι αὐτῷ 770. πορὶ κίττας, μετὰ γυν., καθ. φιλοσοφίας διὰ, Α. 4. 47. πρὸς καθιππεύω.

II. ὡσαύτως ὡς παθ., πρkm, καθιππάσθαι Μάχων παρ' Ἀθην. 5811, ἐπὶ αἰσχροῖς σημάσις (καθιππάσθαι διὰ γρ. γρ. γρ.).

καθιππεύσεις, εἰς, ἢ ἐπιβουλή δι' ἱππικῶν, Διογ. Ἀλ. 9. 9.

καθιππεύω, = καθιππάζομαι, ἐπιτρέχω ἢ διατρέχω διὰ τοῦ ἱππικῶν, τὰ πεδία Δίων. Ἀλ. 3. 26, πρὸς Ἰερὸς διαν. β. 2. ἐπὶ ἱπποῦ, κύρια καθ. Ὀππ. Ἀλ. 2. 515. — Πλούτ. ποταμοὶ καθιππεύονται, ἐπὶ πεπηγμένον ποταμὸν οὗς διέρχεται τις ἐφιππος,

Ἀριστ. π. Θαυμαστ. 168, Ἰερὸς διαν. β. 7. 2) ἡμῶν ἐφιππος κατὰ τινος, τὶ δ' εἰ καθιππεύομαι ἐν Ἀργείοις στρατῶνι καὶ ἐλ. εἰ ἐφιππος ἡμῶν ἐπὶ τὸν στρατὸν τῶν Ἀργείων: (Σχόλ.), Εὐρ. Φυλ. 732.

καθιππουκράτω, = τῷ ἐπομ., Πολύβ. Δ'. 164, 6. 141.

καθιππουμάχω, νικῶ διὰ τοῦ ἱππικῶν, Πολύβ. Θ'. 141.

καθιππουτροφίω, σπαταλῶ τὴν περιουσίαν μου εἰς ἱπποτροφίαν, δηλ. εἰς διατήρησιν ἵππων, Ἰσαῖος 55. 22. πρὸς, κατὰ Ε. VI.

καθίπταμαι, ἴδε καταπύεσθαι.

καθίπτασις (ἴσως καθίπτασις), εἰς, ἢ, «πομπῆς δόρυ παρὰ Λακεδαιμονίους Ἰσχύ.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

καθίπτις, εἰς, ἢ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 158B.

κάθυγρος, ον, λίαν ὑγρὸς, πύρρος ὑγρότης· Ἰππ. Δρ. 125δ· ἐπὶ φυτόν αὐτανομένων καὶ εὐδοκίμουμένων ἐν ὑγροῖς τόποις, ἔνια δὲ ὡς περὶ κάθυγρον καὶ ἔλεια καθάπερ ἰτέα καὶ πλάτανος ὁμοίᾳ. π. Φωτ. 1. 4. 2· ταῖς σαρξὶ κάθυγροι καὶ λευκοὶ Διδό. 5. 28.

κάθυδρος [ὅ], ον, πλήρης ὕδατος, κάθυδρος κρατὴρ Σοφ. Ο. Κ. 158 (πρὸς. κατωτ. 472)· χωρίον ἐπὶ πεδον.. γεώδες καὶ κάθυδρον Πολύδ. 5. 24, γ.

καθύλακτιω, ὑλακτῶ, «γαυγίζω» κατὰ τινας, Πλούτ. 2. 969D· μετὰ γεν., ἔασον αὐτὸν ἀπρακτά σου καθυλακτεῖν Βασίλ. Ὁμιλ. 10, σ. 396D. Τζέτζ. Ἑξηνγ. Ἰλ. σ. 3, 13.

καθύλιζω; μέλλ. -ίσω, διυλίζω, «στραγγίζω», καθυλίσαι τὸν εἶνον Ἀδολφ. 420D.

καθυλομαινέω, ἐπὶ σπυγνῶν, αὐτάνομαι καθ' ὑπερβολὴν εἰς κλάδους καὶ φύλλωμα, ἀγρίων, ἀλλ' ὅμως ἀεὶ γράζει γυνὴ σωφρονίζοντος· ἔχει γὰρ φύσει τὸ ἀκόλαστον ἐν ἐσωτέρῳ, ὅπερ εἰ μὴ καθ' ἡμέρας ἐπικόπτοιο, ὥς τὰ δένδρα καθυλομανεῖ Ἰππ. 1276, 41· καθυλομανεῖ γὰρ μὴ κλαδευσμένη ἡ ἀμπελος Κλήμ. Ἀλ. 138.—Καθ' Ἰππύχ.: «καθυλομανέντων» ὕλην ἐχόντων πολλήν.

καθυμανέω, ἐφθυμῶ, ἐγκωμιάζω, Κλεάνθ. Β. Διδό. 11. 11, Πλούτ. 2. 1098B, 1117A.

καθύμαι, Παθ., καταδρέχομαι, σφοδροῖς ὁδοῖς Στέρ. Βυζ., «καθύμαζω», ἐντελῶς καταστέρω, τὸν δὲ Χρυσάφιον πικρῶ κανάτι καθυπάγει Μανασσ. Χρον. σ. 57.—Παθ., ὑπάγμαι εἰς, ὑποβόλλομαι, τὴν βασιλεύσαν πόλιν τυραννικῇ δουλείᾳ· καθυπηγήνην Εὐστ. Βίος Κωνστ. 1. 26· ὑπάγμαι, καθυπάγεται δὲ τῇ τοιαύτῃ παραγωγῇ καὶ τῷ μοιχάγριᾳ Εὐστ. 800, 18.

καθυπακούω, μεταφ., ὑποβάλλω, Γεώργ. Παχυμ. ἐν Βίῳ Ἀνδ. σ. 40C.

καθυπατεύω, κυβερνῶ ὡς ὑπάτος, Φώτιος ἐν Maji Collect. Nat. μιν. τ. 1. σ. 259.

καθυπέρχω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑπέρχω, Πλούτ. Κικέρων 23.

καθυπέκνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑπέκνω, Εὐμαθ. σ. 242, Γεώργ. Παχυμ. ἐν Βίῳ Μιχ. Παλ. σ. 7D.

καθυπεκδέχομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑποεκδέχομαι, Ν. Χων. σ. 628, 13, ἐκδ. Β.

καθυπεμφένω, — ὑπερμάρνω, ὑποδεικνύω, Εὐμαθ. σ. 120, 130 (μετὰ διαφ. γραφ. καθυποφαίνω), Εὐστ. Πονημάτ. 321, 51.

καθυπενδίδωμαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑπενδ-, Νικήτ. Χρον. 101C, καθυπερᾶκοντιζω, ἐντελῶς ὑπερακοντιζω, Ἰν' οἱ Θεοὶ τοὺς Ἰηγενεῖς.. καθυπερηκόντισαν, «δέον (εἰπεῖν)», κατεπολέμησαν (Σχολ.), Ἀριστοφ. Ὀρν. 825.

καθυπερβαίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑπερβαίνω, Φωτ. λόγ. π. σώμ., χειρόγραφ. μόνῃς Ἰδμήριον.

καθυπερέχω; μέλλ. -ξω, εἶμαι πολὺ ὑπέρτερος, βίος ἀνθρώπων τελέχτος Θεῶν μὲν λείπεται.. ἀλόγων δὲ ζώων καθυπερέχει Εὐρυφάνης Πυθαγ. π. Βίου παρὰ Στωβ. 555, 41· τινί, ἐν τινί ἢ κατὰ τι, καθυπερεχόντων τῶν Κελτῶν τῇ τόλμῃ καὶ τῇ ἰσχύϊ Πολύδ. 2. 25, 9. Καλλιμα. παρὰ Στωβ. 486, 53· σπαλῶς μετ' αὐτ., ἔξουσίαν καθ. Θεῶν ἐν Ἑπιστ. 8. σ. 744 ἐκδ. Γαλ.

καθυπερηφανέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑπερηφανέω, ὑπόθεσις α' εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ.

καθυπερηφανεύομαι, γίνομαι καθ' ὑπερβολὴν ὑπερήφανος, ὑβριστικὸς, Εὐστ. 561, 1, Ἰππύχ. ἐν λ. κατεπλάτυνετο.

καθυπερηφανία, ἡ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑπερηφανία, Φυλὸς, π. κακίων 16, 5, ἐκδ. Σαυμάς.

καθύπερθε, ποιητ. πρὸ φωνήεντος, -θεν, Λορέκ. εἰς Φρόν. 284.

Ἰων, κατύπερθε; Ἑπίρρ.: — ἄνωθεν, ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, δεινὸν δὲ λόφος καθ. ἐνευεν Ἰλ. Γ. 337, πρὸς. Χ. 196, Ὁδ. Μ. 442, Θέογ., κλ.: ἐκ μὲν τοῦ πεδίου.. καθ. δὲ.., 5. 59: — μετὰ γεν., καθυπερθε μελαθρόφιν, ἄνωθεν ἐκ τῆς οὐραγῆς, Ὁδ. Θ. 279.

2) ἄνω, ἐπάνω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὑπένανθ'· ἡ μὲν ἑδαλλε θρόνοισ ἐνὶ ῥήγεα καλὰ, πορφυρεα καθυπερθ', ὑπένερθε δὲ λιθ' ὑπέδαλλον Ὁδ. Κ. 353· καθυπερθεν ἐπιρρεῖ, ῥεῖ ἐπὶ τῇ ἐπιφανείᾳ, Ἰλ. Β. 754· κατ. τῶν ὀπίλων Ἠρόδ. 7. 36.— πρὸς ὁλίσαν γεωγραφικῆς θέσεως, Λέσβος ἄνω.., καὶ Φρυγίῃ καθυπερθε Ἰλ. Ω. 545· μετὰ γεν., καθυπερθε Νέου, ἄνωθεν, ὁπλ. πρὸς βυρρᾶν τῆς Νέου, Ὁδ. Γ. 170: — πρὸς πελοπόννησον, ἡ χώρα ἢ κατ. Ἠρόδ. 4. 8· ἢ κατ. ἔξω 1, 104, κτλ.: τὰ κατύπερθε, ἡ πρὸς τὰ ἄνω χώρα, ὁπλ. πρὸς τὰ μεσάρια, τὰ κατ. τῆς Ἀλφειοῦς ἢ αὐτ. 2. 5· τὰ κατ. τῆς Θηριώδεος αὐτ. 32· τοῖσι κατ. Ἀσσυρίων οἰκημένοις 1. 194.

3) ὑπέρτερος, ἐπειρώτεον, τίνα ἂν θεῶν ἰσχυμένοι κατύπερθε τῷ πολέμῳ Τεγεατέων γεγρότατο Ἠρόδ. 1. 67· τῶν ἐχθρῶν κατύπερθε γενέσθαι 6. 90: ὡσαύτως ἐπὶ ὑποθέσει, οὕτω τε ἐλογίζετο κατύπερθε αἱ τὰ πρήγματα ἐσεσθαι τῶν [Ἑλληνικῶν] ὡς αὐτ. 8. 136· κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθυπερθεν ὄντων 879· μόθου καθ., ὡς αὐτοῖς αὐτῶν, ἀκατάβητος ὑπ' αὐτοῦ, Πινδ. Π. 9. 55· ζώην μοι καθυπερθεν χειρὶ καὶ πλοῦτ' ἑστων ἐχθρῶν ἔσον νῦν ὑπόχειρ

ναεῖς Σοφ. Πλ. 1090· ὡσαύτως, κατ. Ἡ. Ἠ. Ἠρόδ. 8. 75. II. ἐπὶ χρόνῳ, πρὸ, μετὰ γεν., ὡς αὐτ. 5. 28. Ἠρόδ. ἄνω,

καθυπερτερῶ, ἐπὶ ἁστέριον, ἀνέρχομαι ὑψηλὰ, Πορφυρ.· εἶμαι ὑψηλότερα, τινὸς Μανέθων 6. 637· εἶμαι ὑπέρτερος, ὅσον τὰ θεῖα τῶν ἀνθρωπίνων καθυπερτερεῖ κατὰ τὸ κρεῖττον Ἀρίθμ. εἰς Ἀποκ. 1.

καθυπερτέρησις, εἰς, ἡ, τὸ εὐρίσκεισθαι ἐν τῷ ὑπέρτατ' ὕψει, ἐπὶ ἁστέροις, Ἠρόδ. Παρὰρ. Π-αλ. σ. 179.

καθυπέρτερος, α, ον, Ἰων. κατυπερ-, ἡ, ον, συγρ. ἐπὶ 0· (καθύπερθε) = ὑπέρτερος, Σεληνάλης.. καθυπέρτερος Μανέθων 6. 604.

II. συνήθ. μετ' αφ., ὑπερέχων, ὑπερτερῶν, ἀνώτερος, κατ. γίγνεσθαι τῷ πολέμῳ Ἠρόδ. 1. 65, 67, 68, πρὸς. Θουκ. 5. 14· ὡς εἶδον κατυπέρτερα τῶν Περσέων γινόμενα τὰ πρήγματα Ἠρόδ. 7. 233, πρὸς. Θουκ. 7. 56· Θεοῦ δ' ἐτι ἰσχύς καθυπερτέρα Λισχλ. Θέορ. 220· καθ. Ζεὺς Θεοκρ. 24.

97· μετὰ γεν., πόλις καθυπερτέρα τῶν ἀντιπάλων Ξεν. Ἀπομν. 4. 6, 14, πρὸς. Θεοκρ. 24· 98, κτλ.: — οὗ, καθυπέρτερον ὡς Ἑπίρρ., = καθυπέρτερος, ὡς αὐτ. 2. 60, — Ἰππ. καθυπέρτερος, ἡ, ον, ὕψιστος, ἐν τῇ κατυπερτάτῃ τῆς γῆς Ἠρόδ. 4. 199.

καθυπερτίθεμαι, μέσ., ὑπερτίθεμαι τινί, Müller Fr. Hist. Gr. 3. σ. 400. Ν. Χων. σ. 102, 23, ἐκδ. Β.

καθυπηρετώ, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ὑπηρετώ, Εὐμαθ. 9. 4, κτλ.— Μέσ., χεῖρες καθυπηρετούμεναι Σχολ. εἰς Πλάτ. σ. 62 Ruhnke.

καθυπισχνέομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑπισχνέομαι, Δουκ. Ρητόρ. Διδ. 25, Ἑρμότ. 6, Ἰππ. Ναξ. τ. 2. σ. 1881.—Καθ' Ἰππύχ., καθυπισχνέομαι, ὡμολογεῖτο.

καθυπνής, ἔς, = κάθυπνος, Νικ. Ἀλεξ. 434.

καθυπνίος, ον, συμβαίνειν καθ' ὕπνον, Οἰνέμ. παρ' Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 219D.

κάθυπνος, ον, βεβητισμένος εἰς ὕπνον, κάθυπνος ὡς μήκωνα φάρμακον πίνων Παρμενίων παρ' Ἀδολφ. 221B, Ἀριστ. Πρὸς. 3. 34, 2.

καθυπνώ, Ἰων. κατυπνέω, κοιμῶμαι βαθύς, βυλίζομαι εἰς ὕπνον, Ἠρόδ. 4. 8., 7. 12, 15, 16, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 30.— οὕτως ἐν τῷ Παθ., κατυπνωμένος, βεβητισμένος εἰς ὕπνον, Ἠρόδ. 3. 69, 7. 14, 17.

καθυπνωσις, εἰς, ἡ, ἀποκοίμησις, Ἀριστ. Πρὸς. 11. 17, 2.

καθυποδάλλω, ὑποβάλλω εἰς τι, Εὐστ. 1406, 41, Σαυμάς, Βυζ.

καθυπογράφω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑπογράφω, Φωτ., Εὐστ. 974, 13.

καθυποδείκνυμαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑποδ-, Εὐστ. Πονημάτ. 109, 52.

καθυποδέομαι, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ὑποδέομαι, πέδιλα καθυποδούμενος Ν. Χων. σ. 745, 9, ἐκδ. Β.

καθυποδέχομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑποδ-, Εὐμαθ. 6. 16.

καθυποδύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑποδύω, Εὐστ. Πονημάτ. 291, 27.

καθυπόκειμαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑπόκειμαι, Ἀρτεμίδ. ἐν Ὀνειρ. 1. 1.

καθυποκλέπτω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑποκλέπτω, Εὐμαθ. 9. 20.

καθυποκλίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑποκλίνω, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Ἰων. τοῦ Χρυσόστ.

καθυποκρίνομαι [ε], διὰ τῆς τέχνης τοῦ ὑποκρίνεσθαι (ὡς ἐν θεάτρῳ) ὑποποιῶν τινα εἰς τὴν θέλησίν μου, Δημ. 449, 16· καταστρέφω τε διὰ τῆς κακῆς ὑποκρίσεως, καθυποκρινόμενος καὶ διαφθείρουσι τὰς βουλήσεις τῶν ποιημάτων Διον. Ἀλκ. περὶ τῆς Δεκτ. Δημοσθένους δεινότη. 53· πρὸς. κατακλίσω, καταρχέομαι.

II. καθυποκρίνομαι εἶναι, ὑποκρίνομαι, προσποιεῖσθαι εἶναι ἄλλος τις, καθυποκρίνεται Ἰβνιεύς εἶναι Δουκ. Ἑνάλ. Διδό. 13· 2· ὡσαύτως καθυποκρίνομαι φιλίαν, προσποιεῖσθαι, Φιλίων 2, 520· τὴν σεμνότητα Ἰμπερ. σ. 68.

καθυποκύνπτω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑποκύνπτω, Ν. Χων. σ. 602, 1, ἐκδ. Β.

καθυπομένω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑπομένω, Λέων Διάκ. ἐν Ιστ. σ. 27, 14, κλ.

καθυπονοέω, ὑπονοῶ, μετ' αὐτ., Ἰάμβλ. π. Μυστ. 212, 1, Διμαρχ. π. Ἀρχ. σ. 76, κλ.

καθυποπλέτω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑποπλέτω, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Λογγίνου.

καθυποπτύω, — ὑποπτύω, ἀρπύρορ ἐν Ἀριστ. Ἰημ. π. Ἀλ. 5, 1.

καθυποσάβω, Εὐμαθ. 4. 18· — καθυποσάβωζω, Νέλου Ἑπιστ. 275· — καθυποσπᾶω, Εὐστ. Πονημάτ. 206, 31· καθυποσπᾶ-δίζω, ἀρπίζω, παρὰ Νικόλ. Δαρ. σ. 20 ἐκδ. (Πηλ.)· — καθυποσπᾶρεύω, Ἑκκλ.· — ἅπαντα ἐπιτεταμ. ἀντὶ ὑποσάβω, ὑποσπᾶ-δίζω, κτλ.

καθυποσημαίνωμαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑποσημαίνωμαι, ὑπεγράφομαι, Φωτ. Ἑπιστ., σ. 193, ἐκδ. Ἰω. Παλ. ἐν ὑποσμ. 4.

καθ' ὑποσπᾶλω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑποσπᾶλλω, Γερμαν. Κηλίας σ. 685, ἐκδ. Μ.

καθυπόσχεσις, εἰς, ἡ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑπόσχεσις, Γ. Παχ. τ. II, σ. 297, 18, ἐκδ. Β'.

καθυποτάσσω, ἄττ. -τω, υποτάσσω ἐντελῶς, Εὐσεβ. ἐν Βίβλ. Κωνστ. 1. 46, κτλ.

καθυποτρέχω, Εὐμύθ. 5. 5 — καθυποურγέω, ὁ αὐτ. 1. 8. ἱππο-
τεταμ. ἀντὶ τοῦ υποτρέχω, ὑποουργέω.

καθυποφαίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ υποφαίνω, Εὐσεβ. Πονημ. 1.
189. 94.

καθυποφέρω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ υποφέρω, πλήγματος τοῦ
θεοῦ Ν. Χων. σ. 400. 7, Εὐκλ. Β. — καθυποπνεύνηται αὐτῷ
σ. 629.

καθυποψεύδω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ υποψεύδω, Εὐ-
μύθ. 4. 1.

καθυπτιάζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ υπτιάζω, Ν. Χων. σ. 529.
7, Εὐκλ. Β.

καθυστερέω, μένω ὑπὸ πῶ, καθυστερῶ, μετὰ γεν. προσώπ. καὶ
πράγματ., καθ. τινος τῆς θεραπείης Ἰππ. 1277. 45. ὡσαύτως
μετὰ δοτ. πράγμ., Πλούτ. 24. 7, 5, κτλ. μετὰ δοτ. τρόπου, καθ.
πολύ τῇ διώξει Πλούτ. Κράσ. 29. οὕτω μετ' αὐτ. πράγμ.,
ἀπαρχὰς ἀλγώνος καὶ ληνοῦ σου οὐ καθυστερήσεις, δὲν δὲ
παραίτητος νὰ προσενέγκῃς αὐτὸς εἰς ἐμέ, Εὐκλ. (Εὐκλ. ΚΙΒ. 29)
2) μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, σπεύδων δὲ μὴ καθυστε-
ρεῖν τῆς ἐν Ρώμῃ καταστάσεως τῶν ὑπᾶτων, σπεύδων δὲ
ἵνα μὴ φύσῃ ὁργὴ διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν ὑπᾶτων, Πλούτ. 11.
33. 8. ὡς πελεπίετο καὶ καθυστέρει πάντων ὁ αὐτ. 5. 17. 7.
τῆς ἐκτάξεως ὁ αὐτ. 10. 39, 5, πρὸς Διόδ. 5. 53, Στράβ. 653.
καθυστερῶ θανάτου, δὲν ἀποθνήσκω, Ψευδο-Λουκ. ἐν Φιλοπάτρῃ.
16. καθ. πάσης τροφῆς, στερεῖσθαι. Εὐκλ. (Στράβ. ΑΖ', 20).

3) ἀπολ., ἐξενάει ἀεὶ φρόντιζε, μὴ καθυστέρει, μὴ μένε
ὀπίσω, Μένανδρ. ἐν Μονοστυλ. 390, πρὸς Πλούτ. 5. 16, 5, κ. ἄλλ.

καθυστερίζω, = τῷ προηγ., Γεωπ. 2. 13.

καυσατέ μιναι (= καταβυατέ, ἦτοι ἱεραὶ), Ἐπιγρ. ἀρχαῖα Ὀλυμ-
πίας ἐν Arch. Ztg. 1879 σ. 47, 48, καὶ 1878 σ. 66.

καυσαίνω, ἐνυφαίνω, συνυφαίνω, Εὐκλ. (Εὐκλ. ΚΙΒ', 17). —
Παθ., εἶμαι ἐνυφαμένος, αὐτῷ (Πουδὴ Κ', 21) χρυσῷ καὶ
ἀνθεσι ἱῦσα. ἐν Βίβλ. Κωνστ. 4. 7.

καυθρεσες, ἡ, λαβραὶ συμφωνίαι πρὸς ἑκατέρωθεν, ἡ μετὰ τοῦ
ἀντιθέτου συνεννόησις, ἐγκατάλειψις τῆς δικῆς, Λατ. rimevaricatio,
Πλούτ. II', 143.

καυθρετῆμα, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ὑφρετῆμα, ἀφίνω, παραμελῶ
βολῶς, καιρὸν ἔάν τις ἐκὼν καθυφῇ τοῖς ἐναντίοις καὶ προφῇ
Δημ. 343. 8, πρὸς 206. 17., 854. 29, Λουκ. Περμ. 11. — ἔστι
ἐν δικῇ, καθ. τὸν ἀγῶνα, βολῶς διεξέρχω, διακινδυνεύω τὴν δι-
κην, Λατ. rimevaricatio, Δημ. 563. 20. οὐ τῷ μὴ καθυφρίεμαι
ταῦτα σεμνύνομαι ὁ αὐτ. 262. 12. ἀπολ., καθυφρίεμαι τῶν
κατηγόρων, ἐγκαταλιπὼν τὴν ἀγῶνα, ὁ αὐτ. 652. 22. — ὡσαύ-
τως ἀμεταβ., ἀποσύρομαι, μετὰ γεν., Κλήμ. Αλ. 287.

II. Μέσ., καθυφρίσθαι τινι, ὑποχωρεῖν, Σεν. Ἑλ. 2. 4, 23. καθυ-
φρίσθαι ἐν τῇ, γίνεσθαι νυβρὸν, ἀμελεῖν, π. χ. ἐν μάχῃς,
Πλούτ. 8. 24, 1, πρὸς Λουκ. ἐν Ἀποκρυφ. 7.

2) εὐρί-
σκομεν ὡσαύτως τὸ μέσ., μετὰ παθ. πρμ., ἐν χρήσει ἐπὶ ἐνεργείᾳ
ὡς τὸ ἐνεργ., εἰ καθυφρίεσθαι τὶ τῶν πραγμάτων Δημ. 30. 25.
καθυφρίσθαι αὐτὸν Πλούτ. 3. 60, 4. ἐν ἄργυρῳ τὸ τι-
μημα καθυφρίεσθαι Πλούτ. Κικ. 8. οὐδὲν. καθυφρίκαμην
Ἰωσήφου Ἰουδ. Πόλ. 2. 16, 4. ἐπὶ ἱατροῦ, ἀπολῶς θιραπέυω,
Λουκ. Ἀποκρυφ. 7.

καθυφρίσσαι, Παθ., τῷ ὄντι ὑφρίσσαι, Ἰουλιαν. 163D.

καυφοράομαι, μέσ. ἐπιτεταμ. ἀντὶ ὑφοράω, Σωξρμ. Ἰστ.
Ἑκκλ. 2. 27.

καυποπλάμενως, Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ καθυποπλάζω, Σχόλ. εἰς Ἀρι-
στοφ. Πλ. 325.

καυώρ (= καυός) Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας ἐν Arch. Ztg. 1876, σ. 183.

καυωραῖζομαι, = ὠραῖζομαι, ακαυωραῖζεται σεμνύνε-
ται Φύλ., Σουῖδ.

καυωρισμένως, Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ καθυορίζω, ὠρισμένως, Κλήμ.
Αλ. 861.

καθώς, Ἐπίρρ. = καθά, Ἐρδ. 9. 82, κατὰ τὰ Ἀντιγράφα
ἀλλ' ἡ λέξις φαίνεται τοῦ μεταγεν. Ἑλληνισμοῦ, ὡς Ἀριστ. Προβλ.
10. 10, π. Φυτ. 1. 1. 8, Καν. Διαθ., κτλ. οὐδαμῶς παρ' Ἀττ. ἀπαν-
τήσα, Δοθέν. εἰς Φρόν. 426, Στρεπ. Μάχ. Διάλ. 75 κτλ.

2) τινι τρόπῳ, πῶς, Συμμελὴν ἐξηγήσας καθὼς πρῶτον ὁ θεὸς
ἐπεσκέψατο λαβεῖν ἐξ ἑθνῶν καθὼν ἐπ' ἀνθρώποις οὗτοῦ Ἠρᾶ.
Ἀποστ. 16', 14. II. ἐπὶ χρόνῳ, ὡς, καθὼς δὲ ἡ γ' ἰστέν
ὁ χρόνος τῆς ἐπαγγελίας αὐτοῦ 17, πρὸς Β' Αἰκκλ. Α', 31.
καί, κατὰ χρόνον ἀντὶ καὶ αὐτ., Θεόδωρ. 29. 10.

καί, σύνδεσμος, ὅτε μὲν συμπλεκ-νός, συνδέων πρὸς ἀλλήλους
λέγει καὶ προϊάσει, ὡς τὸ Λατ. et ἡ ἔχων σχέσιν πρὸς μίαν μὲν
νὴν λέγει ἡ φράσιν, καί, προέτι, ἀκόρη, Λατ. etiam (πρὸς).
Ξανασκρ. Κη. Λατ. imo τὸ δὲ πῶς συγκρινόμενον πρὸς τὸ μίαι
ὑποδεικνύει τὴν σχέσιν τῶν τε, καί), Ἀμφότεραι αἱ σημασίαι
διετηρήθησαν ἐν τῇ καθ' ἡμέρας Ἑλληνικῇ.

Α. συμπλεκτικός, καί, 1) ἀπλῶς συνδέει λέξεις ἢ προ-

τάσεις πρὸς προηγούμενα, ὡς, ἡ καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι
νεύσει Κρονίων Ἰλ. Α. 528, κτλ. πρὸς στενωπεραν σὺνδραίνε-
ται ἐν χρήσει, τε., καί, ἔρκεται τε καὶ λένοντες, ἐμμετρετα ὡς
ἀναγράφεται εἰς τὴν τάξιν τῶν ῥήματ. Ὁμοειδίζοντες ὡς σοφοὶ τε
καὶ εὐτυχῆς γεγεννημένοι, καὶ οἱ σοφοὶ καὶ οἱ εὐτυχῆς, ὁμο-
ῶς σοφὴ καὶ ἐπομένης εὐτυχίης (ἀλλὰ παρ' Ὀμ. τε καὶ τίθεται ἐν
τῇ αὐτῇ προτάσει, εἰ περ γὰρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ
ἐτέλεσεν Ἰλ. Δ. 160, Φ. 262. οὕτω καὶ ἡδὲ καὶ καὶ ὡς παῖς
μέγα κλέος ἤρατ' ἐπίσω Ὀδ. Δ. 240. καὶ τε Ἰλ. Α. 521,
κτλ. καὶ κατ' ἐπανάληψιν, καὶ τε., καὶ τε., καὶ θ' ἀπαλὸν
γέλασαι, καὶ τ' ἐρχήσασθαι ἀνῆκε Ὀδ. ε. 163) — δ καί, ἐπανα-
ληρῶνεται παρὰ πεζολόγους πρὸς συνειρημὸν δύο ἢ πλείονων ὑποθέσεων,
αἱ δὲ ἔλαφοι καὶ βορκαῖδες καὶ αἱ ἀγριαὶ εἰς καὶ οἱ ὄνοι, οἱ
ἀγριοὶ Σεν. Κύρ. 1. 4, 7. ὁ ὄχλος πλείων καὶ πλείων ἐπέρρει,
αὐτοῖς 7. 5, 39. συγχάεις ὅπου προστίθεται ἐπιθετὰ μετὰ τὸ πρῶτον,
πολλὰ καὶ ἐσθλὰ Ἰλ. 1. 330. πολλὰ καὶ μεγάλα Δημ. 835. 20.
πολλοὶ καὶ ἀγαθοί, κτλ. 2) ἡ λέξις ἡ καὶ λέγεται αἰδιὰ τοῦ καί
προσῃθιμῶς χρησιμεύουσιν ἐπὶ πρὸς ὁρισμὸν ἑλκων πρὸς αὐ-
συνάπτονται δι' αὐτοῦ, πρὸς μακρὸν ὅρος καὶ Κῦθησαν ἔχθρον,
πρὸς τὸ μακρὸν ὅρος καὶ ἑλκὸς πρὸς τὸν Κῦθησαν ἔχθρον, Ὀμ. Ἰγν. εἰς
Ἀπὸλλ. 17, πρὸς Διογύλ. Ἀγ. 63, Σωφ. Τρ. 1277. ἰνὸς ἀντι-
στρώμε, πρὸς δῶμα Δίδας καὶ μακρὸν Ὀλύμπιον Ἰλ. Β. 303.
οὕτω καὶ ἐπὶ προσθήκῃς οὕτως εἰπεῖν ἡλικιωτῆς, ἔχθροι καὶ ἔχθροι-
στοὶ Θουκ. 7. 68. οὕτω καί, τις καὶ ἄλλος, Πίνδαρ. εἰς Πλάτ.
Φαίδωνα 68D. τινὲς καὶ συχνοὶ ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 456C. καὶ πολ-
λάκι, ἄλλοι τε καί., ἄλλως τε καί., ἴδε ἐν λ. ἄλλως II 6.
ἄλλως ἰ: — ἡ ἀνθρωπίνη σοφία ὅλην τὴν τινὲς ἀέλι καὶ οὐ-
δενός, ἔχει ὑλὴν ἢ οὐδὲν αἶμα, Πλάτ. Ἀπολ. 23A. — τὸ καί
ὡσαύτως συνάπτεται μετὰ τῆς δευτέρας ἀντωνυμίας οὕτως, ἐπὶ τῆς
αὐτῆς ἐννοίας, εἰναί, δούλοισι, καὶ τοῦτοισι ὡς ἐρηπίεσθαι
Ἠρᾶς. II 11, πρὸς 1. 147. καὶ ταῦτα, καὶ μάλιστα., γ. λ. ἐν
ἀναπέσειν, καὶ ταῦθ' οὕτω πολέμιον ζῆτα τῷ γίγναι Σεν.
Κύρ. 2. 2, 16, κτλ. II. ἐν ἀρχῇ κριάτως, 3) ἐν ἱεραῖ
ἐπὶ ἱεραῖς, καὶ μοι ἐδὲ τὴν χεῖρα, Ἰα τῶρα ἐδὲ μοι τὴν χεῖρα
σου!, Ἰλ. Φ. 74. καὶ μοι λέγε., καὶ μοι ἀποκρίναί., καὶ μοι
ἀνάγνωθι, Πλάτ. Κῦθησαν 2A, Γοργ. 462B, καὶ ἰήματα. 2)
ἐπὶ ἱεραῖς, ἐπὶ ὧν εἰσάγεται ἀντιφράσις, καὶ πῶς., Ἰβρα. εἰς
Κύρ. Φοιν. 1373. καὶ δὴ τί., ἀλλὰ εἰ λυπὸν., Κύρ. Ἰλ. 101.
καὶ ποῖον., Σωφ. Αἰ. 402. καὶ τίς εἶπε πῶποτε βροῦς κριάτως
— Ἀριστ. Ἀχ. 86. οὕτω, κάπειτ' ἔκτας; Κύρ. Μήδ. 1398.
— οὕτως ὅντι ἐρωτήματα, ὁ αὐτ. ἐν Ἰπ. Μαιν. 509. 3) =
καίτοι, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1249. III. κατέπιν ἰλίω σημασιου-
πῶν ταυθῆτα ἡ ὁμοιότητα τὸ καὶ ὅσον τὰ ἐξηγητέα διὰ τοῦ
ὡς, καθὼς, Λατ. quia ἢ ac μετὰ τὴν αἰτιαν ἡ ἀντιφράσιν, εἰμυλ.
γνώμῃσι ἐχρέοντο ἐμολογῇ καὶ οὐ, ἐχον τὴν αὐτὴν γνώμην, ὡς
οὐ, ἡ ἢ καὶ οὐ εἴχες, Ἠρᾶς. 7. 50, 2, πρὸς 81. ἴσον ἢ ἴσα καί.,
Σωφ. Ο. Τ. 612, 1187, Κύρ. 99A. ἐν ἴσῳ εἶναι καὶ εἰ.,
Θουκ. 2. 60, κτλ. οὕτω καὶ κατέπιν ἰλίω σημασιουπῶν οὐκ ἔστιν,
ἴδε ἐν λ. φθάνω IV. 1. ἡ σύγχρονον ἰνέριαν, ἴδε ἐν λ. διαμα
1. 2) ἐπὶ πρὸς καὶ ἄντι ἰλίω τινος προηγούμενης, ἡν ἡμῶν
δεύτερον, καὶ κατηγόμην, ἔκθα ἀντὶ τοῦ καὶ τῶν αὐτῶν
δε, Σωφ. Φιλ. 365. παρέρχονται τε μέσαι νύκτες καὶ ψυ-
χεται τὸ ὕψος Ἠρᾶς. 4. 181, πρὸς 3. 108., 3. 139. IV.
ὡσαύτως τὸ καὶ συδεῖ καταρατικὴν πρότερον μετ' ἀποστ., καὶ
οὐ, καὶ ἄριστος κτλ., ἔχει δύναμιν ἐναντιωματικὴν μαρίαν, ἔκθα
ὡς τι δράσων εἴρπε καὶ θανούμενος Σωφ. Τρ. 110. ὡσαύτως
μεταβιβάζει τὴν ἀφῆσιν εἰς τὸ δεύτερον κοῖλον τῆς περιόδου καὶ οὐ-
τως ἀντικαθιστᾷ τὸ οὕτως, Ἰακωφῶν Ἀνθ II. σ. 698. V. ἐπὶ
ὁρισμοῦ ὁρισμοῦ ἀριθμοῦ, περίου, καὶ ἐς ἐξομολόγητον μυριά-
δας Ἠρᾶς. 2. 60. αὐξανόμενος δὲ γίνεται καὶ ἐς ἐπταπα-
δάς πῆχας, καὶ μέζων ἐπὶ ὁ αὐτ. 2. 60, 63. VI. κορ'
Ἀττ., τὰ καί., καί., πολλάκις ἔχουσι πρὸς ἀλλήλα τὴν ἀφῆσιν
τὴν τὰ Λατ. cum., cum., οὐ μόνον., ἀλλὰ καί., καὶ αἰ καὶ
νῦν, καὶ τότε καὶ νῦν Πλάτ. Γοργ. 523A, Φιλ. 6. 60D. καὶ κατὰ
γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν Σεν. Ἀν. 1. 1, 7. VII. κατὰ
σχῆμα ἀνακλινόμενον, ὡς φαμένη καὶ κερδοσύνῃ ἐξηγᾷ Ἀθῶν
ἀντὶ, ὡς ἐφη καί., Ἰλ. X. 247. ἔρχεται δὲ αὐτὴ τε., καὶ
τὸν υἱὸν ἔχουσα, ἀντὶ, καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆς, Σεν. Κύρ. 1. 3, 1.
ἀλλὰς τε κατηγόμενοι σφὶ δόδους, καὶ τέλος ἐγίναντο Ἠρᾶς.
9. 104. — ὡσαύτως κατέπιν ἐπεχρυσῶν τόποις παρεμπαικτῶν βήμα-
των, τοιοῦτος ὢν, κατ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι, ἀντὶ, τοιοῦτος
ἦν, κατ', Ἀριστοφ. Ἰππ. 392, πρὸς Β' Αἰκκλ. Α. 31.
B. ὅταν ὁ καὶ ἀναφῇται εἰς μίαν μόνον λέξιν ἢ πρότασιν, ὡς ἐν
Λατ. etiam, ἔπειτό μοι καὶ λίπει αἶμα, τότε καὶ ἡ ζωὴ αἰ: με
ἀρήσῃ, ὁμοί. ἡ ζωὴ ὡς καὶ πάντα τὰ ἄλλα ἀγαθὰ, Ἰλ. Β. 683.
τόχα κεν καὶ ἀνοίτιον αἰθιόητο, καὶ καὶ τὸν ὄπλον, Α. 654.
κτλ., πρὸς Δ. 101, κτλ. συγχάεις παρὰ τοῦ πεζολόγου μετὰ ἐρι-
κεικῶν ἀντωνυμιῶν, καὶ αὐτοί, αὐτοί ἐπ' ἴσῳ, Σεν. Ἀν. 3. 6,
11. Ἀγλαὶ καὶ Σικκράτης καὶ τούτου ἀπεθαυήτην, καὶ οὕτως
ὡσαύτως ἀντιφάνον, αὐτοῖς 2. 6, 30, πρὸς 4. 1, 27, πρὸς καίτοι

Κ. Κῆσις: μετὰ τοῦ α. ὡς, κἀκ, κἀγαθὸν, κλ. μετὰ τοῦ ε, ὡς, κἀγῶ, κἀπίται, κλ. μετὰ τοῦ η μόνον ἐν τῇ θηλ. ἀβρω, χῆ· μετὰ τοῦ ο. ὡς, χῶ, χῶσις, κτλ. μετὰ τοῦ υ ἐν τῇ ἀντωνυμ., ὡσις, χῶσις· μετὰ τοῦ ω ἐν τῇ ἀντωνυμ. ῶ, χῶ· μετὰ τοῦ αι, ὡς, κἀσχωρ· μετὰ τοῦ αυ. ὡς, καύειν· μετὰ τοῦ ει. ὡς, κεί, κείς, κῆτα· μετὰ τοῦ εῖ, ὡς, κουγγενία, κλυστολήξ· ἀντί αἰ ἐν τῇ ἀντωνυμ. χοί· μετὰ τοῦ οὐ ἐν τῇ γούτος, κοῦδῃ, κτλ.

στα και φοιτητά, Σαρ. Τρ. 1277, διαφ. γραφ. καινολογία.

καινού-πηγής, ἔς, νεωστὶ συμπαγείς, κατασκευασθείς, Δισχὺλ. Θιβ. 642.
καινο-πήμων, ον, ὁ ἄρτι εὐστευχῆσας, θμωίδες δὲ καινο-
πήμονες, καὶ νεωστὶ πάσχουσαι καινά πημάτα (Σχόλ.), Δισχὺλ. Θιβ. 363.

καινόπιστος, ον, ὁ ἔχων καινὴν πίστιν, Νικόλ. Μεθώνης ἐπίσκ. ἔκδ. 'Ανδρ. Δημητρ. ἐν προοίμιῳ σ. ε'.

καινοποιέω: πρkm. καινοποιήκα Πολύβ. 4. 2, 4.— κάμνω νέον, ἀνανεώνω, πόλεμον Πολύβ. 11. 5, 5' τὰ τῆς ὀργῆς ὁ αὐτ. 22. 14, 3' καινοποιέω ἐλπίδας, διδοὺ νέαν ζωὴν εἰς τὰς ἐλπίδας, ὁ αὐτ. 70, 11' καινοποιῶ τὰ τινος ἀμαρτήματα, ἀνανεώνω τὴν

μνήμην αὐτῶν, ὁ αὐτ. 30. 4, 17, πρβλ. 32. 14, 9, κτλ. II. κάμνω ἢ παράγω νέα πράγματα, κάμνω μεταβολάς, καινοποιῶ, πολλά καινοποιεῖ ἡ τύχη ὁ αὐτ. 1. 4, 5, κτλ.— ἀπολ., εἰ καινοποιῇ δοκοῖν Λουκ. Προμ. εἰ ἐν λόγ. 3, κτλ.— Παθ., τί καινοποιῇ-
θεν λέγεις; τί νέον εὐστευχῆμα ἔχεις; ἀναγγελλῇς; Σοφ. Τρ. 873, πρβλ. Πολύβ. 9. 2, 4' τὰ καινοποιήθεντα, τὰ ἀνανεωθέντα Σουλ. Ἐπιγρ. 4957, 44.— Κατὰ Σουὶδ. «καινοποιοῦμαι» .. του-
τίστιν ὑγιεῖς, ἔνθα διορθωτέον κεκαινοποιοῦμαι.

καινοποιήσεις, εως, ἢ, ἀνακαινίσεις, ἀναγέννησεις, 'Αθαν. τ. 1. ο. 497.

καινοποιητής, οὔ, ὁ, ὁ ἐφευρίσκων νέα πράγματα πρὸς ἡδο-
νὴν, καὶ γὰρ καινοποιήτας ἀμφότερων τούτων κέκτηνται Ἐν. Κύρ. 8. 8, 16.

καινοποιεῖα, ἡ, πλήρης μεταβολῆς, ἀνανέωσις, περὶ τι Πολύβ. 4. 2, 10.

καινο-ποιός, ον, κάμνων τι νέον, ἀνανεώνων, καινοποιοῦν πνεῦμα Γρηγ. Ναζ. 11, 608D.

καινο-πραγμία, πρῶτον τι νέον ἢ ἀσυνήθες, Εὐστ. 36. 16.

καινοπράγμιμα, τό, νεωτερισμός, Εὐστ. Πονημάτ. 296. 19.

καινοπραγία, ἡ, νεωτερισμός, ἔρεσις πρὸς νεωτερισμόν, Διδδ. 15. 8.

καινοπραξία, ἡ, = καινοπραγία, Εὐστ. Πονημάτ. 158. 3.

καινοπρέπεια, ἡ, τὸ καινοπρεπές πράγματός τινος, Εὐστ. 93. 31.

καινοπρεπής, ἔς, ὁ φαινόμενος νέος, ἀσυνήθης, σχήματα 'Ερ-
μου.— ἐπὶ προσώπων, ὁμοίος πρὸς ὀργῶν, ἀδελφός, καινοπρεπεί-
στερος ἑαυτοῦ ὑπὸ ὀψιμαθείας Πλούτ. 2. 334C.— 'Επίρρ.—πῶς,
κατὰ νέον, νεωστὶ ἐφηρμοσμένον τῆτον, καινοπρεπεστέρας λέ-
γειν 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 11' Ὑπερθ. καινοπρεπέστατα
Δίων Κ. 79. 11.

καινόγραφος, ον, νεωστὶ γραφείς, Θ. Σουὶδ. Cod. Par. 891,
fol. 166 r'.

καινός, ἡ, ὁν, νέος, πρόσφατος, Λατ. recens, novus, καινὰ
καὶ παλαιὰ ἔργα 'Πρόδ. 9. 26' καινὴ ἑμιλία Δισχὺλ. Εὐμ. 406'
καινοὺς λόγους φέρω, φέρω νέα, νέας ἐιδόσεις, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 639'
τί δ' ἐστὶ καινόν; Σοφ. Ο. Κ. 722, πρβλ. Φιλ. 52' τὰ καινὰ τοῖς
πάλαι τεκμαίρεται ὁ αὐτ. ἐν Ο. 1'. 916' θυτήρα καινὴν καινὸν
ἐν πεπλώματι ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 613' περιτόντες πυθάνεσθαι
κατὰ τὴν ἀγοράν, λέγεται τὶ καινόν; Δσμ. 43' 8' εἰ καινῆς
(δηλ. ἀρχῆς), ἐκ νέου, πάλιν, Λατ. de novo, Θουκ. 3. 92: — ὡς
ἐπὶ νέων δραμάτων, τραγωδῶν ἀγωνισμένων καινόν Δισχίν.
58. 31' καὶ βραχυλογικῶς, τραγωδοῖς καινοῖς, κατὰ τὴν παρῶ-
νταῖν νέων τραγωδῶν, παρὰ Δσμ. 243. 17' τραγωδῶν τῇ καινῇ
[ἐπιποιεῖ] ὁ αὐτ. 244. 1' κυκλίων τῇ πρώτῃ Σουλ. 'Επιγρ. 2671.
20' καινὴ κωμῳδία, νέα, πρώτην φοράν περιστάνομένη, αὐτοῖς 2759.
III, ἐνῷ νέα κωμῳδία σημαίνει τὸ εἶδος τῆς κωμῳδίας (βλὸν τὴν 'Αρ-
χαία' Πλλ. κωμῳδία εἶχε τρεῖς περιόδους, παλαιάν, μέσην καὶ νέαν)
ἴδε ἐν λ. κωμῳδία.— 'Επίρρ.—νῶς, ἐκ νέου, 'Αλέξ. ἐν 'Υπνομ. 1.
4. II. νεωστὶ ἐφευρίσκει, νέος παρὰ τοῦτος, καινὰ προσφέρειν
σοφὰ Πύρ. Μήδ. 299 [ἴδε ἐν λ. μετανουμάζω]· καινοὶ Ὁεοί, πρω-
τοφανεῖς, παρὰ τοῖς θεοῖς, Πλάτ. Εὐθύφρων 3B, πρβλ. 'Απολ. 24C'
καινοὶ τίνες σοφισταὶ ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφ. 271B' καινὰ καὶ ἀτοπα
ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 405D'· καινὰ, νεωτερισμοί, Ἐν. Κύρ. 8. 8, 16' οὐ-
δὲν καινότερον εἰσέφερε τῶν ἄλλων Ἐν. 'Απομν. 1. 1, 3,
πρβλ. Πλάτ. Φαίδ. 115B' πεπόνθυσαμεν τὸ καινότερον Δσμ. 931.
19.— τὸ καινὸν τοῦ πολέμου, ἡ ἀπερσδῆκτος τροπὴ ἣν ὁ πό-
λεμος λαμβάνει πολλάκις, Θουκ. 3. 30: — τὸ καινότερον, τὸ
παρὰ τοῦτοτον παρενδοτικῶς, Λουκ. Νιγρ. 21' εἰ χρὴ καινότερα
μᾶλλον ἢ κακουργότατα εἰπεῖν 'Αντιφῶν 119. 25.— 'Επίρρ.,
μὴ οὐ καινῶς μοι λάλει, κατὰ νέον, παρὰ τοῦτον ἄρτι, 'Αλέξ. ἐν
Μενδραγοριζομένῳ 5, πρβλ. Πλάτ. Φαίδρ. 267B' καινοτέρως
νοεῖν περὶ τινος 'Αριστ. π. Οὐρ. 4. 3, 6. III. παρὰ Πλούτ.
καινός ἀνθρώπος = novus homo, Κέτων Περσέυτ. 1' πράγ-
ματα καινὰ = res novae, Κικ. 14, πρβλ. 2. 212C.

καινό-παυδός, ον, σφόδρα ἀγαπῶν τὸν νεωτερισμόν, τὸ περὶ
τὰς νοήσεις καιν. Λογίγος 5. 1.

καινο-σχῆμων, ον, (κατὰ τὸν Θησ. Σαρ. καινόσχημος,
ον), ὁ κατὰ νέον ἢ ἰδιόζοντα τρόπον σχηματισθείς, ἐν τῷ οὐδετέρῳ
μόνον, καινόσχημόν ἐστι κατὰ σύνταξιν Εὐστ. 1879. 57' μᾶ-
λιστα καινόσχημον τοῦτο γὰρ Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἰ. 1398'—προσέτι,

καινοσχημάτιστος, ον, ὅτε δὲ εἴπη, εὐρύοπα Ζεύς, καινο-
σχημάτιστος ἐκείνη εὐθεία Εὐστ. 141. 32.

καινό-τάφον σχῆμα, ἀντὶ καινὸν σχῆμα τάφου, 'Ανθ. Π.
7. 686.

καινότης, ητος, ἡ, τὸ οὖς τοῦ καινός, τὸ καινόν, ἀπανθεῖ
τις καινότης ἀεὶ ἀθικτον ὑπὲρ τοῦ χρόνου διατηροῦσα τὴν
δύσιν, περὶ τῶν οἰκοδομημάτων ἃ ἐγένοντο ἐπὶ Περικλέους, Πλουτ.
Περικλ. 13, Φιλίστρ. 922. 2) καὶ μετὰ καινότητος μὲν
λόγου ἀποτύθαι ἀριστοί, εἰς τὸ νὰ ἀπατῶσθε ὑπὸ λόγου καινοῦ
εἰσθε ἀριστοί, Θουκ. 3. 38' ἐπὶ τῇ καινότητι τῶν εὐρημένων
'Ισοκρ. 208B' χρὴ γὰρ εἰς ὅχλον φέρειν .. ὅς' ἂν τις καινό-
τητ' ἔχειν δοκῇ 'Αναξάνδρ. ἐν 'Αδελφ. 3' ἢ ἐν τοῖς σχηματι-
σμοῖς καινότης Διον. 'Αλ. πρὸς 'Αμμ. 'Ἐπ. β', 3' πληθ. καινότη-
τες, νέα πράγματα, 'Ισοκρ. 23A' αἱ καινότητες καὶ αἱ ὑπερβο-
λαὶ τῶν τιμῶν Δίων Κ. 44. 3.

καινοτοκέω, γεννῶ καινὰ, 'Ισιδ. Θεσσαλ. σ. 25, ἔκδ. Μι.

καινοτομέω, ὀρύττω νὰ εὕρω νέον μεταλλεῖον, Ἐν. Πόρρ. 4.
27, κέτ.— «καινοτομεῖν: καινὴν λατομίαν τέμνειν κυρίως Φωτ.

II. τὸ πλεῖστον μεταρ., ἀρχίζω τι νέον, καθιερῶ νέον τι πρᾶγμα,
τελεστῆν τι 'Αριστοφ. Σπ. 876' ἀπολ., ἐπιφέρω μεταβολάς ἢ
νεωτερισμούς εἰς τὴν πόλιν, Λατ. res novare, ὁ αὐτ. ἐν 'Εκκλ.
584, 'Αριστ. Πολιτικ. 5. 6, 8., 5. 12, 17' οὕτως, καιν., τὴν νέον Πλάτ.
Νόμ. 797B, πρβλ. 709A' ὡσαύτως, καιν. περὶ τὰ θεῖα ὁ αὐτ. ἐν
Εὐθύφρων 3B, 10A' περὶ τῶν θεῶν αὐτοῖς 5A'· καιν., τὴν περὶ
τὰ τέκνα καινότητα 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 7, 1' οὐδὲν ἀείει και-
νοτομεῖν εἰς αὐτά, νὰ ἐπενέγκῃ μεταβολὴν τινα εἰς αὐτά, Διον.
'Αλ. 7. 70.— Πλάτ. Νόμ. ἐνθ' ἀπομ., Δσμ. 1370. 25.

καινοτόμημα, τό, νεωτερισμός, Μεταγεν.

καινοτομία, ἡ, τὸ ὀρύττειν ἢ ἀνοίγειν νέα μεταλλεῖα, Ὑπε-
ρεῖδ. ὑπὲρ Εὐκλείπ. 45 (καὶ αὐτοῖς Schneidaw.), Σουλ. 'Ἐπιγρ.
162, πρβλ. Πολύβ. 1'. 87, 2', 98. II. κατὰ τὸ πλεῖστον
μεταρ., νεωτερισμός ἐν τινι, οὐ τι καινοτομία ἐνομασμένη ἔνεκα
Πλάτ. Νόμ. 715C'· καιν. περὶ τοὺς λόγους Πλουτ. Κικ. 2'· νεο-
τερισμοὶ ἐν τῇ πολιτείᾳ, Λατ. res novae, Πλάτ. Νόμ. 949B'· καιν.
τῆς πολιτείας Πολύβ. 13. 1, 2. 2) = καινότης, ὁ αὐτ. 1.
23, 10' πληθ., Πλουτ. 'Αλέξ. 12.

καινοτόμος, ον, (τέμνω) νεωτερίζων, εἰ Σωκράτους λόγοι
ἔχουσι τὸ κομψόν καὶ τὸ καινοτόμον, τὸ κομψόν καὶ νεωτερι-
στικόν, ἀσυνήθες, 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 6, 6. II. καινότομος,
Παθ., εἰς δὲ εἰσαγόνται καινοτομίας, 'Ερμοστ. σ. 140.

καινοτροπία, ἡ, τρόπος μὴ συνήθης, καινοτροπία τοῦ σχή-
ματος Εὐστ. 1200. 56' ποροδεσίας καὶ καινοτροπίας ὁ αὐτ. ἐν
Πονημ. 46, 70, κτλ.

καινό-τροπος, ον, ἀσυνήθης, παράδοτος, τίς ὁ καινότροπος
οὗτος μῦθος κατ' ἐμὴν ἦκεν ἀπὸ τῶν μνημονεύεται ἐκ τῶν
'Αποσπ. Εὐριπ. (Δαν. 44):· χειμῶνι τῶν πούπατε μάλιστα και-
νοτρόπῳ 'Απκ. 'Κρυμλ. 5. 90' τραγῳδία .. καινότροπος Κύστ.
Πονημάτ. 269. 39.— 'Επίρρ. καινοτρόπως, Νικ. Χων. σ. 402.
19, ἔκδ. Μι.

καινοουργεῖω, κατασκευάζω ἐκ νέου, λαβεῖν χρυσίνους τέτ-
ταρας, ἔξ ὧν αὐθις καινοουργῆσαι μοι τὴν σαγήνην ὑπάρ-
ξειεν 'Αλκιφρων 3. 3. 2) ἀρχίζω τι νέον πρᾶγμα, ἀρχίζω νὰ
κάμνω τι νεωστὶ, 'Ἰππ. π. 'Αρχ. 'Ἰερ. 17' εἰ καινοουργεῖς, εἰ νέον
σχέδιον μελετᾷς; Εὐρ. 1. Α. 2'· καινοουργεῖν λόγους, ἐμελῶ νέους,
παρὰ τοῦτος λέγους, αὐτοῖς 838' ἐπὶ τῷ καινοουργεῖν φέρου, κάμνω
τι νέον, ἀσυνήθες, πρωτοφανές, 'Αντιφῶν ἐν 'Αλκιφρόνῳ 1 κα-
μένω νεωτερισμούς, νεωτερίζω, περὶ τὴν Ἐν. Πλλ. 11. 2, 14, πρβλ.
Διον. 'Αλ. 11. 21.— Πλάτ., τὰ καινοουργήμενα, πᾶσα πρὶν μετα-
βολὴν ἢ ἀλλοίωσιν ἐπιχειρήσεις, 'Αριστ. π. Λύκοι. 8. 12.

καινούργημα, τό, καινοτόμημα, νεωτερισμός, Μεταγεν.

καινοουργής, ἔς, καινούργιος, ἀμεταχειρίστος, Σχόλ. εἰς 'Πλ.
1. 122.

καινούργησις, εως, ἡ, τὸ ποιεῖν τι καινοουργεῖς, ἀναλίσκει,
Σουὶδ.

καινοουργία, ἡ, νεωτερισμός ἐν τῇ πολιτείᾳ, παραχὴ καὶ και-
νοουργία 'Ισοκρ. 125C, πρβλ. Διον. 'Αλ. π. 'Ισοκρ.

καινοουργίζω = καινοουργῶ, Μεταγεν.

καινούργιος, α, ον, ὡς καὶ νῦν, καινούργιος, νέος, χύτρα
'Αλέξ. 8. 6, σ. 130B, 50, Νικήτ. Χρον. σ. 242D'· ἰγδῶν καινούρ-
γιον 'Ορυσσοῦ. σ. 205.

καινοουργισμός, ὁ ἀνακαινίσις καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον κάλλος
ἀναρρώσας Σουὶδ.

καινοουργός, ον, ('ἔργον) καινὰ ἐπιτελεζόμενος, πρᾶγων μετα-
βολάς, πέλόμενος 'Πλούτ. 9. 3'· καινοουργός βασιλεύς, ἐφευρίσκων
νέας βασιλείας, 'Ιώσηπος εἰς Μακκ. 11, 23. II. Πλάτ., τὸ και-
νοουργόν, νέον τι, ἀσυνήθες, Λουκ. Προμ. εἰ ἐν λόγ. 3' τῶν καλῶ-
σων τὸ πρὸς ὠμότητά καιν., ὁ αὐτ. ἐν Κρατῶν. 26.

καινοφάνης, ἔς, φαινόμενος καινός, οὐκ ἀσυνήθης, Εὐστ. 39. 16.

καινό-βηλος, ον, ὁ συχνάκις ἀλλάσσων χροῖα, «καινόβηλος»
γοῦσι τὸν μη τοῖς αὐτοῖς χροῖαι χρώμενον ἀεὶ Φωτ., Σουὶδ.

καινο-φροδής, ἐς, κατὰ καινὸν τρόπον ἐκπεφρασμένος, Εὐστ. Πονηράτ. 56. 1.

καινοφρονέω, κατὰ καινὸν τινὰ τρόπον ἐκφράζω τι, διὰ γένου λέξεων λέγει τι, Εὐστ. 67. 6.

καινό-φρωνος, ὁν, ἐπὶ λέξεων, οὐχὶ ἐκ τῶν ἐν κοινῇ χρῆσει. ἀσυνήθης, καινοφώνους λέξεις Εὐστ. 1761, 23, κλ.

καινώω, (καινός) μεταβάλλω, ἀλλάσσω, τὰ ἐπιδολεῖματα Δίων Κ. 47. 4 ἐπὶ γλώσσης, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 21. — Παθ., ἐπὶ πολιτικῶν μεταβολῶν, Θουκ. 1. 71· καινούσθαι τὰς διανοίας, κλίσιν εἰς νεωτερισμούς καὶ μεταβολὰς ἐν τῇ πολιτείᾳ ἔχειν, ὁ αὐτ. 3. 82.

II. = ἐγκαίνειζω, κάμνω τὰ ἐγκαίνια οἰκοδομῆς τινας, καινοῦν τῷ λόγῳ, νόμῳ δὲ ἄλλα μηχανᾶσθαι Ἡρόδ. 2. 100.

III. ἀνακαινίζω, ἀνανεώνω, Σὺλλ. Ἰππικρ. 8790.

καινὸν κε, καὶ νῦν κεν εἰρυσσέν τε καὶ ἀσπετον ἤρατο κύδος, εἰ μὴ... οὐκ ἔδῃ εὐκυσεν ἂν αὐτὸν... (Θ. Γαζή), καὶ παρ' ὀλίγων (Σχολ.), Ἰλ. Γ. 373, πρὸς Θ. 90, Ὀδ. Ω. 50· αὐτῷ, καὶ νῦν κε ἐξ Ἰλ. Ρ. 530· ὡσαύτως ἐπομένον εἰ ἄνευ τοῦ μή, Ὀδ. Δ. 317· ἐπομένον τοῦ ἀλλὰ, αὐτῷ 630· — ἔνευ ἀποδόσεως, καὶ νῦν κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἑτερόν γ' ἐτι βόσκει Ε. 325.

καινούμαι, ἀποθ., ὑπερτερῶ, ὑπερέχω, μετ' αἰτιατ. προσώπ. καὶ ἄπαρ. δηλοῦντος τὸ κατὰ τι, ἐκαίνυτο φῶλ' ἀνθρώπων νῆα κυδερῆσαν, ὑπερέβαινε πάσας τὰς φυλὰς τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν τέχνην τοῦ κυδερῆαν πλοῦτον, ἐκαίνυτο, πᾶν ἐκίκα (Εὐστ.), Ὀδ. Γ. 282· ὡσαύτως μετὰ δοτ. πράγματος, ἢ ῥα γυναικῶν φύλον ἐκαίνυτο... εἰδεί τε μεγέθει τε Ἰσ. Ἀσπ. Ἡρ. 4· πρὸς ἀποκαίνυμαι. — Ἰλὴν τοῦ παρατ. τούτου, ὁ Ὀμ. συγχάσις μεταχειρίζεται τὸν παρακείμεν. καὶ ὑπερσ. κέκασμαι. ἐνεκάσμην, Δωρ. κέκαδμαι. ἄπαρ. κείνται ὡς ἀνεστ. καὶ παρατ. σχηματισθέντα ἐκ ῥήματος

κέκασω (ἴδε ἐν τέλει) — ἐκάσζοντο, καζόμενος ἀπαντῶσι παρὰ Νικήτην ἐν Χρον. 120.141) — ὑπερτερῶ τινὰ κατὰ τι, μετ' αἰτ. προσ. καὶ δοτ. πράγμ., ἐγχείη δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς Ἰλ. Β. 530· ὅς ἡλικίην ἐκέκαστο ἔγχεθ' Ἰπποσύνην τε, δὲ τοῦς ἡλικίας ἐνέκα ἐν τῇ χρήσει τοῦ δόρατος καὶ τῇ ἱππικῇ Π. 808· ὅς ἀνθρώπους ἐκέκαστο κλεπτοσύνην δ' ἔρκει τε Ὀδ. Γ. 395 (ἴδε Σχολιαστ. καὶ Εὐστ.), πρὸς Ἰλ. Γ. 35· μετ' ἄπαρ. ἀντὶ δοτ. πράγμ., ὁμηλικίην ἐκέκαστο γυνῶναι, ὑπερέβαινε τοὺς ὁμηλικίας εἰς τὸ γυνάσκειν, Ὀδ. Β.158· αὐτῷ, ἐκέκαστο ἰθύνειν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 867, ἴδε τὸ ῥήμα ἀποκαίνυμαι — οὕτω καὶ μετὰ δοτ. πράγμ. μῶνον, δόλοισι κεκασμένους, ἔτοχε εἰς δόλους, Ἰλ. Δ. 330· παντοίῃ ἀρετῇσι κεκασμένους ἐν Δανασοῖσι Ὀδ. Δ. 725, πρὸς Ἰλ. Β. 509, Ἰλ. Β. 51· ἀγλαίην... μετὰ θμωῆσι κέκασσαι Ὀδ. Γ. 32· ἐκ πάντων τέχνῃσι κεκασμένους Ὀφρανίωνων Ἰσ. Θ. 129· μετὰ γεν., τῶν σε, γέρον, πλοῦτῳ τε καὶ υἰάσι φασὶ κεκάσθαι, «τοῦτον πάντων, ὃ γέρον, πλοῦτῳ καὶ υἰότι φασὶ σε προέχειν» (Θ. Γαζή), Ἰλ. Ω. 546· (περὶ τοῦ ἐν Ἰλ. Ω. 535 στίχου: πάντες γόρ' ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο, ἴδε ἐπικαίνυμαι) — οὕτω παρὰ ποιηταῖς μετ' Ὀμηρον, ὧμον ἐλέφαντι κεκασμένον, κεκοσμημένον, Πινδ. Ο. 1. 42· φρουραῖς κέκασται, εἶναι καλῶς ἐφωδιασμένος μετ', Εὐρ. Ἰφ. 616· πονουργίαις μείλῃσι κεκασμένον Ἀριστοφ. Ἰππ. 687· καὶ ἀπολ., εὐ κεκασμένον δόρυ, καλῶς ὠπλισμένος θυμὸς, Δισχὺλ. Εὐμ. 766. — Ποιητ. ῥήμα διότι τὸ ἐν Πλάτ. Πολ. 334B εἶναι εὐημεμένον ἐκ τῆς Ὀδ. Γ. 395. («Ἄν καὶ κατὰ τύπον θμῶν τῷ καινῷ, ὅπως φαίνεται ἀνῆκον μᾶλλον εἰς √ΚΑΔ, ἥτις ἀναφαίνεται ἐν τῇ προκ. καὶ ὑπερσ. κέκαδμαι, κελ.).

καὶ νῦν, εἰ καὶ νῦν, καὶ τὴν ἀρχήν, Ὀμ., τὸ πλείστον δευρ. θέλῃ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τι διὰ παραδείγματος, π. χ. ἐν Ἰλ. Α. 101, Ὀδ. Δ. 35· καὶ νῦν ἦτοι Ὀδ. Δ. 151.

καινώ, Δισχὺλ. Ἀγ. 1562, Νο. 886· μέλλ. καινῶ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1075· αὐρ. 6· ἐκάνων Τραγ., ἄπαρ. καινεῖν, Δωρ. καινῆν Θείηρ. 24. 90· προκ. κέκονα Σοφ. Ἀποσπ. 896· — Παθ., Δισχὺλ. Θήβ. 347, Εὐρ. Γ. 27· — τύπος ἰσοδύναμος τῷ (καίνω) κτείνω, ἀποκτείνω, φονεύω, σφάζω, Δισχὺλ. Θήβ. 630, Νο. 930, κτλ., καὶ συγγ. παρὰ Σοφ. — Τὸν τραγικὸν τοῦτον τύπον μεταχειρίζεται ὁ Τιμοκρέων (Λυρ.) 1. 9, Θεόκρ. ἐν' ἄνωτ. ὁ Σεν. ἀπαξ μεταχειρίζεται τὸ ἀπλοῦν ῥήμα καινῶ ἐν Κύρ. Παιδ. 4. 2, 24· ἀλλὰ τὸ συνθετὸν κατακαινῶ πολλάκις.

καινός, Ἐπίρρ., ἴδε καινός ἐν τέλει.

καινώσις, εὖως, ἢ ἀνανέωσις (λύπησις), Φίλων 2. 45· νεωτερισμός (ῥόγην), Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 6, 10.

καίπερ, ἢ διηρ. καὶ περ, ἂν καὶ παρ' Ὀμ. αἰετοῦ παρεντιθέται μετὰ τοῦ καὶ καὶ τοῦ περ ἑτέρα λέξις (πλὴν ἐν τῷ καὶ περ πολλὰ παθόντα Ὀδ. Η. 224), ἐνῶ παρὰ Πινδ. αἰετοῦ, παρὰ δ' Ἀττ. ποιηταῖς ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον καὶ παρὰ πεζολόγους αἰετοῦ ἀποτελεῖ μίαν λέξιν: — ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μετὰ μετοχ., ὡς, καὶ αὐτῇ περ νοσοῦση Ἰλ. Δ. 577· καὶ ἀχνόμενος περ ἑταίρου Θ. 125· καὶ πρὶν περ θυμῷ μεμῆσθαι Ε. 135· καὶ οὐκ ἀγαθὸν περ ἔσονται Γ. 627· καὶ ἰσθίμῳ περ ἔδοντι Μ. 410· καὶ πολλὰ περ ἀόλησσαντι Ο. 30· καὶ κρατερός περ ἑὼν αὐτοῦ 195· καὶ ἐρχομένην περ ἔδοντα Π. 617· καὶ νέκυός περ ἔδοντος Ω. 423· καὶ κηδεῖ περ πεπαθούῃ Ὀδ. Ρ. 555· οὕτω μετὰ μετοχ. καὶ παρὰ μεταγεν.

καινὸν, Δισχὺλ. Ἀγ. 1562, Νο. 886· μέλλ. καινῶ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1075· αὐρ. 6· ἐκάνων Τραγ., ἄπαρ. καινεῖν, Δωρ. καινῆν Θείηρ. 24. 90· προκ. κέκονα Σοφ. Ἀποσπ. 896· — Παθ., Δισχὺλ. Θήβ. 347, Εὐρ. Γ. 27· — τύπος ἰσοδύναμος τῷ (καίνω) κτείνω, ἀποκτείνω, φονεύω, σφάζω, Δισχὺλ. Θήβ. 630, Νο. 930, κτλ., καὶ συγγ. παρὰ Σοφ. — Τὸν τραγικὸν τοῦτον τύπον μεταχειρίζεται ὁ Τιμοκρέων (Λυρ.) 1. 9, Θεόκρ. ἐν' ἄνωτ. ὁ Σεν. ἀπαξ μεταχειρίζεται τὸ ἀπλοῦν ῥήμα καινῶ ἐν Κύρ. Παιδ. 4. 2, 24· ἀλλὰ τὸ συνθετὸν κατακαινῶ πολλάκις.

καινός, Ἐπίρρ., ἴδε καινός ἐν τέλει.

καινώσις, εὖως, ἢ ἀνανέωσις (λύπησις), Φίλων 2. 45· νεωτερισμός (ῥόγην), Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 6, 10.

καίπερ, ἢ διηρ. καὶ περ, ἂν καὶ παρ' Ὀμ. αἰετοῦ παρεντιθέται μετὰ τοῦ καὶ καὶ τοῦ περ ἑτέρα λέξις (πλὴν ἐν τῷ καὶ περ πολλὰ παθόντα Ὀδ. Η. 224), ἐνῶ παρὰ Πινδ. αἰετοῦ, παρὰ δ' Ἀττ. ποιηταῖς ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον καὶ παρὰ πεζολόγους αἰετοῦ ἀποτελεῖ μίαν λέξιν: — ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μετὰ μετοχ., ὡς, καὶ αὐτῇ περ νοσοῦση Ἰλ. Δ. 577· καὶ ἀχνόμενος περ ἑταίρου Θ. 125· καὶ πρὶν περ θυμῷ μεμῆσθαι Ε. 135· καὶ οὐκ ἀγαθὸν περ ἔσονται Γ. 627· καὶ ἰσθίμῳ περ ἔδοντι Μ. 410· καὶ πολλὰ περ ἀόλησσαντι Ο. 30· καὶ κρατερός περ ἑὼν αὐτοῦ 195· καὶ ἐρχομένην περ ἔδοντα Π. 617· καὶ νέκυός περ ἔδοντος Ω. 423· καὶ κηδεῖ περ πεπαθούῃ Ὀδ. Ρ. 555· οὕτω μετὰ μετοχ. καὶ παρὰ μεταγεν.

καινὸν, Δισχὺλ. Ἀγ. 1562, Νο. 886· μέλλ. καινῶ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1075· αὐρ. 6· ἐκάνων Τραγ., ἄπαρ. καινεῖν, Δωρ. καινῆν Θείηρ. 24. 90· προκ. κέκονα Σοφ. Ἀποσπ. 896· — Παθ., Δισχὺλ. Θήβ. 347, Εὐρ. Γ. 27· — τύπος ἰσοδύναμος τῷ (καίνω) κτείνω, ἀποκτείνω, φονεύω, σφάζω, Δισχὺλ. Θήβ. 630, Νο. 930, κτλ., καὶ συγγ. παρὰ Σοφ. — Τὸν τραγικὸν τοῦτον τύπον μεταχειρίζεται ὁ Τιμοκρέων (Λυρ.) 1. 9, Θεόκρ. ἐν' ἄνωτ. ὁ Σεν. ἀπαξ μεταχειρίζεται τὸ ἀπλοῦν ῥήμα καινῶ ἐν Κύρ. Παιδ. 4. 2, 24· ἀλλὰ τὸ συνθετὸν κατακαινῶ πολλάκις.

καινός, Ἐπίρρ., ἴδε καινός ἐν τέλει.

καινώσις, εὖως, ἢ ἀνανέωσις (λύπησις), Φίλων 2. 45· νεωτερισμός (ῥόγην), Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 6, 10.

καινοφροδής, ἐς, κατὰ καινὸν τρόπον ἐκπεφρασμένος, Εὐστ. Πονηράτ. 56. 1.

καινοφρονέω, κατὰ καινὸν τινὰ τρόπον ἐκφράζω τι, διὰ γένου λέξεων λέγει τι, Εὐστ. 67. 6.

καινό-φρωνος, ὁν, ἐπὶ λέξεων, οὐχὶ ἐκ τῶν ἐν κοινῇ χρῆσει. ἀσυνήθης, καινοφώνους λέξεις Εὐστ. 1761, 23, κλ.

καινώω, (καινός) μεταβάλλω, ἀλλάσσω, τὰ ἐπιδολεῖματα Δίων Κ. 47. 4 ἐπὶ γλώσσης, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 21. — Παθ., ἐπὶ πολιτικῶν μεταβολῶν, Θουκ. 1. 71· καινούσθαι τὰς διανοίας, κλίσιν εἰς νεωτερισμούς καὶ μεταβολὰς ἐν τῇ πολιτείᾳ ἔχειν, ὁ αὐτ. 3. 82.

II. = ἐγκαίνειζω, κάμνω τὰ ἐγκαίνια οἰκοδομῆς τινας, καινοῦν τῷ λόγῳ, νόμῳ δὲ ἄλλα μηχανᾶσθαι Ἡρόδ. 2. 100.

III. ἀνακαινίζω, ἀνανεώνω, Σὺλλ. Ἰππικρ. 8790.

καινὸν κε, καὶ νῦν κεν εἰρυσσέν τε καὶ ἀσπετον ἤρατο κύδος, εἰ μὴ... οὐκ ἔδῃ εὐκυσεν ἂν αὐτὸν... (Θ. Γαζή), καὶ παρ' ὀλίγων (Σχολ.), Ἰλ. Γ. 373, πρὸς Θ. 90, Ὀδ. Ω. 50· αὐτῷ, καὶ νῦν κε ἐξ Ἰλ. Ρ. 530· ὡσαύτως ἐπομένον εἰ ἄνευ τοῦ μή, Ὀδ. Δ. 317· ἐπομένον τοῦ ἀλλὰ, αὐτῷ 630· — ἔνευ ἀποδόσεως, καὶ νῦν κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἑτερόν γ' ἐτι βόσκει Ε. 325.

καινούμαι, ἀποθ., ὑπερτερῶ, ὑπερέχω, μετ' αἰτιατ. προσώπ. καὶ ἄπαρ. δηλοῦντος τὸ κατὰ τι, ἐκαίνυτο φῶλ' ἀνθρώπων νῆα κυδερῆσαν, ὑπερέβαινε πάσας τὰς φυλὰς τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν τέχνην τοῦ κυδερῆαν πλοῦτον, ἐκαίνυτο, πᾶν ἐκίκα (Εὐστ.), Ὀδ. Γ. 282· ὡσαύτως μετὰ δοτ. πράγματος, ἢ ῥα γυναικῶν φύλον ἐκαίνυτο... εἰδεί τε μεγέθει τε Ἰσ. Ἀσπ. Ἡρ. 4· πρὸς ἀποκαίνυμαι. — Ἰλὴν τοῦ παρατ. τούτου, ὁ Ὀμ. συγχάσις μεταχειρίζεται τὸν παρακείμεν. καὶ ὑπερσ. κέκασμαι. ἐνεκάσμην, Δωρ. κέκαδμαι. ἄπαρ. κείνται ὡς ἀνεστ. καὶ παρατ. σχηματισθέντα ἐκ ῥήματος

κέκασω (ἴδε ἐν τέλει) — ἐκάσζοντο, καζόμενος ἀπαντῶσι παρὰ Νικήτην ἐν Χρον. 120.141) — ὑπερτερῶ τινὰ κατὰ τι, μετ' αἰτ. προσ. καὶ δοτ. πράγμ., ἐγχείη δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς Ἰλ. Β. 530· ὅς ἡλικίην ἐκέκαστο ἔγχεθ' Ἰπποσύνην τε, δὲ τοῦς ἡλικίας ἐνέκα ἐν τῇ χρήσει τοῦ δόρατος καὶ τῇ ἱππικῇ Π. 808· ὅς ἀνθρώπους ἐκέκαστο κλεπτοσύνην δ' ἔρκει τε Ὀδ. Γ. 395 (ἴδε Σχολιαστ. καὶ Εὐστ.), πρὸς Ἰλ. Γ. 35· μετ' ἄπαρ. ἀντὶ δοτ. πράγμ., ὁμηλικίην ἐκέκαστο γυνῶναι, ὑπερέβαινε τοὺς ὁμηλικίας εἰς τὸ γυνάσκειν, Ὀδ. Β.158· αὐτῷ, ἐκέκαστο ἰθύνειν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 867, ἴδε τὸ ῥήμα ἀποκαίνυμαι — οὕτω καὶ μετὰ δοτ. πράγμ. μῶνον, δόλοισι κεκασμένους, ἔτοχε εἰς δόλους, Ἰλ. Δ. 330· παντοίῃ ἀρετῇσι κεκασμένους ἐν Δανασοῖσι Ὀδ. Δ. 725, πρὸς Ἰλ. Β. 509, Ἰλ. Β. 51· ἀγλαίην... μετὰ θμωῆσι κέκασσαι Ὀδ. Γ. 32· ἐκ πάντων τέχνῃσι κεκασμένους Ὀφρανίωνων Ἰσ. Θ. 129· μετὰ γεν., τῶν σε, γέρον, πλοῦτῳ τε καὶ υἰάσι φασὶ κεκάσθαι, «τοῦτον πάντων, ὃ γέρον, πλοῦτῳ καὶ υἰότι φασὶ σε προέχειν» (Θ. Γαζή), Ἰλ. Ω. 546· (περὶ τοῦ ἐν Ἰλ. Ω. 535 στίχου: πάντες γόρ' ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο, ἴδε ἐπικαίνυμαι) — οὕτω παρὰ ποιηταῖς μετ' Ὀμηρον, ὧμον ἐλέφαντι κεκασμένον, κεκοσμημένον, Πινδ. Ο. 1. 42· φρουραῖς κέκασται, εἶναι καλῶς ἐφωδιασμένος μετ', Εὐρ. Ἰφ. 616· πονουργίαις μείλῃσι κεκασμένον Ἀριστοφ. Ἰππ. 687· καὶ ἀπολ., εὐ κεκασμένον δόρυ, καλῶς ὠπλισμένος θυμὸς, Δισχὺλ. Εὐμ. 766. — Ποιητ. ῥήμα διότι τὸ ἐν Πλάτ. Πολ. 334B εἶναι εὐημεμένον ἐκ τῆς Ὀδ. Γ. 395. («Ἄν καὶ κατὰ τύπον θμῶν τῷ καινῷ, ὅπως φαίνεται ἀνῆκον μᾶλλον εἰς √ΚΑΔ, ἥτις ἀναφαίνεται ἐν τῇ προκ. καὶ ὑπερσ. κέκαδμαι, κελ.).

καὶ νῦν, εἰ καὶ νῦν, καὶ τὴν ἀρχήν, Ὀμ., τὸ πλείστον δευρ. θέλῃ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τι διὰ παραδείγματος, π. χ. ἐν Ἰλ. Α. 101, Ὀδ. Δ. 35· καὶ νῦν ἦτοι Ὀδ. Δ. 151.

καινώ, Δισχὺλ. Ἀγ. 1562, Νο. 886· μέλλ. καινῶ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1075· αὐρ. 6· ἐκάνων Τραγ., ἄπαρ. καινεῖν, Δωρ. καινῆν Θείηρ. 24. 90· προκ. κέκονα Σοφ. Ἀποσπ. 896· — Παθ., Δισχὺλ. Θήβ. 347, Εὐρ. Γ. 27· — τύπος ἰσοδύναμος τῷ (καίνω) κτείνω, ἀποκτείνω, φονεύω, σφάζω, Δισχὺλ. Θήβ. 630, Νο. 930, κτλ., καὶ συγγ. παρὰ Σοφ. — Τὸν τραγικὸν τοῦτον τύπον μεταχειρίζεται ὁ Τιμοκρέων (Λυρ.) 1. 9, Θεόκρ. ἐν' ἄνωτ. ὁ Σεν. ἀπαξ μεταχειρίζεται τὸ ἀπλοῦν ῥήμα καινῶ ἐν Κύρ. Παιδ. 4. 2, 24· ἀλλὰ τὸ συνθετὸν κατακαινῶ πολλάκις.

καινός, Ἐπίρρ., ἴδε καινός ἐν τέλει.

καινώσις, εὖως, ἢ ἀνανέωσις (λύπησις), Φίλων 2. 45· νεωτερισμός (ῥόγην), Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 6, 10.

καίπερ, ἢ διηρ. καὶ περ, ἂν καὶ παρ' Ὀμ. αἰετοῦ παρεντιθέται μετὰ τοῦ καὶ καὶ τοῦ περ ἑτέρα λέξις (πλὴν ἐν τῷ καὶ περ πολλὰ παθόντα Ὀδ. Η. 224), ἐνῶ παρὰ Πινδ. αἰετοῦ, παρὰ δ' Ἀττ. ποιηταῖς ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον καὶ παρὰ πεζολόγους αἰετοῦ ἀποτελεῖ μίαν λέξιν: — ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μετὰ μετοχ., ὡς, καὶ αὐτῇ περ νοσοῦση Ἰλ. Δ. 577· καὶ ἀχνόμενος περ ἑταίρου Θ. 125· καὶ πρὶν περ θυμῷ μεμῆσθαι Ε. 135· καὶ οὐκ ἀγαθὸν περ ἔσονται Γ. 627· καὶ ἰσθίμῳ περ ἔδοντι Μ. 410· καὶ πολλὰ περ ἀόλησσαντι Ο. 30· καὶ κρατερός περ ἑὼν αὐτοῦ 195· καὶ ἐρχομένην περ ἔδοντα Π. 617· καὶ νέκυός περ ἔδοντος Ω. 423· καὶ κηδεῖ περ πεπαθούῃ Ὀδ. Ρ. 555· οὕτω μετὰ μετοχ. καὶ παρὰ μεταγεν.

καινὸν, Δισχὺλ. Ἀγ. 1562, Νο. 886· μέλλ. καινῶ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1075· αὐρ. 6· ἐκάνων Τραγ., ἄπαρ. καινεῖν, Δωρ. καινῆν Θείηρ. 24. 90· προκ. κέκονα Σοφ. Ἀποσπ. 896· — Παθ., Δισχὺλ. Θήβ. 347, Εὐρ. Γ. 27· — τύπος ἰσοδύναμος τῷ (καίνω) κτείνω, ἀποκτείνω, φονεύω, σφάζω, Δισχὺλ. Θήβ. 630, Νο. 930, κτλ., καὶ συγγ. παρὰ Σοφ. — Τὸν τραγικὸν τοῦτον τύπον μεταχειρίζεται ὁ Τιμοκρέων (Λυρ.) 1. 9, Θεόκρ. ἐν' ἄνωτ. ὁ Σεν. ἀπαξ μεταχειρίζεται τὸ ἀπλοῦν ῥήμα καινῶ ἐν Κύρ. Παιδ. 4. 2, 24· ἀλλὰ τὸ συνθετὸν κατακαινῶ πολλάκις.

καινός, Ἐπίρρ., ἴδε καινός ἐν τέλει.

καινώσις, εὖως, ἢ ἀνανέωσις (λύπησις), Φίλων 2. 45· νεωτερισμός (ῥόγην), Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 6, 10.

καίπερ, ἢ διηρ. καὶ περ, ἂν καὶ παρ' Ὀμ. αἰετοῦ παρεντιθέται μετὰ τοῦ καὶ καὶ τοῦ περ ἑτέρα λέξις (πλὴν ἐν τῷ καὶ περ πολλὰ παθόντα Ὀδ. Η. 224), ἐνῶ παρὰ Πινδ. αἰετοῦ, παρὰ δ' Ἀττ. ποιηταῖς ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον καὶ παρὰ πεζολόγους αἰετοῦ ἀποτελεῖ μίαν λέξιν: — ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μετὰ μετοχ., ὡς, καὶ αὐτῇ περ νοσοῦση Ἰλ. Δ. 577· καὶ ἀχνόμενος περ ἑταίρου Θ. 125· καὶ πρὶν περ θυμῷ μεμῆσθαι Ε. 135· καὶ οὐκ ἀγαθὸν περ ἔσονται Γ. 627· καὶ ἰσθίμῳ περ ἔδοντι Μ. 410· καὶ πολλὰ περ ἀόλησσαντι Ο. 30· καὶ κρατερός περ ἑὼν αὐτοῦ 195· καὶ ἐρχομένην περ ἔδοντα Π. 617· καὶ νέκυός περ ἔδοντος Ω. 423· καὶ κηδεῖ περ πεπαθούῃ Ὀδ. Ρ. 555· οὕτω μετὰ μετοχ. καὶ παρὰ μεταγεν.

καινὸν, Δισχὺλ. Ἀγ. 1562, Νο. 886· μέλλ. καινῶ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1075· αὐρ. 6· ἐκάνων Τραγ., ἄπαρ. καινεῖν, Δωρ. καινῆν Θείηρ. 24. 90· προκ. κέκονα Σοφ. Ἀποσπ. 896· — Παθ., Δισχὺλ. Θήβ. 347, Εὐρ. Γ. 27· — τύπος ἰσοδύναμος τῷ (καίνω) κτείνω, ἀποκτείνω, φονεύω, σφάζω, Δισχὺλ. Θήβ. 630, Νο. 930, κτλ., καὶ συγγ. παρὰ Σοφ. — Τὸν τραγικὸν τοῦτον τύπον μεταχειρίζεται ὁ Τιμοκρέων (Λυρ.) 1. 9, Θεόκρ. ἐν' ἄνωτ. ὁ Σεν. ἀπαξ μεταχειρίζεται τὸ ἀπλοῦν ῥήμα καινῶ ἐν Κύρ. Παιδ. 4. 2, 24· ἀλλὰ τὸ συνθετὸν κατακαινῶ πολλάκις.

μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρός δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος Ἦσ. Ἰερ. κ. Ήμ. 692, Θέογν. 401· καιρός παντός ἔχειν κορυφάν, «παντός δὲ πράγματος τὸ τέλος καὶ κορυφὴν ὁμοίως ἢ εὐκαιρία ἔχει, τούτῳ, ἢ κατὰ καιρὸν καὶ μεγάλη καὶ μικρὰ γέινει» (Σχολ.), Πινδ. Π. 9· 135· καιρός χάριτος Δίσχολ. Ἀγ. 787 (πρὸς ὑποκατάστατον Π). καιροῦ πέρα, πέρα τοῦ μέτρου, οὐχὶ προσκλήσεις, ὁ αὐτὸς ἐν Πρ. 507· καιρός σαφής, ἡ ἀκριβὴς σχέσις δύο πραγμάτων, Εὐρ. Ἰππ. 338· μέζον τοῦ καιροῦ γαστήρ, μεγαλειτέρα τοῦ δέοντος, Σεν. Συμπ. 2· 19· καιροῦ μέζον, πλέον τοῦ δέοντος, Εὐρ. ἐν Πλαίσθηνι 2 (Ἀποσπ. 628)· προσωτέρω ἢ πορωτέρω τοῦ καιροῦ προσδύντες, πορωτέρω τοῦ δέοντος προχωροῦντες, Σεν. Ἀν. 4. 3, 34, Ἑλλ. 7. 5, 13· δέύτερα τοῦ καιροῦ Πλάτ. Πολιτικ. 307B· νωθέστερα τοῦ κ. αὐτοῦ 210E· ὑπεράλλων τὸν κ. Πλουτ. Ἀγ. 8. II, ἐπὶ μέλους τοῦ σώματος, ἐς καιρὸν τυπεῖς, εἰς μέρος καιρίου, Εὐρ. Ἀνδρ. 1120. III. συνήθως ἐπὶ χρόνου, ὁ κατάλληλος καιρός, ἢ κατάλληλος περίστασις ἢ εὐκαιρία, Λατ. opportunitas, χρόνου καιρός Σοφ. Πλ. 1292· ἀλλὰ κατὰ τὴν πλείστον ἄνευ προσδιορισμοῦ, καιρός βραχὺ μέτρον ἔχει, δηλ. δὲν περιμένει, Πινδ. Π. 4. 508· καιρὸν ἐλθόν = καιρίον ἐλθόν ὁ αὐτ. ἐν Ν. 7. 85, ἵνα Ἑρμαν-νον εἰς Εὐρ. Μῆδ. 126· δηλοῦν δ' τι περ δύναιτο κ. Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 576· τίνα καιρὸν τοῦ παρόντος βελτίω ζητεῖτε; Δημ. 32, 25· καιρός θάσος, πρὸς δόξαν, Ἰππ. 386, 50· καιρὸν παρί-νει, νάρην τις τὸν καιρὸν νὰ παρέρχηται, Θουκ. 4. 27· οὐτοί κ. τὸν πραγματικὸν τοῖς ἐναντίοις καθυφίμειαι καὶ προδόναι Δημ. 342, 2· ἀνέθετον τῷ καιροῦ τυχεῖν, Εὐρ. Ήκ. 593, Πλάτ. Νόμ. 877A· καιρὸν λαμβάνειν Σοφ. 2. 34, Λυσ. 130, 18· καιροῦ τυ-χεῖν Μένανδρ. ἐν Μοναστεί. 201· καιροῦ λαβεῖσθαι Δουκ. Τίμ. 13· καιρὸν ἀρπάζειν Πλουτ. Φιλοπ. 15· κ. τηρεῖν Ἀριστ. Ρητ. 2. 6, 4· καιρῷ χρησθαι Πλουτ. Πύρρ. 7· ἔχει καιρὸν τι, συμβαί-νει ἐν τῷ προσηκόντι καιρῷ, Θουκ. 1. 42, κτλ. ἢ ἀπορία ἔχει καιρὸν τίνα Ἀριστ. μετὰ τὰ Φυσ. 7. 3, 7· καιρὸν ἔχω τοῦ εἶναι τι, νὰ εἶμαι ἢ κυρία αἰτία, Πλάτ. Πολ. 421A·— καιρός ἐστι, μετὰ ἀπαρ., εἶναι ἀρμοδίᾳ περίστασις νὰ ᾤ, Ἡρόδ. 8. 144, Δίσχολ. Πρ. 528, κτλ. νῦν καιρός ἔρδειν Σοφ. Πλ. 1368· ἐνίστα μετὰ τοῦ ἄρδου, ἀλλ' ἔσθ' ὁ καιρός. ἔξινους. τυγχάνειν τὰ πρός τι φασ Δίσχολ. Χρ. 710· δ' κ. ἐστὶ μὴ μέλλειν εἶ τι Ἀριστοφ. Θεσμ. 661, πρὸς Πλ. 255. 6) ἐπιρρηματικὰ χρήσις· εἰς ἢ ἐς και-ρὸν, εἰς κατάλληλον καιρὸν, Ἡρόδ. 7. 141, Εὐρ. Τρω. 739, κτλ. ἔς κ. ἐπέλγεσθαι Ἡρόδ. 4. 139· ἐς αὐτὸν κ. Σοφ. Αἰ. 1168— αὐ-τως, ἐν καιρῷ Δίσχολ. Πρ. 379, Πλάτ. Κρίτων 44A·— ἐπὶ καιροῦ Δημ. 424, 2, 481, 20, κτλ.— κατὰ καιρὸν Πινδ. Ι. 2. 39· ὥς οἱ κατὰ κ. ἦν Ἡρόδ. 1. 30·— παρὰ τῷ ἐντυχόντι κ. Θουκ. 2. 43·— πρὸς καιρὸν Σοφ. Αἰ. 38, Τρ. 89, κτλ.— σὺν καιρῷ Πλάτ. 2. 38, 7· ὡσαύτως ἄνευ προθέσεως, καιρῷ Σοφ. Ο. Τ. 1516, Θουκ. 4. 59· καιρὸν, ἀπολ., Σοφ. Αἰ. 34, 1316· καιρὸν γὰρ οὐδὲν ἡλ-θες Εὐρ. Ἑλ. 479, πρὸς Μῆδ. 128, Δουκ. εἰς Σοφ. Αἰ. 34·— ἅπαντα ταῦτα εἶναι ἀντιθέτα πρὸς τὰς φράσεις, ἀπὸ καιροῦ, Λατ. aliunde, ἰσχυρῶς, Πλάτ. Θεαίτ. 187B· φανε καίροιο Πλάτ. Ἐπιστ. 339D· παρὰ καιρὸν Πινδ. Ο. 8. 31, Εὐρ. Ι. Α. 800, Πλάτ. Πολιτικ. 277A· πρὸ καιροῦ, προῤῥως, Δίσχολ. Ἀγ. 367·— ἐπὶ καιροῦ, ὡσαύτως σημαίνει, ἐκ τοῦ παρατυχῆσαι, ἐκ τοῦ προαίρου, ἐκ ἰσχυροῦ, ἐπὶ καιροῦ λέγειν Πλουτ. Δημόστ. 8, πρὸς τοῦ αὐτοῦ Ἀντών. Β. Ἀρτοφ. 5. 2) ἐπὶ τῶν ὥρων τοῦ ἐνικυτοῦ, π. χ. κ. χειμῶνος Πλάτ. Νόμ. 709D·— παρὰ μετὰ. ὡς καὶ νῦν, ἀπλῶς— χρόνος, Φύλοστρ. 252. 3) πληθ., οἱ καιροί, αἱ περιπτώσεις, ἡ τὸν πραγ-μάτων κατάστασις, κατὰ τὸ πλείστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὡς τοῦ Κιζέρονος γραμματικῆς ἰσχυρῶς, ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς, κατὰ τὰς κρίσεις περίστασις, Σεν. Ἑλλ. β. 5. 33, ἵνα Ἑρμηνευ-τὰς εἰς Δημ. 470, 12· τοὺς καιροὺς παρίεναι Πλάτ. Πολ. 374C· τοὺς κ. ὑφαίρεισθαι Δίσχολ. 68. 12·— οὕτω καθ' ἐνικ., Σεν. Ἀν. 3. 1, 44, Δημ. 214, 5· ὁ ἔσχατος καιρός, ἔσχατος κίνδυνος, Πρ-λὺδ. 29, 11, 12, κτλ.· καιρῷ δουλεύειν Ἀνθ. Π. 9, 441·— καιροὶ συμβάτων, αἱ ἄρισται ἐποχαὶ κατὰστάσεις τῶν ἀνθρωπίνων συμ-μάτων, ὅταν δηλ. ἀμαξίωσιν, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 11· πρὸς ἀκμή. IV. κέρτος, ὥρεσις, κέρποις, τινες, ἔκ τινος πράγ-ματος, Πινδ. Ο. 2. 100, P. 1. 110· ἐς κ. ἐστὶ τινὶ τέλος μόνον, εἰς ὥρεσις αὐτοῦ, Ἡρόδ. 1. 206· ἐπὶ σῶ καιρῷ Σοφ. Φίλ. 151· τίνα καιρὸν με διδάσκει; Δίσχολ. Ἰκέτ. 1061· τί σοι και-ρός. καταλείδου; τί σε ὥρεται; Εὐρ. Ἀνδρ. 130, πρὸς Σεν. Κύρ. β. 5, 45· τίνας ἔνεκα καιροῦ Δημ. 681, 21· οὐ κ. εἴη, ὅπου ἦτο πρόσφορον ἢ ὥρεσις, Θουκ. 4. 54· ἢ κ. ἦν αὐτοῖς 90· μετὰ μεγίστων καιρῶν οἰκισθῆναι τε καὶ πόλεμῳ, μετὰ σπου-δαῖστα ἀποτελέσματα, ὁ αὐτ. 1. 36. καιροσέων. ὁλ., γεν. πληθ. ἐν Ὄδ. Π. 107, καιροσέων ὀθο-νέων ἀπεκλεισθῆναι ὑγρὸν ἔλαιον, ἐκ τῶν πυκνῶς ὑποσπέντων ὀθονῶν στάζει τὸ ὑγρὸν ἔλαιον, δηλ. τὸ ὑγρὰ εἶναι τοσούτον πυ-κνόν, ὥστε τὸ ἔλαιον δὲν διέρρηται ὅ· αὐτοῦ ἀλλὰ στάζει ἀπ' αὐτοῦ ἐκ τῶν ἄκρων. Λέγεται ὅτι ὁ τύπος εἶναι ἀντὶ καιροσέων (Ἑπικ. γεν. πληθ. τοῦ καιροῦ), καὶ ὁ βῆκ. ἀναγινώσκει και-ροσσεῶν. Προφανῶς παράγεται ἐκ τοῦ καίρος Δ.

καιροσσεῶν, καιροφυλακῶ τὸν κατάλληλον καιρὸν, Περσίδαν. Ἐπιμερ. 63· οὕτως ἡ Α. Δινδ. (ἀντὶ καιρῷ σκοπεῖ) ἐν Μένανδρ. Μοναστεί. 307·— καιρο-σκόπος. ὡν, Γρηγ. Ναζ. Ὁμ. 53, σ. 753. καιρο-σπάθης [α], ὡν. (καίρος Α) πυκνῶς ὑποσπένων, καιροσπάθην. ὡν. ὡς ἄσμα Ἑρμ. ἐν Ἄλφονα γοναῖς 3. καιρότερον. «νωθέτερον. Ἀγαπῶ. Ἡσυχ. καιρο-τηρεῖν τὰς μεταβολὰς, καιροσκοπῶ τὰς μεταβολὰς, Διδδ. 19. 16, πρὸς 13. 21·— ἐντεῦθεν, καιροστηρίαι (ἢ και-ροστηρίαι), ἢ Ἀριστέας σ. 88, ἐκδ. Ὁζων, ἵδε Κόντου Ἰωάν. Παρ. σ. 299. καιρο-φυλάκω, περιμένω τὸν προσηκόντα καιρὸν νὰ πράξω τι, παραμονεύω τι, καιροφυλακῶ τὴν πόλιν ἡμῶν, ὅ ἐστι φυ-λάττει τὰς τῆς πόλεως καιροὺς, Λατ. impetoria urbis observare, Δμ. 678, 17· διὰ τοῦτο δεῖ παιδείας εἰσαγγεῖσθαι καιροφυλα-κῶντας τὴν χρῆσιν, παρατηροῦντας μετὰ προσοχῆς τὴν χρῆσιν αὐτῶν ἵνα μὴ γένηται κατάχρησις αὐτῶν, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 3, 4· ἀπολ., Ἀπ. Καρχηδ. 58, Μιθρ. 70·— ὡσαύτως, ἐπιμελούμαι, φρον-εῖω, Δουκ. Ἀποκρυπτ. 16.— Παθ., καιροφυλακίται Μητρ. παρὰ Στωβ. 304. 28.— ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις φέρεται και-ροφυλακῶν, πρὸς Δουκ. εἰς Φρόν. 575, ἵδε Κόντου Ἰωάν. Παρ. σ. 296, κτλ. καιρός. καιρώμα. καιρώσις, καιρωστικὴ ἢ -στικῆς, ἵδε ἐν λ. καίρος Δ. καιρῶν. ἄρισ. δ, τὸ οἰκονομικὸν ὄνομα τοῦ Γαίου Ἰουλίου Καίσαρος παραληφθὲν ὡς τίτλος ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Ἀδριανοῦ, ὅποτε ἤρατο ἀποδιδόμενον εἰς τὸν ἄριστον διδάσκον τοῦ ὀνόματος, Glibon κ. 3·— ἐντεῦθεν Καισάρειος, ὡν, τοῦ Καίσαρος, ἀνήκων εἰς τὸν Κ., οἱ Καισάρειοι. οἱ οἰκεῖοι αὐ-τοῦ, Διον Κ. 78. 18, κτλ.— τὸ Καισάρειον, τόπος τις ἐν Ἀλε-ξανδρίᾳ, Στράβ. 794· ἀνάκτορον τοῦ Ἡρόδου, Ἰωσήφου Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 21, 1·— ὡσαύτως Καισαριανὸς, οἱ, οἱ τοῦ Καίσαρος ἄνθρωποι, οἱ ὁπαδοὶ αὐτοῦ, Ἀπ. Ἐμφυλ. 3. 91. Καισάρειον, ὑποκρίνεται τὸν Καίσαρα ἢ αὐτοκράτορα, Διον Κ. 66. 8. καιτάεις, συγκεκαμ. ἀντὶ καιτεταίς, Butt. Λεξ. ἐν λ. κατεταίς. καί τε, ἵδε καὶ Δ. I. 1. καί τι ἢ καίτις. παρ' Ὁμ. (ὅστις αἰετοίτε παρεντίθησι μίαν ἢ δύο λέξεις μεταξύ τοῦ καί καὶ τοῦ τοι πλην ἐν Ἰλ. Ν. 267). καί ὅντως καὶ προσέτι· οὕτως ἐνίστα καί παρ' Ἀττ. καὶ σὺ τοι Εὐρ. Μῆδ. 344· καὶ τὰλλὰ τοι Σεν. Κύρ. 7. 3, 10·— πρὸς εἰσα-γωγὴν συμπεράσματος, καὶ λοιπὸν, Ἰσοκρ. 611B. II. παρ' Ἀττ., κατὰ τὸ πλείστον, καὶ ὅμως, πρὸς δήλωσιν ἀντιρρήσεως ὅτι αὐτὸς ὁ λαλῶν εἰσάγει, καίτοι τί εἶπαι; Δίσχολ. Πρ. 101· καίτοι τί εἰπὼν; Σοφ. Ο. Κ. 1132· καίτοι φύγει; ἐν Εὐρ. Κύκλ. 480· καίτοι καὶ τοῦτο. Δημ. 43. 16, 208. 15·— ὡσαύτως ἐπιτεταμ., καίτοι γ' Ἀριστοφ. Ἀγ. 611, κτλ.· κατὰ τὸ πλείστον χωρίζου-μεν καίτοι γε, Glibon V. L. L. σ. 60· καί τοι γε μὴν σὺ καὶ ἐμοὶ σοφώτερα (οὐν; καί τῷ μὲν (εἰ) σὺ κάρτ' κτλ. Wakefield, Ἀθηνῶν) Δίσχολ. Κύμ. 849· οὕτω, καίτοι περ Ἡρόδ. 8. 53. III. μετὰ μετοχ. παραληφθὲν τῷ καίπερ, Σμυνηδ. 8 (12). 4. Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 159, Δουκ. Ἀλξ. 3. καιτρεαι, «ὅπλα ἰσχυρὰ» οἱ δὲ κυρίως Ἡσυχ. καίω. Ἀρχ. Ἀττ. καίω [α], πρὸς καίω. παρ. Ἑκαίν. Ὄδ. I. 553, Ἀρχ. Ἀττ. Ἑκαίν. Ἑπικ. καίω Π. φ. 343, Ὄδ. φ. 176 (ζαῖρ. γράφ. καίω, καίω. ὡς κατακαίμεν ἀντὶ κατακαίμεν Π. 2. 408)·— μέλλ. καίω Σεν. Κύρ. 5. 4. 21, (ἐπὶ) Πλάτ. Κορμ. ἐν Ἀδελφ. 4, (κατα-) Ἀριστοφ. Λυσ. 1218· ὡσαύτως καίω-μαι 6 αὐτ. ἐν Πλ. 1034·— ὁμαλ. κάω, α' ἔκαυσα ὁ αὐτ. ἐν Εὐρ. 1088, Θουκ. 7. 80 (ἐς) Πλάτ. κλ. τὸ Ἀντίγραφον τοῦ Ὁμ. ποι-κίλονται μεταξύ τοῦ ἔκαυα καὶ ἔκαυα (ὡν ὁ πρῶτος τύπος πρὸς τι-μῶν ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἐκδοτῶν, ἵδε Spitz. Ἑκαίν. xv καὶ Π., Im Roehm Text-Kritik, σ. 293), ἔκαυα Π. Δ. 40, κτλ., Ἑπικ. καίω φ. 349· παρ. καίω Ὄδ. φ. 176· α' πληθ. ὑποτ. καίωμεν Π. Ζ. 977, 996· εὐκτ. καίω, καίωμεν, φ. 326, Ω. 38· ἀπαρ. καίω Ὄδ. Ο. 97· μέσοι·— καίωμεν, καίωμεν Π. I. 88, 234· καίωμε-νος Ὄδ. Π. 2, φ. 31· οἱ Ἀττ. ποιηταὶ ἔχουσι καί μετοχ. κάω, κάωμεν, Δίσχολ. Ἀγ. 849, Σοφ. Πλ. 757· ἐκκαίω Εὐρ. Ρητ. 97, Ἀριστοφ. Εὐρ. 1133·— παρ. καίωμαι (κατα-, προσ-) Σεν. Ἑλλ. β. 5, 37· Ἀλξ. ἐν Ἀλξ. 5·— Μέσοι, κάω, α' ἔκαυσα (ἀν-τὶ) Ἡρόδ. 1. 202, δ. 19· Ἑπικ. καίω Π. I. 88·— Παθ., μέλ. καυ-θήσονται Ἰππ. 386. 12, (κατα-, ἐκ-) Ἀριστοφ. Νεφ. 150B, Πλάτ. μετὰ καίωμαι Δ' Ἐπιστ. π. Κορ. γ' 15, Νηρημ. Σιδυλ. 3. 507· κάω ἐκαυθῶν Ἰππ. 1120E, (κατα-) Ἡρόδ. Θουκ. Ἑπικ. ἐκαίν [α] Π. I. 212, Ὄδ. M. 13, (κατα-) Ἡρόδ. ἀπαρ. καίω-μεν Π. Ψ. 280·— παρ. καίωμαι Εὐρ. Κύκλ. 457, Θουκ. κλ., ἀπαρ. καίωμαι Ἀριστ. Μετεωρ. I. β. 5. Ἰδὲ ἐν τῷ καίω ἀντιπαρ. τὸ F (ἵδε ἐν λ. καίω) τῆς γ' ΚΑΥ ἢ ΚΑΥ, ὅπερ ἀναγινώσκειται ἐν τῷ μέλλ. καίωμαι, ἐν τῇ λέξει καίω-μαι, κτλ. πρὸς, ἵδου, ἡνι-5 (καμπάς), hau-ῖ (ἀνδρά), hui-ῖ (πυρετός) Ἀρχ.

Σκανν. hi-ti, Ἀγγλο-Σαξον. hætu (Ἀγγλ. heat), κελ. ἄλλ' ὁ Κούρε. δὲν παραδέχεται σχέσιν πρὸς τὸ Σανσκρ. śuśh (siccescere.)

I. ἀνάπτω, πυρά πολλὰ. Ἰλ. 1. 77· πῦρ κήαντες Ὀδ. 1. 231· πῦρ κῆαι Ο. 97, κτλ. καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, πῦρ κήαντο, Ἰλ. 1. 88, πρβλ. 234, Ὀδ. Π. 2:—Πλάτ., καίεται, πυρὰ νεκρῶν καλοῦντο Ἰλ. Α. 52· θεοῖσι καιομένηοι Θ. 135· καιομένηοι πυρὸς Τ. 376, κτλ. οὕτως, Ἰερὸδ. 1. 86, Ἀριστοφ. Σφ. 1372, κτλ. φῶς πυρὸς καίμενον Πλάτ. Πολ. 514B· αἱ φλόγες αἱ καίόμεναι.. περὶ τὸν οὐρανόν, τὰ ἀναπλεγόμενα μετέωρα, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 1· ἐπὶ μεταλλοῦχοι οὐσίαι, τήκομαι, χιονεύομαι, δ' αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 10, 24.

II. θάτω εἰς τὸ πῦρ, καίω, μῆ-ρα, ὁστὲν Ὀδ. 1. 553, Ἰστ. Θ. 457· νεκροῦς Ἰλ. Φ. 343· δένδρεα, ὕλην αὐτῶν 357, κτλ.—Παθ., νηυσὶν καιομένησιν Ἰλ. Γ. 602.

2) καίω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἰερὸδ. 3. 104, Πλάτ. Κρατ. 413B· [χε]μαρρος] ἡελίῳ κεκαυμένος, ἀπεξηραμμένος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Ἀνθ. Π. 9. 277.

3) ἐπὶ μεγάλῳ, θεϊκοῦ ψυχῶς ὡς καὶ νῦν (τὸ τοῦ Οὐεργίλου *penetrabile frigus adiut*), ἡ χιὼν καλεῖται τῶν κυνῶν τὰς βίνας Ξεν. Κυν. 8, 2, πρβλ. β, 26· καλεῖται λέγειται.. τὸ ψυχρόν, οὐχ ὡς τὸ θερμόν, κτλ.. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 5, 5.

4) Παθ., ἐπὶ τῆς θερμότητος τοῦ πυρετοῦ, ὡς τὸ Λατ. *pigi*, αἰέτομαι, καταξηραίνομαι, στεγνώνω, τὰ ἐν τῷ ἐκάστο Θουκ. 2. 49· μεταφ., ἐπὶ πάθους, ἰδίως ἐρωτικοῦ, ἐν ῥρασί καιομένην Πινδ. Π. 4. 390· κάσεται τὴν καρδίαν Ἀριστοφ. Λυσ. 8· καομένην Ἑλλὰς, εὐρίσκαμένη ἐν καταστάσει ἐξήψεως, ἐρεθισμοῦ, Λυσίας 914. 22· ἔρως.. ὕδρι καίμενος Πλάτ. Νόμ. 783A· καλεσθαι τινος (ἔρωτι) Ἑρμησίαν 5. 37, πρβλ. Παρθέν. 14.

III. καίω καὶ καταστρέφω (ἐν πολέμῳ), τέμνειν καὶ κ., καλεῖται καὶ πορθεῖν, καταστρέφειν καὶ ἐρημῶν διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου, Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 15, 6. 5, 27.

IV. ἐπὶ χειρουργοῦ, καυτηριάζω, τῆναι καὶ κάω, κάμνω ἐγγεῖρησιν καὶ καυτηρίασιν, Πλάτ. Γοργ. 480C, 521E, Ξεν. Ἀν. 5. 8, 18, κτλ. σπανίως ἀντιστρέφως, κέαντες ἢ τεμνόντες, ἀλλ' οὕτω σημαίνει: ποιήσαντες ἥτοι τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο, οὐχὶ δὲ ἀμείνεται, Δίσχυλ. Ἀγ. 840· ἴδε ἐν λ. τέμνω I. 5.

V. καίω ἢ ψήνω (ἐν καμίνῳ) πῆλινά σκεύη, ἔκαεν οἶνου κανθάρους, «ἐψηνε χρυσόπότηρα», Φρόν. Κωμ. ἐν «Πυγμασπί» 1. κάκ, κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ τοῦ πλήρους κατὰ πρὸς τὸ κ, παρ' Ὀμ. τὸ πλείστον κάκ κεφαλῆς, κάκ κεφαλῆν· ὡσαύτως, κάκ κόρυθα Ἰλ. Α. 351· κάκ κορυφήν Θ. 83· πρβλ. κάγ, κάδ.

κάκ, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ καὶ ἐκ, Ἰστ. Θ. 447· συχ. παρ' Ἀττ. κακάδῃ, ἢ, κακάδος, ἢ, κακάδιον, τό, = κακκάδῃ, κάκ-καδος, κτλ.

κάκαγγελίω, φέρω κακά· ἀγγέλλας, Τραγ. παρὰ Δημ. 315. 23, φῶς.

κάκαγγελία, ἢ, κακὴ ἀγγελία, ἐκ διορθώσεως ἐν Μανέθωνι 4. 350 (ἀντὶ καταγγελία).

κάκ-ἀγγελίως, ον, ἀγγελος κακῶν, κομιστὴς κακῶν ἀγγελιῶν, γλῶσσα Δίσχυλ. Ἀγ. 636, πρβλ. Πλούτ. 2. 241B· Ἀντ. Λιβερ. 15. κάκ-ἀγγελίως, ον, προβενηθεὶς ἐκ κακῆς ἀγγελίας, κ. ἄχῃ, αἱ ἐκ κακῆς ἀγγελίας προσερχόμεναι λῦπαι, Σοφ. Ἀντ. 1286.

κακάγορος, κακάγορία, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κακῆγορος, κακῆγορία, Πινδ.

κακαλία, ἢ, φυτὸν, ὅπως εἶναι τὸ *Mercurialis*, Διοσκ. 4. 123.

κακαλίς, ἰδὺς, ἢ, «νέγκισσος» Ἰσχύ.

κάκαλον, τό, = τεύχος, Δίσχυλ. (Ἀποσπ. 161) παρ' Ἰσχυ. ἐν

λίξει.

κάκ-ἀνδρία, ἢ, ἀνδρία, Σοφ. Αἷ. 1014, Εὐρ. Ρῆσ. 814.

κακάνειω, παρὰ Πλούτ. 2. 235F, κακάνειν νέων ψυχὰς, ἔνθα

ἢ πιθανὴ γραφὴ εἶναι: κατακύναν, ἀκύναν, δύνειν.

κακανόειω, παράγω κακὰ ἄνθη, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξ. 420.

κάκ-ανθήεις, εσσαί, εν, ἔχουν κακόν, βλαβερὸν ἄνθος, Νικ.

Ἀλεξ. 420.

κάκαρον, τό, = κρανίον, λίξις οὐκ μὴ κατὰ γλῶσσαν λογάδα

διελούτων Εὐστ. σ. 1796, 58.

κάκῶω, ἴδε κακκῶω.

κακεγμάκως ἢ κακεγκάκως, ἀντὶ κακῆν κακῶς, = κακὸς

κακῶς, Κ. Μαγασ. Χρον. 46D, 63D, κλ.

κάκεζ, κάκεζον, κάκεζνος, Ἀττ. κρᾶσεις ἀντὶ καὶ ἐκεζ,

καὶ ἐκεζον, καὶ ἐκεζνος.

κάκεις ἢ κακεῖς, οἱ, εἶδος Διγυπτιῶν ἀρτῶν, καὶ αἱ κακεῖς

δὲ ἰδίῳ τι ἀρτου γένος στατικὸν κοιλάδας Στράβ. 824.

κακ-ελπιστέω, ἐχὼ κακάς ἐλπίδας, κ. καὶ φοβεῖσθαι Ἀρρ.

Ἐπίκτ. 4. 5, 27.

κάκ-ἐμφύτος, ον, κακῶς ἥδων, κακότητος, ἐπὶ λίξεσιν ὧν γί-

νεται χρῆσις ἐπὶ αἰσχροῖς, ἀπόπου ἢ διφορούμενης ἐννοίας, Quintil.

Instit. Rhet. 8. 3, 46, Σχόλ. εἰς Λουκ. Δεξιφ. 21.—Ἐπίρρ. -τως,

Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 18, 320, κτλ.

II. = ἀδιόξος, ἀνα-

κακῶν, Ἰσχύ. ἐν λ. κακῶν.

κακῶνυμιασία, ἢ, κακὴ ἐνομήσις, Βίος Νεῖλου Νεωτέρου

145Δ.

κάκηντρεχία, ἢ, δραστηριότης εἰς τὸ κακόν, βολιότης, πονη-

ρία, Πολύδ. 4. 87, 4, Ὀριγέν. VII. 152A.

κάκ-εντρεχῆς, ἔς, δ ἐν κακοῖς ἐντρεχῆς, δραστηριὸς εἰς τὸ κα-

κόν, κακός, δόλιος, Ἐπίρρ. ἐν Α. Β. 105, Πολύδ. ἐν Gall. Vul. (Mai) 2. 414, Στράβ. 301.—Ἐπίρρ. -χῶς, Βασίλ. IV. 865C, Ὀριγέν. VII. 152B.

κακ-ἐπιθυμος οἶνου, ἔχων σφοδρὰν, ἐλεθρίαν ἐπιθυμίαν πρὸς

τὸν οἶνον, αἰνοεργῆς, πάροινος, Ἡσυχ. ἐν λέξει οἰνόφλυξ.

κάκ-εργασία, ἢ, κακὴ ἐργασία, Θεοφρ. Ἀποσπ. 9. 10· ὡς φαί-

νεται παρεφθάρη ἐκ τοῦ κατεργασία, G. Dindorf.

κακ-εργέτης, ου, δ, κακὰ ἐργαζόμενος, σκωπτικὸν ὄνομα τοῦ

Σ' Πτολεμαίου (τοῦ Φύσκωνος) ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εὐεργέτης,

Ἀθῆν. 184C· ὡσαύτως κακεργάτης, Νικήτ. Εὐγ. 4. 164.—Θηλ.

-γάτης ἢ -γέτης, ἰδὺς, Θεμίστ. 331, Διον. Ἀρεοπ. 441A.

κάκ-ερωος, ιωτος, δ, ἢ, δ' ἀτυχεῶς, ἐλεθρίως ἐρῶν, Ἰερωδιαν.

Ἐπίμερ. 206.

κάκ-εστώ, οὖς, ἢ, κακὴ κατάστασις, τὸ ἔχειν κακῶς, ἀντίθετ.

τῷ εὐεστώ, «κακεστώ» κακὴν κατάστασιν, ἢ ἀπραγίαν, Ἰσχύ.

κάκ-ἐσχάτος, ον, ἐσχάτως κακός, σφοδρὰ κακός, Μένανδρ. ἐν

Μονοστίχ. 498.

κακεύνουχος, δ, κακὸς εὐνοῦχος, Καλλ. κ. Χρυσ. στίχ. 2204,

ἐκδ. Α.

κάκη, ἢ, (κακός) κακία, μοχθηρία, Εὐρ. Ἰππ. 1335, Ἀριστοφ.

Ὀρν. 541, Πλάτ., κλ. ἐπὶ ἵππου, Πλάτ. Φαῖδρ. 247B.

2) φασ-

λάτης, ἀνανδρία, ἀνηρία, ὁ ψυχρὸν κάκην Δίσχυλ. Θῆβ. 192· λῆ-

ματος κάκην αὐτῶν 616· δειλίαν καὶ κάκην Εὐρ. 1. Τ. 676·

εἰκόνας κάκην Πλάτ. Μενέξ. 246B· διὰ κάκην δ' αὐτ. ἐν Πολ.

468A.

κάκηγορέω, κακῶς διμιλῶ περὶ τινος, ὁβριζῶ, κακολογῶ, κατη-

γορῶ, τινα Πλάτ. Συμπ. 173D, Πολ. 395C· κακηγορεῖν τινα

πρὸς τινα Ψευδο-Φωκυλ. 213· ἀπολ., ἀπεχόμενος.. τοῦ κακη-

γορεῖν Πλάτ. Νόμ. 934E, πρβλ. Ἀριστ. Ἰνδ. Ν. 5. 1, 14.—Παθ.,

κατηγοροῦμαι, κακολογοῦμαι, Πλάτ. Πολ. 368C.

κάκηγορία, ἢ, κακολογία, κατηγορία, διαβολή, Πινδ. Π. 2. 67·

κακηγορία τινός, κατηγορία, δυσφημία, Πλάτ. Φαῖδρ. 243A, B·

—κακηγορίας δίκη, ἀγωγή ἐπὶ δυσφημίᾳ, Δημ. 524. 22., 540.

22· κακηγορίας δικάζεσθαι Λυσ. 116. 22, κτλ. κακηγορία ἐνο-

χος Δημ. 1308. 3.

κάκηγορίου δίκη, = τῷ προηγ., παρὰ Δημ. 544. 18· ἄχρηστον

κατ' ὄνομα.

κάκηγόρος, ον, (ἀγορεύω) κακῶς διμιλῶν κατὰ τινος, ὁβριστι-

κός, ὀνειδιστικός, Πινδ. Ο. 1. 85 (ἐν Διόλ. αἰε. πληθ. κακαγόρος),

γλῶττα Πλάτ. Φαῖδρ. 254E· κ. τινος, κακολογῶν τινα, δυσφημῶν,

Ἀθῆν. 220A.—ἀνώμαλ. Συγκρ. κακαγορίστερος Φερεικράτ. ἐν

«Κραπατάλλοις» 16· Ὑπερβ. -ίστατος Ἐκραντίδης ἐν Ἀδῆλ. 4.—

Ἐπίρρ. -ρως Πολύδ. Η', 81.

κάκ-ῆθης, ες, συγκεκομμ. ἀντὶ κακῆθῆς, Ἰππ. 655. 22, Νικ.

Θηρ. 152.

κάκῆλόγος, ον, δ κακολογῶν, κακολόγος, Μένανδρ. ἐν Μονο-

στίχ. 117.

κάκῆπελέων, δ κακῶς ἔχων, ἐν κακῇ καταστάσει ὢν, Ἐπίκ.

μετοχ. σχηματισθεῖσα κατὰ τὸ Ὀμηρικὸν ὀλιγῆπελέων, Νικ. Θηρ.

578, Ἀλεξ. 93.

κάκῆπελία, ἢ, κακὴ κατάστασις, ἀντίθετον τῷ εὐῆπελία,

Νικ. Θηρ. 319.

κάκία, ἢ, (κακός) δ κακὸς χαρακτήρ τινος, ἔλλειψις ἀγαθῶν προ-

σῶτων, ἀνικανότης, ὡς τὸ Ὀμηρικὸν κακότης (*vildsittis*). Κικ.

Tusc. 4. 15), ἀντίθετον τῷ ἀρετῇ, Θεογ. 322, Σοφ. Ο. Τ. 512,

Πλάτ. Συμπ. 181E, Πολ. 348C, κτλ.· κακία ἡνιόχων, διὰ τὴν

ἀνικανότητα τῶν ἡνιόχων, δ' αὐτ. ἐν Φαῖδρ. 248B.—πληθυντ. κα-

κίαι, ἐλλείψεις, ἐλαττώματα, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 6, πρβλ.

Πλάτ. Πολ. 556D.

2) δειλία, ἔλλειψις θάρρους, θῆνος, Θουκ. 2.

87· κακία καὶ ἀνανδρία Πλάτ. Κρίτων 45E.

3) ἡθικὴ κακία,

μοχθηρία, πονηρία, φαυλότης, κακία, Λατ. *pravitas*, μετ' ἀρετῆς

ἀλλ' οὐ μετὰ κακίας Ἀνδοκ. 8. 25· ἢ ἀρετῇ, ὡσαύτως δὲ..

καὶ ἡ κακία Πλάτ. Μένων 72A, κτλ.· προσωποπ. ἐν τῷ μῦθῳ τοῦ

Προδίου, Σει. Ἀπομν. 2, 1, 26.

II. κακὴ φήμη, δυσφημία ἀτι-

μία, κ. ἀντιλαβεῖν Θουκ. 3. 58.

2) δ' ὑποφέρει τις κακόν, Ἐβδ.

(Δ' Μακκ. Ζ', 23)· ἀρετὸν τῇ ἡμέρᾳ ἡ κακία αὐτῆς Ἐναγγ.

κ. Ματθ. 5, 34.

κάκιστο-τεχνος, ον, δ κακίζων τὰ ἔργα τῆς τέχνης, εὐρίσκων

ἐλλείψεις, μηδέποτε εὐρίσκων αὐτὰ τέλεια, ἐπὶ τοῦ Καλλιμάχου,

ὅς ἦν γνωστός διὰ τὴν γνωστὴν ἐξεργασίαν τῶν ἔργων αὐτοῦ, Παισ.

1. 26, 7, Πλάτ. 34. 19, 335.

Ἀλλὰ τὰ Ἀντιγράφα τοῦ Παισ. ἔχουσι

κατατηγῆ-τεχνος, ὅπερ φαίνεται γήνησιον, = ὁ κατατήκιον ἢ παρα-

λῶν τὴν τέχνην, πρβλ. Διον. Ἀλ. τὸμ. 6, σ. 1114 Reiske, Sillig.

Chil. Antif. σ. 128.

κακίζω: μέλλ. Ἀττ. -ῖω. (κακός) ὀνειδίζω, κατηγορῶ, τινα

Ἰερὸδ. 3. 145, Δημ. 907. 12· κακ. τινὰ ὅτι οὐκ.. Θουκ. 2. 21·

κακ. καὶ νουθετεῖν Πλάτ. Πολ. 560A· τὴν τύχην κακ. Δημ.

327. 22, πρβλ. 538. 12:— Παθ., δνειδίζομαι, κακολογούμε, ὑπό-
τινος Θουκ. 1. 105. II κἀμυν τινὰ δειδόν, Εὐρ. 1. Α. 1435:—
Παθ., φέρομαι ὡς δειλός, οὐ ἐ κακίζόμενόν γε κατέκτα 'Ιλ. Ω.
214, οὕτω, καὶ μὴ κακισθῆς Εὐρ. Μ/δ. 1240, πρβλ. 'Ιλ. 982,
Πλάτ. Μενέξ. 247C κακίζεσθαι τύχῃ, βλάπτεσθαι μόνον ὑπὸ τῆς
τύχης, Θουκ. 5. 75.

κακίότερος, μεταγεν. ποιητ. τύπος τοῦ συγγρ. κακίων, 'Ανθ.
Π. 12. 7.
κακισμός, ὁ, (κακίζω), τὸ κακίζειν, κατηγορία, ὕβρις, Στράβ.
422.

κακιστέος, α, ον, ῥημ. ἐπιθ., ἐν δει' κακίζειν, Κλήμ. 'Αλ. 343.

II. κακιστέον, δεῖ' κακίζειν, μετὰ αἰτ., Εὐρ. 1. Α. 105.

κακιστέω=κακίζω, Ματθ. 130. 18.

κακίω=νέω, ἄρχομαι. Λάκωνες 'Ψύχ., πρβλ. κηρίω,

πρσέτι ἴδε τὴν λέξ. κακίς παρὰ Θεογνώστῳ ἐν 'Ανεκθ. Κραμ. 2.

79, 4, καὶ τὸ 'Ομηρ. πολλὸς δ' ἀνεκήκλειεν ἱέρως 'Ιλ. Ψ. 507.

κακίω, κἀκιστος, ἀνώμαλ. Συγγρ. καὶ 'Υπερβ. τοῦ κακός.

κακκάδῃ, (Δ), ἡ, = χύτρα, κτὴν χύτραν δ' 'Αριστοφάνης, κακ-

κάδην εἴρηκεν οὕτως: τὴν κακκάδην γὰρ κἀς τοῦ διδασκάλου

'Αδην. 169C ('Αριστοφ. 'Αποσπ. Ψ), 'Αντιφάνης ἐν 'Υφολογηταῖς 1.

3, Διοφύων παρ' 'Αδην. 338A—ὡσαύτως κἀκκάδης, ὁ, Νικοχ. ἐν

'Αθηναίων 4, 'Αντιφάν. ἐν 'Παρασίτοις 1. 3, (ἐνθα ἴδε Meineke),

ὁ αὐτ. ἐν 'Αδῆλ. 32—ὡσαύτως κἀκκάδης, ἡ, 'Αλέξ. Τραλλ. 3, σ.

202, ἴδε Φρόν. σ. 427, Μοῖριν σ. 208, 'Ψύχ., Φώτ. καὶ Ζώναρ, σ.

1154. Φέρεται δὲ κἀκάδης, κακκάδῃ, δι' ἐνός κ, παρὰ Γαλην.

13, σ. 919D, 9917.

κακκάδῃ, (B), πέρδεξ, κληθεῖσα οὕτως ἐκ τῆς φωνῆς αὐτῆς

(ὅθεν καὶ ῥῆμα κακκαβίζω), 'Αδῆλ. 389F: (τὸ Σανσκρ. Kukubhu,

ὡς λέγει ὁ H. H. Wilson, εἶναι ὁ φασιανός).

κακκαβίζω, ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν περιόλων, «κακκαρίζω», τῶν

περιόλων οἱ μὲν κακκαβίζουσιν οἱ δὲ τρύβουσιν 'Αριστ. π. τὸ

'Ιστ. 4. 9, 18, Θεόφρ. παρ' 'Αδην. 390A' ἐπὶ γλαυκῶν, γλαυκῶν.

κακκαβίζουσιν δὲ 'Αριστοφ. Λυσ. 761—ὡσαύτως κακκαβίζω,

«κακκαβίζω» τὰς ὄρνις αὐτὸς πρὸς τὸ τίκτειν φεγγερόμενας 'Αττικῶν

'Ψύχ.: πρβλ. κικκαβίζω.

κακκάδιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κακκάδῃ (Δ), Εὐθύλοιο ἐν 'Ψιω,

νῆ 1.

κακκάδης, ὁ, ὅς, ἡ, τύπος ἰσοδύναμος τῷ κακκάδῃ (B), 'Αλ-

κράν 22.

κακκαδοπυρφόρος, ον, (κἀκκάδης, πυρφόρος), πλατὺν

φέρων λέβητα πληγῆς 'Ελληνικοῦ πυρός, Θεοφ. 540, 19, 646. 15.

κακκάδης, ἴδε κακκάδῃ (Δ).

κακκάδω, ἴδε κακκαβίζω.

κακκαδομα, τος, τῆ, κακκαδομα, περὶ τῆς φωνῆς γλαυκός, Νικ.

'Ακομ. τ. 2, σ. 298, 25, ἔκδ. Α.

κακκάω, «κἀμυν τὰ κακὰ μου», παιδικὴ λέξις, κακκᾶν δ' ἂν

οὐκ ἐφθης φράσαι, κἀγὼ λαδὼν θύραζε ἐξέφερον ἂν καὶ

πρὸς χάριν σε, «δὲν ἐπρόφθαιες νὰ πῆς ἔγω κακκὰ καὶ σ'

ἐπαίρνα ξῶ καὶ σὲ κρατοῦσα νὰ τὰ κἀμην», 'Αριστοφ. Νεφ. 1383

(B: ὁ, κακκᾶν) 139.

κακκῆται, ἦτορ ὁρὸς τύπος τοῦ κακκῆται, ὁ ἴδε.

κακκῆτοντες, 'Επικ. ἀντὶ κατακκῆτοντες, μετοχ. τοῦ κατα-

κκῆω.

κακκῆφᾶλῃς, χεῖρων τύπος τοῦ κἀκ κεφαλής, ἴδε ἐν λ. κἀκ.

κἀκκῆ, ἡ, «κακκῆ», ἀνθρωπίνῃ κόπρῃ, 'Αριστοφ. Βέρ. 162.

κακκῆται, 'Επικ. ἀπαρ. τοῦ κατακκῆω.

κακκῆρ, «ὁ μικρὸς δακτύλος, Λάκωνες» 'Ψύχ.

κακκῆρυφα, κακκῆρυφῆν, χεῖρων τύπος τοῦ κἀκ κόρ-, ἴδε

ἐν λ. κἀκ.

κακκῆρῶ, 'Επ. ἀντὶ τοῦ κατακκῆρῶ, 'Ψω. Τρυ. κ. 'Ψω. 469.

κακκῆρηγετῶ, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ καὶ ἐκκῆρηγετῶ.

κακκῶνινον, «κακκῶνινον» 'Ψύχ.

κακκῶ, ἐν συνθέσει, ἴδε κακός ἐν τέλ.

κακκῶ-αἰσχρῆς, ἑς, = κακός καὶ αἰσχρός, Γρηγ. Ναξ. III. 402A.

κακκῶ-ἀνάστροφος, κακῶς ἀναστρεφόμενος, οὐχὶ εὐπαισθη-

ρος, Πιρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 233.

κακκῶ-ἀνέχουτος, ον, = κακῶς βακχεύων, Σχόλ. εἰς Εὐρ. 'Ορ.

316, 319.

κακῶθας, «ἐπὶ κακῷ ἦκον» 'Ψύχ.

κακῶθις, ον, ζῶν πενιχρῶς, διάγων βίον πλήρῃ στεργήσεων,

'Πιρόκλ. 4. 95, Ξεν. Κύρ. 7. 6, 67, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 17, 2,

Στράβ. 821.

κακῶθις, ον, = ἀθλιώτης, Σχόλ. εἰς 'Αριστ. Πλ. 969.

κακῶθλαστῶ, βλαστᾶν κακῶς ἢ μετὰ δυσκολίας, Θεοφ. π.

Φυτ. Διτ. 4. 7, 2:—κακῶθλαστῆς, ἑς, βλαστᾶν κακῶς ἢ μετὰ

δυσκολίας, αὐτῶν 1. 20, 60, 4. 7, 2.—Συγγρ. κακῶθλαστῆρος,

ὁ αὐτ. π. Φυτ. 'Ιστ. 4. 14. 1.

κακῶθλητος, ον, κακῶς βίβλεις, μὴ ἐπιτυχῶν, ἐπὶ ἱστοῦ, βέ-

λους, Σουῖδ. ἐν λ. ἀβλήτα βέλη.

κακῶθλῶ, κακῶς, ἀνεπιτυχῶς βάλλῳ, ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν ἀστρα-

γάλων, οὐδέποτε κακοδολεῖ ὁ Θηραμένης ἐν ἀστραγάλῳ

Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Βατρ. 1001.

κακῶθρος, ον, τρώων κακὴν τροφήν, περὶ τῆς ὕλης, ἦτις

λέγεται ὅτι ἐσθλὴ ὄρεϊς καὶ σκυρπίους, Διτ. π. Ζ. 10. 29.

κακῶθυλοῦμαι, Παθ., κακῶς συμβουλευόμεμαι, ψυχὴ κακο-

βουλεύεται Εὐρ. 'Ιων. 877, ἀλλ' ὁ τύπος εἶναι ἐσφαλμένος καὶ ὁ

'Ερμάννος διορθοῖ κακὰ βουλευθείσα, ὁ δὲ Ναυκὶ ἐξέλωκε κακο-

βουλήθεισα, ἴδε σημ. 'Ραλει ἐν τόπῳ.

κακῶθυλῆα, ἡ, τὸ κακῶς συμβουλεύεσθαι, Διογ. Α. 7. 93, 'Ιωσήφ.

'Ιουδ. 'Αρχ. 2. 11. 3.

κακῶθυλοσύνη, ἡ, = τῇ προηγ., Χρησμ. Σιούλλ. 'Αποσπ. 1. 19.

κακῶθυλος, ον, κακῶς βουλευόμενος, ἀσύνετος, φροντίς Σοφ.

'Αποσπ. 519, φῶτες Εὐρ. Βζκχ. 399, πρβλ. 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1055.

II. ἐνεργ., συμβουλευὼν κακῶς, ἀντιθετὸν τῷ εὐθυλῳ.

Πλάτ. Σισυρ. 391C.

κακῶθυλοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ κακοβουλῆα, Χρησμ.

Σιούλλ. 'Αποσπ. 1. 19.

κακῶγαμβρος γόος, ὁρῆνος ὑπὲρ δυστυχῶς γαμβροῦ, Εὐρ.

Ρῆσ. 260.

κακῶγαμβροῦ δίκη, ἡ, ἀγωγή ἐναντίον τοῦ συνάψκτος παρά-

νομον ἢ ἀνέκρινον γάμον, Πλουτ. Λύσανδ. ἐν τέλ.

κακῶγάμος, ον, νυμφευόμενος παρανόμως, μνηστῆρες Εὐστ.

1451, 47, κ. γάμος, ἀτυχῆς γάμος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 1238.

κακῶγέτω, ον, γεν. ονος. κακῶς γέτω, Καλλ. εἰς Δίμ.

117—ἀλλ' ἐν Σοφ. Φιλ. 602, οὐδὲ τιν' ἐγγύρων κακογέτονα,

δηλ. γέτονα κακῶν, ἢ ἐν κακοῖς, ἵνα ἡ πλησίον αὐτοῦ ὕαν πάσχῃ,

ἴδε σημ. Jobb ἐν τόπῳ.

κακῶγένειος, ον, ἔχων ἀλλαν γενεάδα, Σουῖδ. ἐν λ. εἰς

Τροίξῃνα.

κακῶγενῆς, ἑς, = δυσγενῆς, Δίων Κ. 44. 37.

κακῶγεως, ὁ, ἔχων κακὴν γῆν, ἄγνος, Μουσχοπ. Περὶ Σχεδ.

σ. 66.

κακῶγῆρος, ὁ, κακὸς γέρον ἢ μοναχός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ

καλῶγῆρος, Παλλαδ. Λαυσ. 1065C, κλ.

κακῶγῆρος, αὐς, ὁ, ἡ, ὁ κακὸν ἔχων γῆρας, 'Πρωδαν. 'Επιμ.

205, ἔκδ. Boissonnade, ἐνθα φέρεται παροξυστικῶς κακῶγῆρος, οὕτω

καὶ ἐν τῷ Θησ. Στεφ.

κακῶγῆρωσις, ἡ, ὡς καὶ νῦν, «κακογῆρωσις», Σχόλ. εἰς Πινδ.

Π. 4. 504.

κακῶγῆρωσις, ον, κακῶγῆρωσις βοή, κραυγὴ δυστυχίας,

Εὐρ. 'Εκ. 661. II. ἐπιφώνη κακῶν (εἰς αὐτὸν) διὰ τῆς γλώσσης

του, λαλὼν πρὸς ἑαυτὸν βλάθων, ἐπὶ τῆς Νιδῆς, Καλλ. εἰς

Δῆλον 90.

κακογνώμια, ἡ, (κακογνώμων) = κακοφροσύνη, Λεχμην

'Ονειρ. 258, σ. 239.

κακογνώμων, εἶμαι κακῶς διατεθειμένος, Νικήτ. Χρον. 10

8, Α. Β. 334, 7.

κακογνώμοσύνη, ἡ, = κακοβουλία, Δίσωπ. 220, Σχόλ. εἰς

Σοφ. 'Ανε. 370.

κακογνώμων, ον, κρίνων κακῶς, ἀσύνετος, οὐ κακογνώμων

ἦν, ἀλλὰ καὶ συνίει τὰ πολλὰ δεύτατα Δίων Κ. 77. 11.

κακῶ-γονος, ον, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 26 πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ

ἀγνος, τόκοις τε ἀγόνους, κακοῖς, ἀκάροισι, ἀνευ τεκνογονίας

κακόγραιος, ον, κακόγραια μάγουλα, μάγουλα κακῆς ἢ

δυσμάρφου γραιας, Νικήτ. Χρον. σ. 371B.

κακογράφος, ὁ, ὁ γράφων κακῶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ καλλι-

γράφος, Φωτίου Βιβλ. 10, σ. 287, 43.

κακογύναιος, ον, κακὸς εἰς γυναῖκας ἢ κατ' ἄλλους, ἀτυχῆς

εἰς τὰς γυναῖκας, Πιρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 228.

κακοδαιμονάω, κατίζομαι ἢ βασανίζομαι ὑπὸ κακοῦ δαίμονος,

εἶμαι ὡς τις δαιμονιζόμενος, 'Αριστοφ. Πλ. 372, Ξεν. 'Απομν. 2. 1,

5, Δημ. 93. 24 (κοινῶς κακοδαιμονοῦσι), Διναρχ. 101, 41,

Πλουτ. Λούκουλλ. 4, πρβλ. κακοδαιμονία Π, Λοβέκ. εἰς Φρόν. 79.

κακοδαιμονεῖω, εἶμαι δυστυχῆς, Ξεν. 'Ιέρ. 2, 4, Πλούτ. 2. 76A'

ἴδε τὸ προηγούμεν.

κακοδαιμονήμα, τό, = κακοδαιμονία, Βησθ. τ. 1, σ. 56.

κακοδαιμονία, 'Ιων. -εῖα, ἡ, ἀτυχία, δυστυχία, ἀντιθετὸν τῷ

εὐδαιμονία, 'Πρόδ. 1. 87, 'Αντισπ. 138. 35, Ξεν. 'Απομν. 1. 6,

3, κτλ. II. τὸ κατέχεσθαι ὑπὸ κακοῦ δαίμονος, μάλα, 'Αριστοφ.

Πλ. 501, Ξεν. 'Απομν. 2. 3, 19, Δημ. 23. 26.

κακοδαιμονίζω, θεωρῶ τινα κακοδαιμόνα, ταλαινῶ αὐτὸν διὰ

τὴν κακὴν του τύχην, τὸν κακοτυχεῖω, ἀντιθετὸν τῷ εὐδαιμονίζω,

Στράβ. 520, Φίλων 1. 219.

κακοδαιμονικός, ἡ, ὅν, ὁ ἐπιφέρειν ἀτυχίαν, δυστυχίαν,

Διογ. Α. 7. 104, Σίτ. 'Επιμ. Μ. 9. 170.

κακοδαιμονιστέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ κακοδαιμονίζω, δεῖ

κακοδαιμονίζειν, Φίλων 2. 671.

κακοδαιμονιστής, οὗ, ὁ, ὁ ἐπιβαλόμενος κακὸν τινα δαι-

μόνα, ἀντιθετὸν τῷ εὐαθδαιμονιστής, καθῆλον, ἀνθρώπος εὐ-

φραρμένος καὶ εὐτυχῶς, Λυσ. παρ' 'Αδην. 551F.

κακοδαιμονσύνη, ἡ = κακοδαιμονία I, Ἰπποδ. παρὰ Στοβ. 250. 39. II = κακοδαιμονία II, Δδ. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξει Ἀπείκτου.

κακοδαίμων, ὁ, ἡ, κακοδαίμων, τό, γεν. οὐός, κατεχόμενος ὑπὸ κακοῦ δαίμονος, Ἀντισφ. 134. 23. δ κ. Σωκράτης Ἀριστοφ. Νερ. 104. ἀτυχής, δυστυχής, κακότυχος, Εὐρ. Ἰππ. 1362. συζών παρὰ τοῖς κομικοῖς, ὁ κακοδαίμων, ὃ ἀλλοίε, κακότυχε, Ἀριστοφ. Πλ. 386. οἱμοι κακοδαίμων ὁ αὐτός. ἐν Ἀγ. 105. — ἀπαύτως ἐπὶ ἡθικῆς ἐννοίας, ὡς τὸ τλήμων ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1175, ἐνθα ἴδε Εἰφ. — Συγκρ. — ἐσπερος Λουκ. Λεξ. 25. — Ἐπίρρ. — μόνως Λουκ. Πῶν Πρῶσις 7. II ὡς οὐσίαστ., ὁ κακὸς δαίμων, πονηρὸν πνεῦμα, Ἀριστοφ. Ἰππ. 112, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 4, 38. Ἰδὲ Κόντου Γλωσσ. Παρატτρ. σ. 154, 157.

κακοδακρύτος, οὐ, ἐν τῷ οὐδ. μόνον, παρ' Ἰησυχίῳ, πρὸς ἐρμηνείαν τῆς λέξ. *δυστακτον*, ἥτις σημαίνει τὸ κακῶς στέλλον, κακῶς διακρύων, ἐπὶ δένδρων παραγόντων ῥητίνην ἢ μασσίχην.

κακοδακτύτω, = κακῶς δέχονται Ἡσυχ. κακόδερμος, οὐ, ἔχων κακὸν δέρμα, Σχόλ. εἰς Θεόφρ. 4 ἐν τῇ κακοδαίτησίᾳ, ἡ, κακὴ δίκαια, Σωφρωνὸς Ἐφέσ. ἐκδ. Εἰπι. σ. 143.

κακοδιδασκαλέω, διδάσκω τινὰ τὸ κακόν, κοκοδιδασκαλεῖ γὰρ τοὺς πολλοὺς Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2, 41.

κακοδιδασκαλία, ἡ, κακὴ διδασκαλία, διδασκαλία κακῶν θυμάτων, Ἐκκλ. ἐν τῷ πληθ., Ἰγνάτ. πρὸς Φίλαδελφεῖς 2.

κακοδιδάσκαλος, ὁ, διδάσκαλος τοῦ κακοῦ, Ψευδο-Κλήμ. Ρ. 14371).

κακοδιονέω, διοικῶ κακῶς, Achmes 18.

κακοδικία, ἡ, κακὴ, διεφθαρμένη δίκη, Πλάτ. Νόμ. 938D, πρὸς Πολύτ. II, 14.

κακοδίκιος, οὐ, (ὁμῆ) Ἰων. ἀντὶ κακίστους. Ἰππ. Προγν. 40. κακοδίκιμος, = ἀδίκιμος, Ἐπιγράμ. Ἀποσπ. 23, 1.

κακοδοξέω, ἔχω κακὴν φήμην, Σεν. Ἀπομ. 1. 7, 2, 3. 6, 17. 2) = κακοδόξος εἶμι, Ἀθαν. I. 220A.

κακοδοξία, ἡ, κακὴ φήμη, δυσφημία, Σεν. Ἀπολ. 31, Πλάτ. Πολ. 361C. II κακὴ δοξασία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὀρθοδοξία, Κλήμ. Ἀλ. II. 424A, Εὐστ. Ἀντιοχ. 660A, Εὐστ. VI. 920B, Ἀθαν. I. 425D, Βασίλ. IV. 424C.

κακοδόξος, οὐ, ἔχων κακὴν δόξαν: δηλ., 1) ἀνευ φήμης, ἀγνωστος, Θεωγν. 195. 2) ἔχων κακὴν φήμην, Εὐρ. Ἀνδρ. 778, Σεν. Ἀγγ. 4, 1. — Συγκρ. — ὁσπερος Πλάτ. Μέν. 321A. II. Ἐκκλησι., ὁ μὴ δοξάζων ὀρθῶς, μὴ ἔχων ὀρθὴν δοξασίαν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ὀρθοδόξος, Ἀθαν. I. 213C.

κακοδοῦλια, ἡ, ἡ κακία τῶν δούλων, Δίων Χρυσ. 2. 136.

κακοδοῦλος, ὁ, κακῶς μεταχειριζόμενος τοὺς δούλους αὐτοῦ, Κρατίν. ἐν (Θράκταις) 7, ἐνθα ἴδε Meineke. II. κακὸς δούλος, Ψευδο-Διον. Φιλόπατρ. 7.

κακοδοῦλος, ἡ, κακὸς ἔρμος (διὰ θαλάσσης), κακὸν ταξίδιον, Ἀνθ. II. 7. 699.

κακόδωρος, οὐ, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ὀδωρος, Σουίδ. κακοειδής, ἔς, κακὴν μορφήν ἔχων, ἀσχημος, δυσειδής, Δίων Κ. 78. 9.

κακοειμονία, ἡ, τὸ ἐνδύεσθαι κακῶς, κακὸν ντυσίμουν, Ἀπολλ. Ρῶδ. Α. 308.

κακοεἰμίον, ἡς, γεν. οὐός, κακῶς ἐνδεδυμένος, βακενδύτης πτωχὸς κοκκαίμονας Ὀδ. Σ. 41.

κακοεὐχία, ἔς, κακὸν εὖχος ἔχων, Μανέθων I. 54.

κακοεὐχία, ἡ, (ἔχων) κακὴ εὖσι, κακοήθεια, Ἰσοκ. (Σειράξ, 10), 5).

κακοεὐπεία, ἡ, κακὸς τρόπος ἐκφράσεως, ἀνέθετον τῇ εὐδελείᾳ, Σουίδ. II. κακὴ γλώσσα, βλασφημία (ἐν τῷ τυπῷ: κακοεπία), Φύτ.

κακοεργαία, ἡ, = κακοεργασία, Λεσβωνάξ 173. 28.

κακοεργής, ἔς, = κακοεργός, Μανέθων I. 249, Σουλ. Ἰππ. 2398. 15.

κακοεργία, κακοεργός, Ἐπίκτ. ἀντὶ κακοουργία, κακοῦργος, ἴδε τὰς λέξ.

κακοζηλία, ἡ, οὐσίαστ. τοῦ κακόζηλος, ἀντίθετον τῷ εὐ-ζηλίᾳ, Πολύτ. 10. 25, 10. ἴδως ἐπὶ ὕμνους, κακόζηλος μίμησις, «γίνεται δὲ ὡσπερ ἐν λόγοις οὕτω καὶ ἐν ὀρχήσῃ ἢ πρὸς τῶν πολλῶν λεγόμενη κακοζηλία, ὑπερβαίνοντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτελούντων» Λουκ. π. Ὀργ. 82.

κακόζηλος, οὐ, κακῶς καὶ ἀπειρακάτως μιμούμενος, ἀντίθετον τῷ εὐζήλῳ, ῥήτωρ Διογ. Α. I. 38. ἐπὶ ὕμνους, τὸ κακ. = κακοζηλία, Λογγίνος 3. 4. *malis affectatio* παρὰ Κυντιλιανῶ (Quintilianus) 8. 3, 56. — Ἐπίρρ., κακοζήλως εἰπείν Γαλῆν. 10. 330.

κακοζωία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ κακὴν καὶ ἀβόλιος, Πρὸκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. I. 17, κτλ. ποιητ., κακοζωία, Σαπφώ ἐν Ἀνθ. II. 7. 505. — κακοζωίω, Achmes Ὀνειροκρ. 151.

κακοήθεια, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ὁ χαρακτήρ τοῦ κακοή-θους, ἀχρεϊότης, Δατ. *malitium*, Πλάτ. Πολ. 348D, Ἰσοκρ. π. Ἀντισφ.

303 (= 284 Baiter), Ὑπερίδ. ὑπὲρ Εὐξενίπ. 42. ἔστι γὰρ κακοήθεια τὸ ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνειν ἅπαντα Ἀριστ. Ρητ. 2. 13, 3. τῆς γνώμης κακοήθης Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 133. 66. — Κατὰ τὸν Ἀμμωνίον (σ. 80): κακοήθεια μὲν ἐστὶ κακία κεκρυμμένη, κακοτροπία δὲ ποιικιλία καὶ παντοδαπὴ πανουργία. — πληθ., κακ. ὑπὲρ τοῦ πράξιματος λεγόμεναι Ἀσκλην. 23. 43. — ἐπὶ ζώων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. I. 9, 2. II. κακοὶ τρόποι, κακά ἥθη, Σεν. Κυν. 13, 16. III. κακὴ ἔξις ἢ κατάστασις (τοῦ σώματος), καχεξία, Διοσκ. 3. 96.

κακοήθευμα, τό, κακοήθης πρῶξις Πλουτ. Πομπ. 37.

κακοήθεύμαι, ἀποθ., εἶμαι ἢ γίνομαι κακοήθης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 313, Πλούτ. ἐν λ. ἐγκυκλιεῖται, Ἐτυμ. Μ. σ. 234, 16. — ἐπὶ ἐλκους, τῶν κακοήθευσμένων ἐλκῶν Ἀέτ. I. σ. 14.

κακοήθης, ἔς, (ἥθος) ὁ ἔχων κακὸν ἥθος, ἔχων κακὰς διαθέσεις, κακεντρέχης, μοχθηρός, Δατ. *malitiosus*, ἀντίθετον τῷ εὐθῆθῳ. Ἀριστοφ. Ἐρ. 822, 3, Δημ. 238. 27, Πλάτ. Ἐπιστ. 360C. ἴδως ὁ διανοούμενος τὸ κακόν, ὁ ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνων ἅπαντα, Ἀριστ. Ρητ. 2. 13, 3. 2) ἐπὶ πραγματίων, κλειδίσι, κρυπτά κακοήθεστατα, ἐκ τοῦ χειρίστου εἶδους, Ἀριστοφ. Θesm. 422.

3) ὡς οὐσίαστ., τὸ κακοήθης, ἡ κακοήθεια, ἡ κακία, Μέ-νανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 107. — κακὴ ἔξις ἢ ἰσχυρὰ ῥοπή πρὸς τὸ πρῶτεν τι, Πλάτ. Πολ. 401B, κλ. *scribendi* κ. Ἰουθενάλ. 7. 52. II. ἐπὶ ἐλκους, πυρετῶν, κ.τ.τ. ὡς καὶ νῦν, κακοήθης, Ἰππ. Ἀφ. 1256, Προγν. 44. — Ἐπίρρ. — ὡς Ἰππ. π. Ἀρρ. 807, Φίλιππ. παρὰ Δημ. 251. 22. — Συγκρ. — ἐστίρως Πολύτ. Δ. 148.

κακοήθειζομαι, ἀποθ. = κακοήθεύομαι, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 16, 4, κλ. II. μεταβ., διαβάλλω, ὀνειδίζω, ὑποβιβάζω τὴν ἀτίαν ἢ χρησιμότητά τινος, τοὺς κακοήθειζομένους τὴν φιλοσοφίαν Στοβ. Ἐκλογ. 2. 40. οὕτω καὶ ῥηματ. ἐπὶ, κακοήθιστέον ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐκλαμβάνοντι Ἀριστ. Ρητ. 3. 15, 12.

κακοήθης, ἴδε κακοήθεια.

κακοήτωρ, οὐός, ὁ, ἡ, ἔχων κακὴν καρδίαν, Χρησ. Σιδυλλ. I. 174.

κακοήχης, ἔς, κακῶς ἡζών, κακὸν ἦχον ἐκπέμπων, Πολέμων ἐν Φυσιογν. σ. 252. ὡσαύτως κακοήχος, οὐ, Σουίδ. ἐν λ. ἐκμελής.

κακοοαλπήτης, ἔς, (ὁαλπω) κακῶς θερμαίνων, Πλούτ. ἐν λ. *δυσ-θαλπέος*.

κακοθανάσιος, ἡ, κακὸς θάνατος, Παῦλ. Ἀλεξ. I. 3.

κακοθανάτος, οὐ, ἀποθνήσκων κακῶς ἢ ἀβόλιος, Πλούτ. 2. 22C.

κακοθεῖστος, οὐ, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ δυσθέατος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀλ. 1004.

κακοθελεία, ἡ, κακὴ θέλησις, κακεντρέχεια, Γερμ. ἐν Mai. Coll. Val. I. σ. 683.

κακοθελής, ἔς, κακῶς διατεθειμένος, δυσμενής, κακεντρέχης, Δατ. *malentius*, Πολέμων ἐν Φυσιογν. σ. 267.

κακόθεος, οὐ, ἔχων κακὸς θεοὺς, Θεόφρ. παρὰ Πορφ. περὶ Ἀποχ. Ἐμφύχ. 2. 7. II. = δύσθεος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἡλ. 389.

κακοθεραπεία, ἡ, κακὴ θεραπεία, Ἰππ. 521. 34., 522. 24.

κακοθέρετος, οὐ, ἔχων κακὸν θέρος, Ἀσκλην. χωρίον τῶν Βοιωτῶν δυσχειμερόν τε καὶ κακοθέρετον Τέτις. Προλεγ. εἰς Ἠσίοδον τόμ. 3, σ. 12, ἐκδ. Gaisf.

κακοθερής, ἔς, = κακοθέρετος, κακοθερεῖς φύσεις Σωφρων. Ἐφέσ. ἐκδ. Εἰπι. σ. 55.

κακοθημοσύνη, ἡ, τὸ κακῶς διατεθεσθαι τινὰ τὰ ἑαυτοῦ, ἀταξία, ἀντίθετον τῇ εὐθυμοσύνῃ, Ἡσ. Ἐργ. καὶ Ἡμ. 470.

κακοθηνέω, διατελῶ ἐν κακῇ καταστάσει, δὲν πηγαῖν καλὰ, δὲν αὐξάνομαι εἰς πλῆθος, ἐπὶ προβάτων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6, 19, 7. ἴδε εὐθηνέω.

κακόθρους, οὐ, συνηρ. — θρους, οὐν, ὁ κακῶς θρωῶν, ὀνειδι-στικός, ὕβριστικός, λόγος.. κακόθρους Σοφ. Ἀλ. 138.

κακοθυμία, ἡ, ἐχθρική διάθεσις, ἐκ τῆς ἐπιχωριαζούσης τότε πρὸς ἀλλήλους κακοθυμίας Πλουτ. Λυκούργ. 4.

κακοθυμός, οὐ, κακῶς διατεθειμένος, Μανέθων 4. 564, Πολέ-μων ἐν Φυσιογν. 251.

κακόθυρος, οὐ, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἀθυρπος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1492.

κακόθυτος, οὐ, προσφέρων κακὰς θυσιὰς, Θεόφρ. παρὰ Πορφ. περὶ Ἀποχ. Ἐμφύχ. 2. 7.

κακοδερῦτος, οὐ, κακῶς ἱερυμένος, Πλούτ. ἐν λ. ἀιδρυτος.

κακοικονόμος, ὁ, κακὸς οἰκονόμος, Φίλων 2. 269.

κακοίλιος, ἡ, κακὴ ἢ δυστυχὴς ἴλιος, Κακείλιον οὐκ ὀνομαστήν, «ἦν οὐδὲ ὀνομάσαι καλόν» (Σχόλ.), Ὀδ. Τ. 260, 597, Ψ. 19. — πρὸς, κακὸς ἐν τέλ.

κακοιώνιστος, οὐ, ἔχων κακοὺς οἰωνοὺς, Ἰω. Μαλαλ. 187. 16.

κακοκαρπία, ἡ, κακὴ κατάστασις τῶν καρπῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. I. 4, 1, κ. ἄλλ.

κακοκαρπός, οὐ, φέρων κακὸν καρπὸν, οὐχὶ εὐκαρπός, Γρηγ. Θαυμ. 75D.

κακοκέλαδος, οὐ, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ δυσκέλαδους, Πρὸκλ. εἰς Πλάτ. Ἡσ. κ. Ἡμ. 194.

κακοκέρδεια, ἡ, ἀγία κακοῦ, φαύλου κέρδους, αἰσχροκέρδεια, Θέογν. 225.
κακοκέρδης, ἐς, αἰσχροκέρδης, ἐπιδιδώκων φαῦλα κέρδη, Χρυσ. Σιδυλλ. 3. 189, Γρηγ. Ναζ. Ἐπιγρ. 207, κλ.
κακοκλήεις, ἐς, (κλέος) κακὴν φήμην ἔχων, κακοκλέεις αἰσχος Τρυφίδ. 127.
κακόκνημος, Δωρ. -κνᾶμος, ον, (κνήμη) ἔχων ἀσθενεῖς, λ. πτὰς κνήμας, Θεόκρ. 2. 63, Καλλ. ἐν Α. Β. 1188, Ἰπύχ.
κακοκοιμητός, ον, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ δυσηλεγῆς. Ἰπύχ.
κακοκρισία, ἡ, κακὴ κρίσις, Ἀνθ. Π. 7. 236, Πολύβ. 12. 24, 6.
κακόκριτος, ον = δύσκριτος, Γαλιν. ἐν Ἀφρο. 3. 8., 4. 20.
κακοκτερής, «κακῶς θάπτων» Ἰπύχ.
κακοκτερίστος, ον, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἀκτερίστος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 1207.
κακόλεκτρος, ον, = κακόγαμος, Ὀππ. Κυγ. 1. 261.
κακολιμένιστος, ον, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἀνομιος, Σχόλ. Τρικλιν. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 422 (τόμ. Β', σ. 290, ἐκδ. G. Dind.).
κακολογία, ὡς καὶ νῦν, Λατ. maliciose, Λυσ. 112. 36, Ὑπερίδ. ἐν Α. Β. 102· ὁ κακολογῶν πατέρα αὐτοῦ ἢ μητέρα αὐτοῦ τελευτῇσει θανάτῳ Ἑβδ. (Ἑβδ. ΚΑ', 16), Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιε', 4, κατὰ Μάρκ. ζ', 10.
κακολογητέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ κακολογέω, δεῖ κακολογεῖν, Ρήτ. Sprengel τ. 1, σ. 229, 9.
κακολογία, ἡ, τὸ κακολογεῖν, ἐλέγγειν, δεισιζέειν, ψέγειν, Ἠρόδ. 7. 237, Πλάτ. Πολ. 401Α, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 6, κτλ.· πρὸλ. Θεοφρ. Χαρακτ. 28.
κακολογικός, ἡ, ὄν, δεισιδικός, ψεκτικός, Ἀριστ. Ρήτ. πρὸς Ἀλ. 36, 1, Εὐστ. Πονημάτ. 46. 1.
κακολόγως, ον, ὁ κακολογῶν, ὑβριστικός, Πινδ. Π. 11. 44· γραῦς τις κακολόγους Μένανδρ. ἐν «Κανηφόρῳ» 5, Ἀριστ. Ρήτ. 2. 4, 18· κακολόγους οὐδὲ τῶν ἐχθρῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 4. 3, 31.
κακομαγος γραῖα, κακὴ, διεστραμμένη μάγισσα, Καλλ. κ. Χρυσ. σ. 1065, ἐκδ. Α.
κακομαθής, ἐς, κακῶς, δυσκόλως μαθηθῶν, Ἀναξανδρίδης ἐν «Δηίλλει» 1.
κακομανέω, εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν ἐμμανής, Φίλων 2. 501.
κακομαντής, εὖς, ὁ, ἡ, μάντις κακῶν, προφητεύων τὸ κακόν, Ἐρινός Δίσχυλ. Θόδ. 724· Οὐμίδος δ' αὐτ. ἐν Πέρσ. 10· ἀπολλ., Ἐρροίς, ὧ κακόμαντι Ἀπολλ. Ρόδ. Γ'. 935.
κακομάχανος, ἴδε κακομήχανος.
κακομαχέω, μάχομαι κακῶς, οὐχὶ ὡς πρέπει, ἀλλὰ ἐὼς μάλιστα, Πλούτ. 2. 32Β, Λουκ. Δημόμαχος βίος 49.
κακομέλετος, ον, (μελέτη, οὐχὶ ἐκ τοῦ μέλος) πλήρης κακῶν οἰωνῶν, κακομέλετον Ἰάν Μαρνανδυνού Ὀρηνητῆρος Δίσχυλ. Πέρσ. 936, ἴδε Ἰπύχ. ἐν γ. Μαρνανδυνός Ὀρθῶν.
κακομετρέω, ὡς καὶ νῦν, ἀπατῶ ἐν τῇ μετρεῖν, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κακομετροῦντες Λουκ. Ἐβρ. 59.
κακομετρήτος, ον, ἐν τῇ μετρίῃ, κακῶς μετρημένος· τὸ κακομετρήτον, = τῇ ἐπομένῃ, διὰ τὸ κακομετρήτον Εὐστ. 164Α. 32.
κακομετρία, ἡ, κακόν, ἐσφαλμένον μέτρον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ. εἰς Διον. Π.
κακομέτρος, ον, ἐν τῇ μετρίῃ ἐπὶ στίχῳ, ἔχων κακόν μέτρον, Πλούτ. 2. 747F, κλ.
κακομηδής, ἐς, (μηδός) ἐπιστοῶν τὸ κακόν, ἀπατηλός, Ὁμήρ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 389.
κακομητής, ου, δ, = τῷ προηγ., Εὐρ. Ὀρ. 1403, Ὀρρ. Ἀποσπ. 8. 47 (50), «κακόβουλος» Ἰπύχ.
κακομητή [ι], ἡ, πονηρία, ἐλιότης, Μανέθων 2. 308.
κακομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, κακὴ μήτηρ, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἐν Σοφ. Ἠλέκτρ. 1154, μήτηρ ἀμήτωρ, Ἰπύχ. — παρὰ Μανέθ. 4. 307, πθ. ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ τοῦ κακομητήτωρ, = κακομητής.
κακομηχανόμαι, ἀποθ. = τῷ ἐπομ., Πλούτ. 2. 231D, Κλήμ. Ἀλ. 253 — ἀλλὰ παρὰ Πλούτ. ὑπάρχει ἰδιόφ. γραφ. κακά μηχανάομαι.
κακομηχανέω, μηχανᾶμαι κακά, περὶ τινα Πολύβ. 13. 3. 2.
κακομηχανία, ἡ, τὸ μηχανᾶσθαι κακά, Λουκ. Φάλαρ. 1. 12, Πολέμων ἐν Φυσιογν. σ. 185.
κακομηχανός, ον, Δωρ. κακομάχανος, μηχανῶμενος κακά, ἐφευρισκὼν τρόπους νὰ βλάψῃ τινά, ἐπιθυμῶν, ὀλέθριος, βόλιος, Πλ. Ζ. 344, Ὁδ. Π. 418· ἔρις Πλ. 1. 257· λησταὶ κακομάχανοι, κακοῦργοι, Βακχυλ. XVII. 8, Blass. — Ἐπίρρ. -νως, Φωτ. ἐν Βιβλ. σ. 292, 9.
κακομήλεια, ἡ, κακὴ συναναστροφή, Διόδ. 12. 12 — ὁ Λοθέκ. (Φρόν. 677, εἰς Σοφ. Αλ. σ. 356) προτιμᾷ καχομηλία, ὡς παρὰ Φιλόδημ. 4. 43 (5011)· ἀλλ' ὁ ὀρθὸς τύπος ἴσως ἦτο κακο-ομηλία.
κακομιμήτος [ε], ον, μόνον ἐν τῇ Ἐπίρρ. κακομιμήτως γράφειν, κακοζήλιος, ἐπὶ κακοῦ ζῳγράφου, Ἀριστ. Ποιητ. 25, 10.
κακόμισθος, ον, κακῶς ἀνταμιφθεῖς, Σχόλ. εἰς Δίσχυλ. Χο. 733, Βασίλ. τ. 3, σ. 208Α.

κακομοιρία, ἡ, κακὴ μοῖρα, δυστυχία, «κακομοιρία», Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 851, Εὐρ. Φοιν. 146.
κακόμοιρος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἔχων κακὴν μοῖραν, δυστυχής, Ἀνθ. Π. 7. 375.
κακόμορος, ον, = τῷ προηγ., Ἰπύχ. ἐν λ. πτ. πανάποτος, Σουῖς. ἐν λ. αἰνέμορος.
κακόμορφος, ἡ, κακὴ μορφή, ἀσχημία, Γλωσσ.
κακόμορφος, ον, ἀσχημόμορφος, Ἀνθ. Π. 5. 89· κακόμορφος Ἐπιγρ. Καίβ. 1140, 2.
κακομουσία, ἡ, κακὴ μουσική, διαφθορά μουσικῆς, Πλούτ. 2. 748C.
κακόμουσος, ον, ἄμουσος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 786· πρὸλ. παρὰ μουσος.
κακόμοχθος, ον, ὁ μοχλῶν ἀσκόπως, ἐπὶ ματαίῳ, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. 112, 8).
κακομουθία, ἡ, = κακολογία, Θεοφρόν. τ. 4, σελ. 280, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 303.
κακονομία, εἶμαι κακῶς ἀταξιαζόμενος κατὰ τινος, δεικνύνω κακὴν πρὸθεσιν ἐναντίον αὐτοῦ, Λυσ. 182. 18.
κακονόητος, ον, = κακόνους, Πολέμων ἐν Φυσιογν. σ. 200.
κακόνους, ἡ, τὸ κακῶς διακρίσθαι τινι, δυσμένεια, ἀντίθετον τῇ εὐνοίᾳ, Λυσ. 165. 33, Ξεν. Ἀν. 7. 7, 46, Κύρ. 3. 1, 38, Δημ. 243. 19., 580. 2.
κακονομεῖμαι, Παθ., κακῶς κυβερνῶμαι, Ὁκελλος Λευκαν 4, 8.
κακονομία, ἡ, κακὸν σύστημα νόμων καὶ κυβερνήσεως, κακὴ διοίκησις, καλὸν πολίτευμα, ἀντίθετον τῇ εὐνομίᾳ, Ξεν. Ἀθην. 1. 8.
κακόννομος, ον, ἔχων κακοῦς νόμους, κακὴν διοίκησιν, ἀντίθετον τῇ εὐνομίᾳ, Ἠρόδ. 1. 65 — Ὑπερβ. -ώτατος Φίλων 2. 268.
κακόνους, ον, συνηρ. -νους, ουνι· Ἀττ. πληθ. κακόνους· κακῶς διατεθειμένος, κακῶς διακείμενος, δυσμενής, ἀντίθετον τῇ εὐνομίᾳ, Ἀριστοτ. Εἰρ. 496; 1171· εὐνοεῖν τοῖς κακόνουσι Ξεν. Κύρ. 8. 2, 1· κακ. τῇ πόλει Θεοκ. 6. 24· τῷ πλῆθει Λυσ. 171. 35· τῷ ἔθρει κακόνους ἐσομαι, ὀλιγαρχικός ὄρκος παρ' Ἀριστ. ἐν Πολιτικ. 5. 9, 11· ἐχθρῶς διακείμενος, τίναί Ξεν. Ἀν. 2. 5, 11 καὶ 27· εἰς τὰ πράγματα Λυσ. 159. 41 — Ὑπερβ. κακονομίστατος Λυσ. 110. 38, Δημ. 623. 4 — Ὑπερβ. κακονομῶς Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 180, ἡ κακόνους Πολύβ. 11. 115, Ὑπερβ. κακονομίστατος αὐτοῦ 116· ἴδε Λοθέκ. εἰς Φρόν. 141.
κακονόμφετος, ον, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἀνύμφετος, Σχόλ. νῦν. εἰς Σοφ. Ἀντ. 930.
κακονόμφιον ἔργον, τὸ ἔργον κακῆς νύμφης, Νόνν. Δ. 3. 318.
κακονόμφορος, ον, κακῶς νουομενόμενος, κακοσυμφοροῦντα ἐνασας, βίως ἀνοφελὴς γάμος, Κύρ. Ἰππ. 738. II. ὡς οὐσιαστέ, κακὸς ἡ ἀτυχὴς γαμβρός, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 206, 990· ἴδε κακῆς ἐν τέλει.
κακονόμωτος, ον, ἔχων κακά, ἐκἀόρατα νῶτα, ἐπὶ ἔχοντες Ἀντιφάνης ἐν Πλουρίδι 2. 7.
κακοξενία, ἡ, ἀφιλοξενία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴ φιλοξενία, Χαρμόδ. Κεταν. παρὰ Σοφ. 289. 40, Πλούτ. Κετ. Νεώτ. 12.
κακόξενος, ἴων. κακοξενίας, ον, ὁ παρονομεύς εἰς τὸν οὐκόν του ξένους ἀναξίους φιλοξενίας, οκακῶν ξένων ὑποδοχέων (Σχόλ.), Τηλέμαχ' οὕτως εἰς κακοξενιώτερος ἄλλος Ὁδ. Γ'. 116.
κακός, ον, δυσμενής πρὸς τοὺς ξένους, ἀγενος, ἀφιλόξενος, Εὐρ. Ἀλκ. 638 (ἰδιόφ. γραφ. ἀντὶ δυχρόξενος), Ἀνθ. Π. 809, Αὐαέρρ. 1286.
κακοξένωτος, ον, συνετός εἰς τὸ κακόν, οὐκ ἀδυσχελεῖτερος, κακοξένωτερόν δὲ, οὐχὶ ὀλιγώτερον συνετοῦ ἀλλὰ συνετωτέρου εἰς τὸ κακόν, Θεοκ. 6. 76.
κακουσία, ἡ, κακὴ ποιότης αἵμου, ἀντίθετον τῇ εὐνοίᾳ, Γεωπ. 5. 1, 3.
κακοπάθεια, ἡ, τὸ κακοπαθεῖν, τὴ πάσχειν δεινὰ, δυστυχία, ἀθλιότης, Ἰππ. π. Ἀρχ. Τητρ. 11 (ἐν τῷ πληθ.), Ἀντιφών 129. 19, 131, Πτοκρ. 127C (ἐν τῷ πληθ.)· ταῖς παρὰ τὴν ἀξίαν νῦν κακοπαθεῖσας Θεοκ. 7. 77.
κακοπαθεῖω, πάσχω κακά, ὑποφέρω, εὐρίσκειμαι ἐν κακῇ καταστάσει, ἐν δυστυχίᾳ, ἐν θλίψει, Θεοκ. 1. 78, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 17, Ἀνδοκ. 23. 5, Λυσ. 105. 35, Δημ. 270. 13· τινι, τῷ γαμβρῷ τῇ ἀπορίᾳ Θεοκ. 4. 29· ὑπὸ τινος ὁ αὐτ. 2. 41· ὡσαύτως κατὰ τὸ σῶμα Ἀντιφών 129. 31., 131. 29, Ἰπποκρ. 24Δ. 16· Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 276 κέει.
κακοπαθής, ἐς, (πάθος) ὁ πάσχων κακά, ἐν δυστυχίᾳ εὐρισκόμενος, Φίλων Μηχαν. 116. — Ἐπίρρ. -θώς, ἀθλιώτης, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 4.
κακοπαθητικός, ἡ, ὄν, ἀθλιός, ἐλεεινός, δυστυχής, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 2. 3, 8.
κακοπαθία, ἡ, Ἀττ. τύπος ἀντὶ κακοπαθείας, Μοίλιερος, 42.
κακοπάθος, ον, = κακοπαθής, βίος Διον. Ἀλ. 8. 83.
κακοπάθος, ον, κακοπαθής, μεταλλάττει Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 233E.
κακοπαρθενεύτως, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἀπαρθενεῦτα, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1740.

κακοπαρόθενος, ἡ, ἀτυχής παρόθενος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Έκ. 612· ἔδε κακός ἐν τέλει. II. ἡ, ἀπρεπής εἰς παρόθενον, ἀνοίκειος αὐτῇ, Άνθ. II. 7. 468.

κακόπατρις, εἶδος, ὁ, ἡ, ἔχων πατέρα ἄσημον, ἐξ ἄσημων καταγόμενος, ἀντίθετον τῷ εὐπατρί, Θέογν. 193· περὶ τοῦ Πιττακοῦ, κακοπάτριδα Πιττακὸν Ἀλκαίου Ἀποσπ. 37Α [5].

κακοπερίπλοτος, ον, κακῶς περιπατῶν, ἐπὶ ἵππων, Ἰππιατρ. σ. 262.

κακοπέτης, ες, (πέτομαι) κακῶς πετόμενος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 15, 3, πρὸλ. κακόπετρος.

κακόπηρος, ον, ἔχων κακὴν πήραν, «σακκοῦλη», Έτυμολ. Μ. 670. 57.

κακοπύνης, ες, καθ' ὑπερβολὴν ἀκάθαρτος, βυπαρξ, βδελυρός, κακοπνέστατον τ' ὀλίγησ, βυπαρώτατον παιπάλημα, «βρωμερὸς κατεργάτης», Σοφ. Αἷ. 381· οὐ μόνον τοῖς ἡβέσιν ἀλλὰ καὶ ἔξει Ἀθῆν. 565Ε.

κακοπιστία, ἡ, ἀπιστία, Ἰω. Χρυσ.· κακῇ, ἐσφαλμένῃ πίστει, αἵρεσις, Ἀθην. I. 324C, II. 940C, Ἐπιφάν. I. 472B, κλ.

κακοπιστίας, ου, ὁ, = κακόδοξος, αἵρετικὸς, Θεοφάν. 513, B.

κακόπιστος, ον, κακῶς πιστεύων, αἵρετικὸς, Λέοντ. Κύπρ. 1708B, Μάρκ. Έρμη. σ. 42.

κακοπλαστία, ἡ, κακὴ ἐπίνοια, πλῆγμα, ἐφεύρεσις, Φωσ. Πι-βλιοθ. 90. 37·—κακόπλαστως, ον, κακῶς ἐπινοήσεις, Έρμηγ. ἐν Ρήτορι (Walz) τ. 3, σ. 7·—Ἐπίρρ.-τως, Τζέτζ. εἰς Λυκούρ. 805. κακόπλοέω, κακῶς πλέω, Στράβ. 691·—κακόπλοια, ἡ, ἡ τοῦ πλοῦ κακοπάθεια, Σουλ. Ἐπιγ. 2693, 3·—κακόπλους, ον, συνηρ. -πλους, ουν, δυσκόλως διαπλέμενος, Θάλασσα Σχόλ. εἰς Φιλόστρ. 478 (Ποις.) πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἄπλους.

κακόπνευστος, ον, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ δυσκῆς, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ν. 99.

κακόπνοος, ον, Ἀστ. -πνοος, ουν, (πνοή) κακῶς δυσκόλως ἀναπνέων, ἐπὶ ἵππου, Πολύδ. Α'. 197·—οὐσιαστ. κακόπνοος, ἡ, Ἰω. Ἀκτ. π. διαγνώσεως παθῶν ἐν Ἰδελ. ρήγν. εἰς. II. σ. 390.

κακοποιεῖω, κακῶς ποιεῖν, κακοποιεῖν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 109, Ἀριστοφ. Εἰρ. 731· κακῶς διευθύνω τὰς ὑποθέσεις μου, Ξεν. Οἶκ. 3. 11.

II. μεταβ., βλάπτω, καταστρέφω, εὐανέσθαι πολλὰ τὴν βασιλείῳς χώραν κακοποιεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 8. 5, 26· κακοποιεῖν καὶ λυμαίνεσθαι τὴν χώραν Πολύδ. 4. 6, 10· τὰς νῆας 13. 4, 1.

κακοποιήσις, εως, ἡ, = κακοποιεῖα, Έβδ. (Γ' Μακκ. Γ' 2, κ. ἀλλ.).

κακοποιητικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀγαπῶν ἢ δυνάμενος νὰ ποιῇ τὸ κακόν, ἔχων τὰς προτ. τοῦτο, Ἀριστέας περὶ τῶν Έβδ. σ. 53.

κακοποιεῖα, ἡ, τὸ ποιεῖν τὸ κακόν, κακὴ πράξις, Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλ. 16. 6· ἐν τῷ πληθ. βλάβαι, Ἰσοκρ. 7C, 285Α.

κακοποιός, ὄν, ὁ πράττων τὸ κακόν, βλαπτικός, βλαβερός, δυνεῖδος Πινδ. Ν. 8. 56· κακοποιεῖ, οἱ πράττοντες τὸ κακόν, Ἀριστ. ἸΟ. Ν. 4. 3, 35· κακοποιὸν σκεῦος, «κακὸν ἀγγεῖον» ἐπὶ ἀνθρώπου πονηροῦ· πράττοντος πολλὰ κακά, Πολύδ. 15. 25, 1·—ἐπὶ πραγμάτων, βλαπτικὸς, ἐπιβλαβής, Θεοφρ. π. Φυτ. Δίπ. 2. 6, 4, κτλ. τὸ κακοποιὸν τῆς ὕλης Ἀριστ. Φυσ. 1. 9, 3·—ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ, ὁ προμηνύων κακὸν τι, ἐπὶ ἀστέρων, Δελμies Ὀνειρ. 4. 59.

κακοπολιτεία, ἡ, κακὴ κυβέρνησις πολιτείας, κακὴ διοίκησις, Πολύδ. 15. 21, 3, Φίλων 1. 41, Πλούτ. ἐν βίῳ Λυκ. 7, Πομπ. 75, Καίσα. 28, κλ.

κακοπονητικός, ἡ, ὄν, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὑποστῇ κόπον, ταλαιπωρίαν, ἔστις σώματος Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 6, 12.

κακόποτος, ον, δύσποτος, «κακότυχος», ἰώ ἰω ταλαίνας κακόποτοι τύχαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1136· ἐμὲ κακόποτιον Εὐρ. Έλ. 694, Βακχύλ. V. 138, Blass' κακ. ὄρνις ἡ κρέξ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 17, 1·—Ἐπίρρ.-μως, Κ. Μανασσ. Σχοι. 5514.

κακόπους, ὁ, ἡ, -πους, τό, ἔχων κακοὺς πόδας, ἵππος Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 4, Ἰπκ. 1, 2· εὐπτερα μὲν, κακόποδα δὲ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1, 21.

κακοπραγέω, εἶμαι ἀτυχής, ἀποτυχάνω ἐν τινι ἐπιχειρήσει, Θουκ. 4. 55· δυστυχῶ, οὐ γάρ οἱ κακοπραγοῦντες δικαιοτέρον ἀφειδοτέον ἂν τοῦ βίβν, οἷς ἐλπίς οὐκ ἔστιν ἀγαθοῦ, ἀλλ'· κτλ. ὁ αὐτ. 2. 43· κακ. ἀναξίως Ἀριστ. Ρητ. 2. 9, 4.

κακοπραγία, τό, κακὴ συμπεριφορά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀνδραγαθήμα, Μελέδ. 117Α.

κακοπραγής, ες, κακοποιός, Θεοφ. Σιμοκ. 181, 13· «κακοπραγοῦ»· κακοεργαῖον Ἰσχύ.

κακοπραγία, ἡ ἀποτυχία, κακοτυχία, κακὴ τύχη, δυστυχία, αἱ κατ' οἶκον κακοπραγαίαι Θουκ. 2. 60· κακοπραγία γίνεσθαι Ἀριστ. Πολιτ. 4. 11, 14· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 2. 9, 1.

II. τὸ πράττειν τὸ κακόν, Έβδ. (Σοφ. Σολ. Ε', 23). 2) κακὴ πράξις, Ἰωσήφου Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 5, 4.

κακοπραγμαίνεω, πράττω τὸ κακόν, εἶμαι κακῶς διατεθειμένος, Πολύδ. 3. 2, 8, κτλ.

κακοπραγμοσύνη, ἡ, κακὴ πράξις, Δημ. 800. 17, Πολύδ. 4. 23. 8.

κακοπραγμαῖον, ον, ὁ πράττων τὸ κακόν, βλαβερός, ἐπιβλαβής, Ξεν. Έλλ. 5. 2. 36, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 245, 252· Ὑπερθ. κακοπραγμονέστατος Πολύδ. 8. 11, 3·—Ἐπίρρ.-μόνως, Έβδ. Πονημ. 111. 15.

κακοπραγματικῶς, Ἐπίρρ.=κακοπραγμαδῶς Γρ. Ναζιαν. Ὁμιλ. 23, σ. 433Α.

κακοπραξία,=κακοπραγία, Κλήμ. Ἐπιστ. πρὸς Ἰακώβ. § 9. 11. κακοπρῶσπος, ον, ἔχων κακὸν πρόσωπον, δυσειδής, ἄσχημος, Ποσειδίππ. ἐν Ἀδῆλ. 9, Πλούτ. 2. 1058Α·—τὸ κακοπρῶσπον Ξενοκρ. παρὰ Στοβ. 559. 20.

κακόπετρος, ον, ἔχων κακὰς πέτρους, ἀδύνατος τὰς πέτρους, ἀντίθετον τῷ εὐπτερος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 22, 2, κ. ἀλλ.·—ἐπὶ τῆς Σειγγῆς ὡς πτηνοῦ κακὰ προμηνύοντος, Ἐπίγραμμα παρὰ τῷ Σχόλ. Εὐρ. ἐν Φοιν. 50.

κακοπῶγων, ὁ ἔχων κακὸν, ἀραιὸν πώγων, ὡς τὸ σπανοπῶγων, Mahaffy on the Fl. Petri, Papyri I καὶ II.

κακορῆκτης, ον, ὁ πράττων τὸ κακόν, κακοποιός, κακοῦργος, Σουλ. Ἐπιγρ. 9065B.

κακορῆλας (κακορ(α)ς Herwerden)· «κατακόψας παρὰ Εὐνῆμ» Ἰσχύ., οὕτω Κύπρ. γλώσσημ. κατυκοράσας ἐκ ῥήμ. κοράζω = κείρω.

κακορράφους, εως, ὁ, ὁ μηχανώμενος κακά, «κακορραφέας» κακοποιούς, κακοπράγμονας Ἰσχύ.

κακορράφειω, μηχανῶμαι κακά, Συνέστ. 286B.

κακορράφια, ἡ, μηχανογραφία, σκευωρία, κακοβουλία, κακοπραγία ἀλεγεινής Ἰλ. Ο. 16· κακορραφίῃσι νόσιό Ὀδ. Β. 236· ἢ κακορραφίᾳ ἀλεγεινῇ. ἀλγήσετε Μ. 16.

κακορράφος, ον, ὁ κακὰ μηχανώμενος, βλαπτικός, δίκτυα Θεόδ. Πρόδρ. σ. 230.

κακορέκτης, ον, ὁ, (ῥέζω) ὁ πράττων τὸ κακόν, κακοποιός, βλαπτικός, καταστρεπτικός, Ἀπολλ. Ρόδ. Ρ. 595·—ἢ κλ., καρπῶν κακορρέκτειρα χάλαζα Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 753, ἔδε κακορέκτης.

κακορρημονέω, κακολογῶ, Νεῖλου Ἐπιστ. 346, Έβδ. Πονημάτ. 121. 30.

κακορρημοσύνη, ἡ, κακολογία, Πολύδ. 8. 12, 3· κατηγορία, ὕβρις, Πολύδ. II', 80.

κακορρήμιον, ον, (ῥήμα) ὁ λέγων τὸ κακόν ὁ λέγων περὶ κακοῦ, προμηνύων τὸ κακόν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1155.

II. τὸ κακορρήμιον=τῷ προηγ., Σουῖδ. ἐν λ. Ἀρχιλόχος·—Ἐπίρρ.-όνως Πολύδ. II', 81.

κακόρρυγος, ον, ὁ κακῶς ῥέγων ἢ ῥέγων, κακόρρυγχα (κακόρρυγχα ἢ συνήθ. γρ.) παιδίον Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 23, 77, ἔδε σμ. Κόραη σ. 392.

κακορροθεῖω, =κακολογέω, μετ' αἰ., κακορροθεῖς συγγόνους Εὐρ. Ἰπκ. 340, Ἀλκ. 707, Ἀριστοφ. Ἀγ. 576, Θεσμ. 896. —Καθ' Ἰσχύ.: «κακορροθεῖ· κακολογεῖ, λοιδορεῖ, ὕβριζει».

κακορροθίσεις, ἡ, =κακολυγία, Πανταλέων παρὰ τῷ Ηείνς εἰς Ἰσχύ.

κακόρρυγχος, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ κακόρρυγχος, ἔδε τὴν λ κακόρρυθος, ον, ἔχων κακὸν ῥυθμόν, κακὸν χρόνον, ἐπὶ φωνῆς, κακόρυ[θμα] κα[ὶ] ἀ[μετρα] Φιλόδημ. περὶ Ρητ. Έκδ. Sudh. σ. 162, 1 (ἐνθα εἶναι γεγραμμ. δι' ἐνός ρ), Ἰωσ. Γενέσιος σ. 8·—ἐπὶ τοῦ σφυμοῦ, Γαλην. 2. 258.

κακορρύπῃρος, ον, λίαν βυπαρξ, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἷ. 382 ὡσαύτως κακόρρυπος, ον, Βαδρ. 10. 1.

κακός, ἡ, ὄν, ὡς καὶ νῦν, Λατ. malus: I. ἐπὶ προσώπων,

1) ἀντίθετον τῷ καλῶς (δηλ. εὐμορφος), δυσειδής, ἄσχημος, εἶδος μὲν ἔην κακός, «κατὰ μὲν τὴν μορφὴν δυσειδής, ἦν» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Κ. 316. 2) ἀντίθετον τῷ ἀγαθῶς, ἐσθλῶς, ἐπὶ καταγωγῇ, ἐκ ταπεινοῦ οἴκου, «πρόστυχος», ἄσημος, γένος ἔσπε διοτρεφῶν βασιλῆων... ἐπεὶ οὐ κε κακοῦ τοιοῦτος τέκοιτο Ὀδ. Δ. 64· Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει βλῶν... ἐσθλοῖς ἡδὲ κακοῖσι Ζ. 189· οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν Χ. 415· οὐδ' ἂν εἰ... φανῶ τριδούλος, ἐκφανεῖ κακῇ Σοφ. Ο. Τ. 1063· κακός τ' ὦν κακ κακῶν αὐτόθι 1397.

3) ἐπὶ δειλίᾳ ἐν πολέμῳ, καὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀγαθός, ἐσθλός, ποταπός, δειλός, ἀνανδρός, Ἰλ. Β. 365, Ζ. 489· κακοῦ τρέπεται χρώς ἀλλυθῖς ἀλλῇ (ὁ τοιοῦτος ἐν τῷ προηγουμένῳ στίχῳ καλεῖται δειλὸς ἀνὴρ) Ν. 279· ἡ κακός ἡ ἀγαθός Ρ. 622· Ἐκτωρ σε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει Ο. 153, πρὸλ. Ὀδ. Γ. 375· κακὸν καὶ ἀνήνορα Κ. 301· οὕτως, οἵτινες... ἐγένοντο ἄνδρες κακοὶ ἢ ἀγαθοὶ ἐν τῇ ναυμαχίᾳ Ἠρόδ. 6. 14· κ. καὶ ἄθυμος ὁ αὐτ. 7. 11· αὐθαμῶν εἰσι κακίονες ἄνδρες αὐτοῖς 104· κακὸν πρὸς αἰχμὴν Σοφ. Φιλ. 1306· κακός εἶναι, ἐν πολέμῳ, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 31. 4) κακός εἰς τὸ εἶδος αὐτοῦ, μὴ ἐπιστάμενος καλῶς τὴν ἑαυτοῦ τέχνην, ἀνάειος, μηδαιμικός, ἐλεεινός, ἡνίοχος Ἰλ. Ρ. 487· νομῆς Ὀδ. Ρ. 246· κακός ἀλήτης, ἄλιος, ἐπάτης, Ρ. 578, πρὸλ. 217· οὕτω, κακός (αἰτρός

Δίσχλ. Πρ. 473· κυβερνήτης, ναύτης Εὐρ. Ίκετ. 880, Ἄνδρ. 457· μάγειρος Πλάτ. Φαίδρ. 265E.—μετ' αὐτ. τρώου, πάντα γὰρ οὐ κακὸς εἶμι, δὲν εἶμαι κακὸς εἰς πάντα τὰ πράγματα, Ὁδ. Θ. 214· κακὸς γνῶμην Σοφ. Φιλ. 910· ὡσαύτως, κακὸς γνῶμην ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 964.—μετ' ἀπαρεμῆς, κακὸς μανθάνειν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 545, πρὸς Εὐρ. Μῆδ. 264· νῆρος φυτεύεσθαι κακὴ Πλούτ. 2. 202C.—οὕτω καὶ ἐπὶ πραγμάτων, κακὰ εἴματα Ὁδ. Α. 191, Ξεν. 606· κακὰ εἰμένος Τ. 326· κακὸν βῆκος Ξ. 342.

ἢ ἐπὶ ἡθικῆς ἐννοίας, κακὸς, ἄλλιος, φαῦλος, πονηρὸς, Α. 383, Πρ. Ἐργ. κ. Πμ. 238, Τραγ. κλ. ὡ κακὸν κάκιστε Σοφ. Ο. Τ. 334, Φιλ. 984· πλεῖστον κάκιστος ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 744· κακὸς πρὸς τινα Θουκ. 1. 86. 6) = δόλιος, τί μευ δοκεῖς τὰ σπλάγχνα τῆς κακῆς πάσχειν; Ἡρόδ. III. 42. II. ἐπὶ ἐξωτερικῶν πραγμάτων, οἷον θανάτου, νόσου καὶ τῶν τοιούτων, ἐνεργητικῶς, φέρων, προξενῶν κακὰ, κακὸς, δυσνηρὸς, δόλιος, συχνοτάτα παρ' Ὁμ., κλ. ὡς, δαίμων, θάνατος, μοῖρα, αἴσα, κῆρες, νόσος, ἔλκος, φόρμακα, δόνη· χόλος, ἔρις, πόλεμος, ἔπος, ἔργον· ἡμάρ, ἀνέμος, κτλ.—ἐπὶ αἰσίων κ. τ. τ., οὐχ αἰσίοις, ἀπαίοις, δυσμενῆς, κακὸς, Δατινικ. Infamis, ὄρνις, θύαρ, σῆμα.—οὕτω καὶ παρὰ Τραγ., κακὴ τύχη, δαίμων, μόρος, κτλ.—ὡσαύτως ἐπὶ λόγων, κακός, ὀδρισιτικός, αἰσχρολόγος, κακοὶ λόγοι Σοφ. Ἀντ. 259, Τρ. 461.—κακὸς ποιμὴν, δηλ. ἡ θύελλα (κατ' ἄλλους = κακὸς πηδάλιουχος, ἴδε σημ. Ρήτορ ἐν τόπῳ), Δίσχλ. Ἀγ. 657.

II. κακόν, τό, καὶ κακά, τά, ὡς οὐσίαστ, δυστυχία, κακόν, κακὰ, εἶδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε Ὁδ. Θ. 63· ἀθάνατον κακόν, περὶ τῆς Σούλης, Μ. 118· ἐκ μεγάλων κακῶν πεφου- γέναι Ἡρόδ. I. 65· οὕτω κακὸν ἀμαχόν, ἀπρηκτόν Ἡνδ.· ἐκ- παχλόν, ἀφερτόν, ἀμήχανον, κτλ., Τραγ. (δεινὰ) δρᾶσαι δι- καιαί, εὐσὶν ἀποκρίνας κακοῖν, προτίθεται νὰ πράξῃ εἰς ἐπὶ δεινὰ ἐκλέξας ἐν ἐκ τῶν δύο κακῶν, δηλ. ἡ γῆς ἀπώσαι πατρίδος ἢ κτείνειν λαδῶν Σοφ. Ο. Τ. 640, πρὸς Ο. Κ. 406· μὴ τι χολώ- σαιμενος ρέξῃ κακὸν ὡς Ἀχαιοὶν, μήποτε θυμῶσῃ καὶ κόμῃ τίποτε κακὸν εἰς αὐτούς, Πλ. Β. 195· ξεινοδόκον κακὰ ρέξαι Γ. 354, κτλ. ὡσαύτως, τίτι Ὁδ. Ξ. 289· κακὰ φέρειν ἡ τεύχειν τίτι Πλ. Β. 304, Πρ. Ἐργ. κ. Πμ. 263· καὶ παρ' Ἀττ., κακόν τι (ἢ κακά) ποιεῖν τινα (ἴδε δρᾶω, ποιέω, ἐργάζομαι)· κα- κὸν πάσχειν ὑπὸ τινος, κτλ.—παρὰ Τραγ. συχναίς ἐπανα- λαμβάνεται, κακὰ κακῶν = τὰ κάκιστα, Σοφ. Ο. Κ. 1238· εἰ τι προσδύτερον ἔτι κακοῦ κακὸν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1365· εἰ δὲν πρὸς κακοῖς κακὰ ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 595, πρὸς Ἀντ. 1281· δόσιν κακῶν κακῶν κακοῖς Δίσχλ. Πέρο. 1041.—ἴδε ἐν λ. ἑαυμαι.

2) κακά, τὰ, ὡσαύτως, κακοὶ λόγοι, ὀνειδῆ, πολλὰ τε κακὰ λέγειν Ἡρόδ. 8. 61, πρὸς Δίσχλ. Ὁδ. 571, Σοφ. Αἴ. 1244, Φιλ. 383, κτλ.

Γ. Βαθμοὶ συγκρίσεως: 1) ὁμαλὸν συγκρ. κακώτερος Ὁδ. Ζ. 275, Ο. 343, κτλ., Θεόκρ. 27. 21, κτλ.· ἀλλ' οὐδέποτε οὕτως ἐν τῷ δοκίμῳ Δετικῇ λόγῳ.—ἀνώμαλ. κακίων, ον, [μετὰ ἦ] παρ' Ὁμ., Θεόγν., κλ., [μετὰ ἦ] παρ' Ἀττ.—κακίωτερος ἐν Ἀνθ. Π. 12. 7. 2) Ὑπερβ. κάκιστος Ὁμ., κλ. ὡ κάκιστε, ὀλλώτατε, τὸ κάκιστον τινος ἢ ἐν τινι, τὸ χερίστον μέρος, τὸ ἀπορριπτό- μενον μέρος πράγματός τινος.—Ἀλλὰ, χερίων, χερίστος, καὶ ἥτερον, ἥτιστος (ὡς ἐπίρρ.), εὐρύνται ὡσαύτως ὡς συγκρ. καὶ ὑπερβ. τοῦ κακός, ἴδε τὰς λέξεις.

Δ. Ἐπίρρ. κακῶς, Δατ. male, ἢ εὐ ἢ κακῶς Πλ. Β. 263, κτλ.—κακῶς ποιεῖν τινα, κακοποιεῖν· κακῶς ποιεῖν τι, βλέ- πειν τι, κακῶς ποιεῖν τινὰ τι, προξενεῖν βλάβην εἰς τινα, κα- κῶς πράσσειν, εἶναι τινα ἐν κακῇ καταστάσει, δυστυχεῖν, Δίσχλ. Πρ. 264, κτλ.· κάκιον Ἀλφιν. 30. 27· σπανίως, κακὸς πάσχειν Δίσχλ. Πρ. 759, 1041· (πρὸς ποιέω, πράσσω, κτλ.)· κακῶς γίγνεται τίτι Ἡρόδ. I. 8· κ. ὀλέσθαι Σαπφώ, κλ.· κακὰ ἐρεῖται, λέγειν τινὰ Μίμενερμ. 4, Ἀριστοφ. Ἀχ. 503· κακὰ εἰδότες = ἀγνοοῦντες, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 13, Ἰσοκρ., πρὸς Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐβενίππ. 43· κακῶς ἐκπύουσα, Δατ. vix demum ululsi, Δημ. 556. 1· Συγκρ. κακίων Ἡρόδ. I. 109, Σοφ. Ο. Τ. 428, Ἀντιφῶν ἐν' ἀνωτ., κτλ.—Ὑπερβ. κάκιστος Ἀριστοφ. Βάτρ. 1456, Εἰρ. 2, Πλάτ. Πολ. 420B, κλ. 2) οἱ Ἀττ. ἀγαπᾶσι τὴν συνδυασμὸν ἐπὶ καὶ Ἐπίρρ., κακὸν κακῶς νιν.. ἐκτρέφειν βίον Σοφ. Ο. Τ. 248· κακὸς κακῶς ταφῆσαι Εὐρ. Τρω. 440· ἀπὸ ο' ἄλλω κακὸν κακῶς Ἀριστοφ. Πλ. 65, πρὸς Ἰππ. 189, 190· οὕτω, κοκοῖς κά- κιστα Σοφ. Αἴ. 839· καὶ ἀντιστρέφως, κακῶς κακῇ θανέται [ἐνθα προηγείται τὸ ὡς περ ἀέιο] Εὐρ. Τρω. 1055· οὕτω καὶ ὅταν παρεμ- βάλλωνται λέξεις, κακῶς, ἀπόλλυσθαι κακῶς Σοφ. Φιλ. 1369, πρὸς Εὐρ. Κύκλ. 268, Ἀριστοφ. Ἰππ. 2· πρὸς κακός Γ. 8.

Ε. Ἐν τῇ συνθέσει μετὰ λέξεων σημασιωδῶν κακῶν ἐπιτείνει τὴν τοιαύτην ἔννοιαν ὡς τὸ δυσ-, Δατ. inane, ὡς ἐν τῇ κακο- σπενῆς, κακὸς βίος, κακοφύθρος· ἀλλὰ μετὰ λέξεων σημασιου- σῶν καλὸν τι δηλοῖ μικρὰν ποσότητα ἢ βαθμὴν τοῦτου τοῦ καλοῦ, ὡς ἐν τοῖς κακώδεως, κακώπιστας. Ἐνίοτε παρὰ ποιηταῖς φαίνεται ὡς εἰ ἦτο ἀπὸ τοῦ ἐπίθ. συμφωνοῦν μετὰ τοῦ οὐσιαστ. μετ' οὐ συνδέεται, ὡς κακαῖος ἀντὶ κακῇ ἰλίου, κακάνυμρος

ἀντὶ κακὸς νυμφίος, πρὸς καλλικυλῶνη, ἄερος, δύσπαρις, αἰνοπατήρ.

κακό-σημος, ον, ὁ κακὰ σημαίνων, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 1013, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἀσημίου.

κακοσύνος, ον, ἕλαν βλαπτικῆς, ἕλαν ἐπιβλαφῆς, Ἰππ. π. Ἀγμ. 778· ἐν τῷ Συγκρ. κακοσυνώτερος

κακοστέττα, ἢ, ἑλλειψις ὑρέσεως, ἀνορεξία, Ἀρχιγόν. παρ' Ὁρι- βασ. II. 23, B.

κακὸστῆτος, ον, δύσκολος, δυσχερὴς πρὸς τὴν τρώφην, μὴ ἔχων ὄρεϊν τροφῆς, μὴ ἐσθλὸν ἐπαρκῆ τροφήν, μὴ χιονιῶν καλῶς τὴν τροφήν ἣν ἐσθλὸν, Εὐβουλος ἐν Ὁγαυμῇδεῖ 1· ὁ περὶ τὰ σιτία δυσχερὴς Πλάτ. Πολ. 475C, Αἴλ. π. Ζ. 3. 45, πρὸς Ἀρρ. Κυν. 8. 2, κακοσχελῆς, ἔς, ἔχων κακὰ σκέλη, Ἰππρος Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 4, Πολυδ. Β', 193.

κακοσκηνής, ἔς, ἔχων κακὸν, ἄλλιον σκηνος, δηλ. σῶμα, Ἀνθ. Π. 7. 401.

κακοσμία, ἢ, κακὴ ὁσμὴ, Πολυδ. Β', 75· κακοσμίην [i] ἀλε- είνων Σουλ. Ἐπιγρ. 8055. 7.

κάκ-οσιμος, ον, κακὴν ἔχων ὁσμὴν, Δίσχλ. Ἀποσπ. 179, Σοφ. Ἀποσπ. 147, Ἀριστοφ. Βάτρ. 38.

κακὸ-σπερμος, ον, ἔχων κακὸν ἢ ὀλίγον σπέρμα, Θεοφρ. π. Φωτ. Ἰστ. 7. 4, 4.

κακοσπλαγγνέω, εἶμαι δειλός, Γεώργ. Παχυμ. 357E.

κακὸσπλαγγνος, ον, δειλός, ἀνανδρός, Δίσχλ. Ὁδ. 237, — Ἰππρ. κακοσπλάγγνως, Γ. Παχυμ. π. Α'. σ. 400. 1, Εἰδ. Β.

κακοσπορία, ἢ, κακὸς σπορητός ἢ κακὴ συγκομιδὴ, Ἀνθ. Π. 7. 175.

κακοσπόμενος, ἡμαρτημέν. γραφ. ἐν Πλ. Α. 105, ἀντὶ κάκ' ἐσόμενος.

κακοσπᾶθίω, εὐρίσχομαι ἐν κακῇ καταστάσει, Νικ. Θερ. 431· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, εἶμαι ἐναντίος, αὐτῷ 269 οὕτω, κακοσπᾶθής, ἔς, ἀσπαθής, Γρηγ. Ναβ. τ. 2, σ. 73A.

κακο-στένᾱκτος, ον, κακῶς, ὀλιγοπῶς στενάζων, Σχόλ. εἰς Δί- σχλ. Ὁδ. 586, κτλ.

κακοστομάχῃω, εἶμαι κακοστόμαχος, πάσχω ἀπὸ «κακοστο- μαχίαν», Ξένο. Ἐμπ. π. Μ. 11. 212.

κακο-στόμαχος, ον, ἔχων κακὸν, ὀλιγὴν στόμαχον, Κικ. Γαίη. 16. 4, 1, Ἀνθ. Π. 11. 155, Ἐπίκτ. 1. 25, 15., 4, 4, 25.

II. ἐνεργ., κακὸς διὰ τὸν στόμαχον, ἐπιβλαφής, οὐχὶ ὑγιεινός, Ἡρόδ. κλειδὸς ὁ Ἰαταντίνος παρ' Ἀγν. 120C.—Συγκρ. -ώτερος, Δίφιλ. Σίφν. αὐτῷ 56B.

κακοστομεῖω, κακολογῶ, τὴν μητέρα κακοστομοῦμεν, Σοφ. Πλ. 597.

κακοστομία, ἢ, αἰσχρῶς ῥημοσύνη, κακολογία, κακαγωμισία, Εὐστ. Πονημάτ. 260, 67.

II. ἐσφαλμένη, κακὴ ἀποφρά, κα- κροστομία καὶ οἷον βορβοροστομία, περὶ τῆς προροφῆς τῶν τῶν Ἑλληνικῶν γλῶσσαν μανθάνοντων βαρβάρων, Στράβ. 662.

κακόσταμος, ον, κακολόγος, λέσχει Εὐρ. I. Α. 1001.

II. δυσπρόφρατος, κακόχρητος, Λογγίνος 43. 1.

κακὸ-στρωτός, ον, κακῶς ἐστρωμένος, δηλ. πλήρης πτυχῶν, Δίσχλ. Ἀγ. 556.

κακο-συμβιβαστος, ον, δυσκλῆως συμβιβάζομενος, διὰ τὸ κακοσυμβιβαστον τῆς ἐννοίας Εὐστ. 1946. 13.

κακο-συνάντητος, ον, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ δυσάντης. Σχόλ. εἰς Ὁππ. Ἀλ. 1. 370.

κακο-σύντης, ἴδε ἐν λ. κακοῦντης.

κακοσύνη (ἐνεκα τοῦ μέτρου, ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ κακοσύνης), ἢ, κακὸν, κακοτυχία, Νρ. Πασχ. 255B.

κακοσυνθεσία, ἢ, κακὴ σύνθεσις παρ' Ἰππρ. κλ. πρὸς ἐρμη- νείαν τοῦ κακορραφία παρὰ Φωτ. καὶ Σουλ. ἐν τῷ μὴ ὀρθῷ τύπῳ κακοσύνθεσις.

κακο-σύνθετος, ον, κακῶς συνθετεμένος, ἔπη ἄμετρα καὶ κακοσύνθετα Λουκ. π. Διαβύλ. 14· κακοσύνθετος τὸ σῶμα Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 822.—Ἐπίρρ. -τως, Σχόλ. εἰς Εὐρίπ. Ἰφκ. 801.

κακοσυνταξία, ἢ, κακὴ σύνταξις, Εὐστ. 210. 31, κτλ.

κακὸσφαιρις, ον, οὐχὶ ἀκριβῶς σφαιρικός, οὐχὶ ἐντελὲς στρογ- γύλος, μάργαροι κακὸσφαιροι Ἰκέτ. Ἰστ. 11. 491.

κακοσφύξια, ἰων. -ίη, ἢ, κακὸς σφυγμός, Ἀρετ. π. Αἴτ. Ὁδ. Παδ. 2. 8, Γαλιν. τ. θ, σ. 117., τ. 10, σ. 471.

κακόσχημος, ον, οὐχὶ κάσιμος, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 177, — Ὑπερβ. Ἐπίρρ. κακοσχημυνέστατα (ὡς ἐκ θετικῶ κακοσχη- μων), Πλάτ. Νόμ. 728B.

κακοσχυλοῦμαι, ἀποθ., = τῇ ἐπομ., Κύριλλ. Ἀλ. κ. Ἰουλ. 4, σ. 125.

κακοσχυλέω, κακῶς δαπανῶ τὴν ὥραν τῆς σχολῆς, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1040C.

κακοσχυλία, ἢ, τὸ κακῶς δαπανᾶν τὴν ὥραν τῆς σχολῆς, ὄντος, βιβουλία, Πλουτ. 2. 274C.

κακόσχυλος, ον, (σχολή) ὁ κακῶς δαπανῶν τὴν χρόνον τῆς σχολῆς, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 10, 15.—ἐντελὴς, ὀκνηρός, Ἀνθ. Π. 3,

ΤΟΜ. Β'.—73

104 Ἐπίρρ. -λως. Ἐτυμ. Μ. 634. 6, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Ἀγ. 397. II. ἐνεργ., πρὸς αὐτὸν ἀπὸ Στρουβίου μολύσαι κα-
κόςχοι, «ἐπὶ κακῷ ποιῶσαι σχολάζειν» (Σχόλ. Διδυμ. Ἀγ. 194.
κακό-τα-τος, ον. πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ δυστακτός. Παύλ.
κακό-τρεφός, ον. κακῶς τεθραμμένος, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 5,
344 πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἀτύμβευτος.

κακὸν-τέλεον. ἡ, τὸ ἔχειν κακὰ τέκνα, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ εὐτε-
λεον. Φερύ. ἐν Α. Β. 46, 16.

κακὸν-τελευτήτος, ον. κακῶς τελευτῶν, ἔχων κακὸν τέλος,
κατὰ τὸν εἰς κακά, Σχόλ. εἰς Λισγύλ. Πέρσ. 910, Ἀγ. 909.

κακοτέρεμος, ον. κακῶς τελευτῶν ἢ μετὰ δυσκολίας, Ποιητῆς
Βοττ. 94.

κακοτεχνέω, μεταχειρίζομαι κακὰς τέχνας, ἐνεργῶ κακῶς ἢ
δοῶντες, τρέφομαι πανούργως καὶ ἀπατηλῶς, ὡς τὸ πανούργειν. Λατ.
malitiose agere, κακοτεχνήσαντα ἐς Δημιάρaton Ἡρόδ. 6.
74 περὶ τὰς διαθίγκας Διημ. 1136. 24—ἀπολ., Ἀντιφών 113.
41, Διημ. 848. 5., 942. 36. 2) κακοτέχνως ἔγω, ἐπὶ ὕμνους,
Διημ. Φαλκρ. 28· ἀρμονίαι περὶ τὰς καμπὰς φθογγῶν κακο-
τεχνούσιν, κακοτέχνως ἔχουσιν, Κλῆμ. Ἀλ. 195.

II. μεταβλ.,
ἐξαπατῶ, παραπλανῶ διὰ δολίων τεχνασμάτων, τοὺς νέους Ἀρι-
σταίν. 2. 18.

2) παραποιῶ, κινδυνεύω, οὐ κακοτεχνήσω
οὐδὲν τῶν ἐν τῇδε τῇ ἱσπολιτεῖα γεγραμμένων οὐτε λόγῳ
οὐτε ἔργῳ Κρητικὸς ὄρκος ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2555. 19· καὶ ἐν
τῷ Παθ. Διοσκ. 5. 143· πρὸν. κακουργέω II.

κακοτεχνήμα, τό, κακὸν, φαῦλον τέχνασμα, Οἰνύμ. παρ' Εὐσεβ.
ἐν Εὐαγγ. Προπ. 217C. Ἰωσ. Γενέσ. 35C.

κακοτεχνής, ἔς, ἴδε κακότεχνος ἐν τέλει.

κακοτεχνία, ἡ, κακὴ τέχνη: I. ἐπὶ ἡθικῆς ἐννοίας, φαῦλον
τέχνασμα, δόλος, Ἠράκλειτ. παρὰ Διογ. Α. 8. 6, Συλλ. Ἐπιγρ.
2712. 15., 4957. 35· ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς μαγείας, Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ.
Προπ. 199B—συγκρ. ἐν τῷ πληθ., ὡς δικανικὸς ὄρκος, δόλια τεχνά-
σματα ἐν δίκῃ τινί, ψευδεῖς μαρτυρίαι, δικαλῆσθω.. κακοτεχνιῶν
τῶν φάσκοντι βλαθῆναι Πλάτ. Νόμ. 936D, πρὸν. Διημ. 1139. 11.,
1201. 7· δόλιοι καὶ ἐπιπορτικοὶ καὶ κακοτεχνίαι Λουκ. Ἀλλέ. 4·
πρὸν. κακοτεχνέω II.—Κατὰ τὸν Ἀρποκρ.: «κακοτεχνιῶν» δίκης
ὄνομα, ἣν οἱ ἐλόντες τινὰ ψευδομαρτυριῶν κατὰ τοῦ παρασχομένου
αὐτὸν (ἢ αὐτοῦ) εἰδίδουσαν.

II. ἐπὶ ῥητορικῆς καὶ ἄλλων τεχνῶν,
κακὴ, φαῦλή, διεφθαρμένη τέχνη, Λουκ. Παράσ. 27, Πλούτ. 2. 228B·
διαφθορά, κατάπτωσις τῆς τέχνης, ὑπερβολικὴ λεπτολογία, Δημήτρ.
Φαλκρ. § 27· τὸ παρὰ τοῖς ὄχλοις εὐδοκιμεῖν συμμεῖον κακο-
τεχνίας Ἀθην. 631F· ἐν τῷ πληθ., ἡδονὰς καὶ κακοτεχνίας
εἰσαγγών Σπράβ. 301.

κακοτεχνίζω: μέλλ. -ίω, = κακοτεχνέω, Ἀλκαῖ. Κωμ. ἐν
«Γεννημένῳ» 7.

κακοτεχνιῶν (βλ. δίκη) = κακοτεχνιῶν, Λυσ. παρὰ Πολυδ.
II. 37· ἴδε κακοτεχνία I.

κακότεχνος, ον. (τέχνη) κακῶς τετεχνασμένος, ἢ μάλα δὴ
κακότεχνος.. ὁς δόλος Πλ. Ο. 14—ἐπὶ ἀσμένῳ ὄρχησεν,
Ἀνθ. II. 5. 129, 132· ἐπὶ ἀσμάτων, Πλούτ. 2. 706D.—Ἄττ. ἀνώ-
μαλ. συγκρ. κακοτεχνέστερος, ὡς εἰ ἐκ τοῦ κακοτεχνής, Λουκ.
π. Διαβολ. 10· ἄλλ. Ὑπερβ. κακοτεχνότατος Ἀνθ. II. 5. 132.—
Ἐπίρρ. -νωος, = ἀτέχνωος, Φίλων 1. 195.

κακότης, ἡτος, ἡ, (κακός)—κακὸς χαρακτήρ, κακία: I.
ἐπὶ ἀνθρωπίνων χαρακτήρων, ποταπότης, φαυλότης, ἀνανδρία, ἀχρεϊό-
της, Πλ. Β. 366, Ν. 108, Ὀδ. Ω. 455· ἀτιμία καὶ κακότης Τυρ-
ταίος 7. 10· κακότης καὶ δειλία Θουκ. 5. 100—κακὴ κατὰστα-
σις, κακὴ ποιότης, τῶν οὐρῶν Ἰππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1086· πληθ.,
κακαὶ ἰδιότητες, ὁ αὐτ. π. Διατ. Ὀδ. 393.

3) κακία, μοχθη-
ρία, πανηρία, τίσεσθαι Ἀ' Ἐξανδρον κακότητος Πλ. Γ. 366,
πρὸν. Πστ. Τεγ. κ. Ἡμ. 285, Ἡρόδ. 2. 124, κ. ἄλλ. κακότητι
ἀσκεῖν Λισγύλ. Πρ. 1066· οὐδεμιῇ κακότητι λειψθῆναι τῆς
ναυμαχίας, ὅτι δὲν παρευρέθησαν εἰς τὴν ναυμαχίαν οὐδαμῶς ἑνεκα
κακῆς τινος προθέσεως, Ἡρόδ. 7. 168· ἀνευ κακότητος συμφορὰ
Ἀντιφών 141. 20· πληθ., αἱ ἐν τῷ κακότητι, αἱ ἐλλείψεις, Πλάτ.
Ἀδελφ. 366A.

II. ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῶν ἀνθρώπων, κακὴ
κατάστασις, ἀθλιότης, τὸ κακὸν ὃ πάσχει τις, κακοδαίμονία, ἀντίθετ.
τῷ εὐδαιμονίᾳ· ἐκφυγεῖν κακότητα, τὸ δεινόν. Ὀδ. Ε. 414,
πρὸν. 290, 379, 397, Ἡρόδ. 2. 128., 6. 67, Σοφ. Πλ. 236· ἴδιως
ἐν μάχῃ, τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου, Γρῶσς ἀνέπνευσαν κακότητος
Πλ. Α. 392, πρὸν. Μ. 332, Ἡρόδ. 8. 109, κτλ. ἐν τῷ πληθ., δυστυ-
χία, ἀθλιότης, Εὐρ. Ἀποσπ. 303.

κακο-τράχηλος, ον. ἔχων κακὸν, ἀσθενῆ τραχήλον, Ἀπολλων.
Λεξ. Ὀμηρ. σ. 1, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἀτραχέλης.

κακοτροπύομαι, ἀποθ., = τῷ ἐπομ., πρὸς τινὰ Πολύδ. 5, 2,
9, ἴδε Α. Β. 354.

κακοτροπέω, φέρομαι κακοτρόπως, δυστροπῶ, ἐθελουκῶ, Ἰππ.
606. 31.

κακοτροπία, ἡ, κακία τρόπων, δυστροπία, ἀχρεϊότης, Θουκ. 3.
82, Δίων Κ. 51. 21.—Κατὰ τὸν Ἀρμόδιον κακοτροπία πικρὴ καὶ
παντοδαπὴ πανουργία.

κακοτροπύς, ον. κακὸς τοὺς τρόπους, μελήτης, διεστραμμένος,

δυστροπός, Δίων Κ. 52. 2, ὁ αὐτ. ἐν Ἐκλογ. 38, 26, Ζηνοβ. Παροιμ.
5. 41.—Ἐπίρρ. -πώς Δίων Κ. 47. 4.

κακοτροφέω, κακῶς τρέφω, ἐπὶ φυτῶν, ὅταν δὲ κακοτρο-
φῆσαντα ἀναλάβῃ πάλιν Θεοφρ. π. Φυσ. Ἰστ. 5. 2, 2· καὶ διὰ
τὸν ἀνιστέρω τὴν παθ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ὁ δὲ δὴ δὲ γίνεται τὰ
κακοτροφῆντα.

II. Παθ., ὡς αὐτοῦς, κακῶς τρέφεται, κα-
κῶς με περιποιῶνται, ἐπὶ ἀμπελῶν, Θεαν. Ἐπιστ. 4.

κακοτροφία, ἡ, κακὴ τροφή ἢ ἡρέψις, Θεοφρ. π. Φυσ. Ἰστ. 5. 2, 3.

κακοτύχως, εἶμαι κακοτυχής, ἀντίθετον τῷ εὐτυχέω. Θουκ.
2. 60.

κακοτύχης, ἔς. «κακότητος», ἀντίθετον τῷ εὐτυχῆς. Εὐρ.
Μῆδ. 1274, Ἰππ. 669, Ἰκέτ., αὐτόθι 679· τὰ κακοτυχῆς = τῷ
ἐπομ., ὁ αὐτ. ἐν Ἰπρ. Μαιν. 133.

κακοτύχια, ἡ, ὡς καὶ νῦν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ.

κακούπνος, ον. πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἀπύπνου, Πλάτ.

κακούπνοτος, ον. (ὑπνοῦ) πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ δυστύ-
παστος, Σουῖδ.

κακουργέω, εἶμαι κακούργος, πράττω κακά, δεινὰ πράγματα,
Εὐρ. Ὀρ. 823, κτλ. κακουργεῖν τι Ἀντιφών 118, 11· μὴ δὲν
κακουργεῖν Πλάτ. Πρωτ. 326A· περὶ τινος ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 416C·
ἵππος ἦν κακουργῆ, ἐάν εἴναι κακός, ἐάν προσεῖν βιάσθην Σεν
Οἰκ. 3. 11· ἀδικεῖν καὶ κακ. Ἀριστοτ. Νερ. 1175· κακουργεῖν
καὶ ἐξαμαρτάνειν Πλάτ. Ἰππ. Ἐπιστ. 375D—ἐπὶ λογικῶν
ἐπιχειρημάτων, κακ. ἐν τοῖς λόγοις, ἀγωνίζομαι διὰ σοφιστικῶν
τεχνασμάτων, κτλ., Πλάτ. Γοργ. 489B, πρὸν. 483A, Ἀριστ. Ρητ.
3. 2, 7· οὕτω, κακ. τὸν λόγον, μεταχειρίζομαι οὕτῳ ὀρέω; τὸ ἐπι-
χειρήμα, Πλάτ. Πολ. 338D—ἐπὶ πράγματων, βιάσθην, ὁ ἰδρὼς
κακουργεῖ Σεν. Ἀπομν. 1. 4, 6.

II. μετ' αὐτ. προσ., προ-
ξενῶ βλάβην ἢ κακὸν εἰς τινος, «κακομεταχειρίζομαι», βιάσθην, Αἰ-
σχύλ. Ἀποσπ. 257, Εὐρ. Ἰκέτ. 537· κακουργεῖν καὶ ἀδικεῖν
Πλάτ. Νόμ. 679E.—Παθ., κακουργεῖται ἢ ἀτύχια Ἀντιφών 118.
2—λεηλατῶ χώραν, κακ. τὴν Εὐβοίαν Θουκ. 2. 32, πρὸν. 3. 1·
κακ. τὴν χώραν καὶ τὰ κτήνη Πλάτ. Νόμ. 760E, κτλ.—
παραποιῶ, διεφθείρω, τοὺς νέμους Διημ. 721. 20· τὰ ἀληθῆ καὶ
μὴ κακουργεῖν ὁ αὐτ. 878. 5· πρὸν. κακοτεχνέω 2.

2) ὡσαύτως μ. δούτ., κ. τοῖς προσβάτοις, ἐπὶ κυνῶν, Πλάτ. Πολ. 416A.

κακούργημα, τό, κακὸν ἔργον, πανούργον τέχνασμα, δόλια
παραποιήσεις, δόλος, ἀπάτη, Ἀντιφών 130. 22, Πλάτ. Νόμ. 939E,
κτλ. τὰ ἐν τοῖς ἐυμίσθοις κακουργήματα Πλάτ. Πολ. 426E.

κακουργία, Ἐπικ. κακουργή [ι], ἡ, ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ δια-
γωγὴ τοῦ κακούργου, κακὸν ἔργον, μοχθηρία, τὸ πράττειν τὸ κακόν,
κακία, ὡς κακοεργία εὐεργεσίῃ μὲν· ἀμείνων Ὀδ. Χ. 374·
ἀκολούθως παρὰ Θουκ. 1. 37, Πλάτ. Πολ. 422A, 434C, κτλ. ἐπὶ
ἵππου, τὸ ἔχειν ἐλαττώματα, Σεν. Ἰππαρχ. 1. 15· ἐπὶ μαγείας,
Διοσκ. 1. 120.

II. ἐν τῷ πληθ., δολιότητες, τὰ κινδυνεύ-
ματά τε καὶ κακ. τῶν πωλούντων Πλάτ. Νόμ. 917E, πρὸν
Σεν. Κύρ. 1. 6, 28.

κακουργικός, ἡ, ὄν, κακός, δολήριος, ἐκ κακίας προσεχόμενος,
ἀδικήματα Ἀριστ. Ρητ. 2. 16, 4.

κακούργος, Ἐπικ. κακοεργός, ὄν. (ἔργον):—πράττειν τὸ κα-
κόν, βλαπτικός, φαῦλος, μοχθηρός, παρ' Ὀμ. μόνον ἀπατῇ, ἀλλὰ με-
γαστῆρ ὀτρύνει κακοεργίαν, ἐνὶ γλῶσσῃ, Ὀδ. Σ. 54· συγκατὰ
βραδύτερον, κακούργος κλωπὴς Ἡρόδ. 1. 41· κακούργος ἀνὴρ
Σοφ. Αἰ. 1043· ὡσαύτως, κακούργος ἐπιπορευόμενος Πλάτ. Πολ. 554C·
κακούργος λόγος Διημ. 494. 26, κτλ. κακούργος μά-
χηρα Ἀνθ. II. 11. 136.

2) ὡς καταστάσις, ἐν γλῶσσῃ, κα-
κούργος, ἔνοχος κακουργήματος, Ψευδο-Φωκυλ. 125, Ἀντιφών 130.
16, 18., 131. 26, Θουκ. 1. 134, κτλ.—ἀκολούθως (τεχνικῶς), κλέ-
πτῆς ἢ ληστῆς, Ἀντιφών 115. 19, πρὸν. 140. 18, Διημ. 602. 1,
732. 14· οὐδέ τις κακοεργός Θεόδ. 16. 47· πρὸν. Ἀττ.
Πρωσσ. σ. 76.

3) Ἐπίρρ. -γως, Πολυδ. I', 132· Ὑπερβ.,
κακούργοτατα διαβάλλειν τινὰ Ἀντιφών 119. 25.

II. ἐπιφύων βλάβην εἰς τινος, ἐπιβλάβης, μετὰ γεν., κακούργος εἶναι
τινος, βιάσθην τινά, Σεν. Ἀπομν. 1. 5, 3, πρὸν. Πλάτ. Πολ.
421B· οὕτω καὶ ἀπολ., αὐτόθι 554C· κακούργοτάτη καὶ αἰσχί-
στη ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 1. 118A.

κακουργέω, (ἔχω) ὑποβάλλω εἰς κακουργίαν, ταλαιπωρῶ, κακου-
χεῖν αὐτόν Τέλης παρὰ Σοφ. 522. 18—Παθ., ὑπὸ τοῦ δηγ-
μοῦ (τῶν κωμῶν) κακουργεῖν, κακουμένους, Διόδ. 3. 23·
κακουργεῖν, τελευτῆσαι τὸν βίον, ταλαιπωροῦν, Πλούτ. 2. 114E.

κακουργία, ἡ, κακοπάθεια, ταλαιπωρία, Πλάτ. Πολ. 615B· ἐν
χρῶνός κακουργία, κακίωσις, ἐρημώσις, Λισγύλ. Θῆδ. 668.

II. κακὴ κατάσταση, ὡς τὸ καχεξία, Ἀλκιβ. ἐν «Ἐπικλήρῳ» 3—
ἀθλιότης, κακοτυχία, δυστυχία, Πολύδ. 3. 79, 6, κτλ.—θύρβος,
ἀχλαγωγία, ὁ αὐτ. 5. 15, 6.

κακυφάτες, ἰδος, ἡ, κακῶς ἡχούσας, δυσάκωνος, βοά Λισγύλ.
Πέρσ. 936.

κακούφατος, ον. ἴδε κανέμφατος.

κακοφύμιλος, ἡ, κακὴ φύμις, ἡ ἐκ τῶν πολλῶν κακοφύμιλα
Διὸ Παι. Ἰστ. 3. 7.

κακόφημος, ον, κακῶς ἡγῶν, δυσάρεστος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Δ'. 214· τὸ κακόφημον, κακοί, δυσάρεστοι λόγοι, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. β. 5, 3.—Περρ.—μῶς, μετ' αὐτοῦ, ἀνεπίστοιχός τις λόγος, ὕβρις, κακὸς φθόρος, ον, κακῶς ἐφθαρμένος, Ἰσὺχ. ἐν λ, κακὸς κνημῖς.

κακοφθόρος, ον, λίαν καταστρεπτικός, ἀλλότριος, Νικ. Θερ. 70β, Ἀλεξ. 168· ὡσαύτως κατὰ ἐπερόκλη. γεν. κακοφθορέως (ὡς ἐξ ὀνομαστ. κακοφθορεύς), ὁ αὐτ., ἐν Ἀλεξ. 465.

κακό-φίλος, ὁ, κακὸς φίλος, Νικηφ. Βλεμμ. Γεωγραφ. Πονημάτ. σ. 11.

κακό-φλοιος, ον, ἔχων κακὸν φλοιόν, «κακόφλουος», Νικ. Ἀλεξ. 331.

κακοφράδης, ἑς. (φράζομαι), ὁ κακῶς ἐπιλογιζόμενος, «κακό-βουλος» (Σχόλ.), Λίαν, νεῖκος ἀριστερ., κακοφράδες Ἰλ. 4, 483, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ'. 936.—ὡδ, κακοφράδες, ὡς Ἰπέρρ., ἀνοήτως, μωρῶς, Εὐφορος, ἐν Ἀποσπ. 50. Μόνον ποιητ.

κακοφράδεια, ἴων, -ειη, ἡ, κακὴ σκέψις, ἀνοησία, ἄνοια, μωρία, κακοφράδεια τὴν ὁλὴν Ὀμ. Ὑμν. εἰς Διὶ. 227, πρβλ. Νικ. Θερ. 348, Κόνιν. Σμ. 12, 554.

κακοφραδισμύνη, ἡ, = τῇ προηγ., Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 437. 4.

κακοφράδμων, ον, = κακοφραδής, Φαβωρίν. πρβλ. κακο-χρήσιμων.

κακό-φρατος, ον, = κακοφραδής, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 673.

κακοφρονέω, εἶμαι κακόφρων, ἔχω κακὸν φρόνημα, κακὰς δια- θέσεις, εἶμαι δυσμενής, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1174. II. εἶμαι ἄφρων, ἀνόητος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 824.

κακοφροσύνη, ἡ κακὴ διάθεσις, δυσμένεια, Ἰβδ. (Παραιμ. 15, 19). II. ἀνοησία, μωρία, Ὀππ. Ἀλ. 3, 363.

κακόφρων, ον, (φρῶν) κακὸν ἔχων φρόνημα, κακὰ φρονῶν, δυσ- μενής, ἐχθρικός, Πινδ. Ἀποσπ. 230, Εὐρ. Πρακλ. 372, Ἰκέτ. 744, κακόφρων μέρμηνα Αἰσχύλ. Ἀγ. 100. II. ἄφρων, ἀπερίσκε- πτος, Σοφ. Ἀντ. 1104, Εὐρ. Ὀρ. 824.

κακοφύης, ἑς, (φυή) ὁ ἔχων κακὰ φυτικά ἐλαττώματα, κατὰ τὴν ψυχὴν Πλάτ. Πολ. 410Α. II. (φύομαι), ὁ κακῶς φυ- μένος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8, 11, 8.

κακοφύα, ἡ, «κακία ἐν φύσει καὶ ἀμαρτία τοῦ κατὰ φύσιν» νό- σος τοῦ κατὰ φύσιν Πλάτ. Ὀροι 416Β· κακὴ αὐξησις, κ. σώμα- τος Βυζ.

κακοφώνια, ἡ, κακὸς ἦχος φωνῆς, ἐπὶ λέξεων κακοήχων, «Τύρ- ταιος δ' ἐκαλεῖτο ἔμπροσθεν ὁ Θεόφραστος, μετωνόμασε δ' αὐτὸν ὁ Ἀριστοτέλης Θεόφραστον, φεύγων τὴν τοῦ προτέρου ἀνύστατος κα- κοφώνιαν» Στράβ. 618· κακοήχια προσερχομένη ἐκ τῆς τοποθετήσεως τῶν λέξεων ἐν τῇ λόγῳ, Δημήτρ. Φιλότρ. 255 (Πήτορ. (Wulz) τ. 9, 106).

κακόφωνος, ον, κακῶς ἡγῶν, μὴ ἀπῆγῶν, τὰ ἐξηρὰ κακό- φωνον Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 40· ἐπὶ λέξεων, Διον. Ἀλ. π. Συναθ. 12· τὸ κακόφωνον = κακοφώνια, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Ἰππ. 248.— πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ δυσχελεαδους, «κακοκτελεαδους, καὶ οἰανὲς κακὸς φωνος» Περύκλ. εἰς Ἰσ. Ἐργ. κ. ἤμ. 191.

κακόχαρτος, ον, χαϊρέκακος, χαίρων ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις κα- κοῖς, Ἔρις κακόχαρτος, ἡ χαίρουσα ἐν τοῖς κακοῖς, ἡ ἐν ἣ χαί- ρουσιν οἱ κακοί (Τέρεντ.), Ἰσ. Ἐργ. κ. ἤμ. 28, 194.

κακοχειμέριος, ον, δυσχελῆμερος, δυσχείμων, κακοχείμεροι φύσεις Σοφ. Ἰβρ. σ. 55, ἐκδ. Εἰρω.

κακοχρήσιμων, Δωρ. -χράσιμων, ον, (χράσσομαι) μετ' οὗ δυσ- κλῆως δύναται τις νὰ συζῇ, δυστροπος, ἡ κατ' ἄλλους, ἄπικρος, κακοχράσιμων γὰρ ὁ δόμιος, ἡ ὁ ταύρος, ὁ τοῦ Λαμπεριάδου δηλονότι... ἀντὶ τοῦ κακὸς εἰς τὸ χρῆσθαι αὐτῷ τινα» (Σχόλ.), Θεόκρ. 4, 22· ἄλλ' ὁ Meineke διορθοῖ κακοφράδμων ἐκ τοῦ Κωδίκου Πηλ., παρατηρῶν ὅτι ὁ Θεόκριτος μεταχειρίζεται τοὺς τύπους χρῆσθαι καὶ χρῆμα, κλ., οὐχὶ δὲ χρᾶσθαι καὶ χρῆμα.

κακό-χρηστος, ον, κακῶς ἢ καταχρηστικῶς τελεῖς εἰς χρήσιν, κακόχρηστον δὲ ἐνταῦθα Σχόλ. εἰς Φιλόστρ. σ. 112 Buisa.

κακοχροῖον, ἔχω κακὸν χροῖμα, Διοσκ. 1, 183.

κακοχροῖα, ἡ, χροῖμα κακόν, Διοσκ. 3, 1, κλ.

κακόχρους, ον, συντρ. χρους, -οον, ἔχων κακὴν χροιάν, Ἰππ. 113D, 521, 12, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9, 17, 2.

κακόχυλος, ον, ἔχων κακὸν χυλόν ἢ χυμὸν, μῆλα Διφίλ. Σίφρ. παρ' Ἀθην 54Α, 68ΒΑ, 80Β κξ.

κακοχύμια, ἡ, ἡ κακὴ κατὰστασις τῶν χυμῶν, Γαλην. 2, 20611, 4, 333D, Διοσκ. 2-109, κτλ.

κακό-χυμός, ἔχων κακὸς, νοσηροῦς χυμοῦς, πλήρης χυμῶν, Ἀριστ. Προβλ. 30, 1, 15, Ἀθην. 24Γ, Ἰκέσιος αὐτοῦ 309B.

κακό-ψυχος, ον, μετὰ κακίας ψυχῆς, Θέλογ. 287.

κακοψυχία, ἡ, δειλία, ἀλιγψυχία, ἀντίθετον τῇ εὐψυχία, Πλάτ. Νόμ. 791C.

κακῶς: μέλλ., ὥσω, (κακῆς) κακῶς μεταχειρίζομαι, κακοποιῶ, παρ' Ὀμ. ἀέπειτος ἐπὶ προσώπων, κεκακωμένοι ἐν Πύλῳ ἦμεν, ἐλθὼν γὰρ ἐκείσεος [ὁ Πρακλῆς] Ἰλ. Α. 690· μὴδὲ γέροντα κάκου κεκακωμένον Ὀδ. Δ. 754· ἦμιν κυθῆναι... βρότον,

ἦδὲ κακῶσαι Ἰλ. 212, πρβλ. Γ'. 99· ὅσοι παθόντες εὖ κακοῦσι μ' ἐκδίκως Αἰσχύλ. Πρ. 976· κ. [Θεός] δῶμα δ' αὐτ., ἐν Ἀποσπ. 160· κ. τοὺς ἀναίτιους Εὐρ. Πρ. Μαίν. 1142· τοὺς Ἀθηναίους Θουκ. 8, 92, πρβλ. 4, 25· τὸν δῆμον Λυσ. 138, 38· ταυτοῦς Πλάτ. Μενέ. 248C:— ἐν τῇ Παθ., ὡσαύτως, πάσῃ, ὑποφύει, εὐρί- σκονται ἐν κακῇ καταστάσει, κεκακωμένοις ἄλλῃ, εὐρίσκειν εἰς ἐπειρήν κατὰστασιν, κακῶς διακείμενος ἔνεκα τῆς ἐν τῇ Παθόσῃ κακοχύλας, ἡ ἔνεκα τοῦ ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ ἐπικειμένου ρύπου ἐκ τῆς θαλασσίας ἀλμυρ., Ὀδ. Ζ. 137 (ἴδε ἀνωτ.)· πρβλ. Ἡρόδ. 1, 170, 196., 2, 133, Αἰσχύλ. Πέρσ. 728, Σοφ. Ο. Κ. 261, Ἀνδρ. 21, 36· πρὸς θεῶν κακοῦται Εὐρ. Ἰλ. 268· ἐκώκωτο ὑπὸ τῆς πορείας Σεν. Ἀν. 4, 5, 35· ἐκ πυρετοῦ Ἀν. 11, 11, 382.

2) ἐπὶ πραγμάτων, βλέπω, διαφείρω, καταστρέφω, τὰ κοινὰ Ἰβρ. 3, 82· τὸ ναυτικὸν Θουκ. 8, 78· ἐπὶ τοῦ αἵματος, βλέπω φυτόν τι, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2, 11, 2.

2) ἐν τῇ Παθ., ἐπὶ ἀσθενείῳ, χειροτερεύω, βαλὼν ἐπὶ τὸ χεῖρον, Ἰππ. Μοχλ. 853· κακοῦται τὸ σκῆλος ὁ αὐτ. π. Ἀρθρ. 825.

κακτάμενος, Ἰπικ. ἀπαρ. τοῦ ἄρ. β' τοῦ κακταίνω, Ἰππ. Ἀσπ. Πρ. 453.

κακτανε, Ἰπικ. ἀντὶ κατάνε, πρόσταν. τοῦ ἄρ. β' τοῦ κακταίνω· κακτανε Βελλεροφόντην Ἰλ. Ζ. 164· ἀλλ' ὡσαύ- τως ἀντὶ κατέκτανε γ' ἐνικ. ὀριστ. ἄρ. β'.

κατέκτειν, Ἰπικ. ἀντὶ κατέκτεινε, γ' ἐνικ. παρὰ τοῦ κατὰ- κτείνω.

κάκτος, ἡ, Λατ. cactus, ἡ δὲ κάκτος καλομένη περὶ Σικε- λαν μόνον, ἐν τῇ Ἰλλυδίᾳ δὲ οὐκ ἔστιν. Ἰδιον δὲ παρὰ τὰλλα τὸ φυ- τὸν ἀφίησι γὰρ ἐνθὺς ἀπὸ τῆς βίβης καυλοῦς ἐπιγείους, τὴ δὲ τὴν- ῶν ἔχει πλατὺ καὶ ἀκανθώδες Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. β. 4, 10, Φιλζ. 16, Θεόκρ. 10, 4, κτλ. 2) κάκτος, ὁ, ὁ καρπὸς, ἔτι καὶ νῦν ἐσθιόμενος, μῆκων, μίραθος, τραχέες τε κάρτοι Ἰπλ. 110 Αἰγ. ὡσαύτως ὁ καυλὸς τοῦ φυτοῦ, ἐκαλεῖται δὲ τοὺς καυλοὺς τοῦτους κάκτους· ἐξωδόμενοι δὲ εἰσι περιεπόμενοι μικρὸν ἐπίπικροι, καὶ ὁσσανρίζουσιν αὐτοὺς ἐν ἄλλῃ· Θεόφρ. ἐνδ' ἀνωτ.

κακυνσις, εὖς, διαπερόρη, διαφθορά, «διαφέρει κακυνσις καὶ κῶ- κισις· κακυνσις μὲν ἐπὶ ψυχῆς, κακῶσις δὲ ἐπὶ σώματος» Σχόλ.- νεώτερ. εἰς Εὐρ. Πρ. 251, Θεοφρ. Βουλγ. 3, σ. 632ε.

κακύνω, βλέπω, φείρω, Σουίθ.— Παθ., βλέπομαι, διαφεί- ρομαι, «χαλνῶ», τὰ δὲ κακυνόμενα (μύρα) πλεῖω ποιεῖ ὡσαύ- ταν Θεοφρ. π. Ὀσμ. 56. 2) Παθ., ἐπὶ ἡλικίᾳ ἐννοεῖται, δεικνύ- μαι κακός, γέρομαι κακῶς, Εὐρ. Πρ. 251, Πλάτ. Τίμ. 12C ὁλοῖς ἐπὶ στρατιωτῶν, λυτρωτοῖ, δὲν πειθαρχῶ, Σεν. Κύν. β. 3, 27.

II. Παθ., ὡσαύτως, ὡς τὸ κακῶμαι, ὑφίσταμαι κακῶσις, Δίων Κ. 60, 2· ἀνεύλιζομαι, ἐπιπλήττομαι, Εὐρ. Ἰππ. 686.

κακχάζω, = καχάζω, μόνον παρ' Ἰπικ.

κακχαρτες· «κατόχαρτος» Ἰσὺχ.

κακχέει, Αἰωλ. = καταχέει, κακχέει λιγύραν δόδον Ἀγ- καίου Ἀποσπ. 39 (28α)— κακχέεται Σαπφώ 2, 13.

κακχεύει, Ἰπικ. ἀντὶ τοῦ καταχεύει, ἀπαρ. ὄρ. α' τοῦ καταχέω.

κακχόδην, ποιητ. ἀντὶ καταχόδην, δ' ἔε.

κακχωρεῖ· «δραπέτευει, κακουργεῖ» Ἰσὺχ.

κακώδης, ες, (δζω) κακῶς δζων, Ἰππ. 671, 52, Ἀριστ. Προβλ. 2, 13.

κακωδία, ἡ, κακὴ ὁσμή, δυσωδία, ἀπορορά, Θεοφρ. π. Ἰδρ. 10. κακώλεθρος, ον, σφόδρα καταστρεπτικός, ἀλλότριος, Σχόλ. νεώτ. εἰς Σοφ. Πλ. 496.

κακωνυόμεμαι, Παθ., ἔχω κακὸν ὄνομα, ἐν ἀγτιθίσει πρὸς τὸ εὐωνυμοῦμαι, Εὐστ. Πονημάτ. 141, 20.

κακωνυμία, ἡ, κακὸν ὄνομα, κακὴ φήμη, Συμμ. Παλ. Διαθ. (Ἐρδ. ΑΒ, 25), Ἀθανάστ. τ. 1, σ. 115.

κακωνύμος, ον, (ὄνομα) ἔχων κακὸν ὄνομα, = δυσωνυμικός, Σουίθ.

κακῶς, Δωρ. αἰτ. πληθ. ἀντὶ κακῶς, «κακῶς» δειλοῦς Ἰσὺχ, κακῶσις, εἰς, ἡ, (κακῶς) κακοποιεῖν τινα, κακοποιεῖς, ἡ τοῦ ἡγεμόνος κακῶσις Σεν Ἀν. 4, 6, 3· τάλαιπωρία, βλάβη, φθορά, τῶν πληρωμάτων (τῶν πλοίων) Θουκ. 7, 4, πρβλ. 82.

2) κατὰ τὸν Ἀετ. νόμον, κακῶσις δίκη, ἀγιογῆ κατὰ νόμον εἰς κακὴν μετα- χεῖρισιν ἢ παραμέλησιν γονέων, Λυσ. 138, 33, Λυκοῦργ. 169, 2, Δημ. 141, ἐν τελλ., Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 82, 13 (ἐκδ. Βίλλια), πρὸς ὡσαύτως διὰ παρανομίαν διαγωγὴν πρὸς τὰς συζύγους, Δημ. 1332, 13· καὶ (ἐναντίον ἐπιτροπῶν) διὰ κακὴν μεταχείρισιν τῶν ἐπιτροπυομένων, «κακῶσις» δίκη ὀνομα δέσσι ταῖς τε ἐπικλήροις κατὰ τὴν γένηται, καὶ κατὰ τὴν παλὴν τῶς γονεῦσι, καὶ κατὰ τὴν ἐπιτροπῶν τοῖς ὑπὲρ τῶν ὁρῶντων ἐπιεισοῦσι διδομένη· Ἀριστοτ.— ὡσαύτως ἐν χρήσει πρὸς μεταφράσιν τοῦ Ρωμαίου aciliu muni- cipaliu, Πλούτ. Κατ. 4:— πληθ., αἰκία σωμαμάτων καὶ κα- κῶσις Ἀριστ. Ρητ. 2, 8, 9, πρβλ. 2, 7, 3.

II. βλάβη, δυστύ- χημα, Θουκ. 2, 43:— τὸ κακὸν ἀποτέλεσμα ἀσθενείας, Ἰππ. π. Ἀρ. Ἰπρ. 15, π. Ἀρ. 292· αἱ τῆς σαρκὸς κακῶσις Τίμ. Λακρ. 102G.

κακωτής, οὗ, ἀνέμωτος κακοποιός, βλαπτικός, Φίλιον 1, 641.

κακωτικός, ἡ, ὄν, βλαπτικός, κακωτικὸν γὰρ τῆς ἀρτηρίας τοῦτο Διοσκ. 1. 123, Σχόλ. εἰς Πλ. Α. 10, κτλ.—ἀνωμαλὴ, κακώτρια, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 111Α, κλ.

καλαβιδία, καλαβίς, ἡ, καλαβίς, ἡ, καλαβίς.
καλαβιδία· «ἐν τῇ τῆς Δερβιτινῆς ἱερῇ Ἀρτέμιδος ἄδόμενοι ὕμνοι» Πισύχ.

καλαβούτης, = καλαβώτης, ἀσκαλωτής, Neue Gr. Zauberr. Wessely I. 186.

καλαβρίζω, καλαβρισμός, ἡ, καλαβρίζω κτλ.

καλαβρός· «βάρβαρος» Πισύχ.

καλαβύστας· «τοὺς κολώτας (= ἀσκαλωτάς, εἰ ἡ λέξις ἔχει καλῶς)» Ἀργεῖται Πισύχ.

καλαβώτης, οὐ, ὅ, = ἀσκαλωτής, Ἔδδ. (Λευ. ΙΔ', 30).

καλαβία· «ῥυκάνη» Πισύχ.

καλάζει· «ὀγκοῦται» Πισύχ.

καλάθρα· «παροινία» Πισύχ.

καλάθρη-φύρος, οὐ, ὅ φέρων καλάθον· «καλαθηφόροι· οἱ τὰ μαγειρικά φέροντες» Πισύχ.—Καλαθηφόροι δῶμα ὑπὸ Πυθούλου, Ἀρμῶν. σ. 50.

καλάθειν, τό, Σχόλ. εἰς Καλλ. Ἱμν. εἰς Δῆμ. 1, Πολυδ. 1', 125' καὶ καλάθεις, -έως, ἡ, Πισύχ. ἐν λ. πλαγγών, = τῷ ἔπομα, καλάθεισος, ὅ, ὑποκορ. τοῦ καλάθους, Ἀριστοφ. Θεσμ. 822, Δυσ. 535, 579.

II, εἶδος ὀρχήσεως, Ἀπολλοφάνης παρ' Ἀθην. 467F, Πισύχ., Πολυδ. Δ', 105' τὸ παρ' Ἀθην. 629F, καλαθεισμός εἶναι πῶ, σφάλμα.

καλάθους-έως, ἐς, ἔχων σχῆμα τοῦ καλάθου, Κλεομήδ. σ. 116.—Ἐπὶ (ρρ. -έως, Ἡρακλείδ. σ. 472 ἐκδ. Gale.

καλάθου-ποιός, οὐ, ὅ κατασκευάζων καλάθια, Ἀπολλωνίος Ἀλεξανδρεὺς ἐν Α. Β. 602, 22.

καλάθος [κά], ὁ, καλάθιον ἔχων τὸ σχῆμα ἄγγειον, Λατ. calathus, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1325· κυρίως γυναικεῖον πεζὺς εἰς ἐρίων ἀπόθεσιν» Πισύχ., πρὸς Ἀριστοφ. Δυσ. 579, Οὐεργίλ. Αἰν. 7. 805· πρὸς ἐναπόθεσιν καρπῶν, Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 15:—βλέπει τις τὸν καλάθον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων τῆς Δήμητρος (ἴδε «Κάλαθον Δήμητρος» τοῦ Καλλιμ.), ὑπόθεν κατήντησε νὰ σημαίνῃ τὸ ὑπὸ φύλλων ἀκάνθου περιβεβόμενον κιονόκρανον, Κάλ. λει. παρ' Ἀθην. 206B, πρὸς Βιτρούβ. 4. 1, 9.

II, πνεῦς πρὸς ψύξιν ὕδατος, συνήθως ψυχτήρ, Πισύχ.—παρὰ Λατίνοις πρὸς ψύξιν οἶνου, Οὐεργίλ. Ἑλλογ. 5. 71· πρὸς ἐναπόθεσιν γάλακτος, ὁ αὐτ. ἐν Γεωρ. 3. 402· πρὸς ἐναπόθεσιν τυροῦ Κολοιμήλας 7. 8.

III, «ἄγγειον, ἐν ᾧ χυμένους σιδήρους» Πισύχ.

IV, παρὰ Βυζ. τὸ φάνωμα ὁροφῆς, Λατ. laqueum· ἡδύθεν καλαθόω, καλαθωσις, Μαλάλ. 339, ἡ, Θεοφ. Κοντ. 147, 10.

καλάθινος ἡ καλάθινος, ἡ, ὄν, ὅμοιος πρὸς καλάθιν (ἴδε τὴν λέξιν), ἔχων χρώμα κυμαίνονμενον μεταξὺ κυανοῦ καὶ πρασίνου, ἐπὶ χρώματος μεταβαλλομένου, καλλίστα· πτέρυγι, ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρονός, Ἀνθ. Π. 7. 428· καλάθινον χρώματι προσομοίως, περὶ ἰσπίδος λίθου, Διοσκ. 5. 159· «καλάθινον· ἐστὶ τὸ χρώμα ἀνθηρόν, ἡ τὸ βένετον χρώμα οὕτω λεγόμενον» Ἐτυμ. Μέγ. 486, 49· σιδηρόδαρος Ἰω. Δυδ. π. Μην. 4. 25.

II, κέραιος ὁ καλαθίνος, Αἰγυπτιακὰ ἄγγειον (κατὰ τὸν Schmidt.) ἐκ θεοῦ καὶ νάτρον, Ἐτυμολ. Μ. ἔνθ' ἀνωτ., Σουδ. ἐν λ. κάλλη· καλ. δαστακα παρὰ Ἰάων. 13. 478· οὕτω πῶ, πλινθίς καλαθίνα Ἀνθ. Π. 6. 295.—Ἡμεῖς τῆς λέξεως ταύτης ἴδε πίνακα Ἑλλήν. Κοραὶ εἰς Μάρκ. Ἀντων. σ. 131 ἐν λέξει βενετιανός.

καλάς ἡ κάλλης, ἡ, πολύτιμος λίθος πρασινίζοντος κυανοῦ χρώματος (ἴδε τὸ προηγούμεν.), κοινῶς «περυσίζον» (Τουρκ.), ἡ κατ' ἄλλους χρυσόλιθος, Πλίν. ἄλλα διέφορος κατὰ τὴν Σαλμάστιον ἐν Σωλίνω. σ. 713 τοῦ καλαθίνου λίθου· «ὑπάρχει καὶ βήμα γαλατίζω, κοιν. «γαλατίζω», παρὰ Achimes ἐν Ὀνειρ. 220, πρὸς τὸ τῆς καθωμιλημένης γαλατίζης.—Καθ' Πισύχ. «κάλας» τὸ ἴσθιον, καὶ ὄνομα κύριον».

καλάς, αἶδος, ἡ, πῶν, ἀλεκτορίς, ὄρνις, τοῖ Ἀσκληπιδί θύειν βὸν ἔρσεντα, καὶ καλαίδα Ἐφρημ. Ἀρχ. 1890, σ. 1, ἀρ. 1 = Dittenb. 2938, 1 κέξ, καὶ 20.

καλάμ-ἄγρωσις, εὐς, ἡ, καλαμιώδης ἄγρωσις, «μεζίων ἐστὶ κατὰ πάντα τῆς ἄγρωσις» ἐστὶ δὲ κτηνῶν ἀναιρετικῇ βρωθείσῃ Διοσκ. 4. 31.

καλα(μά)ζει· «ὀγκοῦται, Ἀχαιοί» Πισύχ., πρὸς κάλαμα· «ὄγκος» παρὰ τῷ αὐτῷ.

καλαματός, α, ὄν, ὁ ἐκ τῆς καλάμης ἢ ἐν τῇ καλάμῃ τοῦ σίτου ὑπάρχων (καλάμαι)· καλαμαία, ἡ, εἶδος ἀκρίδος, «ἐστὶ δὲ ἀκρίς ἐν τῇ καλάμῃ γινόμενη, καὶ καλεῖται μάντις» (Σχόλ. εἰς Θεόφρ. 10, 18), Πισύχ., Λατ. mannis oratoria ἡ religio, ὡσαύτως, καλαμαῖον, τό, «μικρὸν τετρίγιον, τὸ καλαμαῖον λεγόμενον» Πισύχ., Εὐστ. 1181. 54.—καλαμαῖα, τὰ, ἑορτὴ τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Περσεφόνης ἐν Ἐλευσίνι, ὡς τὰ ἄλλα καὶ χλόνα, συντελέσει δὲ καὶ τὴν τῶν καλαμαίων θυσίαν Ἐφρημ. Ἀρχ. 1890 ἀρ. 60 (= Dittenb. 2900), πρὸς CIA II add. 571B.

Καλαμαίων, ὁ, ὄνομα μηνὸς ἐν Μιλήτῳ καὶ Κυζίκῳ, = Μουνηχιών, Dittenb. 2914, III. 42 Bisschhoff de Fast. Gr. Antiqu.

καλαμάσκι, ἀπὸ (καλάμη) συλλέγει τοὺς μετὰ τὸν θερισμὸν καὶ τὴν συγκομιδὴν ἀπολειφθέντας ἐν τῇ ἀγρῷ στάχτας, «καλαμάσκι, τὸ συλλέγειν τὰ λείψανα τῶν τεθερισμένων» Λεξ. Ρητορ. καὶ ἐπὶ ἄλλων καρπῶν, «καλαμάσκι» τὰ λείψανα τῶν τετραγυμένων συνάγειν» Φώτ., «καλαμάσκι» τρυγὰ τὰ ἀνώτερα μέρη τῶν ἐλαίων» Πισύχ.—ἐὰν δὲ ἐλασιολογῇ, οὐκ ἵπναστροφίς καλαμίσσασθαι τὰ ἐπίτω σου Ἔδδ. (Δευτ. ΚΔ', 22), Κρατίν. ἐν Ἀδελφ. 119:—μεταφ., | Ἀλξισανδρος | ἐθέρισε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ [ὁ Ἀντίγονος] καλαμίσσῃμι Πλούτ. 2. 181Α· τοὺς ὑπολειφθέντας ἐκ τοῦ στρατοῦ συνάγει, Ἰβν. (Ἰουδῆο Κ', 45).

καλαμάριον, τό, (καλάμος) θήκη καλάμων, ἥτοι γραβίδιον, προσέτι καὶ μελανοδοχεῖον, Σούδ. Καλκ. 905D, Ἰω. Δυδ. 179, 20, Ἀναστ. Συναστ. 188.

II, τευλόδες· τὰ κοινῶς λεγόμενα καλαμάρια» Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 3, 166, Ἀνώνυμ. Ἱατρ. σ. 247, 265.

καλαμ-αύλης, οὐ, ὅ, τῷ καλάμῳ αὐτῶν, Ἀθήν. 176D, πρὸς βραπαύλης.

καλαμ-αυλητής, οὐ, ὅ, = τῷ προηγ., Ἰδύλος παρ' Ἀθην. 176D.

καλαμεύς, εὐς, ὁ, ἄλιεύς, Παγκράτ. παρ' Ἀθην. 305G.

καλαμευτής, οὐ, ὁ, (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. *καλαμεύω) θεριστής, Θεόφρ. 5. 111. II, = τῷ καλαμεύς, Ἀνθ. Π. 6. 167, 10. 8.

καλαμεῖον, ὄνις, ὁ, = καλαμῶν, Ἀνθ. εἰς Φρύν. 167.

καλάμη [α], ἡ, (ἴδε κάλαμος) τὸ στέλεχος τοῦ στάχτους, κυρίως τοῦ σίτου, Λατ. calamus, siripha, μεταφ. παρ' Ὀκ., αἰψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν, ἥς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχουσιν, ἀμνητος δ' ὀλίγιστος, δηλ. ταχέως δὲ ἐπέρχεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους κόρος τῆς μάχης, ἥς πλείστην μὲν καλάμην (ἦγουν πολλοὺς ἀνδρας) κατὰ γῆς ὁ σιδήρος ἔχουσιν, ὁ θεριζόμενος δὲ καρπὸς εἶναι πάνυ ὀλίγος, δηλ. τὸ ἐκ τῆς μάχης κέρδος, ἡ. Τ. 222· καλάμη πυρῶν, ἄχυρον ἐκ σίτου, Ἰερζ. 4. 33· σὺν τῇ καλάμῃ ἀπόκειται ὁ σίτος Ξεν. Ἀντ. 5. 1, 27· καλάμην τε καὶ ἱερὰ δῶρα γὰρ ἀσταχυῖν Καλλ. εἰς Δῆμ. 20· παροίμ. ἐπὶ ἀπλήστῳ γεωργίῳ, πυρὸς ἐπὶ καλάμῃ ἀροῦν, σπεῖρειν ἀμέσως ἐπὶ τοῦ ἀρτί θερισθέντος ἀγροῦ, οὕτως δὲ πυρὸς ἐπὶ καλάμῃ ἀροῖ Ἀσίας παρὰ Σουδ., ὅστις ἐρμηνεύει «ταυτέστιν αἱ σπεῖρων οὐλειαν ἄνεσιν τῇ γῇ εἰδωσιν», Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 5· μεταφ., ἐπὶ γέροντος, «καλάμην γέ ο' ἐστὶμαί εἰσφρόωντα γινώσκειν, οὐμαί σε ἡρώτας» τὸ τῆς νεότητος ὑπόλειμμα τὴν κατὰ θέρος καλάμην, ἦγουν ταυτὶ τὸ σῶμα φέρων ποτὶ καρπὸν ἀρετῆς, γινώσκειν ἐξ αὐτοῦ, οἷος ἂν ᾦν ἐγὼ καὶ ἦτε τὰ τῆς ἡλικίας μου λήγον ἡμαρῶν (Εὐστ.), Ὁδ. Σ. 214· οὕτω, τὸ γῆρας καλάμη Ἀριστ. Ρητ. 3. 10. 2· τὴν καλ. θυρῇ, δεῦς ἐτέροις τὸ θέρος Ἀνθ. Π. 11, 36· οὕτω, Πήρσιν καλάμῃ, τὸ λείψανον τοῦ Πήρσου, δηλ. τὸ πτώμα αὐτοῦ, Χρησμ. παρὰ Πλούταρχον 6. 53· ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμήρεσθαι, κρίνειν ἐκ τῶν λειψάνων, Λουκ. Ἀλέξ. 5.

3) = λινουκαλάμη Καλλ. Ἀποσπ. 265. II = κάλαμος, Ἰδύδ. 8. 9.

καλαμηδόν, ἡ, ἡ, κατὰ τὸν τρόπον τετρασμένον καλάμῳ, ἐπὶ εἶδους τινὸς κατὰγματος, Παῦλ. Δίγ. 6. 80.

καλαμητομία, ἡ, τὸ τέμνειν τὰς καλάμας σίτου, θερισμός, Ἀνθ. Π. 6. 36.

καλαμη-τόμος, οὐ, τέμνων τὴν καλάμην, θερίζων, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 987.

καλαμήτρια, ἡ, ἡ συλλέγουσα καλάμας, σταχυολογεῖσα, Πλούτ. 2. 784Δ.

καλαμητρίς, εἶδος, ἡ, ἡ τὰ δῶρα συλλέγουσα, Πισύχ.

καλαμηφάγος, [α], ὄν, κατατρώγων τὴν καλάμην, ἡλ. θερίζων ἡ κόπτων αὐτήν, ὄρεπανον Ἀνθ. Π. 6. 65.

καλαμηφορέω, κρατῶ καλάμην ὡς σπῆναι δπως δι' αὐτοῦ λῶω σίτον, (καλάμος VI), Θεμιστ. 352, 34 Διδ.

καλαμη-φόρος, οὐ, φέρων καλάμην ὡς σύμβολον ἡ σύνθημα στασιώτου, Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 2· ἄλλοτε· καλαμοφόρος.

καλάμα· «τὰ στελέχη» Πισύχ.

καλαμιζώ· μέλλ. -ίσω, (καλάμος) φυτῶ, παῖς τὸν κάλαμον, αὐτῷ, Ἀθην. 697G (ἐνθα ὁ Λοθέκ. εἰς Ἀγλαόρ. 1087 προτείνει καλαβίζω ἐκ τοῦ καλαβίς).

καλαμίνδαρ· «πλάττωνος» Πεισινεῖς (3)» Πισύχ., ἐνθα δ Meineke διορθεῖ Παιονεῖς καὶ ὁ Schmidt (ἐν τῇ μεγ. ἐκδ.) Ἠδωνοῖς.

καλαμίνθη, ἡ, = καλαμίνθος, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 648, Ἀριστ. π. Φυσ. 1. 7, 1, Θεοφρ. π. Φυσ. Αἰτ. 4. 10, 4· «καλαμίνθη» πῶς, ἡμαί ἡδύσμων» Πισύχ.

Καλαμίνθος, ὁ, κωμικὸν ὄνομα βατράχου, Ὀμ. Βατραχομ. 227.

καλαμινθίτης οἶνος, ὁ, οἶνος κατεσκευασμένος μετὰ μίνθῃ, Διοσκ. 5. 62 [ε].

καλάμινθος, ἡ, (μίνθα) Νικ. Θερ. 60.

καλαμινθώδης, ες, πλήρης μίνθης, Στράβ. 367, Ἀπολλ. Λεξ. ἐν λ. κητώσσαν.

καλάμινος, ἡ, ὄν, ἐκ καλάμου, οἰκίαι Ἰερζ. 5. 101· οἰστοί, τόξα ὁ αὐτ. 7. 61, 65· αὐλός, σὺριγγ· Ἀθην. 182D, Πολυδ. Δ', 67, 1, 153· καλὸν μινθον πλέγμα, ἐκ καλάμου καλῶς, πρὸς ἐναπόθεσιν τυροῦ, ὁ αὐτ. 7. 173:—σκελετός, ἀπυγος, καλάμιννα

σκέλη φορῶν, μὲ σκέλη ὅμοια καλάμοις κατὰ τὴν λεπτότητα, Πλάτ. Κριτ. ἐν Ἀδελφ. 2. II. ἐκ καλάμου, πλοῖτα καλάμινα Περδ. 3. 98, πρὸλ. 99 (καλάμιον ἐν γόνυ πλοῖτον ἕκαστον ποιεῖται), ὥστε πρέπει νὰ ἦσαν τὰ λεγόμενα βαμβάκια.

καλάμιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ καλάμη. «καλάμια» στελέγια» Πλούτ. II. ὑποκορ. τοῦ κάλαμος. 1) = κάλαμος L 7, Εὐστ. 1181. 53. 2) καλάμια τῶν ὑποδέσεων = ἀναγωγες, Εὐστ. 995. 30, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 784. 3) = κάλαμος VI, Βυζ.

καλαμῖς, ἑδος, ἡ, (κάλαμος) ἱερατικὸς κάλαμος, ὀρυζοφόριον ὑπὲρ καλαμῖδα (ἡ χάριν τοῦ μέτρου) Ἀνθ. Π. 10. 11. 2) ὅλη καλάμιον, ὅλη, γραφίδων, κονδυλοθήκη, Λατιν. theca calamiaria, Πολυδ. I, 59, Πλούτ. — ὡσαύτως, γραφίς, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Παύλ. Διγ.

3) φυλάριον πρὸς καθαρισμὸν τῶν ὀδόντων, ὅπερ συνήθως κατεσκευάζετο ἐκ καλάμου, Διοσκ. 1. 89. 4) κάλαμος I. 7, ὅλη, κόσμημα τι περὶ τοὺς πλοκάμους, Πλούτ. 5)

πληθ. «καλαμίδας» τὰς νῦν λεγόμενας ὠλένας, ἐπεὶ ἀπὸ καλάμων γίνονται. ἡ τὸν θηλυκοῦ καλάμου τοῦ πρὸς σύνδεσμον τῶν πλινθίων κατασκευαζομένη τῆς οἰκοδομίας» Α. Β. 269, 25. 6) «Κε-
ρυγίται (διωρῶν) Κερωνήται» δὲ τοὺς μικροὺς τέττιγας καλαμίδας καλούσιν Πλούτ. (διωρῶν) καλαμίνδας). 7) «ἀλιευτικὸς κάλαμος» Πλούτ.

καλαμίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ κάλαμος, χρησιμεύων ὡς σωλήν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1034, Γαλν. 5. 359. 2) = κάλαμος I. 7, Θεόδ. Περδ. π. 437. 3) ὁ βραχὺν ἢ κλάδος λυχνίας, Εὐστ. (Ἐξοδ. ΚΗ', 31 κτλ.).

καλαμίσκος [Ι], ου, ὁ, = καλάμινος, ὅμοιος πρὸς κάλαμον, στήλη, Ἀλέξ. Τράλλ. 5. 261. II. παρὰ Δημ. 270. 11, ὁ καλαμίσκος ἦρως, ἴσως (ἐκ τοῦ κάλαμος I. 6) ὁ ἦρως τῆς μῆ-
λης, κωμικὸν ὄνομα τοῦ ἱατροῦ Ἀριστομάχου, οὗ ὑπῆρξεν ἀνδρὶς ἐν Ἀθήναις καλούμενος ὁ ἦρως ὁ ἱατρός ὁ αὐτ. 419. 22.

καλαμίσκος, ἑδος, ἡ, = καλάμας, εἶδος ἀκρίδος, Ἀνθολ. Π. 7. 108.

καλάμο-θῆσας, α, ὁ, δὲ κατὰ τοῦ καλάμου βῶτον, ὁ μὴ βῶτον διὰ τοῦ στέματος πρὸς ἀνάσειν τῶν λῶν τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ, ἀλλὰ διὰ τοῦ καλάμου (ὅλη, τῆς γραφίδος) κατασκευάζων αὐτόν, κωμικὸν ἐπώνυμον τοῦ Στωϊκοῦ Ἀντιπάστρου, ὅστις δὲν ἐτόλμα νὰ συζητήσῃ διὰ τῆς φωνῆς πρὸς τὸν Κερωνήτην, Πλούτ. 2. 514D.

καλάμο-υφένω, κόπτω κονδυλία, κάμνω γραφίδας, «πένας», Ἐτυμ. Μ. 485. 33· καὶ καλαμογλύφος, ον, ὁ κατασκευάζων γραφίδας, αὐτόθι.

καλάμο-γράφια, ἡ, τὸ γράφειν διὰ καλάμου ἢ γραφίδος, Μα-
νέων 4. 72.

καλάμο-δύτης [Υ], ου, (δύω) εἶδος πετηνῶ ζῶντος μεταξὺ τῶν καλάμων, Αἰδ. π. Ζ. 6. 46.

καλάμο-εὐδής, ἐς, ὅμοιος καλάμῳ, Διοσκ. 3. 149, Πλούτ.

καλάμο-εσσα, ἐσα, ἐν, ἐκ καλάμου, συρίγγιον καλαμοεσσὺν Εὐρ. I. A. 1038.

καλάμο-κότιον, τὴ, τετμημένον καλαμῶν, Γεωμ. 2. 6. 31.

καλάμος [κά], ὁ, (ἴδε ἐν τέλει): καλάμι, μέλιον ἢ ὁ δόναξ, Λατ. arundo, ἐν χρήσει πρὸς στέγασιν οἰκῶν ἢ καὶ πρὸς κατα-
σκευῇ τειχῶν, Περδ. 5. 101· πρὸς κατασκευῇ στροφάτων ἢ πλεγ-
μάτων, ὁ αὐτ. 1. 179., 2. 96, πρὸλ. Θουκ. 2. 76· πρὸς κατασκευῇ
στράτων (ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μετεχειρίζοντο τὴν λευκὸν κά-
λαμον), στεφανωσάμενος καλάμῳ λευκῷ Ἀριστοφ. Νεφέλ. 1006· πρὸς κατασκευῇ στέβας, ὅλη, σπριμνής, «ἐκθύετον ἐξ»,
ἐπὶ στέβαν, ἢς αὐτοὶ συνεφέρουν τοῦ παρὰ τὸν Βύρριον περικύβητος
καλάμου τὰ ἀκρὰ ταῖς χερσίν· ἔνευ σιδήρου κατακλάσκαυτες» Πλούτ.
Δικουρ. 16· περὶ τῶν διαφῶν εἰδῶν ἦρα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 11, 10· περὶ τοῦ ἐν Περδ. 3. 99, ἴδε καλάμινος II· ἐντεῦθεν
κατὰ τὰς κυριοτάτας ἀποτοὺς χρήσεις, 1) αὐλὸς ἐκ καλάμου,
αὐλός, Πινδ. Ο. 10 (11). 100, Ν. 5. 70, Εὐρ. Πλέκτ. 702, 1. Τ. 1126· κάλ. αὐλητικὸς Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. ἐνθ' ἀνωτ. — σωλὴν
ὄργανον, ἐστὶ καὶ ἐκ μετάλλου, Θεοδῶρ. — Ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 34,
= ὑπολύριος (ἰδε), ὁ κάλαμος ὁ κατὰ τὴν βῆσιν τῆς λύρας ἐγ-
καρσίως τεθειμένος, ὅπου προσδένονται αἱ χορδαί. 2) ἀλιευ-
τικὸς κάλαμος, Πλάτ. Κριτ. ἐν Ἀδελφ. 3, Θεοφρ. 21, 43·
κάλ. ἀλιευτικὸς Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 11. 3) ἐπὶ βέ-
λους ὅπερ κατασκευάζετο ἐκ καλάμου ἔσθλην μεστοῦ ἐντερωνῆς
(κάλ. ναστός, μεστοκάλαμος)· καλούμενος ὡσαύτως κάλαμος
τοξικός ἢ Κρητικός (calami cruciata Cnephia, κατὰ Ὁράτ.),
Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 11, 11· βελίτης ἢ βελίτης Γεωμ. 2. 6,
23. 4) γραφίς ἐκ καλάμου, Πλούτ. Δημ., κάλαμοι γραφίδες
Πολυδ. I, 61. 5) βῆθος πρὸς κατεμέτρησιν· ἐντεῦθεν, ὡρι-
σμένον τι μέτρον μήκους ὁ 1/2 πήχειον, Σούλ. Ἐπιγρ. 1732h,
6) χειρουργικὴ μὴλη, Θεοφρ. Νόνν. 7) ἐργαλεῖον πρὸς δια-
κόσμησιν τῆς κήρης χρησιμεύον ὡσαύτως ὅπως μὲν ἐν αὐτῇ ὡς
κόσμημα, πῶθεν· καρφοβέλον, περόνη μακρά, Σύνεδ. 654, 663·
πρὸλ. καλαμῖς 4, καλάμιον II. 1.— Καθ' Πλούτ.: «κάλαμος»
ὄρυφος. Κῆροι. καὶ τὸ ἐπιτινθόμενον τῆς λύρας ἡχείων». II. περιλή-
πτικως, 1) «καλάμια», Ἀριστ. Μτεωρ. 2. 3, 38. 2) ἐπὶ οὐτῶν

ἄσα δὲν εἶναι μήτε ὄρυφοι, μήτε ὄλη, μήτε δένδρα, Ξεν. Ἀν. I. 5, 1.
3) πλέγμα ἐκ καλάμου, Πλάτ. Πολ. 372B· στέγη ἐκ καλάμων
παρ' Πισυχ. III. = καλάμη, ὁ καυλὸς τοῦ σίτου, καλάμη, Ξεν.
Ἀν. 4. 5, 26, Οἰκ. 18, 2. IV. ἐν Ἀνθ. Π. 8. 292, πῶθεν·
κόσμημα τι περὶ τὴν γυναικεῖον χιτῶνα. V. ὁ κάλ. τοῦ σκέ-
λους, τὸ δασύον τῆς κνήμης (τὸ καλάμι), Σχόλ. εἰς Ἀνθ. π. Ἀλγῶ.
Ἰστ. 1, 23. VI. κατὰ τὴν ἄνθρωπον ἐκατονταετηρίδα μ. X. ση-
μεῖον τι δι' οὗ ἐλάμβανον σίταν, Λατ. tessera, Γλωσσ., πρὸλ. κα-
λαμηφορέω. (Ἐντεῦθεν καὶ τὰ καλάμη, καλαμέος, κτλ.,
πρὸλ. Σανκρ. Kalamas, Λατ. calamas, calamus· Ἀρχ. Σκανζ.
halim, Ἀγγλο-Σαξον. halm, halm, Ἀρχ. Γ'φ'ηλ. Γερμαν.
halim, halm).

καλαμο-στέφης, ἐς, κεκαλυμμένος διὰ καλάμων, Ὁμ. Βα-
τραχ. 127.

καλαμο-σφάκτης, ου, ὁ, ὁ σφάκων, φονεύων διὰ τοῦ καλά-
μου, ὅλη, τῆς γραφίδος, Φλῶν 2. 53B.

καλαμο-τύπος, ον, (καλαμοτύπου Ἀκων.) «καλαμοτύπου
ἱερατικὸς Λάκωνες» Πλούτ.

καλαμο-φθογγος, ον, ἐπὶ ἡχον ἢ μίλου, Πάν. ὁ καλαμο-
φθογγα παλίων, ὁ παῖξων μέλη διὰ τῆς σύριγγος, ἥτις ἦτο κατε-
σκευασμένη ἐκ καλάμων, Ἀριστοφ. Βῆτρ. 230.

καλαμο-φύρος, ον, πρὸλ. καλαμηφύρος.

καλαμο-φύλλος, ον, ὁ ἔχων φύλλα οἷα τὰ τοῦ καλάμου, Θεοφρ.
π. Φυτ. Ἰστ. 1. 10, 5, Γεωμ. 10. 44.

καλαμῶ, περιέχον τετρασμήνον δασύον διὰ καλάμων, Γαλν.

II. Παθ., ἐπὶ τοῦ καυλοῦ τῶν σιτηρῶν, γίνουσι καλάμη, κοι-
νῆς «καλαμῶν», ὥστε σχεδὸν ἅμα τῇ καλαμοσθαί συνι-
στασθῆναι [ἡ] μικρὸν ὕστερον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8, 2. 4.

καλαμῶδης, ἐς, ὅμοιος καλάμῳ, πλήρης καλάμων, τὰ καλα-
μῶδη Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 18, 10., 6. 14, 2· καλ. λίμνη
Ἀνθ. Π. 7. 365.

καλαμῶν, ὄνους, ὁ, τόπος πλήρης καλάμων, «καλαμῶνας»,
ὡσαύτως, καλαμῶν Ἀνθολ. εἰς Φρυν. 147.

καλαμοῦνη, ἡ, ὁ ἐκατέρωθεν περὶ τὰ χεῖλη τῶν πλοίων φραγ-
μός· Εὐστ. 1533. 51.

καλάνδας, ὄν. αἰ, τὸ Ρωμαϊκὸν Calandras = νομισμῆς, τῇ
νέᾳ σελήνῃ ἢ Ἑλληνικῇ μέν νομισμῆναι, Ῥωμαῖοι δὲ καλάν-
δας καλοῦσιν Διον. Ἀλ. τ. 3, σ. 1438· καλάνδας Σεπτεμ-
βρίου ὁ αὐτ. ἐν τ. 2. σ. 1151, κτλ., πρὸλ. Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ.
14, 10, κτλ., Πλούτ. Κικ. 2, κτλ.

καλανδολόγιον, τό, calendarium, καλονδῶριον, ἐν χρήσει
παρὰ τοῖς ἀστρολόγοις, Νικηφ. Κων/πόλεως 852A.

καλανδρός, ὁ, εἶδος κορυδαλλοῦ, Ὀππ. Ἔτυμ. 3. 15.

καλάνι ἀντὶ καλῆ, βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Ὀρν. 1678.

καλάπαις, οδὸς, ὁ, (καλόν) καλαπῆτι ὑπαίφμαστος, Πλάτ.
Συμπ. 191A· ἐκ διερρηθῆς ἐκ τοῦ Πολυδ. I, 141, ἀντὶ καλό-
παις, ἢν καὶ παρὰ τῇ αὐτῇ B, 195, ὡς καὶ παρὰ τῇ M. Ἐτυμ.
486, 6, φέρεται καλόπαις· ὑποκορ. κάλαπῶδιον, τό, παρὰ
Γαλν. 6, σ. 364, καὶ καλαπῶδιον Σουῖδ., M. Ἐτυμ. 510, 46.

καλαρίνες· ὡχρεοί, Λάκωνες» Πλούτ.

κάλαρις, ὁ, μικρὸν πετηνὸν (ἀγνοῦσθαι) κατεσθιόμενον ὑπὸ τῶν
γαμψονύχιον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 17, 2.

καλαρρυγαί· «τάφρος» Ἀμερίας» Πλούτ.

καλάστρις, εἰς, ἡ, ὡχρῶν θυσανῶν Διγύπτιος» (Πολυδ. Ζ'.
71), κιθάραις λινέους.. θυσανωτοὺς, τοὺς καλέουσι καλο-
σίεις Περδ. 2. 81· ἔχων καλάστριν Κρατίν. ἐν Ἀδελφῶν I·
ἀπαύτως, καλασίεις κορινθιοῦργες, ἢς ἐφόρων οἱ Ῥωμαῖοι,
Δημόκρ. Ἐφείδ. παρ' Ἀθην. 5251· ὄνομα κωμῶδης τοῦ Ἀλέξι-
δος Περδ. τρυφοκαλάστρις. II. Καλαστρίεις ἐλγόντες ἢ
ἀποτελοῦντες ἐν ἐκ τῶν μαχίμων γενῶν ἐν Διγύπτῳ, οἱ δὲ μάχι-
μοι αὐτῶν καλέονται.. Καλαστρία τίς καὶ Ἑρμοσύδιος
Περδ. 2. 164, κτλ. (Κατὰ τὸν Herwerden γραπτὸν καλαστρίας
διὰ τοῦ ἡ ὡς ἐν ἐπιγρ. Ἀνθολ. τίς. α 91 α G παρὰ Michel He-
neil d' Inscr. Gr. 694, 18, 19.

καλάτωρ, οὖρος, ὁ, Λατ. culator, ὑπηρέτης, θαράπων, Σούλ.
Ἐπιγρ. 5780.

καλαυρία ἢ καλαύρεα (καλαυρεία Moisterh 140), ἡ, νῆ-
σος πρὸ τῆς Ἰουζίνης Σερβ. 369· παρὰ Διον. Π. 499, χάριν τοῦ
μέτρου Καλαύρεα· ἐντεῦθεν, Καλαυρίτις λιθάρρυρος, εἶδος
λιθάρρυρου (ἀεικέλιος τοῦ μολύβδου) ἐξαγομένου ἐκείθεν, Διοσκ. 5.
102 (ἀλλὰ κατὰ Sprengel Λαυρίτις).

καλαυρόπιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἔπομ. Ἀρτεμῖδ. 4. 72.

καλαυρόψ [ούχι] καλαυρόψ, (ἴδε ἐν τέλει), οὖρος, ἡ, βῆθος
βουκολικῆ χρησιμεύουσα πρὸς ἐπαναγωγὴν τῶν βοσκημάτων εἰς τὴν
ἀγέλην, ὅσων τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ, ἰβου-
κολικὴν βῆθον· ἴσως δὲ ἔῴλην κατὰ τὸ ἔτερον μέρος ῥοπήν ἔχον, ὅ
ἐστὶ βῆθος» (Σχόλ.), ἢ. Ψ. 846, πρὸλ. Ἀνθολ. Π. 6. 106, Πάν.
74, Πολυδ. I, 131, κτλ. (Κυρίως καλαύροψ, ἐκ τοῦ Ἑρμῆως,
ἴδε ἐν λ. βέπων· τὸ πρῶτον μέρος τῆς λέξεως εἶναι βῆθον).

καλαφάτης, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Καλαφάτης, ὡς ἐκόνυμον, Κεδρ.
II, 537.

καλαφάτῃσις, ἡ, καλαφάτισμα, K. Πορρ. "Εκθ. Βασίλ. Τάξ. 658, 13., 675, 6.

καλαφάτιζω, ἐκαλαφάτισα, -ισθην, -αμένος, ὡς καὶ νῦν, Νικήτ. Χων. 717, 24, πρὸς τὸ Ἰταλ. calafatare.

καλαφος· ἡσκάφος, Μάγνητες "Ψούχ.

καλδάριον, τό, τὸ Λατ. caldarium, θερμαντήριον ἀγγεῖον, λέβης, K. Πορρ. "Εκθ. Βασ. Τάξ. 670, 17.

καλεῖμενος = καλούμενος "Επιγρ. Δελφ. Colliz Cri. Dial. 2061, 3 καὶ ἄλλ.

καλέντων Διολ. = καλούντων.

καλέσαι, Διολ. = καλέσαι, "Δλκ. "Αποστ. 46, 1.

καλέσεις, εως, ἡ, ἴδε κλησεις, ΠΙ Διον. "Δλ. Π. 682, 5.

καλεσι-χορος, ον, μόνον ἐν τῇ "Επικ. τύπῳ καλεσιχορος· προκλήτων τὸν χορὸν ἢ καλῶν εἰς τὸν χορὸν, Πρόμιος "Ορφ. Λοθ. 712.

καλεστής, οὔ, ὁ, πρὸς ἐρμηνείαν τῆς λέξεως κλητῆρ, Σχόλ. εἰς Δίσχλ. Θήβ. 574· — καλεστός, ἡ, ὡν, ἀντὶ κλητός, Γ'ωσσ.

καλεῦειν = κατακαλεῖν· ὠλοδολεῖν, Διολεῖς "Ψούχ.

καλέχες· «κατάκεισο. Πάφιοι» "Ψούχ.

καλέω, "Επικ. ἀπαρ. καλήμεναι "Δλ. K. 125· Ἰων. παρτ. καλέσων "Δλ. γ' ἐνικ. κάλεσκε "Απολλ. Ρόδ. Δ. 1514· μέλλ. Ἰων. καλέω "Δλ. Γ. 383, "Αττ. καλῶ Πλάτ. Συμπ. 175Α, Σεν. Σουπ. 1. 15, κτλ.· παρὰ μεταγεν. καλέσω (ἐγ-, πρσ-) πθ. ὁρεῖται εἰς τοὺς ἀντιγραφεῖς τὸ παρὰ Δημ. 93. 16., 382. 7., 661. 9., (τὸ καλέσω ἐν Σοφ. Φιλ. 1452, "Αριστοφ. Πλ. 964, κτλ., εἰ- λων ὅρ. σ' ὑποτακτ.) ἄρ. α' ἐκάλεσα, "Επικ. ἐκάλεσσα, κά- λεσσα "Οδ. Ρ. 379, "Δλ. Π. 693, (παρὰ μεταγεν. "Επικ. ἐκλήσα, Νικ. "Αποστ. 22, Μουσαῖος 10)· πρσμ. κέκληκα· — Μέστ., μέλλ. "Αττ. καλούμαι "Αριστοφ. Νερ. 1221, "Εκκλ. 864· ἐπὶ παθ. ση- μασ., Σοφ. "Πλ. 971· — παρὰ μεταγεν. καλέσμαι (ἐκ-, ἐπι-) πθων. ὁρεῖται εἰς τοὺς ἀντιγραφεῖς τὸ παρ' Δίσχλ. 24. 41, Λυ- κούργω 150. 6· — ἄρ. ἐκάλεσάμην, "Επικ. καλεσσάμην· — Πάθ., μέλλ. κελήσομαι (εὐρισκόμενος ἐν τισὶν ἀντιγραφαῖς τοῦ Εὐρ. ἐν Τρω. 13, καὶ παρὰ Πλάτ. Νόμ. 681D) εἰναι μεταγεν.: ἄρ. ἐκλή- θην Σοφ., κλ.: — πρσμ. κέκλημαι, "Επικ. γ' πλθ. κέκλησάται "Απολλ. Ρόδ. Δ. 1128, Ἰων. κελέσεται "Πρόδ. 2. 161· "Επικ. γ' πλθ. ὑπερσ. κελήσάτο "Δλ. K. 195· εὐκτ. κελήσῃην, κελήσῃ Σοφ. Φιλ. 119, κελήσμεθα "Αριστοφ. Λυσ. 253. ("Εκ τῆς √ KΔΔ παράγονται ὡσαύτως τὰ κλ-ητός, κλ-ητῆρ, κλ-ησις, καὶ ἴσως τὰ κλῆ-ομαι, κλῆ-εὖω, (κλῖω, κλῖος διαφέρουσι) Λατ. cal- are, cal-eudae, con-cil-iūm, cla-mare, καὶ ἴσως: cla-ssis, cla-ssium· πρὸς Γερμ. la-thōns, ἀντὶ gn-la-thōns, (κλῖσις) "Αγγλ. "Ψήλ. Γερμ. la-dōn (laden)).

1) καλῶ, φωνάζω. 2) προσκαλῶ, εἰς ἀγορὴν καλέσαντα "Οδ. Α. 90· ἐς "Ὀλυμπον "Δλ. Δ. 402· ἀγορήνδε, θάλαμόνδε, θανάτῳδε "Δλ. Υ. 4. κτλ.· μετὰ μόνης αἰε., ὅσοι κελήσῃ (ἀντὶ -ησῃ) βουλήν, ὅσοι κε- κλημένοι ἦσαν εἰς τὸ συμβούλιον (Σχόλ.), K. 195· αὐτοὶ γὰρ καλέων (ὥστε) συμμητιάσθαι K. 197, πρὸς Σοφ. Φιλ. 406, "Πλ. 996· κάλλεόν τέ μιν εἰς ἕκαστος "Δλ. Ψ. 203· ἐπὶ οἱ καλέσας "Οδ. Ρ. 330, κτλ.· — ἀπολ., προσκαλῶ, Τραγ., κλ.· εἰς μορτυρίαν Πλάτ. Νόμ. 937Α· ἐμὲ νῦν ἤδη καλεῖ ἡ εἰμαρμένη Πλάτ. Φαῖδ. 115Α· — ὁ "Ορ. συγν. ἔχει καὶ μέσ. ὄρ. καλέσα- σθαι τινα, καλέσαι τινα πρὸς ἑαυτὸν, "Δλ. Δ. 270, "Οδ. Θ. 43, κτλ.· φωνῇ "Δλ. Γ. 161· ἀγορήνδε λαθὼν Α. 54.

2) καλῶ, εἰς τὸν οἶκόν μου πρὸς εὐνοχίαν, προσκαλῶ, "Οδ. K. 231, Ρ. 382, κτλ. (ὁδάρῃ ἐν "Δλ.) βραδύτερον συγν. μετὰ προστιροσισμῷ, καλ. ἐπὶ δεῖπνον, Λατ. cenare καὶ cenam, "Πρόδ. 9. 16, Σεν. Κύρ. 2. 1, 30, κτλ.· ἐς θέσιν Εὐρ. "Ψων 1140· ὑπὸ σοῦ κελήμιενος Πλάτ. Συμπ. 174D, κτλ.· κληθέντες πρὸς τινα, εἰς τὸν οἶκόν τινας, Δημ. 402. 15· ὁ κελήμιενος, ὁ κελήμιενος εἰς δεῖπνον, «καλεσμένος», Δαμόξ. παρ' Ἀθην. 102D.

3) ἐπικαλοῦμαι, τοὺς θεοὺς "Πρόδ. 1. 44, Πινδ. Ο. 6. 99, Αἰσχύλ. Πρ. 71· ἰδίως κατὰ τὰς θυσίας, Σχόλ. εἰς "Αριστοφ. Βατρ. 479· μάρτυρος κ. θεοῦ Σοφ. Τρ. 1248· — οὕτως ἐν τῇ μέσ. τύπῳ, τοὺς θεοὺς καλού- μεθα Αἰσχύλ. Χο. 201, πρὸς 216, Σοφ. Φιλ. 228· ὡσαύτως, μαρ- τυρία τε καὶ τεκμήρια καλεῖσθαι Αἰσχύλ. Εὐμ. 486· — ἀλλὰ ἄρας, ἅς σοι καλοῦμαι, τὰς ὁποίας ἐπικαλοῦμαι ἐναντίον σου, Σοφ. Ο. K. 1385· — ἐν τῇ παθ., ἐπὶ τοῦ θεοῦ, με ἐπικαλεῖται τις, Αἰσχύλ. Εὐμ. 174.

4) ὡς δικαστικός ὁρεῖ, ἐπὶ τοῦ δικαστοῦ, καλεῖν τοὺς ἀμφισβητοῦντας εἰς τὸ δικαστήριον Δημ. 406. 27, κτλ.· ὡσαύτως ἀπὸς καλεῖν ὁ αὐτ. 407. 5, "Αριστοφ. Σρ. 851, κτλ.· ἐάν μιν καλέσῃ Δημ. 532. 20· — ὡσαύτως, ἐ δόχων τὴν δίκην καλεῖ "Αριστοφ. Σρ. 1441· ἐν τῇ παθ., ἡ πατροκτό- νος δίκη κέκλητ' ἂν αὐτῷ Σοφ. "Αποστ. 624· πρὶν τὴν ἐμὴν [δίκην] καλεῖσθαι, πρὶν ἢ εἰσαγγῆ, "Αριστοφ. Νερ. 780· καλού- μένης τῆς γραφῆς Δημ. 1336. 10· — ἀλλὰ, 5) ἐπὶ τοῦ ἐνά- γοντος, ἐν τῇ μέσ. τύπῳ, καλεῖσθαι τινα, ἐγκαλεῖν τινα εἰς τὸ δικαστήριον "Αριστοφ. Νερ. 1221, Σρ. 1410, "Εκκλ. 864, πρὸς Δημ. 640. 23· καλ. τινα ὑδρεῖς "Αριστοφ. "Ορν. 1046· καλ. τινα πρὸς τὴν ἀρχὴν Πλάτ. Νόμ. 914C· πρλ. κλητῆρ, κλη- τεύω.

II. καλῶ διὰ τινος ὀνόματος, ὀνομάζω, ἐν Βριάρειν

καλέουσι θεοὶ "Δλ. Δ. 403, κτλ. (ἴδε ἐν λ. ἐπικλησις, ἐπάνυ- μος)· κοτύλῃν δὲ τέ μιν καλέουσιν K. 306· οὕτω παρ' Ἀττ., ὡς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας Σοφ. Ο. K. 486, πρὸς Αἰσχύλ. Πρ. 84, κτλ.· — ὄνομα καλεῖν τινα, καλῶ τινα μετὰ τὸ ὄνομα, εἰπ' ὄνομα, ἔττι σ' κεῖθι κάλεον, μετὰ τὸ ὄνομα σὲ ἀνδοῶζον ἐκεῖ "Οδ. Θ. 550, πρὸς Εὐρ. "Ψων 259, Πλάτ. Κρατ. 483B, κτλ.· (καὶ ἐν τῷ παθ., ὄνομα καλεῖσθαι "Πρόδ. 1. 173, Πινδ. Ο. 6. 94)· ὡ- τως ἄνευ τοῦ ὀνόματος, τί νιν καλοῦσα δυσφίλες δάκος τύχοιμ' ὄν; Αἰσχύλ. "Δγ. 1232· τοῦτο αὐτὴν κάλεον Καλλ. "Αποστ. 420· ὡσαύτως, τὸ μὲν ὄνομα ἰμάτιος ἐκαλέσμεν, ἐδώκαμεν εἰς αὐτὰ τὸ ὄνομα ἱμάτια, Πλάτ. Πολιτ. 279B· ἔκαστον τῶν ὀνομά- των οὐκ ἐπὶ τινι καλεῖς; ὁ αὐτ. ἐν Παρμ. 147D, Σοφ. 218C· (καὶ ἐν τῇ Παθ., τὸ μὲν δ' ὄνομα σφ' κεκλήσεται — κυνὸς ταλαίνης σῆμα = τῦμβος σὺς κεκλήσεται σῆμα κυνὸς ταλαίνης, Εὐρ. "Εκ. 1271).

1) = κλέω, κλέω, φημί, ἐπαίνω, τὴν σὴν πίστιν καλοῦντες Κληθ. ἐρ. 481, 1 — Πάθ., καλοῦμαι, ὀνομαζομαι, Μυρμιδόνες δὲ καλέοντο "Δλ. B. 684· ἔτ' εἰσὶ καὶ ἀφνειοὶ κα- λέοντο "Οδ. Ο. 433· — ὁ καλούμενος, ὁ φέρον τὸ ὄνομα, ἐν τῇ

Θεράπνῃ καλεῖται "Πρόδ. 6. 61· ὁ κ. θάνατος Πλάτ. Φαῖδ. 86D· ἢ τινα Λοκίδα κελήμιενον ἢ πατέρος, ἢ τινα τοῦ τῆς Λητούς πατρός, Ἀπόλλωνος ἀπόγονον κελήμιενον ἢ καὶ υἱὸν αὐτοῦ, ἢ πατέρος, ἢ γονὸν τοῦ Αἰδός (Σχόλ.), Πινδ. Π. 3. 119· οὕτω, καλεῖ- σθαι τινι ὁ αὐτ. ἐν Ο. 7. 140.

2) ὁ Πάθ. πρσμ. κέκλημαι ση- μαίνει ἔγω λάβει ὄνομα, φέρω ὄνομα, καὶ συγγλῆσι σχεδὸν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ εἰμὶ. ἰδίως (παρὰ ποιηταῖς) ἐπὶ προσώπων μεταβαλλόντων

εἰς ἕνα ὄνομα βίον, οὐνεκα σὴ παράκοιτις κέκλημαι, διότι εἰμαι σὺνός σου, "Δλ. Δ. 61· φίλῃ κελήσῃ ἄκοιτις Ρ. 138· σὶ γὰρ ἐμοὶ τοῖσδε πόσις κελήμιενος εἴη, εἴθε τοιούτος ἀνὴρ νὰ ᾔτο σὺνός μου, "Οδ. 2. 244· ἡγάγεται ἔς μέγα ὄνομα κελ- κλησθαι ἄκοιτιν "Πσ. Θ. 410· σὴ κελήμιενή ἦν "Ορ. "Τρην. εἰς Ἀπόλλ. 324· μὴδ' ἐπὶ Τηλεγάμοιο πατὴρ κελήμιενος εἴην "Δλ. B. 260· οὕτω καὶ παρὰ Τραγ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 2, 242, Σοφ. "Πλ. 230, 336, κτλ.· εἰ τὸδ' αὐτῷ φίλον κελήμιενον Αἰσχύλ. "Δγ. 161, κτλ.· — σπανίως κατ' ἐνεστ., σὶ γὰρ, ... τοῖς ἐὼν οἴός ἐσσι, παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέσθαι, νὰ εἶχες τὴν θυγατέρα μου καὶ νὰ ἦς γαμβρὸς μου, "Οδ. Η. 313· — πρὸς κηρύσσει Π. 3.

3) ἐνταῦθα δύο ποιητ. συντάξεις πρέ- πει νὰ σημειωθῇ: α) Ἀλκίσιου ἐνθ' ὁ κολώνη κέκληται, ὅπου ὑπάρχει ὁ λόγος ὁ καλούμενος λόγος τοῦ Ἀλκίσιου, "Πλ. Δ. 758· καὶ ἐν τῇ ἐνεργ., ἐνθ' Ἀλκίος πόρρον ἀνδρῶπων καλέει- σιν, ἐνθα ὑπάρχει ὁ πόρρος ὃν οἱ ἀνδρῶποι καλοῦσι πόρρον Ἀλκίος, Πινδ. Ν. 9. 96, ἴδε Σχόλ., πρὸς κλῶω [Δ], κελήσῃω ΠΙ, κλῆζω Π.

β) ἐπαμύντης ἐπηρεχόμενης προτάσεως ἢ ἀπαρ., μάρτυρος δ' ἐκλέσσε μιν ἰσώνυμον ἔμμεν, τὸν ὀνόμαζον μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ ἐκ μνητὸς πάππου του, Πινδ. Ο. 9. 96· καλεῖ με, πλάστὸς ὡς εἴην πατρί, δηλ., καλεῖ με πλάστον, Σοφ. Ο. 1780· οὕτω, καλοῦμέν γε παραδιδόντα μὲν διδόντα, λέγοντες ὅτι ὁ παραδιδὼν διδά- σκει, Πλάτ. Θεατ. 198B· οἱ δὲ τράγοι πίονες ὄντες ἤττον γόνιμοι εἰσιν (ἀρ' ὦν καὶ τὸς ἀμπελούς ὅταν μὴ φέρωσι, τραγῶν καλοῦσι, λέγουσιν ὅτι) "Αριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 14, 18· πρὸς ὀνομάζει Π.

κκλη, κκλήτης, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ κλη-, Λοδῆκ. εἰς Φρύν. 639, κκλή, [κ], ἡ, ὄγκωμα, κύσωμα, ἴδε ἐν λ. κκλη.

κακλήμεναι, "Επικ. ἀπαρ. ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ καλέω, "Δλ. K. 125, κακλήμερος, ον. ἔχων καλὰς ἢ εὐτυχεῖς ἡμέρας, Ἀνθ. Παλ. 9. 508.

κακλήμα. Διολ. ἀντὶ καλέω, (Schmidt ἀντὶ «κακλήμεν» καλεῖ σαφῶς "Ψούχ.), Σαπφ. 1. 16, ἴδε Schif. εἰς Διον. Ἀλ. π. Σουν. 352.

κκλήτωρ, ὁρος, ὁ, (καλέω) ὁ καλῶν, ὁ συγκαλῶν, Λατ. calator, κήρυκα κακλήτωρα τοῖς γέροντος, νεπιθετικῶς τὸν κήρυκα ἀπὸ τοῦ βοῶν τὸν ἄχλωνα (Σχόλ.), "Δλ. Ω. 577· — ἀλλ' ὡς κύριον ὄνομα ἐν Ο. 419.

καλέω. Ἰων. καλήτῃ, ἡ ἐλλήνη κατοικία, καλῶδη, "Πσ. "Εργ. κ. Ἰμ. 374, 501, "Απολλ. Ρόδ. Α. 170, Δ. 1095· ἰδίως ἀποθήκη, σιτοβολών, "Πσ. "Εργ. κ. Ἰμ. 299, 305· φολεᾷ πτηνοῦ, Θεόκρ. 29. 12, Ψευδο-Φωκυλ. 79, Λουκ. π. τῆς Σαρ. Θεοῦ 29, κτλ.· — ὡσαύ- τως, ξύλινος στήκος περιέχων ἔργαμα θεοῦ, ἡ σπηλαιο, Πλάτ. Πλάτ. 11. 6. 253· — Κηθ' "Ψούχ. «καλαῖ» νοσηταὶ ἐκ ξύλων. καὶ ξύλινά τινα περιέχοντα ἀγαλματὰ εἰδωλῶν. δηλοῖ δὲ καὶ σπηλὴν (ἢ οἰκίαν). Πρὸς καλέω. [ε] παρ' Ἰσ., κλ.· ἀλλὰ εὐ παρὰ Θεοκρ. καὶ Ψευδο-Φωκυλ.].

καλῖος, ἄθος, ἡ, τῇ προηγ., καλῖος, Ἀνθ. Π. 11. 44, Πλούτ. 2. 418Α· καλῖον, Διον. Ἀλ. 3. 70, Πλούτ. Νομ. 8, κτλ.

καλῖδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ καλῖα. Εὐπολις ἐν «Λυσιόκλημ» 5 (Πλούτ. 1. 161). — Καθ' "Ψούχ. «καλῖα» ἐντερε. Κύπριοι.

καλῖθος· οὖνος. Ἀμερίαν "Ψούχ.

καλῖκτος, οἱ, ἴδε ἐν λ. κκλήτης.

καλινδύομαι, ἀποθ. μόνον ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ παρτ. (πλὴν τῆς μετοχ. ἀποθ. καλινδύομαι ἐν Συμπ. "Επιστ. 32), διαφέ- ρον ἀπὸ τοῦ καλινδύομαι μόνον κατ' ἥζον (πρὸς κλινδύομαι)· κυλῶμαι, Λατ. volutari, ἐν τῇ στοιχίᾳ ἐκαλινδύετο "Πρόδ.

3. 52· ἀποθνήσκοντες ἐν τοῖς ἐξοῖς ἐκαλινδύνοντο, περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ προσβληθέντων, Θουκ. 2. 52· ἐπὶ πενήτων, καλ., ἐν τῇ γῇ, καλ., τοῖς πενέσι πρὸς τὴν κόινον Ἀριστ. π. τὰ 7. ἴστ. 9. 6, 5., 9. 7, 2· ρεύμασι Πλουτ., Τιμολ. 28·— μεταφρ., ἐν θάλασσι καὶ μεθ' ὧν ἀνθρώποις καλ., Δημ. 403. 19· ἐντείνων, συνεχῶς ἀσχολεῖν εἰς τι, διέρχεται τὰς ὥρας ἐν τινι, διατρέχει, λατ. versari in aliquo re, ἐν τῇ πειρασθῆαι Ξεν. Κύρ. 1. 4, 5 (ἄλλ. κυλινδῆσαι)· περὶ τὰ δικαστήρια καλινδύεσθαι Ἰσοκρ. 295B καλ., ἐπὶ τοῦ βήματος, Δατ. in foro versari, ὁ αὐτ. 98C (Περικλῆς κυλ-)· ἐν ἀγοραῖς Σέξτ. Ἰμπ. π. Μ. 2, 27· κατη- λείπει Συνέσ. ἐνθ' ἀνιστ.

καλινδύορα, ἡ, ὁ ἀλινδύορα. τύπος ἐν ᾧ οἱ ἵπποι ἐκυλινδοῦνται μετὰ τὴν γυνάσιν (πρβλ. ἐξαλλω). Διτ. π. Ζ. 3, 2.

καλινδύσεις, εὐσ. ἡ, = κυλινδύσεις. βόλος κύβου, Ἀλκίφρ. 3. 42. κάλινος, ἡ, οὐ. (κάλων) εὐλινος, Λυκούρ. 1418, Πιοτήης ἐν τοῖς εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν., 1283 Σχολίοις.

καλίσματα· «καλῶμαι, Δωριεῖς» Ἰσχύ. κάλινον· «ἐυλόγιον, βακτηρίδιον» Ἰσχύ.

καλῆς, ὁ, καλῶς, οἰκίσκος, Ἐπιχ. 21 Alfr. 2) κλωδὸς ὀρθῶς, νοτίστος ὀρθώσις Πολου. Γ', 160 (Κρατῖνος ἐν «Θράττ», 4.)

3) δεσμοσθέν, Ἰσχύ. κάλιν· «κλῆς, Δωρ. ἡ ἰσλ. Κραμῆρος Ἀνέκδ. Παρ. 3. 32. 28.

— Καθ' Ἰσχύ. «καλῆς σκέπαρον» ἀντὶ σκαλῆς. κάλιος ἀντὶ κάλλιστος (χάριν τοῦ μέτρου), Σαπρ. 133.

καλίστρεος· μέλλ., -ήσος, Ἐπιχ. ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ καλέω, Καλλ. εἰς Ἀρτεμ. 67, εἰς Δῆμ. 97·— «ἐκαλίστρου» Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιόδου, εἰ γνήσιος. Ἰακόν δέ ἐστι, καὶ τὰχ' ἂν εἴη Δεινάρου· καὶ οὗτος γὰρ ξενικοῖς ὀνόμασι χρῆται· Ἀποκρ. ἐν λ. ἐκαλίστρου.

καλίστρος ἀντὶ καλίστρου = καλλιδύος, Ἐπιγραφ. ἀρχαῖα Ὀλυμπίας Arch. Ζῆγ 1881, σ. 82, ἴδε Κουμαν. Συναγ. Α. Ἀθῆσ., καὶ Herwerden L. Gr. ἐν λ.

καλκαίνεσθαι· «φροντίζει» παρὰ τὴν ἰσλ. Ἰσχύ. ἀντὶ καλχ-. καλκοῦν = χαλκοῦν Maistell. 179 β.

καλλᾶεις, ἴδος, ἡ, «τὸ περισπᾶν τὰ ἰσχυρά ἢ γένος ὀρχήσεως ἀσχημονῶν τῶν ἰσχυρῶν κυρτομένων» Ἰσχύ. Καλλᾶειδας βαλ- νειν Εὐδοκῆς (ἐν «Κόλαϊν» 17) παρ' Ἀθην. 629F, πρβλ. Φωτ. ἐν λ. Καλλᾶειδας, τὰ ἢ ἐορτὴ καὶ ἢ αὐτὴ ἢ ὀρχήσεως ἐγένετο, Ἰσχύ. καλλᾶεσθαι, χορεύει τὸν τοιοῦτον χορόν, παρὰ τῷ αὐτῷ πρβλ. καλαμίζω.

καλλᾶιον, τό, ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀλεκτρυόνος σαρκώδης λόφος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. ἴστ. 9. 49, 2., 9. 50, 2·— πλῆθυντ. καλ- λαία, τὰ, ὁ σαρκώδης αὐτοῦ πῶγων, Λατ. malum, Ἀριστοφ. Ἰππ. 497.

2) τὰ οὐράτια πεπερὰ αὐτοῦ, Διτ. Διονύσι. παρ' Εὐστ. 1278. 50·— Ὁ τύπος κάλλεα ὑπῆρχεν ἄλλοτε ἐν Ἀθ. π. Ζ. 11. 26., 15. 1· πλῆθ. κάλλεσιν εὐρίσκει καὶ νῦν παρὰ Ἰκλήμ. Ἀλ. 263. (Πιο. ἐκλῶσεν ταῦτα οὕτως ἔνεκα τῶν εὐχολῶς μεταβαλλομένων χρημάτων αὐτῶν, πρβλ. κάλας).

καλλᾶντος, κάλλαις. ἴδε καλᾶντος. καλλᾶις, ἰσλ. ἀντὶ κατακάπτεις, ἴδε Νευσ εἰς Σαπρὸν 67 (15).

καλλᾶριος, οὐ, ὁ, ἐξ ὧς θαλάσσιος ἐκ τοῦ γένους τῶν ὀνίσκων, κυνῶς «γαδορύφαρον», Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 316A, Ὀππ. Ἀλ. 1. 105, ἴδε σημ. Κοραῖ ἐν Ξενοκρ. σ. 48·— ὡσαύτως, καλαρίας ἢ γαλαρίας, Ἰσχύ. ἐν λ. λαζίνης.

καλλᾶφθεντος, Ἀίολ. = καταληφθέντος, Ἐπιγρ. 119A, 20 Poffm.

καλλᾶίπω, Ἐπιχ. ἀντὶ καταλείπω, Ὀμ. Ἰλ. Κ 238, καλ. καλλᾶ-, πρῶτον συνθετικὸν πολλῶν λέξεων, ἐν αἷς ἡ ἔννοια τοῦ ὠραίου προστίθεται εἰς τὴν κυρίαν ἢ ἀπλὴν ἔννοιαν τοῦ πράγματος, πρβλ. ὕψι· τὸ καλο- εἶναι μεταγεν. καὶ ἥττον σύνθεσις. 2)

τὸ καλλᾶ- εἶναι ἐν ὅσῳ ἀπὸ τοῦ ἐπὶ, μετὰ τοῦ οὐσιαστέ, ὡς καλ- λῖταις = καλὴ παῖς (ἴδε καλλῖταις Π.)· πρβλ. κακός ἐν ἐλ.

καλλᾶξω, ῥῆμα ἀπαντῶν ἐν Κυζικηναῖς Ἐπιγραφ. (Συλλ. Ἐπιγρ. 3162-4), ἐνθα φαίνεται ὅτι σημαίνει τὰ καθήκοντα ἢ τὴν ὑπερβαίνον τινὶν λειτουργίαν, ὡν ἀρχὴς γινέται καλλᾶρχῶν. αὐτοὶ 3161-2. Ὁ Böckh (σ. 921) σχετίζει τὴν λέξιν μετὰ τοῦ κάλλεον, τό, ὄνομα δικαστηρίου τινὸς ἐν Ἀθῆναις καὶ ὡσαύτως = πέμενας, Α. Β. 1. 269, 270, 309, Ἰσχύ.

καλλᾶς, οὐ, ὁ, — πύθωκος, ἡμερωμένος, οἷον διετῆρου κυνῶς ἐν Ἀθῆναις, Δελφιν. παρὰ Σουῖζ., πρβλ. Πινδ. Π. 2. 132· — (ὑποφωτισμός, ἴδε Ἰαλῶν. 18. 2, 236 καὶ 611)·— παρὰ Λάκωναι, καὶ Ἰσχύ. «καλλῖαρ· πύθωκος».

καλλῖας, ἄδος, ἡ, συνώνυμον τῷ φυτῷ στρύχνης, Physalis Alkekengi, Sprengel εἰς Δοσκ. 4. 72.

καλλῖ-ασπράγματος, οὐ, ἔχων καλούς, κομψοὺς ἀσπράγματος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. ἴστ. 2. 1, 33.

καλλῖδάντες· ὅμοια σμύλῳ καὶ ψαλμῳ, ἐν αἷς τὰς ἁρῶς κυρτοῦσιν αἱ γυναῖκες Ἰσχύ.

καλλῖδῆλατος καὶ καλλῖδῆλαστητος, οὐ, καὶ ὡς βλαστάνων, Ἰωνστ. Μαγασσ. Χρον. 5, στ. 185, 87B.

καλλῖδῆλατος, οὐ, ἔχων καλὰ, ὠραῖα βλέφαρα, ὠραῖους ὀφθαλ- μούς, Εὐρ. Ἰων 189.

II. ὡς οὐσιαστ., καλλῖδῆλαρον (ἐπὶ- γράμικον), τό, βαρὴ τῶν βλέφαρων καὶ βλεφαρίδων, Διοσκ. 1. 86, Ἰαλῶν. τ. 13, σ. 260, Πλιν.

καλλῖδῆλας, οὐ, ὁ, καλῶς, ἡδῶς ἡχῶν, αὐλὸς Σιμωνίδ. 56, Σαπρ. Τρ. 640, Ἀριστοφ. Ὀρν. 682.

καλλῖδῆλος, οὐ, βόλου ὄνομα ἐν τῇ κυβείᾳ, καλῶς, ἐπιτυχῆς βόλος, ἐπιτυχῆς βέβηλον τοῦ κύβου, Πολου. Ζ', 204.

καλλῖδῆτος, οὐ, ἔχων καλὰς βοσκὰς, Νόνν. Δ. 36. 61, καλλῖδῆτρως, οὐ, μὲ ὠραῖα, πυκνά, «φροντωτά» ἄνθη, ἢ ἔχων πολλὰς κεφαλὰς ἀνθῶν ἐκ μίας βίτης, ὁ καλλῖδῆτρως κατ' ἡλίαν ἀπὸ νάρκισσος Σαπρ. Ὀ. Κ. 682.

καλλῖδῆλος, οὐ, ἔχων καλούς βόλους, εὐφορὸν γῆν, ἄστρ. Εὐρ. Ὀρ. 1382.

καλλῖδῆλῆνος [ᾱ], οὐ, ὠραῖος ἐν τῇ γαλῆνι αὐτοῦ, πρῶσιπα καλ., Εὐρ. Τρ. 831.

καλλῖγᾶμος, οὐ, εὐτυχῆς ἐν τῷ τάμῳ, καλλῖγᾶμοις λέκ- τροις Ἀνθ. Π. 9. 765.

καλλῖγενέθλης, οὐ, καλῶς ἐσχηματισμένος, Πιοτήης π. Νο- τας, II, ἐνεργ., ἔχων ὠραῖα τέκνα, Κύρινα 22, Πρῶκ. Ἰμν. εἰς Ἑκὰτ. 1.

καλλῖγένεια, ἡ, ἡ τεκνῶσα ὠραῖον τέκνον, ὡς κύρ, ὄνομα: «Καλλῖγένειαν οὐ τὴν γῆν, ἀλλὰ τὴν Δημήτραν» οὐδεὶς γὰρ οὕτως ἔφη τὴν γῆν καλλῖγένειαν. οἱ μὲν τροφὸν αὐτῆς· οἱ δὲ ἱέρειαν· οἱ δὲ ἀκόλουθον» (Ἰσχύ.)·— «Καλλῖγένειαν: Ἀπολλώδωρος μὲν γῆν· οἱ δὲ Διὸς καὶ Δημήτρος θυγατέρας Ἀριστοφάνης δὲ κομικὸς τροφὸν· ὡς— εὐχόμενοι τοῖν Θεομοφόροι, τῇ Δημήτρει καὶ τῇ Κόρη, καὶ τῷ Πλούτῳ, καὶ τῇ Καλλῖγενείᾳ κατ., «καίμων περὶ τὴν Δημήτραν, ἣν προλογίζουσαν ἐν ταῖς ἐτέραις Θεομοφορίαις ἐποιοῦσαν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Θεσμ. 209· μὰ τὴν Καλλῖγένειαν Ἀλκίφρ. 2. 4, 1, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 5432· ἴδε Kritsch. εἰς Ἀρι- στοφ. ἐνθ' ἀνιστ., Ἀπολλῶδ. Ἀποσπ. σ. 1057 Heyne·— ἡ παρ' Ἀλκίφρ. 3. 39 φράσις τὰ Καλλῖγένειαν ὀνομαζομένην εἶναι ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γρᾶς ἀντὶ τῇ Καλλῖγενείᾳ, καὶ ἡ παρατηρεῖ ὁ Berges.

καλλῖγῆφρος, οὐ, ἔχων καλὰς γέφυρας, Εὐρ. Πρ. 340.

καλλῖγῆλουτος, οὐ, = καλλῖπυτος, Νίκανρ. παρὰ Ἰκλήμ. Ἀλ. 33, καλλῖγῆλουτος, οὐ, εὐχλωτος, Μανασσ. Χρον. 3823. π. ἄλλ.

καλλῖγῆμος, οὐ, ἔχων καλούς γόμους ἢ ἡλούς, Θεόδ. Πρῶδρ. Τετραστ. 156, 2. ἔκδ. Souvign.

καλλῖγονος, οὐ, ἐκ καλοῦ γένους, Παρρῶρ. παρ' Εὐστ. ἐν Κύπρ. Πρ. 110D· τέκνων καλλῖγόνους στάχτας Ἐλ. Ἐπιγρ. 260.

καλλῖγραμμία, ας, ἡ, καλὴ γραμμὴ, Θ. Ἀέσκ. Cod. P. 3048, fol. 51 r°.

καλλῖγράφω, γράφω ὠραῖα, μὲ καλὸν γράψιμον, Βασιλ. τ. 2, σ. 1116. 2) ἐπὶ ὕφους, γράφω γλαφυρῶς, Ἀριστ. Πρ. π. Ἀλ. 1. 7· οὕτω παθ. πρ. ἐπὶ ἐνεργ. σημασι, Λογγίνος 33. 5, ὡς ἐπὶ παθ. σημασι, Διογ. Λ. 7. 18·— Φρόν. ἐν σ. 122 (203) ἐκδ. Huth (1911): «καλλῖγραφῆν, εὐχλωμένως λέγεσθαι ἐκείναι (δηλ. οἱ Ἀτ- τικοί)· εἰς κάλλος γράφειν».

II. ὡς γραφῆ, «φυκασίμων», τὸ πρῶσιπον περικρίει, ἐπεντρίβει, καλλῖγραφει, φύκει πυρσάσει, κατ. Πολου. Β', 102·— ἴδε Κίντου Γῶσση, Παρατηρ. σ. 281-284.

καλλῖγράφημα, ατος, τό, καλὸν γράψιμον, Θ. Ἀέσκ. Cod. P. 3048, fol. 55 r°.

καλλῖγράφω, ἡ, ὠραῖον γράψιμον, καὶ καλὸν ὕψος, πρβλ. Πλουτ. 2. 397C πρὸς 145F, καὶ ἴδε Συλλ. Ἐπιγρ. 3088.

καλλῖγράφικός, ἡ, ὁ, κατάλληλος πρὸς καλλῖγραμμίαν. ἐρ- γασίαν Σουῖζ. ἐν λ. κανονίς. 2) ἐπὶ ὕφους, γλαφυρῶς, Εὐστ. Πιοτήης. 825. 85.

καλλῖγράφος [ᾱ], οὐ, ὁ γράφων μὲ καλὸν γράψιμον· ὡς οὐ- σιαστ., καλὸς ἀντιγραφῶς βιβλίων, «ἄνδρα τινὰ τῶν εἰς κάλλος γρα- φόντων, ὃν ἐν συνόψει φωνῆς καλλῖγράφον ὀνομάζει τὰ πλῆθη Θεο- φύλ. Σίμων. 216C, Περσίδαν. σ. 477, ἐκδ. Prieis, κλ.

καλλῖγύναις [ῶ], ὁ, ἡ, ἔχων ὠραῖας γυναῖκας, ποιητ. λέξ. ἐν χρήσει μόνον ἐν ταῖς πλαγίαις πτωσίταις (Λοδῆκ. εἰς Φρόν. 659)· ὁ Ὀμ. ἔχει Ἐλλάδα καλλῖγύναικα, Ἀγαμέμν. κ. Σπάρτην κ. ἐν Ἰλ. Β. 683, I. 75, Ὀδ. Ν. 412· ἡ Σαπρὸν ἐν 135 ἔχει τὴν γυναικὴν καὶ ὁ Πινδ. ἐν Π. 9. 131 τὴν δοτ.— Πρβλ. ἀγόνιας.

καλλῖδενδρός, οὐ, ἔχων ὠραῖα δένδρα, Πολου. 5. 10, 2, ἐν τῷ Ὑπερβ.:— καλλῖδενδρία, ἡ, δάσος ἐκ καλῶν δένδρων, Συλλ. Ἐπιγρ. 8735. 11.

καλλῖδῆνης [I], οὐ, ὁ, ὠραῖος εἶναι ἔχων, Πηνειὸς Κύρ. Πρ. Μαν. 368.

καλλῖδεφρος, οὐ, ἔχων ὠραῖον εἶπρον, ἄρμα, Ἀθηναῖα Εὐρ. Πρ. 407.

καλλῖδῆναξ, ὁ, ἡ, ἔχων ὠραῖους δόνακας, καλῶς, Εὐρώτας Εὐρ. Πρ. 493.

καλλῖδῆρας, οὐ, ὠραῖος ὡς εἶπρον, μέλλῃ Πιοτήης Ὑψ. εἰς Φωτόμ. 16 Verriat.

καλλῖθεοίρος, ὁ, ἡ, ἔχων ὠραῖαν κόμην, Ὑπερ. Ὑπν. 49. 7· ἀνίμ. σὴλ. καλλῖθεοίρα, Νόνν. Ἰωνστ. π. Ἰων. τὰ 2,

καλλιέλαιος, ἡ, ἡ ἡμερὸς ἐλαία, ἀντίθετον τῷ ἀγριέλαιος, Ἀριστ. π. Πουσ. 1. 6, 4, Καίν. Διαθ.—ὡσαύτως ὡς ἐπὶ, ὁ παράγων καλὸν ἐλαίον, καὶ γεννᾷται ἡ ἐλαία πολυφόρος καὶ καλλιέλαιος Γεωπ. 9. 8, 9. 10, 6.

καλλιέπεια, ἡ, καλλιλογία, Ἀθαν. Π. 952C, Γράγ. Νύσ. τ. 2. σ. 384D, Εὐστ. Πονηράτ. 318, 80. — Καθ' Ἡσυχ. «καλλιέπεια» καλλιεῖται.

καλλιεπέμμι, μετὰ κεκαλλιεπημένων φράσεων περιουτολογῶ ἢ μεγαλορρημονῶ, κ. ὡς. — εἰκότως ὄρχομεν Θουκ. 6. 83· εἰ δοῦλος καλλιεπιτο, μετεχειρίζετο γλαφυράν, κεκαλλιεπημένην φράσιν. Ἀριστ. Πητ. 3. 2, 3· ἵνα τι καὶ ἡμεῖς τῶν σοφῶν ῥημάτων ἐμβάλλωμεν, ὡς οἱ θεοὶ περὶ τὰς θίκας καλλιεπιούνται, μεταχειρίζονται μετὰ καλλιεπέεας ἔπος ἀποδείξωσι τε, Πλάτ. Ἰππαρχ. 225C.—Παθ., λόγοι κεκαλλιεπημένοι ῥήματα τε καὶ νόμοι αὐτ. ἐν Ἀπολογ. 17B, πρὸλ. Εὐστ. Ἐγκωμ. Κωνστ. ἐν τῷ προλόγῳ.

καλλιεπής, ἔς, γλαφυρῶς ὁμιλῶν ἢ γράφων, εὐφραδής, εὐρήμιον, Ἀριστοφ. Θεσμ. 49 (ἐπὶ τοῦ Ἀγάθωνος), 60, Διον. Ἀλ. π. Σουθ. 18, Ἡσυχ. ἐν λ. εὐρήμιον.

καλλιεργεῖω, ἀπεργάζομαι τι καλῶς, Σουλ. Ἐπιγρ. 8802, καὶ τὴν μίαν τοῦ παντός σύμπνοαν καὶ ὁμονίαν καλλιεργοῦσα μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διον. Ἀρεοπαγ.—καλλιέργημα, τό, καὶ **καλλιεργία**, ἡ, ὡραία ἐργασία, Εὐστ. ἐν Περὶ Κωνστ. 3, 31, 2.—Ἰδε Κόντ. Γνωστ. Παράτηρ. σ. 398.

καλλιεργός, ον, καλῶς εἰργασμένος, Πλάτ. παρὰ Φίλωνι 2. 490, 610.

καλλιέρειω, ἴων. **καλλιέρειω** (Δινδ. περὶ Διαλ. Περὶ XXXVII)· πρην. κεκαλλιεργηκᾶ, ἴδε Σεν. Κύρ. 6. 4, 12· (ἐρῶν). ἔχων εὐνοϊκὰ σημεῖα ἐν τινι θυσίᾳ, λαμβάνω καλοὺς οἰωνοὺς ἐπὶ τινι ἐπιχειρήσει, Λατίν. litare, perlitare, ἐπὶ προσώπου, κἂν καλλιερῇτε γλῶτταν ἀγαθὴν πέμπετε Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδὴ κακοῦ μένῳ 4, πρὸλ. Σεν. Κύρ. 6. 4, 12, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἡρόδ. 6. 82, Ἰσοκρ. 308A, Σεν. Ἀν. 5. 4, 22, κτλ.· παρ' Ἡρόδ. 7. 113, ἐς τὸν (ἐν) ποταμὸν)· ἐκαλλιέρωντο σφάζοντες ἵππους, — τὸ ἐς τὸν συναπτεῖν τῷ σφάζοντες. 2) μετ' αὐτ., θυσία καὶ μετὰ καλῶν οἰωνῶν, τὰς Νύμφαις τὸν ὀμινοῦν **ἐτέρω**, 5. 148· καλλιερῆν βοῦν Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 21 (ἐξ εὐκαρίας τοῦ Σαυρρ. κοινῶς· καὶ ἄλλ' ἱερεῖα)· ἐαυτὸν Πλουτ. Ἀλξ. 69· ἀπολ., κ. τοῖς θεοῖς Σεν. Ἰππαρχ. 3, 1, πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 791A· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀριστοφ. Πλ. 1181.—Παθ., ἐόν καὶ καλλιερῆθῃ τοῖς θεοῖς Μένανδρ. ἐν Μέθῳ 1. 8.

II. ἐπὶ αὐτῆς τῆς θυσίας, παρέχω καλοὺς οἰωνοὺς, εἶμαι εὐοίωτος, καλλιερῶντων τῶν ἱρῶν (οὕτως ὁ Αἰῖος, litato, perlitao) Ἡρόδ. 9. 19· καλλιερῆσαι θυομένους οὐκ ἐδύνατο [τὰ ἱρά], αἱ θυσίαι δὲν παρεῖχον καλοὺς οἰωνοὺς, ἦσαν ἐπιμνηστικὸς θυσιῶν, ὁ αὐτ. 7. 134· ὡς σφὶ ἐκαλλιέρει [τὰ ἱρά], τὸ πρόσω ἐπορεύοντο ὁ αὐτ. 9. 19· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., οὐκ ἐκαλλιέρει [τοῖς Πέρσησι] ὥστε μάχεσθαι αὐτοῖς 38· οὐδαμῶς ἐκαλλιέρει διαδιδόνειν μιν ὁ αὐτ. 6. 70· κατ' ἀντιθέσιν δὲ πρὸς τοῦτο ἔχει ἐν 9. 39, καλὰ ἐγένετο τὰ ἱρά· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὡς οὐδὲ ταῦτα ἐκαλλιέρειτο Σεν. Πύλλ. 3. 1, 17.—Καθ' Ἡσυχ.: καλλιερῆν· θύειν, ἱεουργεῖν, καλῶς τὰ ἱερά ποιεῖν (καλῶς τοῖς ἱεροῖς χρῆσασθαι).—Κατὰ Σουῖδ.· «Ἐλλήνης δὲ τότε καλλιερῆν νομίζουσι ὅταν δαίμονι τινι θύσαντες αἰσίῳ ἐπιτύχῃσι σημείοις ἐν τῇ ἡπεί τῷ ἱερῶν».

καλλιέρημα, τό, εὐοίωτος θυσία, «θυσία εὐπροδόκετος» Ἡσυχ.—προσέτι καλλιέρησις, εὖς, ἡ, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. I. 55.

καλλιέρης, ἔς, καλῶς ἐξευχόμενος, Κύρ. Ἀνδρ. 278.

καλλιέρωνος, ὁ, ἡ, ὁ καλὴν φορῶν ζώνην, γυναῖκος Ἰλ. II. 199, Ω. 698, Ὁδ. Φ. 147· κ. Ἡρα Βακχ. V. 87.

καλλίης = καλλίας, πύθκος, ἔκως τις καλλίης κότῳ κύπτιον Ἡρώνδ. ΠΙ. 41.

καλλιθέμελος, ον, ἔχων καλὰ θεμέλια, Μουσαῖος 71.

καλλιθριξ, τριχός, ὁ, ἡ, ἔχων καλὰς τριχὰς ἢ ὡραῖαν γαστήρ, καλλιθριχας ἵππους Ἰλ. II. 323, Ὁδ. Γ. 476, κτλ.—ἐπὶ προβάτων, ἔχων ὡραῖον ἔριον, καλλιθριχα μῆλα νομύων Ὁδ. I. 336, πρὸλ. 469.

καλλιούτης = καλλιέρει, καλλιουτῶν κόπρον ὀρεινόμον Ἀνθ. Π. 6. 240.

καλλιούτης, ον, ὁ εὐοίωτος θυσιασθεὶς αἶγας (Ἰλ.) Ἐπιγρ. 872.

καλλικαρπείω, φέρω καλὸν καρπὸν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 15, 2, Γεωπον. 3. 3, 6.

καλλικαρπία, ἡ, ὡραιότες καρποὶ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 4, 1.

καλλικαρπός, ον, ἔχων ὡραῖον καρπὸν, πλούσιος εἰς ὡραίους καρποὺς, ἀγαθόκαρπος, τῆς καλλικάρπου Σικελίας Αἰσχ. Πρ. 369, πρὸλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαίν. 464· Συγκρ. — ὕπερτος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 8, 1· ὕπερτος — ὕπερτος τόπος Πολύδ. 5. 19, 2. 2) ἐπὶ ἐνδόνων, μίλας Εὐρ. Βάκχ. 108, πρὸλ. Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 1. 17, 10.

καλλικέλαιος, ον, καλῶς, ὡραῖα ἡζών, «εὐφραδής» Σουῖδ.

καλλικέρα, ας, ἡ, ἔχουσα καλὰ κέρατα, θηλ. τοῦ ἐπάρκ., καλ-

κέραν δάμαλιν Βακχ. 18, 24 (ἐκδ. Blass), πρὸλ. ὕψικεραν αὐτόθι 15. 22.

καλλικέρως, ὁ, ἡ, ἔχων καλὰ κέρατα, Ἀνθ. Π. 7. 744, 9. 603.

II = αἰγόκερως, Γαλ. τ. 13. 355.

καλλικλάδους, ον, καλοὺς ἔχων κλάδους, Κ. Μανασσ. Χρον. 106, 129.

καλλικονκος, ον, ἔχων ὡραίους κόκκους, ῥόα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 9, 2.

καλλικυλῶν, ἡ, (ὡραῖος λόφος), τόπος πλησίον τῆς Τροίας ἐπὶ τοῦ Συμβέντος, Π. Γ. 53, 151.—ὡς ἐπὶ, καλλικυλῶνους λόφος Δημήτρ. Σηήσιος παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἰλ. Γ. 53.

καλλικόμας, ὁ, καλλίτριχος, καλλικόμαν πλόκαμον Εὐρ. I. A. 1080.

καλλικόμορος, ον, ὁ, ἡ, ἔχων ὡραῖαν κόμην, ἐπὶ γυναικῶν, Ἰλ. I. 449, Ὁδ. O. 58, Πινδ. Π. 9. 184· Ὡραῖ Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 75, πρὸλ. Θ. 915· Χόριτες Ἀριστοφ. Εἰρ. 798.—ἐπὶ δένδρων, ἔχων ὡραῖα φύλλα, Ἰλλ. Ἐπιγρ. 88.

καλλικοτταβέω, = καλῶς κοτταβίζω, Σοφ. Ἀποσπ. 482.

καλλικρεας, γεν. κρείως, τό, = πάγκρεας, καλλικρεας, ὅπερ ἔνισι πάγκρεας ὀνομάζουσι Γαλ. τ. 2. 781, Θεοφρ. Πρωτοσπ. σ. 8, πρὸλ. μεσεντέριον.

καλλικρήδεμος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὸν κρήδεμον, ὡραῖον κάλυμμα κεφαλῆς, ἄλλος Ὁδ. Δ. 623.

καλλικρήνος, Δωρ. -κράνος, ον, ἔχων καλὴν κρήνην, Πινδ. Ἀποσπ. 211.

καλλικρουνοσ, ον, = τῷ προηγ., καλλικρουνος Δίρκη Νικήτ. Χρον. 3. 1.

καλλικυτίτος, ον, καλῶς ὑποδομημένος, «καλακτισμένος», Νόνν. Δ. 26, 85.

καλλικυπέτης, ον, ὁ, ὁ καλῶς λάμπων, Ἡλίας Ἀνακρ. 25.

καλλικυπέω, ὁμιλῶ κομψῶς, γλαφυρῶς, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 55, Διογ. Α. 5. 66.

καλλιχεῖα, ἡ, καλλιέπεια, Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. 306, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Θεσμ. 383, Ἡσυχ. ἐν λ. καλλιέπεια.

καλλικυγέω, λέγω, ἐκφράζω τι γλαφυρῶς, με κομψὰς φράσεις, Διον. Ἀλ. π. Σουθ. 3 (ἐν τῇ Πλάτ.)· — μεταχειρίζομαι φράσεις ὡραίας πρὸς κάλυψιν κακοῦ πράγματος, καλλικυγεῖτε καὶ εἰρωνεύεσθε· ὦ Μινύκιε, ὄνομα καλὸν ἐργῶ περιθέντες ἀνοσίῳ ὁ αὐτ. 8: 32.—Μέσ., Δουκ. Τέξ. 35.

καλλικυγία, γλαφυρότης ὕψους, Διον. Ἀλ. π. Σουθ. 16.

καλλιμαρτυς, υρος, ὁ, ὁ καλῶς καὶ γενναῖος μαρτυρήσας, Μωκίου τοῦ καλλιμαρτύρος Νικήτ. Χρον. σ. 379C, κλ., Ἡρμ. διαν. Ἐπιμ. 186.

καλλιμαστός, ὁ, ἡ, ἐπὶ γυναικός, ἡ ἔχουσα καλοὺς μαστοὺς, Ἰω. Μαλάκ. 101, 17.—καλλιμαστός, Ἰζέτ. Μεθ' Ὁμ. 506.

καλλιμάχος, ον, ὁ καλῶς καὶ γενναῖος μαχόμενος, Διδάκ. I. 616.

καλλιμηρός, ον, ἔχων καλοὺς μηρούς, Ἐρμῆς ἐν Στωθ. Ἐκλ. I. 992.

καλλιμορφός, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, δέμας Εὐρ. Ἀνδρ. 1155· χορὸς τέκνων ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαίν. 925· ὁ καλὸς τὴν μορφήν, τοὺς καλλιμόρφους καὶ περιβλέπτους ταῶς Ἀντιφάνης ἐν «Ομοπατρίαις» I. 5.

καλλίμυς, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ καλῶς. Σωφρ. Ὁδ. Δ. 130, Θ. 439· οὐρός Δ. 640· χρέα, ὅσα κάλλιμον Δ. 529, Μ. 192.

καλλινάος, ον, ὁ καλῶς ῥέων, καλλιέρως, Κηφισὸς Εὐρ. Μήδ. 835, πρὸλ. Ἀλκ. 589.

καλλινίκος, ον, (νίκη), ἐνδόξως νικήσας, ἐνδόξως θριαμβεύων, Ἀρχ. 106, κτλ.· κῶδος καλ., ἡ δόξα λαμπρᾶς νίκης, Πινδ. Π. I. 13, πρὸλ. 5 (4). 68· καλλινίκος ἄρμασι ὁ αὐτ. Π. I. 60· μετὰ γεν., τῶν ἐχθρῶν, κατὰ τῶν ἐχθρῶν, Εὐρ. Μήδ. 765, πρὸλ. Πλάτ. Ἀλκ. 2. 151C· — ἐπὶ τοῦ τοῦ ἱεραλέως, Ἀρχ. 106· ἐνδὲ ἀντιφών, Σουλ. Ἐπιγρ. 9385· τοῦ Ἀπίλλωνος, Möller Arch. 101. α. Κουσι 2 361· Σελεύκου τοῦ Β', Πολύδ. 2. 71, 4, Στράβ. 750, κτλ.· ἐπὶ ἑλλήνων βασιλέων, Μιόντι 4, σ. 436· περὶ τῶν χριστιανικῶν μαρτύρων, Σουλ. Ἐπιγρ. 8626, κ. ἄλλ.

II. κοσμῶν ἢ ἐξυψῶν τὴν νίκην, μέλος, ὕμνος Πινδ. Π. 5. 143, Ν. 4. 26· ὦδῃ, μῦθος Εὐρ. ἐν ΠΙ. 865· ἐν Φαιν. 1728· στέφανος ὁ αὐτ. ἐν I. T. 12· — τὸ καλλινίκον, ἡ δόξα τῆς νίκης, Πινδ. Ν. 3. 31· οὕτως, καλλινίκος (ἐξυψακ. ὕμνος) ὁ αὐτ. ἐν O. 9. 3· καλλινίκον φέρεται Εὐρ. Μήδ. 45· τὸν καλλινίκον μετὰ θανάτου ἐκώμασε ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαίν. 180· ὡσαύτως τὰν Ἡρακλέους καλ. [ῥῆδῃ] ἀείδω αὐτοῖς 681 πρὸλ. τήνελλα.

III. τὸ καλλινίκον, μέλος τι πρὸς αὐτὸν, Τρύβων παρ' Ἀθην. 618C.—Καθ' Ἡσυχ.: «Καλλινίκος· ὄνομα κύριον, καὶ εἶδος ὀρχήσεως ἐπὶ τῇ τοῦ Κερθέρου ἀναγωγῇ, ἡ νικητὴς».

καλλινικία, ἡ, καλὴ ποιότης αἵνου, Γεωπ. 6. 3, πρὸλ. 5. 2. 19.

καλλίων, οὐδέ, τοῦ καλλίων, ἐν χρῆσει ὡς ἐπὶ, ἴδε ἐν λ. καλῶς I'.

Καλλιόπη, ἡ, (ἐκ τοῦ ὕψ. ἢ καλὴν ἔχουσα φωνήν) ἡ πρώτη τῶν Μουσῶν κατὰ Ἀπολλοδώρου, πρώτην Καλλιόπην, εἰτα Κλειώ

κτλ. 'Απολλ. 1, 3, 2' ἢ 'Ἐπική Μούσα, ἡ ἐξέχουσα πᾶσιν τῶν ἄλ-
λων Μουσῶν, Καλλιόπη θ'. ἡ δὴ προφερεστάτη ἐστὶν ἀπα-
σέων 'Ἡσ. Θεογ. 79, 'Ομ. 'Υμν. 31, 2.—Καλλιόπεια, 'Ἀγαθ.
Προίμ. 'Ἀνθ. 107.—ὡς ἐπὶ 0, κούρα καλλιόπα, ἐπὶ τῆς 'Ἥχους,
Θεόδωρ. Pict. 19.

καλλ-ούλος, ὁ, ὡς τὸ οὔλος καὶ οὔλος, ὕμνος εἰς τὴν Δι-
μήτρα, Σῆμος ὁ Δῆλιος παρ' Ἀθην. 618E.

καλλιούω, κάμνω τι ἐτι ὠραιότερον.—Παθ., τί ἐκαλλιούω-
σαν μαστοί σου; 'Ἐβδ. ('Ἄσμα 'Ἄσμ. Δ', 10).

καλλιπαῖς, παιδός, ὁ, ἡ, ἔχων ὠραία τέκνα, εἰ μὴ σε Λητώ
καλλιπαῖς ἐγείνατο Τραγ. παρὰ Γαλην. 11, 483' καλ. πότις
Δισχὺλ. 'Ἀγ. 762' καλ. στέφανος=στέφανος τῶν παιδῶν, Εὐρ.
'Ἡρ. Μαιν. 839' ὡσαύτως παρὰ πεζολόγοις, Πλάτ. Φαίδρ. 261Δ,
'Ἀριστ. παρὰ Ἀδ. ἐν Ποικ. 'Ἰστ. 1, 14, 'Ἀριστέδ. 1, 235. II.

ὠραίων τέκνων, Εὐρ. 'Ορ. 964' πρὸν καλλι-, II.

καλλιπάρης, ον, ἔχων ὠραίας παρειάς, Χρυσήϊδα καλλι-
πάρηον 'Ἠλ. Α. 143' 'Ἐλένη δὲ παρίστατο καλλιπάρης 'Οδ.
Ο. 123' Λητοῖ, καλλιπαρήν 'Ἠλ. Β. 607' ὅτ' ἀγέτο καλλι-
πάρηον [ἢ καλλιπαρύν] κέραν Βακχ. XIX, 4 Blass. κτλ.—
καλλιπαρεῖς παρὰ Πόλυδ. Β', 87.

καλλιπάρθενος, ον, ἔχων ὠραίας παρθένας, δηλ. νύμφας, Νε-
λου, καλ. ροαὶ ἰὺρ. 'Ἐλ. 1' ὅδερ καλ., λαιμός καλῆς παρθέ-
νου, ὁ αὐτ. ἐν I. A. 1574. II, παρὰ μεταγεν., =καλῇ παρθέ-
νος, Λοθέκ. εἰς Φρύν. σ. 600.

κάλλιπε, 'Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κατέλειπε, ἀπαρ. καλλιπέειν. ἴδε
καταλείπω.

καλλιπέδῖλος, ὁ, ἡ, ἔχων, φορῶν καλὰ πίδαλα, 'Ομ. 'Υμν. εἰς
'Ἐρμ. 57.

καλλιπέπλος, ὁ, ἡ, ὁ φορῶν καλοὺς πέπλους, φορῶν καλὰ ἐνδύ-
ματα, ἐπὶ γυναικῶν, Πινδ. II, 3, 43, Εὐρ. Τρω. 339.

καλλιπέταλον, τό, τὸ ὠραία ἔχων πέταλα ἢ φύλλα φυτῶν,
τὸ πεντάφυλλον, Διοσκ. 4, 42 (ἐκ τῶν νόθων).

καλλιπέτηλος, ον, εὐπέταλος, 'Ἀνθ. Π. 9, 64, 10, 16.

καλλιπηχυν, υ, γεν. εως. ἔχων ὠραῖον πῆχυν, καλ. βρα-
χίων Εὐρ. Τρω. 1194' ἔχων ὠραῖους βραχίονας, παρθένον καλ-
λίπηχυν καὶ εὐδάκτυλον 'Ἀλκιφρῶν 3, 67.

καλλιπλόκαμος, ὁ, ἡ, ἔχων ὠραῖους πλοκάμους, Δημήτηρ
'Ἠλ. Σ. 326' Θέτι καλλιπλοκάμῃ Σ. 407' 'Ἐλένα Πινδ. Ο. 3,
2' Πιερίδες Εὐρ. I. A. 1040' χρυσέαν ἄρνα καλλ. ὁ αὐτ. ἐν
'Ἠλ. 705.

καλλιπλουτος, ον, ἔχων καλὸν, πολὺν πλοῦτον, πόλις Πινδ.
Ο. 13, 159.

καλλιπνοος, ον, συνηρ.-πνοος. ον, καλὴν πνοὴν ἐκπέμ-
πων, καλῶς ἤχων, αὐλὸς 'Τελστής παρ' Ἀθην. 617B.—ὡσαύτως
ἐπὶ ὁσμῆς, ἡδύπνοος, εὐώδης, «κρίνα» ἄνθη καλλιπνοα» 'Ἡσυχ.

καλλιπόλις, εως, ἡ, ὠραία πόλις, Πλάτ. Πολ. 527C' συγχ. ὡς
κύριον ὄνομα, 'Ἠρόδ. 7, 154, κτλ.

κάλλιπον, 'Ἐπικ. ἀντὶ κατέλειπον. ἴδε καταλείπω.

καλλιπνοος, ον, καλῶς, κομψῶς ἐργασμένος, Παύλου Σδ.
'Ἐκρ. 138.

καλλιπότᾱμος, ον, ἐκ καλῶν ποταμῶν, καλλιπόταμος ὕδα-
τος νοτίς Εὐρ. Φοίν. 645.

κάλλ-ιπος, ον, ἔχων ὠραίους ἵππους, Νικηφ. Βλεμμ. Γεωγρ.
Πονημάτ. σ. 4'—καλὸς ἵππεύς, 'Ἐκκλ.

καλλιπρεπής, ἔς, κάλλει διατρέπων, εὐπρεπής, ὠραῖος, Εὐσέβ.
II, 1328B.

καλλιπρόδατος, ον, ἔχων καλὰ πρόδατα, 'Ἡσυχ. ἐν λ. εὐρήνας.

καλλιπρόεδρος, ὁ, καλὸς πρόεδρος, καλλιπρόεδρος, καλὸς μου
πρόεδρος, Μιχ. 'Ἐλλ. ἐν Μεσ. Βιβλιοθ. Σδ., τ. Β', σ. 408.

καλλιπρόσωπος, ον, ἔχων ὠραῖον πρόσωπον, Φιλῶδ. παρ'
'Ἀθην. 564E.

καλλιπρωρος, ον, (πρωρ) ἔχων ὠραῖαν πρῶραν, ἐπὶ πλοίων,
τὸ καλλιπρωρον 'Ἀργεὺς σκάφος Εὐρ. Μῆδ. 1335;—μεταφρ.
ἐπὶ ἀνθρώπων, ἔχων ὠραῖον πρόσωπον, ὠραῖος, Δισχὺλ. Θ/6, 533.

στόμα καλλ. ὁ αὐτ. ἐν 'Ἀγ. 235.—Καθ' 'Ἡσυχ.: «καλλιπρωρον»
εὐπρόσωπον.

καλλιπύγος, ον, ὁ, ἡ, =καλὴν τὴν πυγὴν ἔχων, Κερκιδῆς παρ'
'Ἀθην. 554D' ὄνομα περιφύμῃ ἀγάματος τῆς 'Ἀφροδίτης ἥδη ἐν
Νεαπόλει εὐρισκόμενον, Müller Archäol. d. Kunst 3 377, 2.

καλλιπύλος, ον, ἔχων ὠραίας πύλας, Θῆβη 'Ἀνθ. II, παράρτ. 16.

καλλιπύργος, ον, ἔχων ὠραίους πύργους, ἄστου Εὐρ. Βάκχ.
1202' τὰ καλλ. πεδία, περὶ τῶν Θεῶν, ὁ αὐτ. ἐν 'Ἰκέτ. 018'

καλλ. σοφία, ὑψηλὴ, ἔξοχος, 'Ἀριστοτ. Νεφ. 1024.

καλλιπύργωτος, ον, =τῷ προηγ., πόλις Εὐρ. Βάκχ. 19.

καλλιπώλος, ον, ἔχων ὠραίους πώλους, Πινδ. Ω. 14, 2.

καλλιρέεθρος, ον, ἔχων ὠραία ῥέεθρα, κρήνη 'Οδ. Κ. 107'
'Ἰστρος 'Ἡσ. Θ. 339' Δίρκα Εὐρ. 'Ἡρ. Μαιν. 784.

καλλιρέω, ἴδε καλλιρέω.

καλλιρέας, ὁ, =καλλιρέωτος, 'Ἀλκρόν παρὰ καλλιρέαν
Βακχ. X, 26' Ἀδύσον ποτὶ καλλιρέαν αὐτόθι 96.

καλλιρέος, ον, ποιητ. ἀντὶ καλλιρέου, ὁ ἴδ.

καλλιρέαδος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὴν ῥάδον, 'Ἡσυχ. ἐν λ. ἀκα-
λαυρόπης (ἀλλ' ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Schmittl φέρεται καλλιρέαδος
ἀντὶ καλλιρέαδος).

καλλιρέειθρος, ον, ἔχων καλὰ ῥέεθρα, ῥέων τῷ λόγῳ κατὰ
πηγὰς καλλιρέειθρον Ν. Χων. σ. 148, 10, ἐκδ. 11.

καλλιρέρημονέω, ἠμιλῶ μετὰ καλλιρέρημοσύνης, Εὐστάθ. 829.
51, κτλ.

καλλιρέρημοσύνη, ἡ, γλαυρότης γλώσσης, καλλιέπεια, Διον.
'Ἀλ. π. Θουκ. 23, Λουκ. ἐν Διτ' Τραγ. 27. II. γλῶσσα ἀλαζο-
νική, μεγαλορρημοσύνη, ὁ αὐτ. ἐν Θεῶν Δισχ. 21, 2.

καλλιρέρημων, ον, ἐπὶ λείων, καθαρὰ καὶ καλλιρέρημων
λέξεις, καλὴ καὶ γλαυρὰ ἐν τῇ ἐκφράσει, Διον. 'Ἀλ. π. Σύνθ. 3 καὶ
10, (= 5, σ. 12 καὶ 101, 12) ἐκδ. Heisk.

καλλιρέρως, ον, ποιητ. ὡσαύτως καλλιρέως (ἴδε κατωτ.)—
καλὸς ῥέων, ὕδωρ, κρουνός 'Ἠλ. Β. 752, Ω. 147' ποταμοὶ κατὰ
στόμα καλλιρέοις 'Οδ. Ε. 441' κρήνην, καλλιρέον I. 206'

πηγὴ Δισχὺλ. Πέτρ. 201:—μεταφρ. ἐπὶ τῆς φωνῆς, καλλιρέοισι
πνοαῖς Πινδ. Ο. 6, 143.—Θῆλ. Καλλιρέω, μία τῶν 'Οικεινῶν,
'Ομ. 'Υμν. εἰς Δῆμ. 419, 'Ἡσ. 288, κτλ.—ἀλλὰ Καλλιρέω, ὡσαύτως,
περίφημος κρήνη ἐν 'Ἀθήναις, παρὰ μεταγενεστοῖς 'Ἐν-
ναέκρονυος (ἀλλ' ἤδη πάλιν Καλλιρέω), Θουκ. 2, 15, Πλάτ.

'Ἀλκυον. ἐν ἀγγ.—Καθ' 'Ἡσυχ.: «Καλλιρέω (ἴδ' ἐνδὲ ρ) κρήνη ἐν
'Ἀθήναις».

καλλιστάδιος, ον, ὁ ἔχων ὠραῖον στάδιον, Εὐρ. I. T. 437.

καλλιστάφυλος, ον, ἔχων ὠραίας σταφυλὰς, 'Ἡσυχ. ἐν λ. ἴδ.
ἐριστάφυλον.

καλλιστάχης, ὁ, ἔχων, παράγων καλοὺς στάχους, καλλιστάχυ
γαῖα Χρησμ. Σιθουλ. II (9), 118, 177, 241.

καλλιστεῖον, τό, (καλλιστεῖον) βραβεῖον καλλιστῆς, Εὐρ. I. T.
23, Λουκ. Θεῶν Δισχ. 20, 1' οὕτως ἐν τῷ πληθ., Σχόλ. εἰς 'Ἠλ. I.
130' ἀλλ' ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, =ἀριστεῖα, βραβεῖον ἀνδρείας ἢ
γενναϊότητος, Σοφ. Αἴ. 435.

καλλιστερονος, ὁ, ἡ, ἔχων ὠραῖον στῆθος, Νόνν. Δ. 6, 543.

καλλιστερυμα, τό, ὑπεροχὸν κάλλος, Εὐρ. 'Ορ. 1639. II.
τὸ ἐκλεκτότατον κάλλος, περὶ τῶν Φοινισσῶν αἰετίνες ἦσαν ἐκ τῶν
κάλλει πρὸς γενομένων παρθένων, Εὐρ. Φοίν. 215' τὰ δευτερεῖα καλ-
λιστερυμάτων Λυκάβρ. 1011.

καλλιστεῖω, (καλλιστός) εἶμαι ὁ καλλιστός, ὁ ὠραιότατος, 'Ἠρόδ.
I, 196, 4, 72, 163, 180, 6, 32, Εὐρ. Τρω. 227' μετὰ γεν., καλ-
λιστεῖοι πασέων τῶν γυναικῶν 'Ἠρόδ. 8, 61, πρὸν 1, 180'—
ὡσαύτως ἐν τῷ τύπῳ, ὅσῳ ἂ καλλιστεῖσται τῶν νῦν ἐν
ἀνθρώποις Εὐρ. Μῆδ. 947, πρὸν Πέκχ. 407, 'Ἰππ. 1000.

καλλιστέφανος, ον, ἐπὶ τῆς Δήμητρος, ἡ καλὴ ἐστεμμένη,
ἡ φορούσα καλὸν στέφανον 'Ομ. 'Υμν. εἰς Δῆμ. 252, 296' ἐπὶ τῆς
'Ἡρας, Τυρταῖος 1' εὐφροσύνη Εὐρ. Βάκχ. 370. II. καλλ.

ἐλαία, ἡ ἀγρία ἐλαία ἐν 'Ολυμπίᾳ, εἰς ἡ ἀμφιλόνοτα οἱ στέφα-
νοι τῶν νικητῶν, 'Ἀριστ. π. Θανυμπετ. 51, 1, Πλουτ. 5, 15, 3.

καλλιστό-κρυτος, ον, κρυτῶν, ἡδὲν κατὰ κάλλιστον τρόπον,
Νικητ. Εὐρ. 2, 320.

κάλλιστος, ἡ, ον, 'Υπερθ. τοῦ καλός, ἴδε καλός B.

καλλιστρούθια, τό, ὄνομα εἰδους σύκου, 'Ἀθην. 75E.

Καλλιστώ, ὕδς. ἡ, θυγάτηρ τοῦ Λυκάονος, Εὐρ. 'Ἠλ. 375 (ἐν
τῇ κλητ. Καλλιστώ), μεταβληθεῖσα εἰς ἄρκτον, Πλουτ. I, 26, 1,
κτλ.—καὶ σχετιζομένη πρὸς τὴν ἀστερισμὸν τῆς 'Ἀρκτου, 'Ἡσ. παρ'
'Υγίνῃ ἐν Ποιητ. Ἀστρ. 2, 1, Οὐεργιλ. Γεωγρ. 1, 138, κτλ.—εὐρηται

αἰετοεῖ ἐν σχέσει μετὰ τῆς 'Ἀρτέμιδος, καὶ ὁ τάρος αὐτῆς ἦτο παρὰ
τὸν ναὸν τῆς 'Ἀρτέμιδος Καλλιστῆς, Πλουτ. 8, 35, 8' πρὸν.

καλός I, 2, καὶ ἴδε Müller Prilog. Mythol. σ. 76' ὁ Αἰαγύς,
ἐγραφε δῆρμα καλούμενον Καλλιστώ.—Καθ' 'Ἡσυχ.: «Καλλιστώ»
γυναικεῖα θεὸς ἐρωτικῆ, διὰ τὸ κάλλος κληθεῖσα οὕτως.

καλλισύνθετος, ον, καλῶς συντεθειμένος, Θ. Στουδ. σ. 615.

καλλιψύρος, ὁ, ἡ, ἐπὶ γυναικῶν, ἡ ἔχουσα καλὰ πυρρὰ, καλ-
λιψύρου ἔνκα νύμφης 'Ἠλ. I, 560 (550), πρὸν. 319, 'Οδ. Η.
333' Νίκη 'Ἡσ. Θ. 384, κτλ.—Καθ' 'Ἡσυχ.: «καλλιψύρος» καλῇ,
ἀπὸ μέρους εὐρύμοτος.

καλλιτεχνία, ἡ, ἡ καλὴν τέχνην, εἰς ἑρὶν' ἀφικομένην
Λητοῖ περὶ καλλιτεχνίας Παρθέν. 33.

καλλιτεχνος, ον, ἔχων ὠραία τέκνα, 'Ἀριστ. 'Ἀποσπ. 692.—
Συγгр., καλλιτεκνοτέρα τῆς Νιδῆς Λουκ. Θεῶν Δισχ. 10, 1'.

Υπερθετ., καλλιτεκνοτάτος Πλουτ. Διμῆλ. 5'—καλλιτέξ, ἡ,
'Ἠρωδιαν. 'Ἰππεμ. 180.

καλλιτεχνέω, κατασκευάζω τι καλῶς μετὰ πολλῆς τέχνης, καλ-
λιτεχνικῶς, Εὐστάθ. Πονημάτ. 153, 72, 'Ομηροειδῶν 'Ἰπποκλήμ. εἰς
τὸν 'Ἐκκλησιαστ. σ. 0361).

καλλιτεχνήμα, τό, ἔργον τέχνης, Εὐστάθ. 318, 60.

καλλιτεχνής, ον, ὁ, καλῶς τεχνίτης, καλὸς ἐργαζόμενος, 'Ἀ-
κρόντ. 4' 1' πληθ., -τέχνεις 'Ἐλλ. 'Ἰπποκλήμ. 706.

καλλιτεχνία, ἡ, κομψότης, ἡ τελειότης τῆς τέχνης, Πλουτ.
Περικλ. 13, 'Ἀθην. 191B.

καλλιτεχνος, ὁ, ἡ, καλὸς, ἐπιδίδως, τεχνίτης, ἐπιτηδεύς κατα-
σκευαστῆς κομψῶν τεχνουργημάτων, Στράβ. 41, 757.

καλλιτόκεια, ἡ ἀνώμαλ. ποιητ. θηλ. τοῦ ἔπομ. Ὀππ. Κυν. 1.6.
καλλιτόκος, οὐ, = καλλιτέκνος, Χριστοδ. Ἐκφρ. 132.
καλλιτοξος, ὁ, ἡ, ἔχων ὥρατον τόξον, Εὐρ. Φοίν. 1162.
καλλιτράπεζος (ἄ), οὐ, ἔχων ὥρατον πλουσίαν τράπεζαν, Καλ-
λιας ἡ Διοσκ. ἐν «Κύκλωψι» 2, Ἄμειψας ἐν «Σφενδόνη» 1.
καλλιτρέχων, τὸ, = καλλιφύλλον. Διοσκ. 4.136, Ἀλ. π. Ζ. 1.35.
καλλιτρέχων, οὐ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ καλλιτρέξ, Ὀππ.
Κ. 1. 321.

II. παράγων ἄφρονον κόμην, κάμνων τὰς τρίχας
ὥρατας, Διοσκ. 1. 178.

κάλλιψ', Ἐπικ. ἀντὶ κάλλιπε, δηλ. κατέλιπε.
καλλιφάνης, ἄς, = τῷ ἔπομ. Κ. Μανασσ. Χρον. 120Α.
καλλιφεγγής, ἄς, φέγγων καλῶς, ἡλίου σέλας, Ἐως Εὐρ.
Τρω. 860, Ἰππ. 455· καλλιφεγγή λαμπάδ' εἰλίσσων φλο-
γὸς ἡλιε Θεοπέεθης παρὰ Στοβ. 9. 10. 8· ἄνθος παρ' Ἀθην. 680B.
καλλιφύθος, οὐ, ὥρατα ἡλίων, κιθάρα, φῶν Εὐρ. Ἦρ. Μαιν.
350, Ἰων 169· ἴστοι δ' αὐτ. 1. Τ. 222.
καλλιφλοῖς, ὁ, ἡ, ἀναδιδων καλὴν, εὐόωνον φλόγα, πέλανος
Εὐρ. Ἰων 706.

καλλιφύτης, ἄς, ἔχων καλὸν ἀνάστημα θυότροφος ἦνθεε
Νύμφραις καλλιφύτης Νίκαια Νόν. Δ. 15. 171.
καλλιφύλλον, τὸ, εἶδος μικρὸς περὶ τὸς, Ἰππ. 1226E· τὸ αὐτὸ
ὀνομάζεται προσέτι καλλιτρίχων καὶ ἀδιδαντον, «καλλιφύλλον
(καλλιφύτον, Κβήν)» ὅπερ καλλιτρίχων καὶ ἀδιδαντον ὀνομάζεται
Γαλην. τ. 19, σ. 107, 11, ἐκδ. Κβήν.

καλλιφύλλος, οὐ, ἔχων ὥρατα φύλλα, Ἀνακρεόντ. 45. 3· πιθαν.
γραμ. ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 3, 2 (ἀντὶ καλόφυλλος).

καλλιφύτευτος, οὐ, καλῶς πεφυτευμένος, Νικήτ. Χρον. 21. 9.

καλλιφύτος, οὐ, = τῷ προηγ., Νόν. Δ. 47. 38.

καλλιφωνέω, προσφέρω τι μετ' εὐφωνίας, Εὐστ. 604. 41.

καλλιφωνία, ἡ, ὡς τὸ εὐφωνία, ἀντὶ τῷ κακοφωνία καὶ
δυσηφωνία, Διον. Ἀλ. π. Ρητ. 1. 5., 4. 1, Λουκ. Ἀλ. 22. 2)
λαμπρότης φωνῆς Ἐπιφάν. 1. 564Δ.

καλλιφώνος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὴν φωνήν, ὑποκρίται Πλάτ. Νόμ.
817C.

καλλιχειρ, χειρὸς, ὁ, ἡ, με καλὰς χεῖρας, ἄλλη δ' ἐγὼ μινου
καλλιχειρας ὠλένας Χαιρήμων παρ' Ἀθην. 608C.

καλλιχέλωνος, οὐ, «καλλιχέλωνος» ὁ δολός. εἶχε γὰρ τὸ νό-
μισμα χελώνην ἐπιτεχαραγμένην· Ἰσὺχ.—ἐν τοῖς Εὐπάλοις Εἰ-
λωσιν εἰρήται ὁδολὸν τὸν καλλιχέλωνον» (Εὐπόλις ἐν «Εἰλωσιν»
4) Πολυθ. Θ. 74, πρὸς χελώνην VI, Müller Aegin. σ. 95.

κάλλι-ιχθύος, οὐς, ὁ, εἶδος ἰχθύος, ὅστις ἐκαλεῖτο καὶ ἀνύθας
καὶ καλλιώνυμος, Δωρίων παρ' Ἀθην. 282C, «Ἀριστοτέλης δὲ
καὶ καραχρήματα εἶναι τὸν κάλλιχυν σαρκοφάγον τε καὶ συναγελα-
ζόμενον» ἀντὶ D, (Ἀριστ. Ἀποσπ. 297), «Δωρίων δὲ ἐν τῷ περὶ
ἰχθύων διαφέρειν φησὶν ἀνθραν καὶ κάλλιχυν» Ἀθην. 282E.—Περὶ
τοῦ τοιςμοῦ τοῦ κάλλιχθους ἴδε Ἀρχαδ. σ. 92, 6.

καλλιχοῖρος, οὐ, ἐπὶ τῆς ὕδς, «γοιουρόνας», ἡ γεννώσα κα-
λοὺς χοῖρους, νείσι δὲ τῶν ὕων αἱ μὲν εὐθὺς καλλιχοῖροι μόνον, αἱ
δὲ ἐπαυξανόμεναι· Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 18, 29.

καλλιχόρος, οὐ, ἐπὶ τῶν μεγάλων πλῆθων, Ὀδ. Λ. 581 (ἐνθα
ἴδε Nitzsch), Ὀμ. Ἰων. 14. 2, Πινδ. Π. 12. 45· ἐς καλλιχόρον
Καλυδῶν Βακχ. V. 106, ἐν χόρῳ καλλιχέρῳ δ' αὐτ. X. 32
Blaks, Σιμωνίδ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 212, Εὐρ. Ἦρακλ. 359.—εἶναι
δὲ Ἐπικ. τύπος τοῦ καλλιχωρος, ἔχων ὥρατος τόπους, ὡς τὸ
εὐρύχωρος ἀντὶ εὐρύχωρος.

II. ἀνθων ἡ ἀρμύρων εἰς
ὥρατος χοροὺς ἡ ὀρχήσεις, στέφανον, ἀοῖδα Εὐρ. Φοίν. 787,
Ἀποσπ. 462· τρόπον τὸν καλλιχοροῦσαν Ἀριστοφ. Βάτρ. 451·
—ὁ καλλιχόρος, ἱερά τις πηγὴ παρὰ τὴν Ἐλευσίνα, ἡ πηγὴ τῶν
καλῶν χορῶν, Ὀμ. Ἰων. εἰς Δῆμ. 273, πρὸς Εὐρ. Ἰων 1075,
Ἰκέτ. 392, 620.

2) καλὸς ἐν τῷ χορῷ, ἐπὶ τοῦ Ἀπίλλωνος,
Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. 690· καλλ. δελφίνες δ' αὐτ. ἐν Ἰλ. 1454.

καλλιχροός, οὐ, ἔχων καλὸν, ζωηρὸν χροῖμα, ἀνθεσι ναρκί-
σου καλλιχροῦ (ἔ. γραμ. καλλιχροῦ, ἀλλ' ὁ Meineke ἐπέδω-
κεν: ἀνθεσι ναρκίσσου καὶ λειρίσου) Κύπρια ἔπη παρ' Ἀθην. 682F.

καλλιχωρία, ἡ, ὥραιότης, καλλονὴ χώρας, καλλιχωρία, εἰδφ.
γραμ. ἐν Διοδ. 1. 30, ἀντὶ κάλλει χώρας.

καλλίων, οὐ, γεν. οὐός. Συγχαρ. τοῦ καλός· ἴδε καλός B.

καλλίωρτα, ἡ, ἐπὶ τοῦ καιροῦ, καλός, εὖδους καιρός, Θ. Στουδ.
σ. 1312, ἐκδ. Μί.

καλλιώτερον, εἰδφ. γραμ. ἐν Θουκ. 4. 118, ἀντὶ κάλλιον.—

καλλιώτερα ἀντὶ κάλλιος εἰδφ. γραμ. ἐν Ἰεωπον. 2. 23, 9.

καλλιώνυμος, οὐ, ἔχων ὥρατον ὄνομα: ὡς οὐδιστος, εἶδος
ἰχθύος, οὐρανισκόπος, Ἰππ. 357. 43, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 13,
3. Μινανδρ. ἐν «Ἀνατιθεμένη» 2.—Καθ' Ἰσὺχ.: «καλλιώνυμος»
εἶδος ἰχθύος. μεταφέροντες δὲ τινες τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τοῦ αἰδοῦ
ἔτασαν ἄνδρος καὶ γυναικός· ὁ αὐτ. ἐν λέξ. ψαμμοδότης λέγει:
«ἰχθύος, ἐν καὶ καλλιώνυμον ὀνομάζουσιν».—Ὁ οὐρανισκόπος
κατὰ τὸν Κοραῖν, ὑπὸ μὲν τῶν Πυθαγόρων νῦν καλεῖται βέτρο-
χρῆς, ὑπὸ δὲ τῶν Σιμωνίων βυθίφους (χρῆς. μερῶφους) κτλ. ἴδε
μακρὸν σημ. Κοραῖ εἰς Σειονράτ. σ. 68, 69 κτλ.

καλλανθή, ἡ, ὡς καὶ νῦν, σπανιότερος τύπος τοῦ κάλλος, Ἠρόδ.

3. 106., 7. 36, Ἰππ. 22. 26, Εὐρ. Τρω. 977, Βάχχ. 459, 1. Δ.
1308, Πλάτ. Συμπ. 206D.

καλλωπικός, ὁ, ἡ, παράγων κάλλος, Πλωτῖνος σ. 1323 Creuz.
καὶ δ: ἑνὸς λ, αὐτοῦτον δὲ ὃν (τὸ εἰκαῖνον μέτρον) καλοποιῶν ἐστὶ
τῆς ψυχῆς Πράκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. τ. 1, σ. 327.

κάλλος, οὐς, τὸ, (καλός):—εὐμορφία, ἐπὶ τοῦ Γα-
νυμήδους, κάλλος εἶνεκα οἶο Ἰλ. γ. 235· ἐπὶ γυναικῶν, Ἰλ. 1.
130, κτλ. ἐν Ὀδ. Σ. 192, κάλλει μὲν οἱ πρῶτα προσώπατα
καλὰ κάθηρεν ἀμείροσι, οἷον Κυθήρεια χρίεται [ἡ Ἀθηνᾶ
κατέστησε τὸ πρόσωπον τῆς Πηνελόπης λαμπρὸν μὲ ἀόκνον κάλ-
λος, μὲ τὸ ὅποιον ἡ Ἀφροδίτη ἀλείρει ἑαυτήν,—ἐνθα τὸ χρίεται
ἔκαμε καὶ αὐτὸν τὸν Voss νὰ ἐκλάβῃ τὸ κάλλος, ὡς μῦρον τῇ ἄλλῃ·
δ' Ὀμηρος θεωρεῖ τὸ κάλλος ὡς τι ἐξωτερικόν, ἐπιγεόμενον εἰς τὸν
ἀνθρώπου, «ἔστι δὲ κάλλος τοιοῦτον ἀμρόσιον ἀλλογορικῶς ἡ ἐπι-
πολῶνσα κατὰ πρόσωπον φυσικὴ καλλονὴ καὶ εὐπρέπεια» (Εὐστ.),
(πρὸς γὰρ 1) οὕτω, κάλλει τε στίλβων καὶ εἰμασι Ἰλ. Γ. 392·
κάλλει καὶ χάρισι στίλβων Ὀδ. Ζ. 237· πρὸς Ὀμ. γ. εἰς Ἀλκ. 277:
—συχνάκις ὡσαύτως παρὰ Τραγ. καὶ πελοπολοῖς, γυναικεῖ·
κάλλει ἀμύμων Δισχ. Περσ. 185· ἀντίθετον τῷ αἰσχος, Πλάτ.
Συμπ. 201Δ· τὸν ἔργων τὸ τε μέγεθος καὶ τὸ κάλλος Ἰσοκρ.
240B· χώρα κάλλει καὶ ἀρετῇ μέγα υπερφέρουσα Ἠρόδ. 8.
144, πρὸς Πλάτ. Χαρμ. 157E· ἐπὶ πλοίων, Θουκ. 3. 17· κάλλος
τῆς ψυχῆς, τῶν μαθημάτων Πλάτ. Πολ. 444D, Γοργ. 475A·
ἐς κάλλος ἀσκεῖ, προσπαθεῖ νὰ φαίνεται ὡραία, νὰ ἐπιδεικνύῃ
τὸ κάλλος αὐτῆς, Εὐρ. Πηλ. 1073· οὐ γὰρ ἐς κάλλος τύχας δαί-
μων εἰδῶσιν ὁ αὐτ. ἐν Τρω. 1201· εἰς κάλλος ζῆν, χάριν
ἡδονῆς, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 33· ἀλλὰ, ὁ εἰς κ. βίος, ἀντίθετον τῷ
αἰσχροπύγῳ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγασ. 11, 6:—συχν. ἐν τῷ πλῆθ., κατὰ
τε σωματικῶν κάλλη καὶ κατὰ τὴν τῶν ψυχῶν, ἀρετὴν ἐλ-
λόγισται δὲ ἦσαν καὶ ὀνομαστότατοι πάντων τῶν τότε Πλάτ.
Κριτίας 112E, 115D, κτλ.: κάλλος, γλαυρότης ὕψους, Λογγίνος 5.
1.

2) ὡς συγκεκριμένον, ἐπὶ προσώπων, καλλονὴ, ὡρατότης,
Σοφ. (ἴδε ἐν λ. ὑπαυλος), Ἀλ. π. Ζ. 17. 23· τὸ πλεῖστον ἐπὶ
γυναικῶν, τὴν θυγατέρα, δεινόν τι κάλλος καὶ μέγεθος Ξεν.
Κύρ. 5. 2, 7· Γαλάτεια, κάλλος Ἐρωτῶν Φιλῆς 8· Ἐλένη
καὶ Ἀλῆα καὶ ὅλως τὰ ἀρχαῖα κάλλη Ἀθην. Νεκρ. Διάλ. 18.
1, πρὸς Εἰκ. 2· ὡς δὲ Τερέντιος (ἐν Εὐνούσι 2. 2, 70) λέγει κυνική
ἀντὶ forinosa puella. 3) ἐν τῇ πλῇ, ὡσαύτως, ὥρατα πράγ-
ματα, οἷον ἐνδύματα καὶ ὀστέματα, ἐν ποικίλοις· κάλλεισιν
βαίνειν Δισχ. Ἀγ. 923· βάπτειν τὸ κάλλ. Εὐπόλις ἐν Ἀετ. 45·
πρὸς Πλάτ. Φαίδωνα 110A, Κριτίαν 115D, Πολυθ. Ζ. 64,
Ἰσ. ἐν λ. κυπαρίττων ὕψι καὶ κάλλη Πλάτ. Νόμ. 625B· κάλ-
λεα κροῦθ, ὥρατα ἔργα ἐκ κροῦθ, δηλ. κρητῆραι, Ἀνθ. 11. 9. 363,
15· κάλλη τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἱερῶν Δημ. 35. 15· κάλλη
οἰκοδομημάτων = καλὰ οἰκοδομήματα Πλούτ. 2. 409A, πρὸς
935, Δίων Κ. 65. 16.—Ὁρα ὡσαύτως κάλλασα.

καλλοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ κάλλος, Εὐρ. Ὀρ. 1388, Ἰλ.
383· καλλ. ἐπέων Δημόκρ. παρὰ Διογ. Δ. 9. 48.

καλλυντήριος, οὐ, ἀνθων ἡ ἀρμύρων εἰς τὸ καλλύνειν, «καλ-
λυντήρια» κομητήρια· Ἰσὺχ· τὰ καλλυντήρια, ἐορτὴ κατὰ τὴν
19ην τοῦ Θωρηγλιώνος, ὅποτε τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ νέου ἐκαλ-
λύετο, δηλ. ἐκοσμεῖτο, Φώτ., Ἐτυμολ. Μ. 487. 13· πρὸς Πλυν-
τήρια.

καλλυντής, οὐ, ὁ, ὁ καλλύνων, «κουρεύς» Ἰσὺχ.

καλλυντρον, τὸ, ἐργαλεῖον πρὸς καθαρισμὸν, σάρωθρον, ἰσχυ-
πα, Πλουτ. Δίων 55, Κλήμ. Ἀλ. 238.

II. κόσμημα, Ἀνώνυμ.
παρὰ Σουῖδ· «καλλυντρον» σκόπεος, χάραντες κομητήρια· Ἰσὺχ.

III. ἄγνωστος ὄνομα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 21, 1.

καλλύνω [ῶ], (καλός) ἐξωραίζω, Σοφ. Ἀποσπ. 713. 6, κτλ.:—
καθαρίζω καλῶς, σαρώνω, Ἀριστ. Προβλ. 24. 9, 1· ὡς φαίνεται καὶ
καλλύνηται [ῶ] πλατεῖα Πλούτ. 6. 33, 4· μεταφ., νέων ψυχῶς
καλλύνειν (κακκονεῖν ἐκδ. Δινδορρ.) Λεωνίδας παρὰ Πλουτ. 2.
959B· ἀλλ' ἐν βίῳ Κλεομ. 2, ὑπάρχει τὸ αἰκάλλειν καὶ ἐν 2.
235F· κακκονεῖν, «ὅτις παρῆναι τρέπειν εἰς τὸ κακκονεῖν (του-
τέστι κατακονεῖν ἢ κατακονάειν)» Κοραῖ εἰς Πλουτ. Κλεομ.
ἐνθ' ἀντι. (τ. 5. σ. 356).

2) μεταφ. ὡσαύτως, προσπαθεῖ νὰ
δῶσιν καλὴν ὄψιν εἰς κακὸν πρῆγμα, ἔταν ἐν κακοῖσι τις ἀλός
ἐπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλη Σοφ. Ἀντ. 496, πρὸς Πλάτ.
Νόμ. 944B.

3) Μέσ., καυχῶμαι, ὑπερήφανομαι ἐν τινι,
ἐπομένον εἰς . . . ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 20C· ἐπὶ τινι Διὶ Ποικ. Ἰστ.
3. 39· πρὸς καλλωπίζω II. 2.

καλλωπίζω, τὸ, ἀρμα, Ἰσὺχ. ἐν λέξ. σάρματα· μῆδὲ τὰ
καλλωπίζω φέρειν ἐπὶ τὰ σήματα Ἰουκ. Γρ. Διὶ. ἐκδ.
H. Kuehl 1882.

καλλωπίζω: μέλλ. -ισω. (ῶψ):—κυρίως, κάμνω τὸ πρόσωπον
ὡραῖον· ἐντέθεν, εἰδὼ ὡραῖον ὄντι εἰς τι πρῆγμα, καλλύνω, κοσμῶ,
καλλ. ὄνομα Πλάτ. Κρατ. 408B, πρὸς 409B· τὴν πόλιν, ὡ-
περ γυναικα Πλουτ. Περικλ. 12· τὸ λογικὸν ἄρ. Ἐπίκτ. 3.
1, 26.—Παθ., εἰκία . . . ἀπάνη κεκαλλωπισμένη Ξεν. Ἰέρ. 11,
2, πρὸς Πλάτ. 9. 4· τὴν δ' ἑτέρα (δηλ. γυναικα) . . . κεκαλλω-
πισμένην τὸ μὲν χροῖμα, ὥστε λευκότεραν τε καὶ ἐρυθρο-

τέραν τοῦ ὄντος δοκεῖν φαίνεσθαι, κτλ., δ' αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 1, 22.

II. Μῆς, κοσμῶ, καλλωπίζω ἑμαυτὸν, κάμνω ἑμαυτὸν ὥρατον, Πλάτ. Συμπ. 174Δ. 2) κατὰ τὸ πλείστον μεταφ., ὑπερπαρανοεῖται ἐπὶ τινι, νομῖμιν δὲ καὶ εὐσχημόνων, οἱς πρὸ τοῦ ἐκαλλωπίζετο, πάντων καταφρονήσας δοουλεύειν ἐτοίμη Πλάτ. Φαῖδρ. 252Δ, Πολιτ. 405Δ, Ξεν. Ἀγγισ. 11, 11· περὶ τίνος Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλ. 1, 11· ὡσαύτως, καλλ. 8τι., Πλάτ. Πρωτ. 317C· ὡς., μετὰ μετοχ., δ' αὐτ. ἐν Κρίτωνι 52C, ἐν Θεαιτ. 195D· ἀπολ., κάμνω ἐπιδείκνυμι, ἐπιδεικνύομαι, «καμαρώνω», ὅταν μάλιστα καλλωπίζηται, ἐπὶ ἔκπου, Ξεν. Ἰππ. 10, 5.

3) προσποιεῖται ὅτι δὲν θέλω, «κάμνω νάξια», τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐκαλλωπίζετο ἡμῖν ὁ Πρωταγόρας Πλάτ. Πρωτ. 333D· παῦσαι πρὸς με καλλωπιζόμενος Φαῖδρ. 238D· μετ' ἀπαρ., λόγῳ παραιτεῖσθαι καλλωπιζόμενος, προσποιούμενος ὅτι ἀποδοκιμάζει, ὅτι δὲν θέλει, Πλουτ. Κασί. 28, πρὸλ. Φαλάρ. Ἐπιστ. 19.

καλλώπισμα, τό, κάμνημα, στολισμός, τὰ καλλωπισμάτα, τὰ παρὰ φύσιν συνθήματα Πλάτ. Γοργ. 492C· καλλωπισμάτων χρυσῶν δημιουργὸς Πλουτ. Λυκούργ. 9, κτλ.· ἐπὶ λόγου, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 46.

καλλωπισμός, ὁ, τὸ καλλωπίζεσθαι, ἐπιδεικνύσθαι· Πλάτ. Πολ. 572C, Κρατ. 414C, 426D· ἐπὶ ἔκπου, «καμάρισμα», Ξεν. Ἰππ. 10, 16.

II. διακόσμησης, διάκοσμος, Ἰππ. 19, 45· εἰς καλλωπισμόν, πρὸς στολισμόν, Ξεν. Ἀν. 1, 9, 23· καλλωπισμοὶ περὶ τὸ σῶμα Πλάτ. Φαῖδρ. 64D.

καλλωπιστός, α, ον, ῥήμ. ἐπὶθ, ὃν δεῖ καλλωπίζειν, Κλήμ. Ἀλ. 1, 560Δ.

καλλωπιστής, αῦ, ὁ, δ' καὶ ὁ ὑπερβολὴν καλλωπίζων ἑαυτὸν, ὁ πολὺ κομψομένης, ἀντίθετον τῷ φιλόκαλος, εἶναι βούλου τὰ περὶ τὴν ἐσθῆτα φιλόκαλος, ἀλλὰ μὴ καλλωπιστής Ἰσοκρ. 7D, Ἀριστ. Ρητ. 2, 24, 7.

καλλωπιστικός, ὁ, ὢν, = καλλυντήριος, μετὰ γεν., Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2, 23, 14· ἡ καλλωπιστικὴ (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ καλλωπίζειν, καλλύνειν, Ἰαλῆν 14, σ. 766.

καλλωπιστρια, ἡ, θήλ. τῷ καλλωπιστῇ. Πλουτ. 2, 140B.

καλο-αγόραστος, ον, «καλοαγόραστον», καλῶς ἀγορασθέν, εὐθηνόν, Ζωναρ. πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ εὐωνον, ὅπερ ὁ Ἰσὺχ. ἑρμηνεύει εὐαγόραστον.

καλο-θάμων (βα), ὁ περιπατῶν ἐπὶ εὐλίαν θοράτων ἔχωνταν ἐξέχουσάν τινα θέσιν διὰ τὸν πόδα, Λατ. grillator, Μανέθων 4. 287 [ἐνθα καλοθάμων χάριν τοῦ μέτρου].

καλοθασία, ἡ, τὸ βαδίζειν ἐπὶ εὐλίαν θοράτων, Μιχαήλ Ψελλ. ἐν σημειώσει Piers. εἰς Μοῖρ. 64.

καλοθάστατος, καλῶς βασταζόμενος, εὐφόρητος, Σχόλ. εἰς Διογύλ. Ἐπιτ. ἐπὶ Θέβ. 644.

καλοθατέω, βαδίζω ἐπὶ εὐλίαν θοράτων, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πορφυρ.· καὶ καλοθατής, ου. = καλοθάμων, Μανέθων 5. 140.

καλόθιος, ον, ὁ εὖν ευπρεπῶς, Παύλου Ἀλ. Ἀποστ. 2.

καλοθουλία, ἡ, = εὐθουλία, Ἰωσφ.

καλογένεος, ον, ἔχων καλὰ γένεια, Ἰσὺχ. πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ ἡγένης.

καλόγερος ἔδε καλόγηρος ἐν τέλει.

καλογηρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ καλόγηρος, εἰρωνικῶς λεγόμενον, Μιχ. Ψελλ. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθ. τ. Β', σ. 367· πρὸλ. τὸ ἐπὶ μ.

καλογηρίον, τό, περιφρονητικὸν ὑποκορ. τοῦ καλόγηρος, «παλοκαλόγερος», Βίος Νεῖλου Νεωτ. 161C.

καλογηρίτις ἀντὶ καλογηρίτις, τό, = τῷ προηγ., Βίος Νεῖλου Νεωτ. 100Δ, Πτωχοπρ. Β', 477 (ἐν Ἀδάκτ. Κορνή τ. Α', σ. 91).

καλόγηρος, ου, ὁ, = εὐγῆρος, εὐτυχῆς ἐν τῷ γήρατι. Συνήθως ὡς ἐπώνυμον διδόμενον εἰς μοχλοῦς ἀνευ διακρίσεως ἡλικίας, Παλλὰδ. Λαυσ. 1058B, 1119D, 1238Δ· ἀπαντὰ καὶ καλόγερος.

Ζωσιμᾶς 1693B· καλογηρικὸς, ἀνῆκων εἰς καλόγηρον, καλογηρικὴ, ὁ, δ' βίος τοῦ καλόγηρου, Νικητ. εἰς Μανουήλ 4, δ, κτλ.·

καλογηρια, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ μονάζουσα, μοναχὴ, ἔδε Δουκάγγ.

καλόγηρος, υος, ὁ, ἡ, καλλήφωνος, Σουῖδ. ἐν λέξ. κρήγυον, ἐνθα φέρεται καλογηρίων ἡμαρτημένων.

καλόγλωττος, ον, = εὐγλωττος, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 78C.

καλογνώμων, ον, γεν. ονος. ἔχων καλὴν γνῶμην, καλὸν φρόνημα, Πρὸκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 223· οὐσιασ., καλογνωμοσύνη, ἡ, Κ. Μανασσ. Χρον. 9, 68.

καλόγραφος, ον, καλῶς γεγραμμένος, βιβλίον Μ. Ἀτταλ. ἐν Μεσ. Βιβλίου. Σάθ. τ. Α', σ. 50.

καλοθεόσακας, ὁ, θεοσακας ἀρετῆς, Ἐπιστ. π. Τίτον Ε', 3.

καλοειδής, ὁ, ἀνῆκων εἰς καλὸν εἶδος, Σώπατρ. ἐν Ρήτορικῇ (Wnlz) 8, 50, 14.

καλοεῖμων, υνος, ὁ, ἡ, καλῶς ἐνδεδυμένος, Ἰσὺχ. ἐν λ. Λο-ναγερτουμένη (ἐνθα ἐν τῇ ἐκδ. Μ. Schmidt: κακοεῖμων).

καλοεργατος, ον, καλῶς ἐργασμένος, εὐεργετὴ γῆ, εὐφορος, καλοεργατος Ζωναρᾶς.

καλοεργάτης, εδος, ὁ, ἡ καλὰ ἔργα ποιοῦσα, Πορφυρ. Ἀντρ. Νυμφ. 30.

καλοεργός, ὢν, ὁ τὸ καλῶν ποιῶν, ἀγαθοεργός, Μανέθων 1. 256, καλοήθεια, ἡ, χρηστότης ἡθους, Εὐστ. Πονημάτ. 66. 67· καλοήθους, καλόηθες, χρηστὸς τὸ ἡθος, Μ. Ἀντων. 1, 1, Πρὸκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 232.

καλοθελεῖα, ἡ, τὸ θέλειν τὸ καλόν, Παλλὰδ. ἐν βίμ. Γω. Χρυσ. σ. 50.

καλοθελής, ες, εὖ διακείμενος, εὖνους, Πέτρ. Ἀντισχ. 805C.

—Ἐπίφρ. καλοθελῶς Ἀέοντ. Κύπρ. 1736Δ.

καλόβριξ, τριχοῦς, ὁ, ἡ, = καλλίβριξ, Ἐπιμερ. 166, κλ.

καλ-οιῶνιστος, ον, εὐοιῶνιστος, εὐοῖανος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Ὀρν. 721.

καλουκαθέω, εἶμαι καλυκάθοος, καλοκαθαθεῖν ὁσκοθύν-τας Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 1 (σ. 529), ἐκ διορθώσεως τοῦ βιβλ.

καλουκαθία, ἡ, ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ διαγωγή τοῦ καλοῦ καθ' αὐτὸν (ἴδε καλυκάθοος), εὐγένεια, χρηστότης, Ξεν. Ἀπομν. 1, 6, 14, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4, 3, 16, Πολυδ. Α', 13, 4, καὶ συχν. ἐν ἱπαινε-τικαῖς ἐπιγραφαῖς (Συλλ. Ἰππ. 1388, 1388, 1450, κ. ἄλλ.) τῆς πόλεως καλ. Δημ. 167, 9· ἀντίθετ. τῇ κακία, πανηρία, Ἰσοκρ. 2, Β, Δημ. 777. δ· τῇ βαθυουργία, Ξεν. Ἀγγισ. 11, 6.

καλουκαθικός, ὁ, ὢν, ὁ ἀρμόδιος εἰς καλὸν κάγαθόν, ἐν-τιμος, Πολυδ. 7, 12, 9· —Ἐπίφρ. —κῶς Πλουτ. Κασί. 28, 2) ἔχων καλὴν εἰς καλοκαγαθίαν, ὁ αὐτ. ἐν Θεμ. 3, 2, 225F, Μουσώνιος παρὰ Σταβ. 414, 8, ἐν τῇ Συγκρ.

καλουκαθός, ον, ἐπιθετικὸς τύπος πρῶτον ἀπαντῶν παρὰ Πολυδ. Δ', 11 [ἰδίῳ παρ' ἀπασί τοῖς δοκιμαῖς συγγραφῶν φέρεται

δηρητικῶς: καλὸς κάγαθος]· ὁ τύπος οὗτος, ὡς φαίνεται, προέκυ-ψεν ἐκ τοῦ καλοκαγαθία. — Αἱ φράσεις: καλὸς κάγαθος, καλὸς κάγαθος φαίνεται ὅτι κατ' ἀρχὰς ἐλέγοντο παρὶ τῶν εὐπατριῶν ἢ

ἐπιφανῶν ἀνδρῶν, Λατ. optinuit, ὡς τὸ Ἀρχ. Καλλ. pruden- tios, Γερμ. gute Männer, κτλ., Πρὸλ. 1, 30, Ἀριστοτ. Ἰππ. 183, 735, κ. ἄλλ., Θουκ. 4, 40, 8, 48, Ξεν. Ἰππ. 5, 3, 9, Κύρ. 4, 4, 23, Ἀριστ. Πολιτικ. 4, 8, 4, κτλ.· πρὸλ. ἀγαθός καὶ ἴδε Welckel

προοίμ. εἰς Θέον. σ. lxxxxi ὡσαύτως, καλὸς τε κάγαθος Ξεν. Ἀν. 4, 1, 19· ἀλλὰ βραδύτερον ὡς παρ' Ἀριστ. (Μεγ. Ἠθικ. 2, 9, 2, κτλ.) καλὸς κάγαθος ἐσήμαινε τὸν τέλειον ἄνθρωπον, τὸν ἔχοντα

πάντα τὰ προσόντα τὰ ἀποτελοῦντα τὸν ἀληθῶς εὐγενῆ καὶ καλῶς ἀνατετραμμένον ἄνθρωπον, τὸν τελείως σπουδαῖον· ἐλέγχετο προ-σέτι ἐπὶ ἰδιότητων καὶ ἐνεργειῶν, κτλ., οὕτως καλὸν κάγαθον εἰ-δέναι Πλάτ. Ἀπολ. 211B· καλὰ τε κάγαθα ἔργα Ξεν. Ἀπομν.

2, 1, 20· οὐκοῦν ἢ μὲν μετὰ φρονήσεως καρτερία καλὴ κά-γαθῇ· Πλάτ. Λάχ. 192C· μαντεύεται Δημ. 1406, ἐν τέλ.· περὶ στρα-τοῦ, Ξεν. Κύρ. 3, 3, 6· περὶ πραγμάτων, πᾶν δ' τι καλὸν κάγα-θόν ἐστιν αὐτόθι 7, 2, 12· τὰ καλὰ καὶ τάγαθα ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν.

1, 2, 23, πρὸλ. Κύρ. 2, 1, 17· ἐν τῇ Ὑπερβ., 3· τι κάλλιστον καὶ ἀριστόν ἐστιν ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 2, 1, 9, 5, 6, 28· ἀπαντῶς μετὰ

λέξεων παρεμπιπτούσων ἐν τῇ μετὰ, ἢν καὶ καλός, ὡς διόποτα, καὶ ἀγ., μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ξενοφ. κ. μὲν γὰρ ἦν καὶ ἀγ. Πλουτ. Λυκούργ. 25. — Ἐπίφρ. —θως Συλλ. Ἰππ. 2139B, 38 (προσθήκαι) 2379.

καλοκαιρία, ἡ, καλὴ τῶν πραγμάτων κατάστασις, Μελάμπ. π. Παλμῶν 493 Γρηγ.· ὁ δὲ Ἰσὺχ. διὰ τῆς λέξεως καλοκαιρία ἑρ-μηνεύει τὸ εὐετηρία· καλοκαιρίως, διέρχομαι τὸ θέρος, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 74, 15· καλοκαιρένδης, ὁ, ὢν, ὡς καὶ νῦν, Ἰππιατρ. σ. 271· καλοκαιρίον, τό, ὡς καὶ νῦν, τὸ θέ-ρος, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 29, Θεοφάν. 326, ἴδε Δουκάγγ.·

καλοκαίριον Πτωχοπρόδρ. 1, 68.

καλοκαρπια, ον, εὐκαρπια, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 1, 310, ὅπερ ἴσως διορθώσαν καλλέκαρπιας.

καλοκαρβία, ἡ, «καλὴ καρδιά», = εὐθυμία, Aclimies Εἰσαγ. εἰς Ἀστρολ. Δουκάγγ.

καλοκαρδιάζω, «καλοκαρδίζω», εὐραίνειν τινά, Δαμασκηνῶς Στουδίτου Ὀμιλ. 23.

καλοκαρφωτός, ον, «καλὰ καρφωμένος», πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ εὐγόμενους, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 1, 58.

καλοκέραιος, ον, καλῶς κεκρασμένος, «εὐκωρον» καλοκίρα· στον· Ζωναρᾶ Δελ.· ὁ Ἰσὺχ. τὸ εὐκωρον ἑρμηνεύει: «εὐκέραιος».

καλοκέρυξ, ὅκυος, κέρυξ τοῦ καλοῦ, Ἰωάν. Μον. 301C.

καλοκοιμήτος, ον, καλῶς κοιμημένος, Συλλ. Ἐπιγρ. 987J, πρὸλ. 71, -82.

καλοκοπέω, κόπτω ἐύλα, «καλοκοπῆσαι» ἐυλοκοπῆσαι, ἡ σχοι-νοκοπῆσαι Ἰσὺχ.

καλοκτετατος, ον, καλῶς ἡκοδομημένος, «καλοκτισμένος», Νικ. Χων. Χρον. σ. 372, 27.

καλοκάλεξ, ἡ, καλὸν πετράδιον, ἀραία ψηφίς, ἄλλοι· ὁμοίαι καλοκάλεξιν, αἱ παίζουσιν αἱ κόραι· Τζέτ. Ἰστ. 7, 254.

καλοκαλγία, καλῶς ἡμιδύ, Εὐστ. 1177. 5· καὶ καλοκαλγία, ἡ Aclimies 138, Ἰσὺχ. Wnlkef.

καλομηχανός, ον, (μηχανή) καλῶς μηχανώμενος, Ἰσὺχ. W. kef. κελων, τὸ, ἐύλυν· ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον κατὰ πηλὸν, κάλα = ἐύλα, τεμάχια ἐύλων πρὸς καύσιν, κάγκανα καλά Ὀμ. Ἔμν. εἰς

ὅν σὺ γὰρ ἄρχοις μόνος Σοφ. 'Αντ. 739, πρὸς. Εὐρ. Μήδ. 588, Δείναρχ. 98, ἐν τέλει, 'Ερμηνευτ. εἰς 'Αριστοφ. 'Ιππ. 344. 8) συνώνυμος ἐπαναλαμβανόμενος μετὰ τοῦ ἐπιθ. (ἔδε κακός Β καὶ Δ), καλὴ καλῶς 'Αριστοφ. 'Αχ. 253, Εἰρ. 1330, 'Εκκλ. 730 (ὡς ἐν τῇ Λατ. bella belle, Plaut. Aul. 3. 3, 86, κτλ.) οὕτω, καλὸς καλλιστὰ τε ῥέξαις Πινδ. Ο. 9. 142.

Δ. Περὶ τῶν συνθέτων ἔδε ἐν καλλίε.

Ε. Ποσότης:—α παρ' 'Επικούρου καὶ παλαιαῖς 'Ιαμβ. ποιηταῖς (ὁ 'Ερμάνιος διορθοῖ τὰ χωρία ἐν 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πρ. 63, Θεογ. 585) α παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς 'Αττικ. (ἰδίως τὸ ἐν Δίσχυλ. 'Αποσπ. 308 εἶναι ἐφωσμένον, καὶ ἐν Σοφ. Φιλ. 1381 ὁ Δινδ. ἀντὶ καλῶς ἔρω ἀναγινώσκει λῶσθ' ὅρω). 'Εν 'Ελλεγ. 'Επιγρ. καὶ βουκολικῶς ποιηταῖς α ἢ α κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, ἀλλ' ἐν τῇ θέσει κατὰ τὸ πλεῖστον α. 'Ιακωφ. 'Ανθ. II, σ. 761. 'Εν Θεοφρ. Β. 19, ἀμφοτέραι αὖ ποσότητες ἀπαντῶσιν ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ στίχῳ, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται πρὸς. ἔσας. 'Εν τῷ Συγκρ. τ' παρ' 'Ομ., ε παρ' 'Αττ. ἀεποτε πλὴν ἐν Μενάνδρ. Μονοστιχ. 89· ἀλλὰ τὸν στίχον τοῦτον ἀπορρίπτει ὁ Μείνκε.

Ζ. ('Ετυμολ.:—ὡς ἀρχικὴ σημασία φαίνεται ἡ τοῦ καθαροῦ, πρὸς, καλλῶνω, καλλύνω. καλλιστον ὕδωρ ('Π. Φ. 158), Καλλιστορή—ὁ Κούρτ. σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὸ Σανσκριτ. Kalayan (σῆς, ὕγιης), Kalāyana (καλός, εὐμαρτος) Γαθ. huila (hale, Whilo).)

καλουσιχοπλόκος, ὁ, καλὸς στιχοπλόκος, ποιητής, Θεόδ. Πτωχοπρόδρ. κ. ἡγουμ. Δ'. 152.

καλουστροφέω, καλῶς ἀναστρέφω, ἐπὶ γυναικῶν, πρὶν ἀρχίσω νὰ ἀποτρίψω ἀναστρέφω καλῶς τοὺς βάλαντας τῆς γῆς διὰ τῆς οὐκ ἐλλείας, καλουστροφῆσαι αὐτό (τὸ χωρίον) καὶ κοπανίσαι καὶ οὕτως ἀποτρίψαι. Διωρὸν. 1136Λ.

καλῶστροφος, ὁ, καλῶς ἐστραφμένος, σφόδρος δὲ ὁ καλὸς στροφος λῶρος 'Ἐξέτ. 'Ἐηγ. εἰς 'Π. σ. 114, 25.

καλουσμβούλος, ον, καλὸς σύμβουλος, ὁ συμβουλευνὼν καλῶς, Περικλ. παρ' Ἄρρ. 'Πτολ. σ. 229.

καλουσύντυχος, ον, καλὸς εἰς τὰς συνεντεύξεις, εὐθύμιος, κοινοκίς, Ζωναρ.

καλοτεχνία, ἡ, = καλλιτεχνία. Σωπάτρου Σχόλ. εἰς 'Ερμολ. Στάσεις ἐν Ρήτορσι (Wulz) 4. 51, 18.

καλότης, ητις, ἡ, = καλὸς, καλότης, λέξις σχηματισθεῖσα ὑπὸ Χρυσίππου, Πλούτ. 2. 441Β ἔδε Λοθέα. εἰς Φερύ. 350.

καλοτελὴς, ον, καλὸς τέλειος, 'Πούχ.

καλοτεριχὼν (καλλίτερ-), πρὸ ἀδελφότητος 'Πούχ.

καλοτροπος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ καλὸς ἔχων τρόπους, 'Ιω. Διάκωνος ἐν Βαυδινί Αποστ. 91.

καλοτροφος, ον, καλῶς τρεφόμενος, 'Πούχ. ἐν λέξ. καλυτέλῃος.

καλοτύπος, ὁ, (καλὸν) «ὁ δρυκολάπτης» 'Πούχ.

καλοφάντας, ον, καλῶς ὡφασμένος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 603, Σουίβ. ἐν λ. εὐφριων.

καλοφθαλμος, ον, ὁ ἔχων καλοὺς ὀφθαλμούς, Πορφύρ. ἐν 'Αλ. λατίου 'Ισχυρ. σ. 314, Θεοδόκης παρ' 'Αθην. 434Β, κατὰ διόρθ. Σκαλιγέρου ἀντὶ μαλακῶφθαλμος, ἀλλ' ἡδὲ διωρθώθη ἐπιτυχῶς: μεσῶφθαλμος.

καλόφελος, ον, = εὐφελος, Σχόλ. εἰς 'Οππ. 'Αλ. 1. 627, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ Εὐξείνου (πόντος).

καλοφῶρος, ον, (καλὸν) εὐλοφῶρος, θεράπων ὑπηρετῶν ἐν Κρητικῇ συστάσει, Διοσκίδης παρ' 'Αθην. 143Β.

καλόφρων, ον, γεν. ον. = εὐφρων, 'Πούχ. ἐν λ. εὐφριων.

καλόφρωνος, ον, = εὐφρονος. 'Πούχ. ἐν λ. εὐθυμο.

καλπῶς. (καλπῇ) ἐπὶ ἵππου, στίχῳ σικριτῶν, στίχῳ πηδητικῶν, 'Ιππιατρ. σ. 120, 128—κατὰ Σουίβ.: «καλπῶν, τὸ ἀδρῶς βαδίζειν» 'Ακὺλ. Παλ. Διαθ. ἔδε Field 'Πετρί. ('Ιερ. II. 6)—καλπασμός, οὐ, ὁ, τὸ τρέχειν πηδητικῶς, ὁ ἐν ἀναβολῇ καλπασμός Φιλόνυμνος παρ' 'Ορειδασ. σ. 68 Μαί.

καλπῶσος, ἡ, ὡς ἀρπασος.

καλπη (Δ), δρόμος, τρέξιμον πηδητικόν, ἀγὼν ἐπιποδρῶμας ἐν 'Ολυμπία, καθ' ἣν ὁ ἀναβάτης ὅτε ἐπιήρταεν εἰς τὸ τέλος καταπῆδα ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ παρεκάλπαζε μέχρι τοῦ τέλους, Πaus. 5. 9. 1· ὁ τῆς καλπῆς ἀγὼν Πλούτ. 2. 675C. ('Π ρίπα πιθανὸς εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ τοῦ κερπ-ἀλμους, κερπ-νός).—Καλ' 'Πούχ.: «καλπη» ἵππος βαδιστής. καὶ εἶδος ἑρμούου.

καλπη (Β), ἡ, = κάλπη, 'Αριστοφ. 2. 4· ἀγγεῖον εἰς ὃ ἐναπέθετον τὴν τέραν νεκροῦ, Πλούτ. Μάρκελλ. 30, 'Περικλ. 3. 15, κ. ἄλλ.—ὄνομα ἀστερισμοῦ, δηλ. οἱ τέσσαρες ἀστέρες οἱ ἐν τῇ ἄκρᾳ τῆς χειρὸς τοῦ 'Υδροχόου, Πρὸκλ.

καλπιον, τό, ὕποκορ. τοῦ ἑπορ., «ποτηρίου τι γένος 'Ερυσταίου, ὡς ῥησι. Πλάμωλον» 'Αθην. 475C.

κάλπις, εἶδος, ἡ· αἰτ. κάλπιν 'Οδ. II. 20, κάλπιθα Πινδ. Ο. 6. 68—ἀγγεῖον πρὸς ἀνέλιξιν ὕδατος, ὕδρια, στήμνοι, 'Ομ. καὶ Πινδ. ἐνθ' ἀνωστ., 'Ομ. 'Υμν. εἰς Δῆμ. 107, Εὐρ. 'Ιππ. 121, 'Αριστοφ. Βάτρ. 1339, Λυσ. 358, κτλ.—Κατὰ Φιλήμονα παρ' 'Αθην. 408Γ· «κάλπις (ὄψοντος) .. δακτυλῶν ἐπὶ ὤμων καὶ τὸ ἀμνηστικόν, εἰς

ὃ ἔστιν οἷον τε τοὺς δακτύλους ἐκαστέρωθεν διείρειν»—μυροθήκη, λούται, .. ἐκ χρυσοκολλήτου γε κάλπιδος 'Αντιφάνης ἐν «Θορικίῳ» 1, Πολύβ. 31. 3, 17—κάλπη πρὸς ψηφοφορίαν, κληρωτὶς, 'Ανθ. II. 7. 384, Λουκ. 'Ερμῆ. 40, 57—πληρ. αἰτ. κάλπεις, «τὰς κάλπεις ἔδωκε τὰς ψήφους καθίσταν ἐκλέκοντες» Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Σρ. 321, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ: καδίσκος.—ἀγγεῖον πρὸς ἐναπέθεσιν τῆς τέρας νεκροῦ, 'Ανθ. II. 12. 74—Παναθηναϊκὸν ἀγγεῖον, Καλλ. 'Αποσπ. 122.—Παρ' 'Πλούτ., καὶ κάλπις, ὁ ἐρμηνεύει· «ποτηρίου εἶδος». ('Περικλ. συγγενὲς τῇ καπλή: τὸ Σανσκριτ. Kāpīyatias σημαίνει ἀμφοτέρω κεφαλῇ καὶ ἀγγεῖον, ὡς τὸ Λατ. caput) πρὸς, προσεῖτε τῷ Λατ. caput: Κούρτ. 54).

κάλπιος, ὁ, Σικελικὸς τύπος τοῦ calceus, εἶδος ὑποδήματος, Πίνδων παρὰ Πολύβ. Ζ', 90, πρὸς. Πλούτ. Διμῆ. 5., 2. 813Ε.—παρὰ Πολύβ. 30. 16, 3, ἔχομεν τὴν ἀμφιβολὴν τύπον καλπίου καὶ παρὰ Πλούτ. 2. 465Δ, καλπίου. Τὸ κυρίως 'Ελληνικὸν ὄνομα τοῦ εἶδους τούτου τοῦ ὑποδήματος ἦτο ὑπόδημα κοῦλον.—Κατ' 'Πούχ.: «κάλπι» ὑπόδημα κοῦλα, ἐν οἷς ἐπιπέδουσι.

καλύβη [ῶ], ἡ, (καλύπτω) ὡς καὶ νῦν, «καλύβη», Λατ. lugurium, 'Πρόδ. 5. 16, Θουκ. 1. 133., 2. 52, Θεικρ. 21. 7, 18, κτλ.

ταῦ Θεοῦ ἡ ἱερὰ καλύβη Σουλ. 'Επιγρ. 4591. II, πρυκάλυμμα, καλύβας περιβάλλοντες περὶ τὰς κλίνας, αἱ περὶ γόμεναι εἰσὶν ἐκ ῥάβδων θεωπομένου 'Ιστ. 222, πρὸς. 'Ανθ. II. 7. 295—τύπος κάλυβι κατὰ μεταφρασ. ἀντὶ καλύβης ἐν 'Αποσπασμ. Σοφ. (3) ἐν Παπύρ. 'Οξυρίγγ. ὑπὸ Grenf καὶ Hupf II. σ. 26.

καλύβιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀνιτ., «καλύβι», ἀναπαυσάμενος ἐν καλύβι τινὶ σαγηνέων Πλούτ. Πομπ. 73.

καλύβις· «παστάς» 'Πούχ.

καλύβιτης, ον, ὁ, ὡς ἐντὸς καλύβης, καλυβίτης τινος καὶ λυπρόδοι Στράβ. 318, Εὐστ. Πονημάτ. 244, 1—ὡς ἐπώνυμον, 'Ιωάννης ὁ Καλυβίτης 'Ορολόγ. 'Ιανουαρ. 16.

καλύβη-ποιεῖσθαι, Μέσ., κατασκευάζειν δι' ἑμαυτὸν καλύβην, περιφράξαντες γὰρ δένδροι καταδοξέλημένοις εὐρυχωρῇ κύκλον καὶ αὐτοὶ (δηλ. οἱ Βρεττανοὶ) ἐταῦθα καλυβόποιονται καὶ τὰ βοσκήματα κατασταθμεύουσιν Στράβ. 200.

καλυβουσία, ἡ, κατασκευὴ καλύβων, Στράβ. 726.

καλύβος, ἡ, = καλύβη, παστάς, Σουλ. 'Επιγρ. 5362h.

καλυβωμα ἢ καλύβωμα, ατὺς, τό, τὸ καλύπτειν τι, Κ. Πορφ. 'Εκθ. Βασ. Τάξ. 671. 8, 9.

καλυκ-ἀνθεμον, τό, συνώνυμον τῇ περικλύμενον, εἶδος ἀγοκλήματος, Διοσκ. 4. 14 (ἐν τοῖς νότοις).

καλύκεινος λίθος, ὁ, λίθος τις ἐν τῇ καρτῇ τοῦ ἰχθύος τοῦ καλυμένου σάλπη (κοινῶς σάλπη ἢ σέρπα) 'Πούχ. πρὸς. 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 19, 5.

καλυκέειν· «ἀνθεῖν» 'Πούχ.

καλύκειον, τό, ὑποκορ. τοῦ κάλυξ, «καλύκειον» μικρὸν ῥόδον· 'Πούχ.

καλύκω-πέφᾶντος, ον, ἐστειμένους διὰ τῶν καλύκων ἐφθάνον, καλυκωστέφανους κούρας Βακχыл. 8. 108, καλυκωστέφανου, «Ἀρτέμιδος ὁ αὐτ. V. 98, 'Ανθ. II. 6. 51 ὡραι Ποιητῆς παρὰ Πλούτ. 2. 933Ε, εἰς εἰσαγωγὴν τοῦ 'Ιακωφίου.

καλύκωδης, εἰς, ὅμοιος πρὸς κάλυκα ἀνθους, Θεοφρ. π. φυν. 'Ιστ. 3. 10, 4.

καλύκων· «ὄμματοφύλλων» 'Πούχ.

καλυκώπις, εἶδος, ἡ, [ωψ] ἔχων πρόσωπον ἡμίων κάλυκα δύνουσι, δηλ. ἀνθρώπος. 'Ομ. 'Υμν. εἰς Δῆμ. 8, 420, εἰς 'Αρρ. 485, 'Ορτ' 'Υμν. 78. 2.

καλυκοπός· «εὐφραλμος» 'Πούχ.

κάλυμμα, τό, (καλύπτω) κυρίως, τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἐν χρῆσει παρὰ γυναῖκα, καλύπτρα καλύπτουσα ἅπαν τὴν πρόσωπον πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν καὶ καταπίπτουσα ἐπὶ τῶν ὤμων (πρὸς. Εὐρ. 1. 1' 372), κάλυμμα κυάνεον, μέλαινα καλύπτρα ἢ ἐξόρουσι εἰς ἐνδύειν ἐνδύουσιν ἀντὶ τοῦ κρηστέμνου, 'Π. μ. 93, 'Ομ. 'Υμν. εἰς Δῆμ. 42· ἐφορεῖται δὲ εἶδος ὑπὸ νυμφῶν, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1178, πρὸς, καλύπτρα· ὑπὸ γυναικῶν καθόλου, 'Αριστοφ. Λυσ. 332, 'Αποσπ. 309. 5· ὡς σημαίνει αἰσχύνῃς ἢ ὀλλύμεως, κάρα καλύμμασι κρυψάμενον, Λατ. capite involuisti, Σοφ. Αἰ. 245· κάλυμμα ἐνδύμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ νεκροῦ (πρὸς. πέπλος I), ὁ αὐτ. ἐν 'Πλ. 1468· κάλυμμα ἐν γένει, δειξάω γὰρ τὰς ἐκ καλυμμάτων, ἔω τῶν καλυμάτων, δηλ. ἐκκαλυμμένα, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1078· κάλυμμα ἐκ σπινθῶν, ἐπιβελὶς καλύμματα πάχος δακτύλου Dittenb. 1 352, 57.

2) εἶδος ἀλιεντικῶν οἰκτύων ἐχόντος σχῆμα σάκκου, 'Οππ. 'Αλ. 3. 82· ἐντεφύον ἐπὶ τοῦ ἱματίου τὸ ὅπου ἡ Κλυταιμνήστρα ἐρρίψεν ἐπ' αὐτὸν εἰς τὸν σκύλον αὐτῆς, ἐν καλύμμασιν Αἰσχύλ. Χρ. 494 (κατὰ Πέρσ. ἐγκαλύμμασιν).

3) τὸ κράνιον (ὡς τὸ κάλυμμα τοῦ γεγραμένου, Νικ. Θιρ. 906.

4) τάφος, 'Ανθ. II. 7. 227.

5) παρὰ τοῖς ζώοις, Λατ. operculum, τὸ κάλυμα τῶν βραγχίων τῶν ἰχθύων, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 1. 13, ὁ ὡσαύτως ἐπὶ καλῶν καὶ ὑπερκαυέμενων, αὐτόθι 5. 15, 12· ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὸ μέσασον, Πολύβ. II, 60· ἐπὶ τῆς κρηστέρας 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 3. 40, 21.

6) τὸ κάλυμα τοῦ ποῦ, Νικ. 'Αλέκτ. 269.

7) τὸ κάλυπτον καὶ προφυλάσσον τὸ σῶμα ἐν καιρῷ μάχης, ὡς π. χ. ἀσπίς, περιχε-

φαλαί, 'Εβ. (Δ' Μακκ. Δ', 6 καὶ Σ', 2). 8) κάλυμμα θυρίδος, Διδ. 20, 01.

9) κάλυμμα τῶν τιμῶν δόρων, Ψευδο-Χρυσ. XII. 7701). 'Εν χρήσει εἶναι τρία καλύμματα ἐν τῇ μυσταγωγίᾳ, ἐν τῷ καλύπτειν τὸν δίσκον, ἕτερον τὸ καλύπτειν τὸ ποτήριον, καὶ τρίτον τὸ καλύπτειν τὸ δισκοπότηρον, δηλ. τὸν δίσκον ἑαυτοῦ καὶ τὸ ποτήριον, τὸ τελευταῖον τοῦτο κάλυμμα λέγεται καὶ ἄλλο κοινῶς δέρας.

κάλυμμάτιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κάλυμματος, εἶδος κεράμων πρὸς στέγασιν ὁροφῆς, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 51: ὅδε Müller Drebaol. d. Kunst § 283.

κάλυμμα. ἀντὶ κάλυμμα, ἐν 'Επιγρ. 'Επιδαύρ. Collitz, Samuel. de Gr. Dial. 3325.

κάλυξ [ἄ], ὕψος, ἡ, ὡσαύτως, ὁ, Διοσκ. 2. 172 (καλύπτω)— κάλυμα, σκέπασμα, περικάλυπτον, ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ ἀνθέων καὶ καρπῶν:

1) ἡ θάκη τῶν σπέρων τοῦ ἐνὸς κείνου, «ἐστὶ δὲ καὶ ἄλλα κλίνας ῥόδοις ἑμπερέα, ἐν τῷ ποταμῷ γινόμενα .. ἐπὶ ὧν ὁ καρπὸς ἐν ἄλλῃ ῥάδι, παραπυρμένῃ ἐκ τῆς ῥίζης γίνεται» 'Ηρόδ. 2. 92: τῆς ῥόδου, ὁ αὐτ. 3. 100: τοῦ σίτου, πρὶν ἐν τῇ κάλυκι γέννηται ἢ στήχυς Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 8, 2, 4, πρὸλ. 8, 4, 3: κάλυκος ἐν λοχέσιμασι, δηλ. ὅταν ὄρχισιν νὰ ὀδέην ὁ καρπὸς Δισχύλ. 'Αγ. 1392, πρὸλ. Σοφ. Ο. Τ. 25, 'Αριστοφ. 'Ορν. 1065.

2) ἡ κάλυξ τοῦ ἀνθους, τὸ μὴ ἐκπετασθὲν ἐπὶ ἄνθος, ἀνεμωγῶν κάλυξι .. ἡριναῖς Κρατίνος ἐν «Μαχθ.» 1: ὅς ἐν κάλυκι ἀνθεῖν 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 22, 8, πρὸλ. Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 4. 10, 3: παρὰ ποιηταῖς, ὁ «κονιζέ» (Τουρκ.), ὁ «κονιζέ» τοῦ ῥόδου, 'Ομ. 'Υμν. εἰς Διὸν. 427, Θεοφρ. 3. 23, πρὸλ. 'Ανθ. II. 12. 8, κτλ.:—μεταφρ. σταθερά .. κάλυξ νεαρῆς ἡμέρας 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 74.

3) 'Εν 'Ιλ. Σ. 401, κάλυκος εἶναι κοσμητικὰ γυναικεῖα, περὶ ὧν οὐδὲν ἄλλο γινώσκοντες εἰμὴ μόνον ὅτι ἦσαν κατασκευασμένα ἐκ μετάλλου καὶ ἔργα τοῦ 'Ηρακλείου, ἴσως ἐνάντια ἔχοντα σχῆμα καλύκων, πρὸλ. 'Ομ. 'Υμν. εἰς Ἄρ. 87, 104.— Παρὰ μεταγενέστερ. ἐμφέρει καὶ κατ' ἄρσιν, γένος, ὡς π. χ. παρὰ Διοσκ. 2. 172, παρὰ Μιχ. Ψελλῶ, παρὰ Νικάνδρ. κλ., ὅδε Κόντου Γλωσσ. Παράτηρ. σ. 362 κέ.

κάλυξις, εἰς, ἡ, κόσμος τις ἐκ ῥόδων 'Ψόχ.

καλύπτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ ἐπομ., = καλύπτρα. 'Ανθ. II. 6. 206.

καλυπτῆρ, ἄρσιν, ὁ, κάλυμμα, θήκη, εὐκαρία, 'Ιππ. 893B, 'Αριστ. Προβλ. 20. 9. 2) μικρὰ κίστη, κιβώτιον, 'Αριστ. Προβλ. 20. 9. 2, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 4. 3) κέρμας, «κεραμίδια», Διον. 'Αλ. 6. 92: καλ. ἀνθεμῖνοι, 'Επιγρ. παρὰ Ψύσσιν σ. 68: καλυπτῆρες κορινθιοὶ γαῖες Πολυδ. I, 157. 4) ἐν τῷ πληθ., τὰ μακρὰ περὰ τῶν ἀρπακτικῶν ὀρνέων, Δημητρ. 'Ιερρακος. 17.

5) μεταφρ., ἐπὶ τῶν εὐπατριδῶν καὶ πλουσίων κατοίκων πόλεως, ὁ καλύπτων καὶ ἐπισκιάων τοὺς κατωτέρους αὐτοῦ, τῆς πόλεως καλυπτῆρες καὶ τῇ γενῇ φουσῶντες 'Ηρόδ. II. 31.

καλυπτηρίδιον, κάλυπτω διὰ κεράμων, 'Επιγρ. παρὰ Müller de Monim. Ath. σ. 36. 71, ἐν τῷ μέλλ. καλυπτηρίδιον— οὕτω καλυπτηριάζω, Γλωσσ.

καλυπτηρίον, τὸ, κάλυμμα, Γλωσσ.— ὡσαύτως καλυπτῆς, οὐ, ὁ, κεραμῆς, ὁ αὐτ.

καλύπτω, ἡ, ὄν, ἔμ. ἐπὶ, κεκαλυμμένος, Σοφ. 'Αποσπ. 479, 'Αριστοφ. Θεσμ. 890. II. ('Εκ τοῦ καλύπτω II) περιτεθειμένος οὕτως ὥστε νὰ καλύπτῃ, λατ. circumdatus, καλυπτῆς ἐξέκειντο πιελέης, ἐκ τοῦ περικαλύπτοντος πάχους, Σοφ. 'Αντ. 1011.

καλύπτρα, ἡ, ὡς τὸ κάλυμμα, κάλυμμα γυναικός, ἀπὸ δὲ λισπρῆν ἔρριψε καλύπτρην 'Ιλ. X. 406, πρὸλ. 'Οδ. E. 232, Παρμεν. παρὰ Σέξτ. 'Εμπ. π. M. 7. 111, Δισχύλ. Πέρσ. 537, 'Ικέτ. 121: καλ. πλοκάμων 'Αρχιλ. 16: καλύπτρα νύμφης (πρὸλ. ἀνακαλύπτρα) Εὐαρίων παρὰ τῷ Σχολ. Εὐρ. εἰς Φοιν. 688:— μεταφρ., δυοφερὰ καλ., τὸ σκοτεινὸν κάλυμμα τῆς νυκτός, Δισχύλ. Νο. 811.

2) ἐπὶ χώρας ἐν Περσίᾳ δεδωμένης ὑπὸ τοῦ μεγάλου βασιλέως εἰς τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τῆς ὁποίας νὰ διαπανθῇ διὰ τὰς καλύπτρας αὐτῆς (πρὸλ. ζώνη 1. 3), Πλάτ. 'Αλκ. I, 123B, πρὸλ. 'Αριστοβ. 1. 513. II. τὸ σκέπασμα φερέτρας, 'Ηρόδ. 4. 64.

καλύπτω, 'Επικ. παρατ. κάλυπτων 'Ιλ. Ω. 20: μέλλ. -ψω: ἄορ. ἐκάλυψα, 'Επικ. κάλ-, 'Ιλ. Ψ. 693: πρkm. ἀπο-κεκάλυφα 'Επικ. ἐν— Μέσ., μέλλ. καλύψομαι Διολ.: ἄορ. ἐκαλύψαμην 'Ομηρος.— Παθ., μέλλ. καλυφθήσομαι Ηλυσ. κλ.: ἄορ. ἐκαλύφθη 'Οδ., Εὐρ.: πρkm. κεκάλυμμαι 'Ιλ., Ξεν. Κύρ. 5. 1, 4: ὑπερσ. κεκαλύπτω 'Ιλ. Φ. 549.— Σπάνιον παρὰ πεζολόγους πληγ. τῶν πυθόνων. ('Εκ τῆς ΚΑΛΥΨ ἢ ΚΑΛΥΨ, ἥτις φαίνεται ἐν ταῖς λέξ. καλύβ-η, κελύφ-η, -ος: πρὸλ. λατ. cel-are, oc-cup-are, cu-mi, cu-reus— ἡ ἢ ΚΡΥΨ ἢ ΚΡΥΨ, ὅθεν ἐν τῷ κρύπτω. εἶναι συγγενῆς.

1) σκεπάζω διὰ τινος πράγματος (πρὸλ. κρύπτω ἐν τέλῃ, παρδαλέη .. μεταφρ. ἐν εὐρὸ κάλυψεν 'Ιλ. K. 20: σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας 'Ιλ. E. 23: ἄλλ' ἐν 'Ιλ. N. 425, τὸ ἔρεδεννῇ νυκτὶ καλύψαι σημαίνει μεταφρ. φο-νεύσαι):— ἀκολούθως ἀπλῶς, σκεπάζω (πρὸλ. κατ'καλύπτω), μέλαν δὲ ἐ κύμα κάλυψεν Ψ. 693: πᾶν δὲ τ' ἐπισκύνειν

κάτω ἔλκεται ὅσοι καλύπτων, «πᾶν δὲ τὸ συναπρῶμα τοῦ μέ- τῶπον κάτω ἔλκει καλύπτων τοὺς ὀφθαλμούς» (Θ. Γαζής), ἐπὶ λέον- τοις, P. 136: πέτρων χεῖρ ἐκάλυψεν, ἐσκέπασε, II. 735— συναπρὸν ἐπὶ θανάτου, τέλεος θανάτου κάλυψεν ὀφθαλμούς Δ. 250, πρὸλ. E. 553: τὸν δὲ σκότος ὅσοι κάλυψεν Δ. 461, 503, κτλ.: τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεδεννῇ νύξ ἐκάλυψεν N. 580: τὴν δὲ οἱ ὅσοι νύξ ἐκάλυψε μέλαινα Ξ. 439: οὕτω, τὸν δ' ἄγχιος νεφέλη ἐκάλυψε P. 591, Σ. 22: ἔ πένθος ὀφθαλμούς ἐκάλυψε Δ. 249: οὕτω παρὰ Ηινδ. καὶ Τραγ., καλ. χθονὶ γυῖα, δηλ. θάπτεσθαι, Ηινδ. N. 8. 65: ὡσαύτως, χθονί, τάφω καλύ- πτειν, θάπτειν τινά, Δισχύλ. Πρ. 582, Σοφ. 'Αντ. 28: γῇ χέροφ Εὐρ. Φοιν. 1624, 'Ελ. 1006: καὶ ἀπολ., καυτὴ καλύψω Δισχύλ. Θέρ. 1040.— Μέσ., σκεπάζω, καλύπτω ἑμαυτὸν, «σκεπάζομαι», ἀργεννῇσι καλύψαμένην ὀδόννησιν 'Ιλ. Γ. 141: κρηδέννῃ δ' ἐφύρτρεζ καλύψατο 'Ιλ. Ξ. 181: ἀπολ., καλύψαμενος δ' ἐν νύξ κείμην 'Οδ. K. 53.— Παθ., ἀσπίζει ταυρεῖα κεκαλυμμένος .. ἄμους 'Ιλ. II. 360: ἐν χλαίνῃ κεκαλ. Ω. 163: χαλκῷ, ἤρι κεκαλ. N. 192, Φ. 549: εἶδος κεκαλυμμένος αὐτῷ 'Οδ. Δ. 443: μελαίνῃ φρικτὶ καλυφθεῖς, «τῇ ἐπιγενομένῃ μελαίνᾳ .. ἐκ τῆς ἐπιτολαίου κινήσεως τῶν ὑδάτων» (Σχολ.), Δ. 402.

2) ὡς τὸ κρύπτω, σκεπάζω, κεκαλυμμένος ἱππῶ, κεκρυμμένος ἐντὸς αὐτοῦ, 'Οδ. Θ. 503: ἔξω μέ πῶν καλύψατε Σοφ. Ο. Τ. 1411: μὴ τι καὶ κατὰσχετον κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένη δ' αὐτὴ ἐν 'Αντιγ. 1254: σιγῇ καλ. Εὐρ. 'Ιππ. 712. 3) ἐπι- σκιάω τινι διὰ κακῶς τινος πράγματος, σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐ- θαίμονας ἔργους 'Αθήνας ἀνοσίους Σοφ. Ο. K. 282.

II. περιβάλλω, λατ. circumdare, πρόσθε δὲ οἱ πέπλοι φαινοῦν τὴν γυν. ἐκάλυψεν, «ἐμπροσθεν δὲ περιβάλλον αὐτὸν τὸ περίπλωμα τοῦ λαμπροῦ πέπλου» (Θ. Γαζής), 'Ι. E. 315: τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω, ὅς σφισσιν εὖ ἐπ' αὐτοῦ τὸσον συρρετὸν παντοίας ὕλης, Φ. 321: ἀμφὶ Μενοντιάδην σάκος εὐρύ καλύψας, ἀμφικαλύψας Μενοντιάδην σάκει κτλ., P. 132: πρόσθεν δὲ σάκος στέρνειο καλύψας X. 313. (Τὸ ὑ βραχὺ ἐν τῷ τονισμῷ).

κάλυψις, εἰς, ἡ, τὸ καλύπτειν, Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. II. 22, 'Ψόχ. ἐν λ. στρέψεως.

Καλύψω, ὄς, συνηρ. οὐδ, ἡ, νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ 'Ατλαν- τοῦ, 'Οδ. Δ. 52: ἡ τοῦ 'Ωκεανοῦ καὶ τῆς 'Ἰνθούς, 'Ψ. Θ. 359: ἔξω δὲ ἐπὶ τῆς νήσου 'Ωκυγίας, καὶ ὠνομάσθη αὕτως ἐπειδὴ ἔκρυψε (ἐκάλυψε) τὸν 'Οδυσσεά κατὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπιστροφὴν αὐτοῦ, 'Οδ. E. 14, II. 244 κέ.

Καλχαδών, Καλχαδόνιοι, Δωρικ. ἀντὶ Καλχηδών, Καλ- χιδόνιοι, ἐν 'Επιγρ.

καλχαίνω, (καλχη) κυρίως, κάμνω τι πορφυροῦν.— Παθ., εἰμαι πορφυροῦς, Νικ. Θ. 641.

II. μεταφρ., ὡς τὸ 'Ομηρικὸν πορ- φύρω (πρὸλ. Κάλχας), κάμνω τι σκοτεινὸν καὶ παραχρῆμα ὅμοιον πρὸς τὴν τρικυμιώδη θάλασσαν, σκέπτομαι ἢ ἐξετάζω τι κατὰ βά-θος, λατ. volutare, καλ. ἔπος Σοφ. 'Αντ. 20: ἀμφὶ τινὶ Εὐρ. 'Ψακλ. 40: ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ἐπιθυμῶ, ποθῶ, ἤλεκτρων στε- ρηθεῖς, ὧν ἐκάλχαινε τυχεῖν Λυκόφρ. 1457.

Κάλχας, αντος, ὁ, ὁ τῶν 'Ελλήνων μάντις ἐν Τροίᾳ, 'Ιλ. κλητ. Κάλχαν ἡ -α, La Roche Text.-Kt. σ. 293. ('Αναμφιδό- λως ἐκ τῆς αὐτῆς καὶ τὸ καλχαίνω ῥίζης, = ὁ 'Ερευνῶν).

κάλχη, ἡ, (ἴσως συγγενεῖς τῷ κόγχη) ὁ κοχλίας τῆς πορφυ-ρας, ἄλλαχού πορφυρά, Νικ. 'Αλ. 393.

2) πορφυρὰ βαφὴ, Στράβ. 329. II. ἡ εἰς τοῦ κιονοκράνου, ὑμέρος κεφαλῆς κλονός 'Ψόχ., ἄλλ' ἐν Σουλ. 'Επιγρ. 160. 1, 90, ὁ Bockh. νομίζει ὅτι αἱ κάλχαι ἢ χάλκαι (ἐν τῷ 'Ερεθελίῳ) εἶναι ἀ ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου μέρους τοῦ ἐπιστυλίου διάκοσμοι, ἴδε σ. 282.

III. εἶδος βοτάνης χρώματος ὡσαύτως πορφυροῦ, 'Αλχημὰν παρ' 'Αθην. 682A— φέρεται χάλκη ἐν Νικ. 'Αποσπ. 2. 60.

καλχιδόνιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κάλως, σχοινίον (οὐχὶ χονδρόν), Εὐπόλις ἐν 'Αδελ. 18, 'Αριστοφ. Σρ. 379, Θουκ. 4. 26.

καλ-ώνυμος, ον, ἔχων καλὸν ὄνομα, Φωτ. Βιβλιοθ. 88. 27, Σουλ. 'Επιγρ. 9622.

καλ-ωπός, ἡ, ὄν, (ὥψ) ἔχων ὠραῖον πρόσωπον, ἀμφίβολ. παρ' 'Ψόχ.

κάλως, 'Επικ. ἐκ τοῦ καλός. ὁ ἴδ.

κάλως [α], ὁ, γεν. κάλω. αἰτ. κάλων.— 'Επικ. καὶ 'Ιων. κά- λος, ου. ὁ, 'Οδ. E. 260, καὶ 'Ηρόδ. ἄλλα καὶ πληθ. κάλως ἀπαντᾷ ἐν 'Απολλ. Ροδ. B. 725: αἰτ. κάλωας 'Ορρ. 'Αργ. 253, 'Οππ. (ἴδε κατωτ.) ὅστ. κάλιωσι 'Ορρ. 'Αργ. 237:— καραδύσκει-νον πρὸς ἀνέλκυσιν καὶ καθέλκυσιν τῶν ἱστίων ἢ τῆς κεφαλῆς, οὕτως ἴσως ἐν 'Οδ. ἐνθ' ἀνιτέρ, ὅπου κάλωι καὶ πόδεις (τὰ κατὰ τὰ ἔσχατα ἄκρα τοῦ ἱστίου σχοινία) καὶ ὑπέραι (τὰ καλφῖδια τὰ συνά- πτοντα τὰ ἄκρα τῆς κεφαλῆς πρὸς τὸ κατὰσπρωμα) διακρίνονται ἀπ' ἀλλήλων: οὕτω, τῶν ἱστίων τοὺς κάλως 'Ηρόδ. 2. 36: κάλως ἐξίεναι, ἀπολύνειν τὰ σχοινία, δηλ. ἀνοίγειν τὰ ἱστία, ὅταν στρα- τευμ' 'Αργεῖον ἐξίῃ κάλως Εὐρ. Τρ. 94: ἐγθροὶ γὰρ ἐξίῃσι πάντα δὴ κάλων, ἀπολύουσι πᾶν σχοινίον, δηλ. πάσῃ δυνάμει καὶ παντὶ τρόπῳ προσπαθοῦσι, «βάλλουν τὰ δυνατὰ τῶνα» (ἀντίθε- τον τῷ ἀκροσὶ κροσπέδοις .. ὑπεκδραμεῖν αὐτόν, 524), ὁ αὐτ.

ἐν Μηδ. 278· τοὺς κάλως ἐκλύε καὶ χάλα πόδα Ἐπικρ. ἐν Ἀδελ. 2· πάντας ἔσειε κάλως Ἀνθ. Π. 9. 45· παροιμ., πάντα ἐξίεναι κάλων Ἀριστοφ. Ἰππ. 756 (ἐνθα ἴδε Σχολ.)· φόνιον ἐξίει κάλων, παρώτρυνεν αὐτὸν εἰς τὸ φονικὸν ἔργον, Πύρ. Ἡρ. Μαιν. 837· πάντα κάλων ἐκτείνειν Πλάτ. Πρωτ. 338Α· κινεῖν Λουκ. Σκυθ. 11· κάστροι πάντας ἐπιτρύπῃσι κάλως Ὀππ. Ἀλ. 2. 223, πρβλ. 172.

II. ἐν γένει, σχοινίον, «τριχιά», κάλων κατιέναι, καταβιβάζειν σχοινίον πρὸς βολιδοσκόπῃσιν, Πρὸδ. 2. 28· ἀπὸ κάλω παραπλέω, παραπλέω τὴν παραλιν ῥυμουλκούμενος (πρβλ. ῥυμουλκέω), Θουκ. 4. 25· σχοινίον γονυραύου (πρβλ. ῥυμουλκία), Πρὸδ. 2. 96· πρυμνήτης κάλως Εὐρ. Μήδ. 770.

κάλω-ατρός, ὁ, ὁ συστρέφων, κατασκευάζων σχοινία, Πλουτ. Περικλ. 12.

κάλωσύννη, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Διγεν. Διήγ. 390.

κάμ, Ἐπικρ. συντετμημ. τύπος τῆς κατὰ πρό τοῦ μ, ἴσα ἐν λ.

καμμέν.

κάμμάκας σίτος, ὁ, εἶδος μακροῦ σίτου, δηλ. ἔχοντος μακρὰν καλὴμην, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 7, 4.

κάμμάκιδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κάμαξ, Εὐστ. Πονημ. 319. 44.

κάμμάκων, ὡν, (κάμαξ) κατεσκευασμένους ἐκ καλῶν ἢ ὑμῶν εὐθραύστον ὄλης, ὁδῶν καμάκινον, ἀντίθετον τῷ κρῆμνινον, Ξεν. Ἰππ. 12, 12.

κάμμάκων, τό, ὑποκορ. τοῦ κάμαξ, Σχολ. νεώτ. εἰς Πύρ. Φαιν. 39.

καμμάκων· «κοσμάριον», ὃ τοὺς πλοκάμους περιέχει, ἐνίοι σύριγγα· Ἡσύχ.

καμάν· «τὸν ἄγρον. Κρήτες» Ἡσύχ.

κάμαξ [κά], ἄκως, ἡ, καὶ ὁ, ὑποστρήριγμα κλῆθον ἀμπέλου, Ἰλ. 2. 563, Ἰστ. Ἀσπ. Ἡρ. 298.

2) πᾶν μακρὸν εὐλόν, κάμαξ πεύκης Λίσχολ. Ἀποσπ. 167.

3) τὸ κοντάρι δόρατος, τὸ εὐλόν αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 66· πρβλ. Εὐρ. Ἔκ. 1155, Ἡλ. 852, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 357· γόλκεαι κάμακας, ἔχουσιν κρήκους κατὰ τὴν κορυφὴν, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 2.

4) οἰκίον, «δοίκα» τοῦ πεδαιλίου, Λουκ. Πλοῦν ἢ Εὐχ. 6. (Ἐντεῦθεν, καμᾶσσω).

κάμαρα, ἰων. -ρη [μά], ἡ, λατ. cunicula, πᾶν πρᾶγμα ἔχον θολωτὸν στέγασμα, σκεπαστὴ ἄμαξα, Πρὸδ. 1. 109· ἐστεγασμένον ἀνάκτιον λεπτὸν στεγὸν καὶ κοῦρον, Στράβ. 495· θάλαμος θολωτός, Ἀγαθαγγίης ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 454. 33, Διόδ. 2. 9· ὁ θόλος τάφου, «καμάρα», Σουλ. Ἐπιγρ. 2241, 3007, 3104, κ. ἄλλ· κλίση μὲ σφαιρῶν, Ἀρρ. Ἀν. 7. 25, 5· θολωτὸς ὑπόνομος, Σχόλ. παρὰ τῷ Λοδ. Παθ. 223.

II. ὡς ἱατρικὸς ἔρος, τὸ κοῖλον τοῦ ὠτός, Πολυδ. Β'. 86. (Πρβλ. Ζενὸ. καμπίη (ὄθλος, ζώνη), λατ. cuniculus· ἀλλὰ τὸ cuniculus πῶς ἐλήφθη ἐκ τῆς ἑλληνικῆς;—ἴσως αἱ λέξεις κρελ-εθρον, μέλ-αθρον συγγενέουσιν πρὸς τὸ καμάρ-α, Κούρτ. ἀρ. 31η).

κάμάρειω· «σφαιρεῖω, φιλοπονῶ, πορεύω, κακοπαθῶ. συνάγω» Ἡσύχ. (ἀμφιβ. λέξι).

καμαρικὸς, ἡ, ὄν. = καμαρωτός. Ἀθην. Μηχαν. σ. 10. 23.

κάμαριον, τό, ὑποκορ. τοῦ καμάρα. «κοιτὴν καμάρας ἔχον» καὶ «καμάριον» διωμάτιον καμαριωτὸν καὶ ὅλης ἡ καμάρα Ἑλληνικὸν τὸ ὄνομα· Φώτ.

2) θάλαμος ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ, Γαλην. 3) μέρος μηχανῆς πολεμικῆς, Ἡρων.

κάμαρο-ειδής, ἔς, ὅμοιος πρὸς καμάραν, ὄθλον, θολωτοῦς, Γαλην. τ. 10, σ. 151, κλ.

κάμαρος, ὁ, ἴσα κάμματος. II. τὸ φυτὸν δελφίνιον, Διοσκ. 3. 48 (ἐκ τῶν νόθων).

καμαρώς, κατασκευάζω τι μὲ καμάραν, ὄθλον, κάμνον αὐτὸ μὲ τὴν ὡς ὄθλον, ἵνα καμαρώσωσι τὸν αἰθέρα Εὐστ. Πρ. Εὐαγγ. σ. 776D, Παθ.· κεκαμαρωμένοις οἰκίαις Σουλ. Ἐπιγρ. 1104, κλ.

καμαρώτης, ἔς, = καμαρωειδής, Ἰππόλυτ. 852B.

κάμαρωμα, τό, ὄθλος, ἀψίς, Στράβ. 738, Εὐστ. Πονημ. 69, 17, Γαλην.

καμαστίς· «μέτρον τι. Ἀμερλίαν» Ἡσύχ.

κάμαρωσις, εὖς, ἡ, «καμάρωσις ἐστίν ὅσαυτ' ἀποσπῇ μετὰ τὸ σιναρὸν ὅσπου ἀνακεκλῆσθαι ἐξ ἀμφοτέρων καὶ παραπλησίως καμάραις ἐσχηματισθαι» Γαλην. τ. 19, σ. 432, 11.

κάμαρωτός, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ., θολωτός, καὶ οἱ καμαρωτοὶ πάντες διὰ τὴν ἀεὺλιαν Στράβ. 738· ὁ μετὰ καμαρωειδῶς στέγης, σκεπαστός, Ἀθην. 139F, 196C.

κάμασῆνες, ὡν, οἱ, εἶδος ἰχθύων, Ἀνθ. Π. 11. 20· ἀλλὰ παρὰ Εὐμπεδ. 235, 285, ἐπὶ ἰχθύων ἐν γένει.

κάμασσω· μέλλ. -ξω, σείω, δυνῶ (ἐκ τοῦ κάμαξ 2, ὡς τὸ δυνέω ἐκ τοῦ δόναξ), «καμάσσειν» κραδαίνειν, τινάσσειν, σείειν· Ἡσύχ.

κάματῃδόν, Ἐπικρ. (κάματος) μετὰ καμάτου, κόπου, Μανέθων 4. 622.

κάματῆρός, ὁ, ὄν, κοπιώδης, ἐπιμοχθός, γῆρας Ὀμ. Ὀδ. εἰς Ἀρρ. 247· οὐδὲ τὰ γόνατα κόπος. ἔλειτ' καματῆρός μου Ἀριστοφ. Λυσ. 542· καματῆρόν αὐτίμηνα φυσιδώντε Ἀπολλ. Ρόδ. Β'. 87· καματῆρόν τὸ ἀρχαῖον Ἀριστ. π. Κλαμ. β. 34.

2) ὁ προσηνὴς κάματος, σοδορά καὶ καματῆρα πηδῆματα Λουκ. π. Ὀρχ. 34.

III. Παθ. καταβεβλημένος ἐκ τοῦ καμάτου, κατακα-

πονημένος τοὺς καματῆρους τῶν ἀνδρῶν (οἱ: μικρὸν ἀνωτέρω ὡνόμασε· τοὺς ἀσθενεστάτους εἰς τὰς ταραταυρίαις) Πρὸδ. 4. 193, πρβλ. Διον. Ἀλ. 10. 53, Ἀρρ. Ἀν. 5. 16, 2· Ἐπικρ. καματῆρος, ἐπιπῆνος, Πολυδ. Γ'. 105.— ἴσως καματῆρος ἀπ' αὐτοῦ παρὰ Κ. Πορφ. πρὸς Νικηρ. 178, 9, ἐπὶ φορητῶν πλοίων: καράβια καματῆρα.

κάματῆφύρος, ὡν, ἐπιφῶν καμάτου, κόπου, Ἰππόλυτ. 797B.

κάματος, ὁ, (κάμνω) μόθος, κόπος, ἄτερ καμάτου Ὀδ. Ζ. 325· ἀνευ καμάτου Πινδ. Π. 12. 30· καμάτον θ' ἵππων Ἀισχύλ.

Ἀποσπ. 192· ὁ οὐδέποτε ἐκ καμάτων ἀσπαύσομαι, ἐν ὅτ' ἀτελείωσιν ποτὲ τὰ βέσσανά μου, Σοφ. Ἡλ. 231, πρβλ. 130: ἐπὶ τῶν ὠδῶν τοῦ τακετοῦ, οὔτε τόκοισιν ἰλίων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 174· ἀπλῶς κόπος, πόνον ἡδὺν κάμα-

τόν τ' εὐκάματον Εὐρ. Πάχ. 68· κάματος ὁ πολὺς Λουκ. Ἐρμύτ. 71· πρβλ., καμάτων ἄλις Ἀνθ. Π. 9. 359.

2) τὰ ἀποτελέσματα τοῦ καμάτου, κόπου, ὅποτε κέν μιν γυῖα λάθῃ καμάτος Ἰλ. Δ. 230, πρβλ. Ν. 85, 711, κτλ. κ. πολυαῖε γυῖα θέδουκεν Ε. 811· αἰθρῶ καὶ καμάτῳ δεδμημένον Ὀμ. Ξ 318· ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρηγμένος (ὡς τὸς Ὀρέα, ἰσοδ. τῆς αἰσθητικῆς συνήθης), Ὀδ. Ζ. 2· καμάτῳ τε καὶ ἀλγέσι θυμὸν ἔδοντες Ι. 75.

3) ἀσθένεια, Σιμωνίδ. 83. 10· ἐν τῷ πλῆθει, Διον. Ἀλ. 10. 53.

II. τὸ διὰ κόπου κερδαινόμενον, ἡμέτερος κάματος, τὰ διὰ τῶν ἡμετέρων κόπων κτηθέντα, Ὀδ. Ξ. 417· ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμύνεται Ἰλ. Θ. 599, πρβλ. Θέογν. 925.

2) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κόπου, ὡς τὸ πένθος, λατ. luctus, τόνου κάματος, πρᾶγμα κατασκευασμένον διὰ τοῦ πένθους, Λίσχολ. Ἀποσπ. 55, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 206.— Ποιητικῇ λέξει ἐν χρήσει παρὰ ταῖς μεταγενεστέροις πελοπόννησιν.

κάματουργία, ἡ, ἐργασία καματῆρα, κοπιώδης ἔργον, Ἐπικρ. Π. 761C.

κάματώσις, κοπιῶ, «καματῶν» κοπιῶν· Ἡσύχ. οὕτω πιθανῶς ὁ ἴωσπ. ἐν Ἰουδ. Πολ. 2. 17, 7.

κάματώδης, ἔς, (εἶδος) κοπιώδης, ἡλληρής, θέρους καματώδους ὥρη Ἰστ. Ἀρρ. κ. Ἡμ. 582· πλάγαι, μέσηναι Πινδ. Ν. 3. 28, Ἀποσπ. 239· καματωδέστερος Θεοφρ. Ἀποσπ. 7 2 13.

καμβασθηθεῖς· «καταπονθηθεῖς» Ἡσύχ. = καμβασθηθεῖς, ἥτοι καταπατηθεῖς. ἴσως γλ. Δελφικ.

κάμας, ἴσως ἀπρ. ὁ τοῦ κάμνω: ἀλλὰ κάμα, κατὰ κρῆσιν ἀντὶ τοῦ καὶ ἐμπε-

καμειλαύκειον, ὡν, τό, εἶδος καλύμματος κεφαλῆς, Λίοντ. Ταπ. 19, 42, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Πασ. Τάξ. 11. 353, 16. 573, 9, πρὸς Ρωμαί. 82. 11, Κερό. 1. 297, 14.— Ὡσαύτως, καμειλαύκειον Θεοφρ. 354, 6. 687, 4. 198, 5, Σουίδ. ἐν λ., πρβλ. τὸ νῦν ὑπὸ τῶν ἱερῶν καὶ ἀρχιερέων φορούμενον καλυμμαύκειον, ὅπερ εἶναι λέξις νεωτέρας ἐπινοήσεως.

καμειλλά, ἡ, τὸ λατ. camicilla, εἶδος ποτηρίου, ἡ κύλις, Πολυδ. Γ'. 110.

καμειλάνοραξ, ἄκως, ὁ, (κάμηνλος, ἀνοραξ) — μαλινκῆρις, πάθος τι, Λέων Ταρ. 211.

καμειλάριος, ὁ, = τῷ ἐπῳ, Παλλαδ. Λαυσ. 11001, Ἰω. Μόσχ. 2968D, Δωρόθ. 1741C.

καμειλάτης, ὁ, ἐν παπύρ. Βερολ. 34, Π. 5, εἰ ὡς ἔχει, ἀντὶ καμειλάτης = καμειλέτης.

καμειλέσις, ὡν, ἀνήκων εἰς κάμηλον, «καμειλέσις» καμειλέσις (δηλ. κρέα) ἐσθλὴν Πορφ. περὶ Ἀποχ. Ἐμφύχ. 1. 14 ἐν τῇ.

καμειλ-εμπυρος, ὁ, ὁ ἐπὶ καμήλων μεταφέρων τὰ ἐμπορεύματα αὐτοῦ ἱμῶρος, Στράβ. 815.

κάμειλέσιον -ίσω, εἶναι ἑμῖος καμήλω, ἡ κεφαλὴ τὸ μὲν εἶδος καμειλέσιον Ἰδιόδ. 10. 27.

καμειλίον, τό, — κάμηλος, Kenyon Gr. Παργ. 11. 298, 318, κλ., πρβλ. Κερό. 1. 755, 10, Διόδ. Κύπρ. 1. 29B.

κάμειλέτης [τ], ὡν, ὁ ὠδηγῶν τὰς καμήλους, καμειλέτης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 47, 1, π. Θωμάς. 2 — ὁ ἐπὶ καμήλου ὠδηγῶν, καμειλόβητης, Πλάτ. 10. 5, Πρωτ. 4. 16 — ὡσαύτως καμειλέμπυρος, Στράβ. 39, 745.

2) καμ. βούς, πιθανῶς ὁ βόσκειος, Σουίδ.

κάμειλο-βῆτης, ὡν, ὁ ἐπὶ καμήλου ὠδηγῶν, Κερό. Ἀλ. 267, κάμειλο-βουός, ὁ, ὁ βόσκων καμήλους, Στράβ. 767.

καμειλό-κέντρον, τό, κέντρον δι' οὗ κεντρουτοὶ τὰς καμήλους, Σου. πρὸς 3480A.

κάμειλοκό-μος, ὡν, ὁ τρέφων διακτηρῶν καμήλους, καμειλό-κόμοι καὶ αὐτοὶ Εὐστ. εἰς Διον. 11. 954.

κάμειλο-πάρδαλις, εὖς, ἡ, τὸ γνωστὸν (ῥῶν, Ἀγαθαγγίης ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 454, 4, Διόδ. 2. 51, Ἀθην. 201C, Πινδ. 10. 27, καμειλο-πάρδιον, τό, = παράειν, εἶδος φυτοῦ, Διοσκ. 3. 110 (ἐκ τῶν νόθων).

κάμηνλος [α], ὁ καὶ ἡ, «καμήλα», πρῶτον παρ' Ἡρόδ. (πρβλ. ἀποραβίζω), Λίσχολ. Ἰνκ. 285· τοὺς ἔρποντας τῷ, καμήλων Πρὸδ. 3. 106· κάμηλος ἄμνος, νεογνὸν καμήλου, «καμειλάριον».

Ἀριστοφ. Ὀρν. 1559· κάμηλος αἱ Βακτρίαι καὶ αἱ Ἀράβισαι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 1. 16· διαφέρουσι δὲ αἱ Βακτρίαι τῶν

τὸ σῶμα, εἶμαι ἀσθενής κατὰ τὸ σῶμα, ἔχω κατὰ κρῆσιν, Πλάτ. Γοργ. 478A—ὡσαύτως μετὰ τοῦ τρόπου, κ. πάθω Πινδ. II, 8, 68· νοσήματι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστορ. 8, 21, 1· ἐν χρήσει καὶ ὡς Παρ., κἀμίνειν ὑπὸ νόσου, πάσχειν ἐκ νόσου, Ἡρόδιαν. 3, 14, 4 ἀπὸ τοῦ τραύματος Λουκ. 9, 60.

4) καθόλου, ὑποφύω, πάσχω, θλίβωμαι, στενοχωροῦμαι, στρατοῦ καλὸντος ἀπὸ σπύλ. Ἀγ. 670· τῷ πέποιμένῳ κ. μεγάλως Ἡρόδ. I, 118, πρὸλ. Δίσχυλ. Ἀγ. 482, Εὐρ. Μήδ. 1138, Ἡρ. Μαινόμε. 293· οὐ καμεί τοῦτον μέρος, ἐν δὲ εὖρος κώλυμα παρ' ἐμοῦ, δὲν ἔλ· ἔχρη νὰ παραπονεθῇ ἐναντίον μου, Σοφ. Τρ. 1215· ὡσπύτοις, κ. ἐν τινι Εὐρ. Ήκ. 300, I, A, 966· οὕτως ἐπὶ πλοῦ, νεὺς καμίουσης ποντίῳ πρὸς κύματι Δίσχυλ. Θάβ. 210—μετὰ συστοίχ. αἰτ., οὐκ ἴσον καμῖον ἐμοὶ λύπησι Σοφ. Πλ. 532· καμάτους κ. Ἡρόδιαν. 3, 6.

5) οἱ καμόντες (μετοχ. ἀορ.), οἱ τελέσαντες τὸ ἐαυτῶν ἔργον, Λατ. defuncti, δηλ. οἱ νεκροί, Πλ. Π. 278· βροτῶν εἰδῶλα καμόντων Ὁδ. Α. 476· εἰδῶλα καμ. Ω. 14, Πλ. Φ. 72, πρὸλ. Δίσχυλ. Ἰκέτ. 231, κτλ.· οὕτω παρ' Ἀττ., κεκμηγ. κότες Σοφ. Ἀποσπ. 268, Εὐρ. Ἰκέτ. 576· παρὰ πεζολόγους, οἱ κεκμηγότες Θουκ. 3, 59, Πλάτ. Νόμ. 718A, 927B, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. I, 11, 6—ἀλλ' ἐν Εὐδ. Τρ. 96 κεκμηγότες εἶναι αἱ σκιάι, τὰ πνεύματα τῶν νεκρῶν, Λατ. dii manes.—Ὁ πρην. εἶναι ἀείποτε ἀμετάβ.

κάμορος· κληῖθρα τὰ δένδρην· Ἡσύχ. κάμρος ἢ κῆμος, εἶδος γύθου, Περσικός 183, 14. 2) = κάβος, εἶδος μέτρου, Ἐπιφάν. III, 272B, 281A.

καμπάγιον, τό, = κάμπικος, Χρόν. Πασχ. 530, 6, Μαλάλ. 322, 11.

κάμπικος, δ, τὸ Λατ. campicus, εἶδος ὑποδήματος, Ἰω. Λυδ. 134, 22.

καμπανίζω, κυλίω, Ἰω. Δαμασκ. II, 329D.

καμπανιστής, = ζυγοκρούστης, ζυγοπλάστης, Ἰω. δ Νηστευτής (Juniator) 194B.

καμπάλευς, α, ον, (καμπή) = καμπτός, «καμπάλας» καμπάλα· Ἡσύχ.

κάμπανος, δ, = σκατήρ, «κατάρτι», Γλωσσ. Ἰδε Δουκάγγ. (γράφεται καὶ καμπανός).

καμπασί-γυνος, ον, ὁ κάμπων τὰ γόνατά τινος, «καμπασί-γυνος» ἢ Ἐρινός, ἀπὸ τοῦ κάμπειν τὰ γόνατα τῶν ἀμαρτανόντων· Ἡσύχ. πρὸλ. καμπήπουες.

καμπασί-γυιος, ον, κάμπων τὰ μέλη, παλίνια κ., τὰ νευρόσπαστα, Ὁρφ. Ἀποσπ. 17, πρὸλ. Ἡσύχ. ἐν λ.

καμπή, ἡ, (ἴδε κάμπτω) ὡς καὶ νῦν, ἐπὶ ποταμοῦ, ὡς ὁ ποταμὸς βραδύτερος εἴη περὶ καμπὰς πολλὰς ἀγνύμενος, Ἡρόδ. I, 185· Εὐδοκῆα καμπήν, ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου, Δίσχυλ. Ἀποσπ. 27.

II, ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ τὸ μέρος ἐνθα κάμπουσι τὰ ἄρματα, ἐν τῷ ἀγῶνι, ὁ καμπτήρ, Λατ. Pactus, curricula, περὶ ταῖσι καμπταῖς ἡνίοχοι πεπτοκότες Ἀμπατορ. Βίρ. 904· ἀμπατορ ἐρδμῶν σύμφορατς Ψευδο-Εὐρ. I, A, 224· εὐλασθῆναι περὶ τὴν κ. Πλάτ. Ἰων 537A· μεταφ., μῦθος ἐς καμπήν ἀγειν, ἀγειν τὸν λόγον εἰς τὸ μέσον, εἰς τὸ σημεῖον τῆς στροφῆς, Εὐρ. Πλ. 659· οὕτω, καμπὰς ποιέσθαι Πλάτ. Φαῖδ. 72B· πρὸλ. κάμπτω II, καμπτήρ II.

III, ἐν τῇ μουσικῇ, στροφή, ἀφελίδος μεταβολή, καμπαὶ ἀομιάτων Φιλόστρ. 920· ἴδε ἐν λ. κακότηχνος, καὶ πρὸλ. κάμπτω III, κατακάμπτοι ὡσπύτως ἐν τῇ Ἱστορικῇ, ἡ στροφή προτάσεως, Δημήτρ. Φάληρ. § 17. IV, ἡ κάμψις ἡ τὸ λυγίσμα μέλους, τῶν δακτύλων, τῶν ὀριων, τῶν ἰσχυίων, τῶν βραχιόνων, κτλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστορ. 2, 1, 26, κ. ἄλλ.· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, οὐκ ἔχουσα καμπὰς Πλάτ. Τίμ. 75C, πρὸλ. 74E· ἴδε κάμπτω I.

κάμπη (παροξύτ.), ἡ, «κάμπη», Λατ. curvus, Ἰππ. 263, 36, κ. ἄλλ.· ἐπὶ τοῦ μεταξοκώληκος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστορ. 5, 19, 10, κτλ.

II, μυθώδες τι Ἰνδικὸν τέρας, Διόδ. 3, 72, Νόνν. Δ. 18, 237. Πρὸλ. κάμπος. (Πρὸλ. τὸ ἐν Βιδαῖς κῆρατι (σκάλη), κάμπη)· ὁ Κούρτ. ἀμφιδέλλει περὶ τῆς σχέσεως τῆς λέξεως πρὸς τὸ κάμπτω, ἂν καὶ εἶναι δύσκολον νὰ ἀμφιδέλλῃ τις περὶ αὐτοῦ, πρὸλ. τὴν παρατήρησιν τοῦ Ἀριστ. ἐν τῷ π. Ζ. Περσίας 7, 5, [τὰ ἀπόδα] δύσι χρώμενα προέρχεται καμπάς, κτλ.).

καμπιδούκτωρ, ορος, Λατ. campiductor, = ὁδηγός (ἐν τῇ στρατιῳτ. γλώσσῃ), Ἰω. Χρυσ. III, 519C, Μαυρικ. 12, 8, 11, Λέοντ. Τακτ. 7, 54, 55, κλ.

καμπιδουκάτωρος, τό, ἡ σημαία τοῦ καμπιδουκάτωρος, Κ. Πορφυρ. Ήκθ. Βασίλ. Τάξ. 11, 21, 575, 19, 641.

κάμπικμος, ἡ, ον, (καμπή) ὁ μετὰ καμπῶν, ὁρμήους πολλοὺς ἐξέπληρα καμπήμους Εὐρ. I, Τ. 81—ὡσαύτως κάμπικμος, Πρὸλ. παρὰ. Πτολ. σ. 213, κτλ.· κάμπικμος, Ἡσύχ.

κάμπικος, εος, τό, θαλάσσιον τι τέρας, Δουκέρ. 414· πρὸλ. ἱππόκαμπος.

κάμπικος, δ, Λατ. campicus, = πεδίον, Κοσμ. Ἰνδ. 414A, Μαυρ. 7, 1, κλ.

2) = σπαρακπέδον, Ἀθαν. II, 820A, B, 821B.

κάμπικος· «ἱππόδρομος», Σικελὸς Ἡσύχ.

καμπυλός, «ἐλαίας εἶδος, Λάκωνες» Ἡσύχ.

καμπτήρ, ἡρος, ἡ, καμπή, γωνία, Ξεν. Κύρ. 7, 1, 6, Σερὰβ. 655.

II, ἐν τῷ σταδίῳ καμπτήρ ἦτο τὸ σημεῖον καθ' ὃ οἱ τρέγοντες ἐν τῷ ἀγωνίσματι τοῦ διαύλου ἢ τοῦ ἰσχυίου ἐστρεφόντο περὶ αὐτοῦ ἵνα ἐπαυέλωσιν εἰς τὸ μέρος ὅθεν ἀνεχώρησαν, ἐνθ' ἐν τῷ ἐπὶ τοῦ δρόμου ἦτο τὸ τέρας, ὡς τὸ καμπή II, Ἀριστ. Ρητ. 3, 9, 1, πρὸλ. Βαθρ. 29· ὡς μεταφ., ὡς τυφλὸς οὐδέποτε (δηλ. τοῦ ἐξήκοστοῦ ἔτους) τοῦ βίου καμπτήρ, ἡπερ σημαίνει: θάτερον κῶλον τοῦ διαύλου (κατὰ τὸν Δίσχυλ. ἐν Ἀγ. 344) Ἡρόδ. Μολπ. XII, 42 Μελίται, πρὸλ. Στοβ. 591, 34· πύματος καμπτήρ, ἡ ἐσχάτη στροφή, ὁ ἐσχάτος δρόμος τῆς ζωῆς, Ἀνθ. Π. 12, 267· πρὸλ. κάμπτω II.

καμπτηρία, ἡ, = καμπτήρ II, Τζέτ. Ἰστορ. 8, 27.

καμπτικός, ἡ, ον, εὐχόλιος καμπόμενος, εὐκαμπτος, δακτύλου τὸ καμ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστορ. I, 15, 3· κλίμας ἢ καμ. ὁ αὐτ. π. Πνεύματ. 7, 1· φωνάριον Πολυδ. Δ', 64.

καμπτός, ἡ, ον, ἐν ὕδατι νὰ κάμψῃ τις, Πλάτ. Τίμ. 44E, Ἀριστ. Μετεωρ. 4, 9, 6.

II, ὡς ὑπόστασις, = καμπτήρ II, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 28, Ήτυμ. Μ. 609, 20, Ἀκρίτας ἐν Παλ. Δισθ.

κάμπητρα, ἡ, ἴδε ἐν λ. κάμψα—καμπητρο-ποιός, ὁ, ὁ κατὰ σκευαστὴς καλαβίων, Γλωσσ.

κάμπτω· μέλλ. κάμψω Σοφ. Ο. Κ. 91, Ήτικ. ἀπαρ. τρέμεν Πλ. Τ. 72· ἀορ. ἔκαμψα Ὁσμ., Ἀττ. Πλὸ, μέλλ. καμψέσθαι Ἀριστ. εἰδ., κτλ.· ἀορ. ἔκαμψον Δίσχυλ., Θουκ.· πρην. ἀπαρ. κακάμψομαι Ἰππ. 830F, μετοχ. κακαμμένος (ἐπι-, συγ-) δ' αὐτ. 37, Ξεν. Ἰππ. 7, 2. (Ἐκ τῆς √ΚΑΜΠ, ἥτις φαίνεται ἐν ταῖς λέξεσι καμπ-ή, καμπ-ύλις· τὰ δὲ γνάμπτω, ἀ-γνάμπτω-εις εἰσὶν εἰς μέλλον ἐπισταρ. τύποι, πρὸλ. Σπασκ. Κλημ-πας (ἀνάπτης), Λατ. κλημ-ας (γόνια), κλημ-ις (κυρτός) ἴσως καὶ Σπασκ. κυκ. κυκ-ε (se incurvare).) Κάμπτω, κυρτώνω, ὁρρα ἱστυν κάμψη Πλ. Δ. 486 (πρὸλ. ὑποκάμπτω)· συγνάμης, γόνου κάμπτω, κάμπτω τὸ γόνου μου οὕτως ὥστε νὰ καθίσω καὶ νὰ ἀναπαύω, ἔρημι μιν ἀσπασίως γόνου κάμψιν Πλ. Ζ. 118, πρὸλ. Τ. 72· δ' δ' 3P· ἄμψω γόνον· ἔκαμψεν χεῖράς τε σιδηράς Ὁδ. Β. 433· σὺ κάμπων γόνον, δηλ. οὐδὲν ἀναπαυόμενος, Δίσχυλ. Πρ. 32· ἔσπασεν δὲ τὰν· κάμψιν γόνου αὐτοῦ ΣΟΒ· ἴδω. Κάμψας γόνου Εὐρ. Ήκ. 1150· οὕτω, κάμ, κῶλα Σοφ. Ο. Κ. 19· ἀκολούτως, κάμπτειν μόνος, κάμμαι, ἀναπαύομαι, αὐτοῦ 85, Εὐρ. Ήκ. 1079· ἐπὶ προσεγγίης, ἐπὶ ἐμοὶ κάμψις πᾶν γόνου Ἐβδ. (Ἡσείας Μ), 28)· οὐκ ἔκαμψαν γόνου τῇ Βασίλ. Ἐπιστ. π. Ρωμ. ια', δ, κτλ.· (οὕτω, τίθεντι τὰ γόνατα ἑαυτῶν κ. Μάρκ. ια', 19, κτλ.)—Πλὸ, κάμπτομαι, ἀντίθετον τῷ ἐκτείνωμαι, Πλάτ. Τίμ. 74B· ἡ κακαμμένη (δηλ. γραμμή), οὐχὶ ἡ εὐθεία, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1, 6, 14.

II, ἐν τῇ ἀρματελίσσῃ, στροφή τοῦ ἵππου τοῦ ἄρματος περὶ τὸν καμπτήρα (καμπτήρ II, πρὸλ. καμπή II)· κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν Δίσχυλ. Ἀγ. 344· κάμπτηντος ἵππου, ἐνθ' ἔστρεφεν ὁ ἵππος, Σοφ. Πλ. 741· κάμ, περὶ γόνου Σοφ. Θείκρ. 24, 117· ἐντεῦθεν μεταφ., κάμπτην βίου, καμῖν τὴν ἐσχάτην στροφήν τοῦ βίου, Σοφ. Ο. Κ. 91· κάμπτειν βίου τέλος Εὐρ. Ἰππ. 87, πρὸλ. Ήκ. 1606, Πρ. 950· διὰ λόγου κάμπτω κακά, τελειῶναι τὰ δυστυχήματα διὰ λόγου, ὁ αὐτ. Ήκ. 748.

2) οὕτως ἐπὶ ναυτιλιόμενων, παρακάμπω, περι-κάμπω ἀκρωτήριον, Ἡρακλῆας στήλας Ἡρόδ. 4, 42· τὸ ἀκρωτήριον, τὴν ἀκρὴν δ' αὐτ. 4, 43, 7, 122· ὡς δὲ τὴν ἀκρὴν κάμπτοντας ἡμᾶς εἶδον Μένανδρ. ἐν «Ἀλκείδῃ»· ὅ τὴν ἀκρὴν κάμπτων Δισχίων δ' Ὀμήριος παρ' Ἀθην. 335C· Μαλέαν κ. Πτολ. τῆς παρὰ Σερὰβ. 378, Διόδ. 13, 64, κτλ.· ὡσαύτως, κάμπτειν περὶ ἀκρὴν Ἀριστοφ. Ἀγ. 90· ὡσαύτως, κάμπτω κόλπον, περικάμπω τὸν κόλπον, Ἡρόδ. 7, 58. 3) ἀποκλ., πάλιν κάμπτω, στρέφωμαι ὀπίσω, Εὐρ. Βάκχ. 1225, πρὸλ. Ρῆσ. 236· ἐγγύς τῶν ἐμῶν κάμπτεις ὁρεῶν (κοινῶς κάμπτη), ἔρχεται πλησίον τῆς ἑσπέρης μου Ἰδαί, ὁ αὐτ. ἐν I, Τ. 815.

III, ἐπὶ τῆς μουσικῆς, Φρύγης δ' ἱσθον στρόβιλον ἐμδάλων τινὰ κάμπτην με καὶ στρέφω· ἔλιν διέφθορον, διὰ τῶν κάμψων καὶ περιστροφῶν τοῦ μέ κατ' ἐστρεφέν ἐντεῦθεν, Φιερκο. ἐν «Σείριον» 1, 13, ἐνθα εἰσάγεται ἡ μουσικὴ ἐν γυναικείῳ σχήματι καὶ λέγει τὰ ἐρημένα, ἴδε καμπή III· κ. νέας ἀψίδας ἐπὶ τῶν Ἀριστοφ. Θεσμ. 53· κ. ὥδας Φιλόστρ. 180.

IV, μεταφορ. ὡς τὸ Λατ. inclinare, inclinare, κάμπτειν τινὰ, καταβάλλειν, ταπεινῶν, Πινδ. Π. 2, 94:—Παλ., κάμπτομαι, κυρτοῦμαι, πημοναῖσι Δίσχυλ. Πρ. 237, 306, πρὸλ. 519, Θουκ. 3, 58· κάμπτομαι, ὑποκύπτω, Πλάτ. Πρωτ. 320B, κτλ.· κάμπτεσθαι καὶ ἔλκεσθαι πρὸς φιλοσοφίαν ὁ αὐτ. ἐν Πλὸ, 494E· κ. ἐπὶ τῷ ψεύδεσ, παρασύρεσθαι, περιπλέκεσθαι εἰς πράξεις ἀπατηλὰς, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 173A.

καμπύλη (δηλ. βακτηρία), ἡ, κενκαμμένη ἐσθία, ὡς τὸ Ρωμ. lituus, Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. Γ', 173, Πλούτ. 2, 700B, Ἀκρίτας 3, 31.

καμπυλιάζω, = τῷ ἐπομ., Φωκ., Σουῖδ.

καμπυλλίω, ἴων, ἀντὶ κάμπτω, στρέφω, λυγίζω, «στραβώνω», Ἰππ. π. Ἀέρρ. 826 ἐν τῷ Πλὸ· ἐν τῷ Μίον, αὐτοῦ 812—καμ-πυλεύεσθαι παρὰ τῷ Ἑρωτιανῷ σ. 226, ὑπερ ἑρμηνεύει κάμ-πτεσθαι.

καμπυλόγραμματος, ἔχων καμπύλας γραμμάς, ἐκ τοῦ ὄγκ. Στεφ. καμπύλο-εἰδής, ἔς, ἔχων σχῆμα καμπύλον, καμπυλοειδής

φροντασαν λομβάνειν Πλούτ. 2. 1121C.—'Επὶρρ. καμπυλο-
ειδής, Θεοδώρητ. τ. 4, σ. 372.

καμπυλόεις, εἰσα. εν, ποιητ. ἀντὶ καμπύλος, καμπυλόει-
σαν ἴτυν 'Ανθ. II. 6. 28.

καμπυλόειμαι, Παθ., γίνομαι καμπύλος, Αἰσχύνη 'Ονειρ. σ. 58.
καμπύλος-πρυμνός, εν, ἔχων καμπύλην πρύμναν, Σχολ. εἰς
'Αλ. II. 392, ἴδε 'Απολλωνίου Λεξικ. εν λ. κρωονίδες.

καμπυλόει-ρῖν, ἴνως, ὁ, ἡ, ὁ ἐπικαμπῆ τὴν ῥῖνα ἔχων, 'Ετυμ.
M. 396. 36, Σουῖδ. εν λ. γρυπός.— καμπυλόειρος 'Πούχ. εν λ.
γρυπός.— ὡσαύτως καμπυλόειρος. εν, 'Ιω. Μαλατ. 314. 10.

καμπύλος [ῶ], η, ον. (κάμπτω) ἐπικαμπής, κυρτός, ἀντίθετον
τῷ εὐθύς, ἐπὶ τῷ, κομπύλα τῶσα 'Αλ. I. 17, κτλ. ἄρμα B.
231· κ. κύκλα, ἐπὶ τροχῶν, αὐτοὶ 722· ἀροστρ 'Ομ. 'Γμν. εἰς
Δήμ. 309· διόρυς Πινδ. I. 4. 49 (3. 47)· ὄχημα Δισχλ. 'Ιάκτ.
183· κ. ἐς τὸ ἔξω 'Ἰππ. π. 'Αρρ. 780· καμπύλα τε καὶ εὐθέα
Πλάτ. Πολ. 602C.— μεταρ. κ. μέλος, ῥῖθ ποιητικὸν ἔχουσα μέ-
τρον, Σομωιδ. 36.— Πρὸλ. καμπύλη.

καμπυλότης, ητος, ἡ, κυρτότης, 'Ἰππ. 153B, 'Αριστ. Κατηγ.
8. 20, π. Ζ. Μορ. I. 3, 11, κτλ.

καμπύλω, ποιῶ τι καμπύλον, Αἰσχύνη 'Ονειρ. σ. 54. 10.

καμπύλ-οχος, ον, ἔχων καμπύλους τροχούς, ἐπὶ τοῦ ἀρότρου,
'Ορρ. παρὰ Κλήμ. 'Αλ. 675, εν τέλ. (κατὰ Λαβ. ἀντὶ τῆς ἡμαρτη-
μένης γραφῆς καμπυλόχως).

κάμψα, ης, ἡ, «θῆκη, γλωσσοκομῶν» 'Πούχ.— παρὰ Φωτῖω
καὶ Σουῖδᾳ κάψα μετὰ τῆς ἐρμηνείας «κίστη ἢ θῆκη»· πρὸλ. Λατ.
cassa, capsula.— κάμπτρα παρὰ μεταγεν., ἴδε Δουκάγγ.— ὑπο-
κοριστ. καμψών, τό, 'Πούχ.· καμπτήριον Γεωπ. 10. 21, 10.—
ὡσαύτως καμψάκης καὶ καψάκης, ον, ὁ, ἐλασιόδονον ἀγγεῖον,
«ῥοή», 'Εβδ. 'Ιουῖθ I', 5, πρὸλ. I' Βασιλ. IZ', 12 καὶ 16· ὕδατο-
δόχον ἀγγεῖον, αὐτοῖθ IΘ', 6.— καψάκειον, τό, 'Πούχ.

καμψάκειμα, τό, λιθαντῆς, «βενδρόλιθον», Δισκ. 3. 87.

καμψάριος, ὁ, Λατ. camparius, δοῦλος φυλάττων εν τοῖς
βαλανεῖσι τὰ ἐνδύματα τῶν λουομένων, 'Επιτράν. I. 956D.

καμψι-δίαυλος, ον, ὁ παρακάμπτων τὸν καμπτήρα οὕτως
ὥστε νὰ διαδράμῃ τὸν ὅλον διάυλον· μεταρ. ἐπὶ τῆς χειρὸς κηλο-
ριστοῦ, ἡ ταχέως ἀνακάμπτουσα, κινουμένη ἄνω καὶ κάτω εν τῷ
πλήττειν τὰς χορδὰς, χεῖρα καμψιδίαυλον ἀναστρωφῶν τάχος
Τελύτης εν «Γμεναίω» παρ' 'Αθην. 637A.

καμψικίζω, = βαρβαρίζω, «καμψικίζουσα» βαρβαρίζουσα
'Πούχ.

καμψίον, τό, ἴδε κάμψα.

καμψί-ουρος, ον, ὁ κάμπτων τὴν οὐράν, ἴδε σκίανρος.

καμψί-πους, ὁ, ἡ, πουν, τό, κάμπτων τὸν πόδα εν τῷ τρέχειν,
δηλ. ταχέως τρέχων, 'Ερινύς Δισχλ. Θῆβ. 791.— ὁ 'Πούχ. μνη-
μονεύει καὶ λέγειν καμψισίγυνος, ἣν ἴδε.

κάμψις, εως, ἡ, (κάμπτω) καμπή, Πλάτ. Τίμ. 74A· κάμψιν
ἔχειν, καμπῆν ἔχειν, ἐπὶ ἀρθρώσεων, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 2. I, 11.
καμψός, ἡ, ὄν, (κάμπτω) «καμπύλος» 'Πούχ., πρὸλ. γαμψός.
κάμυν [α], ωνος, ὁ, = σκαμνόν, Νικ. 'Αλέξ. 484.

κάν. ποιητ. ἀντὶ τῆς προθ. κατὰ πρό τοῦ ν, κάν νόμον Πινδ.
O. 8. 103· πρὸλ. καμμέν.

κάν, κατὰ κρῆσιν ἀντὶ τοῦ καὶ ἐν.

κάν (οὐχὶ κᾶν), κατὰ κρῆσιν, I. ἀντὶ καὶ ἐν .. 'Ἡσ. 'Εργ.
κ. 'Ἡμ. 355, καὶ συχνὸν παρ' 'Αττ.— οὐχὶ συχνὸν ὅταν ἡ καὶ εἴ-
ναι ἀπλῶς συμπλεκτικὸς, Πλάτ. Φαῖδ. 79A, Γοργ. 514D· ἀλλὰ συ-
χνὸν ἦταν ὁ καὶ εἶναι ἐπιτακτικὸς, ὅγε κάν μέγα δοίη (αὶ νεώτε-
ραι καὶ ἀρισταὶ ἐκδ. ἔχουσι νῦν: ὅγε καὶ (ἢ καὶ) μέγα δοίη (ἢ
ὁῶ) 'Ἡσ. ἐν' ἀντιπ. κακὸν δὲ κάν ἐν ἡμέρᾳ γνώσης μᾶ' Σορ.
O. T. 615, πρὸλ. 591, Δῖ. 45, κτλ.· ἐντοτε τίθεται κατόπιν ἐν κάν
ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ αὐτοῦ 1078· ἐπεὶ κάν σὺ .. εἰ τίς .. δι-
δάξειν .. βελτίων ἂν γέναιο Πλάτ. Πρωτ. 318B, πρὸλ. Πολ.
515D· ἡ χρῆσις αὕτη εἶναι συνήθης ἐν τῇ φράσει, κάν εἰ, ἐνθα τὸ
καὶ ἀνήκει κυρίως εἰς τὸ εἰ, τὸ δὲ ἂν ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα τὸ ἀκο-
λουοῦν ἐν τῇ ἀποδόσει, νῦν δὲ μοι δοκεῖ, κάν ἀσέβειαν εἰ
καταγινώσκω, τὰ προσήκοντα ποιεῖν (ἀντὶ καὶ εἰ καταγι-
νώσκω, ποιεῖν ἂν) Δήμ. 530. 22, ἐνθα ἴδε Bullm.— ἐντεῦθεν,
2) τὸ κάν κατήντησε νὰ τίθεται καὶ ὅταν τὸ ἐν τῇ ἀποδόσει
ῥῆμα εἶναι κατὰ χρόνον μὴ δυνάμενον νὰ λάβῃ τὸ ἂν, ὡς, κάν εἰ
πολλοὶ [αὶ ἀρεταί] .. εἰσιν, ἐν γὰρ τι εἶδος ταύτων ἄπασαι
ἔχουσι Πλάτ. Μένων 72C· κάν εἰ μὴ τὴν δοκεῖ δ' αὐτ. ἐν Πολ.
473A, 579D, πρὸλ. 408B, Φαῖδ. 71B, Σοφ. 247E, κλ.— συχν. οὕτω
παρ' 'Αριστ., ἴδε Πινάκας εἰς 'Αριστ. Bonitz. 3) παρὰ μετα-
γενεστ. τὸ κάν, καὶ μὴ ἐπομένου τοῦ εἰ, κατήντησε νὰ τίθεται
ἀπλῶς ὡς τις μᾶλλον ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ καὶ, κάν νεκρὸν χά-
ρισαι τὰ σά χεῖλεα Θεόκρ. 23. 41, πρὸλ. 35· οἷς οὐδὲ κάν
ὄνος ὑπῆρξε πώποτε Δουκ. Τίμ. 20, πρὸλ. Θεῶν Διαλ. 5. 2,
κτλ., ἴδε Meineke εἰς Μεγάνδρ. Μισοσυνέκρους 11 καὶ πρὸλ. Σορ.
'Ηλ. 1480, ἀλλὰ μοι πάρες κάν σμικρὸν εἰπεῖν. II. ἀντὶ
καὶ ἐν (= ἐάν), = καὶ ἐάν, ἂν καὶ, μετὰ τῶν αὐτῶν ἐγγλίσμων μὲν
ὦν τὸ ἐάν, Σορ. Δῖ. 15, 'Αριστοφ. 'Αχ. 957, 1021, Πλάτ. κλ.

2) κάν .., κᾶν .., = εἴτε .., εἴτε .., Λατ. sive .., sive ..,
Δήμ. 774. 7.

κανάβια· «κυνηγετικά, ὡς γύραθοι, ἢ ὑποδήματα ποδῶν» 'Πούχ.
κἀνάβινος, η, ος, «κἀνάβινος κηρός» ὃ χρίνται οἱ ἀνδριαντοί
ποιοὶ πρὸς πλάσιν» 'Πούχ.· σῶμα κ., κηρός ὡς κἀνάβος, 'Ανθ. II.
11. 107.— ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις τὰ 'Αντιγράφᾳ ἔχουσι: κα-
νάβιον ἢ καννάβιον.

κἀνάβος ἢ κἀννάβος, εὐλινος σκελετὸς περὶ ὃν οἱ καλλιτέχναι
ἐπίσσαν τὸ πρόπλασμα διὰ πηλὸν ἢ κηρὸν, «κἀνάβος» τὰ εὐλινὰ περὶ
ἃ τὸ πρῶτον οὐ πλάσται τὸν κηρὸν τιθέντες» 'Πούχ.· «περὶ ὃ δὲ οἱ
τοὺς πηλοὺς πλάττοντες τὸν πηλὸν περιθέντες πλάττουσι, τοῦτο δὲ
εὐλινον κἀννάβος καλεῖται» Πολυδ. I', 164, πρὸλ. Müller An-
thol. d. Kunst. 305. 7. 2) σχεδίασμα τοῦ ἀνθρώπινου σώ-
ματος διὰ γραμμῶν διαγραφουσῶν τὰς φέδας, κτλ., 'Αριστ. π. τὰ
Ζ. 'Ιστ. 3. 5, 3, π. Ζ. I' εν. 2. 6, 18. 3) ἰσχνὸς ἄνθρωπος, περὶ
καὶ κόκκαλον, Στράτις ἐν «Κινησίᾳ» 3 (Πολυδ. I', 189), 'Πούχ.

[κᾶ-, 'Ανθ. II. 11. 107· καὶ ὁ Meineke γράφει κἀννάβος παρὰ
τῷ Στράτι ἐνθ' ἀνωτ.].

κἀνάβος· «σιγαίνες, γνάθοι» (Μακεδ.) 'Πούχ.

κἀνάβος· «χρῆλῃ (χελὴν κῶδ.) ὀστῶν» 'Πούχ.

κἀνάθρον ἢ κἀννάθρον, τό, (κἀννα) ἄμαξα ἐκ καλάρων ἢ λυ-
γῶν πεπλεγμένη, «κἀνάθρα» ἀστράβη ἢ ἄμαξα πλεγμένα ἔχουσα,
ὅρ' ὦν πομπεύουσιν αἱ παρθένοι, ὅταν εἰς τὸ τῆς Ἑλένης ἀπίωσιν·
ἐνίοι δὲ ἔχουν εἰδωλὰ ἐλάων ἢ γυπῶν» 'Πούχ., Εὐστ. 1344. 44·
ἐπὶ πολιτικοῦ καννάθρου κατῆει εἰς 'Αμύκλας ἢ Ουγάτηρ
αὐτοῦ (δηλ. τοῦ 'Αγχιλάου) Ξεν. 'Αγγ. 8· καὶ ὁ Πλούταρχος,
'Αγγ. 19, περὶ τοῦ αὐτοῦ λόγον ποιούμενος περιγράφει τὴν τοιαύ-
την ἄμαξαν ὡς ἔχουσαν τὸ σχῆμα γρυπῶν καὶ τραγελάρων, «κἀνα-
θρα δὲ καλοῦσιν εἰδωλὰ γρυπῶν εὐλίνα καὶ τραγελάρων, ἐν αἷς κο-
μίζονται τὰς παῖδας ἐν ταῖς πομπαῖς».

κἀνάσσω· μέλλ. -ξω, καταπίνω μετὰ θερμότητος ὡς ὅταν κᾶνν,
τις γαργᾶν, κενῶν εἰς τὸν λάρυγγα ποτήριον οἴνου μετὰ ποιού
τινος ἤχου, «τὰ μὲν τοὶ κἀνάστρα φελλώδεις τινεὶ πινακίσκοι εἶναι
δοκοῦσιν, ὅρ' ὦν τὸ ἐκκενῶσαι ἢ ἐκποιεῖν κανάξαι λέγουσι καὶ ἐκ-
κανάξαι» Πολυδ. I, 85· ἀλλὰ καὶ μόνον ἐν τοῖς συνθετοῖς δια-
-ἐγ-, ἐκ-κἀνάσσω, καὶ τοῦτων δὲ φαίνεται ὅτι δὲν γίνονται χρῆσις
κατ' ἐνέστε. ('Εκ τῆς √ΚΑΝ, ὅθεν καὶ αἱ λ. καναχή, -ξω, -ξω,
καὶ κἀν-αβος· πρὸλ. Σανσκρ. kankani (campana), πρὸλ. Λατ.
canno, cantus).

κανάλης, ὁ, = ὑπόνομος, Βασιλικ. 58. 22, 1, Γλωσσ.

κανάλιον, τό, Λατ. canalis, = πάροδος, 'Αθαν. I. 340B.

καναλίσκος, ὁ, μικρὸς κανάλος, 'Αναστ. Σιν. 97C.

κἀνάλος, ὁ, ὁχετός, διωρυξ, Κεδρην. I. 496, 17, 'Αρμενὸν. 5.
11 (10), 42.

κἀναστρον, τό, (κᾶν) = κἀνεον, κἀνιστρον, Λατ. canistrum,
«κἀνιστρον... κανόν» 'Πούχ.· ὡσαύτως κἀνυστρον ἐν δὲ τοῖς
Δημοπράτοις (τοῦ Εὐπρόκτους) οὐ κἀναστρον μόνον, ἀλλὰ καὶ κἀνυ-
στρον εὐρίσκουμεν» Πολυδ. I', 85· καὶ κἀναυστρον 'Αττ. 'Επιγρ.
παρὰ Dittenb. 44, 10· προσέτι κἀνιστρον ἐν τῷ ἄσματι τῆς γε-
λιόνης παρὰ τῷ Bgk. εἰς Λυρ. σ. 883. II. πῆλινον ἀγγεῖον,
πινάκιον, ἀλλαχοῦ τρύβλιον, κότυλοι καὶ πάντα κἀναστρα 'Ομήρ.
'Ἐπιγρ. 14. 3 (Wolf παροξ. κἀνάστρα), Νικοφ. ἐν 'Αδῶλ. 2.

κἀνάχῃ, ῥῆμα ἐκφράζον διαφόρους ἤχους, κἀνάχῃς δὲ χαλ-
κός 'Οδ. T. 469· κἀνάχουσι πηγαί, Κρατίδης ἐν 'Πυλινῇ 7·
ὥραν πᾶσαν κἀνάχων δαδῶντος ἀλεκτρω, ὁ αὐτ. ἐν «Ἐρασι»
I· μετὰ συστολῇ. αἰτ., κ. μέλος, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 907.— Πρὸλ.
κἀνάχῃς.

κἀνάχῃ, ἡ, (κἀνάσσω) εὐδὲς ἤχος· ἰδίως ἡ κλαγγὴ μετέλλου,
δαινίνῃ· πλήρῃ βαλλομένη κἀνάχῃν ἔχε 'Πλ. II. 103, πρὸλ.
79A· κἀνάχῃ δ' ἦν ἡμιόνοισιν, μέγας θόρυβος, 'Οδ. Ζ. 82· ὁδόν-
των μὲν τῶσαχ' ἦ πένεν, τὸ τρέψιμον τῶν δαίμωνων, 'Αλ. T. 365,
πρὸλ. 'Ἡσ. 'Ασπ. 'Ἡρ. 161· κατὰ πληθ., αὐτοῖθ 160.— οὕτω βρα-
δυτέρων, χρυσῶ κ. Σορ. 'Αντ. 130· κἀνάχᾳ αὐλῶν, ἤχος αὐ-
λῶν, Πινδ. II. 10, 60· γλυκεῖαν αὐλῶν κἀνάχᾳ Βακχλ. II.
12, κἀνάχῃ χαλκῆς κότυπος δ' αὐτ. XIII. 15, ἱλῆες, πρὸλ. Σορ.
Tr. 612, καὶ ἴδε τὸ ἐπόμεν.— ὡσαύτως περὶ τῆς φόρμιγγος, τοῖο δὲ
φόρμιγγ' χρυσέου ὑπὸ πλῆκτρον κἀνάχῃν ἔχει ἱμερόεσσαν
'Ομ. 'Γμν. εἰς 'Απόλ. 185.

κἀνάχῃδᾳ, μετὰ κἀνάχῃς, ἡχητικῶς, μετὰ κτύπου πολλοῦ, πο-
ταμοὶ κἀνάχῃδᾳ ῥέοντες 'Ἡσ. Θ. 367· Αὐδῖαν μίτραν κἀνα-
χῃδᾳ (κἀνάχῃδᾳ Βαρκῇ) πεσπικιμένην Πινδ. N. 8, 28, πρὸλ.
'Απολλ. Ρόδ. I'. 71· ἐπὶ αὐλῶν, ἴδε ἐν λ. μέτρα.

κἀναχῃδῆς, ἔς, = κἀναχῆς, Γαλ. 'Εκφρ. 2. 162· Λαβῆ, κα-
ναχῶδης.

κἀνάχῃδον, 'Επὶρρ., = τῷ κἀναχῃδᾳ, Διον. Π. 145, 'Ἀρετ.
περὶ Λίτ. Χρον. Παθ. I. 3.

κἀνάχῃ-πους, ὁ, ἡ, πουν, τό, ὁ διὰ τῶν ποδῶν ποιῶν κἀνα-
χῇν, κρῆστον, ἐπὶ ἱπποῦ, Λατ. canipus, 'Ἡσ. παρὰ Πλάτ. 2. 134A,
κἀναχῃποδᾶ ἱππον 'Αλκμ. 'Αποστ. 23, 14, 'Οππ. Κυν. 2. 431.

κἀνάχῃς, ἔς, ἴδε ὁδῆρυ κἀνάχῃς, συνδυαζόμενον ὑπὸ κω-
κυῶν καὶ στεναγμῶν, Δισχλ. Χρ. 152· πρὸλ. κἀναχῇ, -ηδᾳ.

καναχισμός, ὁ, οὐσιαστ. τοῦ ἐπομ., Περσλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 273, ἐκδ. Βασίλ.

κἀνάχιζω, = καναχίω, καναχίζει δὲ δοῦρατα 'Πλ. Μ. 36' δοῦρα οἰομένην καναχίει (διαφ. γρ. κονάδιζε) 'Οδ. Κ. 309, πρβλ. 'Πο. 'Ασπ. 'Πρ. 373.—Καθ' 'Πούχ.: καναχίζει οἰμώζειν, καί: καναχίζειν ἐφόρει, ἐφάνει, ἐκράνυζεν».

κἀνάχως, ἡ, ὄν. θορυβώδης, κ. βάτραχοι Νικ. Θερ. 620. κἀνάχουσι· «κοιλώματα, βόδρα, κυλοβάουσι» (ἰσόφ. γρ. κυλόβουρα) 'Πούχ.

κἀνάχαρος, ὁ, = ἀνθραξ, 'Πούχ. (Περσλ. candor). κἀνάχαυλος, ὁ, εἶδος Λυθίου ἐδέρματος, οὗ ὑπὸ ἥχον διαφόροι ποικιλίαι, Νικόστρ. ἐν «Μαγειρίῳ» 1, «Ἀλεξ. ἐν «Παννυχίδι» 1. 2 καὶ 17, Φιλῆμ. ἐν «Παρεσιόντι» 1, Μένανδρ. ἐν «Προσφώνῳ» 1. 11· φέρεται δὲ κἀνάχουλος ἐν 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 624 (ἴδε Δινδ. Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Εἰρ. 122), Μένανδρ. ἐν «Υπερβορέῳ» 1. 6.—Καθ' 'Πούχ. «κἀνάχουλος» διὰ λαγώνων καὶ γάλακτος καὶ τυροῦ καὶ μέλιτος πίμα ἐδώκοντο».

κἀνάχλη, ἡ, Λατ. candelā, λαμπάς, 'Αθην. 701B. 2) κρεμαστός λαμπτήρ, 'Επιφάν. II. 196B, 'Ιωάνν. Μόσχ. 3056C, Λεοντ. Κύπρ. 1708D.—κἀνάχλαπτης, ου, ὁ, καὶ πῦθον, κἀνάχλαυρος, ὁ, ὁ ἀνάπτων τοὺς λαμπτήρας, κἀνάχλαπτης ὡς καὶ νῦν, Σουλ. 'Επιγρ. 9528.—κἀνάχλαβρα Βασιλικ. 44. 13, 3, 44. 15, 19, 1, καὶ κἀνάχλαβρον Βασιλικ. 15. 4, 6, = τῷ Λατίν. candelabrum. κἀνάχλαπτις, ἡ, ἡ γυνὴ τοῦ κἀνάχλαπτοῦ, Στουδ. 1592C, Κ. Πορφυρ. 'Εκθ. Βασ. Γξ. 67, 21.

κἀνάχλαπτης, ὁ, τὸ Λατ. candidatus, ἀξιωματικός, Σουλ. 'Επιγρ. 1133, 4029, Νεῖλ. 160B, Προκόπ. II. 441, 15, 'Ιω. Μόσχ. 3060A, κλ.

κἀνάχουρος· «μελανειμονοῦντας» 'Πούχ. κἀνάχου· «κλήη· Ἀέκωνες» 'Πούχ. (ἐνθα διορθωτ. κἀνάχου· «κλήη...»).

κἀνδους, υος, ὁ, Μηδικὸς μανδύας χειριδωτός, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 2, 'Αν. 1. 5, 8· κ. ποικίλος Σουλ. 'Επιγρ. 155. 21· ἴδε Müller Archiol. d. Kunst § 246. 5.—Καθ' 'Πούχ. «κἀνδους» χιτῶν Περσικῶς, ἐν ἐμποροῦνται οἱ στρατιῶται» — τύπος τις κἀνδύκη φαίνεται ἀπαντῶν ἐν τῇ Σουλ. 'Επιγρ. 155. 60.

κἀνδύταλις, ἡ, ἡματιοθήκη, Μακκδ. λέγει παρὰ τῷ Διφλ. ἐν «Ἐπιδικαζομένῳ» 1, Μένανδρ. ἐν «Ἀσπίδι» 8 (παρὰ Πολυδ. 1, 137)—ἡσπύτης, κἀνδύταλη ἡ -άνη, «κἀνδύτῃναι ἡ κἀνδύλαι· ἡματιοθήκη ἐπου τὰ πολυτελῆ ἡμάτια ἐβαλλόν» 'Πούχ.· πλὴν, κἀνδύτανες (ἡ -εις) Πολυδ. Ζ'. 79, «κἀνδύτανες· ἡματιοφορέας οἱ δὲ εἶδος ἰχθύων» ἔστι δ' ὅτε τὸ αἰθεῖον· Φώτ.· οὕτω καὶ κἀνδύλη, 'Πούχ. ἐνθ' ἄνωτ.

κἀνείων, τὸ, 'Επικ. ἀντὶ τοῦ ἐπομ. II. τὸ πῶμα ἀγγείου, 'Ιππ. 648. 45.

κἀνεον [α], τὸ, 'Επικ. καὶ κἀνεον, 'Αττ. συνήρ. κανοῦν· (κἀνεον)· «κἀνεον ἐκ κάλαμου πεπλεγμένον, πλεκτὸν τάλισμιον, ἰδίως ἐπ' ἄρτον, «πανέριον, Λατ. canisium, σίτον ἑλῶν ἐπένειμε τραπέζῃ καλοῖς ἐν κανέοισιν» Π. 1. 217· περικαλλέας ἐν κανέοισι 'Οδ. Ρ. 343, κτλ., πρβλ. 'Πρόδ. 1. 119· ἐκ χαλκοῦ πεποιημένον, γόακτιον κἀνεον 'Πλ. Α. 830· ἐκ χρυσοῦ, χρυσεῖα κἀνεα 'Οδ. Κ. 355· ἐκ πηλοῦ ὀπτου, κεράμιον Διον. 'Αλ. 2. 23· — ἐχρησμέως πρὸς ἐναγλίσιν εἰς αὐτὸ τῆς εἰς τὰ θύματα ἐπιρριπτομένης κρήνης κατὰ τὴν ἥραν τῆς θυσίας, ἔχον οὐλόα ἐν κανέῳ 'Οδ. Γ. 442· κανοῦν ἐνήρηται Εὐρ. 'Πλ. 1142, πρβλ. 'Πρ. Μαίν. 926, Δισχλ. 70. 31· τὸ κανοῦν ὅλος ἔχον 'Αριστοφ. Εἰρ. 948, πρβλ. 'Αχ. 244, 253, 'Όρν. 850· προσφερόμενον ὡς ἀναθηματικὸν θώρον, Σουλ. 'Επιγρ. 1570B. 3. 2855. 21.

κἀνήν, Δομ. ἀπαρέμ. ἄμρ. 6' τοῦ καίνω, ὅκα παῖδα κἀνήν (κἀνήν Meineke) τεθὼν ἤθελον αὐτοῖ Θεόκρ. 24, 92.

κἀνης, ητος, ὁ, ψάδιον ἐκ καλάμων, ὅπερ αἱ 'Αθηναῖαι γυναῖκες ἐλάμβανον μεθ' ἑαυτῶν ἐφερχόμεναι ἔξω, Νόμ. Σόλωνος παρὰ Πλουτ. Σόλ. 21· ἐνθα θρῆος ὁ Κοραῖς σημειοῦται: «κἀνητα, παρὰ τὸ κἀνή, κἀνητος, οὗ τὸ ὑποκοριστικὸν κἀνήτιον» Δορικῶς ἡ παρ' ἡμῖν συνήθεια προφέρει κανάτιον, οὗ τὸν κάλαμον σημαίνουσα, ὡς ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ ἐστὶν ἐκδέξασθαι, ἀλλ' ὑδατηρὸν ἀγγεῖον» παροιμ., ὁ κἀνης τῆς κοίτης ὑπερέχει, «ἐπὶ τῶν τὰ μὴ ἀναγκαῖα μεῖζω καὶ πλείω τῶν ἀναγκαίων κεκτημένων» Φώτ. 524, 17, ἐκδ. Πόρτ. Κράτης ἐν «Περσιν» 5. — Κατὰ Σουῖδ. «κἀνης ὁ ψάδιος, καὶ κλίνεται κἀνητος».

κἀνήτιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κἀνεον, ἐπὶ δὲ νῦν κανίσκιον κἀνήτιον ἐκάλουν· Πλουτ. Σ'. 86.

κἀνητοποιός, ἴδε κἀνητοποιός.

κἀνηφορέω, φέρω τὸ ἱερὸν κἀνιστρον ἐν πομπῇ, 'Αριστοφ. Λυσ. 646, 1194, 'Εκκλ. 732, Σουλ. 'Επιγρ. 4316 (προσθήκαι), κ. ἄλλ.· ἑλλελε γὰρ τῷ Διὶ τῷ βασιλεῖ κἀνηφορεῖν Πλούτ. 2. 771F· 'Ισιδὶ Σουλ. 'Επιγρ. 2298, πρβλ. 8602-3.—ἴδε κἀνηφόρος.

κἀνηφόρεα, ἡ, τὸ φέρειν τὸ ἱερὸν κἀνιστρον, ὅπερ ἦν ἔργον τῶν κἀνηφόρων, Πλάτ. 'Ιππαρχ. 229C.

κἀνηφορέως, ἡ, ὄν. ἀνήγων εἰς κἀνηφόρον, 'Επιγρ. 'Αθηνῶν CIA. 1. 152.

κἀνη-φόρος, ον, ὁ φέρων τὸ ἱερὸν κἀνιστρον.—Κἀνηφόρος, αἱ, παρθέναι ἐν 'Αθῆναις φέρουσαι ἐπὶ τῶν κιθαλῶν αὐτῶν κατὰ τὰς πομπὰς κἀνθ' ἐν οἷς ὑπῆρχον τὰ ἱερὰ σκεῦη ὧν χρῆσις ἐγένετο κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Δήμητρος, τοῦ Διονύσου καὶ τῆς 'Αθηνᾶς, 'Αριστοφ. 'Αχ. 242, 260, 'Όρν. 1551, 'Επιγρ. 'Αττ. παρὰ τῷ Ξεσίπρ. σ. 40.—Καθ' 'Πούχ.: «κἀνηφόροι» ἐν ταῖς πομπαῖς αἱ ἐν ἀξιώματι παρθῆναι ἐκνηφόρων, ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς Πα' αθηναίοις, οὐ πάσαις δὲ ἐφέτω κἀνηφορεῖν» — ὡσαύτως, καν, θεᾶς 'Αρτέμιδος 'Επιγρ. Πισιδ. ἐν τῇ Σουλ. 'Επιγρ. 4362. Αἱ 'Αθηναῖαι κἀνηφόροι ὡς καὶ ἡ ἀφ' ὧν ἡλιν (ἀν) ἀντιφραν τῶν δέκα ἑτῶν, εἶχον τὴν κήλην πεπασμένην, ἔφρην δὲ ὁμαθὸν ξηρῶν σκύων καὶ ἑτεροῖ ἐπεσκέαζον αὐτὰς ἀνῶθεν διὰ σκιὰδιν ἢ θόλας. Τὸ ὑπόμνημα αὐτῶν, ὅπερ εἰσῆρετο ὡς ἡ μεγίστη τιμὴ, ἐκαλεῖτο κἀνηφορεῖα, καὶ τὴ βῆμα κἀνηφορεῖα. Ταῦτα ἀγάλματα παρθῆνων, αἵτινες δι' ἐκτέλειαν τῶν χειρῶν κρατούσιν ἐπὶ κεφαλῇ κανόν, πολλὰς κατεσκεύαζον οἱ ἀρχαῖοι τεχνῆται, τὰ περιφημότερα δὲ τούτων ἦσαν αἱ Κἀνηφόροι τοῦ Πολυκλείτου καὶ τοῦ Σκόπα, πρβλ. Müller Archiol. d. Kunst § 422. 7.

κἀνθάρωος, ὁ, ὄνομα εἴδους ἀμπέλου, ἐκ τῶν σταφυλῶν τῆς ἡπείας παρεσκευάζετο ὁ λεγόμενος κἀνθάρτις οἶνος, Θεοφρ. π. φυτ. Δίε. 2. 15, 5' διαφ. γρ. κἀνθάρωος. Παρ' 'Πούχ.: «κἀνθάρωος» ἀμπέλου εἶδος».

κἀνθάρειον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κἀνθάρους II, Πλουτ. 2. 461E· πρβλ. Meineke εἰς 'Επιγρ. ἐν «Πρωσίῳ» 1.

κἀνθάρεις, εἶδος, ἡ, ὄνομα πολλῶν ἐντόμων, ἰδίως 1) ἡ κἀνθάρειος τοῦ ἐκθόρου, Cantharis vesicatoria, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 8, 3, κτλ. 2) κἀνθάρεις τις ἐπιπλαθῆς εἰς τὰ σιτηρὰ, κἀνθάρειος σιτηφόρος Νικ. 'Αλεξ. 115· εἶδος μετάνου κἀνθάρου παρὰ τὴν Ἀττικὴν, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Θορατῇ» 2· ἀπὸ τῆς κἀνθάρους, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4. 7, 1· ὡσαύτως εἰς καρπούς, κτλ., 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 10, 22. II. εἶδος ἰχθύος, Νουμῆν. παρ' 'Αθην. 326F.

κἀνθάρτις οἶνος, ὁ, οἶνος ἐκ τῆς ἀμπέλου τῆς καλουμένης ὁ κἀνθάρωος, Πλν. 14. 9.

κἀνθάρω-εἰδής, ἔς, ὁμοῖος πρὸς κἀνθάρων, Φίλης περὶ Ζῶων ἰδίετ. 43. 3.

κἀνθάρως, ὁ, Λατ. cantharus, εἶδος κἀνθάρου λατρευομένου· ἐν Διόνυσῳ, Διόνυξ, 'Αποσπ. 232, Σοφ. 'Αποσπ. 173, 'Επιγρ. παρὰ τῷ Σχολιαστῇ 'Αριστοφάνους εἰς Εἰρ. 72· — παροιμ., κἀνθάρου σκιά, ὥς τῶν φοβουμένων τὰ μὴ θέα φόβου· Διογενιαν. ἐν Παροιμιογρ. σ. 200, ἐκδ. Γαϊκ.· περὶ τοῦ ἐν 'Αριστοφ. Λυσ. 615 πύχου: ἀπὸ τῶν τίκτοντα κἀνθάρως σε μαϊεύσονται ἴδε μαϊεύσονται. II. εἶδος ποτηρίου, cantharus, scurabaeus, Φρύν. ἐν «Κωμισταῖς» 1, κτλ., παρ' 'Αθην. 473 κτλ.

III. εἶδος καλίου πλοαρίου, 'Αριστοφ. Εἰρ. 143, πρβλ. Meineke εἰς Μένανδρ. 122· ἴδε κἀραβός III.

IV. εἶδος θαλασσίον ἰχθύος, ὡσαύτως ἐν τῷ Λατ. cantharus, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 13, 3. 'Ο ἰχθύς οὗτος σήμερον ὀνομάζεται σκάθαρος καὶ σκάθαρι, ἴδε σκμ. Κοραῖ εἰς Ξενοκρ. π. 75 κτλ.

V. σημεῖον ἐπὶ τῆς γλώσσης τοῦ Διόνυσου τοῦ καλίου, ὡς καὶ ἐπὶ τῇ μύσχῃ οὗτος, ὁ Ἀπὸς καλεόμενος, σημεῖα τοιαῦτα εἶναι μέλας ἐπὶ μὲν τῇ μετώπῳ λευκὸν τετραγώνον ... , ὑπὸ δὲ τῇ γλώσσῃ κἀνθάρων» 'Πρόδ. 3. 28· podus ἐν Πλν. 8. 71.

IV γυναικεῖον τι κόσμημα, Ἀντιφάνης ἐν «Βοιωτίᾳ» 4 ('Αθην. 174F)· πιθανῶς πολυτέρες τις ἰδίος, ἴδε Müller Archiol. d. Kunst. § 230.

κἀνθάρω-ώλεος (νύχλ - ὄλεθος), ὁ ὄλεθος τῶν κἀνθάρων, οὗτος ἐκαλεῖτο μέρος τι τῆς Θράκης, 'Αριστ. π. Θάυμας, 120, Στράβ. 730, Πλουτ. 2. 473E, Ἀντίγ. Καρ. 14· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 705.

κἀνθεν, κατὰ κράσιν ἀντὶ τοῦ καὶ ἐνθεν, Σοφ. Αλ. 725.

κἀνθῆλια, ὡν, τὰ, Λατ. clithalia, σάγμα ὑποστυλίων ἢ τὰ ἐκαστέρωθεν τοῦ σάγματος κορίνια, 'Αριστοφ. Σφ. 169· ἐντεῦθεν, μεγάλα κορίνια πρὸς μεταφορὰν σταφυλῶν κατὰ τὸν τρυγητὸν, 'Αρτεμίδ. 4. 6, Γεωπ. 6. 11· «τὰ σάγματα τῶν ἄνων καὶ τὰ αὐτοῖς ἐπιτεθῆμενα λύγινα πλέγματα» 'Πούχ.

II. ὅτ' ἐν τῇ πρῶμῃ τῆς νύκτος ἐπικρατῇ ἐνθα, τιθέμενα πρὸς σκηνοπέγναι» 'Πούχ.

κἀνθῆλιος, ὁ, - κἀνθῶν, εἶδος μεγάλου ὄνου χερσαίου πρὸς φόρτωσιν, φορητὸς ὄνος, Λατ. canthegius, 'Αριστοφ. Λυσ. 290· ὡς φανερὸν γένειο κἀνθῆλιος ὢν Λουν. Ψευδοποιστ. 3· ὄνος κἀνθῆλιος 'Ερμιππος ἐν «Ἀρτοπόλει» 5, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 11, Πλάτ. Συμπ. 221B, κτλ.: — μεταφ., ὄνος, βιάει, μωρὸς, «χονδροκέφαλον γαιδούριον, Λύσιππος ἐν 'Αδῆλ. 1, Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 31, κἀνθῆλιος, ἢν, αἱ, κἀνθῆλια. 'Αρτεμίδ. 4. 6.

κἀνθῆς, εἶδος, ἡ, κἀνθῆς ὄνου, «ὄνις» 'Πούχ.

κἀνθῆς, ὁ, ἡ γωνία τοῦ ὀφθαλμοῦ, 'Αρτεμ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 1. 9, 2, π. 2. Μαρ. 2. 13, 1, Νικ. Θερ. 673· οὕτω βλεφάρων τὰ ἐκαστέρωθεν ἄνω καὶ κάτω, ὧν αἱ βλεφαί ἐγκαθίστανται· Πολυδ. Β'. 71· — παρὰ τὴν κῶν, ὁ ὀφθαλμός, Καλλ. 'Αποσπ. 150, Μοσχλων παρὰ Στράβ. 561, 43, 'Οππ. Κυν. 6. 118, κτλ. II. = ἐπέσωτρον, δηλ. ἡ μεταλλὴν στερὰν τοῦ τροχῶ, Λατ. canthus, 'Ετωμ. Μ. 364, 20, Σχόλ. εἰς 'Όμ. 'Π. Ε. 724· πρβλ. Papey 6. 71, Lolling ἐν Hefl. J. 11, σ. 311.—Καθ' 'Πούχ. ὁ τοῦ ὀφθαλμοῦ κύλιος, καὶ ἀναπνοή τοῦ κα-

πνοῦ ἐν τοῖς ἰπνοῖς. τινὲς δὲ καὶ καπνοδόχον καὶ μήποτε οἱ χυτροπόδες. Σικελοὶ, καὶ εἰς ὃ τὰς κάρους φέρουσιν.

κανοῦλῃ, ἢ, οἰσμη, πρῆξιμον, Δίσχ. Ἰ. Ἀποσπ. 216.
κανοῦλῃς, εἰς, κυρτός, ῥάμμις κανοῦλῃς Καλλ. Ἀποσπ. 204.
κάνων, ὠνυς, ὁ, κανοῦλῃς, ὅσος τρυτηρῆς, Ἀριστοφ. Σφ. 179, Ἀνθ. Π. 11. 383, 390.— ἐντεῦθεν ὁ Τρυταῖος ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 82, καλεῖ τὸν κἀνοῦλον αὐτοῦ διὰ τοῦ ὀνόματος κἀνοῦλον, μετὰ λογοπαίγνιον ἐπὶ τῆς λέξεως κἀνοῦλος.

κάνις, ὠν, ὁ, = κἀλαθος, ἀμφιβόλον παρ' Ἑσσυ.
κάνιδιον, τὸ, εἶδος μέτρου ἐν Αἰγύπτῳ, κανίδια οἶνου ΡΡW σ. 151. 677, 8. 860.

κάνικλειον, τὸ, τὸ μελανοδοχεῖον τοῦ αὐτοκράτορος, Κ. Πορρ. Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. 719, 18, κλ.— ὁ τοῦ κανικλείου ἢ ὁ ἐπὶ τοῦ κανικλείου, ὁ φυλάττων ἢ κρατῶν τὸ μελανοδοχεῖον τοῦ αὐτοκράτορος, αὐτοῦ 9. 15, Κορυμπ. 12. 19.— ὡσαύτως, καλλιχλείον Ἰω. Λυδ. 180. 4. [Φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ ἐξελληνιστὴς τύπος τοῦ Λατ. cannicula, ὑποκορ. τοῦ canna καὶ εἰ ἔχει οὕτως σημαίνει τὸ καλαμάριον.]

κάνικλειος, ὁ, = ὁ τὴν τοῦ βασιλικοῦ καλάμου ἐγκεχειρισμένος πρόνοιος, Γενέσι. 23. 20, Κ. Πορρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 7. 19, 131, 17.

κάνικλειον, ὠνός, ὁ, = τῇ προηγ., Γρηγόρι. 781Α.

κάνικλῃς, ὁ, = κανίχλειος, Θεοφ. Κοντ. 388.

κάνις, κατὰ κρῆσιν ἀντὶ τοῦ καὶ ἀνις, ἀνευ, Μεγαρεὺς παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἀχ. 834.

κάνισκιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κἀνευ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 208, Πτολ. παρ' Ἀθην. 229D, Πισύχ. ἐν λ. καννοῦν.

κάνιστρον, τὸ, ἴδε κἀναστρον.

κάννα ἢ κἀννη, ἡς, ἢ, κἀλαμος, Λατ. canna: πλέγμα ἐκ καλάμων χρησιμεύον διὰ περιφράγματα, Κρατῖνος ἐν «Πυλῇ» 12, πρὸς. Πουδ. Γ' 184, Ἀριστοφ. Σφ. 394, πρὸς. Φερεκρ. ἐν «Ἰπνῷ» 8. [Ἐντεῦθεν, κἀναθρον ἢ κἀνναθρον, κἀνευ: ὥσως ἡ ῥῆσις εἶναι Σημιτική· πρὸς. τὸ Ἑβρ. kaneh].

κἀναθῖνος, ἡ, ὠν, ἐκ κἀνάθειος, Ἀνθ. Π. 11. 325.

κἀναθῖον, τὸ, = τῷ ἔπομ. Διοσκ. 3. 165, Γεωπ. 13. 11, 9.

κἀναθῖς, ἡ, γέν. τος Ἡρόδ. 4. 74, εὖς Γαλιην., Πουδ. Ζ' 72 αἰτ. κἀναθῖν Μοσχίων παρ' Ἀθην. 206F ὡσαύτως κἀναθῖς (αὐτῇ -θῖς) Ἡρόδ. ἐνθ' αὐτῷ, Πανσ. 6. 26, 6: «κἀναθῖς», Σφρ. Ἀποσπ. 231, Ἡρόδ., ἐν τῷ πληθ., σπόροι κἀναθῖς, Ἑσπ. ἐν «Κύδωνι» 2 (ἐνθα φέρεται: κἀναθῖδες) οἱ Σκύθαι καλόντες σπέρμα κἀναθῖς ἐκαπνίζοντο πρὸς ἐξιδρωσιν, καὶ τοῦτο ἐχρησίμευον εἰς αὐτοὺς ὡς λουτρόν, διότι οὕτως ἐλούοντο δι' ὕδατος, Ἡρόδ. 4. 75: ἐντεῦθεν, κἀναθῖς ὀλῆναι, «πρὸς τὴν κἀναθῖν ἐξιδρῶσαι καὶ πυρραθῆναι» Πισύχ. (πρὸς. τὸ Σανσφ. ἐρημική, Λατ. canna: Ἰω. Λυδ. kannares Ἀγγο-Σαξον. kaner Ἀγγ. Ὑψηλ. Γερμ. hanf, κλ.).

κἀναθῖοκακος, ὁ, κἀναθῖοπορός, Μοσχίων 157, 237.

κἀναθῖς, ἡ, = τῷ προηγ., Πουδ. Γ' 176. II, διὰ φ. γραφ. ἀντὶ κἀνάθῖς.

κἀναθρον, τὸ, = κἀναθρον.

κἀναθῖας, Ἑπικ. ἀντὶ κατὰνεῦσας, κατὰ τὸν Wolf ἐν Ὁδ. Ο. 464.

κἀναθῖσθαι, ποιητ. ἀντὶ καὶ ἀνανεῶσθαι.

κἀναθῖται, ἡ, κἀναθῖται.

κἀναθῖον, ἡ, τὸν ὀρθὸς τύπος ἀντὶ τοῦ κἀν (δὴλ. κατὰ) νόμον, Πινδ.

κἀναθῖς, ἡ, ὠν, (κἀναθῖς) πεποιημένος ἐκ καλάμου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 840.

κἀναθῖς, ἡ, ἐκτελῶ τὰ καθήκοντα κανοῦλῃς, Στουδ. 1748Α.

κἀναθῖς, ἡ, ἐν τοῖς μοναστηρίοις, ὁ ἐπὶ τῶν μοναστηρίων, ὁ ὁδηγὸς ἐν ταῖς ἱεροπραξίαις, ὁ ἐπιβλέπων τὴν κανονικὴν τέλει τῶν ἱεροπραξιῶν, Νεῖλ. 497B, Κύριλλ. Σκουθ. Β. Σ. 287B, 303A, Ἰω. Μόσχ. 2860, κλ.

κἀναθῖς, ὁ, ὁ εὐθύς ὡς κανὼν, ἔχων εὐθυτενὲς ἀνάστημα, λεπτὸς καὶ ὕψηλος, Λατ. ad pinnissimū finem, Ἰππ. π. Ἀέρ. 294.

κἀναθῖς, (κἀνὼν) μετὰ ἢ κρῖναι διὰ κανόνος, Λογγίνος 16. 4: μετὰ, ῥυθμίζω, τὰς πράξεις ἡδονῇ καὶ λύπῃ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 3, 8: τοῖσι [τοῖς πλάνησιν] κανονίζεται αἰὼν Ἀνθ. Π. κλ. παρὰ 40.

II, παρὰ τοῖς Γραμμα., κανονίζεται, ἀκολουθεῖ τὸν κανόνα, Θεοδόσι. 1020, 11., 1034, 20., 980, 28.

III, παρ' Ἑσσυ, δέχομαι εἰς τὸν κανόνα τῶν Γραμμ., Ἀθαν. Π. 1177C, Ἡεῦδ. Ἀθαν. IV. 284A, 289B.

IV, κἀνναι κανόνα, περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων, Σουκρ. 2, 17.— Ἀπροσώπως, κανονίζεται, εἶναι ὁ κανὼν, Βασίλ. IV. 805A.

V, ἐπιβάλλω κανόνα, δηλ. ἐκκλησιαστικὴν ποινήν, Τινὰ Ρωμαν. καὶ Κ. Πορρ. Νεαρ. 274.

κανονικάριοι, οἱ, οἱ εἰσπράκτορες μισθῶν, Ἰουστινιαν. Κώδικ. 10. 19, 9, Νεαρὶ 30. 7 α', 128, 5, 6.

κανονικός, ἡ, ὠν, (κἀνὼν) σύμφωνα τῷ κανόνι, κατὰ τὴν κανόνα, Εὐστάθ. 113. 40, κλ.— Ἐπὶ φρ. -κῶς. Ἀρτεμίδ. προήμ. ἐν τῷ.

II, ἡ κανονική (δηλ. τέχνη), θεωρητικὴ μουσική, καὶ ἡν οἱ φθόγγοι τῆς ὀρχήρας μετροῦνται κατὰ τὰς διαφύρους ἀρι-

στας, Γελλ. 16. 18, Εὐκλ. κλ.— οἱ κανονικοί, θεωρητικοὶ μουσικοί, ἐπὶ τῶν Πυθαγορείων, Πρὸς. III, τὸ κανονικόν.

Ἐπικούρειον ὄνομα τῆς Λογικῆς, Διογ. Α. 10. 29.

IV, κατὰ τοὺς κανόνας ἢ ἀπολλέων τοὺς κανόνες τῆς Ἑκκλησίας, Ἰωανν. 11. 83A: κανονικά βιβλία, τὰ κανονικά βιβλία τῆς Γραφῆς, Σύν. Λαοθ. 59, 41: κανονικά γράμματα Σύνοδ. Ἀντιοχ. 8: ἐπιστολὰ Βασίλ. IV. 664B, 830C, Γρηγ. Νύσσο. II, 221B, Κύριλλ. Ἀλ. X. 89A.

2) κανονικός, ἀνήκων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐκκλησίας ἐν ταῖς ἱερατευσταῖς, Κ. ψάλτης Σύνοδ. Λαοθ. 15.

3) γνώστης τῶν κανόνων τῆς ἐκκλησίας, Βασίλ. IV. 664C.

V, ὡς οὐσιαστ., α) λογιστής, Κλομῆδ. 96, 31. 6) κληρικός, ἐν τῇ πληθ., Βασίλ. III. 1381B, Κύριλλ. Ἰερ. Προκατ. Α.

γ) κανονική (ἐξυμ. παρθένης), παρθένης ἀπερωμένη εἰς τὴν διακονίαν τοῦ ναοῦ, Βασίλ. IV. 392B, 648B, 673B, Μακάρι. 704D, Νεαρ. I. 248D, Νεῖλ. 217C, κλ.

κἀνόνιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κἀνών, Ἡρων ἐν Math. Vell. 251.

II, = τῷ ἔπομ., Σέξτ. Ἑρπ. π. Μ. 10. 149, 153.

III, = σταμῆς, Πουδ. Α' 92.

IV, διάγραμμα πρὸς εὐρεσιν τοῦ Πλάτωνα κλ., Μέμ. Ὀμῶ. 1217C κέ.

κἀνόνις, ἰδὺς, ἡ, πῶς, εἶδος ὀβελῶν, ἔλκει ὁ Θεομοθέτης ἐξ ἐκάστου τοῦ κιθωτίου πινάκιον ἐν. καὶ ἐμπήγνυσι τὰ πινάκια τὰ ἐκ τοῦ κιθωτίου εἰς τὴν κανονίδα Ἀριστ. Ἀθην. Π. 95, 13 (ἐκδ. Blass): κατὰ Σουῖδ. = «ἐργαλεῖον καλλιγραφικόν» — κανονίδ' ὑπάτην (ἐνθα τὸ ε) Ἀνθ. Π. 6. 52.

κἀνόνισμα, τὸ, = κανὼν I. 3, Ἀνθ. Π. 6. 295.

II, = κανὼν II, Εὐστ. Πονημάτ. 21. 37: γραμματικὸς κανὼν, ὁ αὐτ., εἰς Ἰλ. 439. 26.

κἀνόνισμός, ὁ, ὥσως ἡ ζωοφόρος οἰκοδομήματος, Μανέθων 1. 299, 4. 151.

κἀνόνιστέον, ῥημ. ἐπὶ τοῦ κἀνόνιζω, δεῖ κανονίζειν, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 9.

κἀνόνιστής, ὁ, ὁ εἰσάγων κανόνα, «θεσημολογῶν νεαράν ἐξεφώνησαν οἱ καινοὶ κανονισταὶ» Εὐστ. Πονημάτ. 64. 84.

κἀνονογραφία, ἡ, τὸ γράφειν ἀστρονομικοὺς πίνακας, Πτολεμ. Μεγ. Σύντ. Ἀστρ. τ. 1, σ. 109, 6 Παλιν.

2) τὸ γράφειν κανόνας, Σχολ. 223, 20.

κἀνονοποιεῖν, ἡ, τὸ ποιεῖν ἀστρονομικοὺς πίνακας, Θέων εἰς Πτολεμ. σ. 39.

κἀνόντωρ, ὀρος, ὁ, τὸ Λατ. canplator, στρατιωτικὸς μουσικός, Μαυρίκ. 2, 18, Αἰών. Τακτ. 12. 71, 72, 120.

κἀναθῖς, Ἀττ. κατὰ κρῆσιν ἀντὶ καὶ ἐνταῦθα, Θουκ. 1. 10.

κἀναθῖς, ὁ, = καλλιγράφος, Ἰωάν. Κινώμ. 141. 12.

κἀναθῖς, ὁ, ἐνδεμα ἐκ Κανυθίου ἐρίου κατασκευασμένον (τὸ δὲ Κανύσιον μεγίστη πῆλις τῶν Ἰταλιωτῶν πόλεων), Ἀθήν. 97B, πρὸς. Σφρ. Πύλατ. ἐν λ. Κανύσιον.

κἀναθῖς, τὸ, ἴδε κἀναστρον.

Κἀνωθός, ὁ, (ἀλλὰ Κἀνωθός εἶναι ὁ τύπος ὃν ἐπιδοκιμαζέει ὁ Στέρ. Βουλ.), Κανίωμα, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἔστιν πόλις Κἀνωθός ἐσχάτη χθονὸς Αἰγύπτου, Πρ. 846, Ἡρόδ. 2. 15, κλ.: περιφραγὸς διὰ τὸν ναὸν τοῦ Σεράπιδος, ὅστις ἐκαλεῖτο Κανωθῖτης, Ἀνθ. Π. 6. 148: ἡ Κανωθῖς. Χρησμ. παρὰ Πανσ. 10. 13, 8: τὸ δυτικώτατον στήμα τοῦ Νείλου ἐκαλεῖτο Κανωθῖκόν στήμα, Ἡρόδ. 2. 17, 113: ἡ ἡ πόλις ἡ Κανωθῖς Στράβ. 795, 809: ἡ τρυφή τῶν Κανωθῖτων ἦτο περιφραγὸς, 809: ἡ λέξις Κανωθῖς = ἀβρῶνιαιος βίος, Στράβ. 800: πρὸς. Εὐστ. εἰς Διον. Π. 11, Ἰουδ. 15. 44: ἐντεῦθεν ὁ Ὀκτάβιος ἡγήσατο ἀντιπάλον αὐτοῦ Ἀντωνίου ὡς ὅτι οὐκ ἔστιν Ἀντωνίου ἀλλὰ τινος Σεραπίωνα, Δίων Κ. 50. 27.

κἀνωθός, ὁ, (κἀνωθός) πᾶσα εὐθεία ῥάβδος, ὡς χρησιμεύουσα ὡς πηρὶ εἰς εὐθεία.

1) ἐν Ἰλ. Ν. 407 λέγεται ὅτι ὁ Ἰδομενεὺς εἶχεν ἀσπίδα οὕτω κανόνισσος ἀραρυμένη ἐν Ἰλ. 19. 193 περὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Νέστορος ὁ Ὀμηρος λέγει: πᾶσαν χρυσήν ἔμεναι, κανόνισσος τε καὶ αὐτήν: καὶ περὶ τῶν πελτῶν (αικίλια) δὲ φέρον οἱ ἱερεῖς Σάβις, λέγεται ὅτι εἶχον κανόνισσος, Διον. Ἀλ. 2. 71. Φαίνεται δὲ ὅτι οὗτοι ἦσαν οὗτοι εὐθείαι ῥάβδοι ἐκτεταμέναι ἐγκαρσίως κατὰ τὸ κοῖλον μέρος τῆς ἀσπίδος, δι' ὃν διήρχετο ὁ πῆχυς τῆς χειρὸς καὶ οὕτω συνεκρεάτο ὑπὸ τοῦ φέροντος αὐτήν. Εἰς μεταγεν. χρόνους τὸν ἕτερον τῶν κανόνων ἀντικατέστησε λαβὴ τις (ὄγκανον, κύρπαξ).

2) ἐργαλεῖον ὑπατικῶν, πῆχυς, ἡ κερκὶς («παγίττα»), δι' ἧς ἡ κλιστὴ τοῦ ὑραδίου (πηγίου) εἰσέρχεται μετὰ τῶν κλιστῶν τοῦ στήμονος (μίττος), Π. 761 (ἐνθα ἴδε τὸν Παιονί), Ἀριστοφ. Θεοφ. 822, Πουδ. 2. 156B, Νέων. Δ. 87, 631.

3) κανὼν, ἐν γρησὶ παρὰ τοῖς κλισταῖς ἢ τοῖς τέκτοις (διαφύρων τῆς στάθμης), πύργους, ὁρροῖσιν ἔθεμεν κανόνισσος Εὐρ. Τρεμ. 6: βάθρα φοινίκων, ἡμεροσμένα δ' αὐτ. ἐν Ἠρ. Μαιν. 945: πρὸς. Πλάτ. Πλάτ. 56B, ἔν, Ἀγασ. 10, 2: Ἀνθ. Π. 11. 120: ὥστε τέκτονος παρὰ στάθμην ἰόντος ἐρθεῖται κανὼν Σφρ. Ἀποσπ. 421: κανόνα προσφέρειν Αἰσχίν. 82. 26: προσάγειν Λουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 5: κανόνισσος, μετρήσασθαι Ἀπολλ. Ρέδ. Α. 724: δεῖ τὴν κομικὴν περιγραφὴν τοῦ Μείωνος μετροῦντος τὴν οὐρανὸν διὰ τοῦ κανόνος καὶ τοῦ διασθέντος, Ἀριστοφ. Ὀρν. 999 κέξ. μοιζέδωνος κανὼν, δηλ. εὐκαμπτος, εἰς ὃν

3) μεταρ., κ. πονηρίας, ὁ μεταχειριζόμενος δόλους, Δημ. 784. 7. II. ὡς ἐπὶ κάπηλος, ὡν. = καπηλικός, κάπηλος βίος Διον. Ἄλ. 9. 25. ἰδίως, ἐξαπατῶν, δόλιος, πανούργος, κ. προσφέρων τεχνήματα Δίσχυλ. Ἀποσπ. 338. «κάπηλον φρόνημα: πάλιμβροχὸν καὶ οὐχ ὕγιες, ἡ μεταφορά ἀπὸ τῶν καπηλίων τῶν μὴ πεπαισμένων εἰλικρινῆ καὶ ἀκέραια τὰ ὄνια» Δ. Β. 49. (κάπηλος, καπηλὶς = Λατ. caupo, corpi:— Γερμ. kauru, Ἀρχ. Σκανδ. kaupra, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. koufan, kaußon, Ἀγγλο-Σαξον. ceaprian, τὰ δὲ Ἀγγλικά: chaffer, cheap, Chipping, char man, horse-couper, κτλ. φαίνεται ὅτι παρελήφθησαν ἐκ τῆς Λατ. διότι τὸ Ἑλλ. κ (c) ἔπρεπε νὰ ἐκφέρηται διὰ τοῦ Γερμαν. k ἢ g).

καπιλοτριβέω, καπιλείαν μετέρχομαι, καπιλεύω, Ἡσύχ. κάπηξ· «εὐόν τι ἐν τῇ πρύμνῃ τῆς νεῆς ὑπερέχον» Ἡσύχ. κάπητόν, τὸ (κάπη) τροφὴ ζῴων, παρὰ τῇ μεταγενεστέρῃ Λατινισμῷ caritum, Ἡσύχ.

κάπια, ὡν, «τὸ σκῆροδα. Κερυνταί» Ἡσύχ. καπίθη, ἡ, μέτρον χωρῶν δύο χοίδικας, ἰδίως ἐν Περσίᾳ, ἡ δὲ καπίθη δύο χοίδικας Ἀττικὰς ἐχῶρει Ξεν. Ἀν. 1. 5, 6. (Πῖθαν. λέξις Περσική).

καπαναύτης, ὁ, ὁ τῷ καπνῷ μαντευόμενος, Σούλ. Ἐπιγρ. 5763-71. καπνεῖω, ποιητ. ἀντὶ καπνίζω, Νικ. Θηρ. 36.

καπν-ἐλαϊον, τὸ, ἐλαϊώδης ῥητίνη ἐκ δένδρων, Γαλην. 13. 620.

κάπνευς, κάπνεως, ἴδε κάπνιος.

κάπνη, ἡ, = καπνοδόχη, Ἀριστοφ. Σπ. 143, Ἀλεξ. ἐν Ἡανυχίδῃ 2. 13.

καπνηλός, ὡν, πλήρης καπνοῦ, μυρίζων ἢ ἔχων τὴν γεῦσιν καπνοῦ, Νικ. Θηρ. 54.

καπνηρός, ὅ, ὡν, = τῷ προηγ., Κ. Μανασσ. Ἑρωτικ. 9. 57.

καπνία, ἡ, = κάπνη, Μοίρ. 292.

καπνίας, οὐ, ὁ, (καπνός) πλήρης καπνοῦ, κυμαίνων ἐπὶ πόντον τοῦ κυμαίνου ποιητῷ Ἐφραντίου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σπ. 151.

II. ὡς οὐσιαστέ. 4) καπνίας οἶνος, ὁ, ἔχων γεῦσιν τινα καπνοῦ ὡς ἐπὶ μακρὸν ἐκτεθείς εἰς τὸν καπνόν, Λατ. vinum fumum, ἡ οἶνος ἐκ τῆς ἀμπέλου τῆς καλονόμης κάπνιος, Φερρεκρ. ἐν Ἡεράτι 1. 6, Ἀλεξανδρ. ἐν Πρωτοσίλῳ 1. 70, κτλ. ἴδε Ἡσύχ. καὶ Φώτ. 2) καπνίας (δηλ. λίθος), ὁ, εἶδος ἰασιδός, Πλίν. 37. 37.

καπνέω, καπνίζω, μελισσῶν σμήνος μέγα .. καπνίσωσι Ἀπολλ. Ρδδ. Β. 131. II. ἀμετάβ., ἐκβάλλω καπνόν, καπνίζω, Πλούτ. 2. 454A.

καπνίζω: μέλλ. Ἀττ. ἔω, κάμ-ω καπνόν, δηλ. ἀνάπτω πῦρ, Ἰλ. Β. 399.

II. καπνίζω τινά, τὸν μαυρίζω διὰ τοῦ καπνοῦ, Δημ. 1257. 15, Σώπατρ. παρ' Ἀθην. 160F.— Πλάτ., καπνίζομαι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 27, 2. αἰσθάνομαι ἐνὶ ῥήσιν ἐκ τοῦ καπνοῦ, ὁ αὐτὸς ἐν Προβλ. 10. 51 ἐπὶ τῶν ἐχόντων ἐξέχοντας θρηλατικούς, διὰ τὸ ἔξ ὀφθαλμοῦ καπνίζονται μᾶλλον; αὐτοὶ 31. 6. ἐπὶ τῆς μαγειρικῆς τέχνης, καπνίζομένη τυραννίς, ἡ βασιλεία τοῦ καπνοῦ, Δημήτρ. Κωμ. ἐν Ἀρεοπαγίτῃ 1. 3. 2) ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., γίνομαι μέλας ἐκ τοῦ καπνοῦ, διὰ ταῦτα καὶ κεκάπνικ' ἄρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 892.

καπνικός, ἡ, ὡν, προφυλακτικός καπνοῦ, καὶ ῥίψις .. καπνικοῦ καλύμματος τοῦ περὶ τὴν κεφαλὴν Εὐστ. Πονημάτ. 279. 85. το καπνικόν, φόρος τῶν καπνοδόχων, Θεοφάν. 756, 6 (τὴν λειτουργίαν ἣν παρέχον ὑπὲρ καπνοῦ, Μαλάκ. 246, 17).

κάπνεος (δηλ. ἀμπέλος), ἡ, εἶδος ἀμπέλου φερούσης σταφυλὰς ἐχούσας τὸ χρώμα τοῦ καπνοῦ, Θεοφρ. π. φυτ. Ἰστ. 2. 3, 2, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σπ. 151. φέρεται κάπνεος παρ' Ἀριστοφ. π. Ζ. 1. 4, 12. κάπνεως ἐν Κώδ. Urb. τοῦ Θεοφρ. π. φυτ. Αἰτ. 5. 3, 1 καὶ παρ' Ἡσυχ. καπνία παρὰ Σουδ.— πρὸλ. καπνίας 11. 1.

II. κάπνεος (καπνός Κυβητ.), ἡ, εἶδος βοτανίου θαμνοειδοῦς, «τοῦτον ὁ χυλὸς ὀσμύς .. δακρύων ἀγωγός, ὅθεν καὶ τοῦνομα εἰλκυσε» Διοσκ. 4. 110, Λατ. fumaria.

κάπνισις, εἰς, ἡ, τὸ νὰ εἶναι τις ἐκτεθειμένος εἰς τὸν καπνόν, τὸ καπνίζεσθαι, ἡ δὲ κάπνισις μετὰ δακρύου Ἀριστ. Μετρί. 10. 51. κάπνισμα, τὸ, τὸ καπνίζειν διὰ θυμιάματος, θυμιάμα, Ἐπιφάν. 11. 320A, Παλλὰδῆς 46, Κ. Πορφύρ. Ἐκθέσις Βασ. Τάξ. 468, 15— καπνός, Εὐστ. Πονημάτ. 235. 64.

καπνιστέον, ῥημ. ἐπὶ τοῦ καπνίζω, δεῖ καπνίζειν, Φίλων Μελ. σ. 99.

καπνιστήριον, τὸ, τὸ θυμιατήριον, Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασι. τῶς. σ. 555, ἔκθ. Β.

καπνιστικός, ἡ, ὡν, καλὸς πρὸς κάπνισμα, Γαλην. 14. 501. 8. καπνιστός, ἡ, ὡν, ὡς καὶ νῦν, καπνιστὰ κρέα ἐφόδ' Ἀθην. 153C.

καπνίτης, ὁ, = κάπνιος II, Διοσκ. 4. 110.

καπνοβάτης, ὁ, Θεοσεβεὶς καὶ καπνοβάτας Στράβ. 996, 297, ἐνθα ὁ Κισιῆς σημειοῦται ὑποπτον μὲν τὸ θεοσεβεῖς ἐνθάδε, ὑποπτότερον δὲ τὸ καπνοβάτας. Αἱ παρὰ τῶν κριτικῶν προταθεῖσαι διορθώσεις εἰσὶ καπνοπάτας, καπνοβάτας, καπνοδότας, σεμνοδότας, σεμνοβότας, ἀπνοβότας· ἐναγῆς δὲ τις καὶ ἀγνοβότας γο-

πτεόν εἶναι εἴκασε. Τούτων οὐδεὶς ἀποδεχόμενος εἴασα τὸ καπνοβάτας κατὰ χώραν, καίπερ οὐδὲν μᾶλλον παρὲς ἐν τῶν προταθεισῶν διορθώσεων. Ἰσως καθάπερ ἐσημειώσαμεν ἐν τῇ Γαλλικῇ μεταφράσει (Stimuli. Iou. III. page 26, noi. 1), γραπτὸν καπάτας, τοῦτο ἐστὶ καθαρός, ὡς ἐξηγεῖται τὸ ἐνικὸν ὄνομα τοῦτο Ἡσύχιος (Στράβ. τ. 4. σ. 114, ἐκθ. Κισιῆ).

καπνο-δόχη, ἡ, κυρίως μέρος ὅπερ δέχεται τὸν καπνόν, δηλ. ὅπῃ ἐν τῇ στέγῃ δι' ἧς ὁ καπνός ἐξέρχεται, καπνοδόχη, Ἡρόδ. 4. 103, 8. 137, Φερρεκρ. ἐν Ἡεράτι 2, Εὐπολὶς ἐν Βάπταις 41. ὁ εἰς -δόχη τύπος ἀπαντᾷ μόνον παρὰ μεταγενεστ., ὡς Λουκ. Ἰκα-ρομ. 13, Γαλην. πρὸλ. Ἀθήν. εἰς Φρύν. 307.

καπνο-δοχεῖον, τὸ, = τῷ προηγ., Γλωσσ. καπνο-δόχος, ὡν, ὁ δεχόμενος τὸν καπνόν, Γλωσσ.

καπνο-ειδής, ἔς, ἔχων τὸ χρώμα τοῦ καπνοῦ, σκορπίον .. λευκόν, πυρόν, καπνοειδῆ Ἀλ. π. Ζ. 6. 20.— Ἐπίρρ. -δῶς Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 77B.

καπνο-λογέω, εἰσπράττω φόρον καπνοδόχων, Νεαρ. 6 Μανουήλ Κομν. 1. 2, Juris Græco-Rom. σ. 159.

καπνόομαι, μεταβάλλομαι εἰς καπνόν, κατακαίομαι, Πινδ. Π. 5. 111, Εὐρ. Ἰκέτ. 497, Τρῶν. 8.

καπνο-ποιός, ὡν, ὁ κάμνων καπνόν, «καπνοποιὸν τὸ σύκινον ἐύλον» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σπ. 145.

καπνύρ-ρος, ὡν, ῥέων ἐκ καπνοῦ, πλήρης καπνοῦ, καπνύρ-ρ[όων] οἰκίαν Εὐστ. Πονημάτ. 311. 1.

καπνός, ὁ, (ἴδε ἐν τέλ.) ὡς καὶ νῦν, (ὡμ., κλ. κνισάντι καπνῷ Πινδ. I. 4. 113 (3. 84), πρὸλ. Π. Α. 315. καπνῷ πυρός Δίσχυλ. Ἀγ. 497. παροιμ., καπνοῦ σκιά, ἐπὶ μηδαμινῶν καὶ ἀνα-εἶων λόγου πραγμάτων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 295, Σοφ. Φιλ. 946. τῶν ἑγὼ καπνοῦ σκιάς οὐκ ἂν πρῆσιν ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1170. ὁσαύτως περὶ καπνοῦ στενωπέσχετον Ἀριστοφ. Νεφ. 320. καπνός καὶ φλυαρία Πλάτ. Πολ. 581B. καὶ ἐν τῷ πληθ., βάκ-χευε, πολλῶν γραμμάτων τμητῶν καπνός, τιμῶν τὰς μο-ρίας τῶν πολλῶν γραμμάτων, Εὐριπ. Ἰππ. 954. καπνός .. καὶ σκιάς Εὐπολὶς ἐν Ἀντολ. 14.— μεταφ., λέλογχε δὲ μεμφομέ-νοισ ἐσλοῦς ὕδωρ καπνῷ φέρειν, ἐπέτυχε δὲ νὰ εὕρῃ εἰλη-κρινεὶς καὶ ἀγαθὸς ἀνδρὶς, οὕτως ἐν χύσασιν ὕδωρ ἐπὶ τοῦ καπνίζοντος πυρός τῶν φθονερῶν, Πινδ. Ν. 1. 35, πρὸλ. Πλουτ. Ἀποσπ. 23. 2. (Ἐκ τῆς ΚVΔP, ὡς φαίνεται ἐν τῷ Λθ. κναρ-ας (ἀτμός), κνερ-ιν (ρυσῶ), κτλ., ἀλλὰ τὸ ὑ ἀπόλωτα ἐν τοῖς κάπνος, καπύω, κκαφνός, καπνός, καὶ Σανσκρ. khris (οὐτις)· ἐνθ' ἐν τῇ Λατ. τὸ k ἐξαφανίζεται, vharo, vharidus, κτλ.)

καπν-οσφράντης, οὐ, ὁ, ὁ τὸν καπνόν ὀσφραίνόμενος, ἐπὶ φι-λαργύρων ἢ παρασίτων, Κωμ. Ἀνών. 102, Ἀλκίφρ. 3. 49.

καπνοῦχος, ὁ, = καπνοδόχη, Βασιλικ. 58. 2, 13.

καπνώδης, ἔς, ὡς καὶ νῦν, ἀντιθέτον τῷ ἀπνιδώδης, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 4, 3, 3. 6, 10, κ. ἄλλ., Θεόφρ. κλ. καπν. καὶ συν-νεψὶς ἀήρ Πλούτ. 9. 16, 3.— Ἐπίρρ. -δῶς, Γαλην. τ. 4. σ. 507, 8.

2) ἐπὶ χρώματος, μαῦρος, σκοτεινός, Θεοφρ. π. φυτ. Αἰτ. 5. 3, 2, Φίλοφ. 16.

καπνωδία, ἡ, αἰσθλή, ἀσθλή, «καπνία», μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νεῖλου (Ἐπίστ. σ. 72), ἡ γραφὴ καὶ ἡ σημασία τῆς λέξ. ὑποπτος.

κάπης καὶ κάφης, ὁ, «τὸ πνεῦμα» Εὐστ. 1280. 34. ὁσαύτως κάπης Ἡσύχ.

κάπος, Δωρ. ὄντι κῆπος, Πινδ., Θεόφρ. ἴδε ὁσαύτως ἐν λέξει ἀπυς.

κάππα, τὸ, τὸ δέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου, ἴδε Κ κ.

Καππαδόκεια, εὐνοῖα τοῦ Καππαδόκαι (Καππαδόκαι, ὡν, Ἡρόδ. ἡ Καππαδόκαιες, ὡν, Στράβ.), ἐκόλαζε τοὺς καππαδο-κιστὰς Ἀππ. Μιθρ. 53.— Πλάτ., φέρομαι ὡς οἱ Καππαδόκαι, δηλ. φέρομαι δευδῶς, δολίως, πανούργως, Ἀνθ. 11. 11. 238.

Καππαδοκικός, ἡ, ὡν, εἶδος ἐκπόματος, Πλούτ. 5. 96.— εἴ-δος πλικοῦτος, Ἀθήναιος 647C.

κάππαρις, εἰς, ἡ, τὸ φυτὸν καὶ ὁ καρπός, Λατ. capraris, Ἰπποκρ. 890E, Ἀριστ. Προβλ. 20. 12, Ἀντιφάνης ἐν Πονημῶν 3, κ. ἄλλ.— τὴν κάππαριν συνέλεγον αἱ πτωχαὶ γυναῖκες, Φρύνης ἐρασοῖς ἡνίκ' ἔτι τὴν κάππαριν συνέλεγε Τημοκλ. ἐν Νεαίρῃ 1. ἐντεῦθεν ἐν τῷ ὑποκορ. ἡ παροιμία, πρὸς καππάριον ἔξ, δυνάμενος πρὸς ἀνθ' ἂν Ἀνώνυμ. Κωμικ. παρὰ Πλουτ. 668A.— ἡ ῥίζα αὐτῆς ἐκαλεῖτο καππαρῶ-ριζον, Ὀρνεοσφ. σ. 252.

κάππαστον· «ποικίλον [κατάστα-]» Ἡσύχ.

καππάτια· «γυναικεῖα [μήτια]» Ἡσύχ.

καππαύει, = καταπαύει. Πινδ. Ν. 9. 15.

καππεδίων, ἥτιον ὀρθὸς τύπος ἀντὶ κάπ (δηλ. κατὰ) πε-δίων Ἰλ.

κάππεσον, εἰς, ε, Ἐπίκ. ἀόρ. β' τοῦ καταπίπτω, Ὀμ. «καπ-πετών» καταπέσων. κείμενος Ἡσύχ.

καππο-φθός, ὡν, ἐπὶ ἵππου σεσημειωμένον διὰ τοῦ στοιχείου κάππα, Λουκ. πρὸς Ἀγράμμ. 5. εἰ μὴ ἀναγινωσκίον καππαφθός (πρὸλ. καππατίας).

καππυρίζω, ἀντὶ καταπυρίζω, ἀνάπτω, «παρὼν φωτιά», ἡ κατὰ τὸν Σολ. «πυρακτούμεν». Θεόφρ. 2. 24, ἐνθα ἀντὶ τοῦ καπ-

κυρίασσα δ Vnlck. προτείνει καπυρός εὔπα, ὃ δὲ Meineke ἐξέδωκε κακκυρήσασα.

καπνώτας, α, δ, ἴδε ἐν λ, καταπαύτης.

κάπρα, «αἴτ. Τυρρηνοί» Ἡσύχ.

κάπραινα, ἡ, θηλ. τοῦ κάπρου, ὄγρια ὕς· μεταφ. ἀκόλαστος, αἰσχρὰ γυνή, φρόν. Κωμ. ἐν «Μουσαῖς» 3· ὡ σαπρά καί πασι- πόρνη καὶ κάπραινα Ἰβριπιπ. ἐν «Ἀρτοπώλει» 2.

κάπρῳ, ἐπὶ θηλείων ὤων, ἔταν ὀργῶσι πρὸς ὀφείαν καὶ ζητῶσι τὸν κάπρον, Λατ. subare, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. β. 18, 17·— μεταφ., εἶμαι αἰσχρὸς, ἀκόλαστος, λάγνος, καπρῶσα γραῦς Ἀρι- στοτ. Πλ. 1024, πρβλ. Μένανδρ. ἐν Ἀδύλῃ. 320·— ὡσαύτως, κα- πρίζω, καπρώζω.

κάπρειος, α, ον, ὃ ἀνήκειν εἰς τὸν κάπρον, ὃ τοῦ κάπρου, κα- πρεῖων, ὁδόντων Νόνν. Δ. 18. 245.

κάπρία, ἡ, τὸ μέρος τῆς μήτρας τῶν θηλείων ὤων ἐν ᾧ τὰ φά- ριχ· τοῦτο ἐκτέμνουσιν ἐν ὅτε ὅπως ἐμποδίσωσι τὴν πρὸς τὴν ὀφείαν ὀργὴν τοῦ ζῴου, ἐκτέμνεται δὲ καὶ ἡ καπρία τῶν θηλείων ὤων, ὥστε μηκέτι δαίσεσθαι ὀφείας, ἀλλὰ πρᾶναι τὰ ταχέως Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 50, 17. II. ὡς ὅτι αἱ τὸ ἐκτεμνάντες τῶν θηλείων ἱππιαν, ἧτις ἐκρέει ἐκ τῶν θηλείων ὤων μετὰ τὴν ὀφείαν, αὐτοὶ β. 18, 10 καὶ 26.

καπρίδιον, τό, ὕποκρ. τοῦ κάπρου. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 421.

καπρίζω, = καπρῶω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. β. 18, 10.

καπριόδους, οὗς, ἔχων ὁδόντας κάπρον, Κ. Μανασσ. Χρον. Β. 34.

κάπριος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ κάπρος, ἀγρίοχοιρος, Πλ. Α. 414, Μ.

42· ὡσαύτως, οὗς κάπριος Α. 293, Γ. 282 (ἴδε ἐν λ. κάπρος).

II. ὡς ἐπὶ θ. κάπριος, ον, = κάπριος, ὁμοίως πρὸς ἀγρίο- χοιρον, καπρίους ἔχειν τὰς πρῶρας Ἡρόδ. 3. 59.

κάπρος [ἄ φύσει], ὁ, ὁ χοῖρος, ἴδωκε δὲ ὁ ἀγρίοχοιρος, Πλ. Γ. 725, κτλ.· ὡσαύτως, οὗς κάπρος, προστιθεμένου τοῦ ὀνόματος τοῦ εἰδούς εἰς τὸ τοῦ γένους (πρβλ. κάπριος), Ρ. 783, Ρ. 21·— ἐκρη- σίμευεν ὡς ὄμμα ἐν ταῖς θυαῖται, Τ. 197, Ἀριστοφ. Λυσ. 202 (ἐνθά ἴδε Σχολ.) ἦπαρ κάπρου ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 302.

II. εἶδος θαλασσίου ἰχθύος ἐκ τῶν σκληροτέρων, Φιλῆμ. ἐν «Στρα- τώτῃ» 1, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 13, 8· περὶ τῶν ἐν Ἀχελῷω κάπρων λέγει ὁ Ἀριστοτέλης ὅτι ἐκπέμπουσι τριγόνον τινα ὡς γρυ- λιστὸν χοῖρον, αὐτοὶ δ. 9, 5· ὁ ἰχθύς οὗτος τὴν περιζήτητος ὑπὸ τῶν τρυφεραίων καὶ λιγνῶν, ἐς Ἀμδρακίαν ἐλθὼν, τὸν κά- προν γ'· ἂν τοῖσιν ὄνομα καὶ μὴ κατάλειπε, κἂν ἰσόχρυσος ἦ Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 305B· ὡσαύτως καπρίσκος, ὁ, κρῶν- λος ἐν «Ψευδοπολυμαίῳ» 2, Διφιλ. Σφην. παρ' Ἀθην. 355F·— Καθ' Ἡσύχ.: «κάπρος, ὃς ἄγριος, ἡ τὸν φάγον ἰχθύς». (Πρβλ. Λατ. capere, capra, Ἀρχ. Σκανδιν. hafir, Ἀγγλο-Σαξον. caefre (τράχος)·— ἄλλ. ἡ κλεινὴ τοῦ ἐν ἀρχῇ li καθιστὰ εὐσκόλον τὴν συ- σχέτιαν πρὸς τὸ ἀρετ, Ἀγγλο-Σαξον. eolfor, Ἀρχ. Γ'ψηλ. Γ'ερμ. elhar).

καπρο-φάγος [ἄ], «Ἀρτεμις ἐν Σέμῳ» Ἡσύχ.

καπρο-φόνος, ον, ὁ φονεὺς κάπρου, καπροφόνος κύων Ἀνθ. Π. 9. 83.

καπρῶζω, = καπρῶω, Σκληρίας παρ' Ἀθην. 402B.

καπτῆρ, ἥρος, ὁ, παρὰ Ἑσπερ. π. φουσ. Διτ. 5. β, 4, πῆλινος σωλὴν·— ἀλλὰ κατὰ Schneid. καλυπτῆρ, ἴδε Ἀριστ. Περσλ. 20. 9.

κάπτω (ἐκτεταμέν. ἐκ τῆς √ΚΑΠ, ἧτις φαίνεται ἐν τῷ κάπῃ): μῆλλ. κάψω. Χανδὸν ἐσθίω, «χάρτω», ἐμπιδας Ἀριστοφ. Ὀρν. 245, πρβλ. Σώφρωνος Ἀποσπ. 20· ἄλφιστα Νικοκλ. παρ' Ἀθην. 140D· ἐπὶ ὡγῶν ἐν γένει, καταπίνω, μὰ τὸν Διδύμου ἐν οὐ κάπτεσι Ἰσον Ἰσῶ ἰνέαι, ἐν «Παρύρα» 3, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 3. 10, 9. 35· ἐπὶ αἵρος, κάπτω αὔρας Κῦδουλος ἐν «Λυ- τιστῇ» 2. 7·— ἐκφράζει δὲ μέγιστα ἀσχηγίαν καὶ ἀπληστίαν ἢ τὴν ἐσθίειν καὶ πίνειν, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 7, Ἑκκλ. 687· καὶ κυρίως λέγεται ἐπὶ τῆς ἀρτου, ἧτις οὐδὲ σπάσει οὐδὲ λάψει ἀλλὰ κάψει (πίνει) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 6, 1· ἴδε ἐν λῆ. κάψις·— τὸ κάπτω συχνάκις μετατρέπεται ἐφαρμένως εἰς λάπτω ἢ κάμπτω, Περσλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. σ. 314, Κῶδης ἐν V. 1. Δ. 247.

καπύνει· «ἀκόλουθος» Ἡσύχ.

καπυρίδια, ὡν, τὰ, εἶδος πλακουντίων, Ἀθην. 113D· ἴδε λα- πυρία.

καπυρίζω, διὰ τὸ ἀσώτως, παραβίδομαι εἰς τὰς ἡδονὰς (ἴδε καπυρός II), Στράβ. 800·— καπυριστής, οὗς, ὁ, ἄσώτως, ὁ πρὸς τὰς ἡδονὰς ἀνατῆς, αὐτοὶ β. 601.

κάπυρις, ὁ, Περσικὸς χιτὼν χειριδωτός Πλούτ. Ζ'. 58.

καπυρόμαι, Παθ., γίνομαι ἐχρῆς, κατ' ἐξηραίνομαι, τοῦ μὴ κατὰ τὰς νεωλκίας καπυροῦσθαι τὴν ὕλην μὴ νοστιζομένην Στράβ. 195.

καπυρός, α, ον, ἀπεξηραμένους ὑπὸ τοῦ ἰσθίου, ξηρὸς, κά- ρυα Ἐπὶ λ. 101 Αθην. κρέα Ἀντιφάνης ἐν «Περσείοις» 2· ὁστὲν, διὰ φ. γαρ. ἐν ἴππ. 911C· ἀλευρον καὶ ἄλφιστον κ. Ἀριστ. Περσλ. 21. 3· ἐπὶ τοῦ πάππου τῆς ἀκάνθης, ὡς ἀπ' ὁκάνθας τὰ καπυ- ραί χαῖται, οἷς ἀπὸ τῆς κινάρας οἱ πάπποι λέγονται ὅτι οἱ αἱ χαί- ται διὰ τὸ κῶμας εἰσέλθαι. καπυραὶ εἰς ἀμικρομέναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου

(Σχολ.), Θεοκρ. β. 10.

2) ἐνεργ., ὁ ξηραίνων, ὅπου

νόσος, ἐπὶ τοῦ ἔρωτος, ὁ αὐτ. 2. 85.

II. μεταφ.

καπυρὸν γελᾶν, γελᾶν μεγαλοφώνως, Ἀνθ. Π. 7. 414, Δοί.

κ. κ. γέλως Ἀλκίμαν 3. 48·— οὕτω περὶ τῶν ποιητῶν λέγεται

ὅτι ἔχουσι, καπυρὸν στέμα, στέμα ἡ ἄσμα καλλιπιδον (πρβλ.

κράμβος), Θεοκρ. 7. 37, Μόσχ. 3. 94· συρίζω πᾶν καπυρὸν,

πᾶν λιγυφώνως, Λουκ. Θεοκρ. Διάλ. 22. 3·— ψάει κ, ψάει ἀντρονικ-

καὶ καὶ ἀσμενοὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἐλαπούδασμεναι, Ἀθην.

607B· πρβλ. κρέμβος, κρεμβαλῆος. (ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης,

ἐξ ἧς αἱ λῆ. καπύω, καπνός· πρβλ. αὐτός ἐκ τοῦ ἄνω, Ἀθην.)

καπυρώτης, ες, (εἶδος) καπυρός τὸ εἶδος, ξηρὸς, Ἡσύχ. ἐν λ.

ἑρεια.

κάπυς, ἴδε κάπρος.

κάπυς, ἐκπνέω, ψυχὴν οὕτι κάπυσεν Κλέντ. Σρ. β. 523·

ἴδε ἀποκαπύω.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐκπνέσας» ἐξέπνευσεν· κάπυς

γὰρ τὸ πνεῦμα.

καπφάλαρα, ἦτον ὁρθόετύπος ἀντὶ κάπ (ἡλ. κατὰ) φάλαρα

Πλ. Π. 106.

κάπιν, ὠνος, ὁ, τὸ «καπῶν», Λατ. capra, Γλωσσ.

κάρ, ἀντὶ κατὰ πρὸ τοῦ β, κάρ ῥόον Πλ. Μ. 33· κάρ ῥά οἱ

ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς Γ. 421.

κάρ, ὅς φαίνεται ὀρθῶς λέγει σημαίνουσα κῆρυ ἀποκεκομμένην,

ῥόοντων κῆρυς (ἐκ τοῦ κέρω, πρβλ. ἀ-καρῆς), τίω δὲ μιν ἐν

κάρος αἴση, τὸν ἐκτιμῶ ὅσον καὶ μίαν ἐρίχα, Πλάτ. ῥητορ. 341α,

Πλ. Ι. 378·— οἱ Γραμμ. ἐξηγνύουσι τὸ κάρος ὡς = θανάτου

(πρβλ. κῆρ, κηρός). θεωρῶ αὐτόν, (βλ. τὸν μισθὸν) ὡς τὸν ὁνό- τον (πρβλ. ἴσον ἀπὸ γέστο κηρὶ μελαίνῃ Πλ. Γ. 434)· ἐπειρο ἀνέ-

γνωσαν ἐν Κάρος αἴση, θεωρῶ αὐτὴν ὡς Κῆρα (ἐκ τῆς Κάρσις),

ἡλ. τὸν περιφρονῶν· ἀλλὰ τοῦτο ἀναφέρεται εἰς μεταγενέστερον παρῆμ.

(πρβλ. τὸ ἐπὶ μ.,) ἀλλ' αὐτὸ ἐπιτερεῖται τὸν αὐτότην γραφὴν τὴν ποσά-

της τοῦ Κάρος. ἴδε Ἡσύχ. ἐν λ. κάρος αἴση.

II. ὡσαύ-

τως, = κάρα, κάρη, κεφαλὴ, ἐπὶ κάρ, κατὰ κεφαλῆς, ὡς τὸ κατω-

κάρα, Πλ. Π. 392· ἀνὰ κάρ, πρὸς τὰ ἄνω, ἴππ. παρὰ Ἰαλιν.

Κάρ, ὁ, γεν. Κῆρος, Πλῆθ. Κῆρες, κάτοικος Κάριας, Πλ. Β.

867· ἡλ. Κῆερα, αὐτοὶ. Ἐν μεταγενέστεροις χρόνοις οἱ Κῆρες

ἐμπεδύνοντο ὡς μισοφρόνοι, Ἀρχιλ. 20, Valck. εἰς Ἡρόδ. β. 66,

Περσλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. ὑπόθ. σ. 6 κτλ.· ὡς τοιαῦτοι δὲ ἐκρη- σιμοιοῦντο κατὰ τὰς μάχας ἐν ἀπογνώσει πραγμάτων ὅπως μὴ ὀπο-

λεσθῶσιν οἱ ἐκ τῶν πολιτῶν στρατιῶται· ὅθεν ἡ παροιμία, ἐν τῷ

Καρὶ κινδυνεύειν, δεῦν τις βάλῃ ἄλλον καὶ κινδυνεύσῃ δὲ αὐτὸν,

Λατ. exhereditatum facere in eorum viis, Περσλ. Κούλ. 647,

πρβλ. Σχολ. εἰς Πλάτ. Αἴγ. 187B, Εὐθύδ. 285C· οὕτως ἐν Καρὶ

τὸν κινδύνον· πειράσθαι Κρητίους ἐν «Βουκόλοις» 4· δεῖ ἐν

Καρὶ τὴν πεῖραν γίγνεσθαι Πλούτ. 10. 92, 11· ἐν τῷ Καρὶ

καὶ οὐκ ἐν τοῖς λαυτῶν σώμασι κινδυνεύειν Ἀριστοφ. Ι. σ. 163,

Κικ. Πλάτ. 27·— οἱ Κῆρες δοῦλοι ἦσαν ὡσαύτως πολυπληθεῖς,

ὅθεν ἡ παροιμία, Θύραζε, Κῆρες, οὐκ ἐτ' Ἀνθεστηρία, ἑμπεδός,

ἔτι εἰς τὴν ἐργασίαν σας, δοῦλοι, αἱ ἑρταὶ παρῆλθον, Περσλ. 10.

κάρᾱ, ἴων. κάρη [κῆ], τό, (περὶ τῶν τύπων καὶ τῆς ρίζης) ὡς

κατωτ.·— ποιητ. ἀντὶ τοῦ κεφαλῆς (ἴδε Λουκ. Λεῖφ. 3), πολὺν

τε κάρην πολὺν τὸ γένειον Πλ. Σ. 74, κτλ.· ἐπὶ ἱππων, Ζ.

509 περὶ πόδα περὶ κάρα, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, Δίσχυλ.

Εὐμ. 165· τὰ κακὰ καὶ τὰ δυστυχῆματα λέγεται ἐν κατακλίπουσιν

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου, ὡς καὶ νῦν, Σορ. Ο. Κ. 564, Ἀντ.

1272· ἐπὶ τοῦ προσώπου, γέλωτι τοιμὲν φαίβετον εὐφαινα

κάρα ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 1310· μὴδὲ μου κάρα τὸ δυσπρόσδεπτον

ὄρων ἀτιμώσης ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 285.

2) ἀπαντίας, ἡ κε-

φαλὴ ἢ κορυφὴ πράγματός· τινος, οἷον ἔρους, ἥξει δὲ κάρη νηρόδ-

τος Ὀλύμπου Περσλ. 42· ἐπὶ δένδρου, Σορ. Ἀποσπ. 24· ἡ ἄκρα ἢ

τὸ χειλὸς ποτηρίου, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 473, Εὐθύλοτος ἐν «Κινευσταῖς»

1. 6.

3) παρ' Ἀττ. ποιηταῖς χρησιμεύει ὡς ἡ λέξις κεφαλῆς

καὶ τὸ Λατ. caput, ὡς περιγράφει ἡλίουσιν τὸν ἀνθρώπου, οἷον,

Οἰδίπου κάρα, τοῦτέστιν Οἰδίου, Σορ. Ο. Γ. 40. 1207· ἀδελ-

φόν Ἰομίνης κάρα ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1· ὡ κασιγνήτων κ., ἀπὶ

ὡ κασιγνήτε, ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 1164· ὡ φίλων κ., ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ.

1631· φίλων κ. Δίσχυλ. Ἀγ. 905·— Ὁ Ὀμ. ἔχει τὸ κάρη μόνον

κατ' ὄνομασιν, καὶ αἱ τοῦ ἑνικῶ καὶ παραλαμβάνει τὰς πλαγίως

πρώτως ἐκ τῆς γ' κλίσεως, γεν. καὶ δοτ. κάρητος, κάρητε, Ὀδ.

2. 230, Πλ. Ο. 75· ἔχει ὡσαύτως καὶ τοὺς πληθυντικούς τύπους

κάρητους, κάρητα, Πλ. Γ. 44, Τ. 405·— πληθυντ. κάρητα

Πλ. Α. 309 (σχηματισθέντας ὡς ἐξ ὀνομαστ. κάρητα ἢ κάρητας,

ἂν καὶ οὕτως τοιοῦτος τύπος ἀπαντᾷ)· δοτ. πληθυντ. κάρητας

Ἐνυρίδ. 602· ἐν Ἑπιγρ. ἑμμέτρ. Τανύρατος τῶν Χριστιανικῶν

χρόνων (Hull. d. eor. hell. III. σ. 144) ἀπαντᾷ γεν. κάρητας·

— οἱ μὲν Ὀμηρον ποιητὰς ἐκινῶν τὸ κάρη ὡς αἱ ἦν ὀνομα

τῆς α' κλίσεως, ἡλ. γεν. κάρης. Μόσχ. Δ. 74, Κελλ. Ἀποσπ. 125·

δοτ. κάρη ὁμογ. 1018, Νικ. Θερ. 249· αἰτ. κάρην Διο. Π.

302, Νικ. Θερ. 131· Τραγ. δοτ. κάρη, τῷ σὺ κάρη Δίσχυλ. Νο.

227· περὶ δ' ἐμῷ κάρη ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 170· ἐν τῷ κάρη

Σορ. Ο. Κ. 864· ἐν δ' ἐμῷ κάρη ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1273, πρβλ.

Ἀποσπ. 117, Εὐρ. Πλ. 55. 108· αἰτ. κάρην Ἀλκυ. 94, πρβλ.

μυροῦ ἀνθρώπου, [σφρηκῶν] καρδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες Π.386· ἐπὶ διαφύρῳ καταστρέψαντες τῆς καρδίας ὀρχεῖται καρδία ρέουσι Αἰσχύλ. Χο. 167· Θερινὴν ἐπὶ ψυχροῖσι κ. ἔχεις Σοφ. Ἄντ. 88· τὸν νέον τίνα οἶει καρδίαν ἴσχειν; τίνα νομίζει εἶναι τὰ αἰσθήματα τοῦ νέου, Πλάτ. Πολ. 492C—ἐπὶ ὁλίφωσις ἡ καρδία, ἐν καρδίᾳ μέγα πένθος ἔδειξεν Ὀδ. Ρ. 489, πρὸς Δ. 548· ἀγὼς καρδίην καὶ θυμὸν ἔκτανεν Ἰλ. Β. 171, πρὸς Κ. 10· αὐτῷ, κελευόμενος δὲ πάλλεται μου καρδία Αἰσχύλ. Ἰκτε. 785—ἐπὶ θερμῆς ἀγάπης, ἐκ τῆς καρδίας φιλεῖν Ἀριστοφ. Νεφ. 86· ἀπὸ καρδίας Θεόφρ. 29. 4, κτλ. (ἀλλὰ τὰπὸ καρδίας λέγειν, Λατίν. ux amare, ὁμιλεῖν ἐλευθέρως, παρρησίᾳ, Εὐρ. Ι. Α. 475). 3) καθόλου, ἡ «καρδιά» μου, δηλ. ἡ κλίσις, ἡ ἐπιθυμία, ὡς πῶτος, ὡς σὺ μου, καρδίᾳ καὶ θυμῷ Ἰλ. Κ. 200, πτλ. καρδίας δ' ἐξίσταμαι Σοφ. Ἄντ. 1105· καρδία ψυχὴ τε Εὐρ. Ἀλκ. 837· ἴδε ἐν λ. αἰσθητός.

4) ἡ καρδιά ἡ ὁ νοῦς, ὡς ἄνθρωπος καρδίην ἔχει Ἰλ. Φ. 441, πρὸς Κ. 444· καρδίην πόρφυρον Ὀδ. Δ. 572, πρὸς Ε. 389.—Πρὸς. τὸ παντόσημον ἔχον.

III. ἡ «καρδιά» τοῦ ἐύλου, ἡ ἐντερῶν, Ἀριστ. π. φυτ. 1. 4, 5, Θεοφρ. π. φυτ. 3. 14, 1· ὡσαύτως ἐγκάρδιον. (Ἐκ τῆς ΚΑΡΔΙΑ ΚΡΑΔΙΑ πρὸς Κ. κραδ-έλη, κέαρ· Σανσκρ. hrid, hrid-nyami· Λατ. cor, cordis, κτλ.· Γοθ. haurt-u, Ἀρχ. Σκανδ. hjart-u, Ἀγγλο-Σαξον. heort-u, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμαν. herz-a). καρδιακός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν καρδίαν, ἐκ τῆς καρδιακῆς περιδινήσεως Σχολ. εἰς Σοφ. Ἰλ. 912—ἐπὶ παρὰ τοῖς βήτοσι καρδιακὸν πῦρ, ὅ ἐστι τὸ κατὰ διέσειον ζέον· Εὐστ. 801, 36· καρδιακὴν.. ἀγάπην, ὡς καὶ πῦρ, Κ. Μανασσ. Χρον. π. 27Α.

II. = καρδιαλγής, Διοσκ. 1. 155.—Ἐπίερ. -κώδης, κ. κινδυνεύειν Σέξτ. Ἐμπ. 1. 84.

καρδιαλγέω, πάσχω ἐκ καρδιαλγίας, Ἰππ. 1010E, ἴδε καρδιώσω.

καρδιαλγής, ἐς, πάσχω ἐκ καρδιαλγίας, Ἰππ. π. Διατ. Ὀξ. 388.

καρδιαλγία, ἡ, «καρδιόπονος», στομαχόπονος, Γαλην. τ. 9, σ. 124, 142, κ. ἄλλ.—Καθ' Ἰπσύχ. καὶ Φώτ.: «καρδιαλγία» λῦται καρδίας.

καρδιαλγικός, ἡ, ὄν, πάσχω συνήθως ἐκ καρδιαλγίας, Ἰππ. Ἐπιδ. τὸ Ι', 1108.

Καρδιανόε· καὶ Ἑλληνες παρὰ Σκύθαις Ἰπσύχ.

καρδιόκτης, ἡ, Πυθαγόρειον ὄνομα τοῦ ἀριθμοῦ πέντε, πεντάς, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 32.

καρδιόω, = καρδιαλγέω, ἐν τῇ Ἐπικ. μετοχ. καρδιόωντα, Νικ. Δελφ. 594.

καρδιεστατής, οὐ, ὁ, ἡ ἐτάζων τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, Θ. Λάσκ. σ. 768, ἔκδ. ΜΙ.

καρδιο-βόλομαι, Παθ., βάλλομαι εἰς τὴν καρδίαν, δηλ. λυπῶμαι, «καρδιοβόλεσθαι» λυπεῖσθαι Ἰπσύχ. Ἐν Πρώτῳ, IV. 52 μὴ παντετολμῶς καρδιεβόλει (ὄντι καρδίῃ βάλοι) Μοικται σ. 713.

καρδιο-βόλος, ὄν, προσβάλλων τὴν καρδίαν ἢ τὸν στήμαχον, βρώματα Ἀρετ. περὶ Διτ. Ὀξ. Παθ. 2. 3· φάρμακα Ρούρ. σ. 16.

καρδιο-γνώστης, οὐ, ὁ, ὁ γινώσκων τὰς καρδίας, Πλάτ. Ἀπ. α', 24, ιε', 8, Κλήμ. Ἀλ. 1. 1413, Ὀριγέ. II. 1409C, κτλ.

καρδιό-δηκτος, ὄν, ὁ δάκνων τὴν καρδίαν, καρδ. γυναικῶν κράτος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1471, κατὰ τὸν Αἰνείδην ἀντὶ καρδία δηκτόν.

καρδιο-ειδής, ἐς, ἔχων τὸ σχῆμα τῆς καρδίας, Ἐρμίας εἰς Πλάτ. Φαίδρ. σ. 199.

καρδιο-κυλάπτω, οὐ, ὁ, ὁ τὴν καρδίαν κολάπτων, ὡς ὁ δρυοκολάπτει τὸ ἐύλον, Εὐστ. Πονημάτ. 288. 6.

καρδιοκράτωρ, ὄν, ὁ, ὁ κρατῶν, ἐξετάζων τὰς καρδίας, Κ. Μανασ. Χρον. IX. σ. 63.

καρδιο-πληκτος, ὄν, ὁ ὑπὸ φύδου πληγείς τὴν καρδίαν, ἐκ-πεπληγμένος, Σχολ. εἰς Ξεν. Ἀν. 3. 4, 12, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἐμ-βρόντητος.

καρδιοπνεύω, αἰσθάνομαι πόνον τῆς καρδίας, Μάρκος Ἐρημ. περὶ Βαπτισμ. σ. 166.

καρδιό-πνοος, ὁ, πόνος τῆς καρδίας, Γαλην. 14. 550.

καρδιοσταλάκτος, ὄν, ὁ ἐκ τῆς καρδίας στάζων, καρδιοσταλάκτον δάκρυον ΒΕΠ, 1900, σ. 336.

καρδιοστέρρος, ὄν, ὁ ἔχων στέρρον, ἄκαμπτον καρδίαν, καρδιοστέρροι καὶ σκληροτράχηλοι Ἰσαάκ Ἀρμεν. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. ΜΙ. τ. 132, σ. 1205.

καρδιο-στροφός, ὁ, στροφῶν, περιστρέφει τὴν καρδίαν, Νικήτ. Εὐγεν. 6, 413.

καρδιο-πρωτος, ὄν, ὁ, ὁ τετραμένος τὴν καρδίαν, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 118.

καρδιουκείω, (ἐλκω) ἔλκω, ἐτάζω τὴν καρδίαν ἐκ τοῦ ὀνόματος κατὰ τὴν θυσίαν, Λουκ. Εὐσ. 13, ἴδε Λοδ. Ἀγλαφ. 587.

καρδιουκεία, ἡ, τὸ καρδιοκεῖν, ἱλκή, Ἀλ. 13.

καρδιουργέω, = καρδιοουκείω, Ἰπσύχ. ἐν λ. καρδιοῦσθαι.

καρδιοφάγειο, ἐσθίω τὴν καρδίαν, Εὐστ. Πονημάτ. 192. 90.

καρδιο-φάγος, ὄν, ὁ τὴν καρδίαν κατατρώγων, Μανασσ. Χρον. 5687.

καρδιο-φλόγετος, ὄν, ὁ φλογίζων τὴν καρδίαν, Διήγ. Ἀχλ. σ. 1002, ἔκδ. Wt.

καρδιοφύλαξ [ὁ], ἄκος, ὁ, προφυλάσσει τὴν καρδίαν, ὁ θύραξ, Πολύβ. 6, 23, 14.

καρδίων, πληττω, τιτρώσκω τὴν καρδίαν, ἐκαρδίσσας ἡμῶς, ἀδελφῆ μου νύμφη· ἐκαρδίσσας ἡμῶς ἐνὶ τῶν ἐφθαλμῶν σου Ἰβδ. (Ἄσμα Ἀσμάτ. Δ' 9)· πρὸς. καρδίσσω.

II. ἐκκαρδίων, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 347. 5, ἔκδ. Λ.—Καθ' Ἰπσύχ.: «καρδιοῦσθαι» καρδιουργεῖν, ἐπὶ τῶν ἱερῶν.

καρδιωγμός, ὁ, = καρδιαλγία, Ἰππ. Προγ. 45, Ἀφορ. 1249, κτλ.

καρδιώξις, εὐς, ἡ, = τῷ προγ., Εὐστ. Πονημάτ. 83. 39.

καρδιώσω, Ἀττ. -τω, = καρδιαλγέω, ἔχω στομαχόπονον, Ἰππ. Προγ. 46, Ἀριστ. Προβλ. 3. 18, 1, Ἀλ. π. Ζ. 9. 11, καὶ ἐκ διερρωθῶν ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 320.

II. παρὰ τοῖς Σικελιώταις Ἑλλήσι, = βουλιμιάω, Φώτ.—Καθ' Ἰπσύχ. ἐν λ. ἐπιτεταὶ ἐλ καὶ ἐπὶ τοῦ ναυτιᾶν.

καρδιοπνεύω, τὸ, «τῆς καρδίας» τὸ πῶμα, Κάρυπος δὲ ἡ μάκτρα, ἔχον ἡ μάκτρα, ἔχον τὰ ἀλευρα μάσσουσιν Ἰπσύχ.

II. = παυσικαπῆ, φλώρον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 286.

καρδιοπογλύφος [ὁ], ὁ γλύφων, κατασκευάζων σκάζας διὰ τῷ μνημα, ἡ ἄλλα ἐύλινα σκευή, Κρότης ἐν «Γείτοσι» 3 (Πολύβ. Ζ', 179).

καρδιόπος, ἡ, σκάφη ἐν ἣ ζυμῶνται, παντόσημον τῷ μάκτρα, Ἀριστοφ. Πλάτ. 1159· ἔρα κομμάς συζητήσεως περὶ τοῦ γένους αὐτῆς παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Νεφ. 670-80· κ. πλατεῖα Πλάτ. Φαίδ. 99B:—καθόλου, ἐύλινον ἀγγεῖον, κυρδοῖ δ' αἰεὶ κατὰ καρδίαν ἔρπον μάλα Ὀμήρου Ἐπιγρᾶμ. 15. 6· ἰγύλον, Νικ. Θαρ. 327.

κάρδος, ἡ, τὸ Λατ. carduus = κάκτος, «τὴν κάκτον εἶναι ταύτην τὴν ὑπὸ Ρωμαίων καλουμένην κάρδον» Ἀθήν. 70E.

Κάρειος, μὴν Χελαιών = Μεταγειτενιῶν Ἀττ., Bisschoff. de F. G. Δ.

καρεῖον, τὸ, ποιητ. ἀντὶ κάρα, στιφροῦς, καρδεῖος Νικ. παρ' Ἀθην. 684A· ὅλλὰ κατὰ τὸν Schmid. καρρῆνιος.

κάρζα, Διόλ. ἀντὶ καρδία, «τὴν καρδίαν φασὶν (Διόλ. εἰς)» Εὐστ. Μ. 407, 22.—Παρ' Ἰπσύχ. «κάρζα» καρδία. Πάριος.

κάρη, τὸ, ἰων. καὶ Ὀμ. ἀντὶ τοῦ κάρα (β' ἴδε) ἡ κεφαλὴ, Ἰλ. «κάρηαρ», ἡ, κατὰ συνθήκην συμβαλλομένη ἀνάγκη τῶν Ἑπικ. τύπων κάρηατος, -ήατι, -ήατα, ἴδε κάρα.

κάρηθάρεια ἢ κάρηθάρια, Ἰων. -λη, ἡ, βάρος ἐν τῇ κεφαλῇ, κεφαλαλγία, Ἰππ. π. Διατ. Ὀξ. 389, Ἀρ. 1233· καρ. βάρου, βάρος τῆς κορυφῆς αὐτοῦ, Ἀνθ. II. 9. 249—ἡσαύτως, κάρηθάρεια, εὐς, ἡ, παρὰ Μακροβ. 5. 9.

κάρηθάρειος, ἔχω ἡ αἰσθάνομαι ἡγλήρην βάρος ἐν τῇ κεφαλῇ, ὡς συμβαίνει μετὰ πολλὴν ἀνομοσῖαν ἢ ἕταν ἀναπνεύσει τις τὰς στήμεις ἀνθρώκων κατεμένων, οἱ ἀνθρώποι ὑπὸ τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀτιμίας καρηθάρειοι καὶ ζοῖρονται πολλάκις Ἀριστ. περὶ Αἰσθ. 5· τὴν κεφαλὴν καρηθάρειοι. οἱ ὑπὸ ὥσονται ἐκ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 7, 4· ἰχθυῖα δὲ τὰ... καρηθάρειοι ὑπὸ τοῦ ψόρου, γινόμενα ὡς ἐμβρόντητες, παραβόλονται, ὁ αὐτ. π. τ. 2. 16τ. 4, 8, 11 ὑπὸ τοῦ σάλου Λουκ. Ἐρμ. 28· τῷ σῶματι κ. καὶ σφάλλονται ἰππ. Ἀρετ. 11, πρὸς Ἀντων. 88· μεταφ. ἐπὶ ἀτράκτου ἔχοντος πολὺ νῆμα ἐπ' αὐτοῦ, τὸν τε καρηθάρειον πολυρροῖδῃται ἀτράκτον Ἀνθ. II. II. 180, πρὸς Δ. 258.—Ἐταρ: τύπος καρηθάρειω μνημοεύεται ἐκ τοῦ Φαειρ. (Ἀθην. 15) ὑπὸ Αἰλιαν Διών. παρ' Εὐστ. 1461. 27, καὶ ἀπαντᾷ ἐν Θεοφρ. π. Ὀσμ. 46, ὡς διὰ γρᾶφ. ἐν Λουκ. Δελφ. 13· πρὸς. καρηθάρειος.

κάρηθάρης, ἐς, ἔχων βάρος κατὰ τὴν κεφαλὴν, Σύντ. 93Δ.

κάρηθάρεις, κάρηθάρη, ἴδε καρηθάρεια.

κάρηθάρειος, = καρηθάρειω, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 623· ἄλλ' ἴδε Λοδ. εἰς Φρόν. 80.

κάρηθάρικός, ἡ, ὄν, ὑποκείμενος εἰς καρηθάρειω, Ἰππ. Ἐπιδ. τὸ Ι', 1102· τὸ καρηθάρικόν, = καρηθάρεια, Ἐρμηνείδ. ἐν Ἀδελφ. 6.

II. προτέρων καρηθάρειω, εἶνος Ἰππ. π. Διατ. Ὀξ. 392· νότος δ' αὐτ. ἐν Ἀφ. 1247.

καρηθάρειον, «τὸ διγγῖον καὶ πεπληρωμένον τὴν κεφαλὴν ὑπὸ κραυγῶν, Αἰλίας Διονύσιος παρ' Εὐσταθ. 1461. 26, πρὸς Φώτ. ἐν λ.

καρρηκομῶντες, ἡ ἄλλιον διηρημένως κάρη κομῶντες, (κομῶν) οἱ τὰς κεφαλὰς κομῶντες, οἱ ἔχοντες μακρὰν καὶ πυκνὴν κόμην, ἐπὶ τῶν Ἀχαιῶν, οἵτινες συνεβόλουν νᾶ ἀρίνοισι νᾶ μεγαλύνῃ ἐλ τῶν τῇ κόμῃ, θεωρεῖται ἐκείνους κάρη κομῶντας Ἀχαιοὺς Ἰλ. Β. 11· τίπτ' ἀνερ ἐγένετο, κάρη κομῶντας Ἀχαιοί; αὐτοῖσι 323—οἱ ἐκ Ἀθάντες διετήρουν κόμην μέγαν εἰς τὸ ὑπὸ πᾶν μέρος τῆς κεφαλῆς, δι' ἣ καὶ ἐκαστοῦτο ὁπισθεὺς κομῶντας αὐτοῖσι 542.—Κατὰ κομῶντων μεταφορὰ τὸ ἐπιθετικὴν κομῶντες ἐκείνους καὶ εἰς τοὺς ἐχθρούς, αὐτὰρ ἐλπίσας ὅτι κάρη κομῶντας ἀκάνθαις Πάτρων παρ' Ἀθην. 136Δ. (Ἰσχυρὰ εὐχρηστικὴν κομῶντας εἰς ὑπάρχειν).

κάρηνα, ἀπαρ. ἀορ. β' Παθ. τοῦ κάρην.

κάρηνον, τὸ, δωρ. κάρηνον, Αἰσχύλ. Χο. 196, Μίτογ. 1. 12, ἄλλὰ κάρηνα Εὐρύπ. Ἀποσπ. 541· ἐν τῇ παλαιότητι τὸ δ' ἐπι-κρατεῖ (κάρη):—ἡ κεφαλὴ, τὸ πλεῖστον ἐν τῇ πληθὺ ὡς εἰπομεν.

παρ' Ὀμ.), ἀνδρῶν κάρηνα, περιφραστ. ἀντὶ τοῦ ἀνδρες, Ἰλ. Δ. 500· νέκυων ἀμενηνὰ κάρηνα Ὀδ. Κ. 521, κτλ.· ποδῶν ἰσθμια κ., ὡς λέγουμεν, «τὸσα κεφάλια βήδεια», Ἰλ. V. 260· ὑππῶν ἔανθ' ἀκάρηνα I. 407— μεταφ., ἐπὶ κρυφῶν ὁρέων, κατ' Ὀδ. ἀλύμποιο κάρηνων Δ. 44, κτλ.· καὶ ἐπὶ πόλεων, πολλῶν πολέων κατέλιψε κάρηνα Ἰλ. B. 117, I. 24· Μυκάλης αἰπινὰ κ. B. 869— τὸ ἐνικ. ἐν Ὀμ. Ὑμν. 7. 12, 28. 8, Μόσχ. 1. 12, 2. 87, Κόλουθ. 264.

κάρητος, κάρητι, γεν. καὶ δοτ. τοῦ κάρη, Ὀμ. Ἰδε κάρη. καρφηρύως, Ἐπίρρ., ἐν στίχῳ ἱαμβικῷ δηλοῦν, οὕτως ὥστε φηρεῖσθαι ἐπὶ τῆς κάρης, Θ. Στουδ. σ. 441, ἐκδ. Μλ.

καρθμός, ὅ, = κίνησις, Ἰσχυρ.· πηλ. τὸ αὐτὸ καὶ σκαρθμός. κάρθρα, τὰ, (κέραι) μισθὸς κουρᾶς προδῶτων, «κουρευτικά», Ἐπιγρ. Λεβαδίας τῶν χρόνων Διοκλητιανοῦ ἐν Mith. d. d. arch. Inst. V. σ. 70.

κάρτεδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ κάρης, Ἀναξανδρίδης ἐν Ἀνακτορῶν 1, ἔθθα Ἰδε Meineke— ἀσυντως κάρτεδριν, τό, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 15, 15.

κάρτεδριον· μέλλ. ὥσω, (καρίς) κυρτοῦμαι ὡς καρίς, Ἀναξανδρίδ. ἐν Ἀνακτορῶν 1. [τὶ πηλ. ἐνθ' ἀνωτ., ἀλλ' ἀδίδειον].

καρίεντο, βαρβαρισμός ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1210 ἀντὶ χαρίεν. Καρίζω, φέρομαι ὡς Κάρ, Παροιμιογρ. σ. 216. II. ὁμοῦ ὡς Κάρ, δηλ. βαρβαρίζω, Στράβ. 663.

καρικουργῆς, ἐς, Καρικῆς ἐργασίας, καρικοεργῆς δχάνου Ἀνακτορῶν. παρ' Στράβ. 661, καρικουργῆς κατὰ ἱδιὸν. Hgk.

Καρικύς, ἡ, ὡν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Καρίαν, ἡ Καρικῆς τέχνης, λέγονται τὰ σελῶν Καρικῶν Ἀλκαίος παρὰ Στράβ. 661.— Καρ' Ἰσχυρ.· «Καρικῶν» εὐτελές, μικρόν. δηλοῖ δὲ καὶ ἀφροδίσιον σχήμα αἰσχρόν, προσέτι. «Καρικοί τραγοί» ὡς εὐτελῶν ὄντων. Σοφοκλῆς Σαλμωνεῖ (Ἀποστ. 485). II. Καρικόν, τό, εἶδος ἀλοιφῆς, Ἰππ. 878B.

III. Καρικὴ μοῦσα, ἡ, εἶδος ἐπικηδείου ὕμνου, ὁρῶν, Πλάτ. Νόμ. 800E οὕτω, Καρικὰ ἀυλίσματα Ἀριστοφ. Πλάτ. 1302 μέλος ἀδόμενον ἐν συμπόσις, αὐλοῦς δ' ἔχουσά τις κορίσκη Καρικῶν μέλος τι μελίζεται τοῖς συμπόσις Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀλάσκῳ 1. 12.— Καρ' Ἰσχυρ.· «Καρικὰ μέλη» ἰλιγέστε τὰς Καρικὰς βυθὸς ἐκ τροχαίου καὶ ἱάμβου συγγεμένους.

καρικουρύς· «τοὺς ἐν μηδεμιά μοίρᾳ, ἢ μισοθόρους, διὰ τὸ τοὺς Κάρης πρίστους μισοθόρους γενέσθαι» Ἰσχυρ.

Καρίνη [ι], ἡ, γυνὴ ἐκ Καρίας, Φανίας παρὰ Πλούτ. ἐν Θεμιστ. 1· Καρίνη παρθένος Πλούτ. 2. 246B· Καρίνοι κύνας Πλούτ. E. 37.

2) ὀρηγήτρια ἐκ Καρίας, «Καρίναι ὀρηγήτριαι μουσικαί, αἱ τοὺς νεκροὺς τῷ ὀρῆνι παραπέμπουσαι πρὸς τὰς ταράς καὶ τὰ κήδον. παραλαμβάνοντο δὲ ἀπὸ Καρίας γυναῖκες» Ἰσχυρ.— Ὁ Ἀντιφάνης καὶ ὁ Μένανδρος ἐποίησαν κωμωδίας ἐχούσας τὸ ὄνομα Καρίνη, Meineke Ἀποστ. Ἑλλ. Κωμικῶν, πρὸλ. Καρικὸς III.

Καρίνης [α], α, ὡν, = Καρικὸς, ἰδίως ὡς ἐπὶ τοῦ Διός, Ἠρόδ. 1. 171., 5. 68, Στράβ. 659, κτλ. ἴδε Καριαίος.

καρίω, ἀποκτείνω, Ἰσχυρ. ἐν λ. ἐκαρίωσας.

κάρης, (περὶ τῆς γεν. ἴδε ἐν τέλει), ἡ— μικρόν ὀστρακοδόρμον, κυνὸς «καρίδα» ἢ «γαρίδα», Ἀνακ. 1, καὶ παρὰ κωμικοῖς (ἴδε κατωτ.)· Δορ. κυρῆς ἢ κωρῆς. Σώφρων, Ἐπίχ. καὶ Σεινυλίδ. παρ' Ἀθην. 106D καὶ E. (τὶ παρ' Ἀνακ. ἐνθ' ἀνωτ., Ἀριστοφ. Σρ. 1522, Κρατίνος ἐν Ἀδῆλ. 26, Εὐπολῆς ἐν Ἀλέϊν 3, ἐν Ἀθην. 21· ἀλλὰ βραδύτερον τ. γεν. Ἰδού, Ἀραρυς, Ἀλκίς, Εὐδούσιος, κλ. παρ' Ἀθην. 105 κέ.· πρὸλ. Spitzn. Vers. Heroic. σ. 48, Λοβίν. εἰς Φρύν. 171).

κάρισο, βαρβαρισμός ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1195, ἀντὶ χαρίσω. Κάρισσι, Ἐπίρρ., ἐν τῇ Καρικῇ γλώσσῃ, βαρβαρικῶς, Στράβ. 663.

Κάριον, ὠνος, ὁ, κυρίως, μικρὸς Κάρ στρατιώτης· σύνθετος ὄνομα τῶν δούλων παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ὡς ἐν Ἀριστοφ. Πλ., Plant. Ml. Clor.

καριῶσαι· ἀποκτεῖναι· Ἰσχυρ.

καρικῶν, ὄνος, ἡ, «καρικῶνα· τοῦτο λέγεται Χάρωνος δά- νειον συναγόμενον ἐκ τοῦ δολοῦ τοῦ συγχευομένου τοῖς τελευ- τῶσι» οὗχ ὡς ἐνιοι πλανώμενοι βοτάνης ὄνομα φασὶν εἶναι· Φώτ., Σουίδ., (ἐνθα φαίνεται καρκάδονα)· ἴδε Heimst. εἰς Δουκ. Νεκρ. Διαλ. 21.

καρκαίρω, σείομαι, ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ πατήματος ἀνδρῶν καὶ ἱππῶν, κραδαίνομαι, τρέμω, Δατ. tremere, κάρκαιρε δὲ γὰρ πό- δεσσιν ἐρυνμένων ἀμυδς, «κινεῖτο, ἤχει. ἀνομασποῖς ὁ τρό-πος» (Σχολ.), Ἰλ. γ. 157.— Καρ' Ἰσχυρ.· «καρκαίρει» φορεῖται.

καρκαίς, ἡ, ἐξ ὧν ἡ φρυγαννὴν φορεῖται· Ἰσχυρ.

κάρκαρον, τό, εἰρκῆ, φυλάκη, εἰς τὴν «κάρκαρον· τὸ δεσμο- τήριον» οὕτως Σώφρων· Φωτ.— ὡσαύτως κάρκαρος, ὁ, Διόδ. 31· Ἐκλογ. σ. 516.— παρ' Ἰσχυρ.· εὐρίσκουσι πηλὴ «κάρκαρος» τρα- χεῖς καὶ δεσμοί· καὶ «κάρκαρος»· μάνδρα.

καρκινάς, ἄδος, ὑποκορ. τοῦ καρκίνους. Ὀππ. Κυν. 2. 286, Ἀλ. 1. 320.

καρκινευτής, οὗ, ὁ, ὁ ὀφρῶν, καρκινεύς, Ἀρτεμίδ. 2. 14.

καρκινηθρῶν, τό, φυτόν τι, πολυγώνον ἄρρεν, polygonum an- tiemise, Διοσκ. 4. 4 (ἢ κ. ὡν νόθων).

καρκίνια, τὰ, γυναίκεα ὑποδήματα, Ἠρώδ. VII. 28.

καρκινίνας, οὐ, ὁ, λίθος πολυτίμος ἔχων χρῶμα καρκίνου, Πλίν. H. N. 37. 72.

καρκίνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ καρκίνος, «τὸ δὲ καλούμενον καρκίνιον τρέπον τινὰ κοινόν ἐστὶ τῶν τε μαλακοστράκων καὶ τῶν ὀστρακοδόρμων. αὐτὸ μόνον γὰρ τῇ φύσει ὁμοῖον τοῖς καρβοειδέσι, καὶ γίνεσθαι αὐτὸ καθ' αὐτό. τῇ εἰσδύεσθαι καὶ ἔξω ἐν ὀστράκῳ, ὁμοῖον τοῖς ὀστρακοδόρμοις, τὴν δὲ μορφήν ὡς μὲν ἀπλῶς εἰπεῖν ὁμοῖον ἐστὶ τοῖς ἀράχνοις, πλὴν τὸ κάτω τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ θώρακος μείζον ἔχει ἐκείνου» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 4, 27 κέ.— μικρόν τι εἶδος καρκίνων εὐρισκομένων ἐν ταῖς πίναις (πρὸλ. πιν[υ]οτήρης). «ἔχουσι δ' ἐν αὐταῖς (αἱ πίναι) πιν[υ]οφύλακα, αἱ μὲν καρκίνιον αἱ δὲ καρκίνιον» αὐτῶν 5. 15, 15.

καρκίνο-βέτης, οὐ, ὁ, ὁ βαδίζων ὡς καρκίνος, Ἀριστῶν. ἐν «Πίλῳ» 1· ἀλλὰ τὸ μέτρον ἀπαιτεῖται καρκινουδέτης, Meineke, εἰς Μένανδρον σ. 183 (ἐκδ. Meizon).

καρκίνο-ειδής, ἐς, ὁμοῖος πρὸς καρκίνον, τὰ καρκινουειδῆ, τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸ εἶδος τῶν καρκίνων, αἱ καρκίνες τῶν καρκι- νοειδῶν διαφέρουσι τῷ ἔχειν κέρκον Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 8, 2 καὶ 6, πρὸλ. Αλλ. π. Ζ. 6. 20.

καρκίνο-εἰδής, ἐς, μετὰ ἑτερογεν. πηλ. καρκίνα (ἴδε ἐν τέλει).— «καδουρκα», «καθαύρι», Δαντ. cancer, Ἑλλάνικ. 40, Ἀριστοφ. Ἰππ. 608, Πλάτ. Εὐθύδ. 297C. Τοῦ καρκίνου ὑπάρχει πλήρης περι- γραφὴ ἐν Βατρικουμῳ. 295, κέ.·— διάφορα εἶδη περιλαμβάνονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 2, 2 κέ.· καθ' ὅσον τινὲς μὲν αὐτῶν εἶναι μαλακοστράκων, ἄλλοι δὲ ὀστρακοδόρμων, αὐτῶν 8. 17, 11· περὶ τοῦ σχήματος αὐτῶν κτλ. ἴδε 4. 2, 8, 4. 3, 2· ἔστηκε δ' ἔς μ' ὅρευσεν καρκίνου μείζον Ἠρώδ. IV. 44— παροιμ., οὐποτε ποιήσεις τὸν καρκίνον δρόα βα- δίζειν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1083. II. ὁ καρκίνος, Cancer, ὡς ση- μείον ἐν τῇ Ζωδιακῇ, Ἀρατ. 147, Πλούτ. 2. 908C. III. δια- ὀρωτικὸν ἔλκος ἢ νόσος, καρκί, Ἰππ. Ἀρ. 1257 (ἴδε Γούθ Οοοοοο), Ἀθην. 798. 21: ἀλλοχού καρκίνωμα.

IV. ἐξ ὁμοιότητος πρὸς τὰς χηλὰς τοῦ καρκίνου κατὰ τὸ σχῆμα, 1) λαβὴ, πυράγχα, Ἀνθ. II. 6. 92, Ἀθην. 456D— ὡς βασανιστήριον ὄργανον, Διόδ. 20. 71— μεταφ., λήψεται τὸν τράχηλον ἐντόνους δὲ καρκίνους τοῦ ἔε- νων θαιτυμῆνος, ἢ πυράγχα ἐντόνους θὰ σφίγγῃ τὸν λαβὸν τοῦ φαγόντος τοὺς ξένους, δηλ. ἢ ἐπιμνησθ' ἐπαίως, Εὐρ. Κύκλ. 610 (οὕτω παρὰ τῷ Ὀιδ., ηγαῖται καὶ γυμνὰ κρεῖται πρὸς αὐτὸν).

2) = ζυγώματα, «μετὰ δὲ τοὺς προτέρους δὴ ὅτε εἰσι πλαγίον συμβῇ, περιεπληρώσιν τὰ ὅσα, ὁνομάζονται δὲ ζυγώ-ματα καὶ καρκίνοι» Πλούτ. B. 85. 3) εἶδος πεδίου, φερικρ. ἐν Ἀδῆλ. 75. 4) εἶδος ἐπιδόρμου, Γαλην. 12. 470.

V. = κερ- κινεύς, κύκλος, Σέξτ. Ἑμπ. π. M. 10. 14— τὰ καρκίνα σπει-ροῦχα, ἐν Ἀνθ. II. 6. 295, φαίνεται ὅτι εἶναι διαβητὰς σχηματί-ζοντες κύκλους. (Πρὸλ. Σανσφρ. Kirk-as, Δατ. rince-er).

καρκινὸ-σάρξ, ακκός, ὁ, ὁ ἔχων σάρκα καρκίνου, Θ. Στουδ. σ. 777, ἐκδ. Μλ.

καρκινὸ-χειρὶς, ὡν, οἱ ἀντὶ χειρῶν ἔχοντες καρκίνον χηλὰς, Δουκ. π. Ἀλφθ. Ἰστ. 1. 35.

καρκινῶν· μέλλ. -ώσω, κάρνω τι ὁμοῖον πρὸς καρκίνον, κ. τοῖς ὀστέουσιν, συγχάπτω ἢ κυρτώνω αὐτοὺς ὡς χηλὰς καρκί- νου, Ἀντιφάνης ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς 1. 15· ἴδε Meineke Κωμ. Ἀποστ. 2. σ. 180.— Παθ., ἐπὶ ῥιζῶν, περιπλέκωμαι, «ἐμπερδύο-μαι», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 6, 3, π. Φυτ. Δίτ. 1. 12, 3, κτλ.— Καρ' Ἰσχυρ.· «καρκινούται» ὅταν ῥιζοῦται ὁ σῆτος καὶ σκληρύνεται.

II ἐν τῷ Παθ. ὡσαύτως, πάσχω ἐξ καρκίνου, Ἰππ. 570. 30.

καρκινώδης, ἐς, (εἶδος) καρκινουειδής, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 8, 2, Πλούτ. 2. 980B. II. ἐπὶ τοῦ ἀποστήματος τοῦ εἰσ- θρωτικού καρκίνου, καρκινώδης ὄγκος Γαλην. π. 18 μέρ. Δ', σ. 80, 8.

καρκινώθρον, τό, ὄνομα τοῦ φυτοῦ τοῦ ἄλλως καλουμένου φέ- λωθρον, Σχολ. εἰς Νικ. Ἠθρ. 902.

καρκινώμα, τό, καρκίνος III, Ἰππ. 1162B, 1238F, κτλ.

καρκῶ· «λάμια» Ἰσχυρ.

κάρμα, τό, «γλέυκος. τὸ πρῶτον ἀπολύθμενον διὰ τῶν χειρῶν καὶ κούρευμα» Ἰσχυρ.

καρναβάδιον, τό, κύμινον, Γεωμ. 9. 28.

καρνεῖται· «οἱ ἀγαμοὶ κεκληρωμένοι δὲ ἐπὶ τῇν τοῦ Καρνείου λειτουργίαν. πέντε δὲ ἄρ' ἐκάστης... ἐπὶ τετραετίαν ἐλειτούργουν» Ἰσχυρ.

Κάρνεα, τὰ, (Κάρνεα χάριν τοῦ μέτρου ἐν Θεοφρ. 5. 83)— ἐορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος Καρνείου παρὰ τοῖς Δωριεῦσι τῆς Πελοποννήσου, ἰδίως παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις, ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας τοῦ Ἀττικῷ μηνὶ Μεταγειτηνίῳ, ὅστις παρ' αὐτοῖς ἐκαλεῖτο Καρ- νεῖος μῆν, Εὐρ. Ἀλκ. 449, Θουκ. 5. 54· ὡς τε συνέπιπτε κατὰ τὸν χρόνον τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, Ἠρόδ. 7. 206, 8. 72, Θουκ. 5. 75· τὰ Κάρνεα νικῶν Ἑλλάνικ. παρ' Ἀθην. 635E· πανηγυ-ρίζουν Πλούτ. 2. 873B— Οἱ ἐν τοῖς Καρνείοις ἀγῶσι νικηταὶ ἐκα- λῶντο Καρνειοὶ καὶ Müller Dor. 1. 7. 2.— ἴδε Σχόλια εἰς Θεοφρῶν Εἰσῆλ. 5. 83.

Καρνεῖος· «ἐπίθετον Ἀπολλωνος· ἴσως ἀπὸ Κάρνου τοῦ Αἰδὸς καὶ Εὐρώπης» Ἰβσὺχ.

κάρνη· «ζήμια» Ἰβσὺχ.
κάρνον, τό, «τὴν σάλπιγγα. Γαλάται· Ἰβσὺχ· κάρνουξ, ὁ, Διδό. 5. 30.

κάρνος· «φθαίρ. βόσκημα, πρόβατον» Ἰβσὺχ.
κάρνονον ἢ κάρνονον, τό, γλεῦκος βεβρασμένον, σίραιον, ἐφήμα, «πετρέξι», Λατ. caronum ἢ caronum, Νικολ. Ἀλεξ., Παλάδ., παρὰ Γαλιν. 6. 801, καρύνον·—τὰ ἀγγεῖα ἐν οἷς ἐφυλάττετο ἐκαλοῦντο καρύνεα κεράμια, Λατ. carinariae, Φιλάργιος παρ' Ὁρείβας. 57 Matih., Γεωπ. 13. 7· ὡσαύτως καρυσταί, Ἐβδ. (Ἐβδ. ΚΒ', 33, 34).

κάρυν [ᾱ], τό, ἢ κάρως, ὁ, κύμιον, carum carui, «κάρως σπερμάτιον ἐστὶ γινώριμον.. ἀναλογούν ἄνισον» Διοσκ. 3. 66.—Καθ' Ἰβσὺχ· «κάρυν· μεγάλη ἀκρίς».

κάρως· «καρπός. οἱ δὲ σκοτῶδινος. βόσκημα. ἐγκέφαλος (ἐγκαρως). ὠνή, κάρως. ἢ φθορά» Ἰβσὺχ.

κάρως [ᾱ], ὁ, βαρὺς ὕπνος, νάρκη, οἷα ἡ ἐπακλουθούσα τὴν μέθην, κάρως καὶ κραιπάλη Ἀριστ. Προβλ. 3. 17, 3· ὡσαύτως ἐξ ἄλλων αἰτιῶν, κάρως δὲ μιν ἀμφεκάλυψεν πορφύρεος, γαίαν δὲ περίεξ ἐδόκησε φέρεσθαι νειόθεν Ἀπολλ. Ρῆδ. Β. 203, Στράβ. 778.—Κατὰ Γαλιν. (τ. 9. σ. 196), κύριως λέγεται κάρως ἡ παντὸς τοῦ σώματος αἰφνίδιος ἀναισθησία τε καὶ ἀκίνησία.

κάρουα· «κάρυα. Λάκωνες» Ἰβσὺχ.

κάρουξ (= κήρυξ), Ἐπιγρ. Ὀρχομενῷ Βοιωτικῷ ἐν CIG. 1583, καρούχα, ἡ ὁρμή. καρρούχα, ἡ, Λατ. caruca, ἀμαξα, Πολυκ. Μαρτύριον 8, Χρον. Πισσ. 571, 7, κλ.

κάρω· μέλλ. -ώσω, βυθίζω εἰς βαθὺν ὕπνον, νάρκω, πληγαὶ καὶ καρούσαι Ἰππ. π. Ἀρρ. 797· ἐπὶ οἴνου, Ἀναξανδρίδ. ἐν Ἀγροκόις· 2, πρβλ. Ἀθην. 33Α· ὁδμή καρούσα, ὁδμή νάρκουσα, ἐπιφέρουσα ἀναισθησίαν, αὐτῇ 6751).—Παθ., αἰσθάνομαι βάρος ἐν τῇ κεφαλῇ, νάρκουμαι, ὑπὸ βροντῆς, ἐπὶ τινῶν ἰχθύων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 20, 1· ὑπὸ μύρου, ἐπὶ μελισσῶν, ὁ αὐτ. π. Θάυμας. 21· καρούμενοι ὑπὸ τῶν εὐωδίων Στράβ. 778· θανάτῳ κεκαρρωμένος Θεόφρ. 24. 58· τραύμασι Διον. Ἀλ. 3. 19· τὴν διάνοιαν ὁ αὐτ. π. Θουκ. 34· πρβλ. χαρακάω.

Κάρπαθος, ἡ, ὕψους μετὰ τὴν Κρήτης καὶ Ρόδου, ἀνὸς οὐ παρ' Ὀμ. (Ἰλ. Β. 676)· ὑπάρχει Κράπαθος χάριν τοῦ μέτρου· ὁ συνήθης τυπὸς Κάρπαθος κατὰ πρῶτον ἀπαντᾷ ἐν Ὀμ. Ἰν. εἰς Ἀπόλλ. 43.—τὸ Κάρπαθιον πέλαγος κατὰ πρῶτον παρὰ Στράβ. 488.

καρπαλία, ἡ, μιμνῆ τις ὀρχησις τῶν Θεσσαλῶν, καθ' ἣν χοροὶς μάχεται κατὰ τινος θέλοντος νὰ κλέψῃ τὰ κτήνη του, μετὰ τοῦτο Διωνῆες καὶ Μάγνητες ἀνέστησαν οἱ ὄρχουντο τὴν καρπαλίαν κάλουμένην ἐν τοῖς ὄπλοις Ξεν. Ἀν. 6. 1, 7, πρβλ. Ἀθην. 15Γ· ἴδε Σίμωξ Μακ. Διαλ. 41. (Πρβλ. κρατενός).

καρπαλῆμος, ὄν, (ἴδε ἐν λ. κρατενός)·—Ἐπικ. ἐπιθ., ταχύς, Λατ. rapidus, ἐπιθετον τῶν ποδῶν, Ἰλ. Π. 342, 809, Ἀπολλ. Ρῆδ. Γ. 280· οὕτω παρ' Ἀριστοφ. ἐν Θεσμ. 957 (Αὐρ.)·—Ἀλλ' ὁ Ὀμ. πολλῇ συνηθέστερον ἔχει τὸ Ἐπικρ. καρπαλῆμος, ταχέως, ὀρμητικῶς, Ἰλ. Α. 359, κτλ. 2) παρὰ Πινδ. Π. 12. 35, γένυες καρπ., πρῶτον σιαγόνες.

καρπάσινος, ἡ, ὄν, πεποιημένος ἐκ καρπάσου, δηλ. ἐκ λεπτοῦ λίνου, Στράβ. 294, Διον. Ἀλ. 2. 68·—ὡσαύτως καρπάσιος, α, ὄν, Πανσαν. 1. 26, 7.—Κατὰ Φώτ. «καρπάσινοι, κορτίνας, καρπετάσματα.

καρπάσιος, ἡ, μετὰ ἑτεροκλ. πληθ. καρπάσια, Ἰακωβ. Ἀνθ. Π. σ. 577· καρπάσιον, τό, Ὀρρ. Ἀργ. 925·—εἶδος λεπτοῦ λίνου φουμένον ἐν Ἰσπανίᾳ, Λατ. carbasus, Διογ. Ἀλ. 2. 68, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Αὐστ. 736· (ἀλλὰ τὸ ὄνομα παράγεται ἐκ τοῦ Σανσκρι. karpās, δηλ. βάρβατος).

II. φυτόν τι οὐ δ' ὁπλὸς «πολλοὶς κάρων ἐπιφέρει καὶ πνιγμὸν ὄζον» Διοσκ. περὶ Διηγητῆρ. Φαρμακ. 13·—ὑπὸ Γαλιν. καλεῖται ὁποκάρπασον, ὑπὸ δὲ τοῦ Πλιν. Π. Ν. 32, 20 eucus carpathii.

καρπάτινον, ἴδε καρβάτινα.

κάρπεια· «ὄρχησις Μακεδονική» Ἰβσὺχ.

καρπεία (οὐχὶ καρπία ὡς ἐνίοτε ἐν Ἀντιγράφοις), ἡ, τὸ καρποῦσθαι, κάρπειαι, Πολύβ. 32. 2, 8·—καὶ τὸ μὲν καρποῦσθαι κάρπειον λέγει Ξενοφῶν, ἢν οἱ νῦν κάρπειαν Πολύβ. Ζ', 149, Σουλ. Ἐπιγρ. 2448. III. 5.

καρπεῖον, τό, = καρπός, Νικ. Ἀλεξιδ. 277· ἐν τῷ πληθ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 220.

καρπέντον, τό, τὸ Λατ. carpentum, εἶδος ἀμάξης, Δίων Κ. 60. 22, 2 καὶ καρπέντιον 60. 33, 2.

καρπευμα, τό, καρπός, Σισσός, 17 Heeren.

καρπεύω, καρποῦμαι τι, κατ' ἀντιθεσιν πρὸς τὸ κατέχειν ἢ κατέχειν, καρπεύειν ἀγαθὸν καὶ πλεῖστον χρόνον Ἰππερὶ, παρὰ Πολύβ. Ζ', 149, Σουλ. Ἐπιγρ. 1840, κ. ἄλλ., Πολύβ. 10. 28, 3.

κάρπη· «τὰ σπέρματα. καὶ τήγανα ὀδελσχοῦς ἔχοντα» Ἰβσὺχ.

καρπησίον, τό, ἔυλον ἀρριματικὸν κυρίως ἐξ Ἀσίας κομίζεμενον, Γαλιν. τ. 13, σ. 186· ὡσαύτως καρπησία, ἡ, Παῦλ. Διγ. 5. 44.

καρπιζω. (Α), συλλέγω τὸν καρπὸν, ἢ ἀπλῶς συλλέγω τι, «καρπιζοῦσι δὲ αὐτὴν (δηλ. τὴν δίκταμον) ἐν θέρει καὶ φθινοπώρῃ» Διοσκ. 3. 37.

II. Μίσ., καρπιζομαι = καρποῦμαι, καρπιέσθαι γῆν Θεόπομπ. παρ' Ἀθην. 261Α, πρβλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 25618 (προσθήκαι), 27376· ἄλλ' ὡσαύτως, ἐξαντλῶ, καρπιέται τὴν γῆν μάλιστα πυρὸς εἰτα κριθή Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 9, 1, π. Φυτ. Αἰτ. 4. 8, 1· μεταφρ., κύδος ἐκαρπιέτο Σουλ. Ἐπιγρ. 1998.

III. καθιστῶ τι καρποφόρον, γονιμοποιῶ, Εὐρ. Πάχχ. 406, Ἐλ. 1248.

καρπιζω, (Β), ἀπελευθερῶ δοῦλον ἐγγίζων αὐτὸν διὰ τῆς βλάβου, Λατ. vindicare in libertatem, Γλωσσ.

κάρπιος, ὄν, φέριον καρπὸν, καρποφόρος, εὐκαρπός, καρπίμου θέρους Διοσκ. Πρ. 455· μήθ' αἵμα μου δέξαιο κάρπιμον πέδον Εὐρ. Ὀρ. 1086· κάρπιμος στάχυς Ἰκέτ. 31· καρπίμους ἐτῶν κύκλους ὁ αὐτ. ἐν Ἐλ. 112· μυρρίναι Ἀριστοφ. Εἰρ. 1154· καρπίμοις κισσοῦ κλάδοις ἔστρεψα Ἀλεξ. ἐν ἸΚύκνῳ· 1·—τὰ κάρπια, τὰ καρποφόρα ἐνδύρα ἢ οἱ σιτοφόροι ἄνθρωποι, Ἀριστοφ. Σπ. 264· θερίσαι κάρπια Σουλ. Ἐπιγρ. 4310. 15· κάρπια ἀγαθὰ, κτήματα προσδοκώρα, κατ' ἀντιθεσιν πρὸς τὰ ἀκαρπα, Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 7, πρβλ. Πτο. Ν. 4. 3, 33·—μεταφρ., ἀμείλγει τῶν ξένων τοὺς καρπίμους, «ἀμείλγει», «βυζάνει» τοὺς εὐπόρους τῶν ξένων, Ἀριστοφ. Ἰπκ. 326.

καρπίον, τό, ὑποκορ. τοῦ καρπός, Θεόφρ. π. Ὀσμ. 32.

II. ἐλλείβερον, τὸ ἰδιωτικῶς καρπὸν καλούμενον Ἰππιατρ. π. 43, 16.

καρπίον, τό, Ἰνδικόν τι ἐνδύρον ὅπερ Ἑλληνιστὶ ὀνομάζεται μυρροβόνα, Κτεφρ. ἐν τῇ Φωτ. Ηδελιό. 49. 33.

καρπισμός, ὁ, (καρπιζω Α) ἡ συγκομιδὴ καρποῦ, καρ. τῆς γῆς, ἐξάντησις τοῦ ἐδάφους, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 8, 2.

καρπισμός, ὁ, (καρπιζω Β), ἡ ἀπελευθέρωσις οὐλοῦ, ἥτις ἐγένετο ἐγγιζομένου αὐτοῦ διὰ τῆς βλάβου (vindicatio), Λατ. emancipatio, Κλήμ. Ἀλ. 679· οὕτω καὶ καρπιστεία, ἡ, Γλωσσ.—καρπιστής, ὁ, ὁ ἀπελευθερῶν δοῦλον τινα, Λατ. vindex, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 24, 76, 4. 1, 113, 7, 17·—καρπιστικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόδιον εἰς ἀπελευθέρωσιν, Ἰλίσσ.

καρπο-βάλασμον, τό, ὁ καρπὸς βαλάσμου, Ἰαλιν. τ. 13, σ. 915.

καρποβόλον· «τὸ σιτοβόλον ἀγγεῖον» Ἰβσὺχ.

καρπο-βρεθής, ἔς, κλινῶν ἐκ τοῦ βάρους τῶν καρπῶν, φορτωμένος ἀπὸ καρπῶν, Νικ. Χρον. 21. 9.

καρπο-βρωτός, ὄν, ἔχων βρώσιμον καρπὸν, ἔυλον Ἐβδ. (Δευτ. Κ', 20).

καρπο-γένεθλος, ὄν, = καρπογόνος, Ἀνθ. Π. 9. 325, 11.

καρπογονέω, φέρω καρπὸν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 1, 1, π. Φυτ. Αἰτ. 3. 9, 2.

καρπογονία, ἡ, παραγωγὴ καρποῦ, καρποφορία, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 5, 5.

καρπο-γόνος, ὄν, φέριον καρπὸν, καρποφόρος Διοσκ. 5. 159.

καρποδακτής, ὁ, ἐν Ἐπιγρ. Γαρτυνίας, περὶ τῆς σημας. 28e Baupnek, Philol. 8, 1899, 489.

καρπο-δεσμία, ὄν, τὰ δεσμὰ τῶν καρπῶν, τῶν χειρῶν, φίλια, βραχύνια, Δουκ. Λεξιδ. 10.

καρπο-δέσμιος, ὄν, φορῶν καρπόμενα, Ὀραπόλλ. 2. 78.

καρποδότερα, ἡ, ὡς ἐξ ἄρα. καρποδοτήρ, Ὀρρ. Ἰν. 42. 9, Χρησμ. Σιδυλλ. 3. 280.

καρποδοτέω, εἶδω καρπὸν, καρποφωρῶ, Εὐστ. Πισσημ. 258. 81, κτλ.

καρπο-δότης, ὄν, ὁ εἶδων καρποῦς, ὁ γεωργὸς ἀνω βλάστηον καὶ τὸν καρποδοτὴν ἐπικαλούμενος Ἰργη. Νατ. Π. 617D, III. 1592A.

καρπο-ξείανιφόρος, οὐ δ' καρπὸς εἶναι ξείαντα, Ἀνιστ. Σιν. 1073C.

Καρποκρασία, ὄν, οἱ, Καρποκρατία, Ἐπιγρ. 1. 36AB.

Καρποκράτης, ὄν, αἰρετικὸς τις, Κλήμ. Ἀλ. 1. 1129B, Ἰερουλλ. II, 66B, κτλ.—Καρποκρατία, οἱ, οἱ ὁπαδοὶ αὐτοῦ, Ἰγῆσιππος 1324A.

καρπολογέω, συλλέγω, συγκομίζω καρπὸν, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7. σ. 499, 9, κλ. πρβλ. καρφολογέω.

καρπολογία, ἡ, συλλογὴ, ἡ συγκομιδὴ καρπῶν, Γεωπ. 10. 78, 1.

καρπο-λόγος, ὄν, ὁ συγκομίζων ἢ συνάγων καρπὸν, Πολύβ. 3. 10, 9.

καρπο-μᾶνης, ἔς, ὁ παράγων πληθὺν καρπῶν, καρποβριθής, (πρβλ. Ὀμανής, Σοφ. Ἀποσπ. 591 [ἐκ τοῦ Ἡσυχίου, ὅστις ἐρμηνεύει· οἷος κάρων ἐξυθίζουσα]).

καρπο-ποιός, ὄν, ἐπὶ τῆς ἀνήμερος, ἡ ποιούσα, παράγουσα καρπὸν, Εὐρ. Ἰγρ. 961.

καρπός (Α), ὁ, (ἴδε ἐν τίλει)·—ὡς καὶ νῦν παρ' Ὀμ. καὶ Ἰσο. (μὲν καὶ κατ' ἑνικ.) τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν καρπῶν τῆς γῆς, τῶν σιτηρῶν, καρπὸς ἀρούρης Ἰλ. Ζ. 142· καρπὸν δ' ἔφερε λείδωρος ἀρουρά Ἰσο. Ἐργ. κ. Ἰμ. 117· οὕτω, καρ. διηγητῆρος Ἠρόδ. 1. 193, κτλ.· Διηγοῦς Ἀριστοφ. Πλ. 515· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ οἴου, οἶνον εὐφρόνα καρπὸν ἀρεύρης Ἰλ. Γ. 246· ἄλλ' ἀπλῶς καρ-

πός, ἐπὶ τοῦ αἵτου, κτλ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἀμπέλους ἢ τὸν οἶνον, Ἀριστοφ. Νερ. 1119, Ἑκκλ. 14· καρποῦ εὐγκαιμίδι, ἢ συγκαιμίδι, ὁ θερισμός, Θουκ. 3. 15· ἐπὶ δένδρων, καρ. λωτοῖο, κρανείης Ὁδ. 1. 94, Κ. 242· μελιθεῖα κ., ἐπὶ σταφυλῶν, Ἰλ. Σ. 568· κ. ἐλαίας Πινδ. Ν. 10. 63· ἀμπέλινος Ἡρόδ. 1. 212· τὸν ἐπίτειον καρπὸν, τοὺς καρπούς τοῦ ἐτειοῦ, Πλάτ. Πολ. 470B· ἐν τῷ πληθ., καρπῶν ἐστερημένοι διδόν, στερηθέντες τῆς παραγωγῆς δύο ἐτών, Ἡρόδ. 8. 142· καρ. ὑγροὶ καὶ ξηροί, δηλ. τὰ προϊόντα δένδρων καὶ τῶν ἄγρων, Ξεν. Οἰκ. 5. 20· οὕτω, ἐύλινεοι καὶ σιτικοὶ καρποὶ Στράβ. 240. 2) σπόρος γεννημάτων, Ξεν. Οἰκ. 16. 12, Θεοφρ. π. φυτ. Ἰστ. 1. 2, 1. II. καθόλου, «καρπός», παραγωγὴ, κέρδος, ἀφελός, οἱ καρποὶ ἐκ τῶν ἀγαθῶν Ξεν. Κύρ. 1. 1, 2· τῶν ἀναλωμένων τούτων καρπούς Ἰσοκρ. 53. 38· οὕτω τὸ μέλι καλεῖται καρπὸς ὑγρὸς παρὰ Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἑρμύχ. 2. 20· τὸ ἔριον, καρ. εὐανθῆς μήλων Ὀππ. Ἀλ. 2. 22. II. ἐπὶ ἐνεργειῶν, καρπός, ἀποτέλεσμα, ἐπακλούθημα, κέρδος, κτλ., εἰ καρπὸς ἔσται θεσφάτεις Λαζίου, ἂν οἱ χρησμοὶ αὐτοῦ καρπαφορήσῃσι, δηλ. ἐπαληθεύσῃσι, ἐκπληρωθῇσι, Αἰσχύλ. Θῆβ. 618· γλώσσης μοταίας καρ., δηλ. αἱ καρταί, ὁ αὐτ. ἐν Εὐρ. 830· ἐπιλάσας κακῆς, καρ. οὐ κομιστέος ὁ αὐτ. ἐν Θῆβ. 600· οὐκ ἐλάχουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λέγοντες Σοφ. Ἀποσπ. 717, πρὸς Πλάτ. Φαίδρ. 260C· συχνὸν παρὰ Πινδ., ἐπέων δὲ καρπὸς οὐ κατέφθινε, δὲν ἔμεινεν ἄνευ ἀποτέλεσματος, 1. 8 (7). 101· καρ. φρενῶν, ἢ σοφία, 11. 2. 135· ἀλλά, καρ. φρενός, περὶ τῶν ὁντων αὐτοῦ ἡδῶν, Ο. 7. 15· ἦδ' αὖ καρ. φρενός, αἱ πρῶται ἐρῆες τοῦ γενεῖου, Ο. 6. 67· ἀλλὰ ὡσαύτως ἢ παρθένα, 11. 9. 193, κτλ.—Καθ' Ἡσύχ. «καρποῦ δίκη (Λυσίας)· τῷ βλάπτει καρπὸν οὕτως ἐδικάζον» Ἡσύχ., Φωτ. (Ἐντεῦθεν κάρπ-ιμος, καρπ-ίω, καὶ ὥσως κάρπ-ιον (ῥεπάκον)· πρὸς Λατ. carpi-ο, carpi-ior· Λατ. carpiū (seco, metū)· Ἀγγλο-Σαξ. hearf-ust (θερισμός, Ἀγγλ. harvest)· Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. herbst (herbst)). καρπός (B), ὁ, ὁ ἀμύδς τοῦ πῆχους μετὰ τῆς χειρὸς (ὠλένης καὶ παλάμης), Ἰλ. Ω. 671, Ὀδ. Ω. 398, Ἰππ. π. Ἀγρ. 752, καὶ Ἀττ.· ἐπὶ καρπῷ χειρὸς Εὐρ. Ἰων 1009· καρποὶ χειρῶν αὐτοῦ 891, πρὸς Ξεν. Κύρ. 6. 4, 2, καρπο-σπάρτος, ὡν, ὁ σπείρειν καρπὸν, Μανέθων 4. 256. καρπο-τελής, ἔς, φέρων τὸν καρπὸν εἰς ἐντέλειαν, καρποφόρος, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 689· καρποτύκεια, ἢ ποιητικ. ὀηλ. τοῦ καρποτύκος, Νόνν. Δ. 21. 26. καρποτυκέω, φέρω καρπὸν, καρποφορῶ, Θεοφρ. π. φυτ. Αἰτ. 5. 2, 3, Φύλων 1. 454· καρποτυκία, ἢ, καρποφορία, Θεοφρ. π. φυτ. Ἰστ. 1. 2, 1, π. φυτ. Αἰτ. 2. 1, 2. καρπο-τύκος, ὡν. καρποφόρος, Ἀνθ. Π. 12. 225, Φύλων 1. 53, κτλ. καρπο-τρώφης, ὡν. ὁ τρέφειν ἢ ὠριμάζειν τὸν καρπὸν, Διούκρ. 1423, Ὀπρ. Ὑμν. 20. 1, κτλ.—ἐν Εὐρ. Ἰωνι 475 ἀναγνωστέον κουροτρώφου μετὰ τοῦ Musgr. καρποφάγιω, ἔδω τρώγων καρπούς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 3, 4· τῆς πρώτης θρύβας καρποφαγῆσαντες Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἑρμύχ. 2. 5. καρπο-φάγος, ὡν. ἔχων ὡς τροφήν τοὺς καρπούς, τρώγων καρπούς, ἀντίθετον πρὸς τὰς λίβας ζωοφάγος, σαρκιοφάγος καὶ παμφάγος· Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1, 26, Πολιτικ. 1. 8, 5, κ. ἀλλ. καρπο-φθόρος, ὡν. ὁ φθείρων, βλάπτων τοὺς καρπούς, Ἀνθ. 11. 9. 256. (καρποφορέω, φέρω, παράγω καρπὸν, Ξεν. Πέροι 1, 3, Ἀριστ. π. Ζ. Ἰστ. 9. 5, 2, κτλ. καρποφορήμα, τὸ, τὸ καρποφορήθην, ὁ παραχθεὶς καρπός, Εὐστ. 1572. 33. καρποφορία, ἢ, ἡ παραγωγὴ καρποῦ, Ἀριστ. π. φυτ. 2. 9, 3, Φύλων 1. 103, κτλ. καρπο-φύρας, ὡν. φέρων καρπὸν, κάρπιμος, ἐπὶ δένδρων, Ἡρόδ. 1. 193, 2. 156, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 22, κτλ.—ἐπὶ χοίρων, Πινδ. 11. 4. 11, Εὐρ. Ἰλ. 1485, κτλ.—ἐπὶ τῆς Δήμητρος, τὴν καρποφόρον βασίλειαν Ἀριστοφ. Βάτρ. 382, πρὸς Σούλ. Ἑπιγρ. 2175, 2384f (προσθήκαι), 4082· καὶ ὀηλ. καρποφόρα ἅπαντ' αὐτοῦ 2528. καρποφύειω, (φύω) παράγω καρπὸν, Θεοφρ. π. φυτ. Αἰτ. 1. 11, 7 (διὰ γρ. καρπογονέω). καρπο-φύλας [ῶ], ἄκος, ὁ, ὁ φυλάττων τοὺς καρπούς, Ἀνθ. Π. 6. 22. καρποχειρ, μεταγενεστ. λέξις ἀντὶ τοῦ μετακάρπιον. Εὐστ. 1572. 38· ὡσαύτως, καρποχειρίον, τὸ, Μελέτ. ἐν τοῖς Ὁξον. Ἀνεκδ. 3. 120. καρπῶνι μέλλ. -ώσω, φέρω καρπὸν ἢ φέρω ὡς καρπὸν, μεταφρ., ὅρις γὰρ ἔσανθοῦς· ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης Αἰσχύλ. Πέρσ. 821, πρὸς Θῆβ. 601· πρὸς, ἐκκαρπίζομαι—ὡσαύτως ἐν τῷ Παρ. Ὀικελ. ὁ Λευκαν. 2) προσφέρω ὡς θυσίαν, Ἐβδ. (Λευκ. Β'. 11). II, συχνότερον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ καρπούμαι· λαμβάνω καρπὸν ἐξ ἑμαυτοῦ, δηλ. 1) θερίζω τοὺς καρπούς

τίνος, μετ' αἰτίας, πράγματος, ἀρούρας Ἡρόδ. 2. 168· χθόνα Δι' σφύλ. Πρ. 851, Ἰκέτ. 253· καὶ μεταφρ., καρποῦσθαι· βαθεῖαν ἀλοκα διὰ φρενός ὁ αὐτ. ἐν Θῆβ. 593· δις τοῦ ἐνιαυτοῦ τὴν γῆν καρποῦσθαι, ἀπολαμβάνειν τὸν καρπὸν τῆς γῆς δις κατ' ἔτος, 1042, Κριτίας 118E· ἐντεῦθεν, ἐξαιτῶν δι' ὑπερβολικὴν ἀπαίτησιν, λεηλατῶ, καρποῦνένω τὴν Ἑλλάδα Ἀριστοφ. Σπ. 520, πρὸς Ἰσοκρ. 68B, 75D, Δημ. 419, 19. 2) λαμβάνω τὸν καρπὸν ἢ τὸν τόκον τῶν χρημάτων, ἔδωκεν ἐβδομήκοντα μνᾶς καρποῦσθαι ὁ αὐτ. 813. 19· τοὺς λημένας καὶ τὰς ἀγοράς καρποῦσθαι, ἀπολαμβάνειν ὠφελείας ἐξ αὐτῶν, ὁ αὐτ. 15. 22· ἔβην Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 12· καρπ. ἰδίᾳ τὰς τῆς πόλεως συμφόρας Λυσ. 174. 1· πλεονεξίαν Δημ. 662. 5· οὕτως ἐν τῷ παρ. πρὶν, τὰ ἐργαστήριον κεκορημένους, ἀπολαμβάνων τὰ κέρδη τοῦ ἐργαστηρίου, ὁ αὐτ. 828. 16· ἀπολ., ὠφελοῦμαι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 837. 3) λαμβάνω τοὺς καρπούς, ἔχω τὴν ἐλευθερίαν χρῆσιν τίνος, τὰ αὐτοῦ ἀγαθὰ γιγνόμενα Θουκ. 2. 38· τὴν τῶν πολιτῶν Ξεν. Ἀγρ. 1. 34· τὴν οἰκίαν ἀδεῶς καρπ. Δημ. 16. 19, πρὸς 17. 11· ἀκολούθως, 4) ἀπώλῃ, ἀπολαύω, ἀελοῦμαι ἔμμη· φήμι Σοφ. Τρ. 204· τὰμ' ἀέχῃ Εὐρ. Ἀνδρ. 935· ἐλευθερίαν Θουκ. 7. 68· τὴν σοφίαν Πλάτ. Εὐθύδ. 305E· ἡδονὴν ταύτην ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 251E, πρὸς 240A, κτλ.—εὐκλείαν καὶ ἀσφάλειαν Ξεν. Κύρ. 8. 2, 22· δέξαν Δημ. 478. 2· τὴν ἡλικίαν ὁ αὐτ. 1351. 13· ἐνίοτε ὡς τὸ ἀπολαύω, ἐπὶ κακῇ σημασίᾳ, καρποῦσθαι λύπας Ἰππ. 295. 46· φρενῶν τὴν ἀμαρτίαν Αἰσχύλ. Ἀγ. 502· τὰ ψευδῆ κατὰ αὐτοῦ 621· πένθη Εὐρ. Ἰππ. 1427· ἀπαιδα καρπ. βίον ὁ αὐτ. ἐν Ἀπυσπ. 575. 3· τὰ μέγιστα ἐνεῖδῃ Πλάτ. Συμπ. 183A. καρποῦκη, ἢ Ἰνδοὶν τις βοτάνη παρεμπερὴς βουγλώσῃ, Κλειτοφῶν παρὰ Στράβ. 541. 35. καρπουραὶ (= καρφοῦραι)· «εὐλίων ξηρῶν κοῖται» Ἡσύχ. καρπωδής, ἔς, καρποφόρος, χρήσιμος, ὠφέλιμος, Γλωσσ. κάρπωμα, τὸ, καρπός, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 1001· κέρδος, Ἡσύχ. II. προσφορά, Ἐβδ. (Ἀρθ. 11', 9)· πρὸς κάρπωσις. II. καρπο-πώνης, ὡν, ὁ, ὁ ἀγοραστὴς καρπῶν, Σούλ. Ἑπιγρ. 355. 21. καὶ οὗτ. καρπιώνια, ἢ Kenyon Gr. Pap. II. 190, 7 (α 160p. C). καρπωσίμιος, ὡν, παρέχων ἢ παράγων καρπούς, ὠφέλιμος, Ἀδύλ. 478A. καρπωσις, ἔως, ἢ, τὸ καρποῦσθαι τι, ἀπόλαυσις, ὠφέλεια, Ξεν. Κύρ. 4. 5. 16. II. αἱ προσφοραὶ τῶν καρπῶν, Σούλ. Ἑπιγρ. 523· καθόλου, προσφορά ἢ θυσία, Ἐβδ. (Λευκ. Δ' 10, κ. ἀλλ.), πρὸς κάρπωμα II.—Καθ' Ἡσύχ.· «κάρπωσις» θυσία Ἀφροδίτης ἐν Ἀμαθούντι». καρπιωτός, ὡν, (καρπός B)· ὁ μέχρι τοῦ καρποῦ καθικνούμενος, καρ. χιτῶν, ἔχων χειρῆδας μέχρι τῶν καρπῶν τῶν χειρῶν, Ἐβδ. (B' Βασίλ. 1Γ', 18, 19)· πρὸς, χειριωτός. κάρραξον· «Πάριος κατὰ βρῆξον» Ἡσύχ. καρ-ρέει, ἀντὶ καταρρέει, Σαπφ. 4. 3, Αἰθρηνα. καρρῆζουσα, Ἐπικ. ἀντὶ καταρρῆζουσα, Ἰλ. Ε. 424· ἴδε καταρρῆζω. κάρρον, τὸ, ὡς καὶ νῦν, Λατ. carrium, λίτροχον ἀμάξιον, Ἐβδ. (Γ' Ἐσθρ. Ε', 55, 78). κάρρων, ὡν, γεν. ονος, Διούκρ. ἀντὶ κρέσσων, κρείσων, Ἀλκμάν 83, Ἐπίχ. 115 Αἰγ., Σώφρων 27, Τίχ. Λοκρ. 94C, κ. ἀλλ.· «καρρόθεν», Ἐπίρρ., ἀπὸ τοῦ κρεῖττονος, Διμήκιος παρὰ Σουβ.· Πρὸς κάρτα, κρατὺς, κάρτιστας· κάρσιος, α, ὡν, πλάγιος, Ἡσύχ., Σουβ.· ἀλλὰ πιθαν.· εὐχρηστον μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις ἐγκάρσιος, ἐπικάρσιος. κάρσις, ἔως, ἢ, (κέρω) τὸ κείρειν, θερίζειν, τῶν εἰς κάρσιν (κράστιν, «γρασίδι», Wimmer) σπαρέντων Θεοφρ. π. φυτ. Αἰτ. 4. 8, 3. κάρτᾱ, (ἴδε ἐν τέλει)· Ἐπίρρ., συχνάκις ἐν χρήσει ἐν τῷ Ἰωνικῷ πεζῷ λόγῳ τοῦ Ἡρόδ. καὶ Ἰππ., καὶ παρὰ Ὑραγ., ἀλλὰ σπάνιον παρὰ Κωμ. καὶ τοῖς Ἀττ. πεζογράφοις (ἴδε κατωτ.)·—μέλα, πίνω, Λατ. valde adimui· καὶ μετὰ ῥημάτων, σφόδρα, Λατ. vehementer· κάρτα οὐκ οἶκος, σφόδρα ἀπὸθανον, Ἡρόδ. 2. 27· κάρ. θεραπεύειν τινά, ἀντίθετον τῷ μετρίως, 3. 80· κ. δέδμενος 8. 59· οὕτω, κ. πρεμμενέας Αἰσχύλ. Ἀγ. 840· κ. ἰεῖν ἐμώπτερος ὁ αὐτ. ἐν Νο. 174· εἰ καὶ μακρὰ κ. ἐστὶν Σοφ. Τρ. 1218· ὡς σου κ. νῦν μέλειαν ἔχω Εὐρ. Μῆδ. 328, πρὸς 222, κτλ.· ἔπαε παρὰ Πλάτ., πηλοῦ κ. βαθέος Ἰππ. 25D· ληρῆς ἔχων κ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 312. 2) συχνάκις λαμβάνει τὴν σημασίαν τοῦ Nel maximi· ὑπὲρ πάντων μέτρον, αἰσώδης, ἐντελὲς, μάστιξ, κάρτα δ' ἔστ' ἐγγυώριος Αἰσχύλ. Θῆβ. 413· κάρτα δ' ὦν ἐπώνυμος ὁ αὐτ. ἐν Εὐρ. 90, πρὸς Θῆβ. 638· κ. δ' εἰμὶ τοῦ πατρός, ἐντελὲς μὲ τὸ μέρος τοῦ πατρός μου, ὁ αὐτ. ἐν Εὐρ. 738· κ. δ' εἰς δμαίμοι ὁ αὐτ. ἐν Θῆβ. 940· οὕτω καὶ, ἡ κάρτα ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 542, 1252, Σοφ. Ἑλλ. 312, 1278, κτλ.· αὐτὴ δ' κ. ρεῖδῃ Ἀμειψίας ἐν Ἀδελφ. 1. 5. 3) καὶ κάρτα, ἐνισχύει τὴν δύναμιν τοῦ προηγουμένου· βελόντος, τὰ ἀνέκαθεν λαιπρῶν, ἀπὸ δὲ [τρυτοῦ], καὶ κάρτα λαιμρῶν Ἡρόδ. 6. 125· ἰδίως ἐν διαλόγῳ, ἢ γὰρ τίνος ναίονσι,·—Ἀποκρίσεις, καὶ κάρτα, Σοφ.

Ο. Κ. 65. ἄρ' ἂν τί μου δέξαιο.; — Ἀπόκρισις καὶ κάρτα γ' Εὐρ. Ἰππ. 90. ἀπαξ παρ' Ἀριστοφ. καὶ κ. μεντάν. καθέλκετο Ἀλ. 544: — ὁ Ἡρόδ. ἀείποτε γρηται τῇ: τὸ κάρτα ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας μετ' ἐλαφρὸς εἰρωνείας, ἐς ὃ δὴ καὶ τὸ κ. ἐπὶ θοντο 1. 191, πρὸλ. 71., 3. 104., 4. 181. (ἴκ τῆς αὐτῆς ῥίξης ἐξ ἧς καὶ αἱ λέξεις κάρτος, κράτος, κράτιστα, πρὸλ. Ἀρχ. Ὑψηλ. Ἰερμ. hartn, πολὺ). — Καθ' Ἰσχύ: «κάρτα» πᾶν, ἴαν, μεγάλως, καρτάζεσθαι = κρατύνεσθαι, διεσχυρίζεσθαι καὶ διαμάχεσθαι Ἰσχύ.

καρτάζωνον, τό, Ἰνδικὸν ζῷον, Ἀλ. π. Ζ. 10. 20.
καρταίνειν: «κρατεῖν» Ἰσχύ.
καρταίπους, ὁ, ἡ, πουν, τό, γεν. ποδός, = κραταίπους (δὴ ποδός), Πινδ. Ο. 13. 81.

καρταλλος, ὁ, «κόρινθος δὲς τὰ κάτω» (Σουίδ.), Ἰβδ. (Δ Πασιλ. 1, 7, κ. ἄλλ.), πρὸλ. Φίλων 1. 694' παρ' Ἰσχύ. καρταλλων, ὅπου ἐρμηνεύει: «πλεῖστον ἀγγεῖον, ἐν τοῖς ὀφθαλμοποιήσι»: — ὑποκορ.
καρταλάμιον, τό, (δὴ ἐνδὲς ἡ) ῥέε Δουκζγγ.

καρτερ-αίχμη, -αύχην. ῥε ἐν ἡ. κρατερ-αίχμη, κρατερ-αύχην.

καρτερέω: μέλλ. -ήσω, ὑπομένο γενναίως καὶ εὐσταθῶς, βούλομαι δὲ σου κλύειν πότερα δέδοκται σοι μένοντα καρτερεῖν ἢ πλεῖν μεθ' ἡμῶν Σοφ. Φιλ. 1278, κτλ. ῥέον παραινεῖν ἢ παθόντα καρτερεῖν Εὐρ. Ἀλκ. 1074, πρὸλ. Θουκ. 7. 64' κ. μάχη Εὐρ. Ἰπρ. 837' κ. παίδων ἐλπίδι Θουκ. 2. 44: — αὐχύν μετὰ πρὸλ., ἀντέγω εἰς τι, μαλακῶς δὲ καρτερεῖν πρὸς ἡδονὰς τε καὶ λύπας Πλάτ. Πολ. 556B' πρὸς λιπὸν καὶ ῥίγος Σεν. Κύρ. 2. 3, 13: ἐπὶ τοῖς παροῦσι Ἰσοκρ. 125D, πρὸλ. Πλάτ. Ἀλκ. 194A' ἀλλὰ, καρτεροῦ ἐν ταῖς ἡδοναῖς, εἰμὶ μέτριος εἰς, δὲν νικῶμαι ὑπ' αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Νήμ. 635C' ἐν πολέμῳ ὁ αὐτ. ἐν Νήμ. 193A' ὡσαύτως, κ. ἀπὸ τοῦ ὕπνου, ἀντέγω κατ' αὐτοῦ, ἀγρυπνῶ, Ἀλ. π. Ζ. 13. 13: — μετὰ μετοχ., ἐπιμένω, ἐμμένω εἰς τὸ πράττειν τι, οἱ δ' ἐκατέρουν πρὸς κύμα λακτίζοντες Εὐρ. Ἰ. Τ. 1395' εἰ τις καρτερεῖ ἀναλίσκων ἀργύριον φρονίμως Πλάτ. Ἀλκ. 192B' ἀκούων Αἰσχίν. 88. 19' πρὸλ. ἀπουκαρτερέω — τὰ δεῖν' ἐκατέρουν, ἡμῶν παραδόξως ἰσχυρογνώμων, ἐπιμονος, Σοφ. Αἴ. 650.

II. μετ' αὐτ. πράγμ., ὑπομένω μεθ' ὑπομονῆς, ὑπομένω, τὰ δ' ἀδύνατα' ἡμῶν καρτερεῖν οὐ ῥάδιον Εὐρ. Ἰ. Α. 1370' κ. Θεοῦ δόσιν ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 1071' τῇ σώματι τὰ συντυγχάνοντα Σεν. Ἀπομν. 1. 6. 7' πολλὴν κακοπάθειαν Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 6, 5: — Παθ., κακατέρηται τὰμα, εἰ ἐμὲ τὸ καρτερεῖν ἐπέλεξε πλέων, ὡς ἀπάντων τῶν παρακλινόντων: ἀλλὰ καρτέρει, Εὐρ. Ἰππ. 1457' — Παρ' Ἰσχύ, οὐ καρτεριάδδει (λακων. ἀντὶ καρτερίζει): ἀλλ' ὁ Schmidt ἐξέδωκεν: οὐ καρτερεῖ ἀντὶ τῆς οὐ πρὸνιμος εἶναι.

καρτέρημα, τό, τὸ μετὰ καρτερίας γινόμενον, Πλάτ. Μένων 88C.
καρτέρησις, -εως, ἡ, τὸ καρτερεῖν, καρτερία, Πλάτ. Ἀλκ. 1931B' ἐν τῇ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Νήμ. 637B. 2) μετὰ γεν., τὸ ὑπομένειν τι μετὰ καρτερίας, τοῦ χρεμίσματος ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 220A' τῶν ἀλλοτρίων ὁ αὐτ. ἐν Νήμ. 633B.

καρτερητός, ἡ, ὅν, ἐδύναται τις νὰ ὑπομένη, οὐ καρτερητῶν ἀλεπαλλήλων πόνοι Νικήτ. Εὐρ. 7. 251.

καρτερία, ἡ, τὸ καρτερεῖν, ὑπομένειν, ἀντέγειν, ἀνθροτον τῷ μαλακίᾳ, Σεν. Κύρ. 8. 8, 15, πρὸλ. Πλάτ. Ἀλκ. 194B, κ. ἄλλ.: ἀντιδιατίθεται ἀπὸ τοῦ ἐγκρατεῖα. ἀντιτίθεται δὲ τῷ μὲν ἀκρατεῖ ὁ ἐγκρατής, πῶ δὲ μαλακῶς ὁ καρτερικός: τὸ μὲν γὰρ καρτερεῖν ἐστὶν ἐν τῷ ἀντέγειν, ἡ δὲ ἐγκρατεῖα ἐν τῷ κρατεῖν, διὸ καὶ αἰρετώτερον ἐγκρατεῖα καρτερίας ἐστίν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 2, 4: — ἐν τῇ πληθ., εἰ ποῦ τις... καρτερία πρὸς ἅπαντα... λέγονται Πλάτ. Πολ. 390D.

καρτερικός, ἡ, ὅν, ὁ δυνάμενος νὰ καρτερῇ, νὰ ὑπομένη, Ἀμεψίας ἐν Ἰκόνῳ 1, Ἰσοκρ. 181C, κτλ.: πρὸς χρεμίσματα Σεν. Ἀπομν. 1. 2, 1, Πλάτ. Ὀρ. 12A' ἀνθροτον τῷ μαλακίᾳ καὶ διασπολόμενον ἀπὸ τοῦ ἐγκρατῆς (πρὸλ. καρτερία). Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 2, 4. — Ἰππ. -καρτερικός, αὐτοῦ 10. 9. 8.

καρτεροεθνήτης, ου, ὁ, ὁ καρτερός, ἰσχυρὸς βροντῶν, Πινδ. Ἀποσκ. 127. 2.

καρτερο-γούνασιν Ἰππ. 101C, μετ' ἵππους ἔχοντας ἰσχυρὰ γόνατα, Τρέτ. ἐν τοῖς Μεθ. Ὀμ. 93: — ἐτερήκλ. δοσ. τοῦ καρτερογύνος, Αὐδὲκ. εἰς Φρόν. 659.

καρτερ-οδόντης, ου, ὁ, ὁ ἔχων ἰσχυροὺς ὀδόντας, ἐπὶ μύος, Εὐστ. Πονημ. 313. 63.

καρτερά-θῦμος, αν, ἔχων κρατερὰν καρδίαν, καρτερόθυμος, ἐπὶ τοῦ Ἠρακλέους, Ἀχιλλέως, Τυδείδης, Ὀδ. Φ. 25, Ἰλ. Ν. 35C' ἐπὶ τῶν Μυσῶν, Σ. 512' ἐπὶ τοῦ Διὸς, Ἠσ. Θ. 476' ἐπὶ τῆς Ἰβριδας, αὐτοῦ 225' καθόλου, ἀνδρόδ, ἰσχυρὸς, ἀνέμει αὐτοῦ 378.

καρτερο-πλήξ, ἡ, ἡ, ὁ κρατερός, ἰσχυρὸς πλήκτρον, Διόδ. 5. 31.

καρτερό-πουνος, αν, ὁ μετὰ καρτερίας φέρων τοὺς κόπους, Σχολ. εἰς Ὀμπ. Ἀλ. 1. 35.

καρτερός, ὁ, ὅν, (κάρτος) = κρατερός (δὴ ῥε), δυνάτης, ἰσχυ-

ρός, βωμάλως, φάλαγγες Ἰλ. Ε. 592: καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστὶ [ἔκτωρ] Ν. 310' μετ' ἄπαρ., καρτερός ἐστὶ μάχη ἐνι φώτας ἐναίρειν αὐτοῦ 483' κ. ἐν πολέμῳ Ἰ. 53' κ. ἐν μάχῃ Αἰσχίν. Θ. 48. 117' τὰ καρτερώτατα, τὰ ἰσχυρώτατα, Σοφ. Αἴ. 669.

2) μετὰ γεν., ὁ κατέχων τι, κάτοχος, κύριος τινός, Ἀρβ. Ἀρχ. 22' εὐκτεῖ τῆς αὐτοῦ γλώσσης κ. οὔτε νόου Ἡρόδ. 480' ἑμῶν Θεόκρ. 15. 94' οὔτε τῶν σωματικῶν κ. οὔτε τῶν φρενῶν Διον. Ἀλ. 7. 11' παθῶν ὁ αὐτ. 5. 8' γῆς καὶ οἰκίδων Ἐπιγραφ. ἐν Newton's Hall. σ. 672.

3) ὡς τὸ καρτερι-κός, πρὸς πάντα Σεν. Κύρ. 1. 6, 25' ὡσαύτως, ἐπιμονος, πρὸς τὸ ἀπιστεῖν Πλάτ. Φαῖδ. 77A' κ. πρὸς τὸ λέγειν, ἰσχυρὸς εἰς τὴν συζητήσιν, Θεαίτ. 169B.

4) ἐπὶ πραγμάτων, ἰσχυρός, δυνατός, μέγας, ἔρκος Ἰλ. 11. 108' κ. ἔργα, πράξεις ἰσχύος. Ἰ. 872' κ. ἔλκος Ἰλ. 517' κ. μάχη, ναυμαχίᾳ, πεισματώδης, Ἡρόδ. 1. 76., 8. 12, Θουκ. 1. 43' ἀλλὰ, μέριμνα Πινδ. 1. 7 (6). 15., 8 (7). 24' λίθος, βέλος ὁ αὐτ. Ὀ. 1. 179' — τὸ καρτερόν, δυναμικὸς, ὀρμηκός, βίαι, Αἰσχίν. Ἰκέτ. 612' ἀλλὰ, τόλμης τὸ κ., τὸ ἀκρότατον σημείον τόλμης, Κύρ. Μήδ. 393: — κατὰ τὸ καρτερόν, μετὰ ἐπιρηματικῆς σημασίας, ὡς τὸ πρὸς βίαν, Ἠρόδ. 1. 212, Ἀριστοφ. Ἀλ. 422, κτλ.: πρὸς τὸ καρτερόν Αἰσχίν. Πρ. 212' καὶ, τὸ καρτερόν, ἀπολ., Θεόκρ. 1. 41.

5) ἐπὶ τοῦ ἡθελῶν, ὡς τὸ ἰσχυρός, Θουκ. 1. 3' τὸ καρτερότερον τοῦ ῥαίου ὁ αὐτ. 6, 10.

II. Ἐπίρρ. -ρός, ἰσχυρὸς, δυνατός, ἡ, ἐντεθεν, κ. ὑποδοσθαι, βαθεῖα, Ἠρόδ. 3. 69.

III. τὸ σύντῃς συγκρ. καὶ ὑπερβ. εἶναι κρείσσω καὶ κράτιστος (ἡπερ ἴζε) ἀλλ' οἱ διὰ τοῦτο, καρτερώτερος, -ώτατος, ἀπαιτῶν ἐνίστα, Πινδ. Ο. 1. 179, Αἰσχίν. Θ. 417, Ἀποσκ. 311α, Σοφ. Αἴ. 669, Θουκ. 5. 10, Πλάτ. Φαῖδ. Εὐδ' ἀνωτ., Σεν. Κύρ. Εὐδ' ἀνωτ.

καρτερότης, ητος, ἡ, ἰσχύς, ἀντοχή, Κυρίλλ. Ἱεροσολ. Κατήχ. σ. 178 = 274B.

καρτερούντως, Ἐπίρρ. τοῦ καρτερέω, μετὰ καρτερίας, ἰσχυρῶς, καρτερούντως ἀμυνόμενου τὴν τύχην Πλάτ. Πολ. 399B.

καρτερο-χέιρ, εἰρος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἰσχυρὰν χεῖρα, Ἀρ. Ὀμ. Ἰγν. 7. 3' βασιλεὺς Ἀνθ. Π. 9. 210.

καρτεροψυχία, ἡ, εὐστάθεια, γενναίότης, ψυχῆς, ἀνδρεία, Ἰωσήφ. Ματθ. 9. 26, Ἐκκλ.

καρτερο-ψυχός, αν, ὁ ἔχων κρατερὰν, ἰσχυρὰν ψυχὴν, ἀνδρείος, Ἰω. Χρυσ. τ. 7. 532, 24.

καρτερός, ἐνίσχυος, Ἰερμ. ἐν Σοφ. Ἰκλ. 1. 1086.

καρτερόνυξ, καρτερόνυχος, ῥε κρατερόνυξ.

κάρτιστος, η, αν, Ἐπίρρ. ἀντὶ κράτιστος.

καρτός, ἡ, ὅν, (κάρτω) κεκαρμένος, ἰσχύς, κατ' ἀντιθέσιν πρὸς τὸ τραχύς, ἐπὶ ὕρασμάτων ἢ ἱματίων, Σουλ. Ἰερμ. 155. 30, 42.

II. ὅν δύναται τις νὰ κήψῃ εἰς τεμάχια ἢ κατατεμενίμος, κ. κρόμυον, Λατ. sociile montium, Γαλλ. οὐτω, τὸ καρτόν, ἀπολ., Γεωπ. 2. 6, 32.

κάρτος, εως, τῆ, Ἰππ. ἀντὶ κράτος (δὴ ῥε), ἰσχύς, δύναμις, βίαι, κάρτεϊ καὶ σθένει σφετέρῃ Ἰλ. 1. 322' κάρτος τε βίη τε Ὀδ. 2. 197' κάρτεϊ νικήσας πατέρα Ἠο. Θ. 73' παρ' Ἠρόδ. 8. 2 ἐν ταῖς νεωτέραις ἐκδόσεσι διορθοῦται κράτος, κατὰ τὴν ἐπι-κρατούσαν παρ' αὐτῇ χρεῖσιν.

καρτόνιος, Ἰππ. ἀντὶ κρατόνιος.

καρῶα, ἡ, ἡ-καρυῶα (ὁ δὲ καρπὸς λέγεται κάρυον), Σοφ. Ἀποσκ. 892, Ἀριστ. π. Φυσ. 1. 7, 1, Θεοφρ. π. Φυσ. Ἰστ. 3. 2, 3.

Καρῶα, ὅν, αἱ, τόπος ἐν Λακωνικῇ μετὰ περιήρου κοσμοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, Σουλ. 5. 55, κτλ.: — ἐντεθεν, II. Καρυῶες, ἡ, ἐπώνυμον τῆς Ἀρτέμιδος, Πυσ. 3. 10. 7. 2) Λακωνικὸν ὄρημα εἰς τὴν τῆς Ἀρτέμιδος Πόλυν Δ. 104' ἐπὶ τοῦ Καρυῶ-τίξου, ὄρημα τοῦτο, Λουκ. π. Ὀρχ. 10.

III. Καρυάττες, αν, αἱ, αἱ ἰσχυραὶ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Καρυῶι, Μεινερθε εἰς Εὐρόπ. σ. 91. 2) ἐν τῇ Ἀρχαίᾳ καὶ Καρυάττις εἶναι ἀγάλματα κορῶν χρησιμεύοντα ὡς κλίνας ἢ υποστηρίγματα ἐπιστυλίων, Βιτρούβ. 1. 1' πρὸλ. Müller Archiol. 4. Kunst 2 279, Museum Gril. 2. 400, καὶ ῥε ἐν ἡ. Ἀτλαντες. Τελαμώνες. Καρυάττες.

3) εἰδος ἐνοτίου, Πολυδ. Ε' 97.

καρυάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ καρῶα. Γλωσσ.

καρυάττις, παλιν μετὰ κάρωα, Φίλων 1. 11' — Μετ., Νικήτ. 130A.

καρυάειν, τό, ὑποκορ. τοῦ κάρωα, μικρὸν κάρωον, καρυάει ἀμύγδαλα, καρυάει, κτλ., Φιλώλλιος ἐν Ὀφθαλμολογίᾳ 2.

καρυάειν, καρυάειν, Ἰσχύ.

καρυάειν, εὐνοχηῖν ὄπρον, καρυάειν, εως, ἡ, εὐνοχησμός, Ἰππ. 239, 33.

καρυ-ἐλασιν, τό, κοινῶς καρυόδαζον, Γαλλ. 14. 10.

καρυήδον, ἡμῶν: πρὸς κάρωον — καρ. κατάγημα, ἐπιφύον ἡραστὴν εἰς πολλὰ τεμάχια οἷα τὰ τοῦ τετρασημένου κάρωου, Γαλλ. 2. 397' πρὸλ. ἀλφειοδόν.

καρυήματα, τὰ, κάρωα, Ἰακων. ῥε παρ' Ἰσχύ.

καρυήριος, ὁ, ὅν, εἰς κάρωον ἀνέχων, ὁμοῖος κορῶν, Θεοφρ. π. Φυσ. Ἰστ. 1. 11, 9.

καρυένον, τό, ῥε κάρωον.

καρυένος, η, αν, καρυήριος, ἐλασιν Γαλλ. 13. 172' κ.

καρχαρίασ, ου, ὁ, εἶδος μεγάλου ἐχθροῦ οὗτοι καλοῦνται ἐκ τῶν ὀρέων αὐτοῦ ὁδόντων, Σώφρων παρ' Ἀθην. 30611, Πλάτ. Κομ. ἐν Φίλωνι 1. 13, Φιλόξεν. παρ' Ἀθην. 5D.— Κατὰ Κορῆν (ἐν σημ. Ξενοκρ. π. 72) κύνας δέ, δὲ πρῶτον ἔταξεν Ὀππιανός, ἄγριον ἐπονολόμασας, καὶ εἰεν ἂν οὗτοι οἱ καὶ καρχαρίασ καλούμενοι (Γαλλ. rous) πάντων ὁμοιοτρόποις τῶν κυνῶν, οὓς καὶ σκύλλας, πρὸς δὲ καὶ λαμίας (καθὰ καὶ νῦν ἔτι καλοῦνται αὐτὰς ἐν τῇ συνήθειᾳ) ἐκάλουν ἔτεροι, ὡς φησὶ Νίε. β. 2ος (παρὰ τῷ Ἀθην. 306), τὰς αὐτὰς οὖσας ταῖς ὑπὸ τοῦ Ὀππιανοῦ ('Ἀλ. Δ', 370, Ε', 36 καὶ 358) καλούμεναι λαμίας κτλ.

καρχαρό-ὄδων, ὁ, ἡ, -ον, τό, ὁ ἔχων ὀδούς, κοπτεροὺς ὀδόντας, καρχαροδόντι δὴ κύνε 'Ἰλ. Κ, 360— κυνῶν ὑπὸ καρχαροδόντων Ν. 198— ἄρην καρχ. 'Ἰπ. Θ. 180— ἐφαρμοζόμενον εἰς τὸν Κλέωνα ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. ἐν 'Ἰππ. 1017, Σφ. 1031.— Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη ἐκεῖνα τὰ ζῷα εἶναι καρχαροδόντα, ὅσα ἐπαλλάττει τοὺς ὀδόντας τοὺς ὀδούς π. τὰ Ζ. 'Ἰστ. 2. 1, 51— πρὸς π. Ζ. Μορ. 3. 1, 6, ἐνθα εἶναι ἀντίθετον πρὸς τὸ χαυλιδόδους— πρὸς. ὡσαύτως συνόδους.— Ὁσαύτως ἐπὶ τῶν χηλῶν τῶν μεγάλων ποδῶν τοῦ ὀστακοῦ, π. τὰ Ζ. 'Ἰστ. 4. 2. 12.

καρχαρό-ὄδων, οντος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Θεόκρ. 24. 85.— καρχαρος, ον, καὶ α. ον, Ἀλκιμᾶν 132— κυρίως, ὁ ἔχων τοὺς ὀδόντας ὀδούς, δεινός, καρχαρος κύων, ὃ κεχαρμένους ἔχων τοὺς ὀδόντας, ἥτοι κεχρηνός— νῦν δὲ τὸ κῆτος (Σχολ.), Λυκίερην 34, πρὸς. Ἀδ. π. Ζ. 16. 18— στίχια Ὀππ. Κυν. 2, 142— ἔρκος δ' αὐτ., ἐν Ἀλ. 1. 506— ὀδόντες Φιλόστρ. 811— ἔργημα Λουκ. Τραγῶδοι. 302— καρχαρὸν τὴν μειδῆσσαν, ἐπὶ τοῦ λυκού, Βαθρ. 94. 6— καθόλου, ὄντος, δηκτικός, μεταφ. ἐπὶ ἐπικρίσεως, Ἀλκιμᾶν ἐν' ἀντιπ. Λουκ. Πῶς δὲ 'Ἰστ. Συγγρ. 43— ρήτωρ δ' αὐτ., ἐν Μισθ. Συνόντ. 35, πρὸς. Ἀθην. 251E.— ('Ἰδε ἐν λ. κραναός).

Καρχηδονίζω: μέλλ. -ίσω, λαμβάνω τὸ μέρος τῶν Καρχηδονίων, Πλουτ. Μάρκελλ. 20, ἐνθα τὰ χεῖρνα Ἀντίγραφα ἔχουσι Καρχηδονιάζω.

Καρχηδών, ὄνος, ἡ, «μητρόπολις Λιβύης, διασημοτάτη πόλις, ἀπὸ Καρχηδόνος Φοίνικος» (Στ. Βυζάντ.), Ἡρόδ. 3. 19, Σοφ. Ἀποσπ. 536.— ἐπὶ. Καρχηδόνιος, α, ον, αὐτόθι: Καρχηδονιάκός, ἡ, ον, Στράβ. 832

καρχησίον, ὄνορ, -ῶσιον, τό, «ποτήριον ἑστὶν ἐπιμυκεῖ, συνηγμένον εἰς μέσον ἐπισκευῶν, ὡς ἔχον μέχρι τοῦ πυθμένος καθήκοντα» Κίλ. ἱερός ὁ Ρύδιος παρ' Ἀθην. 474, Σαπφώ 70, Φερικύδ. 27, Κρατῖν. ἐν «Διονυσιαλέαδρι» 1— καρχησίω ἀργυρῷ Σουλ. 'Ἐπιγρ. 130. 19, πρὸς. 140. 10, 141. 8, 150. 26— οὗτος ὁ Οὐεργίλ. μεταχειρίζεται τὸν πληθ. carthesiis— πρὸς. Müller Archiol. d. Kunst 2. 299A.

II τὸ ἀκρότατον τοῦ ἱστοῦ, ἡ, οὐ τὰ σχοινία τῶν νεραίων διερχόμενα, καθ' ἑνικόν, Πινδ. Ν. 5. 94 (ἐνθα τὸ ζυγὸν καρχασιῶν εἶναι ἡ τὸ ἱστόν φέρουσα κεραία), 'Ἰππ. π. Ἀρρ. 809, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 1, Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρῶδ. Α. 166, Ἀθην. 475A— ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. 'Ἐκ. 1261, Πλουτ. Θραμιστ. 12— πρὸς. τὸ ἐπὶ. — 'Ἐν 'Ἐπιγρ. Ἀδῆλ. 2, ὑπάρχει λογοπαίγιον ἐπὶ τῇ ἐπιλήσει σημασίας τῆς λέξεως (I καὶ II).

III, ἡ ὁρβία δοκὸς γεράνου, Schneid Butrouδ. 10. 5.— καθ' ἡσυχ. αὐτὸ ἐπικείμενον τῶν [ιστῶν] ζυγῶν, καὶ ἐργαλείον τεκτονικὸν δελοειδέ.

καρχησίον, ὁ, ἐν τῇ πληθ., «καρχησίον, τῷ ἐπ' ἄκρῳ τῷ ἱστοῦ τῷ ἔχοντι προχηλῶν. καὶ καρχησίον ἐπ' αὐτοῦ κάλιαι οἱ τεταμέναι» Γαλιν. Δεξιμ. 'Ἰππ. σ. 492. 2) χειρουργικοὶ ἐπίδεσμοι, ὁ αὐτ. τ. 12, σελ. 304, 377.

καρχώδης, ες, (εἶδος) βεβαρημένος, νυσταλέος, ἔμματα 'Ἰππ. 1217H— τὸ καρχώδες = κάρωσις, ὁ αὐτ. 72B— τὰ καρχώδεα, παροξυσμῶν νυσταγμῶν ἡ νάρκης, ὁ αὐτ. 75H, 205D.

II, ἐπιφέρων νάρκην, ὁ αὐτ. π. Ἀρρ. 798.— Ἐπίερ. -ῶδης, Γαλιν. 14. 4. κάρωσις, εως, ἡ, (καρχώ) βάρος ἐν τῇ κεφαλῇ, νυσταγμός, νωθρὴ κάρ. 'Ἰππ. π. Ἀρρ. 798, πρὸς. Φιλωνίδ. ἱστῶν παρ' Ἀθην. 675A, κάρωτιδες, ων, αἱ, αἱ δύο μεγάλαι ἀρτηρίαι τοῦ τραχήλου, Ἀρετ. π. Δίε. Ὁδ. Παθ. 2. 11, Γαλιν. 'Ἐκ τοῦ καρχώ, ἴδε Γαλιν. 5. 195.

κάρωτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐπιφέρων κάρωσιν, νυσταγμὸν, νάρκην, κάρωτικός ὁ κρίθινος (δηλ. οἶνος) Ἀριστ. Ἀποσπ. 101. κ. φάρμακα Γαλιν.

κάρωτόν, τῷ, ζαυκί, «καρῶτον», Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 371B, πρὸς. σταφυλίνης.

κάς, τὸ δέρμα, 'Ἰσχύ. II. «Κύπριος ἀντὶ τοῦ καί», ὁ αὐτ. — 'Ἐν 'Ἐπιγρ. Ἰδαλίῳ τῆς Κύπρου, πολλὰ κίς, Cui. 118, ἴδε Συναγ. Δ. Ἀθ. Κουμανούδην ἐν λ.

κάς, κατὰ κράσιν ἀντὶ τοῦ καί εἰς ἡ καὶ ἐς, π. χ. Ἀριστοφ. Ἀλ. 184, Ὀρν. 949, κτλ.

κάσα, ἡ, τὸ λατ. casa, οἰκία, καλύβη, οἰκησις, Ἀθην. Μην. σ. 6, 'Ἰσχύ.

κασαλβαδικός, ἡ, ὄν, ὅμοιος πόρνῃ— 'Ἐπίερ. -κῶς, Εὐστ. Πονημάς. 248. 53.

κασαλβάζω, φέρωμαι ὡς πόρνῃ, 'Ἐρμιππ. παρὰ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1164, πρὸς. Μελίππο εἰς Ἑλλ. Κομ. 1. σ. 98. 2)

μετ' αἰε, κ. τοῦς στρατηγούς, κακομετχειρίζομαι, βυεῖλίζω,

ὁρίζω αὐτοὺς κατὰ τὴν πόρνην, Ἀριστοφ. 'Ἰππ. 355

κασαλβάς, ὁδός, ἡ, ὡς τὸ κάσπα, πόρνῃ, Ἰεαίρα, Ἀριστοφ. 'Ἐκλ. 1106, Ἀποσπ. 402— παρ' Ἰσχύ. ὁπῶντος κασαύρα ἡ κασαυράς, ἡ παρὰ Λυκίερ. 1385 κασαυρῆς, ἔδος— παρὰ τῇ Ἰππώνακτι 81, Ἀντιφάνει ἐν Ἀδῆλ. 90, κασαυρῆτες, ἔδος— ἔχομεν ὡσαύτως κασαύριον, τὸ, χαμαιτυπιῶν, πόρνειον, Ἀριστοφ. 'Ἰππ. 1285 (τὰ βιβλ. κασαυρ—), κασαυρεῖον παρ' Ἰσχύ. καὶ τὸ ῥῆμα κασαυρεῖω, πόρνειω, Λυκίερ. 772.

κασαλβιον, τό, διάφ. γραφ. (μνημονευμένη ὑπὸ τοῦ Σχολ.) ἐν Ἀριστοφ. 'Ἰππ. 1285, ἀντὶ κασαύριον.

κασαμιν, τῷ, = κυκλάμενος, ἡ, Ἀέτ.

κασάνεις— ἀνύσεις, Λάκωνες— Ἰσχύ.

κάσας, ου, ὁ, φέρεται καὶ κασῆς ἡ κασῆς, τάπητες ἢ ῥοὰ διὰ κάθισμα, ἐρίπκιον, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 6. Ὁ Ἰσχύ. μνημονεύει κάς, ῥοὰ, ὅρμα— ἡ πῖσαν, ἡ λίξις γὰ εἶναι συγγενὴς πρὸς τὸ κάς, κάσας, — ἀν μὴ εἶναι Περσική).

κασαύρα, κασαυράς, κασαυρίων, ἴδε κασαλβάς.

κασάλα— «καθῆδρα, Λάκωνες» Ἰσχύ.

κασεῦδες— «κοιμάται, Λάκωνες» Ἰσχύ.

κάσας— «ἡλικιώτης» Ἰσχύ.

κάσις, ἴων, -έτη, ἡ, ἄρμα τι ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ κινναμώμου ὅλα κατωτέρως ποιήτης κομιζόμενον ἐκ τῆς Ἀροβίας, Ἡρόδ. 2. 86, 3. 110— Λίδανον εὐώδες τε φοίνικας κασίαν τε, — τέρενα Σύριος σπέρματα Μελαντιπῆς. Ἀποσπ. 1, πρὸς. Μηνσίμ. ἐν «Ἰπποστρόφῳ» 1. 58— κασία μετὰ κινναμώμου, λιθανιπτή καὶ κύρρας εἶναι μεταξὺ τῶν ὁρίων τῶν περὶ τὸν εἰς τὸ ἐν Πραγμ. ἔχεις μαντεῖον τοῦ Διδυμῆος Ἀπύλλωνος, Σουλ. 'Ἐπιγρ. 2852, 30, πρὸς. κασινοβόρος, Ξυλονακία, συριγγίς. (Σημειτικὴ λέξις, ἴδε κινναμώμον.) [Ἡνίοτε φέρεται διὰ τοῦ σ, κασσία, πρὸς. κασιζώ— ἀλλὰ καίη παρὰ Λατ. ποιηταῖς καὶ τὸ κασιόπνους παρὰ τῷ Ἀντιφάν. ἐν «Ἀρροβίᾳ» 1. 14 ἀπαιτοῦσιν α. ἄρα γραπτέον διὰ τοῦ ἀπλοῦ σ.]

κασίγνη, ἡ, ὁηλ. τοῦ κασίγνητος, ἀδελφῇ, Ὀμ. 'Ἰλ. II, 432, κλ. μεταφ., ὡς τὸ κάσις, συκῇν μέλαιναν, ἀμπέλου κασιγνήτην Ἰππώνακ παρ' Ἀθην. 786, κλ. λάγυνος, — κασιγνήτην γεκτορῆς κύλικος Ἀνθ. II. β. 248.

κασίγνητικός, ἡ, ὄν, ἀδελφικός, Σχολ. εἰς Ἰλ. I. 563.

κασίγνητος, ὁ, (κάσις, γενέσθαι, πρὸς. γνήσιος)— ἀδελφός, Ὀμ., κλ. κυρίως ὡς τὸ ἀδελφός, ἐπὶ τῶν γεννηθέντων ἐκ τῆς αὐτῆς μητρός, Ἰριδᾶμαντα κασιγνήτον καὶ ἑπατρὸν 'Ἰλ. Δ, 257— ὡς ὁηλ., ἀδελφῇ, τῷδε τῷ κασιγνήτῳ, αἱ πόα αὐτῆς ἀδελφῇ, Σοφ. 'Ἰλ. 977, πρὸς. Ψευδο-Λουκ. Φιλόστρ. II (ἀλ.) ὁ Ὀμ. ἀείπει ἐπὶ ταύτης τῆς ἐνοίας μεταχειρίζεται τὸν ὁηλ. τύπον κασιγνήτη)— ἐπὶ καθολικωτέρας ἐνοίας, ἐξ ἀδελφός, κασιγνήτου δὲ εἶται τε 'Ἰλ. II. 456, πρὸς. Ο. 345.

II, ὡς ἐπὶ, κασιγνήτος, ἡ, ον, = ἀδελφικός, κασιγνήτον κάρα Σαρ. Ἀρετ. 899, 915, 'Ἰλ. II. 1164, Κύρ. Ὀρν. 294— οὗτω δύνανται νὰ ἐκληφθῇ καὶ τὸ κασιγνήτοιο φόνον 'Ἰλ. I. 567— πρὸς. κάσις, ἀδελφός.

κασίω-δῶρος, ον, τρώγων κασίαν, ἐπὶ σκύληκος, «κασιοβόρος— ἐν κασίᾳ γινόμενος σκύληξ» Ἰσχύ.

κάσιος— «οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς ἀγέλης ἀδελφοὶ τε καὶ ἀνεψιοί, καὶ ἐπὶ ὁηλῶν οὗτος ἔλεγον Λάκωνες» Ἰσχύ.

κάσις-πνους, ον, ἔχων ὁσμὴν, εὐωδία κασίος, εὐωδία ὡς κασίς, Ἀντιφάνης ἐν «Ἀρροβίᾳ» 1. 14.

κάσις [ᾱ], ὁ, γεν. κάσιος, πρῶτον ἐν Ὀρν. Ἀρ. 1234— ὅτε πῖον, κασίπιοι, Νικ. Θερ. 345— ἀδελφός, Δίσχυλ. Θέβ. 974, κτλ.— κλητ. κάσι Σοφ. Ο. Κ. 1440— ἡ κάσις, ἡ ἀδελφῇ, τῇν Ἐκτορός τε χότρων πολλῶν κάσιον Εὐρ. Ἐκ. 361, 943— μεταφ., λιγύν μέλαιναν, αἰόλην πυρὸς κάσιον Δίσχυλ. Θέβ. 494— κάσις πηλὸς εὐωδίας ἐνθα κόνις ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 495— πρὸς. κασιγνήτη— «οἱ Λάκωνες τούτοις ἐν τῇ αὐτῇ ἀγέλῃ ἀνατρεφόμενοι παῖδας ἐκάλουν κάσιος, Bhech ἐν Σουλ. 'Ἐπιγρ. 1, σ. 813, πρὸς. Ἰσχύ. ἐν λ. κάσιος— ('Ὁ τύπος κάσιος ἐν ἀπαντᾷ παρ' Ὀμ. ἀν καὶ περιέχεται ἐν τῷ κασιγνήτῳ, γνήτῳ. Ἀπαντα εἶναι λέξεις ποιητικαί. II ἐτυμολογία τοῦ κάσιος εἶναι ἀγνωστος τὰ ὀνόματα Κασαύδρα, Κασσιέπεια εἶναι συγγενή).

κασκαλίζω, — γαγγαλίζω, γαργαλίζω, Ἰσχύ.

κασκανα, τῷ, (κάς) κασιγνήτα, Ἰσχύ.

κασκός— «ὁ μικρὸς δάκτυλος» Ἰσχύ.

κασμυρός— «δυστηγός» Ἰσχύ.

κασπολῶς, Ἀιολ. τύπος τοῦ καταστέλλω, πρὸς. Σαπφώ 82.

κάσσα, ἡ, κασαλβάς, Λυκίερ. 131— ἐν τῷ Μ. Ἐτυμολ. 499, 28, ὡσαύτως κασσαβάς.

κασσία, ἡ, ἴδε κασία.

κασσιζώ: μέλλ. -ίσω, φαίνωμαι ἡ ἔχω τὴν γεῖσιν κασίος, ἡ μυρίζω ὡς κασία, Διόσκ. I. 13.

κασσιτέρειδες, ων, αἱ, ἥτοι αἱ παράγουσαι κασιόερον νῆσοι, (ἴδε ἐν λ. κασιόερος). Ἡρόδ. 3. 115— πρὸς. Στράβ. 120, 129, κλ.

κασσιτέρινος, Ἀστ. κατ-, ἡ, ον, παλαιμῶνος ἐκ κασιόερον, Ἀριστ. Σορίστ. Ἐλέγχ. I, 2, Πλούτ. 2. 1075C.

κασσιτεροποιός, δ, = κασσιτερουργός, Περλ. παρέρρα. Περλ. σ. 251.

κασσιτέρους [τ], ἄττ. καττ-, ὁ, «καλά», συχν. ἐν ἱ. (ἀν καὶ οὐδαμῶς ἐν τῇ Ὀδῇ), τὸ πλεῖστον ὡς κἀσμημα ὀπλισμοῦ, ἱ. Λ. 25, 34, Σ. 565, 574 ἡ ἀρμάτων, Φ. 503, Συναγ. ἐτήκετο, ἱ. Λ. 474, ἱ. Θ. 862 καὶ ἐχύνετο ἐπὶ τοῦ σκληροτέρου χαλκοῦ, δθεν γεῖμα κασσιτέροις, περίχυμα κασσιτέρον, ἱ. Λ. 561 κ. πάντες θός ἱ. Π. Ἀσπ. ἱ. 208: ἀλλὰ κατεργάζοντο αὐτὸν καὶ διὰ τῆς σφύρας ὡς ἐν ἱ. Λ. 271, ἐνθα ἔχομεν ὁσπερὰ με πέντε εὐάματα (πτύχας), πάντα δὲ ἐσφυρηλάτησαν, καὶ τὰ δύο ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἐκ κασσιτέρου:— πέντε πτύχας ἤλασε κυλλοποδίων ἱ. Π. ἡ ἱ. Πρῆστοι, τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἐνδοθι κασσιτέροις, τὴν δὲ μίαν χρυσῆν· αὐτὴν ἦσαν ἐκ κασσιτέρου, κυλλοποδίου κασσιτέροις ἱ. Φ. 592: κνημίδας ἐλασσοῦ κασ. (ἐνθα τὸ ἐπίθετον παρέχει τὸν λόγον τῆς χρήσεως τοῦ μετάλλου τοῦτου, διότι τὸ ἐλασσοῦ καὶ ἱ. Π. ἡ. σημαίνει ἐνδιδάχυστος). Σ. 613. (Τὸ Σανσκριτ. ὄνομα εἶναι kasitum, ὅπερ λέγεται ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ kasli (ἀμπω), εὐρίσκεται δὲ κασσιτέρας ἐν ταῖς παρὰ τὴν Ἰνδικὴν νήσις. Ἐντεῦθεν εἰκάζεται ὅτι οἱ Φοίνικες κατὰ πρῶτον ἔλαβον τὸ ὄνομα μετὰ τοῦ μετάλλου ἐκ τῆς Ἀνατολῆς καὶ μετένεγκαν αὐτὸ εἰς τὴν ἐπαρχίαν Ceylon τῆς Ἀγγλίας καὶ τὴν νῦν καλουμένην Spilly Isles, αἵτινες ὠνομάσθησαν Κασσιτερίδες, ὅπερ ἐγίνωσκον ὁ Ἱερὸς. (3. 115) ὡς ὄνομα τοῦ τόπου ὅθεν ἐξήχθη τὸ μέταλλον, ἀν καὶ ἤγνοιεν τὸ μέρος ἐνθα αὐταὶ αἱ νῆες ἐκείνητο (ὑποφέρει δὲ τις καλουμένη Cassiter Syvel ἐν Bodman) ὡς Lasser ἐν Ritter's Erdkunde 5. 439. Τὸ Ἀραβικὸν ὄνομα εἶναι kasdir, πικρῶς ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς).

κασσιτερουργός, ὁ, (= ἔργω) ὁ ἐργαζόμενος τὸν κασσίτερον, ἱ. ὡσα.

κασσιτερόω: μέλλ. -ώσω, καλύπτω διὰ κασσιτέρου, «γανώνω», Διοσκ. 1. 33.

κάσσαν· «ἡμέτιον, παχὺ καὶ τραχὺ περιβόλαιον» ἱ. Π. ἡ. κάσσιμα, ἄττ. κάττιμα, τὸ, πέλμα ὑποδήματος ἐκ σκληροῦ δέρματος, ὡς μεριστὰ σε Κλέωνος ἔτι μᾶλλον, ὅν κατα- τειμὼ τοῖσιν ἱππεῦσι καττίματα. «καττίματα δὲ εἰσι δερμά- τινά ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ ὅπερ τοῖς σανδάλαις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδή- μασιν ὑποβάλλεται» (Σχολ.), ἱ. Αριστοφ. Ἀχ. 300, ἱ. Π. 315, 899· σκυτεύς κάσσιμα κεντῶν ἱ. Π. 1153· μεταξ., ὑποδύσασθαι ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν καττίματα ἱ. Αριστοφ. Σπ. 1160· πρὸλ. ῥάπτω II.—Καθ' ἱ. Π. ἡ. «κάττιμα· ἀπάτη, δόλος, συσκευασμα, δολιότης». II. παρὰ ἱ. Π. 2. 1138· καττίματα εἶναι κακοὶ ἦχοι αὐτοῦ, ἀπὸ τῆς μέλης.—πιθανῶς ὡς συνερραμμένα ἀνευ ἐνότητος καὶ ἁρμογίας.—Κατὰ Πολυδ. 2. 86, εἶδος ἐλαφροῦ ὑποδήματος. «οἱ δὲ κοινότερες λεπτὴν ὑπόδημα πρεσβυτικόν καὶ τὸ κάττιμα κοῦρον, ὡς ἐγγύς· εἶναι τῆς κένωσης τὸν πόδα».

κάσσω [σ], ἄττ. καττώ, πρὸλ. ἐγ-, παρα-κάσσω.—συρράπτω δερμάτα ὡς ὁ ὑποδηματοποιός, Πλάτ. Κούδ. 294B· Νικ. παρ' Ἀθην. 370A· οὕτως ἐν τῇ μέσῃ, (ἀν μὴ ὀναγνώστεον καττώ- μεν), Φερέκρ. ἐν Ἀδελ. 75. II. μεταρ. ὡς τὸ ῥάπτω, συρ- ράπτω δὴλον, ὡς τὸ Λατ. dolo sumere, οἷδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμ' ὅθεν καττίεται (λέγει Κλέων ὁ βυροδέτης), γνωρίζω τὸ ἐργαστήριον ἐκ τοῦ ὑποίου τὸ δερμα τοῦτο προέρχεται, «ἀστέλης δὲ τῇ λέξει κέ- χρηται ἀπὸ τῶν ὑποδημάτων» (Σχολ.), ἱ. Αριστοφ. ἱ. Π. 314· κατ- τίσειν διαβολὰς Ἀλκίφρων 3. 58· κεκαττιμέννα σοφιστικῇ τρο- πολογίᾳ Κλήμ. Ἀλ. 998· πρὸλ. κάσσιμα. (Πιθανῶς καττώ- εἶναι, ὡς ἀνωτέρω ἐσημειώθη, ὁ ἄττ. τύπος τοῦ κάσσω, ὅν καὶ ὁ τύπος ὁ διὰ τοῦ διπλοῦ σσ εἶναι πολὺ σπάνιος (πρὸλ. καττός)· ἀλλ' εὐρητὰ παρ' ἱ. Π. 1153), Νικ. Ἀποσπ. 11. Εἰ οὕτως· ἔχει πρὶν εἶναι συντετμ. τύπος τοῦ κατα-σώ, ἐκ τῆς √ΣΥ, ἥτις φαίνεται ἐν τῇ Λατ. suo, suior, sutura, subula. Σανσκριτ. sūn, sūnāpi (suo), syūlis (sutura), Futū, sūija (ἐπιρράπτω), Ἀρχ. Ὑψηλ. Germ. suid (sutura), κτλ.).

Κασταλία, ἱων. -λη, ἡ, περίφημος πηγή ἢ κρήνη τῶν Μουσῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ὑπὸ τῇ Ὑαπέλῃ κορυφῇ ἱ. Πρὸδ. 8. 39· Φοῖβος, Παρνασσοῦ κρήναν Κασταλίαν φιλέων ἱ. Π. 2. 1. 75· Κασταλίας νῆμα Σοφ. Ἀντ. 1130· Κασταλίας ὕδωρ Εὐρ. Φοῖν. 230· Κασταλίας ῥεέθρου ἐκ αὐτ. ἐν ἱ. Π. 1257· τὰς Κα- σταλίας ἀργυροειδέας εἶνας ὁ αὐτ. ἐν ἱ. Π. 95—· εὐδυνα· δὲ τὸ ὄνομα τῆς πηγῆς γυναικα λέγουσιν ἐπιχωρίαν, οἱ δὲ ἄνδρα Καστά- λιον. Πανίας δὲ θυγατέρα Ἀχελείου τὴν Κασταλίαν φησὶν εἶναι ἱ. Π. 10. 8, 9. (Πιθανῶς συγγενὲς τῇ καθαρῳς, Ἀστ. casius).

κάστανά, ὡν, τὰ, Λατ. castanea, Μνησθ. παρ' Ἀθην. 541B· καλούμενα ὀσπύτως κάρυα Καστανάταις, Σὺλλ. Ἑπιγρ. 129. 10 (καὶ πῶ. Διόδ. 3. 19), Καστανάτικα Θεοφρ. π. Φυτ. ἱ. Π. 4. 8, 11, Διόδ. 2. 50· καστανία, τὰ, εἶναι δὲ καστανία κατὰ τὸ καλὸν, μενόν οὐδέτερον γένος ἱ. Π. 2. 126, κτλ., ἐν τῇ ἐνικῇ κα- στανία, ἡ, ἥδεως ἐσθιομένης καστανίας ὁ αὐτ. ὁ. 426A, 11, 548, Γεωγρ. καστανία, τὰ, Ἀμφιλόχος (ῥαίν. Ἀγέλαος) ἐκ δεικναι καλεῖται καστανία Ἀθην. 541B (καστανία κάρυα Ἑσχυρ. Μ. 493. 26) καὶ παρὰ τῶν Νικ. ἐν Ἀλλείρ. 269, κάσταννα· (λέ- γεται δὲ παρὰ τὴν τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ Καστανάτης, πάλαις τοῦ

Πόντου, Ἑσχυρ. Μ., ἐνθ' ἀνωτ.· Καστάνης αἶα Νικ. Ἀλλείρ. 271)·

—Καθ' ἱ. Π. ἡ. «κάσταννα· Διὸς βάλλων, Εὐδοκία κάρυα».

καστανίων, ὄνος, ὁ, δάσος ἐκ καστανῶν, Γεωγρ. 3. 15, 7.

κάστανος, ἡ, «καστανέα», «καστανία», τὸ δένδρον, ἱ. Π. ἡ. ἐν

λ. κάρυα.

κάστελλος, «ὄνομα τόπου [ἄνω φέροντος καὶ] κάτω φέροντος

καὶ μερίζοντος τὸ ὕδωρ» ἱ. Π. ἡ.

κάστειν, ἄττ. κατὰ κρῆσιν ἀντὶ καὶ εἶσιν, Σοφ. Ἀλ. 1154,

Ἀριστοφ. Λυσ. 838.

κάστον· «ἐξόν», Ἀθαμᾶνες ἱ. Π. ἡ.

κάστων, ἄττ. κατὰ κρῆσιν ἀντὶ καὶ εἶσιν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 32B.

Καστόρεως, ὡν, ὁ ἀνήκειν εἰς τὸν Καστορά·— τὸ Καστ. μέ-

λος, πολεμικὸν μέλος ἀδόμενον πρὸς αὐλὸν πρὸς ἐξόμνησιν νικῶν

ἐν τοῖς ἱπποδρομικοῖς ἡ ἀρματεχνικοῖς ἀγῶσι, τινὲς δὲ βυβλῖον τινα

φασὶ τὸ Καστόρειον, χρησθῆναι δὲ αὐτῷ τοῦ Λάκωνος ἐν ταῖς πρὸς

τοὺς πολέμους συμμομαίς (Σχολ.), ἱ. Π. 2. 128 (ἐνθα ὡς

Büchli), ἱ. Π. 2. 128, Ἀνακρ. 22, ἱ. Π. 1140· ὁ Καστ. ὕμνος ἱ. Π. 2.

1. 21·— ἐπειδὴ ὁ Καστωρ ἐθαυρεῖτο ὡς ὁ ἐκινητὴς τὴν ἐκινη-

ρίδα, ὡς Ποναλὶς, εἰς ἱ. Π. 2. 167· Ἀποσπ. 80·— ἐκαλεῖτο ὡς αὐτὸς καὶ

ἱππικὸς νόμος, ὁ αὐτ. ἐν Ὁ 1. 162.

καστορίδες, αἱ, ἐκαίρετο εἶδος θηρευτικῶν Ἀρκινικῶν κυνῶν,

καὶ δὲ καστορίδες Καστορος θρέμματα, Ἀπολλωνίου δὲ ὡς ὡς ἱ. Π.

2. 167, ἱ. Π. 2. 167· ὡς αὐτὸς, καστορίαι κύνας ἱ. Π.

2. 167, ἱ. Π. 2. 167.

II. θαλάσσιοι μέσχοι ἢ φῶκαι, Ὀππ. Ἀλ. 1. 338,

Δι. π. Ζ. 9. 40.

καστορίζω, ἔχω τὴν ὁσμὴν καστορίου, Διοσκ. 2. 10.

καστόριον, τὸ, Λατ. castoreum, ἡ (ἐν τῇ πληθ.) ἐπιστηνῇ,

ἔκκριμά τι βρωστῶν μελιτώδες εὐρίσκόμενον ἐν τῷ ὕδωρ ὕμνων

κασιδίων παρὰ τὰ ὀπίσθια τοῦ καστορος, οὐχὶ δὲ (ὡς ἐπιστεύετο) ἐν

ταῖς ὄρεσι, εἶναι δὲ «βαρύσμον, βρωμώδες, ὀσμὴν, δηκτικόν» κτλ.

Διοσκ. 2. 26, Γαλην.

II. «εἶδος βαφῆς ἀπὸ τῆς κογχύλης»

Σουῖδ.

καστόριος, α, ὡν, (κάστωρ) ἀνήκειν εἰς τὸν κάστορα, ἐκ τοῦ

κάστορος, ἱ. Π. ἡ. καστ. ἡμέτια, ἐκ δερματος κάστορος, Λατ. ca-

storinus ἢ -nas vestis, Ἑκκλ.

II. πρὸλ. καστορίδες I.

καστορνύσα, ἱ. Π. ἡ. ἀντὶ κατκατορνύσα, ἴδε ἐν λ. κατα-

στόρνυμι.

κάστρα, τὰ, = τῷ Λατ. castra, Σὺλλ. Ἑπιγρ. 2972, κ. ἀλλ.

κάστρησις ἢ κάστρησις, ὁ, = castrensis, αὐτοῦ 3888.

κάστρωμα, «περίστρωμα» ἱ. Π. ἡ.

Κάστωρ, ὀρος, ὁ, υἱὸς τοῦ Διὸς (ἢ τοῦ Τυνδάρου) καὶ τῆς Λή-

δας, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Πολυδεύκους, ἱ. Π. 2. 237 κτλ., Ὀδ. Ε. 204 κτλ.

κάστωρ, ὀρος, ὁ, κοινῶς «καστόριον», λέγεται καὶ «ποταμόσκυ-

λος» καὶ «βύδρα», (ἔχον ἀμφιβιον ζῶν παρὰ τὰς ὄρεας λιμνῶν ἢ πο-

ταμῶν, Castor fiber, ἱ. Π. 2. 109, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. ἱ. Π. 8. 5,

8 (πρὸλ. Σανσκριτ. kasitum, μέσχος). II. = καστόριον II, ἱ. Π.

659. 41, Ἀρετ. Ὀξ. Νύξ. Θεραπευτ. 2. 10. III. ἕτερον

ὄνομα τοῦ κρόκου, Διοσκ. (ἐν τοῖς νόμοις) 1. 25.

κασύτας, ὡν, ὁ, πιθαν. = καδύτας, «Συριακὸν βοτάνιον» ἱ. Π. ἡ.

κασφύρασσαι· «κατασφύρα» ἱ. Π. ἡ.

κάσχευς, Ἑκκλ. ἀντὶ κατέσχευς, κατέσχευς ἴδε ἐν λ. κατέχω.

κάσχωρτον, κάσχωρτον, κάσχωρτον, κάσχωρτον, ἴδε κασάλωας.

κάτ, ἀντὶ τοῦ κατὰ πρὸ τοῦ τ, ἴδε ἐν λ. κατὰ.

κατὰ [κατὰ], πρὸ, μετὰ γεν. ἢ αἰς. (οὐδέποτε μετὰ δοτ., διότι

ἐν χωρίοις οἱ αὐτοὶ ἐν Ὀδ. Κ. 238, ἱ. Π. 425, Ὁ 290, κατὰ συρρο-

σιν ἐξέρχου, κατὰ δὲ προτόνοιον ἐξήσαν, — εἶναι ἀπὸ τῆς κα-

χωρισμένης διὰ τμήσεως ἀπὸ τῶν ῥημάτων, συρροῖς κατέργου,

προτόνοιον κατέδρασαν). Ριζικὴ σημασία· κατὰ, πρὸς τὰ κάτω·

τύπος ποιητ. κατὰ μνημονεύεται πρὸ Ἀπολλ. Δυσκόλου, καὶ

εὐρίσκεται ἐν τοῖς συνθέσει μετὰ τοῦ βαίνω, ὡς κατὰβάτης·

ἴδε κατωτ. Γ.—Ἐν τῇ Ἀειγραφίᾳ ἡ πρὸς τοῖς κατὰ εὐκόλως

συγγέται μετὰ τῆς μετὰ, Λατ. Παλαιογρ. 825.

A. ΜΕΤΑ-ΡΕΝΙΚΙΣ, I. σημαίνουσα κίνησιν ἐκ τῶν ἄνω

πρὸς τὰ κάτω, βλ. δὲ κατ' Οὐλύμπιοι κατὰ κινήσιν χωόμενος κῆρ,

«κατέβη δὲ ἀπὸ τῶν τοῦ Ὀλύμπου ἀκροτήτων ὀργὴν βαρύνει» ἔχων

κατὰ τὴν φύσιν» (Θ. Γαζής), ἱ. Α. 44, Χ. 187· βλ. δὲ κατ' ἱ.

Ἰδαίων ὀρέων II. 677· βαλλέειν μεγάλῃς κατὰ πτήρης Ὀδ.

Ε. 399· κατ' οὐρανοῦ «τὴν ἡλίου», «κατέβη ἀπὸ τοῦ οὐρα-

νοῦ» (Θ. Γαζής), ἱ. Α. 2. 128· κατ' ἱππων αἰέσαντε, «ἀπὸ τῶν

ἱππων ὀρμήσαντες» (Θ. Γαζής), αὐτοῦ 232· δάκρυα κατὰ βλε-

φάρων χαμάδις ῥέει, ἐκ τῶν βλεφάρων, Ρ. 438· καὶ οὕτω παρ'

Ἀστ. ῥίπτειν, ὡδεῖν κατὰ τῆς πέτρας, κατὰ τὸν κρημνόν,

κτλ.· ἀλλεσθαι κατὰ τῆς πέτρας Ἑν. Ἀν. 4. 2, 17·— οὕτως

ἐν τῇ φράσει, κατ' ἀκρῆς, ἴδε ἐν λ. ἀκρῆς.

II. σημαίνουσα κίνησιν πρὸς τὰ κάτω,

1) κατεπάνω εἰς τὸν ἐπάνω εἰς τὴν κατὰ

χρόνος ἔμματα πῆξας ἱ. Α. Γ. 217· ἰδίως ἐπὶ τῶν ὀνησάντων,

κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς, ἐχούσιν ἀχλὺς ἐπάνω εἰς τοὺς

ὀφθαλμούς αὐτοῦ, Ρ. 596, II. 344· τῷ μὲν κατ' ὀφθαλμῶν

χέειν ἀχλὺν Ὁ 321· τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν κατ' ἐκάλυψε

Ν. 580·— βάλω ἢ χέω τι ἐπὶ τὸν εἰς τι, φῶρος ἐλὼν χειρὶ ..

καὶ κεφαλῇ εἰρῶσε Ὀδ. Θ. 85· [κόπρος] κατὰ σπείρους κέ-

χυτό πολλή I. 330.— οὕτω παρ' Ἀπ., ὕδωρ κατὰ χειρός, ἴδε ἐν λ. χεῖρ· μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχεῖν Πλάτ. Πολ. 398Α· πρὸλ. κατασπένδω· οὕτω, νάρκη μου κατὰ τῆς χειρός καταχεῖται Ἀριστοτ. Σρ. 713· κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσσειν λεπτήν τέφραν δ αὐτ. ἐν Νερ. 177· εἰλεῖν κατὰ τοῦ νώτου πολλὰς [πληγὰς] Δημ. 403. 4· κατὰ τῆς χώρας ἐκεδασμένοι Πολύβ. 1. 17, 10, πρὸλ. 3. 19, 7· κατὰ κόρρης παλεῖν = ἐπὶ κόρρης, Δουκ. κλ. 2) ἐντός, μέσα, εἰς, νέκταρ στάζει κατὰ ῥινῶν Ἰλ. Τ. 39· ἐπὶ βέλους ἢ ἀκοντίου, κατὰ γαίης ὤχετο (βλ. τὸ χάλκεον ἔγχος) Ν. 504, κτλ.· ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλιον ἔγχος Φ. 172· ἐπὶ ἀποθανούσης ψυχῆς, ψυχὴ κατὰ χθονὸς ὤχετο Ψ. 100· οὕτω παρ' Ἰραγ., κατὰ χθονὸς (ἢ γῆς) δύναι, κτλ.· κατὰ χθονὸς κρύπτειν, θάπτειν, Σοφ. Ἀνε. 24· ἐντεῦθεν, δ κατὰ γῆς, νεκρὸς ἐν τῇ γῇ κειμένος, τεθαμμένος, Σεν. Κύρ. 4. 6, 5· οἱ κατὰ χθονὸς θεοὶ Διόχλ. Πέρσ. 689, κτλ.· θεοὶ οἱ κατὰ γᾶς δ αὐτ. ἐν Νο. 475, κτλ.· (ἐντεῦθεν δ Ὀρμανν. διορθοῦ κατὰ γᾶς (ἀντὶ γᾶν) ἐν Εὐμ. 374, 838)· οὕτω, κατὰ θαλάσσης καταδύναι, ἀφανίζεσθαι Ἡρόδ. 7. 6 καὶ 235—ὡσαύτως, βάτε κατ' ἀντιθύρων, κατὰ τὴν κάτω διὰ τῶν ἀντιθύρων, Σοφ. Πλ. 1433 (πρὸλ. ἐπὶ κλίμακος καταβαίνειν, διὰ τῆς κλίμακος, Σεν. Ἀν. 4. 5, 25). 3) παρὰ μεταγενεστ., κληροῖν πρὸς τι σημεῖον ἴσως αἰ. πρὸθ. ἐπὶ καὶ πρὸς μετὰ γεν.), τοξεύειν κατὰ σκοποῦ Ἡρώδ. 6. 7, 19. 4) εὐχεσθαι ἢ ὁμιλοῦν κατὰ τινος (ἐπειδὴ ὁ εὐχόμενος ἢ ὁμιλῶν ἐκτελεῖ τὴν χεῖρά του ἱπᾶν εἰς τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ δόγμα τοῦ ὁποῦ εὐχεται ἢ ὁμιλεῖ, ἢ ἐπειδὴ ἐπικαλεῖται τὴν ὁργὴν τῶν θεῶν κατ' αὐτοῦ ἐν περιπτώσει ἀδελφείας) Θουκ. 5. 47· κατὰ τέκνων ὀινύναι Δημ. 852. 18, πρὸλ. 1268. 24· ἐπιπορεῖν κατὰ τῶν παίδων Λυσ. 210. 9· κατ' ἐξωλείας ὀινύναι, ἴδε ἐν λ. ἐξωλείας—ὡσαύτως ἐπὶ εὐχῇ, τῇ δ' Ἀγροτέρᾳ κατὰ χιλίων παρήνεσα εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων εἰσαύριον Ἀριστοτ. Ἰππ. 660· πρὸλ. ἡκνυμι III. 5) ἐπὶ ἐχθρῆς σημασίας, ἐναντίον τινός, Διόχλ. Χο. 221, Σοφ. Δι. 304, κτλ.· κατὰ πάντων φύεσθαι Δημ. 231. 14· ἰδίως ἐπὶ δικαστῶν ἀπορασιζόντων ἐναντίον τινός, Διόχλ. Θέβ. 198, Σοφ. Δι. 449, κτλ.· ψευδεσθαι κατὰ τινος Λυσ. 164. 42· λέγειν κατὰ τινος Σοφ. Φιλ. 66, Σεν. Ἰλλ. 1. 5, 2, κτλ.· τὸ λόγος κατὰ τινος διακρίνει τοῦ λόγος πρὸς τινά, ὡς τὸ Λατ. *oratio in aliquem*, ἀπὸ τοῦ *adversus al.*, Wolf, *praef. Lurarii. ell.*· ὡσαύτως, λαμβάνειν δῶρα κατὰ τινος Διεναρχ. 100. 11, πρὸλ. 110. 31· (ἐντεῦθεν τὰ συνθετὰ καταγεγνησμένων, καταδικάζω, κατηγορεῖω, μετὰ γεν.). 6) ἀπὸ τοῦ Πλάτ. καὶ ἑρμῆς, ὡς τὸ Λατ. *de*, περὶ τινος, ὡς πρὸς τι, ἐν σχέσει πρὸς τι, σκοπεῖν κατὰ τινος Πλάτ. Φαῖδρ. 70D· κατὰ τῶν ἄλλων τεχνῶν τοιαῦτα εὐρύσκειν δ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 253B· ἐπαινος κατὰ τινος, ἀπονεμόμενος εἰς τινά, Διόχλ. 22. 31· λέγειν κατὰ τινος, λέγειν περὶ τινος, Πλάτ. Ἀπολ. 37B, Πρωτ. 323D, κτλ.· εἰ ἐν γέ τι ζητοῖς κατὰ πάντων δ αὐτ. ἐν Μένωνι 78D, πρὸλ. 74D· ὡσπερ εἰρηται κατὰ πασῶν τῶν πολιτειῶν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 7, 11· καὶ συγνάμει ἐν τοῖς περὶ λογικῶν ζητημάτων συγγραμμάσι τοῦ Ἀριστοτ., κατὰ τινος λέγεσθαι (ἢ κατηγορεῖσθαι), τιθεσθαι ὡς κατηγοροῦμεν τινος· καταφάναι (ἢ ἀποφάναι) τι κατὰ τινος, εἰ περὶ τινος, κτλ. 7) κατ' ἰχνῶν τινος δεδεῦν Λουκ. Ρητόρ. Διδάσκ. II. III. περὶρ. ἀντὶ ἑπιρρ., ἰδίως ἐν τοῖς καθ' ἑλίου καὶ κατὰ πάντος, ἀντὶ ὅλων καὶ πάντων.

II. MET' ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ, I. ἐπὶ κινήσεως πρὸς τὰ κάτω, κατὰ ῥόον, πρὸς τὰ κάτω τοῦ ρεύματος, ἀντιθετὸν τῷ ἀνὰ ῥόον, Ἡρόδ. 2. 90, πρὸλ. 1. 194, 4. 44, Πλάτ. Φαῖδρ. 228A· ἔτω κατ' ὄρον κύμα Διόχλ. Θέβ. 690· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ῥέτω κατ' ὄρον Σοφ. Τρ. 468· πρὸλ. κάτω καὶ ἄνω. 2) ἐπὶ κινήσεως ἐπάνω εἰς ἑκαστὴν τινά, καθ' ὅλην τὴν ἑκαστὴν τινος, καὶ ὡσαύτως ἄνευ τῆς ἐννοίας τινός κινήσεως, κατὰ γαῖαν, Ἑλλάδα, Ἀχαιίδα, Τροίην, —κατὰ κέλευθον, πόντον, κύμα, ὕλην, πτόλιν, οἰκόν, δμιλόν, στρατόν, νῆας, κλισίας, —κατὰ πόλεμον, ὁμιλίην, μίθον, κλόνον, κτλ.· οὕτω, καθ' Ἑλλάδα Διόχλ. Ἀγ. 578· κατὰ πόλιν δ αὐτ. ἐν Θέβ. 6· κατὰ τὴν ἀγοράν Δημ. 284. 25, κτλ.· οὕτως, ὅταν δρίξῃ τις τὸ βαλλόμενον ἢ τραυματιζόμενον μέρος, βάλλειν, νύσσειν, οὕτ' ἀν κατὰ στήθος, γαστέρα, κτλ., εἰς τὸ στήθος—ὡσαύτως, βάλλειν κατὰ στήθος, ζωστήρα, κτλ.· βέλος κατὰ καίριον ἦλθεν, ἐκτύπησε καίριον μέρος, Ἰλ. Δ. 439· παρ' Ὀμ. ὡσαύτως, κατὰ θυμὸν, κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν (ἀλλ' ὁμῶς πρὸλ. σημασ. IV.), παρὰ πεζογράφους, κατὰ νοῦν. 3) κατανταζοῦ, ἀπέναντι, κατὰ Σινωπην πόλιν Ἡρόδ. 1. 76, πρὸλ. 2. 143, 3. 14, κατ' ἀνὴρ κατ' ἀνδρὰ Διόχλ. Θέβ. 505· μολῶν, μοι κατὰ στέμα δ αὐτ. ἐν Νο. 573· οἱ μὲν Ἀθηναῖοι κατὰ Λακεδαιμονίους ἐγένοντο Σεν. Ἑλλ. 4. 2, 18· πλοῖον, κατὰ τὸ πρόσθεν Δημ. 3. 54· τύμιον κατ' αὐτὸν Διόχλ. Θέβ. 528, πρὸλ. Ἰκέτ. 809. II. διασπεντικῶς, ἐπὶ ὅσον διηρημένον εἰς μέρη, κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας Ἰλ. Β. 362· κατὰ σφέας, καθ' ἑαυτοῦς, χωριστὰ, Β. 366· αὐτὴ κατ' αὐτὴν Διόχλ. Πρ. 1013· καὶ οὕτω παρὰ πεισο-

γράφους, κατὰ κόμας κατωκῆσθαι Ἡρόδ. 1. 98· καθ' ἑαυτοῦς ἑκαστοὶ ἐτράποντο, ἑκαστος εἰς τὰ ἴδια, 5. 19· κατ' ἀνδρά, ὁ αὐτ. 6. 79· κατὰ μίαν τε καὶ δύο, ἀνὰ μίαν καὶ ὀνὰ δύο, ὁ αὐτ. 4. 113, κτλ. 2) οὕτως ἐπὶ μερῶν χρόνου, καθ' ἡμέραν, κατ' ἡμῖον, καθ' ἑκάστην ἡμέραν, «καθημέραν», ἴδε ἡμέρα III, ἡμῖον. 3) ἐπὶ ἀρίστων, τόσοι ἐκείνους, καθ' ἕνα, ἕνα ἐκαστοτε, Ἡρόδ. 7. 104· κατ' ὀλίγους Ψωκ. εἰς Ἡρόδ. 8. 113· κατὰ τὰς πέντε καὶ εἰκοσι μνᾶς πεντακοσίας δραχμὰς εἰσφέρειν, πληρώνω 500 δραχμὰς διὰ καὶ 25 μνᾶς, Δημ. 81. 11· κατὰ διακοσίας καὶ τριακοσίας, εἰς χωριστὰ πασὰ 200 καὶ 300 δραχμῶν, ὁ αὐτ. 817. 1· οὕτω μετὰ τοῦ οὐδ. ἐπιθ., κατὰ μικρόν, ὀλίγον, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, βαθμυρόν, κτλ. καθ' ἕνα = καθάπαξ, Διόχλ. Χο. 317. III. πρὸς δῆλωσιν διευκύνσεως: πρὸς τι ἀντικείμενον ἢ σκοπὸν, συνη. παρ' Ὀμ., [πλεῖν] κατὰ πρῆξιν, κατ' ἐμπορίαν, χάριν ἐμπορίου, Ὀδ. II. 72, I. 253· πλαζόμενοι κατὰ ληΐδα, πρὸς ἀναζητήσιν λείας, I. 106· ἡλθον Ἰέρσεϊο κατὰ χρέος, ἡλθον νὰ ζητήσω τι παρὰ τοῦ Τεραιτίου, νὰ ζητήσω τὴν γνώμην αὐτοῦ, σχεδὸν ὡς τὸ χρησόμενος ἡλθον, Δ. 479, κτλ.· ὡς ἢ ἐπὶ καὶ μετὰ μετ' αἰς, κατὰ λήην, εἰς ἀναζητήσιν λείας, Ἡρόδ. 2. 152· ἔται κατὰ τὴν φωνὴν αὐτοῦ 70· κατὰ θείαν ἦκειν, χάριν θεᾶς, Θουκ. II. 31· καθ' ἀρπαγὴν ἐσκεδασμένοι, διασκορπισμένοι χάριν ἀρπαγῆς, Σεν. Ἀν. 3. 3, 2. 2) κατὰ πόδας τινός ἐλθόνειν, ἀκολουθεῖν κατὰ πόδας, εἰς τοῦ πηλίου, Ἡρόδ. 9. 89, πρὸλ. 8· κατ' ἰχνος, ἐπὶ τὰ ἰχνη, Σοφ. Δι. 32. IV. πρὸς δῆλωσιν συμφωνίας πρὸς τι πρᾶγμα, συμφωνῶς πρὸς, κατὰ θυμὸν Ὀμ.· καθ' ἡμέτερον νόον, κατὰ τὴν ἀρεσκείαν μας, Ἰλ. I. 108· κατὰ νόον πρῆξωμεν Ἡρόδ. 4. 97· κατὰ ἰσθραν, ὡς εἶναι ὀρθὸν καὶ πρίπον, Ὀμ.· οὕτω, κατ' αἰσάν, κατὰ κόσμον, ἀνέθετον τῷ παρὰ μέτρῳ, παρ' αἰσάν, Ὀμ.· οὕτω καὶ μαρτυροῦν, αἰτῶν καθ' ἡντινα Διόχλ. Πρ. 226· κατ' ἐχθραν, κατὰ φθόνον, εἰ ἐχθραν, ἐνεκα ἐχθρᾶς φθόνου, ὁ αὐτ. ἐν Ἰκέτ. 335, Εὐμ. 686· καθ' ἡδονήν, πρὸς εὐαρέστησιν, ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 261· κατὰ τὸ ἐχθος τὸ Θεσσαλῶν Ἡρόδ. 8. 30, πρὸλ. 9. 37· κατὰ φιλίαν, κατ' ἐχθος Θουκ. I. 80, 103, κτλ.· κατὰ θυγαμιν, κατὰ τρόπον λέγειν, κατ' εὐνοίαν, μετ' εὐνοίας, κατὰ τὴν ευμηνίαν, κατὰ τὸ συγκαίμενα, κτλ. 2) ἐν σχέσει πρὸς, ὡς πρὸς, τὰ κατ' ἀνθρώπους—τὰ ἀνθρώπινα, Διόχλ. Εὐμ. 930, πρὸλ. 310· τὰ κατὰ τὸν Ἑλλῶν Ἡρόδ. 1. 31· τὰ κατὰ τὴν Κύρου τελευτὴν αὐτοῦ 214· τὰ κατὰ πόλιν, τὰ πολεμικὰ πράγματα τὰ κατὰ τὴν πόλιν, αἰ τῆς πόλεως ὁποῖοις, κτλ.· οὕτω, τὸ καθ' ὕμης, ὅσον ἀποδίδει αἰς ὕμης, Ἡρόδ. 7. 158· κατὰ γε τιέ, κτλ.· κατὰ τοῦτο, κατὰ τοῦτον τὴν τρόπον, ὅπου ταύτην τὴν ὁψιν κατὰ ταῦτα, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καθ' ὅτι, καθ' ὅπου, κτλ.· οὕτως ἢ πρὸς τὴν κατὰ εἶναι εὐχρηστος ὅπου ἀναγίρηται γνῶμη ἑτέρου, κατ' Αἰσχύνων Ἀριστοτ. Εἰσμ. 134· κατὰ Πύδορον Πλάτ. Φαῖδρ. 227B· κατὰ τὸν Διφίλον, ὡς φησὶν ὁ Διφίλος, Πλάτ. Νικ. 1. 3) ὑπονοουμένης συγκρίσεως ἢ παραβολῆς, κρημνισμὸς λοιπὸν κατὰ, ὡς λέγουσιν κρημνισμ., Ὀδ. I. 233· οὐ κατὰ Μιθραδάτην, «ὅχι» ὅσον τὸν Μιθραδάτην, Ἡρόδ. 1. 121· κατὰ πνιγία, ὁμοίως πρὸς κλισίαν, Ἀριστοτ. Ὀρν. 1001· κηδεῖσθαι καθ' ἑαυτὸν, συνάγει κηδεσθῆναι (διὰ γάμου συγγένειαν) ἀνάλογον πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ὕλην, Διόχλ. Πρ. 890· οὐ κατ' ἀνθρώπου ἡρῶεν δ αὐτ. ἐν Θέβ. 425· κατ' ἀνδρὰ, μὴ θεὸν δ αὐτ. ἐν Ἀγ. 929· πολλοὺς ἐγώδω καὶ κατὰ σὲ νεανίας, οὐχὶ τοῦ εἶναι σου, Χωνοῖν ἐν Ὀμήρῳ 1· οὐ κατὰ τὰς Μειδίους λειτουργίας Δημ. 609. 16· ἡ βασιλεία κατὰ τὴν ἀριστοκρατίαν ἐστὶ Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 2· ἐντεῦθεν, συνη. κατόπιν συγκρίσεως, ἢ κατὰ, Ἀπ. 1011· ἡμῖον ρητ. ἡμῖον ἡμῶν ὁμοεικέλι, κτλ.· μέλιον ἢ κατ' ἀνθρώπου φύσιν Ἡρόδ. 8. 38, πρὸλ. Πλάτ. Ἀπολ. 20E, κτλ.· μέλιον ἢ κατὰ δάκρυα, παρὰ πολὺ μεγάλα παθήματα, ἐπαίσιος τῶν ὁποίων δὲν δύνανται τις γὰ κλάυσει, Θουκ. 7. 75· βαθυτέρα ἢ κατὰ ὀρήϊας, παρ' ὅσον ἦτο σύνθετος μετὰ τῶν ὀρήϊων, Ἡρόδ. 4. 85· ἢ πρὸς καὶ ἢ ὡς, μετ' ἀπαρ., ἦτα ἐν χρήσει κατὰ τὴν αὐτὸν τρόπον, πρὸλ. ὡς B. III. V. διὰ τῆς εὐνοίας θεοῦ τινός, κτλ., κατὰ δαίμονα, Λατ. *prope spiritum nativum*, Πινδ. O. 9. 42, πρὸλ. II. B. 97· κατὰ θεῖον Ἀριστοτ. Ἰππ. 147· κατὰ τύχην τινά Δημ. 1173. 27. VI. ἐπὶ ἀρίστων μὴ ἀκριδῶς ἀριστεύοντων (ἴδε κατωτ. VII. 2), σχεδὸν, περίπου, κατὰ ἐξήκοσια ἑταρ, 600 ἔτη περίπου, Ἡρόδ. 2. 145, πρὸλ. 6. 44, 70, 117· οὕτω καὶ, κατ' οὐδέν, σχεδὸν τίποτε, ὁ αὐτ. 2. 201. VII. ἐπὶ χρόνον, διαρκούντως τινος γεγονότος, ἐν καιρῷ τινος, κατὰ τὸν πόλεμον, διαρκούντως τοῦ πολέμου, ὁ αὐτ. 7. 137· καθ' ἡμέραν, ἐν καιρῷ ἡμέρας, Διόχλ. Χο. 819, πρὸλ. Ἀγ. 688· κατ' εὐφρόνην, ἐν καιρῷ νυκτός, νύκτωρ, ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 221· ἀλλὰ πρὸλ. II. 2. 2) περίπου (ἴδε κατωτ. VII), κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον Ἡρόδ. 3. 131· μέλιτος μετὰ θυμάτων νομομαστὴν προσομῶν, κατὰ Ἀριασιν βασιλεύοντα, κατὰ τοὺς χρόνους διεῖς ἰσοσυνεῖν ὁ Ἀμασις, ὁ αὐτ. 2. 134· κατὰ τὸν κατὰ Κροισὸν χρόνον ὁ αὐτ. 1. 97, πρὸλ. 6. 58, κτλ.· εἰ κατ' ἐκείνους ἡμέτεροι πρόγονοι Δημ. 661, ἐν τέλ. οἱ κατὰ τὸν Πλάτωνος, κτλ. VIII. μετ'

ὀφρημ. οὐσιαστ. ἐν χρήσει περιφραστικῶς ἀντὶ Ἰσχυρ., καὶ ἡ συν-
χρῆν, κατὰ τάχος, κτλ., ἀντὶ ἡσύχως, ταχέως, Ἠρόδ. 1. 4,
124, 7. 178· κατ' ἰσχύιν, κατὰ κράτος, διὰ τῆς βίας, διὰ τῆς
ἰσχύος, Δισχυλ. Ἰκέτ. 390, κτλ. κατὰ μέρος, ἐν μέρει, μερικῶς·
κατὰ φύσιν, φυσικῶς· κατὰ τὴν τέχνην, τεχνηέντως, κτλ.

Γ. ΘΗΣΙΣ: ἡ κατὰ δύναται νὰ τελεῖ μετὰ τὸ ἐξ αὐτῆς ἐξαρτώ-
μενον πτωτικόν, καὶ τότε γράσσεται κατ' ἀναστροφ. κατὰ, ὡς τοῦ
τρισημίλοι ἵπποι ἔλκος κατὰ βουκολέοντο Ἰλ. 7, 241, κτλ.
οὕτω καὶ ἐν τμήσει, ὅπου τὸν ἀκολουθεῖ τὸ ῥήματι αὐτῆς, ὡς ὦ μοι
ἐγών, εἰ μὲν κε λίπω κατὰ τεύχεα καλὰ Ρ. 91, Ὀδ. 1. 6.

Δ. ἀπολ., ὡς ΒΗΠΡ. καὶ ἀπ᾽ αὐτὰς τὰς ἄνω ἐκτελέσκει σημα-
σίαις, ἰδίως ὡς τὸ κάτω, πρὸς τὰ κάτω, ἄνωθεν, κάτω, συχν. παρ' Ὀμ.
Ε. ἡ κατὰ ἐν συνθέσει σημαίνει: I. πρὸς τὰ κάτω, κάτω,
ὡς π. χ. καταβαίνω, καταβάλλω, κατὰκτείνω, καταπέμπω,
καταπίπτω, καταπλέω· προσέτι τὸ ὑποκάτω, οἶον, καταχό-
νιος ὑποχόνδιος. II. συμφωνίαν, ὡς κατὰδω (οὐκίνο),
σπασινέω, καταθύμιος. III. τὸ ἐναντίον, ἐπὶ ἐχθρικῆς
σημασίας (πρὸς Α. 11. 5), ὡς, καταγιγνώσκω, κατακρίνω,
καταγελῶ, καταψήφίζομαι—σπανιώτερον μετὰ οὐσιαστι-
κοῦ, ὡς καταβίβω.

IV. συχνάκις μόνον πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς
ἀπλῆς λέξεως, ὡς, κατακόπτω, κατακτείνω, καταφαγεῖν,
κτλ. ὡσαύτως μετὰ οὐσιαστ. καὶ ἐπιθέτων, ὡς, κατὰδῆλος, κατό-
ξω.

V. ἐνίοτε τίθεται ὅπως ὁδὸς μεταβατικῆν δύναμιν εἰς
ῥῆμα ἀμετάβ. ὡς ἐν τῇ καταθρηνέω. VI. ὑπονοεῖ ἐθωράξιν,
ἀνάβυσον, θαπάνην, ὡς π. χ. καταλειπομένη, καθοπτερο-
φείω, καταξυγοτροφέω· καὶ καθόλου ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ
υποβιβάζω κατὰ τὴν ἐκτίμησιν, ὡς ἐν τῇ καταγιγνώσκω, ἴδε Κό-
δων Ν. 11, σ. 574. VII. προσέτι σημαίνει κατὰκτείνω, κατα-
τάσσω, καταλογίζω, κατακλινῶ. VIII. διαμελισμὸν,
ὡς κατακτείνω, κατακόπτω, κατατεμαχίζω.

Z. ἡ κατὰ ὡς πρόθεσις συντενέμετο ἐνίοτε, ἰδίως παρὰ τοῖς
Ἰπικ., εἰς κά, κἀ, κάμ, κἀν, κάπ, κάρ, κατ· πρὸ τῶν γραμ-
μάτων γ, κ, μ, ν, π (ἢ φ), ρ, τ (ἢ θ)· βρα τοὺς τύπους τούτους,
ἐκαστον ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει. Τὰ Ἀντίγραφα καὶ οἱ παλαιότεροι ἐκ-
δόται συνάπτουσι τὴν πρόθεσιν μετὰ τῆς ἀκολουθοῦσας λέξεως εἰς
ἓνα τύπον, ὡς καγγόνω, καδδῶ, κακκεφαλῆς, κακπεδόνων,
κακφάλαρα, κακρρόον, κακτάδω, κακτόν. κτλ. Ἐν τοῖς συν-
θιτοῖς ῥήμασιν ἡ κατὰ ἐνίοτε μεταβάλλεται εἰς καθ, καλ, καρ,
κατ· πρὸ τῶν γραμμάτων β, λ, ρ, θ, ὡς κάββαλε, κάτθανε,
κάλλεπε, καρρέκουσα· καὶ πρὸ τῶν σ, σχ, ἡ δευτέρα συλ-
λαβὴ ἐνίοτε ἐκλείπει, ὡς τοῖς καστορνύσα, κάσχεθε, κάσσω,
ὡς καὶ ἐν τοῖς ὁμοι. τύποις καθάβων, κάπετον.

κατὰ, Ἰων. ἀντὶ καθ' αὐτὸν, Ἠρόδ. ἴδε Koen εἰς Γρηγ. Κορίνθου
α. 400, Sirgve Quest. Hierogl. 1. σ. 34· πρὸς παραποιεῖ, II.
κῆτα, Ἀττ. κατὰ κρῶσιν ἀντὶ καὶ εἴτα, ἴδε εἴτα ἐν τέλει.

κατάβα, ἀντὶ κατέβηθι, προστ. ἀφ. 6· τοῦ καταβαίνω.
καταβάδην [εἰς]. Ἠπίρρ. ὡς καταβαίνων, ἔχων τὴν πύδα κάτω,
ἀναβάδην ποιεῖς ἔξω καταβάδην, κάμνεις τὰ ποιήματα σου
ἔχων τὴν ἑνα πύδα ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἐνὶ ἡύδασσιν νὰ κάμνης αὐτὰ ἔχων
αὐτὸν κάτω, Ἀριστοφ. Ἀγ. 411, ἴδε σημ. Κοραῖ ἐν Ἰππ. π. Ἀέρ.
τ. 2, σ. 331, πρὸς ἀναβάδην.

καταβαθμός, δ, κατάβασις, ὄνομα τῆς κρημνίδους κατωφερείας
ἥτις χωρίζει τὴν Αἰγύπτου ἀπὸ τῆς Νουβίας καὶ σχηματίζει τοὺς
καταρράκτας, Δισχυλ. Ἠρ. 811 (ἐν τῷ Ἀττ. τύπῳ Καταβαθμός),
Πολύδ. 31, 26, 9, Στράβ. 791, Sallust. Jug. 17 καὶ 19· πρὸς.
Κατάδουποι.

καταβαίνω, ποιητ. καθάινω, Ἀλκμάν 22· μέλλ. -βήσομαι,
Ἠπ. Θ. 710· πρὸς. -βέβηκα: ἀφ. κατέβην, ποιητ. καὶ πληθ.
κατέβαν Ἰλ. Ω. 329, Πίνδ.: προστ. κατέβηθι Ὀδ. Ψ. 20, Ἀρι-
στοφ. Λυσ. 873· κατέβηθι ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 979. Βατρ. 35· κά-
βασι· -κατέβηθι, Ἀλκωνες· Ἠσυχ.· Ἐπικ. α' πληθ. καταβελο-
μαι (ἀντὶ -βόμεν) Ἰλ. Κ. 97· ποιητ. μετοχ. καβέας Πίνδ.:—
Μίσ., Ἐπικ. ἀφ. α' κατέβησεντο Ἰλ. Ζ. 288, Ν. 17, Ὀδ. Β. 337,
κ. ἄλλ. (ἐν ταῖς παλαιωτέραις ἐκδόσιν συχνάκις ἡμαρτημένως
κατεβήσαστο)· προστ. κατεβήσεν, Ἰλ. Ε. 109. Κατέρχομαι,
καταβαίνω, Lat. descendere, ἀντίθετον τῷ ἀναβαίνειν. Σύν-
ταξις:—μετ' ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ, κ. ἔξ ὁριστ. κατέρχο-
μαι ἐκ., Ἰλ. Ν. 17· μετὰ γεν. μόνον, ὡς, κ. πόλις Ω. 330· σύ-
ρανθεν κ. Α. 184· καὶ οὕτω παρ' Ἀττ.:—κ. ἐς πεδόν, ἐς
μέγαρον, ἐς κρήνην Ρ. 252, κτλ. ἡ μετ' αὐτ. τύπου μόνον, ὁ-
λαμὸν κατεβήσεντο Ὀδ. Β. 337· κατέβην δόμον Ἀἴδως εἴσω
Ψ. 332, πρὸς. Ἠσ. Θ. 750· καὶ οὕτω παρὰ Πίνδ. καὶ Ἀττ.:—ἀλλ'
ὡσαύτως μετ' αὐτ. ἐπὶ ὁδῶς διαφόρου ἐννοίας, κατέβην ὕπε-
ρώϊα, κατέβαιναν ἐκ τοῦ ἄνω πατώματος, Ὀδ. Σ. 206, Ψ. 85·
καὶ, κλῖμακα κατεβήσεντο, κατέβην τὴν κλῖμακα, Δ. 330, ἰούτω,
κ. κατὰ κλῖμακος Λυσ. 92. 30· ἔσονται ἐφόλκισον καταβάς,
καταβάς διὰ τοῦ ἔσονται πηγαῖον, Ὀδ. Ε. 350 (πρὸς. καταβώ-
σχω)· οὕτως ἀπολ., καταβαίνειν δ' οὐ σχολή Ἀριστοφ. Ἀγ.
409· ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ. τύπῳ, ἵππος καταβαίνεται, καταβα-
ίνει τις ἀπὸ τοῦ ἵππου, Ξεν. Ἰππ. 11, 7.—Ἰδιαίτεραί χρήσεις, I)
κατέρχομαι ἀπὸ ἄρματος ἡ ἵππου, δῖφρον Ἰλ. Ε. 109· ἐκ τῆς ἀφ-

μαμάξης Ἠρόδ. 9. 76· ἀφ' ὀρμάτων Πίνδ. Ν. 6, 87· ἀπὸ τοῦ
ἵππου Ξεν. Κύρ. 5. 5, 6· ἀλλὰ, κ. ἀπὸ τῶν ἵππων, ἐγκαταλείπω
τὴν ἵππασίαν, Δημ. 1046. 11.

2) ἐκ τῆς μεσογείας κατα-
βαίνει εἰς τὴν ὁκεανῶν, ἰδίως ἐκ τῶν κεντρικῶν μερῶν (πρὸς, ἀνα-
βαίνει Ἠ. 3), Ἠρόδ. 1. 94, κτλ. οὕτω, κ. ἐς Πειραιᾶ, ἐς λι-
μένα Πλάτ. Πολ. ἐν ἀρχ., Θεαιτ. ἐν ἀρχ. 3) ἔρχομαι εἰς τὴν
ἐκράν, θόανω εἰς τὴν ἐκράν ὀραλῶς, Πίνδ. Ν. 4. 63· ἐγχεύον,
ἐθάνω εἰς τὸν σκοπὸν μου, εἰς τὸ τέλος, αὐτόν 3. 73· κ. ἐπὶ τε-
λευτῇ Πλάτ. Πολ. 511B.

4) κατέρχομαι εἰς τὴν κοινοστράν
ἢ τὸ στάδιον, ἀγωνίζομαι, παλαίω, σταδιοδρομῶ, κ. ἐπ' ἀεθλῶ
Ἠρόδ. 5. 22· καὶ ἀπολ., ὡς τὸ Lat. in certamen descendere,
Σοφ. Ἦρ. 504, Ἀν. 4. 8, 27· οὕτω, καταδατέον ἐπὶ τὴν ἀμιλ-
σαν Πλάτ. Νόμ. 833D· καταδατέον γ' ἐπ' αὐτοῦς μ', πρὶν
νὰ κάμω ἐπίθεσιν κατ' αὐτὸν, Ἀριστοφ. Σφ. 1514·—πρὸς. καθόλως
1. 2. 5) ἐπὶ ῥήτορος, κατέρχομαι ἀπὸ τοῦ βήματος, Λυσ. 128, 33,
Δημ. 348, 10, κτλ. σπανίως δὲ προστίθεται τὸ ἀπὸ τοῦ βήματος, δ
αὐτ. 375. 20· οὕτω, κατὰδω·—κατοδῆσεναι Ἀριστοφ. Σφ. 979.

—παρὰ μεταγεν. καὶ, καταβαίνω ἀπὸ τοῦ λόγου, ἀπὸ τῶν
λαμβάνων, παύομαι, Λουκ. Τίμ. 33, Νεκρ. 2. 6) σπανίως
ἐπὶ πραγμάτων, πρὶν. καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὐρον Ἰλ. Ε. 10·
ἐπὶ θαλάσσης, Εὐρ. Ἀνδρ. 111· ἐπὶ βουμάτων, τὰ δ' ἐκ τῶν ὀρνῶν
καταβαίνοντα ὑποδεχομένη ῥέματα Πλάτ. Κριτίας 118D· ἐπὶ
τῆς μήτρας, καταβαίνουσιν αἱ ὑστέρας κάτω Ἀριστ. π. τὰ Ζ.

Ἰστ. 7. 2, 6· πόσος κατέδα τοι ἀφ' ἱστῶν; πόσο σοὺ ἱστοίχισε
[τὸ ὕψος, ἡ ἐσθῆς] νὰ καταβῇ ἀπὸ τὸν ἀργαλιῶν, Θεόκρ. 15.
35. II. μεταφ., 1) καταβαίνω εἰς τι, θόανω εἰς τι κατὰ
τὴν ὁμιλίαν, καταλήγω, κατέδασιν ἐς λιτάς, ἐκλείπειν μὲ προσπα-
γῆν, Ἠρόδ. 1. 116· ὁλλὰ τὸ πλεῖστον μετὰ μετοχ., κατέδαι-
νεν αὐτὴς παρατετόμενος δ αὐτ. 1. 90, πρὸς. 1. 118, 9. 94.

2) κ. εἰς τι, καταλήγειν εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα, συμφωνεῖν
ἐν τινι, ὡς, κ. εἰς χρόνους, συμφωνεῖν εἰς ἡλικίαν, Ἀριστ. Πα-
λιτικ. 7. 16, 5. 3) καταβάνω, ὡς καὶ νῦν, ἐπὶ τιμῶν, Πτο-
λμ. Δ. 51, 4) συγκαταβαίνω, πρὸς τινα Βασίλ. III.

III. ὑπάγω, προχωρῶ, Πίνδ. Ν. 3. 73, 4. 63.

Β. μεταβ., καταβιβάζω, ἄλλον ὑπερθε βάλλων, ἄλλον δ'..
καταβαίνει Πίνδ. II. 8. 111.

καταβαλίσσω, πληρῶ βακχικῆς μανίας· καὶ παθ., μαίνομαι,
Εὐμῶ. σ. 154. II. προσβάλλω, ὑβρίζω χυδαίως, τινος Θεοδώρ.
Μετοχ. Σύμμεκτα 453.

καταβαλίσσωμαι, Παθ., κυριεύομαι ὑπὸ βακχικῆς μανίας,
κατοδραχισοῦσθε ὄρυς ἢ ἐλάτας κλάδοισι, στεφανοῦσθε ἐν
βακχικῇ μανίᾳ διὰ κλάδων ὄρυς ἢ ἐλάτης, Εὐρ. Βάκχ. 109.

καταβάλλω: μέλλ. -βήσω: ἀφ. κατέβαλον. Ἐπικ. γ' ἐνικ.
κάββαλε. Πρὶν, καταβρίπτω, ἀνατρέπω, κατὰ πρηνεῖς βαλῆσιν
Πριάμοιο μέλαθρον Ἰλ. Β. 414· ἐς μέσσον κ. τι Ο. 357· ἐν
πόντῳ Ἠσ. Θ. 189· ἐπ' ἀκτῆς Ἰλ. Ε. 125· ἐπὶ χθονὶ Ἰσ.
Ἀσπ. Ἠρ. 402, κτλ. κ. τινὰ ἐνθάδε Ὀδ. Ζ. 172· κ. τὰ εἰκί-
ματα, τὰ ἀγάλματα Ἠρόδ. 1. 17, 8. 109· κ. τινὰ ἀπὸ τοῦ
ἵππου Ξεν. Ἠλ. 5. 2, 41· ἀπ' ἐλπίδος Πλάτ. Εὐθύφρων 15B·
κ. ἐς τὸ μηδὲν, καταβιβάζειν εἰς τὸ μηδὲν, ἀντίθετον τῷ ἐξάραι
ὑψοῦ, Ἠρόδ. 9. 79, πρὸς. Εὐρ. Βάκχ. 202.

2) καταβάλλω δι' ὅπλου, φονεύω, Ἰλ. Β. 692, Ἠρόδ. 4. 64, κτλ. ἢ διὰ γυμνῆ-
ματος, κ. πατόσας Λυσ. 126. 22· ἰδίως ἐπὶ σφαγῇ θυμάτων, οὕτω,
καὶ σφαγία πρὸ βορᾶς καταβάλλω Εὐρ. Ὀρ. 1603, Ἰσοκρ. 19A·
κ. θύμα θολίσσιν Εὐρ. Βάκχ. 1246. 2) βρίπτω, φέρω εἰς τινα
κατάστασιν, κ. τινὰ ἐς συμφορὰς ὁ αὐτ. ἐν 1. 7. 600· εἰς ἀπο-
ρίαν, εἰς ἀπιστίαν Πλάτ. Φιλόθ. 15B, Φαίδ. 88C, κτλ. 4)

βρίπτω μικράν, ἀπορρίπτω, Ἰσοκρ. 238A, Ξεν. Κύρ. 2. 4· μεταφ.,
κλημονῶ, Ἀλ. παρὰ Σουφ. —καταβ. εἰς τι, βρίπτω ἐπάνω εἰς τι,
Πλάτ. Νόμ. 900E, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 5, ἐν τέλει.—κ. ἐαυτόν,
Λατ. se abjicere, Πλούτ. Καῖς. 38· ἐντεῦθεν, κρταβεβλημένοι,
ἐγκαταλειπόμενοι ἀνθρώποι, Λατ. homines relictos adiacine,
Ἰσοκρ. 234B.—Ἐπίρρ. καταβεβλημένως, μετὰ περιφρήσεως, ὁ
αὐτ. περὶ Ἀντιδ. § 326.

II. ἐπὶ ἡπιωτέρας σημασίας, ἀρίων
νὰ πέση, ἀπὸ ἐς κάδεσπλεν υἱὸν Ἰλ. Ε. 343· κάδεσπε νεδρόν,
ἐπὶ αὐτοῦ, Θ. 249· καταβιβάζω, ἐπὶ κυνέ, οὐσὰς κάδεσπλεν ἔμφω
Ὀδ. Ρ. 302· ὡς ναυτικῶς ὄροι, κ. ἰστία θείον, 671· τάκάτια
Ἰπικρ. ἐν Ἀδελ. 2· ὡσαύτως, κατ' ὀφθαλμοῦς βαλεῖ Δισχυλ.

Χο. 375· τὰς ὀφρὺς κ. Εὐρ. Κύνκ. 167 (πρὸς. ὀφρὺς). —ἐγκατα-
λείπω χρηματικὴν ὀφειλήν, εἰς καταβάλλοντα ἐν ὑπωμοσίᾳ
Δημ. 260, ἐν τέλει.—περὶ τοῦ ἱουλον.. καταβάλλων ἐν Θεοκρ.
15. 85, ἴδε ἐν λέξ. ἱουλος.

2) τοποθετῶ, Λατ. disponere,
κρεῖτον μέγα κάδεσπλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ, μέγα κρεοδόχον ἀγγεῖον
ἐβάλεν ἐπάνω εἰς τὴν φλόγα τοῦ πυρός, Ἰλ. 1. 206, πρὸς. Ἀριστοφ.
Ἀγ. 105, Σφ. 727, κτλ. 3) καταβιβάζω, ἰδίως εἰς τὴν παρα-
λίαν, κ. σιτία Ἠρόδ. 7. 23.—ἐνθα ἑτεροὶ ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς
σημαίνον, ἀποθεκνέω, ἐπισωρεύω, 4) φέρω, εἰδὼ εἰσδύω,
καταβάλλει [ἢ λύνει] ἐπ' ἡμέραν ἐκάστην τάλαντον ἀργυ-
ρίου ἐκ τῶν [χρυσῶν] Ἠρόδ. 2. 149· τὰς ἐπικαρπίας τῇ πόλει
Ἀνδοκ. 12. 29.

5) ὡς καὶ νῦν, ἀποτίνω, πληρώνω, τάρχυριον
Θουκ. 1. 27· καδδάλων τριόβολον Ἀμεψίας ἐν Μοιχοῖς 1·

ἀρραβώνα Μένανδρ. ἐν 'Αδελ. 223· τιμὴν τινι ὑπὲρ τινος Πλάτ. Νῆμ. 932D, Λουκ. Βίων Πράσις 25· καταβαλὼν σοὶ δραχμὴν τῶν βοτρυῶν, διὰ τὰ σταυρία, Φιλίστρ. 661· κ. Ἰημίαν, ἀποτίνειν πρόστιμον, Δημ. 724. 4 (πρὸς καταβολὴν II. 2). — Παθ., τὰ προσκαταβλήματα.. διὰ τὸν τοῦ νόμου τούτου φόβον καταβάλλεται Δημ. 731. 7.

3) ῥιπίδι τινὰ εἰς τινὰ τόπον καὶ κατακλίσαι αὐτὸν ἐκεῖ, συλλαβόντες δὲ σφραγ καταέβαλον ἐς ἔρκτην 'Ηρόδ. 4. 146. 6) παρέχω, δίδω, μαρτυρίαν Δημ. 921. 4· καταθέτω ἔγγραφον, Πλάτ. Σοφιστ. 232D· καὶ ἐν τῇ μέσῃ, τῶν νόμων οὐκ ἐόντων.. ψευδεῖς γραφάς εἰς τὰ δημόσια γράμματα καταβάλλεσθαι, «γραφὴ» παρὰ Δημ. 243. 25. 7) ῥιπίτω σπόρον, σπείρω, εἰς ποίαν γῆν ποῖον σπέρμα καταβλή- τέον Πλάτ. Θεαίτ. 149E· καὶ ἐν τῇ Παθ., Πλούτ. 2. 905E· — μεταφ., σπέρμα κ. τοιοῦτων πραγμάτων Δημ. 748. 13· κατέ- βαλον φάτιν, δίδουσιν φήμην, Λατ. *scribere verba*, 'Ηρόδ. 1. 122, πρὸς. Εὐρ. 'Πρ. Μαίν. 758.

8) βάλω ὡς θεμέλιον, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ μέσῃ τύπῃ, τὴν τῆς ναυπηγίας ἀρχὴν κατα- βαλλόμενος Πλάτ. Νῆμ. 803A· καταβαλλομένα μέγαν οἶτον Εὐρ. 'Ιλλ. 164· Ἀριστοππος τὴν Κυρηναϊκὴν φιλοσοφίαν κατεβάλλετο Στράβ. 837· τοῦτ' αὖτις ὁρθῶς καταβαλλέσθαι Σωσιπάτρ. ἐν «Καταφυσικῷ» 1. 39· καινὴν νομοθεσίαν Διόδ. 12. 20· αἴρεσιν Πλούτ. 2. 329A· φλυαρίαν Γαλγὴν — Παθ., ὅταν δὲ κρηγίς μὴ καταβλήθῃ.. ὁρθῶς Εὐρ. 'Πρ. Μαίν. 1261· ὡσαύ- τως, καταδεσλῆναι μάθησις, θεμελιώδεις, βάσιμοι, τακτικά, 'Αριστ. Πολιτικ. 8. 2, 6· τὰ κ. παιδεύματα αὐτῆς 8. 3, 11.

9) μετ' ἀπαρ., γάμον καταβάλλω· αἰδέσιν, ἀρχομαι ψάλ- λων περὶ.. Καλλ. 'Αποσπ. 169. III. Παθ., «πλαγιάζω», κατα- κλίνωμαι, εἰς εὐνάν Θεόφρ. 18. 11.

καταβαπτέον, ῥημ. ἐπὶ τοῦ καταβάπτω, δεῖ καταβάπτειν, Σωφ. 'Ερ. σ. 211, ἐκδ. Ern.

καταβαπτίζωι μέλλ. 'Αττ. -ῶ, βυθίζω ἐντὸς τοῦ ὕδατος, καταπνίγω, τὸ πλῆθος τοῦ οἴνου τὴν ζωτικὴν δύναμιν.. κατα- βαπτίζει 'Αλέξ. 'Απρ. Προβλ. 1. 17· Ἀλκίφρ. 2-3, πρὸς. Ἀγλά. Τατ. 1. 3.—Παθ., πνίγομαι, ὑπὸ μέθης, τῇ θλίψει Εὐμόχ. σ. 198.

καταβαπτισμός, οὐδ., = βαπτισμός, Εὐστ. Πονημάτ. 137. 41.

καταβαπτιστής, οὐδ., ὁ καταβυθίζων καὶ καταπνίγων, λέξις χαλκνευθεῖσα ὑπὸ Γρηγ. τοῦ Ναζ. 1. σ. 870, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ βαπτιστής.

καταβάπτω, καταβυθίζω, τὸν θάκτυλον καταβάπτειν εἰς πίσσαν ὕγραν Διοσκ. π. 'Ισοβλ. 27 ἐν τέλει τὰ σταυρά.. καταβάπτειν εἰς γλεῦκος καὶ θάλασσαν Γεωπ. 8. 23· πα- τίζω τι εἰς βαφῆς, χρωματίζω καλῶς, ἐς κόρον καταβαφεῖσα Λουκ. Εὐαγγ. 16. 1.

II. βάπτω ἐρυθρὴν, «καταβάπτει» κατερυ- θραίνει ἐρυθρῇ βάμμεται 'Πισύχ. οὖρον καταδεβαμμένον, βαθὺ ἔχον χροῖα, Παλᾶδ. περὶ Πυρετῶν σ. 52.

καταβαρβάρω, καθιστῶ τι ὡς βάρβαρον, ἄπερ κατεβαρ- βάρωσαν τὴν τέχνην τῶν γραμμάτων Τζέτζ. 'Ιστ. 12. 230.

καταβαρύνω, καταβαρύνω, καταβάλλω διὰ τοῦ βάρους μου, κατα- πνύω, ὡς μὴ καταβαρῆσειν αὐτὸν Λουκ. Θεῶν Διάλ. 21. 1 (ἐνθα διαφ. γρ. καταπνῆσειν)· μεταφ., ἐπιβαρύνω, καταβαρύνω, κ. τὴν Ἰταλίαν ἐσφοραῖς 'Απκ. 'Εμρ. 5. 67· — Παθ., καταβαρεῖ- σθαι ὑπὸ τῆς μάχης Πολύβ. 11. 33, 3· τοῖς ὅλοις 18. 4, 8· ὑπὸ τοῦ πάθους Διόδ. 19. 24.

καταβαρύνω, ἐξ, βαρύνω φορτωμένως, καταβαρεῖς [νῆες], κατα- βαρῇ [πλοῖα] Πολύβ. Δ' 172, A' 103, Διον. Κ. 39. 42., 74. 13.

καταβαρύνω, εἰς, ἡ, τὸ καταβαρύνειν, πείθειν πρὸς τὰ κάτω, Γλωσσ.

καταβαρύνω, = καταβαρύνω, Θεοφρ. 'Αποσπ. 8. 9· μεταφ., κ. τὸν βίον Ἀντιπατρ. παρὰ Στωβ. 418, 44, πρὸς. Ἐρμῆν ἐν Στωβ. 'Εκλογ. 1. 404.

καταβαρύνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ βασανίζω, 'Ιππ. 85B.

καταβαρύνω, ποιητ. καθ-., = καταβάσεις, κατὰ τὸν Ἑρμαν. εἰς Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 828.

II. ἐν τῇ Λειτουργίᾳ, ἡ λ. κατα- βαρύνω ἀναφέρεται εἰς τὸν εἰρμὸν ὅταν ψάλληται ὁργῶς μετὰ τῇ τέλει ὡς κανόνος. Αἱ καταβάσεις τῶν μεγάλων ἐκκλησιαστικῶν ὁργῶν εἶναι οἱ εἰρμοὶ τοῦ κανόνος τῆς ἐκκλησίας, Κ. Πορφύρ. 'Εκδ. Βασιλ. Τάξ. 30. 5.

καταβαρύνω, τὸ, = τῷ ἐπομ., 'Επιστ. Μοναχ. 268D.

καταβάσεις, τὸ, = καταβάσεις, ὅδους πρὸς τὰ κάτω ἀγροῦσα, ὁδὸς εἰς τὸν κάτω κλόνον, Διαβάσεις ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 344. 16· καταβάσιον, «Αἰδοῦ Σουῖδ. ἐν λ. πυρομήτων. II. τόπος διὰ λείψαν ὑπὸ τὸ ὑπασπαστήριον, Σωζομ. 'Εκκ. 'Ιστ. 9. 2, Κ. Πορφ. 'Εκδ. Βασ. Τάξ. 1. 117, 9, κλ.

καταβάσεις, οὐ, = καταβάσεις, πῦρ 'Εδδ. (Σωφ. Σολ. I', 6).

κατάβας, εἰς, ἡ, ἀντίθετον τῷ ἀνάβας. τὸ καταβαίνειν, ὁδὸς δι' ἧς καταβαίνει τις, 'Ηρόδ. 1. 186., 7. 223, καὶ 'Αττ.· ἡ εἰς «Αἰδοῦ κατὰβάσις 'Ισοκρ. 211E· ἔξε 'Ηρόδ. 2. 122, καὶ πρὸς. καταβάσεις. 2) ἡ ἀπὸ τῆς ἀνω Ἀσίας κατὰβάσεις εἰς τὴν παραλλαν, Ξεν. Ἀν. 3. 5, 4., 5. 5, 4· ἡ ἐπὶ θάλατταν κ. Διοδ. 14. 25.

3) κτωπέρεια, Δημήτρ. Φαληρ. 248. II. = καταβάσιον II, Βυζ.

καταβασκαίνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ βασκαίνω, Πλούτ. 2. 680C, 682B καὶ E.

καταβασμός, ὁ, ἔξε καταβασμός.

καταβάτιον, ῥημ. ἐπὶ τοῦ καταβαίνω, Ἀριστοφ. Λυσ. 884, Πλάτ. Πολ. 520C· ἔξε ἐν λ. καταβαίνω I. 4.

καταβάτιον, πατὴρ ἡ περιπατῶ ἐπὶ τινος, Σχόλ. εἰς Σωφ. O. K. 407.

καταβάτης [βα], οὐ, ὁ, ὁ καταβαίνων ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ μα- χόμενος πεζῇ, Πλάτ. Κριτίας 110B.

καταβατικός, ἡ, ὁ, παρέχων εὐκόλῳ κατάβασιν, Πορφύρ. Ἀντρ. Νυμφ. 22.—'Επίφρ. -κῶς, Ὀλυμπιάδ. εἰς Πλάτ. 'Αλκ. 2. σ. 78 Crenker.

καταβάτης, ἡ, ὁ, κτωπέρεια, ἀπόκρημνος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. D. 353.

II. καταβάτιον, τὸ, = σελίς, κοινῶς «καταβά- τῶν», Ἀναστ. Σιν. 201C, «σελίς» καταβάτιον βιβλίου, 'Πισύχ., ἔξε σημ. Boisson. εἰς 'Ηρωδ. Β. 1.

καταβάτιον, μέλλ. -ῶ, ὕλατῶ, γαυρίζω, ἐναντίον τιος, 'Πράκλειτ. παρὰ Πλούτ. 2. 787C (κατὰ Ψηφρ. ἀντὶ καὶ βαδίζω)· τινος Ἀ. 9. II. 7. 108 (ἐνθα καταβάτιος γάρ ἐστιν τοῦ μέτρου).

καταβαυκαλῶ, ἀποκωμίζω νανουρίζω, Ἀδ. π. 2. 14. 20· ἐν σείστρον ἢ καταβαυκαλῶσιν αἱ τίτθαι ψυχαγωγῶσαι τὰ δυσ- πεστοῦσαν τῶν παιδίων, Πλούτ. 4. 127.

καταβαυκαλῆσις, εἰς, ἡ, ἡ διὰ νανουρισμάτων ἀποκωμίσαις τῶν παιδίων, «αἱ δὲ τῶν τιτυευουσῶν φράσι» καταβαυκαλῆσις ὀνομά- ζονται, Ἀθην. 618E.

καταβαυκαλίζωι μέλλ. -ῶ, -ῶ, -ῶ, καταβαυκαλῶ, Κομ. Ἀνώ- νυμ. 64, Φωτ., Σουῖδ. II. (βαυκαλῆς), καταπνίγω, Σώπατρ. παρὰ Ἀθην. 784B.

καταβελύσσωμαι, ἀποθ., ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ βελύσσω- μαί. 'Εδδ. ('Ιεζεκ. ΔΔ' 27).

καταβελύσσωμαι, ἀποθ., ἰσχυρῶς διαβεβαίω, Πλούτ. Καῖς. 47.

καταβελύσσωμαι, εἰς, ἡ, ἰσχυρὰ διαβεβαίωσις, Πλούτ. 2. 1120B.

καταβελύσσωμαι, ἔξε καταβάλλω ἐν τέλει.

καταβελύσσωμαι, ἔξε, ἡ, ἡ διὰ πολλῶν βελῶν, ἔξαιμος ὡν ἡδὴ καὶ καταβελύσσωμαι ὁ Κούρτιος Διον. Ἀλ. 2. 42., 5. 24· καταβε- λύσσωμαι τε γερωνός Κ. Μανασσ. Χρ. σ. 94B.—Κατὰ Σουῖδ. «κατα- βελύσσωμαι, πολλῶν βελῶν βολὰς διεξάμειναι».

καταβελύσσωμαι, βιαίως ὑποτάσσω, Φίλων 1. 685.—βίβιον ὡς ἀποθ., βιάζω, παραβιάζω, ἀναγκάζω, καταβιάσασθαι παρὰ γυναι- κὴν τοὺς πολλοὺς Θεοκ. 4. 123, πρὸς. Ἀπκ. 'Εμρ. 2. 28· δύναμις καὶ φίλος καὶ χάριτι καταβιάζονται Πλούτ. 2. 385B.

II. Παθ., ἀναγκάζωμαι, καταβιάζεται ὑπ' ἐκείνου ὁ αὐτ. ἐν Θλα. 11, πρὸς. Wyttenb. 2. 639E· μετ' ἀπαρ., πράγ- ματα δημολογεῖν μὴ πεφυκότα καταβιάζονται Πλούτ. 2. 75F, Εὐνάπ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λ. εὐτρόπικος [νύσημα] ἡδὴ ὑπὸ γρόνου πολλοῦ καταβιάσασθαι, ἐπὶ χρόνιου νόσημα- τοῖς, 'Ιππ. 303. 46.

καταβελύσσωμαι μέλλ. Ἀττ. -ῶ, μεταβ. ἐνεργείας τοῦ κατα- βαίνω, καταβιάζω, κοινῶς «καταβιάζω», καταβιάσας τὸν Κρόν- ον ἀπὸ τῆς πυρῆς 'Ηρόδ. 1. 87, πρὸς. 80· τοὺς ἐκ τοῦ κατα- στρώματος ἐς κοίτην νῆα ὁ αὐτ. 8. 118· τὴν πόλιν πρὸς τὴν θάλατταν Πλούτ. Θεμιστ. 4· δόγημα ἔξε τῆς πόλεως, «καταβελύ- σσω» ὑπὸ τοῦ διδασκάλου παιδῶς περὶ τὰ τέλη περιπατήσοντας καὶ γυμναστούμενους ὁ αὐτ. ἐν Καμύλλ. 10· εἰς μετακλίσειν, ὁ αὐτ. 2. 962E· — μεταφ., καταβιάσασθαι ἀπὸ τῶν υπερηφάνων.. σύλλημά- των.. σεαυτὸν ἐπὶ τὸ δημοτικὸν Διον. Ἀλ. 7. 45. 2) ἀναγ- κάζω τι νά καταβῇ, κατεβιάσαν δὲ εἰς τὸ ἐμάλιν τὸ στρατό- πεδον Ξεν. Ἑλλ. 4. 6, 7· κάμνω τι νά καταβῇ, κινῶ, καταβιά- ζειν τὰ γυναικῆτα 'Ιππ. 80B.

II. φέρω ὀπίσσω, ἐπαναφέρω, καταβιάζω τὴν βιήγησιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ.. πολέμου Διον. Ἀλ. 1. 8.

III. ἐν τῇ γραμματ. περὶ τοῦ τόνου, καταβι- βάσκω αὐτὸν ἐκ τῆς προπαρρηγοῦσης εἰς τὴν παραλήγουσαν ἢ λή- γουσαν, ὡς π. γ. ἀγγέλος, ἀγγέλου, θρέψασαι, θρεψασῶν. ἡ ἐκ τῆς παραλήγουσης εἰς τὴν λήγουσαν, λαβοῦσαι, λαβουσῶν.

Ἀπολλώνιος, περὶ Συναξ. 213, 'Ετυμολ. M. 774. 33, κτλ.

IV. ἐπὶ τῶν ὀνίων, καταβιάζω τὴν τιμὴν, Σωκράτ. 424B.

καταβιάζω, ὁ, τὸ καταβιάζειν, Πρὸς. Παρ. Πτολ. σ. 67. 8.

II. ἡ καταβιάσις τοῦ τόνου πρὸς τὸ τέλος τῆς λέξεως, Εὐστ. 1361. 30· οὕτως, καταβιάσεις, εἰς, ἡ, ὁ ἄνθρωπος πλεονακμῶν τοῦ ἔξοντος καὶ καταβιάσει τοῦ τόνου ξανθός, 'Ετυμ. M. 610. 24.

καταβιάσας, α. οὐ, ῥημ. ἐπὶ τοῦ καταβιάζω, ὁ, δεῖ καταβιάζειν, Πλάτ. Πολ. 539E.

καταβιβρώσκωι μέλλ. -ῶ, -ῶ, -ῶ, κατέβρω· παθ. πρkm. καταβιβρώσκωμαι· ἀφρ. κατέβρωθην· πρkm. καταβρώθω.

Καταβρώθω, Ὀμ. Ἰμν. εἰς Ἀπόλλ. 127, 'Ηρόδ. 3. 16· καταβι- βρώσκεις σιτίσιν ἰσως ἐλεφάντων τετάρτων Ἀντιφάνης ἐν Ἀε- ζυμοῖς· I' μεταφ., καταβιβρώσκει, τὰς οὐσίας, ἔργον ἔξε περιουσίας τῶν, 'Πηγήσιπ. ἐν Ἀλεξάνδρ. 1. 30.—Παθ., κατα- βιβρώσκει 'Ηρόδ. 4. 199, πρkm. Πλάτ. Φαῖδ. 110A·—(περὶ τοῦ καταβρώσει ἐν Διον. II. 604, ἔξε ἐν λ. καταβρώσει).

καταβινέω = βινέω γ' ἐνικ. καταβινέει, βερβερισμός ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1215.

καταβινέω: μέλλ. -ώσονται: ἄρ. καταβινών Πλάτ., ἡσυχίας καταβινέω, Πολύδ. 12, 28, 6, Πλούτ. Δημοσθ. 24. Τελειώνω τὸν βίον μου, περὶ τὴν ζωὴν μου, τὸ ἥδυνος καταβινέωσι τὸν βίον Πλάτ. Πρωτ. 355A, πρὸς Πλ. 578F ἀπολ., Πολύδ. ἐ' θ' ἀνωτ., κτλ. καταβινέωσις, εὖως, ἡ, τὸ διέρχεσθαι τὸν βίον, ζῆν, Διόδ. 18, 52, Ἀπ. Ἐμψυλ. 4, 16.

καταβλαβής, ἐς, βεβλαμμένος τὰς ἐξέσεις, Διδ. Ἀλ. 608C. II. παθὼν μεγάλην βλάβην, κατεστραμμένος, Ἐπιγρ. Ταυρ., CIG οὕτω καὶ ἴε. 432, 1.

καταβλάβω. μεταχειρίζομαι τι ἀδεήτως καὶ ἀμελῶς, ἀμελῶ, καταρραβυμῶ, καταβλάβευσαι τὴν διόρθωσιν τοῦ σώματος Ἰππ. π. Ἀρρ. 820: οὕτε γὰρ ἡδίκησαμεν τοῦτον εὐδύν, οὕτε καταβλάβευσαιμεν ἑν. Ἀν. 7, 6, 22. — Παθ., εἶμαι: ἀμελής ἢ ἀννηρός, Γρηγ. Ναζ. περὶ Θεολογ. 539A. — Καθ' ἑσὺ. «καταβλαβέειν» βιβνέειν, ἡ δαπανᾶν βιβνέως.

καταβλάπτω: μέλλ. -βλάψω, μεγάλας βλάβας, ζημιώνω, Ὀρ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 93, Πλάτ. Νόμ. 877B βλάβην καταβλάπτω τινά, ἐπιφέρω ζημίαν, βλάβην εἰς τινά, αὐτῷ 864E καταβλάπτω φότες τὴν πρόσον Σουλ. Ἐπιγρ. 1570a. 51. ὁ καταβλάψῃ αὐτῷ 1845. 103.

καταβλέπει: «καταβίνει» Ἰσχύ. καταβλέπω: μέλλ. -βλέψω, βλέπω πρὸς τὰ κάτω πρὸς τινά, καταβλέψεν εἰς τοὺς μαχομένους ἀνὼθεν Πλούτ. Ἀρατ. 32. ἡμερῶ. βλέπω, ὁ αὐτ. 2. 680I. 2) βλέπω μετὰ προσοχῆς τι, ἐξετάζω, Καλλ. εἰς Δῆλ. 303, Πλούτ. 2. 469B, κλ.

κατάβλημα. τό, τὸ καταβέβη ἢ κατεκλινέν, πρὸς, προσκατάβλημα. II. πᾶν πρᾶγμα καταβιβάζομενον, 1) παραπέτασμα, τὸ καταπέτασμα τοῦ θεάτρου, Πλούτ. Δ', 127, 131: — περὶ τῶν καταβλήματων τῶν πλοίων ἔδε Βύκλ. ΑΙ. Sowerben, σ. 161. 2) κράσπεδον ἢ χροσσωτὴ παρυφή, Ἀθήν. 536A. 3) ἐξωτερικὸν περιχάλυμμα, Ἰππ. π. Ἀρρ. 799.

καταβλής, ἡτος, ὅ, = ἐπιβλής, μοχλός, μάνδαλος, Ἰσχύ. καταβλήτεον, ῥημ. ἐπιβ., δεῖ καταβλάειν, ἔδε τὸ ῥημ. καταβλάω II, 7.

καταβλητικὸς, ἡ, ὅν, συντελῶν εἰς τὸ καταβλάειν, καταβρίπτειν, ἑν. Ἰππ. 8, 11: μετὰ γεν., τῆς δυνάμεως καταβλητικὸν ἄλγην, τ. 6, 260, 6: τὰ πολλὰ ἐκεῖνα καὶ καταβλητικὰ τοῦ μεγέθους τῆς Ἑλλάδος Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 19.

καταβληχάομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ βληχάομαι, Θεόκρ. 5, 42.

καταβλώσκω, ποιητ. ἀντὶ κατέρχομαι. καταβλῶν, εἰς ἄστου καταβλώσκοντα Ὀδ. II, 466: πόλιν νόσφι καταβλώσκοντα Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 322: ἐπὶ ναυτῶν, Λυκούρ. 1068 (ἐν τῷ ἀνιμῷ μέλλ. -βλώσκω) — ἐπὶ ποταμῷ ἢ ῥύακι, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ, 227. καταβλῶ: μέλλ. -βλώσκει Ἀριστοφ. Ἰππ. 286, Νερ. 1154, Ἰων. -βλώσκει Ἡρόδ. Πρὶν μεγαλοφρονῶς, κραυγάζει ἐναντίον τινός, καταβλώσκει μετὰ γεν., Ἡρόδ. 6, 85: κ. τιναν ὅτι τὰς σπονδὰς ἀελευκότες εἰεν Θουκ. 1, 67, πρὸς 115, π. 45. — Παθ., καταβλῶμεν ἐπιφθόνως ὑπὸ τῶν ἀφαιρημένων Ἀπ. Ἐμψυλ. 5, 13.

II. μετ' αἰτ., διὰ τῆς κραυγῆς καταβλάω, νικῶ διὰ τῆς βοῆς, καταβλόσκει δ' ἂν κραυγῶς τεξέσταις τρισηλίους Ἀριστοφ. Ἀλ. 711: καταβλόσκει βροῦν σε, ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 286, πρὸς, καταβλόσκει. III. μετὰ συστοιχ. κτ., κατὰ μοι βόσσον οἰκτράν ὅπα τοῖς ἐνερθ' Ἀτρεΐδαις, πέρην πρὸς χάριν μου ὀλιγέρην κραυγὴν εἰς τοὺς ἐν τῷ κάτω κόσμῳ Ἀτρεΐδας, Σωφ. Ἰλ. 1067.

καταβυή, ἡς, ἡ βοή ἢ κραυγὴ ἐναντίον τινός, καταβρυή, μετὰ γεν. προσ., Θουκ. 1, 73, 8, 58: ἡ κ. ἢ ἐς ἀσκηδαίμονα ὁ αὐτ. 8, 87.

καταβύησις, εὖως, ἡ, τὸ καταβύειν, κραυγάζειν ἐναντίον τινός, Πλούτ. Πρωτ. 67, πρὸς 2, 420F. II. ἐκφυγίαι, νηγεῖο-κραυγὴ, Φίλων 2, 537: μεγαλόφρονος κραυγὴ, Ἀρτεμίδ. 1, 24.

καταβυόρυνω, ἡ -ύω, καταβύπτω, κοινῶς «χανδακύνω», πιόαν. γραφ. παρὰ Τατιαν. πρὸς Ἑλληνας σ. 169C.

καταβυλάδας: «κλάδους» Ἰσχύ.

καταβυλεύς, εὖως, ὁ, ἰδρυτής, Γεωργ. Παχυμ. ἐν Ρήτορι (Wnlz) τ. 1, σ. 566, Σχόλ. εἰς Πινδάρου Ο. 3, 1.

καταβυλῆ, ἡ, τὸ βύψιμον, κατέβησι, σπερμιάτων Λουκ. Ὑμν. 19, πρὸς Ἑβρ. Ἐπ. α' 11. II. μετὰ, 1) θεμελίωσι, ἀρχή, Πινδ. Ν. 2, 5: κ. ποιεῖσθαι τυραννίδος Πολύδ. 13, 6, 2: ἐκ καταβυλῆς, ἐκ θεμελίων, ἐκ νέου, πάλιν, Λατ. δεινῶ, ὁ αὐτ. 1, 36, 8, κτλ.: πρὸ καταβυλῆς κόσμου Ἐπιστ. π. Ἐφρ. α', 4: τῆς αὐτῆς κ. γεγονέναι Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1, 13, 3. 2) πληρωμῇ, ἰδίως μερικῇ, κατὰ διαλείμματα καταβυλλομένη, καταβάλλειν τὰς καταβυλὰς Δημ. 1352. 22: τὸ ἀργύριον ὃ ἔφερε καταβυλὴν τῇ πόλει, τὰ χρήματα ὃ ἔφερε ὡς παρακαταθήκην (χάριν ἐγγυήσεως), Νόμ. παρὰ Δημ. 973. 4: πρὸς, καταβάλλω II, 4.

3) ἡ κ. τῆς περιόδου, ἡ τεκνική περίοδος, Ἀριστ. Μετεωρ.

1, 14, 18. — Καθ' ἑσὺ. «καταβυλῆ» θυσιᾶ, τελετή. III. περιβυλῆ προτύχῃ ἡσθενείας, παρηΰσινος, Λατ. παρουσία, τῆς ἀσθενείας Πλάτ. Πρωτ. 519A, πρὸς Ἰππ. Ἰπλάτων 872E (ἐνθα καταβυλῆ)· πυρετοῦ Δημ. 118, 20: ὡς πύσινος καταβυλῆς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, Πλούτ. Τηρολ. 37. 2) κ. θεοῦ, θεία ἔμπνευσις, Πλούτ. Α, 16. — Ἐπὶ τοῦ τύπου καταβυλῆς, ὅστις ἀναφέρεται (μετὰ τὴν σημασίαν III.) ἐκ τοῦ Ἰππ. ὑπὸ Γαλγν., καὶ ἐκ τοῦ Ἑβρ. (Ἀποστ. 617) ὑπὸ Ἰσχυ., ἔδε Λοβέκ. εἰς Φρόν. 699.

καταβυλῶς, ὁ, θέσις ἢ τόπος ἐνθα δύναται τις νὰ θέσῃ τι. I. μέρος ἐν θαλάσῃ ἐνθα περιέκλειον ἄστρεα, μύδια, κ.τ.τ. ἡ ἐλθὺς, ἀστρεοτροφεῖον, ἐλθουτροφεῖον, Ξενοκρ. 27 (σελ. 13, ἐκδ. Κοροῆ, αὐτὸς σημ. ἐν σ. 144). II. ἐπίνειον, Σχόλ. εἰς Θουκ. 1, 30, Ἰερωκλ. M. 336, 21.

καταβυμβάω, ἡλῶ μετὰ πολλῶν βόμβων, ἀλλεπαλλήλων κυμάτων καταβυμβάζοντων Γεωργ. Ἀκροπ. Χρον. σ. 87A.

καταβυμβόρισις, εὖως, ἡ ἐν τῷ βορβόρῳ κυλινδρῆσι, «καταλάσπονται», Πλούτ. 1, 166A. — τὸ ῥῆμα καταβυμβορόω, «καταλάσπονται», παρὰ τῷ Τατιανῷ 5, σ. 118.

καταβύριος, ὅν, (Βορέας) = τῷ ἑπομ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 2, 8, 1.

κατάβωρος, ὅν, περὶ λαχόμενος ἀπὸ τοῦ βορρᾶ, δηλ. ἐστραμμένος πρὸς νότον, ἀντίθετον τῷ πρόσβωρος, Πλάτ. Κριτίας 118B, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2, 9, 7: εἰς κ. Ἀριστ. Οἰκ. 1, 6, 9.

καταβύσκησις, εὖως, ἡ διὰ τῆς βοσκῆσεως ἐρήμωσις τόπου τινός, Σύμμαχ. ἐν Παλ. Διαδ. Ἰσακ. 5, 13.

καταβύσσω: μέλλ. -βύσσω, βύσσω ποιμένα ἐν τινὶ τόπῳ, Λατ. depascere, γὰρ τὰν Σάμιαν καταβύσσειν, περιηλπῇ, οἱ ποιμένες τῆς Σάμου, Θεόκρ. 15, 126. — Μέσ., μετὰ μέσ. ἀρ. α' καὶ παθ. ἐπὶ βοσκομένου ποιμνίου, βύσσομαι, τρέφομαι, Λατ. depasci, Λόγγος 2, 16, Ἰεωπ. 2, 39, 2: καταβύσσωμαι, καταναλίσκω, φθίρω, ἐπὶ λοιμοῦ, Καλλ. εἰς Ἀρ. 125: δέμος κατὰβύσκειται ἀτῇ Νικ. Θερ. 244: ἡσυχίᾳ δὲ πόλιν καταβύσκει, καθ' ἄπασαν τὴν πόλιν βασιλεύει ἡσυχία, Τρωφ. 503. — Κατὰ τὸν Ἰσχύ.: «καταβύσονται» τρέφονται, νέμονται, δαπανῶσιν.

καταβύστρυχος, ὅν, κομῶν τοῖς βοστρύχοις, πολλοὺς ἔχων βοστρύχους, «με φουντωτὰ μαλλιά», νεανίας Εὐρ. Φόιν. 146, Ἀριστ. Αἰν. 2, 19, Ἰλιδ. 7, 10.

καταβυστρυχίω, σχηματίζω βοστρύχους, «ἡ ἡρὶς περὶ τοῦς ὤμους ἐξήλκωτο, φιλοφρονῶς καταβυστρυχισμένη» Εὐμάχιος σ. 110. καταβυκυλῶ, ἀποπλανῶ, ἐξαπατῶ, Θεμιστ. 330A, ἐν τῷ Παθ.

καταβραβεύω, καταδικάζω τινά ὡς βραβεύ, ἐπομένως, στερεῶ τινά τοῦ βραβεῖου, στερεῶ τῶν δικαίων του, ἀδικῶ αὐτόν, μετ' αἰτ., Ἐπιστ. π. Κολ. 6, 18, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 399, Εὐστ. — Παθ., ὑπὸ Μειδίῳ καταβραβευθέντα, ἀδικῶς καταδικασθέντα κατὰ τὴν δίκην του διὰ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Μειδίου, Δημ. 544 ἐν τέλ. — Καθ' ἑσὺ: «καταβραβεύεται» κατακρίνεται, διαγωνίζεται.

καταβράζει: «καταβράζει» Ἰσχύ.

καταβρενθύομαι, ἀπόθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστώτῃ καὶ παρὰ, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ βρενθύναι, Θεοφύλ. Σμ. 1, 3.

κατάβραχος, ὅν, πλήρης βράχων, Μαρτύριον Ἀρέθ. ἐν Ἀνεκδ. Βοίσον. τ. 5, 49.

καταβρέχω: μέλλ. -βρέξω: — Μέσ., μέλλ. -βρέξομαι Ἰππ. 649. — Παθ., ἄρ. α' καταβρέχεται Ἀριστοφ. Νερ. 217: ἄρ. β' καταβρέχην [α] Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6, 17, 2. Καταβρέχω, ὡς καὶ νῦν, καταποτίζω, μὴ καταβρέχω Ἀριστοφ. ἑν' ἀνωτ., ἔρως ἐν ὕδατι καταβρέχομένη Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5, 4, 3: — μετὰ, κῆςις Χίου μετὰβρέχετο Ἰδύλλος παρ' Ἀθην. 473A: μέλιτι καταβρέχειν, ὡς τὸ εὐλογίαις βαίνειν, Πινδ. Ο. 10 (11), 119: ἀλλ' ἔμῳς καύχημα κατὰβρέχε σιγᾷ, ἐπικάλυπτε τῇ σιωπῇ, ὁ αὐτ. ἐν I. 5 (4), 65: οὕτω, σιγᾷ βρέχεσθαι, σιγᾷ, σιωπᾷ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποστ. 269.

καταβρίζω, καταβρῖσκω, «καταβρίσκας» κατακοιμηθεῖς Ἰσχύ. καταβρίθω [I]: μέλλ. -βρίσω, ἀρετᾶ, βαρέως πεζόμενος ὑπὸ τινος, καταβρῖσκω, εἰς μαλλοῖς καταβερβόλαι, «ὑπὸ τῶν μαλλῶν καταβρῖσκω» (Μοσχόπουλ.), Ἰππ. Ἐργ. κ. Πιμ. 232: βρῖσκας βραβύλοισι καταβρίσκοντες ἔρασαν, «οἱ δὲ κλάδοι ἐκλίνοντο εἰς τὴν γῆν βραβύλοισι καταβρῖσκοντες» (Σχόλ.), Θεόκρ. 7, 146. II. ἀρετᾶ, ὑπερτερῶ κατὰ τὸ βράος, εἶμαι ὑπερετερος, ἐλθὼ μὲν πάντας κε καταβρίθαι βασιλῆας Θεόκρ. 17, 95 (ὡς ἔχουσιν Ἀντίραρα τινά κοινῶς καταβερβίθεσι).

καταβρίσκωμαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ βρῖσκωμαι, Κόρινθα 18. καταβρυνάω: μέλλ. -ήσομαι, βροντῶν καταβάλλω, τοὺς ῥήτορας Λογγίνος 34, 4: πρὸς, Θεμιστ. 337D: πρὸς, καταβρυνάω II, καταβρίζω II.

καταβρύξαι, ἔδε βρόχῳ 2. — Καθ' ἑσὺ. «καταβρύξαι» καταπνέω.

καταβρυτῶ, μολύνω δι' αἵματος πεπτηγόνος, «κατεβρύτουν» ἰμύλυνται Ἰσχύ.

καταβρυχίω, ἡ, κατέβρυγμα, πότισμα, μαλάκωμα, καταβρυχίω διὰ γλυκέος λαιοῦ χρηστὸν Γαλγν. τ. 14, σ. 448, 1.

καταδροχθίζω: μέλλ. -ίσω, καταπίνω, 'Ιππ. Κωακ. Προγν. 126, 'Αριστοτ. 'Ιππ. 357, 826, 'Ορνθ. 503· καταδροχθίσεν ἄν τὴν Πελοπόννησον ἅπασαν 'Ερμιππ. ἐν «Μοίραις» 3· μεταφ. λόγους μόνον καταδροχθίσας 'Αθην. 270B·— πρὸλ. βρόχῳ II καταδροχθισαίως, ὅ, τὸ καταδροχθίζειν, Κλήμ. 'Αλ. 185.

καταδροχθίζω: ἄρρ. α' κατεβρυχά Νικ. 'Αλεξίφ. 675·— δάκνων κήπτω εἰς τεμάχια, κομματοῖς, κατατρώγω, 'Ιππώναξ παρ' 'Αθην. 645C, 'Ανθ. Π. 6, 263, Νικ. ἐνθ' ἄνωτ.

καταβρυχάομαι, ἀποθ., μεγάλως, ἡχηρῶς βρυχῶμαι, Κύριλλ. Κατ. ἐν Ψαλμ. τ. 1. σ. 199. 6 (ὅστις ἔχει καὶ τὸν τύπον -βρυχάομαι). II. = καταβρύκω, Κωμόθ. σ. 445.

καταβρύω, ἀφθόνως βλαστῶν, κισσῷ καταδρύουσαν ῥόδον· ὅς ἐν «Κυβευταῖς» 1· ἄλλ' ὁ Πόρος διώρθωσε, κισσῷ κάρα βρύουσαν, πρὸλ. Σοφ. Ο. Κ. 473.

καταβρώω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ καταθεβρώσκω, Βαθρ. μέρος 2, 67, 18· πρὸλ. βεβρώθους ἐν 'Ιλ. Δ. 35.

καταβρωμα, τὸ, τὸ ἐσθιόμενον, τροφή, 'Εἰδ. ('Αριθμ. ΙΔ', 9, κ. ἄλλ.). 'Εἰσυ. Μ. ἐν λξξ. Οὐννητήριον.

καταβρώξαι, ἴδε βρώξω 2.

καταβρώσις, εἰως, καταβρόχισις, «καταβρώσις», 'Εἰδ. ('Ιέν. ΛΔ', 15).

καταβρώσμαι, μέλλ. τοῦ καταθεβρώσκω.

καταβυθίζω, ὡς καὶ νῦν, 'Ιππ. 1284. 25, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 5, 4, 7· νῦν Διόδ. 15. 34· μεταφ., ἡ φιλοχρηματία καὶ ἡ φιληθονία· καταβυθίζουσιν αὐτάνδρους ἤδη τοὺς βίους Λογ. γίνος 44, 6.

καταβυρσάω, κατακαλύπτω ἐντελῶς διὰ θερμάτων, Θουκ. 7. 65· τυλίσσω τι ἐντέλῃ βύρσης, Πλούτ. Κλειομ. 38.

καταβύω, φράττω, «ποταπώνω», τὰ ὡτά που καταδύουσα Θεοφύλ. Σιμοκ. 'Ιστ. π. 135B.

κατάγαιος, ὄν, 'Ιων. ἀντὶ κατάγειος, οἰκήματα δὲ ἐκτῆνται κατάγαια 'Πρόδ. 3. 97, 4 95· ἠσαυροὶ κατάγαιοι ὁ αὐτ. 2. 50.

καταγανύω, καταλαμπρύνω, Κλήμ. 'Αλ. 289.

κατ-αγαπᾶμαι μέλλ. -ήσω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ ἀγαπάω, 'Επίκουρ. παρ' Διαν. Α. 10. 94 καὶ 116.

καταγαρχαλίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ γαργαλίζω, Εὐμάχιος σελ. 77.

καταγαυρεύομαι, κατ-όομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ, Θεοφύλ. Σιμοκ. 'Ιστ. 3. σ. 85C, κλ.

καταγγελεύς, εἰως, ὅ, = καταγγελεύς, Πράξ. 'Αποστ. ιζ', 18.

καταγγέλλω, ἡ, προκήρυξις, πολέμιον Λουκ. Παράσ. 42· ἔκ καταγγέλλας ἐπιτελεῖν ἀγῶνα Πλουτ. Ρωμ. 14· κατ. ποιεῖσθαι, ἀπόρασιν, ψήφισμα, Σουλ. 'Επιγρ. 365B II. καταγγελλία, κατηγορία, 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 10. 7, 4.

κατ-αγγέλλω: μέλλ. -εἰδῶ, ἀναγγέλλω, κηρύσσω, πόλεμον Λυσ. 174. 28, Διόδ. 14. 68, κτλ.· κ. ῥύσιά τινα Πολύβ. 4. 53, 2.

2) κατ. ἀγῶνα, Λατ. item intendere, Λουκ. Παράσ. 39.

3) καταγγέλλω, ὅτι κατήγγειλαν αὐτοῦ τὴν ἐπιβουλήν 'Εν. 'Αν. 3. 5, 38· δοῦλοι κ. τοὺς δεσπότες 'Ηρωδιαν. 5. 2· κ. τι πρὸς τινα Σουλ. 'Επιγρ. (προσῆλκει) 3641b. 32· πρὸλ. καταγγέλτως.

κατ-ἀγγελος, ὅ, ἡ, δ προκηρύττω, ἀναγγέλλων, Πλούτ. 2. 241B (ἰσοκλ. γραφ. ἀντὶ ἀναγγέλου). II. ἕτερον ὄνομα τῆς ἀρχαίας μυρίας, Διοσκ. ἐν τοῖς νόμοις 4. 146.

καταγγελετικός, ἡ, ὄν, ἀναγγέλλων, μετὰ γεν. πράγματος, καταγγελετικὸν τῆς οὐσίας 'Πλούτ. 3. 1, Εὐστ. 'Απόδειξ. Εὐαγγ. 132B.

κατάγγελλος, ὄν, κατηγγελλένος, προεδομένος, κ. γίγνεσθαι τινα Θουκ. 7. 48, κτλ.

κατ-αγγίζω, τίθημι εἰς ἀγγεῖον, Διοσκ. 5. 22 καὶ 31, 'Επιφάν. 1. 362C, Παλλαδ. Λαυσ. 1012C, κλ.

κατάγειος, 'Ιων. κατάγαιος, ὄν, (γέα, γῆ), ἐντέος τῆς γῆς, ὑπὸ τῇ γῇ, ὑπόγειος, ἠσαυροὶ κατάγαιοι 'Πρόδ. 2. 150· κατάγαιον οἰκήμα ὁ αὐτ. 3. 97, κτλ.· αἱ οἰκίαι ἦσαν κατάγαιοι 'Εν. 'Αν. 4. 5, 25· κατάγειος οἰκίσις Πλάτ. Πολ. 518A, Πρωτ. 320B· ἐκ τοῦ κατάγειου, κάτωθεν τοῦ ἐδάφους, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 532B· τὰ κατάγεια, ὁμαλία ἰσχυρεῖα, τοῦ ἰσχυροῦ πατώματος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ὑπερφία Διον. 'Αλ. 10. 32.

II. ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, στρουθοὶ κατάγαιοι, ἴδε στρουθός II. Τύπος τις κατώγειος = κατάγειος, ἀπαντᾷ ἐν τοῖς 'Ιωσφ. 9. 22, 2, καὶ κατώγειος παρὰ τῷ Σουίβ., προσέτι κατώγειος παρὰ τῷ 'Αλεξ. Τραλλ. 11. σ. 137· πρὸλ. Λοβέν. εἰς ἄρην. 297.

Καταγέλα, ἡ, κωμικὸν ὄνομα ὑποτιθεμένης τινὸς πόλεως, μετὰ λογοπαίγνιον ἐπὶ τῆς Σικελικῆς πόλεως 'Εἰας, τοὺς δ' ἐν Καμαρίνῳ κἂν 'Εἰλα κἂν Καταγέλα 'Αριστοτ. 'Αχ. 806, πρὸλ. 'Αθήν. 315I.

καταγελᾶσιμος, ὄν, γελοῖος, προεγνῶν γέλωτα, πρὸλ. Plaut. Stich. 4. 2, 50, μετὰ λογοπαίγνιον ἐπὶ τοῦ Γελάσιμος, ὅπερ ἦν ὄνομα παραίστου.

καταγέλασις, εἰως, ἡ, τὸ καταγελᾶν, Βυζ.

καταγελαστής, οὗ, ὁ, δ καταγελῶν, 'Ιω. Χρυσ. τ. 4. σ. 245.

καταγελαστικῶς, ἐμπαικτικῶς, Πολυδ. Ε'. 128.

καταγέλαστος, ὄν, ὡς καὶ νῦν, ἄειτος γέλωτος, καταγέλαστος εἰ 'Αριστοτ. Νεφ. 849· ὡ καταγέλαστ' ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 480· κ. ὅτ' ἔσει.. ἔχων ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 226· Πέρσας μὴ πείρησε καταγέλαστας μελέσθαι 'Πρόδ. 8. 100, πρὸλ. Πλάτ. 'Απολ. 33B·— ἐπὶ πραγμάτων, κ. τὸ χεῖρμα γίγνεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 485A· φοβοῦμαι οὐτὶ μὴ γελοῖα, ἀλλὰ μὴ καταγέλαστα εἶπω ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 189B, κτλ.— Συγκρ., Πλάτ. 'Επιστ. 314A· 'Υπερβ., 'Ισοκρ. 209B, 321B, Πλάτ.— 'Επίρρ.— τως, Πλάτ. Νόμ. 781C· 'Υπερβ.—τότατα, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 252B.

καταγελᾶω: μέλλ. -άσμαι, παθ. προκμ. -γεγέλασμαι— ὡς καὶ νῦν, περιγελῶ, ἐμπαίζω, μετὰ γεν., 'Πρόδ. 5. 68, 'Αριστοτ. 'Αχ. 1081, 'Ανδοκ. 33. 6, Πλάτ., κλ.· ἄλλὰ παρ' 'Πρόδ. ὡσαύτως μετὰ ὄν., π. χ. 3. 37, 38, 155, 4. 79, πρὸλ. Schweigh. εἰς 7. 9, καὶ ἴδε καταγέλω:— ἀπολ., γέλω ἐμπαικτικῶς, περιγελῶ, Εὐρ. 1. Α. 372, 'Αριστοτ. 'Ιππ. 161, 'Εν. 'Αν. 1. 9, 13, Δημ. 563. 28 (ἐν τῷ μέτρῳ τύπῳ), ἔνθα ἴδε Βουττμ.

2) μετ' αἰ., ἀνῶπεω, χλευάζω, Εὐρ. Βάκχ. 286, 'Εἰδ. (Σειράχ. 7. 11):— Πλάτ., καταγελῶ-μένην μέγα Λίσχυλ. 'Αγ. 1271, 'Αριστοτ. 'Αγ. 680· τὸ εὐθεὲς καταγελᾶσθαι ἠφανίσθη Θουκ. 3. 83· τὸ καταγελᾶσθαι μὲν πολὺ αἰσχιστόν ἐστι Μένανδρ. ἐν 'Επιτρέπουσιν 3· πρὸλ. Πλάτ. Εὐθύερ. 3C, κ. ἄλλ.

κατ-άγελος, ὄν, ἔχων ἀφθόνους ἀγέλας, 'Ηρωδιαν. 'Επιμερ. 206.

καταγελῶς, ὡτος, ὁ, περιγέλως, περιπαίγματος, ἐμπαιγμοῦ, Λατ. ludibrium, τί ὅτ' ἐμαυτοῦ καταγέλωτ' ἔχω τάδε· τὰ κομμήματα ταῦτα ἅπερ ἐπισύρουσι κατ' ἐμοῦ τὸν ἐμπαιγμὸν τῶν ἀνθρώπων· Λίσχυλ. 'Αγ. 1264, πρὸλ. 'Αριστοτ. 'Αγ. 76, 'Εν. Οἰκ. 13, 5, κτλ.· κ. πλατύς, μέγας, ἄκρατος περιγέλως, 'Αριστοτ. 'Αγ. 1126· καταγελῶν.. φίλοις παρασχεθεῖν ὁ αὐτ. ἐν 'Ιππ. 320· ὁ κ. τῆς πράξεως, τὸ κορύφωμα τῆς ἀτοπίας τοῦ πράγματος, Πλάτ. Κρίτων 45E· καταγελῶν ἠγούμην πάντα φιλόστηρ. 303, 'Επικτ. 'Εγχειρ. 22.

2) ἐπὶ προσώπων, ἀντικείμενον γέλωτος, οὗτος κ. νομίζεται Μένανδρ. ἐν 'Επαγγ. 1.

καταγεμίζω: μέλλ. -σω, ὡς καὶ νῦν, γεμίζω τι πολὺ, τὰ σκάφη ὑπὲρ τὴν δύναμιν αὐτῶν καταγεμίσαν Δίων Κ. 74. 13.

καταγέμω, μόνον ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ παρ., εἶμαι πλήρης, γίμω ἔκ τινος, εἶμαι κατάρτος, καταγέμειν τῆς λείας Πολύδ. 14. 10, 2· δάφνης καὶ μυροῖνης καταγέμει Διόδ. 5. 43.

καταγεαίρω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ γεαίρω, Κύριλλ. 'Αλ. 1. 589B.

καταγεύομαι, ἀποθ., ἐξετάζω, δοκιμάζω, καταγεύεσθαι τοῦ βάθους Χειρουργ. 'Αρχ. σ. 94.

II. ὡσαύτως ὡς παθ., καταγευσθεῖς· «τῇ γένει νικηθεῖς» Φώτιος.

κατάγευσις, εἰως, ἡ, τὸ γεύεσθαι, γεύσις, γένσιμον, καταγεύσεως ἡδονὴν Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 941D.

καταγεωμετρέω, μετρώ τι κατὰ τοὺς κανόνας τῆς γεωμετρίας, καταγεωμετροῦντες τὴν ἡμετέραν Μ. Ψελ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σ' 30α τ. B', σ. 305.

καταγεωργέω, γεωργῶ, κηλλιεργῶ, τὸ πεδῖον τὸ ὑπὸ τῶν ἀμφικτατόνων ἀντιρωθῆν αὐθις καταγεωργεῖν Στράβ. 419.

καταγεώτης, ὄν, ὁ, νεκροθάπτης, «καταγέται» οἱ θάπτοντες τοὺς τελευτῶντας, οἰκοῦσι δὲ ἔξω τῶν πόλεων· 'Πλούτ., καταγεωγράφω, 'Οδ. T. 360, 'Πσ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 93, Εὐριπίδ. Μήδ. 124, 'Υπερβ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 10, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 37, 26, κτλ.— ὡσαύτως καταγεωργῶ, 'Πρόδ. 2. 146, Πλάτ. Κριτ. 112C, 'Ισάθης περὶ τοῦ Μενανδρ. Κλήρου 2 27:— μέλλ. γεωγράφω [3], 'Αριστοτ. 'Ιππ. 130S, κτλ.— ἄλλὰ -άσω Πλάτ. Συμπ. 216B, Νόμ. 949C:— ἄρρ. -εγῆρασα 'Πρόδ. 2. 14C, Πλάτ. Θεαιτ. 202I, Δημήτρ. παρ' 'Αθην. 633B, -εγῆρανα 'Αθήν. 130E· (κατὰ Μοίρην: «εγῆρανα καὶ καταγεῖρανα», 'Αττικῶς, γεῖραται καὶ καταγεῖραται 'Ελληνικῶς)· καταγεῖρα εἶναι ὡσαύτως πῶλον, τύπος ἀορίστου (ἴδε ἐν λ. γεῖρασκω): προκμ. καταγεῖρασα 'Ισοκρ. 208A. 'Ενομαι γίρον, «καταγεῖρα», ἐν κακότητι βροτοὶ καταγεῖρασκουσιν 'Οδ. T. 360· κατεγῆρα Κυκλωπέσσι, ἐγῆρας μετὰ αὐτῶν, 1. 310, πρὸλ. 'Πρόδ. 6. 72.

καταγεωργαίως, οὗ, ὁ, γῆραι, γεροντικὴ ἡλικία, 'Ιππιατρ. σ. 63.

καταγιγάρτεζω, ἐξάγω τὰ γίγαρτα, τὰ «αὐτοκράσια» μεταφ., ἐπὶ αἰσχροῖς σημασίαις, εὐμυρία, 'Αριστοτ. 'Αχ. 275.

καταγιγνώμαι, 'Ιων. καὶ μεταγενέστε. καταγιγνώμαι [Γ]:— μένω, διακρίνω, κατοικῶ, ἐν τόπῳ παρὰ Δημ. 521, ἐν τίλ. 'Εἰλῆς παρὰ Στωβ. 232. 47, Σουλ. 'Επιγρ. 4699, 14.

2) ὡς καὶ νῦν, καταγιγνώμαι, ἀσκηθῆναι εἰς τι ἢ περὶ τινος, ἐν τινι Πολύδ. 32. 13, 6· περὶ τινος 'Αθην. 12. 14· περὶ τι 'Αρρ. 'Επιστ. 3. 2, 6, κτλ.· εἰς τι 'Απολλ. π. Συνάξ. 204.

II. ὑπάρχω ἢ ἔρχομαι, κατέρχομαι, εἰς βυθὸν Πλούτ. 2. 912C (ἄλλως καταδύομαι).

καταγιγνώσκω, 'Ιων. καὶ μεταγενέστε. -γιγνώσκω: μέλλ. -γνώσκωμαι. Παρτηρῶ, ἀνεκαλύπτω, ἰδίως παρτηρῶ τι εἰς τινα βλάπτον τὴν ὑπόληψιν αὐτοῦ, μετὰ γεν. πρσφ.

I καθόλου, καταγιγνώσκω τὸν γέροντος τοῦ τρέπου, παρατηρῶντας τὰς ἀδυναμίας αὐτοῦ, 'Αριστοτ. 'Ιππ. 46· πολλήν γέ μιν κατέγνω

καταγιγνώσκω, 'Ιων. καὶ μεταγενέστε. καταγιγνώσκω [Γ]:— μένω, διακρίνω, κατοικῶ, ἐν τόπῳ παρὰ Δημ. 521, ἐν τίλ. 'Εἰλῆς παρὰ Στωβ. 232. 47, Σουλ. 'Επιγρ. 4699, 14.

2) ὡς καὶ νῦν, καταγιγνώμαι, ἀσκηθῆναι εἰς τι ἢ περὶ τινος, ἐν τινι Πολύδ. 32. 13, 6· περὶ τινος 'Αθην. 12. 14· περὶ τι 'Αρρ. 'Επιστ. 3. 2, 6, κτλ.· εἰς τι 'Απολλ. π. Συνάξ. 204.

II. ὑπάρχω ἢ ἔρχομαι, κατέρχομαι, εἰς βυθὸν Πλούτ. 2. 912C (ἄλλως καταδύομαι).

καταγιγνώσκω, 'Ιων. καὶ μεταγενέστε. -γιγνώσκω: μέλλ. -γνώσκωμαι. Παρτηρῶ, ἀνεκαλύπτω, ἰδίως παρτηρῶ τι εἰς τινα βλάπτον τὴν ὑπόληψιν αὐτοῦ, μετὰ γεν. πρσφ.

I καθόλου, καταγιγνώσκω τὸν γέροντος τοῦ τρέπου, παρατηρῶντας τὰς ἀδυναμίας αὐτοῦ, 'Αριστοτ. 'Ιππ. 46· πολλήν γέ μιν κατέγνω

κας δυστυχίας, = δυστυχέστατον γ' ἐμὲ ἐγνωκας εἶναι, Πλάτ. Ἀπολ. 25A: ὡς αὐτῶς, οὐκ ἐπιτήδεα καταγινόντες κατ' ἐμεῦ, κριναντες περὶ ἐμοῦ οὐχὶ ὡς ἐπρεπε, δόκιμος ὑποπεσπώναντες με, Ἡρόδ. 6. 97— καὶ μετὰ μετοχ., «τοὺς μὲν γὰρ εἰκὴ ταῦτα πράττοντας, ζημιουμένους ἑωρων, τοὺς δὲ γνώμη συντεταγμένη ἐπιμελουμένους καὶ θάπτον καὶ ῥῶον καὶ κερδαλεωτερον κατέγνων» πρὸς τὸν τας», παρετήρησα θεὸς ἡ, Ξεν. Οἰκ. 2. 18: τὸ χωρὶον νοσερὲν [όν] καταγινόντες Διογ. Λ. 2. 109.

II μετ' αὐτ. κατηγορίας ἢ καταδίκης, ἐπιφέρει ὡς κατηγορίαν ἐναντίον τινός, ἀνανδρίην κ. τινός Ἰππ. 293. 30: κ. τινός μηδὲν ἀνδρῶν Ἀντιφών 117. 36: δειλίαν, ὁμοδοκίαν κ. τινός Ἀυσίας 141. 8., 163. 33: οὐδὲν ἀγενές ὁμῶν καταγινώσκω Δημ. 563 ἐν τέλ., κακίαν, ἀδικίαν, ψυχρότητα, μανίαν κ. τινός Πλάτ.:— Παθ., καταγινώσκεις δειλίαν, καταδικασθεὶς ἐπὶ δειλίᾳ, Διον. Ἀλ. 11. 22: κ. ἐπὶ λογοκλοπῇ Διογ. Λ. 8. 54: κατεγνώσμενος Ἐπίστ. πρ. Γαλ. 6', 11.

2) ὡσαύτως μετὰ γεν. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, ὅτι πορνόμιον αὐτοῦ κατέγνωτε; Δημ. 790. 19., 1444. 16: τοῦτο μὴ καταγινώσκειν φόνον Ἀυσ. 1. 30. 3) μετ' ὁπαρ., κ. ἑαυτοῦ ἀδικεῖν, κατηγορῶ ἐμαυτὸν ὡς ἀδικούντα, Ἀυσ. 153. 26, Ἀισχίν. 29. 5., πρὸς Δημ. 571. 11., 581. 1: κ. ἑαυτοῦ μὴ περιέσεσθαι Ξεν. Κύρ. 6. 1, 38: οὕτως ἐν τῇ Παθ., διαδόχ' ὅς ἐς Χίον (ὁ Ἰστιάριος) ἐδέθη ὑπὸ Χίον καταγνώσθαι πρὸς αὐτῶν νεώτερα πρήσσειν, ὑποπευθεὶς ὑπ' αὐτῶν θεῖ... Ἡρόδ. 6. 2: κ. αὐθέντης (ἐυπακ. εἶναι) Ἀντιφών 123. 40:— οὕτω καὶ, ἱμοῦ... κατέγνωσθαι ὅτι ἐμὶ ἤττων τῶν καλῶν Πλάτ. Μένων 76C: κ. ὡς... ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύρρ. 2B, πρὸς Θουκ. 6. 34. 4) μόνον μετὰ γεν. προσ., κατηγορῶ τινος, κ. τοῦ ἀνθρώπου Πλάτ. Δημόδοκος 382E.

III μετ' αὐτ. ποιητ., ἀποφασίζω ἐναντίον τινός, καταδικάζω εἰς, κ. τινός θάνατον, ἐκδίδω ἀπόρασιν (καταδικαστικὴν) θανάτου ἐναντίον τινός, Λατ. damnare aliquem morte, Θουκ. 6. 60: Μηδισμοῦ κ. τινός θάνατον, ἔνεκα Μηδισμοῦ, Ἰσοκρ. 731: οὕτω, κ. τινός φυγὴν Ἀνδοκ. 14. 26, Ἀυσ. 143. 19: ἐντεῦθεν ἐν Πλάτ. Θεαιτ. 206E, ὁ Πειρηδ. προτιμᾷ τὴν ἀνάγκην: μὴ καταγινώσκωμεν τὸ μηδὲν εἰρηκέναι τοῦ ἀποφρηναμένου, ἀντὶ τὸν ἀποφρηναμένον: οὕτω, θάνατον, φυγὴν, κ. κατὰ τιος Διόδ. 18. 62., 19. 51.— Παθ., θάνατος τινος κατέγνωστο Ἀντιφών 137. 34: οὐδὲ ὧν θάνατος κατέγνωστο Ὀρχος Ἰππικῶν παρὰ Δημ. 746. 26: καταγνώσθεις θάνατον, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 2. 35: ἄλλα θανάτω Ἀλ. Ποικ. Ἰστ. 12. 29: πρὸς. 1) καταδικάζω, κατακρίνω. 2) ὡσαύτως, ἐπὶ δίκης, ἐκδίδω ἀπόρασιν ἐναντίον τινός, δίκην Ἀριστοφ. Ἰππ. 1360: καὶ ἐν τῇ Παθ., μὴ ὁρθῶς καταγνώσθεις Ἀντιφών 6. 3: ἄλλ' ὡσαύτως, ἀπλῶς ὡς τὴ διαγινώσκωμαι, Ἀισχίν. Εὐμ. 573.

IV, περιφρονέωμαι, νομιμοῦμαι μεγαλείως παρολιγωρεῖσθαι καὶ καταγινώσκεσθαι πάντες Πολύδ. 5. 27, 6.— Πρὸς. 1) κατακρίνω, καταδικάζω.

κατ-αγ-ίζω, ἰων. ἀντὶ τοῦ καταβιβάζω, Ἡρόδ. 1. 86.

κατ-αγ-ινέω, ἰων. ἀντὶ τοῦ καταβιβάζω, ἢ περ ἄμαξι ἀστὺδ' ἀρ' ὠφελῶν ὁρέων καταγίνεον ὕλην Ὀδ. Κ. 104.

II, κατίζω, ἐκπατρίω, ἀνακαλῶ, Ἡρόδ. 6. 75, πρὸς. 79, κατ-αγ-αῖζω, ποιῶ τὴν ἀγλίαν, κατακαμπύνομαι, Ἀνθ. Π. 11. 64, κτλ.— Παθ., κατηγλασμένος, κατακακοσμημένοι, λαμπρῶς ἐνδεύμενοι, Κωμ. Ἀνών. 60.

καταγλῆναι· «κατακαλῶσαι» Πλούχ.

καταγλαστικῶς, Ἐπίφρ., οὕτως ὥστε νὰ λάμπῃ τι, Στέφ. Διάκ. 1128'.

καταγλισχράνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ γλισχράνω, Ἰππ. π. Δακτ. Ὀδ. 386:— ὡσαύτως καταγλισχράνομαι, ἀποθεῖναι, εἰμαι λίαν γλισχρὸς ὡς πρὸς τι, τινος Θεοδώρ. Μετοχ. Σύμμετος 646.

κατάγλισχρος, ὡν, λίαν γλισχρὸς, φειδωλὸς, Ἀλέξ. Τράλλ. 10, σ. 568: πρὸς. κάτοξος.

καταγλυνάξω, = τῷ ἐπομ., Εὐμέδ. σ. 157.

καταγλυνάλω, κάμνω τι λίαν γλυκὺ, Γαλιν. τ. 14. σ. 753, 13: μετὰ, ποιητῶν μέτρῳ καὶ μύθῳ καταγλυκονόντων τὴν ἀκοήν Ἐκκλ.: οὕτως ἐν τῷ μέτ. τύπῳ, τσῦτ' οὐ μὰ τὸν Δία Γυνήσιππος οὐδὲ Κλεομένης ἐν ἐννέ' ἂν χορδαῖς κατεγλυκηνάτο Χιωνίδης ἐν «Πεωχοῖς» I.

καταγλυπτόν· «εἶδος φιλήματος» Πλούχ.

καταγλύφω, ἢ, (γλύφω) ἐντομή, κολλανσις, ἔχειν δὲ... τὸ εὖ-λον καὶ καταγλύφω γλῆν ἢ βλαβερὴν καὶ τετραγώνον ὡς τριῶν δακτύλων Ἰππ. π. Ἀρρ. 834— κατάγλυφος, ἢ, παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Μοχλ. 865, εἶναι ἀμφιβολ. ἀλλὰ κατάγλυφος, ὡν, ἐγγεγλυμένος, ἄπαντ' ἐν μεταγεν. Ἐπιφραρ., Σουλ. Ἐπιφρ. 3022.

καταγλύφω [ω], κοιλάνω, διακοιλίω, Ἰππ. Μοχλ. 865: ποιῶ ἄμυχας εἰς τι, σπαράττω, τὰ πρόσωπα Ἐπιφρ. π. 1, σ. 1036.

καταγλωσσαλέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ γλωσσαλέω, Εὐμέδ. σ. 282.

καταγλωττίζω: Παθ. πρην. κατεγλωττίζωμαι:— ἀκολάστως φιλῶ συνάπτω χειρὶ πρὸς χεῖρὶ καὶ γλώσσῃ πρὸς γλῶσσῃ, Κωμ. παρὰ Πολύδ. Β' 109:— ἐντεῦθεν, μέλος κατεγλωττισμένην, ἡσχα ἀκόλαστον, αἰσχρὸν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 131, ἔδε τὸ ἐπὶ μ. ἱερεῖοι ἐρηγενοῦσιν: ἡσχα συντεθειμένον διὰ λέξεων σπανίων καὶ ἐξεζητημένων, ὡς τὸ λέξις κατεγλωττισμένη ἐν Φιλοστρ. 21, Εὐναπ. σ. 99, κτλ.: πρὸς. κατάγλωττος II).

III, μεταχειρίζομαι τὴν γλῶσσαν (ἢ ὁμιλίαν) ἐναντίον ἑτέρου, Ψευδῆ κ. τινός Ἀριστοφ. Ἀχ. 380.

IV, καταγλωττίζω τινά, καταβάλλω αὐτόν διὰ τῆς γλώσσας, ἐντεῦθεν ἐν τῇ Παθ., τὴν πόλιν πεποιή-
μας ὥστε νυκτὶ ὑπὸ σοῦ μενωτάτου κατεγλωττισμένην σιω-
πᾶν, ἐπὶ ἡρῇ γενομένη τῶν σῶν λόγων» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἰππ. 352, καταγλωττίζωμαι, τὸ, αἰσχρὸν, ἀκόλαστον φιλῆμα, ἢ δ' αὖ (ῥήματα) μύθου, κρέκκου, καταγλωττισμάτων, ἔδοξ' ὁ Σχολιαστ. λέγει: «καταγλωττίζωμαι ἔστιν ὅταν ἐν καιρῷ τῆς συνοουσίας ὁ ἀνὴρ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ τῇ τῆς γυναίκος ἐμβόλῃ στέμνῃ», Ἀριστοφ. Νερ. 51: ἔδε τὸ προηγ.

V, φράσις σπανία καὶ ἐξεζητημένη, Ἀττικῶν καταγλωττισμάτων πανδοκίαν Συνέδ. 58C.

καταγλωττισμός, ὁ, = τῷ προηγ. I, Πολύδ. Β' 109.

κατάγλωττης, ὡν, πολυλόγος, «πολυλόγος», «γλωσσός», Γάλλ. 1. 25, Ἀρρ. Ἰππικῶν. 2. 16, 20: πρὸς. κάτοξος.

VI, ποιήματα κ., ποιήματα ἐν γλώσσῃ ἐξεζητημένη καὶ οὐχὶ συνήθει, οἷα τὰ τοῦ Εὐρυκλῆ, ἔδε Μεινέκος εἰς Εὐκρ. σ. 47, Ἀνθ. Π. 11, 218: τὸ κατάγλωττον τῆς λέξεως Διον. Ἀλ. π. 600, 53: οὕτως ἐν Λουκ. Λεξ. 25 ὁ Μεινέκος διορθοῖ, οὕτ' ἔ. ἐπαινοῦ-
μεν τοὺς κατάγλωττας (ἀντὶ κατὰ γλῶτταν) γράφοντες
ποιήματα πρὸς. καταγλωττίζω I, γλῶσσα II. 2.

κατάγμα (A), τὸ, [κατὰ] ἐξομῶν ἐριστῶν πρὸς νῆσιν, «λιανισμένον», μικρὰ τοῦ ὅπου, Πλάτ. Πολιτ. κ. 282E: μέρος μαλ-
λοῦ, Σοφ. Τρ. 695, Ἀριστοφ. Αὐσ. 583, Φιλύλλ. ἐν Ἀπρ. 4.

κάτ-αγμα (B), τὸ, ἰων. κάτηγμα (κατάγνυμι), ἀπόκριμα, Ἰππ. Ἀρ. 1253, ἔδε Φόξ Οἰων.

καταγνάμπτω, κατακλῆπτω, Ἀνθ. Π. 4. 3, 51.

καταγνάφω, καταδύπτω, σπαράττω, «καταδυσχίζω», ἔδε κατα-
γνάφω ἐν ἀρχ.

κατ-αγ-νύμι: ἀπαρέμρ. καταγνύνομαι [ν], Θουκ. 4. 11, Πλάτ., κτλ. ἢ καταγνύω. κροκοδείλων... ὡς καταγνύει (δηλ. ὁ ἰχθυό-
μων) Εὐδούλος ἐν «Σπριγκοκρίνῃ» I. 14, Ξεν. Οἰκ. 6, 5:— μέλλ. καταξέω Εὐπόλις ἐν Ἀδελφ. 30:— ὁρ. κατέαξα Ὀμ., Ἀττ., ἰων. κατέαξα Ἰππ. 1149E, μετοχ. κατέαξας (τὰ Ἀντιφ. κατεάξας) Ἀυσ. 100. 6: ἐν Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἰπ. 664, 691 ἢ ἀρχαῖα Ἐπικ. εὐκτ. καυάξαις κείται ἀντὶ τοῦ κατεάξαις ἢ κατεάξαις, πρὸς. εὐκτὸν ἐν λ. ἀνδάνω:— Παθ., καταγνύνομαι Ἰππ. 778E, 830C, Ἀριστοφ. Εὐρ. 703:— ὁρ. 6' κατεάγην [α], ὑποτακτ. κατεάγῃ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 502, εὐκτ. κατεάγειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 944, καὶ ὁ Εὐκλ. διορθοῖ κατὰ γλῆν φερόμενος: ὁρ. α' κατεάγῃον Ἐβδ. (Ἰερμ. ΔΔ', 25), κατὰ γλῶσσαν Δίων Χρυσ. 11, 339:— πρην. κατέαγα, ἰων. κατέαγα (ἐπὶ παθητ. σημασίᾳ), μετοχ. συνηρ. κατηγνῆς Φοίνε παρ. Ἀθην. 495D: παθ. πρην. κατεάγμαι Ἀνθ. Π. 10.— Οἱ τύποι κατέαξας, κατεάγην ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τοὺς Ἀντιγραφεῖς νὰ φυλάξωσι τὸ ε καὶ εἰς τοὺς ἀναγνώστους τοῦτον, οἷον κατεάξω Πλάτ. Φαίδρον 86A, κατεάξαντες Ἀυσίας 100. 6, κατεαγείς αὐτόθι 99. 43: ἀντὶ τῶν ὁρῶν τύπων κατεάξω, κατεά-
ξας, κατεαγείς, ἀπερ ἤδη ἀπανταχοῦ διορθώθησαν, πλὴν παρὰ μεταγενεστέροις, οἷον μέλλ. κατεάξει Εὐάγγ. κ. Ματθ. 18', 20, κατεαγῶν Εὐάγγ. κ. Ἰωάν. 6', 31: ἔδε Κίθητον V. 11, 43:— παρ' Ἰππ. 817C εὐρηται ὑποτακτ. κατεαγῇ, ἐνῷ ὅλιγον ἀνωτέρω ὑπάρχει: καταγῇ. Καταβρύω εἰς τεμάχια, κατασυντρίβω, «κατα-
κομματίζω», κατὰ θ' ἄριστα ὅσω Π. 6. 403, πρὸς. Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἰπ. 661: τὸ (δηλ. ἔγχεος) γὰρ κατεάγειν Ἰλ. N. 257: νῆα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων Ὀδ. I. 283, πρὸς. Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἰπ. 664: εἰ τινες μαχεσάμενοι ἐτυχον ἀλλήλων κατὰσαν-
τες τὰς κεφαλὰς Ἀυσ. 100. 6: κατέαξε τις αὐτοῦ μεθύων τὴν κεφαλὴν Ἀριστοφ. Ἀχ. 1165 (οὕτω τὸ Παθ. Ἀντιγραφοῦ διὰ φ. γαρ. τῆς κεφαλῆς, καὶ ὁ Εὐδούλος ἐν Ἀδελφ. 30 ἔχει οὐ γὰρ κατέαξε τῆς κεφαλῆς τὰ ῥήματα, ἔδε κατωτ. Π' γυνή ποτε κατέαξ' ἔχτινον Ἀριστοφ. Σρ. 1436: οὐκ ἂν εὐναίμην Νάξιν ἀμυγδάλην κατέαξε Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδελφ. 4: τὰς ἀμυγδάλας (-λας κατ' Ἀριστοφ., -λας δὲ κατὰ Φιλῶν, Ἀθην. 53A) κατέαον τῇ κεφαλῇ σαυτοῦ λίθω Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 488. 2) ὁρατοῖ, συντρίβω, ἐκασθενῶ, ἐκασθενίζω, πατριζα θ' ἢν αὐτεῖν χρᾶν καὶ μὴ κατέαξε Εὐρ. Ἰνέτ. 508: μὴ κ. μηδὲ κερματίζω τὴν ἀρετὴν Πλάτ. Μένων 79A: τὰς ψυχὰς κατα-
γνύσσι Ξεν. Οἰκ. 6. 5: ἀπὸ δὲ κατὰ μετοχ. πρην. κατεαγώς, ὡς τὸ Λατ. effluat, effluente, καταβέβλημένος, ἐκτεθειμένος, ὡς ὑπὸ γυναικῶν ἢ κατεγογῶν ἀνθρώπων Διον. Ἀλ. π. Σουλ. 18, Πλούτ.

II, ἐν τῇ Παθ. τύπος μετὰ πρην. ἐνεργ., ὁρατοῖ, συντρίβωμαι, δόρατα κατηγγοτά Ἡρόδ. 7. 224: ὅστέα Ἰππ. π. Ἀγμ. 758: κληῖς ὁ αὐτ. π. Ἀρρ. 790: περὶ δ' ἐμῷ κάρῳ κατὰ γνῦται τὸ τεύχος Σοφ. Ἀποσπ. 147: κατέαγεν ἢ χύτρα Ἀριστοφ. Θεσμ. 403: ἰδίως κατεγογῶναι ἢ κατεγλῆναι τὴν κεφαλὴν Ἀριστοφ. Πλ. 545, Ἀνδοκ. 9. 6, Ἀυσ. 97. 35, 99. 43, κτλ.: τὸ κρανίον Εὐρ. Κύκλ. 684: τὸ σκάφειον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 302: οὕτω, κατεαγῆναι ἢ κατὰγνυσθαι τὰ ὦτα, ἐπὶ

5. 95, 4, Διδό. 20. 81· κατάγω σσγήνην, σύρω τὸ δίκτυον εἰς τὴν ξηράν, Πλουτ. Σίλων 4· κλύδωνα κ. πολύν, δηλ. ἐκ τῆς θαλάσσης, ὁ αὐτ. ἐν Μαρ. 30· ὥρα πνεῦμα λοιμπρὸν ἐκ πελάγους κατάγουσα ὁ αὐτ. ἐν Θεμιστ. 14.—Πλάτ., κατέρχεται, φθάσει εἰς τὴν ξηράν, ἀντίθ. τῷ ἀναγεσθαι, ἐπὶ ναυτῶν ὡς καὶ ἐπὶ πλοίων, εἰ 5· 100ς κατάγοντο 'Οδ. Γ. 10, πρὸ 178· ἐπ' ἀκτῆς νηὶ κατηγαγόμεσθα Κ. 140, πρὸ 178. 'Ηρόδ. 4. 43· οὕτω βραδύτερον, Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ κατηγόμην Σοφ. Φιλ. 356· κατὰγασθαι ἐς τὸν Μαραθῶνα 'Ηρόδ. 6. 107, πρὸ 178. 8. 4· εἰς τὸν λιμένα Σεν. 'Εκλ. 6. 2, 30· ἐξ 'Ερετρίης ἐς Μαραθῶνα Πλάτ. Μενέξ. 240C.

6) κατὰγασθαι παρὰ τινι, καταλύνει εἰς τὴν νίκην τινός, Λατ. denergeti apud aliquem, Εὐπολ. ἐν 'Αδῆλ. 62· ὡς τινα Δημ. 1242. 14· ἀσπύτως, εἰς οἰκίαν τινός ὁ αὐτ. 1190. 25· εἰς πανδοκτεῖον Πλουτ. 2. 773B.—πρὸ 178. 4) ἐξέλκω, νήσω, κλύσω, Λατ. deducere solum, Φερειρ. ἐξ ἀδουλοδιδασκάλου 7, Πλάτ. Σοφιστ. 226B· μεταφ., κ. λόγον ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 80B· πρὸ 178. 4) κἀνισμα (Α), κατάνκτρια.

5) ἄγω εἰς τινα κατάστασιν, ἐς κινδύνον φανερὸν κ. τὴν πόλιν Θουκ. 4. 68· ὁ δίνος εἰς ὕπνον κ. Δῖλ. Παικ. 'Ιστ. 13. 6. 6) κ. ὀρλαμίδον, Λατ. deducere triumphum, Πολύβ. 11. 33, 7· ἐκ τίνος, ἀπὸ τίνος Πλουτ. ἐν Φαῖδ. 24, κτλ· συνοδεύω, ὡς τὸ πομπεύω, ὁ αὐτ. ἐν Αἰμίλ. 38, κτλ. 7) κ. γένος, ὑπολογίζειν τὸ γένος, τὴν καταγωγὴν, ἀπὸ τίνος ὁ αὐτ. 2. 843E.—Πλάτ., τὰ στέμματα κατὰγεται εἰς τινα, ὑπολογίζονται, φθάνουσι μέχρι, ὁ αὐτ. ἐν Νουρ. 1.

8) κατὰγω βράν, καταβιβάζω τὴν φωνήν, Εὐρ. 'Ορ. 150 (ἀντίθετον τῷ κτύπον ἄγω, 176):—μεταφ., καταβιβάζω, υποβιβάζω, χαμηλώνω, πρὸς αὐτόν, πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ὅρον, Δίων Χρυσ. 2. 164. II, ἐπαναφέρω, Λατ. reducere, κατὰ δὲ φρόνιν ἡγάγε πολλήν, ἔφερον ἐπανερχόμενος πολλὰς εἰδήσεις [ἐκ τῆς Τροίας], 'Οδ. Δ. 238· ἔλθω ἐπανάγω εἰς τὴν πατρίδα ἐκ τῆς ἐξορίας, 'Ηρόδ. 1. 60, κτλ· κ. οἰκάδε Σεν. 'Αν. 1. 2, 2· καθόλου, ἀποκαθίστω, τυραννίζω ἐς τὰς πόλεις 'Ηρόδ. 5. 92, 1· εἰρήνην, εἰς τὰς πατρίδας Πολύβ. 5. 105, 2.—Πλάτ., ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, ἐξ 'Ερετρίης εἰς Μαραθῶνα Πλάτ. Μενέξ. 240C· ἐπὶ τὸ στρατόπεδον Σεν. 'Αν. 3. 4, 36. III, ἔλκω, «τεντώνω» καταπέλτην, μνημονεύεται ἐκ τῶν 'Αρχ. Μαθημ.

καταγωγεύς, ἕως, ὁ, κατάγων, καταβιβάζων, Μ. Φιλῆς ε. Δ', σ. 349, ἐκδ. Mil. καταγωγή, ἡ, ἡ ἐκ τοῦ πελάγους εἰς τὴν ξηράν προσέγγισις, προσέγγισις, ἡ μὴ ἀπορῶσιν ὕδατος καὶ λιμένων καὶ τῶν ἐπιτηδεύων ἐν ταῖς καταγωγαῖς Θουκ. 8. 42.—Κατὰ Πολύβ. Δ', 99· «μικρὰ ἐπιθαλασσιδία, οἷς ἐστὶ προσχεῖν... λιμὴν ἢ καταγωγή». 6) καθόλου, τόπος εἰς ὃν καταλύουσιν οἱ ὕδατοπορεύοντες, κατάλυμα, πανδοκτεῖον, σταθμός, Λατ. elatio, ὡς τὸ «καταγωγέον» 'Ηρόδ. 1. 181, 5. 52, 6. 35, Πλάτ. Φαῖδρ. 230B, κτλ. 2) τὸ καταβιβάζειν τι ἐκ μέρους ὕψους, εἰς καταγωγὴν ὕδατων ἐξαναλίσκων 'Ιωσήφου 'Ιουδ. Πόλ. 2. 9, 4· μεταφ., κ. τοῦ γένους, γενεολογία, Πλουτ. 2. 843E. II, τὸ ἐπαναφέρειν τινα ἐκ τῆς ἐξορίας, ἀνάκλησις, Πολύβ. 32. 23, 8, Διδό. 5. 4. 2) τὸ εἰλεῖν ἢ ἐντελεῖν καταπέλτην, τὸ «τεντώνω» αὐτοῦ, 'Αρχ. Μαθημ. σ. 125. III, πᾶν ὅ,τι ἐκτελεῖται ἀπὸ σημείου τινός ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἐστὶ δὲ ῥίς ἢ ἀπὸ τοῦ μεσοφρύσου μέχρι τοῦ χεῖλους καταγωγή θωμάς Μάξιμ. σ. 784.

καταγωγισμός, κατάγω, μετάγω που, Κ. Παρρυρ. 'Εκλ. Παρ. τὰς. σ. 667. 659, ἐκδ. B. καταγωγίον, τό, τόπος εἰς ὃν δύναται ὁ ὁδοπορὸς νὰ καταλύσῃ, κατάλυμα, πανδοκτεῖον, Θουκ. 3. 68, Πλάτ. Φαῖδρ. 239A, Σεν. Πύρρ. 3. 12· Μουσών κ. Πλουτ. Λούκιλλ. 42·—τὸν τύπον καταγωγέον ἀποκατέστησεν ὁ Πύρρως ἐν 'Αντιγόνου (ἀποκατέστησεν 2. 5, Μάξιμος παρ' 'Αδην. 337). II, τὰ καταγώγια, ἐκ τῆς ἐν 'Ερυκί τῆς Σικελίας ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ περιστερεῖς ἐκ τοῦ πελάγους, ἀντίθετον τῷ ἀναγώγια, 'Αδην. 394F, πρὸ 178. Δοκεκ. 'Αγλαρ. 177.

καταγωγίς, ἰδὺς, ἡ, σχοινίον δι' οὗ ἐντελεῖται ὁ καταπέλτης, 'Αρχ. Μαθημ. σ. 75, 76, 127. III, γυναικεῖα τι ἐσθής, Πολύβ. Ζ', 49.—Καθ' 'Ησύχ.: «καταγωγίς ἱμάτιον ποῖον παράπληγ γυναικεῖον. καὶ σκευὸς πενηντηκόν. καὶ κράσπεδον. καὶ παρὰ λωμ». καταγωγός, ὁ, ὁ κατάγων, καταβιβάζων, ἐπὶ γρήτῃν οὐτις ἐξήρουν νὰ καταβιβάζωσιν τὴν σελήνην, deducere lunam, 'Ανθ. Πατ. 2, σ. 600. 2) μεταφ., ὁ καταβιβάζων, υποβιβάζων, 'Ιαμβλ. Μυστ. 2. 6, κτλ. II, παρέχω καταγύγιον, ἐπὶ λιμένος ἡ ὕμνον, Σχόλ. εἰς 'Ιλ. B. 494.

καταγωνίζομαι: μέλλ. -ισομαι, 'Αττ. -ῶσθαι, ἀποθ.:—ἀγωνίζομαι ἐναντίον τινός, τινα Πολύβ. 2. 42, 3, κτλ· τὴν ἀλήθειαν ὁ αὐτ. 13. 5, 5. 2) ὑπερισχύω ἐναντίον τινός, νικῶ, ὁ αὐτ. 2. 45, 4· κ. 'Οδυσσεῖα περὶ στεφάνου Λαυκ. π. 'Αλτ. 19. 'Ιστ. 2. 22.—Πλάτ., καταγωνισθεῖς ὑπὸ τίνος ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 19. καταγώνισις, ἑως, ἡ, νίκη, 'Ιλ. σσ. οὕτως ἀναγνωστέον παρ' 'Ησυχ. ἀντὶ καταγώσις.—ὡσαύτως καταγωνισμός, ὁ, Πολύβ. Θ', 142.

καταγωνιστής, οὗ, ὁ, νικητής, 'Ιαμβλ. ἐν Βίβ. Πυθ. 63.

καταγωνιστικός, ἡ, ὁ, ὁ ἀνήκων εἰς καταγωνισμόν, Πρὸ 178. εἰς Πλάτ. Παρρ. σ. 706, ἐκδ. Stubb.

καταδαινύμαι: μέλλ. -δαισόμεαι, ἀποθ.:—καταβιβάζω, κατατρέγω, καταπολλίσσω, μετ' αἰ., Φρύν. Τραγ. παρὰ Πλουτ. 10. 31, 2, Θεόκρ. 4. 34, Αἰδ. π. 2. 12. 6.

καταδαῖω, κατακαίω, καταφλέω, κατεδάω (παθ. ἀόρ.), 'Ησυχ. ἐν λ. ἴδε κατακατέτομαι.

καταδάκνω: μέλλ. -δάξομαι, καταδαγκάω, καταδάκνω δάκτυλον ἄκρον, Πατραχομνομαχ. 45.—Πλάτ., καταδαίνομαι, κατὰ χροῖα πάντ' ἐνύχασσι δακνόμενος Θεόκρ. 7. 110.

καταδακρυζέω, οὐσα, ἐσφαλμένος ἐρύπος γραφῆς τοῦ κατὰ δάκρυ χέω.

καταδακρύω, ὀρνῶ, κλαίω, τὴν τύχην Σεν. Κύρ. 5. 4, 31· τίνος, διὰ τινα, Σουῖδ. ἀποθ., κλαῖω πικρῶς, Εὐρ. 'Ελ. 673, Πλουτ. Καστ. 41, κτλ. II, μεταβ. ἐνεργεῖται, κάμνω τινὰ νὰ δακρύσῃ, κινῶ εἰς δάκρυα, 'Αππ. Καρχηδ. 70, 'Εμφυλ. 4. 94.

καταδακτυλίζω, «καταδακτυλίζειν: τῷ ἀσέλγῳ τῷ δακτύλῳ τῆς τοῦ πέλας ἐδρας ἀπτεσθαι. τοῦτο καὶ σκιμαλίζειν οἱ Ἀπτεῖνοι λέγουσιν» Α. Β. 48. 23· καταδακτυλίζω, ἡ, ὁ, ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ καταδακτυλίζειν, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1381: πρὸ 178. σκιμαλίζω. καταδάμαζω: μέλλ. -άσω, ὡς καὶ νῦν, δαμάζω ἐντελεῖς, καταβάλλω, Θουκ. 7. 81, κατὰ μέσ. ἀόρ. καταδάμασσεσθαι παθ. ἀόρ. ἐν Δίων. Κ. 50. 10.

καταδάμναμαι, = τῷ προηγ., 'Ορ. 'Υμν. εἰς 'Ερμ. 137.

καταδάνειος [ἀ], οὐ, «ὑποθηκευόμενος», «καταπορτωμένος ἀπὸ δάνειου», «βουτημένος εἰς χρεὴν», σύσφα Διδό. 17. 109.

καταδάπανάω, σπατάλῳ, ἀσυνεῖω, τὴν οὐσίαν 'Αριστ. Πολιτικ. 5. 12, 18· καὶ τὸ τῶν στρωμάτων δὲ βάρος εἰς τὰ ἐπιτήδεα καταδπανάτε, ἐπλ. ἀντὶ νὰ φέρητε μεθ' ἑαυτῶν πολλὰ στρώματα, νὰ φέρητε πολλὰς τρεφάς, Σεν. Κύρ. 6. 2, 30.—Πλάτ., [τὰ χρήματα] καταδπανήτῃ οἱ 'Ηρόδ. 5. 34.—Μέσ., εἰμαι δ' αὐτοῖς, Πύρρως παρ' 'Αδην. 419E. II, καταναλίσκω, ἐνθῶ δ' εἰ τι ἦν διαπορευόμενοι [καταδπανήσασθαι], ἐπὶ τρεφῶν, Σεν. 'Αν. 2. 2, 11· λιμὸς κ. τινα Σωκράδ. παρὰ Σωκ. 528. 21.—Πλάτ., καταδπανᾶσθαι κακίᾳ, αἰκισμῶσι, κτλ., 'Εκκλ. (Σοφ. Σολ. B', 14), 'Εκκλ.

καταδάπανη, ἡ, μεγάλη δαπάνη, σπατάλη, 'Αἰ. 'Αφρ. Προβλ. 2. 75.

καταδανητικός, ἡ, ὁ, ἄσυνος, ἐκ τοῦ M. 'Ετυμολ.

καταδᾶπτω: μέλλ. -δάψω, καταπνίω, καταπαράττω, μὴ με εἶς... κύνας καταδάψαι 'Αγλαῖων 'Ιλ. X. 339· κύνας τε καὶ οἰωνοὺς κατέδᾶψαν 'Οδ. Γ. 259· μεταφ., καταδᾶπτεται ἡτορ Π. 92.

καταδαρδᾶπτο, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ προηγ., 'Ησυχ., 'Εκκλ.

καταδερθάνω: ἀόρ. κατέδερθον, καὶ κατὰ ποιητ. μεταθέσειν κατέδρᾶθον, 'Ορ. ὡσαύτως παθ. ἀόρ. 6' κατέδρᾶθην, γ' πλῆθ. κατέδρᾶθον 'Απολλ. Ρόδ. B. 1227·—χρόνος δὲ μεταχειρίζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ μεταγενέστεροι (διότι ἐν 'Οδ. E. 471 ὁ Βεκακῆρος γράφει καταδρᾶθω (ἐνεργ.) ἀντὶ -δραθῶ (Πλάτ.), καὶ ἐν 'Αριστοφ. Πλ. 300 ὁ Πόρρων θωρήσας καταδραθόντα ἀντὶ -θόντα). 'Αποκοιμώμαι, κοιμώμαι, υπαγίζω (ἴδε κατωτ.), κατὰ τὸ πλεῖστον εὐχρηστον ἐν τῷ ἀόρ., ἐν γάμοις κατέδραθον 'Οδ. γ. 285, πρὸ 178. 18· τῷ δ' ἐς ξέμνισι βάντε κατέδραθον Θ. 296· κατέδραθῃν ἀντὶ κατεδραθέτην, O. 494· εἰ δὲ κεν... καταδρᾶθω 'Οδ. E. 471· ἑσσαν καταδραθῇν τι με, νὰ πάρω ὀλίγον ὕπνον, νὰ κοιμηθῶ ὀλίγον, 'Αριστοφ. Νεφ. 38· κατέδραθεν εὐδαίμων 'Αριστοφ. 'Απασπ. 444A, πρὸ 178. 'Ιππ. 1151E, Σεν. 'Αγρ. 9, 3·—ἐν τῷ ἐνεστώτ., ἀποκοιμώμαι, καταλαμβάνομαι ὑπὸ τοῦ ὕπνου, ἀντίθετον τῷ ἀνεγείρωμαι, Πλάτ. Φαῖδον 711, 72B· πρὸ 178. καταδερδραθῆς, ἀποκοιμηθεῖς, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 219C. 2) ἀλλῶς, διέρχομαι τὴν νύκτα, κοιμώμαι που, κατέδραθον ἐν Θηρσίῳ ἐν ὅπλοις Θουκ. 6. 61.

καταδατέομαι: μέλλ. -δάσομαι, Μέσ.:—μοιράζομαι τι μετ' ἄλλων, κατασπαράττω, καταβιβάζω, ἀλλὰ κύνας τε καὶ οἰωνοὺς κατὰ πάντα δάσονται 'Ιλ. X. 354.—Πλάτ., ὅπ' ἰχθύων καταδασθῆναι [Κόρητος κατεδασθῆναι] Λαυκ. Δημόνοκτος βίος 35.—Καθ' 'Ησυχ.: «καταδᾶσσαι» καταβιβῶμαι, καταμερίσσαι». II, τὸν γὰρ κατεδασσάμεθα, ἐκ νέου καταμερίσασμεν, 'Πρακλειωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. 'Επιγρ. 5775. 28· πρὸ 178. πρὸ 178. καταδᾶσσομαι, ἀποθ., καταφθίσκω. Κύριλλ. —Καθ' 'Ησυχ. «καταδᾶσσομαι» καταφθίσκω.

καταδεής, ἑς, (κατάδῃω) ἑλλίπης ἐν τινι, στερούμενός τινος, τίνος 'Ηρόδ. 2. 121, 2· ἀποθ., ἐπὶ προσώπων, ἐνδεής, πένης, Δημ. 141. 1· κ. τάφος, πενιχρὰ ταφή, Πλάτ. Νόμ. 719E. 2) κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ Συγκρ., καταδεέστερος, ὑποδεέστερος, κατώτερος, 'Ισοκρ. 16B, 291B, Δημ., κτλ· καταδεέστερός τίνος τῷ τάχει, πρὸς τὸ φρονεῖν 'Ισοκρ. 271), 86A. II, 'Επὶ ῥρ. -δεῖς, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ Συγκρ., καταδεέστερον, 'Ισοκρ. 99A, 130A, 240C, κτλ· ὡσαύτως, καταδεεστέρας ἔχων περὶ τὸ Δημ. 1182, ἐν τίλ.

καταδεής, ἐς. (καταδεῖν) ἴαν δεῖς, Πολυβ. 1^ο, 136.
καταδεῖ, ἀπρὸς, ὑπάρχει ἔλλειψις, ἔσεν γ. καταδεῖο.
καταδεῖδω, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἀορ. -δεῖσθαι, καὶ παρὰ τῷ
Φιλάριδι ἐνθα κατωτ.: μέλλ. -δεῖσθαι: — μεγάλως φοβέσθαι, τι
Ἀριστοφ. Βίρ. 759, Ἀνδοκ. 29. 5, Θουκ. 2. 93· περί τινος Φί-
λων 2. 102· μὴ... αὐτόν 500.

II. ἐμβάλλω εἰς μέγαν φό-

δον, πτωχῶ, Φαλάρ. Ἐπ. 84.
καταδεῖνυμι καὶ -δω: μέλλ. -δεῖν, Ἰων. ἀορ. κατεδέξα:
— ἀνακαλύπτω τι καὶ δείκνυμι αὐτό, τὸν Ἰατρικὸν οὗτοι εἰσι
οἱ καταδέξαντες Ἡρόδ. 1. 163· Νεκῶ... πρῶτον καταδέξαν-
τος (δηλ. τὴν Λιδύην περιρρυτον ἐοῦσαν) 4. 42, Πλάτ. Πολ. 407D, κτλ.· μετ' ἀπαρεμφ., κάμνω γνώσων δι'... Δίσχιν. 39. 26·
ἐπομένου συνδέσμου, κατεδέειεν ἐναργίως, ὡς... Ἀριστ. Ἀποσπ. 623.— Παθ., μετὰ μετοχ., κατεδέδεκτο ἐοῦσα οὐδὲν χρηστή,
εἶχεν ἀποδειχθῆ δι'... Ἡρόδ. 7. 215.

2) ἐρευνᾶσκω καὶ δι-
τάσκω, εἰσάγω, καταδεῖνυμι, Ἀριστοφ. Βίρ. 1079· ὅστις τέχνην
πρῶτος κατεδέειεν Ἀντιφάνης ἐν «Κναρεῖ» 1· ἱατρικὴν Πλάτ. Πολ. 407D, πρὸλ. 406C· τελετάς Δημ. 772. 26· τὸν οἶνον τοῦς
θεοὺς θνητοῖς καταδεῖσαι Κωμ. Ἀνώνυμ. 16· ὡσαύτως μετ'
ἀπαρ., δείκνυμι τὴν τέρπον καθ' ὃν γίνεται τι, ἐπὶ τὰ κρίνα αὐ-
φους ἐπιδέσσειαν Κῆρες εἰσι οἱ καταδέξαντες Ἡρόδ. 4. 171·
ἐν Ἀριστοφ. Βίρ. 1032 ἀφ' ὧν αἱ συντάξεις συνδύονται, τε-
λετάς θ' ἡμῖν κατεδέειε φόνων τ' ἀπέχεσθαι, πρὸλ. 1002.

καταδεῖλαιώ: μέλλ. -άσω [δ], δείκνυμι δεῖλαιον, Ξεν. Ἀν. 7.
6, 22, Δημ. 1410. 5, Ἡρωδιαν. 2. 5.

καταδεῖμαιναι, φοβέσθαι ὑπερβολικῶς, Εὐνάπ. σ. 138 (78 Ἐνδ.
Βοῖσσ.). 2) μεταβί., καταδεῖμαιναι, ἐμβάλλω εἰς μέγαν φόδον,
κατατρομάζω, καταπληκτικῶς τοὺς βαρβάρους καταδεῖμαιναι
βλέμματι Μιχ. Ψελλ. ἐν Μεσ. Πιδλ. Σόλα τ. Β', σ. 228.

καταδεῖπναι, καταδεῖδω, ἐν τῷ δείπνῳ, ταύρον Αἰλ. Ποικ.
Ἰστ. 1. 24· πρὸλ. Πλούτ. 2. 355C.

κατάδεῖπνον, τό, = δείπνον, Μανέθων 4. 200.

καταδενδρόμαι, Πιδλ., εἶμαι σύνδενδρος, περὶ τοῦ ὅρου Λι-
βάνου, Ἰω. Φωκᾶ Ἐκφρασις... τῶν κατὰ Παλαιστίν. Ἀγ. Τύπ. 4,
καταδενδρος, ον, πλήρης δένδρων, Νυμαῖδ. παρ' Ἀθην. 263D,
Διόδ. 17. 68, κτλ.· τὰ κ. τῶν ὀρέων Γεωπ. 2. 6, 1· πρὸλ. κά-
τοξος.

καταδεόμαι, μετὰ γεν. προσ., δεόμαι θερμῶς, Λατ. deprecari,
Πλάτ. Ἀπολ. 33B· πρὸλ. καταδεῖν (B).

καταδέρκυμαι: ἀορ. α' καταδέρχομαι Σοφ. 1. ἀορ. β' κατε-
δράκων Ὀππ. Ἀλ. 1. 10· ἀποθ. Ποιητ. ἀντὶ καθοράω, αὐτοῦς
Ἡέλιος... καταδέρκεται ἀκτίνεσσι Ὀδ. Α. 16· μανίας ἀνθρώπος
καταδέρχεται Σοφ. Τρ. 1000, πρὸλ. Ποιητὴν παρὰ Κλῆμ. Ἀλ. 661·
ὡσαύτως, ἐπὶ χόδονα κατὰ πόντον αἰθέρος ἐκ δίης
καταδέρκεται ἀκτίνεσσι Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δήμ. 70.

καταδερματῶ, καλύπτω καλῶς διὰ δέρματος, Πουλ. ἐν λξ.
κατερρινωμένον. (Ἄλλοι ἐρμηνεύουσιν: ἀφαιρῶ τὸ δέρμα).

κατάδεσις, εως, ἡ, τὸ στερεῶς δένειν, στερεὸν δέσιμον, Πλούτ.
2. 771A. II. δέσις διὰ μαγείας, Λατ. defixio, Πλάτ. Νόμ. 933A·
πρὸλ. κατάδεσμος.

καταδεσμεύω, δένω δι' ἐπιδέσμιον, τραύματα Ἐβδ. (Σειράχ.
Α', 7), πρὸλ. Γεωπ. 12. 21. II. δένω ἰσχυρῶς, φυλάττω τι, μὴ
καταδεσμεύσης δις ἀμαρτίαν, μὴ προσκολληθῇς εἰς τὴν ἀμαρ-
τίαν καὶ ἐπαναλάβῃς αὐτήν, Ἐβδ. (Σειράχ. Ζ', 8).

κατάδεσμεύω, = τῷ προηγ. Ὑπερβ. τ. 2. σ. 265D, κτλ.

κατάδεσμος, ὁ, ὁ ἐπιδενόμενος καὶ καλύπτων τι, καλυπτέρ,
τηνδὲ περιζώσας μινος ὡς ἀντρίδα κατάδεσμον ἤδη περι-
πέτασεν Θεοπομ. Κωμ. ἐν ἑλκισί 2.

II. μαγικὸς δεσμός,
τὸ μαγικόν ἐστι αὐτὸ, Πλάτ. Πολ. 364C, ἐνθα ἔδε Stallh. κ.
καὶ φαρμακεῖται Ἀρτεμίδ. 1. 77· πρὸλ. κατάδεσις II, καταδέω
(A) III.

κατάδετος, ον, ἰσχυρῶς δεδεμένος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ
Κωνστ. Μανασ.

καταδεύω, καταδέρνω, πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στή-
θεσσι γιγῶνα οἶνον ἀποδύζων, πολλάκις με κατέδρεξας εἰς
τὸ στήθος ἀπεμῶν τὸν οἶνον, δηλ. ὃν σοι εἶδα· νὰ πῇς (ἐπὶ μικροῦ
παῖδου), Ἰλ. Γ. 490 (486)· μήποτέ σ' οὐρανόθεν... νέφος ἀφρι-
καλύψῃ... κατὰ θ' εἴματα δέουση Ἥσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 554· κε-
φαλήν δ' ὑπερθεῖν πῖλον ἔχειν... ἴν' οὐατα μὴ καταδεύῃ
(δηλ. ὁ νερός), αὐτόν 544— ἐπὶ ποταμῷ, ποτικῶ, πεδίῳ κ. Εὐρ.
Φοίν. 827.

καταδέχομαι, ἀποθ., δέχομαι, ἀποδέχομαι, τι εἰς τὴν ψυχὴν
Πλάτ. Πολ. 401E· τινα ἐπὶ γάμον Λουκ. Τίξ. 44· πάσαις ταῖς
πύλαις τὴν ἡζονὴν ὁ αὐτ. ἐν Νεγγ. 10— ὅπως ἐπὶ τροφῇ, τοὺς
φακοὺς Εὐπολῆς ἐν Ἀδελφ. 29· πέμα Ἰππ. 1221D· τροφὴν Πλάτ. Τίμ. 84D, πρὸλ. Ἀριστ. π. Ἀναπ. 11. 3.

2) δέχομαι ὅπως, δέχομαι πάλιν εἰς τὴν πατρίδα, ὅπως ἐκ τῆς ἑσθίας, Ἀνδοκ. 23.
42, Λυσ. 104. 22, κτλ.· Παθ. ἀορ. καταδεχόμεναι, ἐπὶ παθ. σημα-
σίας, Λουκ. Δις Κατ. 31, Δίων Κ. 78. 39· καὶ μέλλ. καταδε-
χόμεσθα, ἀνέδ. 40. 40.

3) ἐπιδέχομαι, ἐδίδικημι με-
γίστοις ἀναβολὴν μὴ καταδεχομένους Σουῖδ. ἐν λξ. ἐδιδίκαλα κ.

καταδέω (A): μέλλ. -δέσω· δένω, προσδένω εἰς τι, δένω σπι-
ρεῶς, πρυμνήσια, ἱστών Ἰλ. Α. 436, Ὀδ. Β. 425· ἵππους μὲν
κατέδρασαν... ἱμάσιν γάτνῃ ἐφ' ἱππεῖν Ἰλ. Κ. 467· αὐτῶν,
ἐπ' ἀμειβομένων κἀπησιν Θ. 434· ἐμὲ μὲν κατέδρασαν... ἐλ-
νῇ Ὀδ. Ε. 345· δεσφῇ ἐν ἀργαλέῳ Ὀ. 433· κ. λάρνακος
Ἡρόδ. 3. 123.— Παθ., καταδεέμενος τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἡρόδ.
2. 122· ἐν φόβῳ καταδεέμενος Εὐρ. Ἰων. 1498, (οὕτω, μαλ' α
καταδέει τινα Ἑρμιοῖαν 3. 85)· καταδέεται ψυχὴ ὑπὲρ τοῦ
σώματος Πλάτ. Φαίδων 83D.— Μίσ., δένω εἰς ἐμαυτὸν, ἀγγέ-
λιον βρόχον κατεδέρατο Εὐρ. Ἰλ. 686· μεταρ. ἀριθμῶν κατε-
δέρασθαι Διον. Ἀλ. Τέχ. Ἰητ. 11. 3· κ. τινὰ ἐρλοῖς ἱερῶν.
12. 2) βάλω εἰς τὰ δεσμά, φυλάκω, καθείρω, Ἡρόδ. 3. 143,
Θουκ. 8. 15, Πλάτ. Τίμ. 70E, κτλ.· κ. τὴν ἐπὶ θανάτῳ (δηλ.
δέειν) Ἡρόδ. 5. 72. 3) καταδικάζω τινὰ ἐπὶ τινὶ ἐγκλήματι,
μετ' ἀπαρ., κ. τινὰ φῶρα εἶναι Valck εἰς Ἡρόδ. 2. 174· καὶ
ὁμοίως ἐν 4. 68, ἀντίθετον τῷ ἀπολύειν. II. δεσμεύω, καλύπτω,
ἐμποδίζω, ἀνέμων κατέδρασε κελύβους ἡ κλέυσα Ὀδ. Β. 363,
Κ. 20· ἀλλ' ἐν Ζ. 272, κατέδρασε κέλευθα, ἐσταμάτησε τὸν ὄρο-
ν μου, πρὸλ. Δ. 380· οὕτω, τοῦ γε θεοῦ κατὰ νόστον ἐδρασαν
Ε. 61.

II. δένω διὰ μαγικῶν δεσμῶν, δένω, παρ' Ἀρπύρ.
Ἀθην. 670C, Δίων Κ. 50. 5, Σουλ. Ἐπιγρ. 538, 539· πρὸλ. Wyl-
terh. εἰς Πλούτ. 2. 378F· καὶ γὰρ καταδέεται II, καταδέσσειν II.

καταδέω (B): μέλλ. -δέσω: — ἐλλείπωμι, εἶμαι ἐλλείψης,
χρεῖζομαι, μετὰ γεν., ὅπως ἐπὶ ἀριθμῶν, ἡ δέδε καταδέει πεντε-
κόσκα σταδίων ὡς μὴ εἶναι πεντακοσίων Ἡρόδ. 2. 7· οὕτω,
πυροπόλοισι... εἰκοσι ποδῶν καταδέουσιν... [ὡς μὴ εἶναι]
τριῶν πλέθρων ὁ αὐτ. 2. 134· ἐνδοκα μυριάδες ἦσαν, μίης
χιλιάδος... καταδέουσαι ὁ αὐτ. 9. 30, πρὸλ. 70· ἐν Β. 82, τὸ
κατέδεε δύναται νὰ ληφθῇ ὡς ἀπρὸς, δύο νηῶν κατ. ἐς τὸν
ἀριθμόν, ὑπῆρχεν ἑλλείψις δύο πλοίων, ἡ (βελτιοῦν) ἐνδοκα νὰ
νοήσωμεν τὸ ναυτικὸν ἐκ τῶν ἡγουμένων. 2) ἐργάζομαι κατὸ-
πιν, μένω ὀπίσω, ὑστερῶ, ἐθῆθα τε αἱ Αἰγύπτιοι... ἀνδρὲς ἰδιώ-
του μέσου δυνάμει χρημάτων καταδέουσιν εἰς εὐδαιμονίαν
Παυσαν. 8. 33, 2.

καταδελύω, λεηλατῶ, ἐρημώωμι Διον. Ἀλ. 11. 47, ἐν τῷ συνε-
πτύγμ. τύπῳ καταδελύω.— Ἐντεῦθεν οὐσιαστ. -δελύσις, ἡ, κατα-
στροφὴ, ἐρημωσις, Κύριλλ.

καταδελύομαι, ἀποθ., βλέπω, καταστρέφω, Ἐπιγρ. Ἀρχ. ἐν
τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 11 (ἐν τῇ Δωρ. τύπῳ καταδελύομαι), ἔσεν
Höckh σ. 28.

κατάδελος, ον, ἐντελὲς φανερός, καταφανής, ἑρατός, ταῦτοις
οὐ κατάδελος ἦν ἡ μάχη ὑπὸ τοῦ... ἔρους Θουκ. 4. 44· κατά-
δελος γίνωμαι, γίνωμαι φανερός, ἀνακαλύπτομαι, Ἡρόδ. 1. 5,
3. 68· κ. μέλλον... τὰ τῶν Χίων ἐφάνη Θουκ. 8. 10· κατὰ-
δελον ποιεῖν Ἡρόδ. 3. 88 μετὰ μετοχ., κ. ἔσται φυλάσσειν
Σοφ. Ο. Κ. 1214· κ. γίνονται προσποιούμενοι Πλάτ. Ἀπολ. 23D,
κτλ.· κ. εἶναι ὅτι... ὡς... Πλάτ. Πρωτ. 342B, 355B,
Ἀριστ., κτλ.— Ἐκέρ. καταδελῶς, καταφανῶς, Πηλ. 5, 207.

κατάδελμα, τό, ἔλξιν ἀδελφῶν σημασίας ἐν Ἀριστ. Πρὸλ. 25. 2, 3.
καταδελμαγωγέω, διὰ παντῶν τεχνασμάτων καὶ δημαγωγῶν
ἀπαύτω τινα καὶ ἀποστερῶ αὐτὸν τῶν δικαίων του, τινα Πλούτ. 2.
482D.— Παθ., τούτοις ὁ καταδελμαγωγόμενος ὁ αὐτ. ἐν Πη-
ρικλ. 9, Κλεομ. 13, κτλ.

καταδελμαγωγία, ἡ, τὰ τεχνάσματα τοῦ δημαγωγοῦ, δημαγω-
γία, Πωργ. Παχυμ. Ἀνδρον. σ. 176C.

καταδελμαγωγέω, ἐπιτεταρ. ἀντὶ τοῦ δημαουργέω, Θεόδωρ.
Μετ. Σύνμικτα (Miscell.) 182.

καταδελμοφύω, καταναλίσκω, λαοὶς ὁδῶς καταδελμοφύ-
ρῃσι, «ὅπως αὐτὰ τῇ πλήθει καταναλίσκω» (Σχολ.), Ἰλ. Σ. 201.

καταδελμοφύω, ἐπιτεταρ. ἀντὶ τοῦ δημασκοπέω, Ἀππ.
Μεθρ. 19.

καταδηριόμαι. Ἰλ. 11. 96, ἐνθα νῦν γράφεται διχηρημένως
κάτα δηριόμαι.

καταδινάω, καταδέρνω, Νικητ. Παρλαγ. ἐν Coimbra Auct.
novis τ. 1 σ. 474C.

καταδινάρεται, ἡ, τὴ καταδινάρεται, μεριμνῶ, καταδινάρεται
(κατὰ διαίρεσιν Κῆρ.) τῶν μελῶν Φιλόδημ. περὶ Μουσ. ἐν
Χειρογρ. Ἡρακλειτ. τ. 1, στήλ. 30, 14.

καταδινάρεται: μέλλ. -ήσω. λαιμῶ εἰς μέρη, τὸ πλῆθος εἰς
λόγους Διον. Ἀλ. 4. 19· κύκλον εἰς μοῖρας Σέξτ. Ἐπιγρ. κ. Μ.
5. 23.— Μίσ., ἐλπίσαντες καταδινάρεται τὰς πόλεις, ὅτι δὲ
τὰς μοιρασθῶσι, Πολύβ. 2. 45, 1, Διόδ. 3. 29.

καταδινάω, ἡ, καταδινάω, ἀπόρασι διαιετῶν ἐναντίον τι-
νός, τὴν καταδινάωται δεδωκότος Διέ. Πητορ. Καντάριχ. ἐν
Nauck, Lex. Vind. σ. 350.

καταδινάω, (ὡς διαίτω) ὡς διαίτησις ἐκέρω κέρω
ἐναντίον τινός, ἀντίθετον τῷ ἀποδινάω, ὁ διαίτησις οὐ κατα-
δινάω, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ὡς ἀποδινάω τούτου τὴν διαί-
την Δημ. 1190. 8, πρὸλ. 542. 1· οἷός τ' ἦν πείθειν αὐτόν,
ἢ κατεδινάωται, ταύτην ἀποδινάωται ἀποφάνειν
αὐτόν 6, πρὸλ. 544. 7, 1013. 21· ἐρήμην καταδινάωται τινας,

παταδικάζειν τινά ἐρήμην, Λουκ. 1. πέρ τῶν Βικόν. 15. — Μέσ., καταδιατίσθαι θλαίταν τινος, όταν ἐνεργήσῃ τις ὥστε νά ἐκδοθῇ ἀπὸ τῆς ἐναντίας τινός ἐν διαίτῃ. Λυσ. 172. 38. πρβλ. Κεῖ-
εκα εἰς Δημ. 1013. 23., 1272. 9, καὶ ἴσα καταδικάζειν.

καταδιαλλάσσω, συνδιαλλάττω, ἐν τῷ παθ. καταδιηλλάγην
Ἀριστοφ. Σρ. 1284.

καταδιασπλέκω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ σπλέκω, Σχόλ. εἰς
Ἀριστοφ. Πλ. 1082.

καταδιασφύριω, κατασπαταλῶ, τὰ πατρῶα Εὐπολὶς ἐν «Δύ-
τολόγη» 10.

καταδιασχέω, διαχέω πανταχοῦ, ἐν τῷ παθ., τὸ αἷμα ὥσπερ
τὰ τηκτά καταδισχεῖσθαι Ἀριστ. π. Πινεύμ. 5, 8.

καταδιδῶ, δίδω, ἀπονέμω, τὰ ὀρισταῖά τινα Διον. Ἀλικ. π.
Συνθ. 18. II. ἀμεταβ. ὡς τὸ ἐκδίδωμι, ἢ Προποντικὴ κατα-
δίδω εἰς τὸν Ἑλλησποντον Ἱερὸς. 4. 85, πρβλ. Πλντ. Φάβ.
6. πρβλ. ἐκδίδωμι II.

καταδιδέσκειν. ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ διδέσκειν, «καταδιδέσκειν»
καταχωρίζουσι Ἡσύχ., Φωτ., Σουδ.

καταδικάζω: μέλλ. -άσω, ὡς καὶ νῦν. — Συντάσσεται μετὰ
γεν. πρῶτ. καὶ αἰε. πρῶτ., κ. τινὸς θάνατον Ἱερὸς. 1. 45. Ζη-
μίον, δίκην κ. τινὸς Νόμ. παρὰ Δημ. 733. 5, κτλ.: πολλὴν τὴν
ὁπὸ γυναικὶν Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 11. — μετὰ γεν. πρῶτ. καὶ ἀπαρ.,
κ. τινὸς τὰ ἔσχατα παθεῖν Ξεν. Κύρ. 3. 1, 9, πρβλ. Ἄν. 6. 6.
15. — μόνον μετὰ γεν. πρῶτ., Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 29. 2. — ἀπολ.,
Πλάτ. Νόμ. 539C. — Μέσ., ἐνεργῶ ὥστε νά ἐκδοθῇ καταδικαστικὴ
ἀποφάσις ἐναντίον τινός, δίκην καταδικάζεσθαι τινος Θουκ. 5.
49, Δημ. 571. 21. κατ. τινος, ἀνευ τῆς αἰτίας, Λυσ. 167. 41.
Δημ. 1144. 17. ὡσαύτως, κ. τινος χρημάτων, ἐνεργῶ ὥστε νά
καταδικασθῇ τις εἰς πληρωμὴν χρημάτων, Παισ. 6. 3, 7. ἀπολ.,
Πλάτ. Νόμ. 857A, κτλ. πρβλ. καταγεγνώσκειν III. — Παθ., κατα-
δικασθεὶς αὐτοῦ 937C. ἐπὶ φόνῳ, διὰ φόνον, Διόδ. 4. 76, πρβλ.
3. 12. καταδικασμένος Ἰσαῖος 82. 18. παρὰ μεταγενεστ. συγ-
γραψ. καταδικασθῆναι θανάτῳ, νά καταδικασθῇ τις εἰς θάνατον,
Διόδ. 13. 101, κτλ., ἴδε Λορέκ. εἰς Φρύν. 475. θάνατον Δίων Κ.
68. 1. τὴν ἐπὶ θάνατον Ἀρεμίδ. 4. 62. φυγὴν Ἀππ. Ἰταλ. 3.
ἰστούται μετ' ἀπαρ., καταδικάζεται ἀποθανεῖν Λουκ. π. Ἀλκίβ.
Ἰστ. 1. 29. ὡσαύτως ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστοῦ ἀντέλεγον
μὴ δικαίως σφῶν καταδικασθῆναι, ὅτι ἡ καταδίκη αὐτῶν ἐγέ-
νετο ἀδικίᾳ, Θουκ. 5. 49. II. διακηρύττω διὰ ῥητῆς ἀποφά-
σεως, ὅτι.. Ξεν. Ἄν. 5. 8, 21. — Πρβλ. καταδικαίω.

καταδικαστέον, ῥήμ. ἐπὶ 10., πρέπει τις νά καταδικασθῇ, Κλήμ.
Ἄλ. 950.

καταδικαστής, οὗ, ὁ, ὁ καταδικάζων, Ἰάμβλ. ἐν Βίβ. Πυθαγ.
σ. 242, Κικέρκι.

καταδικάζω [I], ἡ, ὡς καὶ νῦν, Ἐπίχαρμ. 99 Αἰν. — ἡ χρηματικὴ
ποινή, ἀποζημιώσις, Θουκ. 5. 49, 50, Δημ. 1155. 2. μετεῖναι αὐτῷ
τὸ ἥμισυ τῆς καταδίκης Σουλ. Ἐπιγρ. 2161. 16, πρβλ. 2556.
52., 5774. 156.

κατάδικος, οὐ, (δίκη) ὡς καὶ νῦν, ὁ καθ' οὗ ἐξέδοθη καταδι-
καστικὴ ἀπόφασις, ὁ καταδικασμένος, μετὰ γεν., φυγῆς, εἰς ἔξο-
ριαν, Διόδ. 13. 63. θανάτου ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλογ. 570. 55. ἀπολ.,
Ἀππ. Ἐρμυλ. 1. 2, Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθήκαι) 2759b.

καταδιόλλυμι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ διόλλυμι, Θεοφύλ. Σιμοκ.
Ἰστ. σ. 43A.

καταδιφθερέω, κατακαλύπτω διὰ διφθερῶν, ἥτοι δερμάτων
ζῶων, Πλούτ. 2. 664C.

καταδιφρεύω, καταρρίπτω ἀπὸ τοῦ διφρου, Εὐστ. 183. 38.

καταδιχέω, τὸ, μέτρον τι, Ἐπιγρ. Ταυρομενίου Σικελίας, Ν.
Jahrb. f. Philol. etc. 1869 σ. 307.

καταδιψάω: μέλλ. -ήσω, κάμνω τινά νά διψήσῃ, Εὐμάθ. σ. 149.

καταδιψέω, τὸ «εἶδος καύματος» Ἡσύχ.

κατάδιψος, οὐ, ἔχων δίψαν, ἐπιθυμῶν πράγματός τινος, μετὰ
γεν., κατὰδιψοὶ λόγου τυγχάνουσιν Βασίλ. τ. σ. 896D: ἀπολ.,
Ἑρμῆς Τρισμέγ. σ. 39. 5.

καταδιωκτικός, ἡ, ὄν, ἔχων τὴν ιδιότητα νά κάμῃ τινά νά
φεύγῃ, ὁρμήν .. καταδιωκτικὴν .. ζῶων Ὁραπόλλ. 2. 90.

καταδιώκω: μέλλ. -ξω ἢ -ξομαι, τρέχω κατόπισ τινὸς ὅπως
συλλάβω αὐτόν, καταδιώκω, Θουκ. 1. 49., 3. 84, κτλ.: — μεταφ.,
ἐπιδιώκω, Πολύβ. 6. 42, 1.

καταδοκέω: μέλλ. -δάξω· κυρίως σκέπτομαι ἢ νομίζω τι ἐναν-
τίον ἢ πρὸς βλάβην τινός, μετ' ἀπαρ., κ. τινά ποιεῖν τι, ὑπο-
πτεύω τινά ὡς πράττοντά τι ἢ ὄντα τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, Ἱερὸς. 3.
27. κ. σφέας εἶναι κλώπας 6. 16. καταδόξας .. σφέας ἐθέλω-
κακέειν 8. 59, πρβλ. 9. 57. οὕτως ἐν 1. 22, 111., 3. 69, κατ.,
εὐκλόως ἐξυπακούεται ἀπαρτίματον ἐκ τῶν συμπραχόμενων ἢ αἰε.
προσ. μετατρέπεται εἰς δοτ. ἐν 9. 99, τοῖσι κατεδόκεον νεοχρῆσθ.
ἀν τι ποιεῖν, ἴδε Schweigh.: — τὸ Παθ. εἶναι ὡσαύτως ἐν χρή-
σει μετ' ἀπαρ., καταδοχθεὶς φονεὺς εἶναι Ἀντιφών 116. 32,
πρβλ. 35. — ἐπομένως ἐξηρημένης προτάσεως, οὐ .. ἂν κοτε κατέ-
δοξα, ἐλθεν ἡν, οὐδέποτε ἤθελον εἰκάσῃ τινος υἱὸς ἦτο, Ἱερὸς.
1. 111.

κατ-ἀδολεσχεῖν: ὁρ. κατηδολέσχησα· — καταζαλίξω, ἐνο-
χλῶ τινά διὰ τῆς πολυλογίας μου, πῶς οὖν σὺ πένης ὦν φλυα-
ρεῖς τοσαῦτα καὶ καταδολεσχεῖς ἡμῶν; Πλούτ. 2. 22A. κατη-
δολέσχηκά σου φιλόσοφο 503B. — μετοχ. παθ. πρῆμ. κατηδο-
λεσχημένος Σουδ.

καταδονέω, καταταράττω, τρομάζω, Κύριλλ.

καταδοξάζω: μέλλ. -άσω, = καταδοκέω, Ξεν. Ἄν. 7. 7, 30,
Διόδ. Ἑλλογ. 520. 25. καὶ ἐν τῷ Παθ., αὐτοῦ 39.

2) σχη-
ματικῶν ἐσφαλμένην γνώμην περὶ τινος, ὑπὲρ τινος Διον. Ἄλ. 6.
10. μετ' αἰε. καὶ ἀπαρ., αὐτοῦ 29.

καταδουλεύωμαι, = καταδουλόω, Σύμμαχ. ἐν Παλ. Διαθ.,
Εὐστ. παρὰ Στρεβ. 79. 12.

καταδουλιζομαι, ἀποθ. = τὸ προηγ., Κουρτ. Ἐπιγρ. Δελφ.
2. ὁρ. καταδουλιζασθαι αὐτοῦ 39. — καταδουλισμός, ὁ,
καταδουλώσις, ἐφάπτεσθαι ἢ ἀπτεσθαι τινος ἐπὶ καταδουλι-
σμοῦ, τυπικὴ φράσις ἐν Δελφ. Ἐπιγραφῇ ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ.
1699, 1701, 1704, κ. ἄλλ.

καταδουλόω, ὅγῳ εἰς δουλείαν, ὑποδουλόω, Ἀθῆνας Ἱερὸς.
6. 109. τὴν Ἑλλάδα 8. 144. Ἀθηναίους τὴν Κέρκυραν
καταδουλόον Θουκ. 3. 70, πρβλ. Ἰσοκρ. 192E. — Παθ., κατα-
δεδουλόωντο Ἱερὸς. 5. 116. κατεδουλώθησαν 6. 22. καταδε-
δουλωμένος ὑπὸ τινος Πλάτ. Συμπ. 219E, πρβλ. Λυσ. 149, 39.

2) εὐχερστερότερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κάμνω τινά δουλόον εἰς
ἐμαυτόν, ὑποδουλόω, τὴν μητρόπολιν Ἱερὸς. 7. 51. τινος Ξεν.
Ἀπομν. 2. 1, 13, κτλ.: ἡ τύχη .. τὸ σῶμα κατεδουλώσατο
Φιλῆμ. ἐν Ἀδελ. 39. οὕτω καὶ παθητ. πρῆμ. καταδεδουλόωμαι
Εὐρ. I. A. 1269, Πλάτ. Πολ. 351B, Μενέξ. 240A. δουλείαν κ.
τινα Ἐβδ. (Ἰεζεκ. ΚΘ', 18).

II. υποδουλόω τὸ πνεῦμα,
ἐξισθεῖν, καταδουλοῦ τὴν τόλμαν ἢ ἀνάγκη Ἀππ. Καρχηδ.
61. — Παθ., Ξεν. Κύρ. 3. 1, 23, Πλάτ., κλ. 2) κατὰ τὸ πλεῖ-
στον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, καταδουλοῦσθαι τὴν γνῶμην Ἱππ. π.
Ἄγμ. 762. τὸς ψυχὰς Ἰσοκρ. 270C. τὸ λογιστικὸν Πλάτ. Πολ.
553D.

καταδουλώσις, εἰς, ἡ, ὑποδουλώσις, ὑποταγή, Θουκ. 3. 10.,
7. 66, Πλάτ. Νόμ. 776D.

καταδουπέω, πίπτω μετὰ δούπου ἢ ἰσχυροῦ ἥγου, τυπεῖς
κατέδουπε κερσανῶ Ἀνθ. Π. 7. 637. — Καθ' Ἡσύχ.: «κατέ-
δουπε» τήνηκεν.

II. μεταβ., διὰ τοῦ δούπου «εξακαρπύνω»,
Νικήτης Χρον. 2. 7.

Κατάδουποι, ἰν, αἱ, ὄνομα τῶν καταρρακτῶν τοῦ Νεῖλου, ἡ
ὡς τὸ Καταδοχμός, ἡ ἀπότομος καταρρακτὴς ἐξ ἧς γίνονται οἱ
καταρράκται, Ἱερὸς. 2. 17, Θεόφρ. π. Αἰθ. 34, Φιλόστρ. 264, Πλίν.
5. 9. παρὰ τῷ Κικ. de Rep. 6. 18, Καϊσάρ, ὡς οὐδέποτε πληθ.—
Καθ' Ἡσύχ. «κατάδουπος» ὄργιλος, ἀλλ' ὥστε εἶναι ἄγχωριον ὄνομα
λαθὼν τύπον Ἑλλ. λέξεως).

καταδουχῇ, ἡ, ἡ ἐκ νέου παραδοχῇ, ἀποδοχῇ, Πλάτ. Νόμ. 867E.

2) ἡ παραλαβὴ κληρονομίας, Θεοφύλ. Ἀντιένναρος Ἰνστι-
τούτα 2. 19, 432.

II. μέρος ὑπερ εἴχεται τι, Γαλην. 14.
713, 13.

καταδρᾶθω, ἴδε καταδραθάνω.

καταδράσσομαι, Μέσ., ὑπάττωμαι ἐντελῶς, Διοσκ. περὶ Ἰοβόλ.
σ. 44.

καταδρέπω, ἀποκόπτω, τῶν δενδρέων τὰ φύλλα Ἱερὸς.
8. 115.

καταδρυμῇ, ἡ, ἐπιδρυμῇ, εἰσβολή, Θουκ. 1. 142. ἐνέδραι καὶ
κ. 5. 56. καταδρυμάς ποιεῖσθαι 7. 27, κτλ.: καταδρυμῆς γε-
νομένης Λυσ. 160. 29. ὥσπερ κ. ἐποιήσω ἐπὶ τὸν λόγον
μου Πλάτ. Πολ. 472A. 2) μεταφ., βιάσθαι προσβολή, λοιδορία,
ὀνειδισμός, κ. μέλλει περὶ ἐμοῦ ποιεῖσθαι Διόχλ. 19. 6, πρβλ.
Διον. Ἄλ. π. Θουκ. 3. κ. ποιεῖσθαι κατὰ τινος Πολύβ. 12. 23,
1. πρβλ. Ἑρμῆς. Δεξ. Ρητορ., καὶ καταθῆω. II. ὁπῇ ἐντὸς
τῆς γῆς ἢ τῆς ἡμῶν χρησιμεύουσα ὡς φωλεὰ ἢ κρησφύγετον εἰς
ζῷά τινα, Αἰλ. π. 2. 2. 9., 5. 49, 9. 1.

κατάδρυμος, οὐ, ὁ ὑποστάς καταδρυμῆν, ἐρημωθείς, μέλαθρα
πυρὶ κατάδρυμα Εὐρ. Τρω. 1300. II. ὡς οὐσιαστ., σχοινίον
ἐφ' οὗ παίζουσιν οἱ παινοβάται, Sueton. Ner. 11.

καταδρυσίξω, καταδρέχω διὰ τῆς δρύος, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο.
6. 88.

κατάδρυμμα, τὸ, σπάρταγμα, σαρκῶν .. κατάδρυμματα χει-
ρῶν, σπαράγματα τῆς σαρκὸς διὰ τῶν χειρῶν, Εὐρ. Ἰκέτ. 52.

κατάδρυμνος, οὐ, πλήρης δρυμῶν, λίαν βασώδης, Στράβ. 199.

καταδρύπτω: μέλλ. -δρύψω, σπαράττω, ἐσχίζω (εἰς τῶν ὀνύ-
χων), παρειάς Ἀνθ. Π. 5. 43., 7. 487, πρβλ. Μ. Ἀντων. 6. 20. —
Μέσ., κατὰ δ' ἐδρύπτοντο παρειάς, κατέσχίζον τὰς παρειάς τῶν,
Πο. Ἀσπ. Ἱερ. 243.

καταδρύφασσω: μέλλ. -άξω, περιφράσσω, κατακλείω, κατα-
σφαλίζω, Λυκόφρων 239.

καταδύνασσις, ἡ, κατάθλιψις, καταπίσις, Ἐβδ. (Ἐβδ. 5,
7, κ. ἄλλ.).

καταδύνασσις, ἡ, ἐξασκῶ δυνάσσειν ἐπὶ τινος καταθλίβω, τινά

Σεν. Συμπ. 5, 8, Έβδ. (Έβδ. Α', 13, κ. άλλ.)· τινός Διόδ. 13, 73, Ίδε Σουίδ· ἀπολ., Στράβ. 747, Πλούτ. 2. 367D.— Παθ., κατα-
νέομαι, ὑπὸ τινος Στράβ. 270, Διοδ. Έκλογ. 611, 84, Έβδ.
Νεμ. Ε', 5), Παλ. Διὰθ.

καταδύνω, ἴδε καταδύω.

καταδύσεις, εως, ἡ, ἡ ὑπὸ τῷ ὕδατι καταδύσεις, δύσεις, ἐπὶ
ἱστρίων, Ἰππαρχ. εἰς Ἀρατ.— καταδύσεις, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἰστ. 1,
33.

II. κρύπτει, ὅπῃ, ὁ αὐτ. ἐν Έρωσι 34, Ἀθην. 477D.
καταδύστης, ου, ὁ, ὁ καταδυθῶν, Ἰσχύ. ἐν λ. καταδύστης.
ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 433.

καταδύσωπῶ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ δυσωπῶ, ἐνθέρμως (κετεῶν
δυσωπῶ (κάρνω νὰ ἐντραπῇ), τινὰ Λουκ. Θυσ. 3.

καταδύω ἢ -δύνω. I. ἀμετάβ., ἐν τῷ ἐνεργ. ἐνεστ. κατα-
δύνω καὶ τῷ μέσῳ καταδύομαι· μέλλ. -δύσεται· ἀόρ. -εδύ-
σάμην, Έπικ. θ' καὶ γ' ἐνικ. -δύσας, -δύσετο· ἐνεργ. ἀόρ. θ'
κατεδύν· πρμ. καταδεδύνα. Κατέρχονται, καταβαίνω, βυθι-
ζομαι, δύνω («βασίλευω»), ἴδω ἐπὶ τοῦ ἡλίου (ὡς ὁ Όμ. αἰπότε
ἐν τῷ ἐνεργ. ἀόρ. θ'), ἡέλιος κατέδυ Ἰλ. Α. 475, κτλ. αἰμ' ἡε-
λῶ καταδύντι αὐτόν· 502· ἐς ἡέλιον καταδύντα Όδ. Κ. 183·
ὡσαύτως, ἡέλιος καταδύμενος Όμ. Έγν. εἰς Έρμ. 197· οὕτω,
καταδεδυκέναι τὴν νῆσον κατὰ θαλάττης Ἠρόδ. 7, 135·
ὡσαύτως, ἐπὶ νῶς, βυθίζομαι ἢ μάλλον καθίσταμαι ἀνίκανος πρὸς
πλοῦν (ἴδε κατωτ. II), ὁ αὐτ. 8, 90, Θουκ. 2, 92., 7, 34, Σεναρ.
Έλλ. 1, 6, 35, κτλ. ὡσαύτως, οἱ ἱππεῖς καταδύνοντες ἐν τέλ-
μασιν Πολύδ. 5, 47, 2· βυθίζομαι ὑπὸ τῷ ὕδατι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ
ἀναδύνω, Βατραχομ. 89· καταδεδυκός, χωρεῖς ἐντός, Ἀριστορ. Σπρ.
140· ἴδε ἐν λ. ἀνακύντω καὶ κατωτ. II.

2) εἰσδύομαι, εἰσέρ-
χομαι εἰς, Λατ. subire, μετ' αἰτ., καταδύναι ἐμιλον Π. Κ. 231,
κτλ.· κατεδύσετο πολὺν ἐμιλον αὐτόν· 517· καταδύσσο μῶ-
λον Ἀργος Σ. 134· οὕτω, μάχην, δέμον, πολὺν κατα-
δύναι Γ. 241, Θ. 375, Όδ. Δ. 246·— ὡσαύτως, ἐπομένης προθέ-
σεως, μυταὶ καδδύναι (Έπικ. ἀντὶ καταδ-) κατὰ .. ὠτειλάς Ἰλ.
Τ. 25· σπάργαν Έσω κατέδυνε Όμ. Έγν. εἰς Έρμ. 237· κατα-
δυσέμεθ' .. εἰς Ἀΐδαο δόμοις, ὅα κατέλωμεν εἰς .., Όδ. Κ.
174· οὕτω, καταδύνειν ἐς ὕλην Ἠρόδ. 9, 37, πρβλ. 4, 76· εἰς
φύραγγας, ἐπὶ λαγῶν, Σεν. Κυν. 5, 16· εἰς ἀπασαν [τὴν πό-
λιν] Πλάτ. Πολ. 576D· κατὰ τῆς γῆς Ἠρόδ. 4, 132· κατὰ τέ-
φρας πολλὰς Πλούτ. Κάμειλ. 32·— συνη. μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ
λαθραῖως, ὑπεσέρχομαι, ἐμβαίνω, καταδύεται εἰς τὸ ἐντός τῆς
ψυχῆς ὁ τε θυμὸς καὶ ἀριονία Πλάτ. Πολ. 401D· ἡ ἀναρχία
εἰς τὰς ἱσθας οἰκίας αὐτοῦ· 502B.

3) ὑπέρω, ἀντὶ ἐπιδύ-
ομαι, καταδύομαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης Σεν. Κύρ. 6, 1, 35·
καταδεδυκός ἐν τῇ οἰκίᾳ Πλάτ. Πολ. 579B· ὁ σοφιστὴς ἐς
ἀπορον τόπον καταδεδυκεν ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 239C, κτλ.
4) εἰσέρχομαι εἰς .., δηλ. «φορῶ», ἐνδύομαι, κατέδυ κτλ. τεύ-
χεα Ἰλ. 2, 504, πρβλ. Όδ. Μ. 228· κατεδύσετο τεύχεα καλὰ
Ἰλ. II. 103· εἰματα Μύα. 4, 102.

II. Μεταβ. ἐνεργείας,
κάρνω τινὰ νὰ βυθισθῇ, καταβύλλω, Λατ. perire, subire, γενε-
λάν σπένιον ἐν τῷ ἐνεστ., ἐπιπίπτω καὶ καταδύνω φερτρ. ἐν
«Ἀγρίοις» ὁ ἐμὲ καταδύνουσι τῷ ἄχει Σεν. Κύρ. 6, 1, 37· κατὰ
τὸ πλείστον κατ' ἀόρ. α', γαύλομα δέ .. καταδύσας Ἠρόδ. 6, 17,
πρβλ. Ἀριστορ. Βατρ. 49· ἀλλ' ἐν γαυμαχίᾳ, καταδύναι νασὶς
συνηθέστερον σημαίνει καταστρέψαι αὐτὰς μέχρι τῆς ἐπιφανείας τῆς
θαλάσσης, καταστῆσαι αὐτὰς ἀνίκανους πρὸς πλοῦν ἢ ἐνεργείαν,
Ἠρόδ. 8, 87, 88, 90, Θουκ. 1, 50, ἴδε ἀνωτ. 1, 1· ἡλιον ἐν λέ-
σχη κατεδύσανην, ἀφίσταμεν τὸν ἡλιον νὰ δύσῃ μετ' ἐν δριμύαν
μας, Λατ. soleni condere, Ἀνθ. Π. 7, 80, πρβλ. Ἀρισταίν. 1, 24,
καὶ ἴδε ἐνδύω II.

κατ-δύω, Ἰων. -ασιδω·— ἔξω πρὸς τι, Λατ. occipere, καὶ
ἐπορμ., I. μεταβ., θέλω, καταπραῦνω διὰ τοῦ ἔσματος, τινὰ
Διον. Ἀλ. 4, 29, Πλούτ. 2, 745E, Λουκ. καὶ μετὰ οὗτ., ἔξω μα-
γευτικὴν ῥῶδην (ἐπιρῶδην) εἰς τινὰ, κατασιδόντες .. τῷ ἀνέμῳ
Ἠρόδ. 7, 191, πρβλ. καταγαλάω.— Παθ., δι' ἐπώδης ἐπιεργαί
νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ., οἶονεῖ καταδόμενος κατὰ Ρεῖσκ, ἀντὶ
καταναγκαζόμενος Διδ. π. 2, 5, 25.

6) κ. δεῖπνον, κά-
μνω τὸ δεῖπνον εὐθυμον δι' ἔσματος, Διδ. Ποικ. Ἰστ. 7, 2. 2) ὅ-
δω συνεχῶς, «εὐκυραίνω» ἄδων, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 2, 2.— ἔξω
ἐναντίον τινός ἐπαῖος, ὁ αὐτ. ἐν Φιλοφ. 31· Παθ., ἔχω τινὰ ἐνώπιόν
μου ἔξοντα, ὁ αὐτ. ἐν Δις Κατηγ. 16. 3) πληρῶ δι' ἔσματος,
τάς λόχμιας Λόγγος 1, 9· ἀνδρῶν .. κατὰδεῖ τῶν ἐρημίων
χωρίων Αἰλ. π. Ζ. 1, 43.

II. μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἔξω ὡς ἐπι-
δῆν, ἐπιδῶ, κατῆδε βάρβαρα μέλη μαγεύουσα Έρμ. I. Τ. 1337.

III. ἀμεταβ., ἔξω ἀνωθεν ἢ καθ' ἅπασαν τὴν ἑκτασιν τόπου
τινός, ἐπὶ πενήνῳ, Διδ. Ποικ. Ἰστ. 3, 1, π. Ζ. 1, 20.

καταδωροδουλέω, διαβρίβομαι διὰ δώρων, δέχομαι δωροδό-
κημα, Ἀριστορ. Σπρ. 1036, Αἰσας 178· ὁ οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ,
Ἀριστορ. Βάτρ. 361, Ἀριστ. Πολιτικ. 2, 9, 26.

κατ-αειδῶ, Ἰων. ἀντὶ κατ-ἄδω.

καταειρώσα (=καθεῖρωσα). Έπιγρ. Γώμης, τῶν χρόνων Σε-
βήρου τοῦ αὐτοκράτορος, CIG. 5921.— Έπιγρ. Μακρινίας Μουσ. κ.
βιβλ. Σμύρνης 1880, σ. 161.

καταειμένος, η, ον, μετοχ. παθ. πρμ., I) τοῦ καταέν-
νυμε, Όδ. Ν. 351. 2) τοῦ καθύλημι, Ἀπολλ. Ρούτ. Γ. 830.

καταείσατο, ἴδε κάτεται.

καταέννυμι ἢ -ενύω (ἀρχ. Έπικ. ῥῆμα μὴ ἀπαντῶν ἐν τῷ
τύπῳ καθ-έννυμαι ἐνεκα τοῦ ὀγαμμο, πρβλ. ἐπεέννυμι), εὐχρη-
στον μόνον κατὰ παρατ., ἀόρ. καὶ πρμ. παθ. (ἴδε κατωτ.). Έν-
νύω, καλύπτω, θοιέει δὲ πάντα νέκυν καταένυσαν (ἀόρ., εἰδρ.
γρ. καταένυσον) Διδ. V. 135 (περὶ τοῦ ἐθιμοῦ ἴδε κατωτ. I)· νηοὺς
αἵματι καπνῶ τε .. καταένυσον Όππ. Ἀλ. 2, 673.— Παθ., ὅρος
καταειμένον ὕλη Όδ. Ν. 351, Τ. 431, Όμ. Έγν. εἰς Έρμ.
228, εἰς Ἀφρ. 286.

καταελεμένον τῶν πολιτῶν (=κατ-ελεμένων, συνθηροῦμε-
νων τῶν πολιτῶν), μετοχ. τοῦ κατελεῖω, Έπιγρ. Γοργυνίων Κρή-
της, Gau. 37 = IG. ant. 470.

κατ-αζαίνω, κάρνω τι ἐντελῶς ἑλθόν, καταζηρῶ, στεγνύνω,
καταζήννασκε δὲ θαύμων (Ἰων. ἀόρ. α'), Όδ. Α. 587.

καταζάω, ζῶ, εἰσέρχομαι τὴν ζωὴν μου, ἐν ἀνακτόροις θεοῦ
καταζήδεσθ' ἀεὶ σεμνὸν βίον Έρμ. Ἰων. 66· πρβλ. Πλάτ. Συμπ.
192B, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1, 10, 10, Πλούτ. 2, 194A, κτλ.

καταζεύγνυμι καὶ -ύω· μέλλ. -ζεύξω·— ζευγνύω δημῷ, ἐν
ἄρματι κ. σθένος ἵππειον Πινδ. Π. 2, 21.— Ἰκθ., δύο πλοῖα
καταζευγμένα Διόδ. 20, 85· μετὰρ., εἶμαι ἡνωμένοι, ταῖς προ-
τόν οὕτως καταζευγνυμέναις πόλεσιν Πλάτ. Νόμ. 763E· ἐπὶ
γάμον, Διδ. Ποικ. Ἰστ. 4, 1. 2) ἐν τῷ Παθ. ὡσαύτως, περιο-
ρίζομαι, δεσμεύομαι, ὅπ' ἀνάγκης Ἠρόδ. 8, 22· ἐν τιμῇρασι
θαλάμῳ καταζεύχθη Σοφ. Ἀντ. 946· δουλεία Κλήμ. Ἀλ. 4.

II. ἀμετάβ., καταλῶ, στρατοπεδεύω, ἀντίθετον τῷ ἀναζεύ-
γνυμι, Πολύδ. 3, 95, 3, κτλ.

καταζευγοτροφέω, κατασπαταλῶ χρήματα εἰς ἀγοράν καὶ
διατροφὴν ζευγῶν ἵππων, Ἰσοκλ. 55, 23.

κατάζευξες, εως, ἡ, σύζευξις, ἀνδρὸς καὶ γυναῖκος Πλούτ.
2, 750C.

II. ἀντίθετον τῷ ἀναζεύξεις, στρατοπεδουσις, ὁ
αὐτ. ἐν Σόλλ. 28, κτλ.

καταζήνασκε, ἴδε καταζαίνω.

καταζητέω, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, καταζητεῖν λατοὺς ἐρ' ἐκ-
στην πρᾶξιν ἀγαθὴν Γεωργ. Ἀλ. Προς Χρυσ. τ. 8, σ. 187, 16.

καταζοφῶ, ἱπποκρίτω, εὐρανόθεν κατελίζωσσε Ἰω. Δαμασκ.
Έπιστ. πρὸς Θεόδ. Αὐτοκρ. σ. 126.

καταζυγίς, ἡ, =κατάζευξις, Matth. Vell. σ. 60, 64, 65, κλ.

καταζωγράφω· μέλλ. -ήσω, ζωγραφῶ, περιγράφω, Εὐμάρδ. 4,
8, Πισαίλ.

καταζωμεύω, βορῶ τι ἐντελῶς, Ἰσχύ.

κατάζωμα, τό, «ἐνδυμα» Ἰσχύ. ἐν λ. ἑλαττον (ἐνθα κατὰ-
ζωσμα),

καταζώννυμι καὶ -νύω· μέλλ. -ζώσω·— ζωννύω στερεῶς Μίσ.,
ζωννύω δι' ἱμαυτόν, θορὸς θφεισι κατεζώσαντο Εὐρ. Πάχρ. 698·
ἐν ἱματίσι κ. τοὺς χιτώνισκους Πλούτ. Πόρρ. 27.— Παθ., χι-
τῶνας μίτρας κατεζωσμένοι Διον. Ἀλ. 2, 70.

καταζώστης, ου, ὁ, «καταζώσται» ἱμάντες οἱ τὰ σκεῖν τοῖς
ἱπποῖς καταζωννύντες» Ἰσχύ.

καταζωστικός, ἡ, ον, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς ζῶσιν, τὸ
καταζωστικός, ἔργον τι τοῦ Ὀρρέως δικαυμῆναι περὶ τοῦ ἐρόπου
τῆς ζώσεως τῶν ἱερῶν ἐσθῆτων, Σουίδ., ἴδε Λοβίλ. εἰς Ἀγλαόφ. 727.

κατ-ἄνιμι, Έπικ. μετοχ. ἀόρ. καταέσσης, ἐπιτεταμ. ἀντὶ
ἄνιμι, Ἰσχύ.

καταόδακτιζῶ, κατακαλύπτω, κατακλύω μέρος τι δι' ὕδα-
τος καὶ καθίστῶ αὐτὸ π. θάλασσαν, καταθαλαστίζει (ὁ Ναῖλος)
τὴν Ἀίγυπτον Μ. Πτοκ. Χρον. π. 161D.

καταόδακτιόω, ῥίπτω εἰς τὴν θάλασσαν, Έπίστ. εἰς Λουκῆρ. 712.
καταόδακτιω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὀκλίπω, Πλούτ. 2, 367D,
Διογ. Α. 7, 152.

καταομαδέομαι, Παθ., εἶμαι ἐκθαμβος πρὸς τι, μετ' αἰσας,
Πλούτ. Νουρ. 15, Φαδ. 26.

καταόκτω· μέλλ. -ψω, ὑάπτω, Π. Τ. 228, Ο. 611, Διοχλ.
Ἀγ. 153, Αἰσ. 107, 23, Ἰονορ. 383E.

καταορασκῶ, παρὰ νεώτερος Ἀστ. -Θαρρέω, ῥέρομαι θαρρα-
λῶς, τολμηρῶς ἐναντίον τινός, τινος Πλούδ. 1, 40, 3, Στράβ. 573,
κτλ.

II. ἔχω πεπαιθῆσιν ἐν τινι, τοῖς ὅλοις Πολύδ. 3, 86, 8.
καταορασύνω, παραοραρύνω τινὰ πρὸς τι, τινὰ πρὸς τὸ μέλ-
λον Πλούτ. Λούκοιλλ. 29.— Παθ., ἐν τῷ τύπῳ καταορασύν-
νομαι, =τῷ προηγ., Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 21, 2, Διογ. Α. 2, 127·
μετὰ γιν., Θωμάστ. 464, 10 Δινδ.

καταοραμάζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ θαυμάζω, Κύριλλ.

καταοράομαι· μέλλ. -άσομαι [α], ἀπορ., ὁποῦ, βλῆται τι
ἀνωθεν, τὰ γινόμενα καταθ. ἀπὸ λόφου Σεν. Ἀν. 6, 5, 30·
καταθ. εἰς τι αὐτόν· 1, 8, 14.— καθύλου, θεωρῶ, μελετῶ, φορὰς
ἀστρῶν Πλούτ. 2, 426D· μετὰρ., θεωρῶμαι τι νεφρὸς .., Σεν. Εὐρ.
8, 2, 18.

καταορατῶν, ῥημ. ἐπὶθ. τοῦ προηγ., δεῖ καταμῆσθαι, Πλωτίν.
Έκδ. Kirchl. τ. 1, σ. 13, 9.

καταοείω, καταοείομαι, καταοείομαι, ἴδε κατατίθημι.

καταθέλω· μέλλ. -ξω, υποτάσσω διὰ μαρινῶν τεχνασμάτων ἢ ἐπιπλοῶν, καταμαγεύω, τοὺς αὐτὴν κατέθελε (ἐπλ. ἢ Κίρκη) 'Οδ. Κ. 213, πρὸς Χρυσίππ. παρ' Εὐστρ. 511. 20, Λουκ. πρὸς 'Απαλ. 12, κτλ.

κατάθεξις, εως, ἡ, μάγευμα, Λουκ. Φιλοφ. 9.
καταθεματίζω, = ἀναθεματίζω, κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν κριτικῶν ἐκδόσ. τῆς Καιν. Διαθ. ἐν Εὐαγγ. κ. Ματθ. κς', 74, 'Αποκλ. κς', 3, ἀντὶ καταναθεματίζω—καταθεματισμός, οὐ, δ, 'Ιουστ. Μάρτ. 'Αποκρ. πρὸς 'Ορθοξ. 121, ἐνθα ὡσαύτως ὁρίζεται τὸ καταθέμα, ὡς σημαίνει τὸ συνθέσθαι τοῖς ἀναθεματίζουσιν.
καταθεμελιόμαι, ἐπιτεταμ. τοῦ θεμελιόμαι, 'Ιω. Αὐθ. π. μὴν. Δ. 38.

κατάθερος, ον, εὐπεθής, Πολυδ. Α' 20.—Κατὰ Φώτιον ἐν λέξ. Κληδον: «ὁ κληδον Μένανδρος τὸν γυναικῶν καὶ κατὰθεον καὶ βά- κηλον».

καταθερᾶπεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ θεραπεύω, Γλωσσ.
καταθερμαίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ θερμαίνω, 'Ορειβάς. σ. 63 Mullh.

κατάθερμος, ον, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ θερμός, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 3. 42.

καταθέρω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ θέρω, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 191.

καταθέσθαι, τό, τόπος ἐνθα καταθεῖται εἰς τι, 'Εκκλ.

κατάθεσις, εως, ἡ, ὅταν αἱ κλήροι τοῦ φοινίκου πίπτωσι πρὸς τὰ κάτω, διπλῇ τῇ καταθέσει τῶν κλήρων ἀμφίχαιτα γινόμενα (τὰ στελέχη τῶν φοινίκων) διέδ. 2. 53· καταβολή, χώ- σιμον καταβολήν εἰς τὴν γῆν, 'Ιεωπ. 3. 5, 1· οὕτω, καταθετέω, ῥηματι. ἐπὶ θ, δὲ κατατείνεσθαι, αὐτόθι 4. 12, 15. 2) πῆρυν, καταβολή χρημάτων, ἐπὶ τῇ καταθ. τοῦ φόρου Σουλ. 'Επιγρ. 2836. 17 (γ), πρὸς Πολυδ. Α' 47, Ε' 103, Θωμᾶν Μάγιστρ. 3) βεβαίωσις, ἐπιβεβαίωσις, 'Ιστομολ. Μ. 97, 38.—ὡσαύτως, κατέθεσις, ὁμολογία, 'Ιω. Μαλ. αλ. σ. 494. 4) ἐγκατάλειψις, τοῦ πολέ- μου 'Ανώγ. παρὰ Σουίβ. 5) κατέθεσις σώματος εἰς τάφον, συγν. ἐν μεταγεν. ἐπιγραφ., Σουλ. 'Επιγρ. 9598, 9610, κ. ἄλλ.

καταθετικά, τά, πιθανῶς ῥήματα συγκαταθέσεως δηλωτικά, Εὐστ. Θεσσαλ. Πονημ. σ. 241, 46, ἐκδ. Taf., 'Ιδε Κουμανούδ. Συναγ. λέξ. Ἀθηναί. ἐν λέξει.

καταθεῖναι· μέλλ. -θεύομαι, τρέχω πρὸς τὰ κάτω, ἀπὸ λό- φων (Θουκ. 3. 97, πρὸς. Ξεν. Κύρ. 3. 2, 1· ἐπὶ πλοίων, εἰσέρχονται εἰς τὸν λιμένα, εἰς Πειραιᾶ δ' αὐτ. ἐν 'Ελλ. 1. 1, 35. II.

εἰσβάλλω, εἰς πόλιν αὐτόθι 5. 2, 43· ὅλλα μετ' αὐτ., κ. χώραν, ἐπιτρέχω, λεηλατῶ δι' εἰσβολῶν, Θουκ. 7. 27, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 15· οὕτω, κ. ὁλλατταν Πολύβιαν. 1. 23, 1. 2) μεταφ., προσ- βάλλω, ἐπιτίθεμαι, καταδιώκω, Παρθέν. 13· ἰδίως διὰ λογικοῦ επι- χειρήματος, Πλάτ. Θεαιτ. 171C, Νόμ. 806E· πρὸς. καταδρομή.

καταθεωρέω, θεωρῶ ἢ θεωρεῖν ἄνωθεν, Πλάτ. Γοργ. 465D, ἐν τῷ Παθ.—οὐσιαστ. καταθεώρησις, εως, ἡ, 'Απολλ. Πολιορκ. σ. 14. 23.

καταθῆγω, ὀξύγω, ἄκονω, 'Ανθ. Π. 6. 303· μεταφ., «καταθῆ- λαι» παροξύναι· 'Ψούχ.

καταθῆκη, ἡ, παρακαταθήκη, ἐνέχυρον, Νικίας παρὰ Κλήμ. 'Αλ. 748, 'Ιστοκρ. 364B, Δυσ. 900. 1 (μετὰ διαφ. γραφ. παρακαταθήκη). καταθῆλυνω, κάμνω τινὰ θηλυπρεπῇ, Λουκ. Περειρ. 19, 'Ἠσαίρ. Διάλ. 5. 3· κρηπὶ καταθεθλυσμένοι, μαλακοί, 'Ιππ. 290. 8.

*καταθῆπω, ἄχρηστος ἐνεστ. τοῦ κατατέθηκα, δ' ἴδε.
καταθρεύω, κατακυνήγω, κυνηγῶν συλλαβάνω, τινὰ Κύριλλ. καταθλαδία ποιινή, ἡ, ἡ ποιινή τοῦ εὐνοουχισμοῦ, 'Ιωσήφ. ἐν Γενέσ. 111).

καταθλῆω, κατασυντρίβω, εὐνουχίζω, κατατεθλασμένος (κατὰ διδρ. Vulek) τὰ μέρια Κλήμ. 'Αλ. 556 ἀντὶ καταγναγκασμένος. κατ-αθλῆω, καταθῆλινω ἐν τῇ πλῇ, νικάω ἐν τῷ ἀγῶνι, Πλούτ. 2. 81· τὴν ἀμύβαν αὐτόθι 47F, πρὸς. 459B. II. καταγυ- μνάω ἐμαυτὸν, αὐτόθι 2F· ἐν ἀκοντισμοῖς αὐτόθι 8F· ὁλγρότες, καὶ ὡς γεγυμνασμένοι, ἐπὶ στρατιωτῶν, δ' αὐτ. ἐν Μαρ. 26· καὶ ἐν τῷ Παθ., κατηθλῆμένοι ἐν πολέμοις 'Ανώγ. παρὰ Σουίβ.

καταθλίβω· μέλλ. -ψω, πιέζω τι ἐπάνω εἰς τι, ἐάν τις κατα- θλίβῃ τοὺς δαυλοὺς ἀποστέγγουσιν Θεόφρ. π. Πυρρ. 23· κατα- πιέζω, τὸ πνεῦμα Πλούτ. 2. 133D καταθλίβεῖσα ἀναθυμίασις δ' αὐτ. ἐν Αἰμῆλ. 14. [Ἦ, πλὴν ἐν τῷ ἀρ. 6.]

καταθλίβωμαι, γίνωμαι ἐντελὲς ὄψις, Σιμοκ. 170, 19.
κατάθλιψις, εως, ἡ, κατπίεσις, Γλωσσ.

καταθνήσκω· μέλλ. -θανοῦμαι· ὁλριστ. κατέθανον, 'Επικ. ἐκτάσαν· πρkm, -τέθνηκα [ἴδε ἀνωτ.]. Ποιητ. ῥημα, ἀπο- θνήσκω, τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη 'Πλ. Χ. 355· ἐν τῷ ἀρ. καὶ πρkm, εἶμαι νεκρός, κάτθανε καὶ Πάτροκλος Φ. 107· κατα- τεθνήκασι, ἀντίθετον τῷ ζῶσσι, Ο. 664· συχρὸν κατὰ συγκε- κομ. μετοχ. πρkm, ἀνδρόα... κατατεθνήκωσσι Π. 89, Χ. 164· νέμει κατατεθνήκωσι Π. 565· νεκροὺς κατατεθνήκωτας Σ. 540, κτλ.—ἡ λέξις εἶναι συχὴ παρὰ Τραγ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ συγκε- κομῃ. μῆλονις κατεθανοῦμαι. Εὐρ. Μήδ. 1386, 'Αλκ. 150, κτλ.— καὶ ἐν τοῖς μέρεσιν ἐκείνοις τοῦ συγκεκομένου ἀρ., ὅσα δὲν λαμ- βάνουσι τὴν αὐξήσιν, κατεθανεῖν, κατεθανών, Δίωχλ. 'Αγ. 873,

1290, κτλ.· ἡ ὁλριστ. κατεθανε μόνον ἐν ἀναπαιστικῇ στίχῳ, αὐτόθι 1553 (ἐνθα χρησιμεύει ὡς Παθ. τοῦ κατατείνω). 2) ἐκλείπει, ἀφανίζομαι, γίνωμαι ἄφαντος, μέλι, μορφο Μύσχος 3. 34, Βίαν 1. 31. καταθνήττος, ἡ, ὄν, θνήττος, 'Πλ. Ε. 402, κτλ.· τὸ θηλ. ἐν 'Ομ. 'Υμν. εἰς 'Ατρ. 39, 50.

καταθινάω, κατατρίβω, εὐνουχίζω, 'Ψούχ. ὡσαύτως κατὰ μέσ. ἀρ., Παρομοιogr. σ. 215.—Παθ. ἀρ., 'Αθήν. 283B.
καταθινύσκει, εως, ἡ, τὸ καταθινύειν, κατανάλωσις, Νικήτ. Χρον. 171D.

καταθολάω, κάμνω τι λίαν θολόν, μολύνω, μνημονεύεται ἐκ τοῦ 'Αναξαγ.

καταθορεῖν, ἴδε καταθρῶσκω.

καταθορυβέω, ἐγείρω θόρυδον ἐναντίον τινός, παρακαλῶ τινὰ διὰ τοῦ θορύβου, ἔως ἂν ἀποστῇ ὁ ἐπιχειρῶν λέγειν κατα- θορυβηθεὶς Πλάτ. Πρωτ. 319C. 2) καθύλου, διαπαράττω, ἐνοχλῶ, Νομῆν. παρ' Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Πρωτ. 14. 6.

καταθρόσυνω, ἴδε καταθαρσύνω.

κατάθραυστος, ον, κατατεθραυσμένος εἰς τεμάχια, Διοσκ. 5. 102.

καταθραύω, θραύω εἰς τεμάχια, συντρίβω, Πλάτ. Πολιτικ. 265D, Τιμ. 56E· εἰς λεπτὰ Γαλῆν. 12. 357.

κατ-αθρέω, καταθεῖμαι, βλέπω ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω, Μανέων 4. 421, Κύριλλ.

καταθρηγέω, ἐπιτεταμ. τοῦ θρηγῶ, κλαίω, Εὐρ. 'Πλ. 132F· μετ' αὐτ., διέδ. 17. 118, 'Αππ. Καρχηδ. 81.

καταθριαμβέω, θριαμβεύω καταβιβάων τινα, τινὸς Θεόδωρ. Μετοχ.

καταθρυέω, = καταθορυβέω, Πολυδ. Π' 154, Νικήτ. Εὐγ.
καταθρυλέω, = καταθορυβέω, Πολυδ. Π' 154.

καταθρυπτος, ον, λίαν ἀβροδίαιτος, τρυφηλός, Εὐδούλος ἐν «Στριγγ.» 2.

καταθρύπτω, «θρύβω», «καταθρύβω», Νικ. 'Αλεξίφ. 61, 'Αρτε- μίδ. παρ' 'Αθην. 663E· καταθρ. ἄρτους εἰς γάλα Διέδ. 1. 83· ἄρτος εἰς κρέμα καταθρύβεις Κλήμ. 'Αλ. 126.—Πρβλ. κατα- τρύβω.

καταθρύσκω· ὁλρ. θ' κατέθορον·—καταπλήθω, κάδ δ' ἔθορ' ἔς μέσσοις 'Πλ. Δ. 79· μετ' αὐτ., καταθρ. τὴν αἰμασίην, πηδῶ ἀπὸ τοῦ φράκτου κάτω, 'Πρόδ. 6. 134, πρὸς. καταβάτω· I· κατα- θρόντες ἀπὸ τῶν ἵππων δ' αὐτ. 3. 86· μετὰ γεν., Νόνν. Δ. 23. 220.

κατ-α-θῦμέω, ὀλως ἀθυμῶ, χάνω ὁλοσχερῶς τὸ θάρρος, Ξεν. 'Ελλ. 3. 2, 7.

καταθῦμις [θ], α, ον, ὡσαύτως -ος, ον, Εὐμῆλ. παρὰ Πανσ. 4. 33, 2.—δ' ἐν τῷ γῆ ἢ τοῖς στοχασμοῖς, ὅθρα ἔπος εἴπωμι, τὸ μοι καταθῦμιον ἔστιν 'Οδ. Χ. 392· μήτέ τί τοι θάνατος κατ. ἔστω, ἄς μὴ ἐπικλῇται ὁ θάνατος βαρὺς ἐπὶ τῆς καρδίας σου, 'Πλ. Κ. 383, πρὸς. Ρ. 201. II. σύμμιος πρὸς τὰς δια- θέσεις τινός, κατὰ τὴν «καρδίαν του», οὐτὶ μάλ' ἀνθρώποις κατ. πάντα τελεῖται Θεογν. 617, πρὸς. 1086· Μαρδονίω τὰ σφάγια οὐ θύναται κατ. γενέσθαι 'Πρόδ. 9. 45· ἐούσης ταύτης [γυ- ναικός] οἱ καταθῦμις δ' αὐτ. 5. 39· τί γὰρ ἦξιον ἀνθρώπων γυναικὸς καταθῦμις; 'Αντιφῶν παρὰ Σοφ. 422, 7, πρὸς. Μουσα. αὐτόθι 413. 23· παῖς καταθῦμις Διόδορ. 452. 16.—'Επίρρ. -τως, Εὐστ. κλ.—Καθ' 'Ψούχ. «καταθῦμις» ἀρέσκοντα τῇ ψυχῇ, ἡδέα, εὐθυμία, ἡ κατὰ νοῦν».

καταθῦμοθρέω. ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ θυμοθρέω, ζώην κατ. Πυθαγ. ἐν Βίῳ 'Ομ. σ. 366.

καταθῦμομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ θυμοδομαι, Βυζ.
καταθῦω, θυσιάζω, πρόδατα 'Πρόδ. 8. 19, πρὸς. Ξεν. 'Αν. 5. 35, κτλ. 2) προσφέρω, σφιερώ, τὴν δεκάτην Ξεν. 'Αν. 5. 3, 13, Διέδ. 4. 21. II. Μέσ. φίλτροις καταθῦσομαι, ὡς ἀναγκάσει διὰ μαγικῶν θυσιῶν, Θεόφρ. 2. 3, πρὸς. 10. 159.

καταθωπεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ θωπεύω, Βυζ.

καταθωρακίζομαι, Παθ., καλύπτομαι διὰ θώρακος πανταχό-θεν, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 17.

κατα, σπάνιος ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ κατὰ, 'Απολλών. περὶ Συντάξ. σ. 309.

καταβάσσει, ἡ, ποιητ. ἀντὶ κατάβασις, Κόνιν. Σμ. 6. 484.

II. καταβάσσει, καταβαίνουσαι ἀστραπαί, κεραυνοί, Wyl- tenb. εἰς Πλούτ. 2. 555A· πρὸς. καταβάσσει.

καταβάσσει, ον, ὁ καταβαίνων, ἐπὶ θ. τῶν ἀστραπῶν καὶ κε- ραυνῶν (ἴδε τὸ προηγ.), Χρησμ. παρὰ Περρ. ἐν Εὐστ. Εὐαγγ. Πρωτ. 239B· προσέτι καταβάσει, πῦρ αταβάσειον 'Εδδ. (Σοφ. Σολ. 1', 6).

II. ἐπὶ τοῦ 'Απόλλωνος, ὡς τοῦ θεοῦ ὃν ἐπεκαλοῦντο οἱ προσευχόμενοι περὶ ἐπανδρῶν (καταβάσειος) εἰς τὴν χώραν αὐτῶν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1408, Παρομοιogr. σ. 313.

καταβάσεις, εως, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ κατάβασις, 'Ανθ. Π. 11. 23.

καταβάτης [ἄ], ον, ὁ, ἐπίθετ. τοῦ Διὸς ὡς καταβαίνοντος ἐν βροταῖς καὶ ἀστραπαῖς, δ' Jupiter Elicium τῶν Ρωμαίων, 'Αριστοφ. Εἰρ. 42, Κλέαρχ. παρ' 'Αθην. 522F, Λυκόφρ. 1370, Πανσ. 5. 14,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κατ-αιτιόμαι: μέλλ. -άσομαι [α]. 'Αποθ.:— ἐντελὲς αἰτὶν τινά νομίζω, ἀποδίδω εἰς αὐτὸν ἐνοχὴν κακῶν, κατηγορέω, ὀνειδίζω, τινὰ 'Πρόβ. 6. 14. τί στυγὲν ἀδικῶν τὴν τύχην καταιτίζει; Μένανδρ. ἐν 'Αδελφ. 116. καταιτιάζονται αὐτὸν ζῶντα Δημ. 1306. 28. τινὰ ἀρεθείας δύν. Κ. 68. 1. τινὰ, μετ' ἀπαρ., κατηγ-τιὰ αὐτὸν χρήματα εἰληθέναι δ' αὐτ. ἐν Εὐκ. Ρεῖθεο, 128.—ἀποθ., ἐν μέσ. ἀλλήλοισι σημασία, κατηγορῶ ἀμοιβαίως καὶ κατηγοροῦμαι, ἀλλήλων ἥπτοντο καταιτιούμενοι 'Πρόβ. 5. 92, 3. 2) μετ' αἰτ. πράγμα, ἐπιβάλλω τι ὡς κατηγορίαν ἐναντίον τινός, καταλογίζω, ἀμαθίαν Θουκ. 3. 42. καταιτιώμενος ταῦτα Δημ. 553, 7. II. ἡ μετοχ. ἀρ. α' παθ. κατ-αιτιόοις εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. σημασίας, τοὺς καταιτιάζον-τας ἀπέκτειναν Θουκ. 8. 60. τοὺς ἐκ τοῦ Περσικοῦ πολέμου κ. ἀπολύσαντες τῆς διαβολῆς Πολύβ. 3. 5. 4. μετ' ἀπαρ., καταιτιάζοις ταῦτα πράξει Σεν. 'Ελλ. 1. 1, 32. οὕτω καὶ, σὶ κοτηγισμένοι Πολύβ. 32. 7, 14., 33. 1, 4. καὶ μετ' αἰτ., γήσας αὐτὸν κατηγισθῆναι τὴν κλοπὴν, ὅτι εἶχε κατηγορηθῆ διὰ τὴν κλοπὴν, Διόδ. 4. 31.

κατ-αιτιόοις: εὐως, ἡ, κατηγορία, Πλούτ. 2. 546F, Μ. 'Αντων. 1. 16.

καταϊτυξ. ὕψος, ἡ, χρημὴλ περινεραλαία ἡ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς («σικυρία») ἐκ δέρματος τύρου ἢ ἐκ φάρου ἡ λάρου, 'Πλ. Κ. 258. ('Εκ τῆς κατὰ καὶ ἰσως τοῦ τυκτός, τεύχου).

κατ-αιχμαζώω. πλήττω συνεχῶς, διὰ τῆς αἰχμῆς τὸ τοῦ δόρατος πλήττειν καταβάλλω, «καταγονεύω» 'Πούχ. μετὰ γεν., Νόνν. Δ. 21. 6, κτλ.

κατ-αιχμαλωτίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ, Τζέτζ. **κατ-αιωρέομαι.** Παθ., κρέμαμαι πρὸς τὰ κάτω, θύσανοι κα-τηωρεῖντο 'Ησ. 'Ασπ. 'Ηρ. 225.

κατακαγχάζω, μετὰ καγχασμοῦ ἡ δυνατοῦ γέλωτος χλευάζω τινά, γελῶ μεγαλοφώνως πρὸς τι, τινος 'Ανθ. II. 2. 216, Σουίδ.

κατακαθίμεν, κατακαίμεν. ἴδε κατακαίω. **κατακαίνυμαι:** πρην. -κέκασμαι, κοσμοῦμαι, ψηφισί χρυ-σοπάστοις τὸ πλεῖστον μέρος κατακέκασται Ψηλ. ('Ἡστο-ρες) 1. 639.

κατακαίνω, -κατακτείνω. «κατακαίνειν, ἀναιρεῖν, φονεύειν» Σουίδ., εὐφρηστον μάλιστα ἐν τῷ ἀρ. 6. κατέκανον (δ' τετελ.) μέλλ., ἀνδρα κατακέκονότας ἔσεσθαι ἐν Σεν. 'Αν. 7. 6, 36), συ-χνὸν παρὰ Σεν. καὶ μεταγενέστερ. Δ. Διόδ. εἰς 'Αν. 90. ἀντα. καὶ 1. 6, 2. κατέκανον (ἡ κατὰ 'Ερμαννον κατέκανον) ἀπαίρει τὸ μέτρον ἐν Σοφ. 'Αντ. 1340. κατακαίνων 'Επιστ. π. Κορ. ε', 6, 5. ὁ ἐνταῦς ἀπαντᾷ παρ' 'Αρρ. ἐν 'Ινδ. 11. 10, Παρθεν. 7. 24, Διόδ. 1. 89. Παρ. κατακαίνω.

κατακαίριος: οὐ. = καίριος, διάφ. γραφ. ἐν 'Πλ. Α. 439, 'Ανθ. II. 9. 227.

κατακαίω, 'Αττ. -κάω [α], 'Επικ. ἀπαρ. κατακαίμεν, 'Πλ. II. 408: μέλλ. -καύσω 'Αριστοφ. Λυσ. 1218: ἀρ. κατακαύωσα Θουκ. 7. 25. 'Επικ. κατέκαυε α' πληθ. ὑποτ. κατακαίμεν ἡ -καίμεν (ἀντὶ -κάωμεν) 'Πλ. II. 333. ἀπαρ. κατακαίει 'Οδ. Α. 46, κακχῆσαι αὐτόν 74 (μετὰ διαφ. γραφ. -καίει): πρην. -κέ-καυκα Σεν. 'Ελλ. 6. 5, 37.—Παθ., μέλλ. -καυθήσομαι 'Αρι-στοφ. Νερ. 1505: ἀρ. κατεκαύθη καὶ κατεκάθη, ἀμφότερα παρ' 'Πρόβ., ὅν τὸ α' λέγεται ὅτι εἶναι ὁ 'Αττ. τύπος: πρην. -κέ-καυμαι 'Ανθ. 14. 36, Σειοφ. (πρόλ. καίω). Καίω, ἐντελὲς, καίω καταστρέφω, ἐξαφανίζω, παρ' Ὀμήρῳ ἐπὶ τῆς καύσεως θυμά-των καὶ γενῶν πτωμάτων, κατὰ πλὴν μὴρ' ἔκηκα 'Πλ. Α. 40. κατὰ μὴρ' ἐκείνῃ Γ. 460. κατακαίμεν αὐτοὺς 'Πλ. II. 333. μιν κατέκαυε Σεν. ἐντελ. Ζ. 118. οὕτω, κ. τοὺς μάντιας, ἔκαυσαν αὐ-τούς Ζώντα, 'Πρόβ. 4. 69. ζῶντα κατακαυθῆναι δ' αὐτ. 1. 86, πρβλ. 2. 107.—ἀκαυθῆναι: ἐπὶ πλῶν, οἰκίῳ, κτλ., κατὰ μὲν ἔκαυ-σεν, πόλιν β. αὐτ. 8. 33. κατεκαίετο δ' ἐν Δελφοῖσι νηὶς δ' αὐτ. 1. 50. ἡ οἰκίη κατεκόη δ' αὐτ. 4. 79. κατακαυθέντων τῶν ἱρῶν δ' αὐτ. 6. 101, πρβλ. 'Ανθ. 14. 36. γῆ κατακαυμένη, μέρος κεκαυμένον, ἡραιστείον, 'Αριστ. Μετεωρ. 2. 3, 21. Κατακαυ-μένη ἡ τοῦ τοῦ θύματος τῆς ἀνω κοιλίδος τοῦ 'Ερμου ἐν Αὐλῇ, Στράβ. 628. καὶ ὁ ἐκεῖθεν ἐξαγόμενος οἶνος ἐκαλεῖτο κατακαυμένης, II. 9. 227.

κατακαίω: μέλλ. -έσω, καλὼ κάτω, προσκαλῶ, ἐκ τῆς (μη-τροπόλεως) κατακλήσεως Θουκ. 1. 24. κ. δούλους ἐπ' ἔλευ-θερίᾳ Στράβ. 646.—Μέσ., κ. 'Αθῆναις Πλούτ. Σόλων 24.

κατακαίωμαι: τοὺς Θεοὺς 'Αππ. Καρχηδ. 81. οὕτω, κατακα-λίσσασθαι, διάφ. γραφ., 'Ισοκρ. 2182, πρβλ. Πλούτ. Θεμιστ. 13.

κατ-αλλώω: καλῶ ὅπως, ἀνακαλῶ, τοὺς φεύγοντας ἐκ τῆς ἐξο-ρίας Πολύβ. 26. 5, 1, Οἰνὸρ. παρ' Εὐστ. Εὐαγγ. Προπ. 232Α.

κατακαλλύνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ καλλύνω, Εὐμάθ. σ. 446, συχνὸν παρὰ Κυρίλλ.

κατακαλλωπίζω: ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ καλλωπίζω, Γ. Κεδρην. τ. Α', σ. 572, 7, ἐκδ. Β.

κατακάλυμμα, τὴ, κάλυμμα, σκέπασμα, καταπέτασμα, 'Εβδ. ('Εβδ. ΚΣ', 14), 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. Πόλ. 5. 12, 3.

κατακάλυπτοι: μέλλ. -ψω, καλύπτω ἄνωθεν, καλύπτω ἐντε-λῶς, κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν (ἔτλ. τοὺς μηρούς) 'Πλ. Α. 460. με τεθνηῶτα.. κατὰ γὰρ καλύπτοι Ζ. 464. κατὰ δὲ σκότος ὅσος κάλυψεν Π. 325. 'Ἰζην δὲ κατὰ νεφέεσσιν κ. Ρ. 594. καμὲ θανάτου κατὰ μεῖρα καλύπτοι Δισχύλ. Περ. 917. πρβλ. 'Πσ. 'Εργ. κ. 'Πρ. 120, 'Πρόβ. 2. 47, Εὐρ. Τρω. 1314, κτλ.—Μέσ., κατὰ κράτα καλυψάμενος γοάσκειν, κατακαλύψας τὴν κεφα-λήν του, 'Οδ. Θ. 92. οὕτω, κατακαλυψάμενος μόνον, 'Πρόβ. Θ. 67, 8. περ ἀλαχοῦ λέγει, ἐγκαλυψάμενος, καλύψας τὸ πρόσωπόν του, καὶ κατακαλύπτεσθαι τὴν κεφαλὴν 'Επιστ. π. Κορ. ε', 11, 7. καὶ κατακαλυμμένος δ' αὐτ. 1. 119. καὶ κατακαλυμι-μένος τις γνοίη, καὶ ὁ ἔχων κάλυμμα ἑνὸς ποντοῦ ὑφ' ἑαυτοῦ (τοῦ) ὅλ' ἡλυνάτο νὰ δῇ, Πλάτ. Μένων 76Β. λογισμῷ τούτῳ κατακαλυψάμενος, διὰ τοῦ λογισμοῦ τούτου καλύψας ἑμαυτόν, Πλάτ. 'Επιστ. 340Α. ἀνέθετο τῷ ἀναφαινομαι, Πλάτ. Τίμ. 40.

κατακάλυψις: εὐως, ἡ, τὸ κατακαλύπτειν, ἡ σκέπασις, Ἰαλην. **κατακάμάρω,** καλύπτω διὰ πόδων («καμάρας»), 'Πούχ.

κατακάμπτω: κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κό-λυμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ εἰς ὄρθον, Πλάτ. Τίμ. 71C. εἰς κύκλον αὐτόν 36B. κ. τὰς στροφάς, ἴδε ἐν λ. στροφῇ Γ. 3.—Παθ., ἀντίθετον τῷ ἀνακάμπτωμαι. 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6.—βλαστοὶ κατακακκαμένοι, ἀντὶ, ὅρθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 18, 8. II. καλύπτω διὰ ὁλοῦ, ὑπόνομοι συνόμῳ λίθῳ κατα-καμψθέντες Στράβ. 235.

κατακάμπτω: κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κό-λυμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ εἰς ὄρθον, Πλάτ. Τίμ. 71C. εἰς κύκλον αὐτόν 36B. κ. τὰς στροφάς, ἴδε ἐν λ. στροφῇ Γ. 3.—Παθ., ἀντίθετον τῷ ἀνακάμπτωμαι. 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6.—βλαστοὶ κατακακκαμένοι, ἀντὶ, ὅρθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 18, 8. II. καλύπτω διὰ ὁλοῦ, ὑπόνομοι συνόμῳ λίθῳ κατα-καμψθέντες Στράβ. 235.

κατακάμπτω: κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κό-λυμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ εἰς ὄρθον, Πλάτ. Τίμ. 71C. εἰς κύκλον αὐτόν 36B. κ. τὰς στροφάς, ἴδε ἐν λ. στροφῇ Γ. 3.—Παθ., ἀντίθετον τῷ ἀνακάμπτωμαι. 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6.—βλαστοὶ κατακακκαμένοι, ἀντὶ, ὅρθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 18, 8. II. καλύπτω διὰ ὁλοῦ, ὑπόνομοι συνόμῳ λίθῳ κατα-καμψθέντες Στράβ. 235.

κατακάμπτω: κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κό-λυμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ εἰς ὄρθον, Πλάτ. Τίμ. 71C. εἰς κύκλον αὐτόν 36B. κ. τὰς στροφάς, ἴδε ἐν λ. στροφῇ Γ. 3.—Παθ., ἀντίθετον τῷ ἀνακάμπτωμαι. 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6.—βλαστοὶ κατακακκαμένοι, ἀντὶ, ὅρθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 18, 8. II. καλύπτω διὰ ὁλοῦ, ὑπόνομοι συνόμῳ λίθῳ κατα-καμψθέντες Στράβ. 235.

κατακάμπτω: κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κό-λυμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ εἰς ὄρθον, Πλάτ. Τίμ. 71C. εἰς κύκλον αὐτόν 36B. κ. τὰς στροφάς, ἴδε ἐν λ. στροφῇ Γ. 3.—Παθ., ἀντίθετον τῷ ἀνακάμπτωμαι. 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6.—βλαστοὶ κατακακκαμένοι, ἀντὶ, ὅρθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 18, 8. II. καλύπτω διὰ ὁλοῦ, ὑπόνομοι συνόμῳ λίθῳ κατα-καμψθέντες Στράβ. 235.

κατακάμπτω: κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κό-λυμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ εἰς ὄρθον, Πλάτ. Τίμ. 71C. εἰς κύκλον αὐτόν 36B. κ. τὰς στροφάς, ἴδε ἐν λ. στροφῇ Γ. 3.—Παθ., ἀντίθετον τῷ ἀνακάμπτωμαι. 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6.—βλαστοὶ κατακακκαμένοι, ἀντὶ, ὅρθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 18, 8. II. καλύπτω διὰ ὁλοῦ, ὑπόνομοι συνόμῳ λίθῳ κατα-καμψθέντες Στράβ. 235.

κατακάμπτω: κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κό-λυμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ εἰς ὄρθον, Πλάτ. Τίμ. 71C. εἰς κύκλον αὐτόν 36B. κ. τὰς στροφάς, ἴδε ἐν λ. στροφῇ Γ. 3.—Παθ., ἀντίθετον τῷ ἀνακάμπτωμαι. 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6.—βλαστοὶ κατακακκαμένοι, ἀντὶ, ὅρθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 18, 8. II. καλύπτω διὰ ὁλοῦ, ὑπόνομοι συνόμῳ λίθῳ κατα-καμψθέντες Στράβ. 235.

κατακάμπτω: κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κό-λυμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ εἰς ὄρθον, Πλάτ. Τίμ. 71C. εἰς κύκλον αὐτόν 36B. κ. τὰς στροφάς, ἴδε ἐν λ. στροφῇ Γ. 3.—Παθ., ἀντίθετον τῷ ἀνακάμπτωμαι. 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6.—βλαστοὶ κατακακκαμένοι, ἀντὶ, ὅρθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 18, 8. II. καλύπτω διὰ ὁλοῦ, ὑπόνομοι συνόμῳ λίθῳ κατα-καμψθέντες Στράβ. 235.

κατακάμπτω: κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κό-λυμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ εἰς ὄρθον, Πλάτ. Τίμ. 71C. εἰς κύκλον αὐτόν 36B. κ. τὰς στροφάς, ἴδε ἐν λ. στροφῇ Γ. 3.—Παθ., ἀντίθετον τῷ ἀνακάμπτωμαι. 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6.—βλαστοὶ κατακακκαμένοι, ἀντὶ, ὅρθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 18, 8. II. καλύπτω διὰ ὁλοῦ, ὑπόνομοι συνόμῳ λίθῳ κατα-καμψθέντες Στράβ. 235.

κατακάμπτω: κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κό-λυμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ εἰς ὄρθον, Πλάτ. Τίμ. 71C. εἰς κύκλον αὐτόν 36B. κ. τὰς στροφάς, ἴδε ἐν λ. στροφῇ Γ. 3.—Παθ., ἀντίθετον τῷ ἀνακάμπτωμαι. 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6.—βλαστοὶ κατακακκαμένοι, ἀντὶ, ὅρθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 18, 8. II. καλύπτω διὰ ὁλοῦ, ὑπόνομοι συνόμῳ λίθῳ κατα-καμψθέντες Στράβ. 235.

κατακάμπτω: κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κό-λυμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ εἰς ὄρθον, Πλάτ. Τίμ. 71C. εἰς κύκλον αὐτόν 36B. κ. τὰς στροφάς, ἴδε ἐν λ. στροφῇ Γ. 3.—Παθ., ἀντίθετον τῷ ἀνακάμπτωμαι. 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6.—βλαστοὶ κατακακκαμένοι, ἀντὶ, ὅρθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 18, 8. II. καλύπτω διὰ ὁλοῦ, ὑπόνομοι συνόμῳ λίθῳ κατα-καμψθέντες Στράβ. 235.

κατακάμπτω: κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κό-λυμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ εἰς ὄρθον, Πλάτ. Τίμ. 71C. εἰς κύκλον αὐτόν 36B. κ. τὰς στροφάς, ἴδε ἐν λ. στροφῇ Γ. 3.—Παθ., ἀντίθετον τῷ ἀνακάμπτωμαι. 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6.—βλαστοὶ κατακακκαμένοι, ἀντὶ, ὅρθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 18, 8. II. καλύπτω διὰ ὁλοῦ, ὑπόνομοι συνόμῳ λίθῳ κατα-καμψθέντες Στράβ. 235.

κατακάμπτω: κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κό-λυμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ εἰς ὄρθον, Πλάτ. Τίμ. 71C. εἰς κύκλον αὐτόν 36B. κ. τὰς στροφάς, ἴδε ἐν λ. στροφῇ Γ. 3.—Παθ., ἀντίθετον τῷ ἀνακάμπτωμαι. 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6.—βλαστοὶ κατακακκαμένοι, ἀντὶ, ὅρθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 18, 8. II. καλύπτω διὰ ὁλοῦ, ὑπόνομοι συνόμῳ λίθῳ κατα-καμψθέντες Στράβ. 235.

κατακάμπτω: κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κό-λυμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ εἰς ὄρθον, Πλάτ. Τίμ. 71C. εἰς κύκλον αὐτόν 36B. κ. τὰς στροφάς, ἴδε ἐν λ. στροφῇ Γ. 3.—Παθ., ἀντίθετον τῷ ἀνακάμπτωμαι. 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6.—βλαστοὶ κατακακκαμένοι, ἀντὶ, ὅρθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 18, 8. II. καλύπτω διὰ ὁλοῦ, ὑπόνομοι συνόμῳ λίθῳ κατα-καμψθέντες Στράβ. 235.

κατακάμπτω: κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κό-λυμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ εἰς ὄρθον, Πλάτ. Τίμ. 71C. εἰς κύκλον αὐτόν 36B. κ. τὰς στροφάς, ἴδε ἐν λ. στροφῇ Γ. 3.—Παθ., ἀντίθετον τῷ ἀνακάμπτωμαι. 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6.—βλαστοὶ κατακακκαμένοι, ἀντὶ, ὅρθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 18, 8. II. καλύπτω διὰ ὁλοῦ, ὑπόνομοι συνόμῳ λίθῳ κατα-καμψθέντες Στράβ. 235.

κατακάμπτω: κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κό-λυμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ εἰς ὄρθον, Πλάτ. Τίμ. 71C. εἰς κύκλον αὐτόν 36B. κ. τὰς στροφάς, ἴδε ἐν λ. στροφῇ Γ. 3.—Παθ., ἀντίθετον τῷ ἀνακάμπτωμαι. 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6.—βλαστοὶ κατακακκαμένοι, ἀντὶ, ὅρθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 18, 8. II. καλύπτω διὰ ὁλοῦ, ὑπόνομοι συνόμῳ λίθῳ κατα-καμψθέντες Στράβ. 235.

κατακάμπτω: κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κό-λυμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ εἰς ὄρθον, Πλάτ. Τίμ. 71C. εἰς κύκλον αὐτόν 36B. κ. τὰς στροφάς, ἴδε ἐν λ. στροφῇ Γ. 3.—Παθ., ἀντίθετον τῷ ἀνακάμπτωμαι. 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6.—βλαστοὶ κατακακκαμένοι, ἀντὶ, ὅρθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 18, 8. II. καλύπτω διὰ ὁλοῦ, ὑπόνομοι συνόμῳ λίθῳ κατα-καμψθέντες Στράβ. 235.

κατακάμπτω: κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κό-λυμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ εἰς ὄρθον, Πλάτ. Τίμ. 71C. εἰς κύκλον αὐτόν 36B. κ. τὰς στροφάς, ἴδε ἐν λ. στροφῇ Γ. 3.—Παθ., ἀντίθετον τῷ ἀνακάμπτωμαι. 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6.—βλαστοὶ κατακακκαμένοι, ἀντὶ, ὅρθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 18, 8. II. καλύπτω διὰ ὁλοῦ, ὑπόνομοι συνόμῳ λίθῳ κατα-καμψθέντες Στράβ. 235.

κατακάμπτω: κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κό-λυμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ εἰς ὄρθον, Πλάτ. Τίμ. 71C. εἰς κύκλον αὐτόν 36B. κ. τὰς στροφάς, ἴδε ἐν λ. στροφῇ Γ. 3.—Παθ., ἀντίθετον τῷ ἀνακάμπτωμαι. 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6.—βλαστοὶ κατακακκαμένοι, ἀντὶ, ὅρθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 18, 8. II. καλύπτω διὰ ὁλοῦ, ὑπόνομοι συνόμῳ λίθῳ κατα-καμψθέντες Στράβ. 235.

κατακάμπτω: κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κό-λυμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ εἰς ὄρθον, Πλάτ. Τίμ. 71C. εἰς κύκλον αὐτόν 36B. κ. τὰς στροφάς, ἴδε ἐν λ. στροφῇ Γ. 3.—Παθ., ἀντίθετον τῷ ἀνακάμπτωμαι. 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6.—βλαστοὶ κατακακκαμένοι, ἀντὶ, ὅρθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 18, 8. II. καλύπτω διὰ ὁλοῦ, ὑπόνομοι συνόμῳ λίθῳ κατα-καμψθέντες Στράβ. 235.

κατακάμπτω: κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κό-λυμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ εἰς ὄρθον, Πλάτ. Τίμ. 71C. εἰς κύκλον αὐτόν 36B. κ. τὰς στροφάς, ἴδε ἐν λ. στροφῇ Γ. 3.—Παθ., ἀντίθετον τῷ ἀνακάμπτωμαι. 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6.—βλαστοὶ κατακακκαμένοι, ἀντὶ, ὅρθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 18, 8. II. καλύπτω διὰ ὁλοῦ, ὑπόνομοι συνόμῳ λίθῳ κατα-καμψθέντες Στράβ. 235.

κατακάμπτω: κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κό-λυμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ εἰς ὄρθον, Πλάτ. Τίμ. 71C. εἰς κύκλον αὐτόν 36B. κ. τὰς στροφάς, ἴδε ἐν λ. στροφῇ Γ. 3.—Παθ., ἀντίθετον τῷ ἀνακάμπτωμαι. 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6.—βλαστοὶ κατακακκαμένοι, ἀντὶ, ὅρθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 18, 8. II. καλύπτω διὰ ὁλοῦ, ὑπόνομοι συνόμῳ λίθῳ κατα-καμψθέντες Στράβ. 235.

κατακάμπτω: κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κό-λυμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ εἰς ὄρθον, Πλάτ. Τίμ. 71C. εἰς κύκλον αὐτόν 36B. κ. τὰς στροφάς, ἴδε ἐν λ. στροφῇ Γ. 3.—Παθ., ἀντίθετον τῷ ἀνακάμπτωμαι. 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6.—βλαστοὶ κατακακκαμένοι, ἀντὶ, ὅρθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 18, 8. II. καλύπτω διὰ ὁλοῦ, ὑπόνομοι συνόμῳ λίθῳ κατα-καμψθέντες Στράβ. 235.

κατακάμπτω: κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κό-λυμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ εἰς ὄρθον, Πλάτ. Τίμ. 71C. εἰς κύκλον αὐτόν 36B. κ. τὰς στροφάς, ἴδε ἐν λ. στροφῇ Γ. 3.—Παθ., ἀντίθετον τῷ ἀνακάμπτωμαι. 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6.—βλαστοὶ κατακακκαμένοι, ἀντὶ, ὅρθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 18, 8. II. καλύπτω διὰ ὁλοῦ, ὑπόνομοι συνόμῳ λίθῳ κατα-καμψθέντες Στράβ. 235.

κατακάμπτω: κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κό-λυμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ εἰς ὄρθον, Πλάτ. Τίμ. 71C. εἰς κύκλον αὐτόν 36B. κ. τὰς στροφάς, ἴδε ἐν λ. στροφῇ Γ. 3.—Παθ., ἀντίθετον τῷ ἀνακάμπτωμαι. 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6.—βλαστοὶ κατακακκαμένοι, ἀντὶ, ὅρθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 18, 8. II. καλύπτω διὰ ὁλοῦ, ὑπόνομοι συνόμῳ λίθῳ κατα-καμψθέντες Στράβ. 235.

κατακάμπτω: κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κό-λυμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ εἰς ὄρθον, Πλάτ. Τίμ. 71C. εἰς κύκλον αὐτόν 36B. κ. τὰς στροφάς, ἴδε ἐν λ. στροφῇ Γ. 3.—Παθ., ἀντίθετον τῷ ἀνακάμπτωμαι. 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6.—βλαστοὶ κατακακκαμένοι, ἀντὶ, ὅρθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 18, 8. II. καλύπτω διὰ ὁλοῦ, ὑπόνομοι συνόμῳ λίθῳ κατα-καμψθέντες Στράβ. 235.

κατακάμπτω: κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κό-λυμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ εἰς ὄρθον, Πλάτ. Τίμ. 71C. εἰς κύκλον αὐτόν

κατακείται ἐν Διὸς οὐδὲ Ἰλ. Ω. 527· τὸ γ' ἐν οἴκῳ κατακείμενον Ἡσ. Ἐργ. κ. Πη. 362, κατακείται πάνθ' ἄπερ εἶπας, ἐνθα εἶναι ὡς παύει· τοῦ καταθέσθαι θοιμάτιον, ἔπερ προσέλεθον, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 514· μεταφ. ἄλγεα.. ἐν θυμῷ κ. Ἰλ. Ω. 523.

4) εἶμαι ἐν τῇ κλίνῃ ὡς ἀσθενής, κατεκέατο ὀφθαλμῶντες Ἡρόδ. 7. 229, κ. νοσῶν Λουκ. Ἰκρομ. 31, Ἰππ. Ἐπιθ. 3. 1090, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 313, Πλ. 742· ὡσαύτως, νέκυς κ. Τυρταῖος 7, 19—ὡσαύτως, κείμεαι ἡκνηρός, ἀπρακτος, ἀργός, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 14—ἐπὶ πραγμάτων, κείμεαι παρημελημένος, ἔαν ἐν τῇ γῇ κατακείμενα τὰ τεύχη Πλάτ. Νόμ. 778D.

5) εἶμαι ἀνακεκλιμένος κατὰ τὸ φαγέην, λατίν. recumbere, πίνε, κατάκεισο Ἀριστοφ. Ἀχ. 985, πρὸλ. Ἡρόδ. 3. 121· ἀνίστασθαι ὡς κατακισόμενον παρὰ τῷ Σωκράτει Πλάτ. Συμπ. 223B, κ. ἄλλ. 6) ἐπὶ ξηρῆς, κείμεαι κατωφερῶς πρὸς τὴν θάλασσαν (ὡς παρ' Ὁρατίῳ Ustione cubantibus), πρῶνες ἔξοχοι κ. πρὸς Ἰόνιον πόρον Πινδ. Ν. 4. 85. 7) ἀρετὰ κατακίεσθαι, ὡς τὸ ἐγκίεσθαι, ἐπιμελῶς καταγίνομαι εἰς ἔξοχα ἔργα, λατίν. vinctu incubare, ὁ αὐτ. ἐν I. 1. 58 Plöckh (Ἰερμανν., ἀρετὰ κατάκειται, ἡ ἀρετὴ κείται ἐνώπιον τοῦ ἀνθρώπου) ἐν ἐπιγραφῇ εὐρηται καὶ ἀντὶ τοῦ κείμαι ἐν ἐπιστασίῳ· ἐνθα ἀπαντᾷ καὶ ὁ βάρβαρος τύπος κατὰ κίεζε, IGSI. 599. 629.

κατακείρω· μέλλ. -κείρω, κείρω ἐντελής, ἀποκλίπτω, τὸν πῶ-γωννα Πλούτ. 2. 52D· οὕτω παρὰ τοῖς Κωμ., ὁ κουρεύς.. ὑπὸ τῆς ὑπλήνης κατακείρει τὴν εἰσφορὰν Εὐπολ. ἐν Ὁρυσσῷ γένειν 6.—Μέσ., κ. τὰς κεφαλὰς, κύπτουσι τὴν κόμην των μέχρι τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ἡρόδ. 1. 82. II. παρ' Ὁμ. μόνον μεταφρ., ἀποκλίπτω, κατακίπτω, ἐρημίωνω, σπαταλῶ, βίσιον κατακείρετε πολλὸν Ὀδ. Δ. 686· ὅτι μοι κατακείρετε οἶκον X. 36· μῆλα δ' ἂ μοι μνηστῆρες.. κατέκειραν Ψ. 356.

κατακείω, = κατακείμαι, ἀναπαύομαι, κοιμῶμαι, ἄλλ. ἐν χρήσει μετὰ σημασίας μέλλοντος, δισσώμενοι κατακείετε οἶκαδ' ἰόντες Ὀδ. Η. 188, Σ. 407· σπείσαντες κατακείομεν οἶκαδ' ἰόντες (Ἐπιχ. ἀντὶ-κείωμεν) αὐτόθι 418· κακκείοντες, Ἐπιχ. μετοχ., ἐν τῇ φράσει, οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε (ἡ κλισίῃ) ἔκαστος Ἰλ. Δ. 606, 7^η 18, Ὀδ. Η. 229, Ν. 17.

κατακείρω· ου, κλητ. κατακείρω· κατακείω, ὁ δὲ κατακείω, ὁ διὰ τῶν κραυγῶν τοῦ καταβάλλοντος ἡ ἐπιβάλλοντος σιγὴν εἰς τὸν ἄλλον, Ἀριστοφ. Ἰππ. 303 (κατὰ τὸν Ἰερμανν., ἀντὶ καὶ κεκείρω· κατακείω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ κεκείω, Πινδ. 4. 49, 3· γραφίσι κ. Θεοδ. Η. Ε. 3· κατακέντεναι καὶ κατακίειναι Ἀππ. Ἰσπ. 4. 35.—Παθ., πλήττομαι διὰ μαχαίρας, Κτησίας Περσ. 14· μεταφρ., ὑπὸ ἀπίστου κατακέντουμένου Φίλων 1. 287·—ὑπάρχει καὶ τύπος κατακέντανναι ἐν Ψευδο-Λουκ. Φιλοπάτρ. 4, πρὸλ. Λοβεν. Ρήματ. 208· κατακέντάω παρὰ τῷ Ἐπιφάν.—Καθ' Ἡσυχ., κατακέντεῖ· τιτρώσκει.

κατακείω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ κεκείω, Πινδ. 4. 49, 3· γραφίσι κ. Θεοδ. Η. Ε. 3· κατακέντεναι καὶ κατακίειναι Ἀππ. Ἰσπ. 4. 35.—Παθ., πλήττομαι διὰ μαχαίρας, Κτησίας Περσ. 14· μεταφρ., ὑπὸ ἀπίστου κατακέντουμένου Φίλων 1. 287·—ὑπάρχει καὶ τύπος κατακέντανναι ἐν Ψευδο-Λουκ. Φιλοπάτρ. 4, πρὸλ. Λοβεν. Ρήματ. 208· κατακέντάω παρὰ τῷ Ἐπιφάν.—Καθ' Ἡσυχ., κατακέντεῖ· τιτρώσκει.

κατακένω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ κένω· Ἐβδ. (Γέν. ΜΠ. 35), ὁ Εὐστάθ. συνάπτει, «ἀρπάζει καὶ κατακένω».

κατακέντω, κεντῶ πολλῷ, τρυπῶ, διατρύπτω, κατεκέντει τὸ δέριμα πυρὶ Πλάτ. Τιμ. 76B, Διόδ. 3. 38, κλητ. κατακέντω, κατακέντω, οἱ κένταυροι τὸ ὄνομα ἔλαδον, ὅτι τοὺς ταύρους κατεκέντων Παλαίφατ. 1. 7· κ. ὁρασί τε καὶ εἴφεισι Ζώσιμ. 4. 49, 3· γραφίσι κ. Θεοδ. Η. Ε. 3· κατακέντεναι καὶ κατακίειναι Ἀππ. Ἰσπ. 4. 35.—Παθ., πλήττομαι διὰ μαχαίρας, Κτησίας Περσ. 14· μεταφρ., ὑπὸ ἀπίστου κατακέντουμένου Φίλων 1. 287·—ὑπάρχει καὶ τύπος κατακέντανναι ἐν Ψευδο-Λουκ. Φιλοπάτρ. 4, πρὸλ. Λοβεν. Ρήματ. 208· κατακέντάω παρὰ τῷ Ἐπιφάν.—Καθ' Ἡσυχ., κατακέντεῖ· τιτρώσκει.

κατακέντημα, τὸ, στίβος, στίγμα, σημεῖον, ἡ ὀπὴ ἡ σχηματισθεῖσα ἐκ τοῦ κεντήματος, Πλάτ. Τιμ. 76B.

κατακέντω· μέλλ. -κένω, διὰ ὀφθαλμοῦ φονεύω, Ἀδ. π. Ζ. 7. 2. κατακέντρω· κέντροις στίζω, κοσμῶ, θύραι κατακεκέντρω-μέναι, θύραι ἐξ ὧν ἔξοχαί τινες ὡς κέντρα ἐξεῖχον, τραχύταται ἦσαν, Διόδ. 18. 71· πρὸλ. κεντρωτός.

κατακερατίζω, λαν κερατίζω, καταστρέφω, Κ. Παντεχν. ἐν ἀνθ. etc. VI, σ. 50.

κατακεραυνῶμι, (ἀνα)μηνῶμι, οἶον κατακεραυνῶμενον καλῇ ὑδροπόσει Πλούτ. 2. 132D· ὡσαύτως -ῶμι, Πλούτ. Γ. 149.—Μέσ., μέλλ. -κεράσομαι Εὐμάρ. 4. 25.—Παθ., Ἀριστ. Προβλ. 28. 1, 3.

κατακεράσας, εὖς, ἡ, μῆτις, ἀνάμειξις, κατακεράσας αὐξάνει, οἶον οἶνος ὕδατος προσεγγυθέντος Ἀριστ. π. Ζ. Γέν. 1. 18, 18.

κατακέραισμα, μῆγμα, μῆξις, κατακεραυστικός, ἡ, ὄν. κατάλληλος πρὸς μῆξιν, μετρίαισι, φάρμακα Γαλην. μετὰ γεν., κ. τῶν ὀρμίων οὐρῶν Γεωπ. 12. 19, 8.

κατακεραυνῶ, πλήττω διὰ κεραυνῶ καὶ φονεύω, ἀντιδρόν-τωντα κατακεραυνῶσε Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 4.—Παθ., πλήτ-τομαι διὰ κεραυνῶ, κατακεραυνῶνται ἐμφορτῆτος ἡμῶν Εὐμάρ. 4. 25.

150· καὶ κεραυνῶντο, κεραυνῶ καταβάλλομαι ἢ φονεύο-μαι, αὐτόθι 313.

κατακερδαίνω, ἀλλίως κερδαίνω ἐκ τινος, Ξεν. Οἶν. 4. 7. κατακερδαίνω, ἐν Ἐπιγρ. κατακερδαίνω τοῖχος, ὁ κερδαίνων σχηματίζων ἡ ὁ κατὰ κερδαίνων διηρημένος, Ἐπιγρ. Ἐπίσ. L. B. 141.

κατακερματίζω, ἡ, παρὰ Θεοδ. Στουδ. σ. 932. ἔ. ΜΙ. κατακερματίζω, (κέρμα) μεταβάλλω εἰς μικρὰ νομίσματα, «ἀλλόσσω», ἀργύριον κατακερματισμένον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 24.

2) καθόλου, διαίρει εἰς μικρὰ μέρη, κατακίπτω, ἀπο-κτείνοντας κατακερματίζουσι Καίσαρα Ἰωσ. Γενεσ. σ. 51· κατ. αὐτὴν (δηλ. ἀρετὴν) κατὰ μέρη Πλάτ. Μένων 79C· κ. τὴν τέχνην εἰς μικρὰ, κατακίπτει καὶ φθείρει, Δημήτρ. Φαληρ. 70· κατακερματίζουσι τὴν μουσικὴν Πλούτ. 2. 1142A.—Παθ., κατακίπτομαι, φυίνεται εἰς σμικρότερα κατακερμα-τίζουσι ἡ τοῦ ἀνθρώπου φύσις Πλάτ. Πολ. 395B· κατακερ-ματίζεται, ὡς εἶδον τε σμικρότατα ὁ αὐτ. ἐν Παρμεν. 143B· κατακεκ. ἐρωτήσας πρὸς ἀποκρίσεις, διηρηθὲν εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 240B, πρὸλ. 257C, 258D· διη-γήσεις εἰς μικρὰς κατ. τοιὰς διον. Ἀλ. π. Θουκ. 9· τοῦ πω-ρετοῦ.. κατακερματίζομενον, βαθυμῆδον ἐλαττωμένον, Ἰππ. 388. 44.

κατακερματισμός, ὁ, διαίρεσις εἰς μικρὰ μέρη, κ. τῆς συνά-μειως Περρ. Δισθ. 37· κ. νομισματικός, ἡ ἀλλαγὴ τῶν χρημάτων εἰς μικρὰ νομίσματα, Εὐστάθ.

κατακερτομέω, διὰ κακολογίῶν πειράζω τινά, χλευάζω, σκώ-πτω, δεικνύω ἰσχυρῶς, μετὰ σφοδρότητος, κατέχαιρος καὶ κατεκρ-τόμει Ἡρόδ. 1. 129· τινὰ δ' αὐτ. 2. 135· τινος Πολύαιν. 1. 34, 1· καὶ τὸ παθ., φλυαρηθέντες καὶ κατεκρτομηθέντες Φιλ. 1042· κατακερτομούμενον πρὸς τῶν ἀντιπάλων δ' αὐτ. 1041· κατακερχνύομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ κερχνύομαι Ἰππ. 388.

κατακίεφα, Ἐπιγρ. ἀντὶ κατὰ κεφαλῆς (οἱ μὲν τὸ κεφάλι κάττω), Γεωπ. 10. 30· κ. λοῦσθαι Ἐπιγρ. Ἀττ., πρὸλ. ὑπερ-κίεφα.

κατακίεχρισμένως, Ἐπιγρ., λαν κίεχρισμένως, μετὰ χάριτος, Κουμ. συν. λέξ.

κατακίεζομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ, Ἐκκλ. κατακίεζομαι, διὰ τῆς ἡδύτης τῆς ἀποτῆς καταπαύω τὴν ψυ-χὴν, καταθίλω, διὰ μαγεῖον ἀποθνήσκω, θεραπεύω, λατ. deflindre, τὴν αἰὲν Σοφ. Τρ. 1003.—Παθ., «κατακίεζομαι» τὸ ὑπὸ τῶν πύλων θάλασσαι καὶ κατακίεζομενοι ἰσοιστρούμενοι, κατακίε-ζόμενοι Ἰππ. 388·—κατακίεζομαι πάντας Πλάτ. Κρατ. 403D, Δοθ. 174B, Δαμασκ., ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 338. 7.

κατακίεζομαι, εὖς, ἡ, κατέβηκεν, μάγευσσι, μαγεία, Ὀρι-γέν. 1. 324C, 325A.

κατακίεζομαι, ἡ, ὄν. (κατὰ τὸ καταθίγειν πρὸς μαγείαν, κατάλληλος εἰς μαγείαν, τινος) ἱερουργίας κ. Αἰλ. π. Ζ. 17. 19.

κατακίεζομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ κίεζομαι, Ἀδωνος Κ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 168.

κατακίεζομαι, ἴδε κατακίεζομαι.

κατακίεζομαι, καλλιερῶ τὸν κῆπον καὶ μεταφρ., Εὐστάθ. 200· κατακίεζομαι, κατακαλύπτω διὰ κηρύ, τὸν νεκρὸν κ. Ἡρόδ. 1. 140, 141· Ξεν. Ἰππ. 10. 7.—Παθ., κατακίεζομαι τὸ σῶμα Ἡρόδ. 4. 71.

κατακίεζομαι, Ἀττ. -τω·—προκηρύττω ἡ ἐπιτεταμ. διὰ δημοσίου κήρυκος, σιγὴν Ξεν. Ἀν. 2. 2, 20· ὅπερ καὶ κατακε-λεῖσθαι λέγεται, Πλούτ. Δ. 91, 93.—Παθ., Πλούτ. 23. 2, 6. 2) κατακίεζομαι, καλοῦμαι διὰ κήρυκος ἐν τῷ δικαστηρίῳ, Πηλυδ. Η. 61.

II. ἐν δημόσιῳ, κ. τι εἰς τινο, «κατακίεζομαι», κηρύττω τὴν λῆξιν τῆς δημοκρατίας ἀποδίδων τὸ πωλούμενον εἰς τὸν τὰ πλεονα προσεγγόντα, Πλούτ. Σύγκρ., Λυσ. καὶ Σύλλ. 3.

κατακίεζομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ κίεζομαι, Πηλυδ. Η. 61. κατακίεζομαι, ἐμὲ δὲ τινὰ εἰς κίνδυνον, κ. τῶν περὶ τῶν Μ. Ἀκμ. π. Δ', σ. 162, ἐκδ. Α.—Τὸ ἐν Ἀνν. Κομν. Ἀλεξάνδρ. 9 ἐξεβόθῃ ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐκδόσει Βόννης κατακίεζομένης (ἐπὶ κατακίεζομένης παντὶ).

κατακίεζομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ κίεζομαι, συγινῶ, Βασίλ. ἐκλῶν κατεκίεζομαι καὶ ἐκκίεζομαι Σχολ. εἰς Θεόφρ. 5. 116.

κατακίεζομαι, ποιητικὴν ἀντὶ κατακεραυνῶμι, μινῶν, με-τρίαις, ἡ ὑγρότης κατεκίεζομαι τὸ ἄγαν θερμὸν Ἀλέξ. Ἀττ. Προβλ. 2. 70, καὶ Παθ., ἀνηγορεύει κατακίεζομένη τὰς ἐπιχει-ρήσεις Λογγίνος 15. 9· εὐνοῖα κατακίεζομένη τῇ περὶ τῶν ἀντὶ Κεσσ. Προβλ. 35.

κατακίεζομαι, κατακίεζομαι, κατακίεζομαι καὶ στέλδων διὰ κί-σῆς (ἐκκίεζομαι), μετοχ. παθ., κλητ., μεταφρ., ἐπὶ ἐκκίεζο-μένης κατακίεζομένης Ἀνθ. 620A, Ἰππ. 388, Β. 334. 24, Ναιρ. 227. 27.

κατακίεζομαι, ὄν, ἐπετεταμ. ἀντὶ τοῦ κίεζομαι, πλὴ-καίροι κ. Ἀνακρέων. 44. 5.

κατακίεζομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ κίεζομαι, προσποιῶ-μαι, Ἡσυχ.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΕΤΗ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΤΟΜ. Η'. 70

κοσμήσθαι. 'Οδ. X. 440' ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμηε πικρὸν διστόν, προσήρμοζεν, ἐποθεύει τὸ βέλος ἐπὶ τῆς νευρᾶς, 'Πλ. Δ. 118' πόλιν καὶ ἰδιώτας κ. Πλάτ. Πολ. 540D' εἰς τάξιν κ. τινα πρὸς ἀλλήλα δ' αὐτ. ἐν 'Γιμ. 88B' τὸ ἦθος διωτογ. παρὰ Σωφ. 251. 49' τὴν διάνοιαν Πλούτ. Βρυτ. 13. — Μίσ., Πλάτ. Πολ. 560A, Νόμ. 685D' κατακοσμεῖσθαι πρὸς τὴν γνῶσιν τινός, συντάσσεται, ῥυθμίζονται πρὸς τὴν γν., Πλούτ. Σύγκρ. Περικλ. καὶ Φαβ. 3. 2) παρασκευάζω, ἐφοδιάζω ἐντελῶς, ὁπλοῖς ἔξω. Τέρων 11. 3' σεμινοτέροις πράγμασι 'Αριστοφ. Σπ. 1473' κ. τινα αἶον ἀγῶνισμα, στολίζω, κοσμοῦ, Πλάτ. Φαῖδρ. 252D' κατακοσμοῦμενος εἰς τι, ἐντελῶς ἐτοιμος διὰ τι πράγμα, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 273A. II. φέρω εἰς τάξιν, ῥυθμίζω, Πλούτ. Νουμ. 14' ἐστυτοῦς δ' αὐτ. ἐν Ρωμ. 23, πρὸς. Βρυτ. 13.

κατακόσμησις, εὖως, τακτοποίησις, Πλάτ. Πολιτικ. 271E, 'Γιμ. 471D. 2) κόσμησις, τὸ στολίζειν, Πλούτ. 2. 712D.

κατάκοσμος, οὐ, κοσμημένος, πλήρης κήμου, ἐστολισμένος, 'Απκ. Μίθρ. 115, Σουλ. 'Επιγρ. 953B' — κατακόσμητος, οὐ, Βούτ. κατακοσμεῖσθαι τινός, παίζω τὴν κότταδον ἐν τῇ συμποσίῳ πρὸς τὴν τινός, 'Αριστοφ. 'Γρηγορ. 16 (Hgl.) ἐν Μοίμεκε Κωμ. 'Αποσπ. 2. 1011.

κατάκοουσιν, εὖως, ἡ, τὸ ἀκούειν, ἀκουσμα, 'Αρρ. 'Αν. 5. 7, 5. κατακουστέης, οὐ, ὁ, ὁ ἀκούων, ἀκούμενος, προσέχων, Πλάτ. κατακουστέζω. ἐν τῇ φράσει, κατακούτισόν μοι τὴν φωνὴν σου, πύλῃδον με, ἵνα καλῶς ἀκούσω τὴν φωνὴν σου, 'Απομ. τ. Β. σ. 348. 21, ἔ. Α.

κατάκοομαι, μέλλ. -σομαι. ἀκούω καὶ πεῖσθαι, ὑποτάσσομαι, 'Αράβιοι οὐδαμὰ κατήκουσαν ἐπὶ δουλοσύνῃ Πέρσῃ 'Πρόδ. 3. 88, πρὸς. 'Απκ. Σπρ. 55' τινός Δημ. 15. 29, 'Απκ. Μίθρ. 57' πρὸς. κατήκουσ. 2) μετὰ προσοχῆς ἀκούω ἢ δίδω ἀκούειν εἰς τινα, Δημ. 74. 6, Σπράβ. 644' ἐπιμελητῆς χειροτονηθεὶς εὐσεβῶς κατήκουσε 'Επιγρ. Dittenb. 647, 13. 3) ἀκούω σαφῶς, τι ἡ τινὰ εὖρ. Ρῆσ. 553, Θουκ. 2. 84, 3. 22, Πλάτ. Πολ. 531A' τινός 'Αριστοφ. Βάτρ. 312, Πλάτ. Πρωτ. 330B' ὁ θυρωρός .. κατήκουεν ἡμῶν, μᾶς ἤκουε κρυφίως, ἔβαλλεν αὐτὴν, ἐκρυψάνουεν, αὐτοὶ 314C' κατακούειν τῶν λόγων καὶ ἐν ἀπερρηγῇ διαλεγομένων Σπράβ. 14, 644' κ. τινός αὐλοῦντος 'Αρσ. 'Ηθ. Ν. 10. 5, 4.

κατακραδᾶναι, λαν κραδαίνω, κατασεῖω, 'Γρηγ. Νύσσ. τ. Α. σ. 463, Α.

κατακράζω: μέλλ. -κεκράξομαι. διὰ κραυγῶν καταβάλλω, ὑπερτερῶ ἐν τῷ κράτει, κατακεκράξομαι σε κράζων 'Αριστοφ. 'Ιππ. 287, πρὸς. καθεδῶ τινα αὐτοῖς β. 2) μετὰ γιν., κατέκρας τὸ πλῆθος 'Ιωάννου 'Ιω. Μαλ. 475, 3. 3) διὰ τῶν κραυγῶν ἐκκινῶ, «ἐκκραίνω», ψάλλειν οὐ κατακράζειν Εὐστ. κατακραίπαλλω, λαν κραίπαλλω, ἐν τοῖς οἰνῶσι κατακραίπαλλαν Πρωκπ. 'Ιστ. 619, Β.

κατακρανία, ἡ, πάθημα, νόσος τῆς κεφαλῆς τῶν ἱππῶν, 'Ιππιατρ. κατάκρας, 'Ιων. -άκρης, βελτίων ἢ διηρημένη γραφή κατ' ἄκρας' ἴδε ἄκρα. 'Απὸ τοῦ 'Ομήρου μετεχειρίσθησαν καὶ οἱ ἄλλοι ποιηταὶ καὶ πεζοὶ, μετὰ τῶν ῥημ. αἰρεῖν, πέρθειν, πυρὶ σιμύχειν' καὶ ὁ Ρωμα. ποιητὴς alto a culmine — «κατὰ κεφαλῆς, κατὰ κράτος, σφοδρῶς, καὶ αἰνιδικῶς» 'Πούχ.

κατάκραςις, εὖως, ἡ, = κατακέραισις, Πλούτ. 2. 688C.

κατακράτει, ὑπερσχύω ἐναντίον τινός, νικῶ, μετὰ γιν. προσ., κατακρατεῖν ἀνδρός εἰωθεν γυνὴν Μένανδρ. ἐν 'Αδύλ. 100, πρὸς. Θεοφρ. π. Φυντ. 'Ιστ. 2. 14, Α, κτλ. ὑπαστάως μετ' αἰτ. προσ., τοὺς ἄλλους ἀρετῇ κατ. Δίων Κ. 54. 29. — Παθ., νικῶμαι, ἡττῶμαι, κατακρατεῖται ὑπὸ νόμου βελτίονος Ζάλευκ. παρὰ Σταθ. 280. 27. 2) ἀπολ., ὑπερσχύω, γίνομαι κύριος, ὑπερνικῶ, κατὰ μοῖρ' ἐκράτησεν Διοχῆλ. Πέρσ. 101, πρὸς. 'Πρόδ. 7. 168, Πλάτ. Νόμ. 849E' ὁ Πηνειὸς τῶν οὐνόμεναι κατακρατεῖν ἀνωνύμους τοὺς ἄλλους [ποταμούς] εἶναι ποιεῖ 'Πρόδ. 7. 129' ἐπὶ γνώμῃς, ἡ βουλὴ τοῦ Δροῦσου κατακρατεῖται Δίων Κ. 57. 16. II. μετ' αἰτ. πράγμ., ὑπερτερῶ τινα, νικῶ, κ. τὰς τροφὰς Πλάτ. Νόμ. 789D, πρὸς. 'Αριστ. Προβλ. 22. 8, 2' ὡσαύτως μετὰ γιν. πράγμ., κ. τῆς προθέσεως, γίνομαι κύριος τοῦ σκοποῦ μου, Πολύβ. 5. 38, 9' τοῦ γενέσθαι τι δ' αὐτ. 82. 11, 13' κ. τῆς 'Ελληνικῆς διαλέκτου, ἐντελῶς κατεῖχε, καλῶς νὰ λέγῃ καὶ νὰ γράφῃ ἐγνώριζεν, ὁ αὐτ. 40. 6, 4.

κατακράτησις, εὖως, ἡ, ἡ κατανίκησις, καθυπόταξις, Πολυδ. Θ', 142.

κατακράτητικός, ἡ, ὁ, κατάλληλος πρὸς τὸ κατακρατεῖν ἢ συνίχειν, τινος 'Δέτ. 3. 1, 37' σταλτικὸν ἄμα καὶ κατακρατητικὸν τῶν ῥευμάτων 'Ορεσβ. 65, Mallh.

κατακρατύνω, λαν κρατύνω, ἐνδυναμώνω, Κύριλλ.

κατακραυγάζω, = κατακράζω, 'Αρρ. 'Επίκτ. 4. Α. 28. — Παθ., τοὺς μὲν θαυμάζεισθαι, τὸν δὲ κατακραυγάζεσθαι Εὐστ. Πονημάτ. 353 D. — κατακραυγῇ, ἡ, μεγάλη καὶ ἡχηρὰ κραυγὴ, πράγματα παρέχεις καὶ κατακρ. ὁ αὐτ.

κατακρέμαμαι, Μίσ., κρέμαμαι πρὸς τὰ κάτω, αἰωροῦμαι, 'Πρόδ. 4. 72. φύσκει προσπεπασσαλεμένην κ. Κρατῆν. ἐν

'Πλούτ. 1' ἔκ τινος πράγματος, κώδωνες κατ. τῆς Ἰσθμίου Πλούτ. 2. 672A' ἔρριοι, ὧν κατεκρέμαντο λίθοι Πολυδ. Ε', 98.

κατακρεμάννυμι: μέλλ. -κρεμάσω. κρεμῶ πρὸς τὰ κάτω, καδ δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασε φόρηιγγα 'Οδ. Θ. 67' τὸν νέκυν κατὰ τοῦ τείχεος κ. 'Πρόδ. 2. 121, 3' ἐν 'Ομ. 'Γγν. 27. 16, κείται ἐπὶ μίσης σημασίας, κατακρεμάσασα .. τόξα, κρεμάσασα τὰ τόξα ἐξ ἐκνῆς. — Παθ., εἶμαι κρεμασμένος πρὸς τὰ κάτω, 'Ιππ. π. 'Αγμ. 767, Διδδ. 18. 26' πρὸς. τὸ προηγ.

κατακρεμάστος, οὐ, κρεμῶμενος, αἰωρούμενος, Θεοφρ. π. Φυντ. 'Ιστ. 3. 18, 12.

κατακρεουργῶ. κατατίμω εἰς τεμάχια ὅπως ὁ χροσπῶλης ἢ ὁ μάγειρος τὸ κρέας, 'Πρόδ. 7. 181' κατακρεουργήσαντα τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα καταφαγεῖν Ξανθ. παρ' 'Αδην. 415D' εἴφει τὸ σῶμα εἰς πολλὰ τμήματα κατακρεουργοῦμεναι Εὐσεβ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 10. 8, 7.

κατάκρεως, κρεώδης, σπρκώδης, 'Περύδιαν. κατακρήθην. 'Επίερρ., βέλτιον γραφόμενον διηρημ. κατὰ κρήθην, κατὰ κεραλῆς, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς κάτω, πάντοθεν, παντελῶς, ἴδε ἐν λ. κρᾶς II.

κατακρήνυμαι, μέσ., = κατακρέμαμαι. 'Ιππ. 461. 20, 'Αριστοφ. Νεφ. 377' — παρὰ τὰς κατακρήνυντο (ἐκ τοῦ κατακρήνυμαι), 'Ομ. 'Γγν. 6. 39.

κατακρήνυμι: μέλλ. -εῖω. ῥίπτω κατὰ κρηνοῦ, ἀπολ., Πλούτ. Μάρ. 45, 2. 825B, κ. ἀλλ. μετὰ προσδιορισμοῦ, ἀπὸ. τοῦ κρηνινοῦ 'Πρόδ. (B' Παρὰλ. ΚΕ', 12) πρὸς. Εὐαγγ. κ. Λουκ. ε', 29. — Παθ., Δημ. 146. 12, Πλούτ., κλ. 2) καθόλου, ῥίπτω «κατακρήνυμι», ἐκ τριηρέων ἔξω. 'Εκκλ. 2. 4, 31' ἀπὸ τῶν ἱππῶν Πολύβ. 3. 119, 12' ἀπὸ τοῦ πύργου Διδδ. 4. 31. — Παθ., ῥίπτομαι πρὸς τὰ κάτω, κατὰ κρηνίον, ἐάν δὲ τις περὶ τῶν ἱερῶν κρημάτων μνησθῇ, κατακρήνυμι Δημ. 446, 11, ἔξω. Κρημ. 1. 4, 7., 8. 3, 41' κατακρήνυσμός, οὐ, ὁ, τὸ νὰ ῥίψῃ τις εἰς κρηνοῦς, 'Αδην π. Μην. σ. 11.

κατακρήνυστής, οὐ, ὁ, ὁ ῥίπτων τινα εἰς κρηνοῦς, 'Γγν. κατακρήνυσ, οὐ, ἀπὸκρημος, τραχύς, ἀβέβαιος, κατάντη, χώρος διατραχυμοῦ. 154, Γεωπ. 18. 18, 2.

κατάκρης, 'Επίερρ., 'Ιων. ἀντὶ κατάκρας, ὁ ῥεα.

κατακρήσαι, = κατακράσαι Φῶτι, ἴδε ἐν λ. κρᾶσαι.

κατακρήβω, λαν καὶ ἐπιμελῶς ἀκριβῶς, Μένανδρ. Βυσ. σ. 378.

κατ-ακρήδεω, κάμνω θέρουον διὰ τῆς γλώσσης ὅπως σιμῶνι δόλκιον ἀκρίδιον, καταλαῶ, φλυαρῶ, 'Πούχ., Φῶτ.

κατάκρημα, τὸ, κατάκρησις, καταβίχη, τὸ νὰ κατακρίθῃ τις, καταδικασθῇ, Διον. 'Αλ. θ. 61' κατακρίμάτων ἀφέσεις 'Εδδ. (Σειράχ., ΜΙ', 12) ἵνα πρὸς ἑαυτὸν ἐνώσας τὸ κατακρίθην, ὅλον λύση τοῦ κατακρίματος 'Γρηγ. Ναζ.

κατακρίνω: μέλλ. -κρίνω: κρίνω κατὰ τινος, ἐναντίον τινός, ὡς τὸ καταγινώσκω (καταχειροτονῶ), θανάτον τινος 'Ισοκρ. 11C' θάνατον Διδ. Πολιτ. 'Ιστ. 5. 16 (ἐν τῇ ἐπιγραφῇ). — Παθ., τῷ κατακρίνεται θάνατος, ἔχουσι καταδικασθῇ εἰς θάνατον αὐτοῦ, 'Πρόδ. 7. 146' κατακρίμενων οἱ τούτων, εἴτε αὐτῇ ἢ καταδικαστικῇ ἀπόφασιν ἐξεδόθη ἐναντίον αὐτοῦ, δ' αὐτ. 2. 133, πρὸς. 'Αντιφῶντα 120. 39' ἀπρὸς, ἦν κατακρίθῃ μοι, ἂν ἐκδοθῇ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἐναντίον μου, ἔξω. 'Απολ. 7. 2) μετ' αἰτ. προσ., καταδικάζω, 'Αντιφῶν 128. 26' μετ' αἰτ. καὶ ἄκρα, κατέκριναν μιν ἐκδοτον ἀγροῦ 'Πρόδ. 6. 85, πρὸς. 9. 39, Θεοφρ. 23. 23 (ἐνθα ἐξυπακούεται τὸ βαδίζειν) κ. τινὰ θανάτω Εὐαγγ. κ. Ματθ. κ', 18' μετ' αἰτ. πράγμ., τί τινος, καταδικάζω τινὰ διὰ τι πράγμ., κ. πολλὴν ἀνομίαν τινός 'Αριστ. 'Γρηγ. π. 'Αλξ. 3, 9' ψευδολογίαν τινός 'Ιωσήφ, 'Ιουδ. 'Αρχ. 3. 14, 45. — Παθ., καταδικάζομαι, ἔξω. 'Εκκλ. 2. 3, 54' ψήφῳ θανάτου κατακρίμενος Εὐστ. 'Ανδ. 496 (πρὸς. κατακυρώω) κατακρίμενος ἀποθνήσκειν ἔξω. 'Ιερ. 7, 10' κατακρίθωμεν πενίαν, θάνατον, φυγὴν 'Γρηγ.

II. Παθ., ὡσαύτως ἀπλῶς, κρίνομαι, νομίζομαι, θεωροῦμαι, κατεκρίθη 'Απόλλων ἀγανὸς ἔμμεν Πινδ. 'Αποσπ. 116' πρὸς. καταδοκέω.

κατακρίσιμος, οὐ, ὁ κατακρίμενος, κατὰδικος ἢ χύρα ἀπὸ κατακρίσιμων κατεργάζεται 'Αρρ. Περὶ πλ. σ. 33.

κατάκρησις, εὖως, ἡ, τὸ κατακρίνειν, καταδικάζειν, Φῶτ., κλ.

κατακρίτης, οὐ, ὁ, ὅστις κατακρίνει, ὁ καταδικάζων, Εὐστ., κατακρίτικόν, τὸ νὰ κατακρίνῃ τις, Εὐσταθ. Θεοσ. Πονημάτ. πρ. 188, 91, ἔ. Ταί.

κατάκρίτος, οὐ, κατακρίμενος, καταδικασμένος, Διόδ. 'Εκλογ. 592. 61, Πλούτ. 2. 186A' ὡς θανάτου κατάκρίτον, εἰς θάνατον, Λουκ. 'Ερωτ. 52, πρὸς. 23 καὶ 36.

κατακροαίνω, καταπατῶ, μετὰ κρότου, τι 'Γρηγ. Ναζ. τινός Εὐστ. Πονημάτ. 282. 65.

κατ-ακροαίνομαι, -ώμαι, ἀκροῶμαι μετὰ προσοχῆς κ. μου τὰ μουσικοῦς Εὐσταθ. ἐν 'Προσπ. 4' τινός Εὐστ. τι 'Ιωσήφ κατ-ακρύς, οὐ, ὁ ἐντελής, ὁ ἀκρόατος, Σχόλ. εἰς 'Πλ. Ο. 538, — 'Επίερρ. -ως, σφόδρα τρωθεὶς κατὰκρος ἢ γλυκεῖα κατὰ κ. θέλγουσα ὅψις Βυσ.

κατακυμῶ = κατακυματῶ, ὡς αἰμάω, καὶ αἰματῶ.
κατακυμαίνω, ὁρμῶ διὰ τῶν κυμάτων μου ἐναντίον τινός, θάλασσα Κύριλλ.

κατακυματῶ, κατακύπτω με κύματα, κυτῶ καὶ κατακλύζω, Εὐμῆδ. 6, 17· ἐν τῇ Παθ., ὡς ναὺς ἐν σάλῳ κατεκυματούμην δ' αὐτ. 230.

κατακυμβάλλω, «ἐκκυβαίνω» τινὰ κρούων κύμβαλα ἢ εὐφραίνω, Ίουστίν. Μ.· πρὸς. καταυλέω.

κατακυμῶμα, τὸ, (ἐκ τοῦ κατακυματῶ = κατακυματῶ ὡς τὸ αἵμασιν = αἵματόσιν) τὸ πέρασ καὶ ἀνωτάτω τῶν κακῶν, οὕτω διώρῳσε τὴν λ. κατακύλλωμα δ' Herwerden.

κατακυπτᾶσι, θαμιστῶν τοῦ κατακύπτω, Σώφρων παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 263.

κατακύπτω: μέλλ. -ψω, κύπτω πολὺ πρὸς τὰ ἐμπρός, «σκύπτω», πρὸςσω γὰρ κατέκυψε Π. Π. 611, Ρ. 527· ἐπινεύοντες ἢ κατακύπτοντες ἢ κυλινδομένους χαμαὶ γυμνάζεσθαι Πάλην. 6. 324—κατακύπτωμαι καὶ κύπτω ἐξ αἰσχύνῃ: μᾶλλον τῶν καλύκων ἐρυθαίνεται, καὶ κατακύψας.. Ἀνθ. Π. 12. 8. 2) κλῖνω πρὸς τὰ ἐμπρός καὶ βλέπω εἰς τι πρᾶγμα, κ. εἶσω τοῦ χάσματος Δουκ. Νεκρ. Διάλ. 21. 1· κ. εἰς τὸ ἄστυ δ' αὐτ. ἐν Ἀλ. 39, πρὸς. Ίκαρομ. 15· πρὸς. παρακύπτω (ἀντὶ τοῦ ἀνακύπτω).

κατακυρίευσις, εὖως, ἢ, κατακράτησις, Ἀθανάσιος.

κατακυρίεω, ἀποκτῶ ἢ ἐξασκῶ ἐντελὴ κυριαρχίαν, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 2, 3, Ἔβδ. (Ψαλμ. ΟΔ' 8) οὐκ εἶπε, κυρίεω, ἀλλὰ κατακυρίεω, τὴν ἐπιτεταμένην δεσποτείαν δηλῶν Χρυσ. τ. 1. σ. 726, 19. 2) κ. τίνος, λαμβάνω ἐξουσίαν ἐπὶ τινός, ἐξουσιάζω τι, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 6, 3· τῶν ἐχθρῶν, τῆς γῆς Ἔβδ. (Ψαλμ. Θ', 25) τῶν ἐθνῶν Καὶν. Διαβ. κ. πλοῖον Διάλ. 14. 6.

κατακυρώω, ἐπιβεβαιῶ, διδῶ κύρος ἢ ἔγκυρον ποιῶ, τι· μὴ οὐ τάδε ταύτη κατακυρωσθαι Σοφ. Ἀντ. 936, ὅτι ταῦτα οὐκ ἐκπληροῦνται οὕτω· κ. τὴν ὥνῃν, ἐπικυρῶ, «κατακυρώω» τὴν ἀγορὰν ἐν δημοκρασίᾳ, Ίωσήφ. Ίουδ. Ἀρχ. 12. 4, 4—Παθ., ψήφῳ θανάτου κατακυρωθεὶς, = κατακριθεὶς, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, Εὐρ. Ὀρ. 1013.

κατακυρτώ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ κυρτῶ, Εὐμῆδ. 7. 7.
κατόκυψις, ἢ, τὸ νὰ κατακύπτῃ τις, Εὐστ. Θρα. ἐν Μι. Ρα. γν. τ. 136. σ. 89.

κατακυμῶ, ὁρμῶ μεγαλοφῶνως, Φώτιος.

κατακυλώω, κυλῶν ἀπὸ τοῦ νὰ πρᾶξῃ τις τι, μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ., κ. μεληθεῖα γάρου ἀραρεῖν ἀκούσι Σιμωνίδ. 51· κ. δειπνεῖν Ἀριστοφ. Ἀχ. 1088· κρατῶ ὅπισω, ἀναγκαστικῶς, τινὰ Ξεν. Οἰκ. 12, 1, Δημ. 1248. 1· κ. ἔξω τινὰς Ξεν. Ἀν. 5. 2, 16· ἀχθεταί, τῷ κατακυλῶντι Φερειῶν. ἐν «Χειρ.» 3. 6.—Παθ., μετὰ γεν. πράγματος, κατακυλώθη τοῦ ἐς Σικελίαν πλοῦ Δημ. 896. 20.

κατακυμᾶζω, εἰσορμῶ ἐν παραρτῇ ὡς οἱ εὐθυμοῦντες, οἱ κυμᾶζοντες, ὡς τὸ εἰσαμᾶζω· καὶ ἐπὶ τῆς δυστυχίας, ὡς, τὸ θαμνόνιον κατεκώμασε δώμασιν, ἰπέπεσεν, ἐνέσκηψεν, Εὐριπ. Φοίν. 352.

κατακυμῶδέω, προσάλλω διὰ κυμῶδίας, περιπαίξω, ὑδρίξω, Τζέτζ., Βασίλ. δ' Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Σπ. 61 ἔρμηνεύει διὰ τοῦτο τὸ ἐνασσελαίνω.

κατακυωχῇ, κατακυωχίμος, ἀδόκιμος τύπος ἀντὶ τῶν κατοκυωχῇ, -χίμοις.

κατακλύδεύς, εὖως, ἢ, ὁ κρατῶν τι, πάσσαλος ἢ καρπίον, Φώτιος, Ίππύχ.

κατακλύβῃ, ἢ, κατέληψις, ἀντίληψις, τὸ ἐννοεῖν, Πλάτ. Ὀροι 412C.

κατάλαβρος, ον. ἐπιτεταμέν. ἀντὶ τοῦ λάβρος, Εὐπολις ἐν «Χρυσῷ γένει» 9.

καταλαγνεύομαι, εἶμαι λίαν λάγνος, ἀκύλατος, ἀσελγής, καταλαγνευθεὶς Ίππύχ., εἰς ἡδονὰς κατενεχθεὶς.

κατάλαγνος, ον, ἐκ διωρῶσεως τοῦ Τουρ. ἐν Σχολ. εἰς Θεόκρ. 4. 62, εὐεπίφορος πρὸς τὰς συνουσίας.

καταλαγγάνω, διὰ κλήρον καταλαμβάνω, τι Διάλ. π. Ζ. 9. 35.

κατ-ἀλαζονεύομαι, καυχήμαι ἢ κομπορημένως ὑπερηφανεύομαι διὰ τι, περὶ τίνος Ίσοκρ. 311B, 316C· μετὰ κόμπῳ δηγούμεναι, ὅλα περ φήσει καὶ καταλαζονεύσεται πρὸς ὑμῖς Δημ. 569. 9· τι Θεόφρ. παρὰ Διογ. Λ. 5. 40· ὡς.. Πλούτ. Λούκουλλ. 22.

II. κ. τίνος, καταλαζονεύμενος περιεργῶς τινὰ, Ἔβδ. (Ψαλμ. ΡΑΨ', 3) τίνος ἐπὶ τινι κατηλαζονεύσατο Σουὶδ. ἐν λ. Ἀδράστεια.

καταλαοιστεῖς, ὁ, Δωρ., «καταλαοισταί» ἐξηγηταί, ἀληθεῖς ἐρμηνευταί· Ίππύχ.

καταλακτιζῶ = λακτιζῶ, Φιλῆς τ. Β. 417, ἐκ. Mill.

κατ-ἀλαλάζω, λίαν ἀλαλάζω (φωνάζω πολέμικῶς), ὑπερηφανεύομαι, Ἀχιλλεύς Ψαλμ. 146, 7· μετὰ συστολῇ· αἰτία, φωνάς ἐπινικίου Κύριλλ.

καταλάλειω, λίαν λαλῶ, φλυαρῶ μεγαλοφῶνως, διαλαλῶ, κοινολογῶ, τοῖς Θύραξ ταῦτα κ. Ἀριστοφ. Πάτρ. 752· τίνος, ἐνὶ πόντῳ τίνος, Δουκ. Ὀν. 12.

III. λαλῶ ἐναντίον τινός, συκο-

φαντῶ, κατηγορῶ, τινὰ Ψήρισμα τοῦ Κοινότητος ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1770· τινὰ πρὸς πάντας Πολύβ. 3. 90, 6· τὸ δόγμα δ' αὐτ. 18. 28, 1· τίνος Διάλ. 11. 44· κατὰ τίνος Ἔβδ. (Ψαλμ. ΜΠ', 18).

—Παθ., καταλαληγμένος, καταβεβημένος, Πολύβ. 27. 12, 2. 2) ὁμιλῶν πολὺ ἐνοχλῶ τινὰ, Π. Α. 46·—ὁ φρονεῖ. ἱερμηνεύει τὸ καταγλωττίζειν διὰ τοῦ κ. καὶ καταφορεῖν πολλοὺς λόγους.

καταλαλητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ὁμιλήσῃ ἐναντίον τινός· ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Μαχίστερ.

καταλαλῶ, ἢ, κακὴ φήμη, συκοφαντία, κατηγορία, κατάκρισις, Ίβδ. (Σοφ. Σολ. Δ', 11), Καὶν. Διαβ., Ἐκκλ.

κατάλαλος, ὁ, ὁ συκοφάντης, ὁ ἐναντίον τινός ὁμιλῶν, Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. α', 30.

καταλαμβάνω: μέλλ. -λήψομαι, ἴων. -λάμφομαι Ἠρόδ. 6. 39., 9. 103· πρkm. ἴων. καταλεσθέντα δ' αὐτ. 9, 60· πρkm. -αίληφα, ἴων. ὑπερσ. -λελεσθήκε δ' αὐτ. 3. 42.—Παθ., ἴων. ἀδρ. -ελάμφοθην δ' αὐτ.: ὅρκῳ καταλέλαμμαι ἐν Ἐπιγρ. Χερρόνησ. Dittenb. 461. 41 (ἔδε λαμβάνω). Πάνην, λαμβάνω δυνατὰ, κυριεύω, Λατ. ορεινῶν, μετ' αἰτίας, τοῦ κατὰ νῦτα λαβῶν Ὀδ. 1. 433, κτλ. αὐτίκα, Ἠρόδ. 5. 71, Εὐρ. Κύκλ. 546, Ἀριστοφ. Λυσ. 524, κτλ. κατέλαβε τὴν ἀκρόπολιν Θουκ. 1. 126, πρὸς. Ἀριστοφ. Λυσ. 263, Ἰσοκρ. 72D, κτλ. πάντα φυλακοῖς κ. Πλούτ. Περικλ. 33· κ. ἔδρος Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 21. 86 (ἔδε ἐν λ. ὅσα III)· ἐπὶ θεότητος, κατέλαβον τινὰ, συγχάξω πού, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Ἰσοκρ.—Μέσ., καταλαμβάνω δι' ἐκμυστήν, Λατ. επιμεσο, τὰ πρήγματα Ἠρόδ. 6. 39· τὴν πόλιν κατέλαβετο Πολύβ. 1. 58. 2· καὶ ὁ πρkm. ὡς μέσ., κατέληγμένον τῶν βαρβάρων τὴν πέτραν Διάλ. 17, 85· τὰ ἄλλοι οὐ κατέλαβοντο, ὅσα οἱ ἄλλοι δὲν ἐρμημένονσαν, οὐ ἐπέρει δ' οὐ γαρρεῖς, μνήμην ποιήσομαι Ἠρόδ. 8. 55. 2) παρ' Ὀμ. ὁ θάνατος, ἢ κώπυσις καὶ ἡ νόσος· προσωποποιεῖται ὅτι θνήσκει· καὶ καταλαμβάνουσιν τὸν ἄνθρωπον, τὸν δὲ κατ' ὅσον ἐλάττει. 3) θάνατος Π. Ρ. 83, Π. 334· Ἀργον.. κατὰ μοῖρ' ἐλάθεν.. θανάτοιο Ὀδ. Ρ. 326· εὐτ' ἂν κόματος κατὰ γυῖο λάθῃσιν Α. 192· συγκαίει παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγραφεῦσιν ἐπὶ ἐστρατηγμάτων, ἐπέρχεται αἰφνης, εὐρίσκει, συμφορὰ κατ. πόλιν Εὐριπ. Ἰππ. 1161· ἰδίως παρ' Ἠρόδ., κατελάμβανε τοὺς αἰελοῦρους τοιάδε 2. 80· πένθεα μεγάλα τοὺς Αἰγυπτίους κ. αὐτοῖσι, πρὸς. 3. 42· ὅσα φεύγοντας ἐκ τῆς πατρίδος κακὰ ἐπιδόξα καταλαμβάνειν, δυνατὸν νὰ καταλάβωσιν, εὐρίσκω αὐτοὺς, 4. 11· νόσος κατέλαβε μιν, ὡς καὶ νῦν, «τὸν ἔπιασε», 3. 143· ἦν τι καταλαμβάνη νεώτερον τὸν πεζὸν 8. 21· ἀνέγκιστόν τι κατ. ἡμίς Θουκ. 4. 20· κινδύνος κ. τινὰ Δημ. 249. 7· σπᾶνός ἐπὶ καλῆς τύχης, τοῦτον κατέλαβε εὐτυχίῃ τις Ἠρόδ. 3. 130.

3) καταλαμβάνω διὰ τοῦ νοῦ, ἐννοῶ, Πλάτ. Φαιδρ. 250D· διὰ τῆς ἐναργεστάτης αἰσθήσεως τὸ συνιέναι καὶ κατεληγμέναι δ' αὐτ. ἐν Φιλῆσ. 901, κτλ. κ. τι ὑπάρχον Ἀριστ. Τοπ. 5. 3, 5· ἐκ τίνος ὅτι.., Διον. Ἀλ. 5. 46·—οὕτως ἐν τῇ μέσ. τύπῳ, ὁ αὐτ. 2. 66. 4) ἀποδέχμαι, παρὰ τοῦ βασιλέως.. δουροδόκηματα Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀλκίπ. 1. II. φθάνω, προσθάνω, πιάνω, [οὐκ ἀπολείπομαι ἐπὶ τάχους ποδῶν], τοὺς φεύγοντας Ἠρόδ. 1. 63, πρὸς. 2. 30., 7. 211. 2) ἀνακύπτω, εὐρίσκω, φθάνω αἰφνιδίως, συλλαμβάνω, Λατ. apprehendo, κ. πτόντα ἔξω Θουκ. 2. 18· κ. τινὰ ἐνδον Πλάτ. Πρωτ. 311A· κ. πολλὴν ἀπρσίαν τῶν φορτίων 909, 12· ἐπ' αὐτοφύρῳ καταληγόμενος ἱμαυτέν Πλάτ. Ἀδολ. 22· καὶ μετὰ μετοχ., κ. τινὰ ζῶντα ὁ αὐτ. 3. 10· τὸν τοσούτην ἤκοντα κ. Ἀριστοφ. Θesm. 1209, πρὸς. Θουκ. 8. 68, 69, Εὐρ. Κύκλ. 280· κατ. τῷ ὄφρα ἀνεωγμένῃν Πλάτ. Συμπ. 174D· καταλαμβάνει τὸν ἀρχόντα ἐξείοντα Δημ. 542. 3· κατελήγτο σοφίζόμενος ὁ αὐτ. 467. 19.

III. ἀπρσ., καταλαμβάνει τινὰ, μετ' ἀπαρ., ὡς τὸ ἄπρ. συμβαίνει, γίνεταί τι ἐξ τινος, εἶναι ἡ τύχη τινός ἐν πράτῃ τι, τοῦτον κατέλαβε κτεσθαι Ἠρόδ. 2. 152, πρὸς. 3. 118, 149· καταλελάσθη ἐμὲ τοῦτο.. ἐκφθῆναι δ' αὐτ. 3. 66, πρὸς. 4. 105, 6. 38.

IV. ἀπολ., πρὸς τὴν καταλαβοῦσαν συμφορὴν, ἥτις συνέβη, αὐτοῖσι. 161· τὰ καταλαβόντα—τὰ συμβάντα, αἱ περιστάσεις, δ' αὐτ. 9. 49· ἦν πόλεμος καταλάβῃ, συμβῇ, Θουκ. 2. 54, πρὸς. 4. 31· τῆς νυκτὸς καταλαβοῦσης, ἐπελθούσης, Διάλ. 20. 86· ὁμοίως, ἐπὶ ἡμέρας, χειμῶνος, ἐπέρει, οὕτω ἡμέρας καταλαβοῦσης, πρὶν φωτίσθαι, τὰ ἄστρα καταλαβεῖν (Ἐπιγρ.)

V. πιάνω με τὴν χεῖρα καὶ πιέζω, κρατῶ κάτω, καλύπτω, τὸν ἐφθαλμὸν τῇ χειρὶ Πλάτ. Θεαιτ. 165B· καταλαμβάνεταί (=κατεγγεταί ἐντὸς τοῦ σώματος) τὸ θερμόν, ἐναντίον τοῦ διαλύειν, ἐξατμίζειν, Ἀριστ. Πρωτ. 2. 40· κ. τι ἡμῶσι ἰσθούε, κτλ. πρὸνάγει κατ. Διάλ. γόμοις, συνών. τοῦ καταδεῖν Ἀδην. 672E, (καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κατελάθοντο ἀσπίς τε στόμιον Διάλ. 3. 37).

2) πιέζω κρατῶ κάτω, καταπνέω, ἐμπνέω, κατ. αὐθιγμένην τὴν θύνην Κύριλλ Ἠρόδ. 1. 46· κ. τὸ πῦρ, καταβάλλω, αὐτοῖσι 87· ἴσχειν καὶ κατ. λαυτὸν δ' αὐτ. 3. 36, πρὸς. 2. 162, 3. 52· κατ. τὰς εὐφοράς, ὅτε τέρμα εἰς αὐτάς, 7. 9, 2· κατ. ἐλπίοντας, καταπνέω τοὺς ἐλπίοντας 3. 128· ὁ τῶν Περσέων θάνατος καταλαμβέτε

ἔσιγθη, κατακρυβθεὶς κωλυθείσης πάσης ἐρεύνης περὶ αὐτοῦ... 5. 21· τὰς φλέβας καταλαβανόμενοι, συνθιβόμενοι, πιέ-
ζοντες τὰς φλέβας, Ἀριστ. π. ὕπν. 2, 8.

3) δένω, κ. πίπτει, ὀρκίζω, Δατ. juramentando adstringere, δένω δι' ὀρκίου, Ἠρόδ. 9. 106, Θουκ., κτλ. — Παθ., νόμοις καὶ ἔθεσι καταληγμένοις Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 2, 12· ἑκτίσις Πλάτ. Νόμ. 823Α [τά, σπον-
δάς] εὐρον καταληγμένους, εὐρον τὰς σπονδὰς τελειωμένους, συνωμολογημένους (ἀντιφ. μετακινήσεως). Θουκ. 5. 21. 4) ἀναγ-
κάζω, βιάζω τινά νά πράξῃ τι, μετ' ἀπαρ., ἀναγκάζειν μιν κατ.
φαίνειν, τὸν βιάζει νά φανερώσῃ τὴν ἀλήθειαν, Ἠρόδ. 3. 75. —
Παθ., ἀναγκάζει καταλαβανόμενος, ἀναγκάζομαι, βιάζομαι, ὁ αὐτ. 2. 65, πρὸς. Θουκ. 7. 57. 5) εὐρίσκω ἐνοχόν, καταδι-
κάζω (αἰρώ), τὸν ἀναίτιον καταλαβόντα, τὸν αἰτιον ἀφεί-
ναι Ἀντισθ. 120, 26· καὶ ἀπολύειν πολλοὺς ἢ καταλαβόν-
τειν δικαίον ὁ αὐτ. 129, 5· ἔάν καταληγθεὶς ἀποθάνω ὁ αὐτ. 117, 20· καὶ ἐν Ἑπιγρ. Dittenb. 523, 58· τὸ δὲ ἥμισυ τοῦ κατα-
λαβόντος ἔστω, καὶ δίκη κ. 516, 22.

VI. ἄπροσ, κατα-
λαμβάνει τὴν πόλιν, ἐνδιαφέρει, Wyttenb. Ἠδ. Ἑπιγρ. α. 201.

VII. παρὰ Πυρ., φθάνω εἰς τι μέρος, τόπον, εἰς ἣ ἐπὶ τόπον,
κατάλαμψρος, ὡν. ἴαν ἱαμπρός, φραυγίης Σουδ.

καταλαμψρόν, λαμψρόν, φωτίζω, τὸν ναὸν κάλλει καὶ
φωτὸς αἰγλή Προκλ. μεταρ., νῦν Κύριλ.

καταλαμπτέως, α. ὡν. ἴων ἀντί τοῦ καταληπτέως, ὃν πρέπει
νά καταλέγῃ ἡ σταματήσῃ εἰς, θανάτῳ, διὰ θανάτου, Ἠρόδ. 3. 127.

καταλάμπω: μέλλ. -λάμψω. — Παθ. ἀρ. καταλάμφομαι,
λάμπω ἐπὶ τινος ἢ ὑπερῶν τινός, μετὰ γεν., ὡν ὁ ἥλιος καταλ.
Πλάτ. Πολ. 508D· ὡς αὐτὸς μετ' αὐτ., κατ. τοὺς στενωπούς τὸ
πολλὰ φῶτα, φωτίζω, Πλουτ. Κικ. 22· ἡμέρα κατέλαμψεν αὐτὸν
ὁ αὐτ. ἐν Ἀγχο. 24, πρὸς. Λουκ. Προμ. 19· κατέλαμψον κήρυλλον
χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ἀπῆσταντο ἐκ τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου,
ἐξ ὧν κεκοσμημένοι ἦσαν, Πλουτ. Ἀριστ.

II. ἀπολ., λάμπω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἰππ. π. Ἀέρ. 282, Εὐρ. Πη. 464, 580· καὶ Παθ.,
καταλάμφομαι, ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλαμπόμενος Σεν. Λομν. 4. 7, 7· Εὐρ. Τρω. 1070, ἴων 87· φωτὶ καταλάμψομαι καὶ τρα-
νεύσομαι Ἰργχ. ὑπὸ τοῦ κάλλους καταλαμψθεῖσα Μαχαρ.
Ὀμ. 2. Β, καὶ οὐδέτ., ἢ κόρη τῶν λεόντων καταλαμψομένη
Ἀλέξ. Ἀρρ.

καταλαμφοθήμην = καταληφθήμην Ἑπιγρ. Φασηλίδος, ὁ τύπ.
Ροζιων, Collitz 4259.

κατάλαμψις, ὥς, ἢ, τὸ καταλάμπειν, πολλὴ λάμψις Ἰάμβλ. ἐν
Πη. Πη. 67, Πηολ.

καταλαμψέφριον, ὃ, καταλάμπων τὰς φρένας, τὴν ψυχὴν, ὁ κ.
Ορβς Θεόδ. Λάσκ. σ. 769, ἔ. Μι.

καταλαξεύω, πελεκῶ λίθου, Θεόδ. Πρὸς. 433. 2) ἐγχα-
ράττω ἐπὶ λίθου, γράμματα Κοσμῶς 205D.

κατάλαος = (κατα-ἀλαός) = ἀλαός, τυρλός, ὁ Herwerden
προτείνει καὶ ἡ λέξις κάδαμος (τοῦ Πισυλίου) = τυρλός, νά ἀνα-
γνωσθῇ κάδαλος.

κατάλαψις, Δωρ. = κατάληψις.

κατ-αλγέω, ὑποφέρειν πολὺ, αἰσθάνομαι ἰσχυρὸν πόνον, Συρ.
Φιλ. 368, Πολύβ. 3. 80, 4.

κατ-αλγύνω, ἰσχυρὸν ἄλλος προσενῶ, λυπῶ πολὺ ἢ πόνον προ-
ξενῶ (ποιῶ ἀλγεῖν, καταλγεῖν), Κύριλλ. Ἀλ. κλ.

καταλακύνω, κατατρίβω, καταλεπύνω, ποιῶ τι λεῖον, καὶ μετα-
φορ., καταπραύνω, Κλήμ. Ἀλ. 179, Κύριλλ.

κατάλεγμα, τό, ὀργάνωδες ἄσμα, ὀργῆνος, μυρολόγι, ὀργῆνος καὶ
μέλος καὶ οὐαί, ὅπερ ὁ Συμ. ἐν Παθ. Διαθ. ἐμφανίζει, «ὀργῆνος
καὶ κατάλεγμα καὶ μέλος πενθιζόν», Ὀριγένης· ὑποκαρ. καταλεγ-
μάτιον, τό, Ἑπιγρ., ὅτε καταλέγομαι ἐν τέλ.

καταλέγω, κατακλίνω, βάλλω τινά νά πλαγιάσῃ ἄλλ' ἐν χρήσει
μόνον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κατακλίνομαι, πλαγιάζω, τὸ ὅπου ὁ Ὀμ.
ἔχει τὸν ἀορ. α' κατελέξατο Ἰλ. 1. 690, Ὀδ. Κ. 555· καὶ τοὺς
συγκεκριμ. τύπους κατέλεχτο Ὀδ. 1. 662, κτλ.: μετοχ. κατα-
λέγμενος Ὀδ. X. 196; ἀπαρ. καταλέχθαι Ο. 394; μέλλ. κατα-
λέξομαι Ἰλ. Ἑργ. κ. Πη. 521.

II: ἐκλέγω, ἐδιαλέγομαι, μεταξὺ πολλῶν, Ἠρόδ. 1. 59· τῶν χρησίων, ἐκ τῶν χρ., ὁ αὐτ. 7.
6.

2) ἐκλέγω ὡς στρατιώτας, καταγράφω (εἰς τοὺς καταλόγους),
στρατιώτας, ἐπλίτας Ἀριστοτ. Ἀχ. 1065, Λυσ. 394, κτλ.: κ.
εἰς ἐπλίτας Λυσίας 143. 2· εἰς τὸν κατάλογον τῶν Ἀθη-
ναίων ὁ αὐτ. 172. 38· ἐς τὰς νῆς Θουκ. 3. 75· οὕτω, κ. τὸν
Ἡρακλέα εἰς τοὺς δώδεκα θεοὺς Διόδ. 4. 39· τινὰς εἰς τὴν
σύγκλητον Πλουτ. Πομπ. 13· εἰς τῶν τριηράρχων καταλε-
γεῖς Ἰσακ. 63. 29· καὶ ὁ μέλλ. καταλεγήσομαι μετὰ δοτ., κ.
τινὰ τοῖς ἐλπίσι Φίλοστρ. 524, πρὸς. 532· μετ'
ἀπαρ., τοὺς πλουσιωτάτους ἱπποτροφεῖν κ. Σεν. Ἑλλ. 3. 4,
15· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, ἐκλέγω δι' ἑμαυτὸν, Ἠρόδ. 1. 98· ἐπλί-
τας καταλεγειόμενος Θουκ. 7. 31· κατελέξατο στρατιάν Σεν.
Ἑλλ. 1. 4, 21· — Παθ. (ἀορ. κ') καταλέγωμαι, συνθιβέσθαι παρ'
Ἀποτ. τοῦ ἀορ. α' (Peters. Μοῖρ. 207, κέξ.), ὅτε Πλάτ. Νόμ. 762E,
934A, καταγράφομαι, ἐγγράφομαι, Δατ. conscribi, Ἠρόδ. 7. 1·
τῶν τριηράρχων κ., καταγράφομαι μετὰ τῶν τριηράρχων, Λυσ.

183. 12· κ. στρατιώτης ὁ αὐτ. 114. 31· κατελεγμένος (π-
πεύειν ὁ αὐτ. 146. 43· ὁ κατελεγμένος Δημ. 997. 3· — πρὸς.
κατάλογος. 3) καταρτίζω, συγκατάλεγω, ὁμορῶ ὡς μεταξὺ...
θεωρῶ ὡς... οὗς εἰ πολλοὶ πλεονόουσι κ. Πλάτ. Νόμ. 742D·
οὕτω, τούτων καταλέκτε' ἔστιν εἰς... Εὐδοκ. ἐν Ἀντ. 3· —
νοῖ ἐν τῷ μέσῳ, τύπῳ, Πλάτ. Ἀξίολ. 368B.

III. διηγούμεαι, ἐκθέτω κατ' ἑκτασίαν καὶ κατὰ τάξιν, Ὀμ., αἰέτοτε κατὰ μέλλ. ἢ
ἀορ. α', ταῦτα μέλλ' ἀτρεκέως καταλέξω Ἰλ. Κ. 413, 427, κτλ.
τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον αὐτοῦ 384, 405 κτλ.
πάσον ἀγένητον καταλέξον Μ. 407· ἀλλ' εὐ μοι καταλέ-
ξον Ὀδ. 1. 97· συγνάκις παρ' Ἠρόδ. 4. 83, 114· εὐεργεσίαν κ.
Σεν. Ἀν. 1. 6, 27· καὶ ὁ πρῶν κατεῖλονα Πανσ., ἰδίως ἐν τῷ
Παθ., τούτων εἰ τῶν καταλεχθέντων, τούτων τῶν ποταμῶν
οἱ ὅποιοι ἐμνημονεύσαν ἢ ἀπληρομήσαν, Ἠρόδ. 4. 50, πρὸς. 23,
28, 95, κ. ἄλλ. Νέστ., Βίος Ὀρ. 21. 2) ἐπομένον ἀναφερτικῶς
ἐπιτηρημ. ἢ ἐξηρημένην προτάσας, καταλέξον ὅπως ἤντησας
Ὀδ. 1. 41· κείνων εὐκυρὴν καταλέξον, ἤπου εἰ τι ζῶει... διή-
γησάι μοι τὴν ἱστορίαν τοῦ εὐστυχοῦς ἐκέλευ, Δ. 832.

3) λογαρίζω, λέγω διὰ πρὸς ἐν, λέγω τὰ πάντα, καθ' ἑκάστα λέγω (πρὸς.
κατάλογος), μνησθήσας ὀριθιήσας καταλέξον Π. 235· ἐπὶ
σειρῇ βασιλείας (δυναστείας) ἢ προγόνων, καταλέγον ἐκ ἱερέας ἐκ
βέβλου... βασιλέων τ' καὶ ἄ' οὐνόματα Ἠρόδ. 2. 100· τοὺς
αἰ πατέρας ὁ αὐτ. 6. 53· κ. ἐσὺ τὸν πατρόςθεν, ἐλογόριζε
τὴν καταγωγὴν τοῦ πρὸς πατρός, αὐτοῦ 1. 173· σπέν. παρ' Ἀποτ.,
κ. τοὺς ἀρχοντας Πλάτ. Ἰππ. Μείζων 285E, πρὸς. Ἑπ. 327E,
Σεν. Ἀποτ. 2. 4, 4· — παρὰ μεταγεν. ἐν τῷ μέσῳ, τύπῳ, Ἀθην. 504F,
Βίος Ὀρ. 21. 4) τετραμέτρα πρὸς τὸν σὺλόν κ., ἀπαγ-
γέλλειν, Σεν. Συμπ. 6. 3· τὰς πατρίδας εὐχὰς Ἑρμ. παρ' Ἀθην.
149E· — καταλέγομαι, ἀδύρομαι τὸν τέλειωτα, ὅτε καταλέγωμαι.

καταλείβω: μέλλ. -ψω, χύνω πρὸς τὰ κάτω, ὥστε ἐν ταῖς σπον-
δαῖς τὸν οἶνον ἐκ τῆς φιάλης· — μεταθ., χύνων δάκρυα φθέρω, δέ-
μνω καταλείβω Εὐρ. Ἀνδρ. 131 (ὡς τὸ κατατρίβω). — Μία,
στάθω πρὸς τὰ κάτω, σταλάζω, γλυκίων μελίτικα καταλείβοι-
νοιο Ἰλ. Σ. 109, τοῦ ἐν μελισσουργείῳ καταστάζοντος· ἐκ πύ-
τρης καταλείβεται Ἰλ. Θ. 786· δάκρυα τ' ἐκ δακρύων κατα-
λείβεται, καταρρέουσιν, Εὐρ. Τρω. 601· «καταλείβομενον» κατα-
στάρον» Ἰσχυρ. καὶ ὡς παθ., καταλείβομαι δάκρυα πολλοὺς
κατατηχομένους, Εὐρ. Ἰκέτ. 119.

κατάλειμμα, τό, ὑπόλοιπον, Ἑδδ. (Δ' Βασίλ. 11', 13), Γαλιν.
14. 456.

καταλείνω, χάμνω τι ἐντελῶς λείων, οὕτω διαφύλλω τὸ κατε-
λόντος, Πολυδ. Δ'. 207.

καταλείπτειν, ῥημ. ἐπιθ. (ὅτε καταλείπειν), πρέπει τις νά ἀφήσῃ
ὅπισθ, φθών Βελοπ. 100, εἰς τινά τι, τινί τι Κλήμ. Ἀλ. 194.

κατ-άλειπτος, ὡν, ἀληθινός ἐντελῶς, πολὺ ἀλειψόμενος,
σφιγνὴν Ἀριστοτ. Ἰππ. 1332· μύρω Εὐρ. 862.

καταλείπω, Ἑπ. ὡς αὐτὸς καλλείπω, μέλ. καλλείψω, ἀορ.
καλλίπην. ἀπαντες οἱ τύπ. παρ' Ὀμ. ἴων. παρὰς καταλείπε-
σκον Ἠρόδ. -λέλοιπα. Ἀριστοτ. Λυσ. 736. — Μία. μέλ. (ἐπὶ
παθ. σημασί), Σεν. Ἀν. 5. 6, 12. — Παθ. μέλ. καταλείψομαι,
καλλίπην Ἰλ. Μ. 92· ἰδίως ἐπὶ προσώπων ἀποφύλλωνται ἢ ἀπερ-
χόμενοι εἰς μακρὸν μέρος, καὶ δὲ με χίρην λείπεις ἐν μεγά-
ροις Ο. 726· οὐρον... κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν Ὀδ. Ο. 88·
οἷον μιν Τροίηνδε κίων κατέλειπον Ὀδυσσεὺς Π. 314·
τὴν στρατὶν καταλείπεσκε ἐν τῷ προαστείῳ Ἠρόδ. 4. 78·
ζῆλακον κ. τινά αὐτοῦ 1. 113, πρὸς. 2. 103· κ. τινά μόνον
Συρ. Φ. 809, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, τύπῳ, καταλείπεσθαι παῖ-
δας, ἀφίω ὅπισθ μου, Ἠρόδ. 3. 34, Πλάτ. Συμπ. 209D, κτλ. —
Παθ., μένω ἢ ὑπολείπομαι ὅπισθ, Ἠρόδ. 1. 209· ἔνα μὴ κατα-
λείπεσθαι ἐνθάδε, ἡμεῖς δὲ πλείομεν ἂν εἰ δὲ μέλλομεν
οἱ μὲν καταλείψομαι, οἱ δὲ πλείεσθαι Σεν. Ἀν. 5. 6, 12·
μετὰ γεν., καταλείπειν τοῦ ἄλλου στρατοῦ, ἐν μέρος ἐκ
τοῦ ἄλλου στρατοῦ ὅστις ἔμεινεν (ὅπως φυλάττει τὴν ἰωνίαν), Ἠρόδ.
9. 96, πρὸς. 7. 170· οὗς ἂν καταλείπωι κυρίους (οἱ ἀποδημοῦ-
τες) Ἑπιγρ. Dittenb.

2) ἀφίω ὡς κληρονομίαν (περὶ τοῦ πα-
τρός, τῶν προγόνων), [τόξον] παῖδι καλλίπ' ἀποδυνήσκων Ὀδ.
Φ. 33· οὕτως, ἐμοὶ δ' ὀδύνος τε γόους τε καλλίπην Α. 242,
πρὸς. Δ. 279· δόκησιν Ἰσχυρὸς καὶ ἐυνέσεως Θουκ. 4. 18· αἰδῶ
κ. παῖσιν οὐ χρυσὸν Ἠρόδ. 3. 75· οὕτω, κ. τὸν
117. 20· μετ' ἀπαρ., καταλείψει οὐδὲ ταρῆναι, οὐχὶ ἀρκετὰ οὐδὲ
πρὸς ταρῆν, Ἀριστοτ. Ἰλ. 550· καταλίπων τι εἰσθητικῶς κ. δια-
θήκας Ἑπιγρ. Dittenb. — Παθ., χρήματα καταλείφθαι, ὅσα
κατέλιπες εἰς τοὺς κληρονόμους, Ἰσακ. Κλέων. 849· ἐπίτροποι
καταλείψομενοι ὑπὸ τοῦ πατρός Ἑπιγρ. Dittenb. κτλ.

3) ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ ἀπλῶς, ἀφίω ἐν τινι κατασάσει, κόλπῳ βαθύν
καταλιπόμενος τοῦ κιθάρου Ἠρόδ. 6. 125. II. ἀφίω τινά
εἰς τὴν τύχην, ἐγκαταλείπω αὐτὴν δὴ μένοντα Τρώων πόλιν...
καταλείψουσι πόλιν, ἐπὶ τῶν Τρώων, X. 383· πολλοὺς κατα-
λείψομεν, πολλοὺς ὡς ἀφήσωμεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, Μ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀκούσιως ἐπὶ πολὺ μένουσιν ἀκίνητα ἐν οἷα δῆποτε θέσει διδομένη εἰς αὐτὰ παθητικῶς.

καταλιζω, καταποντίζω (= καθαλιζω).

καταλιθίζω, = καταλιθόω, καταλιθοβολῶ, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κ', 6, 'Εκκλ.

καταλιθοβολέω, ῥίπτω λίθους ἐναντίον τινός, λιθοβολῶν φυνεύω, 'Εβδ. ('Εβδ. 12', 4) — οὐσιαστ., καταλιθοβολήσεις, εως, ἦ, Τζέτκ. εἰς Λουκάρι. 331, μετὰ διαφ. γραφ. καταλιθώσεις.

καταλιθός, ον, πλήρης λίθων, κεκοσμημένος μετ' πολυτέλους λίθους, 'Εβδ. ('Εβδ. ΚΗ', 17).

καταλιθόω, λιθοβολῶ μέχρι θανάτου (καταλευώ). Δημ. 298. 11' καταλιθόμενος ὑπὸ τῶν ἀσπῶν Πικρ. 6. 9, 7.

κοσμῶ εἰς πολυτέμην λίθων «καταλιθώσαι» καταχευώσασαι 'Πισχ. καταλιμνάζω, μεταβάλλω εἰς λίμνην, καταλιμνάζετο ἡ γῆ τοῖς φόνοις τῶν πιπτόντων Βυζ.

καταλιμνάζω, = καταλειπώ, 'Ιππ. 627. 28, Θουκ. 8. 17, 'Αντιφών ἐν «'Αντ.» 2.

καταλιπῶναι, καταλειπῶναι ἔδε ἀλλῶν, Φώτ.

καταλιπῶναι, κἀμνω τινὰ λιπαρόν, παχύνω «λιπαροποιῶ» 'Πισχ., Θεοφ. Σμ.

καταλιπῶναι, παρακαλῶ θερμῶς, καθικετεύω, ἱκέτευε καὶ καταλιπῶναι Λουκ. Θεῶν Διάλ. 25. 2, κτλ. καταλιπάρουν προσπίπτοντες Β. Χρυσόστ. 8, 306, 24' ἱκέτευεν, ἡντιδῶναι, καταλιπῶναι φιλήμασι, δάκρυσι, χειρῶν ἐμπλοκαῖς Β. Δωροθ.

καταλιπῶναι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ λιτανεύω, Βυζ.

καταλιχμάομαι, ἀποθ., λείχων καταπρώγῳ, τρώγῳ, Σέτ. 'Εμπ. Π. 1. 57' — παρ' 'Οππ. Κ. 2. 389, καταλιχμάζομαι, περιλείχῳ, «γλείφῳ».

καταλιχνέω, δαπανῶ τρώγων, Γλωσσ.

κατελίψ, (μεσόδημ) Δωρ. κατήλιψ.

καταλλάζω, 'Επίρρ., ἀμοιβαίως, ἐναλλάξ, ἐν εἵδει καταλλαγῆς, 'Πισχ.

καταλλάζω, ἀλλαγῇ, ἰδίως χρημάτων, νομισμάτων, 'Αριστ. Οἰκ. 2. 4, 3 ὡσαύτως τοῦ ἀργυρομοιβῆς ἢ τραπεζίτου τὸ κέρδος ἐπὶ τῇ ἀλλαγῇ νομισμάτων ('Ιταλ. campio), Δημ. 1216. 18' ἐάν τράχηρον αὐτῷ καταβάλλης, ἐπράξατο Αἰγινάσιον ἂν δ' αὐτὸν ἐξή κέρματα ἀποδοῦναι προσπαθῶσκεν 'Αττικὰ κατ' ἀιρότερα δὲ τὴν καταλλαγὴν ἔχει Διόλ. ἐν «Πολυτ.» 1. 14, Εὐφρον ἐν «'Αποιδ.» 1. 4' πρὸς ἐπι:καταλλαγῇ.

μεταλλάζω, ἀπὸ ἔχθρας εἰς φιλίαν, συνδιαλλάγῃ, συμφιλίωσι, Αἰσχύν. Θύβ. 767' καταλλαγὰς ποιεῖσθαι πρὸς τινὰς = καταλλάττεσθαι Δημ. 10. 15' ὡσαύτως, κ. πολέμου 'Αριστοφ. 'Ορν. 1588' πρὸς 'Επίστ. κ. Κορ. ε', 9. 2) διαλλαγῇ τῶν ἀμαρτωλῶν μετὰ τῶν Θεῶν, Β' 'Επίστ. κ. Κορ. ε', 9. 2) παρ' 'Εκκλ., συγχώρησις, ἄριστι.

κατάλλαγμα, τό, = τῷ προηγ., 'Πισχ.

καταλλακτήρ = τῷ ἔπομ., καταλλακτήρες τῆς μάχης Μ. 'Αττ. σ. 31, 12. ἔκδ. Β.

καταλλακτήριος, α, ον, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν, λῦτρον Εὐστ. Πονημάς. 60. 44.

καταλλακτικός, ον, ὁ ἀργυρομοιβὴς, κολλυβιστὴς Γραμμ., Βυζαντ. (ἀργυρογνώμων) Μ. 'Ετμ.

καταλλακτεῖς, ον, ὁ ἀνταλλάσσων πρὸς διαλλαγῇ, εἰρηνευτικός, εὐδαιμονικός, εὐκατάλακτος, 'Αριστ. Ρητ. 1. 9, 31.

κατ-αλλάσσω: 'Αττ. -ττω: μέλλ. -άσω (ἵδε ἀλλάσσω) — ἀνταλλάσσω νομίσματα, χρήματα, Πλουτ. 'Αρατ. 18. κτλ. καὶ οὕτως ἐν τῇ μέσῳ τύπῳ, Δημ. 376. 3' εἰά τί τὰ τετραέγραφα καταλλάττεται μὲν, ὀργίζεται δ' οὐ: Ματρίας παρ' 'Αθην. 19Β, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς σημασι. II. — Μέσ., ἀνταλλάσσω πράγμα τι πρὸς ἕτερον, τι ἀντὶ τίνος Πλάτ. Φαίδων 69Α' τι πρὸς τι αὐτόν: βίον πρὸς μικρὰ κέρδη 'Αριστ. 'Πω. Νικ. 3. 9, 6' τι ἐπ' ἀργυρίῳ 'Ηρωδιαν. 21. 3' ἀνταλλάσσω, αἰχμαλώτους Δίων Κ. 'Αποσπ. 64, 66' — ἀνταλλάσσω, παραχωρῶ ἀντὶ τίνος, τὴν χάριν τῶν νόμων, ἀντὶ τῶν νόμων, Δείναρχ. 111. 8' — καταλλάσσειν τὸν βίον, ἀπονήσκειν, Αἰδ. Ποικ. 'Ιστ. 5. 2.

μεταλλάττω, τινὰ ἀπὸ ἐχθροῦ εἰς φίλον, διαλλάττω, συμφιλίω, σφείας 'Πρόδ. 5. 29, πρὸς. 95, 6. 108' κ. τινὰ πρὸς ἀλλήλους 'Αριστ. Οἰκ. 2. 16, 2' θεὸς κόσμον κ. ἑαυτῷ Β' 'Επίστ. κ. Κορ. ε', 19' — Μέσ., καταλλάσσεσθαι τὴν ἐχθρὴν τι, καταλύει τὴν ἐχθρὰν μὲν πρὸς τινὰ, γίνομαι φίλος, διαλλάττομαι, 'Ηρόδ. 1. 61, πρὸς. 7. 145' — καὶ ἰδίως ἐν τῷ σφ. κατηλλάχθη ἡ κατηλλάχθη (ὡν τὸ πρῶτον προσημῶναι οἱ Γραμμ., τὸ δὲ δεύτερον οἱ πεζοί), συνεφιλιώθη, τινὶ Εὐρ. I. Δ. 1157, Σεν. 'Αν. 1. 8, 1, κτλ. πρὸς ἀλλήλους Θουκ. 4. 59' θεοῖσιν ὡς καταλλάχθη χόλου, ὡς νὰ συνδιαλλάγῃ πρὸς αὐτοὺς μετὰ τὴν ὀργὴν τοῦ, Σφ. Δ'. 744' κ. πρὸς τινὰ ἐκ διαφορὰς Αἰδ. Ποικ. 'Ιστ. 2. 21' πρὸς διαλλάσσω.

κατ-ἀλλήλοισι, ον, ὁ κείμενος ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, ἀντιστοιχός, ἀρμόδιος, πόριος (ἀντιτείνονται τοῖς παραλλάττουσιν) 'Αριστ. Πρωτ. 11. 58, 3, πρὸς. Θουκ. Διτ. Φυτ. 0. 9, 2' φύσει ἄμα κατὰ λ-

ληλα τελειοῦται: εἰς καὶ ἀκούει τε δμα καὶ φωνεῖ [τὰ παιδία] 'Αριστ. Πρωτ. 11. 27, 2' γλῶσσαν σύμμετρον καὶ κ. τῷ στόματι 'Αρτεμίδ. 1. 32' κ. λόγος Διον. 'Αλ. π. Θουκ. 37' τὸ κ. τῆς διανοίας αὐτοῦ 31' τὸ κ. τῆς συντάξεως 'Απολλ. λῶν. τὰς στρατιωτικὰς ἐργασίας καταλλήλοτερος Δίων Κ. 71. 1, πρὸς. Κλήμ. 'Αλ. 177' μετ' ἀπαρμ., «οὐ γὰρ κατάλληλον ζεοῦν ἡλικία τῶν ὑγερῶν τὸ θερμότητος ἐπεγγεῖν δ' αὐτ. 178' ἐρώτημα κατὰλλήλῳ τινὶ δ' αὐτ. 939' — 'Επίρρ. -λως. κ. λέγεσθαι 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 0. 17, 6' κ. τῇ φύσει 'Αρρ. 'Επίκτ. 1. 22, 9.

II. ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, κατ' οὐδ. πληθ. κατάλληλα ὡς ἐπὶ. «ὡς κατάλληλα γεινόμενα πράξεις», ἐν σειρά καὶ ἐν τάξει, Πολύβ. 3. 5, II. 5. 31, 5.

κατ-ἀλλήλοισι, ἡτοῦς, ἢ, ἀρμόδιος, συμφωνία, 'Απολλ. π. Συντάξ. ἐν ἀρχ., κτλ.

κατ-ἀλλήλοισι: μέλλ. -ήσω, κατασυντριβὴ εἰς τεμάχια, ὡς ἐν τῇ ἀλυσί, ἀνώνυμ., «στομπεῖω», συντελῶ, τελειώνω, μετ' αἰτίας, τῇ ρύμῃ τῶν ἵππων τοὺς πίπτοντας κατηλόγησαν Σεν. Κέρ. 7. 1, 31, τοὺς ἐμύρους κατηλόγησαν Αἰσχύν. 46. 36. — Παθ., κατηλόγηται, κατατέριπται, Εὐφρον. ἐν «'Αντ.» 1. 5' τὴν ὀφρὺν κατηλόγησεν Λουκ. 'Ιππ. 15' «οὐχὶ ἀπλῶς κτείνω, ἀλλὰ ἐξ ὧν καὶ παρὰ τὸν καὶ παρὰ τοῖς δὲ τὸν πατέρα κτείνω» Φώτ. 119, 9).

καταλυεὺς, ὁ, (λέξ. ἀρχαϊκῶν) κορωνίς ἢ γαστρὸς ἐπιστῆ- φον τὸ ὑπέρυρον ἢ τὸν ὀρθοστάτην: πᾶσα δὲ τοιαύτη ἐξοχὴ τῆς κορωνίδος πρὸς τὰ κάτω παρέχει τὴν ἰδέαν τοῦ λυθῶν. (δ' 'Πισχ., ἐν λέξει λυθῶν: «τὰ ἄκρα πάντων, τῶν ὧν τὰ κάτω, τὸ ἄκρον τοῦ ἥπατος») σταθμοῖς καὶ καταλυοῦσι 'Επίρρ. 'Επεδαύρου ἐκ θεμελίων ἀφ' ἐπὶ τὸν καταλυοῦσα τὸν ἐπὶ τῷ ὀρθοστάτῃ καὶ τα θυρώματα 'Επίρρ. Κρήτης.

καταλογάζω, 'Επίρρ., ὡς διηγεῖται τις ἐν περὶ λόγῳ, κ. συγγράφειν, διηγεῖσθαι Πλάτ. Συμπ. 171Β, Λυσ. 204Β' τὰ κ. γράμματα, ἐναντίον τοῦ τὰ μετὰ μέτρον, 'Ισοκρ. 2. 7' οἱ κ. Γαμοῖ. 'Αθήν. 445Β' «ὡς μὲν καταλ. ὁ δ' ἐν μέτρῳ Σούδ.» τὰ ἔπη τῶν κ. ἐννημιονευτότερα Σχολ. Πλάτ. 'Εν τοῖς δὲ μετὰ μέτρον καὶ κ. Πλουτ. 'Πω. 316' τὰ κ. ἐναντ. πρὸς τὰ ἐν μέτρῳ 'Αθήν. 635.

καταλογεῖν, τό, ὁ τόπος ἐνθα ἐργάζεται ὁ καταλογεὺς ἢ ἐνεργεῖται ἢ καταλογῇ, Πάπυρ.

καταλογεός, εὐός, ὁ, (καταλέγω II) ὁ ἐκλέγων καὶ κατα- γράφων τοὺς πολλὰς ἐν καταλόγῳ διὰ τὴν στρατιωτικὴν ἢ καὶ δι' ἄλλων δημοσίων ὑπηρεσίαν, Λυσ. 159. 9, πρὸς. Φώτ.

κατ-αλογέω, ἰδὲ ἐν λ. κατηλογέω.

καταλογῇ, ἢ, (καταλέγω II) ἐκλογὴ καὶ καταγραφή στρατι- κῶν εἰς τάξεις, Δίων Χρυσ. Χρ. 43. 11.

II. αἰδώς πρὸς τινὰ, σεβασμός, Πολύβ. 93. 12, 10' κ. ποιεῖσθαι τοῖς προσδεδωκόσι τὴν ἀρμόζουσα, 12. 16, 10' ἀποδοκιμάζεται ἡ σημ. ὑπὸ τοῦ Φρυγ. 440, ὅπου διωρῶνται εἰς καταδοχὴν ὅπως. κ. αὐτῶν γέννηται Σουλ. 'Επίρρ. 5879. 9' ἔπειτα λαμβάνεται ὡς τὸ γάρη μετὰ γεν., κ. τῆς συγκλήτου καὶ δήμου ἀποδοχῆς δώσωσι κ. Οἰκῶν 'Επίρρ.

III. ἀπαγγελία, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μουσικὴν, «τὸ τὰ ἄσματα μὴ ὑπὸ μέλει λέγειν» 'Πισχ., ἵδε ἐν λέξει παρα- καταλογῇ.

καταλογία, ἡ, διὰφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ καταλόγια.

καταλογίζομαι, μέλ. 'Αττ. -ιζομαι: ἀποθ. — λογαριάζω, ἀριθμῶ, υπολογίζω, Σεν. 'Αν. 5. 6, 16, 'Ελλ. 8. 2. 18' κ. τὸ εὐεργέτημα πρὸς τινὰ, τὸ σημειῶναι εἰς λογαριασμὸν τοῦ, Δημ. 78. 7' καταλογισθῶ μηδὲς τοῦθ' ὅμιν ἐν ἀρετῇ, μηδὲς δὲ λογαριάζω τοῦτο εἰς ὕμῃς ὡς ἀρετῇ, Αἰσχύν. 82. 40' μετ' ἀπαρ., καταλογισατο τῇ βουλή τὴν 'Ιταλίαν ἡμερῶσι 'Αππ. 'Ιλλιν. 16.

II. λογαριάζω ἢ υπολογίζω μετὰ, ἐναριθμῶ, λατ. au- numera, τοὺς ἀχάριστους ἐν τοῖς ἀδικίαις κ. Σεν. 'Απομ. 2. 2. 1. — Παθ. καταλογισθῶν ἐν 'Εβδ.

III. ἀργυρῶμαι κατὰ σει- ράν, 'Αππ. Συρ. 61' καταλογισατο τῷ δῆμῳ πάντες Μακεδ. 17.

καταλόγιον, τό, ἄσμα Καλλιμ. κ. Χρυσόστ. σι. 2012-3, ἔκδ. Α'. ἐν στίχ. 2870 τὸ αὐτὸ λέγεται καὶ κατάλογος ὅπερ παρὰ Κ. Πορφυρογ. κατὰλογια. Κουμ. Συναγ. Δέξ.

καταλογισμός, ὁ, λογαριασμός, ἀρήγησις, 'Εβδ. (Α', Παραλ. Ε, 7).

κατάλογος, ὁ, ἀναγραφὴ ὀνομάτων, προσώπων ἢ πραγμάτων, σημειώσεις τούτων κατὰ σειρὰν, «κατάλογος», Πλάτ. Θεαίτ. 175Α, Νῆμ. 968C' κ. νεῶν, ὁ τῶν πλοίων, ἐν 'Ιλ. Β, Πλουτ. Σόλ. 10' παροιμ. ἐπὶ μακρῶς διηγήσεως, νεῶν δὲ κατάλογον δόσεις μ' ἔρειν 'Απολλ. 6. ἐν 'Αθήν. 1. 17' κ. γυναικῶν, ποίησα 'Πισχ. 10, ἵδε ἥτοι.

2) ἐν 'Αθήναις, ἀναγραφὴ τῶν πολιτῶν ὅσοι ὑπε- χροῦντο εἰς τινα δημοσίαν λειτουργίαν ἢ ὑπηρεσίαν, σημειώσεις τῶν ὀνομάτων τῶν πολιτῶν, ἐντεθεῖς ἐν κατ. 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1369, πρὸς. Δημ. 261, 9' ὁ κατάλογος τῶν στρατευομένων, [ὀπισθ.] ἐκ καταλόγου, λαμβανόμενοι ἐξ ἐκείνων ὧν τὰ ὀνόματα ὑπερβύσαντο ἐν τῷ καταλόγῳ, Θουκ. 6. 43 [ἐνθα ἵδε τὸν Αἰολίδ], 7. 16, 20, 8. 24' οὕτως, οἱ ἐν τῷ καταλόγῳ Σεν. 'Ελλ. 2. 4, 9' οἱ ἐξ ὧν τὸ κ. ἢ οἱ ὑπὲρ τὸν κ. οἱ ὑπερβάντες τὴν στρατεύομεν ἡλικίαν, Δατ. εἰρημ. 11, ἐναντίον τοῦ, οἱ ἐν ἡλικίᾳ, αὐτοῦ 2. 3, 31, Δημ.

λέγουσιν Εὐστ.: καὶ ἀπολύει, καταλύειν, ἀποθνήσκειν οἱ καταλύσαντες, οἱ ἀπελθόντες, οἱ τελευτῶντες, Ἰερ. 17. 18. ὅρα κ., ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ ἀποθνήσκω, ἀλλὰ, πύκτης ὢν κατέλυσε Ἀνθ. 11. 11. 161· ἐπαύσε τὸ πύκτευσιν ὡς ὁ Πλούτ., ἐν 119. 593· ἀλλήλως καταλύσαντας ὁμοίως καταλύειν τὴν τέχνην· ἐν τῷ καταλύειν, εἰς τὴν εἰρήνην, Ἀριστ. Περὶ 19. 39, 3.

6) κ. τὴν εἰρήνην, παραβαίνω, καταργῶ, καταπαύω, Δισχίν. 61. 23. ἀλλὰ, γ) συνθέστερον, κ. τὸν πόλεμον, τελειῶν τὸν πόλεμον, κάμνω εἰρήνην, Ἀριστοφ. Λυσ. 112, Θουκ. 7. 31· οὕτε ἀνελέσθαι πόλεμον, οὕτε καταλύσαι Ξεν. Ἀν. 5. 7, 27, κτλ.· καὶ ἀπολ. (ἐξυπακ. τὸν πόλεμον) καταλύειν τινί, εἰρηνεύω μετὰ τινος, (ἀντιθ., συστήσασθαι πόλεμον Πολύβ. 2. 13, 3), Θουκ. 5. 23· πρὸς τινα 8. 58· — συνθέστερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, καταλύεσθαι τὰς ἐχθράς, ἐοικωμένῃ inicitias, Περὶ 7. 146· τὸν πόλεμον Ἀνθ. 35. 32, Θουκ. 6. 36· χρή ἀργεῖσθαι τοῦ πολέμου ὡς ἀγχοαίτατα, ἔταν δὲ γέννηται, καταλύεσθαι ὡς τάξις Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 6· στάσιν Ἀριστοφ. Βάτρ. 359· καὶ ἀπολ., εἰρηνεύω, κάμνω εἰρήνην, τινί μετὰ τινος, Περὶ 8. 140, Θουκ. 1. 81., 4. 18, κτλ.· καταλύεσθαι τινί, συνεννοεῖται μετὰ τινος, κάμνω εἰρήνην, Περὶ 9. 11, κτλ.

4) Πάθ., ἤδη καταλυμένης τῆς ἡλικίας, ἐν τῇ παρακμῇ τῆς ζωῆς, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 10. II. λύω ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, ἐξελεύωμαι, καταλύσομεν ἵππους Ὀδ. Δ. 28· τὸ σῶμα τοῦ ἀδελφεοῦ κ., καταβιβάζω τὸ ἀπὸ τοῦ τοίχου ἐφ' οὗ ἐκρέματο, Περὶ 2. 121, 3· καταλύσαι τὸν ἀπαγγέμενον καθελεῖν Φωτ.: οὕτως ἐν τῷ Πάθ., καταβιβάζομαι ἀπὸ τοῦ νὰ κρέμαιμαι, Ἰππ. Ἀρ. 1246. 2) ἀμετάβ., μένω, ἐξαίρω, πορ' ἐμοὶ καταλύει, εἶναι ἐένος μου, ἐνέκεται παρ' ἐμοί, Πλάτ. Γοργ. 447B, Περὶ 311A, 315I, Δημ. 252. 2· ὡσαύτως μετὰ τῆς ἐμπροθ. αἰτίας, κ. παρὰ τινα, ἀφίνω τὴν ὁδὸν καὶ ὑπάγω εἰς τὴν οἰκίαν τινός, ὑπάγω καὶ μένω παρ' αὐτῷ, Θουκ. 1. 136· οὕτω, κ. εἰς πανδοχεῖον Δισχ. 41. 4· Μεγαροὶ Πλάτ. Θεαίτ. 149C· (συχρότερον ἢ σημασ. αὕτη παρὰ μεταγενεστ., διὰ ὁ Μοῖρις προτιμᾷ τὸ κατάγεσθαι)· ἀπολ., ἀναπαύομαι, Ἀριστοφ. Σπ. 2· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, θανάτω καταλύσαι, εἶναι ἀναπαύω διὰ τοῦ θανάτου, Εὐρ. Μήδ. 146· πρὸς καταλύσεις II, καταλύμα. — Περὶ Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ. 295, εἶναι περὶ τῆς συγγένσεως ἐν τοῖς χειρογράφοις τοῦ καταλύειν, — καταλύειν, — καταλύεσθαι, — καταλύεσθαι: χλπ.

καταλυσθῆναι, ἀκρωτηριάξω, καταστρέφω, τὰ μέλη τοῦ πεσόντος κατέσπων, ἕως ὅτου κατελῶθησαν πάντες Πολύβ. 15. 33, 9. — Μέσ., κατελῶθησαντο ἑαυτοὺς καὶ διέφθειραν Θεόδ. Μετοχ.

καταλωφῶ, Ἰων. — ἔω, ἀναπαύομαι, ἀναπνέω, ἀνακουφίζομαι ἀπὸ τινος, καθ' ὃ κ' ἐμὸν κῆρ λωφῆσαι κακῶν Ὀδύσ. 1. 460. II. μεταβ., παρέχω ἀνάπαυσιν ἀπὸ τινος, κούρην δ' ἔξ ἀχλὺν .. καταλώφειν ὕπνος Ἀπολλ. 1. 616.

καταμαγανεύω, διὰ μαγείας ἀπατῶ, καταγοητεύω, Ἠσυχ. καταμάγειον, τὸ, (μάσσω), τεμάχιον ὑψάματος πρὸς καθαρισμόν (σπὴγγισμα), σπλεγγίδες καὶ ἐύστραι καὶ καταμάγεια Ἀστεριδ. 1. 64.

καταμάγεω, μαγεύω ἐντελῶς, Λουκ. Νεκνομ. 7. καταμάθησις, -σεως, ἡ, πλήρης γνώσεως ἢ μάθησις, Πλωτίν. 3. 8, 5, Ἔρμω.

καταμάθησεν, ῥήμ. ἐπίθετ. τοῦ καταμαρτυρῶντος, πρέπει τις νὰ μάθῃ ἐντελῶς, νὰ παρατηρήσῃ ἐκ τοῦ πλησίον, Ἰππ. Ἀρ. 1256.

καταμάθησιν, ἡ, ἀν. ἱκανὸς πρὸς μάθησιν, Πολύβ. 6. 152.

καταμαρτυρῶ, παθ. ὁρ. — ἐμάνην [α], ἐπεργῶ ὡς μενομένοιο ἐναντίον τινός, τινος Φίλων 2. 542, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 8, 1.

καταμαρτυρίζω, = μακαρίζω, Εὐμάρ. σ. 357.

καταμαρτυρῶ, οὐ, ὁ, (μάσσω), ὁ καταμάσσει, ὁ ἀποσπογγίζων, Πλωτίν.

κατάμακτος, οὐ. (καταμάσσω), κατ. τύπος, κατάμακτον σῶμα γυναικός, κατάμακτος ὤτα· ἐν ταῖς ἀναγραφαῖς τῶν ἀναθημάτων τοῦ Ἀθηνῆσιν Ἀσκληπείου (Κουμαν.) = ἐκτραγῆτα, ὁμοιώματα ἢ εἰδῶλια τῶν τοιαύτων πραγμάτων, οἷα καὶ νῦν ἐν τοῖς τῶν ζυτικῶν ναοῖς ἀναθήματα παρατηροῦνται, ἀν καὶ τὸ ῥ. καταμάσσειν δὲν εὐρίθῃ ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης.

καταμαλᾶξίζω, κάμνω τινὰ μαλακὸν ἢ ἐκτεθλυμμένον, καταμαλᾶξίζοντες ἑαυτοὺς Ἰω. Χρυσ. — Μέσ., εἶναι ἢ γίνεσθαι τοιοῦτος, Ξεν. Οἰκ. 11, 12· ἐπιμελόμενῳ καὶ μὴ καταμαλᾶξίζομένῳ Ἀριστ. π. Μνήμ. 2. 6, 35, καὶ 44.

καταμαλᾶσσω, Ἀστ. -τω, πολὺ μαλᾶσσω, μαλακῶν, κάμνω τι διὰ τῆς αἰσθητικῆς καὶ τῆς τριτοῦς μαλακῶν, χρίσμεν .. σῶματα ἐλαφί καὶ καταμαλᾶττειν, ὡς ἐντενύντεσσι γίγνοιτο Λουκ. Ἰουμ. 24· μεταρ., πρᾶνῳ, αὐτῷ ἐν Διδ. Πραγ. 24, Ἀχιλλ. Τάτ. 6. 19, κτλ.· τοῦ θυμῷ τὸ φλεγμαίνον Πηλιδ. 7. 11.

καταμαλᾶδύνω, = λῖαν ἀμαλᾶδύνω, καταμαλᾶδύνω, = τῷ ἐπομ. Βυζ. καταμαλᾶδύνω, ἐκτενύνω, καταμαλᾶδύνω Πλάτ. Ἐπιστ. 329B.

καταμαλᾶδύω, = καταμαλᾶσσω, «καταπραΰνω» Ἠσυχ.

καταμαρτυρῶ, ἐς, ἐντελῶς μαρτυρούμενος ἐπὶ -νῶς, Θεοφ. Σμ. καταμαρτυρῶ, μέλ. μαρτυροῦμαι. Παρατηρῶ καλῶς, ἐκ τοῦ πλησίον ἐξετάζω, τὴν στρατιὴν Περὶ 7. 146 κ. τὸν Οἰνέα Τιμοκλ. Διον. 1. 16, Περὶ 10· τὸ τραῦμα Πλουτ. Δίων 34 κ. ἦν που .. Ξεν. Οἰκ. 12. 3· καταμ. καπνὸν μετεωρίζομενον ἢ κονιορτὸν ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6. 3, 5· ὑπακούειν, νὰ ὑπακούω, Ξεν. Οἰκ. 13. 7.

2) παρατηρῶ, ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῶν αἰσθησέων μου, βλέπω, Ἀριστ. Περὶ 31. 25, 2· συνθέστερον διὰ τοῦ νοῦ, ἐννοῶ, οὐκ ὁρθῶς κ. Πλάτ. Παρμ. 128A· εἰ ἄρ' ἐμοῦ καταμαρτυρᾶντε ἔλεγω ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 689C· οὕτως, ἐκ τῶν νόμων κ. τοὺς λόγους εἰ ὁρθῶς Ἀντιφ. 131. 9· Περὶ 31. 25, 2· ὁπόσα θνητῇ φύσει δυνατόν Πλάτ. Ἐπιν. 986C· τοὺς δυναμένους καταμαρτυρᾶν διδάσκει δικαιοσύνην Ξεν. Οἰκ. 5, 12.

3) ἀνακαλύπτω, μετὰ μετοχ., καταμαρτυρῶντες μιν ἀγοράζοντα Περὶ 4. 164 κ. τινὰ θύοντα Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 2· καταμαρτυρῶν δὲ .. καταστασιαζόμενος, ὅτι στάσις ἐσχηματίζεται ἐναντίον τοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 1. 6, 4· ὡσαύτως, ἐπομένης ἐξηρητημένης προτάσ., καταμαρτυρῶ τοῦ Κύρου δοκοῦμεν, ὡς .., ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 1, 40 κ. ὅτι Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 14, 2.

4) μαρτυρῶ ἐντελῶς, πάλιν κ. Πλάτ. Θεαίτ. 198D· ἐν τῷ πρῶμ., ἔχω μάθει, εἶμαι ἐν γνώσει, Λυκοῦργον καταμαρτυρῶντας, ὅτι .. Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 15, Περὶ 1. 1, 1. 5) θεωρῶ, παρατηρῶ, τι ὁ αὐτ. Ἀν. 3. 1. 44· ὅτι .. ἐν Κύρ. 7. 5, 80, κτλ.

καταμαρτυροῦμαι, μαρτυροῦμαι, προλέγω ἐναντίον τινός ἢ περὶ τινος, τί τινος Ἰππ. π. Ἀερ. 785, Ἀθην. 686C, Κλήμ. Ἀλ. 690· τινί, κ. ἀπαρ. καταμαρτυροῦντο τῇ πόλει μηδὲν ὀνείσειν Ἀπ. Κερ. 77.

2) προσωινίζομαι, εἰκάζω, καταμαρτυροῦμαι .. τὰ μέλλοντα κρίνομεν, εἰκάζοντες, Ἀριστ. Πητ. 1. 9, 40, Πολύβ. 2. 32, 7, κτλ.· Ἀρίσταρχος δ' ὑπομαρτυρῶν, ὅν μάντιν ἐκάλεϊ Παναίτιος διὰ τὸ ρηδίζω καταμαρτυροῦσθαι τῆς τῶν ποιημάτων διανοίας = διὰ τῆς εἰκασίας ἐπιτυχᾶναι, Ἀθην. 634C· ὡσαύτως μετὰ γεν. ἐμπροθ., Ἀθην. 634D· κατ. περὶ τῶν γυναικῶν πέρρωθεν, ὅποιαι .., Νικόστρ. παρὰ Στωβ. 427. 25· πρὸς μαρτυροῦμαι. 1. 2.

καταμαρτυρῶ, = καταμαρτυροῦμαι.

καταμαρτυρῶ, (ὡς καὶ τὸ ἀπομαρτυρῶ), κάμνω τι νὰ μαρτυρῶ ἐντελῶς, Θεοφ. π. Πυρ. 10· ἰσχυρίζομαι, ἀδυνατεῖν, ἐξασθενῶ, Λουκ. Τιμ. 17· — Μέσ., μαρτυροῦμαι ἐντελῶς, φερίρομαι, κυρ. καὶ μεταρ., περὶ τῶν οἰδημάτων ἢ ἀποστημάτων, Ἰππ. Πυρ. 89· τὸ πῦρ κ. Ἀριστ. π. Ἀναπν. 17, 6· κ. ἀνθρακες Θεοφ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 9, 3, κτλ.· τὸ πάθος (δηλ. τοῦ σεισμοῦ) καται. ὁ αὐτ. Μετεωρ. 2. 8, 31· τὰ ψυχικὰ μεγέθη φθίνειν καὶ καταμαρτυρῶσθαι Δογγ. 238, 5· ἐπὶ πρῶτων, πρὶν ἀνθῆσαι, κατ. Πλούτ. 2. 804E.

καταμαρτυρῶ, ὁ πλήρης μαρτυριῶν, Βυζ. καταμαρτυρῶ, Ἰων. — ἔω, εἶμαι ἐκτός ἐμαυτοῦ ἐκ μάλας, φθάνω Περὶ 8. 125.

καταμαρτυρῶ, καταμαρῶν, φθάνω τρέχων, Λατ. deprehendo, ὡς κεν ἐμ' ἐντοσθε πόλιος καταμαρῶν ἐόντα Ἰλ. 2. 364· ἰδίως καταμαρῶν, (προ)φθάνω τινὰ φεύγοντα καὶ μετὰ τοῦ προσδ. διώκων, ὅτε δὴ κατέμαρτε διώκων Ε. 65, Περὶ 11. 598· ἐπὶ κατὰ γῆρας ἔμαρψεν Ὀδ. Ω. 390· ὡσαύτως παρὰ Θεοφ. 207, Πινδ. Ο. 6. 22, Ν. 3. 60, 1. 5. 57, Ἀνθ. 11. 598· ἐπὶ λεί-εις ποιητ. καὶ Ἰωνικῇ, οἱ Διολ. ἔχουσι τὸν τύπ. καμαρῶν.

καταμαρτυρῶ, μαρτυρῶ, φέρω μαρτυρίαν ἐναντίον τινός, τινός Ἀντιφ. 120. 17, Λυσ. 132. 23, κτλ.· κατὰ τινος Δημ. 836. 25, κτλ.· — μετ' αἰτ. πράγμ., ψευδῇ κ. τινος ὁ αὐτ. 1115· ἐντελ., Περὶ 844. 18, Ἰσακ. 51. 37· μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρρ., καταμαρτυροῦσιν αὐτὸν μαρτυρῶντας Δημ. 839. 2, Περὶ 377. 25, 847. 11· — Πάθ., μαρτυρία δίδωται ἐναντίον μου, ὁ αὐτ. 860. 26· μὴ πιστῶς καταμαρτυρηθεῖς, καθ' οὗ μαρτυρία ἐγέ-ετο, Ἀντιφ. 120. 6· κ. ὑπὸ τοῦ βίου τοῦ ἑαυτοῦ, αὐτὸς ὁ βίος του εἶναι μαρτυρία ἐναντίον τοῦ, Δισχίν. 13. 3.

2) Πάθ., ὡσαύτως ἐπὶ τῆς μαρτυρίας ἧτις φέρεται ἐναντίον τινός, ὁ καταμαρτυρεῖται αὐτοῦ Ἰσακ. 53. 20, Περὶ 57. 42· κ. τῆς μαρτυρίας Δημ. 860. 26· — Περὶ Κόντον Πλωτίν. Παρατηρ. σ. 468.

καταμαρτυρῶ, ἡ, μαρτυρία ἐναντίον τινός, Ἐκκλ. καταμαρτυρῶμαι [ἴ], ἀπολ., φέρω μαρτυρίαν ἐναντίον τινός, Σουλ. Ἐπιγραμ. 127, 34.

καταμαρτυρῶ, ἀπολ., λῖαν μασῶ, διὰ τῆς μασήσεως φερίρω, καταμαρτυρῶ, τὴν γλῶσσαν κατεμαρῶσθαι Ἰππ. 1129B, 1155B· μεταρ., ἀπαντὰ κατεμαρῶσθαι Ἀλεξ. σὺν Κινδ. 1. 8.

καταμαρῶν, οὐ, ἡ ἔχουσα μεγάλους μαρτυροῦς, Βυζ. καταμαρῶν, ἀποσπογγίζω, Μιχαήλ. σ. 32 Δινδ., «φίχτειν, καταμαρῶν, τριβεῖν, ἐξείναι, τὸ σταῖς, ὡ κατεμαρῶσθαι τὰς χεῖρας Ἐτυμολ. Μίγ. 587. 48., 818. 43· οὕτω μέσ. καταμαρῶν, Λουκ. Ὀν. 10. «καταμαρῶντες» ἀπομαρῶντες Ἠσυχ.

καταμαρῶν, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ μαρτυρῶ, ζητῶ, Σουλ. 241A.

καταμαστιγών και καταμαστιζω, κυπω ισχυρως δια της μάστιγος, φιλοσοφ. Έκκλ. 10. 6.

κατάμαστρος, (πρβλ. μαστήρες και μάστρες). υπεύθυνος, κ. έστω έρωτων χρημάτων φώρεας, ως είναι υπεύθυνος δια την Ιερουσαλιν, Ίππ. Δελφ.

καταμαστροπέω, επιτεταμένον του μαστροπέω, Κουμ. συναγωγ.

καταμαΰεσθαι, αναζητῶ, ψηλαρῶ, δοκιμάζω, εξετάζω δια της μήλης, ως ο χειρουργός, Ίππ. 534. 45, 547, 55.—ώσπαις—μαΰεσθαι, Ίαλην. Δελφ. και —μαΰεσθαι. Ίππ. 537. 55. 'Του Ίαληνού αλ λέξεις (Δελφ. Ίπποκρ. σ. 494) είναι: «καταμαΰεσθαι—καθεῖς ένεκα του ζητήσαι, ή λ. παρὰ τὸ ματεῖν ὡσπερ και τὸ καταμαΰεσθαι» και έν σ. 534, 45 και 547, 55. «καταμαΰεσθαι» περὶ ἐμείτω, ἀλλὰ τὸ καταμαΰεσθαι διωρῶ. εἰς καταμαΰεσθαι, = καθεῖς, καθεστηρίσας ή μεταχειρισθείς την μήλην ως καθετήρα, ή ὡπερ ὕστερον εἶπε περὶ καταματτόμενος.

κατ-αμαυρώ, κάμνω διω: ἀμαυρῶ, βυζ.

καταμάχομαι: μέλλ. —μαΰεσθαι, ἀποθ., δια μάχης, ή μαχόμενος καταβάλλω τινά και έν γένει, καταβάλλω, κατανικῶ (πρβλ. καταγωνίζομαι. καταπαλαίω)· τινά, καταμαχέσαστο τὸν πύκτην Παισ. 6. 11, 4· τι Διδό. 3. 47· καταμαχίμηνων τὸν Ἀννιδαν Πλουτ. Φλαμίν.

κατ-αμάω, έν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἀπαξ έν τῷ μέσ. τύπῳ, συσσωρεύω, συλλέγω, συναθροίζω, την βα (δηλ. την κόπρον) κυλινδρόμενος κατμήσαστο χερσὶ ἐξῆσιν Ίλ. Ω. 165· τὸν χόυν κασιγῆσονται (οὕτως ο Μείνεκο ἀντί κατακοιμήσονται) Φερεικρ. έν «Μυρμ.» 6· μετά γεν., ἐπισωρεύω ἐπὶ τινος, καταμύμενοι της κεφαλῆς κόνιν Ίωσήφ. Ίουδ. Πόλ. 2. 21, 3· ἐπιβαλὼν, ἐπι-καταχέας Σουίδ.

II. ο Σοφ. ἔχει ενεργ., κατ' αὐ νιν .. νερετέρων ἀμὰ κοπῆς (οὕτως ο Jortin ἀντί του κόνις), κατακόπτει, θερίζει ως σίτον (πρβλ. ἀμάω). Ἀντ. 601· πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1187, Ἀρεως ἀμώσωντος· ἂν διατηρήσωμεν την γραφήν κόνις, τὸ καταμῆ δέον να ἐρμηνευθῇ ἐπικαλύπτει. [Περὶ της ποσότητος ἴδε ἀμάω].

κατ-αμβλύνω, κάμνω τι έντελῶς ἀμβλῦ ή ἀσθενές, κατμή-δλύνθη κέντρον Ἀνθ. II. 5. 220· μεταφ., παρεια και καταμ-δλύνων κέαρ Σοφ. Ο. Γ. 688, «ἐκλύνω και ἄθυμον ποῖων» (Σχολ.)

κατ-αμβλύνω, = τῷ προηγ., τὸ κατμήδλωμίνον Δίφιλος έν «Ἀπολλ.» 2. 7.

καταμεγαλαυχεύομαι, αὔμα, ἀποθ., επιτεταμένον ἀντί του μεγαλαυχεύομαι, «κατεμεγαλαυχέσαστο» μεγάλως ἐκαυχέσαστο Ίππ.

καταμεγαλόφρονέω, σρόδρα μεγαλοφρονῶ, ὑπερφρανεύομαι και καταφρονῶ τινά, μετά γεν., της τρυφῆς, κτήσεως, ὕεας Κλήμ. Ἀλ. 538· ἀποθ., ὑψηλοφρονῶ, ο αὐτ. 274.

καταμεγαλύνομαι, ἀποθ., κάμνω πολύ τὸν μέγαν, έναν-τὸν τινός, ἀλαυνεομαι, τινός—κατεμεγαλύνθη μοι Έκκλ. καταμεθευθεύω. ἐπινῶ μεθόδους έναντίον τινός, τὰ στρατη-γῆματα ἀπασ' καταννηθέντα δύνανται ἀντιστρατηγεῖσθαι και καταμεθευθεύεσθαι παρὰ τῶν πολεμίων Βυζ.

καταμεθύσκει: ἀφρ. —εμεθύσας, μεθύω, κάμνω τινά να μεθύσῃ έντελῶς, ἐμβάλλω εἰς μέθην, τούτους καταμεθύσαντες κατεφά-νευον Ίπρδ. 1. 106, 2. 121, 5, Πλάτ. Γοργ. 471Γ' ξενίσαι και καταμεθύσαι αὐτὸν Ἀρχιτ. παρὰ Σοφ. 16. 41.—Παθ., με κά-μνει τις να μεθύσῃ, ὑπὸ τινος κατεμεθύσθην Πολύδ. 5. 30, 2.—Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 43.

καταμεθύω, φλυαρῶ ως μεθύσμενος έναντίον τινός, της ἀρε-της Φίλων 1. 361· και ἐπὶ καλῆς σημασι, άνευ της γεν., καταμε-θύειν ταῖς ἀφθονίαις τῶν ἀγαθῶν Ἀθανάσ. 2) κάμνω ως μεθύσμενος ένεκα δυστυχίας ή δοκιμασίας δεινῆς, Κύριλλ.—Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 42.

καταμεθίσκω, μειδῶ έναντίον τινός, καταφρονῶ (ως τὸ κατα-γελῶ τινος), Θανάτου Ίωσήφ. Ίουδ. Πόλ. 3. 8, 33.

καταμειλίσσομαι, Ἀστ. —πορῶμαι, [ως τὸ ἐκμειλίσσομαι και ἀπομειλίσσομαι] έντελῶς ἐκμειλίσσω, καταπραύνω τινά, Ίωσήφ. Ίουδ. Ἀρχ. 6. 13, 7.

καταμελαίνω, έντελῶς μαυρίζω, τοῖς βουενύροις τὰς σάρ-κας καταμελαίνει Κ. Μανασσ., Γρηγ. Νύσσ.—Παθ., θλιβομαι, λυποῦμαι, Κύριλλ.

καταμελεστέ, Ἐπίρρ., μεληδόν, χομματικῶς, Ἀρατ. 624 [ένθα καταμελεῖσσι, χάριν του μέτρου].

καταμελετώ, έντελῶς ἐξασκῶ, γυμνάζω, τὰς αἰσθησεις ἐμπερίαι τινί και τριδῇ Πλάτ. Φίληδ. 55Ε, πρβλ. 57Α· την ἀνδρείαν και την ἀφοβίαν δεῖ καταμελεῖσθαι Νόμ. 641Κ.

2) σπουδάζω ἐμπελῶς ὅπως συγγράφω τι, τὸν ξπαινον περὶ τινος ο αὐτ. έν Κλειτορ. 410Β.

κατ-αμελέω, βλως διδου ἀμελῶ τινος, δέν εἶλω προσοχήν (πρβλ. ἐξαμελέω). Ίππ. π. Ἀρρ. 791, τῶν φρουράρχων Ξεν. Οἰκ. 4, 7. ἐπομένως ἐξηρημίνης προτάσεως, ὁπόθεν οὐ καταφαγεῖν Ἐχοι, τούτου κατμήλῃ Εὐπολις έν Ἀζήλ. 10· ἀποθ., δέν προσέχω, ἀδιαφορῶ, Σοφ. Λί. 45, 912, Πλάτ. Τίμ. 44Α, κλ. άνευ πείσας.

δρχων αἰρ-θεῖς κατμήλει, δηλ. τῶν έαυτοῦ καθηκόντων, Ξεν. Ἀν. 6, 8, 1· μήδεν κ, μήτε καταρραθυμειν ο αὐτ. έν Ἑλλ. 6. 2, 30· οἱ μὲν καταμελούσιν οἱ δὲ ὀλιγορούσιν Ίσοκρ. 3. 18.—Παθ., παραμελοῦμαι, καταφρονεῖν, Ίππ. π. Ἀρρ. 826· Παθ. πρμ. κατμήλεσθαι Ίσοκρ. 231Β· περιυβρισθεῖσα και κατα-μελῆθεῖσα Πλουτ. Ἀντων. 53.

κατ-αμελεγτέον, βημ. ἐπιθ., δεῖ καταμελεῖν, Σεκουδ. έν τοῖς Ἀνεκδ. Βοίσσων. 5. 381.

καταμελεῖω, μεληδόν εἰμνω, «κατακομματίζω», διαμελίζω, Κ. Μανασσ. Χρον. 4013.

καταμελεῖτόω, ἐπαλείφω με μέλι, γλυκαίνω, ήδύνω, μεταφ., ἐπὶ της φωνῆς της ἀηδόνος, κατεμελίσσας λόχμην δλην, ἐπλή-ρωσε γλυκύτητος την λόχμην δια του ἄσματος της, τὸ ὁποιον ή ο γλυκύ ως τὸ μέλι, Ἀριστοφ. Ὀρν. 224· τὰς ἀπάντων ἀκοὰς διηγῆματι Σουίδ. 381).

καταμελλω, λαν μέλλω και ἀναβάλλω, διατάζω να πράξω τι, Δατ. decessare ruhani, ἰδίως έν πολέμῳ, ἀναβάλλω και ἀπορεῖω να προσβάλω τὸν εχθρὸν έν πόδον· ὑπερτιθεμένοισ και καταμέλ-λousι και καθόλου δεδιδῶσι Πολύδ. 4. 30, 2· ὀλιγορουντα και κ. και προέμενον αὐ τοῖς δεομένοισ 60. 7, 9.

καταμελῶδῶ, καταμαγεῶ δια της μελωδίας, τινός Βασβ. κατ-αμεμπετος, ον, ἄλιος μορῆς, περιτρονήσις, γῆρας κ. και ἀπροσόμιλον Σοφ. Ο. Κ. 1235· οὐδ. πληθ. ως Ἐπίρρ., οὐ τοι κατάμεμπτ' ἐβήτην, δέν ἤλθετε ἐδῶ να εὔρητε ἀφορμὴν πρὸς μορφήν, αὐτέδῃ 1695.

καταμεμφομαι: μέλλ. —φομαι: ἀφρ. —εμεμψάμην ή —εμεμψο-θην. Εὐρίπκω μέγα δάδος, δέν εἶμαι εὐχαριστημένος εἰς τι, ἔχω παράπονον, κατηγορῶ, φέγω, μετά της έννοίας δυσπιστίας, μετ' αἰτ., την Ισχυν Πινδ. Ν. 11. 40· οὕτω παρὰ τοῖς πεζογράφοις τῶν Ἀστ., κ. έαυτὸν Θουκ. 8. 106, Ἰσοκρ., κλ. ἴδιον τῶν ἀνθρώπων, τὸ καταμείφεσθαι αὐ τὰ παρόντα Λογγίνος 234, 3· οἱ μὲν ὑπο-κατεφρόνουν του πράγματος, οἱ δὲ κατεμείφοντο Ἀριστοφ. σίλχ. 2, σ. 31, 3· κ. έμαυτὸν ως οὐκ εἰδῶς Πλάτ. Μένων 71Α, πρβλ. Διδό. 15. 6· κ. τινά τοῖς συμφοραῖς, φέγω τινά μεγάλως δια .., Θουκ. 7. 77· κ. τινά ἐπὶ τινί Πολύδ. 5. 87, 4· παρὰ μετα-γεν., κ. τινά τινος Πλουτ. Δίων 8· κ. τινός Νικομάχ. Ἑγγειρ. 35. 19· ὁσάυτετα μετά δοτ. πρσ., Ἀνθ. II. 51, 57, πρβλ. Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ., Λόγγος 2. 21.

κατάμεμψις, εως, ή, ψόγος, κατηγορία, δυσἀρεστησις, παρά-πονον, κ. σφόν αὐτῶν πολλή ήν Θουκ. 7. 75· οὕτε τῷ πο-λεμῳ ἀγανάκτησιν ἔχει οὕτε τῷ ὑπὲρ κόψ κατ., δέν παρέχει ἀφορμὴν πρὸς μορφήν, ο αὐτ. 2. 41· μετάνοια γνώμης και κατ-αμψις έαυτῶν Πλουτ. Μάρ. 39.

καταμίνω, διαρκῶς μένω έν τινί τόπῳ, ἀντίθ. τῷ ἀπέρχομαι, οἱ ἀπόγονοι τῶν καταμινάντων Ξεν. Κύρ. 8. 1, 28, Θέογν. 1373, Ἰπρδ. 2. 103, 121, 4, κλ. ἐνθάδ' αὐτοῦ κ. Ἀριστοφ. Πλ. 1187· ἐν τοῦθα Ξεν. Κύρ. 1. 4, 17· κ. έν τοῖς δήμεσι-Λυσ. 188. 25· πορὰ τινί Εὐβουλος έν -Δαίδ. 1. 2) διαμίνω στερεός, διαμίνω έν τινί καταστάσει, έν ὑπηρετικῶς ὅπλοις Ξεν. Κύρ. 2. 1, 18· ἐπὶ τῶν αὐτῶν Γαλην. 8. 328, 13· ἀσμένως ἐπὶ τοῖς ὑπάρχουσι καταμίνουσι = προσκαρτεροῦν, Νυμφιδ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 337· ἀποθ., της εἰωθῆς ἀρχῆς καταμ-ινούσης Ξεν. Κύρ. 3. 1, 30, «μενάσης ἀμεταδλήτων, μονίμου καθι-σταμένης» καμῶμεν οἱ Λάκωνες ἀντί του καταμίνειν. Ίσυχ.

κατ-αμέργω, επιτεταμένον ἀντί του ἀπλῶς ἀμείργω, οὐα δὲ ἐλαίας τρέβειν, ἀμέργειν, καταμέργειν· Πολύδ. Α'. 225, συνδίδω, συμπίπτω.

καταμερίζω, μέλλ. Ἀστ. —Υδ., κόπω εἰς μέρη ή τιμάχια, τὸν Πλουτὸν εἰς πολλά Λουκ. Τίμ. 12· εἰς πολλάς ταλαιπωρίας τὸν Θάνατον Διδό. 3. 40. 2) διαμοιράζω, διανέμω, τὰ βοσικά ζεύγη τοῖς λοχαγοῖς κατεμερίσθη Ξεν. Ἀν. 7. 5. 4, Μέν., ἀμοιβαίως διανέμω, «μοιράζομαι», Θεοφρ. π. Φυτ. Λίτ. 5. 2. 5.

καταμερικεύω, έντελῶς μερικεύω, διακίρῶ, Κ. Μανασ.

καταμερίσεις, εως, ή, διανομή, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 106.

καταμερισμός, δ, τῷ προηγ., Έβδ. (Ίωσ. 134).

καταμέρος, εἶον να γραφῇ κατὰ μέρος, εἰς μέρη ή τιμάχια ἐναλλάξ.

καταμίστος, ον, ποιητ. ἀντί μεστός, έντελῶς μεστός, πλή-ρης, κοτύλη κ. οἴνης Νικ. Ἀλεξερ. 45.

κατάμεστος, ον, έντελῶς μεστός, ο Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ίππ. 502 ἐρμηνεύει τὸ «κατάπατος».

καταμεστώ, ποιῶ τι έντελῶς μεστόν, πληρῶ έντελῶς, τινά τινος Φερεικρ. έν Χειρ. 1. 26, ἴδε Μείνεκο εἰς Κουμ. Ἀποστ. 2. 334· και παθ., της πόλεως πλήθουσιν καταμεστωμένοις.

καταμετρέω: μέλλ. —ήσω, μετρώ εἰς τινά, μετρῶν παρέχω, [σῖτον] τοῖς ἐπικούροισι Ίπρδ. 3. 91, μετρώ ἀκριβῶς, κ. και διατάττειν ἕκαστα Ξεν. Οἰκ. 4. 21, ένθα τὸ διαμετρεῖν τίθε-ται έν τῇ αὐτῇ σημασί.

2) μετρώ έντελῶς, χρησιμεύω ως τὸ μέτρον τινός, τινί τι, = τι εἶ· ἐτέρων, Ἀριστ. Ικτιν. β. 3· μέριον, ο καταμετρήσει τὸ εἶλον ο αὐτ. έν Ἰνσ. 6. 7, 4 κίε·

συνώνυμ. τῷ ἀναμετρεῖν, αὐτόθι β' τινος ὁ αὐτ. Μετὰ τῷ Φυσ. 4. 25, 1.—καὶ τὸ παλαιόν, ὁ λόγος καταμετρεῖται συλλογῇ βραχεῖα καὶ μακρῇ Ἀριστ. Κατηγ. 6. 4· ὁ Πολύβ. 6. 41, 4 ἔχει καὶ τὸν μέσ. τύπον, τὰ μέρη τῆς σκηνῆς καταμετρήσαντο γραμμῶν.

καταμέτρημα, τό, = τῷ ἐπομ., Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 59. καταμέτρησις, εως, ἡ, τὸ καταμετρεῖν, ἡ ἀκριβὴς μέτρησις τοῦ διαστήματος, Πολύβ. 6. 41. 5, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 46.

καταμετρητικός, ῃ, ὅν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς καταμέτρησιν, τινός Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 3. 73, 9. 427.

καταμήκης, ες, μακρός, κατὰ μήκος ἐκτεταμένος, ἔσφ. γραφῇ ἐν Ἰπρὸς. 4. 72, ἐνθα ἤδη φέρεται κατὰ τὰ μήκη.

καταμηκύνω, ποιῶ τι μακρόν, ἐκτείνω εἰς μήκος, «ξεμακραίνω», Γαλην. 2. 178, Πτολ.

καταμηλύνω, ἐμβάλλων τὴν μήλην ἐξετάζω τὴν πληγὴν, «κ. μήλην χρῆσασθαι καθέσθαι» Ἰσχύ., ἰδίως ἐπὶ ἱατρῶν· καὶ παροιμιωδῶς· ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν τεκμαίρομένων Σουίδ., Φώτ., κτλ. ἡ κινῶ ἔμετον, «ὅπως οἱ ἐμῶντες καθέσθαι τὸν δάκτυλον εἰς τὸν λαμβάνω, ἔμει καταμηλύνω Φρόν. Κωμ. ἐν Ἀδύλ. 9· ἐντεῦθεν μεταφορ., κῆμιον κ., μεταχειρίζομαι τὴν δικαστικὴν κλήπην ὡς μήλην ἡ καθέσθαι, δηλ. διὰ τοῦ δικαστηρίου ἀναγκάζω τὸν κλέπτην νὰ ἐξεμίσσῃ «ἐξέρσῃ», ἥτοι ἀποδώσῃ τὸ κλαπέν, Ἀριστοτ. Ἰππ. 1150· καὶ τέλος, «φαρμάκειν τὰ ἔρια καὶ μῆλόν καὶ καταμηλύνω. τὸ τῷ κυκλῶρι καταδύνειν», ὥστε νὰ χρηματισθῶσιν ἀνακινούμενα, Πολύβ. 2, 169.

καταμήνιος, ὄν, (μήν) ὁ κατὰ μῆνα γινόμενος, ἔμηνος, ἐπιμήνιος—τὰ καταμ. (δηλ. καθάρματα), ἡ κατὰ μῆνα τῶν γυναικῶν κἀναρτία, ἡ περιοδικὴ τῶν γυναικῶν αἱμορραγία, ὡς καὶ ἐπιμήνια Ἰππ. Ἀφ. 1248· οὐ γίνεταί ῥόδος τὰ καταμήνια καλῶς ἰμενα Ἰππ. Ἀφ. 423, 53, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 19, 10· πρὸς. 17. 3, 4. 8, 10, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 2, 1· ἡ ὁρμὴ τῶν γυναικῶν κ., κ. ἀλλ.· ὅταν τὰ κ. στῇ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 12· καὶ ἡ φορὰ τῶν κ. 3, 19· καὶ τὰ γυναικεῖα γίνεταί 7, 2· ἐν τοῖς Ἑβδ. (Γεν. ΛΔ', 35) τὰ κατ' ἐβδίμην τῶν γυναικῶν μοι ἐστίν· ὁ Κοραῖς ἐρμηνεύει διὰ τοῦ «συνήθειαι συνήθειαι, σύνθηκα».

καταμηνιῶδης, ες, ὑποκείμενος εἰς καταμήνια, ἡ ἵππος οὐ κ. Ἀριστ. π. Ζ. 1· ἐν. 2. 8, 14. 2) ἀνέκων εἰς τὴν καταμήνιον κἀναρτίαν, περὶ τῆς αὐτοῦ 3. 1, 24.

καταμηνύμα, τό, = τῷ ἐπομ., Εὐστ. Πονημέτ. 290, 27.

καταμηνύσις, εως, ἡ, φανέρωσις, πληροφορία, κατηγορία, Ἰμέρ. 4, 18.

καταμηνύω, δείκνυμι, φανερώνω, κάμνω γνωστόν, κ. διὰ γραμμῶν τούτοις οὐρούς Ἰπρὸς. 7, 30· τὸδ' ἐγὼ καταμηνύσω Δίσχλ. Ἰπρ. 175 (Ἰπρ.)· πρὸς. Πλούτ. Θεμιστ. 23, κτλ.· κ. ἐωυτόν ὡς Ἰστιάδης εἴη Ἰπρὸς. 6. 29. 2) φέρω κατηγορίαν ἐναντίον τινός, καταγγέλλω, τινός, ὡς τὸ καταμαρτυρεῖν, Δυσ. 134, 17, Ξεν. Ὑλλ. 3. 3, 2· ὁ Ποσειδῶν καταμηνύσει σοῦ ψευδομένου Δημ. 719, 27· πρὸς. Valek. Δικτρ. σ. 291. [Ὁ ἐν τῷ ἐνεστ., ὁ ἐν τῷ μέλλ.

καταμηνύαντομαι, ἀποθ., σχεδιάζω, ἐκτελῶ, Πλούτ. 4. 4, 31· κρίνην καταμηνύαντο Σχόλ. Ἀριστοτ. Ὀρν. 908.

καταμινάινω, ἐντελῶς μινάινω, καταμολύνω, καταρρυπαίνω, (κυρ. καὶ μεταφορ.) ψεύδωσι γέννον Πινδ. 11. 4, 148· τὰ καλὰ Πλάτ. Νομ. 937D· ἐμαίμεν καταμινάινοντων τὸ γένος Δίσχλ. Ἰκέτ. 225· κατὰ τὸν Ἑρμάνν. (κοινῶς καὶ μινάινω.)—μέσ., φερῶ ῥυπαρίαν ἱμάτια ὡς σημειῖον λύπης, θλίψεως, πορῶ «πένθος», Λατ. Inclui squalore, in luctu et squalore esse (πρὸς. sordidatus), Ἡρόδ. 6. 58. (ἐν Ἐπιγραφαῖς τῆς Κέω ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημεῖαις εὐρέθῃ καὶ τὰ ἀπλοῦν μινάινονται)· Παθ., τὸ σώμα τῆς ἱστορίας τούτοις καταμινάινεται Ἀννα Κομνην.· καταρρυπαῖν ὁ ἀνθρωπος καὶ καταμινάινθῃ Ἐπιδραν.

καταμινύμι, ἡ -ύμι, μέλλ. -μίσσω, κατὰ συγκατῆν ποιητ. καμνίξας, Πλ. Ω. 529· ἐνώμα δύο ἢ πλεονεχῆ πράγματα, μινύμι ἐντελῶς, ἀνακατώνω, καταμινύοντας τούς τε μετόικους Ἀριστοτ. Δυσ. 580· τὴν φροντίδα καταμίσας, εἰς τὸν ὅμοιον αἶρα ὁ αὐτ. Νερ. 230· τὴν οὐσίαν εἰς προῖκα Δημ. 866, 26· πρὸς. 789, 19· συμπόταις ἐαυτὸν Πλούτ. 2. 148A, πρὸς. 648C.—Παθ., τούτοις καταμινύμαι Ἀριστ. π. Ἀναπν. 9, 5· οἱ στρατιῶται εἰς τὰς πόλεις καταμινύοντο, μέσ. καταμινύον ἐαυτούς, δηλ. ἀνέμινύοντο μετὰ τῶν πολιτῶν, Ξεν. Ἀν. 7. 2, 3· εἰς γένος Πλούτ. Κἀτ. Πρεσβύτ. 20.

καταμίσω, «καταμίσω» καταπίνει, κατεσθίει Ἰσχύ.· «καταμίνω» κατεσθίει Φώτ. 139, 13.

καταμικράν, κἀλλιον χωριστά, κατα-μικρόν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, βαθμηδόν.

καταμίσσομαι, ἀποθ., διὰ τῆς μιμήσεως ἐμπλίζω, γελοιοποιῶ τινα, κατέσκιωπόν τε καὶ καταμινύοντο τὰς σπουδαίας κινήσεις ἐπὶ τὰ γελοιώτερα μεταφέροντες Διον. Ἀλ. 7, 72.

καταμινύσκειμαι, μιμνήσκωμαι, Ἰωσήφ. Μακκ. 13. 2.

κατάμινξις, εως, ἡ, ἐντελής μιμίς, ἀνέμιξις Ἀριστ. Πρὸς. 2. 22, 1, 37. 2, 1, Διοσκ. κτλ.· ἡ πρὸς τι κ. Πλούτ. 2, 1110A.

καταμίσγω = καταμινύμι, Σπράδ. 20· οὕτως ἐν τῷ μέσ.

τύπ. Νικ. Ἀλ. 353· καὶ κρόκος καὶ ὑακινθός καταμίσγεται σκρίτα πόλιν Ὀμ. Ὑμν. 18, 26.

καταμισθοδοτέω, ἐλκύνω τινὰ διὰ μεγάλου μισθοῦ, τὸν ἐξαγοράζω μετὰ τοῦ διαφθεβεῖν συνάπτει, καταμισθοδοτήσας αὐτὸν καὶ πάντα τρόπον διαφθείρας Διον. Ἀλ. 4, 31.

καταμισθοφυρέω, καταπαύω εἰς μισθοφοράς, πληρώων μισθοῦ, δικαστάς, ἐκκλησιαστάς, κτλ., Ἀριστοτ. Ἰππ. 1352, ἐνθα ἴδε τὸν Σχόλ.· κ. τὰ ὑπάρχοντα, τὰ σπαταλῶ πληρώων μισθοφόρους, Δίσχλ. 45. 27· κ. προσδόχους Θεοπόμπ. Ἰστ. 95.

κατάμψτος, ὄν (ἡ ἔχων μίτους), ἔργανον μουσικὸν ἔχον χορδάς, Πρωταγόρ. παρ' Ἀθην. 176B.

καταμνησμονεύω, καλῶς ἐν τῇ μνήμῃ διατηρῶ, μνημονεύω ἀκριβῶς, ἀκριδῶς συντίθησι καὶ καταμνημονεύει τὸ κεφάλαιον Πλάτ. 2. 974B.

καταμνηστεύομαι, Μέσ., ἀρραβωνίζω, τινὰ τινι Εὐμάθιος σ. 201.

καταμνέω, = κατεσθίω, Φώτ.

κατάμυσσον, (-υσσον), = κατάμυσον· τύπ. λακων. ἡ βαμωτικός, Ἰσχύ.

καταμολύνω, ἐντελῶς μολύνω, Εὐμάθ. σ. 374· πνεῦμα καταμολυσμένον τῇ τοῦ σώματος οὐσίᾳ Κέλσ. παρ' Ἐριγίν.

κατάμορφος, ὄν, κατέμειπτος, ἄξιος μορφῆς, ὁμοίονος, κατάμορφα φάσματα Δίσχλ. Ἀγ. 145.

καταμνήνας, Ἐπίφρ. μόνος, χωριστά· βέλτιον διηρημένως κατὰ μόνας ἴδε μόνος Β, III.

καταμονή, τὸ καταμένειν, ἀναβολή, οὐκ ἐπιδεχομένου τοῦ καιροῦ καταμονήν Πολύβ. 3. 79, 12· ἀλλὰ καὶ ἐπιμονή καὶ καρτερία.

καταμονή, ἡ, = τῷ προηγ., ἡ ἐξ ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας νίκη, εὐρηται μόνον ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ καίμωνή, ὁ ἴδε.

καταμονομάχῃω, καταβάλλω ἐν μονομαχίᾳ, τινὰ Πλούτ. Θησ. 11.

κατάμονος, ὄν, ὅστις καταμένει, μόνιμος, χρόνιος, διηγετής, διαρκής, πόλεμος κ. Πολύβ. 17. 21, 1· τὰ ψαφίσματα κ. εἴμεν Σουλ. Ἐπιγρ. 3046. 8.

καταμορφώω, ὀδῶ μορφήν, σχηματίζω, ἐκφράζω τι, Γρηγ. Νύσσ.

καταμύσχευσις, εως, ἡ ἡ διαμυσχευμάτων ἡ παραφυάδων φύ-

τευσις, παραγωγή νέων φυτῶν, Πλωστ.

καταμύσχειω, φυτεύω μυσχεύματα ἡ παραφυάδας, παραπλασάρι, Πλωστ.

καταμυσσεῖω, ὦ, ἐντελῶς μουσεῖω, διὰ μουσικῆς ἡ ψηφο-

θετήματος ἡ μουσεῖον σπέννω, ἐκαταμουσεῖωσθε τὸ λουτρόν Διηγ. Ἀχιλλ. 5, 784, ἐκδ. Wt.

καταμυσσεῖω, ἑτέρα γραφὴ ἀντὶ τοῦ καταμυσσεῖω, ὁ ἴδε, Μένανδρ. περὶ ἐπιεικτ. ἐν Ρητ. Ὑλλ. ἐκδ. Spreng. III. σ. 408, 10.

καταμυσσευγῶ, κ. τὴν ἀκουσὴν, κατακλῆν, καθύπνυν, τέρπει, Ἰωάν. Διακ. λόγ. εἰς Ἰωσ. τ. Ὑμνογρ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μί. τ. 105, σ. 964.

καταμυσσεῖω, καλλωπίζω, καθιστῶ τι ἐπίχαρι, Ἰουλιαν. 403D.

καταμυχεύω, ἐπιτεταμ. τοῦ μυχλεύω, Βυζ.

κατ-ἀμπελος, ὄν, πλήρης ἀμπέλων, χώρα Σπράδ. 179· κ. καὶ ὑπὸ δένδρος Βυζ.

κατ-αμπεχῶ, καὶ -αμπεχῶ, περιέχω, περιβάλλω, εὐψυχον ἀνδρα· καταμπίλαουσι ἐν τύμβῳ, δηλ. θάπτονται, Πύρ. Ἑλ. 853· μηκάδων μέλῃ, χλόην καταμπεχόντα, πληρὴ χλόης, δηλ. ἡ τρεφόμενα διὰ τῆς χλόης ἡ παραγεμισμένα μέσ., Ἀντιφ. ἐν Ἀγροκόμοις· ἡ ἀρτους ἱππὸν καταμπεχόντας, κατέχοντας, πληροῦντας τὸν κλῆβαν, ὁ αὐτ. ἐν Ὀμπ. 1.

καταμύω, εἰσάγω τινὰ εἰς τὰ μυστήρια, τὸν καθιστῶ μύστην παθ., γίνωμαι κοινωνὸς τῶν μυστηρίων, τὸν ἔρωτα καταμύθηθαι Εὐμάθ. σ. 185.

καταμύσολογέω, τέρπει, διασκεδάζω τινὰ διὰ μύθων, διηγουμένους μύθους, τινὰ Φλόστρ. 668.

καταμυνάσκει, μυκῶμαι, μονυχρίζω ἡ δοκῶμαι ἐναντίον τινός, καταμυνάσκοντο ὄνοι καὶ κατέκραζον κολοῖσι Ἰω. Χρυσ.

καταμυνκτερίζω, περιπαίζω τινὰ ἀνασιμῶντων ἡ συστήλλων τὸν μυκτῆρα, «καταγέλλω» Φώτ., Ἰσχύ., κατὶ λλόπτειν ἔρμην. διὰ τοῦ καταμυνκτερίζειν, Πλωστ. παρ' Εὐσταθ. 206, 33.

κατ-ἀμυνάμει, μέσ., ἐκδικούμαι τινὰ ἀμυνόμενος, καταμύναντο καὶ εἰκας ὀπήθησαν Δία. π. 2. 5. 11.

καταμύριζω, ἀλείφω, χρίω δι' ὀφθόνου μύρου, καταμυρίζομενος κατεῦνδύαζων, πρην. καταμυριζόμενος Ἑκκλ.

καταμυσάσκειμαι, σβέρδα μυσάσκειμαι, Κόριλλ.

κατάμύσις, ἡ, αἰείσιμον τῶν ὀφθαλμῶν (ἐκ τοῦ κατα-μύω) Πλούτ. Κἀμύλ. 6· ἀποστροφὰς καὶ καταμύσεις ἐοάνων Ἀπολλ. π. Συντάξ. 287.

κατ-ἀμύσσω, μέλλ. -έω, ἀμυχὰς πολλὰς ποιῶ, καταξέω, καταξέσχίζω, τασυγκρατίζω κατασπαράττω, κατὰ δὲ χρόα καλὸν ἀμ. Θέογρ. 6. 14, πρὸς. Ἀνθ. π. 7, 218· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἀμυχὰς μεγάλας κ. φρόν. Κωμ. ἐν Ἐφιάλτ. 1, 7.—Μέσ., πρὸς περόνη χρυσῇ καταμύετο χεῖρα ἀραιήν, ἔσχισε τὴν τρυφεράν

καὶ ἀπαλὴν χεῖρά της, Ἡ. Ε. 425· μέτωπον καὶ ῥίνα καταμύσσονται Ἠρόδ. 4. 71· καὶ δὲ σ' ἀμυξάνεσθαι Ἀνθ. Π. 7. 91.—Παθ., καταμυχθεὶς τὴν κνήμην ὑπὸ κυνοσότου Δίδυμ. παρ' Ἀθην. 70C.

καταμυττωτέω, (μυττωτός) κατατρίβω καὶ κάμνω ὡς πύλον «στουμπίζω», ὅπως κομπιζέται τὸ σκόροδον ἐν τῇ ἑξέλει διὰ τὴν σκωροδάμην ἢ σκωροδαίην, ἐπιτετριψέσθ' αὐτίκα.. καταμυττωτέωμενα Ἀριστοφ. Βῆρ. 247.

καταμύω: μέλλ. -ύσω, ἐν ἀπαρ. ἀορ. καμύσσει Πατραγομυομ. 192· αἰολ. καὶ ποίτ. τύπ.· ἐν κοινωτέρᾳ γλῶσσῃ, ὡσαύτως ἐκάμυσσα Ἀλέξ. (Ἀδελφ. 71) παρὰ Φρυγ. (339, ἐνθ' α, ὁ τύπος ἀποδοκιμάζεται), ὡσαύτως καὶ οἱ Ἑκκλ., Ἐδδ. Κ. Δ. Κλέω τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὰ βλέφαρα, ὅταν μὲν ἐγρηγόρη, καταμύει τὰ βλέφαρα, ὅταν δὲ καθύσθῃ, ἀναπέπτата τὰ βλέφαρα Ξεν. Κυν. 5. 11· τοὺς ὀφθαλμοὺς Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 5, Πράξ. Ἀποστ. κη', 27· τὸ τῆς ψυχῆς ἔμμη Φίλων 1, 645· ὡσαύτως, κ. τῷ νοσῶν ὀφθαλμῷ Μ. Ἀντων. 4, 29· ἀλλὰ συνυπόθετον ἀνευ ἀντικειμένου, κλείω τοὺς ὀφθαλμοὺς, καταμύειν δοκῶν ἀνέδραψεν ἀθρόον Φιλόστρ. σ. 147· ὁ αὐτὸν ἢ καταμύσαι ὁ αὐτ. 675· Στράβ. 264· κ. ὑπ' ἐκπληξέως Φιλόστρ. 242· (βλὲ καὶ ὁ Πισύχ. καταμυμύκναι, ὑποπτῆσαι)· ἐντεῦθεν, ἀποκομῶμαι ἢ μισοκοιμῶμαι, Βατραχίμ. ἐνθ' ἀντιστ. οὐκ εἴσαν ἡμᾶς θορυβούντες οὐδ' ἐλπίων καμύουσι Ἀριστοφ. Σπῆκ. 92, Ἰππ. 1230, κτλ.· εὐρημ. ἀντί τοῦ καταμύσκειν, ἢν ὁ γέρον μόνον καταμύση Λουκ. Ἐπειρ. Διδόχ. 7, 2, Διογ. Λ. 4, 49. [ὑψύει ἐν ἀπασιν τοῖς χρόνοις· ὁ γέρον τοῦ μέτρον ἐν τῷ ἐνεστί, Ἠδύλ. παρ' Ἀθην. 345B, καὶ ἐν τῷ ἀορ., Βατραχίμ. ἐνθ' ἀντιστ., πρβλ. Μείνικος εἰς Κωμ. Ἀποστ. 3, 525 καὶ ἔτε μύω.]

καταμυφένονμαι. ἐνδύν ἐντελῶς, καλύπτει πανταγύθεν, τοιχοῦς πρὸς τῷ [λιόφ] κατημύφισεν Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 5, 2. καταμυφίζομαι, (ἀμφρ) ἀποθ. διακυμαίνομαι, τοῖς λογιμοῖς Εὐράδ. σ. 346.

καταμυφικαλύπτω, ἐπιτεταμ. ἀντί τοῦ ἀμφικαλῶ, περιθῶ, περιβάλλω ὡς κάλυμμα (ἢ κατὰ ἐν τμήσει), κεφαλή δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας Ὁδ. 3. 349.

καταμυφωτός, καὶ οἱ τινες οὕτω καλοῦνται Ἰπσύχ.

καταμυμώδωμαι, ἀποθ., ἐμπαίζω, καταγελῶ, ἔτεν πτώσεται, κλωγίχιδες συριττόντων, καταμυμώμενων· μετὰ γέν., Πλούτ. Διηγήτ. 13, Ἰππ. 1230, Ἠγερ. 22· μετ' αἰετ., Κλήμ. Ἀλ. 106, Ἀνών. παρὰ Σουίδ.· «καταμυμώσθαι, κατεριννεύσθαι, διασφύρειν, καμινδεῖν, διακυμαίνεσθαι, πωλίζειν», ὡς συνώνυμα μνημονεύει ὁ Πολύδ. 5, 200, (πρβλ. τὸ Γάλλ. (αε) mouquer ile).

καταμυμώδω, = τῷ προηγ., ὁ Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. 1. 701 ἐρμηνεύει δι' αὐτοῦ τὸ ἐπιπλάττω.

καταμυμώκημα, τό, = τῷ ἐπομ., «χῆνημα» Ἰπσύχ.

καταμυμώκησις, εὖως, ἐμπαιγμός, σάφεις, κατέγελος, Ἀθην. 551).

καταμυμώθω, καταμυμώθω, βαλμυμώθω, κατὰ βραχὺ λύω Ἰαθην, Ἰππ. Προορ. 82.—Παθ., ἔτε ἐν λ. μωλύνομαι.

καταμυμώπίζω, κατακαλύπτω μὲ μωλώπικς ἦτοι πληγὰς ἐκ δαρμού, Ἠρην. Νύσσης.

καταμυμώπικτες, εὖως, ἢ τὸ καλύπτειν διὰ μωλώπων, Μανασσ. Χρον. 4824.

καταμυμώομαι, ἀποθ., φέγω κατηγορῶ πολὺ, Κύριλλ. κ. Ἰουλ. 59C· πρβλ. καταμωκ-.

καταμυμωρίων. φθέρω ἔνεκα μωρίας, καταδαπανῶ εἰς μωρὰ ἔργα, οὐδέτις τὰ πατρίᾳ κατεδήξεν· οὐδὲ κατεμύρωρεν Ἀντιστ. ἐν Ἀδελφ. 71 (πρβλ. καταμυμωρίω, καταμυμωρίωφω). καταμυμωρίωφω, καθύδυσθαθῶ, καταμυμωρίωφω, καταμυμωρίωφω. II. κάμνω τινὰ ὅπως μωρὸν, τὸν νοῦν καταμωρῶναι Ἠρην. Νύσσης.—Ἦδε Κύντων ἐν Ἀθηνᾶς τέρμ. Α', σ. 425.

κατὰ = κατὰ τὰν Ἐπιγραφ. Δελφ.

καταναγινώσκω, ἀναγινώσκω ἐντελῶς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, κατανέγων αὐτοῦ πᾶσαν τὴν ἱστορίαν Ἀθην. 6101).

καταναγνάσκω, ὥσων τι μὲ δύναμιν ἀναγνάσκω νὰ εἴδῃ τι εἰς τὴν θέσιν του, ἰδίως ἐπὶ ἐξηγερμένων μελῶν, ἀρρεμευθῶν ὁ Ἰαθην. ἔρμ. «τιθέναι ἐν τῇ οἰκείᾳ χώρᾳ τὸ κινηθὲν ὁσπερ», Ἰππ. Ἀγμ. 757, κτλ.

II. κατανικῶ διὰ δυνάμειος ἢ βίας, κρατῶ, περιορίζω, δεσμοτῶ ἢν κατηγορασμένους Εὐρ. Πάχ. 643· κ. τὸ σῶμα, βασανίζω, ὅπου συνάπτεται μετὰ τοῦ πονεῖν καὶ μισχοῖν (ὑπερ ὁ Παῦλος ἐν Ῥωμαί. π. Κορ. Α', 6, 27 λέγει ὁπωπιπάλω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ) Λουκ. Νεκυομ. 4. 2) περιορίζω, διὰ βίας ἐμβάλλω, τινὰ ἐς ἐυμαχίαν Θουκ. 4. 77· τινὰ πρὸς τι Θεοορ. π. Φυσ. Αἰτ. 1. 6, 11· τινὰ τι Λουκ. Ὑπὲρ Προσ. Παταμ. 8· τινὰ ποιεῖν τι Ἰσάκ. 67, 22· κατηγορασμένη σύνταξις, ἀναγκασία, Ἀπολλ. π. Συντάξ. σ. 48.

καταναγνάσκω, εὖως, ἢ, ἢ τοποθέτησις ἐξηγερμένων μελῶν εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 815.

καταναγναστικός, ἢ, ὅν, ὅστις καταναγκάζει, ἀναγκασίος, Ξενομολογ. Μέγ. 239, 43.

καταναγκάω, ἢ, μεγίστη ἀνάγκη βία, βιαιοτέρα κ. (ἐκ εἰρο-θώσ.) Ἠλιδ. 6, 14· ἐπιφθὰς καὶ καταδέσμοις καὶ ἐρωτικὰς κ.,

ποτὰ ἀναγκάζοντα εἰς ἔρωτας, τὰ φίλτρα, Σουέτ. 257B. II. ἀναγκάζον τι φυτὸν ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἀναγκασμένων, ἐξ οὗ τὰ τοιαῦτα φίλτρα παρεσκευάζοντα, Δισκ. 4, 134.

καταναγκάζω, προσκηλύνω, ὁρίζω, καθ' αὐτὸν ἀναγκασ-γραφίση Ἐπιγραφ. Σικελ. ἐν τῇ Συλλογ. Ἐπιγρ. 5175, 29, πρβλ. καὶ τὸ ἀναγκασθῆναι.

καταναγκάω, κατάρκω, καταναγκάω, καταρῶμαι, συν-απτ. μετὰ τοῦ ἡμῶν, Καίν. Διαβ. ἄλλ. ἦδε καταδέμα.

καταναγκάωμαι, καὶ καταναγκάζομαι, ῥίρομαι ἴαν ἀνα-δῶς πρὸς τινὰ ἢ ἐκφράζομαι ἀναιδῶς, καταναγκάωμαι τοῦν πραγμάτων Ἑκκλ.

καταναγκάω, μεταχειρίζομαι τι ἐντελῶς, φέγω διὰ τῆς χρήσεως, καταναγκάω, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 788.

καταναγκάω = καταναγκάωμαι, Θεοῦ καταναγκάω-τοῦσι καὶ ἐπαίρονται Βασιλ. I. 1108.

καταναίω, (ναίω), κάμνω τινὰ νὰ κατοικήσῃ, κατοικήω ἐν χρήσει μόνον κατ' ἀορ., τοῖς δὲ βίοντι ἐπάσας κατένασσε πατὴρ εἰς πεύρατα γαίης Ἠσ. Ἐργ. κ. Πμ. 107· κ. ὑπὸ γόνος ἡ αὐτ. ἐν Θ. 620· γονοῖσιν κ. Νεμεῖος αὐτοῦ 320· οὕτω κατὰ μέτ. ἀορ., δυσχερῶς τοῦς δαίμονας αὐτοῦ κατανασασμένη Λισγ. Εὐμ. 929· καὶ ὁ Παθ. ἀορ. ὡς μέτρον κατοικῶ, ἀποκινῶ, ὑπὸ δειράς Παρνασσὸς κατενάσθη Εὐρ. Φοίν. 207· ἐν τῇ χώρᾳ κατένασθεν (γ' πλ.) Ἀριστοφ. Σπῆκ. 662· οὕτω κατὰ μέτ. ἀορ. ἐν Κέω κατενάσαστο Ἀπολλ. Ῥόδ. B. 520. 2) κατα-ναίω, (ἐρῶν) βωμὸν κατένασσε Βακχυλ. XI. 40.

καταναίω, ἐπιτεταμ. ἀντί ἀναλίσκω, λείπον καταναί-σκω, πυρὶ καταναίω, ἔδοξεν Ἑδδ. (Σουφ. Σοφ. 15, 16).

καταναίω, παρὰ, ἀναλίσκω. Ἰσοκρ. 315· πρμ. -ανά-λωμα (ἀνατῶ), Πλάτ. Ἰπμ. 36B· ἀλλ' ἀορ., -ηνάλωμα Ἰσοκρ. 201B.—Παθ. ἀορ. -αναλωθῆναι Πλάτ. Φαῖδ. 711· πρμ. -ηνά-λωμα Ἰσοκρ. 33A· (ἔτε ἀναλίσκω). μεταχειρίζομαι μέχρις ἐξαντλήσεως, ἀπακινῶ, σπασαίνω, χρήματα Ξεν. Ἀπομ. 1. 2, 22· εἰς τι, διὰ τι πρῶμα, εἰς τὴν στρατιάν τὰς λαντα μύρια Ἰσοκρ. 201B· τὴν σχολὴν εἰς φιλικὸν ὁ αὐτ. 5D· τὰς δυνάμεις εἰς τὰ ἄλογα Πλάτ. Πρωτ. 312B· τέσσαρας μῖδας εἰς ἐνδοφ-γίαν Ἰσοκρ. παρ' Ἀθην. 345B· ὡσαύτως, κ. πολλὰ ἡδοναῖς Διδ. 17, 1108· διὰ τὸ καταναλῶσθαι πᾶσας τιμὰς τοῖς ἄλλοις Πλάτ. 2. 142B· εἰς τοὺς ἄλλους, τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐν ἐμ-λίᾳ Αἰδ. Παικ. Ἰστ. 3, 13· ὁ Αἰδ. μεταχειρίζεται συνωνύμως τὸ καταναλίσκειν μετὰ τοῦ καταχρῆσθαι, τὸ μὴ εἶναι ἴσον καταναλίσκει Πλάτ. Ἰπμ. 36B· καταναλῶσθαι εἰς τὸ τελευτᾶναι ὁ αὐτ. Φαῖδ. 721).

2) κατατρώω, ἰσθίω, τὸν ἰχθύν οἱ θηρεύσαντες οὐτε πωλεῖν ἡλείουν οὐτε καταναλίσκειν Ἀγα-θαρχ. ἐν Φωτ. Ἠδδ. 160, 1· Ἀπολλ. 1. 5, 3· ὡσαύτως, κ. τὴν τροφήν, κατατρώω, τὴν τροφήν, χωνεύω, Λατ. concoquere, Ἀριστ. π. Νεστ. 5, 2, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 3. 11, 28.—Παθ., ἡ τροφή κατ' εἰς τὴν αὐτῆς, εἰς τὸ σῶμα, αὐτοῦ 4. 4, 20, καὶ ἄλλ.—Παθ.,

κατατρώω, εἰς τὸ σῶμα, αὐτοῦ 4. 4, 20, καὶ ἄλλ.—Παθ.,

κατατρώω, εἰς τὸ σῶμα, αὐτοῦ 4. 4, 20, καὶ ἄλλ.—Παθ.,

κατατρώω, εἰς τὸ σῶμα, αὐτοῦ 4. 4, 20, καὶ ἄλλ.—Παθ.,

κατατρώω, εἰς τὸ σῶμα, αὐτοῦ 4. 4, 20, καὶ ἄλλ.—Παθ.,

κατατρώω, εἰς τὸ σῶμα, αὐτοῦ 4. 4, 20, καὶ ἄλλ.—Παθ.,

κατατρώω, εἰς τὸ σῶμα, αὐτοῦ 4. 4, 20, καὶ ἄλλ.—Παθ.,

κατατρώω, εἰς τὸ σῶμα, αὐτοῦ 4. 4, 20, καὶ ἄλλ.—Παθ.,

κατατρώω, εἰς τὸ σῶμα, αὐτοῦ 4. 4, 20, καὶ ἄλλ.—Παθ.,

κατατρώω, εἰς τὸ σῶμα, αὐτοῦ 4. 4, 20, καὶ ἄλλ.—Παθ.,

κατατρώω, εἰς τὸ σῶμα, αὐτοῦ 4. 4, 20, καὶ ἄλλ.—Παθ.,

κατατρώω, εἰς τὸ σῶμα, αὐτοῦ 4. 4, 20, καὶ ἄλλ.—Παθ.,

κατατρώω, εἰς τὸ σῶμα, αὐτοῦ 4. 4, 20, καὶ ἄλλ.—Παθ.,

κατατρώω, εἰς τὸ σῶμα, αὐτοῦ 4. 4, 20, καὶ ἄλλ.—Παθ.,

κατατρώω, εἰς τὸ σῶμα, αὐτοῦ 4. 4, 20, καὶ ἄλλ.—Παθ.,

κατατρώω, εἰς τὸ σῶμα, αὐτοῦ 4. 4, 20, καὶ ἄλλ.—Παθ.,

κατατρώω, εἰς τὸ σῶμα, αὐτοῦ 4. 4, 20, καὶ ἄλλ.—Παθ.,

κατατρώω, εἰς τὸ σῶμα, αὐτοῦ 4. 4, 20, καὶ ἄλλ.—Παθ.,

κατατρώω, εἰς τὸ σῶμα, αὐτοῦ 4. 4, 20, καὶ ἄλλ.—Παθ.,

κατατρώω, εἰς τὸ σῶμα, αὐτοῦ 4. 4, 20, καὶ ἄλλ.—Παθ.,

κατατρώω, εἰς τὸ σῶμα, αὐτοῦ 4. 4, 20, καὶ ἄλλ.—Παθ.,

κατατρώω, εἰς τὸ σῶμα, αὐτοῦ 4. 4, 20, καὶ ἄλλ.—Παθ.,

κατατρώω, εἰς τὸ σῶμα, αὐτοῦ 4. 4, 20, καὶ ἄλλ.—Παθ.,

κατατρώω, εἰς τὸ σῶμα, αὐτοῦ 4. 4, 20, καὶ ἄλλ.—Παθ.,

κατατρώω, εἰς τὸ σῶμα, αὐτοῦ 4. 4, 20, καὶ ἄλλ.—Παθ.,

κατανεανιεύομαι, καταβάλλω, καταφρονῶ διὰ νεανικῆς ἀκμῆς, παντός κινδύνου κ. Κύριλλ., ἐμπαίξω διὰ νεανικῆς καταφρονήσεως, κατακαυχῶμαι, τινὸς Εὐστ. Πονημάς. 33δ. 65, πρὸς Πισύχ. κατανεύσομαι, τύπος ἦν τοῦ κατανεύσαι, καταβαίνει.

κατανεκρῶ, ἐντελῶς νεκρῶναι, φονεύω, τοὺς ἐρώτας τῶν σωμάτων ἀποστέλλω καὶ κατανεκρῶσας Ἐκκλ.

κατανεύσσεις, εὖως, ἡ, = νεύσσεις, ἐπιτίμησις νόμιμος, Κλήμ. Ἀλ. 146.

κατανεμῆσαι, εὖως, ἡ, = κατανεμῆ. Σχολ. εἰς Πινδ. Ο. 7. 61.

κατ-άνεμος, ον, = κατ'άνεμος, εἰς τοὺς ἀνέμους ἐκτεθειμένος, λιμὴν κ., κυματίας Πολυδ. Α', 101.

κατ-άνεμόμαι, Παθ., σείομαι, κινεῖμαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, Εὐμῆδ. σ. 394.

κατανεῖω: μέλλ. -νεῖω (ἴδε νέμω) — διανέμω, μοιράζω, ἰδίως ὡς τόπον πρὸς καλλιέργειαν ἢ πρὸς βοσκήν, κ. χώραν τισὶ Ἡρόδ. 2. 109· τὴν χώραν βοσκήμασι Ψήφ. παρὰ Δημ. 278. 22· τὴν ἐργάδα Διον. Ἀλ. 1. 79, κτλ. (Ὅταν τινὶ Δημ. 234. 23, ὁρῶν ἡσπὶν ἐν τῷ θεάτρῳ.) 2) μοιράζω, διανέμω εἰς μερίδας, τοὺς δῆμους κατένεμεν ἐς τὰς δέκας φυλάς, διμερίσασεν εἰς τὰς δέκας φυλάς, Διον. Ἀλ. 5. 69, πρὸς Δημ. 1380, ἐν τῇ ὥσπερ ἄνευ προθ., τὸ στρατεύμα κατένεμε δώδεκα μέρη Σεν. Κύρ. 7. 5, 13· τὴν νῆσον δέκα μέρη κ. Πλάτ. Κριτ. 113Ε' — ἐπὶ ἐνὸς μόνου προσώπου, κ. τινὰ εἰς τὴν τάξιν, ὁρίζω, διορίζω αὐτὸν εἰς τὴν θέσιν του, κατατάττω, καταγράφω, καταλέγω, Δισχλν. 22. 18. — Παθ., δεῖ τὸ πλῆθος ἐν συσσιτίοις κατανεμεῖσθαι Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 12, 1. 3) ἐπὶ ποιμένων, βόσκω, τὰ πρόβατα Εὐστ. 212. 39.

II. Μέσ., «μοιράζομαι», λαμβάνω μέρος μετ' ἄλλων, Θουκ. 2. 17· τὰ μικρὰ τελεχὴ φέρονται κατανεμῶμενοι, νεῖμαι-τες ἔκαστοι, Πλάτ. Πολ. 547D, Κριτ. 113Ε. 2) μετ' ἄρ. παθ. ἐπὶ μέσ. σημασι, καταλαμβάνω, ἐπιτρέχω, ἰδίως διὰ βοσκῆς, καταλαμβάνω ὡς βοσκήν, καρποῦμαι, βίω τὴν ἀλλοτρίαν χώραν κατανεμῶνται, Λατ. derasci, Ἰσοκρ. 298Α, 300C, (οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., βοσκήμασι κατ. [τὴν χώραν] Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 278. 22.) 3) μεταφ. λεηλατῶ, καταστρέφω, οἱ γέραναι κατε-νέμονται τὴν χώραν τοῦ γεωργοῦ Βαβρ. 26. 1· ὁ λέων κατε-νέμει τὴν πᾶσαν τὴν Λιβύην Ἀθην. 677Ε' — ἐπὶ τοῦ πυρός, ὅπερ εἰκονίζεται ὡς θηρίον, ἐξαπλοῦμαι καταστρέφω, κατανεμῶνται εἰς τὰς πρώτας σκηνάς Πολυδ. 14. 4, 6. — ἐπὶ διαβρωτικοῦ ἔλ-λους, ὑποβάσκει, διαδίδωμι, ἐπεκτείνωμαι (ἀντὶ τοῦ συνθησέμερον ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ συμ. ἐπενέμωμαι καὶ ἐπιθροσκίμαι)· ὁλοφύ-κατανεμῶνται τὸ σῶμα Πλουτ. Ἀρτοξ. 23. — ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 482 κέ.

κατανεύμαι, ἀποθ., κατέρχομαι, μετὰ γεν., ἔκ τινος, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 1. 115.

κατάνευρος, ον, πλήρης νεύρων ἢ ἰσῶν, νευρώδης, Ἰππιατρ. κατανεύσιμος, ον, πᾶν ὅτι δύναται νὰ γίνῃ διὰ κατανεύσεως, Κύριλλ. κ. Ἰουλ. 130Α.

κατάνευσις, εὖως, ἡ, ἡ εἰς τοῦ νεύματος συγκατάθεσις, ἀπο-δοχή, συναίρεσις, Εὐστ. Πονημάς. 80. 5.

κατανεύω: μέλλ. -νεύσομαι Ἰλ. Δ. 524, Πλάτ. Πολ. 350Ε: ὁρ. κατένευσεν Ἰλ., Ἐπικ. μεταφ. καννεύσας Ὀδ. Ο. 463, Κινῶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω εἰς ἐνδείξιν συνανέσεως, ἐπιθέσειν ὡς κεφαλὴν κατανεύσομαι Ἰλ. ἐνθ' ἄνω, πρὸς 55δ· οὕτω, κ. χαί-ταις Πινδ. Ν. 1. 18· κατένευσεν αἰωπὴ Ὀδ. Ο. 46, ὑπέστην καὶ κατένευσεν Ἰλ. Δ. 267· ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν Α. 514, συχνὰ συνάπτονται· κατανεύουσι γὰρ, συναίνουσι, Ἀριστορ. Ἐκκλ. 72· μετ' αὐτ. πράξω, χορηγῶ, δίδω, ὑποσχεσθαι, ὅτι μοι κατένευσεν Κρονίων νίκην καὶ μέγα κῦδος Ἰλ. Θ. 175· ὡσπύ-τως μετ' ἄπαρ. μέλλ., ὁσέμενοι κατένευσεν Κ. 393· ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν Ἰλίου ἐκπέσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι Ἰλ. 112, πρὸς Ν. 368· βραδύτερον μετ' ἄπαρ. ἀρ., Ἀριστορ. Θεσμ. 1020, Βίον 5. 9· ὡσπύτως παρὰ περὶ γράφου, ἀέκων κατανεύει Ἡρόδ. 9. 111, Πλάτ. Εὐθύδ. 277C, Πολ. 350Ε — καθόλου, κά-μνω σημειῖν κλίνων πρὸς τὰ κάτω τὴν κεφαλὴν, Ὀδ. Ο. 464.

II. προσκυνῶ, προσκλίνω, εἰς τὴν γῆν Ἀχιλλ. Τάτ. 7. 14, πρὸς Γεωπ. 2. 4· ὡσπύτως, ἐπὶ καμῆτος, κ. τὴν κεφαλὴν Πολυδ. Α', 205. [κατάνευον, χάριν τοῦ μέτρου ἐν Ὀδ. 1. 490] — ἀντὶ τῷ ἀναναύω — «κατανεύσαι» συνθέσθαι. ἐπινεύσαι. συγκαταθέσθαι Ἡσυχ.

κατάνευρος, ον, συννεφώδης, «συννεφασμένος», κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφῶν, Βυζ.

κατανεφῶ, καλύπτω μὲ νέφη, ἐπισκοπῶ, ὁ θεολερὸς ἀήρ κατενέφωσε τὰς ἀκρωτείας Πλουτ. Τιμολ. 27.

κατανέω (Δ), (νέω, νηέω): ὁρ. -νεύσα, ἐπιστρέφω, συ-στροφῶ, λιθάνωτο τριάντα τάλαντα κατανήσας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ Εὐμῆδης Ἡρόδ. 6. 97.

κατανέω (Β), κλῶθι, νήθω, σχηματίζω κλωστήν, οἷα τὸ λίαν κατανέσθαι Ἡσυχ., ἐν λέξ. λίνωσι.

κατάνη, ἡ, = τυρόκνηστεις, Σικελ. λέξ. παρὰ Πλουτ. Δίονι 58.

κατανήχομαι, ἀποθ., κολυμβῶν κατέρχομαι κατὰ τὸ βεῦμα Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 937.

κατανήθω, ἴων. ἀντὶ κατανέω (Α).

κατ-ανθρακῶ, καλύπτω, κοσμῶ δι' ἀνθράκων, κ. στεφανώμασι τὰς κεφαλὰς Ἐκκλ.

κατ-ανθίζω καὶ παθ. κατ-ανθίζομαι, κοσμῶ δι' ἀνθῶν, ἐν γένει πολὺν, χρώμασι ποικίλοις κατηνθισμένος Διδδ. 18. 20· χρυσῶ κατηνθιστο Καλλίπ. 898.

κατ-ανθρακεύω, = κατ-ανθρακίζω, Βυζ.

κατ-ανθρακίζω: μέλλ. -ίσω, = τῷ ἐπομ., Ἀνθ. II. 12. 99.

κατ-ανθρακίζω-ω, καίω εἰς ἀνθράκα μεταβάλλω, καίω ἐντε-λῶς (πρὸς ἀπανθρακίζω)· στέγην πυρῶσαι καὶ κατανθρα-κώσομαι Αἰσχλ., Ἀποσπ. 280. II. ἀλλαχῶ μόνον ἐν τῷ παθ., κατακίζομαι, ὁμας φλογιστὴν ἦσθαι κατηνθρακισμένον Σοφ. Ἠλ. 58· ἀπαν κατηνθρακώθη ὅθι· ἐν φλογὶ Εὐρύπ. I. Α. 1602· κατηνθρακώμεθ' ὁφθαλμοῦ σέλας, τὸ ἔχον κατα-κίση, ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 663 — ὁ Ἡσυχ. ἐρμηνεύει «οὐ μόνον τὸ κατακίειν, ἀλλὰ καὶ τὸ κατὰ τὸν».

κατ-ανιᾶω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀνιᾶω. «κατ'ήσας, κατηνιά-σας» Ἡσυχ. κατανέω: μέλλ. -νέψω: ὁρ. παθ. -ενέψομαι — καλῶς νίπτω, πλύνω, καταρραβῶν ἔξει πάντα κ. Ἰππ. 883Α, πρὸς 881G· γά-λακτι κατανενημμένος Φερεικ. ἐν «Μεταλλ.» 18. II. ἐκ-πλύνω, καθάρζω, Ἰππ. Κισα. Προγν. 146, ἐν τῷ παθ., κατανεκάνομαι, ἡ, ἡ τοὺς ἀνδρας νικῶσα, πρὸς βίαν ἀνδρῶν, κατανεκάνομαι Ἐπιγραμ.

κατανέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ νικᾶω, Σοφ. Ἀποσπ. 105.

κατανέκημα, τὸ, ἐντελής νίκη, Ἰσακ. παρὰ Θεόδωρ. 1. 658C.

κατάνιμα, τὸ, ὅπου τὸ κατακείμενον πρὸς νύκτιν, ἔθερα-πυον τὸ σῶμα διὰ λουτρῶν καὶ κατανιμμάτων Ἀθην. 181'.

κατανίπτω, ον, ὁ, ὁ νίπτων ἢ πλύνων ἐν Ἀθήναις ἐκαλεῖτο οὕτως ὁ τὰ κάτω τοῦ πέλους τῆς πόλεως Ἀθηνῶν ῥυπαρινόμεινα ἀποπλύνων, Δ. Β. 269. 28, Ἐτυμολ. Μέγ. 494, 28· πρὸς, πλυν-τήριος.

κατανίπτω, ὁ ἐνέστ. μόνον μεταγενεστ. ἀντὶ τοῦ δοκίμου κατα-νέω ὁ ἴδε.

κατανεύσομαι, κατέρχομαι ἢ καταβαίνω, ἀπὸ τινος, μετὰ γεν. Ἀπολλ. Ρόδ. Β', 976. II. διέρχομαι, μετ' αὐτ. Ἐρμησίαν. 5. 65·

κατανεύσασθαι, μέσ., ὁ ὁρ. κατανέστη: πρὶν. κατανε-στήκα — ἀνίσταμαι κατὰ τινος, ἐξεγείρομαι ἐναντίον τινός, μετὰ γεν. τῶν ἀρχόντων Πολυδ. 38. 4, 7· καὶ ἀπολύτ., κατανίσταται (δηλ. τῆς γεροντίας) ὁ αὐτ. 1. 48, 10· ἐπὶ τινι Ἐδδ. (Ἀρθ. 15', 3), κατανέστη τῶν πολέμων τῇ τόλμῃ, ἐνίκησεν, υπερέ-βαλεν, Πολυδ. 1. 46, 10.

κατανέω [τ]: μέλλ. -νέψω, ῥίπτω χιόνα πρὸς τὰ κάτω, καλύπτω διὰ χιόνος, κατένεψεν χιόνι τὴν θράκην [ὁ θεός], δηλ. κατεκ-λύψε διὰ χιόνος τὴν θράκην, Ἀριστορ. Ἀχ. 138· καὶ τὸ παθ., ὅρη κατανέψοντο, καλυπτόμενα ὑπὸ χιόνος, Ἐτυμ. Μέγ. 7. 11· μεταφρ. κατακαλύπτω, μουσικὰ θρῆνα κατανέπει αὐτοὺς μετ' ὧσας ὑπερπετόμενα, δίκην χιόνος ἀπτοῦται, Δουκ. π. Ἀλ. Ἰπ. 2. 14· κατανέψων ἀπὸ γλώσσης ἀπαντας ὁ αὐτ. ἐν Λεξίφ. 15, πρὸς. ἔπεα νηϊάδεςσιν ἰοκίδτα χειμερήσιον Ἰλ. Γ. 222.

II. ἀποθ. κατανέπει, χιονίζει, χιονοβολεῖ, καὶ κρινώδη κατανέπει, καὶ ὁ ἦσθαι χιονίζει χιόνι χονδρὸν ὡς χονδρὰς πρὸς ἀλῆνι κρινῶς, Ἀριστορ. Νερ. 965.

κατανέω, ἐννοῶ καλῶς, παρατηρῶ, καταλαμβάνω, ἀντιλαμβάν-ομαι, ἀργαλέως δ' ἀνδρῶσι κατὰ θνητοῖσι νοῦσαι Ἠσ. Ἰπρ. κ. Ἰμ. 482, ὡς ἐμὲ κατανοεῖν Ἡρόδ. 2. 28· πρὸς 93· οὐ· κατανοῶ τὸ νῦν ἐρωτώμενον Πλάτ. Σοιστ. 233Α· κ. ὅτι λέγω ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 455B· οὐ χαλεπὸν τινι κ. Δυσ. 174. 10· συχν. παρὰ Πλάτ., οὐ πάντω κατανοῶ Φιλ. 48Α· κατ. ἔτι., Σοφ. 264B· κατανοεῖς τίς ποτ' ἐστίν... Ἀντιρ. ἐν Ὀλνεία. II. τῷ κατανοομένῳ τὸ κατανοῶν ἐξομοιωσαί Πλάτ. Τιμ. 90D, κτλ. μετὰ μετοχ., κ. πολλοὺς ὄντας Θουκ. 2. 3.

2) μηχανῶν, τῆς Περίδος γλώσσης ὅσα ἐδύνατο κατενόησεν ὁ αὐτ. 1. 138.

3) διανοοῦμαι, σκέπτομαι, περὶ τινος Σεν. Κύρ. 1. 6, 20, Πολυδ. 2. 15, 4.

4) βλέπω, ἐξετάζω, τὴν οἰκίαν Ἀθην. 179Α.

II. εἶμαι ἔμπροσθεν, ἔχω ὅσας τὰς φρένας (ἀνε-άντικειν) (ὡς τὸ καταφρονεῖν, ἀντίθετ. τῷ παραφρονεῖν)· τὸ οὐ κατανοεῖν τοῦ Ἰπποκρ. δ Γαλην. ἐρμηνεύει παραφρονεῖν, Ἰππ. Ἐπιθ. 1. 974, πρὸς 1151F, Γαλην. 3. 198, 21, Βασίλ.

κατανόημα, τὸ, κατανοήσας, ἐπινόημα, ἐφεύρεσις, Πλάτ. Ἐπιν. 987D, Ἀριστ. Πολ. 1. 11, 8.

κατανόησις, εὖως, ἡ, παρατήρησις, ἀντίληψις, Πλάτ. Τιμ. 82C, Κριτ. 107D.

2) μέσα παρατηρήσεις, ἑαυτοῦ παρέχειν πολ-λὴν κ., πολλὰ τεκμήρια παρέχει, ἵνα κατανοήσῃ, ἵνα τὸν γνωρίσω-σιν, Πλουτ. Ρωμ. 6.

κατανόησις, ὁρ. ἐπὶ, πρέπει νὰ μάθῃ τις, νὰ παρατηρήσῃ, Πλάτ. Πολιτ. 305C.

κατανοητικός, ὁ, ὁν, ἱκανὸς εἰς τὸ κατανοεῖν, ὁ κατα-νοῶν, ἀγγίχων· ἔχει συνών. «κατανοητικός καὶ καθαλατικός» Πολυδ.

Θ', 151. ἔξιν κατ. τοῖς ἀκροαταῖς ἐνεργάσασθαι Γρηγ. Νόσ. κατ-ανοίγνυμι καὶ κατανοίγω, ἐπιτεταμ. ἀντί τοῦ ἀνοίγω, Φιλίστρ. 913, 'Εκκλ.

κατάνομαι, Παθ., (ἄνω, ἀνώ), φερίζομαι, ἀναλίσκομαι, σπαταλώμαι, πολλά κατάνεται 'Οδ. Β, 58, Ρ, 537' μέτρα κατάνομένων ἐνιαυτῶν = κατανυομένων, συμπληρουμένων, 'Δρατ. 464.

κατανομή, ἡ, νομή, βοσκή, τόποι νομῆς, Σχόλ. εἰς 'Αριστορ. 'Ορν. 769, κτλ.

κατανομιστεύω, (νόμισμα), μεταποιῶ εἰς νόμισμα, κόπτω νόμισμα, ὃ δὲ διὰ τὴν σπάνιν χρημάτων, ἔσων εἶχε κόσμιον κατανομιστεύσας 'Αντωνίω 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. Πόλ. 1, 18, 4' «κατανομιστεύσας νόμισμα ἐργασάμενος» Σουβ.

κατανομοθετέω, τίθημι νόμους, νομοθετῶ, Πλάτ. Νόμ. 861B. κατάνομος, κατὰ τὸν νόμον, νόμιμος, 'Επιρρ., ἀντίθ. τῷ παρὰ νόμου.

κάτανος, ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἔτθηκαν τὰ μέταλλα, πρὸλ. Λατ. calinus καὶ τὸ κατάνη.

κατανοσέω, ἐπιτεταμ. ἀντί νοσέω, Βυζ.

κατάνουσος, λίαν ἀσθενής, Βυζ.

κατανοστέω, ἐπανερχομαι ἐξ ἐξορίας, Πολύβ. 4, 17, 10.

κατανοσίζομαι: μέσ. μέλλ. -νοσφεύομαι, ἀραιῶ τι δι' ἐμαυτὸν, σφετερίζομαι, ὑπεκρίβομαι, τὰ δημόσια Διον. 'Αλ. 4, 11.

κατανοσιάζος, α., ον. πρὸς νότον, πρὸς μεσημέριαν ἐστραμμένος, 'Επιγρ. Κρητ. ἐν τῇ Σουλ. 'Επιγρ. 2554, 124.

κατανοσίζω, νοτίζω, ὑγραίνω πολύ, κατὰ δὲ γόσος ἅμα χαρὰ τὸ σὸν νοτίζει βλέφαρον Εὐρ. 1, 1.

κατανοσιεύω: μέλλ. -ήσω, μετ' αἰτ., ἐπιτεταμ. ἀντί τοῦ νοσιεύω συνάπτει μετὰ τοῦ παιδαγωγῶ Συνέσ. 277A.

κάτ-αντα, 'Επιρρ. (ἐκ τοῦ κατάντης) κατωφερικῶς, πρὸς τὰ κάτω, ἐν τῷ περιήμφῳ στίχῳ πολλά ὁ ἄνθρωπος κατάντα πέραν τὰ τε δόχημά τ' ἤλθον 'Ιλ. Ψ. 116.

κατ-αντάω, κατέρχομαι εἰς τι, φθάνω, εἰς τὰ βασίλεια, ἐπὶ κοίτην, πρὸς ὅρος Διόδ. 4, 52, 3, 27' κτλ.: κ. εἰς ἑαυτοῦς, συναντῶνται πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, Πολύβ. 30, 14, 3. 2) ἐπὶ λόγῳ ἢ διηγήματι, τείνω εἰς ὁρισμένον τέλος, φθάνω, τελειώνω, εἰς τι, ἐπὶ τὴ Πολύβ. 4, 34, 2, 10, 37, 3, κτλ.: κ. ἐπὶ τὸν ὁρῶν Διόδ. 1, 79' (πρὸλ. καταστρέφω).

3) ἐπὶ γεγονότι, ἐπέρχομαι, πᾶς δ' ἄγῳν ἐπ' ἐμὲ κατήντα 'Αλκί. ἐν 'Αδῇ. 1, 13. συμβαλὼν, φέρω ὡς ἀποτέλεσμα, Λατ. συνάγω, Πολύβ. 6, 4, 12' εἰς δοτικὴν κατήντησεν, συντάσσεται μετὰ δοτ., 'Απολλ. π. συντάξ. 294, 2' τὰ κατήντηκόντα εἰς ἐμὲ, τὸ μέρος τῆς κληρονομίας ὅπερ ἄνθρωποι, 'Επιγρ.

II. μεταβ., κάμνω τι νὰ ἐπανεῖλθῃ, ἐπαναφέρω, εἰς ἑαυτὸν τὴν ἱερωσύνην 'Εβδ. (Β' Μακκ. Δ', 24).

κατανοσάνδαλος (καὶ κερβεροσάνδαλος), δαίμων καταχθόνιος, ὃν ἐπεκαλοῦντο ἐν κατάρσι Κερκερονικαῖς τοῦ Γ' αἰῶνος μ. Χ., Mus. Rhén. 1900, n. 16, σ. 261.

κατάντημα, τὸ, τέλος, τέρμα, 'Εβδ. (Ψαλμ. ΙΗ', 7) 'ἐλπίσαι εἶσαι κατάντημα τοῦ δρόμου', τέλος, πέρας, Σχόλ. εἰς 'Αριστορ. Βατρ. 1026' συμβάν.

κατάντην, 'Επιρρ., = κάταντα, οὔτε ἄντην οὔτε κατάντην Θεμιστ. 188B.

κατάντης, ες, (ἄντα) κατωφερής, ἀπόκηρυτος, ἀπότομος, (ἀντί-τις) τῷ ἄνθρωπῳ καὶ προσώπῳ), κατάντης ὁδὸς 'Αριστορ. Βατρ. 127' τόποι 'Αδύων' γεώλογος Θεόφρ. εἰς τὰ κατάντη, πρὸς τὰ κάτω, κατωφερῆ, 'Ιππ. π. 'Ιηρεῖον 743' ἐπὶ κάταντες κάταντα, Πλάτ. Τίμ. 77B' εἰς τὸ κάταντες πέτρας ἐπεκλινέσθων Σεν. 'Ελλ. 3, 5, 20' ἐν τῷ κατάντι αὐτοῦ 4, 8, 37' ἀπὸ τοῦ κατάντους ὁ αὐτ. ἐν 'Ιππ. 8, 8' οὕτως, κάταντες κινεῖσθαι 'Αριστ. Ψυσ. 7, 4, 2' τὰ κατάντη, ὡς 'Επιρρ., Σεν. 'Ιππ. 8, 6, 'Ιππαρχ. 8, 9, Κυν. 5, 17' τὰ κ. φέρεσθαι 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 6, 12, 9, κτλ.

II. μεταφ., ὡς τὸ Λατ. migrare, κελυμένως, ἐπικλινής, ἐπιρρεπής, πρὸς τι Εὐρ. Ρῆσ. 318' κ. συμφορὰ, εὐκολος κ. πρὸς τὰ χεῖρονα Πλούτ. 2, 53D.

κατάντησιν, 'Επιρρ., βέλτεον κατ' ἄντησιν, ἀντικρὺ, ἔναντι, κατὰ πρόσωπον, 'Οδ. Υ. 387.

κατ-αντία, ἡ, ἡ κλίσις πρὸς τὰ κάτω, τὸ κρέμσθαι πρὸς τὰ κάτω, 'Ιππ. π. 'Ιηρεῖον 741' ὁ Γαλην. ἐρμηνεύει, τὴν κατάρροπον τῶν μελῶν θέσιν.

κατ-αντιβαλέω, θερμῶς παρακαλῶ, ἱκετεύω, τίνα 'Αριστορ. 'Αποσπ. 523, 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. Πόλ. 1, 2, 4.

καταντικρὺ, πρῶθ. μετὰ γεν., κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ κάτω ἔκτινος, καταντικρὺ τέγος πέσε 'Οδ. Κ. 559, Λ. 54. 2) παρ' Ἀστ. = τῷ Ὀμηρικῷ ἀντικρὺ, κατ' εὐθείαν ἀπέναντι, πρυτάνων καταντικρὺ 'Αριστορ. 'Εκκλ. 87' ἐς τὰ κ. Κυθήρων, εἰς τὰ μέρη τὰ ἀπέναντι τῶν Κυθῶρων Θουκ. 7, 26' κ. ἡ εἰς τῇ εὐθείᾳ, ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ μέρους ἐνθα .. Πλάτ. Φαῖδρ. 112B. Σηροτόν κ. 'Αδύδου Σεν. 'Ελλ. 4, 8, 5' μεταγεν. μετὰ δοτ., κ. τῇ θέσει 'Αριστ. Μεταφρ. 2, 2, 21, πρὸλ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8, 2, 32. II.

ὡς 'Επιρρ. τίπου, κατ' εὐθείαν ἀπέναντι, ἡ ἡπειροδὴ ἢ κ. Θουκ. 1, 136' ἐν τῷ κ. προστῆναι τι Πλάτ. Εὐθύδ. 274C, πρὸλ. Πρωτ.

315D' εἰς τὸ κ. τοῦ σπηλαίου, εἰς τὴν ἀπέναντι πλεῖστον τοῦ σπηλαίου, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 515A' ἐκ τοῦ κ., ἐκ τοῦ ἀπέναντι μέρους, αὐτοῦ Β' κ. δρᾶν, βλέπω κατὰ πρόσωπον, ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 169C' πρὸς τὸ κ. μετῶσαι Πλάτ. 4, 39, 6. 2) κατ' εὐθείαν ἐμπρός, ἐντελῶς, πέρα καὶ πέρα, τοπικῶς τε καὶ μεταφ., Πλαταιεῖς καταντικρὺ Βοιωτοί, φανερά, Θουκ. 7, 57' εἰς τὸ κ. Πλάτ. Φαῖδρ. 72B, Λυσ. 207A' ἐπὶ τὸ κ. 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4, 4, 10' κ. καὶ κατὰ τὸ εὐθύ, κατ' εὐθείαν, Πλάτ. Θεαίτ. 194B' πρὸλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 445. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε ἀντικρὺ].

κατ-αντίον, ἐπίρρ., κατέναντι, ἀκριβῶς ἀπέναντι, μετὰ γεν., 'Ηρόδ. 6, 103, 118' ὡσαύτως μετὰ δοτ., 7, 33' ἀπολλ., χῶν κ. Οπαίων, ἀπέναντι αὐτοῦ, Σαρ. 'Αντιγ. 512, πρὸλ. 'Ανθ. Πλυν. 4, 95' — ὡσαύτως, καταντία 'Αγησιάνης π. Πλουτ. 2, 921B, 'Οππ. 'Αλ. 2, 555.

κατ-αντιπέρᾱς = καταντικρὺ II, μετὰ γεν., Σεν. 'Αν. 1, 1, 9' διάφ. γραφ. ἀντί τοῦ κατ' ἀντιπέραν αὐτοῦ 4, 8, 3, Λουκ. ἐν Δι' Τραγ. 42' — καταντίπερα Μανέθων 4, 188' — 'Ἴδε Κόντου Γλώσσ. Παρτερρ. σ. 246 κίθ.

κατ-αντιπνέω, πνέω ἀκριβῶς ἐναντίον, Εὐμάθ. σ. 245.

κατ-αντλέω, ἐπιγίω ὕδωρ ἢ ὑγρὸν μετὰ πολλῆς ἀσθονίας ἐπὶ τινος ὑποκειμένου, 'Αλκί. ἐν 'Ψαλμ. 1' πρὸ αἰῶν' Ἀετῶν τὸ καταντλῆν 'Ελληνικὸν' Μοῖρις — μεταφ., κατακλύω διὰ φουαρίας, «πνίγω μὲ τὰ λόγια», τινὸς 'Αριστορ. Σρ. 483' οὕτω, κ. λόγον κατὰ τῶν ὠτων ὡς περ βαλανεὺς Πλάτ. Πολ. 344D' γέλωτα καταντλήσμεν τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ 536B' τὰ πονήματα ἡμῶν κ., ἐπιγίει ἄνωθεν ἡμῶν χεῖμαρρον ποιημάτων, μὲς καταπνίγει δι' αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 204D' ἱερῶν πολλῶν αἰμοσι τὴν ὁδὸν κ. 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 8, 4, 10' καὶ τὸ πατήρ, κατηντλήσθαι σφοδρῶς λόγοις 'Αθῶν. 221A' καταντλοῦμαι μύθοις 'Ιώσηφ. 2) λούω, καταβρίχω, πλύνω μὲ ὕδωρ (σύνθηες τοῖς ἱατροῖς, ὡς καὶ τὸ ἐπαντλέω), κ. ὕδατι θερμῷ ἢ ἐλαίῳ τὸ πεπονηδὸς μόριον Γαλην. (ς) κ. θαλάσση τὰ ἔλκη Διοσκ. καὶ Παθ., ἐλαῖον καταντλίσται, χάριν θεραπείας, 'Αφροδ. πρὸλ. 1, 50.

κατάντλημα (καὶ ἐπάντλημα), τὸ, πλύσιμον, διὰ θερμοῦ μόλιστος ὕδατος πρὸς θεραπείαν, λουτρὸν δι' ἐπιχύσεως, αἰονήματα τὰ καταντλήματα φασὶν ἱατροὶ 'Ευστ. Μῆγ. κατάντλημα ποδάγρας ἄριστον τὸ ἀφέψημα τῶν φύλλων Διοσκ. 1, 135' ἐν καταντλήμασι καὶ πυρίσσειν ὁ αὐτ. καταντλήμασι καὶ περιπλάσμασιν ἀπαλσίς Βασίλ. ἐπαντλῆν κ. 'Γαλην. 11, 227, 6.

κατάντλησις, εως (καὶ ἐπάντλησις), ἡ, λουτρὸν δι' ἐπιχύσεως, τὸ καταντλῆν, καταβρίχειν, λουτρά καὶ καταντλήσεις καὶ ἐμβροχὰ 'Αντυλλ. παρὰ Στωβ. 101, 23.

καταντλήτειον, δεῖ καταντλῆν, πρέπει νὰ καταβρίχη τίς τι, 'Αντυλλ. παρ' Ὀρειδασ. 248 Matth., ὕδατι κ. Γιωπ. 10, 1, 7.

κατάντλος, ον. = ὑπέραντλος, κ. σκάφος, πλήρης ὕδατος, Πολυδ. Δ', 113.

καταντροκὺ = καταντικρὺ, 'Επιγρ. Dittenb. 537, 88' πρὸλ. ἀπαντροκὺ 587, 25.

κατ-αντυγώδης, ες, (εἶδος) ὡς ἀντυξ, στρογγύλος, Νικήτ. Χρον. 329D).

κατανυγῆ = κατάνυξις, ἴδε κατανύσσομαι.

κατανυκτικός, ἡ, ον, ὁ κατανύσσων, ὁ διεγερτὴν κατάνυξιν, ὁ κεντῶν τὴν καρδίαν, 'Εκκλ. — «κατανυκτικὸν γοῦρον» Σουβ.

κατανυκτής, ον, συγκινηθεὶς, κεντηθεὶς ἰσχυροτέρως, καρδία 'Εκκλ.

κατανυφεύω, ἐπιτεταμ. ἀντί τοῦ νυμφεύω, Μένανδρ. π. 'Επιδοκτ. ἐν Ρητ. ἐκδ. Spreng. τ. III. σ. 409.

κατάνυξις, εως, ἡ [κατανύσσω], κίνησις, βαθεῖα λύπη τὴν καρδίαν ἐγγίζουσα, κεντοῦσα' ἔτι οὕτω ἐξιν τῆς ψυχῆς τὴν ἀνείτως ἔχουσαν καὶ ἀμεταθέτως πνεῦμα κατανύττει, ὁρῶντες τοῦ μὴ βλέπειν 'Επιστ. π. Ρωμ. ια', 8, 'Ιω. Χρυσ. 7, 450' ἐκθάμβωσις, νόσος τῆς ψυχῆς, λήθαργος.

κατανύσσω ('Αστ. -τω), μέσ., κατανύσσομαι: ἀδρ. ὁ -ενύ-γην [ὑ], κεντῶν σχίζω, καθ' ὑπερβολὴν συγκινῶ, κεντῶ, μέσ., διεγί-ρομαι, συγκινούμαι, λυποῦμαι, μεταφρ., κατανύγησαν τῇ καρδίᾳ Πρξ. 'Απ. 6', 37, πρὸλ. 'Εβδ. (Γεν. ΔΔ', 7), Μαλακ. 109A, 234C.

κατανύσσεται ἐς ψυχὴν (συνών. τοῦ κνύθω, κνίζω, δάκνω, κατακλῶ τὴν καρδίαν) οὕτω, μεταμέλειαν αἰμάσσευσαν, αἰεὶ καὶ νύσσευσαν Πλουτ. 2, 476F.

II. θαμβοῦμαι, νερ-κούμαι, κοιμῶμαι, 'Εβδ. (Ψαλμ. Δ', 8, κ. ἄλλ.) τῇρ σιγῇ, αὐ-τόθι (Λευιτ. 1', 3) — πρὸλ. κατάνυξις, εως πρὸν ἔρην. 'Ιω. Χρυσ. στ., οὐ μὴ κατανυγῶ = οὐ μὴ μεταστῶ, οὐ μεταβληθῶ καταπλάγῳ, 'Ψαλμ. ΚΘ', 15' καὶ κατανυγῇ — ὁ 'Ψαλμ. ἔχει κατανύσσωμεν λελυπημαὶ, ἡσύχασα καὶ κατάνυξις λύπη, ἡσύχασα.

κατανυστάζω: [καὶ ἐπινυστάζω], ἄδρ. κατανυστάζεω Πό-λυδ. Β', 67, νυστάζων κλίνω τὴν κεφαλὴν, ἀποκοιμῶμαι, 'Αλκί. ἐν 'Αδῇ. 22' μεταφρ., ὀνηρεῖσθαι ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἐργάζομαι ὡς οἱ κατανυστάζοντες, Πολυδ. Γ', 112.

II. μεταβ., κοιμῶμαι, νερ-καίω τινὰ, καταβακαλῶ καὶ κατανυστάζω Δλ. π. Ζ. 14, 20.

κατ-ανύω. Ἀττ. -τω, (καί καθανύω Ἀττ., Φρόνιχ, ἐν Βεκ. Ἀν. 14, 17), Σεν. Κύρ. 8. 6, 17: μέλλ., -ανύσω [ῶ]. Φέρω ἐντελής εἰς πέρας [ῶ], 1)

1) ὑπάγω, διέρχομαι ἀπόστασιν τινα, τὸν προκείμενον δόξινον Πλάτ. 8. 94' ἐν μακρομείτρῳ ὁργυιάς, ὃ δ' αὐτ. 4. 86' ὅσοις ἡμέραισι δέδωκ' ἐν μίᾳ Σεν. Ἑλλ. 5. 4, 49, κτλ.: στοδίους νυκτὸς κατηνυκὼς ἐπτακοσίους Πλάτ. Δίων 49, ἀκολουθῶς, 2) (παραιομένης τῆς αἰτ.) ἀμεταβ., φθάνω εἰς τινα, κατήνυσαν νηὶ ἐς Λήμνον Ἡρόδ. 6. 140, πρῶτ. Σεν. Ἑλλ. 5. 4, 20' (τοῦτου συνών. τὸ καταβρω, καταχόρμαι). ὡσαύτως μετὰ γεν., φίλης γὰρ προσέενου (δηλ. ἐς οἶκον) κατήνυσαν, ἔχουσιν ἔλθει εἰς... Σορ. Πλ. 1451' οὕτως, ὁλοκλήρην πρὶν σὺν... κατανύσαι φρενῶν, πρὶν ἢ φθάσω εἰς τὸν σκοπὸν σου, Εὐρ. Ἰππ. 365.

II. ἐπιδύω καὶ ἐκτελῶ, τάδε δ' αὐτ. ἐν Πλ. 1163' κ. αἷμα, φανεύω, ἡ αὐτ. ἐν Ὁρ. 89'—ἐν Σορ. Ο. Κ. 432' κατήνεσαν, ἐκ διορθώσεως κατὰ νεώτερα Ἀντιγράφα. — καὶ τὸ Μέσ. μετ' ἐνεργητ. σημασ., = ἐκτελεῖν, ἀνίρ γενόμενος ἐκ προγόνων λαμπρῶν καὶ πολλὰ τῇ πατρίδι ἡμιῶν κατανασμένων ἐν ἀρχαῖς Ἑπιγρ.—Παθ., (ἐκ)πληροῦμαι, ἐπὶ χρησίων, τὸ τέρας κατηνύσθη Δαμασκ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 340. 11.

III. παρήκω, χωρήκω, ὑποχύκω χόρτον Πολύδ. 9. 4, 3. 2) κατανύσσω, ὃ λιμὸς καὶ ὁ πόλεμος κατήνυσαν ὅσα... Συναρ. Ἑπ. 73' πρὸλ. κατάνυμαι.

κατανωτιάζω, α. ον. κατὰ τὰ νῶτα, ἐπὶ τῶν νώτων, αἱ ἡνίσι κατανωτιάζαι, ὡς ἐκτεινόμεναι κατὰ μήκος τῶν νώτων τῶν ἱππων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς οἰὰ τοῦ ῥυμιού, ἀλλ' ὁ Βεκαίριος διώρῳσεν εἰς κατανωτιδίστους, Πολύδ. Α' 148, Σουλ. Ἑπιγρ. 2554. II. 124.

κατανωτιζομαι, ἀποθ., βῆλλω τι ἐπὶ τῶν νώτων μου καὶ φέρω αὐτὸ ὡς φόρμα, Δουκ. Λεῖψ. 5, Πλούτ. 2. 924C' τὴν συνήθη παρθαλέην κατανωτισμένους Νικήτ. Χρον. 89. II. βῆλλω ὑπὸ τῶν νώτων μου, στρέφω τὰ νῶτά μου πρὸς τινα, ἀπορρίπτω, καταφρονῶ, Δαμασκ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 346. 14.

κατανωτιστής, οὗ, ὅ, ὁ κατανωτιζόμενος τι, καταφρονήτης, παντὸς δικαίου κ. Δείναρχ, σ. 15.

καταξάινω: μέλλ., -ξάινω, ἐντελῶς ξάινω ἢ κτενίζω, «λαναρίζω», κυρ. ἐπὶ τῶν ἑρῶν, καταξάιναι Πλάτ. Κυρ. ἐν Ἀδελφ. 52.—Παθ., εἴρια κατεξορμένα Ἰππ. 881C' πέτρα κατεξαρμένη καὶ κατὰ μέσση σέκω ἐχούσα, κεκομμένη, ἥτις ἐκαλεῖσθαι, Διόδ. 17. 71 (ἐντελῶς διορθωτέον, λίθους καταξάινωσι ἐν 1. 98) συνάπτεται μετὰ τοῦ καταργήσασθαι, ἐπὶ τῷ γλυπτῷ. 2) σπαράττω εἰς τεμάχια, σχίζω εἰς λυρίδας, ἀναλύω, «κομματίζω», πλῆθος κέρμη Εὐρ. Ἰων 1267' πολλὰς αἰσὶ κατὰξανθεῖς... χέρης Λυόφρων 300' οὕτω, καταξάινειν τινὰ εἰς ζοινίδια, καίμασεν αὐτὸν [ῶ] οἷς ὥστε φοινικεῖν παῖσιν τὸ σῶμα αὐτοῦ (Σχολ.), ἡ μεταφράξ ἐκ τῶν ἑρῶν, αἵματα ξάινονται διὰ τὴν φοινικίδα ἐσθῆτα, ὅθεν καὶ ἐν Ἀριστοφ. Ἀγ. 320.—Παθ., πέτραις κατεξανθεῖς θανεῖν, λιθοβοληθεῖς, συνετριβεῖς Σορ. Α' 728' πρὶν κατεξάνθαι βροαῖς Εὐρ. Φοίν. 1145' πέτραις κατεξανθέντες ὅστων ραφὰς δ' αὐτ. ἐν Ἰκτ. 503' πυρὶ κατεξανθεῖς δ' αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 285' καὶ κατεξάνω τὸ σῶμα (δηλ. πληγὰς) Χρυσόστ., ὅπερ ἀλ. λαχρὸν προσέθεται, πληγὰς καταξαινόμενοι, καταμαστιζόμενοι.

3) κατατρίβω, φθίρω, μετατορ., Ἀττ. αἰτερεο, πνοαί... τριβῶ κατεξαινὼν ἀνθρώπος Ἀργείων Διόχλ. Ἀγ. 197' Παθ., κατεξάνθην πόνοις Εὐρ. Μήδ. 1030' θαυρόσις Τρω. 509' ὡς ἀσθενεῖ καὶ κατεξάνται δέμας δ' αὐτ. ἐν Ἰππ. 274' ἑπλά κατεξάνται, ἔχουσι φθαρτὴν διὰ τῆς χρήσεως, Διόδ. 17. 94' ἐν τοῖς δούρυσσι καταξαινόμενοι τὰ σώματα δ' αὐτ. 5. 38' ὄδυρμοι καταξάινειν τὴν ψυχὴν Πασίλ.

καταξάνω, εὐς, ἡ, τὸ καταξάινειν, τὸ κατασπαράττειν, σπαράττω, στραγγίσαι καὶ καταξάνεσθαι τῶν πλευρῶν Εὐσ. π. Μαρτ. 1. 1, 3 (μετὰ τὸ βιβλ. 8).

καταξενόω, ὑποδέχομαι τὸν ξένον, φιλοξενῶ, καὶ καταξενόομαι, γίνομαι δεκτὸς ὡς ξένος, φιλοξενούμαι, καταξενωμένος Διόσχλ. Χο. 706.

καταξίσματα, τά, μικρὰ τεμάχια, ῥινίσματα, πελεκήματα, διὰ ταύτης δ' Σουῖδ. ἐρμηνεύει τὴν λ. μύγματα.

καταξιστικῶς, ἐπὶρρ., (καταξίω). ἑσπιά, σπαρκετικῶς, ἀρυκτικῶς καὶ κ. ἐμφύσα τῷ ἄρρην Σχολ. Νικ. Θηρ. 131.

καταξίω: μέλλ., -ξίω, ξίω πολὺ, καλῶς σιτίζων (ἐν τῇ τέχνῃ), ὅταν δὲ πρὸς τὴν κατὰξισθὴ τὰ κέρατα, γίνονται διαφανῆ Πλούτ. 2. 953B.

2) = καταξάινω 2, ἑσχυρίζω, σπαράσσω, σιδηροῖς θύει τὰς πλευράς κ. Ἑκκλ. II. κοσμῶ, δι' ἀναγλύρων, Ἀριστ. π. Θυμας. 104.

καταξηράνω, ἐντελῶς ξηραίνω, Ἀριστ. π. 2. Γεν. 4, 4, 30.—Παθ., Πλάτ. Τίμ. 76A, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 18' κατεξηράνθαι Θεόδωρ., κατεξηραμμένου τοῦ σώματος δ' αὐτ.

καταξηρός, ον, λίαν ξηρὸς, κατεξηραμένος, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 10, 5, Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 6. 18, 3, κτλ.—τὸ καταξηρῶν τῆς ἐπιθυμίας, ἡ διάπυρος, ἡ φλεγμάνουσα, Ἀλκίφρων 1. 22., 3. 35.

καταξηρῶς, Ἑπὶρρ., ἐντελῶς ξηρῶς, Ὀριγένης. Φιλοσοφούμε.

καταξίαιρ χάριτερ, καταξίαις χάριτας, Ἑπιγρ. Ὀλυμπ.

καταξίαις χάριτας, καταξίαις χάριτας, Ἑπιγρ. Κνωσίων ἐν Διόφ. καὶ ἐν ὁλίαις Κρητικαῖς ἐπιγράμ. εὐρεται ἡ κατάξίαις τῆς αἰτίας. πλῆθ. ανς = ας, π.χ. τὸν φοινικανς = τοὺς φοινικας κλπ.

κατ-αξίω-πιπτεῖν, ἀποθ., τὸ πρὸς ἐμὲ ἀξιόπιστον μεταχειρίζουμαι κατ' ὅλου, ἡ διαβῆλλω τινά, ἡ κακῶς ὑπόληψιν ἔχω εἰς τὸ ἀξιόπιστόν τινα, ἵνα δὲ μὴ δόξωμεν τῶν τηλικούτων ἀνθρώπων κ. μνησθῆσθαι... Πολύδ. 12. 17, 1' πρὸλ. Δοδέκ, εἰς Φρόν. 567.

κατ-αξίος, ον, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ αξίος, ἐντελῶς ἡ λίαν αξίος τις (ἀντίθετ. ἀνάξιος), Ἀττ. condignus, μετὰ γεν., Σορ. Φ. 1009' ἀπολ., Εὐρ. Πλ. 46' χάριτας τὰς κατ. ἀποξιδόναι, τύπος τις κοινὸς ἐν Ἑπιγράμ. Keil Inscr. Boent. IV h. 14, πρὸλ. Σουλ. Ἑπιγρ. 2671. 50' εὐρεται ἐν ἐπιγράμ. καταξίους τιμὰς καὶ καταξίαις θυσίαις Dittenb' (οὕτω, καταξίως τιμηθῆναι τῶν εὐεργεσιῶν αὐτοῦ 103.21) πρὸλ. ἀντάξιος. Ἑπὶρρ.-ξίως, Σορ. Ο. Κ. 911, Πολύδ. 1. 88, 5, κτλ.—οὗδ. πλῆθ. ὡς Ἑπὶρρ. Ἀνθ. II. 3. 14' καὶ πιθανῶς διορθωτέον: κατὰξί' ἂν (κατὰ τὸν Μονκ) ἐν Σορ. Ἑλλ. 800.

κατ-αξίω, θεωρῶ ὀλίγον τιμῆς, αξίω, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Πλάτ. Τίμ. 30C' κ. ταύτην μετέχειν τῆς πόλεως Διμ. 1383. 11' μετὰ γεν. πράγμ., θεωρῶ ὀλίγον πράγματός τις, τιμῶ, Πολύδ. 1. 23, 3' τινὰ προσέξας κ. 12. 11, 8.—οἱ δὲ οὐ καταξιοῦντες τὸν Τίμαρχον διὰ τὸ συνεδεῖναι, τίς ἦν οὐ προσεδέκτο Σουῖδ.—Μέσ., οὕτως νιν... Δίκη προσεῖδε καὶ κατηξιώσατο, δὲν ἡνύγησε. δὲν ἐπετίμησε πολὺ (οὐδὲ προσεῖδεν κατηξιώσατο) Διόχλ. Θηρ. 667.—Παθ., ἔργον ἐμψάνος καὶ κατηξιωμένον Πολύδ. 5. 83, 4.

II. ὡς τὸ κελεύω ἢ λέγω, Ἀττ. jubeo valere, πτολῶ χαίρειν ἐμψόρατε καταξίω Διόσχλ. Ἀγ. 572' σὺ τοι κατηξίωσας, σὺ τὸ ἡθελήσας, (ἐπὶ κακῇ σημασί.), Σορ. Φ. 1095.

κατ-αξίς, ἰων. -ῆξίς, εὐς, ἡ, κάταγμα, (κατάγνυμι), σύντριψις, Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 900, κ. ἄλλ. κάταξίς τοῦ σκέλους, τοῦ κεραυτοῦ, ὅστων Ἀρτεμίδ. κλ., διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ θραύσεως, ὅτι ἡ μὲν κάτ. εἶνε διαρροὴ καὶ χωρισμὸς εἰς μεγάλα μέρη, θραύσις δὲ ἡ εἰς τὰ τυχόντά καὶ πλείω δοῦν Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 9.

καταξίως, ἐπὶρρ., ὅπως ὀφείλει, κατ' ὀλίγον, κ. τινός.

καταξίωσις, εὐς, ἡ, ἐκτίωσις ἢ σεβασμός πρὸς τινα, ΤΙΝΟΣ Πολύδ. 1. 78, 1' συνάπτ. μετὰ τοῦ κατὰπληξίς, δ' αὐτ. 8. 22, 4.

καταξυδάν, τοῦ προσόμου, κρηπίδος, τοῦ σακοῦ ἐξ Ἑπιγρ. Ἑπὶρρ., τὸ καταξείν, ἡ σιτίζουσι, πρὸλ. β. καταξίω.

καταξυλος, ον, κεκαλυμμένος ὑπὸ βάσσου, «πολύξυλος» Σχολ. εἰς Πλ. Α. 155 (πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἀξυλός ὄλη).

καταξύλωσις = ξύλωσις, Ἑπιγρ. Ἑπὶρρ., τὸ κλῆπιν εὐλα διὰ τὴν κατασκευὴν.

καταξυράω, ἐντελῶς ξυρίω, κείρω μέχρι τῆς ἐπιδερμίδος, κατεξυρημένος τὸν πάγωνα Κησίας παρ' Ἀθην. 529A' κατεξυρημένος τε καὶ καθυποστιδισμένος τῷ ὀρθαλίῳ Νικολ. Δαμ. 429' ἐκδ. Valer. καλῶς ἐξυρισμένος καὶ μετ' ἐπιμελείας.

καταξύσις, εὐς, ἡ, ξύσιμον, τὸ τσουγγράνισμα, Ἀπολλ. Λεξ. ἐν λ. γραπτῶς, ἐνθα ἐρμηνεύει τὴν λέξιν ταύτην διὰ τοῦ ἀμύβεις, καταξύσεις.

καταξυσμή, ἡ, κατάξυσις, ὁ Πόυχ. ἐρμηνεύει «δρυφὴ, ἀμυχή».

καταξυσμός, ὁ, τὸ καταξύνειν, γλυφῆ, τεταρνευμένον τέχνημα.

καταξύω: μέλλ., -ύσω [ῶ], εὐὸς πολὺ, ξύων φθίρω, Ἰππ. Κερ. Τρ. 911' ξύων ἄριον ἔχον, σημειῶν, γραφίδεσσι, κ., γράφειν, Ἑλλ. Ἑπιγρ. 1028. 11' προσέτι, καταξύω, καταξυζῶ, καθαιματῶ, οἱ δὲ μιστιγιστῶντες, οἱ δὲ χαριέστατοι καὶ σιδηρῶς τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξυόντες Δουκ. Νιγρ. 27.

II. σιτίζων, ὡς τὸ καταξίω Θεόδωρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 15, 2, Ἀγαθαρχ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 448, 4, Διόδ. 2. 13.

καταφακιδέσθαι = κατοικιδέσθαι, Ἑπιγρ. Κρητ.

κατάρως, ον. Δωρ. ἀντὶ κατῆρος, Εὐρ. Τρωμ. 1097.

καταπαγιδεύω, συλλαμβάνω ὡς ἐν παγίδι, Εὐμῆδ. σπλ. 139.

καταπαγίως, ἐπὶρρ., συνεχῶς, διαρκῶς, μονήμως, πόλιν κ. οἰκίαν Ἰσοκρ. ἐν Ἀντιδ. 8. 167.

καταπαγρῶταξίω, νικῶ ἐν τῷ παγκρατίῳ, Φίλ. 1. 681' καταπαλῶ τινὰ παλίων, τινὰ δ' αὐτ. 2. 348.

καταπαθῆς, ἐς, λίαν ἐμπαθὴς, πάθος καὶ θυμὸν ἔχω, Ἀνν. Κομν.

καταπαγμός, οὗ, ὁ, ἐμπαγμός, περιγέλω, Ἀπολλών. ἐν Δελφ. ἐν λ. μωμῆσαντας, μωμος γὰρ ὁ μετὰ φόβου καταπαγμός.

καταπαιδερσάτω, δαπανῶ ἢ σπαταλῶ εἰς παιδεραστίαν (εἰς τοὺς ἔρωτας τῶν παίδων), σίκον καταπεπαιδερσῆναι Ἰσπ. 82, 32' πρὸλ. καταπορνεύω, καταπορνεοσθῶ.

καταπαίζω, μέλλ., -παίδομαι, ἐμπαίζω, περιγελῶ τινα, μετὰ γεν. ὁριεντίζει καὶ καταπαίζει ἡμῶν καὶ βωμολοχεύει Ἀριστ. Ἀποσπ. 2. 12, Ἀνθ. II. 5. 40, Σέξτ. Ἑμμ., κτλ.—ὡσάκτως μετ' αἰτ., κ. αὐτόν καὶ ἐπέσκωπτον σκληρῶς Διόφ. Α. 2, 136'—Παθ., καταπαίζομαι ἐπ' αὐτοῦ, ὃ γίνωσιν ἀστεροειδῆ ἐπ' αὐτοῦ, ὃς ἐμπαίζετο αὐτός, Εὐστ. Πανημάτ. 122, 52'—δ' Ἀπολλ. ἐν Δελφ. Ὀμήρ. μωμῆσονται οἶονε καταπαίζονται.

καταπαίω. κτύπῃ μετὰ θυμῶμεως, κυρίως, παῖω καταφέρων τὰς πληγὰς· ὁ Πούγ, ἐρμηνεύει «μαστικεί, τιμωρεῖται».

καταπακτός, ἢ, ὄν, (καταπλήγνυμι), εὐρισχόμενον μόνον ἐν τῇ φράσει καταπακτὴ θύρα, κλεινοσα πρὸς τὰ κάτω, «κλεισμένη», θύρη κ. διὰ τῶν ἱερῶν κάτω φέρουσα ἐς τὴν λίμνην... ὅταν τὴν κ. θύρην ἀνακλίνῃ Ἡρόδ. 5, 16· ἀλλ' ὁ Ἰων, τύπος ὅν ἔτο καταπηκτὴ καὶ ἴσως δικαίως ὁ Heiske ἐτιμῶσεν καταρρακτὴ, ὁ δὲ Brunck νομίζει τὴν καταπακτὴν θ. εἶναι αἱ ἡμικαὶ θύραι πυκιναὶ καὶ πύλαι εὐ ἀραρυταί.

καταπαλαιόμαι, Παθ., γίνομαι παλαιός, γηράσκω, ἴαλην. 12, 208.

καταπαλαιαίσις = καταπαλαιεῖν, ἢ κατανέχαισις.

καταπαλαιώ, καταρρίπτω ἐν τῇ πάλῃ, παλαιῶν καταβάλλω, νικῶ τινα (καταγωνίζομαι τινα), εὐάθλους δέκα Ἀριστοφ. Ἀγ. 710· μεταρ, καταρρίπτω, ἀναίρω, νικῶ, κ. λόγους Εὐρ. Ι. Α. 1013· τὰ ρηθέντα Πλάτ. Πολ. 302D· κ. πάθος λόγω Σέξ. Ἑμπ. π. Μ. 475· Παθ., καταπαλαιόθεις ὑπὸ θανάτου τοῦ ἀμυχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν Λουκ. Χάρ. ἢ Ἐπισκοπ. 8.

καταπαλλομαι, μέσ., μετὰ παλμοῦ, μετ' ὁμῆς φέρομαι πρὸς τὰ κάτω, καταπηδῶ, οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο (ἐκ πυγκεκαρ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἀορ. ὅ' κατεπάλετο) Ἰλ. Τ. 351· διότι ἀν. ὁ τύπος οὗτος ἀναφέρεται εἰς τὸ ῥῆμ. κατεφάλλομαι. ὅα ἐγράφετο προπερισπ. κατεπάλτο, πρὸλ. ἀνέπαλτο, κατεφάλλομαι — ἀορ. α', ἐοῦ καταπλήματο ἔλφρου Νόνν. Δ. 18, 13· πέτρης ἐκ διασῆς καταπλήμενον ὕδωρ, ἔπερ δὲν πρέπει νὰ μεταβληθῇ εἰς κατεπάλμενον, ὁ αὐτ. 48, 814. II, δυνατὰ κτυπῶ, πυκνόν μοι τὸ περικάρδιον κατεπάλλετο, ἡσθάνετο δυνατόν καρδιοτύπῃ, Εὐμάρ. σ. 89.

καταπαλτ-αφέτης, -αφεσία, ἴδε καταπελτ-.

καταπάλτης, ου, ὁ, = καταπέλτης, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. 64. 4 (ἐκδ. Blass), Πισύχ., πρὸλ. Κόντον ἐν Ἀθηνῶς Τόμ. Δ', σ. 111.

καταπάλτος, καταπαλθεῖς, ἐκτιναχθεῖς, Ἀριστ. 2. 345, 12.

καταπαννύχιζω, ἐνεργ., κάμνω τινα νὰ διέλθῃ ὅλην τὴν νύκτα ἀγρυπνῶν, τοὺς ἐραστὰς κακῶς καταπαννυχίσασαι Ἀλκιβριαν 1, 39· Μέσ., καταπαννυχίζετο, διήρχετο τὴν νύκτα ἀγρυπνῶν, Θεοφύλ. Σιμ.

καταπαννυργέομαι, καὶ παρὰ Κυρίλλ. -εύομαι, ἀποθ., ἐνεργῶ, φέρομαι πανούργως (χρῶμαι πανουργίαις κατὰ τινος), ἐπὶ τινα κ. γυνίμην Ἑβδ. (Ψαλμ. 118, 3)· ἐπὶ τινι Βυζ. ὡσαύτως μετ' αἰε., διὰ τῆς πανουργίας καὶ διολιπέως ὑπερβαίνει ἢ ἀπατῶ τινα, Πασίλ. καταπαύομαι, ἀποθ., κτῶμαι κυριαρχίαν ἐπὶ τινος· ὁ Πισύχ. μόνον τὸν ἀορ. ἔχει «κατεπάσαστο, κατεκτέσαστο».

καταπαρᾶλληλως, ἐπέρρ., κατὰ παράλληλον κλίσην, Πυθαγ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 440.

καταπαρμός, ὁ, = τῷ ἐπομ., Σωρ. Ἐφ. Ἰκδ. Ἡσμ. σ. 288.

κατάπαρσις, ἢ, (καταπέριος), διατρήσις, τρήσις, δι' ἀγκιστρῶν κ. Παῦλ. Δίγ. 6, 64.

κατάπασμα, τό, ὅτι τις καταπάσσει, κόνις τὴν ὁποῖαν καταπάσει τις ἐπὶ τινος, Παῦλ. Δίγ. 7, 13.

καταπάσσω, ἄτε, -τεω, μέλλ. -άσω — πάσσω εἰ κατὰ τινος, καταρρανεῖω, ἐπιπάσσω, «καταπασπαλίζω», πάντα καταπάσσω βουλευματιῶν καὶ γυναικῶν καὶ νοσίων, συνετάχθη οὕτω διότι σημαίνει πληρώσω, καταπληρώσω τινα διὰ τῶν... Ἀριστοφ. Ἰπκ. 99· [Σουδ. «καταποικιδῶ, πληρώσω», ἀλλὰ κατὰ τὸ πλείστον μετὰ ὁστ. πράγμ., ἀψινθίω κ. μέλι Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 160· γῆ τὰς κεφαλὰς κατ. Ἑβδ. (Β' Μάκκ. I, 25)· μισθρῖνας τὴν δόδον Εὐμάρ., πρὸλ. κατὰ τὴν ἀσάστω. — Παθ., καταπαττόμενος παιπάλῃ γενήσομαι Ἀριστοφ. Νερ. 262. — Μέσ., καταπάττεσθαι τὰς κεφαλὰς πηλῶ, ἐκ δὲ τῶν κεφαλῶν, Διόδ. 1, 71. II· μετ' αἰε., πράγμ., ἐπέρριπτον, ἄνθος χαλκοῦ Ἰπκ. 884D· ἄλευρα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9, 40, 59· κατὰ τῆς τραπέζης κ. τεφρᾶν Ἀριστοφ. Νερ. 177. — Μέσ., καταπάττεσθαι τῆς κεφαλῆς κόβιν, κατὰ τῆς ὁδοῦ κεφαλῆς βλέπειν, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Βιβλ. 2, 21. 3· γῆν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν Ἑβδ. (Ἰσῆδ Α', 20, ἐτέρ. γραφ.) — Περὶ τοῦ Ἀπκ. Κερχζδ. 129, ἴδε κατὰ τὴν ἀσάστω.

καταπαστέον, ῥῆμ. ἐπὶ, ἐπείκει τις νὰ πασπαλίσῃ, νὰ καταπάσῃ, κ. τῇ μοδόχῃ Ὀρειδ. 301 Millth.

κατάπασις, ὄν, καταρρανεόμενος, πασπαλισμένος, κεκαλυμμένος, στεφάνους Ἀριστοφ. Ἰπκ. 502· κατὰ μέσους, ἡδυσματιοῖς Τηλέκλειδ. ἐν Ἀμρικτ. 1, πρὸλ. Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 321C· 2) κεντημένος, πεποικιλμένος, Ἀριστοφ. Ἰπκ. 968· ἡλυσούγλις κ. Ἀριστοφ. Ἰπκ. 968· γιτῶν χρυσῶ κ. Αἰων. Κ. 72, 17· χρυσαῖς ἀκτίσι Πηλιδ., πρὸλ. 10, 9· κ. χιτῶνες ἀγαλμάτων Ἀριστοφ. 1, 231· «καταπατέον ποικίλων» Πισύχ.

καταπατέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ παταγέω, πολὺ κτυπῶ, τὰ στέφαν. Εὐμάρ. σ. 378.

καταπατέω, πατῶ ὑπὸ τοὺς πόδας μου, ἐπέπιπτόν τε ἀλλήλοισι καὶ κατεπάτουσιν ὅν. 7, 84, κτλ. ὅσι τὸ σπέρμα κ., καταπατῶ τὸν σπῆρον διὰ χοίρων (βλ. βάλω τοὺς χοίρους νὰ καταπατήσωσιν), Ἡρόδ. 2, 14· κ. τῇ ἰππῃ τοὺς πόδας Εὐμάρ. σ. 118.

3, 4, 12. — Παθ., καταπατηθῆναι ὑπὸ τοῦ στρατοῦ ὁ αὐτ. 7, 173, 223, ὅν. 6, 72, Διμ. 88. 1., 918, 12· καταπατούμενοι ὑπὲρ ἀλλήλων ἀπεπνίγοντο Εὐμ. Ἑλλ. 4, 4, 11. 2) μεταρ, κατὰ 3' ὅρκια πιστὰ πάτησαν Ἰλ. Δ. 157· ὁ Εὐστάθ. παρατηρεῖ ὅτι «εἶναι ὁμιότερον τοῦ δηλῆσθαι καὶ πηγῆναι τὰ ὅρκια, διότι σημαίνει οἰονεῖ βῆσαι εἰς πᾶτον δηλ. τρίτον καὶ ἐπεμῆναι ὑβριστικῶς» κ. τοὺς νόμους Πλάτ. Νόμ. 714Δ· τὰ γράμματα Ἰοργ. 484Δ· ὁ Λουκ. ἀντιθέτει τὸ καταπατεῖν πρὸς τὸ ζηλοῦν (Λεξίφ. 23)· καταπεπάτηται τὰ ἁγία σου καὶ βεβήλωται Ἑβδ. (Μάκκ. Δ', 3, 52).

καταπατέθηκα, τῶ, τὸ ὑπὲρ τοὺς πόδας καταπατούμενον, κυρίως καὶ μεταφωρ., Ἑβδ. (Ὅρην. Β', 8).

καταπατέτης, εὐς, ἢ, τὸ καταπατεῖν καὶ ἡ περιφρόνησις, Ἑβδ. (Δ' Βασίλ. II', 17).

καταπατητέος, α, ὄν, ῥῆμα. ἐπὶ, ὅν πρέπει τις νὰ καταπατήσῃ, τὰ στέμψα καταπατητέα Γεωπ. 6, 13, 1.

καταπατητής, ὁ, ὅστις καταπατεῖ, Θ. Στουδ.

κατάπαυμα, τό, μέσον πρὸς κατάπαυσιν, τέλος, δειλοῖσι γόου κατ. γενεσίην Ἰλ. Ρ. 38· οὕτως ἀναγνωστέον ἀντὶ κατὰ πλάσμα παρὰ τῇ Κλήμ. Ἀλ. 493. II, ἀνάπαυσις, Ἑβδ. (Σειράχ, ΔΣ', 13)· κ. τῶν μακρῶν πόνων Σουλ. Ἐπιτρ. 9438. 25.

καταπαύσιμικος, ὄν, = καταπαυστικός, Ἑκκλ.

κατάπαυσις, εὐς, ἢ, τὸ καταπαύειν, παύσις ἐντελής, κατέρχασις, κατάνυσις, τυράννων Ἡρόδ. 6, 38· ἡ Δημοσθένους κ. τῆς βασιλίσσης, ἡ καθάρσις τοῦ ἀπὸ... ὁ αὐτ. 6, 67. II, παύσις, γαλήνη, εἰρήνη, ἀνάπαυσις, Ἑβδ. (Ἰσακ. Ψ', 1, κ. ἀλλ.), Καίν. Διαθ. τῶν πνευματικῶν Θεοφ. π. Ἀνέμ. 18· καὶ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, Σουδ.

καταπαυστέον, ῥῆμα. ἐπὶ, ὅν πρέπει τις νὰ καταπαύσῃ, τὸν λόγον Κλήμ. Ἀλ. 733.

καταπαυστήριον, τό, μέσον πρὸς κατάπαυσιν, ἀνάπαυσιν, γαλήνην, ὠληρῆτα· ἐξελαστήρια καὶ καταπαυστήρια· Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. II. 485· «κλήτηριον» καταπαυστήριον τῆς φρενὸς τοῦ Ἱεροκλίου· Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 575.

καταπαυστικός, ἢ, ὄν, ὁ καθισχυρόν, ὁ κατάλληλος νὰ πέρῃ ἀνάπαυσιν, τὸ τῶν Ἀσκληπιαδῶν φύλον Θεραπευτικὸν καὶ καταπαυστικὸν κακοῦ Εὐστ. 138. 2.

καταπαύτης, Δωρ. καππώτας, ὁ, ὁ πάροχος, πρόξενος καταπαύσεως καὶ θαλαπείας, Πaus. 3, 22, 1, ἐνθα τὸ Λεύς καππώτας (οὕτως ὁ Sylberg ἀντὶ Ζεύς) εἶναι ὁ ἄλλος, ἐνθα ὁ Ὀρίστης καθίσταται ἐπαύσατο τῆς μανίας.

καταπαύω, ποιητ. καππαύω, Πινδ. Ν. 9, 35· — ἐξω εἰς πύρας, τελειῶν, καταπαύω, κατέπαυσα ὅσων χρόνον Ὀδ. Δ. 583· μηχανιστὸν καταπαυσέμεν (Ἑπικ. ἀπαρ. μέλλ.) Ἰλ. II. 62· πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν II. 36· νεῖκος κ. Ἰσ. Θ. 87· τὴν ναυπηγίην Ἡρόδ. 1, 27· νόσους Αἰσχύλ. Ἰκτ. 580· τὸν λόγον Πολύδ. 2, 8, κλ. — Μέσ., καταπαύεσθαι πόνονον Εὐρ. Ἑλ. 1153.

II, μετ' αἰε. προσ., τελειῶν τινα (τὸν φονεῖν), τάχα κέν σε... ἔγχεος ἐμὸν κατέπαυσε Ἰλ. II. 618· οὕτω, σοῦ κ. τὰς πνοὰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 1307.

2) ἐμποδίζω τινα, κωλύω, τὸν κάμνῃ νὰ παύσῃ, νὰ μὴ ἐξακολουθῇ πράττειν τι, μετ' αἰε. προσώπ. καὶ γεν. πράγματι, μιν καταπαύσῃ ἀγνορήσε ἀλεγεινῆς Ἰλ. X. 437· παῖδας καταπαύειν ἀφροσύνας Ὀδ. Q. 457· οὕτω, κ. τινα δρόμον Πλάτ. Πολιτικ. 291E· μετὰ μεσογ. κ. ταύτην λαλοῦσαν Μένανδρ. Ἀρρητ. 3, 5· — καὶ μετὰ μόνῃς αἰε., σταματῶ, ἐμποδίζω, Ὀδ. B. 168, 244, D. O. 105, Ἡρόδ., κλ.

3) ὡς τὸ καταλύω, καταβιβάζω, ἀπὸ ἐξουσίας, καθαρῶς, κ. τινὰ τῆς ἀρχῆς, τῆς βασιλείης Ἡρόδ. 4, 1, 6, 64· κ. τοὺς τυράννους ὁ αὐτ. 5, 38, πρὸλ. 2, 144, 7, 105· κατ. Μούσας, καταβιβάζω αὐτὰς ἀπὸ τῶν τιμῶν τῶν, εἰν τιμῶν αὐτὰς πλεον, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 685. — Παθ., τῆς βασιλείης κατεπαύθη Ἡρόδ. 1, 130, πρὸλ. 6, 66, 71.

β) καταβάλλω, καταρῶ, τὴν ἐσωτερὸν ἀρχὴν κ. ὁ αὐτ. 1, 86· τὴν Κύρου δύναμιν αὐτοῦ, 90· τὸν δῆμιον ὅν. 1, 107, πρὸλ. 8, 97· τιμὰς ἐνέρων Εὐρ. Ἀλκ. 31.

III, Μέσ., παύομαι ἀπὸ τινος, παύω, τινος Ἡρόδ. λόγους καταπαύομενος πόδους Εὐρ. Ἑλ. 1153· καὶ ἀπολύτ., τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπαυμένοισιν Ἀριστοφ. Ἰπκ. 1264.

2) Παθ., καταπαύεται τὰ ἀρρωστήματα ταῖς τῶν Ιατρῶν τέχναις Διμ. 808, 14, κτλ. Δημοσθένους καταπαυσθέντος Ἡρόδ. 6, 71· καταπαυσθέντος τοῦ πολέμου Πaus. 6, 2, 3· λόγος κινδυνεύει καταπαυόμενος εἶναι ἐν... Πλάτ. Φιληδ. 661C· 3) τὸ ἐνεργ. εἶναι ὡσαύτως ὡς τὸ μέσ., παύω ἑμαυτὴν, ἐλπίαν δ' ἀπο... καταπαύσας πόσις... ἔκειτο Εὐρ. Ἰκ. 918, ἐλπίαν δ' ἀπο... καταπαύσας, ἀναπαύεται ἐλπίαν ἐντυγνέ, Κωμ. Ἀλ. 50 (παρὰ Διοδ. 12, 14)· καὶ αὐτὸς κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ Παῦλ. Ἑκκ. π. Ἑβρ.

καταπεδῶ, ὁῶν ἰσχυρῶς, ἐσημαῖω, μεταφωρ., κατὰ δ' οὖν ἑτερόν γε πέδῃσεν Ἰλ. Τ. 94· θεοῦ κατὰ μοῖρ' ἐπέδῃσεν Ὀδ. Δ. 292· οὕτω Μέσ. 2, 4 (ἐν τῇ φράσει πάντοτε).

καταπεδῶ, περιβάλλω, καλύπτω διὰ πεδίων, κατεπεδίλωσε μέχρι γονάτων τοὺς πόδας Εὐμάρ. σ. 118.

καταπεζεύω, ὁδοποιῶ πεζός, Ἑκκλ., ὁ δὲ Εὐστάθ. καὶ κατα-
πεζεύσαι ἐς ἵππων καὶ ἀντὶ ἵππου τοῦ γενέσθαι πεζόν, δηλ. τὸ νὰ
κατα-ῶ τις ἐκ τοῦ ἵππου καὶ πεζὸς νὰ ὁδοποιῇ, ὅπως λέγουμεν νῦν
εξεπεζεύω.

καταπεζομαχέω, νικῶ ἐν πεζομαχίᾳ, Πολυδ. Θ', 141· πρὸλ.
κατανυμαχέιν, καὶ ἵππομαχέιν τινα.

καταπειθής, ἐς, ευπειθής, ὑπήκοος, πειθύνιος, τινὶ Φθων 2.
118, Πλούτ. 2. 50· καταπειθῆ τοῦ λαοῦ τινος.

καταπειθύνω, εὐαί, ἢ, κατόπεισις, ἢ πειθῶ, ἢ δύναιμι τοῦ
πειθεῖν, ἢ ῥητορικῇ Σχολ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 799.

καταπειθῶμι μέλλ. -πεῖσω, ἐντελῶς πείθω, Λουκ. Χαρίδ. 16,
Γρηγορ. καὶ «καταπειθῶμι καταπεθόρηνκα» Ἡσυχ.

κατα-ῶπειλῶ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἁπειλῶ, κ. Ἑπρ. μεταχει-
ρίζομαι ἀπειλητικὸν λόγον, Σοφ. Ο. Κ. 650.— Παθ., ἀκραίως ἐς
τῶν κατηπειλημένων, ἀδολοφῶς ἐκ τῶν ἐκταπεινωμένων ἀπειλῶν
ἢ ἐκείνων ἄτινα ἡπειλήθησαν κατ' αὐτῶν, αὐτοὶ 1147.— Μέσ., τινὰ
τινι, φοβερίζω τινὰ μετ' ἐμοῦ, ὅσα με κατηπειλεῖτο καὶ χειρὶ καὶ
γλῶσση Εὐμῶθ, σ. 309.

καταπειρα, ἢ, πείραμα, δοκιμή, κ. ποιοῦμενοι τῆς χειρί-
στης καταστάσεως καὶ ταρχῆς Ἑπρ. Dittenb., κ. νόσου,
προπῶλ' ὁ σπένειας, ἀναφερομένη ἐκ τοῦ Παύλ. Διγ. 129 31.

καταπειράζω, κάμνω ἀπόπειραν, δοκιμάζω, προσπαθῶ νὰ ἀπο-
κτῶ, τῇν ψήφῳ τινος Λυσ. 186, 29· τοὺς τόπους Εὐδ. (B)
Μακκ. II', 18).

2) μετὰ γεν., δοκιμάζω τι νὰ προσβάλω, νὰ
κατακτῶ τι, τῶν πολέμων, τῆς πόλεως Πολυδ. 4. 11, 6,
13, 5. καὶ τὸ παθεῖν, εἰς ἑρῶς καταπειράζεσθαι ὁ αὐτ. 2.
65, 13.

καταπειράσκει, Παθ., πολὺ δοκιμάζεσθαι, ταλαιπωροῦμαι,
καταπειράσκεις ὑπ' ὄρωστος Διόδ. 17, 107.

καταπειρακμός, ὁ προσπαθεῖν, ἐπιχειρήσεις, προσβολή, ἐπιθε-
σις, ὁ πρῶτος κ. τοῦ συμπτώματος Διοσκ. Θερ. 3, Σουίδ.

καταπειρατῆρ, ἰων. -πειρητῆρ, ἢ, ὄργανον ναυτικόν
εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης εὐρίσκουσι καὶ μετροῦσι βυθίζοντες
αὐτό, δηλ. ἢ βολὴ κατὰ κ. Περδ. 2, 5 καὶ μὴ δύνασθαι κατι-
μένῃν κ. ἐς βυθὸν ἔλθαι 28· πρὸλ., βολὴς.

καταπειρατῆρ, ἡμεῖς, ἰων. καταπειρητῆρ, ὁ, δὲ μέθυδός
ὁ προσδεμένος εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σχοινίου, εἰς τὸ βάθος τῆς θα-
λάσσης ἐξετάζουσι, Ἡσυχ.

καταπειρατής, ὁ, ἐπὶ προηγουμ., κατὰ pirates ἐν Λουκιλ.
παρ' Ἰσιδ. Εὐρυμ. 19, 5.

καταπειρῶ, μέλλ. -περῶ: ἀορ. ἐνεργ. κατέπειρα, Παθ. κατα-
πάρην, διατριπῶ, «οὐδὲν ἔλκω», τινὰ Πλούτ. 10, 32, Φάλαρ. 13.

2) Μέσ., περῶ διὰ τινος, εἰσδύνω βαθύς, τὰ τῶν πολέμων
βέλη ἐν αὐτῷ πηγνύμενα καταπειρετο Εὐσ. Βίος Κωνστ. 2.
ν· καταπείρειται (μετοχ. ἀορ. ὁ) τῇ φάρυγγι ἀκάνθαι Παύλ.
Διγ. 6, 32· καὶ παθ., «τὸ τοῖς ἡλίοις καταπειρόμενον» Φωτ. «κατα-
πειράντες» καταδύσαντες, κατακνήσαντες Ἡσυχ.

καταπειρῶ, εὐαί, ἢ, τὸ καταπειθεῖν, Περδ. 110.
καταπελάζω, πελάζω ἐντελῶς, ἐωθινός τοῖς βαρβάραις
κατεπέλασεν Θερ. Σιμοκ. Ἰστ. σ. 87, 16, ἐκδ. Β.

καταπελοκάω, καταπελοκῶ, διὰ τοῦ πελόκως κατακόπτω,
ἀπὸ τοῦ καταπελοκῆσθαι Σχολ. Π. II. 842.

καταπελομίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ πελομίζω, ἐν τμήσει, κ.
χειρὶ, καταφίρω, Ἀπολλ. Ρόδ. B', 92.

καταπελομάτω, καὶ καταπελομάτομαι, Παθ., κατακλῶ,
ἐπιβάπτω, πέλωκα «σπλάις» ἐπὶ πεδῶν, σανδάλια παλαιὰ καὶ
καταπελοματωμένα Εὐδ. (Γωσ. Θ', 5).

καταπελτάζω: μέλλ. -άσομαι, κάμνω ἐπιδρόμῃν με ἐλαφρῶς
ἀπὸ τῶν σπασμάτων (πελτασμός), ἐπιτρέχω τὴν χώραν, κατα-
πελτάσονται τῇν Βοιωτίαν ὅλην Ἀριστοτ. Ἀχ. 160· «κατα-
δραμοῦνται» Ἡσυχ.

καταπελτάφειρος, ου, ὁ, ὁ εἰπὼν βέλη ἢ ἀκόντια διὰ τοῦ
καταπέλτου, Φίλων ἐν Matth. Vol. 82, 13· καταπελταφείρης
Συλλογ. Ἑπρ. 2366, 29· καταπελταφείρα, ἡ τέχνη τοῦ βάλ-
λιν διὰ τοῦ καταπέλτου, αὐτόθι 25.

καταπέλτης, ου, (ἐκ τοῦ καταπάλλω, εἰδ. καὶ φέρεται
ἢ γραφῇ: καταπάλτης ἐν Ἑπρ. ἀριστ., Συλλογ. Ἑπρ. 2360,
30, Ussing Ἀττ. Ἑπρ. 57, 14)· πολεμικὴ μηχανὴ δι' ἧς
ἐκκλῶν, ἐξηκόντιον βέλη, Λατ. catapultā, κατὰ πρῶτον ἀναφε-
ρῶμενος ὑπὸ ποιητῶν τῆς μέσης Κιορνήζης, ἡπότε ἡ Μακεδονικὴ
δύναμις ἤρθετο γινομένη ἐπὶ φθοῆς, Μηνησίμ. «ἐν Φιλίππ.» I, Τιμοκλ.
ἐν Ἑρ. κ. ἀφίενται Ἀριστ. Π. N. 3. 1, 17· πρὸλ. «Ἀκούσας
9, Ροίρρον, εἰς Αἴλ. Ποικ. 1στ. 6, 16, Wess. 14, 12· καταπέλ-
τας καὶ πετροβόλους ἔργασι Πολυδ. I. 53, 11· καταπέλ-
ται τριπλήχεις 5. 88, 7· καὶ πετροβόλους καταπέλτας Διόδ.
17. 45· καταπέλται ἐξυδελεῖς Ἀππ. Ἰστ. 92· μεταφρ., οἱ λό-
γοι τοῦ ἀμυσθῆναι, ὥσπερ καταπέλται καὶ κροὶ εἰς τρεῖς
καὶ κατήρασαν τὰ βουλευμῆματα τοῦ Φιλίππου Λουκ. (3) I,
915· ὅταν πολιορκῇ Ἀθήνας μυρία πύργους καὶ τοῖς
ἰσοῖς καταπέλταις καὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις βέλεσιν εἰς τὸν
πόλεμον ἱκανοῖς Ἀθήν. 12 [538, B]· κατ. Μακεδονικοὶ Πτο-

λυδ. Α', 139· ἐν Ἑπρ. εὐρήγαι καὶ κ. λιθοβολοῖ, ἐξυδελοῖ, εἰς
τοὺς καταπέλτας νευράς ἐπέδωκεν Dittenb., 2) τὸ βέ-
λος ἢ βλήμα καθόλου τοῦ καταπέλτου, Ἡσυχ. II. βασανι-

στήριον τὸ ὄργανον, ὡς ὅπλον χαλκόν, ἐν ᾧ ἐξαρθροῦται τὰ μέλη οἱ
ἡμίται, ἢν οὐδὲν ἔκρηψεν, οὐδὲν ἐμαλάκισεν οὐκ ἀρθρομέ-
δον προτεινόμενον, οὐ τροχοὶ προβαλλόμενοι οὐ κατα-
πέλται Ἰγρηγορ. Ἑγκώμ. εἰς Μακκ., Διόδ. 20, 71, Χαρίτων 3, 4,
Ἑδδ. (Δ' Μακκ. II', 12).

καταπελτικός, ἢ, ὄν, ἀντικῶν ἢ ἀρμήλων εἰς καταπέλτην, βέ-
λος Στράβ. 330· κ. ὄργανα καὶ βέλη Πολυδ. II. 11, 3· τὰ κ.
(ἐξυπακ. ὄργανα) = καταπέλται, 9. 41, 3· τὸ κ., ἡ τέχνη τοῦ
χειρίζεσθαι τὸν καταπέλτην, Διόδ. 14, 42.

καταπερμπέτης, α, ου, βήμ. ἐπὶ θ., ὅν πρέπει τις νὰ πέμψῃ
κάτω, Λουκ. Θεῶν Διάλογ. 5, 4.

καταπερμπτος, ου, καταπερμπτεῖς σταλεῖς κάτω, ἐκ Θεῶν,
Ἀττ. παρ' Εὐστ. Εὐαγγ. Προπ. 510A.

καταπέμπω μέλλ., -ψω, πέμπω κάτω, εἰς ἕρεδος Ἡστ. Θεογ.
515· ἀετοὺς καταπέμπειν Λουκ. Προμ. 9· ἰδίως ἐκ τῶν μεσο-
γείων εἰς τὰ περὶ θάλασσαν, Εὐν. Φιλ. 5, 1, 30, Ἀν. I. 9, 7.

II. ἀποστέλλω ἐκ τοῦ ἀρχαίου, ἐκ τοῦ ἐπιτελεῖν, Δημ. 162, 11· στρ-
τήρην κ. τινὰ, στέλλω ὡς στρατ., Πλούτ. Φλάμ. 15· ἐς ἐπισκο-
πὴν τινος Λουκ. Θεῶν Διάλογ. 20, 6· «καταπεπεμένα» καθει-
μένα Ἡσυχ.

καταπενθῶ, λίαν πενθῶ, εἶμαι βυθισμένος εἰς τὸ πένθος, ὁρῶν
εἰς τινὰ, ἄνδρα ἀποφθιμένον κ. πάτρα Ἀνθ. II. 7. 618, Εὐδ.
(Περδ. 33, 4).

καταπεπαίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ πεπαίνω, κάμνω τι ὄρι-
μον, ψήνω ἐν τῷ Παθ., ὄριμος γίνομαι, ψήνομαι, τῶν καρπῶν
καταπεπαυθέντων Φίλων 2, 429.

καταπεπλασμένως, Ἑπρ. (Πολυδ. Δ', 51), μετὰ τὸν πλά-
στην μεταφρ. ὡς.

καταπεπτηνῆς, (καὶ καταπεπτηνός) Ἑπρ. 0ηλ. μετοχ. πρ. κ.
τοῦ καταπτήσσω.

καταπέτω, μεταγεν. τύπος ἰσοδύναμος τῷ καταπέσω, ἰάμελ.
ἐν Β. Πού. 255.

καταπεπυκασμένως, Ἑπρ. μετοχ. παθ. πρ. κ. τοῦ καταπυ-
κάζω, παρούργως, ὁλίως, Πολυδ. Δ', 51.

κατάπερ, ἰων. ἀντὶ τοῦ καθάπερ. Περδ.

καταπερικῶ, τελειῶν, τελευτῶ, διὰ τὸ καταπεραιῶν εἰς
πέδα ἀμφίμακρον Εὐστ. 13, 14, 81, 3.— Περὶ τοῦ ἀπλοῦ καὶ
τῆς συνθέσεως αὐτοῦ, περατῶ, περικῶ, κτλ. πρὸλ. Κόντου
Πλάτ. Παρατρ. σ. 387-391.

καταπεριάωσις, εὐαί, ἢ, τελειώσις, τέλος, Εὐστ. 81, 5.

καταπερῶ, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ -περῶμαι: ἀορ.
κατέπερῶν: πρ. κ. καταπέπορῶ: κ. ἄλλω ἐνὶ πλείον τινος ἢ
κατὰ τινος: χυδαία ἔκφρασις, — τινός, εἰς σημείον περιφραγῆσεως,
τὸ τοῦ Ὁρατίου oratione alieni, τῶν χειροτεχνῶν καὶ τῆς
πενίας κατέπαρον Ἀριστοτ. Πλ. 617, 2φ. 618, Εἰρ. 147· τῶν
ληρῶντων Ἑπρ. ἐν Ἀδελ. 28.

καταπεριέμαι, εἶμαι κατὰ πολὺ ἀνώτερος, πολλῷ ὑπέρχω, τι-
νος Πολυδ. 5. 67, 2.

καταπεριέωσις, εὐαί, ἢ, -περιέωσις, ἐξέδραμα, ἐξισμα,
ὁ Σχολ. ἐν Ὀδ. Ω. 229 ἐρμηνεύει τὰς γραπτὰς, ὡς καταπερι-
έωσις καὶ ἀμύχας τῶν ἀκανθῶν φυτῶν.

καταπερικάζω, ἐπὶ σταφυλῶν, μαυρίζω, ἐντελῶς ὠριμάζω, Κύ-
ριλλ. Ἀλ.

καταπερονῶ, διὰ τῆς περόνης κρατῶ, συνάπτω, κομβῶν ἰσχυ-
ρῶς, τὴν ἐνδῶσιν ἀσφαλίζονται ταῖς λαδαῖς καταπερονῶν-
των Πολυδ. 6. 23, 11.

καταπερπερύομαι = περπερεύομαι, χαριεντίζομαι, Ἡσυχ.,
Φωτ., Σουίδ.

καταπέριρος, ὁ, ἢ, ὁ χαριεντιζόμενος.

καταπέσημα, τό, τὸ πρὸς τὰ κάτω πέσιμον, Ἀνέκδ. Ὀξ. I,
176.

καταπέσω, Ἀττ. -ττω, (Σουίδ.) μέλλ. -πέσω, (πρὸλ. κατα-
πέτω)· — βράζω ἐντελῶς, χωνεύω, τροφὴν ἱππιατρ. 150, 17.

II. ἐν τῷ Παθ. χωνεύομαι, Ἀριστ. κ. Ζ. Γεν. 3. 5, 10· ἔως
ἀν καταπεφθῇ ἢ τροφὴ αὐτ. π. Ἑνυπνιον 3, 22. 2) μεταφρ.,
χωνεύω, δὲν ἀφίενται ἐξεγερθῇ, καταπρῶν, Λατ. concoumire,
κατ. χόλον Π. Δ. 81· «καταπέψαι» καταπρῶναι ἢ ἐν αὐτῷ
κατασχεῖν μεταφρ. ἀπὸ τῶν πεσομένων σίται, Ἡσυχ. καταπέτ-
τειν καὶ ἱατρεῖν τὸ πάθος Ἰάμελ. ἐν Πω Πού. 402· κ. μέγαν
ἐλδον, δηλ. φέρω εὐτυχίαν μετὰ πρῶτης ἢ ἀντι ὑπερηφανείας,
Πινδ. O. I. 87· «καταπέψαι» κατασχεῖν Σχολ. — «καταπεπεμέ-
νοι» καταπτημένοι Ἡσυχ. «καταπέσει» καταράττει, καταβάλλει
Σουίδ.

καταπετάννυμι καὶ -ύω: μέλλ. καταπετάσοι [α], ἐξαπλῶν
ὑπεράνω, ἀναπτύσσω, ἀνοίγω τι ὑπεράνω τινός, κατὰ λίτα πετά-
σας Π. Θ. 411, πρὸλ. Εὐρ. Πλ. 1439· ταῖς πρῶταις δέξεραις
κ. Διόδ. 20, 9· ὅσον ἀν τῶν ἐπίσχη τὸ ἱστίον καταπετα-
σθῇν, Πλούτ. Θησ. 25.

II. ἐκτείνω ἢ καλύπτω μετ' ἐμὲ, τὴν

αὐλὴν δικτύοις Ἀριστοφ. Σρ. 132· τὴν κεφαλὴν φοινικίδι ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 731· ἀνθρώπους ἰστίῳ Πλάτ. Παρμ. 131B· ἵπποι ἱματίοις καταπεπταμένοι Σεν. Κύρ. 8. 3. 16· μετὰ γεν. καὶ αἰε., καταπεταννύντες τῶν ξύλων δίκτυα Ἀρποκρ. ἐν λέξ. περιστοιχίζεται.

καταπέτασμα, τό, πᾶν ὅτι καταπετάννυται, κάλυμμα, σκέπασμα, Ἰλιόδ. 10. 28· τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ Ἑβδ. (Ἑξοδ. ΚΣ', 31), Εὐαγγ. κ. Ματθ. κζ', 51, κτλ.· τὸ παραπέτασμα· «τὸ καταπέτασμα ἦπερ ὁ κωμικός παραπέτασμα λέγει» Εὐστάθ. 722. 32· —(πρόναον) εἰργόμενον δυσὶν ὑφάσμασι καὶ τὸ μὲν ἔνδον ἐν ἐλίετο καταπέτασμα, τὸ δ' ἐκτὸς κάλυμμα Φίλων 2. 148· κ. τραπέζης Ἑπιγρ. Σάμων καὶ κ. ράκινον.

καταπέτομαι, (πρὸλ. πέτομαι) «πετῶ» πρὸς τὰ κάτω· μέλλ. καταπτήσεται ὁ αἰετός ἀποκερῶν τὸ ἦπαρ Δουκ. Προρ. 2· ἄρ. κατέπτωτο Ἀριστοφ. Ὀρν. 791· μετοχ. καταπτάμενος Ἡρόδ. 3. 111, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1624, Σρ. 16· ὑποτακτ. καὶ εὐκτ. καταπτῶμαι, -πτοῦ, Δουκ. Ἰκαρομ. 13, Δις Κατηγ. 8· ὡσαύτως ἐνεργ. ἄρ. β' κατέπτειν, ὑποτακτ., ἐς τ' ἂν ὁ αἰετός καταπτήῃ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 9. 10, 1, μετοχ. καταπτὰς, Δουκ. Χαρίδ. 7· ὁ Μοῖρις 206· «καταπτάμενος Ἀττικοί, καταπτὰς Ἑλληνες»· — ἀμφίβολ. Παθ. ἄρ. καταπετάσθην ἀπαντὰ παρὰ Διοδ. 2. 20, Ἑβδ.· καὶ διάφ. γραφ. -πετεώμενος εὐρεται παρ' Ἡρόδ. ἐνδ' ἀνωτ., ὡς ἐκ τοῦ -πετάσμαι· ἴδε Λορέκ. εἰς Φρόν. 581 κίε. (ἀντίθ. ἀναπέτομαι).

κατάπετρα, τά, πετρώδεις τόποι, Ἀκρ. Ἐπ. ἐκδ. Μηλ. Σ' 3107. **κατα-πετροκυπέω**, κτυπῶν τι κατὰ πετρῶν θραύω, τὰ θπλά Διόδ. 16. 60.

καταπετρώω, λιθοβολῶν φονεύω ἢ ἐπισφαιρῶν ἐπ' αὐτοῦ πέτρας ἐξαφανίζω, ἐξέφυγε τοῦ μὴ καταπετρωθῆναι Σεν. Ἀν. 1. 3, 2· πρὸλ. καταπετρώω. II. καταρρίπτω ἐκ τιγος βράχον (ἐκ πετρῶν) τοὺς θανατοῦντους καταπετρωθοῖ, τοὺς δὲ πατράλοιας ἔξω τῶν ὄρων ἢ τῶν πόλεων καταλεύουσιν Στράβ. 3. σ. 155.

καταπεττεύομαι (ἐν τοῖς πεσσοῖς νικῶμαι, καταστρέφομαι, φθείρω τὴν παρουσίαν μου), Μιχ. Ἀκρομ. τ. Β. σ. 200, 17, ἐκδ. Λ., πρὸλ. κατακυβεύω, κατακυβεύομαι.

καταπετών, καταπεσών, Ἑπιγρ. Ἐπιδαύρ., ὡ· καὶ κατέπετε καὶ καπετών.

καταπέφνω, ἴδε κατέπεφνον· φονεύω.

καταπεφρονήκω, Ἑπιγρ. μετοχ. ἐνεργ. πρkm. τοῦ καταφρονέω. μετὰ καταφρονήσεως, κ. τῇ πόλει χρώνται Δημ. 219. 25, Διόδ. 14. 17, κλ. II. Παθ. πρkm. καταπεφρονήμενος, με καταφρονῆσιν, ἀτίμως, Σχολ. εἰς Δουκ.π. Ἀπαίδ. 10, 10. Χρυσ.

κατάπεψις, εὖ, ἡ, τὸ καταπέσσειν, ἢ χώνευσιν, κ. τῆς τροφῆς, ἐξ-εικασίας τοῦ Σουλουργίου ἐν Κλήμ. Ἀλεξ. σ. 217 (κατάταξις τροφῆς).

καταπήγνυμι καὶ -ύω. (Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 2, 11)· μέλλ. καταπήξω. Ἑμπήγω σταθερῶς (εἰς τὴν γῆν), ἔγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ γόνι Πλ. 2. 213· ἐν δὲ σκόλοπας κ. Π. 441, I. 350, πρὸλ. Ἡρόδ. 4. 72· τὸν ὀδελίσκον καταπήξον Ἀριστοφ. Ὀρν. 360, κτλ.· εἰς τὴν γῆν κ. τὸν καυλὸν Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 5. 28, 1.

II. Παθ. καὶ μετὰ πρkm. καὶ ὑπερσ. ἐνεργ., ἴδε.. ἐν γαλῇ κατέπηκτο Πλ. Α. 378, πρὸλ. Ἰππ. π. Ἀθρ. 808· στήλη καταπεπηγύσθαι Ἡρόδ. 7. 30· φυτεύεται δὲ τὰ πολλὰ καὶ καταπηγνύμενα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 1, 1· σκόλοψ καταπαγεῖς Σέξτ. Ἡμ. 1. 238· ἡλοῖς καταπεπηγόνιν Ἀπολλοδ. Πολιορκ. σ. 41.— Παθ. πρkm., κλίμαξ καταπεπήχθω Ὀρειδᾶς. 131, ἐκδ. Mai.

2) παγῶν, κρύων, ψύχωμαι, ὑπὸ τοῦ ψυχός καταπηγνύνται Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 8. 19, 5· τὰ ὑποζύγια ἐμενεν οἶον καταπεπηγότα (διὰ τὴν χιόνα) Πολύβ. 3. 55, 5· πρὸλ. καταπήκτω.

καταπηδάω· μέλλ. -ήσομαι, πηδῶ κάτω ἀπὸ τιος, ἀπὸ τοῦ ἵππου καταπηδήσας τις ἀναεάλλει αὐτὸν ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ Σεν. Κύρ. 7. 1. 38, πρὸλ. Πλουτ. Καῖς. 46· ἐκ τοῦ ἵππου Χαρίτων 5, 3· πρὸλ. ἀποπηδεῖν καὶ ἀποδρώσων· Σουῖς· «καταπηδῶ» αἰτίας, καταπήδησις, εὖ, ἡ, τὸ καταπηδᾶν, Εὐστ. Πονημάτ. 314. 1, **κατάπηλος**, ὢν, (πηλός) ἐν τῷ πηλῷ βεβυλισμένος, βορβορώδης, μεμιασμένος, κ. τὰ κάλλη τῶν προσώπων ἦσαν Κωνστ. Μανασσ. Χρον. σ. 33B.

καταπιάνω, μέγας βλάβη (ὄρ. κατεπήμενα). τὸ κόλλος κ. Θεοδώρητ.— «καταπημνείεν καταβάλλειεν» Φώκ., Ἰπύχ, **κατάπηξ**, -ηγος, ὅ, ἡ, ἐμπεπηγμένος εἰς τὸ ἔδαφος, Ἑρμοκλ. Μίγ. 194. 24.

II. ὡς οὐσιασ. **καταπήξ**, -ηγος, ὅ, πᾶσα-λος, ὅστις καταπηγνύται εἰς τὴν γῆν (παλούκι), Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πηλ. 6. 5, 3 (πρὸλ. σταυρός)· — «τὰ πηγνύμενα ἐν τοῖς ὕδασι ξύλα, ἐρ' ὧν ἔδει συνέχεσθαι τὰ ἐπὶ τοῦ ρεύματος καθιέμενα» Σουῖς.— εἶδος οὐρτου, ἐπιβλῆς, «πύλη πολλοῖς σιδηροδέτοις καταπήγας ἔχουσα βαθυτάτου» Ἰπύχ. 2) ἐκέντρημα, «μηδὶ» (= ἐπίεσις), Ἰωσήφ. 10. 65, 2.— Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Λορέκ. Παραλ. 279.

κατάπηξις, εὖ, ἡ, τὸ ἐμπεπναι. Ἀπολλοδ. Πολιορκ. σ. 41.

κατάπηρος, ὢν, ἐντελὴς πηρός, λίαν ἀνέπηρος, κολοβωμένος· «κατασακατεμένος», Ἡρωτιαν. σ. 228.

καταπήττω, = καταπήγνυμι, σκόλοπος κ. Στράβων 194.

καταπιάνω, λίαν πιάνω, μέγας πᾶντι τινὶ ἢ τι, ἀργῶ καὶ καταπεπιασμένῳ ἔργῳ Πλάτ. Νόμ. 807A· ὑπερσπικήσαντα καὶ καταπιανθέντα Ἀδ. Ποικ. Ἰστ. 9. 13· «κατεπιάνθη, ἐλπίσθη» Ζωναράς· «πῶν γὰρ ὁ λιπαρὸς» Ἰπύχ.

καταπιέζω, πιέζω πρὸς τὰ κάτω, καταθλίβω, Βασίλ. εἰς Γρηγ. Ναζ.— Παθ., Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 3, 7.

καταπίεσις, εὖ, ἡ, ἡ πρὸς τὰ κάτω πίεσις, ἢ κατάθλιψις, τοῦ ψυχός Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰε. 2. 1, 4.

καταπιθεύομαι, ἀποθ., πῶνὰ λέγω, μεταχειρίζομαι πῶνὰ ἐπιχειρήματα, τὸ κ. ἐκ τῶν εἰκότων ἐπισπᾶσθαι τὴν διάνοιαν εἰς συγκατάθεσιν Σέξτ. Ἑμπ. π. Μ. 8. 324.

καταπικραίνω, ἐπιτεταμ. ἀντί τοῦ πικραίνω, Εὐμάχ. 265, Κύριλλ.

κατάπικρος, ὢν, λίαν πικρὸς, λέγοι κατάπικροι τῇ ψυχῇ Ἑβδ. (Ἰδὲ Σ', 3).

καταπίλλω, συμπίεζω, συμπυκνῶν, περιτυλλίσσω ὡς τὸ συμπεπιασμένον ἔριον, κ. τὴν ἔξιν συστέλλοντα καὶ καταπιέζοντα τὸ αἷμα Παθ. 2. 123.— Παθ., σφιγκτὰ τυλλίσσασθαι, καταπεπιγμένον εὐ μάλ' ἀπόκοις ἀντὶ πλῶν Ἀλκίφρ. 2. 210.

καταπιμελής, ἐξ, = τῷ ἐπομ., Σενεκρ. 75, Ὀρειδᾶς. 28, Matih.

καταπιμελὺς, ὢν [1], λίαν παχύς, Ἰαλιν. 19. 451, Παῦλ. Διγ. 4. 70.

καταπίμπρασθαι, «κατακαίεσθαι» Ἰπύχ.

καταπέμπημι· μέλλ. -πλήσω, ἐντελὴς γαίῳ (κατέπλησα τὸ γεῖλος, οὐκ ἐνέπλησα δὲ, ἐνθα τὸ ἐνέπλησα ἰσχυρότερον, μέχρι κόρου ἐπλήρωσα), Ἀθῶν. 132B· τινὰ τινας, κ. τινὰ φρονιμάτους Πλουτ. Ἰπ. 715A· μέσ. καταπιμπλάμενοι ἀνομίαις Πλάτ. Πολ. 496B· ὡσαύτως μετὰ ἑοτ., ἡδύομασιν καταπιμπλήσμενα Ἀντιφ. ἐν Παρασ. σ. 4, κατέπιμπλαντο πηλοῦ τὰς σκηνὰς τὰς ἑαυτῶν σκηναίς.

καταπίμπρημι, μέλλ. καταπρήσω, ἄρ. κατέπρησα, καὶ ἐντελὴς, κατακάω, καταπίμπρασαν τὰς οἰκίας Πλουτ. Κρίμλλ, 22· φλογίζοντα καὶ καταπιμπρῶντα τὰ συνεχῇ Βασίλ. τὴν ὑλὴν ὑράφασαι καταπρήσωμεν Πολύαιν. 8. 65., 5. 17, σ. 500, 501· Παθ. καταπίμπραμαι, κατακαίωμαι, καταληφθέντες ὑπὸ τῆς φλογὸς καταπρήσθησαν Πολύβ. 14. 4, 10· καταπρησθέντας τὸ αἷμα ἀπ' αὐτῶν Δουκ. Παρσ. 37.

καταπίνω [1], μέλλ., -πίωμαι, Ἀριστοφ. Ἰππ. 693, μεταγεν. -πιούμαι, (ἴδε πίνω), ποιητ. ἄρ. κάππειν Ποιητῆς παρὰ Ἰαλιν. 5. 373· (ἴδε πίνω).— περὶ τῶν κατέπινα, κατεπῶθην, ἴδε ἐν λ. **καταπίπτω**, **καταπτοῖω**. Πῶνον βίπτω εἰς τὰ κάτω, πίνω διὰ μίαν, «καταβάζω», καταβροχθίζω, ἐπὶ τὴν ὕψην καὶ ἐπὶ στερῶν, τὸ καταπῶθην ἐκ τῶν ὑψηλῶν ὕδωρ εἰς τὰ καίλα ἀφίεσα Πλάτ. Κριτ. 111D· τοὺς μὲν κατέπινε Κρόνος (ἐρ.), τοὺς υἱούς Ἡσ. Θ. 459, πρὸλ. 467· [δὲ τροχίλος] καταπίνει τὰς βρέλλας Ἡρόδ. 2. 68· πρὸλ. 70· κ. φῶ, δ' αὐτ. 2. 93· βλον πῖθον Κύρ. Κύκλ. 219· τεμάρχη Ἀριστοφ. Νερ. 338· λίθους Ὀρν. 1137· δίκας καταπέπωκας αὐτοῦ 1429· τὰς δρυμνέτις Ἀνσ. ὁ αὐτ. 584· κίχλας, Φιρεκρ. ἐν Μετ. 1, 24· μάλας Τηλεκλειδ. ἐν «Ἀρμ.» 1· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, μὴ ναῦν κατὰ κύμα πλῆθ' ὅσων 680, πρὸλ. Ἀριστ. Προβλ. 23, 5.— Παθ., ἐπὶ ποταμῶν εἰ-πίνες ἀφανίζονται ὑπὸ τὴν γῆν, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 1. 13, 25· ἐπὶ πόλεων καταστραφείσων ὑπὸ σεισμοῦ, Στράβ. 58· ἡ καταποντισθεῖσων, πόλεις καταποθεῖσα ὑπὸ τῆς θαλάττης Πολύβ. 2. 41, 7· ἐπὶ χώρας καλυψείσης ὑπὸ ἄμμου, Διόδ. 1. 32, κτλ.· καὶ ὁ μέλλ. **καταποθεῖσθαι** Ἀριστ. Σρ. 1502, καὶ ὁ πρkm. καταπεπῶσθαι Λογγ. σ. 169. 2) ἀπλῶς, ἀνευ πῶσ, καταπίνω, καταπίνειν δυνατός Ἰππ. Ἀφρ. 1250. II. μεταφ., κ. ἰδιωματικῶν, ἐπὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ καὶ τὰς ἰδέας, Ἀριστοφ. Ἀχ. 484, πρὸλ. Δουκ. ἐν Δι' Ἰργρ. 1. 2) καταπίνω, καταναλίσκω [ἢ ἐσθίω] ἐρίων τάλαντον καταπέπωκε ραδίως Ἀριστοφ. Σρ. 1117· δὲ δικαστὴς αὐτὰ [τὰς δημοσίας προσόδους] καταπίνει μόνος ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 1406· τὸν γὰρ κληρὸν αὐτῷ σκάφει κ. Ἀναξίλ. ἐν «Νεοτ.» 1, 19· — ἀλλ' ὡσαύτως, ἐξοδεύω, διαπνῶ, σπαταλῶ εἰς πᾶν, [τὴν οὐσίαν] οὐ μόνον κατέραγεν, ἀλλὰ οἶόν τ' ἐστὶν εἰπεῖν κατέπινεν Δισκλιν. 13, 39· πρὸλ. ἐκπίνω, καταφαγεῖν.

3) ἀφανίζω, φθείρω, τὸν ἡμίεπον ὁ μέγας [αὐλὴς] κ. Δισκλιν. Ἀσπασ. 89· καταπιόνται ὅμις οἱ Ἀθηναῖοι Πλουτ. Ἀλκιβ. 15.

καταπιεράσκειν, ἐντελὴς πῶλῳ, καταπραθεῖς, Δουκ. Κρονοσὴλ. 16.

καταπίπτω, μέλλ. -πτεῦμαι, ἄρ. κατέπεσον, ποιητ. κάππειν, (ὁ μόνος ὕψιστος παρ' Ὀμ. τύπος), ὡρ. γάππειν καὶ κάππειν Πλουτ. 8. 38, ὁ ἴδ' πρkm. καταπέπτονται ὄρ = κατέπεσαν, ἐπὶ μεταφρ. σημασίαις, Σύγκελλ. 313C, ἴδε μὴ ὁ αἰγιστίων κατέπεσε, ἐκ τοῦ καταπίνω). Πίπτω κάτω, καππεσέτην Πλ. Ε. 560· κάππεισεν ἐν Ἀγρινίᾳ Δ. 593· κάππεισεν ἐν Κονίῳ Μ. 23· πονηρὸς ἐπὶ γαίῃ καππεσε Π. 311· πρηγὴς ἀλὶ

κάππεσε 'Οδ. Ε. 374· κελ· ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου 'Π. Μ. 386, πρβλ. 'Ηρόδ. 1, 50· ἀπὸ τῆς κλίμακος 'Αριστοφ. 'Ορν. 840· ὅπ' ἑνὸς ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1273· ἀφ' ἵππου Σεν. Οἰκ. 1, 8· ἐς τοῦς ἀνθρακας Βύρ. Κύκλ. 671· ἐπὶ τῆς γῆς Σεν. Κύρ. Α. 5, 54· καὶ ἐπὶ τὴν γῆν καταπίπτει νεκρός 'Πρόδ. 28, 6· κ. πληγείας Λυσ. 94, 18· οἰκίαι καταπεπτωκυῖαι 'Λνδοκ. 14, 36. — ἐν χρήσει ὡς Παθ. τοῦ καταβάλλω, πρὸς ἡμῶν κάππεσε, κάθ' ὅσον Δισχόλ. 'Αγ. 1532. 2) μεταφ., ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ὡς τὸ Λατ. concidere, παρὰ ποῖο κάππεσε θυμός, κατέπεσε τὸ θάρρος αὐτῶν, τὰ ἔχασαν, 'Π. Ο. 280, πρβλ. 'Αρχιλ. 14· θυμὸς καταπεσών, λυπούμενος, ἀντίθ. τῷ ἀγαλλόμενος· ἀγενεῖς καὶ καταπεπτωκότες, ἄθυμοι, ἀνευ φρονήματος, Λιβάν. 4, σ. 172· τοῖς 'Ελλήσι καταπεπτώκει ἐς ἅπαν τὰ φρονήματα Πανστ. 10, 20, 1· κατέδεισε καὶ τὴν ψυχὴν κατέπεσε 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 6, 14, 2· ταῖς ψυχαῖς καὶ τοῖς σώμασιν κ. θεμίσι. 136Β· καὶ ἡ ψυχὴ καταπίπτει Σεν. 'Εφέσ. 1, 5· ταῖς γνώμας καταπεπτωκότες Συνέσ. 117, Β· καὶ ἀνευ πώσεως, καταπεσόντες 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. Πόλ. 7, 4, 2. 3) κατ. εἰς ἀπιστίαν Πλάτ. Φαίδων 88D· εἰς ἀπορίαν καταντῶ ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 84C· πρὸς τὸ χεῖρον 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 2, 16, 1. II. πάσχω ἐξ ἐπιληψίας, Λουκ. Τίμ. 24, Φιλόφ. 16.

καταπισσόω, 'Αττ. -τετώω, καλύπτω, διὰ πίσεως, πιστώνω, ὡς ἔπραττον εἰς τὸν περιέχοντα τὸν οἶνον πῆλινα ἀγγεῖα, κτλ. ὅπως ἀποκλιθεῖται τὸν ἄερα, Κρατίν. ἐν 'Πυτ. 17· (ἐνθα ἴδε Meineke), 'Αριστοφ. 'Εκκλ. — μεταφ., χρωματίζω μὲ μέλαν χροῖα, μαυρίζω, ἀντιθετὸν τῷ καταχρυσόω. (ἐν στίχ. 826)· καταπίπτου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδῃ αὐτόθι 829. II. ἀλείφω μὲ πίσσαν καὶ καίω, πρὸς τιμωρίαν, 'Πρην. παρ' 'Αθην. 524A. — Παθ., Πλάτ. Γοργ. 473C· ὥστε ὡς τὸ Λατ. tunica mollescit, πρβλ. Routh. ἐν τόπῳ (δὲν ἀναφέρει Stallbaum), ἐνθα συνάπτεται μετὰ τοῦ στρεβλοῦσθαι, ἐκτεμνεσθαι, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκᾶεσθαι, πολλὰ χροῖα λυθᾶσθαι καὶ ἀνασταυροῦσθαι· ἔτι ἀλείφω μὲ πίσσαν τὸ δέρμα, ἵνα ἀποτελῶσιν αὐτῷ χροῖα καὶ τὸ σῶμα κορασιώδες φαίνεται, ὅλον ἦτο τὸ ἔργον τῶν παρατιλτριῶν (πρβλ. πιττοκόπος)· καταπιττοῦσι σφᾶς καὶ τὰς τρίχας τοῖς ἀνασπῶσι πάντα τρόπον παρέχουσιν Κλήμ. 'Αλεξ. Παιδ. 3, 261.

καταπιστευτέον, ῥῆμ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἐμπιστευθῇ, ταῖς ὁρμαῖς Σωφ. π. Γυναικ. Παθ. σ. 28.

καταπιστεύω, πιστεύω πολύ, παρέχω τυφλὴν πίστιν, ἔχω πεπολήσιν, ἀνευ πώσεως, πάντες ἀπεσφάγησαν εἰ καταπιστεύσαντες Πλούτ. Λύσ. 8· τινί, εἰς τινά, Πολύδ. 2, 3, 3. II. ἐμπιστεύομαι, τινί τι, Ζώσιμ. 1, 5 καὶ 36, 3, 2. — Παθ., μὲ ἐμπιστεύεται τις, Φύλαρ. 2) Παθ., ὡσαύτως, μετ' αἰτ. πράγμ., ἐμπιστεύεται τι εἰς ἐμέ, καταπιστευθεὶς τὰ τῆς πόλεως χρήματα· τὴν καταπεπιστευμένην αὐτῷ διακονίαν Φωτ. 'Επ. 178, Ββλ. 497, 6.

καταπιστόμαι, μέσ., γίνομαι ἐγγυητής, ὑπὲρ τινος πρὸς τινά, διὰ τὴν πρὸς ἄλλον τινά, Πλούτ. Πλεισμ. 21.

καταπίστωσις, εὖως, ἡ, βεβαιότης, διαβεβαίωσις, ὑπόσχεσις πίστεως, καταπιστώσεως ποιείσθαι, ἐπὶ ἐραστῶν, Πλούτ. Πειλοπ. 18, πρβλ. Πλούτ. 2, 258B, 'Αριστ. 'Αποσπ. 1492. 42α.

καταπιττώω, 'Αττ., ἀντί καταπισσόω.

καταπίπτωμα, τό, καταπίσσωμα, στρώμα πίσεως, Νικήτ. Χρον. 19, 9.

καταπίων, ὄν, λιπαρός, «καταπίονα» λιπαρὰ Φώτ., ἐσφαλμ. γραφ. ἐκ τοῦ κατὰ πίονα μῆγρ' ἔκηα παρ' 'Πισχ. ἐκ τοῦ 'Ομ. 'Ιλ. Α. 40.

καταπληγής, ἐς, καταπεπληγμένος, πεφοβημένος, περιδεής, καταπληγείς γενόμενοι τὴν ἔφοδον αὐτοῦ, καταπληγέτες, Πολύδ. 1, 7, 6.

καταπληγία, κατάπληξις, τὸ καταπληγῆναι, Πολυεύκ. Γ', 137. καταπληκῶν, ὁρ. ὅ' μετοχ., (ἴδε ἀμπληκτεῖν) — ἡ λέξις τοῦ 'Πισχίου (καταπληκῶν, καταπληγῆς, διαμαρτῶν), διαρρωτέα οὕτω· καταπληκῶν, διαμαρτῶν — καταπατακῶν, καταπληγῆς.

καταπληγνῶω, ἐπιτεταμένον ἀντί τοῦ πλανᾶω, τινὰ Παροιμιογρ. σ. 126.

κατάπλησις, εὖως, ἡ, τὸ καταπλάσσειν, ἐπιχρίειν ἢ ἐπιτιθεῖναι κατάπλημα, 'Ιππ. Κερ. Γρωμ. 904.

κατάπλημα, τό, ἱατρικὸν ὅπερ καταπλάσσεται, τὸ ἐμπλάσσειν, κ. μετ' ἀλφίτων Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 9, 11, 4· τὰ καταπλάσματα, ἃ καὶ μαλάγματά τινες καλοῦσιν ὁ αὐτ. π. 'Όσμ. 61, 'Ιππ. π. 'Αρθρ. 80U, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 309, 12, 'Αριστ. Πρωβλ. 1, 30, κτλ., πρβλ. καταπλαστός.

καταπλασμάτιον, τό, μικρὸν κατάπλημα, κ. ἐπιρριπτέσθω Σωφ. π. Γυν. παθ. σ. 51.

καταπλάσσω, 'Αττ. -τετώω, μέλλ. -πλάσω [α] — ἐπιχρίω, ἐπαλείφω, καλύπτω μὲ τι, κατ' ὄν πλάσσει τοὺς ὀφθαλμοὺς πηλῷ 'Πρόδ. 2, 70· πρβλ. 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9, 6, 5· δέει τὰ βλεφάρω 'Αριστοφ. Πλ. 721· κηρῷ τὰ ὦτα Πλούτ. 2, 15D. — Παθ., ψιμυθῶ καταπεπλασμένος 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 878· καὶ ἀπολ.,

καταπεπλασμένος Πλούτ. 2, 724· κηρῷ 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9, 40, 9 — τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμυθῶ κ. Λουκ. ἐν 'Ανθ. Π. 11, 408. — Μῆσ., καταπλάσσεσθαι τὴν κεφαλὴν, ἐπιχρίω τὴν ἰλιαν μου κεφαλὴν, 'Πρόδ. 2, 85· καὶ ὁ μέσ. ὁρ., «οἱ τιτάνες καταπλασμένοι γύψῳ ἐπὶ τῷ μὴ γνώριμοι γενέσθαι» 'Αρποκρ. ἐν λ. ἀπομάττειν μετὰ διπλ. αἰτ., τοῦτο καταπλάσσονται ὅλον τὸ σῶμα, τοῦτο ἐπαλείφουσιν εἰς ὅλον τὸ σῶμά των, 'Πρόδ. 4, 75. 2) ὡς ἱατρ. ὁρ., ἐφαρμόζω κατάπλημα, διὰ κατάπλάματος ἱατροῦ, συνάπτεται μετὰ τοῦ καταινῶν καὶ καταντλεῖν, Διοσκ. ὕπα· λειφόμενα ἢ καταπλάττομενα Πλούτ. 'Πθ. 561· ὁ φακὸς καταπλάττομενος καθ' ἑαυτὸν καὶ σὺν τῷ ἀλφίτῳ Διοσκ. 4, 87.

3) μεταφ., καταπεπλασμένος = καταπλαστός II, 'Αριστ. 2, 388 — τὸ κατ., ὁ τεχνητὸς ἦχος ὁ παραγόμενος διὰ τῆς ἐμρράσεως τῶν ὑψηλοτέρων φθόγγων τοῦ αὐλοῦ, ἴδε Quintil. 1, 11, 7. 4) πλαστός, ψευδής, ὁ Πολυδ. Δ', 48, μνημονεύει τοῦτον ἐπὶ τῶν ἐλαττωμάτων τοῦ σφιστοῦ.

καταπλαστέον, ῥῆμ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ καταπλάσῃ, ἐπιθέσθῃ ὡς κατάπλημα, τινί τι 'Ορειβ. π. 140 Matth.

καταπλάστης, ου, ὁ, ὁ καταπλάσσειν, ὁ ἐπιχρίων, ἐπιθέτων κατάπλημα, Φιλων 2, 478.

καταπλαστός, ὄν, ὁ καταπλασόμενος, ἐπιτιθέμενος ὡς κατάπλημα, καταπλαστὸν φάρμακον = κατάπλημα, φάρμακον κατ', ἐνεχειρίσει τριβείν, τρεῖς κεφαλὰς σκαρόδων 'Αριστοφ. Πλ. 717· ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῖ τρία εἶδη φαρμάκων, τὰ καταπλάστα (καταπλασόμενα), τὰ χριστά (χρίόμενα) καὶ τὰ πιστά (= πινόμενα).

II. μεταφ., προσποιητός, πλαστός, ἐψιμυθιμένος, Λατ. fucatus, τὸ κ. σου, αἱ προσποιησεις σου, τὰ καμώματά σου, Μένανδ. ἐν 'Μισομ. 9· κ. βαρύτης Πλούτ. 3, 44A.

καταπλαστός, ὄος, ἡ, 'Ιων. ἀντί τοῦ κατάπλησθαι, 'Ηρόδ. 4, 75.

καταπλάτυνω, ἐπιτεταμ., ἀντί τοῦ πλατύνω, Moschion Muhieln. σ. 34, Γαλην. 2, 298.

καταπλάτνυς, εἰς, ὁ, ἀντὶ πλατύς, ἀπὸ τοῦ καταπλάτνυς ὑπάρχειν τῷ σώματι, Πλάτωνος κλησὶν ἔσχηκεν Τρέτζ. 'Ιστ. 11, 857.

καταπλέκω, μέλλ. -ξω, ἐντέλως πλέκω, ἐμπλέκω, συμπλέκω, φλοῦν φορμοῦ τρόπον κ. 'Ηρόδ. 3, 98. 2) μεταφ., περιπλέκω, ἐμπερδεύω, κ. τινὰ προδοσία ὁ αὐτ. 8, 128. — Παθ., πόλεμος, ὁ καταπεπλεγμένος τῇ ποικιλίᾳ, περίπλοκος ἐν τῇ ποικιλίᾳ τῶν γεγονότων, 'Αριστ. Ποιητ. 29, 5. II. παύομαι πλέκων, ἐπομένως φέρω εἰς πέρας, τὴν ἑρῆν, τὴν ῥῆσιν 'Πρόδ. 4, 205, 8, 83· πρβλ. διαπλέκω II, πλέκω II, 3.

καταπλεονάζω, λίαν πλεονάζω, 'Ιρηγ. Νύσος.

καταπλεονεκτεῖω, πολὺ πλεονεκτῶ, ἔχω τὸ «πλεονέκτημα», ὑπερέχω, 'Ιππ. 23, 49.

κατάπλευρος, ὄν, 'Αττ. -πλευρς, ὄν, γεν. -ω — ἐντέλως πλήρης, τινος Πλούτ. 2, 498E· κατάπλευρα ὀφρίων ὄρη Πολυδ. 13, 7· γῆς τε κατάπλευρον τὸ γένειον καὶ ὀφριατὸς Σεν. Κύρ. 8, 3, 36· πηλοῦ Δίων 'Αλ. 1, 79· — μετὰ δοτ., χωρίον ὀχετοῖς κατάπλευρον 'Αππ. Κερκρηδ. 117.

καταπλέω, μέλλ., -πλεύσομαι καὶ πλεύσομαι· 'Ιων. -πλώω — πλέω πρὸς τὰ κάτω· δηλ., 4) πλέω ἐκ τοῦ πελάγους πρὸς τὴν ἀκτὴν, πλέω πρὸς τὴν ἑρῆν, προσορμίζομαι, ἀντιθ., ἀναπλέω, καταπλέων ὁ στρατὸς ναυοὶ πολλὰς κατηνύχθη εἰς ὅχθας 'Ηρωδ. 3, 9, 14· ἐνθα κατεπλέοιεν 'Όδ. 1, 142· ἀπολ., ἀνευ προσδορ., τῆς στρατιῆς καταπλεούσης οὐκ εἶα προσορμίζεσθαι 'Ηρόδ. 6, 97· δλκᾶδι καταπλεούσαι 7, 137· ἐς Αἴαν μακρῇ νηὶ κ. 'Ηρόδ. 1, 2· πρβλ. 8, 132· ἐπὶ Ἐλ· λησπόντου 8, 109, 9, 98· ἐπ' 'Αρτεμίσιον 7, 195· τὰς Ἐκ Πόντου ναὺς 'Αθηνᾶς καταπλεῖν ἐκώλυεν Σεν. 'Ελλ. 5, 1, 28· ἔως ἂν δεῦρο καταπλέωμεν παρὰ Δημ. 569, 3· ἐνταῦθα κ. ὁ αὐτ. 886, 3· πρβλ. Λυσ. 161, 43· γενναῖα καταπεπλευκώς, ἐλθὼν ἐσθλώς εἰς τὴν ἑρῆν, Πλάτ. Εὐθύδ. 297C· καταπλεόντος πυροῦ Θεόφρ. ἐν Αἰσ. 'Φ. 4, 9, 5· καταπλεύουσα ἀγορά, νῆες μετὰ σίτου τῆς ἀγορᾶς, 'Αππ. Κερκ. 200. 2) πλέω πρὸς τὰ κάτω τοῦ ποταμοῦ, κατὰ τὸ βεῦμα αὐτοῦ, μετ' αἰτ., ἐς Βαβυλῶνα κατ. τὸν Εὐφράτην 'Πρόδ. 1, 183· ἀπολ., 7, 137· ἐπὶ ἰχθύος, κατ. ἐς θάλασσαν 2, 93· πρβλ. 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8, 13, 10. II. πλέω ὅπισθεν, πλέων ἴπιστρίμῳ, ὅθεν ἐξέπλεον ἐνταῦθα καὶ καταπλεῖ Δημοσθ. 88U, 3, 'Ηρόδ. 1, 165, 3, 46, 'Λνδοκ. 21, 22, κτλ.

κατάπλευς, ὄν, γεν. -ω, 'Αττ. ἀντὶ τοῦ κατάπληγος.

καταπληγῆς, ἐς = καταπληγῆς, κ. καὶ περιδεῆς Κλήμ. 'Αλ. 946.

καταπληγία, ἡ, φθὸς πολλὴ, ὑπερβολικὴ, Πολυδ. 1', 137· εἰάφ. γραφ. καταπληγία.

καταπληγμός, ὁ, = κατάπληξις, 'Πρόδ. (Σειρήν, κα', 5),

καταπληκτέον, ῥῆμ. ἐπιθ. τοῦ καταπληγῶω, (ἐπὶ παύ. ση· μασ.) Δειναρχ. 103, 41· πρβλ. ἀρχτέον II.

καταπληκτικός, ὁ, ὄν, ἀνόμενος νὰ καταπληγῇ, πέρων κατάπληξιν, Ουμασμήν, εὐπρόσωπος καὶ κ. Μάχων παρ' 'Αθην. 578C·

κατάπνιξις, εως, ἡ, τὸ καταπνίγειν, ἀφανίζειν, Ἀριστ. Προβλ. 38. 3, 1, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 9, 4' ἰσθῶτος, καταστολή, ἐμπόδις, ὁ αὐτ. π. Ἰσθῶτ. 39.
καταπνοή, ἡ, φύσημα, ἀνέμων Πινδ. II. 5. 162.
κατάπνοος, ον, συνηρ. -πνοος, ουν, καταπνέμενος, φυσώμενος, διαπνέμενος, «εὐπνοος», «κατάπνοος» Πολυδ. Α'. 240.
καταπύδω, -πύδας, ὁ ὁρῶς τύπος κατὰ πύδ-. ἴδε πύς I. 4. 6.
καταπυδῶ, ὦ, τὸν πρότερον ὁ ἐπιὼν κατηπύζει (κατεπάτει;) Γ. Παχυρ. τ. Α'. σ. 329, 14, ἐκδ. Β.
καταπύρα, ἡ, ἡ καταπύτρα.
καταπυκίλλω, κοσμῶ διὰ διαφορῶν χρωμάτων ἢ κατὰ πικρῶν τρόπους, διαπικίλλω, τὸ σῶμα Πλάτ. Τιμ. 85Α.—Παύλ., τὰ ἱερὰ ἡμῖν καταπυκίλλεται ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν γραφῶν ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρων 8D' ἐρατὴ ἀστέρας ἐν κυανῷ καταπυκίλλεται Διόδ. I. 47' πᾶς τόπος κηρογραφία κατεπεποικίλλτο Ἀθῆν, 204B' ἴδε ἐν λέξει κηρογραφία.—περὶ τοῦ λόγου, ἡ λολία χαίρει ἀερότῃ καταπυκίλλεσθαι Walz. Ρήτορ. 9. 257.
καταπυμνύνω, περιποιῶμαι τὴν ὡς παίμνιον, Κύριλλ.
κατ-απολαύω, καὶ ὑπερβολὴν ἀπολαύω, ὑπὲρ τὸ ἐόν, ὡς τὸ καταχρῶμαι, μετὰ γεν. Ἑκκλ.
καταπολεμέω, πολέμων καταβάλλω, ἐξαντλῶ διὰ τοῦ πολέμου, ὑποτάττω ὁλοσχερῶς, (πρόβλ. καταγωνίζομαι τινα), Δατ. duellare, τινὰ θουκ. 2. 7., 4. 1, Ἀνδοκ. 25. 22' πολλὰ ἔτη πολιορκίαντες καὶ πολλάκις καταναυμαχούντες οὐδὲν προὔργον ἐπιείκει πρὸς τὸ καταπολεμῆσαι τούτους Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 10' ἐν τῷ ἐνέστῃ προσπαθὼ νὰ καταβάλω, τινὰ τινα κ. ὁ αὐτ. 4, 8B.—Παύλ., ἐλπίζοντες αὐτὴν [τὴν πόλιν] καταπολεμῆσθαι, οἱ εἶχον ἐκτελεσθῆναι ἐνεκα τοῦ πολέμου ἢ τῶν πολέμικων ὁπλων, ὁ αὐτ. 6. 16, πρὶν. Πλάτ. Νενέξ. 243C, D' ἐξ ὧν καὶ τὸ πρότερον κατεπολεμήθημεν Ξεν. Ἀν. 7. 1, 27. II. κινῶ πόλεμον ἐναντίον εἰνός, πολέμῳ κατὰ τινος, τινος Κλήμ. Ἀλ. 871' καὶ μετὰ δοτ., τοῖς βαρβάροις καταπολεμῶν ἐκράτησε, ἐπιμόνος πολέμων, Πλουτ. Κάτω. 2. 1321.
καταπολεμήσεις, εως, ἡ, ἡ διὰ πολέμου καταβολή, καθυπόταξις, ὑποταγή, (πρόβλ. καταγωνισμός), Πολυδ. Θ'. 142, Νικήτ. Χρον. 162B.
καταπολεῶ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ πολεῶ, στρέφω, Σχόλ. εἰς Ἀράτ. Φαιν. 147.
καταπολιζέω, κτίζω πόλιν, γεμίζω με πόλιν, κ. τὴν χώραν, τὰς νήσους, καὶ ἐν τῷ παθ. καταπολιμένης τῆς χώρας, καὶ ἐν τῷ μέσ. κατεπολίσαντο τὰς νήσους Θεόδωρ. Μετοχ.
καταπολιτορκεῖω = πολιτορκεῖω, κυρ. καὶ μεταφρ., Εὐμόδ. σ. 437, τὰς πόλεις κατεπολιόρκει καὶ κατεστρέφετο Θεόδωρ. Μετοχ.
καταπολιτεύομαι, ἀποθ. ὑποτάττω, καταβάλλω πολιτευόμενος, διὰ τῆς «πολιτικῆς», τινὰ Δημ. 442. 21, Πλουτ. Πομπ. 51' συνάπτεται καὶ μετὰ τοῦ δημαγωγῶ, ὁ αὐτ. ἐν Γάβ. 20, κτλ.—πρόβλ. ὑποπολιτεύομαι τινι.
καταπολό, ἀντὶ τοῦ κατὰ πολῷ.
καταπομπῶ, ἐμπαίζω, χλευάζω, τινός Δουκ. Ἑρωτες 37' πρόβλ. ποιμπῶ.
καταπομπή, ἡ, κατάπεμψις, τὸ πέμπειν ὀπίσω, Ἀφρικαν. παρ' Εὐσεβ. Εὐαγγ. Πρὸς. 390Α.
καταπνεύω, καταβάλλω μετὰ πολὺν κόπον καὶ ἀγῶνα, τῇ ἐνέσῃ τῆς τροφῆς τὴν ἀλκήν τοῦ θηρίου Διόδ. 3. 37' οὕτως ἐν τῷ μέσ. μέλλ., ὁ αὐτ. 11. 15' οὕτως ἢ τοῦ αἵματος ῥύσις αὐτὸν κοτεπερῆσεν Εὐστ. σ. 880, 8.—Παύλ., καταπνέωμαι, ἐκτελεῶμαι, νικῶμαι, Δίσχιν. 33. 8' πάντα ταῖς ἐντελεγεῖσις καταπνεύεται Μένανδρος ἐν Ἀδελφ. 192, Ἀριστ. Ἀποσπ. 66. 337' τῆς τῶν προγόνων ἡμεροῦς καταπεπνημένης Διόδ. 11. 6' τὸν Καλλικράτηδαν παντοχέουσι τιτρωσκόμενον καταπνέωμαι ὁ αὐτ. 13, 99.
καταπνύσεις, εως, ἡ, κόπωση, ἀδυναμία, ἐξάντλησις, Ἰω. Χρυσ., κτλ.
καταπνέω, ον, καταπνεύμενος, ἐξητλημένος, καθάπερ ἐφεξὲς ἀθλητῆς καταπνέω προσενεχθεὶς Πλουτ. Σύλλ. 29' ὑπὸ τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκιβ. 25. II. κοπιῶντες, ἐπίπονος, πόνους προεβλῶν, ὀληρῶς, λατρεία Μακκαθ. 3. 4, 14.
καταπνέω, βίπτω εἰς τὸν πόντον, εἰς τὴν θάλασσαν, καταβυθίζω, πνίγω ἐντὸς τῆς θαλάσσης, τινὰ Δουκ. 142. 16, Δημ. 677. 6, κτλ., μεταφρ., κ. τὰς βουλὰς Δισκ. 2, σ. 576.—καταπνέω ὡς τὸ τῆς θαλάσσης Διόδ. 18. 20, πρόβλ. Πλουτ. 2. 403C' [ναῦς] κ. εἰς τὸ πέλαγος Πλουτ. Τιμολ. 13.
καταπνύσεις, εως, ἡ, καταπνύσεις εἰς τὴν θάλασσαν, πνίγειν ἐντὸς αὐτῆς, Ἰω. Κλήμ. 334. 23.
καταπνέω, ὁ, ἰσοκρ. 257E' ὁ κ. τῶν χρημάτων Ἀππ. Μακιδ. 14.
καταπνέω, ἡ, ἐπιπνέω, πρίπει τις νὰ καταβυθίσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, νὰ καταπνέῃ, Κλήμ. Ἀλ. 930.
καταπνέω, ὁ, ὁ καταπνέων, ῥίπτω εἰς τὴν θά-

λασσαν, πνίγω, ἐπὶ πειρατῶν, λησται καὶ κ. Ἰσοκρ. 280Α, Δημ. 675 ἐν τέλει, 676. 3' μεταφρ., καταπνέονται τῆς Ἑλλάδος Πλουτ. 8. 52, 5.—ὡς ἐπιπνέω, κ. ἀνεμος Συνέσ. 193B.
καταπνέω, ὁ, ὁ, ἰκανὸς νὰ καταπνέσῃ, Νικήτ. Χρον. 60B.
καταπνέω = καταπνέω, τινὰ εἰς τὴν θάλασσαν προσπαγῶν κ. Ἰσίδ. 1. 165., 4. 154, Ἀντιφῶν 132. 37, κτλ. κ. εἰς τὴν θάλασσαν Ἠρόδ. 3. 30' εἰς ποταμὸν Ἀθῆν. 387K'.—Παύλ., οὐκ ἔσας καταπνέωθῃν Πλάτ. Γοργ. 511E.
καταπνέω = ἀπυπνέω κατὰ τινος.
καταπνέωμαι, ἀποθ., ἐπανερχομαι ἐκ τῆς ἐξορίας, ὡς τὸ κατέρχομαι, καθόδοις, καταπορεύεσθαι τῶν πεφυγαδευμένων, καθόδοις τυχόντων, Πολυδ. 4. 17, 8, καὶ ἐν ἐπιγραφ. Iap. Russell. ἐν τῇ Συλλογ. Ἐπιγραφ. 4697. 19.
κατ-απορῶ, ἀνεπιτήδεως προσπαθὼ νὰ θεραπεύσω, ἀποτυχῶ ἐν τῇ θεραπείᾳ ἐντεῦθεν ἐν τῇ Παύλ., ἦν καταπορῶθῃ ἡ ἀμεληθῇ (ὁστέα) ἐμπεσεῖν, ἀν. ἐξ ἀγνοίας ἡ ἀμελείας ἀρεθῇ ἡ θεραπεία τῶν ἐξαρθρωθέντων ὁστέων, Ἰππ. Ἀγμ. 773, πρόβλ. π. Ἀρόρ. 780, 827.
καταπορῶ, μέλλ., -ῆσω, ἐντελῶς πορῶ, λεηλατῶ, ἐρημνύνω, Γλωσσ.
καταπορῶ, ὁ, ἀνεμος καταπνέων διὰ τοῦ πορῆμοι, ἐν δὲ τῇ Σικελίᾳ ἀπὸ τοῦ πορῆμοι τῆς Μεσσηνίας, Ἀριστ. π. Ἀνέμ. 5.
καταπορῶ, εως, ἡ, τὸ μεταχειρίζομαι ὡς πόρνην, ἀτιμάζειν, παρθένων Πλουτ. Τιμολ. 13.
καταπορῶ, κάμνω πόρνην, ὁδηγῶ εἰς ἀτιμίαν, τὰ θήλεα τέκνα Ἠρόδ. 1. 94, πρόβλ. 196.—Παύλ., γίνονται πόρνη, θυγατέρες καταπορῶντες πολλὸν χρόνον παρὰ τῇ θεῷ μετὰ ταῦτα διδοσθαι πρὸς γάμον Στράβ. 532. II. «βιάζω», ἀτιμάζω, ὡς πόρνην μεταχειρίζομαι, καταπορῶσαντες τὴν γυναῖκα ἀνέλιον Πλουτ. 2. 821D, Αἰλ. Βοικ. Ἰστ. 9. 8. III. σπαταλῶ εἰς πόρνας, πάντα κατακεῖναι καὶ καταπερνεύει Κίων Κ. 45. 28' μεταφρ., κ. τὴν γεῦσιν, διαφθείρειν, Ἰρήν. Νεξ.
καταπορῶ, καταναλίσκω εἰς πόρνας, ὥσπερ οἱ πόρνοι καὶ πορνοκατεῖς (πρόβλ. καταπορῶ), Πολυδ. Γ'. 117.
καταπορῶ, ον, ἐντελῶς πορῶ, Ἰω. Λουβ. π. Ἀδ. 2. 13.
καταπορῶ, ὦ, ἐντελῶς πορῶ, ἐρυνῶ χρώματι βάπτω, Θεόδ. Στυλ. σ. 801, ἐκδ. Μί.
κατάπνιξις, εως, ἡ, τὸ καταπνίγειν, Πλάτ. Τιμ. 80Α, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 11, 3, Ἀρετ. Ὁξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4, II. τὸ μέρος, δι' οὗ ἐνεργεῖται ἡ κατάπνιξις, φάρυγξ (ὁ καταπνίγων), αἰοισοφάρυγξ, ὥστε τὴν ἡδονὴν τῆς τροφῆς ἐφελδύνειν καὶ τὴν κ. κολλακεῖν μειζόνως Μουσών. παρὰ Στοβ. 17. 43' ὅτι χειρὰς δέδωκεν [ὁ θεός], ὅτι κατάποσιν, ὅτι κοίλιν Ἀρετ. Ἐπίκτ. 1. 16, 17, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παύλ. 1. 7.
καταπύτης, ὁ, λάρυγξ, Σουίδ., καὶ ὁ καταβυθιστικόν.
καταπύτιον, τὸ, τὸ καταπνέμενον, καταπύτι, «χάπι», καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν θάττον ποιεῖν καταπύτιον δοθέν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 20, 2, 9. 8, 3' διδοται καὶ κοιλιακὸς καταπύτιον Δισκ. π. Ὁρεῖθ. σ. 163, 217, 347κ, Γαλῆν., Παύλ. Αἰγ. 7. 5.
καταπνέωμαι, ἐπικαλεῖσθαι, ἐκτελεῖν, ἐπιμαρτυρεῖν, Βυζ. κατάπνι, τὸ, καταπύτιον, τὸ κοιν. «χάπι», διδοί διὰ μιᾶς καταπνέειν, ταῦτα λεῖο τρίψας κατὰ ποταμὸν Ἰππ. 407. 32 καὶ ἀλλ. οὐδὲν ἐκ τοῦ καταπύτου ὠφελήθη 1046Α, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 20, 2' καταπύτι, τὰ, αἱ τραχαὶ (τὰ καταπνέμενα) ἢ δὲ τῶνδε κυριωτάτη ἴσσις ἐν τοῖσι ποταμοῖσι καὶ καταπύτοις κέεται Ἀρετ. 97, 20.
καταπύτης, ἡ, τὸ κατώτατον στρώμα τοῦ οἴσος, τὸ οἴσος, τὸ στρώμα, Παύλ. Αἰγ. 6. 32'—ἐν Ἰππιατρ. 61, καταπύτης—παρὰ Σουίδ. ὡσαύτως, καταπύτης, ον, ὁ.
κατ-αποφύνομαι, Μέσ., ἀποφύνομαι τὴν γνώμην μου ἐναντίον τινός, τινός Ἀθανάσι. (πρόβλ. καταπνέωμαι).
καταπραγμάτευομαι, ἀποθ., μεταχειρίζομαι μέσῃ ἐναντίον, τινος Ἰρήν. Νεξ. 1. 341Α, Εὐστ. Πονημάτ. 273. 68' μετ' ἀπαρ., παρὰ Φωτ. Βιδ. 244. 20. Τὰ ἐνεργ. μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Σουίδ.
καταπραγμάτευσις, ἡ, ὁ, ἐπιτήδεως εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσῃ τι, τῶν νοηθέντων Μουσών. παρὰ Στοβ. 338. 34.
καταπραγῶν, ἡ, Δουρ. ἀντὶ τοῦ καταπραγῶν, Παύλ.—Ἐπίφρ. -νός, Ἑκκλ.
καταπραγῶ, εως, ἐκτελεῖται, τῶν βεβουλεμένων Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 1, 4' τῶν πορρωγελημάτων Κλήμ. Ἀλ. 443, κτλ.
καταπραγῶ, Ἀππ. -πύω, -ῆω—ἐκτελῶ, κατορθύνω, κοινῶς «καταπνέω», ὅσα βούλεται ἡ πόλις καταπράττει Ξεν. Ἀγ. 7. 7, 46' κατέπραξε ἡ ἐβούλησιν αὐτοῦ 1. 2, 2' οἱ καταπράξαντες ἡμῖν ταῦτα αὐτοῖσι 7. 7, 16' κ. ὥστε μένιν τοὺς φυγάδας ὁ αὐτ. ἐν Κλήμ. 7. 4, 11. 2) ἐπιτυχῶν, κερδίζω, ἀποκτῶ, τὴν ἀρχήν, τὴν ἡγεμονίαν ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 7. 5, 76, Πλούτ. 5, 3.—Μέσ., ὁποῦτο δὲ ἐκκαθάρσιν, κατορθύνω, πῶς μέγα ἡγοῦ τότε καταπραγῶν, ἂν οὐκ καταστρεψάμενος ἔχεις ὁ αὐτ. ἐν Ἀν.

7. 7, 27· ὅπως καταπράζεται τὸν γάμιον Μένανδρ. ἐν Ὁρασί. 3· ἀσφάλειαν Διον. Ἄλ. 6. 68· ἐκτελεῖ, Πλουτ. Περιχλ. 5· ὅσους μὲν ἔννοοι καὶ καταπράζεσθαι Γρηγ. Ναζ.—Παθ., τὰ καταπεπραγμένα Ξεν. Κύρ. 7. 3, 35· τὴν ἡγεμονίαν ἡγοῦνται καταπραχθῆναι ἂν δ' αὖτ. ἐν Πύρ. 5. 5· τῷ καταπραχθῆναι τὰ γραφέντα Δημ. 254. 13.

καταπρατικός, ἐπιτιθέεις εἰς τὸ καταπράσκειν, πωλεῖν, Ἐπιγραφ.

καταπραύνεις, τὸ καταπραύνειν, καθιγύχασαι.
καταπραύνω, καθισχυάζω, ἡμεροποιῶ, ἐκμαλίσσω, Πλάτ. Εὐθύδ. 288B· ἀνέθ. τῷ τραχύνω, ὃ αὖτ. ἐν Τιμ. 67A· κ. τοὺς ἀκροατάς, ἐπὶ ῥήτορος, Ίσοκρ. 43C, πρὸς Δριστε. Πητορ. 2. 3, 17· κ. τὴν ταραχὴν, καταπαύω, Πολύβ. 5. 52, 14· καταπραύνοντο τὰ ῥήτ. τούτων ἀκροάμενοι, ἡμερτέροι ἐγίνοντο κατὰ τὰ ῥήτ. Πλουτ. Λυκ. 4· τοὺς βουλομένους μάχεσθαι καὶ δυσπαθεῖντας πρὸς τὰ γινόμενα καταπράναι Περιχλ. 33· ἡ μουσικὴ τοὺς θυμοειδεῖς κ. Ἀδύν. 623F· κ. τινὰ τῆς ὀργῆς Πολύβ. 5. 52, 14· Ἰων. τύπ. καταπραύνω.

καταπρεμνος, ὡν, πλήρης κλάδων, κατάκλαδος, Πούχ.
καταπρεσθεύω, ἀναλαμβάνω προσέλειαν ἐναντίον, τινὸς Σερβά. 796· ἀπολλ., Πολύβ. 23. 11, 8.

καταπρηγνῆς, ἐς, πρηγνῆς, πρὸς τὰ κάτω ἐστραχμμένος, ἐναντίον τοῦ ὑπτιος, παρ' Ὁρ. οὐποτε ἐπὶ τῆς χειρὸς ὡς μεταχειρίζεται τις αὐτὴν πλῆττειν ἢ λαμβάνειν θραύτιμους, πλῆθύνει, χειρὶ καταπρηγνῆ, μετὰ τὴν παλάμην, Ἰλ. 11. 792, πρὸς Ὀδ. N. 164· πεπλήγεται μὲν ὡς χειρὶ καταπρηγνῆσι Ἰλ. O. 114· χεῖρεςσι καταπρηγνῆσι λαβούσα Ὀδ. T. 467, πρὸς N. 199· ἐὰν τὸ κ. ῥέποντα Ἰππ. Ἀγμ. 776· «καταπρηγνῆς» κατὰ πρόσωπον. ἐπὶ στόμα, κατωφερὲς καὶ «καταπρηγνῆς, κατωφερῆς» Πασχ., πρὸς καταπρηγνῆς.

καταπρηγνίζω, ῥίπτω τινὰ κατακέφαλα· ὁ ἄρ. καταπρηγνῆξε Νικ. Θηρ. 824, Νόνν. Δ. 4. 395.

καταπρηγνύω=τῷ προηγ. τινὰ πόντῳ καταπρηγνῶσθαι Ἀνθ. Π. 7. 652.

καταπρηγνύω, Ἰων. ἀντί καταπραύνω, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ', 265, Κόνιν. Σμ. 14. 328.

κατάπρησις, εὐς, ἡ, τὸ καταπιμπάναι, ἀναψις, ἀναμμα, ἐπειδὴν καταπρήσεως ἀψιγται τὸ πῦρ, σπεύδει πᾶσαν ἐπινεμῆσθαι τὴν ὕλην Βασίλ. 3. 499.

καταπρίω [1], καταπρίννω, σκίζω διὰ πρίονος, καταπρίσαντες κορμούς Εὐλῶν Ἡρόδ. 7. 36. 2) κατακρίπτω ἢ κατασπαρτίσω διὰ τῶν ὀδόντων εἰς τεμάχια, κ. τὸ κύμινον Θόκυρ. 10. 55, πρὸς κ. γλώσσαν κυνόδοντι Νικ. Ἀλεξίτ. 283· ὡσαύτως· πρίζω, διὰ τῆς θλίψεως ἀλίσκοσθαι καὶ καταπρίζεσθαι Ἀμφιλοχ.

καταπροβάλλω, ῥίπτω πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐμπρός, καταβάλλω, Ἰαλιν. 19. 622.

καταπροδίδωμι, ἐντελῶς προδίδω, ἐγκαταλείπω, ἀφίνω τινὰ ἐστὴν τύχην σου (πρὸς καταπρίεμαι), Ἡρόδ. 7. 157., 8. 94· τοὺς συμμάχους 9. 11, Ἀριστοφ. Σφήκ. 1044, Θουκ. 1. 86., 7. 48, κτλ. τινὰ τινι Ἡρόδ. 9. 73· τὰ πράγματα Λυσ. 158. 25· τὰ ἐμαυτοῦ μόνα σκοπῶ, τὰ δὲ κοινὰ καταπροδίδωμι καὶ ἐλάττω ποῖω Λοκκ. Πρωμ. 14. — Παθ., ὑπὸ Ἑλλήνων καταπροδιδόμενοι Ἡρόδ. 9. 7, 1, Θουκ. 3. 111.

καταπροθύμιομαι, ἐπιτεταμ., ἀντί τοῦ προθυμέομαι, μετ' αἰτίας, Σουίδ.

καταπροῖνμι καὶ **καταπροῖμαι**, ἀπορρίπτω ἐντελῶς, ἐκ τῶν χειρῶν μου ἀφίνω, ἀμελῶς καὶ περιρρονητικῶς ἀποβάλλω, καταπροῖσθαι τοὺς καιροὺς Πολύβ. 1. 77, 3, κτλ. τοὺς βίους βίους δ' αὖτ. 3. 81, 4· ὡσαύτως μετ. γεν., ὡμοσάντην μὴ ποτε καταπροῖσθαι ἀλλήλων Προκλ. Ἀνέκδ. 2. 7· λέγεται προσέτι, καταπροῖναι τὴν δίκην, κατηγορεῖν, ὥς τὸ καταπροδιδώμι· «καταπροῖσθαι, καταπροδιδόναι» Ἐτυμ. Μέγ.—ἄρ. καταπροηγάμην. Πολύβ. 11', 143.

καταπροῖξομαι, Ἀττ.—προῖξομαι, (ἴδε προῖξ), ἀπαντᾷ παρὰ δοκίμοις ὡς μεμονωμένος τύπ. μέλλ., (ἐπειδὴ ὁ ἄρ. καταπροῖξομαι, ἀναφερόμενος ἐν τῷ Μέγ. Ἐτυμ., εὐρηται μόνον ἐν Πλουτ. 2. 10C· ἴδε κατωτ. 11, καὶ ἴδε προῖσσομαι). Κυρίως, πρᾶττω μετ' ἀντιπληρώσεως, δηλ. ἄνευ ποινῆς ἀτιμωρητῆ, ἐν χρήσει μετ' ἀντίθετον, ἐπὶ κακῷ μόνον καὶ τὸ πλεόντων μετὰ μετοχῆς, οὐ γὰρ εἴ μετ' ὧδε λωδωράμενος καταπροῖξεται, δὲν ὅλ' μείνη ἀτιμωρητὸς ἀφ' οὗ οὕτω μετ' ἀποκαταστήσει καὶ ἡρωτηθῆσεται, Ἡρόδ. 3. 156· οὐ καταπροῖνται ἀποστάντες δ' αὖτ. 5. 105, πρὸς 7. 17· οὐ τοὶ καταπροῖξαι τάλαντα πολλὰ κλέψας Ἀριστοφ. Ἰππ. 435· οὐ τοὶ καταπροῖξαι τοῦτο ὄραν, δὲν ὅλ' διαφύγει τὴν τιμωρίαν διὰ τὴν τοιαύτην πρᾶξιν, δ' αὖτ. ἐν Σπ. 1360· οὐ τοὶ καταπροῖξαι λέγουσα ταυτὶ δ' αὖτ. ἐν Θεοφ. 566· ἀπολλ., ἐκείνου οὐ καταπροῖξομαι, ἔφη, δὲν ὅλ' διαφύγῃσιν (ἀτιμωρηταί), Ἡρόδ. 3. 36· οὗτοι κ. Μυρτιάς Ἀριστοφ. Σφ. 1396. 2) μετὰ γεν. προσ. τοῦ πάσχοντος τὸ κακόν, ἐμμεῖ δ' ἐκείνος οὐ καταπροῖξεται, δὲν ὅλ' διαφύγῃ ἐκ τῆς ἐκδικήσεως μου διὰ ταύτην τὴν πρὸς μου

γενομένην ἀδικίαν, Ἀρχιλ. 86· οὐ τι., ἐμοῦ καταπροῖξαι, ὅσα· ῥεῖν ἐπεχγανέει Σχολ., δηλ. δὲν ὅλ' με καταγέλασθε, ἐμπαίθετε ἀτιμωρητῆ, ἐπειδὴ καὶ ὀλίγῳ πρότερον εἶπεν, οἱ μὴ ὡς καταγέλασθε Ἀριστοφ. Νερ. 1240· ἄνευ ἀντίθετον, τὸ πᾶν ψήθη καταπροῖξασθαι τῶν θεῶν Σουίδ. 1211, Θεμιστ. 25B ἐν Λετ. Πητορ. σ. 275, 30, κ. ὅσον προῖκα καταπροῖνῃσι, δ' ἐστὶν ἀδικίας ἐσθὶ καὶ ἀδικοῦ· πρὸς Π. Δ. 275. 3) ἀμφοτέρω αἱ συνθέσεις συνδυάζονται παρ' Ἡροδ. 7. 17, οὐ καταπροῖξαι αὐτὸς μεθ' ὧν νηρούσης γυναῖκας.—Ἡ λέξ. εἶναι ἀρχαῖα Ἰωνικῆς, τὸ πρῶτον ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Ἡροδ., καὶ φαίνεται ὅτι ἦτο εὐχρηστοῦ παρ' Ἀττ. μόνον ἐν τῇ συνήθει γλώσσῃ, διὰ ταῦτα εἶναι συνήθης παρ' Ἀττ. στοχασταί, οὐδέποτε δὲ παρὰ Τραγ. ἢ τῷ Πλάτ. ἢ παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς καὶ τοῖς ῥήτοσι. II. παρὰ τῷ Βουζαντινῷ συγγραφεῖ Γεωργ. Παχυμ. 2. 147C, 264C· εὐρίσκειται ἐν ἐστ. καταπροῖξασθαι. καὶ ἄρ' ἀσάφαι. ἐπὶ τῆς ἐνύστα τοῦ πρυθιδόναι, ἐγκαταλείπειν, ἀμελεῖν, ἀπαρρίπτειν, πρὸς καταπροδιδόναι. καταπρίεσθαι.

καταπροῖεπω, ἐγκαταλείπω, ἐντελῶς λησμονῶ, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ', 1164.

καταπροῖνυμῶ, καταλεηλατῶ, ἀπάγω ὡς λεῖαν, Ἐσδ. (Ἀριθ. ΚΑ', 1, Ἰουδ. Β', 14).

καταπροῖνμι, προπίνω, καὶ μεταφ. χαρίζω, δίδω δωρά, κ. ἄνδρος ἐπιφανέως κ. πόρνοις κερμήλια καὶ θησαυροὺς Θεοδρ. Μετοχ.

κατάπροσθεν, ἐντελῶς ἐμπροσθεν, Ἐπιγρ. Διήγου.

καταπροσωπῶ· ὡ· κατὰ πρόσωπον ἐρχομαι, ἐκ τοῦ σύνεργου μάχομαι, μὴ ἔχων ὀνόματιν καταπροσωπῆσαι τῷ τυράννῳ Πυρ.

καταπροστέλλομαι, προβάλλω ὡς πρόβασιν, τὴν αἰδῶ κ. Ἰαλιν. 5. 448.

καταπροτερέω, ὑπερβάλλω, ὑπέρτερό, τινος Διόδ. 17. 33.—Παθ., ἡττώμαι, ὑποχωρῶ, τινι, εἴς τι πράγμα, Πολύβ. 1. 47, D., 16. 19, 1.

καταπροχέω, χύνω πρὸς τὰ κάτω, δάκρυα παρειῶν Ἀπολλ. Ρόδ. 11', 1118.

καταπροχυνῶ, πρυτανεύω, κυβερνῶ, διεύθυνω, τὴν περιχωρὸν ἢ ἐρήνην κ. Πυρ.

καταπροχυνῶ—καταπυγίζω. Σχολ. Ἀριστ. Θεοσμ. 1135.

καταπροχυνῶ, ὡν—καταπύγων, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 364.

καταπτακῶν, ἴδε β. καταπτήσσω.

καταπτερυγῶ, ὡν, ἔχων πτέρυγας, πετρεῖς, Ἀλφύλ. Πρ. 793, Εὐρ. Ὀρ. 176.

καταπτερόω, ἐξυπνίζω τὸ σῆμα μετ' αἰδῶς, ἐν τῷ Παυ., πᾶν τὸ σῆμα καταπτερόω Ἀπολλοδ. 1. 6, 8.

καταπτερόω, = καὶ ὑπὸ πτερυγῶν. τινός, ἐπὶ τῶν πτερυγῶν πετῶ μετὰ τὰς πτέρυγας ἐναντίον εἶναι, Ψευδ.-Καλλιπ.

καταπτήσσομαι, μέλλ. τοῦ καταπτεῖσθαι.

καταπτήσσω, μέλλ. -πτήξω· γ'· οὐκ. Ἰκ. ἄρ. δ'· καταπτή· τὴν Ἰλ. Θ. 136· ποιητ. μετοχ. καταπτακῶν ἀπαντᾷ ὡσαύτως ἐν Ἀλφύλ. Εὐμ. 252· (πρὸς καταπτακῶν)· πρμ. κατέπτηκον Θεμιστ. 309B, ἢ κατέπτηχα. ἴδε κατωτ. ἐπ. μετοχ. καταπτερυγῶ, ἴδε κατωτ. (ἴδε πτήσσω). ὡσαύτως, κατὰ τὴν ὡσαύτως, μαχόμενος ἐνεκα φόβου, καταπτήτην ὑπ' ὀχρεσφί Ἰλ. Θ. 136· καταπτήτης ὑπὸ θάμνῳ X. 191· κατὰ δ'· ἐπὶ τῇσιν σφί γαίῃ Ὀδ. Θ. 190· λιμῶ καταπτερυγῶ Πρ. Ἀσπ. Ἰπρ. 295, (πρὸς καταπτήσσω, ὑποπτήσσω)· ὡσαύτως παρὰ πείροις, κατέπτηχε μέντοι ταῦτα πάντα νῦν Δημ. 42. 22· γυναῖκας περιφρόνους καταπτήχους Ἀντιφ. δεδοκίμοι τὴν ἰσχυρὴν αὐτοῦ καὶ καταπτήχους ἡμῶν Διον. Ἄλ. 7. 50· ταπεινὰ καταπτήξετε Πλουτ. Διμήλ. 27, πρὸς Περιχλ. 25· καταπτήχες τὸ πτήκον καὶ ὑπὸ φόβου δεδουλωμένον Ἀριστ. Δ. σ. 62, 6· μετ' αὐτ., ἐκφρονας γενέσθαι πάντας καὶ καταπτήξαι τὸ μέγεθος δ' αὖτ. ἐν Σὺλλ. 7.

καταπτήσσω καὶ **καταπτεῖστω**, καταπρίνω εἰς κύνιν ὡς ἐν τῇ ἰγνίῃ ἢ ἐν τῇ μύλῃ, ὑπέρ τοις αἰδηροῖς κατέπτεσσε καὶ κατέκωπτεν ἐκείνον, κατακοπνίζω, Πλουτ. 2. 449B· ἐν Ἑλλήνι τὰ δότα κ. Νικολ. Δσμ. παρὰ Στωδ. 614. 20 καὶ δ' παθ. πρμ. κατέπτεσθαι.

καταπτεύω, πτοῖαν ἢ πτόσιν ἐμβάλλω, καταρῶμι, καταπλήττω, Ψευδ.-Λοκκ. Φιλόπατρι. 29· Παθ. ἄρ. καταπτεύω (ἐκ διαφύγῃς ἀντί-επαύθη). Γενέσ. 58A.

κατάπτομαι, Ἰων. καθάπτομαι, μετὰ γεν., μαρτύρομαι, ἐπιμαρτύρομαι, μετ' αὐτ., Ἡρόδ. 6. 68., 8. 65.

κατάπτυσσιν, τὸ καταπτύσθαι, βεβελύοντι πρᾶγμα, βεβελύμα, Εὐστ. Πανηγμ. 122. 44.

καταπτύσσω, ὡν, ῥημ. ἐπὶ θ. πρᾶξι νὰ καταπτύσθῃ, Βασιλικ. Εκδ. Παρμ. τ. 1, σ. 531.

κατάπτυστος, ὡν, ἄριστος νὰ καταπτύσθῃ, βεβελύοντι, ἀποτρεπτικός, ὡσαύτως ἡ, ὡν, Ἀνακρ. 120· ἐπ' ὅν' ἐπυσσεύετο ἄλιος καταπτηγνῆς, Ἀνακρ. Εὐμ. ἀντιφ. Λίπυλ. Xa. 632, Εὐμ. 68, Κύρ. ἐν Τρω. 1024· ὡσαύτως παρὰ κυρ. καὶ περὶ, Ἀνακρ. ἐν Νότιοι. 1. 6· μισθῶται τῶν κ. τευτοῖν Δημ. 236. 22, κτλ.—

«κατάπτυστον» εὐτελές, μισητόν· Σουίδ. Ἐπίρρ., -τως, Κλήμ. Ἀλ. 546.

καταπτυχῆς, ἐς, ἔχων πολλάς πτυχάς, ἐμπερόναμα Θεόκρ. 15. 34.

καταπτύω, μέλλ., -ύσω, πτύω ἐπὶ τινος ἢ πρὸς τινά, ὥστε ὡς σημειῖον βδελυγμοῦ καὶ καταφρονήσεως, μετὰ γεν., τίς οὐχὶ κατέπτυσεν ἄν σοῦ; Δημ. 295. 8, πρὸλ. Διογ. 64. 13· τῆς φιλοσοφίας κ. Λουκ. Κατάκλ. 12, κτλ.· οὕτω, κ. Θωροδοκίας Δισχίν. 31. 31· πλούτου Λουκ. Ἰκαρ. 30· ἀπολ., Ἀριστοφ. Βάτρ. 1179. [Περὶ τῆς ποσότητος, ἴδε -πτύω].

κατάπτωμα, τό, ὅ,τι κατέπεσεν, κατάπτωσις, Ἑβδ. (Ψαλ. ΡΜΙ'. 14).

κατάπτωσις, εὖς, ἡ, πτώσις, ἀπένεια, ἀδυναμία, Ἰππ. π. Ἀρρ. 808, Ἰαλγ., κτλ.· κ. τῆς δυνάμεως Ὁρειθ. σ. 770.

2) πτώσις, δυστυχία, Ἑβδ. [1] Μακκ. Β'. 14].

καταπτύσσω, «ζαρώω», χαμηλώνω, ὡς τὸ **καταπτῆσσω**. τίπτε καταπτύσαντες ἀφέστατε; Ἰλ. Δ. 340, πρὸλ. 224· κ. κύνας ὡς ἀμφὶ λέοντα Ε. 254, 476· «καταπτύσει» φοβεῖται, Ζεῦ· ἰα, «καταπτύσει»· Ἰσὺχ.

κατάπτωτος, ὁ, ὁ καταπεπτηκώς, ὁ κατακειμένος.

καταπτωχεύω, κάμνω τινά διὰ πτωχόν, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 25.— Παθ., γίνωμαι πτωχός, ἐπαίτης, καταπτωχευμένος ὁ αὐτ. ἐν Κικ. 10· τύχαι καταπτωχευμένοι, πολὺ πτωχικὴ κατάστασις, Διον. Ἀλ. 9. 51.

καταπύγίζω, εἶμαι ἢ ἐνεργῶ ὡς **καταπύγων**, κίνατος εἶμαι, «καταπύγιζεν» τὸ τὴν πυγὴν ἐπὶ πολὺ μεταφέρειν ἐν τῇ βαδίσειν· ὁ ὤτ.

καταπυγμομαχέω, τινά, καταβάλλω ἐν πυγμαχίᾳ, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἐπίγρ. 20.

κατάπυγος, οὐ, ἴδε **καταπύγων**.

καταπύγασον, ἡ, κτηνώδης ὄρεξις, σαρκικὴ ἐπιθυμία παρὰ φύσιν, Κρατῖνος ἐν «Δραπέτσι» 4, Ἀριστοφ. Νεφ. 1023, Ἀποσπ. 180· κ. καὶ πασχητισμός Λουκ. Ἐνύπν. 32.

καταπύγιστος, ἡ, οὐ, = τῷ ἔπομ. Κρατῖνος ἐν «Χειρ.» 4, ἀλλ' ἴδε Meineke.

καταπύγων, οὐός, ὁ, ἡ, οὐδ. **κατάπυγων**, οὐχὶ **καταπύγων** (πογὴ) παραδεδομένος εἰς ἐπιθυμίας σαρκίνας παρὰ φύσιν, καὶ καὶ ἀδύνατον, ἀχρεῖος, ἀσελγής, λαϊκαστάς καὶ καταπύγωνας Ἀριστοφ. Ἀγ. 79, Ἰππ. 639, ὅπερ ὁ Σχολ. ἐξηγεῖται «εὐρύπρωκτον ἢ τὸν πεπορευμένον» ἐν Σφ. 687· κ. καὶ ἀναίσχυτος Νεφ. 529, 909· ὡς **κατάπυγων** ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 200. Αἱ πλείους περὶ αὐτοῦ εἰσὶν ἐσφαλμέναι, -πύγωνος, κτλ., πιθανῶς ἐνεκα τοῦ τύπου -πυγωνέστερος ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 776· ἀλλ' οὕτως εἶναι ἀπλῶς τύπος ἀνωμαλίας σχηματισθεὶς χάριν τοῦ μέτρου, ὡς τὸ κακοξενώτερος παρ' Ὀμ., πρὸλ. Λυβέκ. εἰς Φρύν. 193· ἕτερος τύπος **καταπυγότερος** ἐκ τοῦ **κατάπυγος**, ὡς καὶ τὸ ἀπειρων ἐν τοῦ ἀπειρος (ὅπερ ἀναφέρεται ὑπὸ Ἰσὺχ. καὶ Φωτ.), ἀπαντᾷ ἐν Σώφρονι παρ' Ἀθην. 281Ε' καὶ -ήτατος ἐν Ἑλλ. Ἐπίγρ. 1131· πρὸλ. ἐπιλήσιμων, ἐπιλησιμότερος· παροιμιώδης φράσις, **καταπυγότερων** ἀληθιστῶν, διότι οἱ ἰχθύες αὐτοὶ λέγονται ὅτι ἀκολουθεῖ ὁ ἕτερος θατέρῳ κατὰ τὴν πυγὴν (Ἀθην. 281Ε'), εἰ· ἡς σημαίνονται οἱ ἀκράτεες καὶ οἱ καταφρονεῖς, οἱ λάνθων. Περὶ τοῦ τοῖσμοι τῶν συνθέτων ἐπιθέτων εἰς μὴν ἴδε τὴν σφρὴν Ζηδασκαλίου Κόντου ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 154.

καταπύθω [ῶ]: μέλλ., -ύσω, κατασπίζω, κάμνω τι νὰ σαπίσῃ, τὴν... **κατέπυσ**, ἱερὸν μένος Ἑλλάϊο Ὀρ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 371.— Παθ., κατασπίζομαι, σήπομαι· ὁ Ἰσὺχ. ἐξηγεῖται «εὐρωτιῶ», εὐλόν... τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὁμοῦ Ἰλ. Ψ. 328.

καταπύθω, κατακαλύπτω, κατακοσμέω, συχν. παρὰ Κυρίλλ., Εὐστ., 1379. 12.

κατάπυκνος, οὐ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ πυκνός, λίαν πυκνός, Θεόκρ. Ἐπίγρ. 1. 1. II ὡς ἱατρικὸς ὅρος, λίαν δυσκυστός, ἦν δὲ οἱ κατάπυκνος ἡ κοιλία δεκτικὴ εἶναι, μαλθακὴ κλύσματι ὑπόκλυς Ἰππ. 406. 10. III κ. εἰς ἡ ἐπὶ τί· «ἡ διὰ ἐκτος κατάπυκνος ἐπὶ τὴν τοῦ τ' χρήσιν» Ἀπολλ. περὶ Συναξ. 56, Δ. Β. 598.

καταπυκνώω, γεμίζω πυκνὰ μὲ τι πρᾶγμα, τρήμασι τὸ τετ-χος Πολύδ. 8. 7, 6· θύρας ἡλοῖς Διδ. 17. 71· τοῖς ἀφῶνις τὰς συλλαβάς Διον. Ἀλ. π. Σουβ. 10· παραδειγμάτων πλῆθει τὴν πόλιν, μὲ ἀφῶνις παραδειγμάτων, Πλουτ. Λυκοῦρχ. 27· οὕτως ἐν τῷ Παθ., ἐπὶ τοῦ στερεώματος, **καταπεπυκνώσθαι**... πλήθει ἀστέρων Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 8, 18· ἐπὶ χώρας, ἐλασίς καταπεπυκνώσθαι, εἶμαι πυκνὸς περυσυμένος μὲν, Διδ. 3. 44· μεταφορ., σταθμοὶ ἐγείρονται καὶ ἐπαύλεις καὶ τῇ πόλει ῥαστάθμω καταπυκνούνται Θεμιστ. 16. 112. II ἀναγνώζεις μικρὰν περιοχὴν, συμπίεζω, συμπυκνῶ, Ἐπίκουρος οὕτω καταπύκνωσεν τὴν ἡδονὴν Δαμῶν. ἐν «Συντρίβ.» 1. 62· καὶ ὡσαύτως ἐν σχέσει πρὸς τὸν Ἐπίκουρον, τόλυντ' ἐγὼ σοὶ καταπύκνωσα τέτταρα, ἐδαπάνησα τέσσαρα τάλαντα διὰ μὴς ἢ ἐπεσύνευσα, αὐτοὶ 4· ὡς παράδειγμα τῆς τοιαύτης χρήσεως ἀναφέρεται τοῦ Ἐπικούρου ἐν Διογ. Α. 10. 14, εἰ καταπυκνῶς πᾶσα ἡδονή.

κτλ. (ἀλλὰ τὸ ῥητὸν τῆς προθέσεως φαίνεται ἐφαρμύμενον) πρὸς **καταπύκνωσις**· καταπεπυκνωμένη ἡδονή, ἡ τελεία, ἡ ἀπύκνως· καταπεπυκνῶται ἡ τοῦ Ἀριστοτέλους πραγματεία, πυκνὴ, συγχρὴ ἡ χρήσις αὐτῆς γέγονεν, Πορφ. β. Πλάτ. 14. 23, 130.

III Παθ., συμπυκνῶμαι, ἐπὶ τινος εἰδὼς συλλογισμοῦ (πρὸλ. πυκνὸς V), Ἀριστ. Ἀναλ. Πρὸτ. 1. 14, 2· ἀλλὰ, εἰ μὴ καταπυκνῶται τι, ἂν εἶναι πάντοτε εὐκόλον, ἐφαρμύσιμον, Μ. Ἀντων. 5. 9.

καταπύκνωσις, εὖς, ἡ, συμπύκνωσις (ἴδε **καταπυκνώω** II), τοῦ ἡδονήνου, καταπεπυκνωμένη ἡδονή, Ἀλκίφρων 3. 35. 2) ἐν τῇ μουσικῇ (πρὸλ. πύκνωμα II), Ἀριστοξ. σ. 28, Νικέμ., κτλ. **καταπυκνωτέον**, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει νὰ καταπυκνώσῃ τις, Θέων σ. 91, 8, ἐκδ. Hillel.

καταπυκτεύω, καταβάλλω ἐν πυγμαχίᾳ, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρύδ. Α. 106· καὶ τὸ Παθ. **καταπυκτεύομαι** Εὐστ.

καταπυκνῶμαι, ἀποθ., ἐρουνθὲν ἐκ τοῦ πλησίον, ἐρωτῶ ἀκριβῶς νὰ μάθω, Βυζ.

καταπυργῶ, ὀχυρώνω, ἐφοδιάζω μὲ πύργους, Ἄννα Κορν.

καταπυρίζω, καὶ ποιητ. τύπος **καπυρίζω**, **καταπυρρῶ**, **κατακαίω**.

κατάπυρος, οὐ, διάπυρος, πεπυρωμένος, ἀναμμένος.

καταπυρπολέω, καταστρέφω ἢ ἐρημώω διὰ πυρός, πυρπολῶ, κατακαίω, Ἀριστοφ. Θεσμ. 243, Πολύδ. 5. 19, 8.

καταπυρρόλησις, εὖς, ἡ, τὸ νὰ καταπυρρόλῃ τις, Ἐφραίμ 5, 2083.

κατάπυρρος, οὐ, λίαν πυρρός, ἐρυθρός, Διοσκ. 2. 184.

καταπυρσεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ πυρσεύω, τινά, φωτίζω, καταλάμπω τινά, Ἑκκλ.

καταπύτιζω, ἐξακοντίζω ὑγρὸν πρὸς τὰ κάτω διὰ μικροῦ ἀνοίγματος, καταιοῖν, καὶ Παθ., ἀφρὶς ἂν καταπυτισθῇ πᾶν τὸ ὑγρὸν Ἰρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 206.

καταπύγων, οὐ, ἔχων μακρὸν πώγων, μακρογένειος, Διδ. 3. 63· κατὰκομοὶ καὶ καταπύγωνες Στράβ. 771.

καταπωλέω, πωλῶ, Κλήμ. Ἀλ. 274, κτλ.

καταπωμάζω ὅτεω καλῶς τὸ πῶμα, ἐντελῶς κλείω, βουλλίνω, καταπωμάζομεν τὴν ὀπὴν, ὥστε ἀποκεκλεισθαι... Περὶ ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 272 (πρὸλ. **καταθύω**).

κατάρα [ᾱρ]. Ἰων. -ᾱρη, ἡ, κακὴ ἀρά, ἡ κατὰ τινος ἀρά, **κατάρα**, κατάρην ποιεῖσθαι τινί, καταρῆμαι τινά, Πρὸδ. 1. 165. οὐ ἀντίθετον εἶναι, ἀρὴν ἐποίησαντο θ. 63· ἐποίησαντο νέμιον τε καὶ κατάρην μὴ θρέψιν κόριν· ἠγδῆνα αὐτοὶ 82· ἐκ κατάρης τευ, ἐνεκα κατάρης τινός, ὁ αὐτ. 4. 30· διδόναι τινά κατάρα Εὐρ. Ἑκ. 944, ὀντίθετον τῷ εὐχῇ· **κατάρα** τινὶ ἀλλ' οὐκ εὐχῇ ὅμοιον Πλάτ. Ἀλκ. 2. 143B· μάλλον ἐκ κατάρος ἢ κατ' εὐχῇν Ἀριστ. 2. 424, 7· κατάρος ἐγγύς 1. 214· κατάραι γίνονται κατὰ τινος Πολύδ. 24. 8, 7· περιθώριος κ. Αἰγύλι. Θάβ. 725· μητρὸς φόνιοι κατάραι Εὐρ. Ἰλ. 1324· ἐκ τραγικῆς κατάρας Πλούτ. π. Φιλαδέλφ. 4831· τὴν κ. ἀναγράφαι Διδ. 1. 45· τὴν κ. στηλιτεύσαι Πλουτ. Ἰλ. 354B· τύπος κατάρας ἐναντίον τῶν τυμβωρύχων ἀειομνημόνευτος εἶναι ἢ ἐν Εὐδοκίᾳ ἐπιγραφῇ τοῦ 6· μ. X. αἰῶνος δημοσιευθεῖσα ἐν τῇ Ἀρχαιολ. ἐφημερίᾳ 1892.

κατ-ᾱραιρημένος, Ἰων. μετοχ. παθ. πρkm. τοῦ καθαιρέω, Ἰπρὸδ.

κατᾱράκτης, **κατᾱρακτικός**, **κατᾱρακτικῶς**, ἴδε **καταρ-ράκτης**, **καταρρακτικός**, **καταρρακτικῶς**.

κατ-ᾱρᾱμαι [ᾱρ Ὀρ., ᾱρ ἄττ.], Ἰων. -ᾱρῆμαι, μέλλ. -ᾱσομαι. Ἰων. -ᾱσομαι· ἀποθ., ἐκφέρω κατάρα· ἐναντίον τινός, εὐχομαι τὸ κακόν, τινί τι, τῷ δὲ κατᾱρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλλε· ὁπίσω Ὀδ. Τ. 330· (ἀνευ τῆς δοτ.) πολλὰ κατᾱρᾶτο, ἐξέφερε πολλὰς κατάρας, Ἰλ. 1. 454· κεφαλῇ πολλὰ κ. Ἰπρὸδ. 2. 89, πρὸλ. Δημ. 653. 5· κ. τὴν Ἰσὴν τινί Ἀνθ. Π. 11. 115· μετ' ἄπαρ, κατᾱρῶνται δ' ἀπολέσθαι, εὐχονται νὰ ἀπολεσθῇ, Θεογ. 277· κ. μὴ τὰ πλοῖα στεγανά γενέσθαι Ἀριστ. Ἀποσπ. 513, πρὸλ. 143, Πολύδ. 15. 29, 14· συχν. μετὰ δοτ. προσ· μόνον, κατᾱρᾶστο τῷ αἰτίῳ Ξεν. Ἀν. 7. 7, 48, Πρὸλ. 4. 184· κατᾱρᾶ σὺ τῷ διδασκάλῳ Ἀριστοφ. Νεφ. 817, Βάτρ. 746· ἐν τῷ δῆμῳ κατᾱρῶ Φιλίππῳ Δημ. 435. 2, κτλ.· παρὰ μεταγ., μετ' αἰτ. προσ., κατᾱρῶμενος τοὺς πολίτας Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 32, Λουκ. Ὀν. 27, Εὐγγ. κ. Μάρκ. 1α, 21· ἀνελθ. τῷ ἐπαναίν, ἂν μὲν εὖ συμπεριελάσας φανῶ, πολλοὶ ἐξεσθῶ εἰ ἐπανοῦντες, ἂν δὲ κακῶς, πολλοὶ οἱ κατᾱρῶμενοι Ξεν. Ἀν. 5. 9, 4· εὐλόγετε τοὺς κατᾱρῶμενους ὑμᾶς Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 44· ἀπαῖ, ἐκφέρω κατάρα, Ἀριστοφ. Σφ. 614, Δημ. 320. 7· κατᾱρᾶται ὁ κῆρυξ καθ' ἐκάστην ἐκκλησίαν 653. 5· Παρὰ τοῖς Ἑβρ. εὐρίσκομεν παθ. ᾱρ. κατᾱρᾶσθαι [ᾱ], ἐπὶ παθ. σημ.· οὕτω καὶ μετοχ. παθ. πρkm. κατᾱρᾶμενος, καθ' οὐ κατάρα γενένηται, κατᾱρᾶτο, Πλουτ. Λούκουλ. 18· πορεύεσθαι ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατᾱρᾶμενοί Ματθ.· κατᾱρᾶσθαι ἡ ἡμέρα ἐκείνη Ἑβδ.· Περὶ τῆς χρήσεως οὗν τῶν μέσ. καὶ παθητ. ᾱρῶσιν σωφάτα διδάσκει ὁ Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 471..

κατ-αρᾶσιμος, ον, ἐπικατάρσιμος, ἄξιος καταρᾶσθαι, κατάρσιος, Σουῖδ. ἐν λ. ἀράσιμος, Μισχοπ. π. σχεδ. 146.

κατ-άρασις, εως, κατάρσις, κακολογία, Ἑβδ. (Ἰουδ. Ε', 23. κατ-άρασις, Ἄστ. -τωί μελλ. -ξω. Κρουπὶ κατὰ γῆς, μετὰ κρότου κατασυντρίβω, συντρίβω εἰς τεμάχια, ὃ παῖς ἐμπεισῶν κατάρσας [βλ. τὴν κύλικα] Ἰππῶν. 29. Καρχηδὼνα καταβλέ-ξεν εἰς ἑδάφος καὶ γήφινος Θμιστ. λῆγ. 10 σ. 140B. ὁ Σουῖδ. «κατάρσας» κατὰ τοῦ ἐδάφους ἑβδ. ἰδίως ἐπὶ ἡστημένου καὶ κατεστραμμένου στρατεύματος, τοὺς λοιποὺς κατάρσας ἐς τὸν Κιθαίρων. Ἰβδ. 9. 69 κ. εἰς τὴν θάλασσαν ἀπαντὰς Δημ. 675. 20. τὸ στράτευμα κατάρσθη εἰς τὰ τείχιστα. Θουκ. 7. 6, πρὸς Διον. Ἀλ. 9. 58, Ἄστ. Ἀν. 5. 17, 4. 2) μεταφορ., διασελίνω καὶ κ. τὰ βουλευματα Λουκ. Δημοσθ. Ἑγκώμ. 38.

II. ἐπὶ θαλάσσιον πτηνῶν, κ. αὐτοὺς εἰς τὰς κεφαλὰς αὐ-τῶν, ῥίπτονται οἱ κολοιοὶ μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, Ἀριστ. π. Θασμα. 79.—ἐντεῦθεν ἀμεταδ., πίπτω κάτω, (κατα)πίπτω κατα-κέφαλα, οἱ σπάντες τῶν κολοιῶν ἐπὶ τὸ χεῖλος καὶ καταβλέ-ψαντες ἐπὶ τὸν ἐμφανόμενον καταρᾶττουσιν Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 393B, Πολύδ. 10. 48, 7. ἐπὶ ὄρεσιν καὶ χαλῆσι, Ἀριστ. π. Κύσπ. 2. 13. ἐπὶ ποταμῶν, μετὰ πολλοῦ ψόφου ὁ ποταμὸς καταρᾶττων εἰς τὸ χάσμα ἀφρώδης γίνεται Διδ. 17. 75. πλαταμῶνας, εἰς οὗς καταρᾶττει ὁ ποταμὸς Πολύδ. 10. 4, 7. ὑπὸ κρουνοῦ καταρᾶττουσι ποιεῖσθαι ἀνίστανται Λουκ. κρουνοὺς ὕδατος καταρᾶττει τοῦ ἀγγείου, ἀρᾶττει κατὰ τοῦ ἀγγείου, Γαλ. Μεθοδ. 8. οὕτως ἐν τῷ μέσ. μέλλ., Πλουτ. Καστ. 44, πρὸς καταρᾶττων.

κατ-άρπτως, ον, ἄξιος κατάρσις, κατάρσιμος, βδελυρὸς, Εὐρ. Μήδ. 112. συγν. παρὰ τοῖς Κωμ., ὡς οὐκ ἐστὶν ὁ κατ., Ἀριστοφ. Βάτρ. 178, πρὸς. Εἰρ. 33. ὁ κατάρσατο ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 530. κτλ. συγν. καταρᾶττωτος Δημ. 298. 20. ὑπερβ. -άρατος Σοφ. Ο. Τ. 1345. κατάρσας ἀνδράσιν Εὐρ. Ἀνδρομ. 839. κατάρσατ' ἀνδρῶν Ἑκάβ. 716.

καταρᾶφθῆναι = καταρραφῆθῆναι, φλυαρῶ, Ἡσύχ.

κατ-άρβυλος, ον, (ἀρβύλη), ἐκινούμενος, κολιχῶν ἢ φθίνων μέχρι τῶν ἀρβυλῶν (πεδύλων), ποδῆρης, χλαῖνα Σοφ. Ἀποστ. 559. «ὥστε καὶ ἐπὶ τὰς ἀρβύλας χαλᾶσθαι» ἐπὶ καὶ καθάρβυλος, Ἡσύχ., πρὸς ποδῆρης.

κατ-αργεῖω, ἀφίνω τινὰ ἄεργον, ἀργὸν ἢ ἄχρηστον, τὸν κἀμνω νὰ παύσῃ τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἕρας, «ὥπως μὴ ἐμποδίζωμεν τὸ τῶν χειρῶν ἔργον τ. ἑ. τὸν πλέγον» Σχολ., Εὐρ. Φοῖν. 753 κ. τοὺς καιροὺς, γάνω τὰς ευκαιρίας, δὲν τὰς χρησιμοποιοῦ, κατηργηκέναι καὶ καταπροέσθαι τοὺς κ., Πολύδ. π. Σουῖδ. (Ἡσύχ. «ἀκρωῖσαι. φευδοποιῆσαι. καταργῆσαι») τὴν γῆν κατάργει ἢ ὀκρῶς σκεῖ, κατέχουσα αὐτὴν καθιστᾷ ἄχρηστον. Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιγ', 7. II. καθιστᾷ ἄχρηστον, παύω, Ἐπιστ. π. Ρωμ. γ', 3 καὶ 31, κ. ἄλλ. ὁ θεὸς.. ὁ τὸν θάνατον καταργῆσας Σουλ. Ἐπιγρ. 9121, πρὸς. 9120.—Παθ., καταλύομαι, παύομαι, ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας Ἐπιστ. π. Ρωμ. ε', 6, Δ'. Ἐπιστ. π. Κορ. β', 6, κτλ. εἰτε γλῶσσαι παύονται, εἰτε γυνώ-σεις καταργηθῇσιν Ἐπιστ. π. Κορινθ. α', 13, 8. κ. ἀπὸ τοῦ νόμου, ἀπελευθερῶμαι, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ε', 2 καὶ 6. κατηργή-θητε ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ, ἐξέπεστε τῆς χάριτος, Ἐπιστ. π. Γαλ. ε', 4.

κατάργησις, εως, παύσις τῆς ἐνεργείας, ἢ κατάλυσις, ἀναίρε-σις, ἀθέτησις, Ὀριγῆν. κλ.

καταργητέον, ῥημ. ἐπιθετ., πρέπει τις νὰ καταργῇ, νὰ παύσῃ, τὰ πάθη Ἰαμβλ. Προτρεπ. π. 98.

καταργεῖω, ἢ ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀργεῖω. Ἐσμ. Τριση.

κατ-αργεῖω, τινὰ, κἀμνω τινὰ νὰ βραδύνῃ, σπουδῇ οὐ κατ-αργίζῃ πόδα Διοχῆ. Θῆδ. 536. ἴδε ἐν λ. ἀπαρτίζω.

κατάργισμα, τό.—ἐν χρήσει μόνον κατὰ πλθ. κατάργισμα, αἱ πρώται προστοραὶ (πρὸς. κατάργισμα II. 2), χερνιδάς τε καὶ κατάργισμα, πιδ. αἱ οὐλοχῦται, Εὐρ. I. Τ. 244. ὁ Wanders προτείνει κατάργισμα ἀντὶ κατεύγισμα ἐν Σοφ. Ο. Τ. 920.

2) οἱ διὰ τοιούτων οὐσιῶν γινόμενοι καθαρμοί, Πλουτ. Θηρ. 22.

κατ-αργύρος, ον, κεκαλυμμένος, κεκοσμημένος μὲ ἀργυρον, ἀσημωμένος, κατάργυρος ὅλος (ὑπερ ὀλίγου πρότερον μὲ λείπει εἶπεν), δολάργυρος Καλλιπ. παρ' Ἀθην. 199B, κ. σκευαὶ τῶν ἱπ-πῶν 148B. ὀχῆματα κ. Πλουτ. 2. 828E. κ. κατάργυρος ὥς Διοδ. Ἑκλῶγ. 607, 68.

κατ-αργυρῶω, καλύπτω, κοσμοῦ με ἀργυρον, ἐπαργυρῶω, ἀνέ-θηκε τρίποδα κατάργυρος Φιλῶχ. 62, ἔκδ. Siehels. καταρ-γυρῶω τὰ κλινία Πλουτ. 110. 166B. καταργυρωμένους (ἰων. ἀντὶ κατηρ-) ἔχων τοὺς προμαχῶνας Ἰβδ. 1. 98. τὴν ἐνδοθεν ἐπιφάνειαν κατηργυρωμένην Διδ. 1. 57.

II. ἀγορᾶς ἢ διαφύρου δι' ἀργυρίου, θύρησον εἰ κατηργυρωμένος λέγων, ἀγορεύω πεσόντι ἢ θωροδοκῶν Σχολ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 1077. πρὸς. ὑπάργυρος.

κατάρδευτος, κατάρδεύμενος, ποτισμένος, βεδραγμένος.

κατ-αρδεύω = κατάρδω, Σχολ. εἰς Διοχῆ. Πρ. 813, Ἑκκλ. κατ-άρδω, ποτίζω, ἰδίως ἐπὶ ποταμῶν, Στρωμῶν κατάρδων

Θρησκ. Ἀντιφάν. ἐν «Θαμύρ.» 1, πρὸς. Διον. Ἀλ. 2. 2.—μετα-φορ., ραντίζω μὲ ἑπαινον, ἐπαινῶ, οὕτε πανουργῶν, οὕτε κατάρδων, ἀλλὰ τὰ βέλτιστα διδάσκων (Σχολ. «κατάρδων ὑπαρχέσι καὶ κατατρέχων ἐπαινοῖς ὡς οὐδὲν») Ἀριστοφ. Δχ. 658, πρὸς. Ἀνθ. Π. 7. 411. «κατάρδων» οὐ μόνον ποτίζειν ἀλλὰ καὶ εὐφραίνειν ὡς τὸ ἐλπίειν Ἡσύχ.

κατάρδω, ποίησ. ἀντὶ τοῦ κατάρδω.

κατάρδωμαι, ἰων. ἀντὶ τοῦ κατάρδωμαι, Ἰβδ. 2. 30,

κατάρδης ἀνεμῖος, ὁ, ἀνθεν ὁρμῶν ἀνεμῖος, «τὸ συνκαταρμῖον πνέιμα καὶ καταρᾶσαν διὰ τὸ κατωφερῇ ὁρμῇ ἔχειν», Στρωμ. Ἀλκατ. (131) καὶ Σαπφώ παρ' Εὐστ. 603. 35. (Ἐταροὶ γράφουσι κατάρδης ἐκ τοῦ κατάρδω).

κατάρδω, ἀρδῶνω κτλ.

κατάργηνλος, ἢ. ὅν, ὁ κἀμνω τινὰ νὰ ἀποδῇται ῥίγος, νὰ «ἀνατριχίδη», τρομερὸς, φορικτὸς, λυγρὸς, τὰ τ' ἀλλοιοῖν γε κατάργηνλος πέλονται [κατάρ- ἐν ἀρετῇ] Ὀδ. Ε. 226. ἐνθα ἀντιτίθεται τῷ φίλῳ.

κατ-ἀριθμῶ, μετρώ, ὑπολογίζω, μεταξὺ .., μετὰ τινων Εὐρ. Τρω. 872. ἐν τισι Πλάτ. Πολιτικ. 268A, πρὸς Διδ. 4. 85, Ἰλουτ. Σὺλ. 12.—Παθ., Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 8, 1, 7. 9, 8, κ. ἄλλ. 2)

διηγοῦμαι λεπτομερῶς, τὴν ἀσπίαν σου Πλάτ. Συμπ. 215A. κ. τινὶ τι, γράφω εἰς τὴν λογαριασμὴν τίνος, δ. αὐτ. ἐν Συμφ. 268B.—ἐν τῇ μέσῳ τύπῳ, ἀρηγοῦμαι, ἐνδύω, ἀριθμῶ, ὁ αὐτ. ἐν Φιλῶχ. 27B. ἐν φ' καταριθμοῦνται ἄδοντες Ἰοργ. 451. εἰ πά-σας τὰς ἐκεῖνον πράξεις καταριθμοῦμαι Ἰοργ. 4A. τι

πρὸς τινὰ Διοχῆ. β'. 16 καὶ 25. καὶ ὁ Ἀριστ. μεταριθμεῖται παθ. πρὸς μετὰ μέσ. σημασι, κατριθμοῦμαι τῶν πολλῶν

δόξας, μετρήσαντες, συγκεφαλαιώσαντες. Τοπ. 1. 2, 1. 3) ἐν τῇ μέσ. τύπῳ ὡσαύτως, ὀκρῶ, «λογαρίζω», ἐυδαίμονεστατον κ. τινὰ Πλάτ. Φιλῶχ. 47B. τὴν πράξιν κ. ἐν ἀκρίματι Πω-λύδ. 5. 67, 5.

II. ἀπολ., λογαρίζω, μετρώ, κἀμνω λογαριασμέν, διὰ τὴν πάντως ἀνύρωποι εἰς τὰ δέκα καταριθμοῦσιν; Ἀριστ. Προδλ. 15. 3, 1.

κατάρθρωσις, ἢ κατάρθρωσις λογαριασμοῦ, ἐκτίμησις, λογα-ριασμός, Ἰωσηφ. κ. Ἀπλῶν. 1. 21, 8, Μ. Ἀντων. 1. 4. καταριθμο-σιν πείσονται, καταριθμοῦσιν ἢ κατάρθρωσιν τὴν ἑλπίαν.

καταριθμητέον, ῥημ. ἐπιθετ., πρέπει τις νὰ καταριθμῇ, ὑπολο-γίζῃ, ἀναμετρήσῃ. ἐκ τοῦ ἡλίανος.

καταρινῶω, ἢ -έω, ἴδε ἐν λ. καταρρ-.

καταρινπτᾶν καὶ καταρίπτω = καταρρίπτω, Μανίθων 3. 55.

κατ-ἀριστάω, τρώω τὸ ἄριστον, δακνῶ ἢ σπαταλῶ εἰς τὸ ἄριστον, ἢ γεύομαι, κατασπαταλῶ, τὰ πράγματα τὰ ἑαυτοῦ εἰ

τῶν φίλων κατηρίστηκεν Ἀντιφάν παρ' Ἀθην. 423A. Παθ., «κατηρίστημένα, καταβέβρωμένα» Δ. Π. 48.

κατ-ἀριστεύω, παρὰ Πολύδ. Δ'. 176, ἴσοφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ κρατεστεύω, διαπρίτω ὡς ἄριστος.

κατ-αρκέω, ἰων. καὶ Τρω., τίμαι ἀντελῶς ἀρκετός, μετὰ μετοχ. χώρῃ οὐδὲν καταρκέει πάντα ἐσωτῇ παρέχουσα Πρὸς. 1. 32. ἐμοί δὲ φῶς ἐν ἡλίου καταρκέσει Εὐρ. Ἰφ. 417.—

ἀπρως, εἶναι ἀρκετὸν, ἀρκεῖ, ἑαρκεῖ (ἐπὶ πόρῃ), καταρκέει τοῦδε κελῆσθαι πατρός Σοφ. Ἀποστ. 107.

καταρκῆς, ἑς, ἐντελὲς, ἴαν ἀρκετός, Ἡσύχ.

καταρκτέον, ῥημ. ἐπιθετ. τοῦ κατάρχεσθαι ἢ κατάρχεσθαι Τζέτ. Ἀλλήγορ. II. σ. 192, ἔκδ. Boisson.

καταρῶς, κατάρσιος, Ἀρχαῖ. Ἐπιγρ.

καταρκετός, ἢ. ὅν, κατάλληλος εἰς τὸ κατάρχεσθαι, πρὸς ἐναρ-ξιν, πρώτος, αἴτιον Πλουτ. 2. 1056D.

καταρμάζω, ἰων. ἀντὶ τοῦ καθαρμάζω.

κατ-αρνέομαι, ἀρνούμαι ἰσχυρῶς, ἐπιμῶ ἀρνούμενος, μετ' ἀπαρμ. καὶ τοῦ μή, φῆς ἢ καταρνέει μὴ δεδρακέναι τάδε; Σοφ. Ἀντ. 442.

κατ-ἀρῶω, ἀροτῶ ἐντελῶς, καταρῶσι τὴν γῆν τινὶ Ἀρι-στοφ. Ὀρν. 582. πλεῖστω δὲ καὶ καταρῶσι ὁπόσῃν ἂν παρα-ξέωμαι, ὁ ἥρος τῶν ἱφθίων, πρὸς. Πολύδ. II', 106 (Ἡσύχ. καὶ μεταφορ., φουτῶν, γεννῶ).

καταρῶγῃ, ἢ (ῥήγνυμι), διαρρήξει, καταξίσχημα, καταρρα-γαὶ πέπλων Λυσ. 256.

καταρραβύμειο, εἶμαι ἐντελῶς ῥαβύμειος, ἀμελῆς, γάνω ἐνκαρ-βύμειος, εἰ καταρραβυμῆσθε Δημ. 765. 13. καταρραβυμῆσαν-τες ὑστερίζουσι, μένουσιν ὀλίγον ἐνκαρβύμειος, Σεν. Ἀπαμν. 3.

5, 13. μηδὲν καταρραβυμῶν φαίνεσθαι, καὶ μετὰ τοῦ καταρμα-λεῖν, Σεν. Ἑλλ. 6. 2, 39.—Παθ., τὰ κατερραβυμῆμένα, πράγματα ἀπολεσθέντα ἐνκαρβύμειος ἢ ἀμελείας, τὰ κατ' ἀνάγκην ἀναλῆ-ψεσθε Δημ. 42. 14. καὶ στρατιῶται κατερραβυμῆμενοι, ῥαβυ-μῆς ἐξηγελήμενοι, γωθεῖς καὶ ὑπεροί, Πολύδ. Δ', 158.

καταρραξίω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ῥαξίω, καταρραξίω, με-τρίζω, τὴν λύπην Κύριλ.

καταρραίνω, ἀρρ. κατάρρανα, καταρρανεῖω, καταρῶ ὕγρην

τι ἡρέμα καὶ κατὰ σταθμῶν, Ἰππ. π. Ἀρρ. 82B. Ἀνθ. 453A. τινὶ, μετ' ἀργεῖα τι, τῷ Λωιδῷ τὰς ἱεράς βίβλους καταρραῖναι

Διοδ. Ἑκλῶγ. 52B. 61.—Παθ. (καὶ μεταφορ.) ἔσα φύλλοις καταρ-

ράδατο (γ' πληθυντ. ύπερσ.) (τὸ ἀπλοῦν ἑρράδατο Ὀμ. Ἰλ. Μ. 431) Βυζ. τὸ ἔλαιον καταρραίνετον Σέξ. Ἑμπ. II. 1. 85 τῆς θαλάσσης ἐλαίω καταρραίνεμένης Πλούτ. 2. 914F τὸ καταρραίνετον ὕδωρ Γεωπ. 2. 32, 1.

καταρραίνω, κατακρίπτω, σχίζω, εἰς ῥάκη, κατακουρεύω, χω, μετοχ. παθ. προκμ. καταρραίνωμενος, ὡς ῥάκη τὰς σάρκας· ἑσχι- σμέναι καὶ κρεμαμέναι ἔχον, ἀναρβύρος καὶ κ. Σορ. Τρ. 1103.

καταρρακτῆρ, ἄρως, ὁ (ἐκ τοῦ καταρράσσω), ὁ καταστρέ- φων, καταστρεφόμενος, κίρκος κ., (Σχολ. καταστρέφω, ὁ καταρράσ- σων τὴν πόλιν, διὰ τὴν ἀρπαγὴν· σῆς Ἑλένης) Λυκάρι. 169, 539.

καταρρακτῆς, ου, (ἐκ τοῦ καταρρακτῆναι), ὁ καταρρά- κτης, (ἐκ τοῦ καταρράσσω. ἴδε Στράβ. 667, «ἐκ τοῦ ἀρράσσω, ὅθεν καὶ οἱ καταρράται· Εὐστ. 1053. 5, Ἑπιγρ. ἐν τῇ Σύλλ. Ἑπιγρ. 4924h) ὁ Ἰσχυρ. ἐρμηνεύει «καταρρακτῆς· ὁχετός ἢ ῥάκη» «καὶ τῇ πλημμυρᾷ καταρράσσοντες ἔτι ἀνοθεν βιαίως κατιόντες» ἔξ οὗ καὶ οὐρανοῦ καταρράκτας φημέν· Εὐστάθ. εἰς Διον. 220.

1. ὡς ἐπιθ., ἐπερχόμενος, ἐπορμὼν, ὁμοῖος, ὁ ὁμητικὸς, ὁ σφοδρὸς, Στράβ. 640 — παρὰ Σορ. Ο. Κ. 1590, ἐπεὶ δ' ἀφίκετο τὸν καταρρακτῆν ὁδὸν (Ἀττ. ἀντὶ οὐδὸν), εἰς τὴν πρὸς τὰ κάτω ἀγοῦσαν εἰσόδον ἦν πρότερον χαλκόπουν αὐδὸν εἶπε [τοῦ Ἀδού]. ἴδε Σχολ. Σουίδ. καταρρακτῆν.

II. ὡς οὐσιασ., πτώσις, ὁ ὁμοῖος καταρρακτῆν ἀπὸ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου εἰς ταπεινότερον ἀπο- τήμιος, Λατ. catarracta, κ. τοῦ Ἰστρου Διόδ. 1.32, 17. 97 κ. τοῦ Νείλου Φιλύστρ. 266, Στράβ. 786, 817, Σύλλ. Ἑπιγρ. ἐν τῇ ἀνωτ. — ὁ Πρὸς. 7. 26 ἔχει καταρρακτῆς ὁ Καταρρακτῆς ὡς ὄνομα ποταμοῦ τινος ἐν Φρυγίᾳ· μετὰ ταύτην ὁ Καταρρακτῆς λεγόμενος ἀπ' ὑψηλῆς πέτρας καταρράττων ποταμὸς πολλὸς καὶ χειμάρρως Στράβ. 14. 667. 2) «ὁ ἐπιβλής ἡ μο- χλός, δι' οὗ ἡ θύρα ἀσφαλίζεται» Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Ω. 454· κ. τῶν πυλῶν διοκόφας Διον. Ἀλ. 8. 67· «καὶ αὕτη ἡ θύρα ἀνοιγομένη καὶ κλειρομένη καθέτως ὁμοίως ὡς νῦν λεγομένη, ἡ ἄλλως καταρρα- κτῆ καταπακτῆ ἢ ἐπιρρακτῆ· θύραν καταρράσσουσα κλειρομένη ἄνω» Εὐστάθ. (ἦτις ἐν Ὀδυσ. Χ. 126 ὁρσοθύρα ὀνομάζεται), καὶ τὸ στόμιον ἑφραττον καταρράκται ἐκ σανίδων συνηρμοσμέ- νων καθιέντες Πρὸκπ. π. Οἰκ. 2. 2· καὶ τοὺς καταρρά- κτας ἀφῆκε κλειθροὺς καὶ μοχλοὺς καρτεροὺς ὄντας Πλούτ. Ἀντ. 77· θυρίδας καταρράκτους ἐν Ἑπιγρ. μνημῶν Ἀθην. σ. 38. 1· ἔκδ. Müller, Κορ. Πιλόδ. σ. 290 — ὡσαύτως, εἶδος κι- νητῆς γερύρας ἢ ἀναβάθρας πρὸς ἀνάβασιν εἰς τὰ πλοῖα, ἐπὶ τὰς ναῦς κ. ῥηρίτων εἰς τὸ ἐπιέναι δι' ῥηρίτων Ἀππ. Ἑμφύλ. 5. 82. 3) θαλάσσιον τι πτηνὸν οὕτως ὀνομασθὲν ἐκ τῆς ὁμ- μῆς μεθ' ἧς ἐπιπύπτει κατὰ τῆς λείας τοῦ, Iulius calatruates, Ἀριστοφ. Ὀρν. 887, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 12, 15, 9. 13, 1· λέγεται ὁμοῖα ὑπὸ τοῦ Σορ. (Ἀποσπ. 344, 641) καὶ ἐπὶ τῶν ἀετῶν καὶ Ἀρπυιῶν — ἐν τῇ ἱατρικῇ νῦν νόσος τῶν ὀφθαλμῶν ἔνεκα θο- λώσεως τοῦ χυσταλλώδους φακοῦ.

καταρρακτικός, με ὁμήν, ὁμητικῶς, δίκην καταρράκτου, «θαλάσσης ἡρέμα καὶ οὐ κατ. ἐν τῇ πλημμύρῃ ἐπιβαίνουσας εἰς τὴν γῆν» Εὐστ. 688, 52.

καταρρακτῆς, ἡ, ὄν. = τῷ προηγ., κ. θύρα, καταρρακτῆς, κλαβανή, (ροή) calatruata παρὰ τῷ Διδίω, ὑπερῶν θύρα καταρρακτῆ κλειόμενον Πλούτ. Ἀρατ. 26· ἡ καὶ ἐπιρρακτῆ θύρα λεγόμενη καὶ καταπακτῆ, ἴδ. ἐν λ. καταπακτός.

καταρρακτεῖν, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ καταρρήνῃ, βαντίσῃ, Γεωπ. 6. 10.

καταρρακτίζω, = καταρραίνω, ὕδασι πολλαῖς καταρρα- νισθεὶς Γενέσ. 53Δ, Ἀέτ. 3. 1, 4.

καταρρακτίζω, πολλὸ βανάσιον.

καταρρακτιστέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ βαντίσῃ, Εὐστ. 512. 20.

καταρρακτῶ, μέλλ. -ψω, διὰ βαρῶν πληρῶ, ἐπιρράπτω, θύρῃ καταρρακτῶν ῥίπτει καλὰ μιν, συγερραμένη με πλέγμα ἐκ καλὰ μιν, Πρὸδ. 2. 96.

II. πυκνῶς ἢ στενῶς συρράπτω, τι ἔς τι ἴππ. π. Διαίτ. Ὀδ. 387· λίθον εἰς τὴν ζώνην κ. Πλούτ. Ἀντων. 81· Παθ., καταρρακτῆναι ἐν μηρῷ Ἀγαθαρ. ἐν Φωτ. Βιδλ. 444. 18. 2) μεταφ., μηχανώμαι, παρασκευάζω, Πεν- θεὶ καταρράφας μόρον Δίσχολ. Εὐμ. 26· πρὸλ. βάπτω II.

καταρρακτωμενός, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ βρακτωμενός, Σχολ. εἰς Δουκ. 4. 217, Ἰακώφιος.

καταρρακτῆ, ἡ· ἡ πρὸς τὰ κάτω βαρὴ, Πάυλ. Αἰγ. 6. 8· ἀντὶθ. ἀναρρακτῆ.

κατάρρακτος, ὄν. καταρρακτέμενος, συγερρακτέμενος, ἐμβελωμέ- νος, Δουκ. Ἰπ. Κρον. 28.

καταρρακτίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ βρακτίζω, κτυπῶν κατάρ- ραχα σχίζω, διασχίζω, Walz Ρήτορ. 3. 577.

καταρρακτῶδης, φλυαρῶς ὡς βαρῶδης, Ἰσχυρ., ἀνευ πτώσις.

καταρρακτῆς, μέλλ. -ζω, ῥίπτω τὴν χειρὰ μου ἐπὶ τινος πρὸς τὰ κάτω ἡρέμα, ὡς ἐπὶ τοῦ κυνὸς ὅπως τὸν κάμν νὰ ἡσυχάζῃ· ἐνταῦ- θεν καθόλου, καταρρακτῶν, ὑποπύω, «χαλῶμαι», ὡς τὸ Λατ. mil- cere, πρὸλ. καταψύω, καταψήχω, ἀκόνησας ἡμα καταρράζειεν ἐπικλίνουσι τε πλέων Ὀππ. Ἀλ. Δ. 611· χειρὶ δὲ μὴν κατέ-

ρεξε (Ἑπικ. ἀντὶ κατέρρ-) Ἰλ. Α. 361., Ε. 372, Ὀδ. Δ. 610, κτλ. ὡσαύτως κατράζουσα, (Ἑπικ. ἀντὶ καταρρ-) Ἰλ. Ε. 424· χειρὶ καταρράξασα Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 687, Καλλίμ. εἰς Ἀρτεμ. 29· — ἐκ τούτου καὶ τὸ γαλλικὸν catarrer.

καταρρακτεῖν, παρὰ πλανῶ, πλανῶν περίφω, τινὰ Ἑδδ. (Ἀρι. Μ. Β. 13).

καταρρακτῆς, ἔς, ῥέπων πρὸς τὰ κάτω, καταρρακτῆς, ἡ καὶ πρὸς τὸ ἑξῆς μέτρος κλίνων, διὸ ὁ Ἰσχυρ. ἐρμηνεύει· ὁ καταρρακτῆς ἢ ἑτεροκλινής.

καταρρακτῶ, μέλλ. -ψω, κλίνω πρὸς τὸ ἐν μέτροι, κυρίως ἐπὶ τῇ· ζυγαρίᾳ, κλίνω πρὸς τὰ κάτω, τὰ ἀκρόμια τὰ καταρρέ- ποντα ἴππ. π. Ἀρρ. 808· ἀντὶθ. τῷ ἱσορροπεῖ καὶ ζυγοστα- τεύεται. ἵνα μὴ νεύῃ μὴδὲ ἐπὶ πολὺ καταρρέπῃ μὴδὲν αὐ- τῶν, ἀλλ' ἱσορροποῦν καὶ ζυγοστατούμενον ἐπὶ πολὺ δια- μένη Πολύβ. 6. 10, 7· ἐπὶ τῇ Ἑπικ. π. Διογ. Α. 10. 95.

II. μεταφ., κλίνω τινὰ πρὸς τὰ κάτω, τὸν κάμν νὰ πείσῃ, καταβάλλω, ἀντίθετ. τῷ ὀρθῶ τινὰ· τύχη γὰρ ὀρθοὶ καὶ τύχη καταρρέ- πει τὸν εὐτυχούντα τὸν τε εὐατυχούντ' αἰεὶ Σορ. Ἀντ. 1158· πρὸλ. ἐπιρρακτῶ. Ζεὺς τὸ τάλαντον ἐπιρρακτῆι θέσιν. 157.

κατάρρακτες, εως, ἡ, ἡ πρὸς τὰ κάτω ῥέουσι, ῥοή, κατ. τοῦ αἵματος Ἑκκλ.

καταρρακτῶ, μέλλ. -ρεῦσθαι καὶ -ρυθῆσθαι· προκμ. -ερ- ρυθῆσαι· ἄρ. -ερύνη. Ρέω πρὸς τὰ κάτω, αἵμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς Ἰλ. Δ. 149, Ε. 870· κατὰ δὲ νότιος ῥέον ἰδρῶς ὤμων καὶ κεφαλῆς Α. 811· κατὰ δ' αἵμα... ἔρρεει χειρὸς Ν. 539· ποταμοὶ κατ' ὄρεσιν ῥ. Δ. 452· ἰδρῶς κ. ἐκ μελέων Ὀδ. Α. 599· καταρρέον ὀλέγμα ἐκ τῆς κεφαλῆς Ἡρόδ. 4. 187· ἀπολῶ ἐπὶ ποταμῶν, Σεν. Ἑλλ. 7. 4, 29, πρὸλ. Δημ. 1274. 16· γλώσσης μελίσσης τῷ καταρρακτῶ Σορ. Ἀποσπ. 167. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, τρέχω, ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω, ἀθρόοι καταρρέοντες, (μεταφορ., ἀπὸ τῶν ποταμῶν βεβημένοι = ἀθρόοι· ἐπερχόμενοι, πρὸλ. Ὀμπρ. τὰ δὲ ἐπέρρεον ἔνεα πεζῶν) Ἀριστοφ. Ἀγ. 26· οἱ δὲ ἐμπαλασσόμενοι κατέρρεον, δηλ. ἐντὺς τοῦ ποταμοῦ, Θουκ. 7. 84· μὴ σφαλῆς καταρρακτῆς Ἀριστοφ. Εἰρ. 146· ἔως ἐννετρίβῃ τῆς κεφαλῆς καταρρακτῆς αὐτοῦ 71· κ. ἐπὶ τῆς κλινῆς ἐπὶ τοῦς πόδας ἴππ. Προγν. 37· διὰ τοῦ τέλους κ. Δουκ. Τίμ. 41· μετ' αἰ., τὴν ἄτραπὴν καταρρήνῃ (τὴν μετέπειθεν εἰς τὴν πρὸν, εἰς ὁ Πεννιέρησιος) Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 143· καταρρεῖν ταῖς ἀνοδίαις εἰς τοὺς ὁμαλοὺς τόπους, οἰανὲν ἐρμυστικῶς κατα- βάλλειν, Πολύβ. 8. 16, 6. 3) ἐπὶ καρπῷ, φύλλον κτλ. ἀπο- ξηρανθῆναι, ἐκπίπτω, καταπίπτω, Σεν. Κύρ. 1. 5, 10, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 30, 5· τὰ χειρὸς ἀναρῶντα καταρρεῖ Θεόφρ. π. Φωτ. Ἰστ. 4. 13, 3· «αἱ βρύουσαι καὶ καταρρέουσαι ἄμπελοι» ἐνν. ἐκ τοῦ καρποῦ, Ἰσχυρ.

4) πίπτω εἰς ἐρείπει, τὰ τοι- αῦτα... περὶ αὐτὰ καταρρεῖ Δημ. 21. 4· μεταφ., καταρρήνῃ τὸ τῆς πόλεως ἀνδρείον Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 523F, πρὸλ. Πινδ. Ἀποσπ. 164· ἱερὸν καταρρηκτῶ Πανσόν, πόλεις ὅλαι καταρ- ρεῖται Θεμιστ. 7. 117· ἐπὶ τοῦ κρατῆρος τῶν ἡραιστέων, ἐμπίπτω εἰς... ἐξερεύομαι εἰς... Πολύβ. 34. 11, 12· ἐπὶ στήθεϊ, Πανσ. 1. 44, 3, κτλ. νεκροῦ καταρρηκτῶς τὰς σάρκας, ἐκ τῆς σῆψεως, ὁ αὐτ. 10. 2, 6· πρὸλ. καταρρηκτῶ.

5) κ. εἰς τινὰ, ἔρχομαι εἰς τινὰ, πίπτω εἰς τὴν τύχην τινός, Θεόφρ. 1. 5, Βίων 1. 65. II. τρέχω πρὸς τὰ κάτω, στέλλω ἐκ τινος, μετὰ ὅτ., φόνω καταρρεῖ- θέων ἀνάκτορα Βύρ. Τρω. 16· καὶ ἐν τῇ Παθ. καταρρακτῶν· αἵματι, ἰδρῶτι καταρρεῖσθαι Πλούτ. Γάλλ. 27, Λούκουλ. 35.

καταρρήγνυμι καὶ -ύω· μέλλ. -ρήξω — σχίζων καταρρακτῶ, τὴν γέφυραν Πρὸδ. 4. 201· μέλαθρα Βύριπ. Ἡρ. Μαιν. 864.

2) ὁρμῶ εἰς τεμάχια, συντρίβω, ἐσπλίζω, καταρρή- γνυμι... τὰ ἱμάτια Δημ. 535. 2· τὸ διάδημα Διόδ. 19. 34· τὴν ἐσθῆτα Δουκ. Ἀλ. 36· — Μίσ., καταρρήξαντο τοὺς κιθῶνας, ἀντὶ τοῦ Σεν. Κύρ. 3. 1, 13, 3. 3, 67, κτλ.

3) ἐν Σοφ. Ἀντ. 675, τροπᾷ καταρρήγνυσι [ἡ ἀναρχία], ῥήγματα ἐν τῇ πά- λαγγι ἢ ἐν τῇ παρατάξει ἐπιφέρει, τρέπει εἰς φυγὴν κατέρρη- ξεν εἰς χόρρακα τοὺς πολέμιους, συνήλασε καὶ στενοχωρήσας ἔκαμε νὰ πτώσι με ὁμήν εἰς... ἢ νὰ κρημνισθῶσι, Πλούτ. Φάβ. 8.

4) κ. τινός γέλωτα, κάμνω τινὰ νὰ ἐκτραχῇ εἰς γέ- λωτα, Ἀθην. 130C, 11. 2. II. Παθ., ἰδίως ἐν τῷ ἄρ. καταρ- ρήγνυμι (ἀ), καὶ τῷ προκμ. καταρρηκτῶ — σχιζόμενος καταρ- ρήγνυμι, κρημνίζω καταρρηγνύμενοι Πρὸδ. 7. 23· καταρρη- γνύσθαι ἐπὶ γῆν, ῥίπτομαι κάτω καὶ ὀρθοῦμαι, ὁ αὐτ. 3. 111·

τοῦς βεβημίστας καταρρηγνύμενον τῶν ὀρών Φιλύστρ. 265· ἀκραὶ καταρρηκτῶς εἰς τὴν θάλασσαν, ἀποκρήνηται ἡ ἀπο- τήμιος προβεβημίστας Στράβ. 223.

2) πίπτω ἢ ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω, ἐπὶ τρικυμῶν, καταρρακτῶν, κτλ., ἴππ. π. Ἀέτ. 285· καὶ οὕτως, ἐκρήγνυμαι, αἶψα ἐκρήγνυμαι, χερίων καταρρακτῆ Πρὸδ. 1. 87· ἐμῆροι καταρρακτῆς Ἀριστ. π. Κύμα. 6. 32· ἐπὶ θαλάσσης, ἐξ ἐμῆρων καταρρακτῶν πηγαὶ Βύρ. Ἀλκ. 1068·

«καταρρακτῆ μου ἀκρῶν» καὶ «ἀκρᾶς ὅμματος, τὸ οὐ δακρύον» Ἰσχυρ., πρὸλ. ἴππ. Δφ. 1252· ἐπὶ ποταμοῦ, εἰς κρημινόν, καὶ ὄν καταρρήγνυται τὸ ὕδωρ Στράβ. «καταρρακτῆς ποταμοὺς πολλὰ

ἐπὶ ματὰ διέξοις», δηλ. ἀφινδύως πλημμυρήσας, Ἰσχύ· ἐπὶ ἀνέ-
μων, Πλούτ. Φιάδ. 16.—ἀκολούθως, μεταρ., ὁ πόλεμος καταρ-
ράγη Ἀριστοτ. Ἰππ. 644, πρβλ. Ἀχ. 528· γέλως Φίλων 2. 598·
κρότος Πλούτ. 18. 29, 9· (ἀλλά, καταρρήγνυτο πᾶς ὁ τόπος
ὑπὸ τοῦ κρότου ἐ αὐτ. 32, 9)· βροντὴ Λουκ. π. Ἀλ. Ἰστ. 2. 35·
νεφέλη Φιλόστρ. 178. 3) κατασυντρίβονται εἰς τε-
μάχια, Λίγυπτος μελαγγαῖος τε καὶ καταρρηγμένη, ἐχούσα
ἐσάρως μέλαν καὶ εὐκόλως διαρρηγνύμενον, ἔχον χαράδρας καὶ
ρήγματα, Ἡρόδ. 2. 12. 4) ὡς ἱατρ. ὅρος, ἔχω βλαίαν κανό-
σεις, ὑπερτέρω ἐκ διαρροίας, καταρρήγνυται ἡ κοιλία Ἰππ. π.
Ἀρχ. Ἰατρ. 12· ἡ γαστήρ καταρράγη Διδ. π. Ζ. 3. 18· ὥσαυ-
τως, καταρρήγνυται τὴν γαστέρα Ἀππ. Ἰσπ. 54· τὰ καταρ-
ρηγνύμενα, τὰ ἀβύθως ἐκκρινόμενα, τοῖς θήλεσιν, τὰ γυναι-
κεῖα ἢ τὰ καταμήνια καταρρήγνυται, καταρράγη Ἀριστ. π.
τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 1, 6. 5) ἐπὶ οἰδημάτων, διαρρήγνυται καὶ πρήξις,
ἀνοίγει, ἀσπᾶναι, Ἰππ. 220B, 1200G, κελ.· καὶ οὕτως ἐπὶ τῶν μα-
στων, ὅταν πληρωθέντες γάλακτος χύωνται, οἱ τε μᾶζοι καὶ τὰ
ἄλλα μέλας ὀκρόσα ὑγρότερα καταρρήγνυται τῶν γυναι-
κῶν ὁ αὐτ. 248. 8, πρβλ. 588. 11.

καταρρηθέντες, οἱ καταδικασθέντες, Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τῆς
Ρώμ. πολ. Γ. 4.

καταρρηκτικός, ἡ, ὡς ἱατρικός ὅρος, κινῶν τὰς ἐκκρίσεις,
φυσιῶν Ἰππ. π. Διατ. Ὁξ. 387· ἀπολ., φάρμακον κ., καθάρσιον,
καθαρτικόν, αὐτόθι 302· οἶνος διουρητικός καὶ κ., πρβλ. καταρ-
ρήγνυμι II. 4.

κατάρρηξις, εὖως, ἡ, ὡς ἱατρικός ὅρος, κ. κοιλίης, ὁρμητική,
σφοδρὰ διάρροια, Ἰππ. 157F· ἡ ἀπολ. 1131G· ἔδε καταρρή-
γνυμι II. 4.

κατάρρησις, εὖως, ἡ, (ἐκ τοῦ καταρεῖν), κατηγορία, κατα-
δίκης, καταλαλιά, κ. ἔχει Ἰσχυρ., Ἰσχύ, ὁ Σουφ. «κατάρρησις»,
καταρρήσσω, = καταρρήγνυμι. Ἰσχυρ.—Μέσ., Διδ. 1. 72.

καταρρητορεύω, νικῶ διὰ ῥητορικῆς. — Παθ., ἡττώμαι κατὰ
τὸν αὐτὸν τρόπον, Πλούτ. 2. 801F· ἦν αἰσθη καταρρητορευό-
μενος Λουκ. Γυμν. 19· καταρρητορευθεὶς καὶ ἡττηθεὶς Σχολ.
εἰς Ἀριστοτ. Πλούτ. 58B· ὑπὸ τοῦ ἐναντίου, ἄτε δικηγόρου,
καταρρητορευόμενος Ἀγαθ. Ἰστ. 291. 12. II. ἀγορεύω
ἐναντίον τινός, τινός Φωτ. Ἐπιστ. 72. III. ῥητορικῶς διηγού-
μαι, Εὐμάχ. σ. 161.

καταρρέγειν, μεγάλως ῥιγῶ, ἀνατριχιάζω, ἰσέσθαι Ἀπολλ. Ρόδ.
I. 1132.—Παθ., καταρρηγνύμενον, τραχυθὲν, Ἰαλν. 19. 20G.

κατάρρεξος, οὐ, πλήρης ριζῶν, καλῶς ἐρριζωμένος, Θεοφρ. π.
Φυσ. Ἰστ. 1. 6, 8.

καταρριζῶ, κἀμνυ τι τὸ ριζώσῃ, φυτεύω σπερεῖς, τὸ θνητὸν
γένος Παλ. Τιμ. 73B· ἔαυτὸν εἰς τὴν πολιτείαν Πλούτ. 2.
805F· σπερεῖων, βεβαίων, Ἀνθ. II. 9. 708.—Παθ., ἀποκτῶ ρι-
ζας, σπερεῖς, ριζοβολῶ, Παλ. Τιμ. 76B· μόνιμον καὶ καταρ-
ριζωμένον πέπρηγε αὐτὸν 77C· ὅσα ἄλλα ἐλλείμματα καταρ-
ριζῶται ἐν τοῖς ἀνθρώποις Θεμιστ. II. 147B.

καταρριζώμα, τό, τὸ ἐρριζωμένον, ἡ δὲ ριζὴν σπερεῖς, Ἰω.
Χρυσ.

καταρρικνῶ, ἐντελῶς ρικνύω, ἐκρῶω, κερπουρίζω, καὶ
Παθ., καταρρικνύομαι, κερπουρίζω, «ζαρίων», «καμπουρίζω»,
«ὅτι γὰρ ἂν ἐλεεινότερον θέαμα γένοιτο ἢ ὅταν τὰ σώματα ἐν ἐσχάτῃ
γῆρᾳ καταρρικνυθῆναι μεταποιήθῃ πρὸς τὸ εἰδεχθῆς τε καὶ ἀμυ-
ρον· Ἰσχυρ. Νύσσα· «καταρρικνυμένον, συνεισπραμμένον, καμψύλον
γενόμενον, ἐρρυτιζόμενον» Σουφ.

καταρρινῶ, ἡ—ἐω, (ρίνη) ρινίσκων καταρρινῶ, καταξίων εὐερίω,
λεπτόν, ἰσχυαίνων καὶ καταρρινῶν τὰ συγκρίματα Ἀντιλλ.
παρὰ Στοδ. 547. 2.—μεταρρ., καταρρινῶν τι λέγειν,
κομψόν, Ἀριστοτ. Βάτρ. 901· «τὸ καταρρινῶν, τὸ οὕτω
λεπτῶς καὶ ἄκρως διεργασμένον ὥστε μὴδὲ διαρείσθαι ἐπιτήδειον
εἶναι» Φρόν. ἐν Βεακτῇ. Ἀνεκδ. ἰσχυαὶ καὶ κατ, ἐννοιοι Ἰδύ-
ριλλ.· ἐπὶ ἀνθρώπων, βραχίον· εὖ καταρρινῶν, ὁποιοῦντας
πᾶσαν τὴν περιττὴν σάρκα διὰ τῆς ἐργασίας, Λίγυλ. Ἰνέτ. 74V
(ὁ Wull. καταρρινῶν, κεκαλυμμένους με ἀσπίδας, ἐκ τοῦ
γλωσσήματος τοῦ Ἰσχυρ.) «καταρρινῶν, εὐτελέσιν ἢ κατελεσμέ-
νοισι, ρίνη γὰρ ἐργασίαν τεκτονικὴν ἢ ρινοῦσιν» Σουφ.

καταρρινίζω, = τῷ προηγ.

καταρρινῶ, ὡ, διὰ ρινῶν, δέρματος περικαλύπτω, καταδερματῶ,
Ἰσχύ. «καταρρινῶν, καταπιπυκασμένον, καταδερματωμένον»,
καταρριπίζομαι, παρὰρρῶμαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, Εὐμάχ. 246.

καταρριπισμός, ὁ, τὸ καταρριπίζειν, Σωφρ. Ἐπίσ. ἐκδ. Εἰρη.
σ. 218.

καταρριπάζω, = τῷ ἑπομ., Ἰσχύ.· ἐν Μανδύων—ρεπτάω,
B. 55, κομψῶν καταρριπτεῖ τὸν Θεορτίην Πύσανθ. 258. 32.

καταρρίπτω, ῥίπτω κάτω, καταβάλλω, ἀνατρέπω, εἰ τε δημί-
θρου ἀναρχία βουλήν καταρρίψειεν Δίσχυλ. Ἀγ. 884· τὰ
βασίλεια Πλούτ. Λούκουλ. 34, πρβλ. Λουκ. π. Ὁρχ. 9· «κρινῶ,
ἐξευτελίζω, κ. τοὺς πολέμιους, ἀντίθετον τῷ ἐπαίρῳ, Λουκ. Πῶς
δετ. Ἰστ. Σούγρ. 7. (2 καταρρῶν, δόξαν, ἔπαινον Διδ. 13,
15 καὶ 22.

κατάρρις, ὁ, ἡ, γεν. κατάρρινος, ἔχων ῥίνα νεύσαν πρὸς
τὰ κάτω ἢ κυρτὴν, κορακομένης, Τζέτζ. τὰ Μιδ. Ὁμ. 658, 673.
κατάρριφς, εὖως, ἡ, τὸ καταρρίπτειν, καταβολή, Ὀρίγν. κατὰ
Κέλσ. 170.

καταρροή, ἡ πρὸς τὰ κάτω ροή, ρεῦσις, κατ. ποταμοῦ δέυ-
τάτῃ Ἀριστ. π. Φυσ. 2. 1, 4, Διδάσκ. Μῶδ. 342.

κατάρρουα, ἡ, = τῷ προηγ., Ἀκύλας ἐν Παλ. Διαθ. II. =
κατάρρους II, στρόφοι καὶ κατάρροιαι καὶ πυρετοὶ Ἀρρ.
Ἐπίκτ. I. 26, 16, Πλούτ. 2. 128A.

καταρροῖδῶ, ὡ. καταρρῶ, ῥοῦ, Ἰσχύ.

καταρροῖζω, μετὰ ῥοῦς ἢ βοῆς ἐπέρχομαι ἐναντίον, μετὰ
γεν., καταρροῖζος Θεοφρ. Νέων. Δ. I. 217., 6. 110.

καταρροῖζομαι, ἀποθετ., πάσχω ἐκ κατάρρου, εἶμαι συναγ-
χωμένος, Διοσκ. I. 49· τοὺς καταρροῖζομένους ὠφέλει ὁ αὐτ.
3. 5, 43· τοὺς ἐκ κεφαλῆς κ. λεπτῷ ρεύματι Ἰαλν.

καταρροῖχός, ἡ, ὡς ἀνών. εἰς κατάρρουν, κινῶν τὸν κατάρ-
ρουν, τὰ ψυχρά.. αἱμορροϊκά, καταρροϊκά Ἰππ. Ἀφ. 1254·
κατ. νοσήματα Παλ. Τιμ. 85B. II. ὑποκείμενος εἰς κατάρ-
ρουν, Ἀριστ. Προβλ. 21. 24., 38. 10.

κατάρρους, οὐ, συνηρ., -ρους, -ρουν, ῥῖνω πρὸς τὰ κάτω
μελὲ ὄρνιθ, κ. ἔπ' αὐτῶν τῶν ὀρνῶν εἰρέται Νεῖλος Φιλόστρ.
285, εἰδ. καὶ ἐπακολουθεῖ, ἡ ἡχώ τοῦ ρεύματος καταρρηγνύ-
μενου τῶν ὀρνῶν II. ὡς οὐσίαστ., πρῶτόν τι ῥέον πρὸς τὰ
κάτω, ροὴ πρὸς τὰ κάτω, ὑπὸ ρεύματος καὶ κατάρρου πάντα
χρήματα ἔχουσιν Παλ. Κρατῶν. 440B· «διὰ τῆς ὁροφῆς ποιῶσα·
κατάρρουν, δι' οὗ ἐκχυθὲν ὕδωρ..», Σχολ. εἰς Πινδ. N. 4, 95.

2) νησώδης ἔκκρισις, ροὴ ἐκ τῆς ρινός, «καταρροή, συνάχη,
συνάχη», Ἰππ. Ἀφ. 1247, Παλ. Πολ. 405I, Κρατῶν. 440I,
κτλ.· πρβλ. Ἰσχύς Πινδ.· — ὁπότεν ὁ κατάρρουν ἐπιτρέψῃται ἐκ
τῆς ρινός, ἡ ῥύσις αὕτη καλεῖται κόρυς· ὅταν δὲ καταλαβῇ
τὸν λάρυγγα καὶ ἐπιφέρῃ βραχνάδα, βράγγος· ὅταν δὲ ὁ γαργαλῶν
πλοῖζῃται, σταφυλῇ· καὶ ὅταν αἱ σφυγμαὶ ἐξογκῶνται, ἀντιά-
δω· κατάρρουν βραχνάδα Ἰππ.· οἱ κατάρρουν νοσοῦντες ἄν-
θρωποι Παλ. Κρατῶν. 440C· φύσας τε καὶ κατάρρους νοσή-
μασιν ὀνέματα τίθεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 3. 405D· καὶ ἐν Π.
Ἀνεκδ. 270. 13 κατάρρους — ἡ διάρροια, δυσεντερία.

καταρροπία, Ἰων. -ία, ἡ πρὸς τὰ κάτω ροπή, τὸ βίρος κρεμα-
μένου σώματος, ἡ κατηγορικὴ διεύθυνσις, ἀντίθετ. τῷ ἀναρροπῇ,
Ἰππ. π. Ἀθλ. 808.

κατάρροπος, οὐ, καὶ καταρρεπής, ἀντίθετ. τῷ ἀναρροπῇ,
κεκλιμένος πρὸς τὰ κάτω, κ. ποιεῖν τι Ἰππ. π. Ἀθλ. 832· ἐληρη-
μένος, κρεμνόμενος, φύματα ὅσα κατὰ τὴν κάτω χύτραν τὴν
κορυφὴν ἑαυτοῦ ἴσχει τῆς ἐκφυρσίας ὁ αὐτ. 1165B· εἰδ.
σχήμα δύνασθαι ποτε καὶ τὸν ἀναρροπον κόλπον ἐργάζε-
σθαι κατάρροπον καὶ τὸν κατάρροπον ἀναρροπον Ἰαλν.

2) καταρρεπής, κλίνων πρὸς τὰ κάτω, κλίνῃ Ὁρειβάτ. 236
Μαίη· οἱ ποταμοὶ ἐπὶ τὰ κατάρροπα ῥέουσιν Ἀνν. Κομν.
181B. 3) ἐλατούμενος, χαλαρούμενος, ὑρῖμενος, νοῦσος ἰάνθη.
τὰς παροῦσας Ἰππ. 48. 30., 49. 7.

καταρροφᾶν, καταρροφῶ, καταρρῶ, Ἰππ. 480. 17., 482. 34.
καταρρופῶ, τῷ προηγ., Ἰππ. 416. 6, Σεν. Κύρ. I. 3, 9· τι-
νός, μέρος ἐκ .., Ὁρειβάτ. 173 Μαίη· — Μέσ., τῷ ἐνεργ., Ροῦρ.
136· — ὑπαύτως — ροφᾶν, Ἀλέξ. Τραλλ. 10. 546, Ἀκῶ, ἐν Πιν.
Διαθ.

καταρροῦδης, ες, (κατάρρους) ὑποκείμενος εἰς κατάρρουν, πᾶ-
σων ἐκ κατάρρου, Ἰππ. 350. 2.

καταρρυθῆναι, ἀπαρ. ἀρ. B· παθ. τοῦ καταρρίω.

καταρρυθῆς, ες, κατερρίων, καταρρίπων, Σοφ. Ἀντ. 1010· πρβλ.
καταρρίω. I. 4.

καταρρυθιζῶ, (πρβλ. ἐκερρυθιζῶ), φέρω εἰς ρυθμόν, συμ-
μετρίαν, συμφωνίαν, Ἰλιόδ. 3. 3, Φύτ.· τὰ καταρρυθιζόμενα,
χωρὶς παρὰ πολὺ ρυθμικά, Λογγίνος 41. 2.—μεταρρ., κ. γέροντα
εἰς βίον ἤμερον Ἀθῶν. 170A, πρβλ. Ἐπιστ. Φωτ. 174, 252· τοῖς
εὐαγγελικοῖς ἐπειράτο καταρρυθιζέειν ρήμασιν αὐτῶν τὰ
ῥῆθ· «καταρρυθιζέσθαι· κατενυθεῖσθαι· κανονικεῖσθαι» Ἰσχύ.

κατάρρυθμας, οὐ, λίαν ἔρρυθμος, εὐρυθμός, ρυθμικός, τὰ
κατάρρυθμα κομψὰ φαίνεται Λογγίνος 41. 1.

καταρρυθμομαι, ἐπιτεταμ. τοῦ ρυθμομαι, ἔχω διέφρονα,
Εὐστ. Θεσσαλ. τ. 136. σ. 277, ἐκδ. Mi.

καταρρυπᾶναι, λίαν ρυπαίνω, «λερῶναι, ρολύνω» κυρίως καὶ
μεταρρ., τὰς κατηγορίας τὰς εὐεργεσίας Ἰσχυρ. 245B·
ἀναξίῳ ἐπιτηδεύματι τὴν πατρῶν ἐστίαν κ. Παλ. Νῆμ.
919I, ἐν 937D συνάπτεται μετὰ τοῦ καταρρυπᾶναι.

καταρρυπῶ, καταρρυπαίνω, εἰ γὰρ ἡ αἰσχρολογία
καταρρυπῶ, ἡ πνευματικὴ ἀνάγνωσις ἀγιάζει Ἰω. Χρυσ.·
«καταρρυπῶμαι, Παθ., λερῶνομαι, μολύνομαι, εἰς ἡμετέραν,
Σουλ. Ἐπιγρ. 3582. 6.

κατάρρυσις, εὖως, ἡ, ἡ καταρροή.

καταρρυσόμαι, καταρρυτεύομαι, τινομαι πλήρως ἐντίδω,
κατερρυσωμένον δέρμα Ἐνυμ. Μέτρ. 737. 1.

κατάρρυτος,ον, ὁ καταρρέμενος, ποτιζόμενος, κήπος Εὐρ. 131. 777· νάπη χιόνι κατάρυτα ποτισία ὁ αὐτ. ἐν Τρω. 1067, πρβλ. Ἀνδρ. 215· γῆ ἐνδερσός τε καὶ κ. Ἀδ. π. 2. 10. 37· κ. τόπος, χωρία Πολυδ. Ἀλσός, ἔρη κ. Ἀδύτος· ἔρος ψυχρός καὶ διαφανέσιν ὕδασι κ. Βασίλ.· κατάρρυτα· ἀρδύσιμα· Πισχ. 11. ὑπὸ τοῦ ὕδατος κατακεκλυμένοις, σχηματισθεῖς ἐκ καθήκοντος ἢ προσχώσεων τοῦ ὕδατος, πλήρης ὕδατος, περὶ τοῦ Διότα, Ἡρόδ. 2. 15· ὡπαύτως, ἐπὶ ὄρεων, ἐσκαμμένος ὑπὸ χειμάρρων, Σουλ. Ἐπιγρ. 5127B. 12· πρβλ. πρύχυνσις, προχώννυμι. III. ἔχον ἀπότημον κατωφρέειν, ἐπὶ στέγης, κ. κεραμυτόν Πολυδ. 23. 12, 3. **κατ-αρριωδέω**, ἴων. ἀντὶ τοῦ κατωρριωδέω, φρεσύνω, τρομάζω, τι Ἡρόδ. 1. 34, 80, κ. ἄλλ.· τινα 9. 8· ὑπὲρ τινος 7. 178· ἀπολ., 8. 75, 103· κ. μή.. 9. 45.

καταρρώξ, ὄγος (καταρρήγνυμι), ὁ, ἡ, ἀποκεκομμένος, ἀπὸ κρημνός, κ. πέτραι Σοφ. Φιλ. 937· πρβλ. καταρρωγυῖται ἄκραι, καὶ ἀπλῶς καταρρώγας, καὶ διὰ τὸ μὴ ἀντέχειν κύμασιν ἀπορραγεῖσαι πέτραι εἰς βωγμούς· Εὐστ. σ. 335· καὶ παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. σ. 494. 34) πέτραι καταρρηγμέναι (πρβλ. ἀπορρώξ).

κάταρσις, εως, ἡ, (κατάρω) μέρος εἰς δὲ τις προσορμίζεται ἢ καταπλέει, ὅρος πρὸς ἀπόδασιν, περὶ τὰς κατάρσεις τῆς νήσου ἐφύλασσον Θουκ. 4. 26· χωρία ἔχοντα ναύλοχα καὶ κατάρσεις Πλουτ. Πωμπ. 65· κ. καὶ λιμένας Δίων Κ. 60. 11, Ἀδ. Πωικ. Ἰστ. 9. 16· προσόρμις τῆς νεώς, ἀντίθετ. τῷ ἀπαρσις, Πολυδ. Δ', 102.

κατ-αρτάω, κρημῶνι πρὸς τὰ κάτω ἐκ τινος, ἐξαρτῶ, Πλουτ. Ρωμ. 16 (διὰ φ. γραφ. κατάρτισεν)· τι ἐκ τινος ὁ αὐτ. ἐν Μαρκέλλ. 8.— Παθ., ἐξαρτῶμαι, κρέμαμαι ἐκ τινος, Ἀριστ. Προβλ. 3. 20, 8· ἀμπελοι κατάρτηντο βότρυσιν, ἐκρέμαντο πλήρεις σταφυλῶν, Λουκ. Ἐρωτ. 12. II. προσδένω, προσαρμῶ καλῶς, γρήμα κατάρτημένον, καλῶς προσηρμοσμένον, πρὸς τῶν, σκύπτον πρᾶγμα, Ἡρόδ. 3. 80· κατάρτημένον λέγειν, ὁμιλῶ μετὰ νοῦ· κατάρτητο καὶ κατενόει (ὅπερ ὁ Γαλην. ἐρμηνεύει, καθοιστήκει, ἐσώφρονει) Ἰπκ. Ἐπίδημ. 1. 984· κατάρτησον σεαυτήν, ἀναφρόνησον, σωφρόνησον σεαυτήν, Ἡρόδ. 1. 61· ἄλλα πρὸ Ἡρόδ. 9. 66, κατάρτισις, ἐκ διορθώσεως αὐτῶν δὲ καὶ ὁ Στῆρ. ἐν 3. 80. Πρβλ. καταρτίζω, καταρτίζω.

καταρτία, ἡ, = κατάρτιον, Ἀρτεμίδ. 2. 53.

κατ-αρτίζω, μέλλ. -(ισι) (πρβλ. ἀπαρτίζω), διευθετῶ, τακτοποιῶ ἐκ νέου, ἐξηρῶναι, συμφύων, διαλλάττω, πάντα ἐς τὴν ἐξ Ἡρόδ. 5. 106· Μίλητος νοσήσασα στάσι, μέχρι οὐ μιν Πάρισι κατάρτιον αὐτῶν 23, ὅπερ ἐν 29 κατήλλαξαν τοὺς στασιάζοντας λέγει· κ. τὸν ὄμιον Πλουτ. Μάρκ. 10· φίλους διαφερομένους κ. Στῆρ. Ἀνθολ. 1. 85, 52· στασιάζουσα πόλις ἵνα κατάρτισθαι Διον. Ἀλ. 3. 10· πρβλ. καταρτιστῆρ· — κ. ναῦς, ἐπιδερῶν, ἐπισκευάζω, ἐκ νέου ὑπλίζω, Πολύδ. 1. 21, 4, κτλ.· κατ. ἔκτρω, διερῶναι, ἔβαλλ. κατὰ Ματθ. 8', 21· τοποθετῶ ἐξηρῶναι μέλος, ἐπαναφέρειν εἰς τὴν θέσιν του, Ὁρειβάς. 135 Μαι· αἰτᾶ, κατ. τὴν ὁσφύν καὶ τοὺς ὄμους, σχηματίζω αὐτὰ διὰ τῆς ἀσκήσεως, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 20, 10· — μεταφορ., ἐπαναφέρειν εἰς τὸ ὀρθόν, Ἐπιστ. πρὸς Γαλ. 5', 1· κατ. τινὰ εἰς τὸ συμφέρον Πλουτ. Κότων Νεώτ. 63. — Μίτ., ἡσθῆνησε, οὐ δὲ κατάρτισω αὐτήν, ἐθεράπευσας, Ψεῦδ. (Ψαλμ. ΞΖ', 9). II. ἐντελῶς ἐφοδιάζω, ἐπλίζω, ἐτοιμάζω, ναὺν πληρώματι Πολύδ. 1. 47, 6, κτλ.· τὰς εἰρεσίαις κατάρτισμένοι ὁ αὐτ. 5. 2, 11· κατάρτισμένοι, ἀπολ., καλῶς ἐφωδισμένοι, πλήρη, Ἡρόδ. 9. 66 (πρβλ. κατάρτας), Ἰσχυρ. κ. Λουκ. 5', 40, κτλ., πρβλ. Β' Ἐπιστ. π. Κύρ. ιγ', 11· κατάρτισται καὶ πεπαίδευται Ἀριστ. Δ. 66. III. παρασκευάζω, συσκευάζω, ἐτοιμάζω φαγητά, φάρμακα, κτλ., Διοσκ. κτλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Νικ. Θηρ. 964.

κατάρτιον, τό, ἱστός, Κλήμ. Ἀλ. 340, Ἐτυμ. Μέγ. 478. 23, Βουζ.— οὕτως κατάρτιος, ἡ, ἀλλὰ διακρίνεται ἀπὸ τοῦ ἱστούς, τῷ ἱστῷ καὶ τῇ καταρτίῳ τῆς νεώς Ἀρτεμίδ. 2. 12, 156 Reiff., Ἐτυμ. Μέγ., ἐνθ' ἀνωτ.— τὸ πλοῖον καὶ ἡ καταρτία αὐτοῦ Ἀρτεμίδ. 2. 53· ὁ Δουκάγγ. τὴν μεγάλην κατάρτην καὶ ὑποκορ. κατάρτιδιον. 2) μέρος τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστού, Ἀρτεμίδ. 3. 36.

κατ-άρτεις, εως, ἡ, ἐπ' ἀνθρώποις, Β' Ἐπιστ. π. Κορ. ιγ', 9. II. γυμνασις ἱππων, Πλουτ. Θεμιστ. 2 (ἀλλ. κατάρτυσις)· παιδευσις, παιδεία, ἀγωγή, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλέξ. 7.

κατάρτισμα, τό, τὸ κατάρτιζεν, ἐτοιμάζειν, ἡ κατεργασία, κατ' ἔριον ἢ φύσιν φέρει, τὸ δὲ κατάρτισμένον αἱ γυναικες ἐργάζονται ἀμέλει γούν κατάρτισμα κηλοῦσιν αὐτὴν τὴν ὕλην, αὐτὴν τὴν ἐργασίαν· Ἰω. Χρυσ.

κατ-αρτισμός, ὁ, ἐπ' ἀνθρώποις σχέσεων, ἀποκατάστασις, διαλλαγή, Κλήμ. Ἀλ. 638. II. ἡ τοποθέτησις μέλους ἐκπαρθένου, ἀρρεμεβόλησις, ἡ μεταγωγή ὁσάου ἐκ τοῦ πατρὸς φύσιν τόπου εἰς τὸν κατὰ φύσιν, διὰ τομῶν καὶ καταρτισμῶν, Γαλην., Ὁρειβάς. 135 Μαι.

κατ-αρτιστήρ, ὅρος, ὁ, ὁ ἐπανορθῶν, ἡ ἀποκαθιστάμενος τὴν τάξιν, ὁ διαλλάττων, ὁ διακτητής, Ἡρόδ. 4. 161, 5.

28, Θεμιστ. 61· πρβλ. καταρτίξω I· πρβλ. Ἐπιγρ. Ἀποργ. Dit-leui. 511, 31, καὶ ἐν 510, 35 ἐξενικόν δικαστήριον.

κατ-άρτυσις, εως, ἡ, (καταρτίζω), κατάρτυσις (ὁ ἵς), Ἰάμβλ. ἐν Β. Πινθ. 68 καὶ 95.

κατ-αρτύω, μέλλ. -ῶσω, ἐτοιμάζω, παρασκευάζω, ἰδίως ἐπὶ ἐδεσμάτων, ἡδύων, «ἀναρτίζω», τοὺς λόγους εὐκρίτως τοῖς κατάρτυμένοις τῶν ζωμῶν Λουκ. πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγ. 44.

2) κατάρτυς, ἀσπὶς, ἀναρτίζω, παιδεύω, τὴν φύσιν Πλουτ. 2.

38D· μετ' ἀπαρ., κατάρτυσιν μαλεῖν, παρασκευάσων τὴν ἐλευσίν του, Σοφ. Ο. Κ. 71.— Παθ. ἀσπάζομαι, παιδεύομαι, κατάρτυται νόος ἀνθρώπος Σόλων 14. 11· σμικρῶ χαλινῷ δ' οἶδα.. ἵππους κατάρτυθέντας Σοφ. Ἀντ. 478· παῖς ἔχει πηγὴν τοῦ φρονεῖν οὕτως κατάρτυμένην Πλάτ. Νόμ. 808B· μανθάνομενα καὶ κατάρτυμένα Μένων 88B· τὸ πρὸς οὐτέρου καὶ κατάρ. Ἰούκ. π. Στῆρ. 598. 22· κ. τὴν φύσιν, ἡμερώνειν, Πλουτ. 110. 38C· πρβλ. Ἰάμβλ. ἐν Β. Πινθ. 68.— λέμδος.. ἐρέταις κατάρτυμένος (-ισμένος)· Ἀλκίφρων 1. 8. II. ἀμεταβ. ἐν τῇ μετοχ. τοῦ πρᾶμ. κατάρτυκῶς, ἐντελῶς παρασκευασμένος, ἐντελῶς ἡδύμενος, ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων τῶν ὁσίων ἔπασον οἱ πωλικοὶ δούντες (γαλακταί), Πισχ. Δ. Β. 105 (οὕτως ἐν τῷ ἐνεστώ. οἱ κατάρτυντες τῶν ἵππων Φιλίστ. 304)· κ. κάμηλον Πάπυρ. Βερολ. 13. 5· ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων, Δ. Β. 216· μεταφορ., κατάρτυκῶς.. ἱκέτης προσήλθε, τέλειος ἱκέτης, ἐκτελέσας πᾶν ὅτι ἀναγκαῖον, ἡ καταβεβλημένος ὡς ἡμερωμένος ἵππος, Λισχ. Εὐμ. 473· ὡσαύτως μετὰ γεν., κατάρτυκῶς κακῶν, ἐλπίς εἰς τὸ τέλος τῶν κακῶν ἢ παιδεύσεις, καταβληθεῖς ὑπ' αὐτῶν (συμ)ῆλθις miserie, κατὰ τὴν ἐριμνησίαν τοῦ Κικέρ., Εὐρ. Ἀποσπ. 818. 5· κατάρτυκῶς τῷ σώματι Πάπ. Βερολ. 13. 5· [ὡ μακρόν, πλὴν παρὰ Σόλων ἐνθ' ἀνωτ.].

κατάρυτος, ον = κατάρρυτος, Εὐρ. ἐν Τρω 1067.

κατ-αρχαιρεσιάζω, νικῶ, καταβάλλω κατὰ τὰς ἐλπίδας, ἰδίως δι' ἀνόμων μέσων, ἐξέπεσαν ὑπ' αὐταὶν παραγγέλλων, τοῦ Γαίου τὸν Φάνιον προαγαγόντος, ἐκείνον δὲ καταρχαιρεσιάζαντος Πλουτ. Γ. Ἰάκχ. 11.— Παθ., διαρχειρεῖμαι ὁμοῖς ἢ ἐν γένει δελεάζομαι, ἀδέκαστον ἀπολελεῖσθαι καὶ μὴ καταρχαιρεσιάζεσθαι πρὸς τῆς τοῦ πλεονεκτεῖν ἐπιθυμίας Λογ. γιν. 44. 9.

κατάρχης, ὁ ὁρὸς τύπος κατ' ἀρχάς.

κατ-αρχή, ἡ, ἀρχή, ἐναρχία, Καλλικρ. παρὰ Στῆρ. 485. 47, Πολύδ. 2. 12, 8· κ. πολέμου ὁ αὐτ. 23, 2, 14· ἐν περιφρ., κ. ποιεῖσθαι Ἀθήν. σ. 139.— ἐν τῷ πληθ. αἱ πρῶται θυγαῖ, ἀρχαὶ καὶ σπονδῆ.

κατ-ἀρχίω, μέλλ. -ξω, κάμνω ἀρχὴν πράγματός τινος, μετὰ γεν. εἰδω πρῶτος τὸ παράδειγμα, τίνες κατάρχων.. μάχης· Ἀλκχ. Πέρσ. 351· ὁδοῦ κατάρχειν, ἡγεῖσθαι τῆς ὁδοῦ, ὑπάγω ἐμπρὸς καὶ δεξιῶν τὸν ἀριμὸν, Σοφ. Ο. Κ. 1019· δεινὰ λόγου ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1135· λόγων χρησίμων Ἀριστοφ. Λυσ. 638· δικαίως, ἐφ' ᾧ, οὐ ἡγεῖσθαι· οὐ γὰρ καὶ κατάρχεις τοῦ λόγου Πλάτ. Πρωτ. 351B· κατάρχε μὲν Κύρος τοῦτον, διαμένει δὲ ἔτι καὶ νῦν Ξεν. Κύρ. 8. 27· κ. τοῦ πολέμου Πλουτ. Θηρ. 19· πολλῶν κακῶν Εὐρ. Φοίν. 1576· κ. ὁ κορυφαῖος, συνεπιχειρῶν πᾶς ὁ χορὸς Ἀριστ. π. Κόσμ. 6· — σπανίως μετ' αἰτ., ἀρχίζω τι θαυμαστόν τινα λόγον Πλάτ. Εὐθύδ. 283E.— μετὰ μετοχ., ἀρχίζω νῶ πρᾶττω, τι Ξεν. Κύρ. 1. 4, 4, 5, 58.— ἀπολ., Πλάτ. Συμπ. 177E, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 20. 2) τιμῶ, θαυόντα θεοπτόταν γόσις κατάρξω Εὐρ. Ἀνδρ. 1199 (ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὁρηκεντική ν σημασίαν, κατωτ. II. 2).

II. Μίσ., ἀρχίζω, ὡς τὸ ἐνεργ., μετὰ γεν., ἐχθρὸς ἡμέρας κατάρχεται Εὐρ. Φοίν. 540· τῆς πορείας Πλάτ. Φαῖδρ. 250D· τοῦ λόγου Πλουτ. 2. 151B, κτλ. ὡσαύτως μετ' αἰτ. κ. νόμον, στεναγμὸν Εὐρ. Βεχθ. 685, Ὁρ. 960· καὶ ἀνεν πτώσεως, κατάρχεται μέλος, ἀρχίζει, ὁ αὐτ. ἐν Ἠρ. Μαιν. 760, πρβλ. 888.

2) ἐπὶ ὁρηκεντικῆς σημασι, ἀρχίζω τὰς τῆς θυσίας τελετὰς, καθάγίζω τὸ θυμὸν, εὐλογῶ καὶ προσορίζω διὰ τὴν θυσίαν, Νέστωρ χέρνιδά τ' οὐλοχότας τε κατάρχετο, ὁ Νέστωρ ἤρχιζε [τὴν θυσίαν] νίπτων τὰς χεῖρας του καὶ ἐπιπρηνέλιον διὰ τῆς χονδρὰς ἐσμένης κριθῆς τὴν κεφαλὴν τοῦ θυμάτος, Ὁδ. Γ. 445 (οὐδαμῶς ἀλλοχοῦ παρ' Ὁμ.), πρβλ. Ἡρόδ. 4. 60, 103· πρβλ. Σχόλ. εἰς Εὐρ. I. Τ. 40 κατάρχομαι οὐλοχότας—κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἀλλοίσιν μίλει, ἀρχίζω τὴν τελετὴν, ἀφιερώ τὸ θυμὸν εἰς τὸν θεόν, ἀλλ' ὁλοχὸν τὴν σφαγὴν τοῦ θυμάτος εἰς ἄλλους— ἐπὶ τῶν θυσιῶν κριθᾶς κ. Διον. Ἀλ. 2. 25· κ. καθερῶσαι Πλουτ. Θεμ. 13· πρβλ. Εὐρ. Πλά. 800, ἐξ.— μετὰ γεν., κατάρχεσθαι τοῦ πράγματος, κάμνω ἀρχὴν τοῦ θυμάτος, δηλ. καθιερώ αὐτὸ ἀποκόπτω τὰς τρήκας τοῦ μετώπου του καὶ ῥίπτω αὐτὸς εἰς τὸ θυμὸν πῦρ ὡς ἀπαρχὴν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 959· ἐπεὶ δὲ αὐτοῦ (ἐνν. Ἡρακλέος) τῷ βωμῷ κατάρχοντο Ἡρόδ. 2. 45· πᾶς δ' αὐτὸ κατάρχει θυμάτων· Εὐρ. Φοίν. 573 (οὕτως ὁ Valick. ἀντὶ -εἰς, ἴδε κατωτ.), πρβλ. I. Τ. 58. 1155· κατάρχεσθαι τὸν ἐρῶν, Λατ. auspicari sacra, Δημ. 552. 40, πρβλ. Ἀνδοκ. 16. 32· ἀλλ' ὡσαύτως, ὁ Φώτ. 141. 15, κατάρχεσθαι μὲν τὸν τριχῶν, ἀπάρχεσθαι δὲ τῶν σπλάγγνων Ἰσχυρ.· κατάρχεσθαι τοῦ ἱερέως,

τῶν τριῶν ἀποσπάσαι· καί, στελεχὺ ἐπ' αὐτήν, ὡς κατάρ-
ξωμαι ἔξω· Εὐρ. Ἀλκ. 75, ἐνθα δ' ἔρχομαι ἀπαρχὴν τῶν τρι-
ῶν λάβω, ὡς ἔθους ὄντος τὸν θάνατον τοῦ μέλλοντος ἀποδηήσκειν
τὴν κόμην τέμνειν, (πρβλ. Ἠλέκτρ. 810, ἐκ κανοῦ δ' ἑλόντων Αἴ-
γισθος σφαγίαν, ἰοσχίαν τρήχα τεμὼν ἐφ' ἄγνον πῦρ ἔθηκε
δρεῖα). — ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ Παθ., ἢ [0εᾶ] σὸν κατήρκεται
σώμα, ἔχει καθιερωθῆ, δ' αὐτὸ ἐν Ἠρχαλ. 601· ὡσπερ ἐν τελειῇ
κατήρκεται τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, ὡς ἔχον εἰσπαγγῆ
αὐτὸν εἰς τὰ μυστήρια, Πλουτ. Π10. 47Α. 6) θυσιάζω, σφάζω,
ὡς τὸ Λατ. immolare, φασγάνῳ Εὐρ. Π11. 1222. γ) ὡσπύ-
τως ἀπλῶς, πλήττω, διὰ τοῦ πελέκειος, ὡς συνηθίζουσιν οἱ σφάζοντες
τὰ ἱερεῖα (πρβλ. καθικνεῖσθαι), Πλουτ. Καῖς. 66· σκυτάλην λα-
βὼν μου κατήρξατο, λαβὼν βέβηλον μετ' ἐκτύπησε κατατά, ὡς ἔχον
ἡμῃν ἱερεῖον θυσιάζομενον, Λουκ. Ἐνθύν. 3. δ) μεταγεν. συγ-
γραφεῖς (ὡς δ' Ἠλιόδ. 2. 34, 35., 10. 9), μεταχειρίζοντο τὸ ἐνεργεῖν
ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐνορίας, ἢ ἐν Vilek, ἐνθ' ἀνωτ. III. ἐν τῷ ἐνεργεῖν,
διοικῶν, κυβερνῶ, μετὰ γεν., Ἀλκίφρων 3. 44· κατάρχοντο Ἰων.
κατάρχοντο Ἡρόδ.

κατ-αρωματίζω, ἐπιτεταρ. τοῦ αρωματίζω, ἀρώματι εὐχε-
ριστῶ, ἡδύνω τινά, καὶ τὸ μέσ. κατ-αρωματίζομαι, Θεοφύλακτ.
Σιμ. 181D.

κατὰς = κατὰς, = κατὰ τὰς, Πιπρ. Λοκρ. ὁμοίως εὐφρονται
ἐν Φωκίαις, Ἀρχαδικαῖς, Βοιωτικαῖς καὶ ἄλλ. ἐπιγραφαῖς κατάν,
κατάν, κατούδης, κατύνδης.

κατασαίνω, λαν κολακεύω, εὐχαριστῶ, Εὐμάρθ. σ. 233.

κατασαίρω, ἐντελῶς, καλῶς παρῶναι.

κατασαλεύω, κατασεῖω, κατατάρττω, Εὐστ., καὶ τὸ Παθ.

κατασαλεύονται Γρηγ. Νύσσ.

κατασαλπίζω, λαν σαλπίζω, πληρῶ τὸν τύπον διὰ τοῦ ἡχου

τῆς σάλπιγγος, μεταγενέστερ.

κατάρκωτος, ον, λαν σαρκώδης, πολυσαρκος, εὐτραχὴς, κ.

καὶ κατατρίμελος Ὀρειβ., Ἀδύλ. 550C, Ἀλκίφρ. Ἀποσπ. 5, ἀνθ.

τῷ κατάρκωτος.

κατάρκωτος, κατάρκων, σαρκώδη ποιῶ τινα, ὑπερπικρῶν

σεαυτὸν καὶ κατασαρκῶν Ἰω. Χρυσ. κατασαρκῶν τὴν ψυ-

χὴν Θεοφύλακτ. καὶ Παθ., εὐθαλῆς τῷ σώματι κατασαρ-

κωμένος ὑπὸ τρυφῆς Βασίλ. κατασαρκώθῃ καὶ ἐπαχύνθῃ

Ἀλμ. Ὀνειροκρ. σ. 01. 25.

κατασαρκώσας, εως, ἢ ὑπερβολικῇ πολυσαρκίᾳ, Εὐστ. 1. 086, 42.

κατασαρῶ, σαρκῶναι πρὸς τὰ κάτω, σαρκῶναι ἐξελίξω, ἀπο-

βάλλω, Εὐστ. Ἠρχαλ. Ἰστ. 5. 1· πρβλ. κατασαίρω.

κατασάκτω, ἰσχυρῶς παύω, παύων στοιάζω, τὴν γῆν Θεοφρ.

π. Φυτ. Δίτ. 5. 6, 2.

κατασβέννυμι, -ώω· μέλλ. -σβέσω. Ἐντελῶς νοθύνω, Λατ.

extinguere, κατέσβεσε Θεοπίδης πῦρ Π1. Φ. 381, πρβλ. Π1.

293, Δ. 791, Εὐρ. τοὺς λύχνους κατασβέσας Ἀριστοφ. Σπ.

225, κλ. — μεταφορ., ἔστιν Ὀάλασσα, τίς δὲ νιν κατασβε-

σει; τίς ὁ τὴν ἀποξήραν; (πρβλ. ἀσβεστος πόρος Π1. 412),

Δίον. Ἀγ. 958, πρβλ. Ὀψβ. 584· κ. βοήν, ἔριν, καταπαῖν

ἰδρῶν, ἔριν, Σοφ. Αἴ. 1149, Ο. Κ. 422· ἀνορίαν Κριτῆς 9.

40· τὰς ἡδονὰς Πλάτ. Νόμ. 838B τὴν δυσχερείαν Πρωτ.

334C τὴν ταραχὴν Σεν. Κύρ. 5. 3, 55· κ. τὰ τραύματα,

θεραπεύω, Λουκ. Ἐγγλ. Διάλ. 11. 1· αἱ ἀθυμίαι κ. τὰς ἐλπίδας

Πλουτ. Π10. 129B λαιδύριαν κατασβεσαι 713E. II. Παθ.,

κατασβεσθῆναι τὴν πυρὴν Ἡρόδ. 1. 87· — μετὰ παθ. σημασ. καὶ

δ' ὁμορ. κατέσβην καὶ δ' πρkm. κατέσβηκα, ὁ χρυσὸς κατέσβη,

ἀντίθ. κτεσθῆναι, Ἡρόδ. 4, 5· — μεταφορ., κλαυμάτων πηγαί,

κατέσβηκασι, τὰ δάκρυα ἐξηράνθησαν, Δίον. Ἀγ. 888· ἐπὶ πυ-

ρετοῦ, κατέσβη Ἰππ. Ἐπιθ. 1. 938· ἀντίθετ. τῷ ἐρεθίζομαι,

ἀπὸ μικρῶν ταχὺ ἐρεθίζομενός τε καὶ κατασβεσνύμενος

Θυμὸς Πλάτ. Πολ. 411C· ἐξαθυήσας καὶ κατασβεσθεὶς τὰς

ἐλπίσιν ἑαυτὸν ἀπέσφαξεν, κατασβεσθεῖσιν τῶν ἐλπίδων, Πλουτ.

2. 168F· κατέσβεστο δ' αὐτ. ἐν Ἀντων. 83· περὶ τοῦ

ἀνέμου δ' αὐτ. ἐν Ἱεροκλ. 19.

κατέσβεσις, εως, ἢ, παντελὴς σβέσις, τῶν ἐμπιπραμένων

κ. Δίων Κ. 54. 2.

κατ-ασβολῶ, μετ' ἀσβλήν κατακαλύπτω, μεταφ., καταστρίψω,

ὑπὸ ἔμμετρ. Σοφ. Ο. Τ., Ἀννα Κομν. 247B.

κατασβῶσαι (ἐκ τοῦ κατασβύσκει) = κατασβεσαι, Ἡρώνδ.

V. 39· πρβλ. ὁσάσον = σβέσον.

κατασβεσθίζομαι· ὁμορ. κατεπεσθῶσθην, λαν σέδομαι τι, Θεο-

φύλακτ. Σιμ. Ἰστ. 229, 9, Bon.

κατέσβεσις, εως, ἢ, τὸ κατασβεῖν, βίσιον σείσιμον, Ἰππ. π.

Ἀρρ. 808· κ. τειχῶν Κ. Πορφυρ.

κατασσεισμός, ὁ = τῷ προηγ., Ἀέτ.

κατασσεισμός, ὁ, δ' κατασείνω, μηχανή τις πολιορκητικὴ, δι'

ἧς κατέσειον τὰ τεῖχη, κριός, μοχλοῖς τε καὶ κ. Βουζ.

κατασσειστέον, ῥηματ. ἐπιθετ., πρέπει νὰ κατασείη τις, Σοφ.

Ἐρ. ἐνδ. Εἰμ. 89.

κατασείω· μέλλ. -σεῖω· πρkm. -σείσεικα, Φιλήμ. ἐν Ὀψβ. 1.

Σείω δυνατὰ, σείω πολὺ ἢ τινάσω τὰ δένδρα διὰ νὰ πείσωσιν

οἱ ὀριμάσαντες καρποὶ καὶ μεταφορ., πείων καταρρίπτω, κατα-
βάλλω, τὸ τεῖχος, οἰκοδόμημα Θεοκ. 2. 70· τοῦ τεῖχους ἐπὶ
μέγα Ἀρρ. Ἀν. 1. 19, 3., 2. 23, 1· σεισμός κ. τὴν πόλιν Ἀδ.
Ποικ. Ἰστ. 6. 7· τινὶ τι, = τι ἐπὶ τινος, Φιλήμ. ἐνθ' ἀνωτέρω·
— μεταφορ., κατ. τὰ ὠτα τοῦ ἀκροατοῦ Φιλόστρ. 621· μεταφορ.,
ἕως κατέσεισε, ἕως ἔβου τὸν ἔρριψε κάτω (διὰ τοῦ ποτοῦ), Μί-
νανδρ. ἐν Ἀδελφοῖς 11, ἢ ἐν Οὐκίῳ εἰς Ἀδύλ. 431C· κατα-
σεῖν δ' ἔβου ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πότοις προπίνοντων, τὴν μεταφορὴν
λαμβάνοντες ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειδόντων, Μοίτικος εἰς
Κύρ. Ἀποσπ. 5. 99· — Παθ., καταπίπτω, Φίλων 2. 512· ἐκπλήττω,
τρήμων ἐμποῖω, Φιλόστρ. 621· κ. δ' ὅπως Συναλ. 2) κατα-
σεῖσας τὴν χεῖρα ἤθελεν ἀπολογισθῆναι, κινήσας τὴν χεῖρα
πρὸς τὰ κάτω, Πρβλ. Ἀποστ. 10, 33· οὕτω, κ. τὰ ἱμάτια, ὅπως
κῆρυ σημεῖον, Πλουτ. Πομπ. 73· — συνηθέστερον, κατ. τὴν χεῖρα,
κῆρυ σημεῖον διὰ τῆς χειρὸς ἕνα ἐπιβάλλω σιγῇ, Πλούτ. 1. 78, 3,
Πλούτ. 10. 7, καὶ τὸ πλήρες; κατασεῖσας τὴν χεῖρα σιγῇ Πρβλ.
Ἀποστ. 16, 17· οὕτω, κατ. τοῖς ὁμόνοισι Πλούτ. 9. 8· ἀποστ.,
κατασεῖν τινί, κῆρυ νεῦμα ἢ σημεῖον εἰς ἕτερον ὅπως σιωπῆσθαι,
Σεν. Κύρ. 1. 4, 4.

κατασεύγαινω, λαν στεύγῃ, καταπύγων εἰμί, Φύτ., Σουίδ.

κατασεμνύνω, πολὺ σεμνύνω ποιῶ, κατακοσμεῖν, καλλιστεῖν

τὸν βίον κ. Κύριλλ.

καταστημημένηα. -ασμένηα, ἴδε σημαίνω.

καταστυγεῖν, φέρομαι ἢ ὀμῶς ὀπίσω εἰς .., μετ' αἰτίας, Κύριλλ.

κατέστυτο καλὰ ῥέεθρα, κατὰ καλὰ ῥ., ἐπαγγέλλων ὀπίσω εἰς τὴν

κατὰ τὴν μετ' ὀμῶς, Π1. Φ. 382· ἀποστ., ὀμῶς πρὸς τὰ κάτω, μετ'

ὀμῶς καταπίπτω, κατεσπύμενος ἰδρὸς Κόνστ. Σπ. 4. 270. 2)

ὀμῶς ἐναντίον τινός, κατεσσεύεσθαι ὀδόντων Νόνν. Δ. 5. 353.

κατασθῆναι, περὶ διὰ τοῦ σῆστρου, λεπτοῦ κοσμήτου, κοσμηθῆναι

καλῶς, Ἰππ. 061. 1· γῆν κατασθηθεῖσιν Γεωμ. 12. 17, 1.

κατασθηαίνω, μέλλ. -σθῶ, ἐπιθετὸν καλῶς ἐπὶ τινος καλῶς τὸ

σημα, σημεῖον, σφραγίδα, σφραγίζω, γράψαντας καὶ καταση-

μημένους δοῦναι τὴν ἐπιστολὴν Σεν. Κύρ. 8. 2, 16·

κατέκλεισεν αὐτὰ καὶ κατασημήνατο καὶ φύλακας κατέστη-

σεν Σεν. Ἠλλ. 3. 1, 27, Λατ. αἰσθῆσις ὀφείλει ἐν κρίσει σου

κατασημῆναι (μέσ.), σφραγίσαν, κλείας, Ἀριστ. Ἀποσπ. 95· κατα-

σημήνασθαι, χρυσοῦ Πλάτ. Μέγαν 89B καὶ παθ. κατασση-

μασθῆναι γράμματα Ἡρωδ. 7. 6, 11. II. σημαίνω πρὸς

σημαίνω, Λατ. σημεῖον, ὡσαύτως ἐν τῷ πρῶ τῷ τύπῳ, δ' αὐτ. ἐν

Νόμ. 756C. — Παθ., τὸ κατασημαίνοντα ὀνόματα αὐτῶν 756A·

τὰς ἐπιστήφεις .. φυλάττειν κατασημασθῆναι αὐτῶν 837B.

III. σημαίνω, δεικνύω, ἢ τρυγῶν τὴν σωφροσύνην κατα-

σημαίνει Νεῖλου Ἰππ. π. σ. 261.

κατασημαστικός, ἢ, ὅν, καθαρῶς ἐμπαίνων, δεικνύων τι,

Λογγίν. 32. 5.

κατασημαστικός, = τῷ κατασημαστικός· — Ἰππ. «κατα-

σημήνασθαι» κατασημαστικός·

κατασθῆναι, κῆρυ τι νὰ σαπίσῃ, Σεν. Κύρ. 8. 2, 22. — Παθ.,

ἀδρ. δ' κατασθῆναι, καὶ μέλλ. κατασθῆσθαι, πατίξω, σήπω-

μαι καὶ καταπίπτω, μὴ .. κατὰ .. πάντα συστήνῃ Ἰλ. Τ. 27· 2·

ἀν τὰ ἔθλα κατασθῆναι, καὶ κατασθῆσθαι Πλάτ. Φαίδων

86C· πρὸς τοῖς ἀλλοτρίοις θύραις κατασθῆναι Ἀρρ. Ἰππ. π.

4. 10, 20· & οὐ κατασθῆναι Σεν. Κύρ. 8. 2, 22· οὕτω καὶ ὁ πρkm.

κατασθῆσθαι Ἀριστοφ. Π1. 1035.

κατ-ασθενέω· μέλλ. -σθῶ, μετασθῆναι, ἐκσθενῆναι, ἀδυνατεῖν,

τὸ λουτρεῖν τὰς κνημονὰς κατασθενεῖ Ἀνθ. II. παράστημα

304, δ' ἀμεταδ., ἢ κατασθενεῖσας δύνανται Θεοφύλακτ. Σιμ.

Ἰστ. 224.

κατ-ασθμαίνω, ἀσθμαίνων ἀγωνίζομαι ἐναντίον τινός, διὰ φυσί-

ματος ἰσχυροῦ τείνω νὰ καταβάλω τι, μετὰ γεν., ἵππος χαλινῶν

ὡς κατασθμαίνων, ἀσθμαίνων κατὰ τῶν χαλινῶν, Δίον. Αἴτ. 393.

κατασιγάω· μέλλ. -άσω, ποιῶ τινα σιγῇ, κῆρυ τινα νὰ

σιωπήσῃ, κελύω σιγῇ, (ἐπὶ τινος τὰς γλώττας ἀνακλῶντος,

πρβλ. Λατ. linguis fivente jntu) κατασιγαλόντων τῶν ἱερο-

κηρύκων Συναλ. σάλπιγγα Δίλ. π. 2. 16. 23, πρβλ. 14. 9 τὸν

δῆμον κατασιγάσας τῷ τῆς χειρὸς νεύματι Ἡρωδ. 1. 9, 7·

τοὺς λοιποὺς κατασιγάσας, ἡσυχάζειν τε προτάξας 7. 4,

10· τὸν ἄρρενα [πέρδικα] προσιδόντα τὴν θύραν κατασι-

γάσειν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 0. 8, 10· — Παθ., τὰ ἱνδάρου

ἡδὴ κατασσειασμένα ὑπὸ τῆς τῶν πολλῶν ἀφελοςίας,

δὲν εἶναι πλέον ἐν πολλῇ χρήσει, δὲν ἀναγινώσκονται, Ἀδύλ. 3A.

κατασιγαλῶ, κατασιγάω, καταπρῶναι, κατακομῶν, Ἰππ. π.

κατασιγαλῶν, α. ον, ῥημα ἐπιθ., πρέπει νὰ ἐπιθελῇ σιγῇ,

νὰ κατασιγαλῇ τις, Φιλήμ. Ἀδ. 200.

κατασιγαλτικός, ἢ, ὅν, ἀνέμων ἢ ἀνέμων εἰς τὸ κατασι-

γάσειν, Εὐστ. 197, ἐν τέλ.

κατασιγάω· μέλλ. -ήσωμαι, σιωπῶ ἐντελῶς, γίνωμαι σιωπη-

λός, δὲν μνημονεύω τι, Πλάτ. Φαίδων 107A.

κατασιδηρῶ, κατακαλύπτω μετ' ἀσβλήν, κριός κατασσει-

δηρῶντες προσήρεισε τοῖς τεῖχεσιν Διόδ. 13. 54.

κατασκευάζω καὶ κατασκευάζω, -ῶ, διὰ σιέλου περιθέρω, γεμίζω, κυρίως καὶ μεταφορ.

κατασκευάζω τυρόν, τρώω τὸν τυρόν κατὰ Σικελικὸν ἑρπύον, μετὰ Σικελικῆς ἀπληστίας (ἐν ὑπαινιγμῷ πρὸς τὰς ἐν Σικελίᾳ κλοπὰς τοῦ Δάχρυτος), Ἀριστοφ. Σπ. 911, πρὸς Σχολ. εἰς 897.

κατασκευάζω, ἐρπάζω, περιγέλω, Ἰππ. 27. 41.

κατασκευάζω, ὄν, = σιμῶς, ἐντελῶς σιμῶς, Γλωσσ.

κατασκευάζω, = τῷ ἐπομ., καὶ μετὰ κατασκευάζω Θεόφρ. 80. 32.

κατασκευάζω, [ῶ], ἀποθετ., βλάπτω πολὺ, Ἰσούχ., καὶ ὡς παθ.,

κατασκευάζω, Σουῖδ., Κύριλλ., κλ.

κατασκευάζω, ἀποθ., = κατασκευάζω, κατατρώω τι, τρέφομαι ἐκ τινος, μετ' αὐτ., τὸν νόσφιν τελευτήσαντα οὐ κατασιτέοντα Ἠρόδ. 1. 216., 3. 38.

κατασκευάζω, ὁ κατατρώγων τι, ὁ κατασιτεύμενος τι, καὶ μύες οὐ παράσιτοι, κατάσιτοι μὲν οὖν, εἴπερ ἦν ἡμῖν ὀνομασθεῖν κατασιτεύονται γὰρ τὰ περιπίπτοντα Ἐυσταθ. Πονημάτ. 313. 37.

κατασκευάζω: μέλλ. -ῶσμαι, παρὰ μεταγεν. -ῶσμαι, σιωπῇ περὶ τινος πράγματος, πρὸς τὰ δίκαια τῶν ἐγκλημάτων οὐ κατασιώπων Δημ. 1035. 7· ἀπολ., Ἰσοκρ. 167A, κτλ.

μετ' αὐτ. πράγμ., τῇ σιωπῇ ὡς πρὸς τι, παρέρχομαι ἐν σιωπῇ, κατασιώπωνται τὸ γεγονός Διοδ. Ἐλλογ. 520. 36. — Παθ., παραβλέπομαι, δὲν μνημονεύομαι, τὰς διὰ μικρότητα διαλαθούσας καὶ κατασιώπηθεις εὐεργεσίας Ἰσοκρ. 45B.

II. Μεταβ. ἐνεργείας, κάμνω τινὰ νὰ τηρῇ σιωπὴν, κατασιώζω, ἡ μεγαλοφύνη ἐπικρατεῖ καὶ κατασιώπῃ τὸ ἦντον Λουκ. π. Οἰκ. 15· τὴν γυναῖκα φοβήσαντες κατασιώπησαν Ξεν. Ἰλλ. 5. 4, 7· κατασιώπησον αὐτοὺς Λουκ. ἐν Διτ' Τραγ. 13, Δις Κατηγ. 17· οὕτως ἐν τῷ μέσ. ἐπιβάλλω, ἐπιφέρω σιωπὴν, ὁ κῆρυξ κατασιώπησεν ὁ ἑλέει Ξεν. Ἰλλ. 2. 4. 20· κατασιώπησασθαι τὸν θόρυβον = καταπαῦσαι Πολύδ. 18. 29, 9, Λουκιαν. Γυμν. 19.

III. ὑποτάτω διὰ σιγῆς, Δίων Χρυσ. 1. 702.

κατασιώπησον, ῥῆμ. ἐπιθ., πρέπει νὰ κατασιώπῃ τις περὶ τινος, περὶ τινος κατασιώπησον Ἰσοκρ. 252D.

κατασιώπη. τελεία σιωπῇ, Ἐπιγρ.

κατασιώπῃ, σικριτῶ, τινάσσομαι πρὸς τὰ κάτω, πυκνὰ κατ.

Ἰσοκρ. Ἀλ. 322.

κατασιώπῃ, σκάπτω εἰς τὰ κάτω, σκάπτω εἰς βάθος, κατασιώπῃ, μετ' αὐτ., περὶ τῆς ἀμπέλου, κατασιώπῃς ἐπὶ ὅτερος τῆς ἀμπέλου περικαθῆραι πόσας τὰς ῥίζας Θεοφρ. π. Φυτ. 1στ. 4. 13, 6· ἄλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

II. σκάπτω κρημνίζω, κατακρημνίζω, μέχρι τοῦ ἐδάφους, κατασκευάζω, ἐκ θεμελίων ἀνατίπτω, τὸ ἄστυ Ἠρόδ. 7. 156· Τροίαν κ. βίᾳ Σοφ. Φιλ. 998, πρὸς Δισχ. Ἀγ. 523· πάτραν Σοφ. Ο. Κ. 1421· δόμου, πόλιν, γῆν Εὐρ. Ἰπρ. Μαίν. 566, κτλ. τὸ τέγος Ἀριστοφ. Νεφ. 1488· τὰ τεῖχη κατεσκάψαν ἐλόντες ἐς ἐσάφος Θουκ. 4. 109· τὰ τεῖχη κατεσκάψαν Ἰσοκρ. 303B· κ. τὴν πόλιν, ἀντίθετ. τῷ ἀναστρέφει τὴν π., Ἀθήν. τὸν λημένα κατασκάψαντες καὶ τὰς οἰκίας ἐμπρήσαντες Δισχ. 71· τὴν οἰκίαν εἰς ἐσάφος Πλουτ. Ποπλ. 10, κτλ. — Παθ., οἰκία εἰς κατασκάψῃ Ἠρόδ. 6. 72· πατρίδα ἐστὶν κατασκάψῃ Εὐρ. Ἰκάδ. 22· κατασκάψῃ Δημ. 361. 20· τὰς κατακαμμένους πόλεις ὑπὸ τῶν βαρβάρων Διόδ. 10. 65· τὴν πόλιν κατασκάψῃ Πλούτ. 3. 107, 4· πρὸς ἀναίρεσιν τὰς πόλεις καὶ ἐς ἐσάφος καθελείν.

κατασκάψῃ, κατασκευάζω, περιθέρω, ἀμύττω, κάμνω ἀμύττω, δηλ. τάρους, Σοφ. Ἀντ. 920.

κατασκάψῃ, ἡ, τὸ κατασκάπτειν, ἡ μέχρι τοῦ ἐδάφους κατέρριψε, κατεδάρισε, ἀνατρεπῇ, καταστρεφῇ, κατασκάψῃ τὸ (ἡ) ἑλὸς ἄστυ δηρώσειν Σοφ. Ο. Κ. 1318· Ἰλίω κ. Εὐρ. Ἰλ. 197· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ πληθύνει, ἰὼ κατασκάψῃ δόμον Ἀισχύλ. Χο. 50· πόλεις, κατασκάψῃς θέντες ὁ αὐτ. ἐν Ὡδ. 46· πύργων κατασκάψῃ Εὐρ. Φοίν. 1190· τειχῶν Λυσ. 130. 27· ἀλίσκοιρον τὴν πόλιν, τειχῶν κατασκάψῃ Δισχ. 76. 2.

II. ἐν τῷ πλῆθ. ὡσαύτως, θάπτειν, γῆς, κατασκάψῃ, ἐντὸς τάρου βαθεῖς ἐσκαμμένον ἐν τῇ γῇ, Δισχ. 1008· τάρων αὐτῶν καὶ κατασκάψῃ μηχανήσονται 1037· θανόντων, ἐς κατασκάψῃ, δηλ. τάρους, Σοφ. Ἀντ. 920.

κατασκάψῃ, ἐς, ὁ πολὺ σκαφεῖς, βαθεῖς ἐσκαμμένος, κ. οἰκη- τις, τὸ βαθεῖς ἐσκαμμένον οἶκημα, δηλ. ὁ τάρος, Σοφ. Ἀντ. 891.

κατασκευάζω = τῷ ἐπομῇ, Σουῖδ., Φώτ.

κατασκευάζω, καὶ -ῶ: μέλλ. -σκέδασμα, [α]. Διασκο-

πίζω ἡ γύναι ἐπὶ τινος, Λατ. offundere, κατάχυσμα, κατασκευάζω ἀνατρεπὼν τοῦτο καθ' ἡμῶν Ἀριστοφ. Ὀρν. 536· ὡσαύτως, τὶ τινος, ἡ τις εἶναι ἡ συνήκης συνταξίς, ὡς κ. ἀμίδας τινός, ἀμειδίω τὸ ὀροδοχεῖον ἐπὶ τινος, Δημ. 1257. 17, πρὸς Ἀντιφ. ἐν Ἀλκιπ. 1, κτλ., καὶ ἴδε ἐν λ. ἐωλοκρατία — μεταφ., κατασκευάζω, ὕδριν τινός, ἐπιγέμω ὕδριν, λοιδορίαν ἐπὶ τινος, Πλουτ. 2. 10C· λή- ρον κ. τινός Λουκ. π. Ὀρχ. 6· ὅλας ἀμίδας βλάσφημιον κ.

τινός ὁ αὐτ. ἐν Εὐν. 2· λόγων ἀμφοτέρων κατασκευάζω μου ὁ αὐτ. ἐν Νιγρ. 3· πολλὴν λήθην τῶν ἀνηκρότων ὁ αὐτ. Βαί μισθ. συν. 3· κατασκευάζω τὴν ἀρύταιναν ὕμνων Ἀλεξ. παρ' Ἀθην. 123C· πρὸς κατασκευάζω, καὶ ἴδε Ριερ. εἰς Μοῦτ. σ. 216.

2) κ. σκέδην, ἐξαπλῶ πῆμην ἐναντίον τινός, Πλάτ. Ἀπολ. 18C, πρὸς Μιν. 320D — Παθ., ὁ λόγος ἐν τῇ πόλει κατασκευάζονται (κοινῶς) — σκευάζονται Λυσίας 118. 14.

3) ἐν τῷ μέσ. τύπη, ἐπιγέμω, περιρραίνω, συνεξέπει καὶ κατασκευάζω τὸ κέρμα, κατὰ τὸ ἔθος τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες τὸ ὑπόλοιπον τοῦ οὐνοῦ κατέγειον κατὰ τῶν ἡμετέρων τῶν συμποσίων Φώτ. 142. 5· ἐντεῦθεν καὶ ἡ σημασία τοῦ διαλάσσειν καὶ ἀναίρεσιν, κ. τὴν λοιδορίαν σου Ἀλέξ. Ἀφρ. ἡ τὴν κατηγορίαν ἀντιθ. τῷ ἀποδεικνύναι, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 32, (κοινῶς συγγ.).

κατασκευάζω, μεταποιῶ εἰς σκελετόν, ἐξαπλῶ τὰς σάρκας καὶ τοὺς χυμούς ὥστε νὰ μένωσι τὰ ὀστά μόνον, κατασκευάζω, ἑαυ- τὸν ἐν παιδεύμασιν, μαρτυρεῖται ἐνεκα τῆς συνεχούς καὶ ἐπιμῆ- νου σπουδῆς, Πλουτ. 2. 7D· τὸ σῶμα κατασκευαζέμενος Σηλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 153. — Παθ., κατασκευάζω, μὴ περιδεῖν τὴν φύσιν κατασκευαζέμενος Ἰσοκρ. Ἀντιφ. 287, πρὸς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 10. 3, 15· ὥρρει, κατασκευαζέμενος Φιλ. 1. 108, 10· ἐκ μακρῶς καὶ θνητῶδους νόσου κατασκευαζέμενος ὁ αὐτ. 583, 27· ἰσχυρὸς καὶ κατασκευαζέμενος Διογ. Λ. 8. 41· μεταφ., τὰ μεγάλα φύλ' αἱς τεχνολογίαις κατασκευαζέμε- μένα Διογ. 2. 1.

κατασκευάζω, = τῷ προηγ., Φώτ.

κατασκευάζω. ἐς, ἰσχυρός, ἐνθὺς, ἀδύνατος, κ. φράσις, ἥτις ἁλ- λως, βραδυτέρα τοῦ μετρίου, ὑπὲρ καὶ ἀναθεωρημένη, κεχυμένη λέγεται, Διογ. Ἀλ. π. Ἰσοκρ. 2.

κατασκευάζω, σκελετόν τινὰ ποιῶ, κατασκευάζω, κατασκευα- ζέω (κατὰ σάρκας κατασκευάζω Ἰσοκρ.), κατασκευάζω, Παθ., γίνωμαι σκελετός, ἐξαπλῶ, μαρτυροῖμαι, πῆμην, φαρμάκων χρεια κατασκευάζω Δισχ. 480 — ἄλλ' αὐτὰ τὰ πλεῖστον ἐν τῇ πρὸς κατασκευάζω, ὁδῶν, π. Φυτ. Αἰτ. 6. 14. 11. Λουκ. Ἰνδυν. 29, Ἰάκην, κτλ. ὑπὸ τῶν πόνων Ἀλκιπ. 3. 19· κατέσκηκεν ὅλος ὑπὸ φροντίδων ἐκτετηκὼς Λουκ. Οἰκ. 14· Ἀλεξ. 29 πρὸς Λουκ. Δις Κατηγ. 34· ὁ κατασκευαζέμενος καὶ εἰς σπουδάζων Φιλοστ. Β. Σοφ. 23. 30· ἀντίθετ. τῷ ἀνεμῆνος, Γυμν. 3· ὑπερ κατασκευάζω, Βατρ. 46· κατέσκηκεν νόσφιν, λιμῶν Βασίλ. εἰμαι σκληρὸς ἡ παχυνόμενος, κατασκευαζέμενος ὑπὸ τοῦ κρύους Κλήμ. Ἀλ. 281. 14· κατ. ἐκλειοπατός τοῦ θερμοῦ θεοῦ. ἔνθ' ἀντιφ. — μεταφ., εἰμαι αὐστηρός, Φιλοστ. 508· πρὸς ἀποσκήνηται.

κατασκευάζω. Κρητικ. = κατασκευάζω, Ἐπιγρ. Γορτ., πρὸς Φι- λοσκήτης, Φιλοκλήτης, ἐπὶ ἀγγεῖον Ἀττικῶν.

κατασκευάζω, ἐντελῶς σκεπάζω, καλύπτω, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 4, 1· παθ. πρὸς κατασκευαζέμενος, Ἀρτεμ. 2. 32.

κατασκευαζέμενος, ὄν, κατασκευαζέμενος, Ἀντίλλ. ἐν Παλ. Διαθ. κατὰσκευαζέμενος, ὄν, ἴδε ἐν λ. κατὰσκευαζέμενος II, κατασκευαζέμενος κατασκευαζέμενος, μεταφ. τύπος, (= σκευωροῦμαι καὶ σκευ- πιάζω), ἀπὸ τινος ὑψηλοτέρου τύπου, πύργου, ἡ ἄλλου τινός ὑψώ- ματος περικρατῶ εἰς κινήσει τοῦ ἐχθροῦ, ὁ ἐνεστ. παρὰ Πολυδ. 3. 94, 7, = κατασκευαζέμενος, ὁ ἴδε.

κατασκευαζέμενος, = κατασκευαζέμενος, ἐσθῆρας πολλὰς κατ. τὸ σῶμα Ἀνθ. Π. 60, Μουσών. παρὰ Στρεβ. 17. 57· ζωστήρι κατ. ἀντίφ. μισοῦ αἰδομένη Νόν. Δ. 2. 110.

κατασκευαζέμενος: μέλλ. -σκέυω, Ἀπ. 14. 14. 11. Λουκ. Ἰνδυν. 29, Ἰάκην, κτλ. ὑπὸ τῶν πόνων Ἀλκιπ. 3. 19· κατέσκηκεν ὅλος ὑπὸ φροντίδων ἐκτετηκὼς Λουκ. Οἰκ. 14· Ἀλεξ. 29 πρὸς Λουκ. Δις Κατηγ. 34· ὁ κατασκευαζέμενος καὶ εἰς σπουδάζων Φιλοστ. Β. Σοφ. 23. 30· ἀντίθετ. τῷ ἀνεμῆνος, Γυμν. 3· ὑπερ κατασκευαζέμενος, Βατρ. 46· κατέσκηκεν νόσφιν, λιμῶν Βασίλ. εἰμαι σκληρὸς ἡ παχυνόμενος, κατασκευαζέμενος ὑπὸ τοῦ κρύους Κλήμ. Ἀλ. 281. 14· κατ. ἐκλειοπατός τοῦ θερμοῦ θεοῦ. ἔνθ' ἀντιφ. — μεταφ., εἰμαι αὐστηρός, Φιλοστ. 508· πρὸς ἀποσκήνηται.

κατασκευαζέμενος, Κρητικ. = κατασκευαζέμενος, Ἐπιγρ. Γορτ., πρὸς Φι- λοσκήτης, Φιλοκλήτης, ἐπὶ ἀγγεῖον Ἀττικῶν.

κατασκευαζέμενος, ἐντελῶς σκεπάζω, καλύπτω, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 4, 1· παθ. πρὸς κατασκευαζέμενος, Ἀρτεμ. 2. 32.

κατασκευαζέμενος, ὄν, κατασκευαζέμενος, Ἀντίλλ. ἐν Παλ. Διαθ. κατὰσκευαζέμενος, ὄν, ἴδε ἐν λ. κατὰσκευαζέμενος II, κατασκευαζέμενος κατασκευαζέμενος, μεταφ. τύπος, (= σκευωροῦμαι καὶ σκευ- πιάζω), ἀπὸ τινος ὑψηλοτέρου τύπου, πύργου, ἡ ἄλλου τινός ὑψώ- ματος περικρατῶ εἰς κινήσει τοῦ ἐχθροῦ, ὁ ἐνεστ. παρὰ Πολυδ. 3. 94, 7, = κατασκευαζέμενος, ὁ ἴδε.

κατασκευαζέμενος, = κατασκευαζέμενος, ἐσθῆρας πολλὰς κατ. τὸ σῶμα Ἀνθ. Π. 60, Μουσών. παρὰ Στρεβ. 17. 57· ζωστήρι κατ. ἀντίφ. μισοῦ αἰδομένη Νόν. Δ. 2. 110.

κατασκευαζέμενος: μέλλ. -σκέυω, Ἀπ. 14. 14. 11. Λουκ. Ἰνδυν. 29, Ἰάκην, κτλ. ὑπὸ τῶν πόνων Ἀλκιπ. 3. 19· κατέσκηκεν ὅλος ὑπὸ φροντίδων ἐκτετηκὼς Λουκ. Οἰκ. 14· Ἀλεξ. 29 πρὸς Λουκ. Δις Κατηγ. 34· ὁ κατασκευαζέμενος καὶ εἰς σπουδάζων Φιλοστ. Β. Σοφ. 23. 30· ἀντίθετ. τῷ ἀνεμῆνος, Γυμν. 3· ὑπερ κατασκευαζέμενος, Βατρ. 46· κατέσκηκεν νόσφιν, λιμῶν Βασίλ. εἰμαι σκληρὸς ἡ παχυνόμενος, κατασκευαζέμενος ὑπὸ τοῦ κρύους Κλήμ. Ἀλ. 281. 14· κατ. ἐκλειοπατός τοῦ θερμοῦ θεοῦ. ἔνθ' ἀντιφ. — μεταφ., εἰμαι αὐστηρός, Φιλοστ. 508· πρὸς ἀποσκήνηται.

κατασκευαζέμενος, Κρητικ. = κατασκευαζέμενος, Ἐπιγρ. Γορτ., πρὸς Φι- λοσκήτης, Φιλοκλήτης, ἐπὶ ἀγγεῖον Ἀττικῶν.

κατασκευαζέμενος, ἐντελῶς σκεπάζω, καλύπτω, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 4, 1· παθ. πρὸς κατασκευαζέμενος, Ἀρτεμ. 2. 32.

κατασκευαζέμενος, ὄν, κατασκευαζέμενος, Ἀντίλλ. ἐν Παλ. Διαθ. κατὰσκευαζέμενος, ὄν, ἴδε ἐν λ. κατὰσκευαζέμενος II, κατασκευαζέμενος κατασκευαζέμενος, μεταφ. τύπος, (= σκευωροῦμαι καὶ σκευ- πιάζω), ἀπὸ τινος ὑψηλοτέρου τύπου, πύργου, ἡ ἄλλου τινός ὑψώ- ματος περικρατῶ εἰς κινήσει τοῦ ἐχθροῦ, ὁ ἐνεστ. παρὰ Πολυδ. 3. 94, 7, = κατασκευαζέμενος, ὁ ἴδε.

κατασκευαζέμενος, = κατασκευαζέμενος, ἐσθῆρας πολλὰς κατ. τὸ σῶμα Ἀνθ. Π. 60, Μουσών. παρὰ Στρεβ. 17. 57· ζωστήρι κατ. ἀντίφ. μισοῦ αἰδομένη Νόν. Δ. 2. 110.

κατασκευαζέμενος: μέλλ. -σκέυω, Ἀπ. 14. 14. 11. Λουκ. Ἰνδυν. 29, Ἰάκην, κτλ. ὑπὸ τῶν πόνων Ἀλκιπ. 3. 19· κατέσκηκεν ὅλος ὑπὸ φροντίδων ἐκτετηκὼς Λουκ. Οἰκ. 14· Ἀλεξ. 29 πρὸς Λουκ. Δις Κατηγ. 34· ὁ κατασκευαζέμενος καὶ εἰς σπουδάζων Φιλοστ. Β. Σοφ. 23. 30· ἀντίθετ. τῷ ἀνεμῆνος, Γυμν. 3· ὑπερ κατασκευαζέμενος, Βατρ. 46· κατέσκηκεν νόσφιν, λιμῶν Βασίλ. εἰμαι σκληρὸς ἡ παχυνόμενος, κατασκευαζέμενος ὑπὸ τοῦ κρύους Κλήμ. Ἀλ. 281. 14· κατ. ἐκλειοπατός τοῦ θερμοῦ θεοῦ. ἔνθ' ἀντιφ. — μεταφ., εἰμαι αὐστηρός, Φιλοστ. 508· πρὸς ἀποσκήνηται.

κατασκευαζέμενος, Κρητικ. = κατασκευαζέμενος, Ἐπιγρ. Γορτ., πρὸς Φι- λοσκήτης, Φιλοκλήτης, ἐπὶ ἀγγεῖον Ἀττικῶν.

κατασκευαζέμενος, ἐντελῶς σκεπάζω, καλύπτω, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 4, 1· παθ. πρὸς κατασκευαζέμενος, Ἀρτεμ. 2. 32.

κατασκευαζέμενος, ὄν, κατασκευαζέμενος, Ἀντίλλ. ἐν Παλ. Διαθ. κατὰσκευαζέμενος, ὄν, ἴδε ἐν λ. κατὰσκευαζέμενος II, κατασκευαζέμενος κατασκευαζέμενος, μεταφ. τύπος, (= σκευωροῦμαι καὶ σκευ- πιάζω), ἀπὸ τινος ὑψηλοτέρου τύπου, πύργου, ἡ ἄλλου τινός ὑψώ- ματος περικρατῶ εἰς κινήσει τοῦ ἐχθροῦ, ὁ ἐνεστ. παρὰ Πολυδ. 3. 94, 7, = κατασκευαζέμενος, ὁ ἴδε.

κατασκευαζέμενος, = κατασκευαζέμενος, ἐσθῆρας πολλὰς κατ. τὸ σῶμα Ἀνθ. Π. 60, Μουσών. παρὰ Στρεβ. 17. 57· ζωστήρι κατ. ἀντίφ. μισοῦ αἰδομένη Νόν. Δ. 2. 110.

κατασκευαζέμενος: μέλλ. -σκέυω, Ἀπ. 14. 14. 11. Λουκ. Ἰνδυν. 29, Ἰάκην, κτλ. ὑπὸ τῶν πόνων Ἀλκιπ. 3. 19· κατέσκηκεν ὅλος ὑπὸ φροντίδων ἐκτετηκὼς Λουκ. Οἰκ. 14· Ἀλεξ. 29 πρὸς Λουκ. Δις Κατηγ. 34· ὁ κατασκευαζέμενος καὶ εἰς σπουδάζων Φιλοστ. Β. Σοφ. 23. 30· ἀντίθετ. τῷ ἀνεμῆνος, Γυμν. 3· ὑπερ κατασκευαζέμενος, Βατρ. 46· κατέσκηκεν νόσφιν, λιμῶν Βασίλ. εἰμαι σκληρὸς ἡ παχυνόμενος, κατασκευαζέμενος ὑπὸ τοῦ κρύους Κλήμ. Ἀλ. 281. 14· κατ. ἐκλειοπατός τοῦ θερμοῦ θεοῦ. ἔνθ' ἀντιφ. — μεταφ., εἰμαι αὐστηρός, Φιλοστ. 508· πρὸς ἀποσκήνηται.

κατασκευαζέμενος, Κρητικ. = κατασκευαζέμενος, Ἐπιγρ. Γορτ., πρὸς Φι- λοσκήτης, Φιλοκλήτης, ἐπὶ ἀγγεῖον Ἀττικῶν.

κατασκευαζέμενος, ἐντελῶς σκεπάζω, καλύπτω, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 4, 1· παθ. πρὸς κατασκευαζέμενος, Ἀρτεμ. 2. 32.

κατασκευαζέμενος, ὄν, κατασκευαζέμενος, Ἀντίλλ. ἐν Παλ. Διαθ. κατὰσκευαζέμενος, ὄν, ἴδε ἐν λ. κατὰσκευαζέμενος II, κατασκευαζέμενος κατασκευαζέμενος, μεταφ. τύπος, (= σκευωροῦμαι καὶ σκευ- πιάζω), ἀπὸ τινος ὑψηλοτέρου τύπου, πύργου, ἡ ἄλλου τινός ὑψώ- ματος περικρατῶ εἰς κινήσει τοῦ ἐχθροῦ, ὁ ἐνεστ. παρὰ Πολυδ. 3. 94, 7, = κατασκευαζέμενος, ὁ ἴδε.

κατασκευαζέμενος, = κατασκευαζέμενος, ἐσθῆρας πολλὰς κατ. τὸ σῶμα Ἀνθ. Π. 60, Μουσών. παρὰ Στρεβ. 17. 57· ζωστήρι κατ. ἀντίφ. μισοῦ αἰδομένη Νόν. Δ. 2. 110.

κατασκευαζέμενος: μέλλ. -σκέυω, Ἀπ. 14. 14. 11. Λουκ. Ἰνδυν. 29, Ἰάκην, κτλ. ὑπὸ τῶν πόνων Ἀλκιπ. 3. 19· κατέσκηκεν ὅλος ὑπὸ φροντίδων ἐκτετηκὼς Λουκ. Οἰκ. 14· Ἀλεξ. 29 πρὸς Λουκ. Δις Κατηγ. 34· ὁ κατασκευαζέμενος καὶ εἰς σπουδάζων Φιλοστ. Β. Σοφ. 23. 30· ἀντίθετ. τῷ ἀνεμῆνος, Γυμν. 3· ὑπερ κατασκευαζέμενος, Βατρ. 46· κατέσκηκεν νόσφιν, λιμῶν Βασίλ. εἰμαι σκληρὸς ἡ παχυνόμενος, κατασκευαζέμενος ὑπὸ τοῦ κρύους Κλήμ. Ἀλ. 281. 14· κατ. ἐκλειοπατός τοῦ θερμοῦ θεοῦ. ἔνθ' ἀντιφ. — μεταφ., εἰμαι αὐστηρός, Φιλοστ. 508· πρὸς ἀποσκήνηται.

κτλ., Δημ. 1218. 9· κ. τινὰς μελέτη, ἀσκή, γυμνάζω, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 43, κτλ. ὄργανα πολλά συμποσίου κατασκευασίμους ἦν Ἀθῆν. 435Γ. — Μέσ., κατασκευάζεσθαι ναυπηγίαν, ἐτοιμάζω αὐτήν, δηλ. γίνομαι ἑτοίμος, παρασκευάζομαι πρὸς ναυπηγίαν, Θουκ. 2. 85· κατασκευάζω δι' ἐμπειρίαν, ἰδίως κτίειν οἰκίαν καὶ ἐπιπλῆνιν, ἀντίθετ. τῷ ἀνασκευάζωμαι, ὁ αὐτ., 1. 93· κατασκευάζοντες τὴν ἐαυτῶν κατασκευὴν ἢ τὰ σκεύη, ἣν εἰσπεριέλασαν, ἐκ τῶν ἀγρῶν καθαιρούντες καὶ αὐτῶν τῶν οἰκίῶν τὴν ἐξυλισιν, πρβλ. 2. 14, 1., 2. 17, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 5, 2 [πρβλ. κατασκευῇ], παρασκευάζειν, συναγεῖν εἰς ἐν καὶ ἕνεσθαι, ἀντίθ. τῷ ἀνασκευῇ, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 2-5· κ. ἐργασίαν ἐαυτῷ Πλάτ. Νόμ. 730C, κτλ.· κατασκευάζεσθαι τράπεζαν, ἱερὴν τράπεζαν, Ἰσακ. Ἀποστ. 2· 3· κατασκευάσαι τέχνην μυρεψικήν, ἐκ γίνῃ μυρεψός, Λυσ. Ἀποστ. 2, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν 170. 10· [πρόσθετον] αὐτὸ μικρὰν κατασκευάσαντο, ἔκαμον δι' ἐαυτοὺς μέγα εἰσδήματα, Δημ. 833. 3, πρβλ. Ἀνδοκ. 30, 25. 4) ἐπὶ δολίῳ, πανούργῳ ἢ ἀπατηλῶν ἐνεργειῶν, παρασκευάζω, ἐπινοῶ, ὅτε καὶ συνάπτεται μετὰ τοῦ μηχανώσθαι, μηχανάται καὶ κ. ταῦτα Δημ. 45, 5· πρόσφασιν Ξεν. Κύρ. 2. 4, 17· τὸ ἀπέρρητον κατασκευάσαι Δημ. 19. 28· λιποστρατίου γραφὴν κατασκευάσεν ὁ αὐτ. 547. 27· χρεῖα ψευδῆ ὁ αὐτ. 1048. 18· διασθῆκας ψευδεῖς κατασκευασκότες Δημ. 1051, 12· ταῦτα πράττων καὶ κατασκευαζόμενος Δημ. 115, 11, πρβλ. 544. 3., 558. 26., 1103. 3., 1107. 18., 1108. 1· ἐπὶ προσώπῳ, ὑποβῆλιν τινὰ ἀντὶ ἑτέρου, ἢ ἐπιτίθενται αὐτοὶ ἢ κατασκευάζουσιν ἕτερον Ἀριστ. Πη. 5. 6. 8· οἱ κατασκευασμένοι τῶν Θετταλῶν, παρεσκευασμένοι πρὸς τὴν μάχην, Δημ. 277. 27· κατεσκ. δανεισταί, ψευδεῖς, πλαστοί, ὁ αὐτ. 1074. 24· μετ' ἀπαρ., τὸν ἀνεψιόν .. κατασκευάσεν ἀμφιγερτεῖν ὁ αὐτ. 1272. 6. 5) μετὰ διπλῆς αἰτ., κάμνω τινὰ τοιοῦτον καὶ τοιοῦτον, εἰ μὴ Γοργίαν Νέστορα τινὰ κατασκευάζεις, ἐκτός ἐάν κάμνης τὸν Ὀργίαν κείνος Νέστορος, ὡς Νέστορα, Πλάτ. Φαίδρ. 241C· ἀριστέρᾳ δεξιῶν ἀσθενέστερα κ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 795A· φοδερὸν κ. τὸ αὐτόχειρ γενέσθαι Δημ. 505. 12· ἀνομοθετήσαν τὸν βίον Δουρίε παρ' Ἀθῆν. 542D· κ. τινὰ τοιοῦτον .. Ἀριστ. Πη. 2. 2, 27· πρὸς ἐαυτὸν τὸν ἀκροατὴν κ., εὖνον ἐαυτῷ ποιεῖν, πρβλ. ἐπιχειρήσας, 3. 19, 1· ὡς πρῶτος, παριστάτω τινὰ τοιοῦτον καὶ τοιοῦτον, κ. τινὰ πάροινον, ὑδριστήν, ἀγνύμιονα Δημ. 1261. 22, πρβλ. 1138. 19· τῶν ἐν Εὐβοίᾳ πραγμάτων .. ὡς ἐγὼ σφίσις εἰμι, κατασκευάζει, προσεπάθει νὰ βάλῃ ἡμεῖς .. ὁ αὐτ. 650 ἐν ἐπλ. 6) ἐν τῇ λογικῇ, κάμνω ἐπιχειρήματα, ἀποδεικνύω τὸ ὅτι μου, ἀντίθετον τῷ ἀνακρίνω, ἀνασκευάζω, Ἀριστ. Πη. 2. 24, 4, κτλ., πρβλ. κατασκευαστικός — οὕτως ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, κατασκευάσα ὅτι προνοεῖ ὁ κόσμος διοικεῖται Ἐπικτ. Διατρ. 1. 15, 4· καὶ τὸ κατασκευαζόμενον, τὸ ὅτι, τὸ δι' ἐπιχειρημάτων ἀποδεικνυόμενον ἢ υποστηρικόμενον, Λογγίν. 12. 2· κ. τῶν ἀριθμῶν ἰδεάν, κατασκευάζω, ἐφευρίσκω, Ἀριστ. Πη. 110. 1. 1, 2, πρβλ. Μετὰ τὰ φύτα, 1. 4, 1, κ. αἰλλ. ἐπὶ τοῦ λόγου ἢ τῆς φράσεως, κοσμίω, ἐντεχνον ἀπεργάζομαι, ἵνα ἀποθῇ ἡ λέξις ῥητορικῇ, Διον. Ἀλ. π. Ἰσακ. 7. 7) ἀπολ. ἐν τῷ μέσῳ, παρασκευάζομαι, ἐτοιμάζομαι νὰ πράξω τι, ὡς πολεμήσαντες Θουκ. 2. 7· ὡς οἰκῆσων Ξεν. Ἀν. 3. 2. 24· ὡς εἰς μάχην Πλουτ. 5. 21, 14. κατασκευασίω, ἔρετ., ἐρεῖμαι ἢ ἐπιθυμῶ νὰ κατασκευάσω, Ξεν. Ἰώλ. 2. 3, 36.

κατασκευασία, ἡ = κατασκευασμός, ὁ τρόπος τοῦ κατασκευάζειν, Σουῖδ. ἐν λ. κῶφι.

κατασκευασίς, ἡ, Ἐπιφάν.

κατασκευασμα, τό, ὅτι παρασκευάζεται ἢ κατασκευάζεται, ἔργα τέχνης, τὰ Κορίνθια κ. Ἰππύλοχ. παρ' Ἀθῆν. 1281, πρβλ. Ἀρρ. Ἐπιφάν. 2. 19, 20· ἰδίως οἰκοδόμημα, οἰκοδομή, κτίριον, Δημ. 689. 13, Πολύβ. 10. 27, 9· καθελὲν τὴν πόλιν ἀχρι θεμελίων μηδεὶς μήτε ἰδίου μήτε κοινῷ κατασκευάσματος φειδόμενον Διον. Ἀλ. 3. 27· τὰ κατὰ μέρος κ., τὰ διαμερίσματα, δωμάτια, Πολύβ. 10. 27, 9· ἐν τῇ πληθ., μηχαναὶ πολεμικαί, Πολύβ. 1. 48, 5· τὰ ἐπὶ ταῖς γαλῶναις κ. ὁ αὐτ. 9. 41, 3· ὡς πρῶτος, σκευὸς, ἀγγεῖον, κτλ., ὁ αὐτ. 4. 18, 8, κτλ. II, ἐφευρίσκει, ἐπινοῶ μηχανήματα, ἐπὶ ἀγαθῷ ἢ κακοῦ, ἐφευρίσκει, δόλος, Δημ. 823. 25· τὸ κ. τῶν συσσιτίων Ἀριστ. Πολ. 2. 9. 32· τὰ τυραννικά κ. ὁ αὐτ. 6, 4, 20· ἔκ κατασκευάσματος καταψηφίσθαι, λατ. ex consensu, ἐκ συνεννοήσεως, Δίων Κ. 52. 7.

κατασκευασμάτιον, τό, ὑποκρ. τοῦ κατασκευάσματος, μικρὸν σκευὸς κ. πρὸς τὸ εἰναιχθεῖν χρησίμου Ἡρόν. ἐν Math. Vett. 160.

κατασκευαστικός, ὁ, μηχανισμός, μηχανήματα, ἐπινοήματα, κ. ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν Δημ. 703. 3· ἔκ κατασκευασμοῦ, λατ. ex instituto, consensu, ἐκ συνεννοήσεως, Δίων Κ. 58. 9.

κατασκευαστικός, α, ὡν, ἔρημ. ἐπὶ, ὃν πρέπει τις νὰ κατασκευάσῃ ἢ κάμῃ, Γαλῆν. 14. 262.

κατασκευαστή, ἡ, κάμνη, κτλ., τοὺς φύλακας ἀκριβοτέρως λόγῳ καὶ ἔργῳ κ. Πλάτ. Νόμ. 964D, Ξεν. Ἰώλ. 3. 4. 15, κτλ. κατασκευαστής, οὗ, ὁ, κατασκευάζων, ποιῶν, ὁ θεὸς τοῦ

κόσμου κ. Τατιαν.· καὶ ἐπὶ κακῆς σημασί., ὁ μηχανορραφεὺς, ἐπὶ αὐτῇ τῆς κακῶν, ὁ τὰ φαῦλα μηχανορραφεύς, Σουῖδ.

κατασκευαστικός, ἡ, ὡν, ἱκανὸς ὅπως κατασκευάσῃ, τινος π. Ἀρσ. 5. 5· ἡθους ταῦτα κ. Σχολ. εἰς Δουκ. Ἐπὶ Μισθ. Συνόντα κ. 10. 2) ἐν τῇ λογ., κατασκευάζων ἱδρύων τι ἢ βελτιώνων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀνακερτικὸς (λυτικὸς), ἐνθυμήματα κ., ἀντίθ. τῷ ἀνασκευαστικῷ (ἔρμην. Ἰ. Ἀριστ. Πη. 2. 26, 3 οὕτως, ἐπὶ, -κῶς ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυσ. Πρωτ. 1. 46, 12· ἀντίθετον τῷ ἀνασκευαστικῷ, αὐτόθι, 13· πρβλ. κατασκευάζω δ.

κατασκευαστός, ἡ, ὡν, κατασκευασμένος, τεχνήνεις, μηδεμία ἐστὼ εἰκὼν μήτε γραπτή, μήτε πλοστή, μήτε κατασκευαστὴ Πλάτ. Ἀπαθ. 201D, Διον. Ἀλ. π. Ἰσακ. 11· τὸ κατασκευαστὸν ὁ αὐτ. 1. 76, πρβλ. Πλουτ. 2. 210D· ἔρπον τοιυπεύτων κ. καὶ περιτοκατημένον Σχολ. εἰς Ὀμ. Ὀδ. Δ. 480. 2) ἀντ' ἄλλου ὁλοῦς τοῦ ἐπιμενέος πρὸς τὸ παρόν, ὑπόδητος, ἀνέρες, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 14, 1· ὁ κ. αὐτόμολος Διον. Ἀλ. 7. 11, ὁλίγω πρῶτον εἶπεν ὁ κατασκευάσας ταῦτα αὐτόμορος — τὸ κατασκευαστὸν ὅτι ἐκ παρασκευῆς καὶ μετὰ τέχνης καὶ σπουδῆς ἀπεργάσθη, εἶδος τοῦ λόγου, ἀντίθετ. τῷ αὐτοφύεῳ, τῷ ἀπλῷ, ἐγγεῖ, ἀπερίτερον, Διον. Ἀλ. π. Ἰσακ. 13.

κατασκευαστρία, ἡ, θηλ. τοῦ κατασκευαστή, Σχολ. εἰς Δουκ. 578.

κατασκευαστέως, Ἐπίερ., κατασκευασμένως, μετὰ κατασκευῆς, Εὐκλ. 601.

κατασκευάστη, κατασκευάσαι Ἐπίερ., Ὀρχομ. Πρωτ.

κατασκευῇ, ἡ, ἐτοιμασία, ὄντων ἐν κατασκευῇ τοῦ πολέμου, ἀσχυλομένους εἰς τὴν πρὸς τὸν πόλεμον ἐτοιμασίαν (διὰ γράφ. παρασκευῇ), Θουκ. 8. 5· λιμένας κατασκευῇ ἢ ναυπηγίᾳ, οἰκοδομή, Πλάτ. Γοργ. 455B· ὁ ἐκπαιδὴς πόλιον, μηχανῶν ἐτοιμασία, κτλ., κατ. πολυτελέει χρησιμῶν Θουκ. 6. 31, πρβλ. Πολύβ. 1. 21, 1, κτλ. II, πᾶν ἔργον σκευῶν, ἐπιπλῶν ἢ προμηθείας διὰ βίον ἡσυχερὸν ἢ διαρκῆ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ χρησίμα διὰ βίον κινήτων ἢ πρὸς ὄλιγον χρόνον (παρασκευῇ), λοιπόν, οἰκοδομαί, ἐπιπλά, σκευῇ, μηχαναί, Θουκ. 1. 10 [ἔνθα ἴδε Αἰμιλιῶν]· ἀνεκλήρωτες τὰς κατ., ἐπισκευάσαντες τὰς κατασκευὰς αὐτῶν, ὁ αὐτ. 2. 16· εἰσκαμίνοντο καὶ τὴν ἄλλην κ. ἡ κατ' οἶκον ἐχρυστοῦ ὁ αὐτ. 2. 14· τῆς ἄλλης κατασκευῆς, ἐν ἡ κατασκευῶν, τοῦ συνόλου τῆς πολιτικῆς ἀξίας (τοῦ πολιτικοῦ συστήματος), μετ' ἧς πολιτευόμεθα καὶ ὧμεν .. Ἰσοκρ. 45B· οἱ κ. αἱ ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ἢ αἱ ἐν τῷ τοῦ τεύχους δ αὐτ. 130B· ὁλῶν ὡς αὐτῶν καὶ ὡς τὸ παρασκευῇ, πᾶν εἶδος σκευῶν ἢ ἐπιπλῶν, τὸ ἐνοικηκὸν, τὴν Μαρδονίου κ., δηλ. τὴν σκηνὴν αὐτοῦ μετὰ τῶν ἐπιπλῶν, Πρβλ. 9. 82· εἰσάλας τε .. καὶ θυμίστηριν καὶ ἄλλων κατ. Θουκ. 6. 40, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 5, 5· ἡ κ. τῆς οἰκίας Δημ. 1135. 21· τῇ κ. τῶν θεῶν .. χρῆσθαι, ὅτι εἴ ποτε χρῆσθαι οἱ θεοί, Ξεν. Ἀγρ. 9, 5· κατασκευῇ μουσικῇ Παι. 1143. bibl. παρ. W 981.

2) ἐν τῇ πληθ., μηχανήματα πρὸς ἐκτέλεσιν τινος, ὕπν. π. Ἀρρ. 808. III, ἡ κατὰστασις πραγμάτων τινος, θεοῦ κατασκευῇν βίῳ εὐδαιμονοῦ τοιαύτην Εὐρ. Ἰκέτ. 214· αἱ τῆς ψυχῆς Πλάτ. Πολ. 541B· ἡ τοῦ βίου κ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 842C· ἡ τῶν νόμων κ. αὐτοὶ 739B· ἐν πάσῃ κ. πολιτικῇ αὐτοῖς 736B· ἐν χρημάτων κ., εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῶν χρημάτων, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 477B, πρβλ. Νόμ. 923D· οὕτως, ἐν σώματι κ. Γοργ. αὐτόθι. V, μηχανήματα, ἐπινοήματα, καὶ τῆς τέχνης, καὶ κ. τοῦ κατηγόρου Αἰολ. 28. 4, πρβλ. Δειναρχ. 94. 30· τὴν κατ' αὐτοῦ κατασκευῇν Ἰω. Ματ. σ. 84, 6· ἀνευ κατασκευῆς ἔχειν, ἀνευ τέχνης ἀτελεῖν, Αἰδ. π. Ζ. 5. 38· ὁ περίοδος ἡσφάλισται φύσει καὶ κατασκευῇ Πολύβ. 9. 27, 3· τῇ τοῦ πληρώματος κ., συγκρατεῖται καὶ ἐντέχνῳ ἀσκήσει, 1. 19, 15· ἡ μὲν μοναρχία φυσικῶς καὶ ἀκατασκευῶς ἢ δὲ βασιλεία μετὰ κατασκευῆς καὶ διορθώσεως 6. 4, 7. V, ἐν τῇ λογικῇ, ἡσυχὸς τρόπος τῶν διανοητικῶν τελεῶν εἰς βελτίωσιν ἢ ἱδρύσιν ἀληθείας, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἀνακερτικὸν τρόπον (ἀνασκευῇ) Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 24, κτλ., πρβλ. ἀνασκευαστικός, κατασκευάζω καὶ ἀνασκευάζω, VI, ἐν τῇ ἱστορικῇ, τὸ ἐντεχνον καὶ κομψόν, κατέλληλον ὕψος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἰδιωτισμόν, Διόγ. Λ. 7. 59, πρβλ. Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 3.

κατασκευός, ὡν, μετὰ σκευῶν ἐκδοσμένος, ἐπιτελεμένος, οἶκος Σουλ. Ἐπίερ. (προσθήκη) 249A, πρβλ. κατέλθεος, κατακιστός, κατάρχουρος.

κατασκευόω καὶ κατασκευόω, = κατασκευάζω, Ἐπίερ. Διερ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπίερ. 2448. VI. 12, 5487.

κατασκευός, ὡς, ἡ, ἡ ἐξ ὑψηλοτέρου τύπου παρατήρησις, ἐπιμελὴς ἔξετασις, κ. τῶν χωρίων Στράβ. 262.

κατ-ακλώ, μεγάλως ἀκλῶς· μετοχ. παθ. προκμ. κατησκημένους, ὁμαλῶς, κανονικῶς, ἀσκητικῶς, ἀκριβῶς καὶ κατησκημένῳ θάλαττα Πλουτ. Ἀγρ. 33· κ. τὸν βίον βασιλ. κατησκημένους τὸν νοῦν καὶ δέσποιν, πεπαιδευμένους, ὁ αὐτ.

κατασκηναίω, = κατασκηνοῦν, -εσκηναίω ἐν Ξεν. Ἀν. 3. 4, 32, Ξελλ. 4. 5, 2, κτλ. — Μέσ., κατασκηναίω Πλάτ. Πολ. 614B· — παρὰ Βυζαντι. ὡς αὐτῶς κατασκηναίω.

κατασκηνόω, στείνω κάτω, ἐπὶ τινος τόπου τὴν σκηνὴν μου, στρατοπέδω, καταλύω, εἰς τόπον ἢ ἐν τόπῳ ἔσθ'. Ἐλλ. 4. 5, 39., 6. 2, 2, Ἀν. 2. 2, 16· αὐτοῦ κατασκηνώσῃ Παλ. 10. 31, 5. κτλ.· καθύλου, ἀναπαύομαι, τοποθετοῦμαι, Ἰσαγγ. κ. Μκθ. 19, 32· ἐπ' ἐλπίσι Πράξ. Ἀποστ. 6, 26· τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ ὑπὸ τὴν σκιάν αὐτοῦ κ. Εὐαγγ. κ. Μάρκ. 2, 32.

κατασκηνώμα, τό, κάλυμμα, σκέπασμα, Δισχ. 10. 999.
κατασκηνώσις, εὐς, ἡ, τὸ νὰ τοποθετήσῃ τις τὴν σκηνὴν του, καὶ αὐτὴ ἡ σκηνή, στρατοπέδευσις, καταλύσις, καλεῖν τινα ἐπὶ κατασκηνώσιν Παλ. 11. 26, 5· διδόναι εἰς κατασκηνώσιν, ὡς καταλύματα, Σουλ. Ἐπιγρ. 3137 B. 57· ἐν πορείᾳ καὶ ἐν κατασκηνώσει Ὀνησ. Στρατηγ. 11. 2.

2) ἐπὶ πτηνῶν, τόπος ἀναπαύσεως καὶ διαμονῆς, φωλεά, αἱ ἀλώπεκες ἔχουσι φωλεούς καὶ τὰ πετεινὰ κατασκηνώσις Εὐαγγ. κ. Μκθ. 9, 20.

κατασκήπτω· μέλλ. -ψω, μεθ' ὁμῆς κατατρέφομαι, ἐξορῶ, ἐπιπίπτω, ὡς τὸ ἀποσκήπτω, ἐπὶ κεραυνῷ, θυελλῶν, τυφῶνων, ἀστραπῶν, βροντῶν, κλπ., εἰς τόπον Ἰρδ. 8. 65· σκηπτοὶ κ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 20· ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ μετὰ μεγάλων πνευμάτων κ. Διδ. 16. 80, κτλ.· νότος βριατότατος κ. Φίλων 6291· ἐπὶ τῆς ἡμέρας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 22, 5· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς θείας ὁργῆς, τοῖσι Λακεδαιμονίοισι μῆνις κατέσκηψε Ἰαλ. Θυδ. 7. 134· ἐς ἀγγέλου αὐτοῦ 137· ὄργαι κ. ἐς τὸ σὸν δέμας Εὐρ. Ἰππ. 1418· ἐπὶ τύχης, τίς κατέσκηψε τύχην; Δισχ. 1. 326· ὡσαύτως ἐπὶ πολέμου, Ἀριστοτ. Ἀποστ. 471· ἐπὶ τῆς Νεμέσεως, Διον. Ἀλ. 3. 23· — ἰδίως ἐπὶ αἰφνιδίου νόσου, οἷον τοῦ λοιμοῦ, οἷον οὐρανὸν καταπερσμένης εἰς τοὺς ἀνθρώπους, κατέσκηπτεν ἐς χεῖρας καὶ πόδας, κατέπιπτε καὶ κατεκτύπει, ὡς αὐτὸς λέγει ἀντίληψιν τῶν ἀκρωτηρίων καὶ ἀντιλαμπάνειν τῶν ἀκρωτηρίων· ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει ἐπισκηνίς, Θουκ. 2. 49, πρβλ. Ἰππ. 1418, κτλ.· ῥέυμα κατ. τινὶ ἐς τὰ νεύρα Παυσ. 6. 3, 10· χολή δόδοντι Ἀλεξ. Ἀπρ. Προβλ. 1. 40, κτλ.· καὶ Θηρίον κ. εἰς τοὺς ὄρυμους (καὶ τοῦτο ὡς κακὸν θεῶν πρὸς τιμωρίαν τῶν ἀνθρώπων) Διδ. 3, 69.

2) ἐν Εὐρ. Μκθ. 93 ἔχομεν κατασκήψαι τινα, πίπτω ἐπὶ τινος, ἂν μὴ ἀναγινώσκον, τινί, ἴδε Εἰμν. 1. 2· ὁ Σχολ. ὁρῶν ἐρμηνεύει, ἀντὶ τοῦ βλάψαι τινά, ἀπὸ τοῦ κεραυνοῦ τοῦ σκηπτοῦ, οἷον κεραυνῶσαι· ὁ δὲ Ἰσὺς ἀναφέρει Παθ. κατασκηφθέντα χωρία, προσβληθέντα ὑπὸ κεραυνῷ, πρβλ. λ. ἐνγλύσια. II. κ. λιταῖς θεάς, ἐνοχλῶ, ἐπιπίπτω, πρόσκειμαι λιτανεύων, ἐκλιπαρῶν καὶ δεόμενος, μετὰ προσευχῆς, μετὰ τοῦ ἱκανοῦμαι καὶ κ. Σοφ. Ο. Κ. 1011· ὡς τὸ ἐπισκηνίπτω. III. ἀπολ., ἐκρήνυμαι, ἀναπαύομαι, ἐπὶ σῆμει, Ἀππ. Ἐργ. 3. 23· κ. εἰς τέλος, φθάνω εἰς τι τέλος, καταλήγω, Διον. Ἀλ. 3. 54.

κατάσκηψις, ἡ, αἰφνιδίως προσβολὴ νόσου, ἢ ὁ Θουκ. 2. 49 καὶ ἀντίληψιν λέγει ὁ δὲ Σχολ. ἐπισκηνίψιν· τὰς τῶν παθῶν κ. Διοσκ. προοίμ. 7.

κατασκιάζω· μέλλ. -σκιάσω, συνηρ. -σκιάω Σοφ. Ο. Κ. 406· Διὸ τὴν σκιάς ἐντελὴς σκεπάζω, ἢ ἐν γένει ἐπικαλύπτω, κατὰ δ' ἐκτίσαν βελέεσσι Τιτῆνας Ἰσ. Θ. 716, πρβλ. τὸν ἥλιον ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν αἰσθῶν ἀποκρύπτουσι Ἰρδ. 7. 226· κόνει, θάπτω τινά, Σοφ. ἔνθ' ἀντιπ., πρβλ. Εὐρ. Ἰων 1142· θαυόντα γαῖα κατεσκίασεν Ἐλλ. Ἐπιγρ. 493· κατεσκίασε πάντα σφῆν ἀνωθεν Παλ. Τίμ. 74D.

κατασκίασμα, τό, καὶ -σκιασμός, ὁ, τὸ κατασκιάζειν, ἐπισκίασις, Ἐκκλ.

κατασκιάω, ποιητ. ἀντὶ κατασκιάζω, Ὁδ. Μ. 436, Ὀπκ. Ἀλ. 3. 467.

κατασκιδναμαι, ὡς παθ. τοῦ κατασκεδάννυμαι, κατασκορπίζομαι, Παλ. 2. 776F.

κατάσκιος, ον, (σκιά), κατεσκιασμένος, πάντοθεν σκιὰν ἔχων, ἢ κατακεκαλυμμένος ὑπὸ τινος, τινί, ὑπὸ τινος, δέσμα λάχνη κ., Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἰπρ. 511, Ἰρδ. 2. 158· κήρυκα κ. κλάδοις ἐλαίας Δισχ. 1. 493· θαλλὸν ὡς κατάσκιον γενέσθαι τὴν χθόνα = κατασκιασθῆναι Σοφ. Ἰλ. 423· χωρίον κ. ἀλσεσιν Ἡρωιδ. 1. 12· 3· καὶ μεταρρ., πενθήμερον κόσμῳ κ. Χριστοῦ Εὐκρ. 149· παρὰ μεταγεν., μετὰ γεν., αἰγείροιο κατάσκιον Ἀνθ. Π. 9. 333· πρβλ. Schöff. Mol. σ. 138. II. μεταβ., ἐπισκιάζων, πολλὴν σκιὰν παρέχων, λόφοι Δισχ. 1. 384, πρβλ. ἔρνεσι κατασκίασις Εὐρ. Φοίν. 654, Ἀριστοτ. Ἀχ. 965.

κατασκερρῶ -ω, εὐχρηστον τὸ παθητ. κατασκερρῶμαι, σκληρύνομαι ἢ ἐρηρῶμαι, «παλαιόμηναι» Ἰσὺς.

κατασκερτάω, πηδῶ κάτω ἀπὸ τινος, τοῦ βήματος Παλ. 2. 790C, κτλ. 2) πηδῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ἀλ. π. Ζ. 5. 6. II. πηδῶ ἐπὶ τινος, κατακρυνῶ, τινος αὐτοῦ 2. 6, Παλ. 8. 23, 7, κτλ. ἀντιῶν· τοῖς συνεργεῖν καὶ ὑποαργεῖν. Θεοδώρητ. 4, 4, σ. 1028.

κατασκερτήμα, τό, πήδημα πρὸς τὰ κάτω, κεντρίζειν τὸν ἵππον εἰς κ. Εὐσταθ. Πονημάτ. 200. 18.

κατασκληθῆναι, ἴδε ἐν λ. κατασκέλλομαι.

κατασκληρύνω, ἐντελὴς σκληρὸν κάμνω, ἀντίθ. τῷ καταμαλῶσσω, Ἰσὺς.

κατάσκληρος, λίαν σκληρός, μήτε κατ. λίαν μήτε μαλακὸν Φίλων Math. Voll. σ. 71, Ἰππιατρ.

κατασκληρύνω [ῶ], κατασκληραίνω, Παθ. κατασκληρύνομαι [ῶ], γίνεσθαι σκληρός, κατασκληρύνονται καὶ ἀποψύχονται Θεοφρ. π. Φυσ. Δίε. 4. 12, 9.

κατασκοπεύεις, εὐς, ἡ, ἐξέτασις διὰ κατασκόπων, ἔρευνα, «ἐπὶ κατασκοπεύει λαοὺς Εὐστ. 69. 37· ἀλασκοπιή, ἡ ματαία κατασκοπεύεις» 821. 53.

κατασκοπευτήριον, τό, τόπος ὅθεν κατασκοπεύει τις, Ἐκκλ. κατασκοπεύω, = τῷ ἐπορ., Ἐδδ. (Ἐδδ. Β', 4, ἀλλ.).

κατασκοπέω· μέλλ. -σκέψομαι· ἀρ. -εσκεψάμην, βλέπω ἐκ τοῦ πλησίον, ἐξετάζω, ἔρευνῶ, κ. ὅπῃ. Εὐρ. Ἐλ. 1607· — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κατασκοπεῖσθαι θαμὰ ἑαυτὴν, σκοπεῖν δὲ. Σεν. Ἀπομν. 2. 1, 22· ἐπιθερῶ, ἐξετάζω, Παλ. 10. 20, 2· τινὸς Πλουτ. Σόλ. 9· ἐνέργῳ κατασκοπεύειν, προσπαθῶ κρυφίως καὶ δολίως νὰ μάθω τι, Σεν. Κύρ. 7. 1, 39· προσέχω, φυλάττω φυλακῇ, Λατ. specto latr., ἐπὶ πλοίων, Παλ. 3. 95, 6.

κατασκοπή, ἡ, ἐκ τοῦ πλησίον ἐξέτασις, κατασκοπεύεις, πέμπει τινά εἰς κατασκοπήν Σοφ. Φιλ. 45· ἐς κ. μολεῖν Εὐρ. Πάχ. 838· ἐπὶ κατασκοπῇ Σεν. Κύρ. 6. 2, 9, πρβλ. Ἐλλ. 1. 4. 11· ἐπὶ κατασκοπῇ Παλ. 3. 95, 8· κατασκοπῆς ἕνεκα Σεν. Ἀν. 7. 4, 13· ἔχειν κ. (ὅπερ ὁ Ὀμηρ. σκοπῆν ἔχειν, ἀντὶ τοῦ σκοπιάζειν, σκοπιωρεῖσθαι, κατασκέπτεσθαι), οὐ δὲ ἀγγέλων, ἀλλ' αὐτὸς κ. ἔχων πρὸ τοῦ χάρακος Πλουτ. Φέβ. 12· κατασκοπαῖς χρῆσθαι, κατασκοπεύειν, Θουκ. 6. 34· ἐς τὴν κ. τῶν χρημάτων, εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν, ἐξέταση τῶν χρημάτων, αὐτοῦ 46· κ. τῶν πραγμάτων Δισχ. 31. 42.

κατασκοπήσις, -εὐς, ἡ, = τῇ προηγ., Βυθ.

κατασκοπία, ἡ, ἀνώμαλον ὄηλ. τοῦ κατάσκοπος, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, νῆος Ἀφροδίτης Κατασκοπίας· αὐτὸθεν γάρ, ὅπου γυνάλοιο ὁ Ἰππολύτος, ἀπέβλεπεν εἰς αὐτὸν ἔρως αἰ Φαίδρα Παυσ. 2. 32, 3.

κατασκοπικός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατασκοπεῖν, μεταγεν., κατ. νῆος, κατ. πλοῖα, πρβλ. Παλ. 3. 95, 6· speculatoria navigia ὁ Κάισαρ καλεῖ.

κατασκόπιον, τό, πλοῖον κατασκοπευτικόν, πρόσκοπος, Πέλλ. 10. 25· τοιαῦτα δὲ πλοῖα εἶναι, οἱ προπλεῖν εἰθιμένοι λέμβοι Παλ. 3. 95, 6· νῆες πρόπλοι παρὰ Θουκ. καὶ πρωτόπλοι παρὰ Σεν., πρβλ. ἐπὶ κωπος.

κατασκοπὶς, ἰδος, ἡ, = τῇ προηγ., Γλωσσ.

κατάσκοπος, ὁ, ὁ φυλάττων φυλακῇ, ὁ σκοπός, σκοπιωρὸς καὶ προσέχων καὶ ἐρευνῶν, ἵνα ἴδῃ ἀκούσῃ καὶ μάθῃ τι περὶ τῶν παλεῖων ἢ ἐχθρῶν, ἵνα δώσῃ εἰδήσεις, δόλιον ἐγγενεῖς, δολερὸς, δόλιος· Ἰσὺς· κατασκοποῦς ἐποψομένους Ἰρδ. 1. 100, 112, κ. ἀλλ.· κατάσκοπον πολεμίων πέμψαι Εὐρ. Πῆρ. 125· πεμφθεὶς Ἰλίου κ. αὐτοῦ 505, πρβλ. Ἰκ. 239, Θουκ. 6. 68· τῶν λόγων κ. Ἀριστοτ. Θεσμ. 588· κ. πέμψαι ἐπὶ Λυδίας καὶ μαθεῖν ὅ, τι πράσσει ὁ Ἀσσύριος Σεν. Κύρ. 6. 1, 31· ὠτακουστοῦσι, κατασκοπῶν ἔχοντες τάξιν, οἵτινες οὐ μόνον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐνεργοῦσιν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ὠτῶν, Ἰσὺς· ὅσον εἰς πολεμίων κατάσκοπον ἐνσκευάσας Πλουτ. Ἐκκλ. Χρηστήρ. σ. 434D· — παρὰ Θουκ. 4. 37, ὁ ἐξετάων καὶ ἀναφέρειν τὰ πρὸς αὐτὸν τῆς ἐξέτασεως, ἐπιθεωρητής, πρβλ. 8. 41.

II. κατάσκοπος, ον, ἐντελὴς

κεκαλυμμένος, Σχόλ. εἰς Ὀπκ. Ἀλ. 3. 636.

κατασκορπίζω, παντελῶς σκορπίζω, Διοδ. Ἐκλογ. 507. 5, Εὐμ. σ. 102.

κατασκοτιζώ, ἐντελὴς σκοτιζώ, ἀφρονον σκότος διαχέω, κατακρυφθῆναι καὶ παντάσῃ κατασκοτισθῆναι Ἰαλ. 4. 532.

κατάσκοτος, ον, εὐρισκόμενος ἐν πολλῷ σκότει, Ἐπίχ. 19. 9 (Διη. κατὰ σκότος).

κατασκοτῶ -ω, = κατασκοτιζώ, κόρας ὁμιμάτων ἡμιδύμινος καὶ κατεσκοτῶμενος Κομ. συν. λέξ.

κατασκοτρωπάξω, φαίνομαι λίαν σκοτρωπός, κατεσκοτρωπακότα θεασάμενος Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 5, 6· κ. ἐπὶ ταῖς προσούσαις ἡμίερασι Βασιλ.

κατασκοτρωπάω, ἡ -έω, = τῇ προηγ., Σουῖδ. ἐν λ. κατασκοτρωπῶ. μετὰ γεν.

κατασκυλεύω, κατασφυραγωγῶ, λαμβάνω ὡς λείαν, τινά Εὐμ. σ. 393, Ἐκκλ.

κατασκύλλω· ἀρ. κατέσκυλλω. σπαράττω, σχίζω εἰς περσῆα, Κλήμ. Ἀλ. 200, συνάπτ. μετὰ τοῦ κατακόπτειν Ὀλυμπιδ.

κατασκωληκιάω, εἶμαι πλήρης σκυλήκων, κατασκωληκιάζω, Βυζαντ.

κατασκώπτω· μέλλ. -σκέψομαι (πρβλ. ἐπισκώπτω), λέγω τινος κατὰ στήμματα, κατ' ὑπερβολὴν περιγελῶ ἢ «πειράζω», τινά Ἰρδ. 2. 173· τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, καταγελῶ, ἐμπαίζω, ὁ αὐτ. 3. 37, 151.

κατ-ασμηνίζω, ἐξευμενίζω, ἐξελώνω, Θεοφυλάκτ. Σιμ. Ἰστ. 4. 109, 16.

κατασμεκρίζω, κατασμεκρύνω, ὑποβιβάζω, ὑποτιμῶ, Ἀριστ. Ἰθ. Ν. 8, 13, 10 (μετὰ διαφορ. γραμ. κατασμεκρύνω), Φιλ. ἐν Πτ. Ἰρακλ. 1. 22, Ὁδ.

κατασμεκρολογέω, ὑμνῶ μετὰ περιφροήσεως, κατηγορῶ ὡς

μικρολόγον, ἀποκλῖναι τὸ ἐλάττωμα τῆς μικρολογίας ἢ φειδωλίας, τὴν φύσιν Δημόκριτου· μὴδ' αὖτως κατασμικρολογεῖ τὴν φύσιν Πλούταρχον ἐοῦσαν Ἰππ. 1281, 47.

κατασμικρύνω, -ῶ, κατασμικρύνω, Ἀνδρόνικ. Κάλλιστος. ἐν Ἑλλ. Πατρ. Μ. τ. 161, σ. 1140.

κατασμικρύνω, πολὺ σμικρύνω, ἐλάττω, ταπεινῶ, ὑποτιμῶ, κ. τὴν τοῦ λόγου σεμνότητα Δημ. Φαληρ. 44 κ. τὰ περὶ τὴν ὀψωνίαν Ἀθην. 359Δ· μὴ κατασμικρύνειν μου τοῦνομα, οὐ γὰρ Σίμων ἀλλὰ Σιμωνίδης ἐνομαζομαι Λουκ. Ὁνειρος ἢ Ἀλεξ. 14 κ. καὶ ἐξηραίνουσιν Ἱερρόρ. κ. καὶ διαπραυλίζειν τὰ τῶν ἄλλων Στοβ. Ἀνθολ. 3. 162, κ. ἄλλ., Παθ., γίνεσθαι μικρότερος, σμικρύνεσθαι, ἐλάττωσθαι, Μ. Ἀντων. 8. 36.

κατασμυρνώ. σμ. μυρίζω ἐκ μύρρας ἢ σμύρνης, Διοσκ. 1. 26.

κατασμυρνώ, καλύπτω ἢ ἀλείφω μὲ σμύρναν, κατασμυρνώθησαν Ἱερρ. Νύσσ.

κατασμύχω [ῶ], καὶ δι' ἡσύχου πυρὸς κατακαίω, κατὰ τε σμύξαι πυρὶ νῆας Π. 1. 9. 633· μεταφ., ὥς με κατασμύχων καὶ ἐς ὅστέον ἀρχὴς ἰάπτε, ἐπὶ ξηρῶς, ὅστις δίκην πυρὸς κατακαίει, Θεόρ. 3. 17· ἐν τῷ Παθ., ἐπὶ τοῦ ἔρματος, κατακαίωμαι, κατατῆ- καμαι, μαραινόμεαι, (πρβλ. Λατίν. υπη, uirum mihi eui), κατασμύ- χω καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα δ' αὖτε, 8. 90, πρβλ. 104· σε- σμῆρος τι καὶ κατασμυγμένον ὑποβλέψασα, καταρρονητικῶς καὶ ἐμπαλῶς κυττάσας, Πιλάδ. 7. 21.— Καθ' Ἰσχύ. «κατασμύχαι» μα- ρῆναι, καῦσαι, ἐμπρῆσαι.

κατασμύχομαι, μέσ., τρέδω ἐς τεμάχια μεταβάλλω, «κατα- κομιεμάχω» (πρβλ. κατασφύχω), Νικ. Ἰων. 840, Ἀλ. 332.

κατασσοβαρεύομαι, ἀποθ., σοβαρῶς, ὑπερβαρῶς φέρομαι πρὸς τινα, καταρροῶν, τίνος κατασσοβαρεῖσθαι Διογ. Λ. 1. 81.

κατασσοθέω, καταδιώκω, διεγείρων ἐξ ὕπνου, τοὺς ὄρνιθας Ἀριστ. π. Θωμάς. 118. 2· καταδιώκων ὧν εἰς ..., πέριθ' αὖ τιθασθὲν εἰς τὸ φρεῖν κ. Παρθέν. 14.

κατασοφίζομαι, ἀποθ., καταβάλλω διὰ σορισμάτων, ἐλέγχω σοφιστικῶς, ἀπατῶ, μετ' αἰτ. προσ., κατασοφίζει με Λουκ. Θεῶν Διάλ. 1. 1. Διάδ. 17. 116. Ἑβδ. κτλ. «κατασοφισθεῖσα» χλυσκο- σθεῖσα. τεχνασθεῖσα Πλούτ. καὶ «κατασοφισθῆ» ἐπλανήθη· ὥστε κατασοφισθόμεθα αὐτοὺς Ἑβδ., ὅπερ ὁ Σουῖδ. ἐρμηνεύει «τεχνα- σόμεθα, μηχανῇ τινι κακώσωμεν» — ἀλλ' ὡσαύτως ἐς παθ., νικῶ- μαι, καταβάλλομαι διὰ σορισμάτων, κατασοφισθεῖς ὑπ' ἀνθρώ- που τέλειαν ἔχοντος Πλούτ. 2. 80C, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 16. 2· ὡς παῖς ἀφρων ὑπὸ τῇ γεννήτῳ ρήτορος κατασοφίζεται Λογ- γίν. 7. 1.

2) κ. τὴν περὶ τῶν, ἀπορεῦγαι διὰ σοριστικῆς, Σουλ. Ἑπιγρ. (προσθ.), 4224d. 10.

κατασοφισμός, ὁ, ἡ διὰ σορισμάτων ἀπάτη, Βασιλ., Ρήτορ., Εὐστάθ. σ. 169B. 36· παραλογίζεσθαι ἐπὶ κατασοφισμοῦ καὶ ἀπά- τῃς τινὸς = εἰσέτασις.

κατασοφιστεύω = κατασοφίζομαι, μετὰ γεν., Ἑκκλ.

κατασοφιστής, οὗ, ὁ, ὁ με σορισματικῶς ἀγωνιζόμενος εἰς τι ἢ κατὰ τινος, ὁ κατασοφιστεύων ..., τοῦ γένους Εὐστ. Πονημάτ. 65. 45.

κατασπαθίζομαι, ἀποθ., περιπτύσσομαι, ἐναγκαλιζομαι, φιλῶ, τινὰ Πλούτ. Κορινθ. 9. Ἀντων. 83· φιλοφρονεῖς ἢ μετ' ἀγάπης (ἀσπα- σίως) ὑποδέχομαι τινα, φιλήμασι, ὁρήνοισι Πιλάδ. 5. 11., 7. 7. κατασπαθίζω, διὰ τῆς τρυφῆς καὶ ἀσυνετίας φθείρω, κατανάλι- σκω εἰς ἡδυπαθείας.

κατασπαθίζω, διὰ τοῦ εἴρους φονεύω τινά, (σπάθη), Βυζ., μετ' αἰτίας.

κατασπαράσσω, Ἀετ. -ττω, σπαράττω καταβάλλω, διασπέρω εἰς τεμάχια, Ἀριστοτ. Ἰππ. 729· κατασπαράγμενος τὴν ἐσθλότητα καὶ τὴν κρίσιν Λουκ. Ὀν. 22.

κατασπαργάνω, τυλίσσω εἰς σπάργαν, βρέφῃ Φιλων 2. 495. κατασπαργῆς, εὐς, ἡ, τὸ σῦρειν πρὸς τὰ κάτω βεβῶς, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 10.

κατάσπασμα, -ῶ, τὸ κατασπασθὲν πρὸς τὰ κάτω, ἐλκυσθὲν καὶ ἀνοιχθὲν παρὰ θύρας π. Φυτ. Ἰστ. 4. 11, 5, πιθανῶς σημαίνει ἀνοίγμα κατὰ τὸ πρὸς τὴν γλῶττιδα τοῦ αὐλοῦ, ἀντίθετ. τῷ σύμπα- σις, ἴδε Schneid., χρησιμεύον τοῖς μετὰ πλάσματος αὐλοῦσι.

II. μέρος, μοῖρα, ἀνίστασμα, τῆς στρατιᾶς Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 12, 1, πρβλ. σπάσμα, ἴδε Πούχ., Σουῖδ. ἐν λ. κάταγμα· κατασπασμός, ὁ = κατάσπασις, ὁ κ. τῶν ὑγρῶν Πλούτ. 2. 650C.

II. μεταφ., ἀθυμία, αὐτόθι 78Δ· καταδυσσάμε, ἔρσις τῆς φωνῆς, τῷ κ. πρὸς τοὺς βαρεῖς φθόγγους Ὀρεῖδ.

κατασπαστικός, ἡ, ὄν. ὁ ἐπιτηδεύων εἰς τὸ κατασπᾶν, θανά- τμενος γὰρ ἐλκυσθὲν πρὸς τὰ κάτω, γὰρ «καταβύσση», κ. γάλακτος, ποιῶν τὴν τροφὴν ἢ τιθήνην ἕνα κατασπᾶ τὸ γάλα, παρέχων ἀφρο- νίαν γάλακτος, Διοσκ. 2.

κατασπᾶτάλλω, ἴδ' μετὰ σπατάλης, ἀκολάστως καὶ ἀσώτως, καθ' Ἰσχύ. «κατατρυνῶ, τρυφῶ», Ἀνθολ. 11. 11. 402, Ἑβδ. (Ἀρμός 5', 4)· λαν σπατάλλω, καταδανῶν εἰς εὐζωίαν καὶ ἀκολασίαν, ὁ Σουῖδ. συνάπτει, κατασπαθᾶν καὶ κατασπαταλᾶν καὶ σκαρπῆ- ζειν ὁ Φύτ. τρυφῶσι τε καὶ κατασπατάλλωσι.

κατασπάω· μέλλ. -άσω [ᾶ]. ἔλκω ἢ σῦρω δυνατὰ πρὸς τὰ κάτω, μολυβδῆς ὥστε δίκτυον κατέσπασεν Σοφ. Ἀποσπ. 783· κατα-

σπᾶν τινα τῶν τριχῶν, «τραβῶ τινα κάτω ἀπὸ τῆς μαλλίας», Ἀριστοτ. Δυσ. 725· τινὰ τοῦ σκέλους Ἀντιφάνης ἐν Ἀδελφ. 2· κατέσπασα αὐτὸν τοῦ ποδὸς Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 21. 1· γάλα κ. καὶ ἐρέκειον ἐπὶ τῶν θηλαζόντων βρεφῶν Σχολ. εἰς Ἀριστοτ. Ἰππ. καὶ ὁ καρπὸς γάλα κ. ἐν βοφῇματι λαμβανόμενος Διοσκ. 3. 134 κ. τὰς νῆας, ἐκ τῆς θηρᾶς καθέλικται πλοῖα, τὰ «βρίπτω» εἰς τὴν θάλασσαν, Πιλάδ. 1. 164, κατασπᾶσαντες τὰς ναῦς ἐπὶ τὸν 7. 193· κ. σημειῖται, καταβιβάζω (εἰς ἐνδεῖν ἤττης), Θουκ. 1. 63· ἢ παύει, ἢ νίκη ἐγένετο καὶ κατεσπᾶσθαι τὰ σημεία, ἀντίθ. ἤρθη τὰ σημεία, εἰς ἐνδεῖν τοῦ γὰρ ἀρχίσσιν τὴν μάχην, δ' αὖτε, 1. 49· κ. τινα ἀπὸ τοῦ ἵππου ἢ κατεσπᾶσθαι ἀπὸ τοῦ ἵπ- που Σεν. Ἀν. 1. 9, 6· καὶ μεταφ., κατασπᾶν τὸν θεόν ἐπὶ τὰς ἀνθρωπίνους χρεῖας, ἔλκ. ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Πλούτ. 11. 1161· — Παθ., σύρωμαι πρὸς τὰ κάτω, καταβιβάζομαι, τὰ κατασπῶμενα ἀντίθετ. κάνασπῶμενα, ἐπὶ τῶν μαρῶν τοῦ σώματος ἐκ τῆς κυνι- σίως, Σεν. Ἀπομν. 3. 10, 7· ὁ κατεσπακὼς τὰς ἐσθρὺς Ἀλκιερ. 3. 3, πρβλ. καταβάλλειν ἐσθρὺς καὶ συναίγει, ἀντίθετ. τῇ αἰ- ρειν, ἐπαίρειν, ἀνατείνειν ἐσθρὺς — ἐσθρὺς κατεσπασιμέ- ναι, ἐπὶ τοῦ συναρρωσμένου ἀνθρώπου, Ἀριστ. π. 2. Ζ. Ἰστ. 1. 9. 1· κατασπᾶσθαι ἐς ὕπνον, ἐς δάκρυα καταφέρεισθαι Λουκ. Ἑνάλ. Διάλογ. 2, 2, Ἀνάλ. 23. 2) Παθ., ἐλκύν μεταβάλλω τὴν θέσιν μου, ἐπὶ τελευτουμένου ὁσού, Ἰππ. Μοχλ. 847, 840· συσπᾶσθαι, πάσχω ἐκ σπασμῶν, ὁ αὖτε ἐν Ἑπιγρ. 1090, II, προκαλῶ, διενεχυλῶ, καταβιβάζω, τὰ ἐμνήνα ἢ κατμήνια τὰ γυναικῆς Ἰππ. 1202Δ, πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 1. 24· ὁμοίως παθ., κατασπᾶται τὰ γυν. ἢ χαλᾶται, ἀντίθ. τῇ ἀνασπᾶ- σθαι, Ἰππ. 619. 44· — σύρω ἔλω, ἐλκύν, τὸ λούτρον κ. χυμοὺς Ἀνθ. II. παρέρ. 304· «κατασπᾶν» χαλᾶν Πλούτ.

III. καταπίνω, καταβροχθίζω, Λετ. deglutire, ἐπιπόσειον κατέσπακας Ἀριστοτ. Ἰππ. 718, Βάτρ. 576, Ἀντιφάν. ἐν Στρατ. 1. 13. IV. κατασπέρω, κρημίζω, τὴν Σιμόνιαν Στρατ. 646, πρβλ. πόλις κατεσπαμένη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου 759 κ. τὰς τὰς -εῖς, διασπῶ, Πολύβ. 1. 40, 13· κ. τὴν φωνὴν, κρημνίζω, ἀντίθ. ἀνάγειν εἰς τοὺς δευτέρους φθόγγους, Ὀρεῖδ. 93, 31111· ἢ προφέρω ὡς βραχὺ Διον. Ἀλ. π. Σουῖδ. 282· — Ἰβρλ. κατα- σπεύδω.

κατασπείρω, σπείρω, ἡ φυτεύω πυκνῶς, ἐν ὀρήνῳ, εἰς ὄρου- ραν Πλάτ. Τιμ. 91D· μεταφ., ἀνίσας μοι κατασπείρας Σοφ. Αἴ. 1005· πλοῦτος Ἑλλάδα κ. Διον. Ἀλ. π. Διμ. 20· ἀμπελῶνα κ. φυτεύω, Ἑβδ. (Δευτερ. ΚΠ' 9), 2) γεννῶ, τέκνω Ρούρ. Πρ. Μακρ. 469, Φύτεις παρὰ Στοβ. 444. 50· τὸν κοτασπείραντα, τὸν γεννήσαντά με, Αἰφίλ. ἐν Ἀδελ. 18.

II. ἐσπῶ ὡς ἔσταν σπείρω, πιαλῶ, τοῦ χάρακος κατ. [πυροδόξω], ἐκπῶ ἀνὰ τὰ χαρακώματα ..., Πλούτ. Κόμιλ. 34· οὐραν τινὰ ἢ χώρα κ. νέ- τιον ὁ αὖτε ἐν Διων. 25, — Παθ., διασπείρομαι, διασχυρῶμαι, διαδίδωμαι, εἰ μὴ κατεσπαρμένοι ἦσαν οἱ τοιοῦτοι λόγοι ἐν τοῖς πᾶσι Πλάτ. Νόμ. 891B· τὸ ἀπὸ ἄστρον κατεσπαρμέ- νον ῥῶς Διογ. Λ. 10. 101. III. κατασπείρω ἡ σπορεύω κατὰ κατὰ, ἡδὴ καὶ λευκαὶ με κατασπείρουσιν εὐθείραι Ἀνθ. II. 11. 41· παῖδα ἄρτι κατασπείραντα βουλον Θειμιστ. λόγ. 13. 170.

κατάσπεισις, εὐς, ἡ, τὸ κατασπείσαι ἢ κατασπένδειν, ὁ δι' ἡγιασμένου ὕδατος βαντισμὸς τοῦ θύματος, Πλάτ. 2. 438A. II, εὐ γὰρ καθιερίνη τις λαυτὴν, καθοσπίσις, ὡς ἐποιοῦν οἱ Κέλται, Sol- durij, Πλούτ. Σερτόρ. 14· πρβλ. κατασπένδω 3.

κατασπένδω· μέλλ. -σπείσω· πρην. κατέσπειω, χέω κάτω, κατὰ γῆς ἢ ἐπὶ τινος σπινθήρ, δηλ. αἶνον ἢ ἄλλο ὑγρὸν καθιερωμέ- νον, ὡς ἐγένετο ἐπὶ τοῦ σφαγίου, τὸ ὁποῖον ἐμείλει γὰρ ὑπὸ καυτῇ, τοῦτο δὲ ἔλεγον κατασπένδειν, κατάρχεσθαι καὶ προδύεσθαι διὰ τὸν σόλυν ἢ σόλογυτῶν — προδύεσθαι καὶ κατασπένδον- τες τὰ ἱερεῖα καὶ κατασπένδοντες Πλούτ. 2. 437· καὶ μετὰ τοῦ καλλεστῆν, καλλιεργῆσαι κατασπείσαι τοῖς θεοῖς Πολύβ. 3. 11, 6, Λετ. libare, μετὰ συστολῆς, εἰς τὰς, χάς ὑπὲρ μητρὸς τὰφου Βύρ. Ὀρ. 1187· ἀμύροισιν κατὰ σοῦ Ἀριστοτ. Ἰππ. 1094· — ἀπολύτ., χύνω, προσέρω σπονδὰς, Πιλάδ. 2. 151. II, μετ' αἰτ., ὑγρύνω, λιβάσι κ. παρηλῆτα Τελέστης παρὰ Στοβ. 576. 31, ὅπερ ὁ Πινδ. ἐν Πυθ. 12, 18 ὄρηνον λειδόμενον λίγει καὶ ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει κατασπενδόμενον. 2) μετ' αἰτ. προσ., κ. τινὰ δακρύσει, τιμῶ μὴ σπονδῶν ἐκ δακρύων, ἢ διὰ δακρύων σπον- δὰς προσφέρω ἢ χάς, Βύρ. Ὀρ. 1239· καὶ ἀπλῶς, κ. τινος, θρηνῶ μετὰ δακρύων, Ἀνθ. II. 7. 260. 3) ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., προσέρω, ἀροσιῶ, καθιερῶ, ἀνθρώπων κατασπείσαντες τύ- πτουσι μαχαίρα Διάδ. 5. 31· τὸ κατασπένδειν λαυτοὺς, τὰ γὰρ ὑποσπίσασθαι ἐκ τῆς, ὅπερ ἐποιοῦν οἱ Κέλται Saldurij, Σερτόρ. 105, πρβλ. κατάρχεσθαι II· κατασπείκων λαυτοὺς Σερτόρην ἡκολούθουν Πλούτ. Σερτ. 14· — Παθ., παίσαντες ἀνθρώπων κατασπείροντων Σερτ. 108, τὸ ἱερεῖον κατασπενδόμενον Πλούτ. 119. 433· καὶ πρόβδω κατασπείρμενα δ' αὖτε ἐν Ἀλκιερ. 30· Μοῦσαισι .. κατασπείσθαι πᾶς δ' ἐπεὶ βίωτας Ἀνθ. II. 7, 27, πρβλ. Λόγγον 2, 6.

κατασπέρχω· μέλλ. -έω, πρβλ. ἐπισπέρχω, κατεσπείρω, σπείρω, ἡ φυτεύω πυκνῶς, ἐν ὀρήνῳ, εἰς ὄρου- ραν Πλάτ. Τιμ. 91D· μεταφ., ἀνίσας μοι κατασπείρας Σοφ. Αἴ. 1005· πλοῦτος Ἑλλάδα κ. Διον. Ἀλ. π. Διμ. 20· ἀμπελῶνα κ. φυτεύω, Ἑβδ. (Δευτερ. ΚΠ' 9), 2) γεννῶ, τέκνω Ρούρ. Πρ. Μακρ. 469, Φύτεις παρὰ Στοβ. 444. 50· τὸν κοτασπείραντα, τὸν γεννήσαντά με, Αἰφίλ. ἐν Ἀδελ. 18.

II. ἐσπῶ ὡς ἔσταν σπείρω, πιαλῶ, τοῦ χάρακος κατ. [πυροδόξω], ἐκπῶ ἀνὰ τὰ χαρακώματα ..., Πλούτ. Κόμιλ. 34· οὐραν τινὰ ἢ χώρα κ. νέ- τιον ὁ αὖτε ἐν Διων. 25, — Παθ., διασπείρομαι, διασχυρῶμαι, διαδίδωμαι, εἰ μὴ κατεσπαρμένοι ἦσαν οἱ τοιοῦτοι λόγοι ἐν τοῖς πᾶσι Πλάτ. Νόμ. 891B· τὸ ἀπὸ ἄστρον κατεσπαρμέ- νον ῥῶς Διογ. Λ. 10. 101. III. κατασπείρω ἡ σπορεύω κατὰ κατὰ, ἡδὴ καὶ λευκαὶ με κατασπείρουσιν εὐθείραι Ἀνθ. II. 11. 41· παῖδα ἄρτι κατασπείραντα βουλον Θειμιστ. λόγ. 13. 170.

κατάσπεισις, εὐς, ἡ, τὸ κατασπείσαι ἢ κατασπένδειν, ὁ δι' ἡγιασμένου ὕδατος βαντισμὸς τοῦ θύματος, Πλάτ. 2. 438A. II, εὐ γὰρ καθιερίνη τις λαυτὴν, καθοσπίσις, ὡς ἐποιοῦν οἱ Κέλται, Sol- durij, Πλούτ. Σερτόρ. 14· πρβλ. κατασπένδω 3.

κατασπένδω· μέλλ. -σπείσω· πρην. κατέσπειω, χέω κάτω, κατὰ γῆς ἢ ἐπὶ τινος σπινθήρ, δηλ. αἶνον ἢ ἄλλο ὑγρὸν καθιερωμέ- νον, ὡς ἐγένετο ἐπὶ τοῦ σφαγίου, τὸ ὁποῖον ἐμείλει γὰρ ὑπὸ καυτῇ, τοῦτο δὲ ἔλεγον κατασπένδειν, κατάρχεσθαι καὶ προδύεσθαι διὰ τὸν σόλυν ἢ σόλογυτῶν — προδύεσθαι καὶ κατασπένδον- τες τὰ ἱερεῖα καὶ κατασπένδοντες Πλούτ. 2. 437· καὶ μετὰ τοῦ καλλεστῆν, καλλιεργῆσαι κατασπείσαι τοῖς θεοῖς Πολύβ. 3. 11, 6, Λετ. libare, μετὰ συστολῆς, εἰς τὰς, χάς ὑπὲρ μητρὸς τὰφου Βύρ. Ὀρ. 1187· ἀμύροισιν κατὰ σοῦ Ἀριστοτ. Ἰππ. 1094· — ἀπολύτ., χύνω, προσέρω σπονδὰς, Πιλάδ. 2. 151. II, μετ' αἰτ., ὑγρύνω, λιβάσι κ. παρηλῆτα Τελέστης παρὰ Στοβ. 576. 31, ὅπερ ὁ Πινδ. ἐν Πυθ. 12, 18 ὄρηνον λειδόμενον λίγει καὶ ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει κατασπενδόμενον. 2) μετ' αἰτ. προσ., κ. τινὰ δακρύσει, τιμῶ μὴ σπονδῶν ἐκ δακρύων, ἢ διὰ δακρύων σπον- δὰς προσφέρω ἢ χάς, Βύρ. Ὀρ. 1239· καὶ ἀπλῶς, κ. τινος, θρηνῶ μετὰ δακρύων, Ἀνθ. II. 7. 260. 3) ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., προσέρω, ἀροσιῶ, καθιερῶ, ἀνθρώπων κατασπείσαντες τύ- πτουσι μαχαίρα Διάδ. 5. 31· τὸ κατασπένδειν λαυτοὺς, τὰ γὰρ ὑποσπίσασθαι ἐκ τῆς, ὅπερ ἐποιοῦν οἱ Κέλται Saldurij, Σερτόρ. 105, πρβλ. κατάρχεσθαι II· κατασπείκων λαυτοὺς Σερτόρην ἡκολούθουν Πλούτ. Σερτ. 14· — Παθ., παίσαντες ἀνθρώπων κατασπείροντων Σερτ. 108, τὸ ἱερεῖον κατασπενδόμενον Πλούτ. 119. 433· καὶ πρόβδω κατασπείρμενα δ' αὖτε ἐν Ἀλκιερ. 30· Μοῦσαισι .. κατασπείσθαι πᾶς δ' ἐπεὶ βίωτας Ἀνθ. II. 7, 27, πρβλ. Λόγγον 2, 6.

κατασπέρχω· μέλλ. -έω, πρβλ. ἐπισπέρχω, κατεσπείρω, σπείρω, ἡ φυτεύω πυκνῶς, ἐν ὀρήνῳ, εἰς ὄρου- ραν Πλάτ. Τιμ. 91D· μεταφ., ἀνίσας μοι κατασπείρας Σοφ. Αἴ. 1005· πλοῦτος Ἑλλάδα κ. Διον. Ἀλ. π. Διμ. 20· ἀμπελῶνα κ. φυτεύω, Ἑβδ. (Δευτερ. ΚΠ' 9), 2) γεννῶ, τέκνω Ρούρ. Πρ. Μακρ. 469, Φύτεις παρὰ Στοβ. 444. 50· τὸν κοτασπείραντα, τὸν γεννήσαντά με, Αἰφίλ. ἐν Ἀδελ. 18.

II. ἐσπῶ ὡς ἔσταν σπείρω, πιαλῶ, τοῦ χάρακος κατ. [πυροδόξω], ἐκπῶ ἀνὰ τὰ χαρακώματα ..., Πλούτ. Κόμιλ. 34· οὐραν τινὰ ἢ χώρα κ. νέ- τιον ὁ αὖτε ἐν Διων. 25, — Παθ., διασπείρομαι, διασχυρῶμαι, διαδίδωμαι, εἰ μὴ κατεσπαρμένοι ἦσαν οἱ τοιοῦτοι λόγοι ἐν τοῖς πᾶσι Πλάτ. Νόμ. 891B· τὸ ἀπὸ ἄστρον κατεσπαρμέ- νον ῥῶς Διογ. Λ. 10. 101. III. κατασπείρω ἡ σπορεύω κατὰ κατὰ, ἡδὴ καὶ λευκαὶ με κατασπείρουσιν εὐθείραι Ἀνθ. II. 11. 41· παῖδα ἄρτι κατασπείραντα βουλον Θειμιστ. λόγ. 13. 170.

κατάσπεισις, εὐς, ἡ, τὸ κατασπείσαι ἢ κατασπένδειν, ὁ δι' ἡγιασμένου ὕδατος βαντισμὸς τοῦ θύματος, Πλάτ. 2. 438A. II, εὐ γὰρ καθιερίνη τις λαυτὴν, καθοσπίσις, ὡς ἐποιοῦν οἱ Κέλται, Sol- durij, Πλούτ. Σερτόρ. 14· πρβλ. κατασπένδω 3.

κατασπένδω· μέλλ. -σπείσω· πρην. κατέσπειω, χέω κάτω, κατὰ γῆς ἢ ἐπὶ τινος σπινθήρ, δηλ. αἶνον ἢ ἄλλο ὑγρὸν καθιερωμέ- νον, ὡς ἐγένετο ἐπὶ τοῦ σφαγίου, τὸ ὁποῖον ἐμείλει γὰρ ὑπὸ καυτῇ, τοῦτο δὲ ἔλεγον κατασπένδειν, κατάρχεσθαι καὶ προδύεσθαι διὰ τὸν σόλυν ἢ σόλογυτῶν — προδύεσθαι καὶ κατασπένδον- τες τὰ ἱερεῖα καὶ κατασπένδοντες Πλούτ. 2. 437· καὶ μετὰ τοῦ καλλεστῆν, καλλιεργῆσαι κατασπείσαι τοῖς θεοῖς Πολύβ. 3. 11, 6, Λετ. libare, μετὰ συστολῆς, εἰς τὰς, χάς ὑπὲρ μητρὸς τὰφου Βύρ. Ὀρ. 1187· ἀμύροισιν κατὰ σοῦ Ἀριστοτ. Ἰππ. 1094· — ἀπολύτ., χύνω, προσέρω σπονδὰς, Πιλάδ. 2. 151. II, μετ' αἰτ., ὑγρύνω, λιβάσι κ. παρηλῆτα Τελέστης παρὰ Στοβ. 576. 31, ὅπερ ὁ Πινδ. ἐν Πυθ. 12, 18 ὄρηνον λειδόμενον λίγει καὶ ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει κατασπενδόμενον. 2) μετ' αἰτ. προσ., κ. τινὰ δακρύσει, τιμῶ μὴ σπονδῶν ἐκ δακρύων, ἢ διὰ δακρύων σπον- δὰς προσφέρω ἢ χάς, Βύρ. Ὀρ. 1239· καὶ ἀπλῶς, κ. τινος, θρηνῶ μετὰ δακρύων, Ἀνθ. II. 7. 260. 3) ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., προσέρω, ἀροσιῶ, καθιερῶ, ἀνθρώπων κατασπείσαντες τύ- πτουσι μαχαίρα Διάδ. 5. 31· τὸ κατασπένδειν λαυτοὺς, τὰ γὰρ ὑποσπίσασθαι ἐκ τῆς, ὅπερ ἐποιοῦν οἱ Κέλται Saldurij, Σερτόρ. 105, πρβλ. κατάρχεσθαι II· κατασπείκων λαυτοὺς Σερτόρην ἡκολούθουν Πλούτ. Σερτ. 14· — Παθ., παίσαντες ἀνθρώπων κατασπείροντων Σερτ. 108, τὸ ἱερεῖον κατασπενδόμενον Πλούτ. 119. 433· καὶ πρόβδω κατασπείρμενα δ' αὖτε ἐν Ἀλκιερ. 30· Μοῦσαισι .. κατασπείσθαι πᾶς δ' ἐπεὶ βίωτας Ἀνθ. II. 7, 27, πρβλ. Λόγγον 2, 6.

κατασπέρχω· μέλλ. -έω, πρβλ. ἐπισπέρχω, κατεσπείρω, σπείρω, ἡ φυτεύω πυκνῶς, ἐν ὀρήνῳ, εἰς ὄρου- ραν Πλάτ. Τιμ. 91D· μεταφ., ἀνίσας μοι κατασπείρας Σοφ. Αἴ. 1005· πλοῦτος Ἑλλάδα κ. Διον. Ἀλ. π. Διμ. 20· ἀμπελῶνα κ. φυτεύω, Ἑβδ. (Δευτερ. ΚΠ' 9), 2) γεννῶ, τέκνω Ρούρ. Πρ. Μακρ. 469, Φύτεις παρὰ Στοβ. 444. 50· τὸν κοτασπείραντα, τὸν γεννήσαντά με, Αἰφίλ. ἐν Ἀδελ. 18.

II. ἐσπῶ ὡς ἔσταν σπείρω, πιαλῶ, τοῦ χάρακος κατ. [πυροδόξω], ἐκπῶ ἀνὰ τὰ χαρακώματα ..., Πλούτ. Κόμιλ. 34· οὐραν τινὰ ἢ χώρα κ. νέ- τιον ὁ αὖτε ἐν Διων. 25, — Παθ., διασπείρομαι, διασχυρῶμαι, διαδίδωμαι, εἰ μὴ κατεσπαρμένοι ἦσαν οἱ τοιοῦτοι λόγοι ἐν τοῖς πᾶσι Πλάτ. Νόμ. 891B· τὸ ἀπὸ ἄστρον κατεσπαρμέ- νον ῥῶς Διογ. Λ. 10. 101. III. κατασπείρω ἡ σπορεύω κατὰ κατὰ, ἡδὴ καὶ λευκαὶ με κατασπείρουσιν εὐθείραι Ἀνθ. II. 11. 41· παῖδα ἄρτι κατασπείραντα βουλον Θειμιστ. λόγ. 13. 170.

κατάσπεισις, εὐς, ἡ, τὸ κατασπείσαι ἢ κατασπένδειν, ὁ δι' ἡγιασμένου ὕδατος βαντισμὸς τοῦ θύματος, Πλάτ. 2. 438A. II, εὐ γὰρ καθιερίνη τις λαυτὴν, καθοσπίσις, ὡς ἐποιοῦν οἱ Κέλται, Sol- durij, Πλούτ. Σερτόρ. 14· πρβλ. κατασπένδω 3.

κατασπένδω· μέλλ. -σπείσω· πρην. κατέσπειω, χέω κάτω, κατὰ γῆς ἢ ἐπὶ τινος σπινθήρ, δηλ. αἶνον ἢ ἄλλο ὑγρὸν καθιερωμέ- νον, ὡς ἐγένετο ἐπὶ τοῦ σφαγίου, τὸ ὁποῖον ἐμείλει γὰρ ὑπὸ καυτῇ, τοῦτο δὲ ἔλεγον κατασπένδειν, κατάρχεσθαι καὶ προδύεσθαι διὰ τὸν σόλυν ἢ σόλογυτῶν — προδύεσθ

ὥσθ καὶ ἀναγκάζω τινά νά προχωρήσῃ μετὰ τὸ βῆμα, ἐλαύνων καὶ κ. ἀριστὰς ὁμοί. μετὰ τὸ δόρυ, Ἀριστοφ. Ἀλ. 1188· νῆα ἐλάτῃσι Ὀππ. Ἀλ. 4. 91, = τοῖς ἐρετμοῖς ἐλαύνειν ταχέως· — ἀπολ., ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, εἶμαι ἰσχυροί, πνέω μετ' ὁρμῆς, Δίων Κ. 41. 46· κατασπέρχον, ἐπὶ περιστάσεσιν, κατεπεύγων, ὑπόθεσις μὴ ἐπιτελεσμένη ἀναβολήν, Θουκ. 4. 126· ὁψει καὶ ἀκοῇ κατασπέρχον, κινεῖν εἰς δεξιάν, ἐκπλήττον, Σχολ. — Παθ., καταπλήττομαι, ἐπιεργαίωμαι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 2, 4.

κατασπεύδω: μέλλ. -σω, ἐπιταχύνω τινα, βιάζω, τὸ πρόβλημα κατασπεύδων Αἰσχίν. 63. 18. — Παθ., ἐπὶ λόγων, εἶμαι κατεπεύγων ἢ βιαστικός, ταχύς, ὁρμητικός, κατεσπεύσθαι τὴν φράσιν καὶ συστέλλεσθαι, ἐν τάχει καὶ ἐν βραχυλογίᾳ ἐκφέρεισθαι, Διον. Ἀλ. π. Συν. 20, (κατὰ τὸν Ὑρίον, ἀντὶ τοῦ κατεσπείσθαι) τὰ ἀλλήλων διακεκομμένα καὶ συζέν ἦττον κατεσπευσμένα φέρει τῆς ἀγωνίας ἐμφασιν, δηλ., τὸ ἀσύνδετον εἶδος τοῦ λόγου, Λογγίν. 19. 2· τὴν ὁρμὴν οὐ κ. ὁ αὐτ. 40. 4. 2) ταράττω ἐνοχλῶ (ὡς τὸ κατασπέρχω), διὸ καὶ μετὰ τῶν συνταράσσειν καὶ φοβερίζειν συνάπτεται, τινά Ἐβδ. Δαν. Δ', 16).

II. ἀμετάω, βιάζομαι, σπεύδω, Ἰβδ. Ἰβδ. Ε', 13).
κατασπένδω, εὖως, ἡ, σπουδῇ, ἐπιταχύνωσι, ἐπειρεῖς καὶ ταράχῃ, Θεόδοτ. II. Δ.

κατασπείλῃω, σπείλους καταχέω, κηλίδων, κλερώων, τινός, Ἰσχύ. II. ἐπέρχεται ἀπροσδοκήτως, ἐπιφαίνεται ἀπὸ μεταφορῶς τῶν σπιδάων, δηλ. ὑφάλων πετρῶν, αἵτινες ὑπὸ ὕδατος καλυπτόμεναι τοῖς ἀπροόπτως προσπείλῃωσι κίνδυνον ἐπιφέρουσιν, Μ. Ἐτυμ. σ. 493. 42, (σπιδάω) Κύριλλ.

κατασπείλω, σπείλων ἢ κηλίδων κατάπλεος, πλήρης, λίαν μεμολυσμένος, Πορφ. π. Ἀποχ. Ἐμφ. 4. 7.

κατασπείλω, ὡ, διὰ σπείλων, κηλίδων κατακαλύπτω, κατακηλιδώνω, καταμολύνω, ἀπλutos καὶ κατασπιδωμένος Ἰρηγ. Νύσσ. κατασπινυθρίζω, ἐπιτεταμ., ἀντὶ τοῦ σπινυθρίζω, σπινυθρίζω πολλοὺς ἐκπέμπω, Ἰβδ. Πονημάτ. 118. 69.

κατασπληκώ, = σπληκώ, κατακαλύνω, κατασπληκώσαι, καταλάσαι· Ἡσύχ.

κατασπυδῶ, καταρρίπτω εἰς τὴν σποδόν, εἰς τὴν κόριν, ἐξαπώνω χαμαί, φυνεύω, καταστρέφω, τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει κατασπύδῃσεν Ἀριστοφ. Θεσμ. 650· κατεσπύδῃσεν Αἰσχύν. Θίβ. 809.

κατασποδῶ, = τῷ προηγ., καταδραπάνω, σπαταλῶ, Walz. Ρήτορ. 1. 57.

κατασπορά, ἡ, τὸ κατασπείρειν, τὸ σπείρειν κάτω εἰς τὴν γῆν, σπορά, Σχολ. Πλάτ. σ. 454 Bekker.

κατασπυρεύς, εὖως, ὁ, ὁ κατασπείρων, Ἐκκλ., καὶ ἐν Γ. Γ. II. 118. 1.

κατασπορεύω, κατασπείρω, Ἰβ. 12, 10, (α. 181, Ρ. C).

κατασπουδάζομαι, ἀποθ. ὁρ. κατασπουδάζομαι καὶ πρμ. κατασπουδάζομαι· εἰς σπουδαῖα ἔργα καταγίνομαι, λίαν σπουδάζω, εἶμαι σεβηρός, εἰ ἐθέλω κατασπουδάζομαι Ἠρόδ. 2. 173· οὐδαμῶς κατασπουδάζομαι ἄνθρωπος 174· κατασπουδάζομαι τὰς δεήσεις ποιεῖσθαι, μετὰ μεγάλης σπουδῆς δεῖσθαι, Διον. Ἀλ. 11. 81, πρὸς 4. 67. — Τὸ ἐνεργ., ἐν τῷ Ἀπολλ. Λεξ. ἐπεφύοντο καὶ κατασπουδάζουσι· καὶ παρὰ τῇ Γρηγ. Ναξ. κατασπουδάζομεν τοῦ υἱοῦ, ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ ἐδεξάμεν πᾶσαν σπουδὴν.

κατασπουδάζοντες, Ἐπίρ., μετὰ σπουδῆς, προθύμως, Ἰσχύ. κατασπουδάζομαι, οὐ, ὁ, ἐπιταχύνωσι, ἐκπλήττει, θυμωμάς, Ἀκύν. ἐν Πάλ. Διαθ.

κατασπείνομαι, ποιητ., ἀντὶ κατασπεύομαι, Νόνν.

κατάσπυτος, ον, ὁρμὴν πρὸς τὰ κάτω, ὁρμητικός, Νόνν. Δ. 329. 21.

κατάσσω, μεταγεν., ἀντὶ τοῦ κατὰ γινυμι, Ἀπ. Κερκρ. 129, Ἀρτεμ. 1. 68.

κατασταγμός, οὐ, ὁ, τὸ καταστάζειν ἢ καταρρεῖν ἐκ τῆς βίνας, τὸ βρεῖμα τὸ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καταφερόμενον διὰ τῶν μυκτῆρων, ὃ νῦν καλοῦσιν οἱ ἱατροὶ κατασταγμόν, Ἐτυμ. Μέγ. 494. 32.

καταστάζω: μέλλ. -ξω. I. ἐπὶ προσώπων, 1) μετ. αἰτιατ. πράγμ., ἀπὸ νά πείσῃ ὑγρὸν τι κατὰ σταγόνας ἢ στάζον ἐπὶ τινος, διὸ θέλει καὶ γεν. δηλοῦσιν τὸ ἐρ' οὐ καταρρεῖ ἢ καταπίπτει τι, κ. δάκρυά τινος Εὐρ. Ἐκ. 760· ἀφρὸν κατέσταζ' εὐτρίχου γενειάδος ὁ αὐτ. Ἠρ. Μαιν. 934· ἀσπύτως ἐπὶ ἐνδύμασι, (πρὸς χεῖρα). νύκτου καταστάζοντα βύσσινον φάρος Σοφ. Ἀποσπ. 342· μετ. αἰτιατ. μόνον, κἀμιν νά στάζῃ τι ἢ πίπτῃ κατὰ σταγόνας, αἶμα Αἰσχύν. Ἀποσπ. 340. 2) μετὰ ὄσ. πράγμ., καταρρεῖ ἐκ τινος, ἐκβάλλει ὕλην ἐκ τινος, [Φιλοκτήτην] διαδόρω νόσῳ κ. πόδα, οὕτως ὁ πούς ἔχει διαβρωτικὴν πληγὴν στάζουσαν πῦον ἢ ὁ πούς πυρρῶν νοσῶν, Σοφ. Φιλ. 7· πρὸς στάζω I. 2· κ. ἀφρῶν, στάζω ἀφρῶν, Κύρ. Ἰκέτ. 587. II. ἐπὶ τοῦ στάζοντος ὕγρου, 1) ἀμετάω, στάζω, πίπτω κάτω κατὰ σταγόνας, κ. τινος ἢ κατὰ τινος, ἐπὶ τι, εἰς τι, πρὸς τι, τι· — βωμός, Ἐλλήνων οὐ καταστάζει φόνος, καθ' οὗ ἢ ἐρ' οὐ χύνεται Ἑλληνικὸν αἷμα, Εὐρ. I. 1. 72· σῆματος ῥοαί τάρου καταστάζουσιν, καθ' οὗ ἢ ἐρ' οὐ, ὁ αὐτ. Ἐλ. 985· ὄφρυ κατὰ τὰ μὲν

κατὰ τῶν πέπλων, τὰ δὲ ἐπὶ τοὺς πόδας ἔεν. Κύρ. 3. 11· αἶμα κ. εἰς τὴν γῆν ἄνωκ. π. Ἀληθ. Ἰστ. 1. 17· ὁ ἀκράτος κ. πρὸς ἡμᾶς ὁ αὐτ. π. Πένθ. 19. 2) μεταβ., στάζων, σταλάζων ὑγρῶν, βρέχων τι, ἰδρῶς γέ τοι νῦν πᾶν καταστάζει δέσμιος Σοφ. Φιλ. 823· φόνου σταλαγμοὶ σὴν κατέσταζον γένυν Εὐρ. Ἐκ. 241.

κατασταθμεύω, βάλλω εἰς σταθμὸν ἢ σταυλόν, τὰ βοσκήματα κ. Σπράτ. 200· — Παθ., ἐνοχλοῦμαι, καταπιέζομαι παρέχων σταθμὸν ἢ κατάλυμα εἰς στρατιώτας, ὁ αὐτ. 743.

κατασταθμίζω, ἡ, ἡ διὰ τῆς στάθμης (ἀστρονομικοῦ ὄργανου) ἐξέτασις, Ἐπίκ. π. φυσ. σ. 18, Orelli.

κατασταθμίζω, κυρίως, διὰ τῆς κυρίσεως ὀρίων.

κατασταθμισμός, ὁ, τὸ κατασταθμίζειν, κύρισις, Διοσκ. 1. 72· Schneid. -σταμνισμός.

κατασταλάζω, = καταστάζω, κατασταλάζομαι μύροις στακτοῖς Εὐστ. Πονημάτ. σ. 68, 44.

κατασταλάω, = καταστάζω I· πετάλοισι κατασταλάουσιν ἐρσην Νόνν. Δ. 38. 434.

κατάσταλσις, εὖως, ἡ, τὸ καταστῆλιν, καταστολή, ἐπίσχεσις, κώλυσις, καταπράνσις.

κατασταλτικός, ἡ, ὁν, ἐπιτήδειος εἰς καταστολήν, περιορισμὸν ἢ ἀναχαλίσιν, ἀντίθετον τῷ ἐγερτικῷ, μετὰ γενν., μέλλ. κατ. ἡ ἐγερτικὰ τῆς ψυχῆς Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 19· κ. φάρμακα, ἀπὲρ καὶ ἀνασταλτικὰ καὶ σταλτικὰ λέγονται Ἰαλὴν., Φιόν.

κατασπικνίζω, μεταγγίζω τὸν οἶνον ἐκ τῶν βυτίων εἰς μικρότερον ἀγγεῖον σταμνίον (στάμνος), οἶνος κατασπικνισμένος, οἶνος εἰς στάμνος ἢ φιάλας τεθειμένος, Θεοφ. π. Φυσ. Αἰτ. 2. 18, 4· λήγυνοι κατασπικνισμένοι, φιάλαι πεπληρωμέναι οἶνου, Νικόστρ. ἐν Ἐκτάτῃ I· τὸ κατασπικνίζειν τὸν οἶνον οἱ ποιηταὶ τῆς μέσης κυριοφίας λέγουσι καὶ κατερᾶν Πολύδ. (Ζ', 162)· — μεταφορ., καταπίνω, βροφῶ.

κατασπικνισμός, τὸ κατασπικνίζειν μεταγγίζον τὸν οἶνον εἰς σταμνία ἢ στάμνους· οὕτω διώρῳσεν ὁ Σνείδης τὴν λ. κατασταθμισμός.

κατάσταξις, εὖως, ἡ, στάξις πρὸς τὰ κάτω, σταλαγμός, Γαλην., Ἰλυσσ.

καταστασιαζώ: μέλλ. -άσω, σχηματίζω ἀντίπαλον φατρίαν ἐν τῇ πολιτείᾳ κατὰ τινος, διὰ στάσεως προσπαθῶ νά καταβάλω τὸν ἀντίπαλον, μετ' αἰτιατ., κατεστασίασε τὴν βουλήν Πλουτ. Περικλ. 9· ὁ Ἀγησίλαος καταστασίασε τὸν ἐχθρὸν φυγαδεύθησαν ἐπὶ ὀργῃσιν Θεοπόμ. Ἰστ. 268· κατεστασίασαν ἀπόντα τὸν βασιλέα Διόδ. 19. 36, κτλ. — Παθ., φατριαστικῶς ὑπορέω ἐναντίωσιν, καταβάλλομαι ὑπὸ τῶν στασιαστῶν ἢ ἀντεστασιαστῶν, καταστασιαζόμενος ὑπὸ τῶν λυσάνδρων φίλων ἔεν. Ἐλλ. 1. 6, 4, Δημ. 1081. 12, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 6, 14· καταστασιασθεὶς καὶ φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος Διόδ. 4. 62.

καταστασιαστικός, ἡ, ὁν, φατριαστικός, στασιώδης, ὁ διὰ τῶν στάσεων καταπείζων, Ἠιδόθ. 7. 19.

κατάστασις, εὖως, ἡ, I. μεταβ., τὸ καθιστάναι, διορίζειν, ἱεῖρας, ὁρισμὸς, χωρὶν Αἰσχύν. Ἀγ. 23, πρὸς Ἀριστοφ. Θεσμ. 958· πραγμάτων ὄρχη καὶ κ. πρώτη Δημ. 291, 9· ἀλλὰ καὶ μετὰ γέν., τοῦ ἐνεργούντος, ὁμιλῶντων κ., ἀπόφασις, ὁρισμὸς αὐτῶν, ἡ βία τύχη, Εὐριπ. Φιλ. 1266. 2) ἡ μετὰ τὸν διορισμὸν ἐγκαθίδρυσις, τοποθέτησις ἢ ἐγκατάστασις τῶν ὄργων, ἀρχόντων, δικαστῶν κτλ. ἢ ἐκλογὴ καὶ ἡ κ. τῶν ἀρχόντων τε καὶ φυλάκων Πλάτ. Πολ. 414A, 423B, κτλ. αἱ περὶ τὰς ἀρχὰς κ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 708D· ἀρχόντων κατ. Ἀριστ. Πολιτικ. 47. 4, 15· ἀρχῶν καταστάσεις, ὅπερ καὶ καθιστάναι τὰς ἀρχὰς λέγει ὁ αὐτ. καὶ ἀπολύτ., μετὰ τὴν κατάστασιν θύσας τοῖς θεοῖς Πλάτ. 3. 88, 7· ἡ ἐκλογὴ καὶ κατάστασις τῶν πολιτῶν εἰς τὸ ἱππικόν, οἱ δὲ κατασταθέντες ἱππεῖς ἐλάμβανον ἐπὶ τῇ καταστάσει ἀργύριον τι ἐκ τοῦ δημοσίου, ὅπερ ἐπίσης κατὰστασις ἐλέγετο, — οὐκ ἔσω· φρόνησας, ὡς πρεσβύτα, τὴν κατάστασιν τήνδε λημβάνων ἀρῶν πρὶν καὶ μαθεῖν τὴν ἱππικὴν ἔκδοσιν ἐν Φιλ. 4, Πλάτ. Κωμ. ἐν Συμπ. 5, πρὸς Πύκκην Ρ. Ε. 1. 334· ἀπελίδετο δὲ τὸ ἀργύριον τοῦτο ὑπὸ τῶν ἱππευδάντων δεῖ ἀντὶ τῆς καθίστατο, ἀπῆλθον δὲ οἱ φυλάκων, Λυσ. 146, 10· κατάστασις προσέει ἐλέγετο καὶ ἡ ὑπὸ τῆς βουλῆς δοκιμασία τῶν ἱππέων, Π. Ἀνέκτ. 270, 33.

3) ἡ εἰσαγωγή πρέσβεων ἐνώπιον τῆς βουλῆς ἢ τῆς ἐκκλησίας, παρουσίαις (συστάσεις), οἱ δὲ ἐν τῇ πρώτῃ καταστάσει ὑπεκρίνοντο, ὅπερ ὀλίγη πρότερον εἶπε καταστάντες ἐπὶ τοὺς ἀρχοντας, πρὸς Ἀττ. πρὸς Περικλ. 3. 40, 8. 141, 9. 9. 4) κατάστασις ἐγγυητῶν, — ὁ παρέχειν ἐγγυητὴς, ἡ παρυσίασις αὐτῶν, Δημ. 727. 5, 14· — εἰς ἐμφανῶν καταστάσεως ὁ αὐτ. 1251. 3, ὅδε ἐν λέξει ἐμφανῆς. 5) κατησύχαις, καταπράνσεις, εἰς κατ. ἔλθοις Ἀριστ. Φυσ. 7. 3, 24· τὴν καταστάσει τοῦ προσώπου καὶ τῷ σχολαίῳ τοῦ βαδίσματος γενναίον ἐνδύων, ἡ πράξις καὶ ἡ ἀταξία, προσώπου καττ. καθαρὰ καὶ ἀνέμφατος Πλουτ. Ἠθ. 45C· ἔστω δὲ πρᾶνους κ. καὶ ἱρήμους ὁρίης Ἀριστ. Ρήτορ. 2. 3, 8· πρᾶ-

ότης κατάστ. κινήσεως τῆς ὑπ' ὀργῆς Πλάτ. "Οροι 412C: πρὸλ. καταστατικῶς.—ἐντεῦθεν ἐπὶ νόσου, ἀντιθετ. τῶ παροξυσμῶς. 'Ιππ. 'Αρ. 1243.

6) ἀποκατάστασις, ἐπανόρθωσις, ἀντίθετ. τῇ διαφθορᾷ. Πλάτ. Φίλ. 46C: εἰς γε δὴ τὴν αὐτῶν φύσιν ἔθαν καθίσταται, ταύτην αὐτὴν κατ. ἡδονὴν ἀπε- ἐξέστηκεν αὐτόν 42D: οὕτω παρ' 'Αριστ. ἡ ἡδονὴ δρίζεται ὡς κατάστασις εἰς τὴν ὑπάρχουσαν φύσιν Ρήτ. 1. 11, 1. ἀντιθ. τῇ μανίᾳ, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 7, 404.

7) ἐν τῇ ἡγεμονίᾳ, ὁ καθορι- σμὸς τῆς ὑποθέσεως, τὸ πρῶτον μέρος τῆς διηγήσεως, τὸ μετὰ τὸ προ- οίμιον, ἐν ᾧ ὁ λέγων καθίσταται τοὺς δικαστὰς πῶς δεῖ ἀκούειν αὐ- τοὺς τῶν πραγμάτων, Λατ. constitutio causae, Ernesti Δεξ. Ρητορ.

II. ἀμεταβ., τὸ ἵστασθαι στερεῶς, σταθερότης διατήρησις, κ. γένοιτο' ἀν' οὐδενὸς νόμου Σοφ. Αλ. 1247.

2) κατὰστασις, τρόπος ὑπάρξεως, οὕτω δὴ ἀνθρώπου κ., τοιαύτη εἶναι ἡ κατὰ- στασις τοῦ... 'Πρόβ. 2. 173: ἐν ἀνθρώπου φύσι καὶ καταστάσις αὐτῆς. 8. 83: ἡ κ. τῶν ὥρων, τοῦ καιροῦ, τῶν ὥρων τοῦ ἔτους, 'Ιππ. 'Ἰπιδ. 1. 941, πρὸλ. 1247F: Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 8. 8, 7: κ. τοῦ χρώματος καὶ σώματος 'Ιππ. 85F: κ. τοῦ πυρετοῦ, κτλ., κατὰστασις ἡ χαρακτὴρ, ὁ αὐτ. 936G, καὶ πρὸλ. Πότ. Ου- σιπ. κ. κακῶν Εὐρ. 'Ιππ. 1290: ὁμιλιῶν ὁ αὐτ. ἐν Μήδ. 1. 197: ἐν καταστάσει νυκτός, ἐν καιρῷ νυκτός, ἀπλῶς περιφρ., ὁ αὐτ. ἐν Ρήτ. 1. 11, οὕτως, ἐν τοιαύτῃ κ. τῆς ἡλικίας, ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ, 'Υπερείδ. παρὰ Σοφ. 441. 15: τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὴν ἀρχαίαν κ. ἀγειν Πλάτ. Πολ. 547B: αὕτη ἡ κατ. τῆς δημοκρατίας, οὗτος εἶναι ὁ χαρακτὴρ τῆς δημοκρατίας, αὐτοῦ 557A, πρὸλ. Νόμ. 832D: οὐ τὴν αὐτὴν ἔχει κ. 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 18, 4: ἰσοδυνα- μον τῷ διάθεσις, ὁ αὐτ. ἐν Ρήτ. 1. 11, 2: θαυμαστὴ τις εὐδίας κ. Λουκ. 'Αλκ. 4.

3) ἰδιωὺς ὁρισμένη τάξις ἡ μέθοδος, σύστημα, ἐχρᾶτο καταστάσι πραγμάτων τοιγδε 'Πρόβ. 2. 173, ἐν ἔρχ. Κορινθίοις ἦν πόλις κ. τοιγδε ὁ αὐτ. 3. 92, 2: ἡ κ. τῆς πό- λεως Πλάτ. Πολ. 426C: λέγεις δὲ... τὴν πολιν κατ. διλιγρ- χίαν αὐτοῦ 550C: ἡ παροῦσα κ. 'Ισοκρ. 38B, κτλ.: τῆς περὶ τοὺς ἀγῶνας κ. Συλλ. 'Επιγρ. 2741: ἴδε κατὰστασις I. 2.

καταστάτων, ῥηματ. ἐπιθετ. τοῦ καθορισθέντος, πρέπει τις νὰ καταστήσῃ, νὰ διορίσῃ ἡ ἐγκαταστήσῃ, ἀρχοντα, ταξιάρχους Πλάτ. Πολ. 414A, Σεν. Κύρ. 8. 1, 10, κτλ.

καταστατήρια, τά, καταπανστήρια, ὡς κατὰστασις = κατὰ- πανοσι, 'Πλούτ.

καταστατής [α], ου, ὁ, ὁ θεμελιωτής, ἱερουτής, ἐπανορθωτής, κ. ἔδριμον, ὁ Σχολ. εὐτρεπιστήν, Σοφ. 'Ἰπλ. 72. — 'Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παρατήρ. σ. 90.

καταστατικός, ὁ, ὡν, κατάλληλος πρὸς καταπράυνσιν ἡ καθι- στήσιν, κ. καὶ ἀναπαύουσαι ἔννοια Εὐστ. 1041, 20: τὸ κ., ἡ πρὸς καταπράυνσιν δύναμις, ἐπὶ τῶν ἀσμάτων καὶ τῶν φυτῶν τῶν Λακωνίων, πολὺ τὸ κόσμιον ἐχόντων καὶ κ. ὡν ἀκροού- μενοι καταπραύνοντο λεληθότως τὰ ἦθη Πλούτ. Λυκούργ. 4.

II. ὁρισμένος, ὁρος καὶ καμπτήρ κ. Εὐστ. 'Εγκ. Κινστ. 6. καταστατικῶς, 'Επιγρ., 'Αψιν. ἐν Σπρεγ 'Ἰλλ. Ρήτ. τ. I, σ. 348, 19, κτλ.

καταστατόν, τό, εἶδος πλακουντιοῦ ἡ ζυμοτικοῦ, ὅπερ ἐλέγετο καὶ ἀμυλον, ἥτο δὲ τοῦτο τὸ γαλακτώδες τοῦ σίτου βεβρεγμένου καὶ σσημένου καὶ αποπεπτισμένου, εἶτα τῷ ἡλίῳ ξηραίνόμενον κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Θεόδ. 9. 21, Ρίσις. εἰς Μοῖριον 142.

καταστεγάζω, σκεπάζω μὲ στέγην καὶ ἐν γένει ἐπικαλύπτω, τὰς ὁροφὰς κατεστέγασαν λίθιναι δοκοὶ Διόδ. 2. 10: ῥίψι τὸν νεκρὸν 'Πρόβ. 4. 71, πρὸλ. Πλάτ. Κριτ. 15E: κ. χόρτῳ τὴν τάφρον 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 20, 4.

καταστεγανόν, ὃν, καταστεγνύνω, καταστέγχιμα, τό, σκέπασμα, στέγη, κάλυμμα, τῆς ὁροφῆς 'Πρόβ. 2. 155.

κατάστεγνος, ὡν, κατακεκαλυμμένος, σῆκησις Μυῖα 'Ἐπιστ. σ. 63, ἀντιθ. περιπαπενυσμένα.

καταστεγνόνω, καλύπτω καλῶς, κατακαλύπτω, 'Αθῶν. 207D, Γ'ωπ. 13. 14, 7.

κατόστεγος, ὡν, (στέγη), ἐστεγασμένος καλῶς, ἐντελῶς κε- καλυμμένος, ἀντιθ. ὑπαιθρος. αὐλαὶ κατὰστεγοὶ 'Πρόβ. 2. 148: ἐν τῷ κατ. ὁρόμῳ Πλάτ. Εὐθὺς, 273A: κ. νεοττιαὶ ἀλκυόνες 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 14, 3: ὁδοὶ κατὰστεγοὶ 'Αθῶν. 510C: οὐρίγγεις κατ. Πολύβ. 9. 41, 9: ἐν ὑπαίθρῳ χωρίῳ ἡ κατα- στέγη Γ'αλ. 6, σ. 84: τὰς μὲν ἐν ὑπαίθρῳ γίγνεσθαι, τὰς δὲ ἐν καταστέγῳ, τὰς δὲ ἐν ὑποστυμνίᾳ σκιά δ' αὐτ. II. 137 καὶ 94, 12: ἐκάστη πλευρὰ κ. ὑπὸ χορῶ κινδύνων 'Αχιλλ. Τάτ. Λευκ. 1. 15.

καταστεῖλω, καταπαῶ, πατῶν καταπρίλω, καταπρίλω, τὰν ὑά- κινθον ποσὶν Σαπφ. 92 Bgk.

II. πατῶ, κατέσειψας πέδον Σοφ. Ο. Κ. 467, πρὸλ. κατασείψω.

καταστέλλωμαι, = ἀστέλλωμαι, Μακρ. Μαγν. σ. 94, L. Bloml.

καταστέλλω: μέλλ, -έω, = κατέρχωμαι, εἰς ἄστου κατέ- στιχον 'Ανθ. Π. 9. 298: τινὰς, καταστέλλουσι κελεύθου, 3: δδου, Νόνν. Εὐκχ. κ. 'Ιω. 4. 230, καὶ ἐν 'Επιγρ. CIA, ΠΙ. 44. 12.

καταστέλλωι μέλλ, -σετέλω— διευθεῖω, βάλλω εἰς τάξιν, τα-

κτοποιῶ, συγυρίζω, πλόκαμον τὸν ἐξεστηκότα κ. Εὐρ. Βάνχ. 933: πολλοὶ, ἐνέθω, κ. τινὰ τὰ περὶ τὴν σκέλη 'Αριστοφ. Θεσμ. 256, πρὸλ. Πλούτ. 2. 69C: μορφῶσαι αὐτὴν καὶ καταστέλλαι νυμφικῶς = καταστέλλει: περικαλύπτει 'Πλούτ.

II. κατα- στέλλω, καμνώνω, τὰς ῥάβδους διον. 'Αλ. 8. 44: κ. τὰ βράχια, κτεῖλα, Πλούτ. 2. 979C.

2) ἐμποδίζω, καταπράνω, καταπρίνω, πρὸλ. ἀναστέλλω, Εὐρ. I. A. 934: κ. τὰ ὑπερσαρκοῦντα Διοσκ. 2. 1: ἡ φιλοσοφία σωφρονίζουσα καὶ τὰ ψυχικά πάθη κατα- στέλλουσα Σέξτ. 'Εμπ. 357: τὸν ὄχλον Πρὸξ. 'Ανακτ. 9: 3, 19, 5: τοὺς νέους Πλούτ. 2. 207E, πρὸλ. 547B: τοὺς ἀνυπὸ- σχυνομένους διὰ τῆς ἀνάγκης κατεστέλλει καὶ ἀπειθεῖ Διοκ. 'Εκλογ. σ. 630, 85:— Παθ., ἀπαντα λήξει καὶ κατασταλήσεται 'Απολ- λῶς. ἐν 'Αδῆλ. 7: ἐπὶ προσώπων, ὁ κατασταλμένος, ἀντὶ ἡσυχου χαρὰς κτῆρος, ἀντιθ. τῷ τυλμηρός, Διόδ. 1. 76, 'Αρρ. 'Ἐπίκτ. 4. 4, 10: κατασταλταὶ πρὸς τὸ κόσμιον Πλούτ. Σούκρ. Λυκούργ. κ. Νουμά 3, πρὸλ. Αἰλ. π. Ζ. 4. 29, 'Αρρ. 'Ἐπίκτ. 3. 23, 16: τὸ φρόνημα κατέσταλται καὶ μεινύεται Αἰλ. π. Ζ. 4, 27: ἐπὶ τὸ αἰδῆμον, ἐπὶ τὸ κατασταλμένον 'Ἐπίκτ. Διατρ. 4. 12, 4: τὸν ἀπαθῆ, τὸν κατασταλμένον 4, 4, 10: κατασταλμένοι τὸ βλέμμα 8. 17: κατασταλμένος καὶ σεμνὸς 'Αρτεμ. 2. 35.

καταστενάζω, μετὰ στεναγμοῦ κλαίω τινὰ, μετὰ γενῇ, κ. τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς Βασιλ.— Παθ., αἱ καταστεναγνίνοι χάριτες, αἱ μετὰ πολλῶν στεναγμῶν γενόμεναι, 'Αλκίφρ. 1. 36.

καταστενάζω, μετὰ στεναγμῶν θρηγνῶ πενυθὶ διὰ τινά, Οὐγα- τρα 'Ἐλλ. 'Επιγρ. 205.

καταστενωχωρῶ, πολὺ στενωχωρῶ, λυπῶ τινά, Ζώσιμ.

καταστενώω, ὦ, λίαν στενέω, Λεὶά πατρίαν. ed. Miel et Moll. τ. I. σ. 513.

καταστένω, λίαν στενάζω, κλαίω, θρηγνῶ τινά, μετ' αἰ., Σοφ. Ο. Κ. 1440: τὸν θανόντα πατέρα Εὐρ. 'Τριφ. 317, 'Ἡρ. Μαιν. 1141:— ἐν Σοφ. 'Ἰπλ. 874, ἡ γεν., ὡν πάροιθεν εἶχε καὶ κατέ- στενες κακῶν, κέει καὶ καὶ ἔλιν πρὸς τὴν πτώσιν τοῦ ἡγουμένου ἐν Εὐρ. 'Ανθ. 443, τί δῆτα σ' οὐ (ἀντί σου) καταστένω; ἥδη εὐμνησθῆναι 'Ἀντιγέρων ὑπὲρ τινός, χάριν τινός, ὑπὲρ τυράν- νων συμφορὰς κ. Εὐρ. I. A. 470.

καταστεπτείνω, ῥηματ. ἐπιθετ. τοῦ καταστέψω, πρέπει τις νὰ καταστήσῃ, νὰ στεφανώσῃ, Κλήμ. 'Αλ. 214.

καταστερεῖω, ἐπιτέτω, ἀντὶ τοῦ στερεῖω, καταστερεῖω, μεταγενέστ.

κατ-αστερίζωι, μέλλ, -έω, κατατάσσω μετὰ τῶν ἀστρων, ἐν οὐρανῷ κ. τινὰ Διόδ. 4. 61: ὁ Κρόνος πάντας κατηστερίσας Πλούτ. 2. 308A: καὶ Παθ., θυγατέρες ἑπτὰ αἱ νῦν κατηστε- ρισθαι λεγόμεναι Διον. 'Αλ. 1. 61.

II. κοσμῶ δι' ἀστέρων, τὴν σφαῖραν Πρόκλ.— Παθ., κατηστερισμένον ποτήριον 'Αθῶν. 489B.

καταστερέω, εὖ, = τῷ ἔπομ., Γλωσσ.

καταστερισμός, ὁ, τὸ κατατάσσειν μετὰ τῶν ἀστρων— Καταστερισμοί, εἶναι ἡ ἐπιγραφὴ συγγραμμάτων τενοῦ ἀποδομι- νου εἰς τὸν Ἑρατοσθένη καὶ περιέχοντες τοὺς μύθους τῶν διαφόρων ἀστερισμῶν.

κατ-αστερος, ὡν, κεκοσμημένος δι' ἀστέρων, ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ ταῶ, 'Ἰκκλ.

κατ-αστερόω, = καταστερίζω, Παλαίφ. 5.

II. Παθ., εἰμὶ πλήρης ἀστέρων ἡ κοσμοῦμαι δι' ἀστέρων, οὐρανὸς κατηστε- ρωμένος καὶ τῇ διαφορᾷ τῶν ἀστρων καλλωπιζόμενος 'Ιω. Χρυσ.

καταστεφάνω, στεφανώνω, 'Ανθ. Π. 12. 180, ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 4269. 12, Κλήμ. 'Αλ. 213. — Παθ., κατεστεφανωμέ- νος τοῖς ὀλυμπιακοῖς στεφάνοις Διόδ. 12. 9.

καταστεφάνωσις, εὖ, = τὸ κατεστεφανοῦν, στεφάνωμα, Συλλ. 'Επιγρ. 2336, 16.

καταστεφής, ὅς, κατεστεμμένος, ἐστεφανωμένος, ὅρῳ τὸν ἀνθρῶ κατὰστέφῃ Σοφ. Τρ. 178: ἡμεῖς δὲ χλοεροῖσι κατα- στεφές πετάλοισι 'Απολλ. Ρόδ. I. 220, κτλ.: ἐπὶ εὐδῶι ἐκτε- ρίσι, ἐστεμμένος δι' ἱερῶν, Εὐρ. 'Ικέτ. 259.

καταστέφωι: μέλλ, -έω, κοσμῶ διὰ στεφάνων ἡ δι' ἄλλου τι- νός ὁμοιόζοντος πρὸς στεφάνον, ἐν γένει, στεφανώνω, κοσμοῦ, ῥάβδους κόρηνα 'Ανακρ. 7. 8: ἰδὼς ἐν ταῖς θηφαῖς καὶ ἱεροτελεστικαῖς, ἀμφοτέρους καταστέψας ἱερῶν τρόπον Διοκ. 'Εκλογ. 506, 41: τοὺς αἰχμαλώτους καταστέψας ἔθους τοῖς θεοῖς δ' αὐτ. 582, 52: καταστέψαντες βασιλεῖς (εἰς κλάδων ἐστεμμένων μετ' ἔριον) Εὐρ. 'Πρακλ. 123: οὕτως ἐν Σοφ. Ο. Κ. 467, τοῦ καθαρμῶν τῶν θαμνίνων, ἐφ' ὅς τὸ πρῶτον ἴκον καὶ κατὰστέψον πέδον, ὁ Σχολ. ἐξηγεῖται: «καὶ ἐκτενέουσι στέμμα χερσὶν ἔχον, ὡς οὐκ ἔστιν».

ἀλλὰ ἡγερέη κατέσπειψας πέδον [τοῦ καταστέλλω, ἐπὶ τῆς ἐπὶ τῶν ἀπείρητων καὶ ἱερῶν τύπων] φαίνεται: μετὰ τὸν πρῶτον τῆς κ. ἡ- κρῶν (εἰς ἀποδομῶν, διὰ τῶν νεομυστηρίων ζωῶν) Εὐρ. Φόιν. 1032: οὕτω, κ. πετῶν Σόφρων παρ' 'Αθῶν. 479B: πλόκαμος δὲ κατ- στέφειν, ἔσθ' πλόκαμος, δι' οὗ νὰ στέφῃς [τὸν βασιλῆα], Εὐρ. I. A.

1478· κ. τινά, ἱκετεύω (ἴδου· οἱ ἱκετεύοντες στέμμα χερσὶν εἶχον ἢ κλάδον ἐλάτῃ· ἐρίω ἀνεστεμμένον ἔφερον), ὁ αὐτ. ἐν Ἑρκλ. 224, πρὸλ. Ἀνδρ. 894, I. Δ. 1216. — Παθ., καταστέφθαι Δίσχιν. 77. 13· ὁ δὲ φωνή καταστέμμενος τὰς κόμης διον. Ἀλ. 2. 31· κλάδος ἐρίω καταστέμμενος Πλουτ. Θησ. 18.

κατάστροφες, εὖως. τὸ νὰ καταστέφῃ τις, νὰ στεφανώσῃ, Θέων σ. 15, 18, ἐκδ. Miller.

καταστηλιτεύω, ἐπιφέρω ἀτιμίαν ἢ δυσφημίαν εἰς τινα, ἀναγράφω ἐπὶ στήλης ἢ ἐπὶ ἄλλου ὑψηλοῦ καὶ δημοσίου μέρους τὸ ὄνομα τινος, τὸν στιγματίζω, τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων γεγραμμένα ἐν τῷ Κεραιμεικῷ ἀνάγνωθι, ὅπου καταστηλιτεύεται ὕμνων τὰ ὀνόματα Δουκ. Ἐταρ. Διάλ. 4. 2· καταστηλιτευμένους καὶ ἐστηλοκοπήμενους, ὁ στιγματίζεται, Πολυδ. II^ο, 73, Εὐμῆδ. σ. 445.

καταστηλογράφειω, = στηλογράφειω, ἐπὶ στήλης ἀναγράφω τινά, Εὐμῆδ. σ. 445.

καταστηλώω, πληρῶ τι στηλῶν, διακρίνω διὰ στηλῶν, δίδω καταστηλωμένη Πολυδ. 34. 12, 3.

κατάστημα, τό, = κατάστασις, ὁλ. ἡ διάθεσις, τὸ πῶς ἔχει ἢ εὐρίσκεται πρόσωπόν τι ἢ πράγμα· οὕτω λ. χ., ὕψις κ. Πλουτ. 2. 911Δ, κτλ. ἰσοῦσα αὐτὸν ἐν οἷῳ ἦν καταστήματα Ἀθήν. 219Π· οὕτε θυμῷ μεταβάλλων τοῦ συνήθους καταστήματος, ἀλλὰ πρῶτος καὶ κοσμίως ἐκδεχόμενος τὸ τῆς ὁκτρῆς τέλος, ἡ ἐκφρασίς τοῦ προσώπου ἢ ὕψις, Πλουτ. Μάρκελλ. 23· τὸ ἰσχυρόν κ. τῆς ψυχῆς, ἡ εὐστάθεια, Βασίλ. ἐπὶ ἀνθρώπου, τὸ κατὰ φύσιν κ., ἀναφέρω. ἐκ τοῦ Δίωσκ. τὸ κατὰ μέθην κ., ὁλ. ἡ μέθη, Ἀθήν. 98Ε ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ καιροῦ, τὸ ὅριον κ. Πλουτ. 1137Π· ἀλθρίου ἔντος τοῦ κ. Δίωσκ. προῖμ. 30· τὸ κατ. κινουμένον ἐναντίον τοῖς πολέμοις, ὁ καιρὸς, ὁ ἄνεμος, Πολύαιν. 5. 12, 3. 2) πολιτικὴ κατάστασις, πολιτεία, τὸ Λακωνικόν κ. Πολύδ. 6. 50, 2, πρὸλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 4957. 4. 3) σχῆμα, περιβολή, περιβόλαιον, Ἑκκλ.

καταστηματικός, ἡ. ὄν. εὐσταθής, ἀτάραχος, ἐπὶ προσώπων, ἤμερος, βλεμματικὴ καὶ κινήματι πρῶτος καὶ κ. Πλουτ. Τ. Γράχχ. 2, ἀντίθετ. ἐκστατικός, Σχολ. εἰς Πλάτ. Πολιτ. 131· ὡσαύτως μέτρος, ἡσυχος, ἡδονή κατ., ἡ ἐπ' ἀναίρεσις ἀλλήθδων καὶ οἷον φοχληρία Ἐπικούρου. ὁρος παρὰ Διογ. Α. 2. 87, 10, 136· μέλος κατ. τὸ τὴν πράξητα ἐπιγέρου, οἷον τὸ σπονδεῖον Walk Ρήτ. 5. 458.

κατάστημος, ὄν, ἔχων πολλὰς κλωστὰς στήμονας, πολὺ στημόνι, ὡς πολυστήμων· Ἠσυχ.

καταστηρίζω, στηρίζω καλῶς, στερεώω, Ἐβδόμ. ἀμεταβ., κ. εἰς τόπον, πίπτω εἰς τι μέρος καὶ ἐκεῖ μένω, ἐπὶ νόμων, πρὸλ. κατασκήπτω, Ἰππ. 518. 53., 519, 48. II. Μέσ. καὶ Παθ., ὑποστηρίζομαι, ἀνέχομαι, ἐπὶ τινὶ Εὐρ. Ἀποσπ. 385. 9· καταστηριγμένος, ἀσφαλῶς ἑστηριγμένος, ἀνέθ. τῷ ἀθέσβειος, Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 4. 25.

καταστῆθαιδεύομαι, ἀποθ., κατακείμαι ἐπὶ σιδάδων, ἐπὶ κλίνης, Που.

καταστῆγης, -ες, = κατὰστικτος, Φιλοσοφ. Ἑκκλ. Ἰστορ. 3. 11.

κατάστικμα, τό, σημειῖον, κηλὶς, στίγμα, Σχολ. εἰς Διον. Π. 443. καταστίξω, καλύπτω διὰ στιγμῶν ἢ στιγματῶν — κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ παθ. πρkm., σημειοῦμαι, στίξομαι, ὡς καταστικμένον, κατὰστικτα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6, 2, 3· κυανέαις σταγασὶ κατέστικται Αἰδ. π. Ζ. 12. 24· τὴν χροῖάν κατέστ. Δίων Κ. 43, 23· χρυσοειδῆ ἰνδάλματα ἐπ' αὐτὴν κατέστ., εἶναι σεσημειωμένα ἐπ' αὐτῶν, Αἰδ. π. Ζ. 10. 13 καὶ ὁ Ἠσυχ. «κατεστιγμένους» πεποικιλμένους — μεταρ., στίξομαι, κηλιδούμαι, κατεστιγμένον καὶ διεφθορότα, ἐνθα ἀντιτίθενται τῷ ὑγιᾶ τε καὶ ἁτρωτῶν κακίαις, Φιλότηρ. 12· ὑπὸ πάσης κηλίδος κατεστιγμένος Βασίλ. «καταστίξω, καταστικίζω, παρ' ὅσον τὰ ὀνόματα τῶν ἀτακτούντων παρέστιζον καὶ ἐξημίουν» Ἠσυχ.

κατάστικτος, ὄν, κατακεκαλυμμένος διὰ στιγμάτων, ποικίλος, κύων Σαρ. Ἀποσπ. 10· ὁρᾷ Εὐρ. Βάκχ. 697· ὁ κυνολόγος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 3, 9· ἐπὶ ἱματίου, κατὰστικτος φοινικίῳ Σουλ. Ἐπιγρ. 155. 13· κ. χιτῶν, ποικίλος, Ἀρρ. Ἰνδ. 5, Πολυδ. Ζ', 55· κ. χιτῶν, ὁ ἔχων ζῶα ἢ ἄνθρωπον ἐνυρασμένα, ὁ «ζωωτόν» ἢ «ζωοιωτόν» λέγει ὁ Φώτιος σ. 143. 20, πρὸλ. Μένανδρ. ἐν Ἀδῶλ. 360· ὁπλίσσεις κ. Σχολ. εἰς Εὐρ. Φαιν. 141· μεταρρ. περὶ τῆς βορείου Ἀφρικῆς ὁ Στράβ. λέγει, εἰσικυῖα καρδάλῃ· κ. γὰρ ἐστὶν οἰκήσεις περιεχομένης ἐρήμης καὶ ἀνύδρου γῆς Στράβ. 130.

καταστίλδομαι, Παθ., γίνομαι στιλπνός, λαμπρός, τὸ λείον τοῦ λάρου καὶ καταστίλδωμένον Γρηγ. Ναξ.

καταστίλλω, καταυγάζω, ἐκπέμπω λαμπρόν, στιλπνόν, ἀλτινοβόλον φῶς, σέλας Ὀμ. Ἰμ. 7. 10. II. ἀμεταβ., ἀκτινοβολῶ λαμπρῶς, Ἀνθ. Π. 12. 254.

καταστυχεύομαι, εἶμαι στοιχειώδης, τύπος καταστοιχειωμένος, στοιχειώδης διάγραμμα, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 35.

καταστυχίζω τινά, διδάσκω τὰ στοιχεῖα, τὰ πρῶτα μαθηματ., τὰς ἀρχάς, Χρόσιπ. παρὰ Πλουτ. 2. 1036Α.

καταστολεύς, ὁ, καταστέλλων, Μ. Φιλῆς τ. Ρ', σ. 361 ἔκ. Mill.

καταστολή, ἡ, (καταστέλλω), τὸ καταστέλλειν, ῥίπτειν πρὸς τὰ κάτω ἢ ἐμποδίζειν καὶ καταπαύειν, καταπαύσις. Διὸ ἀντιτίθενται καταστολή καὶ ταραχή Διόδ. 15. 94· κ. τῶν παθῶν Κλήμ. Ἀλ. 137.

2) τὸ καταδιώκειν, ἀρῖνειν (ὅσον τὸ ἐνδυμα) πρὸς τὰ κάτω, κ. τῆς περιβολῆς Πλουτ. Περικλ. 5, ὅπερ ἐνομιζέτο ὡς σεμνότης καὶ εὐσχημοσύνη. Διὸ διακρίνεται ἡ καταστολή τῆς περιστολῆς. Ἰππ. π. Εὐσχημ. 23. 34., 24. 13 καὶ 42.

3) αὐτὴ ἡ περιβολὴ ἢ ἡ ἐνδυμασία· Ἠσυχ. καταστολή περιβολὴ καὶ Σουῖδ. κ. = στολή· ἐν κ. κοσμίῳ Παύλ. Ἐπιστολ. π. Τιμόδ. ο', 2, 9· καὶ μεταρρ., κ. δόξης Ἐβδ. Ἰσοκ. ΕΔ', 3) οὕτως ἐρημνεύεται καὶ τὸ σκοτεινὸν χωρίον ἐν Ἑλικτ. διακριθ. 2. 21, 11· ἔρχει μοι καταστολὰς ποιήσας ὡς σφόδρ., λαβὼν τὸ σχῆμα καὶ τὸ ὄψωμα τοῦ σοφοῦ. 4) ἐν γένει ἡ κοσμιότης, σεμνότης, σωφροσύνη, τὸ ἀτάραχον τῆς ψυχῆς, διὰ Ἐπίκτ. Διατρ. 2. 10, 15, συνάπτει αἰδῶ καὶ κατ. καὶ ἡμερότητα, — κατακόρησις ἡθους καὶ καταστολή Κλήμ. Ἀλ. 785· εὐσταθεῖα ψυχῆς καὶ καταστολή σώματος Ἰζμβλιν, ἐν Βίω Που. 28.

καταστολιζέω, στολιζέω, καθ' ὑπερβολὴν μέγρι τοῦ φορτικοῦ στολιζέω, κυρίως καὶ μεταρρ., καταστολιζόμενον καὶ ἀναπλαττόμενον ὡς ἀγαθία βρβαρικόν Πλουτ. 2. 65D· κ. εἰς τὸ θαυμαζόμενον σχῆμα Εὐνάπ.

καταστολίον, τό, ἡ καταστολή, ὁλ. παῖσις πορείας, φθάσιμόν που, Κ. Πορφυρ. ἐκδ. Βασίλ. Τάξ. σ. 477, 482, ἐκδ. Β.

κατασταμίζω, ἐπισταμίζω, κλείω τινός τὸ στόμα καὶ δὲν τὸν ἀφῆν νὰ ὁμιλήσῃ, τοὺς βουδντας καταστῆμιεν Πλουτ. Ἀρατ. 4.

κατασταμίζω, -ίδος, ἡ, τὸ πρὸς τὸ στόμα μέρος τοῦ αὐλοῦ ὅπερ ἐνέλιπον καὶ ὑφόλιπον λέγεται, Ἠσυχ.

κατασταμοῦω, ὦ, ὀέζων τὸ στόμα τινός, τὴν κόψιν, τὸ κάμνω κοπετόν, σωμαίνω, καὶ Παθ. κατασταμοῦμαι, ἀποκτῶ ὀξείαν ἄκραν ἢ αἰχμὴν, γίνομαι κοπετός, Εὐμῆδ. σ. 441.

καταστονάχγω, μετὰ στεναγμῶν ὀρηγῶ, μετ' αἰτίας, οἰκτρὰ κατεστονάχσαν ἑταῖροι κείμενον Ἀνθ. Π. 7. 574.

κατάστροφος, ὄν. (στορή) = εἰλας.

καταστορέννυμι, (μετοχ., καστορνύσα, ὡς εἰ ἐκ τοῦ καταστορνύμι), ἴτε κατωτ. μέλλ., -στορέσω· Παθ. ἀρ., κατεστορέσθην. Ἰππ. 16, 26· πρkm., κατεστορέσται, Θερμστ. 1941).

2) ἐξαπλῶν ἄνωθεν τι, καλύπτω μέ τι, [κάπετον] λάσσοι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν Ἰλ. Ω. 798. II. ἐξαπλῶν ἐπὶ τινος, κῶσα καστορνύσα θρόνους ἐνὶ δαίδαλίσιν Ὀδ. Ρ. 32, πρὸλ. Ν. 73.

III. καταστροφῶν τινὰ νεκρῶν, τὸν στρώων κατὰ γῆς, φονεύω, κατεστόρεσαν αὐτῶν ἐξακοσμούς Πρὸλ. 9. 69, (πρὸλ. καταστροφῶννυμι. III) ἀπαντα στρατὸν ἡδρόδον κ. Φίλων 733Π, prosternere humi, Λατ. καταστ. κύματα, καταπραῦναι τὰ κύματα, κάμνω τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ὁμαλῆν, ὡς τὸ Λατ. sinuare aequor, θάλασσαν ἀγριαίνουσαν καὶ βρασσομένην γαλήνην κατεστόρεσαν Βασίλ. 333, Ἀνθ. Π. 7. 668· οὕτω μεταρρ., ἐπὶ νοσηδῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος πρὶν ἀποκαθαρθῆ καὶ καταστορεσθῆ καὶ μετῴθ τῶν αἰσθησίων Ἰππ. π. Ἀρρ. Ἰστρ. 16· ὅλγαν ἀνωτέρω τῷ καταστορεσθῆναι ἀντιτίθενται τὰ μετέωρα κτλ., οἱ χυμοὶ ἐξογκόμενοι καὶ φλεγμαίνοντες ὡσαύτως, κ. τὴν ἀνωμαλίαν Πλουτ. Σύγκρ. Λυκούργ. καὶ Νουμ. 2· τὴν φιλοτιμίαν, τὰ πάθη ὁ αὐτ. ἐν Δουκούλλ. 5, 119. 101C· τὸν θυμὸν Διλ. παρὰ Σουῖδ.

καταστροφῆσις, ἡ κατὰστροφισ, κ. τῶν ἀμπελῶν Γεωπον. 3. 3, 8.

καταστοχάζομαι, ἀποθετ., πρὸς τὸν σκοπὸν τείνειν, κατὰ τοῦ σκοποῦ ἢ στόχου βάλλω, σημαδεύω, ἐπιτυγχάνω, εἰκάζω ἐνρίσκω, τὴν Πολυδ. 12. 13, 4· καταστοχάζομενος πιθανῶς τὴν ἐπίνοιαν τοῦ στρατηγοῦ Διόδ. 19. 5, 39.

2) ἐπιδοκίμω, μετὰ γεν., ὡς περὶ τὸς ὁμοίους πρὸς τὸν σκοπὸν ἀπευθύνει τὸ βέλος, οὕτως ὁ κριτής τοῦ δικαίου καταστοχάζεται, οὐ τὰ πρόσωπα λαμβάνων Βασίλ. τινος Ἀθήν. 391B, Σουῖδ.

καταστοχασμός, ὁ, εἰκάσις, ἐπιτεύξις, εἰς ὑπόνοιαν καὶ κ. πιθανόν Διόδ. 1. 37.

καταστοχαπέων, ἔρημ. ἐπὶθ., πρέπει τις νὰ εἰκάσῃ Ἠτολ.

καταστοχαπτής, ὅν, ὁ εἰκάζων, εἰκαστής, ὁ τεκμαίρομενός τι, τοῦ μέλλοντος κ. Σουῖδ. ἐν λέξ. πρωφητεῖα.

καταστοχαστικός, ἡ. ὄν, ὁ ἔχων τὴν ἐπιτηδεύειν τοῦ καταστοχάζεσθαι, ἱκανὸς νὰ εἰκάσῃ τι, τινός Κλήμ. Ἀλ. 820.

καταστραγγίζω· μέλλ. -ίσω ἢ -ίω, ἀφῆν τι νὰ καταπέσῃ, νὰ στραγγίσῃ ἐντελῶς, Ἐβδ. (Λευ. Ε', 9).

κατ-αστράπτω· μέλλ. -ψύω, ἐκκινεῖς ἀστραπάς, κατὰ τόπον, ἐναντίον τόπου, Σαρ. Τρ. 437· ἀπολ. καὶ ἀπροσώπ., καταστράπτει, ἀστράπτει, κατ' ἄστροψιν καὶ ἐδρόντης καὶ ζόφος καὶ ἐμῆρος ἐξελύθη Πλουτ. Γάλλ. 23.

II. μεταβ., πλήττω ἐπὶ ἀστραπῆς, θάμνω, ευφρῶ, τὰς ὀψεις ἐ αὐτ. ἐν Τιμόλ. 82· τινὰ ἀναστράπτω· κ. κατὰ δρόμον τῆς ἀπομειν. 3371· τινὰ τῷ κἀλλει Πλουτ. 2. 4· — ἐπὶ τῇ κ. πεδίον, κάμνω νὰ ἀνα-

στράτην ἐκ τῶν ἐπίων, δ' αὐτ. 9. 14.—Παθ., καπνιζόμενον ὄρος καὶ καταστραπτόμενον Γῆν.

καταστρατεύομαι, ἐκστρατεύω ἐναντίον τινός, κινῶ πόλεμον, τινος Κλήμ. 'Αλ. 827' καταστρατεύεσθαι τοῦ θανάτου δ' αὐτ. 805' καὶ τὸ ἐνεργ. Ἄνωνα. παρὰ Σουίδ. καὶ μεταβασ. ἐνεργείας, καταστρατεύειν ἐμπίδας αὐτοῖς, ἀποστέλλειν στρατεύματα ἐμπι-
δων (κινῶντων) ἐναντίον αὐτῶν. Θεοδώρητ. II. ἐπιτρέχω, ἐνεργῶ
καταδρόμην ἐν πολέμῳ, τὸν Πόντον Χίων. Ἐπίστ. 2.

καταστρατῆγέω, νικῶ διὰ στρατηγῆματις ἢ διὰ πολεμικῆς πανουργίας ἢ ὅλῃ, τοὺς ὑπεναντίους Πολύδ. 3. 71, 1' κατα-
στρατῆγῆσας τοὺς βαρδάρους διδῶ. 11, 21' τινὲς Βυζ. καὶ
Παθ., δὲ ὁ θάνατος καταστρατῆγῆθαι Κλήμ. 'Αλ. β. 984' κατα-
στρατῆγῆσθαι Πλουτ. Τιμ. 11' — μεταφρ., ὑπερβολὴν εἰς
εὐρύαν, Διον. 'Αλ. 4. 10' τοὺς δικαστάς, περὶ τοῦ ῥήτορος, ὅστις
ὁρμητικῶς ἐπέρχεται διὰ τοῦ λόγου εἰς τοὺς δικαστὰς καὶ τοὺς
οἰονεῖ πολέμους νικῆ ἢ ἐξασπᾶ, δ' αὐτ. π. 'Ισαί. 3, πρὸλ. Σουίδ.

καταστρατῆγία, ἡ, νίκη διὰ στρατηγῆματος, Ἰζέτζ. Ἰστ. 9. 70,
καταστρατῆγευσα, ἡ, τὸ στρατοπεδεύειν, ἢ ἐν τῷ στρατο-
πέδῳ διαμονή, δ' ἐν τῷ στρατοπέδῳ βίος, Φύλαρχ. παρ' Ἀθην. 539C,
πρὸλ. Διλ. Ποικ. Ἰστ. 9. 3.

καταστρατῆγεύω, στρατοπεδεύω, καταλαμβάνω μέρος τι ὡς
στρατοπέδον καὶ ἐκεῖ τοποθετῶ, τοὺς στρατιώτας Ξεν. Κύρ. 7.
2, 8' τοποθετῶ στῆλον ἐν Ἀσφαίῃ, δ' αὐτ. ἐν Ἑλλ. 6. 2, 7' στρα-
τιώτας τινὰς εἰς πόλιν, ὁρῶν καταλύμα δι' αὐτοῦς, Πολύδ.
1. 30, 15. II. ἀμεταβ., καταλύω, εἰς πόλιν, ἐν πόλει, διὰ
τῆς πόλεως Πολύδ. οὐτως ἐν τῷ μέσῳ, καταστρατοπεδεύσαντο
Ξεν. Ἀν. 3. 4, 18, 4. 5, 1, Ἀρρ. Ἀν. 1. 5, 9, διδῶ. 17, 4.

καταστρεβλῶ, λῶαν στρεβλῶν, κυττω εὐνατὰ τὰ μέλη τοῦ σώ-
ματος καὶ στρέφω προσπάθῳ νὰ τὰ ἐκβάλω ἐκ τῆς φυσικῆς αὐτῶν
θέσεως, τοὺς ὑπὸ τῆς συλλασθῆναι καταστρεβλῶς Πλουτ.
'Αρτοφ. 19' καταστρεβλωθεὶς ὑπὸ τῶν συνυπάρχοντων ἐτε-
λεύτησεν δ' αὐτ. ἐν ΠΙ. 10313.

καταστρεβλικῶς, Ἐπίρρ. = καταστρεφικῶς, Σχολ. εἰς Λουκ.
Δις Καστῆ. 21, τοῦ ἐπιτρέ, καταστρεπτικῶς, ἡ, ὅν, ἐπιτρέδεις
εἰς τὸ καταστρέφειν.

καταστρέφω, μέλλω - φῶ, στρέφω τὸ ἔνν κατὰ νὰ πᾶσι κατὰ
γῆς, ὅπως ὁ κρημνίζων οἰκίαν, δ' παλαιστῆς ὁ καταβάλλων τὸν ἀντί-
παλόν του, δ' ἐχθρὸς τὴν πόλιν, Ὁμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 73' (διὰ τοῦ
ἀνδρῶν) τὴν γῆν ἀροτριῶ, φέρω τὰ ἄνω κάτω καὶ τὰ κάτω ἐπάνω,
ἀνατρίπτω, μετατρέπω, Ξεν. Οἰκ. 17. 10' κάναθρον κ', ἀνατρίπτω,
στρέφω τὸ ἄνω κάτω ὥστε νὰ ἐκρεῖται ἅπαν τὸ ὄργαν. Ἀλέξιος ἐν
'Κρατ.' 4, πρὸλ. Σωτᾶδ. 'Βυζλ.' 1. 33' ὁ ναυτίλος ἀναφέρεται
καταστραμμένῳ τῷ ὁσπράκῳ (ἵνα ῥῆθον γε ἀνέλθῃ καὶ κενῶ
ναυτίλῃται, ἐπιπολέσας δὲ μεταστρέφει) Ἀριστ. π. τὰ Ζ.
'Ιστ. 9. 37, 29. II. ἀνατρέφω, φέρω, κ. τὴν πόλιν Ἀριστοφ.
'Ἰππ. 275' τὰς εἰκόνας Διογ. Α. 5. 82' καὶ Παθ., τὰ προάστεια
ὑπὸ τοῦ στρατοῦ κατέστρατο Ἰερωνίου. 8. 4, 22' τινὰ Ἀνθ.
Π. 11. 163. 2) Μέσ., στρέφω τινὰ ἐντέλῳς πρὸς ἑμαυτὸν καὶ
ἐπομένως, ὑποτάσσω εἰς ἑμαυτὸν, δουλοῦμαι τινα, τὴν πόλιν κατε-
στρέφατο Ἡρόδ. 1. 64, 71, 78, 130, κ. ἄλλ., Θουκ. 3. 13' νο-
σοῦσα δ' εὐπῶς τὴν νόσον καταστρέφου, μὴ ἤρετ' εἴ νύσσιν
ἀλλὰ γενναίως φέρε καὶ οἰονεῖ ὑπότασσε εἰς σεαυτήν, Εὐρ. Ἰππ. 477'
τοὺς μὲν κατεστρέφατο ἐς φόρον ἀπαγωγῆν, ὑπέταξε καὶ
κατέστησε φόρον ὑποτέλει, Ἡρόδ. 1. 6' οὕτω μετ' ἀπαρ., Ἰωνίην
κατεστρέφατο δασμοφόρον εἶναι δ' αὐτ. 7. 51' καὶ ἐν τῷ πρῳμ.
πάντα κατέστραπται καὶ ἔχει δαμ. 41' ὅν τέλ., Ἡρόδ. 1. 117.

3) καὶ ἐν παλ. σημ. κατ' ἄρ. καὶ πρῳμ. καὶ ὑπερσ., ὑποτάσσομαι,
κατεστράφατο, καταστραμμένους, ὑποτεταγμένους ἦσαν, δ' αὐτ. 1.
141' ἀποστάντες δὲ ὅπῃς κατεστράφσαν αὐτόν 1180'
ὑπερσ. κατέστραπτο ὑπὸ κροῖον Θουκ. 5. 29' μετ' ἀπαρ., ἀκούειν
σοῦ κατέστραμμαι, εἶμαι ἡνγκακισμένος νὰ ἀκούω, Λισύλλ. Ἀγ.
956' καὶ ἡ μετοχ. τοῦ πρῳμ. παθητικῶς, Ἡρόδ. 1. 64, 71. 6' καὶ
τὰ καταστραμμένα ἔθνη Ξεν. Κύρ. 8. 6, 1. III. στρέφω
ὀπίω, ἐπαναφέρω, κατέστρεψε λόγους εἰς φιλονεικίαν Δι-
σχίν. 33. 18. 6) ἀμεταβ., ἐπιστρέφω, ἐπαγέρχομαι, εἰς ταύ-
τῳ Ἀριστ. Περὶ 19. 39, 4, πρὸλ. Μάχων. 25, 4. IV. αἰφνης
περὶφομαι καὶ φέρω εἰς πέρας, ποῖ καταστρέφεις λόγων τελευ-
τήν; Λισύλλ. Πέρσ. 787' οὕτω κατέστρεψεν ἡ τύχη ταῦτα,
ὥς, δ' Δεινάρχ. 94, 23' κ. τὴν βίβλον, τοὺς λόγους Πολύδ. 3. 118,
10, 23. 9, 4' ἰδίως, τελεσιῶν τὸν βίον, ἀποθνήσκω, κ. τὸν βίον Κε-
ραῖος Πίννακ. 10, Διλ. π. Ζ. 13. 21, Πλουτ. Θησ. 19' ἀλλὰ καὶ ἀνευ
τῆς λῆθ. βίος. Ἐλέλως κατέστρεψεν ὑπὸ τῶν πολλῶν, ἐρο-
νίσθη, δ' αὐτ. ἐν Σωκρ. Σόλ. κ. Πηληϊα. 1' αἶμα ταύρου πῶν
κατέστρεψε δ' αὐτ. ἐν Θεμιστ. 31, καὶ γυναῖκα ἄρετ. σ. 253, Ἀρρ.
'Ἐκλυμ. 7. 3, 2' — ὁπλ., ἐργάζομαι εἰς πέρας, τελεσιῶν, λήγω, Πολύδ.
4. 2, 1, Πλουτ. κ. κ. εἰς ἢ ἐπὶ τι, τελεσιῶν εἰς τι, εἰσάγειν οὐκ
εἰς τὸ λῆν, ἀλλ' εἰς ἀπώλειαν καταστρέφειν Ἀλκιρρην 3. 70,
Πλουτ. Φίλοπ. 4' ἡ ἡμέρα κ. εἰς ὥραν δεκάτην, κλίνει πρὸς τὴν
δεκάτην ἢ τελεσιῶν, δ' αὐτ. ἐν Σόλ. 29' τοῦ ἐνιαιτοῦ καταστρέ-
φοντος, λήγοντος, δ' αὐτ. 2. 272' πρὸλ. Δετ. οὐμὶ σῆναι ἴακ.
ἰαχυνῶς καταστρέφω, στρέφω ποῦ, αἱ καταστραμμέναι χορδαί

Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 49' μεταφρ., «λέεις καταστραμμένη, ἢ ἐν
περίδοις ὁμοία ταῖς τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ἀντιστροφῆς» ἀνέθετ.
τῇ εἰρωμένη. ἢ οὐδὲν τέλος ἔχει καθ' ἑαυτήν, ὅν μὴ τὸ πρᾶγμα
ληγόμενον τελεσιῶν, ἥτις ἐστὶν ἀήδης διὰ τὸ ἀπειρον, καταστραμ-
μένη δὲ ἢ ἐν περιδόσις λῆγω δὲ περίδοσαν λέγειν ἔχουσιν ἀρχὴν καὶ
τελευτὴν αὐτὴν καθ' ἑαυτήν καὶ μέγεθος εὐσύννοτον· ἡδέϊα δὲ ἢ
τοιαύτη καὶ εὐμαθής, ὅτι εὐμνημένευστος Ἀριστ. Ρητ. 1400. 24η'
πρὸλ. Δημήτρ. Φαληρ. 8. 12, καὶ ἐν 20' τὸ συνεστραμμένον καὶ κυ-
κλικόν εἶδος περιόδου, πρὸλ. συναστρέφειν, συστρεφῆ.
καταστρατῆγῶ, φέρομαι ἀκολάστως πρὸς τινος, τινος Δ' Ἐπίστ.
π. Τιμόδ. ε', 11' ὁ Ἰω. Χρυσ. ἐρμηνεύει θρύπτεσθαι, ἀκκίζεσθαι,
καταστραβεῖν, -ω, ἐπιτεταρ. ἀντὶ τοῦ στρυδεῖν.

καταστραφεύς, εὐς, ὁ, ὁ καταστρέφω, ἀνατρέπων, Ἰλῶσα,
καταστρυγνύῃ, ἢ, ἀνατροπῇ, κατὰ λῶναι, Θεσμίων Λισύλλ. Εὐμ.
490. 2) ὑποταγή, ὑποδουλίωσις, οὐ κ. πολλῶν, ἀλλ' ἔξ ἐπι-
δρομῆς ἀρπαγῇ Ἡρόδ. 1. 6, 92, καὶ καταστροφὴν ποιεῖσθαι
τινός (πρὸλ. καταστρέφομαι τινα) δ' αὐτ. β. 27' ἐπὶ Λιδίων
καταστροφῇ πέμπεσθαι δ' αὐτ. 4. 167' ἐπ' ἄλλων καταστροφῇ
ἐξίνεαι Θουκ. 1. 15. II. αἰφνιδίως, στροφῇ ἢ ἐλλος, συμπερά-
σμα, ἀνευ δὲ λύπης οὐδαμῶς καταστροφῇ Λισύλλ. Ἰκλτ. 142'
πέρσιν καὶ κ. βίου, ὅλῃ. θάνατος (πρὸλ. καταστρέφειν), Σαρ.
Ο. Κ. 103, πρὸλ. Πολύδ. 5. 64, 4, κατ' ὁμοίαντες ἐνευ τοῦ βίου,
ἡ κ. τῶνδε, ὁ θάνατος, Θουκ. 2. 42' τὸ τέλος αὐτῶν τῆς κ.,
ἢ τελευταία ἐξοδὸς τοῦ βίου αὐτοῦ, Πολύδ. 6. 8, 6' κ. τῶν γεγο-
νότων δ' αὐτ. 3. 1, 9' κ. λαμβάνειν δ' αὐτ. 3. 47, 8' τὴν κ.
τῆς βίβλου ποιεῖσθαι εἰς ἢ ἐπὶ τοῦτο, δ' αὐτ. 1. 13, 5' κ. καὶ
συντέλεια τῶν γεγονότων Πολύδ. 3. 1, 9' κ. καὶ ἐξοδὸς τοῦ
ψεύδους δ' αὐτ. 3. 47, 8' ἐν τῷ δράματι, ἢ στροφῇ τῆς δραματικῆς
πλοκῆς, ὅπου ἀρχεται ἡ λύσις, δ' αὐτ. 3. 48, 8' αὕτη ἡ κ. τοῦ δρά-
ματος καὶ τὸ τέλος τῆς τραγικῆς Λουκ. Ἀλέξ. 80.

καταστροφικῶς, ἐπὶρ., κατὰ τὸν τρόπον στροφῆς ἢ συμπερά-
σματος, ἰδίως κατὰ τὸν τρόπον δραματικῆς καταστροφῆς, τὴν τε-
λευτὴν κ. ποιεῖσθαι εἰς .. Ἀθην. 453C.

καταστρωμα, τὸ, τὸ ἐκστρωμένον ἐν πολλῷ, τὸ ἐπάνω πά-
τωμα, ἢ περὶ «κατάστρωμα» καὶ νῦν ἔτι καλεῖται, Ἡρόδ. 8. 118' τοὺς
ἐκ τοῦ καταστρώματος καταβιβάσας ἐς κλίην νῆα 8. 119,
Θουκ. 1. 49, Ξεν. Ἰλλ. 1. 4, 18, κατ' ὁμοίαντες ἐπὶ πάσης
[τῆς νῆας] Θουκ. 1. 14' οἱ ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων, ἐπὶ
οἱ (ἐπιβάται) μαχηταί, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἐρέτας, δ' αὐτ. 7.
40. II. μέρος τοῦ ἀστερισμοῦ, ὅστις Ἀργῶ καλεῖται, Πτολ.

III. πλινθίονα κ., στέγη ἐκ πλινθίων ἢ κεραμίδων, Π. Δ. 269.

καταστρωμένους καὶ -ύωι μέλλω - στρώσω· ἀδρ. παθ. -εστρω-
θην. Στρώω κάτω, κατὰ γῆς, ἀπλῶς ἐκτείνω, ἐκτείνω, καλύπτω,
τοὺς οἴκους ῥέδοις Ἀδ. Ποικ. Ἰστ. 9. 8' κλίην κ. Ἰεροκλ. παρὰ
Στοβ. 491, 28.—Παθ., πεδῶν νεκρῶν καταστρώθη, ἐκ νεκρῶν,
μὲν ν. . . ἢ συνταξίς κατὰ τὸ ἐπληρωθῇ τινός, Διδ. 14. 114'
καταστρωμένον καταστρωμένον σκορπίων Στράβ. 600. II.

καταστρωμένους III., «στρώω κάτω», καταβάλλω, ἀπο-
κτείνω, φονεύω, δάμαρτα καὶ παῖδ' ἐνὶ κατέστρωσιν βέλει
Εὐρ. Ἰρ. Μαιν. 1000, πρὸλ. Ξεν. Κύρ. 3. 3, 84' — Παθ., ὡς δὲ
'Ἑλλάς κατέστρωντο οἱ βάρβαροι Ἡρόδ. 9. 76, πρὸλ. 8. 53.

καταστρωσις, εὐς, ἡ, ἡ περιστάσις ταπῆναι, Ἀλκιμ. Παιτρ.
223' τρικλίνου πᾶσαν κ. = διακόσμησιν Ἀριστ. τ. 132' καὶ
μεταφρ., ἐν τοῖς στρωματέσσι τῆς θείας γραφῆς κ. πεπερή-
ται (Πλῆμ. Ἀλ.), δηλ. χωρία ἐκ τῆς θείας γραφ. παρανεῖρει ἡ ἐρμη-
νεύει, Εὐσεβ. Ἰκκλ. Ἰστ. 6. 13.

καταστρωτέον, ῥήμ. ἐπιπλετ., πρέπει τις νὰ καταστρώσῃ, ἔδω-
φος πλινθοῖς Γεωπ. β. 2. 10.

καταστρωθῆμεν, οἶ, λέεις τῆς οἰκοδομικῆς, Ἐπίγρ. Λεβειεῖας
'Αθην. τ. Δ', σ. 372—3.

καταστρωτής, οἶ, ὁ καταστρωννύων.

καταστρυγνύω, ἀδρ. κατέστρυγνυ — καταστρυγνύω, φρίκην αἰ-
σθάνομαι, φρικιάζω, κατέστρυγε μῦθον ἀκούσας Ἰλ. Π. 694' «κατε-
στρυγνυσεν Πύχρ» μετ. αἰτ., τρομάζω πρὸς τι, φρίττω, βδελύσσο-
μαι, κατὰ δ' ἐστρυγον αὐτὴν Ὀδ. Π. 113' «ἵσταν δ' ὅτι πᾶσι
μὲν φρίκην μεγαδανὴν ἐδῆλον τὸ στυγεῖν, αἱ δὲ ὑπερὸν ἀντὶ τοῦ μι-
σεῖν αὐτὸ λαμβάνουσι διὰ τὸ ἐπακούουσαν μῆτος τοῖς στυγνόμε-
νοις Εὐσταθ. Ἰλ. Α. 186 — παρὰ Βυζ. ὁμοίως εἰς ἄρ. κατε-
στρυγνύω. II. ὁ ἀδρ. α' εἶνε καὶ μεταβ. καὶ ἀμεταβ., κατε-
στρυγε. ἐφόδῃσι τινὰ καὶ ἐφοβῆθη, Μίγρ. Ἐμψυ. 731' 26' οὕτω
μετοχ. κατ. πρῳμ. κατεστρυγνύμενος, μεμνημένος, Φωτ., Σουίδ.

καταστρυγνύω, πρῳμ. -στρυγνύω, ἔχω ὄψιν τεθιμμένην,
εἶμαι λυπημένος, κατηφής, ἐν ὧ κατεστρυγνύετο θυσορὸν Σχολ.
'Απολλ. Ροδ. Δ. 8, Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 1317, κατ' ὁμοίαντες ἐκτείνω
πλινθὴν ἐν Σαρ. Τρ. 869, ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει καταστρυγνύωσι —
μετὰ γεν., καταστρυγνύω παραπνοούμενος κατὰ τινος, τὸ βάσι-
λέως πολλὰ κατεστρυγνύωτος Ἀννα Κομν. 492B.

καταστρυγνύς, οὐν. εἶμαι λίαν λυπημένος, τεθιμνημένος, κατη-
φής, Ἀθην. 48511.

κατεστρυγνύω, κατέστρυγνυ ἢ τεθιμμένην ποιῶ τινα, κατα-

ὀλθω τινά, 'Πούχ. «ἐστὺν καὶ καταστυγνῶμαι» τὸ ἐνεργητ. καὶ ἀμετάβ. τὸ ἔμμη καταστυγνῶκος ἔχετε Σχολ. εἰς Εὐρ. π. Ὀρ. 1317· διὰ φ. γραφ. καταστυγνῶκος.

καταστυγνῶκος [ὄ], ὅν, λαν τραχὺς ἢ ἀπότομος πέτρη, γυνῶρος Ὑμ. Ὀμ. εἰς Εὐρ. 125, 'Ἡσ. Θ. 806· «κατάσχις» καὶ 'Πούχ. **κατάστυφελος**, ὅν, = τῷ προηγ., 'Πούχ. «τὰς ἀνεργάστους καὶ σκληρὰς χώρας στυφλὰς καλοῦμεν».

καταστυμῶ [ὄ], κάμνω τι στυφὸν ἢ ἐξινον, αὐστηρὸς καὶ καταστυμμένος Walz Ρήτ. 9. 248· τὸ καταστυμμένον, αὐστηρότης, τὸ στυφόν τοῦ Κάτωνος τὸ αὐστηρὸν καὶ καταστυμμένον ὄντωντες Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 46· καταστυμνῶ, διὸ ἡ 'Πούχ. «κατέστυγεν, ἐσάρκισεν».

καταστυμῶμαι, ἀποθ., πολὺ φλυαρῶ, πολλὰ λέγω, δια καταστυμῶμαι οὐκ ἀκαιρα (Δινδ. κάστυμῶμαι) 'Ἀριστοφ. Θεσμ. 461· μεταφ. πρμ., ἀνθρώπος καταστυμῶμενος, φλύαρος, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 1160· φλύαρος καὶ κ. Νουμ. παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Πρωτ. 731Δ·—'Ο Φρόν. ἐρμηνεύει ὁ πολλὴ τῇ στυμνίᾳ χρώμενος, 'Ἀνέκδ. Βεκ. 46, 25. II. ἐπὶ παθ. σημασι, τὰ καταστυμῶμενα, τὰ πολλὰκις φλυαρώς ἐπαναληφθέντα, 'Εὐμ. Μέγ. 524, 31, ἐρμηνεύων τὴν λέξ. κόδαλα.

καταστυθύνω, τρέφω παχύνω ὡς γαῖον, τὴν ψυχὴν ταῖς τοῦ σώματος ἡδοναῖς κ. Πλουτ. 2. 1096C.

καταστυλάω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ συλάω, ἀρπάζω, καταστυλάω μου τὸν Θηραυρὸν Εὐμ. 153, Παθ., κλέπτωμαι, μοῦ κλέπτομαι τι, καταστυλῆθσαν τὴν κτήσιν Θεόδ. Μετοχ.

καταστυλοῦμαι, ἀποθετ., κάμνω κακῶς τὸν συλλογισμὸν, καλῶς καὶ πλημμελῶς συλλογίζομαι, πρὸς δὲ τὸ μὴ κατασυλλογίζεσθαι παρατηρητέον 'Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρωτ. 2. 16, 1.

κατασυνήγορεύω, ὦ, Σχολ. εἰς 'Π. Φ. 79.

κατασυνέσταμαι, ἀντ. ὁ·—ἐστέην, σύστασιν ἢ συνυμνοῖαν ποιοῦμαι μετὰ τινος, συνυμνοῦ ἑναντίον τινός, πάντες οἱ κατασυστάντες Εὐσ. Εὐαγγ. Ἀποδ. 403B.

κατασυρίξω, ἡ—ἐττω, συρίξω κατὰ τινος, ἢ καταδιώκω τινά διὰ τῶν συριγμῶν, τινος Θεοφ. Σμ. 'Ιστορ. 163B· τὸ κατασυρίξαι ἐν 'Ἀριστοφ. Πλούτ. 690 διωρῶν ἐπὶ τὸ κατὰ συρίξαι.

κατασύρω [ὄ], σύρω πρὸς τὰ κάτω, ἀεὶποτε μετ' ἐννοίας βίας, ἐρημνῶ, καταστέρω, διαπράζω, Λατ. diripere, τὰς πόλεις ὅσας πρότερον οὐ κατέστρεψαν 'Πρόδ. 6. 33· κατὰ μὲν ἔστυραν Φάληρον κατὰ δὲ... πολλοὺς ἔμους ὁ αὐτ. 5. 81· κατέστρεχον καὶ κατέστρεον τὰς χώρας Παύλ. 1. 56, 3· κ. λείαν πρὸς τὰς ναῦς Παύλ. Α', 125.

2) σύρω πρὸς, τινά πρὸς τὸν κριτὴν Εὐαγγ. κ. Λουκ. εἰς, 58, πρὸλ. Φαλάρ. 'Ἐπιστ. 12.—Μέσ., ὅρμῳ, φέρομαι πρὸς τὰ κάτω, ἰδίως ἐπὶ ποταμῶν, κατασύρεται ὁρματὶ Ρήμον. II. 296·—ὡσαύτως περὶ λίθου καταφερόμενου λέγεται, κατσύρεσθαι, ἀνέλθε, ἀνωθεῖσθαι, Γρηγ. Ναζ.

II. σύρω πρὸς τὰ κάτω, καθέλω, ῥίπτω εἰς τὴν θάλασσαν, σπουδῇ κατεσύραμεν τὸ νευαλκῆθεν σκαφίδιον 'Ἀλκίφρων 1. 1· ὡσαύτως, τὸ δίκτυον, τοὺς φελλοὺς κ. ὑφάλους αὐτέθι· ποταμοὶ κατασύροντες τῶν γεωργῶν τοὺς πόνους Λιβάν. 4. 17, 20· καὶ ὁ 'Πούχ. «κατασύρειν» ἔλκυσαι σαγήνην».

κατασυστάδην, ἐπέρω, συστάδην, Βυζ.

κατασφάζω, ἢ, σφάζω, φόνος, ἀναιρέσιν καὶ κατασφαγὴν τῶν ἀνθρώπων 'Ἐκκλ.

κατασφαγιάζω, ἐπιτεταμ. τοῦ σφαγιάζω, σφάζω, 'Ἀλυσισ Κηρύλλιος ὑπὸ Λατ. α. 460E.

κατασφάζω, βραδύτερον—σφάζω· μέλλ. -ξω·—σφάζω, ῥίπτω κάτω, τὸν ἀνὴρα κατὰ γῆς, φονεύω, 'Πρόδ. 6. 23· ἐπεὶ δὲ σφας εἶλε, κατέσφαξε 8. 127· συχν. ἐν τῷ παθ. ὅρμ., κατασφάζω [α]·—πρὸς χειρῶν μητροκτόνων κατασφαγείσης Δίσχλ. Εὐμ. 102· μητρὸς ἐκ χειρὸν κατασφαγεῖς Εὐρ. Βάκχ. 856, Σοφ. Ο. Τ. 730, Ξεν. Ἀν. 4. 1, 17, κτλ.

κατασφακτικὸς, ὁ, ὁ ἐλίων ῥοπήν πρὸς τὸ κατασφάζειν, φονικὸς, ἀιμομαρὸς.

κατασφαλίζω, ἐξαπαλλῶ, ἐντελῶς ἀσφαλίζω, καθίστω τι ἀσφαλές, 'Ἐδδ. (I) Μακ. Δ', 9, 'Ἐκκλ.—Παθ., δεῖ τὸν νοῦν κατησφαλίσθαι εἰς... Σέξτ. 'Ἐμ. π. Μ. 7. 32· τείχει κατησφαλισμένων Μένανδρ.—καὶ μέσ., τὰς ἀτραποὺς κατασφαλίσασθαι Θεοφύλακτ. Σμ. 'Ιστ. 159, 11B· παῖδας κατησφαλίζετο ὁ αὐτ. 210, 18.

κατασφαλτάω, -ῶ, ἐντελῶς καλύπτω μετ' ἀσφαλτον, πεπισσωμένα καὶ κατησφαλωμένα Βυζ.

κατασφενδονῶ, κτυπῶ, καταβάλλω διὰ σφενδόνης, τινά Κύριλ.

κατασφηνάω, καρρῶνω, πρὸς τὴν στερεῶς, στερεῶνω, κατεσφηνάμενον, περιεχόμενον, Τριφιδωρ. 88·—«κατεσφηνάωνται καθήλωνται» 'Πούχ.

κατασφηνόμαι, Παθ., σφηνώνομαι ἢ προσδένωμαι σφιγκτά, ἱμάτια συνδεμένα καὶ κατασφηνώμενα 'Ισχυρῶς 'Ἐπ. 213. 39.

κατασφίγγω, μέλλ. -γῶ, σφίγγω στενωπῶς, τὸ ἡρμοσμένα κατασφίγγει καὶ πηγνύσι Πλούτ. 2. 983B· ποδῆρης χιτῶν· χειρὶδας περὶ τοῖς βραχίονι κατασφίγγετο, ὅλ. κατασφίγγετο ἔχων, 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. Ἀρχ. 3. 7, 2.

κατάσφιγκτος, ὅν, σφιγκτὰ δεδεμένος, στενωπὸς καὶ κ. Θεόδ. Περδρ. σ. 169.

κατάσφιγξις, εὐσ, ἢ, τὸ πολὺ σφιγξίμον, Εὐστάθ. **κατασφουγγίζω**, λαν σφουγγίζω, ὅλυσισ Κηρύλλιος ὑπὸ Λατίν. σ. 435, ἐν Buch. rech. sur la princ. de Morée τ. 2. σ. 354.

κατασφραγίζω, μέλλ. Ἀττ. -ῶ, σφραγίζω ἐντελῶς κατὰ τὸ πλείστον ἐν χρήσει κατὰ μετοχ. παθ. πρμ. **κατασφραγισμένος**, ἐσφραγισμένος καλῶς, ψήφισμα θεῶν ὅρκους κ. 'Εμπεδ. ἐν Στεφ. 'Ἐκλογ. 2. 384· ἐν πτυχαῖς βιβλίων κατασφραγισμένα Δίσχλ. 'Ἰκέτ. 947· εὐσημία καὶ σά καὶ κατασφραγισμένα Εὐρ. 'Ἀποστ. 762, Παλ. 'Ἐρμ. 400A· δέλτος κ. Πλουτ. 'Πο. 434D· ἀλλὰ παθ. παρατ. **κατασφραγίζετο**, Τρωφ. 68· ἀντ. **κατασφραγίσθη**, ἀπεκλείσθη 'Πούχ.—2· Μέσ., κ. τὰς θύρας 'Ἀριστ. π. Θανμαστ. 123· 'Ἰπικ. ἀντ. -ίσσατο, Νόνν. Δ. 45, 188.

κατασφραγιστής, οὗ, ὁ, ὁ κατασφραγίζων, Θεόδ. Στουδ. σ. 976, ἔκδ. M.

κατασσχάζω, μέλλ. -άσω, πρὸλ. ἀποσχάζω, σχίζω ἢ ἀνοίγω κόπτον, συκτὴ κατασχαθεῖσα Θεόδ. π. Φυτ. Διτ. 1. 19, 10· τὰ στελέχη ὁ αὐτ. 2. 76· οὕτω **κατασχάω**, ἐπιχαράττω διὰ νυστέρου, ἢν οἰδήσῃ, θαρσύνω κατασχάων 'Ἰπ. 545, 16, κτλ. **κατασχάω** Θεοφ. π. Φυτ. 'Ιστ. 2. 7, 6· ἴδε Λοθέκ. εἰς Φρόνιχ. 219· ἐν τῇ ἱατρικῇ, κατ. φλέδα ἢ κατ. μόνον, ἀνοίγω φλέδα καὶ ἀφίνω νὰ ῥέσῃ τὸ αἷμα, φλεβοτομῶ, Μοσχ., Γαλην.· οἱ Ἀττικοὶ **κατανύττειν**—'Πούχ. «κατασχάσαι» ἀμυγὰς ποιῆσαι· ὁμοίως καὶ ὁ Πολύδ. «ἀμύσσειν ὁ οὐ νῦν κατασχάσειν λέγουσι» Δ', 182.

κατάσχασις, -εως, ἢ, τὸ κατασχάειν, τὸ ἀνοίγμα φλεβός, φλεβοτομία, σὺν πυρί καὶ καταπλάσμασι καὶ κατασχάσει Μοσχ.

κατασχασμός, ὁ, = τῇ προηγ., Γαλην.· σικύας προσβάλλειν τῷ Ἰνίω μετὰ κατασχασμοῦ 'Ορεῖδάς. σ. 142 Matth.· ὡσαύτως **κατάσχασμα**, τὸ, Διοσκ. Θερ. προσίμ.

κατασχαστὸν, ῥημ. ἐπὶθ., πρέπει τις νὰ χαράξῃ διὰ τοῦ νυστέρου, βαθυτέραις ἀμυχῆς κ. Διοσκ. Θερ. 2.

κατασχάω, = κατασχαζέω, ὁ ἴδε.

κατασχεδιάζω, σχεδιάζω ἢ μηχανῶμαι ἐκ τοῦ προχείρου ἑναντίον, τινος 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. Πόλ. 3. 8, 9. II. λέγω ἐκ τοῦ προχείρου, ἀπερισκέπτως καὶ ἀμελῶς, τὴν Εὐσ. Εὐαγγ. Πρωτ. 348D· ὁ Σουδ. «κατασχεδιάσω» καταφλυαρήσω. ψεύσομαι».

κατασχεθεῖν, ἀπαρ. τοῦ κατέσχεθον, ποιητ. ἀντ. δ' τοῦ κατέχω (ἴδε *σχεθῶ)·—κρατῶ ὅπως, ἀναγκάττω, κατὰ δ' ἔσχεθε λαὸν ἀπαντα 'Ὁδ. Ω. 530· **κάσχεθε** (ἐπ. ἀντὶ τοῦ κατέσχεθε) 'Ἰλ. Α. 702· χειρὶ παιωνίᾳ κατασχεθῶν Δίσχλ. 'Ἰκέτ. 1067· δρόμον κατασχεθόντες Σοφ. 'Ἰλ. 754· ὡσαύτως, ὁράς, θυμὸν κατασχεθεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1200, Εὐρ. 'Ἰρ. Μαιν. 1210. II. ὁρμικόνδε κατέσχεθον, ἐσταμάτησαν πορευόμενοι, Ὑμ. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 126.

κατασχεῖν, ἀπαρ. ἀντ. δ' τοῦ κατέχω.

κατασχεσία, ἢ, κατὰσχεσις, κατοχή, μεταγεν.

κατάσχεσις, εὐσ, ἢ, κράτησις, ἀναγκάττω, τινος Walz Ρήτορ. L 616. II. κατοχή, κτήσις, 'Ἐδδ. (Ζαχ. ια', 14).

κατασχετὸς, α, ὅν, ῥημ. ἐπὶθ., ὃν πρέπει τις νὰ κρατήσῃ στερεῶς, βαστακτέος, Σχολ. εἰς 'Ἀριστοφ. Ἀχ. 258 ἐρμηνεύων τὴν λέξ. ἐκτετός.

κατασχετικὸς, ἢ, ὅν, ἱκανὸς ὅπως κατὰσχη, κρατήσῃ ὅπως, Θεοφύλακτ. Σμ.

κατασχετλιάζω, εἶμαι λαν ὠργισμένος ἑναντίον τινός, 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. Πόλ. 1. 32, 4.

κατάσχετος, ὅν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ κάτους, ὅπως κρατημένος, κρυπτός, κατὰσχετόν τι καλύπτειν Σοφ. Ἀντ. 1253.

II. κρατούμενος ἰσχυρῶς, κατεχόμενος, ἐνθους, κ. δαιμονίῳ πνεύματι, ἐκμονισμένος, Διον. Ἀλ. 1. 31· ταῖς θεαῖς Φαλάρ. 'Ἐπιστ. 12, πρὸλ. **θεόληπτος**· οἶστρον Ἀνθ. Π. 5. 236· λύσση Πασ. 8. 19, 3· ἐκ Νυμφῶν, πρὸλ. **νυμφόληπτος**, ἐκ Θεοῦ ὁ αὐτ. 10, 12, 11· ὑπὸ φέδου 'Εὐμ. Μέγ. 187, 32.

κατασχηματίζω, μέλλ. Ἀττ. -ῶ, πλάττω μετ' σχήματι, παρασκευάζω μετὰ μορφήν ἢ ἐξωτερικόν, ἐνθους, σφας αὐτοῦς οὕτως 'Ισοκρ. 226A· κ. ἐοῦτον σχηματίζειν Πλουτ. Ρωμ. 26, πρὸλ. Ἀγαθαρχίδ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλιοθ. 448, 16·—Μέσ. ἢ Παθ., συμμορφοῦμαι, πρὸς τὸ καλὸν Πλουτ. Ανκ. 27· κατασχηματισμένος, πλάστὸς, Βασίλ.· ὑπεκρίνετο καὶ κατασχηματίζετο Θεοφύλακτ. Σμ. 81. 31.

κατασχημονέω, ἀσχημῶνω ἢ ἀπρεπῶς φέρομαι, ἐκωμῶ· δεῖτο ἐπὶ τῷ κατασχημονῆσαι Ἀλεξ. παρὰ Φωτ. 513, 3· φέρομαι ἀπρεπῶς πρὸς τινά ἢ τι, μετὰ γεν., «κατασχημονηκέναι τοῦ ἀγάλλεσθαι, τὸ κατεῖνῃσαι» Σχολ. εἰς 'Ἀριστοφ. Βατρ. 153.

κατασχίζω, μέλλ. -σχίσω, σχίζω τι ἐντελῶς, κατακόπτω, κ. τὸν κόρκορον 'Ἀριστοφ. Σφ. 239, πρὸλ. 'Ἰππ. Μοχλ. 86·—Μέσ., **κατεσχίζω**·—τὸ ῥάκος σχηματίζειν Πλουτ. Βάτρ. 403· **κατασχίζω** τὰς πύλας, τὰς θύρας, ἀνοίγω διὰ τῆς βίας, κατακόπτω, σπῶ, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 16, Δημ. 540, 2.

κατάσχις, εὐσ, ἢ, ἡ πρᾶξις τοῦ κατασχεῖν, κατακόπτειν, ἐσχίσμα, Γαλην.

κατάσχιμα, -ατος, τό, τό κατεσχημένον, τό κατασχηθέν.
κατάσχιμος, ον, κατεσχημένος, διεργημένος, Φιλῶδ. ἐν Πτ.
Ήρακλ. 1. σ. 50.

κατασχολάζω, διέρχομαι τὸν καιρὸν ἐν ἀργίᾳ, βραδύνω, παρα-
μένω, ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῇ τί τι κατασχολάζειν Σοφ.
Φιλ. 127, Σχολ. «βραδύνειν, δεῖ κάπως πολὺ παραμένειν κ. ἐν
ἀργίᾳ, διαμένει, διατρίβει τὸν καιρὸν, Πλούτ. Τρωλ. 36. II.
κατεσκόλαζε τῆς Γναθαινίου λέγων, ἀντὶ ἐσχόλαζε λέγων
κατὰ τῆς Γν., Μάχων παρ' Ἀθην. 581) ὁ Καραχῆς, «κατὰσχρίσιν
ἐκαίμην τῆς σχολῆς του, ἢ αἰσχυρότερα δὲ κατὰσχρίσιν εἶνε ἢ γλωσ-
σάργια ὥστε = καταγλωσσάργω».

κατ-ασχολέομαι, ἀποθ., ἀσχολεύμαι ἐπιμελῶς εἰς τι, περὶ
τὴ Περικτιύνη παρὰ Στοβ. 7. 48. ἡθικὸν δὲ τὸ κατησχολημέ-
νον περὶ τὸν ἀνθρώπινον βίον, ἢ ἐπιμελὲς σπουδῇ καὶ διατρίβῃ,
Πλούτ. 2. 874E.

κατασχομένους, μετοχ. μέσ. ἀορ. ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. σημασ.,
ὅδε κατέχω I. II.

κατασφίζω, σφίζω, ἀποκαθιστῶ, κατεσφίσαμεν Ήρακλειωτ.
Πινάκ. ἐν τῇ Σουλ. Ήπιγρ. 5774. 51, πρὸς 5775 30.

κατασωρεύω, πολλὰ σωρεύω.

κατ-ασυτεύομαι, ἀποθ., ἀσώτως καὶ ὀκνηλῶς σπαταλῶ,
φθίρω, τὰς οὐσίας κατασωτεύσασθαι Ἰωσήφ. Ἰουδ. 116λ. 4. 4,
3 τὰ οἰκεία ἐνστάθ.

κατασώχω, τρήνω εἰς τεμάχια μικρά, κ. περὶ λίθον τρηχὺν
κυπαρίσσου, τεμάχια ξύλου ἐν κυπαρίσσου, καὶ τὸ κατασώχο-
μενον τοῦτο παχὺ ἔδον καταπλάσσεται πᾶν τὸ σώμα Περὶδ.
4. 75. πρὸς 75. φώχειν = ψῆν.

καταταγή, ἡ τὸ κατατάσσειν, ἐπὶ τῆς διατάξεως τῶν τόπων ἐν
γεωγραφικῇ πίνакι, Πτολεμ. Γεωγρ. 40. 17, ἐκδ. II.

καταταίνεω, δένω διὰ ταινίας, παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ. ἐται-
νίωσι, κατεταίνιωσε τὸ τραῦμα τῇ ζώνῃ.

κατατέκνερως, αν, λίαν τεκνέρος, μαλακός, σάρξ κ. Γαλην.
6. 669.

κατατεκτεόν, ῥημ. ἐπιθετ. τοῦ κατατάσσω, πρέπει νὰ κατα-
τάξῃ τις ἢ νὰ ἐναριθμήσῃ, ἐν τινὶ Ἀρτεμίδ. 2. 34.

κατατακτικῶς, Ήπιγρ., τακτικῶς, ἡθικῶς.

κατατάκω [α], Διορ. ἀντὶ κατατάξω.

καταταλαιπωρέω, -ω, λίαν ταλαιπωρῶ, ἐκ τῶν ταλαιπωριῶν
βασανίζομαι, καταθλίβομαι, ἐσομοῖς ἀφύκτοις καταταλαιπω-
ρήσας Θεοφυλάκτ. Σιμ. Ἰστ. 204, 20. καὶ ἐν τῇ Παύλ., κατετα-
λαιπωρήθη.

κατατάμνω, Ἰων. καὶ Διορ. ἀντὶ κατατέμνω.

κατατάνύω, μέλλ. -ύσω. = κατατείνω, πολὺ τεντώνω, Ὀμ.
Ήρν. εἰς Πάγχ. 34 (ἐν τῇ Ἑπικ. τύφω καττάνυσαν), Ἰππ.
Ἀγμ. 761.

κατάταξις, εὖσις, ἡ τακτοποίησις, ἡ θέσις ἐκάστου πράγματος·
εἰς τὸν οἰκίον τόπον του, Ἀρρ. Ἑπικτ. 4. 1, 53. 2) χώνευ-
σις, πέψις, τῆς τροφῆς Κλήμ. Ἀλ. 217.

καταταπεινώω, λίαν, ἐντελῶς ταπεινώνω, Ήβδ.

κατατάρβασσω, καθ' ὑπερβολὴν τάρβασσω, σύγχυσιν ἐπιφέρω,
Τεκλ.

καταταρτάρω, ἐκσφενδονίζω, κατακρημνίζω εἰς τὸν Ἰάτρων,
Σέξτ. Ἑμπ. II. 3. 210. — Παύλ. Ἀπολλῶδ. 1. 1, 4, κελ. δ
Παύλ. ἐν λ. «ἐντέρπεροι» οὕτω λέγονται οἱ Τίτανες διὰ τὸ κατα-
τετραρτάρωσθαι».

κατατάσις, εὖσις, ἡ ἔντασις, τὸ πολὺ τέντωμα, κ. τῶν χορ-
δῶν (Ἀντίγραφα κατὰστάσις) Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 51. ἀντίθετ.
χάλασις Πτολεμ.

2) ὁμοῦ πρὸς τοποθέτησιν τεθρυσημένων
δοτῶν ἢ ἐξηθρυμένων, = κατὰθεσις, — χρῆ τὸν Ιατρὸν τῶν ἐκ-
πιωσίων τε καὶ κατηγμάτων ὡς ἰθυτάτας τὰς κατατάσεις
ποιεῖσθαι Ἰππ. Ἀγμ. 749. αἱ κατὰ φύσιν καὶ αἱ παρὰ φύ-
σιν κ. δ αὐτ. 814. κατατείνειν καὶ κατὰτάσις ἐπὶ τῆς σημασ.
ταύτης συχνὰ παρ' Ὀρειδασ. 166, 167, 173 Μαί. πόνος δ ἐν
τῆς ἰσχυρᾶς ἐντάσεως, μὴδὲν ἀρθρον κινεῖν ἀνευκατατά-
σεως τῆς ἐσχάτης Διον. Ἀλ. 7. 68. αἰκίζεται πᾶσι λύμη
καὶ κατὰτάσει Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ.

3) ἔκτασις, κατα-
πέσις, κατὰθλιψις ἐπὶ τι διάστημα, τὴν κατ. ἐπὶ τὴν γῆν (πλεῖ-
στα Ἀντίγραφα κατὰστάσις), ἔντασις, σπουδῇ, Πλάτ. Τιμ. 58A.
4) βίαια γύμνασις, ἀσκησις, Λατ. conuictio, πθ. γραφ. ἐν Πλάτ.
Νόμ. 796A. μετὰ φιλονεικίας καὶ κατὰτάσεως διαπονούμενα
τὰ σώματα — ἐντασις ἰσχυρὰ, προσοχή, κατὰτάσεις τῆς ψυχῆς
Φίλων 2. 599. II. εἰσις, δίκη πρὸς τὰ κάτω, Ἰαλιν. 2. 281.

κατατάσσω, Ἀττ. -τωω. μέλλ. -άσω. ὅτεω εἰς τὸν οἰ-
κίον τόπον, εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, κατατάττω, τὴν στρατιάν εἰς
Κύρ. 3. 3, 11, πρὸς 11. Οἰκ. 9. 13, πρὸς 13. καταγράφω, κατανέμω,
ταξινόμω, ὑπάγω εἰς τάξιν, εἰς φυλὴν Ἀνσ. 137. 19. τινὸς εἰς
δικαστὰς Πλούτ. 2. 178I. εἰς τοὺς ἀρεθεῖς Διόδ. 4. 74. δέδο-
μαι τοὺς καταχθονίους θεοὺς τὴν ψυχὴν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς
κ. IGST, 1680. τινὰ μετὰ τινος Ἀθήν. 335C. — Παύλ., τακτο-
ποιεῖσθαι, διευθετεῖσθαι, εἰς τοὺς ἱππεύοντας καταταγεῖς Ήρα-
κλειαν. 0. 8. 2. εἰς τοὺς ἀρεθεῖς καταταχθεῖς Διόδ. 4. 74. καὶ

ἐπὶ ἐπιδήσειον, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 828. 2) διορίξω, ὀρίξω τινὰ, ἐπὶ
τι, νὰ πράξῃ τι, Ἀθην. 733. 17. κ. τινὰ εἰς τάξιν ἡντινοῦν Πλάτ.
Νόμ. 945A. κ. τινὰ εἰς τόπον, ὀρίξω τινὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τινὰ τό-
πον, Πολύδ. 3. 33, 12.

II. γράφω κατὰ σφίβην, καταγράφω,
δ αὐτ. 2. 47, 11. κ. τι εἰς τὴν ἀπόκρισιν δ αὐτ. 26. 3, 7. ἐν
τοῖς ὑπομνήμασιν 3. 21, 4. γραφὴ κατατεταγμένη ἐν χαλ-
κῷματι 3. 33, 18. πολλὰ τῷ συγγραφῇ τοιαῦτα παρ' ἑλὴν
τὴν πραγματεῖαν κατατέτακται, καταγράφεται ὑπ' αὐτοῦ. 2.
63, 6. αὐταῖς λέξεσι κατατετάχμεν 8. 11, 5. τὰς ἱστορίας
ἐν αἷς κατατετάχει τὰς πράξεις Δίωνος Διογ. Λαέρ. 4. 5.

II. κατατάξασθαι τινι ὑπὲρ τοῦ ὀφλήματος, συνεννοοῦμαι
μετὰ τινος διὰ τι πράγμα, ἀποδείξιν καὶ βεβαιώτητα παρέχω εἰς τὸν
θανεῖσθαι διὰ τὴν διαφιλονεικούμενην ποσότητα, Ἀθην. 1327. 6.

IV. ἐνεργ., καταπίσσω, χωνεύω, τὰς τροφὰς Κλήμ. Ἀλεξ.
217, Σωραν. σ. 34.

κατατάξω, φθάνω κατὰ τάχος, ὑπερβαίνω τινὰ εἰς τὴν ταχύ-
τητα, ὑπερβαίνω, προλαμβάνω, ἔσπευδον πεπεισμένοι κατα-
τάχῃσιν Πολύδ. 3. 16, 4., 1. 46, 7. σπεύδων κατατάχῃσιν
τοὺς ὑπεναντίους 3. 49, 4. τινὰ ἐν τῇ παρασκευῇ δ αὐτ. 8.
5, 2. κ. τινὰ, καὶ μετὰ μετοχ., προλαμβάνω πρῶτως (ὡς τὸ φθάνω
μετὰ μετοχ.), κατετάχῃσιν Ἀντίδασ αὐτοὺς ἐξελέων τὴν πό-
λιν = ἐφθῇ ἐξελέων, δ αὐτ. 3. 16. 5., 4. 98, 5. 2) ἀπολ., εἰ-
μαι πρῶτος, φθάνω πρῶτος, πρὸς τὴν πύλιν δ αὐτ. 9. 17, 4,
πρὸς 1. 86, 8. ἔρχομαι ἐγκαίρως, 3. 86, 3., 9. 18. 3. μόνον μετὰ
μετοχ., κάμνω τάχως ἢ ἐγκαίρως, 2. 18. 6. — καὶ ἐν τῇ πενήν-
τῃ, ὑπερβάλλομαι ὑπὸ τινος, καταταχόμενος ὑπὸ τοῦ καιροῦ Διόδ.
14. 72. ὑπὸ τῆς πολυχειρίας καταταχόμενος 17. 41 καὶ
17. 72.

κατατάγγω: μέλλ. -γῶ, ἐντελῶς βρέχω, ὑγραίνω, «μυσακῶ»,
σπόγον Ἰππ. 639. 29.

κατατεθαρρηκώτως, Ἑπιγρ. μετοχ. ἐνεργ. πρὸς τοῦ κατα-
θαρρῶ, μετὰ θάρρους, πεποιθώς, τολμήτως, κ. ἑρμῶν Πολύδ.
2. 23, 4. κ. καὶ ῥαθύμως ἀνατρέφασθαι 1. 86, 8. δ ὁ Πλούταρχ.
συνάπτει ἀνεμμένως καὶ κ.

κατατεθῆψα, πρkm., με σημασ. ἐνεστ., θαυμάζω, εἰμαι ἐθαμ-
πῶς πρὸς τι (μετ' ἀορ. κατέταψα), Ἰαλιν. Σουίδ.

κατατεθνεώς, (καὶ παρ' Ὀμ.) -ηώς. μετοχ. πρkm. τοῦ κατα-
θνήσκω.

κατατείνω: μέλλ. -τενῶ: ἀορ. -τείνω: πρkm. -τέτινα.

Τεντώνω πολὺ ἢ πρὸς τὰ κάτω, ἀγκύρας καθίειναι, κατατείνειν
Πολύδ. Α' 103. ἔλκω ἰσχυρῶς, κατὰ ε' ἡνία τείνειν ἐπίσσω Ἰβ.
I', 261, 311. κ. χαλινούς Περὶδ. 4. 72. ἰούτως ἀπολ., δ ἡνία-
ος κατατείνας (δηλ. τὰς ἡνίας), προσκαθῶν νὰ ἀνακλῇ τὴν
ὀρμὴν τῶν ἵππων, Πλούτ. Πτολιν. 131, καὶ μεταφρ., τὸν δόλμον
δυσχεραίνοντα κατατείνων καὶ προσδίδων ἐλκισαῖο, Ἰβ. 113
δ δόλμος παραβάλλεται πρὸς ἵππον ἀγριαίνοντα, δ δὲ ἵπρ. ὡς ἡνία-
ος κρατεῖ αὐτοὺς δυνατὰ διὰ τῶν ἡνίων, Πλούτ. Πτολ. 13. κ. τὰ ἐπὶ λῶ-
στεύων τὰ καλῶδες, Περὶδ. 7. 96. τὰ νοῦρα εἰς τὸ ἐξόπισθεν
κ. Πλάτ. Τιμ. 84E. οὕτως ἐν τῇ μέσῃ, Ἰππ. Ἀγμ. 754. 2)
ἐκτείνειν ὅπως τοποθετήσω ἐξηθρυμένον ὄπτην, αὐτοῦ 762. οὕτω
μὴς κατατεταμένους αὐτοῦ 757. 3) ἐκτείνω, τεντώνω, ὅπως
βασανίσω, κατατείνόμενος ὑπὸ τῆς βασάνου προσωμιολόγησε
Ἀθην. 1172. 14. ὑπὸ τῶν παθῶν κατατείνεσθαι καὶ στρε-
δολοῦσθαι Ἰβων Χρυσ. 1. 651, πρὸς Σουίδ. ἐν λ. «στρεβλυνόμενος»
κατατείνεσθαι ἐπὶ κολάσει Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. ἐπὶ
τροχοῦ Βατίλ. — μεταφρ., κατετείνε με διηγούμενος Διόδ.
4. 629. κατατείνεσθαι ὑπὸ ποδάρχεις Φύλαρχ. παρ' Ἀθην.
336E, πρὸς 336E. Ἀνθ. II. 11. 128, κελ. 4) τεντώνω ἢ σὺρω κατ'
εὐθείαν, κατετείνε σχοινατενέσε ὑποδέξας διώρυγας, ἀντ.
τεντώνας σχοινα εἰσημίωσε τὰς διώρυγας τὰς κατασκευασίας,
Περὶδ. 1. 189. δολιχὸν κατατ. τοῦ λόγου, κάμνω μακρὴν ἰλ-
γον, Πλάτ. Πρωτ. 329A. κατατείνας ἐρῶ, μακρὴν λόγον διεί-
λεῖσθαι, Φῶτ. φεύγουσι κατατείνοντες τὴν ἐρέκων Ἀριστ.
π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 44, 7. Παύλ., ἐκτείνωμαι κατ' εὐθείαν, Ἀριστ.
π. Ζ. Μορ. 2. 3, 11. 5) κρατῶ σφιγκτὰ ἢ τεντινόμενος πρὸς
τὰ κάτω, Πλούτ. Λούκουλλ. 24, ἐν τῇ Παύλ. 6) ἐκτείνω
ἐπὶ τῆς γῆς, ἐξαπλώω, ἀρμυνίζω, δ ἐλέφας κατ. ἐπὶ τῆς
γῆς τοὺς φοινίκας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1, 30. κ. τινὰ ἐπὶ
τοῦδαφος Πλούτ. Πτολιν. 6, ἐνθα προσοίει τὰς κεφαλὰς αὐ-
τῶν ἀπέκασαν. — Παύλ., ἐκτείνωμαι ἐπὶ τινα ἔκτασιν, εἰς γῆν
Πλάτ. Τιμ. 58E. πρὸς γῆν αὐτοῦ 92A. ἐπὶ τῇ γῇ Ἀριστ. π. Ζ.
Πορείας 15, 8. 7) μεταφρ., ἐκτείνω, ὅτεω εἰς ἐνέργειαν, κ. τὴν
ἐνέργειαν ἐλὼν Πολύδ. 22. 17, 7. — Παύλ., τεντώνωμαι, λόγον κατα-
τείνόμενος, λόγον θερμῆς ἐρεῖας, Εὐρ. Ἑκ. 132. ἀσχύτως κ. τῇ
προσώπῳ, τεντώνω τοῦ: μὴς τοῦ προσώπου μου, ἀγωνίζομαι μὴ
ἐλθῇ τὴν δύναμιν, Πλούτ. Ἀγών. 77. πρὸς 77. κατ. II. 2. II.

8) ἐκτείνωμαι κατ' εὐθείαν πρὸς .., φθάνω μέχρι .., Λατ. impetio, ἐκ τῶν Του-
ρικῶν οὐρεῶν ἐς τὴν Μαιώτιν λίμνην Περὶδ. 4. 3, πρὸς 9.
15. κ. πρὸς ἐσπέρην ἐπὶ ποταμῷ Ἀγρίτῃ, ἐκτείνεται πρὸς
δυσμῶς μέχρι .., δ αὐτ. 7. 113, πρὸς 4, 10, 29. Εὐλ. 4. 4, 7. ἀπολ.,

ἐκτείνονται, κείμαι ἐκτεταμένον τὸ πῦρ κ. Περὶ 8. 31· ὅχι τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης κατατείνουσι φῶτον Β. Μ. 1· καὶ Μία, οἱ φλέδες κατατείνονται μέχρι τῆς κοιλίας Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 3.

2) ἀγωνίζομαι ἐναντίον τινός, προσπαθῶ πᾶσι δυνάμει, εἰμὶ ὁρμητικός, Εὐρ. Ι. Α. 336, Πλάτ. Τίμ. 63C· ἰσχυρῶς κατ. Ξεν. Ἀν. 2. 5, 30, ἀντίθετ. τῷ χαλᾶω. Πλάτ. Πολ. 329C· κ. ἡ δούνη Ἰππ. Ἀγμ. 778· συγχάκις κατὰ μετοχ. ἀορ. μετὰ σημασ. ἐπιρρ., πόση δύναμις, μετ' ὅλης τῆς δυνάμεως, λέγω κατατείνω Πλάτ. Πολ. 338D, πρὸς 367D· ὁ λέων τρέχει κατατείνων· τὸ δὲ ἐρῶνιμα συνελθὼς ὥσπερ κυνός ἐστὶ κατατεταμένον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Τοτ. 9. 44, 4· ὁ αὐτ. ἰλιγόν ἀνωτέρω ἀντὶ τοῦ φεύγει κατατείνω εἶπε φεύγει ταχέως· — φέρω κ. Λουκ. Λέειρ. 3· ὄρνεις κατατείνωσαι ἐκπτήσονται ἡ αὐτ. ἐν Κρον. 35.

κατατεχνίζω, διὰ τεχνίους περιβάλλω, ὁ Σχολ. εἰς Πλ. Τ. 99 ἐξοστέρωνος (Ἡρόδ. ἐρμηνεύει «κατατεχνισμένη».)

κατατεχνιγράφω, ἑσφαλ. γραφ. ἀντὶ κατατοιχ-, δ ἴδε.

κατατεχνισμοί, τεχνισμοί, εἰσάγω, Κύριλλ.

κατατέλμα, ἑσφαλ. γραφ. ἀντὶ κατὰ τέλμα, ἴδε ἐν λ. τέλμας.

κατατελευτάω, τελευτῶ, καταλήγω, εἰς τοὺς νεφροὺς Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 9, 5.

κατατελέω, εἰς τὸ τέλος ἄγω, καταναλίσκω, Ἐβδ., κατ. τὸν φόρον, τελῶ, φέρο, πληρώνω, Ἐπιγραφ. Ἀθηνῶν CIA. II. 258.

κατάτελμα, λάκκος, λίμνη, Βυζ.

κατατεμάχίζω καὶ -ίζομαι, εἰς τεμάχια κατακόπτω, κατακομματίζω, τὰ ἄλλα τοῖς παῖσι κατατεμαχίστα Βυζ.· καὶ τὸ Παθ., κατατεμαχισθέντας τοῦ Ἰπποῦ Νικήτ. Χων. 858. 13.

κατατέμνω, μέλλ. -τεμῶ· ἀορ. κατέτεμνον καὶ διωρ. κατέταμνον Πινδ. Τέμνω δῖνον τι εἰς μικρὰ κομμάτια, κατακόπτω, κατακομματίζω, μαχαίρα τέμνον κατὰ μέλη Πινδ. Ο. 1. 49· κρέα Περὶ 4. 26, πρὸς 1039· κ. ἐξυτὸν Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 35· τὴν κεφαλὴν Αἰσχίν. 84. 21· οὕτως ἐν τῇ μέσῃ τύπῃ, κατατεμνωμένη δέραν δυνάει Εὐρ. Πλ. 146· ἐντεθεῖν, προεῖναι, προεργῶν, ὡς τὸ λατ. προελεγε, τὸν λέγοντα κ. Πλάτ. Πολ. 488B· φονέας συγγένων κατ. (περὶ ληστοκτονίαν ἡγεμόνος) Ἀνθ. II. 11. 280· — Παθ., τελαμῶσι κατατεμνωμένοις, με ἐπιθέσμενος κανονικῶς κεκομμένους, Περὶ 2. 86· σπλάγγνα κατατεμνωμένα Ἀριστοφ. Ὀρν. 1524· γέρρα Ξεν. Ἀν. 4. 7, 26· — μεταφορ., τὸ καλὸν ἐν τοῖς λόγοις κ. Πλάτ. Ἰππ. Μαίζων 301B· κ. τινὰ ἀντὶ τοῦ κατανοεῖν τὸ ὑπερίσθης κατ' Ἀθηναίους Ε', 12, B1, — κ. χώρην ἐς διώρυγας, κατακόπτω αὐτὴν με τάφρους καὶ διώρυγας, Περὶ 1. 103, πρὸς 1. 2· κατετέμνητο ἐξ αὐτῶν (δὲλ. τῶν διωρύχων) τάφροι ἐπὶ τὴν χώραν Ξεν. Ἀν. 2. 4, 13.

2) μετὰ διπλῆς αἰτιατ., κ. τινὰ καττύματα, τὸν κόπτον εἰς λωρίδας, κομμάτια, Ἀριστοφ. Ἀγ. 301· σῶμα κατατεμνὼν κύβους, κατακόβω εἰς κυβικά τεμάχια, Ἀλεξ. ἐν Πονηρ. 3. 4· τὴν βατίδα τεμάχῃ κατατεμνὼν Ἰσριππος ἐν Φιλόχορ. 1· εἰ τις τὸ σῶμα ἔτι σμικρότατα κατατέμνοι Πλάτ. Πολ. 610B. — Παθ., ἀπολοιμήν καὶ διαπρισθεῖν καὶ κατατηθεῖν λέπασθαι, εἶνε νὰ κατακοπῶ εἰς λωρίδας, κομμάτια, Ἀριστοφ. Ἰππ. 768.

3) τὴν τῶν πόλεων διαίρεσιν εὖρε καὶ κατέτεμε τὸν Πειραιᾶ, διήρρεεν αὐτὸν πρὸς οἰκιστάσιν, ἐρρυμότημην, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 1· καὶ ἐν τῷ Παθ., ἡ πόλις κατατέμνηται τὰς ὁδοὺς ἰσείας, ἔχει «κομμένους» τοὺς δρόμους τῆς εὐθείας, Περὶ 1. 180.

4) κόπτω κατὰ βάθος, δηλ. ἀνοίγω ἐν τῇ γῇ, κατετέμνητο τάφροι, ἦσαν ἀνεωγμέναι, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 13· κ. τοῦ χωρίου βάθος ἀπὸ τοῦ μετεωροτάτου τρεῖς πόδας Ἐπιγρ. Βιλλενθ. 537. 7· τὰ κατατεμνωμένα, τόποι ἐνθα ἐγένετο ἤδη μεταλλευτικὴ ἐργασία, ἀντίθ. πρὸς τὰ ἀτήρητα, Ξεν. Πέροι 4. 27· πρὸς 1. 2· κατετομνω.

5) κόπτω ἐλαττώνω, μεικρύνω, τὸ δέριμα ὁμαλῶς Ἰππ. Ἀγμ. 759.

κατατετρίβω, πεγαλῶς τέρπω, εὐχαριστῶ, Γρηγ. Ναζ. ἐφοῖδρυναν καὶ κατέτρεψαν Μεθόδ. 431A· — Μείν., εὐφραίνου καὶ κατατέρπον ἐξ ὅλης καρδίας σου Ἐβδ. (Σοφ. γ', 34).

κατατετραλύνω, ἐντελῶς ἑρπάζω, στεγνύνω, Ἀπολλιν. Π. Δ.

κατατεταγμένως, ἐπίρρ. παθ. πρkm., ἐν τάξει, Διόδ. ἐν Συλλογ. Βατ. σ. 18.

κατατετρημένως, ἐπίρρ. παθ. πρkm., εἰς τεμάχια, κομμάτια κατακομμένως, (πρὸς 1. 2· κατετμήθηεν), Θερδ. Μετοχ.

κατατετραλύνω ἢ κατατετριλύνω καὶ κατατετράω· μέλλ. κατατετρήσω· — διατρύπω, κατατρύπω, κατέτρησα τὴν σάρκα Πλούτ. 2. 686C, κατ' ἀορ. α'· — Παθ. κατατετρημένως, πληρῶς ὁπών, οἷον ὁ σπῆγγος, κατατετρημένοι σήραγγες Πλάτ. Τίμ. 70C, πρὸς 702· ὁ πλεῦμων πόροις κατατετρηται Πλούτ. 2. 699Δ.

κατατεύχω, κλῆνω, κατασκευάζω, πορὸν Ἐβδ. Ἐπιγρ. 460.

II ποιῶ, καθιστῶ, αὐτοὺς θαρσαλέους Κόνιν. Σμ. 7. 676.

κατατεφρώ, κατακαλύπτω ἐντελῶς διὰ τέφρας τὴν Λιπαρυαὶν πόλιν, περὶ τοῦ ἡρασκεῖν, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 15· ἐν τῷ παθ., τὸ κατατεφρωθῆν μέρας ἐκ τῆς σποδᾶς τῆς ἀνερχομένης ὑπὸ τοῦ Αἰτναίου πυρός Στράβ. 217.

II, κατατεφρώ τι, μεταβάλλω εἰς τέφραν, οὕτως εἰπεῖν, Ἰω. Δαμασκ., Ἐκκλ.

κατατεχνάζομαι, ὁπθ., = τῷ ἑπομ., πύργους Βυζ.

κατατεχνέω, τεχνίζω· κατασκευάζω, λόγῳ κατατεχνούντες συνύρσαν φῶτον I. 618.

κατατεχνιτεύω, τεχνικῶς μεταχειρίζομαι, Βυζ.

κατατεχνολογίω, τεχνικῶς πραγματεύομαι, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, ἐξετάζω, περιγράφω, Γρηγ. Ναζ.

κατάτεχνος, ον. καθ' ὑπερβολὴν τεχνικός, Μαν ἑντεχνος, κλῆμα κατατεχνότατον Ἀνθ. II. 5. 132· λόγος πανηγυρικός καὶ κ., τὸ πικρὸν καὶ κ. τῆς αὐτοῦ κατασκευῆς Πλούτ. 2. 78B· τὰ κ. ποικίλα μέλη Ἀριστοφ. Ὀρν. 920· ἀλλ' ὁ Σουῖδ, ἐν λ. παρθεναῖα, ἀνεγίνωσκε, κατέτεχνα ἐπὶ 0. Καλλιμάχου τοῦ γλύπτου, Βιτρούβ. 4. 1, 10· ἀλλὰ πρὸς 1. 2· κατέτεχνος.

κατατεχνολογίω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ τεχνολογίω, Ἐκκλ.

κατατεχνό, ἀορ. -τάκω [α]· μέλλ. -ξω, σῶμα τι στερεὸν βευστοποιῶ, τὸ κλῆμα βευστὸν ὥστε νὰ διαλυθῇ, τέκνω, λυτὸν ἐντελῶς, καὶ ἐν τῷ παθ., τέκνομαι ἢ λυώνομαι, κυρίως καὶ μεταφρ., ὡς δὲ χιῶν κατστήκετ' ἢ ἦν Εὐρος κατέτηξεν Ὀδ. Τ. 206· κατατάζεις ὕπας δάκρυσι Θεοκρ. Ἐπιγρ. 6· ψυχὴν λύπῃσι Διογ. Α. 8. 19.

2) λίτρον κ. τὰς σάρκας Περὶ 2. 87· ἀέρα κ. πῦρ, ἀρᾶναι, Πλάτ. Τίμ. 61A.

3) μεταφρ., κ. τέχνην εἰς τι, γάμῳ, ὀρανίῳ, δαπανῶ τέχνην καὶ εὐφύαν εἰς τι, Διον. Ἀλ. π. Διμ. 51.

II, Παθ., μετὰ πρkm. κατατετρηκα, τέκνομαι, μαραινόμεαι, φθειρόμαι, ἀρᾶνίζομαι, κατατήκομαι ἡτορ, ἢ καρδία μου εὐθύνει, τέκεται, μαραινέται, Ὀδ. Τ. 136· τὰ σπλάγγνα κατετρηκότα ἐξάγειν, σσηπτότα, Περὶ 2. 87· κατατόκομαι Σοφ. Πλ. 187, πρὸς 1. 2· Ἀντ. 977· ὑπὸ τοῦ ἄλλου κατατετρηκα Ἀριστοφ. Πλ. 1034, οἱ λόγοι τοῦ γραβίου, πρὸς ἦν ὁ Χρημύλος ἀπαντᾷ, οὐκ, ἀλλὰ κατασέσηπος, παῖζον διὰ τὴν γῆρας ἐκείνης καὶ διότι ἡ τέχνη ἐν τοῖς σώμασιν εἶναι ὀρχή σῆψης· ἔρωτι κατατήκεσθαι Ξεν. Συμπ. 8. 3, Εὐδόκυλος ἐν Στεφ. 2, πασιτε, ὡσαύτως, κατατήκεσθαι ἔρωτα τινος, διὰ τὸν ἔρωτα, Θεοκρ. 14. 26· κ. ἐν ψήφοις, ἀρᾶνίζομαι, Ἀνθ. Π. 10. 41.

κατατεχέω-τεχνος, ον. ἴδε κατεχέω-τεχνος.

κατατεθίμην· μέλλ. -θήσω, ὁ Ὀμ. συγχάκις μεταχειρίζεται τοὺς ἐπικούς τοῦ ἀρίστου τύπου, ἐνεργ., κάθμεν, κάθθετε, κάθθεσαν, ἀπαρ. κατέμεν· μέσ. κατέμεθα, κατέμεθην, κατέμενοι· ὡσαύτως καταθείομαι, ὑποκατ. ἀορ. ἀντὶ καταθῆμαι, Ὀδ. Φ. 264· καταθείομαι, ὑποκ. μέσ. ἀπαρ. ἀντὶ καταθῆμαι, Πλ. X. 111, Ὀδ. Τ. 17· ἀπαρ. μέλλ. καταθήσω Θεοκρ.· κατέμεν Ἐπιγρ. Σελίνουτος· ἀναγραφάτω καὶ καταθέτω, ἀναγραφάσαντες καταθέντων, συγὰ ἐν Ἐπιγρ. Βιλλενθ. Θέτω κατῶ, τοποθετῶ, βάλω κατῶ, τόσον ἐδέετο καὶ κατέθετο Ὀδ. Φ. 82· σπεῖσαντες καταθείομεν τόξα 264· ἐπὶ ἐρημίων διατρήων ἐμπροστίων προηρισμῶν τοῦ τύπου, κ. τι ἐπὶ χροῦς Ἰλ. Γ. 293· ἐπὶ χροῦ 2. 473· ὄρα κ. τὰ εἰς ἐνιαυτὸν ἀπολελογισμένα Ξεν. Οἰκ. 9. 8· κατατίθεναι πάλιν, ὅθεν ἂν λαμβάνη 0, 10· καὶ τὸ μὲν εὐ κατέθηκεν ποτὶ γοῆν ἀγκλίνας Ἰλ. Δ. 112· Ἀρήτα τεύχεα κατέμεν εἰς Ὀδ. Τ. 4· κατέθηκεν δπου Ξεν. Κύρ. 1, 4, 10· κ. τινὰ ἐν Αὐκλῇ δῆμῳ ἢ εἰς Ἰθάκην, τοποθετῶ τινά ἐς, Πλ. II. 683, Ὀδ. Π. 230· τινὰ ἐν λεχεύσειν Ἰλ. Σ. 233· τι ἐς θάλαμον Ὀδ. Ω. 166· ἐς μέγαρον ἐπὶ θρόνον Υ. 96· κλισίην τινὶ παρὰ πυρὶ Τ. 55· τι ὑπὸ ζυγᾷ Ν. 20· πρόσθεν Ἀχιλλῆος τεύχεα κ. Ἰλ. Τ. 12· ἀντὶ τινός Ἰλ. Γ. 425· ὑπ' αἰθοῦσῃ κ. Ὀδ. X. 449· ἐκ καπνοῦ, καταβιάζω, Ὀδ. Π. 288, Τ. 7, 2) καταβιάζω, προβάλλω ὡς βραδείην, ἀπυρὸν κατέθηκεν λέδνητα Ἰλ. Ψ. 267, 385· ἐνθα προηγεῖται ἔθηκεν ἄθλα· κ. ἀθλοῦ Ὀδ. Ω. 91· κατέθηκε καὶ προσθήκεν, ἀδιαφόρως, Ἰπ. Θ. 539-541· ἀλλὰ κ. δεύσαν, προεῖνω ἀγῶνα, Ὀδ. Τ. 572· εἰς τὴν ἀγορὰν γράμματα κ., ὕψος, δημοσίως πρὸς γνωστοποίησιν, Πλάτ. Νόμ. 916D· οὕτω καὶ κ. τι ἐς μέσον, καταβάλλω, κατέθετο εἰς τὸ μέσον, δηλ. πρὸς κοινὴν χρῆσιν, Εὐρ. Κύκλ. 547, πρὸς 1. 2· Ἀριστοφ. Ἰκκλ. 602, πρὸς 1. 855, 871, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 14· ἀλλὰ, ἐς μέσον Πέρσησι κ. τὰ πρήγματα, κατέβη εἰς τοὺς Π. τὴν ἐξουσίαν, παρέω εἰς αὐτοὺς μέρος ἐν τῇ ἐξουσίᾳ (ἥπερ εἰς τὸ πλῆθος φέρειν τὸ κράτος, ἐν κεφ. 81, εἰπεῖν) Περὶ 3. 80, πρὸς 7. 164· οὕτω, τὸ αὐτῶν ἔργον ἅπασιν κοινόν κ. Πλάτ. Πολ. 369E· ὡσαύτως, κ. εἰς τὸ μέσον ἢ εἰς τὸ κοινόν, προεῖνω εἰς τινά κοινὴν συζήτησιν, ὁ αὐτ. ἐν Φιλῆδ. 141, Κρατ. 384C.

3) καταβάλλω ὡς πληρωμὴν, πληρώνω, Περὶ 9. 120, Ἀριστοφ. Βάτρ. 176, Νεφ. 246, Θουκ. 1. 27, ἐνθα κατατίθεναι καὶ καταβάλλειν τὸ ἀργύριον, ἀπαρκεῖν λαμβάνοντα, Πλάτ. κλ., τὰ τέλη Ἀντιφῶν 138. 27· τὸ μετόκιον Ἀνθ. 187. 29· τὸ ὀφλήμα Διμ. 546. 28, πρὸς 1. 569. 28· ὅσον (πρόστιμον) καταβέει παύσεται τῆς ὕδρευς 564. 2· τὸ λῦτρα κ. 1250. 18· τὰς συμβολὰς Ἀντιφ. Ἀλ. 1. 8· ἴδε ἐν λ. ἐπωδοῖα· — λογαριάζω, σημειῶναι ὡς πληρωμὴν (ἐν λογαριασμαῖς), Ξεν. Οἰκ. 9. 8· τί .. τοῦτοιν καταβῶ σοι .. ; εἰ νὰ σοῦ πληρώσω εἰ· αὐτὰ· Ἀριστοφ. Εἰρ. 1214, πρὸς 1. 207· — καθέλω, πληρώνω, ἐκτελῶ, εἰς τὴν ὑποσχεσὴν, χάριν τῇ νικῶντι κ. Πινδ. Π. 7. 112· ἃ δ' ὑπέσχεο ποῖ καταθήσεις· Σοφ. Ο. Κ. 227· ἐνίστε καὶ τὸ Μία ἐπὶ τῆς τοιαύτης σημασ., οὐ παρῆ, τὸ κατὰσθαι, ὅτι ἂν ὑπὲρ τῆς τιμῆς κατὰθη παρ' ἐμοὶ πολλαπλάσιον κείσε-

ται Συν. 'Επιστ. 52· κατατίθημι τούτου, ὑπὲρ τούτου, ἕνεκα τούτου, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 37. β) βάλω κατὰ μέρος, θησαυρίζω, θησαυρὸν θεῶν. 409· παρακαταθήκην ἐς... 'Πρόδ. 5. 92, 7· ἀλλὰ συνθησάμενον ἐν τῇ μέσῃ, πύπιν, ἴδε κατωτ. II. 4· ἐν κεινρ. ἀνελ τοῦ ὑποτιθέσθαι = ὑποθηκάζειν (ορρίμμεταρ) 'Επιγρ. Θήρας περὶ τὰ τέλη τοῦ γ' αἰῶνι π. Χ., μηδὲν μῆτε κατ' ἐμὴν μῆτε διαλλάξασθαι, μῆτε ἐξαλλοτριῶσαι, καὶ ἐν τοῖς Νόμ. τῆς Γόρτυν. Βλασ· κ. ἐνέχυρα 'Επιγρ. Dittenb. 229. 18 ὑποθήκας διδόναι. γ) κ. τίνα ἐν τῇ δεσμοτηρίῳ, φυλακῇ, Νόμ. παρὰ Δημ. 720. 22, παρὸν Δίωνα Κ. 58. 1. δ) κ. εὐεργεσίας εἰς τινα, χάριν εὐεργεσίας πρὸς τινα, 'Πρωτ. 3. 6· οὕτω, κ. σπουδὴν τινα ὁ αὐτ. 1. 4· καὶ τὸ Παθ., εὐεργεσίας κατατεύξας εἰς ἐκείνους β. 9, 2 καὶ 3. 6, 6. ε) εὐθύτομον δὲδν κατέθηκεν, «ἐποίησεν, ἀπειργάσατο» Σχολ., Πινδ. II. 5. 120. II. Μέσ., καταθέτω, βάλω κατὰ μέρος, δι' ἑμαυτὴν, Δετ. δεικνύει, ἰδίως ἐπὶ δπλων, τεύχεα... τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ 'Ιλ. Γ. 114, παρὸν 'Οδ. Χ. 141· ὅπλα καταθέσθαι ἐν εἰρήνῃ 'Πρωτ. 8. 3, 4· (ἐντεῦθεν χωρὶς, θυμὸν κατὰθεον παρὰ τὴν ὀργὴν ὡς περ ὀπίτης 'Αριστοφ. 'Ορν. 401)· χλῆνας μὲν κατέδεντο κατὰ κλισίους 'Οδ. Γ. 86, 170· ζώνας καταθηκασμένας, ἐπὶ παρβένου, Πινδ. Ο. 6. 66· θομάτιον, κελ., 'Αριστοφ. Πλ. 926, κελ. καταθέτω ἀξίωμα ἢ ἐξουσίαν, καταθέσθαι τὴν μοναρχίαν, Πλουτ. 'Ανάβ. 9· ἔπει καὶ ἀπατίθεσθαι τὴν ἀρχὴν λέγεσθαι, Διογ. Λ. 1. 97· ἀφίσταται τῆς ἀρχῆς καὶ ἀπέπασθαι τὴν ἀρχὴν θ. β) μεταφρ., θέτω τέρατα εἰς τι, τελεῖται, ταπεινότη, καθουσιάζω, τὸν πόλεμον κατατίθεσθαι, ἢ μεταφορὰ ἐκ τοῦ κ. τὰ ὅπλα, ἀπειθὴ καὶ ὁ πόλεμος διὰ τῶν ὀπλων γίνεται, Θουκ. I. 121, Λυσ. 914 Reisk., Δημ. 425· 20· καὶ οὕτως ἐν τῷ παύ, ξυμφορὰς μετρίως κατατιθέμενης, μετατρέμενης, ἐκτενέμενης, οὕτως ὥστε εὐχόως νὰ ὑποφέρῃ τις αὐτήν, Θουκ. Α. 20. γ) βάλω κατὰ μέρος, ἐκείρω τῆς ζητήσεως, εἰς τινα χαίρειν, τοῦς ποιητάς Πλάτ. Πρωτ. 348d, παρὸν Τίμ. 591· κ. ἐν ὁμιλείᾳ, ὁμιλῶ μετὰ χερσίν, ἢ ἀμείνω, Ξεν. 'Απομν. I. 4, 15. δ) βάλω ἐν τινι τόπῳ, ἐπὶ τῶν νεκρῶν, θάπτω (κατάθεσις), 'Οδ. Α. 190· παρὸν Σχολ. εἰς 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1091· καὶ τὴν ἀποθνήσκου καὶ κατατίθενται αὐτὸν πρόσθεν τῆς πόλεως ἐν 'Επιγρ., μὴ κατατίθεντων τὸν νεκρὸν ἐν στροφαῖς (δηλ. δόδων ἢ ἐν γυνάεσσι, ἀλλὰ συνεχεῖ παρὰ εἰς τὴν τάφον κομιζέσασαν) Dittenb. 438. 147· κ. πηδάλιον ὑπὲρ καρπὸν 'Πο. 'Πρ. κ. 'Πρ. 45· τὰς μεταχειρὰς ἐνθαδὶ 'Αριστοφ. 'Πτο. 489· τὰ στρώματα δ' αὐτ. ἐν Βατρ. 166· ὥμοισι κατ' ἀμφοτέρωθεν τοῦ τεύχε, ἐπὶ τῶν ὤμων του ἐνεδύθη, περιεβλήθη, Κύντ. Σμ. 12, 304· — μεταφρ., αἱ μακρὰ ἀμέραι πολλὰ κατέδεντο, λυμὰ ἐγγυτέρω, ἔφερον αὐτάς πλησιάζοντες... Σοφ. Ο. Κ. 1216· ἴδε ἐν λέξ. ἐπεγουνέσις. ε) κατατίτω δι' ἑμαυτὸν ἢ τὰ ἑμαυτοῦ θέτω κατὰ μέρος, ἀποτίτω, Δετ. ἱστορεῖται (ἴδε ἄνωτ. I. 4), ἐπὶ δόρπον, διὰ δεικνύει, 'Οδ. Σ. 45· ἐνταῦθα ἐς βάλαμον Γ. 17· βίον 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πρ. 599· σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ αὐτόθι 359· καρποῦς 'Πρόδ. I. 202· θησαυροὺς ἐν οἴκῳ Ξεν. Κύρ. 8. 2, 15, παρὸν Γ. 5. 24· μύλους θάπτω, οὐκ εἰς τὸ ἴδιον κατέβην ἐμοί, ἀλλ' εἰς ὅμᾳς ἐδάπανων ὁ αὐτ. 'Αν. I. 3, 3· κ. σῖτον, ἐπισπρέω, ἀπληγνύω, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι μεγάλης τιμῆς ἐν τῷ μέλλοντι, Λυσ. 165· δ' μαρσιποὺς ἱματίων κατατίθεσθαι ἐν πέτρᾳ ἀντρώπει, κρύπτειν πρὸς ἐξασφάλισιν, Ξεν. 'Ανάβ. 4. 3, 11. β) μεταφρ., κατατίθεσθαι κλέος, θησαυρίζω ὁδῶν, 'Πρόδ. 7. 220., 9. 78, Πλάτ. Συμπ. 208d· αἰδίων δόξαν κ. Θουκ. 4. 87· κ. ἀποστροφὴν ἑαυτοῦ καὶ τοῖς πασι, ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῶν παίδων, Ξεν. 'Αν. 7. 3, 34· καὶ συγγένει, χάριτι ἢ χάριν κατατίθεσθαι τινὶ ἢ πρὸς τινα, θησαυρίζω εὐγνωμοσύνην ἢ εὐνοίαν παρὰ τινι, Δετ. collocaui gratiam apud aliquem, 'Πρόδ. 6. 41., 7. 78, 'Αντιφ. 138. 27· μετ' ἀειμνήστω μαρτυρίῳ τὴν χάριν κ. Θουκ. 1. 33· ἀνυπερόβλητον χάριν κ. ὁ πρῶτος τι ἐράσας ἀγαθὸν 'Πρωτ. 2. 3, 16, Δημ. 1351· ἐν τέλῃ, κελ. οὕτω, σπουδὴν πρὸς τινα κ. Πλουτ. Δημ. 12· ὡς ὁ Κικέρων studium sua conferre in aliquem, καὶ τὸ παθ., σπουδὴ κατατεθείσθαι 'Πρωτ. 1. 4, 7· εὐεργεσίαν κατ. Θουκ. 1. 128· ὁσαύτως, ἔχθραν καταθεῖσθαι πρὸς τινα Λυσ. 192. 35· φίλιαν παρὰ τινι Ξεν. 'Αν. 2. 5, 8· κατέθετο μῖσος διπλάσιον τῆς οὐσίας Μενάνδρ. ἐν 'Αδελφ. 80· (ἀλλὰ, κ. ὀργὴν εἰς τινα, ἐκδήλω τὴν ὀργὴν μου ἐναντίον τινός, ὡς ἂν προσέση δ' κάπρος, εἰς τοῦτον τὴν ὀργὴν κατέθετο Ξεν. Κύν. 10. 8)· παρὸν καὶ τὴν παροιμίαν, δ' μὴ κατέθου μὴ ἀνέλω, ὡς καὶ νῦν, ὅπου δὲν ἐθαλῆς μὴ πάρης. γ) θέτω ἐν ἀσφαλείᾳ, τοὺς πρέσβεις κατέθετο εἰς Αἰγίαν Θουκ. 3. 72· τὴν λείαν εἰς τοὺς Βιδυνοὺς Ξεν. 'Πωλ. 1. 3, 2· κ. εἰς τὸ οἰκησιον Δημ. 1281. 2· οἰσάζε Πλάτ. Πρωτ. 314d· διαθήκη παρὰ τινι 'Ισακ. 5. 1· φίλιαν παρὰ θεοῖς Ξεν. 'Αν. 2. 5, 8· — Πλάτ., ἐν τῇ δεσμοτηρίῳ κατατεύξαι, ψήφισμα παρὰ Δημ. 720. 20. δ) ἀποτίτω ἐν τῇ μνήμῃ, χρῆ... γνῶμην ταύτην καταθεῖσθαι Θέογν. 717, παρὸν Πλάτ. Θεαιτ. 200c· εἰς μνήμην κατέθεντο συγγράψαντες, σημειῶ, καταγράφω, ἢ αὐτ. ἐν Νόμ. 858d· ἐν γράμμασιν ἢ εἰς γράμματα κατ. τὴ Σουτ.

κ. εἰς συγγραφὴν τὰ συντάγματα 'Ανώνυμ. κ. τι εἰς βιβλίον Δημ. 1401· 19· κ. τὴν γνῶμην εἰς τὸ μέσον, προτίθειν, προβάλλειν γνῶμην δημοσίᾳ, Διον. 'Αλ. κελ. 7) χρησιμοποίησθαι δαπανᾷ τὰ χρήματά μου (ἴδε I. 3), εἰς τὴν γλῶσσαν κατέθεμην Φιλίμ. ἐν 'Θυρ. 1· οὕτω, τὴν ἀκμὴν... πρὸς τὴν κατατίθεμεν, εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τὴν ἀκμὴν τῆς ζωῆς του, 'Απολλόδ. ἐν 'Αδελφ. 1. 4· κ. τὴν σχολὴν εἰς τι, χρησιμοποίησθαι τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς μου εἰς τι, Πλουτ. 2. 135d, παρὸν Διοδ. 'Εκλογ. 502. 6.

8) γνῶμην κ., ὁρίω, ὁπορασκῶ, μετ' ἀπαρ. Παρμεν. 112 Κηρυτ. 9) = συγκατατίθεμαι, ἴδε ἑνῶτ. 1261. 19· καὶ δὲ μετ' 'Ομηρον καὶ ἐπὶ τοῦ ὁμολογητικῆς συγκατατίθεσθαι τὴν γνώμην (καταθέσθαι) τίθεσθαι — 'Π λείε· εἴται συγχὴ παρ' 'Ομ. καὶ συνήδης παρὰ τοῖς 'Αττ., ἀλλὰ παρὰ τοῖς Τραγ. λίαν σπανία. κατατελέω, χέζω κατὰ τινος, ἄφρον ἐκέρνω διέρρυστον ἢ ὑγρὸν, υστρίκω ἢ σισρίκω· ἐπὶ τινος, τῆς στήλης, τῶν 'Εκασταίων ἐγχαλμάτων 'Αριστοφ. 'Ορν. 1054, Βάτρ. 366· κατὰ τῆς κεφαλῆς κατατίλησσι 'Αρτεμίδ. 2. 24. — Πλάτ., τοὶς ὀφθαλμοῖς κατατιλῶμενοι ὁ αὐτ. ἐν 'Ορν. 1117· κατὰ τῆς κεφαλῆς κατατιλῶμενοι 'Αρτεμίδ. 2. 26.

κατατίλλω, καταμαζῶ, ρόκος 'Ππ. 574. 19· μετὰφρ., κατ. λαυτὸν ἐπὶ ὀρήνῳ 'Πσυχ. ἐν λέξ. δρῶνται· ὅταν τις κατατίλλῃ λαυτὸν ἐπὶ ὀρήνῳ, κατέτιλα τοῦ τριχώματος τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ πώγωνος 'Εβδ. 'Εσθρ. γ', 8, 73, ἴδε κατατεύξω. κατατενάσσω, ἐπιτεταμ. τοῦ τινάσσω, Μιχ. 'Πωλ. ἐν Σά. Μισ. βιβλ. τ. Β', σ. 260.

κατατετρίβοι, μεταγεν. τύπος τοῦ κατατετραίνω, Βαλιν. 13. 10.

κατατετρώσκω· μέλλ. - τρώσω, κατατρωματίζω, κατακαλύπτω τινὰ διὰ τραυμάτων, πληγῶν καί τινος, θανάτου, Ξεν. 'Αν. 3. 4, 28· λίθοις καὶ τοξεύμασι αὐτόθι Α. 1, 10· ἑαυτὸν διηγ. Α. 1. 60· δεινῶς κ. Διόδ. 12. 45· μεταφρ., κατατετρωμένοι τὸς ψυχὰς Φίλων (·)

κατατετρώσκειμαι, ἀποθ. σκηνεύω, σκημαίνω, ἐναγίζω, τινος ἑνῶτ. 1331. 14, παρὸν καταστυχάζομαι.

κατατλάω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ 'τελέω, «κατέτιτο· κατετολματο» 'Πσυχ.

κατατεμῆδην, 'Ππρρ., εἰς τεμῆδεα, κομματίζω, Τζέττ., παρὸν κατατεμῆδην.

κατατετιχούμενος, γράφω ἐπὶ τοῖχου, κ. τί τινος, γράφω ὕβρεις κατὰ τινος, Στράβ. 674· κοινοῦ· κατατετεχ...·

κατατοκίζω, χάριν τινὰ πτωχῶν λαμβάνω παρ' αὐτοῦ μεγάλους τόκους, τινὰ 'Ανώνυμ. Πίος Θουκ. — Παθ., τίνωσι πτωχοὺς πληγῶν βαρεῖς τόκους, 'Αριστ. Πολιτεία 5. 12, 17.

κατατολμάω, λίαν πολυμῶς, παρατόλμω καὶ φιλοτινύνωσθαι πρὸς τινα, παραβάλλεσθαι καὶ κ. τῶν πολυτίμων Πωλ. 3. 103, 5· φέρομαι ἀνταδῶς, ὁρκίζω πρὸς τινα, τῆς πέλειος ὁ αὐτ. 12. 9, 2· οὕτω, κ. τῆς κοινῆς πίστεως λέξ. Βυμπ. σ. Α. 7. 27· θαλάττης Φιλύστρ. 947, παρὸν 924· κατ. τοῦ καλῶς ἔχοντος, τοῖμῳ πέτρᾳ τοῦ προσέχοντος, Πωλ. 40. 6, 9· τῆς ἀπονεύσεως ἔλκην ἔδεκται, λίαν κοκῶς κατατέλειμεν 'Εργ. Ναξ. 3. 681 (περὶ τοῦ 'Ιουλιαν.).

II. ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ τελέω, μετ' ἀπαρ. 'Κρόδ. (Π' Μακκ. Γ', 24) κ. ἑρῶσιν 'Πινδ. 7. 24.

κατατιμῆ, ἢ, τὸ κατατίμειν, τὸ τιμᾶν ἐκ τῶν ὅσων πρὸς τὰ χάτω, ἐγγράφει, ἐντομῇ, ἀνέκω, λεία ἐκτελεσμένη ἀνεκ κατατομῆς Σουλλ., 'Επιγρ. 160. 27· διέλωσται ἢ κωδύα, τοῖς κ. τὸν αὐτὸν τρόπον, τῇ μήκυνι Θεοφρ. π. φυτ. Δετ. 4. 8, 11·

II. μέρος θεάτρου, 'Ππερὶδ. καὶ Φιλύστρ. παρ' 'Αρποκρ. οἱ 'Εραμματα διὰκρίονται παρὰ τῆς σημασίας αὐτοῦ, παρὸν Α. 13, 270· «κατατομῆ» ἢ ὑρχήστρα ἢ νῦν λεγόμενη σιγῆμα ἢ μέρος τι τοῦ θεάτρου κατατεμῆθαι ἐπὶ ἐν ὅρῳ κατατεμῆσθαι, ἢ κατὰ ἀντιθέσιν ἢ εὐποῖς αὐτοῦ καλεῖται ἢ τὸ νῦν λεγόμενον διέχωμα, Φωστ. 'Ισως ἥτο τὸ σιγῆμα ἐν τῷ θεάτρῳ ἐν τῷ βράχῳ πρὸς ὑποδοχὴν τριπόδων, ὡς σημειοῖ ὁ Πλουτ. (1. 21, 3), ἢ μέλαν ἢ ἀνιστάτη σειρά τῶν ἰσχυρίων τοῦ θεάτρου λελεχέμενη ἐν τῷ βράχῳ, ὅστις ὡς εὐχὸς ὑπερέκειτο τῶν κεφαλῶν τῶν ὑποκαθημένων.

III. = καταγράφω, ἐν τῇ ζωγραφικῇ, ἢ ἐκ πλαγίως ὅπως τῶν προσωπίων, 'Πσυχ. IV. κατακοπή τῆς σαρκὸς ὑπὸ τοῦ 'Ιουδαϊσμοῦ Χριστιανῶν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀληθῆ περιτομὴν τῶν 'Ιουδαίων, παραγομῆσαι ἐν τῇ 'Επιστ. π. Φίλιπ. γ', 2, ὅπου ὁ ἐποχολάκτος σημειοῖ ἡμῖν καὶ τίμω ἢν ποτε παρὰ 'Ιουδαίους ἢ περιτομῇ ἐπὶ οὐκ ἔστιν ἡρητισιν, οὐδὲν ἄλλο ἔστιν ἢ κατακομή· ἐπὶ τῷ οὐκ ἔστι νόμιμος τὴ γενόμενον τὴν σάρκα κατατίμωσιν.

κατατομέω, (ἀνέκω) ἐνελεῖται ἄτονος γίνωμαι, ἐκπαθεῖν, πρὸς τὸ ταπεινὸν καὶ κατητηνημένον ἀπέκλιναν Θεοφρ. Σμ. 'Ιστ. 3. 120.

κατόκτος, ον, ἐκτενόμενος πρὸς τὰ πᾶσι, χαμηλωμένος, ἐλκ., ἥτονος ὕψηλός ἢ εὐρύς, ἀντίθετ. τῷ ἀνάτονος, Περικλ. 10. 15.

κατατοξέω, τοξεύω κατὰ τινος, κυπῶ διὰ τῶν βολῶν τοῦ τόξου, τοξεύων θανάτων, τινὰ 'Πρόδ. 3. 36· συλλαμβάνει καὶ κατατοξεύει τὸν 'Ιππῆαν, εὐλοῖται ἐναγίζω, ὅπου, Θουκ. 3. 34· καὶ τὸ Πλάτ., πολλοὶ κατετοξεύθησαν Ξεν. 'Αν. 1. 7, 6· μεταφρ.,

ἱρτυτῆρ Σουλ. Ἐπιγρ. 2418 V. 1. 5, πρὸς. 2477h (προσῆλκ.).
κατατυλίττω, ἐντελὲς τυλίττω, τὸ παθεῖν. ἔν. Ἐπιφαν. 1, 262.
κατατυρῆναι, ὅν. ὁ κατὰ τοῦ τυρῆου, ἐπάγει εἰς τὸν τῆρον.
κ. καλλιερῆματα θαρρύων ἐπισπένδω θ. Μετοχ. ἔν. Σά. Μεσ.
Βισλ. τ. Δ' σ. κθ'.

κατατυρῆναι, ἐπιγῶν χιῶματα σχηματίζω τυρῆον, τῆρον,
ὁλῶν, Ἀποσπ. Ἐπικ. παρ' Ἀπολλ. π. Ἀντωνυμ. σ. 35b, Ἰσοχ.
ἴδε Νηλκ εἰς Ἀδων. σ. 324.

κατατυρῆναι, σχηματίζω ἐντελῶς, ἀπεικονίζω, τὰς εἰκόνας
ἐν τοῖς αἰσθητοῖς κ. Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 546a.

κατατυρῆναι, μέσ., τύπτω τὸ στήθος μου, στεροφυοῦμαι,
κατύπτωσθε (Ἐπικ. τύπ.), κόρσι, καὶ κατερεκίεσθε χιτῶ-
νας Σαφρῶ 67.

κατατυρῆναι, ὅν, εἶμαι τυρῆνος, τυραννικῶς ἄρχω, κατα-
τυραννῶ βίαιος, τινὸς Σερῶ. 658—ἀπολ., εἶμαι τυραννικός,
(βίαιος), Ἐβδ. (Γεν. 43. 17) καὶ τὸ παλ., Βυζ.

κατατυρῆναι, μέσ., ἀντὶ τοῦ γεν., = τῷ προηγ., Ἐφραῖμ 5', 3904,
Νικήτ. Χων. σ. 483, 9, ἔκδ. Β.

κατατυρῆναι, ἐπιτεταμ., ἀντὶ τοῦ τυρῆου, μεταφορ., παρα-
σκευάζω, πόλεμον Βυζ., καὶ ἐν τῷ παλ.

κατατυρῆναι, ὅν, πεπασμένος, κεκαλυμμένος μὲ τυρῆν, κ. καὶ
κατέλαιο λίαν Ἀργεστρ. παρ' Ἀθην. 399b.

κατατυρῆναι, ἐμπιζῶ, μυκτηρίζω τινά, πολλῶ γέλωτι κ.
τινὸς Ἠλιόδ. β. 2' ἀνευ πεπασμῶς, θυροκοπούντες κ. Λιβάν. 4.
1054—ὁ Σουίδ., καὶ μετ' αἰτίας.

κατατυρῆναι, καταζητεῖν, ὁ Σείριος καταυρῆναι ὁδὸς ἑλ-
λάμπων Ἀρχιλ. 55, Ἀνκέρ. 397, Λουκ. Ἐρωτ. 12—ἐν τοῖς δυοῖς
τελευταίοις χωρίοις φέρεται, καθυστίνω.

κατατυρῆναι, ἐπιπλάττω, φωτίζω, καταρτίζω, μετ' αἰ., Σέξτ.
Ἐμπ. π. Μ. 9. 247· ὁ ἥλιος κ. τὸς ἀκρωρίδας Ἠλιόδ. 1. 1.
Παλ., ὁ αὐτ. 7. 7· καταρτίζαντες τῷ φωτισμῷ Ἰρηγ. 2)
μεταφρ., ἡ ἀγαθοεργία σου κ. πάντας θεμίστε, 1924. II.
ἀμεταβ., λάμπω, φέγγω λαμπρῶς, καταυρῆναι στολῇ χρυ-
σοῦφει Ἠλιόδ. 5. 31.

III. μέσ., ἀτενίζω πρὸς τι, βλέπω,
κατηγασάμην Ζήνα Ἀνθ. II. 9. 58, Ἀπολλ. Ἰδδ. Δ. 1248,
Καψμ. Ἀλ. 70.

κατατυρῆναι, τὸ, φῶτισμα, ἀκτίς, λάμψις, ὑπὸ τὰ ἐωθινὰ
κ., ὕρ' εἰ, Θεοφύλακ. Σμ.

κατατυρῆναι, ὁ, τὸ καταυρῆναι, φωτισμός, λάμψις, φεγγα-
βολή, Πλουτ. Νικ. 23.

κατατυρῆναι, ἐπὶ τῆς σελήνης, Ὑμ. Ὀρρ. 8. 6.

κατατυρῆναι, ἡ, καταυρῆναι, φωτισμός, λαμπρότης, Ἀριστέας
π. τὴν Ἰδδ. 328.

κατατυρῆναι, καταυρῆναι, φωτίζω, Γερμίν. ἐν Schmidt. Ἐκλ. 1. 417.

κατατυρῆναι, ὁμολογῶ, λέγω φανερά, δημολογῶ κηρύττω, Σωφ. Ἀντ.
86· πρὸς. κατατίπον II.

κατατυρῆναι, εἰς, ὅ, τὸ μεγαλοφώνως ὁμιλεῖν, κραυγὴ, Ἰππ.
298, 50.

κατατυρῆναι, ἡ -εἰς, εἶμαι αὐθόρῃ, ὑπε-
ρήμανος ἡ περιφρονητικῆς, ἐνεργῶς ἡ ὁμολογῶ μετ' αὐθαδείας ἡ περι-
φρονήσεως ἐναντίον, μετὰ γεν., κατατυρῆναι Ρωμαίων ὁ Χα-
χῆνος Θεοφύλ. Σμ. 1. 13A καὶ ἀπολύτ., καταυρῆναι
μὲνους καὶ ἐπεντυρῆσαντος Μενάνδρ. οκκ. Πιστ. ὁ Σουίδ.
μνημονεύει καὶ τοῦ ἐνεργ., «καταυρῆναι τινός», πρὸς. Λοβέκ. εἰς
Φρόνιχ. 67.

κατατυρῆναι, ἐπιτεταμ., ἀντὶ τοῦ αὐθεντεῖο, ἄρχω, τινὸς
Βισλ., Μαλαλ.

κατατυρῆναι, ἐσφ. ἀντὶ τοῦ κατ' αὐθί (ἡ δὲ κατ' ἀνήκει εἰς τὸ
ῥῆμα, ὅπου ἡ προηγείται ἡ ἑπεται), Ὀδ. Κ. 567, Φ. 55· πρὸς.
καὶ κατατυρῆναι.

κατατυρῆναι, ἀπορριπῶ, ἀνολίγω αὐλακας, καὶ μεταφορ., κατα-
τρυματίζω, μέλλω αἰμιόφυρτα καὶ κατηυρῆναι Χριστ.
Πλάτ. 1479.

κατατυρῆναι, παίζω τὸν αὐλὸν πρὸς τινα, διὰ τῆς αὐλήσεως ἡ διὰ
τοῦ ἄρματος καὶ μελωδίας τέρπω, κατακλῶ, μετὰ γεν., αἱ μητέ-
ρες διὰ τῆς μελωδίας καταυρῆναι τῶν δυσυπνούντων παι-
δίων Πλάτ. Νόμ. 790E, πρὸς. Πόλ. 411A αὐλὸν ἐργασάμενοι
καὶ ἐμπνέοντες εἰς αὐτὸν οὕτω καταυρῆναι τῶν .. Αἰδ. π. Ζ.
12. 44· τινα Ἀλκίφρ. 2. 1—Παθ., ἐπὶ προσώπων, διαζῶ, με-
θύων καὶ καταυρῆναι, διερχομαι τὸν βίον μου ἐν μίῃ καὶ ὑπὸ
τὸν ἥχον τῆς μουσικῆς, Πλάτ. Πόλ. 561C· μέλλω διὰ τῶν αὐλῶν ..
ὥς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι καταυρῆναι, ἐκ
μέρους τινός· καταυρῆναι μὲν Διητρώα μέλη, ἅτινα ἤδοντο ἐν
τῇ ἐορτῇ τῆς μουσικῆς τῶν θεῶν, Αἰδ. 2. 19· ἀλλὰ, κ. πρὸς χα-
λῶνιδος ψόφους, εὐρίσκει εὐχαρίστησιν εἰς .. Ποσειδών. παρ'
Ἀθην. 210f· τῶν καταυρῆναι καὶ κατεργασμένων Σερῶ.
17, σ. 801. 2) μετὰ γεν., τόπων, κῆνον τόπον τινά νὰ ἤγῃ ἐκ
τοῦ αὐλοῦ, Θεοφρ. Ἀποσπ. 87, Ἀθην. 624B—Παθ., ἀνερχομαι ἐκ
τῆς μουσικῆς αὐλοῦ, νῆσος κατηυρῆναι καὶ κατεψάλλετο Πλουτ.

Ἀντων. 56·

II. μετ' αἰτίας, προσ., καταβάλλω παίζων τὸν
αὐλόν, Ἀρχ. Μουσ.—χορεύω καὶ κατ. τινα φέδω, πηρῶναι,
φουσκῶναι ἐκ ῥέθου, ὅπως ἡ ἀκοή ἐκ τοῦ ἤχου τοῦ αὐλοῦ, Εὐρ. Ἰπρ.
Μαίν. 871· πρὸς. Σουίδ., ἐν λβ. καταυρῆναι χλευάζεσθαι—
παρὰ τῷ Γρηγ., καταυρῆναι διαφθείρειν τὴν ἀκοήν, μὴ ἀκοήν
καταυρῆναι, μὴ ἐσθλὴν ἐκθελῶναι.

καταυρῆναι, εἰς, ὅ, τὸ φῶσμα διὰ τοῦ αὐλοῦ, τὸ παίζειν
τὸν αὐλόν, τὸ ἡρῶναι ἢ τέρπεσθαι διὰ τοῦ αὐλοῦ, Θεοφρ. π. φυτ.
Ἰστ. 4. 11, 5, Ἀπολλ. Ἰστ. Σχολ. 49.

καταυρῆναι, ἀόρ. κατηυρῆναι, διὰ φ. γραφ. ἐν Ἰππών.
59, Σοφ. Φιλ. 30, Εὐρ. Ἰπρ. 518, Σεν. Ἀν. 7. 5, 15· παρὰ μεταγεν.,
κατηυρῆναι Πλουτ. Πύρρ. 27, κτλ. ἀποθ.—σταθμεῖν, κυρίως
ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, στρατοπεδεῖν, νῦν καταυρῆναι καὶ γὰρ εὐ-
φρόνῃ Εὐρ. Ἰπρ. 518· κ. ἐν τῷ πείθῳ Σεν. Ἀν. 7. 5, 15· ἀρᾶν
τῆς τῷ στρατῷ κατηυρῆσαντο περὶ τὰς .. Πλουτ. Πόλ. 22·
πρὸς. αὐλίζομαι.

καταυρῆναι, τὰ (ἐκ τοῦ ῥήμ. καταυρῆναι), κατόικει,
καταυρῆναι, Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχ. τ. Ρωμ. Πόλ. Β. 21 (ἡ Λατ. μετὰ φ.
εἶνε domitium) ὥστε εἶνε πλημμελής ἡ γραμ. καταυρῆναι ἐν
τῇ ἐκδ. τῷ Νεκκέρῳ.

καταυρῆναι, ὅν, κατηυρῆναι, ἀναπεπασμένος, Ἰσοχ.
καταυρῆναι, ὅν, λαν αὐστηρός, δύστροπος, Ἀρχ. Ἐπικτ.
1. 25, 15.

καταυρῆναι, ὁ, ὁ καταυρῆναι, ἐκ τοῦ β. καταυρῆναι—καταυρῆναι
καταυρῆναι. καταυρῆναι Ἰσοχ.

καταυρῆναι—κατὰ ταῦτά Ἐπιγρ. Λίγισθαιτων Κελ. καὶ Σφλ.
inser. Ρομ. 5.

καταυρῆναι, παρὰ Θεοφρ. 3. 21 ἀνάγνωθι κατ' αὐτίκα (ἡ κατὰ
ἀνήκει εἰς τὸ τίλει).

καταυρῆναι, Ἰππών., αὐτοῦ, ἐπὶ τόπῳ, Ἀπολλ. Ἰδδ. Π. 10. 776·
κτλ. ἀλλὰ ἐν Δ. 537, Δ. 298 καὶ παρ' Ὀμ. ἀνάγνωθι κατ' αὐτίκα.
διότι ἡ κατὰ ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα, ἔτε Σφλ. εἰς Ἰλ. Κ. 274.

καταυρῆναι, α., ὅν, ἐπὶ τοῦ αὐχένος ἡ τραχήλου, πλέκα-
μοι κ., οἱ ἐπὶ τοῦ αὐχένος πλεόντες ἡ κρεμάμενοι, Ἀνθ. II. 5, 23.

καταυρῆναι, ὑπερπαραυρῆναι, μεγαλυνῶ διὰ τι, πληθεῖ
καταυρῆναι νῦν Δισχλ. Πόρ. 352.

καταυρῆναι, ὅν, λαν ἐνός, κατέκρητος, ὁ πάσχων διὰ τὴν
ἐλλείψιν ὕδατος, τῷ καταυρῆναι τῆς ὑδρεύσεως Θεοφύλακ. Σμ.
124B γῆ ἀνυδρὸς τε καὶ κ. 1. 26.

καταυρῆναι, καταστρέφω, τὸν Μῶσαν καταυρῆναι Ἀλκμήν (80)
παρ' Ἰσὺν, ἐρμηνεύοντι τὸ καταυρῆναι διὰ τοῦ ἀφανίσαι πρὸς
Ἀριστοτ. Νερ. 972 τὰς Μούσας ἀφανίσαν· αὐτὴ παρ' Ἰσοχ.
«καταυρῆναι ἀφανίσαι» καὶ «καταυρῆναι» κατενέχεται (ἐκ διορθώσεως
τοῦ Λοβέκ.). καταυρῆναι. Ὁ Λοβέκ. εἰς Αἰ. σ. 358 συμπεραίνει
ὅτι αἱ σημασίαι αἱ ἀποδοδόμεναι εἰς τοῦτο τὸ ῥῆμα καὶ εἰς τὸ
προσάυρῆναι (ἔτε προσάυρῆναι) ὑποδεικνύουσι ὅτι αὐτὸ αἰρεῖται
πρὸς. ἔκφυση παρ' Ἀλκμ. Ἀποσπ. 2, Nach, καὶ τὸ Λατῆν,
haurire.

καταυρῆναι, α, β, ἔτε καταυρῆναι· οὐχὶ τὸσον ὁ πολυφῶτος,
ἀλλὰ μᾶλλον ὁ καταυρῆναι ἀρκατικῶς ἡ λάδρῃ.

καταυρῆναι, χρησιμεῖν ὡς ἀόρ. β' τοῦ καταυρῆναι (δ' ἔτε)—
καταυρῆναι, ἀφανίζω, αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε Ἰλ. Β. 317·
πρὸς. Ἐπικτ. παρ' Ἀθην. 851, Ἰδδ. 2. 141, 3. 35. 2)
ἀφανῶ εἰς φαγήτον, καταυρῆναι, ἀφανίζω, κατασπαταλῶ (καταυρῆναι
φαγῶν), μῆτις κατὰ πάντα φάγῳσι κτήματα Ὀδ. Ι'. 315, Q.
12, πρὸς. Δισχλ. 18. 38, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 17· πατρῶν γῆν
Μενάνδρ. ἐν «Ναυκλ.» 2, πρὸς. καταυρῆναι II. 2—ὑπάρχει μίλλ.
καταυρῆναι παρὰ τοῖς Ἰδδ., τὸν τεθνηκότα οἱ κύνας κατα-
φάγουσιν (πρὸς. ἔδομαι).

καταυρῆναι, ἐκφυρῶναι, ἐκφυρῶναι, λαμπρύνω τι, ποιεῖ τι σπλ-
δον, Εὐσ. Πόρ. Κωνσ. 3. 34, Κύριλλ. κτλ. ἔορται καταυρῆναι
ἐκφυρῶνται καὶ καταλαμπρύνονται Ἰω. Χρυσ. τῷ λουτρῷ κ. τὰ
σώματα Γρηγ. Νύσσ.

καταυρῆναι, μίλλ. -φᾶνθ, φαίνω καλῶς, φανερόν τι κάμνῃ
γνωστόν, τοῦτον λόγον Πινδ. Ν. 10. 20. II. ὁ Παθ., μίλλ.
φᾶνθῆναι, γίνεσθαι ὁρατός, ἐμφανίζομαι, Ὀμ. Ἰμ. εἰς Ἀπῆλ.
431, Ἰδδ. 7. 51, Εὐρ. Ἀποσπ. 781, 61—αὐτως, ἀμεταβ. καὶ ἐν
τῷ ἐνεργ., Ὀρρ. Ἀργ. 372. 765. 2) εἶμαι ἐντελὲς ἡ σαφής ἡ
φανερός, τῷ Ὁδῶν.. καταυρῆναι τὸ πρῆγμα Ἰδδ. 3. 69.
ὥς γὰρ κατ. ἐμοὶ Πλάτ. Φίληδ. 16C· ὅτι μοι ἀτοπ' ἄττα κ.
πρὶ σωφροσύνης δ' αὐτ. ἐν Χαρμ. 172C, κτλ.—ὡσαύτως μετ'
ἀπαρ., ὡς καταυρῆναι μοι εἶναι Ἰδδ. 1. 38, πρὸς. 6. 13·
καταυρῆναι τῷ Δαρεῖο τεχνάζειν, ὁ δ' ὁ Δαρεῖος ἐγίνωσκε κα-
λῶς ὅτι αὐτὸς παρεσκεύαζε τεχνάσματα, ὁ αὐτ. 3. 130· ταῦτόν
οἱ πρόδοι .. κ. πεπονθέναι, φαίνεται κατὰρῆς ὅτι ἔχει γάλλοι, ἡ
Πλάτ. Νόμ. 712E· μετριώτατοι εἶναι κ. ὁ αὐτ. 811D· ἐπιμα-
νῆς .. τις ἐμοίγε κ. (ἐπὶ. εἶναι) ὁ αὐτ. ἐν Ὀρρ. 404A, πρὸς.
Σοφ. 217E· τοιαύτη ἡ ἐξίς τοῦ σήματος κ. (ἐπὶ. εἶναι) Σεν.
Οἰκ. 7. 2, πρὸς. Δημ. 348 23—μετὰ μετοχ., ὁρῶντες κατεφάνηκε
λέγων Πλάτ. Νόμ. 631A, πρὸς. Σοφ. 232B.

κατ-αφαίρετος, ον, ὃν ἐντελῶς ἀφῆρσεν ἢ ἀφαίρει τις, ὁ ἀφαιρεθὲς, ἀφαντος, Ἐπιφάν.

καταφάνεια, ἡ, τὸ καθαρῶς φαίνεσθαι, ἐνέργεια, διαφάνεια, διαύγεια, Πλούτ. 2. 914F· διαύγειον καὶ κ. τὰς ὁψοὶ διδόντες 915F· — σαφάνεια, τὸ κατὰ ὅλην ἡθους καὶ πάθους, κ. ποιεῖν ἐν τοῖς λόγοις, = πᾶν ἥθος καταφανές ποιεῖν ὁ αὐτ. 716F.

καταφάνης, ἐς, σαφῶς φαίνόμενος, κατὰ ὅλην, φανερός, οὕτως καταφανείς ἦσαν οἱ πολέμιοι, οὕτως καταφαίνοντο, Ξεν. Ἀν. 1. 8. 8. πρῶτ. Ἰππαρχ. 7. 8· ἐν καταφανεί στρατοπεδεύεσθαι, ἐν ανοικτῇ τόπῳ, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 3. 3, 28· κ. ποιεῖσθαι τι, καταφαίνειν, Πλάτ. Γοργ. 453C.

2) φανερός, σαφής, καταφανές ποιεῖν ἢ ποιεῖσθαι τι, καταφαίνειν φανερόν, Περὶ 2. 120, Ἰσοκρ. 222B· Ξεν. Κύρ. 1. 6, 14, κτλ. ἐστὶ τι, γίγνεται τι, καταφαίνεται, Ἰππ. π. Ἰηρεῖον 740, Πλάτ. Νόμ. 812Δ, Θαιτ. 186E, κτλ. μετὰ μετοχ., καταφανείς εἰσιν ἀμαρτάνοντες Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰηρ. 8· κ. τῇ βουλῇ ἦν αὐτὸς θεὸς τὴν ἱεστηρίαν Ἀνδοκ. 15. 32, πρὸλ. Ἀντιφῶντα 139. 10· καταφανέστερος εἶναι κακουργῶν Θουκ. 5. 16· κ. ἐστὶ ἢ γίγνεται τις, ὅτι... Πλάτ. Πολιτ. 265D, Πολ. 506B, Ξεν. Οἰκ. 1. 20· κ. ποιεῖν τινα Ἀντιφῶν ἐν Ἀδῆλ. 12· Ἐπίρρ. -νῶς, φανερώς, σαφῶς, ἔμφανως, Ἀριστοτ. Ἰππ. 943, Δημ. 932. 8· καταφανέστερον ἢ ὥστε λανθάνειν, παρὰ πολὺ φανερώς ἢ ὥστε νὰ διαφύγῃ τὴν προσοχὴν ἢ τὰ ἔμματα τῶν ἀνθρώπων, Θουκ. 8. 46.

κατ-αφανίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ ἀφανίζω, ἐκ τῆς ὁψοὺς ἀφαίρω, καταπτερώ (καταδηώσαντες, καταφανίσαντες Πλούτ.).

καταφαντάζω, ἐπιδεικνύω, φανερώνω, Βασίλ.—Παθ., εἶμαι ὁμοῖος, τίτι Ἑρμ. Τρισμ.

καταφαντάς, ἡ, ὃν, ὃν δύναται τις νὰ βεβαιώσῃ, ὁ καταπραΰνως δεκτικός, ἀντίθ. τῷ ἀποφαντός, Διογ. Λ. 7. 65, Σουῖδ.

κατάφρακτος, ον, = κατὰφρακτος, ὁ ἴα.

καταφαρμακεύω, ἀλείφω με φάρμακα ἢ με ψυλῶτα, τὰ πρόσωπα φαρμάκοις ποικίλοις καταφαρμακίζουσιν ὅπως Δουκ. Ἑρωτες 39· ἐντεθεῖν, 2) γοητεύω, μαγεύω, Πλάτ. Φαίτρ. 242E (ἐν τῷ Παθ.).

3) δηλητηριάζω, Πλούτ. Δίων 3, κτλ. **καταφαρμακίσω**, διὰ φαρμάκων μαγεύω ἢ καὶ βλάπτω, δηλητηριάζω (ὡς τὸ φαρμακεύω). κατὰ με ἐφόρησας Πρίξ. 2. 181· μαγεύω, γοητεύω, ὁ Δίων κατεπαχύνει καὶ κ. Διονύσιον τῷ τοῦ Πλάτωνος λόγῳ Πλούτ. Δίων 14· ἀνακουφίζω, καταπραύνω, λογιμοῖς τὸ πάθος κ. Γρηγ. Νύκτ.

κατάφρασις, ὥς, ἡ, βεβαιώσις, πρὸς ποῖς βεβαιωτική, καταφατική, ἀντίθετ. τῷ ἀπόφρασις, Πλάτ. Ὅροι 413C· κ. ἀπόφρασις περὶ τινος κατὰ τινος Ἀριστ. π. Ἑρμην. 6. 14· ὁ δὲ ἐν διαπολῇ κ. καὶ ἀπόφρασις ἐστὶ, τοῦτο ἐν ὁρέσει διώκει καὶ φυγὴ ὁ αὐτ. ἐν Πλ. Ν. 6. 2, 2, κ. ἄλλ.

καταφάσκω, = κατὰφραμαι, κ. καὶ ἐπινεύει λέγων Φύλων 1. 104· βεβαιῶ περὶ τινος, τί τινος Εὐσταθ. Πονηράτ. 50. 81, κτλ. καὶ τὸ παύει, οὐδὲ συγγραφεύς κατὰφάσκειται εἰς μνηστικόν ὁ αὐτ. ἐν σ. 114, 68.

καταφάττιζω, διαμαρτυρομαι, ὑπόσχομαι καὶ βεβαιῶ, οὐτάζω, καταφατίζων ἀνορθῶσαι ἀνδριάντην Πλούτ. Σόλων 25.

καταφάττιξ, ἡ, ὃν, βεβαιωτικός, ἀντίθ. τῷ ἀποφάττιξ, κ. λόγος Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρῶτ. 1. 2, 1, κ. ἄλ. (ὡς ἐν 2. πρῶταξ) — Ἐπίρρ. -νῶς, αὐτοῦ 2. 15, 4· κ. ὁμῶς ἐν 100. 92. 22. **καταφαντάζω**, φαῦλον εὐτελεῖ, ποταπὸν λέγω τι, καταφρονῶ, ὑπετιμῶ, καταφασκίζω μου τὸ διεπνον Πλούτ. Ἀλέξ. 28, Εὐρύκλ. 445.

καταφύγω, τῷ καταφύγιῳ Π.

καταφεύγει, = κατενέγκω. Ἐπίρρ. Δελφ. καὶ καταφεύγω, ἄρ. τοῦ ῥήμ. καταφέρω.

καταφέρωμαι, τρέφομαι με τι, κατατρέφω, Κύριλλ.

καταφέρεται, ἡ, κλίσις, προδιήσεις, ἡ ῥοπή, ἡ δυνάμις, εἰς ἡδονήν, Ἀθην. 352C, πρὸλ. Εὐστ. 827. 31.

καταφέρης, ἐς, φερόμενος πρὸς τὰ κάτω, εὐτε αὐτ. κ. γίνηται ὁ ἥλιος, δταν ἐγγίξῃ εἰς τὴν δύσιν, Περὶ 2. 63· ἐπὶ ἐλάττω, πρᾶγος, κατωφέρης, ἐπικλινής, ὅτ' ἀκαταφέρῃ, τὸ ἀποκλινεῖσθαι τῶν ὀφθῶν, ἡ κλίσις Πλούτ. Λατ. declinivis· χωρίον κ. Ξεν. Κυνηγ. 10. 9· κ. ἐπὶ τι, κεκλιμένος πρὸς τινα τόπον Ἰππ. π. Ἀρρ. 823· πρὸς τι, ἀντίθ. τῷ εὐδότη, αὐτοῦ 836· κ. φυγὴ καὶ κρημνίστης, πρὸς τὰ κάτω, κατὸν κατήφορον, Πολύβ. 2. 63, 7· κατὰ δασίς κ. ὁ 3. 54· αὐτ. ὁ κ. κοιλία, ἐπὶ διαρροαί, Ὅρεισ. σ. 43 Matth. μεταφ. ὁμηρικῶς, κατὰ κεφαλὴν φερόμενος, ἐπιτρέχαλος καὶ κ. ἡ ῥύσις τῆς λέξεως Διον. Ἀλ. π. 40. **II**, κεκλιμένος, ἐπιρρεπής, ἔχων κλίσην ἢ ῥοπήν, ὡς τὸ Λατ. inclinivis, prouus, ἰδίως πρὸς σαρκινὰς ἡδονάς, ἀπολύσεις, πρὸς σίτον, πρὸς τὰ φροσίσια Πλούτ. Ἀλέξ. 23, Ἀθην. 589D· εἰς ἀφρ., Ρωμαί. 14· 23, 3· ἀπολ., ἀσελγής, λάνθων, φιλομορφικός τὴν ἡν καὶ κ. Διογ. Λ. 4· ἀκρατεῖς καὶ κ. Ἀθην. 281F, πρὸλ. κατὰφωρος κατωφερής.

καταφέρω, μέλλ. καταύσω, παρ' Ὀμ., -οισαίμαι — φέρω κάτω (ἀντίθ. τῷ ἀναφέρω, φέρω ἄνω), ἄγας με κατὰσινται Ἀλδος εἰς, ἡ ὁλβία θά με ῥήγῃ κάτω εἰς τὸν τάφον, Ἰλ. X. 425 (τὸ μόνον παράδειγμα παρ' Ὀμ.) βαρυνέται καταφέρω πρὸς

δὲς ἀκρίαν Λίσχλ. Εὐμ. 370· ἐπὶ ποταμῷ, κ. χρυσίον, γῆν, κτλ. Ἀριστ. π. Θωμάς. 46, κ. ἄλλ. — ἰδίως ἐπὶ κατηρῶν ἐργαλείων, κ. τὴν σμινύην Ἀλ. π. 2. 11, 32· τὴν δίκελλαν, τὴν σφύραν Λουκ. Τίμ. 7, Περμ. 2· εἶλε τὴν κεφαλὴν εἰς ὄνο κατενέγκων (ῥήλ, τὸν πέλκευν) Δουκ. Θεῶν Διάλ. 8. 1· καὶ μετὰ ὁστ., κ. εἶφος τῷ πολέμῳ Πλούτ. Λακ. Ἀποφ. 236F· ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν ἀντικειμ., κ. τὸ εἶφος τοῦ πολέμου, «καταβάς» κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, Πλούτ. 2. 236F· τὴν ἀρπὴν τῆς ἰέως Ἀχίλλ. Ὑάτ. 1. 3· κ. τὴν δίκελλαν βαθείας τῆς γῆς, εἰς τὸ βάθος τῆς γῆς, Ἰεωπ. 2, 2, 3· σκάπτε βαθείας καταφέρων (ῥήλ. πλῆγας [γῆς]), κατὰ τῆς γῆς Δουκ. Τίμ. 40· καὶ μεταφορ. τῶν γνάθων τὸ ὑπερὸν Ἀλλήρων 4. 66· τὴν διαβέλῃν κατ. τινὸς Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 30, 11· ψέγον κατὰ τινος Ἑστ. (Ρέν. ΛΖ', 2) — ἀπολ., κόπτι καταβιβάζων πρὸς τὰ κάτω, καταβιβάζων κτύπημα, Δουκ. Θεῶν Διάλ. 8. 1, 2, Ἐρῶν. 3. β) καταστρέφω, καθαιρῶ, καταρρίπτω, κρημνίζω, πύρρουν Πλούτ. Α. 64, 11.

γ) πληρώνω, ὡς τὰ καταβάλλω, τελῶ, κατὰτῆμι, ὁ αὐτ. 1. 62, 9., 33. 11, 6., Πλούτ. Περικλ. 28, καὶ ἐν Ἐπίρρ. Δελφῶν πολλὰς ἐπὶ τῇ σημασίᾳ ταύτης, κατενεγκάντω δὲ τὸν ἔρανον, καὶ κατενεγκάσας = κατενεγκούσας (ἐν τῇ αὐτῇ σημασίᾳ καὶ τὸ ῥήμ. καθίστανα ἐν τοῖς νόμοις τῶν Ῥομηνίων) κατενεγκάτω τὸν ἔρανον, καὶ ὁ ἔρανός ἐν κατενεχθῇ, Πιλιππ.

δ) ἀναφέρω εἰς τὸ δικαστήριον, ἀπὸ τινος ἐφ' ἑτέρον Δημ. 545. 9 (Βακχίος καταφέρειν) καὶ ἄμετα, κρέμαται, καὶ τρέχει αἱ καταφέρουσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· Ἰππ. 2) Παθ.

ἡ μέσ., φέρομαι πρὸς τὰ κάτω, ἐπὶ ποταμῷ, ποταμὸς ἐκ τοῦ ὅρου καταφέρεται ἰσχυρ. ἐπὶ χρυσοῖς κόνεσι, ψήγματος καταφερομένου ἐκ τοῦ... Περὶ 1. 93· ἐμῶν καταφερομένων Γεωπ. 5. 2, 16· τὰ σκεύη κατηνέχθη, ὅλ. ἐκ τῆς ὑψηλοτέρου εἰς κατώτερον, ἐκ τοῦ ἀνωγείου, Δημ. 1158. 15· κινεῖται ὁμηρικῶς πρὸς τὰ κάτω, ἀναφέρομαι, ἐκκρίνομαι, ἐπὶ ὕδατος, τὰ καταφερόμενα ἐκ τῶν φυγμάτων καὶ ἐπισημάτων Ἰππ. 1200H· ἡ κοιλία ἐν πρ. πυρέσσον κ. (ῥήλ. εἰς διόρραν) Ὅρεισ. 43· ὡς τὸ μέν' ἀποτίθειν ἐπιπολάζει, τὸ δὲ πλῆρες καταφέρεται κάτω Γεωπ. 14. 7, 27.

β) καταβύω, βυθίζομαι (πρὸλ. καταφερής), Ἀριστ. π. τὸ Ζ. Ἰσοκ. 8. 2, 17· κ. ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη, ἡ ἡμέρα αὐτοῦ 19, 20, Πλούτ. κτλ. κ. ὁ λύχνος, πλησιάζει νὰ σβεσθῇ, Πλυντ. Κάτω, 69· κ. ἡ ἀμπέλος, καταστρέφεται, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. Α. 13, 5.

γ) καταπίπτω, οἱ οἰκταὶ κ. ἐπὶ τινα, Πλούτ. Δίων 44· οἰκτὰν κατενεχθεῖσαν ἀναστήσαι Χρυσάτ. εἰς Α' Ἐπιστ. π. Κόρινθ.

δ) καταβαρύνωμαι, καταβυθίζομαι, ἐν τοῖσιν ὑπνοῖσι Ἰππ. 1137C· κ. καὶ νυστάζειν Ἀριστ. π. Ὑπν. καὶ Ἑρμ. 450. 31b, πρὸλ. π. Ἑνυπνίων 3. 13· εἰς κάρον, εἰς ὑπνον Λουκ. Ἑταίρ. Διάλ. 2· ὑπνῷ βαθεῖ Πρίξ. Ἀποστ. κ', 9· ὑπὸ μέθης Ἀθην. 461C· καὶ ἀπολ., πίπτω εἰς ὑπνον, ἀντίθ. τῷ ἐγείρεσθαι. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 12, π. Ἑνυπνίων 3· διεγείρειν δὲ αὐτοὺς μὴ ἐώντας καταφέρεσθαι Διοσχ. **II**, φέρω ὀπίσω, φέρω εἰς τὴν οἰκὸν ἢ τὴν πατρίδα, Ἀριστοτ. Ἀχ. 955· — Παθ., κατηνέχθησαν, πρὸς τὴν Πελοπόννησον, ἐπιστρέψαν εἰς τὴν Πελοπόννησον, κατέπλευσαν, Θουκ. 3. 69.

2) ἐπὶ τριφυλίᾳ, ὡς εἰς τὴν ἑρᾶν, ὁ χειμὼν κατήνεγκε τὰς ναυς εἰς τὴν Πύλον ὁ αὐτ. 4. 3. πρὸλ. Πλούτ. 3. 24, 11· — Παθ., καταφέρεται χειμῶν εἰς τὸ Ἀθῆναιων στρατόπεδον Θουκ. 1. 137.

3) μεταφ. φέρωμαι εἰς τι σημαίνω, ὡς εἰ κατὰ τύχην συναντῶ τι, ἐπὶ γνώμῃν, ἐλπίδα κτλ., Πολύβ. 30. 17, 13., 6. 9, 3· ἐπὶ τὰς αὐτὰς διανοίας κατενέγκεται Διον. Ἀλ. π. Αὐστ. 17· παρ' Ἰσχυρ. ὁ πρᾶμι, κατήνοχα καὶ κατενένοχα. **III**, καταφερομαι τινος, καθάπτωμαι, κατηγορεύω, Σχολ. Cod. Bav. Λιδαν. τ. Α. σ. 182.

καταφεύγω, μέλλ. φεύγωμαι, φεύγω πρὸς τὰ κάτω, κυρίως εἰς τόπον ἀσφαλῆ ἢ αὐτὸν ἐκ κινδύνου, ὅπως λ. γ. εἰς τὰ πτελῆ ἐν σκίσσι πρὸς τὴν χώραν ἢ οἱ λιμένες αἰς πρὸς τὸ ἀνοικτὸν πλάγος, ἡ φεύγων πίπτω εἰς τὰ γόνατα ζητῶν τὴν προστασίαν τοῦ θαυῦ ἢ ἐγκυρῶ τινος ἀνθρώπου, ἐς τὸ ἱρὸν Περὶ 2. 113, πρὸλ. 1. 145· ἐπὶ Δίδε βιωμὴν 5. 46· καὶ μετ' αὐτ., βιωμὴν τὸ σὺν γόνυ κ. Κύρ. 1. Α. 111· ὡσαύτως, κ. ἐν τόπῳ, φεύγω καὶ εἰσελθὼν ὡς εἰς καταφύγιον μένω ἐν αὐτῷ ἱλίως 6. πρkm., Πλάτ. Σοφιστ. 260C· ἐν τῷ Πρᾶμῳ καταφευγόντες Ξεν. Ἑλλ. Α. 5. 5· οὕτως, ἐνθάδε κ. Ἰσοκρ. 501C· ὅπου... Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 10· — κ. εἰς τινα, ἔρχομαι πρὸς τινα πρὸς ὑπερὶν προστασίας, ὅς ἐν φεύγων καταφύγῃ ἐς τοὺτους Πρίξ. 4. 23· Κόνων ἐφευγε... καὶ καταφεύγει εἰς Μυτιλήνην Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 16· πρὸλ. Ἀνδοκ. 10. 20· ἐς τὸ τεῖχος κ. Πλάτ. Νόμ. 6. 778E· ἐπὶ τινα Δημ. 231. 17, κτλ. πρὸς τινα ὁ αὐτ. 100· 4· πολλοὶ ὑβρίζοντες κατέφευγον πρὸς ἐκείνους Ἰσεν. Ἀπομν. 3. 3, 72· παρὰ τινα Ἰσοκρ. 273F· ὡς τινα κ. Πολύβ. 26. 3, 11· καὶ μετὰ ὁστ. προσώπ., κ. τῇ μητρὶ Κτησίτας Περσ. κ. 66. 2) ἐκ τῆς μάχης κ., ἐκφεύγω, φεύγω ἀφ' ὅπου, διαφεύγω ἐκ... Περὶ 6. 75· ἀπολ., ἄνω μάλ'. 3) ἔγω ὡς καταφύγιον, εἰς ἔλκων Ἀντιφῶν 121. 19· πρὸλ. 119, 25· εἰς τοὺς λόγους Πλάτ. Φαίδων 99E, πρὸλ. 76E· ἐπὶ τὰς μηχαν-

νάς οἱ τραγωδιοποιοί κ., δηλ. τὸν ἀπὸ μηχανῆς θεὸν πρὸς λύσιν τῆς περιπλοκῆς τῆς τραγ., δ' αὐτ. ἐν Κρατύλῳ 425B ἐπὶ τὸν δι-
καστὴν Ἀριστ. Ἰδ. N. 5, 4, 6, πρὸς 2, 4, 6, πρὸς θεῶν εὐχὰς
δ' αὐτ. ἐν Φαίδρ. 241B. 4) εἰς τὴν τοῦ βίου μετριότητα,
εἰς ἐπιχειρήματα καὶ τεκμήρια ἐξαγόμενα ἐκ τῆς χρηστότητος τοῦ
βίου του, Δημ. 703. 1· καταφεύζεται εἰς τὸν ἑαυτοῦ βίον ὡς
μέτριον καὶ σώφρονα αὐτοῦ 11.

καταφευκτέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ καταφύγῃ εἰς τι,
ἐπὶ τὰς ἀτυχίας, Ἀριστ. Ῥητ. π. Ἀλέξ. 8. 10· ἐπὶ τινὰ Λουκ.
Ἀλ. 3.

καταφευκτῆριον, τό, καταφύγιον, ἄσυλον, Βασίλ.

καταφύξεις, εἰς, ἡ, καταφυγή πρὸς ἀσφάλειαν, κ. ποιεῖσθαι
ἐς τὸν ὄρμον θουκ. 7. 41. II. καταφύγιον, τόπος πρὸς ἀσά-
λειαν, κ. ἀσφαλὴς αὐτοῦ 38.

καταφῆμι, κλίνων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω παραδέχομαι,
λίγω ναι, βεβαίως, ἀντίθετ. τῷ ἀπαφῆμι. μετ' ἀορ. α', κατέφηνσα,
ἡ διάνοια ἡ κατάφηνσιν ἢ ἀπόφηνσιν Ἀριστ. π. Ἰρμην. 6 κέ.,
διετὰ τὰ φησ. 3. 6, 11· οὐποτ' ἂν μετρωμένῳ καταφῆναι,
ὁ Σχολ. οὐκ ἂν ἐπαινέσαιμι τοὺς μετρωμένους, Σοφ. Ο. 1. 507·
ὁ Ἰσχύ. ἔχει καὶ τὸν ἀορ. κατεπεπν.

καταφῆμιζω· ἀορ. -εφῆμισα, ἀορ. -εφῆμιξα— Παθ., πρkm-
-πεφῆμισμαι— διαδίδω φῆμιν, ἀγγέλλω, καταφῆμιξέ μιν κα-
λεῖσθαι Πινδ. Ο. 6. 93· Ἀλμην Μαιωτίτις, ἦν μητέρα τοῦ
Πόντου κ., διεφῆμισαν ὡς .., Διον. Πυτ. περὶ Valck. εἰς Ἡρόδ.
4. 86· — Παθ., καταπεφῆμισται καὶ καταπεπίστυται, ἔχει
διαφημισθῆ, Πολύδ. 16. 12, 3. II. ἀπὸ νέμω ἢ ἀπὸ νεῖω εἰς θεόν
τινα, οἱ τοῖς θεοῖς καταπεφῆμισμένοι Πολύδ. 5. 10, 8, πρὸς
Πλουτ. Εὐμν. 13· ἡλιέροι κατωφῆμισμένοι θεοῖς, καθωσιμι-
μένοι, καταπεφῆμισμένοι Πολύδ. Α'. 38.

καταφῆμος, ον. (φημι) διαδύτης ἐπὶ κακῷ, Γλωσσ.
καταφθάνω, ἐπιπίπτω ἀπροσδοκῆτως, ἐπὶ τινὰ Ἐξθ. (Ἰουδ.
Κ', 32) τινὰ Μαλαλ.

καταφθατέωμαι, καταφθάνω, ταχέως ἀρῖνουμαι, γῆν κατα-
φθατομένην Λισχύλ. Εὐμ. 398 (ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει «καταφθάνου-
σαν»), οὕτως δ' Σίμπλ. ἀντὶ τὴν καταφθατομένην, ἐκ τοῦ Πτοχ.
ὅστις ἔχει «καταφθατομένην» καταφθάνουσαν κυρίως δὲ τὸ ἐκ προ-
καταλήψεως· δ' αὐτ. ἔχει ὡσαύτως· «φθατῆσθαι ῥάστη» καὶ «φθατῆ-
σαι» φθάζει, κτῆσται» (ἰσχυρὸν τὸ κείμενον διορθωτέον).

καταφθέγγωμαι, ἀποθετ., δμῶν μεγαλορῶντος, Ἐπιφάν. —
ἐνεργητ., ἡχώ, βροντῆς ἥς οὐδὲν μείζον καταφθέγγει Ὁρα-
πόλων.

καταφθέρω, μέλλ. -φθερῶ, καταστρέφω καὶ φθέρω ἐντελῶς,
ἀφνίλλω, δαίμων κατέφθειρε στρατὸν Λισχύλ. Πέρσ. 345, Σοφ.
Ο. 7. 331· πόλιν Πλάτ. Νόμ. 697D, κτλ.· κατέφθορται δόλος
Λισχύλ, Πέρσ. 251· τῆς χώρας καταφθειρομένης Πολύδ. 2. 84,
3· ἐπεὶ δὲ γ' εἴκω οἰκάδεις καταφθάρεις Μένανδρ. ἐν Ἐπιτρ. 4.
καταφθίνω (ῥ), = καταφθίω, τινὰς Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δῆμ.
354· ἀνέμοι κ. ἄρουραν Ἐπιφάν. 465· πρὸς τὸ ἐπὶ.

καταφθίνω [ῥ], φθείρομαι, ἀφνίλλομαι, μαραινόμεαι, νκαπί-
πτω, καταστρέφομαι, ἐπὶ μιν καρπὸς οὐ κατέφθινεν Πινδ. 1. 8
[7], 102, Πρὸς 2. 123, καὶ Τραγ., κ. νόσῳ γῆρξ Σοφ. Φιλ. 286,
Εὐρ. Ἀλκ. 622· τὰ πῆματα θάλλοντα μάλλον ἢ καταφθί-
νοντα ἐρῶ Σοφ. Πιλ. 260· κ. γὰρ Εὐρ. Τρ. 1299· ἐξαμβλοῦται
καὶ κ. ἰσχύς τοῦ σώματος Πλουτ. Ἰδ. 21· ὡσαύτως περὶ μετὰ-
γενεστ. περὶ ὀφθαλμοῦ, ὡς κ. τὸ σῶμα Θεοφρ. π. Φυτ. 9. 16,
5· δ' Πλουτ. ἔχει μετοχ. ἀορ. καταφθίνῃσας, 2. 117C, πρkm.
καταφθίνῃσας αὐτοῦ 621B, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 11, 25— Ἐν Θεοφρ.
25. 122 καταφθίνουσι, κεῖται μεταστὰς. ἐναντίον τῆς σημασίας
καὶ τῆς ποσότητος τῆς λέξεως ὁ Μοίμικε προτείνει καταφθι-
νύθουσι.

καταφθίω, δ' ἐνεστ. μόνον ἐν τῷ ἀπλῷ φθίω· I. μεταβ.
ἐν τῇ μέλλοντι καταφθίσω· ἀορ. α', κατέφθισα [ῥ] ἐν τέλ. I.—
καταστρέφω, ἀφνίλλω, ἐξαλοφύω, φονεύω, οὐ μὲν δὲ σε κατα-
φθίσαι Ὀδ. Π. 341· παλαιὰς διανομὰς καταφθίσας Λισχύλ.
Εὐμ. 727 (ῥε διανομῆς)· κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχχα
παρθένον Σοφ. Ο. 7. 1198.

II. Παθ. πρkm. κατέφθιμαι·
ὑπερσ. καταφθίμην, ὑπερ εἶναι καὶ συγκεκριμ. ἀορ. καὶ ὡς τοιοῦ-
τος εὐρηται παρ' Ὀμ., μετοχ. καταφθίμενος· ἀπαρμ. κατα-
φθίσθαι· ποιητ. κατεφθίμενος, πρὸς ἀποφθίμενος, ἐκπερυ-
φθὸν ἐν ἀναπαιστικοῦ καὶ χοριαμικοῦ στιχοῦ τοῦ Εὐρ. ἐν Ῥήσ.
378, Ἰκέτ. 984, Πιλ. 201, 1299· ἐν Ἐπιτρ. οἱ νόμοι περὶ τῶν
καταφθιμένων Dittouh. — καταστρέφωμαι, ἀφνίλλομαι, ἀπόλλυ-
μαι· ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας δ' Ὀμ. ἔχει μόνον τοῦ συγκεκριμ. ἀορ.,
ἢ καὶ πάντα καταφθίτω, πάντα τὰ ἐρῶντα κατενάλθησαν,
Ὀδ. Δ. 363· ὡς καὶ οὐ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ ὡς ἐλκε, εἴθι
νὰ εἴχες καταφθίτω, Ὀδ. Β. 183· σὺ καταφθιμένον, ἂν ἦσι-
νός ἀφρόνεις, Ἰλ. Χ. 238· νεκροὶ καταφθιμένοντες ἀνέστησαν
Ὀδ. Δ. 491· οὕτως, ἐκεῖ κατέφθιτο, ἀπέναντι, Λισχύλ, Πέρσ.
319· ἐμὶ πρὸς κατέφθιτο Σοφ. Ο. 7. 970, Φιλ. 346· κατέ-
φθισο Εὐρ. Ἰππ. 830· φέγγος ἡλίου κατέφθιτο, τὸ φῶς τοῦ

ἡλίου εἶχε τελείωσιν, ὕσιν, Λισχύλ. Πέρσ. 377. [καταφθίσω
παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλὰ κατέφθισα παρὰ Τραγ.· ἔν τῳ πρkm. καὶ
ἀορ. παθητ.]

καταφθορά, ἡ, παντὸς φθορῆς (πρὸς δὲ διαφθορῆς). καταστροφή,
θάνατος, ἀλυσίμοι καταφθοραὶ Εὐρ. Ἰων. 1231, δ' ἡ δὲ θάνατος ἡ-
σέως θάνατος· ἡ κ. τῶν ἀνδρῶν, τῆς ἑλλάδος, τῆς χώρας,
τῶν ἐργῶν, ἡ καταστροφή, δ' ἐλεῖρος, Πολύδ. 1. 19, 4, 11. 6,
2, κτλ. ἡ ἐξανάστασις καὶ κ. τῶν Κελτῶν 2. 21, 9· κ. καὶ
θάνατος Σίμωκ. 28. 6. 2) μεταφωρ., σύγχυσις, διατάραξις,
φρενὺν Λισχύλ. Χο. 211.

κατ-αφῆμι, ἀφίνω πρὸς τὰ κάτω, ἀφίνω νὰ πῶ, κατηρίει
(παρὰ)· τὸ ὄρου διὰ χειρὸς Πλάτ. Λάχ. 183B· τὸν λέβητα
καταφέντες Ἀριστ. Προδλ. 32. 6.

καταφίλειω, φιλῶ γλυκὰ, τρυφερώς, φιλεῖν δεῖ λέγειν τὸ
κατὰ ψυχὴν, καταφιλεῖν δὲ καὶ κύσει τὸ διὰ τοῦ στόματος
Αντίφιτ. Βοκκ. 115. 22· οὐκ ἔχουσα ἡ Π. πῶς ἂν ἀσπάσαιτο
αὐτόν, καταφίλησε τὸν εἰφρόν Σεν. Κύρ. 6. 4, 10· καταφι-
λῶν χειρὸς καὶ πόδας τοῦ Κύρου πολλὰ θαυρῶντες ἅμα
χαρὰ καὶ εὐφραίνόμενοι αὐτοῦ 7. 5, 32· τοὺς μὲν καλοῦς
φιλεῖν τοὺς δὲ ἀγαθοὺς κ. δ' αὐτ. ἐν Ἀποκτ. 2. 6, 33· περι-
βαλὼν κ. Πλουτ. Ἀλ. 67.

καταφίλημα, τό, ἀκόλαστον φίλημα, ἀντιθ. γνήσιον φίλημα,
Φίλων 1. 480.

καταφίλωνειν, φιλονεικῶ κατὰ τινος, Σουῖδ., μετ' αἰ.

καταφίμω, -ω, κλείω τὸ στόμα, σιωπῶ.

καταφλάω, κατακόπτω, Ἰσχύ. «καταφλάω, κατακόψαι».

καταφίλυσσιν, νικῶ ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, τινὸς Διδ. π. Ζ. 6.

II. φιλοσοφικῶς ἀποδεικνύω, κατ. ὅτι, Ἀρρ. Ἐπίκτ.

4. 1, 167· φιλοσοφικῶς ἐρμηνεύω, Εὐμῆδ. 258.

καταφλέγω, καίω κατὰ βλῆν, διὰ τῆς φλογὸς ἀφνίλλω, κατα-
καίω, δ' Σουῖδ. «ἐφλέγετο γὰρ οὐ κατεφλέγετο», δηλ. καὶ ἐκαίετο
πυρ, οὐ κατεκαίετο δὲ, ἐν λ. πυράφλεκτος· πυρὶ Ἰλ. Χ. 513,
Περ. Ἀσπ. Ἰπρ. 18· ἀφνίεντο θαυλοῦς διαπύρρους ἔθερον ἐπὶ
τὰς οἰκίας· καταφλέγοντες Πλουτ. Καῖσ. 68, κτλ. μεταφ.,
ἐπὶ ἔρωτος, Ἀνθ. 11. 5, 10· πρὸς καταφλέγω. — Παθ., κατo-
κάλωμαι, θουκ. 1. 133· καταφλεγομένην Διοτ. Ἐλλογ. 159. 67·
καταφλέγῃσιν δὲ μιν Χρυσόστομ. 40, 518· μεταφωρ., ἐπὶ ἔρωτος,
Εὐμῆδ. 266, Φιλόστρ., κτλ. II. καταφίπτω ὡς διὰ κεραυνῶ,
καταβέλλω, κ. καὶ καταβροντᾷ τοῖς ῥήτορας (καίως· κατα-
φέγγει) Λογγίν. 34. 4· πρὸς καταβροντᾷ.

καταφλέκτικος, ἡ, ὡν. εὐφλεκτός, ἐπιτηδεύς εἰς τὸ καταφλέ-
γειν, ὅστις εὐκόλως καταφλέγει, Ἐκκαλ.

καταφλέκτος, ον, κακαυμένος, ὁ καταφλέχθεις, ὁ αὐτὸς κ.
Πηλὸς 1. 1.

καταφλέξι-πυλεις, ὁ, ἡ, ὁ κατακαίων πόλις· οὗτοι κατέεα

ἐταῖρα τας, Ἀνθ. 11. 5, 2.

καταφλέξις, -τις, ἡ, κατέκαυστος, Λουκ. π. Ὀρχ. 39, Περὶ.

καταφλέγω, πυρπολῶ ἐντελῶς, ἡτρ. γραφ. παρὰ τοῖς Ἐξθ.

(Ἰατρ. 12, 8).

καταφλάω, ἡ, τῆς θύρας, ἡ αἰθουσα, Σχολ. ἐν Ὀμ. Ὀδ. Ο. 136.

καταφλουαῖω, φλουῶ περὶ τινος, τὴν Ἰουλιανὴν Φιλόστρ.

20 καὶ 25· ἀλλὰ, κ. τινος, καταφλουαῖω, φλουῶν, τὸν φορτῶν

μὲ φλουαῖας, Στρίβ. 550· τινὸς τι κ. Διογ. Λ. 5. 20.

καταφύειω, φεύω τινὰ πολὺ, τὸν ἐμβέλλω εἰς πολὺν ἐβδον,

Θουκ. 7. 21, Λουκ. Ἐπίκτ. Διάλ. 13. 5. — Μέσ., καταφύομαι,

μεγάλως φεδοῦμαι, δ' μέσ., -φουδῆσθαι καὶ δ' ἀορ. -φουδῆσθαι, τι

Ἀριστοτ. Βιάτ. 1109· ἀπολ., καταφουδῆσαι Θουκ. 6. 33.

καταφύθος, ον, πλήρης φέθου, περὶ φέθου, κ. ἡν καταφo-

δεῖτο· μετ' αἰ., κ. ἦσαν τοὺς ἐλέφαντας Πολύδ. 1. 30, 12·

τὸ μέλλον 3. 107, 15· κ. ἦν μή .. δ' αὐτ. 10. 7, 7· κ. γίνεσθαι

Ἐξθ. ἀπολ., Πλουτ. Δίων 4· κ. καὶ θυσελπίς Περὶ 31.

καταφουδᾶω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ φουδᾶω, Εὐμῆδ. σ. 394,

ἐμπνεόμενος ὑπὸ τοῦ φέθου μανθάνω, φρονητέω.

καταφουδίσσω, κλίνω τι κατακλινόν, «κατακλίνω» Παύλ.

καταφουτᾶω, Ἰων. -έω, κατέρχομαι συνεχῶς ἢ ταχέως ὡς

εἰς ἄγρια θηρία ἐκ τῶν ὀρέων πρὸς ἡλίαν, Ἰπρὸς 7. 125.

II. κατέρχομαι εἰς .., καταλήγω, λόγος κ. πρὸς τι Θεοφύλακτ. Συμ.

«καταρσιῆσαι» παραγενέσθαι Παύλ.

καταφουτῆσις, ἡ, τὸ καταφουτᾶν, ἡ κατέδασις, Κύριλλ.

καταφουνύω, καταφάω, Ἰπρὸς 1. 106, 107, κ. αὐτ. Εὐρ.

Πλάχ. 1177, κτλ. καὶ τὸ πρὸς καταφουνύω ἡν πετρεῖς Ὁρ. 535.

καταφύνης, ὁ, οἱ καταφύνη, οἱ φόνον αἰετὰ πράξαντες καὶ

ἐπαίτως καταφονεύοντες, Δωρ., Εὐστῆθ. 1098. 15.

καταφωρά, ἡ, καταφάσις, ἡ φάσις, πρὸς, καταφῆμι,

κύπτω πρὸς τὸ κάτω, σπασίω, τὴν κ. καίριον Πολύδ. 2. 39, 3, κτλ.

τάς κ. τῶν μαγαζιῶν ἀναλλέχεται ὁ θυρεός, ἀλλ' αἰετὶ ἡ μα-

ταίλας καθιστᾷ, 6. 22, 4· ἐκ καταφωρᾶς (λατ. φάσμα, ἀντίθ. τῷ

phantom), κρυφαί, ἀντιθ. τῷ ἐμπηγνέω, νύχθη (καταφῆμι)

δ' αὐτ. 3. 115, 3· τραῦμα, δ' ἐπιπολὴς μὲλλον τὴν καταφωρᾶν, δ' αὐτ.

3. 115, 3· τραῦμα, δ' ἐπιπολὴς μὲλλον τὴν καταφωρᾶν, δ' αὐτ.

3. 115, 3· τραῦμα, δ' ἐπιπολὴς μὲλλον τὴν καταφωρᾶν, δ' αὐτ.

3. 115, 3· τραῦμα, δ' ἐπιπολὴς μὲλλον τὴν καταφωρᾶν, δ' αὐτ.

3. 115, 3· τραῦμα, δ' ἐπιπολὴς μὲλλον τὴν καταφωρᾶν, δ' αὐτ.

3. 115, 3· τραῦμα, δ' ἐπιπολὴς μὲλλον τὴν καταφωρᾶν, δ' αὐτ.

3. 115, 3· τραῦμα, δ' ἐπιπολὴς μὲλλον τὴν καταφωρᾶν, δ' αὐτ.

3. 115, 3· τραῦμα, δ' ἐπιπολὴς μὲλλον τὴν καταφωρᾶν, δ' αὐτ.

3. 115, 3· τραῦμα, δ' ἐπιπολὴς μὲλλον τὴν καταφωρᾶν, δ' αὐτ.

3. 115, 3· τραῦμα, δ' ἐπιπολὴς μὲλλον τὴν καταφωρᾶν, δ' αὐτ.

3. 115, 3· τραῦμα, δ' ἐπιπολὴς μὲλλον τὴν καταφωρᾶν, δ' αὐτ.

3. 115, 3· τραῦμα, δ' ἐπιπολὴς μὲλλον τὴν καταφωρᾶν, δ' αὐτ.

3. 115, 3· τραῦμα, δ' ἐπιπολὴς μὲλλον τὴν καταφωρᾶν, δ' αὐτ.

3. 115, 3· τραῦμα, δ' ἐπιπολὴς μὲλλον τὴν καταφωρᾶν, δ' αὐτ.

κατάβασις, πτώσις, κατασφαί διδρῶν καὶ πρηστήρων Πλάτ. 'Αξιολ. 370C· κατάβασις, ὅστις, κ. ἡλίου, ὅστις τοῦ ἡλίου, (θεοφρ. π. 1· 'Ανέμ. 12· ἡ ἡμερὶνὴ κ. Πολύβ. 3. 37, 5, κτλ.) καὶ ἐν τῇ πληθ., Ἀβγος 2. 24· κ. κοιλίας, διάρροια, 'Ιππ. 'Αρ. 1262, πρὸς κατατρέχονται αἱ κοιλίαι. 2) προσβολή, ἐξοδος ληθάρου, κ. βαθεία καὶ δυσανάκλητος 'Ιππ. 'Επιδ. 3. 1085· ὅδε κατατρέχω 1. 2.

3) ἐν συλλογισμῷ, συμπέρασμα, τήν κ. ἐκ τῶν φαινομένων μεθοδεύειν ὁ αὐτ. 20. 2.

καταφυρέω, = καταφέρω, ἐπὶ ποταμοῦ, καταβιβάζω, παρασύρω, ψήγισα χρυσοῦ κ. ἐκ τοῦ Τιμώλου 'Ηρόδ. 5. 101, πρὸς χρυσὸς καταφύρευσμένος ὑπὸ ποταμῶν 3. 106· μεταφορ. ἀμύχανον .. λογιζόμεν καταπεφόρηκας τῆς διαφορότητος .., θανάσιον βεῖμα (σειράν) 'συλλ. γισμῶν ἔχεις καταβιβάζει περὶ τῆς διαμετρ. οἱ συλλογισμοὶ ἐπλημύρησαν ὡς ποταμοί .., Πλάτ. Πόλ. 587E· πολλὰ .. καταφέρει τῆς προνοίας, ἐξηκολούθει νὰ λέγῃ πολλὰ ἐναντίον, Πλούτ. 2. 548C· καταγλυτίζειν, καταλλεῖν, καὶ καταφύρειν πολλοὺς λόγους.

καταφορέα, ἡ, ἀρρωστήμα, νόσημα εἰς δ καταφέρεται τις ἡ ἔχει ῥοπήν.

καταφορικὸς, ἡ, ὄν, ὁρμητικὸς, σφοδρὸς, 'Πύχ. λόγος κ., ὁνειδιστικὸς, ὕβριστικὸς, 'Ερμολ. 'Ιω. Χρυσ. — 'Επίρρ. -κώς. «σφοδρῶς», Σουίτ. 'Ιω. Χρυσ. II. ληθαργικὸς, ἀναίσθητος, Γαλιην· ἐπιφέρειν ληθαργον, ὁ αὐτ.· ὁ καταφερόμενος εἰς ὕπνον, ἀντίθ., ἀγρυπνητικὸς. Φώτ. ἐκ τοῦ 'Ορείδ.

κατάφυρος, ὄν, εὐκατάφυρος, ὁ ἔχων ῥοπήν πρὸς τι, κ. πρὸς δόξαν Πλούτ. Θεμ.· ὁρμῶν ἐναντίον τινός, ὁρμητικὸς, τρικυμώδης, τὸ κ. τῆς θαλάσσης ἀντίθ. τῷ τὸ γαληνίζον, 'Αριστ. Προβλ. 23, 41, πρὸς. Λοβέν. εἰς Φρύνιχ. 439.

II. βαθύς, ληθαργικὸς, ὄντος 'Ηούχ.

καταφυρτίζω, βαθεῖος φορτώγω, χρυσοῖον καταφόρτισε με Θεμιστ. 2. 25D· καταπεφορτισμένους ὄνους τοῖς ἐπιτηδεύοις 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 7. 9, 3· καταβαρύνω, τὰν ψυχὰν κοκοῖς 'Ιππαρχ. παρ Στοβ. 574. 24.

κατάφυρτος, ὄν, πεφορτωμένος τι, τινος 'Ιωσήφ. Βίος 26, 'Εκκλ.

καταφορώδης, ες, (εἰδός) = κατάφορος II ἢ καταφορικὸς. κ. ὕπνος 'Γαλιην. 14. 314.

κατάφραγμα, σκέπασμα, περίδλημα εἰς προρύλαειν, ναὺς κατάφρακτος, ἡ ἔχουσα κατάφραγματα.

καταφράγνυμι = καταφράσσω, Θεόδ. 'Ηρόδ. 301.

καταφράζω, διηγούμεναι, τὸ σαφάνες Πινδ. Ο. 10 (11). 68· — Μέν. μετ' ὅρ. παθ. καὶ μέσ., θεωρῶ, παρατηρῶ, σκέπτομαι περὶ τινος, σταθμίζω, καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ τήνδε δίκην 'Πρ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 246· καταφράσθεις αὐτὸν τοῦτο ποιοῦντα, παρατηρήσεις .., 'Ηρόδ. 4. 76· καταφράσαστο Σόλων 4. 38, πρὸς. Διον. Π. 884.

καταφράκτης, ὄν, ὁ, θώραξ, ἐπίδεσμός τις χειρουργικὸς, οὕτω κληθεῖς ἐκ τῆς ὁμοιότητός του περὶ τὸν θώρακα τὸν Ρωμαϊκόν, 'Γαλιην. 12. 492.

κατάφρακτος, ὄν, καταπεφραγμένος, καλῶς κεκαλυμμένος, ἐγκέκλειμένος, κ. πετρώσει ἐν δεσμῷ Σαρ. 'Αντ. 938 (ἐνθα ὁ παλαιὸς 'Αντ. τύπος, κατάφρακτος, ἐκπαρνοῦται ὑπὸ τοῦ Διόδ. ἐκ τοῦ Κώδ. Α., πρὸς. ἀφρακτος)· πλοῖα κ., ἔχοντα καταστρώματα, Θουκ. 1. 10, πρὸς. Πολύβ. 1. 20, 13· ἐν τε ταῖς ἀφράκτοις καὶ ταῖς κ. γάυσι Συλλ. 'Επίρρ. 2525· κ. σκάρη Πολύβ. 16. 2, 12· ἵπποι κ., περιβεβλημένοι θώρακα, Αστ. Ioricius (Δίφ. 37. 40) ἢ καταπεφραγμένοι τοῖς ὅπλοις Πολύβ. 31. 3, 9, κτλ.· ἵππεῖς Πλούτ. Κράσσ. 21· ἡ καταφορά ἐκ τῆς 'Ομηρ. ῥήσεως, φράξαντες δόρυ δορὶ, σάκος σάκει προβελύμεναι 'Πλ. Ν. 130, Μυστάχ. μεταφορ., ἡ κατεσκευασμένη καὶ μὴ τὸ μέλλον εἶδους, ψυχὴ 'Ιων παρ' 'Ιούχ.

καταφρακτώδης, ὄν, οἱ κ. ἵππεῖς ΡΒ. 316, 4 (350 μ. Χ.).

κατάφραξις, εὖς, ἡ, ἐμψραξις, τὸ σκεπτικόν, 'Ιππιατρ. 229.

καταφράσσω, 'Αττ. -τω, καλύπτω με θώρακα ἡ πανοπλάν, τὸν στρατιώτην κ. Εὐράθ. σ. 109 (κοινῶς καταφράσσει), πρὸς. ὅλος στρατιωτικῶς κατέπεφρακτο· ὁ 106· ἵπποι καταπεφραγμένοι (ἢ καταφράκτες) Πλούτ. 'Αλκιβ. 16, πρὸς. Κράσσ. 24· μεταφορ., πολλοῖς ἵππευσιν καταπεφραγμένος ὁ αὐτ. 'Αλκιβ. 33.

καταφράσσω, ἱππιατρικῶς, ἀντί τοῦ φρέσσω, Κύριλλ.· «κατακτεροῦντες» δαίμωνες 'Πύχ.

καταφρονέω, σκέπτομαι περὶ τινος ὡς κατωτέρου μεθ, μικρὴν καὶ ταπεινὴν περὶ τινος γνώμην ἔχω, δὲν τὸν λογιζάμεν, ἀμάρτυ, δὲν τὸν μετῶ, περιφρονῶ, ἀλλὰ καὶ δὲν σκέπτομαι καλῶς, τινος 'Πρόδ. 4. 123· ἵππ. Πάχ. 109, κτλ.· τὸ καλῶς βουλευέσθαι καὶ μηδενὸς καταφρονέειν Δημ. 472. 2· τῶν παρόντων καταφρονῶν, τῶν ἀπόντων ἐπιθυμῶν Λυσ. 127. 23· κ. τὸ κινδυνεύω, δὲν φοβούμεν τὸν κίνδυνον, ἀμάρτυ, Πλάτ. 'Απολ. 48C· τῆς τέχνης ὁ αὐτ. Γοργ. 512C· κ. τινός ὡς ἀνοήτου 527C· καύματος καὶ ψυχῆς 'Ερμ. παρ Στράβ. 480· κυνηγεσιῶν Σεν. Κυν. 2. 3· τῶν θεῶν 'Αντίφ. ἐν 'Αδρ. 48· τῶν πτωχῶν Μένανδρ. ἐν

'Κυβ. 10· οὐ δεῖ διαβολῆς καταφρ. ὁ αὐτ. ἐν 'Βοιωτ. 1. σίχροκερδέας κ., ἀπέχονται, Σεν. Κυνήγ. 3. 16. 2) ὡσαύτως μετ' ὅρ. θεωρῶ μετὰ καταφρονήσεως, περιφρονῶ, 'Πρόδ. 8. 10, Μάρ. Πάχ. 503, Θουκ. 6. 31., 8. 3· ἐντεῦθεν ἐν τῇ παλ., ὡς ἴσον σκέπτεται τις περὶ ἐμοῦ, περιφρονούμεναι, οἱ πένητες ὑπὸ τῶν πλουσιῶν κ. Πλάτ. Πόλ. 558D· εἰς τὰ πολιτικὰ καταφρονούμενοι Σεν. 'Πρόδ. 7. 4. 30· μέλλ. -φρονηθῆσμαι Αἰσχίν. 25. 11· οὕτω, μέσ. μέλλ. καταφρονήσομαι, Πλάτ. 'Ιππ. Μείλων 281C· ἀφρ. καταφρονήθην 'Ισοκρ. 138A, ἀντί τοῦ τιμᾶσθαι καταφρονηθόμενος 135E, Πλάτ. Εὐθύδ. 273D.

2) ἀπολ., φέρομαι μετὰ καταφρονήσεως, ὑπερηφανικῶς, διὰ τὸ καταφρονῶντας ἀπαρασκεύους γενέσθαι, δηλ. αὐτοὺς αὐτῶν, Θουκ. 2. 11, 'Αριστ. Ρητ. 2. 2, 3· τὸ καταφρονεῖν, ἡ καταφρονήσις, Διον. 'Αλ. 5. 41. 4) μετ' ἀπαρεμ., νομίζω μετὰ περιφρονήσεως ὅτι .., σκέπτομαι μετὰ προλήψεως ὅτι .., καταφρονήσαντες 'Αρκαδίων κρέσσονες εἶναι 'Ηρόδ. 1. 60· καταφρονῶντες καὶ προσισθῆσθαι Θουκ. 3. 83· μετὰ γεν. καὶ αἰν., καταφρονήσαντες τῶν 'Αθηναίων ἀδυνασίαν Θουκ. 8. 8, καταγόντες.

II. μετ' αἰε. πράγ., μόνον παρὰ τοῖς 'Ιωσι συγγραμ., (πρὸς. κατανοέω). σπέρτω τὰς σκέψεις μου, τὸ φρονήμα μου εἰς τι, ἐπιζητῶ, ἐπιδιώκω, Αστ. ἀφελειν, τήν τυραννίδα 'Πρόδ. 6. 59, πρὸς. ταῦτα 8. 10· καὶ οὕτω ληπτέον ἐν 'Αντίφ. ἐν 'Αρχ. 1. 1, τοὺς βύστακας μὴ καταφρονέει, μὴ σκέπτεται τοὺς μύστας σου, μὴ ἔχει τὴν φιλοδοξίαν νὰ ἔχῃς μύστακας (ἐπειδὴ οἱ Σπαρτιάται ὥρελλον νὰ κείρωσι τὸν μύστακα, πρὸς. μύσταξ).

III. ἐρχομαι εἰς ἐμπυτόν, Αστ. περιπίπτειν, 'Ιππ. 309, 31., 561, 14 (κοινῶς κακωφρ.) (πρὸς. κατανοέω II)· ἐξουσιάζοντες οὐ καταφρονῶσαν, δὲν ἤθελον εἰς τὸν γούν τῶν Πλουτ. Δεισιδαίμ. 3.

καταφρονήμα, τὸ, καταφρονήσις τῶν ἄλλων, μὴ φρονήσασθαι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήσασθαι, ἡ μεγάλη ἰσχυρία τὸ ὕψος τὸ ὅποιον ἔχει τις περὶ ἐαυτοῦ, συναίσθησις τῆς κατὰ τὴν ὑπερηγίαν τὸν ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ, Θουκ. 2. 62.

καταφρονήματιζω, πληρῶ τινα καταφρονήματος καταπεφρονήματιζόμενοι τῷ θράσει καὶ ταῖς ἀλκαῖς Διόδ. 'Απόσπ. Πάτ. σ. 65, ἐκδ. Μπ. 9.

καταφρονήσις, -εως, ἡ, -τῃ προηγ., καὶ συνήλιπτον περιφρονήσις, Θουκ. 1. 122, Πλάτ. Πόλ. 558B, 'Αριστ. Ρητ. 2. 2, 3· ἀντιτίθεται πρὸς τὸ αὐχμημα, τὸ σημαίνον τὴν μεγάλην ὁδὸν ἢ τὸ ὕψος, τὰ ἐγγινόμενα καὶ ἀπὸ εὐτυχῆς ἀμαθείας καὶ βελῶν τινα, Θουκ. 2. 62.

καταφρονήτειον, ῥημα. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ καταφρονήσῃ, τινός 'Αθην. 625D.

καταφρονήτης, οὐβ, ὁ, δ καταφρονῶν, ἀντίθ. τῷ ὑαυμασθῆς, Πλούτ. Πρῶτ. 12, 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. Πόλ. 2. 8, 3· εὐλαβεῖς καὶ μὴ καταφρονήτας τοὺς υἱοὺς ποιήσατε Νεβλ. 'Επιστολ. σ. 267.

καταφρονήτικος, ἡ, ὄν, ὁ ἐπηρεπής εἰς τὸ καταφρονεῖν τῶν ἄλλων, ὁ ἐκ φύσεως κλίνων εἰς τὸ νὰ περιφρονῇ τοὺς ἄλλους, ἀντίθ. τῷ ὑαυμαστικὸς, 'Αριστ. 'Πόλ. Ν. 4. 3, 28; Ρητ. 2. 2, 24., 11. 7· οἱ καταφρονήτικοι καὶ θρασεῖς Πλούτ. 'Πόλ. σ. 40· καὶ ἐπηρεπῆς, καταφρονήτικώτερον πρὸς οὐτοὺς διατεθῆσθαι 'Αννα Κομ. 402A· — 'Επίρρ. -κώς, Πλάτ. Θεαίτ. 161C, Σεν. 'Ρηλ. 4. 1, 17., 5. 3, 1, Δημ. 1075, 11· κ. τῶν εὐτελεσιτέρων Φιλ. Α', 927, 30· ἐλιγώρως καὶ κ. Πλούτ. Λύσ. 11, κτλ.· — 'Ο Αἰδ., (ἐν Φρύνιχ. 520) σημαίνει τὸν τύπον καταφρονήσεως παρ' 'Αππ. καὶ 'Γαλιην., ὡς ἐφαλμένον.

καταφρονεῖζω, δαπανῶ εἰς τὰς φιλοσοφικὰς ἢ φιλογικὰς σπουδὰς, ἐν χρήσει ἐν τῇ κοινῇ φράσει [θολιάτιον] οὐκ ἀπολύτως, ἀλλὰ καταπεφρονήτικα, δὲν ἐδ' ἔχουσα, ἀλλὰ τὸ κατελπίσθαι εἰς τὰ σχολαῖα [εἰς τὴν παιδείαν οὐδαμῶς], 'Αριστ. Νερ. 857· ἐπὶ ἀποθ' ἀστείας ἐκ τοῦ ρ. φρονεῖζω, ἐρ' ἡς σημασίας καὶ τὸ ῥηματ. φρονεῖσθαι.

II. φρονεῖζω πολὺ, ἀντίθ. τῷ ἀφρονεῖσθαι, τι Πολύβ. 28. 11, 10.

καταφρονάγμαι, τὸ, ὑπερηφανία, 'Επίκτ. (2)

καταφρονάτομαι, ἀποθ., φέρομαι ὑπερηφάνως, ἀλαζονικῶς πρὸς τινα ἐκ μεταφορᾶς τῶν θυμολογῶν ἱππῶν, οἵτινες φροντίζονται ἐναντίον τοῦ γαλίου καὶ καταδύκνουν αὐτόν, Μ. 'Αντων. 7. 3· τινι ὁ αὐτ. 9. 41· τινός Φώτ.

καταφρύγω [5], κατακαίω, καίω μέχρι τέφρας, ἐπὶ κεραυνῷ, 'Αριστ. Νερ. 396· — 'Πρόδ., καταληγνόμεναι, 'Εκκλ.· εἰς καταφρύγναι Βαπλ., γλῶσσαι καταφρυγμέναι 'Αλέτ.· «καταφρύγεται» καταληγνόμεναι 'Πύχ.

καταφρύσσω, 'Αττ. -τω, καταληγνῶν, Γοργ. Νύκτ.

καταφρύγναι, = καταφρύγω, 'Πρόδ. 6. 16, Αἰσχίν. 83. 39.

καταφύγη, ἡ, πρόσκαιρον ἢ τόπος εἰς ὃν καταφεύγει τις διὰ νὰ εὖρ ἀσφάλειαν ἢ σωτηρίαν ἀπὸ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου, ἡ καὶ βοήθειαν καὶ προστασίαν, 'Πρόδ. 7. 46· ἔχει γὰρ καταφύγην ὅλη μὲν πέτρων, δοῦλος δὲ βωμόν, 'Ικτ. 267· κ. σωτηρίας, σπράγξ· καταφύγιον, ὁ αὐτ. ἐν 'Ορ. 724· μόνον εἰσέρχεται εἰς εἶναι τοὺς φίλους 'Αριστ. 'Πόλ. Νικ. 8. 1, 2. 2) μετ' γεν., κ. κοινῶν, καταφύγιον ἀπὸ .., αὐτοὶ 448· τῶν ὁκουσίων ἀμαρτημάτων κ. εἶναι τοὺς βωμούς Θουκ. 4. 98· κατ. ἔχειν, κατ.

ποιείσθαι εἰς τινὰ, καταβύγειν, Εὐρ. Ίκτ. 267, Ὀρ. 567, πρβλ. Ἀντιφώντα 112. 6. κατ. εὐρίσκειν, κατ. ἐστὶ εἰς θεοῦ Πλάτ. Νόμ. 699B, κτλ.· εἰς τοὺς νόμους Ὑπερίδ. ὑπὲρ Εὐδένει. 25, πρβλ. Μένανδρ. ἐν Ἀδελφ. 50.

II. τρόπος ἐκφυγῆς, πρέραις εἰς τὴν καταβύγει τις, Δημ. 1131. 15., 1263. 20. καταβύγιον, τό, ὑπόκορ. τοῦ προηγ., Διον Κ. ἐν Mat' Coll. Val. σ. 529, Πυρ., πρβλ. χρησφύγετον.

καταβύλλαν. Ἐπίρρ., κατὰ φύλα ἢ φυλάς κατὰ ἔθνη, Ἰλ. B 668· φάλαγγας ἀνδρῶν ἐρχομένων κ. Ὀππ. Ἀλ. 3. 1144· καταβύλλασσιν ἀγρυπνῶ ἢ φυλάσσω καλῶς Ἀριστοτ. Ἰκκλ. 482.

καταβυλλορροῶ, καταβύνω, καταρρίπτω τὰ φύλλα μεταφορ., χάνω τὴν λαμπρότητά μου, τιμὰ καταβυλλορρόησε Πινδ. Ο. 12. 22. καταβύλλος, ον, πλήρης φύλλων, κ. ἀνὰ κήπους Στράτιος ἐν Ἀδελφ. 1. 1.

καταβύξιμος, ον, πρὸς δὴ δύναται εἰς νὰ καταβύγη, ἀγαλμά Πλούτ. 2. 290C.

καταβύνηται, γέννηται· ἀδρ. κατέφυον, καὶ πρην, καταπέφυκα, ἐκβεβλάσθηκα τῆς σαρκὸς καὶ καταπέφυκα Πλούτ. Πθ. 442B· «κατεβύοντο» κατέρεχον· Φώκ., Σουίδ., δηλ. ἡρήμωνον, ἐδούον· καὶ «καταπιβύει» κατερέχει· Πλούτ.

καταβυρά, ζυμῶνα, ἢ μινῶνα, ἐντελῶς, Ἀλέξ. Τραλλ. (i)

καταβύρω [ῶ]. ἐντελῶς μινῶνα, μολύνω, Ἐκκλ.

καταβυσάω, διὰ τοῦ φυσήματος ἐκχέω, ἐξακονεῖω, φυσῶν βαντίζω, κ. τὸ οἰζῶν οἶνον οἱ μελιττοουργοὶ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 58· ἀλλὰ κ. τὸν θολόν, ἐκτενάσσω, ἐκχέω τὸν χυμὸν τῆς σπῆας, αὐτόθι 5. 12, 1. 2) φυσῶ ἐπὶ τινος, καταφρονεῖν· κὼς μεταχειρίζομαι, ἐμπτόω, κατ. καὶ καταναθεματίζειν τινὰ Ὑπιδαν.

καταβύσσημα, τό, τὸ φυσῶν ἐπὶ τινος, Ἐκκλ.

καταβύσις, εὐς, ἢ, ἢ ἐκ τοῦ πλησίον σύνδεσις, στενὴ σύνδεσις, ἐμφυσις, ἐμβολή, ἔγερσις, τὴν κ. ποιεῖται εἰς ῥ. Ραλλῶν. II. = φύλλιον, Διοσκ. 4. 70.

καταβύστευσις [ῶ], εὐς, ἢ, τὸ καταβύστευειν, Ἐβδ. (Ἰερὴμ. ΔΒ'. 22), Κλήμ. Ἀλ. 325· καὶ μεταφορ., ἢ κατ. τῶν ἀγῶθων, ἀντίθετος τῇ ἐκκοπῇ καὶ ἀναίρεσιν τῶν κακῶν, Ἰω. Χρυσ.

καταβύττω, πυκνῶς φυτεύω, πληρῶς ἐκ φυτῶν ἀγορᾶν πλατάνοις Πλούτ. Κίμ. 13, πρβλ. Λούκ. π. Ἀλθθ. Ἰστ. 2. 42· κατ. λαδὼν εἰς τόπον, καθιδρύω, μεταοικίζω, Μακκαβ. οἰκοδομεῖν καὶ κατ. Σειράχ Μ', 9. II. ἐμπήγω, ἐδόντας χεῖλεσιν Εὐδῶ. σ. 138.

καταβύττος, ον, καταπεφυτευμένος, πλήρης φυτῶν ἢ δένδρων, τόποι κ. Πολύδ. 18. 3, 1· κ. ἀσφοδελῶν, πλήρης ἔξ., Λούκ. Νεκυρμ. 11· περιπατοῦ κ. καὶ σὺκοις Πλούτ. Κικ. 48.

καταβύτουρῶ, ἐμφυτεύω, τί τινι Εὐδῶ. σ. 445.

καταβωνέω, πληρῶς διὰ τῆς φωνῆς μου, ὡς τὸ κατῶν. κάμνω τί νὰ ἀντηχῇ, οἱ τέττιγες μουσουργοῦντες τὰ ὅλην κατὰ φωνοῦσιν Ἰργγ. Ναξ. ἄλλα καὶ, κατ. τὸ ἄλσος· «καταβωνεῖ τάρτατος» Πλούτ.

καταβωνήεις, εὐς, ἢ, τὸ νὰ καταβωνῇ τις.

καταβωράω· μέλλ. -άσω [ᾶ], (συχνότερον τὸ ἐπισφωράω), κυρ. συλλαβῶν τινὰ ἐπ' αὐτοφῶνᾳ ἐκπέτονται, τὸν πᾶν φανερὰ, καταλαβῶν τινὰ πράττοντά τι, ἀνακαλύπτω, Θουκ. 8. 87, Λούκ. Ἐνύπν. 28· μετὰ μεταφ., κατ. τινὰς ἐπιβουλεύοντες (ὁ Σχολ. ἐλέγχειν) Θουκ. 1. 82· οὐδ' ἑωρᾶτε τὴν ψυχὴν· ἀλλ' οἷς διεπράττετο, αὐτὴν ὡς οὖσαν καταβωράω, ἀνέκαλυπτε τὴν παροῦσαν τῆς, Σεν. Κύρ. 3. 7, 17· Παθ. ἀδρ., καταβωραθῆναι Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 10, 1· παρ' Ἰουδ. «καταβωράν» ἐρεῖν νῶν. ἐπιζητεῖν.

καταβωρός, ον, ὁ καταβωραθεὶς, ἀνακαλυφθεὶς, Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 24, Σουλ. Ἐπιγρ. 3916. II. παφής, κατάδηλος, φανερός, Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρ' 17. 5· κ. τῆς γνώμης γεῖσθαι Πλούτ. Κᾶτων Νεώτ. 54.

καταβωνεῖω, φωτίζω ἐντελῶς (κυρ. καὶ μεταφορ.), Ἀνθ. Π. 9. 178, Ἐκκλ.

καταχάλνω· μέλλ. -χάνομαι, πολὺ χάσκω ἢ μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα περιγελῶ τινος, τινός· «καταχάλην» καταγελάσθ. μυατηρίση, ἐξουθενήσῃ· Πλούτ.

καταχάω, μετὰ μέσση μέλλ. -χάρομαι Ἰωνήμ. Ρώμ. (= ἐπιχαίρω), χαίρω διὰ τὸ κακὸν ἢ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου, ἐόντι ἀίχμηλῶν, κ. καὶ κατεκτετόμε· Ἰερὸδ. 1. 129· εἰτε εὐνοίῃ ἐποίησε ταῦτα εἰτε καὶ καταχάω, χαίρων μετὰ κακίας, χαίρεκάκος, ὁ πύρ. 7. 239.

II. λίαν, σφόδρα χαίρων, κατέχαIRON ἐκπαθῆς ὑπὸ ἡδονῆς γενεμένη Ἀλκίφρων 2. 4.

καταχάλλω, διὰ χαλᾶς καλύπτω, βίπτω ἐπὶ τινος ὡς χάλασαν, λίθους τινὸς Λούκ. Ἐνύπν. 22.

καταχάλλω, ἐπὶ τὸ κάτω χαλῶ, καταβιβάζω (διὰ σχολίου), τινὰ διὰ θυρίδος Εἰδ. Ἰησ. Ν. Β' 15, πρβλ. Ρεώργ. Παχυρ. (Μιχ. Παλ. σ. 220) κ. σχολιοίς· «καταχάλλω» καθήμι· Πλούτ.

II. εἶμαι χαλάρος ἢ ἀμελής, κατ. τῆς εὐγενείας Ἡρόδοτ. Μετοχ. ἀμεταβ., τὸ θερμὸν καὶ ἔντονον ψυχροῦται καὶ καταχάλλω Γεώργ. Παχυρ.

III. διαλύω, καταστρέφω, «χαλνῶν», Ἰνδ.

καταχάλλω, ἐργάζομαι ἢ ἀποτυπῶν εἰς χαλκόν, ἀνδρὶς καταχάλλεσθαι (Ροῖκ. -χωννυόμενος) Πλούτ. 2. 550B· ὅπως μὴ καταχάλλεσθαι (διὰ μεταχάλλω), ἐκ μὴ (τὸ σιγή-ρουν νόμισμα) χρησιμοποιοῦται ὡς μεταλλόν, ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 17· μεταφορ., εἰ δὲ τις ἐπ' οὐδενὶ χρησίμῳ καταχάλλεσθαι, κατα-κευάσθαι, Γργγ. Νύσσ. 2. σ. 770.

κατάχαλκός, ον, κεκαλυμμένος μὲ χαλκόν (ὡς τὸ ἐπιχαλ-κός)· Ἰτα Εὐρ. Ἰρακλ. 367· κατ. ἅπαν πεδίον ἀστράπτει, ἀκτινοβολεῖ ἐκ τῶν λαμπρῶν χαλκῶν ὅλων, ὁ πύρ. ἐν Φοίν. 109· πρβλ. Ὀμ. Ἰλ. Υ. 158 τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίων, καὶ λαμπροὶ χαλκῶ, ἀνδρῶν ἥδ' ἰππῶν· ὁράκων κ., ἀπίστη-νός μὲ πανοπίαν, δηλ. μὲ φολίεας, Εὐρ. 1. Τε 1246.

καταχάλλω, κατακαλύπτω, ἐπικαλύπτω μὲ χαλκόν, τὰ κί-ρεα Ἰερὸδ. 8. 50, πρβλ. Ἡρόδ. 12 Ἰρακλ. δ', 9). II. κ. τὸ-πον θυρίσι, κτεῖν μὲ χαλκίνας θυράς· Ἰρακλίδ. παρ' Ἀθην. 521F, πρβλ. Διόδ. 12. 70.

καταχάριζομαι, ἀποδ., προσφέρω τι ὡς δῶρον, τί τι Διον. Ἀλ. 9. 30· δένειναι καὶ καταχαρίζομαι τοῖς φίλοις τὴν λείαν 1. 63. 2) παραχωρῶ τι πρὸς εὐχαρίστησιν τινος, χάριν ἔρε-σκείας, τι Λυσ. 179. 7· κ. τὸν ἀγῶνα, χαρίζομαι τινι παρρησί-αν ἀγῶνα ἢ τὴν εὐχὴν τὴν ὅποιαν ἡδυνάμην νὰ κερδήσω, Λισίην. 61. 8· κ. τὰ δίκαια, ἐκλύω ἀπύρκοις χαρίζομαι πρὸς τὸν ἑτε-ρον τῶν διαδίκων (ἀντιθ. κρίνουν τὰ δίκαια καὶ κατὰ τοὺς νό-μους δικάζειν) Πλάτ. Ἀπολ. 354, πρβλ. Δειναρχ. 103. 34· κ. καὶ πρὸς τοὺς ἀγῶνας, 806. 10· καταδωροδοκεῖσθαι καὶ κ. πολλὰ τῶν κοινῶν Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 26· κ. τὸ λήθεαι τοῖς πολίταις, πρὸς τὸ ἀρίσται τοῖς πολίταις ἀπαρῶνται τὴν ἀλήθειαν, Ἀλ. Περν. Ἰστ. 14. 5, πρβλ. 11. 9· κ. ταῖς γυναῖξιν τοὺς προδότες, χαρίζομαι τῇς γυναῖκος τοὺς προδότες τῆς πατρίδος συναχθῆναι, Πλούτ. Ποπλ. 7.

3) δεικνύω εὐνοίαν, μετὰ ζῆτ. πρὸς, πρὸς χάριν τινός κάμνω τι, κ. Ἀνδοκίδῃ Λυσ. 103. 20, πρβλ. οὐκέτι Πλού-τουκτος πεισθεὶς καταχαρίζομαι ἑμοὶ Δημ. 1033. 23· μάλλον τοὺς ἐναντιουμένους ταῖς ὑμετέροις γνώμαις προσέχων τὸν νόον ἢ τοῖς καταχαρίζομένοις (ὑπερ καὶ πρὸς ἡδονὴν συμ-βουλεύειν καὶ συναγορεύειν ταῖς ὑμετέροις ἐπιθυμίαις λέγει) Ἰσακρ. 160D· ἀποδ., μὴ καταχαρίζομενον, ἀλλὰ καταμαχόμενον Ἰσῆτ. Ἰργγ. 513D ἢ ἐδῶ τὰ μέν κ., τὰ δὲ ψεύδεται Διτ. Ποικ. Ἰστ. 1. 28.

καταχαριστικός, ἢ, ὅν, ὁ ὁ καταχαρίζομενος, ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ καταχαρίζεσθαι.

καταχαρίτω, παριστάω εἰς ἐπιχαρί, πλήρης χάριτος, ὁ ζω-γράφος καταχαρίτως τὸν ἄνδρα Κύμλ. σ. 113.

κατάχαρμα, τό, ἀντικείμενον χάρις, πορτοφύγιον, Λυσ. Indi-bridium, ἡχρῶς, ἐπ' ἢ καταχαίρουσιν οἱ ἄλλοι, Θέγγ. 1107.

καταχάσσω, ἀνοίγω τὸ στόμα διὰ τι, ἐκ σφοδρῆς ἐπιθυμίας πρὸς τι, μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα βλίσσω, Λατ. Inhiare, καταχάσκουσα τῶν κατωθῶν καὶ γλιχομένη αἵματος Νικητ. Χρον. 163A.

καταχάσσομαι, Μίσ., ἀνοίγω, «σάκω», «σάκω» (πρὶ τῶν ὁσπρίων), Θεόφραστ. π. Φυτ. Αἰσ. 4. 12, 11.

II. = κατα-χάινω, καταγέλω, μετ. γεν., Κύστ. Πανηγ. 308. 19.

καταχάσσησις, εὐς, ἢ, (= καταχάσση, Ἰσῆτ., Φώκ.), κατέ-γελω.

καταχυνώ, ὤ, ἐπιτεταμ. τοῦ χυνώω, Νικητ. Δεδ. σ. 804 ἔν. Μί.

καταχέω· μέλλ. -χέσομαι· ἀδρ. κατέχευα, ἀσάλευτος κατε-χεσθαι Ἀλκατ. Κίμ. ἐν Ἰωνήμ. 4· χέω κατέχευα, ἐπὶ τινος· εὐρισκόμενον ὑποκάτω, Λατ. cōncuavim, ὁ χαλκῶτης αἰτὶ τῆς ὁροῦς κατέχευε τοῦ Σ Ἀριστοτ. Νεφ. 179, Ἀποσπ. 207, Ἀλκατ. ἐνθ' ἀνοίγει· ὥς Ἰερὸδ. π. μόν. 112. 24, 11, πρβλ. κατακίω τινος.

καταχειρίζομαι, παθ., προσβάλλομαι ὑπὸ τρικυμῆς, Κύριλλ. καταχειρίζομαι, ἀποδ., ἐξαπνέω, φθίρει ὡς τὸ διαχειρί-ζομαι, Διον Κ. 77. 6. II. λαμβάνω ἀπὸ χείρας, μεταχειρί-ζομαι, Πτολ.

καταχειρίσις, ον, ἀρμόζων εἰς τὴν χεῖρα, ἐρετρίον Ἀποκλ. Ρδδ. Α. 1189.

καταχειρόμαι, Μίσ., ὑποβάτω εἰς ἑαυτὸν, ὑποχείριον ποίω, νικῶ, Πλούτ.

καταχειροτόνέω, ζι' ἀναστάσις τῆς χειρὸς στηρίζω ἐναντίον τινός, ὡς ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων Ἐκκλησίᾳ, ψηφίζω ὑπὲρ τῆς κατα-δίκης τινός (πρβλ. προσβολαί). (= ὅσος ἦν Ἀθήνησι κατὰ τὸν ἀε-χόντων καὶ κατὰ τῶν συγκοινητῶν καὶ στρατηγῶν καὶ τῶν περὶ τὰ μυστήρια καὶ Διονύσια διοικούντων) προβόλῃ ἐν τῇ δέσμῃ εἰσάγον· εἰ δὲ τινος καταχειροτονηθεῖ, οὗτος εἰσάγεται εἰς τὴν δικαστήριον· Ἀρποκρ.· ὁ δέξιμος μὴ γινώμη κατ. τοῦ Μισιδίου Δημ. 615. 8., 671. 10, κτλ.· μετ' ἀπαρ. ἀδικεῖν Εὐάνδρου καταχειροτό-νησεν ὁ δῆμος ὁ αὐτ. 571. 15, πρβλ. 1230. 18· κατακίω φωνῇ καταχειροτονηθέντες Διόδ. 13. 67· καταχειροτονηθὲν αὐτοῦ

καὶ ταῦτα ἀσθεῖν, ἀρῶ ἐγένετο καταδικαστικὴ ψήφορρία ἐναντίον του καὶ μάλιστα περὶ ἀσθεῖας, ὁ αὐτ. 578. 24 κ. θάνατόν τινος; ψηφίω τὸν θάνατόν τινος, Λυσ. 181. 27, Δημ. 350. 27.

καταχειροτονία, ἡ, καταδική (ἰδὲ δι' ἀναστάσεως τῶν χειρῶν) ὑπὸ τοῦ δήμου, ἵνα ὁ ἐνοχος εἰσαχθῇ εἰς τὸ δικαστήριον, καταχειροτονίαν ὁ δῆμος ἐποιήσατο, καταχειροτονήσατο, Δημ. 516. 8, (ἀντίβλ. ἀποχειροτονία). ἐγένετο δὲ ὡς ὁ κήρυξ ἔλεγε π. γ. ἔπειτα Μειδίας δοκεῖ ἀδικεῖν, ἀράτω τὴν χεῖρα καὶ εἰς αὐτὸν θέλοντες ἐξέτεινον τὰς χεῖρας (καταχειροτονία) εἰς τὸ δεύτερον ὁ αὐτὸς κήρυξ ἔλεγε ὅτι μὴ δοκεῖν ἀδικεῖν Μ., ἀράτω τὴν χεῖρα εἰς τὴν αἰσάναι τὰς χεῖρας ὁ κήρυξ τῶν τε προτέρων καὶ καταχειροτονούντων τῶν τε ὑστέρων καὶ ἀποχειροτονούντων, καὶ ὅσων ἂν ᾔσαν πλείους, ἐκείνων καὶ ἡ γνώμη ἐκράτει Σχολ. Πλάτ. εἰς Ἀξίολ., Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. 86. 16, ἐκδ. Blass.

καταχεύω, ἑπικ. ἀντὶ τοῦ ἐπομ., τέττις καταχεύει ἀοιδὸν Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 581.

καταχέω μὲλ. -χεῖν. ἀορ. α' κατέχεα, ἑπικ. κατέχευα, ὁ μόνος ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. σύπος πλὴν τοῦ συγκαμῶν. ἑπικ. ἀορ. παθ. κατέχυντο, κατέχυντο ἐν Ἰλ. γ. 282, Ὀδ. Μ. 411. κατέχευι, κοκχέεται, κοκχέσαι Διολ. τύποι. Χύνω καταπάνω τινός, ἐκχύνω, μετ. ὅστις καὶ αἷς, κυρίως ἐπὶ ὑγρῶν, ἀλλὰ καὶ μεταφορ., παρέχον ἐν ἀφρόνῃ, πλουσιοπαρόχως, καθὼς οἱ ὕδωρ χεῖσαν Ἰλ. ε. 435. οὕτως, ἢ ὅτι αἱ ἀχλὺν θεοπέσιν κατέχευε Ὀδ. 11. 42. ὄρεος κορυφαῖοι Νότος κατέχευεν ἀμύγλην Ἰλ. Γ. 10. τῷ γε χάριν θεοπέσιν κατέχευεν Ἀθήνη Ὀδ. Β. 12, καλ. σφιν θεοπέσιν πλοῦτον κατέχευε Κρόνιος Ἰλ. Β. 670. μὴ σφῶν ἐλεγγεῖν κατέχευε Ἰλ. γ. 408, πρβλ. Ὀδ. Α. 433, ε. 38. ἐμὴ κεφαλὴ κατ' ὀνείδεα χεῖσαν Ὀδ. Χ. 403. καθὼς δ' ἀχος οἱ χύτο δαυαλοῖσιν Ἰλ. γ. 282. — οὕτω παρὰ Πινδ. Π. 1. 14, Ἥρας παρ' Ἡρόδ. 7. 140, καλ. — ἀλλ' ἡ κοινὴ μετ' Ὀμ. χρήσις ἥτοι: καταχέω τί τινος (ἥτις σύνταξις ἀπαντ' ἀπαξ παρ' Ὀμ., ὁ σφωίν... ἔλαιον χαϊτῶν κατέχευεν Ἰλ. γ. 282), καταχέοντι αἶμα τοῦ ἀκινάκεος Ἡρόδ. 4. 62. κατέχει σὺ τῆς χορδῆς τὸ μέλι Ἀριστοφ. Ἀχ. 1040. τοῦ δήμου καταχέειν... πλοῦτον θυγείαν ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 1001. ἵππερόν μου κατέχεεν τῶν χρημάτων ὁ αὐτ. ἐν Νερ. 74, πρβλ. Πλ. 790. βλασφημίαν τῶν ἱερῶν κ. Πλάτ. Νόμ. 800D. δόξαν κ. τῶν ἀνθρώπων, διασπείρω φήμην κατὰ τῶν ἀνθρώπων 814B, καὶ ἡ καταχρηματισάμενος, μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς κ. ὁ αὐτ. ἐν Πωλ. 398A. καὶ ἐν τῷ Μέσῳ, κατὰ τῶν ἱματίων καταχεόμενοι, ἐπλ. τὸν οἶνον ἀρίοντες. νὰ χύνεται ὑπεράνω... ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 637E. — Παθ., κατὰ ταῖν κόραιν ὕπνον τι καταχέεται γλυκὺ Ἀριστοφ. Σπ. 7.

2) ἀπλῶς, ἐπικύνω ἀρῶντες, χιόνα, κηρύσσας Ὀδ. Τ. 206, Ἰλ. Μ. 158. ψιλάδας κ. ἔραζε Π. 459. κατὰ δάκρυ χέουσα Ἰλ. Δ. 413, Γ. 142, καλ. θαλερόν κατὰ δάκρυ χέων Ἡρ. 1. Δ. 40. καὶ Παθ., δάκρυά μου βλέφαρα καταχυθέντα τέγγεται ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 854. οὕτω, κατὰ δ' ἡμέρα πούλυν ἔχευεν Ἰλ. Θ. 50. κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν Ὀδ. Α. 245, καὶ Παθ., σκοτοδυνία κατέχυντο Παθ. Σοφ. 264C.

3) Παθ., ἐπικύνωμαι ἀνὰ τὸν τόπον, κίμαι κατὰ σπυράδας, ὁ γῶρος ἐν τῷ αἰ ἀκανθαῖ [τῶν ἐρίων] κατακεχύνται Ἡρόδ. 2. 75.

II. καταχῆναι, ἀναλύω, ποιῶ τι βευστὸν (χύνω) χρυσὸν ἐς πίθους Ἡρόδ. 3. 96. καὶ ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, χρυσὸν καταχέσθαι, διατάττω νὰ τήξωσιν... 1. 50.

καταχῆναι, ἡ, κατὰ γέλωτος, περιγέλωτος, καταπρήνσις, Ἀριστοφ. Σπ. 575, Ἑκκλ. 631 (πρβλ. καταχάλω). **Καταχῆναι** εἶναι ὄνομα δράματος ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 229. 8.

II. εἶδος φυλακτικῆς ἐχόντος τὸ σχῆμα ἀκρίδος καὶ προσπερριμένον ἐν τῇ Ἀλφραδίᾳ τῶν Ἀθηναίων, Ἡσύχ., ἴδε Λοδεκ. Ἀγλαόφ. 970. — τὸ «φράσις» (νυκτερίς) καλεῖται σήμερον ἐν Ρόδῳ καταχανῆς, G. T. Newton.

καταχρησῶ, διέρχομαι ἐν χρεῖα, τὸν βίον Δημ. 852. 15.

καταχῆς, ἔς, ἀμρ. ἀντὶ τοῦ καταχῆς, ἡγῶν, ἡχρόος, ὕδωρ Θεόφρ. 1. 7.

κατ-αχέω, τὰράτω, ὀλίγω, τινα ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. B, 7. «κατηχθῆναι» κατὰ βιβλ. ἀποκρίσεις Σουῖδ.

κατ-αχῆς, ἔς, (ἀχθος) κατὰ φορτὸς, πλήρης ἐκ τινος, πρίνοι καρποῖο κατ. Ἀρατ. 1044. καὶ ἀπλῶς, γαστήρ κατ., πεπληρωμένη, Νικ. Ἀλ. 322. λαβὴν κ. βαρύν, Νόνν. Δ. 40. 517.

καταχθονίζω, κλῶν τι καταχθόνιον, ῥίπτω κατὰ γῆς ἢ ἐντὺς τῆς γῆς ἐξαφανίζω, τι Ἑκκλ.

καταχθόνιος, οὐ, καὶ α. οὐ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1413. — ὑπόγειος (ἀντίθετ. τῷ ἐπιγῶνιος, ὡς κατὰ γῆς ἀντίθετ. τῷ ἐπιγῶνιος). γῆς καταχθόνιος, ὁ Πλούτων (ὁ καταχθονίσιον ἀνάσσειν), Ἰλ. Γ. 437. ἐπὶ τοῦ Πλούτωνος, -τῆς Δήμητρος, -τῆς Περσεφόνης καὶ τῶν Ἑρινύων, Περικλ. Ἀστ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ.

916. θαμνοὺς κ., Λατίν. Mii Manes, Ἀνθ. Π. 7. 333. κ. Θεοὶ Διον. Ἀλ. 2. 10. ἵαν συγῶν ἐν ἐπιταμῶν ἐπιγραφαῖς, Συλλ. Ἐπιγρ. Πίν. ΠΙ. σ. 24. ἐπιταμῶν, ἐπιγῶν καὶ καταχθονίων Ἐπιστ. π. Φιλίπ. Ε', 10.

καταχθονισμός, οὐ, ὁ, τὸ πρὸς τὴν γῆν ῥίπτειν, βλεφάρων καταχθονισμός, κατὰ πτοίσις, Ἑκκλ.

καταχθονίζω, κατακαλύπτω διὰ χιόνας, «κατανίφεται» καταχθονίζετο Ἡσύχ.

καταχλινέω, περιβάλλω μὲ χλαῖναν, ἐνδύω, Σουῖδ.

καταχλευάζω, λαν χλευάζω, καταγέλω, τι (μετὰ τοῦ κομμῶ-δεῖν) Διογ. Ἀλ. π. Σουῖδ. 25. καταχλευάζειν, ἐπιχλευάζειν, ἐκχλευάζειν Πολυδ. Γ', 200. ὁ Σουῖδ. καὶ μετὰ γεν. τὸ παθητ. παρ' Εὐσταθ.

καταχλευασμός, ὁ, τὸ καταχλευάζειν, Κομμ. Σου. λέξ.

καταχλευαστικός, ἡ, ὁ, ὁ ἐχὼν κλίσιν εἰς τὸ νὰ καταχλευάζῃ, καταχλευαστικός, Πολυδ. Γ', 209. — Ἑπικρ. -ικός, αὐτόθι.

καταχλευάστος, οὐ, ὅστις νὰ χλευάζηται, Ἐπιφάν.

καταχλιδάω, ἴων. -έω, εἶμαι διὰς ἐκτεθηλυμένος, Ἰππ. 27. 17. μετὰ γεν., ἐπιδεικνύω χλιδῆν ἢ πολυτέλειαν ὅλῳ νὰ προσβάλῃ ἢ νὰ δεῖξω καταφρόνησιν πρὸς τινα, τινος Πισιδίων. παρ' Ἀθην. 212C (πρβλ. κατατρυφάω).

καταχλιδάω, λαν χλιδάω, πρᾶσινίζω, θάλλω, ἡ πίτυς κατ. Εὐστ. Πονημάτ. 360. 47.

κατάχλυσος, εὐς, ἀρῶς κατάχυσος.

κατάχολος, οὐ, (χολή) πλήρης χολῆς, Ἰππ. 1215C.

καταχορδαῦω, κατακόπτω τι ὡς τὸ νῆας πρὸς παρασκευὴν ἁλλαντος (πρβλ. χορδαῦω), καταχ. τὴν γαστέρα Ἡρόδ. 6. 75. ὅλον ἑαυτὸν καταχορδαύων διέφθειρε Λογγίνος 31. 2. κατ. τινὰ ἐν βασιλείᾳ Θεμιστ. 261D. — ὡσαύτως καταχορδαῖω, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουῖδ.

καταχορεύω, εὐς, ἡ, χορὰς ἐπινίκιος (μέρος τοῦ αὐλητικοῦ Πυθικοῦ νόμου), Πολυδ. Δ', 84.

καταχρησῶ, χορεύω θρηνηθεῖον ὑπεράνω τινός, τινός. Αἰλ. π. Ζ. 1. 30. μεταφορ., χορεύω ἐμπαίζω, χαιρεκακῶ, κατ. τῶν Ῥωμαϊκῶν συμφορῶν Ἀνώνυμ. παρὰ Σουῖδ., πρβλ. κατορχέομαι, καταχαίρω.

καταχρηστέω, θαψιλῶς δαπανῶ ὡς χορηγός ἢ ἐν τῇ χορηγίᾳ, ὑπὲρ τινος Λυσ. 155. 33. καθόλου, δαπανῶ θαψιλῶς καταδανῶ, σπαταλῶ εἰς τι, τί τινι Διογ. Ἀλ. 3. 72. κ. τὰ σκεῖτα Πλουτ. Ἀδσ. 9. τι εἰς τι ὁ αὐτ. ἐν Εὐμέν. 13. τὰ τῶν στρατευμάτων ἐφόδια καταχορηγοῦντες εἰς τὸ θέατρον ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. 348. πρβλ. καταλειτούργεω.

καταχρίναι, μιλῶν, μολύνω, οὕτως νιν... ἐν ἀγῶνι κατέχραν κόνη Παρχυλ. 5. 44. τὸ μέσον κ. γάλακτι, ἀπὸ γάλακτος, Ἀνθ. Π. 7. 657. καὶ Παθ., καταχανθῆναι, ἀλλοτριᾶς κοίταις Κωνστ. Μανας, Χρον. 39.

καταχρῶμαι — χρῆσθαι: πρkm. -κάχρημαι ἐν τε ἐνεργητικῇ καὶ παθ. σημασίᾳ, ἴδε κατω: ἀορ. -εχρήσθην, ἴδε κατω: Π. 3. **καταχρεῖσθαι** = **καταχρήσθαι**, **καταχρεῖσθαι** = **καταχρήσθαι** ἐν Ἐπιγρ. Δεφ. Dillehl. ἀποθ. Ἰκμῶν πλήρη κρήσιν τινος, ἐπαρμόζει, τινι εἰς... ἐπὶ... πρὸς τι Πλάτ. Νόμ. 700B, Πολ. 520A, Κρατῆ. 426E. μάρτυσι (κοινῶς κινῶνται) κ. πρὸς τὸ... ὁ αὐτ. ἐν Φιλῆδ. 51A. κ. ἡ φύσις ἐν παρέργῳ τῇ... ἀναπνοῇ πρὸς τὴν ἐσφρηγίαν Ἀριστ. π. Ἀνοπ. 7. 3, πρβλ. π. Δισθ. 5. 19, κ. ἀλλ. λόγους... οἷον πρὸς νυνὶ κατακέρχρηται (ἐπὶ ἐνεργητ. σημασίᾳ) Δημ. 939. 5. κ. τινι ἐν καιρῷ πρὸς εὐς Ἰσοκρ. 42D. κενὴ προφάσις ταύτην κατεχρῶ Δημ. 277. 17. συγνῆσις παρὰ Δημοσθ. κατ. λόγῳ, λόγους 939. προφάσις 277. ἀπολογία 1023. καὶ παρὰ ἐπιπομένον τοῦ οὐσιασ., κατεχρῶντο ὡς... 1002, 13. κατεχρήσαντο πρὸς τοὺς δικαστάς ὅτι... 1079, 7. μετ' αἰ. ἴδν ἡ γρηῃ ἀνῆλ, τὴν... ὑπερέβλην ἐπὶ βοήθειαν κ. ἡ φύσις Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 2, 17. — ἡ μετοχὴ πρkm. ἐπὶ παθητ. σημασίᾳ, ἐξουρημα... Ἀθήνηναι... κατακεχρημένον ἐν συμποσίοις ἦδη ὅστε, ἔχει πλέον καταντήσῃ ἐν Ἀθήναις σύνησις, Ἀμφις ἐν Ἀδθ. 2.

II. **μεταχειρίζομαι** τι πρῶτον ἢ πρᾶγμα ὅπως ἂν ὅλῳ, καταχρήσασθαι μοι, εἰ δοκῶ τοιοῦτο εἶναι Δισκλ. 17. 19. ἐπομένως, 1) **μεταχειρίζομαι** διὰ τέλους, κατανάλωσις, ἐπὶ χρημάτων, μετ' αἰτιατ., Λυσ. 153. 46, 154. 2) **μεταχειρίζομαι** τὰ χρημάτων διὰ τι, εἰς τι Δημ. 1186. 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 34, 2525b. 8A. **κατεχρήσαντο** τὰς προσόδους παρὰ τοὺς νόμους Dillehl., καὶ κατ. τι εἰς τι αὐτῶν ἐνταῦθα, εἰς τοῦτο τὸ πρᾶγμα, Δημ. 1154. 16. πρkm. μετὰ σημασίᾳ, ἐνεργητ., ὅσα κατακέρχρηται Ἀθήνησι Διογ. Α. 5. 69. ἀνάγκη δὲ τὰ μὲν νῦν κατακατεχρήσθαι, τὰ δὲ μικρὰ παραλελειμμένα, διὰ τῆς συχνῆς χρήσεως νὰ ἔχῃ καταναλωθῇ, ἐξαντληθῇ, Ἰσοκρ. 55D, ἐν παθ. σημασίᾳ, ὡς καὶ τὸ παραλελειμμένον.

2) **κακῶς μεταχειρίζομαι**, κακῶς ἐπαρμόζω, κλῶν «κατεχρήσθαι» τινός, Δημ. 430. 10. μετὰ δοτ., τῇ τῶν προγόνων δόξῃ καταχρησθῆναι καὶ καταναλίσκειν Πλάτ. Μενέτ. 247A. κ. ὀνόματι, τὸ μεταχειρίζομαι μὲ ἐφαλμένην σημασίαν, κακῶς ἐπαρμόζω (ἀκυρολογεῖν),

Ἄριστ. π. Οὐρ. 1. 3, 13, Στράβ. 210· οὐκ ἐρόωσ τῇ ὥρῃ κατακέχρηται Πλάτ. Ἐπιστ. 8, σ. 333E· χρῆσθαι ταῖς φιλαίαις, οὐκ. Συνέστ. 206A· καὶ οἱ χρώμενοι τῷ κόσμῳ τούτῳ ὡς μὴ καταχρῶμενοι Ἐπιστ. π. Κορινθ. 2, 31 (πρὸς καταναλίσκειν, καταπολαύειν)· ὡσαύτως μετ' αὐτ., κ. τὴν σχολὴν εἰς τοῦτο Διονύσι. Κωμ. ἐν «Ὀμῶν» 2, Σούλλ. Ἐπιγρ. 2448. VIII, 9· πρὸς καταχρηστικῶς.

3) ἐπὶ προσώπων, ἐπὶ κακῆς σημασίας, καταστρέφω, ἀφανίζω, φονεύω, μετ' αὐτ., Ἡρόδ. 1. 82, 117, 4. 146, Πολύβ. 1. 85, 1· οὕτω καὶ ἄλλ., καταχρησθῆναι, ἀλλ' ἐπὶ παθ. σημ., Ἡρόδ. 9. 120· μοχλοὶ καταχρήσθησαν εἰς σφύρας, ἐχρησιμοποίησαν, Ἐπιγρ. Dittenb. II. Τὸ ἐνεργ. καταχράω, εἶναι εὐχρηστον μόνον παρὰ ταῖς ἰωσι, καὶ παρ' αὐτοῖς δὲ μόνον ἐν τῷ γ' ἐν, ἀντὶ λόφου ἢ λοφίῃ κατέχρα, ἢ κατὰ ἡρεῖα εἰς αὐτοὺς ἀντί, Ἡρόδ. 7. 70· ἀλλ' ἀπορροῦσθαι, οὐτε θὰ ἀρκέσῃ εἰς αὐτὸν (θὰ ευχαριστήσῃ) νὰ ἀπομικρυνῇ τὰς χεῖρας του ἀπὸ πάς, ὁ αὐτ. 4. 118· ὡς οἱ καταχρᾶ εἰ βούλονται, ἐπὶ τῷ εἶναι ἀρκετὸν ἂν, ὁ αὐτ. 1. 164· ὅς τι καὶ καταχρήσει, θὰ ἀρκέσῃ, Φοίν. Κολ. παρ' Ἀθην. 360A· πρὸς χρῆ, ἀποχράω.

καταχρεῖσθαι = καταχρήσθαι καὶ καταχρεῖσθαι = καταχρήσθαι Ἐπιγρ. Δεσφ. Dittenb., ἔνθα καὶ ὁ ἀρχαιότερος τύπος χρηθεῖναι χρηθείσθαι.

κατ-αχρεῖσθαι, -ω, ἐντελὴς ἀχρεῖον, ἐχρηστον ποιῶ, πάσας τὰς ἀσθενείας κατηχεῖν ἔδωκα, καὶ τὸ παθ. καταχρεῖσθαι, ἐντελὴς ἐχρηστος γίνομαι, κατηχεῖσθαι Ἀνθ. 11. 9. 203.

καταχρεμετίζω, ἐπιτετακ. ἀντὶ τοῦ χρημ., Κῦριλλ. οὐδὲ φημι ἔσται καταχρεμετίζων ἀλογιστῶς Κῡστ. Πονημ. 264. 31· ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἵππος καταχρεμετίζατο καὶ καταρχήσατο Wulz Ρήτ. 1. 604.

καταχρέμπτομαι, ἀποθ., πῶς ἐπὶ τινος, τινος Ἄριστοφ. Βίρ. 815, πρὸς καταπτύω.

κατάχρεος, ὄν, ἐπὶ προσώπων, κατακεκαλυμμένος ὑπὸ χρεῶν, διὰ τὴν τῶν πολέμων συνέχειαν καὶ τὴν τῶν βίων πολυτέλειαν κ. ἐγένοντο Πολύβ. παρ' Ἀθην. 527A· κ. γενομένοι καὶ τὰ δάνεια ἀποδοῦναι ἀδυνατοῦντες, ἡλικίον ἔδειν χρεῶν ἀποκοπὰς 528A· ἀποροὶ καὶ κ. Διόδ. 19. 9· ἄτιμοι καὶ κ. Διον. Ἀλ. Ἀρχ. Ρωμ. 9, 15, κτλ., μεταφρ., κατάχρεος ἀμαρτίας, περιπλεγκμένος, βεβυθισμένος εἰς, Ἡρόδ. (Σοφ. Σολ. 1. 4)· παρὰ τῷ Συνέστ. 102A, κατάχρεος ὢν.

II. ἐπὶ πραγμ., οὐσία, κτήματα κατάχρεα ἢ κατάχρεω, ὑπόχρεω, ὑπέγγυα, παρὰ φύλημ. ἐν Ἀδῆλ. 4. 9 ἢ πῶς γράφῃ εἶναι: τὸ κατάχρεον κεφάλαιον, τὸ δεδανεισμένον δηλ., πρὸς Σούλλ. Ἐπιγρ. 5785. 20 εἰδόμεθα τὰ κατάχρεα, ἃς πληρωθῶσι τὰ δεικνύμενα αὐτῇ.

καταχρηματίζω = χρηματίζω, καταχρηματίζοντω οἱ ναποῖται τὸς ἀπογραφάμενος, καθότι καὶ τὰλλα γράμματα χρηματίζοντι Ἐπιγρ. Κῆ.

κατάχρησις, -εως, ἢ, πλήρης χρήσις, ἢ τῶν ἄλλων φαρμάκων κ. Ἀλφιν. 19. 679.

III. ὑποχρέωσις, χρεὼς, Σούλλ. Ἐπιγρ. 4342. 21 (7).

καταχρηστέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ μεταχειρισθῇ, τινὶ εἰς τι Δουκ. Ἐρωτ. 17.

καταχρηστικός, ῥη. ὄν, κακῶς μεταχειριζόμενος, Ἐκκλ.

II. κακῶς μεταχειριζόμενος, κακῶς ἐφαρμοζόμενος, ἐπὶ λόγων καὶ πράξεων, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 129. Ἐπίρρ., -κῶς, κατὰ κακὴν ῥῆσιν τῆς γλώσσης, οὐχὶ ευπολετικῶς, ὁ αὐτ. ἐν Π. 1. 191· Συγκρ. -ώτερον ὁ αὐτ. ἐν Μ. 6. 2.

κατάχρησις, ἢ, χρήσις, τὸ καταχρεῖν ἢ καταλείπειν, τινος Ἀλεξ. Ἀπρ. Πρὸς. 2. 59.

κατάχρησμα, τὸ, ἀλοιφή, εἶς καταχρίεται, τὸ καταχρεῖν, Πηλιδ. 6. 11, Ὀρεῖδ. σ. 220 Ματθ.

καταχριστέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ καταχρίσῃ, νὰ ἀλείψῃ, Γεωμ. 16. 18.

καταχριστικῶς, Ἐπίρρ., κ. τοῦτο πράττουσι Βύθ. Ζυγ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μι. τ. 131, σ. 33.

κατάχριστος, ὄν, ὁ κατακεχρησμένος, ἀλειμμένος, Ὀρεῖδ. 321 Ματθ. κ. πῶς ὁ Βύθ. Πονημ. 83, 34.

καταχρίω [ῥ]: μέλλ. -ίσω, χρίω εἰς ἐντελῶς, ἐπαλείφω ὡς ἀλοιφήν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 35· τὰ ἡλικωμένα κατέχρη φαρμάκοις Γαλ.· τὸ πρόσωπον πληγῇ κ. Δουκ. Ἀνάχ. 9, κτλ.· Μίσ., καταχρίεσθαι τὸ πρόσωπον ὥσπερ οἱ γυναῖκες, φιμωθῆσθαι, Ἀρτεμίδ. 4. 43 (41)· κατ. καὶ ἀπαλείφουσι τὸν πατέρα, μεταφρ., ἐπὶ τῆς φιλοσοφικῆς παιδείας, Θεμιστ. 32, σ. 357B.

κατάχρυσος, ὄν, κεκαλυμμένος μὲ χρυσόν, Σούλλ. Ἐπιγρ. 139. 7, 10, κτλ., Πολύτ. 2. 753F· κ. διάζωμα Δουκ. Ἀλῆ. 13· (ἐπιχρυσος, σημαίνει περιεκαλυμμένος μὲ χρυσόν, περιχρυσος δὲ χρυσάδετος, δεδωμένος μὲ χρυσόν, ἴδε Hekli Σούλλ. Ἐπιγρ. 1. σ. 191). 2) μεταφρ., ἐπὶ προσώπων, χρυσός, «χρυσὸς ἀνθρώπος», «ἐνα κομμάτι μάλλινκα», Διφίλ. ἐν «Παρσά» 1. 1.

πλούσιος εἰς χρυσόν, χρυσοφόρος γῆ, κ. ψάμιμος, ὑπόχρυσος γῆ· ἐπιχρυσος κόνις, χρυσίτις γῆ· Πολύδ. Ζ', 97.]

καταχρύσσω, καλύπτω μὲ χρυσόν, ἐπιχρυσάω, Ἡρόδ. 2. 129· τὴν κεφαλὴν φιλούσαντες καὶ ἐκκαθάραντες καταχρυσάσαι 4. 26· καὶ ἐν τῷ παθ., 1. 98· νηρὶ ἐυλίην κατακεχρυσάμεν 2. 63, Σούλλ. Ἐπιγρ. 150B. 10, πρὸς καταχρυσος.

II. κάμνω εἰς χρυσόν (δηλ. λαμπρότατον), τὴν πόλιν Πλαυ. Περικλ. 12· καταχρύσσοι πάς ἀνὴρ Εὐριπίδην, τὸν ἔκαμνε χρυσόν, τὸν ἐξουσίαζεν (ἀντιθ. τῇ κατεπίττω), Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 826.

καταχρύσσω, = τῷ ἐπομένῳ.

καταχρώννυμι μέλλ. -χρώσω· χρωματίζω ἐντελῶς, καταβάπτω, καταχρῶσαι τὴν κόμην Πολύδ. Β', 35· Παθ., κατεχρώσθη τὸ πρόσωπον κατ' Αἰθίοπα, ἐμελάνισεν, Εὐμάρ. σ. 121·— μεταφρ., κατὰ δὲ κηλίδα, κέχρωσαι Εὐρ. Ἐκ. 911·— οἱ τύποι τοῦ ἐνεστ. εὐρηγνται παρὰ Σουίδ., Πολύδ. Ζ', 169· παρὰ τοῖς Ἑκκλ. ὡσαύτως, καταχρώσκει.

κατάχρωσις, -εως, ἢ, χρωματισμός, βαφή, Πολύδ. Ζ', 169.

καταχρῶν [ῥ], Ἐπίρρ., χυτὰ πρὸς τὰ κάτω, ἀφθόνως, κατεχρῶν (ποιεῖται, τύπος ἐκ διορθώσεως τοῦ Barnes) πίνειν Ἀνακρ. 90 (πρὸς ἀμυστέ).

κατάχρωμα, τὸ, τὸ καταχρῶμενον ὕδωρ ἐπὶ λουτρῶνος καὶ τῷ ὑμῶν, Ἀμύν.

κατάχρῡσις, -εως, ἢ, τὸ καταχεῖν, τὸ νὰ χύνῃ τις ἄνωθεν, ψυχρὸς πολλοὶ Ἰππ. Ἀρ. 1253· καταρράνσεις, βαντισμὸς, ὁ αὐτ. ἐ. Ἀρρ. 769.

II. ἄγγετον πρὸς χύσιν· διότι ὁ Πίσυχ, «πρηνὴς χρεῖται» ἐρμηνεύει διὰ τοῦ «καταχρῶσις» καὶ πρηνὴς τῇ «κατεχρῶσι»·—πρόχρυσος Ἀττικοί, κατάχρῡσις· Ἑλληνιστ. Μοῖρ. σ. 290.

II. = ἀνὴρ, Πίσυχ.

κατάχρῡμα, τὸ, τὸ καταχρῶμενον ἄνωθεν κάρυκευμα, «σάλας», Ἀριστοφ. Ὀρνιθ. 835. 1637· βελβούς· καταχρῡσμι καταχρῡσας Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 1. 9· τὰ κατ. ἔξος οὐκ ἔχει φιλικὸν. ἐν Ἀδῆλ. 3· «κατάχρῡμα» λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ζωμοῦ.

Ἰσούχ·—κατάχρῡμα· τὸ καταχρῶμενον κατὰ τῶν ὄνων ὑπότριμμα·

φύω. 2) κατάχρῡματα, συνέκειντο δὲ ταῦτα ἀπὸ φοινίκων, κολλύβων, τραγαλίνων, ισχάδων, καρῶν κτλ., Ἀκτιν. hellaria, τὰ ὅποια συνείθιζον νὰ βλεπωσιν ὑπεράνω τῶν νυμφῶν περὶ τὴν ἐστίαν ὡς σημεῖον εὐετηρίας (ὡς σήμερον τὰ «κορέται», τὰ ἄνθη καὶ ὀφύλιν), (τὰ κατὰχ. κατὰχρῡ τοῦ νυμφίου Θεόδοτ. Κωμ. ἐν «Πίσυχ.» 3), ἢ καὶ ὑπεράνω νεωγνῶν θούλων τὸ πρῶτον εἰσιόντων εἰς τὴν οἶκον ἢ ἀπλῶς τῶν ἐρ' ὧν οἰκονομοῦνται ἀγαθὰ ἐξοδύοντο, φέρε· κομίσω καταχρῡσματο ὥσπερ νεωγνήτοισιν ὀφθαλμοῖς Ἀριστοφ. Πλ. 768, Δημ. 1123 ἐν τέλ., πρὸς Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. ἐνθ' ἄνω·—οὕτω παρὰ Λατ. κρηκε, marita, puera, Οὐέρ. Ἑκκλ. 8. 30· πρὸς Becker εἰς Χαρικλ. 368, 487·—Περὶ τοῦ τύπου καταχρῡματα ἴδε Λοβκ. Παρὰ. 420.

καταχρῡματίζω, τὸ, ὑπὸ κατ. τοῦ προηγ., κάρυκευμα ἐπιχυνόμενον εἰς φαγέτον, τεμάχι·—καταχρῡματίζοι παντοδραστῶν εὐτρεπῆ Φερικράτ. ἐν «Μεταλλεύσιν» 1. 11· τῶν ἡδυσμάτων καὶ τὰ υποτριμμάτια ἃ καὶ κ. Πολύδ. Ζ', 98.

καταχυτήρια, τὰ, ἑορτὴ ἐν Αἰγύπτῳ διὰ τὴν πλήμμυρην τοῦ Νείλου ἐν τῇ πραγματείᾳ περὶ τῆς ἀστρονομίας, Πάπυρ. Δούβρ. σ. 50. 25.

καταχυτλῶν, τὸ, ἄγγετον βαλανευτικὸν διάτρητον, δι' οὗ ἐπιχύνον τὸ ὕδωρ εἰς τὸν λουόμενον· παρὰ Πολύδου (1. 63) μνημονεύονται συναντῶντες ἀρύταινα, ἀρύδαλλος, καταχυτλῶν, τὰ μὲν δύο πρῶτα ἀπὸ τοῦ ἀρύεσθαι, τὸ δὲ τρίτον ἐκ τοῦ καταχεῖν, ὥστε εἶναι ἀντὶ τοῦ καταχυτῆρ, καταχυτήριον· παρ' Ἀριστοφ. Ἰππ. 1004) κατασπένδιν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυδάλλον (= καταχυτλῶν), πρὸς κατάχρῡσις· κατὰχυτλῶν τὴν ῥίν· ἔχεις Εὐπολῖς ἐν «Χρυσ.» 13· ἐν καταχυτλοῖς λεκάναισι Φερικράτ., ἐν «Μεταλλεύσιν» 1. 19, ἐνθα ἐπιθετικῶς κεῖται, ἴδε Μοῖρ. σ. 290, Κωμ. Ἀποσπ. 2. σ. 158.

κατάχυτος, ὄν, καταχυνόμενος, κ. ὑγρὰ φύσις Κ. Μανασ. Χρον. σ. 31.

καταχυτρίζω, = ἐγγυατρίζω, βλέπω, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 826.

καταχυλεύω, διὰ τῆς χυλότητός μου κάμνω τινὰ νὰ γυμνάσῃ, νὰ διασκεδάσῃ, ὁ κατ. θεὸς τῶν θεῶν λυπουμένων (περὶ τοῦ Ἰσφατοῦ) Πρην. Ναξ.

κατάχυλος, ὄν, ἐντελὴς χυλός, Ἀλκαῖος Κωμ. ἐν «Ἐγυμν.» 1.

καταχυνάω, εἰς, ἢ, τὸ καταχυνάειν, Νικ. Χων. σ. 734, 18, ἐκδ. Β.

καταχυνάω, χυνάω, καταχύνω, χρυσάω κ. Δημ. 617, 23. τὸν γυναικῶν κόσμον δειναρῶ. 99. ἢ τὸς εἰκόνας Στράβων 398, κτλ., τοῦ στόματος κατεχυνάω χρυσόν, ἔχουσ χρυσόν· εἰρηθὰ εἰς τὸ στόμα του, Ἀππ. Μίθρ. 21.

καταχώννυμι (-ώννυμι Γεωμ. 2. 42, 5): -χώσω·—χώννυμι βαμνέω, σκεπάζω με σαρὴν χώματος, κατακαλύπτω, καταρπύζω, ἀκνέω, ὁ νότος κατέχρῡσεν ὄρεας, τοὺς ἐσκέπηκε μὲ ἄμμος, Ἡρόδ. 1. 173· κ. τινὰ λίθοις Ἀριστοφ. Ἀγ. 295· οὕτω, σφέας· κατέχρῡσαν εἰ βάρβαροι βέλλοιτες Ἡρόδ. 7. 235· χρυσόν πολλῇ γῇ

συμπεφυρμένον καὶ κατακέχρωσμένον Πλούτ. Ήθικ. 497E.

2) φράττω, «στυπώνω», τὸ στόμιον τοῦ λιμένος Διογ. Ἐκλογ. 506. 60. 3) μεταφωρ., κατακλύζω, «κατ. ὕμνοις καὶ ἐπαίνοις καὶ λόγοις, οἷον καταπληρώσαι» Βεκκέρ. Ἀνέκτ. 45. 21· πλείω δὲ ἐπιρρέοντα καταχώσει· τὸν ἐξ ὁρχῆς λόγον, ὅς κατασκηπάζωσι, ὅς καταπνέωσι, τὸ ἐξ ὁρχῆς ἡγήμας. Πλάτ. Θεαιτ. 177C· κ. τινὰ λόγους ἡ αὐτ. ἐν Πτολ. 512C· ὡς αὐτως, ὅσπας ἐν ἀφανείᾳ, ἐν ἀσημύτῃ, ἐπισκιάζω, ἐπισκωτῶ, τὰ πρῶτα ὀνόματα ἡ αὐτ. ἐν Κρατ. 414C· τὸν λόγον, τὴν ἐρή- τισιν Πλούτ. 2. 512B.

καταχωρέω, παρχωρῶ, παραδίδω εἰς τινὰ μέρος τινὸς ἢ ὑποχωρῶ ὡς πρὸς τι, τινί τινος Διογ. Λ. 5. 71· τινί τι Πλούτ. 2. 312B· πρὸς. παρχωρῶ.

καταχωρίζω· μέλλ. -έω. κατὰ γῶραν τίθημι, τοποθετῶ, βάλω εἰς θέσιν, τάττω, συντάκω παρὰ Ξεν., ὡς Κύρ. 4. 3, 3· οἱ μὲν δὲ ταχθέντες τοῦτο ἔπραττον, οὗτος δὲ τὸ ἄλλο στρατεύμα αὐτοῦ καταχωρίζεν ὁ. 37· τὸ πλεῖστον ἐπὶ στρατιωτῶν, ὡς Ἀν. 6. 5, 10, Κύρ. 2. 2, 8. — Παθ., καταλαμβάνω θέσιν τινά, τοποθετοῦμαι, τάττομαι, ὅπου δέοιτο αὐτοῦ. 8. 5, 2. II, μεταφωρ., ἐγγράφω εἰς κατάλογον, καταγράφω, καταχωρίζω εἰς μνημόσυνον, καὶ παθ., καταχωρίσθη ὁ ἀριθμὸς ἐν βιβλίῳ Πλάτ. (Ἐποήρ. B'. 22, Παρχαίει. I'. 27, 24)· καθόλου, εἰσάγω ὡς ἐγγράφον, εἰς τὴν ποιήσιν Σπράθ. 10· ἐν τοῖς ποιήμασι Διόδ. 5. 5· ὡς ἐν ταῖς ἀναγραφαῖς ἐστὶ κατακεχωρισμένον Weiss ἐν 1. 31, Διον. Ἀλ. 1. 6· ἐν Ἑπιγρ., κατ., καταγράφειν εἰς τοὺς νόμους—καταχωρίζω τὸ δόγμα καὶ ἀναγράφω, —κατ. τὸ ἀργύριον ἄλλῃ που, —καταχωρίζω Dittenb. 2) διακινῶ, τί εἰς τι Διόδ. 5. 17., 13. 114. — Πρὸς. Κόντων ἐν Γλωσσ. Παρτατρ. σ. 3. καταχωρισμός, ὁ, τὸ καταχωρίζω, κατατάττειν καὶ ἐγγράφειν, καταχωρίζω, εἰς, ἢ, τὸ κατακινῶν, Γεωπ. 4. 3, 2. καταψάλλω. κινῶμαι.

καταψακάζω, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ καταψακάζω, ὁ ἴδε. καταψάλλω, τέρπω τινὶ ψάλλων, παίζων τὴν κιθάραν, —καταψάλλωμαι. Παθ., τέρπομαι ἀκούων κιθάραν ἢ ἄλλο ἔγχροτον ὄργανον, ἀπολαύω μουσικῆς, εὐωχῶσθαι αὐτὸν καταψαλλόμενον καὶ καταλούμενον Πλούτ. 2. 785E· ἐπὶ τόπων, ἀντὶ τῶν ἐκ μουσικῆς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 56· πρὸς. καταψάλλω I. 2. 2) ὁ- πτομαι ἡχοῦσης μουσικῆς, οὔτε οἱ νεκροὶ ἐκοιμίζοντο καταψαλ- λόμενοι Προκπ. Ἰστ. 140B.

καταψάω, τρίψω ἐλαφρῶς, ἥρεμα διὰ τῆς χειρὸς ἢ αὐτοῦ κολακεύω, ἡμερώω, «χαϊδεύω» διὰ τῆς χειρὸς, θωπεύω, ὡς τὸ Ὀμηρικὸν καταπρέζω, καταψάω αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν Ἡρόδ. 6. 61· καταψῶν αὐτὸν [τὸν κύνδαρον], ὥσπερ πῦλινον Ἀριστοφ. Βίρ. 75, πρὸς. Ξεν. Ἀπολ. 28· τὰς ὑπὸ πτερ. κ. ἀκροὶς τοῖς δακτύλοις Εὐνάπ. σ. 201, 21· καταψῆσαι τοῦ ἵππου τὰ ὦτα καὶ τὴν χαίτην Φιλῶστρ. σ. 59· τοὺς παῖδας προσαγόμενος καὶ καταψῆσας θαρρεῖν ἐκέλευεν Πολύδ. 10. 18, 3· μεταφωρ., καθήσυχάζω, καταψῆσαντες καὶ καταπραΰναντες τὸν Ἀσ- δρούδαν Πολύδ. 2. 13, 6., 10. 18, 3· ἴδε καταψῆχω II.

καταψέγγω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ψέγγω. Κύριλλ. καταψέκαζω, Ἀττ. καταψα-, καταπρέζω με ψεκάδας, με λειπὴν καὶ ἀραιὴν βροχὴν, καταπραντίζω, ὁρόσοι καταψακάζον Διοχά. Ἀγ. 561· κ. φαρμάκῳ Πλούτ. Ἀλέξ. 35· ῥῆμ. ἐπιτετ., -ψεκαστῆον, Γεωπ. 5. 39.

καταψελλίζωμαι. Παθ., γίνεσθαι ψελλός, ὅταν εὐνασθαι νὰ προ- φέρω καλῶς ὅλα τὰ γράμματα, νὰ συναρμόσω ὅλας τὰς συλλαβὰς, ὅπως οἱ μεθυμένοι, οἱ γέροντες, οἱ παῖδες, καταψελλισμένοι τὴν φωνὴν τῶ ὀνῶ Φιλῶστρ. 80B.

καταψεύδομαι. ἀποθ., μέλλ. -ψεύσομαι· πρkm. -ἐψεύσμαι Δημ. 1274. 4, πρὸς. 1483. 5, ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ παθ. ἐννοίας ὡς καὶ ὁ ἀπρ. -ἐψεύσθην, ἴδε κατωτέρω II. Λέγω ψεύδην ἐναντίον τινός, ὁμῶς ψεύδης περὶ τινος, τινος Ἀριστοφ. Βίρ. 533, Δυσ. 146, 21, Πλάτ. Πολ. 381D, Δημ. 558. 26· οὗτοι δὲ ἔχθραν καταψεύδονται μοι, καταψεύδομαρτυροῦμαι 559, 14· κατ. τινος πρὸς τινὰ, ψεύδω κατηγορῶ τινὰ πρὸς ἄλλον, Πλούτ. Θεμιστ. 25, Φωκ. 33. 2) ἀναφέρω ψεύδης ἐναντίον, τί τινος Ἀντιφῶν 120. 5, Ἀνδοκ. 2. 18, Πλάτ. Εὐθύδ. 283A, Πολ. 391D· τὰ πλείστα καταψεύσατό μοι Δημ. 228. 9. 3) λέγω ψεύ- δως, πλάττω, προσαίξωμαι, καταψεύδω καλῶς ὡς ἐστὶ θεός Εὐρ. Βάκχ. 334· προσαποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι, ἐπινοῶ, ἃ καταψεύ- δω καὶ διέβαλλες Δημ. 229. 2, Διον. Ἀλ. 4. 68. 4) μετὰ γεν., ὑποκρίνομαι τι, προσαποιοῦμαι, ὑπνοῦ Λουκ. Ὀν. 7· ἢ, ἰδὲ ἐσφαλ. μένην πληροφορίαν περὶ τινος, τοῦ γένους Ἀριστ. Περὶ. 1. 3, πρὸς. Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πολ. προσίμ. II, ὡσαύτως ὡς παθ., ψευ- δὸς ἀναφέρωμαι, κατ' ἐνεστ., Θεοφῶ. Ἰστ. παρὰ Θέων. Προγυμν. 2· ἐν τῷ πρkm., τὰ καταψεύσμένα, ψευδεῖς διαβεβαῶσαι ἢ ἰσχυρί- σθαι, Ἀντιφῶν 131. 85· ἐν τῷ ἀπρ., προδότης εἶναι καταψεύ- σθην, ψεύδως κατηγορήσθην, Φιλῶστρ. 714.

2) ἐπὶ συγγρημά- των, ψεύδως ἀποδίδωμαι, τινος, εἰς τινὰ εἰμὴ οὐκ εἰσὶν Ἰσιό- δου τὰ ἔπη, ἀλλ' ὡς πολλὰ καὶ ἄλλα κατέψευσται αὐτοῦ Διλ. Ποικ. Ἰστ. 12. 30· ἀπολ., εἶμαι νόθος, Ἀριστοτέλης ἐν τῇ

Ἀπολογία, εἰ μὴ κατέψευσται ὁ λόγος Ἀθην. 697A, Πλούτ. Θεμ. 2.

καταψευδομαρτυρέω, φέρω ψευδῇ μαρτυρίαν ἐναντίον, τινος Ξεν. Ἀπολ. 24· ἐν τῷ μέσ. τόπων, παρέχεται ψευδεῖς μάρτυρας, πρὸς ὑπερόσπισίν μου, Δημ. 846. 22· Παθ., διὰ ψευδομαρτυρίων προσβάλλομαι, διὰ ψευδομαρτυρίων καταδικάζομαι, ἡττώμαι, Πλάτ. Ἰοργ. 472A, Ἰσοκ. 51. 15, Δημ. 559. 14.

κατάψευσις, -εως, ἡ, ψευδὴς ἀφήγησις, Σπράθ. 59. κατάψευσμα, τό, ψεῦμα, πλάσμα, Ἀπρ. Ἐπίκτ. 2. 20, 23, Βασίλ.

καταψευσμός, ὁ, συκοφαντία, ψευδὴς κατηγορία, Ἐσθ. 101· καταψευσμένοι λόγοι, (Σειράχ. Κ5', 6).

κατάψευστος, ον, μυθώδης, ἴδε ἐν λ. ἀκατάψευστος.

καταψέφω = κατασκοπεῖω, Ἡούχ.

καταψηλαφῶ = ψηλαφῶ, Λουκ. Ὀν. 14.

καταψηφίζομαι, Μέσ., διὰ τῆς ψήφου μου ἢ τῆς γνώμης μου ἀπορασίω τι ἐναντίον τινός, τὸν καταπνέω, τὸν κατακρίνω (ἀντιθ. ἀποψηφίζομαι, πρὸς. καταγινώσκω, ἀπογινώσκω), τι- νός Ἀντιφῶν 112. 42, Δυσ. 118. 40, Πλάτ. Ἀπολ. 35E· τοῖς καταψηφισμένοις μου, ἀντιθ. οἱ ἀποψηφισμένοι, αὐτοῦ 41D, Ξεν. Ἀπολ. 32· κ. τινος θάνατον, ψηφοφόρων ἀπορασίω θάνατον ἐναντίον τινός, Δυσ. 129. 32· κ. τινος δειλίαν, κλοπὴν, κατα- δικάζω τινὰ ὡς δειλόν, ὡς κλέπτην, ὁ αὐτ. 140. 32, Πλάτ. Γοργ. 516A· ἀδικίαν Ἰσοκρ. π. Ἀντιφ. 317, κτλ.—οὕτω καὶ ὁ πρkm., καταψηφισμένοι αὐτοῦ θάνατον Ξεν. Ἐλλ. 1. 5, 19· ὁ κατε- ψηφισμένος τινὸς ἀνθελίσκοντο Διον. Κ. 58. 16· οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ. πρkm. καταψήφισμα, εἰς μόνον παρὰ Διον. Ἀλ. 4. 58., 5. 8. 2) πρkm. καὶ παθ. ἀπρ. μετὰ παθ. σημ., καταδικάζομαι, καταψηφίζομαι Δυσ. 140. 36· ἡλώκεν ἡδὴ καὶ καταψηφισθὴν Δημ. 563. 24· οἱ καταψηφισθέντες θανάτου, φυγῆς καταψη- φισθῆναι, εἰς θάνατον, εἰς ἔξορίαν, Πλάτ. Πολ. 558A, πρὸς. Πολ. 1. 299A.

3) ἐπὶ τῆς ἀπαράσεως, ἥτις ἐκδίδεται ἐναντίον τινός, δίκην καταψηφισμένην τινός Θουκ. 2. 53· καταψηφισμέ- νος ἦν μοι ὁ θάνατος Ξεν. Ἀπολ. 27, πρὸς. 23· ὁ ἀπρ., καταψηφισθῆναι, εἶναι ἀείποτε παθ., ἐνθὶ ὁ πρkm. ἔχει καὶ ἐνεργητ. σημασίαν (ἴδε ἀνωτ.). II, ψηφίζω καταψηφιστῶς, ἐπιδοκιμάζω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κατὰφω καὶ τὸ ἀποψηφίζομαι, ἀναίρῶ, ἀκυρῶ, οἱ ὅλγοι ἀποψηφισμένοι μὲν, κύριοι, καταψηφισά- μενοι δὲ, οὐ κύριοι, ἀλλ' ἐπανάγεται εἰς τοὺς πλείστους αἰεὶ Ἀριστ. Πολ. 4. 14, 15· ἢ καθόλου, ἔρχομαι εἰς τινὰ ἀπόρασιν, ὁ αὐτ. Ποιητ. 25. 24· οὐ ὡς ἐν τῷ παθ., τὰ καταψηφισθέντα τοῖς Ἀχαιοῖς εἰς τιμὴν τοῦ ἀνδρός Δυσ. Ἐκλογ. 375. 38.

καταψήφισις, -εως, ἡ, τὸ ψηφίζειν ἐναντίον τινός, καταδίκη, Ἀντιφῶν 112. 2· οὕτω καταψήφισμα, τό, Walz Ρήτ. 6. 175· καταψηφισμός, ὁ, Πολυδ. Η', 149.

καταψηφιστέον, ῥῆμ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ καταψηφιστῇ τι- νος, νὰ καταδικάσῃ τινά, τινός Ξεν. Ἐλλ. 2. 4, 9, Δημόκρ. παρὰ Σπράθ. 310. 38 (ἐνθα καλῶς καταψηφισματέον).

καταψηφόομαι, Παθ., κομπάζω διὰ ψηφοθεσίας («μωσαίκοῦ») τὸ πᾶν καταψήφωται, ἐκ ψηφίδων γεγραμμένων, παντοία χρώματα φερουσίν Walz Ρήτ. 1. 641, πρὸς. καταμυσταίω.

καταψηφοφορέω, (= καταψηφίζομαι), τινός Κύριλλ.

καταψήχω· μέλλ. -ψήξω, καταπρίω, «στοιμίζω» ἐν ἰδίῳ.

Νικ. Θερ. 893. 2) καταπρίω, φθείρω, χρόνος πάντα κατ. Σίμων. 100, πρὸς. Πλάτ. Τίμ. 84A· Παθ., καταπρίομαι εἰς σμι- κρότατα τεμάχια, φθείρομαι, ρεῖ πᾶν ἄδηλον καὶ κατέψηκται Σοφ. Τρ. 698· κκ., τριβέειν καὶ διαμάλειν Σουῖδ. II, θω- πεύω, τριβῶ διὰ τῆς χειρὸς, «χαϊδεύω», Λατ. mulceo, ἵππου Εὐρ. Ἰπκ. 110· κ. τὰ ὑποζύγια Κλήμ. Ἀλ. 268. 25· κ. πῶλον Θεμιστ. λόγ. 15. 190B· κόμην Λουκ. Ἐρωτ. 44· ἄκρα γενείου Ἀνθ. Π. 11. 354· μεταφωρ., ὡς φάτο, μελιχίοισι καταψήχων ὁάροισι Ἀπολλ. Ρήτ. I. 1102· πρὸς. καταψάω, καταπρέζω.

καταψεύδομαι, ψιθυρίζω ἐναντίον τινός (κυρίως, ὅταν τις σι- γανὰ προέβη τὸν ἦχον ψι-ψι-) ἢ κρυφίως τὸν διαβάλλω, τινός πρὸς τινὰ Πλούτ. 2. 483C· ἢ καταψιθυρίζω καὶ ἐπιδοκίμα- ζεῖς (ἢ τοῦ Ἰσοκρ.), ἀντιθ. τῇ πολιτικῇ καὶ δημογραφικῇ, Ἰε- ρώνυμ. παρὰ Φιλῶστρ. περὶ Ρήτ., ἔκδ. Smith σ. 199.

καταψήλω, κάμνω ἐντελῶς φίλον, γυμνόν, φαλακρόν, ἐν- τελῶς γυμνῶν, Κύριλλ.—Παθ., Διόδ. 20. 96.

καταψέω, κατ' αὐτοῦ, καταπνέω.

καταψοφέω, κάμνω νὰ ἀντηχήσῃ ὁ τύπος, φιλήματι καταψο- φοῦσι τὰς ἐκκλησίας, τὸ φιλοῦν ἔνδοξον οὐκ ἔχοντες Κλήμ. Ἀλ. 301.

καταψυκτικός, ἡ, ον, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταψύχειν, ἀρ- σίζειν, ἀρσιστικός, νεότης ἢ τοῦ πρώτου καταψυκτικοῦ με- ροῦ αὐξήσις Ἀριστ. π. Ἀναπν. 18. 1.

καταψυκτος, ον, ὁ, ὁ δυνάμενος καταψυχθῆναι, νὰ καταψυχθῇ ἢ ὁ καταψυγμένος.

κατάψυξις, -εως, ἡ, τὸ καταψύεσθαι ἢ γίνεσθαι ψυχρόν, ψύ- χος, ψύχρα, κρυδῶς, ὁρσισμός, αἱ μετὰ καταψύξεως δυσφορίαι Ἰπκ. Πτολμ. 69, πρὸς. 172D, κ. ἄλλ. «συχν. παρ' Ἀριστ.», ὁ φρόδος

κατ-ελεῖσσω, ἰων. ἀντί καθελεῖσσω, Ἑβρ. וּבִטַּלְתִּי.

κατεῖλω = κατεῖλω· ἴδε κατελλαινω.

κατ-εἰλυσσάμαι, Παθ. (εἰλεῖν καὶ σπᾶσθαι), τὴν δ' ἐκ τροχαλίας καταβυθισμένην (κατέλαβον) Ἀριστοφ. Λυσ. 722· πρόκειται περὶ γυναικὸς καταβυθισμένης ἐκ τῆς ἀκροπόλεως διὰ τῆς τροχαλίας, δηλ. προσδεμένης εἰς τὸ ἐν ἄκρον τοῦ σχοινίου τῆς τροχαλίας ἐφέρετο πρὸς τὰ κάτω διὰ τοῦ ἰδίου βάρους, ἐν ᾧ ταυτοχρόνως ἐχάλα τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ σχοινίου ὡς ἐκράτει διὰ τῶν χειρῶν τῆς — πρβλ. Ἐλυσσπ-.

κατ-εἰλύνω, καλύπτω, κρύπτω, περιτυλίσσω, κἀδ δὲ μιν αὐτὸν εἰλύνω ψαμίδοισι Ἰλ. Φ. 318· ἐν βελαίαις ἀδεψήτοις κατεἰλύναντες (τοὺς νεκρούς) Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 206· ὅρος πέτρων ψάμμω κατεἰλυσμένον Ἡρόδ. 2. 8.

κατεῖλωτίξω (εἰλως), εἰλωτὰ τινα ποιῶ, καταδουλοῦμαι, «κατε-λυσμένος, καταδεδουλωμένος» Σουῖδ. (ὁρ. καθ-).

κάτειμι, Ἐπικ. ἀόρ. καταεἰσατο Ἰλ. Α. 358 (εἰμι). Κατέρχομαι, καταβαίνω (ἀντιθ. ἀνείμι), ποταμῖνδε Ὀδ. Κ. 159· ἰδὲθεν Ἰλ. Δ. 475· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ. ἰπρ' οἷς χρησιμεύει ὡς μέλλ. τοῦ κατέρχομαι·— ἰδίως καταβαίνω εἰς τὸν τόπον, εἰς τὴν Ἄλην, κατῆμεν δέμον Ἀἰδὸς εἰςω Ἰλ. Ε. 457· Αἰδὸςδε Υ. 294· εἰς Ἀἰδου δόμους Εὐρ. Ἀλκ. 73· (καὶ οὕτω μόνον, ἀκίστα δὴ μικρῶ κατ. (δηλ. εἰς νερτέρους, εἰς Ἀδου) Σοφ. Ἀντ. 896)· ἐπὶ πλοῖον, (κατάγομαι), καταπλέω εἰς τὴν ἐξῆραν, νῆα, κατιούσαν ἐς λιμὲν ἡμέτερον Ὀδ. Π. 472· ἐπὶ ποταμῷ, ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι χεῖμαρρος Ἰλ. Δ. 492· ἐπὶ ἀνέμου, κατέρχομαι ὁρμητικῶς, Θουκ. 2. 25, 6. 2· ὡς τὸ πνεῦμα κατῆι αὐτοῖς 84· ἀνέμου κατιόντος ἐν πελάγει Πλουτ. Περικλ. 33·— μεταφορ., ὁνείδεα κατιόντα ἀνθρώπων φιλεῖ ἐπανάγειν τὸν θυμὸν Ἡρόδ. 7. 160· καὶ κομικῶς, ἅμα τὰς πολιὰς κατιούσας Ἀριστοφ. Ἰππ. 517, ἴδε ἐν λ. πολιδό· ἔρω κατιούσας, δηλ. τὰς νεφέλας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Ἀριστοφ. Νεφ. 323.

II, ἐπανερχομαι, ἐπιστρέφω, ἀγρόθεν Ὀδ. Ν. 267· εἰς ἄστυ Ο. 505· ἐπανερχομαι εἰς τὴν πατρίδα, Ἡρόδ. 1. 62, 3. 45, 5. 62· φυγὰς ἀλήτης κ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1283, Ἀνδοκ. 11. 9· οἱ φυγάδες κατῆσαν Ἐν. Ἰλλ. 2. 2, 14· κατιῶν οἴκαδε Πλάτ. Ἐπιστ. 7. 333D, κατ. ἐκ τῶν Μήδων Ἡρόδ. 4. 3· ἐν ἑτέρῳ ὡς παθ. τοῦ κατὰγω. Εὐρ. Μῆδ. 1015, 1016· ὑπὸ τὸν ἑτέρων, κάτεισι Θουκ. 8. 48, πρβλ. κατέρχομαι, καταδέρχομαι, καθόδοις.

κατεῖναι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ καθεῖναι, ἀπαρ. ἀορ. 6' τοῦ καθέημαι. κατεῖναι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ καθένναι.

κατ-εἵπων, ἀπαρ. κατεῖπεν, ἐν χρήσει ὡς ἀορ. τοῦ ἐνεστ. καταγορεύω (κατερῶ εἶναι ὁ μέλλ.)· καὶ ἐν τῷ τύπῳ κατεῖπα Ἡρόδ. 2. 89, Ἀριστοφ. Εἰρ. 20·— ὁμιλῶ ἐναντίον ἢ ἐπὶ βλάβῃ τινός, κατηγόρω, κατακρίνω, τίνος Ἡρόδ. 2. 89, Εὐρ. Ἐκ. 898, Ἀριστοφ. Εἰρ. 377, Θεσμ. 340· κ. τίνος πρὸς τινος Πλάτ. Θεαιτ. 149A· καὶ οὕτως (ἐπὶ παιγνιδίου ἐννοεῖται), Ἐν. Ἀπομν. 2. 6, 33· Παύλ. «κατεῖπεν» διαβαλύνω.

II, μετ' αἰτ., ὁμιλῶ καθάρως, λέγω σαφῶς, διακηρύττω, διηγούμεμαι, Λατ. renuntiare, εἰ σοὶ γάμον κατεῖπον Εὐρ. Μῆδ. 589· τοῖς θεαταῖς τὸν λόγον Ἀριστοφ. Σπ. 54· τὰν Σάμω αὐτοῖς 283· κ. πατέρα, κάμνω αὐτὸν γνωστόν, Εὐρ. Ἰων 138D· κ. τοὺς ποιήσαντας, τὰ γεγενημένα, κατακρίνω, ψέγω, Ἀνδοκ. 20. 30, 33. 2) ἀπολ., λέγω, διηγούμεμαι, κατεῖπέ μοι, εἰπέ μοι καθάρᾳ, δήλωσον, Ἀριστοφ. Νεφ. 150, 224, Πλ. 86·— ἐπομένης ἐξηρημένης προτάσεως, κ. ὅπως..., Ἡρόδ. 1. 20· πρόθεν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 20· ὅ τι σιωπᾶς, κ. μοι αὐτοῖς 657· πρὸς σέ κ., ἔρ' οἷς ἐλύπησάν με Ἰσοκρ. 85D, κατ. κατεργαζομένην, ποιητ. μέσ. ἀορ. τοῦ κατεῖργω, Αἰσχύλ. Εὐμ. 566.

κατεῖργονμι = τῷ ἐπομένῳ. κατ-εἶργω, Ἰων. -εργω, (ἴδε ἐν λ. ἔργω)· ὡσαύτως -εργονμι (ἴδε κατω-), μέλλ. -εἶρξω, Ἰων. -εἶρξω. Ὡς ἐντός, ἐγκλείω, τοὺς περιγενομένους ἐς τὰς νέας κάτερξαν Ἡρόδ. 5. 63· κατεργνύσι (αὐτοὺς) ἐς μέσσην τὰ φρύγανα, ἐνέκλεισαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν φρυγάνων, ὁ αὐτ. 4. 69·— καθόλου, καταπιέζω, εἰς δυσκολίας περιάγω, κατέργοντες πολλὸν τοὺς Ἀθηναίους ὁ αὐτ. 6. 102· ἐφθείρε τὴν χώραν καὶ ναυσὶν ἅμα ἐκ τῆς θαλάσσης κατεῖργε Πανσάν.— Παθ., ἐγκλείομαι, περιορίζομαι, ἀναγκάζομαι, τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατεῖργεσθαι, ἀναγκάζεσθαι εἰς τὴν ὑποταγήν, Θουκ. 1. 76, Διον. Ἀλ., κατ. κατεῖργεσθαι ὅρκοις Διον. Ἀλ. 6. 45· τὸ κατεῖργόμενον, τὴν ἐνάγκης πρακτομένην, Θουκ. 4. 98.

II, ἐμψύχω, κινῶ, ἐπιγίγνω· σὺ κατεῖργεις, ἐμψύχω εἶπας, Εὐρ. Ἀλκ. 253· τινὰ κατεργεῖ νιν, κατάπυσσον, ὅπερ ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει τιμωρῆσαι, ὁ αὐτ. ἐν Μῆδ. 1258· μετ' αἰε. καὶ ἀπαρ., κατεῖργοντες νεκρούς τάρου, κυρεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἰκτ. 308·— περιορίζω, τὴν φιλαρχίαν Πλουτ. Πτομ. 53· οὐδενὸς πιέζοντος, οὐδενὸς κατεῖργοντος ὁ αὐτ. ἐν Ὀησ. 6.

κάτεριξαι, εὖως, ἢ, τὸ κατεῖργειν.

κατεῖρῶ, καθέρῶ.

κατ-εἶρῶ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ κατεῖρῶ, Ἡρόδ. 8. 96.

κατ-εἰρυνεύομαι, ἀποθ., μεταχειρίζομαι ἐφωτίαν πρὸς τινα,

ἵνα τὸν περιπαῖω ἢ τὸν ἀπατήσω, τίνος Πλουτ. 2. 211D, πρβλ. Wyttenb. 31E· πράγματα σπουδῆς ἀξία γέλωτι καὶ παιδιᾷ κατεῖρυνεσθαι, καταγελῶν καὶ περιπαῖων, ὁ αὐτ. ἐν Συγκρ. Δημ. κ. Κικ. 1.

2) προσποιῶμαι, μετ' ἀπαρ., τοὺς βαρβάρους διαφθεῖρειν κατ. Θεοφύλακτ. Σμ. Ἰστ. 100A· (ὁ Φώτ. «κατεῖρυνεσθαι» μεγαλορροεῖ, ὑποκρίνεται, δολιεύεται» καὶ «κατεῖρυνεσθαι» καταρραβυθισάντες καὶ στρατευσάμενοι· ὅθεν καὶ εἰρῶνα τὸν ἄργον λέγουσιν), πρβλ. καὶ Συναρ. Ἐπιστ. 121 σ. 257C· σὺ δὲ ἀκκίει καὶ κατεῖρυνεσθαι.

κατεῖρωσις, εὖως, ἢ, καθέρωσις, Μαρκιαρ. Κύμ. Cayl. recueil d' Antipr. vol. 2. 56, 6.

κατ-εἰσάγω, φέρω εἰς εὖως, φανερῶν πρὸς ζημίαν μου, ὅταν στυγῇ τις ἄνδρα, τὸν θεὸς φιλεῖ, μεγίστην μωρίαν κ. Ἀνθ. Π. 10. 91.

κατ-εκκαῶζομαι, ἐντελῶς καθαρίζω, Κλήμ. Ὁμ. 8. 17· ὁ κόσμος κατεκκαθαρισθεὶς Καλλ.

κατ-εκκλησιάζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἐκκλησιάζω, τοῦ κατεκκλησιασθέντος λαοῦ Θεοφύλ. Σμ. Ἰστ. 4, σ. 114A.

κατ-εκλύω, ἐντελῶς ἐκλύω τινα, καταστρέφω, τὸν Ἀντιστοχόν Πολύδ. 5. 63. 2.

κατεκνεύω, ἐξέχω, προέχω, ἐπὶ βράχυν, Κύριλλ.

κατ-εκπλύνω, ἐπιτεταμ. τοῦ ἐκπλύνω.

κατ-εκπλήσσω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐκπλήσσω, Νικήτ. Εὐγεν. 7. 33.

κατεκταῖθεν, Αἰολ. καὶ Ἰπικ. γ' πληθ. παθ. ἀορ. α' τοῦ κατακτείνω, II.

κατ-εκτελέω = ἐκτελέω, Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 956.

κατεκφεύγω, ἐκφεύγω ἵνα σωθῶ.

κατ-ελαίω, ον, ἐλαϊώδης, φαγητὸν τὸ ὑποῖον ἔχει πολὺ ἔλαιον, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 399E.

κατ-ελαύνω, δαγῶ πρὸς τὰ κάτω, καταβιβάζω, τὰς ἀγέλας Λόγγος 2. 36· τὰς ναῦς Πλουτ. Νικ. 14. 2) ὡς πρὸς τὰ κάτω, τὴν σπαθίδα [ἐς τὴν λήκυθον] Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 8.

3) ἐπὶ αἰσχυρῇ σημασίᾳ (βινῶ), κ. γυναικός, Λατ. subagitare, ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 711, Ἐκκλ. 1082· τινὰ Θεόκρ. 5. 116.

4) φέρομαι ἐπιποῶ ἐναντίον τινός, προσβάλλω τινα, ὡς τὸ Λατ. invehī in aliquem, Πισύχ.

κατ-ελέγχω, μέλλ. -γξω, λίαν ἐλέγχω ἢ κατὰ πρόσωπον, ἀποδεικνύω ψευδομένην, διαψεύδω, σέ δὲ μὴ τι νόον κατελεγχέτω εἶδος, τὸ εἶδος σου, ἐξωτερικόν σου (λόγοι καὶ σχήματα) νὰ μὴ εἶνε εἰς ἀντίφασιν πρὸς τὰ νοήματά σου, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 712, πρβλ. Ἰνστα. 7. 9.

II, κατασχύνω, Πινδ. Ο. 8. 25, II. 8. 50· ἀνδρῶν ἀρετὰν οὐ κ. I. 3. 22.

III, προδίδω, κατῆλεγξαν (οἱ κύριες) τῇ ὕλακῃ τοὺς φονεύσαντας Πολύδ. Ε. 42.

κατ-ελεέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐλεέω, αἰσθάνομαι ἔλεον, οἶκτον πρὸς τινα, τινα ἢ τι Πλάτ. Πολ. 415C, Ἀνδοκ. 21. 33, Λυσίας 103. 26, κατ.

κατελέσσω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ κατελέσσω.

κατ-ἐλευσις, εὖως, ἢ, κατὰδρασις, καθόδοις, κ. προεἶσθαι Κλήμ.

Ἀλ. 972· τὴν κ. τοῦ Σωτήρος Εὐδ. ἐν Βίῳ Κωνστ. σ. 106A, πρβλ. κατῆλυσαις.

κατελευσομαι, κατελευσέν: μέλλ. καὶ ἀορ. τοῦ ῥήμ. κατέρχομαι.

κατ-ἐλκω ἢ κατελκύνω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ κατέλκω, κατελκύνω.

κατ-ἐλπίζω, λίαν ἐλπίζω ἢ πεποιθέντως περιμένω, κ. εὐπετέως τῆς θαλάσσης ἐπικρατήσας Ἡρόδ. 8. 136, πρβλ. Πολύδ. 2. 31, 8· μὴδὲν ἄγα / κ. Διόδ. 15. 33.

κατελπισμός, ὁ, ἐλπίς μεγάλη, ἐλπίς μετὰ πεποιθήσεως, κ. ἐμβάλλειν τινὶ Πολύδ. 3. 82, 8.

κατ-ἐμβλέπω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐμβλέπω, Ἐβδ. (Ἐβ. I, 6), Φίλων 1. 566.

κατ-ἐμβροτεύομαι, αὐστηρῶς ἐπιπλήττω, τίνος Ἰωσήφ. Γένεσ. 28D.

κατ-ἐμθρῆμαμαι, ἐπιτεταμ. τοῦ ἐμθρῆμαμαι, εἶμαι λίαν ὀργισμένος, ἐν παραφροσύνῃ ἀπατῶ, Ἰωσήφ. Γένεσ. 52B.

κατ-ἐμῶ, μέλλ. -έσω, ἐμῶ ἐπάνω εἰς τινα, τινός Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 207· εὖ ἂν κατεμῶ, ἀνθρώπου ἢ θηρίου Διλ. π. 2. 1. 36, Λουκ. Κρόν. 38.

κατ-ἐμμάτω = ἐμμάτω, ἐμμάτω, τὴν δὲ βαρεῖαν χεῖρα κ. Νικ. Ἀλ. 536, ἐμβάλλω εἰς τὸν φάρυγγα πρὸς τὸ ἐμῆσαι, ὁ Σχολ. «καθεῖς ἐπὶ τῷ ἐμῆσαι».

κατ-ἐμπαῖω = καταλαμβάνω, κατεπελγῶ, Νικ. Θ. 695.

κατ-ἐμπεδῶ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐμπεδῶ, τὰς συνθήκας κ. κατεμπεδωθέντες ὅρκοι Ἀννα Κομν. 478, 409.

κατ-ἐμπίπλημι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐμπίπλημι, Εὐστ. Πτομ. Κωνστ. 72.

κατ-ἐμπίπρημι, κατακαίω, Εὐρ. Πρ. Μαιν. 1161, Θεοφύλ. Σμ. 27B.

κατ-ἐμφορεύομαι, μετὰ γεν., Σουῖδ.

κατ-ἐμφορῶν = ἐμφορῶν.

κατ-ἐμψύχω, φανερῶν, Ἀνν. Κομν. 51.

κατ-εμφανίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐμφανίζω, φανερώω, δηλώ, ἔκκλ.

κατ-εμφερόμαι, μέσ., εἶμαι πεπληρωμένος, καιροῦ καὶ τύχης ἀμέτρως τε καὶ χανόν ἀρῶμενος καὶ κατεμποροῦμενος Κύναι, παρὰ Σουφ.

κατ-εμφωλεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐμφωλεύω, κρύπτομαι ἐν τῇ φωλεᾷ μου, Βυζ.

κατ-εναθρύνω, κατεναθρύνομαι, ἐξ εἰκασίας τοῦ Μουσουρίου ἐν τῇ λ. κατακαρμύλλω τοῦ Ἥουχ.

κατ-εναίρομαι, ἀποθ., φονεύω, σφάζω, ἀποκτείνω, κατενήρατο χαλκῷ Ὀδ. Α. 519· βαρύν κατεναίρεται ἄνδρα Νικ. Ἀλ. 401· ἐνεργ. τίς ἀόρ. κατήναιρον. ἀπαντᾷ ἐν Σοφ. Ἀντ. 871. Καλλ. εἰς Πόλ. 100, Ἀνθ. Π. 7. 201· ἐνήραον Ὀρρ. Ἀργ. 669.

κατ-ἐναντα, Ἐπίρρ., = τῇ ἐπομ., μετὰ γεν., Κυβίας παρὰ Πλάτ. Χαρμ. 155D, Κύναι. Σμ. 1. 552, κτλ.· ὡσαύτως κατέναντε, Ἐβδ. (Ἐβ. 10· 2, κτλ.), καὶ Καίν. Διαθ., πρὸλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 2905D. 13.

κατ-ἐναντίον, Ἐπίρρ., ἐναντίον, ἐπὶ ἐχθρικήσιν σημ., τινὶ Ἰλ. Χ. 567· κ. ἐκείνῳ ὀριηθῆναι Ἦσ. Ἀσπ. Ἰρ. 73· κ. ἀλλήλοισι ἐλόδοντες Ἀνθ. Π. 9. 132, κτλ.· ἐναντίον, ἀπέναντι, ἀντικρῶ, τινὸς Ἠρόδ. 3. 144, Ἀπολλ. Ρόδ., κτλ.· ὡσαύτως κατεναντία, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1116, Διον. Π. 114.

κατενάρξω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐναρξίζω, ἐντελῶς φονεύω, παθ. ἀόρ., δορίτητος κατηναρσίους Λισχλ. Χο. 847· μετοχ. πρμ., ἐκ χειρὸς κατηναρσιζόμενος Σοφ. Αἴ. 26.

κατένασας, ἴδε ἐν λ. καταναίω.

κατενδεής, ἔς, Μαν ἐνδεής.

κατ-ενδύω, ἐντελῶς ἐνδύω, τινὰ εἵμασιν Ἐργ. Ναξ.

κατένεξας, εὖως, ἡ, (κατενεγκέν) = καταφορά, διὰ τὴν ἀνωθεν ἐκ μετεώρου κ. Εὐστ. 152. 14· διὰ τὴν ἐξ ὕψους κ. 754. 22· κ. τοῦ ἀπαγγελλόμενου Σουφ. ἐν λ. καταλύσας.

κατ-ενηχράζω, εἶδω ὡς ἐνέχυρον, Πολυδ. Γ. 84, Η'. 148· — κατενεχυρασμός, ὁ, τὸ διδόναι ὡς ἐνέχυρον, αὐτοῦ.

κατενήνοθε, ἴδε ἐν λ. ἐνήνοθε (πρὸλ. ἐπενήνοθε καὶ παρενήνοθε), κατέτρεχε, ἐπέτρεχε, κόνις κ. ὤρους Ἦσ. Ἀσπ. Ἰρ. 269· ἔανθ' ἡ κόμη κ. ὤρους Ὀμ. Ἰγν. Δῆμ. 280.

κατενοεῖν, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κατελθεῖν, Θέοκρ. 17. 48.

κατεναύσεις, ὁ, κυρίως δ' κατ' ἐναυτὸν γινόμενος, ἀρχὴ τις ἐν Ρέλα τῆς Σικελίας, Σουλ. Ἐπιγρ. 5475. 5476.

κατ-ενοσκήπτω, ἐνοσκήπτω, ἐπέρχομαι κατὰ τινος, τινὰ Ἀνθρ. Κρήτ. σ. 332.

κατ-εντείνομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐντείνομαι, μὴ σπῶ μῆδ' ἐκατεντείνου Μ. Ἀντων. 4. 3· κατεντάθεντες αὐτοῖσι 32.

κατ-εντέλλομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐντέλλομαι, τινί, προστατεύω, Βυζ.

κατ-εντευκτής, υἱ, ὁ, (κατεντυγχάνω), κατήγορος, διὰ τὴν ἔθου με κατεντευκτὴν σου· Ἐβδ. (Ἰβδ Ζ', 19).

κατ-εντροφάω, μετὰ γεν., = ἐντροφάω κατὰ τινος, Ἰάμβλ. παρὰ Φωτ. Βιδλ. σ. 133 Hoesch., πρὸλ. κατεγχιλιδάω.

κατ-εντυγχάνω, κυρίως, ἐντυγχάνω τινὶ κατὰ τινος, προσέρχομαι εἰς τινὰ (ἐρχομαι ἡ ἀνώτερον) καὶ ὑποβάλλω τὰ παράπονά μου κατὰ τινος ἄλλου, κατηγόρη, ἡμιλὼ ἐναντίον, τινὸς Ἐκκλ.· κατεντευχθεὶς ὑπὸ τινος οὕτε ἀτσιασόμενος ἔτερον Θεοδώρ. τήμ. 4, σ. 1140· ἀλλὰ καὶ δοτικ., οὐ κατενέτυχε τῷ Θεῷ Βασίλ. τήμ. 2, σ. 822· πρὸλ. Σουφ., Φωτ. ἐν λέξ. (ἀντίθετ. ὑπερεντυγχάνω).

κατένωπα, ἡ κἀλλιον κατενώπα, Λοβερ. Παρλ. 169· Ἐπίρρ. (ἐνωπή)· — κατ' ἐυθεῖαν ἀπέναντι τινος, κατὰ πρόσωπον, μετὰ γεν., κατ. ἰδὼν Δαναῶν Ἰλ. Ο. 320· οὕτω, κατενώπιον τοῦ Θεοῦ, διὰ τ. γραφ. ἐν Β' Ἰπποστ. π. Κορ. ιδ', 19· — Ὁ Ὀμῆρ. ἔχει ὡσαύτως ἐνωπή, ἐνωπαδία.

κατ-ἐξαναστάσεις, εὖως, ἡ, ἡ κατὰ τινος ἐξέγερσις, ἀνίστασις, Λογγίν. 7. 3· τινὸς, εἰς τὴν πρῆμα, δόξης καὶ πλούτου καταφρόνησιν τε καὶ κ. Ἰάμβλ. ἐν Βίβ. Πολυδ. 69 καὶ 188.

κατεξαναστατικός, ἡ, ὅν, ἱκανὸς ἢ ἐπιτέλειος εἰς κατεξανάστασιν (συνάπτεται μετὰ τοῦ καταφρονήσεως), πρὸς ἀνίστασιν ἢ ἐναντίωσιν, καταφρονητικὰ μὲν τοῦ ἡδέος, κατεξαναστατικά δὲ τῶν ἀγλήρόνων Σίετ. Ἰμπ. π. Μ. 11. 104, 107· δικαιοσύνης κατ. ἀρετὴν οὐχ ὅρῳ ἐν τῇ τοῦ λογικοῦ ὥφον κατασκευῇ Μ. Ἀντων. 8. 39.

κατ-ἐξανίσταμαι, μέσ., μετ' ἀόρ. θ'· κατεξανίστην· — ἐγείρομαι ἐναντίον τινός, ἀγωνίζομαι κατὰ τινος, ἐναντιώνομαι, παντὸς δεινοῦ κ. Διδδ. 17. 21· οὕτε ἀναδάτην προσέμενος, οὕτε φωνὴν ὑπομένων, ἀλλ' ἀπάντων κατεξανίσταμενος Πολυδ. Ἀλέξ. θ'· κατεξανίσταται τοῦ μέλλοντος, προφυλάττει ἐναντίον τοῦ μέλλοντος νὰ συμβῇ, Πολυδ. Ἰστ. Ἀποσπ. 53· τοῦ πολέμου κ., γενναίως ὑπάρχει, Πλουτ. Δημήτρ. 2· παντὸς δεινοῦ Διδδ. 17. 21, ἐνθα ἴδε Wesel· ὁ Νεῖλος οὐκ ἀνέχεται παταγὰς εἶναι, ἀλλὰ κατεξανίσταται τῆς ἐχθρῆς Ἠλιόδ. 2. 28. ἐπείδη δὲ κ. ὡς ἐρωμένης, λαμβάνεντα πείραν ὡς δεσποίνης 8. 5· — ὁ Ἡσυχ.· «κατεξανίσταται· κατεπαίρεται», καὶ ἐν τῇ ἐνεργ. «καταπλήσσει· κατατράσσει· κατεξανίσταται».

κατεξανόμενος, ἴδε καταξενός.

κατ-ἐξερᾶω· μέλλ. -άσω [ᾶ], ἐρᾶω ἐπὶ τινος, τινος Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 21, θ'· ἔλτει τίνων κατεξερᾶσις Κλήμ. Ἀλεξ. 40· μὴ κατεξέρα αὐτῶν τὸ αὐτοῦ φλέγμα Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 13, 23.

κατ-ἐξετάζω, ἀκριβῶς ἐξετάζω, ἀνθυνοῦμαι, δοκιμάζω, ἀνδρα πολλοὺς κατεξετασμένον πολλέμοις, — νόσῳ κατεξετασθεὶς καὶ κατασκελετευθεὶς Γεώργ. Ἀχροπολ.

κατ-ἐξευμαρίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐξευμαρίζω, εὐμαρῆς, εὐχολον καθιστᾷ τι, κατευθύνω, Ἠσυχ.

κατ-ἐξορχέομαι, ἀποθ., ὀρχούμενος ὁρίζω, ἱμαίω, τινος Ἐκκλ.

κατ-ἐξουσιάζω, ἐξασκῶ ἐξουσίαν ὑπὲρ τινός, τινός Εὐαγγ. κ. Ματθ. κ'. 25, κ. Μάρκ. ι'. 42· ἡ πάντων δεσπύζουσα καὶ κατεξουσιάζουσα φύσις Φωτ. Ἐπιστ. 216. 3· οὐσιαστ. ἐν Δι-γυμνασίῃ τινι ἐπιγρ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 4710, ὅδε αὐτῷ κατεξουσίαν κατὰ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ.

κατεξουσιαστικός, ἡ, ὅν, κυριαρχικός, ὁ ἔχων τὴν ἐξουσίαν, ἀρχικὴ καὶ κατ. ράβδος Κλήμ. Ἀλ. 134.

κατεπαγγελία, ἡ, ὑπόσχεσις, Γνωστ.

κατ-επαγγέλλομαι, μέσ., πρμ. κατεπήγγελμαι ὁδρίστ. κατεπήγγειλάμην, εἶδω ὑποσχέσεις μεγάλας, υπερβολικά εἶδω, πολλὰ ὑποσχεῖσθαι, τινί, πρὸς τινὰ, Δημ. 835. 12· κατ. πρὸς αὐτοὺς, ἐκολαβῶν .., Λισχλ. 24. 37· τὸ παρὼν λυμηνόμενος, τὸ δὲ μέλλον κατ., θαυμάσιά τινα ὑποσχεόμενος, ὁ αὐτ. 85. 35· οὐδὲ οὗτος ὁρθῶς κατεπαγγελλόμενος τῇ φιλῇ τὴν πολιτείαν, ὅστις ὑποσχεῖτο εἶναι τὴν πολιτικὴν του εἰς τὴν ἀφελειαν τῶν φίλων, ἀνέριπνε τὰ πάντα εἰς τοὺς φίλους, Πλουτ. 2. 807B· μετ' ἀπαρεμφ., κατεπαγγελλόμενος διδάσκειν Λισχλ. 16. 32· λήσιν ὁ αὐτ. 24. 37 (ἴδε ἀνωτ.).· προκαταλήψεσθαι Διδδ. 11. 4· — ὁ Σουφ. μνημονεύει καὶ τοῦ ἐνεργ. κατεπαγγέλλω τινί.

κατ-επάγω [ᾶ]: μέλλ. -ᾶξω, ἐπιφέρω τι μεθ' ἑτέρου, τίρω τι ταχέως μετ' ἄλλο, ἐπαναλαμβάνω ἐν τάχει, ὡς περ δεφόμενος νῦν λέγε τὸ μόλις μεν, εἴτα δ' αὐτὸ κατεπάγων πυκνόν Ἀριστοτ. Ἰππ. 26· ἐπιφέρω κατὰ τινος, τιμωρίαν τινί Πλουτ. 2. 551D.

κατ-επάδω, ὑποτάσσω τινὰ δι' ὧδης ἢ μαγείας, νέους λαμβάνοντας ὡς περ λέοντας καὶ κατεπάδοντας καὶ γοητεύοντες καταδουλοῦμεθα Πλάτ. Γοργ. 483B· γοητεύεις με καὶ φαρμάτεις καὶ ἀτεχνῶς κατεπάδεις ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 80A, κτλ.· πονηρὸν πνευμάτων κατεπάδοντα Ἰργ. Ναξ. σ. 231· κατεπάδε σεαυτοῦ καὶ ῥᾶω, Ἰσοκ. Δ. 839· ἄνω ἦτος ὦλετο, ἡ μαγεία, ἡ καταπράξις, Ἀρχιλλ. Ἰάκτ. 2. 7, Εὐμόδ. σ. 203· σὺ μὲν ὑνέβαιον βασιλικῶς κατεπάσσονται, καὶ τὴν παύλ., βῆμα κατεπαδόμενον τῇ καρδίᾳ Βασίλ. σ. 249. 11. ὡς τὸ Λατ. decipit, ἀίπειρε ἐπαναλαμβάνω, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουφ.· κατεπάδουσα, πρὸς αὐτὸν ἀμύλων διομιλοῦσα, Ἠλιόδ. 7. 10· ὁ Πολυδ. ἔχει συνώνυμ. «κατεπάδην» κατακλίνειν, καταδύλλειν Δ', 49.

κατ-επαίρωμαι, μέσ., ἐπαίρομαι, ὑψηλοφρονῶ, τινός Συμμ. Παλ. Διαθ.· μὴ κατεπαρθῆς ἡμῶν Ἰργ. Ναξ.

κατεπάλληλος, σν., = ἐπάλληλος, ἀλλεπάλληλος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1018.

κατεπάλλομαι, ἴδε κατεπάλλομαι· — ἀλλὰ κατεπάλλω, ἴδε ἐν λέξ. καταπάλλω.

κατ-επάμυνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐπαμύνω, Σουφ., μετ' αἰς.

κατ-επανανεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐπανανεύω, ἀρνούμαι, Εὐσταθ. Πονημάτ. 293. 10.

κατ-επανίσταμαι, ἐνεργ. ἀόρ. -επανίστην, ἐγείρομαι ἐναντίον, τινός Ἐκκλ.

κατ-επεγείρω, ἐξεγείρω, διεγείρω, ὑποκινῶ ἐναντίον τινός, τινί τι Εὐμόδ. 233.

κατ-επείγω· μέλλ. -ξω, πιζώ, καταπιζώ, χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπιφέρει Ἰλ. 47. 623. 2) ἰσχυρῶς πιζώ, βιάζω, ἀναγκάζω, οὕτως κατεπείγοντος [αὐτοῦ] Ἠρόδ. Β. 126· εἰ χρῆσται κατῆπειγον αὐτόν, οἱ δανισταί· του τὸν ἐβάζον, τὸν ἐπαινον, ἐπεναιχόρουν, Δημ. 804. 7, πρὸλ. Φωτ. 1. 61· κατεπείγει ὁ ὕμνρ βλον, ἡ βεῦσις τοῦ ὕμνρ [τῆς κλεψύδρας] ἀναγέλει αὐτόν ὡς προχωρῇ, Πλάτ. Θεαίτ. 172D· ἡ φιλοτιμία κατεπείγειν αὐτόν ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιστ. 7. 338E· ὡς αὐτοὺς κατῆπειρεν ἡ Ποτελδαία, ἡν ἀγκυζεν αὐτοὺς σφόδρα νὰ σπείσωσι, Θουκ. 1. 61· μετ' αἰτίας. καὶ ἀπαρ., σχολάζει ἀπολαύμενος καὶ οὕδεν ἡμᾶς ἐστὶ τὸ κατεπείγειν τὸ μὴ .. σκοπεῖν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 781B· οὕδεν κ. [ὕμνρ] ἀκούσαι Δημ. 703. 23· ὁ ἡλιος κ. ἐπαρβινεσθαί τάς σῆψεις Ἀριστ. π. Φυσ. 2. 4. 4. — Μέτ., κατεπείγεσθαι τινος, ἡμᾶς ἀνίσταται καὶ ἐστινοχηρμένος περὶ τινος, μετὰ τὴν καὶ σφοδρὴν ἐπιθυμίαν τινός ἐχω, Πολυδ. β. 57. 10, 30, β. 9.

11. ὁμοειδ., σπείδω, βιάζομαι, ἔπον κατεπείγων Ἀριστοτ. Ἰκκλ. 293· τοῦ Πουμπηίου κατεπείξαντος Πλουτ. Σίρε. 19· οὕδεν κατεπείγει, οὕδεν ὑπάρχει βία, Ἰππ. Ἀγμ. 702· τὰ κατεπείγοντα, βιαστικὴ ἀνάγκη, Ἰουκρ. 185D· ἢν κατεπείγει 1011B· τὰ κατεπείγοντα πρὸς τὴν χρείαν Πολυδ. ι' 60, θ'· κατεπείγούση τῆς ὥρας 3. 99, 9, κτλ. τὸ κατεπεί-

γάσθαι τὴν χώραν, ἀντιθέτῳ τῷ κατέργω χώρα τὴν ἀργύν) Θεοφρ. π. Φυτ. Διτ. 5. 14, 5. II. **κατέργων**, τὸ, ἔργον, '1382. ('Εξοδ. Α', 16, ΔΕ', 21) πλοῖον ἐν τῷ καταναγκαστικῷ εὐργάζοντο οἱ κατέδικοι, Βυζ.

κατ-ερεθίζω, ἐπιτετακ., ἀντὶ τοῦ ερεθίζω, Κύριλλ.

κατερέω, = τῷ κατερεθίζω.

κατ-ερείδω, ἀμεταδ., κατασκήπτω, ἐκρήγνυμαι, οἷον θύελλα, κατερείσαντος ἀνέμου ἔψει κλύδωνα ἰσχυρὸν Δίων Χρυσ. 3. 396.

κατ-ερεικτός, ἦδε ἐν λέξ. κατερικτός.

κατε-ρείκω, συντρέβω, καταλαίω (πρὸς. **κατερικτός**). χοι-εραλέω (ἐρείγμα ποιῶ) κάχρως κατηρειγμέναι μετὰ ἀρωμιά-των (ἐλλ.). κατηρειγμέναι) Διήμων παρ' Ἀρποκρ. ἐν λέξ. προ-κώνια·—μεταφωρ., μύλη ἥτις δυνατὴ κατερεῖται τὸν ἐμὸν θυμὸν, κατασυντρέβω, δηλ. καθήσυχάζω, καταπαύω, «ἔσπαυ», (μεταφωρ., ἀπὸ τῶν ἐρεικωμένων ὁσπρίων), Ἀριστοφ. Σφ. 647. — Μίσ., σχίζω τὰ μέρη μου εἰς ἐνδεῖν ὀλίγω, καττύπτεσθε κόραι καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας Σαπφώ 97 τὴν ἐσθῆτα κατηρείκοντο καὶ οἰμωγὴ ἀφρόνῃ διεχρῆοντο Περσ. 3. 66, Δισχυλ. Πέρσ. 538: πρὸς. **καταρρήγνυμι**.

κατ-ερεϊπώ, = τῷ ἐπομ., ἐάλω ἢ πόλις καὶ κατηρειπώθη Διδό. ἐν Φωτίου Βιβλίου. 625 Hoesch· τοῦ κατηρειπωμένου 'Πηλιδ. 9. 5.

κατ-ερεῖπω: μέλλ. -ψω, καταρρίπτω, κατὰ γὰρ νιν ἐρείπει πῦρ καὶ Ἀρης Χρησμ. παρ' Περσ. 7. 140: σεισμοὶ κατῆρειψαν πολὺ τὴν κατοικίαν Στράβ. 259· κ. τινί, διαθροῖναι, Πλούτ. Σόλων 6. — Παθ., καταπίπτω εἰς ἐρείπια, ἐπὶ τῆς Τροίας, Τροία κατερείπεται καπνῷ τυφομένη Εὐρ. Ἐκδ. 477· τὸ τεῖχος κατερήριπτο Περσίδαν. 8. 2· κατερηρειμμένα Σουλ. Ἐπιγρ. 1330. 22· κατηρειμμένα αὐτοῖσι (προσθηκαί) 2340d, 2454· κατη-ρεῖφθ' τεῖχος Ἀρρ. Ἀνάβ. 2. 22. 7. II. ἀμεταδ. ἐν τῷ ἀορ. ὅ, καταπίπτω, κρημνίζομαι, ὑπ' [δυσέβου] ἔργα κατῆριπε κάλ' αἰγῶν 'Ιλ. Β. 92, πρὸς. Θεοκρ. 13. 49· οὕτως ἐν τῷ πρην., τεί-χος μὲν γὰρ δὴ κατηρήριπεν 'Ιλ. Ε. 25.

κατ-ερεύω: ἀορ. -ήρῳον, ἐρεύγομαι ἐνὶ πόντῳ ἢ ἐπὶ τινος, ὡς θερμὸν ἢ ἡμαρὰ τί μου κατῆρυγεν, ὁ Σχολ. «κατέπνευσεν ὡς ἐπὶ τῶν κατὰ τροφὴν ἐρεύγομένων», Ἀριστοφ. Σφ. 1151.

κατ-ερεύθω, κάμνω τι κατὰ κόλινον, κατὰ ὅ, σῆματι πόν-τον ἐρ. Ὀππ. Ἀλ. 2. 612.

κατ-ερέφω: μέλλ. -ψω, κατακαλύπτω τι μὲ ὁροφῇ, στεγάζω, σκεπάζω, τὰς σκηνὰς κλήμασιν Πλούτ. Καῖς. ὁ κατερέψαν-τες ἀλλήλους τοῖς θυρεοῖς δ' αὐτ. ἐν Ἀντων. 49.— Μίσ., σκε-πάζω δι' ἐμαυτὸν ἢ δι' εἶναι ἰκεῖν μου ἐπὶ τῶν χειρῶν, κε-ράμῳ τὸ νῶτον Ἀριστοφ. Σφ. 1294, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1074.

κατ-ερέω, Ἀττ. **κατερεύω**, ἐν χρήσει ὡς μέλλ. τοῦ ἀορ. **κατε-ε-πον**: πρην., **κατεῖρηκα**·—λίγω, ὁμολῶ ἐναντίον τινός, κατηγορῶ, τινός τινι Ξεν. Κύρ. 1. 4, 8· τινος πρὸς τινά Πλάτ. Πάλ. 395B· τινος ἐναντίον τινός δ' αὐτ. ἐν Εὐκλ. 125A. 2) μετ' αἰ., φέγω, μέγφομαι, τινα ἢ τι πρὸς τινά Περσ. 3. 71. II. -λίγω ἢ ὁμολῶ φανερώς, καθάρᾳ, Περσ. 5. 92, 7· κατερῷ πρὸς γ' ὕψος ἐλευθέρως τάληθ' Ἀριστοφ. Νερ. 518, πρὸς. Εὐρ. Μήδ. 1106, Ἀριστοφ. Βίρ. 189, κελ.— Παθ., κατερίσεται ἐς σέ, ὅα διακη-ρυχθῇ, Περσ. 0. 69.

κατ-ερημώω, ἐντελῶς ἐρημῶν, ἀπογυμνῶ, τὰ πτερὰ Δίσωπ. 23 de Furia.

κατερήριπτε, ἦδε ἐν λ. κατερείπω.

κατ-ερηγύω: μέλλ. -ύσω [ῶ]. — κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, λισσόμενος κατερήγυτον ἐν μεγάροισι 'Ιλ. Ι. 485, 'Ὀδ. Ι. 31· φωνή.. κατερήγυτ' Τ. 545· κατερήγυσον ὄδον ἢν στέλλει Σοφ. Φιλ. 1416· κ. αὐδῆν, θυμὸν Ὀρφ. Ἀργ. 1175, 1182, πρὸς. ἱρύκω καὶ **κατερύκω**.

κατ-ερέθεύομαι, ἀποθ., καταβάλλω διὰ φιλονεικίας, ἐρίων, δι-ισχυρίζομαι, Ἀνών. παρὰ Σουίδ.

κατ-ερεικτός ἢ **-ερεικτός**, ὄν, συντετριμμένος, κοπανισμένος, ἐξηλασμένος ἐπὶ ὁσπρίων, ἦψε κατερικτῶν χύτρας Ἀριστοφ. Πέρσ. 505, πρὸς. Βενμ. Μίγ. 387. 15· πῶσιν ἢ κατερικτῶν τινῶν Δ. Β. 10. 13. Ἀλλ' ὁ Πισύχ. κατερικτὰ τὰ ἐρεϊκόμενα ὁσπρία καὶ σχιζόμενα, οἷον κύματα· ἐννοεῖ δὲ καὶ τοὺς πυροὺς· οἱ δὲ κατερρωγὰς ἡμάτια· πρὸς. Πολυδ. Α'. 247 καὶ Γ'. 61.

κατερίπτισις = κατάρριψις, κατακρήμνισις, Σουίδ· γραπτὸν μᾶλλον **κατερίπτισις**, πρὸς. **κατερείπω**.

κατ-ερνής, ἐς, (ἀρνός) ὁ πολλὰ ἄρνη ἔχων, κλάδους θαλαρούς, Ὀρφ. Ἀργ. 916.

κατ-ερυθραίνω, καταβάπτω ἐρυθρῶν, Κύριλλ.

κατ-ερυθραίω: μέλλ. -άσω, ἐρυθραίω ἰσχυρῶς, κοκκινίζω, Πηλιδ. 10. 18.

κατ-ερυθρός, ὄν, βαθίως, λίαν ἐρυθρός, παρειαὶ κατέρυθροι Θεοφύλ.

κατ-ερυθρόω, κάμνω τι λίαν ἐρυθρόν, Βυζ.

κατ-ερῦκναι [ᾶ] ἐκτεταμένος τύπος τοῦ ἐπομ., μὴ μ' ἐθέ-λонт' ἵνα κατέρῃκα 'Ιλ. Ω. 218.

κατ-ερύκω [ῶ] μέλλ. -ξω, κρατῶ ὀπίσω, ἡμποδίζω, μάλα 2ῃ σε καὶ ἐσόμενον κατέρῃκα 'Ιλ. Ζ. 518· κ. καὶ ἐσόμενον ἰσ-μένους περ' Ὀδ. Δ. 281· μὴ με κατέρυκε λιλαιόμενόν περ' Ὀδ. Α. 315., Ο. 73· μὴδ' ἐνα.. ἀέκοντα μένειν κατέρυκε θέλον. 447· σπαν. παρ' Ἀττ., τῶν ἀγαθῶν, αἶν ἀποκλείσει καὶ κατέρυκε 'Αριστοφ. Σφ. 601.— Παθ., κατέρυκεται εὐρή· πόντῳ Ὀδ. Α. 197., Δ. 498.

κατ-ερύω, ἰων. -εἰρύω: μέλλ. -ύσω, καθέλω, κατελκύνω·—σύρω κάτω, καταβάλλω ἐκ τῆς ἐσχρῆς εἰς τὴν θάλασσαν, συγνά-κας ἐν τῇ Ὀδ. ἐπὶ πλοίων, Διτ. ἀποδύσειν πάντας, τὴν γὰρ [νῆα] κατέρυσεν εἰς θάλα θῆσαν μοχλοῖσιν, ἐν τῷ περὶ, καθελκύ-σαι ναῦν, Ε. 261, κελ· καὶ ἐν τῷ περὶ, Θ. 161 νῆα κατέρυ-σσαι Ε. 332, κελ· αὐτῇ, κατέρυσσάντες ἐς Σάλαμινά τὰ ναυήγια Περσ. 8. 96.— ὁμοῦτως, κατέρυσε ὄθρατα μίσχου, ἡμελῆεν, [Σχολ. «καταρρεύσαι ἐποίησεν»], Νικ. Ψερ. 552· κ. τόξα, ἔλκω, ἐντείνω τόξον, Ἀνθ. Π. 9. 16·— ἐν τῷ μέσ., κῆδ' ὁ' ὅρα λαΐφος ἐρυσσόμενοι Ἀπολλ. Ρόδ. Π. 331.

κατ-ερχομαι: μέλλ. **κατελεύσομαι** (ἀλλὰ παρὰ τοῖς ἑσπ.-μοῖς τῶν Ἀττ. **κάτειμι**, ὡς καὶ τὴ κατῆειν εἶναι ἐν χρήσει ὡς παρὰ·) ἀορ. **κατῆλθον** ἢ **κατῆλθον** ἀπαρ. **κατελθεῖν** ἀποθ. **καταβαλεῖν**, Δετ. **deceperetur**, Οὐλύμπιοι κατῆλθαιεν 'Ιλ. Υ'. 125, κελ· τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερθεῖντος, κατελ-θέμεν Ζ. 109· καταβαλεῖν εἰς τὸν τάρον, κ. Ἀΐδος εἰς αὐτ., Ἀΐδ' ὁδ' αὐτοῦ 284., II. 330· ἐλς Ἀΐδου Βίρ. Περ. Μαιν. 1101, κελ· σπανίως μετ' αἰ., τίς.. σκότου πύλας ἐτλη κατελθεῖν Ἀρι-στοφ. Ἀποσπ. 193. 2·— ὁμοῦτως ἀπὸ τῶν μεσσηνίων εἰς τὰ παρὰ-λιν, ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι Ὀδ. Α. 403, πρὸς. ἢ ἀπὸ τῶν ἀγῶν εἰς τὴν παρὰ τὴν θάλασσαν πόλιν, ἔτι δὲ ἀπὸ τοῦ πελάγους εἰς τὴν παραλίαν ἢ τὴν λιμένα (κατάγομαι), μίμνει ἀγῶνι, οὐδὲ πόλινδε κ. Ὀδ. Α. 188 καὶ Ω. 116. 2) ἐπὶ πραγματείων, κατερχομένης ὑπὸ πέτρης ἐκλύσθη ἡ θάλασσα, ὡς τοῦ κρη-μνιζομένου, καταπερσμένου βράχου, Ὀδ. Ι. 484. 541· ἐπὶ πόταμῳ, κρηχεῖται ὁ Νεῖλος πληθύνων, καταβαίνει πλημμυρῶν, Περσ. 2. 19· κατελθόντος αἰφνιδίου τοῦ βεῦματος θοῦκ. 1. 76.

3) κ. εἰς τὸν ἀγῶνα, λιτ. **deceperetur** ἀπὸ ἀντιπάλου, Σίετ. Βιμ. π. Μ. 7. 324.

II. ἴδιως ἐπαυρῶμαι ἐκ τῆς ἐσχρῆς, Περσ. 4. 4., 5. 30., κ. ἄλλ., Δισχυλ. Ἀγ. 1647, Ξα. 3. Βίρ. 162, Σοφ. Ο. Κ. 601, Ἀριστοφ. Βίτρ. 1165, κελ· συγὰς· κατελθὼν Σοφ. Ἀν. 200· ὅς ἂν κατέλθῃ τήνδε γῆν ἱέρ. Ι' 39 ἐπὶ παθ. σημασ., ὑπ' ὀλιγαρχίας κατελθεῖν, ἐπαναφέρειν ὑπὸ ., Θουκ. 7. 63· ἦδε **κάτειμι**.

κατέρωτα, κατ' Διόλ. κρῶσιν, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐτέρωθεν, καὶ ἄλλοτε, Σαπφώ 1. 5, πρὸς. Σεισλ. Διον. π. Σουδ. 340.

κατ-εσθίω: μέλλ. **κατέδομαι**, 'Ιλ. Χ. 89, Ὀδ. Φ. 363, καὶ Ἀττ. ἀορ. **κατέφαγον** (ἦδε **καταφαγέειν**): πρην. **κατεσθίζω** κατ' Ἀριστοφ. Σφ. 838, Βίρ. 388, κελ· (πρὸς. Μοῖρ. σ. 221): **κατε-δῆλως** 'Ιλ. Ρ. 542· παθ. πρην. **κατεδῆλυσμαι** Πλάτ. Φαίδρ. Ι. 103· παθ. ὁδρ. **κατηδέσθη** Πλάτ. Κριτ. ἐν α' Βορτ. α. 8·— ἔσθω τύποι τοῦ ἐσθ. εἶναι κατέσθω, κατέδω, ἀπαρ' ἦδε. Κατατρώγω, κατ-ε-τροχάω, ὁ Ὀρμ. αἰέποτε ἐπὶ τῶν ἀρπακτικῶν, λίαν κατὰ ταύ-ρον ἐδῆλως 'Ιλ. Ρ. 542· ἐπὶ ὕμῳ, τοὺς ἑλκεῖνά κατῆσθαι Π. 314, πρὸς. Ὀδ. Μ. 258· ἐπὶ διαφθορῇ, κατεσθίει ὅν κς λάθροισι 'Π. Φ. 24· ὁμοῦτως ἐπὶ ἀνθρώπων, οἱ κατὰ βούε.. ἥσθισιν Ὀδ. Α. 9, πρὸς. Περσ. 3. 16, 38., 8. 115· ὥμῳν κατεσθίειν τινὰ Ξεν. Ἀν. 4. 8, 14· κατεδῆλυσται τὰ λάχαν' Ἀλεξ. ἐν ο' Ἀπελγ. 1. 12· μετὰ γεν. διαφρετ., κ. πολλῶν πουλύτων Ἀμειψ. ἐν «Κατεσθ.» 1. 2) μεταφωρ., **κατατρώγω**, καταναλίσκω, φθίρω, ἀρπάζω, τὰ κοινά, τὰ πατρῷα Ἀριστοφ. Ἰππ. 258, Ἀντισρ. ἐν Ἀδελφ. 71· τὰ ὄντα Δημ. 902. 25· τὴν πατρῶν οὐσίαν Ἀνά-ξικπ. ἐν ο' Ἑγκαλ. 1. 32. 3) παρ' Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰππρ., ἐπὶ διαθρομικῶν χυμῶν οὕτω, λίθοι οὗ κατεδῆλυσμένοι ὑπὸ σπηδεόνοιο Πλάτ. Φαίδρ. ἐν ο. ἀνωτ.

κατ-εσθίω, ποιητ., ἀντὶ τοῦ προηγ., Πυθαγ. σ. 713 Πάλε, Ἀνθ. Πλαν. 4. 240.

κατ-εσκεμμένως, ὕπτερ, ἐσκεμμένως, μετὰ σκέψεως πολλῆς, Κύριλλ.

κατεσχεφάμην, ἦδε **κατασχεπέω**.

κατέσκηλχα, ἦδε **κατασκέλλω**.

κατ-εσκολιμμένως, ὕπτερ, παθ. πρην. ὡς οἱ ἐκ τοῦ κατα-σκολιμῶ, σκολιῶς, διεστραμμένως, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρμίδας, σ. 16 Μαί.

κατ-εσπευσμένως, ὕπτερ, μετὰ σπουδῆς, Διον. σ. 713 Πάλε, Ἀνθ. ἐν τῇ Πλούτ. 2. 522D.

κατ-εσπυδῆσμαινως, μετὰ σπουδῆς πολλῆς, μετὰ μεγάλῳ ζήλῳ, μεταγεν.

κατέσπυτο, ἦδε **κατασπύομαι**.

κατέσπυθεν, **κατεσπύς**, ἦδε ἐν λέξ. **καθίστημι**.

κατ-εστραμμένως, ὕπτερ, ἀνεστραμμένως ἐναντίον, Οὐλύπια, εἰς Δημ. Μειδ.

κατεστράφατο, ἦδε ἐν λ. **καταστρέψω**

κατεσχαρδω, καλύπτω με ἐσχαρὰν (πέτσαν), οἷον πληγὴν
τινα, Ἰησὺ.

κατέσχευον. ἴδε κατέχω.

κατευναρστέω, ἐπιτεταμ. τοῦ εὐαρστέω.

κάτευγμα, τό, ἀέλιποτε ἐν τῷ πληθ. εὐγαί, ταξίματα, Αἰσχύλ.
Χο. 218, Εὐμ. 1021. 2) κατάρται, ὁ αὐτ. ἐν Θ/β. 709, Εὐρ.
Ἰππ. 1170.

II. ἀναθήματα, ἀφιερώματα, δῶρα, Σοφ. Ο. Τ.
920 (Wunder κατάργματος).

κατευδαιμονίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ εὐδαιμονίζω, Ἰωσήφ.
Ἰουδ. Πόλ. 1. 33, 8.

κατ-ευδοκέω, εἶμαι ἐντελὴς εὐχαριστημένος μετὰ τι, τινὶ Ἀνώ-
νυμ. παρὰ Σουδ.

κατ-ευδοκίμειω, ὑπερβαίνω, εἶμαι ὑπέρτερος εἰς τὴν εὐδοκί-
μῃσιν, εἰς τὴν καλὴν ὑπόληψιν καὶ δόξαν, τινος Διοδ. Ἐκλογ.
524. 15.

κατευδρυνέω, καλῶς (ἀνευ προσκόμματος) τρέχω, Βυζ.

κατεύδω, ἀντὶ καθεύδω, βαρβαρισμός· ὁ Σκύθης ἐν Ἀριστοφ.
Θεσμ. 1193.

κατ-ευεργετέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ εὐεργ-, Τζέτζ. Ἰστ. 10. 811.

κατ-ευήμερέω, ἵαν εὐήμερῶ, διὰ τὴν καλῶς, τιμῆς καὶ ὑπολή-
ψεως ἀπαλαύω, παρὰ τινι Αἰσχύν. 40. 7. 2) ὑπερβαίνω τινα
κατὰ τὴν εὐήμεριαν, τὴν χάριν (ἐν ᾗ σημασία τὸ παρευήμερῶ),
τινος Βασιλ.

κατ-ευθιπτεύω. (εὐθιπτος) καλῶς ἄπτομαι, ἐπιτυγχάνω ἀκριβῶς,
Ἐβδ. (Π' Μακκ. 1Δ', 43) πρὸς. Σουδ., Φώτ.

κατ-ευθύ, Ἐπίρρ., κατ' εὐθείαν ἐμπρός, τὸ κατ. ὁρᾶν Ξεν.
Συμπ. 5. 5, πρὸς. Λουκ. Δίκτην Φων. 11· τὴν κ. ἔρχεσθαι Πλουτ.
2. 11, 3· μετὰ γεν., κ. τινος Πλούτ. 2. 3B.— Ὡσαύτως κατευ-
θύς, ἴδε Λορέν. εἰς Φρόνιχ. 145.

κατ-ευθυντήρ, ἥρως, ὁ, ὁ διορθῶν, διευθύνων, εὐθὺ ποιοῦν
τι, τῶν ἁμαρτιῶν Κλήμ. Ἀλ. 138.

κατ-ευθύντηρία, ἡ, στάθμη, τεκτονικὸν ἐργαλεῖον, ᾧ κανονί-
ζεται τὰ ξύλα (στάθμη), Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ο. 410, Ἐτυμολ. Μέγ.
740. 42.

κατ-ευθύνω, κάμνω ἢ διατηρῶ τι εὐθὺ, φέρω τι κατ' εὐθείαν
γρᾶμμήν, τὴν πύξιν Ἀριστ. π. Ζ. Πορεία 10. 3· τὴν ἀρχὴν
Πλούτ. 2. 780B· βιοτῆς οἶκα κατευθύνσκεις ἐν οἴκῳ Ἐλλ.
Ἐπιγρ. 243. 26.— Παθ., αἱ περισφοραὶ κατευθύνονται Πλάτ.
Ἰμ. 44B. 2) διορθῶν, ὁδηγῶ ὁρθῶς, διοικῶ, τὰς φύσεις ὁ
αὐτ. ἐν Νόμ. 807A· τινὰ εἰς τὸν αὐτοῦ δρόμον αὐτοῖ 847A
[τὸν ἑλέφαντα] τῷ ὁρεπάνῳ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1, ἐν
τέλ. τὴν ναῦν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποστ. 13· τὰ παρόντα πρὸς τὸ
τέλος Πλουτ. Κάμμιλ. 42· πρὸς τὰ βελτίονα τοὺς νέους ὁ αὐτ.
2. 20Π.

3) κ. τινός, ζητῶ λόγον παρὰ τινος, καταδικάζω,
Πλάτ. Νόμ. 945A, πρὸς. Πολυδ. II', 22. II. ἀμεταβ., κατευ-
θύνω (ἐκμαρτυρῶ), κατευθύνομαι, διευθύνομαι κατ' εὐθείαν πρὸς τινα,
ἐπὶ τοὺς πολέμιους Πλουτ. Ἀλέξ. 33.

κατ-ευθυσιάζω, ὁ, διευθύνω, διοικῶ, κυβερνῶ, εἰς τι
Κλήμ. Ἀλεξ. 130.

κατ-ευκαιρέω, εὐρίσκω καλὴν εὐκαιρίαν, ἐν καλῇ εὐκαιρίᾳ κά-
μνω τι, Πλούτ. 12. 4, 13.

κατ-ευκηλίσω, καθησυχάζω, πρᾶν, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1059.

κατ-ευκτικός, ἡ, ὄν, παρὰ κλητικόν.—Ἐπίρρ.—ὡς, Σχόλ. εἰς
Σοφ. Αἴ. 831.

κατ-ευκτός, ἡ, ὄν, ἐπιθυμητός, ἐπιθυμούμενος, Ἰησὺ.

κατ-ευλογέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ εὐλογέω, Πλούτ. 2. 66A,
Ἐβδ. (Τωβ. I', 12), κτλ.

κατ-ευμαρρίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ εὐμαρρίζω, «εὐχερίζω, καθι-
στῶ» Ἰησὺ, Σουδ.

κατ-ευμενίζω, καθιστῶ τινα εὐμενῆ, εὖνουν.—Παθ. κατευ-
μενισμένος, Βυζ.

κατ-ευμεγεθέω, εἶμαι κατὰ τὸ μέγεθος ὑπέρτερος, εἶμαι ῥυ-
μαλωτέρος τινος, καταδυναστεύω, νικῶ, ὑπερβάλλω, τινός Ἐκκλ.

κατευμοιρέω, ἵαν εὐμοιρῶ, Βυζ.

κατ-ευνάζω, μέλλ. -ᾶσω, βάλλω εἰς τὴν εὐνήν, κλινῶν, ἀπο-
κοιμῶ, Ἀλίου, ἐν αἰόλῳ Νύξ. ἡ τῆς κατευνάζει τε Σοφ.
Τρ. 95· ἐπὶ τοῦ θανάτου, θάψω με κατευνάζει ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ.
893· ἐκτός αὐτὴν τάξεων κατηύνασεν, προσδιώρισεν εἰς αὐτὴν
κατόλμα ἔξω τοῦ σκατεύματος Εὐρ. Ρήσ. 614.—μεταφρ., καθη-
συχάζω, πρᾶν, πόνητον Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1155· θηρὸς ἐρωήν
Ὀππ. Κυν. 3. 374· κ. τινὰ μύθων, παρέχω εἰς τινα ἀνάπαυσιν
ἀπὸ τινος, Ἀνθ. Π. 7. 278.—Παθ., πλαγιάζω διὰ νὰ κοιμηθῶ, κατα-
κλίνωμαι, ἐν τρητοῖσι κατεύνασθαι λέχεται Π. Γ. 448·
καθισυχάζομαι, ἔρως δεκεῖ κατευνάσθαι Πλουτ. Ἀντων. 36.

κατεύνασις, εὐς ἡ, κατεύνησις.

κατευναστήριος, = κατευναστήριος, ὁ ἴδ.

κατευναστήριος, ὁ, ἀποκοίμις, Πλούτ. 2. 378B.

κατευναστήρ, ἥρως, ὁ, ὁ κατευνάων, ὁ θαλαμηπόλος, Βυζ.

κατευναστής, οὗ, ὁ, ὁ εἰς τὴν κλινὴν ὁδηγῶν, θαλαμηπόλος,
Πλουτ. Ἀλξ. 40, Ὀδων 17, κτλ.—μεταφρ., ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ,
ὁ αὐτ. 2. 758E.

κατευναστήριος, ἡ, ὄν, ὁ ἐπιτήδεος εἰς τὸ κατευνάειν, κλιν-
εῖν, πρᾶν καὶ καθησυχάζειν, βοῆς Εὐστάθ. 1424. G· κ. λῶ-
γος, ποίημα, ἐπιθαλάμιον, Μένανδρ. ἐν Walz Ρήτ. 9. 273.

κατευνάστρια, ἡ, ἐκτεροπὸν θηλ. τοῦ κατευναστήρ, Εὐστ.
1943. 58, Μοσχόπ. εἰς Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 464, κτλ.· κύλιε ζωῆς
κ. Νικήτ. Χρον. 168A, κτλ.

κατ-ευνάω, μέλλ. -ῆσω, βάλλω τινα νὰ κοιμηθῇ, κοιμῶ, ὡς
τὸ κατευνάω, ἄλλον μὲν κεν ἔγωγε Θεῶν.. ῥεῖτα κατευ-
νήσαιμι Ἰλ. Ε. 245, πρὸς. 248, Σοφ. Φιλ. 699.—Παθ., τὸν μὲν
ἐπὶν.. κατευνηθέντα ἴδωθε Ὀδ. Δ. 414, πρὸς. 421.

κατεύνησις, εὐς, ἡ, κατακοίμις, καθησυχασίς, ἀνέμων
Ἰάμβλ. ἐν Βίβ. Πυθ. 135.

κατευνήτειρα, ἡ, = κατευνάστρια, Παύλ. Σλ. Ἐκφρ. 578·
κ. κυδοιμοῦ Νόνν. Δ. 33. 325· ἡ καταπαύουσα, καθησυχάζουσα.

κατ-ευοδόω, ἐνεργ. μεταβ., εὐτυχῇ τὴν ὁδὸν παρέχω καὶ ἐν
γένει εὐτυχῇ πρόδωκ, διὰ γρᾶφ. εὐοδόω Ἐβδ. (Παροιμ. 12', 23).

κατ-ευόδωσις, εὐς, ἡ, ἐπιτυχία, πρόδος, Γλωσσ., κυρίως εὐ-
τυχίς, καλὴ ἐκδοσις τῆς ἐπιχειρήσεως.

κατ-ευορκέω, ἐπιτετ. τοῦ εὐορκῶ, ἀντὶ ἐπιορκῶ ὁ Ἀρι-
στοτέλης μνημονεύει ἐν τῇ Ρήτορ. 3. 3, 1, ἐκ τοῦ Ὀργίου, ὥστε
ἐποιεῖται χρῆσιν τούτων.

κατ-ευπάθω, μεταβ., δαπανῶ εἰς εὐπάθειαν, καθησυχάζω,
Α. Β. 47.

κατ-ευποιέω, κάμνω πολὺ καλόν, κατευεργετῶ, Τζέτζ. Ἰστ.
3. 638.

κατ-ευπορέω, ἔχω ἀρκετὰ μέσα ἐναντίον τινός, εὐπορῶ, Διόδ.
17. 45.

κατ-ευρύνω, πολὺ εὐρύνω, τοὺς πόρους Ἐτυμ. Μέγ. 482.
10· ἐκτείνω, μεγαλοποιῶ, Κύριλλ., καὶ τὸ παθητ. κατευρύνεται,
μεγαλύνεται, πλατύνεται, Ἰησὺ.

κατ-ευστοχέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ εὐστοχέω, εἶμαι ἐντελὴς
ἐπιτυχίης, ἐν πᾶσιν Διόδ. 2. 5· ἀπολ., Πλουτ. Αἰμῖλ. 19.

κατ-ευτελίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ εὐτελίζω, Πλούτ. 2.
1097C.

κατ-ευτονέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ εὐτονέω, Ἰππ. 1282. 57.

κατ-ευτρεπίζω, ἐντελὴς διευθετῶ, τακτοποιῶ, βάλλω εἰς τά-
ξιν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 510, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 16.

κατ-ευτρίχω, εἶμαι ὥς εὐτυχίης, εὐτυχῶ, Ἀριστ. Ἰπ. Ε. 3.
1, 14· τὰ πλείστα Πλουτ. Σερῶρ. 18· τοῦδε τοῦ πρῆξιματος
Ἀρέτας Ἀπακ. σ. 957.—ὡσαύτως ἐν τῷ παθ., τούτων κατευ-
τρίχθων Διόδ. 20. 46.

κατ-ευφηνέω, μετ' εὐφημιῶν καὶ ἐπαίνων προσφωνῶ, ἑξαίρω,
μεγαλύνω, τινα Πλουτ. Μάρκελλ. 29, Κικ. 9, Ἐλλ. Ἐπιγρ. 430.

12.—Παθ., Διον. Ἀλ. 3. 18.

κατ-ευφηνέω, = τῷ προηγ., Ἰησὺ.

κατ-ευφραίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ εὐφραίνω, τινὰ Λουκ.
Ἐρωτες 1.

κατ-ευχειρίζω = κατευμαρρίζω, Φώτ., Ἰησὺ. (ἐνθα: κατευ-
χερ-).

κατ-ευχή, ἡ, προσευχή, εὐχή, Αἰσχύλ. Χο. 477, Πλουτ. Δίων
24· ἐν τῇ τᾷ κατευχᾷ ἀμέρᾳ, ἐπιγρᾶφ. Αἰολ. ἐν τῇ Συλλ.
Ἐπιγρ. 3524. 3.

κατ-εὐχόμεαι, μέλλ. -εὐξομαι· ἀποθ.—προσεύχομαι ἐν ἑρ-
μῇ, μετ' ἀπαρ., τοῖσι Πέρσῃσι κατεύχεται εὐ γενέσθαι
Ἡρόδ. 1. 132· οὕτω, κατ. σοὶ τάγαθόν (ἐπὶ γενέσθαι) Εὐρ.
I. Α. 1186. 2) μετ' αἰε. καὶ ἀπαρ., Αἰσχύλ. Χο. 138, Εὐμ.
922, Σοφ. Ο. Κ. 1574· κ. τινι, προσεύχομαι εἰς τινα, Αἰσχύλ.
Χο. 88, Εὐρ. Ἀνδρ. 1104· κ. τῇ θεῷ ἀπάειν Ἀθην. 573E.

3) ἀπολ., κάμνω προσευχὴν ἢ εὐχὴν, Ἡρόδ. 2. 40, 4. 70, 172,
Αἰσχύλ., Ἀγ. 1250, Σοφ. κτλ. II. ἐπὶ κακῆς σημασίας, I.
μετὰ γεν. προσ., εὐχομαι κατὰ τινος, προσεύχομαι ἐναντίον τινός,
ἐπιφέρω κατάρτα, Λατ. imprecari, Σοφ. Ἀποστ. 894, Πλάτ. Πολ.
393A· μετ' αἰε. πράγ., οἷας τύχας Αἰσχύλ. Θέβ. 633, πρὸς. Σοφ.
Αἴ. 362, Εὐρ. I. Τ. 536· πολλά καὶ δεινὰ κατὰ τινος Πλουτ.
Νουμ. 12. 2) μετ' αἰε. καὶ ἀπαρ., τὸν δεδρακότα κακῶς..
ἐκτρίψαι βίον Σοφ. Ο. Τ. 246· κ. τίσει τοὺς Ἀχαιοὺς τὰ δὲ
δάκρυα Πλάτ. Πολ. 394A. 3) ἀπολ., Εὐρ. I. Τ. 536, Πλάτ.
Νόμ. 934E. II. καυχῶμαι μετ' ἀπαρ. (ὡς τὸ ἀπλοῦν εὐχομαι
παρ' Ὀμ.), Θεόκρ. 1. 97.

κατ-ευυχομαι, ἀπολ., εὐυχομαι, εὐθυμῶ, ἐψήσαντες τὰ
κρέα κατευυχέοντα Ἡρόδ. 1. 216, πρὸς. 3. 99, Στράβ. 155.

2) παρὰ μεταγ. ἐν τῷ ἐνεργ., παρέχω εὐωχίαν, φιλέω, τινα
Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 6, 1, Κλήμ. Ἀλ. 172.

κατ-εφάλλομαι, ἀποθ., ἐπιπηδῶ ἐναντίον τινός, ἐφορμῶ,
κατεπάλλμενος (μεταχ. ἀορ. β' συγχεομαι.) Ἰλ. Α. 94, Ὀππ. Κυν.
Γ. 120, κτλ. οὕτω, κατεπάλλμενον (κοινῶς: καταπα-) Ἀνθ. Π.
9. 326.

II. περὶ τοῦ κατεπαλτο, ἴδε καταπάλλω.

κάτεφθος, ὄν = κάθεφθος, πολὺ βραδύς, μεταγεν.

κατ-εφίσταμαι, μέσ. μετ' ἀορ. β' καταπέστην, ἐγίνομαι
ἐναντίον τινός, Πράξ. Ἀποστ. ιη', 12.

κατ-εχθραίνω, μισῶ σφόδρα, τινὰ Ἰουλιαν. 171B.

κατ-εχμάζω, -κρατῶ ισχυρῶς, ἀνακρατίζω, Ἰσούχ.
κατ-εχούζω = κατεχθράννω, «κατηχούζετο ἑμισέετο», Ἰσούχ.
κατ-εχω: μέλλ. καθέξω καὶ κατεσχέσω: αὐρ. κατέσχοον,
ποιητ. κατέσχεον Σοφ. Ἰλ. 754, Ἑλικ. γ' ἐνικ. κάσθεθε Ἰλ.
Α. 702.

II. μεταβ., κρατῶ ισχυρῶς, καλύπτειν χειρῶσι
Ἰσ. Θ. 575. 3) κρατῶ ὑπὸ πῶς, κατακρατῶ, εἰ με βίη ἀέκαντα
καθέξει Ἰλ. Ο. 186, πρὸς Α. 702, Ὀδ. Ο. 500 ἐν κούλει Σί-
φος Πινδ. Ν. 10, 11 — ἀνακρατίζω, ἐμποδίζω, κυθερνῶ, χαλινά-
γωγῇ, ἐσωτὸν Ἰερὸς. Θ. 129 (ἴδε κατωτ. Β. I.) Ἰππους Δίσχυλ.
Πέρσ. 190, πρὸς Σοφ. Ἰλ. 754 δάκρυ Δίσχυλ. Ἀγ. 204 ὀρ-
γὴν, θυμὸν, ὕδριν, κτλ., Σοφ. Ἰλ. 1011, Ο. Κ. 874, Εὐρ. Βάκχ.
555, κτλ. δύνασιν Σοφ. Ἀντ. 603 τὴν διανοίαν Θουκ. 1, 130
κ. τὴν ἀναγωγὴν, ἀναβάλλω, Θ. 20 κ. τὸ πλῆθος ἐλευθέρως,
Ἰσχύλ. 2. 65, 3. 62 κατ. τινὰ πολλῶν 1. 103 ἐπιθυμίας Πλάτ.
Πολ. 554C τὰ δάκρυα δ' αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 117D (ὀλίγον ἀνωτέρω,
κατ. τὸ μὴ δακρύειν), κ. ἄλλ. τὸν γέλωτα Σεν. Κύρ. 2, 5,
κτλ. ἐαυτὸν κατέχει μὴ ἐπιπρῶν, «κρατίζεται ἀπὸ τοῦ να»,
Πλάτ. Φαίδρ. 254A. — Παθ., κατέχουμαι, εἶμαι δεδεμένος, ὀρκίζομαι
Ἰερὸς. 1. 29 ἐπὶ θῆλον, τηρεῖμαι ὑπὸ δουλοῦ, ὑποτάσσομαι (εἰς τυ-
ράννου), δ' αὐτ. 1. 50. γ) κρατῶ, κατ. [αὐτοῦς] ἐνιαυτὸν
δ' αὐτ. Θ. 129, πρὸς Α. 57 κ. [αὐτοῦς] ὥστε μὴ ἀπείναι Σεν.
Ἀπομν. 2, 6, 11. — Παθ., κρατούμαι, μένω, ἀργαπορῶ, βραδύνω,
Ἰερὸς. 8, 117, Σοφ. Τρ. 249, Θουκ. 2. 86, κτλ. 2) μετὰ γεν.,
ἐχω εἰς τὴν κατοχὴν μου, εἶμαι κύριος τινος, τὴν ἐπιστημὴν μὴ
πάνυ κ. Ἀριστ. Κατηγ. 8, 1 τῆς ὀργῆς Φιλῆμ. παρὰ Στωκ. 171.
38 τῆς παραπομπῆς βίᾳ κατέσχοον Διόδ. 12. 82, πρὸς Πινδ.
14. 1, 5, μὴκέτι κατέχων ἐαυτοῦ Ἡρόδιαν. 1. 25, 1, κτλ. ἴδε
πλεονα παρὰ τῷ Schweigh. εἰς Ἀππ. προσμ. Υ, Δινδ. εἰς
Σχόλ. Δημ. 1. σ. 69. II. ἐχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ἐξουσιάζω,
ἴδως ἐπὶ ἀρχόντων, Δίσχυλ. Ὀδ. 732, Εὐρ. Ἑκ. 81 σῶζειν
ἀπερ ἀν' ἀπᾶς κατὰσχασι, 3, εἰς δὲ ποτε λαδῶσιν ὑπὸ τὴν κυρι-
ότητά των, Ἰσοκρ. 283D, πρὸς Α. 20A κατ. πάντας τοὺς λόγους
Σωκρ. ἐν Ἰσάτῃ. 1. 17, πρὸς Α. 33. 6) κατοικῶ, Ὀλύμ-
που αἰγλαν Σοφ. Ἀντ. 609 ἴδως ἐπὶ θεῶν προσκατῶν, Περνα-
σίαν δ' κ. πέτραν, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Ἀριστοφ. Νεφ. 603, πρὸς
Σεν. Κύρ. 2, 1, 1 ἐπὶ τόπου, μέσον ὀμφαλὸν Φοῖβου κ. Ζήριος
Εὐρ. Ἰων 222. 2) ἐπὶ ἄλλω, γεμίζω, πληρῶ, οἱ δ' ἀλαλήτῳ
πάν πεδὸν κατέχουσι Ἰλ. Π. 79 κ. στρατόπεδον δυσφη-
μίαις, τὸ γεμίζω μὲ κακὰς φωνάς, δυσφημίας, Σοφ. Φιλ. 10, οἱ
μὴ γῇ .. κατέχευε πελαγίαν ἄλα Δίσχυλ. Πέρσ. 427. — Παθ.,
κατέχεσθαι κλαυθμῷ Ἰερὸς. 1. 111, 3) πανδάρκηνον βί-
σταν κ., ἐξακολουθεῖν νὰ ζῶ γῶν .. Σοφ. Φιλ. 600. 4) κατέχω
καὶ καλύπτω, ἐξαπλοῦμαι, καλύπτω, νύξ .. θνοφερὴ κάτεχ' οὐ-
ρανὸν Ὀδ. Ν. 289 ἡμέρα πᾶσαν κατέχευε γαλαν Δίσχυλ.
Πέρσ. 387, πρὸς Α. Ἀριστοφ. Νεφ. 572 τινὲς αὐτὸν πάντον κατέ-
χουσ' αὐραὶ Κρατῶν ἐν «Ὀδυσσεύσιν» 1 ὁδρῷ .. κατὰ πᾶν
ἔχει δὴ Ἑρμῆς ἐν «Θορῷ» 2, 9. — Παθ., κατέχεται γὰρ νε-
φέσσιον [σολήνῃ] Ὀδ. 1. 145, πρὸς Α. Π. 368, 344 ὁπότες
ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κατέσχετο χερσὶ πρόσσωπα Ὀδ. Τ. 361
κατασχομένη ἐάνω, καλυβεῖσθαι, καλύψασα τὸ πρόσωπον, Ἰλ. Π.
419.

5) ἐπὶ τοῦ τάφου, περιέχω, περικαλύπτω, τοὺς δ' ἡδὴ
κατέχει φυσικοὶ αἶα 1'. 243, Ὀδ. Α. 301, πρὸς Α. 549, Ἰλ. Σ.
332 ὡς ἀπὸ γῆ, πρὶν καὶ τινὰ γαῖα καθέξει, πρὶν ἢ καλύψῃ ..
Π. 629, Ὀδ. Ν. 427, κτλ., πρὸς Α. Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 1. 67 τάν-
ταλιν ἐπὶ τῶν νεκρῶν, θήκας Ἰλιάδος γῆς .. κατέχουσι, κείνται
ἐν αὐταῖς, Δίσχυλ. Ἀγ. 464, πρὸς Σοφ. Α. 1167. 6) ἐπὶ κατα-
στάσεων καὶ τῶν τοιούτων, κρατῶ χαμηλά, κατακινῶ, καταβλῶ,
μιν κατὰ γῆρας ἔχει Ὀδ. Α. 497 φάτις κατέχει νιν Πινδ.
Π. 1. 186, πρὸς Α. 7. 18, κτλ. μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ'
ἡμᾶς ἐπὶ δυσκολίᾳ Σοφ. Α. 142 φθορὰ κ. τὸν νόον ὁμοῖον
δ' αὐτ. Ο. Κ. 370 τυχῇ, πόλεμος κ. τινὰ Πλάτ. Ἰπκ. Μελέων
304C, κτλ. σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασίας, εὐμοίρια κ. τὸν βίον
Ἡρόδιαν. 2. 5. 6) ἐπὶ περιστάσεως, κατέχω τὸν νοῦν, ἐνα-
σχολῶ τὴν προσοχὴν τινος, ἄλλα τῶν κατεχόντων πρηγμά-
των χαλεπώτερα Ἡρόδ. β. 40 καὶ 41, πρὸς Α. 1. 65, ἀν καὶ ἐν τῷ
χωρῷ τοῦτῃ ἡ φράσις δύναται νὰ σημαίῃ τὰς περιστάσεις, αἱ
ὁποῖαι τοὺς ἀνεγείκουν, ἴδε ἀνωτ. I. 1, 3. 7) καταλαμβάνω
ὡς κατακτητὴς, τὸ Καθεμεῖν πῆδον Σοφ. Ο. Κ. 330 ἴδως παρ'
ἱστορικοῖς συγγραφεύσι, κατ. τὴν ἀκρόπολιν Ἡρόδ. 5. 72 τὰ
χωρία β. 101 τὰ πρηγμάτα 3. 143 τὰ ἐχυρά Σεν. Κύρ. 3. 1,
27 τὰ κύκλω Ἀττικῆς ἀρμυσταὶς Δημ. 218. 6 φρουρὰ τὰς
πόλεις Πλούτ. 2. 177C.

8) ἐπιτηγάνω, κασερῶναι, ἔκ-
τελῶ, ἀντίθετον τῷ βουλεύειν, Λυσ. 100. 10 τὴν πρόβιν Πολύβ.
5. 10, 27. 9) «κατέχω, ἐννοῶ, καταλαμβάνω, οὐ κατέχω
τὴν βούλην φράζειν, non tenere .. non capere .. Πλάτ. Φιλῶδ.
26C, πρὸς Α. Μένων 72D, Κλέων Πινκ. 34. 10) ἐν τῷ Πλάτ.
ἐπὶ προσώπ., κατέχουμαι, δηλ. διατελῶ ὑπὸ ῥηπνευσιν, εἶμαι ῥηπνεύ-
σας, ἐννοουσι μὲν Πλάτ. Ἰων 533E, 536B, Π. κ. ἄλλ. ἐκ θεῶν Σεν.
Συμπ. 1. 10, πρὸς Α. ἐπὶ πνοῆς — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ ἀορ. Πλάτ.
Φαίδρ. 244E, ἴδως ἴδε Stallb.

III. ἀπολύνω ἐκ τοῦ πληγίου,
πιζῶ, ὥλῃ, ἐπελγῶ, Λατιν. ungere, Σεν. Κύρ. 1. 4, 22, Κυν. 6,
22. — Παθ., ἡ αὐτ. ἐν Κυν. 9. 20. IV. φέρω πλοῦτον εἰς τὴν
ἐξῆν, Ἡρόδ. β. 101., 7. 59 ἴδε κατωτ. II. 2.
B. ἀμειβά. 1) (ἐτυμολ. τοῦ ἐαυτοῦ) κρατῶ ἑμαυτὸν, εἶμαι
κύριος ἑμαυτοῦ, Σοφ. Ο. Τ. 782 εἶπεν οὖν μὴ κατασφύζων ἑαυτοῦ.
Ἀρτοφ. 15 οὐ κατέσχευεν Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 13 μετ' ἀπαρ. κ. τὸ
μὴ δακρύειν Πλάτ. Φαίδρ. 117C μετὰ μετοχ., ἴδε ἀνωτ. I. 1.
2) κρατῶ ἑμαυτὸν, ὑπαμαρτῶν, λήγω, παύω, π. γ. ἐπὶ τοῦ ἀνίμῳ,
Ἀριστοφ. Εἰρ. 944. 3) ἔρχομαι ἐκ τοῦ πλάγους εἰς τὴν ἀσκήν,
προσορμίζομαι (ἴδε ἀνωτ. IV), νηὶ Θορικόνδε Ὀμ. Ἰμν. εἰς Ἀχῆμ.
126 (ἐνευ τοῦ νηὶ) ἐς τόπον Ἡρόδ. 7. 188, πρὸς Α. 41 τινες
ποτ' ἐς γῆν τήνδε .. κατέσχετε; Σοφ. Φιλ. 220, πρὸς Α. 270,
Εὐρ. Ἰπκ. 84, Ἀντιφ. 131, 44, κτλ. ἄλλὰ μετ' αἰε. εὐποῦ,
Εὐρ. Ἑκ. 1206, Κύκλ. 223 — ἐπὶ ὁδοπορίας εἰς ἐστῆς, ἀναπαύ-
μαι, προσέκων δ' ἐν του κατέσχευε Εὐρ. Ἰων 551, πρὸς Α. Π-
λῶδ. 5. 71, 2. 3) ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ, ὁ λόγος κατέχει,
ἡ φῆμη ἐπικρατεῖ, Θουκ. 1. 10, πρὸς Α. 17. 10 πειρίσοι
κατ., ἐπικρατοῦσιν, εἶνε συχνοί, Θουκ. 3. 89 ὁ βορέας κατέειχεν
Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 7, 12, πρὸς Α. 2. 4, 44, Ἡρόδ. π. Φυσ. Δίτ. 1.
5, 1. 4) ἐπικρατῶ, νικῶ, Ὀλιγν. 262 κατορθύνω τὸν πομπόν,
Εὐρ. 100. 10 ὁ δὲ κατέειχε τὴν βῶν Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 434 νο-
μίζοντες βράδῃως κατασχεῖσιν Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 7, 12 (ἡ
πᾶσις πρᾶσις, κατασχεῖσιν τὴν πρᾶξιν ἀπαυτᾶ ἐν β. 10, 27).
5) συμβαίνειν, ἀπυκνύνω, εὐ κατασχεῖσιν Σοφ. Ἰλ. 503.
I. Μέσ., κρατῶ εἰς ἑμαυτὸν, κατακρατεῖω, σφειρίζομαι, τὰ γρη-
ματα Ἡρόδ. 7. 164. 2) καλύπτομαι, ἴδε ἀνωτ. Α. II. 4.
3) περιέχω, περιλαμβάνω, Πολύβ. 9. 21, 7. II κατασχεμ-
νος Πινδ. Π. 1. 18, πρὸς Α. Εὐρ. 27 ἴδε ἀνωτ. Α. II. 9.
κατέψηναις. ἡ, Ἰων. ἀντὶ καθέψης, ὡς τὸ κατέψω, ἀντὶ
καθέψω.

κατεψευσμένως, Ἐπίρρ., ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ πρῆμ. τοῦ κατα-
ψέω, ψυεύω; Ὀρίγιν.

κατηγυλιέω. πᾶσιν αἰγνίδιον παροξυσμὸν, Ἰπκ. παρὰ Γαλην.
— λιποθυμῶ, Νικ. Ἀλ. 194. 458.

κατηβολή, ἴδε καταβολή ἐν τέλει.

κατηβολίς, ἴδως, ἡ, = τῷ πρηγῇ, Γαλην.

κατηγεμῖον, ὄρας, Ἰων. ἀντὶ κατηγεμῖων.

κατηγεομαι. Ἰων. = καθεγεομαι.

κατηγερέω, (ἀγορεύω), ἡμιπλὸ ἐναντίον τινός, ἀντὶ τοῦ εὐ-
λογεῖν, ἴδως ἐννοεῖται δικαστῶν, πρὶν κατηγερέω, ἐναντίον τοῦ ἀπο-
λογεῖσθαι μετὰ γεν., Ἡρόδ. 2. 113, 8. 60, Λυσ. 141. 32, κτλ.

σπανιώτερον, κατὰ τινος Σεν. Ἑκκλ. 1. 7, 9 κ. τινος πρὸς τὴν
πόλιν, δημουργεῖσθαι, φέγω, Πλάτ. Εὐθύδρ. 2C κατηγερέω
[αὐτῶν] ὡς λέγοισιν Δημ. 538. 23, πρὸς Α. Σεν. Ἑκκλ. 7. 1, 38 κ.
τινος ὅτι .., αὐτῶν 1. 7, 17 τὸν ἱππῆων πρὸς ἡμᾶς εἰς
τὴν ἐκκλησίαν κατηγερέω Δημ. 578, 4 κ. [τῆς τύχης] ὡς
φάσκει, δ' αὐτ. 315. 18, πρὸς Α. Ἰσοκρ. 27C ὡσαύτως μετ' ἀπαρ.
κ. τινος παθεῖν τι Πλάτ. Ἰοργ. 482C. 2) κ. τί τινος, λέγω,
φέρω ὡς αἰτίαν κατηγερέω ἐναντίον τινός, Ἡρόδ. 2. 113, Σοφ. Ο.
Τ. 514, Εὐρ. Ὀρ. 28, κτλ. ὅς ἐμοῦ Φιλιππίου κατηγερέω
Δημ. 323. 24 κ. τί κατὰ τινος Ἰππέρηδ. ὑπὲρ Εὐκλείπ. 24 —
τινος περὶ τινος Ἀνδοκ. 15. 1, Θουκ. 8. 85 ὡσαύτως μετὰ ἀπαρ.
γεν., παρανόμων ἢ παραπρεσβείας κ. τινος Δημ. 315, ἐν τέλ.

3) μετ' αἰε. πράξι. μόνον, ἀναφέρει ὡς κατηγερέω, ἀναφέρει,
Λατ. obrepare, τῶν δὲ μωρίαν ἐμὴν κ. Εὐρ. Ἰπκ. 418, πρὸς Α.
Πλάτ. Πρωτ. 340A, Σεν. Ἀπομν. 1. 3, 4 κ. τὰ γεγονότα Ἀντιφ.
112. 34, πρὸς Α. Ἀριστοφ. Σρ. 932, Βάκρ. 998, Δημ. 343. 94 —
Πινδ., φέρεται ὡς κατηγερέω ἐναντίον τινός, κατηγερέω τοῦ πη-
κλήμα τοῦτο μου Σοφ. Ο. Τ. 520 ἀδικία πολλὴ κατηγερέω
αὐτοῦ Θουκ. 1. 95 τὰ πρῶτά μου ψευδῇ κατηγερέω, αἱ
πρῶται ψευδεῖς ἐναντίον μου κατηγερέω, Πλάτ. Ἀπολ. 188 τὸ
κατηγερέωθεντα Ἀντιφῶν 130. 24, πρὸς Α. Λουκ. Τίμ. 38 τὰ δι-
κήματα ἃ κατηγερέωται Δημ. 550. 11 — ἀπρᾶς, ἐπαρμένης ἀπα-
ρεμῆς, σφῶν .. κατηγερέωτῃ μηδίζω, εἶπεν Ἰνιγθῇ κατηγερέω
κατ' αὐτὸν δι .., Ἡρόδ. 7. 205, πρὸς Α. Ἀντιφῶν εἰς Θουκ. 1. 95
οὕτω, κατηγερέωται τινος ὡς βραδύρεω Σεν. Ἑκκλ. 5. 2. 35
κατηγερομένου δ' αὐτοῦ ὅτι .., φερόμενης κατηγερέας ἐναν-
τίον του δι .., αὐτῶν 3. 5, 25. 6) Παθ., ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ
κατηγερομένου προσώπου, «κατηγεροῦμαι», οἱ κατηγεροῦμενοι
Ἀνδοκ. 2. 2. 4) ἀπολ., εἶμαι κατήγορος, ἐμφανίζομαι ὡς
κατήγορος Ἀριστοφ. Σρ. 840. 842, Πλούτ. 917, Πλάτ. Ἀπολ. 182,
κτλ. II. σημαίνω, δεικνύω, ἀποδείκνυμι, Λατ. pargere, μετ' αἰε.
πράξι., τι Σεν. Κύρ. 1. 4, 3, πρὸς Α. Σοφ. Α. 1007 μετὰ γεν. πρᾶς,
λέγω περὶ τινος, εὐ γὰρ φρονούντος ὅμμα σου κατηγερέω
Δίσχυλ. Ἀγ. 271. 2) ἐμφανίζω, ἐνδείκνυμι, ἀποδείκνυμι
λέγω σαφῶς, διεκκηρύττω, διεκδικεῖν, αὐτὸ κατηγερέω τὸ εὐ-
νομα ὡς ἐστὶ Ἑλληνικὸν Ἡρόδ. 3. 115, πρὸς Α. 189 κατ'
ὅτι .. Πλάτ. Φαίδρ. 73E — ἀπολ., ἐκτρέφω τρυφήν, ἀποτρέφωμαι,
δ' αὐτ. ἐκ θεῶν. 308B. III. ἐν τῇ λογικῇ, ἀποδείκνυμι
εἰς τι προσώπου ἢ πράξι ὡς κατηγεροῦμενον (ἴδε ἐνωτ. 3), καὶ ἐν
τῷ παθ., χρησιμεῖται ὡς κατηγεροῦμενον .. τινος Ἀριστ. Κατηγ.
5. 5, Ἀνάλυτ. Πέρσ. 1. 4, 13, κ. ἄλλ. κατὰ τινος Κατηγ. 3. 1,

Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 1, 1, κ. ἄλλ.· σπανιότερον, ἐπὶ τινος Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 3, 5, πρὸλ. Διον. Ἀλ. 2, 48· περὶ τινος Ἀριστ. Τοπ. 6. 3, 5· ἐπὶ τινι Σοφιστ. Ἐλέγγ. 22. 13· τὸ κατὰ παντὸς καὶ τὸ κατὰ μὴ γενὸς κατηγορεῖσθαι, ἐπὶ καθόλου καταφατικῶν καὶ ἀποφατικῶν προτάσεων, Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 1, 8· ἀπολ., τὸ κατηγοροῦμενον, ἐναντίον πρὸς τὸ ὑποκείμενον, ὁ αὐτ. ἐν Κατηγ. 3. 1, Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 2, 6, κ. ἄλλ.· ἐν Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 32, 9, κατηγορεῖν καὶ -εἶσθαι, συνδυάζονται, = εἶμαι ὑποκείμενον μὲς προτάσεως καὶ κατηγορούμενον τῆς ἄλλης. 2) βεβαιῶ, ἐναντίον τοῦ ἀπαρνέσθαι (ἀπορᾶσθαι, ἀρνοῦμαι), Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 23, 6. 3) τὰ κατηγορούμενα = αὐτὰ κατηγορεῖται (II), Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 7, 4.

κατηγόρημα, τό, τὸ καχοῦρημα ἢ ἐγκλήμα, δι' ὃ γίνεταί ἡ κατηγορία, Πλάτ. Νόμ. 765B. 881E· τὰ τοῦ τρόπου σου κατηγορήματα Διμ. 314. 21, πρὸλ. Δεινάρχ. 90. 6.

κατηγοροῦμενον, ὁηλ. τὸ περὶ τοῦ ὑποκειμένου λεγόμενον, Ἀριστ. π. Ἑρμην. 11. 4, Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 2, 2, Κικ. Tus. 4. 9. 2) = **κατηγορία** II, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 1, 5, Φυσ. 3. 1, 4· σημειῶν, σημειώσις, Παλέρ. Φυσιογν. 1. 15.

κατηγορησέω, ἔρστ. τοῦ κατηγορῶ, ἐπιθυμῶ νὰ κατηγορῶ, Ἀγαθίας 4, σ. 103 ἔκδ. Λουγδ.

κατηγορητέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ κατηγορήσῃ, τινὸς Ἰσοκρ. 27A. II. πρέπει νὰ ἀποδείξῃ τις ἢ βεβαιώσῃ, ἢ εἴπῃ, Πλάτ. Θεαίτ. 167A.

κατηγορητέος, α, ον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει νὰ κατηγορηθῇ τις, οὐ κατηγορητέοι οἱ ἀπόστολοι Ἀθαν. Δ. 432.

κατηγορητικός, ἡ, ὄν = **κατηγορικός** I, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλ. 2. 1· ἄλλ' ἔδε 5. 1.

κατηγορία, ἰων. -ία, ἡ, ἀγύρευσις τὸ νὰ λέγῃ τις κατὰ τινος, ἰδίως ἐνώπιον δικαστῶν, ἀντίθ. τῷ ἀπολογία, Περδ. 6. 50, Ἀντιφών 142. 25, Ἀνδοκ. 1. 32, Θουκ. 3. 52, κτλ.· ἀντίθ. τῷ ἀντιλογία (παράπον), ὁ αὐτ. 1. 69· κ. γίγνεται τινος, ἐναντίον τινός, ὡς παθητ. τοῦ κ. ποιέσθαι, ὡς καὶ τὸ κ. ἔχω, ἔξω, ἔξω. Ἐλλ. 2. 1, 31· κατὰ τινος Ἰσοκρ. 112A· κατ. ποιέσθαι ἔξω. Ἀν. 5. 8, 1· εἰ... ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις κατηγορίας ἔχω (κατηγοροῦμαι), ὑπόκειται εἰς κατηγορίαν, Διμ. 307. 8.

II. ἐν τῇ λογικῇ ἐνίσταται = **κατηγόρημα** II, τὸ κατηγορούμενον ἢ δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κατηγορούμενον (τοῦ ὑποκειμένου), Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 22, 8, Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 4, 23, κ. ἄλλ.· ἀλλά, 2) συντηρέσθαι κατηγορία ἢ κατηγόρημα σημαίνει τὰς ἰδιότητας, ὧν ἄνευ οὐδὲν πρᾶγμα νοεῖται· τοιαύτας δὲ κατηγορίας ἢ πράξεις ὁ Ἀριστ. ἀριθμῇ δέκα, Κατηγ. 4. 1, Τοπ. 1. 9, 1· ἀλλὰ ἐλαττοῖ τὸν ἀριθμὸν εἰς ὅκτω, Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 22, 8, Φυσ. 5. 1, 13, πρὸλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 12, 1· ἀλλὰ καὶ δὲ ἔχει μικρότερον ἔτι ἀριθμὸν, ἔδε Πηλ. N 1. 6, 3. — Αὐτὴν κατηγορία εἶνε ταξινόμησις τῶν τρώπων καὶ οὗς δύναται νὰ λεχθῇ τι περὶ τοῦ ὑποκειμένου, εἶνε δηλ. ταξινόμησις τῶν παρὰ τοῖς γράμματι. καλουμένων μερῶν τοῦ λόγου, οὐσιαστικῶν, ἐπιθ., ῥημ., ἐπὶ πρ., μετὰ τινων ὑποδιακρίσεων καὶ ἡ κατ' ἀριθμὸν διαφορὰ προκύπτει κυρίως ἐκ τοῦ ῥήματος, ὅπερ θεωρεῖται ὡς μία κατηγορία (ὅταν σημαίνῃ κίνησιν), ἢ ὡς δύο (ὅταν σημαίνῃ ἐνέργειαν καὶ πάθος), ἢ ὡς τρία (ὅταν σημαίνῃ ἐνέργειαν, πάθος, ἀμετάβατον ἐνέργειαν καὶ κατάστασιν), ἔδε Bonitz Indic. Ἀριστ. σ. 378.

κατηγορικός, ἡ, ὄν, ἀνῆκων ἢ ἀρμόζων εἰς κατηγορίαν, ἀντίθ. τῷ ἀπολογητικός, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλ. 5. 1, πρὸλ. **κατηγορητικός**· ὁ κατ., ὁ κατήγορος, ὁ καταγγέλλων τινὰ, Πλουτ. Πάβ. 8· ὁ ἔχων κλίσιν ἢ βοήθην πρὸς τὸ κατηγορεῖν (μεμπτικής), 2. 558I. — Ἐπίρρ., κατηγορικός λέγειν πρὸς τινὰ, κατηγορεῖν, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. προύμ. 4. II. βεβαιωτικός, καταφατικός ἢ ἀποφατικός, ἀντίθ. τῷ στερητικῷ, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 5, κ. ἄλλ.· Ἐπίρρ., -κῶς, αὐτόθι 1. 5, 14. 2) μόνον παρὰ μεταγεν., κατηγορικός ἡ θετικός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὑποθετικός, Ἀμμών. Ἑρμ. 59.

κατήγορος, ον, ὁ κατηγορῶν, Περδ. 3. 71, Σοφ. Τρ. 814, Ἀνδοκ. 31. 11, Λυσ. 109. 15, κτλ.· προθέτης ἡ καταδοτής, φρονιμάτων ἢ γλῶσσας ἀληθείας γίγνεται κατ. Δίσχλ. Θέβ. 439, πρὸλ. Ξεν. Οἰκ. 20. 15.

κατηγός, ἔδε ἐν λ. καταγγυμν.

κατήφεια, ὑπερσ. τοῦ κατὰφειν.

κατήφιος, ον, (καταφύειν), προσέχων, μετὰ προσοχῆς ἀκούων, ἀκροατής, λόγιον Πλάτ. Ἀξίολ. 365A· ὡς οὐσιαστικόν, ὁ -κρυφ-ακούων, ὠτακουστής, κατάσκοπος, κατάσκοποι καὶ κατ. Περδ. 1. 100, πρὸλ. Διωνά K. 42. 17. II. ἀκούων τινὰ, εὐπειθὲς προσέχων εἰς τινὰ, ὑπήκοος, ὑπαταγμένος, Περδ. 7. 155, Σοφ. Ἀντ. 642· τινός, εἰς τινὰ, Μήδων, Περσέων κατήφιοι Περδ. 1. 72, 143, κ. ἄλλ.· τὰ παραβολάσσια... Περσέων κ. ἐπείεε 5. 10· ὡσαύτως μετ. ὅτ., Κύρω κ. αὐτόθι 141, πρὸλ. 3. 88.

III. δίδων ἀκρίβειαν εἰς τινὰ, εὐχολῶσι Ἀνθ. II. 6. 199.

κατηφισμένος, ῥημ. ἐπίρρ. (ἀκριβεῖσθαι), μετὰ πάσης ἀκριβείας, Ἰαλιν. 12. 90.

κατήφια, ἰων. ἀντί τοῦ κατὰφειν.

κατηλέγω, ἰων. «κατηλέγοντα» φροντίδας ποιοῦντα· (ἀντί τῆς ἐσφαλμ. γρ. κατηλέποντα), ἐκ τοῦ ἀλέγειν, φροντίζειν καὶ ἀνηλεῶς ἀφρόντιστον.

κατῆλψ, ἔφρος, ἡ, ὠρικ. **κατᾶλψ**, τὸ ἄνω πάτωμα οἰκίας, Ἀριστοτ. Βάτρ. 566· ἔτεροι λαμβάνουσι τὴν λέξιν ὡς σημαίνουσαν κλίμακα (ὡς φαίνεται ὅτι ὤον νὰ ἐκληθῇ ἐν Λουκ. Λεξίφ. 8)· ἔτεροι δὲ ὡς σημαίνουσαν τὴν στέγην. (Δύσκολος εἶνε ἡ συσχέτισις τῆς λέξεως πρὸς τὸ ἡλιψ, πείδιον, ἔδε Λουκ. Παρ. 290, ὁ Ἰσὺς· ἔχει «ἄλιψ ἢ ἄλιψ» πέτρας).

κατηλογέω, (ἀλογέω) καταφρονῶ, περιφρονῶ, ἀμελῶ, μετ' αἰς, Περδ. 1. 84, 144, 3. 121· μετὰ γεν., Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 4, 6. — Ὁ ὁμαλὸς τύπος καταλογέω φαίνεται ὅτι ἐν ἀπαντᾷ.

κατῆλψ, ὁδός, ἡ, (κατέρχουμαι, πρὸλ. ἔφηλος), ὁ κατερχόμενος, Νέων. Δ. 37. 24· κατωτερής, ὁ αὐτ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 4. 47. **κατηλυσις**, ἰων. -ίη, ἡ, κατὰδρασις, κἀδοδος, πτώσις, Ζεφύροισι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 886· κατηλυσίη τ' ἀνοδός τε Ἀράτ. Φαινόμεν. 536.

κατῆλψις, εἰς, ἡ, κατὰδρασις, κἀδοδος, εἰς Ἀθήναι Ἀνθ. II. 10. 3· νιφετοῖο κ., πτώσις χιόνος, Σιμων. (i) 191. II. ἐπἀνοδος, ἐπιστροφή, Διόδ. 12. 75.

κατῆμα, ἰων. = κατῆμα.

κατῆμαρ, Ἐπίρρ., κατ' ἡμέραν, ἀλλὰ κάλλιον διηρημένως κατ' ἡμαρ.

κατημελημένος, Ἐπίρρ., (ἀμελέω) λίαν ἀμελῶς, Προκοπ. Ἰστ. 17C.

κατ-ημῶν: μέλλ. -ύσω, κλίνω πρὸς τὰ κάτω, καταπίπτω, Ἀπολλ. Ρόδ. I. 1400. II. μεταβατ., κλίνω τινὰ νὰ κλινῇ πρὸς τὰ κάτω, νὰ καταπέσῃ, ἀχέσσει θυμὸν ὁ αὐτ. B. 862. [ἔδε ἡμῶν].

κατ-ηναγκασμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., ἐξ ἀνάγκης, κατ' ἀνάγκην, Διόδ. 15. 50.

κατ-ηνεμῶς, ον. ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 34, Ἀλ. π. Ζ. 4. 6, Πτολ. Δ. 115· πρὸλ. κατᾶνεμος.

κατῆξις, εἰς, ἡ, ἰων. ἀντί τοῦ κατὰξις.

κατῆχουσι ἢ **κατῆχουσιν**, ὠρ. -χουσι ἢ -χουσιν, ον. (ἀεῖρω) ἀνίστημι, ἐπῆχουσι· πρὸς τὰ κάτω αἰωρούμενος, κρεμάμενος, τέκνων δὲ πλῆθος, κατὰδρα στένει, κρεμάμενα ἐκ τοῦ τραχήλου ἡ τῆς ἀγκλῆς τῶν μητέρων, Εὐρ. Τρω. 1090, ἔδε Ἑρμάν. τελαμῶν κ. Ἀπολλ. Ρόδ. B. 1042· βόστροχα Ἀνθ. II. 5. 260 πρὸλ. κατῆχουσι.

κατ-ηπειγμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ., μετὰ σπουδῆς, ἐσπευσμένως, Πηλ. 8. 1.

κατ-ηπειώ, καταπαύω, ὀδύναται δὲ κατηπιδύντο Πλ. Ε. 417 **κατ-ηπειώ**, ἐντελῶς ἤρεμόν τινα ποιῶ, καθησυχάζω, καταπαύω, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 22, Πλούτ. 2. 381A.

κατηρεφής, ἔς, (ἐρέφω) καλῶς ἐστρεφόμενος, καλῶς ὠρτωμένος, θαλωτής, ἐπικρεμάμενος, σπέος εὐρύ κατηρεφές Ὁδ. N. 349· κλίσιας τε κατηρεφές Πλ. Σ. 580· ἐν σιγῇ φέσει κατηρεφές Ἡσ. Θουγ. 591· μέγα κύμα.. κατηρεφές, ὡς τὸ κύμα κυρτόν, Ὁδ. E. 367· μετὰ ὅτ., σπέος ὀφάνθη κατηρεφές, σκιαζόμενον ὑπὸ .., περικυλούμενον, αἱ ὀφθαλμοὶ οἰνοῖ ἀπετέλλον τὴν ὁρμήν ἢ τὴν στέγην αὐτοῦ, I. 183, πρὸλ. Ἡσ. Θ. 778· οὕτω παρὰ Τραγ., κατ. πέτρος, ἐπὶ σπηλαίῳ, Σοφ. Φιλ. 272· οὕτως, ἐν στέγῃ κ. χθονός ὁ αὐτ. ἐν Πηλ. 381· κ. τύμβος ὁ αὐτ. ἐν Ἀνθ. 885· κατ. αὐτῇ τῇ πέτρᾳ Πλάτ. Κριτ. 116I· ἐπὶ δένδρων, ἔχων πυκνὰ φύλλα, Θεοφρ. 7. 9· κατ. πῶδα τιθεῖναι, ἔχων τὸν πῶδα μου κεκαλυμμένον, ἐπὶ τῆς Παλλήδος καθήμενος, ὅτε ἡ δαδὴς αὐτῆς ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ποδῶν τῆς, ἀντίθ. τῷ ἔρῳ πῶδα τ., ὅτε ἐκινεῖτο καὶ προέβαινεν, Δίσχλ. Εὐμ. 294, πρὸλ. Πορφύρ. εἰς Πλ. Ζ. 273. 2) μετὰ γεν., στέγην, ἢς κατηρεφές ὀφθαλμοὶ Εὐρ. Ἰππ. 408· τράπεζαι κ. παντοίων ὀφθαλμῶν, ἐντελῶς κεκαλυμμένα, πλήρεις .., Ἀνακρ. 136· πρὸλ. Schaff. Mel. σ. 137 ἔδε συντηρεφής.

κατῆρης, εἰς, (*ἄρω) ἐξηρησμένος, ἐξωδιασμένος, ἡτοιμασμένος, χλανιδίος κ., κεκαλυμμένος, τυλιγμένος, Εὐρ. Ἰκέ. 110· ὁμοίᾳ ὁ αὐτ. ἐν Πηλ. 498· δένδρεα .. καρπῶν ἀφρονίησι κατῆρη (Nike κατῆρη) Ἑρμ. 436· [ἐρπυλλας] φύλλοις κατ. Νικ. Θηρ. 69· ὅλως ἐπὶ πλοίων, ἐξωδιασμένος μετ' ὥσπερ, εἴχε πλοῖον κατῆρη ἐτοσίον, κώπαις ἐξηρησμένον, εὐήρετον, Περδ. 8. 21· ἀλλὰ, τὰς δὲ κ., κώπη καλῶς ἡμεροσμένη, Εὐρ. I. T. 1362. ἔδε Ἑρμάν. καὶ πρὸλ. εὐήρης.

κατῆρης, ὁδός, ἡ, (κατῆρως) αἱ βριθουσι καὶ καταρρέουσι ἄμπελοι· λέγει δὲ τὰς χυρσὰς ἢ ἀγρίαις ἀμπελοῦς, παρδσον οὐκ ἐκλαδύοντο· Ἰσὺς.

κατῆρεια, ἰων. καὶ Ἑβραϊκ. -εθῆ ἢ -εθ [T], ἡ, (κατῆρης)· λύπη, θλίψις· μετ' αἰσχροῦς βαρυθυμίας, τὸ κατακλίνειν τὰ ὄμματα, σκυθρωπότης, (λύπη κάτω) βλέπειν ποιοῦσα Πλούτ. 2. 328E· ὁ Ὁμήρ. ἀντιτίθει τῇ χαρᾷ καὶ συνάπτει τῷ ὀνόματι, εὐσμενέσιον μὲν χάρις, κατῆρεια δὲ σοὶ αὐτῷ τῷ I. 61· κατ.

καὶ ἐνείδος II. 408, P. 556· κ. τέ τις καὶ κατὰ μεμψίς σφῶν αὐτῶν πολλή ἦν θοοκ. 7. 75· δυσθυμία καὶ κ. Πλὺν θαμνέω. 9· ἄχος καὶ κ. δεινὴ ὁ αὐτ. ἐν Κορ. 20· κ. καὶ σύννοια Φίλων 2. 20· κατηγήναι καὶ οἷός τις Πανός παρὰ Στοβ. 54. 13—ὁ Πλούτ.· «κατηγήναι» αἰσχύνει· αἰδώς· συγγνώμη, ὀνειδος, ἄντα·.

κατηφέω. εἶμαι κατηγής, καταβάζω τὰ ὅμματα ἐνεκα ὀλίγης ἢ αἰσχύνης, στή δὲ κατηγήσας 'Ιλ. X. 293· ἀκάχοντο κατηγήσαν τ' ἐνὶ θυμῷ 'Οδ. II. 342, πρὸς. Καλλ. 'Επιγρῆμ. 21, 'Απολλ. Ρόδ. B. 443, κτλ.· τί δὲ κατηγείεθιμια· Εὐρ. Μῆδ. 1012· ἐπὶ ζῶων, ἐπὶ τοῦ ἔκπου πάσχοντος τὸ νόσημα νυμφίαιον, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 2. 23, 4.

κατηγής, ἔς, ἔχων τὰ ὅμματα ἐστραμμένα πρὸς τὰ κάτω, ὅστις τὰ ἔχει καταβασμένα ἐς αἰσχύνην· ἡ λύπη, τεθλιμμένος, ἔθνος, κατηγέες ἐσσομένη· οἱ αἰετ. 'Οδ. Ω. 432· τὸν μὲν κατηγῆ Εὐρ. 'Ορ. 881· κ. ἕμια Εὐρ. 'Ηρακλ. 633· κ. ὀφθαλμοὶ 'Ιππ. 1217· αἱ ζῶων, οἱ ἵπποι ὅταν ἀποκρίθωσιν, γίνονται κατηγέ· σπερί 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 6. 18, 14· τὸ κατηγέες ὁ αὐτ. ἐν Φυσιογν. 3. 8, πρὸς. 2—θεοὶς καταχθονίοις· λαός κατηγής 'Επιγρ. Συρακ. ἐν τῇ Σουλ. 'Επιγρ. 5394. 2) μεταφορ., σκοτεινός, μαυρός, νύξ 'Ανθ. Π. 6. 658· χωρίον Πολυδ. B. 110· ἐπὶ χρίματος, λίθος κ. καὶ μέλας Φιλίστρ. 556, πρὸς. 'Ιμερίον 12. 7. 'Ετυμολογία ἀμφιβολία, τινὲς παράγουσιν ἐκ τοῦ κάτω· φάσα (ὁμματα) βάλειν, ὅπερ δὲν ἀπῆδει πρὸς τὴν σημασίαν· διότι κατὰ τὸν Πλούτ. [2. 528B] ἡ κ. λύπη πρὸς τὰ κάτω βλέπειν ποιεῖται· ὁ δὲ Σχολιαστὴς τοῦ 'Ομήρου ἐν 'Ιλ. P. 556 φησὶ «κατωπλή ἀπὸ τοῦ κάτω τὰς ὄψας ἔχοντες τοὺς ἐπὶ τοῖς αἰσχροῖς κατηγέες γιγνομένοις», πρὸς. κατωπός, κατωπιδάω].

κατηφιδάω=κατηφέω. (πρὸς) μετιδῶ ἀντὶ μετιδῶ καὶ ἀκνηδῶ ἀντὶ ἀκνηδῶ), 'Ανθ. Π. 14. 3, Φίλων σ. 967C, Πλούτ. 2. 119C· 'Επικ. μετοχ. κατηφιδῶν. 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 461, κτλ.· κατηφιδῶν καὶ ἀναυδος Γρηγ. Ναξ.· κατηφιδῶντ' ἀκαχθήσθαι Κρίντ. Σμ. 3. 9.

κατηφύει [I], ἡ, ἴδε κατῆφεια ἐν τέλ. κατηφών, ὄνος, ὁ, ὁ προέκρινεν ὀλίγην ἢ αἰσχύνην, ὡς ὁ Πλάτων· καλεῖ τοὺς υἱοὺς του, κατηφόνας, Λατ. dedecora, 'Ιλ. Ω. 253, ἴδε Spitzl. ἐν τόποι.

κατ-ηχέω, ἰσχυρῶς ἡχῶ, γεμίζω ἀπὸ ἡχου, Φιλίστρ. 791. 2) ἡχῶ παρὰ τὸν αὐτὸν, ἀντὶ. τῶ συνηχέω, Βιτρούβ. 5. 8. II διὰ τοῦ ἡχου τέρας, κατηχέω, καταγοητεύω, διδάσκω ἀπὸ στόματος ἢ διὰ ζωῆς φωνῆς· ἀκολούθως, καθύλου, διδάσκω, Λατ. informare, Λουκ. 'Ον. 48· κ. μύθοις ὁ αὐτ. ἐν Διτ' Τραγ. 39, πρὸς. κατῆδω καὶ καταυλέω.—Παθ., πληροποιεῖμαι, περὶ τίνος Πλάτ. 'Απ. κα', 21· κ. ὅτι.., Φίλων 2. 575· Πλούτ. «κατηχούμενος, διδάσκόμενος, παιδευόμενος». 2) παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς συγγραφ., διδάσκω καὶ στοιχεῖα τῆς θρησκείας, 'Α' 'Επιστ. π. Κορ. ιδ', 19, καὶ 'Εκκλ.—Παθ., ὁ κατηχούμενος τὸν λόγον 'Επιστ. π. Γαλ. β. 6· οἱ κατηχούμενοι, οἱ νεώτεροι ἐπιστραφέντες εἰς τὸν Χριστιανισμόν καὶ διδασκόμενοι πρὶν ἢ βαπτισθῆναι, 'Εκκλ.

κατῆχηκα, ἀντήχησε, μεταγεν. κατῆχης, ἔς, ὁ δυνατὰ ἡχῶν, ἡχηρὸς, τὸ καταχῆς (Δωρ.) ἀπὸ τὰς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ θεῖον. 1. 7.

κατῆχησις, εὐς, ἡ, διὰ τοῦ ἡχου καταγοητεύσις, διδασκαλία διὰ ζωῆς ἡχηρῆς φωνῆς· καθόλου, διδασκαλία. 'Ιππ. 28, 25, Διον. 'Αλ. π. Δημ. 50, π. Δεινάρχ. 7· διὰ τὴν κ. τῶν συνόντων, διὰ τὴν συγκατανόμιαν μετὰ συντρέφων, ἐπὶ κακῆς σημασίας, Ζήνων παρὰ Διογ. Α. 7. 89.—παρ' 'Εκκλ., ἡ διδασκαλία τῶν κατηχομένων, ἡ διδασκαλία τῶν δογματῶν τῆς Χρστ. θρησκείας.

κατῆχηστῆρος, α, ον, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς διδασκαλίαν, λόγος Νικητ. Χρον. 8. 5, 17. 3.

κατῆχητής, οὗ, ὁ, διδασκαλός, διδάσκων διὰ τοῦ ἡχου, κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον, καὶ ὅν ὁ διδασκαλός τὸ ὑπεγύρευεν, ὁ δὲ μαθητὴς ἐπανελάμβανε μέχρις ὅτου τὸ μάθη ἡ τὸ ἀποστηθίσθαι διδασκαλῶν τῶν Χριστιανικῶν δογμάτων, 'Εκκλ.

κατῆχητικός, ἡ, ὢν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς διδασκαλίαν, εἰς τὴν κατῆχιν, 'Ιω. Φιλίπ. ἐν τῇ φωτ. Βιβλίῳ. 52. 29.

κατῆχητος, ον, ὁ κατῆχθεῖς, ὁ διδάσκει, 'Εκκλ. κατῆχισμός, ὁ, τὸ κατῆχθαι, ἡ διδασκαλία, τὸ δόγμα, τὸ ὁποῖον διδάσκειται τις, μεταγεν.

κατῆχιστής, ὁ,=κατῆχητής.

κατῆχιστικός, ἡ, ὢν,=κατῆχητικός.

κατῆχόμενα καὶ κατῆχόμενα, τὰ, ὁ τύπος, τὸ μέρος τοῦ ναοῦ, ὅπου ἱστανται οἱ κατῆχόμενοι, 'Εκκλ.

κατῆχόμενος, ἴδε κατῆχέω.

κατῆχέω=κατῆχέω II, 'Πλούτ.· ἐνοθετεῖν καὶ ἐνηχεῖν.

κατῆχάνε, ἴδε ἐν λ. καταθνήσκω.

κατῆχάει, ἴδε ἐν λ. καταθῆσθαι.

κατῆμεν, κάτμεν, κάτθετε, κάτθεσαν, κατῆμεθα.

κατῆσθην, κατῆμενοι, κάτθευ, ἴδε ἐν λ. κατατίθω.

κατῆσθαι, τὸ, =κατῆσθαι, 'Αἰτ. 2. 3, 'Αρετῆ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2.

κατ-ίσπειν. βλάπτω, κακοποιῶ, φθείρω, κατὰ χροά καλὸν ἱάπτειν 'Οδ. II. 376, Δ. 759· κατὰ θυμὸν ἱάπτειν Μόσχ. 4. 1.—ἴδε ἱάπτω.

κατιάς, ἄθος, ἡ, 'Ιων. ἀντὶ καθιάς (ἐκ τοῦ καθιέναι) γαιουρικῶν τε ἐργαζέων πρὸς τομὴν καὶ πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ νεκροῦ θέντος ἐμβρύου, Παῦλ. Αἰγ.—παρ' 'Αἰτ. (8. 162) εἰσελεῖν τὸ ἀπόστημα σμιλαρίῳ ἢ κατιόβι· ὁ δὲ Σχολ. τοῦ 'Ορειδῶσ. (σ. 9Μ.) «κατιόβι φλεβοτόμον καὶ τὴν ἀκμὴν τῆς κατιόδος κόρσκα».

κατιάζει, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ κατιέζει, γ' πληθ. ἐνεργ. ἐνεσι. τοῦ κατιέζει.

κατιέρω, κατιέρωσις, 'Ιων. ἀντὶ καθ-.

κατιέρειν, ἀορ. 6' τοῦ καθορίζω.

κατιέρω, κατιέρωσις, 'Ιων. ἀντὶ καθ-.

κατιέω, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ καθιέω.

κατιέω, 'Ιων. καὶ 'Επικ. ἀντὶ κατευθύνω, κ. τὸν πλῆθον

'Ηρόδ. 2. 96, πρὸς. Μήσχ. 2. 117, 'Ανθ. Π. 6. 188, Λουκ. Τραγ. 56, κτλ.· κ. ῥήματα ἀρριουίην 'Ανθ. Παν. 4. 226.

κατιέω, 'Επίρρ., ἀντὶ κατ' ἐὶν, ἀπέναντι, μετὰ γεν., Κρίντ. Σμ. 7. 136.

κατιέω, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ κατιέω.

κατ-εμάζω, κάμνω εἰς τὴν καταπάτησιν, Νικ. 'Αλ. 595.

κατ-εμαίνω, ὑγραίνω, βρέχω, ῥοσίσ Λουκ. 1053· χροά λοστρῶς, ἀναερόμ. ἐκ τοῦ Νύν.—Παθ. ὁ αὐτ. Δ. 11. 508.—Μίτ., λούομαι, Ποιητῆς παρὰ Σουδ. ἐν λ. τεχνολόγισι.

κατ-ελεγγίζω, ἐπιστάμ. ἀντὶ ἐλεγγίζω, ὑπὸ σφοδροῦ ἐλεγγος, σκοτοδινίας καταλαμβάνομαι, 'Εκκλ.

κατ-ελαίνω, βλέπω λοῖός, «παραδοκυστάζω», 'Πλούτ., πρὸς.

κατελλώπτω.—ἐν 'Αριστ. Φυσιογν. β. 48, κατελλῶντες ὄρατοι, εἰς διορθώσεως ἀντὶ κατελλῶντες ὄρατοι. II. ἐπὶ ἡμίον, εἶμαι ἀσταθής, ὑποτρέμω, ἐκλείπω, Λατ. fluctare, 'Ιππ. 10331· ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραμμῶν κατελλῶσαι, κατελλῶσαι, αἵτινες (ἀν γίνωσι δεκταί) θέον νὰ ληρωσιν ἐπὶ παθ. σημασί., ἀποκεκλεισμένοι, ἡμιοποισμένοι· ὁ 'Αλγν., Γ' λωσσ. σ. 496, φαίνεται ὅτι ἀνέγνωσε, κατελλῶμεναι.

κατελλῶ=κατελλῶ, φῶτ. ἐν λ. κατουλάδα· ἴδε κατελλῶ.

κατελλῶντής, ὁ, «κατελλῶνται, ὄραται, ἀβρυνται» Σουδ.

κατ-ελλῶπτω (ἐλλ-ωπ-τω), βλέπω λοῖός, πρὸς τινος, κάμνω νύματα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, σκάμνω μύματα, ἐρωτινῶς βλέπω, τινὲς Φιλίπ. ἐν 'Αδῆλ. 31· ἐνθα ἴσα Μεινκεν· ὅλγυ κ. 'Ανθ. II. 5. 200. 2) καταβλέπω ἐπὶ χλευασμῷ, Πολυδ. B. 62, 'Πλούτ., πρὸς. ἐγκατελλῶπτω, ἐνιλλῶπτω.

κατ-ελλῶ: μέλλ. ὕσω, πληρῶ ἴδους ἢ πλοῦ, λάσπης, Σεν. Οἶκ. 17. 13.

κατῆμεν [I]. 'Επικ. ἀπαρ. ἐνεσι. τοῦ κάτμεν, 'Ιλ. 2. 447. κατ-έωμαι. (ἴος) παθ., γίνωμαι ἰώδης, πληροῦμαι ἰού, σκωρίας, καὶ ἐν γένει, ρυπαίνωμαι, 'Αρρ. 'Επικ. 4. 6, 14, 'Εκκ. (Σειράχ II), 11).

κατεπάζομαι, κατεπρία, κατεπταί, 'Ιων. ἀντὶ καθ-.

κατεπρία, προσε. τοῦ κατεπρία, Σμ. 'Αντ. 1064.

κατεπρία, ἴος, Σχολ. 'Αριστοφ. Εἰρ. 728.

κατεπρία, 'Επικ. τύπος τοῦ κατεπρία=κατεπρία, κατὰ σὸν νόον ἰσχύαν· 'Οδ. T. 42.

κατ-ισχυάλω, κάμνω εἰς ἐντελῶς ἰσχύον, ὁσθενέ, ἐξασθενέω, φθείρω, ἐξηκύνω, Αἰσχλ. Εὐμ. 138.—Παθ., ὁροποτῶν καὶ κατεσχυαίνόμενος Πλάτ. Πολ. 561C· οὕτως ἐν τῷ μέτ. μέλλ., κατεσχυαίνεσθαι Αἰσχλ. Πρ. 269. II. κατεπρία συμπτῶματα, 'Ιππ. Προγν. 45· οὕτως, κ. ἔρωτα Καλλ. 'Επιγρῆμ. 48. 3· ὁσμήν Θεορρ. π. 'Οσμ. 47.—κατεσχυάλω, εὐρηται συνεχῶς ὡς διόρρο.

γραρ. (ἴδε ἐν λ. ἰσχυάλω).

κατ-ισχυός, ον, λίαν ἰσχυρός, ὁσθενής, κατῆσθαι, 'Ορειδῶσ. σ. 129, Παθ., 'Ευμολ. Μίτ. 738, 40.

κατ-ισχυόμαι, =κατεσχυαίνωμαι, 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 2.

ἡ, 5'—τὸ ἐνεργ. -ισχυόω, σμικρύνω, κατατρέπω, εἰς κοίαν Κύριδ.—«κατεσχυόω» κατατεπνύνειν· 'Πλούτ.

κατεσχυρεύομαι, ὁ Σουδ. «ἐτραχηλίσαι» κατεσχυρεύομαι ἢ ἐγαυρίασεν.

κατ-ισχυός: μέλλ. -ὑσω, διὰ τῆς ἰσχύος καταβάλλω τινὰ, νικῶ, τινὰ Διόδ. 1. 39, κτλ.· κ. τινός σοφία Αἰλ. π. 2. 5. 19· κ. τινός, ἰσχύον ἐναντίον τινός, ὑπερισχύω, ὑψαγ. κ. Μαθ. κ', 18.—Παθ., ἡττώμαι, καταβάλλομαι, Διόδ. 1. 71, κτλ. 2) ἀπολ., νικῶ, ὑπερισχύω, Πολυδ. 3. 4, 6, κτλ.· κατ. πλήθει, εἶμαι ἀνώτερος κατὰ .., ὁ αὐτ. 41. 13, 3'· κ. ἡ θερμότης, ὑπερισχύω, Θεορρ. π. Φυτ. Αἰ. 6. 11, 7'· ἡ φλόξ· 'Αντιγ. Ἰσχυρῶς. 'Απασπ. 167. II.

ἔρχομαι εἰς πλήρη ἰσχύον ἢ σθένος, δέμας κατεσχυάσεν, ἰσχυρὸν, ἀμυῖον ἐγένετο ἴσος τὸ ὅλον ἰσχύος, Σορ. Ο. κ. 346. III.

μεταβ., ἐνισχύω, ἰσχύον παρέχω, ἐνδυναμίζω τινὰ, τὴν σφάσιν Διον. 'Αλ. 6. 85. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε ἐν λ. ἰσχύω].

κατ-ίσχω, καὶ καταίσχω, τύπος ἰσοδύναμος τῷ κατεπρία (πρὸς. κατεπρία), κρατῶ ὅποιον, ἀνακαίτω, Λατ. dominare,

οὐδὲ κατισχεῖ [ἵππους] Ἰλ. 46. 321, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 115· θυμὸς μένος δ' ἐὺ κατισχέμεν Ὀρ. Ἰων. 8. 14. — Μέσ., κρατῶ παρ' ἐμαυτῶν, ἔχω πλησίον μου, γυναῖκα νέην... ἦν τ' αὐτὸς... κατισχεῖται Ἰλ. Β. 233.

II. ἔχω ὡς κτήμα, ἔχω καταλάβει, ἐν τῷ Παθ. (ἡ νῆσος) οὐ ποίμινον κατισχεῖται Ὀδ. Ι. 122, ἐνθα ἴδε Nietzsche ἀράχνην κατισχεῖται ὅλον τὸ σιγήσας, καλῶς πλουσιν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40. 15.

III. ὡς κτήμα, ἔχω ὡς κτήμα, ἔχω καταλάβει, ἐν τῷ Παθ. (ἡ νῆσος) οὐ ποίμινον κατισχεῖται Ὀδ. Ι. 122, ἐνθα ἴδε Nietzsche ἀράχνην κατισχεῖται ὅλον τὸ σιγήσας, καλῶς πλουσιν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40. 15.

IV. ἀμεταβ., σέλας κατισχεῖ ἐξ οὐρανοῦ, τὸ φῶς καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Ἡρόδ. 3. 28, πρβλ. ἀνίσχω.

κατὶ τήριος. α. ον, ἀνηκῶν εἰς καταβάσιν ἢ κάθοδον, τὰ κατ. (δηλ. ἱερά), θυσιὰ ἐπὶ καθόδῳ, Ἰσὺχ.

κατ-ιχνήλαττω, ἐπιμελῶς ἀνηγεύω, ἐξετάζω, Εὐν. 3. 334.

κατορχαίνομαι, ἐπὶ τοῦ θένου, ὀγκανίζω, γκαρίζω, Τρέτ.

κάτοδος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ καθόδοτος, ὁ ἴδε.

κατ-οδύνω, μεγάλην ὀδύνην προξένω, βρεῖως λυπῶ, κατα-υλίσθω, τινα Ἑβδ. (Ἑβδ. Δ', 14). — Παθ., ὀδύνην μεγάλην, λύπην αἰσθάνομαι, οἱ αὐτ. (Ἑβδ. Θ', 4).

κατ-οδύρομαι, ἀποδίδω, ὀρνθὸν πολὺ, τι Πλάτ. Ἀλξ. 367D, Διόδ. 13. 58, κ. περὶ τινος ὁ αὐτ. 20. 40· καὶ παθ., κατ-οδύρομαι, ὁμνολογῶ.

κατ-όζω: μέλλ. -οζήσω, ἀναδίδω κακὴν ὁσμὴν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 11, 16.

κατοιάδες, αἱ, (δὲ) ὁδηγῶν τὰ πρίβλα, αἴγες Πανσ. 9. 13, 4.

κατ-οιόα, -οισθα: ἀπαρ. κατειδέναι: μετοχ. κατειδώς: πρkm. (μὲ σημασ. ἐνεστ., αἶνε ἐνεστ. ἐν χρήσει): ὑπερσ. κατ-ήδη (μὲ σημασ. παρατ.). Ἰωνώσκα καλῶς, ἐννοῶ, μετ' αἰτιατ. πράγμα, ὁμήγουριν ἀστρων Δίσχ. Ἀγ. 4· οὐδὲν κατ-οισθα τῶν σαυτοῦ περὶ Σορ. Φιλ. 553· θεοφάτων βάξιν κατ-ήδη ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 87· φύλλον νύδωνον ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 44· κατειδώς τὴν γυναικίαν φύσιν, ὡς.. ἡδεται Εὐδουλ. ἐν Ἑκαμπ. 2· μὴ ἐν κατειδώς, ἀλλὰ προσποιούμεαι Μένανδρ. ἐν Δόλ. 83. 2)

μετ' αἰτιατ. ποτασ, γνωρίζω ἐξ ὕψους, ἀναγνωρίζω, τὸν βοτῆρα Σορ. Ο. Τ. 1048, πρβλ. Τρ. 418, Εὐρ. Ὀρ. 1183, 5121. 3)

ἀπολ., ἰδίως κατὰ μετοχ., οὐ κατειδώς, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω, ἀκουσίως, ὁ αὐτ. ἐν Μήδ. 992, πρβλ. Ἰκ. 1033. 4) μετὰ μετοχ., γενώσκα καλῶς ὅτι.., ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 270· οὐ κ. ὅτι τὸν τρέπω.. Εὐρ. Ἰππ. 1245.

6) μετ' ἀπαρ., γνωρίζω νὰ.., ἢ κατ-οισθα ὁδηγῶσαι λόγῳ; Σορ. Ο. Τ. 1041.

κατ-οίησις, εὐς, ἡ οἴησις, ἀλαζονικὴ γνώμη ἣν εἰς περὶ ἑαυτοῦ ἔχει, Πλούτ. 2. 1110B.

κατ-οίησις, αἰός, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ κατοιήσις, θηλυκ. τοῦ κατοιήσιδος, στρουθός, ὄρνις Νικ. Ἀλ. 60, 535.

κατ-οικασία, ἡ, = κατοιήσις, Ἑβδ. (Ψαλμ. Ι' 5', 36).

κατοιήσις, καὶ κατοιήσις (δηλ. ἱερά), τὰ, ἡ ἐπέτειος ἑορτὴ ἀποικίας, Ἑτυμολ. Μέγ. 221. 3, Γρηγ. Ναζ.

κατ-οικέω, διαμένω ἐν τινι τόπῳ ὡς κάτοικος, τοποθετοῦμαι, καταλαμβάνω τόπον τινὰ εἰς ὃν ἔχω ἀποικισθῆ, τόπον Ἡρόδ. 7. 164, κτλ., Εὐρ. Μήδ. 10· τοῖς κατοιήσις ἐθέλουσιν τὰν πόλιν Ψήφισμα Πυθ. παρὰ Δημ. 256. 9· καθόλου, μένω, διατρίβω διαρκῶς, τόπον Σορ. Φιλ. 40, Εὐρ. Βάκχ. 751, κτλ. — Παθ., κατοιήομαι, ἔχω κατοιήσις, ἀπὸ πολλοῦ διαφορῶν τῷ κατοιήσις (ἡδη ἀποικίω κατοιήσις), Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 7, 3. 2) ἀπολ., τοποθετοῦμαι, ἐκλέγω τόπον διαμονῆς, ζητοῦσα.. ποῦ κατοιήομαι κοίτης Σορ. Ο. Κ. 362· ἵνα χρή κατοιήομαι Ἀριστοφ. Ὀρν. 153· ἐν ὁρίῳ, ἐν ὁρίῳ Εὐρ. Ἑλ. 1631, Πλάτ. Νόμ. 606E, κτλ. — αὐτόθι Θουκ. 3. 34· ἐν μοναρχίᾳ, = ζῶ, Ἰσοκρ. 10B· ἐπὶ γῆς Κιν. Διόδ. — οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ. πρkm. καὶ ὑπερσυντ., ἱδρῶμαι, ἔχω ἱδρῶν, κατοικῶ, Ἡρόδ. Ι. 96, 2. 102, 4. 8· ὡς ἐνεργ., Θουκ. Ι. 120.

II. ἐν τῷ παθ., ἐπὶ πολιτείᾳ, διοικοῦμαι, κυβερνῶμαι, κατωκηκέναι καλῶς, ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν, Σορ. Ο. Κ. 1004· ὁρῶς κ., ἐπὶ τῆς Σπάρτης, Πλάτ. Νόμ. 633A. III. ἀμεταβ., ἐπὶ πόλεω, κείμαι, εὐρίσκωμαι ἐν τινι θέσει, κατοικοῦσαι ἐν πεδίῳ αὐτόθι 677C, 682C· ἀλλ' ὡσαύτως μετ' αἰτιατ. τόπου, τὰς τὴν Ἀσίαν κατοικοῦσας, τὰς κειμένας ἐν.., Ἰσοκρ. 107B.

κατ-οικησις, εὐς, ἡ, τὸ νὰ κατοικῇ τις ἐν τινι τόπῳ, ἡ διαμονή, διατρίβη, κατοικία, διὰ τὴν ταύτη κ. Θουκ. 2. 15, Πλάτ. Τίμ. 71B, Κριτ. 115C, κτλ. ἢ κατὰ τὴν Ἰταλίαν κ. Ἀθην. 523E, (διαφορ. τοῦ κατοιήσις, ὡς τὸ κατοιήεν τοῦ κατοιήσις).

κατ-οικητήριον, τὸ, τόπος κατοιήσεως, κατοικία, Ἐπιστ. π. Ἑρεσ. 6' 22, Ἀποκ. ιη', 2.

κατ-οικία, ἡ, τόπος, ἐν ᾧ κατοικεῖ τις, Πολύβ. 5. 78, 5· ἀγροκήπιον, χωρὶς, ὁ αὐτ. 2. 32, 4, κτλ. 2) πολίτην, κώμην, ἀποικία, Στράβ. 246, 249, κτλ. — ὡσαύτως ἱερῶς ἀποικίας, Πλούτ. Πομπ. 47.

κατ-οικίδιος, ον, ζῶν ἐντὸς ἢ περὶ οἰκίας, οἰκιακός, μισθ, ὄρνις Καλλ. Ἀποσπ. 75, κτλ., πρβλ. κατοιήσις κ. φυτὰ, ἀντὶ τῶν κηπαίων, ἄγρια, Ἀριστ. π. Φυτ. Ι. 4, 13· οἱ κατοιήδιοι,

πατὰν ἡμερᾶ, Λουκ. Πῶς δὲ Ἰστ. Συγγρ. 37· κ. βίον ἔχειν Διόδ. 3. 53· κ. κατ-οικίαις, δουκμένη νὰ θεραπευθῇ κατ' οἶκον ἀνεν ἱατροῦ, Ἰππ. π. Ἀρρ. 837.

κατ-οικίω: μέλλ. Ἀττ. -ῶ. Πῆμω τινὰ νὰ κατοικῇσιν, ποῖν τινα κατοικεῖν, τοποθετῶ ὡς ἀποικίαν, ἱδρῶ ἀποικίαν, ἐν γένει τοποθετῶ, βάλω τινὰ νὰ κατοικῇσιν, ἀντὶ τῶν ἐξοικίω ἢ ἀνδ-στατον ποιῶ). κ. τινὰ ἐς τόπον Ἡρόδ. 2. 154, Ἀριστοφ. Εὐρ. 205, Δημ. 289, 14· κ. πόλιν ἐς τόπον, σχηματίζω, Πλάτ. Πολ. 370E· γυναῖκας ἐς φῶς ἡλίου κατ. Εὐρ. Ἰππ. 617, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 69E, κτλ. — ὡσαύτως, κ. τινὰ ἐν τόπῳ, τοποθετῶ, βάλω τινὰ νὰ κατοικῇσιν ἐν.., Σορ. Ἀντ. 1069, Πλάτ. Κριτ. 113C· ἐλ-πιδας ἐν τινι κ., ἐμφυτεύω εἰς τὸν νοῦν του, Αἰσχ. Πρ. 250· ὡσαύτως, γὰρ Σορ. Ο. Κ. 637· τοὺς ἐπὶ τοῦ ἰόντου κατωικι-ομένους Ἀππ. Μήδ. 15.

2) μετ' αἰτ. τόπου, πληρῶ λαοὺ τόπον τινὰ, αἱ θεμῶκυραν ποτε κατοικίκοισιν Αἰσχ. Πρ. 725· Μέγαρο Ἡρόδ. 5. 76, πρβλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 296, Θουκ. 6. 76, κτλ. τὴν Σικελίαν Ἐπιστ. Πλάτ. 357A· τὸν Εὐξείνιον πόντον κ., πόλιν λαμπράς Ἀθην. 523E· [ὁ Θουκ. (6. 76) ἐν ἐν καὶ τῷ αὐτῷ χωρίῳ συντάσσει τὸ ῥῆμα μετ' αἰτιατ. τοῦ προσώπου καὶ μετ' αἰτιατ. τοῦ πράγματος καὶ ἀντιτίθῃ τούτου πρὸς τὴν ἐξοικίω, καί μοι δοκοῦσιν οὐ λεοντίνους βούλεσθαι κατοικίσαι, ἀλλ' ἡμῶς μᾶλλον ἐξοικίσαι· οὐ γὰρ δὴ εὐλογον τὰς μὲν ἐκεῖ πόλεις ἀναστάτους ποιεῖν, τὰς δὲ ἐνθάδε κατοικίειν].

III. Πλάτ. 1) ἐπὶ προσώπων, τοποθετῶ, ἐν τόπῳ Ἡρόδ. 2. 154, 9. 106· ἐς τόπον Θουκ. 2. 102, κτλ. περὶ τόπον Πλάτ. Τίμ. 71D· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. ἀορ. Ἰσοκρ. 389B, Γ. 2) ἐπὶ τόπων, πληροῦμαι ἀποικίων, Θουκ. 1. 12, 2. 17· μορροῦμαι, ἱδρῶμαι, σχηματίζομαι, Ἰσοκρ. 102D. III. ἐπικρατέρω εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐκεῖ ἐκ νέου κατοικίω, ἀποκαθίσταμι τινὰ εἰς τὴν ἐαυτοῦ πόλιν (πρβλ. κάτεμαι, κατέρχομαι), Αἰσχ. Εὐν. 756, πρβλ. Ἐπιστ. Πλάτ. 357B.

κατοιήσις, ἑδος, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ κατοιήσιδος, ὄρνις Νικ. Θηρ. 558, πρβλ. κατοιήσις. κατοιήσις.

κατοιήσις, εὐς, ἡ, τὸ κατοιήειν, ἱερῶς ἀποικίας, ἱερῶς πολιτείας, Θουκ. 6. 77, Πλάτ. Πολ. 453B, Νόμ. 969C.

κατοιήσις, ὁ, = τῷ προηγ., Πλάτ. Νόμ. 633A, Ἀριστ. Μετ. 1. 14, 8.

κατοιήσις, οὐ, ὁ, ὁ ἱερῶς πόλεως, Ἰσὺχ. ἐν λ. ἀποι-κιστής.

κατ-οικοδομέω, οἰκοδομῶ ἐπὶ τινος ἢ ἐν τινι τόπῳ, οἰκοδομῶν καταλαμβάνω τι, Ξεν. Ἀθην. 3. 4. — Παθ., ἐπὶ τόπῳ, οἰκοδομῶμαι ἐπὶ τινος, Στράβ. 245.

II. οἰκοδομῶν φερέω, δηλ. διαπνέω, σπαταλῶ εἰς οἰκοδομὰς, Πλούτ. Πομπ. 15· ἔδε κατὰ Ε. VI.

III. κατὰ τὴν οἰκοδομῶν, Ἰσακ. 73, 34.

κατ-οικονομέω, οἰκονομῶ καλῶς, τὴν χρεῖαν Πλούτ. Βροῦτ. 36

κάτοικος, ὁ, ὁ κατοικῶν, ὁ διακείμενος ἐν τινι τόπῳ, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 34, 3, Πολύβ. 5. 63, 10, κ. ἀλλ. πρὸς τοὺς ἐν Μαγνησίᾳ κ. Σουλ. Ἐπιγρ. 3154. 1. 14, κ. ἀλλ., ἴδε Budek. σ. 609· ἐν Δίσχ. Ἀγ. 1285· ὁ Αἰθρενς προτείνει τὴν γρατὴν, μέτοικος, ἔπειτα δ' αὐτῷ καὶ ὁ Ἑρμανν, ὁ δὲ Σκαλίς, κάτοικος.

κατ-οικοφθορέω, παντελῶς φερέω τὸν οἶκον, καὶ ἐν γένει καταστρέφω, ἐκκατῶ, τὴν πόλιν Πλούτ. Ἀλκίτ. 23.

κατ-οικεῖν, (-εῖν) αἰσθάνομαι μέγαν οἶκον, ἔλεον ἢ συμ-πλήθειν μετὰ λύπῃς πρὸς τινα, τινὰ Ἡρόδ. Ι. 45, 4. 167, κ. ἀλλ., Σορ. Ο. Τ. 13, Εὐρ. 445, κτλ. II. ἀμεταβ., αἰσθάνομαι ἢ δει-κνύω συμπύκναι, Ἡρόδ. 7. 46· κατοιήσις ἑρῶντα ἐρωτῶν, νὰ ἐρωτήσῃ μετὰ συμπύκναις, Ἀριστ. Ρητ. 2. 20, 6.

κατ-οικεῖν, εὐς, ἡ, συμπύκναις, οἰκιστὴς, μετ' αἰτ. πράγμ., Σορ. Ο. Κ. 384, κτλ. λακίς χιτῶνος ἔργον (ὅ ἐστι χιτῶνα) οὐ κατοι-κιστὴ Αἰσχ. Ἰκέτ. 903· — Μέσ., ὀρνθὸν δι' ἐμαυτῶν, ἐκτρέφω ὀρ-θόν, Ἡρόδ. 3. 156, Αἰσχ. Πρ. 36· καὶ πῶς κατοιήσις (ἀντὶ -εῖς) διορθῶν ἐν Εὐν. 121· οὕτως ἐν τῷ παθ. ἀορ. κατωικε-σθην, Εὐρ. Ι. Α. 685· — μετ' οἰτ. πράγμ., ὡς ἐν τῷ ἐνεργ., Αἰσχ. Πρ. 1062. II. Μεταβ. ἐνεργείας, κινῶ τὸν οἶκον, ρή-ματσα.. κατωικισαντὰ πῶς Σορ. Ο. Κ. 1282.

κατ-οικεῖν, εὐς, ἡ, συμπύκναις, οἰκιστὴς, μετ' αἰτ. πράγμ., Σορ. Ο. Κ. 384, κτλ. λακίς χιτῶνος ἔργον (ὅ ἐστι χιτῶνα) οὐ κατοι-κιστὴ Αἰσχ. Ἰκέτ. 903· — Μέσ., ὀρνθὸν δι' ἐμαυτῶν, ἐκτρέφω ὀρ-θόν, Ἡρόδ. 3. 156, Αἰσχ. Πρ. 36· καὶ πῶς κατωικεῖται (ἀντὶ -εῖς) διορθῶν ἐν Εὐν. 121· οὕτως ἐν τῷ παθ. ἀορ. κατωικε-σθην, Εὐρ. Ι. Α. 685· — μετ' οἰτ. πράγμ., ὡς ἐν τῷ ἐνεργ., Αἰσχ. Πρ. 1062. II. Μεταβ. ἐνεργείας, κινῶ τὸν οἶκον, ρή-ματσα.. κατωικισαντὰ πῶς Σορ. Ο. Κ. 1282.

κατ-οικεῖν, εὐς, ἡ, συμπύκναις, οἰκιστὴς, μετ' αἰτ. πράγμ., Σορ. Ο. Κ. 384, κτλ. λακίς χιτῶνος ἔργον (ὅ ἐστι χιτῶνα) οὐ κατοι-κιστὴ Αἰσχ. Ἰκέτ. 903· — Μέσ., ὀρνθὸν δι' ἐμαυτῶν, ἐκτρέφω ὀρ-θόν, Ἡρόδ. 3. 156, Αἰσχ. Πρ. 36· καὶ πῶς κατωικεῖται (ἀντὶ -εῖς) διορθῶν ἐν Εὐν. 121· οὕτως ἐν τῷ παθ. ἀορ. κατωικε-σθην, Εὐρ. Ι. Α. 685· — μετ' οἰτ. πράγμ., ὡς ἐν τῷ ἐνεργ., Αἰσχ. Πρ. 1062. II. Μεταβ. ἐνεργείας, κινῶ τὸν οἶκον, ρή-ματσα.. κατωικισαντὰ πῶς Σορ. Ο. Κ. 1282.

κατ-οικεῖν, εὐς, ἡ, συμπύκναις, οἰκιστὴς, μετ' αἰτ. πράγμ., Σορ. Ο. Κ. 384, κτλ. λακίς χιτῶνος ἔργον (ὅ ἐστι χιτῶνα) οὐ κατοι-κιστὴ Αἰσχ. Ἰκέτ. 903· — Μέσ., ὀρνθὸν δι' ἐμαυτῶν, ἐκτρέφω ὀρ-θόν, Ἡρόδ. 3. 156, Αἰσχ. Πρ. 36· καὶ πῶς κατωικεῖται (ἀντὶ -εῖς) διορθῶν ἐν Εὐν. 121· οὕτως ἐν τῷ παθ. ἀορ. κατωικε-σθην, Εὐρ. Ι. Α. 685· — μετ' οἰτ. πράγμ., ὡς ἐν τῷ ἐνεργ., Αἰσχ. Πρ. 1062. II. Μεταβ. ἐνεργείας, κινῶ τὸν οἶκον, ρή-ματσα.. κατωικισαντὰ πῶς Σορ. Ο. Κ. 1282.

κατ-οικεῖν, εὐς, ἡ, συμπύκναις, οἰκιστὴς, μετ' αἰτ. πράγμ., Σορ. Ο. Κ. 384, κτλ. λακίς χιτῶνος ἔργον (ὅ ἐστι χιτῶνα) οὐ κατοι-κιστὴ Αἰσχ. Ἰκέτ. 903· — Μέσ., ὀρνθὸν δι' ἐμαυτῶν, ἐκτρέφω ὀρ-θόν, Ἡρόδ. 3. 156, Αἰσχ. Πρ. 36· καὶ πῶς κατωικεῖται (ἀντὶ -εῖς) διορθῶν ἐν Εὐν. 121· οὕτως ἐν τῷ παθ. ἀορ. κατωικε-σθην, Εὐρ. Ι. Α. 685· — μετ' οἰτ. πράγμ., ὡς ἐν τῷ ἐνεργ., Αἰσχ. Πρ. 1062. II. Μεταβ. ἐνεργείας, κινῶ τὸν οἶκον, ρή-ματσα.. κατωικισαντὰ πῶς Σορ. Ο. Κ. 1282.

κατ-οικεῖν, εὐς, ἡ, συμπύκναις, οἰκιστὴς, μετ' αἰτ. πράγμ., Σορ. Ο. Κ. 384, κτλ. λακίς χιτῶνος ἔργον (ὅ ἐστι χιτῶνα) οὐ κατοι-κιστὴ Αἰσχ. Ἰκέτ. 903· — Μέσ., ὀρνθὸν δι' ἐμαυτῶν, ἐκτρέφω ὀρ-θόν, Ἡρόδ. 3. 156, Αἰσχ. Πρ. 36· καὶ πῶς κατωικεῖται (ἀντὶ -εῖς) διορθῶν ἐν Εὐν. 121· οὕτως ἐν τῷ παθ. ἀορ. κατωικε-σθην, Εὐρ. Ι. Α. 685· — μετ' οἰτ. πράγμ., ὡς ἐν τῷ ἐνεργ., Αἰσχ. Πρ. 1062. II. Μεταβ. ἐνεργείας, κινῶ τὸν οἶκον, ρή-ματσα.. κατωικισαντὰ πῶς Σορ. Ο. Κ. 1282.

κατ-οικεῖν, εὐς, ἡ, συμπύκναις, οἰκιστὴς, μετ' αἰτ. πράγμ., Σορ. Ο. Κ. 384, κτλ. λακίς χιτῶνος ἔργον (ὅ ἐστι χιτῶνα) οὐ κατοι-κιστὴ Αἰσχ. Ἰκέτ. 903· — Μέσ., ὀρνθὸν δι' ἐμαυτῶν, ἐκτρέφω ὀρ-θόν, Ἡρόδ. 3. 156, Αἰσχ. Πρ. 36· καὶ πῶς κατωικεῖται (ἀντὶ -εῖς) διορθῶν ἐν Εὐν. 121· οὕτως ἐν τῷ παθ. ἀορ. κατωικε-σθην, Εὐρ. Ι. Α. 685· — μετ' οἰτ. πράγμ., ὡς ἐν τῷ ἐνεργ., Αἰσχ. Πρ. 1062. II. Μεταβ. ἐνεργείας, κινῶ τὸν οἶκον, ρή-ματσα.. κατωικισαντὰ πῶς Σορ. Ο. Κ. 1282.

κατ-οικεῖν, εὐς, ἡ, συμπύκναις, οἰκιστὴς, μετ' αἰτ. πράγμ., Σορ. Ο. Κ. 384, κτλ. λακίς χιτῶνος ἔργον (ὅ ἐστι χιτῶνα) οὐ κατοι-κιστὴ Αἰσχ. Ἰκέτ. 903· — Μέσ., ὀρνθὸν δι' ἐμαυτῶν, ἐκτρέφω ὀρ-θόν, Ἡρόδ. 3. 156, Αἰσχ. Πρ. 36· καὶ πῶς κατωικεῖται (ἀντὶ -εῖς) διορθῶν ἐν Εὐν. 121· οὕτως ἐν τῷ παθ. ἀορ. κατωικε-σθην, Εὐρ. Ι. Α. 685· — μετ' οἰτ. πράγμ., ὡς ἐν τῷ ἐνεργ., Αἰσχ. Πρ. 1062. II. Μεταβ. ἐνεργείας, κινῶ τὸν οἶκον, ρή-ματσα.. κατωικισαντὰ πῶς Σορ. Ο. Κ. 1282.

κατ-οικεῖν, εὐς, ἡ, συμπύκναις, οἰκιστὴς, μετ' αἰτ. πράγμ., Σορ. Ο. Κ. 384, κτλ. λακίς χιτῶνος ἔργον (ὅ ἐστι χιτῶνα) οὐ κατοι-κιστὴ Αἰσχ. Ἰκέτ. 903· — Μέσ., ὀρνθὸν δι' ἐμαυτῶν, ἐκτρέφω ὀρ-θόν, Ἡρόδ. 3. 156, Αἰσχ. Πρ. 36· καὶ πῶς κατωικεῖται (ἀντὶ -εῖς) διορθῶν ἐν Εὐν. 121· οὕτως ἐν τῷ παθ. ἀορ. κατωικε-σθην, Εὐρ. Ι. Α. 685· — μετ' οἰτ. πράγμ., ὡς ἐν τῷ ἐνεργ., Αἰσχ. Πρ. 1062. II. Μεταβ. ἐνεργείας, κινῶ τὸν οἶκον, ρή-ματσα.. κατωικισαντὰ πῶς Σορ. Ο. Κ. 1282.

κατ-οικεῖν, εὐς, ἡ, συμπύκναις, οἰκιστὴς, μετ' αἰτ. πράγμ., Σορ. Ο. Κ. 384, κτλ. λακίς χιτῶνος ἔργον (ὅ ἐστι χιτῶνα) οὐ κατοι-κιστὴ Αἰσχ. Ἰκέτ. 903· — Μέσ., ὀρνθὸν δι' ἐμαυτῶν, ἐκτρέφω ὀρ-θόν, Ἡρόδ. 3. 156, Αἰσχ. Πρ. 36· καὶ πῶς κατωικεῖται (ἀντὶ -εῖς) διορθῶν ἐν Εὐν. 121· οὕτως ἐν τῷ παθ. ἀορ. κατωικε-σθην, Εὐρ. Ι. Α. 685· — μετ' οἰτ. πράγμ., ὡς ἐν τῷ ἐνεργ., Αἰσχ. Πρ. 1062. II. Μεταβ. ἐνεργείας, κινῶ τὸν οἶκον, ρή-ματσα.. κατωικισαντὰ πῶς Σορ. Ο. Κ. 1282.

κατ-οικεῖν, εὐς, ἡ, συμπύκναις, οἰκιστὴς, μετ' αἰτ. πράγμ., Σορ. Ο. Κ. 384, κτλ. λακίς χιτῶνος ἔργον (ὅ ἐστι χιτῶνα) οὐ κατοι-κιστὴ Αἰσχ. Ἰκέτ. 903· — Μέσ., ὀρνθὸν δι' ἐμαυτῶν, ἐκτρέφω ὀρ-θόν, Ἡρόδ. 3. 156, Αἰσχ. Πρ. 36· καὶ πῶς κατωικεῖται (ἀντὶ -εῖς) διορθῶν ἐν Εὐν. 121· οὕτως ἐν τῷ παθ. ἀορ. κατωικε-σθην, Εὐρ. Ι. Α. 685· — μετ' οἰτ. πράγμ., ὡς ἐν τῷ ἐνεργ., Αἰσχ. Πρ. 1062. II. Μεταβ. ἐνεργείας, κινῶ τὸν οἶκον, ρή-ματσα.. κατωικισαντὰ πῶς Σορ. Ο. Κ. 1282.

κατ-οικεῖν, εὐς, ἡ, συμπύκναις, οἰκιστὴς, μετ' αἰτ. πράγμ., Σορ. Ο. Κ. 384, κτλ. λακίς χιτῶνος ἔργον (ὅ ἐστι χιτῶνα) οὐ κατοι-κιστὴ Αἰσχ. Ἰκέτ. 903· — Μέσ., ὀρνθὸν δι' ἐμαυτῶν, ἐκτρέφω ὀρ-θόν, Ἡρόδ. 3. 156, Αἰσχ. Πρ. 36· καὶ πῶς κατωικεῖται (ἀντὶ -εῖς) διορθῶν ἐν Εὐν. 121· οὕτως ἐν τῷ παθ. ἀορ. κατωικε-σθην, Εὐρ. Ι. Α. 685· — μετ' οἰτ. πράγμ., ὡς ἐν τῷ ἐνεργ., Αἰσχ. Πρ. 1062. II. Μεταβ. ἐνεργείας, κινῶ τὸν οἶκον, ρή-ματσα.. κατωικισαντὰ πῶς Σορ. Ο. Κ. 1282.

κατ-οικεῖν, εὐς, ἡ, συμπύκναις, οἰκιστὴς, μετ' αἰτ. πράγμ., Σορ. Ο. Κ. 384, κτλ. λακίς χιτῶνος ἔργον (ὅ ἐστι χιτῶνα) οὐ κατοι-κιστὴ Αἰσχ. Ἰκέτ. 903· — Μέσ., ὀρνθὸν δι' ἐμαυτῶν, ἐκτρέφω ὀρ-θόν, Ἡρόδ.

οὐ γλουτοὶ νὰ ἐπεριβλῶνται ἐπὶ τῶν περὶ τῶν, Ὀππ. Κυν. 3. 473· ἐν τῷ μισρ τύπῳ, Στράβ. 163, Ἰσούχ.
κατ-οκνέω, λίαν ἐκνή, διατάζω, ἐκ φρόνου ἢ ἐκ νηφελίας ἀπορᾶν
νὰ πρῆξω ἢ νὰ ἀναλάβω ἔργον τι, μετ' ἀπαρ., ἔπως .. μὴ κατο-
κνήσεις κτανεῖν Αἰγίσιον Σορ. Ἰππ. 956· κ. ὁρθοῦσθαι Ἰππ.
Μοχλ. 852· κστ. γὰρ περιεῖν τριημέριον θουκ. 2. 18· μὴ
κατόκνει .. πορεύεσθαι Ἰσοκρ. 6Λ·— ἀπολ., διατάζων ἀπέχουμαι,
ὑπαγορεύω, Δίσχυλ. Πρ. 67, Θουκ. 2. 94, κτλ.· φοβοῦμαι, ἀντίθετ.
τῷ τολμᾶω, Ἰσοκρ. 131C.

κατοκωχέ, ἢ, Ἄττ. ἀντὶ κατοχῆ, τὸ κατέχειν, κατὰσχεται,
κτῆσι, τῆς χώρας Ἀνώνυμ. παρὰ Σουῖδ. τῶν εἰρημνέων Ζή-
νων παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 297. II. τὸ κατέχεσθαι ὑπὸ πνεύματος,
ἐμπνεύσει, ἐνθουσιασμός, Οἰεῖα μοῖρα καὶ κατοκωχῆ Πλάτ. Ἰων
556C· κατοκωχῆ ἀπὸ Μουσῶν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 245A· πρὸλ.
κατέχω II. 10.— Οἱ ἐφαρμύζοντες τυποὶ κατοκωχῆ, κατεκω-
χέμενος διορθωτοὶ πανταχοῦ πλὴν Ἰσως παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις·
πρὸλ. συνοκωχῆ, συνοκωχῆ.

κατοκωχέμενος, ἢ, ον, κατεχόμενος, κρατούμενος ὡς ἐγγύησις,
χωρίον Ἰσαί. 2. 35 (ἐνθα κοινῶς κατέχεται)· οὕτω, τὸ κατο-
κωχέμενος κατέχεται, ἐνέχυρον· Ἰσούχ. Μοῖρ. 2) ὅν ὄνεται
νὰ καταλάβῃ αἰσθητὰ τι ἢ πῶτος, ἀλλοτῶς, ὑπὸ κινήσεως Ἀριστ.
Πολιτικ. 8. 7, 4· ἐκ τῆς ἀρετῆς ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 10. 9, 3·
τῷ πάθει ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 18, 12·— ἔχων διέθεσιν, κλίσιν,
ἐπιρρεπῆς, πρὸς τι ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 2. 9, 8·— ἀπολ., μηχανώδης
Λουκ. ἐν Δι' Τρηχ. 30 (κοινῶς κατόκνει)·— ἴδε ἐν λέξ. κατο-
κωχῆ.

κατ-ολεῖζω, κάμνω τινὰ εὐτυχῇ, Ἐπιγρ. παρὰ τῷ Lederlin
προσίμ. Πολυδ. σ. 16.

κατ-ολεῖγναι, παντελῶς ἀμελῶ (πρὸλ. καταμελῶ), τοῦ
δικαίου Λυσ. 115. 30· ἀνδρὸς Λογγίνος 13. 2. 2) ἀπολ.,
εἶμαι ἀμελής, ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις Παροιμιογρ. σ. 182· κατολι-
γνῆσαντες, μετὰ καταπρολήσεως, Ἀριστ. Ρητορ. π. Ἀλλῆ. 1,
12·— Παθ., παρακαλοῦμαι, Ἐπιγρ. Πρετ. Μουσ. 19. 21.

κατ-ολεῖσθαι, ἴδε ἐν λέξει ὀλεσθᾶναι· Ἐπικ. ἄρ. (ἀναύς.)
κατόλεσθε, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 390·— ὀλεσθᾶναι καταπίπτω ἢ βυ-
θίζομαι, καταπνέω, Στράβ. 204, κτλ.· ἐς πᾶθος, εἰς ἐφρωτα Λουκ.
Ἀποκηρυττ. 28, Ἀλκίφρων 3. 62· εἰς τὸ βλάσφημον Αἰλ. παρὰ
Σουῖδ.· εἰς πλοκάμους γυναικίους Κλήμ. Ἀλ. 289.

κατ-όλλυμι, παντελῶς καταστρέφω, Θεόδ. Μετοχ.· Παθ.,
μετὰ πρkm. 6· γάνομαι, νεολαία, κατὰ πᾶσ' ὀλλωλεν Δίσχυλ.
Πέρσ. 670.

κατ-όλλυζω, ὀλλύζω ἐπὶ τινος, ἐκφέρω λυπηρὰς κραυγὰς,
κατολολύζατο θυμίας, κατὰ τὴν θυρίαν, Δίσχυλ. Ἀγ. 1118.
κατ-όλλυφύρομαι, ἀποθ., θρηνηθῶ, δδύρομαι διὰ τινος, μετ' αἰτ.,
Εὐρ. Ὀρ. 339, I. T. 642, Σεν. Κύρ. 7. 3, 13· πολλά κατολο-
φύρομενος ἑαυτὸν Διον. Ἀλ. 5. 12.

κατομνέω, ὄμβρον νταχέω, δυνατὴν βροχὴν, βρέχω, καὶ
καθ. κατομνέομαι, καταβρέχομαι, πίπτει βροχὴ ἐπ' αὐτὸν μου, Πο-
λύδ. παρὰ Στράβ. 97· μεταφορ., ὄμματα κατομνέοντα γόοι-
σιν, καταβρεγνέοντα, κατακλυσθίντα, Ἀνθ. II. 7. 339.

κατομνέω, ἢ, μεγάλη, ἰσχυρὰ βροχὴ, ἢ ἐκ τῆς βροχῆς πλήμ-
μυρα, Ἰω. Λυδ. π. Δισσημ. 30, κτλ.· πλήμ., αὐτὸς 58.

κατομνέω, κατομνέω, ποτίζω, «μουσκεῖω», ὡς διὰ βροχῆς,
Γεωγ. 2. 8, 4· μύροις αὐτοῦς κατομνέοντες Βυζ. II. Μίσ.,
βρέχω, βίπτω βροχὴν, νεφέλην χρυσὴν τι νιβ.

κατομνέω, εἰς, ἢ, = κατομνέω, Ἰω. Λυδ. (3)
κατ-ομνέω, ον, πλήρης βροχῆς, νότος Ἀριστ. π. Ἀνέμ. 7.

II. Μαν ὕγρος ἐκ βροχῆς, κάθυγρος, διάδρομος, ἀντίθετ. τῷ
κατᾶξρος, Θεορρ. π. Φυτ. Διτ. 3. 12, 1., 3. 22, 3· ὄμματ'
ἔρωντων Ἀνθ. II. 5. 145.

κατόμνυμι: μέλλ. -ομνέομαι: ὁρ. -ώμουσα·— βεβαίω δι'
ὅρκου, τινί τι Ἀριστορ. Ὀρν. 444· μετ' ἀπαρ., ὀρκίζομαι δι' ..,
Δημ. 995. 24· ἀντίθετ. τῷ ἀπομνύναι, Συναρ. Ἐπιστ. 153. 2)
μετ' αἰτιατ., ἐπικαλοῦμαι ὡς μέντορα, ὀρκίζομαι εἰς τι, τὴν ἐμὴν
ψυχὴν Εὐρ. Ὀρ. 1517, κτλ.· κατ. τῷ θεῷ, Λατίν. jurare deo,
Ἀριστορ. Βικκλ. 158· κατ. ὅρκον Εὐρ. I. T. 790·— μετὰ διηλθῆς
αἰτιατ., ἀγγὺν ὅρκον σὸν κᾶρα κατᾶμνοσα Κύρ. Ἐλ. 833·—
ὡσαύτως μετὰ γεν., κ. τῆς κεφαλῆς παρὰ Σουῖδ. II. Μίσ.,
= τῷ ἐνεργ., Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 29· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Δημ. 995.
24. 2) μετὰ γεν., εἶδω ὅρκον ἐναντίον τινός, κατηγοροῦ ἐνέ-
ργως, Ἠρόδ. 6. 65.

κατ-ομνέομαι, ἐντελῶς ἀποσπογγίζω, Ἰσούχ.

κατ-ομνέομαι, ον, κατὰ τοῦ ὁμνέου, μέχρι τοῦ ὁμν., Νικ.
Θηρ. 290.

κατόν = κατὰ τὸν (ὡς καὶ κατόν), Ἐπιγρ., Ἀρκαδ., Φωκ.,
Πρωτ. καὶ ἄλλ., πρὸλ. κατὰς, κατὰς, κατόν.

κατ-ομνέω, = διειδέω, Διον. Ἀλ. 11. 42.

κατονεύομαι, ἴδε ἐνεύομαι.

κατονεύω, ἢ, ον, ἐνευδιστήρ, Μανθων 3, 235.

κατ-ομνέομαι, εἰς, ἔγω, λαμβάνειν τὴν ἐκ τινος ὠφέλειαν.

ἀπολαύω, «χαίρομαι», σαυτῆς κατόναιο, εἶδος ὅρκου, «νὰ χαρῆς
τὴν ἐμὴν ψυχήν», Ἀριστορ. Βικκλ. 917.

κατ-ομνέω, δι' ὀνόματος διακρίνω, τῆς εὐωδίας καὶ κα-
κωδίας οὐκ ἐστὶ τὰ εἶδη κατωνόμισταί Θεορρ. π. Ὀσμ. 2· τινί,
συμφώνως πρὸς τι, Φύλων (3)· ἢ ἀπὸ τινος κατονόμειν τινὰ
Στράβ. 604·— Παθ., ζωμιός κατωνόμισταί Ἀνακλ. ἐν Ὀδ.·
2. 5, Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 2. 3, 12· ἐκδηλοῦμαι εἰς λέξεις, Ἀρχιμήδ. π.
Ψαμμίτ. 5. II. ὑποτιγνύμαι, κατεγγνῶ, μνηστῆρ, ἀρραβωνίζω,
Πολυδ. 5. 43, 1· εἰς καὶ ὁ Ἰσούχ. «τάλις, ἢ μελλοτάτος παρὼν»
καὶ κατονόμειν τινὸς· πρὸς δὲ ἀριεργῶ, Διον. Ἀλ. 1. 16, κτλ.

κατ-ομνέω, ἀποθ., πικρῶς ψέγω, ὑποτιμῶ, καταμύρομαι,
καταρρύνω, Ἠρόδ. 2. 172· ἢ μετὰ γεν., τῶν μηδὲν κατ. Ἀρατ.
1142· ὁρ., μὴ με κατονόμειν πρὸς τὰς λιθίνας πυραμίδας
(λέγουσι δὲ λ. αὐτὴν πλῆθιναι πυρ.), μὴ ἐλευτελίσσης ἡμᾶς παραβάλλων
πρὸς τὰς λιθίνας πυρ., αὐτὸς 136.

κατονόμαξις, εἰς, ἢ, Διωρ. τύπ., κατονόμασις, Ἀρχιμήδ. π.
Ψαμμίτ.

κατονόμασις, ἢ, ἢ διὰ τοῦ ὀνόματος διακρίσεις, ἐπονυμία,
Στράβ. 42.

κατονόμασις, ον, βημ. ἐπὶ θ., ὀνομασθεῖς, ἀντίθ. ἀνονόμα-
σις, Ἠρόδ. π. Ἐπιμ. 293.

κατ-ομνέω, ον, πλήρης ὄνους, καθ' ὑπερβολὴν, Ποσειδ. π. ἐν
Ἀνακλ. 1. 7, πρὸλ. κατόμνος, κατᾶμνος, κατᾶμνος.
κατ-ομνέω, ὁλῶς, ταχέως, ποιῶ τι, ἱπταχύνω, τι Ἀρτίμων
παρ' Ἀθην. 637B.

κατᾶμνος, εἰς, ον, ἐπιταχύνω, ἀντὶ τοῦ ὀμνέω, λίαν ὀμνέω, διαπε-
ραστικός, ἐπὶ ἤχον, Ἀριστορ. Σρ. 471· ἐπὶ νοσήματος, «κάτοξυ
νόσητος, πάθος ἐστὶ τὸ νοσῆσαι καὶ φαντασθῆναι πρὸς τὴν ἡλικίαν»
τοῦ ὀμνέω, τοῦ πῆλιν κρινόμενον ἐν ἡμέραις ἐπτά· τοῦτο καὶ ὀμνέ-
ωτος προσαγορεύειν Ἰπποκράτης εἰσὶν Ἀρεταίου π. Ὀδ. Νούσ.
2. 8 ἐν ἀρχ., Ἰππ. Ἀρ. 1243· τὸ κατ. 394, 50B· τῆς ὀμνέωτος
Πολυδ. 1. 26.

κατ-ομνέω, ἀκολουθεῖν τι ἐκ τοῦ πλησίον διώκειν, αἰδῶ δὲ τ'
ἀναιδείᾳ κατοπάζει, ἀποδιώκει, καταβάλλει, Ἰσοκρ. π. Ἠμ.
322.

κατόπιν—Ἐπίρρ. (ἴδε ἐν λ. ὁπίς), ἀκολουθῶς, ὀπίσω (ἀντίθ.
ἐμπροσθεν), τοπικῶς (Μοῖρας «κατόπιν Ἀσινολί, ὀπίσθεν Ἑλλη-
νες»), Θεογ. 280, Ἰππ. 596. 46, καὶ Ἀτ. ὡς Θουκ. 4. 20, Σεν.
Κύρ. 1. 4, 21·— μετὰ γεν., αὐτοῦ κατόπιν τ. . . ἔμην Ἀρι-
στορ. Ἰππ. 625, Πλάτ. Πρωτ. 316A· κατ. ἐπὶ τῷ στόλῳ Πο-
λύδ. 1. 50, 5· τὰ κ. ὁ αὐτ. 2. 67, 2· συχνά, ἀκολουθεῖν κατό-
πιν τινός, ἔναι κ. τινός, ἐντελῶς ἢ φρ., κατόπιν τινός τι-
θεσθᾶν τι, Λατ. imitari, ὑπομιμῆν παρὰ Σουῖδ.· τοῦ καλοῦ
καὶ τῆς ἀρετῆς κατόπιν τιθεσθᾶν πάντα, ὕστερα ἡγεῖσθαι ἢ ποιεῖ-
σθαι. II. ἐπὶ χρόνῳ, ἀκολουθῶς, μετὰ ταῦτα, εὐθύς κ. Θεορρ.
π. Φυτ. Ἰστ. 7. 13, 7· κ. ἔορτης Πλάτ. Ἰων. 417A· ἢ κ. ἡμέρας
Πολυδ. 1. 46, 7· σε μένει καὶ κ. δάκρυα Ἀνθ. II. 9. 70.

κατ-ομνέω, παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως, ὀπίρρ. τόπου, ὀπίσω,
ὑπισθεν, τοπικῶς ἐκ τῷ γότῳ, Ἰλ. 4. 505, Ὀδ. X. 92· μετὰ γεν.,
Ὀδ. M. 148·— μεταφ., ἐπὶ τάδεως, ὁ δ' ἄρετᾳ κατ. ὀντοῖς
ἀμελεῖται, ὑποτιμώμενη, ἐν ὕστερᾳ μοῖρᾳ τιθεμένη, Εὐρ. I. A.
1093, πρὸλ. μετᾶπισθε. II. ἐπὶ χρόνῳ, μετὰ ταῦτα, ἀκο-
λουθῶς, τοῦ λοιποῦ, Ὀδ. X. 40., Ὀδ. 516· ἐ κ. λογισμὸς Πλάτ.
Τίμ. 57D, πρὸλ. Θεογ. 280·— ὡσαύτως, κ. λιπέσθαι = καταλι-
πέσθαι, νὰ καταλίπῃ τις ὀπίσω του, μετὰ τὴν θάνατόν του, Ὀδ. Φ.
116, πρὸλ. Πλάτ. Πολ. 363D.

κατ-ομνέω, ον, ὁ, κατόπισθεν ἐρχόμενος, Βυζ.

κατόπισθεν, κατόπισθεν, ὕστερον, μεταγεν.

κατ-ομνέω, μετοχ. πρkm. -ομνέων Ἰσούχ.·— πολὺ ψήγην,
κλιῶς ὀπίω, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 320B·— Παθ., καλῶς ψήγην ὄρει,
Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 37 καὶ 49.

κατοπτεῖν, = τῷ ἐπομένῳ.

κατόπτευσις, εἰς, ἢ, κατακτείνωσις, παρατήρησις, Πρωσ.

κατοπτευστήριος, ον, κατὰλληλος, ἐπιτήδειος εἰς κατόπτευσ-
ιν, (τὸ κατοπτευστήριον σκοπία), Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φων. 233,
ὑπὲρ, κατοπτευστήριος χώρος ὑπὸ Στράβ. 423· χωρίον Στράβ. B.

κατ-ομνέω, κατακοπεύω (ἰδίως ἐπὶ ἐχθρικής σημασίας), κ.
καὶ ὠτακουστέιν Σεν. Κύρ. 8. 2, 10· παρατηρῶν διὰ τῶν ὀφθαλ-
μῶν, ἐξετάζω, τὸν οὐρανιον γῶρον Ἀριστ. π. Κόσμ. 1. 2, 3·
ὡσαύτως, κ. ἐς .. Ἀνθ. II. 5. 123·— Παθ., παρατηρούμαι, κατα-
σκοπεύομαι, Σορ. Φ. 124· μὴ κατοπτευσθῶ παρῶν, ὁ αὐτ. ἐν
Αλ. 829.

κατ-ομνέω, ἢ, ὁ, κατοπτεύνω, κατᾶσκοπος, πρῶτος σκοπός,
σκοποῦς καὶ κ. στρατοῦ Δίσχυλ. Θῆδ. 38. II. χειρουργικὴν
τι ἐργαλίον, Λατ. arculum, τὸ κατόναιον ἐξ ὀφθαλμοῦ, Ἰππ.
884D, 893F, Γαλην. Ἰλυσσ.

κατ-ομνέω, ον, = κατοπτευστήριος, ὁ ἴδε.

κατ-ομνέω, ον, ὁ, = κατοπτεῖν I. Ὀμ. Ἰγν. εἰς Ἐρμ. 372.
Ἠρόδ. 3. 17, 21, Δίσχυλ. Θῆδ. 38, κτλ.

II. ἐπὶ ὀπτηῖς, ὁ ἐπι-
βλέπων, τῶν πραγμάτων Δίσχυλ. Θῆδ. 41· ὁ Ζεὺς κατόπτα
Ἀριστορ. Ἀλ. 435, πρὸλ. διόπτης. 2) κατόπτης, ἦτο τὸ

ἄσπρα ἄρχοντες ἐν ταῖς Ἰουδαϊκαῖς πόλεσι, περὶ τῶν πολυμέρο-
νων καὶ τῶν κατοπτῶν Συλλ. Ἐπιγρ. 1369. 11., 1570a,
21, 22.

κατ-όπτῃσις, εὖ, ἢ, πολλὴ ὁπτιότης, Γαλῆν.
(κατ-όπτῃσις), ἐξ οὗ ὁ μέλλ. κατ-όπτῃσις, κατ-όπτῃν, καὶ
ὁ πρῆμ. κατ-όπτῃσις, κατ-όπτῃσις, κλπ., ἴδε καθ-όπτῃσις.

κατ-όπτῃσις μοι, -δοκεῖ μοι, Δίος παρὰ Στωβ. 408. 45.
Διγρ. λέξις, πρὸς. ὁπτιότης.

κάτοπτος, ον, (ὁπτιότης), κατοπτῃναι εὐνάμενος, ὁρατός, εὐ-
ρατός, φανερός, ὥστε μὴ κάτοπτα εἶναι, μὴ φαίνεσθαι, Θουκ.
8. 104, πρὸς. Δυσ. 110. 41. πορθητοῦ κάτοπτον πρῶτον (κατὰ
τὸν Cantebr. ἀντὶ κάτοπτρον) Δισχόλ. Ἀγ. 307, ἴδε Homif.
καὶ Δινδ.

κάτοπτος, ον, λίαν ὁπτιημένος, «παραφθιμένος», ἀμφ. ἐν Διοσκ.
1. 77. ἀντὶ τοῦ κατ-όπτῃσις.

κατοπτρίζω, δεικνύω ὡς ἐν κάτοπτρῳ ἢ δι' ἀνακλάσεως ἀπει-
κονίζω, παριστάω, ὁ ἥλιος κ. τὴν Ἰριν Πλούτ. 2. 894D.

Μέσ., θεωρῶ εἰς κάτοπτον, ἐμβλέπω καὶ παρατηρῶ ἐμαυτὸν, Σέξτ.
Ἐμπ. 11. 1. 48. μύρω ἀλειφριένην καὶ κατοπτρίζομένην
Ἀδόν. 687C, κλπ. — οὕτως ἐν Β' Ἐπιστ. π. Κορ. γ', 18, κατο-
πτρίζομενοι τὴν θόξαν, δύναται νὰ σημαίνει: θεωροῦντες ὡς ἐν
κάτοπτρῳ, ἀλλὰ καλῶς ἀκριβοῦς πρὸς τὴν συνέχευαν τοῦ λόγου νὰ
ἐξημενύωμεν: ἀντανακλῶντες τὴν θόξαν.

κατοπτρικός, ἢ, ὄν, ἀνήκων, εἰς κάτοπτον, ἢ ἐν κάτοπτρῳ,
Δατ. speculatus, φαντασία Πλούτ. 2. 892F. ἐμψάσεις αὐτοῦ
901C. τὰ κατοπτρικά, εἰκόνες ἀντανακλῶμεναι, αὐτοῦ 894C. ἢ
κατοπτρική (δὴλ. ἐπιστήμη), τὸ μέρος τῆς ὁπτιότης τοῦ πραγμα-
τευόμενου τὴν διὰ τοῦ κάτοπτρου ἀνάκλασιν τῶν ἀκτίνων. Ἐπίρρ.
-ικός, δι' ἀντανακλάσεως, αὐτοῦ 894F.

κάτοπτρις, ἰδὸς, ἢ, = κάτοπτον, Καλλ. Δουτρ. Παλλὰδ. 17.

κατοπτρο-ειδής, ἔς, ὁμοίος πρὸς κάτοπτον, Πλούτ. γράφ. ἐν
Πλούτ. 2. 891C.

κάτοπτρον, τό, «καθρέπτης», ὑπερ ἔσοπτον καὶ εὐοπτον
ἐλέγετο, Δατ. speculum, Εὐρ. Ἰππ. 429, κλπ. τίς γὰρ κατό-
πτρῳ καὶ τυφλῷ κοινωνία; Ἐπίχαρμ. 142 Διγρ. — κατὰ τοὺς
ἀρχαίους τῶν δοκίμων συγγραφέων κατεσκευάζοντο τὰ κάτοπτρα ἐξ
ἐστὶνιδωμένου μετάλλου, κάτοπτον εἰδους χαλκός Δισχόλ.
Ἀποσπ. 288. ἐν κάτοπτρῳ.. κατιδεῖν εἰδωλὰ Πλάτ. Τιμ. 71B.
ὥστε ἐν κατ. εὐοπτόν ὄρων ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 255D, κλπ. ἴδε
Λεξικόν. Ἀρχαιοτήτων, ἐν λέξ. speculum — μεταφορ., ἀπλῆ ἀντα-
νάκλασις (δὴλ. οὐκ ἀπραγματικότης), ὁμιλία κατ. Αἰσχύλ. Ἀγ.
839. εἰδὼς, ἢ Ὀδύσσεια καλὸν ἀνὸρ ὠρῶν βίου κατ., καθρέ-
πτῃς ἢ εἰκὼν, Ἀλκιδᾶμ. παρ' Ἀριστ. Ρητορ. 3. 3, 4.

κατ-οργάνίζω, παλῶ μουσικὸν ὄργανον, τέττις.. αὐτοοργῶ
μέλει ἢ ὅπως κατοργάνιζε τῆς ἐρημίας, διὰ τὸ ἄμα καὶ, ὡς διὰ
μουσικοῦ ὄργανου τὴν ἐρημίαν (μοναξίαν) διεσκεύαζεν, Ἀνθ. Π.
9. 261.

κατοργάς, ἄδους, ἢ, ἢ τελοῦσα ὄργια, Ἀνθ. Π. 4. 3, 80.

κατοργάω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὄργαζω, «ὑπερακμάζω, παλαιού-
μαι». Ἰσχυρ., «κατεπέλγειν» Φώτ.

κατ-οργίζω, μυθ. τινα εἰς ὄργια, εἰς τὰ ἱερὰ, εἰς τὰ μυστή-
ρια, παρασκευάζω δι' αὐτὰ, Πλούτ. Σόλων 12. καὶ τὸ παλ., κατωρ-
γισμένος, μεμνημένος, καθωστωμένος, καθιερωμένος, ὁ αὐτ. σ.
792, καὶ Ἰπ. 766B.

κατ-ορέσθαι, μέσ., ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὁρέσθαι, Συμπλῆξ.

κατ-ορῶν, ποιῶ τι ὁρῶν, στήνῳ ὁρῶν, ἀνεγείρω, κατ-ορῶν-
σον δέμας Εὐρ. Ἰππ. 1445, Ἀνθ. 1080. ὁρῶς τοποθετῶ, ἐπὶ
τετρακταμένου ἢ ἐξηκτακταμένου ὄπου, Ἰππ. Ἀγμ. 763, 767, 773,
κ. ἀλλ. (ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, βέλλω τινὰ νὰ τοποθετήσῃ ὁρῶν, αὐτοῦ
755, 757, κ. ἀλλ.)· λεαίνουσι καὶ κατ-ορῶνται τὰ κηρία, ἐπὶ
μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 32.

2) μεταφρ., ἀντίθετος, τῷ ἀπάλλῃ, ἀνορθῶν, τηρῶ εἰς ὁρῶν στήνῳ, πολλὰ τοι
σημικροὶ λόγοι ἐσθλὰν ἤδη καὶ κατ-ορῶνται βροτοῦς Σοφ.
Πλ. 416. κατ-ορῶντας φρένας, σωφροσύνας, εὐ φρονούντας,
ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1487. κατ. τοὺς ἀγωνιζομένους, κάμνω αὐτοὺς
νὰ εὐτυχῶσι, Διγρ. 322. 21.

3) ἐκτελῶ ἐπιτυχῶς, φέρω εἰς
ἐπιτυχίαν ἔκδοσιν, τὸν ἀγῶνα Δυσ. 150. 27. πολλὰ καὶ μετὰ
πράγματα Πλάτ. Μένων 99C. εἰ γὰρ ἐν ᾧν ἐπαβούλευσαν
κατ-ορῶνται Διγρ. 549. 11. κ. δὲ ἐν, δεικνύω, ὁ αὐτ. 701 ἐν ἐλ-
τοῦτ' κατ-ορῶνται περὶ ἐπιστήμης Πλάτ. Θεαίτ. 203B,
πρὸς. Εὐρ. Ἐλ. 1067. τὰς ἐπιδολὰς Πλούτ. 10. 2, 5, κλπ. — Ἡδ.,
ἐπιτυχῶς περᾶναι, διακρίσσομαι, ἀποτελεῖσθαι, ἐπιτυχῶν, εὐ-
τυχῶ, Ἰπρὸς. 1. 120, Εὐριπ. Τηπ. 680. ὡς αὐτῶς, ἐπιτελῶ ὄραν
κατ-ορῶνται φρενί, ὁρῶς διενόηθης (εὐ φρονῶν), Δισχόλ. Νο.
512. κατ-ορῶμενα, ἀντίθετος πρὸς τὰ σφαλέντα, Θουκ. 2. 65,
7.

II. τὸ ἐνεργεῖν, προβαίνει εὐτυχῶς, ἐπιτυχῶν, ἀντίθετος
τῷ πετελεῖν. Θουκ. 6. 12, Διγρ. 153. 23. τῷ ἡττῆσθαι, Ἰσοκρ.
661. τῷ ἀμαρτεῖν ὁ ἀτυχεῖν. Διγρ. 322. 16, Ἰσοκρ. 50C. πρὸς,
Σεν. Ἀπομν. 3. 1, 3. κ. τῷ σώματι Πλάτ. Νόμ. 654C. τῇ μάχῃ,
τοῖς ὅλοις Πλούτ. 2. 70, 6, κλπ. ἐν τῇ Ἰσοκρ. 66D. περὶ τι
ὁ αὐτ. 142Δ. περὶ τινος Πλάτ. Θεαίτ. 203B. — τὸ κατ-ορῶν,

ἐπιτυχία, Διγρ. 23. 28. — ἴδε Κλήντου Ἰωσφ. Παρατηρ. σ. 490 κλπ.
κατ-ορῶμαι, τό, ἐπιτυχία ἀνελουδοῦσα ὁρῶν κρίσιν, κατ' ἀντί-
θεσιν πρὸς τὸ εὐτόχημα. Ἀριστ. π. Μνῆμ. 2. 3, 2. ἐν γένει, τὸ
καλῶς πράξαι, ἀνδραγαθήματα, Πλούτ. 1. 19, 12, Στράβων, κλπ. ἴδε
Λοξικόν. εἰς Φύσιν. 251. 2) τὸ ὁρῶς κρατεῖσθαι, ὡς φιλοσο-
φικός ὁρος, ὁρῶν πρᾶξις, τὸ καθῆκον, Δατ. recte factum, Κικ.
Fin. 3. 7, Off. 1. 3, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 16.

κατ-ορῶσις, εὖ, ἢ, διόρθωσις, ὁρῶν τοποθέτησις τετρακταμέ-
νου ὄπου, Ἰππ. Ἀγμ. 767, π. Ἀρθρ. 833. ἀνδρῶσις, τοῦ ὁρῶ-
νου Ἰπρὸς. (Ἰσχυρ. 45, 2). 2) ἐπιτυχῶς ἐκτελεῖσαι πράγματα
τινός, ἐπιτυχία (πρὸς. κατ-ορῶμαι), Ἀριστ. Ἰητορ. 2. 3, 12,
Πλούτ. 9. 19, 4. ἐν τῇ πλῇ, ἐπιτυχία καὶ κατ-ορῶσις ὁ αὐτ.
40, 12, 7.

3) διόρθωσις, ἀναμείρωσις, μετῴσις, κ. ποιη-
σθαι τῆς πολιτείας ὁ αὐτ. 3. 30, 2. τῶν πραγμάτων ὁ αὐτ.
2. 53, 2. 4) ὡς φιλοσοφικός ὁρος, ὁρῶν ἐνέργεια, Δατ. recta
officium, Κικ. Fin. 3. 14.

κατ-ορῶντης, οὗ, ὁ, ὁ κατ-ορῶν ἢ ἐπιτυχῶν, Ἰωσφ.
κατ-ορῶντης, ἢ, ὄν, ἱκανὸς εἰς τὸ κατ-ορῶν, ἐπιτυχῶν,
ἀντίθετος τῷ ἀμαρτεντικῷ ἢ ἀποτεντικῷ (πρὸς. κατωρ-
ῶν, ἀντίθετος, ἀμαρτεντικῷ), Ἀριστ. Ἰθ. Νικ. 2. 3, 7.

κατ-ορῶν, ὁρῶν πρὸς τὰ κατῶ, Ὀμ. Ἰγν. εἰς Διγρ. 342.

κατ-ορῶν, ἐπιτεταμῶν, τὸν κῆπον Εὐμῶθ. π. 9.

κατ-ορῶν, ὑπερβολικῶς ὁρῶν, ὑπερβολικῶς ὁρῶν, ποιοῦ-
μαι μεγάλως, μετ' αὐτ., Ἰπρὸς. 1. 34.

II. ἀπὸ, διατελῶ ἐν

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

κατ-ορῶν, ὁ, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν, ὁ κατ-ορῶν,

Πέρσ. 697· ἀναπέμπειν ὁ αὐτ. ἐν Χο. 382· ἐπανιέναι Πλάτ. Τίμ. 22Β· ἐκ τῆς γῆς κάτωθεν ἀνίσταται πλοῦτος ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 403Α·—ὡσαύτως, ἐκ τῆς παραλλήλου, Περδ. 2. 60. II. ὑποκάτω, ὅτε διμυλότερον ὡς ἦτο τὸ κάτω (πρὸς, ἀνωθεν, ἐνωθεν, κτλ.), τίς εἶδεν εἰ κ. εὐαγγ. τὰδε; Σοφ. 'Αντ. 517· οἱ κ. θεοὶ αὐτόθι 1070, πρὸς. Εὐρ. 'Αλκ. 424· οὐτὶς παρὰ περὶ γρόσσου, τὰ κάτωθεν, = τὰ κάτω, Πλάτ. Κρατ. 408D, πρὸς. Σοφιστ. 221D· τὰ κ. οἰκίας, = τὰ κάτω μέρη, τὰ θεμέλια, Δημ. 2. 10· ὁ κ. νέμιος, ὁ κατωτέρω νέμιος, ὁ αὐτ. 629. 16. 2) ἐπὶ χρόνου, τοῦς εἰς τὸ κ. ἐκγόνους Πλάτ. Τίμ. 18D. 3) ἐν τῇ λογικῇ, = κάτω II. η, 'Αριστ. 'Αναλυσ. 'Υστ. 4. 13, D, Τοπ. 6. G, 10. Πρὸς. Λοθέκ. εἰς Φρόνιχ. 128.

κατ-οιθέω, ὠθῶ πρὸς τὰ κάτω, κἀδ' ὁ 'δρ' ἐπὶ στόμῳ ἔωσεν Πλ. II. 410· ὅν τε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρρους ὡση Ν. 138· «κατωθέωσαντος» καταβλόντος» 'Ἡσύχ.' «κατωθούμενος» ἀνατρεπόμενος» Φῶς.

κατ-οκάρω, 'Επίρρ., μετ' τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, «κατακί- φαλα», ἀντὶ ἐπίκαρ. Πινδ. 'Απυσκ. 134, 'Αριστοφ. 'Αλκ. 945· «ἀναπόκα», κ. βίβας μετ' οὗτ. ἐν Εὐρ. 153· ἀλλ' ὁ Διὸς ἀναγι- νώσκει κάτω κάρω, ἴδε ἐν τόπῳ.

κατωκλινέω. 'Επίρρ., κεκλιμένος, Πινδ.

κατωμάδεις [α], α, ον, (ῶμος) ἀπὸ τοῦ ὦμου, δίσκος κατ., δίσκος ριπτόμενος ἀπὸ τοῦ ὦμου, δηλ. ὅπου τῆς χειρὸς ὑπὲρ τὸν ὦμον ὑψωμένος καὶ ἀνεχούσης τὸν δίσκον, Πλ. Φ. 431· πρὸς.

κατωμαδόν. II. φερόμενος ἢ φορούμενος ἐπὶ τοῦ ὦμου ἢ ἐξηρητημένος ἐκ τῶν ὦμων, Καλλ. εἰς Δίμ. 45, 'Ανθ. Πλαν. 4. 200.

κατωμαδῖς, 'Επίρρ., = τῷ ἐπομ., 'Ιω. 'Αλ. τονικά παραγγ. σ. 38. 27.

κατωμαδόν, 'Επίρρ. (ῶμος) ἐκ τῶν ὦμων, μάλιστα κατ. ἤλα- σεν ἵππους, ἐμαστίγισσε τοὺς ἵππους φέρων τὸν βραχίονα ὀπίσω πρὸς τὸν ὦμον, ἵνα τὸ κτύπημα γίνῃ δυνατώτερον, ἀλλ' ὁ Σχολ. ἐρμη- νεύει «κατὰ τὸν ὦμον τῶν ἵππων», Πλ. Ο. 352, πρὸς. Φ. 500, καὶ ἴδε ἐπωμαδόν, κατωμαδῖς. II, ἐπὶ τῶν ὦμων ἢ ἐξηρητη- μένος ἐκ τῶν ὦμων, 'Απολλ. Ρόδ. Β. 679.

κατωμιζέω, κατὰ τῶν ὦμων φέρω, ὑποβάλλων τὸν ὦμόν μου ὑπὸ τὴν μακρὰν τοῦ παθόντος τὸ ἐξάρθρωμα (αἰρών δηλ. διὰ τοῦ ὦμου τὸ πάσχον μέρος) προσπαθῶ νὰ τὸν θεραπεύσω, κ. ἐς ὀρθὸν 'Ἰπκ. π. 'Αθρ. 782·—οὕτω κατωμισμός, ὁ αὐτόθι.

κατωμις, ἴδως, ἢ, κατωμιδες, αἱ, «δέρματα, ἀπερ οἱ νομεῖς κατὰ τῶν ὦμων φοροῦσιν» 'Ἡσύχ.' ὥστε εἶδος «κουκούλας» δερ- ματίνης, δι' ἣς τὴν κεφαλὴν κατὰ τῆς βρογχίς, τῶν ἀνέμων καὶ τοῦ φύσου περιυλάττουσιν (ἐκ διορθώσε. τοῦ κατωμις).

κατωμιστής, οὐ, ὁ, ἀπὸ τῶν ὦμων ρίπτων τὸν ἀναβάτην ἐπὶ τὴν γῆν, 'Ἰππος 'Ἡσύχ.

κάτ-ωμος, ον, ἔχων χαμηλοὺς τοὺς ὦμους, ἦτοι τὰ πρόσθια μέλη, 'Ἰππιατρ.

κατωμοσία, 'Ἰων. -ίη, ἢ, ἔνορκος κατηγορία, Περδ. 6. 65.

κατωμοστικός, ἢ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς καταρατικὸν ὄρ- ρον, π. χ. τὸ νῆ εἶναι ἐπίρρημα κατωμοστικόν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ μᾶ. ὅπερ εἶναι ἐπίρρ. ἀπωμοστικόν, δηλ. ἀρμόζων εἰς ἀπωμοστικὸν ὄρρον, Εὐστ. 92. 19. 'Επίρρ. -κῶς, αὐτόθι, πρὸς. Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. Πλ. 202.

κατ-ώμοτις, ον, διδόμενος εἰς βεβαίωσιν, ὄρκος, «ἔστι δὲ ὄρκον τρία εἶδη, ἐπώμοτος, κατ'ώμοτος καὶ ὁ καλούμενος ἐπα- κτός» 'Αρτοκρ. ἐν λ. ἐπακτός.

κατωνάκη [να], ἢ, ἐνδυμὰ τι εὐτελὲς ἔχον ἐκ τῶν κάτω μερῶν ἄνθρωπος (διφθέρα) περιεραμμένος φερόμενος ὑπὸ δούλων καὶ ἐργα- τῶν, «δοκοῦσι δὲ τοῦτο ἀμφιέσθαι» 'Αθηναῖοι τῶν περὶ Πεισιστρα- τὸν τυράννων ἐπαναγκασάντων, ἵνα ὑπὸ εὐτελείας μὴ κατώσιν εἰς τὸ ἄστυ οἱ πολῖται, 'Ἡσύχ., 'Αριστοφ. Λυσ. 1151, 'Εκκλ. 724. πρὸς. Βεκκῆρ. εἰς Χαρικλ. 442· «κίτων δουλικὸς καὶ ἀνελεύθερος» Σουφ. Πολυδ. Ζ', 68.

κατωνάκης, ον, ὁ, = τῷ προηγ., Σουφ.

κατωνάχο-φόρος, ον, φερόν τὴν κατωνάκην, ὄνομα τῶν δούλων ἐν Σικυωνί, Θεόπομπ. 'Ιστ. 105, Μοῖρις.

κατωπαδῖς, 'Επίρρ., = ἐνωπαδῖς, ἐνώπιον, κ. ἐκείνων ἵστα- σθαι Βυζ.

κατωπεία, ἢ, τὸ καταβάλλειν τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ βλέπειν πρὸς τὰ κάτω, λῦπη, κατ'ἔρεια, κατ'ἔρεια.. ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον κατω- π(η) ἀντὶ τοῦ κάτω τὰς ὡπας ἔχειν» 'Απολλων Λεξ. 'Ομ.

κατωπειάω, ρίπτω κάτω τὰ βλέμματά μου, ἐπὶ ἵππων, τὸ κατω- πιάω, ὅπερ μετ' ὀλίγον κατ'ἔρεια λέγει, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 24, 4· 'Επικ. μετοχ. -έων, Κέντ. Σμ. 3. 133· πρὸς. κατ'ἔρεια.

κατ-ωπός, ὄν, (ὦψ) κατ'ἔρεια, τεθλιμμένος, ὁ καταβάλλων καὶ προσήκων τὰ βλέμματα εἰς τὴν γῆν ἐκ λύπης, 'Ἰππιατρ., πρὸς. κατ'ἔρεια, κατ'ἔρεια.

κάτωρ, ὁ, ἐν 'Ομ. 'Υμν. 7. 55, διὰ κάτωρ, λέξις ἣς οὐδε- μίᾳ πιθανῇ ἐρμηνείᾳ ἔχει δοθῇ· ὁ Κῶδις Μήσυχ. ἔχει δὲ' ἐκάτωρ.

κατωρᾶίζομαι, 'Ἰων. ἀντὶ τοῦ καθωρᾶίζομαι, σιμνύνομαι.

κατ'ώρης, ἐς, = κατ'ἔρεια, «κάτω βλέπων» 'Ἡσύχ., μετ' ἐσφαλ.

τονισμοῦ κατ'ώρης· ἴδε Λοθέκ. 'Ανθ. II. 275

κατωρίες, ἴδως, ἢ, — κατωρίδες δῶμα, ἐν Σουλ. 'Επιγρ. 150. 21, φαίνεται ὅτι εἶναι δύο ταῖναι κρεμνόμεναι πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τοῦ στεφάνου — ὁ 'Ἡσύχ. ἔχει κατ'ώρης, ὅπερ ἐρμηνεύει διὰ τοῦ κάτω βλέπων — περὶ τοῦ τύπου πρὸς. ἀντηρίες.

κατωρύβη. ὦχος, ὁ, ἢ, (κατωρύσσει), κατωρύβωντες, κατακε- χρωσμένοι, «παραχρυσισμένοι», χρωσμένοι εἰς τὴν γῆν, ἀγορῇ.. λάσσει κατωρύβεις» ἀρσούα (ὡς εἰ ἐκ τοῦ κατωρύβης), Εὐστ. «οἱ κατωρύβωντες, ὁ ἔστιν οἱ εὐ θεμελιωμένοι ἢ ὡν τὰ μὲν κατωρύ- βονται, τὸ δὲ ὑπερβαίνεται», 'Οδ. Ζ. 267, πρὸς. 1. 185· «ὡς κατ'ώ- ρυες» οἱ τοῖς θεμελίοις ἐντεθήμενοι, οἱ καὶ θεμελίοι λ(οῖ)ι λέγονται· Πλούδ. Ζ', 123· τὴν κατ'ώρυγα (ἐσφαλμ. τύπος) θεμελ(ω)σιν φθῶν Βυζ. π. Θανρ. Βλ. ἐν τῇλ. ἴδε Λοθ. Παθ. 286. II. ὑπὸ γῆς, ὑπό- ρυχος, κατ'ώρυχος ὁ ἔναιον, δηλ. ἐν ὅπασι καὶ σπηλαιοῖς, Λίσχλ.

Πρ. 452· ἐκ κατ'ώρυχος στέγης Σοφ. 'Αντ. 1100·—ὡσαύτως ὡς οὐδέτ., εὐκρίματα κατ'ώρυχα Δίων Κ. 56. 11· ἄστρα κ. δι- νεύονται 'Αρσ. 510. III. ὡς οὐσιωστικ. κατ'ώρυξ, ἢ, ὄρυγμα, λάκκος, Σοφ. 'Αντ. 774, πρὸς. 1100, ἐκ κατ'ώρυχος στέ- γης.

2) τεθυμμένος θησαυρός, χρυσοῦ κατ'ώρυχος Εὐρ. Γκ. 1002. 3) εἶσα πρὸς τὰ κάτω χοροῦσα, καταβολάς, παραρτάς, κατ'ώρυχος καθιέμεναι Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 11, Στράβ. 694.

κατωρύχης, ἐς, ἴδε κατ'ώρυξ.

κατωρύχιας, ον, ὑπόγειος· περὶ ποταμῶν βρόντων ὑπὸ τὴν γῆν (γεωδυνῶν), Φιλοστοργ. 'Ιστ. 'Εκκλ. 3. 10.

κατ-ωρύσσειν, πολύ ὠρύσσειν (ὠρύσσειν), οἱ κύνες ἐπιζητοῦν- τες τὸν δεσπότην κατ'ώρυντο 'Απολλ. 3. 4, 4· ὠρύσσειν ἐναντίον τινός, τινός Κύριλλ.

κατ'ώρτος, ἢ, ον, ὑπερβ. ἐπὶ. ἐκ τοῦ κάτω, ὁ χαμηλότε- ρος, Σεν. Κύρ. 6. 1, 52· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., 'Περδ. 7. 23·—'Επίρρ. κατ'ωρτάς, ἴδε ἐν λ. κάτω.

κατωτερικός, ἢ, ὄν, ἐπὶ φαρμάκων, καθαρτικός, 'Ἰπκ. 1147Ε, Γαλην.

κατ'ώτερος, α, ον, συγγκρ. ἐπὶ. ἐκ τοῦ κάτω, χαμηλότερος, 'Ἰπκ. 'Αγμ. 773, κτλ.· ἐπὶ χρόνου, μεταγενέστερος, νεώτερος, Καλλ. εἰς Δίμ. 130·—'Επίρρ. κατωτέρω. ἴδε ἐν λ. κάτω.

κατωτέρωθεν, ἐκ κατωτέρου μέρους, ἐκ μεγαλειτέρου βάλους, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 20, 8.

κατωτικός, ἢ, ὄν, ὁ κάτω κείμενος, χαμηλότερος, Εὐστ.

κατωτίδες, αἱ, (οὐς) πτυχῇ καλύπτουσαι τὰ ὦτα, 'Ἡσύχ. (ὁ Valek., 'Αμμών. σ. 193, ἀναγινώσκει, κατωμίδες, καλύμματα τῶν ὠτῶν).

κατωφάγος, οὐ, ἢ α, ὁ, (φαγεῖν)—ὁ τριγών ἀετοπὸς μετ' τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω κύπτουσαν εἰς τὸ ἔδαφος, ἀσπράγος φαίνε- ται ὅτι εἶναι ὄνομα πτηνοῦ (ὅπερ ὀρύσσει τὰ σπέρματα), 'Αριστοφ. 'Ορν. 288· ὁ τύπος, κατ'ἔρεια, ἀπαντῶν παρ' Λίσχλ. 'Αποστ. 352, Μυρβ. ἐν 'Αδελ. 1, Μενάνδρ. ἐν 'Πολλ. 4, ἀποδομιζέται ὑπὸ τοῦ Φρυν. 433, ὅστις τὸ φαγᾶς παραδέχεται, ἦν λέξιν διέσωσε ὅν ἡ συνήθεια (ἐνθα ἴδε Λοθ.), πρὸς. Πολυδ. Ζ', 40.

κατωφελής, ἐς, (φέλος), λίαν χρήσιμος, ἐπωφελής, κατὰ τὸν Σκαλίγ. (ἀντὶ κατωτελῆς) παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 1, 14.

κατωφέρεια, ἢ, κατωφέρης, ἐπικλινής θέσις, τὸ ἐπικλινές· μεταφ., κλίσις, διάθεσις, προδιάθεσις, ἀμφιβ. ἀντὶ κατ'ἔρεια, Σχολ. Μοσχ. Πλ. Ο. 30.

κατωφέρης, ἐς, = κάτω φερόμενος, πρὸς τὰ κάτω κεκλιμέ- νος, κεφαλή Σεν. Κυρ. 5. 30 (ἐτάφ. γραφ. κατ'ἔρεια)· ἀντὶ. τῇ ἀνωφέρῃ, Παύδ. 3. 54, 5.

II. μεταφ. ἔχων διόθεσιν πρὸς τὴν κακὴν, ἀσχετός, ἀχρεῖς, 'Απολλ. παρ' 'Αθην. 281F, 'Ἡσύχ.

—'Επίρρ. -ρῶς, Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. Εὐρ. 152.

κατω-φορὺς, ον, φερόμενος πρὸς τὰ κάτω, 'Ἡσύχ.

κατωχάνης, ον, ὁ, ἡ λαβὴ τοῦ τρυπάνου, 'Ἡσύχ.

κατ-ωχρίσω, γίνωμαι ὠχρότατος, Ψευδ.-Δουκ. Φιλόπατρ. 18· ὠχρότως κατωχρίσω, μετοχ. ὅρ. κατωχρίσασα 'Ανθ. II. 10. 71.

καυάξω, «ἀποσχάσω» 'Ἡσύχ.

καυάξος, α, ον, κατακεκαυμένος, κατ'ἔρεια, «καυάξον ἢ καυάξος» ὑπὸ Διολέων τὸ αἶθος, ἢ κατακεκαυμένος, καπνὸν, ἔρρον, θερμόν· 'Ἡσύχ., πρὸς. αὐχλῆς, αὐθ.

καύαξ, αἶψος, 'Ἰων. καύηξ, ἡκας, ὁ, ἴδε ἐν λ. καύη, ὁ λάρος.

καυάξαις, ἴδε ἐν λ. κατ'ἔρεια.

καυόμιος, καύσιμον, καύμα, ἴδως νόσος τις τῶν δένδρων προ- ερουμένην ὑπὸ ψυχροῦ ἀνέμου, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 4. 14, 11, π. Φυτ. Αἰτ. 5. 12, 4.

καυκάλιος, ὁ, εἶδος πτηνοῦ, 'Ἡσύχ.· ὡσαύτως καυκάλιος ἢ καυκίαλιος ὁ αὐτ.

καυκάλιον, τό, ἴδε ἐν λ. βαυκάλιον, ἀγγεῖον ὑάλινον, τὸ βουκάλιον, ἐξ οὗ τὸ Γαλλ. bouclier.

καυκάλις, ἴδως, ἢ, «καυκαλίθρα» ἢ «καυκαλίθα», εἶδος ἀγρίου λαχάνου, ὁμοίου τῷ ἀγρίῳ σπλίνθι, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 7. 7, 1, Διοσκ. 2. 169, Νικ. Θερ. 843·—παρ' 'Ἡσυχ. ὠκύτως καυκαλί- λης, ον, ὁ.

Καυκάσιος, ὁ, τὸ μεταξὺ Εὐξείνου καὶ Κασπίας ὄρος, Περδ. 1. 203, καί· ὡσαύτως τὸ ἐθνικ. Καυκάσιος (ὡς εἰ ἐξ ὀνόμ. Καυκά- σιος) ὁ αὐτ. 3. 97, πρὸς. Στράβ. Β. ἐν λ. τὸ Κευκάσιον ὄρος

Ἡρόδ. 1. 104. — Ἡ χώρα ἐκαλεῖτο Κανκασιὰ, ἢ, καὶ οἱ κάτοικοι Κανκασιῖται. Κανκασιανοί, Στέφ. Β. καύκη, ἢ καύκα, ἢ, εἶδος ποτηρίου, Ἰλίουσσ. ὡσπερὶ καύκος, δ, Βυζ. — ὑποκορ. καυκίον, τό, Οἰνύμ. εἰς Ἀγθ. Π. 9. 749, = καυκάλιον.

καυκίδες = βαυκίδες.
καυκίζομαι = βαυκίζομαι.
καυλεῖον, τό, = καυλίον, Νικ. Θ. 75. 535, 882.
καυλέω, σχηματίζω καυλόν, Σουβλ., πρὸς. ἐκαυλέω.
καυληθόν, Ἰππ., ὁμοίως πρὸς καυλόν, κ. ἀγνύνται οἱ ἔδοντες Ὀππ. Κυν. 2. 511. παρὰ δὲ τοῖς χειρουργοῖς εἶδος κατάγματος, ὅταν δηλ. τὸ ὅσπερ οὕτως ἀποχωρίζεται, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ συνοχή τις, Παύλ. Αἰγ. 6. 89, Γαλην. ἐναργέστερον φαίνεται ἡ σημ. τοῦ καυληθόν κατάγματος ἐκ τοῦ Ἰππ. π. Ἀρρ. ἢ δὲ κατεσχηθῇ ἢ κάτω γνάθος, ἢ μὲν μὴ ἀποκαυλισθῇ παντῶπαιον, ἀλλὰ ἐνέχηται τὸ ὅσπερ, ἔνθα τὸ ἀποκαυλισθὲν ἀντίθ. τῷ συνεχεῖ πρὸς. ῥαφανηθόν, σικυηθόν, κάταγμα, καρυηθόν καὶ ἀλφειθόν, κάταγμα, ὅτε τὸ ὅσπερ ὑφίσταται εἰς τρίμηνα, ὡς τὸ κάρυον καὶ τὰ ἄλφια.

καυλίαι, ου, ὅ, ἡ παρχόμενος ἐκ καυλοῦ ὁπλὴ, ὅπῃ δὲ εἶπτον ἔχει, τὸν μὲν ἀπὸ τοῦ καυλοῦ τὸν δὲ ἀπὸ τῆς ῥίζης, διὸ καλοῦσι τὸν μὲν καυλίαν τὸν δὲ ῥίζαν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 3, 2.

καυλίζω, ἐμβάλλω τὸν καυλὸν δηλ. τὸ ὅς μέρους τοῦ ὄφρατος εἰς τὴν κοιλότητα (τὸν αὐλόν) τῆς αἰχμῆς, λόγῳ ἐκτυλίσσονται Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 357, πρὸς ἀποκαυλίζω.

καυλικός, ἢ, ὅν, δ' ἀνέκων εἰς τὸν καυλόν, πρόσφρυσσι Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 7. 9. 1.

καυλίνης, ου, ὅ, ὁ χλωρὸς κωβίος ὁνομάζεται δ' οὕτως ἢ ἐκ τίνος ὁμοιότητος πρὸς τὸν καυλόν, ἢ διὰ ἐκ καυλῶν ῥέρεται, Ἀθήν. 355B.

καυλίονος, η, ὅν, κατεσκευασμένος ἐκ καυλοῦ ἢ ῥάβδου, κ. δόρυ Λουκ. π. Ἀθήν. Ἰστ. 1. 10.

καυλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ καυλός, Διοσκ. 2. 211. ἐν Νικ. Ἀλ. 46, καυλίον διορθωτέον πρὸς. καυλίον. II. εἶδος θαλάσσιου φυτοῦ, ὃ κατανέμονται οἱ ἰχθύες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 2, 29.

III. μέρος κίονος, Πλούτ.

καυλικός, ὅ, ὑποκορ. τοῦ καυλός. βραχίον τοῦ λυχνούχου, μέρος ἢν κίων ἐκ τῆς βάσεως πεπηγώς, λεπτοὶ δ' ἂν αὐτοῦ μεμικνυτο καυλίσκοι, τριάντης σχήματι παραπληροῖαν θέσιν ἔχοντες Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πρλ. 7. 5, 5. 2) = καυλός III, Διοσκ. Ἐκλογ. 521. 10.

καυλοειδής, ες, ἔχων τὸ εἶδος ἢ τὸ σχῆμα τοῦ καυλοῦ, μεταγεν.

καυλοκοπιῶ = καυλοτοπιῶ. ἀποκόπτω τὸν καυλόν, ὃ μέντοι πολιτικὸς νόμος, οἱ ἀλογευσόμενοι, φησὶ, ἦτοι οἱ κτηνοδόται καυλοκοπιούσαν Μινδ. Πλάτων.

καυλοκόπος, ὅ, εἶδος σκώληκος ἢ κάμπης, ἥτις τρώγει τοὺς καυλοὺς τῶν λαχάνων, Βυζ.

καυλο-κινάρας, ἢ, εἶδος κινάρας (ἀγκινάρας), Γεωμ. 20. 31.

καυλο-μύκητας, οἱ, μυκητάρια μὲ καυλόν, ὄνομα κωμικὸν παρὰ Λουκ. π. Ἀθήν. Ἰστ. 1. 10.

καυλο-πώλης, ου, ὅ, λαχανοπώλης, Πολυδ. Η' 197.

καυλός, ὅ, (ἴδε καύω). τὸ Λατ. canus, caulis = κοῖλος, «ὅστις ῥίζα μὲν δι' οὗ τῆς τροφῆς ἐπάγεται, καυλὸς δὲ εἰς ὃ φέρεται» κ. π. λέγει τὸ ὑπὲρ τῆς περικοπῆς ὅρ' ἐν ταῦτο γὰρ κοινότητα ὁμοίως ἐπεστέως καὶ χρονίως δ' ἐπὶ τῶν δένδρων καλεῖται στέλεχος Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 1, 9 (στέλεχος, καλεῖται ἐπὶ δένδρων), Ἰππ. 109 Αἰν. μεταφρ., τοὺς καυλοὺς τῶν εὐθυώνων ἐκκαυλίζων καταδροχολοῖ, δ Σχολ. ἐπὶ τῶν τὰ λαχάνων ἀποκλώνων τῇ μεταφρᾷ ἐχρήσατο, Ἀριστοφ. Ἰππ. 824. κ. σιλήριον, αὐτοῖς 891. ἐν-τεῦθεν, σιλήριον, Ἰππ. 389. 33. καλούμενον, ἐκ Κυρήνης κ., Ἐρμιππ. ἐν Φορμ. 1. 4. κ. ἐκ Καρχηδόνας Εὐδουλ. Ἰλίουσσ. 1. κ. Αἰδύς Ἀντιφῶν ἐν Φιλ. 1. 13, πρὸς. «Δυσίρ.» 1, Ἀλεξ. ἐν Ἀλέξ. 2. ὑποκειμένον τι πᾶσιν ὃ κ., ἔξ οὗ τὴν τροφήν ἔχουσιν ὡς περ ὄχετος τινος Θεοφρ. Φυτ. Αἰτ. 4. 10, 3. 2)

ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. (μύρον ἐν Ἰλ.) ἐπὶ τοῦ στελέχους δόρατος, ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχόν δόρυ Ἰλ. Ν. 162. κατεκλάσθη δ' ἐν καυλῷ ἔγχος αὐτοῦ 608, «τὸ ἄκρον ἐύλον, δ' ἐνέεται τῇ αἰγμῇ ἢ τῷ σιδήρῳ τῆς ἐπιδραστήους» Εὐσεβ., ἢ «τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, τὸ ἀπωσπόμενον, εἰς δ' ἐμβιβάζεται τὸ κοῖλον τοῦ δόρατος» Πλούτ. — πλὴν ἐν Ἰλ. Π. 338, ἐπὶ τῆς καθ' ἑαυτοῦ ἐξουσίας, ὅμρι δὲ καυλὸν φάσγανον ἐρραίσθη, τὸ κατὰ τὴν καθ' ἑαυτοῦ ἐπιμήκειας τοῦ ἐξουσίας καὶ στενόν, Εὐσεβ.

3) ἐπὶ διαφόρων συνήθειαν μέρων ἐν τῇ αἰματι τῶν ζώων, καυλὸς περὶ τοῦ, τὸ πρὸς τὴν ῥίζαν μέρος τοῦ περὶ τοῦ, Πλάτ. Φαῖδρ. 251B. πρὸς. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 12, 8. — ὁ τρέχων τῆς (οὐραδόρου) αὐστειν, αὐτοῦ 1. 17, 17, κ. π. τὸ στέλεχος τῆς πόσσης, αὐτοῦ 2. 1, 15 (καὶ αἰδοῖται τὸ πρῶτον, δι' οὗ τὸ ἐκ χύστεως ὕδρον ἐπιρρεῖ Πλούτ. Β'. 171) τὸ στόμιον τῆς μήτρας, αὐτοῦ 20. ἢ ὁρμή τῶν ἀρρίων, αὐτοῦ 5. 28, 1.

4) ἀλυστικὸς κάλαμος, Ὀππ. Ἀλ. 3. 148.

II. λαχάνων ἐκ τοῦ εἶδους τῆς κρέμης, Λατ. caulis, Ἀγγλ. cole, «κονοῦ-

πίδιο, Ἀλεξ. ἐν Ἀλεξ. 2. III. = πόσση, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 1, 20, Διοσκ. Ἐκλογ. 521, 5, κ. π.

καυλο-τοπιῶ, ἀποκόπτω τὸν καυλόν (III), τοὺς ἐν παιδείας εὐρισκομένους καυλοτοπιῶσθαι Ἰω. Μαλαλ. 436, 11, πρὸς. καυλοκοπιῶ.

καυλώδης, ες, ὁμοίος πρὸς καυλόν, αὐξανόμενος εἰς καυλόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 6, 9.

καυλωτός, ἢ, ὅν, ἔχων στέλεχος ἢ καυλόν, τέσσαρα γένη τεύτλων, σπαστόν, καυλωτόν, λευκόν, πάνδημον Εὐδουλ. παρ' Ἀθήν. 371A.

καύμα, τό, (καίω), καίονσα θερμότης, ἰδίως τοῦ ἡλίου, ὃ καύσων, ἢ ὑπερβολικὴ ζέση, ἢ βλαβερὸς ἐπιδρῶσα εἰς τὴν ὑγραικὴν ὕλην, καύματος, τῆς ἐκ τοῦ ἡλίου θερμότητος, Ἰλ. Ε. 814, πρὸς. Ἰστ. Ἰβρ. κ. Ἰππ. 413, 586, Σοφ. Ἀντ. 417, κ. π. πρὶν ἂν τὸ κ. παρέλθῃ, ἢ θερμότης, ὃ καύσων τῆς ἡμέρας, Πλάτ. Φαῖδρ. 242A. ῥασιώνην ἐν τῷ κ. παρέχειν δ' αὐτ. ἐν Τιμ. 70D. ἔαν ἢ κ. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 5, 2. συχν. ἐν τῷ πληθ., τὸ ὅπως ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸν χειμῶνα, ὁμοῖος ἡλίου τε καύμασιν Σοφ. Ο. Κ. 350, πρὸς. Ἰππ. 3. 104, Σεν. Κυν. 5. 9, κ. π. ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως ἐπὶ πάγου, Ἀθήν. 98B, Λουκ. Αλεξ. 2. 2) πυρετοῦ ὑπερβολή, Σοφ. 2. 49, Πλάτ. Τιμ. 70D. ἐντεῦθεν, καυστικὴς πυρετός, Ἰππ. Ἀφ. 1258. — μεταφρ., ἐπὶ ἔρωτος, Ἀνθ. Π. 12. 87.

II. ἐν Ἰππ. π. Ἀρρ. 788, ἐπὶ ὅσων δὲ ἡσυχία τὸ καυτήριον, πρὸς. Ἀριστ. Πρὸς. 1. 36.

καυμάτηρος, ὅ, ὅν, ὃ καὶ πρὸς ἐνὶν, θερμὸς, καλὸν (πρὸς. καυματώδης), ἢ κατὰ Πέρσας θάλασσα ἑμπορίας ἄμα καὶ καυματηρὰ Στράβ. 767.

καυματίας, ὅ, καλὸν, καυστικὸς, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Θεοφρ. Σημ. 1. 11, 2. 1., 4. 1. πρὸς. κλειματίας.

καυμάτιζω: μέλλ. -έω, κατακαίω, καταξηραίνω, Ἀποκλ. ΙΓ', 8. — Παθ., κατακαίομαι, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 6. II. ὡς τὸ Λατ. assiliare, διατελὼ ἐν πυρὶ, πυρῆσαι, Θεοφρ. Χαρ. 13, Πλούτ. 2, 100D, 691E.

καυμάτωμα, Παθ., κατακαίωμα, φθορά ἐκ τοῦ καύματος, διψῶντι καὶ καυματομένῳ Εὐμῆδ. σ. 18.

καυμάτωδης, ες, καυματηρός, καλὸν, καυστικὸς, θερμὸς οὐ μόνον κ. Ἰππ. Ἐπιθ. 1. 942. νότος Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 21. κ. χωρίον Πολυδ. Ρ', 110. 2) πυρετώδης, Ἰππ. Προφρ. 72D.

καυμάτης [ἄ], ὅν, ὃ, παχὺ ἑκταυρόριον, γλαῖνα, σισύρα, Ἀριστοφ. Σφ. 1137. κ. πορφύρεος Μένανδρ. ἐν Ἀθήν. 509. λεγόμενον Περικλῆς ἡ Βαθυλονιακῆς κατασκευῆς, διὸ καὶ ὁ Σχολ. (Ἀριστοφ. Σφ. 1137) «βαρβαρικὸν εὐρημα» — «στρώματα ἢ ἐπιδύματα ἑτεροαλλῆ» Πλούτ. πρὸς. Ἀρρ. Ἀνάβ. 6. 29, 8, Πολυδ. Ζ', 69, πρὸς. Ctesiph. εἰς Ἀθήν. 622C. φέρεται γαυμάτης ἐν Κεῖμ. Ἀλ. 216, Ζωνάρ. — Ὑποκορ. καυμάτιον, τό, Ζωνάρ.

καυμάτης καὶ καυνίζω, διακαυνίζω, κληροῦμαι Σουβλ.

Καυνίας, ου, ὅ, ἄνεμος πνέων ἐκ Καύνου (τῆς Καρίας) εἰς Ρόδον, Ἀριστ. π. Ἀνέμ. 1.

Καύνιος, α, ὅν, ἐκ Καύνου (τῆς Καρίας), Ἰππ. κ. π. Κ. ἔρω, παροιμ., ἐπὶ ἀθεμίτου ἔρωτος, Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 4, πρὸς. Ὁδ. Μεταμωρφ. 9. 453. ἢ Κ, βοῦς, ἐπὶ μεταποιονίας, — διότι ἡ βοῦς αὕτη ἀνέτρεψε τὸν καὶ δίκον μετὰ τὸ ἀμελγῆναι, — Παροιμιογρ.

καυνός, ὅ, = κλήρος. Κρατίνος ἐν Ἰππ. 20 (ἰὸν ἴδε Μεινεκέ), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 543. πρὸς. διακαυνίζω, Σουβλ.

καῦρος [Ἀρκάδ. 69. 21], α, ὅν, = κακός, Σοφ. Ἀποσπ. 895.

καυσάλης, εἶδος, ἢ «καψαλλία», φλύκταινα, ἢ μέλαινα καὶ ὑπέρθυρος «πυρσκαλλία» ἐκ καύματος, Πλούτ.

καυσα-αλώνης, ου, ὅ, ὃ καλὸν τὰ ἀλώνια, μάλιστα δὲ τὰς ἀλώνιας ἐλυμαίνετο, ὅθεν καὶ καυσαλώνης ἐπεκλήθητο Νικήτ. Χρον. 269D.

καύσησις, εως, ἢ, καύσις, «καύσιμον», ἐκκαυμένον ἐν Θεοφρ. π. Ὀσμ. 22 (καύσιν ἂν ἐν ἐκδοσι Θεοφρ. ὑπὸ Whimser).

καυσία, ἐλαφρὸς καὶ εὐρὺν ἔχων γῆρον πῖλος ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Μακεδόσι πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν καυστικῶν τοῦ ἡλίου ἀντίων (καύσις), Μένανδρ. ἐν «Μισογ.» 11, Πολυδ. 4. 4, 5, Ἀρρ. Ἀν. 7. 22, Ἀνθ. Π. 6. 335. πρὸς. Σίμω εἰς Διὰλ. Μακ. 41, Βεκαῖρον εἰς Χαρικλ. 143. «εἶδος πῖλου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς (ὡς καὶ τῆρα), σκέπαστά τε ἀπὸ καύσεως καὶ ὡς εἰς περιπερὶαλαφῶν συντελοῦσά τινι Λεξικ. Ρητορ. σ. 269, 19. «καυσία» πῖλος πλατύς, ὃν οἱ Μακεδονικοὶ βασιλεῖς ἐφόρου, λευκὸν αὐτῷ διάδημα περιεϊόντες Εὐστάθ. 139H.

3 «καυσία» εὐκαλὸν ὅπλον Μακεδονικὸν καὶ σκέπας ἐν νεφετῇ καὶ κόρυς ἐν πόλεμῳ Ἀνθ. Π. 6. 335. συνάπτεται συχνὰ μετὰ τῆς χλαμύδος, ἥτις ἐπίσης ἦτο τῶν Μακεδόνων, Ἀθήν. 537F, 536A. χλαμύς καὶ κ. διασηματοφόρος Πλούτ. Ἀττικ. 54, Πό. 760H.

καύσιμος, ὅν, κατὰλλος πρὸς καύσιν, ἐφελκυστός, ἔκασιν πλάντα, ὅσα κ. ἐφώρων Σεν. Ἀν. 6. 3, 19. κ. ἐύλα, Λατ. picea, Ἀλεξ. ἐν Ἀλέξ. 73. ὕλη Πλάτ. Νέμ. 849D, Στράβ. 778.

καύσις, εως, ἢ, «καύσιμον», τὸ καίειν, τὸν ἱρὸν Ἰππ. Ὑπόδ. 2. 40. — ἐν τῇ χειρουργικῇ, καυτήριον, Ἰππ. Μογλ. 882, π. Ἀρρ. 787 ἢ καύσις ἢ τομὴ Πλάτ. Πόλ. 406D. ἐν τῷ πληθ., τὰς καύσεις καὶ τὰς τομὰς τοῦ σώματος αὐτοῦ 120B, Τιμ. 65D. 2)

ἐν τῇ πληθ. ὡσπύτως, φλογερὰ θερμότης, καύσεις καὶ ψύξεις ὁ αὐτ. ἐν Θεοπ. 156B, πρβλ. καύμα (συχνότερον). II. στίλβωσις διὰ θερμῶν κηρύ, Πιτρούδ. 7. 9.

καυσδομαι, Παθ., καίματι μετ' ὑπερβολικὴν θερμότητα, B' 'Επιστ. Πέτρ. γ', 10 καὶ 12. II. ὑποφέρειν ἐκ καύσου (II), «καυσώω» ἢ «καψώνω» ἢ συνήθεια, Διοσκ. 2. 162, Γαλην.

καυσσο-πυλός, ὄν. παράγων θερμότητα, καυσιν, Εὐστ. (3) καύσος, ὁ = καύμα, θερμότης φλογερὰ, Διοσκ. ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὡσπύτως, καύσος, τὸ, Πρὸκλ. παράφρ. Πτολ. II. causus, δηλ. διαλείπων πυρετὸς μετὰ γολῆς (ὅ ἐν τῇ 'Ανατολῇ ἐνδημικός πυρετός), 'Ιππ. π. 'Αρχ. 'Ἰγερ. 15, 'Αρσ. 1248, 'Αριστ. Πτολ. 1. 20, 3 καὶ 4 πυρετὸς καύσος ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 6.

III. εἶδος ἔρωτος: ἀλγυρὺ, δεφάς, ἐκ τῆς θερμῆς καὶ τῆς εὐφροσύνης, τὰ ὅποια τὸ δῆγμα του προξενεῖ, Νικ. Θέρ. 338. IV. ἡφαιστειώδης χώρα, 'Πλούτ.

καύστειρα, θηλ. ἐπίθετ. ἐκ τοῦ καυστήρ (καίω), (πρβλ. θρησκτήρ, -εἰρα), φλέγουσα, φλογερῶς καίουσα, καυστική, (πρβλ. θηρῶτης). ἄλλα μόνον μετὰ γεν., καυστήριος μάχης 'Πλ. Δ. 342, M. 316, ἐνθα ὁ κατὰ παράδοσιν ἐσθλόμενος τανισμός καυστήριος, ἀντὶ καυστήριος (ὅπερ διατηρήθη ἐν Νικ. Θέρ. 924) ἐποίησε τοὺς γραμμάς. νὰ υποθέσωμεν ἐπίθετ. καυστήριος, ὁ, ὄν, ὅπερ μετέβαλον μεταγεν. συγγραφεῖς (ὡς 'Οππ. 'Αλ. 2. 509) εἰς καυστήριος, πρβλ. Σχολ. εἰς 'Πλ. ἐνθ' ἄνωτ., 'Εὐσμ. Μέγ. 493. 44.

καυστήρ, θρῆς, ὁ = καυστήρ, 'Πρωτ. π. μον. λέξ. σ. 16. 26, καυστηριάζω, καυστήριον, ῥε ἐν λέξ. καυσ- καυστήριος, ῥε ἐν λέξ. καύστειρα.

καύστης, ου, ὁ, ὁ καίων, φλέγων, χωνευτὰς, καύστας, χαλκῆς, μεταλλευτὰς Πρὸκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 250: καύστης νεκρῶν Γλωσσ.

καυστικός, ἡ, ὄν, ἱκανός, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν εἰς τὸ καίειν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ καυστός (ἐπιδεικτικός καύσεως, δυνάμενος νὰ καίηται), τὸ καυστὸν οὐ καίεται .. ἀνευ τοῦ καυστικοῦ 'Αριστ. π. 'Ψυχῆς 2. 5, 3, πρβλ. Φυσ. 8. 1, 5: Συγκρ. -ώτερος ὁ αὐτ. π. 2. Μορ. 2. 2, 15: 'Ἰππ. -ώτερος ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 3. 8, 6.

Ε) διαφρακτικός, φθοροποιός, δύναμις κ. Διοσκ. 2. 6. 2) ἀνέκτων εἰς καυσιν, διὰ καύσεως, βλάσαντι 'Εδδ. (Μακκ. 5', 27): καυστικὰ φάρμακα, ὅτινα καὶ ἐσχαριωτικά λέγονται, Γαλην. — 'Επέρ. -κός, βλάπτειν Εὐστ. 70. 36. 3) ἐπὶ τῶν πυρεσάντων, διεγερτικός, ἐρεθιστικός, 'Ιππ. Προφρ. 72.

καυστός ἢ καυτός (κατὰ τὸν Λοβέκ.), ἡ, ὄν, κεκαυμένος, ἐρυθρός ἐκ τῆς καύσεως, μοχλός Εὐρ. Κύνκλ. 633: — καυστόν, τὸ, δλονκαύτως ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, Φώτ., 'Πλούτ. 2) καύσεως ἐπιδεικτικός, δυνάμενος καίηται, νὰ καυῇ, ὁ καύσιμος (πρβλ. καυστικός), ἀντιθετὸν τῷ ἀκαυστός, 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 24: Συγκρ. -ότερος Θεοφρ. 'Αποσπ. 3. 12, 72.

καύστειρα, ἡ, τόπος ἐνθα πτώματα ἐκαίοντο, Λατ. ustina, hustum, Σπράβ. 236, Σουλ. 'Επιγρ. 2942: καὶ τὸν κεραυνὸν ἐσηγεῖται ὁ 'Πλούτ. διὰ τοῦ καύστειρα.

Καυστριος, α, ὄν, ἐκ τοῦ ποταμοῦ Καύστρου (ἐν Αὐδῇ), ἡ εἰς αὐτὸν ἀνήκων, (ὁ ποταμὸς ἐκλήθη οὕτω διὰ τὸ ἔχειν τὴν διακεκρυμμένην χώραν πλησίον), 'Αριστ. 'Αχ. 68, κτλ.

καύσω, μέλλ. τοῦ καίω.

καυσώδης, ες, (εἶδος) πάσχων ἐκ καύματος, καίμενος, καυσ. καὶ ἐρηρὰ γῆ Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 3. 14, 3. 2) = καυματώδης 2, πυρετός κ. 'Ιππ. 'Αρ. 1251, καὶ καυσώδεις, = οἱ πάσχοντες πυρετῶν, 943F: κ. ὕδατα, θερμαίνοντα, ὁ αὐτ. π. 'Αέρ. 284, καὶ τὸ ἐπέρ. καυσωδῆς, 'Ιαλην.

καύσωμα, τό, = καύμα, καύσος, θερμότης ἐσχαρὰ, πύρωσις, Γαλην.

καύσων, ὠνος, ὁ, μεγάλη θερμότης, θερμὸν καύμα, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κ', 12, πρβλ. 'Αὐθ. 734, Λουκ. Φιλοφ. 25: ἄνεμος καύσων, ἐρηρὰ καὶ θερμὸς, πυρῶδης, 'Εδδ. ('Ιερ. III', 17), κτλ. — κυνόκαυμα, τό, παρὰ τῇ Εὐσταθ. 1255. 24, «ἔβλον δὲ ἐπὶ τοῦ τοιούτου κυνὸς ἐπιτέλλοντος πολλοὶ γίνονται καύσωνες» α. 183. 31.

καυστήρ, ῥρος, ὁ, ὁ καίων, Πινδ. Π. 1. 185. II. ὡς τὸ καυστήριον, πεπυρωμένος σίδηρος, δι' οὗ οἱ ἱατροὶ καυστηριάζουσι τὰ νοσοῦντα μέρη τοῦ σώματος, 'Ιππ. 894A, 'Ιαλην., Γλωσσ.

καυστηριάζω: μέλλ. -άσω, καίω διὰ καυστηρίου, Σπράβ. 215 (ἐνθ' ὅλλοτε κακῶς καταστ-): μεταφρ. ἐν τῷ παθ. κ. ΚΕΚΑΥΤΗΡΙΑΖΟΜΕΝΟΙ τὴν συνελθούσιν Α' 'Επιστ. π. 'Υμν. δ', 2, «βεβασησμένην, μὴ ἔχοντες τὴν συνελθούσιν ὑγιή» 'Πλούτ. διὰ τοῦ καυστήρος ἐγκαίω, στιγματίζω, καυστηριάζω τὰς ἱπποὺς Λύκον Σπράβ. 5. 215: — ῥηματ. ἐπίθετ. καυστηρικεῖον, Θεοφρ. Νών. 2. σ. 338.

καυστήριον, τό, σίδηρος καίων, καυστηριάζων, Λουκ. 'Αλ. 42 (κρινὼς καυστ-), 'Απολ. 2: μεταφρ. καυστήρια ταῖς ψυχαῖς προσάγειν Διόδ. 20. 54: — ὡσπύτως: καυστηριεῖον, 'Ιαλην., Γλωσσ. II. κακαυμένον σημεῖον, τὸ ἐγκαυτὸν, στίγμα, Σπράβ. 5. 215.

καύτης, ου, ὁ, = καύστης, καυστήρ. 'Ανθ. Π. 2. 11, ὁ ἐνταφιαστής.

καυτός, ἡ, ὄν, ῥε ἐν λ. καυστός.

καυτός, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ καὶ αὐτός, Εὐρ. I. Δ. 1349, 'Ανθ. Π. 6. 57.

καυχάμαι, ὁ, ἐν. καυχῆσθαι παρὰ μεταγεν., ὡς 'Επιστ. π. Ρωμ. δ', 17. 23, κτλ. — ἡσομαι, 'Πρόδ. 'Επικρ. ἐν ὁ 'Εμπαρ. 1: ἀρ. ἐκαυχῆσθην, Εὐπολ. ἐν 'Αδμ. 31, 'Αριστ. Πολ. 5. 10, 16: πρkm. κακαυχῆμαι 2 'Επιστ. π. Κορ. γ', 14, (Συγγενὲς τῷ αὐχέω, εὐχομαι). 'Ομιλῶ μεγαλοφώνως, λέγω λόγους μεγάλους, κομπάζω, μεγαλοφημονῶ, Πινδ. Ο. 9. 58, Εὐπολ. ἐν 'Αδμ. 31, κτλ. καυχῶμαι, ἀλαζονεύομαι, ἐπ' αἰχμησὶ κ. μέγα 'Κράτειν. ἐν 'Αδμ. 31, πρβλ. Αὐκουρῆ. ἐν τοῖς Α. Β. 275: εἰς τι 'Αριστ. Πολ. 5. 10, 16: — μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., καυχῶμαι διτι .., 'Πρόδ. 7. 39, 'Επικρ., ἐνθ' ἄνωτ., κτλ. — μετὰ μετοχ., καυχῶμαι ὅτι κάμνω ἢ εἶμαι .., Μενάνδρ. Μονόστιχ. 616: — μετ' αἰτ., καυχῶμαι ἐπὶ τινι, Φιλῆμ. ἐν 'Αδμ. 18, 2 'Επιστ. π. Κορ. 9. 2. — Δὲν ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν 'Αττ. περὶογράφων.

καυχᾶς, ἀδός, ἡ, ἡ καυχώμενη, ἡ καυχησάρα, μεταγεν. καύχη, ἡ, - τῷ ἔπομ., καύχαι ἐπέων, ἐπὶ τῆς ἡρωικῆς ποιήσεως, Πινδ. Ν. 9. 15.

καύχημα, τό, τὸ καυχᾶσθαι, καύχης, τὸ νὰ ἐπαίνῃ τις ἑαυτὸν, Πινδ. I. 5 (4). 65. 2) ἀντικείμενον καυχῆσεως, Λεσβῶναξ 173. 18, 'Επιστ. π. Ρωμ. δ', 2.

καυχημάττας, ου, ὁ, καυχώμενος, «καυχησάρας» ἐγένετο διὰ κατὰ τὸ φρονηματούς, φρουρηματούς, οἰηματούς κτλ., κ. λόγος Σχολ. εἰς 'Πλ. Ν. 373, 'Εὐσμ. M.

καυχηματούς, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων κλίειν εἰς τὸ καυχᾶσθαι, Σχολ. εἰς 'Πλ. Θ. 535.

καυχῆμων, ου, ὁ καυχώμενος, πλήρης καυχῆσεως, Βαβρ. 5. 10. καύχης, εως, ἡ, τὸ καυχᾶσθαι, κομπασμός, τὸ νὰ λέγῃ τις λόγους μεγάλους ὑπὲρ ἑαυτοῦ, 'Ιππ. 'Πρακλ. 1. σ. 18: κ. ἔχω, ευχὼν παρὰ τῇ Παύλῳ, ὡς καὶ ἡ φράσις καύχημα ἔχω, 'Επιστ. π. Ρωμ. ιε', 17.

καυχῆτης, ου, ὁ, καυχώμενος, ὁ Σχολ. εἰς 'Ομ. 'Πλ. II. 96 ἐρμηνεύει ἀπελκυστῆρες = καυχῆται, πρβλ. Λοβέκ. Παρκαλ. 440.

καυχῶμαι, ἔρετ. τοῦ καυχῶμαι, ἐπιθυμῶ νὰ καυχῶμαι, νὰ μεγαλυνῶ, 'Εὐσμ. Μέγ. 206. 22, Σχολ. εἰς 'Αριστ. Πλ. 572.

κάψα, Λακωνικὴ λέξις, λουτήρ, ἴσως κατ' ἀποκοπὴν τοῦ σ, ἐκ τοῦ σκάφη, ὡς τὸ 'Ομηρ. κάπετος ἐκ τοῦ σκάπτω, 'Πλούτ. καψάω, γελῶ, καὶ κα(γ)γάζω, 'Πλούτ.

καψάν, Δωρ. = κηφάν, 'Πλούτ. Καψάσις, ὄνομα μηνὸς τινος, 'Πλούτ. ἴσως ὁ μὴν αὐτοῦ ὠνομάσθη Καψάσις, διότι κατ' αὐτὸν ἐστὶν ἀγομένης: οἱ δοῦλοι ἐρερον κάψας ἢ σκάψας, ὡς ἐν 'Αθήναις οἱ μέτοικοι κατὰ τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων, πρβλ. σκαφηφορῶ.

καψέω, ῥε κεκαψώς.

κάψος = κάπος, 'Εὐσμ. Μέγ.

καψουρά, ἡ, ἡ «κάψα», ῥητινώδης ὕλη ἔχουσα ζεῖαν καὶ σφοδρὰν ὀσμὴν, ῥε καὶ δουκαγγ. Γλωσσ.

καψώρη, ἡ, ὁλκεια ἀλώπηξ: ὡσπύτως καὶ σκαψώρη, Schneid. εἰς Δι. π. Ζ. 7. 47.

καχάζω, Δωρ. μέλλ. καχαζῶ, Θεοφρ. 5. 142: — (πιθωνὸς κατ' ὀνομασίαν. ὡς τὸ καγγαλῶ, Λατ. carchinnoi), ἐκ τοῦ κατὰ τὸν γέλωτα ἐπαναλαμβανομένου συχνὰ φλόγγου χα-χα-χα., πρβλ. τὸ σημερινὸν χαχαλίζω ἢ χαχανίζω, ἐπὶ τοῦ ἡχροῦ γέλωτος τῶν ἀνδρῶν, ὡς τὸ καχλίζω, ἐπὶ τῶν γυναικῶν), Κλήμ. 'Αλεξ. 196: ἀθρήσις, ἀθρήσις καὶ ἀμέτρως γελῶ, (ὁ 'Πλούτ. ἐρμηνεύει «ἀθρήσις, ἀκατέμετος γελῶ»). Καχάζω, ἡχρῶς γελῶ, 'Αριστ. 'Εκκλ. 849, 'Ανακρέοντ. 34, 29, Λουκ. 'Εταιρ. Διάλ. 6. 3: ἐπὶ τινι, διὰ τι, Εὐδοκ. ἐν 'Αδμ. 1, Λουκ. 'Ερωτες 23: μέγα κατὰ τινος Θεοφρ., ἐνθ' ἄνωτ.: ὡσπύτως μετὰ τινος σημασίας καταφρονήσεως ἢ ἐμπαιγμοῦ, ἀπάντων καχαζόντων γλώσσας Σοφ. Δι. 109. — Τὰ 'Αντίγραφα συχνάκις παρέχουσι τὴν γραφὴν καγγάζω (ὡς ἀνακαγγάσσας Πλάτ. Εὐδοκ. 300D, ἀνεκάγγασσε Πολ. 337A), καὶ τὸν τύπον τοῦτον ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον ἐν Βαβρ. 99. 8, λύκος δ' ἐπ' αὐτῷ καγγάσσας, ὡς ἐν 'Ανθ. Π. 5. 230, 6. 74: ἄλλ' ὁ παλαιός 'Αττ. τύπος ἦτο καχάζω, ἀπαιτούμενος ὑπὸ τοῦ μέτρου παρὰ Σοφ. καὶ 'Αριστ., ἐνθ' ἄνωτ., πρβλ. καχασμός.

καχασμός, ὁ, = καγγασμός (ὁ ῥε), ὁ ἐκχυτός γέλωτος, Σουῖδ. αὐθόρος καὶ ἀθρόνος γέλωτος, τὸ καχάνισμα, 'Αριστ. Νερ. 1073, κατὰ τὸ Ραβ. 'Αντίγραφον (κατὰ τὸν Κλήμ. 'Αλεξ. σ. 196, «καχλίσμος ἐπὶ τοῦ τῶν γυναικῶν γέλωτος, καχασμὸς δὲ ἐπὶ τοῦ τῶν ἀνδρῶν»).

καχεκτέω, ἔχω τὸ σῶμα ἐν κακῇ καταστάσει, εἶμαι ἀσθενικός (ἀντὶθ. εὐεκτέω), κατὰ τὴν Σουῖδ. «οἱ μὲν νοσοῦντες πάντες καχεκτοῦσι, οὐ πάντες δὲ οἱ καχεκτοῦντες καὶ νοσοῦσιν ἤδη», Πολύδ. 29. 6, 14: μεταφρ. καχ. ψυχῇ, ὁ αὐτ. 20. 7, 4: περὶ τῆς κακῆς καταστάσεως τῆς πολιτείας, αὐτοῦ 4. 1.

καχέκτημα, τό, κακὴ κατάσταση ἢ κακὴ ἔξις, ἡ καχέλις, Νικητ. Χρον. 241).

καχέκτης, ου, ὁ, (κακός, ἐξίς, ἔχω), ἐν κακῇ σωματικῇ καταστάσει ὢν, ὁ ἀσθενικός, ἀντὶθετ. ὁ ὑγιής, ὁ ἀσθενής, οὕτω παρὰ

Πολυβ. 18, 15, 12, οἱ καχέκται καὶ οἱ ὑγιαίνοντες ἀντιθέονται πολιτικῶς, κακῶς, δυσμενῶς διατεθειμένους, δυσηρεστημένους, διὰ συνάπτονται, καχέκται καὶ στασιώδεις 1. 08, 10' καχέκται καὶ κινητικοί 1. 08, 10.

καχεκτικός, ἡ, ὄν. = τῇ προηγ., ἀντίθ. εὐεκτικός, Ἰαλιν. καχελκῆς, ἡ, ὁ ἔχων κακόν, δυσάστον ἔλκος, Ἰππ.

καχεξία, ἡ, (ἔξις), κακὴ κατάσταση τοῦ σώματος, ἀντίθ. τῇ εὐεξίᾳ, Ἰππ. Ἀρ. 1248, Πλάτ. Γοργ. 450Α, Ἀριστ., κτλ. 2) ἐπὶ τῆς ψυχῆς, κακὴ διάθεσις, κακὴ κατάσταση, Δίριλ. ἐν Ἰαμ. 1, Νικολ. ἐν Ἀδῆλ. 1. 12, Πολύβ. 5. 87, 3.

καχ-ἐσπερος, ὄν, ὁ ἔχων κακὴν, σκοτεινὴν ἐσπέραν, Ἰω. Δαμασκ., ἴδε Et. Gud. 300. 42.

καχ-εταίρεια, ἡ, κακὴ εἰσαίρεια, τὸ νὰ ἔχη τις κακοὺς ἐταίρους, Θεοφρ. 1171.

καχ-ἡμερος, ὄν, κακὰς ἡμέρας διερχόμενος, ἄλλιος, ἀντίθ. καλῆμερος, Ἀνθ. Π. 9. 508.

κάχλα, ἡ, ὄνομα τοῦ φυτοῦ, βούρβαλλιον Διοσκ. 3. 150.

καχλάξω, μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ τύπος τοῦ γλάξω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνέστο. καὶ παρὰτ., παταγῶ, φορῶ, ἀείποτε ἐπὶ τοῦ ἡχοῦ ἐν παράγουσι τὰ ὑγρά κινούμενα, (ὁ Ἰσχυρ. ἔλιωσεν περὶ τοῦ κύματος ὅταν φερόμενον ἐπὶ τοῦς κάχληκας ψοφῇ καὶ ἡχῇ), ὁ λαὸς σήμερον λίγαι κοχλάζει ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὅταν βράζῃ, μεταφορ. δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ταραττομένων καὶ ἐξοιδαυνομένων κυμάτων· οὕτως ἐπὶ ὄνῳ χυνομένου εἰς ποτήριον, Πινδ. Ο. 7. 3, πρὸλ. Φιλόστρ. 116· ἐπὶ τῆς θαλάσσης πληγετούσης τὸ πλοῖον, περὶ πρύμιναν Δισχύλ. Θῆβ. 761, πρὸλ. 115, Θεόκρ. 6. 12· ἐπὶ ποταμοῦ, Διον. Π. 838, Ἀρρ. Ἀνάβ. 5. 20, 8· ἐπὶ βροχῆς, Δυσκ. 80·—μετὰ συσταλ. αἰ., κύμα πέριξ ἄρρὸν πολὺν καχλάζον, ἀναείζον ἄρρὸν, Εὐθ. Ἰππ. 1211· πρὸλ. κανάσσω, πεφλάξω·—μεταφορ., περὶ τοῦ κρότου τῶν στρατευμάτων, κύμα περὶ πτόλιν δοχιολοφᾶν ἀνδρῶν καχλάζον Δισχύλ. Θῆβ. 110· οὕτως ἐπὶ μεγάλῃς εὐγλωττείας, ἥτις ἂν καὶ ὀριμητικὴ εἴη καὶ σοφία, ὅμως ἡδύνη, τὸ Πλατωνικὸν νῆμα .. μεγάλως κατασκευάζει καχλάζον Διον. Ἀλ. π. Δημ. 28, πρὸλ. Πινδ. ἐνθ' ἄνωτ. ὁ Ἰσχυρ. προσθέτει καὶ τὴν σημασίαν «τετάρκωνται· ἐπαίρεται· φλεγμαίνει», ὁ δὲ Σουῖδ. ἐρμηνεύει αὐτὸ μόνον ταραττεται, φλεγμαίνει, ἀλλὰ καὶ «βράζει» (βράζει). [κα-Δισχύλ. Θῆβ. 761, κα- Θεόκρ. ἐνθ' ἄνωτ.].

καχλαῖνω, ἴδε καχλαῖνω.

καχλασμα, τό, ὁ κρότος ἢ φόρος, ἐν οἷς κάχληκας ἐκ τῶν κυμάτων ταραττομένοι παρὰγονσιν, Ἰσχυρ. ὁ δὲ Εὐστ. εἰς Ἰλ. Ψ. ἐρμηνεύει προσέτι «βράσμα, ζέσις, πάρασμα».

καχλασμός, ὁ, = τῇ προηγ., Μανασσ. Χρον. 229.

κάχληξ, ἡ, ὁ, πετράδιον ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ ποταμοῦ ἢ ἐνδὸς τῆς θαλάσσης, χαλκίκα, Σουῖδ. «λίθον ἐν τοῖς ὕδασι», Στράβ. 182·—περιληπτικῶς, «χαλκίκα», Θουκ. 4. 26. (Πινδ. ὅπως συγγενεῖς τῇ χαλκίξ, χαλκί, χαλκίκα).

καχυμιλία, ἡ, ἴδε κακομιλία.

κάχ-οριμέσας, ἡ, (ὀριμίς) ἀτυχῆς προσόρμις, ὅταν δηλ. ἡ ναὺς προσορμισθεῖσα πονεῖ ἐν δύναται νὰ ἀποπλεύσῃ διὰ τὴν νύκτα, Ἀνθ. Π. 7. 640.

καχυρῶδης, ὄν, ὁ, κατεσκευασμένος ἐκ κάχρυος, δηλ. περρυγμένου κρύου, ἄρτος Πολύβ. 5, 33. 72. II. κ. πυρός, οἷως ὁμοιάζων πρὸς κάχρυον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 4, 3, π. Φυτ. Δίτ. 3. 21, 2.

καχυρῶδης, τό, ὑποκορ. τοῦ κάχρυος, μικροὶ κόκκοι περρυγμένου κρύου καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ περρυγμένον, Ἀριστ. Περὶ 20. 8, Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 5. 6, 3, Ἰσχυρ.

καχυρῶδης, εἶσα, ὄν, ὅμοιοι πρὸς τὴν κάχρυον, Νικ. Θερ. 40.

καχυρῶ-φόρος, ὄν, φέρων κάχρυον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 6, 6, κατὰ τὰ ἄριστα Ἀντίγραφα ἀντὶ καχυρῶ-φόρος, ὅπερ ἐν χρήσει παρὰ Νικ. Θερ. 850 χάριν τοῦ μέτρου.

κάχρυς (συγλ. κάχχρυς), ὄν, ἡ, ἐξηραμένη ἢ περρυγμένη κριθή (πρὸς εὐχερεσίαν ἀλευροποιῶν, Εὐστ. 40), ἡ ἢ κατεσκευάζετο ἢ χονδροειδέως κριθή (ἀρίστα), Κρατῖν. ἐν Ἀδῆλ. 130, Ἀριστοφ. Σπ. 1306, Νεφ. 1358. II. ἐπὶ διαφόρων σπέρων, ὁ κυψελώδης καρπὸς τῆς λιθανωτίδος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 11, 10, Διοσκ. 3. 87· τὰ ἐξωτερικά περιβλήματα ἢ τὰ ἄνθη (amentia) καρπῶν καὶ ἄλλων τοιοῦτων καρπῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 10, 4, 14. 1, κτλ.

καχυρῶδης, ὄν, ἴδε ἐν λέξ. καχυρῶ-φόρος.

καχυρῶ-μῆλ, ὄν, συγγέν, ταραξῶ καὶ κατακαχρῶσαι Ἰσχυρ.

καχυρῶδης, = καχυρῶδης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 12, 8 καὶ 17, 3.

καχ-υπονόητος, ὄν, = τῇ ἐπομ., Γεωργ. Παχυμ. ἀλλὰ παρὰ Πολύβ. Β' 57, καχυπονόητος, Πλάτων εἶναι ἐπαρμένον ἀντὶ τοῦ καχυπόητος, ὅπερ ἦν ἐπὶ πηρωμένη ἐξ Ἀντιγράφων, ἀντὶ καχυπόητος ἐν Φαίδρ. 240Ε.

καχ-υπόνοος, ὄν, συγγρ. -νοος, -νοον, = τῇ καχύποπος, ἔχειν τι τὸ καχυπόδουν Φίλων 2. 570.

καχ-υποπέτω, ὀνομαζ. μεθ' ὑποψίας, τινὰ Βυζ.

καχ-υπόπτης, ὁ, = τῇ ἐπομ., Εὐσταθ. Πονημ. σ. 108. 62.

κάχ-υπόπτος, ὄν, ὁ υποπέτων τὸ κακόν, ἀείποτε ὑπόπτης, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 627, Πλάτ. Πολ. 409C, Ἀριστ. Ρητ. 2. 13, 3·—Ἐπίρρ., καχυπόπτως ἔχειν Εὐσταθ. Πονημ. 351. 7.—Πρὸλ. καχυπονόητος.

καχυποπέτωμαι, κακὰ ὑποπέτω, Ἀριστοφ. Πέρ. 956, ἐνθα νῦν ἀναγινώσκεται καχυρισμένως, κάχ' ὑποποπέτωμαι.

κάχ-υπόπτος, ὄν, = καχύποπος, ἴδε ἐν λέξ. καχυπο-νόητος.

καχυποψία, ἡ, κακῶν ὑποψία, ὑπόνοια κακοῦ, Βυζ.

κάψα, καψάκης, καψάκειον, ἴδε ἐν λέξ. κάψα.

καψιδρώσιον, τό, (κῶπρω, ἰδρῶς) Λατ. sudarium, τὸ σουδι-ριον, μάντιον, «μανδήλιον» καθ' Ἰσχυρ. καὶ εἶδος χιτωνίσκου, Ιωμ. Ἀνώνυμ. 323· παρ' Ἰσχυρ. κακῶς καψιδρώκειον.

καψι-πυθῆδης, ὁ, κατὰ τὸν Ἰσχυρ., ὁ μετὰ τῶν τὰ ἀλ-φίτα [ἐχόντων προσπιθῆσιν ὁ Δινδ.] καὶ μὴ διδόντων ἀλλό-μενος·—καπηδάλω εἶναι ἐφ' ἑαυτὸν ἐν τῇ Μεγ. Εὐνομ. 286. 35. Σύνθετον τὸ ἐγκαψικίδης εὐρηται παρὰ Λακκ. ἐν Λεξίφ. 10 (ὡς εἰς τὸ καψιδάλω, ὁ τρώγων κρήμυα), ἀλλὰ καλὰ τινὰ Ἀντιγράφα ἔχουσιν ἐγκαψικίδης, ὅπερ ὁδηγεῖ εἰς τὸ ἐγκα-ψικίδης.

κάψις, εἰς, ἡ, κατάποσις, καταβρόχισις, «κάψισμα», κάψις πίειρα, ἐπὶ τῆς ὄρεως, ἀντίθετι τῇ σπάσσει καὶ λάψει, ἡ δὲ ὄρεως οὐτε σπάσει πίειρα οὐτε λάψει, ἀλλὰ κάψι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 6, 1.

κάω [ᾶ], Ἀττ. ἀντὶ τοῦ καίω, δηλ. κάφω, ἴδε ἐν λέξ. καίω.

κα, καὶ πρὸ φωνήεντος κεν. Ἰππ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀν (ὁ ἴδε) Διολ. καὶ Ἀρρ. Δωρικ. κα (πρὸλ. γε, γα)· ἀείποτε ἐγκλιτικόν.

Ὅτι τὰ ἀν καὶ κα (ἢ κεν) εἶναι ἰσοδύναμα, φαίνεται ἀντιτι-ρήτως ἐκ τῆς χρήσεως αὐτῶν ἐν ἀντιστοιχοῦσαις προτάσεσιν, οὐκ ἂν .. ἀλλὰ κεν .., Ἰλ. Ν. 289 κέ· οὐκ ἂν .., οὐδέ κε .., Τ. 271 κέ·, πρὸλ. Ι. 416 κέ·. Ὁδ. Σ. 27 κέ·, κτλ.· ἐνίοτε ἀντιτίθετα ἀπαντῶσιν ὁμοῦ, ὅφρ' ἂν μὲν κεν Ἰλ. Α. 187, πρὸλ. Ν. 127, Ὁδ. Ε. 361, κτλ.· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀποδεικνύει διαφορὰν μετὰ τῶν δύο, διότι τὸ κα ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει ἐν Ὁδ. Δ. 733· καὶ εἶναι γνωστὴ ἡ ἐπανάληψις τοῦ ἀν, ἴδε ἀν Δ. II. Περὶ τῆς χρήσεως τοῦ κα, κεν, ἢ κα, ἥτις εἶναι σχεδὸν ἡ αὐτὴ τῇ χρή-σει τοῦ ἀν, ἴδε ἀν.

κέαδης, ὁ, = καϊάδης, ἴδε τὸ ἐπὶ.

κέαζω, Ἰππ. μελλ. κέασσω, Ὀρρ. Ἀργ. 852· ἄρ. κέασα,

κέασσα, ἐκέασσα. Ὀμ.—Παλ., ἄρ. κέασθην Ἰλ.: παλ. πηκρ.

κέεασμένος, ἴδε κατωτ. (Πρὸλ. κέ-ω, κατ-άδης, κέ-αρνον,

Σανσφ. κηλ, κηλ-ἀνι (abscindō) ἀλλὰ τὸ Λατ. κελ-α, de-κείατο,

scindō, δείκνυσι ὅτι ἡ πρώτη βίβα ἦτο SKM ἢ SKA, πιθαν. συγ-γενεῖς τῇ σκίω, ὁ ἴδε).

Σχίζω (ὁ Ἰσχυρ. διασχίζω, κτλ.), κόπτω,

κέασσε ἐξ ὅλα νηλεῖ χαλκῷ Ὁδ. Σ. 418· κέασσαν ἐξ ὅλα Ἰ. 161·

πρὸλ. Ἰππ. 658. 14, κτλ.· ἐπὶ κεραυνῷ, συντρίβω, κατασυντρίβω,

νῆα .. κεραυνῷ Ζεὺς ἔλασεν ἐκέασσε Ὁδ. Ε. 132, II. 250·

ἐπὶ ὅρατος, κέασσε δὲ ὁστέα λευκά Ἰλ. II. 347, ὅπερ ἐν Ἰ.

398 εἶπεν, αἰχμὴ ἱεμένη ῥήξ' ὁστέον·—[κεφαλῇ] ἀνδρα

πᾶσα κέασθη, εἰς δύο ἐκόπη, II. 412, Ἰ. 387· οὐρανὸς .. κε-

κασμένος εὐρέϊ κύκλῳ Ἀρσ. 475. 2) κοπανίζω, κατα-

τρίβω, Νικ. Θερ. 644.

κέαθος, ὁ, βορρῶς, «κέαθι καὶ κηθί» Ἰσχυρ.

κεάινω, = κέαζω, μετὰγεν.

κεάωνθος, ὁ, εἶδος ἀκάνθου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 10, 6.

κέαρ, συγγρ. κῆρ, ὁ ἴδε.

κέαρνον, τό, (κέαζω) ἀλίνη, ἐργαλεῖον τοῦ ξυλουργοῦ, σκέπαρ-

νον, «κέαρνα» πλῆρα τεκτονικῆς ἢ σκυτικῆς Ἰσχυρ.

κέασματα, τὰ, (κέαζω) τεμάχια, «κλάσματα, σπῆματα ἢ διαρ-

ρήγματα» Ἰσχυρ.

κέαται, κέαται. Ἰππ. γ' πλῆθ. ἐνέστο. καὶ παρὰ τοῦ κέζωμαι.

κεβλή (συγλ. κέβλη, Ἀρκάδ. 107. 20), ἡ, ἡλξάνθη, ἡ Μακεδ.

συγλοπὴ ἐκ τοῦ κεβλή καὶ τροπὴ τοῦ ρ εἰς β, ἀντὶ τοῦ κεφαλῇ,

πρὸλ. Μακεδόν. Βίλιππος, Βερνίκη, βαλακρός, ἀντὶ Φίλιπ-

πος, Φερωνίκη, φαλακρός·—ἀμφὶ τὸ κεβλήν ἐργαζόμενος ἀγλι-

θων οὐλὸν ἔχει στέφανον Κάλλ. Ἀποσπ. 140, πρὸλ. Εὐνομ. Μείγ.

498. 41, Σχολ. εἰς Νικ. Ἀλ. 433·—κεβλή ἐν τῇ Μεγ.

Εὐνομ. 195. 39, Ἰσχυρ.

κεβλή-γυνοῦς, ὄν, ἔχων τὸν γόνον ἐν τῇ κεφαλῇ, ἐπὶ τῆς μή-

κίονος, ὅτι ἐν τῇ κεφαλῇ τὸ σπέρμα ἔχει ἀπὸ τῶν Σχολ. καὶ ἡ

Ἀθηνά οὕτως ἐκαλεῖτο ὡς ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ Διὸς κυοφορηθεῖσα,

Νικ. Ἀλ. 433.

κεβλήνη, ἡ, ἡ ὀρίγανη, Ἰσχυρ.

κεβλή-πύρις, πτηνὸν τι μετ' ἐρῶν ἢ πυρρὴν κεφαλὴν, Ἀρι-

στοφ. Ὀρν. 303· ἴδε Σχολ.

κέβλος, ὁ, «κυνοκέφαλος, κῆπος» Ἰσχυρ., ὁ δὲ κῆπος οὗτος εἶναι

ἦν ἡμῶν κυνέη, πρὸλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 2, 8 κῆβος.

κέχλος, ὁ, ἄγνωστος τι θαλάσσιον πτηνόν, Σουῖδ.

κέχχρα, ἡ, = κέχχρος, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Σπ. 91.

κεχχρ-αλέτης, ὄν, ὁ, (ἀλέη) ὁ ἀλλήλων κέχχρον, Ἰαλιν.

κεγχραμιδῶδης, ες, ὅμοιος πρὸς κεγχραμιδα, Θεοφρ. π. Φυτ. 1. 11, 3.

κεγχραμῖς, ἰδός, ἡ, (κέγχρος) ὁ ἐν τῷ σὺνῳ μικρὸς σπόρος, Ἰππ. 586. 49, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 1. 5. 17, 4, Θεοφρ. π. Φυτ. 1. 11, 6. 2) ὁ πυρὴν τῆς ἐλαίας, Σουίδ.

κεγχρανυπώλης, ὁ, ὁ τραχηματοπώλης, Ἰσχύχ. κεγχρεῖσιν, ποιητ. ἐπιτεταρ. δοτ. ἀντὶ κέγχροις, Ἀρατ. 906.

κεγχρεών, ὦνος, ὁ, (κέγχρος) τὸ καθαριστήριον, ὅπου τὴν ἐκ τῶν μετὰλλων κέγχρον διέφυγον, τόπος Ἀθῆναις ἐνθα ἐκαθαίρετο ἡ ἀργυρεῖς κέγχρος καὶ ἡ ἄμμος ἡ ἀπὸ τῶν ἀργυρεῖων ἀναφερομένη, Β. Ἀν. 271, 23, Δημ. 974. 16, πρὸς. Λοβέκ. εἰς Φρόνιχ. 167.

κεγχρινός, ἰδός, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. κέρχνη.

κεγχρινάτος, α, ον, ἔχων τὸ μέγεθος τοῦ κέγχρου, Λουκ. 1. 18.

κεγχρίας, ου, ὁ, ὅμοιος πρὸς κόκκον κέγχρου, κ. ἔρπηας, ἐξάνθημα τι ἐπὶ τοῦ δέρματος, Γαλην. II, ὅστις ἔχων ἐξογκώματα ἐπὶ τοῦ δέρματος ὅμοια πρὸς κέγχρον, ὅμοιος πρὸς τὸν ἀμμιδύτην, Ἀέτ. καλοῦμενος κεγχρινάδας ἐν Διοσκ. Θηρ. 32, κέγχρος, αὐτίκῃ 15, κεγχρινός, Νικ. Θηρ. 463, Λυκάφρ. 912, Πασύλ. Δίγ. κεγχρίτης, Ἀέτ. (γ) cenchris, Lucan. 9. 712.

III. παρὰ Πτολμ. Δ' 248, κεγχρινάδας καὶ κεγχρίας εἶναι ἐσφαμ. γραφὴ ἀντὶ κεγχρινάδας.

κεγχρίνης, η, ον, ἐκ κέγχρου παρεσκευασμένος, κ. δλευρον, ὁ σφοδρόμενος ἐκ τοῦ Διοσκ. — ἡ κεγχρίνη, ἔφημα, πόλτος, «σούπα» ἐκ κέγχρου, Ἰσχύχ.

κεγχρίς, ἰδός, ἡ, = κέρχνη, κερχνης, ἴδε ἐν λέξ. κέρχνη. 2) = κεγχρίας II, ὁ ἴδε. II, = κέγχρος, Ἰππ. 572. 39.

κεγχρίτης [τ], ου, ὁ, ὅμοιος πρὸς κέγχρον, I. = κεγχρίας II, ὁ ἴδε. 2) εἶδος λίθου, αὐτίκῃς τριχομένον οἱ κόκκοι ὁμοιάζουσι πρὸς κέγχρον, Πλίν. 37. 73. II. θηλ. κεγχρίτης Ισκάς, ἔχρον σῦκον (ἐκ τοῦ πλῆθους τῶν ἐν αὐτῷ σπόρων), Ἀνθ. Π. 6. 231.

κεγχρο-βύλοι, οι, οἱ βάλλοντες, σπείροντες κέγχρους, μυθώδης πύλη παρὰ τῷ Δουκ. π. Ἀλθθ. 1. 13.

κεγχρο-ειδής, ες, ὅμοιος πρὸς κόκκον κέγχρου, ἐπὶ σταγύων ἰδρώδεις, Ἰππ. Προγν. 38, κ. τραχύσιμα, ἐργασία ἔκτυπος ἐπὶ ἀργυρῶν ποτηρίων, τὸ κεγχρίσιον οὕτω λέγεται διὰ τὸ τραχύσιμα εἶναι κεγχροειδῆ Ἀθῆν. 475B.

κέγχρος, ὁ, εἶδος βοτάνης καὶ σπόρος «κεχρί», «σπερμάτιον μελίγη ἀμπερῆς» Ἰσχύχ., τὸ πλεῖστον ἐν τῇ πλῆθ., Ἰσ. Ἀσπ. Ἰρ. 398, Ἰρὸδ. 4. 17, Ἰππ. π. Διατ. Ὁς. 387, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 22, κτλ. ἐν τῇ ἐνικ., Ἰρὸδ. 1. 193, ἐπὶ ἐνὸς μόνου κόκκου, 3. 100, — θηλ. παρ' Ὀρείβας. 41 Matth. — τύπος κέρχρος ἀπαντᾷ παρ' Ἀναξάνδρ. ἐν «Πρωτ.» 1. 27, Ἰαλην. 12. 395, πρὸς. κέρχρωμα, κέρχνη.

II, πᾶν πρᾶγμα ἐσημασιμένον εἰς μικροὺς κόκκους, οἷον τὰ ῥά ἰχθύος, Ἰρὸδ. 2. 93, μικροὶ κόκκοι, Ἀθῆν. 525D, μικρὰ τις φλόγισις τοῦ ὀρθαλμοῦ, Πολέμων Φυσιогν. 213.

III. = κεγχρίας II, ὁ ἴδε. IV, εἶδος μικροῦ ἀδάμαντος, Πλίν. 37. 15.

κεγχρο-φόρος, ὁ, φέρων κέγχρον, παράγων κεχρί, Σερὰδ. 218.

κεγχρωδής, ες, = κεγχροειδής, Ἰππ. 427. 7., 1020C, Θεοφρ. π. Φυτ. 1. 8. 3, 3.

κεγχρωμάτα, ων, τὰ, πρᾶγματα τοῦ μεγέθους κόκκων κέγχρου — ἐν Εὐρ. Φαιν. 1386, ὅπαι ἐν τῇ περιφέρειᾳ (ἢ τῷ περιθώριῳ) τῆς ἀσπίδος, οἱ ὧν ὁ μαχητὴς ἠδύνατο νὰ βλήπῃ τὸν ἐχθρόν, χωρὶς νὰ ἐκθέτῃ εἰς κίνδυνον τὸ πρόσωπόν του· τοιαῦτα ὀνομάζονται νῦν εἰς τὰς ἀσπίδας τὰς ἐπὶ Βοιωτικῶν νομισμάτων καὶ ἐπὶ ἀρχαίων ἀγγείων.

κέγχρων, ὁ, τοπικὸς τις ἄνεμος πνέων κατὰ τὸν ποταμὸν Ψάσιν, Ἰππ. π. Ἀέρ. 290.

κεγχρωτός, ἡ, ον, ὅμοιος πρὸς κέγχρον, Ἀδαμαντ. Φυσιогν. 215. 342.

κεδάω, παρὰ μεταγενεστ. Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κεδάννυμι, Ἀρατ. 159, 410, Ἀπολλ. 1'68. B. 626, Νικ. Θηρ. 425, Ἀλ. 458, κεδάωνται (ἐκ τοῦ κεδάμαι) Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 500, κεδάται Ἰσχύχ.

κεδάννυμι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ σκεδάννυμι, Ἀνθ. Π. 5. 276 (καὶ κεδάω, εἰς οὗ «κεδάται» σκεδάννυται» Ἰσχύχ.), ἐν χρήσει παρ' Ὀμηρ. μένον ἐν τῇ Ἐπικ. ἐνεργ. ἀορ. ἐκεδάσσα, παθ. ἐκεδάσθην. Θρασύλ. εἰς δύο, διασπῶ, ἐκεδάσσε φάλαγγας, διέσπασε τὴν πυκνὴν παράταξιν, Π. Ρ. 285, Θεόδ. 8, ἐκεδάσσαν Ἀχαιοὺς Ὀδ. 3. 242, οὕτω, [ποταμὸς] ἐκεδάσσε γεφύρας Π. 3. 88, — Πασύλ. κεδασθεῖσθε ὑσμίνης, βτε διεσπάσθη ἡ μάχη, δηλ. ὅτι τὰ διαμαχόμενα μέρη ἐκ ἥσαν πλέον ἐν κρατάσει, Ο. 328, Π. 306, ἐμειναν ἀθρόοι, οὐδ' ἐκεδάσθεν ἀνά στρατὸν (ἐνθα ἴδε τὴν ἀνέθεσιν) αὐτοὶ 657.

κέδατα, ων, τὰ, νοσῶσα τινὰ πάθη, ἀσφαῖς ἀναφερόμενα παρ' Ἰππ. (συνάπτονται κέδ. καὶ Ισχιάς, κέδ. καὶ ποδάγρα, κέδ. καὶ βουδών) π. Ἀέρ. 193 [ῥασάτω ἐν Ἰπιδ. 1240], οἱ προκύπτοντες ἐκ τῆς συνεχοῦς ἰσχυρίας τῶν Σκυθῶν — ὁ Ἀρεατ. (Δίγ. Ὁς. Νούσ. 2. 8) ἐφαρμόζει τὸν ὄρον τοῦτον εἰς ἀνευρυσμὸν, ἥτοι κατ' εὐρος διχασθῆς τῆς χοίλης φλεβὸς, ληγουσας εἰς διόρρηξιν καὶ

αἰνῶδον θάνατον· καὶ αὕτη ἡ ἐρμηνεία εὐναι νὰ δοθῇ εἰς τὴν λέξιν παρ' Ἰππ.: ἀνευρυσμὸς ἢ κατ' εὐρος διαστολὴ τῶν φλεβῶν, χρόνιοι ἐξογκώσεις ἢ συρροὴ ὑγρῶν ὁ Γαλην. καὶ Ἑρωτιαν. ὀλίγον μᾶς βοηθοῦσι· τὸ δὲ χωρίον τοῦ Ἰππ. ἐν λέξει εἶναι ἐφθαρμένον, καὶ χρονιώτεραι διαθέσεις νόστοι περὶ τὰ ἄρθρα.

κεδριώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κέδριμα, Ἰππ. παρ' Ἑρωτιαν.

κεδρός, ἡ, ον, (πιθον. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὰ κήδομαι, κήδος, κήδω «κηδάνος» Εὐστάθ.) — ἐνεργητ., ἐπιμελής, φροντιστικός, ἐπιστηφής, σοφός, πιστός, φρόνιμος, ἀέποτος ἐπὶ προσώπων ἐχόντων τι ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν των, τοκῆς Π. Ρ. 28, ἀνὰ Ὀδ. 3. 170, κτλ. οὕτω, κ. πολίται Πινδ. Π. 4. 208, κ. οἰακοστρόφος Δισχύλ. Θάβ. 62, πρὸς. 407, 504, στρατεμάντις δ' αὐτ. ἐν Ἀγ. 122, γυνὴ Εὐρ., κλ. 2) Παθ., ἐπιμελείας τυγχάνων, ἐπιμελετημένος, ἀγαπητός, ἀλλὰ καὶ σεβαστός, οἱ οἱ κεδνότατοι καὶ φιλάται ἦσαν Π. Ρ. 1. 586, ὅς μοι κήδιστος, κεδνότατος τὸς τὸ Ὀδ. Κ. 225, (ἔπαντα τὰ λοιπὰ Ὀμηρικά χωρία καλῶν νὰ ἐρμηνευθῶσιν ἐνεργητικῶς) οὕτω, κ. παρθένος, τοκῆς Πινδ. Π. 9. 216, I. 1. 5. II. ἐπὶ πραγμάτων, παρ' Ὀμ. μόνον κατ' οὐδ. πλῆθ., κέδν' εἰδύσα, γνωρίζουσα τὰ καθήκοντά της, Ὀδ. Α. 248, Τ. 346, κτλ. ἦθεα κ. Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 697, ἀγαθὰ ἄλλα γοῦ ἀντιτίθεται κεδνὰ κακοὶ φθέρουσι γυναικῶν ἦθεα μῦθοι Ναυμάχ. 56, πολλῶν κυβερνήσεις Πινδ. Π. 10, ἐν τῇ κ. χάρις, πολυτίμος, τιμὴν ἔχουσα, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 8. 105, φροντίς, βουλεύματα, φρόνιμος, σοφός, Δισχύλ. Πέρσ. 142, 172, ἐφετρίαι δ' αὐτ. ἐν Ἰκέτ. 206, ἐπὶ εἰδήσεων, καλός, πλήρης χαρᾶς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 622, πρὸς. 261, οὕτω τι κ. ἔχον Ἀργείων πάρα Σαρ. Αἴ. 663.

κεδρ-ἐλαιον, τὸ, ἐλαιον τῆς κέδρου ἐξαγόμενον ἐκ ῥητίνης τῆς κέδρου, Ἀέτ., (πρὸς. κεδρία), ἡ ἐκ τῶν τῆς κέδρου μῆλων ἡ κώων, Πλίν. 15. 7, Διοσκ. 1. 106.

κεδρ-ἐλάτη, ἡ, κέδρος μεγάλη ὁμοία πρὸς ἐλάτην, Πλίν. 13. 11, 24. 11.

κεδρία, Ἰων. -έτη, ἡ, ῥητίνη ἐκ κέδρου ἢ ἐλαιον, Ἰρὸδ. 2. 87, Διοσκ. 1. 105, Διόδ. 1. 91, λέγεται παρ' Ἡροδ. ἐνθ' ἄνωγε, ἀπὸ κέδρου ἀλείφαρ γινόμενον.

κεδρίνεος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐπομ., Νικ. Ἀλ. 488.

κεδρίνος, η, ον, (κέδρος) ἐκ κέδρου, θάλασσα Π. Ρ. 192, ὁμοίον Εὐρ. Ἀλκ. 160, ἔυλεια Πτολμ. 10. 27, 10. 2) παρεσκευασμένος ἐκ κέδρου, ἐλαιον Ἰππ. 574. 47, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 1. 7. 3, 2, οἶνος κέδρ. (ἴσως καὶ κεδρίτης λέγεται) Διοσκ. 5. 45 καὶ 47.

κεδρίον, τό, = κεδρέλαιον. Λατ. cedrium, Βερουό. 2. 9, Πλίν. 16. 21.

κεδρίς, ἰδός, ἡ, ὁ καρπός, ὁ κῶνος κέδρου, κεδρόκοκκον (πρὸς. θαφνίς, ὁ καρπὸς τῆς θαφνης, ἀμυγδαλῆς, τῆς ἀμυγδαλῆς, ἀρκευθῆς, τῆς ἀρκευθῆς), Διοσκ. 1. 105, Ἀριστοφ. Θesm. 486, πρὸς. κέδρυν.

II, θάμνος ὅμοιος κέδρῳ, πιθον. εἶδος σχοίνου, Θεοφρ. π. Φυτ. 1. 9, 4, κτλ.

κεδρίτης οἶνος [I], ὁ, οἶνος παρεσκευασμένος ἐκ κεδρίων ἢ κέδρων, Διοσκ. 5. 57.

κέδρον, τό, = κεδρίς, κῶνος, καρπὸς κέδρου, ὀνηλυκὸς μὲν τὸ κένδρον, οὐδετέρως δὲ ὁ καρπὸς ὠσμ. Μάχιστρ., Ἐτυμολ. λέγ., Ἰσχύχ. καὶ ἡ Φωτ. 152, 7 «κίδρον οὐδετέρως λέγουσι τὸ θυμίαμα» ὁ Ἀμμών. μόνος ἀναφέρει κέδρους. ὁ, ἐπὶ ταύτης τῆς ἐνοίας· πρὸς. ὅμως Κωμ. Ἀνώνυμ. 5, ἐνθα ἀντὶ τοῦ τὰς κέδρους φαίνεται ὅτι βέον νὰ ἀναγνωσθῶν τούτῳ.

κεδροπα, τά, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ἀέτ. χέδροπα, τὰ ὄσπρια, Ἑρωτιαν., Ἰσχύχ.

κέδρος, ἡ, τὸ γνωστὸν καὶ ὁμοίον μέχρι τοῦδε λεγόμενον κένδρον, τοῦ ὁποίου τὸ ῥύλον ἐκαίετο πρὸς ἐνώδαν, Ὀδ. 3. 60 (πρὸς. οὖον)· τὸ ἀπὸ κέδρου ἔλειφαρ, ὅπερ καὶ κεδρία λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἡροδ. 2. 87, ἐν 4. 75 διὰ τὴν εὐωδίαν συνδυάζεται μετὰ τῆς κυπαρίσσου καὶ λιβάνου· πρὸς. κεδρία, κέδρος, ὁ—Ὁ Θεοφρ. (ἴδε Schmeidl, ἐν τῷ Ind.) μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ διὰ τὸ pinnis cedrus τῆς Συρίας, καὶ τὸ juniperi ὀξύκεδρος (j. oxycedrus, ῥίζος σχοίνου), ὅπερ εἶτι καὶ νῦν ἐν Ἑλλάδι καλεῖται κέδρος καὶ αὕτη πιθανῶς εἶναι ἡ σημασία τῆς λέξ. παρ' Ὀμ.

2) πρᾶγμα πεποιημένον ἐκ ῥύλου κέδρου· κεδρίνη θήκη, νεκρική, Εὐρ. Ἀλκ. 365, Τρω. 1141, κεδρίνον κιβώτιον, ὡς κυψέλη μελισσῶν, Θεόφρ. 7. 81, πρὸς. κεδρίνους.

3) κεδρόλαδον, τὴν κέδρῳ ἀλείφειν Λουκ. πρὸς Ἀπαθ. 16, πρὸς. κεδρία.

κεδροχάρης, ες, (χαίρω) χαίρων ἐπὶ τῇ κέδρῳ, Μανιό. 4. 191.

κεδρώω, «βλασταίνω», ταριχεύω μὲ κεδρία, Ποσειδών. παρὰ Σερὰδ. 198, Διόδ. 5. 29, καὶ κεδρία ἐληράλινεν τε καὶ ἀσηπτα διαφυλάττειν τὰ τεθνεῶτα σώματα Γαλην.

κεδρών, ὦνος, ὁ, ἔδρος ἐκ κέδρων, μεταγεν.

κεδρωαίτες, εως, ἡ, λευκάμπελος, Διοσκ. 4. 184.

κεδρωτός, ἡ, ον, κατεσκευασμένος ἐκ κέδρου ἢ κεκοσμημένος μὲ τεμάχια κέδρου (ῥύλου) παρεμβεβλυσμένα, Εὐρ. Ὀρ. 1371, πρὸς. Λατ. cedratius.

μνω, μετά καμάτου κόπω, ἀνέθετ. ἀκάματα, Σχόλ. εἰς Σορ. Π. 164.

κεκμηώς, ὅτος καὶ ὦτος, Ἐπικ. μετοχ. ἐνεργ. πρkm. τοῦ κάμνω.

κεκοσμημένως, Ἐπίρρ. μετρίως, κανονικῶς, σωφρόνως, κεκ. ζῆν Ἀθλ. 273D, Δλ. π. Ζ. 2. 11., Γ. 1.

κεκορσμένως, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθητ. πρkm. τοῦ κορέννυμι, μέχρι κόρου, οὕτως ἐρμηνεύει τὸ ἄδην τὸ Μέγ. Ἐνυμ. 16. 42.

κεκῶρημαι, κεκῶρηώς, ἴδε ἐν λέξ. κορέννυμι.

κεκοσμημένως, Ἐπίρρ. (κοσμηθῶ) μετά κόσμου, τάξεως, κεκ. καὶ σωφρόνως Δλ. π. Ζ. 2. 11.

κεκοτῆώς, ἴδε ἐν λέξ. κοτῆω.

κεκράνται, κεκράντο, ἴδε ἐν λέξ. κρᾶνω.

κεκραγῆμα, τὸ, κραυγὴ, φωνὴ δέξαι, Ἀριστοτ. Εἰρ. 637, ἐν τῷ πληθ.

κεκραγμός, δ, = τῷ προηγ., Εἰρ. I. A. 1357, Πλούτ. 2. 654Γ· «κεκραγμός Ἀττικοί, κραυγὴ Ἑλληνες» Μοίρις σ. 226· καὶ Φρόνυχ. σ. 337 «παραιομένου τοῦ κεκραγμός εἰπεῖν, ἔρει τις ὁμαθὴς κραυγασμός».

κεκράκτης, ου, δ, δ κραυγάζων, κρᾶκτης, Ἀριστοτ. Ἰππ. 137, Δουκ. ἐν Διτ' Τραγ. 33· κεκράκται, κράκτες, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 2. 154.

κεκράχενως, Ἐπίρρ. (κεράννυμι I. 3) μετρίως, συγκεκρασμένως, Πρὸκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. I. σ. 102· μεμιγμένως, μετ' ἐκφράσεως, ἐνάρχως καὶ κ. γράφειν (ζωγραφεῖν) Πλούτ. 2. 335A.

κέκραξ, δ, = κεκράκτης, παρὰ Δράκων. 51. 12.

κεκραξιδάμας, αντος, δ, (κέκραξα, ἐκράτω) — λέξεις ἐπινοηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτ. ἐν Σρ. 596 (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ Ἀλ. κιδάμας, τυξιδάμας) ὡς ἐπιθετον τοῦ Κλέωνος, δ διὰ τῶν κραυγῶν καταβάλλων, κατασιγᾶν ταύτας, ὀργωνάλλας.

κεκροτῆμένως, Ἐπίρρ. (κρατέω) σταθερῶς, ὠρισμένως, «θετικῶς», Σέξτ. Ἐμπ. π. M. 11. 42.

κέκραχθαι, ἴδε ἐν λέξ. κράζω.

κεκρίμενως, Ἐπίρρ. (κρίνω) διακκεκρίμενως, σαφῶς, ἀκριβῶς, Πλούτ. 2. 1142C.

κεκροτῆμένως, Ἐπίρρ. ἐξσφρηλατημένως, τεχνηέντως, κομψῶς, εὐήχως, ἐπὶ τοῦ ὅρους τοῦ λόγου, Διον. Ἀλ. π. Συν. 25, ἐν τέλ. Κέρκωφ, οπας, δ, μυθικῆς βασιλευς τῶν Ἀθηναίων, Πρὸδ. 8. 44, παριστάνομενος μετὰ ὑπὸς ὅρας, ὅθεν καλεῖται διφυής, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Σρ. 438 — πληθ. κέκροπιδαι, Ἐπιγρ. ἐν Ἀνθ. II. 3, σ. 970. Ὁ Κούρτ. υποθέτει ὅτι τὸ ὄνομα Κέκροψ θυνάτο νὰ προκύπτῃ κατ' ἀναδπλασιασμὸν ἐκ τῆς √ΚΑΡΠ, καρπός. —

Καρποφόρος, υἱὸς τοῦ Ἐρι-χθονίου, Πλούτου εἰς γῆν. II. Ἐπίθ. Κέκροπος, α, ον, εἰς τὸν Κέκροπα ἀνήκων, Ἀθηναῖος, πέτρα Κέρκ. ἢ Ἀκρόπολις, Εἰρ. Ἰον 936 (ὡσαύτως ἀπὸ τῆς Κέκροπος, ἢ ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ Ἀθῆναι, δ αὐτ. ἐν Ἰκτί. 658, Ἠλ. 1289) Κέρκ. χθών, δ, Ἀττικῇ, δ αὐτ. ἐν Ἰππ. 34, κτλ. Κέρκ. χώρα Σέξτ. Βυζ.· Κέκροπος, οί, οί Ἀθηναῖοι, Ἀνθ. Παν. 290· ὡσαύτως, Κέκροπος, Ἐπιγρ. παρὰ Τανυψ. ἐν Ἀνθ. II. 3, σ. 970.

2) ὅτλ. Κέκροπος, ἰδὺς, φυλὴ Ἀριστοτ. Ὀρν. 1407, Ἐπιγρ. παρ. ὡσαύτως καλούμενη Κέκροπος, Στραβ. 397· Κ. αἶα Ἀνθ. II. 7. 81.

3) Κέκροπιδαι, οί, οί τοῦ Κέκροπος ἀπόγονοι, οί Ἀθηναῖοι, Πρὸδ. 8. 44, Εἰρ., κτλ. ἐν τῷ ἐνικῷ, Ἀριστοτ. Ἰππ. 1055.

4) Ἐπίρρ. Κέκροπιθῶν, Ἐπικ. -ῆθεν, ἐξ Ἀθηναίων, Καλλ. εἰς Ἀρε. 225, Ἀπόλλ. Ἰδὺ. Δ. 95.

κεκρυμμένως, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθ. πρkm. τοῦ κρύπτω, κρυφίως, λάθρα, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 7. 11.

κεκρυφάλειον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κεκρυφάλος, Πολυδ. Ζ'. 179, κεκρυφάλο-πλόκος, ον, πλέκων κεκρυφάλους (ἴδε τὸ ἐπὶ οἴμ.), Κριτίας 59.

κεκρυφάλος [ῶ], δ, (κρύπτω), δικτυοειδῶς πεπλεγμένως κεκρυφάλοισι, ἐν ᾧ περιβάλλον τὴν ἐαυτὸν κόμην αἱ γυναῖκες, Λατ. rēticulum, τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χεῖς δέματά σινγαλόεντα, ἀμπυκα, κεκρυφάλῳ τε ἰδὲ πλέκτῃ ἀναδέσμην Ἠλ. X. 469· κ. καὶ μίτρα· Ἀριστοτ. Θεσμ. 138, 257, Διον. Ἀλ. 7. 9, πρὸλ. Ἰδὺς Οἴκ. Ἰππ. δ κεκρυφάλος λέγεται σφιγκτῆρ τῆς πλεκτης κόμης Ἀντίπατρ. Σιδ. εἰς Ἀνθ. Π. 6. 206· κεκρυφάλοι σφιγγούσι τῆν τρίχα Παῦλ. Σιλ. αὐτοῖ 5. 260· κ. ῥύτορα χαίτας δ αὐτ. 6. 207· κεκρυφάλῳ καταδέσσαι Ἰππ. 678, 54· ἐνίοτε ἐκασμεῖτο διὰ πολυτίμων λίθων, κεκρυφάλων λιθοκολλητῶν πλέγνυται Ἀνθ. Π. 5. 270, 276· ὡς παραδείγματι δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν οἱ παριστάνομενοι ἐπὶ τῶν ἀργυρῶν μεταλλίων τῶν Συρακουσῶν τοιοῦτον κεφαλόδεσμον εἰστέι φορῶσιν αἱ γυναῖκες ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Ἰσπανίᾳ.

2) μέρος τοῦ χάλινου τῶν ἵππων, δ πρὸς τὸ μέτωπον ἰμάς· οἱ τῶν ἵππων κορυφατῆρες καὶ ἄμπυκες Ἰππ. 6. 8· Ἰππικός κ. Σουλ. Ἐπιγρ. 130B· 23, πρὸλ. Πολυδ. Α'. 184, Γ. 55.

III. δ δευτερός στήμαχος τῶν μηχαναστικῶν ὡς ἐκ τῆς δικτυοειδὸς κατασκευῆς αὐτοῦ, καλούμενος καὶ Γαλλιστὶ le bonnet, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 17, Ὁ, π. Ζ. Μορ. 3. 14, 8, Δλ. π. Ζ. 5. 41.

III. ἡ κοιλία κνηγνιτικοῦ δικτύου,

«ὄρκυος ἢ κοιλότης» Πολυδ. Π'. 31, Ξεν. Κυν. 6. 7, Πλούτ. Ἀλ. 25. [Ὁ παρ' Ὀμ., Ἀνθ. ὁλλὰ ὁ παρ' Ἀττ., ἴδε Ἀριστοτ. Ἐνθ' αἰωτ., Εὐπολ. ἐν «Κόλ.» 21, Ἀντιφώντα ἐν «Κιθαριστ.» 1, «Παρ.» 2].

κεκρύφεται, [ῶ], ἴδε ἐν λ. κρύπτω.

κεκρύθωσι [ῶ], ἴδε ἐν λ. κρύθω.

κεκρυμμένως, Ἐπίρρ. (κρύβω), βεβαιωμένως, μετὰ κύρους, ἐγκύρως, Ἐκκλ.

κεκωλύμένως, Ἐπίρρ. (κωλύω), μετ' ἐμποδίων, Ἰω. Χρυσ.

κελᾶδενός, ἢ, ὄν. κελᾶδον προξενῶν, ἡχηρός, θυραυλῆς, Ζεφυρος Δ. Φ. 208· ἀλγχοῦ παρ' Ὀμ. ὡς ἐπὶ θ. τῆς Ἀρτίμιδος, «ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς κνηγεστέοις κελᾶδους» Εὐστ. [καλεῖται δὲ καὶ ἀπὸ τῆς Κελᾶδενῆς ἐν Ἠλ. Φ. 511]· ὡσαύτως τοῦ Βέκχων, Ἀνθ. κτλ.· αὐλῶννας κ. Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 95· σφριγὺ Ὀπ. Ἀλ. 5. 455 — δ Πινδ. ἔχει ἄνωρ, τύπον, κελᾶδενός, ἔπειτα κ., εἰς τοὺς ἡχηροί, μεγάλως ἡχοῦντα ποιήματα, II. 3. 200· κελ. Χάρτιος, αἱ ἡχηρὰ φωνὴν ἔχουσαι Χάρτιες, II. 9. 158· κελ. ὕβρις, θυραυλῆς προσβολή, ὕβρις, δ αὐτ. ἐν I. 4. 14 (3. 26) — οὗδ' πληθ. ὡς Ἐπίρρ., ποταμοὶ κελᾶδενά ῥέοντες Ἀπολλ. Ἰδὺ. Γ. 334.

κελᾶδῶ, Σαφῶ 4, Εἰρ., γ' πληθ. -έοντι Πινδ.· μὲλ -ῆσω Τέρπανδ. I, Πινδ. Ο. 2. 3, Εἰρ. -ῆσομαι Πινδ. Ο. 10 (11. 96· ποιητ. ἄνωρ, κελᾶδῶσα Δίσχυλ., Εἰρ. (Δυρ.), πρὸλ. ἐπικελευδῶ (κελᾶδος). Ἐπικ. καὶ Δυρ. ῥῆμα, (πρὸλ. κελᾶδω), ἡχῶ ὡς ὕμωρ ὁρμητικῶς ῥέον, ὅσον ἐν Χρησμ. παρ' Αἰσχίν. 69. 25, Ἀνθ. II. παρὰ 69· κραυγάζω ἡχηρῶς, φωνάζω δυνατῶς, ὅτ' ὁρ κελᾶδῆσαν Ἀχαιοί, ἐπευφημοῦντες, ἐπικροτοῦντες, II. Φ. 860· εἰπέ δ' αἰ κ. Πρατίν. I. 3, πρὸλ. ἐπικελευδῶ· μετὰ συστολῇ, αἶετ., κ. ἔμινον Πινδ. N. 4. 26, πρὸλ. II. 2. 27· βοᾶν, παιάνα Εἰρ. Ἰον 193, Ἠρακλ. Μαιν. 691, πρὸλ. κῶσμαις II. 2.

2) ἐπὶ ποιήτων ἡχῶν, βόλλω κραυγὴν, κρᾶζω δυνατῶς, ἐπὶ νεογεννήτου βρέφους, Δίσχυλ. Χο. 610· ἐπὶ τῆς χειρὸς, Ἀριστοτ. Εἰρ. 801, πρὸλ. Βατρ. 682· ἐπὶ τῆς φωνῆς ἀκρίβως, Θεόπομπ. Κομ. ἐν Ἰλαμ. 1· ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρονός, κ. ἐξ εὐνῆς, μὲς ἐξεγείρουσι τῆς εὐνῆς, Θεόκρ. 18. 57· ἐπὶ αὐλῶνων, πληττομαι, ἡχῶ, Εἰρ. Ρήγ. 388· ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ, κ. φθόγγον κάλλιστον δ αὐτ. ἐν Ἠλ. 716· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ἀριστοτ. Νερ. 284, Θεσμ. 44.

II. με κελᾶ, φάλλω περὶ τινος, μεγαλοφώνως ἐξυμνῶ, τινα Πινδ. (I. 1. 15., 2. 3., 6. 150, Εἰρ. I. 7, 1093, Ἀριστοτ. Νερ. 1527· τι Πινδ. Γ. 11 (10). 11, Εἰρ. Τρω. 121· τινα ἀμὲρ· ἀρετῇ Πινδ. II. 2. 118.

κελᾶδῆμα, τὸ, ἡχὸς ὁρμητικῶς, Ζεφυρος Εἰρ. Φαίν. 213· ποταμῶν Ἀριστοτ. Νερ. 283.

κελᾶδῆτες, ἴδως, ἢ, μεγάλως ἡχοῦσα, γλῶσσα Πινδ. N. 4. 140.

κελαδο-δρόμος, ον, ὁρμῶσα ἐν μέσῳ τοῦ θαλάσσης τῆς θήρας, ἐπὶ τῆς Ἀρτίμιδος, Ὀρρ. Ἀργ. 900· Πρὸλ. κελᾶδενός.

κελᾶδός, δ, ποιητ. λέξις (πρὸλ. κελᾶδῆω), ὀνυχίος, ὅστις δ τοῦ ὁρμητικῶς ῥέοντος ὕδατος, μέγας ὀνυχός, κραυγὴ, ὅτ' ὁρ κελᾶδον καὶ ἀοτὴν, ἐπὶ προσώπων ὀριζόντων, II. I. 17, Ἠλ. 5. 530, καὶ μετατόλμηται.

II. ἰσχυρὰ καὶ καθαρὰ σσητὴ ὡς ἡ τοῦ μαντιῶν, Πινδ. II. 4. 107· κραυγὴ, βοή, κ. οὗ παλαιώτατος Δίσχυλ. Πέρσ. 605, πρὸλ. 388, Χο. 341, Σοφ. Πλ. 737, κτλ.

III. δ ἡχὸς τῆς μουσικῆς, κ. ἐπτατόνου λύρας Εἰρ. I. 7. 1120, Κύκλ. 487.

κελᾶδω, Ἐπικ. τύπος τοῦ κελᾶδῶ, ἐν χρήσει μόνον κατὰ μετοχ., ἡχῶν, πᾶρ ποταμῶν κελᾶδοντα Ἠλ. Σ. 576· πληττο ῥόος κελᾶδων Φ. 16, πρὸλ. Θεόκρ. 17. 92· Ζεφύρον κελᾶδοντα· ἐπὶ σήονα πόντον Ὀδ. Β. 421· κελᾶδοντα Ἀριστοτ. Νερ. 284.

κελαίνω-εγγής, ἴδως, ἔχων κελαινόν, μέλας (ὅτ' ἡμικτωμενός) ἔδωρ, ἐπιθετον τοῦ Ἀριω, Πινδ. N. 10. 158.

κελαίνεφής, ἴδως, συγκεκομ. ἀντὶ τοῦ κελαινω-ναφής [περὶ τῆς συγκατῆς πρὸλ. ἀμφομεύς ἀντὶ ἀμφομευτός, καὶ τὸ τῆς συνήθειας ἀστραπευτέλει ἀντὶ ἀστραποκατέλει], μέλας ἔχων νέφη, Ὀμηρ. ἐπιθετον τοῦ Διός, περιτετυλιγμένος εἰς μέλας· ἐπὶ κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφῶν (πρὸλ. νεφεληγερέτης), παρὰ τῇ τριπλ. κελαινεφετῇ Ἠλ. Φ. 520· προσπαυόμενος ἀπὸ τῆς Κελαινεφῆς ἐν Ο. 46, Ὀδ. N. 147 — ἀκλόουτος, καθόλου, μέλας τὸ χρῶμα, ἔξ 3· αἷμα κελαινεφές, περὶ τοῦ αἵματος τῶν σφαγίων ἢ θυμῶν, Α. 36, πρὸλ. Ἠλ. Δ. 140· πεδίον κ., ἔδαφος μέλας, πλούσιον, παρὰ χεῖρα γῆ, Πινδ. II. 4. 93· κ. σκότος Ἀποσσ. 106, πρὸλ. Ἰουδενφῆς.

κελαίνεω, κελαινός, μέλας εἶμι, «μαυρίζω», κατ' Ἐπικ. γ' πληθ. κελαινεύωσι, Ὀππ. Ἀλ. 4. 67· μετοχ. κελαινίδων πέπλος Νόνν. Δ. 38. 18· κελαινίδων· μειδινόμενος Ἠσυχ.

κελαινώσρωτος, ον, μέλας καὶ αἵματηρός· κατὰ τὴν βρῆσιν, κ. ἦπαρ Δίσχυλ. Πρ. 1025.

κελαινόλιπα, τὰ, αὐτὰς λέγονται τὰ κίρσια, εἰλὰ μᾶλλον γραπτῶν κελαινόλιπα, Ἠσυχ.

κελαινόμας, γένωμα κελαινός, μέλας ἢ σκοτεινός, κ. θῆρ Δίσχυλ. Χο. 413.

κελαινόρ-ρῆνος, ον, ἔχων μέλαν ἔλμα, Ὀππ. Ἀλ. I. 18, Νόνν. Δ. 15. 158 — ἐν Σορ. Ἀποσσ. 27· ἔχοντες ἐν λατῷ μεταπλασμέν πληθύνει. κελαινόρρηνες.

κελαινός, ἢ, ὄν. (ἴδε ἐν τέλ.) — μέλας, σκοτεινοῦ χρώματος,

μαύρος, συγν. πορ' Ὀμ., ἰδίως ὡς ἐπιθετ. τοῦ αἵματος, Π. Α. 303, Ὀδ. Π. 441· τῆς νυκτός, Π. Ε. 310, κτλ.· κύμα Ι. 6· λατ-
λαψ Α. 747· γῶν Π. 384· ἔδρημα Ζ. 117· ἥτορ Π. 8. Ἀσπ.
Πρ. 429· κ. φύλον, μελαψή φυλή, ἐπὶ τῶν Αἰθιοπῶν, Αἰσχύλ.
Πρ. 808, πρὸλ. Ίκέτ. 851· κελαιναὶ νᾶες Εὐρ. Τρ. 539· κελ.
σκάφος Π. 478· βαρύτερον ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια δὲν φω-
τίζει ὁ ἥλιος, ἰδίως ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, σκοτεινός, ῥαυτός,·
αὐτόθι 431, κτλ.· οὕτως ἐπὶ τῶν Ἑρινύων, μαύρος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ.
463· Στύξ Λυκόφρ.· ὡσαύτως, κ. ἔσρος, λόγχη, μαύρη ἐξ αἵμα-
τος, ἢ ἀπλῶς μαύρη, ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ μετάλλου (πρὸλ. μελάν-
δετος). Σοφ. Αἶ. 231, Τρ. 856, Εὐρ. Πάχ. 628· κ. θίνα, ἐπὶ
τοῦ θαλάσσιου πυθμένος, Σοφ. Ἀντ. 590· λυεῖ κ. βλέφαρα, ἐπὶ
τοῦ ἀποσπένοντος ἀνθρώπου, αὐτόθι 1302. (Ὁ Κούρτιος ἀναγέ-
ρει τὴν λέξιν εἰς √ΚΑΔ (ἢ μῆλον ΣΚΑΔ), ὁπόθεν καὶ τὸ κηλές·
πρὸλ. Σανσκρ. kál-as, kal-nikaus, Λατ. s-nial-on· ἀρνεῖται δὲ
ἐτυμολογικὴν σχέσιν πρὸς τὸ μέλας, μελάνια).

κλεινότης, ητος, ἢ, ἢ μελάνια, μεταγεν.

κλεινὸ-φαῖς, ἐς, ἀμυδρότης φωτίζουσα, ὄφρα κ., φαίνεται
ὅτι σημάζει τὸ σκοτεινὸν λυκόρις, Ἀριστοκ. Βάτρ. 1331.

κλεινὸ-φρων, ον, ὁ κακὰ, ῥόγια φρονῶν, «κακοκαρδός», κακὸ-
φύκος, ὁ μαύρην ψυχὴν ἔχων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 450.

κλεινὸ-χρως, ωτος, ὁ, ἢ, μέλας τὴν χροίαν, τὸ δέρμα, Ἀνθ.
Π. 9, 251· καὶ οὕτω διορθῶναι ὁ Δινδ. ἀντὶ μελ- ἐν Αἰσχύλ. Ίκέτ.
785· κλεινὸ-χρως, ον, Μανέθων 4, 261.

κλεινὸ-ώπας, α, ὁ, (ὡψ) μελάνια ἔχων τὴν ὄψιν, τὴν μορφήν,
μέλας, φθιπέρος, θυμὸς (Σχολ. σκεκρυμμένος καὶ δόλιος θυμὸς ἢ καὶ
βαθυγνώμων) Σοφ. Αἶ. 954· ὁπλ., κλεινὸ-ώπας νεφέλα Πινδ. Π.
1, 31· ὡσαύτως κλεινὸ-ώπας, ἢ, ὡν, ἐν Ἀρκαδ. σ. 67, 10.

κλειν-ώψ, ὥπος, ὁ, ἢ, = τῇ προηγ., Πινδ. Π. 4, 377.

κλαρύς, ἢ, = λακέρυς, κ. κερώνη, ἢ κλάρυς, Πιανούδ.
ἐν Βαχμ. Ἀνεκδ. 2, 110.

κλαρύς, Δωρ. -σδω· μέλλ. -ύσομαι, Ἡσυχ., -ύξομαι,
Νηρημ. Σιβ. 3, 440· ἄρ. κλαρύς, Πινδ. Ἀποσπ. 150. Μορ-
μυρίων, ἡχώ, βοῶν, «βουίζω», ἐπὶ βέοντες ὕδατος, κατεβόρμενον
κλαρύει Π. Φ. 261· ὡς ποταμὸς κλαρύει μέγας Ὀππ.
Κυν. 2, 145· ἐκρέω, μετὰ μορμυρισμὸν καὶ κρότου βίον, ἀναβλύζω
ὡς ὕδωρ, ἀπὸ δ' ἔλκεος... ὅληα μέλαν κλαρύει Α. 813·
[ἄλμη] ἀπὸ κρατὸς κλαρύει, ἐξετείνεται, ἐξεχύνετο, (Ὀδ. Ε.
323· ἐπὶ γάλακτος, Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2, 409B, πρὸλ. 747D·
Δωρ. παρ. κλαρύσας Θεόκρ. 7, 137.

3) ἐπὶ ἀνθρώπων,
λύμα μετὰ ἥχου γαρύρας, ἀφύσσοντες οἶνον κλαρύεσθαι Ἰων
πρὸλ. Ἀθην. 495B· πρὸλ. βύζω.

κλαρύς, εως, ἢ, τὸ κλαρύειν, ἥχος ὡς ὁ τοῦ ἀναβλύοντος
ὑδατος, «βουίζω φέρον» Ἡσυχ.· οὕτω κλαρύσμα, τό, Ὀππ.
Κυν. 4, 325· κλαρύσμος, ὁ, Κλήμ. Ἀλ. 185.

κλεινέσιον, Ἰων, ἢ ἔων, τό, ὑποκοριστ. τοῦ ἐπομένου, Ἀντιμάχ.
Ἀποσπ. 13.

κλειδόν, ἢ, ποτήριον, ἀγγεῖον πλατὺ, Ἀνακρ. 40· λέγεται κ.
τρικύβητος, ὑπὸ τινων λέγεται ποτήριον θερμωποτὶς, καὶ ὑπ'
ἄλλων «ποικιλικὸν ἀγγεῖον μελιτηρόν» (καὶ οὐκ ἔστι πεπληγμένο),
Θεόκρ. 2, 2, πρὸλ. Ἀθήν. 475C.

κλεινός, ἢ, αἱ δοκοὶ τοῦ βελίου ἱστοῦ τῶν ἀρχαίων,
μεταῦ τῶν ὁποίων εἰσίνετο τὸ ὕψωμα ὡσαύτως, τὰ καταπεπη-
γύα ἢ ὀρθὰ ξύλα, ἱστοπόδες, Ἀριστοκ. (Ἀποσπ. 628) παρ' Ἡσυχ.
Ἀντιφών παρ' Ἀρποκρ., Θεόκρ. 18, 34, Ἀλ. Διονύσι, παρ' Εὐστ.
884, 15· ὁ ἐνικ. ἀναφέρεται παρὰ Φωτίῳ ἐν λέξει κλεινόνδρονον,
πρὸλ. Ἡσυχ. ἐν λέξ. κλεινόνδρονον.

κλειός, ἢ, πράσιος ὀρυκτολάπτης (ὁ Σουίδ. καὶ ὁ Μέγ. Ἐτυμ.
δρουν τυχόντων ἀπὸ τοῦ κέλλειν = ταχέως βαδίζειν), Πίους vi-
ridis, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8, 3, 8., 9, 1, 27· «Κλειός, ἥρως
Ἀθηναῖος Ἡσυχ.

κλειούσιος, α, ον, ἀνήκων εἰς ἡδὴν, «ἐνόησι δαίμονες»
Ἡσυχ.· κλειούσιος, ἢ, ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Πλουτ. 8, 12, 4.

κλειουθεῖω, τὴν κλειουθὸν ἀκολουθεῖν, ἔξω, Ἡσυχ.

κλειουθήτης, ου, ὁ, ὁδοπότης, Ἀνθ. Π. 6, 120, πρὸλ. κλειου-
θαπότης.

κλειουθεῖω, ἐπιθυμῶ ὑδεύειν, «κλειουθεῖω» πρὸς ἡδὴν ἔχων τὴν
διάνοιαν Ἡσυχ.

κλειουθο-ποιός, ον, ὁ κατασκευάζων δρόν, ὡς τὸ ὁδοποιός,
Αἰσχύλ. Εὐμ. 13.

κλειουθο-πότης, ὁ, ὡς τὸ πεζολογικὸν ὁδοπότης, Ἀνθ. Π.
7, 337.

κλειυθος, ἢ, καὶ μετὰ ἑτερογενούς πληθ. τὰ κλειυθα, πρὸλ.
σταθμοὶ αἰσταθμῶν, ζυγαὶ καὶ ζυγά· «ὄνομα ποιητικόν» ὁδός·
ἀτραπὸς, δρόμος, Ὀμ., κτλ.· ὑγρά κλειυθα, ἰχθυόεντα κέ-
λευθα, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ὀδ. Ι. 71, 177, κτλ.· οὕτως, ἀλλ' ὅδε βα-
θεῖα κλειυθος Πινδ. Π. 5, 119· ὡσαύτως ἀνέμων κλειυθα ἢ
κλειυθοί Π. Ε. 17, Ο. 620, Ὀδ. Ε. 383, κτλ.· ἐγγύς γὰρ νυ-
κτός τε καὶ ἡμέρας εἰσι κλειυθοί, δηλ. νύξ καὶ ἡμέρα ἀκολου-
θοῦσιν ἀλλήλῃς ἐκ τοῦ πλησίον, Ὀδ. Κ. 80· ἀρκτου στρεφάδας
κ., οἱ κύκλοι αὐτῆς, Σοφ. Τρ. 130, πρὸλ. Εὐρ. Ἐλ. 343· ὁδὸν

δ' ἀπόσεις κλειυθου, ἀπέρχου τὴν ὁδὸν αὐτῶν, δηλ. τὴν συναν-
τησὴν των, Π. Ι. 406· οὕτω μεταφ., ἐργων κλειυθον ἂν κα-
θαράν, ἐπὶ τῆς ἀνοικτίας ἡδὴ τῆς ἐνεργείας, Πινδ. Ι. 5 (4), 28,
πρὸλ. Ο. 6, 39.

II, τὸ πορεύεσθαι ἢ ὁδοπορεῖν, ὁδοπορεῖα,
ταξείδιον διὰ ἐρητῆς ἢ θαλάσσης, ὅς κέν τοι εἰπῇσιν ὁδὸν καὶ
μέτρα κλειυθου Ὀδ. Δ. 389, πρὸλ. κλειυθον ὁδοπράσσω· οὐκ
ἂν πω γὰρ ὄντο κλειυθου, δὲν ὅδε ἔπανον προχωροῦντες, Π. Δ.
504, πρὸλ. Μ. 262· πολλὰ κ., μακρὸν ταξείδιον, μακρὰ ὁδὸς,
μεγάλη ἀπόστασις, Σοφ. Ο. Κ. 104.

2) ἐκστρατεία, Αἰσχύλ.
Ἀγ. 126, Πέρσ. 758. III, τρόπος τοῦ βαδίζειν, βαδίσμα, μι-
μήσομαι λύκου κ. Εὐρ. Ρῆσ. 212, πρὸλ. Τρω. 888. IV,
μεταφορ., ὁδὸς ἢ τρόπος ζωῆς, κλειυθοὶ ἀπλόαι ζωᾶς Πινδ. Ν.
8, 60, πρὸλ. Αἰσχύλ. Χο. 350· βίου κ. ἄθεος Εὐρ. Πρακλ. Μαιν.
434· ὡσαύτως, τρόπος πράξεως, ἔστι μοι, μυρία παντὰ κ. Πινδ.
Ι. 4, 1 (3, 19)· πρὸλ. οἶμος. (Ἐντεῦθεν, ἀ-κλόουθος, κέλως·
ὁ Κούρτ. παραδίδωκε τὸ Λατ. cal-lis, Λαθ. kál-las (ἡδὴ), kel-lidum
(ὁδοπορεῖν).)

κλειυθώ, ὁδοπορεῖν, ἀμφιβ., ἴδε κλειυθώ,

κλειυμα, τό, = κλειυσμα, ὁ ἴδε.

κλειυσις, εως, ἢ, τὸ διατάσσειν, διαταγή, προσταγή, Πλούτ. 2,
321· συγν. ἐν ἐπιγραφ. κατὰ κλειυσιν Σουλ. Ἐπιγρ. 2737B, 3·
ἐκ κλειυσσεως τινός 3607, 2· ἀπὸ κ. 5187B, 3· κ. ἄλλ.

κλειυσμα ἢ κλειυμα, τό, (κλειυθώ), διαταγή, προσταγή, παραγγέ-
λεια, παράγγελμα, ἐντολή, Αἰσχύλ. Εὐμ. 235, Σοφ. Ἀντ. 1204, κτλ.
κλῆσις, πρόσκλησις, Αἰσχύλ. Χο. 751· παρὰ πελοῖς, τὸ ἐν τῇ μάχῃ
πρόσταγμα, Περδ. 4, 141, 7, 16, πρὸλ. Εὐρ. Ἐκ. 929· ὡσαύτως ἢ
φωνὴ τοῦ κλειυστοῦ (ὁ ἴδε) διδόντος τὸ πρόσταγμα εἰς τοὺς κω-
πλητοῦντας, ἀπὸ ἐνός κλειυμστός, «ἐκ μίης παραγγέλειας»
Σχολ., ἐν τῷ ἅμα, Θουκ. 2, 92, Διόδ. 3, 15· ἐξ ἐνός κλειυμ-
στοῦ Σωφρων 51 Αθην.· ἐκ κλειυμστός, κατὰ τὸ πρόσταγμα, Αἰ-
σχύλ. Πέρσ. 397, Εὐρ. Ι. Τ. 1405· κοχάετ' ἀπὸ κ. Κούρτ. ἐν
Ἀδαμ. I· ὡσαύτως ἢ παρακλῆσεις τοῦ ἡνιόχου πρὸς τοὺς
ἱπποὺς, κλειυματὶ μόνον καὶ λόγῳ ἡνιοχεῖται Πλάτ. Φαῖδρ.
253D· τοῦ κυνηγοῦ πρὸς τοὺς κύνας, Ξεν. Κυν. 6, 20. (Ὁ τύπος,
κλειυμα, φαίνεται ἀρχαϊότερος· ὅρα τὸ Μιδ. Ἀντίγραφ. Αἰσχύλ.
Πέρσ. 397, Χο. 751, πρὸλ. Δοδ. Αἶ. σ. 323.)

κλειυσματικῶς, ἢ, Ἐπίρρ. διὰ κλειυσματος, προστακτικῶς διὰ
προστάγματος, Εὐστ. 1080, 63.

κλειυσμός, ὁ, πρόσταγμα, παραγγέλεια, παράγγελμα, παρόρη-
σις, Εὐρ. Ι. Α. 1130, Κύκλ. 653.

κλειυσμοσύνη, ἢ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ κλειυσμός, κλειυσμα,
κλειυσμοσύνης Αἰσχύλ. τὴν πᾶσαν δίαίταν τῆς ζωῆς μετέ-
βαλον Ἰπρὸλ. Ι. 137.

κλειυστής, οὔ, ὁ, ὁ κλειύων, προστάσων, παρορμῶν, ἰδίως,
ὁ δειγνὼν τοὺς κωπλητάς, ὁ δίδων τὸν ῥυθμὸν τῆς κωπλησίας εἰς
αὐτοὺς, Εὐρ. Ἐλ. 1576, Ἀριστοκ. Ἀχ. 554, Θουκ. 2, 84, κτλ.
πρὸλ. Βλουτ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 403 (397)· ὁ Πηλοῦς Α. 96 συνά-
πτει, κλειυστὴς καὶ τριηράρχης. II, κήρυξ, Διόδ. 20, 50·
πρὸλ. Σχολ. εἰς Ἀριστοκ. Ὀρν. 1273.

κλειυστικός, ἢ, ὡν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κλειυστήν, παρορ-
μωτικός, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κλειύειν ἢ κλειυστική (δηλ. τέ-
χνη) Πλάτ. Πολιτ. 260D· τὸ κλειυστικόν, οὐσιαστικ., Σουίδ.
τοῦ ψόγου τὸ τραχὺ καὶ τὸ κλειυστικὸν Πλουτ. Ἡθ. 72, καὶ
τὸ Ἐπίρρ. κλειυστικῶς.

κλειυστός, ἢ, ὡν, κλειυστός, διαταχθείς, παραγγεληθείς, Λουκ.
Βίων Πρῆσις 3.

κλειυστωρ, ορος, ὁ, = κλειυστής, «κλειυστωρ διαφέρει τοῦ
κλειυστῆς ὁ μὲν γὰρ κλειυστής ἐστιν ὁ ἐν νηὶ κλειύων τοῖς
ἐρέταις τι, ὁ δὲ κλειυστωρ ὁ ἐπικελεύόμενος καὶ παρορμῶν»
Α. Β. 47.

κλειυτής = κλειυστής.

κλειυτεῖω, ὁμιλιτικὸν τοῦ κλειύω, ὡς τὸ πνευστεῖω, ἐν
τοῦ πνέω, ἐν χρήσει μόνον κατ' Ἐπ. μεταφ. κλειυτεῖω, «ἐπὶ δη-
μηγορίας ὀτρυντικῆς» (Εὐστ.), Ἀλάντε κλειυτεῖω, ἐπὶ πύρ-
γων πάντοτε φοιτήτην, συνεχῶς παρορμῶντες (τοὺς ἄνδρας),
Π. Μ. 265, πρὸλ. Ν. 125. (Υπάρχει διάφ. γραφ. κλειυτεῖω, ὡν
πορεύομενος, — τύπος, ὃν ἀναφέρει ὁ Ἡσυχ., παρέχων ὡσαύτως καὶ
κλειυτεῖαντες· ἀλλ' εὐρηται παρ' Ἡσυχ. καὶ κλειυστεῖω =
κλειυστικῶς ἔχων.)

κλειύω· Ἐπ. παρὰ κλειυον Π. Ψ. 767· μέλλ. -σω, Ἐπ.
ἀπαρ. -σέμεναι Ὀδ. Δ. 274· ἄρ. ἐκλειυσα, Ἐπ. κέλ-, Π. Υ.
4· πρὸλ. κέκλειυκα. Δωρ. 95, 6, Λουκ. Δημόν. Β. 44· Μίσ.,
ἄρ. ἐκλειυσάμην Ἰππ. Ι. 380, ἀλλὰ συγχύοντες ἐν τοῖς συνθέτοις,
δια-· ἐπι-· παρα-κλειεύομαι· Παθ., μέλλ., κλει-· εὐσθόησμαι
Δίων Κ. 68, 9· ἄρ. ἐκλειύσθην Ἰπρὸλ. Ἀττ.· πρὸλ. κέκλειυ-
σμαι Ξεν. Κύρ. 8, 3, 14, Λουκ. Θουκ. ΙΙ· (οἱ τύποι ἐκλειύσθην,
κέκλειυμαι εἶνε ἀμφιβ., ἴδε Veitich Ἀνώνμ. Ρήμ., ἐν λ.). (Ἐκ-
τεταμένος τύπος τοῦ κλειύομαι, ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς τὸ
καλέω. ἂν καὶ ὁ Κούρτ. ἔχει ἀμφιβόλως). Κυρίως, κινῶ εἰς τὰ ἐμ-
πρὸς, παραινῶ, ὡθῶ εἰς τὰ ἐμπρός, Λατ. incillo (ἴδε κατωτ. Ι. 3),
παραινῶ, παρορμῶ, παραγγέλλω, διατάττω, συγν. ἀπὸ τοῦ Ὀμ.

καὶ ἐφεξῆς τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν ἐξουσίᾳ, ἀλλὰ συχνάκις καὶ ἐπὶ φυικῆς προτροπῆς—σπανιώτερον ἐκ μέρους κατωτέρου ἀνθρώπων, παρακαλῶ, δέομαι, ἱκετεύω, Ἰλ. Ω. 599, Ὀδ. Κ. 17, 345, Ἰπρόδ. 1, 116 (οὗτω κέλευμαι Ὀδ. Α. 71)—ἰδίως δὲ τῶν φρονῶν τὸν βυθὸν εἰς τοὺς κωπηλάτας, Ἀθην. 535D, Σίξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 24 (πρὸς κελυστήν).—Συντάσσεται. 1) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' αὐτ. προσ. καὶ ἀπαρ., παραγγέλλω τινα νὰ πράξῃ τι, σ' ἔγωγε, κελεύω ἐς πηλὸν ἵεναι Ἰλ. Ρ. 30, πρὸς Β. 11, καὶ 28, Α. 781, Ψ. 62, Ἰπρόδ. 1, 8, 24, καὶ Ἀττ. ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναι ἐκελευσαι, προσέταξε τὸν ὑπὲρ τὴν νὰ παραγγείλῃ εἰς ἡμᾶς νὰ τὸν περιμεῖναι, Πλάτ. Πολ. 327B ἐν Ἀντιφῶντι 126, 21, τὸν ἐπιβουλεύσαντα κελεύει φονεῖν εἶναι, δηλ. παραγγέλλει νὰ θεωρῆται ὡς φονεὺς—ἀλλὰ τὸ ἀπαρ. πολλάκις παραλείπεται, πρὸς, Θουκ. 1. 143 συχὸν παρὰ τοῖς ῥήτορι, καὶ τροφὴν ταύτῃ πορίσαι κελεύω Δημ. σ. 45. 17· καὶ πολλὰς τοὺς στρατευομένους εἶναι κελεύω 46. 10, 472.

2) μετ' αὐτ. προσ. καὶ πρῶτον, τί με ταῦτα κελεύεις (δηλ. ποιεῖν) Ἰλ. Υ. 87, πρὸς Δ. 286· τὰ με θυμὸς κελεύει (δηλ. εἰπεῖν) Π. 68, κελ. καὶ ἐντοτε τὸ ἀπαρ. συνάπτεται χάριν ἐπισημῶν, τί με ταῦτα κελεύεις, μάχεσθαι, Ἰ. 87. 3) ὡσαύτως, μόνον μετ' αὐτ. προσ., εἰ μὴ θυμὸς με κελεύει (δηλ. φείδεσθαι) Ὀδ. 1. 278· ὡς με κελεύεις (δηλ. μισοῦμαι) Α. 507· καὶ ἐπὶ ἱππῶν, ἐρέπων μάστιγι κέλευε καρπαλίμως κατὰ ἄστυ, τοὺς δέλαζε (νὰ τρέχῃσι), Ἰλ. Ω. 326—παρὰ περὶ, ἐκέλευσε τοὺς ἐνδοκα ἐπὶ τὸν Θηραμένην, διέταξε αὐτοὺς (νὰ ὑπάγῃσι) πρὸς τὸν Θηραμ., νὰ συλλάβωσιν αὐτόν, Ξεν. Ἰλ. 2. 3, 54· οὕτω, κ. τινὰς ἐπὶ τὰ ὅπλα αὐτοῦ 20.—Παθ., διατάττομαι, λαμβάνω διατάχην, Ἀριστ. Πολ. 1. 4, 3.

4) μετ' αὐτ. πρῶτον, μόνον, ὃ μὴ κελεύσαι Ζεὺς (οὕτως ὃ Ἑρμάνν, ἀντὶ τοῦ—σεῖ) Διοχῶν. Ἰλ. 618· κ. τι παρὰ τινος, ἀπαρτῶ, Δημ. 48. 14· ἀντὶ, τῷ ἀπαγορεύει, Ἀριστ. ἸΙΟ. Ν. 5. 1, 14.—Παθ., τὸ κελευόμενον, τὰ κελευόμενα, ποιεῖν ἢ πράττειν, παραγγέλλαι, διατάχει, Ξεν. Κύρ. 4, 1, 3, Πλάτ. Πολ. 340A.

II, μετὰ δοτ. προσ. ἀπαρ., διατάττω τινα νὰ πράξῃ τι, κηρύττειν, κέλευσεν κηρύττειν, Ἰλ. Β. 50, Ὀδ. Β. 6, κτλ., ἀλλήλοισι κέλευον ἄπτεσθαι νηῶν, Ἰλ. Β. 151· πρὸς, Ἰλ. Α. 780, ἔνθα δ' Εὐστάθ. παρατηρεῖ, ὅτι ἡ λέξις κέλευον ἔν εἶνε δεσποτική, διότι ὁ Νέστορ, κελεύων τῷ Ἀχιλλεῖ καὶ Πατρόκλῳ ἐς μάχην ἔπεισθαι, δὲν εἶνε ἄρχων ἢ δεσπότης αὐτῶν, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ κελεύων ἐνταῦθα ἰσοδυναμεῖ τῷ ἀδείων, ἐρ' ἡς σημασίαι μετὰ ταῦτα μετεχειρίζεται καὶ τὸ σημαίνω· ὃ ποιητὴς συνάπτει καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτάλλομαι Ἰλ. Υ. 192, σοὶ δ' αὐτῷ τὸδ' ἐγὼν ἐπιτάλλομαι καὶ κελεύω—ἐτάροισι, ἐκέλευσα ἐμδαλῆειν Ὀδ. 1. 488· οὕτω παρ' Ἀττ., Θουκ. 8. 38, κτλ.

III, ἀπολ., ἰδίως ἐν τῷ Ὀμηρ. φράσει, ὡς σὺ κελεύεις—οὕτω, πολλὰ κελεύω Π. 636.

IV, μετὰ μόνον ἀπαρ., παραλείπομαι τῆς αὐτ. προσ., σιγᾶν κελεύω, διατάττω, ἐπιβάλλω σιωπὴν, Σοφ. Φιλ. 865· οὐδ' ἀν κελεύομαι εὐσεβεῖν δ' αὐτ. ἐν Ἀντ. 731· συνιστά, Λατ. assuevit, Δημ. 45. 47, 46. 11, κτλ., ἀντὶ, τῷ οὐκ ἔάω, Ξεν. Ἀθην. 2. 18· κ. μὴ ποιεῖν Ἀττ. κτλ.

κελεφός, ἡ, λεπρός, Ἀρχαῖοι 55. 10, Ἑκκλ.—ἐντεῦθεν κελεφά, -λάσις, ἡ, ἡ λεπρά, καὶ κελεφάσις, εἰμὶ λεπρός, Ἑκκλ. κελίων, ἡ, ἔχρηστος ἐν τοῦ κελέοντες, δ ἴδε.

κελημοσύνη, -ης, ἡ, κέλευσις, κέλευσμα· «κελημοσύναις» κελεύουσιν Ἰπύχ.

κέλης, ἡτος, ὃ, (κέλλω) μετὰ τοῦ ἵππου ἢ ἄνευ αὐτοῦ, ἵππος βρομικός, τῆς ἱππασίας (ὃ ἔχει καὶ κατὰ μόνον ἐλαυνόμενος Εὐστάθ.), Ὀδυσσεὺς ἀμφ' ἐνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων, ἐπέδωνεν ἢ ἐπαγείτο μίας σάνδος ὡς εἴ ἦτο ἐρ' ἵππου (πρὸς, Ἰπρόδ. 1, 371· ὃ Σύνεσ. ἐν Ἐπιστ. 40 (ἵππος) κυνηγέτης ἢ κέλης ἐναγώνιος ἢ ποικίλος ἢ πολυματῆς, ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ἄρμα καὶ τὴν ἀπήνην· κ. καὶ ἄρματα Ἰπρόδ. 7. 86· τεθρίπποις τε καὶ κέλησι Πλάτ. Λύσι. 205C ἵππων κέλητ' ἀσκούσα Εὐπολ. ἐν Ἑκκλ. 25· ἱπποδρόμιον ἄεστε, ἵνα δὴ κέλης κέλητα παρακελητῇ Ἀριστοτ. Βίρ. 900· συχνάκις ἐν τῇ ἐπικεφαλῇ τῶν ὧδων τοῦ Πινδάρου, ὡς ἐν Ο. 1, καὶ ἐν ἐπιγραφαῖς, κέλητι νικᾶν Σουλ. Ἐπιγρ. 1416, πρὸς. 1591α, 2758 III στήλη III. (Πρὸς τὸ Διολ. κέληρ, πρὸς. τὸ Λατ. celare, celare· ὁ Festus παράγει τὸ Λατ. celus (ἀντὶ κυλίου) ἐκ τοῦ κέλης, Koen Γρηγ. σελ. 306, κτλ.). II, πλοῖον ταχύπλουν μὲ μίαν μόνον κώπην ἢ μονόκωπον, ἐλαφρὸν πλοῖον ἐκ μεταφορᾶς τοῦ κέλητος ἵππου, ὃ εἰς ἀνὴρ ἐπικαθήμενος, Λατ. celox, Ἰπρόδ. 8. 94, Θουκ. Α. 9, 8. 38, Ξεν., κτλ. III, τὸ γυναικεῖον μόριον ἢ αἰδοῖον (παρὰ κωμικοῖς), Εὐστ. 1539. 34· καὶ ἐν Ἀριστοτ. Λυσ. 60, ὑπάρχει αἰσχρὸν τι λογοπαλγῶν ἐπὶ πασῶν τῶν σημασιῶν, πρὸς. κελητέζω II.

κελητέζω· μέλλω, -άσαι, = τῷ ἔπομαι, Ἰπύχ.

κελητέζω· μέλλω, -άσαι, (κέλης). Ἰππῆναι, ἐπιβαίνειν ἵππῳ, ἐχούμαι ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἵπποισι κελητέζω ἐν εἰδῶς Ἰλ. Ο. 679, (Λατ. desultor) περὶ τῆς κατὰ τοὺς Ὀμηρικούς χρόνους ἱππασίας, ἴδε ἐν λ. ἵππος.

II, ἐπὶ αἰσχροῖς σημασίαις, συνουσιάζομαι, Ἀριστοτ. Σφ. 501, Θεσμ. 153· πρὸς. κέλης III.

κελήττειν, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κέλης II, Θουκ. 1. 53· τριῖναι μὲν φίλας προπλεούσας, αὐτὰς δ' ἐν κελητῇ ἀποθῶν ἐφ' ἐπόμενος, διερ' αὐτοῖσι καὶ κέλητα καλεῖ, 4. 120· κ. δὲ Ἰπ. Ἐμφύλ. 2. 56.

κελητέτης, αὐ, ὃ, ἡ ἐπιτέλειος εἰς τὸ κελητέζω, ὃ παρὰ Λατίνους desultor, Ἰπύχ.

κελήτριον, τὸ, ἀπὸ τοῦ ῥωμαϊκοῦ cello (ὡς καὶ τὸ σουδα-ριον), λέγεται δὲ καὶ κέλειον, Παλλάδ. 85 (II. 351).

κελλός, ὃ, μονόφθαλμος, Ἰπύχ.: ὃ αὐτ. τὸ κέλιον ἔρμηνεύει διὰ τοῦ ἑτερόφθαλμος.

κέλλικας, «δημότας» Ἰπύχ.

κέλλων· στρεβλὸν, πλάγιον· Ἰπύχ. καὶ «κελλῶσαι» πλαγιάσαι. κέλλω (μόνον ὃ ἐνεστ. καὶ παρτατ. παρὰ περὶ ῥήτορας, καὶ μόνον ἐν τῷ τύπῳ ἐκέλλω)· μέλλω, κέλωμαι Διοχῶν. Ἰκέτ. 330, Βύρ. Ἰλ. 1052· ἄρ. ἐκέλω Ὀμ., Ἀττ. ποιητ., ἐν ᾧ τὸ ἐκέλλω ἔχει ἄρ. ὥκειλα. (Ἰλ. V ΚΕΛ· παρτάται καὶ τὸ κέλης, Σανσκρ. कल, कलान्तरि (ἀρ. κηρ)· Λατ. cello (per-cello), celare, celox). Ἐλαύνω, ὡς πρὸς τὰ ἐμπρός, Ὀμ., μόνον ἐν τῇ Ὀδ. καὶ αἰ-ποτε ἐν τῇ φράσει ὡς κέλωμαι, δὲ γὰρ πλοῖον εἰς τὴν ἐνῆαν, «τὸ εἰς γῆν ἐκτείνετο τὴν ναῦν» Ἰπύχ., Λατ. appollare, νῆα μὲν αὐτοῦ κέλωμαι Ὀδ. Κ. 511· νῆα μὲν ἐνὶ ἑλθόντες ἐκέλωσ-μεν Δ. 20· νῆα, ἐκέλωμεν ἐν ψαμάθοισιν 1. 516, Μ. 5, ἡ καὶ ἄνευ τοῦ προστορισμοῦ, Κ. 511, Δ. 20·—μεταφορ., Ἀργεῖ κ. πόδα Βύρ. Ἰλ. 139· ὅταν ἐκέλωσας δδδν ὃ αὐτ. ἐν Ρήτ. 898.

II ἀμεταβ., ἐπὶ πλοῖον ἢ ναυτιῶν, ἔρχομαι εἰς τὴν ἀκτὴν ἢ εἰς τὸν λιμένα, ἐλημενίζομαι, κελασθῆναι δὲ νηυσὶ καθελόμενοι Ἰστιά. Ὀδ. 1. 149· κέλωσας Σιμόνεντος, ἔπ' ἄκτας Διοχῶν. Ἀγ. 696, πρὸς. Βύρ. 10· ἐς Ἀργεῖς ὃ αὐτ. ἐν Ἰκέτ. 330· πρὸς γῆν Σοφ. Ἰρ. 804· ὠρῶντος διὰ χερμάτων κέλωσας Βύρ. 1. 167· ἡ μετ' αἰτίας, τόπου, κέλωμαι. Ἀργεῖς γαῖαν Διοχῶν. Ἰλ. 16· ἄστυ Βύρ. Ρήτ. 934·—μεταφορ., τίς ποτε κέλωμαι, εἰς τὴν λιμένα καταχθόντες; Διοχῶν. Πρ. 184· κ. ποτὶ τέμνι Βύρ. Ἰπ. 140 καὶ μεταφορ., πᾶ κέλωμαι; ποῦ νὰ προσορμισθῶ; ὁ αὐτ. ἐν Ξκ. 1036, ἀντὶ οὐ αὐτοῦ 1070, πᾶ στῶ; πᾶ κόμψω, πᾶ βῶ; κέλωμαι, Ἑκκλ. 6· ἐν κ. κέλωμαι. ἐντοτε ἐκ ἐξουλή, κατὰ συνήθειαν, Ἰλ. Ω. 434, Ὀδ. Δ. 812, Κ. 337· προστακτ. κελέσθω, -σεσθί, εὐκτ., -σεμην, ἀπαρ., -σεσθαι, ἅπαντα παρ' Ὀμήρ. παρὰ, κελόμεν Ἰλ. Α. 386, ἐκέλευ Θεοκρ. 3. 11, κέλετο Ἰλ. Ω. 119 (Δωρ. κέντω Ἀλκμάν 117)·—μέλλω, κελήσομαι Ὀδ. Κ. 200· ὄρ. α' ἐκελήσκατο, κελήσκατο. Ἑκκλ. Ἀποσπ. 48 Αἰν., Πινδ. 13. 113, 1. 6 (5). 54·—Ἑκκλ. ὄρ. β' ἐκέλετο, κέλετο, Ὀμ., Ἰλ. ἐντεῦθεν ἐχρηματισθῆναι μετὰ γένεσιν ποιητῶν ἐξουσίᾳ κέλωμαι Ἀπολλ. Ρήτ. Δ. 716, κτλ., εὐκτ. κελόμεν Διοχῶν. Ἰλ. 591 (ἀρ.)· μετὰ, κελόμενος, ἴδε κατωτ. Π. 14 (δ' ἐντε-ούτος κέλει ἐπὶ παθῇ, σημασι. παρὰ Μανέθων 2. 251· 3. 419, Χρησ. Σιδ. 8. 500. (Ἐντεῦθεν ὡσαύτως κέλεω, δ ἴδε). Περ-ακινῶ, παροτρύνω, προτρέπω, διατάττω, συχ. παρ' Ὀμ.—Συντάσ-σεται ὡς τὸ κελεύω.

1) μετ' αἰτίας, προσ. καὶ ἀπαρ., Ἰλ. Ε. 810, II. 657, κτλ., οὕτω παρὰ Πινδ. ἐνὶ ἄνω, Διοχῶν. Ἀγ. 1119· τὸ χωρίον, Ὀδ. Ρ. 55, εἶναι ἄξιον σημειώσεως, μεταλλῆ-σαι τί ἐ θυμὸς, κέλεται, καὶ κηδεά περ πεπαυμένη (ἀντὶ -υῖαν)—ἀλλὰ τὸ ἀπαρ. συχνάκις παραλείπεται, κέλεται δὲ με θυμὸς (δηλ. εἰπεῖν) Ἰλ. Μ. 300, πρὸς. Ὀδ. Υ. 138, κτλ. 2) μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., φυλάσσειναι τε κέλονται ἀλλή-λοις Ἰλ. Κ. 419· ἀλλὰ συνηθέστερον ἄνευ ἀπαρ., Ἀργείοισιν ἐκέλετο μακρὸν χρόνον Ζ. 68· ἀλλήλοισι τε κελόμενοι, ἀγχελευόμενοι· Σοφ., Ἰλ. Θ. 345· αἰφριτότεροι κέλετο αὐ-τόν 286· ἵπποισιν ἐκέλετο Θ. 184· ἀλλήλοισι κέλεσθε Μ. 274.

3) ἀπολ., κέλομαι γὰρ ἔγωγε, διότι [οὐ]μαι ἰσὺ συμ-βουλεύω, Ψ. 894, Ὀδ. Ρ. 400· κέλει γάρ Μ. 98· ἐγὼ κέλω-μαι καὶ ἄνωγα Ἰ. 317· ἐπὶ δ' ἔκτορα κέλετο θυμὸς (δηλ. ἐ ἔναι) II. 382· ὡς δὲ λέγεται δρύνουσα κελεύει Ὀδ. Ψ. 264, καὶ ἀλλὰ τοῦ κέλευσεν ἑποτρύνουσα, οὕτω καὶ ἑποτρύ-νουσα κελόμην Ἰλ. Ω. 297—σπανίως ἐπὶ πραγματικῶν, λαίνετο κηρός, ἐπὶ κέλετο μεγάλη ἴς, ἐέκετο, ἐπειδὴ μεγάλη ἄνε-μὶς τὸν ἡνάγκαζε, Ὀδ. Μ. 175.

II, τὸ κέλωμαι ἐντοτε περι-έχει σὺν τῇ σημασίᾳ τοῦ κελεύω καὶ τῇ τοῦ καλέω ἐντεῦθεν, 4) καλῶ, φωνάζω, κέκετο δ' Ἰφαιστον Ἰλ. Σ. 913· ὡσαύ-τως, ἐπικαλούμαι πρὸς βοήθειαν, Ὀμ. Ἰμν. εἰς Δῆμ. 25· πρῶτά-ς κε κελόμενος, ὀυγατερ Διὸς Σοφ. Ο. Τ. 159, πρὸς. Διοχῶν. Ἰκέτ. 500, καὶ ἴδε ἐν λ. ἐπινέλωμαι.

II, καλῶ κατ' ὄνομα, ὀνομάζω, νιν ἄνιχος κέκευ ἐπώνυμιον Πινδ. 1. 6 (5). 78, καὶ ἐκέλευ· χάλασον· Ἰπύχ.

κέλσαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

Κελιστί, Ἑπίρρ., κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Κελσιῶν, Λουκ. Ἀλέξ. 51.

Κελτοί, οἱ, οἱ κατοικοὶ τῆς Γαλατίας, Ἰπρόδ. 2. 33, Ξεν. Ἰλ. 7. 1, 20, Πλούτ. (ὅστις μεταχειρίζεται καὶ τὸ γαλάτται)· παρὰ μεταγεν. καὶ Κέλται, Σπράδ. 170, Διόδ. παρὰ Καῖδ., Ἰμν. εἰς Δῆμ. 173· Κένται ἀντὶ Κέλται, ὡς φέρεται ἀπὸ φιλιππάρχου—ἐντεῦθεν Κελτικὸς, Ψ. 69, Ἰαπωνικός, Γαλτικός, Σπράδ. 137.

κέλωμαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

κέλωμαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

κέλωμαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

κέλωμαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

κέλωμαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

κέλωμαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

κέλωμαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

κέλωμαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

κέλωμαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

κέλωμαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

κέλωμαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

κέλωμαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

κέλωμαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

κέλωμαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

κέλωμαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

κέλωμαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

κέλωμαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

κέλωμαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

κέλωμαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

κέλωμαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

κέλωμαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

κέλωμαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

κέλωμαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

κέλωμαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

κέλωμαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

κέλωμαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

κέλωμαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

κέλωμαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

κέλωμαι, ἄρ. τοῦ κέλλω.

ποιητ. Κελτός, ἡ, ὄν. Καλλ. εἰς Δῆλ. 173. Θηλ. Κελτός, ἡ, ὄν. Ἰσθ. Π. 10. 21.— ἡ Κελτική, ἡ χώρα τῶν Κελτῶν ἢ Γαλατῶν, Γαλατία, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 20, 9. Κ. ἢ ὑπὲρ τῶν Ἀλπεων, καὶ ἡ ἐν τῇ τῶν Ἀλπεων, Στράβ. ἐνθ' αὐτῇ. ἡ Κελτία, Συνοίκη παρὰ Πολυβ. 7. 9, 6.

κελύφινον [ῥ], τὸ, = κελύφος, κελυφάνω ὡστρακωμένῃ, ἐνθα δὲ Σχολ. «ὡς ὕμνι τοῦ ὡστὸς περιβεβλημένη», Λουκ. 89, Λουκ. π. Ἀλλθ. Ἰστ. 2. 38. «κελύφινον» λεπίσματα. Ἰσθ. π. «τῶν τραχημάτων» προστίθαι ὁ φῶς. «κελύφινον, ἐπὶ τῶν τραχημάτων καὶ τῶν ὀστέων» Ἀμμών, σ. 81.

κελύφινωδης, εἰς, ὁμοίως πρὸς κελύφος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 7, 2.

κελύφινον [ῥ], τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 37, 21.

κελύφος, εἰς, τὸ, θήκη, «θηκάρην», 1) ἐπὶ καρπῶν, ὁ φλοιός, τὸ περιβλήμα, ὅπερ διαφόρως ὀνομάζεται κατὰ τοὺς καρπούς, λ. γ. λυθός, λοπός, λέπυρον, κάλυξ, κελύφινον. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 3. τὰ τῶν κυμάτων κελύφην Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 21. κ. ἐρεβίνθου 2. 4, 2. 2) παρὰ ῥήσις, ὑλήκη, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 1, 16, κ. ἄλλ. 3) κ. ὡστὸς, «αὐτὸ φλοιό», αὐτόθι. 6. 14, 7. ἐν τοῖς ἰχθύσι, ἡ περιέχουσα μεμβράνη, π. Ζ. Γεν. 2. 6, 20.

γ) τὸ περὶ τὰς γενέσεις κ., ἡ ὑλήκη ἡ περιέχουσα τὰ ἐντομα κατὰ τὴν γέννησιν αὐτῶν, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 17, 5, πρβλ. 9, π. Ζ. Γεν. 3. 9, 6. ἡ ὑλήκη τῆς χρυσάλλιδος, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 19, 5 κέξ. ἐπὶ κεραφόρων κανθάρων, αὐτόθι. 12. δ) τὸ ὅστρακον τῶν μαλακοστράκων, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 17, 10. ε) τὸ κοίλον τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ἀνθ. Π. 9. 439. 3) μεταφορ., ἐπὶ ἀρχαίων γενη-ρακότων δικαστῶν, ἀντιωριστῶν κελύφην, κελύφην καὶ οὐδὲν πλέον, Ἀριστοφ. Σπ. 545.— ἐπὶ τῆς λέμβου γέροντος, ἥτις τῷ ἐχρησί-μευσεν ὡς θήκη ἢ φέρετρον αὐτοῦ, Ἀνθ. Π. 9. 242.— γήγρον κ., ἐπὶ τοῦ σώματος, ἀναφερόμ. ἐκ τοῦ Συναστ. (Τὸ ὅ καλίστα ἀμφι-βολον τὴν πρὸς τὰ καλύπτειν σκέψιν» τινὲς παραβάλλουσι τὸ Δατ. βλῖβου).

κέλωρ, ὠρος, ὁ υἱός, ἔγγονος, ποιητ. λέξ. ἐν Εὐρ. Ἀνδρ. 1033, Λυκ. 495, κτλ.— ὁ δὲ Διὸς. θέλει τὴν διόρθωσιν: Ζηνοῦς κέλωρ ἰσπαλιζομένου τοῦ Ἡρακλέους ἐν Σοφ. Τρ. 854. II. = φωνή, βοή, Ἰσθ. π. ἐντεῦθεν κέλωρ, κραυγάζω, βοᾷ, ὁ αὐτ.— «κε-λωρσας, φωνήσας, βοήσας» Φῶτ.

κελώριον, ὑποκορ. τοῦ προηγ., «τὸ παιδίον» Ἰσθ. π. κέλωρ, καυστικός, παρ' Ἰσθ. «κέλωρ, πυρὶ τῷ καυστικῷ», ὅπερ παρ' Ὀμήρῳ κηλέω λέγεται.

κεμάδισ-σός, ὄν, (σεύω), διώκων, κυνηγῶν κεμάδας, ἐλά-φους, πόνον κ. ἀγρῆς Νόν. Διον. 5. 230, 46. 147.

κεμαίνεσθαι, καθαρά, εὐώδη, Ἰσθ. π. ὡς ἐξήγησις τοῦ ἐπιθ. κη-ώμενα.

κεμάς, ἄθος, ἡ μικρά, νέα θλαρός, μεταξύ νεβροῦ καὶ ἐλάφου (κατὰ τὸν Εὐστ.), Ἰλ. Κ. 361, Καλλ. εἰς Ἀρτ. 112, κτλ.— πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 14. 14. ὡσαύτως κεμάς (8 ἔβε), καὶ παρ' Ἰσθ. κεμφάς.

κέμμα, τὸ, (κεῖμαι).— ἡ κοίτη ἀγρίου ζώου, ἀμφίβ., Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 917D.— ὁ Διὸς. κεύματα.

κεμμός, ἄθος, ἡ ποιητ. ἀντὶ τοῦ κεμάς, Κρίν. Σμ. 1. 587, Ἀνθ. Π. 9. 2, κτλ.

κέμπος, ἡ κέμφορ, ἔσφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ κέσπος.

κέμων, ὁ, ἐκτερόβαλμος, Ἰσθ. π. κτλ., κελλός.

κεν, πρὸ φωνηέντος, ὅτι κε. (8 ἔβε), Ὀμ.

κεναγγέω, Ἰων. κεναγγέω, ὁ ἔβε.

κεναγγής, εἰς, (κένος, ἄγγος), ὁ κενὸν τὰ ἀγγεῖα σώματος, γιν' ἐν αὐτοῖς περιεχομένῃ τροφῇ ἐντεῦθεν ὁ παρασκευάζων λι-αὸν, ἀπλοία Αἰσχ. Ἀγ. 188.

κεναγγία, ἡ, κένος ἀγγεῖον, πῶν τοῦ σώματος, ἰδίως πείνα, Πλάτ. Κριμ. ἐν «Συμμ.» 10. κ. ἀγειν, νηστεύω, Ἀριστοφ. ἐν Ἀδῆλ. 30 Meineke («Πλάτων δὲ ὁ Κωμικός κεναγγίαν εἰρήκε, Εἰνοφῶν δὲ βούλμον καὶ Ἀριστοφάνης κεναγγίαν ἀγειν» Πολυβ. 5, 31).— Ὀρπ. τὸν Ἰων. τύπον κεναγγίη.

κενανδρία, ἡ, ἑλλειψίς ἀνδρῶν, κατὰστασις ἐρημώσεως, Αἰσχ. Πέρσ. 730.

κενανδρός, ὄν, (ἀνδρῆ) κενὸς ἀνδρῶν, ἡρημωμένος, ἄστυ, πό-λις, χώρα, οἶκος Αἰσχ. Πέρσ. 119, Σοφ. Ο. Κ. 917.

κεναυχής, εἰς, ἔβε τὸ ποιητ. κεναυχής, ἀδέλτεροι καὶ κε-ναυχίς Πλουτ.

κένδυλα, τὰ, ὡσαύτως κένδυλα ἢ κένδυλη, ἡ, ἀμφ. γραφ. ἀντὶ σκένδυλα.

κεναγγέω, (κενός, ἄγγος). ἔχω τὰ ἀγγεῖα τοῦ σώματος κενά, νηστεύω, πεινῶ, εἶμαι ἐξηλεμένος, Ἰππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 382, κτλ.— αὐτόθι 390, φαίνεται ὅτι κεῖται ὡς μεταβ., κάμνω τινὰ νὰ νηστεύσῃ.

κεναγγίη (ἐν τοῖς Ἀντιγρ. κατὰ τὸ πλεῖστον -ελη), ἡ, Ἰων. ἀντὶ κεναγγία, πείνα, ἐξηλεμένης, ἐκ πολλῆς ἐδωδῆς ἐς κ. μεταβάλλει Ἰππ. Ὀξ. Νούσ. 392. σφοδρότατος κ. ποιεῖν 398. κ. γίνεσθαι 385.— ὁ Γαλῆν. ἐν τοῖς Ἀφ. τοῦ Ἰππ. «κεναγγίη, ἐπὶ τῆς ἀσιτίας ἢ ἐπὶ τῆς φλεβοτομίας, πᾶσα κένωσις».

κεναγγητέον, βημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ κεναγγήσῃ, νὰ ἀφήσῃ τὰ ἀγγεῖα κενά, Ἰππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 385.

κεναγγικός, ἡ, ὄν, ἔχων τὰ ἀγγεῖα κενά, ἐξηλεμένος, κ. σμημῖον Ἰππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 392. κ. πᾶθῃ ὁ αὐτ. Ἐπίρρ. -κῶς, ὡσαύτως ἀναφερόμ. ἐκ τοῦ Ἰππ.

κεναγγορία, ἡ, ματαιολογία, κενὸς λόγος, Ποιητ. παρὰ Πλάτ. Πολ. 607B.

κενα-αγόρος, Ἰων. κενηγόρος, ὄν, ματαιολόγος, Γρηγ. Ναζ. κεναυχίμα, τὸ, ματαία καυχήσις, Εὐστ. Πονημ. 275. 21, ἐν τῷ πληθ.

κεναυχής, εἰς, (αὐχῆ), ὁ ἐπὶ κενῷ καυχώμενος, κενόδοξος, μάταιος, κεναυχέες ἡγοράσασθε Ἰλ. Θ. 230. κεναυχέα πλοῦ-τον Ζηνοῦς, παρὰ Διογ. Α. 7. 30. κεναυχέα φωνὴν ῥήξαντο Νόν. Δ. 1. 426.— βροχύτερον, κεναυχής, εἰς, Ἀνθ. Π. 12. 145, Πλουτ. 2. 103E.

κενέθρεϊς, ὄν, = νεκρимаζος, νεκρός, ἰδίως ἐπὶ νεκρῶν κτη-νῶν: κενέθρεϊα, τὰ, πτώμα, κυνὸς βορὰ, θνησιμαῖον, Ἀριστοφ. Ὀρν. 538, πρβλ. Ἀποσκ. 559. 2) τὰ κενέθρεϊα, ὡσαύτως ἡ ἀγορὰ ἐνθα ἐπωλεῖτο κρέας θνησιμαῖον διὰ τοὺς κύνας, Ἰρρωτιαν. «κενέθρεϊα, ἐν οἷς τὰ νεκρимаζα καὶ τοὺς ἀπέρηγους ὄνους κατακώ-πτουσιν, καὶ τὰ θνησιμαῖα» Φῶτ., πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 6. 2.

κεν-εγκράνειος [α], ὄν, ὁ ἔχων τὸ κρανίον κενὸν καὶ ἄνευ ἐγ-κεφάλου, Σχολ. Junop. 15. 23.

κενηγόρος, πρβλ. κεναγγορός.

κενηγορία, πρβλ. κεναγορία.

κεν-ελπίς, εἰς, ὁ ἡ, τρέφων κενὰ ἐλπίδας, Εὐστ. Πονημ. 302. 90.

κεν-εμβάτω. εἰσέρχομαι, ἐμβάλω εἰς κενόν, «ματαίως πατῶ» Ἰσθ. π. Πλουτ. Φλαμιν. 10. εἰσέρχομαι, ἐμβάλω εἰς ὅπην ἢ κώ-λωμα, Λουκ. Ἐνύπν. 26. II. ἐπὶ τοῦ καθέστῃος, καταβάλω βάλω: ἔως οὗ φθάσω εἰς κώλωμα, ἔως τὴν κώστιν κενεμῶ-τήσῃ Παῦλ. Διγ. ἐντεῦθεν «κενεμῶται», εἰς κενὰ βαίνειν, κενὰ ἐπι-χειρεῖν. Φῶτ. σ. 154. 19. κεναμῶταισις, ἡ, ἰαλὴν.

κενός, ἡ, ὄν, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ κενός, ὁ ἔβε.

κενάτης, ἡ, = κενότης, Ἰππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 394.

κενά-φρων, ὄν, μάταια φρονῶν, ματαιόφρων, κ. δημῖος Θεόγν. 233, Σίμων. 75. κ. αὐχαι Πινδ. Ν. 11. 38.— οὐδ. κεναφρόνα φύλα Ἀπολλιν. ἐν Παλ. Διαθ.

κενεῶν, ὄν, (κενός), τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ ἰσχίου κώλωμα, τὸ μέρος τὸ κενὸν ὅστων, λαγάνες, Ὀδ. Χ. 295, κτλ.— νεῖατον ἐς κενεῶνα, 801. ζωννύσκετο μήτηρ Ἰλ. Ε. 857, πρβλ. Ἰππ. Προγν. 39. ἐπὶ ἰππων, Σεν. Ἰππ. 12. 8. ἐπὶ κυ-νῶν, Πολυβ. Ε'. 59. ἔβε ἐν λ. λαπάρα. II. πᾶσα κενότης ἡ ὁπλή, Νόν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 20. 8.— ὡσαύτως περιτρεπε, σῦρά-νιοι, χθόνιοι κ., κατὰ πολὺ ὁμοίον τῷ πευχαί. Ἀνθ. Π. 9. 907, Νόν. Δ. 13. 453 ἢ 9. 82. κενεῶν ἀρούρης, κελύφου ὁ αὐτ. Δ. 41. 3, κ. Ἰω. 13. 37. κ. τάρφω, κενατάφω, Ἰλλ. Ἰππ. 234.

κενέωσις, εἰς, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ κένωσις.

κενήριον, τὸ, (ἡρίον), κενὸν μνημεῖον, ἄνευ ὁστων, κενοτάφριον, Εὐστ. 81, Λυκ. 370, κτλ.

κενο-βουλία, ἡ, ματαία σκέψις, Ἐκκλ.

κενογόμενον [α], τὸ, (γάμος). κενός, οὐχὶ πραγματικὸς γά-μος, λέξις χαλκευθεῖσα κατὰ τὸ κενοτάφριον ὑπὸ Ἀχ. Ταν. 5. 14.

κεν-οδοντής, εἰς, ἡ, ἄνευ δόντων, ἀγρεῖν κενόδον-τίδα τὸ δολυκ. ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ ἄρσεν. κενόδους κατὰ τὸ κυνόδοντος Ἀνθ. Π. 6. 207, μετὰ διαφ. γραφ. κενοδόντιδα.

κενοδουξέω, ἔχω ματαίαν δόξαν, γνώμην, κενά, μάταια δοξάζω, εἶμαι ματαιόδοξος, Ἰλλ. 9. 19, Ἐκκλ. κ. ὅτι, ἔχω τὴν μα-ταίαν πεποιομένην ὅτι, Μάρτ. Πολύκ. 10, ἔβε ἔβε ἰακώφω.

κενοδουξία, ἡ, ματαιότης, κενὴ δόξα, αἰσῆσις, ἡ καὶ κενὴ δόξης ἐπιθυμία, Πολυβ. 3. 81, 9, Πλουτ. 2. 57D. κενοδοξία τροφή τιμῆς καὶ ἐπαίνοι Χρυσόστ.

κεν-δοξός, ὄν, ματαιόδοξος, μάταιος, ἀλαζών, κενός, ματαίος δόξης ἐπιθυμητής, ἐραστής, Πολυβ. 27. 6, 12. «κενοδοξὸν κλητέον τὸν ἐφ' οἷς μὴ πράττει δοξάζεσθαι βουλούμενον» Ἰλλ. Πηλ. 3. 381, σ. 402, 5. 401, σ. 682.

κενοδοξίως. Ἐπίρρ., μετὰ κενοδοξίας, δοξομανίας, Ἰω. Χρυσ.

κενο-δρομέω, τρέχω μόνος, εἶμαι μόνος, ἄνευ δορυφόρων κατὰ τὴν ὁρμὴν ἢ τὴν πορείαν, Πρβλ. παρὰρ. σ. 163, Μανθίων 2. 48B.

κεν-οκίμης, ὄν, ὁ ἐπὶ κενῷ, κενῷ κομμάτι, Βυζ.

κενο-οκίμης, ματαίως, Χρυσόστ., παρὰ Πλουτ. 2. 1027A.

κεν-οκρίωνος, ὄν, ἔχων κενὸν κρανίον, κενὴν κεφαλὴν, Χρησμ. Σιουλ. 3. 430.

κενο-λατρεία, ἡ, ἀνιερλής λατρεία, Ἐπιφάν.

κενολογέω, ματαίως ὁμιλῶ, φλυαρῶ, ληρῶ, Εὐπολίας ἐν Ἀδῆλ. 98, Ἀριστ. Ρητ. 2. 10, 27.

κενολογία, ἡ, ματαιολογία, φλυαρία, λῆρος, κ. καὶ μεγαλαυ-χία Πλουτ. 2. 1069C. «κενολογίας καὶ ἀτοπίας» Φῶτ.

κενο-λόγος, ὄν, ὁ κενός, μάταιος, ἀνόητος λέγων, φλύαρος, Ἰλ. 1015.

κενο-πάθειν, ἢ ἀντίληψις καὶ πάθησις ἐξ οὐχὶ πραγματικοῦ ἀντικειμένου, ἢ διὰ θεοῦ καθ' ἣν ἔχομεν ἀπατηλὰ αἰσθητά, Δημόκρ. παρὰ Σέξτ. Ἑμπ. π. Μ. 8. 184· κενυ-παθεῖω, ἔχω ἀντιλήψεις καὶ διατίθεμαι ἐκ πραγμάτων μὴ ἔχοντων ἐξωτερικὴν ὑπόστασιν, ἔχω ψευδῆ καὶ ἀπατηλὰ αἰσθητά, αὐτόθι 213, II. 1. 493· κενο-παθῆμα, τό, πάθημα· ἄνευ πραγματικοῦ ἐξωτερικοῦ ἀντικειμένου, Σέξτ. Ἑμπ. π. Μ. 8. 354· — λέγει ἐν χρήσει παρὰ τοὺς στωικοὺς.

κενό-πρησις, εὖως, (πῆμπρησι) ἢ, πρῆξιμον, ἀσθίναται ἱππῶν, «ὅταν ὁ ἱππὸς ἡ καταπρατοῦμενος ὑπὸ ἐνῆος τροφῆς, ἥτις αὐτὸν καταβλάπτει καὶ δύσπνοιαν ποιεῖ καὶ πῆμπρησι τὰς λαγόνους» Ἱπ. πιατρ. 150, 151.

κενορ-ρημοσύνη, ἢ, (βήμα) = κενολογία, Φιλῆμ. Λεξικ. § 271.

κενός, ἢ, ὄν, Ἰων. καὶ ποιητ. κενός, Ἰλ. Γ'. 376, Δ. 181, Α. 160, Ο. 453, Πινδ. Ο. 2. 116., 3, ἐν τέλ., Εὐρ. I. Τ. 418 (λυρ.), καὶ Ἰρῶδ. Ἑπικ. ὡσαύτως κενός, ἄ, ὄν, ὡς ἀέποτε παρ' Ὀμ. (πλὴν ἐν Ἰλ. ἐνδ' ἄνωται), καὶ κενός· ἐν Ὀδ. Χ. 249 (κέννος Αἰόλ), (κενε-ός καὶ κεν-ός φαίνεται παριστάμενα τὸν ἀρχαῖον τύπον κεν-ός, πρὸς Σανσκρ. ciniy-as (inani).)

1. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ πραγμάτων, κενός, «ἄδειος», ἀντίθετος τῷ πλήρῳ ἢ πληθύνῃ. «Ὀμ., κλ. κενός», χεῖρας ἔχοντες Ὀδ. Κ. 42· οὕτω, νοστήσαντας κενῶσι χερσὶ Ἰρῶδ. I. 73· κενάτε χερσὶν Πλάτ. Νόμ. 790B, (ἴδε κατωτ. II. 2)· κοιλίη κενή, = κενέων, Ἰρῶδ. 2. 40· τὸ κενόν (βηλ. τάλαντον), τὸ κενόν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 445. 5· κ. οἰκίσις ἀνθρώπων διόχα Σοφ. Φιλ. 31· γῆ Ο. Τ. 58· κενάσις δ' ἀμείψονται τραπέζαις Ἰλ. 185· εὐνὴ Ἀντ. 424· γάμος κενός = κενότατος, Ἰρῶδ. 9. 85· οὕτω, κενός τάφος Εὐρ. Ἑλ. 1057· ἀντίθετος τῷ πλήρῳ, Ἀριστοφ. Νεφ. 1053, τῷ πλήρῳ, Ἰπκ. 180, τῷ ἐγκύριον, Πλάτ. Θεαιτ. 148, τῷ μετῷ, Ἀθῶν. 499C· — κ. χρόνος, καὶ αὐτὸς ἐν τῇ μουσικῇ, Ἀρχ. Μουσ. — τὸ κενόν, τὸ ὑπὸ μηδενὸς σώματος κατεχόμενον διάστημα, Λατ. vacuium, ἱππικ. Δημόκρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1110F· τὸ κενόν = τόπος ἐστερημένος σώματος Ἀριστ. Φυσ. 4. 1, 6· ἢ, ἐν ᾧ μὴ ἐνυπάρχει σῶμα δυνατόν δ' ἐστὶ γενέσθαι ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 4. 2, 18· πρὸς Φυσ. 4. 6-9, κ. ἄλλ.· εἰσαγμένον εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικ., Πλουτ. Κικ. 40.

2) κενός, ἄκαρπος, ἄνευ ἀποτελέσματος, ὡς τὸ μέτατος, κενά εὐρήματα εἰπόντων Ὀδ. Χ. 249· ἔλλας, ἔλλας Σιμωνίδ. 8. 16, Δίσχυλ. Πέρσ. 804· ἔλλας κενὸν ὄντα μετόν Ἰσοκρ. 174B· γυνώμη Πινδ. Ν. 4. 65, Σοφ. Ἀντ. 753· ἔξοδοι ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 207· φροντίδες ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 684· τέρψις αὐτόθι 508· φόδος Εὐρ. Ἰκέτ. 548, πρὸς, Σεν. Ἀν. 2. 2, 21· φρόνημα Πλάτ. Πολ. 494D, κτλ.· κενὴ πρόφασις καὶ ψευδὴς Δημ. 277. 17· τὸ φάρμακον εὐρηκας κενὸν πρὸς τὸ κ. Μένανδρ. ἐν «Δεισιδαίμονι» 1· ἀπόντων κενὴν κατηγορεῖν, φέρειν κενὴν, μεταλὸν κατηγορεῖν (πρὸς ἱερὴν [δίκην] καταγιγνώσκειν) Ἀριστ. π. Ἀναπν. 1. 2· πρὸς λυγρῆς — συγνὸν ἐν ἐπιρρ. φράσεσιν, οὐδ. πλὴθ. κενὰ πνεύσας Πινδ. Ο. 10 (II). 111· οὕτω, διὰ κενῆς, ἢ διὰ κενῆς ἐπανασείσεως, κενόν, ἄκαρπον σείσιμον τῶν ὀπλῶν, Θουκ. 4. 126· διὰ κενῆς ῥίπτειν, κένον τὴν κένον τὸν ῥίπτοντος χωρὶς νὰ ἔχωι ἐν τῇ χειρὶ, προσηγορεύεται ὅτι, Ἀριστ. Προβλ. 5. 8· κεκλάγχω διὰ κενῆς ἄλλως, ἀκαρπὸς, μετὰτος, Ἀριστοφ. Σφ. 929· μάτην διὰ κ. Πλάτ. Κωμ. ἐν «Πλάτωνι» 2. 21· ὡσαύτως, ἐν κενῷ Σοφ. Αἴ. 971· κατὰ κενῆς Ἰρῶδ. ἐν Πλάτ. Τιμ. εἰς κενὸν Διδ. 19. 9, Πινδ. 10. 30· εἰς κεν. μοχθεῖν Μένανδρ. ἐν Μονοστιχ. 51· κατὰ κενὸν Σουφ. ἐν λέξ. λυγρῆς ἔχανεν· κατὰ κενὸν Φίλων 1. 153· — διμαλ. Ἰππικρ. κενῶς Ἀριστ. π. Ὑσυχ. 1. 1, 9, Πινδ. II. 1. 8, 4, Μένανδρ. ἐν Κωμ. Ἀποσπ. 5. σ. 105.

3) μετὰ γεν., κενός, ἐστερημένος, τοῦ νοῦ Σοφ. Ο. Κ. 931· φρενὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 754· δακρύων Εὐρ. Ἑλ. 230· συμμάχων ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 687· κ. φρονήσεως, ἐπιστήμης, μαθημάτων Πλάτ. ἐν Τιμ. 75A, κτλ. ὡσαύτως, κενός πόνου, ἄνευ τῶν καρπῶν τοῦ κόπου, Δίσχυλ. Ἀποσπ. 239· κενὸν σῶμα σαρκῶν Ἰαλίν.· κενός καὶ ἰσχυρός γίνομαι Πλουτ. ΠΟ. 831B· ἄλλῃ,

2) συχνάκις δέον νὰ ἐξυπακουσθῇ ἡ γεν., ὡς αἰσχροὶ τοὶ δερνόν τε μένειν κενόν τε νέεσθαι, ἄνευ λείας, μετὰ τὰς χεῖρας, Π. Β. 298, Ὀδ. Ο. 214· ἀπικέατο, οἱ μὲν κενοί, οἱ δὲ φέροντες Ἰρῶδ. 7. 131· κενὸς κενὸν καλεῖ Δίσχυλ. Θῆδ. 353· ἦκειαι οὐ κενή, οὐχὶ ἄνευ λόγου, Σοφ. Ο. Κ. 359, Ἰρ. 495· οὐθ' ὑπεργέμων, οὐτε κ. Ἀλέξ. ἐν «Συντρ.» 1· κ. ἂν ἴη, κ. ἀπεισιον Πλάτ. Πολ. 370B· (ἴδε ἄνωτ. I. 1)· — ἐστερημένη τοῦ συντρέφοντος, Λεαῖνα Σοφ. Αἴ. 980· ὕφρανος Βίων 1. 59· ὑπ' ἀσθματός κενός, ἐξηλεγκμένος, Δίσχυλ. Πέρσ. 484· ἐπὶ πόλει, ἄνευ φρουρῆς, Δίσχυλ. 74. 21· ἐπὶ τοῦ σώματος, ἄνευ σαρκῶν, Πλουτ. 2. 831B.

3) κενός νοῦ, μάταιος, ματαιόφρων, κενός ἂν εἴην Πινδ. Ο. 3. 81· εἰαπτυχθέντες ὡφθσαν κενοί Σοφ. Ἀντ. 709· ἀνόητον καὶ κενόν Ἀριστοφ. Πάτρ. 330·

III. Συγκρ. καὶ Ἰππικρ. κενάστρις, -ότατος, Ἰππικρ. Μίγ. 275, 30, Α. Β. 128B· ἄλλῃ τὰ διμαλῶς ἰσχυρισμένα κενάστρις, -ότατος ἀπαντᾷ παρὰ Πλάτ. ἐν Συμπ. 175D, διὰ γαρ, ἐν Δημ. 821. 11· πρὸς στενός.

κενό-σκαρξ, ὄν, ἄνευ σαρκός, ἰσχυρός, Ἰππικρ. Μίγ. 779-8. κενό-σφορξ, ὄν, ὁ περὶ τὰ μέγιστα πορξ, Γρηγ. Ναζ. πρὸς ματαίωσιν.

κενοσπουδαστής, ὄν, ὁ, ὁ εἰς μάταια σπουδάζων, Βουξ.

κενὸ σπουδῶν, σπουδάζων, σφαλόμενος περὶ μηδαμινὰ πράγματα, Μ. Ἀντων. 5. 32, Ἀρτεμίδ. 4. 11· κατὰ ζήλου ἐπιδοῦσις μηδαμινῶν πραγμάτων, ἢ ματαίᾳ σπουδῇ, Διον. Ἀλ. 6. 70, Διογ. Λ. β. 26· — ἐκ τοῦ κενό-σπουδξ, ὄν, μάταιος, σπουδάζων διὰ μηδαμινὰ πράγματα, Διογ. Λ. 9. 68, Πλουτ. 2. 560B, 1061C, κτλ. τὰ κενόσπουδα, ἀντικείμενα ἀπλῆς περιεργίας, Κικ. πρ. Ἀττ. 9. 1. — Ἰππικρ. -εὖως, μετὰ κενῆς, ματαίᾳ σπουδῇ, Πλουτ. 2. 234D, Ἀρτεμίδ. 4. 82.

κενο-τάφειο, τιμῶν διὰ κενότατον, ἀνεγείρω τάρον τοῦ ἀπλοῦντος ἐν τῇ ξήνῃ οὐ τὰ σῶμα δὲν εὐρίθῃ, κενόταρον· ἐπὶ δὲ δέμας Εὐρ. Ἑλ. 1060, (ἐρικνησόμενος ἐν 1057 διὰ τοῦ ὡς δὴ θανόντα σ'... κενῷ τάφῳ θάψαι)· ὄν ἡδ'... ἀπόντα κενόταρ· αὐτόθι 1546· μεταρξ, κ. τὸν βίον Πλουτ. 2. 1130C.

κενοτάφριον, τό, τάφος κενός νεκροῦ, τάφος μὴ περιέχων ἔκβον νεκρὸν, Σεν. Ἀν. β. 4, 9, Πλουτ. 2. 349B, 870B, Ἀπκ. Μισρ. 96, Σουλ. Ἰππικρ. (προσθήκη) 4340B, ε' — ὡσαύτως, κενόταρξ εἰς κος τῶν ἱκλειοπτότων Πλουτ. 2. 349B.

II. παρὰ τῶν Ἰρῶδ. (Δ. Βασ. 10', 13), εἰδωλον.

κενότης, ἡ, ματαιότης, μηδαμινότης, ἀγνοία καὶ ἀφροσύνη ἄρ' οὐ κενότης ἐστὶ τῆς περὶ ψυχῆς αὐτῆς ἐξέως Πλάτ. Πολ. 585B, Τιμ. 88B, Ἰσακ. κλ. — κενὸν δόξασημα, κενός, Ἰππ. ἐνδ' ἄνωτ. ἐν λέξ. κενόστρις.

κενά-φουδξ, ὄν, πλήρης κενῶ φόνου, ὁ ψευδὴς φόβος ἔχων, ὁ μάταια φοβούμενος, Φαδωρῖν, ἐν λέξ. ψευδοφουδξ.

κενο-φράνημα, τό, = τῷ ἁπλῳ, Ἰππικρ.

κενοφροσύνη, ἢ, κενότης νοῦ, κενόν, μάταιον φρόνημα, Ἰππικρ. 3. 2, Πλουτ. Ἀγρη. 37· «κενοφροσύνη» ματαιοφροσύνη· φῶς,

κενό-φρων, ὄν, (φρῆν) ἔχων κενὸν νοῦν, κενός φρῆν, ματαιόφρων, βουλεύματα Δίσχυλ. Πρ. 762· πρὸς κενόφρων.

κενοφρονέω, μέλλ. -ήσω, ὁμιλῶ μάταια, ματαιολογῶ, Ἰπκ.

κενοφρονήμα, τό, = τῷ ἁπλῳ.

κενοφρονία, ἢ, κενὴ φρονή, τὸ μάταια, ἀνόητα λέγειν, Α' Ἑκ.

πρ. Τιμ. ε', 20, Β' 6', 16.

κενοφρονος, ὄν, ὁ κενὰ φρονῶν, ἀνόητος λέγειν, Βουξ.

κενός, Ἰων. κενός, Εὐρ. Πλάτ.· μέλλ. -ώσω, Εὐρ. Ἰων 447·

ἐκένωσα, Εὐρ.· πρὸς κενένωκα, Ἀπκ. — Παθ., μέλλ. κενω-

θήσμαι, Ἰαλίν.· ὡσαύτως μέλλ. μέλλ. μετὰ παθ. σημασι, κενώσμαι

(ἴδε κατωτ.)· ὁρ. ἐκένωθην, ὅπου· πρὸς κενένωμαι,

Ἰων. κενένωμαι. Ἰρῶδ. (κενός). Κενώνω, κενόν τι ποιῶ,

«ἐκένωκα», ἀντίθετον τῇ πληρώσει, Δίσχυλ. Πέρσ. 718, Εὐρ. Ἰων

447, κτλ.· μετὰ γεν., κενώνω ἀπὸ τινος πράγματος, ἀντὶ τὴν

πύλιν κενώσσαι Δίσχυλ. Ἰκέτ. 660, πρὸς Εὐρ. Ἰρῶδ. 914· χέρας

δωρῶν ὁ αὐτ. ἐν Μήδ. 959· ἀντίθετος τῇ πληροῦν τινὰ τινος

Πλάτ. Συμπ. 197C, Πολ. 560D. — Παθ., κενούμαι, γίνομαι ἢ ἀφ-

νομαι κενός, ἐν τῇ πληροῦσθαι καὶ κενόσθαι Πλάτ. Φίληθ.

355B, Σοφ. Ο. Τ. 29· ἐς τὸ κενόσθαι, οἷς τὸ μέρας τὸ συνε-

χῶς ἀφίμενον κενόν, Θουκ. 2. 70· οἰκίαι πολλὰ ἐκένωθησαν

αὐτόθι 51· μετὰ γεν., τοῦτων κενώσεται.. αἰών, ὃς μετὰ ἄνευ

αὐτῶν, Ἑμπ. 146· κενένωμένου τοῦ τέλους πάντων, γυ-

μωθέντος ἀπὸ πάντων, Ἰρῶδ. 4. 123.

2) κένωσις μέρος τι

κενὸν ἀναχωρῶν ἀπ' αὐτοῦ, ἐγκαταλείπω, βωμὸν Εὐρ. Ἀνδρ. 1138,

λόχηιν κενώσας Εὐθ' ἐκρυπτόμην δέμας Βιάχ. 730. — Παθ.,

κενώσθαι τῶν νεῶν Θουκ. 8. 17.

3) παρ' ἱερ., κενώ

εἰ· ἐκατέστωκε, Ἰπκ. Ἀρ. 1246· ἀφαιρῶ, αἶμα Λουκ. Ὡαῦπ. 93·

κ. φάρμακον, ἐκένω, Ἰάμβ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 75, 28· ἀπαρρί-

πτω, ἐξαφανίζω, τι Κυπρ. Ἀποσπ. 1.

4) κενώνω, δαπανῶ,

μεταχειρίζομαι, εἰς με κένωσεν πᾶν βέλος Ἀνθ. II. 5. 58· κ.

πάντα εἰς τοὺς πένητας Ἰω. Χρυσ. τὴν ἰσχύν ἐν τινὶ Γρηγ.

Ναζ., κτλ.

II. μεταρξ, κένω τι κένω, θεωρῶ τινα ὡς

μηδενὸς ἄξιον, τι Ἑπιστ. πρ. Φίλιπ. 6', 7· κένω τι μάταιον ἢ

ἄνευ ἀποτελέσματος, τι Α' Ἑπιστ. πρ. Κορ. 9', 15. — Παθ., εἰμαι

ἢ γίνομαι μάταιος, Ἑπιστ. πρ. Ρωμ. 8', 14, κτλ.

κένωσις, κένωσις, ἴδε ἐν λ. κενέω.

κενοτάφριον, τό, ἴδε κεντάφριον.

Κενταύριος, α, ὄν, ἀνέμων εἰς τοὺς Κενταύρους, γένος Εὐρ.

I. Α. 700.

Κενταυριδης, ου, ὁ, ἀνέμων εἰς τοὺς Κενταύρους, ἱππὸς Κ.

Δηλ. Θεοσχετικῶς, Λουκ. π. Ἀπαλδ. 5.

Κενταυριχός, ἢ, ὄν, ὁμοῖος πρὸς Κένταυρον, δηλ. ἄγριος, ὑπ-

εῖσθης, κτηνώδης — Ἰππικρ. -κῶς, τίς τὴν θήρην ἐκτάειν;

εἰς κενταυρικῶς ἐνέλατο (= ἀγροίκως· φῶς) Ἀριστοφ.

Πέρσ. 381.

κενταύριον, εἶδος φυτοῦ, Λατ. cypripedium (Λουκρήτ. 4. 124,

Οὐρεγ. Γεωρ. 4. 270), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 3, 6· ἢ -ειον, τῆς

Σχολ. Νικ. ὡσαύτως κενταυρίη, Ἰπκ. 482. 35· -έα, Ἀριστ.

π. Φυτ. I. 5, 5.

κενταυρίς, ἰδως, ἢ, κενταύριον, Θεοφρ. π. Φυτ. 9. 8, 7.

II. εἶδος ἐνατίου, Κίωκ. Ἀποσπ. 5, σ. 398, Πηλοῦ. Ε', 97. Κενταυροκτόνος, ὅν, ὁ φανεῖται τὸν Κενταύρου, Αὐκ. 670, Φωκ. Βιβλ. 151. 34.

Κενταυρομαχία, ἡ, μάχη τῶν Κενταύρων, Πλουτ. Ρωμ. 29, Σόλμ. Θηρ. 1.

Κενταυροπληθὺς, ἔς, πλήρης Κενταύρων, Εὐρ. Πρ. Μιν. 1273. Κένταυρος, ὁ, (ἐν Λουκ. Ζεύξει 4, ὡσαύτως, ἡ).

I. παρ' Ὁμ. οἱ Κένταυροι εἰναι φυλὴ ἀγρία κατοικοῦσα μεταξὺ Πηλίου καὶ Ὀσση, ἐξολοθρευθεῖσα ἐν τινι πολέμῳ πρὸς τοὺς γείτονας Λαπίθας, Ἰλ. Α. 832, Ὀδ. Φ. 295, κέε, Ἰσ. Ἀσπ. Πρ. 184, Διόδ. 4, 70' πρὸλ. Φθρ.

II. παρὰ Πινδ. II. 2. 82, κέε, καὶ παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς παρίσταται ὡς τέρας διφυῆ, κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνθρώποι καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἵπποι ὡσαύτως ἵπποκένταυρος, ὃ εἶς κοινῶς δὲ καλοῦνται υἱοὶ τοῦ Ἰεῖου καὶ τῆς Νεφέλης, Διόδ. 4, 69' (ἐντεῦθεν pubigenae, Οὐεργ. Διν. 7, 674) ἀλλ' ὁ Ἀριστ. φαίνεται ἀποδίδων τὴν πρὸς τὴν νεφέλην σχέσιν αὐτῶν εἰς τὴν φανταστικὴν αὐτῶν μορφήν, π. Ἐνυπνίων 3, 11' εὐφραστάτα ἐρημνεύει ὁ Πλούτ. διὰ τοῦτον τοὺς φιλοδόξους ἐν Ἀγ. 1. II μορφή φαίνεται οὕσα μυθικὴ παράστασις τῆς ἱππικῆς τέχνης.

III. = παρὰ Δερσπ. ἔκ τῆς κτηνώδους σαρκικῆς διαθέσεως ἥτις τοῖς Κενταύροις ἀπεδίδετο, Ἰσούχ. ἐντεῦθεν καί, 2) τὰ αἰδοῖα, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 14. (Κοινῶς νομίζεται σύνθετον ἐκ τοῦ κεντέω, καὶ ταῦρος, ἐπειδὴ ἦσαν ἐπιποιοὶ βουκόλοι, ἴδε Σερν. Οὐεργ. Γεωρ. 3, 115' ἀλλὰ τότε τὸ σύνθετον ἔδει νὰ ᾖ ταυροκέντης καὶ ἀξία προσοχῆς εἶναι ἡ εἰκασία τοῦ Γρασίου, ὅτι τὸ -αυρος εἶναι κατάληξις ὡς ἐν τοῖς Θησαυροῖς. λίσταυρος, ὥστε Κένταυρος θὰ ἐσήμαινεν ἀπλῶς τὸν κεντούντα, τὸν αἰχμητήν).

κεντέω = κεντέω 3, Ἡρόδ. 5, 87.

κεντέω, Πινδ., Ἀτ. μέλλ. -ῆσω Σορ. Αἴ. 1245' ἀόρ. ἐκέντησα Ἰπκ. 11531, Δωρ. κέντασα Θεόκρ. Ἐπ. ἀπαρ. κένσαι (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. κέντω) Ἰλ. Φ. 337' — Παθ. μέλλ. -ηθήσομαι. (συγ-) Ἡρόδ. ἀόρ. ἐκέντηθην Θεόκρ. πρην. κενέντημαι Ἰπκ.

Κεντέω, ἀναγκάζω νὰ προχωρήσῃ, Ἰλ. Εὐθ' ἀνωτ., Ἀριστοφ. Νεφ. 1800' παροιμ., κ. τὸν πῶλον περὶ τὴν νύσσαν, ἐπὶ ἀρρηκτικῆς σπουδῆς, Σουίδ. ἴδε κέντρον. 2) ἐπὶ μὲν τῶν καὶ σπηκῶν, κεντρίων, Ἀριστοφ. Σφ. 226, κ. ἀλλ., Ἰπρ. κακὰ κέντασε μέλισσα Θεόκρ. 19, 1' τῷ φθάλμῳ κεντούμενος ὡς περὶ ὑπ' ἀνθρώπων Ἀριστοφ. Νεφ. 946' ἐπὶ τοῦ ἀκανθίου, Αἴλ. π. Ζ. 12, 26' — ἀκολουθεῖ, 3) καθόλου κεντέω, πληγνύνω, «μαχαίρων», Πινδ. Π. 1, 55, κτλ. μῆδ' ὀλωλότα κέντει Σορ. Ἀντ. 1030' ἐκέντει .. αἰθέρ', ὡς σφάζων ἐμὲ ἱούρ. Βάκχ. 631, κτλ. παίζειν καὶ κ., τύπτειν καὶ κ. Θεοκ. 4, 47, πρὸλ. Πλάτ. Γοργ. 456D' καίεν καὶ κ., ἐπὶ βασάνῳ, Σεν. Ἀν. 3, 1, 29' μαστιγούμενος καὶ κεντούμενος ὁ αὐτ. ἐν Ἐλ. 3, 3, 11' μετὰ, σύν ὀδῶν κ., «μαχαίρων» ἐν τῇ σκιδεῖ, Σορ. Αἴ. 1245' αἰμῶ κεντούμενος Ἀλκίφρων 3, 4. 4) = βινέω, Μνηστήμαχος ἐν Ἰπ. ποτρώμῃ 1, 55.

κέντημα, τό, ἡ αἰχμὴ ὅπλου, Πολύδ. 2, 33, 5, κτλ. II. ἡ πληγὴ, κέντημα, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 165' — μεταφορ., τιμωρία, Ἰσούχ. κεντηνάριος, ὁ, τὸ Αἰτ. cenitarius, Ἰλ. Ἐπιτ. 446. κέντησις, ἡ, τὴ κεντέω Ἀριστ. π. Πινδ. 6, 5. κεντητήριον, τό, κέντρον, Λουκ. Κατάφλ. 20' βελόνη, περόνη, Γαλλ. Πλ. σ. 552. II. = καυτηρίον, Σουίδ. κεντητής, ὁ, ὁ κεντῶν, Ἰσ. 9, 467. κεντητικός, ἡ, ὅν, ὁ κεντῶν, πλήρης κέντρων, Θεοφ. π. Φυτ. Ἰστ. 3, 9, 6.

κεντητός, ἡ, ὅν, κεντημένος, πλήρης κεντημάτων, Ἐπικτ. Ἐγγ. 39.

κέντρο, Δωρ. ἀντὶ κέλετο, πρὸλ. γέντρο, Ἥγηθον, Ἀλκμάν 117. κεντρίων, ὄνος, ὁ, τὸ Αἰτ. centurio, Σουλ. Ἰπ. 4932.

κεντρώω, ἔσφ. γραφ. ἀντὶ κεντρώω, ἐν πολλοῖς Ἀντιγρ. τοῦ Ἡρόδ. 3, 16.

κεντρώεις, εσσα, ἐν, ἔχων κέντρον, ὁ, ὁ ἀκανθιώτης, Νικ. Ἀλ. 140.

κεντρο-θηκῆς, ἔς, κεντούμενος, παρυσυνόμενος, ἵπποι Ἰλ. Ε. 752., Ο. 396.

κεντρίζω: μέλλ. -ίσω, = κεντέω, διὰ τοῦ κέντρου ἀναγκάζω τινὰ νὰ προχωρήσῃ, Σεν. Ἰπκ. 11, 6' μεταφορ., ἔρως κ. εἰς ἔρωτα ὁ αὐτ. ἐν Σμπ. 8, 24' ἔπαινος κ. Πλούτ. 2, 81C. — Παθ. κεντρίζεσθαι ὑπὸ φιλονεικίας Σεν. Κύρ. 8, 7, 12. II. ἐγκεντρίζω, ἐμβολίζω, Ἰσούχ.

κεντρικός, ἡ, ὅν. ἀνήκων εἰς τὸ κέντρον, ἐκ τοῦ κέντρου, διδαστρία Valens παρὰ τῷ Salu. de Clinacel. σ. 300.

κεντρίνης [Ε], ον, ὁ εἶδος γαλοῦ ἔχοντος κέντρον πρὸς τῇ πρώτῃ λαφί, τῶν ὁμοειδῶν οὐκ ἔχοντων, Ἀριστ. Ἀποσπ. 293, Ὀπ. Ἀλ. 1, 378' ἴδε κεντρίτης.

II. εἶδος ἐμπίδος ἢ σφινκός, Θεοφ. π. Φυτ. Ἰστ. 2, 8, 2, Πλν. 17, 44. III. = κεντρίεις, Σχόλ. εἰς Νικ. Θερ. 334.

κεντρίων (ὁρθέστερ. κεντρίων), τό, ὑποκορ. τοῦ κέντρου, Φιλῆς 28' τὰ τῶν ἐρώτων κ. Θεόδ. Πρὸδ. II. τὸ εἰς τῶν περυσιστήρων κεντούμενον μέρος τοῦ ἵππου, Ἰπικατρ.

κεντρίεις, ἔδος, ἡ, -δὲψας II. 1, Διλ. π. Ζ. 1, 55' ἴδε κεντρίνης III.

κεντρίσκος, ὁ, εἶδος ἰχθύος, Θεοφ. Ἀποσπ. 12, 9' Schmidt. κεντρίσκος.

κεντρίσμος, ὁ, τὸ κεντρίζειν, κέντρισμα, Εὐστ. 176, 60. κεντρίτης, ον, = κεντρίνης, Αἴλ. π. Ζ. 1, 55' ἐν 9, 11, εἶδος ἰχθύος.

κεντρο-δάρης, ἔς, (κέντρον δ) βαρύνων πρὸς τὸ κέντρον τὰ κεντροδάρη, πραγματεία τοῦ Ἀρχιμήδους περὶ τοῦ κέντρου τῆς βαρύτητος ἡ κεντροδάρη, ἡ θεωρία τοῦ κέντρου τῆς βαρύτητος, Ἀνέκ. Ὁξ. 1, 168.

κεντροβριθής, ἔς, ὁ πρὸς τὸ κέντρον ὑπὸ τοῦ βάρους πιεζόμενος, Γερμ. Κων. πόλεως σ. 248.

κεντρο-δύλητος, ον, ὁ διὰ τοῦ κέντρου βλέπων ἡ βασανίζων τινὰ, δίδοναι κεντροδύλητοι (Δωρ.) Δίσχ. 1, 663, ἔνθα ὁ Εὐφ. διδῶν κεντροδύληται.

κεντρο-ειδής, ἔς, ὁμοῖος πρὸς κέντρον, κεντρικός, Πλωτίν. 6, 8, 18.

κεντρο-μῆνης, ἔς, κεντῶν ὡς μαινόμενος, Ἀνθ. II, 13, 18. II. ἀγκιστρον κ., ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ φιλοῦντος ἐρωτικῶς, κεντρομανὲς δ' ἀγκιστρον ἐξὺ στόμα, τὸ στόμα τοῦ φιλοῦντος ἐρωτικῶς ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἐκμαίνη καὶ νὰ ἐλκύη τὸν ἐρωμένον ὡς τὸ ἀγκιστρον τὴν ἀγκρ., αὐτόθι 5, 247.

κεντρο-μυρίνη, ἡ, = ὕψιμορσ-, ἀγρία μυρίνη, Θεοφ. π. Φυτ. Ἰστ. 3, 17, 4.

κέντρον, τό, (κεντέω) δὲ ἄκρον, ὁδεῖα αἰχμή. 1) κεντρί, κέντρον διὰ τοῦ ἵππου, Αἰτ. stinulus, ἵπποι) ἀνευ κέντρων θέοντες Ἰλ. Φ. 387, πρὸλ. 430, Σορ. Ο. Τ. 809, Ἀριστοφ. Νεφ. 1297, Σεν. Κύρ. 7, 1, 29, κτλ. κέντρον μεσολάσει Δίσχ. Εὐμ. 157' κ. διπλῶ Σορ. Ο. Τ. 809' — παρ' Ἀτ. συγνάεις = τὸ Ὀμηρ. ἰκὼ βουπληγῆς, βούκεντρον, σφεντερί, κέντροις καὶ μαστίειν Πλάτ. Νόμ. 777A, κτλ. — παροιμ., πρὸς κέντρα λακτικίζον (ἴδε λακτικίζω 2) δεῖ .. κέντρον πολλάκις, οὕτω δὲ καὶ χαλινού Λογγ. 2, 2, πρὸλ. Κικ. ad M. Brutum Epist. 56' ἐν χρήσει ὡς σύμβολον τυραννίδος, λαδῶν .. χερσὶ κέντρα κηδεύει πόλιν Σορ. Ἀποσπ. 606. 2) μεταφορ., παρὰ κέντρα, παρὰ κέντρα, Πινδ. Ἀποσπ. 89, Δίσχ. Πρ. 693, 598, πρὸλ. Εὐμ. 427' κέντροις ἐρωτῶντος Κύρ. Ἰπκ. 39, πρὸλ. 1303' πᾶσι κ. Πλάτ. Πολ. 573A, πρὸλ. Φαῖδρ. 251E' κ. ἐγερτικὸν ὀπιού Πλουτ. Λυκούργ. 21' κέντρα πτολέμοιο, ἐπὶ τῶν Ἀργείων, Χρησμ. παρὰ τῷ Σχολ. Θεοκρ. 14, 48' ἀλλὰ, κ. ἐμοῦ, ἐπιθυμία δι' ἐμέ, Σορ. Φιλ. 1039. 2) κολαστήριον ὄργανον, Ἡρόδ. 3, 130' — μεταφορ., ἐν τῷ πληρ., βάσανος, ὁδόν, Σορ. Τρ. 839' τὰ ἐν Ο. Τ. 1318 κέντρα ἀναφέρονται εἰς τὰς περόνας, δι' ὧν ὁ Οὐλίπους ἐτύφλωσεν ἑαυτὸν. 3) ἡ αἰχμὴ τοῦ ὀφθαλμοῦ, Πολύδ. Β. 22, 4. 4) ἡ κορυφὴ ἢ τὸ κέντρον στροβίλου, ῥόμβου, κοιν. «σβούρου», Πλάτ. Πολ. 436D, 5) ἐπὶ ζῴων, α) τὸ κέντρον τῶν μελισσῶν καὶ σφηκῶν, Ἀριστοφ. Σρ. 225, 406, κ. ἀλλ., τῶν σκορπίων, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4, 5, 58' — ἐντεῦθεν, μεταφορ., ἐπὶ κακῶν ἀνθρώπων, ἐς τοὺς ἔχοντας κέντρο ἀρίστην Εὐρ. Ἰκέτ. 242' πορεύεσθαι ὡς περ σκορπίος, ἡρως τὸ κ. Δημ. 786, 4' ὡσαύτως, ἐπὶ τῇ ἐντυπώσεϊ, τῇ καταλειπομένη εἰς τοὺς ἀκρωμένους ἐκ τῶν λόγων τοῦ Περικλέους, κέντρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκρωμένοις Εὐπλῆς ἐν «Δήμοις» 6' οὕτως ἐπὶ τοῦ Σωκράτους, ὡς περ μέλιττα τὸ κ. ἐγκαταλίπων Πλάτ. Φαῖδρ. 91C. 6) τὸ πληκτρον ἀλεκτρονός, Ἰεωπ. 14, 7, 17. γ) ἀκανθὴ τοῦ τοξότου, θαλάσσιου, τινὸς ζῴου ἔχοντος ὁμοίωσιν πρὸς τὸν ἔχον, Αἴλ. π. Ζ. 12, 26. δ) = πύσθη, Σωκρ. παρὰ Σωκ. 2, 11A. 6) τὸ μὴ περιστρεφόμενον σκίλος τοῦ διαπύλου, Πλάτ. Πολ. 436D, Βιτρούβ. 3, 1' καθόλου, τὸ κέντρον κύκλου, Πλάτ. Τιμ. 54E, 55B, Ἀριστ. Ἀναλ. Πρὸτ. 1, 24, 2, κ. ἀλλ., κύκλον κέντρον περιγράφειν, γράφει κύκλον, Πλουτ. Ρωμ. 11' τὸ κ. τὰς σφαίρας Τιμ. Δωρ. 100E' — μεταφορ., κ. καὶ διαστήματι περιγράφειν Πλούτ. 2, 518C, 524F. 7) ἡλὸς ἢ γόμορ, Πλουτ. 10, 16, 1. II. σκληρὸν τι ἔκρυμα ἐντός λίθου, Θεοφ. π. Φυτ. Ἰστ. 5, 2, 3, Πλν. 37, 10, κτλ.

κεντρο-μυρίνη, ἡ, = ὕψιμορσ-, ἀγρία μυρίνη, Θεοφ. π. Φυτ. Ἰστ. 3, 17, 4.

κέντρον, τό, (κεντέω) δὲ ἄκρον, ὁδεῖα αἰχμή. 1) κεντρί, κέντρον διὰ τοῦ ἵππου, Αἰτ. stinulus, ἵπποι) ἀνευ κέντρων θέοντες Ἰλ. Φ. 387, πρὸλ. 430, Σορ. Ο. Τ. 809, Ἀριστοφ. Νεφ. 1297, Σεν. Κύρ. 7, 1, 29, κτλ. κέντρον μεσολάσει Δίσχ. Εὐμ. 157' κ. διπλῶ Σορ. Ο. Τ. 809' — παρ' Ἀτ. συγνάεις = τὸ Ὀμηρ. ἰκὼ βουπληγῆς, βούκεντρον, σφεντερί, κέντροις καὶ μαστίειν Πλάτ. Νόμ. 777A, κτλ. — παροιμ., πρὸς κέντρα λακτικίζον (ἴδε λακτικίζω 2) δεῖ .. κέντρον πολλάκις, οὕτω δὲ καὶ χαλινού Λογγ. 2, 2, πρὸλ. Κικ. ad M. Brutum Epist. 56' ἐν χρήσει ὡς σύμβολον τυραννίδος, λαδῶν .. χερσὶ κέντρα κηδεύει πόλιν Σορ. Ἀποσπ. 606. 2) μεταφορ., παρὰ κέντρα, παρὰ κέντρα, Πινδ. Ἀποσπ. 89, Δίσχ. Πρ. 693, 598, πρὸλ. Εὐμ. 427' κέντροις ἐρωτῶντος Κύρ. Ἰπκ. 39, πρὸλ. 1303' πᾶσι κ. Πλάτ. Πολ. 573A, πρὸλ. Φαῖδρ. 251E' κ. ἐγερτικὸν ὀπιού Πλουτ. Λυκούργ. 21' κέντρα πτολέμοιο, ἐπὶ τῶν Ἀργείων, Χρησμ. παρὰ τῷ Σχολ. Θεοκρ. 14, 48' ἀλλὰ, κ. ἐμοῦ, ἐπιθυμία δι' ἐμέ, Σορ. Φιλ. 1039. 2) κολαστήριον ὄργανον, Ἡρόδ. 3, 130' — μεταφορ., ἐν τῷ πληρ., βάσανος, ὁδόν, Σορ. Τρ. 839' τὰ ἐν Ο. Τ. 1318 κέντρα ἀναφέρονται εἰς τὰς περόνας, δι' ὧν ὁ Οὐλίπους ἐτύφλωσεν ἑαυτὸν. 3) ἡ αἰχμὴ τοῦ ὀφθαλμοῦ, Πολύδ. Β. 22, 4. 4) ἡ κορυφὴ ἢ τὸ κέντρον στροβίλου, ῥόμβου, κοιν. «σβούρου», Πλάτ. Πολ. 436D, 5) ἐπὶ ζῴων, α) τὸ κέντρον τῶν μελισσῶν καὶ σφηκῶν, Ἀριστοφ. Σρ. 225, 406, κ. ἀλλ., τῶν σκορπίων, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4, 5, 58' — ἐντεῦθεν, μεταφορ., ἐπὶ κακῶν ἀνθρώπων, ἐς τοὺς ἔχοντας κέντρο ἀρίστην Εὐρ. Ἰκέτ. 242' πορεύεσθαι ὡς περ σκορπίος, ἡρως τὸ κ. Δημ. 786, 4' ὡσαύτως, ἐπὶ τῇ ἐντυπώσεϊ, τῇ καταλειπομένη εἰς τοὺς ἀκρωμένους ἐκ τῶν λόγων τοῦ Περικλέους, κέντρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκρωμένοις Εὐπλῆς ἐν «Δήμοις» 6' οὕτως ἐπὶ τοῦ Σωκράτους, ὡς περ μέλιττα τὸ κ. ἐγκαταλίπων Πλάτ. Φαῖδρ. 91C. 6) τὸ πληκτρον ἀλεκτρονός, Ἰεωπ. 14, 7, 17. γ) ἀκανθὴ τοῦ τοξότου, θαλάσσιου, τινὸς ζῴου ἔχοντος ὁμοίωσιν πρὸς τὸν ἔχον, Αἴλ. π. Ζ. 12, 26. δ) = πύσθη, Σωκρ. παρὰ Σωκ. 2, 11A. 6) τὸ μὴ περιστρεφόμενον σκίλος τοῦ διαπύλου, Πλάτ. Πολ. 436D, Βιτρούβ. 3, 1' καθόλου, τὸ κέντρον κύκλου, Πλάτ. Τιμ. 54E, 55B, Ἀριστ. Ἀναλ. Πρὸτ. 1, 24, 2, κ. ἀλλ., κύκλον κέντρον περιγράφειν, γράφει κύκλον, Πλουτ. Ρωμ. 11' τὸ κ. τὰς σφαίρας Τιμ. Δωρ. 100E' — μεταφορ., κ. καὶ διαστήματι περιγράφειν Πλούτ. 2, 518C, 524F. 7) ἡλὸς ἢ γόμορ, Πλουτ. 10, 16, 1. II. σκληρὸν τι ἔκρυμα ἐντός λίθου, Θεοφ. π. Φυτ. Ἰστ. 5, 2, 3, Πλν. 37, 10, κτλ.

κεντρο-μυρίνη, ἡ, = ὕψιμορσ-, ἀγρία μυρίνη, Θεοφ. π. Φυτ. Ἰστ. 3, 17, 4.

κέντρον, τό, (κεντέω) δὲ ἄκρον, ὁδεῖα αἰχμή. 1) κεντρί, κέντρον διὰ τοῦ ἵππου, Αἰτ. stinulus, ἵπποι) ἀνευ κέντρων θέοντες Ἰλ. Φ. 387, πρὸλ. 430, Σορ. Ο. Τ. 809, Ἀριστοφ. Νεφ. 1297, Σεν. Κύρ. 7, 1, 29, κτλ. κέντρον μεσολάσει Δίσχ. Εὐμ. 157' κ. διπλῶ Σορ. Ο. Τ. 809' — παρ' Ἀτ. συγνάεις = τὸ Ὀμηρ. ἰκὼ βουπληγῆς, βούκεντρον, σφεντερί, κέντροις καὶ μαστίειν Πλάτ. Νόμ. 777A, κτλ. — παροιμ., πρὸς κέντρα λακτικίζον (ἴδε λακτικίζω 2) δεῖ .. κέντρον πολλάκις, οὕτω δὲ καὶ χαλινού Λογγ. 2, 2, πρὸλ. Κικ. ad M. Brutum Epist. 56' ἐν χρήσει ὡς σύμβολον τυραννίδος, λαδῶν .. χερσὶ κέντρα κηδεύει πόλιν Σορ. Ἀποσπ. 606. 2) μεταφορ., παρὰ κέντρα, παρὰ κέντρα, Πινδ. Ἀποσπ. 89, Δίσχ. Πρ. 693, 598, πρὸλ. Εὐμ. 427' κέντροις ἐρωτῶντος Κύρ. Ἰπκ. 39, πρὸλ. 1303' πᾶσι κ. Πλάτ. Πολ. 573A, πρὸλ. Φαῖδρ. 251E' κ. ἐγερτικὸν ὀπιού Πλουτ. Λυκούργ. 21' κέντρα πτολέμοιο, ἐπὶ τῶν Ἀργείων, Χρησμ. παρὰ τῷ Σχολ. Θεοκρ. 14, 48' ἀλλὰ, κ. ἐμοῦ, ἐπιθυμία δι' ἐμέ, Σορ. Φιλ. 1039. 2) κολαστήριον ὄργανον, Ἡρόδ. 3, 130' — μεταφορ., ἐν τῷ πληρ., βάσανος, ὁδόν, Σορ. Τρ. 839' τὰ ἐν Ο. Τ. 1318 κέντρα ἀναφέρονται εἰς τὰς περόνας, δι' ὧν ὁ Οὐλίπους ἐτύφλωσεν ἑαυτὸν. 3) ἡ αἰχμὴ τοῦ ὀφθαλμοῦ, Πολύδ. Β. 22, 4. 4) ἡ κορυφὴ ἢ τὸ κέντρον στροβίλου, ῥόμβου, κοιν. «σβούρου», Πλάτ. Πολ. 436D, 5) ἐπὶ ζῴων, α) τὸ κέντρον τῶν μελισσῶν καὶ σφηκῶν, Ἀριστοφ. Σρ. 225, 406, κ. ἀλλ., τῶν σκορπίων, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4, 5, 58' — ἐντεῦθεν, μεταφορ., ἐπὶ κακῶν ἀνθρώπων, ἐς τοὺς ἔχοντας κέντρο ἀρίστην Εὐρ. Ἰκέτ. 242' πορεύεσθαι ὡς περ σκορπίος, ἡρως τὸ κ. Δημ. 786, 4' ὡσαύτως, ἐπὶ τῇ ἐντυπώσεϊ, τῇ καταλειπομένη εἰς τοὺς ἀκρωμένους ἐκ τῶν λόγων τοῦ Περικλέους, κέντρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκρωμένοις Εὐπλῆς ἐν «Δήμοις» 6' οὕτως ἐπὶ τοῦ Σωκράτους, ὡς περ μέλιττα τὸ κ. ἐγκαταλίπων Πλάτ. Φαῖδρ. 91C. 6) τὸ πληκτρον ἀλεκτρονός, Ἰεωπ. 14, 7, 17. γ) ἀκανθὴ τοῦ τοξότου, θαλάσσιου, τινὸς ζῴου ἔχοντος ὁμοίωσιν πρὸς τὸν ἔχον, Αἴλ. π. Ζ. 12, 26. δ) = πύσθη, Σωκρ. παρὰ Σωκ. 2, 11A. 6) τὸ μὴ περιστρεφόμενον σκίλος τοῦ διαπύλου, Πλάτ. Πολ. 436D, Βιτρούβ. 3, 1' καθόλου, τὸ κέντρον κύκλου, Πλάτ. Τιμ. 54E, 55B, Ἀριστ. Ἀναλ. Πρὸτ. 1, 24, 2, κ. ἀλλ., κύκλον κέντρον περιγράφειν, γράφει κύκλον, Πλουτ. Ρωμ. 11' τὸ κ. τὰς σφαίρας Τιμ. Δωρ. 100E' — μεταφορ., κ. καὶ διαστήματι περιγράφειν Πλούτ. 2, 518C, 524F. 7) ἡλὸς ἢ γόμορ, Πλουτ. 10, 16, 1. II. σκληρὸν τι ἔκρυμα ἐντός λίθου, Θεοφ. π. Φυτ. Ἰστ. 5, 2, 3, Πλν. 37, 10, κτλ.

κεντρο-μυρίνη, ἡ, = ὕψιμορσ-, ἀγρία μυρίνη, Θεοφ. π. Φυτ. Ἰστ. 3, 17, 4.

κέντρον, τό, (κεντέω) δὲ ἄκρον, ὁδεῖα αἰχμή. 1) κεντρί, κέντρον διὰ τοῦ ἵππου, Αἰτ. stinulus, ἵπποι) ἀνευ κέντρων θέοντες Ἰλ. Φ. 387, πρὸλ. 430, Σορ. Ο. Τ. 809, Ἀριστοφ. Νεφ. 1297, Σεν. Κύρ. 7, 1, 29, κτλ. κέντρον μεσολάσει Δίσχ. Εὐμ. 157' κ. διπλῶ Σορ. Ο. Τ. 809' — παρ' Ἀτ. συγνάεις = τὸ Ὀμηρ. ἰκὼ βουπληγῆς, βούκεντρον, σφεντερί, κέντροις καὶ μαστίειν Πλάτ. Νόμ. 777A, κτλ. — παροιμ., πρὸς κέντρα λακτικίζον (ἴδε λακτικίζω 2) δεῖ .. κέντρον πολλάκις, οὕτω δὲ καὶ χαλινού Λογγ. 2, 2, πρὸλ. Κικ. ad M. Brutum Epist. 56' ἐν χρήσει ὡς σύμβολον τυραννίδος, λαδῶν .. χερσὶ κέντρα κηδεύει πόλιν Σορ. Ἀποσπ. 606. 2) μεταφορ., παρὰ κέντρα, παρὰ κέντρα, Πινδ. Ἀποσπ. 89, Δίσχ. Πρ. 693, 598, πρὸλ. Εὐμ. 427' κέντροις ἐρωτῶντος Κύρ. Ἰπκ. 39, πρὸλ. 1303' πᾶσι κ. Πλάτ. Πολ. 573A, πρὸλ. Φαῖδρ. 251E' κ. ἐγερτικὸν ὀπιού Πλουτ. Λυκούργ. 21' κέντρα πτολέμοιο, ἐπὶ τῶν Ἀργείων, Χρησμ. παρὰ τῷ Σχολ. Θεοκρ. 14, 48' ἀλλὰ, κ. ἐμοῦ, ἐπιθυμία δι' ἐμέ, Σορ. Φιλ. 1039. 2) κολαστήριον ὄργανον, Ἡρόδ. 3, 130' — μεταφορ., ἐν τῷ πληρ., βάσανος, ὁδόν, Σορ. Τρ. 839' τὰ ἐν Ο. Τ. 1318 κέντρα ἀναφέρονται εἰς τὰς περόνας, δι' ὧν ὁ Οὐλίπους ἐτύφλωσεν ἑαυτὸν. 3) ἡ αἰχμὴ τοῦ ὀφθαλμοῦ, Πολύδ. Β. 22, 4. 4) ἡ κορυφὴ ἢ τὸ κέντρον στροβίλου, ῥόμβου, κοιν. «σβούρου», Πλάτ. Πολ. 436D, 5) ἐπὶ ζῴων, α) τὸ κέντρον τῶν μελισσῶν καὶ σφηκῶν, Ἀριστοφ. Σρ. 225, 406, κ. ἀλλ., τῶν σκορπίων, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4, 5, 58' — ἐντεῦθεν, μεταφορ., ἐπὶ κακῶν ἀνθρώπων, ἐς τοὺς ἔχοντας κέντρο ἀρίστην Εὐρ. Ἰκέτ. 242' πορεύεσθαι ὡς περ σκορπίος, ἡρως τὸ κ. Δημ. 786, 4' ὡσαύτως, ἐπὶ τῇ ἐντυπώσεϊ, τῇ καταλειπομένη εἰς τοὺς ἀκρωμένους ἐκ τῶν λόγων τοῦ Περικλέους, κέντρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκρωμένοις Εὐπλῆς ἐν «Δήμοις» 6' οὕτως ἐπὶ τοῦ Σωκράτους, ὡς περ μέλιττα τὸ κ. ἐγκαταλίπων Πλάτ. Φαῖδρ. 91C. 6) τὸ πληκτρον ἀλεκτρονός, Ἰεωπ. 14, 7, 17. γ) ἀκανθὴ τοῦ τοξότου, θαλάσσιου, τινὸς ζῴου ἔχοντος ὁμοίωσιν πρὸς τὸν ἔχον, Αἴλ. π. Ζ. 12, 26. δ) = πύσθη, Σωκρ. παρὰ Σωκ. 2, 11A. 6) τὸ μὴ περιστρεφόμενον σκίλος τοῦ διαπύλου, Πλάτ. Πολ. 436D, Βιτρούβ. 3, 1' καθόλου, τὸ κέντρον κύκλου, Πλάτ. Τιμ. 54E, 55B, Ἀριστ. Ἀναλ. Πρὸτ. 1, 24, 2, κ. ἀλλ., κύκλον κέντρον περιγράφειν, γράφει κύκλον, Πλουτ. Ρωμ. 11' τὸ κ. τὰς σφαίρας Τιμ. Δωρ. 100E' — μεταφορ., κ. καὶ διαστήματι περιγράφειν Πλούτ. 2, 518C, 524F. 7) ἡλὸς ἢ γόμορ, Πλουτ. 10, 16, 1. II. σκληρὸν τι ἔκρυμα ἐντός λίθου, Θεοφ. π. Φυτ. Ἰστ. 5, 2, 3, Πλν. 37, 10, κτλ.

κεντρο-μυρίνη, ἡ, = ὕψιμορσ-, ἀγρία μυρίνη, Θεοφ. π. Φυτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(ἴδε ἐν λέξει). ἀλλὰ τὸ κεράμεος εἶναι ἡμαρτημένη γραφ. ἀντί-
-εως, Πλάτ. ἐνθ' ἄνωτ., Ἀντιφάνης ἐν «Μύστιδι» 1. 5, Θεόφιλ. ἐν
«Βοιωτῶν» 1, κ. ἄλλ.· ὡς καὶ τὸ κεραμικός ἐν Πολυδ. 10. 44, 2
(ἐνθα δ' ἀνθ. κεραμεῖς)· κεραμαῖος ἐν Φίλωνι 2. 273 (ἐνθα κε-
ραμεῖς)· κεράμιος παρὰ Διον. Ἀλ. 2. 23 (Κωδ. Βατ. κερα-
μεύς)· κεραμοῦς παρὰ Γαλήν. — πρβλ. Piers. εἰς Μοῖρ. 226,
Λοβ. εἰς Φρόν. 147.

κεραμεύς, ὅς, ὁ ἐργαζόμενος τὸν πηλόν, Λατ. figulus, ὡς
ὅτε τι τροχόν.. κεραμεύς πειρήσεται (ὑπερ δεικνύει ὅτι ἡ
τέχνη τοῦ κεραμεύς ἦτο γνωστότατη παρ' Ὀμ.) Πλ. Σ. 61, πρβλ.
Ἐπιγράμ. Ὀμ. 14—παροιμ., καὶ κεραμεύς κεραμεῖ κοτέει Πν.
Ἐργ. κ. Ἡμ. 25· πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 2. 4, 21, Ἡθ. Ν. 8. 1, 6·
κεραμεύς πλοῦτος καὶ κεραμεύς ἀνθρώπος, παροιμία ἐπὶ
παντὸς παθροῦ καὶ ἐπισφαλοῦς πράγματος, Παροιμιογρ. σ. 201.

II. Κεραμεῖς, Ἀστ. Κεραμεῖς, οἱ, ὄνομα δήμου τῆς Ἀττι-
κῆς, Ἀριστοτ. Βάτρ. 1093, Πλάτ. Πρωτ. 315D, κελ.· οἱ Κερα-
μεῖς ἦσαν ὡσαύτως σύντεχνία ἐν Θυατείροις, Σουλ. Ἐπιγρ. 3485.
κεραμειεύτης, ὁ, ὅς, = τῷ προηγ., Κύριλλ. κατὰ Ἰουλιαν. 4.
σ. 120C.

κεραμειευτικός, ὁ, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κεραμεῖα, κερ-
ραμειεύς, = Κεραμεικός, Ἀριστοτ. Ἐκκλ. 4· ὁ κ. τροχός Διδδ. 4.
76· ἀκολασία Λουκ. Ἐρωτ. 11, κελ. — ἡ κεραμειυτική τέχνη,
ἡ τοῦ κεραμεύς τέχνη, Διδδ. 19. 1 καὶ 2· ἀνευ τοῦ τέχνη, Πολυδ.
7. 161. Ἐπίρρ. -κῶς, Ὀριγέν. τ. 3. σ. 241B.

κεραμειύτρια, ἡ, θηλ. τοῦ κεραμειεύτης, Cod. Reg. 2750A,
fol. 95b.

κεράμεύω, εἴμαι κεραμεύς, ἐργάζομαι εἰς κατασκευὴν πηλίνων
ἀγγείων, Φρόνιχ. Κωμ. ἐν «Κωμασταῖς» 1, Πλάτ., κελ. 2) μετ' αἰτί-
κ. κανθάρους, κατασκευάζω πηλῖνα ποτήρια, Ἐπιγρ. ἐν «Ἡρώ-
νῃ» 1· τὰ τρυβλία κακῶς κ., τὴν δὲ πόλιν εὐ καὶ καλῶς,
περὶ τοῦ δημαγωγοῦ Κεφάλου, οὗ ὁ πατήρ ἦτο κεραμεύς, Ἀριστοτ.
Ἐκκλ. 253· καὶ ἔάν.. τὸν κεραμεῖα κεραμειύσῃ, τὸν μεταχει-
ρισθῇ ὡς ὕλην κεραμειυκὴν, Πλάτ. Εὐθύδ. 301D.—Μέτα, ἐκερα-
μεύσαντο· ποτήρια, κατασκευάσαν, Φερεκρ. ἐν «Τυραννίδι» 1.

κεράμηξ, ἡ, ὄν, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κεράμεος, Ἐπιγράμ.
Ὀμ. 14. 14, Νικ. Θηρ. 80.—Θηλ. κεραμηξ, Μάρκελλ. Σιδήτ. 60.
κεραμία, ἡ, ἑιάφ. γραφ. ἀντὶ κεραμεῖα, Πλάτ. Λάχ. 187B.

κεραμιάσας, α, ὄν, κεραμεύσας, Φίλων II. 273, 48.

κεραμίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κεραμῆος, Α. Β. 794. 25.

κεράμειζω, (κεραμῆς) καλύπτω δι' ἀσπίδων ὡς διὰ κεραμί-
δων πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν στρατιωτῶν (τὰ περὶ Ρωμαίους testudo),
Ἀπολλων. Δεξ. Ὀμ. ἐν λέξ. σάκος, Πλούτ.—Παθ., καλύπτωμαι,
στεγάζομαι διὰ κεραμίδων, κεραμιδομένην.. ἡ οἰκία Ἀριστ. Φυσ.
7. 3, 17, ἀλλ' αὐτὸς θ κεραμιδομένην ὑπάρχει ἐν τῷ κειμένῳ.

κεράμεικος, ὁ, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὸ ἔργον τοῦ κερα-
μεύς, γῆ κερ., κατάλληλος διὰ τὴν ἐργασίαν τοῦ κεραμεύς, Ἰππ.
535. 27, Σπινυρίων ἐν «Γέλῳτι» 4· ὁ κερ. τροχός Στράβ. 303,
πρβλ. Ἀριστοτ. Ἐκκλ. 4· κ. μάστιξ, κωμ. φράσις δηλοῦσα τὸν
δοτακισμὸν, Meineke εἰς Κωμ. Ἀποστ. 1. 638.—ἡ κεραμική
(ἐκτὴ τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κεραμεύς, ἡ κεραμειυτική, Πλάτ. Πω-
λικα. 283A.—Ἐν τοῖς Ἀντιγράφους συχνάκις ἡμαρτημένως φέρε-
ται κεραμεικός, ὡς: τροχός τῶν κεραμεικῶν Σεν. Συμπ. 7,
2, πρβλ. Στράβ. ἐνθ' ἄνωτ., Ἰδε Λοβ. εἰς Φρόν. 147.

κεράμεινος, ἡ, ὄν, = κεραμεύς, Ἠρόδ. 3. 96, 4. 70, Σεν.
Ἀν. 3. 4, 7.

κεράμιον, τό, ἀγγεῖον πηλίνον, ὕδρια, Λατ. lucra, κ. οἰνητόν·
Ἠρόδ. 3. 6, Ἰππ. κ. Ἀθήρ. 838· οἶνον Σεν. Ἀν. 6. 1, 13, καὶ
δὲ ἡρόν Ἀριστοτ. Ἀποστ. 511· κ. ταριχῆρόν Ἀριστ. π. τὰ 2.
Ἰσο. 4. 8, 21· ταρίχους Διοδ. παρὰ Δην. 934. 25· πρβλ. κε-
ραμειόν. 2) πᾶν εἶδος ἀγγείου, κ. χρυσῶ Ἰω. Χρυσ. οὗτος,
κεραμῆς μολυβδῇ Ἀθήν. 621A· κέραμος ἀργυρῶς Πτολ. αὐτόθι
229D.

κεράμιος, -ία, ὄν, = κεράμιος, Στράβ. 17. 2, 3, σ. 402, 21,
Λοσκ. 5. 10.

κεράμιος, ὁ, = κεραμεύς, Σουλ. Ἐπιγρ. 5028, πρβλ. 5021.

κεράμιος, ἰδὺς, [ἴ], ἡ, ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ ἰδὺς, Ἀριστ.
Ἠθ. Ε. 7. 1, 6, π. Μνήμ. 2. 11, 2, Νόον. Δ. 16. 162, Ἀράκω 45, 24·
(κέραμος). «Κεραμίδιον», οὗ χρῆσιν ποιούμεθα πρὸς κάλυψιν τῆς
πέτης, Ἐπιγράμ. Ὀμ. 14, Ἀριστοτ. Σρ. 200, Θουκ. 3. 22, κελ.
περιλήπτεικός, ἡ στέγη, κατὰ κεραμίδια, Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 17,
πρβλ. ἐνθ' ἄνωτ.—κυρίως ἐκ πηλοῦ, ἀλλ' ὡσαύτως, κ. ἀργυρῶ
Πολυδ. 10. 27, 10· κ. μολυβδῇ Ἀθήν. 621A, πρβλ. 207A. II.
= κεράμιον 2, 8 ἴδε.

III. ὡς ἐπιθετ., γῆ κ., ὁ κεραμειυ-
κός: πηλός, Πλάτ. Κριτ. 111C· ὡ γὰρ κεραμῆς ἰδύων, ἐν «Κε-
ραμίδι» 2· ἡ κεραμῆς (ἀνευ τοῦ γῆ) Πλάτ. Νόμ. 834B.

κεράμις, ἰδὺς, ἡ, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν κεραμειυκὴν,
κ. γῆ, κεραμειυτικός: πηλός, ὡς τὸ κεραμῆς III. Ἰππ. 453. 23,
483. 7, Πλούτ. 2. 827D· καλεῖται καὶ περὶ ὅλινος γῆ παρὰ τῷ
Κλήμ. 321, ἀργίλλα παρὰ τῷ Γαλήν.

κεραμιπλάστης, ὁ, = κεραμεύς, Πλάτ. Πυρ. Περύλ. 683, 7.
κεράμι-ποιός, ὁ, κεραμεύς, Ἰλυσσ.

κεράμο-πωλεῖον, τό, τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ἐνθα τὰ πηλῖνα σκεύη
ἐπωλοῦντο, Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 161.
κεράμο-πωλῶ, πωλῶ σκεύη ἐκ πηλοῦ, Ἀλεξίς παρὰ Πολυδ.
Ζ', 161.

κεράμο-πώλης, οὐ, πωλητῆς πηλίνων σκευῶν, Δείναρχ. παρὰ
Πολυδ. Ζ', 161.

κεράμος, ὁ, χῶμα ἢ πηλός χρησίμος τῷ κεραμεῖ, Πλάτ. Τίμ.
601D, Ἀριστ., κελ. κέρ. ὠμῶς, ἀντίθετ. τῷ ὀπτῶμενος, Ἀριστ.
Μεττωρ. 4. 3, 7, 4. 0, 6· πρβλ. Ἐπιγράμ. Ὀμ. 14. II. πᾶν
πρᾶγμα κατέσκευαμένον ἐκ τοιαύτου χόματος ἢ πηλοῦ, οἶον.

1) πηλῖνον ἀγγεῖον οἶνου, στάμνος, ἐκ κεράμιων μέθυ πίνετο
Πλ. 1. 469, πρβλ. Ἠρόδ. 3. 96· ὡσαύτως περιλήπτεικός, πηλῖνα
σκεύη, Ἀριστοτ. Ἀγ. 902, 903, 933, κ. ἄλλ.· κ. ἐσάγεται πλή-
ρης οἶνου, στάμνος πλήρης οἶνου, Ἠρόδ. 3. 6, πρβλ. 5. 88, Ἀλεξ.
ἐν «Φυγάδι» 1. 3· ἴδε κεραμεύς, κεραμῆς. 2) «κεραμίδιον»,
Ἀριστοτ. Σρ. 1295 (ἐπὶ τοῦ δοσγράνου χελώνης) καὶ περιλήπτεικός, οἱ
κεράμιοι τῆς πέτης, τὰ «κεραμίδια», τοῦ τέγουσ τὸν κέραμιον αὐ-
τοῦ.. χαλάζαις συντρίψμεν Ἀριστοτ. Νερ. 1127, πρβλ. Ἀποστ. 129,
Θουκ. 2. 4. III. εἰρηκτῆ, φυλακῇ, (κατὰ τὸν Σχολ. Κυπρία
χρηστὴς τῆς λέξεως), χαλκῶς ἐν κεράμῳ ἐδέδετο Πλ. Ε. 387·
πρβλ. γῆραμος. (Πρβλ. Σανσφρ. ἐπὶ [οἰμωρε], ἴσως συγγενὲς
τῇ γῆρα, κεράννυμι).—ἴδε Κόντων ἐν Ἰλυσσ. Παταρχ. σ. 359.

κεραμοπῆξ, ὁ, (τῆκος) ὁ κεραμεύς, Θεογνώστ. Καν. 40. 23.

κεράμο-ργός, ὁ, (ἐργῶ) = κεραμινοποιός, Μανέθ. 4. 291.

κεράμω, = κεραμιδῶ, Βυζ.—πρβλ. κεραμιδῶ.

κεραμιλλεῖον, τό, ὑποκορ. τοῦ κέραμος, BCH VI. 48.

κεραμῶν, ὄνος, ὁ, μέρος ἐν ᾧ τηροῦνται πηλῖνα σκεύη καὶ ἀγ-
γεῖα, Ἀριστοτ. Λυσ. 200 (κατὰ Ροῦσκ ἀντὶ τοῦ κεραμεῶν), Ἀρ-
κάδ. σ. 13. 10.

κεράμι-σας, ὡς, ἡ, ἐπιστέγασις διὰ κεράμιον, κοιν. «κεραμί-
ζωμαι», Φερεκρ. Χρυσ. τ. 11, σ. 910C, ἔκδ. Παρισ.

κεράμιωτός, ἡ, ὄν, κεκαλυμμένος διὰ κεραμίδων, τὸ κερα-
μιτόν, στέγη μετὰ κεραμιδίων, Πολυδ. 28. 12, 3· ἡ κεραμιωτή
στέγη Στράβων 499, 594.

κεράννυμι, καὶ -ῶν Ἀλκαῖ, Κωμικ. ἐν «Γερῶ γάμῳ» 2, Ἰπε-
ρεῖδ. παρ' Ἀθήν. 424E· ὑποτακτ. κεράννυμι Πλάτ. Φίληθ. 61B·
παρὰ. ἐκεράννυμι Λουκ. περὶ Ἀλθ. Ἰστορ. 1. 7· μέλλ. κέρασαι
Θεμιστ. ἀόρ. ἐκέραια Πλάτ. 1, ποιητ. κέρασαι Ἡρόδ. Βάχρ. 127
(λυρ.), Ἐπικ. κέρασαι Ὀδ. Ε. 93, Ἰων. ἐκρήσαι Ἰππ. 551, 52,
πρβλ. ἐκτεράννυμι—πρkm. κενεράσαι Εὐστ.—Μέτα, ἀόρ. ἐκε-
ράσασθαι Πλ. Λοκρ. 93B, Ἐπικ. κέρασασθαι Ὀδ. Σ. 423.—
Παθ. μέλλ. κεραιόσασθαι [α] Πλάτ. Ἐπιστ. 326C, (συγ-) Εὐρ.
Ἰων 406;—ἀόρ. ἐκέραιον [α] Θουκ. 6. 8, Εὐρ., Πλάτ., Ἰων.
ἐκέραιον Ἰππ. 16. 1, ἀλλ' ὡσαύτως ἐκέραιον Πλάτ. Φίληθ.
17C, Πλ. 85A, Σεν. Ἀν. 5. 4, 29;—πρkm. κέρασαι Πλ. 10,
Ἀστ., Ἰων, κεραιόσαι Ἰππ. 13. 19, 387, 17· ἀλλ' ὡσαύτως κε-
ράσασθαι Ἀριστ. Ἀποστ. 503, Ἀνακρέων 16, 13, κελ.—Πρβλ.
κεράσι, κερῶ. κέρηναι, κερῶ, ἐκέρηναι. (Ἐκ τῆς γ
ΚΡΑ, ἡτις φάνεται ἐν τῷ κερῶ, καὶ ἐν τῇ χρόνῳ τοῦ ῥήματος
πρβλ. κέραμος ἐν τέλ.). Ἀναμινύω, (ἰδὲ ἀπὸ τοῦ μινύωμι,
ἴδε ἐν λέξ. κρῆσις): 1) κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς δι' ὕδα-
τος ἀραιώσεως τοῦ πηλοῦ οἶνον τῶν Ἑλλήνων (καὶ Ρωμαίων) οὗτοι
πρακτικῶς πρὸς χρῆσιν, κεράννυνται τ' αἰθροπα οἶνον Ὀδ.
Ω. 364· οὕτως ἐπὶ τῆς Κελυφῆς, κέρασαι δὲ νέκταρ ἐρυθρόν
Ε. 93· κέρασον ἀκρατον Ἀριστοτ. Ἐκκλ. 1123, πρβλ. Θουκ. 6.
32· καὶ ἀπολ., τοῖς θεοῖς εὐχόμενοι κεράννυνται, ὡς ἀναμι-
νύμεν μεθ' ὕδατος ποτήριον οἶνου, Πλάτ. Φίληθ. 61B· ἀν μὴ κε-
ράσῃ τις Ἀντιφάν. ἐν «Διπλαστοῖς» 1· πρβλ. κέρασι—ἐν χρήσει
παρ' Ὀμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὅτε Περ. 1, οἶνον..
ἐνὶ κρητῆρι κέρανται Πλ. Δ. 260, πρβλ. Ὀδ. Γ. 253· ὡσαύτως
κρητῆρα κέρασασθαι Γ. 393, Σ. 423.—Παθ., πῶς οὖν κέρα-
σαι [σκύρος]; Εὐρ. Κύκλ. 557· κολίε Ἰσον ἴσω κεκραμένην,
ἔξ Ἰσον ἔχουσα ὕδωρ καὶ οἶνον (πρβλ. Ἰσοκ. 1. 1. ἐν τέλ.), Ἀριστοτ.
Πλ. 1132· κερ. τρία καὶ ὅσοι οὗτοι ἐν Ἰππ. 1187· πρβλ. Δνθ.
Π. 11. 137: 2) συγκιρῶ ἢ φυχαίνω ἀναμινύων, θυμῆρες
κέρασασθαι, συγκεράσασθαι (τὰ πρὸς λούσιν ὕδωρ) οἱς εὐάρεστον ὑπε-
μοκράσασθαι, Ὀδ. Κ. 362. 3) καθόλου μινύων, ἀναμινύω, τινί
τὴ Πλάτ. Φίληθ. 60A, Σαρ. 262C, κελ. ἐπὶ μεταλλῶν, ἴδε ἐν λ.
ἀρεῖ-χάλκος—μεταρρ., συνεῶ, συγκιρῶ, κανονίζω, Λατ. luvu-
rare, ἐπὶ κλιμάτων, ὥραι μάλιστα κεκραμένην Ἠρόδ. 3. 106·
ὥραι μετριώτατα κ. Πλάτ. Κριτ. 111B· ἔσρ κ. τῇ ὥρᾳ Σεν.
Κυν. 5. 5· οὗτω παρὰ Ἡνω, πλοῦτον ἀρετᾶ κεκραμένον Π. 5.
2· οὗ γῆρας κέκραται γενεᾶ, ἡ γενεὰ δὲν ἀναμινύεται μετ' ὃ
γῆρας, δὲν ἔχει σχέσιν πρὸς αὐτὴν αὐτόθι 10. 65, πρβλ. Ὀδ. Κ.
(11), 123· ἐν ταῖς εὐ κεκραμέναις πολιτείαις Ἀριστ. Πολ.
5. 8, 2—ἐπὶ ψυχῶν διαβέσεων, ἥθει γεννικῶ, ἥθει πρατῆ
κεκραμένης Πλάτ. Φαῖδρ. 279A, Νόμ. 903A· τοῖς ἥθεσιν..
ταῦτοισι ἡ φύσις κεράννυνται Ἀλεξίς ἐν «Διδύμοις» 3—ἐπὶ μου-
σικῇ, ὁμοτιμία βίθμοις κεραιόσαι Πλάτ. Νόμ. 835B, πρβλ.
Ἀριστ. Πλάτ. 4. 2, 8—ὡσαύτως, κεράσθαι πρὸς ἀλλήλα Πλάτ.
Φαῖδρ. 60C· ἀργυρῶ.. πρὸς χαλκόν.. κεκραμένῳ χρώματι

Δημ. 766. 11· μετά τινος Πλάτ. Νόμ. 961Π, Τίμ. 85Α. II. καθόλου ἀναμινύω, συνδυάζω, συνάπτω, συσχεύω, Λατ. *alienare*, ἔκ τινος ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 501Π· κ. οὐκ ἀπίθανον λόγον ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 265Β· θεόδοτος ἢ βρότειος ἢ κεκραμένη Λίσχ. Πρ. 116· φωνή μεταξὺ τῆς τε Χαλκιδέων καὶ Δωριέος ἐκράθη Θουκ. 6. 5· — μεταγεν., ὡς καὶ νῦν, γεμίζω τὸ ποτήριον καὶ εἰδω εἰς τινα πλῆρ, Ἀποκάλ. ιη', β, ιδ', 10, Ἐπίκ. 1. 25, 8, Βασίλ. III. 640, κτλ.

κεραννυτέον, βῆμ., ἐπίθ., δεῖ κεραννύναι, Μάξ. Τύρ. 5. 4. κέρανος = χεῖρας, Ἐπιγρ. Κρήτ. Νόμ. Γδοτ. I. 26, 35, κτλ. κέραξ, ακυς, ὁ, (κέρας), κρηξ, τόξον. καὶ αἰθέριον Ἰσούχ. κεραόξος, ον, (έξω), ὁ ἐξόντων καὶ κατεργαζόμενος κέρατα· ἰδίως ὁ κατασκευάζων ἐξ αὐτῶν τόξα, κτλ., κ. τέκτων Ἰλ. Δ. 110, Ἀνθ. Π. 6. 113.

κεραός, ον, (κέρας), κερασφόρος, ἑλαφός Ἰλ. Γ. 24· ἄρνας Ὀδ. Δ. 85· τράγος Θεόκρ. 1. 4· Ἀμμών Ἑλλ. Ἰππ. 833, 835. II. ἐκ κέρατος, κατασκευασμένος ἐκ κέρατος, τοῖχοι Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 63· βίος Ἀνθ. Π. 6. 118.

κεραοῦχος, ον, (έξω) = κεραῦχος, Ἀνθ. Π. 6. 10. κέρας, τὸ γεν. κέρατος, Ἑπικ. κέρατος, Ἀττ. καὶ κέρως· δοτ. κέρατι, κέραξ, κέρα (Ἰλ. Α. 385· καὶ παρὰ Θουκ. 2. 90, 7. 6, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῆς σημασίᾳ VII). — δοτ. κέρας, κέραξ, κεραοῦεν· πληθ. ὄνομ. κέραα, κέρα, γεν. κέραων, κερῶν, ἴοτ. κέρασι, Ἑπικ. κεράσσει. Παρὰ μεταγεν. Ἑπικ., γεν. κέρατος, πληθ. -άατα. II Ἰων. κλισίᾳ τῆς λέξεως εἶναι κέραξ, κέρους, κέρει, πληθ. κέραα, κέρων, ἴδε Διόδ. π. Διαλ. Ἡρόδ. σ. XVI. [Ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἰε. κέρας, ἃ ἀεὶ ποτε: — ἐν ταῖς πλεονασμοῖς ἃ παρ' Ἑπικ., ὡς κέρασι Ὀδ. Γ. 384 (ἐν Ὀρρ. Διόδ. 238 ἀντιφώνη νῦν εἰς κέραα)· ἐν τῇ συνηρ. ἴοτ. κέραξ, καὶ ἐν τῇ πληθ. ὀνομαστ. κέρα, τὸ α βραχύνεται πρὸ φωνήεντος ὡς ἐν Ἰλ. Δ. 109, Ὀδ. Τ. 211· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. κέρατος, -άτι, -άτα, -άτων, -άσι, Λίσχ. Ἀποσπ. 183, Σοφ. Τρ. 519, Εὐρ. Βάκχ. 921, Ἑρμιππ. ἐν «Μοίραις» 5· οὕτως ἐν τῷ παραγώγῳ κερατίνης καὶ τοῖς συνθετοῖς ὑψικέρατα, χρυσοκέρατα, ἴδε ἐν λέξ. Παρὰ μεταγεν. Ἑπικ. ἡ πόσθη ποιικίλλει, πρὸς κέρατοφύρος, κεραττοφύρος, κεραττοδής. — Οἱ ἐκτεταμένοι τύποι κέραατος, κέραατα, ἐσχηματισμένοι κατὰ τὸ Ὀμηρικὸν κέραατα, ἀπαντῶσιν ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 978, Ἀράτ. 174, Κοίντ. Σμ. κλ.), (κέρας πιδανὸς σχετίζεται πρὸς τὸ κέρα, ὡς τὸ Σανσκριτ. *kaṅga-ni* (κέρας) πρὸς τὸ *kaṅga* (κεραλή)· πρὸς ἡσυχίαν Σανσκριτ. *kaṅga* (οὐ), Λατ. *cor-nu*, Ροτθ. *hau-nu* (Ἀγγλ. *horn*) — ἐντεῦθεν πολλὰ κερασφόρα ἔφα λαμβάνουσι τὰ ὀνόματα αὐτῶν, οἷον: κριός· *cor-nu* (ἴδε ἐν κεραφός, πρὸς ἑλαφὸν κερατὸν Ἰλ. Γ. 24), Ἀρχ. Σκανδι. *hjár*, Ἀγγλ.-Σαξ. *heort* (Ἀγγλ. *hart*) Ἀρχ. Γερμ. *hîrutz* (*hirsch*), καὶ *hîrind* (*rin*, βοῦς)). Περὶ τῶν συνθετῶν τοῦ κέρατος ἴδε Λορέκ. εἰς Φρόνιχ. 672. I. τὸ κέρας ἔφου, παρ' Ὀμήρῳ κατὰ τὸ πλεῖστον τὸ τοῦ βοός, Ἰλ. Ρ. 521, κτλ., πρὸς κέραος· ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἐστασαν, ἦσαν ἀκίνητοι ἢ σκληροὶ ὡς κέρατα, Ὀδ. Τ. 211· ὡσαύτως ὡς σύμβολον ἰσχύος, Παρομιόγρ. σ. 218, Ἐβδ. (ἑτεκ. ΜΑ', 22), Σουῖδ., πρὸς Ἀρίστ. π. Ζ. Μορ. 3. 1, 7 — ἐπὶ τῶν δόντων τοῦ ἑλέφαντος, Ὀπκ. Κιν. 2. 494· ἐπὶ τῶν κερατῶν τῶν μαλακοστράκων, Ἀρίστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. Α. 2, 15., 8, 2, 21.

II. κέρας ὡς ὕλη· ἐν Ὀδ. Τ. 563, αἱ μὲν γὰρ [αἱ πύλαι] κεράεσι τετυγχαται, ἐκ κέρατος, κεράεσσιν, δι' ὧν ἐξέρχοντο τὰ ἀληθῆ ὄνειρα, ἴδε ἐν λέξ. ἑλεφαρίομι· ἡ κερατίνη ὕλη τῶν ἡλιπῶν κήων, Λόγγος 2. 28. III. πᾶν πρᾶγμα ἐκ κέρατος κατασκευασμένον, 1) τὸν, τοσόδα κέρα ἄλλα Ἰλ. Α. 385, πρὸς Ὀδ. Χ. 395, Θεόκρ. 25. 208, κτλ.

2) ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, κέρας χρησιμεύων ὡς ἀλπιγῆ, σημαίνειν τῷ κέρατι Σεν. Ἀν. 2. 2, 4, πρὸς Ἀρίστ. π. Ἀκουστ. 31 κέξ· ὡσαύτως, ὁ φρόνιος αὐλός, εἴτε ἐκ τοῦ σχήματος αὐτοῦ, εἴτε διότι τὸ ἄκρον αὐτοῦ ἦτο κεράτινον, αὐλεῖν τὸ κέρ. Λουκ. Θεῶν Διάλ. 12. 1· καὶ κέρατι μὲν αὐλεῖν Ἰουδαῖοι νομίζουσι Πιολυδ. Δ' 76, πρὸς Ἀθην. 184Α — ὡσαύτως ἐν τῶν κεράτων τῆς λύρας, Σοφ. Ἀποσπ. 232.

3) κέρας εἰ· οὐ ἔπινον, ποτήριον ἐκ κέρατος, ἐκ τοῦ κέρατος αὐ μοι... δὸς πιεῖν Ἑρμιππ. ἐν «Μοίραις» 5, πρὸς Σεν. Ἀν. 7. 2, 23· ἢ, ποτήριον ἔχον τὸ σχῆμα τοῦ κέρατος (ἴσως ὡς τὸ θυτόν, Ἀβήλ. 476Π), ἐξ ἀργυρέων κ. πίνειν Πινδ. Ἀποσπ. 147· ἀργυρηλάτος κέρασι χρυσά στόματα προσδεχόμενος Λίσχ. Ἀποσπ. 183· ἐκπινόντι χρόσον κέρα Σοφ. Ἀποσπ. 429· πρὸς Σουῖδ. ἐν λέξ. IV. βοός κ., κεράτινον συρίγγιον ἀσφαλείας, εἰς δ προσηρησάτο τὸ ἐκ μαλ' ὀφθου βάρους (μολύβδαινα) τῆς πρὸς ἀλλείαν ὁμιλίας, Ἰλ. Ω. 81· ἐς πόντον προήρσι βοός κέρας Ὀδ. Μ. 253· πρὸς Ἀνθ. Π. 6. 230, Πιολυδ. 2. 976, Ἀπολλων. Λεξ. ἐν λέξ. κέρα ἄλλα. 2) Ἀμαλθείας κ., ἴδε ἐν λέξ. Ἀμαλθεία.

V. κέρατα, τὰ ἐκ κέρατος ἄρα δι' ὧν ὁ πρὸς γραπτὸν γλῶσσος (ἢ γραπτός) ἀπλάττεται, Ἀνθ. Π. 6. 227. VI. βραχίον ἢ κλάδος θαλάσσης ἢ ποταμοῦ, κέρας Ὠκεανοῦ Ἠσ. Θ. 789· Νελλῶν Πινδ. Ἀποσπ. 215· Μενεδήσιον κέρας Θουκ. 1. 110· ἐν Ἰνδοῦ τῷ κέρατι καθομιλῶν Ἀρίστ. π. Φαυμασ. 71, πρὸς ἡρ. Κόσμ. 3. 11· τὸ κέρας τὰ βυ-

ζαντίων, ὁ Κεράς, κλίπος, Στράβ. 319· πρὸς Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 282.

VII. τὸ κέρα στρατεύματος ἢ σιδήρου, Ἠρόδ. 6. 8., 9. 26, καὶ Ἀττ. κ. θεσίον, λαίδον Λίσχ. Πίρ. 399, Εὐρ. Ἰκέτ. 657, 659· τὸ κ. ἀναπτύσσειν Σεν. Ἀν. 1. 10, 9. 2) κατὰ κέρα προσβάλλειν, ἐπιπίπτειν, προσβάλλειν ἐκ τοῦ πλάγιου, Θουκ. 3. 78, Σεν. Ἑλλ. 6. 5, 16, κτλ.: κατὰ κ. προσιέναι, ἐπεσθαι Σεν. Κύρ. 7. 1. 3 καὶ 28· ὡσαύτως, πρὸς κ., μάχεσθαι αὐτῷ 22.

3) ἐπὶ κέρασ ἀγειν, ἐπὶ ναυτικῆς ἢ στρατιωτικῆς παρατάξεως, ἀγειν τὰ πλοῖα ἢ τὸν στρατὸν κατ' ὁρθῶν γραμμὴν πρὸς τὸ κέρα, οὕτως ὥστε τὰ πλοῖα ἢ ὁ στρατὸς ν' ἀποτελῶσιν αὐτῶς εἰπεῖν στήλην οὐχὶ δὲ εὐρύ μέτωπον (πρὸς θεσίον κέρα ἡγουμένου Θουκ. 2. 90), Λατ. *agere in longum*, ἀντιτίθεται τῷ ἐπὶ φάλαγγος (ἴδε φάλαγγ. I. 2), Ἠρόδ. 6. 12, 14· οὕτω παρ' Ἀττ., ἐπὶ κέρως Θουκ. 2. 90., 6. 32, 50, 8. 104, Σεν. Κύρ. 6. 3, 34· κατὰ κέρασ αὐτόθι 1. 6, 13, Ἀν. 4. 6, 6, Ἑλλ. 7. 4, 23· εἰς κ. ὁ αὐτ. ἐν Ἰππαρχ. 4, 3· ἐλθόνειν πρὸς τὸ θεσίον κ. Ἀρίστ. Ἰππ. 243.

VIII. ἡ κεραία πλοίου, Ἀνθ. Π. 5. 204, Λουκ. Βροτ. 6. IX. ἔλχον μέρος ἢ ὑψώμα, π. χ. ὀρεινὴ κορυφή, κτλ., Σεν. Ἀν. 5. 6, 7, Λουκ. 534· ἐξοχὴ ἢ ἐσχατία τῆς γῆς, γῆς Φιλύστρ. 69. X. ἀπαλὸν κ. = πόσθη, Ἀρχ. 161, πρὸς Ἀνθ. Π. 12. 95.

XI. κέρατα ποιῶντιν, βάλων κέρατα εἰς τινα, ἐπὶ γυναικὸς ἀπαγωγῆς τὸν ἐκτετῆ ἄνδρα, κέρατά σοι ποιήσιν (γυνή), «ὅθ' σε κερατώσῃ, ὅθ' σου βάλῃ τὰ κέρατα», ὅθ' μοιχευθῇ, παροιμία παρ' Ἀριστείδ. 2. 12· ἐντεῦθεν, κερατῆς, κερασφόρος II. XII. — κερατίνης, πρὸς Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 1, 2, Σέξ. Ἑμπ. Π. 2. 241.

κεράς, ἄνθρωπος, ἢ ποιητ. ὀνηλ. τοῦ κεραῦς, Εὐστ. 1625. 45· κατ' Ἰσούχ. «κεράδες» τῶν προβάτων τὰ θήλια, τὰ ἐνδόν δόδοντα ἔχοντα.

κεράς, Ἑπίρρ. «ἀντί τοῦ κεραστικῆς» Σουῖδ., ἀμρίδ., ἴδε Λοδ. Παρ. 223.

κερασ-δόλος, ον, κτυπηθεὶς ὑπὸ κέρατος, σπέρμα κ., καθ' ὅραστον ὄσπριον, (quod coitum testatur, non est aspidabile, Πλιν.), Θεορρ. π. φυτ. Λίτ. 4. 12, 13, πρὸς Πιολυδ. 2. 700C: II. μεταφ., ἄνθρωπος σκληρὸς τὴν γνώμην, ἰσχυρογνώμων, ἀχαμπής, Πλάτ. Νόμ. 839D.

κεράσια καὶ κεράσια, ἢ = κέρασος, καὶνως «κερασία», Γεωπ. 3. 4. 4. — ἴδε Κόντου Φιλολ. Σύμμ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. I', σ. 555.

κερασία, ἢ ἡ ὁδὸς τοῦ ποτηρίου ὅπως πῆρ τις, κατὰ δὲ τὴν κερασίαν πίνοντος τοῦ βασιλέως λέγουσιν οἱ βοσκάλιοι Κ. Πόρφυρ. Ἐκθ. Βασ. Γάξ. 371, 7.

κεράσιον, τὸ, ὁ καρπὸς τῆς κερασίας, «κεράσι», Δίφ. Σίφρ. παρ' Ἀθην. 51Α· ὡσαύτως, τὸ δένδρον, Δίφ. 1. 167, Γεωπ. 10. 41.

κερασ-κόμη, ἢ = σταφυλίνος, εἶδος σταφυλίου, Δίφ. 3. 50· — κόμενον, τὸ, = ἐνδύονθ, αὐτόθι 125.

κερασμα, τὸ, μειγμένον τι, μίγμα, μελῶν Ἰάμβ. ἐν Πίρ. Πινδ. 132· — μειγμένον ποτὶν, οἶον ὁ κυκλάων, Γαλην. ἔτι καὶ οἶνος ἀκράτου κ. Ἑβδ. Πλάτ. (Δ', 8) — παρὰ μεταγεν., κύπελλον πλήρες οἶνου ἔτοιμον πρὸς πόσιν, Κ. Πόρφυρ. Ἐκθ. Βασ. Γάξ. 375. 4.

κεράσος, (καὶ κατὰ παράδοξιν ἐκ τοῦ Ἡρωδίου. κερασός, Ἀρχ. 70. 22), ὁ, μεταγεν. ἢ ἡ «κερασία», Ἀρίστ. π. φυτ. I. 5, 9, Θεορρ. π. φυτ. Ἰστ. 3. 13, 1. (Τὸ κερασός ἔχει πρὸς τὸ κέρα ἢ ὁ στένιν τὸ *cornu* πρὸς τὸ *cornu*.) — ἴδε Κόντου Φιλολ. Σύμμ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. I', σ. 550.

κερασό-χρῆς, ον, ἔχων τὸ χρῆμα τοῦ κερασοῦ, Τρίκλιν. εἰς Θεόκρ. 14. 17.

κερατῆς, ον, ἢ, ἔχων κέρατα, ἑλαφός Σοφ. Ἰλ. 508· ἐπὶ χροῦ, ὡς κέρατα Εὐρ. Κύν. 52· Σάτυροι Λουκ. Διόνυσ. 1· — ὀνηλ. κερασῆς, -έδος, (οὐχὶ κέρασῆς, Ἀρχ. 33), ἐπὶ τῆς Ἰούς, Λίσχ. Πίρ. 674. II. ὡς οὐσιαστ., ὅπως εἰς κερατῆρος, Λατ. *cerastes*, Διόδ. 3. 50, Νικ. Θερ. 258.

2) ἐντομὸν = καταστέρον τὰ σῆκα, Θεορρ. π. φυτ. Ἰστ. 5. 4. 5.

κεραστής, οὐ, ὁ, ὁ κεραννύνων, μινύων, Ὀρρ. Ἀποσπ. 28, 12.

κεραστικῆς, ἢ, ὡς, χρησιμεύων πρὸς κέραιαν ὡς ποτὶν, Ἀθην. Ἰστρ. ἐν *Anecdota Medicea Graeca* ὑπὸ *Emmerit* — κεραστικῆς, Ἑπίρρ. διὰ τὸ πρὸς κεραστικοῦ, Σουῖδ. ἐν λέξ. κεράς.

κεραστῆς, εἶδος, ἢ ἴδε κεράστης.

κεραστός, ἢ, ὡς, μειγμένος, ἀναμειγμένος, Ἀνθ. Πλιν. 4. 83.

κερασφόρος, ἔχων κέρατα, Φιλύστρ. 69.

κερασφόρος, ον, φέρων κέρατα, ἔχων κέρατα, ἐπὶ ἑλάφῳ, Σοφ. Ἀποσπ. 110· ἐπὶ τῆς Ἰούς, Κύρ. Φοίν. 248· ἐπὶ τοῦ Διονύσου, ἢ αὐτ. ἐν Βάκχ. 2· τὸ κ. μέρος Πλάτ. Πολιτ. 285C· τὰ κ. ἑστὰ φέρωντα κέρατα, Γαλην.

II. ἄνηρ ἐν αὐτοῦ ἐξαστάς, κερατῆς, Ἑπιγραφὴ ἐπιγράμ. ἐν Ἀνθ. Π. 11. 278· πρὸς κέρας XI.

κερασ-χειλῆς, ον, ὁ ἐπικρατῆς ἔχων τὰ χεῖλη, Πινδ. 132.

κερατά, ἢ = κεραία, Μαρτύρ. Ἀρίδ. 36.

κερατάρχης, τὸ, ὑποκρ. τοῦ κέρατος, παρὰ *Salmasius* εἰς *Tertull.* 1411. σ. 338.

II. ὑποκρ. τοῦ κερατῆ II, Εὐστ. 1037, 35.

κερατάρχης, ον, ὁ διοικητὴς πώματος ἐκ 32 ἐλεφάντων, Διλ. Τακτ. 22.

κεραταρχία, ἡ, σῶμα ἐκ τριάκοντα δύο πολεμικῶν ἐλεφάντων, μεταγεν.

κερατῆς, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἀνὴρ οὗ ἡ γυνὴ μοιχεύεται (κέραι. XI), Βυζ.

κερατύλης, ὁ, = κεραύλης, Γλωσσ.

κερατιά ἡ ἰα, ἡ, ἡ ἐυλοκερατία, τὸ δένδρον τὸ παράγον τὰ ἐυλοκέρτα (Ἰαρά. κληροῦ, χαροπιά), — ὁ πρῶτος τύπος ἐν Γεωπ., 11. 1, ὁ δὲ δευτέρος ἐν Στράβ. 822, 11. 26. 34. — ὁ καρπὸς ἐκκαλεῖτο πληθ. **κεράτεια**, τὰ, Διοσκ. 1. 168, Εὐαγγ. κ. Λουκ. 12. 10. καλεῖται παρὰ τοῖς Ἀγγλοῖς ἄρτος τοῦ ἁγ. Ἰωάννου ἐκ τοῦ ὅτι θῆκεν οὗτος ἡτο ὁ καρπὸς ἐν ἐκείνῳ ἔτρωγεν ἐν τῇ ἐρήμῳ τρώγεται καὶ νῦν ἐστὶ ὑπὸ τῶν πτωχῶν ἐν Ἰταλίᾳ, ὡς καὶ παρ' ἡμῶν ὡς τραγῆματα, ἀλλὰ συνήθως εἰδεται εἰς τοὺς χοίρους, διότι πιστεύεται ὅτι εἶδεν γλυκεῖν τινα γέμειν εἰς τὴν σάρκα αὐτῶν. — Ἰδε Κόντου Φιλόλ. Σύμμ. ἐν Ἀδων. τὸμ. 1. σ. 557.

κεράτεις, ον, ὁ ἐκ κεράτων συνηρμοσμένος, ὁ ἐν Δῆλῳ κεράτεις βωμὸς Ἀνώνυμ. — ὁ Πλούτ. ἐν Ἰλ. 983E καλεῖται αὐτὸν **κεράτινον**.

κερατήρ, ὁρος, ὄνομα πεπλασμένον πρὸς ἐτυμολογίαν τοῦ **κερατήρ**, Ἀθην. 476A.

κερατ-φύρος, ον, = κερασφόρος, Φαίστος παρὰ τῷ Σχολ. Πινδ. 11. 4. 28. πρὸν. **κερατοφύρος**.

κερατίς, ου, ὁ, = κερασφόρος, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Διόδ. 4. 4. II. κομήτης τις, Πλιν. 2. 22. III. = κερασφόρος II, Κωδινὸς περὶ τῶν Πλατῶν Κωνστ. 125.

κερατίζω, κτυπῶ διὰ τῶν κεράτων, Ἑβδ. (Ἰεζεκ. AB' 2), Φίλων 1. 57, Ἑκκλ.

κερατίνος, ὁ, = τῷ ἐπομ., Λουκ. Συμπόσ. 23.

κερατίνης, ου, ὁ, τὸ σῆμα τὸ καλούμενον ἐν τὰ κέρατα, διερ. οὗτω περιγράφεται παρὰ Διογ. Α. 7. 187. εἴ τι οὐκ ἀπέδαλες, τοῦτο ἔχεις· κέρατα δὲ οὐκ ἀπέδαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις· οὕτω, κερατίνος ἐρωτῶν Κωμ. Ἀνώνυμ. 51. αὐτῶ, κερατίνος, ἔδος, ἡ, Διογ. Α. 7. 44, 82 (πιδ. ἡμαρτημ. γραφ. ἀντι τοῦ κερατίνος, -ίνος)· ὡσαύτως, κ. λόγος αὐτόθι 2. 111. **ceratina** ἐν τῇ Λατ., Quintil. 1. 10, 6, Γελλ. 18. 2. πρὸν. **κέρας** XII.

κεράτίνος [α], ἡ, ον, πεποιημένος ἐκ κέρατος, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 4, Πλάτ. Κωμ. ἐν ἀδὲ καχομένῳ 8, κτλ. κ. λύχωνος, ἐκ κέρατος, Ποιητ. παρ' Ἀθην. 699B· βωμὸς κ. = κερατίνος, Πλούτ. 2. 983E. 2) **κερατίνης** (σάλπιγξ), ἡ, διάφ. γραφ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἰησοῦς Ναυὴ Σ', 13, Β' Βασίλ. Β', 28).

κεράτιον [α], τὸ, ὑποκορ. τοῦ κέρως, μικρὸν κέρα, «κερατάκι», ἐπὶ τῶν κεραιῶν τοῦ καράδου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 2, 10, 4. 4, 29. 2) ἐν τῷ πληθ., τὰ κεκρυμμένα ἄκρα τῆς μήτρας, tubae Fallopii (πρὸν. **κεραία** II. 7), αὐτόθι 3. 1, 22.

3) ἡ γέφυρα τῆς λύρας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 223. 4) μ. κρὸν κίρας, ἴσως ἀλλοίωσις (ἴδε κέρως III. 2, κεραύλης), Διόδ. Βιβλ. 577. 35 (ἴδε Wessell. ἐν τόπῳ), θὲν ἔχει πρακτικὴ ἡ ἀνάγνωσις, **κερατίνου** (ἀντὶ -αίμου) παρὰ Πλούτ. 26. 10, 5. II. ἐν τῷ πληθ., ὁ καρπὸς τῆς κερατίας, ὁ ἴδε. III. ὡς ἐδ. Λατ. silicium, βέρος τι σταθμοῦ, τὸ «καράτιον» παρ' Ἑλληνιστ. = πρὸς 2 $\frac{1}{2}$ χαλκοῦς, = $\frac{1}{2}$ ὀβολοῦ παρὰ Ρωμ. = πρὸς $\frac{1}{2}$ τοῦ scrupulum = $\frac{1}{16}$ τῆς λίτρας, Γαλην. ἴδε Böckh Metrol. Unters. § XI. IV. φυτὸν τι καλούμενον καὶ τῆλης. foenum Graecum, Columell. de Arbor. 25. V. ἴδε ἐν λ. κερατιά.

κερατίς, ἔδος, ἡ, ἴδε ἐν λ. κερατίνης.

κερατίσις, εως, ἡ, τὸ κερατίζειν, Aelimes Ὀνειρ. 238.

κερατίστης, οὗ, ὁ, ὁ κερατίζων, κτυπῶν διὰ τῶν κεράτων, ἄγριος, Ἑβδ. (Ἰεζ. 21. 29, 30).

κερατίτης, ἔδος, ἡ, ἔχουσα κέρατα, μήκων κ., μέ κέρατα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 12, 3, Διοσκ. 4. 66, Πλιν.

κερατοβάτης, ὁ, = κερυδάτης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 230. **κερατο-γλύφος**, ον, κατεργαζόμενος τὸ κέρα, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 110, Μέγ. Ἑτυμ. 505. 11.

κερατο-ειδής, ἔς, ὅμοιος πρὸς κέρα, χιτῶν, ὑμῖν κ., τοῦ ὀρθαλμοῦ, Γαλην., πρὸν. Θεοφρ. Πρωτοσπ. σ. 161, Greenhill. 2) ἔχων τὸ σχῆμα κέρατος, γωνία Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 5. 6· τὸ κ. τῆς σελήνης Ἑκκλ. II. ἡμῶν ὡς κέρως Schäf. εἰς Διον. Ἀλ. π. Σιν. σ. 170.

κεράτο-ξῶς, ον, = κεραυξῶς, Νόνν. Δ. 3. 76.

κερατοπλήκτωρ, ορος, ὁ διὰ τῶν κεράτων πλάκτων, κ. ταυ-ρος Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 256. 6C.

κερατοποιεῖω, κάμνω τι κατὰ τὸ σχῆμα κέρατος, Θέων ἐν Ἀράτ. Διοσ. 48 (780). II. κάμνω τι σκληρὸν ὡς κέρα, σκλη-ρῶν, Ἰω. Χρυσόστ. τ. 2, σ. 32D.

κερατο-ποιός, ὄν, = κεραυξῶς, Ἰσούχ.

κερατό-πους, ὁ, ἡ, πους, τὸ, ἔχων, τοῦς πόδας ἐκ κερατίνης οὐσίας, ἔχων ὑπλάς, Γλωσσ.

κερατουργός, ὄν, (ἔργω) = κερατοξῶς, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 110, Μέγ. Ἑτυμ. 505. 11. — Καθ' Ἰσούχ.: «κερατουργός» ὁ ταῖς κούραις κέρατα ποιῶν.

κερατοφύρος, ον, ὁ, τρώγων τὰ κέρατα: «ἦψ' εἶδος σκώληκος κερατοφάγου» Ἰσούχ.

κερατοφορέω, ἔχω κέρατα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀριστ. **κεράττω**, ἡ κεράσσω = κυρίσσω, κερατίζω, Γρηγ. Ναζ. I. 628A.

κερατοφόρος, ον, = κερασφόρος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 1, 36, π. Ζ. Μορ. 3. 2, 7, κ. ἄλλ.

κερατοφυεῖω, ἔχω κέρατα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 1341, Ἰλ. Γ. 24, Μέγ. Ἑτυμ. 505.

κερατοφύης, ἔς, ἔχων, φέρων κέρατα, Ἀθην. 476A, Μέγ. Ἑτυμ. 541. 18.

κερατό-φωρος, ον, πέμπων φωνὴν κερατίνης σάλπιγγος, περὶ τῆς μαγαδόδους κρουομένης διὰ τοῦ πληκτροῦ (ἰ), Τελέστ. 5.

κεράτω, μεταβάλλω διὰ πῆξεως εἰς κέρα, Ἀλ. π. Ζ. 12. 18. **κερατώδης**, ἔς, = κερατωειδής, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 1, 6.

2) **κερασφόρος**, τὰ κερατώδη (ἐπὶ ζῴων) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 28, 6, κ. ἄλλ. II. ἐπὶ νήσου, ἡ ἔχουσα πολλὰς κορυφὰς λόφων ἢ ὀρέων, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 91.

κεράτων, ὄνος, ὁ, πεποιημένος ἐκ κεράτων, βωμὸς κ., ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, Πλούτ. Θεσ. 21, BCH VI σ. 23, Michel. 594, ἴδε κερατίνος.

κεραυνία, ἡ, = κερατιά, Γαλην., XIII, 189C, Ἀέτ., Ἰσούχ. **κερατ-ώπεις**, ἔδος, ἡ, ἔχουσα τὸ σχῆμα κέρατος, σελήνη Μα-νέων 4. 91.

κερατώσις, εως, ἡ, τὸ νὰ ἀπατηθῇ τις καὶ προδοθῇ ὑπὸ τῆς συζύγου του, «κεράτωμα», Aelimes Ὀνειρ. σ. 90. 10.

κεραύλης, ου, ὁ, ὁ αὐτῶν διὰ κερατίνου ὀργάνου, Πλούτ. Δ', 74, Λουκ. Τραγ. 33. — **κεραυνία**, ἡ, τὸ αὐτεῖν διὰ κερατίνου ὀργάνου, Κορινθ. π. Θεῶν Φύσ. 6.

κεραυνόγης, ἔς, = ἐγγχεικέραινος, Βακχ. VII. 48 (Blass).

κεραύνειος, ον, ὁ τὸν κεραυνὸν χειριζόμενος, Ζεύς Ἀνθολογ. II. 7. 49.

κεραυνία, ἡ, ὄνομα φυτοῦ ὑπερ ἄλλως καλεῖται ἀείζων μι-κρόν, Διοσκ. Νόδ. 4. 90.

κεραυνίας, ου, ὁ, ὑπὸ κεραυνοῦ πληγείς, «κεραυνωμένος» Ἰσούχ.

κεραύνιον, τὸ, εἶδος ὕδνου περὶ οὗ ἐλέγγοτο ὅτι ἐφύετο μετὰ τὴν κατασκήψιν κεραυνοῦ, Γαλην. 13. 969A. II. κριτικόν τι σημεῖον πρὸς θήλωσιν ἐφαρμεγμένων χωρίων, Διογ. Α. 3. 66, Ἰσιδ. Ἑτυμ. 1. 20.

κεραύνιος, α, ον, ὡσαύτως, ος, ον, Δίσχ. Θέβ. 430. — ἀνέκων εἰς τὸν κεραυνόν, βολαὶ Δίσχ. ἐν ὧν φλὸς ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 1017. πέμψει Σοφ. Ἀποσπ. 483. πῦρ, λαμπράς Εὐρ. Τριφ. 80, Βάκχ. 244. 2) ὁ ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ πληγείς, ἐπὶ τῆς Σελήνης, Σοφ. Ἀντ. 1139. Καπανέως κεραύνιον δέμας Εὐρ. Ἰκέτ. 496, πρὸν. Βάκχ. 6. — τὰ κεραυνία, αἱ ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ πληττόμεναι κορυφαὶ πολλῶν σειρῶν ὀρέων, Στράβ. 281, κτλ. Οὐ-εργ. Δίν. 3. 506. ὡσαύτως, Acroceraunia. II. = κεραύνειος, Ἀριστ. π. Κόσμ. 7. 2. Ζανί Ἀνθ. II. 7. 44.

κεραυνίτης λίθος, ὁ, εἶδος πολυτίμου λίθου, Κλήμ. Ἀλ. 241.

κεραυνό-βλήης, ἦτας, ὁ, ἡ, ὁ ὑπὸ κεραυνοῦ βληθείς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 8, 5.

κεραυνό-βλητος, ον, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 1139, Σουίβ. ἐν λέξ. Σαλμωνεύς, Ἰσούχ. ἐν λέξ. λευκαστεφῆ.

κεραυνόβολεω, ἐξακοντίζω τὸν κεραυνόν, Ἀνθ. II. 12. 122, Πλούτ. 2. 893E. μετὰ συστολῇ, αἰτ., κ. ὅλεθρον Εὐστ. Πονημάτ. 87. 53. II. μεταβ., κτυπῶ διὰ τοῦ κεραυνοῦ, τινα Ἀνθ. II. 12. 140.

κεραυνόβολια, ἡ, θύελλα μετὰ κεραυνῶν, Στράβ. 628, Πλούτ. 2. 624B.

κεραυνόβλητον, τὸ, χωρίον κεραυνόβλητον, Γλωσσ.

κεραυνό-βόλος, ον, ἐξακοντίζων τὸν κεραυνόν, Ζεύς Σουλ. Ἑπύρ. 1613. 2. πῦρ τὸ κ., τὸ πληττον ὡς κεραυνὸς πῦρ, Ἀνθ. II. 12. 68.

II. προπαροξ., κεραυνόβωλος, ον, παθ., ὑπὸ κεραυνοῦ πληγείς, ἐπὶ τῆς Σεμέλης, Εὐρ. Βάκχ. 698, πρὸν. Διόδ. 1. 13, κτλ.

κεραυνό-βρόντης, ον, ὁ, ὁ ἐξακοντίζων τὸν κεραυνὸν καὶ βροντῶν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 376. πρὸν. βροντησικέραινος.

κεραυνό-μάχης, ὁ, ὁ διὰ τοῦ κεραυνοῦ μαχόμενος, Ἀνθ. II. 12. 110.

κεραυνό-πληγῆς, ἡγος, ὁ, ἡ, ὁ πληγείς ὑπὸ κεραυνοῦ, Ἀλκαῖος Κωμ. ἐν «Ἰωνική» 1.

κεραυνός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ἀστραπέλειον», Λατ. fulmen, γὰρ ὁδὸν ἔδωκε ψολόεντι κεραυνῷ Ὀδ. Ψ. 330. βρόντηρος καὶ ἐμβάλε νηὶ κεραυνόν Ξ. 305. Διὸς πληγίστα κεραυνῷ M. 416. ἀπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ ἐφεῖται, τὸ ὄπλον τοῦ Διὸς, πρὸν. Ἰσο. Θ. 690, 854. χαλκευθεὶς ὑπὸ τῶν Κυκλώπων, κατὰ τὸν Ἰσο. ἐν Θ. 141. τὸν κ. τοῦ Διὸς Ἀριστοφ. Ὀρν. 1538. καταβάντης Διὸς σὺλ. Πρ. 359. πυρὸς αὐτοῦ 668. ὁ πυρφόρος κ. ὁ αὐτ. ἐν Θέβ. 445. κεραυνὸς κρείσσονα φλόγα ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 922. κ. ἀργῆς Ἀριστοφ. Ὀρν. 1747. περὶ τοῦ αὐτοῦ 670. βέλος κε-

ραυνοῦ Λίσχλ. Θλβ. 453, Σοφ. Τρ. 1088· ὁ κ. λάμπων πυρὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 305· κ., πετροφόρον Διδό βέλος ὁ αὐτ. ἐν Ὀρν. 1714· κ. πίπτει, κατασκήπτει εἰς, . Ξεν. Ἑλλ. 4. 7, 7, κτλ., πλθ. κεραυνοὶ Ἡρόδ. 8. 37· ποῖ ποτε κεραυνοὶ Διδό; Σοφ. Ἡλ. 823, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 125· τὰ τῶν κεραυνῶν πτώματα Πλάτ. Τιμ. 80C.— Ἡ λέξις ἦν ἐν χρήσει καθόλου ἐπὶ βροντῆς καὶ ἀστραπῆς ὡς συνήθως παρ' Ἀγγλοῖς ἡ λέξις thunder.— ἀλλὰ κυριολεκτικῶς ἐπὶ τοῦ κρότου ἣν ἐν χρήσει ἡ λ. βροντῆ. Λατ. tonitru, ἐπὶ δὲ τῆς λάμψεως ἡ λέξις ἀστραπή. στέρυπη, Λατ. fulgur, Ἰλ. Φ. 198, Ἡσ. Θ. 609, πρβλ. Ἑρμάν. Πονημάτ. 4. σ. 268.

II. μεταφορ., κεραυνὸν ἐν γλώσσει φέρειν, ἐπὶ τοῦ Περικλέους, Πλουτ. Περικλ. 8· τύπτειν κεραυνός, ἐν τῷ τύπτειν κεραυνὸς εἶμι, Ἀντιφάνης ἐν Προγόνων 1. 4· κεραυνός, ὡς ὄνομα μεγάλων στρατιωτικῶν, Πλουτ. Ἀριστελδ. 6.

κεραυνο-σκοπεῖον, τό, μηχαναὶ πρὸς παραγωγὴν κεραυνῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Πολυδ. Δ', 127 καὶ 130.

κεραυνο-σκοπία, ἡ, μαντεία διὰ τῶν ἀστραπῶν καὶ βροντῶν, Διόδ. 5. 40.

κεραυνόφυγος, ον, ὁ ἔχων καὶ χειριζόμενος τὸν κεραυνόν, Ζεὺς Φβίων Βυζάντ. περὶ τῶν Ἑπετῶ Θaum. 3.

κεραυνο-φάγος, ἔς, λάμπων ὡς κεραυνός, Εὐρ. Τρω. 1103.

κεραυνο-φάρος, ον, ὁ φέρων τὸν κεραυνόν, Πλουτ. Ἀλκιβ. 18, 2. 335A· μεταφορ., στρατοπέδον κεραυνόφορον, Iugurthini-philix, Δίων Κ. 55. 23, πρβλ. Σουλ. Ἑπιγρ. 4458.

κεραυνόω, πλήττω διὰ κεραυνοῦ, Ἡρόδ. 7. 10, 5, Πλάτ. Συμπ. 190C.— Παθ., κεραυνώθεις Ἡσ. Θ. 859, Πινδ. Ν. 10. 15, Πλάτ., κτλ.

II. μεταφορ., = καταδικάζω, Ἀρτεμίδ. 2. 8.

κεραυνώσις, εως, ἡ, πλήξις διὰ κεραυνοῦ, Στράβ. 750, Πλουτ. 2. 996C· τοῦ Φαέθοντος Σκύμν. 394.

κέραφος, ὁ, «γλευκαλός, κακολογία» Ἰσούχ., ἴδε κέραφος καὶ σγέραφος παρὰ τῷ αὐτῷ.

κεράω, Ἑπικ. ριζικὸς τύπος τοῦ κεράννυμι, ἐν χρήσει κατὰ πρστ. κέρα Κωμ. Ἀνώνυμ. 17· μετοχ. κερδὼν Ὀδ. Ω. 364· παρκτ. κέρων Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1185· καὶ ἐκ τοῦ μέσου, ἐν τῇ πρστ. κεράωσθε (ἐκτεταμ. ἐκ τοῦ -άσθε) Ὀδ. Γ. 332· παρκτ. κερώνωντο Ἰλ. Η. 470.

κεράω, (κέρας) κάμνω τι ἐν εἶδει κέρατος, κερῶσι σελήνην Ἀρατ. 780. II. λαμβάνω θέσιν ἐν τῇ κέρατι στρατοῦ, Ἰσόθθ παρὰ γάγλμα τοῖς εὐδύνοισι κερᾶν Πλάτ. 18. 7, 9.

κεράωψ, ὁ, ἡ, φαινόμενος ὡς κέρας, σελήνην Μαξίμου π. καταρχ. 337.

Κερβέριος, οί, κωμικὸς τύπος τοῦ Κεϊμάρειοι, ἀναγινωσκόμε. παρὰ τῷ Κράτ. καὶ κατὰ τὸν Ἀριστοφ. ἐν Ὀδ. Α. 14 (κατὰ τοὺς Σχολ.), καὶ, ὡς φαίνεται, παρὰ τῷ Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 187· μετὰ λογοπαίγνιου ἐπὶ τοῦ Κέρβερος, πρβλ. Μεγ. Ἔτυμολ. 513. 43 (ἐνθα ἴδε Gaisf.).

Κερβερο-κινδύνος Τάρταρος, πλήρης κινδύνου ἐκ τοῦ Κερβέρον, Ἡσούχ.

Κέρβερος, ὁ, ὁ πεντηκοντακέφαλος κύων τοῦ Ἀΐδου, ὅστις ἐρδ-λαττε τὰς πύλας τοῦ κάτω κόσμου, Ἡσ. Θ. 311· βροδύτερον ἐλ-γετο οὗ ἦτο τρικέφαλος ἢ τρισώματος, τὸν τρισώματος κύνα Εὐρ. Πρ. Μαιν. 31· θῆρα τὸν τρικρανον αὐτόθι 611, πρβλ. Ἀπολλόδ. 2. 5, 12, κτλ., ὁ κύων τοῦ Ἀΐδου μνημονεύεται ἐν Ἰλ. Θ. 308, Ὀδ. Α. 623, ἀλλ' ἄνευ ὀνόματός τινος ἡ περιγραφὴ.— Κατὰ τὸν Ἡσ. ἐνθ' ἄνω, ὁ Κέρβερος ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Τυφώως καὶ τῆς Ἑχιδνῆς· τὸ δὲ ὄνομα φαίνεται ὅτι σημαίνει «σκοτεινός» καὶ ὅτις εἶναι συγγενὲς τῷ Κεϊμάρειοι· πρβλ. Κερβέριος.

κερβεκάριον, τό, τὸ Λατ. cerberus = πρὸς κεφαλάν, Ἀπορδ. Πατέρ. 356A, Δωρόθ. 1056D.

κερβολέω, (ὡσαύτως κερβολέω ἢ κερβόλλω), = κερτο-μέω, «κερβολοῦσα» λοιδοροῦσα, βλασφημοῦσα. ἀπατάσας Ἰσούχ., Βακχυλ. I (d) 6, Blues.

κερβοκόλος, ὁ, ὄνομα πειγνιδίου, Νεῖλ. 505D.

κερδάλει, ἡ, συνηρ. κερδαλή, = ἀλωπεκή, ἔριμα ἀλώπεκος, Γρηγ. Ναζ. I. 603A, ἴδε κερδαλέως III 2, πρβλ. Κόντου Φιλόλ. Σύμμ. ἐν Ἀθηνῶς τῷμ. Δ', σ. 327.

κερδαίνω, μέλλ. -άνω Τραγ., Θουκ., Ἰων. -άνω, Ἡρόδ. 1. 35, 8. 60· τύπος οὐχ Ἀττ. κερδήσω Ἀνθ. Π. 9. 390, καὶ κερ-δήσσομαι, Ἡρόδ. 3. 72· ἄορ. ἐκέρδανα Πινδ., Ἀττ.: Ἰων. -ηνα Ὀμ. Ἑπιγρ. 14. 6, Ἡρόδ. 8. 5· τύπος οὐχ Ἀττ. ἐκέρ-δωσα ὁ αὐτ. 4. 152, Ἡρόδ., κτλ.— πρkm. κεκέρδαγα Δίων Κ. 53. 5· κεκέρδανκα Ἀγ. Τάτ. δ. 25, Φέλαρ., κτλ.— ἀλλὰ πρστ. κεκέρδωκα Δημ. 1292. 6.— Παθ. ἄορ. μετοχ. κερδανόμενος Φι-λόδοκ. 22· πρkm. κεκερδημένος Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 6, 5· (κέρδω). Κερδαίνω, κοινῶς «κερδίζω», πορίζομαι κέρδος ἢ ὠφέ-λεια ἐκ τινος, κοκὰ κ., πορίζομαι ἄδικα κέρδη, Ἡσ. Ἑργ. κ. Ἰμρ. 350· κ. ἐκ ἡ ἀπὸ τινος Ἡρόδ. 4. 152, Σοφ. Ἀντ. 312, Ξεν. Ἀπομ. 2. 0, 4· παρὰ τινος Λυσ. 158. 28· πρὸς τινος Σοφ. Τρ. 191· κ. τινί, διὰ τινος πράγματος, Εὐρ. Πρ. Μαιν. 604· συμ-κρὰ κερδανῶ φυγῇ Δισχύλ. Ἀγ. 1301· τὶ κερδανῶ; τὶ οὐ κερ-δῶσα δὲ; αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Νεφ. 259· — μετὰ μετοχ. κερδίζω, πράττω

τι, εἰ δὲ κερδανῶ λέγων Εὐρ. Ἰλ. 1051· πολεμοῦντες ἐκ κερδαίνομεν Ἀριστοφ. Ὀρν. 1591, κτλ. αὐτὰ μετὰ μετοχ., αὐ-δὲν ἐκμαθεύσα κερδανεῖς Δισχύλ. Πρ. 876· Μεγάρσιοι κερ-δανέμεν περιεούσι, ὡς κερδίζομεν, ἐάν σωθῶσι τὰ Μέγαροι, Ἡρόδ. 8. 60, 3· αὐτῶν, κ. ὅτι., Ἰμπ. π. Ἀπορδ. 812. 2) ἀπολ., πορίζομαι κέρδος ἢ ὠφέλεια, ὠφελῶμαι, ἀντίθ. τῷ ζημιῶν λαβεῖν, Ἡρόδ. 8. 5, Σοφ. Ἀποσπ. 26. 325, Ἀριστοφ. Πλ. 620, Θουκ. 5. 93· τὸ κερδαίνειν, ἢ ἐπιδίδωμι κέρδους, ἀντίθ. τῷ τὲ τιμᾶσθαι, ὁ αὐτ. 2. 14· μετὰ πυστοχ. αἰ., κέρδος κερδ. Σοφ. Ο. Τ. 889· κ. τρία τάλαντα Ἀνδοκ. 17. 26· τὸν χρόνον κερ-δαίνει ἐν ἐξῇ οὐ προσήκον αὐτῷ Λυσ. 137. 41· — ἐμπορεύ-μαι, κάμνω ἐμπόριον, Σοφ. Ἀντ. 1037· — κ. λόγον, ἀποκτῆ πῆ-κην, Πινδ. I. 5 (4). 33· χρηστά κ. ζῆτη, διζομαι καλοῦς λόγους, Σοφ. Τρ. 231.

II. ὡς τὰ ἀπολαύω, καρπύομαι, πορίζο-μαι ζημίαν, ζημιόομαι ἐκ τινος, οἶον, διπλά ἔακρυσ κερδᾶναι, τὸ τοῦ Οὐδεργίλου κερδοῦμεν dolorem, Εὐρ. Ἰκ. 518, πρβλ. Ξεν. Ἀπομ. 91, Ἀριστ. Πθ. Ν. 5. 4, Πράξ. Ἀποστ. κ', 21, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 3, 2, κτλ.

III. ὡς τὸ Λατ. conquirendi facere σφῶν ἱκανόν, ἀπορεύω, μεγάλα κακὰ Φιλῆμ. ἐν Ἀδελφ. 7. 10· θανάτου προσδοκῶν Ἀνθ. Π. 10. 59· ἐνδύλῃσιν Διογ. Α. 7. 14

κερδᾶλεις, α. ον. (κέρδος), ἐπὶ προσώπων καὶ τῶν τεχνημά-των αὐτῶν, ὁδῖος, πανούργος, ποικίλος, κύφιος, κ. κ' εἴη καὶ ἐπὶ κλοπῆς Ὀδ. Ν. 291· αὐτῶν, κ. βουλή, Ἰλ. Κ. 44· μύθος Ὀδ. Ζ. 148· νοήματα Θ. 548. 2) ὁδῖος ἐπὶ τῆς ἀλώπεκος, Ἀρχιλ. 82 (παρὰ Πλάτ. Πολ. 365C)· ἐντεῦθεν ἡ κερδᾶλεια, ὡς τὸ κερδᾶν, ἢ πανούργος, ἢ ἀλώπηξ, Δελ. π. 2. 6. 114, κτλ.· ἀλλὰ κερδᾶλεια, ὡσαύτως, ἢ δορὰ ἀλώπεκος, τῇ λεοντῇ τῶν κ. ἔγκρύπτειν Γρηγ. Ναζ. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ἐπικερδής, ὠφελίμος, κερδαλέως τε-ρδῶν ἐστὶ ἐμολογέειν τῷ Πέρσῃ Ἡρόδ. 9. 7, 1· τὰς ἐμπορίας τὰς κ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 594· — τὸ κ. = κέρδος, Δισχύλ. Εὐμ. 1008, Θουκ. 2. 53.

II. Ἑπέρρ. -λέως, πρὸς ὠφελειάν τινος, ἀντίθ. τῷ ὀκεκῶς, Θουκ. 3. 56.

κερδᾶλεότης, ητος, ὁ, πανουργία, ὁλιότης, Εὐστ. Πονημ 68. 10.

κερδᾶλεω-φρων, ον, πανούργος, πανούργως διανοούμενος, Ἰλ. Α. 149, Δ. 339, Ὀππ. Κυνηγ. 2. 29.

κερδαντέον, ρημ. ἐπὶ, δεῖ κερδάνειν, Μ. Ἀντων. 4. 26.

κερδαντήρ, ἥρως, ὁ, φιλάργυρος, Χρησμ. Σιδυλλ. 7. 136.

κερδαντής, ὁ, ον. ὃν δύναται τις νὰ κερδήσῃ, τὰ κερδαντὰ κερδάνειν Περικλ. παρὰ Διογ. Α. 1. 97.

κερδάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ κέρδους, μικρὸν κέρδος, Γλωσσ. κερδ-ἐμπικρος, ὁ, προστάτης τοῦ ἐν ἐμπόρῃ κέρδους, Ἑρμιῆ Ὀρρ. Αἰθ. 27. 6.

κερδητικός, ὁ, ον, ἀπλήστως ἐπιδιώκων τὸ κέρδος, Λατ. lu-croscus, Γλωσσ.

κερδέα, ἡ, = φιλοκερδέα, Ἰσούχ. (ἐνθα κερδέα) καὶ φιντ-ὡσαύτως κερδέα, = ἀλωπεκία, Ἰσούχ.

κερδέω, κερδαίνω, Σχολ. νῶς, εἰς Πινδ. Ο. 1. 84.

κερδίω, ον. γεν. ονος, συγκρ. (ἔναι ὠσιμὸν ἐν χρήσει), ἰσχη-ματισμένον ἐκ τοῦ κέρδος, ὠφελιμώτερος ὁ Ὀμ. ἔχει μόνον τὸ οὐδ., ἐμοὶ δὲ κε κέρδιον εἴη, ἢ καὶ κεν πολὺ κέρδιον ἦεν Ἰλ. Γ. 41., Η. 28· ἡ μάλα τοι τόδε κ. ἐπλετο θυμῷ Ὀδ. Γ. 304, πρβλ. Πινδ. Ν. 5. 30.

II. κερδίστως, η. ον, ὑπερβ., πανουρ-γώτατος, ἢ ὀλιώτατος, Σίσυφος., ὁ κερδίστως γένετ' ἀν-δρῶν Ἰλ. Ζ. 153. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ὠφελιμώτατος, Δισχύλ. Πρ. 585· πρὸς τὸ κερδίστον τραπέει Σοφ. Αἰ. 743.

κερδὸς-γάμει, ἔρχομαι εἰς γάμον χάριν κέρδους, Παροιμιογρ. σ. 203.

κερδομέσθιον, τό, ἀμοιβή, Στουδ. 813D, διέφορ. γραφ. κερ-δόμεισθον.

κερδόν, τό, φυτὸν τι, τὸ αὐτὸ καὶ σερυνδίδιον, Διοσκ. (Νόθ.) 2. 193.

κέρδος, εως, τό, ὡς καὶ νῦν, κέρδος, ὠφέλεια, Λατ. lucrum, Ὀδ. Ψ. 140, καὶ Ἀττ.· συχνοῖς σχεδὸν ὡς ἐπὶ, ἐνέησαν διππασ κέρδος ἔη, πῶς οὐ προήρητο ὠφελεία εἰς, τὶ οὐ ἦεν τὸ καλλίτερον νὰ γείνη, Ἰλ. Κ. 224· αὐτοὶ τότε κ. ἐγὼν ἐσοσθεοί οἷω ἦν Ὀδ. Η. 911, κτλ.· ποικίλιστα τι ἐν κέρδει, τὸ τοῦ Ὀρσίου Iugurthi apponere, μετ' ἀπαρ., Ἡρόδ. 2. 121, Δ. 6. 13· αὐτῶν, κέρδος νομίζετο τι Θουκ. 3. 33., 7. 68· κ. ἡγεῖσθαι, ἦν τι.. δάσωνται Ξεν. Κύρ. 4. 2, 43· κ. λαβεῖν ἐκ τινος Μένανδρ. ἐν Ἀδελφ. 148· μέγ' ἐστὶ κ., ἦν., ὁ αὐτ. ἐν Μοναστή. 359· πρὸς τὸ κ. βλῆσθαι αὐτοῦ 364· — μετὰ μετοχ., πᾶν κ. ἡγοῦ ἐλπίου-μένην φυγῇ Εὐρ. Μήκ. 434· κ. ἐστὶ μοι, μετ' ἀπαρ., τὶ ὅτ' ἐμοὶ ἔη κ. Δισχύλ. Πρ. 747, πρβλ. Λυσ. 113. 26, Ἀριστοφ. Ἰκκλ. 607. 610 πλθ., κέρδη, ὠφελίαι, περιττάλλόμενος ἐκαστῷ κέρδῳ Ἡρόδ. 3. 71· τὰ εἰσλά κ. Σοφ. Ἀντ. 222· τὰ κ. μερίζοι φαίνεσθαι τῶν δεινῶν Θουκ. 4. 59· τὰ πονηρὰ κ. Ἀντισθ. ἐν Ἀδελφ. 10· ἀντίθετον τῷ ζημίᾳ, ἐν πάσῃ σημασίᾳ, Ἀριστ. Πθ. Ν. 5. 4, 5. 2) ἐπιθυμία, ἀγάπη τοῦ κέρτους, Πινδ. Ο. 3. 95· ἀνδρᾶς τὸ κ. πολλὰκις διώλκεσεν Σοφ. Ἀντ. 222· εἰς τὸ κέρδ. λῆμ' ἔχων ἀνειμένον Εὐρ. Ἰπκλ. 3· οὗτος ἐν τῷ πλθ., κερ-

δῶν ἀθικτος Αἰαχὺλ. Εὐμ. 683· ἐν τοῖς κέρδεσιν μόνον δέ-
δορκεν Σοφ. Ο. Τ. 388· μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων ὁ αὐτ. ἐν 'Αντ.
1061, πρβλ. 326, Εὐρ. 'Εκ. 1207· οὕτως ἐπὶ προσώπων, ἡμέτερα
κ. τῶν σοφῶν (= ἡμῶν τῶν σ.), ὑμεῖς, παρ' ὧν ἡμεῖς οἱ σοφοὶ
κερδαίνομεν, 'Αριστοφ. Νερ. 1202.

3) ἐπὶ εἰρωνικῆς σημα-
σίας (πρβλ. κερδαίνω II), ἀσπετόν γε κ. ἔλαθεν ὁ κοκορᾶ-
μιον 'Αριστοφ. Νερ. 1064.

II. ἐν τῷ πληθ., πανουργία, δόλος, πολυ-
τροπία· ὁ 'Ὀμηρος χρηταὶ μόνον τῇ δοτ. κερδοσύνη ὡς ἐπέρρ. διὰ
πανουργίας, δολίως, 'Π. Χ. 247, 'Ὀδ. Δ. 251, Ξ. 31.
κερδο-φύρος, ον. φέρων κέρδος, 'Αρτεμίδ. 2. 30.
κερδύφειον, τό, ὑποκρ. τοῦ κέρδους. 'Ιλυσσ.
κερδῶ, -όως, συνηρ. -οῦς, ἡ, ἡ πανουργία, ἡ κλέπτρια, δηλ.
ἡ ἀλώπηξ (πρβλ. κερδαλέος I. 2), Πινδ. II. 2. 142· κ. δολία
'Αριστοφ. 'Ιππ. 1068· ποικίλη κ. Βάβριος 19. 2, κτλ. II. =
γαλέη, γαλή, 'Αρτεμίδ. 3. 28.

Κέρδων, ὡνος, ὁ, ὄνομα δούλου τινὸς παρὰ Δημ.· πρβλ. Λατ.
cervio. 2) ὄνομα αἰρεσιάρχου, 'Ιπποδ. Δίρ. 408, 93, Τερτυλλ.

II. 70B, 249A, κλ.

Κερδωνιανός, ὢν, οἱ, οἱ ὅπαδοι τοῦ Κέρδωνος, 'Επιφάν. I. 580C.

κερδῶς, α, ον, ὁ φέρων κέρδος, ἐπὶ τοῦ 'Απόλλωνος, Διόφρ.

208, Σουλ. 'Επιγρ. 1766· ἐπὶ τοῦ 'Ερμού, Πλούτ. 2. 472B, Δουκ.

Τίμ. 41, κτλ. II. (κερδῶ) ὁμοιος πρὸς ἀλώπηκα, δόλιος,

Βάβρι. 77. 2.

κερεα, τό, 'Ιων. ὄνομ. πληθ. τοῦ κέρας.

κερε-αλκή, ἐς, ποιητ. ἀντὶ τοῦ κεραλκή, ἔχων ἀλκήν εἰς

τὰ κέρατα, ταῦρος Καλλ. εἰς Δῆμ. 179 (ἐνθα ὁ ἐφαρμέντος τύπος

κερακαλκῆς διωρῶνθῃ ὑπὸ τοῦ Bentl.), 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 468, καὶ

νυχ. παρὰ Νόνν· πρβλ. μεγαλκή.

κέρεθρον, τό, τὸ Λατ. cerethrum, ἐγκέφαλος, Γαλιν. 3. 629.

κερεία, ἡ, ποιητ. τύπος τοῦ κερία, Νόνν. Εὐαγγ. κ. 'Ιω.

II. 44.

κερένας, ἡ, ον, (κέρας), κεράς, 'Ακύλ. ἐν Ψαλμ. ΜΘ' 9.

κέρουσις, ἡ, = χήρουσις, Νόμ. Ρόρτ. Κρήτ.

κέρυκος, ὁ, μικρὸν τι πετηνόν, Certhia familiaris, 'Αριστ. π.

τά Ζ. 'Ιστ. 9. 17, 2· ἔδε ἐν λέξ. κνιπολόγος.

κέρυα, ἡ, ἀκρίς, 'Ψούχ.

κέρυαξ, ὁ, κέρυαξ, 'Ψούχ.

κερυάς, ἄδως, ἡ, οὐκ ἐπὶ τὸ ὄρεον, 'Ψούχ.

κέρυαφα, ἡ, ἐγγύη, 'Ψούχ.

κερκετεύω, (κέρκετον) περιπολῶ, Κ. Πορφ. 'Εκθ. Βασ. Τάξ.

481. 6, κτλ.

κερκέτιος, ον, ὁ, βάρος χρησιμεύον ὅπως κρατῇ ἰσόρροπον τὸ

πλοῖον κατὰ τὸν πλοῦν, ὅτε ὁ δελφίς ὁ καλούμενος κερκέτης ἔσται

μηχανήμα σιδηροῦν ὃ ἐκρεῖται τῆς νέας ὅταν ἡ ἀνέμος πρὸς τὸ

ἀντέχειν, Πανσ. παρ' Εὐσταθ. 1221. 28· καθ' 'Ψούχ.: «τὸ μι-
κρὸν πηδάλιον ἀπὸ τῶν εὐρόντων».

κέρκετον, τό, (circitor, circenilus), περιπολῶ, Κ. Πορφ. 'Εκθ.

Βασ. Τάξ. 474, 11.

κερκίδιον, τό, ὑποκρ. τοῦ κερκίς I, 'Ιω. Μύσχ. Λεξιμῶν.

α. 1080.

κερκίδο-ποιεῖν (δηλ. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζον-
τος κερκίδας (κερκίδοποιού), 'Αριστ. Πολιτικ. 1. 8. 1.

κερκιδουποιός, ὁ, ὁ ποιῶν, κατασκευάζων κερκίδας, 'Αριστ.

Πολιτ. 1. 5.

κερκίξω, κάμνω τὸ ὕψωμα πυκνὸν διὰ τῆς κερκίδος, Πλάτ.

Κρατ. 387E, Σοφιστ. 226B· καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς κερκίδος ὡς ἐνε-
ργούσης, 'Αριστ. Πολιτικ. 1. 4, 3.

κερκιθαλῆς, ἡ, ἐρμηδὶς, 'Ψούχ.

κέρκιον, τό, ὑποκρ. τοῦ κέρκος, Συμμ. Παλ. Διαθ.

κερκίος, ἑδος, ἡ, ἐν τῷ ὀρίῳ Ιστυρ τῶν ἀρχαίων ἡ ῥάβδος δι'

ἧς τὰ νήματα τοῦ ὑφάδιου ἐκρούοντο καὶ τὸ ὕψωμα καθίστατο πυ-
κνόν (πρβλ. σπάθη), Λατ. pecten lextorius, χαμαὶ δὲ οἱ ἐκ-
πεσε κερκίς, ὁπόθεν φαίνεται ὅτι ἐκρεῖτο διὰ τῆς χειρὸς, 'Π.

Χ. 448· χρυσεῖν κερκίδ' ὕφαινευ 'Ὀδ. Ε. 62, πρβλ. Σοφ. 'Αντ.

976, Εὐρ. Τρω. 199, Πλάτ. Κρατ. 387E, κίξ· κερκίσιον ἐρε-
στάναι, δηλ. ἐπισταεῖν εἰς τὸ ἔργον τῶν Ιστών, Εὐρ. 'Εκ. 363·

περὶ τοῦ ἔργου αὐτῆς γίνεται λόγος παρὰ τοῖς Τραγ. φωνή κερκί-
δος Σοφ. 'Αποσπ. 522· κερκίδος ὕμνοις αὐτῆς 909· Εὐρ. ἐν

'Αριστοφ. Βατρ. 1316· κατὰ τινὰς ἡ λέξις κερκίς σημαίνει τὴν

νῦν σαγίταν, δι' ἧς εἰσφέρεται τὸ ὑφάδιον εἰς τοὺς στῆμονας·

ἴδε λεκίδων τῶν 'Αρχαιοτήτων.

II. πᾶσα λεπτὴ καὶ μακρὰ

καὶ αὐτὴ ῥάβδος ἐκ ξύλου, ἐλέφαντος, κτλ.· ὡς,

σαλος ἡ περόνη, Λατ. raxillus, Πολυδ. Δ'. 252· — περόνη τῆς

κώρης ἡ «κέντα», 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 46. 2) ῥάβδος μετρητικῆ,

Λατ. radius mathematicus, 'Ανθ. Π. 11, 267· — ὡσαύτως, ἡ γνῶ-
μων ἡλιακοῦ ὠρολόγιου, Σουλ. 'Επιγρ. 2681.

3) τὸ μα-
κρὸν ὁστόν τῆς κώρης, Λατ. tibia, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1520, Πλούτ.

'Αλέξ. 45· τὸ αὐτὸ καὶ ἀνήμε, κατὰ τὸν 'Ἡρόδοτον παρὰ Ρουρ.

σ. 33, Πολυδ. Β'. 191· πρβλ. παράκερτις· ἀλλ' ὡσαύτως, «περὶ

τῷ πῆχει δύο ὁστῶν τὸ σμικρότερον» Πολυδ. Β'. 142.

4) ἄκανθα τοῦ ἰχθύος νόρκη, 'Οπκ. 'Αλ. 2. 63.

5) ῥάβδος πρὸς

ἀνατάραξιν ὕψων, Γαλιν.

III. σφηνωδῆς διαίρεσις τῶν κα-
θισμάτων ἐν τῷ θαλάτῳ, Λατ. euneus, περὶ τὴν ἐσχάτην ..

κερκίδα καθιζούσας θεωρεῖν 'Αλέξ. ἐν 'Γυναικοκρατία' 1.

IV. εἶδος λεύκης, ἐκ τοῦ ψιθύρου τῶν κινουμένων φύλλων τῆς,

π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 5, 8, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 14, 2· κατ' ἄλλους

τὸ «δένδρον τοῦ 'Ισούα».

κέρκεις, εως, ἡ, ἡ διὰ τῆς κερκίδος ἐνέργεια, τὸ ὑφαίνειν,

'Αριστ. Φυσ. 7. 2, 4.

κερκιστικὴ (δηλ. τέχνη), ἡ, ἡ ὑφαντικὴ, Πλάτ. Πολιτ. 282B.

κέρκινος, ὁ, «ἱέραξ, ἡ ἀλεκτροῦν» 'Ψούχ.

κερκίων, ονος, ἡ, (ἡ δ), ἀγνωστὸν τι πετηνόν, 'Αλ. π. Ζ. 16. 3.

κερκαλῦρα, ἡ, = κρέκουσα λύρα, 'Αλκμάν 104.

κερκο-πίθηκος [I], ὁ, πίθηκος ἔχων μακρὰν οὐράν, Στράβ. 609.

κερκύρωνος, ὁ, ἀγνωστὸν τι 'Ινδικὸν πετηνόν, ἴσως τὸ αὐτὸ καὶ

ἡ κερκίων, 'Αλ. π. Ζ. 15. 14.

κέρκυς, ἡ, ἡ οὐρὰ ζώου (τὸ οὐρά, ὡς γενικὸν ὄνομα λέγεται

καὶ ἐπὶ πετηνῶν, κτλ., 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 14. 13, 30, Δ. Β. 1037)·

ἐπὶ γούρων, 'Αριστοφ. 'Αχ. 785· ἐπὶ κυνός, κέρκω σαίνειν 'Αρι-
στοφ. 'Ιππ. 1031· κ. λαγῶν, οὐρὰ λαγού, αὐτόθι 909· ἐπὶ ἱππου,

Πλάτ. Φαίδρ. 254D, Πλούτ. Σεπτίμ. 16· ἐπὶ παντὸς ζώου, 'Αριστ.

π. Ζ. Μορ. 4. 10, 52, κ. ἄλλ.· ἐπὶ ἰχθύων, π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 6. 10,

17, κ. ἄλλ.· πρβλ. κερκυφόρος· οἰωνίσματα ἐλαμβάνοντο ἐν τῇς

κέρκυς· τοῦ θύματος, 'Αριστοφ. Εἰρ. 1054, ἴδε Σχολ. καὶ πρβλ.

Εὐδουλ. ἐν 'Αδῆλ. 18· ἴδε οὐραία. 2) membrum virile,

τὸ ἀνδρικὸν αἰδοόν, Λατ. cauda, 'Αριστοφ. Θεσμ. 239.

II. λαβὴ, Δουκ. Λεξιφ. 7.

III. μικρὸν ζώδιον βλάπτον τὰς ἀμ-
πέλους, 'Ψούχ.

κέρκυρος, ἡ, κερκυρός, ὁ, μικρὸν καὶ ἐλαφρὸν πλοιάριον,

ἰδίως τῶν Κυπρίων, 'Ἡρόδ. 7. 97, πρβλ. Δελιναρχ. παρ' 'Αρπ., Διοδ.

'Εκλογ. 506. 61, 'Αθήν. 208E· κέρκυρος (ὡς εἰ ἐκ τοῦ κέρκυρα)

Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. Εἰρ. 142, Σουίδ. — ὑποκρ. κερκυόριον, τό,

'Ανθ. Π. 5. 44. II. θαλάσσιός τις ἰχθύς, 'Οπκ. 'Αλ. 1. 141.

κερκο-φύρος, ον, ἔχων οὐράν, ἐπὶ ἰχθύων, 'Αριστ. π. τὰ Ζ.

'Ιστ. 1. 5, 8, 5. 5, 1.

Κερκυρα, ἡ, ἡ νῆσος Κέρκυρα, ἥτις νῦν καὶ «Κορφοί» λέγεται

ἐνίοτε, 'Ἡρόδ., κτλ. — 'Επὶ Κερκυραῖος, α, ον, 'Ἡρόδ. 3. 48,

κτλ. ὡσαύτως, Κέρκυρα, ὕρος, 'Αλκμάν 83· Κ. μέσσει, ἥτο

ἱερατέρως φοβερόν βασιανιστήριον ὄργανον ἐκ πολλῶν λωρίδων συγκει-
μένη καλούμενη καμικῶς Κερκυραῖα πετρά παρ' 'Αριστοφ. 'Ορν

1462, ἐνθα ἴδε τὸν Σχολ. — τὰ Κερκυραεῖα, δηλ. πράγματα, Θεοκ.

1. 118. 'Ο Λατ. τύπος Κορκο- (Coreyni) συχνάκις ἀπαντᾷ ἐν ταῖς

ἀρσείοις τῶν ἀντιγράφων, 'Αριστοφ. 'Ορν. 1463, Στράβ. 44, 209,

Διόδ. 4. 72, Πανσ. 1. 11, 6, 5. 27, 9, κτλ.· καὶ οὕτω συνεχῶς φέ-
ρεται ἐπὶ νομισμάτων, ὅτε οὐ Σημῆλ. πιστεύει ὅτι οὗτος εἶναι ὁ

μόνος ὁρὸς τύπος· ἀλλ' ὅμως μόνον ὁ τύπος Κερκ- ἀπαντᾷ παρ'

'Ἡρόδ., Θεοκ., κτλ.

κερκώπειος, ον, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κέρκυρα, πανούργος,

δόλιος, Συνέσ. 108C.

κερκώπη, ἡ, εἶδος τέετιγος μετὰ μακρὰς οὐρᾶς, 'Αριστοφ. 'Αποσπ.

146, 'Ἐπίλυκος ἐν «Κωραλίσκῳ» 1, κτλ. (μνημονευόμενον παρ' 'Αθην.

133B) αἰτ. κερκυῶν ἐν 'Αλ. π. Ζ. 10. 44.

κερκωπία, ἡ, ἀπάτη, (ἀπὸ τῶν Κερκυῶν) κατὰ Σιμωνίδην,

Σουητῶν, ἐν Miller, Méi. de liter. gr. σ. 417.

κερκωπιζέω, (κέρκωψ II) χλευάζω, μιμνῶμαι, κατασκώπτω, Σουίδ.,

'Ψούχ. Ζηνὸς ἐν Παροιμιογρ. 4. 50.

κέρκωσις, εως, ἡ, νόσθημα τῶν γυναικῶν· εἶναι δὲ ἐκφασίς τις

σαρκώδης ἐπὶ τῆς κλειτορίδος, Πινδ. Αἴγ. 6. 70.

Κέρκωψ, ὡπος, ὁ, (κέρκος)· — οἱ Κέρκωπες ἦσαν μυθώδεις ἀν-
θρωποπίθηκοι ἢ ἀνθρωποὶ πανούργοι καὶ πιθήκοι ὅμοιοι, ὧν ἡ πρὸς

τὸν 'Πρακλέα σχέσις παρέσχευ ὑποθέσεις κωμικῶν ποιημάτων καὶ

τέχνης· — αἱ θερμοπύλαι καλοῦνται ἔδραι Κερκυῶν παρ' 'Ἡρόδ.

7. 216· ἀλλὰ τὸ πλοῖμα Κέρκωπες, ἀποδιδόμενον εἰς τὸν 'Ὀμηρον,

τοποθετεῖ αὐτοὺς ἐν Οἰαλίᾳ· ἕτεροι δὲ ἐν Λυδίᾳ· ἴδε Müller εἰς Διωρ.

2. 12. 8, 10, καὶ τὰς παραποιήσας αὐτοῦ, Meineke εἰς Κωμ. 'Αποσπ.

2. σ. 24. 2) μεταφορ., ἀνθρωπος δόλιος, πανούργος, ἀπατεῶν,

κακοποιός, Δισχίν. 33. 24, 'Εβδ. (Παροιμ. ΚΣ', 22)· οἱ Κέρκω-
πες ἡ Κερκυῶν ἀγορά, ἐν 'Αθήναις ἡ ἀγορὰ τῶν πανούργων,

Διογ. Α. 9. 114, Εὐστ. 1430. 25. II. πλοῖός τις μικροῦ

πρίσθαι κ. τὴν ἡδονὴν Εὐδουλος ἐν «Ναννίῳ» 1. 7. — ἐν τῷ πληθ., μικρὰ νομίσματα, Ἀριστοτ. Ὀρν. 1108, Πλ. 379, κτλ. διδοὺς κέρματα παρὰ Δημ. 549. 27 (ἐνθα ἴδε Bullim.), κτλ. 2) καθόλου, μικρὰ ἐμπορεύματα, Ἀνθ. Π. 5. 45.

κερματίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιδ-, κόπτω εἰς μικρὰ τεμάχια, κατακόπτω, Πλάτ. Πολ. 525E, Ἀχαιοὶ παρ' Ἀθην. 368A, κτλ. — τὰ σώματα κερ. κατὰ μικρὰ Πλάτ. Τιμ. 62A κ. τι εἰς πολλὰ Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 1, 10' μεταφορ., κ. τὴν ἀρετὴν Πλάτ. Μέων 79A. II, κόπτω εἰς μικρὰ νομίσματα, Ἀνθ. Π. 11. 271.

κερματίον, τό, ὑποκορ. τοῦ κέρμα, Φιλίππιζ, ἐν «Φιλευριπίδῃ» 2, Ἀνθ. Π. 11. 346.

κερματισμός, οὗ, ὁ, ἀλλαγὴ νομίσματος μεγάλου διὰ μικρῶν, Ὀλυμπιῶδ. εἰς Πλάτ. (Α. Β. 1388),

κερματιστής, οὗ, ὁ, ὄργανοποιός, Εὐαγγ. κ. Ἰω. 6', 14' πρὸλ. κολλυβιστής.

κερματίζομαι = κερματίζομαι, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 973, ἐκδ. Stallb.

κερμα-δότης, ου, ὁ, = κερματιστής, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 2. 14.

κέρνα, ἡ· «ἄξινη» Ἰσούχ.

κέρναναι, Αἰολ. = κερνάειν, κεραννύναι.

κερνάω, ἴδε κερνάω, ἐν τέλ.

κέρνος, εὐς, τό, Ἀθήν. 476F, Ἰσούχ. ὡσαύτως κέρνος, ου, ὁ, Σχολ. εἰς Νικ. Ἀλεξίφ. 217 καὶ πληθ., κέρνα, τὰ, Πολυδ. Δ'. 103. — μέγα πῆλινον πινάκιον ἔχον ἐν τῷ πυθμένι κοιῶματα, ἐν οἷς διάφοροι καρποὶ προσεφέροντο κατὰ τὰς τελετὰς τῶν Κορυθαίνων, πρὸλ. Müller. Archiol. d. Kunst. § 300. ἐφέρετο δὲ ἐπὶ τινος ἱερέως ἢ ἱερέως, ὅστις ἐκκαλεῖτο κερνώς. Ἀνθ. Π. 7. 709. ἢ κερνοφόρος, Νικ. Ἀλεξίφ. 217. ἐντεῦθεν, κερνοφόρος ὄρχησις ἢ κερ. ὄρχημα, ἀγρία τις κορυθαντῶδης ὄρχησις, Πολυδ. Δ'. 103, Ἀθήν. 429D. ἐντεῦθεν καὶ τὸ ῥῆμα κερνοφορέω, Κλήμ. Ἀλ. 14, Σχόλ. εἰς Πλάτ. II, κέρνα, τὰ, δύο πλάγαι τραχύτητες τῶν σπονδύλων, Πολυδ. Β'. 180.

κερο-βάτης [α], ου, ὁ, (κέρας) ἔχων πόδας ἐκ κερατίνης ὕλης, ἔχων πόδας μετὰ πλῶν ἢ χηλῶν, κερόδατας Πάν. Ἀριστοτ. Βάτρ. 230 (Λυρ.) κατὰ τινος Γραμμ., ὁ περιπατῶν μετὰ κεράτων, δηλ. ὁ κερσφόρος θεός· κατὰ δὲ τὸν Σχολ. «ὁ εἰς τὰ κέρτατα τῶν ὀρέων βαίνων», ὁ βαδίζων ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων (πρὸλ. κέρτας IX) ἴδε Demist. εἰς Λουκ. Θεῶν Διαλ. 22. 2. — Καθ' Ἰσούχ. «ὁ Πάν' ἥτοι πτεῖ κέρτατα ἔχει, ἢ ὁσόνει κερτοβάτης, τὴν βᾶσιν ἔχων κερταίνην, ἐπεὶ τὰ κάτω τραγὸς εἶχεν».

κερο-βύας, ου, ὁ, ὁ βούν ἢ ἡχὼν ὡς κέρας, ἐπὶ αὐλοῦ κερατίνου, Ἀνθ. Π. 6. 94.

κερό-βετος, ου, δεδομένος διὰ κέρματος ἢ πεποιημένος ἐκ κέρματος, τόξον Εὐρ. Ρῆσ. 33.

κερο-ειδής, ἐς, ὁμοίος πρὸς κέρας, ἔχων τὸ σχῆμα κέρματος, Νικ. Θωρ. 909.

κεροίεις, -όεσσα (συννηρ. -ούεσσα), -όεν, κερσφόρος, Ἀνακρ. 49, Σοφ. Ἀποστ. 110, 510, Εὐρ. Φοῖν. 828, κτλ. κερόεις ὄχος, ὄχημα συρόμενον ὑπὸ κερσφόρων κτηνῶν, Καλλ. εἰς Ἀρτ. 113.

II, ἐκ κέρματος πεποιημένος, ἐπὶ αὐλοῦ, Ἀνθ. Π. 7. 223.

κερο-οἶξ, ἄκος, ὁ, σχοινίον ἀντήκον εἰς τὰς κεφαλὰς, Λουκιαν. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 4.

κερό-κωπος, ου, ἔχων τὴν κώπην ἢ λαβὴν ἐκ κέρματος, Εἰφος Μοσχόπουλ. Περὶ σχεδῶν σ. 39.

κερο-πλάστης, ου, ὁ, ὁ διευθετῶν καὶ κοσμιῶν τὴν κόμην κατὰ κέρτατα ἢ πλεῖδας, κομμωτής, καλλωπιστής τῆς κόμης, Ἀρχιλ. (166) παρὰ Πλουτ. 2. 977A (ἐνθα ἐφαρμένως κηρ-) — Καθ' Ἰσούχ. «κεροπλάστης» λεπτοργός, ἢ τριχοκομητής, Πολυδ. Β'. 31, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ω. 81.

κερό-πρωτος, ου, ἐστρωμένος με κέρτατα ἢ κερταίνα τεμάχια, Βιτρούβ. 4. 6, 6.

κερο-τύπεω, κερατίζω, «κτυπῶ διὰ τῶν κεράτων» — Παρ., ἐπὶ πλοίων ἐν τρικυμίᾳ, [νῆες] κερτοτυπόμεναι χεიმῶνι, ὡς προσβαλλόμεναι ὑπὸ τῆς τρικυμίας, Δίσχολ. Ἀγ. 655.

κερουλὶς καὶ κερουληκίς, ἴδε ἐν λέξ. κερουλής.

κερουλικός, ἡ, ὄν. (ἔλκω) «ὡς τοῖς κέραις ἐλκων τὸ ὄτρονον, καὶ ὁ κεραιούχος κάλιος» Ἰσούχ. II, ὁ σύρην τάξον ἐν κέρματος, Τρώες Σοφ. Ἀποστ. 738.

3) παρ., ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόξου, πιδαν. ὡς κερσισμῶν κατὰ τὰ ἄκρα διὰ κέρματος, τόξα κ. Εὐρ. Ὀρ. 268.

III, κ. κάλιος, τὸ σχοινίον τὸ ἀναστρέφον τὴν κερταίαν (πρὸλ. κερσυχός), Ἰσούχ.

κερουλικός, ἴδω, ἡ, «ἡ ἀπὸ τῶν κερτῶν ἐλκόμενῃ» Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5. 145.

κερουτιεύς, ὁ, ὑπερήφανος, γαυριῶν, Ἰσούχ.

κερουτιεύω, κυρίως ἐπὶ κερσφόρων ζώων, κινῶ βίαιως τὰ κέρτατα πρὸς τὰ ἄνω, Λατ. cornua tollere· μεταφορ., ἐπὶ προσώπων ἀνυψομένων τὴν κεφαλὴν καὶ παρρησιάζοντων, Ἀριστοτ. Ἰππ. 1344. — Καθ' Ἰσούχ. «κερουτιεύ· γαυριᾷ μετενέγκεται δὲ ἀπὸ τῶν ὕψυχνοῦντων ταύρων» — ἐντεῦθεν, κερουτιευσμός, ὁ, ὑψηλορροσύνη, ἱππασίαι, Φώτ.

κερουλή, ἴδω, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ ἔπομ., ἀλγὺς Θεόκρ. 5. 145, ἐνθα ὁ Σχολ. μνημονεύει δύο ἐτέρας γραφάς, «ἡ κερουλικός», αἱ οὗτοι κέρτατα ἔχουσαι· ἡ κερουλικός, αἱ οὗτοι κερταίων ἐλκόμεναι».

κερουλός, οὐ. (ἔλκω) ὁ ἔχων κέρτατα, κερσφόρος, αἶε Βάτρ. 45. 5.

II, κερουλός (θηλ. κάλιος) ὁ, ὁ κάλιος τῆς κερταίας, δελφινοφόρος κ. Φερεικρ. ἐν «Ἀγρίοις» 6.

κερο-φόρος, οὐ. = κερσφόρος, ἔχων κέρτατα, Εὐρ. Βάτρ. 691.

κερό-χρυσος, οὐ, ἔχων χρυσὰ κέρτατα, Χρησμ. Σιδυλλ. 5. 334.

κερρὺς· «εἶδος ἰχθύος» Σουῖδ.

κέρσα· «Ἀσιατικὸν νόμισμα» Ἰσούχ.

κέρσαι, Αἰολ. ἀντὶ κέρται.

κερσαῖον, τό, «νόμισμα παρ' Ἀίγυπτίοις» Ἰσούχ. ἐν λ. κόρσιον.

κέρσιμος, οὐ, (κέρσι) ὁ δύναται τις νὰ κέρη· τὸ κέρσιμον τὸ ἐκ κέρματος συλλέγειον ἐν ὁρίῳ ἀλιευτικῇ (παρ' Ὀμ. κέρας βοός), Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ω. 81.

κερτομέω, περιπαίζω, σκώπτω, περιγελῶ, μετ' αἰ. πρῶτ., μὴ μιν κερτομέωσιν Ὀδ. Π. 87, πρὸλ. Σ. 350, Λίσχ. Πρ. 386, Εὐρ. Βάτρ. 1294· ἀπολ., μὴ τις, κερτομέοι τ' ἐπέεσσιν Ὀδ. Π. 17· κ. ἐπὶ καθυνοῦσι Ἀρχιλ. 58. — συχναίς κατὰ μετοχ., τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες; Ὀδ. Ω. 153· σὲ δὲ κερτομέουσιν εἶπω ταῦτ' ἀγορευμέναι Ν. 326, κτλ. οὕτω, πό-τερα δὲ κερτομῶν λέγεις τάδε; Σοφ. Φιλ. 1235. — μετὰ συνστοχ. αἰ., παραιδόλα κερτομέουσι Ἰμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 50. — μετὰ διπλ. αἰ., οὐκ ἐγὼ σε κ. ἡμῖς τόδ' αὖθις Εὐρ. Ἰλ. 619. — παρ., δβούλος ὡς κερτομημένη ἡ αὐτὴ ἐν Ἰλ. 321. — Σπᾶν. παρὰ περὶ γράφει, ὡς Γαλην. 14. 656, Ἀνών. κατὰ Σουῖδ κερτομημα, τό, = τῷ ἔπομ., Νικήτ. Εὐχ. 5. 51.

κερτομήσις, εὐς, ἡ, τὸ κερτομεῖν, σκώμμα, ἱμπαγμός, Σοφ. Φιλ. 1236.

κερτομέω, ἡ, = τῷ προηγ. ἐν τῷ πληθ. κερτομίας ἡδ' αἰσὺλα μυθήσασθαι Ἰλ. Υ. 202, 433· κερτομίας καὶ χεῖρας ἀφείλω Ὀδ. Υ. 263.

κερτομικός, ἡ, ὄν, ἱμπαγτικός, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Π. 261. — Ἐπιερρ. -κός, αὐτόθι Θ. 448.

κερτόμιος (ἢ κερτόμιος, Μελ. Ἑτυμολ. 102. 46), καὶ κερτομῖος, οὐ· κεντῶν τὴν κεράτιαν, «πειραχτικός», λοιδορός, κερτομῖος ἐπέεσσιν πειρηθῆναι Ὀδ. Ω. 240· Δία Κρονίῳ ἐρεθίζειν Ἰλ. Ε. 419· ὡσαύτως ἀπλῶς, κερτομῖος προσαυδᾷν Δ. 539, Ὀδ. Ι. 474 (ὡς εἰ τὰ κερτόμια ἦν νομισματ.)· κερτομῖα βάζειν Ἰπ. Ἐργ. καὶ Ἰμ. 786· κερτομῖος ὄργας Σοφ. Ἀντ. 956. Ἐν κερτομῖος γλώσσας αὐτόθι 961· χορὸν κερτομῖος, ὁδριστικός, Πρὸδ. 5. 83 (πρὸλ. τωθασμός). II, σκωπτικός, ἀπατηλός, παῖδα, κερτομῖον Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 338· κερτομῖος χαρὰ Εὐρ. Ἀλλ. 1125· χάριτας κερτόμιος ὁ αὐτός ἐν Ἰλ. Μαλ. 29 (Ἀποστ.)· κερτομῖος ἁρμονία, ἐπὶ τῆς Ἰλ. 120, Ἀνθ. Π. 7. 191. — Ποιητ. λέξις ἐν χρήσει ἀπᾶς παρ' Ἰσοκ. καὶ παρὰ μεταγεν. περὶ γράφει, Διον. Ἀλ. 7. 72. (Συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ κέρμα, κέρμα· πρὸλ. δακτύλιος. ἀναγίρει τοὺς τύπους τοὺς εἰς √ΚΕΡΤ· συγγενῇ τῇ √ΚΕΡ (κέρμα), καὶ παραβάλλει τὰ Σανσκρ. kart-ant, kart-aris (Λατ. cult-ent, kart-yukā (βασιλίστρια).

κερχαλῆς, α, οὐ, σκληρός, ξηρός, τραχύς, βήξ Ἰππ. 1215D· κερχαλῆον ὑποσυρῖζειν ὁ αὐτός 1211E. — Παρὰ Γαλην. Λεξ., κερχναλῆος.

κερχάω κέρχνω, ἔλκω τραχύς, Ἰππ. 1134C.

κερχνασμός, οὗ, ὁ, τραχύτης, ξηρότης, «βερχναδά», Ἰαλην. Λεξ.

κέρχνη, ἡ εἶδος ἱππικῆς, λαβοῦσα τὸ ὄνομα ἐκ τῆς βραγχνῆς φωνῆς αὐτῆς, ἴσως τὸ Falco tinnunculus, Ἰσούχ. — ὡσαύτως κερχνητής, συννηρ. κερχνης. Ἰδω, ἡ, Ἀριστοτ. Ὀρ. 304, 489 (ἴδε Δινδ.)· φέρεται δὲ καὶ κερχηλῆς, ἴδω, ἡ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 17, 31, Ἀλ. π. Ζ. 2. 43· κερχηλῆς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 1, 5, 8. 3, 17, π. Ζ. Γεν. 3. 1, 12. (Ἄλτα σημαντικῶς εἶνε ἡ ἀναλογία μεταξὺ τῶν κέρχ-ρος, κερχ-ρηλῆς καὶ τῶν λατ. mil-iuni, mil-nius). κέρχνος, ὁ, παχύτης ἐπιφανείας, Σοφ. Ἀποστ. 27K· ἐπὶ τοῦ λάρυγγος, τραχύτης, «βερχναδά», Ἰππ. 1217F. II, κωνοφόρος τῶν ἀργυρίων, Πολυδ. Ζ'. 90.

κέρχνος, ὁ, = κέρχρος, ὁ, ἴδε

κέρχνος, οὐ, τραχύς, βερχνός· τὸ κέρχνον Γαλην. Λεξ.

κερχνῶ, παρ' Ἰσούχ. ἐν λέξ. κατακέρχνωσθαι· «κερχνωσθαι» τὸ καταστῆναι καὶ οὖν τραχύναι· — πρὸλ. κερχηλῆς.

κέρχνω, τραχύνω ἢ κάμνω βερχνήν, Ἰππ. 553. 52. — παρ., γίνωμαι βερχνός, ὁ αὐτός 470 ἢ οὕτω καλ., II, ἀμετὰ, ἐν τῷ ἐνεργ., ὁ αὐτός 544 Ἀθ. Παλ. (Πλάτωνος τὸ κερχαλῆος παράγεται ἐκ τῆς αὐτῆς βίβης).

κερχνώτης, ες, (εἶδος) τραχύς, οὐχὶ λεῖος, ἀλγὺς κ. ὡς τὸ τοῦ Οὐερύλλου pocula aspera eignis, Ἰπποκρίτων. II, βερχχνός, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 807 (ἰδίᾳ γρατ. κερχνώτης, ὡς παρὰ Ἰαλ. 12. 395). 2) προξενῶν τὴν βερχχνώτητα, βρώμα αὐτόθι 817.

κέρχνωμα, τό, ἐν τῷ πληθυντ., τραχύτητες· ὡσαύτως = τὰ

κερχνωτά, 'Ησύχ.

II. παρ' Ίππυχ. ὡσαύτως = κέγχρωμα, κερχνωτός, ἡ, ὄν, τραχύς, 'Ησύχ. ἐν λέξ. κατακερχνωταί· ὡς κερχνωτά· σκευή τετρανευμένα ἐπὶ τοῦ χεῖλους, πικρίαι· ὁ αὐτ.

κερυνός, ὁ, ὁ τῷ κέραι ἔξω, πρβλ. κερυνός, κερυνός, ἡ, ὄν, ἰων. ἀντί τοῦ κεραιός, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4, 2, 4, Πλίν. ἴδε Κόντου Φιλολ. Σύμμ. ἐν 'Αθηνά τ. Γ', σ. 575.

κερυνάει ἢ κερυνάται, ἴδε ἐν λέξ. κερών. κερυνός, ὁ, ἡ, ἔχων χηλὰς ἢ ὀπλὰς ἐξ οὐσίας κεραιίνης, Πάν. Διον. II, 995.

κερυνός, ὄν, συννηρ. ἀντί τοῦ κεραιός, ἀμφὶ ἐν 'Ορρ. Ὑμν. 52. 10. κέρκετο, 'Ιων. γ' ἐν. παρατ. τοῦ κέρμα, 'Οδ. Φ. 41.

κερυνός, ὁ, στυππεῖον, 'Πρώτης παρὰ Σωδ. 153, 27. «κερυνός» στυππεῖον, τὸ ἀποκτείνισμα τοῦ λίνου» 'Ψύχ.

κερυνός, ἡ, ὄν, (κεντέω) κεντητός, κεντημένος, κερυνός (μάς, ἐπὶ τῆς κόντης τῆς 'Αφροδίτης, ἥτις εἶχε πολλὴν θελητικὴν δύναμιν, 'Πλ. Ε. 214' πρβλ. πολυκερυνός. 2) παρὰ μεταγεν., κερυνός, ὁ, ὡς οὐσιαστ. = ζώστηρ, μέλισσα ὁ τῆς 'Αφροδίτης, ἔχων δύναμιν καταθέλουσαν, Λατ. cecylus, 'Ανθ. Π. 5. 121., 6. 88, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 10. πάντως ἐκείνη γὰρ τὸν κερυνόν ὑπεζώσατο, βεβαίως ὑπέζωσεν ἐκαστὴ, διὰ τῶν θελητικῶν τοῦ κερυνός, 'Αλκίφρ. 1. 38.

κερυνός, ἡ, (κεντέω) εἶδος σφυρίου, Σοφ. ('Αποσπ. 21) παρὰ Πολύδ. Γ', 160, πρβλ. 'Ψύχ.

II. ἰχθύς μεγάλῃς μεταξὺ τῶν 'Ελληνῶν τιμώμενος, 'Αριστοφ. Νεφ. 329, κτλ. οὗ τὸ ὄνομα τοῦτο 'Απτικώτερον τοῦ ὀνόματος σφυρίνου, ὃ ἴδε πρβλ. κερυνός II.

κερυνός, ἡ, ὄν, (κεντέω) εἶδος σφυρίου, Σοφ. ('Αποσπ. 21) παρὰ Πολύδ. Γ', 160, πρβλ. 'Ψύχ.

II. ἰχθύς μεγάλῃς μεταξὺ τῶν 'Ελληνῶν τιμώμενος, 'Αριστοφ. Νεφ. 329, κτλ. οὗ τὸ ὄνομα τοῦτο 'Απτικώτερον τοῦ ὀνόματος σφυρίνου, ὃ ἴδε πρβλ. κερυνός II.

κερυνός, ἡ, ὄν, (κεντέω) εἶδος σφυρίου, Σοφ. ('Αποσπ. 21) παρὰ Πολύδ. Γ', 160, πρβλ. 'Ψύχ.

II. ἰχθύς μεγάλῃς μεταξὺ τῶν 'Ελληνῶν τιμώμενος, 'Αριστοφ. Νεφ. 329, κτλ. οὗ τὸ ὄνομα τοῦτο 'Απτικώτερον τοῦ ὀνόματος σφυρίνου, ὃ ἴδε πρβλ. κερυνός II.

κερυνός, ἡ, ὄν, (κεντέω) εἶδος σφυρίου, Σοφ. ('Αποσπ. 21) παρὰ Πολύδ. Γ', 160, πρβλ. 'Ψύχ.

II. ἰχθύς μεγάλῃς μεταξὺ τῶν 'Ελληνῶν τιμώμενος, 'Αριστοφ. Νεφ. 329, κτλ. οὗ τὸ ὄνομα τοῦτο 'Απτικώτερον τοῦ ὀνόματος σφυρίνου, ὃ ἴδε πρβλ. κερυνός II.

κερυνός, ἡ, ὄν, (κεντέω) εἶδος σφυρίου, Σοφ. ('Αποσπ. 21) παρὰ Πολύδ. Γ', 160, πρβλ. 'Ψύχ.

II. ἰχθύς μεγάλῃς μεταξὺ τῶν 'Ελληνῶν τιμώμενος, 'Αριστοφ. Νεφ. 329, κτλ. οὗ τὸ ὄνομα τοῦτο 'Απτικώτερον τοῦ ὀνόματος σφυρίνου, ὃ ἴδε πρβλ. κερυνός II.

κερυνός, ἡ, ὄν, (κεντέω) εἶδος σφυρίου, Σοφ. ('Αποσπ. 21) παρὰ Πολύδ. Γ', 160, πρβλ. 'Ψύχ.

II. ἰχθύς μεγάλῃς μεταξὺ τῶν 'Ελληνῶν τιμώμενος, 'Αριστοφ. Νεφ. 329, κτλ. οὗ τὸ ὄνομα τοῦτο 'Απτικώτερον τοῦ ὀνόματος σφυρίνου, ὃ ἴδε πρβλ. κερυνός II.

κερυνός, ἡ, ὄν, (κεντέω) εἶδος σφυρίου, Σοφ. ('Αποσπ. 21) παρὰ Πολύδ. Γ', 160, πρβλ. 'Ψύχ.

II. ἰχθύς μεγάλῃς μεταξὺ τῶν 'Ελληνῶν τιμώμενος, 'Αριστοφ. Νεφ. 329, κτλ. οὗ τὸ ὄνομα τοῦτο 'Απτικώτερον τοῦ ὀνόματος σφυρίνου, ὃ ἴδε πρβλ. κερυνός II.

κερυνός, ἡ, ὄν, (κεντέω) εἶδος σφυρίου, Σοφ. ('Αποσπ. 21) παρὰ Πολύδ. Γ', 160, πρβλ. 'Ψύχ.

II. ἰχθύς μεγάλῃς μεταξὺ τῶν 'Ελληνῶν τιμώμενος, 'Αριστοφ. Νεφ. 329, κτλ. οὗ τὸ ὄνομα τοῦτο 'Απτικώτερον τοῦ ὀνόματος σφυρίνου, ὃ ἴδε πρβλ. κερυνός II.

κερυνός, ἡ, ὄν, (κεντέω) εἶδος σφυρίου, Σοφ. ('Αποσπ. 21) παρὰ Πολύδ. Γ', 160, πρβλ. 'Ψύχ.

II. ἰχθύς μεγάλῃς μεταξὺ τῶν 'Ελληνῶν τιμώμενος, 'Αριστοφ. Νεφ. 329, κτλ. οὗ τὸ ὄνομα τοῦτο 'Απτικώτερον τοῦ ὀνόματος σφυρίνου, ὃ ἴδε πρβλ. κερυνός II.

κερυνός, ἡ, ὄν, (κεντέω) εἶδος σφυρίου, Σοφ. ('Αποσπ. 21) παρὰ Πολύδ. Γ', 160, πρβλ. 'Ψύχ.

II. ἰχθύς μεγάλῃς μεταξὺ τῶν 'Ελληνῶν τιμώμενος, 'Αριστοφ. Νεφ. 329, κτλ. οὗ τὸ ὄνομα τοῦτο 'Απτικώτερον τοῦ ὀνόματος σφυρίνου, ὃ ἴδε πρβλ. κερυνός II.

κερυνός, ἡ, ὄν, (κεντέω) εἶδος σφυρίου, Σοφ. ('Αποσπ. 21) παρὰ Πολύδ. Γ', 160, πρβλ. 'Ψύχ.

II. ἰχθύς μεγάλῃς μεταξὺ τῶν 'Ελληνῶν τιμώμενος, 'Αριστοφ. Νεφ. 329, κτλ. οὗ τὸ ὄνομα τοῦτο 'Απτικώτερον τοῦ ὀνόματος σφυρίνου, ὃ ἴδε πρβλ. κερυνός II.

Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 778' κ. νεκρῶν Σοφ. 'Αντ. 818' κ. εἰκῶν, τὰ ἐνδοτάτα δωμάτια, ὡς τὸ μυχός, Εὐρ. 'Αλκ. 872' κεῖθεα νηοῦ = ἄδυτον, Μουσῆ, 119' κ. πόντον 'Οππ., κτλ.

κεῖθω (ἴδε κευθῶν): μέλλ. κεῖθω 'Οδ.: ὁδός, α' ἔκρυσα (ἐκ-) 'Οδ.: 'Επικ. μετ' ἀναδιπλ. ὁδός, β' ὑποστ. κεκῖθω 'Οδ. Ζ. 303: πρβλ. κεκῖθω 'Ομ.: ὑπερσ. ἐκκεῖθω, κεκ-, 'Οδ. Γ. 318, 'Ισι. Θ. 505. — Παθ., 'Ομ. ('Εκ τῆς √ΚΥθ παράγονται ὡσαύτως κεῖθω-ος, κεῖθω-μῶν· πρβλ. Σανσκρι. gubh, gubh-ami (celu) gubh-ā (hatehira) gūdh-ā (soḍherlas) Λατικ. custos 'Αγγλ. hyd-an (κρύπτω, κρύπτομαι, Ἀγγλ. hide) 'Αρχ. Γερμαν. hualj-an (hūten), hual-ia (hūlle, huf.) Ποιητ. ῥήμα, καλύπτω ἐντελῶς, κατακαλύπτω, ἀποκρύπτω (ἴδε τὴν λέξ. κρύπτω ἐν τ. 1.), ἴδιος ἐπὶ τοῦ τάφου, ὅπου κῦθε γαῖα, ὅπου ἡ γῆ τὸν ἐκάλυπτεν, 'Οδ. Γ. 16, καὶ ἐν τῷ παθ., εἰσάκεν αὐτὸς ἐγὼν 'Αἰθι κεῖθω-μαι, δηλ. ἔως οὗ καταθῶ εἰς τὸν 'Αδην, 'Πλ. Ψ. 244' οὕτως, ὃν οὐδὲ καταθάνοντα γαῖα κ. Αἰσχύλ. Πρ. 571, πρβλ. Εὐρ. 'Εκ. 325' ὡσαύτως, ὅπου 'Αν σε δόμοι κεκῖθωσι, δηλ. ὅπου ἐν εἰσέλ-θῃ εἰς τὴν οἰκίαν, 'Οδ. Ζ. 303, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1229, Εὐρ. 'Εκ. 880' — ἐν τῷ πρβλ., περίεχον, περιελαβόντα, ὡς τὸ στέγαν. ὅσα πτόλις ἦδε κέκευθεν 'Πλ. Χ. 118' οἶόν τι ποτόν... νηὶς ἐκε-κεῖθαι 'Οδ. Γ. 348' 'Αρχεδίκη ἦδε κέκευθε κόνια Σιμωνίδ. παρὰ Θουκ. 6. 59' εἶπερ τότε κέκευθεν αὐτὸν τεύχος, ἐπὶ τετροδόγῳ λάρνακος, Σοφ. 'Πλ. 1120, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 687, Εὐρ. Γ. Α. 112' — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, 'Ελλ. 'Επιγρ. 1081.

2) ἀποκρύπτω, καὶ ἐν τῷ πρβλ. διατηρῶ τὴν κεκρυμμένην ἢ κρυπτήν, δόλῳ δ' ὅγε δόκρυα κεῖθω 'Οδ. Γ. 212' ὅς χ' ἔτε-ρον μὲν κεῖθαι ἐνὶ φρεσὶ ἄλλο δὲ βλάζει 'Πλ. Γ. 313' μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθεν 'Οδ. Γ. 18, πρβλ. Θ. 548, Ω. 474' οὐκέτι κεῖθετε θυμῷ βρωτῶν οὐδὲ ποτῆτος, δὲν δύνασθε πλέον νὰ κρύψετε..., Σ. 406' — οὕτως, κ. φόνον 'Εμπεδ. 347' κ. τὴν ἐνδον κερδία Αἰσχύλ. Χο. 102, πρβλ. 739' σιγῇ κ. Σοφ. Γρ. 989' κακόν τι κεῖθεσι καὶ στέγαις ὑπὸ σκότῳ Εὐρ. Φοῖν. 1214' μῦθος ὃν κεῖθω ὁ αὐτ. ἐν 'Ἰκέτ. 295' τί κεῖθω... σοφόν; ὁ αὐτ. ἐν 'Πρακλ. 879' κ. μῆτιν, ὑποβόλῃ, ὑποβόλῃ τὴν ὀργήν, ὡς τὸ πέσσειν χόλον, αὐτόν 702.

3) μετὰ διπλῆς αἰτ., οὐδὲ σε κεῖθω [ταῦτα], οὐδὲ νὰ κρύψω ἀπὸ σοῦ, 'Οδ. Γ. 187, πρβλ. 'Ερατοσθ. ἐνὶ 'Ανω. II. Παρὰ Τρῶν, ἐνέστε ἀμεταδ., εἶμαι κεκρυμμένος, Σοφ. Ο. Τ. 968, Δί. 635' — ἴδιος ἐν τῷ πρβλ., Αἰσχύλ. Θέβ. 589, Σοφ. 'Αντ. 911, 'Πλ. 868.

κεφαλῶν, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κεφάλαιον, 'Ετυμολ. Μέγ. 240. 2' ἴδε Ἀσθεκ. Παθ. 353.

κεφαλῶν, ἡ, χρονία κεφαλαγία, 'Αρατ. π. Αἰτ. 'Οξ. Παθ. 1. 2. κεφαλῶν-γραφον, τὸ συγκεφαλαιώσι, Μαυρικ. Στρατ. 12, σ. 30, κεφαλῶν-λογία, ἡ, διαίρεσις εἰς κεφάλαια, Τζέτζ. Σχολ. εἰς 'Ερμολέον. ἐν 'Ανεκλ. Κραμῆρον τ. 4. σ. 72, 31.

κεφαλῶν, α, ὄν, (κεφαλῇ) ἀνήκον εἰς τὴν κεφαλὴν μετα-φορ. ὡς τὸ λατ. capitalis, πρῶτος, κύριος, ῥῆμα κεφ. (μετὰ λο-γοπαγινίου ἐπὶ τοῦ κεφαλῆς λίθος) 'Αριστοφ. Βάτρ. 854.

II. τὸ πλεῖστον ὡς οὐσιαστ. κεφαλῶν, τὸ, = κεφαλῇ, τὰ περὶ τὴν κεφαλὴν μέρη, ἴδιως τοῦ ἰχθύος, θύννου τε κεφαλῶν τοδὶ Καλλ. ἐν 'Κυκλιῶνι 1' ἐν τῷ πλῆθι, 'Αμφι ἐν 'Φιλιταίρῳ 1, 'Σωτάδης ἐν 'Εγκλειόμεναις 1. 5' — ὡσαύτως, κ. ῥαφανίδος 'Αριστ. Νεφ. 981.

2) τὰ κύριον, τὸ πρῶτιστον, τὸ σπουδαιότατον ζήτημα ἢ μέρος, κ. δὴ παιδείας λέγομεν τὴν ὀρθὴν τροφὴν Πλάτ. Νόμ. 643D' — ἴδιως ἐπὶ λόγων ἢ γραφῆς, τὸ σύνολον τῆς ὑποθέσεως, κεφαλῶν λόγων Πινδ. Π. 4. 206' τὰ κ. συγγράφων Εὐρι-πίδῳ, γράφων ἢ ὀρῶν τὰ σπουδαιότερα μέρη τοῦ δράματος, 'Αντιφάν. ἐν 'Καροῖ 1. 5' συγγὼν παρὰ πεζογράφους, Θουκυδ. 4. 50, Πλάτ. Γοργ. 453A, κτλ. κ. τῶν εἰρημίων 'Ισοκρ. 39D, πρβλ. 113B' ἐν κεφαλῶν, ἢ ὡς ἐν κ. εἰπεῖν, ἐν εἰρημῇ κεφαλῶν ὡδῶς, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 18, Πλάτ. Συμπ. 186C, κ. ἄλλ. ὡσαύτως, ἐν κεφαλῶν ὑπομνήσαι, ἀποδείξαι, περιλαβεῖν τι Θουκ. 6. 87, Λυσ. 132. ἐν τέλ., 'Ισοκρ. 16D, κτλ. βραχυτάτῳ κ. μα-θεῖν Θουκ. 1. 36' οὕτως, ἐπὶ κεφαλῶν, τύπῳ καὶ ἐπὶ κε-φαλαίου (οὕτως ἀναγινώσκ. ἀντὶ -αίω), ἀντίθετ. τῷ ἀκριβῶς, 'Αριστ. 'Πηκ. Ν. 2. 7, 5, πρβλ. Πολύδ. 1. 65, 5, 3. 5, 9, Λουκ. Νιγρ. 1' ἐπὶ κεφαλῶν Δημ. 442. 21, κτλ. — ἴδιος ἐν ἀνακεφα-λαίως ἐπιχειρήματος, ἐν συγκεφαλαιώσῃ, Πλάτ. Τίμ. 26' κεφα-λαίω δέ..., λατ. πεπλήμει, ψήφισμα παρὰ Δημ. 282. 12' τὸ δ' οὖν κεφαλῶν ὁ αὐτός 299. 3' τὸ δέ κ. τῶν λόγων, ἀνθρωπίνος εἰ Μένανδρ. ἐν 'Αδῆλ. 2. 10' συνάγειν τὸ κ., συγκεφαλαιῶν, 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 1, 1.

3) ἐπὶ προσώπων, ἡ κεφαλῇ, ὁ ἀρχηγός, ὁ πρῶτος, ὁ τι περ κ. τῶν κατωθῶν, ἐπὶ τοῦ Περικλέους, Εὐπολ. ἐν 'Δήμοις 5' ἐν ἡ φράσει μεταγεν. συγγραφῆς παρηνέβαλλον τὸ ἔθρονον ὁ τι περ τὸ κ., Λουκ. 'Αρμον. 3, Εὐνύμ. 24, Φιλοφ. 6. κτλ.) τὰ κ. τῶν μαθημάτων, ἐπὶ φιλοσόφων, Λουκ. 'Αλ. 14' τὸ κ. τοῦ πολέμου 'Αππ. 'Εμπεδ. 5. 50' οἱ τὸ τῆς στάσεως κ. ἦσαν αὐτόν 43' οὕτως, σχεδὸν τὸ κ. τῶν κακῶν (βλ. ἡ φιλαργυ-ρία) 'Απολλῶδ. ἐν 'Φιλαδέλφῳ 2.

4) Πρὶς διαίρεσιν, περὶ-ληψίς ἐπιχειρήματος, Διον. 'Αλ. Τέχνη Ρητ. 10. 5, Κυντιν. 3. 11, 27.

5) ἐπὶ χρημάτων ὡς καὶ νῦν, τὸ κεφάλαιον, Λατ.

κνδεστικὸς, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς συγγένειαν, Εὐστ. 942. 36.

κνδεστρια, ἡ, ὀηλ. τοῦ κνδεστής. ὡς εἰ ἐξ ἀρσ. κνδεστήρ. πενθερά, Εὐσεβ. Βίος Κωνστ. 3. 52, Χρυσ. τ. 11. 490Α.

κνδεστωρ, ὀρος, ὅ, = κνδεμίων. Μανθίων 4. 514.

κνδευμα, τό, συγγένεια δι' ἐπιγαμίας, Λατίν. affinitas, Εὐρ. Μήδ. 76, Πλάτ. Νόμ. 773B. 2) ποιητ. ἀντὶ τοῦ κνδεστής.

ὁ οὗτως πως συγγενέων, Σοφ. Ο. Τ. 85, Εὐρ. Ὀρ. 477. κνδεύσιμος, ὄν, φροντίδος ἄξιος, Ἰασύχ. ἐν λέξ. κνδεός (γρ. κνδεός).

κνδευσίς, εὖς, ἡ, = κνδεά, Διλ. π. Ζ. 10, 48.

κνδευτής, οὗ, ὅ, = κνδεμίων Ἀνθ. II. 7. 712, Ἀριστ. Προβλ. 16. 48.

κνδεύτρια, ὀηλ. τοῦ κνδευτής. ἡ περὶ τῆς κνδεάς νεκροῦ φροντίδουσα, Συμμεών Μεταφρ. περὶ τῆς Ἀγ. Μαρίας σ. 251.

κνδεύω, (κνδεός) ἐπιμελοῦμαι τινος, φροντίζω, περιποιούμαι, Σοφ. Ο. Τ. 1323, Ο. Κ. 740· πόλιν δ' αὐτὴν ἐν Ἀποσπ. 606, Εὐρ. I. Τ. 1213· νύμφην δ' αὐτὴν ἐν Μήδ. 888· νόσημα δ' αὐτὴν ἐν Ὀρ. 883. — Καθ' Ἰασύχ.: «κνδεύοντα» ἐπιστατοῦντα, κνδεόμενον.

2) φροντίζω ὅπως ἀποδώσω τὰς τελευταίας περιποιήσεις εἰς νεκρὸν, κλείω τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ἐνταφιάζω αὐτόν, πενθῶ, κτλ. (πρὸς κνδεός I. 2, κνδεμίων), ἐν ξέναισι χερσὶ κνδεύεις τάλας Σοφ. Πλ. 1141, πρὸς Εὐρ. Ρῆσ. 983· μ' ἐθαψε καὶ ἐκνδευσεν Ἑλλ. Ἑπιγρ. 604· ὡσαύτως παρὰ περὶογράφους, ταφή κνδεύεσσα ταῖς τῶν ἐναντίων χερσὶ Δημόδ. 179, 30, πρὸς Πολύβ. 5. 10, 4, Πλούτ. Ἀλέξ. 56· βασιλέων κνδεουμένων Ἀριστ. Ἀποσπ. 476· κνδεουμένης Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 7, 4· εἰς ἣν [σορὸν] οὐδὲν ἐξέσται ἕτερον πτώμα κνδεῖσθαι Σουλ. Ἑπιγρ. 3028. 3. II. παρὰ τινος γυναῖκα λαμβάνω, ἐπὶ τοῦ ἀνδρός (Μοῖρις), συνάπτω συγγένειαν δι' ἐπιγαμίας, γίνομαι συγγενὴς τινος, «συμπεθερεύω», τὸ κνδεῖσθαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεῦει μακρῶ Δισχύλ. Πρ. 890· μετὰ συστοίχ. αἰτ., κνδ. λέχος, νυμφεύομαι, ὑπανδρεύομαι, Σοφ. Τρ. 1227, πρὸς Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 7, 10· μετὰ ὅτ. πρόσωπον, συνάπτω σχέσεις μετὰ τινος δι' ἐπιγαμίας, Εὐρ. Ἰππ. 634, Ἀποσπ. 399, Δημ. 1372. 25, κτλ. — ἐν τῷ παθ., ἔχω τοιαύτην συγγένειαν, Εὐρ. Φοίν. 347. 2) μετ' αἰτ. προσ., κἀμιν τινὰ συγγενῇ μου διὰ γάμου, δ' αὐτὴν ἐκ. 1202· ὡσαύτως, κ. τὴν θυγατέρα τινί, εἶλω εἰς τινὰ τὴν θυγατέρα μου εἰς γάμον, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. Β. 10, 2· ἀπολ., οἱ κνδεύοντες, οἱ συνάψαντες τὸν γάμον, Εὐρ. Μήδ. 367.

κνδῆσω, ἴδε ἐν λέξ. κνδῶ.

κνδιστος, ἡ, ὄν. ὑπερβ. σχηματισθὲν ἐκ τοῦ κνδός. πλείστης φροντίδος καὶ ἐπιμελείας ἄξιος, οὐ μάλιστα κνδεταί τις, κνδιστοί τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι Ἰλ. I. 642 (638)· κνδιστος ἐτάρων ἦν κενόνοτατος τε Ὀδ. I. 225. II. ἐν Ὀδ. Θ. 583, κνδιστοί, οἱ πλεισιέστατα συγγενόμενοι διὰ γάμου.

κνδῖμαι, ἴδε κνδῶ.

κνδομένως, Ἑπιγρ., κ. ἔχω, εἶμαι προνοητικὸς, φροντίζω, Ἀριστ. ἐν Coll. Vat. τ. 1, μέρος 3, σ. 12Α.

κνδος, Δωρικ. κνδός, εὖς, τό, (κνδῶ) φροντίς ἢ ἐνδιαφέρον περὶ τινος, μετὰ γεν., τῶν ἄλλων οὐ κνδός Ὀδ. X. 254.

2) τὸ πλείστον ἐν τῷ πλῆθ., φροντίδες, ἀνησυχίαι, θλίψεις, Ἀργείοισι πολύστονα κνδὲς ἐφῆκεν Ἰλ. Α. 445· Τρώεσσι δὲ κνδὲς ἐφῆπται Β. 69· ὅς' ἐμῶ ἐνὶ κ. Ουμῶ Σ. 53, πρὸς Ὀδ. Δ. 108· κ. Ουμοῦ Σ. 47. 6) ἴδιος ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, ἐπικηδεῖοι τελεταί, πένθος (πρὸς κνδεμίων, κνδεύω, κνδεύεις), πατέρει δὲ γόνι καὶ κνδεά λυγρὰ λείπ' Ἰλ. Β. 156, κτλ. Ὀδάντος καὶ κνδεά Δ. 270· κνδὲς ἐμῶν ἐτάρων, τὰ ἄλγη, τὰς θλίψεις τὰς ὑπὲρ αὐτῶν, X. 272· οὕτω παρ' ἄλλοις ποιηταῖς Ἀρχιλ. 8, Δισχύλ. Xο. 469, κτλ. ὡσαύτως καὶ ἐν κν., κνδός θεμῖνός μου καθοθαί Πινδ. II. 4. 200, πρὸς Ν. I. 84· ἄμα κνδεῖ, ὁσάκις ἐπέλθῃ θάνατος ἐν οἰκογενείᾳ, Ἠρόδ. 2. 36· ἐς τὸ κ. Ἰέναι, συνοδεύειν τὴν κνδεάν, ὁ αὐτὸς 6. 58, πρὸς Ἰσοκρ. 390D· Ουραῖον κ. ἐς τάρων φέρειν Εὐρ. Ἀλκ. 828· ὅταν οἰκείον κ. γέννηται Πλάτ. Πολ. 605D· εἰς τὰ κνδῆ., οἱ συγγενεῖς ἀπαντάσι, συνοδεύουσι τὰς κνδεάς, Ἀριστ. Πθ. Ν. 9. 2, 7. 3) ἀντικείμενον φροντίδος, φροντίς, Ἰλῳ κνδός ἐρθύνυμιον, ὡς καλεῖται ἡ Ἑλένη μετὰ λογοπαίγνιον ἐπὶ τῆς σημα. II, Δισχ. Ἀγαμ. 699.

II. κνδεστία, συγγένεια διὰ γάμου, Λατ. affinitas, Ἠρόδ. 7. 189· κ. ἐγγενὲς Δισχύλ. Ἰκέτ. 330· κνδός Ἀδρόστου λαδών, ἐλλ. νυμφεύεις τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, Εὐριπ. Φοίν. 77, πρὸς Σοφ. Ο. Κ. 379· ἀλλὰ, τὸ κ. ἐυνάπτοιμαι τῆς θυγατρὸς, συνάπτω τὸν γάμον τῆς ἱλίας μου θυγατρὸς, Θουκ. 2. 29· καὶ οὕτω τινὲς ἐρμηνεύουσι τὸ χωρίον ἐν Ἰλ. Ν. 484, ἀλλὰ πρὸς Δ. 245. II. 516, κνδασύνῃ, ἡ, θλίψις, στενοχωρία, Ἀπολλ. Ρῖδ. Α. 277, κτλ.

κνδῶσανος, ὄν. ἀνυπόμονος, κρόθυμος, = κνδῆεις, Εὐρ. Ὀρ. 1017.

κνδῶ, Ἰλ. παρατ. κνδῶν Ἰλ., Ἰων. κνδῆσκον Ὀδ. Ψ. 9· μίλλ. κνδῆσιν Ἰλ. Ψ. 240 (πρὸς ἀκνδῆσι, ἀκνδῆδῶ). — Μία, καὶ Παθ., ἐνεστ. παρ' Ὀμ., Ἠρόδ., Ἀτ., Ἑπικ. παρατ. κνδῆσκατο Ὀδ. X. 358· μίλλ. κνκαδῆσκατο (ἀλλὰ περὶ τῶν κνκαδῆσκων).

κνκαδῶν, ἴδε ἐν λέξ. κνκαδῆσκατο Ὀμ. παρατ. ὄν. κνδῆσκατο Αἰσχύλ. Θήβ. 139 (πρὸς ἀκνδῆσκον) πρὸς κνκαδῆσκατο (μετ' ἡμισ. ἐνεστ.) Τυρταῖ. 8. 28. (Ἐκ √ΚΑΔ· πρὸς κνκαδῆσκατο, κνδῆσκατο· Σανσκρ. kṛād (morare).) I. ἐνεργῶ, ταράττω, ἐνοχλῶ, ἐνοχλεῖν, θλίβω, παρ' Ὀμ. τὸ πλείστον ἐπὶ ἐξωτερικῶν ἀνησυχιῶν καὶ στενοχωριῶν, μετ' αἰτ. προσ., ὅς τρέξουσιν ἐκνδῆς θεοὺς Ἰλ. Β. 404· μῆλα δὲ κνδῆσι (ἐλλ. χειμῶν) Ρ. 550· ὅττι δ' κνδῆσι Ὀδ. I. 402· ὅττι μ' ἤλθετε κνδῆσόντας Ἰλ. Ω. 240· τὸ ἐνεργ. μόνον παρ' Ἑπικ.

II. Μία, καὶ Παθ., ἐνδιαφέρομαι, φροντίζω, μεριμνῶ περὶ τινος, θλίβομαι περὶ αὐτῶν, μετὰ γεν. προσ., κνδετο γὰρ Δαναῶν Ἰλ. Α. 36· τίη δὲ σὺ κνδῆσαι οὕτως ἀνδρῶν; Ζ. 55· ἐλλυμένων Δαναῶν κνκαδῆσόμεθα Θ. 353, πρὸς Α. 665, κτλ. οὕτως, Ἠρόδ. I. 209, 9. 45, καὶ Ἀτ., πρὸς Δισχύλ. Θήβ. 136, Σοφ. ΑΥ. 203, Θουκ. 6. 13, Πλάτ., κτλ. καὶ γαμῆτος κνδῆς καὶ τρεῶν, θρήνη περὶ .., Ἑλλ. Ἑπιγρ. 243, 25· μετὰ γεν. πράγματος, τῶν ἀλφειτῶν Ἀριστοφ. Νεφ. 107· — ἐκπομῶν ῥήματι, κ. μὴ ἀπόλυνται Ἠρόδ. 7. 220· κ. ἴνα μὴ δόγῃ Πλάτ. Πολιτικ. 273D· — ἀπολ. κατὰ μετοχ. κνδῆμενος, ἡ, ὄν. φροντίζων, μεριμνῶν περὶ τινος, ἀνήσυχος, περιφρονεῖς, φιλέουσά τε κνδῆμεν γέ Ἰλ. Α. 196· ἀνέρι κνδῆμεν γέ Π. 510· συζῆσις παρ' Ὀμ. ἐν τέλει σείχου, κνδῆμενός περ, κνδῆμεν περ οὕτως, εὐνοῶν τε καὶ κ. Ἀριστοφ. Νεφ. 141D· Δωρ. κνδῆμεν ὅς Πινδ. Ο. 6. 79.

2) ἐν Ἑπιγρ., φροντίζω περὶ τινος, πρὸς τοῦ μνημείου τούτου ἢ γερούσια κ. Σουλ. Ἑπιγρ. 2523, πρὸς 3028·9, κ. ἄλλ.

κνδῶκα, κατὰ Δωρ. κνδῶσιν ἀντὶ καὶ ἐδῶκα.

κνδῶλος, ὁ, φροντίζων καὶ κνδῆμενος ὅλων Σουῖδ.

κνῆν, Ἑπικ. γ' ἐν κν. ἀρ. α' ἐνεργ. τοῦ κνδῶ, Ἰλ. Φ. 340.

κνῆω, βοηθῶ, συντρέχω, Ἰασύχ.

κνῆεύω, συμπορεύομαι, Ἰασύχ. ἐν λέξ. κνῆεύων.

κνῆις, ἴδως, ἡ, ἀγγεῖον εἰς ὃ αἱ ψῆφοι ἐρρίπτοντο κατὰ τὴν ψηφοφορίαν, κνῆπη (πρὸς κνῆμῶς), ἐν χρήσει ἐν τῷ ὑποκορ. τύπῳ κνῆστριον, Ἀριστοφ. Σρ. 674. II. κνῆσιον κνῆσιον, Πολύβ. Ζ. 203· ἐν τοῖς ὑποκορ. τύποις κνῆσιον, κνῆσιδον, μικρὰ πνῆσις ἐξ ἧς ἐρρίπτοντο τοὺς κύβους, Ἑρμιππ. ἐν «Θεοῖς» II, Ἀδῶν, 177D, Πολύβ. I, 150. — Ἑσφαλμένως φέρεται κνῆσιον ἐν Ἀλκιφρ. I. 39· Ἰων. κνῆσιον, Εὐστ. 1259. 36. (Κατὰ τὸν Ἀδῶν, ἐκ τοῦ

«κνῆσιον» βοήθει· Ἰασύχ.

κνῆσι· «βοήθει» Ἰασύχ.

κνῆσι· «καθάρματα» Ἰασύχ.

κνῆκ, Δωρ. κνῆσις ἀντὶ τοῦ κνῆκ, ἐλλ. καὶ ἐκ, Ἀριστοφ. Ἀλ. 789, Θούκρ.

κνῆκα, Δωρ. κνῆσις ἀντὶ καὶ σῆκα, καὶ εἰκα, Θούκρ. 3. 27.

κνῆμας, ἴδως, ἡ, λέγεται βεῖ εἶναι Ἰων. ἴδως ἀντὶ τοῦ κνῆκ, ἐπικύσση, κ. ἀλώπηξ Νικ. Ἀλκιφρ. 185· ὑβριστικῶς κνῆκὸς σὺν γλώσσῃ Καλλ. Ἀποσπ. 253· ἐνεσθῆναι, κνῆκῶ, ὑβρίζει, κακολογῶ, ὑπεριβῶ, Λυκόφρ. 1386· καὶ κνῆκῶς, ὁ, ὑβρις, κακολογία, ὁ αὐτ. 545, 692. — Καθ' Ἰασύχ. «κνῆκῶς» λυκόφρ. κνῆκῶς, πρὸς Σουῖδ., Ζωναρ.

κνῆκῶλος, ὁ, ἴδως ὑστρανοδέρμου, Ἰσικ. 23 Αἰγ· πρὸς κνῆκῶλος, ὁ, φροντίζων, τοῦ κνῆκῶς — κνῆκῶσιον, ὁ καρπὸς τῆς κνῆκῶσιον, Ἠρόδ. 65, ἐξ οὗ κατασκευάζεται τὸ πρῶς γραφὴν μέλαν, Εὐστ. 956. I· πρὸς κνῆκῶς II.

κνῆκῶσιον, ὁ, φέρων κνῆκῶς, Εὐστ. (τὶ) ἴδε κνῆκῶς II. κνῆκῶς (τὶ) ἴδως, ἡ, ὑγρασία τις λιπαρὴ ἐκτερχομένη εἰς τὴν ἐπιφανέσαν παντοίων σωματικῶν ῥέων ἥταν καίοντα, π. χ. ἐπὶ καιομένων ἑύλων, κνῆκῶς πρὸς πρῶς φλογὸς Δισχύλ. Xο. 268· κ. ρόνου, ἡ τοῦ αἵματος κνῆκῶς, ἐν τῷ 1012· μυδῶσα κ., ἐπὶ τῶν λιπαρῶν ὑγρῶν ὑπὲρ τῆς δύναμει τοῦ πυρὸς ἐκρήνυσιν ἐκ τοῦ καιομένου ὑμῆτος, Σοφ. Ἀνε. 1008. II. κνῆκῶς, ἴδως μικροῦ ὄγκου (σχηματισμένου διὰ τοῦ χυμοῦ τῆς δυνάμεως ἐκρήνυσιν ἐξ ὅσων σχηματισμένων ὑπὸ ἐντόμων), ἡ ἐξ αὐτοῦ παραγομένη βαρὴ χρησιμεύει πρὸς κατασκευὴν γραμμικοῦ μέλανος, Δημ. 816. 20., 827. 3· χρησιμεύει πρὸς κατασκευὴν γραμμικοῦ μέλανος, Εὐστ. 955. 64, πρὸς κνῆκῶσιον — ὡσαύτως, ὁ κνῆκῶς τῆς πορφυρᾶς ὅστις ἐχρησάμενος πρὸς βαρὴν, κνῆκῶς πορφυρᾶς Δισχύλ. Ἀγ. 959.

κνῆκῶς, (κνῆκῶς), ἐκρῶν, θάλασσα .. κνῆκῶς πολλὰ ἀν στέμα τε βινύς τε, πολὺ θάλασσαν ὕμῳ ἀνερίρετο ἐκ τοῦ στομάχου αὐτοῦ καὶ ἐξέρρεν ἐκ τοῦ στομάχου αὐτοῦ καὶ τὸν βινύς, Ὀδ. II, 455 (πρὸς ἀκνῆκῶς)· ἐκ βινύς κνῆκῶς οἶμα Σοφ. Φιλ. 784, πρὸς Ἀπολλ. Ρῖδ. Α. 542· — μετὰ αὐτοψύχ. αἰτ., ἀναπνεύει ἀοτμήν ὁ αὐτ. Δ. 929· οὕτως ἐν τῷ παθ. σπινθῆς κνῆκῶς ἐκ κνῆκῶν Σοφ. Φιλ. 690. [τ' Ἑπικ., ἀλλὰ τ' Ἀτ., πρὸς Σοφ. ἐνθ' ἀνωτέρω].

κνῆκῶν, ἰσοδύναμος τύπος τῷ κνῆκῶ. Ἰασύχ.

κνῆκῶσιον, ἴδε κνῆκῶσιον.

κνῆκῶσιον, τὸ Λατ. colatū, κνῆκῶσιον, κνῆκῶσιον, Πλούτ. 2, 200D.

κνῆκῶς, ὁ, ἰνδικόν τὴν πηγὴν ἐκ μέγας ἐπιπλάσσειν ὡς ἴδως, Διλ. π. Ζ. 16. 4.

κνῆκῶς, ἴδως, ἡ, προμηνύουσα ἄνεμον οὐχὶ βροχῆν, αἱ κνῆκῶς.

δες νεφέλαι θέρους ἀνεμῶν σημαίνουσιν Θεοφρ. Σημ. 2. 6. κηλῆς ἡμέρα, χειμερινή ἡμέρα, Ἡσύχ. II. κηλῆς αἶς, ἡ, «αἶς ἥτις κατὰ τὸ μέτωπον σημειῶν ἔχει τυλοειδές» Ἡσύχ.· πρὸς κνηκίς.

κηλίστρα, ἡ, «κηλίστραι» σκαφίδες, ἀγγεῖα ποιμενικά· ἡ δὲν-ερα», πρὸς κηλίστρων, Ἡσύχ.

κηλίστρος, ἡ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 4, 5., 4. 1, 3· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον κηλίστρων, τὸ, αὐτόθι 1. 9, 3., 3. 3, 1, κτλ.—ἀειθαλές τι δένδρον.

κηλῆς, οὐ, (καίω) καυστικός, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. (μῆνον ἐν τῇ Ἰλ. αἰέποτε κατὰ δοτ. ἐν τῇ φράσει πυρὶ κηλέω ὡς δισύλλ. Ἰλ. Θ. 235, Σ. 346, κτλ., καὶ αἰέποτε ἐν τέλει τοῦ στίχου (πλὴν ἐν τῷ ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέω νῆας ἔισας Θ. 217)· οὕτως ἐν Ἡσ. Θ. 865·—τύπος ἰσοδύναμος τῷ κηλῆς μόνον ἐν Ἰλ. Ο. 744, σὺν πυρὶ κηλέει πρὸς κηδεος, κηδεος·—δ Ἡσύχ. ὡσαύτως ἔχει κηλός, ἐνός.

κηλίστης, οὐ, ὁ, ἀπατεών, Σουίδ. Ζωναρ.

κηλέω, θέλω, μαγεύω, τέρπω, προσάγομαι, προσελκύω, ἰδίως διὰ τῆς μουσικῆς, Λατίν. mulcere, κόρην ὕμνοισι Εὐρ. Ἄλκ. 350· ὡσαύτῃ Πλάτ. Δυσ. 206B· κηλῶν-τῇ φωνῇ ὥσπερ Ὀρφεύς ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 315A, πρὸς ἀπαίδ. 12· οὕτως ἐκλήλει, ἐπὶ τοῦ Περικλέους ὡς ῥήτορος, Εὐπολ. ἐν «Δήμοις» 6. 6· ἐπαδὼν κ., δι' ἐπαδὼν καταβέβηκεν, μαγεύω, Πλάτ. Φαίδρ. 267D· μαγεύω ἔχει, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 358B, πρὸς Ἀχα. παρ' Ἀθην. 641D· ἐπὶ διοριστικῇ, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Μήναι» 1· ὑπὸ δούρων κηλούμενος Πλάτ. Νομ. 885D· ὅφ' ἤβοντες κηλήθεις ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 413C, πρὸς Λισχίν. 27. 13· παρὰ ταῖς Σειρήσιν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 2, 7.—σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασίας, τὸν νοῦν παιδεύει κηλήθεις Πλάτ. Ἐπιστ. 333C.

κηλή, Ἄστ. κἀλή [α], ἡ, οὖζημα, ὄγκωμα, ἰδίως «οὖζασιμον», «καταβόσκον», Λατ. hirtia, Ἰππ. π. Ἀέρ. 284, Ἀνθ. Π. 6. 166, 11. 342, 404. 2) ὅσος ἐπὶ τῶν νότιων τοῦ βομβύλου githier in dorico (Plin. 8. 70), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 28, 5, ἔθνα νῦν ἐκ πολλῶν Ἀντιγράφ. διορθώθη εἰς κόλῃς ἀντὶ χαλκίτας· πρὸς Ἡρόν. ἐν Α. Β. 47, «κἀλήτης καὶ κἀλή Ἀττικαί... κηλήτης καὶ κηλή Ἰωνες». (Ἐντεῦθεν, βουβώνοκλή, βρογχοκλή, ὑδροκλή).

Κηληθόνες, αἱ, ὡδικὰ δαιμόνια ὡς αἱ Σειρήνες, καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν ῥόπον ταῖς Σειρήταις τοὺς ἀκροαμένους ἐπιλανθάνομενους τῶν τραγῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀρπαινεσθαι Ἀθην. 290E (Πινδ. Ἀποπ. 25)· παρὰ Φιλοστρ. Ἰουγες.

κηληθμός, ὁ, (κηλέω) θέλει, καταγοήτευσις, ἰδίως δι' ἀκροάσεως ἡδῶν ἤχων, κηληθμῶ δ' ἔσχοντο Ὀδ. Α. 334, Ν. 2.

κηληθρον, τό, = κηλημα, Α. Β. 46. 25.

κηλημα, τό, μαγικὸν θέλητρον, Ἰδου. 2, Εὐρ. Τρῆμ. 893· πρὸς λυτήριος.

κηληγή· «μέλαινα» Ἡσύχ.

κηληγίς, εὖως, ἡ, κατάθεισις, καταμάγευσις δι' ἐπαδῶν, ἔχων καὶ νόσων Πλάτ. Εὐθύδ. 290A· ἐκ μεταφορᾶς ἐπὶ τῆς διὰ ῥητορικοῦ λόγου καταθέξεως, δικαστῶν κ. τε καὶ παρορμηθῆς αὐτῶν· διὰ μουσικῆς καὶ ἡδῶν ἤχων, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 601B, Στωκ. παρὰ Πλουτ. 2. 710C, Διογ. Α. 7. 114.

κηληγείρα, ἡ, ἡ κηλῶσα, μαγεύουσα, Ἡσύχ., ὥστε ἐρμηνεύει αὐτὴ διὰ τοῦ θουχάστρια.

κηληγίριος, α. οὐ, βέλτιον ας. οὐ, καταβέβηκεν, καταπραῦ- νων, χαλὰ Εὐρ. Ἐκ. 535· ἄσπρα παρὰ Σουίδ.· τὸ κηληγίριον = κηλητρον, Σοφ. Τρ. 575.

κηληγής, οὐ, ὁ, ὁ κηλῶν, ὁ μαγεύων, ἴδε ἐν λέξ. ληκητής.

κηληγής, οὐ, ὁ, (κηλή) ὁ πάσχων ἐκ κήλης, «σπασμένος», Στωκ. 827, Ἀνθ. Π. 11. 342, 404· Ἄστ. κἀλήτης, Α. Β. 47.

κηλητικός, ἡ, ὁ, καταβέβηκεν, εὐφραίνων, βέλτικός, εὐφρά- σινος, Ἀθην. 633A.

κηλητρῶν, τό, θέλητρον, Ἡσύχ.· πρὸς κηληθρον.

κηλητρω. ορος, ὁ, = κηληγής, Σχολ. εἰς Πλάτ. 305 Waksf.

κηλῖθνα, ἴδε κλισανάρης.

κηλῖθδω, κηλῖθω, λερῶνω, τὰ ἰμάτια Ἀριστ. π. Ἐνυπν. 2, 11, Δίων Κ. 77. 11·—μεταφορ. ἐν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1318, Ἐφραντ. παρὰ Στωκ. 333, 29, κτλ.

κηλῖθωμα, τό, κηλῖς, ἰδίως ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 188. 31.

κηλῖθωσις [ε] εὖως, ἡ, μολυσμός, Φωτ. ἐν Mai's Coll. Vat. 1. 365C.

κηλῖθωτός, ἡ, ὁ, πλήρης κηλῖδων, «κηλῖθωτόν, ἐρρυπωμέ- νον» Σουίδ.

κηλῖκτός (κοινῶς -κηκός), -α, ὁ, Λακων. ἀντὶ κηληγής, Πλουτ. 2. 220F.

κηλῖς [ε], ἴδως, ἡ, ῥύπος, σπῖλος, μολυσμός, Τουρκ. «λεκέ», ἰδίως ἐπὶ αἵματος, Αἰσχ. Εὐμ. 787, Σοφ. Πλάτ. 146, Εὐρ. Ι. Τ. 1200, κτλ.· οὐ ῥέζειν ἐκμάσαι τὴν κηλῖδα [ε] τοῦ κατόπτρου] Ἀριστ. π. Ἐνυπν. 2. 8· ἐν ἱματίῳ καθάρει καὶ αἱ μι- κραὶ κ. ἔνθελαι ὁ αὐτ. π. Ζ. Ἰεν. 5. 1, 37· ἰμάτιον κηλῖδων μεστὸν Θεοφρ. Χαρ. 19. 2) μεταφ., ἐπὶ ἀνάγκῃ ἀνθρώπου,

ταῖανδ' ἐγὼ κηλῖδα μινύσας ἐμὴν Σοφ. Ο. Τ. 1384· ἐπὶ συμ- φωνίᾳ, αὐτόθι 833· κακῶν Ο. Κ. 1134· ἐπὶ ἀτιμίας, ἐστάθη τὴν ἀσπίδα ἐγὼ, ὃ δοκεῖ κηλῖς εἶναι τοῖς Λακεδαιμονίοις Σεν. Ἰλλ. 3. 1, 9· ἀτιμία, αἰσχρὰ τιμωρία, θέλα κηλῖς προσπίπτει τῷ θρασυαντὶ Ἀντιφῶν 123. 22· κ. εἰς ὕμῃς ἀναφέρεται αὐτόθι 43, (ἴδε ἐν λέξ. κελαινός).

κηλόν· «ἐθρόν» Ἡσύχ.

κηλόν, τό, τὸ ἐθλόν τοῦ βέλους, αὐτὸ τὸ βέλος, ἐν χρήσει μῶ- νον πλῆθι, κηλα Θεοφρ. τὰ βέλη τοῦ Ἀπολλωνίου ἀπερ' ἐλογίζοντο ὡς ἐπιφέροντα τὸν αἰνιδίον θάνατον, Ἰλ. Α. 58, 383· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ Διὸς, πιθανοκόμενος τὰ ἃ κηλα, δηλ. θύελλαν καὶ κεραυνόν, Μ. 280· ἀστεροπὴν καὶ ἀργινόμεντα κεραυνόν, κηλα Διὸς Ἡσ. Θ. 708· γρύσσα κ., ὁ ἐ. τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες, Ἀνθ. Π. 14. 139·—μεταφορ., φόρμιγγος κηλα καὶ δαιμόνων θέλγει φρένας Πινδ. Π. 1. 21·—ἐν Ἡσ. Ἀποσπ. 178 Götting, ἀντὶ κηλῖα ὁ Ἑρμῆαν. ἀναγινώσκει χεῖλεα. (Ἀπλοῦς εἶναι ἡ σχέση τῆς λέξ. πρὸς τὸ κᾶλα, ἐύλα διὰ πυρ, «καυσόεϋλα»· ὁ Κούρε· παραβάλλει τὸ Σανσκριτ. śaṅgama (saṅgita), καὶ ὑποδεικνύει τὴν ῥίξαν ΚΕΛ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ Λατ. cellera rot-celleria).

κηλῶς. γράψε κηλῶς. τὸ Λατ. celox = ταχινός, Λυδ. 180, 12.

κηλῶμα. παθ., πάσχω ἐκ κήλης, Ὀρνεοσφ. σ. 195. 2) «κάμνω ἀποθνήσκω», Πτολεμ. Τετραβ. 149. 26.—Ἐνεργ. κηλῶσαι ἐρμηνεύεται ἐν τῇ Γραμ. Ἑρμάνων σ. 339 διὰ τοῦ ἀνιέλθωσαι.

κηλο-τομία, ἡ, τομὴ κήλης, ἐγχείρησις πρὸς θεραπείαν αὐτῆς, Παύλ. Αἰγ. 6. 63.

κηλοτομικός, ἡ, ὁ, ἀνέμων εἰς τὴν κηλοτομίαν, Ἰατρικ. τζμ. 6. 2213.

κηλοτόμος, οὐ, ὁ τὴν κήλην τέμνων, Παύλ. Αἰγ. 6. 61, σ. 197, 34, κηλῶ. τύπος ἰσοδύναμος τῷ κηλέω, ἐρμηνεύμενος παρ' Ἡσύχ. διὰ τοῦ εὐχεσθαι Θεῷ.

κηλῶν. ἰωνος, ὁ, (κηλῶν) μακρὰ εὐλήνη δοκός, δι' ἧς ἀνασύ- ρουσιν ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων, κοινῶς «γερῶν», Λατ. telluris, Ἡσύχ.· οὕτω, κηλῶνιον, Ἰων. -ήσιον, τό, Περδ. 1. 193, 6. 119, Ἀρι- στοφ. Ἀποσπ. 544, Ἀριστ. Μήχαν. 28, 1. II. ὕνος κ., ἀρ- ρην ὕνος, Ἀρχ. 31, πρὸς Εὐστ. 1597. 28, Φιδων. 2. 307· ὡσαύ- τως, ὁ ὄχνητος ἵππος, Ἡσύχ., Σουίδ.· ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦ Πανός, Ἰρα- τίνος ἐν Ἀδελ. 22.

κηλῶνός, ὕψων, ἀνυψών ὡς διὰ κήλωνος, Ἰέρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 1.

κηλῶσά ἡ κηλῶτά, ὦν, τά, χαμαιτυπεῖα, πορνεία, Λυκό- φρων 1387.

κημαυτόν. κημέ, Δωρ. κῶσις ἀντὶ τοῦ καὶ ἑμαυτόν, καὶ ἑμέ, Θεόκρ. κημοὶ Βίων 15. 4.

κημῖς, ὁ, πλέγμα ἢ φλιμτρον τιθέμενον περὶ τὸ στόμα ἵππου ὅπως μὴ δάκνη, Σεν. Ἰππ. 5, 3, Ἀνθ. Π. 6. 246· ὡσαύτως, σάκ- κος κρεμάμενος ἀπὸ τοῦ αὐχένος τοῦ ἵππου εἰς ὃν τὸ στόμα αὐτοῦ εἰσέρχεται ἕνα τρώγη ἐξ αὐτοῦ, Ἡσύχ.· μεταφ. κημῖς στόματος, φλιμτρον, Αἰσχ. Ἀποσπ. 124. 2) ὕρασμα τὸ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρτοποιοῖς καλούμενον ῥῖνα καὶ στόμα, Ἀθην. 548C. 3) = φορβεία, Φωτ.

II. «πλεκτὴν ἀγγεῖον, ἐν ᾧ λαμβάνουσι τὰς πορβύρας, ἔστιν δὲ ὁμοίον ἡμῶν, καὶ ἐν αὐτῇ τὸ δέλεαρ» Ἡσύχ., Λατ. passia, Σοφ. Ἀποσπ. 449). 2) τὸ ἐν εἴξει χανίου ὀνό- τατον μέρος τῆς κήλης (κάδος, καδίσκος) ἐν τοῖς Ἀθηναίοις δι- καστηρίοις, δι' οὗ αἱ ψήφοι ἐρρίπτοντο (πρὸς κηβίς), Ἀριστοφ. Ἰππ. 1147 (καὶ αὐτόθι Σχολ.), Σοφ. 99, 754, 1339· ἴδε Scott διὰ τὴν Athen. Ballot, σελ. 8, 10 (Ὁξφόρδ. 1838).

III. κό- σμημά τι γυναικεῖον, Φωτ., Ἡσύχ.

κημός, ἡ, φυτὸν τι καλούμενον καὶ λεοντοπόδιον, Διοσκ. 4. 131, Ὀρφ. Ἀργ. 923.

κημῶς, (κημῖς) βέλλω περὶ τὸ στόμα τοῦ ἵππου τὸν κημόν, Σεν. Ἰππ. 5, 3· τοὺς βοῦς Ἰω. Χρυσ. II. κλειώ πληγὴν, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 1147.

κημῶσις, εὖως, ἡ, φέμωσις, Ἡσύχ., παρ' ὃ ἐῖρηται καὶ κίμωσις.

κημῶτρον, τό, (κημῶς), = κημῖς, Νεῖλ. 1144C.

κῆν, Δωρ. κῶσις, ἀντὶ τοῦ καὶ ἐν, Θεόκρ. 15. 86·—ἀλλὰ κῆν ἀντὶ καὶ ἄν, 7. 106, κ. ἄλλ.

κῆναιατός, Δωρ. κῶσις ἀντὶ καὶ ἐνιαυτός, Θεοκρ. Ἐπιγρ. 20.

κῆνος, Αἰολ. ἀντὶ κείνος, ἐκείνος Σαπφώ 2. 1, Ἐπιγρ. Αἰγ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 4730. 13· πρὸς Δωρ. τῆνος, Θεόκρ. 1. 1.

κῆναιατός, ἡ, (κηναιώ) = κῆναιος, Λέοντ. Νεαρ. 224.

κηνησῶ, διατιμῶ, διατίμω, 56. 3, 3.

κηνηστορία, ἡ, τὸ υποῤῥημα τοῦ κηστήτορος, κατὰ Κόντ. ἐν Ἰωσ. Παρτηρ. σ. 137· κάλλιον κηνηστορία.

κηνηστῶρ, ορος, ὁ, τὸ Λατ. censitor, διατιμητής, Βασίλ. 4, κατὰ Κόντ. ἐν ὅτ' ἀνωτ. τὴν γενικ. γραπτόν κηνηστῶρ.

κῆνος, ὁ, Λατ. census, ἀπογραφή καὶ διατίμησις τῶν κτημά- των πρὸς ἡρισμὸν τῆς φορολογίας, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κβ'. 19, Σουλ. Ἐπιγρ. 3497. 15., 3751. 5. II. αὐτός ὁ φόρος, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κβ'. 25.—Καθ' Ἡσύχ.· «κῆνος» εἶδος νομισματός ἐπιτεφάλασσον.

κηνησούλις ἢ κηνησούλιος, ὁ, ἐκ τοῦ Λατ. censuialis, = ἀρχαιοφύλαξ, Ἰουστινιαν. Νεαρ. 128, 13.

κηνσοφύλαξ, ὁ, δ τῶν κήσων φύλαξ, Νεῖλ. σ. 268B.
461A., 1020B., 1060C, Ἰουστινιαν. Νεαρ. 17, 8, πρὸλ. κήνωρ.
— Καθ' Ἰσούχ.: κήνωστήτωρ ὁ τὴν γῆν μετρώων.
κήνωρ, ὀρος. (κατὰ Κόντων κήνωρὸς, Γλωσσ. Παρατήρ. σ.
137), ὁ, λατ. censor, τιμητής, ἰδιωτος Κ. Ἀποστ. 17. 13, Ἀθαν. I.
365A, C, κλ.
κήνωγμα· κτὸ κενὸν τοῦ σώματος, οἷον σκιά, καὶ εἰδῶλον, φάν-
τασμα, ἀσθενεία, καὶ ἄχρειον· Ἰσούχ.
κήνώσσομαι, κήνωσθῆναι· εἰδῶλον ἐγενόμενον Ἰσούχ.
κήνώω, κήνωει· καλεῖν Ἰσούχ.
κήξ, κήκξ, ἡ, θαλάσσιον τὴν πετηνὸν ἐρμῶν εἰς τὴν θάλασσαν
ἐκως συλλαβὴ τὴν λείαν τὸν, ἴσως ὁ λάρος, ἀντλῶ δ' ἐνδοπούησε
πεσών ὡς εἰναλὴ κήξ Ὁδ. O. 479.— Ὁ εἰς ἀρχῆς τύπος φαίνε-
ται ὅτι ἦτο καΨαξ, ὅπως καύαξ καὶ καύηξ Ἀντίμ. 7, Εὐφορ. 8.
Ἄνθ. Π. 7. 652· κήϋξ Βαθρ. 145. 2, Ὀππ. Ἰεσ. 2. 7· καὶ ἴσως·
ἀληθὲς τύπος παρ' Ὀμ. εἶναι κήϋξ ὡς μονοσύλλ.· καύηξ Ἰππών.
5.— Ὁ μῦθος περὶ Κήκυκος καὶ Ἀλκυονίδος ἀνήκει εἰς τοὺς μετ'
Ὀμηρον χρόνους, ἴδε Ὁδιδ. Μεταμορφ. 11, 272, κήξ.
κήξ, Δωρ. κῆσις ἀντί τοῦ καὶ ἐξ, Θεόκρ. 1. 82.
κήξαιπιας, Δωρ. κῆσις ἀντί τοῦ καὶ ἐξαιπίνης, Θεόκρ. 2. 25.
κήομεν, Ἑπικ. ὑποτ. ἄρ. ἀντί κήομεν, ἴδε ἐν λέξ. καλῶ.
κηπαῖος, α, ὡν. (κήπος) = κηπευτός, κ. σίκυοι, ἀντίθετο. τῷ
ἄγριον, Ἀριστ. Περὶ θη. 20. 32, πρὸλ. π. Φυτ. 1. 4, 13, Διοσκ.,
κτλ. κ. παραδείσειον, παραδείσειοι βῆσοι κήποις, Κλέαρχ. παρ'
Ἀθην. 515B II. κηπαῖα (ῥηλ. ὄψα), ἡ, ἡ τοῦ κήπου ὄψα,
Ἑρμειπ. ἐν «Νοίρσις» 2, πρὸλ. Δημ. 1155. 13, Διογ. Α. 7. 23,
Πολύδ. Α' 76. 2) ὡσαύτως λάχανα ἡμερ., «σαλατικόν», Διοσκ.
3. 168.
κηπάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ κήπου, μικρὸς κήπος, Ἑκκλ.
κήπεα, Δωρ. κῆσις ἀντί τοῦ καὶ ἐπε, Θεόκρ. 1. 97, 2. 149.
κήπεά, κήπεα, Δωρ. κῆσις ἀντί τοῦ καὶ ἐπ-, Θεόκρ. 2.
100., 15. 74, κ. ἄλλ.
κηπεῖα, ἡ, (κηπεύω) ἡ καλλιέργεια κήπου, Πλάτ. Νόμ. 845D,
Διόδ. 5. 43.
κήπειος, α. ὡν. = κηπαῖος, Νικ. Θ. 88.
κήπευμα, τό, ἕνθος τοῦ κήπου, κηπεύματα Χαρίτων Ἀρι-
στοτ. Ὀρν. 1100, πρὸλ. Ἀπολλόδ. παρ' Ἀθην. 682D, Ἑρμάν. Πο-
νήματ. 1. 58.
κηπεύς, ἔως, ὁ, κηπουρός, Φιλύλλιος ἐν «Πόλεσιν» 5, Ἀνθ.
Π. 9. 329.
κηπεύσιμος, ὡν, = κηπευτός, Ἑρμίας παρὰ Πλάτ., Σχολ. εἰς
Νικ. Θερ. 66.
κήπευσιος, ἔως, ἡ, = κηπεῖα, Ἰω. Φωκ. Ἑκκλ. ἀπ' Ἀντιοχ.
μέχρι Ἱεροσολ. 20.
κηπευτός, οὐ, ὅ, = κηπεύς, Γλωσσ.
κηπευτικός, ἡ, ὡν, ἀνήκων ἡ ἀρμόδιον εἰς κήπον, ἡ κ. ἐπιμέ-
λεια Κλήμ. Ἀλ. 888· οἱ κηπευτικοί, οἱ ἀγαπῶντες τὴν κηπου-
ρικὴν, οἱ κηπουροί, Θεοφ. Πρωτοσπ. ἐν Φαθρ. Ἑλλ. Βιβλ. τ. 12, σ.
847.
κηπευτός, ἡ, ὡν, κεκαλλιεργημένος, ἐντὸς κήπου αὐξανόμενος,
Διοσκ. 3. 52.
κηπεύω, καλλιεργῶ ἐν κήφῳ, φυτὰ, λάχανα, Λουκ. π. Ἀληθ.
Ἰστ. 2. 34, Παλιν· τὰ κηπεύομενα, τὰ ἐν κήποις καλλιεργου-
μένα καὶ φυόμενα φυτὰ, ἡμερὰ φυτὰ (πρὸλ. κηπαῖος), Ἀριστ. π. Ζ.
Ἰδρ. 3. 5, 9, Θεόδρ. π. Φυτ. Ἰστ. 7. 1, 1, κτλ.· Ἡριδανὸς ἀγνοίς
ἐλθῶσι κηπεύει κόρος, εἰς τοῦ Φαιδόντος θυγατέρας, αἰνεῖται μετε-
εβλάθησαν εἰς αἰχέλους, Εὐδουλ. ἐν «Ναννίῳ» 1. 6· μεταφ., ἐπιμε-
λοῦμαι, περιποιῶμαι, βόστροχον Εὐρ. Τρῆμ. 1175. II. καλ-
λιεργῶ ὡς κήπον, Θεόδρ. π. Φυτ. Δίτ. Α. 6, 7, Πηλ. 9. 4· μεταφ.,
ζωοποιῶ, ζωογονῶ, Αἰζῶς κ. δρόσοσι[τόν] λειμῶνα] Εὐρ. Ἰππ. 78.
κήπῃ, Δωρ. κῆσις ἀντί τοῦ καὶ ἐπ. Θεόκρ. 29. 37, Ἑπικ. 19. 3.
κηπίδες Νύμφαι, αἱ, Νύμφαι τῶν κήπων, Ἀριστ. αἰν. 1. 3.
κηπιδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κήπου, Πλούτ. 2. 1098B, Διογ. Α.
3. 20.
κήπιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κήπου, Πολύδ. G. 17, 2, Συλλ. Ἐπ.
8855· μικρὸν γήπεδον ἢ κηπάριον παρὰ τὴν οἰκίαν ἐν πόλει καμ-
ψῶς κεκαλλιεργημένον, Θουκ. 2. 62. II. = κήπος 11, Λουκ.
Λεζιβ. 5.
κηπο-κύμας, οὐ, ὁ, δ ἔχων τὴν κόμην τοῦ κεκομμένην κατὰ
τὸν τρόπον δε ἐκαλεῖτο κήπος, Κωμ. λῆξις παρ' Εὐσταθ. 907, 41.
κηπο-κύμας, ὁ, κηπουρός· Ἰσούχ.
κηπο-λόγος, ὡν, ὁ διδάσκων ἐν κήφῳ, ἐπὶ τῶν Ἑπικουρείων,
Ἀνθολ. II. 6. 307.
κηπο-ποιεῖα, ἡ, ἡ παρασκευὴ κήπου, Γεωπ. 12. 2, 1.
κήπος, Δωρ. κῆπος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινὸς «περιόδιον», σύνδε-
νδος τύπος, φυτεῖα, Ὁδ. II. 127., Ω. 247, 338· πολυδύναμος Δρ.
737· — τύπος ἡ χώρα καλῶς κεκαλλιεργημένη καὶ πλούσια εἰς πα-
ραγωγὴν, ὡς Ἀφροδίτης κῆπος, 8ηλ. ἡ Κυρήνη, Πινδ. II. 5. 31·
Διός κ., ἡ Αἰθιῶν, αὐτόθι 9. 91 (ἀλλὰ Διὸς κήποι, ὡσαύτως ἐπὶ
τοῦ οὐρκινῷ, Σοφ. Ἀποστ. 298, πρὸλ. Πλάτ. Σμπτ. 203B· πρὸλ.
ὡσαύτως Ὀρεκαυνοῦ κ. Ἀρίστορ. Νερ. 271)· κ. Εὐδοίας Σοφ.
Ἰσούχ.

Ἀποπκ., 19· οἱ κήποι τοῦ Μίδου, ἐν Μακεδονίᾳ, Ἠρῶδ. 8.
138· ἐπὶ τῆς περὶ τὸ Πάνορμον χώρας (Palermo), ἥτις τὰν κα-
λεῖται Conchia d'oro, Ἀθήν. 542Α· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ περιπετραγ-
μένου μέρους· ἐνθα ἐτελούντο οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, Πινδ. Ο. 3.
43· — οἱ ἀπὸ τῶν κήπων, οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἐπισκόπου διδάσκον-
τος ἐν κήπῳ, Διог. Α. 10. 10, πρὸλ. κηπολόγως, κηποτύραν-
νος· — οἱ Ἀδωνιδος κήποι, ἴδε Ἀδωνίες· — μεταρ., Χερτῶν
κήπον νεμόμαι, τὴν ποίησιν, Πινδ. Ο. 9. 40· ἔξ Μουσίου κή-
πων τινων .. δρεπόμενοι τὰ μέλη Πλάτ. Ἰων 344Α· τοὺς ἐν
τοῖς γράμμασι κ. σπεῖρειν δ' αὐτ., ἐν Φιλέρ. 276D. II. εἶδος
καυρῆς I. 3.

III. γυναικεῖον αἰδοῖον, Λατ. hortus, Διογ. Α.
2. 116.

IV. διάφ. γραμ. ἀντὶ κήβος. ὁ ἴσος.

κηποτάφιον, τό, τάφος ἐν τῷ κήπῳ, Van Goena de Cepola-
phius 1763, Ulden ἐν τῷ Wolf's Mus. I. 3, σ. 351· — καὶ κηπό-
ταφος Puperts ἐν Am. School in Athens, 3. πῃ 621.

κηπο-τύραννος, ὁ, ὁ τύραννος τοῦ κήπου, ἐπιθετόν τοῦ Ἐπι-
σκοπέου φιλοσόφου Ἀπολλοδώρου, Διογ. Α. 10. 25.

κηπουργεῖα, καλλιεργῶ κήπον, Cod. Reg. 891, fol. 155B,

κηπουργία, ἧ, (ἐργά) ἡ κηπουρικῇ, ἡ ἐν τῷ κήπῳ ἐργασία,
Πολυδ. Ζ', 101.

κηπουργιεύς, ἧ, ὅν, ἀνήκων ἢ ἀρμοῶν εἰς κηπουρίαν, Πολυδ.
Ζ', 141.

κηπουρέϊα, καλλιεργῶ κήπον, εἵματι κηπουρός, Πολυδ. Θ', 13.

κηπουρία, ἧ, ἡ κηπουρία, ἡ κηπουρικῇ, Πολυδ. Θ', 13· ζιάφ.
γραμ. κηπουρία.

κηπουριάς, ἧ, ὅν, ἀνήκων ἢ ἀρμοῶν εἰς τὸν κήπον ἢ τὴν
καλλιέργειαν τοῦ κήπου, νόμιμον Πλάτ. Μένω 317Β· κ. λάχα-
νον Ἰππικερ· κηπουρικῇ θύρα (διάφ. γραμ. -ουρικῇ) Θεοφρ. π.
Φυσ. Ἰστ. 7. 4, 5. II. ἐμπειρος εἰς κηπουρίαν, Πολυδ. Ζ', 141.

κηπο-ούρος, ὁ, (ούρος) ὁ φυλάτων κήπον, ὅρις Εὐδοκ. 111.

II. ὁ περιποιούμενος καὶ καλλιεργῶ κήπον, φνομα κομμω-
τίας τοῦ Ἀντιφάν., πρὸλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 4082· — ὡσαύτως, κηπω-
ρύς, Ἀρχιππ. ἐν Ἀδελφ. 2, Πλάτ. Μένω 310H.

κηπο-φύλαξ, -αικός, ὁ, ὁ τὸν κήπον φυλάττων, ἐπὶ τοῦ Πριά-
που, Σουλ. Ἐπιγρ. 590C.

κηπουρός, -ουρίας, -ουρια, -ουριεύς, (ώρα) κηπουρο-
Κήρ., ἧ, γεν. Κήρός, αἰς. Κήρα· (ἴσως ἐκ √ΚΕΪ, κείρω)· —
ἡ θεὰ τοῦ θανάτου ἡ τοῦ ὑπερθρον, συγγ. παρ' Ὁμ., ὅστις ἔχει καὶ
τὸ πληθ. πλήρες. Κήρ.. Θανάτους Ὅδ. Α. 171, κτλ. Κήρες
Θανάτοιον Ἰλ. Β. 831, κτλ. Τὰ συνήθη αὐτῆς ἐπίθετα ἦσαν· με-
θανόα, ὀλιχτή, κακῇ, συγχέσεται· δε μάλιστα τῆς Κρείθους καὶ τοῦ
Κυδοιμοῦ, ὡς περιφερόμενη ἐν τοῖς πελοίοις τῆς μάχης καὶ φο-
ρούσα μάλιστα ἐρυθρὰ ἐκ τοῦ αἵματος, Σ. 535. Ἐπειτεύετο δὲ ὅτι
ὁ μέλλον νὰ ἀποθύν βίσιον θάνατον ἤτο ἀπὸ τῆς γεννητικῆς κύτου
παρεπιδεμένης εἰς ὠρισμένην τινα Κήρα, Ψ. 70. Ὁ Ζεὺς ὕψαι
εἰς πλάστιγγας τὴν τοῦ Ἀχιλλεύς καὶ τὴν τοῦ Ἑκτορος, ὅπως ἀπο-
φασθῇ τίς ἦεν ἀποθνήν πρότερον, X. 210· μέλιστα δ' Ἀχιλλεύς
εἶχε δύο Κήρας, μετὰ τὸν ὄλον κήδωνα νὸ ἐκέλευ, I. 411·
ὅστις υπάκουσαι καὶ Κήρες μυρία Ι. 320· Κήρες Ἀχαιοῖν,
Τρώων Θ. 73· — Ἐν Ψα. Θ. 217, 220, παρίσταται ὡς θεότητες τῆς
ἐκκλησίως· ὅστις ὁ Δισχύλ. συνέμηνους· Κήρες Ἐρινύες Θήβ.
1055· ὁ Σχολ. ἀναφέρει Κήρας ἀναπλακῆτους, Σορ. Ο. Γ'. 472,
πρὸλ. Τρ. 133, Πινδ. Ἀποπκ. 245, Εὐρ. Ψα. 1252, Ἦρ. Μαιν.
870· καὶ ἡ Σπίγῃ καλεῖται ἀρπαξάνδρα Κήρ, Δισχύλ. Θήβ. 777.
— Ἡ Κήρ θύναται νὰ παραβλήθῃ πρὸς τὴν Ἀτην καὶ Ἥρινόν.
ἀλλ' οὐχὶ πρὸς τὴν Ἀίσαν καὶ Αἰθέρην, ἡ τὸς παρὰ Ρωμαίων Παι-
δών, αἵτινες φέρονται καὶ εὐτυχίαν οὐχὶ δὲ μόνον θάνατον καὶ δυσ-
τυχίαν. II. ὡς προσηγερ., καταστροφή, θέλωρος, θάνατος, ὁλώς
διαν ἡ βλάβος παρ' Ὁμ. κατὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ Wolf. μόνον ἀπάλ,
Πλ. Α. 228, τὸ δὲ τοῖς κήρ εἴδεται εἶναι, τοῦτο θάνατος οὐ
φαίνεται δε εἶναι· ἀλλὰ κατὰ τοὺς μετὰ ταῦτα ἐκδότας ἡ λέξις εἴ-
ρεται κοινὸς οὗτω, κήρ ἄλειψιν Ι'. 32, κτλ., ὑπέφυγε κήρα·.
Θανάτοιον ΙΙ. 687· φόνον καὶ κ. φέροντες Β. 352, κτλ., ἂν καὶ
παρ' Ὁμ., πιδανὴ ἡ προσωπικὴ σημασία ἐμμένετο μετὰ τῆς προση-
γορικῆς βραδυτέρον ὅμως ἡ προσηγορικῇ ἐννοίᾳ υπερίσχυσε, με-
λαιναν κήρ' ἐπ' ὀμμασιν βαλὼν Εὐρ. Φολν. 950· νοσῶν πα-
λοιαί κήρ', ἐπὶ λοιμοῦ, ἐσθενείας, Σορ. Φιλ. 42, πρὸλ. 1166· —
ἐφόρε ἐπὶ γενικώτερᾳ ἐννοίᾳ, βαρεῖα μὲν κήρ τὸ μὴ πιθέσθαι,
ὅθ' ἦτο ὑπερβά καταστροφή τὸ νὰ μὴ υπακούσῃ τις, Δισχύλ. Ἀγ.
206· ἐλευθέρῳ ψυχῇ καλεῖσθαι κήρ πρόσσειον οὐ καλῇ,
ἀπρὸς πρὸς οὐδέως, Σορ. Τρ. 354· — τὸ πληθ. ἐφόρε ἐν χρῶσι ἐν τῷ
προπρῷ λόγῳ, Πλάτ. Νόμ. 937D, Θεοφρ. π. Φυσ. Αἰς. 5. 10, 4, Διον.
Ἀλ. 8. 61, Πλούτ., κλ. τὸ ἐνίκον λαν σπανίας, δ' αὐτ. ἐν Ἀντων. 2.

κήρ, τό, συνηρ. ἐκ τοῦ κίαρ (ὡς τὸ ἦρ ἐκ τοῦ ἔαρ)· παρ' Ὁμ.,
ἀέποτα κήρ, μετὰ ὅσ. κήρης, Ἐπὶρρ. κηρήδου· παρὰ Τραγ. ἀέ-
ποτα κήρ, καὶ οὐδέποτε ἄλλαν πεῖσαν μεταχειρίζονται (ἴδε ἐν
λέξει καρβίδα). Ἡ κηρία, Λατ. cor, Ὁμ., κήρ ἐνὶ στήθεσσιν
συχνὸν παρ' Ὁμ., κήρ ἀνθυγαί ἐν θυμῷ Ἰλ. Δ. 523· κήρ ψυ-
μαίνε φροσιν ἡσιν Ὡδ. Σ. 344· — περὶ τοῦ λάσιον κήρ ἴδε ἐν
λέξ. λάσιος· — ὁ Ὁμ. περιγράφει τὴν καρδίαν ὡς ἔδραν κήρς βου-

λήσεις, μετά σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ 'Πλ. Ο. 52· τῶν δρέξεων, θά-
λέων ἐπιπληράμενος κῆρ Χ. 504, πρὸλ. Τ. 319· τῆς θλίψεως,
ἀγνύμενος κῆρ Η. 428· φθινύσκει φιλόν κῆρ 'Πλ. Α. 491,
κτλ· τοῦ φόβου, τοῦ δ' οὐποτε κυδάλιμον κῆρ παρθεῖ, ἐπὶ τοῦ
λέοντος, Μ. 45· σπανιώτερον ὡς ἔδραν τῆς διανοίας, ὡς ἐν τῇ φρά-
σει, πολλὰ δὲ οἱ κῆρ ὤρμαινε 'Οδ. Η. 82, πρὸλ. Σ. 314· ὡς
καὶ ὁπόταν συνάπτεται μετὰ τοῦ νόου, 'Πλ. Ο. 52· — ἡ δοτ. κῆρι
κεῖται συχναίς παρ' Ὀμ. κηρόθι, ἐξ ὁλης καρδίας, ἐγκαρδίως,
ἐμὲ τὴν καρδίαν, ἐν τε ζεύς κῆρι φιλήσῃ Ι. 117· ἀλλὰ κατὰ τὸ
πλεῖστον ἐπιτεταμέν., πῆρι κῆρι φιλεῖν, ἀγαπᾶν ὑπερμέτρως ἐν
τῇ καρδίᾳ, (ἐνθα τὸ πῆρι κεῖται ἐπιρρηματικῶς), Δ. 46., Ν. 430·
πῆρι κῆρι τιμᾶν τινα 'Οδ. Ε. 36, κτλ· ὡσαύτως, ἀπέχθεται
πῆρι κῆρι 'Πλ. Δ. 53· πῆρι κῆρι .. ἐχολώθη Ν. 206, πρὸλ. 119·
ἀλλ' ἐν πᾶσι τοῦτοις ὁ δριττ. ὑποστηρίζει τὴν γράψην περὶ κῆρι
= ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐγκαρδίως, κατ' ἀναλογίαν τοῦ περὶ φρεσὶ, ὡς εἰς
'Πλ. Δ. 46·— ὡς αὖτε βραδύερον, ἐμὸν κῆρ οὐ γεύεται ὕμνων
Πινδ. Ι. 5 (1). 25, πρὸλ. Ν. 7. 150· κῆρ ἀπαράμυθον Δισχύλ.
Πρ. 183· ἡ γὰρ ὁδὸν, ἡ γὰρ ὁδὸν κῆρ αὐτοῦ 245, 390, κτλ., καὶ
οὕτως ὁ Ἀριστοτ. λέγει (ἐν τραγικῇ φράσει) τὸ κῆρ αὐφράνθη, ὡς
'Αλ. 5· ἡ γεν. κῆρος εὐρεται παρ' Ἀρκαδίου σ. 128, 18.

κῆρα, ἡ, = κῆρ, Ἀποδ. Παρ. 145.

κηράνω, Α. (κῆρ, πρὸλ. ἀκήριος) — βλάπτω, καταστρέφω,
Ἀίσχυλ. 'Ικτ. 999·— Παθ., καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι, χάνομαι,
'Αριστ. παρὰ Πλούτ. 2. 886Ε.

κηράνω Η. (κῆρ) εἶμαι πλήρης μερικῶν, φροντίζων, ἀνήσυ-
χος, Εὐρ. Μιν. 518· τι, πρὸς τι, διὰ τι πρᾶγμα, ὁ αὐτὸς ἐν
'Ιππ. 223· ἐπὶ τινι Μάξιμ. π. καταρχ. 93· περὶ τι Φίλων παρ'
Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 378Β·— κ. περὶ τινα, ὡς τὸ Λατ. deperire,
καταστρέφομαι, φθειρομαι, φθίω, ὁ αὐτ. 2. 167, πρὸλ. Ι. 501.

κηρ-ἀμύντης, ου, ὁ, (ἀμύνω) ὁ ἀποτρέπων τὸ κακόν, Ἀν-
δόρ. 663.

κηρᾶνθεμον, τό, = κῆρινθος, Διοσκ. 5. 17.

κηράφης, ἴδους, ἡ, ἴδους ἀκρίδος, Νικ. Ἀλεξίφ. 394· πρὸλ. κά-
ραδος.

κηρ-ᾄχτης, [χᾄ], ου, ὁ, εἶδος ᾄχτους ἔχοντος κῆρινον χρώμα,
Πλν. 37, 54.

κηρ-αφία, ἡ, τὸ ἀνάπτειν τὰ κηρία, φωταφία, Χρον. Πάσχ. σ. 383Γ.

κηρ-ἐλασιν, τό, εἶδος ἀλοιφῆς ἐκ κηροῦ καὶ ἐλαίου, κερύλαδον,
Γαλ. τ. 13, σ. 832, κλ.

κηρ-εμβρυχῆ, ἡ, θερμὸν ἐμπλαστρον διὰ τετηκὸτος κηροῦ, Ἀλεξ.
'Γαλλ. 11. σ. 635.

κηρίσιος, υν, (κῆρ) ὁλιόριος, νοσηρός, 'Ψούχ.

κηρασι-φόρος, ον, θανάτηφόρος, μνημονεύεται ἐκ τῶν Χρῶν.
Νικητ.

Κηρεσι-φόρητος, ον, ὅν αἱ Κῆρες φέρουσιν, Ἐξελάν .. κύ-
νας κηρεσιφορήτους 'Πλ. Θ. 527.

κηρία, ἡ, ὡς ἐν λέξ. κερία.

κηριάζω, ἐπὶ τῶν δοτρακοδέρμων, κυρίως δὲ τῆς πορφύρας καὶ
τῶν κηρύων, ἐκχέω τὰ ὅσα ἐν εἰδῶν γλισχρότητος μελίδου·
καὶ μὲν οὖν πορφύρα τοῦ ἔαρος συναθροισζόμενοι εἰς ταῦτά, ποιοῦσι
τὴν καλουμένην μελίκηραν, τοῦτο δ' ἔστιν οἶον κηρίον, πλὴν οὐχ
οὕτω γλαυρόν, ἀλλ' ὡς περ ἂν εἴ ἐκ λευκῶν ἢ ἐρεβίνθων λευκῶν
πολλὰ συμπλακέν· 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 15, 4, π. Ζ. Γεν. 3.
11, 12 καὶ 14.

κηρίνη, ἡ, = κηρίων Η, 'Ψούχ., Φώτ.

κηρίνος, ὁ, τροφὴ τῶν μελισσῶν, ὡσαύτως ἐριθάκη, 'Αριστ.
π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 40, 5, 'Ψούχ.

κηρίνος, ἡ, ον, (κηρός) ἐκ κηροῦ πεποιημένος, 'Αριστοτ. 'Ψα-
κλῆσ. 1035, Πλάτ. Θεαίτ. 191C, 197Π· κηρίνα ὀπώρα, δηλ. μέλι,
'Αλκμάν 635.

II. μεταφορ., εὐπλάστος καὶ μαλακὸς ὡς κηρός,
(careus in vitium flecti), τοῦς θυμοῦς .. κηρίνους ποιεῖν Πλάτ.
Νόμ. 633D· κηρίνας τὰς ὑπολήψεις ἔχειν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 16. 10.

2) ἔχων τὸ χρώμα τοῦ κηροῦ, ὡχρός, Σουῖδ. ἐν λ. ἐκκηρίωθη, ὡς
κηρι-κλήετης, ου, ὁ, ὁ κλέπτων κηρήρα, ἐπιγραφή τοῦ οὐ
Βιβλίου τοῦ Θεοκρίτου.

κηρίολος, ὁ, πιθ. λαμπὰς ἐκ κηροῦ ἢ εἰκὼν, ὁμοίωμα κῆρινον,
Συλλ. 'Επιγρ. 3028. 5.

κηρίων, τό, (κηρός) κηρήρα, Λατ. Favis, τὸ πλεῖστον ἐν τῇ
πλῆθι, 'Ομ. 'Υμ. εἰς Ἑρμ. 559, 'Ψαίδ. Θ. 597, 'Πρόβ. 5. 114, κτλ.,
ἐν τῇ ἐνίκῃ, Πλάτ. Πολ. 552C, Θεόφρ. 19. 2· ἐν χρήσει ἐν τῇ 'Ελλ.
φαρμακοποιᾷ, 'Ιππ. 475. 5., 496. 45· κηρίω βεδυσμένους, ἔχων
τὰ ὡτα περραγμένα διὰ κηρίου, 'Αριστοτ. Θεσμ. 506·— ὡσαύτως,
κηρίων σφηνῶν 'Πρόβ. 2. 92·— κηρία, ἀπλῶς = μέλι, 'Ιππών.
26, 'Αριστ. παρ' Ἀθην. 38F.

2) πίναξ ἐκ κηροῦ, Ἀνθ.
Π. 9. 191.

II. εἶδος δερματικοῦ νοσήματος, ὅπερ καλεῖται
καὶ μελικηρία, Διοσκ. 2. 164, 'Αλκην., κτλ. — ἄχωρ ἦτο τοῦ αὐ-
τοῦ εἶδους, ἀλλ' ἦτορ φθοροποιόν πρὸλ. τὸ Λατ. favis, ἂν καὶ ἦτο
καὶ ἐκεῖνο διάφορον.

κηρίομαι, παθ., τρομάζω, ἀγίνομαι πᾶν τὸ κερὶν, ἐκπλήττομαι,
ἐκκηρίω, ὡχρίασεν, καὶ ἐκκηρίωθην· ὑπὸ σκοτεινίου ληφθῆναι
'Ψούχ.· ἐκκηρίωθην, εἰς τὸ δῖος κῆρινος ἐγενόμην Σουῖδ.

κηριο-ποιός, ὅν, ὁ κατασκευάζων κηρήρα, ἐπὶ τῶν μελισσῶν
καὶ τῶν παραπλησίον τὴν μορφήν, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 40, 1.

κηρίς, ἴδους, ἡ, = κηρίος, παρ' Ἀθην. 355C.

κηρίτις, (δηλ. λίθος), ἡ, πολυτιμὸς τις λίθος ἔχουσα τὸ χρῶμα
τοῦ κηροῦ, Πλν. 37. 56.

κηρι-τρεφής, ἔς, (τρέφω) συντετραμμένος· ἀλλοιόττει, κηρι-
τρεφῶν συντετραμμένον μοῖρα καὶ θανάτω (Σχολ. Τρέτ.)· ἀν-
θρώποι 'Παίδ. 'Εργ. κ. 'Ψμ. 416, Χρησμ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς
Εὐρ. Φοιν. 638.

2) ἐπιφέρων θάνατον, θανατηφόρος, Σουῖδ.
320C.

κηρί-φατος, ον, (*φένω, πέφαμαι) πεφνευμένος ὑπὸ κακῆς
μοίρας, 'Ψούχ.

κηριώδης, ἔς, (εἶδος) ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κηροῦ, Θεόφρ. π.
Φυτ. 'Ιστ. 3. 13, 3.

κηρίωμα, τό, νόσος τις τῶν ὀφθαλμῶν, 'Ψούχ. (ἐνθα ἀντὶ τοῦ
ὁμιλήμα, ὁ Δινδ. προτείνει ἡ λήμη).

κηρίων, ὠνος, ὁ, κηρίνη λαμπάς, πέντε λαμπάδας ἀπρου-
σιν (οἱ Ρωμαῖοι) ἐν τοῖς γάμοις, ὡς κηρίωνας ὀνομάζου-
σιν Πλούτ. 2. 263E.

II. μάστιξ, 'Ψούχ., Φώτ. ἐν λέξ. κη-
ρίνα.

κηρο-γόνος, ἡ, ὁ σχηματισμὸς τοῦ κηροῦ ἢ τῆς κηρήρας, 'Ιω-
σήφ. Μακκ. 14.

κηρο-γράφω, ζωγραφῶ διὰ κηροῦ, Ἀθην. 200B.

κηρογράφια, ἡ, ἡ διὰ κηροῦ ζωγραφία, ὅ ἐστιν ἐγκαυστική,
καθ' ἣν τὰ χρώματά εἰσι μεμιγμένα μετ' κηρόν, πᾶς τόπος κηρο-
γραφία καταπεποικίτο Καλλιξ. παρ' Ἀθην. 204B, πρὸλ. 200A,
Πλν. 35. 39, Müller Archäol. d. Kunst § 320. 4.

κηρο-δέτης, ου, ὁ, Δωρ. κηροδέτας = τῷ ἐπιμ., Εὐρ. Ι. Τ
1125.

κηρό-δετος, Δωρ. κερ-, ον, (δεῖω) ὁ συγκαταύμενος ἢ συγ-
κολληθεὶς διὰ κηροῦ, μέλι Ἀνθ. Πλν. 4. 305· σφριγέ Εὐζορ.
εἰς Ἀθην. 184A· κ. πνεύμα, τὸ φύσμα τοῦ μετ' κηρόν συνημμένου
αὐλοῦ, Θεοκρ. 'Επιγρ. 5. 4.

κηρο-δομέω, κατασκευάζω διὰ κηροῦ (κηρία, δηλ. κηρήρα),
ἐπὶ τῶν μελισσῶν, Ψευδο-Φωκυλ. 162.

κηρο-δοσία, ἡ, φόρος κηροῦ, Συμῶν Θεσσαλ. περὶ Τελετ. καὶ
Μυστηρ. κ. 10 καὶ 11, Δουκάγγ.

κηροδόχος, ὁ δεχόμενος ἐν ἑαυτῷ τὸν κηρόν, «σμήναι» τῶν
μελισσῶν οἱ κηροδόχοι, ἦτοι αἱ θῆκαι· 'Ψούχ. ἐν λέξ. σμήναι.

κηρο-ειδής, ἔς, ὅμοιος κηρῷ, κῆρινος, Πλάτ. 'Τίμ. 61C, Ἀθην.
281F, Διοσκ. 1. 92, κτλ.· μεταφορ., ἐπὶ τῇ ψυχῇ, Φίλων 1. 64.

2) ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ κηροῦ, Φιλόστρ. 181.

κηρόθεν, ἐπίρρ. (κῆρ) ἐκ καρδίας, 'Ευμολ. Μέν. 511. 20.

κηρόθι, ἐπίρρ. (κῆρ) ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐκ καρδίας, ἐγκαρδίως, παρ'
'Ομήρ. ἀέποτε ἐπομένον τοῦ μετ' κηρόν, ἀπῆλθετο κ. μ. 'Πλ. Ι.
300., Φ. 136· χολώσατο κ. μ. 'Οδ. Η. 284. κτλ.· φῆλσι δέ με
κ. μ. Ο. 370· οὕτω, τίον δ' ὅρα κ. μ. 'Ψαίδ. Ἀσπ. 'Πρ. 85.

κηρομαστίγη, ἡ, μῆμα κηροῦ καὶ μαστίγης, Συμῶν Θεσα,
ἐν Φαέρ. 'Ελλ. Βιβλ. τ. 14, σ. 60.

κηρό-μελι, τό, μέλι ἐν τῇ κηρήρα, Σχολ. Θεοκρ. 7. 83.

κηρόμακ, παθ. (κῆρ) καταστρέφομαι, βλάπτομαι, Κλήμ. Ἀλ.
76, 'Ψούχ.

κηρόμακ, παθ. (κηρός) ἐπικαλύπτομαι διὰ κηροῦ, 'Ιππ. π.
'Αρρ. 797· ἐν τέλει Ἀγγ. 2. 35·— ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύποι, σχη-
ματίζω τι δι' ἐμαυτὸν ἐκ κηροῦ, ἐπὶ μελισσῶν, Ἀνθ. Π. 9. 226.

κηρο-πάγης, ἔς, ἐστερεωμένος, ἐστηρικμένος, κεκολλημένος
διὰ κηροῦ, Ἀνθ. Π. 6. 239, Μανέθ. 1. 242.

κηρο-πιστος, ὁ, ἀλοιφή τις ἐκ κηροῦ καὶ πίστες, 'Ιππ. 407.
42· πρὸλ. πισσοκηρος.

κηροπλαστεῖον, τό, τύπος κηρίων εἰκόνων ἢ ὁμοιωμάτων,
'Επιρ. Ἀρ. 23, σ. 64B.

κηροπλαστεῖον, πλάττω τι ἐκ κηροῦ, 'Ιππ. π. Ἀρρ. 828· κ.
ἔρωτα Εὐδουλ. ἐν 'Καμπυλίοντι 3· πλάττω ὡς ἐκ κηροῦ, ἡ φῶ-
σις κ. τὸν ἀνθρώπον Ἀρεταί. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13, ἐν
τέλ.

2) κάμνω κυψέλας ἐκ κηροῦ, Διόδ. 17. 75., 19, 2.

κηρο-πλάστης, ου, ὁ, ὁ πλάσων ἐκ κηροῦ ὁμοιώματα θεῶν ἢ
ἀνθρώπων κλ., Πλάτ. 'Τίμ. 74C.

κηροπλαστικός, ἡ, ὅν, ἀνέκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὸ κηροπλα-
στεῖν, 'Ψαίδ. Δουκ. 2· ἡ κηροπλαστική (δηλ. τέχνη) Πλούτ.
Η', 165.

κηρό-πλαστος, ον, (πλάσσω) ὁ ἐκ κηροῦ πεπλασμένος, κῆρι-
νος, μελίσσης κ. ὄργανον Σοφ. Ἀποστ. 484· ἐπὶ κορασίου, Ἀνθ.
Π. 9. 570.

2) = κηροδέτης, δὲναξ Ἀνθ. Π. 574· ὁ
Μεῖνεκε προτείνει κηρόπακτος (δηλ. -πηκτος) = κηροπαγής.

κηρο-ποιός, ὅν, ὁ ποιῶν κηρόν, Σχολ. εἰς Ἀριστοτ. Σρ. 1075,
κατὰ τὸ 'Γενετ. Ἀνείργ.· καινῶς· κηροποιεῖν.

κηρο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῆτης λαμπάδων ἐκ κηροῦ, Γλωσσ.
κηροπωλεῖον, τό, τὸ ἐργαστήριον αὐτοῦ, Θεοφάν. Κοντιν. 420, 15.

κηρός, ὁ, τὸ κερὶον τῶν μελισσῶν, Ὀδ. Μ. 48, 173, 175, κτλ.
εὐπλάστοτερος κηροῦ Πλάτ. Πολ. 588D· ἐν χρήσει ὡς κομη-
τικόν, Φιλοστρ. 'Επιστ. 22, πρὸλ. Ὀδιδ. Ἀρσ. Ἀπ. 3. 199· εἰς ἐγ-

καυστικήν ζωγραφίαν, 'Ελλ. 'Επιγρ. 673. 2., 722. 3, πρβλ. κηρο-γραφία. II. πληθ. κηροί. λαμπάδες ἐκ κηροῦ, Λατ. cerei, 'Ιλιὰς. 9. 11. ('Ἐντεῦθεν κηρίον· πρβλ. Λατ. cera, Λαθ. kōris (Inuus).)

κηρο-τέχνης. ου. ὁ, κηροπλάστης, 'Ἀνακρέωντ. 10. 9. κηρο-τρέφους. ον. (κηρ) τρέφειν θάνατον, θανατηφόρος, ὁφιος κηροτρέφου Νικ. Θαρ. 192. κηρο-τρέφους, ον. (κηρός) κήρινος, 'Ἀνθ. II. 6. 236. κηρουλικός, ὄν. (κήρ, ἔλκω) ἐπιφέρων καταστροφήν, ὀλέθριος, Λυκόφρ. 407.

κηρο-συργία, ἡ, ἡ παρασκευὴ ἢ κατασκευὴ κηροῦ, 'Ερραίμ σ. 5630.

κηρόφιν· «ἐκ τῆς ψυχῆς» 'Πούχ. κηρο-φωρέω, (κηρός) παράγω κηρόν, Σουΐδ. κηρο-χίτων [I], ὡνός, ὅ, ἡ, περιβεβλημένος κηρόν, λαμπάδα κηροχίτων 'Ἀνθ. II. 6. 249. κηρό-χρως. ὡτος, ὁ, ἡ, ἔχων τὸ χρώμα τοῦ κηροῦ, Χαϊρήμ. παρ' 'Ἀθην. 6081.

κηρυξέω, σχηματίζω ὡς ἐκ κηροῦ ἢ ἐν κηρῷ, 'Ἀριστοφ. Θesm. 56·—ἐπὶ τῶν μελισσῶν, κατασκευάζω κυψέλας ἐκ κηροῦ, 'Ἀνθολ. II. 4. 210.

κηρό-χυτος, ον. κατασκευασμένος ἐκ κηροῦ, κ. μελίγμια, ὡς τὸ κηρόζετον πνεῦμα, Κάστωρ παρ' 'Ἀθην. 455Δ· κ. πινα-κίδιον, πίναξ κεκαλυμμένος μὲ κηρόν, 'Εκκλ., κ. γραφὴ = κηρο-γραφία, αὐτόθι.

κηρῶν, ἴδε κηρύβια.

κηρυγία, τὸ, (κηρύσσω) τὸ ὑπὸ τοῦ κήρυκος ἀγγελλόμενον, προκήρυξις, δημοσία γνωστοποίησις, 'Ἡρόδ. καὶ 'Ἀττ. κ. ποιέε-σθαι 'Ἡρόδ. 3. 52., 5. 92, 7, κτλ.· ἐκ τοῦ κηρύγματος, διὰ προ-κήρυξιν, ὁ αὐτ. 6. 78· κ. θεῖται τῇ πόλει Σοφ. 'Ἀντ. 8· τῷ κ. ἐμμένειν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 350, πρβλ. 'Ἀντ. 454· κ. ἀνειπεῖν Θουκ. 4. 105· κηρύσσειν Δισχλ. 75. 30· γίγνεται κ. Δημ. 252. 7·—ἀμοιβὴ προκηρυττειμένη, Ξεν. 'Ελλ. 5. 4, 10, Δισχλ. 58. 26. κηρυγμός, ὁ, κήρυξις, Σχόλ. Ρεν. εἰς 'Ἰλ. Φ. 575.

κηρύκαινα [I], ἡ, θηλ. τοῦ κήρυξ, 'Ἀριστοφ. 'Εκκλ. 713.

II. κηρυκαίνας ἐνάλλων 'Ἀλεξανδρεῖς γυναῖκας, αἵτινες εἰς τὰς αὐλὰς παριοῦσαι καὶ τὰς συνοικίας ἐρ' ᾧ τὲ συναγείρειν τὰ μιάσματα καὶ ἀποφείρειν εἰς θάλασσαν Σουΐδ.

κηρύκεια, 'Ἰων. -ήτη, ἡ, τὸ ἔλκωμα ἢ τὸ ἔργον κήρυκος, 'Ἡρόδ. 7. 134, 112Δτ. Νόμ. 742Β· ἐπὶ κηρυκεῖαν ἀποστέλλεσθαι, ἐπὶ πρεσβείας, Νόμ. παρ' Δισχλ. 3, ἐν τέλ. 2) ὁ μισθὸς τοῦ κή-ρυκος 'Ἰσαί. παρ' 'Ἀρποκρ. II. παρ' 'Εκκλ. σ., τὸ κηρύττειν τὸν θεῖον λόγον.

κηρύκειον [I], 'Ἰων. -ήτων, Δωρ. κᾶρύκειον. τὸ, ῥάδος τοῦ κήρυκος, εἶναι ὁ 'Ἰρημὸς παρίσταται φέρων εἰς τὰ ἀργαῖα ἔργα τῆς τέχνης, πολλάκις μετὰ δύο ὄρεων περιπεπλεγμένων περὶ αὐτήν, Λατ. caduceus, 'Ἡρόδ. 9. 100, Θουκ. 1. 53, 'Ἰρκακλειτ. Πίνακ. ἐν Σουλ. 'Επιγρ. 5774. 4, 49., 5775. 3·—ὡσαύτως κηρύκειον, 'Ἀρι-στοφ. 'Ἀποsp. 429· κηρύκεια συμπεπλεγμένα ἐκ τῶν θαλάδων = ἱκετηρίαί, Δελφιν. 92. 28· ἴδε κήρυξ ἐν τέλ. II. «ὁ ἐπὶ τῇ κηρύξει μισθός» Σουΐδ. III. ὁ λόθος ἐρ' ᾧ ἀναβᾷ ὁ κή-ρυξ ἐκήρυττε, ἴδε λείθος.

κηρύκειος [I], ον. ἀνήκων εἰς κήρυκα, γράμμα Σοφ. 'Ἀποsp. 897· γραφὴ 'Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. κηρύκεισμα [I], τὸ, προκήρυξις, δι' ἀγγελμα, Δισχλ. Θήβ. 051. κηρύκευσις [I], εως, ἡ, = κηρυκεῖα, Σουΐδ.

κηρύκευω, εἰμαι κήρυξ ἐκτελῶ τὰ ναθήκοντα, κήρυκος, 112Δτ. Νόμ. 941Α· κ. τινί, εἶμαι κήρυξ τινός, Φιλόχορ. 36. II. μεταβατ., προκηρύττω, γνωστοποιῶ, τινί τι Δισχλ. 'Ἰκέτ. 221, πρβλ. Εὐρ. Τρω. 782, Πλάτ. Νόμ. 941Α.

κηρύκην, -ήτων, 'Ἰων. ἀντί τοῦ κηρυκεῖα, -ειν.

κηρυκικός, ὁ, ὄν. ἀνήκων εἰς κήρυκα, ὁ τῶν κηρύκων, φθ-λον, ἔθνος Πλάτ. Πολιτικ. 260D, 290B· ἡ κηρυκική (δηλ. τέ-χνη) αὐτόθι 260E.

κηρύκηνος, η, ον, ἀνήκων εἰς κήρυκα, «κηρυκὴν ῥάδος, ἡ τοῦ 'Ἐρμού» Σουΐδ. κηρυκίνη, ἡ, = κηρύκαινα. 'Ἰωτ.·—Καθ' 'Ἰούχ.· «κηρυκίνη» ἡ καταρωμένη.

κηρυκιοεθής, ἐς, ὁμοίος πρὸς κηρύκειον, ἔχων σχῆμα κηρυ-κείου, 'Ἰούχ. ἐν λέξ. 'Ερμής, ἔνθα κοινῶς κηρυκο-.

κηρύκειον, τὸ, ἴδε ἐν λέξ. κηρύκειον. II. εἶδος ὀστρα-κοδέριου, πρβλ. κήρυξ II. III. ἀλοιφὴ τῆς τῶν ἀθλαίων, 'Ἀλέξ. Τραλλ. 2. σ. 131.

κηρύκειο-φόρος, ον. ὁ φέρων κηρύκειον, 'Ετυμολ. Μέγ. 812. 23. κηρυκτέος, α, ον. ῥηματ. ἐπιθετ. τοῦ κηρύσσω, ὃν δεῖ κη-ρύττειν, Κανὼν 6· καὶ ἐβ' (ογ') τῆς ἐν Καρβαγένῃ Συνόδου ἐν Συντ. καν. τ. 3, σ. 299, 470.

κηρυκτέος στέφανος, ὁ μετὰ κηρύγματος ἢ ὁ δυνάμενος κη-ρυχθῆναι, 'Επιγρ. Νικαίας ἢ Κυζίκου, Κοινῶς, Πείσε auf d. Ins. Lesbios σ. 62.

κηρυκώδης, ἐς, ὁμοίος πρὸς τὸ ὀστρακώδες, ἐν καλούμενον κήρυξ (II), 'Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4. 2, 28.

κηρύλως [I], ὁ, εἶδος θαλασίου πεγνυῖ ἐκ τοῦ εἶδους τῆς ἀλ-κυόνος, ἴσως τὰ Alcedo rudis, 'Ἀλκυὼν 12, 'Ἀρχιλ. 130, 'Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 3, 14, Κλέαρχ. παρ' 'Ἀθην. 332E. 'Ο τύπος κη-ρύλως, μνημονεύμενος ὑπὸ τινῶν Γράμματι, ὡς 'Ἀττικῶς, ὁφείλε-ται πιθανῶς εἰς τὸ σκῶμμα τὸ ἐν 'Ἀριστοφ. 'Ορν. 300, ἔνθα οὕτως καλεῖται ὁ ζουρέυς Σποργίλος (ἐκ τοῦ κείρω), «ευραγοπούλι», οὐ-τως εἰπεῖν.

κήρυξ, ὁ, βόλος τῆς τῶν κύβων, Εὐθύουλ. ἐν «Κυβεταῖς» 2· κάρυννος παρὰ Φωτ.

κήρυξ, Δωρ. κήρυξ (περὶ τοῦ τυνησιμῦ ἴδε ἐν τέλ.), -ῶκος, ὁ· Λιολ. ὡσαύτως κήρυκος, ον, ὁ, 'Ετυμολ. Μέγ. 775. 26· (κη-ρύσσω)·— κήρυξ, διαλαλήτης, «κήρυξ», καὶ καθήκον δημόσιος ἀγγελιαφόρος μετέχων καὶ τοῦ χαρακτήρος τοῦ πρέσβους, ἴαν ἐν-τιμον ὑπουργία κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, Λατ. praeco, eaduocatus, legatus, 'Ομ., κτλ. Οἱ κήρυκες συνεχίζουσιν τὴν ἐκ-κλήσιν, 'Ἰλ. B. 50, 97, 437, 442, I. 10, 'Οδ. B. 6, κτλ.· καὶ ἐτή-ρουν τὴν εἰρήν ἐν αὐτῇ, 'Ἰλ. B. 280, Σ. 503· διεχωρίζον τοὺς δια-μαχομένους, II. 274, κτλ.· εἶχον τὴν ἐπιμέλειαν τῆς προπαρασκευῆς τῶν θυσιῶν καὶ πανηγύρεων, I. 245, κτλ., 'Οδ. γ. 276· ἔτι δὲ καὶ ἰδιωτικῶν συμπόσιων, 'Ἰλ. II. 183, Σ. 558, κτλ. 'Ὡς δημόσιοι ὑπάλληλοι καλοῦνται δημιοεργοί, 'Οδ. T. 135. Τὰ ἐμφαντικὰ τῆς ἐπισημότητος αὐτῶν ἦσαν τὸ σκήπτρον, 'Ἰλ. Σ. 505, 'Οδ. B. 37, κτλ.

'Ἀπὸ τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων τὸ ὑπουργεῖον αὐτῶν ἐξαιρετικῶς ἱερὸν καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἀπαρχίασαν ὡς διατελούντων ὑπὸ τὴν ἀρεσκον προεστάντων τοῦ Διός, καὶ ἐμμεροῦντο θεοί, Διὶ φίλοι 'Ἰλ. Δ. 192, 'Οδ. 517· Διὸς δ' ἑταίροι ἦν καὶ ἄλλοι 'Ἀ. 331, κτλ.· ἡ δ' ἐρη-μιοποιήσιντο ὅπως διαβιῶσιν ἀγγελλὰς μεταξὺ πόλεων, I. 170, B. 149, 178, 'Οδ. K. 59, 102. Μετ' 'Ομήρου δ' ἔρμης καλεῖται κήρυξ τῶν θεῶν, 'Ἰσ. 'Εργ. κ. 'Ἡμ. 80, 'Θεογ. 939, πρβλ. Διτγύλ. 'Ἀγ. 515, Χρ. (165). Κατὰ μεταγενεστέρους χρόνους τὸ μὲν ὑπουργεῖον αὐτῶν διέμενε τὸ αὐτὸ σκελὸν, ἀλλὰ διακρίνεται ἀπὸ τοῦ τῶν πρέσβεων, εἰς οἱ κήρυκες διεδίδαν ἀγγελίας μεταξὺ ἐθνῶν ἐν πο-λίμῳ πρὸς ἄλληλα διατελούντων, Σχόλ. εἰς Θουκ. 1. 29· πρβλ. Δισχλ. 'Ἰκέτ. 727, 112Δτ. Νόμ. 941Α, Δημ. 169. 20., 283. 2· ἐν χρήσει ἐναλλάξ μετὰ τοῦ ἀπόστολος, 'Ἡρόδ. 1. 21. 'Ιερατικόν τι γένος ἐν 'Ἀθήναις ἔφερε τὸ ὄνομα Κήρυκες, ἀπὸ Κήρυκος τοῦ 'Ἐρμού, 'Ἀνδοκ. 15. 28, Παισ. 1. 38, 3, Πολυδ. II. 103· κηρυκίδια παρὰ Φωτ.

1) κήρυξ ὡς θηλ. ἀπαντᾷ παρὰ Πινδ. N. 8. 1, Νέων. Α. 11· τὸ 'Ἀττ. θηλ. εἶναι κηρύκαινα. 2) ἐν 'Ἀθήναις, κήρυξ, ὅστις ἐκήρυττε καὶ ἐτήρει τάκιν ἐν ταῖς συνελύξεσι κτλ., 'Ἀριστοφ. 'Ἀγ. 42, κτλ.· ὁ κ. ἀνείπτεν 'Ἀνδοκ. 6. 4, κτλ.· ὁ τῶν μυστικῶν κ., ἐν 'Ελευσίνι, Ξεν. 'Ελλ. 2. 4, 20.

3) καθόλου, ἀγγελια-φόρος, θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσι Σοφ. O. K. 1511, πρβλ. Εὐρ. 'Ἰλ. 347· ἐπὶ τῷ ἀλεκτρυόνος, 'Ἀριστοφ. 'Εκκλ. 30· ἐπὶ τῇ γρα-φῇ, ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 780. 4) παρ' 'Εκκλ., ἐροκήρυξ. II. εἶδος ὀστρακοδέριου ἢ κοχλίου ἔχοντος κόγχην ἐλικοειδῶς συνε-στραμμένην, δυναμένην νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς εἶδος σάλπιγγος, τὸ buccinum, 'Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4. 4, 6., 5. 12, 3, κ. ἄλλ., πρβλ. Μάχων παρ' 'Ἀθην. 349C· ὅθεν, 2) ἀκωνίδιον τι κολασθη-ριον ὄργανον, 'Ιακωβίου Μαρτ. Πολυκάρπου 2. {ὁ ἀέπτε, διότι ἐν 'Ἰλ. P. 324 κήρυξ} 'Ἰππυτίδῃ διορθοῦται ἀντὶ κήρυκι. Αἱ μὲν καὶ ἐξαίρεσις εἶναι κηρύκας ἐν 'Ἀντιμάχῳ παρ' 'Ἀθην. 473Π, καὶ κηρύκειον, ἐν 'Ἀνθ. II. 11. 124. Οἱ Γραμματικοὶ ὅμως συμ-φώνως γράφουσι κήρυξ, φωτνίξ, κήρυξ, ἴδε Πιρρικιαν. 7, 8, 43, Δινδ. ἐν Στεφ. Θεσ.]

κήρυξις, εως, ἡ, διακήρυξις, προκήρυξις, Δίων Κ. 63. 8 καὶ 14. II. κήρυγμα, Κλήμ. 'Ἀλ. 863, Εὐα., κτλ.

κηρύσσω, 'Ἰλ. 'Ἀττ. κηρύσσω, Δωρ. κᾶρύσσω· παρὰ, ἐκ η-ρυσσιν, 'Ἰλ. B. 444, 'Ἀττ.· μέλλ. κηρύξω 'Ἀττ.· ἀήρ. ἐκήρυξα 'Ἀττ.· πρkm. κηρύσσω· κηρύσσω· Εὐα. 'Ἰστ. 3. 1, (ἐπεί) Δημ. 352. 5.—Παθ., μέλλ. κηρυχθήσομαι Ξεν., κτλ.· ἀλλὰ μὲν μέλλ. μὲ παθ. σημασ. κηρύξομαι Εὐρ. Πολυ. 1631· ἀήρ. ἐκηρύχθη 'Ἀττ.· πρkm. κηκήρυγμα Εὐρ. 'Ἀποsp. I, Θουκ. 4. 38. Εἶμαι κήρυξ, ἐκτελῶ τὸ ἔργον τοῦ κήρυκος, κηρύσσω· γήρασκε 'Ἰλ. P. 325.

2) κᾶμνω προκήρυξιν ὡς κήρυξ, λαθὼν κηρύσσοντες ἀγει-ρόντων, ὅς συναθροίσαντες τὸν λαὸν διὰ τῶν κηρύκων, 'Ἰλ. II. 438, πρβλ. 444, 'Οδ. B. 8· κήρυσσε, κήρυξ Δισχ. Εὐμ. 566, κτλ.·—ὡσαύτως· ἀπροσ., κηρύσσει (δηλ. ὁ κήρυξ), γίνεται προκήρυξις, ὁ κήρυξ προκηρύττει, Ξεν. 'Ἀν. 3. 4, 36· κηρυάτω ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 4. 5, 42. II. μετ' αἰς. προσ., καλῶ, συγκαλῶ διὰ τοῦ κήρυκος, κηρύσσει· ἀγορήνδε, 'Ἀχαιοὺς 'Ἰλ. B. 51, 'Οδ. B. 7· πό-λεμόνδε 'Ἰλ. II. 443· κηρύσσειν τινά, καλῶ τινά· εἰς τι μέρος, 'Ἀριστοφ. 'Ἀγ. 748.—Παθ., τίς ἐκηρύχθη πρώτην φυλακὴν· τίς ἐκλήθη εἰς τὴν πρώτην φυλακὴν· Εὐρ. P. 518. 2) προ-κήρυσσω τινά· ὡς νεκρῶν, Πλούτ. 2. 135Δ· καὶ ἐν τῇ παθ., μῆτε κηρυχθήσεσθαι μῆτε ἀθλα λήψεσθαι Ξεν. Κύρ. 8. 4, 4· ὥστε πάλιν κηρυχθῆναι καὶ αὐτὸν ἀτεφρανθῆναι Λυσ. 157. 40· ὡσαύτως, διακηρύττω ὡς κακοῦργον ἢ κατέδικον, Δημ. 787. 17, πρβλ. Σοφ. 'Ἰλ. 606, 'Ἀνθ. II. 3. 177· ἐν τῇ παθ. ὡσαύτως ἐπὶ χώρᾳ, διακηρύττομαι ἢ ἐξαίρωμαι, ἐπαινοῦμαι, ἀτεφάνοις ἀρ-ετὰς Εὐρ. Τρω. 423.

3) ἐπικαλοῦμαι, ὕσους ὁ αὐτ. ἐν 'Ἐα.

148· κ. τοὺς δαίμονας κλύειν Δίσχ. Χο. 124.— Παθ., καλύπτει (δηλ. εἶμαι)·, τοῦ κεκήρυται πατρός; Εὐρ. Ἀποσπ. 1, πρβ. Ἀνδρ. 768· ἴδε καλέω II. 2.

III, μετ' αἰτιατ. πρόγμ., προ- κηρύττω, ἀναγγέλλω, τινί τι Δίσχ. Ἀγ. 1349, Χο. 4, 1026, Εὐρ. Ἰων 911, κτλ. ἀγῶνας Ἀργείοισι Σοφ. Αἴ. 1240, Εὐρ., κλ.— προκηρύττω πρὸς πώλησιν, κτλ., Ἰρὸδ. 6, 121, Ἀνθ. Π. 5, 177, Πλούτ. 2, 207Α, κτλ.· κ. ἀποικίαν, δηλ. προσκαλὼν ἀνθρώπους ὅπως προσέλθωσιν εἰς σχηματισμὸν ἀποικίας, Θουκ. 1, 27· κ. κήρυγμα, μήνυτρα (ἴδε τὰς λέξ.)· κ. ὅστις βεβύλαίτο·, ἐάντι προκήρυξιν ἐάν τις θέλῃ·, Ἰρὸδ. 2, 134· ὡσαύτως, ἐπὶ ἐγκλημά- τοις, ἐν τῷ παθ., κηρύττομαι, Ἀντιστ. 118, 13. 2) καθόλου, διακηρύττω, λέγω, τι Σοφ. Ἰλ. 1105· ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει, ταῦτα διελαλήθησαν ἐν τῇ πόλει, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 737· ἐπομένως ἐξηρτημένης προτάσεως, κ. πόθι ναίει τις ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 97· κ. εἰ·, Θουκ. 4, 37. 3) προκηρύττω ἢ παραγγέλλω δημοσίᾳ, Λατ. iudicare, τινί τι Δίσχ. Θξβ. 1043, Σοφ. Ἀντ. 32, 450, κτλ.· εὐφηνίαν, σιγὴν κ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 764, Εὐρ. Ξκ. 530· τὰ κηρυχθέντα, τὰ διαταχθέντα, αἱ δοθεῖσαι δημοσίᾳ διατάγαι, Σοφ. Ἀντ. 447— μετὰ δοτ. προσώπ. καὶ ἀπαρ. κ. αὐτοῖς ἐμίσ- λειν κώπαις Πινδ. Π. 4, 356. 3) ἐπὶ ἀλεκτρυόνος, κρῶν, Ἀνθ. Π. 5, 3.

IV, παρ' Ξκλ., κηρύττω τὸν θεὸν λόγον, δι- δάσκω τὸν θεὸν λόγον, Εὐσ. ἐνθ' ἁνωτ., κλ. κηρ-ώδης, ες, ὅμοιος πρὸς κηρόν, ἀμφιβ. γραφ. ἀντὶ τοῦ κη- ρι-ώδης, Γαλν. 14, 537.

κηρωμα, τό, (κηρώ) πρᾶγμα κατεσκευασμένον ἐκ κηροῦ ἢ ἐπικεκρημένον, 1) πῖναξ κεκαλυμμένη με στρώμα κηροῦ πρὸς γραφήν, ἴδε Ἡρόδ. 7, 239. 2) = κηρωτή. ἐμπλαστρον κηρωτόν, «σιρωτόν», Ἰππ. 398, 54., 402, 27. 3) χρίσμα τι ἐκ κηροῦ δι' οὗ ἐχρίοντο οἱ παλαιοὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῶν αὐτο- κρατόρων, Λατ. coisoma, Πλούτ. 2, 838D, Πλν. 35, 13, 47· πρβλ. πισσάνκηρος, Λατ. ceromaticus (Ἰουδεν. 3, 68)— μεταφορ. ἀντὶ ἀλειπτῆριον παρὰ τὴν παλαιότητα ἐνθα οἱ ἀλλοτρίοι ἤλειπον τὸ σῶμα των διὰ τοῦ κηρώματος, ἐν παλαιστοῖς καὶ κηρώμασι Πλούτ. 2, 790F, Πλν. 35, 2, Martial.

κηρωματιστής, οὐ, ὁ, ὁ ἄλειψων με κήρωμα (πρβλ. ἀλει- πτής), ὡς ἐκ ῥήμ. κηρωματίζω, Σχλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 400, κηρωματίτης, οὐ, ὁ, ἱατρός ἐπιθέτων ἐμπλαστρα ἐκ κηροῦ, Κύριλλ. Σκυθοπ. ἐν βίβρ Σξβ 44. κηρών, ῥινος, ὁ, (κηρός) κυψέλη μελισσῶν, Σχλ. εἰς Ἀριστοφ. Ξκλ. 737.

κηρωσις, εως, ἡ, τὸ ὕλην, ἡ οὐσία τοῦ κηροῦ τῶν μελισσῶν ἣν συναγοῦσιν ἐκ τῶν δακρύων τῶν δένδρων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5, 22, 5.

κηρωτάριον, τό, ἐμπλαστρον ἐκ κηροῦ, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 1, 214, Σωραν.

κηρωτο-ειδής, ες, ἢ κηρωτώδης, ες, ὅμοιος πρὸς κηρω- τόν, Γαλν. τ. 2, σ. 99B.

κηρωτο-μάλαγμα, τό, ἐμπλαστρον ἐκ κηροῦ, Γαλν. 13, 840.

κηρωτός, ἡ, ὡν, (κηρώ) κεκαλυμμένος με κηρόν κηρωτή, ἡ, = κήρωμα 2, ἐμπλαστρον ἐκ κηροῦ ἢ αἰοισή ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἱατροῖς, Ἰππ. π. Ἰητρείον 745, Ἀριστοφ. Ἀγ. 1170· εἶδος ἀνιφῆς πρὸς κάλλωπισμόν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 309· ὡσαύτως κηρωτόν, τό, Πλν., Martial.

κῆς, ἡμαρτ. γρ. ἀντὶ κῆς.

κῆς, κατὰ Δωρ. κῆς. ἀντὶ τοῦ καὶ εἰς, Θεοκρ. 15, 147.

κῆτα, ἡ, = καλαμίνθη, Πισύχ.

κῆται, ὑποτακτ. τοῦ κῆμαι, ὁ ἴδε.

κητέλα, ἡ, ἡ ἄγρα μεγάλων ἰχθύων, ἰδίως θύνων, Ἀθην. 263C, Αἰλ. π. Ζ. 13, 16. 2) τὸ μέρος ἐνθα ἀγρεύονται, Στράβ. 243.

κητέρος, α, ον, (κητός) ἀνήκων εἰς κῆτος, ὁ τοῦ κῆτους, νῦν τὰ Μήσχ. 2, 115.

II, ἐν Ὄδ. Α, 521, ἑταῖροι Κῆτειοι, εἶναι ἀγνώστους τῆς λαὸς τῆς Μυσίας, πρβλ. Στράβ. 1616. Καθ' Ἰσχύ.

«Κῆτειοι» γένος Μυσῶν ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ Κῆτεος, ἢ μεγάλου.

κητήμα, τό, τεταρχειυμένος θύννος, = ὠμοτάριχος, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 121B.

κητέλα, ἡ, διὰφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ κητέλα, παρ' Αἰλ.

κητέδ-δούπος συμφορὰ, ἡ, τὸ νὰ καταστῇ τις βουρὰ τῶν ἰχθύων, Λυσ. 954.

κητο-θήριον, τό, ἀποθήκη σκευῶν χρησίμων πρὸς ἀλίειαν με- γάλων ἰχθύων, Αἰλ. π. Ζ. 13, 16, ἴσως γραπτέον, κητοθηρεῖον.

κητόμοι, παθ., αὐθάνηται εἰς κῆτος, γίνονται κῆτος, Αἰλ. π. Ζ. 14, 23.

κῆτος, εως, τό, θαλάσσιος ἰχθὺς παμμεγέθους, μέγα θαλάσσιον θηρίον, δελφινάς τε· κύνας τε καὶ εἴποτε μετ' ὅσον ἔλθεται κῆ- τος Ὄδ. Μ. 97, πρβλ. Ξ. 421, Ἰλ. γ. 147, Ἡρόδ. 4, 58 (βιάρ. δρᾶφ. κτήνισα)· ἐν Ὄδ. Δ. 446, 452, = φώκη· περὶ τοῦ θαλάσσιου θηρίου εἰς ὃ ἐξετέθη ἡ Ἀνδρομέδα, Εὐρ. Ἀποσπ. 121, πρβλ. Ἀρι- στοφ. Νεφ. 556, Θεσμ. 1033. 2) ἐν τῇ ἱστορίᾳ Ἰστορ., πᾶς μέγας θαλάσσιος ἰχθὺς ἐκ τοῦ εἶδους τῆς φαλλήνης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 6, 12, 1, π. Ζ. Μορ. 3, 6, 2., 4, 13, 20, κ. ἄλλ., πρβλ. κῆ-

τώδης. II, ὁστερισμός τις, ὁ τοῦ Κικέρωνος ματρίχ, Ἀρατ. 534. (Ἐν συνθέσει φαίνεται ὅτι εἶχε τὴν ἐννοίαν τοῦ βόθρου, τῆς θύττου, ὡς τὸ καϊάδας, πρβλ. καϊεπάδες. κητώεις, μεγακῆ- τος, καὶ τὸ κῆτος ὡς ἦτο θηρίον τῶν βαθέων ὑδάτων, πρβλ. Λατ. squalina (καρχαρία)· ὁ Κούρτ. ἀποδέχεται τοῦτο καὶ ἀναφέρει τὰς λέξεις εἰς ἣν ῥίξαν καὶ τὰ ῥήματα κέλω, κέζω, ὁ ἴδε).

κητο-τρώγος, ον, ὁ τρέφων κῆτη, Εὐστ. 294, 16, πρὸς ἐρμη- νείαν τοῦ κητώεσσα.

κητο-φάγος, ον, τρώγων κῆτη, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ σι- τοφάγος, ὁ ἴδε, Πλουτ. 10, 12, 3.

κητο-φόνος, ον, ὁ φονεύων κῆτη, Ἀνθ. Π. 6, 30, Ὀππ. Ἀλ. 5, 113.

κητοφόντης, ον, ὁ, = κητοφόνος, Μιχ. Ἀκομ. τ. Δ', σελ. 228, 15, ἐκδ. Α.

κητώδης, ες, (εἰδός) ἐπὶ ἰχθύος, ὅμοιος πρὸς κῆτος· τὰ κη- τώδη, μεγάλοι ἰχθύες ἐκ τοῦ εἶδους τῶν κητῶν, Ἀριστ. π. Ἀναπν. 12, 1, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8, 2, 4, κ. ἄλλ., πρβλ. κῆτος 2. II, κα- θόλου μέγας, ἐλλέφοντες καὶ ἄλλοι ζῴα κ. Αἰδδ. 2, 54.

κητώεις, εσσα, εν, εἴρηται μόνον ὡς Ὀμηρ. ἐπὶ θ. τῆς Λακε- δαιμονος, καὶ ἡ Λακεδαιμονίων κητώεσσα Ἰλ. Β, 581, Ὄδ. Δ. 1. Κοινῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ κῆτος II, ὥστε τὸ κητώεις ὡς ση- μαίνει πλήρη κοιτοῦ τῶν ἡ δούσαν (ῥωχίους ὅπῃ σεσπιδῶν ἔχουσα Εὐστ.), καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ὁ Ζηρόδοτος ἀνέγνω καϊεπάεσσα, ἴδε ἐν λέξ. καϊάδας· ἄλλας ἐρμηνείας παρέχει ὁ Στράβ. 367— αὐτὰ τὰ ὄνομα Λακεδαιμονίων δύναται νὰ σημαίνει «πλήρης σπηλαίων» (ἐκ τῆς √ΛΑΚ, λάκκος), — πρβλ. ὡσαύτως μεγακῆτης.

κητώως (ὁρβότ. κητῶς), α, ον, = κῆτειος, Θεοδ. Πρὸδρ.

κηῖ, κατὰ Δωρ. κῆσιν ἀντὶ καὶ ἐν, Θεοκρ. 4, 31.

κηῖς, ὡν, [ῖ], ὁ, ἴδε ἐν λέξ. κῆς.

κηῖος, α, ον, ἐν Σουλ. Ἰεππρ. 1088, 34, ὅπερ ὁ Büchli ἐρ- μηνεύει διὰ τοῦ καθάρσιος. καθαρτικὸς (ἐκ τοῦ καίω, καύσις)· ὁ Πισύχ. μνημονεύει κῆια καὶ κῆια μετὰ τῆς ἐρμηνείας κα- θάρματα.

κηῖα, Δωρ. κῆσις ἀντὶ τοῦ καὶ ἐφ, Θεοκρ. 1, 82.

κηῖον, ῥινος, ὁ, κατὰ τοὺς ἀρχαίους οἱ ἄρρενες τῶν μελισσῶν ἐκαλούντο κηῖνες· οὗτοι μένουσιν ἐν τῇ κυψέλῃ ἄεργοι καὶ ἐπιθῶσι τὸ μέλι ὕπερ παρασκευάζουσιν αἱ ἐργατικαὶ μέλισσαι· εἶναι δὲ ἀνε- τροι, Λατ. fucius, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1, 5, 1., 9, 40, 11, 18, 24 κῆς· χρησιμεύει δὲ μεταφ. ὡς παρημοσίᾳ ἐπὶ ὀνηροῦ καὶ λαιμόργου ἀνθρώπου μηδὲν ἐργαζομένου ὅπως κερδοῦν τὰ πρὸς τὸ ζῆν, Πισ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 302, πρβλ. Θεογ. 595, Ἀριστοφ. Σπ. 1114, κῆς· ὡς ἐν κηῖω κ. ἐγγίγνεται Πλάτ. Πολ. 552C· ἐπὶ τῶν κληπτικῶν ἔξας ἰδέας συγγραφῶν, Ἀνθ. Π. 7, 708, Πλούτ. 2, 42A· μεταφορ., ὡσαύτως, ἐπὶ γεγηρακότων καὶ ἐξησθενημένων ἀνθρώπων, ποῦ γὰρ αἱ δούλευσαι γραῖς, ὡς κηῖον·, Εὐρ. Τρω. 191, πρβλ. Πάχ. 1364, ἔνθα ἴδε Musgr. — ὡς μὴ ἔχοντες κέντρα ἐκαλούντο κύ- λουροι ἢ κλόουροι, κολλοῖ, Ἡσίοδ. ἐνθ' ἁνωτ.

Κηῖφνης, οἱ, ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Περσῶν, Ἡρόδ. 7, 61.

κηῖφνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κηῖφν, ὁ κηῖφν ἐν καταστάσει ἐμμένου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9, 40, 7.

κηῖφνώδης, ες, (εἰδός) ὅμοιος πρὸς κηῖφν, Πλάτ. Πολ. 554B.

κηῖφν, κατὰ Δωρ. κῆσιν ἀντὶ τοῦ καὶ κῆφν, ἐκ τοῦ ἀπτο- μαί, ἀμφίβ. εἰκασία τοῦ Στεφάνου ἐν Θεοκρ. 14, 23· τὰ Ἀντιστ. ἔχουσι κῆφατ' ἢ κῆφατ' ἔτ', ὁπότεν ὁ «Ἐρμηνεύς κῆφάπτ'», δηλ. καὶ ἐφῆπτο.

Κηῖφνός, Δωρ. Κῆφ-δ, ὁ, ποταμὸς τῆς Φωκίδος ῥέων εἰς τὴν λίμνην Κοπιῖδα, Ἰλ. Β, 522, Πινδ. Π. 4, 81— ὀρ., λίμνη Κη- φισίος, Ἰλ. Β, 709, Ὀμ. Ὀδ. εἰς Ἀπόλλ. 280— ἐπὶ τῆς Κηῖ- σίος, α, ον, Πινδ. 2) βραδύτερος, ὁ ἔτι περιτρώτερος πο- ταμὸς τῶν Ἀθηνῶν, Σοφ. κτλ. 3) ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος, κτλ., Στράβ. 424, κτλ.— Ὁ τύπος Κηῖφνός εἶναι συνήθης ἐν τοῖς Ἀντιστράφοις· ἀλλὰ ἡ διὰ τοῦ ἐνός ο γραφὴ βεβαιούται ἐκ τῶν Ἀττ. Ἐπιγραφῶν καὶ ἐκ τοῦ ὅτι οὐδαμῶς ἀπαντᾷ τύπος Κηῖφνός.

κηῖχος, ἄγνωστον τι μόνον (Ἰωνικὸν καὶ ὁ λέγεται, Ἀπαλλ. π. Ἐπὶ 5061) ἐν χρήσει ἐν τῇ φράσει ποῖ κῆχος, ὅπερ Ἰεραμ. τινες ἐρμηνεύουσι διὰ τοῦ ποῖ γῆς;· γὰρ ποῖς, ἔτεροι διὰ τοῦ ποῖ δῆ;· quia tandem? ὡς, ποῖ κῆχος;— Ἀπόκρ. εὐθὺς Σικε- λίας Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 527· ποῖ κῆχος;— Ἀπόκρ. ἔγγυς ἡμε- ρῶν γε τετάρτων Φερεκρ. ἐν Ἀεθλ. 33, ἐνθα ἴδε Meineke.

κηῖώδης, ες, εὐωδίσκος ὡς ἐκ θυμιάματος, εὐώδης, μιν κηῖώδεις δέξαιτο κόλπω Ἰλ. Ζ. 483· κηῖώδης φύετο πάντα Διαν. Π. 941. (Ὁ συνώνυμ. τύπος κηῖώεις, καὶ ὁ ἀνάλογος θυῖώδης, δει- κνύουσιν ὅτι ὑπῆρχε πῶς ἄρα οὐσία κῆς = οὐός, ἡ τοῦ θυμιάματος ὁσμῆς, ἐκ τῆς √ΚΑΥ, καίω, πρβλ. τὸ Λατ. fuisse, fuisse, — Ὁ Πισύχ. ἔχει· «κηῖώδης» καθάρος — κηῖώσασθαι· καθή- ρασθαι — κηῖώσασθαι· καθήρατος.

κηῖώεις, -εσσα, εν, = κηῖώδης, ἐν θαλάμῳ εὐώδεις κηῖώεντι Ἰλ. 1. 382· ἐκ θαλάμῳ· κηῖώεντα Ζ. 288, κτλ.· μύρον Ἀνθ. Π. 7, 218, κτλ.— ἴδε κηῖώδης.

κιάθωι, έκτετα. ἐκ τοῦ κίω, γνωστὸν μόνον ἐκ τοῦ συνθέτου μετακιάθωι, δ' ἴδε.

κιάται (= κέεται, κύνται), Ἑπιγρ. Κρήτης ἐν Σαυ. 42, Δ, στ. 22· κιάτο· «κύνειτο» (ἐκύντο)· Ἰβούχ.

κιάτρον, τό, τὸ Λατ. citharium, τροφή, σιτία, σιτηρέσιον, κτλ., Σουλ. Ἑπιγρ. 5109N. 13.

κιάθληα, ἡ, νόθευσις, Πλάτ. Νόμ. 916I, 920C.

κιάθληυμα, τό, νόθευσις, τὰ κιάθληύματα, τῶν πωλούντων Πλάτ. Νόμ. 917B.

κιάθληύω, (κιάθλος) νοθεύω τὸ νόμισμα ἀναμειγνύνων ἄλλας οὐσίας, τὸ νόμισμα Ἀριστ. Ἰθ. Νικ. 9. 3, 2· [νομίσματα] οὐ κεκιάθληυμένα Ἀριστοφ. Βάτρ. 721· ὡσαύτως, ἐπὶ ἐμπορευμάτων, Πλάτ. Νόμ. 917B.

κιάθληα, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ κιάθλου, νόθευσις, τέχνασμα, ἀπάτη, Ἀριστοφ. Ὀρν. 158, ἴδε κιάθλος ἐν τέλ. κ. δημοσιδῆς Ἰππ. π. Ἀρρ. 837.

κιάθληαίω, κυρίως φαίνονται ὡς κεκιάθληυμένοι χρυσοί μεταφορ., φαίνονται κίτρινοι, πάσχι ἐξ ἱππεύου, Ἀριστ. Περδ. 1. 5.

κιάθλος, ον, νοθευμένος, νόθος, ἀχρεῖος, ἰδίως ἐπὶ νομισματός, χρυσοῦ κιάθλοιο καὶ ἀργύρου θέογν. 119, πρβλ. Ευρ. Μῆδ. 516· στατήρες κ. Σουλ. Ἑπιγρ. 1501I. 10· ἐπὶ ἐμπορευμάτων, Πλάτ. Νόμ. 916E· κ. λόγος τοῦ τόκου δ' αὐτ. ἐν Πλάτ. 507A· τιμαί, ἀντίθετ. τῷ ἀληθεῖ, δ' αὐτ. ἐν Νόμ. 728I· ἐν δὲ κιάθλῳ τόδε, τοῦτο δυνατόν ν' ἀποδειχθῇ μὴ ἀληθές, Ευρ. Πλ. 550· τὸ σάν κιάθλον, δηλ. προφερόμενον μετὰ νόθου ἥχου, Πινδ. Ἀποσπ. 47, ἐνθα ἴδε Donalds.

κιάθλος, ἀντιθέτ. τῷ ἀληθῆ, ἐπὶ ἀνθρώπων, θέογν. 117· κιάθλον.. ἡθὸς ἔχοντες δ' αὐτ. 965· τοῦτο θεὸς κιάθλότητον πολίτης δ' αὐτ. 123· δίκαιον Ἀριστ. 1ῃ. 1. 15, 7· ἐπὶ χρησμάτων, ἀπατηλός, Ἡρόδ. 1. 66, 75, 5. 91· ἐπὶ γυναικῶν, κιάθλον ἀνθρώπου κακόν Ευρ. Ἰππ. 616· κ. ἐπιτηδεύματα Πλάτ. Νόμ. 918A. (Πολυδ. Ζ', 99, Ἰβούχ., ἀναφέρουσιν ὡς ἀρχικὸν εἶδος κιάθλος = ἡ σκωρία δι' ἧς ἐνοθεύετο ὁ χρυσοῦς καὶ ὁ ὕψλον, εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 158 ἐρμηνεύει τὸ κιάθληα ὡς τὴν σκωρίαν δι' ἧς ἐνοθεύετο ὁ ἀργυρος δ' Πολυδ. καὶ δ' Ἰβούχ. ὡσαύτως ἀναφέρουσι κιάθλος = πανούργος. ὁ κιάθληύων ἡ ἀποστρέφω τὰ νομισματά, καὶ κιάθλωνες (οὐχὶ κιάθλωνες, κατὰ Φώτ.), = μεταλλάττει, οἱ ἐν τοῖς μεταλλάξεσι ἐργαζόμενοι).

κιάθλος, «κακουργία» ἀπλήρης χειροτέχνης» Ἰβούχ.

κιάθσις [κῆ], ἡ, λέξις Κύπρια ἀντὶ τοῦ πήρα (Ἰβούχ.), πήρα, σακκούλιον, οἷον ὁ Περσὺς ἔφερον, Ἡσ. Ἀσπ. Πρ. 224, Φερικύδ. 26, Καλλιμάχ. Ἀποσπ. 177· ὡμοίαις πρὸς τὸν σάκκον τῶν ὑπηρετούντων, ὡς φαίνεται ἐπὶ ἀγγέλων, Κατάλογ. τῶν ἐν Βρεταν. Μουσ. Ἀγγέλων 548, 641· κιάθσις ὡσαύτως ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἱστορίᾳ, κιάθσις Σουῖδ., Ὀρίων σ. 87· κιάθσις καὶ κιάθσια Ἰβούχ. καὶ κιάθια (Διολ.), δ' αὐτ.

κιάθος, ὁ, ἐνεός, Ἰβούχ., κατὰ δὲ Σουῖδ. «κιάθος, κιάθτος».

κιάθωιν, τό, τὸ περικάρτιον τοῦ Αἰγυπτίου κυάμου· ἡ δὲ βίβα τοῦ φυτοῦ λέγεται καλλοκαπέα, Διόδ. 1. 34, Νικ. παρ' Ἀθην. 72A κῆ, πρβλ. Spreng. Διοσκ. 2. 128.

κιάθωι, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ κιάθλου, νόθευσις, τέχνασμα, ἀπάτη, Ἀριστοφ. Ὀρν. 158 ἐρμηνεύει τὸ κιάθληα ὡς τὴν σκωρίαν δι' ἧς ἐνοθεύετο ὁ ἀργυρος δ' Πολυδ. καὶ δ' Ἰβούχ. ὡσαύτως ἀναφέρουσι κιάθλος = πανούργος. ὁ κιάθληύων ἡ ἀποστρέφω τὰ νομισματά, καὶ κιάθλωνες (οὐχὶ κιάθλωνες, κατὰ Φώτ.), = μεταλλάττει, οἱ ἐν τοῖς μεταλλάξεσι ἐργαζόμενοι).

κιάθωιν, τό, τὸ περικάρτιον τοῦ Αἰγυπτίου κυάμου· ἡ δὲ βίβα τοῦ φυτοῦ λέγεται καλλοκαπέα, Διόδ. 1. 34, Νικ. παρ' Ἀθην. 72A κῆ, πρβλ. Spreng. Διοσκ. 2. 128.

κιάθωι, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ κιάθλου, νόθευσις, τέχνασμα, ἀπάτη, Ἀριστοφ. Ὀρν. 158 ἐρμηνεύει τὸ κιάθληα ὡς τὴν σκωρίαν δι' ἧς ἐνοθεύετο ὁ ἀργυρος δ' Πολυδ. καὶ δ' Ἰβούχ. ὡσαύτως ἀναφέρουσι κιάθλος = πανούργος. ὁ κιάθληύων ἡ ἀποστρέφω τὰ νομισματά, καὶ κιάθλωνες (οὐχὶ κιάθλωνες, κατὰ Φώτ.), = μεταλλάττει, οἱ ἐν τοῖς μεταλλάξεσι ἐργαζόμενοι).

κιάθωιν, τό, τὸ περικάρτιον τοῦ Αἰγυπτίου κυάμου· ἡ δὲ βίβα τοῦ φυτοῦ λέγεται καλλοκαπέα, Διόδ. 1. 34, Νικ. παρ' Ἀθην. 72A κῆ, πρβλ. Spreng. Διοσκ. 2. 128.

κιάθωι, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ κιάθλου, νόθευσις, τέχνασμα, ἀπάτη, Ἀριστοφ. Ὀρν. 158 ἐρμηνεύει τὸ κιάθληα ὡς τὴν σκωρίαν δι' ἧς ἐνοθεύετο ὁ ἀργυρος δ' Πολυδ. καὶ δ' Ἰβούχ. ὡσαύτως ἀναφέρουσι κιάθλος = πανούργος. ὁ κιάθληύων ἡ ἀποστρέφω τὰ νομισματά, καὶ κιάθλωνες (οὐχὶ κιάθλωνες, κατὰ Φώτ.), = μεταλλάττει, οἱ ἐν τοῖς μεταλλάξεσι ἐργαζόμενοι).

κιάθωιν, τό, τὸ περικάρτιον τοῦ Αἰγυπτίου κυάμου· ἡ δὲ βίβα τοῦ φυτοῦ λέγεται καλλοκαπέα, Διόδ. 1. 34, Νικ. παρ' Ἀθην. 72A κῆ, πρβλ. Spreng. Διοσκ. 2. 128.

κιάθωι, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ κιάθλου, νόθευσις, τέχνασμα, ἀπάτη, Ἀριστοφ. Ὀρν. 158 ἐρμηνεύει τὸ κιάθληα ὡς τὴν σκωρίαν δι' ἧς ἐνοθεύετο ὁ ἀργυρος δ' Πολυδ. καὶ δ' Ἰβούχ. ὡσαύτως ἀναφέρουσι κιάθλος = πανούργος. ὁ κιάθληύων ἡ ἀποστρέφω τὰ νομισματά, καὶ κιάθλωνες (οὐχὶ κιάθλωνες, κατὰ Φώτ.), = μεταλλάττει, οἱ ἐν τοῖς μεταλλάξεσι ἐργαζόμενοι).

κιάθωιν, τό, τὸ περικάρτιον τοῦ Αἰγυπτίου κυάμου· ἡ δὲ βίβα τοῦ φυτοῦ λέγεται καλλοκαπέα, Διόδ. 1. 34, Νικ. παρ' Ἀθην. 72A κῆ, πρβλ. Spreng. Διοσκ. 2. 128.

κιάθωι, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ κιάθλου, νόθευσις, τέχνασμα, ἀπάτη, Ἀριστοφ. Ὀρν. 158 ἐρμηνεύει τὸ κιάθληα ὡς τὴν σκωρίαν δι' ἧς ἐνοθεύετο ὁ ἀργυρος δ' Πολυδ. καὶ δ' Ἰβούχ. ὡσαύτως ἀναφέρουσι κιάθλος = πανούργος. ὁ κιάθληύων ἡ ἀποστρέφω τὰ νομισματά, καὶ κιάθλωνες (οὐχὶ κιάθλωνες, κατὰ Φώτ.), = μεταλλάττει, οἱ ἐν τοῖς μεταλλάξεσι ἐργαζόμενοι).

κιάθωιν, τό, τὸ περικάρτιον τοῦ Αἰγυπτίου κυάμου· ἡ δὲ βίβα τοῦ φυτοῦ λέγεται καλλοκαπέα, Διόδ. 1. 34, Νικ. παρ' Ἀθην. 72A κῆ, πρβλ. Spreng. Διοσκ. 2. 128.

κιάθωι, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ κιάθλου, νόθευσις, τέχνασμα, ἀπάτη, Ἀριστοφ. Ὀρν. 158 ἐρμηνεύει τὸ κιάθληα ὡς τὴν σκωρίαν δι' ἧς ἐνοθεύετο ὁ ἀργυρος δ' Πολυδ. καὶ δ' Ἰβούχ. ὡσαύτως ἀναφέρουσι κιάθλος = πανούργος. ὁ κιάθληύων ἡ ἀποστρέφω τὰ νομισματά, καὶ κιάθλωνες (οὐχὶ κιάθλωνες, κατὰ Φώτ.), = μεταλλάττει, οἱ ἐν τοῖς μεταλλάξεσι ἐργαζόμενοι).

κιάθωιν, τό, τὸ περικάρτιον τοῦ Αἰγυπτίου κυάμου· ἡ δὲ βίβα τοῦ φυτοῦ λέγεται καλλοκαπέα, Διόδ. 1. 34, Νικ. παρ' Ἀθην. 72A κῆ, πρβλ. Spreng. Διοσκ. 2. 128.

κιάθωι, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ κιάθλου, νόθευσις, τέχνασμα, ἀπάτη, Ἀριστοφ. Ὀρν. 158 ἐρμηνεύει τὸ κιάθληα ὡς τὴν σκωρίαν δι' ἧς ἐνοθεύετο ὁ ἀργυρος δ' Πολυδ. καὶ δ' Ἰβούχ. ὡσαύτως ἀναφέρουσι κιάθλος = πανούργος. ὁ κιάθληύων ἡ ἀποστρέφω τὰ νομισματά, καὶ κιάθλωνες (οὐχὶ κιάθλωνες, κατὰ Φώτ.), = μεταλλάττει, οἱ ἐν τοῖς μεταλλάξεσι ἐργαζόμενοι).

κιάθωιν, τό, τὸ περικάρτιον τοῦ Αἰγυπτίου κυάμου· ἡ δὲ βίβα τοῦ φυτοῦ λέγεται καλλοκαπέα, Διόδ. 1. 34, Νικ. παρ' Ἀθην. 72A κῆ, πρβλ. Spreng. Διοσκ. 2. 128.

κιάθωι, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ κιάθλου, νόθευσις, τέχνασμα, ἀπάτη, Ἀριστοφ. Ὀρν. 158 ἐρμηνεύει τὸ κιάθληα ὡς τὴν σκωρίαν δι' ἧς ἐνοθεύετο ὁ ἀργυρος δ' Πολυδ. καὶ δ' Ἰβούχ. ὡσαύτως ἀναφέρουσι κιάθλος = πανούργος. ὁ κιάθληύων ἡ ἀποστρέφω τὰ νομισματά, καὶ κιάθλωνες (οὐχὶ κιάθλωνες, κατὰ Φώτ.), = μεταλλάττει, οἱ ἐν τοῖς μεταλλάξεσι ἐργαζόμενοι).

κιάθωιν, τό, τὸ περικάρτιον τοῦ Αἰγυπτίου κυάμου· ἡ δὲ βίβα τοῦ φυτοῦ λέγεται καλλοκαπέα, Διόδ. 1. 34, Νικ. παρ' Ἀθην. 72A κῆ, πρβλ. Spreng. Διοσκ. 2. 128.

κιάθωι, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ κιάθλου, νόθευσις, τέχνασμα, ἀπάτη, Ἀριστοφ. Ὀρν. 158 ἐρμηνεύει τὸ κιάθληα ὡς τὴν σκωρίαν δι' ἧς ἐνοθεύετο ὁ ἀργυρος δ' Πολυδ. καὶ δ' Ἰβούχ. ὡσαύτως ἀναφέρουσι κιάθλος = πανούργος. ὁ κιάθληύων ἡ ἀποστρέφω τὰ νομισματά, καὶ κιάθλωνες (οὐχὶ κιάθλωνες, κατὰ Φώτ.), = μεταλλάττει, οἱ ἐν τοῖς μεταλλάξεσι ἐργαζόμενοι).

κιάθωιν, τό, τὸ περικάρτιον τοῦ Αἰγυπτίου κυάμου· ἡ δὲ βίβα τοῦ φυτοῦ λέγεται καλλοκαπέα, Διόδ. 1. 34, Νικ. παρ' Ἀθην. 72A κῆ, πρβλ. Spreng. Διοσκ. 2. 128.

κιάθωι, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ κιάθλου, νόθευσις, τέχνασμα, ἀπάτη, Ἀριστοφ. Ὀρν. 158 ἐρμηνεύει τὸ κιάθληα ὡς τὴν σκωρίαν δι' ἧς ἐνοθεύετο ὁ ἀργυρος δ' Πολυδ. καὶ δ' Ἰβούχ. ὡσαύτως ἀναφέρουσι κιάθλος = πανούργος. ὁ κιάθληύων ἡ ἀποστρέφω τὰ νομισματά, καὶ κιάθλωνες (οὐχὶ κιάθλωνες, κατὰ Φώτ.), = μεταλλάττει, οἱ ἐν τοῖς μεταλλάξεσι ἐργαζόμενοι).

κιάθωιν, τό, τὸ περικάρτιον τοῦ Αἰγυπτίου κυάμου· ἡ δὲ βίβα τοῦ φυτοῦ λέγεται καλλοκαπέα, Διόδ. 1. 34, Νικ. παρ' Ἀθην. 72A κῆ, πρβλ. Spreng. Διοσκ. 2. 128.

2) κίγκλιωτὴ πύλη, Σουλ. Ἑπιγρ. 481. II, μεταγεν., = δρόμακτος, δ' αὐτ. ἐν Καστ. 18· καὶ ἐν τῇ ἐνίκῃ, δ' αὐτ. ἐν Γάβ. 14.

κίγκλισις, εὖς, ἡ, ταχέια, ἔξαφνικὴ κίνησις, Ἰππ. π. Ἀρρ. 833· οὕτω κίγκλισμός, δ' αὐτὸς 791.

κίγκλο-θάτης, ον, ὁ, ὁ βαλὼν, περιπετῶν ὡς ὁ κίγκλος, τινασσόμενος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 191.

κίγκλος, ὁ πτηνόν τι, κατὰ τινες εἶδος σισιποπυλίδος (= σισιπουράδας)· ἄλλ' ὁ Σουῖδης νομίζει ὅτι εἶναι ἡ Tringa euharquetta, ἡ T. alpina κ. πολυπλάγκτος θέογν. 1257· πρβλ. Αὐτοκράτην ἐν «Τυμπανιστάξ» 1, Ἀναξάνδρ. ἐν «Πρωτεσιδῶν» 1. 66, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 12, 1· παρὼν, κίγκλου πτωχότερος, εἶναι ἐπιστεύετο ὅτι ὁ κίγκλος δὲν εἶχε ἰδιαν φωνάν, Μένανδρ. ἐν «Θαλίᾳ» 4· «Ὁ Σουῖδ. μνημονεύει καὶ τύπον κίγκαλος. — Πρβλ. ὡσαύτως τὰς λέξ. κίλλουρος, πεισιποπυλίδος.

κίγκλω, κίρνω, Ἰβούχ.

κίγκλινω [κῆ], ἴδε ἐν λέξ. κίγκλω [κῆ].

κίκαθος, ἡμπερ. γραφ. ἀντὶ κίκαθους Πολυδ. Θ'. 83.

κίκαλον, τό, «κρίμνον» Ἰβούχ.· πρβλ. κασιπὴθαλός.

κίκαρος, -εως, ἡ, Περσικὸν τῆς κεφαλῆς κάλυμμα, πιθαρὸς δὲ αὐτὸ τῇ βασιλικῇ τεύχει ἡ κυρδοαία, Φίλων 2. 152, 155, Πολυδ. Ζ', 58, κτλ. — τύπος τις κίκαρος ἀπαντᾷ παρὰ Κένωσ. Περσ. 47, Πλουτ. Ἀρτοῖ. 28, Πομπ. 42, Ἰβούχ. κλ. II, εἶδος Ἀρκαδικοῦ χοροῦ, Ἀθην. 631D.

κίκαρη, ἡ, ἀλώπηξ, Ἰβούχ. ἐν λέξ. κίκαρεῖν.

κίκαρος, ἡ, ον, πανούργος, ἐδλιος, Ἰβούχ.· καὶ ὡς οὐσιαστικόν, κίκαρος, κίκαρη, κινδάφη, κινδάφιος, κινδάφιος, ὁ αὐτ., πρβλ. Φώτ. παρ' Ἀρκαδ. 115. 17, κινδάφη. — Πῆμα κίκαρεῖν.

κίκαρος, ἡ, ἀλώπηξ, Ἰβούχ. ἐν λέξ. κίκαρεῖν.

κίκαρος, ἡ, ον, πανούργος, ἐδλιος, Ἰβούχ.· καὶ ὡς οὐσιαστικόν, κίκαρος, κίκαρη, κινδάφη, κινδάφιος, κινδάφιος, ὁ αὐτ., πρβλ. Φώτ. παρ' Ἀρκαδ. 115. 17, κινδάφη. — Πῆμα κίκαρεῖν.

κίκαρος, ἡ, ἀλώπηξ, Ἰβούχ. ἐν λέξ. κίκαρεῖν.

κίκαρος, ἡ, ον, πανούργος, ἐδλιος, Ἰβούχ.· καὶ ὡς οὐσιαστικόν, κίκαρος, κίκαρη, κινδάφη, κινδάφιος, κινδάφιος, ὁ αὐτ., πρβλ. Φώτ. παρ' Ἀρκαδ. 115. 17, κινδάφη. — Πῆμα κίκαρεῖν.

κίκαρος, ἡ, ἀλώπηξ, Ἰβούχ. ἐν λέξ. κίκαρεῖν.

κίκαρος, ἡ, ον, πανούργος, ἐδλιος, Ἰβούχ.· καὶ ὡς οὐσιαστικόν, κίκαρος, κίκαρη, κινδάφη, κινδάφιος, κινδάφιος, ὁ αὐτ., πρβλ. Φώτ. παρ' Ἀρκαδ. 115. 17, κινδάφη. — Πῆμα κίκαρεῖν.

κίκαρος, ἡ, ἀλώπηξ, Ἰβούχ. ἐν λέξ. κίκαρεῖν.

κίκαρος, ἡ, ον, πανούργος, ἐδλιος, Ἰβούχ.· καὶ ὡς οὐσιαστικόν, κίκαρος, κίκαρη, κινδάφη, κινδάφιος, κινδάφιος, ὁ αὐτ., πρβλ. Φώτ. παρ' Ἀρκαδ. 115. 17, κινδάφη. — Πῆμα κίκαρεῖν.

κίκαρος, ἡ, ἀλώπηξ, Ἰβούχ. ἐν λέξ. κίκαρεῖν.

κίκαρος, ἡ, ον, πανούργος, ἐδλιος, Ἰβούχ.· καὶ ὡς οὐσιαστικόν, κίκαρος, κίκαρη, κινδάφη, κινδάφιος, κινδάφιος, ὁ αὐτ., πρβλ. Φώτ. παρ' Ἀρκαδ. 115. 17, κινδάφη. — Πῆμα κίκαρεῖν.

κίκαρος, ἡ, ἀλώπηξ, Ἰβούχ. ἐν λέξ. κίκαρεῖν.

κίκαρος, ἡ, ον, πανούργος, ἐδλιος, Ἰβούχ.· καὶ ὡς οὐσιαστικόν, κίκαρος, κίκαρη, κινδάφη, κινδάφιος, κινδάφιος, ὁ αὐτ., πρβλ. Φώτ. παρ' Ἀρκαδ. 115. 17, κινδάφη. — Πῆμα κίκαρεῖν.

κίκαρος, ἡ, ἀλώπηξ, Ἰβούχ. ἐν λέξ. κίκαρεῖν.

κίκαρος, ἡ, ον, πανούργος, ἐδλιος, Ἰβούχ.· καὶ ὡς οὐσιαστικόν, κίκαρος, κίκαρη, κινδάφη, κινδάφιος, κινδάφιος, ὁ αὐτ., πρβλ. Φώτ. παρ' Ἀρκαδ. 115. 17, κινδάφη. — Πῆμα κίκαρεῖν.

κίκαρος, ἡ, ἀλώπηξ, Ἰβούχ. ἐν λέξ. κίκαρεῖν.

κίκαρος, ἡ, ον, πανούργος, ἐδλιος, Ἰβούχ.· καὶ ὡς οὐσιαστικόν, κίκαρος, κίκαρη, κινδάφη, κινδάφιος, κινδάφιος, ὁ αὐτ., πρβλ. Φώτ. παρ' Ἀρκαδ. 115. 17, κινδάφη. — Πῆμα κίκαρεῖν.

κίκαρος, ἡ, ἀλώπηξ, Ἰβούχ. ἐν λέξ. κίκαρεῖν.

κίκαρος, ἡ, ον, πανούργος, ἐδλιος, Ἰβούχ.· καὶ ὡς οὐσιαστικόν, κίκαρος, κίκαρη, κινδάφη, κινδάφιος, κινδάφιος, ὁ αὐτ., πρβλ. Φώτ. παρ' Ἀρκαδ. 115. 17, κινδάφη. — Πῆμα κίκαρεῖν.

κίκαρος, ἡ, ἀλώπηξ, Ἰβούχ. ἐν λέξ. κίκαρεῖν.

κίκαρος, ἡ, ον, πανούργος, ἐδλιος, Ἰβούχ.· καὶ ὡς οὐσιαστικόν, κίκαρος, κίκαρη, κινδάφη, κινδάφιος, κινδάφιος, ὁ αὐτ., πρβλ. Φώτ. παρ' Ἀρκαδ. 115. 17, κινδάφη. — Πῆμα κίκαρεῖν.

κίκαρος, ἡ, ἀλώπηξ, Ἰβούχ. ἐν λέξ. κίκαρεῖν.

κίκαρος, ἡ, ον, πανούργος, ἐδλιος, Ἰβούχ.· καὶ ὡς οὐσιαστικόν, κίκαρος, κίκαρη, κινδάφη, κινδάφιος, κινδάφιος, ὁ αὐτ., πρβλ. Φώτ. παρ' Ἀρκαδ. 115. 17, κινδάφη. — Πῆμα κίκαρεῖν.

κιθαρισμός, ὁ = κιθάριστος, Καλλ. εἰς Δῆλ. 312.
 κιθαριστέον, ῥημα. ἐπιθετ., δεῖ καθαρίζειν, Πλάτ. Σίμπρ. 389C.
 κιθαριστήριος, α, ον, ὁ ἐν χρήσει ὅπως συνοδεύῃ τὴν κιθάραν, αὐλός Ἀθην. 182C, 634E.

κιθαριστής, -οῦ, ὁ, (κιθαρίζω), ὁ κρούων τὴν κιθάραν, Ὀμ. Ὑμν. 24. 3, Πισ. Θ. 95, Ἀριστοφ. Ἰππ. 992, Νεφ. 964, Πλάτ. κτλ.—Κυρίως ὁ κιθαριστής ἐπαίει μόνον, ἐνθ' ὃ κιθαριζόμενος συνώλενε τὸ μέλος διὰ τοῦ ἁσματός του· ἀλλὰ ὁ πρῶτος ἐνίστε καλεῖται φειλοκιθαριστής.

κιθαριστικός, ἡ, ὄν, ἐμπεριος εἰς τὸ καθαρίζειν, Πλάτ. Ἰππ. Ἐλάτ. 375A, (ἐν τῷ συγκρ. -ώτερος) Ἰων. 540D, κτλ. 2) ἡ κιθαριστική (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη ἢ δεξιότης τοῦ κιθαριστοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 501E, Ἀριστ. Ποιητ. 1, 5. 3) Ἐπιρ.-κῶς, Πλούτ. 2. 404F.

κιθάριστρα, ἡ = τῷ ἑορμ., ὄνομα δράματος τινος τοῦ Ἀναξανδρίδου.

κιθάριστρος, -ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ κιθαριστή, Λήμμα εἰς Ἀνθ. Π. 5. 222.

κιθάριστος, -ύος, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κιθαρίζειν, ἐκλέλειπον κιθαριστὸν Β. 2. 600, πρὸς Φανοκλ. 1. 21, — Ἰων. λέξις.

κιθάρα, ὁ, = ὠοράξ II, τὸ στήθος, Ἰππ. 409. 44, 412. 15, κτλ.—πρὸς, χέλυς. II. ἰχθύς τις ἐκ τῶν ῥομφαιοειδῶν, ἱερὸς τοῦ Ἀπόλλωνος (ὁ δὲ ῥόμβος νῦν ὀνομάζεται συάκι), ἴδε Κοραῆ σημ. εἰς Ξενοκρ. σ. 90 καὶ 91, Ἐπιρ. 38 Αhr., Κελλίας ἐν Κίχλη II, 1, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 17, 26 πρὸς κιθαριζόμενους II.

κιθαριζέω, ῥίζα πρὸς κιθάραν, Πλάτ. Γοργ. 502A.

κιθαριζοίμαι, -εως, ἡ, τὸ ἄρειν πρὸς κιθάραν, Διον. Κ. 63. 8.

κιθαριζόμενος, ἡ, = τῷ προηγ., Πλάτ. Νόμ. 700D, Ἰων. 533B.

κιθαριζομένης, ἡ, ὄν. ἀνήγων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν κιθαριζάν, νόμοι Ἀριστοφ. Πάτρ. 1282· ἴδε II Πλάτ. Νόμ. 721D ἢ ὑποδωριστὶ κιθαριζομένης τῶν ἀρμονικῶν Ἀριστ. Προβλ. 19, 48, 1. 2) ἡ -κὴ (ἐνν. τέχνη) = κιθαριδική, Πλάτ. Γοργ. 502A.

κιθαριδικός, ὁ, (κιθάρα, σοῦδος) ὁ κρούων τὴν κιθάραν καὶ ἄρων συγχρόνως, Πρὸς. 1. 23, Πλάτ., κτλ. πρὸς κιθαριστή, κιθαριστοῦς, II, εἶδος ἰχθύος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ ευρισκόμενος, Δλ. π. Ζ. 11. 23.

κιθών, Ἰων. ἀντὶ τοῦ χιτῶν, Ἡρόδ.

κιθωνίσκος, ὁ, = χιτωνίσκος, Ἐπιρ. Ἀθηνῶν ἐν Ἐφ. Ἀρχ. 6' περ. 424.

κίκαμα, ὡν, τὰ, εἶδος λαχάνου, Νικ. Θ. 841—Καθ' Ἰσχύ: ἐκκαμα τῷ λαχάνῳ καυ(κα)λδοῖ ἑμαῖον τιν· ὄνομα. ἐνικ. κίκαμας, ὁ, Εὐτέων.

κίκερος· ὁ χερσαῖος κροκόδειλος· Ἰσχύ.

κίκει, τὸ, = κρότις ἢ σίλλι, Ἡρόδ. 2. 91· ὡσαύτως ὁ καρπὸς τοῦ κίκειος (ἐξ αὐτῆς γυναικὸς καθαρτικὸν ἐλαῖον), Πλάτ. Τιμ. 60A, Σερὰ. 824—ὡσαύτως ὡς θηλ., γεν. τῆς κίκειας Πλούτ. Δίγ. 7. σ. 297· τῆς κίκει Γαλ. Πλωσ.

κίκιμον· ὁ τῆς κορώνης τὸ κόπριον· Ἰσχύ.

κίκιννος [κί], ὁ, οὐλαί τρίχες, βόστροχος, Λατ. cincinnus, Κρατ. ἐν Ἀδῆλ. 96, Ἀριστοφ. Σπ. 1069 (πρὸς Πλούτ. Β' 28), Θεόκρ. 11. 10, 13. 4, Ἀνθ. Π. 5. 197.

κίκινος, ἡ, ὄν. παρὰ σκευάζομενος ἐκ τοῦ δένδρου κίει· ἐλαίου Διοσκ. 1. 38, Γαλην.

κικινυρός, ὁ, ὁ κατασκευάζων τὸ ποτὸν κίει, Πάπυρ. Αἴγυπτ. ἐν Journ. d. Sav. et Févr. 1873.

κικίρρος ἢ κίκκος, ὁ, ἀλεκτρονίον, «κόκορας», Ἰσχύ· κίκκα, ἡ, ἢ ἀλεκτρονίον, «ὄρνιθα», ὁ αὐτ.

κικκαβάξω, ἐπὶ γλαυκός, φωνὴ κικκαβαῦ, κατὰ διόρθ. Δοδρεῖου, ἀντὶ κακκαβίξω, ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 760, ἴδε κικκαβαῦ.

κικκαβάξω, ὄνομα τοῦ, «κραυγὴ κατ' ἀπομυμνήσιν τῆς φωνῆς τῆς γλαυκός, «κουκουβάξω», Ἀριστοφ. Ὀρν. 281· ὁ Σχολ. ἀναφέρει δτι κικκαβή, ἡ, εἶναι λέξις ἢ σημαίνουσα τὴν γλαυκά— ἐντεῦθεν ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 761, ὁ Δοδρεῖ διερθεῖ κικκαβαξουσὸν (καὶ νῦν: κακκαβ—), ἐκ τοῦ κικκαβάξω (ὁ Φώτ. ἔχει κικκαβίξω), κραυγῶν ὡς ἡ γλαυκός, Λατ. iulubare. Περλ. κικκαβίξω.

κίκκαβος, ὁ, ὄνομα νομίσματος ἐν χρήσει ἐν τῷ Ἀδῆ κατὰ τὸν Φερεικρ. (ἐν Ἰκραπατάλλοις 4) παρὰ Πλούτ. Θ', 83, πρὸς Φωτ. Δεφ. 164. 18. Ἐπιθετὸν τι κικκαβίνον (ἐρμηνεύμενον παρ' Ἰσχύ, «ἐλάττω», οὐδέν) δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ Λατ. ciccus ἐν τῇ παροιμίᾳ ciccum non interdiu.

κίκκαςος· ὁ ἐκ τῶν παραμυθίων ἱερῶν ῥέων καὶ βόλου ὄνομα (δηλ. κυδωνικὸν βόλου) Ἰσχύ, ἴδε κίγκαςος.

κίκκη, ἡ, συνουσία· ἡ ἀπὸ τῶν αἰδῶν ὁμορμία· Ἰσχύ.

κίκκος· ἀλεκτρονίον, κλέπτει, διαχωρησις· Ἰσχύ.

κικλήσκω, ποιητ. μετ' ἀναδελφ. τύπος τοῦ κικλίσω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρატ. Ἐπικ. ἀπρ. κικλησκάμεν Ἰλ. I. 11' Ἐπικ. παρატ. κικλησκον Β. 404, κτλ. Καλῶ, προσκαλῶ, Α. 606, Ρ. 532, Ὀδ. X. 397· κληθῆν εἰς ὁγορὴν κ. Ἰλ. I. 11.

— οὕτως καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἀμυδὶς κικλήσκειτο πάντας ἀριστοὺς Κ. 300. 2) προσκαλῶ, Β. 404. 3) ἐπικαλεῖμαι I. 569, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 212, 218, Ἰσχύ. 508, Σοφ. Ο. Τ. 200, κτλ.

II. προσαγορεύω, ἡμιλῶ, Ἰλ. Ψ. 221.

III. ὀνομάζω, καλῶ κατ' ὄνομα, τὴν ἀνδρῆς.. Βατλειαν κ. Ἰλ. Β. 813, πρὸς. Ε. 291· τὸν ἐπικλησιν κορωνήτην ἀνδρῆς κ. II. 139, πρὸς. Πινδ. II. 4. 211, Ἀποσπ. 58. 4, Αἰσχύλ. Ἀγ. 712, Εὐρ. Ἰλ. 118· οὕτως ἐν παρωδία ἡρωικοῦ στίχου, χαλκίδα κικλήσκειται θεοὶ Κρατ. ἐν Ἀδῆλ. 62· ὀνομασία Θεομορφάνη με.. κικλήσκον Ἰλ. 118· Ἰων. Ἐπιγράμ. 153— οὕτως ἐν τῷ παθ. νῆσος τις Συρίη κικλήσκειται, ὑπάρχει νῆσος καλουμένη Συρία (Σύρος), Ὀδ. Ο. 403· ἀρ' οὐ δὴ ῥήγιον κικλήσκειται Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 3. 4· πατὴρ Στρυμόνος κικλήσκειται Εὐρ. Πρῶ. 270, 652· πρὸς καλῶ II. 3. α, κληῖξω II.

κικυαυετής, εἶδος, ἡ, σκυοκαυλιτέρας κογχυλίου τι γένος μέλαν· καὶ τὸ ἐκ τοῦ στέπτος σκυοκλήκας Ἰσχύ.

κικραμι, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κεράννυμι, πρστ. ἐγ-κικρα, Σώπρονος Ἀποσπ. 2.

κικράω, κερᾶω, Εὐστ. 234, 39.

κικυμῆς, εἶδος, ἡ, κικκαβή, γλαυκός, «κουκουβάξω», Λατ. cichina, Καλλ. Ἀπασπ. 318· ὡσαύτως κικυμῆς ἢ κικυβος, ὁ, «λαμπτήρ, ἡ γλαυκός» Ἰσχύ.

κικυμώτω, εἶμαι σχεδὸν τυφλός, βλέπω ὀμνῶρως, ὡς ἡ γλαυκός, «ὀφθαλμωπῶ» Ἰσχύ, Σουῖδ.

Κικυννα, ἡ, ὀνομασία τῆς Ἀττικῆς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 210.

Κικυννέως, -έως, ὁ, κάτοικος αὐτῆς, Σουλ. Ἐπιγρ. 221· πληθ. Κικυννέες ἢ -ῆς, Ἀριστοφ. ἐνθ' ἀνιστ., Σουλ. Ἐπιγρ. 191. 36· Κικυννῶθεν, ἐκ Κικυννης, Ἀριστοφ. Νεφ. 131· Κικυννῶν ἐν Κικυννῇ, Λυσίας 148. 33.

κίκυς, ἡ, δύναμις, ἀκμή, ἰσχύς, ἀρχ. ποιητ. λέξις, οὐ γὰρ οἱ ἔτ' ἦν ἱς ἑμπέδος, οὐδέ τι κίκυς Ὀδ. Α. 393, Ὀμ. Ἰων. εἰς Ἀρχ. 238· καὶ 3· οὐκ ἐνεστί κίκυς οὐδ' αἰμόρρυτοι φλέβες Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 230 (ἐντεῦθεν κίκυς, κικύω· ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὸ Σανσκρ. śana, ὅπερ ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν).

κικύω, = ἰσχύω, Ἀνέκδ. Ὀδ. 2. 229, Ἐπικρ. Γουδ. 321. 53, Σουῖδ· «κίκα, ῥήμα σπαντῶν μόνον ἐν τῇ σπαν. Δωρ. ἀορ. α' ἐκίκα, = ἡγεγεγα, Ἀνθ. Π. 15. 27· «κίκατο· εὗρεν, ἔλαθεν, ἡγεγενε» Ἰσχύ. (ὅστις ὡσαύτως μνημονεύει καὶ τὸ «κίκαζαντες» Ἀθόντες)· — ἐν Ἀριστοφ. Ἀγ. 869, εὐρίσκομεν ἀπ-κίκαζαν, ἀπέπειψαν, ἀπετίναξαν. (Ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὸν τύπον εἰς τὴν ῥ' KI τοῦ κίω, κινέω).

Κίλ' κίξω, καὶ μέσ. -έξωμι, μιμούμαι τοὺς Κίλικας, δηλ. εἶμαι σκληρὸς καὶ δόλιος ὡς οἱ Κίλικες, Ἰσχύ, Σουῖδ.

Κίλικιον, τὸ, δασὺ τρίχινον ὕψωμα, Λατ. cichinum, κυρίως ἐκ τριχῶν αἰγῶν τῆς Κιλικίας, Προκῶπ. ἴδε Δουκάγγ.

Κίλ' κικισμός, ὁ, Κίλικιος τρόπος, δηλ. ὁ ἐκ παρουσίας φθνος, Θεόκρ. παρὰ Σουῖδ.

Κίλις [ῥ], -έκος, ὁ, κάτοικος Κιλικίας, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἰλ. ὡς θηλ., Κίλις χώρα, ἐν τινι στίχῳ τοῦ Αἰσχύλ., Εὐστ. 1484, 50, ἴδε ἐν λέξ. ἐπιστροφῇ· ἀλλ' ὁμοῦν θηλ. Κίλισσα, ὁ ἴδε— ἐπιθετ. Κίλικιος, α, ον, Αἰσχύλ. Πρ. 351· Κ τράγοι Κωμ. Ἀνώνυμ. 215 (πρὸς Κίλικιον)· ὡσαύτως -ιος κτλ., Στράβ. 84, Διοσκ. 1. 4· — ἡ Κιλικία (δηλ. γῆ), Ἡρόδ. 2. 34, κτλ.

Κίλισσα [ῥ], ἡς, ἡ, γυνὴ ἐκ Κιλικίας, Αἰσχύλ. Χο. 732· ὡς ὄνομα δούλης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 362. 2) ὡς ἐπιθετ., θηλ. τοῦ Κίλικιος, Ἡρόδ. 8. 14.

Κίλ' λ' α, ἡς, ἡ, «πύλις ἐνθα ἱερὸν Ἀπόλλωνος» Ἰσχύ.

κίλλ' ακτῆρ, θῆρας, ὁ, ὀνηλάτης, λέξις Δωρικῇ, Πλούτ. Ζ', 56. 18δ.

κίλλ' αμκρύζειν· «κατιώπτειν» Ἰσχύ.

κίλλ' ας, ου, = κίλλος, ὄνος, Ἰσχύ. ἐν λέξ. κίλλ' ας.

κίλλ' ας, -αντος, ὁ, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. κίλλ' ας, εἰς τῶν πρὸς ὑπαστῆρσιν πράγματός τινος (Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἐνθ' ἀνιστ., Ἰσχύ.), κίλλ' ας, εἰς τῶν πρὸς ἀσπίδος, ἐρ' οὐ αἰσάλλεος ἐτίθεντο, Ἀριστοφ. Ἀγ. 1122· ζωγράφου τῶν πρὸς ἡ ἀναλθγιον, ἐρ' οὐ ἡ εἰκὼν, Πλούτ. Γ. 163, πρὸς Ζ', 129, Müller Archäol. de Kunst. § 319. 4· μέρος τοῦ σώματος τοῦ ὄρους, Πλούτ. Α', 143· τὰ ὑποστηρίγματα βήματος, Μισχιών παρ' Ἀθην. 208C— ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνικῷ, μέρος τῆς συμβούκης (II), Πλούτ. Μιχ. σελ. 110 κέξ. (Ἐκ τοῦ κίλλ' ας = ὄνος καὶ τοῦ βλίνω· καὶ ἡ λέξις ὄνος ἐκεῖτο ὡσαύτως ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, πρὸς τὸ Ἀγγλικὸν εἶδος, ὅπερ εἶναι τὸ αὐτὸ τῷ Γερμανικῷ Eichel).

Κίλλ' ας, εἰς τῶν πρὸς ὄρους, οἱ, τέξις δούλων ἐν Συρακούσαις, πολλοὶ πηγες τὸ πλεῖστον· δθεν τοὺς κατ' ὑπερβολὴν πολλοὺς καλλικυρίους ἔλεγον, Ἀριστ. Ἀποσπ. 544·δ, ἴδε Ruhnke, εἰς Ἰπραι. σ. 56· ἐντεῦθεν πιθανῶς διορθωτέον Κίλλ' ας, εἰς τῶν πρὸς. 7. 15δ ἀντὶ τῶν διαρ. γραμμῶν τῶν Ἀντιγράφ. Κυλλυρίων, Κίλλ' ας, εἰς τῶν πρὸς.

κίλλ' ας, εἰς τῶν πρὸς, «στάμνος» ἢ βούς τὸ ἐν κίρας ἔχων διεισπραμμένο· Ἰσχύ.

κίλλ' ας, ὁ, ὄνος· Ἰσχύ., Δωρ. λέξις κατὰ τὸν Πλούτ. Ζ', 56· θηλ. κίλλ' ας, Ἰσχύ., μετὰ τῆς ἐρμηνείας ἀστράγαλοι, δηλ. κύβοι πεπονημένοι ἐξ ὁσίου ὄνου.

κίλλος, ἡ, ὄν, ἔχων τὸ χροῖμα τοῦ θύου, φαίδος, θερίστριον Εὐβοῦν, ἐν «Σερραποπόλιν» 8^ο πρὸλ. 'Πούχ., Φώτ., Εὐστ. 1057, 56^ο ὡπαύτως κίλλιος, α, ὄν, Πολυδ. Ζ', 56.

κίλλ-ουρος, ὁ, τὸ πτηνὸν σεισποπύγης (πρὸλ. κίλλος). 'Πούχ. κίμβάζω, = κινάζω· εἶμαι νυθρός, δεύλης, συστέλλομαι, «ἐπ-ρώνα», 'Πούχ. ὡπαύτως κίμβάζω, κίμβάζω, σκιμβάζω.

κίμβελα, ἡ, φειδωλά, φιλαργυρία, μικρολογία, γλισχρότης, 'Αριστ. π. 'Αρετ. καὶ Κακ. 7, 3^ο ὁ ἀνάλογος τύπος θὰ ἦτο κίμβεινεια (καὶ τοῦτον πιθανὸς ἐνέουν ὁ Φώτ. καὶ Σουῖδ, ἐν λέξ. κίμβεινεια) ἡ κίμβεινεια, [κατὰ τὸ Λεξικὸν Sagner, ἐνθα ἀντί σφηκία ἀνάγνωθι σκινφία].

κίμβειν· «ὁδοιπορῶ» 'Πούχ.

κίμβεινικόν, τό, ἡμαρτ. γρηρ. ἀντί κίμμερικόν, ὃ ἴδε.

κίμβεινικῶς, ἀποθ., εἶμαι γλισχρός, φιλαργυρώτατος, «ἐξηνα-βελόνης», Εὐστ. Πονημ. 77, 30, Νικήτ. 234B.

κίμβειξ, ἑκός, ὁ, γλισχρός, φιλαργυρὸς εἰς μικρὰ πράγματα 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 4, 1, 39, Μεγίστα 'Ηθ. 1, 25, 'Ηθ. Β. 3, 4, 5, Σε-νοράν, παρὰ Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. Εἰρ. 697, Χαμαιλέον παρ' 'Αθην. 656B, Πλούτ. 2, 632D—μεταφ., ἐπὶ συγγραφῆς φιλοῦντος νὰ διη-γῆται ἀναξίως λόγου λεπτομερείας, μικρολόγος 'Αθην. 303B, (πρὸλ. γνέφων, σκινφός).

κίμμερικόν, (δηλ. ἡμάτιον), τό, ἐσθῆς γυναικεία, 'Αριστοφ. Λυσ. 45, 52, κατὰ τὰ ἄριστα τῶν 'Αντιγέρφ. καὶ τὸν Φώτ. κοι-νὸς κίμβειρικόν.

Κίμμεριος, οἶ, λαὸς μυθικὸς ᾧν πέραν τοῦ Ὀκεανοῦ ἐν διη-γεῖται σκεῖται, 'Οδ. Α. 14^ο βραδύτερον, λαὸς κατοικῶν περὶ τὰ ἔλη τῆς Μαιώτιδος, 'Ηρόδ. 1, 15, 4, 12—ὡπαύτως Κίμμετροι, Λυκούρ. 695—ἐπὶ Κίμμεριός, ἡ, ὄν, Κ. Ισθμίδος, τῆς Κριμαίας, Αἰσχύλ. Πρ. 730, Κ. Βόσπορος, ὁ πορθμὸς τῆς Μαιώτιδος λίμνης (δηλ. τῆς 'Αζορικής θαλάσσης), Στράβ. κελ.—ὡπαύτως Κίμμεριος, α, ὄν, 'Ηρόδ. 4, 12^ο ἡ Κίμμερία (δηλ. γῆ) αὐτόθι ὡπαύτως Κίμ-μερις, ἰδοῦς, ἡ, 'Αριστ. 'Αποστ. 438, 'Απολλόδ. 2, 1, 3.

κίμπτω, = κίμπτω, «κίμψαντες» ἐρελσαντες, στήριξαντες 'Πούχ.

Κίμωλία (δηλ. γῆ), ἡ, λευκὸν χῶμα ἢ «πηλός», ἐν τῇς Κίμω-λου, νήσῳ τῶν Κυκλάδων, περιέχων στοχαστὰ σόδα· ἦτα πᾶ ἐν χρή-σει ἀντί σάπωνος ἐν τοῖς λουτροῖς καὶ τοῖς κουρεῖσι τῶν 'Αθηναίων, 'Αριστοφ. Πάτρ. 713, πρὸλ. Στράβ. 484, κέξ.

Κιρώνειος, α, ὄν, ἀνήκει εἰς τὸν Κίρωνα, ἐν τοῖς Κ. ἐρεϊ-πίσις, μεταξὺ τῶν ἐρεϊπίων τῶν οἰκοδομῶν τοῦ Κίρωνα, Κρατύνος ἐν «Πανόπτει» 4.—Κατὰ τὸ Λεξικ. Φιντοῦ: «Κίρωναί» ἐρεϊπία 'Αθήνησιν ἐν οἷς ἀπεπάτουν καὶ ἐπεραίνοντο.

κινάδευμα, τό, πανούργον παιγνίδιον, 'Αριστοφ. 'Αποστ. 561 κινάδευματα ἐξημενεύεται διὰ τοῦ πανουργήματος παρὰ Φωτ., 'Πούχ.

κινάδρα, ἡ, αἷ ἐν τοῖς τράγοις θυσιάζει, ὡσπερ καὶ ἡ ἐν ταῖς μασχάλας 'Πολυδ. Β', 77 (κοινὸς κινάδρα)· ὡπαύτως ἐπὶ τῆς πυκνῆς καὶ μεγάλῃς γενεαδῶς, Λουκ. Νέκρ. διάλ. 10, 9 κατὰ τὸ Λεξικόν Φωτ.: «κινάδρα» μικρολογία· οἱ δὲ τὰ ἀποκαθάρματα· οἱ δὲ τὴν τῆς θύλακος σόβην·—ὁ 'Πούχ. ἔχει κινάδρεμα, τό, «κινάδρεμα» ἀποκαθάρματα ζῶντων.

κινάδρα, ἐπὶ τράγον, βρωμῶ, 'Αριστοφ. Πλ. 294.

κινάδρος, ἑως, ὁ, νεογνὸν ἀλώπεκος (ἴδε λαγυδεύς)· πρὸλ. κινάδρος ἐν τέλ.

κινάδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., 'Αρποκρ.

κινάδρος [ῥ], εἰς, τό, Σικελ. λέξ. σημαίνουσα τὴν ἀλώπεκα (Σχολ. εἰς Δημ. 281, 22^ο) ἐντεῦθεν, ἐπὶ πανούργου καὶ ἀπατεῶνος ἀνθρώ-που, τοῦ πῆτριπτον κ. Σορ. Αἴ. 103^ο ὡς συκοφάντα καὶ ἐπι-τριπτον κ. 'Ανδοκ. 13, 23^ο πυκνότητος κ. 'Αριστοφ. 'Όρν. 429, πρὸλ. Νερ. 448, Δημ. 281, 22., 307, 23, κελ.—καθόλου, ὡς τὸ Λατ. bellum, θηρίον, τέρας, Δημόκρ. παρὰ Στράβ. σ. 279, 4^ο πρὸλ. κινάδρος, κινάδρος.—'Εν Θεοκρ. 5, 25, ὡς κινάδ', εὐ τὰδε γ' ἔσσεται (ἐνθα τὸ κινάδον ὑποβάλλεται ἄρσεν, τύπον κινάδρος, α, ὄν), ἵσως ἀναγνωστέον ὡς κινάδου (ἐκ τοῦ κινάδρος, ἑως, ὁ).—Καθ' 'Πούχ.: «κινάδρος» θηρίον, ὄφις.

κινάθικας· «κρυπτός» 'Πούχ.

κινάθιζω, ἴδε κινάθισμα.

κινάθισμα [ᾱ], τό, [ἴδε ἐν λέξ. κινέω]· κίνησις, ἰδίως κίνη-σις μετὰ φόβου τινός, ὡς ἡ τῶν περὶ γυναικῶν, Αἰσχύλ. Πρ. 124^ο κινάθισμός, α, ὄν, δ, παρὰ Φωτ. ('Ό 'Πούχ. ἔχει κινάθισμα, καὶ ἐξημενεύει διὰ τοῦ μῆνυριζέειν, κινέειν).

κινάιδελα, ἡ, ἡ παρὰ φύσιν ἀσέλγεια, Αἰσχίν. 18, 29, Δημήτρ. Φαληρ. 97.

κινάιδεύομαι, ἀποθετ., εἶμαι κινάιδος, Σχολ. Λουκ. ἐν Διὶ Τραγῶδ. 8.

κινάιδελα, ἡ, = κινάιδελα, Αἰσχίν. 41, 13, Λουκ.

κινάιδελας, α, ὄν, ὁ παραδεχόμενος πρὸς πρὸς φύσιν ἐπιθυ-μίας, παρὰ φύσιν ἀσέλγης, 'Αρεμίδ. 2, 12.

κινάιδίζομαι, ἄγω βίον κινάιδου, φέρομαι ὡς κινάιδος, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ.

κινάιδος, τό, ὄνομα τοῦ πτηνοῦ [υγέ (πρὸλ. σεσεποπύγης), 'Πούχ., Φώτ., κελ. πρὸλ. Σχολ. Θεοκρ. 2, 17.

κινάιδελα, τό, παρὰ φύσιν ἀσέλγεια, Εὐστ. 1781, 54.

κινάιδου-γράφος, ὄν, ὁ γράφων περὶ ἀσελγείων, Α. Β. 429, 1389.

κινάιδολογέω, διὰ τὸ περὶ ἀσελγῶν πραγμάτων, περὶ ἀσελ-γείων, Στράβ. 648:—κινάιδολογία, ἡ, τὸ οὕτως διηγεῖν, Α. Β. 1389.—κινάιδου-λόγος, ὄν, ὁ διηγῶν περὶ ἀσελγῶν πραγμάτων, Διογ. Α. 4, 40^ο ὁ γράφων ἀσχηρὰ βιβλία, 'Αθην. 620F.

κινάιδος, [1], ὁ, Λατ. cinacides, rathicus, ὡς τὸ καταπύ-γων· καθόλου ἀσχηρὸς, κακοήθης ἀνθρώπος, Πλάτ. Γοργ. 491E, Πλούτ. 2, 126 Α. 2. πληθ., ποιήματα ἀσχηρὰ, κινηθήεις περιέχοντα, Διογ. Α. 9, 110.

II. εἶδος θαλασσοῦ ἰχθύος, ci-nacides παρὰ Πλιν. 32, 53. III. μαργαρίτης, 'Αρρ. 'Ινδ. 8, 8.

κινάι· ὠδῆς, ες, κατὰ τὸν τρόπον τῶν κινάιδων, Κουρά Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. 'Αχ. 849.

κινάκης, ὁ, = ἀκινάκης. Σορ. 'Αποστ. 899.

κινάκων, κινάκων, ἴδε ἐν λέξ. κιννάκων.

κινάρα, ἡ, «ἀκινάρα», λατ. cinara, Διοσκ. 3, 10^ο πρὸλ. κυ-νάρα.

κινάρα-φάγος, ὄν, ὁ τρώγων ἀκινάρας, 'Ιδύας παρ' 'Αθην. 343F. κινάροζεςθαι· «θρηνεῖν μετὰ τοῦ γυγγύζειν» καὶ κινάροζαι 'Πούχ.

κινάυρα, ἴδε ἐν λέξ. κινάβρα.

κιν-άχουρα, ἡ, εἶδος σάκκου ἢ πυκνοῦ κοσμήτου, «πυκνάδας», πρὸς κοσμήσιν τοῦ ἀλεύρου, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 730.—Κατὰ τὸν Σχολ.: «κινάχουρα, ὄνομα θυλῆος.

κινάχλος, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. κινάχλος.

κινάχξ, α, ὄν, ὁ, ἡ, = σκινάχξ, 'Πούχ., Φώτ.

κινάχφός, ὁ, = σκινάχφός, ὃ ἴδε.

κινάθος, ὁ, εὐδῆς βοτάνη, ὄνομα ἄγνιστον, Μνησίμειχ. παρ' 'Αθην. 403B.

κινάδων, ὄνος, ὁ, ἴδε κινάδωνος, ἐν ἀρχ.

κινάδυνεμα, [ῥ], τό, τοῖς κινάδων καὶ ἐπικινάδων ἐπιχείρημα, Σορ. Ο. Κ. 564, 'Αντ. 42, Εὐρ. 1, Τ. 1001, Πλάτ. Πολ. 411A, κελ.

κινάδυνετον, ῥημ., ἐπὶ τοῦ κινάδυνεμα, ὅτι κινάδυνετον, ἐν ἀσπίσιν σοι πρῶτα κινάδ. Εὐρ. 'Ικτ. 572, πρὸλ. 1, Τ. 1022.

κινάδυνετής, α, ὄν, ὁ, τοῖς κινάδων καὶ βίφκινάδων ἀνθρώποις, Θουκ. 1, 70.

κινάδυνετικός, ἡ, ὄν, βίφκινάδωνος, 'Αριστοφ. Ρητ. 1, Β. 29.

κινάδυνετός, μέλλ. -σω.—Παθ., κατὰ τὸ πλεῖστον κατ' ἴσους μέλλ. κινάδυνετοῦσθαι Δημοσθ. 866 27, ἡ κινάδυνετοῦσθαι 'Αντιφ. 138, 16^ο περὶ ἀορ. καὶ πρην. ἴδε κατὰ 3^ο (κινάδυνος). Βίμαι τοῖς κινάδων, ῥημ. εἰς κινάδων, κ. πρὸς πολ-λούς, πρὸς πολέμιους 'Ηρόδ. 4, 11, Σεν. 'Απομ. 3, 3, 14 κ. εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἀποσταλῶν νὰ ὑπάγῃ, Φερειρ. ἐν 'Αγροίκοις β. 6) ἀπολ. ἀπὸ τοῦ κινάδων, ἐπικινάδων, ἐπικινάδων πρῶτον.

'Ηρόδ. 3, 60, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1204, Θουκ. 1, 20, 2, 39—ὡπαύ-τως, εἰμὶ ἐν κινάδων, διατρέχω κινάδων, 'Αριστοφ. 'Ηθ. Ν. 4, 3, 23, κελ. ἐπὶ νυκτοῦντος 'Ιππ. 'Αρ. 1261^ο κινάδυνετοντας τὸν χωρίον, τῆς θέσεως· εὐρισκομένης εἰς κινάδων, Θουκ. 4, 8^ο ὁ κινάδυνετον τόπος Πολύδ. 3, 115, 6. 2) τὸ κινάδυνετον μένος ἐκτρέχει πολλὰς κατὰ ὅση, κ. τῶ σώματι, τῇ ψυχῇ, 'Ηρόδ. 2, 120, 7, 209 κ. πάσῃ τῇ 'Ελλάδι, κινάδυνετον μέλλον τὴν 'Ελλάδα, κελ. ἐκτέτω ὅλην τὴν 'Ελλάδα εἰς κινάδων, ὁ ἀντ. 8, 80, 1^ο τῇ στρατιῇ ὁ αὐτ. 4, 80^ο τῶν οὖν ὑμῖν κινάδυνε-σας· ὄν., εἰς ποῖα πράγματα· Δημοσθ. 115, 12^ο κ. τῶ βίῳ, τῇ κεφαλῇ, τοῖς ὅλοις πράγμασι Πολύδ., κελ., πρὸλ. Εὐρ.—πυ-κνάκης ὡπαύτως μετὰ πρῶτον, κ. ἐν τοῖς σώμασι Λυσ. 106, 28^ο ἐν υἱεῖσι Πλάτ. Λάχ. 187B—συχνάς μετὰ τῆς περὶ κ. περὶ τῆς Πελοποννήσου 'Ηρόδ. 8, 74^ο περὶ τῆς ψυχῆς 'Αριστοφ. Πλ. 524, 'Αντιφ. 119, 40^ο περὶ τοῦ σώματος 'Ανδοκ. 1, 32^ο περὶ ἀνδραποδισμοῦ 'Ισοκρ. 166B^ο περὶ τῆς μεγίστης ζη-μίας Λυσ. 109, 34, κελ. ὡπαύτως, περὶ τῆς βασιλείας πρὸς Κύρον Δημ. 197, 22^ο περὶ αὐτῷ 'Αντιφ. 130, 3^ο περὶ τοῖς φιλότατοις Πλάτ. Πρωτ. 314A—ὕπερ καλλίστων Λυσ. 198, 6.

3) μετὰ συστολῇ αἰτ., ἀνακαθίστω τοῖς κινάδων, κινάδυνος 'Αντιφ. 139, 9^ο κινάδυνεμα Πλάτ. Πολ. 451A^ο μά-χην Αἰσχίν. 50, 40^ο κ. ψευδομαρτυρίαν, ἐκείνῳ ἐμαρτύρον εἰς κινά-δων κατηγόρησις ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ, Δημ. 1033, 1—οὕτως ἐν τῷ πρῶτ., ἀποτολμῶμαι μετὰ κινάδωνος πράττομαι, μεταβολὴ κινά-δυνεύεται, ὑπάρχει κινάδωνος μεταβολῆς, Θουκ. 2, 43^ο ὁποτέρως ἵσταται, ἐν ἀδελφῷ κινάδυνεύεται, διατελεῖ ἐν ἐπικινάδων ἀμειβο-λῇ, ὁ αὐτ. 1, 78^ο τὰ μέγιστα κινάδυνεύεται τῇ πόλει Δημ. 432, 26^ο τὸ κινάδυνεμένην, τοῖς κινάδων ἐπιχειρήσιν, Πλούτ. Ν. 3, 28^ο τὰ κινάδυνεμένην = τὰ κινάδυνεμάτα Λυσ. 195, 31.

4) μετ' ἀπαρεμῇ, διατρέχω τὸν κινάδων, κινάδυνετον νὰ.. τὸν στρατὸν κινάδυνεύσεις ἀποδολέειν 'Ηρόδ. 8, 65^ο κατέ-τι λαβέειν β. ὁ ἀπολέσθαι β. 89^ο διαφθορήσας β. 74^ο ἀποθανεῖν Πλάτ. 'Απολ. 281B^ο κελ.—ἀκολούθησι 6) ἐπικινά-δ κινάδωνος ὑπονοεῖ καὶ πιθανότητος ἐπιτυχίας, τὸ κινάδυνετον [μετ' ἀπαρ.] εἶναι πρὸς δόλῳσιν τοῦ ὅτι θυνατὸν τῇ πιθανὸν νὰ συμβῇ

τι, κινδυνεύουσι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι γόητες εἶναι, διατρέ-
χουσι τὸν κίνδυνον καὶ θεωροῦνται... Ἡρόδ. 4. 105· κινδυνεύουσι μὲν
βροθῆσθαι, πιθανῶς οὐκ ἔχοντες νὰ βοηθήσωμεν, Πλάτ. Θεαιτ. 161C,
πρόβλ. 172C· κ. ἡ ἀληθὴς ὁδὸς ἐπιστήμης εἶναι, φαίνεται πι-
θανὸν ὅτι... αὐτοὶ 187B· κινδυνεύουσι ἐπιδειξάμενοι χρυσίδος εἶ-
ναι, οὐκ ἔχοντες τὴν εὐκαρίαν νὰ δεῖξω τὴν ἀξίαν σου, Ξεν. Ἀπομν.
2. 3, 17, πρόβλ. 3. 13, 3.—ὡσαύτως κινδυνεύει ὡς ἀπρόσ. πιθαν-
ῶς, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὡς καταρατικὴ ἢ βεβαιωτικὴ ἀπό-
κρισις, Πλάτ. Σοφ. 256A, Φαίδρ. 262C, Πολ. 410C.—πολλάκις
δὲ χρησιμεύει πρὸς κόλασιν ἢ μετρίσιν ἰσχυρισμοῦ ἐξ ἀπλῆς ἀπο-
φασίσιν, ἐνθ' οὐδέμια πραγματικὴ ἀμφιβολία ὑπονοεῖται, κινδυν-
εύουσι ἀληθῶς λέγειν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἔχεις δίκαιον,
Πλάτ. Συμπ. 205D, πρόβλ. Ἀπολ. 40B, Γοργ. 485B· τὰ ἐυσόφ-
ιστα κινδυνεύει ξυναγαγεῖν, αὐτὸς πιθανῶς διοργανώσε τὰ συσ-
τάτεια, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 625E· κινδυνεύει ἀναμιφιλολογώτατον ἀγα-
θὸν εἶναι Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 34. 3) ἐν τῷ πρῶτῳ, διακινδυν-
εύουμαι, ἐκτιθεμαι εἰς κίνδυνον, ἐν ἐνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετῶν
κ. Θουκ. 2. 35· τὰ χρήματα κινδυνεύεται τῷ θανάτῳ ἀντι-
Δημ. 915. 14.—πρόβλ. ἀνωτ. 3.

κινδύνος, ὁ, ἐτερόκλ. ὁστ. κινδύνω (ὡς ἐξ ὀνομαστ. κινδύν)
'Αλκατ. 132' (ἀγνώστου ἐτυμολογίας)—κίνδυνος, τὸ μνη, τολμηρὰ
ἐπιχειρήσεις, λατ. periculum, Πινδ. Ο. 1. 130, Ἀριστ. Νερ. 955,
κτλ. κ. ποιεῖσθαι ἐν τινι, ὥς ἐν λέξ. Κάβρ. 2) ἀρρη-
μένους, κίνδυνος, ὁρῶν. 585, 637· ἐπομένως ἐπὶ παντός εἰδὸς κιν-
δύνου, κοινὸν πρὸς τοῖς μετέπειτα συγγραφεῦσι (ἰδίῃ δ' Ὀμ. καὶ
ὁ Ἰσο. δὲν ἔχουσι λέξεις ταύτης τῆς ὁμοταξίας) κ. γαλέης, κιν-
δύνος ἐξ αὐτῆς, Βατραχομυομ. 9· κ. αὐτῆς Πινδ. Ν. 9. 83· ὁ κ.
τῆς μάχης Θουκ. 2. 71.—ἀκολούθως ἐν ποικίλαις φράσεσι, κινδυν-
όδου ἀναρρίπτειν, ἐκτιθεσθαι εἰς κίνδυνον (πρόβλ. ἀναρρίπτειν Π)
κ. ἀναβάλλειν Αἰσχύλ. Θῆβ. 1028· ὡσαύτως, κινδύνον ἢ κινδύ-
νους ἀναβάλλεσθαι, ὑποδέσθαι Ἡρόδ. 3. 69, Ξεν. Κύρ. 1. 5,
12· σφραῖσθαι Εὐρ. Ἡρακ. 504, Ἀντιφῶν 136. 44, Ἀνδοκ. 2. 33·
ἐναρρίσθαι Θουκ. 2. 71· ἐγγεῖρθεσθαι ὁ αὐτ. 5. 108, κτλ.
ὑπομείναι Ξεν. Κύρ. 1. 2, 1· ποιεῖσθαι Ἰσοκ. 304D· ὡσαύτως
κινδύνῳ περιπίπτειν Θουκ. 8. 27· ἐν κινδύνῳ αἰωρεῖσθαι,
εἶναι ὁ αὐτ. 7. 77, κτλ. ἐς κ. ἐμβάλλειν, ἐρχεσθαι Ξεν. Κύρ.
2. 1, 15, κτλ. ἐς κ. καταστῆσαι τινα Θουκ. 5. 99· κινδύνῳ
βάλλειν τινα Αἰσχύλ. Θῆβ. 1048· κινδύνον φέρειν ἢ ἐπιφέρειν
τινὶ Αἰσχίν. 74. 24, 77. 5.—κίνδυνος καταλαμβάνει τινα
Δημ. 301, ἐν τέλει κ. γίγνεται τινι πρὸς τὴν πόλεως Ξεν. Πύλ.
7. 1, 7· ἐνὶ κινδύνῳ ἐν τῷ πράγματι Ἀριστοτ. Πλ. 348· κίν-
δυνός [ἐστι], μετ' ἀπαρ., Πινδ. Ν. 8. 35, Λυσ. 132. 19, κτλ. αὐτῶς,
κ. ἔχει τινα, μετ' ἀπαρ., Εὐρ. Ἑκ. 5· κίνδυνος ἀσφαλῆσαι
'Αντιφῶν 117. 16· κ. ἀνθρώπῳιν... ὅστις Ἀνδοκ. 18. 14—
ἐπὶ τῷ αὐτοῦ κ., μὲ ἰδιὸν τοῦ κίνδυνου, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 15, 4.

κινδυνόδης, ες, (εἰδός) ἐπικίνδυνος, πλήρης κινδύνου, Ἰππ.
Προγν. 41, π. Ἀρῶρ. 829, Πολύδ. 8. 22, 3.—Ἐπίρ. -δῶς, Διον.
'Αλ. 7. 6.

κινέω: μέλλ. -ήσω, Ἀττ.: ἄρ. ἐκίνησα, Ἐπικ. κίνησα
'Πλ. Ψ. 730, κτλ.—Μέσ. καὶ Παθ., μέλλ. κινήσομαι (ἐπὶ παθητ.
σημασί.) Πλάτ. Θεαιτ. 182C, κτλ. ὡσαύτως—ἡθόσμως Ἀριστοτ.
Βάτρ. 796, Πλάτ. Πολ. 545D, Δημ. 124. 11, κτλ. ἄορις. μέσ.
(Ἐπικ.) κινήσαντο Ὀππ. Κυν. 2. 582· ἄρ. παθ. ἐκινήθην Ἀττ.,
'Ἐπικ. γ' πληθ. ἐκίνηθην Πλ. Π. 280. πρῆμ. κενήθηκα Ἀττ. ('Ἐκ
τῆς κλ.-ω, παλαιῶν, ἥτις γίνονται μεταβατικὴ ἐν τῷ και-
νῶ, κίν-ωμαι· πρόβλ. Σπινσφ. σί (acene), sīn-ulē (κίνυται).
Λατ. ci-o, ci-er, ci-lus, ex-ci-lo, κτλ. καὶ ἴσως κί-ω, κί-ώω)

[ἐν τῷ κινέω, κίνυμαι, κινύσομαι, κίνυμι, κτλ. ἀλλὰ
ἐν τῷ κινάθωμαι]. Κάμνω τε νὰ κινήθῃ, ἄγε κινήσας, ἐπὶ
τοῦ Ἑρμοῦ ὁδηγούμενος τὰς ψυχάς, Ὁδ. Ω. 5· καὶ οὕτως ἀπλῶς κινῶ,
οὐδὲ τι κινῆσαι μελέων ἦν Θ. 298· κ. θύρας Χ. 394· κ. κάρη
'Πλ. Ρ. 442, κτλ.—Ζεφύρος κ. λήγον Β. 147· κ. ὅμμα Σοφ. Φιλ.
865· πόδα Εὐρ. Ἡκ. 940, κτλ. κ. γῆν, ὅλη, ἀρρετὶν αὐτήν, Ξεν.
Οἶκ. 16, 11· κ. ὁδόν, ἐπὶ πολεμιστοῦ μέλλοντος νὰ προσβάλῃ τινά,
Εὐρ. Ἀντρ. 607· οὕτως, κ. στρατιάν ὁ αὐτ. ἐν Ρῆσ. 19, πρόβλ. Φοιν.
107· κ. ὅπλα Θουκ. 1. 82, Δημ. 216. 8. 2) κινῶ ἢ μετα-
κινῶ τι ἐκ τῆς θέσεως του, ἀνδριάστα Ἡρόδ. 6. 183· γῆς ὅρια
Πλάτ. Νόμ. 842E· κ. τὰ ἀκίνητα, ἀναμειγνύομαι εἰς πράγματα
ἱερά, Ἡρόδ. 6. 134, πρόβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1526, Ἀντ. 1061, Θουκ. 4.
98· οὕτως, κ. τὰ χρήματα ἐς ἄλλο τι, μεταχειρίζομαι αὐτά εἰς
ἄλλον σκοπόν, ὁ αὐτ. 2. 24· κ. τῶν χρημάτων ὁ αὐτ. 1. 143,
δ. 70· —κ. τὸ στρατόπεδον, Λατ. castra movere, Ξεν. Ἀν.
6. 4, 27, κτλ. (κινεῖν μόνον, Πολύδ. 2. 54, 2, κτλ.)—μεταβάλλω,
μετατρέπω, μετατρέπω ἐπὶ τὸ νεώτερον, τὰ νόμισα Ἡρόδ. 3. 80·
καὶ ἀπολ., κάμνω μεταβολήν, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 15, 4.

II, διατρέχω, ἐπὶ φωνῆς σφραγῶν, τοὺς δ' εἶπερ τις.. κινήσῃ
ἀέκων Πλ. Π. 264· κ. τινα ἐξ ὑπνοῦ Εὐρ. Βάκχ. 690· διεγείρω,
φρόσος κ. τινα Αἰσχύλ. Χο. 289· φυγάδα πρόδρομον κινήσας,
ἐξωθήσας αὐτὸν εἰς ταχέαν φυγὴν, Σοφ. Ἀντ. 109· κ. ἐπιπρό-
θοις κακοῖς, προσβάλλω, ἐπιείθεμαι, αὐτοὶ 413 (πρόβλ. ἐξίσταμαι),
μάτηρ κ. κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον Εὐρ. Μήδ. 99· ἐάν με κινήσ

καὶ ποιήσῃ τὴν χολήν.. ζέσαι Ἀνάκρηπ. ἐν «Ἐπιδ.» 1· κ.
τινα, παραινῶ, παρορμῶ τινα νὰ ἐκινήσῃ, Πλάτ. Πολ. 329D, Λυσ.
223A, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 2 (πρόβλ. ὑποκινέω)· κ. πολλὰ καὶ
ἀποπα, ὑποκινῶ, προκαλῶ ἐρωτήσεις, Πλάτ. Θεαιτ. 163A.—Παθ.,
Σοφ. Ο. Κ. 1527· κινεῖται γὰρ εὐδὸς μοι χολή, ἡ χολή μου
ἀνταρτάσσεται, Φερειαρ. ἐν «Κορ.» 3· κινεῖσθαι πρὸς τὸ Ξεν.
Οἶκ. 8, 1. 2) θέτω εἰς κίνησιν, παράγω, προξενῶ, ἀρχίζω, προ-
καλῶ, φθέγγω Σοφ. Πλ. 18· στέμα ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1276·
μῦθον Εὐρ. Πλ. 302· λόγον περὶ τίνος Πλάτ. Πολ. 450A· κ.
ὁδόν Σοφ. Τρ. 676· κακὰ ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 636· πόλεμον, πολέ-
μους Θουκ. 6. 34, Πλάτ. Πολ. 566E. 3) Περὶ κ. πᾶν χρῆμα,
κινῶ πάντα λίθον, δοκιμάζω κατὰ πάντα τρόπον, Ἡρόδ. 5. 96.

Β. Παθ., τίθεμαι εἰς κίνησιν, κινῶμαι, πορεύομαι, Πλ. Α. 47·
κινῶμαι ἐπὶ κινεῖ Πινδ. Ἀποστ. 70· καθόλου, κινῶμαι, συγκινῶ-
μαι, ἀνατρέχωμαι, κινῶμαι ἀγορῇ, ἐκίνηθην φάλαγγας Πλ.
Β. 144, Π. 280· ἐπὶ σεισμῷ, ἐκίνηθον Ἀἰσχύλ. Ἡρόδ. 6. 98, Θουκ.
2. 8· οὐκέτι κινῶμαι Σοφ. Ο. Κ. 1680· τί κενήθηται· τι
σημαίνει (εἰναι) ἡ κίνησις αὕτη; Εὐρ. Ἀντρ. 1226· κινούμενα, ἐν
κινήσει, Πλάτ. Νόμ. 797B· ὁ κενήθησας, ὁ ἐν συγκινήσει ὢν,
ἐξεγερμένος, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 245B. 2) ἐπὶ ὀργῆς, ὡς
τὸ Λατ. moveri, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 636A, κτλ. 3) κινῶμαι ἐμ-
πρός, ἐπὶ στρατιωτῶν, Σοφ. Ο. Κ. 1371, Εὐρ. Ρῆσ. 139, Φοίν. 109,
Ξεν., κτλ. 4) διατεταθὲν ἐν κινήσει ἢ ἐν ἀποστασί, Δίων Κ.
3) κενήθησας περὶ τι, Λατ. vacatitia in... Πλάτ. 908D.

κίνηθμος, ὁ, = κίνησις, Πινδ. Π. 4. 370.
κίνηθρον, τὸ κίνητρον, ὁ ἴσος.
κίνημα [εἰ], τὸ, κίνησις, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 30, κτλ. ἐπὶ τῶν
κινήσεων τῶν μμικῶν ὑποκερτῶν, Λουκ. π. Ὀρχ. 62. 2) πολι-
τικὸν κίνημα, Πολύδ. 5. 29, 3, Πλουτ. Φάδ. 3. 3) κινή-
ματα τῆς ψυχῆς, ἢ ἀπολύτως, κινήματα, συγκινήσεις, παθήσεις,
Πλούτ. 2. 1122E· Ἐπικτ. Ἀποστ. 52, κτλ. 4) τὰ τῆς τύ-
χης κ., μεταβολαὶ τῆς τύχης, Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 10. 5) ἱατρ.,
χλαδῶσις ὁστού, μερικὴ ἐξάρθρωσις, Ἰππ. Ἀγμ. 779. 6) παρὰ
Γραμμ., κλίσις, σχηματισμός, Ἑτυμολ. Μέγ. 199. 55, κτλ.

κινήσις-γὰρος, ὁ, ὁ κινῶν τὴν γῆν, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἐννο-
αίνου. Ἰσχύ.

κίνησις, [εἰ], εἰς, ἢ, ὡς καὶ νῦν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν στά-
σιν καὶ ἡρεμίαν, Πλάτ. Σοφιστ. 250A, κτλ. ὀρχησις, χορὸς, κ.
'Ἀρεος Τυρτατ. 12, πρόβλ. Λουκ. π. Ὀρχ. 63· κατὰ τοὺς κύρη-
ναίους φιλοσόφους οὗτο πάθη ὑπάρχοντο, ὁ πόνος καὶ ἡ ἡδονὴ
ἢ μὲν λεία κίνησις ἦτο ἡ ἡδονή, ἡ δὲ τραχεῖα κίνησις ὁ πό-
νος, Διογ. Λ. 2. 86· —ὁ Ἀριστοτ. συζητεῖ περὶ τῆς ἐπιστημονι-
κῆς σημασίας τῆς κινήσεως ἐν Φυσ. 3. 1. 5. 5, 8. 1, κ. ἄλλ.—
περὶ διαφορῶν ἡρεσιῶν τῆς κινήσεως θρα Πλουτάρχου περὶ τῶν
'Ἀρεσκάντ. τοῖς Φιλοσόφ. 1. 23. 2) κίνημα πολιτικόν, ἐν κ.
εἶναι Θουκ. 3. 75, πρόβλ. Πολύδ. 3. 4, 12· ἐπὶ τοῦ Πελοπον. πο-
λέμου, κίνησις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς Ἑλλήσιν ἐγένετο
Θουκ. 1. 1. 3) μεταβολή, ἐπαλάττωσις, πολιτείων Ἀριστ.
Πολιτικ. 2. 8, 16. 4) κίνησις [στρατεύματος], Πολύδ. 10.
23, 22. 5) ἐν τῇ Γραμμικῇ, κλίσις, Ἑτυμολ. Μέγ. 410. 38.

κίνησις-φύλλος, ὁ, προξενῶν κίνησιν, Ὀρρ. Ὑμν. 9. 21.
κινήσις-φυλλος, ὁ, ὁ κινῶν τὰ φύλλα, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ
εἰναισφύλλος, Ἀπολλ. Λεξ. Ὀμ., Ἰσχύ. ἐν λ. εἰναισφύλλος, κλ.
κινήσις-χόλον, ὁ, γεν. -ονος, ὁ κινῶν τὴν γῆν, Σχλ. εἰς Σοφ.
'Αντ. 154.

κινήσις, α, ὁ, ῥηματ. ἐπὶ τοῦ κινέω, ὁν δεξ κινεῖν, Πλάτ.
'Αττ. 134A—μεταβολή, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8. 25. II,
κινήσιον, πρέπει τις νὰ βάλλῃ εἰς κίνησιν, νὰ παρανοήσῃ, τὴν
ἡγεσίαν Πλάτ. Πολ. 373A. 2) πρέπει τις νὰ μεταβάλῃ,
οὕδεν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 738D.

κινήσις, -ήρος, ὁ, = κινήσις, Ὀμ. Ὑμν. 21. 2, Πινδ. Ι. 4.
32 (3. 37).

κινήσις, α, ὁ, = κινήσις, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 307· ἀλ-
γεῖν δὲ θυμῷ κ. αὐτοὶ 448—τὸ κινήσιον, τὸρῶν, μέγα κο-
χλιάριον, ὡς τὸ κίνητρον. Σχλ. εἰς Ἀριστοτ. Ἰππ. 980.
κινήσις, οὐ, ὁ, ὁ βέλλων εἰς κίνησιν, ὁ ἐφευρσάμενος, ὁ καινῶν
ἐπὶ κινήσις καὶ μοχλευτά Ἀριστοτ. Νερ. 1397. 2) ὁ
ἐξεγερῶν στάσιν, παραιοποιός, στασιαστής, Πολύδ. 28. 15, 12.

κινήσις, = βινησις, μάτην ἔξεστιν ὑμῖν διὰ κενῆς κι-
νησιῶν, ὅπερ νῦν ἐμνησθήσῃς βινησιῶν, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωντι»
2, 21.

κινήσις, ἡ, ὁ, ἐπιτήδειος εἰς τὸ κινεῖν, ἐκυστικὸς, Ξεν.
Οἶκ. 10, 12, κτλ. κ. τίνος Ἰππ. Ἀφ. 1254, Ἀριστ. π. τῆ Ζ.
'Ιστ. 8. 2, 10· ἐν τῷ Ὑπερμ. -ὠστος, ὁ αὐτ. ἐν Μακεδ. 2. 8,
3· τὰ κ. μόρια, ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος, Ἀριστ. Πολιτικ. Α.
4. 8. 2) μεταφορ., προερετικὸς, λόγος κινήσις πρὸς
ἀρετὴν Πλουτ. 2. 776C· τὸ κ. τῶν ὀχλῶν, μηχανοεὐδαιμονία ἐκ
τοῦ Διον. Ἀλ. τὰ κινήσις, Στωϊκὸς ὅρος περὶ τῶν ἀέτων ἐπι-
θυμίας πραγμάτων.

3) ταρχώδης, στασιαστικὸς, Πολύδ. 1.
9, 3, 13, 3, 1, Διόδ., κλ. II, (ἐκ τοῦ παθ.), ὁν ἐύναται τις
νὰ κινήσῃ, Πλούτ. 2. 945F, 952E.

κίνητος, ἡ, ὄν, ὄν δύναται τις νά κινήσῃ, Πλάτ. Τίμ. 58D· ὡσαύτως Θηλ. -ός, αὐτόθι 37D· τὰ κινητά, κινητὰ κτήματα, Βίος 'Αγ. 'Αντων. σ. 5, Παλλὰδ. Λαυσαικ. σ. 1031C, κλ.

κίνητρον [ῥ], τό, συγκεκαμμένον ἐκ τοῦ κινήτηριον, τοῦνη (κουτάλα) ἢ ἑὺον δι' ἀνακάτωμα, Πολυδ. Ζ', 169, Εὔστ. 1675. 57, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 109· κίνητρον, Πολυδ. αὐτόθι ὡσαύτως, λικμητήριον, «λικμιστήριον», Σχόλ. εἰς 'Οδ. Α. 127.

κίονα, εἶδος ἀγρώστειος φυομένης ἐν Κιλικίᾳ, Διοσκ. 4. 32, γὰρ Κόρατ' Ἀτακτα τ. 2, σ. 11 ἐν λέξ. ἀγρίῃ ἢ ἀγριάδα.

κιννάβαρι [νᾶ], εὖως, τό, ὀρυκτὴν μεταλλοῦχον περιέχον θεῖον καὶ ὀράγγυρον, ἠπύθεν τὸ ἐρυθρὸν χρώμα vermillion (Lat. mīnium), 'Αριστ. Μετεωρ. 3. 6, 11, Θεοφρ. π. ΑΙΘ. 58, Διοσκ. 5. 110.

II. «τὸ αἷμα τοῦ δράκοντος», βαφὴ λαμβανομένη ἐκ τοῦ κόμμεος δένδρου φέροντος τὸ ὄνομα τοῦτο, Διοσκ. ἐνὶ ἀντιπ., Πλιν. 33. 38.—'Αρσεν. τύπος κιννάβαρις, ἀπαντᾷ παρ' Ἀναξάνδρ. ἐν «Ζωγράφῳ» 2, πρὸλ. Ἰακώβιον εἰς ΔΙΔ. π. Ζ', 4, 21· ὡσαύτως τεγγάδαρι, δ' ἴδε. 2) ὡς συνώνυμ. τοῦ ἐρυθροδάνου, Διοσκ. 3. 160.

κιννάβαριζω, ἔχω τὸ χρώμα τοῦ κιννάβαριως, Διοσκ. 5. 87. κιννάβαρινος, ἡ, ὄν, ὅμοιος πρὸς κιννάβαρι, ἐρυθρός, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 2. 1, 53, 'Αθήν. 390B.

κιννάβευμα, ἴδε κινάβευμα.

κίναθος, ἴδε κίναθος.

κιννάμο-λόγος, ὁ, ὁ συλλέγων κιννάμωμον, ὄνομα Ἰνδικοῦ τινος πετρῶν, περὶ οὗ λέγεται ὅτι κτείνει τὴν φωλεάν του συλλέγον χαλκήσκους κιννάμωμον, εἰρηαιολόγος παρὰ Πλιν. 10. 10· καλεῖται δὲ καὶ κιννάμωμον (δ' ἴδε), πρὸλ. Ἡρόδ. 3. 111.

κιννάμων, τό, τύπος μεταγεν. ἀντὶ τοῦ κιννάμωμον, Πλιν.

κινναμωμ-έλαιον, τό, ἔλαιον τοῦ κιννάμωμου, τῆς κανέλλας, «κανελλόλαιον», Γαλην. 14. 515.

κιννάμωμιζω· μέλλ. -ίσω, εἶμαι ὡς κιννάμωμιον, Διοσκ. 5. 139.

κιννάμωμινος, ἡ, ὄν, παρεσκευασμένος ἐκ κιννάμωμου ἢ μετὰ κιννάμωμου, Ἀντιστ. ἐν «Ἀντεία» 2, Διοσκ. 1. 74, 'Αθήν. 439B.

κιννάμωμις, ἰδός, ἡ, = τῷ κατωτ. ἡ ὑποκορ. αὐτοῦ, Γαλην. τ. 13, σ. 190.

κιννάμωμιον, τό, ἡ «κανέλλα», Ἡρόδ. 3. 111, ὅστις λέγει ὅτι οἱ Ἑλλήνες παρέλαβον τὸ ὄνομα τοῦτο παρὰ τῶν Φοινίκων· τοῦτο δὲ βεβαιοῦνται ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ ὀνόματος kinnāmōn (οὗτον καὶ ἄλλων ἀρωμάτων τὰ ὀνόματα εἶναι Σημιτικὰ, ὡς καὶ αἰσά = τῷ Ἑβρ. qmīzālā)· λιβανωτός = libānī· mōr = mōrāh, mōr· λήθανον = lōth, πρὸλ. Ἡρόδ. 3. 112, ἐνθα λέγει ὅτι τὸ λήθανον εἶναι λέξις Ἀραβικῇ. Τὸ κιννάμωμον ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τῶν Ἀράβων, εἶναι δὲ τὸ laurus cinnamomum, τῆς Κελλάνης—κασιὰ. ὁ φλοιὸς τῆς laurus cassia τῆς Μαλαβάρης εἶναι πράγμα κατώτερον καὶ πολλῇ διάφορον. Γράφεται κιννάμωμον, χάριν τοῦ μέτρου ἐν Διον. Π. 945 [εὐρύεται ὡσαύτως ὁ τύπος οὗτος ἐν ταῖς ἐκδόσεσι τοῦ Διοδ. 1. 91, 'Αρρ. Ἰνδ. 32, 'Αν. 20, 2], κίναμιον, Νικ. Θηρ. 947. II. τὸ κ. ὄρυκτον, τὸ αὐτὸ καὶ κινναμωλόγος, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 13, 5, Ἀντίγ. Καρ. 49.

κιννάμωμο-φόρος, ὄν, φέρων, παράγων κιννάμωμον, ἡ κινναμωμόφορος (βλ. γῆ) Σεράβ. 63, 72, κτλ.

κινούρης, ὁ, ὁ κινῶν τὴν οὐρανὴν, σημειῶν ἀδυναμίας ἐν ἡπῳ, 'Πούχ.

κίνυγμα [ῆ], τό, (κινύσσομαι) πᾶγμα κινούμενον τῆδε καί· κείσε, αἰθέριον κ., ὑπὸ τῶν ἀνέμων περιγόμενον καὶ περιφερόμενον, Δίσχ. Πρ. 157· πρὸλ. αἰώρημα. — κήνυγμα, κηνύσσεσθαι εἶναι ἀπλῶς σφάλματα παρ' Ἰσχυ. καὶ Φωτ.

κινύμαι [ῆ], ἀποθετ. = κινέομαι (ἀλλὰ μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτα.), πορεύομαι, κινούμαι, ἐς πόλειον... κίνυντο φάλαγγες, ἔβαινον, ἐκινούντο... Π. Δ. 281, 332, κτλ. τοῦ καὶ κινυμένοιο, καθὼς ἐκινεῖτο... Ε. 173, πρὸλ. Κ. 280, 'Οδ. Κ. 556· ἐπὶ ὀρχήσεσι, 'Ανθ. Π. 5. 129.

κινύρα [ῆ], ἡ, Ἀσιατικὸν μουσικὸν ὄργανον ἔχον δέκα χορδὰς καὶ κρουόμενον διὰ τῆς χειρός, 'Εβδ. (Α' Βασίλ. 15', 23) ἢ διὰ πλῆκτρον, Ἰωσήφ. 'Ιουδ. Ἀρχ. 7. 12, 3. ('Εκ τοῦ Ἑβρ. kinnōr). κινυρέζω, = τῷ ἐπομ., ὡς ὁ Ζηνοδ. ἀνεγίνωσκεν ἐν 'Πλ. 1. 612.

κινύρομαι [ῆ], ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτα. (ἐκτός ἂν ὁ ἀπρ. κινύρατο μείνη ὡς ἀπρ. παρὰ τῷ Μοσχ. 3. 43)· ἐκπέμπω θρηνηδὴ εἰρήνῃ, θρηνώ, ὀδύρομαι, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 11, 'Απολλ. Ρόδ. Α. 292· οἰκτρὰ κινυρομένη 'Οππ. Κυν. 3. 217· πολλά κ. κίνε. Σμ., κτλ. 2) μετ' αἰτ. προσ. θρηνώ, ὀδύρομαι, καὶ κλαίω, τίνα Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 20. 3) μετὰ συστολῇ, αἰτ., χαλινῶι κινύρονται φόνον (Α. Δινδ. μινύρονται ἐκ τοῦ 'Πουχ.), οἱ χαλινῶι κρατοῦσι ζηλοῦντες φόνον, Δίσχ. Θηλ. 123 (πρὸλ. βλέπειν φόνον, Ἀρρ. κλπ.)· οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρὰ Τραγ.

κινύρος, ὁ, ὄν. κλαυμύρος, γυράς, Π. Ρ. 5· γόρος Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 605· πέτηλα Νόνν. Δ. 38. 95· ἴδε κινυρός.

κινύσομαι, παθ. = κινέομαι, κινούμαι ἐμπρός καὶ ὀπίσω, Δίσχ. Χο. 196· πρὸλ. κίνυγμα.

κινῶ, οὖς, ἡ, ἀπρ. ἀντὶ τοῦ κίνηςαι, 'Πούχ.

κινώβαλον, τό, παρὰ τῷ Σχολ. Πλάτ. ὡς ἐτυμολ. ἐρμηνεία τοῦ κινώδαλον· πρὸλ. κινώπετον

κινώπετον, τό, ὡς ἐρμηνεύεται, ἴδως ὅπως. Καλλ. εἰς Δία 25, Νικ. Θηρ. 27, 193· πρὸλ. τὸ ἐπόμε.— Περὶ τοῦ τύπου, πρὸλ. θακτόν, ἐρπετόν·— ὡσαύτως κινώπηστης. οὖς, δ, = κινώπετον, ὡς ἐρμητεύς = ἐρπετόν, Νικ. Θηρ. 141· ἴδως Δοδ. Μαρτ., 449.

κιεῖαλλης, ου, ὁ, ληστής ἐν ταῖς ἡδαῖς, κ. καὶ ληστής Δημόκλ. παρὰ Στοβ. 279. 11· εἰ τις κιεῖαλλας ὑποδέχοιτο Ἐπιγραφ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 3044. 19· ('Ἡσυχ. κιεῖαλλης· φῶρ, κλέπτῃς· φῶρ, κλέψας· τοὺς ἐν ὁδοῖς ληστὰς Ἰωάνν. Ἰωάνν. περὶ τῆς ἰων. διαλ. κατεπάλης· κλέπτῃς)·— ὅθεν ῥῆμα κιεῖαλλεῖω, ληστεύω, μετέρχομαι τὸν ληστήν, Σουλ. Ἐπιγρ. αὐτόθι 18· καὶ ὁμοίως. κιεῖαλλας, ἡ, ἐπῆσα κακοτεχνία· Ἡσυχ.

κιδ-κράνον, τό, κιονόκρανον, «κολωνοκέφαλον», Σουλ. Ἐπιγρ. 160. 29, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λάκωνισιν» 4, ἐνθα ἴδε Meineke, Σεν. 'Ελλ. 4. 4, 6, ἐνθα ἴδε Α. Δινδ. πρὸλ. κιονόκρανον.

κίονηδον, ἐπῆρ. (κίων) ἀγράφεται κιονηδόν, εἰκην κίονας· ἦται παραλλήλως κατὰ γραμμὴν Α. Π. 787, 24.

κιδανικός, ἡ, ὄν. (κίων) ἀνίκων εἰς κίονα, Εὔσταθ. 1390. 18.

II. (κίων III) ὁ ἔχων ἐπίπλεον τὴν σταφυλὴν, Γαλην. 14. 609.

κιδάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κίων, κιονίσκος, μικρὸς κίων, Σουλ. Ἐπιγρ. 481, 4808, Πολυδ. Ζ', 73. II. ἐν τῷ πληθ., κιδάνια δὲ καλεῖται τὰ ἐπὶ τῶν κηρύκων ἢ πορφυρῶν μέσα περὶ οὗς ἡ γαῖε ἐστὶ τοῦ ὀστράκου· Διοσκ. 2. 6.

κιδνός, ἰδός, ἡ, ὑποκορ. τοῦ κίων, ἀλλ' εὐχρηστον μόνον ὡς τὸ Λατ. columella, ἐπὶ τῆς σταφυλῆς, Ἀρεταί. περὶ Αἰτ. 'Οψ. Παθ. 1. 4, 'Οξείων Νόσ. Θεραπε. 1. 8.

κιδνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ κίων, 'Αθήν. 514C, Ἰωσήφ. 'Ιουδ. Ἀρχ. 8. 3. 6.

κιδνότης, ου, ὁ, = σπηλιότης, Εὔσταθ. Πονημάτ. 190. 2, 191. 40. II. ὡς ἐπὶ 0, ἡμῖος πρὸς κίονα, αὐτόθι 111. 74.

κιδνο-εὐδής, ἴς, ἡμῖος πρὸς κίονα, Εὔσταθ. σελ. 9, Εὔσταθ. 1399. 33.

κιδνό-κράνον, τό, μεταγενέστε. τύπος ἀντὶ τοῦ κιδκράνον, Σεράβ. 198, Διόδ. 5. 47, κτλ.

κιδνοφιδέα, φέρω τοὺς στέλους τοῦ οὐρανοῦ, ἐπὶ τοῦ Ἀτλαγτος, Εὔσταθ. 1390. 10.

κιδνο-φάρης, ὄν, ὁ φέρων τοὺς κίονας ἢ κίονα, Εὔσταθ. εἰς Διον. Π. 66.

κιδραφός, ὁ, καὶ Λακων. κιδρα, ἡ, ἀλώπηξ, Ἡσυχ.

κιδραία, ἡ, ὁδὸν τι φυτόν, ἴδε Στριγγεῖ εἰς Διοσκ. 3. 124 (134)· κιδραία ρίζα, χρησιμεύουσα ὡς θάλαττον, Ἀπολλ. 3. 15. 1.

κιδρα, ἡ, ἀγνωστόν τι πτηνόν, ΔΙΔ. π. Ζ. 4. 5.

Κιδρα, ἡ, περιφραγὸς φαρμακείτρια καὶ γόσησα Νύμφη οἰκίστρια ἐν τῇ νήσῳ τοῦ Ἀρκινοῦ Διάλα, θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ἥρας, 'Οδ. Κ. 136 κτλ. (ἢ κατὰ τὸν Ἡσ. Θ. 957, τῆς Περσέϊδος). κιδρακαστή, ἡ, τὸ σπέρμα τὸν ῥόμβον ἐν τῇ παιδίᾳ τοῦ βλεμίου, μεταγεν.

κιδρα-ἡλῆτες, ὄν, καταδιωκόμενοι ὑπὸ κιδρα (κιδρακας), δὴ δὼν Δίσχ. Ἰντ. 62.

κιδραῖα. (βλ. ἀγωνίσματα), τό, ἰνδὶ Cirenensis, ἀγῶνες ἐν τῷ Ἰπποδρόμῳ, τῷ παρὰ Ῥωμαίοις καλούμενῳ κιδρα (circuitus), παρὰ τὸ Ἑλληνικὸν κρέκον μεταθέσει τῶν στοιχείων, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 10, 21, ἐνθα ἴδε σημ. Κόρατ.

κιδραῖος, ὁ, (κιδρα III) διαδότης (ὄργανον μαθηματ.), Λατ. circuitus, Γαλην. 1. 47.

κιδραός, ὁ, εἶδος κιδρακας, «κιδραῖος», Ἰρξ κιδρακας (ἐνθα τὸ Ἰρξ δηλοῖ τὸ γένος, τὸ δὲ κιδρακας τὸ εἶδος, ὡς τὰ βοῦς ταῦρος, οὗς κάπρος), 'Οξ. Ν. 87· ἐν 'Πλ. Χ. 139, 'Οδ. Ο. 526, φαίνεται εἶναι ὁ αὐτὸς τῷ φασσοφόνῳ, Galco polumphagius, πρὸλ. Δίσχ. Πρ. 857, ἀλλ' ὁ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 930, 1, ῥητὶς διακρίνει αὐτὰ ἐκ τῆς χρήσεως αὐτοῦ εἰς κυνήγιον στρουθίων δυνατὸν νά εἶναι, ἢ πῖσις, 'Οππ. Κυν. 1. 64· ἕτεροι νομίζουσιν εἶναι εἶναι F. rhyngus (πρὸλ. κιδρακας λεπάργου Δίσχ. Ἀποσπ. 304), ἢ τὸ προσβάλλον τὰς ἀλεκορίδας ὄρνεις, F. oyanus.

II. εἶδος λίκου, 'Οππ. Κυν. 3. 304.

III. κύκλος, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ τύπῳ κρέκος (δ' ἴδε)· ἐντεῦθεν, δακτύλιος, Πολυδ. Α' 94·— παρὰ μεταγεν. ἀντὶ τοῦ Ῥωμ. circus, Πολυδ. 30. 13, 2.

IV. ἀγνωστός τις ἰδός, Πλιν. 37. 56. (Τὸ Σανσκριτ. kakr-as (rotā), Λατ. circ-us, circ-um, circ-a, Ἀρχ. Σανδιν. καὶ Ἀρχ. Γερ. hring, κτλ., ὑποδεικνύουσιν εἶναι τὴν πρώτην σημασίαν ἢ τοῦ κύκλου ἢ κρέκου καὶ εἶναι ὁ κιδρακας (κιδρα) ἐκλήθη οὕτως ἐκ τῶν κύκλων οὗς σχηματίζει κατὰ τὴν πᾶσιν αὐτοῦ, πρὸλ. κιδρακας παρ' Ὀμ.— ἴδως τὰ κύκλος, κυλ-λός, κυρ-τός, κυλ-ινδῶς, ὡς καὶ τὰ κορ-ώνη (corona), Κυρ-ήνη, Κερ-κυρ-α εἶναι ἀπαντα τύποι ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης).

κιδραός, λατ. circino, κύκλῳ ἐνῶν, περιδένῳ, ἀσφαλίζῳ διὰ κιδρων, σκέλη δὲ κιδρακας βίβρα = πόρπασον, Δίσχ. Πρ. 74· πρὸλ. κιδραός.

κιννάω καὶ -ημι, ἰσοδύν, ἰσῶς ποιητ. τύποι τοῦ κεράννυμι, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ.τ. Ἀναμινύω οἶνον μεθ' ὕδατος, Ὁμ. μόνον ἐν τῇ Ὀδ., μελίχρονα οἶνον ἐκίρνα (παρ.τ. τοῦ κιννάω) Η. 182, Κ. 356, Ν. 53· κίρνη μελιχρῆα οἶνον (παρ.τ. τοῦ κιννάω) Σ. 78., Η. 52, πρὸς. Ἀπ. Μίθρ. 111· κιννάς αἰθόπα οἶνον (μετοχ.) Π. 14· ἀκολούως, μεθ' Ὁμ., γ' ἐν. ἐνεστ., κιννά κρητῆρα οἶνου Ἡρόδ. 4. 66· κρητῆρα κιννάμεν μελέων Πινδ. 1. 6 (5). 3 ἐξ. κόμπον κιννάμεν, μεγύνω τὸ ποτήριον τοῦ ἐπαίνου, τῆς ἐξυμνήσεως, Σ (4). 31· ὡσαύτως κιννάναί. Ἰππ. 639. 43· κερνάω, Πολυδ. 4. 21· πόλιν κιννάντες, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 555· Ἀιολ. μετοχ. κιννάεις, Ἀλκατ. 34· κιννώων, Ἡρωδιαν. 8. 4.— Μέσ. κιννάμαι. Πινδ. Ἀποσπ. 174· κιννώσθε. Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 2, 7, Ἀθην. 426B, πρὸς. 476A· μετοχ. κιννώμενος, Πινδ. Ν. 3. 135· παρ.τ. ἐκιννάτω. Κωμ. Ἀνώνυμ. 305.

2) δίδω γεύσιν τινα διὰ μέλειος, κρήνη ... οὕτω δὲ τι ἐοῦσα πικρή, ἢ κιννά τὸν Ὑπανιν Ἡρόδ. 4. 52. 3) ἐν Μυτιληνικῇ τιμῇ Ἐπιγραφ. (Soc. of Liter. 1866) ἀπαντᾷ ἡ παράδειξος φράσις τὸ χρυσίον κερνώ (οὕτω διὰ τοῦ ε) ὑδαρῶστέρον, σχηματίζω ἐξ αὐτοῦ κρῶμα μὲ ὑγιανώτερον χρυσίον, ἱκανῶς αὐτὸ νόθεύω (ε) — Πρὸς. ἀν. — ἐγ-, ἐπι-, συγ-κιννάμαι.

κινράζω, γίνομαι κινρινώπης, κινρινίζω, Εὐστ. Πονημάτ. 309. 9. κινραῖος. αἰα. ον. = κινρρός, Σχολ. εἰς Νικ. Θερ. 519. κινράς, ἄδως, ἢ, ποιητ. θηλ. τοῦ κινρρός. Νικ. Θερ. 519. κινρῖς. ἴδως, ἢ, θαλάσσιος τις ἰχθύς, ἀλλαχοῦ κηρῖς. Ὁππ. Ἀλ. 1. 129., 3. 187.

κινρο-ειδής, ἐς, κινρινώπης, Ἀπολλῶδ. παρ' Ἀθην. 281E, Διοσκ. περὶ Ἰσίδ. 16.

κινροκιντάδεια, τὰ, εἶδος σύκων, Ἀθην. 78A. κινρρός, α. ον, κινρινώπης μεταθ. τοῦ πυρρός καὶ ξανθός, οἶνος Ἰππ. π. Διατ. Ὁδ. 392, πρὸς. Μνησθ. παρ' Ἀθην. 32D, Νικ. Ἀλεξ. 44.

κισσιν, τὴ, εἶδος σκολύμου (καϊδουραγκάθου), περὶ οὗ λέγεται ὅτι θεραπεύει τὸν κισσόν, Διοσκ. 4. 119.

κισσα-ειδής, ἐς, ὅμοιος πρὸς κισσόν, ἐξωδηκός, σπερματένορος, Ἰππ. 451. 49, Γαλην. ἔδε Γρενιλλί εἰς Θεόφρ. σελ. 224.

κισσα-κλήη, ἢ, ἀνευρυσμός (πρήξιμος) τῶν σπερματικῶν ἀγγείων, Παύλ. Αἰγίν. Ὁρσ. 6. 64, Κέλε. Ἰατρ. 7. 18.

κισσός, ὁ, ἀνευρυσμός ἢ στήλη φλεβός, διάρρηξις, λατ. varix, ἰσῶς περὶ τὰς κινήμας, τὸ ἐπιγάστριον, τοὺς μηρούς, κτλ., τὸ αὐτὸ καὶ ἱξία III, Ἰππ. Ἀφ. 1257, κτλ. ὡσαύτως κισσός, κριξός, Πολυδ. Δ. 196, Ἰσίδ. ἐν λέξ.

κισσα-συλκός, ὁ, ἐργασίον χειρουργικὸν πρὸς θεραπείαν τοῦ κισσοῦ, Γαλην. 2. 397.

κισσοῦμας, γίνομαι κισσώδης, Γαλην. τ. 18. 1, 499.

κισσώδης, ἐς, = κισσοειδής, Ἰππ. 94C, Γαλην. κίς, ὁ, γεν. κίος, αἰγ. κίν, σκώληξ τοῦ ξύλου ἢ τοῦ αἵτου, λατ. cinerella, κεῖνον [τὸν χρυσόν] οὐ σῆς οὐδὲ κίς θάπτει Πινδ. Ἀποσπ. 243· πρὸς. Böckh εἰς Σχολ. Πινδ. σ. 368. [ἔκαστ' ὄνομα καὶ αἰε. ὅθεν ὁ Λοβ. Παραλ. 84, ἐξ., προτιμᾷ τὸν τοιςμὸν κίς. κίν, κίεξ].

κισσηρίζω, τρίβω διὰ κισσῶν, Γλωσσ. κισσ-. Νικ. Διαμασκ. σ. 449.

κισσῆριον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., Ἐτυμολ. Μέγ. 515. 28.

κισσῆρις, ἐως, (Λοκ. Δίκη Φωνηέντ. 4, ἀλλὰ -ιδως, Θεόφρ. κατωτ., πρὸς. Χοιρὸς ἐν Θεοδ. σ. 335), ἢ, ἐλαφρόπετρα, λατ. murex, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309, 4, Ἀλεξ. ἐν Ἀλέθῃτ. 5. 9, Ἀριστ. Πτο Ν. 3. 1, 17, Θεοφρ. π. Αἰθ. 22, κτλ. [ἔκαστ' ὄνομα ἐνὶ ἀνωτ., Ἀνθ. Π. 6. 295, ὥστε ὁ τύπος κισσῆρις εἶναι πιθανῶς ἐσφαλμένος].

κισσηρο-ειδής, ἐς, ἢ -ώδης, ἐς, ὅμοιος πρὸς κισσηριν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰατρ. 3. 7, 5. Ἐπίρρ. -δῶς, Διογ. Ἀπολλ. παρὰ Στὸς Ἐκλογ. 1. 508.

κισσηρώω, = κισσηρίζω, Θεοφρ. περὶ Αἰθ. 20.

κισσηρώδης, ἐς, = κισσηρειδής, Διόδωρ. 1. 39, Πλούτ. 2. 888D. κίσθος ἢ κισθός, ὁ, cistus, μικρὸς θάμνος φέρων ὄνθη, Εὐπολ. ἐν Ἀλέξιν 1. 5, Μνησίμ. ἐν Ἰπποτρόφιῳ 1. 63, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 1, 4· φέρεται καὶ κίστος, Διοσκ. 1. 126, κτλ., ἀλλ' ἰδὲ Ἐπύχ. — ὁ Διοσκ. ἐνὶ ἀνωτ., κίς, διακρίνει τὰ εἶδη κίσθαρος ἢ κίσθαρος τοῦ λήθου, πρὸς. Γαλην. 13, 191.

κίσσα, Ἀττ. κίσσα, ἢ, φλύαρον τι καὶ ἀσπράγγον πτηνόν, ἴσως ἡ «καράκασα», Pica graudaria, Πλίν. κατ' ἄλλους Pica Europaea, Ἀριστοφ. Ὀρν. 302, κτλ. σοῦ δ' ἐγὼ καλίστηραν οὐ πῶποτ' εἶδον ... οὐ κίσσαν Ἀλεξ. ἐν Ἐπύχῃ 1.

II. ἢ ἐπιθυμία ἐγκύου γυναικὸς πρὸς ἀσυνήθη βρώματα, ψευδὴς ἡρεξίς, Σέξτ. Ἐπιμ. π. Μ. 5. 62, Διοσκ. 1. 166 — παρὰ Γαλην. κίεττης, ἢ κισσῶδίζω. Ἀττ. κίεττ-. κρᾶζω ὡς κίσσα, Πολυδ. Ε. 90.

κισσα-σκιπελός, ἢ, — τῷ ἐπομ., Διοσκ. 4. 39.

κισσο-ἀνθοειδὴς, τὸ, φυτόν τι, κοινώτερον ἐλξίνης, Διοσκ. 4. 39, Γαλ. 13. 173. — Εἶδος τι κυκλαμίνου καλεῖται καὶ κισσοἀνθοειδὴς καὶ κισσοφύλλον, ἐκ τῆς μορφῆς τῶν φύλων, Διοσκ. 2. 195, Γαλην.

κισσᾶρος, ὁ, — κισσός, Ἰππ. παρ' Ἑρωτιαν. σ. 208. II. = κίσθος, Διοσκ. 1. 126.

κισσῶω, Ἀττ. κίεττ-· μέλλ. -ήσω· (κίσσα II) — ἔγω ἤρεξιν πρὸς ἀσυνήθη φαγητά, ἐπὶ ἐγκύου γυναικὸς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 4, 6, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 8, 35· κ. γηθουλλῖος Ἀθην. 372A· μέταρ., κ. τῆς εἰρήνης Ἀριστοφ. Εἰρ. 497· μετ' ἀπαρ., ἐπιθυμῶ σφόδρα νὰ πρᾶξω τι, ὁ αὐτ. Σφ. 349.

κισσεύς, ὁ, ὁ κισσῷ ἐστεμμένος, ὁ Βάκχος, Πaus. 1. 31, 6, Σουίδ. — ὡσαύτως ὁ Ἀπόλλων, Διοσκ. Ἀποσπ. 394.

κισσῆεις, ἐσσα, ἐν, = κισσινός, Νικ. Θερ. 510, Νόνν. Δ. 40. 93.

κισσηρεφής, ἐς, (ἐρέφω) κισσῷ ἐστεγασμένος, Σουίδ., κατὰ Schneid. ἀντὶ κισσηφερός.

κισσῆρης, ἐς, (κισσός, ἄρω) περιβεβλημένος κισσόν, εἶθαι Σφ. Ἀντ. 1132.

κισσηρίζω, κισσηρίς, κισσηροειδής, κισσηρώω, ἔδε ἐν λέξ. κισσηρ-.

κισσητός, ἢ, ὅν, ὅν ἐπιθυμῶ ἢ ἐπεθύμησέ τις, ποθητός, Εὐστάθ. εἰς Διον. II. 946.

κισσίνος, ἢ, ον, ἐκ κισσοῦ, Εὐρ. Βάκχ. 177, 702· κ. ποτήρ Εὐρ. Ἀλκ. 756, πρὸς. κισσύνδιον.

κισσίνον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κισσός· ἡ ἀσκληπιάς, Διοσκ. 3. 106 (96).

κισσιος, α. ον, ὁ ἐκ Κισσίας τῆς νοτίου Περσίας, Ἡρόδ. 5. 49, κτλ. Κισσία Ἰηλειστρία, γυνὴ ἄδουσα ἐκτεθλυμμένον ὀρθήν, Διοσκ. Χρ. 423· πρὸς. Μαρσιάνδυνος, Μυσός.

κισσό-δρύς, ον, βρύον κισσοῦ, κατακεκαλυμμένος ὑπὸ κισσοῦ, Ὁρρ. Ὑμν. 29. 4.

κισσο-δέτας, ον, ὁ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ -δέτης, (δέω), ἐστεμμένος με κισσόν, Πινδ. Ἀποσπ. 45. 9, πρὸς. κηρυδέτης.

κισσό-δέτης, ον, = τῷ προηγ., Νόνν. Δ. 14. 262.

κισσο-ειδής, ἐς, ὅμοιος κισσῷ, Διοσκ. 2. 196, Γαλην. — Ἐπίρρ. -δῶς, Σχολ. εἰς Θεόφρ. 13. 42.

κισσο-κόμης, ον, ὁ, με κισσόν ἐστεμμένος, Διόνυσος Ὁμ. Ὑμν. 25. 1.

κισσο-κόρυμβος, ον, βλάστημα κισσοῦ, Ἰππιατρ. 208.

κισσό-πλεκτός, ον, πεπλεγμένος μετὰ κισσοῦ, μέλας κ., ἐπὶ τῶν βακχικῶν διθυράμβων, Ἀντιφάν. ἐν «Τριταγωνιστῇ» 1, ἐξ εἰκασίας τοῦ Meinelok. — τὰ Ἀντιφρ. φέρουσι: κισσόπληκτα, ὅπερ ἐρμηνεύεται: πεπληγμένα ὑπὸ τοῦ κισσοῦ (ἐλ. ὑψοῦ), μανίας πλήρη.

κισσο-ποιήτης, ον, πεποιημένος ἐκ κισσοῦ, δοῦρατα Λοκ. Διόνυσ. 1.

κισσός, Ἀττ. κίεττός, ὁ, λατ. hiedera, τριῶν εἰδῶν, ὃν τὸ εἶδος ἀναρριχτικὰ (μέλας καὶ λευκός), καὶ ἐν ἔρπον (καλούμενον καὶ ἑλίξ), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 18, 6, Διοσκ. 2. 210, πρὸς. Ὁμ. Ὑμν. 6. 40· ἀτενής Σφ. Ἀντ. 829 — ὁ καρπὸς σχηματίζει βότρυς, ὅστις καλεῖται κόρυμβος — ἦν δὲ ἱερὸς τοῦ Βάκχου καὶ δι' αὐτὸ ἐφ' ὅσον αὐτὸν οἱ βακχεύοντες, κισσῷ .. στεφανώθει· Διόνυσον θεραπεύει Εὐρ. Βάκχ. 81· κύκλῳ δὲ περὶ σὲ κ. εὐπέταλος ἑλίκι θάλλει Ἀριστοφ. Θεσμ. 999· ἐντεῦθεν πῶ, καλεῖται οἰνώψ, Σφ. Ο. Κ. 674· ὡσαύτως παρὰ ποιηταῖς, πρὸς. Ἰσ. κωφίου Ἀνθ. II. 584.

κισσο-στέφανος, ον, ἐστεμμένος κισσῷ, Ἀνθ. II. 9, 524, 11.

κισσο-στεφής, ἐς, = τῷ προηγ., Ἀνακρ. 40. 5· κίεττ-, Ἀλ. κίρρ. 3. 48.

κισσο-τόμος, ον, (τέμνω), κισσοτόμος (δηλ. ἡμέραι), αἰ, ἐν αἷς ἐκοπτον τὸν κισσόν, ἐρρηγίς ἐν Φλειούντι, Πaus. 2. 13, 4.

κισσο-φάγος, ον, Ἀττ. κίεττ-, ὁ ἐσθίων κισσόν, Ἀδγ. 3. 5.

κισσοφορέω, Ἀττ. κίεττ-, κοσμοῦμαι διὰ κισσοῦ, ὡς οἱ βακχεύοντες, Ἐλλ. Ἐπιφρ. 925, Ἀνθ. Π. 7. 707, Πλούτ. 2. 5B.

κισσο-φόρος, Ἀττ. κίεττ-, ον, φέρων κισσόν ἢ ἐστεφανωμένος διὰ κισσοῦ, Πινδ. Ο. 2. 50, Ἀριστοφ. Θεσμ. 988 — πρὸς. κισσοφόρος.

2) ὅσων ἐκ κισσοῦ, νάπη Εὐρ. Τρω. 1066. κισσό-φύλλον, τὸ, φύλλον κισσοῦ, Φίλωνος Ἀρχ. Μαθ. 70.

II. ἔδε ἐν λέξ. κισσάνθεμον.

κισσο-χαλῆτης, ον, ὁ, κισσοστεφής, ἔχων τὴν κόμην, Πρατίν. 1. 19, Ἐκφαντ. ἐν Ἀδῇλ. 2 (σχωπτόμενον ὑπὸ Κρατίν. ἐν Ἀδῇλ. 52).

κισσο-χάρης, ἐς, χαίρων ἐπὶ τῷ κισσῷ, Ὁρρ. Ὑμν. 51. 12.

κισσο χίτων [ἔ], ὠνος, ὁ, ἢ, ἐνδεδυμένος με κισσόν, Ὁρρ. Αἰθ. 258.

κισσώω, Ἀττ. κίεττ-, κοσμῶ, στέρω με κισσόν, κρᾶτα κισσώσας ἐμὸν Εὐρ. Βάκχ. 205· κεκισσωμένος Ἀλκιφρόν. 2. 3.

κισσύνδιον [ῦ], τὸ, ξύλινον ἀγροτικὸν ποτήριον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Κύκλωσι, Ὁδ. 1. 346· παρὰ τῷ Εὐμάλῳ, Ε. 78, II. 52· κατὰ τὸ πλεῖστον μίαν ἔχον λαβήν, Kieckling εἰς Θεόφρ. 1. 27. (Ἐκλήθη δὲ οὕτως ἢ ὡς κατεσκευάσμενον κυρίως ἐκ ξύλου κισσοῦ, ἢ, ὅπερ καὶ λογικότερον, ὡς φέρον δλόγυρα γεγυμμένα φύλλα καὶ βλαστὸς κισσοῦ, διότι ἐν Εὐρ. Κόκλ. 890 εὐρίσκειται σκύφος κισσοῦ τριῶν πῆχυν τὸ πλάτος καὶ τεσσάρων τὸ βάθος, πρὸς. Ἀθην. 476F, κέξ., Θεόφρ. ἐνὶ ἀνωτ., Πολυδ. 5. 97· οὕτω τὰ Λατινικά corymbatus, cederatus, runcinatus καί τινες ἐπὶ ποτηρίων).

κισσώδης, ες, (εἶδος, κισσα II) πάσῃν ἐκ σφοδρῆς ἐπιθυμίας ἀσυνήθων καὶ ἀλλοκώτων βρωμάτων, ἰδίως ἐπὶ ἐγκύου γυναικός, Διοσκ. 5. 12.
κισσών, ὄνος, ὁ, μέρος κατάρτυον ἐκ κισσοῦ, Ἀρκάδ. 15. 14., Θεόφρ. 38. 27.
κισσώσις, ἄττ. κίττ-, εως, ἡ, ἡ διὰ κισσοῦ στέψις, Συλλ. Ἐπιγρ. 523. 21.
κισσώτης, ἡ, ὄν. κισσομημένος μετ' κισσόν, Ἀνθ. Π. 6. 172.
κίσταρος καὶ κίσθαρος (παρασχηματ. τοῦ κίστους) εἶδος κίστου, Παύλ. Δίγ.
κισταφόρος=κιστοφόρος, Ἐπιγρ. Ἀπολλωνίας τῆς πρὸς τῷ Εὐδείῳ Πόντῳ, CIG. 2052.
κιστέρνα, ἡ, λατ. cisterna = δεξαμενὴ, Χρον. Πασχάλ. 578, 10. —593, 7, κ. ἄλλ.
κίστη, ἡ, κιβώτιον, λατ. cista, Ὁδ. Ζ. 70· συγνὸν παρ' Ἀριστοφ., ἴδε Elmsl. εἰς Ἀζ. 1099· εἶδος γραφείου, κιβωτίου περιέχοντος τὰ πρὸς γραφὴν χρήσιμα, Ἀριστοφ. Σφ. 529·—ἴδε Ἀριστοφ. Ἀζ. 1137, εὐρίσκειν γέν. ἐκ τῆς κιστίδος, ὅπερ ἐσχημάτισεν ὁ ποιητὴς ὡς παρὰ τὴν τοῦ ἐν τῷ προηγούμενῳ στίχῳ ἐκ τῆς ἀσπίδος.—Καθ' Ἡσίοδ.· κίστη· ἀγγεῖον πλεκτὸν, εἰς ὃ βρώμα ἐνέτιθετο καὶ ἰμάτια, κιβωτός.
κιστίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κίστης. θήκη μικρά, Ἀρετιδ. 1. 2.
κιστίς, εἶδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ κίστης, Ἰππ. 635. 52· ἴδε ἐν λέξ. κίστη.
κιστρο-ειδής, ες, (κίστη) ἔχων τὸ σχῆμα κιβωτίου, Ἡσίοδ. ἐν λέξ. ὀγκύου.
κίστος, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. κίσθος.
κιστο-φόρος, ὄν. (κίστη) φέρων κίστην ἢ κιβώτιον ἐν μυστικαῖς πορείαις, Δημ. 313. 28, ἐνθα τινὲς προτιμῶσι τὴν γραφὴν κιστοφόρος (θῆλ. κισσοφόρος), ἴδε Δοδεκ. Ἀγλαόρ. 647· ἄλλὰ κιστοφόρος ἀπαντᾷ ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2052. 18· καὶ κιστε-βερ, τό, λατ. cistifer; αὐτόδ. 6218.
κιστρίδιον, τό, ὡς οὐσιασ., νόμισμα φέρον ἐντετυπωμένην κίστην καὶ ἔχον ἄξιαν τριῶν περιπτοῦ δραχμῶν, Κικ. πρὸς Ἀττ. 2. 6, 2, Λιβάν. 37. 46.
κίταρις, εως, ἡ, = κιδάρις, ὁ ἴδε.
κίτρατον, τό, φάρμακον παρασκευαζόμενον ἐκ τῶν κίτρων, Ἀλέξ. Τραλλ. 10, σ. 586.
κίτρεα ἢ κίτρεα, ἡ, κίτρεα ἢ λεμονία, Γεωπ. 10. 7, 8.
κίτρινίζω (πιθὼν κίτριζω), ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ κίτρου, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Achmies.
κίτρινος-ειδής, ες, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κίτρου, τοῦ λεμονίου, Σχολ. εἰς Θεόφρ. 5. 95.
κίτρινος, ἡ, ὄν. ἐκ κίτρου, ἔχων χρῶμα κίτρινον ὡς τῶν κίτρων, τῶν λεμονίων, Ἡρώδιαν. Ἐπιμ. 179, Ἡρ. Θυμασ. 144. 8· κίτρινον, τό, ὥς=κίτρεα, Παύλ. Δίγ. 7. 18.
κίτρινό-χρως, ὄν. ἔχων τὸ χρῶμα τῶν κίτρων, Achmies Ὀνειρ. 177. 30· αὐτὸν, κίτρινόχρους, οὖν, Τέτιζ. καὶ κίτριος-ειδής, ες, ὅμοιος πρὸς κίτρον, Γαλην. 14. 392.
κίτριον, τό, =κίτρεα, ἡ κίτρεα ἢ λεμονία, Γεωπ. 10. 7, 8.
II = κίτρον, λεμόνι, Γαλην. 19, 209, Ἀδόν. 83C· ἴδε Δοδεκ. εἰς Φρόνιζ. 470.
III, ὁ φλοιὸς τῆς κίτρεας, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 119.
κίτρον, τό, ὁ καρπὸς τῆς κίτρεας, τὸ λεμόνι καὶ τὸ νῦν καλούμενον κίτρον, Πάμφιλ. παρ' Ἀθην. 85C· ὡσαύτως, μῆλον Μηδικόν, καὶ κίτρομῆλον, Δοδεκ. εἰς Φρόνιζ. 469.
κίτρο-φύλλον, τό, φύλλον κίτρεας ἢ λεμονιάς, λεμονόφυλλον, Γεωπ. 9. 28, 1.
κίτρο-φύτον, τό, τὸ πρὸς φύτευσιν φυτὸν ἢ κλαδίον κίτρεας, Γεωπ. 10. 8, 2.
κίττα, κισσοειδής, κισσώδης, κίττα, κίττα, ἄττ. ἀντὶ κισσο-κισσώδης, κισσοφόρος, κίττωσις, κελ., Ἀττ. ἀντὶ κισσο-κίττων, ὄνος, ὁ, Δωρ. (ἰδίως Σικελ.) ἀντὶ τοῦ χιτῶν. Κοην Γρηγ. σ. 341.
κίφος, τό, Μεσσην. ἀντὶ στέφανος, Πασ. 3. 26, 9.
κίχων [α], ἡ, προστ. κίχωνε, Ἰλ. Ψ. 407, ἀπαρ. κίχωνε. Μόσχ. 2. 112. Παρ. κίχων, Ἰλ. Γ. 383· αἱ λοιπαὶ ἐγκλίσεις σχηματίζονται ἐκ τοῦ *κίχημι, ὑποτ. κίχελω, κίχελω-μεν Ἀ. 26., Φ. 128· εὐκτ. κίχελον Β. 188· ἀπαρ. κίχωναι Ὁδ. Π. 357· μετοχ. κίχελαι Ἰλ. Π. 342·—παρ. ἐκίχην [ε], ὅ· ἐνικ. ἐκίχεις, ὡς τὸ ἐκίχης ἐκ τοῦ τίθημι, Ὁδ. Ω. 284· αἱ πληθ. κίχηνμεν ἢ ἐκ-Π. 379· γ' δυκ. κίχηντην Ἰλ. Κ. 376·—ὁ ἐνεστ. κυρίως ἐν χρήσει μεθ' Ὁμ. κίχωναι [α], (μνημονεύμ. ὑπὸ τοῦ Ἰδύτ. 1525. 16, Ἡσίοδ. Φώτ.) κατὰ πρῶτον εὑρηται παρὰ Σόλων 42, καὶ ἦδη ἀποκαθίσταται ἀπανταχοῦ παρὰ τραγ., Διοχ. Ζ. 622, Σοφ. Ο. Κ. 1450, Αἰ. 657, Εὐρ. Ἰππ. 1444, Ἀλκ. 22, Ἰλ. 597· ὡσαύτως Σοφ. Ἐκίχων Εὐρ. Βάκχ. 903 (ὑπ.), κίχων Ἰνδ. Π. 9. 45, ὑποστ. κίχων Εὐρ. Ἰκτ. 1069· ὁδ. α' ἐκίχωναι Ὁππ. Ἀλ. 5. 116, Μουσαῖ. 149.—Μέσ. (ἐπὶ ἐνεργ. σημασί.), κίχωνομαι Ἰλ. Α. 411, Ὁδ. Ι. 266· μετοχ. κίχηνμενος (ἐκ τοῦ *κίχημι) Ἰλ. μὲλλ. κίχηνμαι Ὁμ., Σοφ., (μεταγεν. κίχηςτω, Ἀπολλ. Ῥόδ.) ὁδ. κίχηςατο Ἰλ. Κ. 494, Ὁδ. Ζ. 51. Ποιητ. ῥήματι,

τυγχάνω, ἐντυγχάνω, συναντῶ, εὐρίσκω, μῆσε .. παρὰ νηυσὶ κίχελω Ἰλ. Α. 26, πρὸλ. Ὁδ. Ν. 228·—φθάνω, προσφθάνω, καταφθάνω, ὅν κε .. ποσοὶ κίχελω Ἰλ. Ζ. 228· κίχηςσθαι δὲ σ' εἶμι αὐτόθι 341, πρὸλ. Φ. 605, Ἰνδ. Π. 2. 92· ἵππου δ' Ἀτρεΐδου κίχάνετο Ἰλ. Ψ. 407· σε δουρὶ κίχηςσομαι, θάπε φθάσω μετ' ὅδον, Κ. 370· εἰσέκεν ὅστω κίχηςοιεν, ἵας οὐ ὑποβήσονται αὐτό, Φ. 128. εἴως κε τέλος πολέμοιο κίχελω, φθάσω εἰς .. Γ. 291·—ἐνίστομαι ἐπὶ πραγμάτων, βέλος ὡκὶ κίχηνμεν, μέλος ταχὺ ὅτε ἐμελλε νὰ ἐπιτύχη αὐτόν, νὰ τὸν κτυπήσῃ, Ε. 187· φθίσει τέλος θανάτοιο κίχηνμεν, ἐφθῃ κατακαθόνσε τὸ τέλος τοῦ θανάτου (Γαζής), Α. 451· οὕτω καὶ παρὰ Τραγ. 2) σπανίως μετὰ γεν. ὡς τὸ τυγχάνω, Σοφ. Ο. Κ. 1487.
κίχλη, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κίχλη κίχληαι· αἱ κίχλαι τὰ ἔρνεα Ἡσίοδ.
κίχης, εως, ἡ, (κίχων) τὸ νὰ φθάσῃ τις, ἐπιτυχία· «κίχης» ἢ «κίχης» Ἡσίοδ.
κίχης, τό, τὸ ἀγγεῖον εἰς 8 ἡμβάλλεται ὁ λιθωνικός, θυμιατήριον, Κυπρία λέξις, Ἡσίοδ., πρὸλ. κηθίς.
κίχλη, [ε] φύσει, ἡ, «κίχλη», πετηνὴ, λατ. turdus, κίχλαι ταυνοσπίτεροι Ὁδ. Χ. 468· συγνὸν παρ' Ἀριστοφ. καὶ ἄλλοις κομικαῖς· ὁ Ἀριστ. διακρίνει αὐτῆς τρία εἴδη· τὴν ἰσοδύρον, τὴν τριχάδα, ἢ philaris, καὶ τὴν ἰλιάδα, ἢ Iliacus, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 20·—Δωρ. κίχλη, Ἐπιγρ. 108 Αἰγ., Ἀριστοφ. Νερ. 339· παρὰ μεταγενέσ. κίχλα, Ἀλέξ. Τραλλ. Γεωπ. 14. 1, 10.
II, ἔχων θαλάσσιον ἰαλίον, κίχληις αὐτῶς ἐκ τοῦ χρώματος, Ἐπιγρ. 36 Αἰγ., Ἀντιμ. Ἀποστ. 18, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 13, 3.
κίχλις, μέλλ. -ίω, Ἀττ. -ίω, κυρίως φωνάζω ὡς ἡ κίχλη, (Ἀρμύνη, ὅστις γράφει κίχλις)· ἐντεθεν γὰρ βεβαιομένως, ἡλιθίως, Ἀριστοφ. Νερ. 983· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποστ. 313·—ἕτεροι λαμβάνουσιν αὐτὴ ὡς σημαίνον τρώγην κίχλας, ὡς ἀβρῆς, ἐμωχούμαι, ἐρυπῶ, «καλοστρώγω», ἄλλὰ πρὸλ. Θεόφρ. 11. 78, Ἀνθ. Π. 5. 245, Ἀλκίφρων 1. 33., 3. 27 καὶ 74. Παρ' Ἡσίοδ. κίχλησκουσιν εἶναι ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ κίχλιζουσιν.
κίχλισμός, ὁ, ἡλιθίος γέλιος, κακχασμός, Κλήμ. Ἀλ. 196 (ἐντεθεν κίχλισμός), Α. Β. 271· διὰ γραφῆς ἐν Ἀριστοφ. Νερ. 1073 ἀντὶ κακχασμός· πρὸλ. κίχλιζω. Καθ' Ἡσίοδ. ἡ «κίχλισμός» γέλιος σφοδρὸς (αἰσχροὺς γέλιος μετὰ ἀταξίας).
κίχρα, ὄν. τὰ, ἄγρια λάχανα, «ραβδίκια», «πικραλίδες», Νικ. Ἀλ. 429·—ὡσαύτως κίχρα, Ἀριστοφ. (Ἀποστ. 231) παρὰ Φωτ., Πολύτ. Γ. 62, μετὰ διὰ γραφ. κίχρα, ἄλλὰ τὸ εἰρηστικὸν παρ' Ὁρατ. ἐπιβεβαίωσεν τὸ πρῶτον. Παρὰ Θεοφρ. καὶ Διοσκ. κίχρα, ἢ κίχριον, τό, εἶναι μόνον ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ κίχρη, κίχριον. [ε] ἐν Νικ. ἐνθ. ἀντιμ.
κίχριος, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κίχριον· πικραλίδα ἢ ραβδίκιον, Θεοφρ. π. Φωτ. Ἰστ. 9. 16, 4.
κίχρος, = κίχρημι, Ἐβδ. (Α' Βασίλ. Α', 28).
κίχρημι, δανείζω, μέσ. κίχρημαι, δανείζομαι, ἴδε χρᾶι Β·—οὐσιαστ. κίχρησις, εως, ἡ, Τέτιζ. Ἰστ. 12. 303.
κίω, κίεις Διοχ. Ζ. 680· προστ. κίε Ὁδ. Η. 50, Διοχ. Ζ. 1068, Ἰκτ. 852· ὑποτ. κίης Ὁδ. Α. 311, Ἐπικ. α' πληθ. κίωμεν (ἀντὶ κίωμεν) Ἰλ. Φ. 456· εὐκτ. κίος Ὁδ. Ι. 42., Ι. 549, Διοχ. Ζ. 501, κίωτην, κίωτα Ὁμ.· μετοχ. κίων, κίωσα (ἦναι καὶ περ οὕτω τονιζομένη εἶναι χρόνον ἐνσπεύματος, ὡς τὸ ἰών, ἐκ τοῦ εἶμι ἰβω) Ὁμ.· παρ. ἔκων, κίων Ὁμηρ. (Ἐντεθεν μετακίωσθαι παρὶ τῆς βίτης, ἴδε ἐν λέξ. κινέω). Παρ. ἔκων, ὑπόγ. παρ' Ὁμ. σχεδὸν ἀείποτε ἐπὶ προσώπων, Ἰλ. Π. 665, Ο. 471, Ὁδ. Δ. 427, κτλ.· ἄλλ' ἐπὶ πλάτων, Ἰλ. Β. 509·—Ἐπικ. ῥήμα ἐν χρήσει παρ' Διοχ. μόνον ἐκ τῶν τραγ. ὁ Πλάτ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μόνον χάριν ἐτυμολογίας, Κρατύλ. 426.
κίων [ε], ὄνος, παρ' Ὁμ. (μὲν ἐν τῇ Ὁδ. ἐν χρήσει) κατὰ τὸ πλείστον θηλ.· ἄλλ' ἄρσ. ἐν Θ. 66, 473., Τ. 38· καὶ οὕτω παρ' Ἀττ. (ὡς Ἀριστοφ. Σφ. 105, κτλ., πρὸλ. Λοδῆς, εἰς Σοφ. Αἰ. 108)· ὁ Ἡρόδ. ἔχει τὴν λέξ. ὡς ἄρσ. γένους, Α. 184· ἄλλ' ὡς θηλ. Ι. 92, οὕτω δὲ καὶ παρὰ Ἰνδ. Κίων, στέλος, λατ. columba, πρ' Ὁμ. ἐπὶ τῶν ὑποστηρικτικῶν τὴν στέγην μεγάλης αἰθούσης κίωνων, Ὁδ. Τ. 38· πολλὰκις ἄνθρωποι στηρίζουσι τὸ σῶμα τῶν ἐπ' αὐτῶν, ὡς ἐν Ζ. 307., Θ. 66., Ψ. 90· ὡσαύτως στηρίζουσι τὰ δόρατά των ἢ κρεμῶσι τὰ τόξα των ἐξ αὐτῶν, ὡς ἐν Δ. 127., Ρ. 29, Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 8· βραδυτέρων ἐχρησίμευα καὶ βῆσι προσδύνουσιν εἰς αὐτὸν τὸν μαστιχοῦμενον, Σοφ. Αἰ. 108 (ἐνθα ἴδε Δοδεκ.), Διοχ. Ζ. 1· παρ. ἔσθις .. τοὺς Μεγακλῆους κίονας, διότι ἐκεῖνοι ἐκ νεοδούλεις τῶσαυτα ἰθαπῆνησεν εἰς τοιαῦτα, ὥστε οὐδὲν κατελείπειν αὐτῶν, εἰ μὴ αἱ κίονες τῆς αὐλῆς, Ἀριστοφ. Νερ. 316.
2) ἐν Ὁδ. Α. 53, ἐπὶ τῶν κίωνων αἵτινες κρατοῦσι χωριστὰ τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ οὗς ἐφύλαττειν ὁ Ἀτλάντης ὁ Διοχ. Ζ. ἐν Πρ. 349 παρ. ὁ Ἀτλάντης πρὸς τοὺς δυτικαὺς τόπους ἰσθμίων καὶ ἐν ἡμῶσι βασιλεύοντα τοὺς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς κίονας, ὅς .. ἐστὶν κίων (δυτικὸν) οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς ἡμῶς ἐρελδῶν, καὶ ὁ Ἡρόδ. 4. 184, ἀποδίδει τὸ ὄνομα κίων εἰς τὸ ἦμα Ἀτλάντης· οὕτως ἡ Ἀτλάνη καλεῖται κίων οὐρανοῦ παρὰ Ἰνδ. Π. 1. 34·—περὶ τῶν Ἰθακίωνων (στη) ὧν ἴδε ἐν λέξ. Ἠράκλειος.
II, ἐπιτύμβιος κίων,

Ἄνθ. Π. 7. 163· ἐκ τῶς διακρινόμενος ἀπὸ τοῦ στήλη παρ' Ἀνδοκ. 6. 15, πρὸλ. Becker εἰς Χαρίκλ. 395· κ. τετραπλευρος = ὀβελίσκος· Ἐλ. Ἐπιγράμ. 1061. III. ἡ σταφυλή, λατ. *columella*, Ἰππ. Ἐπιδ. 1. 979, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 11, 11, κελ. πρὸλ. κινούεις. IV. τὸ διαφράγμα τῶν μυκτῆρων, ἡ τὸ ὑπὲρ τοῦ διαφράγματος σαρκοῦς, ὡς ἐπὶ τῷ χεῖλος φέρον, Πολύδ. Β' 79, 80.

VI. εἶδος μετεώρου, Ἡρακλείδ. παρὰ Ἰλιου. 2. 893 Π. VI. εἶδος σαρκοῦς ἐκφύματος, Ἰππ. 581. 53., 675. 2 (ἐνθα φέρεται κινών, ὀξυτόνως).

κλαγγάζω, λέξις κατ' ὀνοματοπ., ἐπὶ τῆς κραυγῆς τῶν γεράνων, Ἀπν. *clangere*, Πολύδ. Β' 69· ἐντεῦθεν ἐπὶ τῆς γλώσσης τῶν Σκυθῶν, Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἑμφύλ. 3. 3.

κλαγγαίνω ἡ -άνω, (κλάζω) ἐπὶ θρηνητικῶν κινῶν, ὕλακτῶ, μόνον κατ' ἐνέσθ., Δίσχυλ. Εὐρ. 131, Σεν. Κυν. 6, 23· ἐπὶ πετηνῶν, κράζω, Σοφ. Ἀποπ. 782, ἐνθα ἀναγνωστέον κλαγγάνω, ὡς ὁ Wakef. παρ' Δίσχυλ. ἐνθ' ἄνω· οὕτω, κλαγγέω, ἐπὶ κνηνητικῶν κινῶν, Θεοκρ. Ἐπιγρ. 6.

κλαγγή, ἡ, δοτ. κατὰ μεταπλασμ. κλαγγή (ὡς τὸ ἀλλή), Ἰδουκ. 49· (κλάζω) — πῶς ὀξὺς ἦχος· παρ' Ὀμ. ἐπὶ τοῦ ἤχου τοῦ τάξου ὁπότεν ἐκρίπτεται τὸ βέλος, Ἰλ. Α. 49· ἐπὶ τῆς κραυγῆς πετηνῶν, ἰδίως τῶν γεράνων (πρὸλ. κλαγγάζω, κλαγγερός), παραβαλλομένη πρὸς τὴν συγκεχυμένην βοὴν πλήθους, Ἰλ. Γ. 3, Ὀδ. Α. 603, πρὸλ. Ἰλ. Β. 100., Κ. 523· ἐπὶ τοῦ γρυλλισμοῦ τῶν χοίρων, Ὀδ. Ε. 412· βραδύτερον ἐπὶ τῶν ὠρυγμῶν τῶν λύκων, Ὀμ. Ὑμν. 13. 4, πρὸλ. 27. 8· ὁ συριγμός τῶν ὄρεων, Δίσχυλ. Θῆδ. 381· ἡ ὕλακτῶ τῶν κινῶν, Σεν. Κυν. 4, 5, κτλ.· ὁ ἦχος μουσικῶν ὀργάνων, Τελέστ. παρ' Ἀθην. 637Δ· ἐπὶ ἄσματος, Σοφ. Τρ. 208· κλ. θυσφάτος, ἐπὶ τῶν προφητικῶν τῆς Κασσάνδρας, Δίσχυλ. Ἀγ. 1152. — πρὸλ. κλάζω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ὡσαύτως καὶ τὰ κλαγγαίνω, -έω, -ώδης.

κλαγγηδόν, Ἐπίρρ. μετὰ κλαγγῆς, θορύβου, βοῆς, Ἰλ. Β. 463· — ὡσαύτως κλαγγόν, Βαθρ. παρὰ Σουίδ., ἐνθα ὁ Ἰακώφιος (Ἀνθ. Π. 3, 149) εἰρησθὶ κλαγγκτόν.

κλαγγώδης, ες. (εἶδος) ἐκθῆλιν φωνῆν ὑφουμένην ἀπὸ βαρέος τόνου εἰς ὀξύ, ὡς κατὰ τὸν ἔμετον, Ἰππ. Κωκκ. 208· — ἐπὶ τῆς φωνῆς, τραχὺς, βραγχός, ὁ αὐτ. 68, κτλ.· πρὸλ. Φοῆς. Θεοκρ. κλάγγερος, ὁ, ὄν. κράζων ὀξέως, ἐπὶ γεράνων, Ἀνθ. Π. 6, 109.

κλαγγκτός, ἡ, ὄν. = τῷ προηγ., Ἀντιφ. ἐν Ἀδῆλ. 7· πρὸλ. κλαγγκτόν.

κλάδα, κλάδας, αἶτ. κατὰ μεταπλ. ἑνικ. καὶ πλῆθ. τοῦ κλάδος, ὁ ὅς.

κλάδαρό-ρυγχος, ὁ, ὁ εἰς τοῦ ῥύγχους κλαδεύων, ὄνομα τοῦ τροχίλου, Αἰλ. π. Ζ. 12. 15· πρὸλ. κλαδάω.

κλάδαρος, ὁ, ὄν. εὐκόλως θραυόμενος, εὐθραυστος, Πολύδ. 6. 25, 5.

II. μεταφ. ἄσματος, χαλαρός, ἀσθενής, ὀψεις Κλήμ. Ἀλ. 294· κλάδαρόν περιδιδέπειν, ῥίπτειν ἡδυνάθῃ βλέμματα, αὐτόθι 293. — Καθ' Ἰππύχ.: «κλαδαρόμματος» εὐσεύστος τὰ ὄμματά· πρὸλ. τὸ ἄστ. *paltrantius fructus uocello* παρὰ τῷ Περσίω.

κλάδας, Δωρ. αἶτ. πλῆθ. τοῦ κλαίς.

κλάδασσαι. ἐξορμῶ, κινεῖμαι μετὰ σφοδρότητος, αἴτια κλαδασσόμενον διὰ γυῖων· Ἐμπεδ. 364· ὁ Δωδ. Παθ. Πρῶτ. 89 εἰρησθὶ, κλαδασσόμενον, κινεῖται ὀξέως.

κλαδάω, σελω, Ἰππύχ. II. (κλάδος) = κλαδεύω, Θωμ. Μάγιστρ. Φρύνη. 172 (ἐνθα ὁ Hemist. κλάω).

κλάδεα, ἡ, καὶ κλάδευσες, εἰως, ἡ, τὸ κλάδευμα τῆς ἀμπέλου, Γεωπ. 3. 14, Ἀκτύλας ἐν Παλ. Διαθ. ἐν Ἀσμ. Ἀσμ. Β' 12· — κλαδεύματα, τὰ, φύλλα ἀπεσπασμένα, Γλωσσ.

κλάδες· ὡς καὶ Διόλεϊς· Ἰππύχ.

κλαδεύτης, ὁ, = κλαδεύτης. Γλωσσ.

κλαδευτέον, ῥημ. ἐπὶ θ., δεῖ κλαδεῖν, Γεωπ. 9. 5, 11.

κλαδευτήριον, τό, ὡς καὶ νῦν, κλαδευτήρι, Ἰππύχ. ἐν λέξ. βράκει(ρ)ον· — πλῆθ. κλαδευτήρια, τὰ, ἑορτὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ κλαδεύματος, ὁ αὐτ. ἐν λέξ. βράκειον.

κλαδευτής, αὐ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ κλαδεύων, Γλωσσ.

κλάδεω, ὡς καὶ νῦν, Ἀρτεμίδ. 1. 51, Κλήμ. Ἀλ. 341, Γεωπ. 3. 14.

κλάδεων, ὄνος, ὁ, = κλάδος, Φιδῆ. 1. 3 Bjk., Ὀρρ. Ἀργ. 923.

κλαδηφορέω, φέρω κλάδους, Θεόδ. Πρὸδρ. ἐκ τοῦ κλαδηφόρος, ὄν. ὁ φέρων κλάδους, Ἡρωδ. Ἰππ. 103.

κλάδι, κατὰ μεταπλ. δοτ. τοῦ κλάδος· — ἀλλὰ κλάδι, Δωρ. δοτ. τοῦ κλαίς.

κλάδον, τό, (ῥιζώφ. γραφ. κλαδέον) ὕποκορ. τοῦ κλάδος.

Ἀνθ. Π. 9. 78, Λιβάν. 1. 502, κτλ.

κλάδισκος, ὁ, ὕποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἀνακρέοντ. 18. 4.

κλάδισ [α] ου. ὁ, (κλάω) νέον βλάστημα δένδρου, ὅτι τὰ ἀποκοπόμενα πρὸς ἐγκνερτισμὸν, κοινῶς «κλάδι», Ἀριστ. π. Νεφ. 3, π. 2. Γεν. 3. 2, 3, Θεοκρ. π. Φ. Ἰστ. 1. 1, 9.

2) κλάδης· ἑλκίς περιεστευγμένης ὁ ἑλίου καὶ κρατούμενος ὑπὸ τῶν ἱεστών, Πρὸδ. 7. 19· ἑλκίς ὁ ὑψιγένητον κλάδον Δίσχυλ. Εὐμ. 43, πρὸλ. Ἰκτ. 23, Σοφ. Ο. Τ. 3, 143· καὶ ἴδε ἐκτεθῆρας· — ὡσαύτως ἐπὶ κλάδων δάφνης ἐν χρήσει ἐν τοῖς ναοῖς, Εὐρ. Ἰων. 80.

3) μεταφ., δύο κλάδοι, δύο βραχίονες, Ἐμπεδ. 393· — Πιπρὰ

ποιηταῖς εὐρίσκωμεν πολλοὺς τύπους σχηματισθέντας κατὰ μεταπλασμὸν, δοτ. κλάδι, ἐν τῷ σκολ. παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἀντιφ. 632 (πρὸλ. Bjk. εἰς Δωρ. σ. 871 κτλ.)· αἶτ. κλάδα, ποιητ. παρὰ Δρίκ. 103. 13, Ἡσυχ.· δοτ. πλῆθ. κλάδεις· Ἀριστοφ. Ὀρν. 239· Ἰππικ. κλαδέσσαι Νικ. παρ' Ἀθην. 683C· αἶτ. κλάδας αὐτόθι 684B.

κλαδούχος, ἴδε ἐν λέξ. κλειδούχος.

κλαδῶω, = κλαδεύω, Δρ. Ἰνδ. 11· ἴδε Δωδ. εἰς Φρύν. 172.

κλαδῶδης, ες. (εἶδος) ἔχων πολλοὺς κλάδους, Σχολ. εἰς Νικ. Θηρ. 541.

κλαδῶν, ὄνος, ὁ, = κλάδος, «κλαδόνες» κλάδοι· Ἰππύχ.

κλάζω: μέλλ. κλάζω, Δίσχυλ. Πέρσ. 947· ἄστ. α' ἔκλαγγε· Ἰλ. Τραγ.· ἄστ. β' Ὀμηρ. ἔκλαγον, Ὀμ. Ὑμν. 18. 14, Θεοκρ. κτλ.· πρὸμ. κέκλαγγα Σεν. Κυν. 3, 9., 23, ὡπαται, κέκλαγγω, Ἀριστοφ. Σρ. 920· Ἐπικ. κέκλαγγα Ἀλκίμαν 52· μετοχ. κέκλαγγως, πλῆθ. κέκλαγγότες Ἰλ. Π. 430 (ἀλλ. κέκλαγγοντες ὡς ἐκ μετοχ. ἐνέστ. κέκλαγγων, οὐσα. Spitz. Ἰλ. Π. 430). — Παθ., κέκλαγγομαι Ἀριστοφ. Σρ. 930. [Ἡ √ΚΛΑΖ εὐρησθαι ἐν τῷ ἐνέστ. καὶ παρὰ, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι σχηματίζονται ἐκ τῆς √ΚΛΑΔ ἢ ΚΛΑΔΙΤ', ὅθεν κλαγγ-ῆ, κλαγγ-αίνω, κτλ.· πρὸλ. Ἀγγλ. *clash*, *clang*, *clank*.] Πιπρὰ ἦχον ὀξύ καὶ διαπεραστικόν, παρ' Ὀμ.

1) ἐπὶ πετηνῶν, κράζω, ὅσον ἐπὶ τοῦ ἐρπιδίου, οὐκ ἴδον, ἀλλὰ κλαγγάντος ἄκουσαν Ἰλ. Κ. 278· ἐπὶ ψαλῶν ἡ κοιλῶν, ὡς τε ψαλῶν νέφος· ἡ ἐκ κοιλῶν οὐλῶν κέκλαγγοντες Ρ. 756, κτλ.· ἐπὶ τῶν γεράνων, Ἰλ. Ἐργ. κ. Π. 447· ἐπὶ ἀστού, Ἰλ. Μ. 207, Σοφ. Ἀντ. 112, πρὸλ. Ο. Τ. 966, κτλ. 2) ἐπὶ κινῶν, ὕλακτῶ, γαυγύτω, ὁ μὲν κέκλαγγοντες ἐπέδραμον Ὀδ. Ε. 30, πρὸλ. Ἀριστοφ. Σρ. 920, Σεν. Κυν. 3, 9., 6, 27, κτλ. 3) ἐπὶ πραγματικῶν, ὡς ἐπὶ τῶν βελῶν συγχρονομένων ἐνδὸς τῆς φρεσίνος, ἔκλαγγαν ὁ ἄρ' εἴσται Ἰλ. Α. 46· ἐπὶ τοῦ ἀγέρον, συρίζω, αἴψα γὰρ ἦλθεν κέκλαγγως Ζεφυρος Ὀδ. Μ. 408· ἐπὶ τροχῶν, κροτῶ ἡ τρίβω, Δίσχυλ. Θῆδ. 203· μετὰ συστοίχ. αἶτ., κλάζουσι κώδωνες φρόδον, διακρούουσι διὰ τοῦ ἤχου τῶν τρόνων, αὐτόθι 386. 4) ἐπὶ ἀνθρώπων, φωνάζω, βοῶ, ἔξεα κέκλαγγας Ἰλ. Ρ. 88, πρὸλ. Β' 591, κτλ.· ἐπὶ τῆς ὀξείας φωνῆς τοῦ Θεορίτου, ὅξεα κέκλαγγας λέγ' ὀνείδεα Β. 222· μετὰ συστοίχ. αἶτ., φωνάζω μεγαλοφώνως, βοῶ, κλάζειν Ἀρη Δίσχυλ. Ἀγ. 48· γόον ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 948· Ζεὺς ἔκλαγγε βροντῶν, ἔδυνθησε, Πίνδ. Π. 4. 41. 5) τὸ πλησιέστατον πρὸς ἐναρθρῶν ἦχον ἦται λόγον παράδειγμα εὐρησθαι παρ' Δίσχυλ., μάντις ἔκλαγγεν ἄλλο μῆγαρ, ἔδωκεν [ἐξηγουμένης] ἄλλην θεραπείαν, ἄλλο μέσον, Ἀγ. 201· Ζήνα .. ἐπὶνικία κλάζων, ψάλλον μεγαλοφώνως τὸ ἄσμα τῆς νίκης εἰς τιμὴν τοῦ Διὸς, αὐτόθι 174· αὐτῶ, τότε δ' Ἐσπερος ἔκλαγεν ὄρος, ἔφαλλε μόνος, ἐν Ὀμ. Ὑμν. 18. 14, πρὸλ. Εὐρ. Ἰων. 906, Ἀνθ. Π. 7. 196· ἴδε ἐν λέξ. γλάζω.

κλαῖς, γεν. κλαῖδος, ἡ, Δωρ. ἀντὶ κληῖς, κλαῖς, λατ. *clavis*. κλαῖστρον, τό, Δωρ. ἀντὶ κλαῖστρον, ὁ ἴδε.

κλαίω, ἀρχ. ἄστ. κλάω [α] μένον αἰὶ ἀσυναίρετον· Ἐπικ. 6' ἐν. ἐκτ. κλαίεσθαι Ἰλ. Ω. 619· ἄστ. παρὰ ἔκλαδον, Ἐπικ.

κλαῖον Ὀμ., Ἰων. κλαῖεσκον Ἰλ. Θ. 364, Πρὸδ. 3. 119, ὡσαύτως ἐν Δίσχυλ. Ἀποσπ. 298· — μέλλ. κλαύσομαι, Δωρ. κλαυ-

σῶμαι (ἐν χρήσει παρ' Ἀριστοφ. ἐν Βίρην. 1081, 1243 ἐν παρη-

δομένους ἡρωϊκαῖς στιχοῖς)· κλαυσεῖ (οὐχ) κλαύσεις Θεοκρ. 23. 34· παρ' ἄστ. ὡσαύτως κλαίῃσω ἡ κλαῖῃσω, Δημ. 440. 17., 546. 21., 980. 24· παρὰ μεταγεν. (ὅσον Διον. Ἀλ. 4. 70, Μαγέθων 3. 143, Κατ. Διαθ. Χρησμ. Σιδυλλ. 3. 541), κλαύσω· — ἀόριστ.

ἔκλαυσα, ἐπ. κλαύσω Ὀδ. Γ. 261· — Μέστ., ἄστ. ἔκλαυσάμην Σοφ., Ἀνθ. — Παθ., μέλλ. κλαυσάσομαι Ἰδουκ. ὡσαύτως κέκλαυ-

σομαι Ἀριστοφ. Νερ. 1436· ἄστ. ἐκλαύσθην Ἀνθ. Π. παρὰ 73.

341· πρὸμ. κέκλαυμαι Τραγ. ὡσαύτως κέκλαυμαι Λυκόφρ. 273, κτλ., ἴδε Λοθέκ. εἰς Σοφ. Ἀγ. σ. 320. [Ὁ τύπος κλάω [α] οἰσι-

ρεῖται ὡς ἄστ. ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνίου, περὶ Ἐπιρρ. σ. 600 καὶ μένει ἐν πολλοῖς τῶν ἀρίστων Ἀντιγράφ. τοῦ Ἀριστοφ. καὶ Πλάτ.· ὁ δὲ Πέρ-

σων ἀποκατέστησεν αὐτὸν πανταχοῦ παρὰ Τραγ.· οὕτω κλάω, ἀεί,

ἔλκω· — ἔκλαῖε μόνον παρὰ μεταγ. ποιηταῖς, Θεοκρ. 14. 32.] (τὸ ε

ἐν τῷ κλαί-ω, ὡς καὶ ἐν τῷ καί-ω, παριστάνει F, ὅπερ ἀναφαί-

νεται εἰς τοὺς μέλλοντας κλαύ-σμαι, καύ-σω, πρὸλ. κλαυθ-

μός. κλαυθ-μα, καυθ-σος, κτλ.· — ἡ ῥίζα ἄρα ἦτο ΚΛΑΔF.]

1. ἀμσταθ., κλαίω, ὀρηγῶ, δούρομαι, ἐπὶ πάσης ἰσχυρᾷ (μεγαλοφρονῶν)

ἐκδηλώσεως δόξης ἢ θλίψεως ἰλίου ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, Ὀμ., κτλ.·

ἀμφὶ δὲ σ' Ἰρῶδες καὶ Δαρδανίδες κλάσσονται Ἰλ. Σ. 340·

οὕτω παρὰ μεταγεν. πεσογράφαι, δάκρυσι κλ. Δίων Κ. 57. 27·

σφίματα κλ. Πιπρὸδ. 4. 8. 2) αὐτὸν κλαίοντα ἄφρησιν, ὁ

τὸν ἀποστελλῶν κλαίοντα, ἐπὶ, «δαρμένον», Ἰλ. Β. 263· ἐντεῦθεν αἰ

κοινὰ ἄστ. φράσεις, κλαύσεται ὁ κλαῖσθ, ἐπὶ ὁ δὲ μετανοήσῃ

ἢ ὁ πᾶσι δὲ αὐτῷ, Ἀριστοφ. Σρ. 1927, Πλ. 174 ἀλ. οὕτω κλαύ-

σομαι ὁ αὐτ. ἐν Νερ. 59· κλαύσει μακρά, ὁ αὐτ. ἐν Βίρην. 255,

πρὸλ. 1243· κλαύσει φίλων τὸν οἶνον Εὐρ. Κύκλ. 554 [πρὸλ.

κλαυσάρα]· κλάρις ἄν, εἰ ψάσσεις Δίσχυλ. Ἰκ. 925· κλάων,

πρὸς βλάβην σου, πρὸς λύπην σου, με κινδυνόν σου, ἐπὶ ἰσχυρῶν

ἰσχυρῶν, Σοφ. Ο. Τ. 401, 1152, Ἀθην. 754· κλάων ἄμει τῶνδ' Εὐρ.

Ἰππ. 1086· δεορ' ἔλθ' ἴνα κλάης Ἀρι-

μενοι· ἀλλ' ἡλέει, εἶναι πιθανῶς εὐφραμένη, ἵσα δινῶ, ἐν τόπῳ,

κλειδοῦχος, ἄττ. κληδ-, ον. (ἐχων) ὁ ἔχων τὰς κλεῖς, ἐπαμύνων ἔχων τὴν προνοίαν ἢ φυλάξιν τὸν τινά, Ἐρωτα .. τὸν ῥα Ἀγροδίτας φιλιτάων βαλάνων κληδοῦχόν Εὐρ. Ἰππ. 541. Ἰω., κλ. Ἡρα, ἱέρεια αὐτῆς, Δίσχυλ. Ἰάκτ. 291, πρβλ. Εὐρ. Ἰ. Τ. 132, Βλλ. Ἐπιγράμ. 822. 7· περὶ τῆς Παλλήδος ὡς προστάτης θεᾶς, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1142· τῶν συνδέσμων ἐκάστου κλειδ. Μείρα, προστάτης .. Πλούτ. 2. 531B· ἐπὶ τοῦ Ἀλακοῦ ὡς κριτοῦ τῶν νεκρῶν, Ἄνθ. Π. παρὰρ. 236· οὕτως ἐπὶ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, Ἐκκλ. ὡς αὐτῶς, κλειδοῦχοι νεκρῶν πύλαι Ἀνθ. Π. 7, 391.

II. ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν 4 καὶ 10, οἵτινες παρὰ τοῖς Πυθαγόρειοις ἐπιστείνοντο ὡς αἱ κλεῖδες τῆς τάξεως τοῦ Παντός, Θεολ. Ἀριθμ. σελ. 22, 60.— ὁ Ἰω. Λυδ. ἐν Ἐκλ. 15, καὶ Β. Μ. 253, 50, καλοῦσι τοὺς ἀριθμούς τούτους **κλαδοῦχους**, ὡς εἰ οἱ λοιποὶ ἀριθμοὶ διεκλαδίζοντο ἐξ αὐτῶν ὡς ἐκ στελέχους, ἀναμφιβόλως ἐκ πλάτης προελθούσης ἐκ τοῦ Δωρ. τύπου **κλαδοῦχος**.

κλειδο-φύρος, ον, ὁ φέρων κλειδιά, Ἰων. κληρδ- ἐν Συνοστ. 733B.

κλειδοφυλάκειω, φυλάττει τι κλειδωμένον, τι Σερραπ. ὁ Διγύπ. 924B.

κλειδο-φύλαξ [ϋ], ἄκος, ὁ, ἡ, ὁ φυλάττειν τὰς κλεῖς, Λουκ. Ἐρωτ. 14.

κλειδῶν, (κλεῖς), κλειδῶν, Σχόλ. εἰς Ἀριστόφ. Ὀρν. 1159, Ἐκκλ. 361.

κλειδωμά, τό, Σουῖδ. **κλειδωσις**, εως, ἡ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ., ὡς καὶ νῦν τὸ κλειδῶναι.

κλειζω, μέλλ. κλειζέω, Δωρ. ἀντὶ κληζέω.

κλειθρία, ἡ, ὑπὲρ τοῦ κλειθρίου ἢ καθύλου, ρωγμή, σχισμὴ «σχισμάκιον», «χαρμαῖον», Φερικλ. παρὰ Διογ. Α. 1. 122, κοινῶς κλειθρίας, ὅπερ ὁ Μομφρε διορίζει κληθρίας, ὁ δὲ Δινδ. κληθ-θρίας, Λουκ. Νεκρομ. 22.

κλειθρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Εὐαγγ. Ἐκκλ. Ἰακ. 1. 14.

κλειθρίων, τό, ὑποκορ. τοῦ κλειθρίου, Ἡρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 251.

κλειθριώδης, ες, (κλειθρία, εἶδος), πλήρης ρωγμῶν, σχισμῶν, Ἰγνιστ.

κλειθρον, Ἰων. κληθρον, ἄττ. κληθρον, τό (κλεῖω).— μοχλὶς πρὸς κλειδῶμα θύρας, μεγάρσιον διὰ κληθρον τῆν. Ὀμ. εἰς Ἐρωτ. 146.— κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῇ πληθ., ὡς Λατ. claustra, εὐκλειπτα, κληθρων λυβέντων Δίσχυλ. Θέο. 396· διορίζει κληθρον Σοφ. Ο. Τ. 1287, πρβλ. 1294· κληθρα πύλης, δέμιον δ' αὐτῆς ἐν Ἀντ. 1186, Εὐρ. Ἰπ. Μαιν. 1029· κληθρα χαλὰςθω Ἀριστοφ. Σρ. 1484· κληθρεῖσι τὰ προπύλαια πακτούντο αὐτῶν ἐν Δυσκ. 264· οἱ δὲ οἱ μοχλοὶ οὗτοι ἦσαν ξύλινοι, φαίνεται ἐκ τοῦ ἔν. Ἀν. 7. 1, 17, διοκόμενες τὰς ἀλυσίδας τὰ κλειθρα· ἀλλ' ἔχομεν -σιθρῶν κλ. ἐν Πλάτ. Ἀξιόχ. 371B, πρβλ. **κλειστρον**.

II. τὸ ἄνοιγμα τοῦ λάρυγγος, ἡ εἴσοδος, Ἰππ. 470, 43 κέ· αὐτῶν, τὰ κλ. τοῦ Πειρισίδως Ἀθήν. 535C.

κλεινός, ἡ, ὄν, (κλέος) — ποιητ. ἐπὶθ. (πρβλ. κλεινός), περιττός, διάσημος, ἐνδοξος, πρῶτον παρὰ Σόλωνι 11. 3, (ἡ Ὀμηρ. λέξις εἶναι κλειτός), συχν. ἐπιθετον τῶν πόλεων, Πινδ. Ο. 3. 3, 6. 8, κτλ. ὡς ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 46, Δίσχυλ. Πέρος. 471, Εὐρ. Φοῖνι. 1757 ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, κλ. οἰκιστὴρ Πινδ. Π. 1. 59· μνηστὴς τῷ κλεινῷ Μεγιστίᾳ Ἐπιτάφ. παρ' Ἡρόδ. 7. 228· Διδος κλεινὴ θάλασσα Δίσχυλ. Πρ. 834· ὁ κλ. Φιλοκτήτης Σοφ. Φιλ. 575· ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλοῦμενος, παρὰ πᾶσι φημιζόμενος, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 8· ὡσαύτως ἐπὶ κλεινός, ὁ κλεινός νυμφίος ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 300· τόδεσι κλεινός Δίσχυλ. Πρ. 872· ἐπὶ πρᾶγματιον, ὀστερον γάμον Πινδ. Π. 9, 115· τὰ κλεινὰ αἰνίγματα Σοφ. Ο. Τ. 1525· κλ. ὄνομα Σιμων. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 514, Ἀριστοφ. Ὀρν. 810· κλ. τόξα, νᾶες, σκαφεύματα, κτλ., Τραγ. ὑπερ. ὀστρεος στέφανος Εὐρ. Ἰ. Α. 1529· σφῆρα κλεινοτάτη Ἀριστοφ. Σρ. 1024· σπῆν. παρὰ Περγάμους, ὡς Πλάτ. Νόμ. 721C, Σοφ. 243A· καὶ τοῦτο κλεινὸν αὐτοῦ, εἶναι πᾶσι γνωστὸν περὶ αὐτοῦ, Λουκ. Περειγ. 18— οὐδ. πληθ. ὡς ἐπὶρρ., Εὐρ. Ἰπ. Μαιν. 61.

II. ἐν Κρήτῃ = τὰ παιδικά, ὡς τὸ ἄττ. καλῶς, τὸ Δωρ. αἰτῶς, Σερραπ. 484, Ἀθήν. 782C.

κλειζέαι, Δωρ. ἀπαρ. ὁρ. α' ἐνεργ. τοῦ κλειζέω, κληζέω (δ' ἴβε).

κλεῖς, ἡ, γεν. κλειδός· ἄττ. αἰτ. κλεῖν, (ἴδε κατωτ. I. 3, III), μεταγεν. κλειδᾶ Ἀνθ. Π. 6. 306, Πλούτ. Ἀρτοφ. 9· πληθ. κλειδῆς, κλειδᾶς, συνηρ. κλεῖς, ἴδε κατωτ. III, ὅτ. κλεισιν Πλάτ. Ἀξιόχ. 371B— Ἰων. κληῖς, κληῖδος, κληῖδα, κλῖ· [παρ' Ὀμ. μόνον ὁ Ἰων. τύπος ἐν χρήσει]— Δωρ. κλαῖς, κλαῖδος [ἔ] παρὰ Σιμων. 82, Πινδ. Π. 9. 69· ἄττ. κλαῖδᾶ ἢ κλαῖδα Κελλ. εἰς Δήμητρον 45· ἴδε κλαῖξ— ἄρχ. ἄττ. κλῆς, κληῖδος, αἰτιατ. κληῖδα (οὐδέποτε κληῖν), Εὐρ. Μήδ. 212, 601· κλεῖς καὶ κληῖς εὐρηται ἐν ταῖς αὐταῖς ἄττ. ἐπιγραφ., Ἐπιγραμ. τοῦ Πρετταν. Μουσείου 32, 44 καὶ 47, (Πινδ. ἐν τῇς √ΚΛΔΦ ἢ μὲλλον ΣΚΛΔΦ· πρβλ. Λατ. clau-do, clau-in, πρὸς τὸ Ἀρχ. Γερμ. κλιου (schliessen)· ἐντέλλεν καὶ τὸ κλαῖω, κλαῖος). Ἰσχυρῶς, ὅτι χρησιμεύει πρὸς κλεῖσιν διὰ παρ' Ὀμ., I) τῷ βραδύτερον ἐν χρήσει κλειθρον, μοχλὸς τις, ὡς εἶναι κατ' ἀνάγκην ἐν Ἰλ. B.

168, ἐνθα ἡ Ἡρα ἐντὸς οὐσας τοῦ κοιτῶνος, θύρας σταθμοῖσιν ἐπὶ ῥοσεν κληῖδι κρυπτή· καὶ ἐν τοῖς ἐπομένοις χωρίοις ἐνθα σύρεται καὶ ἀποσύρεται δι' ἱμάντος («λωρίου»), Ὀδ. Δ. 802, πρβλ. 838· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάσσουσιν ἱμάντι Δ. 442· θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς κληῖσαι κληῖδι Φ. 241· πρβλ. εὐκλήεις. 2) κλειδόν, ἢ μὲλλον ἀγκιστρὸν τι διερειθίζετο διὰ τινος ὀπῆς τῆς θύρας ἔκωθεν καὶ ἐλάμβανε τὸ λωρίον (ἱμάντα) ἢ ἐξέχον τι μέρος τοῦ μοχλοῦ (τὸν ὀχλῶ), ὅπως βάλῃ αὐτὰ εἰς τὴν θέσιν τὴν ἡ ἀποσύρη αὐτά. II

Πηνελόπη παρίσταται ἔχουσα κλειδᾶ ἐκ χαλκοῦ μετὰ λαβῆς ἐξ ἐλέφαντος, Ὀδ. Φ. 6, ἣν οὕτω μεταχειρίζεται, ἐν δὲ κληῖδ' ἦκε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ἔγχεας, ἅπαντα τιτυσκομένην αὐτῇ 47, πρβλ. 50· οὕτως, εἰσάσας κληῖδι θύρας Ἰλ. Ζ. 89. Οἱ μοχλοὶ ἦσαν οὖν συνήθεις, ὡς ὁ μὲν ἦτο προσηλωμένος εἰς τὴν θύραν, ὁ δὲ ἔτερος εἰς τὸν παρὰστάτην τῆς θύρας (διὸ καλοῦνται καὶ ἐπημιοῖβοι, ὁ εἰς δεξ. ἐπὶ τῷ ὄλῳ), ὁ οἰοῖ δ' ἐντοσθεν ὀχλῆς εἴχον ἐπημιοῖβοι, μία δὲ κληῖς ἐπαρήρει Ἰλ. Μ. 450· ἀλλ' εἰς τὰς πύλας εἰς μόνος βαρὺς μοχλὸς ἦτο ἐν χρήσει (ἐνθα ἀντιτίθεται πρὸς τὸν ξύλινον μοχλὸν τῆς θύρας, τὸν ἐπιθλῆτα), Ω. 453.

3) μετ' Ὀμηρ., ἡ κυρίως κλεῖς (ἀγνωστος τῷ Ὀμηρῷ διότι ἐν Ὀδ. Θ. 443, τὸ κλειῖτιον ἀσφαλίζεται διὰ δεσμοῦ τινος), τὴν κλεῖν ἐφέλκεται Ἀυσ. 92. 44, κτλ.· κλεῖν παρὰ κλειδόν, «παρὰ κλειδόν», Πλάτ. Κομ. ἐν «Μετοίκῳ» 1— οὕτως ἐν τῇ πληθ., κληῖδας εἶδα δώματος Δίσχυλ. Εὐρ. 827, πρβλ. Εὐρ. Πέκχ. 448— τὸ κυρίως κλειδόν φαίνεται ὅτι ἦτο Λακωνικὴ ἐφευρεσις, Λακωνικὴ κλεῖς Μένανδρ. ἐν «Μισομένῳ» 12, ἴδε κατωτ. III, ἐν τέλ.· πρβλ. ὡσαύτως Βόλτανος II. 3. 4) μεταφορ., Ἀσχυρία βούλῃαν τε καὶ πολέμων κλαῖδας ἔχοισα Πινδ. Π. 8. 4, πρβλ. 9. 69· ἔστι κάμψις κληῖς ἐπὶ γλώσσῃ, ἐπὶ σιγῇ (πρβλ. βοῶς IV), Δίσχυλ. Ἀποσπ. 307, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1052· οὕτω, καθαρὰν ἀνοῖσαι κληῖδα σφενῶν Εὐρ. Μήδ. 661· κληῖδας γάμον φυλάττει, ἐπὶ τῆς Ἡρας, Ἀριστοφ. Θεσμ. 976· πρβλ. κλειδοῦχος. II. τὸ ἀγκιστρὸν ἢ ἡ γλωττίς πόρτης, Ὀδ. Σ. 294.

III. ἡ κλεῖς τοῦ ἴμου, τὸ «κλειδοκίχλον», Λατ. jugulum (παρὰ τοῖς νεωτέροις ἀνατομικοῖς clavicula), καλούμενον οὕτως ὡς συνάπτον τὸν τραχήλον μετὰ τοῦ στέρνου (πρβλ. σφαγῇ ἐν τέλ.), Ὀμ. (μόνον ἐν τῇ Ἰλ.), 891 κληῖς ἀπέεργε αὐχέναν τε ἀπὸ τοῦ τε 325· ἀπὸ δ' αὐχένος ὡμον ἐέργαθεν ἦδ' ἀπὸ νύκτου Ε. 147· ἐν τῇ πληθ., ἢ κληῖδες ἀπ' ὡμων αὐχέν' ἔχουσιν Χ. 324· πρβλ. Ἰππ. π. Ἀέρ. 283, π. Ἀρθ. 790· παῖσον ἑμᾶς ὑπὸ κληῖδος Σοφ. Τρ. 1035· τὴν κλεῖν συνετρίβην Ἀνδοκ. 9, 5· τὴν κλεῖν κατασγῶς Δημ. 247. 11— ἐν τῇ πληθ., τὰ πᾶσι καὶ τὰς κληῖδας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰακ. 3. 9, 7· αἱ κλεῖς καὶ αἱ πλευραὶ, ἐπὶ τοῦ κροκοδείλου, αὐτῇ 3. 7, 5· κληῖδες ὀπταί, ὅπταί κλεῖδες («πλατάρια») τοῦ ὄννου, θεωροῦμεναι ὡς ἄριστον ἔδεσμα (ἀλλὰ μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς σημασίας I. 3 τῆς λέξεως, ὅπταί κληῖδες, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κρυπταὶ κλειῖδες τῶν Λακωνίων), Ἀριστοφ. ἐν «Πειρίπῳ» 1· ὡσαύτως κλειδία παρ' Ἀθην. 315D.

IV. κάθισμα τῶν ἐρετῶν ἐν πλοῇ, συχνὸν ἐν τῇ Ὀδ., αἰετοε κατὰ πληθυντ., ἄλλοι ἐρμηνεύουσιν: ἐκάθισαν πληθυντὶ τῶν σκαρμῶν, δηλ.: «ἐκάθισαν εἰς τὸ κουπί ὡς νῦν λέγομεν, ἐπὶ κληῖσαι καθίζειν Ὀδ. Β. 419, κτλ.· κληῖσιν ἐφῆμενοι Μ. 215· ἐν τῇ Ἰλ. μόνον Π. 170, πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν— ἐν Ὀδ. Θ. 37, δησάμενοι, ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμά, δηλ. δῆσαντες τὰς κώπας εἰς τοὺς σκαρμούς, δηλ. ἐτοιμάσαντες αὐτὰς πρὸς ἀπόπλουν.

V. πορφυρὸς θαλάσσης, πόντος κληῖδ' ἀπέραντος, δηλ. τὸν Θρακικὸν Βόσπορον, Εὐρ. Μήδ. 213.

κλεισιὰς, κλεισίων, ἴδε ἐν λέξ. κλεισιὰς, κλεισιον.

κλεισις, εως, ἡ, (κλεῖω) ἴδε ἐν λέξ. κληῖσις.

κλεισοῦρα, ἡ, Λατ. clausura, στενὴ διάβασις ἢ ὁδὸς μετὰ ξύδωμάτων ὅπως ἢν δύναται τις νὰ καταλάβῃ καὶ κλεισῇ διὰ στρατευμάτων.— Κατὰ Σουῖδ.: «κλεισοῦραι, οὕτω καλοῦνται τὰ ὄχυράματα τῶν διαβάσεων τῇ πατρίᾳ τῶν Ῥωμαίων φωνῇ»· κλεισοῦραρχης, ου, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν φυλασσόντων τοιαύτην ὁδόν, ὡς τὸ Τούρκ. «ντερβέν ἀγᾶς»· κλεισοῦρα-ειδὴς, Ἐπίρρ., ὁμοίως πρὸς κλεισοῦραν— λέξεις μεταγενέστερ., ἴδε Δουκάγγ.

κλειστός, ἡ, ὄν, περιφραγμένος, ἐνδοξος, ἐξακουστός, Ἀπολλωνίου Λέξι. Ὀμ. σ. 401.

κλειστός, Ἰων. κληστός, ἀρχ. ἄττ. κληστός, ἡ, ὄν, ὅν δύναται τις νὰ κλεισῇ ἢ ὁ κλεισμένος, κληῖσται κανίβας Ὀδ. Π. 341· κληστός δώμα Εὐρ. Πείρ. 3· βεβαίως κληστόν Θουκ. 2. 17· κληστός λιμὴν δ' αὐτ. 7. 38, πρβλ. Σερραπ. 682, Σκύλακος Περὶ πλ. σ. 22 ἴδε ἐν λ. κλησις· Οὐριδὲς κλεισται Διόδ. 20. 85.

κλειστρον, τό, = κλειθρον, κληθρον, Λατ. claustrum, Λουκ. Τόξαρ. 57.— Δωρ. κλαῖστρον, Πινδ. Π. 1. 14· παρ' Ἰσχυ. κλαῖστρον.

κλεισ-ῶμεν, ἡ, (ῥος) διάβασις κεκλεισμένη ἐκατέρωθεν ὑπὸ ὀρίων, ὡς τὸ «κλεισοῦρα», Θεοφύλ. Σιμ. Ἰακ. 7. 14.

κλειτο-πύδιον, μέρος πλοῖου, Πινδ. Α'. 85.

κλειτοριάζω, -έζω, φηλαῶ, ψαύω τὴν κλειτοριά, Πινδ. Β'. 174, Ἰλ. 6· — Κατὰ Σουῖδ.: «κλειτοριάζειν, τὸ ἀκολάστως ἀπτεσθαι τοῦ γυναικείου αἰσίου».

κλειτορίς, ἑδος, ἡ, τὸ ἐν μέσῳ (τοῦ γυναικείου αἵματος) σκαῖρον σαρκίον· Πολυδ. Β', 174, πρβλ. τὰς λῆξ. μύρτον καὶ ἐπίθε-
ρις.

κλειτός, ἡ, ὄν, (κλείω Β) περηνισμένος, περιήρμος, ἐπικού-
ροι 'Ιλ. Γ' 451., Ζ. 227, κτλ. βασιλῆες 'Οδ. Ζ. 54' γενεά Πινδ.
Ν. 6. 104.—ἐπὶ πραγμάτων, λαμπρὸς ἔξοχος, ἐκατόμβη 'Ιλ. Α.
447, κτλ. ἐπὶ πόλεως, Ρ. 307, Πινδ.—Περὶ τοῦ τονισμοῦ τῶν ἐξ
αὐτοῦ συνθέτων ἴδε Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λῆξ. κλειτός θ, καὶ πρβλ.
κλυτός.

κλειτός, τό, ποιητ. ἀντί τοῦ κλέος, 'Αλκμάν 85, πρβλ. 'Ψούχ·
παρὰ Σουίδ. κλητός.

κλείω (Δ): μέλλ. κλείσω (ἀπο-) Σεν., κτλ. παρ' Εὐνύκιδι
ἐν «Χρυσῇ γένει» 19 ἀπαντᾷ ὁ τύπος κλειω-κλείω π. 10. ἐν τῷ στί-
ματι βαρβάρων τινός, ἴδε Μοίρηκε ἐν τόπῳ ἀόρ. ἔκλεισα, Σεν.
'Αν. 7. 1, 36, (ἀπο-) 'Ισακ. 60. 19' κέκλεικα Θεοφρ. Χαρ. 18,
Λουκ. ὑπερσ. ἐκκλείκειν 'Αππ. 'Αννιβ. 47.—Μέσ. (πρβλ.
κατακλείω):—Παθ., κλεισθήσομαι (συγ-) Σεν. 'Ελλ. 5. 2,
19, ἀλλὰ κεικλείσομαι 'Αριστοφ. Λυσ. 1072: ἀόρ. ἐκλεισθην
(ἴδε ἀπο-, κατα-κλείω): πρkm. κέκλειμαι (μεταγενεστ. κέ-
κλεισμαι), ὑπερσ. ἐκκλείμην, -έλισμην (ἴδε κατωτ.)—'Ιων.
κληῖω ἴδε ἀπο-, περι-, συγ-κλείω): ἀόρ. ἐκλήθησα, 'Επικ.
κλήθησα, ἀπαρ. κληθήσαι (ἀπαρ γράφονται κληθήσσα, κληθήσαι,
ὑπὸ τῶν φρονούντων ὅτι ἀρῶ τὸ κληῖω συναϊρεῖται εἰς κλήω,
τὸ εἰ πρέπει νὰ εἶναι βραχύ), 'Ομ.—Μέσ., μέλλ. κληθήσομαι
Νέων. Δ. 2. 310:—Παθ., ἀόρ. ἀπ-εκκλησθην 'Ηρόδ. 1. 165., 3.
55, 58' πρkm. κεκληθήμαι 2. 121, 2 Δινδ., πρβλ. 2. 117., 7. 129:
ὑπερσ. ἀπ-εκκλήκατο (κοινῶς -κεκλήκατο) θ. 50.—'Αρχ. 'Ατε-
κλήω (ῥῆθ καθόλου ἐπανορθούμενον παρὰ Τραγ., 'Αριστοφ. Θουκ.,
καὶ οὕτω π. 10, ἔξει νὰ διορθωθῇ παρὰ Πλάτ. καὶ τοῖς Ῥήτορ.), μέλλ.
κλήσω Θουκ. 4. 8: ἀόρ. ἐκλήσα Εὐρ. 'Ορ. 1449, Θουκ., κλπ.
πρkm. κέκληκα (ἀπο-) 'Αριστοφ. 'Ορν. 1262:—Μέσ. ἀόρ. περι-
κλήσασθαι Θουκ. 7. 52:—Παθ., ἀόρ. ἐκλήσθην (κατωτ. -έυν-)
ὁ αὐτ. 1. 117., 4. 67, κτλ.—πρkm. κέκλημαι ἴδε κατωτ. Διορ.,
μέλλ. κλαξῶ Θεόκρ. 6. 32: ἀόρ. ἀπ-κλαξον, -κλαξας ὁ αὐτ.
15. 43, 77:—Μέσ., ἀόρ. κατ-εκλάξατο ὁ αὐτ. 18, 5: Παθ., ἀόρ.
κατ-εκκλάσθην ὁ αὐτ. 7. 84: Πρkm. κέκλαμαι 'Επίχ. ἐν 'Ανκεδ.
'Οξ. 1. 224.—Πρβλ. κληξίω (Β). ἴδε ἐν λῆξ. κλείς.) Κλείω,
ἀπορρίπτω, ἐμποδίζω, κλειδώνω, 'Ομ. μόνον ἐν 'Οδ., κλήϊπεν
ὅτ' ἰθὺρας, ἔκλειπεν, ἀμυκλάρωσα, 'Π. 387' ἐκλήϊπεν δ' ἡχας,
ἔκλεισε τοὺς μοχλοὺς καὶ δι' αὐτῶν τὴν θύραν, ἐκλείδωσα, Ω. 166'
κλήϊεν πύλας Εὐρ. 'Πρ. Μαιν. 997, Πλάτ., κτλ. κλ. πακτά θω-
μάτων 'Αριστοφ. 'Αχ. 479' κλειδός... αἶς τὰς θύρας κλειού-
σιν, δι' ἃν κλειδώνουσιν τὰς θύρας, 'Αριστοφῶν ἐν 'Πειρίθῳ 1'
'Ἐτεοκλέους... κλήσας στόμα Εὐρ. Φοίν. 865:—βλέφαρον
κέκληται γ', ὡς καπηλείου θύραι Σοφ. 'Αποσπ. 635' ψυχρὰς
ἀνοίσει τὴν κεκλημένην πύλιν ὁ αὐτ. ἐν 'Ανκεδ. 'Οξ. 1.
226' κεκλειμένης σου τῆς ἐξουσίας οὐ κικλίσιν... ἀλλὰ...
ὀφλήμισι Δημ. 778. 11. 2) κλείω, ἀποκλείω, βέσπορον
κλήσαι Δισχύλ. Πέρο. 723' κλήσειν τοὺς ἑσπλους ναυτοὶ Θουκ.,
4. 8: Παθ. κλειομαι, 'Ηρόδ. 2. 121, 2' κεκλείσθαι τὰ ἐμπορία
Λυσ. 165. 28' κεκλειμένων τῶν ἐμπορίων Δημ. 22. 27. II.
ἐγκλείω, πόλιν... πύργων μηχανῇ κεκλημένην Δισχύλ. 'Ἰκέτ.
956, πρβλ. 'Ανθ. Π. 9. 62. III. περιορίζω, περικλείω, Εὐρ.
Ῥῆσ. 304:—Παθ., δεσμεύομαι, χέρας βρόχοισι κεκλημένα Εὐρ.
'Ανδρ. 503' καὶ μεταφ., ὅρκους κεκλημέθα ὁ αὐτ. ἐν 'Ελ. 977'
πρβλ. ἐκκλείω.

κλείω (II), 'Επικ. ἀντὶ κλέω, κλείω, ἐγκλωμιάζω, λαμπρύνω.
κλείω (I), 'Επικ. ἀντὶ κλέω, κλέω.

κλείω, οὗς, ἡ, μία τῶν Μουσῶν, 'Ησιόδ. Θ. 77, Πινδ. Ν. 3.
145 (ὅστις καλεῖ αὐτὴν Κλέω)—παρὰ μεταγεν. κυρίως ἡ μούσα
τῆς Ὀπικῆς ποιήσεως καὶ ἱστορίας. ('Εκ τοῦ κλέω (B), κλείω,
κλείω, δοξάζω.)

κλέμμα, τό, (κλέπτω) πρᾶγμα κλαπέν, «κλεμμένον», κλοπι-
μαίον, 'Αριστ. Προβλ. 29. 14, 1. 2) κλοπή, Εὐρ. 'Εκ. 618,
'Αριστοφ. 'Ἰππ. 1203, Πλάτ. Νόμ. 857B, III. στρατήγημα

ἐν πόλεμῳ, Θουκ. 5. 9' ἀπάτη, Δημ. 236. 2, Δισχύλ. 68. 1 καὶ 10'
κλ. ἐρωτικόν, κρυφία ἐρωτικὴ πρᾶξις, Δίλ. π. Ζ. 1. 2.

κλεμμάδιος (α), α, ον, = κλοπατός, κλοπιμαίος, ὁ ἐκ
κλοπῆς προερχόμενος, κλαπέας, Πλάτ. Νόμ. 955B' πρβλ. 'Ψούχ.,
Φώτ.

κλεμματικός, ἡ, ὄν, κλεπτικός, δόλος, 'Ανθ. Π. 11, 350,
ἐνθα ἀναγινώσκεται κλεμματός. ἴδε τὴν λῆξιν.

κλεμματιστής, οὗ, ὁ, ἀνθρωπος ἔχων κλίαν πρὸς τὴν κλοπὴν,
Νικητ. Χρον. 133G.

κλεμμός, οὗς, ἡ, = χέλυσ, χελώνη, 'Αντων. Λιθερ. 32,
'Ψούχ.

κλέας, τό, ἐν χρήσει μόνον κατ' ὄνομα. καὶ αἱτ. ἀμφότερων τῶν
ἀριθμῶν. 'Επικ. πληθ. κλέα (πρὸ φωνήεντος) 'Ομ., κλέα 'Πσ. Θ.
100 (ἴδε κλέω Δ). Φήμη, ἐξήσεις, γέα, Λατ. fama, τί δὴ κλέος
ἔστ' ἀνὰ θύστ' 'Οδ. Π. 461' κλέος εὐρύ φόνου 'Π. 137' 'Οσ-
σαν... ἥ τε μέγιστα φέροι κλέος ἀνθρώποισι Δ. 283' σὺν

κλέος, εἰζήσεις περὶ σοῦ, Ν. 415' μετὰ γεν., μετὰ κλέος 'Ἰκέτ'
'Αχαιοὶν, ἡρώδης ἀκούσας τὴν φήμην τῆς ἐπιστρατείας τῶν 'Αχαιῶν
'Ιλ. Α. 227, πρβλ. Β. 325., Ν. 364' κέινου κατὰ κλέος, εἰς τὴν
φήμην τῆς ἐλεύσεως αὐτοῦ, Πινδ. Π. 4. 221' τῶν ἐμῶν κακῶν
κλ. Σοφ. Φιλ. 251'—ἀπλῆ φήμη, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ βέλβαιον,
τὴν βεβαιότητα, κλέος οἷον ἀκούσιον, οὐδέ τι ἴσμεν 'Ιλ. Π.
486' γυναικογόρυτον κλ. Δισχύλ. 'Αγ. 487.

II. καλὴ φήμη,
δόξα, ὡσαύτως ὡς τὸ λατ. fama, συγ., παρ' 'Ομ., κλέος ἐσθλόν,
εὐρύ. μέγα 'Ιλ. Ε. 3, κτλ.—ὡσαύτως ἀπολ., Δ. 197., Π. 91, κτλ.
ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωιάδων κλέος εἶναι, ἀλλὰ πρὸς
δόξαν τῶν Τρώων καὶ Τρωάδων ἔσονται (I'αῖξ), Χ. 514' κλέος
οὐρανόν 'Ἰκέτ', κλέος οὐρανόν εὐρύν ἰκάνει 'Οδ. Θ. 74., 1. 20,
κτλ.—οὕτω παρὰ μεταγεν. ποιηταί, κλ. ἐλίσσεται, εὐρέσθαι Πινδ.
Ο. 9. 154. Π. 3. 198' λαδελν Σοφ. Φιλ. 1347' κλ. ἀίχμησα, ἐλίσ-
αι: ἡ δὲ δὲ... Πινδ. Π. 1. 128' τῆς μελλούσης κλέος Δισχύλ. 'Αγ.
1346' κλ. σου μαυτικόν αὐτίθι 1098' μικροῦ δ' ἀγῶνος οὐ
μέγ' ἔρχεται κλ. Σοφ. 'Αποσπ. 675.—σπανιώτερον παρὰ περὶ-
λόγου, μένουντι δέ... κλ. μέγα ἐλίσπετο 'Πρόδ. 7. 220' κλέος
καταθέσθαι, ταμιεύσει δόξαν, αὐτίθι θ. 78' τιμὴν καὶ κλ. ἐσθλὴν
'Αριστοφ. Πάτρ. 1035' πόρρω κλ. ἦκει ὁ αὐτ. ἐν 'Αγ. 646' κλ.
οὐρανόμηκες ὁ αὐτ. ἐν Νερ. 469' κλ. ἔχειν τὰς περὶ τὰς ναῦς
Θουκ. 1. 25' ἀεὶ μνηστον κλ. ἔχει τινὰ Σεν. Κυν. 1, 6 κλέος
ἀθάνατον καταθέσθαι Πλάτ. Συμπ. 208B' κλ. τε καὶ ἑπαινος
ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 603A' περὶ χώρας ἀκούειν κλέος μέγα Λυσίας
190. 40.—κατὰ πληθ., εἰς δὲ ὅ' ἀρα κλέα ἀνδρῶν συντηρη-
μένων ἐκ τοῦ κλέα), σχεδὸν ὡς τὸ αἶνος. ἐφαπτε τοὺς ἐπαίνομα,
τὰ ἐγκώμια τῶν κατορθωμάτων αὐτῶν, 'Π. 1. 189, πρβλ. 524 (524),
'Οξ. Θ. 73.

2) σπανίως ἐπὶ κακῆς σημασί., δυσφημιον κλέος
κακῇ φήμῃ, Πινδ. Ν. 8. 63' σίγχρον κλ. Εὐρ. 'Πλ. 135' «κλέος»
τὴν φαύλην δόξαν 'Αριστοφάνους' Φώτ.—ἀμφότεραι αἱ ἔννοιαι
συνυφασίζονται ἐν Θουκ. 2. 45, ἥς ἀν' ἐπ' ἐλάχιστον ἀρετῆς πύρι
ἡ ψόγου... κλέος ἢ, περὶ ἧς ὀλίγη δόξα γίνεται εἴτε πρὸς
ἑπαινον εἴτε πρὸς ψόγον.

κλεπία, ἡ, = κλοπή. Φώτ.

κλέπος, εὖς, τό, = κλέμμα, Σόλ. παρὰ Πολυδ. Π' 34. (Πρβλ.
κλέπτω).

κλεπτο-ἐλεγχος, ὄν, ὁ ἐλέγχων τινὰ οἱ κλέπτοντα, ἀποδείκνυν
ὡς τοιοῦτον, λίθος κλ., ἔχων μαγικὴν δύναμιν πρὸς τοῦτο, Διοσκ.
5. 161' οὕτω κλ. βρώμια Ψελλ.

κλεπτόν, ῥημα. ἐπ. 10, πρίπει τις νὰ κλέψῃ, νὰ κρύψῃ, τόδ' οὐχί
κλεπτόν Σοφ. Φιλ. 57.

κλεπτῆρ, ἡρως, ὁ, τύπος σπανιώτερος τοῦ ἐπαρ., Μανέθων 1.
311., 4. 304.

κλέπτεις, ου, ὁ, ὡς καὶ νῦν, 'Ιλ. Γ' 11' τὸν πυρὸς κλ. Δί-
σχύλ. Πρ. 946' κλέπτα δὺς 'Αριστοφ. Σρ. 928, κτλ.—κατ' ἀντί-
θεσιν πρὸς τὸ ἀρπαξ (ὁ ἀποστερῶν φανερώς), Μυρτ. ἐν 'Αδύλ. 1'
πρὸς τὸ ληστής, Πλάτ. Πολ. 351C—ὁ τοῦ κλέπτου λόγος,
λογικὸν ὁρίσματος, ἴδε 'Αριστ. Σοφιστ. 'Ελεγχ. 25, 5' πρβλ. κλε-
πτεστάτος. 2) καθόλου ἀπατεῖν, παροτρύνει, δόλος (πρβλ.
κλέπτω IV), Σοφ. Δγ. 1133' κακῶν ἀλλοτριῶν κλέπτει Δημ.
1119. 16.

κλεπτίδης, ου, ὁ κομικ. πατριονυμ. τοῦ κλέπτης, υἱὸς κλέ-
πτου, Φερεκρ. ἐν 'Αδύλ. 79, πρβλ. κλωπίδης.

κλεπτίζομαι, εἰμί κλέπτης, κλέπτω, Περιμανδ. Κωνστ) πόλις
σ. 249Δ.

κλεπτικός, ἡ, ὄν, ἀνήμων ἢ ὁρμηδών εἰς κλέπτην—ἡ κλε-
πτικὴ (ἐπ. λέξη), τὸ κλέπτειν, ἡ κλοπή, Πλάτ. Πολ. 331B, Λουκ.
Θεῶν Διάλ. 7. 2' Βπέρρ.—κλέος, Εὐστ. 811. 41.

κλέπτης, εὖος, ἡ, ἡλ., τοῦ κλέπτης, κλέπτρια, κοινῶς κλέ-
φτρα, 'Αλκίφρων 3. 22.

κλεπτικός, ὁ, ὑποκ. τοῦ κλέπτης, μικρὸς κλέπτης, κλεπτάκι
Πολυδ. Π' 34, ἴδε κλεπτεστάτος.

κλεπτεστάτος, ἡ, ον, 'Ατε. ὑπερθ. σχηματισθῆναι ἐκ τοῦ κλέ-
πτης, ὁ τολμηρότατος καὶ ἐπιτηδεύτατος κλέπτης, 'Αριστοφ. Πλ.
27, Εὐπολ. ἐν 'Αδύλ. 114, ἀν' καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ παραβλεπόμεναι παρὰ
Πολυδ. Θ' 34, καλὸν τε ἀντιγραφὸν ἔχει κλεπτεστάτος (ὑποκορ. τοῦ
κλέπτης), 'Αλκίφρων 3. 20—συγκρ. -ώτερος, α, ον, Σουίδ. ἐν
λῆξ. Νεοκλείδου.

κλεπτο-μάστιξ, ὁ, μάστιξ τῶν κλεπτῶν, ἐν ἐκ τῶν ἐπιθῆτων
τοῦ Πριάπου, Σόλ. 'Επιγρ. 596Θ.

κλέπτον, ἴδε κλέπτω, ἐν τῇλ.

κλεπτοσύνη, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κλέπτειν καὶ ἀπατᾶν, δόλος, πα-
νουργία, ἀπιστία, 'Οδ. Π' 396, Μανέθων θ. 207.

κλεπτο-τελιανέω, ἐνεργῶ λαθρεμπορίον—τελιώνημα, τὸ λα-
θρεμπορίον, Βυζ.

κλεπτο-πρόφως, ὁ, ὁ θηρεύων πρόσκλησιν εἰς δεῖπνον διὰ πα-
τοῖον τεχνασμάτων, Σουίδ. ἐν λῆξ. δειπνοκλήτης.

κλέπτρια, ἡ, ἡλ., τοῦ κλαπτήρ, Σωτῆρ. ἐν 'Ἐγχειρημέναις 2.

κλέπτω, ἴων. παρὰ κλεπτεστικόν 'Ηρόδ. 2. 174' μέλλ. κλέψω
'Αριστοφ., κτλ.—ὡσαύτως κλεψομαι Σεν. Κύρ. 7. 4, 13' ἀόριστ.
ἐκλεψα 'Ιλ. Δττ. παρkm. κέκλυφα 'Αριστοφ. Πλ. 308, 372, Πλάτ.,

κτ.—Παυλ., ἀόρ. α' ἐκλέφθην Ἰερὺ. 5. 84, Εὐρ. δόρ. θ' ἐκλέ-
πην [68] Πλάτ. Πολ. 413Α, Ξεν., κτλ.· κλέπταις Σοφ.
Ἀντ. 681· κλέπταις ἐφέρετο πρὸς τὸν παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 57.
(Ἐκ √ΚΛΕΠ, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ κλέπ-ος, δόρ. κλαπ-ήνας,
κλαπ-ή, κτλ.· πρὸλ. λατ. cl'p-are Γοτθ. hlif-an (κλέπ-τειν),
hlif-tus (κλέπτης)· πρὸλ. τὸ Σκωτικὸν hlif = κλέπτω, ὡς ἐν τῷ
chille-lifter· ὅπερ ἔχει καὶ ὁ Shakspr. (Troilus and Cress. 1. 2,)·
καὶ ὁ Ben Jonson, καὶ νῦν δὲ διακρίνεται ἐν τῇ λέξ. shor-lifter).
κλέπτω, λαμβάνω κρυφίως, μετ' αὐτ. Ὁμ., κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ
ὁπλοῦ ἢ κλοπῆς ὡς καὶ ἡ πειρατεία δὲν θεωροῦντο ἄτιμα ἔργα ἀπο-
δοῦμενα εἰς τοὺς ἥρωας, καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς θεοὺς, αἶον εἰς τὸν
Ἑρμῆν, Ἰλ. Ω. 24· τῆς γενεῆς ἐκλεψε, ἐξ ἐκείνης τῆς γενεῆς
ἐκλεψε, ἐνν. πῦλους, Ε. 268· ἀλλὰ παρὰ Σόλωνι φαίνεται καθαρώς·
ἐπὶ κακῆς σημασίας, κλ. κρινά, δημόσια 3. 13· κλ. τι παρὰ
τινος Ἰερὺ. 1. 186· κ. ἐξ ἱερῶν, ἀρ' ἱερῶν Πλάτ. Νόμ. 857B·
ἐπὶ προσώπων, ἰδίως ἐπὶ γυναικῶν, ἀπ' αὐτῶν, Πινδ. Π. 4. 445· πυρὸς
σέλας κλ., ἐπὶ τοῦ Προμηθεῖος, Αἰσχύλ. Πρ. 8· κλέψαι τε χόρ-
πον Σοφ. Φιλ. 644· κλ. τοὺς μὲν ὄντας, τοὺς καταγγέ-
λοντας ἀπάγμ., Ἀντιφῶν 133 ἐν τέλει· ἐξ ἐπαλξέων πλεκτασίν ἐς
γῆν σόμια κλ., καταβιβάζω κρυφίως, Εὐρ. Τρω. 958, πρὸλ. 1010
— κλ. μορφάς, κλέπτω μεταβιβάζω μορφὰς εἰς τὸν πίνακα (ἀντι-
γράφω), Ἀνθ. Π. 11. 433.
2) κατ' ἐνεργ. μεταχ., κλεπ-
τός, κλέπτον βλέπει, ἔχει βιέμματα κλέπτου, Ἀριστοφ. Σφ. 900
κλέπτον τὸ χρέμα τάνδρος, εἶναι διαβόητος κλέπτης, αὐτοῦ
933. II. μετ' αὐτ. προσ. ἐξαπατῶ, ἐξαπατῶμαι, πανουργοῦμαι, ἀποστερῶ,
πάρωσιν, ἢ τ' ἐκλεψε νόον Ἰλ. Ε. 217· οὐκ ἐστι Διὸς κλέ-
ψαι νόον Ἡσίοδ. Θ. 613· μὴ κλέπτε νόον Ἰλ. Α. 132· κλέ-
πτει νιν οὐ θέλει, οὐ βροτὸς, ἔργοις οὐτε βουλαῖς Πινδ. Π. 3.
52· σοφία κλέπτει παράγοισα δ' αὐτ. Ν. 7. 33· οὐτοί φρεν'
ἀν κλέψουσιν Αἰσχύλ. Χο. 854, πρὸλ. Σοφ. Τρ. 243, κτλ.· καὶ
παρὰ περὶ τῶν κλ. τὴν ἀκρόασιν Αἰσχίν. 67. 40· οὕτως ἐν τῇ
παθ. κλέπτεται δ' ἀκρόσθης Ἀριστ. Ρητ. 3. 7, 5· προδίδειν ..
κλεπτομένους, ἐξαπατῶμενος, τυφλῶντων, Ἰερὺ. 7. 49, 2· κλα-
πέντες ἢ βιασθέντες τοῦτο πάσχουσιν Πλάτ. Πολ. 413Α·
ἀπρος., κλέπτεται, γίνεται ἢ ἐξαπατῆται, ἐνεργεῖται ἢ ἀπάτη,
Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 5.
III. ὡς τὸ κρύπτω, ἀποκρύπτω, φυλάττω, μυστικῶς, Πινδ. Ο. 6, 60, Π. 4. 171, Σοφ. Φιλ. 57, Ξεν.
Ἰππαρχ. 5. 2· κλ. τί τινος, ἀποκρύπτω ἀπὸ .., Πλάτ. Πολ. 334Α·
πρὸλ. κλεπτεῖν — παρατρέπω, μεταβάλλω, διασκόλας νέαις
κλέψας τὰ πρόσθε σφάλματ' Εὐρ. Ἰκέτ. 415· τοῖς ὀνόμασι
κλ. τὰ πράγματα Αἰσχίν. 73 ἐν τέλει· κλ. τὰ μέτρα Δημ. Φα-
ληρ. 118· τὴν ἀλήθειαν Σουῖα. 283G, κτλ.
IV. πλάττω
κρυφίως ἢ μετὰ δόλου, δόλοισι κλ. σφαγὰς, ἐκτελεῖ σφαγὰς διὰ
μυστικῆς ἀπάτης, Σοφ. Ἰλ. 37· πόλλ' ἂν .. λάθρα αὐ κλέψαιας
κακὰ δ' αὐτ. ἐν Αἴ. 1137· κλ. μύθους, ψευδῆς, διακρίβω κακὰς
φάμας, δ' αὐτ. 189· κλέπτων ἢ βιαζόμενος, δι' ἀπάτης ἢ φανε-
ρᾶς βίας, Πλάτ. Νόμ. 933B· ταῦτα κλέπτοντες πράξειςιν, ἐπὶ
λάθρα πράττοντες, δ' αὐτ. 910B· κλεπτομένω λαλίᾳ, μυστικῶς,
κρυφίως, κρυφῇ, Λουκ. Ἰερὺ. 15, κτλ.
2) καταλαμβάνω κρυ-
φίως, τὰ ὅσα Ξεν. Ἀν. 5. 6, 9, πρὸλ. 4. 6, 11 καὶ 15· τὴν ἀρ-
χήν Διον. Ἀλ. 4. 10 — ὡσαύτως, ἐπιτελῶ, ἐκτελῶ κρυφίως, κλέ-
πτειν γάμον δώροις Θεόφρ. 22. 151, πρὸλ. Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ.
36, 2.
3) ἀνεπισημῶς ἀπαλλάττομαι, τὴν αὐγὴν Ἰππ.
464. 43· κλ. τὸ δοκεῖν .., Διον. Ἀλ. Τέχν. Ρητ. 7.
κλέτας, τὸ, πῶς αὐτὸς κλεῖτός, Λυκόφρ. 703, Ἀνθ. Π. 9. 665.
κλεῦθω, ἀντὶ κλεῦθω, ἀναγινώσκόμενον ὑπὸ τινων παλαιῶν
Γραμμ. ἐν Ἰλ. Ψ. 244.
κλεψία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, «κλεψιά», Γλωσσ. εἰς Νικ. Χρον. 390C,
393B.
κλεψ-ισμῶς, ὁ, εἶδος μουσικοῦ ὄργανου, Φιλῆς παρ' Ἀθην.
636B, Ἀριστοφ. αὐτοῦ 182F, Πολυδ. Δ'. 59.
κλεψί-γαμος, οὐ. ὁ κρυφίως συνερχόμενος ξέναις γυναῖσιν ἢ
κόραις, Μοιχός, Χρησμ. Σιδ. 3. 204, Νόμ. Δ. 8. 60, Ἑκκλ. —
κλεψιγαμῶ. Τζέτζ. Ὁμ. 152, Ἑκκλ.· κλεψιγαμῆς, ἡ, Ἰππι-
φαν. Αἰρ. 59, 6, κλ.
κλεψιθουρῶς, ὁ, ὁ κρυφίως εἰσέρχόμενος, Στεφ. Ἀλ. God. Rog.
2325 fol. 69 a.
κλεψίμαχος, α, ον, = κλοπιμαῖος, Ἑσδ. (Τιθ. Ρ'. 13),
Ἑκκλ.
κλεψιμαχέω, μάχεσθαι κλοπῆς, Θεοδ. Γαζῆ Παράφρ. Ἰλ. Τ. 150.
κλεψί-νοος, οὐ. ἐξαπατῶν τὸν νοῦν, Νόμ. Δ. 8. 47, κτλ.
κλεψί-νομος, οὐ. = κλεψίγαμος, Λυκόφρ. 1110.
κλεψί-παιτεῖω, ὑπερβολικῶς πλῆν καὶ φανακίζω τὸν συμπότην,
αὐτὴν γε μὴν κλεψιπότοσσα καὶ σφαρρονοσοσα, Ἀνών. παρὰ
Σουῖα, Πολυδ. Γ'. 20.
κλεψί-ρύτος, οὐ. ὁ λάθρα ρέων, ὄνομα βύκατος ἐν Ἀθῶναις
ὅστις ἐφ' ἑκπλὸν ἰσάστημα βέει ὑπὸ τὴν γῆν, Τισύχ.
κλεψί-σοφος, οὐ. προσηγορικῶς τὸν σοφόν, κλεψίσοφοι νο-
θεύοντες τὰς γραφὰς Μεσδ. σ. 376B.
κλεψί-τόκος, οὐ. ἐπὶ γυναικός, ἡ τέκονσα κρυφίως, Ὁκπ.
Κυν. 3. 11.

κλεψί-φάγος, οὐ. τρώγων κρυφίως, Ἑκκλ.
κλεψίφρων, οὐ. (φρήν). ἐξαπατῶν, ὑποκρινόμενος, ἄγνοιαν
προσποιούμενος, Ἑρμῆς Ὁμ. Τμν. εἰς Ἰέρμ. 413. II. = κλε-
φίνος, Μανέων 1. 93.

κλεψί-χολος, οὐ. κρύπτων τὴν χολότητα αὐτοῦ, Λουκ. Ὡκ. 33.
κλεψ-ύδρα, ἰων. -ύδρη, ἡ, (ύδωρ), ἀγγεῖον στενόστομον
πλατεῖαν ἔχον τὴν βάσιν μικράν ὑπαὶ διατετραπλημένην, (Συμπλκ.
εἰς Ἀριστ. Οὐραν. 2, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 693), εἰ ὡς ἔσταζε
βραδείως τὸ ὕδωρ καὶ ἐχερσίμευεν ὡς ὠρύδιον· κατὰ πρῶτον μνη-
μονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἑρμῆδ. (351) παρ' Ἀριστ. π. Ἀναγν. 7, 5·
ἦτο δὲ ἐν χρήσει πρὸς δρισμὸν τοῦ χρόνου τῶν ἀγορεύσεων ἐν τοῖς
δικαστηρίοις, Ἀριστοφ. Σφ. 93. 857, κτλ.· πρὸς κλ. ἀγωνίζε-
σθαι Ἀριστ. Ποιητ. 7, 11· πρὸλ. ἐγγχεῖω III, ὕδωρ ἐν τέλει.

II. ὄνομα πηγῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἐν Ἀθῶναις, ἡς τὸ ὕδωρ ὅτε
μὲν ἐπλημμύρει, ὅτε δὲ ἐξέλειπεν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1695· καλομένην
ὡσαύτως, ἐμπεδῶ, ἡ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 853, Λυσ. 912·
ὡσαύτως ὄνομα ἐτέρας πηγῆς ἐν Ἰθάκῃ, Πλουτ. 4. 31, 5.

κλέω (Α), Ἑπικ. κλέω (ὡς ὁ Ὁμ. αἰσποτε ἐν τῷ ἐνεργ., ἐνφ
ἐν τῇ παθ. μεταχειρίζεται μόνον τὸ κλέαμαι· οἱ Ἑρμῆς ἔχουσι μόνον
κλέω, καὶ τοῦτο μόνον ἐν λυρ. χωρίοις) ὡς τὸ κληῖω, λέγω περὶ
τινος, φημὶ, δοῦναι, τὰ τε κλεῖουσιν αἰδοῖσι Ὀδ. Α. 338· ἐγὼ
δὲ σε κλέω Ρ. 418, πρὸλ. Ἡσ. Ἑργ. x. Πρ. 1, 9, 105, Στγνήξ.
36 παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 779· ἐν τ' ἀλύροις κλέοντες θυνοῖς
Εὐρ. Ἀλκ. 447· θέτιν .. κλέουσαι δ' αὐτ. ἐν Ι. Δ. 1016· κλέωσα
τὸν Ἀμύκλαις σίον, λαχόν. ἀντὶ κλέουσα τὸν Ἀμύκ. ἔλεον
Ἀριστοφ. Λυσ. 1299· οὕτως ἐν τῇ μέσ. τύπῃ, γῆρυν, ἂν σοφοί
κλέονται Εὐρ. Ἀποσπ. 370. — Παθ., εἶμαι περίφημος, ἐνδοξος, φη-
μί, τινί, διὰ τοῦ πράγμα. φρένεις .. ἡς τὸ πάρος περ ἔκλεο
(ἀντὶ ἐκλέεο) Ἰλ. Ω. 202· ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι μῆτι τὸ κλέο-
μαι καὶ κέρδεσιν Ὀδ. Ν. 290· κλέεσθαι ἐν φόρμ' ἔγχεσι, ἐπαι-
νούμαι, δοῦναι διὰ λυρικῶν μελωδῶν, Πινδ. Ι. 5 (4)· 33· ἐνθ' ..
ἀγοραὶ Πυλαγίδες κλέονται (κατὰ τὸν Μισερ., χάριν τοῦ μέ-
τρου, ἀντὶ καλέονται), ὅπου συνέχρονται αἱ περίφημοι συνεδρίαί
(πρὸλ. καλέω II. 3. a, κικλήσκω III, κληῖω II), Σοφ. Τρ. 639·
κλεῖομαι ἐν Ἀπολ. Ρόδ. Α. 238, κλ. (Ἐντεῦθεν κλέος, κληῖος,
κλεινός, κλειτός· καὶ παραβαλλομένων τῶν λέξεων τούτων πρὸς
τὸ κλυτός, λατ. cluo, in-clutus, φαίνεται ὅτι ἡ ῥίζα εἶναι συγ-
γενής τῷ κλύω).

κλέω (B), Ἑπικ. κλέω = καλέω, καλῶ, ὀνομάζω, Ἀπολ. Ρόδ.
Α. 238, Β. 687· Ὁππ. 4. 5, κτλ. Οἶνεος .. οἶνον ἐκλήσας, ἐκ-
λεσεν, ἔδωκε τὸ ὄνομα, Νικ. Ἀποσπ. 22. — Παθ., εἶναι παρὰ. ἔκλεο
Καλλ. εἰς Δῆλ. 40· γ' ἐν. ἐνεστ. κλέεσθαι, Νικ. Ἀποσπ. 5. 5.

κλεωνία, ἡ, ὄνομα τοῦ φυτοῦ ἐλένιον, Διοσκ. (ἐκ τῶν νόμων)
1. 27.

κληῖδες, Ἀττ. ὄνομα πλῆθ. τοῦ κλεῖς.
κληῖδην, Ἑπιρρ. (καλέω) κατ' ὄνομα, ὡσαύτως ὄνομα κληῖδην,
Ἰλ. Ι. 11.

κληθονίζω: μέλλ. -ίσω, μαντεύομαι, Ἠσὺχ. — Μέσ. εἰχόμεναι τι,
ὑπολαμβάνω ὡς οἰωνόν, Ἑσδ. (Λευ. ΙΘ', 26)· πρὸλ. ἔτετεύομαι ἐν τέλει.
κληθόντος, α, ον, παρέχων οἰωνόν, προσημαίνων τι, προμη-
νύων, Εὐστ. 169. 27.

κληθόνισμα, τὸ, σημεῖον ἢ οἰωνός, Λουκ. Ἰερὺ. 17.
κληθόνισμός, ὁ, παρατήρησις σημείου ἢ οἰωνοῦ, οἰωνισμός,
Ἑκκλ.

κληθονιστής, οὐ, ὁ, ὁ παρατηρῶν σημεῖα, οἰωνούς, Ἑκκλ.
κληθονιστικός, ἡ, ὁν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζον εἰς τὴν παρατήρησιν
τῶν οἰωνῶν, μαντευτικός, Βυζ.

κληῖδος, εος, τό, φραγμός, Ἠσὺχ.
κληθουχέω, κληθούχος, ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ κλεῖδ-.

κληθών, ἄνος, ἡ, Ἑπ. κληθῶν καὶ κληθῶν (κλέω Α)· —
οἰωνός, σημεῖον προσηγορικόν, περιεχόμενον εἰς λέξιν τινὰ ἢ ἥχον,
ὡς τὸ φήμη. λατ. omen, χαιρέν δὲ κληθῶνι ὅτις Ὀδυσσεύς
Ὀδ. Σ. 117, πρὸλ. Γ. 120 ὁ μὲν τῇ κληθῶνι οὐδὲν χρεώμε-
νος, (ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἀμέσως προηγούμενον φήμη) Ἰερὺ. 5.
72· ἡ κληθῶν .. σφί ἐσέπτατο (ἀνωτέρω: φήμη) σφί ἐσέπτατο
δ' αὐτὸς 9. 101· κληθόνας τε δυσκρίτους ἔγνωνσι· αὐτοῖς
Αἰσχύλ. Πρ. 486, πρὸλ. Σοφ. Ἰλ. 1110, Καλ. Ἰππ. 1. 14· παρὰ
περὶ τῶν ἐν μεταγενεστ. χρόνοις, μαντικῇ ἀπὸ κληθῶνων
Πλουτ. 9. 11, 7· εἰχόμεναι τὴν κλ. Λουκ. Ἰερὺ. 17· ἐν τῇ Πρὸς. Πται-
σματος 8· προσηγοπ. ἐν Πλουτ. Καμλ. 30. II. ὡς τὸ κλέος, φήμη,
ἀγγελία, εἰδήσις, κληθῶν πατρός, εἰδήσις περὶ τοῦ πατρὸς μου,
Ὀδ. Δ. 317· ἀπολ., Ἰερὺ. 9. 101, καὶ Τραχ.· ἐξ ἀμαυρῶς κλη-
θόνος Αἰσχύλ. Χο. 853· κληθόνες παλγικοὶ δ' αὐτ. ἐν Ἀγ. 863,
864· ὡσαύτως παρ' Ἀνδοκ. 17. 10. 2) εἰς, φήμη,
Αἰσχύλ. Ἀγ. 927, Χο. 505, Σοφ. Ο. Κ. 258· ὡσαύτως, κλ. καλή,
καλὴ φήμη, αὐτοῦ κλ. αἰσχρὰ Εὐρ. Ἀλκ. 315.

III. ἐπι-
κλησις, λιτάς τε καὶ πατρῷας κληθόνες Αἰσχύλ. Ἀγ. 228·
κληθόνος βοή Εὐμ. 397. 2) ὄνομα, προσηγορικῶς, κλήσις,
ὀνομασία, κλ. τ' ἐπωνύμους αὐτοῦ 418.

κληῖζω, ἰων. κληῖζω· μέλλ. κληῖσω Ἀριστοφ., κληῖσω Ὁμ.
Τμν. 31. 18, Ἀπολ. Ρόδ. Ἀωρ. κλεῖζω Πινδ. Ο. 1. 176· ἀόρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη, Βέροιας

κληρουχία, τό, μέρος γῆς διὰ κλήρου ἀπονεμηθὲν εἰς τινα, Ἄπκ. Ἐμφύλ. 3. 2.

κληρουχία, ἡ, ἡ διὰ κλήρου ἀπονομή γῆς ἐν ἐξῆς χώρα μεταξὺ τῶν πολιτῶν, περὶ τῆς Σάμου κληρουχίας ἐξηγήθησεν Ἀριστ. Ρήτ. 2. 6, 24, πρὸς Διον. Ἀλ. 8. 75, Διδό. 15. 23.

2) περιληπτικῶς, = οἱ κληροῦχοι, οἱ πολῖται οἱ λαμβάνοντες τοιαῦτα μέρη γῆς, κλ. ἐκπέμπειν Ἰσοκρ. 63Α, πρὸς Θουκ. 3. 50 κλ. ἀναγράφειν Πλουτ. Περικλ. 34 — Παρ' Ἀθηναίοις ἡ κληρουχία διέφερεν ἀπὸ τῆς ἀποικίας, καθ' ὅσον οἱ κληροῦχοι ἐξηκολούθουν νὰ εἶναι πολῖται τῆς μητροπόλεως μὲ πλῆρη πολιτικά δικαιώματα ἀντὶ νὰ ἀποτελῶσιν ἀνεξάρτητον πολιτείαν. Μάλιστα ἐνόησαν (ὡς ἐν Χαλκίδι καὶ Λέσβῳ, Ἡρόδ. 6. 100, Θουκ. ἐνδ' ἀνωτ.), πολλοὶ τῶν κληροῦχων διέμενον ἐν Ἀθήναις ἀφίγοντες τοὺς κλήρους αὐτῶν εἰς τοὺς πρῶτον κυρίους τῶν ὑπ' ἐνοίκιον. Πρὸς Bockh P. E. 2. 168-180, Thirlw. Ἐλλ. Γιστ. 3. σ. 56, Grote 4. σ. 226. Δύνανται δὲ νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὰς colonial civium Romanorum, ὅπερ μάλιστα δι' αὐτῆς ταύτης τῆς λέξεως μεταφράζεται ἐν Πλουτ. Φλαμιν. 2.

κληρουχικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κληρουχίαν, γῆ κλ., γῆ πρὸς διανομήν, Ἀριστοτ. Νεφ. 203· τὰ κληρουχικά (δηλ. χρήματα) Δημ. 182. 16, ἔτε Parnell. ἐν Δινδ. εἰς Δημ. 5. σ. 244 — νόμος κλ., πρὸς μεταφρασίν τοῦ Λατ. lex agraria, Πλουτ. Γ. Γράχ. 5.

κληροῦχος, ὁ, (κλήρος, ἔχων), ὁ κατέχων γῆν διὰ κλήρου εἰς αὐτὸν ἀπονεμηθεῖσαν, κυρίως γῆν ἐν ἐξῆς χώρα ἀπονεμηθεῖσαν αὐτῷ ὡς πολίτῃ (ἴδε κληρουχία), Ἡρόδ. 5. 77, Θουκ. 3. 50, Λίσιγ. 8. 19, κτλ. μεταφραστικῶς διὰ τοῦ ἀγγλισμοῦ ἐν Κικ. Ν. D. 1. 26 — μεταφ., μητέρα πολλῶν ἑτῶν κληροῦχον, ἔχουσαν ὡς κλῆρον, ὡς μερίδα τῆς τῶ γῆρας, Σοφ. Δι. 508· Ἐπιφ. Φιλιππίδου κληροῦχε Ἀλεξ. ἐν Ὁμοιωματῶν 1. II. Παθ., κλ γῆ, χώρα διανεμηθεῖσα διὰ κλήρου, Διον. Ἀλ. 8. 75· πρὸς κληρουχία ἐν τῇλ.

κληρόν, Διωρ. κλῆρῳ, (κλήρος) — διορίζον ἀρχοντα διὰ κλήρου, ἀντίθετ. τῷ αἰρεσίῳ ἢ χειροτονεῖν, Ἡρόδ. 1. 94, Ἰσοκρ. 144Α, Ἀριστ. Ρήτ. 2. 20, 4 — ἐπὶ τοῦ κλήρου, πίπτει εἰς τινα, λατ. designare, οὗς ἐκλήρωσεν πάρος Εὐρ. Ἰων 416 — Παρ. διορίζομαι διὰ κλήρου, κληροῦσθαι τῶν ἀρχόντων Λυσ. 103. 99, 169. 24, πρὸς Πλάτ. Πολιτ. 298Ε· κεκληρωσθαι ἀρχὴν Διον. περὶ Πένθ. 2· οἱ κεκληρωμένοι Δημ. 728. 27, κτλ. 2) ἔπιπαι κληρον, σύρω κληρον, Πλάτ. Νόμ. 759C, 856D· ὡσαύτως, κληρώσω πάντας, θὰ κάμω ὥστε ἅπαντες νὰ ῥέψωσιν ἢ σύρῃσιν κλῆρον, Ἀριστοτ. Ἐκκλ. 683 — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, Δίον. 55, Ἀριστοτ. Ἐκκλ. 836, Δημ. 558. 16· τινος, διὰ τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. 1318. 16· ἔτε ἐκκληροῦσε, ὅτε ἐσφύρετε κλήρους, ὁ αὐτ. 341. 4. 3) ἐν τῷ μέσῳ, τυπῶ, ὡσαύτως, κληροῦσθαι τι, λαμβάνω διὰ κλήρου, Εὐρ. Τρῳ. 29· κληροῦσθαι ἱερῶσύνην Δίον. 26. 36· ὡσαύτως μετὰ γεν., κλ. ἱερῶσύνης Δημ. 1313. 22, 1318. 16 — κεκληρωσθαι, κατέχειν (διὰ κλήρου), Ἰππ. Ἐπιφ. 1287. 20, Δι. π. 2. 5. 31.

II. ἀπονέμω, δίδω, ὅμμε δ' ἐκλήρωσε πότις Ζηνί Πινδ. O. 8. 19· ἐν ἐκάστῳ ἐκλήρωσαν Θουκ. 6. 42 — Παρ. ἐκκληρώθη δούλη Εὐρ. Ἐκ. 102. 2) κλ. ὁμφάν, διὰ κλήρου χρησιμοποιοῦν, Λατ. voce sortem edere, Εὐρ. Ἰων 908.

III. παρ' Ἐκκλ., κλ. τινα, κάμνω τινὰ κληρικόν, «χειροτονῶ», Κύριλλ. Σκυθ. Προς Σάβ. 244Α, κλ.

κληρώμα, τό, τὸ διὰ κλήρου ἀπονεμόμενον εἰς τινα, ὥρημα, Εὐστ. Πονημάτ. 23. 4.

κληρώσις, εως, ἡ, ἡ διὰ κλήρου ἐκλογὴ, τινος Πλάτ. Φαίτρ. 249B· τῶν δικαστηρίων ὁ αὐτ. Νόμ. 950E, πρὸς Ἰσοκρ. 144B· μεταφορ., πικράν κλ. αἰρεσίαν τέ μοι βίου καθίστης, ἐκλογὴν μεταξὺ δύο κακῶν, Εὐρ. Ἀνδρ. 384.

κληρωτήριον, τό, ἐν Ἀθήναις, τόπος τις ἐν τῷ θεάτρῳ ἐνθα συνηδρίαζον οἱ ἀρχόντες καὶ δικασταί (οἱ κληρωτοί), Πολυδ. Θ'. 44.

II. = κληρωτρίς, Ἀριστοτ. Ἐκκλ. 682, πρὸς Ἀποστ. 194, Εὐδουλ. «Οὐδ.» 1. 5. III. ὁ τόπος ἐνθα ἐγίνοντο αἱ διὰ κλήρου ἐκλογαί, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. 92. 2., 95. 16 κτλ., 99. 34, Blaes, Πλούτ. 2. 793D, A. B. 47. IV. ὁ κατάλογος τῶν διὰ κλήρου ἐκλεχθέντων, ἀναγραφῆναι εἰς τὸ κλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1337. 53.

κληρωτής, οὔ, ὁ, = κληρωτός, Πολυδ. Θ'. 44. II. = κληρονόμος, Ἐκκλ.

κληρωτί, Ἐπίρρ., διὰ κλήρου, Ἐδδ. (Ἰγσ. ΚΑ', 6).

κληρωτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κληρωσίαν, ὁ πρὸς κληρωσίαν χρησιμεύων τὸ -κόν (δηλ. ἀγγέλιον) Ἀθην. 450B. Ἐπίρρ. -κῶς, Θεοφύλ. Σιμοκ. περὶ Φυσικ. Ἀπορημάτων. σ. 5. 23.

κληρωτός, ἡ, ὄν, διὰ κλήρου διορισμένος, ἐπὶ ἀρχόντων, δικαστῶν, καὶ ἄλλων ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις ἀντιτίθεται τῷ αἰρετός καὶ χειροτονούμενος (ἐκλεγόμενος), Πλάτ. Νόμ. 692Α, 759B, Πολιτ. 291Α, Ἰσοκρ. 265Α, κτλ. ἀρχὴ κλ. Δίον. 3. 36· δημοκρατικῶς μὲν .. τὸ κληρωτός εἶναι τὰς ἀρχάς, τὸ αἰρετός ἀριστοκρατικόν Ἀριστ. Πολιτ. 4. 9, 4, πρὸς 2. 6, 19, 4. 16, 6· πρὸς κλῆρος 1. 2.

κληρωτρίς, ἑδος, ἡ, ἀγγεῖον εἰς ὃ ἐνθάλλον τὰς ψήφους οἱ δικασταί, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Σφ. 672, 750, Σουῖδ. (ὁ τύπος κληρωτρίς μεταγεν.).

κληρωτός, Ἐπίρρ., διὰ κλήρου, Γλωσσ.

κλήσις, ἑδος, ἡ, ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ τοῦ κλεις.

κλήσις, εως, ἡ, (καλέω) τὸ καλεῖν, πρόσκλησις, Πλάτ. Συμπ. 172Α, Ξεν. Κύρ. 3. 2, 14, κτλ. 2) ὡς καὶ νῦν, πρόσκλησις εἰς τὸ δικαστήριον, καταγγελία, κατηγορία, καταδίκαι, Ἀριστοτ. Νεφ. 875, 1189, καὶ Ρήτορ. κλήσεις ἄς καλεῖσθαι δεῖ Ἀντιφῶν 145. 42· ἀφίεναι τὰς κλήσεις Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 13· πρὸς καλέω 1. 4, κλητεύω, κλητήρ.

3) πρόσκλησις εἰς συμπόσιον, Ξεν. Συμπ. 1. 7· εἰς τὸ πρῶτον Διημ. 351. 2· κλήσεις ἐξίπνων Πλουτ. Περικλ. 7, πρὸς Ρήτορ. (Walz) 9. 298 κτλ. 4) ἐπὶ κλήσις, τῶν θεῶν αὐτόθι 132· πρόσκλησις εἰς βοήθειαν, ἐπὶ κλήσις, Πολυδ. 2. 50, 7.

II. ὄνομα, ἑπωνυμία, Πλάτ. Πολιτ. 262D, 287E· Φιλίσις τὴν κλ., τὸ ὄνομα, Ἐλλ. Ἐπιγράμ. 571.

III. παρὰ Γραμμ. αἱ κλήσεις τῶν ὀνομάτων = αἱ ὀνομαστικαὶ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς (λοϊπὰς) πτώσεις, Ἀριστ. Ἀναλ. Πρὸτ. 1. 36, 7· ἐπὶ φύσει οὐδετέρων ὀνομάτων ἐχόντων ὀηλείας ἢ ἀρρενός κλῆσιν, δηλ. κατάληξιν τῆς ὀνομαστικῆς πτώσεως, ὡς π. χ. ἀσκάς, κλῖνῃ κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. Ἐλέγγ. 14, 4, πρὸς 32, 2.

IV. παρὰ τῷ Διον. Ἀλ. 4. 18, κλήσεις (καλέσεις) τίθεται ὡς ἀρχικὸς τύπος τοῦ Ρωμαίου classes,

κλήσις, εως, ἡ, (κλείω) ἡ κλίσσις, κλείσιμον, τῶν λιμένων Θουκ. 2. 94, πρὸς 7. 70· καὶ ἴδε κλειστός.

κλήστός, ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ κλειστός.

κλήσω, Ἀττ. μέλλ. τοῦ κλῆω, κλείω — ὡσαύτως μέλλ. τοῦ κλῆζω.

κλήτεος, α, ὄν, ῥήμ. ἐπὶ τοῦ καλέω, ὃν πρέπει νὰ καλέσῃ τις ἢ ὀνομάσῃ, Πλάτ. Πολ. 341B, 428C. II. κλητέον, δεῖ καλεῖν, αὐτόθι 470D.

κλητεύσεις, εως, ἡ, τὸ κλητεῖν, ἴδε Μαῖορ καὶ Σχεμάν. Ἀττ. Δι. 672.

κλητεύω, καλῶ εἰς τὸ δικαστήριον ἢ εἰδῶ μαρτυρίαν ὅτι δικαστικὴ κλῆσις ἐβόη (ἴδε κλητήρ), Ἀριστοτ. Νεφ. 1218· τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1413· πρὸς Ἰσακ. παρ' Ἀρποκρ., Δημ. 277. 14, 890. 17 — Μίσ., προκαλῶ τὴν ἐκδοσὶν κλήσεως, Ἀριστ. Περικλ. 29. 13, 2.

κλητήρ, ἦρος, ὁ (καλέω) ὁ καλῶν εἰς τὸ δικαστήριον, ἢ μάλ. ὁ μάρτυς μαρτυρῶν ὅτι ἔχει δούλη δικαστικὴ κλῆσις (πρὸς τὸ τοῦ Ὀρατιοῦ licet iustitiam), συνήθως δύο τὸν ἀριθμὸν, Ἀριστοτ. Ὀργ. 147, 1422, Σφ. 1408, Δημ. 244. 4, 1017. 6 — ἐν Ἀριστοτ. Σφ. 189, ὁμοίωτος κλητήρος πωλίσω· ἀντὶ τοῦ δούλ. ἢ ἡμίονου κλητήρος εἶπε Σχόλ., πρὸς 1310, καὶ τὸ Λατ. eliallae). II. καθόλου, = κήρυξ, Δίον. 1. 622· μεταφορ., κλ. Ἐρινύος ὁ αὐτ. ἐν Θέβ. 574 — Ἡρόδ. κλητήρ.

κλητεύκος, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς πρόσκλησιν, (Walz) Ρήτορ. 9. 298. 2) ἐπὶ κλήσιν περιέχων, κλ. ὅμοιοι αὐτόθι 132.

3) ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὸ καλεῖν ἢ ἐπικαλεῖσθαι τινα, ἡ κλητικὴ (δηλ. πτώσις), Λατ. census vocalivus, Ἀπολλ. π. Συντάξ. σ. 216.

κλητέος, ἡ, ὄν, κεκλημένος, προσκεκλημένος, Δίον. 50. 1, κτλ.· ἐνπρόσδεκτος, Ὁδ. Ρ. 386. 2) ἐκλετός, Πλ. 1. 165.

3) ὃν ἐπικαλεῖται τις, Ἀνών. παρὰ Σουῖδ.

κλητῶρ, = κλητήρ, Ἡρόδ. π. μιν. 122, 32, 14, Ἰππύκρ. εὐρηται δὲ καὶ ἐν Ἀντιγρ. τοῦ Δημ. 244. 3, 542. 10, 1147. 6, Πλουτ. 2. 128F, κτλ., ἐν πλεονασμῷ πτώσεως, κλητῶρος, κλητῶρι, κτλ.

κλητῶ, ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ κλείω (δ).

κλιθεάνάριος, ὁ, Λατ. clibanarius, θωρακαφόρος, κλιθεάνάριος, ὁλοκαύστηρος· κλιθεάνος γὰρ οἱ Ρωμαῖοι τὰ σιδήρεά καλύμματα καλοῦσι, ἀντὶ τοῦ κληθῆναι· Ἰω. Λυδ. 158. 25. Ἰ' Ὁ Ἰω. Λυδ. φαίνεται ὅτι πιστεύει ὅτι ἡ λέξις κλιθεάνος ἢ κλιθεάνιος, ἔξ αὐτῶν τὸ κλιθεάνάριος, ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ celo ὡς ἐξ ἑ: celo, clibanum, clibanarius, clibanarius).

κλιθεάνος, κλιθεάνότης, κλιθεάνοειδής, κλιθεάνος, ἴδε ἐν λέξ. κριθεάν.

κλίμα [ε], τό, (κλίνω) ἡ κλίσις ἢ κατωφέρεια ἐδάφους κατὰ τινα διεύθυνσιν, ἐκότερον τοῦ κλ. (ἐπὶ σειρᾷ ὁρίων), Πολυδ. 2. 16, 3· ἡ πόλις τῷ ὅλῳ κλ. τέτραπται πρὸς τὰς ἀρκτους ὁ αὐτ. 7. 6, 1, κτλ. II. κυρίως ἡ ὑποτιθεμένη κατωφέρεια τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ ἰσημερινοῦ πρὸς τοὺς πόλους (inclinalio caeli, Vitruv. 1. 1).

2) μέρος τῆς γῆς ἢ ζώνη, τὸ βόρειον κλ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 2. 5· τὸ μεσημβρινόν Διον. Ἀλ. 1. 9· τὸ ὑπάρκτιον Πλουτ. Μάρ. 11· τὰ πρὸς μεσημβρίαν κλίματα τῆς Μηδίας, ἡ πρὸς νότον χώρα αὐτῆς, Πολυδ. 5. 44, 6, πρὸς 10. 1, 3, Ἀνθ. Π. 9. 97, Ἀθην. 523F.

III. μεταφορ., κλίσις, εἰσβολή, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 15, 20. IV. πτώσις, ἐπὶ τῇ κλίμακί, διὰ θανάτου ἐν ἱλικίᾳ ἐπὶ ἐπὶ, Ἐλλ. Ἐπιγράμ. 579.

κλιμακίδιον, ἡ, Ἐπίρρ. (κλίμαξ) ὁλίγη κλίμακος, Συνέσ. 48C, Βασίλ., κτλ. παρ' Ἰουκ. ἐν λέξ. προκρόσσας.

κλιμακίδιον, τό, = κλιμακίδιον. Ἀμειψίας ἐν «Κόννη» 6

κλιμακίζω: μέλλ. -έσω, μεταχειρίζομαι τὸ τοῦ παλαιστοῦ τέχνησιν τὸ καλούμενον, κλίμαξ (σημασ., III), Πολύδ. Γ', 156.

II. μεταφρ., διαστρέφω, διαφθείρω, τοὺς νόμους Δειναρχ. παρὰ Σουίδ., ἐνθα ὁ Ἀρποκρ. καὶ ὁ Φώτ. ἔχουσι: κλιμαξίω.

κλιμακίζω [α], τὸ, ὑποκορ. τοῦ κλιμαξίω. Ἀριστοφ. Εἰρ. 69, Ἀριστοφῶν ἐν «Ἰατρῶν» I. 6.

2) ἴδε ἐν λέξ. κλιμαξίω II. 2. κλιμακίς. -ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ κλιμαξίω, μικρὰ κλίμαξ, «σκαλιστά», Πολύδ. 5. 97, 5' ἐν τῷ πληθ., ἡ κλίμαξ πλοίου, Α. Β. 272.

2) γυνὴ ποιοῦσα ἑαυτὴν κλιμακα, κύπτουσα δηλ. ὅπως διὰ τῆς βάζεως αὐτῆς ἀνέλθῃ τις εἰς τὴν ἀμξαίναν, Πλούτ. 2. 50B, Ἀδὴν. 256D.

κλιμακισμός, ὁ, εἶδος παλαιστικῶν τεχνάσματος, Ἰσὺχ.· πρβλ. κλιμαξίω II.

κλιμακοειδής, ἐς, ὅμοιος κλιμακί, Σχόλ. εἰς Ἰπποκρ. τ. 1, σ. 8, Dielz.

κλιμακίσεις, εἴσα, εν, ἔχων βαθμίδας, «κλιμακώσαν, κλιμακα ἔχουσαν ὕψλην» (Σουίδ.), Νόνν. Δ. 18. 56· εἰσφ. γραφ. ἐν Ἰλ. Β. 729.

κλιμακο-φόρος, ον, φέρων κλιμακα, Πολύδ. 10. 12, 1, Διόδ. 18. 33, κτλ.

2) ὁ ἐπὶ κλιμακίου φέρων νεκρὸν, ἐν τῇ τύπῳ κλιμακιοφόρος, Ἰσὺχ.

κλιμακκτήρ, ἥρος, ὁ, βαθμὶς κλιμακος, Εὐθ. Ἰλ. 1570, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 270· ἴδε ἐν λέξ. κλιμαξίω II. 2.

II. μεταφρ., κρίσιμος περίοδος ἐν τῇ ζωῇ τοῦ ἀνθρώπου, καθ' ἃ ἐπιστεῦνον οἱ ὀρχαῖοι, ὡς π. χ. τὰ ἔτη τῆς ἡλικίας 7, 14, 21, 28, κτλ., Πλιν. 7. 49, 50, § 161, Varro παρὰ Gell. 3. 10., 15. 7· καθόλου, κινδύνος, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ.—ἔθεν, ἐν αὐτῷ κλιμακκτηρικῶς, ἔτις τοῦ βίου κινδυνώδης, δηλ. τὸ 63^{ον}, Πτολ. Γεωγρ. σελ. 140. 26, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 193.

κλιμακκτηρίζωμαι, εἰσέρχομαι εἰς τὸν κλιμακκτηρικὸν ἐνιαυτὸν τοῦ βίου μου, Ἀνώνυμ. ἐν Cod. Reg. 2500, fol. 80B.

κλιμακώδης, ἐς, (εἰδος) ὅμοιος πρὸς κλιμακα, κλιμακώτης, Στράβ. 536.

κλιμακώτης, ἡ, ὅν, ὡς εἰ ἐκ ῥήματος κλιμακώω, πεποιημένος ὡς κλίμαξ, ἀποτελούμενος ἐκ πολλῶν μερῶν ὑπεριμενῶν ἀλλήλων, Πολύδ. 5. 59, 9.

II. κλιμακωτὸν σχῆμα = κλιμαξίω IV, σχῆμα ῥητορικόν, Ἑρμογ. ἐν Ῥήτορι (Walz) τ. 3. σ. 286, 10, κτλ.

κλιμαξί. ἄκος, ἡ, (κλίνω) ἐσκάλα (ὀνομασθεῖσα οὕτως ὡς κεκλιμένη πλαγίως), Ὁδ. Α. 330, K. 558, κτλ.—κλιμαξί κινητὴ πολυεμικὴ, Θουκ. 3. 23, Ξεν. Ἰλλ. 7. 2, 7, κτλ. καὶ κλιμαξίος προσμαδῶσαι ἐν Δισύλ. Θόδ. 466, πρβλ. Εὐριπ. Φοῖν. 489· κλιμακας προσβάλλειν Εὐρ. Ἰκέτ. 495· προστιθέναι Θουκ. ἐνθ' ἄνωτ.—κλιμαξί πλοίου, ἀλλαγῶ ἀποσβάθρα, Εὐρ. I. T. 1351, 1382, Θεοκρ. 22. 30· κλιμαξί ἐλικτὴ, περιελισσομένη, ἐλικοειδής, κλιμαξί στυπίνῃ, ἐκ στυπίνου, Ἀρχ. Μαθ. σ. 102.

II. κλιμακοειδὲς κολαστήριον ὄργανον, Ἀριστοφ. Βάτρ. 618.

2) ἔτερον ἐν χρήσει πρὸς θεραπείαν ἐκφυλάσσειν, Ἰππ. π. 808· κλιμαξί ἔχουσα κλιμακκτήρας, δηλ. βαθμίδας, ἥτοι ἐκλίνας διαδοχικάς, αὐτοὶ 838· ἀντὶ τοῦ κλιμακκτήρ ὁ αὐτὸς μεταχειρίζεται ἐπίσης καὶ τὴν λέξιν κλιμακίων. αὐτοὶ 782· πρβλ. Ἰαλν. Λεξ. Ἰππ. 502.

III. ἐν Σοφ. Τρ. 521, κλιμακας ἀμφίπλεκτοι κεῖται ἐπὶ τινος παλαιστικῶν τεχνάσματος, ὅπερ κατὰ διαφόρους τρόπους ἐρμηνεύεται, ἴδε Ἑρμην., ὅστις παραβάλλει, Ὁδ. Μεταφρ. 9. 51 κέξ.· πρβλ. κλιμακίζω, ἴδε καὶ σημειώσιν Jebb. ἐν τόπῳ.

IV. ἐν τῇ ῥητορικῇ, κλιμαξί, ἡ βαθμιαία ἀνάβασις ἀπὸ ἀσθενεστέρων ἐκφράσεων εἰς ἰσχυροτέρας, Λατ. gradatio, ὡς παρὰ Δημ. 228. 9 κέξ.· οὕτω παρὰ Κικέρωνι abili, enasit, erubuit· πρβλ. de Orat. 3. 54, Λογγίνος 23, Κοϊντῆλλ. 9. 3.

V. μέρος τοῦ ὁρμάτος, πρόμηκες ὅλον τεθειμένον ὑπεράνω τοῦ ἄκρονος, στενούμενον πρὸς τὰ ἄνω κλιμακκῶν, Ἀρρ. Ἀν. 5. 7. 11, πρβλ. Πολύδ. Α'. 253.

VI. φέρετρον, πρβλ. κλιμακο-φόρος 2.

κλιμαξ-αρχός ἢ -ἀρχης, ον, ὁ διοικητὴς ἐπαρχίας· -αρχέω, εἶμαι κλιμαξάρχης, Θεοφύλ. Σιμοκ. 3. 9., 4, 9, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. σ. 73, 80 καὶ 86B.

κλιμαξίτας (δηλ. σεισμός), ὁ, = ἐπικλίντης, Ἰρακλίδ. Ἀλ. ληγ. 38, Ἀμμων. Μιάρκελλ. 17. 7· ἐπανορθώσαν ἐν Διογ. Α. 7. 154, ἀντὶ καυματίας.

κλινάριον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κλίνῃ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 33, Ἀρρ. Ἰππ. 13, 5, 13.

κλιν-ἀρχης, ον, ὁ, ὁ συμποσίαρχος, Φίλων 2. 537.

κλινάς, -άδος, ἡ, προσκεφάλαιον ἐπὶ ἀνακλίντρον, Εὐθ. Βίος Κωνστ. 3. 15.

κλινετός, α, ον, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κλίνην, Εὐθ. Βίος Κωνστ. 816. 19.

κλίνῃ [ε], ἡ, (κλίνω) ἀνάκλιντρον, οἷα τὰ ἐν τοῖς δελφείοις ἐν χρήσει ἢ κλίνῃ ἐν ἡ κοίμαται τις (πρβλ. ἀμφέκολλος). ἐν κλίνῃ κλίνειν τινὰ Ἠρόδ. 9. 16, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀγ. 1090· κλίνην στρωπνύναι Ἠρόδ. 6. 139, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 6· ἐπὶ κλίνῃς φέρεσθαι Ἀνδοκ. 9. 7· ἐκ κλίνης ἀνίστασθαι, μετὰ νόσον,

Ἀνδοκ. 9. 20· ὡσαύτως ἐν χρήσει ἐπὶ φερίτρον νεκρικοῦ, Θουκ. 2. 34, Πλάτ. Νόμ. 947B, Π·—ἱερὰ κλίνῃ, τὸ lectisternium ἢ pulvinar Deorum τῶν Ρωμαίων.—Ἀτ κλίνειαι συγγένεις ἐκπομπῆς πλοῦτος διὰ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, Ἠρόδ. 1. 50., 9. 82· εἰ' ἐλεφαντίνων ποδῶν, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδὴλ. 8, κτλ.—Πρβλ. Λεξ. τῶν Ἀρχαίων. ἐν λέξ. lectus.

κλινήρης, ἐς, ἐπὶ κλίνῃς κατακειμένος, κατάκοιτος, Λατίν. lecto pñicus, Πλούτ. Πύρρ. 11, Ἀδὴν. 554D.

κλινη-φόρος, ον, φέρων κλίνην, Ἰω. Χρυσ. τ. 7, σ. 248.

κλινέδιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κλίνῃ, Ἀριστοφ. Λυσ. 916, Διον. Ἄλ. 7. 59, Πλούτ. Κηριολ. 24.

κλινεύς, ἡ, ὅν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κλίνην· ὡς οὐσίαστ., κλινεύς, ὁ, Λατ. clinicus, ἱατρός ἐπισκεπτόμενος τοὺς ἀσθενεῖς ἐπὶ τῇ κλίνῃ κατακειμένους, Ἀνθ. Π. 11. 113, Martini. 9. 97· ἢ κλινική (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη ἢ μέθοδος τοῦ κλινικοῦ ἱατροῦ, Πλιν. π. Φυσ. Ἰστ. 29. 1. II. κλιμακοφόρος 2, Martini. 3. 93.

κλινές, εἶδος ἡ, κλινέδιον. Κρατῖνος ἐν «Ὀδυσσεῦσι» 10, Ἀριστοφ. Θιασμ. 261· πρβλ. Πολύδ. Γ', 33, Ἰσὺχ.

κλινω-βάτεια, ἡ, ἡ εἰς τὴν κλίνην περιορισμός, παρὰ Ψεφρικ. Ἰλλ. Βιβλ. 12. 273 Harles.

κλινωειδής, ἐς, ὅμοιος κλίνῃ, αἱ τρεῖς ἐνδοθεν τοῦ κρανίου ἀποφύσεις, ἄλλως τὸ σφηνοειδὲς ὁστοῦν Gatt.

κλινω-καθεδριον, τὸ, ἀναπαυστικὴ καθέδρα, ἀπολυθρόνα, Φώτ. εἰς Α. Β. 272.

κλινω-κρημνίω, τακτοποιῶ δειπνητικὰς κλινὰς· μεταφρ., ὁμιλῶ ἀέπειτα περὶ τοιούτων πραγμάτων, Πολύδ. 12. 24, 3.

κλινω-αἶλη [α], ἡ, πάλη ἐπὶ τῇ κλίνῃ, μετ' αἰσχρᾶς σημασίαι, Sueton. Dom. 22.

κλινω-πετής, ἐς, κατάκοιτος, κλινήρης, Ἰππ. 451. 21, Ξεν. Ἰλλ. 5. 4, 58, κτλ.—Ὀύς, κλινωπέτεια, Νεόφυτ. ἐν Cod. Reg. 1189, fol. 140a.

κλινωπηγία, ἡ, τὸ κατασκευάζειν κλινὰς, Θεοφρ. π. Φυσ. Ἰστ. 3. 10, 1, κτλ.

κλινωπήγιον, τὸ, τόπος ἐνθα κλίνει κατασκευάζονται, ἐργαστήριον κλινῶν, Πολύδ. Ζ', 159.

κλινω-πηγός, ὁ, κλινωποιός, Θεόγνωστ. 96. 21, Σουλ. Ἰππ. 2135 (ἐνθα κλινω-), ὡσαύτως κλινω-πήξ, -πήγος, ὁ, Θεόγνωστ. 40. 22.

κλινωπόδιον, τὸ, θαμνιὸν φρυγανῶδες ἔχον φύλλα ἐμπόλην παραπλήσιον καὶ τὰ ἄνω ἥμοια κλίνῃς ποσὶν, Clinopodium vulgare, Διοσκ. 3. 109, Πλιν. 24. 87.

κλινω-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων κλινὰς, ξυλουργός, Πλάτ. Πολ. 590E, Δημ. 816, 9· ἡ κλινωποιεῖα (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλινὰς, Πολύδ. Ζ', 159.

κλινω-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων κλινὰς, ξυλουργός, Πλάτ. Πολ. 590E, Δημ. 816, 9· ἡ κλινωποιεῖα (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλινὰς, Πολύδ. Ζ', 159.

κλινω-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων κλινὰς, ξυλουργός, Πλάτ. Πολ. 590E, Δημ. 816, 9· ἡ κλινωποιεῖα (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλινὰς, Πολύδ. Ζ', 159.

κλινω-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων κλινὰς, ξυλουργός, Πλάτ. Πολ. 590E, Δημ. 816, 9· ἡ κλινωποιεῖα (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλινὰς, Πολύδ. Ζ', 159.

κλινω-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων κλινὰς, ξυλουργός, Πλάτ. Πολ. 590E, Δημ. 816, 9· ἡ κλινωποιεῖα (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλινὰς, Πολύδ. Ζ', 159.

κλινω-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων κλινὰς, ξυλουργός, Πλάτ. Πολ. 590E, Δημ. 816, 9· ἡ κλινωποιεῖα (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλινὰς, Πολύδ. Ζ', 159.

κλινω-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων κλινὰς, ξυλουργός, Πλάτ. Πολ. 590E, Δημ. 816, 9· ἡ κλινωποιεῖα (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλινὰς, Πολύδ. Ζ', 159.

κλινω-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων κλινὰς, ξυλουργός, Πλάτ. Πολ. 590E, Δημ. 816, 9· ἡ κλινωποιεῖα (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλινὰς, Πολύδ. Ζ', 159.

κλινω-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων κλινὰς, ξυλουργός, Πλάτ. Πολ. 590E, Δημ. 816, 9· ἡ κλινωποιεῖα (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλινὰς, Πολύδ. Ζ', 159.

κλινω-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων κλινὰς, ξυλουργός, Πλάτ. Πολ. 590E, Δημ. 816, 9· ἡ κλινωποιεῖα (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλινὰς, Πολύδ. Ζ', 159.

κλινω-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων κλινὰς, ξυλουργός, Πλάτ. Πολ. 590E, Δημ. 816, 9· ἡ κλινωποιεῖα (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλινὰς, Πολύδ. Ζ', 159.

κλινω-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων κλινὰς, ξυλουργός, Πλάτ. Πολ. 590E, Δημ. 816, 9· ἡ κλινωποιεῖα (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλινὰς, Πολύδ. Ζ', 159.

κλινω-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων κλινὰς, ξυλουργός, Πλάτ. Πολ. 590E, Δημ. 816, 9· ἡ κλινωποιεῖα (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλινὰς, Πολύδ. Ζ', 159.

κλινω-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων κλινὰς, ξυλουργός, Πλάτ. Πολ. 590E, Δημ. 816, 9· ἡ κλινωποιεῖα (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλινὰς, Πολύδ. Ζ', 159.

κλινω-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων κλινὰς, ξυλουργός, Πλάτ. Πολ. 590E, Δημ. 816, 9· ἡ κλινωποιεῖα (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλινὰς, Πολύδ. Ζ', 159.

κλινω-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων κλινὰς, ξυλουργός, Πλάτ. Πολ. 590E, Δημ. 816, 9· ἡ κλινωποιεῖα (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλινὰς, Πολύδ. Ζ', 159.

κλινω-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων κλινὰς, ξυλουργός, Πλάτ. Πολ. 590E, Δημ. 816, 9· ἡ κλινωποιεῖα (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλινὰς, Πολύδ. Ζ', 159.

κλινω-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων κλινὰς, ξυλουργός, Πλάτ. Πολ. 590E, Δημ. 816, 9· ἡ κλινωποιεῖα (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλινὰς, Πολύδ. Ζ', 159.

κλινω-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων κλινὰς, ξυλουργός, Πλάτ. Πολ. 590E, Δημ. 816, 9· ἡ κλινωποιεῖα (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλινὰς, Πολύδ. Ζ', 159.

κλινω-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων κλινὰς, ξυλουργός, Πλάτ. Πολ. 590E, Δημ. 816, 9· ἡ κλινωποιεῖα (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλινὰς, Πολύδ. Ζ', 159.

κλινω-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων κλινὰς, ξυλουργός, Πλάτ. Πολ. 590E, Δημ. 816, 9· ἡ κλινωποιεῖα (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλινὰς, Πολύδ. Ζ', 159.

κλινω-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων κλινὰς, ξυλουργός, Πλάτ. Πολ. 590E, Δημ. 816, 9· ἡ κλινωποιεῖα (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλινὰς, Πολύδ. Ζ', 159.

Ω. 510· ἔκλινε γὰρ κέρως .. ἡμῶν Εὐρ. Ίλιε. 704· ὡσαύτως, ἔκ πνυθμένῳ ἐκλινε .. κλῆθρα (πρὸς κλῆθος) Σοφ. Ο. Τ. 1262, πρὸς Εὐρ. Πρ. Μαιν. 1030.—Μέσ., Περσῶν κλινάμενοι [δύναμις] Ἑλλ. Ἐπιγρ. 749. 9. 2) κλῆμις τι νά κλινῇ πρὸς τι δηλ., ἐρεῖδω, ἀκούω μὲν, τι πρὸς τι Π. Ψ. 171, 510· ὡσαύτως μετὰ δὲ, ἐστὴν σάκε' ὁμοίαι κλινάμεντες, δηλ. ἐρεῖσαντες τὰς ἀσπίδας ἐπὶ τῶν ὤμων, Α. 592.

3) στρέφω τι πρὸς τι, στήριζω, ἄριστα δ' ἐκλιναν πρὸς ἐνώπια Θ. 435· πῶς Σοφ. Ο. Κ. 193· οὕτω, ὅσπερ πάλιν κλίνασα, στρέψασι ὑπὸ τὸν ὀρθόμους της, Π. Γ. 427· ἐπὶ τὰ δεξιὰ κλ., στρέφω πρὸς .., Πλάτ. Τίμ. 77Ε.

4) κάμνω τινά γὰρ ἀνακλινῶ, κατακλινῶ, ἐν κλινῇ κλ., τινά, βάλλω τινά γὰρ ἀνακλινῶ ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ ὅπως δειπνήσῃ, Πρὸς. 9, 16, ἴδε κατωτ. Π. 3, ἐν τέλ. ὡσαύτως, κλινόν μ' ἐς εὐνήν Εὐρ. Ὀρ. 227· κλινάτε μ' ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 268· μεταφορ., ἡμέρα κλίνει κανάγει πάλιν ἅπαντα τάνθρωποις, διότι μία ἡμέρα δύναται νά ταπεινώσῃ πάντα τὰ ἀνθρώπινα πράγματα καὶ νά ἀνυψώσῃ αὐτὰ πάλιν, Σοφ. Αἴ. 131. 5) παρὰ Γραμμῆς, κλίνω ὀνόματα καὶ ῥήματα, πρὸς κλίσιν V. Π. 3. κάμνεται, ἀψ δ' ὁ πῶς πρὸς κόλπον ἐυζώνοιο τιθήνης ἐκλινῶ Π. 2. 467· ὁ δ' ἐκλινῶ, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν Π. 254· ἐπὶ χαλκοῦ λείητος μετὰ ποδῶν (τρίποδος), ἀψ δ' ἐτέρωσ' ἐκλινῶ, ἀνερτάπη, Ὀδ. Τ. 470· ἐπὶ τῆς μάχης, ἐτράπη, ἐκλινῶ δὲ μάχῃ Ἡσίοδ. Θ. 711· περὶ ἰσορροπίας πράγματος, οὐδαμῶς κλινῶ Πλάτ. Φαίδρ. 109Α· οὕτως ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., Πολύδ. 1, 27, 8.

2) στήριζομαι, ἀκούω μὲν πρὸς τι πρᾶγμα, μετὰ δὲ, ἀσπίσι κεκλιμένοι Π. Γ. 135, πρὸς Χ. 3· κλίνω κεκλιμένη Ὀδ. Ζ. 307· κλινῶ κεκλ. Ρ. 29· ἐν ὁρῇ κεκλιμένος Ἀρχιλ. 2· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κλινάμενος σταθμῷ Ὀδ. Ρ. 340· ὡσαύτως, κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπάλλεσιν Π. Χ. 3· πρὸς τοῖσιν ἐκλινῶσαν Ἀρχιλ. 30· εὐλα ἐς ἀλλήλα κεκλιμένα Ἡρόδ. 4. 73.

3) κατακλινῶμαι, ἐν νεκρῶσι κλινῶντην Π. Κ. 350, κτλ. παραί λυγέσσι κλινῶνται, κατακλινῶνται πλησίον τῆς νύμφης, Ὀδ. Σ. 213, πρὸς Σοφ. Τρ. 1226· ἐν τῷ πρῶμ., εἶμαι κεκλιμένος, κεῖμαι, κοίτομαι, ἔντα .. παρ' αὐτοῖσι γυῖνι κέκλιτο Π. Κ. 472· ἡμεῖς δ' ἐγγὺς ἐκέκλιτο, ἔκειτο [κεκαλυμμένον] ὑπὸ νύκτος, Ε. 356· φύλλα κεκλιμένων, πεπτωκότων, πεσόντων, Ὀδ. Α. 94· ἀλλὰ φύλλα κεκλ. παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3, 9, 2, κρεμνόμενα Ἀθηναῖοι κεκλιμένη περὶ ὁθόνην, 1216· Ἀλφειοῦ πόρος κλινῶς, κείμενος πλησίον τοῦ ὁρίματος τοῦ Ἀλφειοῦ, Δίτρυφ. Ὀ. 1. 148· ἐπὶ γόνυ κέκλιται, ἔπεσον εἰς τὰ γόνατα, Δίτρυφ. Πέρσ. 930· ὑπὲρ κέκλιται Σοφ. Ἀντ. 1188· τὸ μὲν πρῶτον ἐρρήγνυτο τὸ τεῖχος, ἔπειτα δὲ καὶ ἐκλινετο Σεν. Ἑλλ. 5. 2. 5· οὐ νοῦσαι .., οὐδ' ὑπὸ θυμῶν κλινῶνται κεκλιμένα Ἀνθ. Π. 7. 493, πρὸς 315, 488· ὡσαύτως, ὡς τὸ κατακλινῶμαι, ἀνακλινῶμαι ἐπὶ κλίνῃ ἐν δειπνῇ, κλινῶντες ἐδαιύνοντο Ἡρόδ. 1. 211, πρὸς Εὐρ. Κύν. 544· κλινῶνται καὶ πῶμον Κωμ. Ἀνών. 305, ἴδε Μείνεκε 5. σ. 121· ἴδε ἀνωτ. 1. 4. 4) ἐπὶ τοῖσιν (ὡσαύτως ἐν τῷ πρῶμ.), κλίνω πρὸς τὴν θάλασσαν κτλ., κεῖμαι πλησίον, ἀλλ' κεκλιμένη Ὀδ. Ν. 235· νῆσαι .. αἰθ' ἀλλ' κεκλιταί (Ἐπικ. ἀντὶ κέκλινται), 4. 608· ἐνταῦθεν ἐπὶ προσώπων, κεῖμαι ἐπὶ τινος, ζῶ, διαμένω πλησίον τινός, Ὀρεστιάδης .. λίμνην κεκλιμένην Κηφισοῖσι Π. Ε. 709· ῥήγνυμι θαλάσσης κεκλιταί Π. 68, πρὸς Α. 740· δισσοῖσιν ἀπείροις κλινῶς Σοφ. Τρ. 101· παρὰ μεταγεν. συγγραμ., τόποι κεκλιμένοι πρὸς ἀνατολὰς, εἰς τὰς ἀρκτους, κτλ., Λατ. vergentes ad .., Πολύδ. 2. 14, 4. 1. 42, 5, κτλ. πρὸς κλίμα.

5) μεταφ., ἔχω κλίσιν πρὸς τινα, τινὶ Πινδ. Ν. 4. 25, Πολύδ. 30. 10, 2· πρὸς προσκλίνω Π. 2. 854.

III. Μέσ., ἴδε ἀνωτ. Π. 2· ἀποκλίνω, κλινάμενης μεσημέρης Ἡρόδ. 3. 114· καὶ κλίνεται γὰρ (δηλ. τὸ ἡμῆρ) Σοφ. Ἀποσπ. 239· πρὸς ἀποκλίνω. IV. οὕτω παρὰ μεταγεν., ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., κλ. πρὸς .., εἶμαι κεκλιμένος πρὸς .., Ἀριστ. Φυσιογν. β. 37· κλινόντας ὑπὸ ζέρον ἡλίου, ἐνῷ ὁ ἥλιος ἐκλινε πρὸς δύσμάς, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 452· ἅμα τῷ κλίνειν τὸ τρίτον μέρος τῆς νυκτός, ὅτε ἔλθουν εἰς τὸ τέλος, Πολύδ. 3. 93, 7· ἡ ἡμέρα ἤρεατο κλίνειν Εὐαγγ. κ. Λουκ. θ'. 12· κλίνειν ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἐκπίπτει, σφειρόμαι, Σεν. Ἀπομν. 3. 5, 13· οὕτως ἀπολ. Πολύδ. 30. 10, 2, κτλ.

2) ἐπὶ στρατιωτῶν, κλίνειν ἐπ' ἀσπίδα, ἐπὶ ὄρου, στρέφομαι πρὸς τὰ ἄριστερά, πρὸς τὰ δεξιὰ, Πολύδ. 3. 115, 9, κτλ. ἴδε κλίσιν III· κλ. πρὸς ζυγὴν, πρὸς Λατ. inclinator acies, ὁ αὐτ. 1. 27, 8.

κλίσια, ἰων.-ἑτ., ἡ, (κλίνω)—τόπος πρὸς κατάκλινιν, ἐνθα κατακλίνεται τίς, 1. καλύβη ἢ πᾶν πρόσκιον οἰκοδόμημα, παράπηγμα, ἐν γρήσει ὡς πρόσκιον κατοικία—παρ' Ὀμ. αὐτὰς αἱ κλίσαι εἶναι δύο εἰδῶν, 1) πρὸς γρήσιν ἐν καιρῷ εἰρήνης, αἱ καλύβαι, ἐν αἷς οἱ βοσκοὶ διήρχοντο τὴν νύκτα, εἰς αὐτὰς καταφεύγον ἐν ἀνάγκῃ, καὶ ὅπου ἐρύλαστον τὰς ἐκταροφίας τῶν αὐτῶν δὲ εἶναι ἡ συνήθης σημασία ἐν τῇ Ὀδ., ἀλλ' ἐν τῇ Ἰλ. μόνον ἀπαξ, Σ: 589.

2) πρὸς γρήσιν ἐν καιρῷ πολέμου, ἐν αἷς οἱ πολιορκηταὶ κατῶκον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πολιορκίας· ἡ συνήθης σημασία, ἐν τῇ Ἰλ. ἐν τῷ πληθ. αἱ καλύβαι τοῦ στρατοῦ, τὸ στρατόπεδον, συχ. ἐν Ἰλ. ὅτι δὲ ἦσαν σκηναί, ἀλλὰ εὐλιναι καλύβαι, φαίνεται ἐκ τοῦ ἐν Ἰλ. Ω. 448 κέξ. κλ. εὐτυκτος Κ. 566· εὐπυκτος Ι. 603· εἰδ., ὅτε στρατεύματι ἡγέμετρος πρὸς ἀναχώρησιν δὲν διέλυε τὰς κλίσιας ὅπως τὰς παρατάξεις, ἀλλὰ τὰς κατέκαιεν ἐπὶ τόπον, Ὀδ. Θ. 501.—Μέσ. Ὀμ. ἡ λέξις σκηνῇ περιήλθεν εἰς κοινὴν γρήσιν καὶ ἡ λέξις κλίσια κατέστη σκηνὴ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ποιηταῖς, ὡς Δίτρυφ. Ἀποσπ. 128, Σοφ. Αἴ. 191, 1407, Εὐρ. Ι. Α. 189· Βάκχου κλίσαι, ἐπὶ οἰνοποιείων, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 810, 7· εὐσεδέων κλίσιν, ἐπὶ τοῦ τάφου, ὁ αὐτ. 237. 4.

II. πᾶν πρᾶγμα ἐφ' οὗ τις κατακλίνεται ἢ καθίσταται, ἀνάκλιντρον ἢ ἀποκλινῶν, Ὀδ. Δ. 123· κεκοσμημένη μετὰ χρυσῶν καὶ ἐλέφαντα, Τ. 55· πρὸς κλιντήρ, κλίσιν, 2) ἀνάκλιντρον, ἐφ' οὗ τις ἀνακλίνεται παρὰ τὴν τράπεζαν, κλίσια μετὰ προσκεφαλαίων, Πινδ. Π. 4. 237· ἐν τῷ πληθ., ὡσαύτως, θέσις ἐπὶ τοιοῦτου ἀνακλιντροῦ, κλ. ἄτιμος Πλουτ. Ἀντών. 50., 2. 148F· κλ. ἄδοξος Ἀθήν. 544C.

3) κλίνη νυμφική, Εὐρ. Ἀλκ. 994, Ι. Τ. 857. III. ὁμοῖος ἀνθρώπων δειπνούντων, Εὐαγγ. κ. Λουκ. θ'. 14· αἴθουσα συνεντεύξεως, Λουκ. Ἐρωτ. 12. IV. τὸ κατακλινῶναι, Πλουτ. Σερτώρ. 26.

κλίσιαδες, αἱ, (κλίνω) διελθίδες, ἥτοι συμπυκνῶμεναι πύλαι ἢ θύραι, Πλουτ. Πομπ. 20, Φιλων Ι. 520, κτλ. (ὡσαύτως, κλ. ὀύραι Διον. Ἀλ. 5. 39)—μεταφ., μεγάλαι κλίσιαδες ἀναπτεπτάται .. τῷ Πέρσῃ, εὐρεῖα εἰσοδος, Ἡρόδ. 9. 9.—Ἀλλ' ὁ Δινδ. προτιμᾷ τὴν γραφήν, κλίσιαδες, ἐκ τοῦ κλίσω, ἴδε κλίσιν ἐν τέλ.

κλίσινθεν, Ἐπιγρ. ἐκ καλύβης, Ἰλ. Δ. 391, κτλ. πρὸς κλίσια Ι. κλίσινθεν, Ἐπιγρ. εἰς ἣ πρὸς τὴν καλύβην, Ἰλ. Δ. 185· πρὸς κλίσια Ι.

κλίσιν [κλῆ], τὸ, (κλίνω), περιπτερον περὶ κλίσιαν καὶ οἰκετικὸς οἶκος εὐεχής, περὶ δὲ κλίσιον ὅτε πάντῃ Ὀδ. Ω. 208, ἴδε Σχόλ. εἰς Ὀμ., καὶ ὅσο. Στ. ἐν 111.

κλίσιν, τὸ, ἐξωτερικὸς οἶκος, αὐτὴ ὑπὸ στεγος χρησιμεύουσα ὡς σταθμὸς ὑποστυλίων καὶ ὡς ἐργαστήριον, τῆς οἰκίας τὸ κλ., Ἀντιφ. ἐν Ἀκαστῇ 2· τριῶν ἡμῶν οὐδὲν οἰκίῳν .. κλίσιον οἰκισθασάντων Ἀντ. 121. 55· οὐδὲν οἶκος οἶκος, πορνείον, Δημ. 270. 10. [ἢ ποσότης τῆς λείας ταύτης ὁρίζεται ἐκ τοῦ Ἀντιφ. ἐν ὧν, πρὸς Δράκ. 37. 19, Ἐτυμ. Μέγ. 520. 14, ἐνθα ὡσαύτως λέγεται ὅτι εἶναι παροῦς.] ὁ Δινδ. ἀκολουθεῖ τοῖς Γραμμ. τοῖς αἰσ καὶ τῇ Δι. Διον. παρ' Εὐστ. 1957. 62, γράφων κλίσιον ἐκ τοῦ κλίσω, πρὸς κλίσιαδες ἐνῷ τὸ Ὀμηρ. κλίσιον πρέπει νά ἀναφέρεται εἰς τὴν ΚΑΙ, κλίνω].

κλίσιν [κλῆ], εὐα, ἡ, (κλίνω) κάμψις, λυγισμός, τοῦ τραχήλου Πλουτ. Πύρρ. 8· ἡ ἀπὸ κλίσιν, δύσις τοῦ ἡλίου, Διον. Π. 1095, πρὸς 585. II. τὸ κατακλινῶναι, Εὐρ. Τρ. 113· τόπος ἐν ᾧ τις δύναται νά κατακλινῇ, μασακὴ κλ., ὕπνον ἐλθεῖναι Ὀππ. Ἀλ. 1. 25. III. στρατός, ἐπὶ στρατιωτῶν, τὴν κλίσιν ποιεῖσθαι ἐπὶ ὄρου, πρὸς δεξιὰ, ἐφ' ἣν ἦσαν (ἢ ἐπ' ἀσπίδα Αἰν. Ταντ.) πρὸς ἄριστερά, Πολύδ. 3. 115, 10, 10. 23, 1, κτλ. πρὸς κλίνω IV. 2. IV. = κλίμα II, Διον. Π. 615. V. «κλίσιν», ὀνομαζόμενον καὶ ῥημάτων, σχηματισμός, Ἀπολλ. περὶ Συστάδ. 317, κτλ. οὕτω, τὸ κλίσιν μέρος αὐτοῦ 180.

κλίσιν, ἡ, (κλίνω) ὡς τὸ κλίσια II, κλιντήρ, ἀνάκλιντρον, συγμ. παρ' Ὀμ. κλίσιν τε θρόνον τε Ὀδ. Α. 145· κοσμεῖται διὰ χρυσῶν, Π. 436· διὰ τάπητος, Ἰλ. Ι. 200· ἔχον ὑποστυλίων (ῥηγνυκ), Ὀδ. Δ. 136· κλ. βασιλῆος Θεογν. 1191, πρὸς Π. 657, 33, Εὐρ. Ὀρ. 1440· κλ. ἑλκροῖο Δρατ. 251. II. κλίσιν, καταπείρεται, Ἀριστ. π. Χρωμ. 2. 4.

κλίσιν, ἡ, ὄν. ἀνῆλκον εἰς τὴν κλίσιν ἢ τὸν σχηματισμόν, κλ. ἑκτασίς, ἡ χρονικὴ αὐξήσις, κλίσιν ἑκτασίς Ἐτυμ. Μέγ. 295. 14.

κλίσιν [κλῆ], τὸ, = κλίσιν, Λουκ. 600. 2) = κλίμα II, Ἀν. Π. 7. 089. 3) τὸ κατώτερον μέρος ἢ ἄκρον τόπου τινός, Πλάτ. Π. Βασιλ. III. 41. 4) τὸ κέραν στρατεύματος, εὐωνύμου κλίσιν ἡγήσασθαι Θεογν. Σμ. 1. 102B.

κλίσιν, ἡ, ὄν. ὁ κλινόμενος, Γρηγ. Ναξ. III. σ. 463A.

κλίσιν, εὐα, τὸ, = κλίσιν, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 599.

κλίσιν, ὅς, ἡ, αἰτ. πληθ. κλίσιν Π. Π. 390· (κλίνω)—κατωφέρεια, πλεονάζον, λατ. clineus, Π. ἐν ὧν ἀνωτ., Ὀδ. Ε. 470· Παρνησίαν ὑπὲρ κλίσιν Σοφ. Ἀντ. 1145· Περὶνθίαν πρὸς κλ. ἡ αὐτ. ἐν Τρ. 210, κτλ.—Ἀξ. ποιητ. [τὸ ἀεὶ ποτε] ὅ ἐν τῇ αἰτ. κλίσιν Ὀδ. ἐν ὧν ἀνωτ., ἐν ἄρσει ἀλλ' οὐδέποτε οὕτω παρ' Ἀττ.].

κλίσιν-πους, πόδις, ὁ, ἐξ ὅπου ἐν ᾧ συσφίγγονται οἱ πόδες τῶν κατακλινῶν, Ἰζέτ. Ἰστ. 13. 300.

κλίσιν, ὁ, ὡσαύτως μετὰ ἑτερογεν. πληθ. κλίσιν παρὰ τῷ Χοιροῖ, ἐν Ἀνεκθ. Ὀξων. 2. 234, Ἰδοτ. ἀρχ. Ἄτ. κλίσιν, Ἀριστοφ. Σφ. 897· (κλίσιν)—εἰσόδος τοῦ λαμοῦ κύνος, ἰλιος μέγα ἐκ εὐλο περιτραχίλων τιθέμενοι εἰς τὸν ἀνχένα ἀγρίου κύνος, Ἀριστοφ. ἐν ὧν ἀνωτ. πρὸς Π. 161· ἐν κλίσιν 1. 161· τοὺς δάκνυντας κύνας κλίσιν δάσαντες Σεν. Ἑλλ. 2. 4, 41· ὡσαύτως, κλ. σιδήρεις Βατρ. 99. 6· ἐνταῦθεν, 2) εἰδος βασιανιστηρίου ὁργάνου ἐν ᾧ ἐγκλείονται

μέλῃ τοῦ βασανιζομένου, Ψευ. Έλλ. 3. 3, 11, πρὸλ. Εὐρ. Κύκλ. 235, Λουκ. Τέτ. 32. 3) χρύσεος κλ., περιδέρκιον ἐκ χρυσοῦ (κόσμημα), Εὐρ. Κύκλ. 184· ἐπὶ ἵππου, Ἀνθ. Π. 9. 19, πρὸλ. Πλουτ. Φάβ. 20· πρὸλ. κύφων.

κλοιοφορέω, φορέω κλοιόν, κλοιοφορήσαντες ἐξωρίσθησαν Γεωργ. Ἀλεξ. ἐν βίῳ Χρυσόστ. τ. 8, σ. 228, 24· ἐκ τοῦ κλοιωφόρος, ον, ὁ φορῶν κλοιόν, Παλλὰδ. Ἰστ. Λαυσάκ. 924F.

κλοιόω, δεσμεύω διὰ κλοιοῦ, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ.

κλοιότρον, ἢ κλῆροτρον, τό, πῶαν. = κλειότρον, Ἰσχύ.

κλοιώτης, ου, ὁ, φορῶν κλοιόν, ἐπομένως = δεσμιώτης, Ἰσχύ.

κλοιωτός, ὄν, σκλοιωτός· δεσμῶς διεληγμένον· δ αὐτ.

κλονέω, τὸ κλείστον κατ' ἐνεστ.: μέλλ. -ήσω, Ἀριστοφ. Ἰππ.

361.—Παθ., ὡσαύτως ὡς ἐπὶ τὸ κλείστον κατ' ἐνεστ.: μέλλ.

κλονήσομαι, Ἰππ. 232, 41· μεταφ. ἄρ. κλονηθῆναι, ὁ αὐτ. 246,

16· (κλόνος). Ποιητ. ῥῆμα ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἰωάν. καὶ τοῖς

μεταγεν. πεζολογοῖς, παρὰ δὲ Ὁμ. μόνον ἐν τῇ Π., διώκω, ἐμβάλλω

εἰς ἀταξίαν, ταραχὴν καὶ σύγχυσιν, εἰσπῶ εἰς φυγὴν, πρὸ ἔξου

κλονέοντα φάλαγγας Ἰλ. Ε. 95· ὥστ' ἢ βροῶν ἀγέλην ἢ

πῶῦ μέγ' οἶων θῆρε ἔξω κλονέουσιν Ο. 324· [ἀνέμῳ] νέ-

φρα κλονέοντε παροίθεν Ψ. 213, πρὸλ. Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 551·

κλονέων ἀνεμος φλόγα εἰλυφάει Ἰλ. Υ. 492· ὡς ἔφρασε

κλονέων (θελ. Τρώας) Λ. 496, πρὸλ. 520· ἔκτορα δ' ἀσπερ-

χῆς κλονέων ἔφραπ' Χ. 188· χειρὶ κλονέειν τινά, ἐπὶ πύκτου,

Πινδ. 1. 8 (7). 141· ἀκολούθως καθύλου, συνταράττω, ἐνοχλῶ, κλο-

νίζω, καὶ νιν οὐ θάλλπος Θεοῦ .., οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν

κλονεῖ Σοφ. Τρ. 145· τόνδ' .. αἶται κλ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1244,

πρὸλ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 361. 2) ἀπολ., ἐπὶ τῶν ἀνέμων, πνέω

σποδρότατα, Διον. Π. 464. Ἡ Παθ., ὁρμῶ ἀγρῶν, φέρωμαι

ὁρμητικῶς, ἵππους ἐχέμεν, μηδὲ κλονέεσθαι ἐμὲλψ Ἰλ. Δ.

302· διώκομαι ἐν συγχύσει, ἐμπέτω εἰς σύγχυσιν, διαταράσσομαι,

ὑπὸ Τυδείδῃ κλονέοντο φάλαγγες Ε. 93, πρὸλ. Α. 148, Ε.

59, κλ. λαλαπ κλονεόμενοι Σίμων. Ἰαμβ. 1. 15· ψάμαθοι

κύμασι κλονέονται Πινδ. Π. 9. 84· τὸ συμπόσιον ἐκλονεῖτο

τῷ γέλωτι Λουκ. Ὀν. 47· κλονεῖσθαι τὴν γαστέρα Διλ. π.

Ζ. 2. 44. 2) ἀπολ., πληέτομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἀκτὰ κυμα-

τόπηξ χειμερία κλονεῖται Σοφ. Ο. Κ. 1241· παρ' δ' Ἰχθύες

ἐκλονέοντο, πλησίον δὲ ἀντιπλάσσαντο οἱ ἰχθύες, Ἡσ. Ἀσπ. Ἰπρ.

317· ἐπὶ μελισσῶν, συνέρχονται εἰς σμήνος, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 133.

κλόνησις, εως, ἡ, συντάραξις, ταραχὴ, Ἰππ. 507, Κόιντ. Σμ.

8. 41.

κλονίζω, = κλονέω, ἢ γῇ πᾶσα κλονίζεται Ψευδο-Χρυσ.

τ. 9, σ. 902G.

κλόνος, ιος, ἡ, = ῥάχης, Ἀντίμαχος παρὰ Πολυδ. Β'. 178·

κλόνειον, τό, = ἰσχύν, Ἰσχύ· κλονιστήρ, ὁ, = παραμῆριος

μάχαιρα ὁ αὐτ. (Πρὸλ. Σανσφ. εἰδη-ις, Λατ. clunis, cluna-

clun = κλονιστήρ).

κλονο-εεδῶς, Ἐπίρρ., μετὰ κλόνου, «κλονοεῖδῶς ἐσείσθη» Σχόλ.

εἰς Ἰλ. Χ. 448, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἐλελελχοθ.

κλονόεντα, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ κλονέοντα, Ἐτυμολ. Μέγ.

521, 22, κατὰ διόρθ. Schmidt.

κλονο-κάρδους, ον, ὁ πὰς καρδίας κλονῶν, ἐπιθετ. τοῦ κεραυ-

νοῦ, Ὀρρ. Ὑμν. 10. 8, ἐξ εἰκασίας τοῦ Στεφ. ἀντὶ χρονοκάρ-

δους.

κλόνος, ὁ, ποιητ. λέξις, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. (ὡς τὸ κλονέω)

μόνον ἐν τῇ Ἰλ., πᾶσα βία, συγκεχυμένη κίνησις, ἡ ταραχὴ τῆς

μάχης, ἰδίως ἐπὶ ἀνθρώπων φευγόντων ἐν ταραχῇ καὶ συγχύσει, ἢ

τῆς μάχης ταραχῇ, θύρου, κατὰ κλόνον Ἰλ. Π. 331, 713, 729·

κλ. ἐγχεῖσθαι, ὁ ὠπλιστὴς τῶν δορυτῶν, Ε. 170, Γ. 319· κλ. ἀν-

δρῶν, ὠπλιστὴς ἀνδρῶν, Ἡσ. Ἀσπ. Ἰπρ. 148· οὕτως, Λίσχλ. (ἐν

λυρικ. χωρίοις), κλόνους ἱπποχόρμας, πλῆθος μαχόμενων ἱπ-

πέων, Πέτρο. 107· ἀσπίστορας κλόνους ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 405· ἀπαῖ

παρ' Εὐρ., ἀκέψαι .. κλόνον Γυγάντων Ἰων 206· καὶ κορυμνῶς,

θύρου, ταραχῇ τῶν ἐντέρων, Ἀριστοφ. Νεφ. 387· πρὸλ. κλονέω.

κλονώδης, ες, (εἰδος) θορυβώδης, ταραχώδης, Γαλν. 8. 34B,

268E.

κλύπατος, α, ον, (κλύψ) κλοπιμαῖος, «κλεμμένος», ἐκ κλο-

πῆς πρὸρρηγμένος, πυρὸς πυγῇ Λίσχλ. Ἰπρ. 110, πρὸλ. Εὐρ. Ἀλκ.

1035. 2) κλοπιμαῖος, λαθραῖος, Πλάτ. Νόμ. 934G, Διον. Ἀλ.

2. 71.

κλοπεία, ἴδε ἐν λέξ. κλωπεία.

κλοπεῖον, τό, τὸ κλεμμένον, κλοπιμαῖον, Μάξιμ. π. καταρχ.

600.

κλοπεύς, -εως, ὁ, = κλύψ, κλέπτης, Σοφ. Φιλ. 77. 2)

καθύλου, ὁ κρυφῶς πράττων ἢ πράξας τι, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 493·

πρὸλ. κλέπτω IV.

κλωπεύω, ἴδε ἐν λέξ. κλωπεύω.

κλωπή, ἡ, (κλέπτω) κοινῶς «κλεψία», Λατ. furium, Λίσχλ.

Ἀγ. 534· ἐν τῷ πληθυντ., ὁ αὐτοῦ 403, Εὐρ. Ἰλ. 1175· κλοπῆς

χορημάτων ἀποκτείνειν Λυσ. 185. 34· ἱερῶν κλοπαί, ἱερου-

λίσαι, Πλάτ. Εὐθύδρουν 5D·— κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὑπερῶτερον ἄρ-

παγῇ ἢ ληστεία, Πλάτ. Νόμ. 941B, Δημ. 733. 11, πρὸλ. Λίσχλ.

ἐνθ' ἀντι. 2) ἐπὶ συγγραμμάτων, ἡ ἰδιοποίησις ἐξωγ. ἰδεῶν, Παρ-

φύρ. παρ' Εὐρ. ἐν Εὐάγγ. Προπ. 465D.

II. μυστικὴ πρῆξις,

ἀπάτη, Εὐρ. Ἰπρ. Μακρ. 100, Λίσχλ. 35. 25· κλοπῇ, λοθραῖος ἢ

δι' ἀπάτης, Σοφ. Φιλ. 1025, Εὐρ. Ἰων 1254· ποδοῖν κλοπὰν

ἀρέσθαι = φυγὴν ἀρέσθαι, φυγεῖν μετὰ λαθραίας ταχύτητος πο-

δῶν, Σοφ. Ἀγ. 245.

III. ἡ ἐξ ἀπροσδοκήτου λαθραία κατάλη-

ψις στρατιωτικῆς θέσεως (κλέπτω IV. 2), Ξεν. Ἀν. 1. 5, 14.

κλοπικός, ἴδε κλωπικός.

κλοπιμαῖος, α, ον, = τῷ ἐπομ., Λουκ. Ἰακρ. 20, Ἀντων. Λι-

δερχλ. 23.—Ἐπίρρ. -ιος.

κλόπιμος, ον, = κλόπιος, Ψευδο-Πωκυλ. 135. 154.—Ἐπίρρ.

-μωσ. Μανθῶν 5. 299.

κλόπιος, α, ον, (κλύψ) κλοπικός, δόλιος, ἔχων τὰς ἐν πρὸς

τὴν κλοπὴν ἢ τὴν ἀπάτην, μύθοι Ὁδ. Ν. 295· χεῖρ Ἀνθ. Π. 9.

249, Πλανούδ. 4. 123.

κλωπός, ὁ, = κλωπεύς, κλώψ, κλέπτης, Ὁμ. Ὑμν. εἰς Ἐρμ.

276, Ὀππ. Κυν. 1. 517.

κλωποσπυρία, ἡ, παράνομος ἐκ μοιχείας σύλληψις, κατ' ἄλλους

κλοπαία συνουσία, Δελφίνος Ὀνείρ. 216.

κλωπο-φορέω· μέλλ. -ήσω, κλέπτω ἀπὸ τίνος, καὶ ἔκκλοπο-

φορήσας με .., Ἰσθ. (ἴν. ΑΔ. 26).

κλωποφόρημα, τό, τὸ κλαπὲν πρᾶγμα, Ἡρόδοτ. Ἐπιμερ. 72.

κλωποφύρεα, ἡ, τὸ κλαπὲν πρᾶγμα, Ζωναρ. 1219.

κλωποπύω, χρονοτριβῶ, γάμω τὸν καιρὸν, μόνον ἐν Ἰλ. Τ. 14B,

οὗ γὰρ κλωποπύειν, «ὕποκλέπτειν αὐτοῦς τῆς μάχης ἐν τοῖς

λόγοις» (Σχόλ.), ἄρ. Ἐπικ. ἐκτεταμένος τύπος τοῦ κλέπτω, κλο-

πύω.—Καθ' Ἰσχύ· «κλωποπύειν» παραλογίζεσθαι, ἀπατᾶν, κλε-

ψιγαμεῖν. σπαραγγεῖσθαι· ὁ αὐτὸς ἐρμηνοῦς κλωποπυεῖτης διὰ τοῦ

ἐξ κλ. λ. κ. τῆς, ἀλλ. ἔξων. Ἰδε Spitz. ἐν τῇ τῷ.

κλωστρον, τό, εἶδος πλακοῦντος, Χρυσόππ. Ἰων. παρ' Ἀθη.

647D.

κλύδᾶτες [ύ], ἡ, φυτὸν τι, ἄλλως ἐλξίνη, Νικ. Ἀλεξίρ. 537

Κατὰ Διοσκ. (4. 86) κλύδᾶτιον.

κλύδα, κατὰ μεταφρ. αἰ. τοῦ κλύδων, ὡς εἰ ἴε ὄνομα, κλύς,

Νικ. Ἀλεξίρ. 170.

κλύδαζομαι, = κλυδαίνεσθαι, Ἰππ. 415. 11, Μάξιμ. Τόρ.

12. 3.

κλύδασιμός, ὁ, κλυδονισμός, κτύπος, ὁρμὴ τῶν κυμάτων, Στρά-

βων 182.

κλύδαστυμαί, = κλυδωνίζομαι, Διογ. Λ. 5. 6B.

κλύδαω, εἶμαι κυματώδης, Ἀριστ. Πρωτ. 37. 5.

κλύδατος, α, ον, ὁρμητικός, κυματώδης.—Καθ' Ἰσχύ· «κλύ-

διον» πύλατος.

κλύδων [ύ], ὠνος, ὁ, (κλύζω) κύμα, καὶ περιληπτικῶς, κύ-

μανοῖς, θύρου, θαλάσσης ταραχῇ, Ὁδ. Μ. 421· κλ. πόντιος, πε-

λάγιος, θαλάσσιος, Λίσχλ. Ἰπρ. 431, Σοφ. Ο. Κ. 168B, Εὐρ.

Ἰκ. 701, Μελ. 29· ἐρμητικός κλύδων Σοφ. Ο. Τ. 197·—ὡσαύτως

παρὰ μεταγενεστ. πεζογράφους, (ἀλλ' ἴδε κατωτ. II), πνεῦμα καὶ

κλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 16, 5, πρὸλ. π. Ζ. Μορ. 4. 9. 12· ἐν

τῷ πληθ., Λουκ. 474, Πολύδ. 10. 10. 3. II μεταφρ., κλ.

κακῶν, θάλασσα δυστυχημάτων, Ἀισχύλ. Πέρσ. 599· κλ. ἐπι-

φωρὰς Σοφ. Ο. Τ. 1527, κτλ. κλ. ἐπιπρος, πλάγμιος, πλῆθος

ἱππέων, ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 733· κλ. πολέμιος Ἰδρ. Ἰων 60· πρῶτος

κλ. δορός ὁ αὐτ. ἐν Ἰκτ. 474· κλ. ἐρίδας ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 118·

πῆλιν ἐν κλύδωνι τῶν ἄλλων πόλεων Πλάτ. Νόμ. 768A· κλ.

καὶ μανία Δημ. 442. 13.

κλύδωνίζομαι, Παθ., πληροῦμαι κυμάτων, κυμαίνομαι, ταρά-

σσομαι, Ἰσχύ· διαρρίπτομαι ὡς ὑπὸ κυμάτων, παντὶ ὀνέμῳ

Ἐπιστ. πρ. Ἐρεπ. 4. 14·—ἐν τῷ ἑνεργ., Ἰωσήφ. Γένεσ. 35B.

κλύδωνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κλύδων, μικρὰ κύματα, Εὐρ.

Ἰκ. 48, κτλ. καθύλου, κύμα, Λίσχλ. Θάλ. 79B· ἐν τῷ πληθ., Εὐρ.

Ἰκ. 1209·—ὡς ὄνομα, ῥόδιον, ἑλαρὰ θραύσις τῶν κυμάτων ἐπὶ

τῆς κυματωγῆς, Θουκ. 2. 84.

II. μεταφρ., κλ. χολῆς Λί-

σχλ. Χο. 183.

κλυδωνισμα, τό, κύμα, Σουῖδ.: -ισμός, αὐ, ὁ, Ἡρόδοτ.

Ἐπιμερ. 170.

κλύζω· μέλλ. κλύσω [ύ], Ἐπικ., κλύσσω.—Παθ., ἄρ.

ἐκλύσθην· πρῆμ. ἐκκλύσμαι. (Ἰκ. τῆς γ' ΚΑΔ', πρὸλ. Λαφ.

clui-te = purgare, elui-acu ὥστε τὸ δ (ξ) πᾶσι, ἀπόλωτε ἐν

τῷ Λατιν. eluere· πρὸλ. Γαβ. huius (ἀγνός), huius-ve, hui-

σόντος βρέχον, 'Οδ. I. 484, 541· λιμὴν .. κλυζομένῳ ἱκελος, φαινόμενος ὡς νὰ κυμαίνεται, 'Ἡσ. 'Ασπ. 'Ἡρ. 209· ἐπὶ γῆς, βρέχεται ὑπὸ τῆς θαλάσσης, περιοδικῶς καλύπτεται, Πλούτ. 34, 11, 2.

II. ἀποπλύνω, ἐκπλύνω, κτεπλύνω, χολῶν κλύζουσι φαρμάκῳ Σορ. 'Αποσπ. 733· μεταζορ, θάλασσα κλύζει πάντα τὰνθρώπων κακὰ Εὐρ. I. T. 1193. 2) ἐκπλύνω, καθαρῶν, τὸ ἐκπῶμα Σεν. Κύρ. 1. 3, 9· τοὺς μυκτῆρας οἶνω, δι' οἶνου, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 21. 3· διὰ κλυστηρίου, 'Ἰππ. π. Διατ. 'Οδ. 386, 'Ανθ. Π. 11. 118.

3) εἰς ὕδατα κλ., χέω ὕδωρ εἰς τὰ ὕδατα καὶ οὕτω καθαρῶν αὐτά, Εὐρ. 'Ἰππ. 654. 4) παρὰ Θεοκρ. 1. 27, κισσύδιον κεκλυσμένον καρῶ, τετριμμένον ἢ ἐπικεκλυμένον με σερῶμα κήρου.

κλυθῖ, ἴδε κλύω.

κλύμενον, τό, φυτόν τι, Λατ. clymenus, πιθαῶς; conuoluitus, Διοσκ. 4. 13, Πλίν.· ὁ καρπὸς αὐτοῦ ἐχρησίμευε πρὸς θεοκατεῖαν νοσημάτων τοῦ σπληνός, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 9. 18, ὁ κέξ., πρὸλ. 9. 8, 6.

κλύμενος [ῶ], η, ον, = κλυτός, ἐνδοξος (ἐπὶ καλοῦ) ἢ διαβήτορος (ἐπὶ κακοῦ), ὡς τὸ Λατ. fumosus, 'Αντ. 65, Θεοκρ. 14. 26· — κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς κύριον ὄνομα, Κλύμενος, ἐπὶ τοῦ θεοῦ τοῦ κάτω κόσμου, 'Ανθ. Π. 7. 9, 189, Πανσ. 2. 35, κτλ. — ἂν καὶ τὰ Κλύμενος, Κλυμένη ἀπαντῶσι καὶ παρ' 'Ομ. ὡς κύρια ὀνόματα.

κλύσις, κως, ἡ διὰ κλυστηρίου πλύσις, 'Ἰππ. π. Διατ. 'Οδ. 385.

κλύσμα, τό, ὕδρον ἐν χρήσει πρὸς πλύσιν· ἰδίως τὸ διὰ κλυστηρίου ἐμβαλλόμενον καθαρτήριον ὕδρον, 'Ἡρόδ. 2. 77, 87· πρὸλ. 9. 8, 6.

II. τόπος κατακλυζόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἡ ἀκτὴ, Πλούτ. Καθ. 52, Δουκ. 'Ενάλ. Διδλ. 5. 3, Πλούτ. ἡ Εὐχ. 8, κτλ.

III. ἐπὶ καταπύγματος ἢ κιναλίδου, Πλούτ. 5, 126· ἐπὶ ἐταίρας, Ζ'. 39.

κλυσμαῖτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κλύσμα, μικρὸν κλύσμα, 'Ἰππ. 'Επιδ. 1. 966.

κλυσμαῖος, ὁ, = κλύσμα I, Διόδ. 1. 82, 'Ἰππιατρ.

κλυστήρ, ἥρος, ὁ, τὸ κλυστήριον, τὸ ὄργανον δι' οὗ ἐμβάλλεται τὸ κλύσμα, 'Ἡρόδ. 2. 87, 'Αρτεμίδ. 5. 79. II. = κλύσμα I, Νικ. 'Αλ. 139.

κλυστήριον, τό, ὑποκορ. τοῦ κλυστήρ, μόνον παρὰ Ζωναρ. Λεξ. 1220· κλυστηρίδιον, τό, παρὰ Παύλ. Διγ. 3. 23.

Κλυταμνήστρα, ἡ, (κλυτάς, μνάσμαι), ἡ γυνὴ τοῦ 'Αγαμέμνονος, 'Ἰλ., κτλ. — Κατὰ τὸν Π. Παπαγεωργίου καὶ τινὰς ἀλλοῦς γραπτέων ἀντὶ τοῦ ν, Κλητεμνήστρα.

κλύτε, ἴδε ἐν λέξ. κλύω.

κλυτέ-βουλος, ον, περίφημος ἐπὶ ταῖς βουλαῖς, 'Ερμῆς 'Οππ. 'Αλ. 3. 26.

κλυτέ-δενδρος, ον, περίφημος διὰ τὰ δένδρα τῆς, Πιερίη 'Ανθ. Π. 4. 2.

κλυτο-εργός, ον, ('Εργω), περίφημος διὰ τὴν ἐργασίαν του, διὰ τὴν τέχνην του, ἐπομένως συνώνυμον τῷ κλυτοτέχνης, ἐπὶ τοῦ 'Ἡρακλίου, 'Οδ. Θ. 345· Τύχη 'Ανθ. Π. 10. 64.

κλυτό-καρπος, ον, ἐνδοξος, πεφημισμένος διὰ τὸν καρπὸν του, κλ. στέφανος Πινδ. Ν. 4. 124.

κλυτό-μαντις, εως, ὁ, περίφημος ὡς μάντις, Πινδ. 'Αποσπ. 60. κλυτό-μητις, ι, γεν. υς, περίφημος διὰ τὴν εὐρίαν του, ἐπὶ τοῦ 'Ἡρακλίου, 'Ομ. 'Υμν. 19. 1· τοῦ 'Απόλλωνος, Σούλ., 'Επιγρ. 5973c· ἀρχι-ἐκτενος, 'Ανθ. Παν. 43.

κλυτό-μοχθος, ον, περίφημος διὰ τοὺς μόχθους του, 'Ανθ. Παν. 362.

κλυτό-νοος, ον, περίφημος διὰ τὴν νοήσαν τού, 'Ανθ. Π. 3. 4. [κλῦ- ἐν ὄρει].

κλυτό-παις, ὁ, ἡ, ἔχων περίφημα τέκνα, 'Ανθ. Π. 9. 262.

κλυτό-πώλης, ον, ἔχων περιφώλους πόλινους ἢ ἱπποὺς, 'Ἰλ., ἀείποτες ἐπὶ τοῦ 'Αἰδου, Ε'. 654, Λ. 445, Π. 625· ἐπὶ τῆς χώρας Δαρδανίας, 'Ομ. 'Αποσπ. 38.

κλυτός, ἡ, ον, ἀλλὰ κλυτός 'Ἰπποδάμεια, κλυτός 'Αμφιτρίτη 'Ἰλ. B. 742, 'Οδ. Ε'. 422· (κλύω)· — κυρίως ἀκουστός, ἡχηρός, μεγαλόφωνος, (ὡς τινες ἐκλαμβάνουσιν αὐτὴ ἐν Πινδ. O. 14. 31, Π. 10. 10, Δίσχ. Χο. 651, ἴδε κατωτ. 2)· ἀλλὰ, καθόλου, 'ἐξ-κουστός', περὶ οὗ ἤκουσεν ἢ ἀκούει τις, δηλ. περίφημος, διάσημος, ὀνόμαστός, ἐνδοξός, παρ' 'Ομ. ὡς ἐπὶ τοῦ τῶν θεῶν καὶ ἡρώων· — ὡσαύτως τῶν ἀνθρώπων ἐν συνόλῳ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ κατώτερα ζῷα, κλυτὰ φύλ' ἀνθρώπων 'Ἰλ. Ε. 361· κλυτὰ θῆονα νεκρῶν 'Οδ. K. 526· συγγάνει ὡσαύτως, ὄνομα κλυτόν, ἐνδοξον (ἀλλ' ἐν 'Οδ. I. 364, κατὰ τὸν Σχολ., θύονα κλυτόν, σημαίνει τὸ ὄνομα δι' οὗ καλεῖται τις)· ἐπὶ πόλεων, κλυτόν 'Αργός 'Ἰλ. Ω. 437. 2)

ἀκολούθως καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὡς τὸ κλειστός, λαμπρός, μεγαλοπρεπής, ὡρετός, ἀλλος 'Οδ. Ζ. 321· δώματα 'Ἰλ. B. 851, κ.τ.λ.· λιμήν 'Οδ. K. 87, O. 472· κλυτὰ μῆλα I. 308· κλυτοῖς αἰπο-λίοις Σορ. Α'. 375, (ἂν καὶ ἐν τοῖς τελευταίοις τούτοις παραλεί-μασιν ἐρηνεύουσιν τινὲς διὰ τοῦ ὁμοειδήσεως, παραβλλόντες κλ. ὄρνις = ἀλεκτρυών, παρ' 'Ἡσυχ., ἴδε ἐν ἀρχ.)· ὁ 'Ομ. μεταχει-ρίζεται τὴν λέξιν ἰδίως ἐπὶ τῶν ἔργων τῆς ἀνθρωπίνης ἀειζήτητος, οἷον ἐπὶ ὅλων καὶ ἐνδυνάτων, κλυτὰ ἔργα, εἱματα, τεύχεα·

συγγάνει αὐτῷ παρὰ Πινδ., ὁαίς, ἀοιδαί, φόρμιν, κτλ., O. 8. 69, N. 7. 24, I. 2. 4, κτλ.· καὶ ἐνίοτε παρ' 'Αττ. ποιηταῖς, Σορ. 'Αντ. 1118, Α'. 177, 375, Εὐρ. I. A. 263. — Περὶ τοῦ τοισημοῦ τῶν συνθέτων ἴδε Bullm. Λεξ. ἐν λέξ. κλειστός, προσῶν. — 'Ἢ μόνη διαφορά παρ' 'Ομ. μεταξὺ τοῦ κλειστός καὶ κλυτός φαίνεται ὅτι καίτοι εἰς τὴν ποσότητα, Bullm. αὐτόθι.

κλυτο-τέριον ὦρα, ἡ, ὠροσκόπιον, Μανέθων 4. 28.

κλυτο-τέχνης, ον, ὁ, ὁ περὶ τὴν χαλκευτικὴν τέχνην ἐνδοξος, ὡς τὸ κλυτοεργός, ἐπὶ τοῦ 'Ἡρακλίου, 'Ἰλ. A. 571, Σ. 143, 'Οδ. Θ. 286· — οὕτω κλυτοτεχνικός, ἡ, ὅν' διὰ τὸ αὐτοῦ κλυτο-τεχνικός, διὰ τὴν ἐν τῇ τέχνῃ δόξαν αὐτοῦ, Εὐστ. 1148. 57.

κλυτό-τοῦς, ον, περίφημος διὰ τὸ τέχον αὐτοῦ, ἐνδοξος τοῦ τέχους, ἐπὶ τοῦ 'Απόλλωνος, 'Ἰλ. Δ. 101, O. 55, 'Οδ. Φ. 267, κτλ.

κλυτο-φαγγής, ἔς, λαμπρῶς φωτίζων, ἀστέρης Κλυτοφει-γείε Μανέθων 2. 148.

κλυτό-φημος, ον, περίφημος, ἐνδοξος, πεφημισμένος, 'Ορφ. 'Αρχ. 214.

κλύω, 'Ἡσ. 'Εργ. καὶ 'Ἡμ. 721, Τραγ.· παρὰ. ἔκλυον μετὰ σήμασιν, Σορ., 'Ἡσυχ., κλύων, 'Ἰλ. ὁρ. προστ. κλύου. κλύτε, 'Ομ. καὶ 'Τραγ., παρ' 'Ομ. ὡσαύτως μετ' 'Ἐπικ. ἀνάλ. κλέκλυθι, κέ-κλυτε, ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. κλύμαι. ('Ἰκ τῆς γ' ΚΛΥ παράγεται καὶ τὸ κλυ-τός· πρὸλ. Σανσφρ. seru (audire), servas (gloria)· Λατ. cli-o, cli-ens, ia-cly-lus· Γεορ. hlu-ina (ἀκούη)· 'Αρχ. Σκανδιν. hjoð, 'Αγγλο-Σαξον. hleodor, 'Αρχ. Γερμ. hlul (laut, loud)· — ἴσως ὡσαύτως ἀ-κρο-άομαι καὶ glou-ia, πρὸλ. κλώζω καὶ glacio). [ῶ, πλὴν ἐν τῇ προστ. κλύθι καὶ κλύτε], 'Αριστ. 65, ὡς ἀκούου, 'Ομ., κτλ. ('Αριστοτ. Βέττ. 1174), σχεδὸν ἀποκλεισ-τ. 'Ἐπικ. καὶ Τραγ. (διότι οἱ Κωμ. ποιηταὶ μεταχειρίζονται αὐτὸ μόνον ἐν παρωδουμένοις τραγ. χωρίοις, 'Αριστοτ. 'Ορν. 407, 416, Φε-ρεκρ. ἐν 'Οξείρηνι I). — Συντάσσεται ὡς τὸ ἀκούω, μετὰ γεν. προστ. καὶ αἰτ. πράγμ., ἀκούω τι παρὰ τινος, κέκλυτέ μεν .. μύθον 'Αλέξανδρου 'Ἰλ. I. 86, πρὸλ. Σορ. O. T. 235, κτλ.· τι ἔκ τι-νος 'Οδ. I. 93· τι πρὸς τινος Σορ. O. T. 429· — συνηθέστερον, μόνον μετὰ γεν. προστ., 'Ἰλ. O. 300, κτλ.· ὅτε κατὰ τὸ πλεῖστον προστίθεται μετοχή, οὐκ ἔκλυον αὐδήσαντος 'Ἰλ. K. 47, 'Οδ. Δ. 505, πρὸλ. Σορ. O. K. 1406, 1642· οὕτω καὶ μετ' αἰτ. πράγματος μόνον, ἔκλυον αὐτὴν 'Οδ. Ε. 89, πρὸλ. Δίσχ. Πρ. 124, 588, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγμ., θεὰ δέ μεν ἔκλυον αὐτὴς 'Οδ. K. 311· θεὰ δέ αἱ ἔκλυον ἀρχὴς Δ. 767· κέκλυτέ μεν μύθων M. 271, κτλ.· — μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, ἀκούω περὶ τινος προ-σώπου ἢ πράγματος, κλύων σοῦ δεῦρ' ἀρίστα Σορ. O. K. 307, 'Αντ. 1182· μετὰ μετοχ., ἀκούω δει .., κλ. τὴν θανάοντα Δίσχ. Θέδ. 837· ὅν κλύεις .., ὄντα θεοπότην Σορ. Φιλ. 261, πρὸλ. 427· σπανιώτερον μετ' αἰτ. καὶ ἀπρ., ποῦ κλύεις νιν .., ἰδρῶσαι· δ αὐτ. ἐν Τρ. 68· κλ. ἐθαύνεκα, ἀκούω δει .., δ αὐτ. ἐν 'Ἰλ. 1307· — οἱ Τραγ. ὡσαύτως μεταχειρίζονται τὸν ἔνεστ. ὡς προμ., ἔγω ἀκούει ἢ μάθη, γνωρίζω Σορ. O. T. 305, Φιλ. 261, Τρ. 422, 425· λόγῳ κλ. Εὐρ. 'Ἰππ. 1001· — ἀπολ. κατὰ μετοχ., κλόνοντες οὐκ ἤκουον Δίσχ. Πρ. 448, πρὸλ. Σορ. 'Αντ. 691, κτλ.

2) καθόλου, παρατηρῶ, ἐννοῶ, μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί, αὐτοὶ πρὸ πάντων γνωρίζουσι (πρὸλ. 'Ἰλ. N. 724), 'Οδ. Ζ. 185· κλῶθι ἰδὼν αἰών το 'Ἡσίοδ. 'Εργ. καὶ 'Ἡμ. 9· πρὸλ. αἶω, ἔπαυω.

II. εἶδω ἀκούσιν εἰς τι, ἀκροῶμαι, προσέχω, τινός 'Ομ., κτλ.· ἡ προστ. εἶδω ἐν χρήσει ἐπὶ προσευχῶν, ἐπάκουσόν μου, πρόσχες εἰς ἐμέ, κλῶθι μεν, 'Αργυρότοξος 'Ἰλ. A. 37· κέκλυτέ μεν, πάντες τε θεοὶ πάσαι τε θέοισιν O. 5· (ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις ἐνίοτε εὐρεται ἡ δοτ. μοι ὡς διότῳ γαρ.)· μετὰ δοτ., εἶδω πρόσχην, προσέχω, ἀκροῶμαι, συναίνω, ὑπακούω, οἱ δέ θυγατρὶ φίλῃ μᾶλα μὲν κλύων ἥδ' ἐπίθοντο 'Ἡσίοδ. O. 474, Θέοισιν 13, Σόλων 5. 2· — οὕτω καὶ παρὰ Τραγ. μετὰ γεν., κακῶν κλ. φρενῶν Δίσχ. 'Αγ. 1064, πρὸλ. 'Ἰκέτ. 718, Σορ. Α'. 1352, O. K. 740, κτλ.

III. Παρὰ Τραγ. ὡς τὸ ἀκούω II, καλοῦμαι, γίνεται λόγος περὶ ἐμοῦ, μετ' ἐπιρρ., κλῶειν εὐ, ἐπεισεῖσθαι, ἐγκω-μιάζεσθαι, εὐ ἢ κακῶς κλ. Δίσχ. 'Αγ. 469· κακῶς κλῶουσιν, κατηγορουμένην Σορ. Τρ. 721· πρὸς τινος ἀσύν. ἐν 'Ἰλ. 524· κλῶειν δικαίως μᾶλλον ἢ πράξει θελεῖς Δίσχ. Εὐρ. 430· ὡσαύτως μετ' ὀνόματος, κλ. ἀνολκίς μᾶλλον ἢ μισαίνοντος ἐ αὐτ. ἐν Πρ. 868.

κλωθῖον, τό, ὑποκορ. τοῦ κλωθός, μικρὸς κλωθός, Εὐστάθ. Διον. Περ. 1131, 'Ἡρόδιαν. 'Επιμ. 22, καὶ Βυζ. ἴδε Δρυμάχ. κλωθός, δ, κλωθῖον πτηνόν, 'Ανθ. Π. 6. 109. (Πρὸλ. τὰ 'Εβρ. κλῶν, κλῶν.)

κλωγμῆς ἢ κλωσμός, ὁ, (κλώσσω) ἡ φωνὴ τῶν ὀρνέων Πλούτ. 2. 129A (ἐντα κλωσμοίς). II. τὸ εἶν τῆς γλώσσης κλωσ-μῆς, δι' οὗ παρακινεῖται τὸς ἱπποὺς εἰς τὸ βᾶδισμα, Σεν. 'Ἰππ. 9, 10 (κλωσμός Δ. Δινδ.), Πλούτ. A. 209· ὡσαύτως ἡχος παρή-μοιος δι' οὗ οἱ ἀκροῶνται ἐξεδήλουν τὴν ἀποδοκιμασίαν τινος, εἰς τὸ τέλος τῶν ἀκροάσεων ἀπερ' οὗ ἡδῆως ἤκουον, Φίλων 2. 599, Εὐστ. 1504. 29· κλωσμός 'Αρποκρ. ἐν λέξ. ἐκλώσσετε.

κλωθῶνες, ον, αἱ Μακρόν. ὄνομα τῶν μακρόνων, Πλούτ. 'Αλέξ. I, Πλούτ. 4. 1, πρὸλ. 'Ενν. Μέγ. 521, 48, 'Ἰσυχ. ὡσαύτως Νεμεαλῶνες.

κλώζω, μέλλ. κλώξω, ὡς τὸ Λατ. glacio, ἐπὶ τοῦ ἤχου ἐν ποιούσιν οἱ κολοιοί, ὡς τὸ κρώζω ἐπὶ τῶν κοράκιων, Κλήμη, Ἀλεξ. 82, Πολυδ. Ε', 89· πρβλ. κλώσω.

II. ἐκβάλλω ὁμοιον ἤχον εἰς σημεῖον ἀποδοκιμασίας, συρίττω, Δημ. (ἴδε ἐν λέξ. συρίξω), Ἀλκίρρ. 3. 71· ἐν τῷ πληθ. Ἀριστείδ. 2. 403, Συνέπ. 106C, Φώτ., κτλ. — Πρβλ. κλώσει.

Κλώθες, αἱ, ἀντὶ Κλωθοῖ, αἱ κλώθουσαι, ὄνομα τῶν Μοιρῶν, πείσεται ἄσσα οἱ Λῖσα κατὰ Κλώθες τε βρορεῖται γειναμένω νῆσαντο λίνω (πρβλ. Κλωθώ) Ὀδ. II. 197· ἐνθα κοινῶς: Κατακλώθες· ὑπάρχει διὰ γρ. ἄσσα οἱ Λῖσα κατακλώθῃσι βαρεῖα, παραλειπομένου τοῦ ἐπομένου στίχου, ὅπερ συμφωνεῖ κάλλιον πρὸς τὸ ἐν Ἰλ. Γ'. 127., Ω. 210.

κλώθω, μέλλ. κλώσω, ὡς καὶ νῦν, νήθω, ἐγγένθω (ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. ἐν τῷ συνθέτῳ ἐπικλώθω), λίνον Ἡρόδ. 5. 12· μίτον Λουκ. Δραπέτ. 12· κλ. ἀτρακτον, στρέφω, γυρίζω, Λουκ. Ζεύς Ἐλεγγόμ. 19, πρβλ. II, καὶ ἴδε ἀσυχκλώστος· ἐπὶ τῶν Θεαινῶν τοῦ πεπρωμένου, τῶν Μοιρῶν, κλώθω, ὁρίζω τὸ πεπρωμένον, τὴν μοῖραν τοῦ ἀνθρώπου, κλ. τινὶ τὰ οἰκεία Ἀριστ. π. Κόσμ. 7. 8· οὕτως ἐν τῷ μέτ. τύπῳ, ἐκλώσασθε πανάφθιτον ἥμαρ ἀοιδῶν Ἀνθ. II. 7. 14· ἐπὶ τὰ δέ μοι μοῖραι, ἐνιαυτοὺς ἐκλώσαντο Ἰλλ. Ἐπιγράμμ. 153· τίς μοιρῶν μίτον ὕμιν ἐκλώσας; αὐτόθι 478. — Παθ., τὰ κλωσθέντα, ἡ μοῖρα τινός, τὸ πεπρωμένον, Πλάτ. Νόμ. 960C· κέκλωσται λίνω μοι τὰ τῆς μοῖρας βαβρ. σ. 11. 69.

II. ἀμεταβ. παρὰ τῇ Νικ. Ἀλεξ. 93, χυλῶ ἐνὶ κλώθοντι, ὅπερ ὁ Σχολιαστ. ἐξηγεῖται: «τὸ ὡς νῆμα κλωδομένην χυλῶ τῆς μαλαχῆς».

Κλωθώ, οὗς, ἡ, ἡ κλώθουσα, μιὰ τῶν τριῶν Μοιρῶν (Parca) ἥτις κλώθει τὸ νῆμα τῆς ζωῆς (πρβλ. Κλώθες), Ἦσ. Θ. 218, 905, Ἀσπ. Ἦρ. 258. Αἱ Μοῖραι λευχειμονούσαι καὶ καθήμεναι ἐν ὁρίῳ ἐκάστη καὶ στέμματα ἔχουσαι ἐπὶ τῶν κεφαλῶν, ὕμνον πρὸς τὴν τῶν Σειρήνων ἁρμονίαν, ἡ μὲν Λάχεσις τὰ γεγονότα, ἡ δὲ Κλώθω τὰ ὄντα, ἡ δὲ Ἄτροπος τὰ μέλλοντα, Πλάτ. Πολ. 617C, πρβλ. Λουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 38· ὄνομα. πληθ. Κλωθῶες ἀπαντᾷ ἐν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1046. 14.

κλωκιδά· ἐπὶ καθῆσθαι ἐπ' ἀμφοτέροις ποσίν· Ἦσυχ· κλωμαῖς, εἰσα, ἐν, τραχεῖα, ὀρεινὴ, πετρώδης, Ἰλ. Β. 729. κλωμαῖς, ἄκως, ὁ, σαρδὲς λίθων, πετρώδης τόπος, Λυκούρ. 633· κρώμαξ, Ἦσυχ., Δράκων.

κλών, γεν. κλώνος, ὁ, (κλώω) ὡς τὸ κλάδω, «κλώνος», «κλωνάρι», Λατ. surculus, Σορ. Ο. Κ. 483, Ἀντ. 713, Εὐρ. Ἰλ. 324, Ἰων 423, Πλάτ., κτλ. — ἐπειθὲν ὑποκορ. κλώνιον, τὸ, «κλωνί», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 13, 5, Ἀνθ. II. 12. 256, 8· κλωνάριον, τὸ, «κλωνάρι», Γεωπ. 12. 19, 9· καθ' Ἦσυχ.: «κλώμαξ (ἡ κλώναξ), κλάδους» καὶ βῆμ. κλωνίζω = κλαδεύω, κόπτω τοὺς κλώνους, Σουίδ.

κλωνίτης, ου, ὁ, ἔχων κλώνας, πρέμινος Ἡρώδιαν. Ἐπιμερ. 72. κλωνοκοπέω, κόπτω τοὺς κλώνους, Ἐπιμερ. Φυσιολ. 3, 192. κλωνοφυέω, φύω κλώνας, Μοσχόπ. εἰς Ἦσ. Ἐργ. κ. Πιμ. 421· κλωμομαστίζε, Ἔγως, ὁ, ἡ, «ὁ κλωμὴ διεδεμένος καὶ μαστιγούμενος» Δ. Β. 49, 5.

κλώος, ὁ, ἄττ. ἀντὶ κλωίδος. κλωπάριον, ἀποθ., ποιητικὸν ἀντὶ τοῦ κλέπτω, «κλωπαῖσθαι» κλώρα καὶ ἀφορητὴ ἱέναι καὶ πρόσσειν, πρόσσει ἐπειθυμεῖν, ὁλεῖν, Ἦσυχ· πρβλ. δεσκληπάσιον.

κλωπεῖα, ἡ, κλοπὴ, Πλάτ. Νόμ. 823B, Ἰσοκρ. 277B, 278C, Σπράδ. 734, κτλ. — οἱ ἡμίτη. τύποι, κλωπεῖα, κλωπεύω, εἶναι κοινὸν ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις.

κλωπεύω, κλέπτω, ἔν. Ἀν. 5. 9, 1, Λακ. 2, 7· ἴδε τὸ προηγ. κλωπηδίζε. Ἐπιμρ. = κλωπιμαίως, Θεογνώστου Κανόν. 103. 26, Δ. Β. 1210.

κλωπηδός, η, ον, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ κλωπαῖος, Ἀπολ. Ρ6δ, Γ. 1196, Μάξιμ. π. κατάρχ. 434· πρβλ. Λοθεκ. Παθολ. σ. 474.

κλωπικός, ἡ, ὄν, κλεπτικός, τὸ κλωπικόν, τὸ κλεπτικόν, ἡ πρὸς κλοπὴν διάθεσις, Πλάτ. Κρατ. 408A. (κοινῶς: κλωπικόν, ἴδε κλωπεῖα.) 2) κρύφιος, λαθραῖος, Εὐρ. Πῆσ. 205, 512.

κλωποπάτωρ [α], ορος, ὁ, ἡ, ὁ ἐξ ἀγνώστου πατρός καταγόμενος, Θεοκρ. Σύριγξ ἐν Ἀνθ. II. 15. 21 (Ἰακώφιος κλωπο-).

κλώσις, εως, ἡ, = κλώσιμα, Λυκούρ. 716.

κλώσιμα, = κλώσιον, Ἦσυχ.

κλώσιμα, τὸ, τὸ κεκλωσμένον, νῆμα, κλωστή, Νικ. παρ' Ἀθην. 372E, Πανσ. 6. 26, 7.

κλωσμαῖτιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κλώσιμα, Σχολ. παρὰ τῷ Βασίλ. εἰς Γρηγ. Κορίνθου 874.

κλωσμός, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. κλωγμός.

κλώσιμα, κλώσιον, ὡς ὄντι, κυρίως ἔσαν ἐπωτῆ (πρβλ. τὰ τῆς σημερινῆς κλώσιμα, κλώσιμα), κλωσσομενῶν κακκασιδῶν πιθάν, γραφ. παρὰ τῷ Ἀλκιβίου 53· πρβλ. κλώσιμα.

κλωστήριον, ἡρώς, ὁ, (κλώσιον), ἀρακτος, Θεοκρ. 34. 69, Ἀπολ. Ρ6δ. Δ. 1062. II. ὡς τὸ κλώσιμα, κλωστή, νῆμα, «βέμμα», λίνον κλ., ἐπὶ δικτύου (περιφρ. ἀντὶ τοῦ κλωστήν λίνον Σχολ.),

Δίσχυλ. Χρ. 507, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 989, Ἀριστοτ. Βάτρ. 1349, Λυσ. 567· μοιρῶν κλωστήρι Ἑλλ. Ἐπιμρ. 292. 6· μοιρῶν κλ. αὐτόθι 145.

κλωστήριον, τὸ, = κλώσιμα, Κ. Μανασσ. κατὰ Ἀριστάνδρ. καὶ Καλλιθ. 7. 47, ἐν τοῖς Ἑρμῶν. Συγγρ. Π. Heister τ. 2, σ. 572.

κλωστής, ου, ὁ, ὁ κλώθων, κλώστης, Ἐτυμολ. Μίγ. 495. 27.

II. ὕψωμα, κλωστοῦ, λίνοις Εὐρ. Τρω. 537 (ἐκτὸς ἂν δεχθῶμεν τὴν διόρθωσιν, κλωστοῦ λίνοιο, καθὼς ὁ Σχολ. φαίνεται ἀναγνώσκ.)

κλωστό-μαλλος, ον, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ στρεψίμαλλος, Εὐστ. 1638. 17.

κλωστής, ἡ, ὄν, κεκλωσμένος, βύσσος Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 1· μοῖρα κλωστήν ἔθεντο μίτον Ἑλλ. Ἐπιμρ. 113· ἴδε ἐν λέξ. κλωστήρ.

κλωστρον, τὸ, = κλώσιμα, Μανασσ. κατὰ Ἀριστάνδρ. καὶ Καλλιθ. 7. 47.

κλώψ, κλωπός, ὁ, (κλέπτω), κλέπτης, Λατ. fur, Ἡρόδ. 1. 41., 2. 150., 6. 16, Εὐρ. Ἰλ. 553, Σιν. Ἀν. 4. 6, 17, κτλ.· πρβλ. κλωπεῖα.

κμῆλεθρον, τὸ, δοκός, Πάμφιλος ἐν Ἐτυμολ. Μίγ. 521. 27· ἴδε Κούρτ. Γρ. Ελ. η' 31α.

κμητός, ἡ, ὄν, εἰργασμένος, κατεργασμένος, «κμητά» παποημένα, πεπονημένα· Ἦσυχ., πολὺκμητος, κτλ.

κνώδᾶλλω, = κνώω, κνήθω, ἔνω, ἔνωω, περ' Ἦσυχ· πρβλ. ψάω, ψαθᾶλλω.

κνώω, = κνώω, πιθ. ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ καινιεύ, Ρ6δ. (Σειρήν ΑΗ', 28)· ἀλλὰ καὶ εἴρηται μόνον ἐν συνθέτοις, ἀπο-, ἐκ-, δεκ-, κνώω.

κνώμις, κνώμις, κνώμιον, Δωρ. ἀντὶ κνήμης.

κνώμις ἡ κνήμις, κνώμις, Δωρ. ἀντὶ κνήμης.

κνώμιον, ἴδε ἐν λέξ. γνάμιον.

κνώπιον, (κνώω) κυρίως, ἔνω ἡ «κνωρίζω» ἔρια, κατεργάζομαι ἡ κνωρεύω, λευκαίνω ὕψωμα (ὑπερ ἐγίνετο δι' ἀκαυθότους τινὸς φυτοῦ ἡ διὰ κτενέας), ἱμάτια Διοσκ. 4. 162 (ἐν τῷ τύπῳ γνάφιον) παρ' Ἰμολ πόκος οὐ κνώπιον εἶναι Σενεκρ. παρὰ Διογ. Λ. 4. 10· πρβλ. κνωφεύω, ἀνακνώπιον.

2, ἐπὶ βασιλίστην, διακλίνω, σπαράττω, ἔλκω (σύντῳ) [ἐπ' ἀσπαλθῶν κνώπτοντες Πλάτ. Πολ. 616A (πρβλ. κνώπιον II)· ἀκολουθῶν καθόλου, κατασπαράττω, κατασκήνω, μίστιγι Κρατῖν. ἐν Ἀδῆλ. 116. — Παθ., ἀλλ' κνωπόμενοι, ἐπὶ σωματικῶν σπαρτατομένων καὶ συντριβομένων ἐπὶ ὀξέων βράχων, Δίσχυλ. Πίρσ. 576· οὕτως, ἐκνώπιον· ἀεί, ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ Ἑκτορος ἔλκομένου κατέπιν τοῦ δάκρυος, Σορ. ΑΥ. 1031. (κατὰ τὴν Σχολ. εἰς Ἀριστοτ. Πλ. 166, κνώπιον, κνωφεύς, κτλ., ἦσαν οἱ τύποι οἱ παρὰ τοῖς παλαιῶν Ἀπικτοῖς ἐν χρήσει, οἱ δὲ τύποι γνάπιον, γναφεύς, κτλ., παρὰ τοῖς νεωτέροις· καὶ νιώτεροι ἐκδοταὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἀκολουθοῦσι τοῦτον τὸν κανόνα).

κνώπιον ἡ γνάπιον, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ κνωφεύς, Μανθων 4. 422.

κνώσω, κνώσαι, Δωρ. ἀντὶ κνήσω, κνήσαι, ἴδε ἐν λέξ. κνώω.

κνώφαλλον [α], τὸ, ἴδε κνώφαλον.

κνωφαλῶδης ἡ γναφ-, ες, (εἶδος) μαλακὸς ὡς ἔριον, Διοσκ. 3. 37.

κνώφειον, Ἰων. -ήιον, τὸ, ἐργαστήριον γναφίος, Ἡρόδ. 4. 14, Πλουτ. Κικ. 1· γναφεῖον ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Λυσ. 97. 38., 166. 31., 210· ἴδε κνώπιον ἐν τῷ.

κνώφειος, εως, ὁ, ἄττ. πληθ. κνωφῆς — γναφεύς, Λατ. galli, δηλ. ὁ κατεργαζόμενος ἡ ἐκλίνων ἔρεθ ὀφθαλμοῦ ἡ λευκαίνων αὐτόν, Ἡρόδ. 4. 14, Ἀριστοτ. Σφ. 1128, Ἑκκλ. 415· παρ' Δίσχυλ. Χρ. 760 ἐπὶ γυναικός, πρβλ. κνωφεύς — γναφεύς ἐν Λυσ. 97. 42. Σιν. Ἀγρ. 1, 26· ἴδε κνώπιον ἐν τῷ. — ἐν τῇ ἐργασίᾳ αὐτῶν οἱ Ἑλλῆνες γναφεῖς μετεχειρίζοντο λίτρον, κονίον, γῆν Κιμωλίαν πρὸς δευκλίνουσιν τῆς ἐνεργείας τοῦ κινῶντος — ὑπῆρχε συντεχνία κνωφῶν ἐν Μυτιλήνῃ, Σουλ. Ἰππ. (προσθήκη) 2171c.

II. γναφεύς, εἶδος ἰχθύος, Δωρ. ἀντὶ γναφῆς, Ἀθην. 297C.

κνώφειτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς γναφῆν ἡ κνωφευτική [δηλ. τέχνη], ἡ τέχνη ἡ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γναφῆς, Πλάτ. Πολιτικ. 282A, πρβλ. Σοφιστ. 227A· ἴδε κνώπιον, ἐν τῷ.

κνώφειον, = κνώπιον, καθαρὸν ὕψωμα, Ἀριστοτ. Πλ. 166· ἴδε κνώπιον, ἐν τῷ.

κνώφειον, τὸ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ κνωφεῖον, Ἡρόδ. 4. 14.

κνώφειος ἡ γναφ-, ἡ, ὄν, = κνωφευτικός, Διοσκ. 4. 103, Σουίδ.

κνώφιος, ὁ, (κνώω) ἀκαυθόδης φυτὸν δι' οὗ εὐνοῖς τὰ ἱμάτια, τοῦτο μετεχειρίζονται νῦν οἱ φεοποιοί, Σχολ. εἰς Ἀριστοτ. Πλ. 166, πρβλ. Ἀλκμ. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 2.

II. κτελεῖ ἐν χρήσει πρὸς λανθάνημα, καὶ ὡς ὄργανον βασιανιστήριον, ἐπὶ κνώφου ἔλκειν τινὰ Ἡρόδ. 1. 92, ἐνθα ἴδε Wackel, πρβλ. Πλούτ. 2. 858E, Σουίδ. ἐν λέξ. — ἴδε κνώπιον ἐν τῷ.

κνώφιος, εως, ἡ, κατεργασία ὕψωματος, Σχολ. εἰς Ἀριστοτ. Πλ. 166· ἴδε κνώπιον, ἐν τῷ.

κνώω, κνή Πλούτ. 2. 61D, ἀλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἄττ. κνή. ἀπαρ. κνήν. (οἷς τὰ σμήν, ψήν ἐκ τοῦ σμάω, φάω). μέλλ. κνήσω. ἴππ. 192D: ἀόρ. κνήσῃ Πλάτ. κτλ. γ' ἐν. ἴππ. ἀορ. 6' κνή (οἷς εἰ ἐκ βήμ. κνήμι) ἴλ. Α. 639. — Μέσ., ἀπαρ. κνήσθαι Πλάτ. Γοργ. 494C: βραδύτερον κνήσθαι Πλούτ., κτλ. μέλλ. κνήσσομαι Ἰαλίν. ὁδ. κνήσσομαι Θεόκρ. 7. 110, Λουκ. Δίς Κτερε. 1. — Παθ., ἴδε κατὰ-κνώω.

Ἐκ τῆς √KNA παράγονται ὡσαύτως αἰ) ἔξεις κνώω, κνήθω, κνίζω, κνώω, κνάπτω, κναδάλλω, κναφεύς, κναφάλλιν, κτλ.) Ἀποξίω, Λατ. radere, αἰγίσιν κνή τυρόν, ἐνθ' ἄνωγ., πρβλ. ἴππ. 545. 8· τὸ κνήρον κνών, ἀπαρ. κνώω, Ἰρδ. 7. 239· πρβλ. ἐκκνώω.

II. ζύνω, ζύνω. Λατ. scabere, τῇ χειρὶ ἴππ. Ἀγμ. 705· τὸν περὶ τὰς μασχάλας τόπον Ἄριστ. Προβλ. 35. 8, 1. — Μέσ. ζύνωμαι, ἐξύνωμαι, ἀρθρόνως ἔχειν τοῦ κνήσθαι Πλάτ. Γοργ. 491C: ἐπὶ τῶν ἐλάσων, κνήσθαι τὰ κέρατα πρὸς τὰ δένδρα Ἄριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 5, 3· δακτύλῳ κνάσθαι τὴν κεφαλὴν, Λατ. scabere caput, Πλούτ. Πομπ. 48· ἀπὸ κτλ. 2. 460A· κνήσασθαι τὸ σῶς Λουκ. ἐνθ' ἄνωγ.: ἐνὶ τῶν ποδῶν τὴν πλευρὰν Ἰαλίν.

III. γαργαλίζω ἢ προξενῶ κνήσσειν, «φαγοῦραν», τὴν βίνα Πλάτ. Συμπ. 185E· Μέσ., κνᾶσθαι τὰ ὡτα περὶ γαργαλίζω τὰ ὡτα, Λουκ. π. Ὀργ. 2, κτλ.: — μεταρ., τοῦτο κνᾶ καὶ ἀνσπεῖθαι Πλούτ. 1. 61D. κνεφάξω, μέλλ. — αἰσώ. (κνέφω) ἐπικαλύπτω διὰ νέφους, ἀμυρώτω, σκωτίζω, Λίσχ. 134.

κνεφάξω, α. ον, ὡσαύτως υς, ον. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1350· (κνέφω) — σκωτεινός, ἀμυρώς, Ταρτάρου βάθμ. Λίσχ. 119. 102D, πρβλ. Εὐρ. Ἀλκ. 593.

2) ἐν τῷ σκότει, κνεφάξω ἐλθόν. ἐλθὼν ἐν τῷ σκότει, δηλ. κατὰ τὴν νύκτα, ἴππ. 37· ἄλλ' ὡσαύτως, ἐνωρίς τὸ πρωί, κν. ἀνεφάνη Ἀριστοφ. Σπῆκ. 124, πρβλ. Βάτρ. ἐνθ' ἄνωγ., Λυσ. 327, κτλ. — Ἐπίρρ. — ως. Σχολ. ἐπὶ Ἀριστοφ. Λυσ. 327, πρβλ. κνέφας, σκωπτικός, καὶ ὡσαύτως ὀνόφω.

κνέφαλλον, τό, ἔριον ἀπορριφθὲν κατὰ τὴν κατεργασίαν τοῦ μαλλοῦ ἢ τῶν ὑφασμάτων, «ἀπομεινάρει», ἐκ τοιαύτων κνεφάλλων ἐλθούστων στρώματα καὶ πρόσκεφάλαια, καὶ ἐντεῦθεν τὸ κνέφαλλον σημαίνει στρώμα ἢ πρόσκεφάλαιον, Εὐρ. Ἀποσπ. 677, Κρατίν. ἐν «Μαλθακοῖς» 3, Εὐπολ. ἐν «Πύλεσιν» 36, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 84, κτλ.· κνέφαλλον, γνέφαλλον, γνέφαλλον (ἴππερ, ἐν σχέσει πρὸς τὰ κνᾶ-πτω, γνᾶ-πτω, φαίνονται ὡς οἱ ὀρθότεροι τύποι) φέρονται συχνάκις ὡς διὰ γ. γραφαί, πρβλ. Μεινέκ. εἰς Κρατίν. ἐνθ' ἄνωγ.: Διοκ. γνέφαλλον Ἀλκαῖ. 34. Πρβλ. τυλῆ, καὶ ὡσαύτως γναφάλλων.

κνέφας, τό, Ἄττ. γεν. κνέφους Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 291, μεταγεν. κνέφατος Πλούτ. 8. 28, 10· ὅτ. κνέφας ἔεν. Ἑλλ. 7. 1, 15, κνέφας Ἄνθ. Π. 7. 633, ὡς εἰ ἐκ τοῦ κνέφω, ὅπερ μνημονεύεται ὑπὸ Ἰσχυρ. Σουίδ., Φωτ. (πρβλ. ὀνόφω) — σκότος. Ὀμ. (μόνον κατ' ὄνομα καὶ αἰε.), παρ' αὐτῷ σημαίνει ἀεὶποτε τὸ ἑσπερινὸν σκότος, «σκότινισμα», «σουργύπωμα», εἰσόκε. ὁδ. τ' ἡμέλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθω ἴλ. Α. 194· 209· οὕτω, δυσάλλων κν. Αἰσχ. 1. 396· νυκτὸς ὁ αὐτ. Πίρρ. 357, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 510, ἔεν., κτλ.· καθύλου σκότος, τὸ κατὰ γῆς κν. Εὐρ. ἴππ. 848· — μεταρ., τοῖον ἐπὶ κν. ἀνδρὶ .. πεποτάται Αἰσχ. Εὐμ. 378.

2) ἀκολούθως, τὸ πρωτόν λυκάτως ἢ λυκαυγές, Λατ. cernui, sculpi, diluculum, πρὶ πάντων τοῦ κνέφωτος Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 291· ἅμα κνέφας «τὴν αὐγὴν», «κατὰ τὰ χαράγματα», ἔεν. Ἑλλ. 7. 1, 15· πρβλ. κνεφάξω.

κνέφω, τό, = τῷ ἄνωγ., «κνέφω» σκότῳσις Ἰσχυρ., Εὐστάθ. 1354, 1.

κνέφωρ, τό, = κνήστρων II, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 10, 4, Διοσκ. 4. 173, Πλιν. Ἰσχυρ. II. τὸ γυναικεῖον μόριον, Φωτ., Ἰσχυρ.

κνή, ἴδε ἐν λ. κνώω.

κνηθιάω, = κνηστιάω, κνηστέω, Ἰρδ. 7. 239· π. μον. λέξ. 43. 34 (ἵστις μνημονεύει δύο ὅμοια ῥήματα, κνέφω, κνεφίω), Ἐτυμ. Μίγ. 116. 25.

κνηθιάς, ὁ, κνησμός, φαγοῦρα, Νικ. Δίλ. 251, 422.

κνήθω: μέλλ. κνήσω, (κνώω) μεταγεν. τύπος τοῦ κνώω, ζύνω, «ζύνω», Μοῖρας 234· — Μέσ., τὸν ὄνον κνήθωσθαι εἰς τὰς ἀκὰς ὡς τὰ ἔλκη Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1, 18.

II. γαργαλίζω, τὰς ἀκὰς Κλήμ. Ἀλεξ. 328· — Παθ., γαργαλίζομαι, αἰσθάνομαι κνησθόν, κνησθόμενοι τὴν ἀκοήν 2 Ἐπιστ. π. Τιμ. 6· 3· παροξύνομαι, Ἀριστ. Προβλ. 31. 3.

κνηκ-ἐλαιον, (σὺν κνικ), τό, ἐλαιον τοῦ κνήκου, Διοσκ. 1. 44.

κνηκίας, οὐ, ὁ, ἄνωγ. κνᾶκίας, πρβλ. κνηκός ἐν τέλ.

κνήκινος, η, ον, ἐκ τοῦ κνήκου, κνήκινον ἐλαιον Διοσκ. 1. 44.

κνήκινον, τό, φυτὸν τι ἀρωματικόν, ἀμάρκον, «μαντζουράνα», Διοσκ. Νόθ. 3. 47.

κνηκίς, ἴδω, ἡ, ὥχρ᾽ κηκίς, ἴδω ἐν τῷ οὐρανῷ, ὥχρ᾽ ἐν καὶ ἀμυρὸν νέφος, Πτολεμαῖος παρὰ Σουίδ., Πλούτ. 2. 581F.

II. ὥχρ᾽ ἐχουσα τὸ χρώμα ἐλαφρὸς, Ἰσχυρ. III. λαμπρὸν δέρμα ἢ ἐπιδερμὶς, ὁ αὐτ.

κνηκο-ειδής, ἴδω, ὅμοιος πρὸς κνήκον, Ἰσχυρ. ἐν λ. κνηκίς.

κνηκός-πύρος, ον. ἔχων χρώμα κνικρινῶν οἶον τὸ τοῦ σίτου ἢ κνηκώ-πύρος, ον, ἔχων χρώμα ἐρυθροκνικρινόν, Σώπατ. παρ' Ἀθην. 649A.

κνήκος, ἡ, Λατ. cnicus ἢ cnicus, φυτὸν τι ἐκ τοῦ εἵδους τοῦ σαλίου ἢ ἀκάνθου, carthamus tinctorius, οὗ τὰ φύλλα ἔχρησται σίμειον ὡς ποτὶς πρὸς πηξιν γάλακτος εἰς κατασκευὴν τυροῦ, ἴππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 394, Ἀναξάνδρ. «Πρωτ.» 1. 55, Ἄριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 10, 2, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 1, 3.

κνηκός, ἡ, ὄν. Δωρ. κνᾶκός, α. ον, ἔχων χρώμα κνικρινόν, κνικρινῶν ὡς ὁ σπόρος, ἢ τὸ «κνῶσι» τῆς κνίκου (Ἰσχυρ., πρβλ. Ἄριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 19, 2), ἐπὶ τῆς αἰγός, Θεόκρ. 7. 16, Ἀνθ. Π. 6. 32· ἢ τοῦ λυκού, Βάτρ. 113. 2 Βοίσση. — ἐντεῦθεν ὁ κνᾶκος καλεῖται κνᾶκων. ὁ, Θεόκρ. 3. 5· καὶ ὁ λυκός, κνηκίς. Βάτρ. 112, 12.

κνηκο-συμμιγής, ἴδω, μεμιγμένος μετὰ κνήκου, Φιλόξεν. 3. 20. κνηκώδης, ες, (εἰδός) = κνηκοειδής, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 11, 3.

κνήκων, Δωρ. κνᾶκων, ὡνυς, ὁ, ἴδε ἐν λ. κνηκός.

κνήμα, τό, (κνώω) τὸ ἀποξέμενον· ἐν τῷ πληθ., ἀποξέματα, τμήματα, Ἰαλίν. Δεξ. ἴππ., ἄλλ' ἐν τῷ σημερινῷ κνίμῳ τοῦ ἴππ. (238. 32) κνήματα.

κνημάτος, α. ον, ἀνήκων εἰς τὴν κνήμην, ἴππ. ἐν Γαλ. Λεξ. κνήμα-αργός, ον, ἔχων λευκὰς κνήμας, Θεόκρ. 25. 127· — Καθ' Ἰσχυρ.: «κνημάτος» κνημάτης, παχύνκνημος.

κνήμη, ἡ, τὸ μέρος τοῦ γόνατος καὶ τῶν σφυρῶν, Λατ. tibia, cruris, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν μηρόν, ἴλ. Α. 147, Ὀδ. Θ. 135, κτλ.· ἐπὶ τῶν κνημῶν ἔθεντο τὰς κνημίδας, πρβλ. κνημίδας, ἐκκνήμεις· οὕτω καὶ Ἡρόδ. 6. 75, 125, 7. 75, Εὐρ. Φοίν. 1394, κτλ.· — περὶ τοῦ χωρίου, Θεόκρ. 16. 18, ἴδε ἐν λ. γόνα ἐν τέλ.· — παρὰ τοῖς ἱατρ. τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπεδίδετο μόνον εἰς τὸ βραχύτερον καὶ στενέστερον τῶν ὀστέων τῆς κνήμης, Λατ. tibia, τὸ δὲ ἔτερον, Λατ. fibula ἐκαλεῖτο περόνη· πρβλ. καὶ ἀντεκνήμιον. 2) ἐν τοῖς φυτοῖς, τὸ μέρος τὸ μεταξὺ δύο κλήμων ἢ γονάτων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 13, 5. II. ἀκτίς τροχοῦ, Πλούτ. Α. 144, Εὐστάθ. πρβλ. κνημὶς II. III. ἐν τῷ πληθ., ἔλλα, ἐφ' ὃν τὸ σῶμα τοῦ ὄρματος ἐστήριζετο, «κνήμα» τὸ διεκρίνοντα ἔλλα τὴν χοινικίδα τοῦ τροχοῦ Ἰσχυρ., καὶ κνημαί, Λυσ. παρὰ Πλούτ. 1. 157, Ἰσχυρ.

IV. ὁ πούς καθίσματος, Φωτ.

κνημαῖος, α. ον, = κνημαῖος, ἴππ. 279. 19· πρβλ. Λοθακ. Φρόνιχ. 556.

κνημῖδο-φόρος, ον, ὁ φορῶν περικνημίδας, ἔχων ὠπλισμένους τὰς κνήμας του, Ἡρόδ. 7. 92.

κνημῖδωτός, ἡ, ὄν, ὡς ἐκ βήματος. κνημῖδωτός, ἔχων, φορῶν κνημίδας, Πλούτ.

κνημὶς, -ῖδος, ἡ ἰσλ. αἰ. ἀναμιν ἢ κνήμιν Εὐστάθ. 205. 18, Α. Β. 1207· Διολ. ὄνομα. πληθ. κνᾶμῖδες, Ἀλκαῖ. 15. 4 (πρβλ. κρηπίς) (κνήμη) — κνήμης, ἀνήκουσα εἰς τὴν πανοπλίαν πολεμιστοῦ καὶ χρησιμίστου ὡς προφυλακτικὴν τῆς κνήμης, συνίστατο δὲ ἐκ δύο κνημῖδων συναρμοζομένων διὰ πορπίων καὶ κατέβαιναν ἀπὸ τοῦ γόνατος μέχρι τῶν σφυρῶν, καὶ οὕτως ἐκάλυπτεν ὅλην τὴν κνήμην πανταχῶς, κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμης ἐθίκεν ἴλ. Γ. 330 κνημίδας .. καλὰς ἀργυρέσιαις ἐπισφυρῖσι ἀραρυαῖς αὐτοῖς, πρβλ. Τ. 369· ἦσαν κατεσκευασμέναι ἐκ κασιτέρου, Σ. 613, Φ. 592· ὡσαύτως ἐξ ἀργυρέων, Ἰσ. Ἀσπ. Ἰστ. 122· ἐν ἴλ. οἱ Ἀχαιοὶ καθύοντο ἀεὶποτε ἐκ κνᾶμῖδων — ἐν Ὀδ. Ω. 229, βόρειαι κνημίδες ἦσαν εἶδος περικνημίδων ἐκ βοείου δέρματος, ὡς ὁ Λαέρτης ἐφόρει ὅπως προστατεύοντες αὐτὸν ἐν τῇ γαργαλῇ αὐτοῦ ἐργασίᾳ· ὁ Πλούτ. 11. 9, 4 λέγει βετὰς κνημίδας ἐφόρων με ὑποσθῖματα καὶ κρημπίδας. — Πρβλ. Δεξικ. τὰν Ἀργυροσφῆων ἐν λέξ. ορεα. II. ἡ ἀκτίς τροχοῦ, Λυσ. παρὰ Πλούτ. Ζ. 115.

III. = κνημὶς. Διον. Π. 714.

κνημο-πάχης, ἴδω, ἔχων τὸ πάχος κνήμης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 4, 3, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 630.

κνημός, ὁ, ὁ προέχων βραχίον ὄρους, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. ἀεὶποτε κατὰ πληθ., Ἰδω ἐν κνήμοισι, «καὶς προβάσεις τῶν ὀρέων» (Σχολ.), ἴλ. Β. 821, κτλ.· κνημοῦς μόνον Ὀδ. Δ. 337· ἐνικ. ἐν Ἰγμ. εἰς Ἀπόλλ. 283. — ὡς τὰ πούς καὶ πρόπους κνίγεται ἐπὶ τῶν κατωτάτων μερῶν τοῦ ὄρους, οὕτω τὸ κνημός (ἐκ τοῦ κνήμη) κυρίως ἐδῆλου τὰ μέρη τὰ ὑπεράνω τῶν ὑπαρείων ἄλλα κατωτέρω τῆς κορυφῆς, καθ' ὃ τὸ Εὐστάθ. λέγει, 1498. 42, κτλ. II. παρὰ τοῖς Ἀργείοις, = ὀρέγανος. Εὐστάθ. 205. 39.

κνημώ, ὀπλίω με περικνημίδας, Ἀντιόχ. Πανδέκτ. 1207A.

II. τὸ παλιν. ἔχει διάφορον σημασίαν παρ' Ἰσχυρ., ὅστις ἐρμηνεύει τὸ κνημώσθαι διὰ τοῦ φθεῖρεσθαι ἐν διαφόροις γλώσσαις αὐτοῦ καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ὁ Ἑρμηνεύει παρ' Ἀθην. 598A, ἐπὶ αὐτοῦς τινος ἱραστοῦ, πολ- λάκι .. κνημώσας κώμους εἶχε σὺν Ἰεραμύλῳ. Ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας τὸ ῥῆμα προφανῶς συγγενεῖ πρὸς τὰ κνώω, κνήθω.

κνημώδης, ες, (εἰδός) παχύνκνημος, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ κνημαργός (ὁ ἴδε), Ἰσχυρ.

κνησιάω, ἐρετικὸν τοῦ κνώω, ἐπιθυμῶ γὰρ ζύνω, αἰσθάνομαι

κνήσαν ἢ «φαγοῦραν», γαργαλιζομαι, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 919, Πλάτ. Γοργ. 494C, B.—τὸ κνήσαντα φαίνεται ὅτι εἶναι ἐσφαλμένος τύπος παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 298, Σουΐδ. κνήσεια παρὰ Σουΐδ.

κνήσις, εἰς, ἡ, (κνῶσις) τὸ κνήσειν, τῇ τρίψει καὶ τῇ κνήσει Πλάτ. Φιλόλ. 461, ἐν τῷ πληθ., ταῖς τῶν κνήσεων ἡδοναῖς αὐτοῖς 51D.—μεταφορ., γαργαλιζομαι, ἔνεκα... κνήσεως ὧτων Πλούτ. 2. 167B. II. (ἐκ τοῦ παθητ.) κνήσιμος, ἐρεθισίμος, κνήσις... περὶ τὰ οὐλα Πλάτ. Φαῖδρ. 251C.

κνήσι-χρῦσος, ον, δ ἔξων, βινύζων τὸν χρυσόν, βίνη κνήσι-χρῦσος Ἀνθ. Π. 6, 92.

κνήσιμα, τό, = κνήμα, δ ἴδε. II. δῆγμα, δάγκαμα, κέντημα, φαλαγγίων ἔεν. Συμπ. 4, 28· ψήκτρας κν., περιέρ. = ἔσπρα, ψήκτρα, «εὐστρία», Ἀνθ. Π. 6, 233.

κνήσιμονή, ἡ, = κνήσιμος, δ, Ἀνθ. Π. παρὰρ. 304, Γεωπ. 1. 12, 34.

κνήσιμος, δ, = κνήσις, «φαγοῦρα», Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6, 28, 3· προτενονμένη ὑπὸ τῆς ἀκαλήφης, κνίσης, Διφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 90A· ἐπὶ ἡδονικοῦ κνήσιμου, γαργαλιζομαι, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 29, Προβλ. 4. 15, 1. 2) μεταφορ., ἐρεθισίμος, διέγερσις, Πλούτ. 2. 61A (ἐνθα ἴδε Wyttenb.) ἐν τῷ πληθ., αὐτοῖς 126B, κτλ.

κνήσιμωδης, ες, πάσγων ἐκ κνήσιμου, Ἰππ. Ἀφ. 125B, κτλ. II. ἔχων κνήσιμον, Ἀριστ. Προβλ. 7. 8, 3.—Ἐπίρρ. -δῶς, Γαλν. 19. 70.—Ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. ἐνίστα κνισιμωδής.

κνήσιτῆρ, ἄρως, δ, εὐστιακή μάχαιρα, Νικ. Θηρ. 85, Ἀλεξίφ. 308, κατὰ δὲ Ἰσχυρ.: «φρονεῖς, δλετῆρ».

κνήσιτιάω, = κνήσιάω (δ ἴδε).

κνήσιτικός, ἡ, ὄν, ἐρεθιστικός, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἰππ. 304.—Ἐπίρρ. κνήσιτικῶς, κνήσιτικῶς ἔχειν = κνήσιαν, Μοῦρ. σ. 20B.

κνήσιτις, εἰς καὶ εἰς, ἡ, (κνῶσις) μάχαιρα πρὸς ἔξιν τυροῦ, Ἰλ. Α. 640 (ἐν συνετεί. δοτ. κνήσιτι), Ἀνθ. Π. 6, 305· πρὸλ. τυρὸ-κνήσιτις. II. = κνήσιμος, Ὀππ. Ἀλ. 2. 427.

κνήσιτις, εἶδος, ἡ, παρὰ Πλούτ. ἐν Ἀντων. 88, φαίνεται ὅτι ἦτο περὶ τὴν τῆς δὲ ἡς ἡ Κλεοπάτρα συνεκράτει τὴν κόμην αὐτῆς οὕσα ἐνδύειν κόλῃ πρὸς ἀποκρυψὴν δηλητηρίου καλουμένη βελόνη παρὰ τῷ Σιφίλιν. σ. 56.

κνήσιός, ἡ, ὄν, ἐξεσμένος, κν. ἄρτος, εἶδος ἄρτου, Ἀθην. 111D· κνήσιτά (κατὰ Meineke ἀντὶ κνιστά) Ἀντιφάν. ἐν «Δηλίαν» 1.

κνήσιτρον, τό, = κνήσις I, μαχαίριδιον ᾧ ἔξεται δ τυρός, Ἰαλν. ἐκ τοῦ Ἰπποκρ. II. φυτόν τι ἐπιφέρει κνήσιμον, ἀκαλήφην, κνίση, Ἰππ. Γεν. 3, 662, 49, Διοσκ. 4. 173· πρὸλ. κνῆσιτρον.

κνήση, ἡ, κνήσιμος, «φαγοῦρα», Νέβ. (Δευτ. ΚΗ', 27), παρὰ Σουΐδ. ἐν λῆξ. Ἀφροδῖτη.

κνῆδῶ, (κνῆδῃ) μαστιγῇ τῇ κνῆδῃ, Ἰσχυρ. (ἐνθα κνῆδῶ)· ἐν τῷ παθητ., «κνῆδῆται» δάκεται, ἴσως ἀπὸ τῆς πύας· δ αὐτ.

κνῆδ-ἐλάιον, τό, ἐλάιον ἐκ τοῦ κόκκου Κνῆδίου, Διοσκ. 1. 43· πρὸλ. θυμελαία, κνῆδίας II.

κνῆδῃ [τ], ἡ, (κνῆδῶ) «τεσσινῆς», Λατ. plicia, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 20, 9, Θεόκρ. 7. 110, Διοσκ. 4. 94, Ἀνθ. Π. 12, 124.—κατὰ τὸν Μοῖρην: «ἀκαλήφην Ἀττικοί, κνῆδῃ Ἑλληνες».

II. θυλακία κνῆδῃ, εἶδος μαλακίου, ὅπερ ἐγγιζόμενον προξενεῖ κνήσιμον ὡς ἡ κνῆδῃ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 16, 1, καὶ ἄλλ., καλούμενον καὶ ἀκαλήφην. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 48, Ἀθην. 20A.—Ἀμφότεραι αἱ ἔννοιαι συνυπάρχουσι παρὰ τῷ Ἀρχεστρ. ἐν Ἀθην. 285B.

Κνῆδης [τ], α, ον, (Κνῆδος) ἐκ Κνῆδου· οἱ Κνῆδιοι, οἱ κάτοικοι τῆς Κνῆδος, Ἠρόδ. 1. 174, καὶ ἄλλ. II. κόκκος Κν., δ, κόκκος τῆς τοῦ θάμνου θυμελαίας, ἐν χρήσει ὡς καθάρσιον, Εὐδουλ. ἐν Ἀθήλ. 15h, πρὸλ. Fols. Oecon. Ἰππ.· καλεῖται καὶ κνῆδ-κόκκος, ὑπὸ Ἀλεξ. Τραλλ. 10, σ. 569.

Κνῆδιουργός, ες, εἰργασμένος, κατεσκευασμένος ἐν Κνῆδῃ, πρὸλ. κνῆδίας τέχνης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βίρ. 143.

κνῆδ-σπεριμον, τό, σπῆρος κνῆδῃ, Γαλν. 19. 732· ὡσαύτως κνῆδ-σπεριμα, τό, Ἀλεξ. Τραλλ. 7. σ. 316.

κνῆδῶσις, εἰς, ἡ, (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. κνῆδῶσι) κνήσιμος, οἷος δ προτενομένη ἐκ κνῆδῃ, Ἰππ. Περὶρ. 109, κτλ.

κνῆζῃ, ἡ, μνημονεύμενον ὡς οὐσιαστ. ὑπὸ Εὐστ. 174B, 13, Ἰετυμ. Μέγ. 523, 10, ἐκ τοῦ Ἀνακρ. (87. κνῆζῃ τις ἦθρ καὶ πλεῖρα γίνονται σὺν διὰ μαργαρίτην), ἀλλὰ χωρὶς νὰ διζηται ἡ σημασία τῆς λέξεως—δ Δοβ. Παρὰλ. σ. 207, ῤηματ. σ. 277 θεωρεῖ αὐτὸ ὡς ἐπὶ κνῆζος, ἡ, ὄν, Λατ. uicula, vicula, πεπαλαιωμένος, μεμαρμαρμένος.

κνῆζός, ἡ, ὄν, ἴδε κνῆζῃ ἐν τῇ εἰ.

κνῆζω, μέλλ. κνῆσω [τ] Ἀριστοφ. Πάτρ. 1198· ἔκνισα Πίνδ. Ἀριστοφ. Δωρ. ἔκνισα Πίνδ. I. 6 (5), 74.—Παθ., ὄν, κνῆσθην Εὐρ. Ἀνθρ. 209, Θεόκρ. (πρὸλ. κνῆσω). Ὡς, ἐννοῖα ὡς τὸ κνῆσω, Θεόκρ. π. Φ. Ἰστ. 9. 20, 4, Ἀθην. 51B—ἐντεῦθεν, φεῖρειν, ἐλαττωῶν, Πίνδ. I. 5 (4), 74.—ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον, II. γαργαλιζώ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 10, 8· ἄλλῃ, 2) κατὰ τὸ πλεῖστον μεταφ., ἐπὶ ἔρωτος, πειράζω, ἐρεθίζω, ἐνοχλῶ, ἀνιῶ,

ταράσσω, Λατ. perire (πρὸλ. ὑποκνῆζω), τὸν Ἀρίστων ἐκνίζε τῆς γυναικὸς ταύτης δ ἔρωσ Ἠρόδ. 8. 62, πρὸλ. Εὐρ. Μήδ. 568· ἐρωτῖδα, τὰς ποκ' ἐκνίσθη Θεόκρ. 4. 59, πρὸλ. Δ. 122.—ὡσαύτως ἐπὶ ἄλλων αἰσθημάτων, κόρος κνίζει Πίνδ. II. 8. 44· ἐπὶ ἀνησυχίας, Ἐξέρει ἐκνίζε ἡ γυνὴ Ἠρόδ. 7. 12· τὰ σμικρὰ οὐδὲν ἰπν κνίθει (ἐνν. τὸν θεόν) αὐτοῖς 10, 5· ἐκνίξω μ' αἰετὶ τοῦθ' Ὀδ. Ο. Τ. 78C· τὸ βουλευέσθαι μ' ἐκνίζε Εὐρ. I. Δ. 330· κακίαις μ' ἐκνίσε Ἀριστοφ. Σφ. 128B· οὐ... κνίσω τὸ ῥῆμ' ἔκαστον, δὲν δὲ προσθῆλω ἐκάστην λέξιν, δ αὐτ. ἐν Βατρ. 1198· ἐρεθίζω, παρορμῶ εἰς ἐηλοτυλίαν, Ἀλκίφρων I. 32.—ὡσαύτως ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀδεῖα νιν ἐκνίξε χάρις Πίνδ. I. 6 (5), 74.—Παθ., Εὐρ. Μήδ. 555, Ἀνθρ. 209· κνίσεσθαι τινος, κενεῖσθαι (ὡς ἐρωτος) πρὸς τινά, Θεόκρ. 4. 59, Δουκ. Ὑταίρ. Διέλ. 10. 4, Μάχων παρ' Ἀθην. 577B· κνιζόμενος ὑπ' ἔρωτος ἐπὶ τῇ παιδί Ἀππ. Καραχθ. 10. 6) κν. ὀργάν, διεγείρειν, ἐγείρειν ὕπνῃ, Πίνδ. Ν. 5, 59, πρὸλ. II. 11, 36.

κνῆπεια ἢ κνῆπια, ἡ, (κνῆπια) ρειθώλις, προσέτι, ἔνδεια, Δωροθ. 837B, Θεοφάν. Χρον. σ. 248, κλ., Βυζ.

κνῆπαλόρας, ἡ, (κνῆψ, λῆψ) τοὺς κνῆπας θηριῶν, κνῆπαρος, ὄνομα τοῦ θρυσκολάπτου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 3, 9· πρὸλ. ξυλοκόπος.

κνῆπόμαι, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, φλογίζομαι· ἐπὶ καρπῶν, διαφθεῖραι ὑπὸ ἐρισθῆς, Ἰσχυρ. ἐν λῆξ. κενκνωμένους.

κνῆπός, ὄν, φιδάργυρος, ρειθώλις, Ἀνθ. Π. 11. 172. (πρὸλ. κνῆπός. Γνέφων (ὄνομα σύνθετος τῶν γεράντων φιδάργυρον ἐν τῇ νῆα Ἀττ. κωμῳδία), σκνῆπός·—πιθανῶς ἅπαντα ἐκ τοῦ κνῆψ, σκνῆψ.)

κνῆπότης, ἡ, φλόγῳσις τῶν ὀφθαλμῶν, Ἰππ. 413. 20, πρὸλ. Ἑρωτιαν. 212.

κνῆς, εἶδος, = κνῆδῃ, αἰτ. ἐνικ. κνῆδῃ [τ] ἐν Ὀππ. Ἀλ. 2. 429· πλὴθ. κνῆδες, διὰ γρ. παρὰ τοῖς Ἑλλ. (Ἰσαίας ΝΕ', 13).

κνῆσα, ἡ, κνῆση, ἡς, ἡ, Λατ. plicia, δ λεπιδὸς ἀμυγρῆς ἢ «ἀχλὺς» καὶ ἡ ὁσμὴ ὑπεριμένου κνῆστος, ἡ ἐκ τῶν θυμάτων ἀναφορμένη ἀναθυμίασις, ἥτις εὐνίσσεται τοὺς θύους, ἢ λιπαροῦ θυμίσαις, διακεκριμένη ἀπὸ τῆς λιγνύδας, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 28, πρὸλ. 34), συγχὸν παρ' Ὀμ. κνῆση δ' οὐρανὸν ἴκεν ἐλίσσασμένη περὶ καπνῷ Ἰλ. Α. 317· κνῆσην δ' ἔκ πεδίου ἀνεμιοῖ φέρον οὐρανὸν εἰσω Θ. 549· πρὸλ. τὴν διακριμένην τοῦτον ἐν Ἀριστοφ. Ὀρν. 193, 1817· καθόλου ἡ ὁσμὴ εὐχόμενον κνῆστος, δ αὐτ. ἐν Ἀχαρν. 1045, Ἀλεξ. ἐν Ἀδ. 1. 4. II. τὸ προξενεῖν τὴν ὁσμὴν ταύτην καὶ ἀτμόν, δηλ. ὡς τὸ δημῖός, τὸ παχὺ ἐπιπλουν, ἐν ᾧ ἡ σφοδρὸς τοῦ θυματοῦ ἐτυλίσατο καὶ ἐκαίετο, αὐτὴ τὸ λίπος τοῦ ἱεροῦ, μηροῦς τ' ἐξέταμον κατὰ τὴν κνῆσην ἐκάλυψαν Ἰλ. Α. 460, πρὸλ. Ὀδ. Σ. 45, 119, κτλ.· κνῆση τὴν κῶλα συγκαλυπτὰ Διόσκ. Πρ. 498.—Κνῆσα, κνῆση, δὲ· ἐνθ' αἱ εἰναι ἐρῶτεροι τύποι ἀντὶ τῶν κοινῶν κνῆσσα, κνῆση, οὗς εἰσάγαγον οἱ δυνάμει φεῖς ἀγνοοῦντες ὅτι τὸ ἐ ἦν φύσει μακρόν), ἀράκων σ. 21. 4, Ἰππ. διαν. παρ' Εὐσταθ. 49. 31., 1766. 30., 1810. 30· κατὰ ταῦτα αἱ νεώτεροι ἐκδοταὶ ἀποκατέστησαν τοὺς δι' ἐνθ' αἱ τύπους, ἴδε Εἰλην. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1045.

κνῆσάεις, Δωρ. ἀντὶ κνισάεις, Πίνδ.· συνηρ. δοτ. κνισάντι, δ αὐτ.

κνῆσῆλως, α, ον, πλήρης κνῆσης, Ἰσχυρ.

κνῆσάρειν, τό, ὑποκορ. τοῦ κνῆσα. Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 6B.

κνῆσῶς· κνῆσῶ, -ῆσω. (κνῆσα) πληρῶς τι εἰδ τῆς κνῆσης ἱερίου, κν. ἀγνίσας (οὐδέποτε τὰς ἀγνίσας), κἀμω αὐτὰς νὰ εὐνοῦνται ἐκ τῆς κνῆσης τῶν καιομένων θυμάτων, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1320, Ὀρν. 1233, Ὀρσημ. παρὰ Δημ. 530. 28· κν. βωμικούς Εὐρ. Ἀλκ. 116B· ἀνθ' οὗ ἔχομεν ἀμετάδ., κνισῶν βωμοῖσι Ὀρσημ. παρὰ Δημ. 531. 3· κν. παρὰ τοὺς βωμούς Λουκ. ἐν Διτ' Τραγῶδ. 22.

κνῆσθω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κνῆζω.

κνῆσῆς, εσσα, εν. (κνῆσα) πλήρης τῆς κνῆσης καιομένων θυμάτων, θυμιατὰ Ὀδ. Κ. 10· Δωρ. κνῆσῆς Πίνδ. Ο. 7. 145· δοτ. κνῆσάντι, συνηρ. ἀντὶ κνῆσάντε, I. 4. 112 (3. 81).

κνῆσηρῆς, α, ὄν, = τῷ προηγ., Ἀλκαῖ. παρ' Ἀθην. 368A.

κνῆσημα, τό, (κνῆζω) ἐν τῷ πληθ., ἀποξέσταμα, μικρὰ τεμάχια, «κομματάκια», Πλάτ. Ἰππ. Μελ. 301A.

II. ἔσπριμα, -τῆς γ-κουρῆματα, μὴ που κνῆσις· ὄνου ἐν ἔχει· Ἀνθ. Π. 12. 67· ἐντεῦθεν μεταφορ., ἐπὶ τῶν ἢ ἐρίδων τῶν ἐρώντων, τὰ ποθεύντων κνῆσιματα αὐτοῖς 7. 21B, κτλ.

κνῆσιμός, δ, κνήσιμος, «φαγοῦρα» τοῦ δέρματος, γαργαλιζομαι, μεταφορ., ἐπὶ πάσους, Σοφ. Ἀποσπ. 482, Ἀριστοφ. Πλ. 974·—ἐρώτων πειράγματα, Ἀλκίφρων I. 29, πρὸλ. κνῆσιμα.

II. εἶδος ἄσματος ἢ χοροῦ, Ἀθην. 618C.

κνῆσι-δῶκετης, ον, δ, δὲ δῶκεν, ἐπιζητῶν λίπος, ὄνομα μυδὲ ἐν Βατραχίῳ. 235.

κνῆσι-κόλαξ, δ, παράσιτος δειπνοῦ, αἰσχιστος κόλαξ, Ἀποιστ. παρ' Ἀθην. 125B, πρὸλ. Α. Β. 47.

κνῆσι-λοιχία, ἡ, ἀγάπη πρὸς τὸ λίπος ἐπτοῦ κνῆστος, Σωφίλος ἐν «Συντρέχουσιν» 1.

κνῆσι-λοιχός, ὄν, δ ἀγκῶν καὶ λείων τὸ λίπος, τὸ εὐχμεν

ΤΟΜ. Β'.—93

κρέας, ἀδρός ἄνθρωπος, Ἀντιφάν. ἐν «Βομβυλίῳ» 2, Ἄμφικ ἐν «Γυναικομανίᾳ» 2.

κνύσος, τῆ, σπάνιος τύπος ἀντί τοῦ κνύσα, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 335η, Σχολ. εἰς Ἰλ. Β. 423, Εὐστ..

κνύσος, ὄν, = κνισήεις, Ἀθήν. 115Ε. 2) = λίχνος. Συγκρ. κνισότερος, αὐτόθι 549Α.

κνύσω-τηρητής. αὐ. ὁ, = ὠ. Κωμ. Ἀνώνυμ. 209.

κνύσω, = κνισάω, Μάτρων παρ' Ἀθην. 136Β.— Παθ., δέλεαρ κεκνισωμένον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4, 8, 23.

κνύσω-τηρητής. αὐ. ὁ, = ὠ. Κωμ. Ἀνώνυμ. 209. II, μεταβῆλλον εἰς ἀτμόν, τὸν ζωμόν Λουκ. Κρον. 23.— Παθ., μεταβῆλλομαι εἰς κνύσαν, ἐξατμίζομαι, ὁ ἰχθύς κν. Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 2, 17.

κνύσσα, κνισάω, κνισήεις, κτλ., ὅδε κνύσα, κτλ., δι' ἐνός σ. κνισσός, ποιητ. ὕποτ. τοῦ κνύζω, Πίνδ.

κνιστός, ἡ, ὄν, πρὸς κνιστός.

κνιστός, ες, (εἰδός) «ἀχνίζων» καὶ εὐοδίζων ὡς ὁπτιὸν κρέας, λιπαρὸς, παχύς, ἀπίμελος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4, 8, 21, π. 7.

Μορ. 3, 14, 20.— μεταφορ., ἀμαυρόν καὶ κν. Πλούτ. 2, 1088F.

κνιστός, ἡ, ὄν, (κνιστός) ἀναδίδων κνύσαν, ἐπὶ καιομένῳ ὑμάτος, Δίσχυλ. Νο. 485.

κνύφος, τό, = κνύδη. Πισύχ.

κνύφω, κνυφιάω, ἴσως = κνυφώ, Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 43.

κνύφ, ὁ, γεν. κνύφης, ὄνιμ. πλὴθ. κνύφες.— ὡς τὸ σκνύφ, μικρόν εἶδος ἐντόμου τρώγοντος τὰ σῦκα, Ἀριστοφ. Ὀρν. 590, πρὸς.

Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4, 8, 26. II, κνύφες, διάφορα εἶδη ἐντόμων ζώντων ὑπὸ τὸν φλοῖον ζένδριον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 2, 8, 3, 4, 14, 10, κτλ., πρὸς κνυπολόγος.— Τὸ θηλυκ. ἡ κνύφ ἀπαντᾷ ἐν ἴσως, Λοβέκ. εἰς Φρόνιχ. 400. (Πρὸς κνυφός).

κνύφης, συγκρ. κνύφης, ὁ, = κνύφ, Φωτ., πρὸς. Πισύχ. II, ὁ τῶν ποδῶν ψόφος, ψόφος βημάτων, Δίσχυλ. Ἀποσπ. 235, πρὸς.

Πισύχ.

κνύ, ἐν τῇ φράσει, οὐδὲ κνύ, οὐδ' ἐλάχιστον, οὐδὲ ὅλιον, ὅθεν τὰ κνύζω, κνυζάω, ὡς τὸ γρυζάω ἐκ τοῦ γρυ, Πισύχ.

κνύζω, ἡ, (κνύω, κνύω) κνυσμός, ψωρα, Εὐστ. 1746. 7.

κνύζω, ἡ, ποιητ. ἀντὶ κνύζω. Θεόκρ. 4, 25., 7, 68.

κνυζάομαι καὶ -έομαι, ἀποθ. (κνύ) — κυρίως ἐπὶ κνύος, φλέγγομαι γοερῶς, «οὐρλιάζω», κνυζάσθαι (εἰσθαι Κωδ. Α.)

Σορ. Ο. Κ. 1571 ἐπὶ κνύων, διὰν προσερχόμενοι καὶ σάλιντες λαλιάν τινα ὑπὸ χαρᾶς ἀριστοί, κνυζέδον ἐξέπραξαν κνυζοῦμενοι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 616 ἀναδίδεται, ὡς πενήντ, καὶ κνυζοῦμενα αἰτεῖται κἀντιδόλεϊτε Ἀριστοφ. Σπ. 977 — κνυζάομαι φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ τύπος, ὃν ἀπαιτεῖ ἡ ἀναλογία, πρὸς βλη-χάομαι, μαχάομαι, μυκάομαι, ὑλάομαι· ἀλλὰ τὸν τύπον κνύζομαι μνημονεύει ὁ Πισύχ., ἀπαντᾷ δὲ οὗτος καὶ ἐν Ἀντιγράφ., οἷον Σωφρον παρὰ Σουίδ., Διον. Ἀλ. 1, 79, κτλ., πρὸς. Ἰακώφ, εἰς Δίλ. π. Ζ. 1, 8' ἐπὶ τέκνιον, ἐν ὕπνῳ κνυζέονται φωνεῦντα ῥίλιαν ποτὶ ματέρα τέκνα, «ἐν τῇ κοιμᾶσθαι ἄσσημον καὶ ἀναρ-θρον ἀποτεινόμενα φωνῇ, ὑποψιφίζουσι γὰρ φαντασάζόμενα» (Σχολ.), Θεόκρ. 2, 109 ὡσαύτως κνυζόμενος Δίλ. π. Ζ. 11, 14.

— Ἔνεργ. κνυζάω, -έω, μόνον παρὰ Πολυδ. Ε' 64, Σουίδ.

κνυζήθω, ὁ, μινυρισμός, ὅσατος τῶν κνύων βοή, ἡ ποῖος κλαυθμός τῶν κνύων, κατ' ἀντιθέσιν πρὸς τὴν ὑλακίην ἢ τὴν ὠρυγ-μόν, κνύς τε ἴδον καὶ οὐχ ὑλάοντο, κνυζήθω δ' ἐτέρωσσε διὰ πτοῦμοιο φέδρην Ὀδ. II 163 ἐπὶ ἀγρίῳ θηρίῳ, Ἀπολλ. 1' 884' ἐπὶ ἀρχτύλῳ, Ὀππ. Κυν. 3, 169 ἐπὶ νηπίῳ, Ἀθήν. 376Δ πρὸς. κνυζάομαι.

κνυζήμα, τό, = κνυζήθω, ἐπὶ νηπίῳ. Λατ. vagitus, Πρὸς. 2, 2, πρὸς. Ἰμέρ. ἐν τῇ Φωτ. Πισύχ. 365, 24.

κνυζοῦμαι, ἴδε ἐν λ. κνυζάομαι. Τὸ ἐνεργ. κνύζω παρὰ Σουίδ., Εὐστ., κτλ.

κνυζώω, μόνον ἐν Ὀδ., κνυζώω δὲ τοι ὅσσε, πάρος περι-καλλέ' ἐόντε Ν. 401' κνυζώωσεν δὲ οἱ ὅσσε αὐτόθι 433.— κα-κώω, βλάπτω τοὺς ὀρθόκλινους, προσένω εἰς αὐτοὺς ἀμαυρώσω. (Κατὰ Πισύχ., κτλ., ἐκ τίνος λέξεως κνυζός, ἀμαυρός, σκοτεινός· ἀλλὰ τὸ ἐπὶ τοῦ τοῦτο φαίνεται ἐπιγορηθῆναι— βέλτερον ἴσως ἐκ τοῦ κνύος, καὶ οὕτω κυρίως, καθιστῶ τι ἐσχάρωδες, «κακαδισμένον» Valck Ἀδων. σ. 381.)

κνύμα, τό, (κνύω) «ἡρεμαῖος κνυσμός», ἐλαφρὸς ἤχος ψηλα-φήματος, κν. τῶν σακτύλων, ἐπὶ ἀνθρώπου ψηλαφώτος πρὸς εὐ-ρεσίαν τοῦ βύπτου πῆς ὕρας ἐν τῇ σκότει, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 36 (διάρ. γράφ. κνύσμα), πρὸς. Γαλν. Λεξ. Ἰππ.

κνύξ, ἡ, Διγύπτειον ὄνομα τοῦ φυτοῦ καπνίσου ἢ καπνοῦ, Διοσκ. 4, 110.

κνύος [ῶ], τό, πάθος τῆς κεφαλῆς προσενούν πτωσιν τῶν τριχῶν, ψώρα ἡ λειχήν τῆς κεφαλῆς, μαδάρωσις, Λατ. calities, Πισ. Ἀπο-σπ. 5, 1.

κνυφώ, = ὀριγνώ, Πισύχ.

κνύω (κνύω) κνυφώ, ἐλαφρὸς ὡς κνύξ ἢ ψηλαφώ αὐτὸ, πρὸς ἰου' κνυφὸν ἐλθόν τὴν θύραν Ἀριστοφ. Θεσμ. 481' πρὸς. κνύμα.

κνυδάρες, οἱ (ὄντες) κνύδα, ἐπ' ὧν ὡς ἐπὶ ἄλλοις στρέφεται τι, Σέξτ. Ἑμπ. π. Μ. 10, 93, Ὀρρ. Ἀποσπ. 2, 25, Ἑρῶν ἐν Ἀρχ. Μαθ. 197.

κνυδάκιζω, (κνυδάξ) στηρίζω τι ἐπὶ κέντρῳ ἐφ' οὗ στρέφεται ὡς ἐπὶ ἄλλοις, Ἑρῶν ἐν Ἀρχ. Μαθ. σελ. 197, 198.

κνυδάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κνυδάξ, Ἀρχ. Μαθ. σ. 191.

κνυδάλλον, τῆ, πᾶν ἄγριον ἢ ἐπικίνδυνον ζῶον, ἀπὸ τοῦ λέν-τος μέχρι τοῦ ὄφειος ἢ σκώληκος, ὀθρίον, Ὀδ. Ν. 317· κνυδάλλ' ἐστ' ἤπειρος πολλὰ τρέφει ἡδὲ θάλασσα Πισ. Θ. 582' ἐπὶ ζῶον καθόλου, κνυδάλλον τε καὶ βρωτῶν Δίσχυλ. Νο. 601' κν.

πτεροῦντα καὶ πεδοστίδῃ, ἐπὶ πτηνῶν καὶ γτηνῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἰκέτ. 1000' κν. βροντοβόθρων αὐτόθι 261' ἐπὶ θαλάσσιον θη-ρίον, ὁ αὐτ. ἐν Νο. 586' ἐξέυξα πρῶτος ἐν ζυγίστι κνυδάλα ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 162' ἀνημέρωσα κνυδάλλον δέον, λῆγει ὁ θη-σεύς, Σορ. Ἀποσπ. 233α, πρὸς. Γρ. 716' ἐπὶ κάπρων, λεόντων, Εὐρ. Ἰκέτ. 146' ἐπὶ ὄνι, Πινδ. II. 10, 56' ἐπὶ ἄρην, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 1, 75, Νικ. Θ. 98, πρὸς. Πλάτ. Ἀέτιοι. 365C' ἐπὶ ἐμπέδων ἢ σκνιπῶν, νυκτός κν. ἐπιπτερυγὰ Ἀνθ. II. 5, 151' — ἐπὶ ἀνθρώ-πων, ὡς καὶ νῦν, ὡς ἐνεδεισμός ἢ ὄφειος, ὡς παντομιῇ κνυδάλα Δίσχυλ. Εὐμ. 641' καὶ παρὰ Κωμ., ὁδυσσεύς ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ πρῶτον .. ἀπάγω τρία κνυδάλλ' ἀντιδῇ, Πεισίαν, Ὀσφύριον, Διτρεφῇ, Κρατῖν. ἐν «Χείρῳ» 8, πρὸς. Ἀριστοφ. Αὐστ. 147.— Ἰόν Ὀρ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 188, πινυδὸς ἀναγνωστῶν νυκτῶν μετὰ τοῦ Ἑρμῆν. Ἑτυμολ. ἀμφιδοῦς — ἴδε ἐν λ. κνυδάλλον.

κνυδάων, οντος, ὁ, (δδούς) ἐν τῇ πληθ. κνυδάοντες, δύο προέ-χοντες δδόντες ἐπὶ τῆς λόγχης τοῦ δόρατος, Ξεν. Κυν. 10, 3, καὶ 16' ἔφρους ἐπιπλοὶ κνυδάοντες, δηλ. ὑποστομον ξίφος (οὕτως ὁ Σχολ.), Σορ. Ἀντ. 1233' ὡσαύτως ἐν τῇ ἐνικ., φασγάνῳ κνυ-δόντι Ἑλλ. Ἑπιγρ. 549, 11' ἀλλὰ καὶ κνυδάων μόνον, ἐπὶ ξίφους, Σορ. Αἴ. 1025, Λυκόφρ. 466, 1109, 1434.

κνυδάω-μορφος, ον, (κνύφ) ἔχων μορφήν κτήνους, ζῴου, Λυκόφρ. 675.

κνώσσω, ὑπνώτω, κοιμῶμαι. Ὀδ. Δ. 809, Σίμων. 44, 6, Πινδ. Ο. 13, 100, II. 1, 15, Ἀνθ. II. 5, 294, 11, κτλ.— οὐδαμῶς παρ' Ἀτ. ποιηταῖς.

κνώψ, ὁ, γεν. κνώψος, συνετμημένον ἀντὶ τοῦ κνώψεσσιν. Νικ. Θ. 490, 520, 751.— ὁ δὲ Πισύχ. ἔχει κνώψος, εἰς, ὁ, ἄρ-κτος.

II, Κετὰ Σουίδ.: κνώψ = τυφλός (πρὸς. κνώψος).

κνώψος [ῶ], ὁ, ἡλίος, ἀνόητος, εὐήθης, βλάξ, «κνωψοῦς», Ἀριστοφ. Ἰππ. 198' προσφωνούμενος ὡς θεὸς ἡ δαίμων, αὐτόθι 221' ὁ πάππος τοῦ Κίμωνος ἔφερε τὴν προσωνυμίαν ταύτην, Πλούτ. Κίρ. 4. (Κοινῶς παραγόμενον ἐκ τοῦ κνώψ καὶ ἡλέματος ἢ ἡλέας, namque carius, Σορ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 198, Τιμ. Λεξ. Σουίδ., κτλ.)

κνώξ, ὄνομα τῶν πρὸς ἐκφρασίαν τῆς φωνῆς τῶν βατράχων, βρε-κεκέξ καὶ κώξ καὶ κώξ Ἀριστοφ. Βάτρ. 209, κτλ. πρὸς. κώξ, κώξ.

κνώξ, ὁ, ἡ προσποιητὴ μετ' ἀπάτης παιδιὰ, ἡ ἢ παρὰ πο-νηροῦ ἀνθρώπου κολακεία, Διναρχ. παρ' Ἀρπάλ, Δ. Β. 190, 25, Σουίδ.

κνώξ, ὄνομα τῶν πρὸς ἐκφρασίαν τῆς φωνῆς τῶν βατράχων, βρε-κεκέξ καὶ κώξ καὶ κώξ Ἀριστοφ. Βάτρ. 209, κτλ. πρὸς. κώξ, κώξ.

κνώξ, ὁ, ἡ προσποιητὴ μετ' ἀπάτης παιδιὰ, ἡ ἢ παρὰ πο-νηροῦ ἀνθρώπου κολακεία, Διναρχ. παρ' Ἀρπάλ, Δ. Β. 190, 25, Σουίδ.

κνώξ, ὄνομα τῶν πρὸς ἐκφρασίαν τῆς φωνῆς τῶν βατράχων, βρε-κεκέξ καὶ κώξ καὶ κώξ Ἀριστοφ. Βάτρ. 209, κτλ. πρὸς. κώξ, κώξ.

κνώξ, ὁ, ἡ προσποιητὴ μετ' ἀπάτης παιδιὰ, ἡ ἢ παρὰ πο-νηροῦ ἀνθρώπου κολακεία, Διναρχ. παρ' Ἀρπάλ, Δ. Β. 190, 25, Σουίδ.

κνώξ, ὄνομα τῶν πρὸς ἐκφρασίαν τῆς φωνῆς τῶν βατράχων, βρε-κεκέξ καὶ κώξ καὶ κώξ Ἀριστοφ. Βάτρ. 209, κτλ. πρὸς. κώξ, κώξ.

κνώξ, ὁ, ἡ προσποιητὴ μετ' ἀπάτης παιδιὰ, ἡ ἢ παρὰ πο-νηροῦ ἀνθρώπου κολακεία, Διναρχ. παρ' Ἀρπάλ, Δ. Β. 190, 25, Σουίδ.

κνώξ, ὄνομα τῶν πρὸς ἐκφρασίαν τῆς φωνῆς τῶν βατράχων, βρε-κεκέξ καὶ κώξ καὶ κώξ Ἀριστοφ. Βάτρ. 209, κτλ. πρὸς. κώξ, κώξ.

κνώξ, ὁ, ἡ προσποιητὴ μετ' ἀπάτης παιδιὰ, ἡ ἢ παρὰ πο-νηροῦ ἀνθρώπου κολακεία, Διναρχ. παρ' Ἀρπάλ, Δ. Β. 190, 25, Σουίδ.

κνώξ, ὄνομα τῶν πρὸς ἐκφρασίαν τῆς φωνῆς τῶν βατράχων, βρε-κεκέξ καὶ κώξ καὶ κώξ Ἀριστοφ. Βάτρ. 209, κτλ. πρὸς. κώξ, κώξ.

κνώξ, ὁ, ἡ προσποιητὴ μετ' ἀπάτης παιδιὰ, ἡ ἢ παρὰ πο-νηροῦ ἀνθρώπου κολακεία, Διναρχ. παρ' Ἀρπάλ, Δ. Β. 190, 25, Σουίδ.

κνώξ, ὄνομα τῶν πρὸς ἐκφρασίαν τῆς φωνῆς τῶν βατράχων, βρε-κεκέξ καὶ κώξ καὶ κώξ Ἀριστοφ. Βάτρ. 209, κτλ. πρὸς. κώξ, κώξ.

κνώξ, ὁ, ἡ προσποιητὴ μετ' ἀπάτης παιδιὰ, ἡ ἢ παρὰ πο-νηροῦ ἀνθρώπου κολακεία, Διναρχ. παρ' Ἀρπάλ, Δ. Β. 190, 25, Σουίδ.

κνώξ, ὄνομα τῶν πρὸς ἐκφρασίαν τῆς φωνῆς τῶν βατράχων, βρε-κεκέξ καὶ κώξ καὶ κώξ Ἀριστοφ. Βάτρ. 209, κτλ. πρὸς. κώξ, κώξ.

κνώξ, ὁ, ἡ προσποιητὴ μετ' ἀπάτης παιδιὰ, ἡ ἢ παρὰ πο-νηροῦ ἀνθρώπου κολακεία, Διναρχ. παρ' Ἀρπάλ, Δ. Β. 190, 25, Σουίδ.

κνώξ, ὄνομα τῶν πρὸς ἐκφρασίαν τῆς φωνῆς τῶν βατράχων, βρε-κεκέξ καὶ κώξ καὶ κώξ Ἀριστοφ. Βάτρ. 209, κτλ. πρὸς. κώξ, κώξ.

κνώξ, ὁ, ἡ προσποιητὴ μετ' ἀπάτης παιδιὰ, ἡ ἢ παρὰ πο-νηροῦ ἀνθρώπου κολακεία, Διναρχ. παρ' Ἀρπάλ, Δ. Β. 190, 25, Σουίδ.

κνώξ, ὄνομα τῶν πρὸς ἐκφρασίαν τῆς φωνῆς τῶν βατράχων, βρε-κεκέξ καὶ κώξ καὶ κώξ Ἀριστοφ. Βάτρ. 209, κτλ. πρὸς. κώξ, κώξ.

κνώξ, ὁ, ἡ προσποιητὴ μετ' ἀπάτης παιδιὰ, ἡ ἢ παρὰ πο-νηροῦ ἀνθρώπου κολακεία, Διναρχ. παρ' Ἀρπάλ, Δ. Β. 190, 25, Σουίδ.

κνώξ, ὄνομα τῶν πρὸς ἐκφρασίαν τῆς φωνῆς τῶν βατράχων, βρε-κεκέξ καὶ κώξ καὶ κώξ Ἀριστοφ. Βάτρ. 209, κτλ. πρὸς. κώξ, κώξ.

κνώξ, ὁ, ἡ προσποιητὴ μετ' ἀπάτης παιδιὰ, ἡ ἢ παρὰ πο-νηροῦ ἀνθρώπου κολακεία, Διναρχ. παρ' Ἀρπάλ, Δ. Β. 190, 25, Σουίδ.

κνώξ, ὄνομα τῶν πρὸς ἐκφρασίαν τῆς φωνῆς τῶν βατράχων, βρε-κεκέξ καὶ κώξ καὶ κώξ Ἀριστοφ. Βάτρ. 209, κτλ. πρὸς. κώξ, κώξ.

κνώξ, ὁ, ἡ προσποιητὴ μετ' ἀπάτης παιδιὰ, ἡ ἢ παρὰ πο-νηροῦ ἀνθρώπου κολακεία, Διναρχ. παρ' Ἀρπάλ, Δ. Β. 190, 25, Σουίδ.

κνώξ, ὄνομα τῶν πρὸς ἐκφρασίαν τῆς φωνῆς τῶν βατράχων, βρε-κεκέξ καὶ κώξ καὶ κώξ Ἀριστοφ. Βάτρ. 209, κτλ. πρὸς. κώξ, κώξ.

κνώξ, ὁ, ἡ προσποιητὴ μετ' ἀπάτης παιδιὰ, ἡ ἢ παρὰ πο-νηροῦ ἀνθρώπου κολακεία, Διναρχ. παρ' Ἀρπάλ, Δ. Β. 190, 25, Σουίδ.

κνώξ, ὄνομα τῶν πρὸς ἐκφρασίαν τῆς φωνῆς τῶν βατράχων, βρε-κεκέξ καὶ κώξ καὶ κώξ Ἀριστοφ. Βάτρ. 209, κτλ. πρὸς. κώξ, κώξ.

κνώξ, ὁ, ἡ προσποιητὴ μετ' ἀπάτης παιδιὰ, ἡ ἢ παρὰ πο-νηροῦ ἀνθρώπου κολακεία, Διναρχ. παρ' Ἀρπάλ, Δ. Β. 190, 25, Σουίδ.

κνώξ, ὄνομα τῶν πρὸς ἐκφρασίαν τῆς φωνῆς τῶν βατράχων, βρε-κεκέξ καὶ κώξ καὶ κώξ Ἀριστοφ. Βάτρ. 209, κτλ. πρὸς. κώξ, κώξ.

κνώξ, ὁ, ἡ προσποιητὴ μετ' ἀπάτης παιδιὰ, ἡ ἢ παρὰ πο-νηροῦ ἀνθρώπου κολακεία, Διναρχ. παρ' Ἀρπάλ, Δ. Β. 190, 25, Σουίδ.

λότης ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι, ὡς, 1) τὸ κοιλίωμα τοῦ ὤτος, Ροῦρ. σ. 20, Πολυδ. Β', 86.

2) ἡ ἐπιγονατίς, Πολυδ. Β', 188.

III. ἡ θήκη ἢ περίε σφραγίδος προσηρητημένη εἰς ἔγγραφο, 'Αριστοφ. Σπ. 585. ἐντεῦθεν ἀνακογχυλιεῖσθαι. ἀποσφραγίζω.

IV. κόγχη, θέσις τι' ἀγαλμα, ἀχιβεῖσθαι, ὡς νῦν ἐν τῷ ἱερῷ τῶν ναῶν, Σουλ. 'Επιγρ. 455B. — ὅμοιον κόγχη κάλυμμα (οὐρανός) ὑπεράνω τῆς ἱερᾶς τραπέζης, Βυζ. ἐντεῦθεν, ἡ ἀψίς, 'Ελλ. 'Επιγρ. 446. 3. ἴδε τρικογχος. (Πρβλ. κόγχος, κογχύλη, κογχύλιον. Σανσκρ. śnikhins, Λατ. cochlea) ὡσαύτως κόχλος, κοχλίας, cochlen, καὶ ἴσως τὸ κάλχη.)

κογχίον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κόγχη, 'Αντιφ. ἐν κ' Ὀμ. 1.

κογχίτης λιθος [ε], ὁ, μάγμαρον ἐμπεριέχον ἀπολελιθωμένα κογχύλια εὐρισκόμενον παρὰ τὰ Μέγαρα, Παιουσ. 1. 44, Β' πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst § 288. 1. ἴδε κογχυλίας, -ιάτης.

κογχο-ειδής, ἐς, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν κογχυλίων, Σπ. 2. 145. ἔχων σχῆμα κόγχης, Τζέτζ. εἰς Λυκόρρ. 1105.

κογχο-θήρας, ου, ὁ, ὁ θηρεύων, ἀλιεὺς κογχύλια, 'Επίχ. 22. κόγχος, ὁ, = κόγχη I, Αἰσχ. 25, 'Επίχ. 22. ὡσαύτως ἡ, Παιουσ. 1. 44, ὁ — παρ' 'Αριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 4, 6 τὰ 'Αντίγρ. ἔχουσι γεν. πληθ. κόγχων, ἂν καὶ ἡλιγῶ ἀνωτέρω ἀπαντᾷ ἢ ὀνομαστ. κόγχαι.

2) = κόγχη I. 2, ὡς μέτρον, κ. ἀλῶν Φρύν. ἐν 'Αδ. 5, πρβλ. Διουσ. 1. 32, Γαλην. Λεξ. 'Ιππ. II. πᾶν πρῶγμα ὅμοιον πρὸς τὸ ὄστρακον κογχυλίου, 1) τὰ ἀνωτάτων μέρας τοῦ κρανίου, ὁστὸς τὸν τοῦ ἐγκερᾶλου κογχοειδέος (Σχόλ.), Λυκόρρ. 1105.

2) εἶδος ὀμφαλοῦ τῆς ἀσπίδος, Πολυδ. 23, 5 (ὡς ὀφλ.) ὅμοιον κόσμημα ἢ ὀμφαλὸς ἐπὶ ἀγγείου, Διουσ. 5. 110.

3) ἡ θέσις, τὸ κοιλίωμα τοῦ ὀφθαλμοῦ, Πολυδ. Β', 71.

4) ἡ ἐπιγονατίς, ἀντόθι 188.

III. ἡ παρὰ Ῥωμαίους cochlis, ἔφημα φανὼν μετὰ κυμάτων, εἶδος πηκτοῦ ζωμοῦ μετ' ὀσπρίων, Τίμων παρ' 'Αθην. 459F, Α. Β. 105.

κογχυλευτής, ου, ὁ, ὁ ἀλιεὺς κογχύλιας, Βυζ. — ἐπὶ 0, κογχυλεῖσθαι, ἡ, ὄν, αὐτόθι.

κογχύλη, ἡ, = κόγχη, Φίλων 1. 536, 'Ανθ. II. 9. 214 [ἐνθα ὅ]. κογχυλίας (βλ. λιθος), ὁ, = κογχίτης, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 240. κογχυλιότης [α], ου, ὁ, = κογχίτης, Ξεν. 'Αν. 3. 4, 10, Φιλύστρ. 71.

κογχυλίον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κογχύλη, εἶδος μικροῦ διθύρου κογχυλίου ἢ ἀχιβεῖσθαι, Σώρων παρ' 'Αθην. 86B, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 15, 13, π. Ζ. Μορ. 2. 17, 16, κ. ἄλλ.

2) τὸ ὄστρακον ἀχιβεῖσθαι, τὸ ὄστρακον παντὸς διθύρου μαλακοστράκου, 'Πρόδ. 2. 12, κτλ. ἐν χρήσει πρὸς κάλυψιν σφραγίδων, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Σπ. 585.

II. ὡσαύτως = κόχλος, Κρίτων παρὰ Γαληνόν. [Κατὰ ποσότητα τὸ ν εἶναι πιθανὸς βραχὺ παρ' 'Ελληνισιν, ἴδε κογχύλη, ἀνακογχυλιεῖσθαι, ἀνακογχυλιαστέος· ἀλλὰ παρὰ Λατ. cochlium.]

κογχυλιώτης, ἐς, ὅμοιος πρὸς διθύρου ὄστρακώδεος, κ. λιθοί, ὄστρακα ἀπολελιθωμένα, Ξανθ. 3, πρβλ. Σπ. 2. 49 καὶ 50.

κογχυλιωτής, ἡ, ὄν, (κογχύλιον II) βεβαμμένος διὰ πορφύρας, Γίλλισ.

κογχυλῶς, ἐς, (εἶδος) = κογχουειδής, 'Αθην. 86B. κοχυμεύς, ὡς, ὁ, ὁ τὰς κρύβας φρύγων, 'Ησύχ. — ὀφλ. κοχυμεύτρια, ὁ αὐτ., Πολυδ. Δ', 246. ἡ κοχυμή, ἡ, ὁ αὐτ., 10, 109, 'Ησύχ., Φύτ. πρβλ. Αἰσχ. Παθολ. 45. ἐντεῦθεν κοχυμεύς, φρύγων κρύβας, 'Ησύχ. κοχυμαίεα, ἡ, τὸ φρύγειν κρύβας, Πολυδ. Δ', 246. κοχυμαῖον, τὸ, ἀγγεῖον ἐν ᾧ φρύγουσι κρύβας, ὁ αὐτ., 64.

κοχυράνης, ου, ὁ, τὸ Λατ. quadrans, = $\frac{1}{4}$ τοῦ ἀσφαρίου, Νύαγγ. κ. Ματθ. ε', 26.

κοδυμάλον, τὸ, κυδώνιον ἢ κατ' ἄλλους μέσπιλον, 'Αλκμάν 85, 'Αδ. 81F, Διουσ.

κοῖον, συνηρ. κοῖα, νοῖα, παρατηρῶ, ἀκούω, ἀστρωτός εὐδῶ καὶ τὰ μὴ στρώτ' οὐ κοῖω 'Επίχ. 19. 14 Αἰν. οὐδ' οὐ κοῖος 'Ανακρ. 4. κοῖον 'Ελλάδ. ἐν τῇ Φωτειν. Βιβλίῳ, 531. 12. ἐκόησε Κάλλ. 'Αποσπ. 53. πρβλ. Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. 'Ιππ. 198. Παρ' 'Ησύχ. εὐρίσκομεν ἐκόημεν ἢ ἐκούσαμεν, καὶ ἐκοίμεν. ἡ κοῖα μεθ' αὐτ. ('Εκ τῆς ἀπλῆς ρίζης παράγεται τὸ κοινέω. ὡσαύτως τὰ σύνθετα ἀμνοκῶν, εὐρυκῶσα, καὶ ἴσως κυδόμενα, ὡς καὶ τὰ κύρια ὀνόματα ἀγέκων, ἀγνοκῶν, 'Ιπποκράτους, Λαοκῶν, Εὐρυκῶσα, Λαοκῶσα, ἴσως καὶ τὰ ἀκούω, ἀκοή. — Πλάτ. ἐκ τῆς √ ΚΟΦ, ἡ μάλλον ΣΚΟΦ, πρβλ. Σανσκρ. καν-ῖα (vates), Λατ. can-εο, can-lus, πρὸς τὸ ὁμο-αῖος, 'Ροθ. us-skav-jan (νῆφειν), 'Αρχ. Γερμαν. kan-uhn (schauen)).

κοθαρός, ὄν. ἀντὶ τοῦ καθαρός, Πίνδακ. 'Ηρακλειτ. ἐν τῇ Σουλ. 'Επιγρ. 577A. 103.

κόθεν, ἰων. ἀντὶ πῶθεν, 'Πρόδ.

κόθυμα, τὸ, = αἰδοῦμαι, 'Ησύχ.

κόθορνος, ὁ, Λατ. cothurnus, ὡφελὴν ὑπόδημα καλύπτρον τῶν δλων πόδα καὶ πῶτον μέχρι τοῦ μέσου τῆς κνήμης, δεδωμένον κατὰ τὸ ἐμπροσθεν μέρος καὶ ἔχον λίαν παχέα πέδιλα, 'Πρόδ. 1. 155, 6. 125, 'Αριστοφ. Λυσ. 657, κτλ. — πρβλ. ἀρβύλη, ἀρβύλη, ἐνδρομῆς.

2) κοθόρνος ἐφόρον οἱ τῆς τραγῳδίας ὑποκριταί,

ὡσάκις ὑπεκρίνοντο πρόσωπα ἡρωικὰ ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν, οἱ εἰς ὕψη λοι αὐτῶν πάτοι (πτέρναι) ἐκρησόμενοι ὅπως προσθετοῖν ὕψος καὶ μεγαλοπρέπειαν εἰς τὸ ἀνδραγαθόν· οὕτως ὁ κόθορνος ἀπείδη τὸ ἐμ-βλημα τῆς τραγῳδίας ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Διονύσου, 'Αριστοφ. Βέτρ. 47. 557 ('Ορατ. 'Οδ. 2. 1, 12, 1 Σάτ. 3. 61, Δ. II. 80, 280), ὡς ἡ ἐμῆς, κοεπίς, τῆς κομῆδας.

3) ἐπειδὴ δὲ τὰ ὑπόδημα ταῦτα ἤδυναντο εἰς νὰ φορέσθαι εἰς ἐκείτην τῶν πο-δῶν ἀδιακρίτως, ὁ κόθορνος κατήντησε κομικὸν ἐπώνυμον τοῦ εἰς πᾶσαν περίστασιν προσαρμύζοντος ἐαυτὸν ἢ τοῦ ἀνευ χαρακτη-ρος καὶ ὁρισμένῳ ἀρχῶν ἀνθρώπου, ὅς ἐστιν ὁ Θηρακικὸς, Ξεν. 'Ελλ. 2. 3, 31. παροιμ., εὐμεταβολώτερος κοθόρνος Παροιμιογράφ. σ. 51, 300, κτλ.

κόθ-ουρος, ὄν. ἐπὶ τῶν κηρήνων, κολοῦς, ἀνευ οὐράς, δηλ. μὴ ἔχων κέντρον 'Πρόδ. 'Εργ. κ. 'Πμέρ. 302. — περὶ τοῦ κοθούρις ἴδε ἐν λέξ. κολούρος. ('Ο 'Πούχ. ἔχει κοθῶ, οὐς, ἡ, — βλάβη, ὥστε ἡ ῥέξις φαίνεται συνθετος ἐκ τῶν κοθῶ, οὐρά.)

κοῖ, ὀνομαστ., πρὸς ἑστρασιν τῆς κραυγῆς τῶν χοιρίδιων, ποῖα τῶν δειρακίων φωνή (Σχόλ.), 'Αριστοφ. 'Αχ. 780.

κοῖα, ἡ, = σφάγισ, 'Αντίμαχ. παρὰ τῷ Μεγ. 'Ετυμ. 770. 9, πρβλ. 'Αρκάδ. 100, 17, 'Ανέκδ. 'Ολιαν. τ. 1. 401, 2.

κοιᾶζω, = ἐνεχυράζω, 'Ησύχ., ὅστις ἔχει καὶ κῶα — ἐνέ-χυρα, — κῶαζέιν· ἐνεχυράζειν, ἀσφαγίζεσθαι, — κῶαζ' ἀσφα-γίζεσθαι, — κῶαθεῖς (πιθάν. κῶαθεῖς)· ἐνεχυραθεῖς.

κοιᾶτης, ου, ὁ, ἴδε ἐνεχυράτης.

κοῖζω, κρᾶζω κοῖ, γρῦλίζω ὡς χοιρίδιον, 'Αριστοφ. 'Αχ. 746. πρβλ. κοᾶξ.

κοῖη, ἡ, ἰων. ἀντὶ ποῖα, ἐνικ. δοτ. τοῦ ποῖος, ἰων. κοῖος, ἐν χρήσει ὡς 'Επίγρ., πῶς; κατὰ ποῖον τρόπον; ὡς πρὸς τι; 'Πρόδ. 1. 30.

Κοιηίς, ἡ, = Κοιουγενής, Καλλ. εἰς Δῆλ. 150. ὡσαύτως Κοιαντίς, 'Γμν. 'Ορρ. 35.

Κοῖης, ου, ὁ, ἱερὺς τῶν μυστηρίων τῆς Σαμοθράκης, 'Ησύχ., παρ' ᾧ ὑπάρχει καὶ κοιᾶμακ, μυῶ, καὶ κοιῶσατο, ἐκ τοῦ κοι-ῶμακ, πρβλ. ὀνοκοῖτης.

κοῖνικος, ἡ, ὄν. (κοῖς) πεποιημένος ἐκ φύλλων φοινίκας, ἴδε ἐν λέξ. κοῖκι.

κοικύλιω, περιβλέπω χάσκων, 'Αριστοφ. Θεσμ. 852.

κοιλ-αγγέτας, ὁ, βαθεῖα φάραξ, 'Αρκάδ. λῆξις ἐν Σουλ. 'Επιγρ. 1534. πρβλ. μεσγάγκεια.

κοιλαινῶ, μέλλ. -ανῶ· ἄβρ. ἐκοίλινγα 'Πρόδ., 'Αττ. ἐκοί-λινγα ὅπου. 4. 100. — Μίσ., 'Επικ. ἄβρ. κοιλῖνγατο Νόνν. 12. 332. — Παθ., ἄβρ. ἐκοιλῖνθον 'Ιππ. 1225F. πρμ. κεκοιλῖνα-μαι ὁ αὐτ. 21. 33 (ἐνθα κακῶς -ασμαι), 'Ετυμ. Μίγ. 233. 51. (Κοῖλος).

Κάμνω τι κοῖλον, ἀποκοιλῖνω, διακοιλῖνω, τὸ φθῶν 'Πρόδ. 2. 73. κ. δένδρα, ἐπὶ τοῦ ἐρυκοιλῖνου, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 9, 4. κ. χῶμα, δηλ. σκάπτω τάφον, Ὀμ. 23. 43. κ. τὰς χεῖρας 'Αθην. 474A. κ. ἐμματα 'Ανθ. Πλαν 142, πρβλ. 'Οππ. 'Αλ. 4. 19. — Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι κοῖλος, ἐντοσθεν, ἐπὶ ἰα-κῶν, 'Ιππ., ἐνθ' ἄνω· ἐφθαλμοῖ ὁ αὐτ., π. Δαίτ. 'Οδ. 388. κ. κατὰ τόπον ὁ αὐτ. π. 'Αρκάδ. 819.

II. κάμνω τι κενόν, κά-μνω τινα πτωχόν, ὡς τὸ κενῶω, Λυκόρρ. 772.

κοιλᾶτος, α. ὄν. = κοῖλος, Γαλην. 12. 243.

κοιλανσις, εἰος, ἡ, τὸ κοιλῖναι, ποιεῖν τι κοῖλον, μνημονεύ-εαι ἐκ τοῦ εἶναι.

κοιλαντικός, ἡ, ὄν, ἐπιτηδεύς εἰς τὸ κοιλῖναι, μνημονεύ-εαι ἐκ τοῦ M. 'Ετυμ.

κοιλᾶς, ἄβρ. ἡ, ὡς οὐσιαστ., κοιλίωμα κοιλότης, θρυλ. 'Ηγεῖα-Φωκυλ. 161. ἐν βράχῃ, Σπ. 2. 15. βαθεῖα κοιλία, βάθος μεταφ. ὁρίων, Πλάτ. ἐν 'Ανθ. II. 6. 43, Πολυδ. 5. 44, 7, Δαῖδ. 3. 15.

II. ὡς ἐπὶ 0. ὀφλ. τοῦ κοῖλος, Θεοφρ. Σημ. 4. 2, Τίμ. 194.

κοιλᾶσθαι, ἡ, κοιλίωμα, κοιλότης, 'Πρωκ. Πέλοπ. 137. 13, 'Ησύχ.

κοιλᾶσμα, τὸ, κοιλίωμα, κοιλότης, 'Αρχ. Μαθ. 10. 37.

κοιλᾶσθαι, τὸ, ἔρως στρατιωτ., «κοιλᾶσθαι καλεῖται ἐπει-δὴν ἡ ὁλοτομος οἰθαλαγγία τὰ μὲν ἐπὶ μύνα κίρατα συνάψῃ, τὰ δὲ ἡγούμενα διαστήσῃ» Σουῖδ, πρβλ. Σμυλός.

κοῖλη, ἡ, ὀφλ. τοῦ κοῖλος· ὄνομα δήμου τῆς 'Αττικῆς, Φί-λων τὸν ἐκ τῆς Κοῖλης 'Ισοκρ. 376D, κτλ.

κοῖλια, ἡ, ἰων. -εῖα, ἡ, (κοῖλος) ὡς καὶ νῦν ἡ κοιλία, Λατίν. ventri, plurimum, 'Πρόδ. 2. 87, 'Ιππ., κτλ. αὕτη διακρίνεται ἐνίοτε ὡς ἡ κάτω κ. 'Αριστοφ. Βέτρ. 485, Πλάτ. Τίμ. 73A, 85F, 'Αριστ., κτλ. ἡ ἄνω κ., δηλ. ὁ στήμαχος καὶ ἡ περὶ αὐτὸν χώρα, ventri-culus, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 3, 8, κ. ἄλλ. ἀλλὰ κοῖλια μόνον κτεῖται ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ στομάχου ὡς καὶ ἐπὶ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ ὅλου πεπτεικοῦ συστήματος, ἴδε Ρουῖλζ Πίνδακ. εἰς 'Αριστ. σελ. 390 κτλ. — ὡσαύτως ἐπὶ τῆς μεγάλῃς κοιλίᾳ τῶν μηρυκασιτικῶν, ἐπὶ τοῦ προλήλου τῶν πτηνῶν, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 17, 9, π. Ζ. Μορ. 3. 14, 8.

2) τὰ ἔγκαια ἢ ἐνιόσθαι, 'Πρόδ. 2. 40, 86, 92. καλούμενα, κοιλία κεινὴ (δηλ. κενὴ) ἐν 2. 40, Εὐθ. ἴδε τὴν Schenkelh. — ἐπὶ ζῴων, κ. ὕλη, «πατὰ ἐκ κοιλίας χόλου» (πρβλ. τὸ τοῦ 'Ορατίου viii. viii), 'Αριστοφ. 'Ιππ. 356. ὡσαύτως κατὰ πληθ., «πατὰς», κοιλία ἐφ' ἣ, αὐτόθι 160, Πλ. 116D. πρβλ. κοιλῖναι.

λῆς. 6) πράξεις: κοιλίαν σκληράν ἔχειν, ἐπὶ δυσκοιλίῳ, Θεοπομπ. Κωμ. ἐν Ἀφινεῖ· 1) κατὰ κοιλίαν νοσεῖν Κωμ. Ἀνών. 267· τὴν κ. λῦειν, κινεῖν, Ἀριστ. Προβλ. 1. 40 καὶ 43· αἱ κ. λύονται, ἀναλύονται αὐτῶν 27, 1, π. Ζ. Γεν. 1. 20, 4· εὐλυτοί εἰσι Προβλ. 4. 3· ἡ κ. Ἰσταται π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 12, 1· [οἰ-νο-] κοιλίος παλαστικός Ἀθλῶν. 33Π· ἐφεκτικός τῆς κ. ὁ αὐτ. 59B. 3) ὡσαύτως τὰ περιστάματα, ἡ κόπρος, ἰδίως ἐν τῇ πληθ., κοιλίαι συνεστηκυῖαι, κόπρος σκληρά, Ἰππ. π. Ἀερ. 287· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ κ. ἐφυγραινόμεναι, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπισημ. 1. 948· οὕτω, κ. ὑγρὴ ὁ αὐτ. 70C· στερεή, σκληρὴ ὁ αὐτ. 406. 7., 1129Π· κ. καταρρήγνυται, κτλ., ὁ αὐτ.· ὁρρησικαί κ. ἄχρως ὁ αὐτ. 1129C. II. πᾶν κοιλῶμα ἐν τῇ σώματι, κοιλότης, ὡς ἐν τοῖς πνεύμοσι, τῇ ἡπαι, τῷ ἐγκεφάλῳ, κ. αἱ δεχόμεναι καὶ προσέμ-πουσιν τὸ πνεῦμα Ἰππ. π. Ἀρρ. 807· ἡ δὲ καρδία ἔχει τρεῖς μὲν κοιλίας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 17. 1., 3. 3, 9, κτλ. 2) τὸ κοιλῶμα, Ἰππ. π. Ἀρρ. 827. 3) ὡς τὸ γαστήρ, τὸ μέσον σαρκώδες μέρος τῶν μυῶν, Γαλῆν. 5. 366F. III. καθόλου πᾶν κοιλῶμα, πᾶσα κοιλότης ἐν τῇ γῇ, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 23 καὶ 26, κ. ἄλλ. ἐν ταῖς νεφέλαις, αὐτῶν 2. 9, 7, κ. ἄλλ. κοιλιακός, ἡ, ὅν, τῆς κοιλίας, ἀνήκων εἰς τὴν κοιλίαν, Διοσκ. 1. 51, Γαλῆν. 2. 263C, κλ. 2) ὁ πάσχων τὴν κοιλίαν ἢ τὰ ἐκ τῆς κοιλίας, Γαλῆν. 6. 323F, Διοσκ. 4. 101, 116, Ροῦρ. παρ' Ὀρεσθ. 2. 211, 4. Ἐπίρρ. -κῶς, Ἀχιμῆς. κοιλιο-αλγέω, ἔχω πόνον ἐν τῇ κοιλίᾳ, Γαλῆν. 14. 467. κοιλιοῦλον, τό, ὑποκορ. τοῦ κοιλία, Στράβ. 675. κοιλιο-δαίμων, υἱός, ὁ καὶ ἡ, ὁ θεοποιῶν τὴν αὐτοῦ κοι-λίαν, ἐπιθ. παρὰ τοῦ, Εὐπολ. ἐν «Κυλίσσει» 4, πρὸς. Ἀθ. (;) παρὰ Σουῖδ. ἐν λ. Ἰούνης, Ἀθλῶν. 97C, Εὐστ. Πονηρ. 209. 41· πρὸς. σαρκοδαίμων. κοιλιο-δεσμός, ὁ, δεσμός τῆς κοιλίας, Πλάτ. κοιλιο-δουλος, ὅν, καὶ κοιλιο-λάτρης, ὁ, δουλός, λάτρης τῆς αὐτοῦ κοιλίας, Παλλὰδ. Λαοσ. 1065, Παλλὰδ. Βίος Ἰω. Χρυσ. 461D, Βυζ. κοιλιο-λύσις, ἡ, (λύσις) λύσις τῆς κοιλίας, διὰ τροφῆς, ὑπότρομα.. ὡς πρὸς κοιλιολυτικὴν ἐχρῶντο· Δ. Β. 323, Κικ. πρ. Ἀττ. 10. 13. κοιλιολυτέω, λύω τὴν κοιλίαν, προξενῶ λύσιν κοιλίας, Πλούχ. ἐν λ. βδέλλεσθαι. κοιλιο-λύτικός, ἡ, ὅν, ἔχων τὴν δύναμιν νὰ λύῃ τὴν κοι-λίαν, Γεωμ. 10. 54, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ. κοιλιο-μυαία, ἡ, τὸ ἐμμανῶς δουλεύειν τῇ κοιλίᾳ, λαίμαργία, Νεβίων Ἐπιστ. 199, Ἰω. Κλίμ. 1028C. κοιλιοπονέω, = ὠρίνω, «κοιλοπονῶ», Λεόντ. Κύπρ. 1717C. κοιλιο-πώλης, ὅν, ὁ, ὁ πωλὼν κοιλίας («πατσᾶν»), Ἀριστοφ. Ἰππ. 300. κοιλιο-στροφία, ἡ, ἀστροφή τῶν ἐντέρων μετὰ ὀξέος πόνου, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξίφ. 596. κοιλιοστροφτός, ὅν, ὁ, ὁ ἐπὶ τῆς κοιλίας στροφόμενος, μεταγεν. κοιλιο-τύχιον, τό, ἀμυβ. λέξις ἐν Θεοφρ. Χαρ. 18, ἴσως χύ-τρα κοιλίων («πατσᾶν»)· διὰ τροφῆς διορθώσεως προετύχησαν, ὡς π. χ. κυλικούχιον κλ., ἴδε σημ. Καραῆ ἐν τόπῳ. κοιλιο-τροπῶ, κυρτοῦ, εἶμαι ἔγκυος, Δατ. uterum ferre, Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 297. κοιλισκος, ὁ, κοῖλος ἔκκοπος, χειρουργικὴ μάχαιρα κοιλὴ εἰς τὸ ἐμπροσθεν, Ἀρχ. Χειρουργ. 94, 108· οὕτω, κοιλισκωτός, Παῦλος Αἰγ. 211. 53· ἔκκοπος κοῖλος Γαλῆν. 10. 150. κοιλιώδης, εἰς, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κοιλίαν, ὑπόδοχα Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 9. κοίλο-γάστριον, ὅρος, ὁ, ἡ, (γαστήρ) ἔχων κοίλην τὴν γασ-τέραν, κενὴν ζήλη, πειναλῆς, ἐπὶ λύκων, Δίσχυλ. Θῆβ. 1035· με-τὰ, κοιλὴ ἀσπίς, αὐτῶν 406. κοίλο-γένειος, ὅν, ἔχων κοιλῶμα, «λακκάκι» εἰς τὸ γένειον, τὸ πηγρύνει, Πάπυρ. ἐν Journ. des Savants (1833) σ. 330, 6. κοίλο-κράττης, ὅν, ἔχων κοίλους κρατᾶρους, Ἀρεταί. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 7. κοίλομισχος, ὅν, ἔχων κοῖλον μίσχον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 7, 5. κοίλο-μυγος, ὅν, κοῖλος ἐντός, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 7, 5, κατὰ τὸν ScnI. ἀντὶ κοιλόμεσχος. κοίλο-παδός, ὅν, ἐν κοίλῳ πεδῶ κείμενος, κοιλόπεδον νά-πος Θεοφ. Πινδ. II. 5, 50. κοῖλος, ἡ, ὅν, ἀπὸ κούλος, α, ὅν, Ἀνακρ. 9· ἡ κούλος Ἀλκαῖ. 15 (κατὰ τὸν Αἰν.)· πρὸς. Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 13. 28, Ἰπρωδιαν. π. π. μόν. λέξ. 21. 2, κτλ. (ἴδε ἐν λέξ. κούλος). Κοῖ-λος, ἔχων κοιλότητα, παρ' Ὀμήρ., τὸ πλεῖστον ὡς ἐπιθετ. πλοῖον, κοῖλαι νῆες, — (παρὰ τοῖς μετέπειτα, κοιλὴ ναῦς, ἡ κοιλία, τὰ κάτω μέρος τοῦ πλοίου, τὸ «ἀμπάρι», Πρὸδ. 8. 119, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6. 19, Δημ. 883. 21· οὕτως, ἡ κοιλὴ μόνον, Θεοφρ. 22. 12, Ἀθλῶν. 200C· τὰ κοῖλα Ἀππ. Ἐμρῦλ. 5. 107)· οὕτω καὶ ὁ δοῦρεος Ἰπ-πος καλεῖται κ. λόχος, κ. ὅρρυ Ὀδ. Δ. 277, Θ. 507· συχνάκις μετὰ τῆς συγγενῆς· ἐννοίας τοῦ εὐρυχωροῦ (ὡς ἴσως προκειμένου περὶ πλοίου), κ. σπέος Ὀδ. Μ. 93, πρὸς. Δίσχυλ. Εὐνῶ. 23, Σου.

Φιλ. 1081· κ. κάπετος, ἐπὶ τάφου, Ἰλ. Ω. 797, πρὸς. Ἀλ. 1165, Ἄντ. 1205. Εὐρ. Ἀλκ. 898· ἐπὶ φυτῶν ὄντων ἐντός κοίλων, κ.τ.τ., νάρθηξ Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 52· ἄχερδος Σοφ. Ο. Κ. 1597· κοιλὴ φλέψ, ἴδε ἐν λέξ. φλέψ· σφόνδυλος κ. Πλάτ. Πολ. 616D· ἐπὶ ἀγγείων, ἀγγήια Πρὸδ. 4. 2· κρατὴρ Σοφ. Ο. Κ. 1593· ζυγα-στρον ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 692· κύλικος.. κοῖλον κύτος Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 9, κτλ. — κ. ὑποδήματα, ἐξικνούμενα μέχρι τοῦ μέσου τῆς κνήμης, Ἀθ. π. Ζ. 6. 23· κ. θέμνια, ἐπὶ τῆς κνήμης κενῆς ὕψους, Σοφ. Τρ. 901· ἡ ἐννοία τοῦ κοῖλα κλῆθρα ἐν Ο. Τ. 1261· εἶναι προφανῶς ἡ αὐτὴ ὡς καὶ ἡ τοῦ κ. σταθμὰ θυράων ἐν Θεοφρ. 24. 15, ἀλλὰ τί εἶναι τοῦτο διαμένει ἀσέβαιον — κ. χεῖρ, ἐπὶ ἐπαίτου (πρὸς. κοιλαινῶ), Ἀνθ. Π. 12. 212· κ. ἰστίον Πινδ. Δ'. 107· κοῖλος μῆν, ἴδε ἐν λέξ. μῆν. 2) ἐπὶ τόπων, κεί-μενος ἐν κοιλώματι ἡ σχηματίζων κοιλῶμα, κοίλη Λακεδαιμῶν, ἡ κοιλὴ τῆς Λακεδαιμῶνος, Ὀδ. Δ. 1· κ. Θεσσαλία Πρὸδ. 7. 129· κ. Ἄργος Σοφ. Ο. Κ. 378, 1387· Αὐλίδος κ. μυχοῖ Εὐρ. 1. Δ. 1600· — οὕτως ὡς κύριον ὄνομα, Κοιλὴ Συρία, ἡ γῶρα ἡ μεταξὺ Λιβάνου καὶ Ἀντιλιβάνου, Πινδ. 1. 3, 1, κτλ. τὰ Κοῖλα τῆς Εὐδίας, αἱ μεταξὺ Καρηρίας καὶ Γεραιστοῦ ἀκταί, Πρὸδ. 8. 13· ἡ Κοίλη, ἡ κοιλὴ τοῦ Πισοῦ, ἐν τῷ ΝΔ. μέρει τῶν Ἀντιπῶν, Πρὸδ. 6. 103, Ἀετικ. Γεωγρ. 1. σ. 263. 6) κ. λιμὴν, ἐπὶ λιμένος κειμένου μεταξὺ ὑψηλῶν κρημνῶν, Ὀδ. Κ. 92· κ. αἰγια-λός, κοιλώδης ἀκτὴ, Ν. 385· ἴδε κατωτ. II. 2. γ) κ. ὅρος, βαθεῖα ὁδός, Ἰλ. Ν. 419· κ. ἀγυῖα Πινδ. Ο. 9. 51. 8) κ. ποταμός, σχεδὸν κενὸς ὕδατος, Θουκ. 7. 81 (παρὰ Οὐρεγυλίου εἰνα Πινυῖνα crescenti) τοῦ ποταμοῦ κοῖλου ρυέντος Σωκράτ. παρ' Ἀθην. 388A, Ἀθ. π. Ζ. 14. 27· ἀλλὰ, κ. ποταμός, ἔχων βα-θεῖαν κοίτην, 22. 20, 4. 9) τὰ κοῖλα καὶ τὰ ὀρεῖα, αἱ ὀρέ-ραγες αἱ κατάφυτοι μὲ δάση, Ἀριστοφ. Νεφ. 325. 3) κ. θά-λασσα, ἄλς, ἡ πλήρης κοιλοτήτων θάλασσα Βηλ. τρικυμώδης, Πινδ. 1. 60, 6, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 595. 4) κοῖλος ἀργυ-ρος καὶ χρυσός, δηλ. σκεὴ ἀργυρὰ καὶ χρυσά, Θεοπόμ. Ἰστ. παρὰ Λογγίν. 43. 2, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 25, Λουκ. Ἀλεκτρ. 24, πρὸς. Σοφ. Ἀποσπ. 68. 5) μεταφορ., ἐπὶ τῆς φωνῆς, βαθύς καὶ ὑπό-κωρος, κόχλον ἑλῶν μυκάσσοτο κοῖλον Θεοφρ. 22. 75, (ἂν καὶ ἐνταῦθα τὸ κοῖλον εὐδεται νὰ συμφωνῇ πρὸς τὸ κόχλον)· φθγ-γεσθαι κ. καὶ βαρὺ Λουκ. Νέριον 6, Φιλόστρ. 128, πρὸς. Ἀρι-σταίδ. Κοιντ. σ. 24, κτλ.· πρὸς. κοιλιστομία. II. ὡς οὐσιαστ., κοῖλον, τό, κοιλότης, κοιλῶμα, Πλάτ. Φαίδρ. 109D, κ. ἄλλ. ἰδίως ὡς τὸ κοῖλα, ἐπὶ τῶν ἐν τῷ σώματι κοιλοτήτων, τὰ κ. γαστρός Εὐρ. Φοίν. 1411· τὰ κ. τῆς καρδίας, αἱ κοιλίαι αὐτῆς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 17, 2, κέξ· τὸ κ. τῶν νεφρῶν αὐτῶν 17, 15· τὸ τῶν χειρῶν κ. Ἀπολλ. 479A· τὸ κ. τοῦ ποδός Ἰππ. 153Π, κτλ.· παροιμ., τὸ κ. τοῦ ποδός δεῖξαι, τὰ νῦν· «δείχων τὴν ῥαχὶν μου», ἐπὶ τῶν εἰς φυγὴν τρε-πομένων· Πλούχ. τὰ κ. τῶν ἐφθαλμῶν, τοῦ προσώπου Ἰππ. 642. 49., 566. 11· τὰ κοῖλα μόνον, αἱ κοιλοῦντες τῶν πτερῶν, αἱ λαγύνες, ὡς τὸ κενῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 44, 9. 2) ἐν τῷ κοίλῳ καὶ μυχῷ τοῦ λιμένος Θουκ. 7. 52. 3) τὰ κοῖλα, τὸ κοιλῶμα τοῦ πλοίου, Τουρκ. τὸ «ἀμπάρι» (ἴδε ἐν ἀρχ.). 4) τὸ κ., τὸ ἐνδοθεν θεωρούμενον σχῆμα τῆς περιφερείας κύκλου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κυρτόν (τὸ ἐξωθεν θεωρούμενον), Ἀριστ. Φυσ. 7. 13, 4, Πιν. Νικ. 1. 13, 10, κ. ἄλλ. κοίλοσταθμῶ, κατασκευάζω, κτλ. τὴν ἀρσὴν ἢ τοὺς σταθ-μούς τῶν θυρῶν διὰ κοιλωτῶν κοσμημάτων, ἐκοιλιστάθμηνσε τὸν οἶκον φατνώμασι, «ἐσανθίσσετο πεκοιλωμέναις ὑπὸ τῶν τεχνιτῶν σάντιν» (Πλάτ.), Ἐβδ. (I' Βασιλ. Ζ' 9). κοίλο-σταθμός, ὅν, ἔχων θυλωτὴν στέγην, θολωτός, Ἐβδ. (Ἀγλαῖος Δ' 4). κοίλο-στόμαχος διδθεσις, ἡ, τὸ αἰσθάνεσθαι κενότητα ἐσω-τερικῶς, Ψευδο-Ἰππ. ἐν Poisson. Ἀνεκδ. 3. 428. κοίλο-στομία, ἡ, πλατειασμός τῆς φωνῆς, Κοιντ. 1. 5, 32. κοίλο-σώματος, ὅν, ἔχων κοῖλον σῶμα, κύτος Ἀντιφάν. ἐν «Ἀφροδίτῃ γυναικί» 1. 2. κοιλότης, ἡτος. κοῖλον σχῆμα, κοιλῶμα, τῆς γῆς Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 10, πρὸς. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 4, 20, π. Φυτ. Ἰστ. 1. 8, 6, κτλ. II. ἀντιθετ. πρὸς τὸ αἰμάν, Ἀριστ. Μεταφυσ. 5. 1, 6. κοίλοφθαλμία, ἡ, τὸ ἔχειν κοῖλους, βαθουλούς ὀφθαλμούς, Φρόνιχ. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 23. κοίλοφθαλμιάω, ἔχω κοῖλους ὀφθαλμούς, Κρατῖν. ἐν Ἀδῆλ. 107, Γαλῆν. κοίλο-φθαλμος, ὅν, ἔχων κοῖλους ὀφθαλμούς, Ξεν. Ἰππ. 1. 9, Ἀριστ. Φυσιογ. 6, 27, Πινδ. Δ'. 191, Π'. 62. κοίλο-φυής, εἰς, ἐκ φύσεως κοῖλος, Ὀππ. Ἀλ. 4. 653. κοίλο-φυλλός, ὅν, ἔχων κοῖλα φύλλα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 10, 8. κοίλο-φωνός, ὅν, ἔχων κοίλην, ὑπόκωπον, βαθεῖαν φωνήν, Πλούχ. ἐν λέξ. ληκυθιστής. κοίλο-χειλὴς, εἰς, ἔχων κοῖλα χεῖλη, κύμβαλα Ἀνθ. Π. 8. 94. κοιλῶ, διακοιλιάω, κοῖλον ποιῶ, Διοσκ. 2. 199.

κοιλώδης, ες, (εἶδος) ἔχων κοιλώματα, φάραγξ Βάδρ. 20. 2. ἔχων κοῖλον σχῆμα, εἶδος Σουβ. ἐν λέξ. χαμαιζήλοισι.
κοίλωμα, τό, ὡς καὶ νῦν, Ἀριστ. π. Πενήμ. 5, 8, π. Κόσρ. 4, 29, Βάδρ. 86. 1, κτλ.
κοιλώδυνος, ὅς, ἡ, ἔχων κοῖλην ὀπλήν, ἵπποι Σπησίχορος 84.

κοιλ-ωπής, ες, ἔχων κοίλους ὀρθαλμούς, κοιλωπέες αὐγαί Νικ. Ἀλεξίφ. 442.— ὀηλ. κοιλώπις, εδος, Ἀνθ. Π. 6. 219.

κοιλ-ωπός, ὄν, (ὥψ) κοῖλος φαινόμενος κοῖλος, Εὐρ. Ι. Τ. 263. κοίλωσις, εως, ἡ, κοίλωμα, ἡ κοίλια, Ἰαμβλ. Ἀριθμ. σ. 172. ἐφαλμένως κοιλώσις ἐν Νικημ. Ἀρμον. σ. 19.

κοιμάς, Ἰων. -έω· μέλλ. -ήσω, Δωρ. -άσω [ᾱ]· ἄορ. ἐκοί-

μησα, Ἐπικ. κοίμησα Ὀμ.—Μέσ. μέλλ. -ήσομαι Διον. Ἀλ. 4. 64, Λουκ. κτλ. Ἐπικ. ἄορ. κοιμήσατο, -ασθε, -αντε, Ὀμ.—Παθ., μέλλ. -ηθήσομαι Ἀλκίρρ. 1. 37, 3, Λουκ. κτλ. ἄορ. ἐκοιμήθη Εὐρ. Ἀνδρ. 390, Ξεν. πρὸς κ. κοιμήμαι Λισχυλίων παρ' Ἀθην. 335C (ἦδ' ἐν λέξ. καίμας). Ἀποκοιμίζω, Ζηνός.. κοιμήσον ὑπ' ὀφρύσιν ὅσας φασίνω Ἰλ. Ε. 236. ἡ με.. κοιμήσατε νηλεῖ ὑπνῳ Ὀδ. Μ. 372· βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὑπνῳ Λισχύλ. Θάβ. 3· ἐντεῦθεν, βάλλω τινα νὰ κοιμηθῇ, τὸν δ' αὐτοῦ κοιμήσει Ὀδ. Γ. 397· καὶ ἐπὶ ἑλάρου, ἐν ἐυλόχῳ.. νεβρόντι κοιμήσασα Δ. 336., Ρ. 127.

2) μεταφορ. καταπραΰνω, καθ-ησυχάζω, ἀνέμους, κύματα Ἰλ. Μ. 281, Ὀδ. Μ. 169· φλόγα Λισχύλ. Ἀγ. 597· κύματος μένος δ' αὐτῷ ἐν Εὐμ. 832· πρὸς κοιμίζω— ὡσαύτως, κοιμίζω, πράνω, πᾶνω, κοῖμῳ δ' ὀδύναις Ἰλ. Π. 524· ὦ (ἔηλ. φύλλω) κοιμῶ τὸ δ' ἔλκος Σοφ. Φ. 650· ἐπὶ πάθους, κοίμησον εὐφροῖνον στόμα, βάλε τὴν γλῶσσαν σου νὰ κοιμηθῇ ἐν σιωπῇ, Λισχύλ. Ἀγ. 1217· κ. πόθον Ἰακωβ. Ἀνθ. Π. σ. 101.

II. Μέσ. καὶ παθ., ἀποκοιμῶμαι, πλαγιάζω, καί-μαι ἐπὶ τῆς κλίνης, συχν. παρ' Ὀμ., ὡς ἐν Ἰλ. Δ. 476, 610, Ἰπρόδ. 1. 9., 2. 95, καὶ Ἀττ. ἐπὶ κλίνῃ, κατὰ ἡμέρα κοιμηθῆναι Ὀδ. Ε. 411— μετὰ συστολῇ, αἰτ., ποῖόν τινα ὑπνον ἐκοιμῶ· Ξεν. Ἰέρ. 6, 7· βαθὺν κοιμηθῆναι (ἐηλ. ὑπνον) Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 2. 3.

2) μεταφ., ὅπως ἂν κοιμηθῇ [τὸ ἐπιθυμητικόν] Πλάτ. Πολ. 571E.

3) ἐπὶ τοῦ ὑπνου τοῦ θανάτου, κοιμήσατο χαλκεὸν ὑπνον Ἰλ. Δ. 241· ἱερὸν ὑπνον κ. Κάλλ. Ἰππύρ. 10. 2· καὶ ἀπολύτως, πίπτω εἰς ὑπνον, ἀποθνήσκω, Σοφ. Ἰλ. 509· συχν. παρὰ Χριστιανικοῦ συγγραφ., Εὐαγγ. κ. Ματθ. κζ', 52, κη', 13, κτλ. ἐν ἐπιταφίῳ, Ἐλλ. Ἐπιγρ. 607, 610, καὶ ἄλλ.· πρὸς καθ' ἑαυτὴν, κοιμῶμαι.

4) κοιμῶντο.. παρὰ μνηστῆρας ἀλό-χοισιν Ἰλ. Ζ. 246, πρὸς 250· ἐντεῦθεν, ὡς τὸ εὐνηθῆναι, ἐπὶ σαρκίῳς μέλει, Ὀδ. Θ. 285· κοιμηθεῖσά τινα Ἰπρόδ. Θ. 213, πρὸς Πινδ. 1. 8 (7). 49· παρὰ τινὶ Ἰπρόδ. 3. 68· εὐν τινα Εὐρ. Ἀνδρ. 390· μετὰ τινος Τιμοκλ. ἐν Ἀραβωνίοις 1. 3) φυλάττω φυλάκην ἐν καιρῷ νυκτός, Λατ. exubare, Λισχύλ. Ἀγ. 2, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 4 καὶ 9.

κοιμήθω, ἡ, τόπος πρὸς κοίμησιν, Σουβ. ἐν λέξ. Ιαυθμολ. κοίμημα, τό, (κοιμάω) ὡς καὶ νῦν, κοιμήματα αὐτογένε-νητα, συγκοιμήσεις μητρός μετὰ τοῦ τέκνου αὐτῆς, Σοφ. Ἀντ. 864, κοίμησις, εως, ἡ, τὸ κοιμάσθαι, κοίμησις ἐπὶ θύραις Πλάτ. Συμπ. 183A· ἡ κ. τοῦ ὑπνου Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. ια', 13. II. δ θάνατος, Ἐβδ. (Σειράχ. ΜΣ', 10, καὶ ἄλλ.).

κοιμητήριον, τό, κοιτῶν, διαμένον ἐν ᾧ κοιμᾶται τις, Δωσιάδ. παρ' Ἀθην. 143C· κοιμητήρια, ἡ, ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 550. 56.

II. τόπος ταφῆς, νεκροταφεῖον, Ἐκκλ. κοιμητικῶς, Ἐπίρρ. ἐν τῇ φράσει κοιμητικῶς ἔχω, ἐπιθυμῶ νὰ κοιμηθῶ ἢ νυστάξω, Μέγ. Ἐτυμολ. 435. 18.

κοιμήτωρ, ορος, ὅς = κοιμιστής, Γρηγ. Ναζ. 2. σ. 222.

κοιμίζω· μέλλ. Ἀττ. -έω, λέξις μεθ' Ὀμηρ., = κοιμῶ, ὡς καὶ νῦν, κ. ὅμοια Εὐρ. Ρῆσ. 825· ἀθῆνα πνευμάτων ἐκοιμίσε στένοντα πόντον, ἔηλ. οἱ ἄνεμοι ἀπῆλκον τὴν ὁλόκασσαν νὰ ἡσυχάζω, παυσάμενοι αὐτοὶ ἀπὸ τοῦ νὰ πνέωσι, Σοφ. Αἶ. 675· ὁλόκασσαν ἀγρίαν ἐκοιμίσαν (ἔηλ. οἱ θαλίμονες) Ἀνθ. Π. 9. 209, πρὸς Ὀδ. Κ. 91— μεταφ., κ. τὸν λύχνον, σάβανον, Νικητόν ἐν Ἰπλανδῶρα 7· μεγαληγορίαν κ., ἀποκοιμίζω τὴν κομπορη-μοσύνην, καταπνίγω αὐτήν, Εὐρ. Φοῖν. 185· οἷμα, κ. θυμὸν Πλάτ. Νόμ. 873A· τάς λύπας Ξεν. Συμπ. 2. 24· πόθον Ἀνθ. Π. 12. 19· ἐλπίδας αὐτῷ 7. 183— Παθ., παῖς κοιμίζεται Εὐρ. Ἐκ. 826· τὸ ὀρηιδῶδες κ. Πλάτ. Πολ. 591B.

2) ἐπὶ τοῦ ὑπνου τοῦ θανάτου, καλῶς δ'.. Ἐρμῆν χθόνιον εὐ με κοιμῶσαι Σοφ. Αἶ. 832· Τιτάνων γενεάν.. Ζεὺς κοιμίζει φλογμῷ Εὐρ. Ἐκ. 473, πρὸς Ἰπκ. 1387· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύφῳ, κοιμίσασθαι τινα ἐς Ἀΐδου δ' αὐτῷ ἐν Γερμ. 589. 3) παρὰ Γραμμ. μετα-βάλλω τὸν ὄντων τόνον εἰς βαρύν, ἔδε κοιμῶσις.

κοιμῶσις, εως, ἡ, = κοιμισμός. Δ. Β. 756.

κοιμισμός, ὅς, ἡ, ἡ κοίμησις ἢ ἀποκοιμῶσις, μεταφ. ἡ μετα-βολὴ τοῦ τόνου ἀπὸ ὀξύος εἰς βαρύν, Δ. Β. 756.

κοιμιστής, ὅς, ἡ, ἀποκοιμίζων, Ἀνθ. Π. 12. 50.

κοιμιστικός, ἡ, ὄν, ἀνῆκων ἢ ἀρμόζων εἰς κοίμῳσι, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Γ. 382.

κοινῶν, ἄνος, ὅ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κοινῶν. Πινδ. Π. 3. 28 (50)

Böckh., πρὸς. ξυνῶν—κοινῶνικός, ἀντὶ κοινῶνικός, μνη-μονεύεται ἐκ τοῦ Ἀρχύτ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. — κοινῶνέω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κοινῶνέω, Σουβήκη. Δωρ. παρὰ Θουκ. 5. 79.

κοινάσσομαι, κοινάσας, Δωρ. ἀντὶ κοινῶσ· ἔδε ἐν λ. κοινῶν.

κοινῶζον, τό, (κοινῶς) κοινὴ αἰθουσα, Σουλ. Ἰππύρ. 244B. IV. 31. II. χαμαιτυπεῖον, πυρναῖον, Ἀρκάδ. σ. 124. 5, Φώτ.

Ἰσχύ. (ἐνθα κακῶς κρινόν) — τύπος τις ξυνεῖτον, μνημονεύε-ται ὑπὸ τοῦ Σχολ. ἐν Ἰλ. Δ. 124.

κοινῶ, ὅτι. ὀηλ. τοῦ κοινῶς (Β. 2), ἐν χρήσει ἀντὶ Ἐπιγρ.

κοινοισμός, ὅ, ἀνάμειξις διαφόρων διαλέκτων, Κοινῶν. 8. 3, 59, κοινοδιακός, ἡ, ὄν, ὡς καὶ νῦν, ἀνῆκων εἰς κοινῶνέον, Πα-σλ. III. 1385B, κτλ.

κοινῶ-ἀρχής, ου, ὅ, ὁ ἡγούμενος κοινοδιακοῦ μοναστηρίου, Ἀπορβίγμ. Πατρ. 224D, Ἰω. Μεσχ. 2956A, κτλ.

κοινῶ-θεις, ὄν, ζῶν κοινοδιακῶς μετ' ἄλλων, Ἰαμβλ. ἐν Βίβρ. Πυθ. 29, Πτολεμ. Τετραβ. σ. 119. 24. II. ὡς οὐσιαστ., κοινῶ-νός, τό, βίος ἐν κοινότητι, πιθανὴ γραφ. ἐν Γαλλ. 1. 9, ἐν τέλ.

2) = Λατ. communium, κοινοδιακὸν μοναστήριον, Ἐκκλ.

κοινο-βλάστης, ες, βλάπτων τὸ κοινόν, Νικήτ. Χρον. 310D, κοινοβουλευταίος, ἡ, ὄν, ἀνῆκων εἰς κοινὴν σύσκεψιν, εἰς κοινῶνέον, Ἰππύρ. παρὰ Στοβ. 248. 39.

κοινοβουλέω, ἀπορασίω ἀπὸ κοινοῦ, συσκέπτομαι ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλου, Ξεν. Λακ. 13. 1.

κοινο-βούλης, ου, ὅ, ὁ συσχεπόμενος παρὶ τινος, σύνεδρος κοινοβουλίου, βουλευτής, γεραγιστής, Ἰσχύ.

κοινοβουλία, ἡ, κοινὴ βουλή, σύσκεψις, Σχόλ. εἰς Ἰλ. X. 268, Κύριλλ.

κοινοβούλιον, τό, κοινὴ βουλή, συνέδριον, Πολύβ. 28. 16, 1. Στράβ. 385· ὡς καὶ νῦν τόπος συνεδρίου, Ἀπκ. Ἐμφύλ. 1. 51.

κοινῶ-βουλος, ὄν, μετέχων τῆς κοινῆς συσκέψεως, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 928, Σουλ. Ἐπιγρ. 3773.

κοινο-βωμεία, ἡ, (βωμός) κοινότης βωμῶν, ἐπὶ θεῶν λατρευο-μένων δι' ἐνὸς κοινοῦ βωμοῦ, ἀνάκτων τῶνδε κοινοβωμῶν σέδεσθε Λισχύλ. Ἰκ. 222· πρὸς ἀγώνεως.

κοινο-γάμεια, ὡν, τὰ, κοινοὶ γάμοι, κοινὰ μέλεις (ἀνευ συζυ-γικοῦ δεσμοῦ), Ἀθην. 555D— παρ' Ἐκκλ. καὶ κοινογαμία, ἡ.

κοινο-γενής, ες, γεννηθείς ἐκ τῆς μέλειος δύο διαφόρων γενῶν, ἀντίθετ. τῷ ἰδιογενής. Πλάτ. Πολιτ. 265B· πρὸς τὸ ἐπὶ.

κοινο-γονία, ἡ, ἡ διὰ τῆς μέλειος κοινὴ γονιμοποίησις δύο δια-φόρων γενῶν, ὅταν τοῦ ἴππου καὶ τοῦ ὄνου, ἀντίθετ. τῷ ἰδιогонία, Πλάτ. Πολιτ. 265D.

κοινο-δημιον, τό, κοινὴ συνάθροισις τοῦ λαοῦ, Ἰσχύ.

κοινῶ-δημιος, ὄν, κοινὸς τῷ λαῷ, δημῶσις, πανήγυρις Ἰλ-λων 1. 678.

κοινο-δίκειον, τό, κοινὸν δικαστήριον, ἐν ᾧ φιλονικίαι μεταξὺ διαφόρων πόλεων ἐδικάζοντο καὶ διεκδικεῖσθαι, Ἰππύρ. Κρήτης ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 2556. 58, 58εν διορθωτικῶν (ἀντὶ -δίκαιον) ἐν Πο-λυβ. 23. 15, 4.

κοινῶ-δίκος, ὄν, ἀπολαύων κοινῶν δικαίων, Χρησμ. παρὰ Φλέγ. 144.

κοινοεργεῖω, ἐργάζομαι ἀπὸ κοινοῦ, Μιλέτ. ἐν Ἀνεκ. Ὀε. 3. 36 καὶ 104.— κοινο-εργής, ες, ἐργαζόμενος ἀπὸ κοινοῦ, αὐτῷ κοινο-εργός, ὄν, Συμπλκ. εἰς Ῥηίχτ. 83C.

κοινο-ὀυλῆξις, ἔχω κοινὸν οὐλῆξιον, κοινὸν βαλλάντιον, Ἀρι-στοφ. Ἀποσπ. 631.

κοινο-λαΐτης, ου, ὁ, ἀσθηρὸς τοῦ κοινοῦ λαοῦ, Ἰκκλ.

κοινολεξία, μεταχειρίζομαι γλῶσσαν τοῦ κοινοῦ βίου, κοινο-λεκτούμενα ῥήματα, τὰ ἐν κοινῇ χρήσει, Ἐτυμολ. Μέγ. 184. 11, κτλ.

κοινῶ-λεξιος, ὄν, κατὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ κοινῶν βίου, μνημο-νεύεται ἐκ τοῦ Σχολ. τοῦ Αἰσχύλ. Ἐπίρρ. -τως, Σχόλ. εἰς Θεόφρ. Β. 18.

κοινῶ-λεκτρος, ὄν, ἔχων κοινὴν κλίνην, σύντροπος τῆς κλίνης, σύζυγος, Λισχύλ. Πρ. 500, Ἀγ. 1411.

κοινολεξία, ἡ, κοινὴ γλῶσση, Εὐστάθ. 950. 1.

κοινο-λεχτής, ες, = κοινῶλεκτρος, ἱραστής, Σοφ. Ἀποσπ. 07, πρὸς Εὐστ. 653. 34.

κοινο-λογέομαι· μέλλ. -ήσομαι Πολύβ.· ἄορ. ἐκπνεολογη-σάμην Ἰπρόδ. 0. 23, Θουκ. κτλ.· βραχύτερον ὡσαύτως, ἄορ. παθ., ἐκπνεολογηθῆναι Πολύβ. 2. 3, 4, κτλ.· πρὸς κ. πνεοινολογία· Δίων Κ. 49. 41· ὑπερσυν. ἐκπνεοινολογία· Θουκ. 7. 80. (λόγος).—

Συσκέπτομαι μετὰ τινος, ζητῶ τὴν γνώμην του, συνομιλῶ, τινὶ Ἰπρόδ. Β. 23, καὶ Ἀττ. πρὸς τινα Θουκ. 7. 80· κ. τινι περὶ

ἡρώδ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 13· πρὸς τινα ὑπέρ τινος Πολύβ. 10. 42, 4· ὡσαύτως, κ. περὶ τινος δ' αὐτ. 31. 13. 5, Διόδ. κ.

πρὸς τὸ οὗς τινι Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20, 4.

κοινολογία, ἡ, σύσκεψις, Ἰπκ. 27. 35, Πολύβ. 2. 8, 7, κτλ.

II. ἡ κοινὴ διάλεκτος, Φώτ.

κοινομήτωρ, ορος, ὅ, ἡ, ἔχων κοινὴν μητέρα, Θεόφωστ. 21. 26.

κοινομῆκτις ὄν, μεμιγμένος αἷμα, Τζέζτ. ἐν Κραμήρου Παρ. Ἀνεκλ. 1. 64.

κοινο-νοσημοσύνη, ή, (νοέω) κοιρότης αίσθημάτων και γνώ-
μης, ιδίως μεταξύ πολιτών, Λατ. *communitas, civilitas*, Μ. Άντων.
1. 16.

κοινο-πᾶθός, ής, συμπαθητικός, κοινωνικός, Εξο Διον. Άλ. 1. 41.
κοινο-πληθός ήμέρα, ή, ή ήμέρα κοινής συνελεύσεως, Γεώργ.
Παχ. 283 G.

κοινός-πλους, ον, συνκρ. -πλους, -ουν, κοινή μετά τινος
πλέων, σύμπλους, συνταξιδιώτης, ναός κοινόπλους ήμιλία, δηλ.
οι συνταξιδιώται, Σοφ. ΑΪ. 872.

κοινοποιέω, κάμνω κοινόν — Μέσ., θεωρώ τι κοινόν, Σουλ.
Έπιγρ. 2906. 11. — Παθ., γίνομαι κοινός, Σέξτ., Έμπ. π. Μ. 5. 63,
κτλ.

II, μεταδίδω, ἀνακοινώ, ἀποκαλύπτω, τὰ μυστήρια
Σχόλ. εις Άριστοφ. Όρν. 1073: τήν ἀλήθειαν Κλήμ. Άλ. 767.
έν τῷ μέτρῳ τύποι, κ. τὰ ἀγαθὰ αὐτοῖς 680.

κοινο-ποιέσεις, εως, ή, τὸ ποιεῖν τι κοινόν, εἰς κοινοποιή-
σιν βαλλαντίου Εὐστ. Πονημάτ. 222. 6.

κοινοπολιτεία, ή, κοινότης πολιτικῶν δικαιωμάτων· και κοι-
νοπολιτικός, ή, όν, ἀνήκειν ή ἀρμόζειν εἰς τοιαύτην πολιτείαν,
Θεόδ. Μετοχ. σ. 418.

κοινός-πους, ό, ή, -πουν, τή, ό εις κοινού ποδός, κοινής πο-
ρείας ἑλλών, κ. παρουσία, ή ἀφίξις πολλῶν ὁμοῦ προσώπων, Σοφ.
Ήλ. 1104.

κοινο-πρᾶξις, ένεργῶ ἀπό κοινού μετά τινος, τινι Πολύδ. 4.
23, 8., 5. 57, 2, Διόδ. 19. 6.

κοινοπραξία, ή, σύμπραξις, συνωμοσία, Πολύδ. 5. 95, 2, Πλουτ.
Περικλ. 17.

κοινοπραξία, ή, = τῇ προηγ., Θεοφ. Σιμοκ. 192, 9.

κοινο-πρεπής, ές, ἀρμόζων ἀπό κοινού, Έκκλ.

κοινός, ή, όν, έν Σοφ. Τρ. 207: ὡσαύτως ός, όν (έκ τοῦ εὖν
= σύν, ὑπόρχει καί ἰσοδύναμος τύπος εὖνός, ἴδε Butlin Λεξιλ.
έν λέξ. κελαινός 3) — ἀνήκειν εἰς πολλοὺς ὁμοῦ, ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ
κατεχόμενος, ἀντίθετ. τῷ ἑνός, πρῶτον παρ' Ήσιόδ., έκ κοινού,
διεχόμενος ή μετεχόμενος ἀπό κοινού, Έργ. κ. Ήμ. 721: ἔσται γάρ
βίος έκ κ. Άριστοφ. Έκκλ. 610: ἐπὶ κοινῶν βιωμῶν, Σιμων. 144.
κτλ. (πρὸς. κοινοβιωμία)· κοινόν ἐρχεται κῆμ' Αἰδᾶ Πινδ.
Ν. 7. 44: τρεῖς κ. κοινόν ἔμμι' ἐκτεμῆναι, ἐπὶ τῶν Ποργόνων,
Αἰσχύλ. Πρ. 703: κ. ὠφέλημα βροτοῖς φανεῖς, ἐπὶ τοῦ Προμη-
θέως, αὐτοῖς 613: τὰς γυναῖκας κοινὰς εἶναι Πλάτ. Πολ. 457 D.
παροικ., κοινόν τύχη Αἰσχύλ. Άποστ. 285: κοινὰ τὰ τῶν φί-
λων Εὐρ. Όρ. 735, Πλάτ. Παῖδρ. έν τέλ., Μένανδρ. έν 'Αδελφοῖς 12,
Σουδ.· κοινός ἑρμῆς (ἴδε έν λέξ. ἑρμῆς)· κοινὴ βούλησις (δηλ. βούλησις εἰς
ἀπαντας), Σοφ. Φιλ. 1145: έν δὲ
κοινός ἱτω κλαγγά, κοινῶς ἄς ἡχῶσιν αἱ κραυγαὶ τῶν ἀνδρῶν,
ή αὐτ. έν Τρ. 207: κοινὸν πόλεμον πολέμεῖν Σεν. Έίρων 28 (πο-
λιτεία) τὴς κοινοτάτης· Άριστ. Πολιτικ. 4. 2, 4: τὸν ἀέρα τὸν
κ. Μένανδρ. έν 'Αδῆλ. 2. 7: κ. τὸν ζῶον ἔσχον οἱ πάντες βρο-
τοὶ αὐτοῖς 9. 8: κ. γάρ τύχη ή αὐτ. έν Μονοστιχ. 356. 2)

μετὰ δότι, κ. τινι, κοινός εἰς τινα ή εἰς πολλοὺς, ἡμῖν φῶς κ. καὶ
τοῖσδ' ὅπασσι κ. Αἰσχύλ. Άγ. 523: ὁ δαίμων κ. ἦν ἀμφοῖν
ἅμα ή αὐτ. έν Θῆδ. 812: θάλατταν κοινήν ἔαν τινι Άνδοκ.
25. 42: κοινοτάτη αἰὲ τῷ θεομένῳ οἰκία ή αὐτ. 19. 14: κοιν-
όν τι χορᾷ καὶ λύπῃ ἔδραρυ Σεν. Έλλ. 7. 1, 32: τὸν ἥλιον
τόν κ. ἡμῖν Μένανδρ. έν 'Αδῆλ. 139: οὕτω καὶ μετὰ γεν., πάν-
των κ. φάος Αἰσχύλ. Πρ. 1091, πρὸς. Πέρσ. 132, Εὐμ. 109, Πινδ.
Ν. 1. 48: κ. τῶν Ἀσκησιμυλίων τε καὶ Ἀθηναίων Πλάτ.
Μενέξ. 241 C, κτλ. — ὡσαύτως, τὸ ἐπὶ πᾶσι κ., ἴδε κατωτ. V. κ.
κατ' ἀμφοτέρων Άπολλ. π. Συντάξ. 147 έν τέλ.: οὐ γίγνεται
μολ τι κ. πρὸς τινα Δνθ. Η. 11. 141: — περί τῶν εἰς κοινόν
ή εἰς τὸ κ., κατά κ., ἀπό καὶ έκ κοινού, έν κοινῷ, κτλ., ἴδε
κατωτ. B.

II, ἐπὶ κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν σχέσεων, κοινός
εἰς πάντας, δημόσιος, τὸ κ. ἀγαθόν Θουκ. 5. 37: κ. λόγῳ,
στόλῳ Ήρόδ. 1. 141, 170: τὰ κ. χρήματα Σεν. Έλλ. 6. 5, 34:
ἀδικήματα Δημ. 528. 21: ή τῆς πόλεως κ. δῆμιος Πλάτ. Νόμ.
872 B, πρὸς. Έλλάδ. έν τῇ Φωτ. Βιβλιοθ. 535. 6: — κοινοτάτων,
κοινὸν ή γενικὸν συμφέρον, Πλάτ. Νόμ. 724 B, πρὸς. Ίσοκρ. 215 B.

2) τὸ κοινόν, ὡς καὶ νῦν, τὸ σύνολον τῶν πολιτῶν, Λατ.
respublica, τὸ κ. τῶν Σπορτιητέων, τῶν Ἰωνῶν Ήρόδ. 1.
67., 5. 109: τὸ κ. τῶν συμμάχων Ίσοκρ., κτλ. καὶ ἐπὶ τῆς ἰδίας
πολιτείας, Άριστοφ. Έκκλ. 208, κτλ. τὸ κοινὸν ὠρελεῖται Άντι-
φῶν 121. 24.

6) ή «κυβέρνησις», αἱ ἀρχαί, Θουκ. 1. 90, 2.
12, Σεν. Κύρ. 2. 2, 20, κτλ. οὕτω καὶ, τὰ κοινὰ Ήρόδ. 3. 156:
— έντεῦθεν, ἀπὸ τοῦ κοινού, δι' ἐξουσίας δημοσίας, ή αὐτ. 5.
85., 8. 135: σύν τῷ κοινῷ, κοινή συναινέσει, 9. 87: ἀνεῦ τοῦ
τῶν πάντων κοινού, ἀνεῦ τῆς συναινέσεως τοῦ συνδέσμου (τῶν
Θεσσαλῶν), Θουκ. 4. 78.

γ) τὸ δημόσιον ταμεῖον, χρημάτων
μεγάλων έν τῷ κ. γενομένων Ήρόδ. 7. 144: έν τῷ κ. καὶ έν
τοῖς ἱεραῖς Θουκ. 6. 6 (πρὸς. Arnold εἰς 6. 8), 6. 17, Άριστ.
Πολιτικ. 2. 9, 36, Έπιγρ. Βοιωτ. παρὰ τῷ Keil σ. 91: οὕτως ό
Σχόλ. ἐρμηνεύει, ἔχειν έν κοινῷ (ἀνεῦ τοῦ ἀρχείου) Θουκ. 1. 80.

6) τὰ κοινὰ δικαιώματα τῶν πολιτῶν, Άριστ. Πολιτικ. 3.
13, 12.

ε) ἐπιμερία, ὁμολογία ἐλάμων, Σουλ. Έπιγρ. 2448. 1.

24, 28, κ. ἄλλ. 3) τὰ κοινὰ, αἱ κοιναὶ ὑποθέσεις, παρὰ τοῖς
Ρήτορσι πρὸς τὰ κοινὰ προσελθεῖν, προσεῖναι, εἰσέρχεσθαι
εἰς τὰ πολιτικά, Δημ. 313. 1, Αἰσχίν. 23. 37: ἄλλ' ὡσαύτως, τὰ
κοινὰ χρήματα, Άριστοφ. Πλ. 569, Δημ. 95. 20: ἀπὸ κοινού, διὰ
δημοσίας δαπάνης, Σεν. Άν. 4. 7, 27., 5. 1, 12: έκ κοινού φά-
γεῖν Εὐφρων έν «Μούσαις» 1. 4, πρὸς. Άντιφῶν. έν 'Αδῆλ. 5.

III, κοινός, συνήθης, Πλάτ. Άείσοχ. 366 B, Άριστ. Ρητ. 1.
1, 12: ή κ. έννοια ή ἐπίνοια Πολύδ. 2. 62, 2., 6. 5, 2: κ. καὶ
δημιώδη ὀνόματα Λογγίν. 40. 2, πρὸς. Διον. Άλ. π. Λυσ. 3: ή
κ. διάλεκτος, ή κοινή, συνήθης, ή δημιώδης γλῶσσα, ή αὐτ. π.
Ίσοκρ. 2: ἴδε κατωτ. V.

IV, ἐπὶ προσώπων, συνδεδεμένος διὰ
κοινῆς καταγωγῆς ή συγγενείας, ἰδίως ἐπὶ ἀδελφῶν, δμαίος, Πινδ.
Ο. 7. 170, Σοφ. Ο. Τ. 261, Ο. Κ. 535, Άντ. 1, 202: οὕτω, κοι-
ναὶ Χάριτες Donalds. εἰς Πινδ. Ο. 2. 90. 2) ὡς τὸ κοι-
νωνός, μέτοχος, έν θύμισιν κ. ποιεῖσθαι τινα Σοφ. Ο. Τ.
240: κ. έν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ή αὐτ. έν ΑΪ. 267, πρὸς. Άρι-
στοφ. Σφ. 917. 3) ἐπὶ ἐκλήσεως, εἰδὼν ἐτοίμως ἀνθρᾶσιν εἰς
πάντας, ἀπροσώποληπτος, δίκαιος, μὴ οὐ κ. ἀποῤῥετ. Θουκ. 3.
53, πρὸς. 68, καὶ ἴδε έν λέξ. ἔσος II. 3: κοινοῦς τῷ τε φεῦ-
γοντι καὶ τῷ διώκοντι Λυσ. 144, 21: ἀποφῆναντες αὐτοὺς
κοινούς τῶν Ἑλλήνων τῷ βουλευμένῳ μισθᾶναι Πλάτ. Μέν-
ων 91 B: οὕτως ἐπὶ χώραις, εἰς κ. κοινήν εἶναι τῶν τόπων
ἀπάντων, εὐπρόσitos πανταχόθεν, Άριστ. Πολιτικ. 7. 5, 4: έν-
τεῦθεν, 6) ὡς τὸ Λατ. *communis* (Κικ. ad Fam. 4. 9, 2),
φιλοπροσγέροτος, ὁμιλητικός, Σεν. Κυν. 13, 9: κοινός ἅπασι γε-
νέσθαι Ίσοκρ. 98 B, κτλ.: τῇ πρὸς ἅπαντας φιλανθρωπίᾳ
κοινός Δημοκ. παρ' Αἰθην. 253 D: πρὸς. κοινότης II. 4)
οὕτω καὶ ἐπὶ συμβαινόντων, κοινότεραι τύχαι, μᾶλλον ἀπὸ τοῦ
ἴσου, δηλ. δίκαιοτεραι, Θουκ. 5. 102: έν τῷ κοινῷ ἔστι πᾶσι,
μετ' ἀπερμην., Άνδοκ. 20. 24.

V, έν τῇ Κοινῇ καὶ τῇ ἐπι-
στημονικῇ γλώσσῃ, κοινός εἰς πάντα τὰ άτομα τάξεώς τινος ή εἰ-
δους, τὸ κοινόν, τὸ ἐπὶ πᾶσι κ. Πλάτ. Θεαιτ. 185 B, C: τὰ κ.
λεγόμενα ἀξιώματα Άριστ. Άναλυτ. 1. 2, έντοια 1. 10, 4: αἱ κ. ἀρ-
χαὶ αὐτοῖς 32, 3, κτλ.: πρὸς. δόξα I. 2, έννοια I. 2.

VI, παρὰ Γραμμ. καὶ Ρήτορσι, 1) ἐπὶ τῆς ποσότητος συλλαβῶν
τινων, κοινή, δηλ. καὶ μακρά καὶ βραχεία, Λατ. *anceps*, Λογγίν.
Άποστ. 3. 5 καὶ 11. 2) κ. διάλεκτος, ή έν κοινῇ χρήσει
διλέκτος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Ἀττ., Δωρ., κτλ., Έτυμολ.
Μέγ. 27. 12 καὶ 15, κτλ. 3) ἐπὶ γένους, ή αὐτ. 143. 32., 305.
19, κτλ.: πρὸς. ἐπείκοινος II.

4) κ. τόπος, Λατ. *locus*
communis, συνήθης, τετραμμένη ἰδέα, Βερνάρ. ἴδε Ernesti Λεξ.
Τεχν. έν λέξ. 5) σχῆμα ἀπὸ ή έκ κοινού, χρήσις τῆς αὐ-
τῆς λέξεως έν δυοῖ προτάσεσιν, Άπολλ. π. Συντάξ. 127. 23 κέξ.
ὡσαύτως, κοινότης, αὐτοῖς 128. 9.

VII, έν τῇ Καινῇ Διαθ.
ἐπὶ ἀνηγορευμένων βρωμάτων, κτλ., κοινός, ἀνόςτος, ἀκόθαρτος,
βέβηλος, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. 9, 2, Πράξ. Άποστ. 1, 14, Έπιστ. π.
Ρωμ. 18, 14: πρὸς. κοινῶ I. 3.

B. Έπίρρ. κοινῶς, ἀπὸ κοινού, ὁμοῦ, ἐναντίον τοῦ ἰδίου. Εὐρ.
Άν. 1462: τὰ κοινὰ κοινῶς δεῖ φέρειν συμπτώματα Μένανδ.
έν 'Αδῆλ. 281: — συγκρ. έν Κρήτῃ κοινοτέρως [ἔχει τὰ τῶν
συσσιτίων] Άριστ. Πολιτικ. 2. 10, 8. 2) δημοσία, Θουκ.
2. 42, κτλ.

3) κοινωνικῶς, ὡς οἱ ἄλλοι πολιταί, κ. καὶ πο-
λιτικῶς βιώναι Ίσοκρ. 72 B: ἴως καὶ κ. πρὸς τινα προσφέ-
ρεσθαι Άριστ. Ρητορ. π. Ἀλέξ. 9, 10: κ. καὶ φιλικῶς Πλουτ.
Άντων. 33. 4) κοινῶς, συνήθως, Αἰφιλ. Σίφν. παρ' Αἰθην.
814: έν κοινῇ, συνήθει γλώσσῃ, Πλουτ. Μάρκελλ. 8, Λογγίν. 15.
1: κ. ἀσπάξασθαι, κατὰ τὸν κοινόν, συνήθη τρόπον, Πλουτ. Άρατ.
43.

II, ὡσαύτως ὑψηλ. δοτ. κοινῇ, ἀπὸ κοινού, κατὰ κοινήν
συναίνεσιν, συμφώνως, Θουκ. 1. 148., 3. 79, Σοφ. Ο. Τ. 606, Ο. Κ.
1339, Εὐρ. Ήπ. 731, Ὁρόδ., κτλ.: κ. καὶ χωρὶς Άριστ. Πο-
λιτ. 3. 6, 4: κ. μετὰ τινος, κ. σύν τινι Πλάτ. Συμπ. 209 C,
Σεν., κτλ.: (ἴδε τε καὶ κ. Ἀλέξ. έν 'Αδῆλ. 24: οὕτω καὶ οὕδ.
πληθ. κοινῶ, Σοφ. Άντ. 546. 2) δημοσία, καὶ κ. καὶ ἴσα
Σεν. Έλλ. 1. 2, 10, Άπορν. 2. 1, 12, κτλ.

III, έν Ὑπερρ.
σημασία ὡσαύτως, μετὰ προθέσεων, ές κοινόν, ἀπὸ κοινού, ὅμιν
τῇ δὲ τ' ές κ. φράσω Αἰσχύλ. Πρ. 844: πᾶσιν ές κ. λέγῳ ή
αὐτ. έν Εὐμ. 408, πρὸς. Άριστοφ. Όρν. 457, Πλάτ. Νόμ. 796 B,
Δημ. 390. 6: εἰς τὸ κ. λέγειν, ὡς τὸ, ές τὸ μέσον, Πλάτ. Θε-
αιτ. 165 A: ὡσαύτως, εἰς τὸ κ., πρὸς κοινήν χρήσιν, ή αὐτ. έν Νόμ.
681 C: χρήσιμος διὰ τὸ κοινόν καλόν, Ίσοκρ. 215 B. 2) ἀπὸ
κοινού, έκ κοινού, ἴδε Α. 1, 1, II. 3, VI. 5. 3) έν κοινῷ ἀφίε-
ναι, rem in medio relinquare, Άριστ. Μεταφ. 1. 6, 4: οἱ έν κ.
γίγνόμενοι λόγοι ή αὐτ. π. Ψυχ. 1. 4. 1: ἴδε ἀνωτ. II. 2: έν τέλ.
4) κατὰ κοινόν, ἀντίθ. τῇ κατ' ἰδίαν, ἀπὸ κοινού, ὁμοῦ.
Νόμ. παρὰ Δημ. 545. 7, Πολύδ. 4. 3, 5, κτλ.

κοινο-τάφιον, τὸ, δημόσιος τάφος, κοινός, Υἱρ. εἰς Δημ.
κοινοότης, ητος, ή, τὸ μετέχον ἀπὸ κοινού, κοινότης, Άνδοκ.
30. 36, Πλάτ. Θεαιτ. 208 D: ή τῶν γυναικῶν καὶ παίδων καὶ
τῆς οὐσίας κ. Άριστ. Πολιτικ. 2. 12, 12: ή περί τὰ τέκνα κ.
καὶ τὰς γυναῖκας ή αὐτ. 2. 7, 1: — κ. φωνῆς, κοινή γλῶσσα,
δηλ. οὐκ ἰδιαιτέρα ή διαλεκτική, Ίσοκρ. Άντιθ. 8. 316, πρὸς. Σεν.

Ἰθύν. 2, 8· αἱ κοινότητες, κοινὰ ἰδιότητες, δημοότητες, Πλουτ. Σύγκρισις Λυκούργου καὶ Νουμά 1.

2) γενικότερος, καθολικότερος, ἀοριστὸς, ἀσάφεια, τῶν διολογιῶν Διον. Ἀλ. 2, 39, κτλ. αἱ κοινότητες, loci communes, κοινὸν τόπον, Πλουτ. 2, 129Π.

II. εὐπροσηγορία, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 30, Ἀριστ. 1, 1, 30, κτλ. κοινός IV, 3.

III. παρὰ Γραμμ., κοινὸν γένος. 2) ὅς κοινός VI, 5.

κοινός-τοκος, ἂν, ὅς κοινὸν γονεῖν τεχνεῖς, ἐλπίδες κ., ἐλπίδες εἰς τινὰ γεννηθέντα ἐκ τῶν αὐτῶν γονεῶν, δηλ. εἰς ἀδελφόν, Σοφ. Ἰλ. 858.

κοινός-τροφικός, ἦ, ὅν, (τρέφω) ἀνέκων ἢ ἀρμελῶν εἰς κοινὴν φύσιν, ἐπιστήμη Πλάτ. Πολιτικ. 264D, 267D· ἡ -κὴ ἐπιστήμη), κοινὴ φύσις ἢ ἀνατροφή, ὁ αὐτός. 261E, 264B, κτλ. κοινός-φάγος, ἦ, τὸ ἐσθίειν κοινά, δηλ. ἀκάθαρτα καὶ ἀπηγορευμένα φαγητά, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11, 8, 7.

κοινός-φίλης, ἦ, ἀγαπῶν ἀπὸ κοινοῦ, κοινοφιλέει διανεῖα Δίσχυλ. Εὐμ. 985, κατὰ τὸν Ἑρμ. ἀντὶ κοινοφιλεί (Κωδ. Μεδ.).

κοινός-φρων, ὂν, (φρῖν) ἔχων κοινὸν φρόνημα μετὰ τινος, τινὶ Εὐρ. Ἰων 577, I. T. 1008.

κοινός-χρηστέα, ἦ, κοινὴ χρῆσις ἢ χρησιμότης, Οἰκουμεν. εἰς Πρῶτ. Ἀποστ. (Κατὰ Σελνυλ. ἀντὶ -χρηστέα).

κοινός, μέλλ. κοινωνῶν Δίσχυλ. Χο. 673· ἀδρ. ἐκοινωνῶσα Θουκ., Πλάτ. Δωρ. ἐκοινῶσα (ἔδε κατωτ.)—Μέσ., μέλλ. κοινοῦμαι Εὐρ., Δωρ. ἀκοῦμαι Πινδ. Ν. 3, 19· πρὸς. ἱμενῶν, ἔκων· ἀδρ. ἐκοινωνῶσα Τρῶν, Ξεν., κτλ.—Παθ., ἀδρ. ἐκοινωνῶν Εὐρ., Πλάτ. πρὸς. κεκοινωνῶμαι (ὅλλ' ἐν μέτ. σημασία) Εὐρ. Ἀποστ. 49B· (κοινός). Κάμω τι κοινόν, μεταδίδωμι, ποίω τι κοινόν εἰς ἄλλον, 1) ὅπως λάβω τὴν συμβουλήν ἢ γνώμην σου, κ., τινὶ τι Δίσχυλ. Χο. 717 (ἐν στίχ. 673 δέον νὰ νοηθῇ αἰ. τις) Εὐρ. Μήδ. 685, Ἀριστοφ. Νεφ. 197, κτλ. ὡσαύτως τι ἔς τινα, Εὐρ. I. A. 44· καὶ κ. τινὶ περὶ τινος, Δίσχυλ. Ἰκέτ. 369, πρὸς. Arnold Θουκ. 8, 48· νυκτὶ κοινοῦσαντες δόξον, κοινοποιήσαντες τὸ ταξιδεῖν των μόνον εἰς τὴν νύκτα (δηλ. ὑδοιοποῦντες διὰ νυκτὸς χωρὶς νὰ συμβουλευθῶσι τίνα), Πινδ. Π. 4, 204.

2) ὅπως καταστήσω τινὰ μέτοχον τινος, κοινωνῶσαντας τὴν δύναμιν κοινὰ καὶ τὰ ἀποδοῦνόντα ἔχειν Θουκ. I, 39, πρὸς. 4, 4, Πλάτ. Νόμ. 889D· τὰ περὶ τὰς κτήσεις.. τοῖς συσσιτίοις ὁ νομοθέτης ἐκοινωνῶσεν Ἀριστ. Πολιτικ. 2, 5, 15· οὕτως ἐν τῷ μέτῳ τύπῳ, κοινάσσομαι ὕμνον λύρα (ὡς ὁ Ὀρφέας κοινοποιεῖ σιδήβην), Πινδ. Ν. 3, 19· ὡσαύτως μέτ. ἀδρ. ἐπὶ ἐνεργ. σημασι., Ἰππ. Ὀρκ. I· κ. τὴν οὐσίαν τῇ τοῦ παιδὸς, ἐνδοῖαι τὴν μίαν μετὰ τῆς ἀλλης, Ἰσακ. 89, 25.

3) καθιστῶ κοινόν, μιαιύνω, μοιῶναι, Ἀποκάλ. κα', 27.—Μέσ., θεωρῶ ἢ χρηστίζω ὡς ἀκάθαρτον ἢ βέβηλον, Πρῶτ. Ἀποστ. κ', 15· πρὸς. κοινός VII.

II. Μέσ., κοινολογεῖμαι τινὶ τι, βουλευέμεθα Δίσχυλ. Ἀγ. 1347· κοινοῦμεθα.. ἐγὼ τε καὶ Ἀλέξης τὸν λόγον Πλάτ. Ἀγ. 196C· τὸ πρᾶγμα Δημ. 890, 13· ἀπολ., οὐτ' ἠθέλησας, οὐτ' ἐγὼ κοινοῦσάμην Σοφ. Ἀντ. 539.

6) ἐνεργῶ ὥστε νὰ ἀνακοινωθῇ, τινὶ τι Πλάτ. Συμπ. 218E, Μένανδ. ἐν Μονοστιχ. 351· τι πρὸς τίνα Πλάτ. Νόμ. 930C.

2) συμβουλευόμεθα τῷ θεῷ Ξεν. Ἀν. 5, 10, 15, Ἑλλ. 7, 1, 27· κοινωνάσθαι ἑαυτοῖς περὶ τινος Πολύδ. 7, 16, 3, κτλ.—ὡσαύτως κ. τινι, συμφωνῶ μετὰ τινος, Ἀριστ. Μεταφ. 1 (mim.) I, 3.

3) εἶμαι μέτοχος, τινος Εὐρ. Φοίν. 1709, Κύκλ. 634, Λυσίας 128, 42· τινὶ τινος, μετὰ τινος εἰς τι, Εὐρ. Ἀνδρ. 933.

4) ὡσαύτως μετ' αὐτ. πράγμ., λαμβάνω μέρος ἢ μερίδιον ἐν τινι, συμμετέχω, κοινοδοῦμαι τὰς ἐπιφορὰς ὁ αὐτός ἐν Ἰωνί 608, πρὸς. 858· οὕτως, κοινοδοῦμαι τὸν στόλον Θουκ. 8, 8· τὴν τύχην Ξεν. Πέρ. 4, 32.

III. Παθ., ἔχω κοινωνίαν μετὰ τινος, ἰδίως ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, Εὐρ. Ἀνδρ. 38, 217· ἀλλήλοισι Πλάτ. Νόμ. 673D· ὡσαύτως, κοινωνοῦμαι ἑαυτῷ χρώματι, δηλ. βαφεῖς κίτρινος, Πλάτ. Τίμ. 59B.

κοινωνία, τὸ, συνουσία, ἰδίως σαρκική, Πλούτ. 2, 338A.

κοινωνιάσιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κοινωνίμα, δεσμός, ἐπίδεσμος, Ἀρχ. Μαθ. σ. 64.

κοινὸν, ὄνος, ὁ, Δωρ. κοινόν, ἄνος, (Büchli διὰρ. γραφ. ἐν Πινδ. Π. 3, 28), = κοινωνιός, ὑπερ πολλῶ συνθετέστερον, Πινδ. ἐνθ' ἄνωγε, Ξεν. Κύρ. 7, 5, 35, 8, 1, 16, 36, 40, πρὸς. ἔκων· ὄν.

κοινωνεῖω· μέλλ.-ήσω Πλάτ. Πολ. 540C· πρὸς. κεκοινωνήκα ὁ αὐτός ἐν Φαίδρ. 246D, κτλ.—Παθ., πρὸς. κεκοινωνήκα, ἔδε κατωτ. 3· (κοινωνός).

ἔχω ἢ πράττει τι ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλου, μετέχω τινός μετὰ τινος ἄλλου, συμμετέχω, μετὰ γὰρ. πράγμ. καὶ δοτ. προσ., τῆς πολιτείας κ. τινὶ Πλάτ. Νόμ. 753A· κ. πόλιν καὶ κινδύνους ἀλλήλοισι αὐτόν 686A, πρὸς. Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 21· κ. αὐτοῖς ὧν ἔπρωττον αὐτόν 6, 3, I· κ. μηδενός τοῦτῳ, εἰν ἄρην νὰ μετὰσχῃ, Δημ. 789, 4·—ἀλλὰ συγκρίνεις μὴ τις τῶν πτώσεων τούτων παραλείπεται.. 2) κ. τινος, συμμετέχω, χθονός Δίσχυλ. Ἰκ. 324· μύθος ὁ αὐτός ἐν Χο. 166· κακὸν ὁ αὐτός ἐν Θήβ. 1033· γάμων Σοφ. Τρ. 516· τάφου Εὐρ. Ὀρ. 1055· τύχης ὁ αὐτός ἐν Μήδ. 303· σίτου καὶ πότου Ξεν. Ἀπομν. 2, 6, 22· τῆς πολιτείας Ἀριστ. Πολιτικ. 2, 8, 8, κ. ἄλλ., τῶν αὐτῶν κ. πάντων, μετέχω πάντων πῶν πραγμάτων ἀπὸ κοινοῦ,

αὐτόν 1, 9, 5.

3) κ. τινι, μετέχω μετὰ τινος, ἔχω σχέσηιν, ἰδέμεν καὶ δόξωμεν πρὸς τινὰ, Ἀριστοφ. Σπ. 992, Ὀρν. 653, Πλάτ. Πολ. 343D, κτλ., κοινωνεῖν μὲν ἡγοῦμαι καὶ τοῦτο τοῖς πεπολιτευμένοις, νομίζω εἶναι καὶ τοῦτο ἔχει σχέσηιν πρὸς τὰ ὑπ' ἐμοῦ λαφύοντα μέτρα, Δημ. 244, 20· στολὴν φοινικίδα.. ταῦτ' ἐν κοινῷ ἤκιστα.. γυναίκεα κοινωνοῦμεν, ὅτι ἔχει ἐλαχίστην σχέσηιν πρὸς γυναίκεα.., Ξεν. Λακ. 11, 3· οὕτως, ἐγκώμια κεκοινωνήμενα εὐχαίς, ἡνώμενα μετ' εὐχῶν, Πλάτ. Νόμ. 861E (εἰ μὴ ἀναγνωστέον κεκοινωνήμενα).

4) μετὰ προσβ., κ. τινι εἰς ἅπαντα ὁ αὐτός ἐν Πολ. 453A· ὡσαύτως, κ. τινι περὶ τινος Πολύδ. 31, 26, 6.

5) μετὰ συστοίχ., αἰτία, κ. κοινωνοῦν τινὶ Πλάτ. Νόμ. 881E· οὕτως, κ. ἴσα πάντα τοῖς ἀνδράσι αὐτόν 504C, πρὸς. Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 590·—σπανίως μετ' αὐτ. πράγμ., κ. φόνον τινὶ, ἐκτελῶ φόνον ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος, Εὐρ. Ἰλ. 1048.

6) ἀπολ., μετέχω τῆς γνώμης τινός, συμφωνῶ, σκόπει.., πότερον κοινωνεῖς καὶ εὐνοοῦκεῖ σοι Πλάτ. Κρίτων 49D· οὕτως κ. τῇ τραγικῇ, οὕτως κοινὸν ἔχω μετὰ.. Ἀριστ. Παιητ. 14, 4, πρὸς. Σοφ. Ὀλέγγ. 24, 4.

7) συγκοινωνῶ, ἢ ἐρυθρὰ θάλασσα κ. πρὸς τὴν ἕξω.. ὁ αὐτός ἐν Μετεωρ. 2, 1, 8.

γ) ἀποτελῶ νοικοκυριό, ὁ αὐτός ἐν Πολιτικ. 3, 9, 5.

II. ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας, κ. γυναικί, ἀνδρὶ Πλάτ. Νόμ. 784E, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 1, 2, 10, 2, κτλ.

κοινωνήμα, τὸ, τὸ μεταδεχόμενον· ἐν τῇ πληθ., πράξεις κοινωνίας, συναλλαγῆς, σχέσεις λήψεως καὶ δόσεως μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, Πλάτ. Πολ. 333A, Νόμ. 748A, Ἀριστ. Πολιτικ. 3, 9, 10, κτλ. κ. πρὸς ἀλλήλους Πλούτ. 2, 158D· ψυχροῦ καὶ θερμοῦ κ. αὐτόν 551E.

κοινωνήσις, εἰς, ἢ, κοινότης, παίδων Πλάτ. Πολιτ. 316D.

κοινωνητέον, βήμ. ἐπὶ, δεῖ κοινωνεῖν, τινός τινι Πλάτ. Πολ. 403B.

κοινωνητικός, ἦ, ὅν, διὰρ. γραφ. ἀντὶ τοῦ κοινωνιικός, Πολύδ. 2, 44, 1.

κοινωνία, ἢ, (κοινωνεῖω) ἐνωσις, συμμετοχή, συγκοινωνία, ἐμπειρία, ὁμιλία (συναναστροφή), κτλ., μαλθακά κ. ἱμεν. Π. 1, 189· οὕτε φίλια (ζωῖταις, οὕτε κ. πόλεσιν Θουκ. 3, 10· ὅτι μὴ ἐνὶ κ., φίλια οὐκ ἂν εἴη Πλάτ. Ὀργ. 307D· ἐν ταῖς κ. τε καὶ ὁμιλίαις ὁ αὐτός ἐν Νόμ. 861E, πρὸς. Συμπ. 184C· ἢ περὶ.. ἀνθρώπους πρὸς ἀλλήλους κ. αὐτόν 188C, πρὸς. Πολιτ. 283D· ἐν διαλύσει τῆς κ. ὁ αὐτός ἐν Πολ. 343D· ἢ ἀνδρωπίνῃ κ., ὡς καὶ ὧν, ὁ αὐτός ἐν Πολιτ. 276D· ἢ κ. ἢ πολιτικῇ Ἀριστ. Πολιτ. 1, 1, I· αὕτη ἢ κ., ἐπὶ τοῦ γάμου, αὐτόν 7, 16, 6· πόλις ἢ γενεὴν καὶ κοινὴν κ. αὐτόν 3, 9, 14, κτλ.

2) μετὰ γυν. τοῦ ἀντικειμ., συγκοινωνία μὲν.., λυγροὶ καὶ τῶν ὀπλων κ. Εὐρ. Ἰπρ. Μαιν. 1377· κοινότης, μετοχή, γάμων Πλάτ. Νόμ. 721A· γυναικῶν ὁ αὐτός ἐν Πολ. 461D· ἢ ἡδονῆς τε καὶ λυγρῆς κ. εὐνοῖας αὐτόν 462D· τῶν πόλεων ὁ αὐτός ἐν Τίμ. 87E·—ἐντέθεν κ. τινός τινι ἢ κ. τινος καὶ τινος, ὡς, τίς θαλάσσης βουκόλοισι κ., τίνα σχέσηιν οἱ βοσκοὶ μὴ πῶν θάλασσαν Εὐρ. I. T. 254· τίς θαλ. κατόπτρου καὶ εἰφους κ., ὅλη, τίνα σχέσηιν ἔχουσι τὰ καλλωπιστικά μέσα τῶν γυναικῶν πρὸς τὰ ὅπλα τῶν ἀνδρῶν· Ἀριστοφ. Θεσμ. 140· λύπη μανίας κοινωνίαν ἔχει τινὰ Ἀλέξ. ἐν Ἀδελφ. 45· κ. βοηθείας καὶ φίλίας Δημ. 118, 14.

III. σαρκικὴ συνουσία, Εὐρ. Βάκχ. 1277· ἢ τῶν γυναικῶν κ. τοῖς ἀνδράσι Πλάτ. Πολ. 466C· γυναικὸς λαμβάνειν κοινωνίαν Ἀμφιτ. ἐν ἡΓαλέμῳ 1, 3.

III. κοινὸν ὄντος, ἐλεημοσύνη, συνεισφορά, Ἐπιστ. π. Πύρμ. μ', 26, κ. ἑξῆς, ιγ', 16.

κοινωνικός, ἦ, ὅν, ἀπὸ κοινοῦ ὑπάρχων ἢ ἐσχόντων μετὰ ἀνθρώπου καὶ ἀνθρώπου, ἰσότης κοινωνικὴ [ἢ δικαιοσύνη] Ὀροι Πλάτ. 411E· κ. ἀρετὴ Ἀριστ. Πολιτικ. 3, 13, 3· κ. καὶ φιλικὴ διάθεσις Πολύδ. 2, 44, 1, πρὸς. Ψημ. Πλούτ. 2, 43D·—τὸ -κός, ἢ πρὸς κοινωνίαν διάθεσις, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3, 13, 5, κτλ.

2) παρέχων μερίδιον ἐκ τινος, τῶν ὀντων Λουκ. Τίμ. 56· ἀπολ., κ. ὁ Ἑρμῆς, ἔτοιμος νὰ συμμερισθῇ τὴν τύχην μετὰ τῶν ἄλλων, παροίμ. ἐν Ἀριστ. Ρητ. 2, 24, 2· πρὸς. κοινωνός Δ. 1, 1.

II. Ἐπίρρ., κοινωνικῶς χρῶμαι τοῖς εὐτυχίαισι, ἐπιτρέπω καὶ εἰς ἄλλους νὰ μετέχῃσι τῶν εὐτυχιῶν μου, Πολύδ. Π. 31, 7· κ. βιώναι Διδ. 5, 9· ἔην κ. καὶ φιλικῶς Πλούτ. 2, 1108C, κτλ.

κοινωνοποιεῖω = κοινωνοῖω, Πλούτ.

κοινωνός, ὁ, ὡσαύτως ἢ, (κοινός) συμμετοχός, τινος, εἰς τι, Δίσχυλ. Ἀγ. 1037, 1352, Ἰκ. 343, Ἀντιφῶν 137, 25, Πλάτ., κτλ. ὁ τοῦ κακοῦ κ., συναυτομυγός, συνεργός.., Σοφ. Τρ. 730, πρὸς. Αλ. 284· ὡσαύτως, κ. περὶ τινος Πλάτ. Νόμ. 810C· τινι, ἐν τινι πράγματι, Εὐρ. Π. 637· μετὰ δοτ. προσ., κ. τινι τῶν τιμῶν, μετὰ τινος ἄλλου, Ξεν. Ἀπομν. 2, 6, 24.

2) ἀπολ., μέτοχος, συνέταρος, Πλάτ. Πολ. 333B, Φαίδρ. 239C· ὁ εἰς κοινωνός, οὐχ ὁ ἐμὸς Δημ. 232, 12· ἴσοι καὶ κ. Ἀριστ. Π. Ν. 3, 5, 12.

II. ὡς ἐπὶ, = κοινωνός, Εὐρ. I. T. 1173.

κοινωνός, εἰς, ἢ, τῇ παιδείᾳ τι κοινόν, ἦτοι ἀκάθαρτον, μίαναι, Ἐπιφάν. 1, 395A.

κοινωτέος, α, ὄν, ὃν δεῖ κοινοῦν, Θεμίστ. 20, 22.
κοινωφελής, ἔς, χρήσιμος εἰς τὸ κοινόν, ὠφέλιμος, Γαλην. 14.
290, Φίλων 2. 404.

κοινωφελεία, ἡ, κοινή ὠφέλεια, κοινωφελεία ἐν Διοδ. 1. 51·
ἀλλὰ μόνον τὸν πρῶτον τύπον κοινωφελεία ἀναγνωρίζει ὁ Μεγ.
Ἔνμ. 462. 21.

κόβης, ἔκας, ὁ, εἶδος Αἰγυπτίου φοίνικος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ.
1. 10, 5, κτλ. ἴδε ἐν γ. κοῦκι. 2) καλῶν ἐν φύλλων φοινί-
κος, Φερεκρ. ἐν «Κοριαννοῦ» 12· «ἀγγεῖον ἀλγιντήριον» Ἀντιφ. ἐν
«Βομβυλίου» 1.— «Β-ερος τύπος οὐχὶ Ἄτς. ἦτο ὁ κόβης, Ἐπίχ.
77 ΑΠν.

Κοιο-γενής, ἔς, γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Κόλου, δηλ. ἡ Αἰγὴ, ἥτις
ἦτο θυγάτηρ τοῦ Κόλου, Πινδ. Ἀποσπ. 58. 7— οὕτω, Κοιογέ-
νεα, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 710· Κοιήτης, ὁ ἴδε— πρὸς Π. 3. 404.

κοῖβλης, ὁ, = ἱερεὺς, Πισχ., Σουῖδ.

κοῖβης, ἡ, ὄν, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ποταμοῦ, α. ὄν, Ἡρόδ.

κοῖβης, ὁ, Μακεδονικ. ἀντὶ τοῦ ἀριθμοῦ, Ἀθην. 455D, ἴδε
Σιμν. Διαλ. Μακεδ. σ. 42.

κοιρανέω: μέλλ. -ήσω, (κοίρανος)— ποιητ. ῥήμα, εἶμαι κύ-
ριος, κυριεύω, κυθερῶ, διατάσσω. 1) ἐπὶ στρατηγῶν, ὡς ὅς
κοιρανέων διέπε στρατὸν Ἰλ. Β. 207, Δ. 250· μὴ χλὴν ἄνα
κοιρανέοντα Ε. 824· πύλεμον κἀτα κοιρανέουσιν αὐτῶν 332·

2) ἐπὶ τῆς καυονικῆς καὶ ἐνδόμου ἐξουσίας τοῦ βασιλέως ἐν
καιρῷ ἐρήνης, Λυκίην κἀτα κοιρανέουσιν Μ. 318· ἰοῦακην
κἀτα κ. Ὀδ. Α. 247. 3) ἐπὶ τῆς ἀσκήσεως καὶ ἀνύμου ἐξουσίας
ἣν οἱ μνηστῆρες ἐτήσκουν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ὀδυσσεύς, συγν. ἐν τῇ
Ὀδ.

II. πλὴν τῆς Ὀμηρ. χρήσεως, εὐρίσκωμεν τὸ ῥήμα τοῦτο
μετὰ γεν., εἶμαι κύριος τινος, ὡς τὸ κρατέω, κτλ., Ἰστ. Θ. 331,
Αἰσχ. Πέρσ. 214 (ἐνθα ὅμως ἀπαιτεῖται μέλλων τις, ὡς, ποιμανεῖ
ἢ δεσπόσει, καθ' ὃ παρατηρεῖ ὁ Δινδάρειος)· μετὰ δοτ. ὡς τὸ
ἀνάσσει, Αἰσχ. Πρ. 49, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 998· ἀπολ., τὸν νῦν
κοιρανέοντα Αἰσχ. Πρ. 958— καὶ μετ' αἰ., ὁδῶν, διευθετῶ,
Πινδ. Ο. 14. 12.

κοιρανῆος, ἄνρ, ἀντὶ τοῦ κοιρανέου, ἀνέκων εἰς κύριον ἢ
κυθερῆτην, κ. κράτος, βασιλικὴ ἐξουσία, Μελινῶ Λεσβία παρὰ
Στοβ. 87. 24.

κοιρανέα, Ἰων. -έη, ἡ, κράτος, βασιλεία, Διον. Π. 404, Ἄνθ.
Πλαν. 358.

κοιρανείδης [νῦ], ὄν, ὁ, = κοίρανος, Σορ. Ἀντ. 940.

κοιρανικός, ἡ, ὄν, ἀνέκων ἢ ἀρμόδων εἰς βασιλεία, βασιλικός,
Ὀππ. Κυνηγ. 3. 41, 47.

κοιρανός, ὁ, ποιητ. ὄνομα, κυθερῆτης, ἄρχων, ἀρχηγός. 1)
ἐν πολέμῳ ἢ ἐν εἰρήνῃ, ἡγεμόνες Ἀνασῶν καὶ κ. Ἰλ. Β. 487·
κοίρανε λαῶν Π. 234· οὐκ ἀγαθὴ πολυκοιρανίη· εἰς κ. ἔστω,
εἰς βασιλεὺς Β. 204. 2) καθόλου, κύριος, δεσπότης, Ὀδ.
Σ. 106.— Ὡσαύτως παρὰ Πινδ. Ν. 3. 108, Αἰσχ. Ἀγ. 549, Ο.
Κ. 1287, 1759, καὶ συγν. παρ' Εὐρ.— Σπαν. ἐν τῷ θηλ. γένει, Ὀρφ.
παρὰ Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1. Πρὸς. Ebert Diss. Sicul. σ.
62. (Περὶ τῆς βίβης ἴδε κύριος.)

κόβης, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. κόβης.

κοισυρόμαι, ἴδε ἐν λέξ. ἐγκοισυρόμαι.

κοιτάζω, (κοίτη) βάλλω εἰς τὴν κλίνην, κατακοιμίζω, Πισχ.,

κοιταστὸν τὰς κύνας Ἀρρ. Κυν. V, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.— Μίσ.,

μετὰ Δωρ. ἀορ. ἐκοιταζέμεν, ὑπάγω εἰς τὴν κλίνην, σπλαγιάζω,
κατακλίνωμαι, ἀνά βωμῷ θεᾶς κοιτάζατο νύκτα Πινδ. Ο. 13.

107· ὡσαύτως παρὰ Πολυδ. 10. 15, 9, κτλ. II. ἀμετάβ., ἔγω
τὴν κοίτην μου, κοιμῶμαι, ἐπὶ λέοντος, ποῦ κοιτάζει, ποῦ κοιμῶ-
ται, Διοσκ. 114 Hahn.

κοιταῖος, α, ὄν, (κοίτη) ὁ ἐν τῇ κοίτῃ, ἢ δὲ κατὰ τὴν ὥραν τῆς
πύτης, κ. γίγνεσθαι ἐν τῇ χώρᾳ, διέρχεσθαι τὴν νύκτα ἐν τῇ
χώρᾳ, ψήφισμα παρὰ Δημ. 238. 6· κ. ἐν τόπῳ γενέσθαι, ἀφικέσθαι
εἰς τινὰ τόπον κατὰ τὴν ὥραν τῆς κοίτης, Πολυδ. 3. 61, 10· οὕτω,
κ. ἐρχεσθαι δ' αὐτ. παρὰ Σουῖδ. II. ὡς οὐσιαστ., τὸ κοι-
ταῖον, = κοίτη, δ' φωλεὶς ἀγρίου θηρίου, Πλουτ. Τ. Ἰράκχ. 9. 2)
τὰ κοιτάξαι ἐπισπένδειν, πίνειν τὸ τελευταῖον ποτήριον, τὸ πρὶ
τοῦ ὕπνου, Ἰλιδ. 3. 4.

κοιτάζομαι, ἀποθ., = κοιτάζομαι, Βυθ.

κοιτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ κοίτη, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Σ. 51.

κοιτάζειν, ἡ, (κοιτάζομαι) συγκολλησις, συνολήσις, Ἐβδ.
(Λεντ. Κ', 15).

κοίτη, ἡ, (κεῖμαι) = κοῖτος (ὅπερ εἶναι ἡ Ὀμηρ. λέξις, διότι

ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τὸ κοίτη μόνον ἅπαρ, Ὀδ. Τ. 341, καὶ ἐκεῖ

ὑπαρχει ἰδιόφ. γραφ. σίκω), Ἡρόδ. καὶ Ἄτς. ἰδίως ἢ συζυγικῇ

κλίνῃ, Αἰσχ. Ἰκέτ. 804, Σορ. Τρ. 17· οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς κ. ἐόλα-

στον δ' αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 491· τὰς ἀπλήστους κοίτας ἔρος Εὐρ.

Μήδ. 151, κτλ. ἀνάνδρου κοίτας λέκτρον αὐτῶν 437— πετρίνη

κοίτη, ἐπὶ σπηλαίου Σορ. Φοίν. 160· τετρασθαι νασερεῖ κ., ἐπὶ

τῆς κλίνης νοσούντος, Εὐρ. Ἰππ. 132· κοίταν δ' ἔχει νέρθεν,

ἐπὶ νεκρῷ, Σορ. Ο. Κ. 1707· κ. σκληρὰ Πλάτ. Νόμ. 942D—

ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., ἐννοχοί κ. Πινδ. Η. 11. 40· νομφίδαι κ.

Εὐρ. Ἀλκ. 249· ἐπὶ τῆς θαλάσσης. ἐν μεσημέριναις κοίταις ..

Εὐδοί πεσὼν Αἰσχ. Ἀγ. 566.

καλὰ ὀρνέου, κτλ., Εὐρ. Ἰων. 155· κ. ποιεῖσθαι, ἐπὶ τῆς ἀνά-

χνης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 9. 39, 4. II. τῆς κοίτης ὥρη,

ὥρα τοῦ ὕπνου, Ἡρόδ. 1. 10., 5. 20· ἡμέας ἐδέξατο καὶ τραπέζῃ

καὶ κοίτῃ, μᾶς ἐδέχθη καὶ μᾶς περιποιήθη καὶ μετ' τροφὴν καὶ κλίνην

δ' αὐτ. 5. 20· τὴν σκηνὴν εἰς κ. διέλυον, 8 πως κατακλινώσι, Σεν.

Κύρ. 2. 3, 1· κεῖσθαι κοίταν, ἐν τῇ κλίνῃ, Αἰσχ. Ἀγ. 1494.

III. παρὰ τοῖς Ἐβδ., κοίτην διδόναι, ἐπὶ σαρκικῆς μίσεως ἢ

σχέσεως, Ἀριθμ. Β' 20, πρὸς. Λευ. III, 20· οὕτω, κ. ἔχειν ἐκ ..,

ἐν γαστρὶ ἔχειν ἐκ τινος, Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. 8, 10— ἐπὶ κακῆς ση-

μασίας, ἀκολασία, ἀσέλγεια, δ' αὐτ. γ', 13. IV. κίστη, κιβώ-

τιον, κένιστρον, Φερεκρ. ἐν «Μυρμηκανθρώποις» 5, Εὐπολ. ἐν «Βά-

πταις» 12, Μένανδρ. ἐν «Δυσκόλῳ» 3. 2· αἱ μυστικαὶ κ. Πλουτ.

Φωκ. 28. πρὸς. κοιτίς.

κοιτίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κοιτίς, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἀλεκτρ. 21.

κοιτίς, ἰδός, ὑποκορ. τοῦ κοίτη III, μικρὰ κίστη, κιβώτιον

μικρόν, ὅκη, Λουκ. Ἐπιστ. Κρονικ. 21.

κοῖτος, ὁ, (κεῖμαι) τύπος ἐφ' οὗ τις κατακλίνεται, κλίνη (πρὸς.

κοίτη), κοίτοις μεθώμεθα Ὀδ. Γ. 334, πρὸς. Β. 358· οἱ δ'

ἐπὶ κοίτον ἐσσεύοντο Ὀδ. Σ. 455., Τ. 510. συγχερὸς δ' ὑπ-

εἰσέτατο κ., ἐπὶ πτηνῶν, Χ. 470 (ἴδε ἐν λέξ. ὑποδύομαι)—

ἐπὶ ζώων, σταθμός, στάθλος, Ἀρακ. 1116· ἀπάγειν ἐπὶ κοίτον

Λόγγος 1. 8. II. ὕπνος, ἐπὶ τὴν νύξ ἐλθόν, ἔλθῃ τε κ. ἀπαν-

τας Ὀδ. Τ. 515, πρὸς. Ἡσιόδ. Ἐργ. καὶ Ἠμέρ. 572· κοίτον

ἱαίνειν, ὑπνώττειν, κοιμᾶσθαι, Εὐρ. Ρῆσ. 740· κοίτον ποιεῖσθαι,

κατακλινέσθαι, μεταβαίνειν εἰς κλίνην, Ἡρόδ. 7. 17· οὕτως, ἐς κοί-

τον παρεῖναι δ' αὐτ. 1. 9.

κοιτών, ὄνος, ὁ, (κοίτη) δωματίον ὕπνου, θάλαμος, «νεοδω-

τοκῶμα», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 113, Μάτρων κτλ. παρ' Ἀθην. 1351),

Διόδ. 11. 69· ὁ ἐπὶ τοῦ κοιτώνος, θαλαμῆπλος, ἡμιφελίης αι-

θισαί, Πράξ. Ἀποστ. IB, 20, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 22, 15, Συλλ.

Ἐπιγρ. 2947, καὶ ἄλλ.· πρὸς. κοιτωνίτης.— Ἀποδοκιμάζεται ἡ

λέξις ὑπὸ τῶν Ἀττικιστῶν διατεινομένων ὅτι δωματίον εἶναι ἢ

δόμος λέξις, πρὸς. Πολυδ. Α' 79, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 160,

Φρόν. 252, καὶ ἴδε προδωμάτιον. II. ταμεῖον, Δίων Κ.

61. 5. III. ἀποδόμα, Σαδισμ. 2, 460 Gail.

κοιτωνι-ἀρχῆς, ὄν, ὁ, Τζέτζ. Ἰστ. 6. 486.

κοιτώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κοιτών, Σχόλ. Ἀριστοφ. ἐνθ' ἄνω.

κοιτωνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ κοιτών, Ἀρτεμίδ. 4. 46.

κοιτωνίτης, ὄν, ὁ, θαλαμῆπλος Γαλην. 8. 837, Ἀρρ. Ἐπίκτ.

1. 30, 7, Συλλ. Ἐπιγρ. 6418.

κοιτωνο-φύλαξ, ἄκος, ἡ, ἡ τοῦ θαλάμου ἐπιμελουμένη· Πούχ.

ἐν λ. θαλαμῆπλος.

κοκάλια, (διὰ φ. γραφ. κοκινάλια, κωκάλια), ὄν, τὰ, εἶδος

κοχλίου τῆς ἐπὶ μετὰ στέρκου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 4. 4, 2.

κοκκάλιος, ὁ, ὁ πυρὴν τοῦ τῆς πίττος, στροβύλου (πικ ρήμα),

Ἰππ. 401. 46., 402. 37· ἐν δ' ἡ γλῶσσος ἐν 11. 158 καλεῖ κῶνον,

— πρὸς. Δελέκ. εἰς Φρόνιχ. 307.

κοκκηρός, ὁ, ὄν, = κόκκινος, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 437D.

κοκκίζω, ἐξάγω τὸν πυρῆνα ἐκ τοῦ καρποῦ, κοκκίζει, ῥόαν

Αἰσχ. Ἀποστ. 328, πρὸς. Ἀριστοφ. Ἀποστ. 506.

κοκκινίζω, εἶμαι ἢ γίνωμαι κόκκινος, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 3.

25., 5. 272.

κοκκίνο-βαφής, ἔς, = κοκκοβαφής, Καλλίερος παρ' Ἀθην.

196B— ὡσαύτως -βαφός, ὄν, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 6. 66.

κοκκίνο-εἰδής, ἔς, ὁμοῖος πρὸς τὸν ἐρυθρὸν κόκκον, Σχόλ.

εἰς Θεόκρ. 7. 58.

κόκκινος, ἡ, ὄν, ὡς καὶ νῦν, Λατ. coccineus, Πλουτ. Φάδ.

15, Καίν. Διαθ.— κόκκινα, κόκκινα ἐνδύματα, ἐν κ. περιπα-

τεῖν, κ. φέρειν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 22. 10., 4. 11. 34.— Περὶ τοῦ

Στράβ. 824, ἐν λέξ. κοῦκι.

κοκκίον, τό, ὑποκορ. τοῦ κόκκος III, Ἀλέξ. Τραλλ. 5. σ. 283.

κοκκίς, ἰδός, ἡ, ὑποκορ. τοῦ κόκκος I, Delphinus Ὀνειροκρ. 242.

κοκκο-βαφής, ἔς, βεβαμμένος κόκκινος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ.

3. 7, 5, Αἰλ. π. Ζ. 17. 38, Φιλύστερ.— βαφία, ἡ, Φιλύστερ. 159

(κοινῶς: κροκαθ—).

κοκκο-βόας ὄρνις, ὁ, ἄλεκτρον, Σορ. (Ἀποσπ. 900) παρ'

Εὐστ. 1470. 44.

κοκκο-βαφον, τό, ὁ κόκκος τῆς δάφνης, ὁ καρπὸς αὐτῆς, Ὀρ-

νεοσφ. σ. 192.

κοκκο-θραύστης, ὄν, ὁ, ὁ θραύων τοὺς κόκκους, εἶδος πτηνοῦ,

ὄρνις ποιεῖς· Πούχ.

κοκκοπογέω, συλλέγω κόκκους, Γλωσσ. ἐν Vulek. Ορυκτ. τ.

1. σ. 239.

κοκκονάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ κόκκος, στρόβιλος πίττος, κοιν.

«κουκονάριον» Ἰερσφ. ἐν Νότις. Μαν. τ. 11. σ. 193.

κόκκος, ἡ, ἡ κοκκίνη ἔρως, Διοσκ. 4. 48· ὡσαύτως πρῖνος

καὶ σάχη.

κόκκος, ὁ, κόκκος, ὡς ὁ τῆς βοῖς («τοῦ βοῦδίου»), Ὀμηρ. Ὑμ.

εἰς Δίμ. 373, 412, Ἡρόδ. 4. 143· τῆς μήκκος, Εὐφρων ἐν Ἀδελ.

1. 11· τοῦ κῶλου, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 5, 7· τῆς πίττος, Συλλ.

Ἐπιγρ. 5980· 12· πρβλ. Κνίδιος.—μεταφρ., νόον δὲ ποι οὐκ ἔνι κ., οὐδὲ κόκκος νοῦ, «μυαλὸς κοκκοῦσι», Τίμων παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11· 172. II, ὁ τοῦ πρῶτου κόκκος, δι' οὗ ἐβαπτον κόκκινον χρώμα, Λατ. coccus lineolaris Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3· 7, 3, κτλ. ἐντεῦθεν (τὸ κόκκινον χρώμα), Δρόμων παρ' Ἀθην. 240D· πρβλ. κούκκος, ἡ.

III, καταπύσιον, Ἀλξ. Τραλλ. IV, ἐν τῷ πληθ., οἱ ὄρχεις, Ἀνθ. II, 12, 222· πρβλ. κοκκωτή.

2) τὸ γυναικεῖον μέριον, Πισχ. κόκκυ, κυρίως ἡ κραυγὴ τοῦ κόκκυος (κοινῶς «κούκκου») — ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον ὡς ἐπισώνημα, = ἐμπρός, γρήγορα (ταχύ Σουίδ.), κόκκυ, πεδιδόνδε Ἀριστοφ. Ὀρν. 507· κόκκυ, μεθεῖτε, ἐμπρός—ἔρετε, Βάτρ. 1384· «οὐδὲ κόκκυ, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ βραχύ» Δ. Β. 105, 22. (Ὀνοματ., πρβλ. κού. κούξ· ἐντεῦθεν κόκ-)

κούξ, κοκκύζω· Σανσκρ. kōkīlas, Λατ. cuculus Ἀρχ. Γερ. gauh (Σκωτικ. gough), Γερμ. kukuk, Λαθ. kukúfi (κοκκύζεν), κτλ.) κοκκύζει, οἱ, ἴδε ἐν λ. κοκύζει.

κοκκυγέα, ἡ, δένδρον χρησιμεύον πρὸς κοκκίην βαφήν, ἔχον τὸν καρπὸν ἐν χυώδεις ὀγκῷ, ὥς τοις colinus Λιν., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3· 16, 6· coccageia Πλίν. 13· 41.

κοκκυγύνος, ἡ, αν, πορφύρεος· κοκκυγῶν, βάπτω τι με κοκ- κύνιν δ' ἐστὶ πορφύρεον χρώμα, Πισχ.

κοκκυζώ, Δωρ. -ύσδω· μέλλ. -ύσω· πρkm. κεκόκκυκα Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 31· (κόκκυξ). Κράζω κοκκοῦ· Ἰσ. Ἐργ. κ. Πμ. 484· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρούκος, αἶμα, «καλῶ», Κρατίν. ἐν Ἀδῆλ. 31, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 20, Διφιλ. ἐν Πλινύτιο· φόρῳ 1, Θεόκρ. 7· 48· πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9· 49, 2, Πολυδ. Ε'· 89. II, κρίζω ὡς ὁ κόκκυξ ἢ ὡς ἀλέκτωρ, ζῶω σημεῖον διὰ τοιαύτης κραυγῆς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1380, Ἑκκλ. 31.—Πρβλ. κο- χυζέω.

κοκκυμηλέα, θαλασσηνέα, Ἀραβῶς ἐν Ἀδῆλ. 1, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4· 2, 10· κ. ἀγρία αὐτῇ: 3· 6, 4.—ὡσαύτως κοκκυ- μηλος, δ, Πολυδ. Α'· 232.

κοκκυ-μηλον, τό, μῆλον τοῦ κόκκυος, ὄνομα τοῦ θαλασσηνοῦ καρποῦ ἢ «θαλασσηνοῦ», Ἀρχ. 163, Ἰππῶναξ 47, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 49D, κέξ· κ. ἀγρία, ἀγρία θαλασσηνία, «προῦνα», Θεόφρ. παρ' Ἀθην. 50B· Ἀλλὰ κατὰ τὸν Σουίδ.: «κοκκυμήλα, εἶδος ὀπω- ρῶν, τὰ παρ' ἡμῖν λεγόμενα βερλικοκκα».

κοκκυμηλῶν, ὄνος, δ, κῆπος θαλασσηνῶν, Γλωσσ.

κόκκυξ, -υγος, ὁ, ὁ «κούκκος», ὁστὶς ὀνομασθεὶς ἐκ τῆς κραυ- γῆς αὐτοῦ κόκκυ (δ' ἴδε), Λατ. cuculus, Ἰσ. Ἐργ. κ. Πμ. 484, Ἀριστοφ. Ὀρν. 504, κτλ. ἦτο ἱερός τῆς Ἥρας καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἀκρότερου αὐτῆς, Πaus. 2· 17, 4.—ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 598, ἐχει- ροτονησάμενος με κόκκυξ γέ τρεῖς, δηλ. τρεῖς ῥίλοι, οἱ ὑποὶ: ἐδόθησαν ἐπανειλημμένως ὑπὲρ ἐμοῦ, ὥστε νὰ φανῶσι πλεονάκεις τρεῖς: διότι, ὅπου ὁ κόκκυξ φωνήσῃ, φαίνεται ὡς νὰ εἶναι ὁ τόπος πλη- ρὴς κοκκυγῶν· οὕτως ὁ Πισχ. «κόκκυγες» ἐπὶ ὑπονοηθέντων πλεόν- των εἶναι καὶ διόλγων ὄντων» περὶ τῆς φύσεως, τῶν ἔξωθεν κτλ. τοῦ κόκκυος, βρα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6· 7, 9, 20.

II, εἶδος ἡθῶς, περὶ οὗ ἐλέγξατο ὅτι ποιεῖ ψῆρον τινὰ ἔχοντα ὁμοιότητα πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ κόκκυος, Ἰππ. 543, 39, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4· 9, 5, 8, 13, 3.

III, = ὕλινθος, Λατ. grossus, εἶδος σύκου πρωίμως ὠριμῆστος, Νικ. Θερ. 854. IV, «τοῦ ἱεροῦ ὀστέου τοῦ πρὸς τοῖς ἰσχίοις» (Πισχ.) Γαλην. τ. 2· σ. 762, 8 κτλ.

κοκκυσῶν, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κοκκυζώ, Θεόκρ. 7· 124.

κοκκυσμός, δ, τὸ κράζειν «κούκκου» — παρ' ἀνθρώπων, δ' ἦχος λαν θέλει φωνῆς, Νικομ. Μουσ. σ. 20, κατὰ τὸ Βοδλ. Ἀνείγραρ., κοινῶς κοκκυσμός.

κοκκυσμός, αἶ, δ, ὁ κράζειν, βοῶν, Τίμων παρὰ Διογ. Α. 9· 6.

κόκκων, ὁ, σπόρος βραις, κόκκος βραίου, Σόλων 30, 8, Ἰππ. 606, 9. II, = Κνίδιος κόκκος, καθαρτικὸς τις κόκκος, Γαλην. κόκκος ἱξοῦ, Πισχ.

κοκκυωτή, ἡ, = κόκκος IV, Ἀνθ. II, 12, 3.

κοκύζει, οἱ, πρόγονοι, Ἀνθ. II, 9· 312, Πισχ. κλ. — ὀηλυκ., Ποιητ. παρὰ Σουίδ.

κολαβερεύομαι, = τῷ ἐπομ., Πισχ.

κολαβερίζω: μέλλ. -ίσω, χορεύω ἀγρίην τινα Ὀρχακὴν χορόν, σκιρτᾷν Πισχ. αὐτὸς δὲ ὁ χορὸς ἐκαλεῖτο κολαβερισμός, Ἀθην. 620D (ἐνθα κολαβερ-), Πολυδ. Α' 100, II, παρὰ τοῖς Ἑσδ., ἐμπαλῶν πρβλ. Ἰακώψιον εἰς Κλήμ. Ρώμ. 1· 40.

κόλαβρος, ὁ, ἄστος πρὸς δ' ἐχέρευν τὸν κολαβερισμόν, Ἀθην. 164E, 697C. II, «ὁ μικρὸς χοῖρος», Σουίδ. ἐν λξ. κολα- βρισθῆναι.

κολάζω: μέλλ. κολάσω. Ἀνδοκ. 17· 44, Λυσ. 189· 31, Ξεν., Πλάτ., κτλ., ἴδε Veitch Gr. Vocab. ἐν λξ.: ἀόρ. ἐκλάσας, Ἀρι- στοφ., Θουκ. — Μέσ., μέλλ. κολάσασθαι ὁμοιομ., Κωμ. ἐν Ἑκα- πηλίστῃ 5, Ξεν. συγγρ. 6· ἐνικ. κολάζ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 450· μετοχ. κολαζόμενος δ' αὐτ. ἐν Σρ. 244· ἀόρ. ἐκολασάμενος, Θουκ. 6· 78, Πλάτ. Μενέξ. 240D.—Παθ., μέλλ. -ασθήσεται Θουκ. 2· 87, κτλ.: ἐκολάσθην δ' αὐτ.: πρkm. κεκλόασμαι Ἀντιφῶν 124· 44, Δημ. (Πισχ.) ἐκ τοῦ κλάος, συγγεν. τῷ κολούω καὶ ἐπο- μένω, Κυρίως, κολοῶν, περικόπτω, κλαῖνω, τὰ ἐνδύρα

Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 2· 7, 6, πρβλ. Πολυδ. Α'· 180.—ἐντεῦθεν ὡς τὸ Λατ. esligere, περιορίζω, ἀναχατίζω, τιμωρῶ, τὰς ἐπι- θυμίας Πλάτ. Γοργ. 491E· τὸ πλεονάζον Πλούτ. 2· 863E, κτλ. τὸ ὑπερβάλλον Γαλην.—μετριάζω, διορθῶν, ὡς τὰ ὀξὺ διορ- θῶνους τὴν χολικὴν τάσιν τοῦ μέλιτος, Ἰππ. π. Διατ. Ὀξ. 394, πρβλ. Σεν. Οἶκ. 20, 12.—ἐντεῦθεν κατὰ μετοχ., παθ. πρkm., περιω- ρισμένος, εὐπειθὲς καὶ κεκολ. Ἀριστ. ἸΠ. Ν. 3· 12, 8· εἰαίτα Λουκ. Ἐρμῶτ. 86, κτλ. ῥήτωρ κεκ. Πολυδ. ζ', 149. 2) παρὰ ποιητῆς, κολάζω, διορθῶν, τιμωρῶ, τινὰ Εὐρ. Πέχχ. 1323, Ἀρι- στοφ. Νερ. 7, κτλ. τὰ σέμιν' ἐπὶ κόλαζ' ἐκείνους, ἐνθα τὸ κόλαζε = λέγε κολάζων, μεταχειρίζου τοὺς ὑπερβάνους λόγους σου, ὅπως ἐλέγχῃς ἐκείνους, Σοφ. Α'· 1108.—μετὰ δοτ. τρώπου, λόγοις κ. τινὰ αὐτόν 1160· θανάτω Εὐρ. Ἑλ. 1172, Λυσ. 179· 35· πληγάται, τιμωρῶμαι Πλάτ. Νόμ. 784D, Ἰσοκρ. 134· ἀτι- μίαις Πλάτ. Πολίτικ. 303D.—Μέσ., ἐνεργῶ ὥστε νὰ τιμωρῇ τις, Ἀριστοφ. Σφ. 406, Πλάτ. Πρωτ. 324C, διὰ γρ. Ξεν. Κύρ. 1· 2, 7.—Παθ., τιμωροῦμαι, κτλ. Ἀντιφῶν 123· 16, Ξεν. Κύρ. 6· 2, 1, Πλάτ., κτλ.—πάσχω βλάβην, βλάπτομαι, Αἰλ. π. Ζ. 3· 24.—Ἡ διαφορά μεταξὺ τοῦ κολάζω καὶ τιμωροῦμαι δρῆται παρὰ τοῦ Ἀριστ. ἐν Ρητ. 1· 10, 17 ὡς ἔστι: ὅτι τὸ μὲν πρῶτον ἀπο- βλάπτει τὴν τιμωρῶν τὸ ἀδικήσαντος, τὸ δὲ δευτέρον τὴν ἱκανο- ποίησιν τοῦ ἀδικηθέντος.

Κολαινός, -ίδος, ἡ, ἀγνωστὸν τι ἐπιθετὸν τῆς Ἀρτέμιδος, Ἀριστοφ. Ὀρν. 874, Μεταγν. ἐν Ἀλφραϊε· 4.

κολακεία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Πλάτ. Πού. 590B, Γοργ. 433B, 463D, κτλ. κολακείαν ποιεῖσθαι Διόγην. 76, 44.

κολακεύμα, τό, κολακεία, Ξεν. Οἶκον. 13, 12, Πλούτ. II, ἐπὶ προσώπων ὡς τὰ τρίμημα, παισιδῶν Σχόλ. εἰς Σοφ. Α'· 381.

κολακευτέος, α, αν, βημ. ἐπὶ, ὅν δὲ κολακεύειν, Λουκ. Μισθ. Σύνδντ. 38, κτλ. II —εὐτελεῖν, δεῖ κολακεύειν, Σχόλ. εἰς Διόγην. Θῆδ. 705.

κολακευτής, αἶ, = κολαξ, Γλωσσ.

κολακευτικός, ἡ, αν, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἀγαπῶν τὰ κολακεύη, ὁ ἐνέχων κολακείαν, ὁ ἀνέχων εἰς τὴν κολακείαν, Λουκ. π. Διαβολ. 10· ἡ -κῆ [δηλ. τέχνη] — κολακεύειν, Πλάτ. Γοργ. 464C. Ἐπίρρ. -κός, Χρίστον 8, 4.

κολακεύω, εἶμαι κολαξ, ὡς καὶ νῦν, Ἀριστοφ. Ἰππ. 48, Πλάτ. Πού. 538B, κέξ., Γοργ. 521B. 2) μετ' αἰτ., εἰ τις σε κολα- κεύει παρόν καὶ τὰς κροκῶδας ὀφθαλμῶν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 360, Ἀνδοκ. 31· 14, Ξεν. Ἑλ. 5· 1, 17, κτλ. μεταφ. τὴν κατὰ- ποσιν κ. Μουσῶν, παρὰ Σοφ. 160, 43.—Παθ., κολακεύομαι, δι- χρομαί κολακείας, Δημ. 98· 14, κτλ.

κολακικός, ἡ, αν. κολακευτικός, Πλάτ. Γοργ. 502D, καὶ ἀλλ. ἡ -κῆ [δηλ. τέχνη], κολακεύειν, ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 222E· συγγρ. κολακικώτερος Λουκ. π. Εἰκ. 22· ὑπερβ. κολακικώτα- τος πρὸς τινὰ Πολυδ. 13· 4, π. Ἐπίρρ. -κός, Πολυδ. Α'· 51.

κολάξις, ἰδος, ὅλη, τοῦ κολαξ, γυνή κολακίσουσα· ἀκολού- θως, = κλιμακίς II, Πλούτ. 2· 50D, Ἀθην. 236D.

Κολάξο-φωρυκλείδης, αν, δ, κολάξ υἱὸς κλέπτου, παρῶν- οισ τοῦ ὀνόματος Ἱεροκλείδης, Μήνικος εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 2· 394.

Κολάξο-ἀνύμας, ὁ, ἔχων ὄνομα κολάξος, κωμικὴ διαστραφὴ τοῦ ὀνόματος Κλεώνυμος, Ἀριστοφ. Σφ. 592.

κλόαξ, ἄσος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ κολακεύων, ὁ ὁσιπεύων κολα- κευτικός, Ἀριστοφ. Βάτρ. 756, Λυσ. 179· 40, Πλάτ. κλ. πάντες οἱ κ. θητικὸι καὶ οἱ ταπεινοὶ κ. Ἀριστ. ἸΠ. Ν. 4· 3, 29, πρβλ. 2· 7, 13, Θεοφρ. Χαρακτ. 2.—ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 45, ψευδίζουσα προπορὰ τῆς λξ. κλόραξ.

II, ἐν τῇ κοινῇ Ἑλλην. ἀντὶ τοῦ ἄτ. γόγης, Πλάτ. εἰς Μοῖρ. σ. 113.

κολαπτήρ, ἡρος, ὁ, γλυφεύς, γλύφανον, Λουκ. Ἰνῶν. 13, Πλούτ. 2· 350D.

κολαπτής, ἡ, αν, ἐγκεχαράγμενος, κ. γράμμα, ἐπιγραφὴ, Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 258· 5.

κολάπτω, μέλλ. -ψω, ἐπὶ πτηνῶν, νευπῶ, δάκνυ, πεκίλω, ταυμπῶ διὰ τοῦ βάρους, (πρβλ. δρυοκολάπτης). τὰ ἔλκη, τὰ ὅμματα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9· 1, 18· τὸ ἥπαρ, ἐπὶ τοῦ αἵματός τοῦ κολάπτοντος τὸ ἥπαρ τοῦ Προμηθέως, Λουκ. π. Θυσ. 6· κ. τινὰ, ἐπὶ γένου, Ἀνθ. II, 11, 369· μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὡς κολά- πτων Ἀναξ. ἐν Ἀντορπαιῶν 1· 4.—ἐπὶ τοῦ Πηγάζοντος εὐπετοντος: τὸ ἔπαρος διὰ τῆς ὀπῆς αὐτοῦ, Ἀνθ. II, 13· 25, 10.

2) γλύφω, χαράσσω, γράμμα εἰς αἵγειρον Ἀνθ. II, 9· 341, πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 101· τὸ θόγμα κολαφθεῖν εἰς στάλαν Σουλ. Ἐπιγρ. 5475· 25, πρβλ. 5491· 22· πρβλ. ἐγκολάπτω.

κολάστις, εως, ἡ, (κολάζω) ἐλάττωμα, ἀναχατῆς τῆς αὐ- τήσεως τῶν ἐνδύρων, Θεόφρ. π. Φυτ. Δίτ. 3· 18, 2. 2) τι- μωρία, Πλάτ. Ἀπολ. 20A, κ. ἀλλ., Ἀριστ. Ρητ. 1· 10, 17, κτλ. ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Πρωτ. 323E, κ. ἀλλ.

κόλασμα, τό, τιμωρία, Ἀριστ. παρ' Δ. Β. 105, Ξεν. Κύρ. 1· 23, Κριτίας 9, 4.

κολασμός, ὁ, = κόλασις, Πλούτ. Ἀλκιβ. 13.

κολαστεῖρα, ἡ, ὅλη, τοῦ κολαπτήρ, Ἀνθ. II, 7· 425.

κολαστέος, α, αν, βημ. ἐπὶ, ὅν δὲ κολάσειν, Πλάτ.

Γοργ. 527B.

II. κολαστήριον, δεῖ κολάζειν, αὐτόθι 492D.

κὺλασστήρ, ἕρως, δ, = κολαστής, μνημονεύεται ἐκ τοῦ

Εὐναπ.

κολαστήριος, ον, = κολαστικός. Έκκλ.

II. ὡς οὐ-

πιαστ., κολαστήριον, τὸ, σωφρονιστήριος οἶκος, Λουκ. Νεκυομ.

14. 2) ὄργανον σωφρονιστήριον ἢ βασανιστήριον, Πλούτ. 2.

342E. 3) καθόλου, = κόλασμα, κόλασις, Ξεν. Ἀπομν.

1. 4, 1.

κολαστής, οὔ, δ, ὁ κολάζων, τιμωρῶν, τιμωρός, Ζεύς τοι κ,

τῶν υπερκόπων ἄγαν φρονημάτων Δίσχολ. Πέρσ. 827. οὕτω

παρὰ Σοφ., Εὐρ., Πλάτ., κτλ. κ. τῶν ἀδικούντων Λυσ. 178. ὁ

νόμοι κολασταί. Κριτίας 9. 6.

κολαστικός, ἡ, ὅν. ἀρμόδιος πρὸς κόλασιν, τιμωρίαν, Πλάτ.

Σοφιστ. 229A. τὸ -κόν Πλούτ. 2. 458B. — μετὰ γεν., φάρμακα

κολαστικά τῆς κακίας Γαλην. τ. 11, σ. 760, 17.

κολαστήρια, ἡ, θήλ. τοῦ κολαστήρ, μεταγεν. Πιοιητής παρ'

Εὐσεβ., ἐν Εὐαγγ. Πρωτ. 441D.

κολάφιζω, (κόλαφος) ῥαπίζω, κτυπῶ κατὰ πρόσωπον, τινά

Εὐαγγ. κ. Ματθ. κς', 67, κτλ. ῥαπίζω 2.

κολάφισμα, τὸ, Γραμμ. -ισμός, οὔ, δ, Ἰωάνν. Χρυσ. τ. 3,

σ. 302, 31, ῥάπισμα.

κολάφιστικός, ἑπίρρ. ὡς διὰ κολάφισματος, ῥαπισματος Έκκλ.

κόλακρος, δ, (κόλαπτω) ῥάπισμα, ἄωρ. ἀντὶ τοῦ κόνδυλος,

Ἰππικαρ. 1 ΑΙΙΙ., Συλλ. Ἰππικαρ. 1750. ἴδε Ἰσούχ.

κολεάζω, βάλω εἰς τὴν θήκην, κολεασμός, δ, τὸ ἐμβάλλειν

εἰς τὴν θήκην, Ἰσούχ.

κολεάκνος ἢ κολοκάκνος, δ, εὐμήκης καὶ ισχνὸς ἄνθρωπος,

Ἰσούχ. ἴδε Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 2. σ. 789.

κολεός, Ἰων. κουλεόν, ἴδε ἐν λ. κολεός.

κολεό-πτερος, ον, ἔχων κολεόν ἐπὶ τῶν πτερύγων, ἔντομα ἐκ

τοῦ εἶδους τῶν κανθάρων, ἐκλήθησαν δὲ οὕτως ὡς ἔχοντα τὰς μαλα-

κάς τῶν πτέρυγας ὑπὸ σκληρὸν ἐπικάλυμμα (πρὸλ. τὸ τοῦ Σαίξπηρ-

ρον: «shardel beetle»), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 5, 12, κ. ἄλλ.,

πρὸλ. κολεός II.

κολεός, δ, Ἰων. κουλεόν, τὸ, ὡς αἰετοε παρ' Ὁμ. δπουδή-

ποτε διακρίνεται τὸ γένος, κουλεός ἐν Ἰππ. 268. 45. παρ' Ἀττ.

τὸ γένος σπανίως (εἰ μὴ οὐδέποτε) διακρίνεται, ἄλλ' ὁ Ἰσούχ. ἔχει

κολεός ὡς ὄνομαστ. παρὰ Θεοκρ. 24. 45 κολεόν — θήκη εἰ-

φους, Λατ. culcus, ἔλκετο δ' ἔκ κολεοιο μέγα εἶφος Ἰλ. Α.

194. κολεῶ μὲν ἄωρ ὅδε Ὁδ. Κ. 333. ἄλλ' ὁ Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖ-

στον μεταχειρίζεται τὸν Ἰων. τύπον, ἀφ' ὃ ἔκ κολεδὸν ὥσε

μέγα εἶφος Ἰλ. Α. 220. εἶφος μέγα κουλεδὸν Γ. 272. ἀτέρ

πέρει κουλεδὸν ἦεν ἀργύρεον Α. 30. Ὁδ. Α. 98. οὕτω παρὰ

Πινδ. Ν. 10. 11. καὶ παρ' Ἀττ., εἶφη κολεῶν ἐρυστα Σοφ. Αλ.

730. φάσανον κώπη λαδὼν ἐξεῖλε κολεοῦ Εὐρ. Έκ. 544.

μάχαιραν... κολεδὸν ἀργυροῦν ἔχουσαν Συλλ. Ἰππικ. 150A.

40. ἐν κολεῶ, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 9, κτλ.

II. παρ' Ἰππ., ἐνθ'

ὄνομα, ἡ θήκη τῆς καρδίας, τὸ περιζάρτιον παρ' Ἀριστ. τὸ κά-

λυμμα τῶν πτερύγων τοῦ κανθάρου, τὰ κολεόπτερα ἔχει τὰ

πτέρὰ ἐν κολεῶ π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 7, 1. III. παρ' Ἰσούχ.,

= λάρναξ καὶ ὕδρια.

κολεό-φόρος, οί, οἱ φέροντες τοὺς κολεούς, ὄνομα κωμωδίας

τινὸς ἐν Συλλ. Ἰππικ. 229.

κολεός, ἄ, ον, (κόλας) ἔχων βραχὺ ἔριον, εἶς Ἀριστ. π.

τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 10, 5.

κολετράω, καταπατῶ, τινα Ἀριστοφ. Νεφ. 552.

κολεθάζω, = ἐγκαλεθάζω, μόνον παρ' Ἰσούχ.

κολείας, ου, ὁ, εἶδος θύνον (ἰχθύος), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 365,

Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 13, 0.

κολεός, ὁ, εἶδος ἐρυσσολάπτου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 3, 8,

κ. ἄλλ. (μετὰ διαφ. γραφῶν: κολεός, κελός. Bekk. κελός).

κόλλα, ἡς, Λατ. gluten, Ἡρόδ. 2. 86, Ἰππ. π. Ἀθρρ, 799,

Ἀριστ., κτλ.

κολλάβιζω, μέλλ. -ίσω, (κόλαφος) παίζω παιγνίδιον, ἐν ᾧ

ῥίς τις κρατεῖ κλειστοῦς τοὺς ὀφθαλμούς ἐτέρου, ἡνῶ τρίτος πλῆττει

αὐτὸν διὰ τῆς πυγμῆς ἐπὶ τοῦ ὠτός καὶ ἐρωτᾷ αὐτὸν γὰ εἰκόση

τινος χεῖρ τὴν ἐπληξε, Πολυδ. 1', 129.

κόλλαδός, ἡ, = κόλλωψ, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 7. 4, πρὸλ. Λοβ.

εἰς Φρύν.

II. εἶδος πλακουντείου ἢ ζυμαρικοῦ (πρὸλ. κόλλω-

δας Α. 2), Ἀριστοφ. Πάτρ. 507, Εἰρ. 1196, Ἀποσπ. 420, 421,

Φιλόλλιος ἐν Ἀλύγῃ 2.

κόλλω, (κόλλα) κολλῶ, συγκολλῶ, τι πέρ τι, τι πρὸς τι

Ἰλάτ. Τίμ. 75D, 82D. 2) συνάπτω μετάλλων τι πρὸς ἕτερον,

κ. σιδήρον, σφυρηλατῶ ἡμῶς, συγκολλῶ, Πλούτ. 2. 619A (οἷα)

ἴδε ἐν λ. κολλησις). κ. χρυσὸν ἐλέγχευα τς, κατασκευάζω

[στέφανον] περικυκλωμένη διὰ χρυσῶ καὶ ἐλέφαντος, Πινδ. Ν. 7.

115. — Παθ., κολλώμενα, συγκολλώμενα κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς

τὸ γυμφούμενα, Ἀριστοφ. Ἰππ. 463. II. καθόλου, συνενῶ

σφιγκτῶς, συνῆλω, συνάπτω, τινί τι Ἐμπεδ. 275. γαλκὸν ἐπ'

ἀνέρι κολλᾶν, ἐπὶ τινος ἐφαρμόζοντος σκύαν (= βεντούσαν), Πιοιη-

παρ' Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 12, πρὸλ. Ἀρεταί. Ὁδ. Νούτ. Θεραπευτ.

1. 1. κολλᾶ καὶ συνδεῖ πάντα [δ πέθος] Πλάτ. Νόμ. 776A.

— Παθ., προσκολλῶμαι εἰς τινα ἢ εἰς τι, κεκόλληται γένος πρὸς

ἄτα, εἶναι ἀδικήτως συνημμένον πρὸς .. (κατὰ Βλοισί. ἀντὶ προσά-

ψαι), Αἴσχ. Ἀγ. 1566. οὕτως, ἐπὶ προσώπων, κ. τινι, προσκο-

λλῶμαι εἰς τινα, συνδέσθαι μετὰ τινος, Πλάτ. Ἀποστ. ε', 13. καὶ ἐπὶ

πραγμάτων, δ κοινοῦτος δ κολληθεῖς τινι Εὐαγγ. κ. Λουκ. ι',

11. III. συνάπτω, συναρμύζω, κτίζω, Πινδ. Ο. 5. 29. οὕτως

ἐν τῷ μέσ. ἄωρ. προσεμύζομαι, ἀρμόζω, τροχάλεια Ἀρατ. 530.

κόλλεψός, οὔ, δ, (κόλλα εἶψω) ὁ βράζων, παρασκευάζων

κόλλαν, Πολυδ. Ζ', 183.

κολλήγας, ὁ, Λατ. collegia, συνάρχων, Εὐσεβ. II. 888A, B.

κολλήγιον, τὸ, Λατ. collegium = σύστημα, ἐταιρεία, Παλλαδ.

Λαυσ. 1066A, B, κτλ.

κολληθεῖς. εσσα, εν, (κόλλα) συγκεκολλημένος, στενῶς συνη-

νωμένος, ἔυστά Ἰλ. Ο. 389, πρὸλ. 677. ἄρματα Ἰα. Ἀσπ.

Ἰπρ. 309.

κόλλημα, τὸ, (κολλᾶω) τὸ συγκεκολλημένον ἢ συνηρμοσμέ-

νον στενῶς, Ἰππ. π. Ἀθρρ. 799, Ἀντιφ. ἐν «Μύλωνι» 1.

κόλλησις, εὖς, ἡ, (κολλᾶω) συγκόλλησις, συναρμογή, κ. σι-

δήρου, συγκόλλησις σιδήρου διὰ σφυρηλασίας, Λατ. ferruginatio,

Ἰπρὸδ. 1. 25, πρὸλ. Πλούτ. 2. 156B. ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ἐργασία αὕτη

φαίνεται πολλῶ ἀπλουστερά ἢ ὥστε νὰ θεωρηθῇ ὡς νέα ἐφεύρεσις

(ἴδ. Ἰπρὸδ. ἀποδίδει αὐτὴν εἰς τὸν ἐκ Χίου Ἰλαύκον), ἴσως δύναται

νὰ σημαίνῃ τὴν τέχνην τοῦ διαποικιλλεῖν, τὴν δι' ὀσθελικὸν κόσμη-

σιν τοῦ σιδήρου, πρὸλ. κολλᾶω I. 2, κολλητός, Müller ΑΙ-

chhol. d. Kunst. § 61. ὡσαύτως, κ. χρυσῶν Θεοφρ. π. ΑΙΟ. 26.

II. καθόλου, στενὴ σύνδεσις, σύσφιγξις, συναρμογή, Ἰππ. π.

Ἀθρρ. 804. ἐπὶ τῆς σικύας (= βεντούδας), Ἀριστ. Ρητ. ἴδε κολ-

λάω II. 2) ὡς σχῆμα Ρητορ., ἡ συνένωσις ποιητικοῦ τινος ῥη-

τοῦ μετὰ περὶ λόγου, Ρήτορες (Walz) 3. 436, 7. 1320. 3)

μεταφ. φίλα, Βυζ.

κολλητής, οὔ, δ, ὁ κολλῶν, συνδέων, συγκολλῶν, συναρμύζων,

Γλωσσ.

κολλητικός, ἡ, ὅν. ἀρμόζων εἰς κόλλησιν ἢ ἐπιφέρειν συγα-

φήν, σύνδεσμον, ἔχων κολλητικὴν οὐσίαν, κολλῶδης, Ἀριστ. Προβλ.

21. 11 καὶ 16, Πλούτ. 2. 925B. φάρμακα κ. τραυματίων, κλει-

σιναι τὰς πληγὰς, Διοσκ. 3. 99.

κολλητής, ἡ, ὅν. (κολλᾶω) συγκεκολλημένος, καλῶς κατε-

σκευασμένος, ὡς τὸ εὐπυθῆτος, εὐπυθτος, παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ θ.

τῶν θυρῶν, σπινδῶν, Ὁδ. Φ. 194, Φ. 164. τοῦ ἄρματος, Σί-

φρου, ἔυστοῦ, Ἰλ. Δ. 366, κτλ. οὕτω, κ. ὅχοι Εὐρ. Ἰππ. 1225.

ὕδασι καὶ γῇ κ. Πλάτ. Πολιτ. 270E. — παρ' Ἡρόδ. 1. 25, ὑπο-

κρητηρεῖσιν κολλητόν, εἶναι ἡ ὑποστήριγμα κεκοσμημένον μὲ

διαφύρους παραστάσεις ἐγκολλήτους ἢ (ἴσως) ὑποστήριγμα συγκε-

κολλημένον μετὰ τοῦ κρατήρος, ἴδε Ἠγήσανδ. παρ' Ἀθην. 210B,

Παυσ. 10. 16, 1, καὶ πρὸλ. κολλησις.

κολλίξω, καὶ -ίσω, μεταγεν. τύπος τοῦ κολλᾶω, Γεωπ. 4. 14.

κολλίκεος [ἄ], α, ον, ἔχων τὸ σχῆμα κόλλικος, ἄρτοι Ἀθην.

112J.

κολλίκο-φάγος, ον, ὁ τρώγων «κολλίκια» ἢ χονδρίτην ἄρεον,

ἐπὶ θ. τῶν Παιωτῶν, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 872.

κολλίξ, ἴκος, δ, πλακούντιον ἢ ἄρεος ἐκ χονδράου ἀλεύρου,

Ἰππῶν. 20, Ἐπιπ. ἐν Ἀρτέμιδι 1, Νικαρ. ἐν «Χειρογράφου-

σιν» 2, Ἀρχίστρ. παρ' Ἀθην. 112A. — μεταγεν. ὀνομαζ. κολλί-

κεον, τὸ, Γρηγ. Κορ. 549. [ἔ ἐν τῇ γεν., ἐνθ' ἄνωτ., — ἐν Ἀρι-

στοφ. Βατρ. 576, ἥδη διορθοῦται χηλίκεος].

κολλυ-μελίω, συγκολλῶ ἡμῶς στέλχους, λέξις κωμικὴ ἐν Ἀρι-

στοφ. Θεσμ. 54.

κολλόπεω, εἶμαι κόλλωψ (II. 2), Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδῇλ. 3.

κολλοπέζω, μέλλ. -ίσω, (κόλλωψ I) ἐντείνω, τεντώνω διὰ

κολλέπων (μὲ στρηφτάρια), Ἰσούχ.

κολλοπο-δένκτης, ου, δ, (κόλλωψ II) κωμ. ὄνομα τοῦ εἰς

ὑπερβολὴν διεσπαρμένου ἀνθρώπου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 347,

Εὐσεβ. 1915. 11, Σουῖδ. ἐν λέξ. ἀγρίους.

κολλοπόω, συγκολλῶ, ἐπειδὴ ἡ κόλλα ἐβάλλετο ἐκ τοῦ κόλλο-

πος (II), Ἀχαρ. παρ' Ἰσούχ., Ἐπυμ. Μέγ. 323. 22.

κολλο-πόλης, ου, δ, (κόλλα) ἔμπορος κόλλης, Πολυδ. Η', 183.

κόλλας, -ης, = κάλλαιον, Κλήμ. Ἀλ. 263, καὶ αὐτόθι Δινδ.

κολλασίριον, τὸ, ἴδε ἐν λέξ. κολλόριον.

κόλλουρας, δ, ἄγνωστος τις ἰχθύς, Μάρκελλ. Σιδήτ. 22.

κόλλωψ, σίπος, δ, τὸ «στρηφτάριον, δὲ οὐ αἱ γορδαί τῆς λύρας

ἐντείνοντο, Ὁδ. Φ. 407, πρὸλ. Πλάτ. Πολ. 531B, Λουκ. Ἐνάλ.

Διάλ. 1. 4. — μεταφ., τῆς ὀργῆς .. τὸν κόλλον ἀνείμειν Ἀρι-

στοφ. Σφ. 574. 2) χεῖρ ἢ λαθεῖν εἰς τὴν τροχὸς ἐστρέφετο («χε-

ροῦλι»), Ἀριστ. Μηχαν. 13, 2. II. τὸ πυκνόν, χονδρὸν, ἔρμα

κατὰ τὸ ἄνω μέρος τοῦ αὐχένος τῶν βοῶν, Λατ. callumini, Ἀρι-

στοφ. Ἀποσπ. 526. καὶ τῶν χοίρων, Λατ. glandium, αὐτόθι 421.

πρὸλ. κολλοπόω. 2) μεταφορ. = ἀνδρόγυνος, κνίαιος,

Ἡρόδουλ. ἐν Ἀντίπηγῃ 3, Διφιλ. ἐν «Χωγράφῳ» 2, 22. πρὸλ. Ἰσούχ.

καὶ ἴδε κολλοπέζω.

κολλυβάτεια [ῥα], ἡ, εἶδος φυτοῦ, Νικ. Θερ. 589. 851. διάφ.

γραφ. κολυδ-, κολυδ-, παρ' Ἡνυχ. κολυδάτεια· καλεῖται καὶ κλύδατις, ἐλξίνη.

κολλυδιστής, οὐ, ὁ, (κόλλυδος) ἀργυρομισθὸς μικρός, ὡς τὸ κερματιστής, Λυσ. παρὰ Πολυθ. Ζ', 33, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κα', 12, κτλ. (ἀλλ' ἴδε Σιγν. Διαλ. Μακεδ. σ. 42) ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τῶν Ἀττικιστῶν, Φρόνιχ. 440, Θωμάς, Μάγιστρ. 539.

κολλυδός, ὁ, μικρὸν νόμισμα, κολλυδὸς ἀντὶ λεπτοῦ, ὡς ἀξί- ποτε, Ἀριστοτ. Εἰρ. 1200, Εὐπολις ἐν «Πόλεσι» 5, Καλλ. ἐν Ἀποσπ. 85 — ἄρρεν, παρὰ Φρόνιχ. 440, Πλούτ. οὐδέτ, παρὰ Πολυθ. Θ', 72.

2) ἐν τῇ πληθ. ὡσαύτως, κόλλυδα, τὰ, μικρά στρογγύλα πλακοῦντια (ἴδε κόλλαθος II), Ἀριστοτ. Πλ. 768· «κόλλυδα» τριγώνια· Πλούτ. II, τὸ κέρδος, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τῇ ἀνταλλαγῇ τῶν νομισμάτων λαμβάνει ὁ ἀργυρομισθὸς (κολλυδιστής), ἀγίο, Κικ. Verri. 3. 78, π. Ἀττ. 12, 6, Σουλ. Ἐπιγρ. 2334. 4· καὶ ὁ Πύκκῃ διώρῳσεν· ἀκολλυδιστὸν, ἐνὲν πληρωμῇ διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν, αὐτὸς δὲ Π. III, μικρὸν βάρος χρυσοῦ, Θιοφρ. π. Αἰό. 46.

κολλύρα [ῥ], ἡ, πιδαν. τὸ αὐτὸ καὶ κόλλιξ [ῥ] καὶ νῦν «κολλοῦρα», Ἀριστοτ. Εἰρ. 123, Ἀποσπ. 363, παρ' Ἀθην. 111Α· ἴδε ἐν λξξ. κόλυδρος.

κολλυρίξω, ὁπτω κολλύρας, Ἰβδ. (Β' Βασίλ. II', 6).

κολλυρίκος, ἡ, ὄν, κατεσκευασμένος μετ' κολλύρας, juxta collyrium Plaut. Pers. 1. 3. 15.

κολλυρίων [ῥ], τὸ, ὑποκορ. τοῦ κολλύρα. παρ' ἀρχαιοτέροις συγγραμ., οἷον τῷ Ἰππ.· συζυγία δὲ φέρεται· κολλυρίων, πόλ- τος, ἀλοιφή, Ἰππ. 609, 44, πρὸς Διοσκ. 1. 1. 2) ἐν τῇ πληθ., ἀλοιφή τῶν ὀφθαλμῶν, Λατ. collyrium, Ἀρρ. Ἐπιγρ. 2. 21, 20, 3. 21, 21, Σουλ. Ἐπιγρ. 5980. 16.

III, λεπτότατος πηλός, ἐρ' οὐ δύναται νὰ ἐντυπωθῇ σφραγίς, Λουκ. Ἀλέξ. 21, κολλυρριο-ποιέω, κάμνω, κατασκευάζω κολλύριον, Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ. 1. 207.

κολλυρίς, ἰδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ κολλύρα, Ἐβδ. (Β' Βασίλ. C', 19, II', 6).

κολλυρίτης, (δηλ. ἄρτος), οὐ, ὁ, = ἄρτος ἄζυμος, Ἐβδ. (Α' Παράλ. IC', 3), ἐνθα διάφ. γραφ. ἀμυρίτης.

κολλυρίων, ὁ, πετηνὸν ἐν τοῦ εἶδους τῆς κίχλης, ὥς τινος pilantis, Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. Θ. 23, 2· διάφ. γραφ. κορυλλίων.

κολλώδης, ες. (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κόλλαν, κολλητικὸς, γλοιώ- δης, Πλάτ. Κρατ. 427B, Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 6. 14, 8, 9. 40, 6, Θιοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 5. 16, 4.

κόλλωτες, οἱ, εἶδος λίθων ἐν Αἰγύπτῳ, Πλούτ. 2. 1157D.

κολοβ-ανύτης ἢ κολοβουανύτης, ἐς. φέρων κολοβὰ (δηλ. πρὸς ψυχὴν ὁμοιάζοντα) ἄνθρωποι οἷον τὰ πιάκ, οἱ ἐρέβινθοι, Θιοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 5, 3, 8. 3.

κολοβή, ἡ, = κολόβιον, Ἀρτιμίδ. 2. 3.

κολόβιον, τὸ, καὶ κολαβιον. ὄνος, ὁ, χιτωνικός· ἔχων τὰς χειρὶδας κεκομμένους (ἴδε κολοβός), δηλ. καθικνουμένους μόνον μέ- χρι τοῦ ἡμίσεος τοῦ βραχίονος ἢ καὶ ὅλως ἐλλειπούσας, Ἐπιφάν. — ἴδε Δουκάγγ.

κολοβό-διεξοδός, οὐ, ἔχων κολοβὴν, περιεκομμένην διέξο- δον, διάδασιν, ἐπὶ τινῶν ἀστέρων, Πτολεμ.

κολοβο-κέραιος, οὐ, ἔχων κέρατα κολοβά, μικρά, βραχέα, Σχόλ. εἰς Ἰλ. II. 117: — παρ' Ἰω. Χρυσ. κολοβόκερως.

κολοβό-κερκος, οὐ, ἔχων κολοβὴν κέρκον, ἥτοι οὐρὰν κεκομ- μένην ἢ βραχεῖαν ἢ ἐλλειπούσαν, Ἐβδ. (Λευ. KB', 23).

κολοβο-μάχη, ἡ, ἡ, διακοπεῖσα μάχη, ὡς εἰς τῶν Σχολιαστῶν καλεῖται τὴν Θ. βαφρῖδαν τῆς Ἰλ. ἐν ταῖς Ἐνέτ. Σχολ., αὐτὸς δὲ κῆλον δὲ μάχην ἥτοι κολοβὴν τὴν Θ. βαφρῖδαν καλοῦσι· Εὐστ. 599. 59.

κολοβο-πούς, ὁ, ἡ, ἐν τῇ σειρογυρίᾳ, ὁ ἔχων κολοβοὺς πῆδας στιχοῖ, «καὶ στιχοὶ καταληκτικοὶ ἐστὶν ὁ κολοβόπους» Τέλειξ. ἐν Ἀνεκ. Ὁξ. 3. 323.

κολοβό-ρῖν, ἔνος, ὁ, ἡ, ἔχων ῖνα κολοβὴν, μικράν, Ἐβδ. (Λευ. ΚΑ', 18)· -ρινος, οὐ, Κύριλλ.

κολοβός, ὄν, (ἴδε κόλας) κεκομμένος, περιωρισμένος, μετὰ γεν., ἀγέλη κολοβὸς κεράτων, πρὸς Λατ. truncatus pedum, Πλάτ. Πολιτικ. 265D· κολοβὸς χειρῶν Ἀνθ. Πλάν. 186. 2) ἀπολ., Λατ. cuneus, ὡς καὶ νῦν, ἡκρωτηριασμένος, ἐλλειπής, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 11· οὐδὲν κ. προσφέρομεν πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ τέ- λεια καὶ ὅλα Ἀριστ. Ἀποσπ. 108· Ἰφρα κ. ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 1. 17, 6, 2. 7, 5, κ. ἀλλ. — ἐπὶ δένδρων, τὰν ἐλαίων τὰν κολοβὰν Ἐπιγρ. Σικελ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 5594 11 — ἐπὶ περιόδῳ ἐν τῇ Ῥητορικῇ, κεκολοβωμένη, ἀτελής, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 8, 6· ἐπὶ πο- τηρίῳ, τετρακυσμένος, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 27, 1, Θεοπόμπ. Ἰστ. 276· ἐπὶ τείχους, χαμηλόν, τεῖχος Ἀππ. Μιθρ. 26. Ἐπίρρ. -βῶς, ἀτελής, ἀσαφής, ἀνθ. τῷ σαφῶς, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἐλεγγ. 17, 15.

κολοβό-στάχυς, οὐ, μετ' κεκολοβωμένους, ἀτελῶς ἀνεπτυγμέ- νους στάχους, ἐπὶ ἀνθέων, Διοσκ. 1. 6, σ. 16.

κολοβότης, ἡ, ἀτέλεια ἀναπτύξεως, Πλούτ. 2. 800E. 2) κ. πνεύματος, ἀλλοτρίως πνεύς ἐν τῷ ὀμολογεῖν, ἐν Διμ. β. κολοβο-πράχλητος, οὐ, ἔχων κολοβὴν, ἥτοι ἀτελῶς ἀνεπτυγ- μένον πράχλητον, Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 2. 16.

κολοβ-οὔρος, οὐ, ἔχων κεκολοβωμένην οὐρὰν, Ἰσούχ. κολοβό-χειρ, εἰρως. ὁ, ἡ, ἡκρωτηριασμένος τὴν χεῖρα, Ἐβδ. (Λευ. ΚΑ', 17).

κολοβώ, (κολοβός) κάμνω τι κολοβόν, περικύπτω, ἀκρωτη- ριάζω, Ἀριστ. Ἀποσπ. 108, Πολυθ. 1. 80, 13 — Παθ., γίνονται κολοβός, εἰμὶαι ἀτελής, τῇ φύκῃ κεκολοβωμένοι πόδες Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 1. 1, 20, πρὸς π. Ζ. Γεν. 4. 4, 15· μετὰ γεν., κε- κολοβῶσθαι τῶν ἐκτός μορίων ὁ αὐτ. 4. 13, 1. II, ἐπὶ χρίνου, περιαρξίω, βραχύνω, συντομεύω, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. 17, 27, πρὸς Ματθ. 24, 22.

κολοβώδης, ες, (εἶδος) ἀτελῶς ἀνεπτυγμένος, ἀτελής, δα- κτυλὸς Πολέμωνος Φυσ. 1. 22.

κολόβωμα, τὸ, τὸ μέρος τὸ ὁρατοῦμενον κατὰ τὸν ἀκρωτηρια- σμὸν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 27, 1 — κολόβωσις, ἡ, ἀκρωτηριασμός, ὁ αὐτ. π. Ζ. Πορείας 8. 6.

κολοῖ-αρχος, οὐ, ὁ, ὁ πρῶτος ἢ ἀρχηγὸς τῶν κολοίων, Ἀρι- στοτ. Ὀρν. 1212.

κολοῖα, πρῶτον ὡς κολοῖος, Πολυθ. Ε', 89.

κολοῖός, ὁ, ἡ «καλιακούδα», Ἰλ. II. 583, Ρ. 755, ἔνθα (ἐν ὁμοτέροις ταῖς χωρίοις) οἱ κολοῖοι μνημονεύονται μετὰ τῶν ψαρίων (= ψαριῶν) ὡς πετὰ ἡρωδῶν καὶ κατὰ στήλην πορευόμενα (ἴδε κλάζω)· κολοῖοι κραγαῖται Πινδ. Ν. 3. 143 — ὁ Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. Θ. 24, διακρίνει αὐτὸν εἰς τρία εἴδη (1) τῶν κορακίων, ὅστις ἔχει ἐρυθρὸν ῥάμφος, καὶ πρέπει νὰ εἶναι ἡ κορυμνὴ ἐλινάλη τοῦ Ὀμ. (2) τὸν λύκον, ὅστις δὲν ἐξηκριβώθη ἐν τῇ πετῇ εἶναι (3) τὸ μικρὸν εἶδος καλούμενον, βρωμιολόχος, ὅπερ εἶναι ὁ κοινὸς κολοῖος ἢ «καλιακούδα», ὡσαύτως μνημονεύει κολοῖον στεφανόποδα εὐρισκόμενον ἐν Αὐλῇ καὶ Φρυγίᾳ, καὶ ὅστις πιθανῶς εἶναι ὁ Caprius rugicauda. — Παραομιλῶντες κολοῖος ποτὶ κολοῖον, «ὅμοιος ὅς τὸν ὅμοιον», Ἀριστ. Ἰθίκ. Νικ. 8. 1, 6, κτλ. κολοῖος ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγᾶλλεται Λουκ. Ἀπολ. 4· ἐπὶ ἀναίδεις φινασκούτων ἀγορητῶν, παλλοῖ... σφε κατακρῶ- λουσι κολοῖοι Ἀριστοτ. Ἰππ. 1020· ἐπὶ τοῦ Ἀγαθοκλέους, Τίμαι. παρὰ Πολυθ. 12, 15, 2. (Συγγενὲς τῷ κολοῖός, κολοῖα, ὁ ἴδ.)

κολοῖτις, ἡ, ἔνδρον φέρων λοβούς, Θιοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 11, 2· καλούμενον καὶ κολουτία, 3. 17. 2· κολουτίς, 3. 14, 4· κολοῖτις Πλούτ.

κολοῖώδης, ες. (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κολοῖον, δηλ. συναγελ- αζόμενος, Πλούτ. 2. 93C.

κολοκάνης, ὁ, ἴδε κολεκάνος.

κολοκάσια, ἡ, Διοσκ. 2. 128, Πλίν. 21. 51· ἡ κολοκάσιον, τὸ, Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 72B, Δίφιλ. Σίφν. αὐτόθι 73A, Οὐριγίλ. Ε. 4. 20 — ἡ ῥίζα τοῦ Αἰγυπτίου καύκου, φυτὸ ἡρώται ὁμοιάζον- τος τῷ ἐνύδρῳ κρίνῳ, φυτόντιον εἰς ἐν ταῖς ἑταῖς Αἰγύπτου, ἄνθος colocasia Linn. Ἐπεμπεῖται ὡς ἡδὺ ἔσσημα· ἐκ δὲ τῶν μεγάλων αὐτοῦ φύλλων κατασκευάζεται ποτῖρα (κιδώρις), Νύκτα εἰς Οὐεργίλ. ἐνθ' ἄνωγε· Τὸ ὄνομα τοῦτο εἰδέτο προσαίτι καὶ εἰς τὰ τρία εἴδη τοῦ Αἰγυπτίου λατοῦ, ἴδε Πλίν. ἐνθ' ἄνωγε, καὶ πρὸς Λατίνους III.

κολοκυρδόκαλα, ἰαν, τὰ, κωμικὴ λῆξις ἀγνώστου σημασίας ἐν Ἀνθ. Π. 10. 103· πρὸς Πιν. σ. 634.

κολοκύμα, τὸ, μέγα καὶ βαρὺ κύμα πρὶν θραυσθῇ (κόλον κύμα κατὰ τοὺς Ῥωμαίους) ἢ «φουσκώματα» ἥτις προηγείται τῆς τρι- κυμίας, Ἀριστοτ. Ἰππ. 692, — ἔνθα κεῖται ἐπὶ τῶν κομψαστικῶν ἀπειλῶν τοῦ Ἰκλῆνους — πρὸς σκώληξ III.

κολοκύνθη ἢ -τη, ἡ, ἡ, ὅν ὁ δεύτερος τύπος καλεῖται ὁ Ἀττικὸς, Λοβ. εἰς Φρόνιχ. 437· παρὰ μεταγεν. καὶ κολοκύνθος Διοσκ. 2. 162 — «κολοκύνθα» ἢ «κολοκύνθη», Λατ. cucurbita, ἡ μακρὰ κολοκύνθη ἐκαλεῖτο σικύα, Ἰππ. 485. 5 καὶ 45, 487. 30, Ἐρμπα. ἐν Ἀδῆλ. 6, Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 476. 8, κτλ. — ὡσαύτως σύμβολον τῆς ὑγείας ὡς ἐκ τῆς δροσερᾶς καὶ χυμώδους αὐτῆς φύ- σσεως, κολοκύνθη ὑγιέστερον Ἐπιγρ. 105 Αἰγρ. ὡς τὸ κρί- νον ἐθωρεῖται σύμβολον τοῦ θανάτου, ἡ κρίνον ἢ κολ. Δίφιλ. ἐν Παραομιγρ. σ. 300 — περὶ τοῦ ἀληθινῆς κολοκύντης, ἴδε ἐν λξξ. λημάω.

κολοκύνθιας, ἡ, ἔσσημα ἐκ κολοκύνθης, Ἀνθ. Π. 11. 371.

κολοκύνθινος, ἡ, ὄν, πεποιημένος ἐκ κολοκύνθης, πλῆθος Λουκ. π. Ἀδῆλ. Ἰστ. 2. 37· ὅθεν τὸ κωμικὸν ὄνομα κολοκύνθη- πειρᾶται, οἱ.

κολοκυνθίς, ἰδος, ἡ, κολοκύνθη καὶ ἡ καρπὸς αὐτῆς, Διοσκ. 4. 178.

κολοκυνθος καὶ -τος, ὁ, = κολοκύνθη, -τη, Ἰακωφ. Ἀνθ. Π. 587.

κολοκύντη, ἡ, ἴδε ἐν λξξ. κολοκύνθη.

κολοκύντης, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κολοκύντης, Φρόν. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. κόλον, τὸ, τροφή, φαγητόν, φορβή (ἴδων ὁ Λύστ. παρὰ γὰρ τὸ ἀκόλος, κόλαξ), Ἀθην. 202A.

II, μέρος τοῦ πάχους ἐν- τέρου ἐκτεταμένου ἀπὸ τοῦ τυφλοῦ μέχρι τοῦ ἀπενθυμένου, ἵππερ ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις φέρεται κώλιν, προφανῶς κατὰ λάθος, ὡς τὸ μέτρον ζικινθῶν ἐν Ἀριστοτ. Ἰππ. 455, Νικ. Ἀλγίφ. 23, Ἀριστ. π. Ζ. Μ. 3. 14, Πολυθ. Ε', 193, 209.

κόλος, *ον*, βραχύς, «κοντός», *Λατ.* *cunila*, *κόλον* *δέρου* 'Ιλ. Π. 117· ἐπὶ βυῶν, ὡς τὸ *κολοδός*, ἔχων βραχέα κέρατα ἢ ἄνευ κεράτων, τὸ γένος τῶν βυῶν τὸ κ. 'Ηρόδ. 4, 29, πρὸλ. 2, 46 (ἐνθα ἀντὶ τοῦ οἱ αἰπόλοι οἱ δὲ αἰπόλοι· ἐνθ' ὁμοίωσεν οἱ κῆλοι)· οὕτως, ὡς κόλε, ἀποτεινόμενον εἰς τράγον, Θεόκρ. 8, 51· ἐπὶ τοῦ κεράστου, Νικ. Θηρ. 260· — ἐν Στράβ. 312, *κόλος* εἶναι ζῷον τῆς Ταυρικῆς, τετράπους λευκὴν, μεταξὺ ἐλάτου καὶ χρυσοῦ τὸ μέγεθος, δεξιτέρον τοῦτον εἰς τὸ πρᾶξιν, πῖνον διὰ τῶν βουβώνων καὶ ταμιεύον ὑπὸν ἐν τῇ κεφαλῇ, ὥς εἶδος τράγου ἄνευ κεράτων, «κόλον... μέγαν τράγον κέρατα οὐκ ἔχοντα» 'Ψύχ. πρὸλ. αἰπύλους. 2) *κόλος* μάχη, ὡς ἐν λέξ. *κολοδομάχη*. ('Εντεῦθεν *κολοδός* (δηλ. *κολοφός*, ὡς τὸ *δολοφός*, *salv-us*), *κολοῦ-ω* πιθανῶς ὡσαύτως καὶ τὸ *κολάζω*.)

Κολοσσηνός, *ῥ*, *ον*, ἐπὶ ἑρλου, Κολοσσηνὰ ἔρια, βεβαμμένα ἐν Κολοσσαίῃ, Στράβ. 578.

κολοσσαῖος, (οὐδέποτε *κολοσσαῖος*, *Λοβ.* εἰς Φρύν. 542), *α*, *ον*, *κολοσσῶ* μέγεθος ἔχων, Διόδ. 11, 72, κτλ.

κολοσσαίος, *ῥ*, *ον*, = τῷ προηγ., Στράβ. 13, Διόδ. 2, 34.

κολοσσα-βάμων [α], *ον*, ἔχων βάδισμα *κολοσσαῖον*, Λυκάρρ. 615.

κολοσσα-ποιός, *ον*, κατασκευάζων *κολοσσαῖα* ἀγάλματα ἢ ἀνδριάντας, μνημονεύεται ἐκ τοῦ 'Ηλίοδ. 'Οπτεικ.

κολοσσα-πόνος, *ον*, = τῷ προηγ., Μανέθων 4, 570.

κολοσσός, *ῥ*, γιγαντιαῖον ἀγαλμα, παρ' 'Ηρόδ. ἀείποτε ἐπὶ τῶν *κολοσσαίων* ἀγαλμάτων τῶν ἐν τοῖς ναοῖς τῶν Αἰγυπτίων, 2, 130, 131, 143, 149, καὶ ἄλλ.· τινὰ αὐτῶν μνημονεύονται ὡς ἔχοντα ὕψος εἴκοσι ποδῶν, 2, 176· ἔτερα 75 ποδῶν, αὐτόθι· — ἀλλ' ὁπαύτως, ὡς φαίνεται, καὶ ἀπλῶς ἀγαλμα ἄνευ ἀναγκῆς εἰς τὸ μέγεθος αὐτοῦ, Διόσκ. 'Αγ. 416 (τὸ μόνον χωρίον ἐνθα εὐρίσκεται παρὰ τοῖς δοκίμοις 'Αττ.), Θεόκρ. 22, 47· *κολοσσός* ἐν Διόδ. 1, 67· — 'Ο περιφρημένος *κολοσσός* ἦτο ὁ τοῦ 'Απόλλωνος ἐν Ρόδῳ ἔχων ὕψος ἑξοκλήκοντα πήχειν, κατασκευασθεὶς κατὰ τοὺς χρόνους Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, Λουκ. πῶς δεῖ 'Ιστ. Συγγρ. 24, κτλ.· πρὸλ. λεξικ. τῶν 'Αρχαιοτήτων.

κολοσσουρύτις, *ῥ*, (*ἔργον) ἡ κατασκευὴ *κολοσσῶ*, Στράβ. 14.

κολοσσυρτίω, *θυρῶν*, 'Ψύχ.

κολοσσυρτός, *ῥ*, ποιητ. λέξις, βοή, ταραχή, θόρυβος, ἀνδρῶν ἡδὲ κυνῶν 'Ιλ. Μ. 147, πρὸλ. Ν. 472· τῶν 'Αθηναίων 'Αριστοφ. Σπ. 666· παιδιστρῶν καὶ γραϊστῶν ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 536· — ἀπολ., συρρετός, κόνιός τε καὶ ἀργαλέου *κολοσσυρτοῦ* 'Ησιόδ. Θ. 880.

κολουραῖος, *α*, *ον*, = *κόλουρος*, κ. πέτρα, ἀπότομος βράχος, Καλλ. 'Αποσπ. 66.

κόλ-ουρος, *ον*, (*κόλος*, οὐρά) ὁ *κολοβήν* ἔχων οὐράν ἢ μὴ ἔχων οὐράν, κ. θρνίς, πτηνὸν ἀπολέσαν τὴν οὐράν ἐκ τῆς ἡλικίας, Πλούτ. Φλαμίν. 21· — θηλ. *κόλουρος*, ἐπὶ τῆς ὀλῶπενος (ἐν τῷ μύθῳ) ἥτις ἀπέβαλε τὴν οὐράν, Τιμοκρίων 3 (ὅνδ' οὐδ' ἢ 'Ψύχ. ἔχει· *κοθυῦρις*, πρὸλ. *κόθυρος*). 2) *κόλουρος*, ἡ κρωτηριασμένος, πυρραμίδος Νικομ. 'Αριθ. σ. 291 Ast. — *κολουροπυρραμίδες*, Θεών Σμυρν. σ. 30.

κόλουροι (δηλ. γρῆμα), *αἰ*, δύο μεγάλαι ὑποθητικοὶ κύκλοι διερχόμενοι διὰ τῶν ἰσημεριῶν καὶ τροπικῶν σημείων καὶ σταυροειδῶς διατεταγμένοι κατὰ τοὺς πόλους, Πρὸλ.

κολουρο-ειδῶς, 'Επ(ρρ., τέμνοντες ὅλην) ὡς οἱ *κόλουροι*, ἐπὶ τῶν ὀδόντων τῶν ἐλεφάντων πλεῖστος διασταυρουμένων, Φιλῆ Σελ. 7, 82.

κολοῦροις, *εως*, *ῥ*, ὡς ἐκ ῥῆμ. *κολουρόω*, = *κόλουσις*, μνημονεύεται ἐκ τοῦ 'Ισμβλ.

κόλουσις, *εως*, *ῥ*, *κόλδωσις*, ὁποκοπή, ἢ τῶν ὑπερέχοντων σταχύων κ. 'Αριστ. Πολιτικ. 5, 10, 13, πρὸλ. Θεόκρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2, 15, 4, κτλ.

κόλουσμα, τό, τὸ ἀποκοπὴν τεμάχιον, «οὐραῖσμα», 'Ψύχ.

κολουστῆς, *α*, *ον*, ῥῆμ. ἐπὶ τοῦ *κολοῦω*, ὃν πρέπει εἰς νὰ *κολοῦω*, ἀποκόψῃ, Κλημ. 'Αλεξ. 294.

κολουστός, *ῥ*, *ον*, *κολοτός*, ἄνευ κεράτων, μέγας τράγος, κέρατα μὴ ἔχων, 'Ψύχ. ἐν λέξ. *κόλον*.

κολουτέα, *ῥ*, διὰ γρῶν ἀντὶ τοῦ *κολοιτέα*.

κολοῦω, *Εὐρ.*, Πλάτ. μέλλ. -οῦσώ, Πλούτ. αἰρ. *ἐκκόλουσα* Πλάτ., 'Αριστ. — παθ., μέλλ. -οῦσθαι, Πλούτ. αἰρ. *ἐκκόλουσθαι* Θεοκρ. 7, 66, -οῦσθαι Διόσκ. Πέρσ. 1035· πρὸμ. *κεκόλουμαι* 'Ανθ. Π. 7, 234, Πλούτ., κτλ., -οῦμαι Δίων Κ. (κόλος, *κολοδός*). 'Αποκόπτω, βραχύνω, *κολοῦω*, ἀστάχυναι 'Ηρόδ. 5, 92, β· στάχυν σπάθῃ κ. φασγάνῳ Εὐρ. 'Αποσπ. 374· τὸν βότρυκα, τὰ ἔνδρα Θεόκρ., κτλ.· μεταγεν., τὴν δ' ἐκόλουσεν οὐρῆς, ἐκόλουσεν ἀποκόψας τὴν οὐράν αὐτῆς, 'Οππ. 'Αλ. 4, 484.

II, ἐν χρήσει παρ' 'Ομ. ἀείποτε ἐν μεταφ. σημασ., τὸ μὲν τελεῖν, τὸ δὲ μεσογῆν *κολοῦσι*, μέρος μὲν ἐκετεῖν μέρος δὲ ἀποκόπει κατὰ τὸ μέσον, ἀφίγει κατὰ τὸ ἥμισυ τελειοῦν, ἐπὶ τῶν ἀπειλῶν τοῦ 'Αχιλλέως, 'Ιλ. γ. 370· μὴ δὲ τὰ ἔωρα.· *κολοῦετε*, μὴ τὰ *κολοῦναι*, 'Οδ. Α. 310· ἐο δ' αὐτοῦ πάντα *κολοῦει*, ἀποκόπτει. *κολοῦναι* πάσας αὐτοῦ τὰς ἐλπίδας καὶ τὴν

χρῆσ., Θ. 211· — ὡσαύτως, ὡς τὸ *κολάζω*, ὅπερ εἶναι συνηθέστερον παρὰ τοῖς πελοπόννησιν, τὰ ὑπερέχοντα κ., καταρρίπτω, ταπεινῶναι τοὺς ὑφωμένους ὑπεράνω τῶν ἑλίων, 'Ηρόδ. 7, 10, 5, πρὸλ. 'Αριστ. Πολιτικ. 3, 13, 18, 5, 11, 5· τὸν ὄμιον Εὐρ. 'Αποσπ. 93· τοὺς ἄλλους κ. διαδόχους Πλάτ. Νόμ. 731Δ, πρὸλ. 'Απολ. 391· τὸ ῥῆμα ἡ αὐτ. ἐν Πρωταγ. 343C· τὴν ἐν 'Αρείῳ πάγῳ βουλὴν 'Αριστ. Πολιτικ. 2, 12, 4· — παθ. συγκόπομαι, βραχύνομαι, σμικρύνομαι, σθένος ἐκκοῦσθαι Διόσκ. Πέρσ. 1035· νοῦσῳ κεκοῦσμένος 'Ανθ. Π. 7, 234· ἐπειδὴν ὦ ἀξιοῦσι προῦχειν κοῦσθῶσι, ὅταν ταπεινωθῶσι, καταπέσῃσι, εἰς πρᾶγμα καθ' ὃ ἔχον τὴν ἀξίωσιν ὅτι ὑπερέχουσι, Θεοκρ. 7, 66· ὅτι μαζόμενα καὶ κοῦσόμενα Πλάτ. Πολ. 528C, πρὸλ. Εὐθύδ. 305D.

κολοφών, ὄντος, ὁ, ὕψος, κορυφή, τὸ ὕψιστον σημεῖον, τὸ τέλος, *κολοφῶνα* ἐπιτιθέσθαι, ὡς τὸ θρηγνόν ἐπιτιθέσθαι, περατῶσαι, Πλάτ. Εὐθύδικ. 301E, Νόμ. 673D· τὸν *κολοφῶνα* προσδιόζειν ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 153C· κ. ἐπάγειν τῷ λόγῳ Αἰλ. π. 2, 13, 12· *κολοφῶν* ἐπὶ τῷ λόγῳ εἰρησθῶ Πλάτ. Νόμ. 674C· πρὸλ. *κυρυψή* II, *κυρώνης* II, 2· — (ἡ χρήσις αὕτη ἀπαθίζεται κατὰ τὸν Στράβ. 643 εἰς τὸ ὅτι ἐπιστρεφτο ὅτι τὸ ἱππικὸν τῶν *Κολοφωνίων* ἦτο τοσαῦτον ἔσογον, ὥστε ἀείποτε ἀπεφάσιζε τὴν νίκην).

II, παρὰ Πλούτ. εἶδος σφαιρῆς παιγνιδίου, 2, 526E.

III, παρ' 'Ψύχ. ὡσαύτως = *κολοιός*, καὶ εἶδος οὐλασίου

ἰχθύος.

Κολοφώνιος, *α*, *ον*, ἐκ *Κολοφῶνος* τῆς 'Ιωνίας, 'Ηρόδ. 1, 147, κτλ.· Κ. σχῆμα, σχῆμα τοῦ λόγου ὅλον ἢ σύνταξις, ἢ κεφαλὴ τῷ ἀνθρώπῳ, ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου, Λεσβων. π. σχῆμ. σ. 181· — ὡς οὐσίατος, ἢ *Κολοφώνια* (δηλ. ῥῆτινη), Γαλιν.· *Κολοφώνια* (δηλ. ὑποδήματα), τὰ, εἶδος ὑποδημάτων, 'Ψύχ., Πολυδ. 4, 90.

κολό-χειρ, *ῥ*, ἢ = *κολοδωχεῖρ*, 'Ψύχ.

κολπ-αθρός, *ον*, 'Ιων. ἀντὶ *κολφ-αθρός*, ἔχων ἀθρὸν *κόλπον*, Εὐστ. 1745, 60.

κολπίας, *ον*, ὁ, ὁ ἐξογκούμενος καὶ σχηματίζων γόλπους, κ. πέπλος Διόσκ. Πέρσ. 1060· — κ. ἀνεμος Φίλων παρ' Εὐσέβ. Εὐαγγ. Πρωτ. 34B.

κολπίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ *κόλπος*, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 41.

κολπίζω, σχηματίζω *κόλπον* ἢ *πτυχήν*, Σουδ.

κολπίτης, *ον*, ὁ, κάτοικος *κόλπου*, Φιλίστρ. 126, 254.

κολπο-ειδής, *ῥ*, ὁμοῖος πρὸς *κόλπον*, ἔχων σχῆμα *κόλπου*, Αἰλ. π. 2, 14, 8, 'Επ(ρρ. *κολποειδής*, Στράβ. 300.

κόλπος, ὁ, ἀντιστοιχῶν κατὰ πάσας τὰς σηματούσας πρὸς τὴν Λατ.

σίπυς·

I, ὡς καὶ νῦν, τὸ ἀπὸ τῆς ζώνης μέχρι τοῦ λαμποῦ μέρος, παῖδ' ἐπὶ *κόλπον* ἔχουσα, ἐπὶ τῆς 'Ανδρομάχης μετὰ τοῦ τέκνου αὐτῆς, 'Ιλ. 2, 400· ἀπὸ πρὸς *κόλπον* ἐλκλίνθη ὁ αὐτ. 467· ἢ δ' ἄρα μιν κηῶδεῖ δέξατο *κόλπω* (πρὸλ. Π. 1) αὐτόθι 483· ἰμάντο τῷ ἐγκάτθεο *κόλπω*, ὅς αὐτὸν ὡς ζώνην ἐπὶ τοῦ *κόλπου* σου, Ξ. 219, πρὸλ. 223. 2) ἡ κοιλία ἢ μήτρας, ἰδρ. Πλ. 1145, Καλλ. εἰς Δία 15, ἐν τῷ πλῆθι, καθ' ἑνὶ, ὁ αὐτ. εἰς Δῆλ. 214· οἱ γυναῖκες κ., αἱ πτυχαὶ τῆς μήτρας, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 5, 62· γυναῖκες *κόλπος*, τὸ κοιλίωμα τῆς μήτρας, Πουλυδ. Β' 222, πρὸλ. 'Ιππ. 248, 13· ὡσαύτως, οἱ κ. τῆς κοιλίας 'Αριστ. π. τὰ 2, 'Ιστ. 4, 5, 6· — μεταρ. ἐπὶ τοῦ ταφου, σῶμα τοῦ ἐν *κόλποις* — γὰρ *καλύπτει* 'Ελλ. 'Επιγρ. 56, πρὸλ. 88, 8., 214, 7, ἄλλ.

II, ἡ πτυχὴ ἢν σχηματίζει χαλαρὰ ἐσθῆς, μάλιστα ὅταν πλεῖστη ἀνωθεν τῆς ζώνης, συχν. ἐν τῇ πλῆθι, δεύοντο δὲ ὁκρυσὶ *κόλποι* 'Ιλ. I. 570 (566), πρὸλ. Διόσκ. Πέρσ. 539· — αὕτη ἡ πτυχὴ πολλὰκις ἐκρησσίμευεν ὡς θυλάκιον, κατακρύψασθ' ὑπὸ *κόλπω* 'Οδ. Ο. 468· *κόλπον* βαθύν καταλιγμένον τοῦ κηῶνος 'Πρόδ. 6, 125· ὑπὸ *κόλπω* χεῖρας ἔχειν, ἔχειν τὰς χεῖρας ὑπὸ τὸν *κόλπον* (ἐπὶ φιλαργύρου ἀνθρώπου), Θεόκρ. 16, 16, πρὸλ. Λουκ. 'Ερμόδ. 37, 81· — ἐπὶ γυναικός, *κόλπον* ἀνιερμένην, «τὸ κατὰ τὸ στήθος μέρος ἀνέλικουσα ἵνα τὸν μαστὸν δεῖξῃ» (Σουδ.), 'Ιλ. 2, 80· *κόλπω* φέρουσα .. πεπλῶμετος, φέρουσα [τὴν *κόλπον*] ὑποκάτω τοῦ *κόλπου* αὐτῆς, Διόσκ. Θέβ. 1039· ἐπὶ σφυρὰ *κόλπον* ἀνέτσει. ἀφίσει τὸν *κόλπον* τῶν ἐσθῆτων αὐτῶν νὰ πέσωσιν ἐπὶ τῶν σφυρῶν αὐτῶν, Θεόκρ. 15, 134, πρὸλ. Εὐρ. Φοιν. 1101· κρύψει δὲ παρθενίαν ὠδῖνα *κόλποις*, δηλ. ἐκρυψε τὴν ἐγκυμοσύνην τῆς διὰ τῶν χαλαρῶν πτυχῶν τῆς ἐσθῆτος αὐτῆς, Πινδ. Ο. 6, 51.

III, πᾶν κοιλίωμα ὅμοιον πρὸς *κόλπον*, ὡς

4) ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ κατὰ πρῶτον ἐν σηματούσῃ σχεδὸν κυριολεκτικῇ (ἢ ἀνωτ. I) ἐπὶ θαλάσσης θεᾶς, Θέτις δ' ὑπεδέξατο *κόλπω*, ἐδέχθη αὐτὴν εἰς τὴν ἐαυτῆς *κόλπον*, 'Ιλ. 2, 138., Σ. 398· ἀκολούθως, καθόλου, ὅτε θαλάσσης εὐρέα *κόλπον*, πιθανῶς περιγραφόμενον οὕτω εὐρέος κοιλώματος τοῦ μεταξὺ τῶν κυμάτων, Σ. 140, πρὸλ., 'Οδ. Δ. 435· εἰσω ἄλδος εὐρέα *κόλπον* 'Ιλ. Φ. 125· ὡσαύτως κατὰ πλῆθ. κατὰ ξεινός *κόλπους* ἄλδος 'Οδ. Ε. 52· — ὡς, *κόλποι* αἰθέρος Πινδ. Ο. 13, 125· 'Ερέβος ἐν ἀπειρῶσι *κόλποις* 'Αριστ. 'Ορν. 694. 2)

κόλπος θαλάσσης, 'Ιππικὴν 'Ασίην τε, βαθύν κατὰ *κόλπον* ἔχουσα, δηλ. βαθύν κατεχούσα *κόλπον*, τὸν 'Αργολικόν, 'Ιλ. Β. 560· οὕτω, Μηλιεύς κ. Δίσκ. Πέρσ. 486· κ. Ρέας, ὃ ἐστίν, δ

Ἀδριατικὸς, δ αὐτ. ἐν Προμ. 837· Τυρσηνικὸς κ. Σαρ. Ἀποστ. 527, πρβλ. Ἠερδ. 4. 99., 7. 58, 198, καὶ ἄλλ. 3) ὡσαύτως, κοιλίς, κ. Ἀργεῖος (πρβλ. κολῶν Ἀργος), Πινδ. Π. 4. 87· Νεμέας δ αὐτ. Ο. 9. 130, πρβλ. 14. 33· Ἐλευσινίας Δημοῦς ἐν κόλποις Σαρ. Ἀντ. 1121· κ. Τροίας Εὐρ. Τρω. 130· εἰς τοὺς εὐανθεῖς κ. λειμῶνας Ἀριστοφ. Πάτρ. 373, πρβλ. Ὀρν. 1094. 4) συριγγῶδες ἔλκος, τὸ ὑποπνέει ἀπλοῦται ὑπὸ τῷ δέματι, Γαλην. (Ἰσως ἐκ τῆς ΚΑΛΕΙΠ, κλῆπ-τω, ἀποκρύπτω—ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλληνικῇ ἡ κόρητος, πρβλ. Ἰταλ. gollfo, ὁπότεν τὸ Γαλλ. gollfe, Ἀγγλ. gulf).

κολπῶω, σχηματίζω τι εἰς εἶδος κόλπου· ἰδίως κἀμνω τὸ ἱστίον νὰ ἐξογκωθῇ, νὰ «φουσκώσῃ», Λατ. siphonare, πνοιῇ.. λίσσα κολπώσαντες Ἀνθ. Π. 9. 363, 10· ἀνεμῖος κ. τὴν ἐθόνην Δουκ. περὶ Ἀλγ. Ἰστορ. 1. 9· χιτώνας κολπώσαντες τῷ ἀνέμῳ, καθόπερ ἱστία αὐτόθι 13.—Παυ., φουσῶν, ἐπὶ ἱστίῳ, Μόσχ. 2. 125· κολποῦται ὑμῖν φουσῶμενος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 1, 24· κολποῦται Ζέφυρος εἰς ἐθόνας Ἀνθ. Π. 10. 5· ἐπὶ κόλπου, κυρτοῦμαι, Πολύβ. 34. 11, 5, κτλ.

κολπῶδης, εἰς (εἶδος) ἔχων κόλπον ἢ λιμένα, τὰν κολπῶδη.. Ἀδλιν Εὐρ. 1. Α. 120, κτλ· πλήρης λιμένων ἢ κόλπων, θάλασσα Δίων Κ. 48. 50. 2) ἐλικοειδής, Λατ. siphonatus, παράπλους Πολύβ. 4. 44, 7.

II, μεταφ. ἐπὶ λόγου, χαλαρός, διακεχυμένος, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 18.

κόλπωμα, τὸ, ἱμάτιον πετυγῶδες, οἷον ἐφόρουσιν οἱ βασιλεῖς ἐν τῇ Τραχηδίᾳ, Πλούτ. Μάρ. 25, πρβλ. Πολυδ. Δ'. 116, Κραμῆρ. Ἀνέκ. Παρ. 1. 19.

κόλπωσις, εὖως, ἢ, δ εἰς πτυχὴν ἢ κόλπον σχηματισμός, κ. πτερυγῶν, ἢ εὐρυχωρία «φουσκώμα» τῶν πτερυγῶν πρὸ τοῦ ἀνέμου, Ἰπριδιαν. 1. 15, 11—ἐν τῷ πληθ., ἔλιγμοι, τῶν πλυνν Πτολ.

κολπωτός, ἢ, ὄν, ἐσχηματισμένος εἰς κόλπους, πτυχάς, χιτῶν Πλούτ. 2. 173C· κολπωτάν (-ταίς;) ἐθόνασι.. τρώπιν ἰθύνεσκον, διωγκωμένοι ἱστίοις, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 1028. 63.

κολυμβάειν, ἢ, εἶδος καρλίνου, Ἐπὶλ. 27 Αἰν.

κολυμβέριον, τὸ, ἕτερος τύπος τοῦ κολυμβίου, δ ἴδε.

κολυμβοί, οἱ, οἱ ὄρχεις, Ἀριστ. Πρὸβλ. 16. 4.

κόλυθρον ἢ -τρον, τὸ, ὄριον σῆμα, Ἀθῶν. 76B.

κολυμβός, -άδος, ἢ, κολυμβάς ἐλάσι, ἐπιπλέουσιν ἐν τῇ ἁλμῳ, Διφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθῶν. 56B· Ἀττικ. ἀλμάδες ἐλάσι, Ἀποδ. Φρόν. 118.

II, ὡς οὐσιασ., 4) = κολυμβίς, Ἀθῶν. 395B, Ἰσῆλ. 2).

2) εἶδος ὀλίμου, = στοιβή, Ἰαλιν. 13. 870.

κολυμβόατος, ἢ, ὁδὸς γραφ. ἀντὶ τοῦ κολυμβώατος.

κολυμβάω, «βουτῶ», πίπτω εἰς τι μέρος κατακείμενα, Λατ. urinnari, εἰς τὸν Τάρταρον φερεκρ. ἐν «Μεταλλεύειν» 1. 21· εἰς τὰ φρέατα Πλάτ. Πρωτ. 350A, πρβλ. Λάχ. 103C, καὶ ἴδε εὖ ἐπὶ.

—πίπτω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ κολυμβῶ, Ἀχιλλ. Τάτ. 27. 43 (ἰδιόφ. γρ. ἐκ κολυμβάω).

κολυμβήθρα, ἢ, τόπος διὰ κολυμβήμα, Πλάτ. Πολ. 453D· κολυμβᾶν εἰς κολυμβήθραν μύρου Ἀλεξ. ἐν Ἀδῆλ. 38.

II, παρ' Ἑκκλ. ὡς καὶ νῦν, σκεῦος πρὸς βάπτειν, Σουλ. Ἐπιγρ. 3726h, κ. ἄλλ.

κολυμβήσις, εὖως, ἢ, κολυμβήμα, Ἀρρ. Περὶπλ. 175, Πτολ. 404 Bekk.

κολυμβήτης, ἥρος, ὅς = τῷ ἐπομ., Δισχῦλ. Ἰκέτ. 408.

κολυμβήτης, οὐδ, ὅς καὶ νῦν, Λατ. urinator, Θουκ. 4. 26, Πλάτ. Πρωτ. 350A, Ἀριστ., κτλ.

κολυμβήτικος, ἢ, ὄν, ἀντικλιν ἢ ἀντιπρὸς εἰς κολυμβήμα ἢ -κῆ (ἐλκ. τέχνη) ἢ τέχνη τοῦ κολυμβᾶν, Πλάτ. Σαρ. 220A.

κολυμβίς, εἶδος, ἢ, κολυμβήσα, ὄνομα πτηνοῦ τινος ὁμοίου, ὥσως ἡ ἀγρία νῆσσα, Ἀριστοφ. Ὀρν. 304, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 3, 15· πρβλ. κολυμβίς Π. 1—ὡς ἐπὶ, κ. οἰθύναι Ἀρατ. 296.

κόλυμβος, ὁ, κολυμβήτης, ὁμοίως, Ἀριστοφ. Ἀγ. 876· πρβλ. κολυμβίς.

III, = κολυμβήσις, Πλάυ. 2. 35, 1, Ἀνθ. Π. 9. 82, Πλούτ. 2. 163A.

κολυμβώατος ἢ -βάτος, ἢ, εἶδος φυτοῦ, Γεωπ. 2. 6, 1.

κολυτέα, ἢ, πρβλ. κολοιτέα.

κόλυτρον, τὸ, ἴδε κόλυθρον.

κολυχνόν, τὸ, φυτὸν τι μὲ βολβώδεις ἔλκας ἀηλητηριώδεις, culchion autumnale, Δισακ. 4. 84· πρβλ. Ἐψήμερον Π.

κόλχυς, ὁ, μεταγεν. ἀντὶ κόχλως, Ἰακωφίου Ἀνθ. Π. 502. 842.

Κόλχυς, ὁ, δ ἐκ Κολχίδος, Ἠερδ. 1. 2, κτλ.—ἐπίθετ. Κολχικός, ἢ, ὄν, δ αὐτ. ποιητ. ὡσαύτως, Κόλχυς στῆλος Ἀπολλ. Ρῶδ. Δ. 485—ὀηλ. Κολχίς, -ίδος, Ἠερδ. 1. 2· ὡς αὐσιασ.

Κολχίς (ἐξ ἀπακομιμένου τοῦ γῆ), ἢ Κολχίς, ἡ χώρα τῶν Κόλχων, δ αὐτ. 1. 104, κτλ.—(ἐξ ἀπακομιμένου τοῦ γῆ), Εὐρ. Μήν. 132.

κολωάω, (κολωίδος) ἐρίτω μεγαλοῦ ὡς, «μαλῶναι», καὶ ὁδονοῦν, ὁδεύειν, Ἰλ. Β. 212· Ἰων. κολωέω, Ἀντιμαχος παρ' Εὐσταθ. 205, 6. (Διάφρονον τοῦ κολοιάω).

κολωμει, Ἀττ. μέσ. μέλλ. τοῦ κολῶω.

Κολωνά, αἱ, = Κολωνάς II, Καλλ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἰλ. 3. 199 (γεν. Κολωνάων, Σουβ. ἐν λέξ.)

κολώνεα, ἢ, τὸ Λατ. colonia, ἢ πρωτεύουσα πόλις, Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, (ἀποικιακὴ πόλις), Σουλ. Ἐπιγρ. (πρὸς δῆμους) 2811b, 3407, Εὐστ. 449, 40· ὄνομα τόπου Σουβ. ἐν λέξ.

κολώνη, ἢ, ὕψωμα, λόφος, βουνός, Ἰλ. Β. 811, Α. 757· ἰδίως ὕψωμα χρώματος τάφου, τύμβος, κοινῶς «τοῦμπα», Λατ. tumulus, Σαρ. Ἰλ. 894· βραχύτερον, κορυφὴ λόφου, Διον. Π. 150, 220, 388, κτλ.—τόπος ἐνθα συναντῶνται πατριρχικαὶ φυλαί, Ἀρατ. 120.

—(πρβλ. κολωνάς, κολωφών, κορυφή) Λατ. colonia, collis, culmen, celsus, κτλ.).

Κολωνήθεν, Ἐπὶρρ., ἐκ τοῦ εἰρημ. Κολωνοῦ (δ ἴδε), Δημ. 535.

II, 1352. 8, Εὐστ. 351. 11.

κολωνία, καὶ κολώνια, ἢ, τόπος κατὰ τὴν διέτακτον τῶν Ἰθαίων, Ἰσῆλ.

II, τὸ Λατ. colonia, ἀποικιακὴ Ῥωμαϊκὴ πόλις, Ἠερδ. Ἀποστ. ις', 12, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 908· πρβλ. κολωνία.

κολωνο-ειδής, εἰς, ὁμοίος πρὸς λόφον ἢ τύμβον, Σχῶλ. εἰς Ἀπολλ. Ρῶδ. Β. 649.

κολωνός, ὁ, = κολώνη, λόφος, Ὀμ. Ὀδ. εἰς Δῆμ. 273, 290, Ἰστ. Ἀποστ. 19. 1, Ἠερδ. 4. 181., 7. 225, κτλ.—κ. λῖθον, πωρὸς λῖθον, δ αὐτ. 4. 92· κορυφὴ λόφου, Ἀπολλ. Ρῶδ. Δ. 1120.

II, δῆμος τῆς Ἀττικῆς Κολωνός, κείμενος ἐπὶ λόφον τινός καὶ περὶ αὐτόν, περὶ τὸ χιλιόμετρον πρὸς Πά. τῶν Ἀθηνῶν, ἱερὸς τοῦ ἥρωος Κολωνοῦ (ἱπποτῆς Κ. Σαρ. Ο. Κ. 89), περιέτρετο δὲ τὸ ὅλως τῶν Εὐμενίδων καὶ τὸν τάφον τοῦ Οἰδίποδος, ἀπαθανατισθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Σοφοκλέους (ἔστι καὶ εἰς γεννηθῆ ἐκεῖ) διὰ τοῦ δράματος αὐτοῦ «Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῇ»—ἐντεῦθεν, Κολωνεύς, ἔως, ὁ, γάτοικος τοῦ δήμου Κολωνοῦ, Σουλ. Ἐπιγρ. 172' 48.

2) ὑπῆρχεν ἕτερος Κολωνός ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐν Ἀθήναις, κολούμενος πρὸς διακρίσιν ἀγοραῖος Κ., (Κολωνόν.. οὐ τὸν ἀγοραῖον, ἀλλὰ τὸν τῶν ἱππέων φερεκρ. ἐν «Πεταλ.» 1)· ἐταῦθα συνηθροῦντο οἱ μισηθροῦντες, δι' ὃ Κολωνῆται, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Ζ'. 132· παρ' Ἀρποκρ. κολωνᾶται, ἐλκ. Κολωνῆται.

κολωός, οὐδ, ὅς, ἐξ μεγαλοῦ ὡς, μέλλωμαι, κραυγὴ, κολών ἐλαύνειν Ἰλ. Α. 575, Ἀπολλ. Ρῶδ. Δ. 1284.

(Ἐτετεύον κολωφῶν)—Καθ' Ἰσῆλ.: «κολωός, ὁδονοῦν, ἀταλῆς, παραλῆ», ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ ζήλου (τοῦ κολοῦσθαι ἐλκ. ὡς ὄντος ὁδοῦδους καὶ κραυγατικῶς ὁρᾶν).

κομᾶω—«τυχεῖν ὡς γυνή» Ἰσῆλ.

κόμα-αὐτός, ὄν. (κόμη, αἶψα) ἔχων κόμην κυρτὴν ἢ ἐκλινῆ, ἴε ὡς τὸ ὄνομα Κομαιῶν, ἥτις ἦν θυγάτηρ Πτερύλλου, Λυκάφρ. 931.

κομαρῆς, εἶδος, ἢ, εἶδος ἰχθύος, Ἐπὶλ. 43 Αἰν.

κομαρίς, ἢ, ἢ «κουμαρίς», κυπρίτις, Ἀριστοφ. Ὀρν. 620, Εὐστ. π. Φυσ. Ἰστ. 1. 5, 2, κτλ.—ὡσαύτως δ, Ἀμφίς ἐν Ἀδῆλ. 38.

Οἱ κομαροὶ αὐτῆς ἐναλίσκοντο μιμαλίσκω, «κομήματα». Τὸ ἄριον εἶδος αὐτῆς ἐκαλεῖτο ἀνδρῶννη, Ἰαλιν. π. 219, 13.

κομαρῶ-φάγος, ὄν, ὁ ἐσθίων τὸν καρπὸν τῆς κομαρίας, ἐρώγων «κομαρά», Ἀριστοφ. Ὀρν. 240.

κομάω, Ἰων.—ἔω (κόμη) — ἀρίων τὴν κόμην μακρὰν, φέρω μακρὰν κόμην, Ἀδάντες ἐπίσθεν κομῶντες, ὑπὸ ἀπλομερῇ τῆς καρφαλῆς κομῶντες (Σχῶλ.), Ἰλ. Β. 542· ἐθελήσιν κομῶντες Θ. 42, Ν. 24· ὡσαύτως, κομῆ, τὴν κεφαλὴν Ἠερδ. 4. 168· τὰ ὀπίσθια κ. τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ 180· τὰ ἐπιέξια τῶν κεφαλῶν κ. δ αὐτ. 191· τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κ. Ξεν. Συμπ. 4. 28.

Κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους οἱ Ἕλληνες καθόλου ἔτρεπον μακρὰν κόμην, ὅθεν, κερηκομένοντες Ἀχαιοί, παρ' Ὀμ. Ἰν Σπάρτῃ ἐξηκολούθησαν ὡς συνήθεια πάντων τῶν πολιτῶν νὰ ἔχωσι μακρὰν κόμην, (ἔρα τὴν παρ' Ἠερδ. 4. 168· τὰ ὀπίσθια τῶν κεφαλῶν κ. δ αὐτ. 191· τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κ. Ξεν. Συμπ. 4. 28.

Κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους οἱ Ἕλληνες καθόλου ἔτρεπον μακρὰν κόμην, ὅθεν, κερηκομένοντες Ἀχαιοί, παρ' Ὀμ. Ἰν Σπάρτῃ ἐξηκολούθησαν ὡς συνήθεια πάντων τῶν πολιτῶν νὰ ἔχωσι μακρὰν κόμην, (ἔρα τὴν παρ' Ἠερδ. 4. 168· τὰ ὀπίσθια τῶν κεφαλῶν κ. δ αὐτ. 191· τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κ. Ξεν. Συμπ. 4. 28.

Κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους οἱ Ἕλληνες καθόλου ἔτρεπον μακρὰν κόμην, ὅθεν, κερηκομένοντες Ἀχαιοί, παρ' Ὀμ. Ἰν Σπάρτῃ ἐξηκολούθησαν ὡς συνήθεια πάντων τῶν πολιτῶν νὰ ἔχωσι μακρὰν κόμην, (ἔρα τὴν παρ' Ἠερδ. 4. 168· τὰ ὀπίσθια τῶν κεφαλῶν κ. δ αὐτ. 191· τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κ. Ξεν. Συμπ. 4. 28.

Κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους οἱ Ἕλληνες καθόλου ἔτρεπον μακρὰν κόμην, ὅθεν, κερηκομένοντες Ἀχαιοί, παρ' Ὀμ. Ἰν Σπάρτῃ ἐξηκολούθησαν ὡς συνήθεια πάντων τῶν πολιτῶν νὰ ἔχωσι μακρὰν κόμην, (ἔρα τὴν παρ' Ἠερδ. 4. 168· τὰ ὀπίσθια τῶν κεφαλῶν κ. δ αὐτ. 191· τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κ. Ξεν. Συμπ. 4. 28.

Κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους οἱ Ἕλληνες καθόλου ἔτρεπον μακρὰν κόμην, ὅθεν, κερηκομένοντες Ἀχαιοί, παρ' Ὀμ. Ἰν Σπάρτῃ ἐξηκολούθησαν ὡς συνήθεια πάντων τῶν πολιτῶν νὰ ἔχωσι μακρὰν κόμην, (ἔρα τὴν παρ' Ἠερδ. 4. 168· τὰ ὀπίσθια τῶν κεφαλῶν κ. δ αὐτ. 191· τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κ. Ξεν. Συμπ. 4. 28.

Κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους οἱ Ἕλληνες καθόλου ἔτρεπον μακρὰν κόμην, ὅθεν, κερηκομένοντες Ἀχαιοί, παρ' Ὀμ. Ἰν Σπάρτῃ ἐξηκολούθησαν ὡς συνήθεια πάντων τῶν πολιτῶν νὰ ἔχωσι μακρὰν κόμην, (ἔρα τὴν παρ' Ἠερδ. 4. 168· τὰ ὀπίσθια τῶν κεφαλῶν κ. δ αὐτ. 191· τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κ. Ξεν. Συμπ. 4. 28.

Κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους οἱ Ἕλληνες καθόλου ἔτρεπον μακρὰν κόμην, ὅθεν, κερηκομένοντες Ἀχαιοί, παρ' Ὀμ. Ἰν Σπάρτῃ ἐξηκολούθησαν ὡς συνήθεια πάντων τῶν πολιτῶν νὰ ἔχωσι μακρὰν κόμην, (ἔρα τὴν παρ' Ἠερδ. 4. 168· τὰ ὀπίσθια τῶν κεφαλῶν κ. δ αὐτ. 191· τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κ. Ξεν. Συμπ. 4. 28.

Κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους οἱ Ἕλληνες καθόλου ἔτρεπον μακρὰν κόμην, ὅθεν, κερηκομένοντες Ἀχαιοί, παρ' Ὀμ. Ἰν Σπάρτῃ ἐξηκολούθησαν ὡς συνήθεια πάντων τῶν πολιτῶν νὰ ἔχωσι μακρὰν κόμην, (ἔρα τὴν παρ' Ἠερδ. 4. 168· τὰ ὀπίσθια τῶν κεφαλῶν κ. δ αὐτ. 191· τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κ. Ξεν. Συμπ. 4. 28.

Κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους οἱ Ἕλληνες καθόλου ἔτρεπον μακρὰν κόμην, ὅθεν, κερηκομένοντες Ἀχαιοί, παρ' Ὀμ. Ἰν Σπάρτῃ ἐξηκολούθησαν ὡς συνήθεια πάντων τῶν πολιτῶν νὰ ἔχωσι μακρὰν κόμην, (ἔρα τὴν παρ' Ἠερδ. 4. 168· τὰ ὀπίσθια τῶν κεφαλῶν κ. δ αὐτ. 191· τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κ. Ξεν. Συμπ. 4. 28.

Κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους οἱ Ἕλληνες καθόλου ἔτρεπον μακρὰν κόμην, ὅθεν, κερηκομένοντες Ἀχαιοί, παρ' Ὀμ. Ἰν Σπάρτῃ ἐξηκολούθησαν ὡς συνήθεια πάντων τῶν πολιτῶν νὰ ἔχωσι μακρὰν κόμην, (ἔρα τὴν παρ' Ἠερδ. 4. 168· τὰ ὀπίσθια τῶν κεφαλῶν κ. δ αὐτ. 191· τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κ. Ξεν. Συμπ. 4. 28.

Κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους οἱ Ἕλληνες καθόλου ἔτρεπον μακρὰν κόμην, ὅθεν, κερηκομένοντες Ἀχαιοί, παρ' Ὀμ. Ἰν Σπάρτῃ ἐξηκολούθησαν ὡς συνήθεια πάντων τῶν πολιτῶν νὰ ἔχωσι μακρὰν κόμην, (ἔρα τὴν παρ' Ἠερδ. 4. 168· τὰ ὀπίσθια τῶν κεφαλῶν κ. δ αὐτ. 191· τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κ. Ξεν. Συμπ. 4. 28.

Κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους οἱ Ἕλληνες καθόλου ἔτρεπον μακρὰν κόμην, ὅθεν, κερηκομένοντες Ἀχαιοί, παρ' Ὀμ. Ἰν Σπάρτῃ ἐξηκολούθησαν ὡς συνήθεια πάντων τῶν πολιτῶν νὰ ἔχωσι μακρὰν κόμην, (ἔρα τὴν παρ' Ἠερδ. 4. 168· τὰ ὀπίσθια τῶν κεφαλῶν κ. δ αὐτ. 191· τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κ. Ξεν. Συμπ. 4. 28.

Κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους οἱ Ἕλληνες καθόλου ἔτρεπον μακρὰν κόμην, ὅθεν, κερηκομένοντες Ἀχαιοί, παρ' Ὀμ. Ἰν Σπάρτῃ ἐξηκολούθησαν ὡς συνήθεια πάντων τῶν πολιτῶν νὰ ἔχωσι μακρὰν κόμην, (ἔρα τὴν παρ' Ἠερδ. 4. 168· τὰ ὀπίσθια τῶν κεφαλῶν κ. δ αὐτ. 191· τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κ. Ξεν. Συμπ. 4. 28.

Κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους οἱ Ἕλληνες καθόλου ἔτρεπον μακρὰν κόμην, ὅθεν, κερηκομένοντες Ἀχαιοί, παρ' Ὀμ. Ἰν Σπάρτῃ ἐξηκολούθησαν ὡς συνήθεια πάντων τῶν πολιτῶν νὰ ἔχωσι μακρὰν κόμην, (ἔρα τὴν παρ' Ἠερδ. 4. 168· τὰ ὀπίσθια τῶν κεφαλῶν κ. δ αὐτ. 191· τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κ. Ξεν. Συμπ. 4. 28.

Κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους οἱ Ἕλληνες καθόλου ἔτρεπον μακρὰν κόμην, ὅθεν, κερηκομένοντες Ἀχαιοί, παρ' Ὀμ. Ἰν Σπάρτῃ ἐξηκολούθησαν ὡς συνήθεια πάντων τῶν πολιτῶν νὰ ἔχωσι μακρὰν κόμην, (ἔρα τὴν παρ' Ἠερδ. 4. 168· τὰ ὀπίσθια τῶν κεφαλῶν κ. δ αὐτ. 191· τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κ. Ξεν. Συμπ. 4. 28.

Κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους οἱ Ἕλληνες καθόλου ἔτρεπον μακρὰν κόμην, ὅθεν, κερηκομένοντες Ἀχαιοί, παρ' Ὀμ. Ἰν Σπάρτῃ ἐξηκολούθησαν ὡς συνήθεια πάντων τῶν πολιτῶν νὰ ἔχωσι μακρὰν κόμην, (ἔρα τὴν παρ' Ἠερδ. 4. 168· τὰ ὀπίσθια τῶν κεφαλῶν κ. δ αὐτ. 191· τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κ. Ξεν. Συμπ. 4. 28.

Κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους οἱ Ἕλληνες καθόλου ἔτρεπον μακρὰν κόμην, ὅθεν, κερηκομένοντες Ἀχαιοί, παρ' Ὀμ. Ἰν Σπάρτῃ ἐξηκολούθησαν ὡς συνήθεια πάντων τῶν πολιτῶν νὰ ἔχωσι μακρὰν κόμην, (ἔρα τὴν παρ' Ἠερδ. 4. 168· τὰ ὀπίσθια τῶν κεφαλῶν κ. δ αὐτ. 191· τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κ. Ξεν. Συμπ. 4. 28.

Κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους οἱ Ἕλληνες καθόλου ἔτρεπον μακρὰν κόμην, ὅθεν, κερηκομένοντες Ἀχαιοί, παρ' Ὀμ. Ἰν Σπάρτῃ ἐξηκολούθησαν ὡς συνήθεια πάντων τῶν πολιτῶν νὰ ἔχωσι μακρὰν κόμην, (ἔρα τὴν παρ' Ἠερδ. 4. 168· τὰ ὀπίσθια τῶν κεφαλῶν κ. δ αὐτ. 191· τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κ. Ξεν. Συμπ. 4. 28.

Κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους οἱ Ἕλληνες καθόλου ἔτρεπον μακρὰν κόμην, ὅθεν, κερηκομένοντες Ἀχαιοί, παρ' Ὀμ. Ἰν Σπάρτῃ ἐξηκολούθησαν ὡς συνήθεια πάντων τῶν πολιτῶν νὰ ἔχωσι μακρὰν κόμην, (ἔρα τὴν παρ' Ἠερδ. 4. 168· τὰ ὀπίσθια τῶν κεφαλῶν κ. δ αὐτ. 191· τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κ. Ξεν. Συμπ. 4. 28.

Κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους οἱ Ἕλληνες καθόλου ἔτρεπον μακρὰν κόμην, ὅθεν, κερηκομένοντες Ἀχαιοί, παρ'

καὶ γενῶν ἐκάτερθε θοαὶ κομῶσιν ἔθειραι, 'Οππ. Κυν. 3. 28. **IV.** μεταρ., ἐπὶ δένδρων, φυτῶν, κτλ., εὐθαρ ἀρούρης. μέλλεν ὅψαρ ταναοῖσι κομῆσειν ἀσταγύεσσι, ταχέως ἐμελλόν. οἱ ἀγροὶ νὰ κυματίζωσι μὲ μακροὺς στάχυν, 'Υμν. 'Ομ. εἰς Δῆμ. 454· οὕτως, αἰγίρος φύλλοισι κομῶσα 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 928· ἔρος κεκοιμημένον ὕλη Κασλ. εἰς 'Αρτ. 41· ἡ γῆ φυτὸς κομῶσα 'Αριστ. π. Κόσμ. 5, 11. **V.** ἀστέρας κομῶντες, = κομῆται, 'Αρτ. 1092.

κομδακεύομαι, ἀποθ. = κόμπους λέγω, 'Πούχ. κόμβη, ἡ διαλεκτικὴ λέξις ἀντὶ 'κορώνη, 'Πούχ. κομδα-λύτης [0], ου, ὅ, βαλλαντινός, 'Πούχ. κόμβος, ὁ, «κόμπος», κομπόδεμα, δεσμός «ὁ κόμβος τῶν δύο χειρῶν ὅταν τις δῇσῃ ἐπὶ τὸν ἴδιον τράχηλον» 'Ανών. παρὰ Σουῖδ., 'Αρχ. Μαθ. σ. 47.—Καθ' 'Πούχ.: «κόμβους» ὀδόντας γομφίους».—'Υποκορ. κομβίαν, τό, ἴδε Δουκάγγ.

κομβῶν, «κουμπῶν», Γλωσσ. κ. τὸ σῶμα 'Εκκλ.—Μέσ. «κουμπῶνται»,—Καθ' 'Πούχ.: «κουμπῶσθαι» «σταλίσσασθαι» πρὸς ἑγχκομβῶμαι.

II. παγιδεύω, ἐξαπατῶ, 'Εκκλ. κομδῶμα, τό, περιζώμα, στέλισμα, 'Πούχ.—ἐν τῇ πληθ., καλλιπάρματα, Σουῖδ.—Καθ' 'Πούχ.: «κομδῶματα» τὰ ἐν τοῖς βάζουσιν μικρὸν χρυσὸν ἔχοντα ὑπὸ μεταλλῶν.

κομβῶσις, ἡ, κόμπωσις, τὸ κομβῶν, Κωϊνὸς παρὰ Δουκάγγ. κομβωτής, ὁ, = ἐπιθετής, ἀπατεῶν, Βασιλ. 60. 30, 8.

κομῆτιον, τό, τὸ Λατ. comitium, ὁ τῆς ἐκκλησίας τόπος, μέρος τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀγορᾶς, Σουλ. 'Επιγρ. 587B. 4· γράφεται καὶ κομῆτιον, 'Ιωστ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 13. 9, 2, κλ.

κομῆω· 'Ιων. παρὰ, κομῆεσκον.—'Επικ. βῆμα, φροντίζω περὶ τινος, ἐπιμελοῦμαι τινος, περιποιῶμαι, ἐν τῇ 'Ιλ. αἰέποτε ἐπὶ ἵππου, τοῦτο μὲν θεράποντες κομῆιτων Θ. 109, πρὸς 113, κτλ.—οὕτω, 'Ομ. 'Υμ. εἰς 'Απόλλ. 236· ἐπὶ κυνῶν, 'Οδ. Ρ. 310, 319, 'Πρ. 'Εργ. κ. 'Πρ. 602· ἀλαχού ἐν τῇ 'Οδ. αἰέποτε ἐπὶ ἀνδρῶν, γέροντα ἐνδοκέως κομῆεσκον 'Οδ. Ω. 390, πρὸς 2. 207, κτλ.—καὶ ἐπὶ τέκνων, οὗ δὲ τοὺς κομῆειν ἀτίταλλεμεναί τε Α. 250· κοῦρην, κομῆουσι τρεῖς Σουλ. 'Επιγρ. 765. 17. (πρὸς κομῆζω, κομψός, Λατ. comitus· ἐν συνθετ. ἱππο-κόμος.)

κομῶν, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ κομᾶω.

κόμη, ἡ αἰ τρίχες τῆς κεφαλῆς, Λατ. comia, 'Ομ. κλ. σπανιώτερον κατὰ πληθ., καὶ δὲ κάρητος οὐλας ἦκε κόμιας 'Οδ. Ζ. 231· κόμαι Χαρίττεσιν ὁμοῖαι (δηλ. κόμαις Χαρίτων) 'Ιλ. Ρ. 51· ἡ δὲ νύ μήτηρ τίλλε κόμην, σημαίνουσα τὰ μαλλιά της, Χ. 406· κόμην κείρειν καὶ κείρεσθαι (ἴδε ἐν λ. κείρω, ἀπο-κείρω)· κόμην τρέφω, τρέφω μακρὰν κόμην, 'Πρόδ. 1. 82· κόμη δὲ αὐρὰς ἀκτένιστος ἄσσεται Σοφ. Ο. Κ. 1261· καθέστησαν εἰς αἰῶνας κόμιας Εὐρ. Βάκχ. 695· κόμαι πρόσθετοι, φευδὲς κόμη, φονάκη, Σεν. 'Ικρ. 1. 3, 2, κτλ.—ἐν 'Αθήναις ἡ μακρὰ κόμη κυρίως περιωρίσθη εἰς τοὺς Ἱππεῖς (πρὸς κομᾶω Γ. 1)· δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις· 'Αριστοτ. 'Ορν. 911. **2)** ἐπὶ τοῦ γενεῖου, 'Αρρ. 'Επικτ. 4. 8, 4, πρὸς 15. **3)** ἡ γενεὰς ἡ τὰ βράγχια τῆς σπηκίς, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 18, 12.

II. μεταρ. ὡς τὸ Λατ. comia, τὸ φύλλωμα, τὰ φύλλα τῶν δένδρων, 'Οδ. Ψ. 105· οὕτως ἐπὶ χόρτων ἢ βοτάνης, Διοσκ. 4. 165· κόμαι λειμώνων 'Ελλ. 'Επιγρ. 1046. 70—ἰδίως = τραγοπώγων, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 7. 7, 1· πρὸς λήθων ἐν τέλ. **III.** ἡ φωτεινὴ οὐρά κομήτης (ἴδε κομήτης II), 'Αριστ. Μετεωρ. 1. 6, 8, 1. 8. 20.

κόμηξ, ὁ, τὸ Λατ. comes, ὡς καὶ νῦν, «κόντης», κ. πρώτου βαθμοῦ Σουλ. 'Επιγρ. 4361, κ. ἄλλ.· γεν. κόμηξος, αὐτοῖσι 372, κ. ἄλλ.

Κομητὸς ἄμυνίας, ου, ὁ, κομητὴ διαστροφή τοῦ ὀνόματος 'Δμυνίας, ὁ κομῶν 'Δμυνίας, ὁ μέγα φρονῶν 'Αμ. (πρὸς κομᾶω I), 'Αριστοτ. Σρ. 466.

κομήτης, ου, ὁ, (κομῶν) ὁ τρέφων μακρὰν κόμην, κομῶν, ἐπὶ τῶν Περσῶν, Χρησμ. παρ' 'Πρόδ. 6. 19· ἐπὶ ἀκολάστον ἡμῶν ἀνθρώπων 'Αριστοτ. Νερ. 348, 1101, κτλ. (ἴδε ἐν λ. κομᾶω)· ἄλλ' ὡσαύτως ἀπλῶς, ὁ ἔχων τρίχας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φαλακρός, Πλάτ. Πολ. 454C, πρὸς Γοργ. 542C· ὡσαύτως, κ. τὰ σκέλη Λουκ. Διόνυσ. 2. **2)** μεταρ. ἰδὲ κ., βέλος μετὰ πτερῶν, Σοφ. 'Υρ. 567· λειμών κ., λιβάδιον ποδῶδες, μὲ πρασι-νάζει, Εὐρ. 'Ιππ. 211· θύρσος κισσῶ κομήτης ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 1055.

II. κομήτης, μετὰ τοῦ ἀστέρος ἡ ἀνευ αὐτοῦ, ονομα-τής ὡς καὶ νῦν, 'Αριστ. Μετεωρ. 1. 6 κτλ., κτλ.—πρὸς κόμηξ III.

κομήτης, ἰδὸς, ἡ, θηλ. τοῦ κομήτης, κ. κεφαλὴ Σινέας 71D. κομῆδῃ, ἡ, (κομῶν, κομίζω) φροντίς, περιποίησις, 'Ομ. ἐν τῇ 'Ιλ., αἰέποτε ἐπὶ φροντίδος ἡ περιποιήσεως γινόμενης εἰς τοὺς ἵππους, Θ. 186., Ψ. 411· ἐν τῇ 'Οδ., ἐπὶ περιποιήσεως γινόμενης εἰς ἀνθρώπους, οἷον διὰ θερμῶν λουτρῶν καὶ τῶν ποιοῦτων, Θ. 453., Ξ. 124· ὡσαύτως, περιποίησις κήπου, οὗ προσήκει ται ἀνευ κομῆ-δῃς κατὰ κήπον Ω. 247, πρὸς 245.—'Εκ ταύτης τῆς ἐννοίας ἔχουμεν τὴν δοτ. κομῆδῃ ἐν χόρτῳ ἀντὶ 'Επιγρ., ἴδε ἐν λ. **2)** τὰ ἀναγκαῖα, τὰ ἐπιτήδεια, ζωτροφία, ἔπει οὐ κομῆδῃ κατὰ νῆα ἦεν ἡ ληστῆνός Θ. 232, ἔδοξεν Nitzsch.

II. μεταφορᾷ, ἰδίως ζωτροφῶν καὶ τῶν ἐπιτηδείων, συγχομῆδῃ, τῶν ἐπιτηδείων τὴν

περὶ τὴν Πηλεπονήνησον κ. Θουκ. 4. 27· ὅθεν ῥῥόδιαι αἱ κ. ὧν προσέειπε ὁ αὐτ. 6. 21, πρὸς 'Ισοκ. 224B, κτλ.· συγχομῆδῃ τοῦ ἡερσμοῦ, τῶν καρπῶν, κορπῶν κ. Σεν. 'Ικρ. 5. 4, 25, 'Αριστ. Πολιτ. 7. 16, 7.

2) (ἐκ τοῦ μέσ. ὡσαύτως) ἀποκόμισις, ἀνά-κτησις, ἐλευθέρωσις, κατὰ 'Ελένης κομῆδῃς 'Πρόδ. 9. 73—πλη-ρωμὴ χρέους, Δημ. 987. 13, 'Αριστ. 'Πθ. Ν. 9. 7, 2, κ. ἄλλ. **3)** (ἐκ τοῦ παθ.) τὸ ὑπάγειν ἢ ἐρχεσθαι, ποιεῖσθαι ταύτη τὴν κ. 'Πρόδ. 6. 95· ἐκφυγῇ, διαφυγῇ, ἀσφαλῆς ἐπιστροφή, κομῆδῃς πέρι. αὐτῷ μελήσειν ὥστε θινέας ἀπικέσθαι ἐς τὴν 'Ελλάδα ὁ αὐτ. 8. 19· οὕτε τις κ. τὸ ἐπίσω φανήσεται αὐτοῖσι 108, πρὸς 4. 134., 7. 170, 229· μένων δ' ὁ θεὸς ἀνὴρ πρίστο μὲν θαν-νάτοιο κομῆδῃν πατρός Πινδ. Π. 6. 39.

κομῆδῃ ἢ κομῆδῃ, 'Ἰπέρρ. (δοτ. τοῦ κομῆδῃ)—ἀκριδῆς, «σωσά», ἐστὶ κομῆδῃ μεσημέρια 'Αριστοτ. 'Αποσπ. 125· κύκλῳ κ. Πλάτ. Καρμ. 155B· κ. δ' ὡς περὶ ἡν Δημ. 15. 18. **2)** ὡς τὸ πάνυ, ἐλαττωδῶς, ἐντελῶς, μετὰ βημάτων, κ. μεθύειν Πλάτ. Συμπ. 216D, πρὸς 'Αντιφάν. ἐν 'Γανυμήδει 2. 12· κ. ἀπειρη-κέναι ὁ αὐτ. ἐν 'Πλάτ. 1. 14· συνηθέστερον μετ' ἐπιθ., κ. ἔτερον Πλάτ. Θεατ. 159A· εἰς στενὸν κ. ., καταστήσεται Δημ. 15. 25· κ. μικρὰ ὁ αὐτ. 324. 3· σαπρούς κ. (δηλ. γχοῦς) 'Αντιφάν. ἐν 'Φιλοσοφείῳ 2. 4· βάρυς κ. ἰσχυρὸς ἐν 'Καμπυλίῳ 3. 7· κ. ἀναίσθητος 'Αριστ. 'Πθ. Ν. 3. 5, 12· κ. φρούλος αὐτοῖσι 9. 4, 5· μετ' οὐσιαστ., ὅταν λέγῃς κ. τὸν ἀνδρα, ἐντελῶς (ἡεπ-σαλὲν, 'Αντιφάν. ἐν 'Αδελφ. 20· μετ' ἀπὸ πολλῶν ὧν κ. Δημ. 580. 23· νέος κ. 540. 16—μετ' ἀρνηστ., κ. γὰρ οὐκ ἦν οὐδισμοῦ, ἐν-τελῶς οὐδαμοῦ, 'Αντιφάν. ἐν 'Κουρίῳ 2. 10· ὥστε μὴ κ. μισορα-χίαν εἶναι, ἐντελῶς οὐδεὶς, Πλουτ. Περιτ. 11· κ. ἀτέχνως, ἀνε-οὐδεμιᾶς τέχνης, Πλάτ. Γοργ. 501A. **3)** συγνάκις ἐπὶ ἀποκρίσεων, κομῆδῃ μὲν οὖν, ἀκριδῆς οὕτω, καὶ πολλὴ μάλιστα, 'Αριστοτ. Πλ. 833, 834, 838, Πλάτ. Θεατ. 155A, Σοφ. 221C, ἄλ. κ. γε, μέλι-στα, βελανιδάτα, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 442A, 453B, ἄλ.

κομῆζω· μέλλ. κομῶ, οὐ μόνον παρ' 'Αστ., ἀλλὰ καὶ ἐν 'Οδ. Ο. 546· κομῶμαι, μόνον παρὰ μεταγεν., οἷον ἐν 'Ανθ. (ἐν 'Αρι-στοτ. Πλ. 768 εἶναι ἀόρ. ὑποτ.)—ἀόρ. ἐκόμισα, 'Επικ. ἐκό-μισσα ἢ ἐκόμισα 'Πλ., Δωρ. ἐκόμισα Πινδ. Π. 4. 284—πρκα. κεκόμισα Πλάτ., κτλ.—Μέσ., μέλλ. κομῶμαι 'Αριστοτ., Θουκ. κτλ.· 'Ιων. -εῦμαι (ἴδε κατωτ. Π. 4)· μεταγεν. κομῶμαι φά-λαρ.—ἀόρ. ἐκομισάμην, 'Επικ. ἐκομισ-ῃ κομῶμαι, 'Ομ.—Παθ., μέλλ. -εσθῆσομαι 'Θουκ. 1. 52, Δημ. ἀόρ. ἐκομισθῆν 'Πρόδ., 'Θουκ., κτλ.—πρκα. κεκόμισα Δημ. 307, 18, ἀλλὰ συ-χνότερον μὲ μέσ. σημασ., ἴδε κατωτ. Π. 3. (Παθ. ἐκ τῆς γ' ΚΟ-ΜΙΔΙ, ἥς τὸ J ἀπώλετο ἐν τῷ κομῆδῃ, τὸ δὲ αἰ ἔγενετο ζ ἐν τῇ κομῆζω, ἴδε Ζζ. Π. 3). Λαμβάνω φροντίδα περὶ τινος, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, περιποιῶμαι, τὸν γε γρηγόριον κομῶν 'Ιλ. Ω. 511· τόνδε τ' ἐγὼ κομῶ 'Οδ. Ο. 546· ἐμὲ κείνους ἐνδοκέως ἐκόμει Π. 113· κτλ., κόμισσε δὲ Πηνελόπειά, πῶδα δὲ ὡς ἀτίταλλε Σ. 322, πρὸς 322, γ. 68· σπάνιον παρ' 'Αστ., οἷον Διόχλ. Χο. 262, 344—δέχομαι φίλως, ξενίῳ, περιποιῶμαι, 'Θουκ. 3. 61· κομῶτερον ἐν τῷ μέσ. τύπω, καὶ σε ., κομῶσατο ὡς ἐνὶ οἴκῳ 'Ιλ. Θ. 284, πρὸς 'Οδ. Ξ. 316· κομῶσθαί τινα ἐς τὴν οἰκίαν 'Αν-δοκ. 16. 37, 'Ισοκ. 36. 25—ἄλλ' ἐν 'Οδ. Ω. 451 εἶναι παθ., οὗτι κομῶμενος γὰρ ὁμῶς ἐν, ἐν ἧτ' ἀντικείμενον συγνῆς περιποι-ήσεως.

2) ἐπὶ πραγμάτων, προσέχω εἰς τι, φροντίζω, οἶδω, προσοχῇ, τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κομῶς 'Ιλ. Ζ. 490, 'Οδ. Φ. 351· κτήματα μὲν ., κομῶμεν ἐν μεγάρῳ Ψ. 355· ὅμοια κ. ἐπὶ τῆς οἰκονομίας, Π. 74, κτλ.· ἔξω κομῶμεν πηλοῦ πόδα, τήρειν αὐτὸν ἐξω τοῦ βορβόρου, Διόχλ. Χο. 697.—Μέσ., ἔργα κομῶσθαι Δημήτρεσσι 'Πα. 'Εργ. κ. 'Πρ. 391· Δημήτερος ἱε-ρόν ἀκτῆν ., μέτρῳ εὐ κομῶσθαί ἐν ἀγέσῃ, να ἀποθικέυση τις ., αὐτοῖσι 593.

II. κομῶ τι πρὸς φύλαξιν, 'Αμφίμα-γον ., κόμισαν μετὰ λαβὴν 'Αχαιῶν, ἀπεκόμισαν τὸ πῶμα του, 'Ιλ. Ν. 196· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Σίντιες ., ὅψαρ κομῶσαντο πεσόντα, τὸν παρέλαθον, τὸν ἔφερον εἰς τὸν οἶκόν του, Α. 594· κόμισαι με, παράλαβε με ἀσφαλῆ, σῶσάν με, Ε. 359, πρὸς Εὐρ. 1. Γ. 774—ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, τὴν δ' ἐκόμισεν κήρυξ, ὁ κήρυξ ἔλαβε καὶ ἐκόμισεν αὐτὴν (τὴν χλαῖναν) διὰ νὰ μὴ χαλῇ, 'Ιλ. Β. 183· [τρυφάλειαν] κόμισαν ., ἐταίροι 1. 378, πρὸς Ν. 579—παρὰ μεταγεν., ἀπλῶς, σῶζω, ἀπολυτρῶν, διασώζω, τινὰ ἐκ θανάτου Πινδ. Π. 3. 97, πρὸς Ν. 8. 76· ἀρουραν πατρίαν σφάτι κόμισαν ὁ αὐτ. Ο. 2. 28—νεκρὸν κ., φέρω εἰς ταφὴν, (ὡς τὸ ἐκφέρειν), Σοφ. Αἴ. 1397, Εὐρ. 'Ανθ. 1264· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, 'Ισοκ. 71. 13· ἄλλ' ἀπλῶς κομῶμεν, φέρω τὴν σῆμα εἰς τὸν οἶκον, ἀντίθετ. τῷ ὀάπτῳ, Διόχλ. Χο. 683, πρὸς Π. 4. 71.

2) εἰχομαι, ἀλλὰ τίς 'Αργείων κόμισε χροῖ (δηλ. τὸν ἀκόντα, τοῦτεστι τὸ ἀκόντιον τοῦ Πανούλιου), 'Ιλ. Ξ. 456, πρὸς 463· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὡς δὴ μιν τῷ ἐν χροῖ δέδεστο τῷ σῶματι πῶν κομίσαιο (δηλ. τὰ ἔγχεα) Χ. 286.

3) ἀπαρέω ὡς βραβεῖον ἢ ὡς λείαν, χρυσὸν δ' 'Αχιλεὺς ἐκόμισσε Β. 875· κόμισσα δὲ μούνηχος Ἰππους Α. 738· τέσ-σaras ἐξ ἀέθλων νίκας ἐκόμισαν, ἐκέρχσαν τέσσαρας νίκας, Πινδ. Ν. 2. 30· ἐπαινος, ὃν κομῶμεν τοῦδ' ἀνδρός Σοφ. Ο.

Κ. 1411· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπων, Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 1. 67· — μετί-
πειτα, συχνάκις ἐν τῇ μέσ. τύπων, λαμβάνω δι' ἐμμετὸν, λαμβάνω
τι πληρ., κτώμαι, κερδάνω, δόξαν ἐσθλὴν Εὐρ. Ἰππ. 432· τριώ-
βολον Ἀριστοφ. Σφ. 690· τὴν ἀξίαν Πλάτ. Πολ. 615B· τὰ ἄλλα
αὐτῆς αὐτοῦ 621D· τόκους αὐτοῦ 555E· κ. τί τίνος Σοφ. Ο. Τ. 580·
τι παρὰ τίνος Θουκ. 1. 43· τι ἀπὸ τίνος Ξεν. Κύρ. 1. 5, 10·
καὶ παθ., πρην., μετ' ἐμ. σημασι., ὑμεῖς τοὺς καρπούς κεκό-
μισθε, ἔχετε θερίσῃ τοὺς καρπούς, Δημ. 304, 26· κεκόμισται χά-
ριν 569, 27· ὡμολογεῖ κεκομισθαι τὴν προίκα 818. 1, πρὸς.
Θουκ. 8. 61, Ἰσακ 53. 6.

4) φέρω, μεταφέρω, βαστάζω, κό-
μισαν δέπας Π. Ψ. 699, πρὸς. Ὀδ. Ν. 68, Ἡρόδ., κτλ.· κό-
μις ἄν σεαυτὸν ἢ θέλεις, δύνασαι ν' ἀπέλθῃς ὅπου θέλεις, Σοφ.
Ἄντ. 444· — Παθ., μεταφέρομαι, ταξιδεύω διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ θαλάσ-
σης, Ἡρόδ. 5. 43, κτλ.· εἰσω κομίζου, εἰσελθε, ἔμβαλε, Δίσχυλ.
Ἀγ. 1035· κ. παρὰ τινα, προστρέχω, καταφεύγω ἐς τινα, Ἡρόδ.
1. 73· — ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ἀπαντῶσιν ἐνίοτε ὁ μέσ. μέλλ. καὶ
ἀόρ., κομιεύμεθα ἐς Σπριν Ἡρόδ. 8. 62· οἱ δὲ κομίζονται ..
ἐς Βαβυλῶνα δ' αὐτ. 1. 185· ἔξω κομίσασθ' οἰκὸν Εὐρ. Τρω. 167.

5) φέρω εἰς τινα τόπον, εἰσφέρω, εἰσάγω, κόμις νῦν
μοι παῖδα Σοφ. Δλ. 530, πρὸς. Ἄντ. 444, Πλάτ. Πολ. 370B,
καρπὸν κ., συκομίζω τὸν οἶτον (πρὸς. κομιδὴ II), Ἡρόδ. 2. 14·
ἐνικνὸν νέμισμα κ., εἰσάγω, Πλάτ. Νόμ. 742B· οὗτω, κ. τὴν
φιλοσοφίαν εἰς τοὺς Ἕλληνας Ἰσοκρ. 227A· οἱ κομίσαντες
τὴν δόξαν τούτῃν Ἀριστ. Ἡθικ. Ν. 1. 6, 2, πρὸς. Μεταφ. 1. 9,
1· — καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπων, τὸ ἔγαλμα ἐπὶ Δῆλιον Ἡρόδ. 8. 33,
118· κομῖνος ἐς δόριον Σοφ. Δλ. 63, πρὸς. Ἀριστοφ. Σφ. 833.

6) δὴγῶ, συνοδεύω, τί μέλλεις κομίζειν δόμων τόνδ'
ἔσω; Σοφ. Ο. Τ. 678, πρὸς. Φιλ. 841, Πλάτ. Φαίδων 113D, κτλ.
κ. αὐτὴν ἐξ ὁμιλῶν, ἐξάγαγε αὐτὴν ἀπ' ἐμπροσθέν μου, Εὐρ.
Ἄλκ. 1064· κ. νάσθ' Θουκ. 2. 85, κτλ. 7) ἐπανάγω ἐκ τῆς
ἐξορίας, Πινδ. Π. 4. 188· τεάν ψυχάν κ. (ἐκ τοῦ κάτω κόσμου), δ
αὐτ. Ν. 8. 75.

8) ἀνακτώμαι, δ' αὐτ. Ο. 13.82· τέκνων. κομί-
σαι δέμια Εὐρ. Ἰκέτ. 273, πρὸς. 495· καὶ παρὰ πεισογράφοις, πάλιν
κ. Πλάτ. Φαίδων 107E, κτλ. — Μέσ., ἀνακτώμαι, λαμβάνω ὅπσιον, τὸν
παῖδα Εὐρ. Βάκχ. 1325, πρὸς. I. Τ. 1362· τὴν βασιλείαν Ἀρι-
στοφ. Ὀρν. 549· τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους κομίσεσθαι Θουκ.
1. 113, πρὸς. 4. 117, 6. 103· κομίζομαι χρήματα, πληροῦμαι χρή-
μασιν, παρὰ Διογ. 910, Ἀντοκ. 6. 11, Δημ. 42. 13, κτλ.· τόκους Πλάτ.
Πολ. 555E, κτλ.· οὕτω, κ. τιμωρίαν παρὰ τίνος Λυσ. 126. 34· κο-
μίσσονται τὴν θυγατέρα, λαμβάνει ὁπίσω τὴν θυγατέρα μου (μετὰ
τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός τῆς), Ἰσακ. 69. 30, ἴδε κατω. 9. — Παθ.,
ἐργάζομαι ἢ ὑπάγω ὅπσιον, ὑποσπρίφω, συχνὸν παρ' Ἡροδῶτη, Ξεν.,
κτλ.· ἐκομίσθησαν ἐπ' οἴκου Θουκ. 2. 33, πρὸς. 73· κομισθεῖς
οἴκαδε Πλάτ. Πολ. 614B.

9) μεταφ., προεὐλόγησεν ἐκ τῆς
λήθης, αἰδοῖται καὶ λόγοι τὰ καλὰ ἔργ' ἐκόμισαν Πινδ. Ν. 6.
52.

10) ὡς τὸ Λατ. *officio*, χορηγῶ, προσφέρω, παρέχω,
ὁράσας .. ἀνδράσι θνητοῦσι κ. Δίσχυλ. Ἀγ. 804· — τὸ ἐνέργω,
καὶ μέσ. συνυφάνονται, γίνων πάντα κομίζεαι καὶ πάλιν κομί-
ζεται, παρέχει τὰ πάντα καὶ πάλιν τὰ λαμβάνει ὁπίσω, Μένανδρ.
ἐν Μονοστ. 539, πρὸς. 89, 608.

κόμιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κόμη. Ἀργ. Ἐπίκτ. 2. 24., 3. 22,
10.

II. = προκόμιον. πρὸς. Wags. Ἡρόδ. 4. 64.

κομιστέος, α, ου, ἔρημ. ἐπίθετον τοῦ κομίζω, περὶ οὗ πρέπει
τις νὰ φροντίσῃ, ὃν πρέπει τις νὰ συγκαμίσῃ, Δίσχυλ. Θῆδ. 604. 2)

ὃν πρέπει τις νὰ φέρῃ, Διοσκ. 2. 89.

κομιστέον, πρέπει
τις νὰ φέρῃ, νέους εἰς δέματα κ. Πλάτ. Πολ. 413D.

κομιστή, ἢ, κομιδὴ I, Ἰσχυλ. πρὸς. Λοβ. Παραλ. 351.

κομιστήρ, ἦρος, ὁ, — τῷ ἐπομ., Εὐρ. Ἐκ. 222, Πλούτ. Πε-
ρικλ. 12.

κομιστής, οὐ, (κομίζω) ὁ φροντίζων περὶ τίνος, κ. νεκρῶν
Εὐρ. Ἰκέτ. 25.

II. ὁ κομίζων, ὁ δὴγῶν, δ' αὐτ. ἐν Ἀνδρ.
1268.

κομιστικὸς, ἢ, ὄν. κατέλληλος πρὸς περιποίησιν, κ. φόρ-
μακα, δυναμωτικά, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰππ.

II. κατάλ-
ληλος εἰς τὸ κομίζειν τι, κ. πλοῖα, Ὑπερίδ. παρ' Ἀρποκρ.

κομιστός, ἢ, ὄν. ὃν δύναται τις νὰ κομίσῃ, Ἰωσήφ. Ἰουδ.
Ἀρχ. 17. 4. 1.

κομιστρία, ἢ, ὀηλ. τοῦ κομιστήρ, ὑπηρετρία, θεράπεινα, Α.
Π. 267. 30, Ἰσχυλ. — ὡς ἐπίθετ. τῆς φύσεως, Ὀργ. Ὑμν. 9. 16.

κομιστρον, τό, (κομίζω) ἀεὶ ποτε ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ πάστρον,
διὰ διδασίαν ζωῆς, ψυχῆς κομίστρον Δίσχυλ. Ἀγ. 965.

II.
πληρωμὴ ἢ ἀμοιβὴ μεταφορᾶς, Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. 1387.

κόμια, τό, (κόπτω) τύποις, χεράκιμα νομίσματος, Λατ. *moneta*,
πρὸς. Ἐκκλ. 8· παρρημ., πονηροὺς κόμιας, φαύλου χαρακτήματος,
μεταφορ., ἐπὶ ἀνθρώπου κακοῦ χαρακτήρος, εἰρήται ἀπὸ μεταφο-
ρᾶς τῶν κιβδηλῶν νομισμάτων, καὶ τὸ ὅλγον μὲν ἔχειν χρυσὴν πλεονα-
σίαν χαλκίαν (Σχόλ.), δ' αὐτ. ἐν Πλ. 862, 960· — χρυσίον κομια-
σιν ἀποσπώμεγον (οὕτως ἀναγνώσκειν ἀντὶ ἀποσπ.), καθαρὸν
μὲν διὰ κτυπήματων τῆς νομισματοκοπικῆς σφραγίδος, Λουκ. Ἀλ.
14.

2) καθόλου = νόμισμα, ἴδιοι τίνες θεοί, κ. καὶ ὄν.

Ἀριστοφ. Βάτρ. 890· χάραξ, κόμια, τρεῖς οἱ τὸ τοῦ νόμι-
σματος κόμια μεταχειριζόμενοι, Λατ. *trinitarii monetales*,
Δίων Κ. 84. 26.

II. τὸ διὰ κτυπήματος ἀποχωρίζον ἢ
ἀσπασίμενον, «κομιάτι», Ἰσχυλ. Γεωμ. 18. 14, 2.

2) τὸ
κατὰ τὸ ἄλυσισμα τοῦ σίτου ἀπολειπόμενον ἔσθρον, Δειναρχ. παρ'
Ἀρποκρ.

3) μικρὸν μέρος παρίδου, ἀλλοχοῦ, κώλου, Λατ.
comina, Δημήτρ. Φαλτ. 9, Κικ. Ὀντ. 62.

κομιαῖτες, ου, ὁ, ὁ ἐν τῇ ἀμύλᾳ μεταχειριζόμενος βράχειας
προτάσεις, Φιλῶστρ. 621.

κομιατικὸς, ἢ, ὄν. (κόμια II. 3) συνιστάμενος ἐκ βρα-
χειῶν προτάσεων, μικρὰ καὶ κ. ἐρωτήματα Λουκ. Δι. Κατηγ. 38.

λόγος ἱερογ. — Ἐπίρρ. — κῶς. Διον. Ἀλ. π. Δημ. 89.

κομιατικὸν (δηλ. μέλος) τὸ, ἴδε ἐν λῆ. κομιάς.

κομιατέον, τό, ὑποκορ. τοῦ κόμια II, «κομιάτι», Ἀλκίφρων
I. 1.

2) βραχέα πρότασις, χωρίον συγγραφῆς, «ρήτῶν», Εὐ-
πολις ἐν Ἀδῆλ. 31, πρὸς. Διον. Ἀλ. π. Συνέδ. 26.

κόμια, τό, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «γύμνα», Λατ. *gymnasia*, Ἡρόδ.
2. 86, 96, Ἰππ. π. Ἀρόρ. 799. — ἑνικὴ λῆξις Ἰδὸν. 66F, Χαιροδ.
1. 373 (ἰσις.), συνήθως ἄκλιτ., ὡς ἐν τοῖς μνημονευθεῖσι χωρίοις·
ἀλλ' ὡσαύτως κλιτὸν, γεν. κόμιας, Ἰππ. καὶ Γαλην. ἑατ. κόμια-
μας Διοσκ. 1. 79, Γαλην., καὶ κόμιαμα Κρόβυλ. ἐν Ἀδῆλ. 3, διόφ.
γερμ. ἐν Προδ. 2. 86· ἴδε Λοβ. εἰς Φρόνυχ. 288. Περὶ τῆς κατα-
λήξεως ἴδε πέπερι.

κομιαδίων, τό, ὑποκορ. τοῦ κόμια, Γαλην.

κομιαδωδής, ες, (εἰδος) ὁμοιος πρὸς κόμια, Θεοφρ. π. Φυσ.
Δι. 5. 10, 2.

κομιαζω. φαίνομαι ὡς κόμια, Διοσκ. 1. 77. σ. 97.

κομιαώδης, ες, = κομιαδωδής, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9,
41, 16.

κομιάς, οὐ, ὁ, (κόπτω) κτύπημα, πληθ. ἴζω· ὡς τὸ Λατ.
planetis (ἐκ τοῦ *plango*), κτύπημα τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ στῆθους
ἐν ὀρνιθολογίᾳ, ἔκοψα κομιάον Ἀρίων, θηρολογία ὀρν. Μηδ-
κόν, Δίσχυλ. Χο. 423, πρὸς. Πίνων 1. 97· ἴδε κόπης, κωπστής.

κόπτω II — ἐντεῦθεν, 2) ἐν τῷ Ἀττικῷ ὁρμάτι, ἄγριος ὁρ-
νός ἀδελφένος ἐναλλάξ ὅρ' ἑνὸς ἢ πλείονος τῶν κομιασίων προσώ-
πων καὶ ὑπὸ τοῦ χοροῦ, (κομιάς δὲ ὀρνθός κομιάς χοροῦ καὶ
ἀπὸ σκηνῆς Ἀριστ. Ποιητ. 12. 3), οἷον αἱ ἐν Δίσχυλ. Ἀγ. 1072-
1185, Χο. 307-478, Πέρσ. 909 τίλ. πρὸς. Ἑρμ. Ἀριστ. ἐν ὀρν. ἀνωτ.,
Elem. Motu. σελ. 733· καλεῖται δὲ καὶ κομιατικὸν (δηλ. μέ-
λος) Πολύδ. Δ'. 53.

κομιάς, ὁ, φροντὶς περὶ τῶν ἡματισμῶν ἢ τῶν κόμησην, «περι-
εργὴς κόμησης» Συνέδ.

κομιαίς, καλλόνιον, καλλωπίζω, αὐτοῦς Ἀριστ. Σοφιστ. Ἐλεγχ.
1. 2· λόγους ἡματισ. 336C. — Μέσ., Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 141.

κομιαί, οὐς, ἢ, κομιαῖστρια, Α. Π. 273.

κόμιασμα, τό, καλλωπισμα, διακόσμησις, Λουκ. Πῶς εἰς Ἰστ.
Συγγρ. 8.

κόμιασος, εως, ἢ, καλλωπισμα, διακόσμησις, Ἀθήν. 568A· —
μεταφ. ἐν τῷ πληθ. παγίδες, δολιχάσματα, Ἰσχυλ.

κομιαωτής, οὐ, ὁ, καλλώνιον, καλλωπιστής, τίνος Λουκ. Μισθ.
Συνόντ. 32, Πλούτ. 2. 348E.

κομιαώζω· μέλλ. -ισω, = κομιαδω. Συνέδ. 83C, ἐν τῷ μστ.
τύπων.

κομιαωτικός, ἢ, ὄν. ἀνέκων ἢ ἀρμόζων εἰς καλλωπίσιν, ἀσκη-
σις Λουκ. Ἰωρ. 2· τὸ κ. τῆς Ιατρικῆς μέρος Γαλην. — ἢ -κη
(δηλ. τέχνη), ἢ τέχνη τοῦ καλλώνιον ἢ καλλωπίζειν, Πλάτ. Γοργ.
463B, 465B· — μεταφ. ἐπὶ ὄνους, Ἑρμ. — Ἐπίρρ. — κῶς.

Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1063.

κομιαώτρια, ἢ, ὀηλ. τοῦ κομιαωτής, ἢ καλλωπιστρία, ἢ ἐπὶ
τοῦ κτενίσματος ὑπηρετρία, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 737, Πλάτ. Πολ.
373C.

κομιαώτριον, τό, ἐργαλεῖον καλλωπιστικῆς, κτενίσσεως τῆς κόμης,
Ἀριστοφ. Ἀποπ. 300, 8.

κομια-τροφέω, τρέφω κόμην μακράν, Λατ. *comian alere*, Στρά-
βων 196.

κομιαζέω· μέλλ. -άσω, = κομιαίω. ὡς καὶ νῦν, καυχῶμαι, με-
γαλυνῶ, Δίσχυλ. Θῆδ. 436, Ἀγ. 1071, κτλ. κ. μέγα Εὐρ. Ἰππ.
978· κ. ἐπὶ τινι, ὑμῶν κομιαστικῶς ἐναντίον τίνος, Δίσχυλ. Θῆδ.
480· — μετ' αἰτί, κ. λόγον, ἐμὴν μεγάλους λόγους, δ' αὐτ. ἐν Ἀγ.
1400, κτλ. κ. γέρας, καυχῶμαι διὰ τὴν ὕμιν μου, τὸ ὑπὲρ-
γνήμ μου, δ' αὐτ. ἐν Εὐμ. 209· οὐ πατρώϊον τὴν τέχνην ἐκόμ-
ισσας Σοφ. ἐν Πλ. 1500· μέγα τι κ. δ' αὐτ. ἐν Ἀλ. 1422· — μετ'
ὀπαρ., καυχῶμαι διὰ, Δίσχυλ. Ἀγ. 1130, Εὐρ. Βάκχ. 340· κ. ὡς ...
Ξαν. Οἰκ. 10. 3. — Παθ., γίνωμαι ἀντικείμενον καυχώσεως, ἐρημιό-
μαι, σὺν ἐκ' ὀλβου Εὐρ. Ἰππ. Μαιν. 64· γόδος .. κομιασέται,
ὀρυεῖται, Δίσχυλ. Θῆδ. 500· τίνας δὲ .. παῖς πατρός κομια-
σέται; τίνος πατρός υἱὸς λέγεται ὕτι εἶναι; Εὐρ. Ἄλκ. 437, πρὸς.
Ἦρ. Μαιν. 64. — ὡς τὸ κομιαίω, σπάνιον παρὰ πειολόγοις, Λυσ.
105. 2., 107. 27, Ξεν. Συμπ. 4. 19, Οἰκ. ἐν ὀρν. ἀνωτ.

κομιαζέσθαι, ὁ, κομ. λῆξις. ὁ ἐκ κόμιας = κόμιαστής, κόμια-
πορῆμων ἄνθρωπος, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1126.

κόμψασμα, τό, μόνον ἐν τῷ πληθ., καυχῆσαι, καυχῆσιολογία, κομπαστικὸς λόγος, Δίσχυλ. Πρ. 361, Θιβ. 551, 794, Ἀριστοφ. Πάτρ. 940, Ἀρρ. Ἰνδ. 5. 13.

κομπασμός, ὁ = κόμψασμα. Πλουτ. Σόλ. 16. κομπαστής, οὗ, ὁ, ὁ κομπάζων, ἀλαζών, Πλουτ. Κράσσ. 16. κομπαστικός, ἡ, ὄν, ὁ κομπάζων ἀλαζών, ἀλαζονικός, Πολυδ. Θ'. 146. Ἐπίρρ. -κῶς, αὐτόθι 147.

κομπέω, (κόμπος) κροῦω, ἀντηχῶ, κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι ρακινδός. Πλ. Μ. 151' ἐπὶ ἤχου κρουομένου σκεύους, κ. χύτραν, λοπάδα, κυτῶ, ἐπικρούω πλῆθυνον ἀγγείων, ὅπως ἴδω μήπως εἶναι βεβλαμμένον, Διογ. Λ. Β. 30 (κατὰ διόρθωσιν ἐκ τοῦ Εὐστ. 896. 61 ἀντίσκοποῦμεν), πρβλ. 2. 78.—κόμπης. II.

μεταφ., ὡς τὸ κομπάζω, κομπορρημονῶ, ὁμιλῶ μετὰ κόμπου, μεγαληγορῶ, καυχῶμαι, Λατιν. cunctari, τί κομπέω παρὰ καιρόν; Πινδ. II. 10. 4' κομπ. ἑλλως. Ἡρόδ. 5. 41' ὡς σὺ κομπεῖς Εὐρ. Ὀρ. 571' μετὰ συστοίχ. αἰτ., κομπ. μύθον, ὁμιλῶ λόγον πλήρη καυχῆσεως, Σοφ. Αἴ. 770' ὁψήλ' ἐκόμπεις αὐτόν. 1230.

2) μετ' αἰτ., καυχῶμαι ἐπὶ τινι, κ. γόμους Δίσχυλ. Πρ. 947. —Παθ., ὁπλίζεται, ὅσοι περ κομποῦνται, περὶ ὧν ὑπάρχει καυχῆσις, Θουκ. 6. 17.

3) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., καυχῶμαι ὅτι ..., Εὐρ. Πη. 815' οὐδὲν, κ. ἔπας ..., καυχῶμαι πῶς ..., Σοφ. Ο. Κ. 1149.—Ὡς τὸ κομπάζω, σπάνιον παρὰ πεζογράφους.

κομπ-ηγόρος, ὄν, ὁμιλῶν κομπαστικῶς, Πασχ. κομπηρός, ἄ, ὄν, κομπαστικός, μόνον ἐν τῷ ἐπιρρήμ. -ρῶς, Σχόλ. Βασιλ. εἰς Γρηγ. Ναζ. συγκρ. -οτέρως, Τζέτζ.

κομπισμός, ὁ, -τριλισμός· ἐπὶ μουσικοῦ ὄργανου, «κομπισμός δὲ ἐστὶν ὅταν τὸν αὐτὸν φθόγγον πλεονάκῃς ἢ ἀπαῖ κατὰ μέλος ὀργανικὸν παραλμβάνωμεν» ἐπὶ τῆς φωνῆς ἐκλείτο μελισμός· ἐπὶ ἀμοτέρων δὲ τερετισμός, Μανουὴλ Πρυένν. Ἀρμον. σ. 481 ἐκδ. Wall.

κομπο-λαῖκew, ὁμιλῶ κομπάζων, εἶμαι κομπαστής, Ἀριστοφ. Πάτρ. 961' παρὰ τῷ Τζέτζ., κομπολοῖκew — ὡς αὐτοῦς κομπο-λαῖκῶθης ἢ -λαῖκῶθης, οὐ, ὁ, μέγας κομπαστής, Ἀριστοφ. Ἀχ. 589, 1182, ἴσως μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ ὀνόματος Δάμαχος. κομπο-λογέω, ὁμιλῶ κομπαστικῶς, Ἰουστίν. Μάρτ. -λογημα, τό, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 80.—κομπολογία, ἡ, Μενάνδρ. Ἰστ. σ. 354, 16, ἐκδ. Βόνν., Σουΐδ., ἐν λέξ. Ὑψαγόρους.

κομπο-ποιέω, ἀλαζονεύομαι, ποιῶ τι μετὰ κόμπου, κομπολογῶ, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 666C.

κομπορρηματυχηματομετεωροφάναξ, ὁ, ὁ ἐπὶ χρήμασι κομπορρημονῶν μετεωρολόγος, κομπικὸν ἐπιθετον, ὅπερ εἰς τὸν Κροῖστον ἔδωκεν ὁ Τζέτζης, Χειρογρ. Ἐπιστ. 4, cod. Reg. 2644, fol. 70A.

κομπορ-ρήμων, ὄν, ὁ ὁμιλῶν μετὰ κόμπου Ἐπίρρ. -ρημόνως— οὐσιαστ. κομπορρημοσύνη, ἡ, ἡ μετὰ κόμπου ὁμιλία, Θ. Λάσκ. Χειρογρ. cod. Reg. 1193, fol. 73A.

κόμπης, ὁ, κύπος, ὀδρύος, κρότος, ἴλιος· ὁ ἐκ τῆς συγκρούσεως δύο σωμάτων παραγόμενος, οἷον ἐπὶ τῶν ὀδόντων τοῦ κάπρου, ὅταν ἀκονᾷ αὐτόν, ὑπαί δὲ τε κόμπος ἐδόντων γίγνεται Πλ. Α. 417, Μ. 149· ὁ κύπος τῶν ποδῶν τῶν ἄρρουμενῶν, πολλὸς δ' ὑπὸ κόμπος ἔρωρεν Ὀδ. Θ. 380· ὁ κρότος ἡ κοδωνισμός μετὰλλου, Εὐρ. Ρῆς. 384' πρβλ. κομπέω. II.

μεταφ., καυχῆσαι, κομπορρημοσύνη, ὁ κόμπος οὐ κατ' ἀνθρώπου φρονεῖ Δίσχυλ. Θιβ. 425, πρβλ. 473, Ἀχ. 613· οὐ πεπλάσμενος δ' κ., ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 1031· Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους ὑπερεχθαίρει Σοφ. Ἀντ. 127' κ. πάρεστι, δηλ. ὑπερφάνευσαι διὰ τὸ ἔργον, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 96' σπάν. παρὰ πεζογράφους, ὅρα μὴ μάτην κ. ὁ λόγος εἰρημένος εἴη Ἡρόδ. 7. 103· οὐ λέγων κ. τὰδε, μᾶλλον ἢ ἔργων κ. ἀλήθεια Θουκ. 2. 41· κ. καὶ ἀλαζονεία Δίσχυλ. 37. 36' παρὰ κωμ., κ. κενὸι ψοφοῦσιν Ἀλεξ. ἐν «Ἀσωτοδιδασκάλῳ» 1. 9. 2) σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασίᾳ, ἔπαινος, Πινδ. I. 1. 60., 5 (4) 30.

κομπός, ὁ, = κομπαστής, Εὐρ. Φοίν. 600' κομπός λόγος Ἐτυμολ. Μέγ. 527. 47. Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀρχαῖ. 67. 2.

κομπο-φάκελορ-ρήμων, ὄν, γεν. ονος, ὁ ἔχων φακέλους πομπῶν λόγων καὶ μεταχειριζόμενος αὐτούς, σκωπτικὸν ἐπὶ τοῦ Δίσχυλου ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 839, ἐνεκα τῶν μακρῶν συνθέτων αὐτοῦ λέξεων.—κομποφακελλορρημοσύνη, ἴω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. Πολιτ. 3. 7.

κομπῶ, = κομπέω, Διον Κ. 43. 22, ἐν τῷ Παθ. κομπῶδεια, ἡ, κόμπος, κομπορρημοσύνη, Ψευδο-Ἄρυσ. τ. 10, σ. 873C.

κομπῶδης, ες, (εἰδος) κομπαστικός, κενόδοξος, κομπῶδιστα προσποίησις Θουκ. 2. 62' τὸ κομπῶδες, τὸ κομπαστικόν, ὁ κόμπος, ὁ αὐτ. 5. 68' τὸ κ. καὶ σοδαρὸν Πλουτ. Σόλ. 16. Ἐπίρρ. -δῶς, Σχολ. Θουκ. 8. 81.

κομπέκτωρ, ορος, ὁ, τὸ Λατ. confector, ὁ καταργαζόμενος, φονεύων τὰ θηρία ἐν ἀμφιθέατροις, Πολυκάρπ. Μαρτ. 16.

κομφεία, ἡ, ἡ λεπτότης, κομφότης, τὸ κόσμιον, ἰδίως τῆς γλώσσης, τὰς .. τοιαύτας κομφείας, τοιαύτας λεπτότητας, Λατ. subtilia, Πλάτ. Φαῖδρ. 101C, πρβλ. Λουκ. Ἰερομ. 8.

κομφευμα, τό, ὁ κομφὲς τρόπος, κομφύτης, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 4, Λουκ. Ἰερομ. 54, Ἰαλην.

κομφ-ευρεπικῶς, Ἐπίρρ., μὲ κομφεύματα Εὐριπίδου (συγκεκριμένον ἐκ τοῦ κομφευρεπιδικῶς, ὅπερ ἦν ἡ ἀρχαία γραφή, Ἀριστοφ. Ἰππ. 18.

κομφευτικός, ἡ, ὄν, ἔχων κλίσην πρὸς κομφείαν, κομφευόμενος, Νικήτ. Χρον. 234D.

κομφευτός, ὄν, = κομφός, εἰς γρ. παρὰ Διονυσ. Ἀλ.-ῖδε ἐν λέξ. ἀκομφευτος.

κομφεύω, (κομφός), ὁμιλῶ περὶ τινος κομφῶς, λεπτολογῶ, σαφίζομαι, κομφεὺς νῦν τὴν δόξαν, εἰα τῶρα, λεπτολογεῖ ἢ σαφιστεὺς ἐπὶ τῆς λέξεως δόξα (ἐν σχέσει πρὸς τὸν προηγούμενον στίχον), Σοφ. Ἀντ. 324'—ἀλλὰ κατὰ τὴν πλείστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ τοῦτο κομφευσάμενος, ὁ εὐρὺν τοῦτο τὸ σόφισμα, ταύτην τὴν λεπτολογίαν, Πλάτ. Πολ. 489C' πρέπει .. σοφιστὴ τὰ τοιαῦτα κομφευσέσθαι δ' αὐτ. ἐν Ἀχ. 197D' κ. ὡς .., ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 430D.

οὕτως ἐν τῷ παθ. πρῶμ., αὐτὸ τοῦτο καὶ κεκομφεῦται, ἔχει ἀποδείξει τὸ λεπτολόγον τοῦτο παράδοξον, ὁ αὐτ. ἐν Φαῖδρ. 227C' οἱ τὰ πολιτικά κεκομφεῦμένοι Φίλων 1. 448, πρβλ. ἐκκομφεῦομαι. 2) Παθ., προσποιεῖμαι τὴν κομφῶν, πράττω ἢ λέγω κομφῶς, φέρομαι μὲ κομφότητα καὶ χάριν, ὁμιλῶ μὲ χάριν, μὲ λεπτότητα, ἤδεσθαι κομφεῦόμενος, χαλῶ νὰ ἐπιδεικνύομαι, λεγόμενον ἐπὶ τοιμητῶν (κτῶν πρωτοπείρων, Ἰππ. π. Ἀρρ. 832' ἐπὶ πραγματίων, προσαγγίζον κεκομφεῦμένον, κομφῶς πεποιημένον, Πλάτ. Φίληθ. 56C' ὁ λόγος ὑπὸ τῶν τοιούτων κεκομφεῦται σχημάτων Διονύς. Ἀλ. π. Ἰσοκρ. 14' πρβλ. Kuhnke εἰς Ὑμν.

κομφο-επής, ες, ὁ ὁμιλῶν κομφῶς, χαρίεις ἐν συναναστροφῇ, Κύριλλ. Ἀλ. IV. 828B.—κομφοέπεια, ἡ, κεκαλλιεπημένος λόγος, Κύριλλ. κατὰ Ἰουλ. 3. σ. 76A.

κομφολεσχέω, = τῷ ἔπομ., Θεοδ. Προδρ. Ἐπιστ. σ. 71.

κομφολογέω, ὁμιλῶ κομφῶς, γλαφυρῶς, Ἐκκλ. Ἀριστοκλ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. σ. 760D, καὶ κομφολογία, ἡ, γλαφυρά, κομφὴ ὁμιλία, Κύριλλ. κ. Ἰουλιαν. 3. σ. 76A' ἐκ τοῦ κομφολόγους, ὄν, = κομφοεπής, Διόσκ. Μυθ. 192, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3. σ. 244C.

κομφο-πρεπής, ες, ὁ μετὰ κομφέτητος εὐπρεπής, μοῦσα Ἀριστοφ. Νεφ. 1030.

κομφός, ἡ, ὄν, (κομέω) καλῶς, εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος, κεκαλλωπισμένος, Λατ. comitatus· ἐντεθεῖς, εὐχαρὶς ἀνθρώπος, Λατ. bellus homo, Ἀριστοφ. Σπ. 1317, Ἀλεξ. ἐν «Πολυκλείᾳ» 1, Τιμοκρῶν 6.

2) εὐπρεπής, ἐπὶχαρὶς, γλαφυρός, εὐρύς, πνευματώδης, δεξιός, ἐπὶ προσωπῶν καὶ τῶν λόγων αὐτῶν καὶ πράξεων, κ. θεατῶν Κρατίν. ἐν «Πολυκλείᾳ» 1, πρβλ. ἐν «Ἀλέχῳ» 155' ἔσμεν ἅπαντα κομφῶι ἀνδρες Εὐπολ. ἐν «Κόλαξι» 1' κ. ἐν συνουσίᾳ Ἀριστοφ. Νεφ. 649, πρβλ. Βατρ. 967, Πλάτ. Γοργ. 493A' κ. περὶ τι, εὐρύς ὡς πρὸς .., ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 495D, Κρατ. 405D' ἐπὶ τῶν ἐμφάνων τοῦ κυνός, λεπτός, δεύς, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 376A' μὰ γῆν .., μὴ γῶ νόημα κομφότερον ἤκουσά πω, ἐπινέησιν λεπτότεραν .., Ἀριστοφ. Ὀρν. 195' ἴδιως ἐπὶ σκωπτικῆς σημασίας, ἐμπαικτικῶς, ἐπὶ τῶν σοφιστῶν, αἵτινες ὑπὲρ τοῦ δέον ἐπετολόγουν περὶ πάντων ὅσα ἔλεγον καὶ ἔπραττον, λεπτός, ὑπερακριβής, τρίβων γὰρ εἰ τὰ κομφά Εὐρ. Ρῆς. 625' κομφός γ' ὁ κῆρυξ καὶ πάρεργάτης λόγῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἰκέτ. 426' μὴ μοι τὰ κομφά .., ἀλλ' ὦν πόλεος δεῖ δ' αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 16' τῶν ἱσχυρῶν οἱ κ. ἢ περιεργοί Ἀριστ. π. Ἀναπν. 21, 7' οὕτως, κ. σοφίσματα Εὐρ. παρὰ Στοδ. σ. 56. 13' κομφότερος .. ὁ λόγος ἢ κατ' ἐμέ, παρὰ πολὺ λεπτός, Πλάτ. Κρατ. 429D'—ἀλλ' ὁ Πλάτων συνήθως μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ καλῆς σημασίας κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Μορ., πρβλ. Διον. Κωμ. ἐν «Ὀμολογίᾳ» 1, 1'—τὸ κομφόν, = ἡ κομφότης, Ἀριστ. Πολιτ. 2. 6, 6. 3) ἐπὶ πραγματίων, ὡς καὶ νῦν, κομφόν, γλαφυρόν, νόστιμον, ἀστεῖον, τὸ πράγμα κομφόν (ἔστι) Ἀριστοφ. Θεσμ. 93, πρβλ. 400' πάντων δὲ κομφότατον Πλάτ. Φαῖδρ. 230C' τοῦτ' ἔχει κομφότατον, ταῦτο εἶναι τὸ ἀστεύστατον, ὁ αὐτ. ἐν Θεατῶν. 171A' τὰ κομφά ταῦτο χλονίσκια, τὰ εὐμορφα ταῦτα χλανίδια, Δίσχυλ. 18. 30' τὸ θῆλυ τοῦ πόδας ἔχει κομφότερους, λεπτοτέρους, εὐμορφοτέρους, Ἀριστ. Φυσιογ. 5, 5.

II. Ἐπίρρ. κομφῶς, μετὰ κομφότητος, ἀντιθετ. τοῦ ἀπλῶς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1016, Πλάτ. κτλ. συγκρ. -οτέρας, Ἰσοκρ. Ἀντιδ. 3 203' ὡσαύτως· κομφότερον ἔχω, εἶμαι καλλίτερα κατὰ τὴν ὑγείαν, Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. 8', 52, πρβλ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 10, 13.—Ὑπερθ. -άεστα. ὁ αὐτ. Λουκ. 89' ὁ καὶ δοκεῖ λέγεσθαι κομφότατα, ὅπερ καὶ νομίζεται διὰ λέξεως κομφοφανέστατα, Πλάτ. Θεατῶν. 202D.—Ἀέτις Ἀττ., κυρίως ἀπαντῶσα παρὰ τοῖς κωμικοῖς καὶ τοῖς πεζολόγοις· ἐκ τῶν τραγικῶν μόνος ὁ Εὐριπίδης μετεχειρίσθη αὐτήν.

κομφότης, ητος, ἡ, = κομφεία, λεπτότης, χάρις, γλαφυρότης, ἰδίως γλώσσης, Ἰσοκρ. 233A (διάφ. γρ. φ. κομολότητος), Πλάτ. Ἐπιστ. 358C, Πλούτ. 2. 353E.

κονάδew, (κόναδος) Ἐπικ. ῥῆμ., ἡζῶ, φορῶ, ἀντηχῶ, ἀποτελῶ ἤχον, κλαγγήν, ἰδίως ἐπὶ μεταλλικῶν σωματίων, εἰρηλὲς πῆλγος σμερδαλέον κονάδῃσε Πλ. Ο. 648, πρβλ. Φ. 393 (ἴδε

κοναβιῶδον)· ὁνηχῶς, ἀμφὶ δὲ νῆας σμερδολέον κονάβησαν ἀσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν B. 334, II. 277· ἀμφὶ δὲ δῶμα σμ. κον. 'Οδ. P. 542· ἀμφὶ δὲ γαῖα σμ. κον. 'Πρ. Θ. 840.

κονάβηδον, 'Επ. μετὰ κονάβου, κρότου, ψόφου, ἀντηχήσεως, κλαγγῆς, 'Ανθ. II. 7, 531.

κονάβιζω, = κοναβέω, περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς σμερδολέον κονάβιζε 'Ιλ. N. 498, πρβλ. Φ. 255· αὐτὰρ ὑπὸ χθῶν σμ. κον. ποδῶν 'Ιλ. B. 466.

κόναβος ὁ, κρότος, πάταγος, κτύπος, κλαγγή, θόρυβος, κόναδος· ἀνδρῶν τ' ὀλλυμένων, νηῶν θ' ἄμα ἀγνυμένων 'Οδ. K. 122, πρβλ. 'Πρ. Θ. 709.—'Επ. λέξ. ἐν χρήσει καὶ παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 160 (ἐν χορικῶ, κ. χαλκοδέτων σακέων), πρβλ. Δουκ. Πῶς δεῖ 'Ιστ. Συγγρ. 22. ('Ισως ὀνομασθῇ ὁ Curt. ὑποθέτει √KON, KAN, παραβέβηκεν Σανασρ. kan-kan (campana), kvan (sonare), Δατ. can-o.)

κοναρός, α. ὄν, εὐτραφής, πῖον, δραστήριος, 'Πούχ.· συγκρ. κοναρώτερον, «ἐραστήκετερον» ἡ αὐτ.

κόνδαξ, ἄκος, ὁ, πῖθ. ἢ ἐν λίξ. κύνδαλιμῆς περιγραφομένη παιδεία (ἴδε κόνταξ)·—μετὰρ, κόνδακα παίζειν, ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας, 'Ανθ. II. 5, 61.

κονδύτος αἶνος, ὁ, τὸ Δατ. vinum conditum, οἶνος ἀρωματισμένος, Γεωπ. 8, 31· ὡς οὖς, τὸ κονδύτεον = κονδύτος αἶνος, Μοσχ. 77, κλ.

κονδύλλη, ἡ, φυτὸν τι ἔμοιον τῷ κικωρίῳ, Διοσκ. 2, 160.

κύνδῦ, νος, τὸ, εἶδος ἐκπύματος, ποτηρίου, Κομμ. παρ' Ἀθην. 477F, κέε, πρβλ. 784Δ, 'Εσθ. (Πεν. ΜΔ', 2, κ. ἀλλ.)·—λέγεται ὅτι εἶναι Περσικὴ λέξις, ἴδε Σιμν. Διαλ. σελ. 91·—Καθ' Ἡσυχ.· «κύνδῦ ποτήριον βαρβαρικόν, κυνδόν».

κονδύλη, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ κονδύλη, ὅ, ἴδε.

κονδύλιζω· μέλλ. -ίσω. (κόνδυλος) κυτῶν διὰ τῆς πυγμῆς (εἰς τοῦ γρόνθου) Ὑπερβ. παρὰ Πολυδ. Θ', 76.—Παθ., ὑπὸ συννηθείας Λυγγίν. 44· βιαίτερον .. διαλεγόμενον κονδύλιζεσθαι Διογ. Α. 2, 21.

κονδύλιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κύνδυλος, 'Δειόνηκ. ἐν «Χαλκιδικῶ» 1· (πῖθ. ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ κονδύλων).

κονδύλισμός, ὁ, κτύπημα διὰ τῆς πυγμῆς, γρονθοκόπημα, κακομεταχείρισις, 'Αριστ. 2, 16, 'Εσθ. (Σορονίας B', 8).

κονδύλομαι, Παθ., ἐξογκῶμαι, «κονδύλομαι»· ἀντιοῦσαι· καθάπερ ἐπὶ τῶν βρασσομένων ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὕδατων· 'Πούχ.

κόνδυλος, ὁ, προέχων ἄρμος τοῦ δακτύλου, «κλειδωσις»· 'Αριστ. π. τὰ Z. 'Ιστ. 1, 15, 3· ἐν τῷ πληθ., οἱ ἄρμοι τῶν δακτύλων, 'Ππ. π. 'Αρρ. 780· ἐντεῦθεν, ἡ κεκλεισμένη παλάμη τῆς χειρὸς, πυγμῆς, «γρόνθος», ἢ «γροθιά», «μπουνιά»· κονδύλις ἡμοττότημην (ἴδε ἄρμωζω I. 4)· κονδύλοις νουθετεῖν τινα 'Αριστ. Σρ. 254· καὶ αὖτως ἐν τῷ ἐνικ., αὐτοῖσι 1503· δοῦναι κόνδυλον τινι Πλούτ. 2, 439D· κονδύλω καθικέσθαι τινὸς ὁ αὐτ. ἐν 'Αλκιδ. 7, κλ., κονδύλοις πατάξαι, ἥτοι ἀντίθετος, τῷ· ἐπὶ κόρρης (ράπισμα εἰς τὴν πρόσωπον), Δημ. 537, ἐν τέλ.· παροίμ., κολλῦραν καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ, «κολλῶσιν καὶ ἐξὸς διὰ προσάγει», ἐνλ. «γροθὺς», 'Αριστ. Εἰρ. 123, ἐνλ. ἴδε Σχολ.· λόγον ἔχειν τοῦ κονδύλου προχειρότερον Πλούτ. Κλέων Νεώτ. 1· νῆ τοῦς κονδύλους, μὰ τοὺς γρόνθους τοὺς, κυρικὸς ἥρκος, 'Αριστ. 'Ππ. 411· πρβλ. κύλαφος.

II. καθόλου, ὁ ἄρμος πάσης ἀρθρώσεως, οἶον τοῦ πήχεως, Γαλην. 12, 261, Πολυδ. Α', 141.

III. πᾶν σκληρὸν καὶ ὁστεῶδες ὄγκωμα, ὡς τὸ κονδύλωμα, 'Ππ. 1125II, 1131D. ('Ο 'Πούχ. ἔχει· «κόνδοι» κεραῖαι, ἀστράγαλοι, ὀγκώματα, ὄγκοι).

κονδύλῳδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος-πρὸς κόνδυλον, ἐξογκωμένος, 'Ππ. Μοχλ. 841, κλ.

κονδύλωμα, τὸ, ὄγκος, τυλῶδες οἶδημα, 'Ππ. 893C, II, Γαλην.

κονδύλωσις, εως, ἡ=τῷ προηγ., 'Ππ. 893B, P.

κονέω, (κόνις) ἐγείρω κόνιν, κονιορτόν· καθόλου, ἐπιλόγομαι, σπεύδω, σκόνει· σπεύδεις, τρέχει· 'Πούχ., 'Ετυμολ. Μέγ. 268, 29· ἐκ διαιρησέως τοῦ 'Ιακωφίου ἐν 'Ανθ. II. 13, 23· ἀλλαχού μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ ἐγκονέω· διότι τὸ ἐκονέω εἶναι ἐξ ἄλλης βίτης, ἴδε ἐν λέξ. διέκονος.

κονή ἢ κόνη, ἡ, (κένω = κτείνω) φόνος, 'Πούχ.· πρβλ. κατακονά.

κονητής, οὔ, ὁ, θεράπων, διέκονος, ὑπηρετής, 'Πούχ.

κονία, ἰων. καὶ 'Επικ. -ία, ἡ, (κόνις)· 1) «σκόνη», μάλας ἡ ἐγείρομένη διὰ τῶν πύλων, κονιορτός, ποδῶν ὑπὲρνερος κονία ἵσταται· ἀειρομένη 'Ιλ. B. 150· ὑπὸ δὲ σφιν ὠρτο κονία Α. 151· παρ' Ὀμήρῳ ὡσαύτως κατὰ πληθ., ὡς τὸ Δατ. nrepiat, ἐπειδὴ ἐκ πολλῶν κόνων ἀποτελεῖται, καὶ ὁ 'Επικ. ἐν κονίῃσι 'Οδ. Σ. 98· ἐν κονίῃσι πρῶτον 'Ιλ. Σ. 315, κτλ., πρηνέες ἐν κονίῃσιν B. 418, πρβλ. 'Ππ. 'Ασιπ. 'Πρ. 365· αἵματι καὶ κονίῃσι πεφυρμένους 'Ιλ., κτλ., αὖτως παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, Αἰσχύλ. 'Αγ. Θ4, Εὐρ. 'Ανδρ. 112, 'Ικέτ. 821, 'Αριστ. 'Αχ. 18·—πρβλ. ἀκονιτέ.

2) ἄμμος ἡ ἵδρις τῆς κοίτης ποταμοῦ (ἴδε ὑπερέπκω), 'Ιλ. Φ. 271.

3) τέρεξ, ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ Δατ. cineres, κατ' ἄρ' ἔχει· ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν 'Οδ. II. 153,

πρβλ. 160.

II. λεπτή κόνις ἣν ἐπέραινον ἐπὶ τὰ σώματα τῶν παλαιστῶν, ἀφ' οὗ δι' ἐλαίου ἠλείφοντο, ὅπως εὐληπότεροι γίνονται εἰς τοὺς ἀντιπάλους τῶν·—ἡ κόνις αὕτη ἐχρησιμοποιεῖτο ὡσαύτως κατὰ τὸ λουτρόν ὡς καθαρτικὸν μέσον, ὡς «κατασταλαγή» ἢ «ὀλυσιθῶν», Δατ. lixivium, καὶ πῶανως ἦτο ἀλκαλική τις κόνις χρῆσιμεύουσα ἀντὶ σάπης, λούειν ἀντι κονίας 'Αριστ. Λυσ. 470 (ἐνθα ὑπάρχει λογοπαίγνιον ἐπὶ τῆς λέξεως ἀκονιτέ), πρβλ. Βατρ. 713, Πλάτ. Πολ. 430B· κ. ἀσδέστου, στακτῇ, σαπωνοειδέϊ, βαλανευτικῇ, Γαλην., κλ.· πρβλ. κόνις II, Κιμωλία, νέτριον.

III. ἄσπετος, τίτανος, ὕστ, 382, 36· πρβλ. κονιάσις, κονιάς. ('Ο 'Ομ. ἔχει· ἔν τῇ τετρασύνδωμ πτώσει κονίῃσι, ἔν τῷ τρισύνδωμ, διάφ. γραφ. ἐν τοῖς ἀντιφρῶν μνημονεύειται χωρίοις· παρ' Ἀττ., ἔν δακτυλ. ἀναπαιστ. στίχοις, π. χ. Αἰσχύλ. 'Αγ. Θ4, Εὐρ. 'Ανδρ. 112, 'Αριστ. Βάτρ. 713· ἀλλὰ ἔν ἱαμβ., ὡς 'Αριστ. 'Αχ. 18, Λυσ. 470).

κονιάζω, = κονιάω, Γεωπ. 13, 4, 2.

κονιάμα, ἰων. -ημα, τὸ, (κονιάω) ἀσβέτωμα, 'Ππ. 1212F, 'Αριστ. π. Z. Γεν. 1, 10, 8, π. Νριω. 1, 11, 5, 4, Θιδρ., κλ.·—ἐν τῷ πληθ., μικραὶ ἐπισκευαὶ, ἀσβεστώματα, Δημ. 175, 4.

κονιάσις, εως, ἡ, ἡ διὰ κονιάματος ἐπάληψις, ἀσβέτωμα, «ἀσπρισμα», Σπλ. 'Επιγρ. 1625, 16., 2207, 'Πούχ., πῖθ. γραφῇ ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 4, 10, 4.

κονιάτης, οὔ, ὁ, ὁ ἀσβεστώνων, ἀσβεστωτής, Γαλην.· ὄνομα δράματος τοῦ 'Αμφιδος, Πολυδ. Z', 125.

κονιάτης, ἡ, ὁν, ἀσβεστωμένος ἢ μετὰ πᾶσαν ἀληγμμένης (ἴδε τὸ ἐπὶ), Σεν. 'Αν. 4, 2, 22.

κονία, (κονία III) ἐπιγρῶ δι' ἀσβέσεων, ἀσβεστώνων, «ἀσπριζω», Δατ. deallhato, Δημ. 80, 16., 689, 24, κτλ.·—Μέσ., κ. τὰς ἐγγλεῖωνας, βάλλω καὶ ἀσβεστώσῃσιν αὐτοὺς, 'Αριστ. π. τὰ Z. 'Ιστ. 2, 34·—Παθ., Πλούτ. Κάτων Πρεσβύτ. 4, Σπλ. 'Επιγρ. 1624, 16· τάφοι κεκοινωμένοι Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ', 27.

2) καθόλου, ἐπιγρῶ, ὡς π. χ. διὰ πύσης, ἀγγεῖα κεκοινωμένα Διδ. 19, 94.

3) μεταφορ., κ. τὸ πρόσωπον, χρίω, χρωματίζω, καθίστω αὐτὸ ἀλλοῦν, φιλοστρ. 'Επιστ. 22.

κονε-βάτεια, ἡ, (βαίνω) τὸ πορεύεσθαι ἐντὸς κόνεως, 'Ππ. 306, 55 (πιθανὴ γραφὴ ἀντὶ σχινοῦσπατέρεσι, ἴδε Λαβέν. εἰς Φρύν. 521),

κονιεύεις, ἰδους, ἡ, Σικελ. ὄνομα ἀντὶ φύλλων, Διοσκ. ἐκ τῶν νήλων, 4, 70.

κονίζω, ἴδε ἐν λ. κονίω.

κόνικλος, ἴδε ἐν λ. κύνικλος.

κονίλη [ι], ἡ, φυτὸν τι ἐκ τοῦ εἵδους τοῦ ὀριγάνου, Διοσκ. 8, 34, 50, Νικ. Θ. 620.

κόνειον, τὸ, κονία, Σουῖδ. II. ἴδε ἐν λ. κόνειον.

κονιορτός, ὁ, (κόνις, ἐρρυμ) κόνις ἐγείρομένη ἢ παρασπασμένη, νέφος κόνεως, ὡς δταν προχωρῇ ἡ φάλαγγ στρατῶς, κιν. κονιορτός, 'Πρβ. 8, 05· ὁ κ. δῆλος αὐτῶν ὡς ὁμοῦ προσκείμενων 'Αριστ. 'Ππ. 245, πρβλ. Θεωμ. 4, 44· κ. τῆς ὕλης νιωσι κεκαυμένης, δηλ. νίφας = ἵσρας ἐκ ἐξῶν, Θεωμ. 1, 34· ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ Πλάτ. Πολ. 490D.

II. μεταφ. ἐπὶ ἀναβάσει ἀνθρώπου, χαίρει τις αὐγμῶν ἢ ῥυτίδων, κονιορτὸς ἀναπέφηνεν 'Αναξανδρ. ἐν 'Οδυσσεύ 2, 6, πρβλ. 'Αριστοφάνης ἐν «Πυθαγορίστῃ» 1, 8· Εὐκτῆμων ὁ κ. Δημ. 547 ἐν τέλ.

κονιορτώω, κατακαλύπτω διὰ κονιορτοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 2, 7, 5.

κονιορτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος κονιορτῇ, πλήρης κονιορτοῦ, 'Αριστ. π. τὰ Z. 'Ιστ. 5, 32, 1, Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 4, 16, 1, Γαλην.

κόνιος, α. ὄν, (κόνις) κονιορτώδης, χέρσος Πινδ. N. 9, 102.

II. ἐγείρων κονιορτόν, ἐπὶθ. τοῦ διδ. Πικρ. 1, 40, 6.

κονί-πυδες, [ι], οἱ, ἔχοντες τοὺς πόδας πλήρεις κόνεως ἐπὶ τοῦ δούλων ἐν 'Επιδαύρῳ, Πλούτ. 2, 991E· καλούμενοι ὑπὸ τοῦ 'Πούχ. κονιορτόποδες, πρβλ. Τίμειν, 'Ιστορ. τῆς 'Ελλάδος 1, σελ. 417· εἶδος σκνδάλου καλύπτοντος μόνον μικρὸν μέρος τοῦ ποδός, 'Αριστ. 'Εκκλ. 848, Κλημ. 'Αλ. 241, Πολυδ. Z', 86, Σουῖδ.,—ἐν τῷ Μισγ. 'Ετυμ. 529, 3 καὶ Σουῖδ., κονιόπυς.

κόνις, ιος, 'Αττ. εως ἢ εως Εὐρ. Κόλλ. 641· ἡ δοτ. κόνι ἀντὶ κόνις 'Ιλ. O. 18, 'Οδ. Α. 191· (πρβλ. Δατ. cinis)·—ὡς τὴ κονία. «σκόνη», κόνιος δεδραγμένος 'Ιλ. N. 393, κτλ., ὡς ἡμ. ἄμα ἀναριθμητῶν πληθους, εἰ μοι τόσα δοίη, ὅσα φάμαρθε τις κόνις τε 1, 385· κόνις δὲ σφ' ἀμφιδεδόξῃ 'Πρ. Δατ. 'Πρακλ. 621· κόνιν, ἀναυδὸν ἀγγεῖον στρατοῦ (πρβλ. νάπαις) Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 180· αἶμα κ. πίνει ἡ ἀνασπῆ δ' αὖν. ἐν Θιδρ. 736, Εὐκλ. 647· κ. διψία, διψός Σορ. 'Αντ. 247, 429·—ἐπὶ τοῦ τάρου, κόνις κατακρύπτει τινὰ Πινδ. O. 8, 104, πρβλ. Σοφ. O. K. 400, 'Πλ. 435, κτλ. (ἴδε ἐν λέξ. κατακρύπτω)·—κόντι φέρειν κάρα, ὡς σημειῖον πλῆθους, Εὐρ. 'Εκκ. 896·—ἡ ἐπὶ χερσὶ κόνις, Πολυδ. Z', 07.

2) τίττα, «στάχτη», ἐν κόνι ἀγχι πυρός 'Οδ. Α. 191· κόνιν αἰθαλόεσσαν χεῖρατο κὰκ κεφαλῆς 'Ιλ. Σ. 23, πρβλ. Θιδρ. 24, 91.

III. κονία II, Λουκ. 'Ανάλ. 20· μεταφ. ἐπὶ κόπου ἢ μόθου, πάντα ἡγῆται μία κόνια Λουκ. Νικρ. Δίλλ. 1, 3· πρβλ. ἀκονιτέ·—παρὰ Πλούτ. 2, 697A, κδ-

νιν (στακτήν κονίαν, «ἀλυσίαν») είναι πιθανώς σφάλμα ἀντὶ κονίαν. (κόνιν 'Πλ. Β. 23, κόνις Β. 18, 'Οδ. Α. 121, κόνις, κόνιν Διόφυλ. Πρ. 1085, Σουίβ. 180, 783—'εἰ ἐν τῇ γεν., ἴδε ἀνωτ. κονίς (οὐκ) κόνις, 'Αρχαῖος. 32, 7), ἰδὼς, ἢ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ πλῇ, κονίδες, τὰ ὡς τῶν θειῶν, φυλλῶν καὶ κόρων, «κόνιδες», 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5, 1, 9, 5, 31, 1. (Λατ. *lindes* 'Αγ-γλο-Σαξονικ. *linet* (nit) 'Αρχ. Γερμαν. *liniz* Βοημ. *linida* Λαθ. *glinidas*).

κονίσσαλος, (καὶ κονισάλος), α, ον, κεκοινορωμένοις, 'Αντί-μαχ. 75, Εὐφορίων 19, 'Πισχ.

κονισάλος [τ], ἐν μεταγ. 'Αντιγράφ., ἐνίοτε ἡμαρτημένοις, κονισάλος, δ' (κόνις)—νέος κονιστοῦ, ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ προσὶ κονισάλος ὠρνυτ' ἀελλίης 'Π. Π. 13, λευκοὶ ὑπερὶ' ἐγέ-νοντο κονισάλοι Ε. 503, πρβλ. Χ. 401.

III. ἡ μεμειγμένη κόνις μετὰ τοῦ ἐλαίου καὶ τοῦ ἰβρίδος τῶν παλαιστῶν, Γαλην. 13, 286. III. δαίμων τις τῆς αὐτῆς καὶ ὁ Πρίαπος—ἀέξιος, 'Αριστοφ. Λυσ. 981 (ἐνθα ἴδε τὸν Σχολ.), Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 2, 13, πρβλ. Στράβ. 588—ὡσαύτως, εἶδος χοροῦ ἀσέμου, «σλίρηνσις σκυρικὴ ἢ τῶν ἐντεταμένων τὰ αἰδοῦν» 'Πισχ.

κόνις, εἰς, ἢ, ἄσκησις ἐν τῇ κονίστρᾳ (ἴδε κονίστρα 2), δρόμος, καὶ πάλης καὶ κονίσσεως (βλ. γραφ. κινῆσεις) 'Αριστ. π. Οὐρ. 2, 12, 7. II. ἐν 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9, 40, 6 (ἐνθα ὑπάρχουσι οὐκ ὀλίγαι διαφοραί γραφαί), διορθωτέον πιθανῶς κόμ-μωσις ἐκ τοῦ Πλινίου.

κονιστήριον, τό, = κονίστρα, Βιτρούβ. 5, 11, Εὐστ. 1113, 63. κονιστήριος, ἡ, βν, εὐκρεστύμενος· νὰ κυλιέται ἢ κἀθίται ἐν τῇ κόνει, ἐπὶ πτηνῶν, ἀντίθετ. τῷ λυῦσται, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9, 49B, 10.

κονίστρα, ἡ, (κονίω) τόπος κεκαλυμμένος ὑπὸ κόνει· 80ν, τόπος κυλιατός, οἷος ποιοῦσι τὰ πτηνὰ ἐν τῇ κόνει, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9, 8, 1, πρβλ. κυλίστρα, ἄλινδύδρα. 2) ἡ κονίστρα τῆς παλίστρας, Λυκούργ. 867, Πλούτ. 2, 838C—δρόμοι καὶ κ. καὶ γυμνάσια Λατ. π. Ζ. 11, 10, πρβλ. 6, 15, Εὐστ. 982, 32—Κατὰ Σουίβ. ἐν λ. σκηνῆς: «μετὰ τὴν θυμὴν ἢ κονίστρα, του-τέστι τὸ κῆρυξ δόφρος τοῦ θεάτρου».

κονίω [τ]: μέλλ. κονίσει [τ], ἄδρ. ἐκόνεσα, ἄπαντα ἐν τῇ 'Πλ.—Μέσ., μέλλ. κονισομαι Φύλων 2, 173 (ὡς εἰ ἐκ ῥήματος κονίω, πρβλ. 'Πισχ. ἐν λέξ. κονίσεσθαι)—ἄδρ. ἐκονίσσῃν 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 1177, Λουκ., κτλ.—Παθ., πρμ. κεκόνεμαι 'Πλ., 'Πισχ. 'Εκκλ. 291, ὑπερσ. κεκόνετο 'Πλ. Χ. 405—(ἐν τοῖς 'Αντιγρ. ἐνίοτε ἐκόνεσα, κεκόνισμαι, κεκόνιστο, ἐξ ἀγνοίας ἐν τῷ εἶναι μακρὸν, Βατραχίουμ. 204, Θεόκρ. 1, 30, 'Ανθ. Π. 9, 128). Πληρὴ κόνειος, καλύπτω διὰ κονιστοῦ, εὐρὺ κονισοῦσιν πεδίον, ἐπὶ ἀνθρώπων μετὰ σπουδῆς φευγόντων, 'Πλ. Ε. 145, ἴδε κατωτ. II.

2) καλύπτω διὰ κόνειος, «σκονίζω», ἐκόνισε δὲ χαίτας Φ. 407· αὐτὸς ἐν τῷ παθ., φεῦγον κεκοινιμένοι, ἐξυγόνον κατεσκηνομένοι, τὸ τοῦ Οὐεργίλου *invenimenta sua dant leiga autēbi* 541· κεκόνιτο κόρη Χ. 405· κεκονιμένος, πλήρης κονιστοῦ, δηλ. ἐν σπουδῇ, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 291, πρβλ. 1177, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 24, 1, Τίμ. 45, κτλ. 3) Παθ., ἐπιπύσσονται ὡς διὰ κόνειος, κισσὸς ἐλιγρῶς κεκοινιμένος Θεόκρ. 1, 30. 4) Μέσ., κυλιέμαι ἐν τῇ κόνει ὡς τὰ πτηνὰ, οἱ ἱπποὶ κτλ., 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9, 49B, 10 (βλέν ἀναγνωστέον κονίονται ἀντὶ -ιδωνται ἐν 5, 31, 5), 'Αθην. 388C—πρβλ. κονίστρα—ὡσαύτως ἐπὶ παλαιστῶν (πρβλ. κονία II), Λουκ. 'Ανάχ. 31· ἐντεῦθεν, παρα-σκευάζονται πρὸς μάχην, Φύλων ἐνθ' ἄνωτ., Εὐστ.

II. ὁμε-ταῖ, οἱ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίον, ἐπέων τρέχοντες δρο-μαῖος διὰ μέσου τῆς κονιστοῦ πεδίοδος, ἐν τῇ 'Πλ. ἀπέποτε ἐπὶ ἱππων, Ν. 820., Ψ. 372, 449· ἐπὶ ἀνδρῶν ἀγωνιζομένων ἄγωνα δρό-μου, 'Οδ. Θ. 122· ἐπὶ σπρκατοῦ προχωροῦντος, Δίσχυλ. Θῆδ. 60, παρδ. Πέρσ. 163· ἴδε *lalf G.* *G.* § 522, 2.

κονι-ώδης, ες, (εἰδός), ὅμοιος πρὸς τέφραν, 'Ιππ. 213G. κόνιωρος, δ, σπειαλὲς δένδρον ἀκανθώδες ὡς ἡ κήληστρος ἢ παλίουρος, Θεοπόμπ. 'Ιστ. 145, 'Αγαθοκλ. παρ' 'Αθην. 649F—οὗδ. κόνιωρον, τό, δ, καρπὸς αὐτοῦ, 'Πισχ.

Κοννῆς ἢ Κόννας, δ, αὐλητὴς ἐξόχου δεξιότητος ἐν τῷ αὐτεῖν, ἀλλὰ μέθυος καὶ ἀπερίσκεπτος εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἀπέ-θανεν ἐν ἐνδείᾳ· 80ν Κόννου ψήφος, παροιμ. ἐπὶ γνώμῃ ἀναξίας λόγου, 'Αριστοφ. Σπ. 675, ἴδε Σχολ. ἐν τόπῳ καὶ εἰς 'Ιππ. 534· δὲν δύναμει δὲ νὰ ἀπορῶνται δὲ δ Κοννῆς ἦτο ὁ αὐτὸς καὶ Κόν-νος, δ, εἰδός· καλὸς τοῦ Σωκράτους εἰς τὴν κωδῆραν, Πλάτ. Εὐθύδ. 272C, x. ἀλλ.—κοννώφρων, ὡσαύτως μνημονεύεται ὑπὸ 'Πισχ. μετὰ τῆς ἐρημνείας ἡλίοδος.

κοννέω, συνρη. κοννῶ, γυναικῶν, κοννεῖς Δίσχυλ. 'Ικέτ. 161, 174—ὁ 'Πισχ. ἐρμηνεύει αὐτὸ διὰ τοῦ συνιέναι, ἐπιστάσθαι, (ἴδε ἐν λέξ. κοῖω).

κόννος, δ, εἶδος μικροῦ κοσμήματος, Πολύδ. 10, 18, 6 (x. ὅλ. κόνος). 2) ἡ γενεά, Λουκ. Λεῖπ. 5. 3) σκόλλω, 'Πισχ. καὶ κοννο-φύρος, ον, = σκόλλωφρησις, ἢ αὐτ.

κόνταξ, ἄκος, δ, = κοντάς, Βυζ.—ὑποκορ. κοντάκιον, τό, αὐτόθι.—'Εκκλ. = τῶμος, κύλινδρος ἐπισήμου ἐγγράφου, 'Υπνικ. 24

—κοντ. τῆς χειροτονίας Κουρακ. 52. 2) ἐν τῇ ἱερατεῖ· στίχ, σύντομος ὕμνος περιέχων τὰ τῆς ἱερατεῖς ἐν συνόψει· τὰ πλεῖ-στα τῶν κοντακίων ἀποδίδονται εἰς τὸν ἐπὶ τῆς βασιλείας 'Αναστα-σίου ἀκράσαντα 'Αγιον Ρωμανόν, Συναξαριστ. 'Οκτωβρ. 1, Κου-ρακῶν, 57, 15, πρβλ. προλεγ. Κοραῖ ἐν 'Ιερατικῇ Συνεκδήμῳ, κοντάκιον, τό, παρὰ μεταγ. ὑποκορ. τοῦ κοντάς, ἴδε Δουκάγγ· κονταράτος, δ, ἀνήρ ὠλισμμένος· μετὰ κόντον, αὐτόθι· κονταρεο-θήκη, ἡ, θήκη δόρατος, Σχολ. εἰς 'Οππ. 'Αλ. 2, 356· πρβλ. κόν-το-κονηγέσιον.

κόντῆλος, δ, ὑποκορ. τοῦ κοντός (ματ' αἰσχροῦς σημασι.), Εὐ-πολ. ἐν 'Αδελ. 43· πρβλ. Κραμῆρ. 'Ανέκδ. Παρ. 4, 76.

κοντο-δολέω, πλήττω διὰ κοντοῦ, Στράβ. 448, κοντοπακτής, ον, δ, (παίζω), ὁ χορεύων μετὰ κοντὸν ἰσορρο-πίας, Α. Β. 652· πρβλ. 'Ιακωβίου 'Ανθ. 2, 3, σ. 190.

κοντο-πλάστριον, τό, βραχεῖα πλευρά, 'Ιππιατρ.

κοντο-πνευστήρ, 'Επὶ πρ. μετὰ βραχεῖαν ἀναπνοήν, 'Εκκλ.

κοντός, οὐ, δ, κοντάρ, κοντάριον μετ' ἀγκίστρον (βλ. ἡς ὥθον ἢ προτήγγιζον τὸ πλοῖον), Λατ. *conlus*, 'Οδ. I. 487, 'Πρόδ. 2, 138, 4, 195, Εὐρ. 'Αλλ. 254, 'Θουκ. 2, 84· χορηγοῦμενον ὡς βραβεῖον, Σουλ. 'Επιγρ. 2360, 30, 31.

2) τὸ ξύλον τοῦ δόρατος, Λουκ. 'Τέξ. 55.

κοντός, ἡ, ὄν, ὡς καὶ νῦν βραχύς, Βυζ.· ἐντεῦθεν κοντο-τρά-χηλος, ον, ἔχων βραχὺν τράχηλον, 'Τέξτ.· κόντο-ουρος, ον, ἔχων κοντὴν οὐράν, *Delphinus* 'Ο. εἰρ. 153.

κοντο-φόρος, ον, φέρων κοντὸν ἥτοι δόρυ, λόγχην, Λουκ. 'Αλέξ. 55, κοντο-χέιρ, δ, ἡ, ἔχων κοντὴν χεῖρα, Φυσιογν. σ. 133.

κοντο-κύνηγέσιον, τό, (ἀντὶ κονταρο-, ἴδε κοντάριον), συμπλοκὴ μονομάχου ὠλισμμένου διὰ κονταρίου ἢ δόρατος, Σουλ. 'Επιγρ. 3422, 6.

κόντωσις, εἰς, ἡ, ἢ διὰ κονταρίου ἀλίστα, Αἴλ. π. Ζ. 12, 43, κόντωτός, ἡ, ὄν, ἔχων κοντάριον, κοντὸν, πλοῖον κ., οὐκ ἐπὶ κωπῶν ἀλλὰ διὰ κοντῶν κινούμενον, Διδδ. 10, 12.

κόντωξ, ἡ, εἶδος φυτοῦ βραχεῖαν ὁσμὴν ἔχοντος, κοινῶς «ἀκο-νύλα», «ἀγοροθύπη» ἢ «φυλλοδόξανον», *mulicaria*, 'Εκκατ. 183, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4, 8, 28, 'Θεοφρ. π. Φ. 'Ιστ. 0, 2, 3, κατ' ποιητ. κόντξ, Θεοφρ. 4, 25, 7, 68—ὑπῆρχον τῷ αὐτῷ αὐτῆς, ὅρρη καὶ ἐπὶ λεία, 'Θεοφρ. ἐνθ' ἄνωτ.

κονυζήεις, εσσα, εν, ὅμοιος πρὸς κόνυζαν, Νικ. Θερ. 615.

κονυζήτης οἶκος, δ, οἶκος παρεσκευασμένος μετὰ κόνυζαν, Διοσκ. π. 63.

κόπα, ἡ, Λατ. *copa*, ἄλλ' ἐν χρῇσει ὡς = ἰγνύα, Φύδ. 106, 18.

κοψάριος, ον, πάσχω κατὰ τὴν ἰγνύν ἢ κῶπην, 'Ιππιατρ. 232, 16.

κοψάριος, -ιδος, ἡ, ἢ παρὰ Ρωμαίοις οἰκίος, σύνταγμα περὶ τῶν στρατιωτῶν ἐκ τριῶν σπειρῶν, ἥτοι ἐκ λόγων, ἥτοι δὲ ἢ κοψάριος τὸ δέκατον τῆς λεγεώνας, Πολύδ. 11, 23, 1, 11, 33, 1, 'Επιγρ.

κόψ, δ, = κοψίωμα, 'Πισχ.

κοψάριον, τό, = κόπαιον, Βυζ.

κοψάριος· μέλλ. -άσω· πρμ. κεκόπακα 'Πισχ.· —κοπιῶ, ἀπο-κάμω· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, καταπίπτω, ἐκατοῦμαι, ἐκόπασε (βλ. ἡ ἀνέμω) 'Πρόδ. 7, 191, πρβλ. Εὐαγγ. κ. Ματθ. 16, 32· οὕτως ἐπὶ πλημμύρας, 'Αριστ. 'Πρόδ. 23, 34· ἐπὶ θερμότητος, Λόγγος 1, 8· ἐκόπασε τὸ πῦρ 'Εδδ. ('Αριθμ. ΙΑ', 2)· ὡσαύτως, ἐπὶ ἀπηνεῦσι, ἀναπαύομαι, 'Ιππ. 1297D· καὶ ἐκόπασεν δ βασιλεὺς τοῦ Ου-μοῦ, ἐπὶ ἔρσαντο ὁ θυμὸς τοῦ, 'Εδδ. ('Εσθέρ Β', 1).

κόπαιον, τό, (κόπτω) τεμάχιον, κόπαιον εὐμέγεθες 'Αλκι-φρων 3, 7, Σουίβ. ἐν λέξ. σελάχιον.

κοψάριος, ὡς καὶ νῦν, Γαλην. τ. 14, σ. 461, 7, κλ.

κοψάνισμάς, οὐ, δ, κοψάνισμα, «στούμισμα», 'Πισχ. ἐν λ.

κόπας, κοψάνιστήριον, τό, ἀγγεῖον διὰ κοψάνισμα, ὅλμος, Τουρκ. «ντουμπέκι», 'Πισχ. ἐν λέξ. ἀλθροινόν.

κοψάνιστός, ἡ, ὄν, ὡς καὶ νῦν, κοπανισμένος, Γαλην. 14, 555.

κόπανον, τό, ὡς τὸ κοπανιστήριον, ἐργαλεῖον πρὸς κοπάνι-σμα, κόπανος, Εὐστ. 1324, 32.

II. ἐν Δίσχυλ. Χο. 800, = κοπίς, ἀξίνη, πέλεκυς.

κοπάριον, τό, μικρὸν χειρουργικὸν μαχαίριον, Παῦλ. Αἰγ. 6, 62, σ. 198.

κοπάς, -άδος, ἡ, (κόπτω) ἐπικεκομμένη, κλαδευμένη, ἐπὶ ἐλαίας ἢ συνῆς, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 1, 3, 3.

κόπασις, -εως, ἡ, κόπωσις, *Delphinus* 'Ο. εἰρ. σ. 222, 22· κόπασμα, τό, χαλάρωσις, καταλύσις, κατάπτωσις, ὕψους, παῦ-σις, 'Τέξτ. 'Ιστ. 0, 833.

κόπελλα· «αἰδοῖα», καὶ τὰ ὁπώδη τοῦ σώματος· 'Πισχ.

κοπετός, δ, ὁρῆνος μέγας μετὰ σπηλοκυπτήματα, Εὐπολις ἐν «Κο-λαίῃ» 13, Πλούτ. Φάδ. 17, 'Ανθ. Π. 11, 122, πρβλ. κομμάς.

κοπεύς, -εως, ἡ, «κοπίδι», ἐργαλεῖον ἐργοκυπτικόν, Διδδ. 1, 35, Λουκ. 'Ενύπν. 13.

κοπή, ἡ, κτύπος, κτύπημα, σύγκρουσις, τῶν νεφῶν 'Αριστ. π. Κόσμ. 4, 7. 2) σύντριψις, κοπάνισμα ἐν τῷ ἰγνύειν, 'Αλκίφρ. 'Προῦλ. 1, 07.

3) τομὴ, κατατομή, οἶκος, σφαγή, 'Επιστ. π.

Ἐφρ. γ', 1.

II. = κόπος II, φλοισδού μετὰ κοπὴν Σοφ.

Ἀποσπ. 380.

κόπηθρον, τό, φυτόν λαχανώδες ἄγριον Ἰσχύ.

κοπηρός, ἄ, ὄν, = κοπιάρος, Περδικαν. Ἐπιμερ. 170.

κοπία, ἡ, κοπιᾶται ἡσυχία Ἰσχύ.

κοπιᾶζω, = κοπιᾶω, μεταγεν.

κοπιᾶμα, τό, ἐπίπονος ἐργασία, πολὺς κόπος, «κοπιᾶσμα», Εὐστ.

Ποημάτ. 8. 45., 12. 84.

κοπιᾶρός, ἄ, ὄν, κοπιαστικός, Ἀριστ. Προβλ. 5. 1, Θεοφρ.

Ἀποσπ. 7. 7 καὶ 9.

κοπιᾶτης [α], ου, ὁ, δ σκάπτων τάφους, νεκροθάπτης, Σουλ.

Ἐπιγρ. 9227, Ἐπιφάν.

κοπιᾶω: μέλλ. -άσω [α]: ἄρ. ἐκοπιᾶσα: πρkm. κεκοπιᾶκα

Καιν. Διαθ. (κόπος). Εἶμαι κουρασμένος, κουράζομαι, Ἀριστοφ.

Θεσμ. 795, Ἀποσπ. 302· κ. τὰ σκέλη ἄλεξ. ἐν «Μεροπίδι» 1·

κ. ὑπὸ ἀγασθῶν, κουράζομαι ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν πραγμάτων, Ἀρι-

στοφ. Ὀρν. 734· ἐκ τῆς ὁδοιπορίας Εὐαγγ. κ. Ἰω. ε', 6· μετὰ

μετοχ., κ. ὀρχοῦμενοι Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 499· ἔδω Ἀνθ. Π. 12.

46· μὴ κοπιᾶτω φιλοσοφῶν Ἐπίκουρ. παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. 504,

πρόλ. Πλούτ. 2. 185E· — ἄρ. μετοχ. κοπιᾶσας, definitus lu-

boribus, Σουλ. Ἐπιγρ. 6509· — τὸ μέσον ἀπαντᾷ ἐπὶ ἐνεργ. σημ.,

Ἀριστ. Προβλ. 5. 7. II, ἐργάζομαι βαρέως, κοπιᾶζω, Εὐαγγ.

κ. Ματθ. ε', 28, κτλ. εἰς τι Δ' Ἐπιστ. π. Τιμ. δ', 10, πρόλ. π.

Γρω. ις', 6· ἐν τινι Δ' Ἐπιστ. π. Τιμ. ε', 17· ἐκοπιᾶσατε ἐπ'

αὐτῆς Ἐβδ. (Ἰησοῦς Ναυὴ ΚΔ', 13). Πρόλ. κοπιᾶω.

κοπιᾶερμία, ἡ, καὶ κοπιᾶερμον, τό, κόπτειν τὸ δέρμα, παρὰ

τοῖς Ἰουδ., τὸ λαθεῖν τινα δοῦλον καὶ ἀποτεμεῖν αὐτόν, ὅπερ εἶχον

τὴν ἐξουσίαν νὰ πράττωσι κατὰ τὸν ἀπὸ τῶν Αὐτοκρ. Κωνσταντῶς

καὶ Κωνσταντείου νόμον, ἀλλ' ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων Δύοκρα-

τέρων ῥητῶς ἡ πράξις αὕτη ἀπηγορεύθη, Ἰωάν. Μαλαλ. 401, 10.

κοπιᾶω: μέλλ. -ίσω, (κόπις, ὁ), ψευδολογῶ, ψευδοῦμαι, Ἰσχύ.

κοπιᾶω, τελῶ τὴν ἐορτὴν τὴν καλουμένην παρὰ τοῖς Σπαρτιά-

ταις κοπίδα (πρόλ. κοπίς, ἡ, II), Ἀθην. 138F.

κόπις, -εως, ὁ, φλόχος, ψεύστης, βωμολόχος, Εὐρ. Ἐκ. 133,

Λυκοφρ. 763, 1461. (Πλάτωνος ἐκ τοῦ κόπτω, πρόλ. δημοκόπος).

κόπις, -εδος, ἡ, (κόπτω) μάχαιρα ἀξινειδὴς τοῦ μαγειροῦ,

Τουρκ. «σατῆρα», Ἑρμιππ. ἐν «Μοίραξ» 1, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 184,

κτλ., πρόλ. ὁ γῶγ II· πλατεῖα κυρτὴ μάχαιρα ἐν χρήσει παρὰ τοῖς

Θεσσαλοῖς, Εὐρ. Ἰλ. 837· καὶ παρὰ τοῖς ἀνατολικοῖς ἔθνεσι, Ξεν.

Κύρ. 2. 1, 9, 6, 2. 10 (πρόλ. σάγρας)· ὁσαύτως, κ. μάχαιρα

Εὐρ. Κύκλ. 241· περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ἀντ. 609, ἔδε κατακταῖω· — ὁ

Δημ. συναθροῖε νὰ καλῇ τὸν Φωκίωνα ἢ τῶν ἐμῶν λόγων κοπίς,

Πλούτ. Φωκ. 5. II, κέντροιο κ., τὸ κέντρον σκορπίου, Νικ.

Θηρ. 780. III, παρὰ τοῖς Ἀλκεδαμονίοις, ἐστίασι τῶν ἑταῶν

κατὰ τινες ἐορτῆς, ἐν τῇ κοπίδι θοινασθαι καλῶς Κρατῖν. ἐν

«Πλούτοις» 1, Εὐπολ. ἐν «Ἐξέλωσιν» 1, Φιλώλλιος ἐν «Πόλεσιν» 7.

κοπιᾶσχος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ κοπίς. ἀρωματικὸν κατασκευάσμα,

ἀρωματικὸς τροχίσκος, Γαλλικ. pastille, Δισκ. 1. 81.

κοπιῶδης, ες, = κοπιῶδης (ἐν μὴ τοῦτ' αὐτὸ ἀναγνωστέον),

Ἰππ. Ἐπιφάν. 1. 982, Ἀριστ. Προβλ. 5. 40, 1.

κόπος ου, ὁ, (κόπτω) κτύπημα, κτύπος, δέχεται σὺν κόπῳ

(κατὰ Ριτιν ἀντὶ κτύπῳ), Δισκ. Χο. 23· στέρνων κόπους

(κατὰ Σειδλ. ἀντὶ κτύπους) Εὐρ. Τρω. 789. II, ὡς καὶ νῦν,

μόχος, ταλαιπωρία, κακοπάθεια, Δισκ. Ἰκ. 210· ἀνδροδόκτους

κόπος ὁ αὐτ. (ἐν Ἀποσπ. 131) παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1264, πρόλ.

1267 κτλ. ὁ πόνος νόσου τινος, Σοφ. Φιλ. 880. 2) κόποις, ἡ, ἰα-

τρῆσις, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰππ. 17· ὑπὸ κόπου, ἔνεκα κοπιῶσεως, Εὐρ.

Βάκχ. 834· κόπῳ παρέρχεται ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 852· κόπῳ ἐπιγί-

ναι ὁ αὐτ. ἐν Ρήσ. 764· τῷ κ. ἐνεῖναι Ἀριστοφ. Πλ. 321· τὰ

γόνυατα κ. ἐλεῖ μοι ὁ αὐτ. ἐν Δυσ. 542· ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ρήσ.

124· κόποι καὶ ὕπνοι Πλάτ. Πολ. 537B, πρόλ. Ξεν. Ἰππ. 4, 2, κτλ.

κοπῶ, ἐνοχλῶ, κουράζω, Δίον Χρυσ. 1 σελ. 344, 476. — Παθ.

= κοπιᾶω, Βατραχίουμ. 190. Πλούτ. 2. 319F, συχνὸν παρὰ

Γαλήν., Ἰωσήφ., κτλ.

κόππα, τό, γράμμα τι τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου (φ),

ὅπερ δὲν περιελήφθη ἐν τῷ Σαμο-Ἀθηναϊκῷ ἀλφαβήτῳ, (διότι τὸ

κάππα ἐχρησιμοποιήθη ἀντὶ τοῦ κόππα) ἐν ἀρχαίαις ἐπιγραφαῖς

ἀπαντᾷ ὡς τὸ πρῶτον γράμμα τῆς λέξεως κέρεινθος, οἷον ἐν Σουλ.

Ἐπιγρ. 29· καὶ παρὶς αὐτὴν τὴν πόλιν ἐπὶ νομισματικῶν αὐτῆς τε

καὶ τῶν ἀποικιῶν αὐτῆς, ἰδίως τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Κέρτινος.

Διωτηρήθη δὲ ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον = 90, μετὰ τοῦ π (80), καὶ

ρ (100) τοῦτο δὲ δεῖκνύει δι' ἧτο τούτων τῷ Ἑβραϊκῷ ἢ (Κιη)ι

καὶ τῷ Λατ. Q, πρὸς ἃ ἀντιστοιχεῖ καὶ κατὰ τὸ σχῆμα, πρόλ. αμαῦ,

αμαῦ· — παροιμ. οὐδὲ κόππα (ἢ κάππα) γιγνώσκων Ἰππρμ.

παρ' Ἀθην. 221A.

κοππατίας, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (τ) ὡς ση-

μεῖον ἵππου κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέ-

ξεως, κόππου) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ἐπὶ ἐσθμῶν τε

Κορινθιακὸν γένος τῶν ἵππων (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὡς ἡ καταγωγὴ

μυθικῶς ἀνευρίσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάσου. — Πρόλ. αμαφράξ,

βουμβάχος.

κοππα-φύρος, ον, = κοππατίας, Δουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 5.

κοππαγωγέω, φέρω, κόπρον, Δωρ. ἀπαρ. κωπραγωγῆν Ἀρι-

στοφ. Λυσ. 1174.

κοππαγωγός, ὄν, κοππαγός, γαστήρ Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδελφ.

54· κ. ῥίσις Κράτης ἐν «Πρωσιν» 8.

κόπραν, τό, περιττώματα, Ἰππ. Ἐπιφάν. 1. 970, Ἀρεταί. π.

Αἰτ. Ὁξ. Παθ. 2. 5.

Κοπρεῖς, ὁ, κύριον τι ὄνομα σχηματισθὲν ἐκ τοῦ κόπρος,

ακοπρίτης, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 317.

κόπρειος, α, ον, (κόπρος) πλήρης κόπρου, βυπαρὸς, δυσώδης,

βρωμερὸς, ἀνὴρ κόπρειος Ἀριστοφ. Ἰππ. 899, πιθανῶς μετὰ λο-

γοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ δήμου Κύπριος· ἐπὶ ταύτης τῆς

ἐννοίας διορθωτέον, Κόπρειος (ἀντὶ Κύπριος) ἐν Ἰσακ. 38. 7.,

54. 29, ἴδε Δινδ. διαφ. γραφὴν ἐν Δημ. 240.13, Büchli Σουλ. Ἐπιγρ.

1. σελ. 216.

κοπρεῖω, = κοπρίζω, Ἰσχύ. — κοπρέω, μέλλ. ἔσω, ἴδε ἐν

λ. κοπρίζω.

κοπρεῶν, ὄνος, ὁ, = κοπρών, Τζιτζ. Ἰστ. 6. 520.

κοπρία, ἡ, σωρὸς κόπρου, «κοπρία» Σίμων. Ἰαμβ. 6. 8, Σπράτ.

ἐν Φιλ. 2, Ἀριστ. π. Θανμασ. 141. II, κόπρος, Εὐαγγ.

κ. Λουκ. ιγ', 8.

κοπρία, ου, ὁ, (κόπρος) ἐν τῷ πληθ., βρωμερὸς, αἰσχροὶ ἀν-

θρωποὶ, λέγει ἐν χρήσει τὸ πρῶτον κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Ρωμ. αὐτο-

κρατόρων, Δίων Κ. 50. 28., 73. 6· εορταζομένη παρὰ Σουλὸν Τίβει 61.

κοπρίζω: μέλλ. -ίσω, Ἐπικ. -ίσσω, ὡς καὶ νῦν, λιπαίνω διὰ

κόπρου, τέμνοντας μέγα κοπρίσσοντες Ὀδ. Ρ. 299 (διαφ. γραφ.

κοπρίσσοντες), πρόλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 8, 1., 4. 12, 3.

κοπρί-ήμετος, ον, ἐμῶν κόπρον, περιττώματα, Ἰππ. 1008F,

κοπρικῶς, ἡ, ὄν, ἢ κόπρινος, πλήρης κόπρου, βυπαρὸς, βρω-

μερὸς, Ἰλυσσ.

κόπρινος, τι, = κόπρος, Ἰππ. π. Διαίτ. Ὁξ. 393· πληθ. ὡς καὶ

νῦν, Πλούτ. Πομπ. 48· πρόλ. ἐκβλητος.

κόπρις, εως, ἡ, τὸ κοπρίειν, διὰ κόπρον λιπαίνειν, «κόπρι-

σμα», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 6, 3.

κοπρισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 9, 2.

κοπριώδης, ες, = κοπριώδης, Ἰππ. 217A, Θεοφρ. π. Φυτ.

Αἰτ. 2. 6, 3.

κοπριών, ὄνος, ὁ, κοπρικῆς, Ἰππ. 263. 41.

κοπρο-εὐλεῖω, τό, σωρὸς κόπρου, κοπρία, «κοπρία», Εὐστ.

1404· ἐν τέλ.

κοπρο-φύρος, ον, τρώγων κόπρον, ἐπὶ τοῦ ἵππου, Κύριλλ.

κοπρο-φύχεω, τό, καὶ κόπρο-δόχος, ὁ, μέρος ἢ ἀγγεῖον

πρὸς ἐναπόθεσιν κόπρου, Ἰλυσσ.

κοπρο-φύσιον, τό, τόπος ἐνθα τίθεται κόπρος, Γεωπ. 2. 22, 3.

κοπρο-φύκη, ἡ, — προηγ., Ἰλυσσ.

κοπρυλογίω, συνάγω κόπρον, Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 131.

κοπρυλόγος, ὁ, δ συνάγων κόπρον, Ἀριστοφ. Βίρ. 9· — ἐντεν-

θεν, βρωμερὸς ἀνθρώπος, δ αὐτ. ἐν Σφ. 1184, Ἀριστ. Ἀποσπ. 408·

πρόλ. κόπρειος, κοπρία.

κοπροκουός, ον, ὁ ποιῶν κόπρον, «βυπαρὸς», Ἰρηγ. Ναξ.

κόπρις, ἡ, ἀποπτήκη, περιττώματα ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν,

Ὀδ. Ι. 320, Ρ. 297, 306, Ἰρδ. 2. 36, κτλ. ἐν τῷ πληθ., Εὐζορ.

Ἀποσπ. 49· ἰδίως ὡς χρησιμοποιουμένη εἰς τὴν γεωργίαν διὰ «κόπρι-

σμα», Πλάτ. Πρωτ. 334A, Θεοφρ. π. Φ. Ἰστ. 2. 7, 4. 2) κα-

θῆλου, ῥήπος, ἀκαθαρσία, κυλιγόμενος κατὰ κόπρον Ἰλ. Χ.

414, πρόλ. Ω. 164, 640. II, κοπρία, σωρὸς κόπρου, Σ. 575,

Ὀδ. Κ. 411· ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς σημασίας τινὲς τῶν ἱερματικῶ

ἐργαστῶν τὴν λέξιν ὁφείδως κοπρίδ· — Μεταγενέστεροι συγγρα-

φεῖς μεταχρησάμενοι καὶ κόπρις, δ, Schell. εἰς Δόγγην 302, καὶ

κόπρον, τό, Λοβ. εἰς Φρόνιχ. 760.

κοπρί-στεινός, ον, ἔχων βρωμερὸν στέμμα, ἀντίθετ. τῷ χρυ-

σέ-στεινός, Τζιτζ. Ἰκ. σ. 61, 22.

κοπρυφάγειν, τρώγων κόπρον, Σουλδ., κοπρυ-φάγος, ον, τρώ-

γων κόπρον, ἀκαθαρσία, Γαλήν. 12. 249.

κοπρυφάειν, πληρῶ, καλύπτω με κόπρον ἢ ἀκαθαρσίαν, τινα

Ἀριστοφ. Ἰππ. 295.

κοπρυ-φύρος, ον, φέρων, μεταφέρειν κόπρον, ὄνος Πολυδ. Ζ',

131· κόφινος κ., πλήρης κόπρου, Ξεν. Ἀπομ. 3. 8, 6.

κοπρίω, μεθύνω με κόπρον, κοπρίωσι τὸν τρίβωνα Ἀρρ.

Ἰππ. 4. 11, 34· — Παθ., κακοπριῶσθαι, -οιμένος, αὐτόθι 19

καὶ 29.

κοπριώδης, ες, (εἰδός), ὁμοῖος πρὸς κόπρον, πλήρης περιττω-

μάτων, Ἰππ. Πρωτ. 80, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 24. 2)

αεθόλου, βυπαρὸς, ἀκαθαρτος, Πλάτ. Θεαίτ. 101C, 104B· — πρόλ.

κοπριώδης.

κοπριών, ὄνος, ὁ, τύπος πρὸς ἀποπτήκην, κοπρυφάειν, ἐπὶ-

πατος, Ἀριστοφ. Θισμ. 485, Δημ. 785. 13, κτλ. — παροιμ. εἰς

κοπριῶν ὁμιλῶν, ἐπὶ ἀνωρελούς, ἔργον, Φύτ.

κοπρι-ώνης, ου, ὁ, (ὠνέσθαι), ὁ ἐνοικιαστὴς τῆς κόπρου, δηλ.

ὁ ἀναδεχόμενος νὰ μεταφέρῃ τὴν κόπρον ἀπὸ τῶν ὀδῶν, «δοκαθα-

ριστής», ἐργολάβος, Ἰω. Χρυσ. τ. 3, 501.

κοπρῶνυμος, ον, σκατώνυμος, ἐπώνυμον τοῦ Βυζ. αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Ε'.

κόπρωσις, εως, ἡ, κόπρισις, λιπασμός, Θεοφρ. π. Φ. 'Ιστ. 2. 7, 1.

κοπτήριον, τό, ὑποκορ. τοῦ κοπτή (ἴδε κοπτός II), Διοσκ. 4. 190.

κοπτεόν, ῥηματ. ἐπιθετ. τοῦ κόπτω, δεῖ κόπτειν, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 1109F, Γαλγν.

κοπτή, ἡ, = πρῶτον, Διονύσι. παρ' Ἀθην. 648E. II. ἴδε κοπτός II.

κοπτινός, ἡ, ὄν, ἀνέκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὸ κόπτειν, τινος Σουεί. 327C. — Ἐπίρρ. — κῶς, Ἡρώδιαν. Ἐπιμερ. 134.

κοπτόν, τό, = κοπτή (κοπτός II), Ἡσύχ. 2) εἶδος ἀλοφῆς, Ἀλέξ. Ἰβλ.

κοπτο-πλάκους, -οῦντος, ὁ, κοπτή (ἴδε κοπτός II), Ἀθην. 647F.

κοπτός, ἡ, ὄν, κεκομμένος εἰς μικρά τεμάχια ἢ κοπανισμένος (πρβλ. κόπτω I, 8), Ἰσχάς Κρατίν. ἐν Ἀδελ. 112. τυρός Ἀντιφάν. ἐν Κύνωλῳ 2. 8.

κοπτή, ἡ, κοπτή σημασία, πλάκους ἐκ κοπανισμένου σιδήρου, Ἀρτεμίδ. 1. 72. καὶ κοπτή μένος, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Σώπατ. παρ' Ἀθην. 649A, Ἀθ. Π. 12. 212.

2) φέρμακον κοπανισμένον, Ἰαλγν.

κόπτω: μέλλ. κόψω: ἀόρ. ἐκὼψα: πρkm. κέκοψα (ἐν τοῖς συνθέτοις ἐκ-, περι-, συγ-). Ἐπικ. μετοχ. κεκοπώς Ἰλ. N. 60, Ὀδ. Σ. 334. — Μέσ. μέλλ. κόψομαι Ἰβδ., (ἀλλ' ἐπὶ παθητ. σημασίας Χρησμ. Σιδυλλ. 3. 651, 731): ἀόρ. ἐκὼψάμην Ἡρόδ. — Παθ. μέλλ. κευκόψομαι (ἐν συνθέτοις ἀπα-, ἐκ-, κατα-). κοπή-σομαι (συγ-): ἀόρ. ἐκέπην Δισχύλ. Ἀγ. 1278, Ἀριστοφ., Θουκ.: πρkm. κέκομμαι Δισχύλ. (Ἐκ τῆς √ΚΟΗ, πρβλ. πρkm. κευκόψω: ἀόρ. κοπήσθαι, κοπή-ς, κοπή-ῃ, κόπ-ανον, ἴσως ὡσαύτως κοψ-6ς: ἀλλὰ ἡ λέξις ἀκτέ-αρνον, παραδεδωμένη πρὸς τοὺς Σλαβικούς τύπους ekoriti (castigare), κτλ., φαίνεται δεικνύουσα ὅτι ὁ ἀρχαῖος τύπος ἦν ΣΚΕΠ ἢ ΣΚΟΠ). Κόπτω, πλήττω, κτυπῶ, Λατ. caedo, ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου καὶ ἐρείξῃ κατὰ διαφόρους σχέσεις:

1) πλήττω, κτυπῶ, ἀμφὶ κόρα κεκοπώς χερσὶ στιβαρῇσι Ὀδ. Σ. 334: μετὰ διπλῆς αἰ., κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον. τὸν ἐπλήξε κατὰ τὴν παρεῖαν, Ἰλ. Ψ. 690. 2) πλήττω ἢ κτυπῶ δὲ δούλων, Λατ. pignus, κόπτοντες δούρους μετὰ φρονον Ὀδ. Θ. 528, πρβλ. Ἰλ. M. 204: τοῖσι Πέρσῃσι εἴποντο κόπτοντες Ἡρόδ. 6. 113: μεταφρ., ῥήμασι κ., Ἀνθ. Π. 11. 335.

3) κτυπῶ ζῶον διὰ πείνης ἢ σφύρας ὅπως τὸ φονεύω, ἀόψας ἐξόπισθεν κέρων βοός Ἰλ. P. 521, πρβλ. Ὀδ. Σ. 425, Ξεν. Ἀν. 2. 1, 6: ἴσως, ὁπότεν νοθεῖται ἢ ὑπὸ τοῦ κρεοπώλου σφαγῇ, Δισχύλ. Ἀγ. 1278, Ξεν. 635, Εὐρ. Πρ. 838. 4) ἀποκόπτω, ἐκκόπτω, κατακόπτω, κεφαλὴν ἀπὸ χειρὸς κόψεν Ἰλ. N. 203: χεῖρας τ' ἠδὲ πόδας κόπτον Ὀδ. X. 477: κ. τὰ γέρρα ταῖς μαχίρσις Ξεν. Ἀν. 4. 6, 26: κ. δένδρα, κατακόπτω, κόπτων κρημνίζω, Θουκ. 2. 75, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 39, 43: κ. τὴν χώραν, ὡς τὰ κείρεν. τεμνεῖν, κατακόπτω τὰ δένδρα αὐτῆς, δένδρεομῶ, ἐρημνίζω, αὐτῶν 3. 2, 26, 4. 6, 5: ἐπὶ πλοῖαν, ἐν τῷ παθ. τύπῳ, συντρέφομαι, καθίσταμαι ὁχρηστον ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, Θουκ. 4. 14, 8. 13: μεταφρ., φρενῶν κεκομμένος, ὡς τὸ νόου βεδλασμιένος, Δισχύλ. Ἀγ. 479: ἀ φροντίς κόπτοισα τὸν ὕπνον ἐρποδίζουσα, Θεόφρ. 21. 28: πνεῦμα κοπτόμενον, ἀφνης διακοπτόμενον, κρατηθέν, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 16. 5) κτυπῶ ἱππον, ὅπως ἀναγκάσω αὐτὸν νὰ τρέχῃ ταχύτερα, κόπτε δ' Ὀδυσσεὺς τόξῳ Ἰλ. K. 513: οὕτως ὁ Πόσειδων παρορμῇ τοὺς δύο Αἴαντας, σκηπῶνιψ .. ἀμφοτέρω κεκοπώς πλήσεν μένος Ἰλ. N. 60.

6) κτυπῶ, σφρηλατῶ, κόπτε δὲ θεσμούς Σ. 379, Ὀδ. Θ. 274 (ὡς τὸ ἐλαύνω III. 1): — μετέπειτα ὡσαύτως, ἐπὶ μετὰλλον, κλπ.: νόμισμα, Λατ. percutere nummus, Ἡρόδ. 3. 56. — Μέσ. βάλλω καὶ μοῦ κόπτουν νομίσματα, κ. χρυσοῦ καὶ ἀργύρου νόμισμα ὁ αὐτ., 1. 94, πρβλ. 4. 160: παθ., ἐπὶ τῶν νομισμάτων, κόπτομαι, χαράττομαι, [νομίσμασιν] μόνους ὁρθῶς κοπεῖται Ἀριστοφ. Βάτρ. 723, πρβλ. 720: — (ἐντεῦθεν κόμμα). 7) κτυπῶ, κρούω, τὴν θύραν, Λατ. pulsare, Ἀριστοφ. Νεφ. 132, Ἰλ. 1097, Ἀνδρ. 6. 29, Λυσ. Ἀποσπ. 45, Ξεν., κτλ.: ἀνευ τοῦ θύραν, οὔτος, τί κόπτεις; Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 976: πρβλ. φοφείω II, ἀρπάζω.

8) κόπτω εἰς μικρὰ τεμάχια, κατακόπτω, κλιανίζω, ἢ κοπανίζω ἐντέδε ἰγθύς, κυπέρου κεκομμένου Ἡρόδ. 4. 71: ἀσταφίδα κεκ. Ἀλέξ. ἐν Ἀλέξῃ 2. 4: πρβλ. κοπτός. 9) κτυπῶ ἐξω καὶ καὶ ἐκεῖ, τὸ ὕδωρ ἔταν κοπή Ἰλ. 60B: κόνις .. κοπτομένη .. ὑφ' ἄρμασι Ἡρόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 83: θάλασσα κοπτομένη πνοαῖς Θεόφρ. 22. 16. 10) ἐπὶ περὶ νῶν, κτυπῶ διὰ τοῦ ῥάμμου, διακρυπῶ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1, 19: ὁ ἀλιόετος .. τὰ λιμναῖα κ., εὐρίσκεν λείαν ἐν ταῖς λιμνοθάλασσαις, ὁ αὐτ., 8. 3: ἐπὶ ἰγθύς, κερῶνα, κόπτει διὰ τῶν ἐόντων, ὁ αὐτ., 9. 37, 2: — ἐν τῷ Παθ., ἐπὶ σίτου, κατακρυπῶμαι ὑπὸ σκολιχῶν, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 11, 2. 11) σέλω μετ' ὁρμῇ, βιαίως, ὁ ἵππος κ. τὸν ἀνάδελφον, διὰ τῶν βημάτων του διασείει τὸν ἀναδελφόν, Ξεν. Ἰππ. 1, 4, πρβλ. 8. 7, Ἰππ. 292, 531.

12) μεταφρ., καταπονῶ, κουράζω, Λατ. obitundo, μήθ' ὕμιν ἐνοχλῶ μήτ' ἐμαυτὸν κ. Δημ. 1439. 17: λέγων φαίνου τι δὴ καίνον .. ἢ μὴ κόπτε με Ἠγήσιππ. ἐν Ἀδ. 1. 3: πρβλ. Σώσιπ. ἐν Καταφ. 1. 20: κ. τὴν ἀκρόασιν Διον. Ἀλ. περὶ Συνόδ. 19: κ. ἐρωτήμασι, ὡς τὸ Λατ. oblutundere, Πλουτ. Φωκ. 7, πρβλ. Ρίσις. εἰς Μοῖρην σ. 74: — Παθ., φθειρομαι, κατατρώχομαι, κοπτόμενοι αἰεὶ ταῖς στρατείαις Δημ. 22. 22: — (ὅθεν ὁ κόπος). II. Μέσ., κόπτομαι, κτυπῶ ἢ πλήττω ἐμαυτὸν, τύπτω τὸ στήθος ἢ τὴν κεφαλὴν μου ἐνεκα ὀλίψεως, ὡς τὸ Λατ. plangere, κεφαλὴν δ' ἔγχε κόπτο χερσὶν Ἰλ. X. 33, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 121, 4: κόπτεσθαι μέτωπα ὁ αὐτ., 6. 58, πρβλ. 2. 61 (ἐνθα ὁμοῦ προστίθεται μαχαίρησι), Ἰλ. 4. 34: Φαίδων 60A, κτλ.: καὶ ἐν τῷ παθ. πρkm., [πόλις] κέκοπται Δισχύλ. Πέρσ. 683: — ἐντεῦθεν, 2) κόπτεσθαι τινα, θρηνῶ διὰ τινος, Λατ. plangere aliquem, Εὐρ. Τρω. 623, Ἀριστοφ. Λυσ. 396, πρβλ. Ἰλ. 4. 34, 619C, κτλ.: ἴδε τύπτω II: καὶ περὶ τοῦ ἐνεργ. ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὅρα ἐν λέξ. κοιμάς.

κοπώδης, ες, (εἶδος) κοπιαστικός, φορτικός, ὀχληρὸς, κατατρώγων, πυρετοὶ Ἰππ. Προρρ. 80: βάρη Ἀριστ. Προβλ. 5. 7, 2, κτλ.: βάρη καὶ κ. (δηλ. τὸ ὕδωρ) προτείνουσιν πόνοιν, Ἀλέξ. ἐν Πυθαγ. 1: μετὰ γεν., κ. ὑποχονδρίων, προτείνουσιν πόνοιν εἰς .. Ἰππ. π. Διάτ. Ὀδ. 386. 2) μεταφρ., κοπιαστικός, ἐνοχλητικός, βαρύν, Λατ. molestus, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 58, Πλουτ. 2. 47F: καὶ ἐπὶ γλώσσῳ, αὐτῶν. 1011A. II. Παθ., κεκοπιώδης, κατατρώχων, Ἰππ. 70D, Γαλγν.

κόπως, εως, ἡ, καταπόνησις, σαρκός Ἑβδ. (Ἑκκλ. IB, 12). Κόρα, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. κῆρυξ B. κορ-αγέω, ἀπάγω τὴν Κόρην (τὴν Περσεφόνην), Ἡσύχ. κοραγία, ἡ, πιδ. νόθος τύπος τοῦ χορ-, Σουλ. Ἐπιγρ. 3524. 41. κορᾶνεύομαι, = κορᾶντω. Ἡσύχ. κορᾶνέως, εως, ὁ, εἶδος ἰγθύος, πιδ. = κορακίνος, Ἡσύχ. κορᾶνέως, ὡ, ὁ, = κυρώνεως, Ἑρμιπ. ἐν Ὑστρατιώταις 10. κορᾶνίας, ου, ὁ, εἶδος κοιοῖου, ἴδε ἐν λέξ. κυλοῖος. 2) ὡς ἐπιθετ., μέλας ὡς κῆρυξ, Ἡσύχ.

κορᾶνέσιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κορακίνος II, Φερεκράτ. ἐν Ἑπιγρ. 3524. 41, πρβλ. Μοῖνηκε εἰς Ἀναλ. Δικ. 1.

κορᾶνέως, ἡ, ἡμῖς πρὸς κῆρυκα, μέλας ὡς κῆρυξ, Α. Β. 104, Βιτρούβ. 8. 3.

κορᾶνέως, ὁ, (κῆρυξ) μικρὸς, νέος κῆρυξ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1053. II. ἰγθύς τις ὁμοῖος τῇ κῆρυγι, ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 560, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 308 κτλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 2, 1, κ. ἄλλ.: φέρεται κορᾶνέως παρ' Ἑπιγρ. 28 ΑΗΓ: — ἴσως ἐρμηνεύμενος ἐν τῷ Νελλῳ, Στράβ. 823, Ἰλ. 1. 133: ἢ κατὰ τὸν Ἀθην. 309, ἀπὸ τοῦ κῆρυς κινεῖν: πρβλ. κορᾶνέσιον.

κορᾶνέως, τό, ὑποκορ. τοῦ κῆρυξ (II. 2), Εὐστ. 73. 21.

II. φυτὸν τι, ἀλλ. ἱεράκιον. Ἀριστ. π. Θανασ. 87.

κορᾶνέως, ὁ, ὑποκορ. τοῦ κῆρυξ, Ἰγυσσ.

κορᾶνέως, ἡ, ὑποκορ. τοῦ κῆρυξ, Ἰγυσσ.

κορᾶνέως, ες, ὁμοῖος πρὸς κῆρυκα, ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ κῆρυκος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1, 30: οὕτως κορᾶνέως, ες, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 3. 6, 3, π. Ζ. Μορ. 3. 1, 15. 2) ὁμοῖος πρὸς τὸ ῥάμμος κῆρυκος, Γαλγν. 2. 275.

κορᾶνέως, Παθ., κλειομαι (ἴδε κῆρυξ II), Σουλ. Ἐπιγρ. 3919. 9.

κῆρυκος, ὁ, εἶδος ἰγθύος, Ξενοκρ. 12: — ἐν Σπευσίππ. παρ' Ἀθην. 105B, ἀναγνωστέον κῆρυκον. II. ἴδε ἐν λ. Κῆρυξ.

Κυρακο-φαρυ-κλειδής, ου, ὁ, κομικὸν πατρωνυμικόν, ἀληθῆς κῆρυξ εἰς τὸν φάρον, ἴδε Μοῖνηκε εἰς Ἑρμιπ. «Κέρκωτας» Β.

κορᾶνέως, ου, ὁ, ὅμοιος πρὸς κῆρυκα, ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ κῆρυκος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1, 30: οὕτως κορᾶνέως, ες, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 3. 6, 3, π. Ζ. Μορ. 3. 1, 15. 2) ὁμοῖος πρὸς τὸ ῥάμμος κῆρυκος, Γαλγν. 2. 275.

κορᾶνέως, Παθ., κλειομαι (ἴδε κῆρυξ II), Σουλ. Ἐπιγρ. 3919. 9.

κῆρυκος, ὁ, εἶδος ἰγθύος, Ξενοκρ. 12: — ἐν Σπευσίππ. παρ' Ἀθην. 105B, ἀναγνωστέον κῆρυκον. II. ἴδε ἐν λ. Κῆρυξ.

Κυρακο-φαρυ-κλειδής, ου, ὁ, κομικὸν πατρωνυμικόν, ἀληθῆς κῆρυξ εἰς τὸν φάρον, ἴδε Μοῖνηκε εἰς Ἑρμιπ. «Κέρκωτας» Β.

κορᾶνέως, ου, ὁ, ὅμοιος πρὸς κῆρυκα, ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ κῆρυκος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1, 30: οὕτως κορᾶνέως, ες, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 3. 6, 3, π. Ζ. Μορ. 3. 1, 15. 2) ὁμοῖος πρὸς τὸ ῥάμμος κῆρυκος, Γαλγν. 2. 275.

κορᾶνέως, Παθ., κλειομαι (ἴδε κῆρυξ II), Σουλ. Ἐπιγρ. 3919. 9.

κῆρυκος, ὁ, εἶδος ἰγθύος, Ξενοκρ. 12: — ἐν Σπευσίππ. παρ' Ἀθην. 105B, ἀναγνωστέον κῆρυκον. II. ἴδε ἐν λ. Κῆρυξ.

Κυρακο-φαρυ-κλειδής, ου, ὁ, κομικὸν πατρωνυμικόν, ἀληθῆς κῆρυξ εἰς τὸν φάρον, ἴδε Μοῖνηκε εἰς Ἑρμιπ. «Κέρκωτας» Β.

κορᾶνέως, ου, ὁ, ὅμοιος πρὸς κῆρυκα, ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ κῆρυκος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1, 30: οὕτως κορᾶνέως, ες, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 3. 6, 3, π. Ζ. Μορ. 3. 1, 15. 2) ὁμοῖος πρὸς τὸ ῥάμμος κῆρυκος, Γαλγν. 2. 275.

κορᾶνέως, Παθ., κλειομαι (ἴδε κῆρυξ II), Σουλ. Ἐπιγρ. 3919. 9.

κῆρυκος, ὁ, εἶδος ἰγθύος, Ξενοκρ. 12: — ἐν Σπευσίππ. παρ' Ἀθην. 105B, ἀναγνωστέον κῆρυκον. II. ἴδε ἐν λ. Κῆρυξ.

Κυρακο-φαρυ-κλειδής, ου, ὁ, κομικὸν πατρωνυμικόν, ἀληθῆς κῆρυξ εἰς τὸν φάρον, ἴδε Μοῖνηκε εἰς Ἑρμιπ. «Κέρκωτας» Β.

κορᾶνέως, ου, ὁ, ὅμοιος πρὸς κῆρυκα, ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ κῆρυκος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1, 30: οὕτως κορᾶνέως, ες, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 3. 6, 3, π. Ζ. Μορ. 3. 1, 15. 2) ὁμοῖος πρὸς τὸ ῥάμμος κῆρυκος, Γαλγν. 2. 275.

κορᾶνέως, Παθ., κλειομαι (ἴδε κῆρυξ II), Σουλ. Ἐπιγρ. 3919. 9.

κῆρυκος, ὁ, εἶδος ἰγθύος, Ξενοκρ. 12: — ἐν Σπευσίππ. παρ' Ἀθην. 105B, ἀναγνωστέον κῆρυκον. II. ἴδε ἐν λ. Κῆρυξ.

Κυρακο-φαρυ-κλειδής, ου, ὁ, κομικὸν πατρωνυμικόν, ἀληθῆς κῆρυξ εἰς τὸν φάρον, ἴδε Μοῖνηκε εἰς Ἑρμιπ. «Κέρκωτας» Β.

κορᾶνέως, ου, ὁ, ὅμοιος πρὸς κῆρυκα, ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ κῆρυκος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1, 30: οὕτως κορᾶνέως, ες, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 3. 6, 3, π. Ζ. Μορ. 3. 1, 15. 2) ὁμοῖος πρὸς τὸ ῥάμμος κῆρυκος, Γαλγν. 2. 275.

κορᾶνέως, Παθ., κλειομαι (ἴδε κῆρυξ II), Σουλ. Ἐπιγρ. 3919. 9.

κῆρυκος, ὁ, εἶδος ἰγθύος, Ξενοκρ. 12: — ἐν Σπευσίππ. παρ' Ἀθην. 105B, ἀναγνωστέον κῆρυκον. II. ἴδε ἐν λ. Κῆρυξ.

Κυρακο-φαρυ-κλειδής, ου, ὁ, κομικὸν πατρωνυμικόν, ἀληθῆς κῆρυξ εἰς τὸν φάρον, ἴδε Μοῖνηκε εἰς Ἑρμιπ. «Κέρκωτας» Β.

κόρυς, κορύσιον, Δατ. *ruilla*, ἥντε κούρη νηπίη ἦθ' αἰα μητρί
Οἴουσι· ἀνελέσθαι· ἀνέλεγε· Ἰλ. Π. 7· κόρην, οὐκέτι, ἀλλ'
ἐλευγμένην Σοφ. Τρ. 536· παῖς κ. Ἀριστοφ. Δυσ. 595, Δημ.
510. 4· πορθητική κ. Εὐρ. παρ' Ἀθην. 611· συγχόν παρὰ κωμ.
καὶ τῶ Πλάτ.— ἐπὶ τῶν νηπίων, Πινδ. Π. 3. 138· ἐνάλλιοι κό-
ρυσι, θαλάσσιοι νόμφοι, Ἀριστοφ. Θεσμ. 325· καὶ κωμικῶς, πρέ-
σβειρα πεντήκοντα Εὐπρόκτωι κορύην, δηλ. ἐγγέλιον, ὃ αὐτ.
ἐν Ἀλ. 883· αὐτῶι τεύθις καὶ Φυλαγική κ., δηλ. ἀφ' ὧν, Πύθουλ.
ἐν Ὀρλάνθῳ 1. 4· ἐπὶ θεαινῶν παρθένων καὶ γραῖαι ἀνέμωι ἀν' ἧσαν,
οἷον αἱ Εὐμηνίδες, Αἰσχύλ. Εὐμ. 68, πρὸς Σοφ. Ο. Κ. 127· αἱ
Φωκίδες, Αἰσχύλ. Πρ. 794 ἢ Σπρίγ, Σοφ. Ο. Τ. 509· αἱ Μοῖραι,
Πλάτ. Πολ. 617D.

2) ἐν σχέσει πρὸς τὴν νεότητά, νόστιμη,
Ὀδ. Σ. 279· νεαρά σύζυγος, Ἰλ. Ζ. 247· ἡ παλλακίς, ὡς τὸ Λατ.
ruilla, ὡς ἡ Βρεσσίς, Α. 98, 337, Β. 689· τίκτει κόρη· Ἐλένη
πατὴρ δὲ κατ' εἰκόνα Εὐρ. Ἀνθ. 898, πρὸς Ὀρ. 1436· κατα-
γυρόμενα κατὰ γυναικῶν καὶ τῆς κόρης, Θεόπομπ.
Κωμ. ἐν Ἰδουλίῳ 3 ὡς παρθένος. 3) μετὰ γεν. κυρίου
ἐπὶ νεότητος, = θυγάτηρ, Νύμφη κορύσι Διὸς Ἰλ. Ζ. 420, πρὸς Εὐρ.
Ἰλ. 163, κατὰ κ. Διός, ἡ Ἀθηνά, Αἰσχύλ. Εὐμ. 415· Ἀθηναίος
κόρης, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ὃ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 169, πρὸς Σοφ.
Ἰλ. 570 κ. Ἰνναλίη, κ. Θεοτίδης Αἰσχύλ. Πρ. 500, Εὐρ. Ἐλ.
134· Ἰγρ. τὸ καὶ Σιδεῖτου κόρη, αἱ Ἐρινύες, Σοφ. Ο. Κ. 40—
ἐν τῇ νήπιᾳ, κυρία· κόρη μου, Αἰσχύλ. Οἰδ. 148, Σοφ. Ο. Κ.
180· κόρυς Ἀριστοφ. Εἰρ. 119· πρὸς θυγάτηρ, κόρυς. 4)
μετὰ ἐπὶ ἀποιναί, Ὀμ. Ἰκίγρ. 1. 2— ἐπὶ πλοίων νεοσσι καθε-
σθῆναι, Λυκάρι. 24.

II. πλαγῶν, «κοῦκλα», Δατ. *ruira*,
Πλάτ. Φαῖδρ. 231B. III. ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ, Δατ. *ruira*,
ruilla, *ruilla*, διότι μικρὰ τὴν εἰκὼν φαίνεται σχηματισμένη ἐν
αὐτῇ [Ἰλ. Πλάτ. Ἀλκ. 1. 133A], κύκλωπα κούρη· Ἐμπεδ. 227·
ἀντιόχου ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 631, συγχρότερον παρ' Εὐρ. Ἀριστοφ.
Σρ. 7, Πλ. 635— ἡ μεταβολὴ τῆς σημασίας ἐν τῇ λέξει γλῶσση
εἶναι ἀμφίβοτον· ἀντιθέτως πρὸς ταύτην, ὡς τὴν λέξιν γλῶσση II.

IV. μακρὰ χεῖρες (οὐκάνη) ἐκτετατομένη πέραν τῆς χεῖρος
καὶ καὶ οὕτως αὐτῇ, Σεν. Ἰλ. 2. 1, 8, πρὸς Κύρ. 8. 3, 10,
13.

V. ἡ Ἀττικὴ δραχμὴ ὡς φέρουσα κεφαλὴν Ἀθηνᾶς,
Ἰππεῖδ. παρὰ Πολυδ. Θ'. 71.

VI. ὡς ὑπερβαίνει, Ἰππ. παρὰ
Γαλιν. Λεξ. VII. κόρηαι ἦτο ἡ κυρία ἑλληνικὴ ὀνομασία
τῶν Καρυατίδων, Müller Archiol. d. Kunst 8 279· τοὺς λί-
θους, τοὺς ἐπὶ τῶν κορῶν, τοὺς στηριζομένους ἐπὶ τῶν Καρυα-
τίδων ἐν τῇ Περσέει, Σουλ. Ἐπιγρ. 160, στήλ. 1. 86.

Η. κόρη, Εὐρ. Εὐμ. ἰων. κυρία, ἡ, τὸ ὄνομα ὅρ' ὃ ἡ
Περσέει· ἐκαστὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἡ κόρη, δηλ. ἡ θυγάτηρ τῆς
Διὸς καὶ τῇ Μητρί καὶ τῇ Κούρῃ Ἰρὶδ. 8. 65· καὶ τὴν Κό-
ρη· Ἀριστοφ. Σρ. 1349· Δημήτηρ καὶ Κ. ὃ αὐτ. ἐν Θεσμ. 298,
Σεν. Ἰλ. 6. 3, 6· τῆς Κόρης ὁρασθένσης Ἰσοκρ. 46A· σπα-
νιότερον Κόρη Δημήτρος Εὐρ. Ἀλκ. 858, Ἰκέτ. 34, πρὸς Ἀρι-
στοφ. Παστ. 337, Ἰσοκρ. 211E· ἀλλὰ Διότις κ., παρὰ τοῖς κωμ.,
ὃ, ὃ τοῦ ἀνδρός, Ἀντιφ. ἐν Ἀφροδίτῳ 1. 9· οὕτω, μεμαγμένη
Δημήτρος κ. Εὐβουλ. ἐν Ὀρλάνθῳ 1. 10· πρὸς Δημήτρος παῖδ'
ἐπὶ τῶν πλυσκοῦντα Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 137B.

κόρυθρον, τὸ, σφαιροειδές, «κοῦκλα», Λουκ. Φιλοφ. 35· πρὸς κό-
ρυς III. 11.

κόρυμα, τὸ, τὸ κοροῦμενον κῶπωμα, «κορυμνίς», Ἀριστοφ.
Ἀλυσπ. 108· ἐν τῇ πληθ., Ἰππιπ. ἐν Ἰδουλίῳ 2. II.
κόρυμνον, «κοῦκλα», Ἀριστοφ. Εἰρ. 59, «ταυτὴ λαβὼν κῶρημα τὴν
αὐτὴν κόρυς Ἰδουλί. ἐν Ἰδουλίῳ 9.

κορύβλη· ἡ κορύβλη ἡ, = κόρυς· καὶ κορύβλη· ἡ κορύβ-
λη, ὃ, «ὄρνις, ὃν τινες βασιλίσκον» Πλούτ.

κορύβων, ὡς ἐν λ. κορύβων.

κορύβων, (κόρυβος), ἀνυψώ, αὐξάνω, ἐγείρω, Ζεὺς κόρυβον
ἐξ ὧν μένος, ἤγειρε τὴν ὀργήν του, Πινδ. Θ. 843.— Πλάτ. (ἄνευ
τοῦ υ). κοῦμα κορύβεται, εἰς ὕψος αἵρεται, μεταερίζεται, Ἰλ. 1.
7· ὑπερθεβεῖ... ἀλλὰ κορύβεται ὕψω Ἀπολλ. Πινδ. Π. 322.

κορύβης ἡ κόρυβος, ἡ, ἐκτεταμένης εὐπῆς τοῦ κόρυς, σφῆρος,
Ἀνών. παρὰ Σουλ. ἐν λ. κορύβεται, Πλούτ. ἐν Θεσμ. 10. 47,

κόρυβος ὁ ταυμά, ἐκτετατός, ὁρισμένον σῆμα,

κορύβων, «κορύβων», εὐτέ με θυμὸς κορύβωσι Ἐλλ. Ἐπι-
γρῆμ. 1028. 60.

κορύβων, τὸ, = κόρυς, ἡ ὁρμή καὶ ὁ σπῆρος, Ἀλκ. κ. Κωμ.
ἐν Ἀλκ. 883, Ἀριστοφ. Ἰππ. 676, 682.

II. γυναικεῖον τι κό-
ρυμα, Πολυδ. Β'. 101, Πλούτ.

κορύβων, τὸ, ὑπόκορ. τοῦ κόρυς· Ἐπιγρῆμ. Δελφ. 29, Πολυδ.
Β'. 17, Φρόν. 73.

κορύβων, («κόρη, κόρυς») ἀπὸ, περιποιῶμαι, ὑποπύω, κολα-
κεῖν καὶ υποκρηστικῶς καλῶν, «χοῦδεῖν», Ἀριστοφ. Νερ. 68· ἐπὶ
τῆς ἀμικαίας ταύτης εἶναι συγχρότερον τὸ ὑποκορύβωμαι· πρὸς
ἀσάτους κυνέειν.

κορύβων, ἡ, ὃν παρθενικῶς. Πολυδ. Β'. 17— Ἐπίρρ.
-κῶς, ὡς κορύβων, βαδίζειν Ἀλ. π. 2. 38· ἀτχύνεσθαι
Ἀλκ. 3. 2.

Κορινθιάζωμαι, ἀποθ., ἐκαστῶ παρναίαν, ἐπειδὴ ἡ Κορινθία
ἦτο διάσημος διὰ τὰς πόρναις αὐτῆς, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 133— τὸ
ἐνεργ. παρ' Ἰσουλ. «κορινθιάζειν» μαστροπεύειν, ἐταιρεῖν—
Κορινθιάστῃς, αὐ, ὃ, πόρνος, ἐταιριστής, μαστροπός, Μοῖνεκο
Κωμ. Ἀποσπ. 1. 350.

Κορινθίος, α, ον, ἐκ Κορίνθου, Ἰρὶδ., κατὰ Κορίνθιαι ἐτα-
ραι Ἀριστοφ. Πλ. 149· καὶ οὕτω, Κορινθία κόρη, πόρνη, Πλάτ.
Πολ. 404D· τὴν ἐκ Κορίνθου Λαῖδα οἰσθα· Ἀναξάνδρ. ἐν
«Περικουμένη» 1, πρὸς Ἐπίρρ. ἐν «Πελασγῇ» 1, καὶ ἴδε ἐρῶ-
δουλος— ὁ Κορινθιάκος οἶκος ἀναφέρεται ὡς αὐστηρὸς παρὰ τῇ
Ἀλξ. ἐν Ἀδελφ. 23, πρὸς Δίριλ. ἐν «Παρασίτῳ» 2, 3— Ἐπίρρ.
-εὐς, κατὰ Κορινθιακὸν τρόπον, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πλ. 8. 5, 2—
θηλ. Κορινθιάς, ἄδως, ἡ, Στέρ. Βυζ.— ὡσαύτως Κορινθιάκος,
ἡ, ὢν. Σεν. Ἰλ. 6. 2, 9· Κορινθιάς, Ἀνθ. Π. 6. 40.

Κορινθοσυργῆς, ἐς. (*ἔργω) Κορινθιακῆς ἐργασίας, ἐκ Κο-
ρινθοῦ καλῶς, Στράβ. 198, κατὰ.

Κόρινθος, ἡ, ἡ πόλις καὶ ἡ χώρα, ἀρνεῖτο Κ. Ἰλ. Β. 570·
ἀρνεῖται Κόρ. Πινδ. Ἀποσπ. 87. 1· οὕτω παρὰ Τραγ. κατὰ εὐδαί-
μων Κ. Ἰρὶδ. 3. 52· διάσημος ἐπὶ πολυτελείᾳ καὶ ἀσολίᾳ, ὃν
ἡ κροῖμα, οὐ παντὸς ἀνδρός εἰς Κ. ἔσθ' ὁ πλοῦς· πρὸς
Κορίνθους, Κορινθιάζωμαι— μετ' ἄρσεν. ἐπιθέτου, ὀφρῶδες ντα
Κ. Χρησμ. παρ' Ἰρὶδ. 5. 92, 5, πρὸς Χρησμὸν παρὰ Στράβ. 380,
Πολύδ. 4. 67, 8, κατὰ.

II. νίδος τοῦ Διός, ὁ νομιζόμενος ἱερ-
τῆς τῆς Κορίνθου, Πασα. 2. 1, 1— παροιμ., Διὸς Κόρινθος, ἐπὶ
τῶν ἀσπιδεῶν τὰ αὐτὰ (πασιγνώστα δὲ) ἐπαγαλμαίνοντων, Πινδ. Ν.
7. 155, πρὸς Ἀριστοφ. Βατρ. 442, Ἐκκλ. 823, Πλάτ. Εὐθύδ.
292E· ἴδε Παροιμιογρ. σ. 84. III. Ἐπίρρ. Κορινθόβου, ἐν Κο-
ρίνθῳ, Ἰλ. Ν. 664· Κορινθόβου, ἐκ Κορίνθου, Σουλ. Ἐπιγρῆμ. 29,
κορυ-εὐδής, ἐς. (κόρη) ὅμοιος πρὸς κόρην ὀφθαλμοῦ, ἔχων
σκοτεινὴν λάμψιν, κοραῖνοι, Ἐπίρρ. 28 Αἰνρ. 2) (κόριον

Β) ὅμοιος πρὸς κορίαννον, Διοσκ. 2. 207.

κόριον (Α), τὸ, ὑπόκορ. τοῦ κόρυς, μικρὸν κορύσιον, Λυσ.

Ἀποσπ. 2, Θεσμ. 11. 60· Δωρ. κόριον, Ἀριστοφ. Ἀλ. 731.

κόριον (Β), τὸ, συντεταγμένον ἀντὶ τοῦ κορίαννον, Νικ. Ἀλε-
ξ. 157, Θ. 874, πρὸς Γαλιν. 13. 194.

II. κ. ἔνυγρον, =

ἀδελφόν, Διοσκ. Νόθ. 4. 136.

κόρις, εὐς, Ἀττ. εὐς. ὃ, «κορύς», *Cimex lectularius*, ὃ
κόρις Ἀριστοφ. Νερ. 634 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τοῦ ὀνόματος
Κορίνθιαι, πρὸς 710), Βάτρ. 115, ἀλλ. ὡσαύτως θηλ. κατὰ τὸν
Σουλ., μετὰ γεν. κόριδος· παραδείγματα τῆς γεν. ταύτης ἀπάν-
των, ἀλλ' οὐδὲν παρὰδεῖναι ὀφθαλμοῦ γένους, ἴδε Λοδ. εἰς Φρόν.
308.

II. εἶδος ἰχθύος, Δωριὸν παρ' Ἀθην. 330A.

III. εἶδος ὑπερβαίνει, κοιν. «σπαθοχόρτον», Διοσκ. 3. 174.

κορίσκω, ἡ, ὑπόκορ. τοῦ κόρυς, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀλκ. 883.

12, Τιμολ. ἐν «Μαραθωνίῳ» 1· ὃν κορίσκων, Πολυδ. Β'. 17.

κορίσκος, ὁ, ὑπόκορ. τοῦ κόρυς· ὡς κύριον ὄνομα Κορίσκος
εἶναι ἐν γλῶσῃ πρὸς δὴλων ὑποτιθεμένου τινος προσώπου, ὃ δεῖναι,
ὃ Κώστας, ὃ Γλάννης, Ἀριστ. Ἀναλυσ. Ὑστ. 1. 24, 2, Φυσ.
4. 11, 9, κ. ἀλλ.

κορίσκω, ἴδε κορέσκω.

κόρυκος, ἴδε κόρυκος.

κορυκρυγῆ, ἡ, τὸ «γορυγῆμα» τῶν κενῶν ἐντέρων· καθό-
λου, πᾶς ὑπόκορος ὀφθαλμός, βοή, Αἰσχύλ. Οἰδ. 315, Ἀριστοφ. Εἰρ.
991, ἐν τῇ πληθ. ἐν τῇ ἐν, ὃ αὐτ. ἐν Λυσ. 191.— Περὶ τοῦ ῥή-
ματος ἴδε δια-κορυκοῦν.

κορυκοῦμαι, ὃ, = τῷ προηγ., Ψευδο-Λουκ. ἐν Φιλοπάτρ. 3.

Κορυκρυγῆ, Κορυκρυγῆς, ἴδε ἐν λέξ. Κέρκυρα, Κερκυραῖος.

κόρυμα, τὸ, = κοῦρμα, ὃ ἴδε.

κορυμάζω, κόπτω εἰς κορυμνίαν, τεμάχια, Διον. Ἀλ. 20. 6.

κορυμάδων, Ἐπίρρ., κορυμνίαν, ὡς κορυμνίαν, Πινδ. 9. 19.

κορυμνίαν, τὸ, ὑπόκορ. τοῦ κορυμνίαν. Β. 1155. Ἀνέκθ. 5. 51.

κορυμνίαν, ὃ, (κεῖρω) ὃ κορυμνίαν δένδρου (ἀποκεκομμένων τῶν κλά-
δων), Ὀδ. Ψ. 190, Εὐρ. Ἐκδ. 575, Ἰρ. Μαιν. 242· κ. ἑλάσας

Ἀριστοφ. Λυσ. 255· κορυμνίαν ἑλάδων, τεμάχια κορυμνίαν, Ἰρὶδ. 7.

36· κ. ναυτικῶς, δηλ. κῶπαι, Εὐρ. Ἐλ. 1601.

κορυμνιολογῆς, ὃ, τὸ Λατ. *cornicularius*, παραστάτης, πάρε-
δρος, Σουλ. Ἐπιγρ. 4453.

Κορυμνίαν, -οπος, ὃ, εἶδος ἀκρίδος, ὡς τὸ πᾶρνοψ, Στράβ. 613·

— ὃ Ἰπριλῆς ἐκαλεῖτο Κορυμνίαν, ὃ τὰς ἀκρίδας τρομάζειν, φυ-
γαδύνειν, αὐτόθι.

Κορυμνίαν, ον. (οἰφύς) ὃ οἰφύς, βινῶν, ἐγγαστρώων τὰς κό-
ρυς, Σουλ. εἰς Θεσμ. 4. 62.

κορυμνιάνειν, τὸ, κορυμνίαν παιγνίδιον ἡ κόμημα, Κλήμ. Ἀλ.
61, Α. Β. 102.

κορυμνίαν, ον, ἡ α, ὃ, = κορυμνίαν, Δίων Κ. 76. 1.

κορυμνίαν, ον, ὃ πλάτων προπλάσματα ἀγαλμάτων ἡ πλαγ-
γῶν, εἰσαγωγῆς, Πλάτ. Θεαίτ. 147D, Λουκ. Λεξίφ. 22· ὄνομα

ὀράματος τινος τοῦ Ἀντιφάνου— παρ' Ἰπριλῆς ἐκ κορυμνίαν-πλά-
στῆς. Ἰπριλῆς, Μῆγ. καὶ Μοῖραι ἐν λέξ.— πρὸς Ἰπριλῆς.

κόρυς (Α), ον, ὃ (πρὸς. κορυμνίαν) πλημμυρῆ, χορηγία,

χορηγία, Δατ. *antileas*, αἰψα δὲ φυλάττειν πέλειται κόρυς

ἀνθρώποισιν Ἰλ. Τ. 221· ἀλφειὸς δὲ κέρως κρυεροῖο γόοιο Ὀδ. Δ. 103· πάντων μὲν κέρως ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φιλό- τητος, θία τὰ χορταίνει τι, καὶ ὕπνου, κτλ., Ἰλ. Ν. 536· ἀπὸ κέρως ἀμβλύνει αἰαντὸς ἐλπίδας Πην. Π. 1. 160· κέρων ἔχει πάντα δ' αὐτ. ἐν Ν. 7. 77· κ. ἔχειν τινὸς Εὐρ. Ἀλκ. 185, Φοίν. 1751· ὡσαύτως, κέρων ἢ τοῦτων συνουσία ἔχει Πλάτ. Φαιδρ. 240C· ἔς κ. εἶναι τινὸς Φηλ. 2. 39. 2) ὡς ἐπαχολούθημα τοῦ κέρου, ὕβρις, Πην. Ο. 2. 173, 1. 3. 4· πρὸς κέρων, προ- πτωῖς, αὐθαδῶς (πρβλ. πρὸς C. III. 7), Δίσχ. Ὑλ. Ἀγ. 382· ἄχρη κέρου Δημ. 400. 2· ἔς κέρων Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 26·— συχνά- κως συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ ὕβρις, παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἡτὲ μὲν ὡς παραγῶν τὴν ὕβριν, ἄλλοτε δὲ ὡς παραγόμενος ἐξ αὐτῆς, τίττει τοὶ κέρως ὕβριν, ὅταν κακῶ δόλος ἔπιπται ἀνθρώπῳ Θεογ. 153, πρβλ. 751 καὶ Σόλων 7· ὕβριν κέρου ματέρα Πην. Ο. 13 12· κέρων, ὕβρις υἱὸν Βάκχης παρ' Ἱεροδ. 8. 77· ἐγχευθεν, ἡ εἰ- κασία, νέα δὲ (βλ. ὕβρις) φύει κέρων ἐν Δίσχ. Ὑλ. Ἀγ. 770, φαίνεται ἐπιτυχῆς ἔχει καὶ χρησιμοποίησι.

κέρως (B), ου, ὅ, Ἰων. κοῦρος, ὡς ἀέπειτος παρ' Ὀμ., Πην. 2, καὶ τοῖς λυρικοῖς χωρίοις τῶν Ἑλλ. Δωρ. κούρος·— ποῖδον, παῖς, ἀπὸ τῆς νηπιότητος του, (μάλιστα καὶ πρὸ τῆς γεννήσεώς του, ὅν γαστέρι μὴ γνηρ κοῦρον ἐόντα φέροι Ἰλ. Ζ. 59), μέχρι τῆς στρα- τευσίμου ἡλικίας, κούρος πρῶτον ὑψηλῆς Ἰλ. Ω. 347· πρω- θῆσαι Ὀδ. Θ. 264· τότε κούρος ἔα, νῦν αὐταὶ γε γῆρας ἰκά- νει Ἰλ. Δ. 321· οὕτω καὶ παρὰ Πην. καὶ τοῖς Ἑλλ. συν κέρουσι τε καὶ κόραις Αἰσχύλ. Ἀποπ. 40· οὕτως ἐν παρρησιασμένοις πραγι- κοῖς στέλνεις, Οἰδίπ. π. παῖδε, ζιπτύχῳ κέρῳ Ἀριστοφ. Ἀποπ. 471, πρβλ. Εὐδ. 401, ἐν Ἀντ. 2· σπάνιον παρὰ πελοποννησίοις, Πλάτ. Νόμ. 772A— ἐν Ἰλ. 1. 86, Μ. 198, καὶ ἄλλα, κούροι εἶναι οἱ στρατιῶται, τὰ «παλιγκέρως», οὕτω, κούροι Ἀχαιοὶ Ἰλ. 2· ἔτι δὲ συχνοτέρως παρ' Ὀμήρῳ οἱ ὑερόκοντες οἱ ὑπηρετοῦντες κατὰ τὰς θυσίας καὶ ἑορτάς, ὡς τὸ Δατ. μυητὶ, Ἰλ. Δ. 470, Ὀδ. Δ. 148— ἐν Σπάρτῃ οἱ ἱερεῖς ἐκαλούντο κούροι, ὡς οἱ Ῥωμαῖοι ἐμυλῖς ἐκαλούντο μυητὶ, Ἀρχ. παρὰ Στοιχ. σ. 269. 4, Kuhn, εἰς Τίμ. 2) μετὰ γεν. κυρίου ὀνόμ., υἱός, Ὀδ. Τ. 523, κτλ., Ὀθ. 2. 562, πρβλ. 544· τῶν ὀλυσιπύων κέρου Πην. Ἰκ. 107, πρβλ. 356· Κεκροπίδων κέρου·— κέρη, ὡς τὸ παλαιοῦ, Εὐδ. 401, ἐν Ἀντιπ. 2, 6, πρβλ. κέρη 2. II. ὡς τὸ μάσχος, κλωνάριον, βλαστὸς, παραφυῶς, κλωνοφύτου δένδρου, κέρους πλεκτοῦς·— μυρ- ρίνης Λούπη. ἐν Ἀδ. 3. (III. ἐκ τοῦ κέρου, κυρίως, ὁ κέρως τὴν κόμην αὐτοῦ ἐξεργάζετο τῆς παιδικῆς ἡλικίας, πρβλ. κυμάω.)

κέρως (I), ὁ, σάρωρον, Ἰσχύ. πρβλ. κέρω. κέρως (Δ), ὁ, τὸ Ἑβραϊκόν, ἐστὶ μέτρον ξηρῶν περιλαμβνόν κατὰ τὸν ἰώσηπον, Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 9, 2, δέκα Ἄστ. μεθιμνους, Ἰδαγγ. κ. Λουκ. ιζ'. 7.

κέρρη, νεώτ. Ἀττ. ἀντὶ κέρση. κέρρασις, ἀμφίθ. λέξις μνημονευομένη ὑπὸ τοῦ Πισυ. ἐκ τοῦ Κρατῖνον μετὰ τῆς ἐρημνείας, πράγως, καὶ ἐτυμολογ. ἐκ τοῦ κέρση (2)· ὁ Σαλμ. ἐξ εἰκασίας κερσάτης. κερσάτω, τά, (κέρση) ὁ κέρταρος, Νικ. Ἀλ. 135· κερσά αὐ- τοῖσι 114.

κέρση, ἡ, νεώτ. Ἀττ. κέρρη, Δωρ. κέρρα· (ἐκτεταμ. ἐκ τῆς √ΚΑΡ. κάρα)·— τὸ παρὰ τὸ μέτωπον πλαγίως κείμενον μέρος, εἴφει ἤλασε κέρσην Ἰλ. Ε. 584, πρβλ. Ν. 576· ἰσοδύναμον τῷ κρόταφός, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Δ. 502, τόν ῥ' Ὀδυσσεύς, βάλε κέρσην· ἢ δ' ἐτέρωθεν διὰ κροτάφοιο πέρηνσεν αἰχμή· καὶ ὅταν εἶναι ἀνάγκη πληθ. ὡς ἐν τῇ Δατ. λαμπροῖα, τίθεται ὁ πληθ. κροτάφοιο·— οὕτω παρ' Ἀττ., ἐπὶ κέρρης πατάσσειν, ὅπτεται κατὰ κροτάφον, Δημ. 562. 9· ὅταν κροτάφοιο, ὅταν ἐπὶ κέρ- ρης [τύπτῃ], δηλ. διὰ τῆς πυγμῆς ἢ διὰ τῆς παλάμης, ὁ αὐτ. 537 ἐν τέλ. ἐπὶ κέρρης τύπτειν Πλάτ. Γοργ. 486C, 508D, 527A· πῦξ ἐπὶ κέρρας ἤλασα Θεοφ. 14. 31· μεταγεν., κατὰ κέρρης πατάσσειν Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 20. 2· Ὀνείριος ἢ Ἀλεξ. 30, πρβλ. Ἰουδαϊκ. Μέγ. 529. 39. 2) αἱ παρὰ τοὺς κροτάφους εἰσχές, τὰ πλάγια τῆς κόμης, ἅπερ πρῶτα συνήθως λευκαίνονται (πρβλ. πολυός), ἐν τῇ πληθ. Δίσχ. Ὑλ. Νο. 282, πρβλ. Ἑτυμολ. Μέγ. 530 ἐν τέλ., Πολυδ. B. 32. 3) ἡ κεφαλὴ, Ἑμπεδ. 307, Νικ. Θερ. 915, Ὀππ. Κυν. 3. 25. II. μέρος τῆς πύλης ναοῦ, Πισυοῦ, 4. 6.

III. παρ' Ἰσχυ. ἀντὶ κέρρασις, δηλ. στεφάνια πύργων, κερσεύς, ὥς, ἡ, «κουρεύς», Πισυ. κέρσης, ου, ὁ, ὁ ἔχων τὴν κόμην βραχέαν, Χρύσιπ. παρ' Ἀθην. 565A.

κέρσιον, τό, (κέρση) ἡ βολιδώδης βίλα τοῦ Αἰγυπτίου Ἰωταῦ, Θεοφ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 8, 11, Σπέρδ. 823· κέρσιον, Διόδ. 1. 10· κερσίσιον, Πισυ.

κέρσο-ειδής λιθος, ὁ, ἔχων χροῖα φαῖον, «στακίς», (κέρση 2), Πην. 37. 56.

κέρσος, ὁ, = κορμός, Πισυ.

κέρσας, (κέρση) κέρων, κερσοῦν· κείρειν, Πισυ.

κορσωτήρ, ἦρος, ὁ, κορσεύς, Πολυδ. B. 32·— ὡσαύτως κυρ- σωτεύς, ὥς, Χάρων παρ' Ἀθην. 520D· καὶ κορσωτήρειον, τό, κορσεῖον, αὐτόθι.

κορσωτής, ἡ, ὅν, κεκαρμένος, «κουρτεμένους», ἐνυμν. α, Λουκ. 291.

κορτέω, ἴδε ἐν λ. κρητέω.

Κορυβανταίης, α, ὅν, ἀνέκων εἰς τοὺς Κορυβαντας, Ἀνθ. Π. 9. 165. II. τὸ κορυβαντεῖον (οὐχὶ -άντειον, Ἀρχαῖ. πηλ. 121. 19), ναὸς τῶν Κορυβάντων, Σπέρδ. 473 (ἰωνῶς -άντειον).

Κορυβανταίης, μανία Κορυβανταίης, ἐνθυσιασμὸς, Δωρ. Ἀλ. 2. 19, Λογγίν. 30. 2.

Κορυβανταῖος, μιλ. -άω, τελῶ τὰς τελετὰς τῶν Κορυβάντων, πληροῦμαι μανίας ἢ ἐνθυσιασμοῦ Κορυβανταίου, Πλάτ. Κριτ. 111, Συμπ. 215B, Ἰων. 534A, 536C· Κ. περὶ τι, εἰς καὶ ἐνθυσιασμὸν καὶ ἐξέλιος ἐπὶ τῷ, Λογγίν. 5. 1·— οὕτω δὲ Κορυβάντων ὁρ- χηστικῶν καὶ ἐνθυσιασμικῶν θνητῶν καὶ τοὺς μανικῶς κυριεύουσιν κορυβαντῶν φανέντα Σπέρδ. 413·— ἐν Ἀριστοφ. Σπ. 8, κωμικῶς ἐπὶ τοῦ νυστάζοντος ὅστις κατακίψαι καὶ κίρηνθως πάλιν ἀνεγείρει τὴν κεφαλὴν, πρβλ. Πην. 11. 54.

Κορυβανταῖος, μέλλ. Ἀττ. -εῖω, ἐξενέμω ἢ καθιερῶ διὰ Κορυ- βανταίων τελετῶν, Ἀριστοφ. Σπ. 119· ἐν τῷ μέτρῳ τύπη, Ἰδαγγ. κατὰ Κέλ. 3. 16.

Κορυβανταῖος, ἡ, ὅν, ἀνέκων εἰς τοὺς Κορυβαντας, Πην. 2. 750D.

Κορυβαντής, ἴδω, ἡ, ἀνέκων. ὕψ. τοῦ Κορυβ. Νόνν. Δ. 2. 605.

Κορυβανταῖος, ὁ, ἀνέκων διὰ Κορυβαντικῶν τελετῶν, «κά- θαρσις μανίας» Πισυ.

Κορυβανταῖος, ες, ὅμοιος πρὸς Κορυβαντα, μανιώδης, ἐξέλι- ος, Λουκ. ἐν Δι. Ἑλλ. 30.

Κορυβαντής, ὁ, ἱερεὺς τῆς Πέας ἐν Φρυγίᾳ ἐν τῇ πύλῃ Κορυβαντες. Πην. Πην. 125, κτλ.· συγγενεῖς πρὸς αὐτοὺς εἶναι οἱ Κόρβις, Ἰδαγγ. Δάκτυλος, Ἑλγίνος, καὶ ἡ Κορυβαντής κατὰ Σπέρδ. 466· ποιητ. ὅτε, πληθ. Κορυβανταῖος Σπέρδ. Ἀποπ. 740, κατὰ τοὺς Παρῖον, κώδικ. παρὰ Βυζαντινῶν, πρβλ. Λουκ. 78, Καλλ. εἰς Δι. 46·— ἐπειδὴ δὲ αἱ τελεταὶ αὐτῶν συνοδεύοντο μὲ μυστικὴν ἀρχὴν κτλ., ὁ Κορυβαντής ἐκφράζεται ὡς μέ- νουτος ἢ μυστικός, Πισυδ. παρ' Ἀθην. 377B, Συναξ. Ἑλισσ. 123. Προς πληρὴν πληροφορίαν ἴδε Δι. Ἀγλαφ. σελ. 1133 καὶ.

II. ἐνθυσιασμὸς, ὁ τῆς ποιητικῆς κ. Λουκ. Πην. 11. 54, Συγγ. 41.

κορυβαντής, ὁ, ἱερεὺς, Δωρ. ἱερεὺς Πισυ.

κορυβαντής, τό, Διολ. ἀντὶ παιδάρειον, Ἑπ. ἐν Πην. J. 13, σ. 346.

κορυβαντής, ἡ, (κέρως) πηγὴν ἔχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀνεστειλῆς·— περὶ ὧς λέγον, κοινῶς «κορυβανταῖος», ἴδε Πανόρμης τῆς Κορυβαντοῦ ἀνομάζεται «κορυβανταῖος», Αἰσχύλ. ἐκκλ. 472, 476, 1295· ὡσαύτως κορυβαντής, ὁ, Πλάτ. Κριτ. ἐν Ἀνθ. 31, 1142, Εὐδ. 291B, Ἀρ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 1. 5, 9, 12, κ. ὅτ.

Ἰσχυρ. ὡσαύτως τοῦς αὐτοὺς, κορυβαντής, ὁ, αὐτὸς, Πην. 1. 1. 3· κορυβαντής, ἡ, Πισυ. 2· Αἰσχύλ. κορυβαντής, ἴδω, ἡ, πᾶσι τοῖς κορυβανταῖοις κορυβαντής, ὁ, ἱερεὺς, 10. 50, ἡ κορυβαντής, ὁ, σ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9, 4913, 10, κ. ὅτ. — Περὶ τῶν αὐτῶν, ἴδε Λουκ. εἰς Φρύν. 338, πρβλ. ἐπιτυμνέειος. — Κατὰ Θωμά Μάχιστον, σ. 340· «κορυβαντής καὶ κορυβαντής καὶ κορυβαντής τὸ στρουθίον αὐτὸ ἔχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀνεστειλῆς περὶ ὧς περὶ ὧς ἔστι βεβή μὲν κορυβαντής Ἀν- τιστράτος Πλούταρχος ἐν τῇ περὶ ἀποδοχῆς, (σ. 507E), «κορυβαν- τῶν περὶ τῶν αὐτῶν» τὸ δὲ κορυβαντής κοινόν, εἰ καὶ Εὐδ. 291B καὶ ἴσται δὲ καὶ Κορυβαντής ὁμοῦς Ἀθήνησι, τὸ δὲ κορυβαντής ποιητικὸν ὡς ὁμόρριτος (7. 28) ἐπιτυμνέειος κορυβαντής.

κορυβαντής, εἰς, ἡ, ἴδε ἐν λ. κορυβαντής II.

κορυβαντής, ἡ, κατὰ τὴν τῆς βινός, «μύδα», λατ. pithia, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰστ. 15, κ. ὅτ. κορυβαντής τὴν βίνον μεστὴς Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 20. 2· πρβλ. κατὰ τὴν τῆς βινός, Ἰππ. π. Ἀρχ. 15, κ. ὅτ. λατ. pithia, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 20. 4, πῶς δὲ Ἰστ. συγγ. 31, Ἀλ. 20, κ. ὅτ. πρβλ. Ἰσχυρ. 2. 52· ἴδε βλάννα, βλάννος.

κορυβαντής, ὁ, (κορυβαντής), ὁ ἰσχυρῶς κορυβαντής, «μυερότης», Μιλανδ. ἐν Ἀδ. 413.

κορυβαντής, ἡ, κατὰ τὴν τῆς βινός, «μύδα», λατ. pithia, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰστ. 15, κ. ὅτ. κορυβαντής τὴν βίνον μεστὴς Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 20. 2· πρβλ. κατὰ τὴν τῆς βινός, Ἰππ. π. Ἀρχ. 15, κ. ὅτ. λατ. pithia, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 20. 4, πῶς δὲ Ἰστ. συγγ. 31, Ἀλ. 20, κ. ὅτ. πρβλ. Ἰσχυρ. 2. 52· ἴδε βλάννα, βλάννος.

κορυβαντής, ὁ, (κορυβαντής), ὁ ἰσχυρῶς κορυβαντής, «μυερότης», Μιλανδ. ἐν Ἀδ. 413.

κορυβαντής, ἡ, κατὰ τὴν τῆς βινός, «μύδα», λατ. pithia, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰστ. 15, κ. ὅτ. κορυβαντής τὴν βίνον μεστὴς Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 20. 2· πρβλ. κατὰ τὴν τῆς βινός, Ἰππ. π. Ἀρχ. 15, κ. ὅτ. λατ. pithia, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 20. 4, πῶς δὲ Ἰστ. συγγ. 31, Ἀλ. 20, κ. ὅτ. πρβλ. Ἰσχυρ. 2. 52· ἴδε βλάννα, βλάννος.

κορυβαντής, ὁ, (κορυβαντής), ὁ ἰσχυρῶς κορυβαντής, «μυερότης», Μιλανδ. ἐν Ἀδ. 413.

κορυβαντής, ἡ, κατὰ τὴν τῆς βινός, «μύδα», λατ. pithia, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰστ. 15, κ. ὅτ. κορυβαντής τὴν βίνον μεστὴς Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 20. 2· πρβλ. κατὰ τὴν τῆς βινός, Ἰππ. π. Ἀρχ. 15, κ. ὅτ. λατ. pithia, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 20. 4, πῶς δὲ Ἰστ. συγγ. 31, Ἀλ. 20, κ. ὅτ. πρβλ. Ἰσχυρ. 2. 52· ἴδε βλάννα, βλάννος.

ωπαύτως κορυοάλεια, κορυοάλη. κορυοάλης, Έτυμολ. Μηγ. 303. 32., 531, 53., 276. 28.

κορύθιον [ῥ], τὸ ὑποκρυ. τοῦ κρύου. Πλάτ. Κορύθιος. ὁ, (κρύος), ὁ μετὰ τὸ ζου, τροχίλος Πισύχ., πρὸλ. κορυθός.

κορυμβός, ἀδός. ἡ, (κρύος), σχισμὴν περιέχον τὸ δίκτυον, Πισύχ.

κορύμβη, ἡ, πρὸλ. κορυμβός II, Ἄσιος παρ' Ἀθην. 525F. κορυμβόθρυα, ἡ, κατὰ Νικανδρ. παρ' Ἀθην. 683C, -βηλός, ὁ, = τῷ ἔπομ.

κορυμβία, ου. ἡ, εἶδος κισσοῦ ἀνομασθέντος οὕτως ἐκ τῶν βοτρυοειδῶν αὐτοῦ ἀνθέων καὶ τοῦ καρποῦ, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 18, 6.

κορυμβο-ειδής, ἐς, βοτρυοειδής, Διοσκ. 3. 124.

κορυμβός, ὁ, πρὸλ. κορυμβός καὶ ἑτερογεν. κορυμβός (κρύος, κορυφή) τὸ ἀνώτατον σημεῖον, ἡ κορυφή, τὸ τέλος, παρ' Ὀμ. μόνον ἀπαξ, γῆυν .. ἄκρα κορυμβός, τὰ καμπύλα ἄκρα τῆς πρυμνῆς, κατὰ τὸν Σχολ. ἐπὶ τῶν νεῶν ἀροστοδία, Πλ. 1. 241. ὅλως ἀροστοία, ἀροστοδία, κατὰ τὸν Πισύχ. ὅν καὶ φαίνεται ὅτι ὑπῆρχεν ἀμφισβήτησις περὶ τῆς σημασίας αὐτοῦ ἐπὶ κατὰ τοῦ χρόνου καὶ Ἀριστοτ., ἴδε Δινδ. εἰς Ἀριστοτ. Ἀποσπ. σ. 527 οὕτως ἐν Διγύλ. Πέρσ. 411 (ἐνθα ἴδε Blomf. 417), Ψευδο-Εὐρ. 1. Α. 288· ἀροστοία κορυμβός Ἀπολλ. Πέρσ. 13. 601· ἀροστοία καὶ κορυμβός. Διγύλ. 289· ἀροστοία. 2) κορυφή βουνοῦ, φεύγοντες ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ τὸν κ. Πέρσ. 7. 218· ἐπ' ἄκρον κ. διγύλ. Απολλ. Πέρσ. 639.

III. = κρυόβουλος, κ. τῶν τριγύων Πραξιφ. Ποντ. παρ' Ἀθην. 512C ἀσκητὸς ἑσπερίοισι κορυμβόσι Ἀνθ. 11. 6. 219. οὕτως καὶ κορυμβή. Ἄσιος 2. Π. ἴδε ἐν λέξ. κρυόβουλος.

III. ὁ βῆρυς τοῦ ἔθνους ἡ καρπὸς τοῦ κισσοῦ, Ἀνθ. 11. 42. 8, 10· ὁ βῆρυς καὶ ὁ βῆρυς καρποῦ ἡ ἀφῆτος, Μόσχ. 3. 4, Χριστοδ. Έκφρ. 397, Νόνν., κτλ. 2) ὁ καρπὸς τοῦ ἀσπράγγου, Πισύχ.

κορυμβο-φύρος, ου. φέρων κορυμβόους, κισσοὺς Διγύλ. 2. 26.

2) ἐστεμμένος κισσῷ, Διδύμτος γυναικας, Νόνν. Δ. 18. 3, κτλ.

κορυμβόμας. Παθ., ἐπὶ τῆς κόμης, σχηματίζομαι εἰς κορυμβόν, κῆλην τρέφω χρυσῷ στέφει κεκορυμβωμένην· Νικ. Δαμασκ. παρὰ Σουῖδ.

κορυμβώδης, ἐς, κορυμβοειδής, Διοσκ. 3. 99.

κορύναξ, μέλλ. -ήσων, (κορύνη II) ἀναδιδῶν βλαστὸς ἡ ἀμμουμένη· ἔρμαι πρὸς ῥήπαλα, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 12, 2.

κορύνη, ἡ, (κρύος), ῥήπαλον, συγχάσις περιεκαλυμμένην διὰ σιδήρου πρὸς μάχην, σιδηρῶδες τὸν ῥήπαλον, σιδηρεῖν κορύνην ῥή- ἔσσε καὶ ἀλαγγάς Πλ. 11. 141, πρὸλ. 143 (ἴδε ἐν λέξ. ἀπλίσμα). ἑλλῶν κορύνας ἔχοντες Πέρσ. 1. 59· κορύνας τύπτειν Ἀριστ. Πολ. 5. 10, 19· ποιμενικὴ ῥάβδος, Θεόφρ. 7. 19. II. μεταξὺ τῶν φυτῶν, βλάστημα ὅμοιον κορύνη, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 5, 1.

III. = πόσθη, Νικ. Ἀλ. 409, Ἀνθ. 11. 5. 129. [ῥ παρ' Ὀμ. καὶ Θεόφρ. 7. 18· ὁ ἐν Εὐρ. Ἰκτ. 715, Θεόφρ. 25. 63, Νικ. ἐνθ. ἀνωτ. πρὸλ. Heintz. εἰς Πισ. Ἀσπ. Πρ. 289, Sritzen. Prusod. § 59. 2.]

κορύνησις, εὐός. ἡ, (κορυνά) βλάστησις κορυνοειδούς· βλα- στοῦ ἡ καύκος, Θεόφρ. π. Φ. Ἰστ. 3. 5, 1, Φανίας παρ' Ἀθην. 61F. κορύνητης, ου. ὁ, ὁ φέρων ῥήπαλον, ῥήπαλοφόρος, Πλ. 11. 9, 138, Πανσ. 8. 11.

κορύνη-φύρος, ου. ῥήπαλοφόρος, Νόνν. Εὐάγγ. κ. Ἰω. 18, στ. 3· ἐπιθετ. τοῦ Πριάπου ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 5960, πρὸλ. Ὁράτ. 1. 8, 4. 2) κορυνηφόροι, οἱ, ἵσαν οἱ ῥήπαλοφόροι σωματοφύλακες τοῦ Πεισιπράτου ἀντὶ τῶν συνήλων δορυφόροι, Πέρσ. 1. 59, Διογ. Α. 1. 66, Πλουτ. Σόλων 30. II. οἱ χω- ρικοί τῆς Σικυωνίας, καλούμενοι καὶ κατωαναφύροι, Πλούτ. 1, 83, πρὸλ. Ruhnke. εἰς Τίμ. ἐν λέξ. Πενεστεϊκῶν, Thirlw. Ἰστ. τῆς ἱλλ. 1. 424.

κορυνοεύς, -εὐός, ὁ, «κρίνος, κάλαμος» Πισύχ.

II. «ἀλεκτρούων», ὁ αὐτ.

κορυνοός, ὁ, εἶδος πλακουντίου ἢ ζυμαρινοῦ, «μάζης ψωμίδος» Πισύχ.

κορυνοίω, = κορυνώ. ἔθεν, κορυνοῖοντα πλέτηλα, ζωηρά, ὀργάντα φύλλα, Πισύχ. Ἀσπ. Πρ. 269 (ἔλλοι κορυνοῖοντα, ἡ κορυνοῖοντα). — Κατὰ τὸν Σχολιαστ. «κορυνοῖοντα, ἵσαν ἑλκιδῶδη, καὶ δι' εὐκαρπία εὐόγχα».

κορυνοίεις, -εσσα, εν, ὅμοιος κορύνη, ἴδε Αὐθ. Rheimat. 180.

κορυνοίτης, ου. ὁ ἡμαρτημ. γραφ. παρ' Πισύχ. ἀντὶ κορυνη- τῆς, ὁ ἴδ.

κορυνοδής, ες, (εἰδος) = κορυνοίεις, Θεόφρ. π. Φ. Ἰστ. 6. 4, 2.

κορυπτεῖλος [ῥ], ὁ, ὁ κετυπὼν διὰ τῆς κεφαλῆς ὡς διὰ κερά- τιν, Θεόφρ. 5. 147, ἐνθα ὁ Αἰδ. κορυπτεῖλος παρ' Πισύχ. κυ- ρεττεῖλος (κυρίττελος Valek).

κορύπτω, μέλλ. -ψω, ὡς τὸ κυρίσσω [ἵτε εἶναι διὰ γραφ.], κτυπῶ διὰ τῆς κεφαλῆς, κερατίζω, Θεόφρ. 3. 5· ὁρμῶ πρὸς τινα διὰ

τῆς κεφαλῆς, προσκλίνω, τινὰ Τζέτζ. — Μίσ., ἀφρ. ἐκορυφά- μην πιν γραφ. ἀντὶ ἐκορυφάμην ἐν Ἰππ. 1284, 14, Ἀθην. 127A (ὡς παρὰ Θεοφρ. ἐνθ. ἀνωτ.) ὑπάρχει διὰ γραφ. κορύψω. — Παρ' Πισύχ. «ἐκορυπτεῖται· ἐγαυρίζω», ἐκ τοῦ κορυπτεῖω = γαυρίζω. κορύψω, ὕψος, ἡ αἰτ. κορύψα Ὀμ. καὶ Εὐρ. ἐν Βάχχ. 1185· κόρυς Πλ. Ν. 131., Π. 215, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 10, κτλ. ποιητ. δοτ. κορύψωσι Σοφ. Ἀντ. 116 (γ' ΚΑΡ, κάρα) — περικεφαλαία, κρύανος, συγχόν παρ' Ὀμ. (ἴδως ἐν Πλ.) κατὰ τὸ πλείστον ἐκ χαλ- κοῦ, χαλκήν, χαλκήρης, καὶ οὕτω διακρινόμενῃ ἀπὸ τῆς ἐκ ὀφρ- ματος κυνέης (ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἰσχύει πανταχοῦ· ἴδε ἐν λέξ. κυ- νή)· ἔχουσα καὶ τεμάχια διὰ τὰς παρεῖας, χαλκοσπάρης, καὶ λόγον ἐκ τριγῶν ἵππου, ἑπταυρίς. ἑπτακόμος, ἑπτακόσια (πρὸλ. λῶφος)· καὶ κεκοσμημένη διὰ φάλων, πρὸλ. ἀμφιφα- λος, τετρακόστος. II. ἡ κεφαλὴ, Εὐρ. Βάχχ. 1185.

κορύσσω, ἑπικ. παρὰ κορύσσει Πλ. ποιητ. ἀπαρ. -έμεν Πινδ. 11. 8. 106. — Μίσ., ἀφρ. ἐκορυσσάμην (ἀντὶ ἐκορυφά- μην, ἴδε κορύπτω), μετοχ. κορυσσάμενος Πλ. Τ. 397, — Παθ., πρην. κεκόρυθμαι, μετοχ. κεκορυθμένος, συγχάσις παρ' Ὀμ. — Ἰῆμα ποιητ., κυρίως δὲ ἑπικ., σημαίνον κυρίως ἐφελκύν, ἀπὲρ με περικεφαλαίαν (κορύθα).

III. καθόλου, παρὰσκευάω, καταρτίζω, κινῶ, διεγείρω εἰς μάχην, πόλεμον τε κορύσσω Πλ. Π. 273· κλόνον ἀνδρῶν Παῖδ. Ἀσπ. Πρ. 148· μάχην 198· μάχος ἔργον Πινδ. 1. 8 (7), 115· φιλαίματος ἀλλος Εὐρ. Πρ. 933. — Ὁ Ὀμ. κατὰ τὸ πλείστον μεταχειρίζεται τὸ παθ. καὶ μέσ., ἀπλίσσαι, ἐνδύσαι τὴν πανοπλίαν μου, τὴν δὲ κορυσε- σθῶν Πλ. Δ. 274· ἐπιθεν δὲ κορυσεσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς Π. 397· Ἀἴας δὲ κορύσσετο νόρσπυ χαλκῷ Η. 206· ἐκορυθί- νος αἰθόπη χαλκῷ Β. 562, κτλ. ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, εὐρε- θύν κεκορυθμένα χαλκῷ, ἔχοντα αἰχμὰς ἐκ χαλκοῦ, Π. 18., Α. 43· οὕτως ἀπολ., ὀδρ., βριθ., μέγα, στίδασον, κεκορυθί- νον Π. 802· ὀπλων Ἰφαιστοπόνων κεκορυθμένος ἐνδούτῃ Εὐρ. 1. Α. 1073, πρὸλ. Ἀνδρ. 279. 2) προημενῶ, καταρ- τίζω, βίον κορυσεμένον ὁδοδούλοις μηχαναῖς Πινδ. Π. 8. 106.

II. ὕψος, κορυψῶ, κόρυσε δὲ κῆρυ ῥόσος, ἐκορύ- ψωσι (πρὸλ. κορυφῶσι), Πλ. Φ. 306· οὕτως καὶ τὰ πόλεμια, κλόνον, μάχην κορύσσειν, δύναται νὰ νοηθῇ. — Παθ., κῆρυ θαλάσσης .. πόντω μὲν τὰ πρῶτα κορύσσειται, «κορυροῦται, αὐξεται, εἰς ὕψος ἐπαίρεται» (Σχολ.), Πλ. Δ. 424· ἐπὶ τῆς φήμης, ἢ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσειται αὐτῇ 442· οὕτω μετέπειτα, χειμαρρὸς, τὴν δὲ τῶν ὡδὲ κορύσσει· Ἀνθ. Π. 9. 277· ἐπὶ νεῶν, Θεόφρ. 25. 94, κτλ. μεταφορ., δῆμιος .. πρὸς πνεῦμα βραχὺ κορ. Κωμ. Ἀνών. 48· πρὸς ταύτην τὴν σημασίαν πρὸλ. τὰ ῥήματα κορύδω, κορύθωμαι.

κορυστής, ου. ὁ, διὰ περικεφαλαίας ὠπλισμένος ἀνὴρ, ἑνοπλος πολεμιστής, ἔλεν ἀνδρα κορυστήν Πλ. Δ. 457., Θ. 236· θύω Ἀλάντε κορυστὰ Ν. 201., Σ. 163· πρὸλ. ἑπικοκορυστής, χαλ- κοκορυστής.

κορυστός, ἡ, ου. (κορύσσω II) ἐπίμεστος, ἴδως ἐπὶ πλήρους μέτρον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ψηκτός, Σουλ. Ἐπιγρ. 123. 22, Πισύχ. (ἐνθα ὁ Κωδ. κορυτός).

κορύτη, ἡ, = κεφαλῇ, κῶδ. «κορύται· κεφαλῇ» Πισύχ.

κορύτελλος [ῥ], ἴδε κορυπτεῖλος.

κορύφα-γενής, ἐς, ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἢ τῆς κορυφῆς γεννηθεὶς, ἐπιθετὸν τῆς Ἀθηνᾶς· — ἐν τῇ Πυθαγορείῃ φιλοσοφίᾳ, ἐπιθετὸν ἰσο- πλεύρου τριγώνου, ὡς τὸ Τριγυγεία III, Πλουτ. 2. 381E.

κορύφαλα, ἡ, τὸ πρὸς τὴν κορυφὴν μέρος τοῦ χαλιννοῦ, «ὁ ἔξ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ἵππου ἐκτεταμένος ἵμας ἐπὶ τὸν χαλινὸν κο- ρυφαία», Πολύβ. Α' 147, Ξεν. Ἰππ. 3. 2., 5. 1., 6, 7.

II. οὐσανος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς, Λουκ. Λεξίφ. 5, κατὰ τὸν Εὐστάθ. 1528. 18 «κόσμον γυναίκεϊον τὴν πλοκαμίδα, ἣν καὶ κο- ρυφαίαν φασί, ἥγουν κορυφήν».

κορύφαινα, ἡ, ἰχθύς τις = ἑπταουρος. Δωρίων παρ' Ἀθην. 304C. κορύφαῖον, τὸ, τὸ ἀνώτατον περιθώριον κυνηγετικοῦ δικτύου, κυρίως οὐδ. τοῦ ἔπομ., Ξεν. Κυν. 10, 2, Πολύβ. Β' 31.

κορύφατος, ὁ, (κορυφή) ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγός, αὐτὸς ἕκαστος βουλομένης κ. εἶναι Πέρσ. 3. 82· τῶν ἀνδρῶν τοῦ κ. αὐτοῦ 159, πρὸλ. 6. 23, 98, πρὸλ. Πλάτ. Θεατ. 173C· οἱ κορυφαῖοι, φατριῶν, Πολύβ. 28. 4, 6· — ἐν τῷ Ἀστ. δρμάτι, ὁ ἡγεμὼν ἢ πρῶ- τος τοῦ χοροῦ, ἡγεμὼν τῆς φυλῆς κορυφαῖος Δημ. 533. 25, πρὸλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 4, 6, Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 152B, κτλ.

κ. ἐστῆκός, ὁ ἰστόμενος πρῶτος ὥσπερ ὁ ἐν τῷ χορῷ κορυφαῖος, Ἀριστοτ. Πλ. 953. II. ὡς ἐπὶ, ὁ ἐπὶ κορυφῆς, ὁ κ. πῖλος ἢ κορινθίος ἢ πρην, Ρωμαίου στεφανήφορος ἱερῶς (Hamm), Πλουτ. Μάρκελλ. 5· τὰ κ. τῆς νίκης, οἱ ἐξοχότατοι καρποί ..., Περσίδαν. 8. 3· κ. τέλος τῶν πραγμάτων ὁ αὐτ. 7. 5. 2) ἐπὶ, τοῦ Διὸς, παρὰ Ρωμαίους Jupiter Capitolinus, Πανσ. 2. 4. 5, Σουλλογ. Ἐπιγρ. 4458. 4· — Παρὰ μεταγενεστέροις συγγραφεῦσιν ἔχομεν ὑπερβ. κορυφαιότατος, Σουλλογ. Ἐπιγρ. 3885, 2. 1115B, Λουκ. Σολοικιστ. 5, Πῶς δὲ Ἰστ. Συγγρ. 34· ἴδε Αὐθ. φρὸν. 69.

κορύφας, ἀδός, ἡ, ἡ κορυφὴ τοῦ ὀφθαλμοῦ, «κορυφῶν, τῶν κορυφῶν τῆς πρὸς τῷ ὀφθαλμῷ συναγωγῆς» Ἰππ. παρὰ Γαλιν. Δεξ.

κυρῶνῃ, ἢ (κέρυς), ἢ κεφαλῇ, τὸ ἀνίστατον μέρος, ἢ ἄκρα, ἐντεῦθεν.

1) ὡς καὶ νῦν, τὸ ἀνίστατον ἄκρον, ἢ κυρῶνῃ τῆς κεφαλῆς ἵππου, Ἰλ. Θ. 83, Ξεν. Ἰππ. 1, 11· ἀνθρώπου, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπ. 309· Ἡρόδ. 4. 137, Πινδ., Ἀττ.— κειμένη μεταξὺ τοῦ βρέγματος καὶ τοῦ ἰνίου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1, 7, 2· τὸ ὅστέον τῆς κ. Ἰππ. 897B· πρὸλ. φαλακρότης. 2) παρ' Ὀμ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ κυρῶνῃ, τὸ ἀνώτατον σημεῖον ἄρου, οὐρεος ἐκ κυρῶνῃς Ἰλ. Β. 456· ὄρεος κυρῶνῃς Γ. 10· κυρῶνῃ ἢ κορυφαὶ Οὐλύμπιοι, Ὀλύμπου, Πηλίου, Ἰθάκας κ. 1. 490, κτλ.— οὕτω παρὰ Πινδ., Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.· ἀστρογείτωνας κ. Δίσχολ. Πρ. 722· πρὸλ. κάρηνον.

3) καθύλου, πᾶσα κυρῶνῃ ἢ ὑψηλὸν μέρος, κατὰ κυρῶνῃν ἐσθαλεῖν ἐς τὴν κάτω Μακεδονίαν, κατ' εὐθείαν ὑπεράνω τῶν ὀρέων, (πρὸλ. ἄκρας). Θουκ. 2. 99· κατὰ κορυφὴν ἴσταται ὁ ἥλιος, ἐν τῷ ξενίῳ, Πλούτ. 2. 938A· τὸ κατὰ κορυφὴν σημεῖον, τὸ ξενίῳ, ὁ αὐτ. ἐν Μαρ. 11· ταῖς τῶν λίθων κατὰ κ. ἐμβολαῖς, διὰ τῆς πτώσεως τῶν λίθων κατέπεσε, Πλούτ. 8. 9, 3.

4) ἡ κυρῶνῃ, ἀρχὴ ἢ νεύμα, τριγώνου, Πλούτ. 2. 14, 8· ὡς ἐπὶ τοῦ Δέλτα, Πλάτ. Τιμ. 21E· τὸ σημεῖον εἰς δὲ συνέχονται αἱ δύο πλευραὶ γωνίας, τὸ ἐπὶ τῶν κ. μέρους Πλούτ. 1. 26, 16, κτλ.· τὸ ἀνώτατον σημεῖον κώνου, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 12.

5) = κόνυς IV, Πλούτ. Β'. 183· ὡσανῶς, τὸ ἄκρον δακτύλου, αὐτοῖσι 146.

II. μεταφ., τὸ ὑψίστον σημεῖον, ἢ κορωνίς, λατ. cuspis, παντὸς ἔχει κορυφάν, εἶναι δὲ ἀνώτατος, κάλλιστος πάντων, Πινδ. Π. 9. 136· λόγων κορυφαί, τὸ σύνολον τῶν λόγων δὲ αὐτ. ἐν Ο. 7. 125· ἐρχομαι ἐπὶ τὴν κ. ὧν εἰρηκα Πλάτ. Κρατ. 416A· ἀλλὰ κορυφὰ λόγων προτέρων ἡ οὐσία, ἢ ἀληθὴς σημασία τῶν παλαιῶν μύθων, Πινδ. Π. 5. 142· οὕτω, κορυφαὶ μύθων παρ' Ἑμπεδ. 230· τὴν κ. ἐπιτιθεῖναι, τὴν κορωνίδα ἐπιτιθεῖναι εἰς τι, Πλούτ. 2. 975A· πρὸλ. κορυφῶν— κ. κακοῦ, πάθεος, ἢ κρίσιμος κατάστασις αὐτοῦ, Ἀρετ. π. Αἰε. Χρον. Παθ. 1. 6, κτλ.

2) τὸ ἔσχατον μεταξὺ πάλων, τὸ ἐκτελεστέον, τὸ ἄριστον πάντων, κορυφαὶ πόλεων Πινδ. Ν. 1. 22· κ. ἀρετῶν αὐτοῖσι 51, πρὸλ. ἐν Ο. 1. 21· κ. ἀέθλων, ἐπὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 2. 25, πρὸλ. ἐν Ν. 9. 19· φιλάλαν .. πάγχευρον κ. κτεάνων δὲ αὐτ. ἐν Ο. 7. 7.

3) ὑψίστη δύναμις, ἐξουσία, κορυφὰ Διὸς κρανθῆναι Δίσχολ. Ἰκ. 91.

κυρῶνῃδε, ἐπὶ τῇ πρὸς τὴν κυρῶνῃ, Ὀρρ. Διὸς 112.

κυρῶνῃδε, φῆρος, ὁ, = τὸ στενὸν τῆς ἄκρου, τὸ κορυφαῖον, Πλούτ. Ε'. 31.

κυρῶνῃστῆς, οὐ, ὁ, ταῖναι, εὐδῆημα, ἰδίως ὡς κεφαλῶδες μέρος γυναικείας· ὡσανῶς, ὁ γῆρος τοῦ πλίου ἢ σκούρου, πρὸλ. κεκρυφάλεος· Ἰσχύ. ἔχει κορυφαστήρ, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας.

2) = κορυφαία I, ὁ αὐτ.

κόρυφος, ὁ, μικρὸν τι πτηνόν, κατὰ τὸν Schol. ἀντὶ τοῦ κόρυφος παρ' Ἡσυχ.

κυρῶνῃς, μέλλ. -ώσω, (κορυφῇ), φέρω εἰς κορυφὴν, ὑψώ, τὴν περὶ τὰ πρέμνα γῆν Γεωμ. 5. 26, 9· Πλάτ. [Κριτ.] Κυρτὸν ἐν κορυφῷ, ὑψύεται ἐν εἰδῇ κορυφῆς, (πρὸλ. κυρῶνῃς) Ἰλ. Δ. 426· μεταφ. τὸ ἔσχατον κορυφῷται βασιλεύσει, ἢ βασιτεῖ εὐρύστολον εἰς τὸ ὑψίστον σημεῖον, Πινδ. Ο. 1. 182. II. φέρω εἰς πέρας, τελειώνω, Πλούτ. Περικλ. 13· Παθ., εἰς ἐν κορυφῷμένος ἀριθμὸς Ἀνθ. Π. 7. 429.

κορυφώδης, εἰς, (εἰδὸς) ἔχων κορυφὴν, Ἰππ. Ἐπιτῆρ. 1165.

κορυφώμα, τὸ, ἄκρα, κορυφῇ, Ἀθήν. π. Μηχ. σ. 10. 25.

κορυφώσις, εἰς, ἢ, συγκεφαλαιώσις, πρόσθεσις ἀριθμῶν εἰς τι ὅλον, κεφάλαιον, Νικημ. Διόμ. 2. σ. 126.

κόρυρος, ὁ, ἔργον τι λαχάνον εὐτερές, ἔχον τὸ φύλλον ὀκτιμῶδες καὶ γεῦσιν πικράν, παροιμιώδεις διὰ τὴν πικρότητα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 7. 7, 2· κόρυρος ἐν Ἀριστοτ. Σπ. 289, Νικ. Θαρ. 626· παροιμ. κ. ἐν λαχάνοις, ἐπὶ ἀνθρώπων προσποιουμένων τὸν μέγαν, Σχολ. εἰς Ἀριστοτ. Ἐνθ' ἄνω, Παροιμιογρ. σ. 190. §23. II. = ἀνγκυλλίς, Πλιν. 25. 92.

κορων-εκάθη [α], ἢ, Ἐκάθη, γρατὰ ὡς κορώνη, Ἀνθ. Π. 11. 67. Πρὸλ. τετρακόρωνος.

κορώνεως, ὡ, ἢ, συκὴ ἔχουσα χρώμα κορώνης, μελαψόν, Ἀριστοτ. Εἰρ. 628· πρὸλ. κοράκεις.— Καθ' Ἡσυχ.: «κορώνεως» ἀμπέλου ἢ συκῆς εἰδός.

κορώνη, ἢ, (πρὸλ. κόραξ ἐν τέλει) τὸ Ἀπ. κορινθ. (πρὸλ. κόραξ = κορινθ), θαλασσία κορώνη, μικρὸν εἶδος πτηνοῦ μετὰ ἐρυθρῶν ποδῶν καὶ ἐρυθροῦ ῥάμφους (πρὸλ. κόραξ), Ὀδ. Μ. 418. § 308· τὰν ὄγλωσσον τε κορώναι ἐνάλιαι Ε. 66· οὕτως, ἐνάλιαι κ. Διὸς π. Ζ. 15. 23· ἔχ' δὲ πηλοῖαν τῆς θαλάσσης καὶ τρώγει τὸ ἐκ θρασυτέρας πτώματα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 3· διακρινόμενὴ ἀπὸ τοῦ λάρου καὶ τῆς αἰθρίας παρ' Ἀρρ. ἐν Περικλ. Βύξ. σελ. 22, ἀλλὰ συγχέεται μετ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Σχολ. Ὀδ. Α. 441, Ε. 66.

2) πτηνὸν τι ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ κόρακος, «κορυμένον», Κορινθ. ἀγοιή, μὴ τοι ἐφεζομένη κρώγῃ λακέρυα κ. Ἡσ. Ἑργ. κ. Ἡμ. 745· συκὴ πετραίη πολλὰς βόσκουσα κ. Ἀρχιλ. 44· ῥητὴς δὲ διακρίνεται ἀπὸ τοῦ κόρακος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτ. Ὀρν. 5· καὶ 7· μεταφορικ. ἐπὶ ἐχθροῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 1051· ἢ δὲ μακροδότης αὐτῆς ἦν παροιμιώδης, πέντ' ἀνδρῶν γενεὰς ζώει λακέρυα

κ. ὁ αὐτ. ἐν Ὀρν. 800· πολλοὶ κ. αὐτοῖσι 967· κορώνην δευτέραν ἀναπλήσας, εἴσας εἰς πλήρη ζωὴν κορώνη, Βαθρ. 46· 3· ὑπὲρ τὰς κορώνας βεδωκῶς Πλούτ. Π. 16· — κορώνη σκωπτικὸν [ἥρπασε], παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερέσι καὶ βίαιαίσι ἐπιχειρήμασι Ζηνοβίου Ἑπιστομ. ἐν Παροιμιογρ. IV. 60, Ἀνθ. Π. 12. 92, Ἡσυχ., Σουῖδ. Κατὰ τοὺς παλαιούς χρόνους ἐν τοῖς γάμοις μετὰ τὸν ὑμέναιον ἦδον τὴν κορώνην, δηλ. ἄσμα τῆς κορώνης Ἀλ. π. Ζ. 3. 9, ἐνθα ἔδε Ἰακώβ. II. πᾶν πρᾶγμα ἀγίστασθαι, κυρτὸν ἢ καμπύλον, ὡς τὸ ῥάμφος κόρακος, (πρὸλ. κόραξ II).

3) ἐπισπαστρον ἢ κοράκιον τῆς θύρας, οὐ ἐπιλαμψάνμενον ἐκτεῖον αὐτὴν, θύρην δ' ἐπέρυσε κορώνη ἀργυρῇ Ὀδ. Α. 441, πρὸλ. Φ. 46· χρυσῇ δὲ κορώνῃ Π. 90, πρὸλ. Πλούτ. Ζ'. 107, 111, Γ'. 22.

2) τοῦ τοῦτο ὁ ἄκρον εἰς ὃ ἡ νεύρα δίδεται, πᾶν εἰς εὐ λειψίνας χρυσῇ ἐπέθηκε κορώνην Ἰλ. Δ. 111, πρὸλ. Ὀδ. Φ. 138, 165· — καθύλου ἄκρον, Ἀρετμίδ. 5. 95· — μεταφ. (ἐκ τοῦ Ὀμηρ. χωρίου), χρυσῇ βίῃ χρυσῇ κορώνην ἐπιθεῖναι Λουκ. Περικλ. 33· πρὸλ. κορωνίς II. 2.

3) ἡ κυρτὴ πρῶμα πλοῖου, Ἀρατ. 345· πρὸλ. κυρῶνῃς I.

4) τὸ ἄκρον τοῦ ἰσθοειδούς τοῦ ἀρόστρου, εἰς δὲ ἐληρμόετο ἢ προστέμετο ο. κυρτός, Ἀπολλ. Ρόδ. 1. 1318, Πλούτ. Α'. 252· πρὸλ. ἰσθμοειδής.

5) ἀπὸ τοῦ ὅσπου εἰς ὃς λήγουσα, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 794, Ἰαλιν. 4. 330, 12. 261, κτλ.

6) εἶδος σσιφάνου, Ἰσχύ.

κορωνιάς: μέλλ. -άσω, (κορωνός) ἐπὶ ἑπτο, κάμπτω, κυρτῶν τὸν τράχηλον, ὑπαυχύνω, Ἀνθ. Π. 9. 777· πρὸλ. κορωνίδης— ἐπὶ ἀνθρώπου ὡς εὐ γαυρίζω, κορωνίζομαι, ὑπερηφανεύομαι, Πλούτ. 27. 13, 6.

κορωνιδεύς, εἰς, ὁ, ὁ τῆς κορώνης νευστός, Κρατίν. ἐν Πυλαίῳ 10, πρὸλ. ἀηδονιδεύς, λαγιδεύς, κτλ.

κορωνίζω, δὲ ἐ. τῇ κορώνῃ ἀγείρω, συλλέγω χρήματα εἰς τῆς κορώνης, λέγεται δὲ ἐπὶ ἀλητῶν περιφερομένων μετὰ κορώνῃς καὶ ἀνθρώπων ἀπικτα πρὸς χρηματολόγους, (εἰρησιώνας)· ἐκχλοῦνται ἢ οὕτοι κορωνιστάς (Πλούτ., Ἡσυχ.)· καὶ ἔχουσαν δὲ γὰρ τὴν κορωνιστάτων αὐτῶν παρ' Ἀθην. 359 κτλ.· πρὸλ. χελιδονίζω, καὶ ἔδε Faurel Chants de la Grèce Moderne, 1. σ. σιν.

κορωνίτης, Ἀττ. -ίτης, αὐ. ὁ, (κορωνιάζω) κυρτῶν τὸν τράχηλον, ἵππος ὡς κ. Σιμων. παρὰ τῷ Μεγ. Ἑυμολ. 270, 45· καινῶς κορωνίτης ἐναντίον τοῦ μέτρου· ὁ Welcker κορωνίδης.

κορωνίτης, ὡν, «μηνουσίῳ ἔχον κέρατα βοῦς» Ἡσυχ.; ἀμφιβολ.

κορωνίς, εἶδος, ἢ αἰε. -νιν Ἰλα. Ἀπολλ. 125· (κορωνός) — ἔχουσα τὸ ἄκρον κυρτόν, καὶ ἐπομένως καθύλου, κυρτῆς, παρ' Ὀμ. ἀέποτος ἐπὶ πλοίων, παρὰ νηυσὶ κορωνίσαι, ἐκ τοῦ σχήματος τῆς πύργας καὶ πρύμνης, μάλιστα δὲ τῆς πρύμνης, καμπυλῶμενης, Ἰλ. Α. 170, κτλ.· μόνον ἀπαξ ἐν τῇ Ὀδ., ἐν νήεσσι κ. Γ'. 182· πρὸλ. κορώνη II. 3.

2) ἐπὶ βοῶν μετὰ καμπυλωμένων νεφάτων, Θεόκρ. 25. 151· πρὸλ. ἔλεξ.

II. ὡς οὐσιαστικ. πᾶν κυρτὸν ἢ κακαμένον ἰδίως, 1) στέφανος πεπλεγμένος ἐκ λιν, κυρτῶς δὲ βλάστημα, Στήσιχ. 46, πρὸλ. Ἡσυχ. 2) κυρτὴ γραμμή, μονοκονδυλίᾳ ἐν τῷ τέλει βιβλίου ἢ κεφαλίδου, Ἀνθ. Π. 11. 41· ὅπου τὸ ἀρχὴς μέχρι τῆς κορωνίδος Πλούτ. 2. 334C, κτλ.

3) μεταφ., τὸ τέλος, συμπλήρωσις, ἐπιθεῖναι κορωνίδα τῷ Λουκ. Πῶς δὲ Ἰστ. Συγγρ. 26· — ἢ κ. τοῦ βίου Πλούτ. 2. 784A· ἢ κ. τῶν ἀγαθῶν Ἡλιδ. 10. 39, κτλ.· πρὸλ. κορώνη II. 2· κορυφῇ II. 1, καλυφάν I. Ἐπὶ θαλασσίᾳ παραστάσεως: ὡς ἐν ἐν ὅς ἦρξαν σ. ἰχθύες, ἐν αὐτοῖς οἱ ὑποκρίται παύονται, ἢς (ἢ) εἰς τὴν κορωνίδα ἑτέρο τοῦ γαροῦ, ἐπισφραγίσαντα οἶον τὸ ῥη. ὕδατος· Σχολ. εἰς Ἀριστοτ. Νεφ. 508. 3) τὸ σημεῖον τῆς κ. σ. σ. σ. (') ὡς π. χ. τοῦτο, Ὀσμιάτις, οὐμός, κτλ., Ἑυμολ. Μηγ. 703. 10.

κορωνίσμα, κορωνιστής, ὡς ἐν λ. λ. κυριονίζω.

κορωνο-δόλος, ὡς, ὁ βλάπων, κυρτῶν κορώνας· κορωνο-δόλῳ, τὸ, σπενδὴν ἢ τόλον πρὸς τὸ εἰσεῖν κορωνῶν κτλ., Ἀνθ. Π. 7. 146.

κορωνο-πόδιον, τὸ, ὑποκορ τοῦ κυρτῶν ἀπόδοσης, Ἀττ. 11. 54, Γεωπον. 20. 9.

κορωνοποδῶδης, εἰς, (εἰδός) ὁμοῖος τῷ φυτῷ κορωνόπῳ, ἐκ κορωνόπῳ ἐν Θεοφρ. Φυτ. π. Ἰστ. 1. 10, 5, (κατ' εἰσαγωγήν) ἀντὶ σκυλοπόδης.

κορωνό-πῳς, πῳς, ὁ πῳς τῆς κορωνῆς, βοτάνη τις Πληθικῆ Κορινθίου (Sprengel), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 7. 8, 3, Φ. Αἰε. 2. 4, 1. παρωνύσιος, ἢ. ὡς. καμπύλος, κυρτός, ἐπὶ τοῦ ὅσπου τῆς αἰγῆς, Ἰππ. π. Ἀρρ. 797· ῥόος κ., ἔχων καμπύλα κέρατα, Ἀρχιλ. Ἀποπ. 36· πρὸλ. κορωνίς I. 2, ἔλεξ.

II. — γαυρίζω, ὁ γαυρίζων Ἡσυχολ. Μηγ. 270, 45, κορωνὸ βάλειν κορωνίδι Ἀνθρ. 148· πρὸλ. κορωνίτης.

κορωνίζω, κορωνίζω, Δημόκρ. παρὰ τῷ Σίλ.· Ἑμμ. π. Μ. 7. 117, Πλούτ. 2. 902B· κ. κοσκίνιον Γεωμ. 3. 7, 1.

κοσκινίζω, ἢ, ἢ, «ἐπὶ τὸν ἐρῶν κοσκινίζω, οἱ σιτισμοὶ δὲ κοσκινίζονται» Λουκ. Τιμ. 4, Ἐπιστολ. Κρον. 24.

κοσκινίζω, ὡς καὶ νῦν, = κοσκινεύω, Διοσκ. Πιραθ. 1. 154, Ὀρμισσάρ. κτλ.

κοσκίνιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κόσκινον, Χρόσιπ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 617F.

κοσκίνις, ἡ, τὸ κοσκινίζειν, κοσκίνισμα, Ἑσμ. Γουδ. σ. 34, 15.

κοσκινύ-γυρος, ὁ, = τηλέα, δηλ. ἡ περιφέρεια τοῦ κοσκίνου, Γνωστ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1038.

κοσκινύ-μακτις, εὖς, (ὡσαύτως -εδος, Δ. Β. 1193), ὁ, καὶ ἡ, ὁ διὰ κοσκίνου μαντευόμενος, Φιλίππιδ. ἐν Ἀδελ. 15, Θεόκρ. 3. 31, πρβλ. Λουκ. Ἀδελ. 9, κτλ.

κόσκινον, τὸ, ὡς καὶ νῦν, Σιμων. Ἰαμβ. 6. 59, Ἀριστοφ. Νερ. 373, Ἀποσπ. 28, κτλ.· φέρειν ὕδωρ τετραγώνῳ κοσκίνῳ Πλάτ. Γοργ. 493B· ἐν ὕδρῳ κοσκίνῳ ὕδωρ φέρειν, ἐν σχέσει πρὸς τὴν τιμωρίαν τῶν Δαναΐδων, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 363D· κοσκίνους μαντευομένους Αἰδ. π. 2. 8. 5. Ὅτι ἡ λέξις εἶναι κόσκινον καὶ οὐχὶ κόσκινος, φαίνεται ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 404, Πολυδ. I', 149.

κοσκίνο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων κόσκινον, Φιλύλλ. οὐν Πάλαστ. 5, Πολυδ. Ζ', 110, 160.

κοσκίνο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλὼν κόσκινον, Νικοφ. ἐν «Χειρογράφου» 1, 4.

κοσκινύ-ρινος, ου, «εἰς κοσκίνου κατασκευὴν ῥινός», δηλ. ἔργον πρὸς κατασκευὴν κοσκίνου, Πισύχ.

κοσσυλλήματα, ὧν, τὰ, ἀποκόμματα ἀχρεῖστα δερμάτων· ἐν Ἀριστοφ. Ἰππ. 49, κωμικῶς ἐπὶ τῶν ἀποκομμάτων κολακείας, τὰ ὅποια προσέφερεν ὁ Μυρσοβδέψης Κλέων εἰς τὸν προστάτην αὐτοῦ Διήμιον. (Ἐκ τῆς ΣΚΥΛ, σκυλλῶ, πρβλ. λατ. qui-squill-iae).

κοσμ-αγός, ὁ, θύνατορ, ὁδηγὸς τοῦ κόσμου, ἐπὶ τῶν ἀστέρων, Σουίρ. 325B, Ἀνών. παρὰ τῷ Grenz. Plotin. de Pulchr. σ. 171.

κοσμαγωγός, ὁ, = τῷ ἀνωτ., πρβλ. 1132D, κτλ.

κοσμάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ κόσμος, Ἀδελ. 474E, Πισύχ. κοσμάω, ἐρίω, «ἀγωνιζομαι» Πισύχ.

κοσμεργάτης, ὁ, δημιουργὸς τοῦ κόσμου, καὶ θεότατος μάχιστος τὸν κοσμεργάτην Ἰωσ. Ρακενδ. ἐν Ρήτορι (Walz) τ. 3, σ. 474, 33.

κοσμέω, (κόσμος)· τακτοποιῶ, διευθετῶ, Ὀρ., ἰδῶς (ὡς ἀεὶ ποτε ἐν τῇ Πλ.), παρατάτω στρατόν, Γ. 1, Ε. 379, κτλ.· κοσμησάι ἵππους τε καὶ ἀνέρας Β. 554, κτλ.· πένταχα κοσμηθέντες, παραταθέντες εἰς πέντε σώματα, Α. 87· ἐν τῇ Ὁδ. μόνον ἀπαξ ἐπὶ θηρευτῶν, διὰ δὲ τριῶν κοσμηθέντες I. 157· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κοσμησάμενος πολίτην, τακτοποιήσας τοὺς ἐκείνου ἀνδράς, Ἰλ. Β. 806· οὕτω καὶ μετέπειτα, κ. στρατόν Εὐρ. Ρίση. 662· ἄλλὰ κ. συμμάχους, καθιστάμενος αὐτοὺς, αὐτοὶ 1381· τάξεις κεκοσμημέναι Σεν. Κύρ. 2. 1, 26, πρβλ. Πλάτ. Πυλ. 247A· ἐπὶ τάξιν πλεόντας ἐκεκοσμέατο Ἰπρδ. 9. 31.

2) καθόλου, διευθετῶ, ἐτοιμάζω, δόρον ἐκόσμη· Ὁδ. Ζ. 13· κ. ἀοιδὸν Ὀρ. Ἰμν. 6. 59· ἔργα Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἦμ. 304· δεῖπνον Πινδ. Ν. 1, 32· στέφανον Εὐρ. Ἰππ. 74· τράπεζαν Σεν. Κύρ. 8. 2, 6· εἰς τάφον λείδητα Σοφ. Ἠλ. 1401.

III. διατίθεμαι, κυβερνῶ, διοικῶ, διευθύνω, τὴν πόλιν κ. καλῶν τε καὶ εὐ· Ἰπρδ. 1. 59, πρβλ. Σοφ. Α. 1103· τὰ ἄλλα ἐκεκοσμέατο I. Ἰπρδ. 1. 100· τὸν γε νοῦν κοσμοῦντα πάντα κοσμεῖν Πλάτ. Φαῖδ. 97C· ἐντεῦθεν, τὰ κοσμοῦμενα, αἱ διατάξεις, τὰ διατάγματα, Σοφ. Ἀντ. 677· ἄλλ' ἂν μετοχ. πρμ. ἐπὶ προσώπων, καλῶς διατεταγμένος, τακτικὸς, ταπεινὸς καὶ κεκοσμημένος Πλάτ. Νόμ. 716A, πρβλ. Γοργ. 504A.

2) ἐν Κρήτῃ, εἶμαι Κόσμος, κυβερνήτης, διοικῶ, κυβερνῶ ὡς τοιοῦτος (ἴδε κόσμος III), Ἀριστ. Πολ. 2. 10, 10, Πολυδ. 23. 15, 1· πρβλ. Bueckh εἰς Σουλγ. Ἐπιγραφ. 2. σ. 405.

III. κοσμῶ, «στολίζω», καταρτίζω, ἐρο-
διάζω μέ τι, ἐνδύω, ἰδίως ἐπὶ γυναικῶν, Ὀρ. Ἰμν. 5. 11, 12, Ἦσ Ἐργ. κ. Ἦμ. 72, Θ. 573· κοσμεῖν τινα πανοπλίῃ Ἰπρδ. 4. 180· τρι-
πόδεσσι κ. δόμους Πινδ. I. 1. 27, κτλ.· καὶ συν. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κοσμεῖσθαι τὰς κεφαλὰς Ἰπρδ. 7. 209· κοσμεῖσθαι σώμα ὅπλοις Εὐρ. Φοίν. 1359, πρβλ. Σοφ. Φ. 1064, Θουκ. 6. 41· ἐν φοινικίσιν κοσμησάμενοι, κοσμήσαντες ἑαυτούς, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδελ. 8.—Παλ., χρυσῷ κοσμηθεῖσα Ἰμν. Ὀρ. εἰς Ἀφροδ. 65· ἵπποι κεκοσμημένοι ὡς κάλλιστα Ἰπρδ. 7. 40· κεκοσμηθεῖσι ποικίλῃ καὶ χρυσῷ στεφάνοις Πλάτ. Ἰων 535D, κτλ.

2) μεταφ. κοσμῶ, καλλωπίζω, καλλύνω, λόγους Εὐρ. Μήδ. 576, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 17C· τραγικὸν λήρον Ἀριστοφ. Βάτρ. 1005, πρβ. 1027· λόγον εὐρυθυμίαις Ἰσοκρ. 87E· αὐτὸν λόγους Πλάτ. Δίχ. 198D, πρβλ. 197C· ἐπὶ τὸ μεῖζαν κ. Θουκ. 1. 21· τὸν τὴν ἐκείνων ἀρετὴν κοσμήσαντα (ἐν τῇ ἀγορεύσει) Δημ. 321. 14.

3) διὰ περικοσμήσεως ἀπονέμω τιμὴν εἰς τινα, λου-
τροῖς σ' ἐκόσμησ' Σοφ. Ἰλ. 1139· κ. τάφον δ' αὐτ. ἐν Ἀντ. 396· νέκυν Εὐρ. ἐν Τρω. 1147· κ. καὶ τιμὰν Σεν. Κύρ. 1. 3, 3—ἐπὶ προσώπων, περικοσμῶ, προσενῶ τιμὴν εἰς τι, πόλιν Θεογ. 941· νόσον εὐκλέα τάνδε κοσμεῖν Πινδ. Ν. 6. 78· Σαλαμίνα κ. πατρίδα Εὐρ. Ἀποσπ. 534· οὕτω, [τὴν πόλιν] αἱ τάνδε ἀρεταὶ ἐκόσμησαν Θουκ. 2. 42.

IV. ἐν τῷ παθ., ἀποδιδό-
μαι ἢ ἀναγομαί εἰς τι ἐς τὸν Αἰγύπτιον νόμον αὐταὶ [αἱ πό-
λεις] ἐκεκοσμέατο Ἰπρδ. 3. 91· ἐς Πέρσας ἐκεκοσμέατο δ' αὐτ. 6. 41.

κόσμημα, τό, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «στολίδι», ἰδίως ἐνδυμασία,

Σεν. Κύρ. 7. 3, 7, Λουκ., κτλ.· τὰ πολέμου κοσμήματα Πλάτ. Νόμ. 956A· ἐπὶ τῶν ἀρετῶν, Λουκ. Εἰκόν. 11.

κόσμησις, εὖς, ἡ, διευθετήσις, διατάξις, τακτοποιήσις, στολι-
σμός, τὰς τῆς ψυχῆς τάξεις τε καὶ κοσμήσει Πλάτ. Γοργ. 504D, πρβλ. Κριτ. 117B.

κοσμητήρα, ἡ, θηλ. τοῦ κοσμητήρ, Ὀρρ. Ἰμν. 9. 8. II. ἐπὶ γυναικὶς κατεχούσης θέσιν ἀρχόντος ἐν Ἐφέσῳ, Σουλ. Ἐπι-
γραφ. 2823, 3002 καὶ 3.

κοσμητέος, ῥηματ. ἐπιθετ. τοῦ κοσμεῖω, ὃν δεῖ κοσμεῖν, Κλήμ. Ἀλ. σ. 226.

κοσμητεύω, εἶμαι διευθυντής, διοικητής (ἴδε κοσμητής I. 2), ἐργάζων Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 966, πρβλ. 960·3· ὡσαύτως κυ-
σμητεύω, αὐτόθι 957.

κοσμητήρ, ἡρως, ὁ, = τῷ κοσμητής, Ἐπιγράμ. παρ' Αἰ-
σχίν. 80. 22, Πλουτ. Κλήμ. 7.

κοσμητήριον, τό, διαμέριον τοῦ ἱματισμοῦ, τῆς ἐνδύσεως καὶ
τοῦ καλλωπισμοῦ, καλλυντήριον, Πλουτ. 2. 7, 5. II. = κό-
σμητρον. Πισύχ.

κοσμητής, οὖς. (κοσμέω) ὁ διευθυντής, διατάκτης, πολέμου
Ἐπιγράμ. παρ' Αἰσχίν. 80. 24· κ. πόλεως, νομοθέτης, Πλάτ. Νόμ. 813E. 2) ἐν Ἀθήναις, ἀρχὸν ἔχων ὑπὸ τὴν φροντίδα
τοῦ τοῦ νέου· ἐν τοῖς γυμνασίοις, Τέλης παρὰ Σοφ. 535. 21,
Σουλ. Ἐπιγραφ. 118, 215, 251, 258, κ. ἄλλ.· πρβλ. κοσμητεύω.

II. ὁ κοσμῶν, στολίζων, Σεν. Κύρ. 8. 8, 20.—Καθ' Ἰπύχ.
«κοσμητής» ἐντεταγμένος. Κουριεῖς.

κοσμητικός, ὁ, ὁ ἐπιτήδεος εἰς τὸ διευθετεῖν, τακτοποιεῖν,
διατάττειν, τινὸς Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 1. II. ἡ -κῆ (δηλ. τε-
χνῆ), ἡ τέχνη τοῦ ἐνδύσθαι καὶ κοσμεῖσθαι, Πλάτ. Σοφιστ. 277A,
Πολιτ. 282A. Ἐπιρρ. -κῶς, Ἰεροκλ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 463. 9.

κοσμητός, ὁ, ὁ, καλῶς τεταγμένος, ἐπιμελεσμένος, πρ-
σβλ. Ὁδ. II. 127.

κοσμητρία, ἡ, = κοσμητήρα, Πισύχ., Ἐπιρρ. 1. 937D.

κόσμητρον, τό, σάρωτρον, Σόλλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 59, Σουίτ.
ἐν λέξ. καλλυντρον.

κοσμητῶρ, ορως, ὁ, ποιητ. ἀντὶ κοσμητήρ, ὁ παρατάτων
στρατόν, ἡ ἀγων αὐτὸν εἰς πόλεμον, ἡγεμὼν, Ἀφελ. 2. 209,
κοσμητορὶ λαῶν Πλ. Α. 16, 375· δοῖν κοσμητορὶ λαῶν I.
236· ἐν χειρὶν Εὐθικῆς ἔτεπας κοσμητορὶ λαῶν Ὁδ. Σ. 152·
ὁδηγός, διευθυντής, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 194. 2) = κοσμητής

Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 950, 953, 959, ἄλλ.

κοσμιατός, α, ον, (κόσμος IV) ἔχων μέγεθος οἷον τὸ τοῦ
σύμπαντος, Δημόκρ. ἐν Σοφ. Ἐκλογ. 1. 348.

κοσμιζῶ, καθάρω, καθαρίζω, Πισύχ. ἐν λέξ. σαφῶς.

κοσμιός, ὁ, ὁν, (κόσμος IV) ὁ ἀνὴρ εἰς τὸν κόσμον ἡ τὸ
σύμπαν, τὰ κοσμικά πάντα Ἀριστ. Φυσ. 2. 4, 5· ὁ κ. διάτα-
ξας Πλουτ. 2. 119F· κ. ὀχλήσεις Λουκ. Παράσ. 11.

II. ὡς καὶ νῦν, ἀνὴρ εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, γήνηος, πρὸς Ἑβρ.
Ἐπιστ. 6, 1· εἰς κοσμητικὰ πράγματα ἀναφερόμενος, ἐπιθυμῶν
Τιτ. 6, 12. 2) ὡς καὶ νῦν, «κοσμηκός», «λαϊκός», ἀντίθετον
τῷ κληρικῷ, Ἑκκλ.—Ἐπιρρ. -κῶς, αὐτόθι.

κόσμιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κόσμος, Διοδ. Ἐκλογ. 512. 27,
Πλουτ. 2. 141E· τὰ τῆς ἀρχῆς κ., τὰ σήματα (insignia) τοῦ
ἀσπαραγμοῦ, Διοδ. Ἐκλογ. 610. 37· τὰ βασιλικὰ Πλουτ. Δημήτρ.
45· στρατηγικά δ' αὐτ. ἐν Ἀντων. 17.

κόσμιος, α, ον, ὡσαύτως υς, ον, (κόσμος) καλῶς διατετα-
γμένος, κανονικὸς, μέτριος, δαπάνη Πλάτ. Πολ. 560D· σέληνος δ'
αὐτ. ἐν Κριτ. 112C—κόσμιόν ἐστι, μετ' ἀπαρεμφ., εἶναι κανο-
νικὴ συνήθεια, Ἀριστοφ. Πλ. 505. 2) ἐπὶ προσώπων, τακτι-
κός, καλῶς διαγών, φρόνιμος, δίκαιος καὶ σοφὸς καὶ κόσμιος

Ἀριστοφ. Πλ. 89· κόσμιος καὶ σόφρων Λυσ. 163. 22· κόσμιος
καὶ εὐκόλος Πλάτ. Πολ. 329D· κ. καὶ φρόνιμος δ' αὐτ. ἐν Φαῖδῳ
103A· χρηστός εἰ καὶ κ. Νικοφ. ἐν «Χειρογράφου» 3· ἥτις
ἐστὶ κοσμία γυνὴ Ἀνακρέων. ἐν Ἀδελ. 5, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ.

3. 4, 17· κ. τὸ διαίτη Πλάτ. Πολ. 408A· πρὸς τοὺς θεοὺς δ'
αὐτ. ἐν Συμπ. 192A· ὁ κοσμιώτατος φύσει δ' αὐτ. ἐν Πολ. 564E·
—ἐπὶ νοσούντι, ἥσυχος, Ἰππ. π. Διατ. Ὁδ. 395—συνήν πρὸς
τοὺς Ρήτορας ἐπὶ πολιτῶν τιμῶν καὶ φιλησύνων, Λυσ. 175. 22,
κτλ.· τοὺς πόλιντας κοσμιωτέρους ποιεῖν Ἰσοκρ. 308C—ὡσαύ-
τως, μετρώφρων, Σεν. Ἀπομ. 3. 11, 14—τὸ κόσμιον, πεσοῦν,
κοσμιότης εὐπρέπεια, τάξις, Σοφ. Ἠλ. 872, Πλάτ. Νόμ. 802E—
οὕτως Ἐπιρρ. κοσμιός, εὐπρέπεια, προσήκοντως, Ἀριστοφ. Πλ. 700,
978, κ. ἄλλ.· κ. ἔχειν Πλάτ. Φαῖδῳ 68C· κ. ἡκόμενος, ὡς ἀρμό-
ζει εἰς ἥμεις, δ' αὐτ. ἐν Σοφιστ. 216A· κ. βιοῦν Λυσίας 97. 2· Σοφιστ.,
κοσμιώτατος βεβιωκέναι Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. 8. 17A· ὕπερ, ὡσαύτως
Λυσ. 96. 39.

II. ὡς οὐσιαστ. κόσμιος, ὁ, = κοσμηκός, κο-
σμοποιητής, Πλουτ. 2. 600F. 2) ἴδε κόσμος III.

κοσμιότης, -ητος, ἡ, τάξις, εὐταξία, εὐπρέπεια, φρόνιμος δια-
γωγή, Ἀριστοφ. Πλ. 504, Πλάτ. Πολιτικ. 307A, κτλ.· κ. καὶ σω-
φροσύνη δ' αὐτ. ἐν Γοργ. 508A· ἀντίθετ. τῷ ἀκυλῶστα, Ἀριστ.

Πολ. Ν. 2. 8, 8· ἴδε ἐν λέξ. κομψότης.

κοσμογονία, ἡ, ἡ δημιουργία ἡ γένεσις τοῦ κόσμου, Κλήμ.

ἄλ. 564· ὄνομα ἔργου τινὸς τοῦ Παρμενίδου, Πλούτ. 2. 756B· — ὁ τύπος κοσμογένεα ἀπαντᾷ παρὰ Κλήμ. ἄλ. 810, Ὡριγέν. 1. 360D, κ. ἄλλ. — γενία παρὰ Θεοδώρητ.
κοσμο-γόνος, ον, ὁ δημιουργὸν τὸν κόσμον, Συνέστ. 345C.
κοσμογράφος, ἡ, περιγραφή τοῦ κόσμου, Διογ. Λ. 9. 40, Κλήμ. ἄλ. 757.
κοσμο-γράφος, ον, ὁ, ὁ περιγράφων τὸν κόσμον, Ἰω. Γ' αζ.
Ἐκφρ. κοσμ. πίνακ. 2. 3.
κοσμο-δεσπότης, ου, ὁ, κύριος τοῦ κόσμου, Εὐσταθ. Πονημ. 162. 67.
κοσμο-διοικητικός, ἡ, ὄν, διοικῶν, κυβερνῶν τὸν κόσμον, Σταθ. Ἐκλογ. 2. 66.
κοσμο-θέτης, ου, ὁ, θεομιμητής, διοικητής, κυβερνήτης τοῦ κόσμου, Γρηγ. Ναζ. III. 401A.
κοσμο-κίνητος, ον, κινούμενος ἐν τῷ κόσμῳ, Πισθ. Ἐξαήμερ. 216.
κοσμο-κόμης, ου, ὁ, ὁ κοσμῶν, καλλοπιζῶν τὴν κόμην, κτελες ἄνθ. II. 6. 247.
κοσμοκρατορικός, ἡ, ὄν, ὁ τὸν κόσμον κυβερνῶν, ἀρχή Εὐστ. Ἰγνύμ. Κωνστ. 6. 18.
κοσμο-κράτωρ, -ωρος, ὁ, τοῦ κόσμου ἐξουσιαστής, δεσπότης, Ὀρφ. Ἰγν. 3. 3· ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος, Σουλ. Ἐπιγρ. 5892· — παρ' Ἰγνύμ., ἐπὶ τῶν πονηρῶν πνευμάτων, ἐκ τῆς πρὸς Ἐρίστ. Ἰπιστ. 5, 12.
κοσμο-κτίτωρ, -ωρος, ὁ, κτίστης, δημιουργὸς τοῦ κόσμου, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 2A.
κοσμο-κτόνος, ον, = τῷ κοσμοκτενῆς, Πισθ. Ἐξαήμερ. 1821.
κοσμο-καμπής, ἡ, ὁ ἐπιχέων λάμπιν, εἰς τὸν κόσμον, ὁ φωτίζων τὸν κόσμον, Ἰω. Εὐχάστ. 1143A.
κοσμο-ολέτης, ου, ὁ, καταστροφεὺς τοῦ κόσμου, Γρηγ. Ναζ. 2. 87B· οὕτω κοσμοόλετος, ον, Πισθ. Ἐξαήμερ. 340.
κοσμο-λογικός, ἡ, ὄν, ἀνέχων εἰς τὴν κοσμολογίαν ἢ τὴν φυσικὴν φιλοσοφίαν, Διον. Ἀρεοπ.
κοσμο-μάχης, ἡ, μαχόμενος ἐν τῷ κόσμῳ, πόλεμος Χρησμ. Σιθλλ. 5. 361, 461.
κοσμο-παθής, ἡ, κεκυριευμένος ὑπὸ κοσμικῶν παθῶν, Εὐσταθ. Πονημ. 234. 89.
κοσμοπλάτης, ὁ, ὁ πλάτων τὸν κόσμον, Ἀποστ. Κανόν. 7, 32, τ. 1, σ. 376.
κοσμοπλαστέω, πλάττω, δημιουργῶ τὸν κόσμον, Φίλων 1. 437.
κοσμο-πλάστης, ου, ὁ, ὁ πλάτης τοῦ κόσμου, Πισθ. 526.
κοσμο-πληρής, ἡ, ὁ πληρὺν τὸν κόσμον, κατακλυσμός Δ' Μακκ. ιε', 31.
κοσμο-πλόκος, ον, ὁ συγκατατὼν τὸν κόσμον, ἄνθ. Π. 9. 52A.
κοσμοποιέω· μέλλω· ἔργω, ποιῶ, δημιουργῶ τὸν κόσμον, Πλούτ. 2. 719C, 877G. 2) ποιῶ σύστημα ἢ θεωρίαν τοῦ κόσμου, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 3, 10, π. Οὐρ. 3. 2, 9, Πλούτ. κ. τοὺς ἀστέρας· ἰσχυρίζομαι ὅτι οἱ ἀστέρες εἰναι κόσμοι, Πλούτ. 2. 888F.
κοσμοποιότης, ου, ὁ, δημιουργὸς τοῦ κόσμου, Ἐρμ. ἐν Σταθ. Ἐκλογ. 1. 976.
κοσμοποιητικός, ἡ, ὄν, ἀνέχων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν κοσμοποίησιν, Φίλων 1. 4.
κοσμοποιός, ἡ, δημιουργία, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 4, 5· ὄνομα ἔργου τινὸς τοῦ Ἐμπεδοκλέους, ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 2. 4, 5· πρὸς κοσμογονία.
κοσμο-ποιός, ον, ὁ ποιῶν τὸν κόσμον, Παρμενίδ. παρὰ Πλούτ. 2. 884E.
κοσμο-πολις, ὁ, ἄρχων τις παρὰ τοῖς Λοκροῖς, Παλ. 12. 16, 9· ἐν Θάμῳ, Σουλ. Ἐπιγρ. 2163 (προσθ. κ.). ἐν Λύτῳ ἢ Λύτῳ τῆς Κρήτης, 2583· ἐν Κιβύρῳ, 4380B· πρὸς, κόσμος III.
κοσμο-πολίτης, ου, ὁ, πολίτης τοῦ κόσμου, Διογ. Λ. 6. 63· (παρὰ Δουκ. ἐν Βίων Πράξει 8, κόσμου πολίτης) — θηλ. -πολίτης, Φίλων 1. 657.
κοσμοπρετής, ἡ, ἄρμόζων εἰς τὸ σύμπαν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Σταθ.
κοσμορύστης, ου, ὁ, ὁ ῥύστης, λυτρωτής τοῦ κόσμου, Γεωργ. Πισθ. Πρακτ. 1. 70.
κοσμο-προσκύνητος, ον, προσκυνούμενος ὑπ' ὅλου τοῦ κόσμου, ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, Σουλ. Ἐπιγρ. 8765 IV. σ. 2.
κόσμος, ου, ὁ, τάξις, κατὰ κόσμον, ἐν τάξει, περὶ πάντας, εὖ κατὰ κόσμον Ἰλ. Κ. 472, κτλ.· οὐ κατὰ κόσμον, ἀπρεπῆς, Θ. 179· μάψ ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον Ἰλ. Β. 214· κόσμῳ καθίζειν, καθίζειν ἐν τάξει, εὐτάκτως, Ὀδ. N. 77· πρὸς, Ἡρόδ. 8. 67· οὐ κόσμῳ· ἔλευσέμεθα Ἰλ. M. 221· κόσμῳ θεῖναι τὰ πάντα Ἡρόδ. 2. 52, κτλ., πρὸς, 7. 30· κόσμῳ διαθεῖναι τι Ἀριστοτ. Ὀρν. 1331· κόσμῳ φέρειν, ὑποτίθω τι κοσμίως, εὐπρεπῶς, Πινδ. II. 3. 147· θέσασθαι τινὰ κόσμῳ Αἰσχ. 521· σὺν κόσμῳ Ἡρόδ. 8. 80· ἐν κόσμῳ Πλάτ. Συμπ. 223B· οὐδὲν κόσμῳ, ἔνεστιν τάξις, Ἡρόδ. 3. 39· φεύγειν, ἀπιέναι οὐδὲν κόσμῳ ὁ αὐτ. 3. 13, 8· 60, 3· κτλ.· ἀτάκτως καὶ οὐδὲν κ. Θουκ. 3. 109.

πρὸς, Αἰσχ. Πέρσ. 409· οὕτω κατ' αὐτ., οὕκ ἐστι τὸν αὐτὸν κ., οὐκ πλέον ἐν τῇ αὐτῇ τάξει, Ἡρόδ. 9. 69· οὐδένα κόσμον αὐτῇ 65. 69· ἢ οὐδὲν κ. τῶν ποιουμένων 3. 77. 2) καλὴ τάξις, εὐταξία, καλὴ διαγωγή, εὐπρέπεια, Αἰσχ. 521· εὐπείθεια, πεύραρχία, Δημ. 390. 19· οὐ κ., ἀλλ' ἀκοσμία Σοφ. Ἀποστ. 720. 3) ἢ εὐκόσμος ἐπὶ τοῦ καὶ ἢ μέθοδος (Εὐστ.), ἵππου κόσμον ἄριστον δουρατέου, «τὴν κατασκευὴν ἢ τὴν οἰκονομίαν ἢ τὴν ὑπόθεσιν» τοῦ δουρεῖν ἵππου (Σχολ.), Ὀδ. Θ. 492· κ. ἐπέων ἀπατηλὸς Παρμεν. 111 Κατὰ· ἐξηγομένων τῶν κ. αὐτῶν, τὸν τρόπον, τὴν εἶδον αὐτῶν, Ἡρόδ. 3. 22· κ. τόνδε· ὁ καταστησάμενος, ὅστις καθώρισεν τὴν τάξιν ταύτην, ὁ αὐτ. 1. 99. 4) ἐπὶ πλείων, τάξις, κυβερνήσις, μεταστῆσαι τὸν κ. Θουκ. 4. 76, πρὸς, 8. 18, 67· μένειν ἐν τῷ ὀλιγαρχικῷ κ. 8. 72, κτλ.· — ἰδίως ἐπὶ τῆς Σπαρτιατικῆς πολιτείας, Ἡρόδ. 1. 65, πρὸς, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 681C. II. κόσμημα, στολισμός, καλλωπισμός, ἐνδυμασία, κυρίως γυναικῶν, Λατ. mulieribus, Δ. 187, Πινδ. Ἐργ. κ. Πινδ. 76, Πλάτ. Πολ. 373C, κτλ.· ἐπὶ ἵππου, Ἰλ. Δ. 143· ἐπὶ ἀνδρῶν, Ἡρόδ. 3. 123, 5. 92, 7, Αἰσχ. 546. 397, κτλ.· γλαυκόχροα κόσμον ἐλάσας· ἐπὶ κλάδου ἐλάσας ἢ στεφάνου, Πινδ. Ο. 3. 24, πρὸς, 8. 109, II. 2. 19, κτλ.· κ. κυγῶν Σεν. Κυν. 6, 1· κ. ἀργυροῦς, ἀργυρὰ σκεῆ, Αἰσχ. 231A· — ἐν τῷ κτλ., κοσμήματα, Αἰσχ. 1571, Ἰσοκρ. 21B, κτλ.· ἐπὶ τῶν κοσμημάτων τοῦ λόγου, ὅταν ἐπιθέτω, Ἰσοκρ. 190D, Ἀριστ. Ἰγν. 3. 7, 2, Ποιητ. 21, 2, 22, 4· ἀξιομελὴ κ. καλᾶς εἶναι, ἄξιον γλῶσσας φέρεται ἐπαινετικῶς, Πινδ. Ο. 11 (10), 14. 2) μεταρ., τινὲς ὁ αὐτ. ἐν N. 2. 12, 1. 6 (5). 101· κόσμον φέρειν τινί, ἔπεινον, τιμῆν, Ἡρόδ. 8. 60, 142· γύναι, γύναιε! κόσμον ἢ σιγῇ φέρεῖ Σοφ. Αἰ. 293· κ. τοῦτ' ἐστὶν ἐμὲ! Ἀριστοτ. Νερ. 914· οἷς κόσμος [ἦν] καλῶς τοῦτο ὄραν ἴδουκ. 1. 5· ἐν κόσμῳ καὶ τιμῇ εἶναι τινί Δημ. 1400. 13· ἐπὶ προσώπων, οὐ ἐμποιεῖ μέγιστος κ. ἔσει Σεν. Κύρ. 6. 4, 3, πρὸς, Ἀριστ. Πτο. N. 1. 3, 16. III. κυβερνήτης, ἄρχων, διοικητής, ὄνομα τοῦ ἀνωτάτου ἀρχόντος ἐν Κρήτῃ, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 10, 6, Σουλ. Ἐπιγρ. 2554, 2556, κτλ.· τὸ πλείστον ἐν τῷ πληθ., οὕτω καὶ κόσμος, Στράβ. 482, 484, κατὰ τὴν γραφὴν τῶν Ἀντιγρ., ἴδε Βίβλ. εἰς Σουλ. Ἐπιγρ. 2. σ. 405· — ἄλλ' ὡσαύτως καὶ ἐν ἑκλ., Σουλ. Ἐπιγρ. 2556. 36, κτλ.· οὕτω, πρωτόκοσμος, ὁ αὐτ. 2572. 9· — πρὸς, κοσμοῦ II. 2, κοσμητής I, 2, κοσμήτερος II, κοσμοπολις. IV. ὁ κόσμος, τὸ σύμπαν, ὡς ἐκ τῆς τελείας αὐτοῦ τάξεως καὶ ἀρμογῆς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀδιάφορον οὐσίαν τοῦ Χάους, πρῶτον ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τοῦ Πυθαγόρου, Πλούτ. 2. 836C, Διογ. Λ. 48 (ἐνθα ἴδε Μενανδρ.)· καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν οἱ Πυθαγόρειοι Φιλόσοφοι (Σταθ. Ἐκλ. Φυσ. 1. 22) καὶ Κλασικράτης (Σταθ. 1. 85. 17)· ἀκολουθῶς παρέλαβον τὴν λέξιν οἱ φιλοσοφικοὶ ποιηταὶ Ξενοφάνης, Παρμενίδης καὶ Ἐμπεδοκλής, καὶ μετὰ ταῦτα ἀπαντες οἱ συγγραφῆτες περὶ φυσικῆς φιλοσοφίας, ὡς Πλάτ. Τιμ. 27A, 28B, 29A, 32C, κτλ.· ἢ τοῦ ὅλου συστήματος ἐστὶ κ. καὶ οὐρανός Ἀριστ. Οὐρ. 1. 10, 10. Οἱ Στωικοὶ ἐχρήσαντο τῇ λέξει καὶ ὅπως ἐηλώσωσι τὴν ψυχὴν τοῦ κόσμου καὶ ἐπ' αὐτῷ τοῦ σύμπαντος ὡς θεοῦ ὄντος, ὁ κ. Ἐφρων ἐμψυχον καὶ ἰσογυκὸν Ἡσέτιωνος παρὰ Διογ. Λ. 7. 139, πρὸς, Πλάτ. Τιμ. 30B. — ἔνδοτε περιλαμβάνει καὶ τὴν γῆν· ἄλλοτε πάλιν καίτοι ἐπὶ μόνου τοῦ στερεώματος, γῆς ἀπάσης τῆς ὑπὸ κόσμῳ καμμένης Ἰσοκρ. 78C· ὁ περὶ τὴν γῆν ὅλος κ. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 2, 2· ἐν τῇ γῇ, ἐνδοτε ἐπὶ τῶν διαφόρων κατὰ μέρος ἀστέρων ἢ κόσμων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πᾶν, Πλούτ. 2. 870D, 884F. — Μεταρ. ὁ ἀνθρωπος καλεῖται βραχύς κ. Φίλων 2. 15a, 1αλην., ἢ μικρὸς κ., «μικροκόσμος», Πισθ. II. 10, ἐν Φυσ. Βίβλ. 140. 23· πρὸς, Galilaeus εἰς M. Ἀντων. 4. 27. 2) παρ' Ἀλεξανδρίνοις, ὁ γνωστὸς κόσμος (ἢ οἰκουμένη) Σουλ. Ἐπιγρ. 334, 1306. Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιε', 26. 3) οἱ ἄνθρωποι καθόλου, ὁ κόσμος, Εὐαγγ. κ. Ἰω. ζ', 4, ιε', 19, κτλ. 4) οὗτος ὁ κ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἐρχόμενον ἢ μέλλοντα κόσμον, Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιδ', 25, ιη', 36, κτλ. κοσμο-οσάνδαλον, τὸ, ἁπλοῦς ὄνομα τοῦ ἀνδρὸς ὁσάνδου, Κρατ. ἐν Μακροχάρει 1, 2, Φερεκρ. ἐν Ἀγαθοῖς 2, ἐν Πέρσας, 2. 4. κοσμο-οσότης, ου, ὁ, ὁ σφύζων τὸν κόσμον, καὶ ὁ κ. -οσότης, Ἐκκλ. κοσμοτεροτής, ἡ, ὁ, ὁ τὸν κόσμον τέρπων, Μιχ. Ἀττάλ. παρὰ Γλαυκ. εἰς Νικητ. Ἡρ. ἐν σ. 198. κοσμο-τέχνης, ου, ὁ, ὁ διαμορφῶν τὸν κόσμον, κοσμοποιός, Συνέστ. 327D ὁ κ. -τεχνήτης, ἰδὲ, ὁ αὐτ. 318A κοσμο-τρώφος, ον, ὁ τρέφων τὸν κόσμον, Μενάνδρ. 1 2· Ρώμη Ἐκκλ. Ἐπιγρ. 947. 7. κοσμο-υργέτω, δημιουργῶ τὸν κόσμον, Ἡρόδ. παρὰ Πρὸς, εἰς Πλάτ. Τιμ. κοσμο-υργία, ἡ, ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου, Διον. Ἀρεοπ. κοσμο-υργός, ὁ, δημιουργὸς τοῦ κόσμου, Ἰάμβλ. εἰς Νινδάνδρ. Ἀριστ. σ. 11. κοσμοψόφος, ον, ὁ φθιμένων, καταστρεφῶν τὴν κόσμον, ἄνθ. II. 11. 270.

κουριάω, μέλλ. -άσω, ἐπὶ τῆς κόμης, ἔχω ἀνάγκην κουρῆς, αὐξάνομαι εἰς μέγεθος, Δουκ. Λεξικ. 10. πύγων εἰς ὑπερβολὴν κουριάω ὁ αὐτ. ἐν Ὁμήρῳ ἢ Ἀλεκτρ. 10. II. ἐπὶ προσώπων, ἐν γρῷ κουριάω, ἔχειν ἀνάγκην κουρῆς μέχρι θέρματος, Φερεικ. ἐν Ἀδελφ. 69.

2) ἔχω κόμην τραχεῖαν, ἀπεριποίητον, Διλ. π. 7. 48. κ. τὸ γένειον Ἀλκίφρων 3. 55, πρὸς. Ἀρτεμίδ. 1. 19, κουρίδιος, α. ον. (κουρός, κούρη) ἔγγαμος, νομίμως συνε-

ζευγμένος, Ἰων. καὶ Παιήτ. ἐπὶ. ἐν γρῷ ἐνίοτε καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, κουρίδιον ποθέουσα πόσιν Ἰλ. Π. 414. κουρίδιον τεύ-
χασα πόσει φόνον Ὀδ. Α. 430. κουρίδιοιο φίλοιο οὐκέτι μέ-
μνηται Ο. 22. ἀλλὰ συνηθέστερον ἐπὶ τῆς νομίμου γυναικός, κου-
ρίδιος ἀλόχου Ἰλ. Α. 114, κτλ. οὕτω παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., κ.
Θοκρίτις, ἀκόιτης Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 243, Δ. 1072. κουρίδιον ἀλο-
χος, εἶναι φανερὸς ἡ νόμιμος σύζυγος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μὴ
τοιαύτην (τὴν παλλακὴν, παλλακίδα), Ἡρόδ. 1. 135, 3. 18,
6. 138. οὕτως ἡ Βρισηὶς λέγει πρὸς τὸν Πάτροκλον, ἀλλ' ἐμὶ ἔφα-
σκες Ἀχιλλῆος θελοιο κουρίδιον ἀλοχον θήσιν, μοὶ ἔλεγες
ὅτι ὅλ' με ἔκαμνε νόμιμον σύζυγον τοῦ Ἀχιλλεύου (διότι ἔτο
μόνον παλλακὴ αὐτοῦ), Ἰλ. Τ. 298. οὕτως ὁ Ἀγαμέμνων ἠγάπησε
τὴν Χρυσίδα (τὴν παλλακὴν αὐτοῦ) πλέον ἢ τὴν κ. ἀλοχον, Δ.
114. οὕτως ὁ Ἀδῆν. λέγει περὶ τῆς Καλῆκος τοῦ Σ-τησιχ., σφωρο-
νικὸν δὲ πᾶν κατεσκεύασεν ὁ ποιητὴς τὸ τῆς παρθένου
ἦθος, οὐκ ἐκ παντός τρόπου θελοῦσης συγγενέσθαι τῷ
νεανίσκῳ, ἀλλ' εὐχρημένης.. γυνὴ [αὐτοῦ] γενέσθαι κου-
ρίδιον 6191. οὕτως ἐν ἐπιταφίῳ μνημ' ἀλόχῳ.. Ὁρίκατο κου-
ρίδιον Σουλ. Ἐπιγραφ. 1012. 10, πρὸς. 1654, 3827 [προσθηκ.]
4176, κ. ἀλλ. — ὅθεν καὶ νωμότερον λέγος αὐτῶν κουρίδιον,
καὶ ἡ νόμιμος ἡμῶν συζυγικὴ κλίση, Ἰλ. Ο. 40. κ. γάμοι Ἀργκ. 1.
16. καὶ ἐν Ὀδ. Τ. 580, Φ. 78, ἡ Πηνελόπη καλεῖ τὸν οἶκον τοῦ
συζύγου τῆς κ. δῶμα· ὡσαύτως εὐρίσκομεν κ. τέκνα, γεννηθέντα
ἐκ νομίμου γάμου, Σουλ. Ἐπιγραφ. 3333.

II. μετέπειτα, νυμφικός, εἰς τὸν γάμον ἀνήκων, κ. χιτώνες Ἀνθ. Π. 6. 602. θά-
λαμις Ἀπολλ. 1. 68. 1. 128. οὕτως ἴσως στόμας.. κ. λέχος
Ἀριστοφ. Εἰρ. 844. — κούρη ἀπαντᾷ καὶ ἐν Ὀδ. ἀντὶ τοῦ νόμιμῳ.
(ἢ ἐκ τοῦ κούρος, κούρη, ἐτυμολογία φαίνεται βεβαία· ὥστε κου-
ρίδιον ἀλοχος, ἴσως ἐξ ἀρχῆς ἐσημεινεν, ἡ σύζυγος τῆς νεότητος
εἶναι· ὁ Πλάτ. ἐξημερνεῖ τὸ ῥῆμα κουρίζεσθαι διὰ τοῦ ὕμνευαι-
ουῖσθαι, γαμεῖσθαι.)

κουρίξω, (κῆρος, κούρος) ἀμετάβ., εἶμαι νεανίας, σάκος..
δ. κουρίξω φερέσκεν Ὀδ. Χ. 185, πρὸς. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 195.
εἶμαι κοράσιον, ὁ αὐτ. Γ. 686.

2) ἀνδροῦμαι, Ὀππ. Ἀλ. 1. 661. II. μετὰ, ἀνατρέφω ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας εἰς τὴν
ἀνδρικήν, ἀνδρᾶς Ἰσιόδ. Θεογ. 347. Ἦ κουρίδιος, ἐν τέλ.

κουρίζομαι. Παθ. (κείρω, κουρά) κουρεύομαι, κλαδεύομαι,
κουπάριστος κουρίζομένη, ἀναφύουσα, ἀναδιδούσα βλαστὸς πᾶ-
σιν μετὰ τὸ κλάδεσθαι, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 2. 2, 2.

κουρικῆς, ἡ, ὄν. (κουρά) κατάλληλος πρὸς κουράν, μάχαιρα
Πλουτ. Δίω. 9. αὶ δύο μάχαιραι αἱ κ. Κλήμ. Δ. 290. II. (κουρός)
ὡς νεανίας — -κῶς, Ἀπολλ. Λεξ. ἐν λέξ. κουρίξ.

κυῖρος, ἡ, ον. ὡσαύτως -ος, ον. Ἀγάθων παρ' Ἀθην. 528D.
(κουρά) — ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν κουράν, τὸ κουρεῖν τῆς
κόμης, σιδήρεος Εὐρ. Ὀρ. 966.

II. παθ., κεκαρμένος, χαλῆτ.
Δισχύλ. Χρ. 180. ὀρίξ Εὐρ. Πιλ. 521. 2) κουρευμένος,
κρῖτα ὁ αὐτ. ἐν Τρω. 279. κ. σχῆμα ἀναλαμβάνειν Πλουτ. Πε-
λοπ. 31.

3) ὡς οὐσιαστ., ἡ κόρυμπος, τραχὺνδρον προσπιπτόν
πρὸς παράστασιν πενθοῦντος προσώπου ἔχον τὴν κόμην κεκαρμένην,
λίαν βραχέαν, πρὸς. Ἀνθ. Π. 7. 37, πρὸς. Πολυδ. Δ'. 138, 140.

κουρίξ. Ἰπέρρ. (κουρά) ἐκ τῆς κόμης, «κουρίξ τῶν ἀπαξ εἰ-
ρημίνων... σημαίνει δὲ τὸ τῆς κόμης λαβέσθαι, ἐνίοτε δὲ, κουρίζε-
σθαι, ὡς νεανίας» (Ἀπολλ. Λεξ. ἢ ἔρυσαν δέ μιν εἶσω κουρίξ Ὀδ.
Χ. 188. κ. ἔλκεσθαι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 18.

κουρεύω, τὸ, ἡμαρτημ. γρῶν. ἀντὶ κουρεύειν, δ. ἴδε.

κουρίως, ον, νεανικός, ἀναγινωσκόμενος ὑπὸ τοῦ βυσταθίου ἐν
νόθῳ τινὶ στίχῳ παρεμβλλόμενῳ μετὰ τὸν ἐν Ἰλ. Ν. 433. ὡσαύτως
ἐν Χρησμ. παρὰ Πλουτ. 9. 14, 3. Ὀρρ. Ἀργ. 1347.

κουρίς, ἴδους, ἡ, (κουρά) ἐνράτιον· ἐν τῷ πληθ., φαλῆς, Δ. Β.
47, Ἔτυμ. Μέγ. 534. 9. μάχαιρα, κουρίδες, αἱς κείρομεν τὰ
πρόδατα καὶ τοὺς ποιμένους Κρατίν. ἐν Ἀδινουσαλίῳ ἀνδρῶν 2.

II. = κυμώτραια, ὄνομα δρυμάτιον τῶν κομικῶν Ἀντι-
φάνους, Ἀλέξιδος καὶ Ἀμφιδος, πρὸς. Μένανδρ. ἐν Ἀδελφ. 442.
— κυρίσας, ἐν Ἔτυμ. Μέγ. 528. 4. III. κουρίς, ἡ κωρίς,
Δωρ. ἀντὶ τοῦ κάρης, Σώφρ. καὶ Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 100E.

κουρίσμα, τὸ, «κουρίσμα δ' ἡδὴ συμφορᾷς πληρεστέστη, ταύτην
ῥδόντων τὰς τρίχας κεκαρμένων» Τζέτζ. ἐν τῷ Rhein Mus. 4.
σ. 406.

κουρίμι, τὸ, εἶδος ζύθου, ποτόν τι τῶν Λίγυπτιων, «σκευαζόμε-
νον ἐκ τῆς κρήνης... σκευάζεται δὲ καὶ ἐκ πυρὸς τοιαύτη πόματα,
ὡς ἐν τῇ ἐσπερά Ἰσηρίᾳ καὶ Βρετανίᾳ» Διοσκ. 2. 110, Πίλιν.
ὡσαύτως κόρυμα, Ἀθήν. 152C. — πρὸς. ἔσθως.

κουρο-θύρος, ον, κατατρώγων παιδί, Δισχύλ. Ἀγ. 1512. ἴδε
πάχη.

κουρο-γυνία, ἡ, τὸ γεννᾶν ἄρρενα, κ. καὶ Θηλυγονίη Ἰππ.
234. 31.

κούρος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ κῆρος, παιδίον, παῖς, νεανίσκος, Ὀμ.,
ὅστις μεταχειρίζεται μόνον τοῦτον τὸν ὄνον, ἴδε κῆρος, κῆρη καὶ
πρὸς. κουρότερος, κουρίδιος, ἐν τέλ.

κουροσύνη, Δωρ. κούρ-, ἡ, νεότης, νεανικὴ ἀκμή, Ἀνθ. Π.
6. 231, 309, πρὸς. 9. 259. ἐνταῦθα, εὐθύμια, Θεόφρ. 24. 57.

κουροσύνης, ἡ, ον. (κούρος) νεανικός, ὀρίξ Ἀνθ. Π. 6. 156,
μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξ. κυρίσας. κεκαρμένος. II.

κουρόσυνα (δηλ. ἐσθ.), τὰ, ἡ ἑορτὴ ἡ κατὰ τὴν ἡμέραν τὴν κα-
λουμένην κουροῶτις (δ. ἴδε, Γρηγ. Ναζ., Σουεῖ.

κουρότερος, α. ον. συγκρ. τοῦ κούρος (πρὸς. βασιλεύς,
— λεύτερος), νεώτερος, νεανικώτερος, ἄνδρες Ἰλ. Δ. 316, Ὀδ. Φ.
310, Ἰστ. Ἐργ. καὶ Ἠμ. 445. ὡς θηλ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 684. —
ἐν τοῖς πλείστοις τῶν χωρίων κεῖται σχεδὸν ὡς νεώτερος, πρὸς.
ἀγρότερος.

κουροτακῶ, γεννῶ ἄρρενα τέκνα, Ἰππ. 233. 54., 234. 8.

κουρο-τύκος, ον, ἡ τίκτουσα ἄρρενα τέκνα, Εὐρ. Ἰκέτ. 957.

κουροτροφέω, ἀνατρέφω ἄρρεν παιδίον, κ. τὸν Δία Σερξίδ.
472, πρὸς. Φίλων 1. 441., 2. 403. τρέφω ἄνδρα, γῆ κουροτρο-
φοῦσα Φιλόστρ. 333.

κουρο-τρώχος, ον, ἀνατρέφω υἱούς· ἐν Ὀδ. I. 27, ἡ Ἰθάκη
καλεῖται ἀγαθὴ κ., καλὴ τροφὸς ἀνδρῶν, ὡς ἐκ τῆς κραταιᾶς γε-
νῆς τῶν κατοίκων αὐτῆς, πρὸς. Πινδ. Ἀποσπ. 238. οὕτως, κ. Ἐλ-
λάς Εὐρ. Τρω. 566. Ἀπόλλωνος κ., ἐπὶ τῆς Ἀθλίου, Καλλ. εἰς
Ἀθλ. 2 καὶ 276. — ὡσαύτως ἐπὶ θεαινῶν, κ. Ἐκάτη Ἡσ. Θ. 450.
Κύπρις Σοφ. παρ' Ἀθην. 592A, (ἡτις καλεῖται καὶ ἀπλῶς ἡ Κου-
ροτρόφος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 299, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 2. 7,
Δουκ. Ἐταρ. Διάλ. 5. 1). Ἀρτεμὶς Διόδ. 5. 73. ἐπὶ γυναικῶν,
τιθῆναι καὶ κ. Πλούτ. 2. 278D, Ἀρεταί. Ὀδ. Νούς. Θεραπειτ. 2. 3.

κουροῦλλος, ον, τὸ λατ. curulis, ὁ ἔχων μείζονα ἀρχήν,
Σουλ. Ἐπιγρ. 1133, 1327. ἀγορανόμος τοὺς κουροῦλλους (ἴδ.
ἐνδὸς λ.), τοὺς μείζονας, ἴσως τιμωμένους ἀστυνόμους, Δίων Κάσσι-
39. 32, 2. — Κόντος (ἐν Γλωσσ. Παρτηρ. σ. 239) δι' ἐνδὸς λ.

κουρο-ώτης, ες, παιδικός, νεανικός, μολπή Λύσον. Ἐπιστ.
12. 15.

κουστοδία, ἡ, τὸ λατ. custodia, = φυλακὴ, Εὐαγγ. κ. Ματθ.
αζ', 65.

κουτάλη, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ σκυτάλη, Ἐτυμ. Χειρόγρ. παρὰ
Βικιν. εἰς Γρηγ. Κορίνου 388.

κουφίζω· μέλλ. Ἀττ. -ῶν. (κούφος) — ὁμεταβ., εἶμαι κούρος,
ἐλαφρὸς, νεῖον δὲ σπείρειν ἐτι κουρίζουσιν ἀρουραν, «σπείρειν
δὲ τὴν νεαυέισαν γῆν ἐτι κούφην οὖσαν καὶ μὴ συμπιληθεῖσαν καὶ
στερεωθεῖσαν, ἀλλὰ σπογιώδη» (Σχολ. Τζέτζ.), Ἠσ. Ἰδρ. κ. Ἠμ.
461, Εὐρ. Ἐλ. 1555. ἐπὶ πόνου, ἀνακουρίζομαι, παρῶμαι, Σοφ. Φ.
735, πρὸς. Ἰππ. Ἀρ. 1245. II. μετὰ, ἐλαφρύνω, κόμνω τι
ἐλαφρύν, τὸ κενὸν ἐμπεριλαμβανόμενον κ. τὰ σώματα Ἀριστ.
π. Οὐρ. 4. 2, 8, πρὸς. π. Ζ. Μορ. 3. 2, 13. — ἐντεῦθεν, I) ἐγείρω,
ἀνψῶ, Σοφ. Ἀντ. 43, Τρ. 1024. ἀσπίδ' ἀμφὶ βροχίονα κου-
φίζων Εὐρ. Φοίν. 120. — ἄλμα κουφίζεῖν = ἄλμα κούφον ἀνίστασθαι,
Σοφ. Ἀλ. 1287. κ. πῆδημα Εὐρ. Πιλ. 861. δύστηνον αἰώρημα
κουφίζω = δύστηνος αἰώρομαι, ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 1047, πρὸς. καὶ
φρῆς I. 1. — Παθ., ἀνψοῦμαι, πέτωμαι, [τῷ πετῶ] ἡ ψυχὴ κου-
φίζεται Πλάτ. Φαῖδρ. 248C, πρὸς. 249A. 2) ἐλαφρύνω ἀπὸ
βάρους, δῆλον κ. χυδόν, ἐλαφρύνω τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ὄχλου, Εὐρ.
Ἰλ. 40. κουφισθεὶς τοῦ βάρους Θεοφρ. π. Φ. Ἰστ. 4. 16, 2.
ἀπλ., ἐλαφρύνω πλοῖα τοῦ φορτίου αὐτῶν, τῷ ταχυνάουσιν τι
κουφισαντες προσβάλλειν Θουκ. 8. 34. κουφισθεῖσων τῶν
νεῶν Πολύδ. 20. 5, 11, πρὸς. 1. 60, 8. οὕτω καὶ 2) ἐπὶ προ-
σώπων, ἀνακουφίζω τινὰ ἐκ στενοχωρίας τινός, ἴσως γὰρ ἂν τί σε
καὶ ἡμεῖς κουφίσαιμεν Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 1, Κύρ. 6. 3, 24. τὸν
δῆμον τῶν εἰσφορῶν Διόδ. 13. 64. τόκων τοὺς χρεωφειλέτας
Πλουτ. Καῖς. 37. ἀνακουφίζω, ἐλαφρύνω (τῆς ἐργασίας), Πολυδ. 6.
17, 5. κ. τοὺς νοσούντας Πλούτ. 2. 1106B. — Παθ., ἀνακουφί-
ζομαι, ἐλαφρύνομαι, νόσου, ἀπὸ., Εὐρ. Ὀρ. 43. τοῦ πάθους, τῆς
δυστυχίας, κτλ. συχν. παρ' Ἰππ., κτλ., κουφισθῆναι ψυχὴν Εὐρ.
Μέγ. 473. μέσ. μέλλ., κουφισθεῖσθαι μετὰ παθ. σῆμ., Ἀριστοδ. 2.
145. μετὰ, τῇ τῶνδε εὐκλείᾳ κουφισθεσθε, αἰσθάνεσθε ὅτι τὰ
βάρη σας ἐλαφρύνονται διὰ., Θουκ. 2. 44. κουφίζονται οἱ λυ-
ποῦμενοι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 11, 2, πρὸς. Πολιτικ. 8. 7, 5. 3)
μετ' αὐτ. πράγμα, ἐλαφρύνω, καταπραύνω, ἀλγυθόνας Εὐρ. Ἀποσπ.
577. συμφορὰς λόγῳ κ. Δημ. 1400. 7. κ. ἔρωτα Θεόφρ. 23. 9.
τὸ πάθος Πλουτ. Ἀλέξ. 52. τὰ ἐφλήματα ὁ αὐτ. 2. 807D. ἀπὸ.
πέρχω ἀνακουφίσιν, Ἰππ. Ἐπιέτη. 1. 945. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1.
18, 52. — Παθ., κεκουφίσται αὐτοῖς ὁ πόλεμος Πολύδ. 1. 17, 2.

κούφσις, εως, ἡ, ἐλαφρύνσις, ἀνακουφισίς, Θουκ. 7. 75. κού-
φισιν φέρειν Δίων Κ. 42. 28. Ἰωσήφ. Ἰουδ' Ἀρχ. 17. 0, 2.

κούφισμα, τό, = κούφισις, Εὐρ. Φοίν. 548. Πλούτ. 2. 114C.

κουφισμός, ὁ, = κούφισις, Πλούτ. 2. 79C. π' νθους κ. Ἐλλ.
Βιγνιάμ. 406. 8. κ. ποιεῖσθαι, καταπραύνειν, Ἀρετ. π. Ὀδ.
Νούς. Θεραπειτ. 1. 1. — ἀνακουφισίς ἐκ φυρολογίας, Βασιλικ.

II. ἔκθλιψις, «κατὰ κουφισμὸν, ἥτοι ἐκθλιψὶν» Εὐστ. 150.24, κλ. κουφιστήρ, θῆρος, δ, ἀνακουφίζων, Ἀρχ. Χειρουργ. σ. 102. κουφιστενικός, ἡ. δν. ἐλαφρύνων, ἀνακουφίζων, Ἀριστ. π. Οὐρ. 4. 3, 3. κ. τῶν ἐπαχθῶν, ἐλαφρύνων ἀπὸ . . , Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 416. 20.

κουφύγλωσσος, ον, ἐλαφρόγλωσσος, ἀκριτόμυθος, Ὀριγένης III. 773C.

κουφο-γνώμων, ον. ἔχων κούφην γνώμην, κουρόνους, Ἰωάνν. Δαμασκ. ἐν Comibefis. Auct. Patr. novu Vol. 2, 218C.

κουφο-δοξία, ἡ, κενοδοξία, Νελίου Ἐπιστ. σ. 140, κλ.

κουφο-λύθος, δ, λευκὸς τις λίθος τριβόμενος εἰς κόνιν καὶ ἀναμιγνύμενος μετὰ πορφυρῷ χρώματος πρὸς παρασκευὴν χρώματος ἐρυθροῦ, Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. εἰς Ἀριστ. Μετεωρ. Ἀέτ.

κουφολογέω, λαλῶ κούφως, ὑμῶν ἀσέχαστα, Ἀππ. Ἰδερ. 18, Θεμιστ. 152B.

κουφολογία, ἡ, ἀκριτολογία, Θουκ. 4. 28, Ἀππ. Ἰδερ. 38, Πλούτ. 2. 855B.

κουφολόγος, ον. δ ὑμῶν χωρὶς στόχασιν, ἀκριτος, ἀσέχαστος, Πλούτ. 5, 119. κουφολόγον οἱ σοφισταὶ χρῆμα φιλόσοφ. 297.

κουφόνουα, ἡ, κούφτης νοῦ, ἀκρισία, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 139.

κουφό-νους, ον, συνηρ. -νους, ουν, κούφος τὸν νοῦν, ἐλαφρόμυθος, ἀσέχαστος, Εὐθόλια Λίσχλ. Πρ. 383. ἔρωτες Σαρ. Ἀντ. 617. θυνίθεα αὐτῶν 313. τὸ κουφόνουον κουφόνουα, Ἀππ. Ἰδερ. 9. — ὑπάρχει καὶ ἑτερῶν κλ. πληθ. κουφόνους ἐν Πηλέωνος Ψυσίον. 1. 3, πρὸλ. Δοδ. Φρόνηχ. 453. Ἐπίρρ. κουφόνους, Ἀππ. Ἐμφύλ. 4. 124.

κουφό-πους, ουν, ἐλαφρόπους, Ἰσὺχ. ἐν λέξ. ψαυκρόποδα.

κουφό-πτερος, ον, ἔχων ἐλαφρὰ πτέρυγας, αὐραὶ Ὀρρ. Ὑμν. 80. 6.

κούφος, ἡ, ον, ἐλαφρὸς, εὐκίνητος, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον κατ' οὐδ. πληθ. ὡς Ἐπίρρ., κούφα ποσὶ προδιβάς, προβαλὼν ἐλαφρῶς, Πλ. Ν. 158, πρὸλ. Ἰσίδ. Ἀσκ. Πρ. 323. οὕτω, κούφα βίβων Πινδ. Ο. 14. 25. χωρεῖν κ. ποσὶν Ἀριστοφ. Θεσμ. 954. οὕτω καὶ κούφοις ποσὶ Πινδ. Ο. 13. 164, πρὸλ. Ἀριστοφ. Παιτρ. 1353. πῆδημα κ. ἐκ νεῆς ἀφ' ἡλκτο Λίσχλ. Πέρσ. 305. κ. ἔξαιραι πόδα Σαρ. Ἀντ. 224. κ. ἄλμα, βῆμα Εὐρ. Πλ. 439. κ. αἶρειν βῆμα δ αὐτ. ἐν Τρω. 342. πρὸλ. κούφισσος Π. 1. — μεταρ. κούφότεροι . . ἀπειράτων φρένες, παραπολὺ ἑλαφροί, Πινδ. Ο. 8. 80.

2) μεταρ., εὐκόλος, τελεῖν . . κούφην κτίσιν δ αὐτ. 13. 117. κούφον εἰ δόλεις τέλος Λίσχλ. Θῆρ. 280. οὕτως ἐπὶ κυβερνήσεως, εὐκόλος, ἐλαφρὰ, Ἰσάκρ. 19. Π. ἡ εὐκλεία κούφα τέρα φέρειν Ξεν. Κύρ. 8. 2, 22. ἐπὶ κυβερνήτου ἡ διοικητοῦ, εὐκόλος, οὐκ δύστροπος, κούφωτος ἦν δ αὐτ. ἐν Ἀγασ. 11, 12. δεσπότην ἀπράγμονα καὶ κ. ἐξαπατᾷ θεράπων Μένανδρ. ἐν Περικλῆϊ 1.

3) κενός, μάταιος, φανταστικὸς, ἀνυπαρκτός, τὸ νέον . . κούφας ἀφροσύνας φέρων Σαρ. Ο. Κ. 1230 (Δυρ.) οὐδὲν ἄλλο πλὴν . . κούφην σκιάν δ αὐτ. ἐν Δλ. 126. ἔλ(η)δος τι εἶχον κούφης Θουκ. 2. 51. κούφοι καὶ πτηνοὶ λόγοι Πλάτ. Νόμ. 717C. κ. πράγμα, μηδαιμῖνον, «τιποτένιο», δ αὐτ. 933Δ. κ. γράμματα, μικρὰ ἐπιστολή, Εὐρ. Ι. Τ. 594. — ἐπὶ προσώπων, — κουφόνους, Πρωτ. 5. 7. τὸ κούφον, κούφτης, ἐλαφρότης, Πaus. 5. 21, 14, Πρωτ. 7. 8.

4) παρ' Ἀττ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐλαφρὸς (ὡς πρὸς τὸ βάρος), ἀντίθετος τῷ βαρύνει, Πλάτ. κτλ., κούφα σοὶ χθὼν ἐπάνωθε πέσοι, εἴθε ἡ γῆ να πέσῃ ἐλαφρὰ ἐπὶ σέ, «γαῖαν ἔχοις ἐλαφρὰν», εἰτὶ Πλάτωνα Ἰωνίς, Εὐρ. Ἀλκ. 402, πρὸλ. Πλ. 853. κούφη σοὶ κόνις ἦδε πέλοι Πλ. Ἐπιγρᾶμ. 551, 4. κούφοις πνεύμασιν βόσκου, ἐλαφρῶς πνεύσι ἀνέμων, Σαρ. Δλ. 558. ὁσά τε — καὶ κ. κόνις Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 9. τὸ κούφωτατον . . τῶν κακῶν . . πενία δ αὐτ. ἐν Κίθαρ. 2. — ἐπὶ τροφῆς, εὐπεπτος, ἐλαφρὰ, Ἀριστ. Πρωκ. Ν. 6. 7, 7, κτλ. — συχ. ἐπὶ στρατιωτῶν, ὠπλισμένοι κούφωτερος ὀπλοῖς Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 27. κούφη στρατιά, ἐλαφρὸς ὠπλισμένον στράτευμα, Πλούτ. Φάβ. 11. τὰ κ. τῆς δυνάμεως Πλούτ. 10. 23, 2. ἦδε κατωτ. II

5) ἐλαφρὸς, ὀλίγος, μικρὸς, ἀμεινόμενα Πλάτ. Νόμ. 863C.

κουφότερα γυμνάσια, ἀντίθετος τῷ ἀναγκάσι, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 4, 7, πρὸλ. 6. 7, 3.

6) ἐνεργ., ἀνακουφίζων, βοηθῶν, χερὶ κούφα Πινδ. Π. 9. 18.

II. Ἐπίρρ. κούφως, εὐκόλως, ἐλαφρῶς, εὐκίνητως, κ. δρῶσειν Λίσχλ. Εὐμ. 112. κ. ἐσκαυασμένους, ἐπὶ στρατιωτῶν, Θουκ. 4. 33. ὠπλισμένοι Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 26, κτλ. κούφως ἔγω, ἀισθάνομαι ἑμαυτὸν ἐλαφρὸν, Ἀριστ. Πρωκ. 3. 15.

2) μεταρ., ἐλαφρῶς, μετ' ἐλαφρῶς καρδίας, κούφωτερον μετεφώνεω Ὀδ. Θ. 201. κούφως φέρειν, ἀντίθετος τῷ βελόνως φ., Εὐρ. Μῆδ. 449, 1018. ὡς κούφωτατα φέρειν Ἰσίδ. 1. 35.

3) εὐκόλως, ἐλαφρῶς, μετ' εὐκόλως, Λίσχλ. Πρ. 701.

κουφό-σχευος, ον, ἐλαφρῶς ὠπλισμένος, οὐ βασιτάειν τὴν πανοπλίαν, Ἰσὺχ.

κουφο σύνδετος, ον, κούφως συντεθειμένος, Γ. Μισθ. παρὶ Ματ. Βίον στ. 21.

κουφο-τέλεια, ἡ, ἐλαφρύνσις ἀπὸ φορολογίας, Σουλ. Ἐπιγρᾶφ. 6702, 26.

κουφότης, ἡ, ἐλαφρότης, Ἰππ. π. Ἀδρ. 385, Πλάτ. Γμ. 65E. Νόμ. 625D, Ἀριστ., κτλ., ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Νόμ. 897A, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 2, 12. κ. τρῶφης, ἐλαφρότης, τὴν εὐπεπτον, Θιδέρ. π. Φ. Δίτ. 4. 9, 4. 2) μεταρ., «ἐλαφρότης», κούφουα, Διον. Ἀλ. 7. 17, 3) ἀνακούρσις, μέχθων Εὐρ. Ἀποσπ. 119.

κουφο-φορέομαι, φέρομαι, ἀνυψοῦμαι τῇ ἰδίᾳ κούφότητι, «ἀπομαρτεῖ γὰρ οὕτως (αἰ ψυχῇ) . . εἰς τοῦς θῆναι μῆλλον τόπους κούφοροῦνται» Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9, 71 (κατὰ τὸν Πημικ. ἀντὶ τοῦ κούφοφωροῦσι).

κουφινύδων, Ἐπίρρ. κοφίνου δίκην, Ἐτυμολ. Μίγ. 798. 56.

κουφινύομαι, παθ., καλύπτομαι διὰ κοφίνου τρόπος παρὰ Πλουτ. 293, καὶ ὅν ἐξέθετον τοῦ μὴ ἀποστίνοντας δρεῖλιν, Νικ. Δαμ. παρὰ Στοβ. 293. 10.

κουφίνο-ποιός, ον, δ κατασκευάζων κοφίνους, Γλωσσ.

κούφνος, δ, «κοφίν», κατὰ τοὺς Γραμμ. ἦτον Ἀττ. τοῦ ἄρριχους. ἀλλ' εὐρηται ἐν Ἀριστοφ. (Πρ. 1310, Ἀποσπ. 129, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Εὐστατῇ» 15, Σπράττ. ἐν «Κινησίᾳ» 1, Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 6. κατὰ τοὺς μετεγενεστέρους χρόνους ἐν χρήσει πρὸ πάντων παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις, Ἰουδ. 3. 14, 6. 542, Κ. Δ. ἡτο δὲ ὡς φαίνεται μικρότερον τῆς σπιρλίδος, πρὸλ. Εὐαγγ. κ. Ματθ. 15, 10, Πράξ. Ἀποστ. 9, 25. II. Βουωτικὸν τι μέτρον περιέχον II Ἀπομν. 1625. 40, Σπράττ. ἐν «Κινησίᾳ» 1, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 42, 4, Ἰσὺχ. [Ἰσὺχ. παρὰ Νόνν.]

κουφινώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κούφινον, Σχόλ. Ἀριστοφ. εἰς Ἀγ. 333.

κουχλάξω, = καχλάξω, Μακκλ. 5012, Γλωσσ.

κουχλακώδης, ες, (εἶδος) πλήρης χαλκίων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 9. 6.

κούχλαξ, ακος, δ, = κάχληξ, χαλκί, Διοσκ. 2. 75, 3. 151, Ἐδδ. (Α. Βασ. 1Δ', 14).

κούχλασκα, τό, = κάχλασκα, Ἰσὺχ. ἐν λ. ἀποδωσκα.

κουχλάριον, τό, «κουχλάρι», Λατ. cochlearium, ἐκ τοῦ κούχλος, Διοσκ. 2. 50 κτλ. συνήθως λιστρίον, Δοδ. εἰς Φρόν. 321.

κουχλάς, ου, δ, (κούχλος) ἀσπίδα, «σπίδα», μετὰ ἐλικοειδὸς δακτύλου, Λατ. cochleus, Ἀσκ. παρ' Ἀθην. 611B, Φιλύλλ. ἐν Ἀδῆλ. 2, κτλ. ἀπιστότερος εἰ τῶν κοχλίων, εἴθετι οὐδὲν αὐτοῦ ἐλλομένου, ἐκείνου ἐν τῷ δακτύλῳ ὡς ἐπὶ τῇ ἐκχλίσσει ὅρῃ, Ἀνακλ. ἐν Ἀδῆλ. 2, πρὸλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 1, 29, 4. 4, 2. ὥσπερ κ. σπινθὴς ἐπηρκῶς τὰς θέρμους Ἀμπερ. 19 «Δεξιόνηδον» 1. ἐρωγόντα δὲ κατὰ τὰς εὐκλίας, Φιλύλλ. 14. 17 (δύο δ ἐπίσκοποις Wundtmanitli διορθοῦν) βουλόως, κτελες. κουχλάς.

II. πᾶν πρᾶγμα συνεστραμμένον ἐλικοειδῶς, ὡς τὸ ἔλαξ. 1) «βίβα», Ξενοφ. 8. 20. 2) ἐλικοειδὴς μηχανὴ πρὸς ἀνύψωσιν ὕδατος, δ κοχλίας τοῦ Ἀρχιμήδους, Σπράξ. 807, 810, Διδδ. 1. 34, Ἀθην. 208F. 3) ἀναδύορα ἐλικοειδῆς, διὰ κοχλίου τὴν ἀνάδωσιν ἔχει Σπράξ. 795.

κουχλίειον, τό, ὑποκορ. τοῦ κούχλος, Ἐπίκτ. Ἐγχεῖριδ. 7, Ἐτυμολ. Μίγ. 534. 22.

κουχλίειος, ες, ἐλικοειδῆς, Ἰσὺχ. ἐν λ. παλῶδοτος. Ἐπίρρ. -δως, «αἱ δὲ τῶν ὑδάτων ἀναγωγαί . . κοχλίουδως ἀνατρέγουσιν» Φιλών Βυζ. περὶ τῶν Ἐπὶ Θεωμάτων. 1.

κουχλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ κούχλος, μικρὸς κοχλίας, Πασπαχ. 165 [ἐνθα γὰρ πληθ. κούχλίων χάρη τοῦ μέτρου] ὡς ἀναγνωστέον: κουχλίειον. [ἐκ τοῦ κοχλίας].

κουχλίειδος, ἡ, — τῷ πρῶτῳ, Λουκ. Κατάπλ. 10, Μακκλ. 5. 24.

κουχλίειος, ες, κουχλίειος, Παλαιρ. 52. 1. ἐπὶ τῷ αὐτῷ, Πλούτ. 2. 901B.

κουχλιώρυχον, τό, κουχλιάριον. Πλούτ. 5, 87, 10, 39.

κούχλος, ου, δ, ὁστρακώδης μετὰ κοχλίουδους δακτύλου ἐν χρήσει πρὸς παρασκευὴν τῆς πορφυρᾶς, Λατ. porphyra, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 1, 1, κ. ἄλλ., Ἀνθ. Π. 5. 228. ἐνίοτε ἐν χρήσει ὡς ἀσπίδα, ὡς τὸ Λατ. cochlea, Εὐρ. Ι. Τ. 303, Θεοφρ. 22. 75, Μύσχ. 2. 120. — ὡσαύτως θηλ., Ἀπολλ. Ἰδδ. Γ. 859, Ναυμάχ. παρὰ Στοβ. 2. 93, 23, Πaus. 3. 21, 6. 2) τῆς ἐν τῷ κούχλῳ, ἐσπινθῆς, Ἀριστ. π. Θεωμ. 164. — Πρωκ. κάχληξ. (Συγγενὲς ταῖς λ. κάχληξ, κάχληξ, κάχληξ.)

κουχλῶς, ἐκρίω ἀπύκνωτος, βίω, ποταμοὶ . . Ἀχιλλεῖος μάλας κοχλῶδοντες ἐπιβλύει, βίοντες μετὰ πικρύνοντα, Θεοφρ. ἐν «Πέρσαις» 1. 4. Ἰων. παρὰ λοχῶδους (βίω, γαρ. κοχλῶδους) Θεοφρ. 2. 107. [Ἰσὺχ. Ἐπίρρ. κούχλω — πάλιν, ἀσπίδα, παρ' Ἰσὺχ. οὐσιαστ. κούχλω. Ἐπιφύλ. βουρ. Σχόλ. εἰς Φιλύλλ. 2. 100. καὶ εἰς κοχλῶς εἶναι ἐπιφύλ. εἰς κοχλῶς εἶναι ἐπιφύλ. (ἀντὶ κούχλω) παρὰ τῷ Σπράξ. ἐν Ἀδῆλ. 3. (ὡς εἶναι μετ' ἀναδύορα) ἀναδύορα εἶναι ἐκ τοῦ χέω, χούδην, πρὸλ. μαρμύρα, ποταμῶν.)

κουχώνη, ἡ, τὸ μέρος τοῦ μεταξὺ τῶν κούχλων καὶ τῆς ἑώρας, Ἰππ. 1143B. καὶ ἐν τῷ πληθ., 847, 32, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 406. ἑώρα, τὰ κοχλῶν, ἐκ τῶν κοχλῶν, καὶ ἐκ τῶν κοχλῶν (Ἰσὺχ.) Ἀριστοφ. Ἰππ. 423, 481 [ἢ πρῶτη ἐννοία φαίνεται ἐκ τῆς κοχλῶντος πρὸλ. Σπασκρ. κακῶν-ης (κακῶν), κακῶν-ης (κακῶν) Λατ. cox-a, coxion-]

dix' Ἀρλ. Γερ. lila-a (violet). — Καθ' Ἡσυχ.: «κοιῶναι τὴν ἱερὴν, ὅπου τὸ τῆς βίβλου πρὸς τὴν θαυτοῦ, οἱ δὲ τοῦ ἱεροῦ ὁστέον τὰ ἐκτετακμένα μέρη, τίθενται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἱσίου».

κόψιχος, ὁ, — κόψιχος, «κόψιχος», Ἀριστοφ. Ὀρ. 306, 806, 1081, Ἀριστοφ. ἐν «Πυθαγορίστῃ» 1. 5, Ἀναξίλ. ἐν «Νεοτ.» 1. 21.

Κόωνδε, ἴδε ἐν λ. κῶς.

κρῶ. συντεταγμένον πατριωτικῶς ἀντὶ κράνος (ὡς δὲ ἀντὶ δῶμα), Ἀνθ. 11. 6, 85.

κράαυα· οὐκ αἰνῶν, ἢ ὄρυμα· Ἡσυχ.

κράαυα, κρῶαυα, κρῶαυα, ἴδε ἐν λ. κρῶς.

κράββατος ἢ κρῶββατος, ὁ, ἀνάκλιτρον, κλίνη, καθ' ἣ λέγεται Μακεδόν, λέγεται ἀντὶ τοῦ Ἀττ. -κλίμπατος, Sturz. Διάλ. Μακεδ. α. 175' ἐν χρήσει ὅμως παρὰ Κρίτωνι καὶ Πίνωνι, Πολυδ. Γ. 35. ἀνακλῶντος συγγέν ἐν τῇ Καινῇ Διαθ. καὶ τοῖς μεταγενέστοις. Λατιν. grātūlitas, Μαρτίλ. 6. 39, 4' — ὑποκορ. κρῶββατίνον, τὸ, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 22, 74' — κρῶββατρίτις, ὁ, πῖθον, θαλαμηπόλος, Ἐπιφ. Πισπ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιφ. 2114d.

κράββος· ὁ δὲ ἄλλος Ἡσυχ.

κράββος, ὁ, εἶδος ὁστρακοδέριον, Ἐπιφ. 23 Αἰν.

κραιγών. — ὄνις, ἢ, εἶδος κραιδος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4, 2, 2. κατωτ. 6, ὑπάρχει διὰ γ. γράμ. κραιγγή, ἢ. II. = κρῶαυα.

κράγνης, ου, ὁ, (κράζω) ὁ κρῶζων, «κρῶαυα», ὡς τὸ κρῶαυα, κραιγῶναι καὶ οἱ οἱ Πινδ. Ν. 3. 143, πρὸς. Φιλόδοτ. 870.

κράζων, Ἀριστοφ. Ἰππ. 487, ἴδε ἐν λ. κρῶαυα.

κράζαίνω. (κρῶαυα) σείω, κινῶ, πάλιν, ἔγχοις Εὐρ. Ἰπρ. Μειν. 1003' λόγους Ἀριστοφ. Ἀρ. 965' σείω, τερνέτω, γῶνα δ' ἐκ πυθμένων .. πινύμα κρῶαίνω Διόχλ. Ἰπρ. 1047' — ὁ Ὀμ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον κατὰ πᾶντες. μεταφ., ἀλγίη .. κρῶαίνω γομφίη κατὰ γαίης, παλλομένη (ἀφ' ἡμῶν) ἐν τῇ γῇ, Ἰλ. Ν. 504, Π. 614. 2) μεταφορ., συνταράττω, καταταράττω, τὴν Περσέων ἡρώων Πλούτ. Ἀλκ. 6. 15' τὴν Ἀσίαν Ἀντίων. 37' — Παθ., τρέμω, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 8, 10, Θεοφ. Ἀποστ. 8. 8, κατ. ὁρ. ἐκκρῶαίνω Πλούτ. Ἀλκ. 74, κατ.

κράδαλος, ὁ, (κράδω) κλάδος συκῆς, Ἡσυχ.

κράδαλος, ἢ, ὄν. εὐκράδαντος, εὐκλήντος, Εὐστάθ. 1165. 20' πρὸς. βοδαλός.

κράδανος, -εως, ἢ, σείσας, κλίνσας τῆς γῆς, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 105' Μειν. κρῶαυα.

κράδαση, ὁ, παλμώδης κίνησις, Ἐπίκουρ. παρὰ Διον. Α. 10. 105, Νικομ. Ἀρμον. σ. 8.

κράδαυα, ὡς τὸ κρῶαίνω, ἀλλὰ μόνον κατὰ μεταφ., κρῶαυα δολιχόκιον ἔγχοις Ἰλ. Η. 213, Ὀδ. Τ. 438' ὁδὸν δόρυ κρῶαυα Ἰλ. Ν. 583, Γ. 483.

II. ἐπὶ δένδρων, πάσχω ἐκ τῆς φθοροποιῦ νόσου κρῶαυα, Θεοφ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 14. 4. (Ἐκ τῆς √ΚΡΑΔ παράγεται ὡσαύτως τὰ κρῶαυα, κρῶαυα πρὸς. Νανσφ. kurd (sallus) Λατ. ward-o (Ὀυεργίλ. Δίν. 1. 572) Ἀρχ. Γερμ. lund (agilis).)

κράδαυα, = τῷ προηγ. I, Ἡσυχ. ἐν λ. κρῶαυα.

κράδω [α], ἢ, τὸ διασεισμένον ἀκρότατα μέρη τῶν κλάδων, κυρίως τῶν συκῶν, ἐν κρῶαυα ἀκρότατα Ἡτ. Ἐργ. κ. Ἰπρ. 679' τέττιγες .. ἐπὶ τῶν κρῶαυα ἔδουσι Ἀριστοφ. Ὀρν. 40' πρῶτα εἰ ἀπὸ τῶν κλάδων ἢ κλῶν συκῆς, Ἰππ. 266, 7, Εὐρ. Ἀποστ. 680, νεοφ. π. Φυτ. Ἰστ. 2. 5, 4' — καθόλου, συκῆ, Ἀριστοφ. Ἐίρ. 627, ἔλα ἴδε Σχολ.

II. εἶδος ἐρυσίτης τῶν δένδρων, Θεοφ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 8, 5' ἴδε κρῶαυα.

III. σκηνικὸν τι μηχανήματι δι' οὗ οἱ ὑποκριταὶ ἐν τῇ κομηδίᾳ κρῶαυα ὡς αἰσχυροῦντο εἰς τὸν αἶρα, ὡς ἡ μηχανὴ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, Πολυδ. Δ. 129.

κράδωσις· «φαρμακός, ὁ κατὰ κράδωσις βαλλόμενος» Ἡσυχ.

κράδω-φορέα, ἢ, τὸ φέρειν κλάδους συκῆς ἐν ὁρτῇ τινι, Πλούτ. 2. 671E' πρὸς. θαλασφόρος.

κράδω, ἢ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κρῶαυα, ὡσαύτως παρὰ Τραγ. ἴδε ἐν λ. κρῶαυα.

κράδωλος, α, ον, ἀνῆκων εἰς τὴν κρῶαυα, Συναστ. Ἰμν. 2. 29.

κράδωλος, Ἰων. -λως, ου, ὁ, (κράδω) ὁ πηγυόμενος δι' ὅπου τῆς κρῶαυα, συκῆς, τυρὸς Ἡσυχ.

II. κρ. νόμος, ὁρῶντις τὸ μέλος αὐλητικῶν παιζόμενον (καθ' ὃ λέγει ὁ Ἡσυχ.), ἐν αὐτῇ ἐκπεμπόμενοι φαρμακοὶ ἐκμαστίζονται διὰ κλάδων συκῆς, Πλούτ. 2. 1133F' ἀλλ' ἴδε Fennel's Καλλίων σ. 129.

κράδω, ἢ, Ἰων. καὶ Ἐπιφ. κρῶαυα.

κράδω-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλὼν κλάδους σύκων, Εὐστ. 1409. 64.

κράδω [α], ὁ, νόσος τις φθοροποιὸς τῶν συκῶν, κατ. ἢ τις μελάνει τὸν κλάδον, Θεοφ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 14, 4' ἴδε κρῶαυα II.

II. = κρῶαυα I, κλάδος, Διοσκ. 1. 133 (Syringae κρῶαυα).

κράδω-φάγος, ον, ὁ τρώγων τοὺς νεαροὺς βλαστὰς τῆς συκῆς, καὶ ὡς οὐσίατος. — ἀγροῦκος, Εὐστ. 1409. 63, Ἡσυχ. (ὡς τις γράφει κρῶαυα φάγος).

κράδω (ἴδε κατωτ.): μέλλ. κρῶαυα Εὐστ. ἐν Ἀδελφ. 2. Ἀριστοφ. Ἰππ. 285, 487, Βάτρ. 258' μετέπειτα κρῶαυα Ἀνθ. Π. 11. 141, Καιν. Διαθ. ὁρ. κρῶαυα Θεοφ. π. Σημ. 4. 3, Ἀνθ. Π.

11. 211, Ἐδδ., κατ. ὡσαύτως ἐκκρῶαυα Ἐδδ.: ὁρ. 6', ἐκκρῶαυα (ἀνθ., ἐν-) Ἀντιφ. 134. 29, Ἀριστοφ. Πλ. 428, κατ. ἐκκρῶαυα Ἐδδ. — κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ πρῶμ. μετὰ σημασίας ἐνεστ. (ἵδου δὲ ἐνεστὶς εἶναι λίαν σπάνιος, ἀν καὶ εὐρίσκεται ἐν Ἀριστοφ. Ἰππ. 287, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1, 23, Πισπ. 22, 131, κρῶαυα, πρῶτα κρῶαυα Ἀριστοφ. Ἀρ. 335, Σφ. 198, πλὴθ. κρῶαυα αὐτοὶ 415' ὑπερσ. ἐκκρῶαυα Ἀριστοφ. Ἰππ. 674, Σεν. Κύρ. 1. 3, 10. (Ἐκ τῆς √ΚΡΑΔ παράγονται ὡσαύτως αἱ λ. κρῶαυα-ἢ, κρῶαυα-ἢ, ὀνομαστ. ὡς τὸ κρῶαυα πρὸς. Σανσφ. kras, kras-as (κρῶαυα) Λατ. cros-ilo' Ρουθ. hruk-jun (κρῶαυα, Ἀγγλ. to croun) Ἀγγλ. crouk, κτλ.) [Ἀντὶ τοῦ κρῶαυα, ἔχομεν κρῶαυα ἐν Ἀνθ. Π. 5. 87' ἀν-ἐκκρῶαυα Νικητ. Εὐγ. 6. 29].

Ρῆμα ἀπαντῶν μετ' Ὀμήρῳ, κρῶαυα, ἐπὶ τοῦ κρῶαυα, (πρὸς. κρῶαυα) Θεοφ. ἐνθ. ἀνωτ. ἐπὶ βατράκων, κρῶαυα ἐκκρῶαυα Ἀριστοφ. Βάτρ. 258, πρὸς. 285' καθόλου κρῶαυα, φωνάω δυνατὰ ἢ ὁξέως, σὺ δ' αὐτὸ κρῶαυα Διόχλ. Ἰπρ. 765' κρῶαυα καὶ βοῶν Ἀριστοφ. Πλ. 722' κρῶαυα πρὸς τοὺς οἰκέτας, Ἀριστοφ. Βάτρ. 982' κρῶαυα Ἀρ. 335, Σφ. 198' μὴ κρῶαυα αὐτοὶ 415' κρῶαυα κρῶαυα, ὡς φωνάω δυνατὰ, ὁ αὐτ. Ἰππ. 487 (εἶναι δὲ τὸ κρῶαυα ὁρ. 6' ἐν χρήσει ἐπιρρηματικῶς, πρὸς. κρῶαυα) μετὰ συστοίχ. αἰτίας, μέλος κρῶαυα Διόχλ. Ἀποστ. 280' πολὺ (ὁρ. περὶ πολὺ) κρῶαυα ἀνδρὸς ὡς ὑπερφύοντα; Σφ. Αἰ. 1236' — σπάνιον παρὰ πειθαρχοῖς, Σεν. ἐνθ. ἀνωτ., βοῶν .. καὶ κρῶαυα, ὡς εἶναι ποῖα Διμ. 271. 11.

2) μετ' αἰτ. πρῶμ., κρῶαυα, ἐκκρῶαυα κρῶαυα περὶ τινος πράγματος, Ἀριστοφ. Πρ. 103. [κρῶαυα].

κρῶαυα: μέλλ. κρῶαυα Ἐπιφ. 25 Σκην. Ἀττ. συγγρ. κρῶαυα Διόχλ. Χο. 1075, Εὐρ., [κρῶαυα ἐν συνθέσει: ἀντεπινύναντ. Διόχλ. Ἀρ. 1340' πρὸς. φῶνθ, μέλλ. τοῦ φῶνθ] ὁρ. ἐκκρῶαυα Τραγ., Ἐπιφ. ἐκκρῶαυα Ὀδ. — Μέσ., ἀπαρ. μέλλ. μετὰ παθ. σημασι.

κρῶαυα εἶναι Ἰλ. ὁρ. ἐκκρῶαυα Κόιντ. Σμ. 14. 297. Πρ., μέλλ. κρῶαυα Διόχλ. Πρ. 911' ὁρ. ἐκκρῶαυα Πινδ., Κύρ. ἐκκρῶαυα γ' παθ. πρῶμ. ἐνικόν τε καὶ πληθ., πρὸς. Διόχλ. Ἰκτ. 943, Εὐρ. Ἰππ. 1255, — Ἀλλ' ὁ Ὀμ. κατὰ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζεται τὸν Ἐπιφ. ἐκκρῶαυα, ἐνεστ. κρῶαυα, παρὰ. ἐκκρῶαυα, ὁρ. προστ. κρῶαυα, κρῶαυα, ἀπαρ. κρῶαυα γ' παθ. πρῶμ. κρῶαυα καὶ ὑπερσ. κρῶαυα οὕτω ἐκκρῶαυα Θεοφ. 25. 196.

(Ἐκ τῆς √ΚΡΑ, ΚΡΑΝ παράγονται ὡσαύτως αἱ λ. κρῶαυα, κρῶαυα, κρῶαυα, κρῶαυα (αὐτο-κρῶαυα), κρῶαυα, κρῶαυα, καὶ ἴσως Κρόνος πρὸς. Σανσφ. kri (kronon), kari-ri (cavalor) Λατ. crio-o, καὶ πρὸς. caeri-ronia Διό. kur-ri (curifico).)

Ποιητ. ῥῆμα, ἐκκρῶαυα, ἐκκρῶαυα, τότε μοι κρῶαυα ἐκκρῶαυα Ἰλ. Α. 41, 504, πρὸς. Ὀδ. Ρ. 242' οἱ μευ φέρτεροι εἰσι νοησά τε κρῶαυα τε, καλλίτεροι μοι καὶ εἰς τὸ νῦν ἐπινοήσασθαι καὶ εἰς τὸ νῦν ἐκτελέσασθαι, Ε. 170' κρῶαυα νῦν καὶ ἐμοί .. ἔπος δ' ἔτι κεν εἴπω Υ. 115' τοῦ δ' ἐκκρῶαυα ἐφετμάς Ἰλ. Ε. 508, πρὸς. Πινδ. Ο. 3. 115' οἱ ῥ' ἔτι μοι κρῶαυα, ἐκκρῶαυα, ἀλλ' ἐκκρῶαυα, Ὀδ. Τ. 567' συγγρ. παρ' Διόχλ., ἴδου ἐπὶ τῆς Μοῖρας, ὡς ἐν Πρ. 512, Ἀρ. 369, κ. ἀλλ. ὡσαύτως Σφ. Ο. Κ. 914, Τρ. 127, Εὐρ. Πλ. 1248, κατ. — Πρὸς, μετὰ μέσ., ἐκκρῶαυα, λαμβάνει τέλος, οὐ γὰρ μοι δοκεῖ μύθοιο τελευτῇ τῇ δὲ γ' ὁδὸν κρῶαυα εἶναι, — τέλος λήψεσθαι Ἰλ. Γ. 626 (622) οὕτω παρὰ Τραγ., πατρός δ' ἀρά .. τότ' ἤδη παντελῶς κρῶαυα εἶναι; Διόχλ. Πρ. 911, πρὸς. 211' κρῶαυα ψῆφος, ἢ ψῆφος ἔχει δρισθῇ, ὁ αὐτ. Ἰκτ. 943, πρὸς. Εὐρ. 347' κρῶαυα ψῆφος, ἢ ὑπερισχύουσα ψῆφος, Εὐρ. Πλ. 219, κατ. — περὶ τῆς φράσεως, ἐπὶ χεῖρα κρῶαυα, ἴδε ἐν λ. ἐκκρῶαυα.

2) ἐν Ὑμνῷ Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 427, κρῶαυα ἀσπανάτους τε θεοὺς καὶ γαῖαν ἐρεμνῇ, ὡς ἐγένοντο, (ἐνθα τὸ κρῶαυα κοινῶς ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ τιμῶν), πῶς δὲ σημαίνει: τελεῖων τὴν διήγησιν τῶν θεῶν καὶ τῆς γῆς, πῶς δὲ. ἐγένοντο ὁ Ἐρμ. προτείνει κλειών, ψάλλον περὶ τῶν ..

II. ἀπαρ., ἐξασκῶ ἐξουσίαν, ἀρχῶν, ἐξασκῶ γὰρ κατὰ δῆμον .. ἀρχοὶ κρῶαυα νοῦσι Ὀδ. Θ. 391' μετὰ συστοίχ. αἰτ., σκήπτρα κρῶαυα, κυβερνᾶν μετὰ σκήπτρου, Σφ. Ο. Κ. 449.

2) μετ' Ὀμ., μετὰ γεν., βασιλεύω, ἡγεμονεύω, διοικῶ, τοῦ στρατοῦ, τῆς χώρας, γῆς, χθονός Σφ. Αἰ. 1050, Ο. Κ. 296, 862, 926' παρὰ μεταγεν.

Ἐπιφ. μετὰ δατ., Ἐρμ. εἰς Ὀρρ. σ. ΧΙΧ' μετ' αἰτ., κρ. Διὸς οἰκούς Ἐλλην, Ἐπιφ. πρὸς. σ. XVIII.

III. ἀμεταφ., ρόθιν εἰς πέρας, καταλήγει εἰς τὸ ὡς τὸ τελευτῶ, Ἰππ. π. Ἀίρ. 810, Διόχλ. Χο. 1075.

κραιπάλη, (κραιπάλη) ἔχω κεφαλαίην μετὰ ναυτίας ὡς ἐπικολούημα πολυποσίας, Ἀριστοφ. Πλ. 298' κραιπαλῶν ἐστὶ ἐκ τῆς προτεράδας Πλάτ. Συμμ. 176D' ἐχθρὸς ὑπέπινος, εἰτα νῦν κραιπαλῶς Ἀλκ. ἐν Ἀδελφ. 22' εἰ τοῦ μεθύσεως παρὰ τὸν κραιπαλῶν παραγίγνεται ἡμῖν ὁ αὐτ. ἐν «Φρυγίᾳ» 1' παρὲς Ἐσέδιον, Χίον .. ὡς μεθύοντα κραιπαλῶν Φιλύλλ. ἐν Ἀδελφ. 6. — Τύπος τις εἰς -ῶ ἀπαντᾷ παρὰ Ἰνυρίλ.

κραιπάλη [α], ἢ, τὸ ἀποτέλεσμα πολυποσίας, κεφαλαίη ἐκ πολυποσίας, ναυτία ἢ πρὸς ἐμετον τάσις, Λατ. erapula, Ἰππ. π. Ἀίρ. 281, κατ. — ἐκ κραιπάλης, κατὰ τὴν μέθην, Ἀριστοφ. Ἀρ. 277, Σφ. 1255' τὰς κεφαλὰς ὑγίει ἔχειν ἐκ κραιπάλης Ἀλκ. ἐν Ἀδελφ. 6. —

σώμα· 1. 8· χύσειν κρ. Λουκ. ὑπὲρ Πταίση. 1· — πρβλ. Ουεργίλ. Ἐκλογ. 6. 15, inflatum hosterno lachio. (Πιθον. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίτης ἐξ ἧς τὸ κραπνός, ἴδε Κουρτ. Gr. El. ἀρ. 41.)

κραιπαλίζω, = κραιπαλάω, ἐκ τοῦ ὅθω. Στεφ. ἄνευ μαρτυρίας.

κραιπαλικός, ἡ, ὄν, μελυσμένος, μέλυσος, Εὐστ. Πονημάτ. 22. 84.

κραιπαλό-δοσχος διψα, διψα βοσκομένη ἢ προσερχομένη ἐκ τῆς κραιπάλης, Σώπατ. παρ' Ἀθην. 784B.

κραιπαλό-κώμος, ὄν, περιφερόμενος ἐν καταστάσει μέθης, ὃ ἐν κραιπάλῃ κωμάζων, Ἀριστοφ. Βάτρ. 217.

κραιπαλόδης, ες, (εἰδος) δεδομένος εἰς μέθην, Πλούτ. 2. 647D.

κραιπνοβάτης, εἶδος, ἡ, ἢ ταχέως πορευομένη, Θ. Προδρ. Ἐπ. σ. 59.

κραιπνοπόρος, ὄν, ὃ, δ κραπινώς, ταχέως πορευόμενος, Θ. Προδρ. Ἐπ. 20.

κραπινός, ἡ, ὄν, (ἴδε ἐν τέλ.), ὡς τὸ καρπώλιμος, ταχύς, ὁμητικὸς, Βορέης, Θύελλαι Ὀδ. Ε. 385., Ζ. 171· πομποῖσιν ἕμα κραπινοῖσι φέρεσθαι Ἰλ. Π. 671, 681· ἀλλὰ παρ' Ὀμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, ποσὶ κραπινοῖσι Ψ. 749 κτλ.· οὕτω, κραπινῶ ποδὶ Δίσχολ. Πέρσ. 95· κρ. βέλος Πινδ. Π. 4. 161· πέτραι κραπινώτεραι, ἢ ἀνέμων στίγες, ἐπὶ τῶν Συμπληγάδων, αὐτόθι 372· — μεταφ., σπευδών, ὁμητικὸς, ταχύς, οὕτως, κραπινώτερος νόος, ἐπὶ νέου ἀνδρός, Ἰλ. Ψ. 590.

II. Ἐπίρρ. κραπινῶς ἀνόρουσε Κ. 162· προσεδήσατο Ξ. 292· μεμαυῖα Ο. 83· θέοιεν Ὀδ. Θ. 247· — ὡσαύτως οὖδ. πληθ. ὡς Ἐπίρρ., κραπινῶ ποδὶ προδιδάσ Ρ. 27· κρ. ζωκόμεν ἦδὲ φέδεσθαι Ἰλ. Ε. 223, κτλ. (Ἐκ τῆς √ΚΑΡΠ, ΚΡΑΠ παράγονται καὶ αἱ λ. καρπ-άλιμος, κραπιν-άλῃ, καὶ πινθ. κάλπ-η· πρβλ. Σλαβ. krep-uka (fortis) Λαθ. kraip-yti (τρωπάομαι)· Γοτθ. hlaur-a (ἀναπιδάω), πρβλ. τὸ Σκωτ. loipr' Ἀρχ. Γερμ. hloufu (laufo).)

κραπινωσύνη, ἡ, ταχύτης, δέυτης, Τζέτζ. Ἰλ. 211.

κραπινό-σῦτος, ὄν, ταχέως ὁρμών, Δίσχολ. Πρ. 279· πρβλ. Οἶκος.

κραπινω-φόρος, ὄν, ταχέως φέρων, αὐραι Δίσχολ. Πρ. 132.

κράτρη, ἡ, (κέρας, κεραία) = κεφαλὴ καὶ τὸ ἀκροστόλιον· Πσύ-χιος· «κρατρί» στόλοι νεῶν, μέτωπα, κεφαλὰ παρὰ τῷ αὐτῷ· Εὐστ. 710. 49., 1127. 32 πρβλ. εὐκρατρία, κτλ.

κράττης, ὃ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ κεκράττης ἐν Πολυδ. Ε'. 90, Πλούτ. 2. 801C· ἴσως δὲ καὶ παρὰ Πολέμωνι ἐν Φυσίον. 1. 11, Ἰδα-μαντ. 2. 17. (Παρά Βούλ., ὃ ἔδειν εἰδώς, ψάτης, Καντακουζ. 1, 41).

κρατικός, ἡ, ὄν, (κράκι) οὐροδιδής, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σρ. 34, Τζέτζ. εἰς Ἦσ. Ἐργ. κ. Ψμ. 747· ὑπερβ. -ώτατος, Λουκ. Συμπ. 12.

κράκτρια, ἡ, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ κράκτης, Ἰσὺχ. ἐν λ. λακέ-ριζα.

κράμα, τό, (κεράννυμι) πᾶν κεκραμένον πρᾶγμα, μῆγμα, Τίμ. Λοκρ. 95E, Πλούτ. 2. 1109B, κτλ.· ἰδίως κεκραμένος οἶνος, Πλούτ. 2. 140F, Ἐβδ. (Ἰσομα Ἀσμάτ. II' 2).

κράματιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κράμα, μετ' ὀλίγου κραματίου Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ. 1. 207.

κράμβαια, τά, μνημεῖα· Ἰσὺχ.

κράμβάλεος, α, ὄν, (κράμβος), ὀπειτηραμένος, κατάτρητος, περτυμένος, Ἀθην. 376C, πρβλ. 381C· πρβλ. κράμβος.

κράμβάλιζω, «κραμβάλλουσιν καπυρίζουσι, κατασελοῦσι» Ἰσὺχ.

κράμβαιαστός, (κατὰ Βιερθωσιν Σαλμασ. ἀντὶ χραμβάλαια-στός, «γέλως ὃ μετὰ παιδίδος» Ἰσὺχ. ἐν λ. χραμβάλαιαστός.

κράμβ-ασπάργης, ὃ, φυτὸν τι, Γεωπ. 12. 1, 2.

κράμβετον, τό, ἀρβύκη ἐκ κράμβης, Ἰππ. 644. 9, ἴδε Ἐρωτ. σ. 230· ὁλλὰ παρὰ Γαλιν. Λεξ. Ἰππ. σ. 500 κράμβετον.

κράμβη, ἡ, λάχανον, κοινῶς «κραμπόλαχος», Ἰππών. 21, κτλ.· τριῶν εἰδῶν, Εὐδὴμ. παρ' Ἀθην. 309D· ὃν τὸ ἐν εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ βράφανος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 19. 5. 2) μὰ τὴν κράμ-βην ἢ τὰς κράμβδας ἦτο εἶδος ὄρκου ὡς τὸ νῆ τὸν κύνα, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς χρήσεως τῶν ἱερῶν ὀνομάτων· ὡς τὰ νῦν «μὰ τὸ ψωμί», Ἐπίκτ., Εὐπολ., κ. ἄλλ., παρ' Ἀθην. 370B· οὕτω Ζήνιον ὃ Στωϊκὸς συνελθὼς νὰ ὀρκίζεται εἰς τὴν κάππαριν, αὐτόθι πρβλ. κύων 1. 2.

κράμβηεις, εσσα, εν, θυνίας πρὸς κράμβην, Νικ. Ἀλ. 330.

κράμβιδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κράμβη, κράμβιδιον ἐφθόν χαρίεν ἀστειον πᾶν, «Ἀντιφώνης τὴν βράφανον κράμβιδιον λέγει» (Πολυδ. Δ'. 54), Ἀντιφ. ἐν «Δηροίκω» 6.

κράμβεις, εἶδος, ἡ, κάμπη τῆς κράμβης, Δλ. π. 7. 9. 39.

κράμβος, ἡ, ὄν, = ξηρός. Ἰσὺχ. II. ἐπὶ ἤχου ὡς τὸ καπυρός, ἡχηρός, κρ. γέλως ὃ αὐτὸν κράμβότατον στόμα, ὡς τὸ καπυρότατον στόμα, Ἀριστοφ. Ἰππ. 539.

κράμβος, ὃ, νόσος τῶν σταφυλῶν, καὶ ἢν αὐταὶ συσπένονται καὶ ἱσχυρίζονται πρὶν ἢ ὀρμίσσασθαι, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 10, 1· πρβλ. ἱρυσίβη.

κράμβω-φάχος, ὄν, ὃ τρώγων τὴν κράμβην, ὄνομα βατράχου ἐν Πατραχομ. 221.

κράμβωτον, «ἰκτίνος τὸ ζῆφον» Ἰσὺχ.

κράνα, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κρήνη. II. = κεφαλή. Ἡνύχ. κράνῳ-πέδος ὄν, ἔχων ἑσφρος τραχύ καὶ πετρώδες, Ὀμ. Ἰμ. εἰς Ἀπὸλλ. 72.

κράνῳ-ἄνθος, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ κρανέινος, ὃ ἴδε.

κράναός, ὃ καὶ ἡ, ὄν, ποιητ. λῆξ., πετρώδες, τραχύς, ἀνώμα-λος, ἐπὶ τῇ ἐξωτερικῇ ὄψει γύρας τινός, παρ' Ὀμ. ἀείποσε ἐπὶ τῆς Ἰθάκης (ῥέει ἐν Ἰλ. Γ. 445, ἔν εἶναι ἐπὶ θ. ἀλλὰ κύριον ὄνομα νήσου, ἴσως τὰ Κύθηρα), Ἰλ. 1'. 201, καὶ συχν. ἐν τῇ Ὀδ.· ἐπὶ τῆς Ἀχίλλ. Πινδ. 1. 1, 3· ἀλλὰ τὸ πλείστον ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν, Πινδ. Ο. 7. 151, κτλ.· — ἐν-εὐθὴν κατέστη κύριον ὄνομα, Κρανὰ πόλις, αἱ Ἀθῆναι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 75· ἢ ἀπλῶς αἱ Κρανᾶ αἱ αὐτ. ἐν Ὀρν. 123· ἢ Κρανὰ, ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ὃ αὐτ. ἐν Λυσ. 481· Κρα-ναοί, οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς, Πρὸδ. 8. 44 (ἐνθα ἴδε Valck.), Στράβ. 397· καλούμενοι καὶ παῖδες Κρανᾶσθ' (ἢ Κρανᾶς ἦτο μυθικός βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν), Δίσχολ. Βύμ. 1011, πρβλ. Clinton εἰς Ἱερ. Μαίν. 1. 57 κλέ. 2) παρὰ μεταγεν. καὶ ἐπὶ τοῦ ὑστέρω-τος τῆς γελώσης, Ὀππ. Ἀλ. 5. 390· ἐπὶ ἐύλου, βράδος κρ. αὐτόθι 4. 364, πρβλ. κράνυν. 3) τραχύς, αὐστηρὸς, κεντητικός, Λατ. asper, κρ. ἀκαλῆται Ἀριστοφ. Ἀπουσ. 473. Ἡ √ΚΡΑ ἢ ΚΑΡ φαίνεται δι' ἐξήμαινε τραχύς, σκληρός, κάρ-υν (nyx), Σανσκρ. kar-akhs (κοκκοκάρυον), Λατ. car-ina (κλύφος καρύου, κτλ.)· ἐν-τεῦθεν καὶ κάρκαρ-ος (κάρχαρ-ος), Σανσκρ. karikar-ina (haril)· ὡσαύτως κράνος (περικεφαλαία), κρανᾶός· πρβλ. κράτος, κρα-ταίος).

κράνεα, ἡ, ἴδε ἐν λῆξ. κράνεα.

κράνεσθαι, ἴδε τὸ βῆμα κραίνω.

κράνεα [α], ἡ, (κράνον), τὸ δένδρον «κρανεῖα», Λατ. cornus mascula L., τανύφλοιος Ἰλ. 11. 767· ὃ καρπὸς αὐτῆς ἐξηρ-σίμευεν εἰς τροφήν τῶν χοίρων, Ὀδ. Κ. 242· τὸ σκληρὸν ἔμα καὶ ἔλαστικόν αὐτῆς ἔξλην ἐξηρσίμευεν εἰς κατασκευὴν ζοράτων καὶ τό-νων (πρβλ. κρανέινος)· καὶ ἐν Εὐρ. Ἀποπ. 782, Ἀνθ. Π. 6. 123, κράνεα, σημαίνει αὐτὸ τὸ δένδρον. — Ὡσαύτως κράνεα Ἰππ. Μολχ. 888, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 6, 4· κρανέα, Γεωπ. 10. 67, 4.

κράνέινος, ἡ, ὄν, (κράνον), πεποιημένος ἐκ ἐύλου κρανεῖας, ἀκόνητιον Ὀμ. Ψμ. εἰς Ἐργ. 460· τόξα Ἰπρδ. 7. 92· παλτὲν Ξεν. Ἐκλ. 3. 4, 14, 7. 1, 2· εὐστά Ἀρρ. Ἀν. 1. 15, 5, κτλ.· πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργίλιου splanca cornua — ἡμαρτημῶς φέρεται κρα-νέινος, ἐν Ἀντιγράφ. Ἰπποκρ. 771H, Ξεν. Ἰππ. 12, 12, Στράβ., κτλ.· πρβλ. Λοβ. εἰς Φρόν. 262.

κράνεος, α, ὄν, (κράνον) — τῷ προηγ., Δλ. π. Ζ. 1. 23., 12. 43.

κράνεον, ἡ-ιον, τό, ὃ καρπὸς τῆς κρανεῖας, τὸ «κράνον», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 2, 1, 4. 5· κράνεα οὕτως ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον Ἀμφις ἐν Ἀδῆλ. 6.

κράνεα, ἡ, ἴδε ἐν λῆξ. κράνεα.

κράνινος, ἡ, ὄν, κρανέινος, τόξα Πανσ. 1. 21, 5.

κράνιό-λειος, ὄν, ὃ τὸ κρανίον ἔχων λεῖον, φαλακρός, Α. Β. 49.

κράνιον, τό, (κάρη), τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς κεφαλῆς, «κρανί», (κεφαλῆς τὸ τριχώτερον μέρος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 7, 1), ἐπὶ ἑκτον, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων κρανίῳ ἐμπεφύασιν Ἰλ. Θ. 81· ἐπὶ ἀνδρῶν, Πινδ. 1. 4. 92 (3. 72), Εὐρ. Κύν. 679, Κρατῖν. ἐν Ὁμήρειαις 1, Πλάτ. Εὐθύδ. 299E, κτλ.· — καθόλου, ἢ κεφαλὴ, Ἀμφις ἐν «Ἐπεὰ ἐπὶ Θήβας» 1.

κράνον, τό, = κράνεον, ὃ ἴδε.

κράνυν, Ἀλφ. ἀντὶ κράνη, κρήνη, Σουλ. Ἐπιγρ. 2172· πρβλ. Büschh, 2. σ. 189.

κράνω-καλῆκτης, ὄν, ὃ, εἶδος δηλητηριώδους φαλαγγίου, ὃλ-ως κεφαλοκρυψότης, Σχολ. εἰς Νικ. Ἡερ. 761.

κράνον, [α], τό, κράνεα, Λατ. cornua, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 1, 4 καὶ 10. 2. (Πθ. συγγενὲς τῷ κρανᾶός, ὡς ἐκ τοῦ σκληρ-οῦ αὐτοῦ ἐύλου).

κράνω-καλῆκτης, ὄν, ὃ, εἶδος δηλητηριώδους φαλαγγίου, ὃλ-ως κεφαλοκρυψότης, Σχολ. εἰς Νικ. Ἡερ. 761.

κράνον, [α], τό, κράνεα, Λατ. cornua, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 1, 4 καὶ 10. 2. (Πθ. συγγενὲς τῷ κρανᾶός, ὡς ἐκ τοῦ σκληρ-οῦ αὐτοῦ ἐύλου).

κράνω-καλῆκτης, ὄν, ὃ, εἶδος δηλητηριώδους φαλαγγίου, ὃλ-ως κεφαλοκρυψότης, Σχολ. εἰς Νικ. Ἡερ. 761.

κράνος, α, ὄν, τὸ, περικεφαλαία, Πρὸδ. 1. 171., 4. 180, κ. ἄλλ., Δίσχ. Θάβ. 385, Εὐρ. Ἰλ. 470, Ἀριστοφ. Ἀχ. 584, 1104, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 51.

II. ἀκέπασμα τῆς κλίνης, Ἀρετ. π. Αἰε. Χρον. Παθ. 2. 6. (Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ κρίνειν δὲ εἶναι συγ-γενὲς τῷ κράνᾶός (σκληρότε), μᾶλλον ἢ τῷ κάρη, κράνιν).

κράνος, ὄν, ἡ, μεταγενέστερ. τύπος ἀντὶ τοῦ κράνον, κρᾶ-νεα, Γεωπ. 7. 55, 1.

κρανοσυργός, ὄν, ὃ κατασκευάζων περικεφαλαίας, καὶ κρανοσυρ-γία, ἡ, Πολυδ. Ζ'. 153.

κραντήρ, -ήρος, ὃ, (κράνω), ὃ ἐπιτελῶν ἢ ἐκτελῶν — κραν-τήρας, οἱ, Λατ. genuipili, οἱ σμυρνοιστήρες δέοντες οἱ τελευταῖοι φυόμενοι καὶ συμπληρῶντες τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Ἰστ. 2. 4, Πολυδ. Β'. 93· καλούμενοι καὶ κρετῆρες, κρεταί, Ἐτυμ. Μέγ. 742. 37, Ἰσὺχ.· καθόλου, δέοντες, Νικ. Θ. 447· ἐν τῷ ἐτικ., ὁδὸς κάρου, Λυκόφρ. 833.

II. ὃ κυβερνῶν, κυβερνήτης, μόνον ἐν τῷ θηλ. τύπῳ κράντειρα, Ἀνθ. Παν. 220.

κραντήριος, α, ον, ὁ κραντήριον, ἐπιτελῶν. Πτοχ.
κραντήριος, ον, ὁ κραντήριον, ἐπιτελῶν. Πτοχ.
κραντήριος, ον, ὁ κραντήριον, ἐπιτελῶν. Πτοχ.
Πτοχ. 8. 52, 3. II. κυβερνήτης, βασιλεύς. Εὐρ. Ἀνδρ. 503,
Ἄνθ. II. 6. 116.

κραντήριος (οὐχὶ κραντήριος, Ἀνδρ. 54. 10), ὁ, εἶδος
εὐελοῦ ἰχθύος, ἐπομένως = μωρός. Πτοχ. — Κραπαταλά, ὄνομα
ὁράματος τινος τοῦ Φερειοῦ, ἐν ᾧ λέγει ὅτι τὸ κραπαταλάς ἐν
Ἄλφου ἦτο δραπεχία, Πτοχ. 8. 52, 3, πρὸς Μεινέκε εἰς Κωμ. Ἀποσπ.
1. σελ. 84 κ. ἐξ.

κράς: τοῦ ποιητ. τοῦτου τύπου τοῦ κράς ἡ ὀνομαστικὴ ἀπαντᾷ
μόνον παρὰ τοῖς Γραμμ., Α. Β. 1182, Ἀνέκδ. Ὁξ. 3. 383 — γεν.
κράτος "Ομηρ., Τραγ., δοτ. κράτι Ὁξ. 1. 400, Τραγ., Ἀριστοφ.
Πάρ. 329 αἰτιατ. κράτα Ὁξ. 92, Τραγ., πλὴν, γεν. κράτων
Ὁξ. Χ. 309 δοτ. κράσιν, κράτεσσι Ἰλ. Κ. 152, 156 αἰτιατ.
κράτα Χρ. Φοίν. 1149, Πρ. Μαιν. 520 — ἐν τοῖς πλείστοις χω-
ρίοις τὸ γένος μένει ἀόριστον, ἀλλ' ἐν τῇ γεν. κρατὺς εἶναι θηλ.
ἐν Εὐρ. Πλ. 140, ὡς ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ Σχολ. ἐν Ἐκ. 432, Φοίν.
1150 ὁ Σοφ. ἔχει κράτα, τὸ, ὡς διομ. (Ψιλ. 1137) καὶ αἰτιατ.
(αὐτῶς 1001, Ο. Τ. 263, πρὸς Τρ. 1015), καὶ Ἰων παρὰ τῷ Σχολ.
ἐν Φοίν. ἐνθ' ἀνιτ. τὸν κράτα ὡσαύτως πλὴν, κράτα, τὸ, Πινδ.
Ἀποσπ. 3, καὶ ἴσως Σοφ. Ο. Κ. 473. Παρ' Ὁμήρῳ ὡσαύτως ἔχο-
μεν ἐκτετακτὴν γεν. καὶ δοτ. κράτους, κράτι. πλὴν, ὄνομα.
κράτα (ἀπαντα, -ου), ἀλλ' οὐδαμῶς εὐρίσκειται ὀνομαστικὴ κράτα.
II κεραλή, ἕκ κρατος ἀθανάτοιο Ἰλ. ε. 177 σφ δ' αὐτοῦ
κράσι τίσσις Ὁξ. Χ. 218, κτλ. — μεταφορ., κορυφή, κρατὸς
ἀπ' Οὐλύμπιοιο Ἰλ. γ' 5 ἐπὶ κρατὸς λιμένος, κατὰ τὴν κο-
ρυφὴν ἡ τὸ ἔσχατον ἄκρον τοῦ λιμένος, Ὁξ. f. 140, Ν. 102 πλὴν.
ἀντί ἐνικ., ὑπὸ κράτεσσι, ὑπὸ τὴν κεραλήν του, Ἰλ. Κ. 156.

II, ὡσαύτως ἀρχαῖα τινος γενικ. κρήθεν εἶναι ἐν γράσει παρ'
Ὁμ. ἐν τῇ φράσει κατὰ κρήθεν (ὅπερ ἐν ἀρχαῖς ἐκδόσεσι φέρε-
ται κατακρήθεν), ἐκ τῆς κεραλῆς, ἐκ τῆς κορυφῆς κάτω, δυν-
άμεως. κατὰ κρήθεν γέε καρπὸν, ἐκ τῶν κορυφῶν αὐτῶν, Ὁξ.
Α. 588, πρὸς Ὁμ. γ' 5 ἐπὶ κρατὸς λιμένος, κατὰ τὴν κο-
ρυφὴν ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν, ἐντελὸς, Τρῶας δὲ κατὰ
κρήθεν λάεε πένθος Ἰλ. II. 548 (ὅπερ χωρὶς ἐκίνησε πολλοὺς
να πιστεύσωσιν ὅτι τὸ κατακρήθεν ἦτο κυρίως κατ' ἀκρήθεν =
κατ' ἀκρῆς, ἴδε ἐν λέξ. ἀκρῆς) πλὴν τοῦτου ὑπάρχει παρ' Ἰο-
ν ἐν Ἀσπ. Πρ. 7, ἀπὸ κρήθεν.

κράς, τὸ, Δωρ. ἀντὶ κρής: συντηρ. ἐκ τοῦ κρέας, Πτοχ.
κρασβύλος, ον, κατὰ συγκοπήν ἐκ τοῦ κερσβύλος (ὃ ἴδε),
Πτοχ.

κράσις, εως, ἡ, (κεράννυμι) συνένωσις δύο πραγμάτων, ἐξ ἧς
σημασιζέται ἐν τι συνθετὸν διὰ τῆς συνένωσις, ὡς ἐν τῇ συνε-
νωσει οἶνον καὶ ὕδατος: ἐνθ' τὸ μῆζις σημαίνει ἀνάμεικτον χωρὶς νὰ
ἀποτελεῖται σύνθεσις, ὅλον δὲ συνμειγνύονται δύο εἶδη αἵτου (ἡ ἴσως
δυνάμεως νὰ εἴπωμεν ὅτι κράσις εἶναι χημικὴ ἔνωσις, μῆζις δὲ μη-
χανικὴ) ἐντεῦθεν, ἐπὶ κεκραμένου ποτηρίου οἶνου, Δίσχυλ. Ἀποσπ.
52, πρὸς Ἀθην. 45D, 426B, κτλ. — κράσις ἡπίων ἀκρομάτων
Δίσχυλ. Πρ. 482 ἡ τῶν ἐναντίων κρ. Πλάτ. Νόμ. 889C τὴν
τῶν νεύρων φύσιν ἐξ ὁποῦ καὶ σαρκὸς κράσεως. — Συνεκε-
ράσας δ' αὐτὸ ἐν Τιμ. 74D ἐκ κράσεως πρὸς ἀλλήλα δ' αὐτ.
ἐν Θεαιτ. 152D. 2) ἡ θερμοκρασία τοῦ αἵματος, Αὐτ. Ιεμμε-
ρίας, κράσιν ὑγρὰν οὐκ ἔχων αἰθέρ Εὐρ. Ἀποσπ. 779. 2 τὰς
ῥας κρ. ἔχιν τοιαύτην ὥστε, Πλάτ. Φαίδων 111B δὲσ
περὶ κράσεις, κλματα, Ἀριστ. Προβλ. 14 (ἐν τῇ ἐπιγραφῇ). 3)
μεταφορ., συνδυασμός, ἔνωσις, κρ. καὶ ἀριμονία τούτων ἡ ψυχῇ
Πλάτ. Φαίδων 86B, πρὸς 59A μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς κρ.
δ' αὐτ. ἐν Πολ. 441E, κτλ. 4) παρὰ Γραμμ., κράσις, ἡ συγ-
χώνευσις δύο φωνηέντων δύο λέξεων εἰς ἓν μακρὸν φωνῆν ἢ ᾠδὴν
γον, π. χ., τοῦλαιον, τοῦνοια ἀντὶ τὸ ἔλαιον, τὸ ὄνομα,
ἀνὴρ ἀντὶ ὁ ἀνὴρ, τὰρα ἀντὶ τοὶ ἄρα.

κρασπεδότης [τ], ου, ὁ, ὁ ἔσχατος τοῦ χοροῦ, ἐν ἀντιθέσει
πρὸς τὸν κορυφαῖον, Πλούτ. 2. 678D.

κρασπεδόν, τὸ, ἡ ἄκρα, τὸ περιθώριον, τὸ ἀκρότατον μέρος πράγ-
ματος τινος, ἰδίως ὑφάσματος ἢ ἐνδύματος, Θεόφρ. 2. 53, Χημει-
λίων παρ' Ἀθην. 374A, πρὸς 159D ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ
πληθ., ἀκροισι λαίφους κρασπέδαις (ἴδε ἐν λέξ. ἀκρῆς) Εὐρ.
Μήδ. 524. — κράσπεδα στεμνιμάτων Ἀριστοφ. Σμ. 475 — μεταφορ.,
ὡσαύτως ἐν τῇ πληθ., τὰ ἔρια χωρὶς τινός, Σοφ. Ἀποσπ. 536, Εὐρ.
Ἀποσπ. 382 ἐπὶ ἔρους, Σεν. Ἰλλ. 4. 6, 8 πρὸς κρασπέδοισι
στρατοπέδου, κατὰ τὰ ἄκρα τοῦ στρατοπέδου, Εὐρ. Ἰκέτ. 661
τοὺς πελταστάς ἐπὶ τὰ κρ. ἐκατέρωθεν καλίστασθαι Σεν.
Ἰλλ. 3. 2, 16.

κρασπεδόμακ, Παθ., περιβάλλομαι ὡς ὑπὸ κρασπέδου, κε-
κρασπέδωται δ' ὅφρσιν αἰγίδος τρόπον Εὐρ. Ἰων 1423.

κραστήριον, τὸ, φάτνη, ἀπαχία, Πλούτ. Ζ'. 112, I'. 166.

II, ἐν τῇ πληθ., πῶδες κλίνης, ἐνὶ κλινῇ, φέρων. 178.
κραστήριον, ἀποθετ., πρῶτον χίλιν, γράσιν, Σφραγ. παρὰ
Σχολ. ἐν Νικ. Θηρ. 861 (ἐνθα καλῶς κρατῆς), πρὸς Ἰετμολ.
Μίγ. 535. 23, Α. Β. 273.

κράστις ἡ κρᾶστις, εως, ἡ, = γράστις (ὃ ἴδε), γλῶττ., ἰδίως
δι' ἵππους, «γραστί», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 632, Δελιαρχ. παρ' Ἀρ-
πακρ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 8. 8, 1, Πλούτ. Ζ'. 142.

κράτα, τὸ, ἡ κεραλή, ἴδε ἐν λέξ. κράς.
κράταλδος, ον, ἰσχυρὸς τῇ βίᾳ, Κοῖρος ἐν Ἀνέκδ. Ὁξ. 2. 318,
Εὐστ. 1938. 1 — ὁρσενικός τις τύπος, κρατησιβίης, δ, = ῥωμα-
λέος, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Πινδ. ὑπὸ Εὐστ. ἐν Πονημ. 56. 18,
κράταλ-βόλος, ον, (ἴδε κράταιός), ὁ μετ' ὁρμῆς ἐξακοντι-
σθεῖς, Εὐρ. Βάκχ. 1096.

κραταίνονος, ἡ -ον, ἴδε κραταίνονον.
κράταιος, ὁ, εἶδος ἀκρότης, κραταίος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ.
2. 15, 6.

κράται-γυᾶλος, ον, (ἴδε κραταίος) ἔχων ἰσχυρὰ γυᾶλα,
(γυᾶλα δὲ τὰ κοιλώματα), ἰσχυρός, Θόρηκες Ἰλ. Τ. 301.

κραταίων, ὁ, = κραταίος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3.
15, 6.

κράταις, ἡ, (κράτος) μόνον ἐν Ὁξ. Α. 507, ἐπὶ τοῦ λίθου τοῦ
Σισύρου, — ὅτε μέλλοι ἀκρον ὑπερβαλεῖν, τότε ἀποστρέ-
ψας κραταίς αὐτίς, ὅτε ἐμελλε νὰ υπερβῇ τὴν κορυφὴν, τότε
ἰσχυρὴν βάρος ἡ ἀκαταμάχητος δύναμις ἐστρεψε τὴν λίθον ὀπίσω
— λίαν ἀμφίβολος λέξις. Ὁ Ἀριστοφ. ἐθεώρει αὐτὴν ὡς ἐπίρρ. =
κραταίως (ἐκληκτικὸν τὸ ἀποστρέψασκε ὡς ἀμερόδ.), ὁρμητι-
κῶς ἐκλυθεὶς ὀπίσω ἔστρεψε θεωροῦσιν αὐτὸ ὡς κύρ. ὁρμηκ., ἴδε ση-
μασ. II.

II, Κράταις, ὡς κύρ. ὄνομα, ἡ ἰσχυρὰ, ὄνομα τῆς
μητρὸς τῆς Σκύλλης, Ὁξ. Μ. 124.

κράτει-λεως, ον, γεν. ω, (κραταίος, λεός, λῶς) ἀποελοῦ-
μενος ἐξ ἰσχυρῶν λίθων, βραχώδης, χθὼν Δίσχυλ. Ἀγ. 666 πέδον
Εὐρ. Πλ. 534.

κραταίνονον, τὸ, ἡ -ος, ἡ, φυτὸν, κατὰ τὸν Sprengel, Po-
lygonum Persicaria, Δίσχυλ. 3. 139 — ὁ Ἰσχυρ. ἔχει τὸν τύπον
κραταίνονον, ἐξ οὗ ὁ Schneid. διορθοῖ κραταίνονον ἀντὶ κρα-
ταίνον ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 18, 6.

κραταίος, α, ον, ποιητ. τύπος τοῦ κρατερῶς, ἰσχυροῦς, ἐν πα-
τὸς, Μοῖρα κραταίη Ἰλ. II. 331, κτλ. ἐπὶ ἀνθρωπίνῳ, Ὁξ. Ο. 242,
Σ. 382, Πινδ. Ν. 4. 40 ἐπὶ λέοντος, κραταῖο θηρὸς ὑφ' ἐρμῇ
Ἰλ. Α. 119 ἔγχος Πινδ. II. 6. 31 κρ. ἔπος, ἰσχυρὸς, τοῦμαχός
λόγος, ἀνθὶ Β. 147, σθένος κρ. Δίσχυλ. Πρ. 429 (Αὐρ.) κρ.
μετὰ χερσὶν Σοφ. Φιλ. 1110 (Αὐρ.) κραταίος χερσὶς Εὐρ. Πρ.
Μαιν. 964 (ἐν ἰαμῷ) κραταίω .. βράχονι ἐν ἰαμῷ, τριμ. παρὰ
Πλούτ. 2. 967C ἔχει χεῖρα κραταίαν Κρατίν. ὁ νεώτερος ἐν Ἰτι-
κῶσι 1 (ἐν ἔκκ.) χεῖρα κραταίωτερον Ἀνθ. II. 11 324 —
ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζογράφους, κρ. καὶ μα Κελλῆρ. παρ'
Ἀθην. 125C, Πλούτ. Κράσις 24 ἐπὶ τὸ κραταίνονον Λουκ.
Ἀνέκ. 28: Ἐπίρρ. -ως, Ἐβδ. (Ἰουδ. Θ'. 1), Φίλων 1. 276 (Ἐκ
τοῦ τύπου τούτου παράγονται ἱκανὰ ποιητ. σύνθετα, κραταίβωλος,
κραταί-γυᾶλος, κραταί-πους καὶ ἐν τισὶν αὐτοῖς ἀναφέρεται
ἡ σημασία τοῦ τραχέος, κραταί-λεως, κραταί-πέδος, κραταί-
ρονος, ἴδε κράτος ἐν τέλ.)

κραταίντης, ητος, ἡ, = κράτος, Ἐβδ. (Ψαλ. ΜΠ. 3), Ἰω.
Χρυσ. τ. 1, σ. 618, 43.

κραταίνωμαι, Παθ., μεταγεν. τύπος τοῦ κρατύνωμαι, Εὐαγγ.
κ. Λουκ. α'. 80, 1 Ἰπρίστ. π. Κρρ. ιε', 13, κτλ.

κραταίνωμαι, χειρός, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων κραταίνω χεῖρα, κυρίως καὶ
μεταρ., Κ. Μανασσ. Χρον. 27, 77.

κραταί-πέδος, ον, ἔχων τραχὺ, σκληρὸν ἔδαφος, κραταί(πε-
δον οὐδὲν, α) ὁδωτέρωτον ἔδαφος (Σχολ.). Ὁξ. Φ. 146.

κραταί-πῆλος, ον, ἔχων ἰσχυρὸν πῆλον, Δίσχυλ. ἐν Ἀνεκ.
Ὁξ. 2. 318.

κραταί-πους, ὁ, ἡ, πουν, τὸ, ἔχων ἰσχυροὺς πόδας, ἡμίονοι
Ὁμ. Ἐπιγράμ. 15. 9 — κραταίπους κείται, ὀπλο. ἀντὶ τοῦ παθ-
ρος ἐν Πινδ. Ο. 13. 114, — πῆδ. ἔκ τινος Χρησμοῦ ἴδε Σχολ. ἐν
τόπῳ.

κράταλ-ρῖνος, ον, ἔχων σκληρὸν ἔριμα, σκληρὸν ὄσσεον, χε-
λῶνη Χρησμ. παρ' Ἰεροδ. 1. 47.

κράταλωμαι, τὸ, ἰσχύς, Ἐβδ. (Ψαλ. ΜΠ. 2), Ἐκκλ.

κράταλωσις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., Ἐβδ. (Ψαλ. ΝΘ. 7).

κρατάνιον, τὸ, εἶδος ποτηρίου, Πτολεμαῖος παρ' Ἀθην. 480A.

κραταρχέω, εἰμαι κρατάρχη, ἀποκράτωρ, Ἐπὶ Ἰαμ. 151,
2427, κτλ.

κρατάρχης, ὁ, αὐτοκράτωρ, Ἐπρ. Κεῖσις 807, κτλ.

κραταρχία, ἡ, αὐτοκρατορία. Ἰπὸφακ 25. 68, 123, κτλ.

κραταρχος, = κρατάρχης, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 110.

κράτερ-αίχμη, ον, κραταίος ἐν τῇ χρήσει τοῦ ὀδύτος, κῶδ.

κρατερ-αίχμη, Πινδ. I. 6 (5) 55.

κρατερ-αλγής, ἔς, σκληρός, Ἰλλ. Ἐπιγράμ. 914.

κράτερ-αύχην, ὁ, ἡ, ἔχων κρατερὴν, ἰσχυρὸν αὐχένα, Πλάτ.
Φαῖδρ. 253E κατ- Ἰππ. 1163I.

κρατερ-όδους, οντος, ὁ, ἡ, ἔχων ἰσχυροὺς ὀδύδας, Πτοχ.
κρατερῶς, α, ον, ἰσχυρῶς, τύπος τοῦ κρατερῶς, ἰσχυρός, δυνα-
τός παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ σηματικῆς ἰσχύος, κρατέρως
περ ἐὼν καὶ χερσὶ πεποιθὼς Ἰλ. II. 924, πρὸς Ζ'. 97, κτλ.

κρατήριον, Ἰων. κρητ-, τὸ ὑποκρ. τοῦ κρατήρ, Ἰππ. 576 16' οὕτω, κρατήριδον, τὸ Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 7' κρᾶ-
τηρίσκος, δ, Ἀθην. 479C, Ἰσχύ.
κρᾶτηρο-φόρος, ον, ὁ φέρων κρατήρα, μνημονεύεται ἐκ τῶν
Σχολ. εἰς Νικ. Ἀλ. (217);

κράτῃσι-θείας, ὁ, ῥωμαῖος, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 56, 18, ἔδε ἐν
ἔξ. κραταίβιος.

κράτῃσι-μάχος, ον, νικῶν ἐν τῇ μάχῃ, Πινδ. Π. 9. 149.

κράτῃσι-πους, ὁ, ἡ νικητὴς ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ, Πινδ. Π.
10. 25.

κράτῃσι-εἰπος, ον, ἱπποῖς, ἱπποδρομίᾳ νικῶν, ἄρμα Πινδ. Ν.
9. 8.

κράτῃσις, εως, ἡ, ἰσχύς, δύναμις, κράτος, ἐξουσία, Ἑβδ. (Σοφ.
Σολ. 5, 3), Ἰωσήφ. κατὰ Ἀπών. 1. 26. II. κτῃσις, κατοχή,
Peyron. Pap. Gr. Taur. 1. σελ. 34, 36, κτλ. μῆδ' ἤτω αὐτῷ
βίον κρ. Σουλ. Ἐπιγρ. 2664.

Κρατήτειος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὸν Κράτητα, Στράβ. 103.

κράτῃτικός, ἡ, ὁν, κατὰλλλος πρὸς ἐπικράτησιν, Πλάτ. Ὅροι
414A.

κράτῃτωρ, ορος, ὁ, ὁ κυριαρχῶν ἀστήρ, Πτολ. Τετρ. σ. 198
πρὸλ. Ἀθην. 98E.

κρατίζουμαι, ἔδε ἐν λέξ. κρασιζουμαι.

κρατίστεος, α, ον, ἀνήκων ἢ ἀρμόνων εἰς τὸν καμ. ποιητὴν
Κρατίων, Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 11. 10. [Κρᾶ- ἔδε Ἀριστοτ. Εἰρ.
700, Βάτρ. 357, κτλ.]

κρατίστευος, εἰμαι κράτιστος, ἰσχυρότατος, ὄριστος, ἐξοχώτα-
τος, ὁ κρατιστέων λέγος Πινδ. Ἀποσπ. 172' ὁ κρατιστέων
κατ' ὅμιον, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Σοφ. Τρ. 101' ὁ κρ., ὁ ν. κτῆς, ἀντίθε-
τῷ ὁ ἡττηθείς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 8, 7. 2) νικῶ, ἐπικρατῶ,
τινί, εἰς τι, κατὰ τι Σεν. Ἀπομν. 1. 4, 14' ἔν τινι αὐτῷ 2. 6, 21-
τι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 5, 1. 3) μετὰ γεν. προσ., πάντων Ἀνδοκ.
25. 37' τῶν ἡλικιωτῶν κρ. ἐν τοῖς ἀγῶσι, νικῶ, Ἰσοκρ. 193B.
κρατιστέων, ἐπίρρ., δι' ἐκλογῆς τοῦ κρατίστου, Πολυδ. Δ.
176, πρὸλ. ἀριστέων.

κράτιστος [ᾱ], ἡ, ον, Ἑπικ. κάρτ- (ὡς αἰετοτε παρ' Ὀμ.),
μεμονωμένον ὑπερῷ. ἐκ τοῦ κρατύς· (κράτος) — ὁ ἰσχυρότατος,
ἡ δυνατώτατος, ὁ ἄριστος, Ἰλ. Α. 266, κτλ. κρ. Θεῶν, 8ηλ. ὁ Ζεύς,
Πινδ. Ο. 14. 20' κρ., Ἑλλήνων, ὁ ἐστὶν ὁ Ἀχιλλεύς, Σοφ. Φ.
3' ὡσαύτως ἐν τῷ περὶ λόγῳ, εἰ τοὺς κρ. νικῆσαιμεν Θουκ. 7.
67' Ἀθηναίων τὸ κρ., οἱ ἄριστοι ἐκ τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. 5. 8' ὡ-
νάμειος τὸ κρ., τὸ ἀνθρ., τὸ ἄριστον μέρος τῆς δυνάμεως .. Σεν.
Κύρ. 6. 1, 28, κτλ. — ἐπὶ πραγμάτων, καρτίστην .. μάχην, ἡ
ἰγρωτάτη μάχη, Ἰλ. Ζ. 185' ὁ σμῖος κρ. Τίμ. Λοκρ. 99A. 2)
καθόλου, ὄριστος, ἔξωτος, ἐξοχώτατος, ὡς ὑπερῷ. τοῦ ἀγαθός, Πινδ.
1. 1. 25, Σοφ. Ἀντ. 1050, κτλ. — οἱ κράτιστοι, ὡς οἱ βέλτι-
στοι, περὶ τῶν εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν ἀνηκόντων, Σεν. Ἑλλ. 7.
1, 42, ἔδε ἀγαθός Γ — τὰ κρ. τῆς χώρας αὐτοῦ 3. 4, 20. 6)
ῥιζόμενον διὰ λέξεων τροπικῶν ἢ τοῦ κατὰ τι, κρ. τὴν ψυχὴν
Θουκ. 2. 40' πάντων πάντα κρ., ὁ ἄριστος πάντων εἰς ὅλα, Σεν.
Ἀν. 1. 9, 2' ἐν τινι ὁ αὐτ. εἰς Ἀπομν. 3. 4, 5' εἰς τι Πλάτ. Φι-
λ. 6. 67B' περὶ τι ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 267A' πρὸς τι Σεν. Ἑλλ. 3.
4, 15' οὕτω μετ' ἀπαρ., ἱκανώτατος εἰς τὸ πράττειν, Θουκ. 2. 81,
πρὸλ. Πλάτ. Φαίτρ. 267D, Σεν. Ἀπομν. 1. 4, 1, κτλ. καὶ μετὰ
λετοχῆς, τῶν ἡλικίων κρ. εἶναι ἀκοντίζων καὶ τοξεύων Σεν.
Κύρ. 1. 3, 15. 3) οὗδ' ἐπομένους ἀπαρεμφ., φυγεῖν κάρτι-
στον (δηλ. ἦν), μετ' ἀκαλλίτερον ἢ τοῦ ἡφύγῃ, Ὀδ. Μ. 120, πρὸλ.
Εὐρ. Πλ. 370, Ἀριστοτ. Ἰππ. 80, κτλ. καὶ ἐν τῷ πληθ., κράτιστα ..
ἔλετν Εὐρ. Μῆδ. 384. 4) ἐπερρηματ. χρήσεις, ἀπὸ τοῦ κρατί-
στου, σπουδαίως, σεβαρῶς, Πολυδ. 8. 19, 4' κατὰ τὸ κρ. Διον.
Ἀλ. 2. 22' — ὡσαύτως οὗδ' πληθ., κράτιστα, ὡς ἐπίρρ., Σεν. Ἑλλ.
3. 4, 16, Ἀγασ. 1, 25. — Τὸ ἐν χρήσει συγκρ. εἶναι κρείστων. 8 ἔδε.

κράτω-δρώς, ὁ, ἡ, ὁ κατατρώγων τὰς κεφαλὰς ἢ τὸν ἐγκέφαλον,
Λυκάβρ. 1066.

κρατουγενής, ἔς, ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς τεχθεὶς, Ἀθηνῶ. Πορρ.
Ἀντρ. Νυμφ. 32.

κράτους [ᾱ], Ἰων. καὶ Ἑπικ. κάρτους, εως, τὸ, ἀμφότερα παρ'
Ὀμ. (ἔδε ἐν τέλ.) — ἰσχύς, δύναμις, παρ' Ὀμ. κυρίως ἐπὶ σωμα-
τικῇ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ δούλος, Ἰλ. Η. 142' ἔχει ἡ ἥρης ἄν-
θος, ὁ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον Ν. 484, κτλ. τὸ γὰρ αὐτε-
σιδήρου γε κράτος ἐστίν, τοῦτο (δηλ. τὸ βάψαι) εἶναι τὸ παρέ-
χον μέγα Σοφ. Ἀποσπ. 101, πρὸλ. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 207' κατὰ κρά-
τος, πάση ἰσχύϊ, πάση δυνάμει, πολιορκεῖσθαι Θουκ. 1. 64 πο-
λεμῶν Πλάτ. Νόμ. 692D' ἐξελέγχεσθαι Δημ. 913. 15, κτλ. ἀλλὰ
συνήματα, πόλιν ἐλεῖν κατὰ κράτος, κυριεύει αὐτὴν βίη, ἔξ
ἐπιδού, Θουκ. 8. 100, Ἰσοκρ. 65C, κτλ. οὕτως, ἀνὰ κράτος ἀ-
ρεῖν Σεν. Κύρ. 1. 4, 23' ἐλαύνειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 1. 8, 1, κτλ. —
ὡσαύτως, ἀπὸ κράτους διδῶ. 17, 34' πρὸς ἰσχύος κράτος, ἀντι-
θετ. τῇ λόγῳ, Σοφ. Φιλ. 594. 2) προσωποπ., ἰσχύς, δύναμις,
Κρ. Βία τε Αἰσχύλ. Πρ. 12' Κρ. καὶ Δίκη ὁ αὐτ. ἐν Χο. 244

II. καθόλου, δύναμις, ἐξουσία, τοῦ γὰρ κρ. ἐστὶ μέγιστον,

ἐπὶ τοῦ Διός, Ἰλ. Β. 118, κτλ. τοῦ γὰρ κρ. ἐστὶν ἐν οἴκῳ Ὀδ. Δ.
359, πρὸλ. Ἰλ. Μ. 214' οὕτω, Ζηνὸς κρ. Πινδ. Ο. 6. 162, πρὸλ. Αἰσχύλ.
Πρ. 529' πληθ., ὑποχείριος κράτεσιν ἀρσένων ὁ αὐτ. ἐν Ἰκέτ.
393, πρὸλ. Σοφ. Ἀντ. 485.

2) μετ' Ὀμ., κυβερνήσις, διοίκη-
σις, ἐξουσία, Ἠρόδ. 1. 129' τὸ κρ. περιθελίναί τινα ὁ αὐτ. ἐν 3
81' τὸ πᾶν κρ. ἔχω, εἶμαι πανίσχυρος, ὁ αὐτ. ἐν 7. 3' ἐκπί-
πτειν κράτους Αἰσχύλ. Πρ. 948' ἀρχὴ καὶ κρ. τυραννικόν Σοφ.
Ο. Κ. 373' πρῶτος ἐν κράτει βασιλεὺς, ὁ πρῶτος βασιλεὺς με-
τ' ἀληθινὴν ἐξουσίαν, Θουκ. 2. 29' — καὶ ἐν τῷ πληθ., κράτη καὶ
θρόνους Σοφ. Ἀντ. 173, πρὸλ. 580, κτλ. θρόνων κράτη ὑψί-
στη, βασιλικὴ ἰσχύς, ἐξουσία, αὐτοῦ 166.

3) μετὰ γεν., ἐξου-
σία, ἀρχὴ ἐπὶ τινος, κράτος ἔχειν τῶν Περσῶν Ἠρόδ. 3. 69
τὸ κρ. εἶχε τῆς στρατιῆς ὁ αὐτ. ἐν 9. 42' πᾶν κράτος χθονὸς
Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 425' τῶν ἄλλων δαμιόνων Εὐρ. Τρω. 949' ὅδε
κρ. τῶν σὼν δέμων Αἰσχύλ. Χο. 480' θωμάτων ἔχειν κρ.
Ἀριστοτ. Θεσμ. 871' τὸ τῆς θαλάσσης κρ. Θουκ. 1. 143' κρ. τῆς
γῆς ὁ αὐτ. ἐν 8. 24' ὡν ἂν ἡ τὸ κρ. τῆς γῆς, δοῦναι ἐχουσι τὴν
ἐξουσίαν τῆς χώρας, ὁ αὐτ. ἐν 4. 98' κρ. ἔχειν τοῦτοῦ Πλάτ.
Πολιτ. 273A' ἐν τῷ πληθ., ἀστραπῶν κράτη νείμων Σοφ. Ο.
Τ. 201.

4) ἐπὶ προσώπων, δύναμις, ἐξουσία, Ἀχαιῶν δι(θρο-
νον κρ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 109, πρὸλ. 619, Θέβ. 127.

III. ὑπε-
ροχῇ, ὑπερτέρα δύναμις, κυριότης, συχν. παρ' Ὀμ., ὡς Ἰλ. Α. 509,
Ζ. 387' Ὀδ. Φ. 280' κρ. ἀνυσσθαι Σοφ. Φιλ. 838' νίκη καὶ κράτη
Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 951' ἀέθλων κρ., νίκη ἐν .. Πινδ. 1. 8 (7). 7' νίκη
καὶ κρ. τῶν θρωμένων Σοφ. Ἠλ. 85' κρ. ἀριστέας, ἡ ἀμειβή,
τὸ ἐπαλόν, βραβεῖον τῆς μεγίστης ἀνδρείας, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλ. 443' νίκη
καὶ κρ. τῶν πολεμίων Πλάτ. Νόμ. 962A' κρ. παλῆμου καὶ
νίκη Δημ. 381. 12. — Ἡ λέξις αὕτη καὶ τὰ παράγωγα αὐτῆς φέ-
ρονται ὑπὸ δύο τύποις, κρατ- καὶ κερτ-. ὁ δευτέρος εἶναι κατὰ
τὸ πλεῖστον ἐπικός, οἷον κάρτος, κάρτιστος, κερτύνω, ἀλλ'
ἐν τῷ κερτ- κρ. καὶ κερτέρως ἐπικρατεῖ τὰ ἀντίθετον ὁ κανὼν,
ἔδε κερτέρως ἐν τέλ. τὰ δὲ κρατέω, κρατύς δὲν ἔχουσι τύποι
κερτ-. (Ἡ ῥίξις ἀναφαίνεται καὶ ἐν τῷ κρατ-αῖός, Γουθ. hard-us
(σκληρός, αὐστηρός), Ἀρχ. Γερμ. hart-i, κτλ.)

κράτος, ἐνικ. γεν. τοῦ κράς, ὁ ἔδε, Ὀμηρ.

κράτο-τυραννός, ὁ, ὁ δεσποτικός κυβερνήτης, Ἐπιφάν. 2. 269C.

κράτυνητήρ, -ῆρος, ὁ, ὁ ἐπικρατῶν, ὁ κατεσχύων, Ἰσχύ.

κράτυντήριος, α, ον, ἐνισχύων, γράτύνων, Ἰππ. 628. 17.

κράτυντήρια, τά, ἔργον τοῦ Δημακρίτου, δι' οὗ ὑπεστήριξε τὸ
δόγμα αὐτοῦ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 136, Διογ. Α. 9. 47, Σουῖδ.

κράτυντικός, ἡ, ὁν, ἔχων τὴν ιδιότητα νὰ κρατύνῃ, νὰ δυ-
ναμῶν, δυναμωτικός, τινὸς Διοσκ. 1. 26' πιθαν. γραφ. ἐν Ὁρει-
βασ. 126 Math.

κράτύνω, Ἑπικ. κερτ- (κράτος, κρατύς) ἐνισχύω, κρατ-
τάς Συρκοῦσας Ἠρόδ. 7. 156' τὴν πάλιν Θουκ. 1. 69' τελεχῇ
ὁ αὐτ. 3. 18' κρ. ἐαυτὸν ὁρμυφόροισιν Ἠρόδ. 1. 98' κρ. ἐαυ-
τὸν ἐν τυραννίδι αὐτοῦ 100' — ὁ Ὀμ. ἔχει μόνον μέσον ἐκαρ-
τόναντο γάλαγας, ἐνίσχυαν τὰς ἐαυτοῦ τάξεις, Ἰλ. Α. 215,
Μ. 415' οὕτω, κρατύνεσθαι τὴν Ἀντανδρον Θουκ. 4. 52, πρὸλ.
114' σπειραῖσιν ἐκαρτόναντο βοελαῖς χειρὰς Θεόμ. 22. 80'
ἐκαρτ. μέλαθρον Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1078' οἱ μιν .. ἐκαρτ. κε-
ραυνῷ αὐτοῦ Α. 510' κερτ, τὴν αἰσχυνητεῖαν Θρασύδ. παρὰ
Διογ. Α. 1. 100. — Πλθ., ἐνισχύομαι, γίνομαι ἰσχυρός, ἔσχε τὴν
βασίλειαν καὶ ἐκρατύνη Ἠρόδ. 1. 13' τελεχῇ ἐκἐκράτυντε
Δίων Κ. 40. 36, πρὸλ. Διον. Ἀλ. 3. 72.

2) σκληρύνω, ἀντιθ.
τῷ ἀπαλύνω, τοὺς πόδας Σεν. Λακ. 2. 3. — Παθ., ὁστέα κρα-
τύνεται Ἰππ. 756E.

III. = κρατέω, κυβερνῶ, διοικῶ, μετὰ
γεν., Σοφ. Ο. Τ. 14, Εὐρ. Βάχχ. 660' ὡσαύτως μετ' αἰτ., ἀκρα
κρατύνων Ἐμπεδ. 361' πρὸλ. Αἰσχύλ. Περρ. 930, Ἰκέτ. 699' μετὰ
συστολῇ, αἰτ., κράτος κρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1471' ἀπόλ., ὁ αὐτ. ἐν
Πρ. 150, 404, Σοφ., κτλ.

2) γίνομαι κύριος, κτερόχος τινος,
τῶν ὁπλῶν Σοφ. Φιλ. 366, πρὸλ. 1059, 1161' μετ' αἰτ., βασι-
λεῖδα τιμὰν κρ., ἔχω, ἀσκῶ, Εὐρ. Ἰππ. 1282, πρὸλ. Αἰσχύλ. Ἰκ.
372. III. κρατύνειν βέλεα, χειρίζεσθαι ἢ ῥιπτειν αὐτὰ μετ'
ἰσχύος, Πινδ. Ο. 13. 135' κ. ἐνὶ χερσὶν ἔρετμα Ἀπολλ. Ἰδδ. Β.
332. IV. μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἀποδεικνύω ἀναντιρρήτως ὅτι ..,
Διογ. Α. 7. 83.

κράτύς [υ], εως, ὁ, ὡς τὸ κερτ- (κράτος, κρατύς) ἐνισχύω, κρατ-
τάς Συρκοῦσας Ἠρόδ. 7. 156' τὴν πάλιν Θουκ. 1. 69' τελεχῇ
ὁ αὐτ. 3. 18' κρ. ἐαυτὸν ὁρμυφόροισιν Ἠρόδ. 1. 98' κρ. ἐαυ-
τὸν ἐν τυραννίδι αὐτοῦ 100' — ὁ Ὀμ. ἔχει μόνον μέσον ἐκαρ-
τόναντο γάλαγας, ἐνίσχυαν τὰς ἐαυτοῦ τάξεις, Ἰλ. Α. 215,
Μ. 415' οὕτω, κρατύνεσθαι τὴν Ἀντανδρον Θουκ. 4. 52, πρὸλ.
114' σπειραῖσιν ἐκαρτόναντο βοελαῖς χειρὰς Θεόμ. 22. 80'
ἐκαρτ. μέλαθρον Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1078' οἱ μιν .. ἐκαρτ. κε-
ραυνῷ αὐτοῦ Α. 510' κερτ, τὴν αἰσχυνητεῖαν Θρασύδ. παρὰ
Διογ. Α. 1. 100. — Πλθ., ἐνισχύομαι, γίνομαι ἰσχυρός, ἔσχε τὴν
βασίλειαν καὶ ἐκρατύνη Ἠρόδ. 1. 13' τελεχῇ ἐκἐκράτυντε
Δίων Κ. 40. 36, πρὸλ. Διον. Ἀλ. 3. 72.

2) σκληρύνω, ἀντιθ.
τῷ ἀπαλύνω, τοὺς πόδας Σεν. Λακ. 2. 3. — Παθ., ὁστέα κρα-
τύνεται Ἰππ. 756E.

III. = κρατέω, κυβερνῶ, διοικῶ, μετὰ
γεν., Σοφ. Ο. Τ. 14, Εὐρ. Βάχχ. 660' ὡσαύτως μετ' αἰτ., ἀκρα
κρατύνων Ἐμπεδ. 361' πρὸλ. Αἰσχύλ. Περρ. 930, Ἰκέτ. 699' μετὰ
συστολῇ, αἰτ., κράτος κρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1471' ἀπόλ., ὁ αὐτ. ἐν
Πρ. 150, 404, Σοφ., κτλ.

2) γίνομαι κύριος, κτερόχος τινος,
τῶν ὁπλῶν Σοφ. Φιλ. 366, πρὸλ. 1059, 1161' μετ' αἰτ., βασι-
λεῖδα τιμὰν κρ., ἔχω, ἀσκῶ, Εὐρ. Ἰππ. 1282, πρὸλ. Αἰσχύλ. Ἰκ.
372. III. κρατύνειν βέλεα, χειρίζεσθαι ἢ ῥιπτειν αὐτὰ μετ'
ἰσχύος, Πινδ. Ο. 13. 135' κ. ἐνὶ χερσὶν ἔρετμα Ἀπολλ. Ἰδδ. Β.
332. IV. μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἀποδεικνύω ἀναντιρρήτως ὅτι ..,
Διογ. Α. 7. 83.

κράτυς [υ], εως, ὁ, ὡς τὸ κερτ- (κράτος, κρατύς) ἐνισχύω, κρατ-
τάς Συρκοῦσας Ἠρόδ. 7. 156' τὴν πάλιν Θουκ. 1. 69' τελεχῇ
ὁ αὐτ. 3. 18' κρ. ἐαυτὸν ὁρμυφόροισιν Ἠρόδ. 1. 98' κρ. ἐαυ-
τὸν ἐν τυραννίδι αὐτοῦ 100' — ὁ Ὀμ. ἔχει μόνον μέσον ἐκαρ-
τόναντο γάλαγας, ἐνίσχυαν τὰς ἐαυτοῦ τάξεις, Ἰλ. Α. 215,
Μ. 415' οὕτω, κρατύνεσθαι τὴν Ἀντανδρον Θουκ. 4. 52, πρὸλ.
114' σπειραῖσιν ἐκαρτόναντο βοελαῖς χειρὰς Θεόμ. 22. 80'
ἐκαρτ. μέλαθρον Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1078' οἱ μιν .. ἐκαρτ. κε-
ραυνῷ αὐτοῦ Α. 510' κερτ, τὴν αἰσχυνητεῖαν Θρασύδ. παρὰ
Διογ. Α. 1. 100. — Πλθ., ἐνισχύομαι, γίνομαι ἰσχυρός, ἔσχε τὴν
βασίλειαν καὶ ἐκρατύνη Ἠρόδ. 1. 13' τελεχῇ ἐκἐκράτυντε
Δίων Κ. 40. 36, πρὸλ. Διον. Ἀλ. 3. 72.

2) σκληρύνω, ἀντιθ.
τῷ ἀπαλύνω, τοὺς πόδας Σεν. Λακ. 2. 3. — Παθ., ὁστέα κρα-
τύνεται Ἰππ. 756E.

III. = κρατέω, κυβερνῶ, διοικῶ, μετὰ
γεν., Σοφ. Ο. Τ. 14, Εὐρ. Βάχχ. 660' ὡσαύτως μετ' αἰτ., ἀκρα
κρατύνων Ἐμπεδ. 361' πρὸλ. Αἰσχύλ. Περρ. 930, Ἰκέτ. 699' μετὰ
συστολῇ, αἰτ., κράτος κρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1471' ἀπόλ., ὁ αὐτ. ἐν
Πρ. 150, 404, Σοφ., κτλ.

2) γίνομαι κύριος, κτερόχος τινος,
τῶν ὁπλῶν Σοφ. Φιλ. 366, πρὸλ. 1059, 1161' μετ' αἰτ., βασι-
λεῖδα τιμὰν κρ., ἔχω, ἀσκῶ, Εὐρ. Ἰππ. 1282, πρὸλ. Αἰσχύλ. Ἰκ.
372. III. κρατύνειν βέλεα, χειρίζεσθαι ἢ ῥιπτειν αὐτὰ μετ'
ἰσχύος, Πινδ. Ο. 13. 135' κ. ἐνὶ χερσὶν ἔρετμα Ἀπολλ. Ἰδδ. Β.
332. IV. μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἀποδεικνύω ἀναντιρρήτως ὅτι ..,
Διογ. Α. 7. 83.

κραυγασμός, ο, κραυγή, Διφιλ. ἐν «Ἀποβάτη» 2. ἴδε Φρόνιχ. 337.

κραυγᾶσος, ὁ, δ κραυγάζων, «φωνακλᾶς», Λοβ. Φρόνιχ. 338, 430. κραυγαστής, οὗ, ὁ, ὡς τὸ ἄνωγε, δ κραυγάζων, «φωνακλᾶς», Δ. Β. 223, 31, ἐν λέξ. βαβυλων. ὁλ. ἀστρεία, Ἰσού. ἐν λέξ. μυκάδες.

κραυγαστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀγαπῶν νὰ κραυγάζῃ, «φωνακλᾶς», κραυγαστικούς, πλήκτας, προπετεῖς Ἰβρόκλ. παρᾶφρ. Πτολ. 230, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 575, κτλ. Ἐπίφρ. -κῶς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 485.

κραυγή, ἡ, (ἐκ √ΚΡΑΓ, κράζω) ὡς καὶ νῦν, τὸ κραυγάζειν, Λατ. clamo, τίς ἦδε κραυγῇ; Τηλεκλειδ. ἐν Ἀδῆλ. 9. κραυγὴν στήσαν, θείναι Εὐρ. 1510, 1529. ποιεῖν Σεν. Κύρ. 3. 1, 4. κ. γίγεται Λυσ. 136, 24. ἐν τῷ πληθ. Δίσχιν. 5. 27. κραυγὴ Καλλιόπης (ἀντὶ ποιήσεως) ὡς παράδειγμα ἐλλείψεως καλαιουσίας, μνημονεύμενον ἐκ τοῦ Διονυσ. τοῦ Χαλκοῦ ὑπὸ Ἀρίστ. ἐν τῇ Ρητ. 3. 2, 11.

κραυγῆς ἵππος, ὁ, ἵππος ποιοῦμενος ἐκ κραυγῆς, «ὁ ὑπὸ κραυγῆς καὶ φόβου ταρασσόμενος» Ἰσού.

κραυγῶς, οὗ, ὁ, «δυσκολόπουτος εἶδος» Ἰσού, ὅστις ἔχει καὶ «κραυγῶν» ποῖος ἐρίων, ἐνθα ἡ ἀλφραδηνική τάξις ἀπαιτεῖ κραυγῶν, ὄνας, ὅ.

κραῦρα, ἡ, (κραῦρος) πυρετός, χοιραδική τις νόσος τῶν χοίρων καὶ κτηνῶν, Σουῖδ., Φώτ.: οὕτω κραῦρος (ἀδύλου γένους) Ἀρίστ. π. τὰ 2. Ἰστ. 8. 23—ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα κραυρᾶω. — ὁ ἐστὶν ἐν τοῖς ἀνθρώποις πυρετός, τοῦτ' ἐστὶν ἐν τοῖς βασι τοῦ κραυρᾶν αὐτοῦ: ἐπὶ χοίρων, αὐτοῦ 8. 21, 2.— ὡσαύτως, νόσος μελισσῶν, Ἰσού.

κραυρόμαι, παθ., ἀποξηραίνομαι, γίνομαι κατάξηρος, Φίλων 2. 174, Δίων Κ. 66. 21.

κραῦρος, α, ὄν, ὡσαύτως -ος, -ον, Ἀρίστ. π. Ζ. Μορ. 2. 9, 13.— εὐθραυστός, εὐθρυπτός, «ευκολοτάκιστος», (κραῦρος) τὸ τελέως ἡνρόν, ὥστε καὶ πεπηγέναι δι' ἑλλειψί. τῆς ὑγρότητος Ἀρίστ. π. Γεν. κ. Φθορ. 2. 2, 6). Πλάτ. Τιμ. 60. ἀντίθετος τῷ γλισχρός καὶ μαλακός, Ἀρίστ. ἐν ἄνωγ. ἐπὶ φαγητοῦ, θερμότερον ἢ κραυρότερον ἢ μέσως ἔχον, (ὡς φαίνεται σημαίνει) ἔηρόν καὶ ψυχρόν, Εὐθύουλ. ἐν «Ἀμαθελᾶ» 1.

κραυρότης, ητος, ἡ, τὸ εὐθραυστόν, ἀντίθετος τῷ γλισχρότης, Θεόφρ. π. Φ. Ἰστ. 1. 5, 4.

κράω, = γράω, ἑδῶν, μόνον παρὰ Γραμμ. (οἱ τινες μνημονεύουσιν ἔκρως ἢ ἔγκρως ἐκ τοῦ Καλλιμ.) ὡς ῥίξαν τοῦ κράσσει, κρέας, Περύς εἰς Ἰλ. Τ. 8. σ. 117.

κρεάγρα, ἡ, (κρέας, ἀγρέω) περὶν ἢ λαβὴ δι' ἧς τὸ κρέας ἐλαφρύνεται ἐκ τῆς χύτρας, Ἀριστοφ. Ἰππ. 772 (ἐνθα ἴδε τὸν Σχόλ.), Σρ. 1155, Ἀνάκρ. ἐν «Κύθαρῳ» 1. καθόλου ἄγκιστρον δι' οὗ λαμβάνει τις καὶ σῦρι τι, ἀρπάγη, Λατ. harpago, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1002.

κρεάγρευτος, ὄν, ἀποσπῶν τὸ κρέας, τὴν σάρκα, κρεάγρευτους πέτρας, «τὰς σκληρὰς καὶ ἐν τῷ ἀπτεσθαι ἀραιρούσας κρέατα πέτρας» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 759. κοινῶς, κρεάγραπτος.

κρεαγρίδες, ἰδος, ἡ, = κρεάγρα, ὑποκορ. μόνον κατὰ τύπον, Ἀνθ. Π. 6. 306.

κρεάδιον ἢ κρεῖδιον [α], τὸ, ὑποκορ. τοῦ κρέας, τεμάχιον κρέατος, «ἕνα κομματάκι κρέας», Ἀριστοφ. Πλ. 227. κρεάδιόν τι φαῦλον ἢ ταριχίον Ἰκνισθδ. ἐν «Τῇ» 2, Σεν. Κύρ. 1. 4. ἐν τῷ πληθ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 507, Ἀλέξ. ἐν «Κρατεῦ» 1. 15.

κρεᾶ-δοσία, κρεᾶ-δοσία, τύποι ἰσοδυναμοῦν τοῖς κρεοδ-, Σουλ. Ἐπιγραφ. 1025. 49, 2906.

κρεᾶνωμεῖω: μέλλ. -ῆται. πρῶμ. κεκρεανόμηνκα Ἰσαῖ. 78. 17.— διανέμω κρέας, μοιράζω τὸ κρέας τοῦ θύματος εἰς τοὺς κεκλημένους, ἐν ἄνωγ., Δουκ. Προμ. 20. καθόλου, διμοιράζω, διαχωρίζω, κατὰκόπτω εἰς τεμάχια, Διοδ. Ἐκλογ. 602. 66, Δουκ. Προμ. 20.— Μέσ., διανέμωμαι μετ' ἄλλων, μοιράζομαι, αἱ δὲ ἀλλοι τὰ περισσὰ κρεᾶνωμένοτο γυναῖκες Θεόφρ. 26. 24, Σώπατ. παρ' Ἀθην. 702B. Περὶ τοῦ κρεᾶνω, ἴδε τὸ ἐπὶ μ.

κρεᾶνωμεῖα, ἡ, διανομή κρέων, Λατ. visceratio, Θεοφύλ. Ἰστ. 238, Ἐπιγραφ. Ἀττ. ἐν τῷ Ussing σ. 47, Δουκ. Προμ. 5, Ἀθην. 532D, κτλ.: ἐφαρμόζοντες τοὺς τύπους κρεᾶνωμεῖα, ἀπανεῖ παρὰ Πλούτ. Δ. 34 καὶ Κλήμ. Ἀλ. καὶ κρεῖνωμεῖω παρὰ Κυρίλ. ἴδε Πάρος. Προμ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. π. 8.

κρεᾶ-νόμος, ὁ, (νέμω) ὁ διανέμων τὸ κρέας τῶν θυμάτων, Εὐρ. Κύκλ. 245.— ὡς ἐπὶ μ., ὁ σπαράττων, τέκνων Λυκόφρ. 203, πρὸλ. 762.

κρέας, τὸ, Δωρ. κρής, (δίδε) Ἐπικ. κρέας Ἀναν. παρ' Ἀθην. 282B. Ἀττ. γεν. κρέως Σοφ. Ἀποσπ. 650a, Ἀριστοφ. Βάτρ. 193.— πληθ., κρέα. Ἀττ. γεν. κρεῶν Ὁδ. Ο. 98, Ἰβρόδ. 1. 73, Ἀττ., ἄλλα παρ' Ὁμ. ἀλλὰ καὶ Ἐπικ. κρεῖων κρεῶν Ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 130. ὅτε κρέας Ἰλ. Μ. 311, κρέσσει Χέρμης παρ' Ἰβρόδ. 1. 47.— Ὁ Ἰσού. μνημονεύει καὶ πληθ. κρέατα. [κρέα. παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς Εἰμὼλ. εἰς Ἀχ. 1049. ὅθεν καὶ ἡ ἐκθ' ψις κρέ. Ὁδ. Γ. 65, 470, Ἀριστοφ. Θεσμ. 558.— ἀλλὰ κρέα

(εἰ ἡ γραφή γνησία) Ἀνεψ. ἐν «Ἀκαστρί» 1, 1, ἐνθα νῦν γράφεται κρέας]. Ὡς καὶ νῦν, κρέας, τεμάχιον σαρκός, Ὁδ. Θ. 477, κτλ., πρὸλ. Ἀριστοφ. Πλ. 1137. ἀρνείον κρ. Φερεικ. ἐν «Δουλιχιδᾶσκάμ» 1, 4. ἐρίφειον Ἀνεψ. ἐν «Φιλώτιδῃ» 1. 6. τρία κρέα ἢ καὶ πλεῖα Σεν. Κύρ. 2. 2, 2. τέτταρα κρέα.. μικρά Ἀνεψ. ἐν «Οἰνομῶν» 1, 3. ἀλλ' ἐν τῷ πληθ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν περιληπτικῇ σημασίᾳ, κρέας μεμαγειρευμένον, παρσκευασμένον, ἔδεσσις ἐκ κρέατος, Ὁμ., κτλ.: κρέα ἐφ' ὃ Ἰβρόδ. 3. 23. κρέα ἀνάδραστα, ὠπτημένα Ἀριστοφ. Βάτρ. 553, Πλ. 804. κρ. ὀρνίθεια Νερ. 339. βούων Εἰρ. 1280. βόεια Πλάτ. Πτολ. 338C. θαῖτα παιδεῖων κρεῶν Δίσχλ. εἰς Ἀγ. 1242, 1593.

2) σῆμα ἐντεῦθεν, ἄνθρωποι, Σοφ. Ἀποσπ. 650a (ἐκ σατυρικοῦ ἐδάμματος) καὶ οὕτως ἐν κωμ. προσφωνήσεσιν, ὡς τὸ κεφαλῇ, ὡς δεξιότατον κρέας Ἀριστοφ. Ἰππ. 421, πρὸλ. 457. παροιμ., λαγὼς τὸν περὶ κρεῶν [δρόμον] τρέχει, νὰ σώσῃ τὸ τσιτσίτου ἢ αὐτὸ περὶ του, Παροιμιογρ., πρὸλ. Πλούτ. 2. 1087. καὶ οὕτω πινθ. ἐρμηνεύον τὸ ἐν Ἀριστοφ. Βάτρ. 191, τὸν περὶ κρεῶν νεναυμάχηκε, ἀλλ' ἴδε Σχόλ. (Ἐκ τῶν εἰς εὐτύπων γεν. πληθ., κρεῖων, κρεῖων, κτλ. πρὸλ. πρὸς τὸ Μανσκρ. κρεῖf. πρὸλ. Λατ. cern. Ἀρχ. Στανδιν. ἱερ., Ἀγγλο-Σαξον. ἱερων, Ἀρχ. Γερμ. ἱεροδ (πρωμαλ.) κρεγμάς, δ, (κρέω), ὁ ἦχος ἐγγύρουν γράντων, Ἐπίλ. 75 Διηρ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 909, πρὸλ. Πλούτ. Δ. 63.

κρεηδόκος οὖν κρευδόκος, Ἀνθ. Π. 6. 101.

κρεῖφάγειν φάγια, -φάγος, Ἰων. ἀντὶ κρεῖφας, Ἰππ. κρεῖφάκος, ὄν, περιέχων, περιλαμβάνων, δεχόμενος κρέατα,

Ἀνθ. Π. 6. 306. πρὸλ. κρεηδόκος.

κρεῖων, οὗ, (κρέας) τράπεζα μαγειρική, ἐρ' ἡς παρσκευάζοντο τὰ κρέατα, Πλ. 1. 206. οὕχ, ὡς τινες ἐρμηνεύουσιν, ἀγγεῖον, χύτρα κρέατος. Ἡ Ἰσού. ἔχει Ἰων. τύπον κρήτων, καὶ ἐρμηνεύει: ἀκρωθίχην, ἐπίσκοπον, κρεοδόχον λέθηται.

III. ἴδε ἐν λέξ. κρήτων. II. παρ' Εὐφωρ 133, κρέας.

κρέας, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. κρέας III, IV.

κρεῖουσα, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. κρεῖων.

κρέω-φάγος, ο, κρεοφάγος, παρκαθός, Νικ. Θ. 80. ἴσως ἡμαρτημέν. ἀντὶ κρεοφάγος (ὡς κρέας ἀντὶ κρέας, ἴδε κρέας).

κρεῖστος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ κρέας, τεμάχιον κρέατος, τριωδόλου κρεῖστος ἀστεινὸν πάνυ ὕειον Ἀλέξ. ἐν «Πονήρῳ» 4.

κρεῖσσινεύω, κρεῖστων εἶμι, εἶμαι ὑπέρτερος, καλλίτερος, Ἰβρόδ. Ἐπιμ. 66, Τζέτζ.

κρεῖσσά-τεκνος, ὄν, ἀγαπητότερος τῶν τέκνων, κρεῖσσο-τέκνων ὁμμάτων ἀμρίβ. λέξ. παρ' Δίσχλ. ἐν Θήβ. 784. ἡ τοῦ Ἐρμάνου διήλθωαι κυρσούτων ἀντὶ κρεῖσσοτέκνων δὲν φαίνεται ἐπιτυχής.

κρεῖσσις, = κρεῖσσινεύω, Ἐρμ. Μίγ. 290. 22, Εὐστ. 64. 15.

κρεῖσσιν, ὄν, γεν. ονος, ὡς αἰέποτε παρ' Ἐπικ. καὶ Ἀρχαίος Ἀττ. παρὰ μεταγεν. Ἀττ. κρεῖσσιον παρὰ μεταγεν. ἰωσι κρεῖσσιν, ὡς καὶ παρὰ Πινδ. Δωρ. κάρμιον.— συγκρ. τοῦ κρεῖσσις (ἴδε κρεῖσσις), ἰσχυρότερος, δυνατότερος, μάλιστα ἐν μάχῃ, κρ. βασιλεύς, ὅτε χύσεται ἀνδρὶ χέρη Ἰλ. Δ. 80. κρεῖσσο-σιν ἴφι μάχσθαι φ. 486. Δίδε κρ. νόος ἡτέρε ἀνδρῶν II. 688. κρεῖσσιν κρεῖσσιν, βέλος Πινδ. Γ. 8 (7), 72, πρὸλ. Ἰβρόδ. 7. 172, κτλ.: κρεῖσσω χεῖρας Ἀντισθ. 128. 39, κτλ.: ἐντεῦθεν ὑπερισχύων, νικῶν, ὑπέρτερος, ἀνώτερος, ὀππότερος δὲ κε νίκησιν κρ. τε γέννηται Ἰλ. Γ. 71. κρ. ἀρετῇ τε βίῃ τε Ψ. 678.

2) ὡς πρὸς τὴν σημασίαν συχνά ὡς συγκριτικ. τοῦ ἀγαθός, καλλίτερος, οἱ κρεῖσσοι, οἱ ἀνώτεροι τινος, κυρίως κατὰ τὴν θέσιν ἢ τὸ ἔθνος, Πινδ. Ο. 10 (11), 47, Ν. 10. 136 (ἀλλ' ἀγαθός, οἱ ἰσχυρότεροι, δυνατότεροι, Εὐρ. Ὀρ. 710. Θουκ. 1. 8, κτλ.): κρεῖσσινος ὅσοι, ἐπὶ τῶν ὑπερέχοντων ὁδῶν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Ὀκεανόν, Δίσχλ. Ἰπρ. 902, πρὸλ. Ἀποσπ. 7. ὁ κρ. Ζεὺς ὁ αὐτ., ἐν Ἀγ. 60. οὕτω, τὰ κρεῖσσω Εὐρ. Ἰων. 973. τὸ κρ. Πλάτ. Σοφιστ. 216B. Ἀνών. παρὰ Σουῖδ.— τὰ κρεῖσσοινα, τὰ πλεονεκτικώματα, τὰ ὑπάρχοντα ἡμῖν κρεῖσσοινα καταπροδόναι Θουκ. 4. 10.

3) μετ' ἀπαρ., οὕτως ἐμῆτο κρεῖσσω ἢ κ' ἐθελῶ δοῖναι τε καὶ ἀρνήσασθαι (τόξον), οὐδὲς ἔχει μεγαλειότητα δικαιοῦμαι ἰμοῦ νῆ., Ὁδ. Φ. 345. οὐκ ἄλλος κρ. παραμυθεῖσθαι Πλάτ. Πολιτ. 268B.— κρεῖσσόν ἐστι, μετ' ἀπαρ., εἶναι καλλίτερον νῆ., κρ. γὰρ ἐστὶν εἰσάπαξ θανεῖν ἢ.. πάσχειν κακῶς Δίσχλ. εἰς Ἀγ. 750, πρὸλ. Ἰπρ. 624, Ἰβρόδ. 3. 52, κτλ.: τὸ μὴ εἶναι κρ. ἢ τὸ εἶναι κακῶς Σοφ. Ἀποσπ. 436. ἀλλ' ὡσαύτως, κρεῖσσω ἐμῇ, μετὰ μετοχ. ὡς, κρ. γὰρ ἦσθα μὴ ἐμῇ ὡν ἡ τῶν τυφλῶν Σοφ. Ο. Τ. 1368, πρὸλ. Λοβ. Δ. 622 (636) κρ. ἦν ὁ ἀγών μὴ γεγενημένος Δίσχλ. 27. 16.

II. ἀνώτερος, ὑπερέχων, ὑπὲρ ἄλλων, ὅπως κρεῖσσιν ἐκπληρόμας Δίσχλ. εἰς Ἀγ. 1376. ἐπὶ κακῶν πράξεων, κρεῖσσιν ἀγχοῦνης, ἀπὸ μαγαλειότητας τιμωρίας ἢ τοῦ δι' ἀγχοῦνης θανάτου, Σοφ. Ο. Τ. 1374. κρεῖσσιν ὁδομα δεργμάτων ἢ ὥστε προσδεῖσθαι Εὐρ. Ἰππ. 1217. θαύματα Βάχ. 607. κρεῖσσιν ἡ λείπει τομμήματα Ἰκλ. 844. κρ. ἡ λόγοςιν (ἐνν. εἰπεῖν) 1. Ὑ. 837. ἀναρχία κρ. πυρός Ἰκλ. 608. πράγμα ἐλπίδος κρ. γεγεννημένον, χειρότερον παρ' ὅσον ἡνούντο τις νὰ περιμένῃ, Θουκ. 2. 64. κρεῖσσιν λόγου τὸ

γραφὴ αὕτη δὲν ἀριόζει πρὸς τὸ *crox nullus*, ἀν καὶ ἡ γραφή αὐτοῦ ἀναπαυρῶνται πρὸς τὸ ὄνομα (ὅπερ ὡς τὸ κρέω εἶναι κατ' ὄνομασιν), ὁ δὲ Snudenall ἐπιμένει ὅτι εἶναι αὐτὸ τοῦτο· ἕτεροι νομίζουσιν ὅτι εἶναι τὸ πτηνὸν *tringa rugosa*. Ἐθεωρεῖτο δὲ δυσωδίωνιστον εἶς τοὺς νεογυμφοὺς, Εὐροβίων 4· ὁπλὼν ἡ Ἑλένη καλεῖται δυσάρπαγος κρέε, Λυκόβρ. 513. 2) μεταφορικῶς, κομπορρήμων, ἀλαζών, Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 118. II. τάσσεσθαι δὲ καὶ ἐπὶ τριχόσ, Ἡσύχ., Σουίδ., Εὐστ. 1528. 18· δ Εὐστ. μνημονεύει καὶ αἰσίου κρέαν. εἰς δὲ νομαστ. ἡ κρέα.

κρεοβορέω, ἐσθίου κρέας, κρεοβόρῳ, Βαρδῆσαν. παρ' Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 274B.—ὡσαύτως κρεοβορέω, ἡ κρεοβόρα, Ἐκκλ. Ἰδε ἐν κρεω-.

κρεο-βόρος, οὐ, τρεφόμενος διὰ κρέατος, κρεοβόρος, Δίσχυλ. Ἰκτ. 287, ἐκ διωρῶσεως ἐν τῇ τοῦ Butler ἐκδόσει ἀντὶ κρεο-βροτος.—παρὰ Νικήτ. κρεοβόρ, ἴδε κρεω-.

κρεο-βούτης, οὐ, ὁ κόπτων καὶ μοιράζων τὸ κρέας ἐν δημο-σίοις ἐνώχλοις, Δατ. (dispensator), Πλουτ. Δύσανδ. 23, Ἀγασθ. 8, Πολυδ. 5', 34, Ζ'. 25.—ὁ κρ. κρεοβούτης ἀρχὴ Πολυδ. 5', 34.—ἐντεῦθεν κρεοβούτις, μοιράζων κρέας, Ζωναρ. 1258· καὶ κρεο-δασία, ἡ, δίκαιον τὸ κρέατος, Δατ. visceratio, Δημήτρ. Σκλήρ. παρ' Ἀθην. 425C, Πλουτ. 2. 643A, Ζωναρ. 1253.—Πάντες οὗτοι οἱ τύποι συγγένειαν φέρουσι ἡμαρτημένους κρεω-. ἴδε ἐν κρεω-.

κρεο-βείρω, ἡ, (βείρω) μάχαιρα πρὸς ἐκδορῶν, Πολυδ. Ζ'. 25· ἄλλ. κρεοβόρ-.

κρεοδοσία, ἡ, = κρεοδασία, Ζωναρ. 1253, διὰ γρ. ἐν Πλουτ. Δημήτρ. II.—κρεοδοσία, Ζωναρ. 1258· ἐκ τοῦ κρεοδό-σης, οὐ, ὁ, = κρεοδότης, Σουίδ., γραφόμενον κρεοδότης, ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 4485. ἴδε ἐν λέξ. κρεω-.

κρεο-δύχος, οὐ, = κρεοδόχος, Σουλ. Ἰλ. I. 200, Ἡσύχ. ἐν λέξ. κρήνην, Εὐστ. Μέγ. 530. 57· ἴδε κρεω-.

κρεοθήκη, ἡ τόπος πρὸς ἐναπόθεσιν κρέατος, Ἡσύχ. ἐν λέξ. κρήνην· ἴδε ἐν λέξ. κρεω-.

κρεο-υάκκιδος, ὁ, ἔσθια ἐν κρέατος λίπους καὶ αἵματος, Ἀθην. 381D.

κρηνοκοπέω, κόπτω εἰς τεμάχια τὰ κρέατα, κρηνοκῶ, κρ. δυ-στήνων μέλη Δίσχυλ. Πέρσ. 407· μέλη ἔκτων Εὐρ. Κύκλ. 359· ἴδε ἐν λέξ. κρεω-.

κρεο-κόπος, οὐ, ὁ κατακόπων τὸ κρέας, Γλωσσ. κρεο-κόπος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ πωλὼν κρέας, Μάχων παρ' Ἀθην. 580C· πρὸς Ἀνθ. II. 11. 212, Θεοφρ. Χαρακτ. 9.—ὅθεν κρεο-πώλω, πωλὼν κρέας, εἶμαι κρεοπώλης, Πολυδ. 5', 33, Ζ'. 25.—κρεοπωλικός, ὁ, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμύζων εἰς κρεοπωλὴν, τρά-πεζα Πλουτ. 2. 643A· ὅλη κρεοπωλικὴ ἀγορά, ἐνθα τὰ κρεοπω-λεῖα, Ἡσύχ.—κρεοπωλίων (διὰ γρ. κρεοπωλεῖων), τὸ, ἐργαστήριον κρεοπωλοῦ, Διόδ. 12, 24. Πλουτ. 2. 277E, Ἀρτεμίδ. 5. 5, Πολυδ. Ζ'. 25.—Ἀπαντες οὗτοι οἱ τύποι συγγένειαν ἡμαρτημέ-νους φέρουσι διὰ τοῦ κρεω-. ἴδε ἐν λέξ. κρεω-.

κρεοσπέντων, ἡμαρτημένη γραφ. ἐν Πλουτ. 2. 995C, ἐνθα ἔε εἰσάσας κατασπέν-.

κρεο-σπέντης, ἡ, σπέντης ζυγαριᾶ τοῦ κρέατος, Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 633—ἴδε κρεω-.

κρεο-τυμέω, = κρηνοκοπέω, Τζέτζ. Ἰστ. 13. 420.—ἴδε ἐν λέξ. κρεω-.

κρεοσυγέω, κατακόπτω κρέας ὡς ὁ κρεοσυγός, κατακόπτω, Λουκ. π. τῆς Συρ. Θεοῦ 55, Διογ. Λ. 9. 108.—Παθ., Φίλων 2. 544, Δίων Κ. 75, 7.

κρεοσυγῆδόν, ὡς κρεοσυγός, εἰς τεμάχια, τοὺς ἀνδρας κρ. διασπᾶν Ἡρόδ. 3. 13.

κρεοσυγία, ἡ, τὸ κρεοσυγεῖν, τὸ κόψιμον εἰς κομμάτια, ἡ Πέλο-πος κρεοσυγία Λουκ. περὶ Ὀρχίς. 54.

κρεοσυγικός, ὁ, ἀνήκων ἢ ἀρμύζων εἰς κρεοσυγὸν ἢ εἰς τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ, Γλωσσ.

κρεοσυγός, ὁν, (ἐργον) ὁ ἐργαζόμενος ἀπὸ κόπτων σάρκας· κρεοσυγὸν ἡμῶν, ἡμέρα σφαγῆς θυμάτων καὶ εὐωχίας ἡμέρα καὶ ἡ μετὰ τὴν σφαγὴν διεγέμοντο κρέατα, Δίσχυλ. εἰς Ἀγ. 1592· πρὸς βουθύτοις ἐν ἡμισίον Χοηρ. 261.—ὡς οὐσιασ., κρεοσυγός, ὁ, ὁ κόπτων κρέας, κρεοπώλης, Πολυδ. Ζ'. 25.

κρεοφάγῳ, Ἰων. κρηφ-, ἐσθίου κρέας, Ἰππ. 339, 36 (ἐν τῇ Ἰων. τύπῳ κρηφ-).—Παθ., ἐπὶ τοῦ κρέατος τῶν, ἐσθίσουμαι ἄλλῃ, ἡμέρα κρεοφαγουμένη, ἡ ἐσχάτη ἡμέρα τῆς ἀποκρεω, Ἐκκλ.—ἴδε ἐν λέξ. κρεω-.

κρεοφάγος, Ἰων. κρηφ-, ἡ, τὸ ἐσθίειν κρέας, Ἰππ. π. Διατ. Ὁε. 389, κ. ἄλλ., Διόδ. 3. 31· κρ. τῶν θηρίων Στράβ. 771.—ἴδε ἐν κρεω-.

κρεοφάγος, οὐ, ὁ ἐσθίων κρέας, σαρκοβόρος, Ἡρόδ. 4. 186, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 7, κτλ.—κρ. ἡμέρα, ἡ πρώτη ἡμέρα μετὰ θηοτήτων, Ἐκκλ.—ἴδε ἐν λέξ. κρεω-.

κρεοφάγος, οὐ, φέρων ἢ ἔχων κρέας, Ἐκκλ.—ἴδε ἐν λ. κρεω-.

κρεοφάγος, ὁ, = κρηνοκοπέω, Πλουτ. 131. 8.

κρημνιστός, ὁ, ὁ κρημνιστός, Ἰππ. 339, 36 (ἐν τῇ Ἰων. τύπῳ κρημν-).—Παθ., κρημνιστός, εἶμαι κρημοκός, κρη-μακί, Εὐρ. Ἰλ. 1217· αἰσχροῦ ἐν τῇ αἰρί, ὑπὲρ δ' ἐμῶν κρημνισμένῳ νεφέλῃ Δίσχυλ. Θόδ. 229. Πρὶς δὲ, κατα-κρημνιστός.

κρημνιστός, ὡς καὶ νῦν, ἔπιπτον κατὰ κελεύς, κοιν. κρημνιστός, Ἐκκλ. (B) Μακκ. 5', 10· μετὰ, κρ. ἐαυτὸν εἰς ἀτάκτους ἰσο-νάς Πλουτ. 2. 5A.

κρημνιστός, εἰς, ἡ, τὸ κατακρημνιστός, Σουλ. εἰς Θεοφ. 7. 45.

κρημνιστός, ὁ, = κρημνιστός, Πλουτ. 131. 8.

κρημνιστός, ὁ, ὁ κρημνιστός, Ἰππ. 339, 36 (ἐν τῇ Ἰων. τύπῳ κρημν-).—Παθ., κρημνιστός, εἶμαι κρημοκός, κρη-μακί, Εὐρ. Ἰλ. 1217· αἰσχροῦ ἐν τῇ αἰρί, ὑπὲρ δ' ἐμῶν κρημνισμένῳ νεφέλῃ Δίσχυλ. Θόδ. 229. Πρὶς δὲ, κατα-κρημνιστός.

Ἰν τοῖς Ἀντιγράφοις. τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ κρέας φέρονται ἐνίοτε ἐν τῷ κρεω- (ὡς κρεω- ἐκ τοῦ κρέας), ἄλλοτε δὲ διὰ τοῦ κρεω-.

II. πρώτη εἶναι ἡ μένη ὁρῆ γραφὴ παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγρα-φεύται, καὶ ἡ παρατηρεῖ ὁ Πέρσ. ἐν τῷ προοίμ. τῆς Εὐρ. Ἰκτ. σ. 8· αἰὶδ τὴν δευτέραν φαίνεται ὅτι ἀπεδείξαντο ὡς μεταγεν. συγγραφῆς· ἴδε ἐπὶ πᾶσι Λοβ. Φύων. 692 κέξ, Ὁλίγα τινὰ σύνθετα φέρονται διὰ τοῦ κρεω-· κρηφ- ἠπὸθεν ἐν Λυκόβρ. 660 (ἐνθα πολλοὶ Ἀντιγράφοι ἔχουσι κρεαφάγω), διωρῶσεως κρεαφάγω ἀντὶ κρεωφάγω· πρὸς κρεα-δουτέω, κρεα-δουσία, κρεα-νομία.

κρεώδης, εἰς, (εἰδός) ὁμοίος πρὸς κρέας, κρεατώδης, σαρκο-δής, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1, 9, 2, 8, 3, 6· ὁμοίη κρ. Ἀθην. 62A· τὰ κρεώδη, ἅπαντα τὰ κρεατώδη, Γαλην. C. 600.

κρέων, οὐτος, = τῷ Ὀμηρικῷ κρέων (δὲ ἴδε).

κρέων, γεν. πληθ. τοῦ κρέας. Ὁδ. O. 98.

κρηνοκοπέω, -νομίζω, ἴδε ἐν λέξ. κρηνοκοπέω.

κρηνοκοπία, κρηνοκοπία, κτλ., ἴδε ἐν λέξ. κρη-.

κρηνοκοπία, οὐ, καλὸς, ὠφέλιμος ἢ εὐεργετικός, ἀπὸ παρ' Ὀμήρ. οὐ πῶποτε μοι τὸ κρηνοκοπία εἶπας Ἰλ. A. 106· ἄλλοι μὲν οὖν ὅθεν κρηνοκοπία Ἀνθ. II. 7. 281· οὐδὲ γουνάτων πόδας κρηνοκοπία, καὶ ὁν συμπτωμα, Ἰππ. Κωκκ. Προγ. 121· ποτὶ οὐδὲν κρ. σαρ-λάζοντες Δύσις Πυθαγ. παρὰ Γαλην. σ. 737.—ὁ κρηνοκοπία, 20. 14, εἴτε ἐπὶ τῆς εἴτε καὶ παρὰ τὸν Ὀμήρ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀληθοῦς, πραγματικῆς, εἰπατέ μοι τὸ κρηνοκοπία οὕτως, ὡς Ἐπίρρ. τῇ ἀληθείᾳ, εἰληκτικῶς, τοσοῦτος μοι τὸ κρ. Ἀνθ. II. 5. 58.

2) ἐπὶ προαίτιον, ἀγνή, χρη-στός, χρηστός, ὠφέλιμος, οὐκ ἐπίσταται, οὐδὲ κρηνοκοπία εἰς ὁ-σκαλοῖ ἐπὶ Πλάτ. Ἀλκ. I. 111E· εἰ δ' ἐστὶ κρηνοκοπία καὶ παρὰ χρηστῷ Θεοκρ. Ἐπιγρ. 21· παρ' οἷον κρηνοκοπία Ἀνθ. II. 7. 355.—Ἐπίρρ. κρηνοκοπία Περικυδὼν παρὰ Στράβ. 188. 39 (οὐδὲν εἶναι γνωστὸν περὶ τῆς παραγωγῆς τῆς ἀρχαίας ταύτης λέξ. ἴδε Bulfinch. Δεξίλ. ἐν λέξ.)

κρηνοκοπία-κομῶς, οὐ, ἔχων τὴν κῆμιν κεκοσμημένην κρηνο-κοπία, φορῶν τὸ κρηνοκοπία, Ἐπιστ. Δύσανδ. 12. 13.

κρηνοκοπία, ὡς κρηνοκοπία, τὸ, (κράς ἡ κόρα, δέω) κεκοσμη-σμός, γυναικεῖον κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, καλύπτων οὐ μόνον τὴν κε-φαλὴν ἀλλὰ καὶ κατακλύμενον ἐκαστὸν μέρους τοῦ σώματος, ὡς ἡ ἡδύνατο κατὰ βούλησιν νὰ συγκαλύψῃ καὶ ὅλον τὸ πρὸς ὅσον αὐτῇ τῆς Ἀνδρομέδης, Ἰλ. X. 470· ἐπὶ τῆς Περσ. κρηνοκοπία 2'· 20· περθε καλύψατο διὰ θεῶν Ε. 184· ἐπὶ τῆς Ἡγνέλης, ἐν τῇ πληθ., ἄντα παρειῶν σαρμένη λιπαρὰ κρηνοκοπία Ἰλ. A. 334, II. 416, κτλ. ὥστε ἐφύρουν αὐτὸ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὕψος εἰς τὴν γυναῖκα, ἀλλ' ἐν Ὁδ. Ζ. 100, καὶ αἱ ἑμῶν τῆς Νουμίας·—ἐν Ὁδ. E. 346, ἡ θεὰ Ἰνὸς κρέχει τὴν αὐτῆς κρηνοκοπία ἐν τῇ Ὁδύσειᾳ ὅπως τὸν σώμα ἀπὸ πειγμῶν. II. μετὰρ. εἰς τὴν πληθ., αἱ ἐπὶ τῆς αἰ ἐπιστρέφουσιν τὰ τελεῖα πόλεως τῆς, Τροίης ἱερὰ κρηνοκοπία Ἰλ. II. 110, Ὁδ. N. 388 πρὸς. Ἰμ. Ὁμ. εἰς Δίμ. 151· πολλῶν κρηνοκοπία λυτοῖς Ἐκκλ. Ἀσπασ. 20 [27], 6, Blass· πέτρινα κρ. Εὐρ. Τρω. 508· ὡσαύτως ἐν τῇ ἐνίκῳ, Θόδ. κρηνοκοπία Ἡσύχ. Ἀσπ. Ἰπρ. 105. 2) οὐδὲ πῶμα, τὸ ἐπικάλυμμα οἴνου ἁγίου, Ὁδ. I. 392.

κρηνοκοπία, κρηνοκοπία, ἴδε ἐν λέξ. κρηνοκοπία.

κρηνοκοπία, Ἐπίρρ. ἴδε ἐν λέξ. κρέας II.

κρηνοκοπία, ὁ, ἡ κρηνοκοπία, τὸ, εἶδος μαθήρου ἢ κρηνοκοπία· ἐπὶ κρηνοκοπία παρὰ τὴν ὁλκασσαν, Ἰππ. 361. 56, 572. 42, κτλ. Ὁ τύπος, τὸ γένος καὶ ὁ τοιαύτος εἶναι ἀπαιτα ἀπαιτα· κρηνοκοπία φέρεται παρ' Ἀρκαδ. 58.—Κατὰ τὸν Διον. 2. 17, κρηνοκοπία, τὸ, καὶ δὲ κρηνοκοπία, βαμνοειδὲς εἶναι βοῦς ἄνιον, ἀμύμα-φίς, περὶ πῆχυν τὸ ὕψος, φυόμενον ἐν περὶ ὁδοῦ καὶ παρακλάσ-σιν ἐπὶ τοῖς, φύλλοις περιπλεῖν λεπτοῦ καὶ ὑπολειπόμενος κτλ.

κρηνοκοπία, τὸ, Ἰων. ἀντὶ κρέων, εἶδος νυμφικῶν πλακωνίου, Φιλέτ. παρ' Ἀθην. 615D.

κρηνοκοπία, = κρηνοκοπία, Διογ. Λ. 6. 60 πρὸς. κατακρηνοκοπία.

κρηνοκοπία-γορέω, (κρηνοκοπία) ὡς τὸ κρηνοκοπία, μεταχειρί-ζομαι ἐν τῇ διμῆτι λέξεις ἀποκρηνοκοπία, κατακρηνοκοπία, μεγάλας ἰ-γους, Τζέτζ. εἰς Ἰστορ. σ. 10 Guisard· πρὸς. κρηνοκοπία, κρη-μοκοπία.

κρηνοκοπία, = κρηνοκοπία, κρηνοκοπία, ἀγνή, οὐ ποτὲ .. καὶ κρηνοκοπία Πινδ. II. 4. 42· κρηνοκοπία (προστακτικὴ) ἐαυτὴν ἔε .. ἀντηρῶς Εὐρ. ἐν Ἀδῆλ. 150· τοῦτο δὲ ἐκρήμνη (παρακτακ.) Ἀππ. Μέρβ. 97.—Παθ., κρηνοκοπία, εἶμαι κρημοκοπία, κρη-μακί, Εὐρ. Ἰλ. 1217· αἰσχροῦ ἐν τῇ αἰρί, ὑπὲρ δ' ἐμῶν κρηνοκοπία κρηνοκοπία νεφέλῃ Δίσχυλ. Θόδ. 229. Πρὶς δὲ, κατα-κρηνοκοπία.

κρηνοκοπία, ὡς καὶ νῦν, ἔπιπτον κατὰ κελεύς, κοιν. κρηνοκοπία, Ἐκκλ. (B) Μακκ. 5', 10· μετὰ, κρ. ἐαυτὸν εἰς ἀτάκτους ἰσο-νάς Πλουτ. 2. 5A.

κρηνοκοπία, εἰς, ἡ, τὸ κατακρηνοκοπία, Σουλ. εἰς Θεοφ. 7. 45.

κρηνοκοπία, ὁ, = κρηνοκοπία, Πλουτ. 131. 8.

κρηνοκοπία, ὁ, ὁ κρηνοκοπία, Ἰππ. 339, 36 (ἐν τῇ Ἰων. τύπῳ κρημν-).—Παθ., κρηνοκοπία, εἶμαι κρημοκοπία, κρη-μακί, Εὐρ. Ἰλ. 1217· αἰσχροῦ ἐν τῇ αἰρί, ὑπὲρ δ' ἐμῶν κρηνοκοπία κρηνοκοπία νεφέλῃ Δίσχυλ. Θόδ. 229. Πρὶς δὲ, κατα-κρηνοκοπία.

κρηνοκοπία, ὡς καὶ νῦν, ἔπιπτον κατὰ κελεύς, κοιν. κρηνοκοπία, Ἐκκλ. (B) Μακκ. 5', 10· μετὰ, κρ. ἐαυτὸν εἰς ἀτάκτους ἰσο-νάς Πλουτ. 2. 5A.

κρηνοκοπία, εἰς, ἡ, τὸ κατακρηνοκοπία, Σουλ. εἰς Θεοφ. 7. 45.

κρηνοκοπία, ὁ, = κρηνοκοπία, Πλουτ. 131. 8.

κρηνοκοπία, ὁ, ὁ κρηνοκοπία, Ἰππ. 339, 36 (ἐν τῇ Ἰων. τύπῳ κρημν-).—Παθ., κρηνοκοπία, εἶμαι κρημοκοπία, κρη-μακί, Εὐρ. Ἰλ. 1217· αἰσχροῦ ἐν τῇ αἰρί, ὑπὲρ δ' ἐμῶν κρηνοκοπία κρηνοκοπία νεφέλῃ Δίσχυλ. Θόδ. 229. Πρὶς δὲ, κατα-κρηνοκοπία.

κρηνοκοπία, ὡς καὶ νῦν, ἔπιπτον κατὰ κελεύς, κοιν. κρηνοκοπία, Ἐκκλ. (B) Μακκ. 5', 10· μετὰ, κρ. ἐαυτὸν εἰς ἀτάκτους ἰσο-νάς Πλουτ. 2. 5A.

κρηνοκοπία, εἰς, ἡ, τὸ κατακρηνοκοπία, Σουλ. εἰς Θεοφ. 7. 45.

κρηνοκοπία, ὁ, = κρηνοκοπία, Πλουτ. 131. 8.

κρηνοκοπία, ὁ, ὁ κρηνοκοπία, Ἰππ. 339, 36 (ἐν τῇ Ἰων. τύπῳ κρημν-).—Παθ., κρηνοκοπία, εἶμαι κρημοκοπία, κρη-μακί, Εὐρ. Ἰλ. 1217· αἰσχροῦ ἐν τῇ αἰρί, ὑπὲρ δ' ἐμῶν κρηνοκοπία κρηνοκοπία νεφέλῃ Δίσχυλ. Θόδ. 229. Πρὶς δὲ, κατα-κρηνοκοπία.

κρημνο-βάτης. ου. δ, δ περιπατῶν ἐπάνω εἰς κρημνούς, Πάν. Ἀνθ. Π. 9. 142, πρβλ. Πολύβ. 4. 3, 29 — Θηλ. κρημνοβάτης. εἶδος, Τζέτζ. 'Ιλ. Η. 842. 2) σχοινοβάτης, Πισύχ.

II, δ μεταχειριζόμενος ἀπὸ κρημνα ῥήματα, κομπορρήμων, κρημνοβάτης ἐπὶ τῶν Ἱερῶν. Ναξ. Ποιήμ. 10, 80.

κρημνο-γράφος, δ, κομπώδης, ἀλαζονικός, ἐκ τῶν Προκλικῶν κρημνογράφων ῥημάτων Τζέτζ. εἰς 'Ἰσιόδ. σ. 9, 'Εκδ. Gaisf. κρημνόθεν, 'Επίρρ. ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ κρημνοῦ, 'Ορφ. Ἀργ. 995. κρημνο-κοπέω, = κρημνυγορέω, Φώτ. = κρημνοκοπεῖν, κομπάζειν, ἀλαζονεύεσθαι, μεγάλας λέξεις ποιεῖν. Σουΐδ.

κρημνο-πορεύς, ὅν, δ μεταχειριζόμενος λέξεις ὑψηλὰς καὶ μεγάλας, δ μεγάλας λέξεις ποιῶν, ἐπὶ τοῦ Αἰσχύλου, 'Αριστοφ. Νεφ. 1367. οὕτω, κρημνούς ἐρεῖδιον ἢ αὐτ. ἐν 'Ἰππ. 628.

κρημνός, ὁ, (κρεμάννυμι) ὡς καὶ νῦν, παρ' 'Ομ. (ἐν 'Ιλ.), συγγ. ἐπὶ τῆς ἀνωφερῆς ἢ ἀποτόμου ὄχθης ποταμοῦ, ἢ ἄκρας χαλκώματος, Μ. 54., Φ. 175, 234, 244. οὕτω παρὰ Πινδ. Ο. 3. 39, 'Αποσπ. 215. ἀκολούθως, ἀπὸ κρημνοῦ καὶ προέχον βράχος, ἀπαραῶς πέτρα (πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργίλου scarpulis pendulis), ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ ὠθεῖται. 'Ἡρόδ. 4. 103. ἀναθεῖναι ἐπὶ κρημνόν τιν' 'Αριστοφ. Πλ. 69. κατὰ τῶν κρημνῶν ἀλλεσθαι, ἀπὸ τῶν κρημνῶν κάτω, ἐπὶ τῶν 'Επιπολῶν, Θουκ. 7. 45. κατὰ κρημνῶν ῥιφέντες Πλάτ. Νόμ. 943Α. τὸ πτηνὸν ὁ μελισσορράς (μερῶς) κτελεῖ τὴν πωλεάν του εἰς κρημνούς μαλακούς, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 13, 3. 3) ἐν τῷ πληθ., τὰ χεῖλη ἢ ἄκρα πληγῆς, 'Ἰππ. 418. 44. 2) τὰ χεῖλη τοῦ γυναικείου αἰδοῦ, labia pudenti, 'Ἰππ. 428, 27 κέξ., «τὰ ἐκαστέρωθεν (τῆς κλειτοριδος) σαρκώδη μυρτοχειλίδες ἢ κρημνοὶ ἢ πτερυγίσματα» Πολυδ. Β', 174.

κρημνώδης, εἰς, (εἰδος) ἀπότομος, ἀπὸ κρημνοῦ, Θουκ. 7. 84, κτλ. τὸ κρημνώδες τῆς ὄχθης Πλουτ. Τιμολ. 31.

κρημν-ῶρεα, ἢ, κρημνώδης ἀκρώρεα, 'Ἡρόδ. 'Επιμ. 232.

κρηναῖος, α, ον. (κρήνη) ἐκ πηγῆς ἢ βρύσεως, ἵνυμαι κρηναῖαι = Κρηνιαῖες, 'Οδ. Ρ. 240. κρ. ὕδωρ, ὕδωρ πηγαῖον, ἐκ κρήνης, 'Ἡρόδ. 4. 181. κρ. ποτὸν Σοφ. Τρ. 14, Φιλ. 21. ναοὶ Εὐρ. 'Ἰππ. 225. κρηναῖον γάμος, δ ἐ. τὸ ὕδωρ τῆς Αἰρήνης, Αἰσχύλ. Πέρσ. 483. οὕτω Κρ. πύλαι, αἱ πύλαι τῆς Αἰρήνης (Σχόλ.), Εὐρ. Φοῖν. 1123.

II, ὡς οὐσιαστ. κρηναῖα, ἢ, 'Επικ. ἀντὶ τοῦ ἔσπου, 'Απολλ. Ρόδ. Α', 1208, ἐκτός ἀν ἀντὶ τοῦ δίετο κρηναῖης, ἀναγνώσκωμεν, δίετο κρήνης.

κρήνη, ὄρω. κρήνα, ἢ, = κρούνας (β' ἴδε), πηγή, βρύση, Λατ. fons, μελάνυδρος, καλλιρέεθρος 'Ιλ. Π. 3, 'Οδ. Κ. 107, κτλ. οὕτω παρὰ Πινδ. καὶ 'Αττ. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ φρέαρ (β' ἴδε), 'Ἡρόδ. 4. 120, Θουκ. 2. 48. ἐμπληρωμένη τὴν ὕδραν .. ἀπὸ κρήνης 'Αριστοφ. Λυσ. 328. κρ. αἶνου Εὐρ. Βάκχ. 707. — παρὰ ποιηταῖς ἐν χρήσει κατὰ πληθ., ὡς τὸ πηγαῖ, μετ' τὴν σημασίαν ὕδωρ, ὕδατα, Σοφ. Ο. Κ. 686, Ἀντ. 844. ἐν 'Ελλάδι αἱ κρήναι διετέλουν ὑπὸ τὴν φροντίδα ἰδίων ἐπιμελητῶν (κρηνῶν ἐπιμεληταί), 'Αριστ. Πολιτικ. β. 8. 5. ('ἴσως ἐκ τοῦ ἀρά, ἀκρήνον, πρβλ. τὸ Λατ. carpi aquae, τὰ νῦν «κεραδέρι»).

κρήνηθεν, 'Επίρρ. ἐκ κρήνης, 'Ανθ. Π. 15. 25.

κρήνηνδα, 'Επίρρ. εἰς κρήνην, 'Οδ. Υ'. 154.

κρηναῖος, ἄθος, ἢ, ἀνώμαλ. Θηλ. τοῦ κρηναῖος, Νύμφαι Κρηνιαῖες Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 170. ὄρω. κρήνα-Θεοκρ. 1. 22. ὡσαύτως Κρηναῖδες, Μόσχ. 3. 29.

κρηνέειαν, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κρήνη, Λατ. fonticulus, 'Αριστ. π. Θουκ. 117.

κρηνίς, ἴδος, ἢ, ὑποκορ. τοῦ κρήνη, Πινδ. 'Αποσπ. 136, Εὐρ. 'Ἰππ. 208, Διον. 'Αλ. 1. 32. II. Κρηνίδες ἢ -ίδες ἢ μετέπειτα πόλεις Φίλιπποι τῆς Μακεδονίας, Στράβ. 331 'Αππ. 'Εμφύλ. Πόλεμ. 4. 105. [ἢ Δράκων 23. 14.]

κρηνίτις, ἴδος, ἢ, φουμένη παρὰ κρήνην, κρηνίτιδες βοτάναι 'Ἰππ. 1278. 43.

κρηνουχέω, ἔχω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου τὰς κρήνας, Mus. Rhenn. τ. 1, σ. 324.

κρηνο-ὄχος, ον. προστατῆς τῶν κρηνῶν, Κορνοῦτ. π. Θ. Φύσ. 22. κρηνο-φύλαξ [ῦ], ἄκρας, δ, καὶ ἢ, ἐν 'Αθήναις δημόσιος ἐπιμελητὴς ἔχων τὴν ἐπιστάσιν τῆς κλεψύδρας, Πολυδ. Η', 112, Φώτ., 'Ετυμολ. Μέγ. κρηνοφυλάκειον, τὸ, τὸ ἀξίωμα τοῦ κρηνοφύλακος, Πολυδ. αὐτόθι. — Τὸ ὄνομα τοῦτο διδοται ὡσαύτως καὶ εἰς τὸν λέντα, ὅστις ἔσται ὑπὲρ πάντων τῆς πηγῆς ἐξ ἧς ἐλάμβανε τὸ ὕδωρ ἢ κλεψύδρα, αὐτόθι.

κρηπιδάτων, τὸ, ἢ κρηπίς, τὰ θεμέλια οἰκίας, Λυσ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 120. κρηπιδέειον ἐν τῇ Σουλ. 'Επιγρ. 5997.

κρηπιδω-ποιός, ὁ, ὑποδηματοποιός, Λατ. crepidarius, 'Αθην. 568B.

κρηπιδω-πώλης, ου, δ, ὁ πωλητὴς ὑποδημάτων, Σουετ. 'Επιστολ. 52.

κρηπιδῶν, (κρηπίς) ἐφοδίζω μετ' ὑποδήματα — Παθ., ἐφοδίζομαι μετ' ὑποδήματα, Πλουτ. 2. 233B, 'Ανών. παρὰ Σουΐδ. 2) κατασκευάζω προκυμαῖαν, «μῶλον», Δίων Κ. 60. 11. — μεταφρ. κάμνω θεμέλιον εἰς τι, θεμελιῶ, αὐτόθι β. 1. Παθ., ὑποστηρίζομαι, ἐπὶ τινος Πλουτ. 2. 233B.

κρηπιδωμα, τὸ, τὸ θεμέλιον, ἢ βάσις, Διόδ. 13. 82, Βουλ.

κρηπίς, ἴδος, ἢ, εἶδος ὑποδήματος ἀνδρικοῦ ὑψηλὰ ἔχοντος τὰ κατὰματα, Λεξ. Ρητ. 275. 18, εἶδος ὑμνοποδήματος, Σεν. 'Ἰππ. 12. 10, 'Ἠγήμ. παρ' 'Αθην. 698B, Θεοφρ. Χαρ. 2. διακρίνονται δὲ αἱ κρηπίδες ἀπὸ τῶν ἀπλῶν ὑποδημάτων, 'Αθην. 539C, 621B. ἴσως (ὡς εὐναιαί τις ναὶ κρηγὴ ἐκ τοῦ δυνάματος ὀπισθοκρηπίδες) ὅπισθεν ἀνοικταί κρ. λευκαί, σημεῖον ἐκθλύνσεως, Τιμαι. αὐτόθι. 522A. κρ. χῆται 'Ἰππ. π. 'Αθην. 828. — κρηπιδές, ὑποδήματα στρατιωτικά, δηλ. αὐτοὶ αἱ στρατιῶται, Θεοκρ. 15. 6. 2) πλακοῦντιον ἔχον τὸ σχῆμα πεδίου, ὑποδήματος, Πολυδ. Σ', 77.

II. καθόλου, θεμέλιον, τὰ θεμέλια οἰκοδομήματος, ἰδίως ναοῦ ἢ βωμοῦ, 'Ἡρόδ. 1. 93, Σοφ. Τρ. 993, Εὐρ. 'Ἰων 38, 'Ἡρ. Μαιν. 985, Σεν. 'Αν. 3. 47. τύμβου 'πὶ κρηπιδῇ Εὐρ. 'Ἠλ. 547. — μεταφρ., βάσις, θεμέλιον, βάλλεσθαι κρηπίδα σοφῶν ἐπέων Πινδ. Π. 4. 245. κρ. αἰδοῖαν αὐτόθι 7. 3. ἐξάλλοντο φανερὰν κρηπιδῇ ἐλευθερίας (ἴδε ἐν τέλ.) ἢ αὐτ. 'Αποσπ. 196. κρ. γένους Εὐρ. 'Ἡρ. Μαιν. 1261. ἢ ἐγκράτεια ἀρετῆς κρ. Σεν. 'Απομν. 1. 5, 4. οὐδέπω κρηπίς κακῶν ὑπεστί, δὲν ἐρῆσχεμεν ἀκόμη εἰς τὸν βυθὸν τῆς δυστυχίας, Αἰσχύλ. Πέρσ. 815. 2) ἢ ὄχθη ποταμοῦ τεκταμένη, Λατ. crepidio, 'Ἡρόδ. 1. 185., 2. 170, Πολυδ. 5. 37, 8. χρησιμεύουσα ὡς βάθρον τῶν ἀψίδων γεφύρας, 'Ελλ. 'Επιγρ. 1078. [ἢ ἐν τῇ γεν. κρηπιδός, κτλ., ὡς ἐν τῇ Λατ. crepidio ἀλλ' ὅμως ἔχομεν κρηπίδα [ῖ] ἐν Πινδ. 'Αποσπ. 196, ὡς ἐν τῇ Λατ. crepidio πρβλ. κρημνίς].

Κρής, ὁ, γεν. Κρητός, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Κρήτες, ὧν, ἐκ Κρήτης καταγόμενοι, κάτοικοι τῆς Κρήτης, κοινὰς Κρητικὰς, 'Ομ., κτλ. Θηλ. Κρήσσα, ἡς, Αἰσχύλ. (ἔρῃμα τὸ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Κρήσσα) — ὡσαύτως ὡς ἐπὶθετ., Κρητικός, Κρήτα τρόπον (Βυκ Κρήταν) Σίμων. 38. Κρής ταύρος 'Απολλοδ. 2. 5, 7. μητράς .. Κρήσσης Σοφ. Αλ. 1295. — ἀλλ' ὅμως, ἐπὶ Λατ. crepidio, α, ον. Σοφ. Σοφ. Τρ. 118, Εὐρ. 'Ἰππ. 372, κτλ. ἢ συνηθέστερον Κρητικός, ἢ, ὅν, δ' ἴδε.

κρής, ὄρω. ἀντὶ τοῦ κρέας, Σώφρ. παρ' 'Αθην. 87A, 'Αριστοφ. Ἀλ. 795, Θεοκρ. 1. 6.

κρήσαι, ἀντὶ κερᾶσαι, ἀπαρέμφ. ὄρω. α' ἴναργ. τοῦ κερᾶν-νυμι, 'Ομηρ.

κρησέριον, ἢ, καὶ νῦν «κρησάριον», «σίτα», «πυκνάδων», κόσκιον λεπτόν, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 991. πρβλ. 'Ἰαλην. Λεξ. 'Ἰππ., Πολυδ. Σ', 74, 1, 114. — ὑποκορ. κρησέριον, τὸ, Πολυδ., Ζωαρ. 1256.

II. λεπτόν, ἀλευρικό, δίκτυον, Φώτ.

κρησερίτης ὄρτος, ὁ, ὄρτος ἐκ κοσκινισμένου ἀλεύρου, Αἰφιλ. ἐν «Διμαρτακνούση» 1.

Κρήσιος, α, ον, καὶ Κρήσσα, ἴδε ἐν λέξ. Κρής.

κρησφύγετον [ῦ], τὸ, (φεύγω) τόπος καταφυγῆς, ὑποχωρήσεως, καταφύγιον, 'Ἡρόδ. 5. 124., 8. 51., 9. 15, 96. ἀκολούθως παρὰ Διον. 'Αλ. 4. 15, Λουκ. Εὐνοῦχ. 10. ἀλλ' οὐχὶ παρ' 'Αττ. (Τὸ πρῶτον μέρος τῆς λέξεως, κρησ-, εἶναι ὀδῶν) ἀρχαῖοι τινες Γραμμειτικοὶ ἐρμηνεύουσι τὴν λέξιν ὡς σημαίνουσαν κυρίως καταφυγιον ἀπὸ Κρήτης (Κρής) Μίνωος.

κρητᾶ-γενής, εἰς, γεννηθεὶς ἐν Κρήτῃ, ἐπὶ τοῦ Διός, Σουλ. 'Επιγρ. 2554. 177.

Κρητ-ἀρχής, ου, δ, ἀρχηγὸς τῶν Κρητῶν, Σουλ. 'Επιγρ. 2744.

Κρήτη, ἢ, γνωστὴ νῆσος, 'Ομ., ἴσως ἐν 'Οδ. Ξ. 199., Π. 62, μεταχειρίζεται καὶ τὸ πληθ. Κρητῶν εὐρείαιων — Κρήτηθεν, ἐκ Κρήτης, 'Ἠλ. Γ. 233. Κρήτηνδε, εἰς Κρήτην, 'Οδ. Τ. 186.

κρητήρ, -ήρος, ὁ, 'Ἰων. καὶ 'Επικ. κρητήρ, ὁ μόνος παρ' 'Ομ. τύπος.

Κρητιζῶ, (Κρής) διμῶ ὡς Κρής, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Δίωνος Χρυσ.

II. μιμούμαι τοὺς Κρήτας, φερόμαι ὡς Κρής, ψέδομαι, πρὸς Κρήτα Κρητιζῶ, ἀπατῶ τὸν ἀπατεῶνα, Πλουτ. Αἰμιλ. 23, Λύσανδρ. 20. πρβλ. Καλλ. εἰς Δία 8, 'Επιστ. π. Τίτ. α', 42, καὶ ἴδε Κρητισμός.

Κρητικός, ἢ, ὅν, ὡς καὶ νῦν, ὁ τῆς Κρήτης ἢ δὲ Κρήτης Αἰσχύλ. Χο. 616, 'Αριστοφ. Βάτρ. 849, κτλ. τὸ Κρ. πέλαγος Θουκ. 4. 53, κτλ. — 'Επίρρ. -κῶς, κατὰ Κρητικὸν τρόπον, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 1165.

II. Κρητικὸν (βηλ. ἱμάτιον), τὸ, βραχύ τι ἱμάτιον ἐν χρήσει κατὰ τὰς ὀρησλευτικὰς τελετάς, 'Αριστοφ. Θεσμ. 730, Εὐπολ. ἐν 'Αδῇλ. 36, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 77, 'Πισύχ. 2) κρητικὴ (βηλ. βοτάνη), ἢ, ὄνομα τῆς βοτάνης δικτάμνου, Διοσκ. 3. 36.

3) Κρητικός (βηλ. πόσις), δ, μετρικός πούς, [-υ-], π. χ. 'Αντιφῶν, καλούμενος καὶ ἀμφερίμακρος, 'Ἡραστ. 3. 2. οὕτως, ἔγειρε .. Μούσα, Κρητικὸν μέλος Κρατίν. ἐν «Τροφωνίω» 10.

Κρητισμός, ὁ, Κρητικὴ διαγωγή, δηλ. ψευδολογία, Πλουτ. Αἰμιλ. 26. πρβλ. Κρητιζῶ.

κρηφαγέιν, κρηφαγία, ἡμαρτημένη γραφή ἀντὶ κρηφ-, ἢ ἀντὶ κρεοφ-.

κρεῖ, τὸ, 'Επικ. συντέτμημένος τύπος ἀντὶ τοῦ κρεοῦ, μόνον ὡς ὄνομα, καὶ αἰτιατ., κρεῖ λευκόν 'Ἠλ. Θ. 564, 'Οδ. Δ. 41, κ. ἀλλ., πρβλ. εὐρυφυής.

κρεῖανός, ἢ, ὅν, (κρίδι) γεννηθεὶς ὑπὸ τὸ ζῆδιον τοῦ Κριτοῦ, Βασίλ. Μέγ. τ. 1, σ. 55.

κριθάνειος, εως, δ, ἐν τῷ Ἀττ. τύπῳ κλιθ-, ἀποστοιός, «φοῦρ-
ναρχος», Μανέθων 1. 80.

κριθάνη, ἡ, ἢ κριθάνης, δ, πλακούντιον, Ἀλκμάν παρ'
Ἀθην. 646Δ.

κριθάνειος, ον, = κλιθάνειος, Ἀθην. 113Β, ἐν τῷ τύπῳ
κλιθ-.

κριθάνειος, ον, δ, ὡπτημένος ἐν κριθάνῃ, ἐπὶ ἄρτου, Ἀρι-
στοτ. Ἀποσπ. 178, καὶ (ἐν τῷ τύπῳ κλιθ-) Σώφρων 5Β ΑΙΙ.,
Ἄμειψ. ἐν Ἀποκαταβίβουσι 5· ὁ κρ. (δηλ. ἄρτος), ἄρτος οὗ-
τως ὡπτημένος, Ἀριστοτ. Ἀχ. 1123· ἐντεῦθεν κωμικῶς, βοῦς κρ.
αὐτόθι 87· πρὸς κριθάνωτος.

κριθάνο-ειδής, ες, ἐν τῷ τύπῳ κλιθ-, ἔχων τὸ σχῆμα κρι-
θάνου, Διοσκ. 1. 96.

κριθάνον, [ε], τό, = τῷ ἐπομ., Φερεικ. ἐν Ἀδῆλ. 80.

κριθάνος [ε], ὁ, Ἀττ. ἀντὶ κλιθάνος (ὅπερ Περικλῆται Δωρ.
παρὰ τῷ Μεγ. Ἑτυμολ. 538. 19, πρὸς Δοδεκ. Φρόνυχ. 179) —
ἐν ἡλίῳ ἀγγεῖον, χύτρα πλατυτέρα κατὰ τὴν βάσιν ἢ τὴν κορυφήν,
ἐν ᾗ ὡπτητο ἄρτος περι-ὀσμύνης θερμῆς τέφρας περὶ αὐτήν, διότι
παράγειτο οὕτω θερμότης ὁμιλίω-τέρα ἢ ἐν τῷ συνήθει ἱππῷ, «φοῦρ-
ναρχος», Περὶ 2. 92 (ἐν τῷ τύπῳ κλιθ-), Διοσκ. Ἀποσπ. 321.
Ἀριστοτ. Ἀχ. 86, Σπ. 1153, κ. ἄλλ., Ἀντιφ. ἐν Ὀμφάλῃ 1.
5.

2) ἀγγεῖον χωνοειδές χρησιμεύον πρὸς ἀνελθῆν ὑδατος ἐκ
φρέατος, Στράβ. 754.

II. κοιλότης, κοίλωμα ἐντός βράχου,
Διλ. π. 2. 22.

κριθάνωτος, ἡ, ὅν, ὅπως ἐν κριθάνῃ· ἐντεῦθεν κριθάνω-
τός (δηλ. ἄρτος), δ, Ἀλκμάν 62, Ἀριστοτ. Πλ. 765 (ἔλλ. κρι-
θάνειος) κρ. ζῶα, ἀκέραια ζῶα ὡπτημένα ἐν κλιθάνῃ, Εὐστ.
1286. 19.

κριθῆ, ἡ, (κριθ) τριγυρὸς τῶν ὀδόντων, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Ὀρν.
1520· οὕτω καὶ κριγμός, Ζωαρ. 1250.

II. ἐπὶ τῇ ἐν εἰδεί
τριγυρῶν κραυγῇ τῶν ἐκ τοῦ σώματος ἀποχωριζομένων ψυχῶν, κριγὴ
νεκρῶν Ἰππώναξ 39.

κριθόμεν, Βοιωτ. ἀντὶ τοῦ κριθῆν (ἐπὶ τῇ σημασί. τοῦ γε-
λᾶν), Στράτ. ἐν «Φοινισσαίῃς» 3. 7.

κριθῶν, τό, συνηρ. ἐκ τοῦ κριθῶν, ὑποκορ. τοῦ κριός, «μι-
κρός κριός», Ἰσχυ.

κριθόν, μόνον παρὰ Τρυφ. 224, οἱ δὲ κριθόν, ἡμαρτημ. γραφ.
ἀντὶ οἱ δ' Ἐκκριθόν.

κριθῶν, λίξις οἶα ἡ τραγέλαφος καὶ ἄλλαι, Αἰαντ. Βυτ.
ἐν Ἰλλ. Πατρὸς. Μίμηνα τ. 86, 2, σ. 1616.

κριζῶ, ἄρ. α' ἔκρεῖα Διλ. π. 2. 5. 50, Ἰσχυ. ἄρ. β' καὶ πρῆμ.
(ἴδε κατωτ.)· τριζῶ, Δατ. stinidoro, κρικε (ἄρ. β') ζυγόν Ἰλ. Π.
470.

II. ἐπὶ προσώπων, κραυγῶν, ἔκρωσις, ὡς περ Ἰλλυ-
ριοὶ κεκριγότες (μετοχ. πρῆμ. β') Ἀριστοτ. Ὀρν. 1521, πρὸς
Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 300· παρὰ τοῖς Βοιωταῖς, γελῶ, ἴδε κριθόμεν.

Πρὸς κριγῆ. (ἴδε) ἔνομαστον ὡς τὸ κριζῶ, κριζῶν, κριζῶν.)

κριθῶν, ἑπίρρ. (κριός) ὡς κριός, Ἀριστοτ. Λυσ. 309.

κριθαία, ἡ, (κριθ) ἔφημα κριθῆς, Ὀμ. Ἐπιγράμμ. 15. 7.

κριθ-ἀλευρον, τό, ἀλευρον ἐκ κριθῆς, Γαλην. τ. 14, σ. 527,
7, κτλ.

κριθαίνιος, ἡ, ον, = κριθίνος, ἀλευρα Πολύαιν. 4. 3, 32·
πρὸς πυρῆμινος.

κριθῶν, ον, δ, ὅμοιος κριθῇ, κρ. πυρός, εἶδος σίτου ὁμοίου
πρὸς κριθῇ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 2. 3.

κριθῶν, τό, ὑποκορ. τοῦ κριθῆ, Ὀμ. Μίγιστρ. ἐν λ. κρι-
θάνων.

κριθῶν, ἐπὶ ἱππῳ, τρέφομαι διὰ κριθῆς κολλῆς, σφριγῶ ἐκ τῆς
πολλῆς τροφῆς, κριθῶντα πῶλον Αἰσχύλ. Ἀγ. 1611· κριθῶντος
δόνου Σοφοκλ. παρὰ Πολύδ. Ζ', 24, πρὸς κριθῶν, ἀκοστώδης,
καὶ ἴδε Λοβ. εἰς Φρόν. 80.

κριθῆναι (= κριθεῖναι). μετοχ. τοῦ παθεῖν. ἄρ. τοῦ κρινω,
Ἰππ. Κρητῶν ἐν Ἀδῆλ. ἐν Βυλλ. d. cor. hell. III. σ. 203.

κριθῆ, ἡ, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., κόκκοι κριθῆς, «κριθῆναι» (πρὸς
κριθῆ), τὸ δὲ ἐκ κριθῆς ἀλευρον καλεῖται ἀλφειτα· συνεχῶς τιθε-
μένη παρὰ τὸν σίτον, ὀγγιόν· πυρῶν ἢ κριθῆων Ἰλ. Α. 67· πυ-
ρὸς καὶ κριθαί Ὀδ. Ι. 110, Τ. 112, πρὸς Ἀριστοτ. Ἰππ. 1100,
κ. ἄλλ.· περὶ τοῦ χωρίου τοῦ Στράβωνος ἴδε ἐν λ. οὐλοχούται·

σίτος ἐκ κριθῆων πεποιημένος, εἶδος σίτου (πρὸς κριθῆς),
Περὶ 2. 77· οὕτως, ἐκ κριθῶν μέθυ Αἰσχύλ. Ἰκτ. 953· βροτῶν
ἐκ ἡ ἀπὸ τῶν κρ. παρ' Ἀθην. 447Β· κριθαί πεφρυγμέναι

κρίχους, Θεοκ. 6. 22, πρὸς Μόρτ. σ. 213.

II. κριθῆν, ἐκ-
θῆμα ἐπὶ τοῦ ἄκρου βλεφάρου, «κριθαράκιον» Ἰππ. 1010Γ, Γαλην.
τ. 14, σ. 527.

III. τὸ σμικρῶτατον «βάρος, κούκκος», ὡς νῦν λέγεται οὐκ
τάρι· Θεοφρ. π. Αἰθ. 46.

IV. ἐν τῷ ἱνικ. πόσθη, Ἀριστοτ.
Ἰστ. 965· πρὸς κούκκος. (Δατ. koud-uim, Ἀρξ. Γερμ. geit-u,
ἴδε Κουρτ. Gr. Et. ἀριθμ. 75.)

κριθῶν, εως, ἡ, ὅσος εἰς τῶν ἱππῶν προερχομένη ἐκ τῆς
βρώσεως πολλῶν κριθῶν (αἵτινες ἦσαν ἡ μόνη τροφή τῶν ἱππῶν ἐν
Ἰλλῶδε), Σεν. Ἰππ. 4. 2· πρὸς κριθῶν.

κριθῶν, μέλλ. -άσω, (κριθῆ) ἐπὶ ἱππῳ, πάσχω ἐκ κριθῆ-
σῶς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 8. 24, 4.

II. = κριθῶν, σφριγῶ

πρὸς ἀκόστωσαν, ἐκ κριθῶντος ἀνδρός ἐν ἀφροδίσειοις Ἰκλᾶνθ.
παρὰ Σοφ. 70. 33, Βατρ. 62. 2· πρὸς Πολύδ. Ζ', 24, Βυλλ. d.
Lexil. ἴδε ἀκοστώσας.

κριθῶν, τό, ὑποκορ. τοῦ κριθῆ, ἀφῆμα κριθῆς, Ἰππ. 580.
53· ἐν τῷ πληθ., ὀλίγα κριθαί, Λουκ. Ὀν. 3. 17 καὶ 47, Ἀθην.
214C.

κριθῶν, μέλλ. -έσω, τρίτω διὰ κριθῶν, Βατρ. 76. 2.

κριθῶν, ἡ, ον, ὡς καὶ νῦν, πεποιημένος ἐκ κριθῆς, κόλλις,
ἄρτος Ἰππώναξ ἐν Ἀποσπ. 20, Σεν., Λουκ., κλ.· τὸ κρ. ποιῶν
Ἰππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 395· κρ. σίτος, ζῆλος, Πολύδ. 34. 9, 15, Ἀθην.
16C, κτλ.· πόμα Πλούτ. 2. 752B· πρὸς κριθῆ 1.

κριθῶν, τό, ὑποκορ. τοῦ κριθῆ, Ἀγγος 3. 30.

κριθῶν, κριθῶν, ἴδε ἐν λ. κριθῶν.

κριθῶντον (·), ἀπόδραγμα (κῶδ. ἀπόδραγμα) κριθῆς· Ἰσχυ.
κριθῶν, ἡ, ὡς τὸ σιτευθῆναι, ὀλίγως κριθῆς, Μ. Ἀκομ. τ.
B', σ. 43, 4, ἴδε Α.

κριθῶν, «σπίρμα μελανθῆς ἑμιον» Ἰσχυ.

κριθῶ-λόγος, ον, ὁ συνάγων κριθῶν· παρὰ τοῖς Ὀπουντοῖς, ὁ ἐπὶ
τῶν ὀσπῶν ἄρτων, ὁ κομιζόμενος τὰς ἀπαρχάς, Πλούτ. 2. 292B —
ἐντεῦθεν κριθῶλογος, Θεοφρ. Περὶ 2. 752B· ἐπιγράμμ. σ. 86, 7, Σενίφι,
καὶ κριθῶλογος, ἡ, κῶδ. ἱερόδ. τ. 3, σ. 298.

κριθῶ-μαντες, εως, ὁ, ὁ διὰ τῆς κριθῆς μαντευόμενος, Λοβ.
Ἀγλαδρ. 815.

κριθῶ-πομπία, ἡ, ἀποστολὴ κριθῆς, Κωμ. (Ἀνών. 176) παρ'
Ἰσχυ. ἐν λ. Ροίκου κριθῶπομπία.

κριθῶ-πώλης, ον, ὁ, ὁ πωλὼν κριθῶν, Ἰππιατρ. 4.

κριθῶ-τράγος, ον, (τραγέιν) ὁ τρώγων κριθῶν, κριθῶργος,
Ἀριστοτ. Ὀρν. 231.

κριθῶ-φάγος, ἡ, τὸ τρώγειν κριθῶν, εἶδος τιμωρίας ἐν τῷ Ρω-
μαϊκῷ στρατῷ, Πολύδ. 6. 38, 4.

κριθῶ-φάγος, ον, ὁ τρώγων κριθῶν, τρεφόμενος διὰ κριθῶν,
Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Ὀρν. 231, Που.

κριθῶφωρος, μαντεύω διὰ κριθῶν τὰ ἀδελφ., Θ. Ηρακλ. ἐν Σεν-
καν. τ. 4, σ. 233.

κριθῶ-φύρος, ον, ὁ φέρων, παράγων κριθῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ.
8. 8, 2, Στράβ. 375.

κριθῶφύλαξ, ἡ, ἀρχὴ ἐπὶ τῆς ἐξαγωγῆς τῆς κριθῆς ἢ σι-
του· Ἰσχυ.

κριθῶ-φύλαξ [ε], ἄκος, ὁ, ἐν Ἀθῆναις, ὑπάλληλος ἐπιτελέ-
ων τὴν ἐξαγωγὴν κριθῆς, ὡς τὸ σιτοφύλαξ, Wolf Hier. σ. 204.

κριθῶν, ες, (εἶδος) ὁμοίος πρὸς κριθῆν, ἐκ κριθῆς, κριθῶ-
ντος πτισάνης = ὅλη πτισάνη, ἀντιθετ. τῷ χυλῶς, Ἰππ. π. Διαιτ.
Ὀξ. 390, ἴδε πτισάνη· κρ. ἄρτος Νόν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 5', 25.

κριθῶ-φύρος, ον, ὁ καταστρέφων τὰς κριθῶν, ἐπὶ ἱππῳ ὅσαι
καίπερ τρώγοντες πολλὴν κριθῆν δὲν παχύνονται, «ἐπὶ τῶν μάτην
ἐσθιόντων ἱππῶν» Α. Β. 46.

κριθῶ, ἴδε ἐν λ. κριζῶ.

κριθῶν, τό, ὑποκορ. τοῦ κριός, Ἀλξ. Τραλλ. 9. 105, Που.

κριθῶν-ειδής, ες, ἔχων τὸ σχῆμα κριθῶν, Κ. Παρρυφῶν,
π. τῶν ὁματ. 28. 5.

κριθῶν, ὁ, = κριθῶν, ἰσοδυνάμους 50, 13, Γλωσσ.

κριθῶ-ηλῆς, ἡ, (κριθῶν, ἐλαύνω) τὸ ἐλαύνειν κριθῶν, εἰ-
δος παιδῶν τῶν παλῶν, Ἀντιφ. παρ' Ὀρειδ. 6. 26· πρὸς Win-
ckelm. Monum. Ined. 4. 237.

κριθῶν, τό, ὑποκορ. τοῦ κριός, Μετὰ. 384Δ.

κριθῶ-ειδής, ες, ἔχων σχῆμα κριθῶν, Γαλην. 14. 715, Πλούτ.
2. 377E.

κριθῶν, Παθ., ἀσφαλίζομαι διὰ κριθῶν, διὰ κύκλου, κεκρι-
κωνται τὸ χεῖλος χαλκῷ, ἔχουσι χαλκοῦν κριθῶν διὰ τοῦ χε-
λούς, «ἐπὶ τοῖς δὲ τῶν γυναικῶν, ὡς αἱ πλείους κεκρικωνται τὸ
χεῖλος τοῦ στήματος χαλκῷ» Στράβ. 822, πρὸς Ὀρειδ. 189 Mall.

κριθῶ-πυρῶν, σχηματίζομαι εἰς κριθῶν, Ἰππ. παρ' Ὀρειδ.
89 Mai.

κριθῶν [ε], ὁ, Ὀμηρ. τύπος τοῦ κριός, κριός τις (= κριθῶν)
ἐπὶ τῆς ἐπιστηθίου σκευῆς τῶν ἱππῶν ὅς ἡς προσέθεναν αὐτοὺς πρὸς
ἐξέλιον πάσσαλον (εἰσφορά) τοῦ βυμοῦ τῆς ἀμάξης, ἐπὶ δὲ κρι-
κὸν ἐσπορὶν βάλλον Ἰλ. Ω. 272.

2) μεταίτιος ἐπὶ τῇ
ἐσθίᾳ δὲ τῶν ἐσθιόντων (οἱ κάλῳ) διήρχοντο καὶ ἱσθρόντο, Ἰππ. 2.
36, πρὸς Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 2, Πολύδ. Α', 24.

3) ἐκτελέσις, ἐκτελέσις τῆς χειρὸς, Θεοφρ. Ἰστ. Φυτ. 4. 2, 71· ἐν
Καρχηδόνι οἱ ἀνδρες ἐξέλεον ἱσθρόντο δακτυλίδες κατὰ μέγαν ἐν
αἰς ἐπὶ τῇ χειρὶ, Ἀριστ. Πολ. 7. 2, 10.

4) κριθῶν, ἐπὶ τῇ
ἐσθίᾳ, Ἰππ. 2. 36, πρὸς Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 2, Πολύδ. Α', 24.

5) ἐκτελέσις, ἐκτελέσις τῆς χειρὸς, Θεοφρ. Ἰστ. Φυτ. 4. 2, 71· ἐν
Καρχηδόνι οἱ ἀνδρες ἐξέλεον ἱσθρόντο δακτυλίδες κατὰ μέγαν ἐν
αἰς ἐπὶ τῇ χειρὶ, Ἀριστ. Πολ. 7. 2, 10.

6) κριθῶν, ἐπὶ τῇ
ἐσθίᾳ, Ἰππ. 2. 36, πρὸς Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 2, Πολύδ. Α', 24.

7) κριθῶν, ἐπὶ τῇ
ἐσθίᾳ, Ἰππ. 2. 36, πρὸς Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 2, Πολύδ. Α', 24.

8) κριθῶν, ἐπὶ τῇ
ἐσθίᾳ, Ἰππ. 2. 36, πρὸς Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 2, Πολύδ. Α', 24.

9) κριθῶν, ἐπὶ τῇ
ἐσθίᾳ, Ἰππ. 2. 36, πρὸς Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 2, Πολύδ. Α', 24.

10) κριθῶν, ἐπὶ τῇ
ἐσθίᾳ, Ἰππ. 2. 36, πρὸς Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 2, Πολύδ. Α', 24.

11) κριθῶν, ἐπὶ τῇ
ἐσθίᾳ, Ἰππ. 2. 36, πρὸς Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 2, Πολύδ. Α', 24.

12) κριθῶν, ἐπὶ τῇ
ἐσθίᾳ, Ἰππ. 2. 36, πρὸς Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 2, Πολύδ. Α', 24.

13) κριθῶν, ἐπὶ τῇ
ἐσθίᾳ, Ἰππ. 2. 36, πρὸς Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 2, Πολύδ. Α', 24.

14) κριθῶν, ἐπὶ τῇ
ἐσθίᾳ, Ἰππ. 2. 36, πρὸς Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 2, Πολύδ. Α', 24.

15) κριθῶν, ἐπὶ τῇ
ἐσθίᾳ, Ἰππ. 2. 36, πρὸς Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 2, Πολύδ. Α', 24.

ἐν κρίνων, ἀλυστρεῖς, ἀγκιστρεῖς, Κάρυστ. παρ' Ἀθην. 548Γ· θάραξ ἔνσ. 528. 24· κρ. σφαῖρα, συνιστάμενη ἐκ κρίνων, Πολ. Γεωγρ. 7. 6, κτλ.

κρίμα, τό, (κρίνω) ἀπάρασις, κρίσις, Χρύσιπ. παρὰ Πλουτ. 2. 1046B, Πολύδ. 23. 1, 12. Κ. Δ.· ἀπάρασις καταδικαστική, καταδίκη, συγγ. παρὰ τοῖς Ῥώδ. καὶ τῇ Κ. Δ. 2) ἀντιτίθεντον κρίσεως, ζήτημα, οὐκ εὐκριτον τό κρίμα Διοχόλ. Ἰκέτ. 397· δίκη, ἔδδ., Δ' Ἐπιστ. π. Κορ. ε', 7. II = κρίσις, Εὐαγγ. κ. Ἰω. θ', 39, Πράξ. Ἀποστ. κδ', 25, κτλ. [ἔ κατ' ἀναλογίαν ὡς παρ' Διοχόλ. ἐνθ' ἄνωτ., ἴδε Λοφ. Παρ. 418· ἄλλ' ὅμως ὁ Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. θ', 176, 177 ἔχει κρίμα μετὰ ἔ, ὡς φέρεται ἐν Ἀντιγρ. τῆς Καιν. Διαθ.]

κρινάντης ἄρτος, ὁ, ἄρτος πεποιημένος ἐκ κρίνου, φαῦλος, πρῶτος ἄρτος, Ἀθην. 616Α· οὗτος κριναντίας ἄρτος (κοινῶς κριμα-), Ἀρχεστρ. αὐτόθι 112B.

κρίνον, τό, (ἴδε ἐν λέξ. κρίνω) χονδροειδέστατον κρίθαλ, Ἰππ. παρὰ Γαλην., Ἀριστ. π. τὰ Ζ, Ἰστ. 2. 5· κρίνον κυκλωδὺς ἀπαστόχοντος ἔραζε Καλλίμ. παρὰ Τέτ. εἰς Δυκὸν. 607· ἄρτος ἐκ τοιούτου ἀλευρου, Ἀνθ. Π. 6. 302, πρὸς Βαθρ. 108. 9· κρίμινα χειρῶν, ψυχία ἄρτου κτλ., πρὸς καθαρισμόν τῶν χειρῶν κατὰ τὰ δειπνα, ὡς τὸ ἀπομαγδαλιά, Δυκὸν. 607 (ἀλλὰ κρίμινα ἐν Περών, 6. 6).

κρινυδῆς, ες. (εἰς) ὁμοιος πρὸς χονδρὸν ἀλευρον, ἐπὶ τῶν καθιζήματων τῶν οὐρίων, Ἰππ. Ἀφ. 1259, κτλ.· κρ. ἑλλέθορος Σέξ. Ἡμπ. Π. 1. 130· ἴδε ἐν λέξ. κρινω.

κρῖ-ἀνύμενον, τό, τὸ ἀείζων, τὸ ἐπὶ τῶν στεγῶν τῶν οἰκῶν φυόμενον, Ἰππ. 570. 51. 2) συνώνυμον τῷ ἡμερικαλλίς. Διοσκ. 3. 137.

κρῖν-ἐλαιον, τό, ἐλαιον ἐκ κρίνων, Ὀρνεοσφ. σ. 520, κρίνινος, ἡ, ὡν, παρεσκευασμένος ἐκ κρίνων, μύρον Πολύδ. 31. 4, 2· ἐλαιον Γαλην. τ. 19, σ. 70, 14.

κρίνω-εἰδότης, ες, ὁμοιος πρὸς κρίνον, Διοσκ. 3. 143, κρίνυεις, εσσα, ἐν, ἀνήκων εἰς τὴν ὄρχησιν κρίνον (Π), Σχολ. εἰς Ἰλ. Χ. 391.

κρίνον [ἔ], τό, κρίνον οἰουδῆποτε εἶδους (ἡξαμπάκη), ἐνθ' λείριον εἶναι τὸ λευκὸν κρίνον, πρὸς. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 6, 3· ἐν τῷ πληθ. ἔχομεν τὸν ἑτερόκλ. τύπον κρίνεα, Ἠρόδ. 2. 92· εἰς κρίνεα. Κρατῖν. ἐν «Μαλθακοῖς» 1, Ἀριστοφ. Νεφ. 911, κτλ.· ὅλ' οὐδαμῶς εὐρηται ἐν ὄνοματι. αὐτὰς κρίνος, τῷ—παροιμία· κρίνου γυμνάστερος Ἰουλιαν. 181B· ἐντεῦθεν ἐπὶ πτωχοῦ ἀνθρώπου, Πολύδ. 5, 197, κτλ. II εἶδος χορικῆς ὄρχηστος παρ' Ἀπολλοφάνει ἐν «Δαλιδί» 2. III εἶδος ἄρτου, Ἀθην. 114F.

κρίνω-στέφανος, ὡν, ἐστεμμένος διὰ κρίνων, Δύων, Ἐπιστ. 12. 14.

κρῖνύ-χρους, ὡν, συγγρ. -χρους, ουν, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κρίνου, Ἰω. Χρυσόστ. τ. 6, σ. 135.

κρίνω [ἔ], Ἐπικ. γ' ὑποκ. κρίνησι (ἴδε διακρίνω): μέλλ. κρῖνῶ, Ἐπικ. κρῖνῶ (δεσ-) Ἰλ. ἄρ. ἔκρινα Ὀδ. Ἀττ.· πρkm. κερκῖνα Πλάτ., κτλ.—Μέσ., μέλλ. κρῖνουμαι Εὐρ. Μῆδ. 609, ἀλλ' ἐπὶ παθ. σημασ., Πλάτ. Γοργ. 521E, πρὸς διακρίνω, ἄρ. ἐκρινάμενη, Ὀμ., κτλ.—Παθ., μέλλ. κρῖθήσομαι Τραγ., Ἀττ.· ἄρ. ἐκρίθην [ἔ] Πινδ., Ἀττ.· Ἐπικ. εὐκτ. κρινθεῖτε (δεσ-) Ἰλ., μετοχ. κρινθεῖς Ἰλ. Ν. 129, Ὀδ. Θ. 48· πρkm. κερκῖμαι Πινδ., Ἀττ.· ἀπαρ. κερκῖσθαι (ἀπο-) Πλάτ. Μένων 76C—Διόλ. κρίνω μετὰ διπλοῦ ν, Böckh εἰς Σουλ. Ἐπιγραμ. 2. σ. 189. (Ἐκ τῆς √KPI, ὅθεν καὶ αἱ λέξ. κρι-τῆς, κρι-σις, κρι-μα. κτλ. πρὸς. Σανσκρ. kar, kir-āmi (elfundo, sjarglo) Λατ. cor-πο, cre-vi, cri-brum (πρὸς. κρίνον), cri-niō, cer-lus· Ἀγγλ.-Σαξον. hril-der (siave)—ἀλλ' ὑπάρχει λόγος νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἡ ῥίζα ἦτο SKAP, πρὸς. Σανσκρ. śra-skan-as=σικῶρ, σικα-τός, (sacramentum), πρὸς τὸ Λιθ. skir-iū (serano, eligo). Χωρῖς, ῥεχωρίζω, ἀποχωρίζω, ἔτι κατὰ μέρος, ὅτε τε ἐξανθὴ Δημήτηρ κρίνη· καρπόν τ' ἄγνας τε Ἰδ. Ε. 501, κτλ.· κρίν ἄγρος κατὰ φύλα ἡ, 362, πρὸς. 446· κρ. τὸ ἀληθές τε καὶ μὴ Πλάτ. Θεαίτ. 150B· τοὺς τε ἀγαθοὺς καὶ τοὺς κακοὺς Σεν. Ἀπομν. 3. 1, 9, κτλ. II, ἐκλέγω, ἔς δ' ἐρέτας ἐκρίνευ εἰκόσι Ἰλ. Α. 309· ἐκ Λυκίας· ῥώτας ἀρίστους 2. 113, πρὸς. Ὀδ. Α. 666, I. 90, 195, Ε. 217, κτλ.· οὗτω, κρ. τινὰ ἐκ πάντων Ἠρόδ. 6. 129· κρίνασα δ' ἄστων· τὰ βέλτατα Διοχόλ. Εὐμ. 487· εἰδωμί σοι κρίναντι χρῆσθαι Σοφ. Ο. Κ. 641, κτλ.—ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κρίνασθαι ἀρίστους, ἐκλέγειν τοὺς ἀρίστους, Ἰλ. I. 521, πρὸς. Τ. 193, Ὀδ. Α. 408, 530, κτλ.—Παθ. ἐκρίνομαι, διακρίνομαι, ἵνα τε κρίνεται ἀριστοι Δι. 507· ἄλλ' ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται μετοχ. κερκίμενος καὶ κρινθεῖς ἐπὶ τῆς σημασ., ἐκλελεγμένος, ἐκλεχτός, Ἰλ. Κ. 417, Ὀδ. Ν. 182, Π. 248, κτλ. (πλὴν ἐν Ἰλ. Ε. 19, ἴδε κατωτ. 2) ἀρετὰ κριθεῖς, διακρίθεῖς ἐπὶ ἀρετῇ, Πινδ. Ν. 7. 10· ἀσπίδα, κερκ. ὕδατι καὶ πολέμῳ, διακρίθεῖς κατὰ ἔργον καὶ θάλασσαν, Ἀνθ. Π. 9. 42.—ἐν ζωῇ κεκρίμενα (ἢ κρινόμενα), ἐναρμόμιος μεταξὺ τῶν ζώων, κατὰ Ἀνθ. καὶ Ναυκ. ἀντὶ ἀρεθμοποιμένα. ἴδε σημ. Ραίεγ ἐν τύπῳ, ἡύα. Ἰκέτ. 969· εἰς τοὺς ἐφ' ἑδούς κριθεῖς Δουκ. Ἐρωτ.

2—κατὰ μέσ. ἄρ., κοῦροι· κρινάσθων, ἡς ἐκλεχθῶν, Ὀδ. Θ. 35.

2) ἐκφέρω κρίσιν, ἀπότασιν περὶ ἐρίων, κρίνων νεύ-κα παλλὰ Μ. 440· ἐκρίναν ἰέγα νεῖκος· πολέμοιο Σ. 264· μετὰ συστολ. αἰ., οἱ βίη εἰν ἀγορῇ σκολιάς κρίνωσι κέρμι-στας, τοῖς βίαιως κρίνωσιν ἐν τῇ ἀγορῇ δίκας διεστραμμένας καὶ ἀδίκους (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Π. 387· οὕτω, κρ. δίκην Ἠρόδ. 2. 129, Διοχόλ. Εὐμ. 433· πρῶτας δίκας κρίνοντες ἀιματὸς αὐτοῦ 682· κρινεῖ δὲ δὴ τις ταῦτα; Ἀριστοφ. Βάτρ. 805· κρ. κρίσιν Πλάτ. Πολ. 360E· ἀρίστα κρ. Θουκ. β. 39· κρίνουσι βοή και οὐ ψήφῳ, ἀποφασίζουσι τὸ ζήτημα, ὁ αὐτ. 1. 87· μίσοι πλέον ἢ δίκην κρ. ὁ αὐτ. 3. 67· τὸ δίκαιον κρ. Ἰσοκρ. 298D· τῷ τοῦτο κρίνεις; πόθεν κρίνεις τοῦτο; πόθεν σχηματίζεις ταύτην τὴν κρί-σιν; Ἀριστοφ. Πλ. 48· ὡσαύτως, κρ. περὶ τίνος Πινδ. Ν. 5. 73, Πλάτ. Ἀπολ. 35D· Ἀριστ., κτλ.—παθ., ἀγών κριθῆσεται Διο-χόλ. Εὐμ. 677· κἂν ἰσάφηνος κριθῇ (ἐπὶ ἡ δίκῃ) αὐτόθι 741· ἀρῶσιν, ὡς ἐν τῇδε τῇ μάχῃ κριθῆσόμενον, ἐμελλε νὰ κριθῇ, ν' ἀποφασισθῇ, Ἀρρ. Ἀν. 3. 9, 6. 6) ἀποφασίζω ἄγωνα, π. χ. διὰ βραδείων Σοφ. Αἴ. 413, Ἀριστοφ. Βάτρ. 873· ἔργον ἐν κύβοις Ἀρης κρινεῖ Διοχόλ. Θέβ. 414, πρὸς. Εὐρ. Ἰκέτ. 601· ὡσαύτως μετ' αἰ. πρῶτ., ὁ τὰς Θέας κρίνας, περὶ τοῦ Πάριδος, ὁ αὐτ. I. Α. 72—Παθ. καὶ Μέσ., ἐπὶ προσ. φθάνω εἰς ἀποτέλε-σκα, κρίνασθαι Ἀρηι Π. Β. 385, πρὸς. Σ. 209, κτλ.· ὁπότῃ μνηστήρσι καὶ ἡμίτν· μένος κρίνηται Ἀρηος, «ἔστι κρινε-σθαι μένος Ἀρεως, ὅτε σύμμιξις πολέμου γένηται, τότε γὰρ διακρί-νεται τὸ τῶν μερῶν μένος» (Εὐστ.), Ὀδ. II. 269, πρὸς. Ἡσίοδ. Θ. 882· καθόλου, φιλονεικῶ, ἐρίζω, μάχομαι, Ἀριστοφ. Νεφ. 66· περὶ τίνος Ἠρόδ. 3. 120· οὐ κρινούμαι· σοὶ τὰ πλείονα Εὐρ. Μῆδ. 609· δίκην κρινεσθαι Θουκ. 4. 122· οὕτω, κρίνασθαι μετὰ τίνος Ῥώδ. (Ἰουδ. II, 1)—ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. πρkm., διακεκριμένος, καθαρός, ἰσχυρός, οὐρον κεκριμένον, ὡς τὸ εὐ-κρίνης, Ἰλ. Ε. 19· ὡσαύτως, πόνοι κεκρ., ἀποφασισμένοι, τε-τελεσμένοι (πρὸς. decisa negotia, Ὀράτ.), Πινδ. Ν. 4. 2· αἱ μά-χαι κρίνονται· τὰς ψυχὰς Σεν. Κύρ. 3. 3, 19. 3) εἰ' ἀπορρέω; παραχωρῶ, δίδω, κράτος τινὶ Σοφ. Αἴ. 443—Παθ., τοῖς οὐτε· νόστος ἐκρίθη Πινδ. Π. 8. 120. 6) ἀπὸλ., κρίνω, ἐκφέρω κρίσιν ἢ ἀπόρασιν, ἀκούσων· καὶ κρίνον Ἀρι-στοφ. Ἀποσπ. 398· ἀδίκως κρίνειν Ψερεφρ. ἐν «Κραπατάλλῳ» 16, πρὸς. Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 287, 576. γ) παρ' Ἰατρ., φέρω εἰς κρίσιν, εἰς κρίσιμον σημείον, τὸ θεορίον φίλιον [ἔστι] καὶ κρίνον Ἰππ. Ἀρ. 1253· ἐν τῷ παθ., ἐπὶ νοσήσαντος, φθάνω εἰς κρίσιμον κατὰ-στασιν, ἐκρίθη εἰςκατάτος ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδ. I. 951· οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς νόσου, ὁ αὐτ. ἐν 954· τοῦ πάθους κριθέντος Διόδ. 19. 24.

4) κρίνω περὶ τίνος, ὡς καὶ νῦν, πρὸς ἑμαυτὸν κρίνων [αὐ-τόν], κρίνων περὶ αὐτοῦ ἐξ ἑκαυτοῦ, Δημ. 581. 17· κρ. πρὸς ἀρ-γύριον τὴν εὐδαιμονίαν Ἰσοκρ. 56B—Παθ., ἴσον παρ' ἐμοὶ κέκριται Ἠρόδ. 7. 16, 1· εὐνοια καιρῶ κρινεταί Μένανδρ. ἐν Ἀδῶλ. 143. 5) ἐμμενέω, ταύτην ἐκρίνων τὸ ἐξόπνιον Ἠρόδ. 1. 120, πρὸς. 7. 19, Διοχόλ. Πρ. 485, κτλ.· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ γέρον ἐκρίνατ' ὄνειρου Ἰλ. Ε. 150. 6) μετ' αἰ. καὶ ἀπαρ., ἀποφασίζω ἢ ἀποφασίζω ὅτι, θεωρῶ· Ἠρόδ. 1. 30, 214, Πλάτ., κτλ.· κρίνω σε γικῶν Διοχόλ. Χο. 903· οὕτω καὶ παρχειπομένης τῆς ἀπαρ., ἀνδρα πρώτον κρ. τινὰ Σοφ. Ο. Τ. 36· Ἐρωτὰ δ' ὅστις μὴ θεὸν κρίνει μέγαν Εὐρ. Ἀποσπ. 271· τὴν πόλιν ἀθλιωτάτην ἐκρίνας Πλάτ. Πολ. 578B· ἐκ τῶν λόγων μὴ κρίνε· ἀσφόν Φιλῆ. ἐν Ἀδῶλ. 406—Παθ., Ἐκ-λήνων κριθεῖς ὁριστος Σοφ. Φιλ. 1345, πρὸς. Θουκ. 2. 40· κτλ.

7) ἀποφασίζω ὑπὲρ τίνος, προτιμῶ, προκρίνω, κρίνω δ' ἀφθό-νον ἐλδόν Διοχόλ. Ἀγ. 471, πρὸς. Ἰκέτ. 396· τὴν ἐλπίδα τῆς τύχης πάρος Σοφ. Τρ. 724· τινὰ πρό τίνος Πλάτ. Πολ. 399B, πρὸς. Φιλῆ. 57B· τι πρὸς τι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 110A· εἰ σφε κριθῇεν Πάρις Εὐρ. Τρω. 928, πρὸς. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1102· Ἐκκλ. 1155. 8) μετ' ἀπαρ. μόνον, εἰμαι ἀποφασισμένος νὰ πράξω τι, Ἐπιστ. π. Τίτ. γ', 12, πρὸς. Ἐπιστ. π. Κορ. Δ'. 6', 2, Διόδ. 15. 32· ζῆν μεθ' ὧν κρίνη τις (ἐπὶ ζῆν), μεθ' ὧν προτιμῶ νὰ ζῇ, Μένανδρ. ἐν Φιλαδέλφῳ 5. 9) σχηματίζω κρίσιν περὶ τίνος, μὴ κρίν' ὁρῶν τὸ κάλλος ὁ αὐτ. ἐν Μονοστ. 333, πρὸς. Ἀδην. 58.

III, παρ' Ἀττ. ποιητῶν, ἐρωτῶ, αὐτὸν· ἀπας λεῖως κρίνει παριστάς Σοφ. Τρ. 193· εἰ νιν πρὸς βίαν κρίνειν θέ-λοις αὐτόθι 388· καὶ κρίνε κάσέλεγε δ' αὐτ. ἐν Ἀντ. 390· μὴ κρίνε, μὴ ἔταζε ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 586· σέ τοι, σέ κρίνω ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 1445. 2) φέρω εἰς κρίσιν, ὡς τὸ κατηγορεῶ, Λυκοῦργ. 147. 43, πρὸς. Δημ. 26. 18, 230. 7., 413. 25, κτλ.· κρ. θανάτου, κρίνω, δικάζω ἐν ζητήματι περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, Σεν. Κύρ. 1. 2, 14· κρ. τινὰς προδοσίας Λυκοῦργ. 104. 7· περὶ προδοσίας Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. 8 137· κρ. τινὰ κακώσεως ἐπαρχίας, Λατ. reuelandatum, Πλουτ. Καῖσ. Α.—Παθ., κρίνω-μαι, φέρομαι εἰς κρίσιν, δικάζομαι, θανάτου κρίνεσθαι (ἴδε ἐν λ. ὀκνητός), Θουκ. 3. 57, πρὸς. 6. 29· τρίς κρίνεται παρ' ὤμιν περὶ θανάτου Δημ. 53. 27· ἐκρίνετο τὴν περὶ Ὀρωποῦ κρί-σιν θανάτου ὁ αὐτ. ἐν 535. 10· μετὰ γεν. τοῦ ἐκκληθῆναι, κρί-νεσθαι θώρμν Ἀντ. 178. 7, πρὸς. Λυκοῦργ. 104. 6· ὡσαύτως,

διὰ τῶν ποδῶν, θέλει πεδίλοις κροαίνων, ἐπικροῦν τοῖς ποσίν» Σχολ.). 'Ιλ. Ζ. 507, πρβλ. Ο. 264· δ Σχολ. ἐνθ' ἀνωτ. παρατίθηται, ὅτι ἐπιθυμῶν, ἀλλ' ἐπιλέγει· τὸ κροαίνων οὐκ ἔστιν ἐπιθυμῶν, ὡς 'Αρχιλόχος ἐξέλασεν, ἀλλ' ἐπικροτῶν τοῖς ποσὶ διὰ τοῦ πεδίου· κροαίνοντες πεδίλοισιν 'Οππ. Κυν. 1. 279· — μεταφορ., ἐπὶ ῥητοροδιδασκάλου, κροαίνειν ἐν ταῖς τῶν ὑποθέσεων χωρίοις οὐδὲν μέιον τοῦ 'Ομηρικοῦ Ἰπποῦ Φιλόστρ. ἐν Βίῳ Σοφιστ. 1, 25, σ. 537· ὡσαύτως μετ' αἰε., κρ. τὰ κοσμικά, λακτίζειν, ἀπολακτίζειν, καταφρονεῖν, Κλήμ. 'Αλέξ. 106· πλήκτρῳ λιγυρὸν μέλος κρ., κρούω διὰ τοῦ πλήκτρου, κιθαριδῶ, 'Ανακρέοντ. 62, 6.

κρόκα, ἐτερόκλ. ἐνικ. αἰτ. τοῦ κρόκη.
κροκάλη [α], ἡ, = κρόκη II, 'Ανθ. Π. 7. 479· πληθ., «τὰς κρόκας, ὅ ἐστι τὰς αἰγιαλλίνας ἄμους αἱ λέγονται καὶ κροκάλαι» (Εὐστ. 855, 51)· παρὰ κροκάλοις ὁρόμον ἔχοντα Ψευδο-Εὐρ. 1. Δ. 211, Εὐρ. 'Επ. 1, 'Ανθ. Π. 6, 186, κτλ. κροκάλην ἡλίονα αὐτὸν 7. 294, ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ τοῦ ἡλίου. — Καθ' Ἰσχυρ.: «κροκάλοι ψῆφοι. ἀκατα. ἄμους».

κρόκος, ον, (κρόκος) ἔχων τὸ χρῶμα κρόκου, Πινδ. Π. 4. 412, Εὐρ. 'Εκλ. 468, κτλ.

κρόκος, αἰ, πληθ. ὀνομ. κατὰ μεταπλ. τοῦ ἐπομ.

κρόκη, ἡ· προσέτι ὡς ἐξ ὀνομ. «κρόξ, ἐτερόκλ. αἰτιατ. κρόμα» 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ψμ. 536, ὀνομαστ. πληθ. κρόκες 'Ανθ. Π. 6. 335· (κρέκω)· — τὸ ὑπάρχει τὸ ὑποῖον εἰσάγεται μετὰ τῶν νημάτων τοῦ στήμονος, Λατ. simonem, 'Πολύδ. ἐνθ' ἀνωτ., 'Πρόδ. 2. 35, Πλάτ. Πολιτ. 283Α, Κράτ. 388Β· νῆσαι μαλθακωτάτην κρ. Εὐπολ. ἐν 'Αδῆλ. 19, πρβλ. Μένανδρ. ἐν 'Αδῆλ. 301· κρόκας ἐμδύλλειν 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9, 39, 3· πρβλ. κροκωνητικῇ.

καθόλου, μέτος, κλωστή, 'Ιππ. 467. 41, Λουκ. Πιλοῖον ἡ Εὐχ. 26, κτλ. 3) = κροκός, ἐν 'Εκδοτάνοισι γίνεταί κρόκη κρόκας, χε-
λίε 'Αριστοφ. Σπ. 1144· ἐν τῷ πληθυντῇ, μαλακαῖς κρόκαις, με-
ἐνδύματα ἐκ μαλακοῦ ἐρίου, Πινδ. Ν. 10. 83· κρόκαισι, διὰ μα-
λακῶν μαλλίνων ὑφασμάτων, Σοφ. Ο. Κ. 471, ἐνθα ἴδε σημ. Jebb·
τρίβωνες ἐκδοθέντες κρόκας, ἀπολέσαντες τὴν μαλλωτὴν
ἐπιφανείαν, τετριμμένοι, Εὐρ. 'Αποσπ. 284. 12· τῆς κρόκης φο-
ρουμένης, κατασχίζομένης, 'Αριστοφ. Λυσ. 896, πρβλ. Θεσμ. 738.

II. ὡς τὸ κροκάλη, λίθος ἀπεσπασμένος, ψῆφος, γέ-
λιε ἐπὶ τῆς παραλίας, 'Αριστ. Μήχαν. 15, 1· ἐν κρόκησι, ἐπὶ τῶν
χαλίκων τῆς παραλίας, Λυκόφρ. 107, 193, κτλ.

κροκίτις, ἡ, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ κρόκεως, ἄνθος 'Ομήρ.
'Γμν. εἰς Δῆμ. 178.

κροκίτις λίθος, ὁ, λίθος τις ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου, Πλούτ.
2. 375E.

κροκιδίσις, κροκιδισμός, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ κροκιδι-
κροκίσις, (κρόκος) εἰμαυθμοῖς πρὸς κρόκον, Διοσκ. 2. 210.
κροκινίσις, = κροκίσις, Θ. Σιμακ. 'Ιστ. 179B.

κροκίτις, ἡ, ον, (κρόκος) ἀνήκων εἰς τὸν κρόκον, ἄνθος
Θεόφρ. π. Φ. 'Ιστ. 1. 13, 1, 3. 4, 5. 2) παρειαυασμένος

ἐκ κρόκου, μύρον 'Ανθ. Π. 11. 34, Θεόφρ. π. 'Οσμ. 27· τὸ κρ.
'Εβλ. (Παροιμ. Ζ', 17) 3) ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου, Δη-
μόκρ. 'Ερ. πρ. 'Αθην. 525C· — ὁ τύπος κρόκους, ἐν 'Αντικλείδ.

αὐτῷ 473C, 'Αρετ. 1, 77, φαίνεται ἐθαρμένος.

κροκίς, ἰδίως, ἡ, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ κροκίτις, ὁ ἴδε.

κροκισμός, ὁ, (κροκίσις) τὸ ὑφαίνειν ἢ ὑφασμα, Σχόλ. Σοφ.
Ο. Κ. 474.

κροκιδ-θαπτος, ον, βεβαμμένος διὰ κρόκου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 66.

κροκιδ-θαπτός, ἐς, = τῷ προγγ., Φιλόστρ. 888· — μεταφ., ἐπὶ
δὲ καρδίαν ἐδραμε κρ. σταγῶν, ἡ κίτρινη καὶ νωσώδης στα-
γὼν αἵματος οἷον δύναται νὰ φαντασθῇ τις ὡς ἐπιπρέουσιν εἰς τὴν
καρδίαν τοῦ ὀνησκαντος ἀνθρώπου, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1121· ἴδε ἐν λέξ.
κρόκος.

κροκιδ-φάξ, ἡ, ἡ διὰ κρόκον βαφῇ, ἴδε κροκιδ-φάξ.

κροκιδ-φάξ, ἡ, ἡ κόπρος τοῦ χερσαίου κροκιδέλου,
χρησιμεύονσα ὡς ἀλοιφῇ τῶν ὀφθαλμῶν, Πλιν. 28. 28· πρβλ. 'Ορατ.
'Επιδ. 12. 11, Κλήμ. 'Αλ. 255. 6.

κροκιδ-φάξ, ἡ, ἡ κόπρος τοῦ χερσαίου κροκιδέλου,
χρησιμεύονσα ὡς ἀλοιφῇ τῶν ὀφθαλμῶν, Πλιν. 28. 28· πρβλ. 'Ορατ.
'Επιδ. 12. 11, Κλήμ. 'Αλ. 255. 6.

κροκιδ-φάξ, ἡ, ἡ κόπρος τοῦ χερσαίου κροκιδέλου,
χρησιμεύονσα ὡς ἀλοιφῇ τῶν ὀφθαλμῶν, Πλιν. 28. 28· πρβλ. 'Ορατ.
'Επιδ. 12. 11, Κλήμ. 'Αλ. 255. 6.

κροκιδ-φάξ, ἡ, ἡ κόπρος τοῦ χερσαίου κροκιδέλου,
χρησιμεύονσα ὡς ἀλοιφῇ τῶν ὀφθαλμῶν, Πλιν. 28. 28· πρβλ. 'Ορατ.
'Επιδ. 12. 11, Κλήμ. 'Αλ. 255. 6.

κροκιδ-φάξ, ἡ, ἡ κόπρος τοῦ χερσαίου κροκιδέλου,
χρησιμεύονσα ὡς ἀλοιφῇ τῶν ὀφθαλμῶν, Πλιν. 28. 28· πρβλ. 'Ορατ.
'Επιδ. 12. 11, Κλήμ. 'Αλ. 255. 6.

κροκιδ-φάξ, ἡ, ἡ κόπρος τοῦ χερσαίου κροκιδέλου,
χρησιμεύονσα ὡς ἀλοιφῇ τῶν ὀφθαλμῶν, Πλιν. 28. 28· πρβλ. 'Ορατ.
'Επιδ. 12. 11, Κλήμ. 'Αλ. 255. 6.

κροκιδ-φάξ, ἡ, ἡ κόπρος τοῦ χερσαίου κροκιδέλου,
χρησιμεύονσα ὡς ἀλοιφῇ τῶν ὀφθαλμῶν, Πλιν. 28. 28· πρβλ. 'Ορατ.
'Επιδ. 12. 11, Κλήμ. 'Αλ. 255. 6.

κροκιδ-φάξ, ἡ, ἡ κόπρος τοῦ χερσαίου κροκιδέλου,
χρησιμεύονσα ὡς ἀλοιφῇ τῶν ὀφθαλμῶν, Πλιν. 28. 28· πρβλ. 'Ορατ.
'Επιδ. 12. 11, Κλήμ. 'Αλ. 255. 6.

κροκιδ-φάξ, ἡ, ἡ κόπρος τοῦ χερσαίου κροκιδέλου,
χρησιμεύονσα ὡς ἀλοιφῇ τῶν ὀφθαλμῶν, Πλιν. 28. 28· πρβλ. 'Ορατ.
'Επιδ. 12. 11, Κλήμ. 'Αλ. 255. 6.

κροκιδ-φάξ, ἡ, ἡ κόπρος τοῦ χερσαίου κροκιδέλου,
χρησιμεύονσα ὡς ἀλοιφῇ τῶν ὀφθαλμῶν, Πλιν. 28. 28· πρβλ. 'Ορατ.
'Επιδ. 12. 11, Κλήμ. 'Αλ. 255. 6.

δεξινοῦς λόγος Κλήμ. 'Αλ. 651· crocodilinae ambiguitates,
ὡς τὸ κροαίνειν, Κορυθαῖ· ἴδε Monag. εἰς Διογ. Λ. 2. 103,
Spald. εἰς Κορυθαῖ. 1. 10, 5.

κροκιδ-φάξ, ἐς, ὁμοῖος πρὸς κρόκον, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κρό-
κου, 'Αριστ. περὶ Χρωμάτων. 5, 11.

κροκιδ-φάξ, ον, γεν. οὐτος, ἐνδευμένος κροκιδ-φάξ ἐνδύμα,
Σχόλ. 'Ιλ. Θ. 1.

κροκιδ-φάξ, ἐσσε, ἐν, κροκιδ-φάξ, ἔχων τὸ χρῶμα κρόκου, Κισ-
σός Θεοφρ. 'Επ. 3, 'Ανθ. Π. 9. 338· στολὶς Εὐρ. Φοῖν. 1491·

χιτῶν φάλαξ, παρ' 'Αθην. 440D. 2) κροκιδ-φάξ (δηλ. χι-
τῶν), ὁ, = κροκιδ-φάξ, ἡμάτιον κροκιδ-φάξ, ὅς ἐμὲ κροκιδ-φάξ
ἐνδύσεν 'Αριστοφ. Θεσμ. 1044.

κροκιδ-φάξ, τὸ, «τὸ δὲ κροκιδ-φάξ γίνεταί ἐκ τοῦ κροκί-
νου μύρου, τῶν ἀρωμάτων ἐκπαισθέντων καὶ ἀναπλασθέντων» Διοσκ.

1. 26. 2) ἐν Δημοκρ. περὶ Γαλῆν. 13. 90α, Παῦλ. Διγ. 7.
12, 20, εἶναι σύνθετον τι φάρμακον.

κροκιδ-φάξ, τὸ, = λεοντοπόδιον, Διοσκ. ἐκ τῶν νόθων
4. 131.

κροκιδ-φάξ, τὸ, μῖγμα κυδωνίων ἐφθῶν μετὰ κρόκου, 'Αλέξ.
Τραλλ. 12. 773.

κροκιδ-φάξ (δηλ. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ γῆθαι τὴν κρό-
κην, τὸ ὑπάρχει, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ στημονητικῇ, Πλάτ.
Πολιτ. 282E.

κροκιδ-φάξ, ον, ἐπὶ τῆς 'Πούς, ἡ ἔχουσα πέπλον κίτρινον,
κροκιδ-φάξ (ἴδε κρόκος), 'Ιλ. Θ. 1, 'Γ. 1, κ. ἀλλ· ἐπὶ τῆς 'Ενυ-
ου, 'Πισιδ. Θ. 273· ἐπὶ νύμφης ποταμίας, αὐτῷ 358· ἐπὶ τῶν
Μουσῶν, 'Αλκμῶν 74.

κρόκος, ον, ὁ, ἡ, Σπράξ. 670· — ὁ κρόκος, τὸ φυτόν, 'Ιλ.
Σ. 348, Σοφ. Ο. Κ. 685, Κρατ. ἐν 'Μαλθακῶν 1. 4. 2)

τὸ «σαφράνι», 'Αριστοφ. Νεφ. 51, κτλ. κρόκου βαφὰς (ἴδε ἐν
λέξ. βαφῇ) Αἰσχύλ. 'Αγ. 239· — ἡ ἀγορὰ ἐνθα πωλεῖται ὁ κρόκος,
Εὐστ. 1698. 30· — κρ. ὥστ, ὁ κρόκος τοῦ αὐτοῦ, τὸ «κίτριναῖον»,
Γαλῆν. — 'Ο κρόκος ἐν ἀναφέρεται ὡς βαφὴ παρ' 'Ομ· καὶ εἶναι
πυλάνον ἐπὶ τὸ κίτρινον χρῶμα τὸ δηλούμενον ἐν τῷ συνθέτω κρο-
κιδ-φάξ λαμβάνεται κατ' εὐθεσίαν ἐκ τοῦ κίτρινου κρόκου τοῦ
ἐκτός μάλλον, K. vernis (καὶ) ὅσον μάλιστα ἐν τῇ 'Ιλ. ἀναφέρεται
μετ' ἄλλων ἐκρινῶν ἀνθῶν) ἡ ἐκ τῆς κίτρινος βαφῆς ἡτις ἐλαμβά-
νετο κατὰ μεταγενεστέρους χρόνους ἐκ τῶν στιγμάτων τοῦ πορφυ-
ροῦ φθινοπωρινοῦ κρόκου, K. salinus· ὁ πρῶτος καλεῖται χρυσαυ-
γὴ Σοφ. ἐνθ' ἀνωτ., ὁ δὲ δεύτερος rubens, ruber, puniceus,
Ουεργιλ. Γεωπ. 4. 182, Ον. Fast. 1. 342., 5. 318.

κροκιδ-φάξ, ον, ὁ, ἡ, ἡ ἐν τῇ 'Ινδικῇ ἀγρίον νομιζόμενον ἐπὶ προ-
έρχεται ἐκ μίξεως κυνὸς καὶ λύκου, Λατ. crocotilla, croculla, ἴσως
πράγματι ἡ ὕαινα, Bähr. εἰς Κτησ. σ. 343, Σουλ. 'Επιγρ. 6131h·
ὡσαύτως κροκιδ-φάξ. Σπράξ. 775· κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,

κροκιδ-φάξ, ον, ὁ, ἡ, ἡ ἐν τῇ 'Ινδικῇ ἀγρίον νομιζόμενον ἐπὶ προ-
έρχεται ἐκ μίξεως κυνὸς καὶ λύκου, Λατ. crocotilla, croculla, ἴσως
πράγματι ἡ ὕαινα, Bähr. εἰς Κτησ. σ. 343, Σουλ. 'Επιγρ. 6131h·
ὡσαύτως κροκιδ-φάξ. Σπράξ. 775· κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,

κροκιδ-φάξ, ον, ὁ, ἡ, ἡ ἐν τῇ 'Ινδικῇ ἀγρίον νομιζόμενον ἐπὶ προ-
έρχεται ἐκ μίξεως κυνὸς καὶ λύκου, Λατ. crocotilla, croculla, ἴσως
πράγματι ἡ ὕαινα, Bähr. εἰς Κτησ. σ. 343, Σουλ. 'Επιγρ. 6131h·
ὡσαύτως κροκιδ-φάξ. Σπράξ. 775· κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,

κροκιδ-φάξ, ον, ὁ, ἡ, ἡ ἐν τῇ 'Ινδικῇ ἀγρίον νομιζόμενον ἐπὶ προ-
έρχεται ἐκ μίξεως κυνὸς καὶ λύκου, Λατ. crocotilla, croculla, ἴσως
πράγματι ἡ ὕαινα, Bähr. εἰς Κτησ. σ. 343, Σουλ. 'Επιγρ. 6131h·
ὡσαύτως κροκιδ-φάξ. Σπράξ. 775· κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,

κροκιδ-φάξ, ον, ὁ, ἡ, ἡ ἐν τῇ 'Ινδικῇ ἀγρίον νομιζόμενον ἐπὶ προ-
έρχεται ἐκ μίξεως κυνὸς καὶ λύκου, Λατ. crocotilla, croculla, ἴσως
πράγματι ἡ ὕαινα, Bähr. εἰς Κτησ. σ. 343, Σουλ. 'Επιγρ. 6131h·
ὡσαύτως κροκιδ-φάξ. Σπράξ. 775· κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,

κροκιδ-φάξ, ον, ὁ, ἡ, ἡ ἐν τῇ 'Ινδικῇ ἀγρίον νομιζόμενον ἐπὶ προ-
έρχεται ἐκ μίξεως κυνὸς καὶ λύκου, Λατ. crocotilla, croculla, ἴσως
πράγματι ἡ ὕαινα, Bähr. εἰς Κτησ. σ. 343, Σουλ. 'Επιγρ. 6131h·
ὡσαύτως κροκιδ-φάξ. Σπράξ. 775· κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,

κροκιδ-φάξ, ον, ὁ, ἡ, ἡ ἐν τῇ 'Ινδικῇ ἀγρίον νομιζόμενον ἐπὶ προ-
έρχεται ἐκ μίξεως κυνὸς καὶ λύκου, Λατ. crocotilla, croculla, ἴσως
πράγματι ἡ ὕαινα, Bähr. εἰς Κτησ. σ. 343, Σουλ. 'Επιγρ. 6131h·
ὡσαύτως κροκιδ-φάξ. Σπράξ. 775· κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,

κροκιδ-φάξ, ον, ὁ, ἡ, ἡ ἐν τῇ 'Ινδικῇ ἀγρίον νομιζόμενον ἐπὶ προ-
έρχεται ἐκ μίξεως κυνὸς καὶ λύκου, Λατ. crocotilla, croculla, ἴσως
πράγματι ἡ ὕαινα, Bähr. εἰς Κτησ. σ. 343, Σουλ. 'Επιγρ. 6131h·
ὡσαύτως κροκιδ-φάξ. Σπράξ. 775· κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,

κροκιδ-φάξ, ον, ὁ, ἡ, ἡ ἐν τῇ 'Ινδικῇ ἀγρίον νομιζόμενον ἐπὶ προ-
έρχεται ἐκ μίξεως κυνὸς καὶ λύκου, Λατ. crocotilla, croculla, ἴσως
πράγματι ἡ ὕαινα, Bähr. εἰς Κτησ. σ. 343, Σουλ. 'Επιγρ. 6131h·
ὡσαύτως κροκιδ-φάξ. Σπράξ. 775· κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,

κροκιδ-φάξ, ον, ὁ, ἡ, ἡ ἐν τῇ 'Ινδικῇ ἀγρίον νομιζόμενον ἐπὶ προ-
έρχεται ἐκ μίξεως κυνὸς καὶ λύκου, Λατ. crocotilla, croculla, ἴσως
πράγματι ἡ ὕαινα, Bähr. εἰς Κτησ. σ. 343, Σουλ. 'Επιγρ. 6131h·
ὡσαύτως κροκιδ-φάξ. Σπράξ. 775· κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,

κροκιδ-φάξ, ον, ὁ, ἡ, ἡ ἐν τῇ 'Ινδικῇ ἀγρίον νομιζόμενον ἐπὶ προ-
έρχεται ἐκ μίξεως κυνὸς καὶ λύκου, Λατ. crocotilla, croculla, ἴσως
πράγματι ἡ ὕαινα, Bähr. εἰς Κτησ. σ. 343, Σουλ. 'Επιγρ. 6131h·
ὡσαύτως κροκιδ-φάξ. Σπράξ. 775· κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,

κροκιδ-φάξ, ον, ὁ, ἡ, ἡ ἐν τῇ 'Ινδικῇ ἀγρίον νομιζόμενον ἐπὶ προ-
έρχεται ἐκ μίξεως κυνὸς καὶ λύκου, Λατ. crocotilla, croculla, ἴσως
πράγματι ἡ ὕαινα, Bähr. εἰς Κτησ. σ. 343, Σουλ. 'Επιγρ. 6131h·
ὡσαύτως κροκιδ-φάξ. Σπράξ. 775· κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,

κροκιδ-φάξ, ον, ὁ, ἡ, ἡ ἐν τῇ 'Ινδικῇ ἀγρίον νομιζόμενον ἐπὶ προ-
έρχεται ἐκ μίξεως κυνὸς καὶ λύκου, Λατ. crocotilla, croculla, ἴσως
πράγματι ἡ ὕαινα, Bähr. εἰς Κτησ. σ. 343, Σουλ. 'Επιγρ. 6131h·
ὡσαύτως κροκιδ-φάξ. Σπράξ. 775· κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,

κροκιδ-φάξ, ον, ὁ, ἡ, ἡ ἐν τῇ 'Ινδικῇ ἀγρίον νομιζόμενον ἐπὶ προ-
έρχεται ἐκ μίξεως κυνὸς καὶ λύκου, Λατ. crocotilla, croculla, ἴσως
πράγματι ἡ ὕαινα, Bähr. εἰς Κτησ. σ. 343, Σουλ. 'Επιγρ. 6131h·
ὡσαύτως κροκιδ-φάξ. Σπράξ. 775· κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,

κροκιδ-φάξ, ον, ὁ, ἡ, ἡ ἐν τῇ 'Ινδικῇ ἀγρίον νομιζόμενον ἐπὶ προ-
έρχεται ἐκ μίξεως κυνὸς καὶ λύκου, Λατ. crocotilla, croculla, ἴσως
πράγματι ἡ ὕαινα, Bähr. εἰς Κτησ. σ. 343, Σουλ. 'Επιγρ. 6131h·
ὡσαύτως κροκιδ-φάξ. Σπράξ. 775· κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,

κροκιδ-φάξ, ον, ὁ, ἡ, ἡ ἐν τῇ 'Ινδικῇ ἀγρίον νομιζόμενον ἐπὶ προ-
έρχεται ἐκ μίξεως κυνὸς καὶ λύκου, Λατ. crocotilla, croculla, ἴσως
πράγματι ἡ ὕαινα, Bähr. εἰς Κτησ. σ. 343, Σουλ. 'Επιγρ. 6131h·
ὡσαύτως κροκιδ-φάξ. Σπράξ. 775· κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,
κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22, κροκιδ-φάξ Αἰλ. π. Ζ. 7. 22,

κροκιδ-φάξ, ον, ὁ, ἡ, ἡ ἐν τῇ 'Ινδικῇ ἀγρίον νομιζόμενον ἐπὶ προ-
έρχεται ἐκ μίξεως κυνὸς καὶ λύκου, Λατ. crocotilla, croculla, ἴσως
πράγματι ἡ ὕαινα, Bähr. εἰς Κτησ. σ. 343, Σουλ. 'Επιγρ. 6131h·
ὡσαύτως κροκιδ-φάξ. Σπράξ. 775· κροκιδ-φ

κρυκωτός, ἡ, ὄν. βεβαμμένος διὰ κρόκον, ἔχων τὸ χροῖμα κρόκον, Πινδ. Ν. 1. 58. 2) ὡς οὐσιασ., κρυκωτός (δηλ. χιτών), ὁ, ὡς τὸ κροκάει. ἱπποδότης κροκωδής, ὃν ἐφόρουσιν αἱ χαλαραὶ τὰ ἦθη γυναῖκες, Ἀριστοφ. Θεσμ. 138, 253, 945, Ἑκκλ. 879· προσφερόμενος ὡς ἀντίκρουμα εἰς τοὺς ναοὺς, Σουλ. Ἑπιγρ. 155, 60, 64 — ὡσαύτως, ἐλαφρὸν ἔνδυμα ὑπερ ἑξερὶν ὁ Βάκχος· οἱ δὲ παῖδες αὐτοῦ (κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ) ὑπερένω τοῦ χιτῶνος, Κρατίν. ἐν «Διονυσιαλέξανδρῳ» 1, Ἀριστοφ. Βάτρ. 46· ὡσαύτως, ὑπὸ θηλυδριῶν, παρθένος δ' εἶναι δοκεῖ φορῶν κρυκωτοῦς Ἀραρῶς ἐν «Καινεῖ» 1, πρὸλ. Καλλίε. παρ' Ἀθην. 1986, Δοῦρην αὐτόθι 155C, κτλ. — οὕτως καὶ κροκωτά (δηλ. ἱμάτια), Ἀριστοφ. Λυσ. 44.

κροκωτοφυρέω, φορῶ τὸν κροκωτόν, Ἀριστοφ. Λυσ. 210. κροκωτο-φύρος, ὄν. ὁ φορῶν τὸν κροκωτόν, Πλούτ. 2. 785B, κρομβός, ἡ, ὄν. = κρομβάλλειος, καμπυρῆς, Ἡσυχ. κρομβύω, ὁπτῶ, χοιρίδια κρομβώσας ἔλα Διαιλ. ἐν Ἀδελ. 7. κρομμάδην, τὸ, μικρὴν κρόμμιν, Δοκίμης Ὀνειρ. 206. κρομμάς-γῆτειον, τὸ, εἰς κρομμυῶδες πρᾶσσον (;), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4, 8, 2.

κρόμμιν, τὸ, ἴδε ἐν λ. κρόμμιν. κρομμά-οξύ-ρεγίμα, ἡ, ἡ κρεῦσις κρομμῶν καὶ ἔξους, κοιν. κρεῦσιμον ἀπὸ κρομμυδοεινίαις, Ἀριστοφ. Βίρ. 529· ὁ Δινδ. προτείνει κρομμά-οξύ-εργίμα.

κρομμά-πώλης, ὄν, ὁ, (πωλέω) ὁ πωλὼν κρόμματα, Πολυδ. Ζ', 198.

κρομμά-πώλιον, τὸ, μέρος ζῴου πωλοῦνται κρόμματα, Ἡσυχ. κρομμάωδης, ἐς, (εἰδος) ὅμοιος πρὸς κρόμμιν, Διοσκ. 4. 151. κρομμάβεις, κροσσ, ἐν, ἔχων ἀβουσίαν κρομμῶν· συνηρ. θηλ. Κρομμάβια, ἡ κρομμυδίνης, Ἑκατατ. παρὰ Στεφ. τῷ β. (οὕτως ἀναγνωστέον ἀντὶ Κρομμάβια.)

κρόμμιν, τὸ, «κρομμῖν», κρομμῖοιο λόπον Ὀδ. Τ. 233· ἰσοδόμενον ὡς προσφάγιον, κρόμμινον ποτὶ δῖον Ἰλ. Α. 630 — μετέπειτα ἀνέπτε κρόμμινον, διὰ δὴ μ. Ἡρόδ. 2. 125., 4. 17, καὶ συχν. παρ' Ἀριστοφ. (ἀν καὶ οἱ Ἀντιγραφ. συχνάκις γράφουσι κρόμμινον δι' ἐνός μ.) κελεύει κρόμμιν εὐθεῖν, = κλαίνει κελεύει, Βίαις παρὰ Διογ. Α. 1. 83. 11) τὰ κρόμμια, ἡ τῶν κρομμῶν ἀγορά, Εὐπολ. ἐν Ἀδελ. 5. — Ἠρόδ. σκόροδον.

κρόνιος, ὡν. τὰ, ἴδε ἐν λ. Κρόνιος. Κρονιάς, ἄδος, ἡ, ἴδε ἐν λ. Κρόνιος. Κρονιόδης, [Γ], ὄν, ὁ, παρωνυμ., υἱὸς τοῦ Κρόνου, δηλ. ὁ Ζεὺς, συχνὸν παρ' Ὀμ., καὶ συνημμένως Ζεὺς Κρονιόδης· πρὸλ. Κρόνιον, Κρόνιος — γέρον, γηραλέος ἄνθρωπος, Ἡσυχ. — Λακων. Κρονιόδης· «πολυετής» παρὰ τῷ αὐτῷ, πρὸλ. Mállov Hist. of Lit. α. 88E, Τρ.

Κρονιόδης, ἡ, ὄν. = τῷ ἑπομ., Κρ. ἀστήρ, ὁ πλανήτης Κρόνος, Ἀνθ. Π. 11. 227· πρὸλ. τὸ ἐπὶ μ. 1. 2 — Ἐπίρρ. κδης, Εὐστ. Πονημ. 203. 46. 11) ἐπὶ περιφρονητικῇ σημασίᾳ, τὸν παρελθόντος καιροῦ, ἀπρηχαιωμένος, Ἀριστοφ. Πλ. 581, Πλάτ. Λύσ. 203C· πρᾶγμα τι γιγνόμενον ἀεὶ, Κρονικὸν Ἀλεξ. ἐν «Εἰσοικίζον μέν» 1· πρὸλ. Κρόνος II, Κρόνιος II, ἀρχαῖος, ἀρχαῖος 2.

Κρόνιος, α, ὄν, (Κρόνος) — ὁ ἀνὴρ εἰς τὸν Κρόνον, ὁ τοῦ Κρόνου, ὁ Κρόνιος πατὴρ Διὸς, Πρ. 577, Πινδ. Ο. 2. 23· Κρ. ἄλς, ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 327, 509. 2)

Κρόνια (ἐξυπ. ἱερὰ), τὰ, ἡ ἐορτὴ τοῦ Κρόνου τελευμένη κατὰ τὴν εἰκοστήν τοῦ μηνὸς Ἑκατομβαιῶνος (ἵστασις ποτὶ ἐκαλεῖτο μὴν Κρόνιος, Πλουτ. Θεμ. 12)· ἐν τῷ Κρόνῳ κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Κρόνων, Δημ. 708. 13· Κρ. ἐνσταδντων Ἀλκίφρων 3. 57· πρὸλ. Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Νερ. 398· εἰς μεταγενεστέρους χρόνους τὰ Κρόνια ἦσαν τὰ παρὰ Ῥωμαίοις Saturnalia· ὅθεν, αἱ Κρονιάδες ἡμέραι, αἱ ἡμέραι τῶν Σατουρναλίων, Πλουτ. Κικ. 18· οὕτω, ἡ Κρονικὴ ἐορτὴ Πλουτ. Πομπ. 31. 3) Κρόνιον (ἐξυπ. ὄρος), τὸ, λόφος τοῦ Κρόνου ἐν Ὀλυμπίᾳ, Πινδ. Ο. 1. 179, πρὸλ. δ. 40., 9. 4, κτλ. — ὡσαύτως (ἐξυπακουσ. τοῦ τέμενος) τὸ ἱερὸν αὐτοῦ, Δίων Κ. 45. 17.

11) ὡς τὸ Κρονικός, ἐπὶ περιφρονητικῇ σημασίᾳ, Κρονίων δέειν, ἔχειν ὁμῆν παλαιῶν χρόνων, ὡς ἀρχαῖος, ἡ εὐθεῖα ὁμοῦς (Σχολ.), Ἀριστοφ. Νερ. 398.

Κρόν-επιπος, ὄν, (Κρόνος) «παλιχάλογ», Ἀριστοφ. Νερ. 1070. Κρονίον, ὡνως, ὁ, παρωνυμ., υἱὸς τοῦ Κρόνου, δηλ. ὁ Ζεὺς, συχν. παρ' Ὀμ., ὡσαύτως, Ζεὺς Κρονίων· ἡ γεν. Κρονιόνους ἀπαντᾷ μόνον ἐν Ἰλ. Ε. 247, Ὀδ. Α. 620. [Ὁ Ὀμηρὸς ἔχει τὸ ἐν τοῖς Κρονίονι, Κρονιόνους, ἐν δὲ ἄλλαις πτώσεσι: ὁ — ἀλλὰ δ' Ἰνδρὰ δ. 1, δ' Ἰλινδ. Β. Α. 39, κτλ., ἔχουσιν τὸ ἐν τῷ Κρονίονι.]

Κρονο-δαίμων, ὄνος, ὁ, = Κρόνος, II, κωμ. λέξις ἐν τοῖς Δ. Β. 46. Κρονο-θήκη, ἡ, δοχεῖον παλαιῶν ἀνυψιστῶν, κωμ. λέξις, Ἀκροπόλιν· ὅσον παλαιὸς καὶ εὐρητὴς μεστός· Δ. Β. 46, 5.

Κρονο-λήρυς, ὁ, φλύκας γέροντος ἢ παρὰ σκελετωμένος, «ζανα-μωχμῆνος», Πλούτ. 2. 13B· μνημονεύεται ὡς λέξις κωμικῶν σκωμμάτων ὑπὸ Πλούτ. Β', 16.

Κρόνος, ὁ, (ἴδε ἐν λέξ. κρονώ) ὁ αὐτὸς τῷ παρὰ Λατ. Saturnus, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, Ἡσ. Θ. 137· ἀνὴρ τῆς Γῆς, πατὴρ δὲ τοῦ Διός, τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ Ἀΐδου, τῆς Ἥρας,

τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Ἑστίης, αὐτόθι 153, κτλ.· ἔδασκευε δὲ ἐν τῇ οὐρανῷ, ὥς οὐ τὰ τέκνα αὐτοῦ τὴν ἑωρίσαν εἰς τὸν Ἄρταρον, Ἰλ. Θ. 479, Κ. 203, πρὸλ. Διόχ. Πρ. 201, Εὐστ. 641· ἐπὶ Κρόνον δὲ ἔδασκευε ἐν τῇ οὐρανῷ, παρὰ τοῖς θνητοῖς ἦτα ὁ χρυσὸς αἶμα, Πρ. Ἑργ. κ. Πρ. 111· ἐντεῦθεν, οἱ δὲ βασιλεῖς Κρ. ἦν, κατὰ τὴν χρυσὴν βασιλείαν τοῦ Κρόνου, Κρατίν. ἐν «Πλούτῳ» 2· ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος, βίος χρυσῆς ἀναπαύσεως, Λουκ. Δραπ. 17. — μετὰ ταῦτα τὸ ὄνομα ἐρμηνεύεται ὡς = χρόνος, πρὸλ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 7, 2. 2) ὁ πλανήτης Κρόνος, ὁ πλῆν. Μετὰ τὰ Φυσ. 11. 8, 11, π. Κόσμ. 2, 0, 18· ἡ ἐπίδρασις αὐτοῦ ἦτο δεινὴ, Γαλιλ. εἰς Πίρρ. δ. 60.

11) ὡς ἐκ τῆς σχέσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν παρελθόντα χρόνον ὁ Κρόνος ἐρμηνεύμενος ἐν Ἀθῆναις ὡς ἐπώνυμον παλιμπαίδος, «ἐκμηκρμένους» γέροντος, Ἀριστοφ. Νερ. 929, Σπ. 1480, Πλάτ. Εὐθύδ. 287B· ἴδε Κρονικός II, Κρόνιος II, Κρόνιος, Κρονοδάμων, κτλ.· πρὸλ. Ἰαπετός.

Κρονο-τεχνος, ὁ, πατὴρ τοῦ Κρόνου, ἐπίθετ. τοῦ Οὐρανοῦ ἐν Ὀρρ. Ὑμν. 3. 8.

κρόσσαι, ὡν, αἱ, ἐρμηνεύεται ἐν τοῖς Ἑνστ. Σχολ. καὶ παρ' Ἡσυχ. ὡς σημαίνον ἢ κλημικὰς πρὸς ἀνδράσιν ἢ τὰς ἐπὶ τῶν τεχνῶν ἐπὶ ἀλλήλους ἢ πρώτη σημασίᾳ ὅα ἡδύνατο νὰ ἐρμηνεύει ἐν Ἰλ. Ν. 444 (κροσσάων ἐπέβαινον), ἀλλ' ἡ δεύτερα εἶναι ἡ μόνη λογικῶς δυνατὴ ἐν Ν. 238 (κροσσας μὲν πύργων ἔρπον καὶ ἐρεῖπον ἐπ' ἀλλήλους)· παρ' Ἡρόδ. 2. 128, ἡ λέξις σημαίνει τὰς σείρας τῶν λίθων ἢ τὰς βαθμίδας τῶν πυραμίδων ὅπου τῆς βάσεως μέχρι τῆς κορυφῆς· ὁ αὐτὸς ἐρμηνεύει τὰ κρόσσαι διὰ τῶν λέξεων βωμίδες, ἀναδομοί. Ἰβκ παρὰ βόλῃς πρὸς τὸ κροσσὸν (ἰθυσαν), καὶ πρὸς τὸν κροσσόν, εἶναι φανερόν ὅτι ἡ λέξ. κροσσάει πρέπει νὰ σημαίνει πρᾶγματα τοποθετημένα κατὰ κανονικὰ διαστήματα οἷα αἱ βαθμίδες· ἴσως δὲ ἐν σχέσει πρὸς τείχος ἐσθίμαιεν ἀρχικῶς τὰς βαθμίδας, δι' ὧν τὰ ὄχυράματα ἐπετείνοντο ἐπὶ τῆς κλίτους λείρου, ὡς δύναται τις νὰ ἴδῃ τὸ τοιοῦτον εἰς ἀρχαίας ὄχυρῶν κλίσεις. Κροσσάων, τὸ, φυτὸν τι, = λεοντοπόδιον, Διοσκ. 4. 131.

κροσσαί, οἱ, = Οὐσαναί, Πολυδ. Ζ', 64· «κροσσός» τὰ κάτω τῶν ἱματίων τὰ ῥαμματώδη· Ἡσυχ. ὑποκρ. κροσσάων, τὸ, Ἡρωδιαν. Ἰππ. 72· πρὸλ. κροσσάει.

κροσσάωδης, ἡ, ὄν, ἔχων κροσσούς, ὁμοφώνως, Λουκ. 1102, Πλουτ. Λυσ. 28, Ἡρόδ. (Ἡσυχ. Ν. 4, 13)· πρὸλ. κροκωτός — ὡς οὐσιασ., κροσσάωδης (δηλ. χιτῶν), ὁ, ὁ, χιτῶν μετὰ κροσσῶν, Κλήμ. Ἀλ. 230, Εὐστ. κτλ., — Ἐν τῷ Μεγ. Ἑσμ. σ. 541. 8, Γουδ. Ἑσμ. 340. 33, κροσσάω βῆμα κατὰ συνθήκην πλάσθην ἔχριν τῆς ἐυμολογίας τῆς λέξεως.

κρόσφος, ὁ, = γρόσφος, Εὐστ. 795. 35.

κροτάλιον, ποιητ. ἰσοδύναμ. τῷ κροτέω, Ὀππ. Κυν. 4. 247. κροτάλια, ὡν. τὰ, ἐνώτια μετ' ἑταρῶν ἢ μαθητῶν, ἔτινα πρὸς ἀλληλα συγκρούμενα ἐκρούον, Περρών. 67. 9, Πλιν. 9. 56.

κροτάλλειω, (κροτάλον) ποιᾷ κρότον διὰ τῆς συγκρούσεως κροτάλων, παίζω τὰ κρόταλα, κροτάλλω, τινεὶ τῶν γυναικῶν, κρόταλα ἔχουσαι, κροτάλλουσι Ἡρόδ. 2. 60 — ὅθεν, ἵπποι κείν' ὄχρα κροτάλλουσι, τὰ ἔσπρον μετὰ κρότου, Ἰλ. Α. 100, πρὸλ. κροτέω I. 11) παρὰ μεταγεν. ὡς τὸ κροτέω II, 2, ἐπικροτέω, Ἀλκίφρων 2. Α, 5, Ἀθῆν. 395A, 503B — Παο., αὐτόθι 159E.

κροτάλισμα, τὸ, ἡχος οἷον κροτάλου, ἐπικρότης, ἑπαινος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νικητ.

κροτάλισμας, ὁ, (κροτάλλω) = τῇ προηγ. Γλωσσ.

κρόταλον, τὸ, (κρότος, κροτέω) ὄργανον πρὸς κρότησιν, ποιητικὸν ἐκ δύο τεμαχίων διεσχισμένου καλῆμου, κρότμον ἢ μετὰ λίθου συνηρμοσμένων δι' ἀρμού ἢ στέρβιγγος, ἐν γῆσει ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς Κυβέλης, Ὑμ. Ὀμ. 13. 3, Ἡρόδ. 2. 60, Πινδ. Ἀποσπ. 48· ἡ τοῦ Διονύσου, Εὐρ. Ἑλ. 1308, πρὸλ. Κρόκ. 205· ἡ καβέλου ἐν ταῖς ἀρχαῖς, Ἀνθ. Π. 5. 175., 11. 105 — ὁ πελαργὸς καλεῖται οροταλίστις ὑπὸ τοῦ Publ. Sym., ἐκ τοῦ κρότου ὃν ποιεῖ συγκροτῶν τὰς σικγῶνας τοῦ ῥάμμου του. 11) μεταφ. ὁδὸς ἀπολέσεως, κροτάλιον, Ἀριστοφ. Νερ. 380, 148· οἱ δ' ἀνδρες κροτάλον Εὐρ. Κύν. 104· πρὸλ. κρότων I. 2.

111) ὄνομα τοῦ φυτοῦ ναρκίσσου, Εὐμ. παρ' Ἀθην. 681E.

κροτάφιατος, α, ὄν, ἐπὶ τῶν κροτάφων, πληγὴ Συνέσ. 250A.

κροτάφω, κλητέω κατὰ τῶν κροτάφων, Ἡσυχ.

κροτάφιος, α, ὄν, ὁ ἐπὶ τῶν κροτάφων ἢ ὁ ἀνὴρ εἰς, Ἡσυχ. 14 720· οὕτως, κροταφικός, ἡ, ὄν, μεταφ. ἱατρ.

κροτάφιος, ὄνος, ἡ, σφυρίον εἰς δὲ ἀποκτείνων, ὡσαύτως κροτάφια, Πολυδ. I', 147.

κροταφιστής, ὄν, ὁ, ὁ πλῆττειν κατὰ τῶν κροτάφων, Γλωσσ.

κροτάφιστος [Γ] μῦς, ὁ, ὁ κατὰ τοὺς κροτάφους μῦς, Ἰππ. π. Ἀρθ. 707 — πληγὴ κροταφίτις, κτύπημα κατὰ τῶν κροτάφων, Ἰππ. παρὰ Ἡσυχ. 18. 1, 433.

κρότῳ, ὁ, (κροτέω) τὸ πλάγιον τοῦ μετώπου [ἴδε ἐν λέξ. κροτή], Ἰλ. Α. 302., γ. 397, Ἀριστοφ. Βάτρ. 854 — τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πλῆθι, οἱ κρότῳ, τὰ ἐμφανέστατα, Δατ. (emphatica), Ἰλ. Ν. 188, κ. ἄλλ., Ἡρόδ. 4. 187, Ἰππ. Πρώγ. 36, καὶ Ἀντ.

— παρὰ Θεοκρ., πρᾶτον ἱουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων, ἐπὶ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως καὶ αὐξήσεως τῆς γενειάδος, 15. 85, πρβλ. 11. 9· καὶ ὁ Ἀριστ. παρρησιᾷ ὅτι, τοὺς κρ. πολιοῦνται πρῶτον π. Ζ. Γεν. 5. 4, 10.

3) σχῆμα κατὰ κρόταφον, ἢ κατὰ πλάτος, κατὰ πλάτος, Ἀρχ. Μεθ. 0ημ. II. μεταφορ. ἐπὶ θρύου, ἢ πλευρὰ αὐτοῦ, Δίσχυλ. Πρ. 721· ὑπὸ κροτάφοις Ἑλικῶνος Ἀνθ. II. παράρτ. 94. III. τὸ ὄπισθεν μέρος βιβλίου, Ἀνών. παρὰ Σουίτ.

κροτέω ποιητικὸς τις τύπος κροτέω μνημονεύεται ὑπὸ Ἡσυχ., ὅθεν ἀνακροτήσασα (ἀντὶ ἀνακροσε-) διορθοῦται ὑπὸ τοῦ Meiske ἐν τινὶ ἐξαμέτρῳ παρὰ Διογενίαν. 3. 97· (κρότος). Κάμνω νὰ κροτῇ τι, ἐπὶ ἔκπινον, ὅχεα κροτέοντες, σὺροντες αὐτὰ μετὰ κρότου, Ἰλ. Ο. 453, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 234· πρβλ. κροταλίω I.

II. κτυπῶ, πλήττω, κρούω, λέβητας Ἡρόδ. 6. 58· γῆν θύρω Εὐρ. Βάκχ. 188· τοῖς ἀγκῶσι τὰς πλευρὰς Δημ. 1259, 22· τινος Πλούτ. 2. 10D.— Παθ. πλήττομαι ὑπὸ βροχῆς, Δίλ. π. Ζ. 16. 17.

2) κτυπῶ τὰς χεῖρας μου εἰς σημεῖον ἐπι- κροτήσεως, κροτεῖν τὰς χεῖρας, τῷ χεῖρε, κροτεῖν τὰς χεῖρας, χειροκροτεῖν, Ἡρόδ. 2. 60, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 12· ἀπολ., κροτῶ τὰς χεῖρας, ἐπικροτῶ, ἐπιδιοκίμαζω, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 9, 4, Δημ. 586. 21, κτλ. καὶ μετ' αὐτ., κρ. τινα Διογ. Λ. 7. 173.— Παθ., ἐπικροτοῦμαι, ἐπι- τυγχάνω, Ἀριστ. Ποιητ. 18, 12, Πλάτ. Ἀδελφ. 368D, κτλ. παρὰ Ὀμήρῳ κεκροτῆται τὰ σώφρονα συμπόσια, ἐπαινοῦνται, Ἀδελφ. 182A.

3) ὡσαύτως εἰς σημεῖον ἀποδοκιμασίας, Πλούτ. 2. 533A· ἴδε κρότος 2. 6.

3) ἐπὶ χαλκῶς, σφυρηλατῶ ἡμῶς καὶ συνενῶ, ὡς τὸ συγκροτέω, Λουκ. Λεξιφ. 9·— μεταφ., κρ. λόγους Πλάτ. Ἀδ. 369B· καὶ ἐν τῇ παλ., πλήττομαι, σφυρηλατοῦμαι, κεκροτῆται χρυσέα κρηπίς Πινδ. Ἀποσπ. 206, πρβλ. Λυκόφρ. 888· καὶ μεταφ. (ὡς τὸ κροτῆμα), ἐξ ἀπάτας κεκροτα- μένος, ἐσφυρηλατημένος, ὅλος ἀπάτη, Θεόκρ. 15. 49· ἐξούσε τὸ πρᾶγμα κροτεῖσθαι, ὡς τὸ νὰ σφυρηλατῇται ὁ σίδηρος ἐν ὄρει εἶναι θερμός, Ἀνθ. II. 10. 20.

4) συγκροτῶ, συγκροῦμαι κροτῶ, χαλ- κώματα Πλούτ. 2. 941B· ὡσαύτως, κρ. ὀστράκοις καὶ ψήφοις, ἐγχεῖν κρότον ἢ ὄρυθρον δι' αὐτῶν ὅπως συνάξω σμῆνος μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 51· κ. κυμβόλοις Λουκ. Ἀδελφ. 9· καὶ σατυρικῶς, ἢ τοῖς ὀστράκοις κροτοῦσα [Μοῦσα] Εὐριπίδου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1306, πρβλ. Δίλ. π. Ζ. 2. 11.

5) πλήττω τὴν κρότην διὰ τῆς κερκίδος ἐν τῷ ὑφαίνειν, σινδόνας λίαν κε- κροτημέναι, πυκνῶς ὑφασμέναι, κρουσταί, Στράβ. 717.

κροτῆμα, τὸ, ἔργον γινόμενον διὰ σφυρηλατήσεως·— μεταφ. ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσεῦς, παννύργος, «διαβολομένης», (πρβλ. κροτέω II. 3), τὸ πάνσοφος κροτῆμα Λαέρτου γόνος Σαρ. Ἀποσπ. 784· ἔστι δ' αἰμιυλώτατον κροτῆμα Ὀδυσσεὺς Εὐρ. Πῆσ. 499.— Καθ' Ἡσύχ.: «κροτῆμα» ἐπὶ τῶν δολίων τάσσεται.

κροτῆσις, -εως, ἢ, κτύπημα, κρούσις χειρῶν, εἰς σημεῖον ὑψίμεως, στεναγμοῦς ἴεντα σὺν δακρύοις καὶ κροτῆσει χει- ρῶν Πλάτ. Ἀδελφ. 365A· ψύξεις καὶ κροτῆσεις (σινδῆρον καὶ χαλ- κῶν) Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 71· τοῦ πνεύματος Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 166 Schäf.

κροτῆσις, ὁ, = κρότος, εἰκὼς . . πυκνοῦ κροτῆσις τυγ- χάνουσα, ὑφασταμένη πυκνὰ κτυπήματα, ἐπὶ τῶν κτυπημάτων καὶ τοῦ κρότου τῶν ἐπὶ τῆς φερούσης τὴν εἰκόνα ἀσπίδος ἑπιτομένων θυράων, Δίσχυλ. Θάβ. 561.

κροτῆσις, ἢ, ὄν. ῥημα. ἐπὶ, κτυπημένος, ἡχῶν ἐκ τῶν κτυ- πημάτων, κάρτα Δίσχυλ. Χο. 428. 2) κρ. ἄρματα, κροτοῦντα, θυροῦντες ἡχούντα, (πρβλ. κροτέω I), Σχόλ. εἰς Πλ. 714· κρο- τητὰ πηκτίζων μέλη, παριζόμενα διὰ τοῦ πλήκτρου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 227.

II. τὰ κροτητά, 1) εἶδη πλακουτέων, Ξέρ. Ἀποσπ. 470. 4. 2) καλῶς πεπατημένον μέρος (ἐπὶ ἐδά- φους), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 6, 10.

κρότειον, τό, ἄλλο ὄνομα τοῦ φυτοῦ κατανάγχη, Διοσκ. ἐκ τῶν νέων 4. 134.

κροτο-Θόρυβος, ὁ, ἡχηρὰ ἐπικρότησις, ὁ ἐκ τῶν χειροκροτημά- των γινόμενος θόρυβος, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 5, Πλούτ. 2. 45F, 1117A.

κρότος, ου, ὁ, ἡχηρὸς ἡχος δὲ προέκεινται ὅπως συναγάγη σμῆ- νος μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 51· κρ. ποδῶν, τὸ κτύ- πημα τῶν ποδῶν κατὰ τὸν χορὸν, Εὐρ. Ἡρακλ. 783, Τρῆφ. 546, πρβλ. Κύκλ. 37· ὁ τῶν δακτύλων κρ., ὁ κρότος ὁ ἀποτελούμενος διὰ τῆς συγκρούσεως τῶν δακτύλων, ὡς νῦν ποιοῦσιν οἱ ὀρχοῦμενοι, Δίλ. π. Ζ. 17. 5· ἐνὸπλιος κρ., ὁ ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν ὀπλῶν κρό- τος, Πλούτ. Μάρ. 22· ὁ κρ. τῶν λόγων Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 15.

2) κρ. χειρῶν, τὸ χειροκρότημα, εὐφημία, ἐπαινος, Ἀριστοφ. Πάτρ. 157· ἀπολ., Ξεν. Ἀν. 6. 1, 13, κτλ. ὁ θόρυβος καὶ κρότος.. ἐπιποιήσας Δημ. 519. 10, πρβλ. 402. 8.

3) εἰς σημεῖον ἀπο- δοκιμασίας, κρ καὶ γέλως Πλάτ. Δάχ. 184A· ἴδε κροτέω II. 2. 6. κρουτῶν, -ωνος, ἢ κρότων, -ωνος, ὁ, κυνοραλσής, ἢ κυνο- ραλσής, κυνὸς «καμπύρι», Λατ. ricius, κατὰ τὸν Sundvall Hirmoboscia ἢ Ixodes, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 10, 18— ἐν τῇ Ὀδ. κυνοραλσής. II. ὁ θάμνος ὁ παρὲς τὸν κόκκον ἐξ οὗ τὸ κροτῶνιον βλαίνει ἢ τοῦ κίρκου («ῥιστινύλαδος»), ὡς ἐκ τῆς νο-

μιζομένης ὁμοιότητος αὐτοῦ πρὸς τὸ ξφον κρότωνα, Palma Christi ἢ ricius communis, Ἰππ. 670. 22, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 10, 1, κτλ. πρβλ. κῆρι, σῆρι.

κρουτῶν, ἢ, ὡς τὸ γύγγρως II, τυλώδης ἀπόφυσις δένδρου, ἰδίως ἐλαίας, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 8, 6.

κρουτῶν-εἰδής, ὁ, κάτοικος τῆς Κρότωνος (τῆς Μεγάλης Ἑλλά-δος), Κρατίν. ἐν «Τροφωνίῳ» 9, κτλ.

κροτῶν-εἰδής, ὁ, ὁμοίος πρὸς τὸν ὕμνον κρότωνα, Ἰππ. 573. 7. κροῦμα, τό, (κρούω) κτύπημα, οὐκ ἀπειρος οὔσα πολλῶν κρουμάτων Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 257 (ἐπὶ συνουσίᾳ) αὐτῶν, κροῦ- σμα, Ἀνθ. Π. 6. 27, Ποιητ. Βοταν. 121.

2) ἡχος παρα- γόμενος ἐκ τῆς κρούσεως ἐγγύρδου ὀργάνου διὰ τοῦ πλήκτρου, ἡχος, τόνος, κρούεται τὰ κρούματα . . τὰ μὲν ἄνω, τὰ δὲ κατὰ Ἰππ. 346. 16, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 120, Πλάτ. Πολ. 333E, κτλ. ἐν τῷ τύπῳ, κροῦσμα, Ἀνθ. Π. 5. 292— ὅθεν μέλος παιζόμενον εἰς τὴν λύραν ἢ κιθάραν, Πλάτ. Μέν. 317D· εὐχρηστον ὡσαύτως, οὐχὶ ὀρθῶς, ἐπὶ πνευστῶν ὀργάνων, (κρούματα τὰ αὐλῆματα καλοῦ- σιν Πλούτ. 2. 638C· πρβλ. Πολυδ. Δ' 84., Ζ' 88), τοιαῦτα . . νιγλαρεῦν κρ., τοιαῦτα τερτερίζων κρ., Εὐπὼλ. ἐν «Δήμοις» 27· αὐλεῖ . . σαπρὰ κρούματα Θεόπομπ. Ἰωμ. ἐν «Σειρήνις» 2.

κρουματικός, ἢ, ὄν. ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὸ παίζειν ἐπὶ ἐγ- χύρδου ὀργάνου, σοφίη Ἀνθ. Π. 11. 352· κρ. μουσική, ἐνὸργανος, Σουίτ. ἐν λ. «Ὀλυμπία»· διὰλέκτος κρ., ἔκφρασις ἐν τῷ παίζειν ὄργανον, Πλούτ. 2. 1138B· λέξις κρ., ἡχος ἢ τόνος ἐνοργάνου μου- σικῆς, δηλ. ἀναρῆρος ἡχος ἀνευ ἐννοίας, Πολύδ. 3. 36, 3, πρβλ. 1 Ἐπιστ. π. Κορ. ιδ', 9.

κρουματίον, τό, ὑποκορ. τοῦ κροῦμα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 276, Πλ. 290.

κρουματο-ποιός, ὁ, μουσικός, μελοποιός, Μάχιον παρ' Ἀθην. 337C.

κρουναῖος, α, ον. (κρουνός) ἐκ κρήνης, κρ. ὕδωρ, ὕδωρ ἐκ κρήνης, πηγαιόν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀριστ. Μετεωρ. («κρηναῖος ἀπαντᾷ ἐν 2. 1, 6).

κρουναῖον, τό, εἶδος ποτηρίου, Ἐπιγέν. ἐν «Μνηματίῳ» 1. κρουνηδόν, Ἐπίφρ., ὁμοίως πρὸς κρουνόν, ἀφθόνως βίων, Ἐδδ. (B' Μακκ. ΙΔ', 45), Φίλων 2. 26.

κρουναῖα, ἢ, = κρουναῖον.

κρουνίξω, ἐκχέω ὕδρον ἐν λεπτῇ ῥοῇ, ἐπὶ τοῦ ἔχοντος σχῆμα κέρατος ποτηρίου τοῦ καλουμένου, ρυτόν (δ' ἴδε), κρ. λεπτῶς διω- ροῦ. παρ' Ἀθην. 497E.— Μέας, πίνω τὸ αὐτῷ ῥέον ὕδρον ὑποβάλλων τὸ στόμα, Ἐπίνικος ἐν «Υποβαλλόμεναις» 1. 3.

κρουνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ κρουνός, ὁ σωληνίσκος τῆς κλε- ψύδρας, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἀλ. 10 καὶ 28, πρβλ. Ἱερων π. Πν. 176, 178, κτλ.— ὡσαύτως κρουνίον, τό, Ἀρχαῖ, 120.

κρουνίσμα, τό, τὸ ἀπὸ κρουνοῦ ἐκρέον ὕδωρ, βεῦμα, Ἀνθ. Πλαν. 12.

κρουνισμάτειον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Ἱερων π. Πν. 162.

κρουνισμός, ου, ὁ, ἐξόρμησις τοῦ ὕδατος, Ἀκύλ. ἐν Πάλ. Διαθ. κρουνίτης, ου, θηλ. -ίτης, -ίδος, = κρουναῖος, Ὀρρ. Ἀργ. 50. 9.

κρουνός, ου, ὡς τὸ κρήνη, ἢ πρώτη πηγὴ, ἐξ ἧς λαμβάνουσι τὴν ἀρχὴν αἱ πηγαί, Πλ. Χ. 147, 208 (πρβλ. πηγῆ)· χεῖρ ὁρροῦσι ποταμοὶ . . κρουνῶν ἐκ μεγάλων Δ. 454, πρβλ. Πινδ. Ο. 13. 90· κρουνοὶ κρηναίου ποταμοῦ Σαρ. Τρ. 14· κρουνὸς αἱματος Εὐρ. Πῆσ. 790, πρβλ. Ἑκ. 568· οὕτως, κρουνοὶ Ἡφαίστου, βεῦματα «λάβας» ἐκ τῆς Ἀττικῆς, Πινδ. II. 1. 48· ἐπὶ ἀφθόνως βέοντος ἱερῶ- τος, Ἰππ. Ἀφ. 1261· χειμαρρὸς λόγων, θοαρρῶν τὸν κρ. ἀφίει Ἀριστοφ. Βάτρ. 1005. 2) ὀχετός ὕδατος, Στράβ. 235, 343.

κρουνο-χυτρο-λήρσιος, ὁ, κυμικ. λέξις ἐν Ἀριστοφ. Ἰππ. 89, ἀκρίτως ἐκχέων ἀφθονον καὶ μάταιον λῆρον, ἀνόητος, περιτο- λόγος, φλύαρος.

κρουνώμα, τό, ὡς εἰ ἐκ ῥήματος κρουνώ. = κρουνός, Ἐμπεδ. 161.

κρουπέζαι, αἱ, Λατ. scuripedae, sculpiroscae, ὕψηλά ἐξύλινα ὑποδήματα ἐν χρῆσει παρὰ Βοιωτοῖς πρὸς πάτησιν ἐλαίων, φουρού- μενα δὲ ἐπὶ τῆς σκηπῆς ὑπ' αὐλῆτῶν ὅπως Ζ'· αὐτῶν κρουνοὶ τὸν χρόνον, Πανσ. παρ' Εὐστ. 867. 29, Πάλυδ. Ζ' 87, Φιλότ.· πρβλ. Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 1. 336— ὡσαύτως, κρουπάλα, τά, Σοφ. Ἀποσπ. 43· κρουπέτα Ἡσύχ.· ὑποκορ. κρουπέζιον, τό, Πάλυδ. Γ' 153· ὅθεν, κρουπεζοφόρος, ον, ὁ φορῶν ἐξύλινα ὑπο- δῆματα, ἐπὶ τῶν Βουαιτῶν, Κρατίν. ἐν Ἀδελφ. 153· πρβλ. Πάλυδ. Ζ' 87— κρουπεζόμα, Παθ., ἐχλω, φορῶ ἐξύλινα ὑποδήματα, «ὀλεῖ δι' ὀλῶσαι τοὺς τραχεῖς πόδας ἔχοντας» Πινδ.

κρουσι-δημέω, ἐν Ἀριστοφ. Ἰππ. 859, παραδία ἐπὶ τοῦ κρου- σιμετρέω, ἐξαιτῶ τὸν δῆμον, κρουσιδήμων, κατακρούων τῇ βοῇ, ἢ τὸν δῆμον ἀπατῶν καὶ παρακρούμενος τῇ βοῇ· ἔστι δὲ παρὰ τὸ κρουσιμετρέειν, ὁ λέγεται ἐπὶ τῶν τοῖς μέτροις παραλογιζομένων Σουίτ. ἐν λῆξ.

κρουσί-θύρος, ον, ὁ κρούων τὴν θύραν· τὸ κρ. (ἐξυμ. μέλος), κινῶς «πατηνάδα», «αερενάδα», Τρύφων παρ' Ἀθην. 618C· ὡσαύ-τως θυρυκοπικῶν.

κρουσι-λάρης, ου, δ, ο κρούων τὴν λύραν, Ὀρρ. Ὑμν. 30. 3. κρουσιμετρέω, ἐξαπατῶ ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ σίτου μετρῶν ἐλλί-
πως ἀνασείων καὶ κρούων τὸ μέτρον, ὡς ποιοῦσι καὶ νῦν οἱ μετρού-
ντες σίτον διὰ τοῦ κοιλοῦ, Ἰσὺχ., Πολυδ. Δ', 169' πρὸς. κρούω
7, παρακρουσιχαίνικος.

κρουσιμέτρης, ου, δ, ἀπατηλῶς μετρῶν, ἀπατῶν, Σχόλ. εἰς
'Αριστοφ. Νεφ. 450.

κρούσεις, εως, ἡ, (κρούω) τὸ κρούειν, κτυπεῖν, ἢ πρὸς ἀλ-
ληλα κρ. τῶν ὀπλῶν Πλουτ. Δίμ. 32' ποδὸς κρούσει ἐξαφός,
κτυπῶν διὰ τοῦ ποδός, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 6. 2) τὸ κρούειν πῆ-
λινα ἀγγεῖα χάριν δοκιμῆς μήπως εἶναι «βαγισμένα», καὶ καθό-
λου, ἀκριβῆς ἐξετάσις, Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 317, Σουίδ. 3)
μεταφ., ἐπὶ σοριστικῶν ἀποπειρῶν πρὸς ἀπάτην, ἀπάτη (κρούω 7),
'Αριστοφ. Ἐνὶ ἄνωτ. 4) τὸ κρούειν ἐγγερὸν ὄργανον, Πλουτ.
Περ. 15., 2. 1137B, κτλ.—ἀκολούθως: καθόλου, ἐνὸργανος μου-
σική, Πολυδ. 30. 13, 5' παρὰ τὴν κρούσιν λέγειν ἐπὶ ἀπαγγέ-
λλας, ἄδειν δὲ ἐπὶ ἄσματος ἢ μελωδίας ἐν συνοδείᾳ ἐνοργάνου μου-
σικῆς, Πλουτ. 2. 1141A' κρούσις ὑπὸ τὴν ψῆλῃν, πλήρης ἐνὸρ-
γανος συμφωνία, αὐτοῖ.

κρούσμα, κρουσματικός, = κρουμ-
κρουσμός, οὔ, δ, = κρούσις, Πρὸκλ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 320. 30.
κρουστέον, ῥημ. ἐπὶ, δεῖ κρούειν, τὴν θύραν Ἀριστοφ. Ἐκκλ.
989.

κρουστικός, ἡ, ὄν, ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ κρούῃ, νὰ κρατεῖται,
ἐπὶ κρούσ. Φίλων 1. 113. II. ὁ παρὰ τὸν ἦχον διαπεραστι-
κόν, κρουστικὰ δὲ μᾶλλον τὰ ὄργανα τοῦ στόματος, ὄργανα Ἀρι-
στοφ. Περὶ 19. 10, πρὸς Πλουτ. 2. 802B. 2) μεταφ., ἐπὶ
ῥητορικῶς ἀπλοῦ καὶ σοριστοῦ, παρέχων ἐντύπωσιν, ἐκφραστικὸς
'Αριστοφ. Ἰσπ. 1370' τὸ κρ., ἐκφραστικὴ εὐγλωττία, Λουκ. Δη-
μοσθ. Ἐγκ. 32.

κρούω: μέλλ. -σω: πρκμ. κέκρουκα.—Μέσ., ἀρ. ἐκρου-
σάμην, Θουκ.—Παθ., ἀρ. ἐκρούσθην ('Ερατοστ. Ἰκαταστ. 32')
πρκμ. κέκρουμαι ἢ -ουσμαι, πρὸς, ἀπο-, ἐκ-, παρκ-κρούω.
(Ἐντεῦθεν κρούμα, κοῦσις' πρὸς Ἀρχ. Γερμ. hugen-jam,
'Αρχ. Σαξόν. hugen-jan (rühnen).) Πλήττω, κτυπῶ, ῥυτῆρι κρ
γλυπτόν Σοφ. Ἀποστ. 938' κρ.: -σας δὲ πλευρά (τῶν ἱππῶν)
Εὐρ. Ἀποστ. 779. 6. τοῖς ποσὶ τὴν γῆν Ἀρρ. Ἀν. 7. 1' ἀλλ'
ὡσαύτως, εἰς τὴν χεῖρα τοῖς δακτύλοις κρ., ἐν τῇ ὀρχήσει,
Δίωκ. Κ. 40. 16'—μεταφ., κνίσσα κρ. ρίνος ὑπεροχάς, γυμνασ-
τεῖ, Ἐριππ. ἐν «Γυμνῇ» 2. 3. 2) συγκρούω, κρ. χεῖρας
(πρὸς κρούω II. 2), Εὐρ. Ἰκέτ. 720' κρ. τὰ ὄπλα πρὸς ἀλ-
ληλα Θουκ. 3. 22' τὰς ἀσπίδας πρὸς τὰ ὄπλα Σεν. Ἀν. 4.
5, 18'—μεταφ., ἀλλήλων τοὺς λόγους τοῖς λόγοις ἐκρούο-
μεν, συνεκρούομεν, Πλάτ. Θεαίτ. 164B. 3) κρούει τὸν πόδα
(ὅ ἐστι κρ. τὴν γῆν τῷ ποδί), ἐν τῇ ὀρχήσει, Εὐρ. Πλ. 180'
οὕτως, Ἰχνός ἐν γὰ κρ. ὁ αὐτ. I. Δ. 1043. 4) κέρατον
κρούω, κτυπῶ πῆλινον ἀγγεῖον χάριν δοκιμῆς μήπως εἶναι βεβλαμ-
μένον, Σουίδ. ἐντεῦθεν, ἐξετάζω, δοκιμάζω, κρούετε ἀναλαμνέ-
νους τὸ καλὸν Πλάτ. Ἰππ. Μεικ. 301B, πρὸς. Λυσίου Ἀποστ.
51' κὰν διαπειρωμένος κρούσης (τὸν κόλακα) Πλουτ. 2. 64D.
πρὸς. κρούσις 2.

5) κτυπῶ τὰς χορδὰς ἐγγύρῳ ὀργάνου
διὰ πλῆκτρον, Πλάτ. Λῦσ. 209B, Σίμων. (i) 170' ἴδε κρούμα 2.
κρούσις 4'—ἀκολούθως, καθόλου, πᾶσι οὐκ ὀνομάζοντα ὄργανον, π.χ.
αὐλὴν κρούει Ἰακύνθ. Ἀνθ. II. 664' ὡσαύτως: μετὰ δὲ, κρ.
κρεμίδαλος = κρεμίδαλλεῖν, Ἀνθ. 630D. 6) κρούειν
τὴν θύραν, εἰλ. ἐξωθεν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 317, 990, Σεν. Συμπ.
1, 11, Πλάτ. Πρωτ. 310B, 314D' ἀλλὰ τὸ κόπτεν τὴν θύραν
ἐξωθεν ἀτεκνότερον, Φίλων 177, ἔνθα ἴδε τὸν Λοβ. ἴδε ὡσαύτως
πατάσσω. 7) κρ. σταθμὴν = κρουσιμετρέω, Ψευδο-
Φωκ. 13' ὡς μήτε κρούσης μήτ' ὑπὲρ χεῖλος βάλλης Σοφ.
'Αποστ. 327' κρούων γε μὴν αὐτὰς ἐκνοοῦσιν Εὐκλ. ἐν «Μα-
ρικῇ» 15. 8) ἐπὶ αἰσχυρῇ σημασίᾳ, «ἐν τῇ συνήθει τὸ κρού-
σαι κεῖται ἀντὶ τοῦ συγγενέσθαι» Δ. Β. 101, πρὸς. Ἀριστοφ. Ἐκκλ.
990' οὕτω, κρούω πέπλον, πέδρομαι, «τινάζω» πρὸς, Εὐρ.
Κύκλ. 328. 9) ὡς ναυτικός ὅρος ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κρούε-
σθαι πρῶτον, ὡς τὸ ἀνακρούεσθαι (ἴδε ἀνακρούω II) ἐπὶ
ναυτῶν, Θουκ. 1. 51, 54., 3. 78' ὡσαύτως, αἱ πρῶτιναι κρουό-
μεναι νῆες Ἀρρ. Ἀν. 5. 17' οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., Πολυδ. 16. 3, 8'
κρούειν ἐπὶ πρῶτον Ἀπκ. Ἐμφύλ. 5. 119'—ἐντεῦθεν, κρούε-
σθαι τὸ πτερόν, πέτεσθαι πρὸς τὰ ὀπίσθια, Δίλ. π. 2. 3. 13. 10)
κρούειν ἀκράτῳ, ἴδε πατάσσω II. 2.

κρούεω = κρύπτω: Ἰσὺχ. κρυβαστός = κρυπτός, πῖθαν.
γραφ. ἀντὶ κρυβαστός ἐν τῷ Μεγ. Ἐρευμ. 547. 46.

κρύβδᾶ, Ἐπίρρ. (κρύπτω) κρυφίως, ἄνευ εἰς γνώσεώς τινος,
κρύβδα Διός, Λατ. clam Jónu, Ἰλ. Σ. 168, πρὸς. Δίτχ. Χρ.
177. 2) ἀπὸς ὡς τὸ κρύβδην, κρυφίως, Πινδ. Π. 4. 201.
κρύβδην, ἀμρ. -δᾶν, Βαίρρ. (κρύπτω) κρυφίως, Ὀδ. Α. 455,
II. 153' κρύβδην ψυφίσσεται, κρυφίως, Ἀνθ. 12. 2' πρὸς.
Ἰππ. 610. 22, Ἀριστοφ. Σφ. 1018, Ἀνθ. 128. 32, Πλάτ. Νόμ.
766B. 2) μετὰ γεν. ὡς τὸ κρύβδω, κρύβδω πατὴρ Πινδ.
II. 3. 25.

κρυβῆ, Ἐπίρρ. = κρύβδην, Ἰβδ. (Π' Ἰασ. Ἰβ', 15).

κρυβήλος, ὄν, κρυπτός, Ἰσὺχ.—ὡσαύτως κρύβδης, ου, ὁ
ἐν τῇ γῇ κεκρυμμένος, τεθαμμένος, καὶ κρυβήσια, τὰ, = νεκρῶ-
σια, ὁ αὐτ.

κρύβω, μεταγεν. τύπος τοῦ κρύπτω, ἀπαντῶν μόνον ἐν συγ-
θετοῖς ἀπο-, ἐγ-κρύβω.—Πρὸς. τὸ τῆς συνήθειας κρύβω ἢ
κρύβω κρύπτω.

κρυερός, α, ὄν, ἀλλ' ἄρ' ἔς κρυεροῦ Ἰσιδ. Θ. 657' (κρύος)
—ψυχρός, παγετώδης, παρ' Ὀμ. μόνον μεταφ., κρυεροῦ γόοιο
'Οδ. Δ. 103, ἀλλ. κρυεροῦ φόδοιο Πλ. Ν. 48' οὕτω κρυεροῦ
'Αἰζαο Ἰσιδ. Ἐργ. κ. Ἰμείρ. 152' Θανάτου τελευτὴ Εὐρ.
'Αποστ. 908. 6' πάθεται Ἀριστοφ. Ἀγ. 1191' κρ. Ὁάλαμος, ἐπὶ
τοῦ τάφου, Ἰλλ. Ἐπιγρ. 241, 4'—ἀλλ' ἐν τῇ κυριολεκτικῇ ση-
μασίᾳ, ψυχρὸς ὡς πάγος, παγερός, κρ. νέκυς Σίμων. 88, πρὸς.
'Αριστοφ. Ὀρν. 951, 955, Ἰερμίδαν. I. 6, κτλ.

κρυμαίνω, κάμνω τι ψυχρὸν, ψύχω, κρυώνω τι, Ἰερμίδαν. Ἰπμ.
π. 75.

κρυμάλιος, α, ὄν, παγετώδης, ψυχρός, Ἰρακλείδ. Ἀλληγ.
50, Σέξτ. Ἐμπ. εἰς Ἰερμ. 9. 83.

κρυμνός, κρυμνώδης, ἀμφίβολ. τύποι ἀντὶ κρυμός, κρυ-
μώδης, ἢ ἴδε.

κρυμο-πάγης, ἔς, πηγνύων διὰ τοῦ ἐαυτοῦ ψύχους, Βορέης
'Ορρ. Ὑμν. 79. 2.

κρυμός, ὁ, (κρύος) παγετώδης ψυχρός, πάγος, παγετός, Ἰβδ.
4. 8, 28, Σοφ. Ἀποστ. 448, Εὐρ., κτλ.—ἀντὶ κρυμνός, εἰς πάγος,
Νικ. Θορ. 681, Ἀθ. ἐν τῷ πληθ., κατὰ τοὺς κρυμούς Σερῶδ.
494, πρὸς. Διον. Ἀλ. 1. 37'—παρὰ Πολυάινω 3. 9, 24, κρυ-
μνός. II. ψυχρός, Διοσκ. 3. 60

κρυμο-χάρης, ἔς, εὐχεσταύμενος, τερπόμενος εἰς τὸ ψύχος,
ἡμαρτημ. γραφ. ἐν Ὑμν. Ὀρρ. 50. 12, ἀντὶ δρυμα-.

κρυμώδης, ες, (εἰδός) ψυχρός, παπηγώς, παγετώδης, Ἰπκ.
304. 28. Ἀνθ. II. 9. 561, Διον. II. 780.

κρυμώσσω, ρίγω, κρυώνω, θεογνώστ. Κανόν. 21. 15.

κρύσις, εσσα, ἐν, = κρυερός, παγερός, ψυχρός, φόδου κρυδ-
εντος Πλ. I. 2' κρύσεσσα ἰσική Π. 740' ἐν πολέμῳ κρύσεντι
'Ιπκ. Θ. 936' συντυχεῖ Πινδ. I. 1. 54'—ἐν κυριολεκτικῇ σημα-
σίᾳ, ψυχρὸς ὡς πάγος, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 918, Ἀνθ. Π. 221. πρὸς.
ἀκρυσίς.

κρυόμαι, «κρυώνω» κρυάσται, πηγνύται, παγώνει, Ἰλίσσ.
κρύος, τὸ, παγετώδης ψυχρός, «κρύος», Πο. Ἐργ. κ. Ἰπμ. 492,
Πλάτ. Ἀλὶοχ. 368C' κρ. Ἰσχυρὸν Ἀριστ. Μετρωρ. 2. 8, 18' μετα-
φορ., κακόν με καρδῶν περιπτύξις κρύος Δίτχ. Θάδ. 874,
πρὸς. Εὐρ. 161. (Ἐντεῦθεν κρύσις, κρυερός, κρυπτείνω,
κρύσταλλος, κρύμωζ' πρὸς. Λατ. cristata, cristidus, cristidus,
πρὸς. Σανσκρ. krīṣṇa, πλήρη, ἀματώδης, Zenō khridi (τρομερός)
'Αρχ. Σανσκρ. krīṣṇa, Ἀγγλο-Σανσκρ. krīṣṇa (παγετός)
κρυπτάδωζ [α], α, ὄν, καὶ παρ' Αἰσχύλ. ας, ὄν, (κρύπτω)
—κρυπτός, κρύσις, λαθραῖος, κρυπταδὴς (ἢ φιλόδητος) Πλ. Ζ. 160'
κρυπταδίου μάχης Αἰσχύλ. Χρ. 940'—ὡς ἐπίρρ., κρυπτάδωζ
Πλ. Α. 542.

κρυπτάζω, τύπος παράλληλος τῷ κρύπτω, Διόδ. 4. 77, κτλ.
'Ἰκκλ.

κρύπτασθε, ἴδε ἐν λέξ. κρύπτω.

κρυπτεῖα, ἡ, (κρυπτεύω) κρυφία ἀποστολή, εἰς ἣν ὑπεθέλ-
λονται οἱ νόμοι τῆς Σιπάρτης καὶ ἡτις ἦτο σφῆδρα πολυπόνοιο, ἵδωτι
ἡσαν ἡναγκασμένοι νὰ περιπλανῶνται εἰς τὴν γῆρα ἀνυπόδητοι ἐν
ὥρᾳ χειμῶνος καὶ νὰ ὑπίστανται πολλὰς στερήσεις χάριν ἀντανα-
γωγίας, Πλάτ. Νόμ. 633B' ἐκρησμιμοποιούντο εἰς ὡσαύτως ἡλιαί
ἐναδρύνοντο καὶ φονεύοντο τοῦτο Εἰλωτάς, Ἀριστ. παρὰ Πλουτ. ἐν
Λυκούργ. 28, πρὸς. Ἰρακλείδ. Ποντ. 2' ὁ ἐπὶ τῆς κρυπτείας ἐλ-
ταγμένος Πλουτ. Κλέσμ. 28. Ὅρα λεξικ. Ἀργασιότητων, ἐν λέξ.
—Τύπος τῆς κρυπτείας ἀπαντᾷ ἐν Ἀντιγράφ. τοῦ Πλουτ. ἐν Λυ-
κούργ. 28' ἀνωτ.

κρυπτεῖον, ῥημ. ἐπὶ τοῦ κρύπτω, δεῖ κρύπτειν, Σοφ. Ἀντ.
273, Ἀνθ. II. 5. 252.

κρυπτεύω, ἀποκρύπτω, κρύπτω, Εὐρ. Πέγ. 388.

ἀμπαδ-, κρύπτω ἐμαυτόν, διαμύνω κεκρυμμένον, Σεν. Κύρ. 4. 5. 5.

III. ἐν τῷ παθ. — ἐνεθερεύομαι (ἴδε Ἰσὺχ.), Εὐρ. Ἐλ. 541.

κρύπτη ἡ κρυπτή, ἡ, κρυψών, ὁδός, Ἀθην. 205Δ, πρὸς. Ἰου.
γεν. 3. 106.

κρυπτήριος, α, ὄν, ἀρμόδιος πρὸς ἀποκρυψιν, κρυπτήριον
ἀντρον Χρησμ. παρὰ Πλουτ. 8. 42, 6' κρυπτήριον, τὸ, κρυψών,
κρυπτή ἢ εἰρητή, Γρηγ. Πρωτ. τ. 1, 809D.

κρυπτεῖα, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. κρυπτεῖα.

κρυπτείνος, ἡ, ὄν, κατάλληλος πρὸς ἀποκρυψιν, Ἀλλ. Ἰ. Ἀφρ.
ἐν Ἀριστ. Τοπ. 8. 1, Β.—Ἰσὺχ., κρυπτικῶς πυνθάνεσθαι
'Αριστ. Τοπ. 8. 1, 7, πρὸς. κρύπτω I. 5.

κρυπτεῖνός, ἡ, ὄν, ῥημ. ἐπὶ τοῦ κρύπτω, «κρυπτός», κρυ-
πτικός, κληρίδι κρυπτή Ἰλ. Σ. 168, πρὸς. Ἀριστοφ. Θεσμ. 422'
ἐκπολητό οἱ κρυπτή διωροῦ Ἰβδ. 3. 146' κρυπτή τάφρος,

κεκαλυμμένη διὰ παντός καὶ ζωῆς, δ' αὐτ. 4. 201. συν. παρ' Ἀττ., κρ. λέγος Δίσχυλ. Νο. 773. ἔπειτα Σοφ. Φιλ. 1112. κρυπτή, ἐπὶ τοῦ νέου Ὁρέστου ὅστις ἔμενε κεκαλυμμένος ἐν Φωκίᾳ, δ' αὐτ. ἐν Ἠλ. 159. κρ. πάθος Ἰούρ. Ἰππ. 139, κτλ. κρυπτή ψήφω Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλ. 3, 17. τὸ κρ. τῆς πολιτείας, δ' μυστικῶς χαρακτὴρ τῶν [Σπαρτιατικῶν] διατάξεων (πρβλ. κρυπτεία). Θουκ. 5. 68. ἡ κρυπτή (ἐξυμ. ἀρχή), σῶμα κατασκόπων τοῦ κράτους, οὗς μεταχειρίζοντο οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὰς ὑποτελεῖς πόλεις, Δ. Β. 273. καὶ ὡς οὐσίαστ., κρυπτεῖς, δ' κατασκόπος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 600.

κρύπτω, Ἰων. παρὰ, κρύπτασκε (-εσκες) Ἠλ. Θ. 272. μέλλ. κρύψω Ὀδ., κτλ. ἀβρ. α' ἐκρυψα, Ἑπικ. κρύψα Ὀδ. Σ. 357. μεταγεν. ἀβρ. β' ἐκρύβον (ἐν-, κατ-, περι-) Ἀπολλόδ. 3. 13, 6. Πλουτ. Μάρ. 38, Καιν. Διαθ. κρμ. κέρυψα (συγ-) Διον. Ἀλ. Περὶ Συνόσε. σ. 114. — Μέσ., μέλλ. κρύψομαι Σοφ. Τ. 474, Εὐρ. Βάκχ. 955, πρβλ. ἀπικρ- ἀβρ. ἐκρυψάμην Σοφ., κτλ. μετέπειτα ἐκρύβόμην (ἀπ-) Ἀπολλόδ. 3. 2, 1. — Παθ., μέλλ. κρυφθήσονται Disput. Mor. σ. 545 (Mullach.) κρυφθήσονται Εὐρ. Ἰκ. 543. κερύψομαι Ἰππ. 607. 25. ἀβρ. ἐκρύψον. Ἑπικ. κρ- Ἠλ., Ἀττ. ἐκρύβην [ῥ] Ἀπολλόδ. 3. 2, τέλ., (ἀπ-) Ἀλκίρρον 3. 47. μεταγ. κρυφείς [εἰς] γαρ. -θείς Σοφ. Αἴ. 1145. καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κάρ κρυψάμενος, καλύψας τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ 245. [ἀλλὰ τὸ μέσ. κεῖται ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνεργ., δ' αὐτ. 647, οὕτως τ' ἀόρηλα καὶ φανέντα κρύπτεται] κρυπτεσθαι φάος ὁμιλιῶν, ῥίπτω τὰ βλέμματά μου κάτω, καὶ οὕτως ἀναγνώριζω εἰ εἶμαι κατώτερος, Πινδ. Ν. 10. 75. — Παθ., κρύπτομαι, κρύπτω ἑαυτὸν, μένω κεκαλυμμένος, ἐπὶ ἀστέριον τοῦ Ζωδιακοῦ, κεκρύφαται Ἰππ. Περ. κ. Ἡμ. 384. ἐν οὐρανῷ κρύπτεται Εὐρ. Ἰλ. 606. ἐς σπορίαν δ' αὐτ. ἐν Κύκλ. 613. ἐκρύπτετ' οἶκον γυνήν (Haupt. Ἐκρυπτ' ἐς ..) Βαβρ. 5. 4. 2) κρύπτω ἐν τῇ γῇ, καλύπτω διὰ χώματος, θάπτω, Ἰππ. Περ. κ. Ἡμ. 137, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 621. ὡσαύτως γῇ κρ. Ἠρόδ. 1. 216, 2. 130, 5. 4, κτλ. γθονί Σοφ. Ο. Κ. 1516. τάφῳ δ' αὐτ. ἐν Ἀντ. 196, πρβλ. 285, 946. ἐν κατώρυγι αὐτοῦ 774. κατὰ γθονός αὐτοῦ 25. ὑπὸ γᾶν Πινδ. Π. 9. 141. — Παθ., τίτηνες ὑπὸ ζόφῳ, κεκρύφαται Ἰππ. Θ. 730. οὕτως, ἐν βένθεσιν νᾶσον κεκρύφαται Πινδ. Ο. 7. 105.

3) κρύπτω, ἀποκρύπτω, φυλάττω μυστικόν, οὐδὲν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος Ὀδ. Δ. 350, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 74, κτλ. κρ. τί, ἐνθα μὴ τις ὄψεται Σοφ. Αἴ. 658, πρβλ. Τρ. 903, Ἠλ. 436. — Μέσ., κρύπτεσθαι τάληθες Σοφ. Τρ. 474. — Παθ., τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκαλυμμένον εἶναι Ὀδ. Α. 443. φάρμακα κεκρ., μυστικά, Εὐρ. Ἀνδρ. 32. νάπη κεκρ., κρυφία, Σοφ. Ο. Τ. 1498. κρυπτεμένα πράσσεται, ἐν κρυπτῷ ἀντίθετ. τῷ ἐπὶ μισρ-τύρῳ, Ἀντιφῶν 119. 1, πρβλ. Θουκ. 6. 72.

4) μετὰ διπλῆς αἰ-, κρύπτω τι ἀπὸ τίνος, φυλάττω μυστικόν, ἀποκρύπτω, (μὴ με κρύψῃς τοῦτο Δίσχυλ. Πρ. 625, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 957, Εὐρ. Ἑκ. 570, Ἀριστοφ. Πλ. 26, Ἀντίφ. 897. 1, κτλ.) οὕτως, κρ. τί ἀπὸ τίνος Σοφ. Φ. 587.

5) ἐν τῇ Ρητορικῇ, σχηματίζω συλλογισμὸν τοιοῦτον, ὥστε δ' ἐναντίας ἀφυλάκτως ἀγεται εἰς ἐναντίον συμπέρασμα, Ἀριστοφ. Τοπ. 8. 1, δ' πρβλ. κρυπτικός, κρύψις 2.

II. ἀμεταβ. (ἐξυπακουσθ. τοῦ ἑαυτοῦ), ἀποκρύπτω ἑμαυτὸν, μένω κεκαλυμμένος, κρύπτουσιν ἐκκλησίαι Σοφ. Ἠλ. 826. [δύματα] τὰ μὲν .. βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα Εὐρ. Φοιν. 117. [ἀλλὰ τὸ χωρίον τοῦτο εἶναι πιθανῶς νύθον] ὡσαύτως, κρ. τινὰ, κρύπτομαι, φυλάττομαι, ἀποκρύπτομαι ἀπὸ τίνος, Ἰων. Ὀμ. 26. 7. πρβλ. κεῖθω II. Περὶ παρρησιῶν ἀμεταβ. χρήσεων Ἰω. Βαβλ. III, ῥίπτω 7. — (Καλύπτω σημαίνει ἀπλῶς σκεπάζω, τὸ δὲ κεῖθω καλύπτω οὕτως ὥστε νὰ μὴ φαίνεται ἔγνος· τὸ δὲ κρύπτω φυλάττω τι κεκαλυμμένον, κυρίως ἐπὶ σκεπῇ ἀποκρύψεως.)

κρυσταίνομαι, παθητ., πηγύναι ἐκ τοῦ ψύχους, παγώνω, Νικ. Ἀλ. 314.

κρυσταλλίζω, εἶναι καθαρὸς ὡς κρύσταλλος ἢ ὅμοιος κρυστάλλῳ, Ἀπὸκ. 21. 11.

κρυσταλλένος, ἡ, ον, ἐκ τοῦ κρυστάλλου, «κρυσταλλένος» κύλιξ Δίων Κ. 64. 23. νίπτρα Ἀνθ. Π. 9. 330.

κρυσταλλένον, τό, ἄλλο ὄνομα τοῦ φυτοῦ ψύλλιον, Διοσκ. ἐκ πῶν νέων, 4. 70.

κρυσταλλο-ειδής, ἐς, ὅμοιος πρὸς κρύσταλλον, πάχος, Στράβ. 204. II, ὅμοιος πρὸς κρύσταλλον, κρ. ὑγρόν, δ' κρυσταλλώ-

δης φαῖος, Θεόφρ. 152, 1 Greenh. οὕτω, κρ. χιτῶν Πολυδ. Β'. 71. Ἐπίρρ. -δῶς. Πλούτ. 2. 888B.

κρυσταλλοομαι, παθ. πηγύναι, παγώνω καὶ γίνομαι ὡς κρύσταλλον, «κρυσταλλοομαι», Φίλων 2. 174. Ἀνών. παρὰ Γελλ. 17. β. κρυσταλλο-πηκτός, ον. παγείε εἰς κρύσταλλον, παγωμένος, Εὐρ. Ρήσ. 441. — ὡσαύτως, κρυσταλλοπήγς, -ήγος, δ' ἡ, Δίσχυλ. Πέρσ. 501.

κρύσταλλος, ὁ, (κρύος, κρυσταίνω) καθαρὸς πάχος, κρούσταλλον, πάχος, Λατ. glacies, Ἠλ. Χ. 152, Ὀδ. Σ. 447, Ἠρόδ. 4. 28. κρύσταλλος ἐπεπῆγαι οὐ βέβαιος Θουκ. 3. 23. — δ' παρὰ τὸν κρύσταλλον, παροιμ. «ἐπὶ τῶν μῆτε κατέχειν δυναμένων μῆτε μεθεῖναι βουλομένων» Ζηνοβ. V. 58 ἐν Παροιμιογρ., πρβλ. ἐπὶ πᾶσι Σοφ. Ἀποσπ. 162. 2) = νάσκη, τοῖος γὰρ κρύσταλλος ἐνί-ζεται αὐτίκα χεῖρ Ὀππ. Ἀλ. 3. 155. II, δ' καὶ ἡ, κρύσταλλος λίθος, Λατ. crystallum, Διον. Ἀλ. 781, Στράβ. 717, Ἀδλ. κτλ. ὡσαύτως ὀηλ. Ἀνθ. Π. 9. 753.

κρυσταλλο-στερνός, ον, δ' ἔχων στήρυ, στήθη εἰς τὸ κρύσταλλον, λαμπρὰ στήθη, ἐπὶ γυναικός, μύθος δοκεῖ μοι νέκτορ ἡ θεὸν πόσις, πρὸς σὲν γλυκασιμόν, κρυσταλλόστερνε ξένη Νικήτ. Εὐνεν. 4. 120.

κρυσταλλο-φάνης, ἐς, φαινόμενος ἢ διαφανής ὡς κρύσταλλος — κρυσταλλοφανής, τὰ, σκευὴ ὕλιν, Στράβ. 758.

κρυσταλλώδης, ἐς, = κρυσταλλοειδής, Δίων Κ. 49. 31.

κρύφα, Ἑπίρρ. (κρύπτω) = κρύβδω, κρυφά, χωρὶς καλεῖν νὰ τὸ εἰδῇ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ φανερώς, μετὰ γέν., Θουκ. 1. 101, Πλουτ. 2. 1125E. 2) ἀπολ., μυστικῶς, κρυφίως, Θουκ. 4. 88.

κρυφά, Ἑπίρρ. Δωρ. ἀντὶ κρυφῇ, Πινδ. Ο. 1. 75, Ἀποσπ. 217. 3.

κρυφάδης, Ἑπίρρ., = κρύφα, Ἰωάνν. Ἀλεξ. τοικ. παραγ-γέλι. 38. 27, Α. Β. 1317. τύπος τις κρυφάδεα, ἐν Θεογνώστ. Καν. 161.

κρυφανδόν· «κρυφίως» Ἰσχυλ., ἴδε κρυφιδόν.

κρυφάτος, α, ον, ὡσαύτως ας, ον, Δουκ. Ὠλύπ. 166. — κεκαλυμμένος, κρυπτός, Πινδ. 1. 1. 97, Τραγῳδοποδ. (ὡς Δίσχυλ. Νο. 81, Σοφ. Αἴ. 899), Πλάτ. Τίμ. 77C. 2) λαθραίος, κρυφίος, ὁρασιμὸς Δίσχυλ. Πέρσ. 360. ἐκπλούς αὐτοῦ 383. ἔπος Σοφ. Ἀποσπ. 673. — Ἑπίρρ. -ως, ναυσὶν κρυφαίως ὁρασιμόν εὐρόν-τες τινὰ Δίσχυλ. Πέρσ. 370.

κρυφάτος, ὁ, βόλος τις τῶν κύβων, Πολυδ. Ζ'. 204.

κρυφῇ, Ἑπίρρ. (κρύπτω) ὡς τὸ κρύφα, λάθρα, ἄβυσσῶς, κρυπτός (Ἰσχυλ.) Σοφ. Ἀντ. 85, 291, 1254, Ξεν. Συμπ. 5. 8. Δωρ. κρυφῇ, δ' ἴδε.

κρυφιδόν, Ἑπίρρ. = τῷ προηγ. ἀντίθετ. τῷ ἀμφιδόν. Ὀδ. Σ. 330, Τ. 299. παρ' Ἰσχυλ. κρυφανδόν (ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις κρυφάνδων), σχηματισθὲν ὡς τὸ ἀνκρυφιδόν.

κρυφικατής, αὐ, ὁ, ἐρημνευτὴς οὐέλων, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ. (Γεν. ΜΔ', 8., Ἑβ., Ζ', 11, 22).

κρυφίμος, ον, = κρύφιος, παρὰ Μανθίων 1. 159 (ἐφαρμόζον χωρίον) — κρυφίματός, α, ον, Μακκάρ. Ὀμιλ. σ. 161. 6. — Ἑπίρρ. -αίως, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 780.

κρυφίνονος, οὐπόλινος Ἰσχυλ., ἴδε κρυφόνους.

κρυφιο-γνώστης, ον, ὁ, ὁ γινώσκων τὰ κρύφια, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7, σ. 244.

κρυφιο-ειδής, Ἑπίρρ. (εἶδος) μυστηριώδης, Διον. Ἀρεοπ. σ. 37.

κρυφιο-μύστης, ον, ὁ, εἰσάγων, ὁ μὲν εἰς μυστήρια, διδάσκαλος ἀπορρήτων μυστηρίων, Διον. Ἀρεοπ. Ἑπίρρ. -τως Ἑπιφάν. τ. 2, σ. 268D.

κρύφιος [ῥ], α, ον, ὡσαύτως ας, ον, Εὐρ. Ι. Τ. 1328, Ὀρην 7. 25. — κεκαλυμμένος, θυμὸς Πινδ. Π. 1. 162. 5φίς Σοφ. Φιλ. 1328.

2) λαθραίος, ἀπόκρυφος, ὁρασιμὸς Ἰππ. Περ. κ. Ἡμ. 791. λέχος Σοφ. Τρ. 360. εὐνοί Εὐρ. Ἠλ. 720. εὐρύτες Μουσαῖ 1. ψάφοι Πινδ. Ν. 8. 44. κρ. εἰσῆλθον Εὐρ. Ἠρ. Μαιν. 598.

τὸ κρ. Διον. Ἀρεοπ. Ἑπίρρ. -τως, Ψευδο-Λούκ. Φιλοπ. 9.

κρυφιώτης, ἡτος, ἡ, ἰδιότης τοῦ κρυφίου, μυστικότης, Διον. Ἀρεοπ. σ. 8, 13, 18, κτλ., Σουῖδ. ἐν λέξ. ἀδηλεία, κτλ.

κρυφιώδης, ἐς, (εἶδος) μυστηριώδης, Νικήτ. Χων. Χρον. σ. 54B, Εὐστ. 1942. 62, κτλ. Ἑπίρρ. -δῶς, Νικήτ. Χων. Χρον. 159A.

κρυφιο-γενής, ἐς, κρυφίως, γεννηθεῖς, Ἰσχυλ. κυδοιγενής.

κρυφογαμία, ἡ, λαθρογαμία, ἐν Νομοκάν. Κατέλειπ. 326.

κρυφιο-δάκτης, αὐ, ὁ, δάκνων κρυφίως, κύων, κρυφιδάκτης Μοσχόπ. περὶ Σχεδῶν σ. 73.

κρυφά-νονος, ον, = κρυφίνονος, Ξενοκλ. Μέγ. 20. 39. παρ' Ἰσχυλ. κρυφίνονος.

κρύφιος, (ἡ κατὰ τὸν Ἀρχαῖο. σ. 84, 17, κρυφός), ὁ, = κρύφιος, κρυφιώτης. Ἑμπεδ. 59 Καρσί. — ἐθέλων κρύφον θέμεν, «κρύφιν θέλων καὶ ἀναγινώσκον θέμεν» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 2. 177.

II, ἀπόκρυφος τόπος, κρυφίον, Μακκάρ. Α. Δ', 53, Β', 31, 36, 41.

κρύφιον [ῥ], μεταγν. τύπος τοῦ κρύπτω, ἀπακτῶν μόνον ἐν τῷ παρὰτ., Κόιντ. Σμ. 1. 393, Ἀνθ. Π. 7. 700, Ἰνδόν. πρβλ. Δοδ. Ἰνδόν. 318.

κρυψίδουλος, ὁ, ἡ, ὁ κρύπτων τὰς ἑαυτοῦ βουλὰς, Κ. Πορφυρ. Τακτ. ἐν Μουσ. Ορ. τ. 6, σ. 1409.

κρυψί-γαμία, ἡ, κρύβιος γάμος, κρυφογαμία, λαθρογαμία, Γενέσι. 83, 13, κλ.

κρυψί-γονος, ον, κρυφίως, μυστηριωδῶς γεννηθείς, ἐπὶ τοῦ Διουτύσου, Ὁρφ. Ὑμν. 49, 3.

κρυψί-δομος, ον, κατοικῶν εἰς κρυφίους τόπους, Ὁρφ. Ὑμν. 50, 3, κατὰ τὸν Casaub. ἀντὶ κρυψίδουλος, τρέχων κρυφίως.

κρυψί-λαγος, ον, ἐχέμενος, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 88.

κρυψί-μέτωπος, ον, ἡ κρυπτινὸν τὸ μέτωπον, Λουκ. Λεβιθ. 7.

κρυψίνουα, ἡ, τὸ κρύπτειν τὰ διανοήματα, ἡ ἰδιότης τοῦ κρυψίνου, Εὐστ. Πονημ. 93, 57.

κρυψί-νοος, ον, συνηρ. -νοους, ουν, ὁ ἀποκρύπτων τοὺς στοχασμούς του, ὁ ὑποκρινόμενος, Ξεν. Κύρ. 1, 8, 27, 8, 2, 1, ἀντίθ. τῷ περρησιαζόμενος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγασ. 11, 5. Ἐπίερ. -νοος, Πλούτ. Δ', 51.

κρυψί-πυθος, ον, ἔχων κρυφίους πόθους καὶ κρύπτων αὐτοὺς, Ἐτομολ. Μέγ. 543, 48.

κρυψί-πτερος, ον, ἔχων κεκρυμμένας, κεκαλυμμένας τὰς πτέρυγας, Φιλῆς π. Ζῶων Ἰδιότ. 67, 15.

κρυψί-φες, εως, ἡ, (κρύπτω) ἀπόκρυψις, -κρύψιμονα, κρύπτειν κρυφίον Εὐρ. Βάχχ. 953, ἀντίθετ. τῷ φάσις, ἐπὶ ἀστείων, ἐπισκιάσεις, ἔλλειψις, Τιμ. Δοκρ. 97Β, ἔξαφάνισις, Πλούτ. 2, 36ΒD.

2) ἐν τῇ Ρηγορικῇ κρύψις εἶναι μέθοδος δι' ἣς νὰ ἀποκρύπτῃ τις τὸν σκοπὸν καὶ τὰς βλέψεις αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἀντιπάλου, Ἀριστ. Ρητ. 1, 12, 8, πρὸς κλ. κρύπτω 1, 5, καὶ κρυπτικός.

κρυψί-φρωνος, -φρονος, ὁ, ἡ, = κρυψίνουα, Εὐστ. 1574, 20.

κρυψί-χολος, ον, ὁ ἀποκρύπτων τὸν θυμὸν του, Εὐστ. 54, 8.

κρυψί-ορχις, -εως, ὁ, ἔχων κεκρυμμένους τοὺς ὄρχεις, ἔχων αὐτοὺς ἐντός τῆς κοιλίας, Γαλην. 2, α, 276.

κρυψί-της, ες, (εἰδος) παγετώδης, ψυχρὸς, Πλούτ. 2, 653A, Πλούτ. Ε', 109.

κρυψιόητος, τό, = ψυκτῆρ, πρὸς κλ. Ρητορ. Τιμ. ἐν λ. ψυκτῆρ.

κρυψύλος [ϝ], (οὐχὶ κρυδύλος, ὡς συχάκις ἐν τοῖς Ἀντιγρίφ), ὁ, πλέγμα τριχῶν ἀνηγμένον ἐπὶ τὴν κορυφὴν καὶ ἀποτελοῦν εἶδος κήρυκος, ἐν χρήσει πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Θουκυδ. ἐν Ἀθήναις, οὐ προεβόλευτο... τῶν εὐδαίμωνων, διὰ τὸ ἀφροδίσαιτον, οὐ πολλὰς χρόνους ἐπειρὴ χιτῶνάς τε λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τετυγμένων ἀνέσσει κρυδύλον ἀναδιδόμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. Θουκ. 1, 6, Ἀνθ. II, 6, 155, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 980, Σφ. 1250, Ἀντιφ. ἐν Παρησιαζόμενῳ 2 — ὁμοιον πλέγμα ἡ κέντησις τῶν κορασιῶν ἐκαλεῖτο κρυδύλος, Winckelm. Gesch. der Kunst. 5, 1, 14, Vorläufige Abhandl. 4, 66, μετὰ τῶν σημειώσεων — δικτυοειδὲς τὸ πλέγμα πρὸς συγχράττειν τῆς κήμης ἐκαλεῖτο κρυδύλος, κατὰ τὸν Σέρβιον εἰς Αἰνείδα 4, 138. 2) σκαπτικὸν ἐπώνυμον τοῦ ῥήτορος Πηλοπίου, Αἰσχίν. 70, 16, περὶ τούτου ἴδε Thirlwall Hist. of Greece 6, σ. 20, n.

III, λόφος τριχῶν ἐπὶ περικεφαλαίας, Ξεν. Ἀν. 5, 4, 13.

κρυδύλῳδης, ες, (εἰδος) ὅμοιος πρὸς κρυδύλον, Λουκ. Λεβιθ. 13.

κρυγιάδος, ὁ, ἡ κρυγία κρύακος ἡ κορώνης, Λατ. erocilatio, Ἀνθ. II, 7, 13 — κρυγία, τό, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 73.

κρύζω: μέλλ. κρύξω, κυρίως, κρύξω ὡς ὁ κρύαξ ἡ ἡ κορώνη, Λατ. erocilatio, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 745, Ἀριστοφ. Ὀρ. 2, 24, Λουκ. Ὀν. 12, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων πτηνῶν, ὅσον γεράνων, Ἀριστοφ. Ὀρ. 710, ἐπὶ νεαρῶν ἀλκυόνων, Λουκ. π. Ἀλκυ. ἴστ. 2, 40 — ἐπὶ ἀνθρώπων, κρυγιάζω, βοῶ, τι Ἀριστοφ. Λυσ. 506, Πλ. 369, ἐπὶ ἀμείβεσιν, πρὸς κλ. Περ. 52, 5. (Κατ' ὀνομαστικ. ὡς τὰ κρύαξ, κλάξω, κλάζω πρὸς κλ. κρύαξ ἐν τέλ.)

κρυμακίσκος, ὁ, Ἀντιφάν. ἐν Φιλεταίρῳ 1: ἡ σημασία τῆς λέξεως δὲν εἶναι βεβαία, ἴσως σημαίνει χαιρήναι.

κρυμαξί, ἄκος, ὁ, σωρὸς λίθων, ἀντὶ κλωμαξί, Δράκων σ. 18, ἐντεῦθεν κρυμακώδεις, εσσα, αν, τραχύς, πετρώδης, κρημνώδης, Ἡσυχ. κρυμακωτός, ἡ, ὅν, λέξις Ἰαβλαγονικὴ κατὰ τὸν Εὐστ. 330, 40.

κρύπτιον, τό, δρέπανον, ὀδιστρικόν, Φερεκύδ. (110) παρὰ Πλούτ. I', 128, παρ' Ἡσυχ. κρύπτειν.

κρύπτος, ὁ, = ὕδρις, Θεογνώστ. Καν. 21, 9, Ζωναρ. Λεξ. 1252, ἐν ἡ σημασία εἶναι ἐν χρήσει ἡ λέξις κρυπτός.

κρύσσαι, αἱ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ κρύσσαι, διάφ. γραφ. ἐν Ἡρόδ. 2, 145.

κρυπτόν, τό, ὑποκρυπτόν, τοῦ ἱπομ., Ἀνθ. II, 9, 272.

κρυπτός, οὗ, ὁ, ἀγχείον ὑδροφρικόν, ὕδρις, στάμνος, λάγηνος, λήκυθος, κέραιον, κρατήρ, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύν. Ἀποσπ. 96, Σοφ. Ο. Κ. 478, Εὐρ. Ἰων. 1173, Κύκλ. 89, ἐν τῷ ἔνικ., Θεοκρίτ. 13, 46. 2) νεκρικὴ τεροβόλος κλέπτει, Ἡριπία 4, Μόσχ. 4, 34, πένθιμη κρυπτός Ἀνθ. II, 7, 710, με... ὁλγὴν ἐκρύψατο κρυ (σημειωστέον τὸ γένος), Ἐλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκη) 697d.

κρεα, κταίνω, κτάμεν, -ενας, κτάμενος, κτάνε, κτάνθεν, ἴδε ἐν λέξ. κτείνω.

κτάντης, ὁ, φονεύς, Ἀνθ. II, 15, 26.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

κτάσμαι, Ἰων. κτέσμαι Ἡρόδ. 8, 112, 3, 98: — μέλλ. κτήσμαι, Ἡσυχ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 435, Ἀνθ. ὡσαύτως κτεσμαι Ἡσυχ. 1017, Εὐρ. Βάχχ. 514, Πλάτ. Ἡσυχ. 467A (ἐκτεσμαι ἐν Ἀλγ. 102E) — ὁδρ. ἐκτεσάμεν, Ἡσυχ. κτ., Ὁρμ., Ἀνθ. — πρkm. κτεσμαι Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 435, Ἀνθ. ὡσαύτως κτεσμαι Ἡσ. I, 402, Ἡρόδ., Αἰσχύν. Ἡρ. 795, Ἀνθ. 38, 12, καὶ ἐντοτε παρὰ Πλάτ. (κακτῆμεθα καὶ ἐκτεσθαι, κεῖνται οὐ μακρὰν ἀλλήλων ἐν Πολ. 303B) Ἰων. γ' πληθ. ἐκτεσται Ἡρόδ. 2, 44, 4, 23, ὡσαύτως. κέκτωμαι Ἰσοκρ. 37A, Πλάτ., κτλ. εὐκτ. κέκτῃμεν, Πρ. ἦτο, Πλάτ. Νόμ. 731C, 742B, ἡ κέκτῃμεν Εὐρ. Ἡρακλ. 282, ὡσαύτ. κέκτῃμεν Ἀνθ. 10, 19, 34, 29, Ἀνθ. κτλ., παρτ, κέκτῃμεν Εὐρ. I, Δ. 404, Ἰων. γ' πληθ. ἐκτεσται Ἡρόδ. 2, 108 — περὶ τοῦ μέλλ. καὶ παθ. ὁρ. ἴδε κατωτ. III. Ἀποθ. (ἔνεν κτέανον, κτεστέζω, κτλ. πρὸς κλ. κτεζώ).

1) ἐν τῷ ἐνεστ. παρτ, μέλλ. καὶ ὁρμ. 1) ἀποκτῶ δι' ἑμαυτὸν, λαμβάνω εἰς τὴν κατοικίην μου, πορίζομαι, κερδίζω, προμηθεύομαι, κτήμασι τέρεσθαι τὰ γέρον ἐκτῆσται Πηλεὺς Ἡσ. I, 400, κτλ. οἰκίῃς Ὀδ. Ε. 4, ἡ γῆν Διόχλ. Εὐμ. 289, πρὸς κλ. Πρ. 770, ἐπὶ ἱερῶν, κερδίζω (ὡς βραβεῖον), Πινδ. Ν. 9, 124, κτήσασθαι βίον ἀπὸ τινος, παρτ, κτλ. τὰ πρὸς τὸ εἶναι ἐν τινος πρὸς κλ. Ἡρόδ. 8, 106, ἀποκτῶ, κερδίζω τὴν εὐνοίαν τινος, κ.τ.τ., χάριν ἀπὸ τινος Σοφ. Ἦρ. 471, ἐκ τινος Φιλ. 1370, παρὰ τινος Ξεν. Σομ. 4, 43, τὴν εὐνοσίαν τῇν παρὰ τινος Ἰσοκρ. 95B, πρὸς κλ. Σοφ. Φ. 1281, κ. ἡ γῆν, ἐταίρους ὁ αὐτ. Αἰ. 1300, Εὐρ. Ὀρ. 804, κτήσασθαι παῖδας ἐκ θυγατρὸς Εὐρ. I, T. 696, πρὸς κλ. Σοφ. Ο. T. 1490, παῖδας ἐκ δόμου κτάσθαι Εὐρ. Ἀποσπ. 404, πρὸς κλ. Ἡσ. 226, ὡσαύτως δοκεῖ τὸ φυλάξει τάγαθα τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον εἶναι Διμ. 16, 4.

2) ἐπὶ κακῶν καὶ δυστυχημάτων, ἐπιτύρω κατ' ἑμαυτοῦ, σὺτῷ ὀνόματι Σοφ. Αἰ. 968, ὡσαύτως εἰς τὴν ἔργῃν θεῶς αὐτοῦ 777, κακὰ ὁ αὐτ. ἐν Ἡσ. 1004, ἐπιτύρω Εὐρ. Ὀρ. 543, ἔχθραν πρὸς τινὰ Θουκ. I, 42, ζωσσεῖσιν κ.τ., ἀποκτῶ φήμην ἀσέβειας, Σοφ. Ἀντ. 924 (πρὸς κλ. βραδύμενα) κακὸν λόγον πρὸς τινος Εὐρ. Ἡρακλ. 167.

3) κ. τινὰ παλῶμιον, κάμνω τινὰ ἐχθρόν, Ξεν. Ἀν. 5, 5, 17.

2) πορίζω, ἀποκτῶ δι' ἑαυτοῦ, ἐμολ. δ' ἐκτῆσται κτείνος Ὀδ. Υ'. 265, μέγαν τέκνον πολυτόν ἐκτῆσται Αἰσχύν. Πέρσ. 765, πρὸς κλ. Ξεν. Οἰκ. 15, 1. II, ἐν τῷ πρkm. καὶ ὡσαύτ. μετὰ μέλλ. κέκτῃσμαι, ἔχω ἀποκτήσῃ, δηλ. ἔχω, κατέχω, ἔχω ὑπὸ τὴν κατοικίην μου (ἀντίθετ. τῷ χρησθῆναι, Πλάτ. Εὐθύδ. 280D), οὗς ἔσω φασὶν ἴλιον ἐκτῆσθαι Ἡσ. I, 402, ὅπλα μὴ ἐκτῆσθαι Ἡσ. I, 165, στρατὸν πλεῖστον ἐκτῆσθαι ὁ αὐτ. 7, 161, κτείνον ἐμὴν ἐκτῆσθαι Αἰσχύν. Ἡρ. 795, φωνὴν βάρβαρον κεκτ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1051, κεκτ. τινὰ σύμμαχον Εὐρ. Βάχχ. 1314, κ. κτλ., ἀρτ, τῇν, ἔλχων, κτλ., Ξεν. Πλάτ., κτλ. ἐντοτε καὶ κατ' ὁρμ., ὁ γορὰς κτησάμενος ὠνὴν τε καὶ πρῆσει χρεώνεται Ἡρόδ. I, 152, πρὸς κλ. 8, 102, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 273 — ἡ ἀσπρὰ μεταξὺ ἐνεστ. καὶ πρkm. φαίνεται παρτ ἐν Ξεν. Ἀπομ. I, 4, 3, 2 [χρήματα] καὶ κτεμμένους εὐφραίνει καὶ κτεμμένους, παρτ ὁρμ. 2) ἐπὶ κακῶν, κεκτ. ἄγος Αἰσχύν. Θύβ. 1017, κακὰ Εὐρ. Ἡσ. 272, ὡσαύτως Πλάτ. Νόμ. 870C, διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ ἔχων, ἔχων τε καὶ κτεμμένους, κακὰ, δηλ. τὰ μὲν πρὸς χρεῶν τὰ δὲ ἐν ὀνόματι, Σοφ. Ἀντ. 1278, ἔχων τε καὶ κτεμμένους τὸ ψεύδος Πλάτ. Πολ. 382D, πρὸς κλ. ἐπὶ πᾶσι θεαταῖς 190A.

2) ὁ κτεμμένος, κάτοχος, κύριος (κυρίως δούλων), ἐν χρήσει ὡς οὐσιαστικ., ὁ ἰμοῦ κ. Σοφ. Φιλ. 778, Ἀριστοφ. Ἡλ. 4, κτλ., οἱ κτετ. Αἰσχύν. Ἡσ. 336, ἐπὶ τοῦ συζύγου γυναικός, Εὐρ. I, A. 715, ἡ κτετῆ-μένη, ἡ κυρία μου, Σοφ. Ἀποσπ. 700, Ἀριστοφ. Ἡσ. 1124, ἴδε Meineke εἰς Φρύνη. Κωμ. ἐν Σατύροις ὁ.

III, ὁρμ. πρὸς κλ. πρὸς κλ. ἐκτῆσθαι, ἐπὶ παθητ. σημασίας, δ' ἐκτῆσθαι Θουκ. I, 123, 2, 36, δουλοσύνος κτετῆσται Εὐρ. Ἡσ. 449, οὗτω Διον. Ἀλ. 10, 27, κτλ. οὗτω μέλλ. κτετῆσμαι Ἡσ. (Ἡρ. Δ6), σπανιότερον τὸ τοιοῦτον ἐν τῇ πρkm. κτετῆσμαι, Πλάτ. Νόμ. 905A — οὕτω δὲ καὶ ὁ ἐνεστικὸς ἐν χρήσει παρὰ μεταγεν., Schöll Ὑποκ. Ἡρ. εἰς Ἀπολλ. Ἡσ. Α. 695.

κτεάνον, τό, (κτάσμαι) = κτήμα, Πινδ. II, I, 2, κτεάνον φι-λίης Ἑλλ. Ἐπιγρ. 388. 2) ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον κτεάνον, κτήματα, περιουσία, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 313, Σόλων 3, 12, Πινδ. Ο. 3, 75, κ. ὅλ., ἐν χρήσει ἐν ταῖς γορκαῖς παρ' Αἰσχύν. Θύβ. 730, Ἀγ. 1573, Εὐρ. Ἰων. 490, ὑπὸ τοῦ Σοφ. ἐν ἑξαμέτρῳ τινι, Ἀποσπ. 230, παρ' Εὐδούλῳ ὡσαύτως ἐν παρωδουμένῳ ἡρωικῷ στιχῷ, ἐν Ἀδελ. 16, ἐπὶ περιουσίας εἰς κτῆνη συνιστάμενης, Θεόφρ. 26, 109, ἴδε ἐν λέξ. κτείνω — ὁ Ὁρμ. ὡσαύτως μεταχειρίζεται τὴν ἑτερῶν ὁρμ. πληθ. κτεάτεις (ὡς εἰ ἐκ τοῦ κτεμα, ὡς ἐκ ἀντιπ. παρὰ τῇ ἱστορ. Σμ. 4, 548, Ἀνθ.), Ἡλ. Φ. 829, Ὀδ. ε' 115, πρὸς κλ. Πινδ. Ο. 5, 60, κτλ. οὕτω καὶ παρ' Εὐρ. ἐν τινι ἑξαμέτρῳ, Ἀποσπ. 789, Ἡσ. 1124, τὸς τύπος κτεάνων, μνημονεύμενος ὑπὸ Γραμμ., εἶναι πιθανὸς ἡμερησίως, Λοβ. Παρ. 176.

κτεάτεις, ἡ, (ὡς εἰ ἐκ τοῦ κτετῆρ), μεγάλων κέσμων κτ., σὺ ἡ καταστήσας ἡμᾶς κατέχων, Αἰσχύν. Ἀγ. 336.

κτεατίζω μέλλ., -εσω, κτεάμαι, κερδίζω, δουρὶ δ' ἐμῷ κτεά-τισσα Ἡσ. Π. 57, πολλὰ κτεατίσας Ὀδ. Β. 102, T. 117,

ΤΟΜ. II. 20

κτλ.—Μέσ., μετά παύ. πρην., ὅς· 'Εκρηβόλος ἐκτεάτισται' Γ' μν.
'Ορ. εἰς 'Εβρ. 522· τὰ δὲ κτεατίζεσθαι αὐτὸς Θεόφρ. 17. 105.
κτεάτιστος, ἡ, ὄν, κτηθείς, 'Επιγρ. ἐν τῇ Σουλ. 'Επιγρ. 1187.
(Ἀνθ. Π. πορφόρ. 229) ἄλλ' ὁ Βύρκη ἀναγιγνώσκει κτεάτιστον.
κτείνω, 'Επικ. ὑποκ. κτείνωμι 'Οδ. Τ. 490· Διολ. κτείνω
'Αλκαί. 136 (κατὰ τὸν Ahrens d. Accl. σ. 52, ὅντι κτείνωι)· 'Ιων.
παρσι. κτείνεσκε 'Πλ. Ω. 393· μέλλ. κτενῶ 'Αττ., ἐπὶ δὲ καὶ
ἐν 'Πλ. Ω. 65, 68· ἀλλ' αὖ παρ' 'Ορ. ἀείποτε κτενέω, εἰς, ἐε,
μετοχ. κτανένοντα μόνον ἐν 'Πλ. Σ. 300· ἀλλ' ἐν συνόψει κατα-
κτανένουσιν, κτανένεσθε Ζ. 409., Ξ. 481)· ὁρ. α' ἐκτείνω
καὶ ὁρ. ε' ἐκτάνων 'Ορ. καὶ 'Αττ. Ποιητ. (πρὸς). κατακτα-
νῶ)·—πρην. (παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφ. ἀείποτε ἀπ-ἐκτύνω)
ἐκταχνα (ἀπ-) 'Αριστ. Πολ. 7, 2, 11, Μένανδ. ἐν 'Μισομένειν'
13· ἐκτάνω Πολύδ.· ἐκτάνηκα 'Αριστ. Σοφιστ. 'Επιγρ. 33, 2,
Πλούτ.—Παθ. 'Επικ. γ'. πλὴθ. ὁρ. ἐκτάθεν 'Πλ. Α. 691, 'Οδ. Α.
537· ὡσαύτως ἐκτάνωθην 'Ανθ. Π. 14. 32, 'Εδδ.· ἀπεκτάνην
'Ἀλκην· πρὸς. κατακτείνωι· πρην. ἐκτάνωκα (ἀπ-) Πολύδ. 7.
7, 4.—Πλὴν τῶν τύπων τούτων ὁ 'Ορ. μεταχειρίζεται (ὡς ἐκ βήμ.
'κτῆμα) γ' ἐνικ. καὶ πλὴθ. ὁρ. συγχεομ. ἐκτά, ἐκτάν, (ἐκτά
καὶ παρὰ Σοφ. Τρ. 38, Εὐρ. 'Πρ. Μαιν. 423, ὡσαύτως ἐκτας ὁ
αὐτ. ἐν Μῆδ. 1398)· κ' πλὴθ. ὑποκ. κτέωμεν 'Οδ. Χ. 216· ἀπαρ.
κτῆμεν, κτῆμεναι [κ], ἀντὶ κτῆναι, μετοχ. κτῆς (ὡς καὶ παρ'
'Αττ.)· ὡσαύτως μέσ. ὁρ. (ἐπὶ παθ. σημειο.) ἐκτάμεν, ἀπαρ. κτῆ-
σθαι 'Πλ. Ω. 558, μετοχ. κτῆμενος 'Ορ., ὡσαύτως παρὰ Πινδ.
'Ἀποσπ. 217, Δισχόλ. Πέρσ. 923 (λυρ.), Κρατίν. Δακων. 1. ('Εκ
τῆς √ΚΤΑΝ, ΚΤΕΝ παράγονται καὶ αἱ λ. κτείν-νυμι, κτίν-ος,
μετὰ τῶν τύπων κτείνω, κτείνυμαι, πρὸς. ἄρκτης, ἄρκτος·
πρὸς. Σανσέρ. kshan, kshan-omi (λυμαίνωμαι, βλάπτω) παρ' 'Ορ.
βραχυτέρα βίξαι ΚΤΑ φαίνεται ἐν τοῖς τύποις ἔ-κτα, κτῆ-μεναι.
κτλ.)· Ἀποκτείνω, φονεύω, ἐν χρήσει τὸ πλείστον παρ' 'Ορ. καὶ
ἄπασιν τοῖς ποιηταῖς ὡς τὸ κατακτείνω· ἀλλὰ παρὰ τοῖς πεζογρά-
φοις καὶ τοῖς κωμ. τὸ ἀποκτείνω ἐπεκράτησεν (ἴδε κατωτ.)· ὡς ἐπὶ
τὸ πλείστον ἐπὶ ἀνθρώπων, σπανιότερον δὲ ἐπὶ τοῦ θύου ἢ σφαγῆς
ζῴων, ὡς ἐν 'Πλ. Ω. 587, 'Οδ. Μ. 376, Τ. 543· Οὐτίς με κτεί-
νει δόλῳ, προσπαθεῖ νὰ με φονεύσῃ (διότι αὕτη εἶναι ἡ δύναμις
τοῦ ἐνστος.), 1. 408, πρὸς. Schäf Σοφ. Ο. Κ. 993, Αἴ. 1126· ὁ κατα-
κτείνω, ὁ φονεύει, ὁ δολοφονεῖ, Δισχόλ. Εὐμ. 422· οἱ κτανόντες ὁ
αὐτ. ἐν Νε. 41, 144, κτλ.—θανατώνω, θοῶ. 1. 132· κυρίως διὰ νό-
μου, εἰ . . ἐν δίκῃ ἐκτείνεν ὁ κτείνων Πλάτ. Εὐθύδημον 41, πρὸς.
Πρωτ. 329D, Νόμ. 871E, κ.άλλ.· ὡσαύτως, ὥστε καὶ κτείνωιν,
οὕτως ὥστε καὶ τὸν θάνατον νὰ ἐπισέρῃ, ἐπὶ τοῦ λοιμοῦ, Θουκ. 2.
51·—τὸ Παθ. εἶναι ἐν χρήσει παρ' 'Ορ. καὶ τοῖς 'Ιωσι πεζογρά-
φοις, 'Πλ. Α. 668, Ξ. 60, 'Οδ. Α. 413, 'Πρόδ. 4. 3, κτλ.· ἀλλ' οἱ
τραγ. ποιηταὶ σχεδὸν ἀείποτε μεταχειρίζοντο τὸ θνήσκω ἢ κατα-
κτανῶ ὡς τὸ Παθ. καὶ οἱ πεζογράφοι τὸ ἀποθνήσκω.
κτελεῖ, κτενέως, ὁ, κτενέω, Φερεικ. ἐν 'Ἀθήροις 1· πύξινος
κτ. 'Ανθ. Π. 6. 211, πρὸς. Λουκ. 'Ερωτ. 41·—ἐκ δὲ τῆς διαθέ-
σεως τῶν ὀδόντων τοῦ κτενέου παρήχθησαν αἱ ἐξῆς σημασίαι· 2)
τὸ κτενέω τοῦ ἰστού, δι' οὗ οἱ μίτοι τοῦ στήμονος κτενέονται· κε-
χωρισμένοι ἀπ' ἀλλήλων, Λατ. pecten, 'Ανθ. Π. 6. 247· πρὸς.
ἐσπός·—γυναικίος κτ., κτενέων, εἶδος τσουγγράνας πρὸς ἔξωτιν
ἐρίου, Τιμαί. Δεξ. ἐν λεί. γυνάφρος. 2) τσουγγράνα τῶν κη-
πουρῶν, 'Ανθ. Π. 6. 297, Φίλων ἐν 'Ἀρχ. Μαθ. 100. 3) κτέ-
νες λύρας, τὰ κέρατα τῆς λύρας, 'Ερατοστ. Κετ. 24·—Καθ'
'Ψούχ., κτενέω· κτῶν κισθρῶν οἱ ὑπερέχοντες ἀγκῶνες. 4)
οἱ δάκτυλοι ἀποχωρίζοντο ἀπ' ἀλλήλων ὡς οἱ ὀδόντες κτενέω, γε-
ρῶν ἄρκους κτενέας Δισχόλ. 'Αγ. 1594, (καθ' 'Ψούχ.· κτενέας·
τούς τῶν χειρῶν καρπούς καὶ τῶν ποδῶν) πρὸς. 'Αριστ. π. τὰ Ζ.
'Ιστ. 1. 9, 2. 5) αἱ πλευραὶ, αἱ εἰκην ὀδόντων κτενέω ἀπὸ
τῆς βέλειως διακλαδούμεναι, 'Οππ. Κυν. 1. 296· κτενέας· λέγουσι
δὲ καὶ τὰς νοτιαίας πλευράς· 'Ψούχ. 6) τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον,
'Ιππ. 'Αρ. 1259, 'Ἀρρ. 818· ὡσαύτως τὸ γυναικεῖον, pudenda
mulieria, Λατ. pecten, Καλλ. 'Ἀποσπ. 308, 'Ανθ. Π. 5. 132,
Πολύδ. Β', 174. 7) κτενέες, οἱ τέσσαρες τομεῖς ἢ κοπετῆρες
ὀδόντες, Πολύδ. Β', 91. 8) δίσκουρον δστροκύδερον, τὸ σκτένω,
Λατ. pecten, Φιλύλλ. ἐν 'Πρώσειν' 1, 'Ἀρχικπ. ἐν 'Γυθίσιν' 5,
'Ἀναξανδρ. ἐν 'Πρωτοειδίῳ' 1. 61· πολλὰ εἶδη αὐτοῦ ἀναφέρει ὁ
'Αριστ.· πρὸς. κτηθῶν. 9) ἡ ἐννοία τοῦ κτενέος ἐν σχέσει
πρὸς τὸν ὀρθόμην εἶναι ἀμφίβολος, πρὸς. 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ.
1. 9, 2, πρὸς τὸν 'Ἰαλν. 4. σ. 796. ('Εκ τῆς √ΚΤΕΝ, Κωσ.
συγγενού· τῷ ἔξω, ἔκτινω).
κτενέζω, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κτελεῖ, 'Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 488.
κτενέζω, καὶ νῦν κτενέζω, τινὰ Ἀναξίλ. ἐν 'Ἀδρῇ 7· ἐξυ-
στρίξω· ἴππου, ψήκτραισιν Εὐρ. 'Τρπ. 1174· μεταφορ., ὁ δὲ Πλά-
των τοῦ ἐουτοῦ διολόγου κτενέζω καὶ βροστρυχέζω Διον.
'Ἀλ. π. Συνόδ. 25·—ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κτενέζεσθαι τὰς κόμας
'Ἡρόδ. 7. 208, 'Αριστοφ. 'Ἀποσπ. 501, 'Ἀντιφάν. ἐν 'Μαχάρων' 1.
4. —Παθ., ἐκτενιζέμενος, κτενίζω· 'Ἀρχικπ. 156,
Σιμων. 'Γαμβ. 6. 65· ἐκτενίσθην 'Ιππιατρ.
κτενέων, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κτελεῖ, Λουκ. πρὸς 'Απαθ. 19. 2)
τὰ κτενία, = πηλίκαι, τῶν κισθρῶν οἱ ὑπερέχοντες ἀγκῶνες, 'Ψούχ.

κτενισμός, ὁ, τὸ κτενίσμα, Εὐρ. 'Πλ. 529·—κτενίσμα, τό,
Εὐστ. Πονημάς. 122. 45.
κτενιστής, αὖ, ὁ, ὁ ἔχων ὡς ἔργον νὰ κτενίζῃ, κομμητής τῶν
τριχῶν τῆς κεφαλῆς, 'Γλωσσ.
κτενιστός, ἡ, ὄν, ἐκτενισμένος, «λαναρισμένος», λίνον Σύμ-
μαχ. ἐν Παλκίῳ Διαθ.
κτενο-ειδής, ἐς, ὁμοίος πρὸς κτενίον, Σχόλ. εἰς Κλήμ. 'Ἀλ.
263·—'Επιρρ. -δῶς, 'Γλωσσ.
κτενο-πώλης, ου, ὁ, πωλητής κτενῶν, Πολυδ. Ζ', 198.
κτενώδης, ἐς, = κτενοειδής, Ψάβας 3, Σπράβ. 49.
κτενωτός, ἡ, ὄν, ἐκτενισμένος, ἐξεσμένος, κατεργασμένος, ἐπὶ
ὕφασματι, Σουλ. 'Επιγρ. 155. 32, 45.
κτέομαι, 'Ιων. ἀντὶ κτῶομαι.
κτέρας, τό, = κτέανον, κτῆσι, κτῆμα, 'Πλ. Κ. 216, Ω. 235,
Σιμων. 112. 2) δῶρον, 'Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1550.
κτέρεα, τὰ, [ουδαμοῦ ἐν χρήσει] ἐνικ. κτέρος)·—δῶρα νε-
κρικὰ, τὰ ὅποια ἐκρίνοντο μετὰ τοῦ νεκροῦ (Μόσχ. 4. 33, 'Πούχ.),
καὶ καθόλου, τιμαὶ ἐπικλῆδαι, κτέρεα κτερεῖσθαι, τὰ νενομισμένα
τοῖς νεκροῖς ἐναγίσματα τελέσαι, Λατ. parentalia parentare, 'Οδ.
Α. 291, πρὸς. Β. 222, 'Πλ. Ω. 38, κτλ.· ἔλαχον· κτερέων 'Οδ.
Ε. 311· τῶν ὁρίων ἀντίσταν κτερέων 'Ἐλλ. 'Επιγράμ. 514.
2) παρὰ μεταγεν., ὕφασμα δι' ὧν περιετυλίσσειτο ὁ νεκρός,
«κάβανα», ἐνὶ κτερέσιν ἐλυσθεῖς 'Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 254.
κτερεῖζω, μέλλ. -έξω 'Οδ. Β. 222· ὁρ. κτερεῖξαι (ἴδε ἐν λ.
κτέρας)·—'Επικ. βῆμ. ἐκτεαμένον ἀντὶ τοῦ κτερέζω. 4)
μετ' αἰτίας, προσ., ὅτε μετὰ τῶν ἀνηκουσῶν τιμῶν, σὺν ἐταί-
ρων ἀέθλοισι κτερεῖζε 'Πλ. Ψ. 646· κτερεζέμεν 'Εκτορα
ἴδιον Ω. 657, πρὸς. 'Ἐλλ. 'Επιγράμ. 216, κ.άλλ. 2) μετὰ
συστοίχ. αἰτίας, κτέρεα κτ., ἴδε ἐν λ. κτέρεα.
κτερεῖω, μέλλ. κτεριῶ 'Πλ. ὁρ. ἐκτερεῖσθαι 'Πλ., Σιμων.
(κτέρεα). Ποιητ. βῆμ. ὡς τὸ κτερεῖζω, ὁάπτω, κηδεύω μετὰ
τῶν προσηκουσῶν τιμῶν, οὗ σε πρὶν κτεριῶ 'Πλ. Σ. 334· τὸν δὲ
κτεριοῦσιν 'Αχαιοί Χ. 336· ἐπεὶ κε θάνω, κτεριοῦσέ με ὅσοι
'Αχαιοί Α. 456· τάφῳ κτ. τινὰ Σοφ. 'Αντ. 204· ὡσαύτως, τοῦ δὲ
εἰς τάφος ἐκτέρισε Σιμων. 113·—ἀπολ., Εὐρ. 'Ἐλλ. 1241. 2)
ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτ., τοῖς κέ μιν ὅκα ἐν πυρὶ κήριεν
καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίζουσιν (οὕτω παρὰ Λατ. jussa facere,
exsequia facere), 'Πλ. Ω. 38, πρὸς. 'Οδ. Γ. 285· πρὸς. κτέρεα.
κτερέσματα, τὰ, = κτέρεα, καὶ ὡς αὐτὸ, ἐν χρήσει κατὰ πλὴθ.,
Σοφ. Ο. Κ. 1410, 'Πλ. Α. 34, 931, Εὐρ. 'Ικ. 309, 'Τρπ. 1249, 'Ελ. 1391.
κτεριστής, οὗ, ὁ, κηδευτής, φροντιστής τῆς ταφῆς τοῦ νεκροῦ,
'Ψούχ. ἐν λεί. ταφῆς.
κτέρος, τό, ἴδε ἐν λεί. κτέρεα.
κτέω, κτέωμεν, ἴδε ἐν λεί. κτείνω.
κτερῶν, -όνος, ἡ, (κτελεῖ) κυρίως κτενέων·—ἐντεῦθεν, αἱ ἱνες
ξύλου ἐπειδὴ κτενταὶ παραλλήλως ὡς οἱ ὀδόντες κτενέες, Θεόφρ. π.
Φυτ. 'Ιστ. 5. 1, 9 κέ. (πρὸς. εὐκτερῶν)· ἀλλὰ παρὰ τῷ 'Ψούχ.
ἐν 'Ἀρχ. Μαθ. σ. 134, κτηθόνες ξύλου, φαίνεται ὅτι σημαίνει
συγκεντρωτικὸς κύκλος τοῦ ξύλου·—οὕτω καὶ ἐν τῷ πλὴθ., ἐπὶ τῶν
ἰνῶν τοῦ σώματος, 'Ιππ. 269. 45· ἐπὶ τῶν χιτῶνων ἐν τῷ κέρατοι-
δεῖ τοῦ ὀρθόμοι, Ρούρος 55· ἐπὶ τῶν πλακῶν σχιστολίθου· ἢ τῶν
στρωματίων αὐτοῦ, Διοσκ. 5. 145· ἐπὶ ἰνῶν λίγου ἢ ξανθοῦ, 'Ἰαλν.
7. 518.
κτῆμα, τό, (κτῶμαι) ὡς καὶ νῦν, πρᾶγμα κτηθέν, ἀποκτηθὲν,
εἰς τὴν κατοχὴν τινος εὐρισκόμενον, εἰς τὴν περιουσίαν τινὸς ἀνή-
κον, ἐν τῷ ἐνικῷ μόνον ἀπᾶς παρ' 'Ορ., (ἢ γὰρ τί . . δόριον ἔκ
κτῆμα φέρεται 'Οδ. Ο. 19· ἀλλὰ τὸ ἐνικὸν εἶναι οὐχὶ σπάν. παρ'
'Αττ. ποιηταῖς, ταῦτας [γυναικάς] ἐξέλεθ' αὐτῷ κτῆμα Σοφ.
Τρ. 245· ἰδὲ κτ. τῆς νίκης τυχεῖν ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 81, πρὸς. Ο.
Τ. 549, 'Αντ. 702, Εὐρ. 'Ορ. 230, 730, κτλ.· οὕτω, κτῆμα ἔσ ἀέλ
Θουκ. 1. 22· ὡς ἡδὺ καὶ μακάριον τὸ κτ. Πλάτ. Πολ. 496C,
κτλ.·—ἐπὶ δούλου, παλαιὸν οἶκον κτ. Εὐρ. Μῆδ. 49, πρὸς. Πλάτ.
Φαίδωνα 62D, Ξεν. Οἰκ. 1. 5, 'Πέρσι 4, 42· κτ. ἐμψυχον 'Αριστ.
Πολιτικ. 1. 4, 2, Οἰκ. 1. 6, 8. 2) συγν. ἐν τῷ πλὴθ. ὡς τὸ
κτέαγα, τὸ τοῦ 'Ορ. κτῆματα (κυρίως ἐν 'Πλ.) συχνάκις σημαίνει
κεμήλια, βερέματα κοσμήματα καὶ ἄλλα πολυτίμα πράγματα ἀπο-
τεταμενόμενα ὡς οἰκογενειακῇ περιουσίᾳ, δόμοις ἐν κτῆματα κατ'
'Πλ. Ι. 382, 'Οδ. Α. 127· ἀλλ' ἐν τῇ 'Οδ., συχνὸν ἐπὶ παντὸς
εἶδους περιουσίας, κτῆματα δορδράπτουσιν Ξ. 92, κ.άλλ.· ὅθεν
παρὰ τοῖς μετέπειτα, κτῆμάτων πάντων ἐστὶ τιμωτάτων ἀνὴρ
φίλος 'Ἡρόδ. 5. 24· διέλαχον . . κτῆμάτων παμνησίαν Δισχόλ.
ὁδ. 817, κτλ.· ἔρως . . ὅς ἐν κτῆμασι πίπτει, «ὅθεν πίπτει
ἐπὶ τοῦ πλούτου, δηλ. ἐπὶ τῶν πλοουσιων, ἢ κατὰ τὸν Jebb, ὅστις
ἐπιπίπτει κατὰ τῶν κτημάτων, δηλ. γίνεσθαι αἰτίος νὰ καταστρέ-
φονται περιουσίαι, ἴδε σημειώσιν Jebb καὶ παράρτημα ἐν σ. 256,
Σοφ. 'Αντ. 782·—παρὰ τοῖς πεζογρ. ἐνλοτε, κτῆματα καὶ χρή-
ματα, περιουσία εἰς ὑποστατικά καὶ χρήματα, Πλάτ. Νόμ. 728E,
πρὸς. 'Ισοκρ. 8Δ, Λοβ. Παρὰλ. 58· ἐνλοτε ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀγρός,
ἐπὶ τοσοῦτοις ἀγροῖς καὶ κτῆμασι 'Ισάας 5, 43, (55. 24) ἴδε
χρήματα ἐν τέλ.·—σπανίως ἐπὶ κτηματικῇ περιουσίᾳ, κτ. ἔχων ἐν
Βοιωτίᾳ Δημ. 239, ἐν τέλ., πρὸς. 'Ἡρόδ. 'Απ. α', 1.

κτηματικὸς, ἡ, ὄν. ἔχων περιουσίαν, πλούσιος, Πολύδ. 5. 93, 6, Πλούτ. Σόλ. 14. οἱ κτ. οἱ παρὰ Ρωμ. possessores, Ἀπκ. Ἐμφύλ. 1. 12.

κτηματίων, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κτήμα, Ἀλκίφρων 1. 36, κτηματικῆς, οὐ, ὁ, = κτηματικὸς, Λουκῆ, παρὰ τῷ Σουίδ., Ἐπιστ. Σωκρ. 27, σ. 58, 11.

κτηνέως, α, ὄν, ὁ τοῦ κτήνους ἢ ἀνέκων εἰς κτήνος, Ὀρίγ. I, 1117C, κλ.

κτηνηδόν, Ἐπίρρ. (κτῆνος) εἰκην κτήνους, ὡς κτήνος, κτηνηδόν μισγόμενοι Ἡρόδ. 4. 180.

κτηνη-λατρός, ὁ, ὡς καὶ νῦν λατρός κτηνῶν, Πλάτ. κτηνικός, ἡ, ὄν. = κτηνέως, Ἀναστ. Σιν. 72D.

κτηνέτης, οὐ, ὁ, ἀνέκων εἰς κτήνη, Πλάτ.

κτηνο-βάτης [α], οὐ, ὁ, (βαίνω II. 1), ὁ ἐκτελὼν παρὰ φύσιν μῆτιν μετὰ κτήνους, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βᾶτρ. 432, 965 — ἀντεῦθεν κτηνοβάτῳ, Achilles Ὀνειρ. 132. κτηνοβάται, ἡ, συνουσία μετὰ κτήνους, Ἐκκλ.

κτηνο-θύτος θυρία, θυρία ἐκ κτηνῶν ἢ κατοικιδίων ζῴων, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 201C.

κτηνο-μάστιον, τὸ, μισθὸς φορητῶν κτηνῶν, Βασιλικ. 53, 5, 6.

κτηνο-μορφος, ὄν, ἔχων μορφήν κτήνους, Γεωργ. Πισίδ. Ἰερὰκλ. 2, 51.

κτηνώμαι, παθ. (κτῆνος) ἀποκτηνούμαι, γίνομαι κτηνώδης, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 93A.

κτηνο-πρεπής, ἔς, κτῆναι πρέπων, κτηνώδης, Κύριλλ. κατὰ Ἰουλ. 3, σ. 89.

κτῆνος, εὐς, τὸ, (κτάσμαι) τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. κτῆνες, συνγρ. κτῆνη, ἀγέλαι καὶ πόμνια, ἃ τὸ πάλαι ἀπετέλουν τὸν πλοῦτον, Ὀμ. Γμ. 30. 10, Ἡρόδ. 1. 50., 2. 41, καὶ Ἀττ., πρὸς. 3η-μιοπληθὸς ἐπὶ χοίρων, Πολύδ. 12. 4, 14. 2) ἐν τῷ ἐνικῷ ἐπὶ ἐνός μόνου ζῴου, ὅσον βοῦς ἢ προβάτου, Ἡρόδ. 1. 132, Ἰππ. 268, 32, Σιν. Ἀν. 5. 2, 3 ἐπὶ ἵππου ἢ ἡμιόνου πρὸς ἵππουν, Ἀπκ. jumentum, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ι', 34, πρὸς. Ἠράκλ. Ἀποστ. κγ', 24. κτηνο-στάσιον, τὸ, (στημι) σταθμός, στάθλος κτηνῶν, Μοσχόπ. περὶ Σχεδ. σ. 99, 180.

κτηνοτροφεῖον, τὸ, μέρος ἐνθα τρέφονται κτῆνη, Γεωπ. 13. 8. κτηνοτροφῶ, τρέφω κτῆνη, Φίλων 2. 89, κτλ., Ἰππιατρ. σ. 163.

κτηνοτροφία, ἡ, τὸ τρέφειν ἢ διατηρεῖν κτῆνη, Διον. Ἀλ. 3. 36, Πλούτ. Πωπλ. 11.

κτηνο-τρόφος, ὄν, ὁ τρέφων κτῆνη, ποιμενικός, βίος Διόδ. 1. 74. γῆ κτ., βοσκή, Ψεῦδ. Ἀρωμ. ΔΒ. 4).

κτηνοφύδρος, ὁ, ἡ, = κτηνοβάτης, Διόδ. Πατριάρχ. 10651).

—κτηνοφθορέα, ἡ, = κτηνοβασία, Γρηγόριος. 584A.

κτῆνό-φόρος, ὄν, παράγων ἢ διατηρῶν κτῆνη, Θεόδ. Πράδρ.

κτηνώδης, ες, (εἶδος) ὡς καὶ νῦν, κτηνοπρεπής, Ζηζώδης, (Ψαλ. ΟΙΓ', 23).

κτηνωδία, ἡ, τὸ κτηνώδες, Γεωργ. Πισίδ. περὶ Ματ. 72.

κτησιεῖδιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κτήσις, Ἀπκ. Ἐπίκτ. 1. 1, 10.

κτησι-θεῖς, ὄν, (κτάσμαι) κατέχων περιουσίαν, Πάυλ. Ἀλεξανδρ. 2.

κτῆσις, α, ὄν, (κτῆσις) ἀνέκων εἰς περιουσίαν, χρήματα κτ., περιουσία, Δισχύλ. Ἀγ. 1000. κτῆσιον βοτόν, πρόβατον τῆς ποιμνῆς τινός, Σορ. Τρ. 690. II. ἀνέκων εἰς τὴν οἰκίαν τινός, οἰκέτης, Ἀπκ. μεικταίς, Ζεύς κτῆσιος, ὁ προστάτης τῆς οἰκίας καὶ τῆς περιουσίας, Ἰππ. 378. 20, Δισχύλ. Ἰκέτ. 445, πρὸς. Χρησμ. παρὰ Δσμ. 531. 28, Ἀντιφών 113. 12, Ἀδών. 4731. καλούμενος ἀπλῶς, ὁ Κτῆσιος, Πλούτ. 2. 828A. κτ. βωμικός, ὁ βωμὸς τοῦ Διὸς, κτῆσιος, Δισχύλ. Ἀγ. 1038 — ἀλλὰ, Κούρις κτῆσις, ὡς προστάτης τῶν πορνῶν, Ἀνθ. Π. 6. 211 (κοινῶς γνησιὰ) — θεοὶ κτῆσις = οἱ παρὰ Λατίνους Penates, Διον. Ἀλ. 8. 41.

κτῆσι-ἵππος, ὄν, ἔχων ἵππους κύρ. ὄνομ. ἐν τῇ Ὄδ., πρὸς. Λουκ. Δραπ. 26.

κτῆσις, -εως, (κτάσμαι) τὸ κτάσθαι τι, ἀποκτήσιναι, ἀντιθετ. τῷ ἀπόλαυσιν καὶ χρήσις (Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 7, Πλάτ. Ν. 1. 8, 8, ἀλλ.) κτῆσιν τινός ποιῆσθαι Θουκ. 1. 8, 13. ἡ τῶν χρημάτων κτ., Πλάτ. Πολ. 331B. Ἐπιστήμης, τῆς φρονήσεως, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύδ. 288D, κ. ἀλλ. ῥαδίαν ἔχει κτῆσιν Ἀλκιβιάδης, σ. 79 Ροισκ. κατ' ἔργον κτῆσιν, κατὰ τὴν ἐν τῷ ἔργῳ ἐπιτυχίαν, Σορ. Τρ. 230. II. (ἐκ τοῦ πρkm.) κτῆσις, κτῆμα, λέχους, πλούτου, κτλ., αὐτόθι 162, Πλάτ. 960. κτ. ἔχειν τῶν μετὰλλων ἐργασίας Θουκ. 4. 105. εἰς τὴν τῶν υἱῶν κτ., ἐπειδὴ ἔχετε υἱούς, Πλάτ. Ἀπολ. 20B. ἡμιότιον ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 64D. φέροντας — ἀγαθοὺ κτῆσιν οὐδένδε Δσμ. 328. 14. κτῆσις ἐκ δεσπότου καὶ δούλου [συνέστηκεν] Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 4, 6. 2) περιληπτικῶς = κτήματα, περιουσία, εἰς κτῆσιν δατέοντο Πλάτ. Ε. 158. κτῆσιν ὁρασέν Ὀδ. Ε. 62. πατρώα κτ. Σορ. Πλάτ. 1290. — ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Ἡρόδ. 4. 114, Πλάτ. Φαίδρῳ 64D, κτλ. ἀρετῆς βέβαιαι δ' εἰσὶν αἱ κτῆσεις μόναι Σορ. Ἀποστ. 202. — κυρίως, ἀρροὶ κτῆματα εὐποστατικά, Διον. Ἀλ. 14. 29, κτλ.

κτῆσις, α, ὄν, ῥημ. ἐπὶ, ὃν δεῖ κτάσθαι, Πλάτ. Πρ. 742A. II. κτῆσιον, δεῖ κτάσθαι, αὐτόθι 373A.

κτῆσιος, ἡ, ὄν, ἔχων τὰς πρὸς κτῆσιν, ἐπιτήδειος ἢ ἐμπειρος εἰς τὸ κτάσθαι, τῶν οὐκ ἐνταῖν Ἰσοκρ. 283C. ἀρροί, ἐμπειρής, Στράβ. 783. — ἡ κτητικὴ (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κτάσθαι κτῆματα, Πλάτ. Σορ. 219C, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 4, 1. II. παρὰ τοῖς Γραμμα., ὁ δὴλὼν κτῆσιν, «κτητικός» — Ἐπίρρ. -κῶς, παρὰ τοῖς αὐτοῖς.

κτητορικὸς, ἡ, ὄν, ἀνέκων ἢ ἀρροῶν εἰς κτήτορα, Εὐστ. Πονηρ. 106. 25, κτλ.

κτητορίσσα, ἡ, μεταγεν. ὀηλ. τοῦ κτῆτορι, Σούλ. Ἐπιγρ. 8722. ἐκτητ-, αὐτόθι 8789.

κτητός, ἡ, ὄν, ῥημ. ἐπὶ, τοῦ κτάσθαι, ὃν δύναται τις καὶ λαβῆ ἢ ἀποκτήσιναι, ληιστοὶ μὲν... βέβη..., κτῆτοὶ δὲ τριπλοῦς Πλάτ. 407, πρὸς. Εὐρ. Ἰππ. 1295, Πλάτ. Πρωτ. 324A, κ. ἀλλ. 2) αἰεὶς ἀποκτήσιναι, ἐπιθυμητός, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 1271D, ἐν Ἰππ. Ἠλάτ. 374B. II. ἀποκτηθεὶς, κατέχουμένος, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 841B. κτῆτῃ, γυνὴ δούλη, ἀνέμειν. τῷ γαμειτῇ, Πλάτ. Ἐργ. καὶ Πρ. 404.

κτῆτωρ, -ορος, ὁ, ὁ κατέχων, κύριος, κτήτορας, Διόδ. Ἐκλογ. 509, 17, Ἀνθ. Π. 7. 206, Ἠράκλ. Ἀποστ. 8', 34, Σούλ. Ἐπιγρ. 8619, κ. ἀλλ.

κτῆσιος [ε], α, ὄν, (ἐκ τοῦ κτῆσις, τὸ δὲ κτῆς εὐρηται μόνον παρ' Ἰσοκρ.) ὄντι ἐκτῆσιος (ὅπερ δὲν εἶναι ἐν χρήσει), ἐκτῆσιος ἢ ἐκτῆσιος, κτῆσιος, κτῆσιος, περιεφασίαι ἐκ δέματός ἐκτῆσιος, Πλάτ. Κ. 335, 458. Καθ' Ἰσοκρ. : κτῆσιος γένος περιεφασίαι, καὶ κτῆσις δὲ ἐστὶ ζῶον ὁμοῖον γαλῇ, οὐ τὸ δέμας εὐθέως ἐκ πείριστα λαίλας.

κτῆσις, μέλλ. -έσω, Δισχύλ. Χο. 1060. ἄρρ. ἐκτῆσις, Ὄδ., Ἀττ., Ἐπικ. ὡσαύτως ἐκτῆσις, κτῆσις, Πλάτ. Πινδ. πρkm, κτῆσις, κτῆσις, Διόδ. Ἀποστ. 7. 3 Bekk., ἀλλὰ, ἐκτῆσις ὁ αὐτ. 15. 13. — Μίσ., ποιητ. ἄρρ. ἐκτῆσις, Πινδ. Ο. 11 (10). 31, πρὸς. Ἀποστ. 4. 4. — Παθ., μέλλ. κτῆσισθαι Χρηστομ. Στράβ. 4. 483 Κραμῆρ, Διον. Ἀλ. 1. 56. ἄρρ. ἐκτῆσιον Θουκ., κτλ. πρkm. ἐκτῆσις Ἡρόδ. 4. 46, Ἰππ. 810C, Εὐρ. Ἀποστ. 362. 9. (ἐκτῆσις, κτῆσις, πρὸς. ἀμφι-κτῆσις, περι-κτῆσις, εὐ-κτῆσις, ὡσαύτως Σανσάρ. kalii, kalii-yami (habilitio), kalii-tis (habilitatio) : ὡς τὸ κτάσθαι εἶναι συγγενές, ὡς Κορυτ. Γεν. Ἐπ. 78). Συνοικίζω χώραν, οἰκοδομῶ οἰκίαν καὶ πόλιν ἐν αὐτῇ, ἐγκαθίστημι οἰκήτορας, κτῆσις δὲ Δαρδανίην Πλάτ. 216. κτ. γάρην, νῆσον Ἡρόδ. 1. 149., 3. 49, πρὸς. Θουκ. 1. 7. 2) ἐπὶ πόλεως, ὡς καὶ νῦν, κτῆσις, ἱερῶν, θεμελιώσας, οἰκοδομῶ, ἀνεγείρω, ὁ θεὸς ἔδωκεν ἐκτῆσις Ὄδ. Α. 263, Ἡρόδ. 1. 147, 108, Θουκ. 6. 4. ἀποικίαν Δισχύλ. Πρ. 815. — Παθ., ἱερῶν, κτῆσις, Σμύρνην τὴν ἀπὸ Κολοφώνος κτισθεῖσαν, Περικλῆς ἐν ὕμνῳ μετοικῶν ἐκ Κολοφώνος, Ἡρόδ. 1. 16, πρὸς. 7. 153, 8. 67. μῆτε ἄσπετα μῆτε τέλεια ἐκτισμένα ὁ αὐτ. 4. 46. 3) κτ. ἄσπετα, φτερούμενοι ἀσπί, Πλάτ. Π. 5. 120. κτ. βωμικός, ἱερῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 7. 74. κτ. ἐορτήν, ἀγῶνα, ἱερῶν, αὐτόθι 116., 10 (11). 32 (ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ) τὸν Κύρνον... κτῆσις ἡρώα Λόντα, πλ., ἱερῶν, κατέβησε τὴν λατρείαν αὐτοῦ, Ἡρόδ. 1. 167. κτ. εἰσὶ τὰς τινὶ Δισχύλ. Χο. 484. τῶν τινὶ Σορ. Ἀντ. 1101.

4) παράγω, ἐκμυρῶ, φέρω εἰς ὑπαρῆν, κτ. γόνυ τινὰ Δισχύλ. Ἰκέτ. 171. φέρω, ἐπιβέρω, τελευτῶν αὐτόθι 140, πρὸς. Χο. 441. ἐπὶ ζωγραφίας, πρῶτος παριστάτω, Ἐπιφάν. 139. ἡμιότιον τὸν χαλινὸν κτῆσις, ἐφευρόν, Σορ. Ο. Κ. 715. 3) κτῆσις εἶναι τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, ἐλευθερὸν κτ. τινὰ Δισχύλ. Χο. 1060. ἐνθεον φέρω κτῆσις ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 17, πρὸς. 714. ποταγὰν εἰ μὲν τις θεὸς κτῆσις Εὐρ. Ἰκέτ. 621. ὡς Μομφ. Ροισκ. 294 (289).

5) ἐκτελεῖ ἔργον τι, Σορ. Τρ. 898.

κτῆσιος, ἡμερών, Πινδ. Ἀποστ. 262, ἐν τῷ παθ.

κτῆσις [ε], ὄν, ἡμεροί, πρῶτος, εὐπειθής, χρῆσις πατρὶ κτῆσιον ἐμμεναι Πλάτ. Ἀποστ. 135 (ἐπὶ). ἡσαν γὰρ κτῆσις πάντα καὶ ἀνθρώποισι προσήγη Ἐπιφάν. 443. ἱερῶν κτῆσις Ἀφροδίτας, ὁ προστάτης ἱερῶν τῆς Ἀφρ., Πινδ. Π. 2. 31. κτῆσις ψά, φανερὰ ἐστὶ σημαίνει, τὰ ἐκτελεσθέντα ψά, Νικ. Ὀπρ. 452. II. ὡς οὐσιαστ. κτῆσις, ὁ, κτῆσις, Πλάτ. 1. 196, Ν. 492.

κτῆσιος, ἡμερών — μέλλ., ἐκτῆσις, τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων, ἐκμυρῶσαν, Ἡρόδ. 4. 113.

κτῆσιος, τύπος ἰσοδυναμοῦ τοῦ κτῆσιος, Ἀπκ. Ἐμφύλ. 1. 71., 4. 35. κτῆσιος, Πλούτων. 1. 23 καὶ 25. — Παθ., κτῆσιος, Ἀπκ. Ἐμφύλ. 1. 2. — Συχνότερον ἐν τῷ συνήθει ἀποκτείνουμαι πρὸς. Α. Β. 29, 7, Χοιρὸς ἐν τοῖς Ὄξων, Ἀντιφ. 2. σ. 233.

κτῆσις [ε], εως, ἡ, (κτῆσις) ἱερῶν, θεμελιώσας, ἀποικίων Ἰσοκρ. 272B. πέλας Πλούτ. Β. 1, 4, κτλ. 2) οὐχ ἀκριβῶς, πρᾶξας, ἔργον, Πινδ. Ο. 13. 118. 3) τὸ ποιεῖν τι, ἐκμυρῶν, κτῆσις ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου, Ἐπίκτ. πρ. Ρομ. 2. 20.

II. ὅτι δημιουργήθη, τὸ σῶμα, ἡ φύσις, ὁ κόσμος, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ι', 6, γ', 19, κτλ. 2) πρᾶγμα δημιουργηθὲν, δημιουργημα, αὐτόθι, ις', 16, Ἐπιστ. πρ. Ρομ. ι', 19, κτλ. ἐν τῷ πληθ., Τεστ. (Τωβ. II', 5).

III. ἀρχὴ ἢ διάταξις, ὑποτάξις.

γῆτε οὖν πάση ἀνθρωπίνῃ κτίσει διὰ τὸν Κύριον, «ὕποτά-
γῃτε τοῖς κοσμικοῖς ἀρχαῖς, ὡς ὁ Κύριος διέταξεν» Οἰκουμένῃ. ἐν
Καιν. Διαθ. ὑπὸ Φαρμακίδου τ. 6. σ. 265, Δ' Ἐπιστ. Πίτερ. 6', 13.
κτίσμα, τό, (κτίσις) τόπος κτισθείς ἢ ἀποικισθείς, ἀποικία,
Κινδύων κτίσμα Στράβ. 315, πρὸλ. Διον. Ἀλ. 1. 59 Ἀσκωνι-
κὸν κτ. Στράβ. 233. 2) — κτίσεις II. 2, Ἐπιστ. Ἰακώβ. α',
18. II. = κτίσεις I. 1, Εὐστ. 1382. 50.

κτισμάτω-λάτρης, ου, ὁ, ὁ λατρεύων τὰ κτίσματα, Ἐκκλ.
ἔθεν κτισμάτω λατρεύω, -τρεῖται, αὐτόθι.

κτιστήν, ῥηματ. ἐπιθετ., δεῖ κτίειν, Θεόδ. Πρώτ.

κτιστής, ου, ὁ, ὁ κτίσας ἢ ἰδρύσας, Ἰερουσῆ, Λατ. conditor,
Ἄριστ. Ἀποσπ. 507, Λουκ. Μακροβ. 13· ὁ τῆς στοᾶς κτ., δηλ.
ὁ Ζήνων, Ἀθην. 345C, Διογ. Α. 2. 120. II. ὁ ἀνορθωτής,

ἐπανορθωτής, Λατ. restitutor, τῆς πατριδος Πλουτ. Κικ. 22.

κτιστικὸς, ῥ, ὅν, δημιουργικὸς, Ἐκκλ. — Ἐπιθρ. -κῆς, αὐτόθι.

κτιστός, ῥ, ὅν, ῥηματ. ἐπιθετ. τοῦ κτίζω, ἐκτισμένος, δεδω-
μιουργημένος, Ἐκκλ.

κτιστός, ὅς, ῥ, ἰων. ἀντὶ τοῦ κτίσις, Ἠρόδ. 9. 97 (διὰρ.
γραμ. κτίσις).

κτιστωρ, -ορος, ὁ, = κτιστής, Αἴτνας Πινδ. Ἀποσπ. 71.
Ἀσιάρχος ἔχοντος Εὐρ. Ἰων 74· ὁ τῆς στοᾶς κτ., ἐπὶ τοῦ Ζή-
νωνος, Ἀθην. 370C· ἀγαθῶν .. εὐρετὴν καὶ κτιστορὰ Δίριλ. (3)
ἐν Ἀδῆλ. 52.

κτίτης [ῥ], ὁ, = κτιστής· καθόλου, κάτοικος, Εὐρ. Ὀρ. 1637.
κτιστωρ, -ορος, ὁ, = κτιστής Τζέττ. Ἰστ. 3. 964., 6. 694.

κτοίνα ἢ κτοῖνα, ῥ, Ῥόδιον ὄνομα τόπικῆς τινος διαιρέσεως ἢ
διαμερίσματος, ἀναλογουμένη πρὸς τὸ Ἄττ. δῆμιος, Ἐπιγραμ. Ροδ.
ἐν ταῖς Ἐπιγραμ. τοῦ Βρεττ. Μουσείου, 2, ἀρ. 351, μετὰ τῆς ση-
μειώσεως τοῦ κ. Newton — κτοινάτης, ου, ὁ, μέλος τῆς κτοί-
νης, ὡς τὸ Ἄττ. δημότης, αὐτόθι. — Ὁ Ἡούχ. ἔχει κτῖναι ἢ
κτοῖναι .. δῆμιος μεμερισμένος. — Πρὸλ. μάστρας.

κτόνος, ὁ, ὁ ἀνατολὸς, φόνος, εὐρήσκει παρὰ τῷ Ζωναρῶ 1260.

κτυπέω· ἀόρ. α' ἐκτύπησα Εὐρ. Φοίν. 1181, ποιητ. κτύπησα
Σοφ. Ο. Κ. 1606, Εὐρ. Ὀρ. 1467· Ἐπικ. ἀόρ. 6' ἐκτύπον (ὅπερ
μεμειπεί τὸ Σοφ. Ο. Κ. 1456), καὶ κτύπον Ἰλ. — Παθ., ἴδε κατωτ.
(κτύπος). Παταγῶ, κροτῶ ὡς τὰ πτερόντα δένδρα, μέγα κτυ-
πέουσαι πύπτον Ἰλ. W. 119, πρὸλ. Ν. 140· συχναίς ἐπὶ βρον-
τῆς, Ζεύς ἐκτυπε Θ. 75, πρὸλ. II. 479, Ὀδ. Φ. 413, κτλ.· οὕτω,
ἐκτυπεν αἰὲθρ Σοφ. Ο. Κ. 1456· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Πλάτ. Πολ. 396B.

2) κροτῶ, ἀντηγῶ, κτυπεῖ δὲ τ' ὅπ' αὐτοῦ ὕλη,
ἡγεῖ δὲ ὕπ' αὐτοῦ [δηλ. τοῦ χειμάρεως] ὁ δρυμὸς (Θ. Γάτσης) Ἰλ.
N. 140· ἀμφὶ δ' ἐκτύπον πέτραι, ἀντήχουν ἐκ τῶν κραυγῶν
τοῦ Ἠρακλέους, Σοφ. Τρ. 787· κτ. Διὸς βρονταῖσιν Εὐρ. Κύκλ.
328· ὁρμήμασιν δ' αὐτ. ἐν Μῆδ. 1180· τοῖν ποδῶν κτ., κρο-
τεῖν ἡχηρῶς διὰ τῶν ποδῶν, Ἀριστοτ. Ἐκκλ. 545· σιδηρῶ ὑπο-
δήματι Λουκ. π. Ὀρχ. 83· — σπανίως ἐπὶ προσώπων, πάντες ..
μετὰ χαρὰς κτυπήσατε, βοῶσατε, Κωμ. Ἀνώνυμ. 362· — μετὰ
συστολῆς αἰτέ, φόρον κτυπεῖν, ὡς τὸ κλάζειν Ἀρη. Εὐρ. Ρῆσ.
308. II. μεταβατ. ἐνεργείας, κάμνω νὰ ἰχθήσῃ ἢ νὰ ἀντηχῇσῃ
τι, χθόνα Ἰσ. Ἀσπ. Ἠρ. 61· μετὰ διπλῆς αἰτίας, κτύπησε
κράτα .. παλαγῶν, ἔκαμε νὰ κροτήσῃ διὰ τῆς πληγῆς, ἢ κατῆ-
νεγκεν ἡχηρὸν κτύπημα κατὰ τῆς κεφαλῆς, Εὐρ. Ὀρ. 1467 (ὅλγα
τὰ ὄριστα τῶν Ἀντιγράφων ἔχουσι: παλαγῶ) — ἐντεῦθεν πάλιν ἐν
τῷ πληθ., κροτῶ, ἀντηγῶ, Ἀριστοτ. Πλ. 758, Θεσμ. 995· κτυπη-
θῆναι τὰ ὤτα Φιλόστρ. 266.

κτύπημα [ῥ], τό, = κτύπος, βροντῆς Κριτίας 9. 32· κτ.
τυμπάνων Δίων Κ. 51. 17· κτ. χειρὸς Εὐρ. Ἀνθ. 1212· ἴδε
κτύπος ἐν τέλ.

κτυπητής, οὐ, ὁ, ὁ ἐγείρων ἢ προεγῶν ὀρυκτον, Σουῖδ. ἐν λέξ.
πίτυλος.

κτύπια, κατὰ τὸν Πλούτ., ὁ ἐπιθαλάμιος κτύπος.

κτύπος [ῥ], ου, ὁ, πᾶς μέγας ὀρυκτός ἢ ἡγὸς ἰσχυρός, κρότος,
οἶον ὁ κρότος τῆς βροντῆς, κτ. Θεῶν Ἰλ. Υ. 68, πρὸλ. Δισχόλ.
Πρ. 923, Σοφ. Ο. Κ. 1403· ὁ κρότος τοῦ πατήματος τῶν ποδῶν,
πῆρι δὲ κτ. ἦλθε ποδοῖν Ὀδ. II. 6, πρὸλ. Ἰλ. M. 338, Σοφ.
Φιλ. 202· ὁ κρότος τῶν ὀμαδῶν ἢ τῶν ποδῶν τῶν ἵππων, Ἰλ. K.
535, κ. ἀλλ., πρὸλ. Σοφ. Ἠλ. 714, Ἀριστοτ. Ἰππ. 552· ἐπὶ κατα-
γίλλος, Δισχόλ. Ἀγ. 1533· ὁ ὀρυκτός τῆς μάχης, ἢ κλαγγὴ τῶν
ὀπλων, δ' αὐτ. ἐν Θῆδ. 100, κτλ.· ὁ ὀρυκτός ἢ ψόφος ὁ ἐκ τῆς κρού-
σεως ὀρυκτός, ἐχτύπημα, δ' αὐτ. ἐν Χο. 653· χειρῶν, στέφνων
κτ., ὅν ποιοῦσιν οἱ θρηνοῦντες, αὐτόθι 23, Εὐρ. Ἰκέτ. 87, Φοίν.
1351, πρὸλ. κτύπημα· ἐπὶ τοῦ ἥχου πολλῶν φωνῶν, Σοφ. Ο. Κ.
1500· — σπάν. παρὰ πεζογράφους, Θουκ. 7. 70, Πλάτ. Κριτ. 117E,
Ξεν. Κύρ. 7. 1, 35. (Ἰσως συγγενὲς τῷ θαύπος, γδοῦπος.)

κτυπώδης, ες, θορυβώδης, Παράφρ. Διον. II. σ. 384. 25.

κτώ, ἀντὶ ὕκτω, τρέπος ὑμῖλιν μετὰ προσηγορίαις, κτώ
δδολῶν Ἀμφι ἐν Πλάτωνι 1, 12.

κυάθειεν, τό, = κυάθειον, Νικ. Θηρ. 591.

κυάθιζω· μέλλ. -ισω, (κυάθος) πληρῶ τὸν κύαθον, οἶνοχῶ τῷ
κύαθῳ, Ἀντιφ. ἐν Καρίνῃ 1, 6, Δίριλ. ἐν Ἀδῆλ. 26. II.

κ. ταῖς ναυσὶν ἐκ θαλάττης, ἀντὶ τῷ ἐκ αἰῶς θαλάσσης, ἀνυψῶ,

ἴδε ἀντὶ τῆς οἶνον ἐκ τοῦ κρατῆρος διὰ τῶν κύαθων), ἐπὶ τῶν
μηχανῶν τοῦ Ἀρχιμήδους ὑψούντων τὰ Ρωμαϊκὰ πλοῖα ἐκ τοῦ ὕδα-
τος, Πολυδ. 8. 8, 9, πρὸλ. Πλουτ. Μάρκελλ. 15.

κυάθειον, τό, ὑποκορ. τοῦ κύαθος, Φερενρ. ἐν Ἀθήροις θ' —
οὕτω καὶ κυάθις. -ίδος, ἢ, Σώφρων παρ' Ἀθην. 480B· καὶ κυά-
θισκος, ὁ, κ. μίληρς, τὸ κοῖλον μέρος τοῦ καθετήρος, Γαλην. 19.
122.

κύαθος, ὁ (ἴδε κυέω) ποτήριον, δι' οὗ ἤντλουν οἶνον τοῦ κρα-
τήρος, Λατ. cynthus, Ἀνακρ. 62. 5, Ἀρχιππ. ἐν Ἀ' Ἰχθύσι 13,
πρὸλ. παρ' Ἀθην. 424A, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 9, Ὀρατ. Ὄδ. 3. 19,
14.

II. Ἀττικόν τι μέτρον χωροῦν δύο κόγχας ἢ τέσσαρα

μύστρα, περὶ τὸ $\frac{1}{2}$ τῆς λίτρας, Γαλην. 13. 977 κέξ. III.

κυάα πρὸς ἀφαίμαξιν, «βεντούσα» (μετεχειρίζοντο δὲ ἐξ ἀρχῆς χαλ-
κίνας σικύας), Ἀριστ. Προβλ. 9. 9 κέξ.· κυάθους αἰτήσεις ταχῶς,
ὅς ἐχθρὸς ἀνάγκην σικυῶν ἐντὸς ὀλίγου (ἐνεκα τοῦ πολλοῦ θαρμού,
οὗ αὐτοῦ χρειασθῶν γλῆγορα βεντούζες διὰ τὸ καλὸ εὖλο, πού ἐφα-
γετο), Ἀριστοτ. Δυσ. 441· ὑπωπιασμέναι .. καὶ κυάθους πρσο-
κείμεναι ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 542· πρὸλ. σικύα II.

IV. τὸ κοῖλον

τῆς χειρὸς, Νικόλ. Σμυρν. ἐν Schneid. Eccl. Ph. 1. 478.

κυάθουτης, -ητος, ῥ, λέξις ἐπινοηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πλάτ., πρὸς
ἐκφράσιν τῆς ἀρρημένης ἐννοίας ἢ φύσεως τοῦ κυάθου, Διογ. Α.
6. 53, πρὸλ. τραπεζούτης.

κυάθωδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος κυάθῳ, Ἀθην. 182A.

κυαίνω, = κυέω. «κυαίνων» ἐγκυος ὡς Ἰππύχ.

κυαμεῖα (ἢ κυαμεῖα) λίθος, ἢ, παλαιοτάτοις λίθος ὅμοιος
πρὸς κύαθον, Πλάτ. 37. 73.

κυάμευτός, ῥ, ὅν, ἐκλεγεῖς ἢ ἐκλεγόμενος διὰ κύαθου, δηλ.
διὰ κλήρου, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 9, κτλ.· κ. ψηφοφορία, ψηφοφορία
διὰ κύαθων, Πλουτ. 2. 12E.

κυάμεύω, (κύαμος) ἐκλέγω διὰ κλήρου (οὐχὶ διὰ ψήφου), τοὺς
ἀρχοντας κυαμεύειν Σουλ. Ἐπιγρ. 82. 13· κυαμεύσαι 73h. 12
(προσθήκ.), 73c. B. 19 (σ. 894)· — Παθ., ἐκλεγόμεναι διὰ κλήρου, Δημ.
747. 3.

κυάμαιαλος, α, ὅν, ἔχων μέγεθος κύαμου, Λουκ. Ἐρμῶ. 40·
Διδάου χόνδρον κυαμίστον Γαλ. τ. 14, σ. 468, 8.

κυάμειος, εἶμαι ἐν ἡλικίᾳ γάμου (πρὸλ. κύαμος ν), Ἀριστοτ.
Ἀποσπ. 500.

κυάμινος, η, ὅν, ἐκ κύαμων, ἔνθος Ἰνιόχ. ἐν Ὁτροχίῳ 1·
ἀλευρον Γαλην. τ. 14, σ. 351, 12.

κυάμιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κύαμος, Εὐστ. 948. 30, Σουλ.
Ἐπιγρ. 5109N. 30.

κυάμιστος, η, ὅν, ἀμφιβολ. ἀντὶ κυαμευτός παρὰ Πλουτ.
2. 597A.

κυαμίτις (δηλ. ἀγορά), ῥ, ἢ ἀγορὰ τῶν κύαμων, Πλουτ. 2.
837C.

κυάμω-βυλος, ὅν, ἐκλεγόμενος διὰ κύαμων δηλ. διὰ κλήρου,
ἢ κυαμο-βόλος (παροξύτ.), ψηφίζων, κύαμων, δικαστὴς Σοφ.
Ἀποσπ. 271.

κύαμος, ὁ, (ἴδε κύανος ἐν τέλ.) «κουκία», Λατ. fuba, κύα-
μοι μελανόχροες Ἰλ. N. 589· χλοερὸι Βατραχομ. 125· ὡσαύ-
τως ἐπὶ τοῦ φυτοῦ, Θεόδ. π. Φυτ. Δίτ. 4. 14, 2, κτλ. 2) κ. Λί-
γυπτιος, τὸ Nelumbium speciosum, δ' αὐτ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 4,
7, Σουλ. 123. 19.

II. ὁ κλήρος δι' οὗ ἐν Ἀθήναις θηροῖσι
ἀρχόντες διελέγοντο (βλὸν αἱ ἀφροντες λευκοὺς κύαμους ἐπετύγγα-
νον ἐν τῇ ἐκλογῇ), Πλουτ. Περιχλ. 27· ὁ τῷ κύαμῳ λαχόντων
Ἀθηναίων πολεμαρχεῖν Ἠρόδ. 2. 109· ἐπίσκοπος .. κύαμῳ
λαχόντων Ἀριστοτ. Ὀρν. 1022· οἱ πεντακόσιοι λαχόντες τῷ κ.
Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 4· βουλή ἢ ἀπὸ τοῦ κ. Θουκ. 8. 86· ἀρ-
χοντας ἀπὸ κ. καθιστάται Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 9· κυάμιστοι τὰς
ἀρχὰς αἰρέσθαι Λουκ. Πλιν πρῶτος θ' ἴδε ψήφος ἐν τέλ.

2) περὶ τῆς ἀποστροφῆς τῶν Πυθαγορείων κατὰ τῶν κύαμων ἴδε
Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 190, Πλουτ. 2. 1213, Ικλ. 521.

III. ὄρχις, Ἐμπεδ. παρὰ Γελ. 4. 11· πρὸλ. ἐρέθεινος.

IV. σμι-
κρόν τι μέτρον ἔχον τὸ μέγεθος κύαμου, Γαλην. τ. 2, σ. 351A.

V. ἡ πρώτη τοῦ γάλακτος πῆξις ὑπὸ τῇ περὶ τῇ θηλῇ μελαι-
νομένῳ κύκλῳ, Πολυδ. B'. 163, πρὸλ. Εὐστ. 749. 21· πρὸλ. κυα-
μίζω.

κυάμο-τρώξ, ὄγος, ὁ, ὁ τρώγων κύαμους, Ἀριστοτ. Ἰππ. 41,
πρὸλ. Λουκ. 537, 690, — ἐν ἀναφύξιν πρὸς τὴν πολιτικὴν χρῆσιν τῶν
κύαμων ἐν Ἀθήναις ἴδε κύαμος II.

κυάμο-φάγος, ἢ, τὸ ἐσθίειν κύαμους, τὸ νὰ τρέφεται τις διὰ
κουκίλων, Λουκ. π. Ἀλθ. Ἰστ. 2. 24.

κυάμων, ὄνος, ὁ, ἀγρὸς πλήρης κύαμων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ.
4. 8, 8, Στράβ. 799.

κυαν-αίγεις, εἶδος, ἢ, ἔχουσα τὴν κυανόχροον αἰγίδα, δηλ. ἢ
Παλλὰς, Πινδ. O. 13. 100.

κυαν-ἀμπυξ, ὄνος, ὁ, ἢ, ἔχων κυανόχρουν ἀμπυκα, Θάδελ
Πινδ. Ἀποσπ. 5. 3· Δῆλος Θεόδ. 17. 87· μίτρα Νόνν. Δ. 6. 114.

κυαν-άντυξ, ὄγος, ὁ, ἢ, ἔχων κυανόν, βαθύχρουν ὄνλον, οὐ-
ρανός Σινεσ. Τμν. V. 45.

κυανάνθης, ἑς, κυανόχρους, κυανανθή... πόντω Βακχῶν. 12. 124 (ἐκλ. Blass.).

κυαν-αυγέτις, ἑδος, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ ἔπομ., Ὀρφ. Ὑμν. 22. 1. κυαν-αυγής, ἑς, ἔχων κυανὴν λέανην ἢ σκοτεινὴν λάμψιν, σφύρις Εὐρ. Ἀλκ. 262· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Διον. Π. 109, κτλ.—κωμικῶς ἐπὶ τῶν διθυράμβων, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1389.

κυαν-αὐλαξ, ἄκος, ὁ, ἡ, ἔχων κυανᾶς, σκοτεινὰς αὐλάκας, Ποιητὴς παρ' Ἠλλιοδ. 2. 26.

Κυάνεαι, (νῆσοι ἢ πέτραι), αἱ, γεν. Κυανέων, οὐχὶ Κυανέων, Δινδ. Δημ. 429. 1.—σκοτεινὰί πέτραι, δύο μικραὶ νῆσοι κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ Εὐξείνου, Ἠρόδ. 4. 85, Στράβ. 319· μυθολογούμεναι ὅτι συνεκλείοντο καὶ συνέτριβον διερχόμενα πλοῖα, ὅθεν ἐκαλοῦντο καὶ Συμπληγάδες, Συνδρομάδες, Πλαγκταί, κτλ.—ἢ δὲ πλησίον θαλάσσης ἐκαλεῖτο Κυάνεα πελάγη, Σοφ. Ἀντ. 966. [Ὡ, χάριν τοῦ μέτρου, παρὰ Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ.]

κυαν-ἐδεῖρος, οὐ, ἔχων μέλαιναν κόμην, Τζέτζ. εἰς Ὀμ. 268. [Ὡ χάριν τοῦ μέτρου].

κυαν-ἐμβόλος, οὐ, = κυανόπερρος, παρὰ Εὐρ. Ἠλ. 436. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1318· τριήρεις δ' αὐτ. Ἰππ. 554.

κυάνεος, α, οὐ, συνηρ. κυανόος, ἡ, οὐ, Πλάτ. καὶ ἴσως ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 81· (κύανος)—κυρίως, τὸ χρῶμα κυανόος, βεβύς κυανόος («μπλέ») ἢ ἔχων χρῶμα ἀποστρίβον, ὡς τὸ τοῦ ὕδατος (ἴδε κύανος), Ἠλ. Α. 26, 38, Ἰσ. Ἀσπ. Ἠρ. 167· ἐπὶ τῆς χαλιδόνης, Σίμων. 21· ἐπὶ τῆς ἀλκυόνης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 14, 1· ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ δελφίνος, ἀντίθ. 6. 12, 3· ἐπὶ τῆς βαθείας θαλάσσης, Σίμων. 18, Εὐρ. Ι. 7· πρὸς. κυανοειδής—ἀκαλοῦθιος, 2) καθόλου, σκοτεινός, μαῦρος, ἐπὶ τῆς πενθίμου καλύπτρας τῆς Θέτιδος, Ἠλ. Ω. 93 (πρὸς. κυανόπεπλος)· ἐπὶ νεφῶν, Β. 345, γ. 418, Ὀδ. Μ. 75· ἐπὶ τῶν ὑπρώων τοῦ Διός, Ἠλ. Δ. 528, Ρ. 209· ἐπὶ τῆς κόμης τοῦ Ἑκτορος, γ. 401· ἐπὶ τοῦ πώγωνος τοῦ Ὀδυσσεύς, Ὀδ. Π. 176 (πρὸς. κυανοχαίτης)· ἐπὶ τῆς χοιρῆς τῶν Λαοδόων, Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἠρ. 525· ἐπὶ τῆς ἀμμου τῆς φαινομένης, ἐν τῇ πυλμένει τῆς θαλάσσης, ὅτε ἡ Χάρυδς ἐρρῶρει τὸ ὕδωρ, Ὀδ. Μ. 242· κυανὴν κάππετος, σκοτεινὴν κοίλον ὄρυγμα, βαθεῖα τάφρος, Ἠλ. Σ. 564, πρὸς. Πινδ. Ο. 6. 69· κυάνεαι φάλαγγες, ἀμαυρὰ πλῆθη πολεμιστῶν, Ἠλ. Δ. 282· κυάνεον Τρώων νέφος, 1. 66· μεταφρ. Κῆρες κυάνεαι Ἰσ. Ἀσπ. Πρ. 244· οὕτω μετέπειτα, κ. 29· ὁδός Σίμων. 50, 8· λέγεται Πινδ. Ο. 6. 69· ἄλλ. Εὐρ. Ι. 7, κτλ.—Ἀἰθρῆς Πλάτ. Ἐπιγρ. 1016. 84.—Πρὸς. Ἰλαδιστῶνος Hom. Stud. 3. 462 κέφ. [Ὡ μόνον χάριν τοῦ μέτρου ἐν δακτυλῶ στίχῳ, Ὀμ., Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 449, κτλ.]

κυάνη, κυανίω, μελανίω, φαίνομαι μαυρογάλαξ, ἐσχηματισμένον κατὰ τὸ μελανεῖν, Διον. Π. 1111, Δ. Β. 46. [Ὡ, χάριν τοῦ μέτρου].

κυάνηζω, = τῷ προηγ., Διοσκ. 1. 1.

κυανίτις, ἑδος, ἡ, μαυρογάλαξ, βαθύχρους, ὅπως Ἰππ. 688. 1.

κυάνο-βάρης, ἑς, βεβαμμένος μὲ χρῶμα κυανοῦν, Ἐκκλ.

κυάνο-θενός, ἑς, ἔχων σκοτεινὰ βάρη, κυρίως ἐπὶ τῆς θαλάσσης· ἐντεῦθεν κωμικῶς ἐπὶ ποτηρίου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 209, ἔνθα ἢ ε' συλλαβὴ εἶναι μακρὰ χάριν τοῦ μέτρου.

κυάνο-βλέφαρος, οὐ, ἔχων μελαίνας βλεφαρίδας, κοινῶς ἠμαυρομάτης, Ἀνθ. Π. 5. 61.

κυάνο-βύστρυχος, οὐ, ἔχων μέλαιναν κόμην, Ἐκκλ.

κυάνο-ειδής, ἑς, ἔχων χρῶμα βαθύ κυανοῦν, κ. ἀμφ' ὕδωρ (θηλ. τὴν θαλάσσαν), Εὐρ. Ἠλ. 179 (ληρ.), πρὸς. Ἀριστ. π. Ζ. Ἰστ. 5. 1, 23, π. Χρωμ. 5. 16.

κυάνο-οριξ, ὁ, ἡ, ἔχων μελαίνας τρίχας, Ὀρφ. Ἀργ. 1192, Ἀνθ. Π. 6. 250.

κυάνο-κρήδεμνος, οὐ, ἔχων βαθύως κυανοῦν κρήδεμνον, Κόιντ. Σμ. 4. 381.

κυάνο-πέζα, ἡ, ἀπὸ κυάνου ἔχουσα τοὺς πόδας κυανόπεζα τράπεζα Ἠλ. Α. 629. [Ὡ, χάριν τοῦ μέτρου].

κυάνο-πεπλος, οὐ, ἐπὶ τῆς Δήμητρος πενθούσης εἰς τὴν συγατέρα τῆς, ἢ ἔχουσα μέλαινα πέπλον, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δήμ. 320, 361, 375· ἐπὶ τῆς Λητοῦς, Ἰσ. Θ. 406. [Ὡ, χάριν τοῦ μέτρου].

κυάνο-πλόκαμος, οὐ, ἔχων μελαίνας πλοκάμους, μέλαιναν κόμην, Κόιντ. Σμ. 5. 345.

κυάνο-πρόρριος, οὐ, = τῷ ἔπομ., Ὀδ. Γ. 209· θηλ. κυανο-πρώερα, Σίμων. ἐν Ἑστμ. Μεγ. 692. 25.

κυάνο-πριρρος, οὐ, ἔχων πριρρὸν βαθύως κυανοῦ χρῶμα, μελανόπριρρος, ἐπὶ πλοίων τῷ Οὐεργίλ. caerulei pinnas, Ἠλ. Ο. 693, Ἠρ. 852, Ὀδ. Ι. 489, 539, κτλ.—πρὸς. κυανόπης.

κυανό-πτερος, οὐ, ἔχων κυανομέλαινα πτερά, ὡς ὁ κόραξ, Ὀρν. Εὐρ. Ἀνθρ. 862· καθόλου, ἔχων μελαίνας πτέρυγας, τέτις Ἀσπ. Ἠρ. 593.

κύανος, οὐ, ὁ, ὅλη τις ἔχουσα χρῶμα βαθύ κυανοῦν, ἢ κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους μετεχειρίοντο πρὸς καλλωπισμὸν ἔργων ἐκ μετάλλου, ἰδίως ὀπλῶν καὶ πανοπλιῶν· οὕτως ἐπὶ τοῦ ὕδατος τοῦ Ἀγαμέμνονος ὑπῆρχον θῆκα οἰμοὶ μελάνος κύανοιο... κυάνες οἱ δὲ δράκοντες, ἱρσίν ἐοικότες, ὁρώρεχτο προτὶ δειρήν, ἔξετείνοντο πρὸς τὸν λαίμῳ (ἴδε κατωτ.) Ἠλ. Δ. 24 κέφ.· οὕτως ἐπὶ

τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἡρακλέους ὑπῆρχον πτύχες κύανου, Ἀσπ. Ἠρ. 143· καὶ ἐν Ὀδ. Η. 87, θριγκὸς κύανοιο ἦτο ἐκ τῆς αὐτῆς οὐσίας. Τὸ χρῶμα τῆς ὕλης ταύτης ἦτο ἀναμειβόμενος βαθύ κυανοῦν (κυανοῦ [χρώματος] λευκῷ κεραννυμένον γλαυκὸν [ἀποτελεῖται] Πλάτ. Ἠμ. 68C), ἀπαστρέπτον ἐν τῇ φωτὶ καὶ ποικιλλόμενον (ἱρσίν ἐοικώς, ἴδε κατωτ.)· πρὸς. κυάνεος, κυανοχαίτης, κτλ. Τὴν ἡτὴ ὅλη αὕτη εἶναι ἀμφίβολον. Ἰενίκως νομίζεται ὅτι ἦτο κυανόος χάλυσ· καί, εἰ καὶ κατὰ τοὺς Ὀμηρικοὺς χρόνους ὁ σίδηρος ἦτο σχετικῶς ἐν ὀλίγῃ χρήσει, ἡ τέχνη διμῶς τοῦ σκληρύνειν αὐτὸν δὲν ἦτο ἀγνωστός, ἴδε πύθριος. Παρὰ Θεοφρ. εἶναι τὸ ἰα-ρίς lazuli, ἴσως ἡ «γαλαζόπετρα», Θεοφρ. π. Αἰθ. 31, κτλ., καὶ ἴσως τὸ αὐτὸ ἐν Πλάτ. Φαίδρῳ 113C. Κατὰ τὸν Θεοφρ. καλεῖται δὲ κύανος ὁ μὲν ἄρρηγος ὁ δὲ ὀθλῆς· μελάντερος δὲ ὁ ἄρρηγος π. Αἰθ. 31· παραβλ. τὸν ἀσπίδον πρὸς τὸν ἄρρηγος κύανον, 37· λέγει δὲ εἶναι ἐξ ἄμμου, τὰ δὲ ὅσον ἄμμου καθάπερ χρυσόκολλα καὶ κύανος 40· καὶ ὅτι ὁ κύανος ἦτο ὁ μὲν αὐτοφύης ὁ δὲ σκευαστός ὡς περ ἐν Αἰγυπτῷ 55· ἦτο ὡσαύτως καὶ εὖδος βερνίκιου παρασκευαζόμενον ἐξ ἀνθρακικοῦ χαλκοῦ, Ἰππ. 268. 31, Λουκ. Δεξίρ. 22, Πινδ. 5. 11, 12, Ἀνθ. Π. 6. 229 (ἐνθα εἶναι ὀθλῆς). 2) ὡς ὀθλῆς, κυανοῦν τι ἄνθος φυόμενον ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἐν τῇ σίτῃ ἢ ταῖς ζιγαῖς, ἀντίθ. 4. 1, 40, Πλάτ. 21. 30. 3) εἶδος πεπηγνῆς, Τικιο-διονη παμπαγία, καλουμένου οὕτως ἐκ τοῦ χρώματος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 21, Αἰθ. π. Ζ. 4. 59. 4) θαλάσσιον ὕδωρ, Πινδ. Ἠλ. 11. 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930, 931, 932, 933, 934, 935, 936, 937, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 946, 947, 948, 949, 950, 951, 952, 953, 954, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972, 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, 982, 983, 984, 985, 986, 987, 988, 989, 990, 991, 992, 993, 994, 995, 996, 997, 998, 999, 1000.

143· καὶ ἐν Ὀδ. Η. 87, θριγκὸς κύανοιο ἦτο ἐκ τῆς αὐτῆς οὐσίας. Τὸ χρῶμα τῆς ὕλης ταύτης ἦτο ἀναμειβόμενος βαθύ κυανοῦν (κυανοῦ [χρώματος] λευκῷ κεραννυμένον γλαυκὸν [ἀποτε-

λεῖται] Πλάτ. Ἠμ. 68C), ἀπαστρέπτον ἐν τῇ φωτὶ καὶ ποικιλλόμε-

νον (ἱρσίν ἐοικώς, ἴδε κατωτ.)· πρὸς. κυάνεος, κυανοχαί-

της, κτλ. Τὴν ἡτὴ ὅλη αὕτη εἶναι ἀμφίβολον. Ἰενίκως νομίζεται

ὅτι ἦτο κυανόος χάλυσ· καί, εἰ καὶ κατὰ τοὺς Ὀμηρικοὺς χρόνους ὁ

σίδηρος ἦτο σχετικῶς ἐν ὀλίγῃ χρήσει, ἡ τέχνη διμῶς τοῦ σκληρύνειν

αὐτὸν δὲν ἦτο ἀγνωστός, ἴδε πύθριος. Παρὰ Θεοφρ. εἶναι τὸ ἰα-

ρίς lazuli, ἴσως ἡ «γαλαζόπετρα», Θεοφρ. π. Αἰθ. 31, κτλ., καὶ ἴσως

τὸ αὐτὸ ἐν Πλάτ. Φαίδρῳ 113C. Κατὰ τὸν Θεοφρ. καλεῖται δὲ

κύανος ὁ μὲν ἄρρηγος ὁ δὲ ὀθλῆς· μελάντερος δὲ ὁ ἄρρηγος π.

Αἰθ. 31· παραβλ. τὸν ἀσπίδον πρὸς τὸν ἄρρηγος κύανον, 37· λέ-

γει δὲ εἶναι ἐξ ἄμμου, τὰ δὲ ὅσον ἄμμου καθάπερ χρυσόκολλα

καὶ κύανος 40· καὶ ὅτι ὁ κύανος ἦτο ὁ μὲν αὐτοφύης ὁ δὲ σκευα-

στός ὡς περ ἐν Αἰγυπτῷ 55· ἦτο ὡσαύτως καὶ εὖδος βερνίκιου παρα-

σκευαζόμενον ἐξ ἀνθρακικοῦ χαλκοῦ, Ἰππ. 268. 31, Λουκ. Δεξίρ. 22,

Πινδ. 5. 11, 12, Ἀνθ. Π. 6. 229 (ἐνθα εἶναι ὀθλῆς). 2) ὡς ὀθλῆς,

κυανοῦν τι ἄνθος φυόμενον ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἐν τῇ σίτῃ ἢ ταῖς ζιγαῖς,

ἀντίθ. 4. 1, 40, Πλάτ. 21. 30. 3) εἶδος πεπηγνῆς, Τικιο-

διονη παμπαγία, καλουμένου οὕτως ἐκ τοῦ χρώματος, Ἀριστ. π.

τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 21, Αἰθ. π. Ζ. 4. 59. 4) θαλάσσιον ὕδωρ, Πινδ. Ἠλ.

11. 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30,

31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50,

51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70,

71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89,

κυβέλλη, ἡ, Φρυγία θεότης λατρευομένη τὸ πρῶτον ἐν Πισσι-
νοῦντι τῆς ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ Παλαιᾷ, μετέπειτα δὲ οὐ μόνον καὶ
ἅπαντα τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἐνθα αἱ τελευταί
αὐτῆς ἐταυτίσθησαν μετὰ τῆς λατρείας τῆς Ρέας (πρῶτον ἐν Εὐρ.
Πάγκ. 79, Ἀριστοφ. Ὀρν. 877) ἀκολουθῶν (ἀπὸ κρίσεως Ρώμης
547) ἐν Ρώμῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἰδαίας Μητρός. Οἱ ἱερεῖς αὐτῆς
ἀπὸ τοῦ ἄνους καὶ ἐφεξῆς ἡνιούχισον ἑαυτοὺς ἐκαλοῦντο δὲ ἱερά-
λοι ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τῆς Φρυγίας Πάλλου, ὡς ἡ Κυβέλλη ἀπὸ τοῦ
ἔρους τῆς Φρυγίας δὲ ἐκαλεῖτο Κυβέλλον, τὸ, ἡ Κυβέλλη, τὰ, Διόβη.
3. 58, Στράβ. 567· ὅθεν ἡ Κυβέλλη ἐκαλεῖτο προσέτι Κυβέλλη-γε-
νῆς, Στέφ. Βυζ.—Τὸ ὄνομα γράφεται προσέτι Κυβέθη, Ἡρόδ. 5.
102, Ἀνακρέωντ. 11. 1, Φώτ., Ἑτυμολ. Μέγ. καὶ οὐ Bentley ἐν
Lucan. 1. 60, προτείνει τὴν γραφὴν Κυβέλλη, Cybele, ὅταν εἶναι
ἀνάγκη ἢ παραλήγουσα νὰ εἶναι βραχεία καὶ Κυβέθη. Cyl be,
ὅταν πρέπῃ νὰ εἶναι μακρά, ἀπορρίπτων παντελῶς τοὺς τύπους Κυ-
βέλλη, Cyl be ἢ Cybele, πρὸς. Οὐερν. Αἰν. 10. 220, Proper-
3. 16, Dyaconb. Sil. 17. 8· πρὸς. Κυβέθης.—Ἐπιθετὸν εἰ Κυ-
βέλλης, -ίδους, ἡ, (ἐν χρήσει παρὰ Νόνν. Δ. 10. 387, Κυβέλλης
ἔργονα Ῥελίης, πρὸς. 14. 214), πρέπει πιθανῶς νὰ ἀποκατα-
σταθῇ παρὰ Στράβ. ἐν λέξ. Κυβέλλαια ἔκ τινος Ἀντιγράφου
ἀντὶ τοῦ ἀπαρχνοῦς Κυβέλλης ἢ Κυβέλλης. Ἀλλαχοῦ ὁ Νόνν.
προτιμᾷ τὸν τύπον Κυβέλλης. Δ. 14. 10, κτλ.

κυβέλλον, τό, τὸ κυανοῦν ἔν, Διοσκ. 4. 122.
κυβ-ἐπικύβος, ὁ, τὸ γινόμενον δύο κυβικῶν ἀριθμῶν (πρὸς.
κυβόκυβος), ὡς $216 = 2^3 \times 3^3$ —ἐπικύβος δὲ εἶναι πιθανὸς τὸ
γινόμενον δύο ἀριθμῶν, τοῦ μὲν κυβικοῦ τοῦ δὲ μή, ὡς $24 = 2^3 \times 3$,
Θεόδωρ. τ. 4. 806.

κυβερνάω· μέλλ. -ῆσω, Λατ. gubernare, ἐπὶ πλοίου, ὡς καὶ
νῦν, νῆα κυβερνᾷσαι Ὀδ. Π. 283, πρὸς. Πινδ. Ο. 12. 4, Πλάτ.
Πολιτ. 298B, κτλ. ἐνεργ. ὡς κυβερνήτης ἢ πηδαλιούχος, αὐτὸς
ἐαυτῷ Ἀριστοφ. Ἰππ. 544. 2) ἐπὶ ἀρμάτος ἢ ἵππων, κυβέ-
ρῃατα Πλάτ. Θετ. 123C· τὸν ὁρῶμεν τῶν ἵππων Ἡρόδιαν. 7.
9.

3) μεταφρ., ὁδηγῶ, διευθύνω, κυβερνῶ, Πινδ. Π. 5. 16A·
σὴ κυβερνῶμαι χειρὶ Σοφ. Αἴ. 35, Ἀντιφῶν 113. 3, Πλάτ. Εὐ-
θύδ. 291D, κτλ. ἀλλὰ σπανίως ἀφίσταται ἢ ἀρχικῇ σημασίᾳ, πρὸς.
Ἀριστοφ. Ἐνθ' ἀνωτ. Μέσ., = ἐνεργ., ὁ κυβερνῶμενος μουσικῇ
Μαρκελλῶν. ἐν Βίβρ. Θουκ. σ. 8 Duker.—Παθ., ἡ ἱατρικὴ ὑπὸ
τοῦ θεοῦ τούτου κυβερνᾶται Πλάτ. Συμπ. 186B· πρὸς. Πολ.
590I, κ. ὅλλ.

κυβερνήσια (δηλ. ἱερά), ὡν, τὰ, ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις εἰς μνη-
μὴν τοῦ Θησέως, Πλούτ. Θεσ. 17.

κυβερνήσις, ἡ, κυβερνήτης, -αῶς, ἡ, τὸ κυβερνᾶν, ἐπὶ πλοίου,
Πλάτ. Πολ. 488B. 2) μεταφρ., κυβερνήσις, διοικήσις, πόλιν,
πόλεως, Πινδ. Π. 10. 112· Θεοῦ, ὑπὸ Θεοῦ, Πλούτ. 2. 162A.

κυβερνήτειρα, ἡ, ὁλ. τοῦ κυβερνήτηρ. Ἀνθ. Π. 10. 65,
Νόνν. Δ. 1. 89.

κυβερνήτεον, ῥημ. ἐπὶ τοῦ κυβερνῶ, δεῖ κυβερνᾶν, Πλάτ.
Σίμωφ. 389D.

κυβερνήτηρ, -ῆρος, ὁ, = κυβερνήτης, Ὀδ. Θ. 557, κτλ.
μεταφρ., Πινδ. Π. 4. 488—ὡς ἐπὶ, κ. χαλινός Ὀππ. Κυν. 1. 36.

κυβερνήτηρος, α, ὡν, = κυβερνήτης, Χρυσ. παρὰ Πλούτ.
Σβ. 14.

κυβερνήτης, ου, ὁ, κυβερνήτης πλοίου, πηδαλιούχος, Λατ.
gubernator, Πλ. Τ. 43, Ὀδ. Ι. 78, Ἡρόδ. 2. 164 (ἐν Ἴων. αἰτ.
κυβερνήτης), Αἰσχ. Ἰκέτ. 770, Ἀριστοφ. Θεσμ. 837, Θουκ. 7. 70,
κτλ. 2) μεταφρ., ὁ κυβερνῶν πόλιν, ἐπὶ τοῖς κοῦξεν αἰτία πό-
λις κακῶς κλύουσα διὰ κυβερνήτην κακὸν Εὐρ. Ἰκέτ. 880,
Πλάτ. Φαίδρ. 247C.

κυβερνήτικος, ἡ, ὡν, ἱκανὸς εἰς τὸ κυβερνᾶν πλοῖον, ἐπιστά-
μενος τὰ κατὰ ναυὸν, Πλάτ. Πολ. 488D, Π. νοῦτε καὶ ἀρετῆς
κυβερνητικῆς ἐστερημένω ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. Πρώτ. 135A· συγρ.
-ώτερος, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 551C· ὑπερβ. -ώτατος Ξεν. Ἀπομν. 3.
3, 9—ἡ κῆ (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κυβερνήτου, Πλάτ.
Πορ. 511D, κ. ἄλλ. οὗτω τὸ -κάν, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 299C τὰ
-κά, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 1. 119D. 2) μεταφρ., ἡ τῶν ἀνθρώ-
πων κυβερνητικὴ Πλάτ. Κλειτοφ. 408B, κτλ.

κυβερνήτης, -ίδης, ὁλ. τοῦ κυβερνήτης, Ἑρμιπ. π. Ἀστρο-
λογ. σ. 20 Bloch.

κυβερνήσιμος, ὁ, = κυβερνήτης, Ἀκύλας ἐν Ναοῦμ Γ', 1, Παλ.
Διαθ.

κυβερνός, ὁ, = κυβερνήτης, κυβερνός Ἰθμίων φεύξεταί τρι-
κυμίας Ῥηγύρ. Ναξ. τ. 2, σ. 154B.

κυβέσις ἢ κυβήσις· «πῆρα» Ἰπύχ.

κυβέσμα, τό, ἡ κυβέλις, τὸ παίζειν κύβους, Θεόδωρ. Πρώτ. ἐν
Notit. Mss. τὸμ. 8, 1. 213.

κυβευτήριον, τό, -τόπος ἐστὶ τὸ κυβευτήριον εἰς ὃν συνερχο-
μενοι κυβεύουσιν (Λεξ. Ρητ.) Πλούτ. 2. 621B, κ. ἄλλ.

κυβευτής, ου, ὁ, (κυβεύω) ὁ παίζειν τοὺς κύβους, ἦτοι τυ-
χερὰ παιγνίδια, Σοφ. Ἀποσπ. 686, Ξεν. Ἰλλ. 6. 3, 16· ὁ Ἀριστ.
κατατάσσει τὸν κυβευτὴν μεταξὺ τῶν ἀνελευθέρων καὶ αἰσχροκερ-
δῶν, ὁ μὲντοι κυβευτὴς καὶ ὁ λωποδύτης καὶ ὁ ληστής τῶν

ἀνελευθέρων εἰσὶν αἰσχροκερδοῖς γάρ·—οἱ κυβευταί, ὄνομα
δράματος τοῦ Ἀντιφάνους.

κυβευτικός, ἡ, ὡν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὸ κυβεύειν, εἰς τὴν
κυβείαν, ἔργονα Αἰσχ. 9. 9. II. ἔμπειρος εἰς τὸ κυβεύειν,
Πλάτ. Πολ. 374C.—Ἐπίρρ. -κῶς, κατὰ τὸν τρόπον κυβευτοῦ
συγρ. κυβευτικώτερον ζῆν Ὀριγένη. κατὰ Κέλσου σ. 132C.

κυβεύω, (κύβος) παίζω τοὺς κύβους, Κρατίν. ἐν Ἡυτῇ 13,
Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 672, Ἰσχυρ., κτλ. 2) μεταφρ., ῥιψοκινδυνεύω,
διακινδυνεύω, περὶ διπλοσίων Ξεν. Ἰλλ. 6. 3. 16· περὶ τῶν
φιλιτάτοις Πλάτ. Πρωτ. 314A· κ. τῷ βίῳ Πολύδ. παρὰ τῷ Σοφίῳ.

II. μεταφρ., διακινδυνεύω, ἀποτομῶ, κυβεύων τὸν πρὸς
Ἀργείους Ἀργη Εὐρ. Ῥῆσ. 446.—Παθ., τὸ κυβευθῆν πνεῦμα
Ἀνθ. Π. 7. 427, πρὸς. κυδυνεύω. 2) μετ' αἰτ. προσ., ἀπατῶ,
ἐξαπατῶ, Ἀρρ. Ἰπικτ. 2. 19, 28.

κυβεύων, ὡν, ὁ, = κυβευτήριον, Τζέτζ. Ἰστ. 10, 558, 56A.
κύβη, ἡ, ἡ κεφαλὴ εὐρίσται μόνον παρὰ Γραμμ., ὡς ἐν τῷ Μέγ.
Ἑτυμ. 543. 22 (ἐνθα φέρεται κύμβα, αὐτῶν 545. 27, Εὐστ. 584.
17), ὡς ἡ βίβη τῶν λ. κύβδα, κυβιστάω, κύβηθος, κύμβα-
χος, κύπτω, κυφός, κτλ. πρὸς. κέβλη = κεφαλὴ.

Κυβήθη, ἡ, = Κυβέλλη, ὁ ἴδε.

κύβηθος, ὡν, (κύβη) κύπτων εἰς τὰ ἔμπροσθεν, Ἰπύχ. πρὸς.
κύβδα. II. κύβηθος, ὁ, ὁρῶν τῆς Κυβέλλης· καθόλου,
ἀνθρώπος ἐν ἐκστατικῇ καταστάσει ἢ μαινόμενος, Σίμων. 244, Κρα-
τίν. ἐν Ὀρθάταις 9—ἐντεῦθεν Κυβηθῶν, θεοφροῦμαι, κερυν-
θάνειν, Φώτ., Ἰπύχ., πρὸς. Ἑτυμ. Μέγ. 543. 14· ὁ Ἰπύχ. ἔχει
καὶ Κυβαίζω.

Κυβήθη, ἡ, ἀμφιβολ. τύπος τοῦ Κυβέλλη.

κύβητιζω, μέλλ. -ίσω, πλήττω διὰ πελέκως, πελεκίζω, Ἰπύχ.
κύβητικός, ἡ, ὡν, ἀνήκων εἰς κύβητιν, κ. τρόπον, διὰ τοῦ
πελέκως, Κωμ. Ἀνών. 145.

κύβητις [ῥ], ἡ, πέλεκυς, βαρεῖα μάχαιρα πρὸς διαχώρισιν κρέα-
τος κτλ., Φιλῆμ. ἐν Ὀρπαζομένῳ 2, Ἀνάκτιπ. ἐν Κιθαροδῶνι
1.

II. = τυρόκνηστις, Κρατίν. ἐν Ἀδύλ. 62· πρὸς. ἀγερ-
σιν κύβητις.

Κυβήτις, ἰδος, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. Κυβέλλη.

Κυβηλιστής, ου, ὁ, = ἀγροσιν κύβητις, Meineke Κωμ. Ἀποσπ.
2. 51. II. καθόλου, ἀλήτης, πλάνης, Γραμμ.

κυβήνη, ἡ, = γλαυῆς, Ἰπύχ. ἀμφιβολ.

κυβησίονδα παίζειν, παιδιὰ, καθ' ἣν ὁ μὲν περιάγει τὰς ἑαυτοῦ
χεῖρας ὅπως καὶ συνάπτει, ὁ δὲ κατὰ τὸ γόνυ ἐπιστάμενος αὐτῷ
αὐτὸν παύειν τὴν παιδιάν καὶ ἱππάζει καὶ κυβησίονδα καλοῦσιν, Πο-
λυδ. Θ. 122, Ἰπύχ., Φώτ.—ὁ Στέφ. ἐν τῷ Θεσ. ἔγραψε κυβι-
στίονδα.

κύβης, ου, ὁ, = κυβευτής, Ἰπύχ.

κύβησις, καὶ κύβισις, ἡ, διάφορ. γραμ. ἀντὶ κίβισις.

κύβιζω, μέλλ. -ίσω, (κύβος) ποῶ τι εἰς σχῆμα κύβου, Πλούτ.
2. 979F.—Παθ., ἀνυψοῦμαι εἰς τὸν κύβον, ἐπὶ ἀριθμῶν, Θεολ. Ἀριθμ.
σ. 55.

κυβικός, ἡ, ὡν, ἀνήκων εἰς κύβον, Πλάτ. Τιμ. 55C, D.—
Ἐπίρρ. -κῶς, κατὰ τρόπον κύβου, Πλούτ. 2. 404F. 2) ἐπὶ
ἀριθμῶν, ὁ ἀνυψοῦν εἰς κύβον, Ἀριστ. Περὶ 15. 3.

κύβιον [ῥ], τό, —Κατὰ Κρατῆν (ἐν σημ. εἰς Ξενοκρ. σ. 162)
κύβια δ' ἐκαλοῦντο τῶν ταριχευτῶν πηλαμύων τὰ τεμάχια, ἀπὸ τοῦ
σχήματος ὅθεν οἱ ἐμπερούς οὐτως τοῖς κύβιον· καὶ εἰκόμας ταῦτα
εἶναι τοῖς ὑπ' Εὐθύδημου (παρ' Ἀθηναίῳ) καλοῦμένοις τετραγώνις,
ἴδε Ἰλέσιον καὶ Ηορεῖδιππον παρ' Ἀθην. 118B, πρὸς δὲ Πολυδ. C',
48, καὶ πρὸς. τὴν λ. κυβείας.

κύβιον-σάκκης, ου, ὁ, παρασκευάζων καὶ πωλῶν παστοὺς ἰχθύς,
σκαμπτικὸν ἐπώνυμον τοῦ Πτολεμαίου II', Στράβ. 796· ὡσαύτως τοῦ
Οὐεσπασιανοῦ, Suet. Vespas. 19· ἴδε Suet. Διὰ, Μακ. σ. 77.

κυβισμός, ὁ, ἡ ἀνύψωσις ἀριθμοῦ εἰς κύβον, τριτοβάθμιον δύνα-
μιν, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 36. 21.

κυβιστάω, μέλλ. -ήσω, (κύβη, κύπτω) πηδῶ ἐπὶ κεφαλῇ καὶ
ἀναστρέφομαι, κάμνω τοῦμπα, (γυρίζω ταχίαν, ἡ μάλ' ἐλαφρὸς
ἀνὴρ, ὡς ῥεῖα κυβιστῆ Πλ. Π. 745, πρὸς. 749, καὶ ἴδε κύμ-
θαχος· ἐπὶ ἰχθύος, κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβιστῶν ἐνθα καὶ
ἐνθα Φ. 353, πρὸς. Ὀππ. Κυν. 4. 263—ἐπὶ ἀνθρώπων ἐχόντων
αὐτοὺς ὡς ἔργον (οὗτοι παρ' Ὀμ. καλοῦνται κυβιστῆτες), προσε-
καλοῦντο δὲ εἰς τὰ συμπόσια πρὸς τέρψιν τῶν συμποσιαζόντων κτλ.,
«κάμνω τούμπα», ἡ περιπατῶ ἐπὶ τῶν χειρῶν, «κάμνω κυπαρίσ-
σιν», Πλάτ. Συμπ. 190A· ἡ δὲ μάλλον θανατοζομένη ἐξάσκησης τοῦ
ἐπαγγέλματος τούτου ἦτο ὅτι ἐκκυβιστῶν ὑπεράνω δρόμων ἐγρῶν, κ.
εἰς ἐφῆ Ξεν. Συμπ. 2. 11, εἰς μαχαίρας Ἀπομν. 1. 3, 9, Πλάτ.
Εὐθύδ. 294B.

κύβιστημα, τό, «τούμπα», «τακίς», Λουκ. Ἀνάχ. 18.

κύβιστησις, εἰς, ἡ, = τῷ πρῶτῳ, ἐν τῷ πληθ., Πλούτ. 2. 401C,
Λουκ. Ἀνάχ. 18.

κύβιστητήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ἔχων ὡς ἐπαγγέλιμα τὸ κυβιστῶν, δοῶν
δὲ κυβιστητῆρος κατ' αὐτοὺς μολπῆς ἐξάρχοντος ἐξίνουσιν
κατὰ μέσους Πλ. Σ. 605, πρὸς. Ὀδ. Δ. 18, καὶ ἴδε ἐν λ. κυ-

βιστιάω. 2) κολυμβήτης, δύτης, Πλ. Π. 750. 3) μεταγεν. ως ἐπίθ., κυλινοῦμενος, Wern, εἰς Ἰρρυ. 192.

κυβιστιάω, ἔφετ., ἐπιθυμῶ νὰ κυβιστήσω, Γλωσσ.

κυβίστιον [ῥ], τὸ, ὁ ἀγκών, τὸ ὠλέκρανον, Λατ. cubitum, Ἰππ. 410. 35 κέξ., κατὰ τὸν Πολυδ. Β'. 141 καὶ Ρουρην, ἰξ. Σικελικὴ ἀντί τοῦ 'Αττ. ὠλέκρανον· ὁ δὲ Φώτ. ἔχει κυβίστητον ἐκ τοῦ Ἑπιγ. (ἀν' καὶ πλανᾶται, καλῶν αὐτὸ Ἰων.) ὁ Ρούρος ὡσαύτως μνημονεύει βήμα κυβιστίω ἐκ τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ.

κυβό-ειδής, ἔς, ὁμοίος κύβῳ, κυβικός, Στράβ. 738, Διοσκ. 5. 114.

κυβό-κυβος, ὁ, τὸ γινόμενον δύο κυβικῶν ἀριθμῶν, Θεοφύλ. Βουλγ., κτλ. — ἐντεῦθεν κυβοκυβοστέγος, ἡ, ὅν. ἐσχηματισμένος ἐκ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ δύο κυβικῶν ἀριθμῶν, Διοφάντ. Ἀριθμ. 6. 3.

κύβος [ῥ ἴδε ἐν τέλ.], ὁ, Λατ. cubus, στερεὸν τετράγωνον μετὰ ἐξ πλευρῶν, κύβος, Τίμ. Λοκρ. 98C· κύβος τοῦ παιγνιδοῦ πείσμεϊμένος καὶ ἐπὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ πλευρῶν, διαφέρων αὐτῷ τοῦ ἀστραγάλου, ὅστις ἔφερε σημεῖα μόνον ἐπὶ τῶν πείσμεϊνων πλευρῶν (ἔχων τὰς ὑπολοίπους δύο στοργύλας), τὸ πλεῖστον (ὡς εἰκός) κατὰ πληρ., Περδ. 1. 91, Σοφ. Ἀποσπ. 380, κτλ.· ἐπαίξων δὲ οἱ Ἕλληνες διὰ τριῶν κύβων, ἴδε κατωτ. 2· κύβων βολαὶ Σοφ. Ἀποσπ. 381· ἐν πτώσει κύβων Πλάτ. Πολ. 604C· περὶ κύβους τὴν διατριβὴν ποιεῖσθαι Δυσ. 146. 34· — παροιμ., ἀεὶ γὰρ εὐπίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι, δηλ. τὰ ἔργα τοῦ θεοῦ δὲν εἶναι ἀπλῶς ἐκ τύχης, Σοφ. Ἀποσπ. 763· κρίνειν τι ἐν κύβοις, ἀπαρσάκειν τι διὰ τῶν κύβων, ἥτοι τῆς τύχης, Δισχύλ. Θέβ. 414· ἄλλα βλήματ' ἐν κύβοις βαλεῖν Εὐρ. Ἰκέτ. 330· ψυχὴν προσβάλλων· ἐν κύβοις διαβιόντες ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσ. 183· — μετέπειτα ἐν τῷ ἐν., οἷδ' ὅτι βίπτει πάντα κύβον κέραιος. ὑπερθεῖν ἐμῇς Ἀνθ. Π. 5. 25· τὸν περὶ τῶν ἔχων ἀναρρίπτειν κύβον Πλάτ. Θεῖβ. 14, πρὸλ. Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκόνων 16· ἐφ' ἑνὸς ἀνδρός ἀναρρίπτειν τὸν κ. Λουκ. Ἀρμόν. 3· ἀνερρίφθαι κύβος, jacta est alia, Μένανδρ. ἐν Ἀλκάρκῳ 1. 4, Πλουτ. Καίσαρ 32· ἔσχατον κύβον ἀρίεσθαι, τὸ νὰ δοκιμάσῃ τις τὴν τύχην του διὰ τελευταίας φορᾶς, Πλουτ. Κοριοί. 3. 2) ὡσαύτως ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τῆς φερουσῆς τὸ ἐν στήμῃ, βέ' ἡλκ' Ἀχιλλεύς δὴν κύβον καὶ τῆς σάρσας, ἐρρίψε δὴν κύβους καὶ τῆς σάρσας, Δισχύλ. (Ἀποσπ. 132) παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1400· τρεῖς ἐξ βαλεῖν, τρεῖς ἐξάκις, Δισχύλ. Ἀγ. 33 (ἐνθα ἴδε Blomf.)· τρεῖς ἐξ. ἡ τρεῖς κύβους βάλλειν Πλάτ. Νόμ. 968E. 3) ἐν τῷ πληθ. προσέτι = τράπεζα κυβευτική, τράπεζα (ὡς τὸ πεσσυλ.), Ἑρμιππ. ἐν Ὁεοῖς 6. II. κυβικός ἀριθμός, 3, Πλάτ. Πολ. 528B, πρὸλ. Τίμ. Λοκρ. 98C, Ἀριστ. Ἀναλυστ. Ὑστ. 1. 10, 3. III. πᾶν πρᾶγμα κυβικὸν ἔχον σχῆμα, σπινθολί, ὡς τὸ ἀστραγάλος, Ριανδ. παρὰ Πολυδ. Β'. 180.

2) τεράχιον παστοῦ ἰχθύος, Ἀλεξ. ἐν Πονήρῳ 3. 4· πρὸλ. κύβων.

3) εἶδος πλακουνητοῦ ἢ κυμακίου ἔχοντος σχῆμα κύβου, Ἑπίχ. (·) παρὰ Φωτ. 183. 11, Ἀθην. 114A. 4) κοίλωμα 'τε ὑπεράνω τοῦ μέρους τῶν βοῶν, Ἀθην. 399B. [κύβος. Λατ. cubus, μόνον παρὰ μεταγεν. ποιητᾶς, Ἀνθ. Π. 14. 8, Δύσαν. Εὐθυλλ. 11. 3].

κυβωλόν, τὸ, = κύβητον, Πολυδ. Β'. 141.

κύβριμος, ὁ, ἴδε ἐν λ. κύβριμος.

κύβρις, (κύβος, ὁ, δ ἴδε) ὑπερίξις, ὑβρίσις, λοιδορίῳ, Ἀρμεν. μὴ κύβρις μοι τὸν πρεσβύτερον ἀδελφεόν Ἑπίχ. 3 Αἰθ.· οὕτως ἐν τῷ μέσ., μετὰ δὲ, τήνῃ κυβρίζομαι τε καὶ ὡς ἡ-χόμενος αὐτ. ἐν 19. 6· οὗτοι γυναιεὶ δὲ κυβρίζονται· τὶ γάρ; Δισχύλ. Ἀποσπ. 91· ὡς πλέπον, ἡ μάλα δὴ με κακῶς ἐκυβάσσομαι Ἀπολλ. Ρήθ. Α'. 1337· — παθ., Σοφ. Λγ. 722.

κύβρινος, ἴλ., Σίμων. μίλλ. κυβάνω Λυχνόρ. 721, κτλ.· Ἑπιν. ἀρ. κυβάνω Π., Δωρ. ἐκυβάνω Πινδ. (κύβος). Ποιητ. βήμα, ὡς τὸ κυβάνω, εἰπὼν εἰς τινὰ τιμὴν, δόξαν, δόξα, τινὰ Ἰλ. Κ. 68, Ν. 348, 350· ἡμῖν κυβάνη Οὐνητὸν βρόττον ἢ ἐκακῶσαι Ὅδ. Π. 212· Ζεὺς, ὅς μιν., τιμᾷ; κυβάνει Ἰλ. Ο. 612· ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ ἀνθρώπου, Ἀντιφ. ἀκτείνοντ' ἐκ κυβανόν τε, ἐθεράπευον καὶ ἐδόξαζον, δηλ. πρὸς δόξαν προστρέποντες, ἀποκαθιστάντες τὴν ἰσχύϊν καὶ τὴν καλλίαν αὐτοῦ, Ε. 448· πύλα κυβαίων Τεγέαν Πινδ. Ο. 10 (11). 80, πρὸλ. III. 1. 38· ἀρετὴ κ. τινὰ Σίμων. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 251· κ. τὶ πρὸς τινος Πλάτ. Ζ. 635Δ.

II. ἐυκρίνως· τέρψω εἰς τακτικὴν τιμῆς, κύβαντε δὲ θυμὸν ἀνακτός Ὅδ. Ε. 438, πρὸλ. Ἰλ. Π. 793.

III. σπα-· ὡς ἐπὶ κακῇ σπαῖ, κόλασμός, ὁπότε, Πά. Ἑργ. κ. Π. 38.

κύβριμος [ῥ], ὄν. ὡσαύτως ἡ, ὄν. Ἑπίχρ. ἐν τῇ Βουλ. Ἑπίχρ. 1409· (κύβρις) — ἐνδοξος, περησιμμένος, Ὁμηρ. ἐπὶ τῶν ἡρώων, Ἰλ. Ρ. 378, Ὅδ. Ε. 206, κτλ.· καὶ ὁλοκλήρως ἐν τῷ ἴδιῳ Ἰλ. Ζ. 184, 204· ὡσαύτως, κυβρίμιον κῆρ, εὐγενὲς καρδίᾳ, τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ Ἀχιλλεύς, Κ. 16, Σ. 33· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ μνη-στῆρος Εὐρυμάχου, Ὅδ. Π. 247· ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ Ἰόντος, Ἰλ. Μ. 45· — Πρὸλ. κύβριμος, κύβρισις, κύβρις, κυβάνος.

κύβανος [ῥ], = κυβάνω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτατ., ἔχω ἐν τιμῇ, τοὺς μὲν εἰς βακάρεσσι θεοῖσι κυβάνει Ἰλ. Ε. 75.

II. = κυβάνω, καυλῶμαι, ὑπερῆφανεσθαι, Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κύβανον, οὐνεκα. Ἰ. 42.

κύβανος, ὁ, εἶδος μικροῦ ποσίου, Ἀντιφ. ἐν Ἀετλ. 89· ὡσαύ-τως κύβανον. τὸ, Δ. Π. 274, Μίγ. Ἰβ. τ.μ. Λατ. cydarnum, Gell. 10. 25.

κύβανος, Ἀττ. πτω. = κυβάνω, Ἰππύχ.

κύβιστερος, α., ὄν. ὁνόμαλ. συγκρ. τοῦ κυβρός.

κύβις, ἔσσα, ἐν, ἐνδοξος, δόξα Ἀνθ. Π. 6. 697, πρὸλ. Μα-νέθων 2, 231.

κύβι-ἀνεστραπῆ, (κύβος) ὡς τὸ ἀντιἀνεστραπῆ, βωτῆ-ἀνεστραπῆ, κτλ., ὡς ἐξ ὅρσ. εἰς -ἀνωρ, ἡ εἰς τοὺς ἀνέρας προξενούσας δόξαν, ἡ λαμ-πρόνους αὐτοὺς καὶ καθιστάσας περισήμους, Ὁμηρ. ἐπὶ τῷ μάχῃ, Ἰλ. Δ. 255, κτλ.· ὅπαρ ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς, εἰς ἀγορῆν, κυδιάνει-σαν Δ. 490· ἐπὶ τῆς φύσεως, Ὁρρ. Ὑμν. 10, 5. II. Πάθ., ὁδεκαεὶς ὑπὸ ἀνδρῶν, περησιμμένος δι' ἀνδρας, Σπάρτη Ἀνθ. Πλάτ. 1. 1.

κύβιστος, (κύβος) Ἑπίχ. βήμα ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτατ., φέρομαι ὑπερῆφως, βαλῶ ὑπερῆφως, γαυριῶ, ὑπερῆφ-νεύομαι, ἐν τῇ Πλ. ἀείποτε κατ' Ἑπίχ. μεταφ. κυδιάνειν. Φ. 510, Ὑμν. Ὑμ. εἰς Δῆμ. 170· ἐπὶ ἑαυτοῦ, Πλ. Ζ. 599, Ο. 256· κυδιάνειν ὅτι. Β. 579· ὑπερῆφανεσθαι ἐπὶ τινι, κυδιάνειν λαοῖσι Πλ. Ἀσπ. Ἰρ. 27· εὐφροσύνη... κυδιάνειν Ὑμν. Ὑμ. 89. 13· — παρτατ. κυδιάνειν. Κόιντ. Σμ. 13. 418· πρὸλ. κυδύσμαι.

κύβριμος [ῥ], ὄν. = κυδάλειμος, αὐδακῶν ἐν Ἰλ. ἡ ἐν Ὅδ., ἀλλὰ δεκάκις ἐν τῷ Ὑμν. εἰς Ἑρμ. ὡς ἐπὶ τῷ τοῦ Ἑρμού· ὡσαύτως Πλ. Θ. 938, Πινδ. Σύνεσ.

κύβρις [ῥ], ἡ, ὄν. ὑπερῆφ. τοῦ κυβρός. (σχηματισθὲν ἐκ τοῦ κύβος, ὡς τὸ ἀπῆλυστος, τὸ ὑπερῆφ. τῷ ἀπῆλυστος, ἐκ τοῦ αἰσχος), ἐνδοξότατος, μεγάλως τιμώμενος, περισήμειος, παρ' Ὑμ. ὡς ἐπὶ τῷ Διὶ καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, τῶν πρώτων ἡλ., τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὡσαύτως ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ἰλ. Δ. 515, Ὑμ. 1. 378· τῆς Ἥρας, Ὑμν. Ὑμ. εἰς Ἀφρ. 42· τῆς Ἀθηναίης, Ὑμν. Ὑμ. εἰς Ἀπόλλ. 62· τοῦ Ἀχιλλέου, Ὑμν. Ὑμ. εἰς Ἀφρ. 108· κύ-βρις Ἀχαιῶν Δισχύλ. Ἀποσπ. 92. 2) ἐπὶ πραγμάτων, μῆ-γιστος, κύβρις ἀχέων ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 14· ὡς πρὸς Ἀττ., συγκρ. κύβρις, ὄν. γέν. ὄνους, τί μοι ἔζη δῆτα κύβρις; τί με ἡμέ-λει νῦν ἔσ; Εὐρ. Ἀλκ. 960, πρὸλ. Ἀνθρ. 439.

κύβρις, ἡ, ὄν. ἐνδοξος, ἐπὶ τῷ εὐδοκίμῳ ἐν τοῖς Ἀντιφράφ. τοῦ Πλ. Θ. 328, Ἑργ. κ. Π. 255, Ποιητ. παρ' Ἀθην. 110C, ἀλλ. οὐδαμῶς ἐν τῇ διαφ. γραφ. κυβρός.

κύβρις-κύβρις, ὁρυσθῶ, ἐγείρω ὁρυσθῶν, Ἀριστοφ. Βίρ. 1162, Νερ. 610.

κύβρις, ἐγείρω ταραχὴν, διασπείρω σύγχυσιν καὶ φόβον, οἱ δ' ἄν' ἐμῶν ἰδόντες κυβρίσκειν Ἰλ. Δ. 324. II. μεταφ., ἐμβάλλω τινὰ εἰς ταραχὴν, ταρατάνω, -κρίνω ἄνω κάτω, ὁ δ' ἡμέτερος εἰσι κυβρίσκειν ἐς Ὀλυμπόν Ὑμ. 136.

κύβρις, ὁ, ὁ ὁρυσθῶν, ἡ ταραχὴ τῆς μάχης, σύγχυσις, τάρ-χος, Τρώων δὲ κλαγγὴ τε καὶ ἀσπετος ὥρτο κυβρίσκει Ἰλ. Κ. 523, πρὸλ. Σ. 218· κυβρίσκειν ἐμβάλλειν, παρῳαζομένη ἡρώϊκῃ φράσει ἐν Ἀριστοφ. Ἀγ. 572· ὁρυσθῶν κυβρίσκει, μάχη, συγ-γρόσσει ἀντικρυσθῶν, Ὁδ. 72· 72· — ὁ κυβρίσκεις προσώπων ποιεῖται ὡς ἀνταρπὰς τῆς ἑννοῦς καὶ τῆς ἑρῆδος, Πλ. Π. 593, Σ. 345, πρὸλ. Ἠμίπ. 417, Ἀριστοφ. Βίρ. 255· — Ἑπίχ. νίξει ἐν γρήσει παρ' Ἀριστοφ. καὶ τοῖς μεταγεν. περὶ λόγους, ὡς παρὰ Πλ. Ὑδ. 3. 48, 5, κτλ.

κύβρις-κύβρις, ὄν. ἡ τῆς τῶν, πρὸς τὸν κυβρίσκειν, ταραχὴν καὶ σύγχυσιν, Ἰρην. Νάτ. τ. 2, σ. 170C.

κύβρις, εὐρ. τὸ, δόξα, φήμη, μέγιστος ἐν πολλῇ, ὡς ἂν μοι τι-μὴν, καὶ κτλ. ὡς ἔρησι Ἰλ. Π. 84· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κύβρις ὁπρὸς Ρ. 261· ἰκτορὶ κύβρις ὁπρὸς Διὶ (δηλ. Ζεὺς) Π. 739· ὁπποτέρῳσι πατὴρ Ζεὺς κύβρις ὁρῆσει 5. 33· ἀλλὰ συνήμους ὁ Ὑμ. μεταφ. ῥίξεται τὴν φρίσιν, κύβρις ἀρῶσθαι, κτλ. ὡς ἔρησι, Μ. 407, κτλ.· κύβρις γαίῳ, ἐπὶ τοῦ Περδρῶν, Δ. 405, κτλ.· ἐπὶ τοῦ Ἀρεως, Ε. 906· ἐν χρήσει καὶ ὅταν τις ἀποτελεῖ τὴν λήγον πρὸς τινὰ, ὡς εἰρητικὴν ἐπὶ τῷ, μέγα κύβρις Ἀχαιοῖς, μετὰ τῇ δόξῃ τῶν Ἀχ., ὡς τὸ Λατ. ducim, ἐπὶ τοῦ Ὑδουσίως, Ι. 879, Ὑδ. Μ. 184· ἐπὶ τοῦ Νέστορος, Ἰλ. Ε. 42, Ὅδ. Γ. 79· — Ἑπίχ. λῆξ, ἀπαντῶσα καὶ παρ' Ἠροδ. 7. 8, 1, Πινδ. Π. 2. 166, καὶ ἀλλ. ἐν γρή-σει παρὰ μόνον τῷ Δισχύλῳ ἐκ τῶν Τραγ. ἐν Ὑδρ. 317, Πίρ. 455· ἐν παρῳαζομένῳ ἡρώϊκῳ στίχῳ, Ἀριστοφ. Ὑπ. 200· αὐδίσματα ἐν τῷ περὶ Ἀττ. λόγῳ.

κύβρις, ὄν. ὁ, ὁ ἐνδοξος, ὅρσις, οὐραστ., περὶ οὗ σηματοῦνται οἱ Σχολ. εἰς Σοφ. Λγ. 722, εἰς Ἀπολλ. Ἰδ. [I. 1337] ἔει εἶναι ἀρσο-νικ. καὶ ὅτι ἔχει, καὶ ὁπομένως πρέπει νὰ διακρίνηται ἀπὸ τοῦ κύβρις, τὸ, Πρὸλ. τὰ βήματα κύβρις, κύβρινος.

κύβρις, Πάθ. κυβρίσκειν, Πάθ. π. 2. 4. 29, 11. 31, κτλ.

κύβρις, α., ὄν. (κύβος) = κυδάλειμος, ἐνδοξος, ἐπὶ τῇ τῆς, εὐ-γενής, παρ' Ὑμ. ἀείποτε κατὰ θηλ. ὡς ἐπὶ τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἀθη-ναίης, Διὸς κυβρὴ παρῳαζοίται Ἰλ. Ν. 184, Ὑδ. Α. 380· ἡ ἐπὶ Πηλεΐδος, Ὑμν. Ὑμ. 28. 1· ἀλὲξ Ἰλ. Ἠρ. κ. Π. 235· ἐπὶ τῶν Νημεσίων, Δισχύλ. Ἀποσπ. 170· ὁπῶς ἐπὶ τῇ τῆς τῶν αἰσθῶν, Ὑδ. Ο. 26, Ἀνθ. Π. παρῳαζ. 244· — τὸ ἔρησι, πρῶτος ἐν Ὑμν. Ὑμ. εἰς Ἑρμ. 401, Ἀλκμῶν δ' ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἑπιν. Ἀπολλ. 29.

χρόνου, επανερχόμενος κυκλικῶς, επανερχόμενος τακτικῶς, ὥρα Εὐρ. 'Αλκ. 449· αἱ Κυκλάδες (δηλ. νῆσοι), αἱ ἐν τῇ Λίγαλι νῆσοι ὡς οὖσαι κύκλῳ τῆς Ἀθήλου, 'Ισοκρ. 68D, 241C, πρὸς Στράβ. 485· οὕτω κυκλάδας νησίδας πόλεις, τὰς ἐπὶ τῶν νήσων ἐκείνων πόλεις, Εὐρ. 'Ιων 1583· — κ. νοῦσος, δηλ. ἡ περιτομή, Νάνν. Εὐαγγ. κ. 'Ιω. 7. 89· — ὡς ἄρσεν, κυκλάδι κόσμῳ Πλάτων Σιλ. 'Αμείων 162. 2) ὡς οὐσίαστ. κυκλᾶς (ἐξυπακ. ἐσθής), ἡ γυναικεῖον ἐνδυμα ἔχον περιθώριον ὀλόγουρα, Ptolemt. 4. 7, 36· — ἴδε ἐν λ. νῆσος.

κυκλεύω, κάμνω κύκλον, περιέρχομαι κυκλικῶς, 'Ιππ. π. 'Αρθρ. 791· κ. περίεσον μίαν ἡμέραν Στράβ. 283· ἥλιος κ. τὴν γῆν Κλεομήδ. 1. 2 (σ. 18 Bāke).

II. περιορίζω ἐντός κύκλου, περιβάλλω, περικυκλώω, 'Αππ. 'Εμφύλ. 4. 71.

κυκλέω· μέλλ. -ήσω, [ἴδε κύκλος ἐν τέλ.], μετακομίζω δι' ἀμάξης, παρ' 'Ομ. μόνον ἄπαξ, κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς βροτοὶ καὶ ἡμιάνθρωποι 'Ιλ. Π. 332· ἴδε Πόρος. εἰς Εὐρ. 'Ορ. 624.

2) κινῶ ὀλόγουρα ἢ ἐν κύκλῳ, ὅσοις κύκλων ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν Σοφ. 'Ανθ. 226· ἐπὶ ἀνδρὶ θυμμενέει βάσιν κύκλῳ, ἐπὶ κυνὸν περιφερόμενον καὶ δοφρανομένον τὰ ζῆνη, ἢ αὐτ. ἐν Δῖ. 19· οὕτω, σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κύκλεται Εὐρ. 'Ορ. 632· πόδα κυκλὸν ἀνά κύκλον κυκλεῖται 'Αριστοφ. 'Ορν. 1379· κυκλῶ δὲ οἰκετῶν παμπληθίαν, περιφέρω, ὁδηγῶ κύκλῳ, Σοφ. 'Αποσπ. 342· κ. πρόσωπον, ἔμμη, περιβλέπω, Εὐρ. Φοῖν. 364· 'Αριστοφ. Θεσμ. 938.

3) ἐπαναφέρω, ἐπαναλαμβάνω, τὸν αὐτὸν λόγον 'Αριστ. π. Οὐρ. 3. 2, 3. II. Μέσ. καὶ Παθ., περιβάλλω, περικυκλώω, περιστρέφω, μνησείδεα ποιήσαντες τῶν νεῶν ἐκυκλῶοντο αὐτοὺς 'Ηρόδ. 8. 16 (ἀλλ' αὐτοὺς μεταχειρίζεται τὸ κυκλόμεναι)· ἴδε σθέ μ' οἶον ἄρτι κύμα .. κυκλεῖται, μὲ περιώνει, Σοφ. Δῖ. 353.

2) περιστρέφω, περιστρέφομαι, τὴν αὐτὴν φοράν κ. Πλάτ. Πολ. 617A· ἐπὶ χρόνον, ὅ αὐτ. ἐν Τιμ. 38A· οὐμός ἀεὶ πότμος ἐν πυκνῷ θεοῦ τροχῷ κύκλεται Σοφ. 'Αποσπ. 713· ἀγαθοὺς τε καὶ κακοὺς κ. πάντα τὸν αἰῶνα Διόδ. 18. 59.

3) μεταφ. ἐπὶ λόγων ἢ ῥητῶν, περιέρχομαι ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, κτλ., εἶμαι συνήθης, κοινός, Πλούτ. 2. 118C.

III. ὡσαύτως ἀμεταβ. ἐν τῇ ἐνεργ., περιστρέφομαι, επανέρχομαι περιοδικῶς, πολλαὶ κύκλοις νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι (ἀλλ' ἴσως ἡ ὁρὴ γραφῇ εἶναι· κυκλοῦνται ἢ ὡς ἡ βῆβη παρεδίδετο εἰς τὸ καίμενον) Σοφ. 'Ηλ. 1365 (πρὸς, ἐπεκυκλῶν)· ἐξαφίνες .. περίε κυκλοῦντες Πλούτ. 2. 100F· — πρὸς κυκλάω.

κυκλήθω, 'Επίρρ., ἐν κύκλῳ, κυκλῶν, Πασσιδών. παρ' 'Αθην. 212F.

κύκλησις, ὥς, ἡ, περιστροφή, Πλάτ. Τιμ. 39C, Πολιτικ. 271D, κυκλικός, ἡ, ὄν, κυκλικός, τὰ κ., πραγματεῖα περὶ κύκλου, Σουῖδ.

κυκλιάς, ὁ, ἡ, στρογγύλος, τυροὶ κυκλιάδες 'Ανθ. Π. 6. 299, πρὸς 'Ιακ. σ. 201.

κυκλίξω, περιστρέφω τι περὶ τι, τι περὶ τι 'Ολυμπιῶδ. ἐν Φαίδωνι 115. 23 Pincik. — Παθ., περιστρέφομαι, αὐτίθι 21, κτλ., ἐγκλείομαι ὡς ἐν κύκλῳ, 'Αγαθάρχ. περὶ 'Ερμού. Θωλ. σ. 47.

κυκλικός, ἡ, ὄν, κυκλωτέρης, ἐν κύκλῳ κινούμενος, 'Αριστ. π. Οὐρ. 2. 7, 3· κίνησις Πλούτ. 2. 887D· — 'Επίρρ. -κός, 'Αριστ. π. Οὐραν. 1. 5. 16.

II. κυκλικοί ἐκάλουντο οἱ ἐπικροὶ ποιηταί, ὧν τὰ ποιήματα ἐν συνόλῳ ἐσχημάτιζον κύκλον ἢ σειράν μωσικῆς τινος ἢ ἡρωϊκῆς διηγήσεως μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ 'Οδυσσεύς· ἴδε Weleken's Epischeer Cyclus (Bonn, 1835), Müller Gr. Littort. 1. κεφ. 6, (Hauptur. Frig. d. Ep. Rhetika (Köln, 1840), Mure καὶ Mahaffy Literat. of Gr. — 'Η κυρία πηγή ὡς πρὸς τοῦτο εἶναι ἡ Χρηστομάχεια τοῦ Πρὸκλου· — ἡ κ. Θηδαῖς 'Αθην. 465F· τὸ ποιήματα τὸ κ. 'Ανθ. Π. 12. 43.

III. = κύκλιος II, χορὸς Λυσ. 101. 39. IV. ὁ ἐν κοινῇ χρήσει ὡς τὸ κοινός V, ὡδὸν, εἰς 'Οδ. Π. 195, P. 25· — 'Επίρρ. -κός, αὐτίθι H. 115, ἐνθα ἴδε Pincik. καὶ Bullm.

κυκλιτῶ-διδάσκαλος, ὁ, διδάσκαλος τοῦ κυκλικοῦ χοροῦ, δηλ. διωκυρεϊκῆς ποιητῆς (ἴδε κύκλιος II), 'Αριστοφ. 'Ορν. 1403.

κύκλιος, α, ὄν, ὡσαύτως ος, ὄν Εὐρ. 'Ηλ. 1312· (κύκλος)· — στρογγύλος, κυκλωτέρης, ἀσπίς 'Αρχίστρ. παρ' 'Αθην. 320B· ὕψος κύκλιον, ἐπὶ τῆς κίμωνος τῆς Ἀθήλου τροχαεῖδης, Εὐρ. 1. T. 1104, ἐνθα ἴδε Δινδ.

II. κύκλιος χορὸς, ὁ κυκλικός, χορὸς δηλ. ὃν ἐχόμενον ἐν κύκλῳ περίε βωμοῦ, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λέγεσθαι ἐπὶ τῶν πρὸς τὴν τῆν τοῦ Πάγχου διωκυρεϊκῶν χορῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἐν τετραγωνικῷ σχήματι σχηματισμένους, οἵτινες ἐκάλουντο τετραγώνιοι, 'Ιππ. παρ' 'Αθην. 181C), 'Αριστοφ. Νεφ. 333, Πάτρ. 366, 'Αποσπ. 198, 10, Δίσχλν. 87, κτλ.

νικᾶν κύκλῳ χορῷ Σουλ. 'Επίρρ. 219· ἡ ἐπὶ νῆσος αὐτῶν ἀπεδίδεντο εἰς τὸν 'Αρίωνα, 'Αριστ. 'Αποσπ. 627· — ὅθεν, κύκλιον ἐρχήσασθαι Καλλ. εἰς Ἀθλ. 313· εἰλίσσεσθαι κύκλια Εὐρ. 1. A. 1036· πρὸς κύκλος III, 2, κυκλικός III, ἐγκύκλιος.

2) κ. μέλλ. διδύραμδοι, 'Αριστοφ. 'Ορν. 918.

κυκλίπτας, ὁ, ὑποκυρ. τοῦ κύκλου, τροχίσκος, μικρὸν στρογγύλον πρᾶγμα, ἐρηρῷ Διοσκ. 2. 105· ὁ ὑποκυρ. κυκλίπταιον, τὸ αὐτόθι, Δημόκρ. παρὰ Γαλην.

II. θαυτίλος, δι' οὗ διήρχοντο

αἱ ἡνίαι, Γαλην.

III. κυκλικόν τι ἀστρονομικὸν ὄργανον, Πτολ.

IV. στρογγύλον σημεῖον, κλύτος παρ' 'Αθην. 655D.

κυκλισμός, ὁ, ὁ, κυκλικὴ κίνησις, 'Ολυμπιῶδ. ἐν Φαίδωνι 145. 15., 117. 29 Pincik. 'Ισχύ.

κυκλοθερῶ, ἡχῶ ὡς ὁ χειμαρρὸς Κυκλοθερὸς ἐν 'Αττικῇ, κραυγᾷ ἐναντίον τινός, κατεγλώττιζέ μου κάκυκλοθερῶ 'Αριστοφ. 'Αχ. 381.

κυκλοθερὸς, ὁ, χαράδρα, χειμαρρὸς ἐν 'Αττικῇ βέων μετὰ πολυῦ φόβου, κεκράκτης, Κυκλοθερῶ φωνὴν ἔχων 'Αριστοφ. 'Ιππ. 137· φῆμιν δ' ἔγωγε τὸν Κ. κατεῖναι ὁ αὐτ. ἐν 'Αποσπ. 539· ἴδε ἐν λξ. χαράδρα. (Πτολ. ἐκ √BOPO, βεβρωσικῶ),

κυκλογραφῶ, περιγράφω κύκλον, Σέξτ. 'Εμπ. π. M. 3. 26., 9. 420, κτλ.

II. περιγράφω τι ἐν κύκλῳ, μεταχειρίζομαι περιφράσει, Διν. 'Αλ. π. Δημ. 19.

κυκλο-γράφος, ὄν, ὁ πραγματευόμενος ἐν συγγραμμάτι ἢ ποιήματι κύκλον τινὰ μύθων, κυκλικὸς ποιητής, Πρὸκλ. ἴδε κυκλικός II.

κυκλο-διδάκτος, ὄν, διδάσκων ἐν κύκλῳ, περιπλανώμενος, 'Ανθ. Π. 9. 301.

κυκλο-εἰδής, ἴς, κυκλικός, 'Αθην. 328D· τὸ κ. Πλούτ. 2. 1004C.

κυκλώεις, εσσα, ἐν, ποιητ. ἀντὶ κυκλικός, κυκλωτέρης, ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς (ἴδε κύκλος II, 2), Σοφ. O. T. 161· ἴδου 'Ανθ. Π. 7. 232.

κυκλο-ἐλκυσ, ὄν, ἐλίσσόμενος, περιστρεφόμενος ἐν κύκλῳ, 'Ορφ. 'Γυν. 7. 11.

κυκλώθω, 'Επίρρ., γύρωθεν, ὀλόγουρα, Λυσ. 110. 41, 'Ιππ. 'Αγμ. 774, Θεόφρ. π. Φυσ. 'Ιστ. 4. 6, 10, κτλ., μετὰ γεν., 'Εβδ. (I) Βασ. III. 32, κ. ἀλλ., 'Αποκάλ. 6. 3· συγχάνει μετὰ διαφ. γραφ. κύκλωθεν, πρὸς, Λοβ. Φρύν. 9.

κυκλώω, 'Επίρρ., κύκλῳ, ὀλόγουρα, 'Απολλών. π. 'Επίρρ. 647.

32· κύκλωσι ἐν Εὐστ. Πονημ. 300. 60.

κυκλο-μολιθεός, ὁ, στρογγύλον μολυβδοκόνδυλον, 'Ανθ. Π. 6. 63.

κυκλοπαιδεία ἢ κυκλοπαιδεῖα, ἡ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ ἐγκύκλιος παιδεία, Γαλην. τ. 11, σ. 196.

κυκλοπαιδισμένος, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ κύκλον ποιησάμενος ἐν Ξεν. Κύρ. 7. 1, 40.

κυκλο-πορεύα, ἡ, κυκλωεῖς πορεία, δρόμος περιφερικός, Στράβων 524.

κυκλο-πόρῳ, πορεύομαι οὐχὶ δι' εὐθείας ὁδοῦ, ἀλλὰ κάμνω πολλοὺς γύρους ἐν τῇ πορείᾳ, ἀντίθετ. τῇ εὐθύπορῳ, Στράβ. 292.

κύκλος [ἴδε ἐν τέλ.], ὁ, ὡσαύτως μετὰ ἐπιρογενεὺς πληθ., κύκλα 'Ιλ. (ἴδε κατωτ. II. 1 καὶ 2) (περὶ τῆς βίης ἴδε ἐν λξ. κίρσος).

Ὡς καὶ νῦν, κύκλος ἢ ὁ γύρος πρᾶγματός τινος, ὅπῃ πότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἀγώσιν, ἐπὶ ταῦ κύκλῳ δὲ οἱ θηρευταὶ σχηματίζουσι περὶ τὸ θήραμα, τὸ θηρευτικὸν εἶκτον δ' τυποθετοῦσι κυκλικῶς περὶ τοῦ θηράματος, 'Οδ. Δ. 702· κύκλοι δέκα χάλκεοι, ἐκ χαλκοῦ κύκλοι ἢ γύροι τῆς κυκλωτεροῦς ἀσπίδος, 'Ιλ. A. 33, κτλ., ἀλλὰ, ἀσπίδος κύκλον λέγω, αὐτὴν τὴν κυκλωτερὴν ἀσπίδα, Δίσχλν. Θέβ. 489, πρὸς 496, 591· οὕτω, κ.

'Αρκάδος κυνῆς (κοινῶς κυκλάς), ἡ περιφεραῖα, Σοφ. 'Αποσπ. 261.

2) 'Επίρρ. χρήσις· κύκλῳ, γύρῳ, ὀλόγουρα, κύκλῳ ἀπάντη 'Οδ. Θ. 278· κ. πάντῃ Ξεν. 'Αν. 3. 1, 2· πανταγῇ Δημ. 43. 1· τὸ κύκλῳ πέδον Πίνδ. O. 10 (11). 56· κ. περιάγει· 'Ηρόδ. 4. 180· ἄμνην .. ἐργασμένη εὐ κ. ὁ αὐτ. 2. 170· τρέχει κ. 'Αριστοφ. Θεσμ. 682, πρὸς Σοφ. 432· περιπλεον οὕτως κ. Θουκ. 2. 84· οἱ κ. βασιλεῖς Ξεν. Κύρ. 7. 2, 23· ἡ κ. περιφορά, κίνησις Πλάτ., κτλ., — συγχάνει μετὰ τῆς περὶ ἢ μετὰ λέξεων συνθέτων μετ' αὐτῆς, περὶ τὰ δώματα κ. 'Ηρόδ. 1. 62· κ. περίε Δίσχλν. Πέρος 368. 418· περιστῆναι κ. 'Ηρόδ. 1. 43, Δίσχλν. 'Αποσπ. 407· κ. ἀμφιγανῶν Σοφ. 'Αντ. 118· περιστεφῇ κ. ὁ αὐτ. ἐν 'Ηλ. 895· περισταδῶν κ. Εὐρ. 'Ανθρ. 1137· κ. περιέναι Πλάτ. Φαίδων 72B, κτλ., οὕτω, κύκλῳ περὶ αὐτὴν, ὀλόγουρα περίε αὐτῆς, 'Ηρόδ. 1. 185· περὶ τὰ δώματα κ. ὁ αὐτ. 2. 62· ἀλλ' ἔχομεν ὡσαύτως κύκλῳ μετ' αὐτ. ἄνευ τῆς περὶ, κ. σῆμα ὁ αὐτ. 4. 72· ἀπαντα τὸν τόπον τοῦτον κ. Δημ. 41. 15 ὡσαύτως μετὰ γεν., κ. τοῦ στρατοπέδου Ξεν. Κύρ. 4. 6, 5· τὰ κ. τῆς 'Αττικῆς Δημ. 258. 6· — μεταφ., ὀλόγουρα ἢ ἐξ ὧν τῶν μερῶν, Σοφ. 'Αντ. 241, κτλ., κύκλῳ, ὀλόγουρα, ἐλοκλήρις, ὁδὸς, Φαίδων 261D· τὰ κ., αἱ περιστάσεις, 'Αριστ. Ρητ. 1. 9, 33, 'Ιππ. N. 3. 9, 3· ἡ κύκλῳ ἀποδείξις, ἡ ἀποτελοῦσα κύκλον, ὁ αὐτ. ἐν 'Αναλυτ. Πρωτ. 5, κτλ., — ὡσαύτως μετὰ πρὸς, ἐν κ. Σοφ. Δῖ. 723, Φύλ. 350, Εὐρ., κλ., ἀπαντες ἐν κ. 'Αριστοφ. 'Ιππ. 170· Πλ. 679· μετὰ γεν., Εὐρ. 'Πρ. Μαίν. 920, Θουκ. 3. 74.

II. πᾶν ἔχον σχῆμα κυκλικόν.

1) τροχός, 'Ιλ. Ψ. 340· καὶ ἢν ἐννοίαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι ἐν χρήσει ὁ πληθυντ.

κύκλα Δ. 722., 2. 375· πρὸς, τετρακύκλιος.

2) τόπος συν-αθροισμένος, ἡ ἀγορά, καλονμένη ἱερὸς κ. (πρὸς. κυκλώεις) Εὐρ. 'Ορ. 919, Θουκ. 3. 74· ὡσαύτως, ἀμφοτεροῦ, Δίων K. 72. 18· — ἀποκλῶντες ὡς τὸ Δασ. σοφιστᾶ, πληθὺς ἀνθρώπων κύκλῳ περισταμένων, κύκλος ἀνθρώπων, κ. τυραννικός Σοφ. Δῖ. 749· κύκλα

γαλκίων ὀπλων, ἐπὶ ἐνόπλων ἀνδρῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 731, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 7. 5, 41· ἀπολ., Εὐρ. Ἀνθ. 1089, Ξεν. Ἀν. 5. 7, 2· τῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐνθα ἐπικλοῦντο σκευὴ οἰκιστῶν, Ἀλ. ἐν Ἑκαταίριδι· 1· πρβλ. Bentley's Correspondence, σ. 223 κέε.

3) ὁ κύκλος τοῦ οὐρανοῦ, τὸ στερέωμα, ὁ κ. τοῦ οὐρανοῦ Ἡρόδ. 1. 131· πυραυγέα κ. αἰθέρος Ὁμ. Ὑμν. 7. 6, πρβλ. Εὐρ. Ἰων. 1147· ὁ ἄνω κ. Σοφ. Φιλ. 815· ἐς βῆθος κύκλου Ἀριστοτ. Ὁρν. 1715· νυκτὸς αἰανῆς κ. Σοφ. Δι. 672· γαλαξίας κ., ὁ γαλαξίας, «τοῦ παπᾶ τᾶχυρο», Πολυτ. Δ', 159· κ. πολιοῖο γάλακτος Ἀρατ. 511· ἐν τῷ πληθ. αἰχῶναι, Ζήνων πρὸς Διογ. Α. 7. 155.

4) ὁ δίσκος τοῦ Ἡλίου, τῆς σελήνης, ἡλίου κ. Δίσκῳ. Πρ. 91, Πέρο. 504, Σοφ. Ἀντ. 416· πονοσέληνος κ. Εὐρ. Ἰων. 1155· μὴ οὐ πλήρως ἐόντος τοῦ κύκλου (σηλ. τῆς σελήνης) Ἡρόδ. 6. 106· ἐν τῷ πληθ. ὁ ἀστέρης, Ἐλλ. Ἑκίγρ. 618. 9.

5) ὁ περιβόλος, τὸ τεῖχος περίε πύλεις, ἰδὼς περίε τῶν Ἀθηνῶν, ὁ Ἀθηνῶν κ. Ἡρόδ. 1. 98, Θουκ. 2. 13, κτλ. οὐχὶ τὸν κύκλον τοῦ Πειραιῶς, ὡς οὐδὲ τοῦ ἀστεως Ἀθμ. 325. 29· ἐν Πλουτ. 6. 99 φαίνεται ὅτι σημαίνει κυκλωτέρη φρουρίον, κέντρον τῶν οχυρωτικῶν γραμμῶν, πρβλ. 6. 98, 102· ἴδε Grote II. of Gr., τόμ. 7, παράρτ.

6) κυκλικὴ ἀρπία, ἴδε ἐν ἀρχῇ. 7) ἐν τῷ πληθ., οἱ βολβοὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὀφθαλμοί, Σοφ. Ο. Τ. 1270, Φιλ. 1354· κ. ὀμμάτων ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 974· — σπικίος ἐν τῷ ἐνικ., ὁ ὀφθαλμός, ὁ αἰὲν ὕρῳ κ. Διὸς ὁ αὐτ. Ο. Κ. 704.

8) οἱ κύκλοι τοῦ προσώπου, αἱ παρειαί, Ἰππ. 478. 39· κύκλα παρειαί Νέων. 33. 100, 37. 412· οὕτως, κύκλος μαζοῦ, ποιητ. ἀντὶ μαζός, Τρυφ. 34, ἐνθα ἴδε Wernick. 9) κ. ἐλαφίς, στέφανος ἐξ ἐλαίας, Ὁρφ. Ἀργ. 327.

10) συλλογὴ ποιημάτων, ἰδὼς τοῦ Ἑπικού κύκλου, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 12, 5, Πράκτ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 319. 34· κ. ἐπιγραμματικῶν Σουδᾶ. ἐν λέξ. Ἀγαθίας· πρβλ. κυκλικὸς II.

III. κυκλικὴ κίνησις, τροχία τῶν οὐρανίων σωμάτων, κύκλον ἵεναι Πλάτ. Τιμ. 38D, πρβλ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 2, 2· περιοδικὴ ἐπ' ἀνοδοῦ τῶν ὥρων τοῦ ἔτους, ἔνιαυτοῦ κ. Εὐρ. Ὁρ. 1645, Φοίν. 477· τὸν ἐνιαυσίον κ., τὸν τοῦ ἔτους, αὐτοῦ 534· ἐπτά· ἐτῶν κ. ὁ αὐτ. ἐν Ἐλ. 112· μῦθον κύκλα ζῶειν, ἔηλ. ἔτη, Ἀνθ. Π. 7. 575· ἐντεῦθεν ὡσαύτως, κ. τῶν ἀνθρωπίνων ἐστὶ πρηγμάτων, τὰ ἀνθρώπινα πράγματα κινεῖται ἐν κύκλῳ, Ἡρόδ. 1. 207· φασὶ· κύκλον εἶναι τὰ ἀνθρώπινα πράγματα Ἀριστ. Φυσ. 4. 14, 9, κ. ἄλλ.· κ. κακῶν δίων Κ. 44. 29.

2) χορὸς κυκλικὸς (πρβλ. κύκλιος), χωρεῖτε νῦν ἱερὸν ἀνά κ. Ἀριστοτ. Βάτρ. 440, Ἀνθ. Π. 13. 28.

3) ἐν τῇ λογικῇ τὸ σόφισμα τῆς διὰ κύκλου ἀποδείξεως: — ἐν τῇ Ῥητορικῇ, περίοδος τορνευτή, στρογγύλη, Διον. Ἀλ. π. Σουθ. 19, 22, πρβλ. Λογγίν. 40. 1.

4) ἐν τῇ Μετρικῇ εἰς δύο ἀπαρίστου, Διον. Ἀλ. π. Σουθ. 17 (ἄλλ' ἢ λέξει εἶναι ἀμύριστος ἐνταῦθα).

IV. σφαῖρα, Πλάτ. Νόμ. 898A. [ὡς φύσει βραχύ, Σοφ. Ἀντ. 416, Δι. 672, κτλ., καὶ κυκλῶ· ἄλλ' ὁ Ὀμηρος ἔχει αὐτὸ θέσει μακρὸν ἐν λέξει κύκλος καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἐξ αὐτοῦ παραγόμενοι οὕτω συγχαίς καὶ παρὰ Τραγ.]

κυκλόσε, ἐπίρρ. (κύκλος) ἐν κύκλῳ ἢ εἰς κύκλον, περὶ δ' αὐτὸν ἀγγιγέσθαι, ὅσοι ἀριστοί, κυκλόσε· Πλ. Δ. 212· διαστάντες τανύσοι κυκλόσε, ἐκτείνουσι [τὸ δέσμα] εἰς κύκλον, Ρ. 392· οὕτω παρ' Ἀλ., κτλ. ἴδε Λοβ. Φρύν. 9 σημ.

κυκλο-ποδεῖω, περιστρέφω, περιδινῶ, πόδα Ἀριστοτ. Σφ. 1523. ἔε εἰκασ. Δινδ.

κυκλο-περῆς, ἐς, (τεῖρω) κατέσκευασμένος στρογγύλος, (τὴν γῆν) ἐοῦσαν κυκλωτέρησιν ὡς ἀπὸ τόνου Ἡρόδ. 4. 36) ἀκρολῶντος καθόλου, κυκλικός, στρογγύλος, κυκλωτέρης μέγα ἔστιναι τόσον, τὸ ἐπέντασε τότεν ὥστε ἐσχημάτισεν κύκλον, Ἰλ. Δ. 124· ἄλλος πάντοσε κυκλωτέρης Ὀδ. Ρ. 209, Ἰλ. φ. 145, Ἀσκ. Ἡρ. 208· οὕτως κυκλωτέρης πάντη Ἡρόδ. 4. 184· πλῆστα κυκλωτέρησιν ἀσπίδος τρόπον ὁ αὐτ. 1. 194· κ. κοιλίαι, ἐπὶ τῶν κοιλοτήτων ἐν αἰς ὀφθαλμοῖς τὰ ὀστέα, Ἰππ. π. Ἀρρ. 827· ἄχλην Πλάτ. Συμπ. 189B· οἰκοδόμημα Ξεν. Ἐλλ. 4. 5, 6· ὁ ἐγκλῶν τῆς γῆς Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 13, 10, πρβλ. Μετεωρ. 2. 5, 14. Ἐπίρρ. -ρῶς, Πλουτ. 2. 892F. [ὡς θέσει, ἀέριστε].

κυκλώτης, ητος, ἢ, ἢ ἰδίτης τοῦ κυκλίου ἢ κυκλωτέρους, στρογγυλότης, Ἑκκλ.

κυκλο-φορέομαι, Παθ., κινεῖται ἐν κύκλῳ, περιστρέφομαι κυκλικῶς, Ἀριστ. π. Κόσμ. 2, 3, Ἡρακλ. Ὁμ. Ἀλληγ. 36.

κυκλοφορητικός, ἢ, ὄν, κινούμενος ἐν κύκλῳ, κυκλικός, κίνησις Πλουτ. 2. 1004C· οὐσία Φίλων 1. 514. Ἐπίρρ. -κῶς, Σέξτ. Ἐμπ.

κυκλοφορήτης, ὄν, κινούμενος ἐν κύκλῳ, Π. Σιλ. Ἐκφρ. 870. κυκλοφορία, ἢ, κυκλικὴ κίνησις, ἀντίθετος, τῷ εὐθυφορίᾳ.

Ἀριστ. Φυσ. 8. 9, 1, π. Φυχ. 1. 3, 15, κ. ἄλλ.

κυκλοφορητικός, ἢ, ὄν, = κυκλοφορητικός, Φίλων 1. 623, Γαλην. 4. 671. Ἐπίρρ. -κῶς, Πλουτ. 2. 881F.

κυκλο-φόρος, ὄν, κινούμενος ἐν κύκλῳ, πορεία Ἡρακλ. Ὁρ. Ἀλληγ. 12.

κυκλώω, [ἴδε κύκλος ἐν τῇ λ.]· μέλλ. -ώσω· πρῆμ. κενύκλωκα.

— μέλλ. -ώσεται, Ξεν. Κύρ. 6. 3. 30· ἄρ. ἐκυκλώσα-

μην Ἡρόδ., Ἀτε. — Παθ., μέλλ. κυκλωθήσομαι (διὰ π. γράφ. -ώσεται) Διον. Ἀλ. 3. 24· ἄρ. ἐκυκλώθησιν Ξεν. (κύκλωσας, κυκλώω). Κυκλώ, περικυλῶν, περιβάλλω, ἰδεκάνος· κυκλῶ γέννα Εὐρ. Ὁρ. 1379· πόλιν· κυκλώσας Ἀρεῖ φονίῳ Ψευδο-Εὐρ. I. Δ. 775· ὅταν κυκλώσωσι τοὺς ἰχθύς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 8. 14· ἄλλ' ἢ ἐννοία αὕτη εἶναι κοινότερα ἐν τῷ μέσ.

τύπῳ, κυκλώσασθαι τινος, κυκλώσαι τινος, Ἡρόδ. 3. 157, 9. 18· τὸ ἀρ' ἐσπέρας κέρας κυκλούμενοι ὁ αὐτ. 8. 76· κυκλωσθαι αὐτοὺς ἐς μέσον ὁ αὐτ. 8. 10· οὕτως Δίσκῳ. Θῆβ. 121, Ξεν., κτλ. τὰ παρὰ Θουκ. 4. 127, 7. 81, κυκλῶνται, ἐκυκλῶντο ἐνδυνάται νὰ ἀνέγκωσιν εἰς τὸν κύκλῳ ἢ τὸν κυκλῶ, οὕτω δὲ καὶ ἄλλοι τύποι παρὰ Πλάτ., κτλ. πρβλ. ἀμφοκυκλώ.

— Παθ, κυκλῶμαι, Δίσκῳ. Θῆβ. 247, Θουκ. 7. 81· καὶ τοῦτο συνάπτειται τῷ μέσ., εἰ οἱ κυκλούμενοι κυκλωθεῖεν Ξεν. Κύρ. 6. 3, 20.

2) περιέρχομαι, τὸ θυσιαστήριον Ἐβδ. (Ψαλ. ΚΕ', 6)· οὕτως ἐν τῷ Παθ., κυκλωθεὶς τὸν Ἀδριανὸν Διδ. 4. 25.

II. κινῶ ἐν κύκλῳ, περιστρέφω, περιδινῶ, Πινδ. Ο. 10 (11). 16· οὕτω κυκλώσω δαλὸν ἐν φασφόρῳ Κύκλωπος ὅψει Εὐρ. Κύκλ. 462· κυκλῶν δ' αἰετὶ τὸ σῶμα οὐ παύεται Ἑρμιππ. ἐν Ἀθηνῶς γοναῖς· 1· ἀνέμοι κ. τὴν θάλασσαν Πολυδ. 11. 29, 10· μεταρ., πολλοὺς λογιζομένους ἢ πονηρίᾳ κυκλῶι, περιδινεῖ, Μένανδ. ἐν Παλλακῇ· 1· Παθ. ἢ μέσ., ἐπὶ ἀνθρώπων προσερχομένων εἰς τι καὶ σχηματίζοντων κύκλον περίε αὐτοῦ, σχεδὸν τι πᾶσα ἡ στρατιὰ· ἐκυκλῶντο τὰ ἱερά Ξεν. Ἀν. 6. 4, 20· χορεύω περὶ τι, οὐδὲ γὰρ Ἰππῶ ἀχλαυεὶ περὶ βωμῶν κυκλώσασθαι· Κάλλ. εἰς Ἀρετ. 267, Ἀρατ. 811· μεταρ., εἰς ἀνακυκλούμενον κέραι Δίσκῳ. Ἀγ. 997.

III. σχηματίζω εἰς κύκλον, κ. τόξα Ἀνθ. Π. 12. 82· οὕτως ἐσφαλμένους, κ. τόξοισιν νευρὴν Βαθρ. 98, 5· πρβλ. κυκλωτέρης· — Παθ., σχηματίζω κύκλον, κυκλῶτο δ' ὥστε τόξον ἢ κυρτὸς τροχός Εὐρ. Βάκχ. 1066· ὡσαύτως, τὰ φρος περὶ τὸ πεδῖον κυκλωθεῖσα, περιορυθεῖσα κύκλῳ, Πλάτ. Κριτί. 118D.

κυκλώδης, ἐς, = κυκλωεὶδής. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ γωνιῶδης, κυκλώδης, ἄλλ' οὐ γωνιῶδης ἢ διαστροφή γίνεται Γαλην. τ. 4, σ. 51, 15, Ἰππ. π. Ἀρρ. 815.

κυκλωθεν, κύκλωθε, μεταγενέστερα ἀντὶ κυκλόθεν, κυκλόθι.

κυκλωμα, τό, τὸ εἰς κύκλον ἀπεστρογγυλωμένον. 1) τροχός, Εὐρ. Φοίν. 1185.

2) βυρσοτόνον κ., τύμπανον, ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 124.

3) ἡ σφαῖρα ἔρως, Διδ. 3. 36.

Κυκλωπείος, α, ὄν, παρ' Εὐστ. 1634, 35, κτλ., ὅς, ὄν· (Κύκλωψ)· — εἰς τοὺς Κύκλωπας ἀνέκων, συνήθως ἐπὶ τῶν οἰκοδομῶν τῶν ἀποδιδόμενων εἰς τοὺς Κύκλωπας (τῶν καλουμένων καὶ Πελαγονικῶν), καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ἐννοίᾳ συνεγείρεται ἢ λέξεως ἀναφέρεται εἰς τὰς Μυκήνας (πρβλ. Κύκλωψ I. 2), ὡς Σοφ. Ἀποσπ. 222, Εὐρ. Ἡλ. 1158, Ἡρ. Μαιν. 15, Ψευδο-Εὐρ. I. Δ. 265· ἐπὶ πελῶνι οἰκοδομῶν παρὰ τὸ Ναύπλιον, Στράβ. 369· περὶ τοῦ ἐλ-δους τοῦτον τῆς τοιοδομῆς ἴδε Müller Archäol. d. Kunst § 45.

2) παροιμ., κ. βίος, ἄγριος βίος, Στράβ. 502, Μάξ. Τύρ. 21. 7· πρβλ. Κυκλωπείως.

Κυκλωπεία, (κάλλιον -εἶα), ἢ, ἢ περὶ τοῦ Κύκλωπος διήγησις ἐν Ὀδ. I., οὐδὲ Ὀμήρου ἐν Κυκλωπείᾳ ἀκούων Φιλόστρ. 248, Διδ. Ποικ. Ἰστ. 13. 13.

Κυκλωπείως, ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κυκλωπῶν, ὡς Κύκλωψ, Κ. ἔην, ἔην βίον ἄγριον καὶ μὴ κοινωνικόν, Ἀριστ. Πθ. Ν. 10. 9, 13, ἔξ., Ὀδ. I. 106 κέε, καὶ ἴδε Κυκλωπείως 2.

κυκλ-ώπιον, τό, (ὥψ) τὸ περίε τῆς κήρης τοῦ ὀφθαλμοῦ λευκόν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 8, 3· ὁ Αἰθιόπης καὶ ἕτεροι ἀναγιγνώσκουσι κύκλω πῖον.

II. Κυκλωπείον, τό, ὡς ὑποκορ. τοῦ Κύκλωψ, Εὐρ. Κύκλ. 266.

Κυκλωπείος, α, ὄν, = Κυκλωπείως, Εὐρ. ἢ Κ. γῆ, ὁ ἐστὶν αἱ Μυκήναι, Εὐρ. Ὁρ. 965· — ἄνωμαλ. θηλ. Κυκλωπείς, ἰδος, ὁ αὐτ. I. Τ. 845.

κυκλωπείς, ἐως, ἢ, περικύκλωσις, κυρλῶς ἐν μάχῃ, Ξεν. Ἰλλ. 4. 2, 20 πρὶν καὶ τὴν πλέονα κύκλωσιν σφῶν προσμιθεῖται, πρὶν ἢ ἐνωθῇ καὶ τὸ μεγαλύτερον σῶμα τὸ ὑποῖον προσεπάθει νὰ κυκλώσῃ αὐτοῦς, Θουκ. 4. 128.

κυκλωτός, ἢ, ὄν, ἔχων σχῆμα κύκλου, στρογγύλος, Δίσκῳ. Θῆβ. 540.

Κύκλωψ, -ωπος, ὁ, κυρλῶς, ὁ ἔχων στρογγύλον ὀφθαλμόν, Κύκλωπες δ' ὄνομα ἦσαν ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρα σφῶν κυκλωτέρης ὀφθαλμοῦς εἰς ἐνέκειτο μετώπῳ Ἡσ. Θ. 144· καὶ ὡς ἐπὶ ἔστιν ὁ ἐστὶν ἐν γῆσει τὸ κύκλωψ, κ. σελήνη, ἢ στρογγύλον ὄμμα ἔχουσα σελήνη, Παρμεν. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 732· κύκλωπα κοῦρην Ἑμπεδ. 227· — Οἱ Κύκλωπες μνημονεύονται κατὰ πρῶτον ἐν τῇ Ὀδ. (I. 106-115, πρβλ. 399) ἀγρία τις φυλὴ μονοφθαλμοῦν γιγάντων κατοικοῦντων νῆσοι, ἥτις μετεπίστα ἱταυτοῖσι μετὰ τὴν Σκελίαν, πρβλ. Θουκ. 6. 2.

Οὐδένα κοινωνικὸν δεσμὸν ἀνεγνώριζον καὶ ἠγνόουν τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοις οὐτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν οὐτ' ἀρό-ωσιν Ὀδ. I. 407, πρβλ. 275, 411· πρβλ. Κυκλωπείως 2· — τὸ

ἐνικ. ἐν τῇ 'Οδ. ἀέποτε κεῖται ἐπὶ τοῦ Πολυμήμου τοῦ υἱοῦ τῆς Θωώσης, Δ. 69, 71· ἐν 'Ησ. Θ. 140, εὐρίσκωμεν τρεῖς Κύκλωπας, Πρῶτην, Σερόπην καὶ Ἀργὴν υἱούς τοῦ Οὐράνου καὶ τῆς Γῆς, οἱ ὅποιοι ἐσφυρηλάτουν τοὺς κερανοὺς τοῦ Διός.—'Ο Θουκ. 6. 2 παριστᾷ αὐτοὺς ὡς τοὺς ἀρχαίους κατοίκους τῆς Σικελίας. Μεταγενέστεροι δὲ ποιεῖται κατέστησαν τὴν Ἀττικὴν ὡς σιδηρουργεῖον ἢ ἐργαστήριον αὐτῶν, καὶ πάντες οἱ σιδηρουργοὶ καὶ χαλκεῖς θεωροῦντο ἀπόγονοι αὐτῶν. 2) οἱ κτήσαντες τὰ τεῖχη τῶν Μυκηναίων, τῆς Τίριδος κτλ., παρίστανται ὡς φυλὴ Θρακικῆς καταγωγῆς, Στράβ. 373· τὰ Κυκλώπων βάθρα, ἐπὶ αἱ Μυκηναί, Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 944· πρὸς. Κυκλώπειος, Κυκλώπειος. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε κύκλος ἐν τῇ.]

κυκνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ κύκνος, Γ'ολην. 24, 705.

κύκνειος, α, ον, ὡσαύτως ας, ον, 'Εξέ, (Δ' Μαχκ. ΙΕ', 21)· — ἀνήκων εἰς κύκνον, τοῦ κύκνου, πτίλιν Σορ. 'Αποσπ. 708· στῆμα 'Ανθ. Π. 7. 12· — τό κ. (δηλ. ἄσμα ἢ μέλος) ᾄδειν, τὸ ἐπιθανάτιον ἄσμα τοῦ κύκνου, Χρύσιππος, παρ' 'Αθην. 616B, Δλ. παροιμ., τὸ κ. ἐξηγεῖν, ἐξάδειν, ἀποτεινέιν τὴν ἐσχάτην παράκλησιν, Πολύβ. 30, 4, 7, 31, 20, 1, πρὸς. Παροιμιογρ.

κύκνιος ἀέτός, ὁ, εἶδος λευκοῦ ἁετοῦ, Πανσ. 8, 17, 3.

κυκνίτις, εἶδος, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ κύκνειος, βοή Σορ. 'Αποσπ. 457.

κυκνο-γενής, εἰς. ἐπὶ τῆς 'Ελένης, ἢ γεννηθεῖσα ἐκ πατρὸς κύκνου, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 24.

κυκνό-ορεπτος, ον, ἀνατραφεὶς ὑπὸ κύκνων, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 237.

κυκνο-κάνθαρος, ὁ, εἶδος πλοίου μετέχοντος τοῦ κύκνου (II) καὶ τοῦ κανθάρου (III), ἢ ναὸς δὲ πότερ· ἐκίσσορος ἐστὶν ἢ κύκνος ἢ κανθάρος; — ἀμέλει κυκνοκάνθαρος [ἔξ ἀμφοτέρων τούτων κεκεραμευμένος] Νικόστρ. ἐν 'Διαβόλῳ 1.

κυκνό-μορφος, ον, ἔχων μορφήν κύκνου ἢ λευκὸς ὡς κύκνος, Δίσχυλ. Πρ. 795.

κυκνό-πτερος, ον, μυθολογικὸν ἐπὶ τῆς 'Ελένης, ὡς γεννηθείσης ἐκ τῆς Λήδας καὶ τοῦ κύκνου, ἢ ἔχουσα κύκνου πτερά, Εὐρ. 'Ορ. 1335.

κύκνος, ὁ, Ἀπτ. Cynus olor, κύκνων δουλιχοδεῖρων 'Πλ. Β. 460., Ο. 692, κτλ.— μεταφ., ἐκ τῶν μύθων περὶ τοῦ ἐπιθανάτιου ἄσματος τοῦ κύκνου, αἰδοῦς, φύλης, 'Ανθ. Π. 7. 10· ἴδε κύκνειος καὶ πρὸς. 'Ησ. 'Ασπ. 'Ηρ. 316, Δίσχυλ. 'Αγ. 1444, Πλάτ. Φαίδωνα 85B, Πολ. 620A, 'Ορατ. 'Ως. 2. 20· ἱερὸς τοῦ 'Απὸλλωνος, 'Αριστοφ. 'Ορν. 870, Καλλ. εἰς 'Απόλλ. ὁ. II. εἶδος πλοίου, πλοῖον, ἐπειδὴ ἢ πρῶτα αὐτοῦ ἦτο κεκυρτωμένη ὡς ὁ λαίμῃς τοῦ κύκνου, Νικόστρ. ἐν 'Διαβόλῳ 1· πρὸς. κυκνοκάνθαρος. III. εἶδος ἀλοφῆς τῶν ὀφθαλμῶν, 'Αλέξ. Τραλλ. 2. σ. 139.

κύκν-οψις, εως, ὁ, ἢ, ὅμοιος κύκνῳ 'Ανθ. Π. 11. 345.

κυκνύξαι· ἐγλυκεῖα κολλικυττα· 'Ησυχ.

κύκνυν· πτόν σικυδὴν 'Ησυχ.

κύλα, ων, τὰ, τὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων κοιλώματα τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μῆλα, τὰ ὑπώπια· 'Ησυχ., Σηυβ., Φώτ., ὡσαύτως κυλάδες, αἱ, Εὐστ. 1591, 18· καὶ κυλίδες, Πολυδ. Β', 66· — τὰ ὑπεράνω μέρη καλοῦνται ἀνάκυλα ἢ ἐπικυλίδες, Πολυδ. ἐν ὁ. ἀνωτ. (ἀν καὶ τὰ λεγόμενα ἐκεῖ εἶναι συγχευμένα)· — 'Ο 'Ησυχ., ἔχει καὶ: κύλλια· ὑπώπια μέλανα. (Πρὸς. Λατ. ciliari, καὶ ἴδε ἐν λ. κύω.) [Ὡς ἐν τῷ Λατ. ciliium, ἴδε κυλινδιδεῖα· ὥστε μόνον ἢ ὁμοίτης τῆς σημασίας ἔκαμ' εἰς τὰς νὰ γράψωσι κυτλα. Ροῦρ. σ. 24, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 1. 38, κτλ.]

κύλλιν· τὸ, τράπεζα οἰνοποιοῦ αἵματος ἢ οἴκτας, ἐπὶ τῆς ὀπίας ἐπιθετο τὰ ποτήρια, σκευοθήκη ποτηρίων, Κομμικὸς παρ' 'Αθην. 460B.

II. συμπόσιον, Κρατῖν. Νεώτ. ἐν 'Χείρωτι 1.

κύλλινος, ον, ἀνήκων εἰς κύλικα, κ. ζήτηματα, ἐπικυλινεῖται συζητήσεις, δηλ. αἱ ἐν πότῳ γινόμεναι, Πολυδ. Σ', 108.

κύλλινχορῶν, ἐπὶ τῇ κύλικι ἀγορεύω, 'Αθην. 461E, 480B, Πολυδ. Σ', 29.

κύλλιν-χορῶν, ον, ὁ ἀγορεύων ἐπὶ τῇ κύλικι, ὁ κυλικχορῶν, Εὐστ. 1632, 18.

κύλλιν-χρύςτος, ον, (ἀρύω) ἄρθονος, ἐν ζύναται τις νὰ ἀρήν διὰ κύλικος, «κυλικήρυτον αἶμα» ὡς τὸ κατ' ἄλφρυτον, αἶον πολὺν 'Ησυχ.

κύλλιν· τὸ, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 5. 9, 8, Λυκόφρ. παρ' 'Αθην. 420B, Φιληγ. αὐτόθι 498A· κύλλιν· εἶδος, ἢ, 'Αθην. 480G· — ὑποκορ. τοῦ κύλιξ, μικρὸν ποτήριον.

κύλλινχοφῶν, φέρω, κοιλῶ ἐν τῇ ποτηρίου, Νικήτ. Χρον. 299A· κύλλινχο-φῶν, ον, ἐπὶ τριπόδῳ, ὁ φέρων κύλικας κ.τ.τ., ἡλ. ἐπὶ τοῦ ὁποῦο τίθενται κύλικας καὶ τὰ ὅμοια, «προσδραμῶν ὁ Θεαγένης ἐν τῶν κυλικχοφῶν τριπόδων, καὶ φάλην τῶν πολυτίμων ἀνελόμενος, οὐδὲν, ἐφην», 'Ησιόδ. 7. 27.

κύλλινκῶδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος κύλικι, «ποτήριον ξύλινον κυλικῶδες» Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 2. 2.

κύλλινδῖα, ἴδε ἐν λ. κυλινδῶν.

κύλλινδῖον, ἢ, ἀλινδῖον, ὁ ἴδε, πρὸς. ἐξαλίω.

κύλλινδῖσις, εως, ἢ, τὸ κυλινδεῖσθαι, κυλισθαι, ἐν γυναίκοις

Πλουτ. 'Αντών. 9.

II. μεταφ., συνεχῆς ἐξάσκησης, ἐμπειρίας, ἐν

λόγοις Πλάτ. Σορ. 268A, πρὸς. Λατ. versari.
κύλινδρικός, ἢ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, κυλινδρεῖσθαι σωλὴν ἐστὶν κυλινδρικός Σύνεσ. 172D· ἀγγεῖον κυλινδρικὸν 'Ηρων π. Πινεύμ. 190, κτλ. 'Επίρρ. -κῶς, Πλούτ. 2. 682D.

κύλινδρος-εἶδης, ες, ὅμοιος πρὸς κύλινδρον, Πλούτ. 2. 891C, Κλεομήδης.—'Επίρρ. -δῶς, Εὐστ. 1604, 58.

κύλινδρος, [ν], ὁ, κιονίσκος στοργγύλος ἔχων ἐκατέραν βάσιν ἐκτετακτὸν, 'Απολλ. Ῥόδ. Β. 594, Πλούτ. 2. 682C, Σουλ. 'Επίρρ. 3516. 9. 2) ὁ κύλινδρος βιβλίου, τόμος, Διογ. Λ. 10. 26.

3) ἐν τῷ πληθ. οἱ ὄρχεις, κύλινδροι ἀνδρικοὶ Κ. Μανασσ. Χρον. 2135.

4) κύλινδροι = φάλαγγες δι' ὧν καθέκαστος τὰ πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν, ἄρτι δὲ δουρατεύουσιν ἐκπλίσθησε κυλινδροὶς ὁλκάς ἀπ' ἡγιόνων εἰς βυθὸν ἐλκομένη 'Ανθ. Π. 10, 15.

κύλινδρῶν, διὰ κυλινδρῶν ἰσπεδῶν, τὸ ἀλινδῶν ἐάν σπαρὲν καταπατηθῇ καὶ κυλινδρῶθῃ, ἀναφύεται, φασίν, οὐλον θεοφρ. π. Φυτ. Τστ. 2. 4. 3.

κύλινδρῶδης, ες, = κυλινδρεῖσθαι, Θεόφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 8, 5, 3.

κύλινδρωτός, ἢ, ὁ, διὰ κυλινδρῶν ἰσπεδῶν, Νικ. παρ' 'Αθην. 369B.

κύλινδω, 'Ομ. καὶ Τραγ., ὡσαύτως παρὰ Τηλεκλήδῃ ἐν 'Αμφικύρῳ 1. 8, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1249, ἀλλὰ παρὰ πεζολόγοις συνθηθεῖσιν κυλινδῶν, (ἀλλ' ἀνθ' οὐ ἀπάντη συνηχῶς ὡς διὰ φ. γραφῇ ὁ τύπος καλινδῶν), ὡσαύτως ἐν Σιμωνίδῃ. 'Ιαμβογρ. 0. 4, 'Αριστοφ. 'Ορν. 502, καὶ ὁ μόνος τύπος παρὰ τοῖς 'Αττ. πεζογράφῳις· πρὸς. μετακυνδῶν· παρὰ μεταγεν. καὶ κυλῖν (δ' ἴδε), ὅπερ ὅμως χρησιμεύει πρὸς σχηματισμὸν τῶν παραγῶγων χρόνων· μέλλ. κυλινδῶμεθα μεταγεν. ὡς 'Ανθ. Π. παράρτ. 50. 35· — ἀόρ. ἐκκύλῃσθαι 'Αποσπ. 'Τραγ. 2. 20 Wagh., Θεόκρ., κτλ., πρὸς. εἰς-, ἐκ-κυλινδῶ. Μέσ., παρὰ. ἐν 'Αριστοφ. ἐν ὁ. ἀνωτ. μέλλ. κυλινδῶμαι (προσ-) 'Αππιν. ἀόρ. ἐκκυλίσσῃν (ἐκ-), Λουκ. 'Ιππίας 6. — Παθ., μέλλ. κυλισθῆσθαι (ἐκ-) Δίσχυλ. Πρ. 87· ἀόρ. ἐκυλίσθην, 'Αριστ. Μαχκ. 24, 18, 'Επίκ. κυλίσθαι. 'Πλ. Ρ. 99, Σορ. 'Πλ. 50, 'Αποσπ. 334· μεταγεν. κυλινδῶμεθα Στράβ. 639· πρὸς. κεκύλισμαι Λουκ. πῶς δι' 'Ιστ. Συγγρ. 83, 'Αθην. ὕπερ. ἐκκυλίσσῃν Νέων. Δ. 5. 47. — Περὶ τῆς ποιτικῆς τῶν τύπων, ἴδε Vuitch Gr. Verba. ἐν λῇ. (Συγγενὲς τῇ καλινδῶν, ἀλινδῶν ἴδε ἐν λῇ. ἀλινδῶν.)

Κυλῖω τι, ὅσπερ .. εἰν ἀλλ' κῶμα κυλινδῶι 'Οδ. Δ. 162, πρὸς. 3. 15· Βορέτης μέγα κῶμα κυλινδῶν Ε. 296· εἶσμα .. κυλινδῶι βυσσόθεν θῖνα Σορ. 'Αντ. 590· κυλινδῶτ' εἴσω τὸν δυσδαίμονα, κυλίσσῃ τὸν μέσας, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1249· ὁλοτρόχως κυλινδῶν Σεν. 'Αν. 4. 2, 3, πρὸς. 4. 7, 4· Νεῖλος ἐν θῶ .. γάταν κυλινδῶι Δίσχυλ. 'Αποσπ. 304· μεταφ., πῆμα θεός Δαναοὶς κυλινδῶι, ἐπικυλῖν δυστυχίαν ἐπ' αὐτῶν, 'Πλ. Ρ. 638· στυγερὴν δὲ κυλινδῶσι κακότητα Σουλ. 'Επίγρ. 6280A· 35, ἴδε κατωτ. II. 1. 2) ἀναστρέφω ἐν τῇ ἐκπαίδευσί, Πινδ. Ν. 4. 86.

3) ἐλπίδας οὐλομένης Μετ'· ἐκκύλιε πρόσω, ἀπεμάκρυνεν αὐτάς, 'Ανθ. Π. 7. 490. II. Παθ., κυλινδῶμαι, συγχῶν παρ' 'Ομ., τρώφει κῶμα κυλινδῶται 'Πλ. Α. 307, πρὸς. 'Οδ. II. 147· πῆδονδε κυλινδῶτο λῆας ἀναϊδῆς Α. 398, πρὸς. 'Πλ. Ν. 142, 3. 111· νῶιν δὲ τόδε πῆμα κυλινδῶται Α. 347, πρὸς. 'Οδ. Β. 163., Θ. 31· κυλινδῶμαι ἡς πλοῖον ἐν θαλάσῃ, Πινδ. Ο. 12. 0· περιδινόμεναι περὶ τροχῶν, περὶ τοῦ 'Ιλίου, ὁ αὐτὸ ἐν Π. 2. 43· κυλινδῶμένη φλόξ, ἢ περιδινόμενη φλόξ, αὐτοὶ 1. 45· νεφέλαι κυλινδῶμεναι 'Αριστοφ. Νεφ. 375· μετὰ τοῦ πρὸς κ. τοῦ τὸ μὴ ὄντος καὶ τοῦ ὄντος, Πλάτ. Πλά. 479D. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, κυλινδῶμενος κατὰ κόπρον, κυλινδῶμενος ἐνδὸς κόπρου, εἰς ἐνδῆξιν ὀλίφως, 'Πλ. Χ. 414· κλάϊων τε κυλινδῶμενός τ' 'Οδ. Α. 541, πρὸς. 'Αριστοφ. 'Ορν. 502· πλανῶμαι τῇδε κατέσσε, περιπλανῶμαι, ὡς τὸ καλινδῶμαι, Σεν. 'Αν. 5. 2, 31, κτλ. ψυχῇ .. περὶ τάφους κυλινδῶμένη Πλάτ. Φαίδων 81D· ἐν δι-καστηρίοις ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 172C· πρὸ ποδῶν κ. ὁ αὐτ. ἐν Πλά. 432D — μεταφ., ἐν ἀμυγδαλίῃ κ. Θέων. 619· ἐν ἀμυγδαλί κ. Πλάτ. Φαίδων 82E, Πολιτ. 309A· ἐν πότοις καὶ γυναικῶν Πλούτ. 2. 181F.

6. κυλῖομαι, πίπτω κατὰ κεφαλῆς, ἐκ θί-φρων κυλισθεῖς Σορ. 'Πλ. 50. γ. κυλῖομαι κατὰ γῆς, κυ-λίσθεις ὡς ὄνος ὁ αὐτ. εἰς 'Αποσπ. 334· πρὸς. 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 7. 8, 7. 3) ἐπὶ χρόνῳ, κυλινδῶμεναις ἀμέλειαις Πινδ. 1. 8, 29. 4) ἐπὶ λόγῳ, μεταδίδομαι ἀπὸ ἀνθρώπου εἰς ἀνθρώ-πον, ἡλ. διαλαλοῦμαι, συνεχῶς λέγομαι, ὡς τὸ Λατ. mutari, τοῦ-νομι· αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλινδῶται 'Αριστοφ. Σφ. 402· κ. πᾶς λόγος παρὰ τοῖς ἐπαινεῦσιν Πλάτ. Φαίδρ. 275E.

κύλιξ [ν], ἴκος, ἢ, (κύλις) ἔκπωμα, ποτήριον, κυρίως οἰνοδό-κον, «χρυσόποτον», Λατ. calix, Φοικυλ. 11, Σαπφώ 5, 'Πρόξ. 4. 70, Πινδ. κτλ.· κυλικῶν τέφρις Σορ. Δλ. 1200, πρὸς. Κομμικ. παρ' 'Αθην. 480C· κ. ριλοστηρία 'Αριστοφ. Λυσ. 203, 'Αλεξ. ἐν 'Αθην. 24· κ. ἴσον ἴσῳ κεκρυμμένη 'Αριστοφ. Πλ. 1132· πλῆ-ρεις κ. οἴνου, ἢ νύκτων φερέα. ἐν 'Μεταλλογίᾳ 1. 30· πί-νειν τε πολλὰς κ. Εὐδουλ. ἐν 'Αθην. 18α· ἐπὶ κύλικι λέγειν

= κυλικηγορεῖν (πρβλ. ἐπικυλίκετος), Πλάτ. Συμπ. 214Α· ἐπὶ τῆς κ. φλυαρεῖν Διογ. Α. 2. 82. παρὰ τὴν κ. Πλουτ. Ἀντιφ. 24· περιελαύνειν τὰς κ., περιάγειν, περιφέρειν τὰ ποτήρια (πρβλ. σοφίστω 1), Ξεν. Συμπ. 2, 27· οἱ πρὸς ταῖς κ., οἱ τὰ ποτήρια φέροντες, Ἠρωδιαν. 3. 5. II = κυτόλη, Γλαύκων.. Κυπρίους φησὶ τὴν κοτύλην κύλικα καλεῖσθαι Ἀθην. 480F.

κύλισις, εὖως, ἡ, τὸ κυλίσθαι, ἰδίως ἐπὶ ἀθλητῶν κυλιόμενων ἐπὶ τῆς κονίας, ἀπὸ πρῶτον ἀλείφωσι τὰ αὐτῶν σώματα δι' ἐλαίου, Ἀριστ. Φυσ. 3. 1, 6, 5. 4, 3, Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 9, 3· πρβλ. κυλιστικός.

II. κίνησις περιστροφικὴ ἐν κύλῳ, ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 2. 8, 8. κύλισις, ἡ, ὑποκορ. τοῦ κύλιξις, Πολυδ. Γ', 95, 1', 66, Διον. Ἀλ. 2. 23— ἔθεν δ' ὑποκορ. κύλισκτον, τὸ, Πολυδ. Γ', 98· ἀναγινωσκόμενον ἄλλοτε ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 459, ἐνθα νῦν φέρεται κοτυλισκτον, πρβλ. Ἀθην. 419B.

κύλισμα, τὸ, τὸ κυλίσθαι, ἡ κύλισις, Ἰππιατρ. II. τὸ κυλίσθαι ἢ τὸ μέρος ἐνθα κυλίσσεται τις, ὡς τὸ κυλίστρα, Β' Ἐπιστ. Πίτερ. 6', 22.

κύλιστικός, ἡ, ὅν, ἡσηκμένος εἰς τὸ κυλίσθαι· ὡς οὐσιαστ., παλαιστὴς ἐξακολουθῶν νὰ παλαίῃ ἐνῷ κυλίσσεται ἐν τῇ κονίᾳ, Σχολ. εἰς Πινδ. 1. 4. 81.

κύλιστος, ἡ, ὅν, ῥηματ. ἐπιθετ., πρὸς κύλιν καταλλήλος, μέγας, λίθοι Ἐτυμολ. Μέγ. 707. 3. II. πεπλεγμένος εἰς κύκλον, ἐπιθετον εἰδους στεφάνου, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 678E, κέξ., πρβλ. 49F.

κύλιστρα, ἡ, τόπος ἐν ᾧ ἵπποι κυλίνονται, Ξεν. Ἰππ. 5, 3, Ἰππιατρ. 27. 25, Πολυδ. Α', 183· πρβλ. κανίστρα.

κύλιχνη, ἡ, μικρὰ κύλιξ, «ποιητρίκι», Ἀλκατ. 31· ὡσαύτως, ἀγγεῖον οὐσφύρον, πινάκιον διὰ φαγητόν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 423· κιδώσιον, Ἡσύχ.— ὑποκορ. κύλιχνηον, τὸ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 90B· ὡσαύτως κύλιχνης, εἶδος, ἡ, Ἀντιφ. ἐν «Τραυματῆς» 2, Ἀχαιοὺς παρ' Ἀθην. 480F, Γαλην. Δεξ., Ἡσύχ.

κύλις, μεταγεν. τύπος τοῦ κυλίνδω, ἐν χρήσει παρ' Ἀριστοφ. ἐν Σφ. 202 ἐν συνθέσ. προσκύλις, μετοχ. ἀνακυλίνων, Ἀλεξ. ἐν Ἰκθυερνήτῃ 1. 7. Κυλινδῶ, «σέρονω ἐπὶ τῆς γῆς, «κυλίσω», γαστέρας αἰμοδύρως ἐκλύειν, ἐπὶ ὄρεων, Θεόφρ. 24. 18· κυλίσουσιν (ἀλλήλους) ἐν τῷ πηλῷ Λουκ. Ἀνάχ. 6· λόγοις τοὺς ῥήτορας κ., ἐπικυλίων, Κωμ. Ἀνάμ. 51— Παθ. = κυλινδόμενος, κυλίωμαι ἢ περιδινόμεμαι, περιστρεφόμενος προχωρῶ, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 8, 11. κάλλ· ἐπὶ μελισσῶν πεσομένων κυλινκῶς, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 29· πρὸς τοῖς ἑαυτοῦ γόνουσι κυλινδόμενον Διον. Ἀλ. 8. 39· κ. περὶ τὴν ἀγοράν, πάντοτε ἐκεῖ συγχάσας, περιφέρωμαι, Ἀριστ. Πολ. 6, 4. 13. 2) κυλινδὸν συμμάζω, ἢν κυλίσουσι κόπρον (ἐνν. κύνδοκροι) ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 19, 18.— Παθ., «κυλινδύωμαι, ὁ αὐτ. ἐν Παιήτ. 26, 3.

κυλλάινω, = κυλλάω, κ. ὡς κάτω, κρεμῶ αὐτὰ κάτω, Σοφ. Ἀποσπ. 619· κυλλαινόμενοι, γινόμενοι κυλλοί, «κυλλοί» ἢ χωλοὶ (κοινῶς: κοῖλ-), Ἰππ. 819D.

κυλλάρως, ὁ, εἶδος καρκίνου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 4, 32. (διὰφ. γραφ. σκυλλάρως).

κυλλάσσις, ἰων. -ῆσις, ιος, ὁ, Δίγυπτιακὸς ἄρτος παρασκευαζόμενος ἐξ ὄλυρας, Ἠρόδ. 2. 77, Ἐκατατ. παρ' Ἀθην. 418E, Φανόδ. αὐτόθι 114C, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 253.

κυλλῆ, ἡ, πρβλ. κυλλῆς, κωῖλος. Κυλλῆνη, ἡ, ὄρος ἐν Ἀρκαδίᾳ, Ἰλ. ὅθεν ὁ Ἑρμῆς ἐκαλεῖτο Κυλλῆνιος, Ὀμ. ἐν Ὀδ. Ω. 1, Ἰγν. εἰς Ἑρμ. 304, 318, Πανσ. 2. 26, 5, κλ.

κυλλο-πόδης, ου, δ, = τῷ ἐπομ. Κυλλο-πόδιον [τ], ανος, ὁ, (πούς) ὁ ἔχων τοὺς πόδας κυλούς, στρεβλούς, χωλούς, ἐπιθ. τοῦ Ἠρακλέους, Ἰλ. Σ. 371 κ. ἀλλ. κλητ. Κυλλοπόδεον φ. 331.

κυλλό-πους, ὁ, ἡ, πουν, τὸ, ἔχων κυλούς, στρεβλούς πόδας, χωλόπους, Ἀριστόδ. παρ' Ἀθην. 338A, Ἀγαπαρχ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 414. 10.

κυλλός, ἡ, ὅν, ὁ ἔχων βεβλαμμένους τοὺς πόδας, χωλός, κυρίως ἐπὶ ποδῶν κεκαμμένων πρὸς τὰ ἐκτὸς διὰ νόσον, ἀντίθ. τῷ βλατιστός, Ἰππ. π. Ἀρθ. 820, πρβλ. 819B, 821E· μηρὸς κυλλό-τερος 822B· κ. ποὺς 821B, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1379· κ. οὖς Ἰππ. 803H. ἴδε Φοῖβ. Οοροπ.— ἐμβάλε κυλλῆ (δηλ. χειρὶ), βάλε εἰς τὸ κοῖλον τῆς χειρός, ἢ κατ' ἄλλους εἰς τὸ «κυλλὸν χεῖρα», Ἀριστοφ. Ἰππ. 1083, πρβλ. Σχολ. ἐν τόπω.

κυλλάω, στραβῶνω, στρεβλῶνω, «κυλλάινω», Ἰσλιν. 12. 418.— Παθ., κεκυλλωμένα Ἰππ. π. Ἀρθ. 827G.— ἐξ οὗ κυλλῶμα, τὸ, χωλότης, Ἰσλιν. 13. 1, 670· καὶ κύλλωσις, εὖως, ἡ, στρεβλωσις, τὸ χωλὸν ποιεῖν τινα, Ἰππ. π. Ἀρθ. 827, Γαλην.

Κυλλύριος, οἱ, ἴδε Κελλικύριος.

κύλοιδαίω, (κύλα, οἰδάω) ἔχω οἰδήμα ὑπὸ τὸν θροαλμόν, ἔχω τὰ κύλα τῶν ὀφθαλμῶν πρησμένα, μελανιασμένα, κυλοῖδιαν ἀνάγκη Ἀριστοφ. Λυσ. 472· ἐξ ἀγρυπνίας, ὡς ἐπὶ ἀτυχῶν ἐραστῶν, Θεόφρ. 1. 38· πρβλ. Νικ. Ἀλ. 478, Ραλινκ. Τίμ.

κύλων, τὸ, ἴδε κύλα.

κύμα, τὸ, (κύω) πᾶν ὅτι εἶναι ἐξωγκωμένον (ὡς εἰ ἐξωκαστω-

μένον):— ἐντεῦθεν, 4) τὸ «φοῦσκωμα» τῆς θαλάσσης, κύμα, καὶ ἐπὶ ποταμῶν ὡσαύτως, καθ' ἑνικ. καὶ πληθ., Ὀμ., κτλ., ἀλλ' οὐχὶ συχρὸν παρὰ πεζολόγοις κ. θαλάσσης Ἰλ. Β. 309, κάλλ. κ. ῥόδοι Φ. 263· κ. διηπετέος ποταμοῖο αὐτόθι 268, 326· κύματ' ἐπ' ἡϊόνος καλύεσκον Φ. 61· κύματ' ἐν εὐρέϊ πόντῳ βάντ' ἐπιόντα τε Σοφ. Τρ. 114· περιληπτικῶς, ὡς τὸ κύμα ἐστρωτο, ὅταν τὰ κύματα εἶχον καταπέσει, Ἠρόδ. 7. 193, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 7, 12, κ. ἀλλ., καὶ ἴδε ἐπαναχώρησις. 6) μεταφ. ἐπὶ πληθους ἀνθρώπων, κ. χερσαῖαν στρατοῦ Δίσχλ. Θέβ. 64, πρβλ. 114, 1077.

γ) παρὰ Τραγ., ὡσαύτως, μεταφ. ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς ἐυστυχίας, κτλ., κ. ἀτης, κακῶν, συμφορᾶς, κτλ., Δίσχλ. Πρ. 880, Θέβ. 758, Εὐρ. Ἰων 927, Ἰππ. 832· κελαινὸς κύματος.. μένος, ἐπὶ πάθος, Δίσχλ. Εὐμ. 832· κ. κατακλυσιὸν φέρον νόσων Πλάτ. Νόμ. 740B· πρβλ. πόντος, πέλαγος.

δ) παροιμ., μάτην με κύμ' ὅπως παρηγορῶν Δίσχλ. Προμ. 1001· πρὸς κύμα λακτίζειν Εὐρ. 1. Τ. 1396· ἐκ κυμάτων γαλήν' ἐρῶ ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 279· ἐπ' ἥϊον κύματα μετρεῖν Θεόφρ. 16. 60· ἀριθμεῖν τὰ κύματα Λουκ. Ἑρμῶτ. 84.

2) κυματοειδής τις γλυφὴ ἐπὶ τῶν οἰκοδομῶν ὡς κύμαμα, Λέσβιον κ. Δίσχλ. Ἀποσπ. 72· πρβλ. κυματίνω, II. ἐκ τοῦ κύμα (ὡς τὸ κύμα ἐκ τοῦ κυέω), τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ ἐμῶν, νεόσπορον Δίσχλ. Εὐμ. 659· γέμουσαν κύματος θεοσπόρου Εὐρ. Ἀποσπ. 107· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς γῆς, κ. λαμβάνειν Δίσχλ. Χο. 128· δισσοὺν κύμ' ἐλόχευσε τέκνον Ἀνθ. 11. 6, 200.

2) τὸ νέον βλάστημα τῶν φυτῶν, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 6, 9· ἰδίως κρήνης, Λατ. cyma, Γαλην. 6. 365.

κύματινος· μέλλ. -άνω·— ὑψοῦμαι εἰς κύματα, ἐξογκοῦμαι, ἐπὶ πόντον ἐδήςσασα κυμαίνοντα, ἐπὶ τῆς κυμαίνουσας θαλάσσης, Ἰλ. Σ. 229, πρβλ. Ὀδ. Δ. 425, 570, κτλ.· ἐπὶ χύτρας, βράζω, Ποιητ. παρὰ Σουῖδ· κ. ἀνω καὶ κάτω Πλάτ. Φαίδρ. 112B· κ. τῇ πορείᾳ, διὰ κυματισμῷ τινος τοῦ σώματος βαδίζω, ἐπὶ κάμψι, Ἀριστοφ. π. Ζ. Ἰστ. 5. 19, 9· τὰ ἀποδα.. κυμαίνοντα προέρχεται ὁ αὐτ. π. Ζ. Πορείας 9, 9· ἐπὶ γραμμῇ στρατιωτῶν, Πλουτ. Πομπ. 69.

2) μεταφ., ἐπὶ ἀνησυχῶν πάθος, ἐξογκοῦμαι, ἀναεράζω, Λατ. fluctu, aestivo, κυμαίνοντ' ἐπὶ Δίσχλ. Θέβ. 443· ἦρας ἀνθος κυμαίνει Πινδ. 11. 282· αἱ ψυχαὶ κ. μειζύνας, ἐκ τοῦ πάθους τῆς ἐργῆς, Πλάτ. Νόμ. 930A· κ. ἐκ τῆς ἐπιθυμίας Διλ. π. Ζ. 7. 15· ἐς τὴν ἐπιλίαν αὐτόθι 15. 9.

3) μεταβ., κάμνω τι νὰ κυμαίνωται, νὰ κυλίσσεται ἐπὶ τῶν κυμάτων, Ὡκεανὸς πειρώμενος αὐτοῦ κυμαίνει τὸ θέπας Φερεικῶς παρ' Ἀθην. 470D· τὰρσσω, τὴν θάλατταν Λουκ. Ἑβλ. 7. 1· οἰστρῶ κ. θεοὺς Ἀνθ. Πλαν. 196.— Παθ., τὰρσσομαι, κ. πνεύματι τὸ πέλαιος Πλουτ. Ἀντ. 65, πρβλ. Ὀππ. Ἀλ. 4. 676· πόθῳ Πινδ. Ἀποσπ. 88. 3.

II. (κύμα II) ἔχω τὴν γαστέρα ἐξωγκωμένην, κυρορῶ, κυμαίνειν γαστέρα Ὀππ. Κυν. 1. 358· κύστιδα 4. 439· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Σεμέλης κυμαίνετο γαστήρ Νόων. Δ. 8. 7.

κύμανσις, εὖως, ἡ, κυματισμός, Ἀριστ. π. Ζ. Πορείας 9, 9.

κύμας, -άδης, ἡ, (κύω) ἔγκυος, Ἡσύχ.

κύματῆδον, Ἐπίερ., ὡς κύμα, Ἰω. Λυδ. π. Διοσημ. § 54.

κύματῆρός, α, ὅν, (κύμα)= τῷ ἐπομ., Ἰωσσ.

κύματις, ἰων. -ις, ου, ὁ, κυμαίνόμενος, πλήρης κυμάτων, κ. ὁ ποταμὸς ἐγένετο Ἠρόδ. 2. 111· πόρος Δίσχλ. Ἰκ. 545.

2) ἐνεργ., ἐγείρων κύματα, τρικυμώδης, θυελλώδης, ἀνεμῖος Ἠρόδ. 8. 118.

κυματίζωμαι, Παθ., προσβάλλωμαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, οὔτε κυματίζομεναι αἰσθάνονται (αἱ θῆλειαι τῶν πολυπόδων) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 37, 24· κυμαίνωμαι, συνταράσσομαι ὡς τὰ κύματα, ἐν τῇ κοιλίᾳ κ. τὰ στήθα Γαλην. 19. 717.

κύματιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κύμα, ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ κύμα 1. 2, Λατιν. cymatium, Σουλ. Ἐπιγρ. 160. 37 (ἴδε Büchli. σ. 284), Ἐβζ. (ἘΕ. ΚΕ), 11, 24· ὁμοίως ἐπὶ ἑλικος τοῦ Ἰων. κιονογράνου, Βιτρούδ. 4. 1, κτλ.

κύματο-αγῆς, ἐς, (ἀγνυσι) ὁ ἐγγύμενος ὡς κύμα, δεινὰ κυματοαγῆς ἀται Σοφ. Ο. Κ. 1243.

κύματο-θόλος, ου, (βάλλω) ἀναρρίπτων κύματα, Γλωσσ.

κύματο-δρόμος, ου, διατρέχων τὰ κύματα, Σχολ. εἰς Λυκίφρ. 789 πρὸς Ἑρμηνείαν τοῦ κυμάτων ὁρομύς, ἐπὶ τοῦ λάρου· ὁρομῆω, αὐτόθι.

κύματο-ειδής, ἐς, ὁμοῖος κύμασι, τρικυμώδης, ἀνεμῖος Ἀριστ. Πρβλ. 26. 16.

κύματόεις, εἰσα, εν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ κυματίας Ἀνθ. 11. 9. 46, Ὀππ. Ἀλ. 1. 4.

κυματό-κλυστος, ου, ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων κλυζόμενος, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 82, 131.

Κυματό-λήγη, ἡ, ἢ τὰ κύματα καταπύουσα, καταπραύνουσα, ἔνομα Νηρηίδος, Ἡσ. Θ. 253.

κύματοπλῆξ, ἄγης, ὁ, ἡ, πληττόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἀκτὴ Σοφ. Ο. Κ. 1241· σκόπελος Ἀνθ. 11. 10. 7· ἰχθυὸς πλανήσας καὶ κυματοπλήγας Ἰππ. 357. 48, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 300E, Μνησίφ. αὐτόθι 558D.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κυνάμυια [νῶ], ἢ, κυνόμυια, «σκυλόμυια», δηλ. ἀναιδὴς μυία, ἐπιθετὸν ὑβριστικὸν ἀναιδῶν γυναικῶν, λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀρεως πρὸς τὴν Ἀθηνῶν καὶ παρὰ τῆς Ἰλ. πρὸς τὴν Ἀρροδίτην, Ἰλ. Φ. 394, 421—μεταγεν. συγγραφεὶς ἀπεδέξαντο τὸν ἀναλογώτερον τύπον κυνόμυια, π. χ. Ἀνθ. Π. 11. 265, Διλ. π. Ζ. 4. 51, Λουκ. Ἀλεκτρ. 31, κτλ. οὕτως, ὡς γαστήρ κυνόμυια Ἀνθ. Π. 11. 9. ἀλλ' ὁ ἀρχαιότερος τύπος πάλιν εὐρίσκεται ἐν Ἀθην. 126Δ, 157Α· πρὸλ. Λοβ. Φρύν. 689.

κύν-άνθρωπος, ον, «σκυλόανθρωπος», νόσος κ., καθ' ἣν ὁ πάσχων ἄνθρωπος νομίζει ἑαυτὸν κύνα, Γαλην. 10. 502· πρὸλ. λυ-κάνθρωπος.

κυνάρα, ἢ, πιθανῶς = κυνόσδατος, ἢ ἴσως τὸ αὐτὸ καὶ κινάρα (ἴδε παρ' Ἀθην. 70Α), Σορ. Ἀποσπ. 318, Σκύλ. παρ' Ἀθην. 70Γ· παλουμένη καὶ κύναρος ἀκανθα, Ἐκαταβ. 172, Σορ. Ἀποσπ. 643. κύναρειον, τό, ὑπόκορ. τοῦ κύων, Πλάτ. Εὐθύδ. 298D, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 20, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδύλ. 19, Ἀλκατ. Κωμ. ἐν Ἀδύλ. 4· ἀλλὰ θεωρεῖται ὡς τύπος ἥττον δοκιμὸς τοῦ κυνίδιον, πρὸλ. Λοβ. Φρύν. 180.

κύνος, -άδος, ἀνύμαλ. θηλ. τοῦ κύνεος, ἀνήκουσα εἰς κύνα, κυνική, Δατ. caninus, ἡμέραι κυνάδες, αἱ τῶν κυνικῶν καυμάτων, Πλούτ. 2. 380D· ἴδε κύων V.

1) (ἐξυπακουόμενον τοῦ θρίξ), ἐπὶ κακῶν ἐρίων, «σκυλότριχες», Θεόκρ. 15. 19. 2) = κυνάρα, Ἡσύχ. 3) παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις, = ἀπομαγδαλιά (ἴδε ἴδε), Πολέμων παρ' Ἀθην. 409D, Πλούτ. 5, 93. 4) εἶδος ἥχου, Σχόλ. εἰς Ὅδ. Π. 91, Εὐστ. 1570. 48.

κύν-αστρον, τό, μεταγενεστ. λέξις δηλοῦσα τὸ ἄστρον τοῦ κυνός, Ἀριστ. π. Φυσ. 1. 7, 4, Σχόλ. εἰς Ὀπ. Ἀλ. 1. 46, Εὐστ., κτλ. κύν-αστρος, ὁ, ἐν Τρέτζ. εἰς Ἠσ. Ἐργ. κ. Ἠμέρ. 609, Κραμῆρ. Ἀνέκ. Παρισιν. 1. 205.

κύνάω, = κυνίζω, φέρομαι ὡς κυνικός, Λουκ. Δημῶν. 21. κυνόδωλις, ὁ, «ὁ δὲ κυνόδωλις διὰ πατρίων ἐστὶ παιδία· κύνδωλα γὰρ τοὺς πατρίους ὀνόμαζον, ἦν δ' ἔργον οὐ μόνον αὐτῷ τινι καταπίνει τὸν πάτταλον κατὰ τῆς διύγρου, ἀλλὰ καὶ τὸν καταπαγνέντα ἐκκροῦσαι πλήξαντα κατὰ τὴν κεφαλὴν ἐτέρω πατρίῳ Πλούτ. Θ'. 120· κυνόδωλη, ἢ, Ἡσύχ. — κυνόδωλα-παίκτης, ὁ, ὁ παίζων, Πλούτ. ἐνθ' ἄνωτ., καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει κυνόδωλη.

κύνδωλος, ὁ, ξύλινος ἥλος, Πλούτ. I'. 188· πληθ. κύνδωλα, ὁ αὐτ. Θ'. 120.

κύνῃ, ἄτ. συνηρ. κυνῇ (ἐξυπακουόμενον τοῦ δορά), ἢ—ἐέρμα κυνὸς ἐν χρήσει πρὸς κατασκευὴν στρατιωτικῶν πιλιδίων· ὅθεν κυνῇ παρ' Ὀμ. καὶ Ἡσίοδ. ἐσθμικὴ πᾶν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς θεωρεῖται, οὐχὶ δὲ ἀναγκάτως ἐκ δέρματος κυνός, διότι εὐρίσκουμεν κ. ταυρίνη, κτιζέη Ἰλ. Κ. 258, 335· κυρίως δὲ ἡ κυνῇ ἀντιτίθεται πρὸς τὴν συνήθη περικεφαλαίαν τὴν κόρυθα, πρὸλ. Κ. 258, ἐνθα καλεῖται καταίτις καὶ περιγράφεται ὡς ἀφαλάς τε καὶ ἀλλοφός· καὶ ὅταν δὲ καλῇται χαλκήρης, χαλκωσπάρης, εὐχάλκος, πάγχαλκος, χρυσεύη, πάλιν εἶναι δερματίνη ἀλλὰ κεκαυμένη ἢ κεκοσμημένη διὰ μετάλλου, παρ' Ὀμήρῳ δὲ εἶναι πάντοτε κάλυμμα τῆς κεφαλῆς στρατιωτικόν, πλὴν ἐν Ὅδ. Ω. 231, ὅπου κυνῇ αἰγίλη εἶναι κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἀγρότου, τὸ ὑποῖον καλεῖται Ἡσίοδος ἐν Ἐργ. κ. Ἠμέρ. 548 πῖλον ἀσκητόν· ἡ κυνῇ Ἀΐδος, ἣν ἔφερεν ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Ἰλ. Ε. 845 (ὡς καὶ ὁ Περσεύς, Φερεικὸς. 26) ἐποιεῖ αὐτὴν ἀόρατον, ὡς τὸ Τυφικὸν ἦμα του Nibelungen-Lied, πρὸλ. Heine. εἰς Ἡσίοδ. Ἀσπ. Ἠρ. 227, Ἀριστοφ. Ἀχ. 390, Πλάτ. Πολ. 612B. II. μεθ' Ὀμήρου ἡ σημασία ἐξηκολούθει σχεδὸν ἡ αὐτή, περὶ τῆς κεφαλῆς εἰχρον ἐκ διφθερέων ποικιλιμῆνας κυνέας Ἠρόδ. 7. 77· ἀλλ' ἐνίοτε ἐσθμικὴν ἀπλῶς περικεφαλαίαν, τὴν κ. ἐοῦσαν χαλκήν ὁ αὐτ. 2. 151—ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ πετάσου, ἡλίσσοτερῆς κυνῇ Θεοσάλις Σορ. Ο. Κ. 314· ὡσαύτως, κ. Κορινθίη Ἠρόδ. 4. 180· κ. Ἀρκίς Σορ. Ἀποσπ. 261· Βοιωτία Δημ. 1377. 11, Θεοφρ. π. Φυσ. Ἰστ. 3. 9, 6· κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, Ἀριστοφ. Νεφ. 268, 445.

κύνειος [ῶ], α, ον, ὡσαύτως, υς, ον, ἴδιος κυνός, «σκυλλίσιος», «σκυλλίτικος», Ἠρόδ. Ἀριστοφ. Σφ. 321· κ. θάνατος, ἐλπίς· νός θάνατος, αὐτῶν 898· τὰ κ., σάρκες κυνός, ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 1399. κύν-ειρα [ῶ], ἢ, (εἴρω) ἡ τὸν κύνα εἰρυσσασα, ὅπου ἐστὶν ἐφελκομένη, ἡρσιον σκύλου, Κωμ. Ἀνώ. 104.

κύνεος [Ο], α, ον, (κύων) = κύνεος, Ἀνθ. Π. 12. 238—μεταφ. ἀνασχύντος, ἀναιδῆς, Ἰλ. 1. 373, Ἠσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 67, Τίρωι παρὰ Πλούτ. 2. 446C.

κυνέω [Ο], ἄτ., Ἐπικ. παρακ. κύνεον Ὅδ. μέλλ. κυνή-σμετι Εὐρ. Κύκλ. 172· παρὰ μεταγεν., κύσω [Ο], ποιητ. κύσω Παρρ. σ. 2. 54, 17· ἀδρ. ἐκύνησα διαφ. γραφ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 2, 24· ἀλλὰ παρὰ ποιηταῖς ἔνυσσα, Ἐπικ. κύσα, ἐκυσσα, κύσσα, (ἴδε κύων ἐν τῷ) — πρὸλ. Σανσφ. κυσὴ ἢ κυς, κυσὴ ἀνι (imperfectum). Ἀσπάζομαι, φιλῶ, κάρη δ' ἔκυσ' Ὅδ. Ψ. 208· λάβε γούνατα καὶ κύσε χεῖρας Ἰλ. Ω. 478· κύνεον .. κεφαλὴν τε καὶ ὠμους Ὅδ. Φ. 224· μετ' αἰτ. προσώπου καὶ μέρους,

κύσσε δὲ μιν κεφαλὴν Π. 15., Ρ. 39· κύσα' ἄρα μιν κεφαλὴν Τ. 417· Τηλέμαχον .. διὰς ὑφορβῆς πάντα κύσεν Π. 21· κύσεν με Ἀριστοφ. Νεφ. 82, πρὸλ. Ὀμ. 141, κτλ. κ. τινὰ χεῖρὸς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 313· ὁ ἐνεστ. ἐν Εὐρ. Ἀλκ. 183, Μηδ. 1141, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1209, Εἰρ. 1138—σπάν. παρὰ περὶ γραφῶν, ὡς Λουκ. Ἀλέξ. 55· κ. ἀλλήλας, ἐπὶ περιστέρων, καταγλωττίζω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 2, 24. 2) ἐνίοτε, = προσκυνῶ, Εὐρ. Κύκλ. ἐνθ' ἄνωτ., Ἀνθ. Π. 6. 283.

κύνηγεσία, ἢ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ἱκομ. (σημασ. II), Πλούτ. Ἀλέξ. 40, Διογ. Α. 6. 31· κύνηγεσία ἐπετέλεσεν, πρὸς διασκεδασιν τοῦ λαοῦ ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ (πρὸλ. κυνήγειον), Σύλλ. Ἐπιγρ. 2719.—Δωρ. κυναγ-, Ἀνθ. Π. 7. 338, πρὸλ. 6. 183.

κύνηγέσιον, τό, συναθροισμὸς κυνήγετις, κυνήγοι μετὰ τῶν κυνῶν αὐτῶν, πληθὸς κυνῶν, Ἠρόδ. 1. 36, Ξεν. Κυν. 10, 4· ὡσαύτως, ὅμας λύκων ὁμοῦ θηρευόντων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό, λύκοι μονο-πειραί, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 5, 2.

II. κυνήγιον, θήρα, καταδίωξις, ἐπὶ τῷ κ. ἐξίεναι, πρὸς τὸ κ. προσιέναι Ξεν. Κυν. 6, 11· ἀπέναι ἐκ τοῦ κ. αὐτῶν 6, 26, πρὸλ. 4 καὶ 7, 11· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ἰππ. 224, Ἰσοκρ. 148E, Ξεν. Κυν. 3, 11—μεταφ. κ. τὸ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὥραν Πλάτ. Πρωτ. ἐν ἀρχ. παρακαλεῖσθαι τινα ἐπὶ τῷ κ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 194B. 2) = κυνήγιον 2, Σύλλ. Ἐπιγρ. 2511, 4157. III. τὸ θηρευόμενον θήραμα, «κυνῆγι», Ξεν. Κυν. 6, 12.

κύνηγετέω, Δωρ. κυναγ- (ἴδε ἐν λέξ. κυναγός) — κυνήγω, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1382, Ξεν., κτλ. πρὸλ. ἐκκύνηγετέω—μεταφορ., καταδιώκω, κατατρύχω Δίσχυλ., Πρ. 573 μετὰ συστολῆς αἰτ., Σορ. Αλ. 5.

κύν-ηγέτης, ου, ὁ, Δωρ. κυναγ- (ἴδε ἐν λ. κυναγός)—ὁ ἄγων κύνας, κυνήγος, θηρευτής, Ὅδ. I. 120, Εὐρ. Ἠρ. Μαιν. 800, Ἐκ. 1174, Πλάτ. Πολ. 432B, καὶ συνηρ. παρὰ Ξεν. κυναγέτας ἀμφὶ πάλα, ὁ θηρεύων τὰ βρῦθρον ἐν τῇ πάλῃ, Πινδ. Ν. 6. 26—ὁ κύν-ηγέτης, Δωρ. -αγέτης, ἰδὺς, ἢ κυνήγος, Ἀνθ. Π. 6. 115, Ἀχ. Τάτ. 8. 12.

κύνηγετικός, ἢ, ὄν. ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κυνήγιον, ὁ ἀγαπῶν τὴν κυνήγεσιον, Πλάτ. Εὐθύφρων 134A—ἡ -κῆ (δηλ. τέχνη) κύνῃ—ὁ κυνήγετικός [λόγος] ἐπιγραφή ἔργου τινὸς τοῦ Ξενοφάντος περὶ κυνήγου, τὰ κυνήγετικά, ὄνομα κυνήγετιοῦ ποιήματος τοῦ Ὀππιανῶ.

κύνηγέτης, ἰδὺς, ἢ, θηλ. τοῦ κυνήγετης, ἴδε ἴδε.

κύνηγέω, Δωρ. κυναγέω. Βίων 1. 160· παθ. κευκύνη-γῆσθαι Πλούτ. 32. 15. 4· (κυνήγος). Κυνήγῳ, θηρεύω, μεταγενέστερος τύπος τοῦ κυνήγετέω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 32, 10, Πλούτ. ἐν Πέλοπ. 8, κτλ. μεταφ., διώκω, καταδιώκω, τινὰ Πλάτ. Ἐπιστ. 349B, κτλ. πρὸλ. Λοβ. εἰς Φρύν. 432.

κύνηγίς, ἢ, θήρα, κυνήγεσις, κυνήγιον, Τραγ. ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ κυναγίς, ἴδε ἐν λ. κυναγός, Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 15, Πλούτ., κτλ.

κύνηγιον, τό, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ κυνήγεσιον, θήρα, κυνήγιον ὡς καὶ νῦν, Πλούτ. Ἀλέξ. 40, Ἀθην. 677E· ἐν τῷ πληθ., Πλούτ. 10. 25, 4, καὶ διαφ. γραφῇ ἐν Διοδ. 5. 29, κτλ. 2) θήρα ἀγρίων θηρίων ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ, Σύλλ. Ἐπιγρ. (προσοδῆκ.) 3847b. 8, 4039. 6.

κύνηγίς, κύνηγός, ἴδε ἐν λ. κυναγός.

κύνηδών, Ἐπικρ. (κύων) κατὰ τὸν ἐρόπον κυνός, ὡς κύων, «σάν σκύλλος», Σορ. Ἀποσπ. 646, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1033, Νεφ. 491.

κύνηλᾶσις, ἢ, θήρα διὰ κυνῶν, Καλλ. εἰς Ἀργ. 217.

κύν-ηλᾶτις, κυνήγεσις, κυνήγω, Εὐφορ. 63, Νικ. Θ. 20.

κύνῃ-πιδες, οἱ, οἱ ἀστράγαλοι τῶν ποδῶν ἵππου, ἴδε ἐν λ. κύων VIII.

κυνήπειδᾶ παιδιὰ, ἢ, παιγνίδιον τοῦ φιλήμματος, Κράτης ἐν «Παιδικῇ» 2.

κύνους, ὁ, ὄρος τῆς Δῆλου, ἐνθα ἐγενήθησαν ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, Ὀμ. Ὀδ. 26—ἔθεν ὁ Ἀπόλλων κληῖται κύνους, Καλλ. εἰς Δῆλ. 10· Δῆλιε, Κυνθίων ἔχων .. πῆτταν Ἀριστοφ. Νεφ. 596—ὡσαύτως, Κυνθο-γενής, ἔς, Ἀνθ. Π. 15. 25, 9.

κύνειν, ἢ, = κυνοκράμβη. Διοσκ. 4. 192.

κύνειος. ου, ὁ, = κυνέη, Ἡσύχ.—ἐν Ἀλκαί. 15. 2, ὁ Bergk διορθῶν κύνεισι (θηλ.) ἐξ Ἀντιγραφ., ὡς Διολ. τύπον.

κύνειδης, εως, ὁ, σκύλας, νεογνὸν κυνός, «κουτάδι» (πρὸλ. λογιμίδης. λυκιδεύς), διαφ. γραφῇ ἐν Θεοφρ. 5. 25.

κύνιδιον, τό, ὑπόκορ. τοῦ κύων, μικρὸς κύων, κυνάριον, «σκυλόλας», Ἀριστοφ. Ἀχ. 542, Πλάτ. Εὐθύδ. 298E, Ξεν. Οἰκ. 13, 8, κτλ. πρὸλ. κυνάριον.

κύνιζος, φέρομαι ὡς κύων μεταφ. τῷ κυνικῶς, ἀνῆκα εἰς τὴν αἴρεσιν τῶν κυνικῶν φιλοσόφων, Διογ. Α. 7. 121, Λουκ. Περικρ. 43, Ἀθην. 583F, Ἀρρ. Ἐπικρ. 3. 22, 1—ῥῆμ. ἐπὶ θ, κυνιστέον, δεῖ κυνίζειν, Ἰουλιαν. σ. 204.

κύνικλος, ὁ, «κυνένιος», Δατ. caniculus, Πλούτ. 12. 3, 10, ἐνθα ὁ Ἀθην. 400F ἔχει κύνικλος παρ' Ἀλ. π. Ζ. 13. 16, κύνικλος παρὰ Γαλην. 6. 374, κύνικουλος.

κύνικός, ἢ, ὄν. (κύων) ὅμοιος πρὸς κύνα, Δατ. caninus, Ξεν.

Κύρ. 2. 5, 17, Πλούτ. 2. 133B· καὶ ὁ ἀνθρώπινος κυνικός, ἴσως, ἀγροικός, ἄγεστος, 'Εβδ. (Α' Βασιλ. ΚΕ', 3) — πρὸς. κύων IX — κ. καύματα = κυνοκαύματα, Πολύαιν. 2. 30, 3. II, κυνικός, ὁ φιλόσοφος· οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ ὁπαδοὶ τοῦ φιλοσόφου 'Αντισθένης, ἀλλ' ἀμφίβολον ἂν ᾦν ἐπικλησιν ἐλαβον ἐκ τοῦ γυμνασίου ἐνθα ἐδίδασκε (τὸ κυνοσχολαίον), ἢ ἐκ τοῦ κυνίου καὶ ῥυπαροῦ τρόπου τοῦ βίου αὐτῶν, Διογ. Λ. 6. 13· Κράτητι τῷ κ. Μένανδρ. ἐν «Διδύμαις» 1 — ἀλλ' ὅμως ταχέως ἢ προσωρινὰ προσέλαθε τὴν δευτέραν σημασίαν, πρὸς. κύων II. ἐν τέλει, κυνίζω· ὅθεν, παρρησία κ. Πλούτ. 2. 69C· τὸ κ. τῆς παρρησίας δ' αὐτ. ἐν Βρόντ. 34. 'Επίρρ. συγγρ. -ώτερον, Πλούτ. 2. 601E.

κυνίσκη, ἡ, ἔβλη κυνίδιον, μικρὰ σκύλλα, 'Αριστοφ. Βάτρ. 136D. κυνίσκος, ὁ, κυνίδιον, «σκυλάκι», ὡς ἐπώνυμον τοῦ Ζευσιδάμου παρ' 'Ηρόδ. 6. 71. 2) μεταφ., μικρὸς κυνικός φιλόσοφος, Λουκ. 'Αλ. 45.

3) εἶδος ἰχθύος, μεταγεν. κυνισμός, ὁ, τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα, ὁ τρόπος καὶ ὁ βίος τῶν κυνικῶν φιλοσόφων, Διογ. Λ. 6. 2, Λουκ. Δις Κατηγ. 33, Πολυδ. Ε', 65.

κυνιστέων, ἴδε κυνίζω ἐν τέλει. κυνιστεῖ, ὡς κύων, κατὰ τὸν τρόπον κυνικόν, Ποσειδών. παρ' 'Αθην. 152F.

κύνο-βάτης ἵππος, ὁ, ἔχων βραχέα καὶ τραχέα τὰ μεσοκύνια τῶν ποδῶν (κύων VII), 'Ιππιατρ. σ. 262· παρ' 'Ησυχ., κύνο-βάμων.

κύνο-βλήψ, ὁ, ἡ, ἔχων τὸ βλέμμα κυνός, «κυνοβλήπες» κύνειον ὀρώντες· 'Ησυχ.

κύνο-βορά, ἡ, ἡ τῶν κυνῶν βορά, τροφή, Σχολ. 'Αριστοφ. Πλ. 293, Τζέτζ.

κύνο-βρωτος, ὄν, καταβρωθεὶς ὑπὸ κυνῶν, Διογ. Λ. 9. 4.

κυνο-γάμια, τὰ, γάμος κυνικοῦ, ὡς ὁ κυνικός φιλόσοφος Κράτης ἐκάλεσε τὸν ἴδιον γάμον, Κλήμ. 'Αλ. 619· κυνογαμία, ἡ, παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. Κράτης.

κύνο-γλωσσος, ὄν, ἔχων γλωσσαν κυνός, 'Επίχ. 52 Αhr.

II, κυνόγλωσσον, τὸ, «σκυλλόγλωσσον», βοτάνη τις, Cynoglossum officinale, Διοσκ. 4. 129.

κύνο-γνώμων, ὄν, κυνὸς γνώμων ἔχων, ἀναλογητός, ἀναιδής, Φωτ. 'Επιστ. σ. 108.

κύνο-δέσμη, ἡ, καὶ κυνοδέσμαι· αἱ τὰ αἰδοῦναι οἱ Ἀττικοὶ ἀπεσκόλημένοι ἀποδοῦναι. κύνα δὲ τὸ αἰδοῦναι ἀπεκάλεσαν· Α. Β. 49· «κυνοδέσμη· δερμάτιον ᾧ τὰς ἀκροποσσίδας ἀποδοῦσιν οἱ περὶ τὰς ἀποδόσεις ἀσχημονοῦντες»· Φωτ.· κύνοδέσμιον, τὸ, «ᾧ δὲ τὴν πόσιν ἀποδοῦντο, τοῦτον τὸν δεσμὸν κυνοδέσμιον ὀνομάζον»· Πολυδ. Β', 171, (κύων VII, δεσμός), τὸ τοῦ 'Ιουβενάλιου Cynosodi thula.

κύνο-δεσμος, ὁ, λωρίον ἢ σχοινίον κυνός, Δόγγος 2. 14.

κύνο-δηκτος, ὄν, δηχθεὶς ὑπὸ κυνός, 'Γαλην. κ. Ἑλληκ, Ἑλληκ ἐκ δὴγματος κυνός, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 44, 8.

κύνο-δόους, δοντος, ὁ, ὁ δὲ μὴ μοναχόφυτος ὄδους μεταξὺ τῶν τραπέζιων καὶ τοιῶν ἐκατέρωσιν αἰσθάνος, κυρίως ἐπὶ κυνῶν, 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 1, 3, π. Ζ. 'Ιστ. 2. 3, 1, 6. 20, 11· ὡσαύτως ἐπὶ γέντων, αὐτοῖσι 6. 31, 3· ἐπὶ ἀνθρώπων, 'Ιππ. 'Αφ. 1248, 'Επίχ. 9 Αhr. (ἐν τῷ τύπῳ κυνόδων)· ἐπὶ ἵππων, Ξεν. 'Ιππ. 6, 8, 'Αριστ. π. Ζ. 'Ιστ. 6. 22, 13· ἐπὶ τοῦ δηλητηριώδους ὀδόντος τῶν ὄφρων, Νικ. Θ. 130, 231, κτλ.

κύνο-δρομέω, τρέχω ἢ κυνηγῶ μετὰ κυνῶν, Ξεν. Κυν. 6, 17 ἔξ· μεταφ., ἐκκυνοδρομοῦμεν ἀλλήλους ζητοῦντες ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 4, 63.

κύνο-δρομία, ἡ, ἡ, μετὰ κυνῶν δρόμος, θήρα, κυνήγιον, 'Ιππ. 367. 1· ἀλλ' ἴδε Lilligé σ. 596.

κυνόδων, ὄντος, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. κυνόδους.

κύνο-ειδής, εἰς, ὅμοιος πρὸς κύνα, Λατ. caninus, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 2. 8, 1.

κύνο-εματτίτις, εἶδος, ἡ, = κύνοζα μεγάλη. εἶδος θάμνου οὗ τὰ φύλλα ὅμοια πρὸς τὰ τῆς ἐλάτης, ἀλλὰ ὁσάκις καὶ λιπαρά, Διοσκ. ἐν Νδθ. 3. 136.

κύνο-έξολον, τὸ, (δύω) φυτὸν τι οὕτω καλούμενον ἐκ τῆς ὁσμῆς αὐτοῦ (Διοσκ. 3. 11, κυνόμαχον ἢ κυνόξυλον), chamaeleon nigrum, Πλίν. 22. 21.

κύνο-θαρσής, εἰς, θρασύς, ἀναιδής ὡς κύων, Θεόκρ. 15, 53· κύνο-θαρσής, Λισχύλ. 'Ικτ. 738.

κύνο-κάρδαμον, τὸ, εἶδος καρδάμου, «σκυλλοκάρδαμον», πακλιτium, Διοσκ. 2. 185.

κύνο-καύματα, τὰ, τὰ κυνικά καύματα, ὁ καύσων τῶν ἡμερῶν τοῦ κυνός, Διοσκ. 2. 98, Λοβ. Φρύν. 304.

κύνο-κεντρον, τὸ, ὅπου τίς· 'Ησυχ.

κύνο-κεφάλιον, τὸ, βοτάνιον χορτάρδε, τὸ κυρίως καλούμενον φύλλιον, Διοσκ. ἐν Νδθ. 4. 70 — παρ' 'Ησυχ. κυνο-κεφάλιον, = ἀνεμώνη.

κύνοκεφαλο-εἰδὺς πίθηκος, ὁ, = τῷ ἐπομ. 2, 'Γαλην. 2. 534.

κύνο-κέφαλος, ὄν, ὁ, ἔχων κεφαλὴν κυνός, οἱ Κυνοκέφαλοι, ὄνομα λαοῦ τινος, 'Ηρόδ. 4. 191, πρὸς. Στράβ. 43. 2) ὁ κυ-

νοπρήσιος πίθηκος, Simia harnadys, Πλάτ. Θεατ. 161C, 166C· 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 2. 8, 1, κτλ. — ἱερὸν τι ζῷον ἐν Ἀλγυπτίῳ, Λουκ. Τέξ. 28, ἐν Διτ' Τραγ. 42. [II παραλλήγουσα εἶναι μαγρὴ ἐν δακτυλικῷ στίχῳ, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 416, καὶ ὁ Δινδ. γράφει αὐτοῖς κυνοκεφάλῳ, ὡς ἐν Φρυν. Δ. Φ. 40 καὶ παρὰ Φωτ.· πρὸς. τετρακέφαλος, τρικέφαλος].

κύνο-κλόπος, ὄν, ὁ κλέπτων κύνας, 'Αριστοφ. Βάτρ. 605.

κύνο-κομῆω, ἐπιμελοῦμαι, ἀνατρέφω, διατηρῶ κύνας, Ξενόσ. 66D.

κύνο-κοπέω, ξυλοκοπῶ ὡς καὶ κυπῶ σκύλλον, κυνοκεπήσω σου τὸ νῶτον· 'Αριστοφ. 'Ιππ. 289.

κύνο-κράμβη, κοινῶς· «σκαρολόχονον» ἢ «καρμπολόχονον», Διοσκ. 4. 192, Γεωπ. 13. 4, 7, κτλ.

κύνοκτονία, ἡ, τὸ ἀποκτείνειν κύνας, Εὐστ. 'Πακλ. 'Ιστ. 9, 8.

κύνο-κτόνος, ὄν, ὁ κτείνων, φονεύων κύνας, κυνο-, τὸ, ἕτερον ὄνομα τοῦ ἀκονήτου, «ἀκόνητον ... ὁ ἐννοεῖ κυνοκτόνον, οἱ δὲ λυκοκτόνον καλοῦσι»· Διοσκ. 4. 78.

κύνο-λέσχη, ὄν, ὁ ἀίσχρολόγος, ἄμπ., ἴδε Λοβ. Φρύν. 184.

κύνο-λυγεία, ὁμιλῶ περὶ τοῦ ἑτέρου τοῦ κυνός, 'Αθην. 23Δ.

κυνόλοφα, τὰ, «περὶ δὲ τῆς νώτου ἐπὶ τὰ τραχύτητα ἀνεστῆσιν, ὧν δύο μὲν αἱ μετὰ τὴν πρώτην ἀκανῶν ὀνομαζομένην καλοῦνται κυνόλοφα»· Πολυδ. Β', 180.

κυνό-λόκος, ὁ, ζῷον μεταξὺ κυνός καὶ λύκου, ὄνομα τῆς οὐαίνης, Κτησίας ἐν 'Ινδ. 32.

κυνό-λυσσος, ὄν, λυσσῶν ὡς ἐχθροὶς ὑπὸ λυσσῶντος κυνός, 'Ανδρέας 'Ιατρ.

κυνόμαχον, τὸ, διαφ. γραφ. ἀντὶ κυνόμαχον.

κυνό-μαλόν, τὸ, Δωρ. ἀντὶ κυνόμηλον, = κοκκύμηλον, 'Ησυχ.

κύνο-μαχέω, κυσὶ μάχομαι, μάχομαι πρὸς κύνας, Πολυδ. Β', 65, 'Ησυχ. ἐν λέξ. ἐν φρεατί.

κυνόμαχον, τὸ, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ χαμαικίλαντος μέλανος, Διοσκ. 3. 9 (11).

κυνο-μόριον, τὸ, ἕτερον ὄνομα τῆς ὀροβάχνης, Διοσκ. ἐν Νδθ. 2. 172.

κυνό-μορον, τὸ, ὁ καρπὸς τῆς κυνοσβάτου, 'Γαλην. ὡσαύτως = κυνοκράμβη, ὁ αὐτ. 13. 138.

κυνό-μορφος, ὄν, παρὰ Διοσκ. 1. 25, ὡς συνών. τοῦ κρόκος.

κυνό-μυια, ἡ, ἴδε κυνάμυια.

κυνό-ξύλον, τὸ, ἴδε κυνόξυλον.

κυνό-πληκτος, ὄν, πληγθεὶς ὑπὸ κυνός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκουρ.

κύνοπλον, τὸ, ἡ τριγωντὴ στεφάνη τῆς ἡλῆς ἵππου, 'Ιππιατρ.

κύνο-πόταμος, ὁ, «ποταμὸς σκυλλός», Achimies 'Ονειροκρ. 158.

κυνό-πρασον, τὸ, σκυλλόπρασον, φυτὸν τι, 'Ιππιατρ. 189. 11.

κυνό-πρηστις, -εἶδος, ἡ, (πρὶν) ἰσθλόν τι ἐντομὸν οὗ τὸ δὴγμα οὐδαμῶς καὶ φονεύει τοὺς κύνας, 'Ησυχ. πρὸς βουπρηστις.

κύνο-πρόσωπος, ὄν, ἔχων πρόσωπον κυνός, Λουκ. 'Ενδλ. Διδλ. 7. 2, π. 'Αληθ. 'Ιστ. 1. 16 — ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς τὸ κυνοκέφαλος, 'Αλ. π. Ζ. 10. 25.

κύνο-πτεκόν, τὸ, αἰσιφῆ τις τῶν ὀφθαλμῶν, 'Αλλέ. 'Γαλην. 2. 145.

κύνο-ραβίτης, ὄν, ὁ, (ράβιν) κρέτων, «τσιμοῦρι», «σκυλλό-ψειραν», Λατ. ricinus, 'Οδ. Ρ. 300· πρὸς. 'Αριστ. Ρητ. 2. 20, 6, π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 31, 6· ἴδε κρότων. Κατὰ Κόντον ('Γλωσσ. Παρατ. 434) «παρ' 'Αριστοτέλει γραπτὸν κυνοραβίταις ἀντὶ τοῦ κυνο-ραβίσαι (ἢ κυνοραβίσαι) καὶ κυνοραβίστας ἀντὶ τοῦ κυνο-ραβίστας».

κυνό-ραβον, τὸ, «σκυλλοστριαντάφυλλο», εἶδος τῆς κυνοσβάτου, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 4. 4, 8· cynorhodon, ἢ -rhoda, Πλίν.

Κυνόραβες, εἰς, τὸ, γυμνάσιον ἐκτὸς τῶν 'Αθηνῶν ἱερὸν τοῦ 'Ηρακλείου, εἰπεῖσθ' οὖν καὶ ὁ 'Ηρακλῆς δοκεῖ νύθος εἶναι, διὰ τοῦτο ἐκεῖ οἱ νύθοι ἐγυμνάζοντο, οἱ μὴτε πρὸς πατρός μῆτε πρὸς μητρός πολέται· (Σουΐδ.), 'Ηρόδ. 5. 83, 6. 116, Παιον. 1. 19, 3· πρὸς. 'Ανδοκ. 9. 5, Δημ. 691. 18· καὶ ἴδε κυνικός II.

κυνό-σβάτος, ἡ, (ἀλλ' ὡσαύτως ὁ, Θεοφρ. ἐν ἡ κατωτ., 'Αθην. 70D), κυνάκινθα, εἶδος ἀγρίου ἐλάου, Λατ. Canis cynipus, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 520, Θεόκρ. 5. 92, Πλούτ. 2. 294E, κτλ.· καρπὸς τοῦ κ. Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 9. 8, 6· πρὸς. κύων XI, κυνόραβον —

κυνό-σβάτον, τὸ, ὁ καρπὸς αὐτῆς, αὐτοῖσι 3. 18, 4, κτλ. 2) παρὰ τῷ Διοσκ. 4. 144, ὡς συνώνυμον τῷ σπύλῳ τραχέϊα.

κυνό-σουρα, ἡ, ἡ οὐρά τοῦ κυνός, ὄνομα τοῦ ἀστερισμοῦ τῆς μικρᾶς ἄρκτου, 'Αρατ. 36, 'Ερατοσθ. Καταστ. 2. 2) «φυλὴ Λακωνική»· 'Ησυχ.

κύνοσουρίς, -εἶδος, ἡ, γενεὰ Σπαρτιατικῶν κυνηγετικῶν κυνῶν ἐκ τῆς οὐτῶ καλούμενης Λακωνικῆς φυλῆς, 'Καλλ. εἰς 'Αρτ. 94.

III = κυνόσουρα, Νόνν. Δ. 1. 166.

κυνόσουρα ὡς, τὰ, «τὰ δὲ καλούμενα ὑπὸ τινων κυνόσουρα καὶ οὐρίνα, γίνεται τοῦ ὕερος μέλλον· ἐσφύριε δὲ καλεῖται τὰ ὑπὸ νύμφα ὑπὸ τινων, ὅτι ὑπὸ τὴν ἐσφύριν ὥραν φαίνονται διεχόμεναι τὰ πνεύματα αἱ ὀρυίτες»· 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 6. 2, 13· πρὸς. οὐρίος IV.

ιον τῷ Ἀφροδίτῃ, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀφρ. 2. 2) μεταφορ., ἐπὶ ὠραίας κόρης, = ὠραία ῥύς, Ἀφροδίτῃ, Ὀππ. Ἀλ. 4. 235. II, ὡς προσγορ., ἔρω, πάθος, Εὐρ. Βάκχ. 773· Κύπριν ὑφαρπάζειν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 722· Κ. λαοραία Εὐδούλ. ἐν Ἐκκλ. 1. 8· ἐν πλησμονῇ γὰρ Κ. Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 159· πρὸς Βακχὺν Ἀποσκ. 20 (27) Blass, Σοφ. Ἀποσκ. 710. III, ἡ βάλανος τοῦ ἀνδρὸς αὐθιγὰς, Μελέτ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξ. 3. 112. [ὁ φύσει] παρ' Ἑπικ. κατὰ τὸ πλεῖστον ὁ ὕσειν ἀλλ' οὐδέποτε οὕτω παρὰ τοῖς Κωμικ. πλὴν ἐν παρωδαίαις].

κυπρισμός, ὁ, ἡ ἀνῆσις τῆς ἐλαίας ἢ τῆς ἀμπέλου, Ἑσθ. Ἄσμα Ἀσμάτων. Ζ', 12, Εὐστ. 1095. 23.

Κυπρογενής, ἑς, (γενέσθαι) ἐν Κύπρῳ γεννηθείς, ἐπιθετ. τῆς Ἀφροδίτης, Ὀμ. Ὑμν. 9, Σόλων 2. 1, Πίνδ., κλ. — ὅθλ. Κυπρογενέας, ἡ, ἐν Κύπρῳ γεννηθεῖσα, Κ. Ἀφροδίτῃ Ἀριστοφ. Ἀυσ. 551· Κ. θεὰ Πανύσσ. παρ' Ἀθην. 36D· ἀπολ., Πίνδ. II. 4. 384, Πλουτ. Ἀρτοφ. 28· Κυπρογενέα, μετὰ συνιζήσεως τοῦ -έα, Πισ. Θ. 199.

Κυπρόθεν, Ἑπέρρ., ἐκ Κύπρου, Ἀνθ. II. 9. 487· Κυπρόθεν, Καλλ. Ἀποσκ. 217.

Κύπρονδε, Ἑπέρρ., εἰς Κύπρον, Ἰλ. Α. 21.

Κύπρος, ἡ, Ἑλληνικὴ νῆσος κατὰ τὰ νότια παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, Ὀμ. (μάστιχα ἐν τῇ Ὀδ.) κτλ. — οἱ Ρωμαῖοι ἐλάβανον ἐνέπειν τὸν ἄριστον χαλκόν, Λατ. cyprum, Πλιν. 34. 2 — πρὸς, Κύπριος.

κύπρος, ἡ, δένδρον τι ἐν Κύπρῳ αὐθιγόμενον, Λατίν. cyprus, Ἑσθ. pomphē (Γέν. Σ', 14), Lawsonia alba, Sprengel εἰς Διοσκ. 1. 124, πρὸς Ἀνθ. II. 4. 1, 42· ἐκ τοῦ ἀνθους αὐτοῦ παρήγεται τὸ μύρον κύπρινον Ἀρετ. Νούσ. Θεραπ. 1. 25, Διοσκ. 1. 66· καλούμενον κύπρος ὑπὸ Θεοφρ. π. Ὀσμ. 26 κέξ. II, μέτρον σίτου χωρεῖν δύο μοδοῦς, Ἀλκατ. 96, Σουλ. Ἑπέρρ. 3561· πρὸς, ἡμέλειπρον. 2) = κεφάλαιον ἀριθμοῦ, Πισύχ.

κυπτάζω: μέλλ., -άσω, θαμιστικ. τοῦ κύπτω, ἐξανακούω νὰ κύπτω, κύπτω καὶ περιεργάζομαι, ἐξετάζω ἐκ τοῦ πλησίον, ἐρευνῶ, κυπτάζω, Σώφρων παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀυσ. 17· περὶ τινος Ἀριστοφ. ἐνδ' ἄνω· τί κυπτάσεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; δ' αὐτ. ἐν Νεφ. 509· εἰσθαι μάστιχα περὶ τὰς σκηλάς.. κλῆπται κ. δ' αὐτ. ἐν Εἰρ. 731· περὶ τὸν τεθνεῶτα Πλάτ. Πολ. 469D· ἀπολ., κυπτάζοντα ζῆν δ' αὐτ. ἐν Ἀνταρστ. 1370.

κύπτω: μέλλ., κύψαι: ἄρ. ἔκφυσις: πρμ. κέκυψα· πρὸς, ἀνα-, ἐπι-, κατα-, παρα-, συγ-, ὑπερ-, ὑπο-κύπτω. (Ἐκ τῆς ἱστορίας, ἡς φαίνεται ἐν τοῖς κέ-κυρ-, κυρ-ός, κῦρ-ος, καὶ ἴσως ὅδε· πρὸς Ἀτ. cul-o, cum-o, in-cum-o.) Κλινὴ πρὸς τὰ ἐμπρόσθ, οὐκ ὀφθαλμ., πλεωρὰ, τὰ οὐ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφάνθη Ἰλ. Δ. 468· ἔλθεν.. κύψας ἐκ πεδίοιο Ρ. 671, πρὸς Φ. 69· ἔσσαι γὰρ κύψει γέρον πίνειν μενεαίνων κτλ. Ὀδ. Α. 585· κ. ἐς τὴν γῆν Ἠρόδ. 3. 14, Ἀριστοφ. Ἀποσκ. 349· κ. κάτω δ' αὐτ. ἐν Σρ. 279· κεκυφότες εἰς γῆν καὶ εἰς τραπέζας Πλάτ. Πολ. 580A· χαμῆζε Πλουτ. Ἀντων. 45· συγκλίνει κατ' ἄρ. μετοχ. μετ' ἄλλου ῥήμ., ὅτε κύψας, τρέχει μετ' τὴν κεφαλὴν κεκυρμένη, ὅθλ. μετὰ μεγίστης ταχύτητος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1091· οὕτως, ὁμοσ' εἰμι κύψας δ' αὐτ. ἐν Ἑκκλ. 863· ἐς τὴν γῆν κύψας κάτω βαδίζει δ' αὐτ. ἐν Ἀποσκ. 349· κύψας ἐσθίει, τρώγει «κυρτάς», ὅθλ. ἀπλήτως, ἀδράγως, δ' αὐτ. ἐν Εἰρ. 33· κύψαντες διεφρόντιζον Ἑπικρ. ἐν Ἀδῆλ. 1. 23. 2) κατακλινάτω τὴν κεφαλὴν ἐξ αἰσχύνης, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1354, Θεσμ. 930· ἡ ἐκ οἰσφύς, Ἄμρις ἐν Πλάτων. 1. 6· ἡ ἐνεκα σκέψεως, Ἑπικρ. ἐν Ἀδῆλ. 1. 21. 3) κάμπτωμαι ὑπὸ φορέσει, Διμ. 332, 12.

2) παρ' Ἀρχιλ. 32, κύψαι = ἀπάγχεσθαι, πρὸς Πισύχ. Φώτ. 5) ἐπὶ ῥῆμα, εἶμαι κεκυρὸς πρὸς τὰ ἐμπρόσθ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ὀρθάν στήσιν τοῦ ἀνθρώπου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1091· οὕτω, κέρατα κεκυφότα ἐς τὸ ἐμπροσθεν, κέρατα κεκαμμένα πρὸς τὰ ἐμπρόσθ, ἐπὶ τινων Ἀφρικανικῶν βοῶν, Ἠρόδ. 4. 183· ἐπὶ ὁ στόμαχος [τῆς ὑστέρης] κεκύρῃ Ἰππ. 677. 33. II, μεταβ., κλίνω τι πρὸς τὰ ἐμπρόσθ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φίλωνος.

κυρβαίνω, ἀγνωστός τις λέξις ἐν τοῖς Ὀμ. Ἑπιγράμμ. 15. 6· ὅπου φέρεται κυρκαίη παρὰ Σουῖδ. σ. 2675B.

Κύρβας αὐτοῦς, δ, συντετμημένος τύπος τοῦ Κυρὸς, δ' ἴδε. κύρβασια, ἡ, Περσικὸν κλινόμενον τῆς κεφαλῆς ἢ κλῆρις μετὰ ἐξείας κορυφῆς, πῶ. ὁμοία τῇ τίστρε (δ' ἴδε), Ἠρόδ. 5. 49., 7. 64. — Μένος δὲ ὁ βασιλεὺς ἐφύρει αὐτὴν ὀρθάν, ἴδεν Ἀριστοφ. Ὀρν. 487 (ἐνὶ ἀναπαύσει αὐτὴν πρὸς τὴν σαρκώδη λήρη τοῦ ἀλεκτρούου), καὶ Σχολ. ἐν τόμῳ, πρὸς τὸν Ἡομηρικὸν ψυχρότητα παρὶστανόν, τὴν ἐν Ἰσοφ. μάχην ἐν τῇ Μουσείῳ Βιηθονίῳ ἐν Νεαπόλει, καὶ Λεξικ. Ἀρχαιοτήτων ἐν λ. τίστρε — καταπλάσμα τι διὰ μαστῶν γυναικῶν παραβάλλεται πρὸς αὐτὴν κατὰ τὸ σχῆμα, Ἰππ. 668. 34, πρὸς Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 10.

κύρβεις, εὐν. αἱ, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1354, κτλ. — οἱ, Κρατίν. ἐν Ἀδῆλ. 139, Εὐφρο. ἐν Ἀποσκ. 5, Ἀυσ. 185. 8· ὡσαύτως, κύρβεις Ἀνθ. II. 4. 3, 83, 4. 4· ἐλθόντι ἐνικ. δοτικῇ κυρβεῖδε Νῆδιν. Δ. 12. 37, αἰε. κύρβειν αὐτοῖς 55, ὅσοι πλῆθ. κύρβεσιν Ἀριστοφ. Ὀρν. ἐνδ' ἄνω· (ἴσως συγγενὲς τῇ κάρυμβος). ἴδεν Ἀθήναις, τρι-

γωνικὴ πλάκας συννημέναι κατὰ τὰς ἄκρας τῶν πλευρῶν καὶ σχηματίζοντες οὕτω τριεῖς πυρκαῖδας παρὶ ἑξήκοντα ἀνταρπύων, ἔχουσιν δὲ τοὺς ἀρχαιοτάτους νόμους γεγραμμένους ἐπὶ τῶν τριῶν ἰδῶν (πλευρῶν) (Γίμα. Λεξ. ἐν λ.), πρῶτοι μνημονευόμενοι παρὰ Κρατίνῳ, ἐνδ' ἄνω·, πρὸς Ἀριστοφ. ἐνδ' ἄνω·, Πλάτ. Πολιτικ. 298D, Ἀυσ. 184. 38, Ἀριστ. Ἀποσκ. 352· ἴσων δὲ ἐξίνασι κατὰ τὸν Πλουτ. ἐν Σόλων 2· γὰρ κινεῖ κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. ἐνδ' ἄνω·· λήναι κατὰ τὴν Ἀπολλοδ., παρὰ Σουῖδ. καὶ οὕτως εἰ καὶ ἄλλοις, Ἑρατοσθέι, παρὰ τῇ Σχολ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 280, Πλουτ. ἐνδ' ἄνω·· ἀλλὰ τινες ὑποθέουσιν ὅτι αἱ μὲν κύρβεις περιέχον τὰς ἐκείας συγγράμεις, οἱ δὲ ἄλλοις τοὺς πολιτικούς νόμους, ἔκτομος. Μέγ. ἐν λξ. ἔτεροι λέγουσιν ὅτι αἱ κύρβεις ἀπὸ ἐλκῶν τριεῖς πυρκαῖδας, τετράπλευρον εἰς αἱ ἄλλες, Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. ἐνδ' ἄνω·, Α. Β. 274, Πισύχ. II, παρὰ μεταγεν., ἐπὶ παντὸς πινάκος ἢ στήλης μετ' ἐπιγραφῶν, Πλάτ. Πολιτικ. 298D) ἐπὶ γεωγραφικῶν πινάκων, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 280· κ. γηραλέσι, ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων ποιημάτων, Ἀνθ. II. 15. 36, πρὸς 4. 4 — μεταφορ., αἰσθηταὶ τοῦ ἱερὰ ἐλκῶς, αὐτοῖς 4. 3, 83. III, τὸ ἐνικὸν κύρβεις κεῖται μεταφορ. ἐπὶ τῆς Σπαρτιατικῆς συντάξεως, Ἀλκατ. παρ' Ἀθην. 451D) ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 448, ἐπὶ νομικοῦ λιποτάλειου καὶ εἰς ῥηθαιμῆς ὑποθέσεις ἀσχρολογίαν, Λατ. loguleium, οὕτως εἶπεν, ὥσπερ συλλογὴ νόμων ἡνὶκα τις καλεῖται κ. ἑταίρικόν κοινὸν Ἀριστοφ. 1. 17· πρὸς, Παραμιογρ.

κύρβος, τό, = κύρβεις. Καλλ. κατὰ τὸν Ἑλλάδιον ἐν τῇ Πισ., Πισλ. 532. 0.

κύρβια, ἡ, ἴδε ἐν λ. κυρία.

Κύρβιος, α, ον, ὁ τοῦ Κύρου, εἰς τὸν Κύρον ἀντικλιν, Κύρβιον στρατοπέδον ἔεν. Ἀν. 1. 10, 1, Ἑλλ. 3. 2, 7. καλλ.

κύρβω Δίσχολ. Πρ. 330, Σοφ. Τρ. 386· περὶ. ἐκέρων [D] Σοφ. Πλ. 1331· μέλλ. κύρβω Πρὸς. 1. 112, Τραγ. ἄρ. ἐκέρω παρὰ Ἰππ. 753, Ὀμ. Ἑπιγράμμ. II. 6, Ἠρόδ. Εὐρ. πρμ. κεκύρβω Πλάτ. Ἀλκ. 2. 141B — ὡσαύτως κύρβω [D] Πλάτ. 108, Εὐρ. Ἰππ. 744, Ἀπολλ. Ρόδ., κτλ. — παρὰ. ἐκέρων Σοφ. Ο. Κ. 1159, Ἰππ. κύρβω Πλ. Πρ. 231, Ὀμ. Γίμ. εἰς ἀμ. 189· μέλλ. κύρβω Σοφ. Ο. Κ. 225 (Ἀυσ.) ἄρ. ἐκέρω, μετοχ. κύρβω Πλ. Γ. 23, Πισ. Ἀποσκ. Πρ. 426, Ἑπικρ. κ. Πμ. 689, Τραγ. — Μία κύρβωμαι [D] ἐπὶ ἐνεργ. σημασίᾳ, Ἰλ. κ. 530. Πιητικὸν ῥῆμα, τοῦ ὁποῦ οἱ δύο τύποι εἶναι ἐν χρήσει κατὰ τὴν ἐνδοσίαν ἀπαλῆσιν τοῦ μέτρου, καὶ χρόνι τινὲς ἀπαντῶσι παρὰ τοῖς ἴσως πεπονημένοις.

I, συνεκδοκόμενον μετὰ πτωτικῶν, συν. τυγχάνω, συναντῶ, ἐπιτυγχάνω. II) μετὰ ὧν, συναντῶ κατὰ τὸν γλῶσσιν, περιπίπτω, πῆματι κύρβω Πρ. 389, κ. Πμ. 689· λέγων ὡς σῶματι κύρβω δ' αὐτ. ἐν Ἀπ. Πρ. 426· ἀριμνι κύρβω, προσκρούσας εἰς αὐτό, Πλ. Πρ. 428· μέγα ἐλὺνδρον σὺ ἐκέρβω, φθάνων μέγιστος, Καλλ. εἰς ἀμ. 38, πρὸς, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 263, Δ. 245, Ἀνθ. II. 9. 710· οὕτως ἐν περὶ τῶν Περσέων 108. 6) ἐπὶ πραγμάτων, κύρβω τινι, «τυχαίως» ἢ ὁδοῦμαι, παραχωρεῖμαι εἰς τινά, Σοφ. Ο. Κ. 1290, πρὸς, Τρ. 291, Εὐρ. Ἑκ. 215, — Πρὸς τῶν χωρίων ἐν Πλ. Γ. 23, Πρ. 821, Πισ. Ἑπικρ. κ. Πμ. 753, ἴδε ἐν λξ. ἐπεκυρβέω· περὶ δὲ τοῦ ἐν Σοφ. Αλ. 314, ἴδε ἐν λξ. ἐγκυρβέω.

2) μετὰ γεν., ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, ὡς τὸ τυγχάνω, ἐκέρβω ὥστε τοῖς ἑστέρας ὁ σκοπὸς Δίσχολ. Ἀγ. 628· φθάνω εἰς τὴν μέλιν, μελάνθρον κύρβω κέρη Ὀμ. Ὑμν. εἰς ἀμ. 189· συναντῶ, εὐρίσκω, αἰδοῦμαι βροτῶν κυρβέω Ὀμ. Ἑπιγράμμ. II. 6· πικρὸν δ' ἐκέρβω, μνηστῆρας Δίσχολ. Πρ. 739· ἰαδόνων ναυδοτῶν κύρβαντες δ' αὐτ. ἐν Περσ. 1011· αἰδερὸς νεφελῶς κύρβωμαι, εἴμαι ὡς ἡδυαμένη ὑπὸ φορέσει, Σοφ. Ο. Κ. 1043. 6) ἀξιωματίνος, κωμικῆς, τυγχάνω, Λατ. poliri, τέκνων κυρβέω Πρὸς. 1. 31· καθορῶν αὐτῶν 53· βασιλῆα τῆς αὐτοῦ 112· ζῆλον 9. 116· στυγερὰς μολῶς τῆς οὐδὲς κυρβέω αὐτοῖς 910· κυρβόντα τῶν ἐπαλίων δ' αὐτ. ἐν Πρ. 70· βίου λῶσινος κυρβέω Σοφ. Ο. Τ. 1614· εὐποτόντων γάμων κυρβέω δ' αὐτ. ἐν Ἀντ. 810· μητρὸς ὡς κακῆς ἐκέρβω Εὐρ. Μῆδ. 1303, πρὸς, Ἰων 1103· ἀμειδίως ἐκ τινος κυρβέω δ' αὐτ. ἐν Μῆδ. 23, πρὸς, Ἰετ. 1170. 3) σπανιότερον μετ' αἰτ., ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. poliri, φθάνω, εὐρίσκω, τί νῦν.. κυρβέω Δίσχολ. Σο. 211· βίον εὐ κυρβέω δ' αὐτ. ἐν Θῆβ. 699· ἐπ' ἀκταῖς νῦν κυρβέω Εὐρ. Ἑκ. 698· τέρμονα κύρβω δ' αὐτ. ἐν Ἰππ. 746, πρὸς Ἰππ. Ἀλ. 1. 31. 6) καμδόν, ἀπώκω, κυρβόντω, τὰ πρόσφορα Δίσχολ. Σρ. 714.

II, εἰν πτωτικῶν, συναντῶ, γίνωμαι, τί ποτ' αὐτῶν κύρβω Σοφ. Ο. Κ. 225· καλῶς, εὐ κυρβέω, καλῶς ἀποκτείνω, Δίσχολ. Ἑπ. 23, Σοφ. Πλ. 709· καὶ ἐπὶ προσώπων, Ἀρετ. Ἰων εἰδέναι κυρβόντ' ὅπως, πῶ· εὐρίσκειται, πῶς οὐ περὶ ἑαυτοῦ, Δίσχολ. Ἀγ. 1371· ὡσαύτως, ἔτερος καὶ ἐτέρω καὶ κύρβω, ἐποικί, ἀποκτείνω, Εὐρ. Ἑκ. 689· ἀλλὰ δ' ἐξ ἀλλων κ. δ' αὐτ. ἐν Γ. 865. 2) ἐπιτυγχάνω τοῦ ἀληθοῦς, γινώσκω κυρβέω, εἰς εὐρίσκω, Σοφ. Ο. Τ. 398· μετὰ μετοχῆς, τὸ δ' ἐν λέγειν κυρβέω, ἐάν γέγηε, Δίσχολ. Ἰετ. 580· ἐπικαλέων κυρβέω Σοφ. Πλ. 663. 3) ὡς βοήθει. ῥῆμα, ὡς τὸ τυγχάνω, μετὰ μετοχ., ἀποκτείνω, συναντῶ καὶ εἶμαι, σσσωμένος κυ-

ρετ Αδελφ. Πέτρ. 503, πρβλ. 'Αγ. 1201' ἔδωκ' ὑμῖν κυρετ Σαρ. Φιλ. 805· ὅμως ἐκέρων δ' αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1159· ἐχθρὸς δὲν κυρετ' Εὐρ. 'Αλκ. 954' καὶ παραλειπομένης τῆς μετοχ., εἰ κυρεῖ τις πέλας (ὑπὸν, ὦν) Δισχόλ. 'Ικέτ. 57· ὥστε (ὡς τὸ τυγχάνω) ἐνέστε κατέχει τὸν τύπον τοῦ συνθετικοῦ, ἐκτός στίγας κυρεῖς δ' αὐτ. ἐν Πρ. 330, πρβλ. Θ. 23, Πέτρ. 508· ποῦ γῆς κυρεῖ [ὦν]· Σορ. Δ. 984· φρονέει σε, κυρεῖν δ' αὐτ. ἐν Ο. Τ. 362· ἐν κακῷ τῷ φαίνει κυρῶν δ' αὐτ. ἐν Φιλ. 741, πρβλ. Δ. 314· ἐν πύλινσι... κυρεῖ Εὐρ. Φιλ. 1067· ἐνθα πημάτων κυρῶ δ' αὐτ. ἐν Τρω. 680. 4) κυρεῖν πρὸς... ἀναφέρομαι εἰς τι, οὐτ' εἶπον οὐδὲν πρὸς σε κύρον Ποιητ. 'Αττ. παρ' 'Ψυχ.· τὰ πρὸς διαδολὴν κυροῦντα Πολύδ. 12, 15, 9.

κυρηθῶζω, μέλλω, μάχομαι, πλῆττω, κτυπῶ διὰ τῶν κεράτων, ὡς διαμῆγοντες τύποντας ἀλλήλους ταῖς κεραλαῖς οἱ τράγοι καὶ οἱ κριοί, Σχολ. 'Αριστοφ. εἰς 'Ίππ. 272· μεταρ, τὸ σκέλος κηρηθῶσει, θά μου κερατίζῃ τὸ σκέλος, ἢ τὸ σκέλος μου θά τὸν λακτίσῃ, 'Αριστοφ. 'Ενθ' ἄνωτ.· μέσ. ἀφρ. κυρηθῶσασθαι μνημονεύεται ἐκ τοῦ Κρατίν. (ἐν 'Αδελφ. 69).

II, μεταρ, ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ λυσιθῶζω, Φωτ., πρβλ. κυρίσσω.

κυρηθῶσθαι καὶ κυρηθῶσαις, ἢ, «κυρηθῶσα» λέγεται ἡ διὰ τῶν κεράτων μάχη, ἥπερ ἐν τοῖς ἀλόγοις ζῴοις γίνεται Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. 'Ίππ. 272, Σουῖδ.

κυρηθῶσθαι, αὐ, δ, «ὁ ἀελλῆς ἐν τῇ λαιδορεῖν» 'Ψυχ.

κυρηθῶσθαι, ὦν, τὰ, αἰ λελειπόμεναι κριθαί, ἢ πίτυρα κριθῶν, «τῶν κριθῶν τὰ ἀπαδρέγμενα, καὶ κυζήμον λεπτὰ, καὶ τὰ τῶν κλέγγρων ἀλφίτα» 'Ψυχ., Κρατίν. ἐν 'Αδελφ. 27, 'Ίππ. 581, 22, ἴδε καὶ Σουῖδ. ἐν λ.

II, μέρος «ἐθλα αἱ κάγχρως φρύνονται. κάγχρως δὲ εἰσιν αἱ λελειπόμεναι κριθαί» (Σχολ.), 'Αριστοφ. 'Ίππ. 254.

κυρηθῶσθαι-πώλησις, αὐ, δ, ὁ πωλὼν κυρηθῶσθαι, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 540.

κύρηθος, δ, = κυρηθῶσθαι, 'Ψυχ.

κύρημα, τό, = κύρημα, ἐπίτευγμα, συγκύρημα, ἔρμαιον· Σουῖδ., Φωτ.

Κυρηναῖος, ὅ, ὁ ἐκ Κυρήνης· οἱ Κυρηναῖοι, οἱ μαθηταὶ καὶ ὑπαδολοῦ τοῦ ἐκ Κυρήνης 'Αριστίππου, Διογ. Λ. 2, 85· Κυρηναϊκὴ φιλοσοφία, αἵρεσις Σπράδ. 837.

Κυρήνη, ἡ ἐλληνικὴ ἀποικία ἐν Ἀφρικῇ, 'Πρόδ. 4, 162 κέξ· αἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο οἱ Κυρηναῖοι, καὶ ἡ χώρα ἡ Κυρηναία (Λατ. Cyrenensis), 'Πρόδ. 4, 199, κτλ. [Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ ἄλλος ὁ παρ' 'Ίππ. 'Αποσπ. 35, 2, Καλλ. εἰς 'Απόλλ. 72, 93, Catull. 7, 4.]

κύρις, ἡ, ἔξουσία, δύναμις, 'Αριστ. π. Θουμασ. 84, Πολύδ. 6, 2, 13 καὶ 15, 6, κτλ., κυρία ἔχειν τινός, ἐπὶ τινός, δ' αὐτ. 6, 13, 1· περὶ τινός δ' αὐτ. 6, 14, 10 — παρὰ τοῖς 'Εβδ. (Δαν Δ', 19, 7, 20, 1Δ', 5) κυρία ἀπαντᾷ, πρβλ. Σουλ. 'Επιγρ. 4040 VI, 23, 'Ετυμ. Μέγ. 427, 9· καὶ τὸν τύπον τοῦτον ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον παρὰ Μανθῶν 4, 606.

II, δέσποινα, ἴδε κύριος B. I. 2.

κυριάζω, = κυρεῖω, ἀποκακῶ 'Ψυχ.

κυριαχῆς, ἡ, ὁν, (κύριος) ἀνέκων ἢ ἀρμόζων εἰς κύριον ἢ δεσπότην, δ' κ. φίσκος, τὸ ἰδιαιτέρον ταμίον τοῦ αὐτοκράτορος, κυρία, ὁ ἀνέκων εἰς τὸν ΚΥΡΙΟΝ (ΠΙΣΤΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ)· Κ. δεῖπνον, ἡ λεγομένη ευχαριστία, Α' 'Επ. π. Κορ. ια', 20 — ἡ κυριακὴ ἡμέρα, dies Dominica, 'Αποκλ. α', 10, πρβλ. Σουλ. 'Επιγρ. 9452· τὸ κυριασκόν (ἐξ π. θωμια), ἡ ἐκκλησία, πρῶτον ἐν Διατάγ. Μαξιμίνου παρ' Εὐσεβ. 'Εκκλ.' 'Ιστ. 9, 10, Σουλ. Κανόν. Αποδ. 28, 'Εκκλ.' 'Ιστ. 9, 5, 2· ἴδε Suicer. (Συνήθως νομίζεται ὅτι ἐκ ταύτης τῆς λέξεως παράγονται αἱ Τευτονικαὶ λέξεις, kīrenne, churich· ἀλλὰ πῶς οἱ βόρειοι λαοὶ παρῆλθον τὴν Ἑλληνικὴν ταύτην λέξιν μάλ· λον ἢ τὸ Ρωμαϊκὸν ὄνομα ecclesia, δὲν ἔχει ἐξηγήσιν ἐπαρκῆ.)

κυρι-αρχέω, ἀρχώ, ἐξουσιάζω, κυβερνῶ, Εὐστ. Πονημ. 184, 80, Νικήτ. Εὐγεν.

κυριαρχεῖν, δ, ἀρχων, ἐξουσιαστέξ, κυβερνῆτης, Θ. Προδρ. 'Επιγρ. σ. 24 ἐκδ. Souvign.

κυριαρχήσεις, ἡ, τὸ κυριαρχεῖν, Νικήτ. Χρον. σ. 12B.

κυριαρχία, ἡ, ἀρχὴ πάσης κυριότητος, Διον. 'Αρεοπ. περὶ Οὐραν. 'Ιερρχ. 8, 1, σ. 110.

κυριαρχεῖν, ἡ, ὁν, ἀνέκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν κυριαρχίαν Διον. 'Αρεοπ. περὶ Οὐραν. 'Ιερρχ. 8, 1, σ. 110.

κυρία, ἡ, κυριότης, δικαίωμα ἰδιοκτησίας, Peyron, Pap. Graec. Turin. part. 1, σ. 34, 37, κτλ.

κυρίευσις, εὐς, κτήσις, ἀπόκτησις, Achmes 'Ονειρ. 236.

κύριεω, (κύριος) εἶμαι κύριος ἢ δεσπότης πάντων Σεν. 'Απομν. 2, 6, 22· τῆς 'Ασίας αὐτόθι 3, 5, 11· μυρίων γῆς πη· χεων Μένανδ. ἐν 'Αδελφ. 176· κ ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρός Διόδ. 1, 27· ὡς καὶ νῦν, λαμβάνω εἰς κατοχὴν τινα, καταλαμβάνω, κυριεύω, τινός Πολύδ. 1, 7, 11, κτλ. — Παθ., κυριεύομαι, κατέχομαι, ὑπὸ τινός 'Απομν. π. Θουμασ. 95, 1.

2) ἔγω νομικὴν δύναμιν ἢ ἐξουσίαν νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ., Νόμ. παρ' Δισχόλ. 5, 36. II, ὁ κυριεύων, λογικὴν σόφισμα, Πλουτ. 2, 193B, 'Αρρ. 'Επίκτ. 2, 19, 1. Λουκ. Βίον Πρῶτ. 23, κτλ. πρβλ. Μενανδ. εἰς Διογ. Λ. 2, 108.

κύριεω, = κυρίσσω, 'Ετυμ. Μέγ. 548, 2.

κυρίλλιον, τό, ὄδρα μετὰ στενοῦ λαιμοῦ καλουμένη καὶ βυρ· βύλιος, Πολύδ. 1', 68.

κύριξις, εὐς, ἡ, κεράτισμα, Αἰλ. π. Ζ. 16, 20.

κυριοκρατία, φρονεῖν τὸν ΚΥΡΙΟΝ· κυριοκρατία, ἡ, ὁ φόνος τοῦ ΚΥΡΙΟΥ· καὶ κυριο-κτόνος, ὁν, φονεὺς τοῦ ΚΥΡΙΟΥ 'Εκκλ. κ. πράξεις, ἐπὶ τῶν φονευσάντων τὸν υἱὸν τοῦ Σαούλ, 'Ιουδ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 7, 2, 1.

κυριοκρατία, ἡ, τὸ κτείνειν, φρονεῖν τὸν Κύριον, Θεοδωρή· τω 'Εκκλ. 'Ιστ. 1, 9, τ. 3, σ. 771.

κυριοκτόνος, ὁ, ὁ τὸν Κύριον κτείνων, Θεοδωρήτῳ 'Εκκλ. 'Ιστ. 1, 42, σ. 184, κτλ.

κύριο-λεκτέω, μεταχειρίζομαι κυριολεκτικῶς πράσσει ἐν ἀντι· θέσει πρὸς τὸ τροπολεκτέω, Εὐστ. 633, 26, 836, 58, κτλ.

II, καλῶ μετὰ τὸ ὄνομα Κύριος, 'Ιουστίν. Μ.

κυριολεκτός, ὁν, ἐν τῇ κυρίᾳ σημασίᾳ λεγόμενος ἢ τιθέμενος, Γρηγ. Νύκτ. τ. 2, σ. 891D, κτλ.

κύριο-λεξία, ἡ, ἡ χρῆσις κυριολεκτικῶν φράσεων καὶ ὅρων κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ μεταφορικόν, Σχολ. εἰς Πλάτ. εἰς Φαῖδρ. 267C· Εὐστ.—'Επίρρ. κυριολεκτικῶς, κατὰ τὴν κυρίαν σημασίαν ἐκ· α· σης λέξεως, Εὐστ. Πονημ. 63, 61· ὡσαύτως -λεξτός, 'Ολυμπιόδ.

κυριου-λογέομαι, παθ. τοῦ κυριολεκτέω, Κλήμ. 'Αλ. 657.

κυριολογία, ἡ, = κυριολεξία, Λογγίν. 28, 'Αγαθάργ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 446, 11. II, τὸ καλεῖν διὰ τοῦ ὀνόματος Κύριος, 'Εκκλ.

κυριολογικός, ἡ, ὁν, ὁ μετὰ κυριολεξίας, καθόδοος.. κυριο· λογικὴ παρὰ Κλήμ. 'Αλ. 657, ἐπὶ τῶν ἱερογλυφικῶν· ἐπειὶ ὅσα συνίστανται εἰς ἀπλῆς εἰκόνας τῶν νοουμένων πραγμάτων, ἐν ἀντι· θέσει πρὸς τὸ συμβολικόν.

κύριος [ῶ], α. ὁν, ὡσαύτως ὡς, ὁν, Εὐρ. 'Ηρακλ. 143, 'Αριστ. Πολ. 5, 6, 18· (κύρος)· λέξις μεθ' 'Ομηρον. 1) ἐπὶ προσώ· πων, ἔχων ἐξουσίαν ἢ κυριότητα ἐπὶ τινός, κύριος ἢ δεσπότης τινός, μετὰ γέν., Ζεὺς ὁ πάντων κ. Πινδ. I. 5 (4) 67, πρβλ. Π. 2, 106· ἐμῶν τε καὶ τῶν ὧν κ. πιστωμάτων Δισχόλ. 'Αγ. 878· πρὶν ἂν σε κ. στήσω τέκνων, σὲ καταστήσω κύριον., Σορ. Ο. Κ. 1041· κύριος πολιτείας 'Αντιφῶν 120, 40· κύριος ἐστὶ τινός, ἔχει ἐξουσίαν ἐπὶ τινός, Λατ. pones eum est, Θουκ. 4, 20· κ. εἶ· ναι εἰρήνης καὶ πολέμου Σεν. 'Ελλ. 2, 2, 18· κυριώτατοι τοῦ ἱεροῦ Θουκ. 5, 53· τῶν αὐτοῦ κ. Πλάτ. Νόμ. 929D, πρβλ. ἐν 'Αδελφ. 391C, κτλ.· θανάτου κ., ἔχων ἐξουσίαν ζωῆς καὶ θανάτου, Πλάτ. Κριτί. 120D· οὕτω, κ. περὶ τινός 'Αριστ. Πολ. 3, 15, 6.

2) κύριος εἶμι, μετ' ἀπαρ. (ἴδε δικαίως γ), ἔγω ἐξουσίαν ἢ δικαίωμα νὰ πράξω τι, Δισχόλ. 'Αγ. 104· οὕτως κ. ἀπολομοτεῖν (κατὰ τὸν Πειθ. ἀντὶ -δόν) Εὐρ. 'Ικέτ. 1189· κ. ἀπολέσαι, σῶ· σαι δ' ἄκυροι 'Ανδρ. 30, 12, πρβλ. Θουκ. 5, 63, 8, 53· κυριώ· τερος δοῦναι, ἱκανώτερος νὰ δώσωσι, Θουκ. 4, 18· οὐ.. κ. οὕτε ἀνελέσθαι πόλεμον, οὕτε καταλῦσαι Σεν. 'Αν. 5, 7, 27· αἱ ἀρχαὶ κ. κρίνουν 'Αριστ. Πολ. 3, 16, 10· οὕτω καὶ, κ. τοῦ μὴ μεθυσθῆναι, ἔχων τὴν δύναμιν νὰ μὴ., δ' αὐτ. ἐν 'Ίππ. Ν. 3, 5, 8.

3) ἐπομένης ἐξηρηγμένης προτάσεως, κ. γενέσθαι, ὅν· τινι θεῖ καταστήσασθαι 'Ισαῖ. 56, 26, 4) ἐπικυροῦν μετὰ μετόχ., πριαμένους ἢ πωλοῦντας κυρίους εἶναι Θουκ. 5, 34· κ. ἢ νὰ πράσσων ταῦτα δ' αὐτ. 8, 51, πρβλ. Πολύδ. 6, 37, 8, πρβλ. 18, 20, 10· — μετ' οὐδ' ἐπιθ., τὶ τῶνδε κυριώτερος μέ· νεις· Δισχόλ. 'Ικέτ. 965· πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 505.

5) ἔχων ἐξουσίαν, ἐπιθλητικῶς, ὑπέρτερος, κ. εἶναι Πλάτ. Πολ. 429B· ὁ πατήρ μέχρι τούτου κ. [ἐστὶ] 'Αριστ. Ρητ. 2, 24, 9· τὸ κύ· ριον, ἡ κυβερνώσα ἐξουσία ἢ δύναμις ἐν τῇ πολιτείᾳ, δ' αὐτ. ἐν Πολ. 3, 10, 1· τὰ κύρια, αἱ ἀρχαί, οἱ ἀρχόντες, Δημ. 424, 11, 'Αριστ. Ρητ. 1, 8, 2· οὕτω, τὰ τῆς τῆς γῆς κ. Σορ. Ο. Κ. 915.

II, οὐχὶ ἐπὶ προσώπων, δ' κυριεύων, ἀποφασιστικός, ἔγκυρος, ὑπερισχύων, ἀνώτατος, δίκαι Εὐρ. 'Ηρακλ. ἐνθ' ἄνωτ., πρβλ. Πλάτ. Κριτῶν 50B· μῦθος κυριώτερος, μέζωνος σπουδαϊότητος, Εὐρ. I. Α. 318· κυριωτάτη τῶν ἐπιστημῶν ἡ πολιτικὴ 'Αριστ. Πολ. 3, 12, 1, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 565A, κτλ.· αἱ κυριώτεροι ἀρχαί π. Οὐρ. 2, 2, 10, πρβλ. Μεττ. 2, 2, 14· ἡ φρόνησις τῆς σοφίας κυριώτερα δ' αὐτ. ἐν 'Ίππ. Ν. 6, 12, 3· οὕτω, κυριωτάτη ἐπι· στήμη, ἀπόδειξις, κτλ., συχ. παρ' 'Αριστ.

2) ἐν ἀντιθέ· σει πρὸς τὸ ἄκυρος, ἔγκυρος, ἰσχύων, νόμοι, δόγματα Δημ. 700, 8, Πλάτ. Νόμ. 926D· κ. θέσθαι τι, δρῆσαι, δὲ· ἐξουσίας, Σορ. Ο. Τ. 1453· κ. ποιεῖσθαι [τὴν δίκην], ἀντιθετον τῷ ἄκυρον π., Δημ. 544, 4, 998 ἐν τέλ.· τὰς συνθήκας κυρίας ποιεῖν Λυσ. 150, 35, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 179B· ἐστὼ τὰ κριθέντα κ. Νόμ. παρ' Δημ. 545, 11.

3) ἐπὶ χρόνου κτλ., ὁρισμένος, προσδιορισμέ· νος, ἡ κυρίῃ ἡμέρᾳ 'Πρόδ. 5, 50, 93· ἡ κ. τῶν ἡμερῶν δ' αὐτ. 1, 43, 1, 129· κ. ἐν ἡμέρᾳ Δισχόλ. 'Ικέτ. 732· τόδε κ. ἡμῖα Εὐρ. 'Αλκ. 105, κτλ.· κ. μὴν, ἐπὶ ἐγκύου γυναικὸς, δηλ. ὁ ἔνατος μὴν, Πινδ. Ο. 6, 52· — οὕτω, ὅταν μέλῃ τὸ κύριον, ὁ διωρισμέ· νος χρόνος, Δισχόλ. 'Αγ. 766· κ. μένει τέλος δ' αὐτ. ἐν Εὐμ. 542· — ἐν Ἀθήναις, κυρία ἐκκλησία, τακτικὴ ἢ συλλογὴ συνῆλθαι· σαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σύγκλητος ἐκκλησία, συγκαλουμένη

ἐκτάκτως δι' ὁρισμένην τινα ὑπόθεσιν, Ἀριστοτ. Ἀγ. 19, Σουλ. Ἐπιγρ. 111, 122, κάλλ. οὕτως, ἡ κυρία [ἡμέρα], ἡ ὁρισμένη ἡμέρα, Διημ. 541. 22. Ἐπει ἦκεν ἡ κ. τοῦ νόμου παρὰ Διημ. 541. 20, κτλ. 4) νόμιμος, κανονικός, ἀρμόδιος, ὕπνος πό- νος τε, κ. ἐυνομήτοι Δίσχυλ. Εὐμ. 127, πρβλ. 328. — κύρια ἔχειν τινός, ἔχειν ἡ ἐξασκεῖν νόμιμον ἐξουσίαν ἐπὶ τινος, αὐτοῦ 960. 5) ἐπὶ λέξεων ἡ λόγων, κυριολογικός, κυριολεπτικός καὶ συνήθης, Δατ. proprius, κ. ὄνομα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μετα- φορᾶ καὶ γλῶττα, Ἀριστ. Πολ. 3, 2, 6, 3. 10, 2, Ποιητ. 21, 5, κάλλ., Διογ. Λ. 10. 13, κτλ. ἀλλὰ παρὰ μεταγεν. συγγραφ. κ. ὄνομα ἐσημαίνειν ὡσαύτως ὅτι καὶ παρ' ἡμῶν, τὸ ὄνομα προσώπου ἡ πόλεως κτλ., Ἰερδ. 7. 5.

III. ἐπὶ κτλ. κυρίως, ὡς ἐν λέξ. II. ὡς οὐσιαστέ, κύριος, ὁ, δεσπότης, κύριος, Δατ. dominus, ἐπώνυμ. τῶν θεῶν, Πινδ. Π. 2. 106, Σορ. Αλ. 734, κτλ. κύριος, κατέχων τε, δεσπότης τινός, τοῖσι κ. δωματίων Δίσχυλ. Νο. 538, πρβλ. 689, κτλ. ἡ-ὁ κύριος, ἡ κεφαλὴ τῆς οἰκογενείας, ὁ ἀναγα- νειάρχης, οἰκοδεσπότης (πρβλ. κυμός, κυριόδεος), καὶ κύριος μὲν εἶναι τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων, δεσπότης δὲ τῶν δούλων, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Ἰππ. 965. ἀλλὰ καὶ ἐν σχέσει πρὸς τοὺς δούλους, Ἀριστοτ. Πλ. 6, Ἀντιφῶν 130. 1-3, Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 4. — ὡσαύτως δ' ἐπίτροπος ἡ κηδεμὼν κοραίου, Ἰσακ. 59. 20. καὶ καθόλου ἐπίτροπος, ὁ αὐτ. 51, 22. Διημ. 1054. 18., 1134. 22, κτλ. — ἀπολύτως ὡς καὶ νῦν, κύριος ἦτο τοῦπος εὐγενούς προσωνύσιος, ὡς τὸ Γαλλ. sire, Ἀγγλ. sir, Γερμ. Herr, Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. 6. 21., κ. 15, Ἰερδ. Ἀποστ. 15. 30, κτλ. 2) ὡς θηλ., κυρία, ἡ, ὡς ἐπὶ καὶ νῦν, ἰδίως δέσποινα ἡ οἰκοδέσποινα, Δατ. domina, Φιλῆμ. ἐν Ἀδλ. 121. κυρίαν τῆς οικίας Μινανδρ. ἐν Πλοῦτ. 2, Πλούτ., κτλ. ἐν τῇ κλητικῇ ὡς καὶ νῦν, καὶ τὸ Γαλλ. madame, Διον Κ. 48. 44. II. ἐν Ἐπιγραφαῖς ὡς ἐπωνυμία πολλῶν θεῶν, τοῦ Διός, Ἐριού, Κρόνου κτλ., ἴδε Σουλ. Ἐπιγρ. Πίνακ. III. οὕτως Κυρία, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, κτλ. αὐτοῦ. 2) παρὰ τοῖς Ἑβρ., ὁ Κύριος, = τῷ Ἑβρ. יהוה JHWH. ἐν τῇ Καιν. Διαθ. ἰδίως ἐπὶ τοῦ ΗΙΣΘΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

κυριότης, -ητος, ἡ, ἐξουσία, κράτος, Ἐπιστ. π. Ἐφ. 1. 21. ἐν τῇ πληθ., Ἐπιστ. π. Κολ. 1. 16.

κυρίσσω, Ἀστ. -τωμαι μέλλ. -ξω, κτυπῶ, ἐπιτίθεμαι διὰ τῶν νεράτων ὡς κρός (Ψάτ.) ἐπὶ ταύρων, ὁ ταύρος δ' εἰσικεν κυρί- ξειν Πιοτήης παρ' Ἱπρικε. 77, πλάτ. Γοργ. 516Α. κ. ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 580Β. — μεταφ., ἐπὶ ἐπιπλεόντων πτωμάτων πληρομένων κατὰ τῆς ἀκτῆς, κ. ἰσχυράν χθόνα Δί- σχυλ. Πέρσ. 310.

κυριωνύμειω, ὀνομάζω, καλῶ τινα κύριον, κυριωνυμοῦντες καὶ ἀρχηγὸν ἀναγορεύοντες Δούκ. Ἰστ. Βυζαντ. σ. 132Α. καλῶ διὰ κυρίου ὀνόματος, Εὐστ. 635. 6.

κυριωνύμειω, ἡ, ἰδιόκτοια ὀνομασία, Εὐστ. 632. 40, κτλ.

κυρί-ωνύμος, ὄν. ὀνομασμένος ἀπὸ τοῦ ΚΥΡΙΟΥ, ἡ κ. (μετὰ τῆς λέξ. ἡμέρα ἡ ἀνευ αὐτῆς), ἡ κυριακή, Ρόδ. Πονημ. 42. 48, κτλ.

κύριος, Ἐπὶ τοῦ κύριος, ὡς κύριος ἡ δεσπότης, μετ' ἐξου- σίας, Δίσχυλ. Νο. 685, Ἰσοκρ. 98Ε. II. κανονικός, δικαίος, νομίμως, προσηκόντως, διὰ νόμου, κ. ἔχω, εἶμαι ὁρισμένος, ἰσχύς, Δίσχυλ. Ἀγ. 178, Ἰσακ. 66. 9. οὕτως, κ. γενέσθαι Πλάτ. Νόμ. 925C. κ. καὶ πρώτως Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 8. 4, 4. τὸ κ. ἐν δ' αὐτ. π. Ψυχ. 2. 1, 7, κτλ. — ὡσαύτως, κ. αἰτεῖσθαι, δικαιοματικῶς, Σορ. Φιλ. 63. δοῦναι Διημ. 954. 20. III. ἀκριβής, καμπύς, Πλάτ. Παρμ. 136C, κτλ. IV. ἐπὶ λέξεων, κατὰ τὴν σημασίαν αὐτῶν, τὴν συνήθη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μεταφορικῶς ἡ κατὰ μετα- φοράν, Ἀριστ. Τοπ. 4. 3, 4, 6. 2, 3, Μεταφ. 4. 4, 8, κ. ἀλλ. συγκρ. κυριώτερον λέγεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 1. 7, 13, κτλ.

κυριαίη, ἴδε κυρδαίη. — κυριᾶν, ὁπάντως τύπος ἀντὶ τοῦ κυκανᾶ, ὑποκινῶ, παρα- σκευάζω, κ. ἐλεθρόν τινι Ἀριστοτ. Θεσμ. 421. Παθ., Ἰππ. 610. 38. — πρβλ. Ἐτυμ. Μέγ. 543. 53., 1213. 49.

κύριμα, τό, (κύριω) ὅτι τις συναντᾷ ἡ εὐρίσκει, δηλ. εὐρημα, λεία, λαφυρόν, μετὰ ποτ., ἀνδράσι δυσμενέσιν ἐλῶρ καὶ κύριμα γενέσθαι Ἰδ. Ε. 488. κυδὶ κύριμα γενέσθαι Ρ. 272. οἰωνοῖ- σιν ἐλῶρ καὶ κ. γ. Ὀδ., Γ. 271. θήρεσσιν Ε. 473. φώκησι καὶ ἰχθύσι Ο. 480. II. ἐν Ἀριστοτ. Ὀρν. 430, ἐπὶ προσώπου, ὁ εὐρίσκων ἡ λαμβάνων λείαν, σπατειόν.

Κύριος, ἡ, ὕψις, ἀρμαῖον ὄνομα τῆς Κυριακῆς, Ἰερδ. 1. 165. εἰ Κύριος ἡ αὐτ. 7. 165. Κυρία γῆ, παροιμ. ἐπὶ φιλίᾳ ληστῶν, Παρομοιογρ.

-Κύριος, ὁ, 1) ὁ πρῶτος, ὁ πρεσβύτερος, ὁ μίγας Κῦ- ρος, Ἰερδ., κτλ.

2) ὁ νεώτερος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀρταγέρ- εου, Σεν. Ἀν. 1. 1, 1, κτλ. — οἱ Κύριος, οἱ ἑλλήνες οὐ παρὰ τῇ Κύρῳ πρότερον ὑπερεβάντες, ὁ αὐτ. ἐν Πρβλ. 3. 2, 7, κτλ.

κύριος, -εος, τό, ὡρίστη ἐξουσία, δύναμις, κ. ἔχειν ἐμφί τι- νος Δίσχυλ. Ἰάκ. 391. τῶν πραγμάτων, τὸ κ. ἔχειν Πέρσ. 6. 100. ὅσον τὸ κ. ἔχειν Θεσμ. 5. 38, πρβλ. Πλάτ. Παιδ. Παιδ. 451Α, Β. κ. ἔχειν περὶ τινος ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 435C. 2) ἀξίωμα, ἰσχύς, Δατ. pulsat, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 700C. III. ἐπὶ

κύριος, κύριος, ἰσχύς, ἀπλήθεια, βιβαίτης, ἔχειν κύρος — κεκυ- ρῶσθαι, Σορ. Ο. Κ. 1780. ἡ νόν... ὑπάρξει κύρος ἡμέρα κα- λὼν ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 910. — κύριος καὶ ἀπαντα τὰ ἐξ αὐτοῦ παρ- γωγα, ἐκτελεῖ ἐν τῷ κυρίανος ἀνέχῃ εἰς τὴν αὐτὴν βίαν, εἶναι λέξις τῶν μετ' Ὀμηρον χρόνων. (Ἰδε τῆς √ΚΥΡ- παρὰγονται καὶ τὰ κυρ-ῶω, κύρ-ιος, πρβλ. Σανσκρ. कृ- (foris), कृ- (for- inus) ὡς καὶ τὰ κυρ-ανος καὶ Δατ. cur-ia.)

κύρῶω. (κύρος) κέρνω τι ἐγκυρον, ἰσχύον, ἐπιθεταῖν, ἐπικυρῶ, ἐκτελεῖν, ἐρίω, Δατ. ratum facere, δόμοις... τήνδ' ἐκέρωσας φάτιν Δίσχυλ. Πέρσ. 227. φάτις τῇδ' ἐκέρωσεν [τόδε] αὐτοῦ 521. ταῦτα Ἰερδ. 8. 86, 2. τὸν γάμον αὐτοῦ 126. ἡ ἐκκλή- σια κυρώσασα ταῦτα διελύθη Θεσμ. 8. 60. πρβλ. Ἀριστοτ. Θεσμ. 369. τὴν μίσραν Πλάτ. Πολ. 620Ε. τὴν γνώμην, τὸ δόγμα, τὴν ψήφον Πολύδ. 1. 11, 1, κτλ. — Μίσ., ἐκτελεῖ τοὺς σκοπούς μου, λέγω κυρῶσθαι τὰ πάντα Πλάτ. Παιδ. 451C, D. — Παθ., νομιμοποιεῖμαι, ἀρξομαι κτλ., πρὶν κυρῶσθαι τὸ... πρῆγμα Ἰερδ. 8. 86, πρβλ. Θεσμ. 4. 125. τοὺς κυρῶσθαι [τῶν νόμων] Ἀνσ. 11. 36, πρβλ. Διημ. 485. 13. τὸ ψήφισμα τὸ κυρῶσθαι περὶ τούτων Σουλ. Ἐπιγρ. 1570η. 45, κ. ἀλλ. πρβλ. ἐκέρωσθαι — καθόλου, ποῖ κεκέρωται τέλος; εἰς ποῖον σημείον τὸ τέλος ἔχει ὁρισθῇ ἡ προαδιορισθῇ Δίσχυλ. Ἰάκ. 603, πρβλ. Νο. 874. πρὶν κεκρυῶσθαι σφαγῆς, πρὶν ἢ ἐκτελεσθῆαι, Ἰερδ. 11. 1069. — μετ' ἀπαρ., ἐκκυρώσω σοιβάλλειν, εἶχεν ἀπορασιθῇ νὰ γείνη ἡ μάχη, Ἰερδ. 6. 110, πρβλ. 130. ἐκκυρώσῃ ναυμαχεῖν ὁ αὐτ. 8. 56. 2) κ. διέκριν, ἀπορασιθῇ αὐτῇ, Δίσχυλ. Εὐμ. 581, 639. 3) μετ' ἀπαρ., ἀπορασιθῇ ἡ ἐρίω νὰ... τηρηθῇ τὸν νόμον Ἀριστ. Ἀποστ. 551.

κυρῶσιος, ὁ, λακων. λέξις ἀντὶ νεανίας ἡ Σφηδος, Ἀριστοτ. Δυσ. 983, 1248. — ὁ Φώτ. μνημονεύει τύπον σκυρῶσινος (τὰ) = ἐρι- δοῖ καὶ ὁ Πούχ. ἔχει σκυρῶσινος, σκυρῶσινος, σκυρῶσινος (τά), σκυρῶσιν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας πρβλ. Müller Dor. 4. 5, 2. κυρῶ-τεκνος, ἴδε ἐν λέξει κρείσσοτεκνος.

κυρταίνω, κυρταῖμαι, +καμπουριάζω, Σουδ. ἐν λέξ. ὁδός.

κυρταῖσθαι, ὁ, ἡ, ἡ ἔχων κυρτὴν αὐχένα, τὸ τοῦ Πικουβίου, ἰκευτεσινεῖν, Κυντιλ. 1. 5, 67.

κυρταῖα, ἡ, τὸ ἀλείφειν διὰ τῆς κυρτῆς, Αδ. π. 2. 12. 43.

κυρταῖα, -εως, ὁ, ὁ ἀλείφων διὰ τῆς κυρτῆς. Ὀππ. Ἀλ. 3. 352. ὡσαύτως κυρτευτής, οὗ, ὁ, Ἀνθ. 11. 6, 230.

κύρτη, ἡ, ὡς τὸ κύρτης, ὁ, πλῆγμα πρὸς ἄγαν ἐχθρῶν, εἰδος καλῶν ἀλλετικῶν μετὰ στενοῦ λαιμοῦ, Δατ. pascia, Ἰερδ. 1. 101, Διδ. 3. 19. σχοινίδι κ. Νικ. Ἀλεξ. 516, πρβλ. Ἀρβλ. 167.

κυρτία, ἡ, (κύρτος) ἀσπίς πλεκτη, Διδ. 5, 33.

κυρτιᾶω, (κυρτός) εἶμαι κυρτός, +καμπουριάζω, ἀσθενέας καὶ αὐρούς νωτὰ τε κυρτιῶντας Μανέτιον 4. 119, ἐν τῇ Ἑλικ. τύπῳ.

κυρτιδεῖον, = ὁ, ὑπόκορ, τοῦ κύρτης, Διοσκ. 1. 62. — ὡσαύτως κυρτίς, -ίδος, ἡ, Νικ. Ἀλεξ. 413, Ὀππ. Ἀλ. 5. 600, Διοσκ. 4. 157.

κύρτιος, τό, μέρος ἔρματος, Πολυδ. Α'. 143.

κυρτα-θᾶττω, περιπατῶ μετὰ κεκρυμμένης βᾶχεως, Ψευδο- Χρυσ. τ. 7, σ. 342, 8, κτλ.

κυρτα-εσθής, ἔς, ἔχων σχῆμα κυρτόν, Παύλ. Ἀλεξ. Ἀποστ. σ. 28. 17, Ἐτυμολ. Μέγ. 515. 36.

κυρτα-κάπηλος, ὁ, πωλητὴς ἀλλετικῶν σκευῶν, Σουλ. Ἐπιγρ. 9180.

κύρτης, ὁ, = κύρτη, Σαπφ. 139, Πλάτ. Σοκρ. 220C. τῷ τοῦ κύρτου πλέγματι ὁ αὐτ. ἐν Γίμ. 701. μήτε ἐργησέσιν μήτε εὐδύσει κ., μὲ ἀλλετικῶν καλῶν ἀγρεύοντας ἡμέραν καὶ νύκτα, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 823Ε. κύρτη θηρεύειν τοὺς ἰχθῆς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 30, 4, κτλ. 2) κλωβὸν πτηνοῦ, Δατ. cuneta, λυγοτεχνῆς Ἀνθ. 11. 9. 582.

κυρτός, ἡ, ἄν. (ἴδε κέρως) κεκρυμμένος, καμάρντες, κύμα (ἴδε κυρῶω) Ἰλ. Δ. 426. κύματα κυρτά, φαληγεῖν, νύκτα (πρβλ. κυρτῶω) Ν. 700. ὁλόσασα κυρτὴν ἐπαφρίξει Μόσχ. 5. 5. ὡσαύτως, τὸ δὲ οἱ ὦμα κυρτά, κεκρυμμένοι, Ἰλ. 11. 218, πρβλ. Ἀνθ. 11. 11. 120. βραχίων κ. ἐς τὸ ἐξω μέρος Ἰππ. π. Ἀγμ. 758. κ. τροχὸς Εὐρ. Πίνακ. 1066. κυρτὴ κόμηλος Παρ. 40, 2. κυρτὸ δ' εἶδος κόρδεος ἐν ἑρῶν πτόν Ὀμήλιον ἐν κλαλλο- σκῶν 1. 2) παρὰ τοῖς Μαθ., κυρτός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ καλῶς, οὕτως τῆς γῆς κυρτῆς καὶ σφαιροειδῆς Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 7. 3. περὶ τῆς ἐκκλίσεως [ἡ σεισμῶν] εἰς κυρτὴν ἔχει τὴν ἐρίωσιν γραμμὴν ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 2. 14, 17.

κυρτωτής, -ητος, ἡ, τὸ κύρτωμα, τῆς θαλάσσης Στράβ. 12. ἐπὶ τῶν ὡμων, Πλούτ. 2. 263. τὸ ἔχειν σχῆμα κυρτόν, ἐπὶ τῆς σε- λήνης, αὐτοῦ 922Π. 2) παρὰ τοῖς Μαθ., ἀνέθετ. εἰς κῆ- ρεως, Ἀριστ. Φυσ. 4. 9, 7, Μετεωρ. 4. 1, 7.

κυρτῶω (κυρτός) κυρῶω, κέρνω τι μέχρις οὐ σχηματῶ (ση- τέον, κυρτῶν νύκτα, ἐπὶ πύρου ἐτοιμαζόμενον εἰς διπλοῦν, Ἰερδ. 12. 1558. τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κ. Ἀθήν. εὐρυτ. λαί- φει Ἀνθ. 11. 10. 14. — Παθ., κύμα παρεστέθην, ἐπὶ ἰσον, κερταῶν (πρβλ. κυρτός) Ὀδ. Α. 244. κερταῶσθαι βᾶχιν

Κ. Ἀριστ. Πολ. 5. 6, 15. 2) ὁ διατελέσας ἐν ταύτῃ τιμωρίᾳ, κακὸς καὶ δόλιος, κακοῦργος, Λατ. *furcifer*, Ἀρχ. 160, Λουκ. Ψευδολογιστ. 17. III. μέρος τοῦ κυναιείου ἱματισμοῦ, Ποσειδ. ἐν Ἀδελφ. 16, κυψώνιον, τὸ, εἶδος ἀλοιγῆς, Ἀδελφ. Τραγ. 1. σ. 22. (ὁ Σίμων κυψώνιον ἐκ τοῦ κυψί). κυψωνισμός, ὁ, τιμωρία διὰ τοῦ κύωνος, Σχολ. Ἀριστοφ. Πολ. 476. κυψώσις [Υ], εως, ἡ, κύρτωςις τῆς ῥάχως, Ἰπ. π. Ἀρθρ 812. κυψάριος, ὁ, πτηνὸν τι ἀποδημητικὸν ἀποδημοῦν μετὰ τῶν ὀρνέων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 12, 11 (διὰ γὰρ κίχραριος-κίχραριος) — κατὰ τὸν Summervall κυψάριος, κρέξ, ὅρτυγοιμήτωρ, ἀπαντα εἶναι δυνάμει τοῦ αὐτοῦ πτηνοῦ — φέρεται δὲ κίχραριος παρ' Ἰσχυ. *cychiratus* παρὰ Πλιν. 10. 13. κυψέλη, ἡ, πᾶν κοῖλον ἀγγεῖον — κίβωτιον, θύκη (ὅθεν ὀνομάσθη ὁ κύψελος), Ἡρόδ. 5. 92, 4, 5, Πλούτ. 2. 164A, Πaus. 5. 17, 5. κ. ἐξιμέδιμιος, σκεῦος πρὸς ἐναπόθεσιν σίτου χωροῦν ἐξ ἐξέμεδων, Ἀριστοφ. Βερ. 631 — κυψέλη μελισσῶν, Πλούτ. 2. 601C, πρὸλ. κύτταρος, μεταφ., κυψέλαι φρονημάτων Κωμ. Ἀνών. 268. II. ἡ κοιλὴ τοῦ ὤτου, Πλούτ. B. 85, Ἡρόδ. — ἐν τεύθει, 2) ὡς τὸ κυψέλις, ἡ ἐν τῷ ὠτὶ κηροειδὲς ὅλη κυψέλην, ἔχεις, ἐν τοῖς ὠσιν, παροιμ. ἐπὶ ἡλιθίων, Κωμ. Ἀνών. 28, πρὸλ. Εὐπολ. ἐν Πόλλεσι 17. (Πύθων. ἐκ τοῦ κύπτω, κύψω-πρὸλ. Λατ. *capula*, *capula*). κυψέλειται, οἱ, ἀπόγονοι τοῦ Κυψέλου, Θεόγ. 894, Πλάτ. Φαῖδρ. 236B. κυψέλειον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κυψέλου, κυψέλη μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 55. κυψέλις, -ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ κυψέλου, ἴδε ἐν λέξ. κύψελος. II. ἡ ἐντὸς τῶν ὠτων κεντρικὴ ὅλη, Λουκ. Λεξιφ. 1, Λιβάν. 4. 144 — οὕτως κυψέλις, ῥύπος, δ, ἔκτομος. Μέγ. — κυψέλις-βυσσος, οὐ, (κύω) περραγμένος διὰ κυψέλης, ὡς Λουκ. Λεξιφ. 1. κύψελος, ὁ, «πετροῦ λίθου», *Pinus arvensis* (ἀπύρος), κοίτ' ἐπολες, οὗς καλοῦσι τινεὶ κυψέλους, ὁμοιοι ταῖς χελιδόσι εἶναι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 30, 1' ἀλλὰ περιγράφει τὴν κατασκευὴν τῶν ἐν τῷ κυψέλει (κύψελος) κατὰ τὸν τρόπον ἐφαρμοζόμενον μόνον εἰς τὸ εἶδος Π. *Pinaria*, αὐτόδι. II. κυψέλις II, Ἰσχυ. Ἰστ. 8. 199. κύω, μεθ' Ὁμηρον τύπος τοῦ κυέω (πλὴν ἐν τῷ ἀορ. α', ἴδε κατωτ. II). I. κατ' ἐνστά. καὶ παρὰ, ἐπὶ ὑψηλῶν, συν-λαμβάνω, ἔχω ἐν γαστρὶ, εἶμαι ἐγκυος, Ἀδελφ. 258, τέλει δὲ Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 5. 92, 2, Θέων. 39. 1081, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 458, Ξεν. κλ. κύω μῆνα θυγατρὸς Ἰσχυ. Λουκ. Ἰστ. 2. 1. κ. ἀπὸ τίνος Λουκ. Ὁμοίως ἡ Ἀλεξ. 1. 2) σπαν. μετ' αἰτίας, κυοῦμαι τι, κυήματα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 11, 4' παι-δίον Λουκ. Ἰστ. 2. 4' μεταφορ., ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ τοῦτο κύουσα (ἔλκ. κυοῦσα) διήγεν Ξεν. Κύρ. 5. 4, 35 — παθ., κυοφορεῖμαι, φέρομαι ἐν τῇ κοιλίᾳ, Ἀριστ. Προβλ. 1. 9, 2. II. κατ' ἐνεργ. ἀορ. ἐκῦσα, μεταθ. ἐνεργείας, ἐπὶ τοῦ ἄρρενος, κάμνω τινὰ νὰ ἐγκυμονῇ, μεταφορ., ὁμοῖος ἐκῦσε γαῖαν Ἀίσχυλ. Ἀποσπ. 38, πρὸλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 2, 24' καὶ μεσ. ἀορ. ἐκῦσάμην, ἐπὶ τῆς θηλείας, συνλαμβάνω, ὅν τέκε κυοσμένην (ὡς παρ' Ὀμ., ὑπεκυοσμένην) Ἰστ. Θ. 125, πρὸλ. 403, Ὀμ., Ὀδ. 26. 4' Ζηνί, παρὰ τοῦ Διός, Ἀσιος παρὰ Πaus. 2. 6, 4' ὁσσοῦς.. κύσατο Κητῶ Εὐπολ. ἐν Ἀποσπ. 86 — Οἱ τύποι κύω καὶ κύω φαίνονται ἐν γρῆσι ἀδιανρίτως, ἀν καὶ οἱ Ἀττικοὶ πραγμαῖσι τὸν τύπον κυέω· ἀλλὰ παρατηρήσαντες ὅτι τὸ κύω εἶναι κοινότερον ἐν τῇ μεταβάσει, σημασ., τὸ δὲ κύω ἐν τῇ ἀμεταβ. II μεταβάσει, ἐνεργ. σημασ. εἶναι ἀντικεινὸν τῷ ἀορ. ἐκῦσα, ὅστις διακρίνεται ἀπὸ τοῦ ἐκῦσα (ἀορ. α' τοῦ κυνέω), ἄγνοια τῆς διαφοράς ταύτης τῆς ποσότητος παρεπλήθυνσε καὶ αὐτὸν τὸν Wolf, ὅστις ἔγραψεν ἐν Ὁμηρῷ ὑποκυοσμένην. κύων, ὁ καὶ ἡ, ἀμφοτέρω παρ' Ὀμ., ἀλλὰ τὸ ἄρσεν. συνηθέστερ., γεν. κύνας, δοτ. κύνι, αἰτ. κύνα, κλητ. κύων, μετέπειτα καὶ κύων, Bast App. Ep. Cr. σ. 15 — πληθ., ὀνομαστ. κύνες, γεν. κυνῶν, δοτ. κυσίν, Ἑπικ. κύναςσι, Ἰλ., αἰτ. κύνας (ἴδε ἐν τέλ.). Κύων ἄρσεν (σκύλλος) ἡ θήλεια (σκύλλα), Ὁμηρ., κλ., μετ' ἐπιθέτων σημειωνόντων ταχύτητα (ταχέες, ἀργιπόδες, πόδας ἀργοί) καὶ ἀγριότητα (καρχαρόδονοι, ὑλακοίμοι, ὠμηστοί) ἐπὶ τῶν ποιμνικῶν κυνῶν, Ἰλ. K. 183, M. 302' ἀλλὰ παρ' Ὀμ. συνηθέστατα ἐπὶ θηρευτικῶν κυνῶν κατὰ κάρων, λεόντων, Θ. 338' κύνας θηρευτὰ ἡ θηρευτῆρας Λ. 325, κτλ. κύνας εἰδότε θήρης K. 360' ὡλατεύουσι πρὸ ἐπικυδύνου θηράματος, ἱσάμενοι μάλ' ἐγγυὲς ὑλάκτεον Σ. 585, πρὸλ. E. 476' μετέπειτα ὅταν πρόκειται περὶ θηρευτικῶν κυνῶν τὸ πλεῖστον ἐν τῷ θηλ., ὡς ἐν Σοφ. Αἴ. 8, Εὐρ. Ἰπ. 18, καὶ συχν. ἐν Ξεν. Κυν. ἡ Λακωνικὴ γενεὰ ἦτο περίφημος, Σοφ. Εὐθ. ἀντιμ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1, 3, κ. ἀλλ. καὶ βραχέστερον ἡ Μολοσσὸς ἡ Ἱππερικὴ, αὐτόθι K. 31, 3, καὶ ἴδε Μολοσσός, ὡσαύτως ἡ Ἰνδική, ὁ αὐτ. π. Ζ. Ἰεν. 2. 7, 9' ἐν ἧσαν δὲ ἄγνοια καὶ τὰ Μελετιάδα κυνάρια. ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 6,

11' — παροιμ., κυσὶν πεινώσιν αὐχλὶ βρώσιμα, οὐδὲ διὰ κύνας κινώσιντας βρώσιμα, Κωμικ. Ἀνών. 41' χείρον ἐρεθίσαι γραῦν ἢ κύνα κενεῖν. ἐν Ἀδελφ. 258' κύνα δέριον δέμαριν ἐν Περικλ. ἐν Ἀδελφ. 1' ἡ κύων κατακειμένη ἐν τῇ φάτνῃ, σκύλλος ἐκ τοῦ παχύν, Λουκ. π. Ἀπαθ. 30, καλλ. χαλεπὸν χορίω κύνα γεῦσθαι, εἶναι κακὸν νὰ δώσῃ τις εἰς τὸν κύνα δέμαρ νὰ φάτῃ, νὰ γευθῇ θηλ. σαρκῶν, Θεόγ. 10. 11' — νῆ ἡ μὰ τὸν κύνα, ἦτο δ' ἀντίθετος ὅρκος τοῦ Σωκράτους, Πλάτ. Ἀπολ. 21E, Γοργ. 482B, Κρατ. ἐν Ἐναρμῶσι 11, πρὸλ. Σχολ. εἰς Πλάτ. Ἀπολ. 22A, Σουφ. καὶ μετὰ ταῦτα ἐν κοινῇ χρήσει ἐν Ἀδελφ. Ἀριστοφ. Σοφ. 83' πιθανὸν δὲ εἶναι τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐκ τῆς τάσεως τῆς χρήσεως ἱερῶν ὀνομάτων οἷον νῆ τὸν Δία, καὶ ἀπεδίδετο εἰς ἀνθρώπους διατελοῦντας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀπλοότητι, οἱς ἦν μέγιστος ὅρκος, κύων, ἔπειτα γῆν, θεοῦ δ' ἐσίγην, πρὸλ. κρᾶμψη 2, γῆν 2. II. ὡς λέξις ὀνειδιστικὴ ἡ ὕβρις, συχν. παρ' Ὀμ. ἐπὶ γυναικῶν πρὸς δῆμιον ἀναισχυντίας ἢ ὁρατύτητας, ἀλλ' ἦντο τροπ. καὶ ὕβρις ἡ σήμερον διότι ἡ Ἐὐνὴ καλεῖται αὐτὴν κύνα, Ἰλ. 2. 344, 350' ἡ Ἰρις καλεῖται οὕτω τὴν Ἀθηνᾶν, Θ. 423' καὶ τὴν Περσίδα Ἀρτεμις, Φ. 481' ἐπὶ τῶν θεοκρανίων ἐν τῇ οἰκῇ τοῦ Ὀδυσσεύς, Ὀδ. 2. 338, T. 91, 154, 372' ἀκολούθως, ἡ ῥαψώδης κ., ἐπὶ τῆς Σπριγῆς, Σοφ. O. T. 391, πρὸλ. Δίσχυλ. Ἀποσπ. 281' — ἐπὶ ἀνδρῶν κυρίως σημαίνει ὁρμητικότητα, ἀπερισκεψία, μανίαν, Ἰλ. Θ. 298, 527, Ὀδ. P. 248, X. 35' ἀλλ' ὡσαύτως ἐν τοῖς κωμικοῖς, κύντερος, ὅπερ ἴδε κακάι κύνας, ἐπὶ ἀνδρῶν, Ἰλ. N. 623' — Ὁ κακὸς χαρακτήρ τῶν κυνῶν εἶναι κοινὸς ἐν ταῖς Ἀνατολικαῖς χώραις, ἐνθα συγγένει εἶναι οἱ μόνον καυρήσται τῶν ὠν καὶ τῶν πόλεων, ὅθεν ἡ φράσις ἐλθούσα τεύχε κύναςσιν Ἰλ. A. 4, πρὸλ. A. 817, P. 254, O. 409, Δίσχυλ. Ἰκ. 800, Σοφ. Ἀνε. 1017, Αἴ. 830' — ἀλλ' ἡ δειγνύσι περὶ τοῦ γηραιῶν Ἀργίου δεῖκνυσι ὅτι ὁ Ὀμηρος ἐγνώσκει καλῶς τὰς ἀρετάς του, Ὀδ. P. 291 κτλ. εὐρίσκομεν κύνας φυλάττοντας τὴν ὕβριν (ἴδε πυλῶντες) ὡς ἀποκρίνας μόνον κατὰ τῶν ἑξῶν, Π. 4 κτλ., Ξ. 29, Ἰλ. K. 181' (ἰσχυρὸς δ' Ἀγαμέμνων καλεῖται τῶν στομίων κ., ὁ πιστός κύλας, ἀγρυπνῶν κύων, Δίσχυλ. Ἀγ. 846' καὶ ἡ Κλυταιμνήστρα θυμωμένη κ., αὐτόθι 607, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ἰπ. 1023) τοὺς εὐγενεῖς ἀνθρώπους εὐνοοῦμενοι κύνας, οὐκ οἶος, ἄρα τῷ γὰρ οὕτως κύνας ἀργοὶ ἔποντο, ἐπὶ τοῦ Τηλεμάχου εἰς τὴν ἀγρὴν παρενομεῖνοι, Ὀδ. B. 11, πρὸλ. P. 62' ἀφ' ἧς τῆς τραπέζης τῶν κυνῶν (ἴδε τραπέζης, συντράπεζας). 2) ἐν Ἀδελφ. παρωτι-κὸν ὄνομα τῶν κυνικῶν φιλοσόφων, Ἀριστ. Πητ. 3. 10, 7, Ἀνθ. Π. 7. 63, 413, Διογ. Λ. 6. 19 καὶ 60. III. οἱ Τραγ. ἐφαρμό-ζουσι τὸν ὄρον τοῦτον (μετὰ ἱπποτικῶν προσωποποιήσεων) εἰς τοὺς ὑπὲρ τῆς ἀγγελιαφόρου ἡ φύλακος τῶν θεῶν ὡς ἡ ἐκείνη εἶναι διὰ τὴν πτηνὸς κύων, Δίσχυλ. Πρ. 1022, πρὸλ. Ἀγ. 136, Σοφ. Ἀποσπ. 766' οἱ γρῆσι ὡσαύτως εἶναι Ζηνὸς ἀκραγεῖς κύνας, Δίσχυλ. Πρ. 803' αἱ ἑρινύες μετὰ ζῴωνται.. πανορύχημα τῶν ἀφροκτοῦ κύνας, Σοφ. Ἰλ. 1388, πρὸλ. Ἰλ. Θ. 527, Δίσχυλ. Σο. 974, Τραγ. παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 472' ὁ Πάν εἶναι ὁ κύων τῆς Κυβέλης, Πινδ. Ἀποσπ. 66' αἱ Βάχαι εἶναι Ἀύσχης κ., Εὐρ. Βάχ. 977' ἡ ὕβρις Ἀέριος κ., ὁ αὐτ. εἰς Ἡρ. Μαιν. 420' μέγας τις ἰχθύς, Τρίτωνος κ. Λυκούρ. 34' οὕτως ὁ Ἀλέξιος γελῶντας ἐκείλους τοὺς ἐκ πυρὸς ἐπιπνέοντας Ἠφαίστου κύνας, Ἀδελφ. ἐν Μιλησίοις 1. 16' καὶ οἱ πλανήται παρὰ τοῖς Πυθαγορικοῖς ἐκαλοῦντο Φερεσφόνης κ., Κλήμ. 676. IV. τῆς θαλάσσης κύων, εἶδος ἰχθύος ἐν Πινδ. M. 96, πρὸλ. Ὀμπ. Ἀλ. 1. 373, Κρατ. ἐν Ἰπποκρίτοις 3' ἐκ τοῦ γένους τῶν σελαχοειδῶν, «κυλλόψαρος», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 11. 8' Ἀνδρ. ἐν «Ἐπιδικαζομένη» μνημονεύει ἱερὸν κύνα, ὅστις φαίνεται ὅν ἡ καὶ νῦν εἰς τὴν αὐτοῦ αὐτοῦ ἰχθύος. V. αἰετός, τὸ κύναστρον, ὁ κύων, τοῦ Ὀρίωνος, τελεόμενος ἐν τῷ οὐρανῷ πληροῦν τοῦ κυρλοῦ του μετὰ τῶν ἀστέρων, Ἰλ. X. 29' Κυνὸς ψυχρὰν βύσιν Σοφ. Ἀποσπ. 941' πρὸ τοῦ Κυνὸς Εὐπολ. ἐν Κόλασι 11' μετὰ κυνὸς ἐπιτολήν, περὶ κ. ε. Ἀριστ. Μετ. 2. 3, 5, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 19, 11' ἐπὶ κυνὶ αὐτόθι K. 13, 9' ὅπῃ κύνα αὐτόθι 5, 15, 7, κτλ. πρὸλ. Σπριγῆς. VI. ὁ χειρικός βόλος τῶν κύων, Λατ. *canini* *canis*, *canicula*, Ἰσο-λύδ. Θ. 100, Εὐστ. 1289 ἐν τέλ. VII. ὁ κατὰ τῆς πόλεως ἀσπερφυκὸς τῶν δειρμάτων, Ἑνυμολ. Μέγ. 549, 26, πρὸλ. Γοργ. τ. 4, σ. 358' καθόλου — αἰσθάνων, Ἀριστοφ. Λυσ. 158, Ἀνθ. Π. 5. 105, Ἰσχυ. VIII. ὁ κατὰ τὸν ἀστράγαλον ἄρμος τοῦ ποδὸς ἱππου, Ἰσχυ. — οὕτως κυνήβους εἶναι οἱ ἀστράγαλοι τοῦ ἱπποῦ ἐν Ξεν. Ἰπ. 1, 4 καὶ 12, Πλούτ. A. 188, 191' πρὸλ. κυνοβάτης. IX. σπασμωδικὴ τις διαστροφή τοῦ σπασμοῦ φέρουσα τὸ ὄνομα ἐκ τῆς ὁμιότητος πρὸς τὸ στόμα τοῦ κυνός, ὅταν ὀργισμένοι ἐπι-δεικνύται τοῦς δόντας (*canis*), Γαλην. 8. 41' κυνικός σπασμός ὁ αὐτ. 18. 2, 930. X. = ἀπομαχόχαις. Διοσκ. παρ' Εὐστ. 1857. 19. XI. ἐυλύνη κ. = κυνόσκατος, Χρησμ. παρ' Ἀθην. 706' (ἰδέ τὰ κύων, κύνας, πρὸλ. ἐν Σανκρ. ἔνν, ἐνν, Ζηνδ. ἀρὰ σπᾶκα μνημονεύεται ὡς Μηδικῶν ὑπὸ τοῦ Ἰσχυ. 1. 110, πρὸλ. ὡσαύτως ἐν Ρωσικῶν *chukka*) Λατ. *canis* (*chilus*) Γαλλ. *chou* (*chou*) Ἀρχ. Σκαυδιν. *hund* (*hund*) Ἀγγλ. *dog*, *dog* (*dog*) καὶ

κωμῶ-πόλις, εὖως, ὁ, (κωμῆ), πόλις μικρά ὡς χωρίον, μὴ δυναμένη νὰ ὀνομασθῇ πόλις, Σερὰβ. 537, 557, 508, Κ. Δ.

κῶμος, ου, ὁ, (ἔδε ἐν τέλ.), παῖδρά πανηγυρί μετὰ μουσικῆς καὶ χοροῦ, διασκεδάσις, «γλήντι», Λατ. comessatio, ἐς δαῖτα θάλειαν καὶ χορὸν ἡμερόεντα καὶ ἐς φιλοκυδέα κῶμον Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 481, πρὸλ. Θολογ. 827, 134· πίνειν καὶ κῶμῳ χρέεσθαι Ἠρόδ. 1. 21· ἀκολούθως παρὰ Πινδ., Εὐρ., κτλ.· δεῖπνα καὶ σὺν αὐλητρίσι κῶμοι Πατ. Θεατ. 173D· ἔορτα καὶ κ. ὁ αὐτ. Πολ. 573D· ἐν κῶμῳ εἶναι, ἐπὶ πόλει, Σεν. Κύρ. 7. 5, 25.— Αἱ πανηγυρεῖς αὗται γινόμεναι ἐν ἡμέραις ἑορτῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατέληγον εἰς πομπὴν παρέλασιν τῶν διασκεδάζοντων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐστεμμένων καὶ μετὰ λαμπάδων (Ἀριστοφ. Πλ. 1040), ὁδόντων, ὀρχομένων καὶ παιζόντων παντὸς εἴδους παιγνίδια (πρὸλ. κωμῶδω). Προβήντος τοῦ χρόνου δηλοῖται κῶμοι ἤρξαντο γίνεσθαι εἰς τιμὴν θείων τιμῶν, κυρίως τοῦ Βάκχου, Εὐρ. καὶ Δήμ. ἔνθα κατωτ. II, Διδό. 17. 72· αὐτῶ, χοροῖς ἢ κῶμοις Ὑακίνθου Εὐρ. Πλ. 1469· ὡσαύτως εἰς τιμὴν τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι νικητῶν, ἥσαν δὲ οἱ κῶμοι οὗτοι πανηγυρικά ἔορτα σμυρνήστεραι μετέγουσαι τῆς φύσεως τοῦ χοροῦ· αἱ πλείεσαι τῶν σμυρνήων ἠδῶν τοῦ Πινδάρου ἐποιοῦντο ἔκω· ψάλλονται κατὰ τοῖς κῶμοις, ἔδε κατωτ. III.

II. ὁ ἄριστος τῶν σμυρνήων διερχόμενος ἐν πομπῇ τὰς ὁδούς ὡς ἀνιόντων περιεγάρφει, Εὐκλ. θεοῦ Εὐρ. Βάκχ. 1108· τοῖς ἐν ἄστει Διονυσίοις ἢ πομπῇ... καὶ δ κ, Νόμ. παρὰ Δημ. 817· τέλ.· ἐντεῦθεν κῶμῳ θυραγῆχοις τε πυγμαχίαισι Πρατίν. 1. 10.

2) μεταφρ. ἄριστος, κ. Ἐρινύων Δισχλ. Ἀγ. 1189· ἐπὶ σπαραγμῶς, Εὐρ. Φολν. 791· κ. ἀσπίδης πόρος δ αὐτ. ἐν Τρω. 1184· περιστρεφῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἰων. 1197.

III. ἡ ὥδῃ ἢ ψαλλομένη κατὰ τοιαύτην τινὰ πομπήν, Πινδ. II. 3. 29, 99, κτλ., πρὸλ. Ο. 4. 15, Π. 5. 28, Ἀριστοφ. Θεσμ. 104, 988· κ. ἡμερολογίου Εὐρ. Ἀποσπ. 775. 37. (Πινδ. ἐκ τοῦ κῶμου, διότι αἱ ἑορταὶ τοῦ Βάκχου ἔλαβον τὴν ἀρχὴν αὐτῶν ἐν κῶμοις πρὸλ. κωμῶδω).

κωμῶδρον, τό, ὑποκορ. τοῦ κῶμου, Ἑκκλ. πρὸλ. κωμῶδρον, κῶμος, ὁ, ἔδεμα, δερμάτινον χορτῶν, κτλ., Λατ. panipulus, Κρατίν. ἐν Ἀδῆλ. 157, Θεόφρ. 4. 18.

II, κλῶδες δαφνῆς τευμένεος πρὸ τῶν πυλῶν, Πλούτ. III. κῶμος, ὁ, κλῶδης τόπος ἐνθα κάλαμοι φύονται πυκνοὶ λίαν καὶ μετὰ περιπλεγμέναις βίαις, Θεοφρ. π. φυτ. Ἰστ. 4. 11, 1.

κωμῶδῶ, παριστάνω ἐν κωμῶδι, ὅθεν ἑμπαίζω, περιπαίζω, χλευάζω, διακωμῶδῶ, σκώπτω, ἔλως ἐπὶ τῶν ποιητῶν τῆς ἀρχαίας κωμῶδας, (Μοίτικος 1. 40, 527)· κωμῶδῶ τὴν πόλιν ἡλίαν Ἀριστοφ. Ἀγ. 631, πρὸλ. 655, II. 557, Πλάτ. Πολ. 395E, 452D· κ. τοὺς τραγῳδοὺς Ἀριστ. Ποιητ. 22, 14.— Παρ., διακωμῶδουμαι, χλευάζομαι, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1026, Πάτερ. 368· τὸ κοινὸν καὶ κεκωμῶδημένον, ἐπὶ τῶν παραστάων, Ἀλεξ. ἐν Ἐκταρνήτῃ 1. 2· κεκωμῶδημένα, τὰ γεννημένα ὑπολείπει κωμῶδας, Πλάτ. Νόμ. 817D.

2) κωμῶδῶ τὰ δίκαια = κωμῶδῶντα εἰπεῖν τὰ δ. Ἀριστοφ. Ἀγ. 655. 3) χλευαστικῶς παριστάνω, γελῶν ποιῶ τινά, Διλ. Παικ. Ἰστ. 13. 42. II. εἶμαι κωμῶδός, γράφω κωμῶδας, κ. κωμῶδας Λουκ. Ἀλ. 25.

κωμῶδημα, τό, ὑπόθεσις κωμῶδας, ὅλῃ πρὸς κωμῶδῃσιν, τὰ τοῦ γέλωτος κ., γέλωτος ὅλον τὰ κωμῶδηματα ἐγείρουσι, Πλάτ. Νόμ. 816D.

κωμῶδητιον, ῥηματ. ἐπιβαστ. τοῦ κωμῶδῶ, δεῖ κωμῶδῶ, Ἀριστ. 1. 510.

κωμῶδία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Ἀριστοφ. Ἀγ. 378, Νεφ. 522, Πλάτ. Πολ. 394C, κτλ. μεταφρ., βίος τραγῳδία καὶ κ. Πλάτ. Φιλητ. 50B, πρὸλ. Νόμ. 816E.— Δύο ἐτυμολογίαι προβάλλονται· ἡ μὲν ἐκ τοῦ κῶμου, = τὸ ἄσμα τοῦ κῶμου, ἣν ἀσπάζονται οἱ ὑποκλιβάνοντες τὴν κωμῶδιαν ὡς ἀρετὴν ἐκ τῶν φαλλικῶν χορικῶν ἀσμάτων, ἡ δὲ ἐτέρα ἐκ τοῦ κῶμου, = δῆλ. ἡ δὲ ἀγορευτική, ἔρα Βεγγέλιου Ἰάλλαν 337 κέ. Τὴν πρώτην διαρρήδην ἀπορρίπτει ὁ Ἀριστ., ἐν τῇ δευτέρᾳ μνημονεύει ὡς σχετιζομένην πρὸς τὴν ἀΐσιν τῶν Δωριέων ὅτι αὐτοὶ ἐπενόησαν τὴν κωμῶδιαν, καθ' ὅσον κῶμῃ εἶναι παρ' αὐτοῖς ὡς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ δῆμος, πρὸλ. Ποιητ. 3, 8 πρὸς 4, 14. Τὰ ἀρχαῖατα ἔχνη τῆς κωμῶδας εὐρίσκονται βεβαίως ἐν Δωρικαῖς πόλεσιν, ἐν Μεγάροις δὲ καὶ Σικελίᾳ, ἐνθα Ἐπίχαριος δὲ Κῆρος ἔγραψε περὶ τὰ 500 π. Χ.· ἡ δὲ τέχνη λίγεται ὅτι εἶχε μετενεχθῇ μικρὸν πρότερον εἰς Ἀθήνας ὑπὸ Σουπαρίωνος τοῦ Μεγαρέως. Πρὸλ. Ἀριστ. Ποιητ. 3-5, Meineke εἰς Κωμικ. I. 18, Mahaffy Hist. of Gr. Lit. I. 397 κέ.— Περὶ τῶν τριῶν περιόδων τῆς Ἀττικῆς κωμῶδας παλαιᾶς, μέσης καὶ νέας ἔδε Meineke I. 39 κέ., 271 κέ., 335 κέ. II ἀρχαία κωμῶδία εἶχεν ὀλίγην πλοκήν, καὶ ἐχρησίμευσεν ὡς πολιτικῇ μηχανῇ πρὸς τὴν κατ' ὄνομα προσβολὴν τῶν ἰσχυροτάτων προσώπων τῆς ἡμέρας, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀρχαίας δημοκρατίας, λήγει δὲ ἡ περίοδος αὐτῆς κατὰ τὴν Ὀλυμπ. 98 (393 π. Χ.)· ἡ δὲ μέση κωμῶδία ἀπέδωκε τὸν χορὸν καὶ τὴν παρέλασιν καὶ ἀπέειχεν ἀπὸ προσωπικῶν κατ' εὐθείαν προσβολῶν, ἀν καὶ ἐξηκολούθησε προσβάλλουσα ἐπισήμια πρόσωπα ὑπὸ πλάσσει ὀνόματι, ἀλλ' ἔλασεν κατὰ τὴν Ὀλυμπ. 110 (337 π. Χ.) ἡ δὲ νέα ἦν ἡ σημερινὴ κωμῶδία ἡδῶν, καὶ ἀλλότιστα παραδείγματα εἶναι δὲ Πλάτωνος καὶ δὲ Τερέντιου.— Ἐν Ρωμαῖς Ἐπιγραφαίς (Συλλ. Ἐπιγρ. 1585-6, ἐν παραβολῇ πρὸς 1583-4) ποιητῆς

παλαιᾶς καὶ καινῆς κωμῶδας (ἐμοῖς τῷ ποιητῇ παλαιᾶς καὶ καινῆς τραγῳδίας) φαίνεται ὅτι σημαίνει τὴν ἀρχαίαν λυρικὴν κωμῶδιαν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ νέον σκηνικὸν εἶδος, ἔδε Meineke I. 1. 785. κέ.— ἀλλ' ἐν ἐπιγραφῇ. 2759, καινὴ κ. σημαίνει νέαν, ἡλ. νῦν πρῶτον παριστάνειν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἀρχαίαν κ. ὁ ἔστι καὶ ἄλλοτε παρασταθεῖσαν, Meineke I. 2, α. 509 πρὸλ. καινός.

κωμῶδικός, ἡ, ὅν. = τῷ ἔπομ., Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀγ. 380.

κωμῶδικός, ἡ, ὅν. ἀνήκων εἰς κωμῶδῖαν, κωμικός, ἔπη Ἀριστοφ. Σφ. 1047· τερπνόν τι καὶ κῶμῳ. ὁ αὐτ. εἰς Ἑκκλ. 889, πρὸλ. 371· μορμολύκειον ὁ αὐτ. εἰς Ἀποσπ. 97· ἐν μίλῃσι κ. Πλάτ. Πολ. 606C.— Ἐπίφρ. κῶδς, Ἀθην. 90B.— Πρὸλ. κωμικός,

κωμῶδο-γράφος, ὁ, κωμικ. ποιητῆς, Πλούτ. 12. 13, 7, 4, 6, 12. 14 κωμῶδο-ποιός, = κωμῶδοποιός, Ἀθην. 5B, κτλ. πρὸλ. Μοίτ. 210.

κωμῶδο-γέλως, ὡτος, ὁ, = κωμῶδός, Ἀγ. II. 13. 0.

κωμῶδο-γράφος, ὁ, = κωμῶδογράφος, Ἀγ. II. 7. 708.

κωμῶδο-διδασκαλία, ἡ, ἡ διδασκαλία καὶ ἀσκήσις τῶν ὑποκριτῶν εἰς τινὰ κωμῶδιαν, ὅπερ συνήθως ἐτετέλει αὐτός ὁ ποιητής, Ἀριστοφ. Ἰππ. 516.

κωμῶδο-διδάσκαλος, ὁ, κωμικὴς ποιητῆς, ἐπειδὴ αὐτὸς εἶχε τὴν φροντίδα νὰ διδάξῃ καὶ γυμνάσῃ τοὺς ὑποκρίτας καὶ τὸν χορὸν, Ἀριστοφ. Ἰππ. 507, Πέρ. 737, Λυσ. Ἀποσπ. 31, Ἀριστ. π. Ψυχ. I. 3, 11, πρὸλ. διδάσκω II.

κωμῶδο-λοιχέω, διὰ κωμικῶν βωμολογιῶν κίλγω τὰ πινάκια εἰνός, εἶμαι γιλιτωπαίς, παρῶσιτος, Ἀριστοφ. Σφ. 1318.

κωμῶδο-ποιητής, ὁ, ὁ, = κωμῶδοποιός, Ἀριστοφ. Πέρ. 734, Πλούτ. Δ. 111.

κωμῶδοποιία, ἡ, τὸ ποιεῖν κωμῶδας, Πλούτ. 2. 348A.

κωμῶδο-ποιός, ὁ, ὁ ποιητῆς κωμῶδων, κωμικὸς ποιητής, Πλάτ. Ἀπολ. 181, Φαίδρ. 70C, Πολ. 606C, κ. ἄλλ., Ἀριστ., κτλ.

κωμῶδός, ὁ, Ρωμαῖς. κωμ-α-φύδός, (ἔδε καὶ κωμ-α-φύδός) Συλλ. Ἐπιγρ. 1583. 25· (ἔδε κωμῶδία).

1) κωμικὸς ὑποκριτής, ἡθοποιός, Λυσ. 162. 2, Σεν. Οἰκ. 3, 7, κτλ.· κωμῶδων ὄντων ἐν Κόλυτῳ, κατὰ τὴν παράστασιν κωμῶδων ἐν Ἀσχί. 22. 27· καινὴ κωμῶδων, ἔδε ἐν λέξ. καινός.

2) κωμικὸς ποιητής, Πλάτ. Πολ. 395B, Νόμ. 813D· χορηγεῖν κωμῶδοις Ἀριστ. Ἰππ. N. 4. 2, 20· χορὸν κωμῶδων δοῦναι ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 5, 3.

κωμῶδο-τραγῳδία, ἡ, κῶμα τραγῳδίας καὶ κωμῶδας, ὄνομα δράματός τινος τοῦ Ἀναξανδρίτου, ἔδε Meineke Hist. Com. 247· tragico-comedia Plaut., μεταφ. ἐπὶ τῇ ἀνθρωπίνῃ ζωῇ, Παρφρ. παρὰ Σαβ. 186. 41.

κωμῶδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ κῶνος, ὁ ἐν τῇ ἑκκερῶν ἀθῆνι ὡς ἐκ τοῦ σχήματος αὐτοῦ, Γαλην. 4. 501C.

κωμῶδῖα, μέλλ. -ήρω, (κῶνος II. 3) περιδινῶ ὡς κῶνον ἢ στρόβιλον, περιστρέφω, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 439, Πλούτ., Φωτ., Εὐνομ. Μίγ. 551, 24.

II. (κῶνος I. 3) ἐπιγίγω διὰ πίστεως, πιστώνω, Σουλβ., Φωτ., Μίγ. Εὐνομ. 551, 22· πρὸλ. περιαιωνίω.— ὡσαύτως ἀπ' ἀντὶ ἀπαρ. ἀπορ. κῶνῶσι ὡς εἰ ἐκ ῥήματος κῶνῶζω.

κῶνεαζομαι, πίνω κῶνιον, κῶνεαζόμεναι, ὄνομα ἔρματος τοῦ Μεγάρου.

κῶνεον, τό, κῶνῶς κῶνῶναι καὶ αἰσχρολογεῖν, Ἰππ. 881. 4, Θεοφρ. π. φυτ. Ἰστ. 9. 8, 9, κτλ.

II. ὁ ἄρξ τοῦ δηλητηριώδους φυτοῦ κῶνῶναι, δηλητηριον δι' οὗ ἐρυνεύοντο οἱ κατὰδικαί ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Πάτερ. 124· κῶνῶναι πᾶσι καὶ Πλάτ. Λῦσ. 219B· τὸ κῶνῶναι ἐπιτεῖν Σεν. Ἑκκλ. 2. 3, 56· κῶνῶναι πᾶσι Ἀριστοφ. Πάτερ. 1051, Ἀνδοκ. 24. 38.

κῶνητις, εὖως, ἡ, (κῶνῶν II) πίσσας, τὸ ἀλείφειν ὡς εἰς πίσσας, διὰφ. γρ. ἀντὶ τοῦ κῶνητις, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. II. 40, 0.

κῶνῶς ὄνκος, ὁ, μετὰ πίστεως παρικοκασμένος, πιστός οἶκος, Γαλην. Λετ. Ἰππ.

κῶνῶς, ἡ, ὅν. (κῶνος) ἔχων σχῆμα κῶνον, κῶνῶς, Πλούτ. 2. 410B· κ. τομαῖ Ἀνδοκ. Ἀποσπ. σ. 157. 8.

κῶνῶν ἢ κῶνῶν, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κῶνος, μικρὸς κῶνος, κῶνῶν ἢ κῶνῶν, Πλούτ. II. 5. 13.

II. μικρὸς κῶνος πίπτος, κῶνῶν, Πλούτ. II. 5. 13.

κῶνῶς, ἡ, (κῶνος) μικρὸν ὄφρα, οὐδῶς, Πλούτ. II. 5. 13.

κῶνῶς, ἡ, (κῶνος II. 1) ἐλαττωμένη ἐκ κῶνων πίπτος, Πλούτ. II. 5. 13.

κῶνῶς, ἡ, (κῶνος II. 1) ἐλαττωμένη ἐκ κῶνων πίπτος, Πλούτ. II. 5. 13.

κῶνῶς, ἡ, (κῶνος II. 1) ἐλαττωμένη ἐκ κῶνων πίπτος, Πλούτ. II. 5. 13.

κῶνῶς, ἡ, (κῶνος II. 1) ἐλαττωμένη ἐκ κῶνων πίπτος, Πλούτ. II. 5. 13.

κῶνῶς, ἡ, (κῶνος II. 1) ἐλαττωμένη ἐκ κῶνων πίπτος, Πλούτ. II. 5. 13.

κῶνῶς, ἡ, (κῶνος II. 1) ἐλαττωμένη ἐκ κῶνων πίπτος, Πλούτ. II. 5. 13.

κῶνῶς, ἡ, (κῶνος II. 1) ἐλαττωμένη ἐκ κῶνων πίπτος, Πλούτ. II. 5. 13.

κῶνῶς, ἡ, (κῶνος II. 1) ἐλαττωμένη ἐκ κῶνων πίπτος, Πλούτ. II. 5. 13.

κῶνῶς, ἡ, (κῶνος II. 1) ἐλαττωμένη ἐκ κῶνων πίπτος, Πλούτ. II. 5. 13.

κῶνῶς, ἡ, (κῶνος II. 1) ἐλαττωμένη ἐκ κῶνων πίπτος, Πλούτ. II. 5. 13.

Ἀπόλλ. 39, Ἐκατατ. παρὰ Στεφ. Β., Θουκ. 8. 14, κτλ.—οἱ δὲ κάτοικοι, Κωρυκαῖοι, ἦσαν διαβέβητοι ὡς διὰ κατασκόπων εξακριβώνοντες τοὺς διηγουμένους τὰ πλοῖα καὶ τὸ φορτὸν ἔφερον καὶ ἀκολουθοῦντες συλλαμβάνοντες αὐτὰ καὶ ληστεύοντες, Εὐρὺρ. παρὰ Φωτ., Στράβ. 644· ἐντεῦθεν Κωρυκαῖος παροιμιωδῶς ἐπὶ κατασκόπου, ὠτακουστοῦ, Στράβ. ἐνδ' ἀνωτ., Κικ. π. Ἀττ. 10. 18· ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐπὶ τοῦ θεοῦ τῶν ὠτακουστῶν, «τῷ δ' ἀρὰ Κωρυκαῖος ἠκροάσαστο», ὡς ἡμεῖς λέγομεν «ἐνα πουλάκι μου τὸ εἶπε», Μένανδρ. ἐν «Ἐγχειρίδι» 2· «μὴ κατακούσεις δέ μοι ὁ Κωρυκαῖος, Διόξίππος ἐν «Θησαυρῷ» 1, πρὸς Στράβ. ἐνδ' ἀνωτ. Παροιμιογρ., Φώτ.—Κωρύκιον (-αῖον;) σκάφος, πειρατικὴν πλοῖον, Ἀλκίφρων 1. 8.

κωρυκώδης, εἰς. (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κώρυκον, δηλ. σάκκον ἢ πῆλιν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 15, 4.

Κῶς, ἢ, γεν. Κῶ, ἢ γῆρος Κῶς, ἀπέναντι τῆς Κάριας· παρ' Ὀμ. αἰέποτε ἐν τῇ Ἐπικ. τύφω Κῶς, πλὴν ἐν Ἰλ. Β. 677, ἐνθα εὐρίσκομεν τὴν κοινὴν αἰε. Κῶν.—Κῶνδης εἰς Κῶν, Σ. 255, κτλ.—Πρὸς Κῆρος, Κωακός.

κῶς, τό, συνηρ. ἀντὶ τοῦ κῶας, Νικομάχης ἐν «Λημνίαις» 3.

II. ἐν Κορίνθῳ, δημοσίᾳ εἰρηκτῇ, Εὐσμ. Μέγ., Ἡσύχ. Στέφ. δ. Β. προστιθῆσιν ἐπὶ τὸ κῶας ἢ ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, καὶ δτι κῶας ἐκαλοῦντο οἱ πεφυλακισμένοι· πρὸς καὶ ἀδίας, κατὰρ.

κῶς, ἰων. ἀντὶ πῶς, Ἠρόδ. II. ἔγκλιτ. κως, ἰων. ἀντὶ πως, ὁ αὐτ.

κῶσῃς, ἢ, ὑπερρ., γουδοχέρην, Σουίδ., Εὐστ. 1675· 57· ὡσαύτως = κῶπη, πυρσάλῃ, Ἡσύχ. (ἴσως ἐκ τοῦ κόππω).

κῶσῃς, ὁ δῆνα μουςικῶν τινος μέλος, Ἡρόδ. παρ' Ἀθην. 176D.

κωτάρης, ου. δ, ἱερατικὴ τις ἔργων ἐν Βραγχίαις, Σουλ.

Ἐπιγρ. 2880, 2881· ὡσαύτως κωτάρχος, 2882.

κωτῆλας, αἰῶς, ἢ, ποιητ. ὀνή. τοῦ κωτῆλος, Παιώτ. ὄνομα

τῆς χελιδνός, Ἀνακρ. 99, Στράτις ἐν «Φοινίσσαις» 3.

κωτῆλας, ἢ, (κωτῆλος) πολυλογία, κυρίως κολακεία, Γλωσσ.

κωτῆλλω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνέστι, φλυαρῶς, πολλὰ λέγω,

ἀδολογῶ, Λατ. garrulus, κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς παραλλήλου

σημασίας τοῦ κολακεύειν, περιποιεῖσθαι διὰ λόγων, αἰμιῦλα κω-

τῆλιν ἐν Ἰστ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 372· μαλθακά κ. Θέογν. 850· ἡδῆ

κωτῆλλοντα καθήμενον οἰνοποτάζειν Φωκυλ. 11· οὕτως ἀνά-

νυτα κ. Θεοκρ. 15. 87· ἐλικτὰ ἔπη Λυκ. 1466· τοιαῦτα Βαδρ.

101. 87· τὸν ἐν εἰκαστηρίοις λόγον Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 44·

κώτιλλε Ἑλλάδας ἐν Φωτ. Βιβλ. 531. 34. II. μεταφρ., ἐξα-

πατῶ διὰ καλῶν ἢ κολακυστικῶν λόγων, εὖ κώτιλλε τὸν ἐχθρὸν

Θέογν. 363· μὴ κώτιλλέ με, μὴ με δειλάς διὰ κολακειῶν, Σοφ.

Ἀντ. 756.

κωτῆλος, η. ον, φλύαρος, πολυλόγος, ἀβολόσχης, Λατ. garru-

lus, Θέογν. 295, Σοφ. Ἀποσπ. 606· ἐπὶ γυναικῶν, Θεοκρ. 15. 89·

ἐπὶ χελιδνός, ἄλλος, Ἀνακρ. 99, Σίμων. 243 (πρὸς κωτῆλας)·

καὶ οὕτω καθέλου ἐπὶ ἔργων, ἄπερ ὁ Ἀριστ. διαίρει εἰς κωτῆλα

καὶ σιγγῆλα, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1, 29. II. μεταφρ., ζωηρός, ἐκ-

φραστικὸς, ῥήματα Θεοκρ. 20. 7· θυμιστα κ., Λατ. loquaculus,

Ἀνθ. Π. 5. 131· καταπειστικὸς, φίλτρα αὐτόθι 7. 221· κ. ἀρμο-

νία, μουσική, οὐκ ὁσοῦρα δηλαδ., Διον. Ἀλ. π. Δημ. 49, Πλούτ.

2. 1136B.

κωφάω, μέλλ. -ήσω, (κωφός) κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, δι' ἰσχυ-

ρῶν κραυγῶν καταπνίγω τὴν φωνὴν αὐτοῦ, Ὀππ. Κ. 3. 286.—Παθ.

γίνομαι βωδὸς ἢ κωφός, γίνομαι βλάξ, ὅπ' Ἀπαιδευσίας Κλέαρχ.

παρ' Ἀθην. 516B. II. καθέλου, ἀμβλύνω, βλάπτω, Ἡσύχ.

πρὸς Ροῖς. Οἱ. 1279.

κωφεύω, ἢ = κωφότης, Βοῖσς. Απ. 4. 387· κωφεύεις, ἢ, Κύριλλ.

κωφεύω, εἶμαι βωδὸς, Ἐβδ. (Β' Βασιλ. ΙΓ', 20)· ὡσαύτως, εἶ-

μαι κωφός, αὐτόθι.

κωφέω = κωφάω II, περικύπτω, ἀκρωτηριάζω, πιδ. γραφή ἐν

Σοφ. Ἀποσπ. 223.

κωφῆσις, εἰς, πῆρως, κολέουσις, Ἡσύχ.

κωφῆσις, α. ον, = βλαπτικὸς, Ἡσύχ.

κωφέας, ου. δ, = τυφλίνης ἢ τυφλίνος ὕρις, κοινῶς τυφλίνης

Δλ. π. Ζ. 8. 13.

κωφός, ἢ, ὄν, (κόπτω) πρὸς τὸ Λατ. tuus, ῥιζικὴ σημα-

σία, ἀμβλύνω, ἐξηθενωμένος, ἀνίσχυρος, κωφὸν βέλος, τὸ ἀμβλύ,

δύνατον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἄξύ, Ἰλ. Α. 390· κ. καλὰ μὴ

Ἀνθ. Π. 12. 25. II. μεταφρ. 4) ἐπὶ τῆς γλώσσης καὶ

τῶν φωνητικῶν ὀργάνων, βωδός, ἄλαλος, κύματι κωφῷ, μὲ κύμα

βωδὸν, ἀδούρην, δηλ. πρὶν ἢ ὁρασθῆναι, Ἰλ. Σ. 11· κωφὴν γὰρ δὴ

γαῖαν ἀεικίλει, ἀτιμάζει καὶ αὐτὴν τὴν ἄλαον, δηλ. ἀνασῶνται

γῆν (πρὸς. bruta tellus), Ω. 54· τὰ μὲν ἄλλα ἔσκε κωφά, τὰ

ἄλλα μέρη τοῦ ἑδάφους παρήγον ἦσαν ἀμβλύν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς

ἐὼν ζωηρὸν ἦσαν τὸν κολίτων μερῶν κρουμένων, Ἠρόδ. 4. 90B·

κ. λιμήν, ἴσως ὁ λιμὴν τῆς Μυρηνίας κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν

δορυβώτην τοῦ Πειραιῶς, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 31· τὸν μεταλλικὸν κωφῶ-

τάτος (ὁ σίδηρος), ἡχεῖ ἑλάτιστα, Πλούτ. 2. 721E. 2) κατ'

Ὀμ., ἐπὶ ἀνθρώπων, βωδός, ἄλαλος, καὶ κωφῷ συνήμι καὶ αὐ-

φωνεύοντος ἀκούω Σχρῆσμ. παρ' Ἠρόδ. 1. 47· τὸ αὐτὸ πρὸς

ποῦ καλεῖται κωφός ἐν 1. 34, ἀφώνος ἐν 85, καὶ διεφθαρμένους τὴν ἀκοήν ἐν 1. 38, ὥστε (ἂν μὴ αἱ μνημονεύσεις τελευταῖαι λέξεις εἶναι γλώσσημα) ὁ Ἠρόδ. ἐξαλάμψαντα τὴν λέξιν ὡς σημαίνουσαν τὸν κωφὸν τε καὶ βωδόν, ἴδε κατωτ. Σ, καὶ πρὸς. ἸΠ' ὅχ. αὐτὸ μὲν τοι παρὰ κωφὸν ὁ τυφλὸς καὶ οἱ κεκαλῆσαι ἱερατῆς ἐν Ἀρ-χιλόχοις 3· κωφὴ χάρις, ἄλλαν δῶρον, ἐπὶ ἐπιδόσεις, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 298· οὕτω, κωφοῖς δάκρυσι αὐτόθι 268, 26., 252, θ· κ. πρόσωπον βωδὸν πρόσωπον ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Wyl. εἰς Πλούτ. 2. 337E·—μεταφρ., κωφά ἔπη, βωδός, λησιμονημένα, Σοφ. Ω. 1, 290 (ἐκτὸς ἂν ἐρμηνεύσωμεν: ὄνευ σημασίας ἀνύστα, ἴδε κατωτ. 5).

6. κωφός, βεβλαμμένος τὴν ἀκοήν, Λατ. surditus, Ὀμ. Ὀρμ. εἰς Ἐρμ. 92, Δισχόλ. Θηβ. 202, Χο. 881· λήθην κωφὴν, ἀναυδὸν Σοφ. Ἀποσπ. 505· ὅσοι κ. ἐκ γενετῆς, πάντες καὶ ἐνεοί γίνονται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 9, 10·—μετὰ γεν. κωφὴν τὸ ἀκοῆς· αἰσθητοὶν ἔχουσιν Ἀντιφ. ἐν «Σαπφῶ» 1. 5, πρὸς. Πλάτ. Νόμ. 932A· Ἑλλάδος φωνῶς κωφός, κωφός καὶ πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, δηλ. ἀγνοῶν τὴν Ἑλληνικὴν, Ἀποσπ. Πουαγ., πρὸς. Πλούτ. 2. 1108D.

γ. μεταφρ., κ. πέτρος Μουσίων παρὰ Στράβ. 1.

125, 14· μαθαῦραι Κελλ. Ἀποσπ. 67· ἐρρημῖα διόδ. 3. 40·

οὐδ. πλὴθ. ὡς ἐπὶ τῷ, κωφά χλιαίνεσθαι, ἀσθενῶς, Ἀνθ. Π. 12.

125. 3) ἀσθενὴς τὴν ὁρατικὴν ἀμύνην ἔχων ὁρατικὴν, Ἀριστ.

Ψυσιογρ. 3. 4. 4) ἐπὶ τῶν αἰσθητηρίων, ἀμβλύνω, ἀσθενῶς, αὐ-

νατος, Θεοφρ. Σημ. 19. 5) ἐπὶ τῆς διανοίας, ἀμβλύνουσι, ὁ δὲ

ἡλίκιος, Λατ. senilis, ἐγὼ δὲ πάντα κ. Σοφ. Αἴ. 911, πρὸς. Πινδ.

Π. 9. 151, Πλάτ. Τίμ. 88B·—καὶ ὅπως ἐπὶ πράγματι, ἀνίσταται,

μηδὲ μὴν ἔχων σημασίαν (ἀνιστ. 1), κ. καὶ παλαιά· ἔπη Σοφ. Ω.

Τ. 290· κ. διήγησις Πολύδ. 3. 36, 4, πρὸς. 5. 24, 4· σκεπτικὰ

Πλούτ. 2. 712A· εὐπραγία Δίων Κ. 38. 16 ἐν 14. τυφλός.

κωφότης, ἡτος, ἢ, ἡ ἰδιότης τοῦ κωφοῦ, Ἰππ. Ἐπιδ. 3. 110B,

Πλάτ. Ἀλκ., Δημ. 411. 25, κτλ.· ἀδυναμία τῆς ἀκοῆς, Πλούτ. 2.

38B, 167B. 2) καθέλου ἀμβλύντης, νωθρότης, Ἀριστ. π. τὰ

Ζ. Ἰστ. 10. 1, 9.

κωφός, (κωφός) = κωφάω, Ἐβδ. (Ψαλμ. ΑΙ', 3, 13), Γο-

λυν. 19. 116·—Παθ., γίνομαι κωφός, τὰ ὡτα Ἰππ. Ἀφ. 1251,

πρὸς. 149E· γίνομαι βωδός, Ἐβδ. (Ψαλμ. ΑΙ', 9)· εἶμαι ὁρατικῆς,

νωθρός, πρὸς τι, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Στράβ. Ἐπιγρ.

κωφώσις, εἰς, ἢ, κωφότης, Ἰππ. Ἀφ. 1250· πρὸς. 149 Α.

Γ, Γ'· τῆς ἀκοῆς Κελλ. Ἀλ. 82. 2· ἀδυναμία ἀμβλύντης τῶν ἐφ' ὅθαλ-

μῶν Ἰππ. παρ' Ἐρωτιαν. σ. 230· ἐπὶ τοῦ νῦν, πρὸς τι Ὀρίγ.

κῶχετα, κατὰ κράσιν ἀντὶ τοῦ καὶ ῥῶχετα, πρὶν τοῦ ῥῶχετα.

κωχέος, ὁ, = μετέωρος, Ἀντίκδ. Ποις. 4. 387.

κωχεύω, = ὀχέω, βαστάζω, φέρω, μετεωρίζω, Σοφ. Ἀποσπ.

303) παρ' Ἡσύχ. Ἀλλ' ἴσως εἶναι σφάλμα ἀντὶ τοῦ ὀκωχεύω·

ἴδε ἀνοικωχῆ.

κῶψ, = σκῶψ, Ἀριστ. παρ' Δλ. π. Ζ. 15. 28, Ἀθῶν. 301E.

κῶψον, κατὰ κράσιν ἀντὶ καὶ ὄψον, Ἀριστοφ. Σρ. 302.

Q

Q, ἢ q, ἢ q, τὸ κόππα, γράμμα τοῦ πάλαι Ἑλληνικοῦ ἀλφα-βήτου, ἔπει ἀπαντᾷ μὲν ἐν ἐπιγραφαῖς καὶ ἐν τισὶ διαλέκτοις ὡς ἕτερον κ, περιεσώθη δ' ὡς «παράσημον» ἢ ἀριθμὸς 4 = 90. «Ἐπει δὲ τὸ ὄνομα «κόππα» νὰ γράφηται «qόππα», καὶ ὅσον «πᾶν στοιχεῖον ἄρ' ἑαυτοῦ ἀρχεται» (Σχόλ. εἰς Διον. Θράκα 323, 6). Ἐπειδὴ δὲ ὡς γράμμα τὸ σύμβολον q εὐρητὰ σχεδὸν ὅποτε πρὸ τοῦ α καὶ γ (ἐπεὶ γ τότε ἐφερονεῖτο ὡς ου), ἔτι δὲ καὶ πρὸ συμφωνίων, συνήχεται ὡς πρᾶξερεται ὡς τὸ καὶ ἡμᾶς κ ὑπὲρ τὰς αὐτὰς συνθήκας, ἦσαν ὡς λαρυγγικὸν κ (ἐν ταῖς λέξεσι κάτω, κῶμη, κρῖσις, κτήμα).

Παραδείγματα· qόραξ, qοσιμα, ὄρρον, Γλαῦρος, qορινθίδεν, γλαυqώπει, ρούρη, qρόντας, Ἀραqίδον, Εὐδῖqος, Καλῖqομη, Λύqος, qουφαqόρας, qύρνος, λῆqυθος, qυνίσqος, Λοqρόδος, qυλῶν, Πάqρολος, Ἐqωτωρ, κτλ. — Τὸ q σπάνιον ἐν ἡδὲ ἐν αὐτῇ τῇ κοινῇ ἀρχαίᾳ ἔτετοπῆθη ὑπὲρ τοῦ κ ἔπει ἀνέκαθεν εἶχε καὶ λαρυγγικὸν καὶ οὐρανικὸν φθόγγον (οἶον ἐν τοῖς κόπτω, κράζω, κτήνως—καλῶν, κέμαι, κέρδος, κήπος).

Παλαιότεραι μαρτυρίαι. Quintil. I, 4, 9. Q, cūque cūque lūc effecit specieque (nisi quod paulum a nostris obliuiscatur) K o p p a apud Græcos nunc tantum in uerba mactat. — Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 23· κοππατίας ἔππου ἐκάλουν οἱ ἐγχεράματα τὸ κ στοιχεῖον ... καὶ παρὰ γραμματικῶς οὕτω διδάσκον-ται, καὶ καλεῖται κόππα ἐνεχόντα. — Ἡσύχ. κοππατίας· ἔπ-πος κεκαμμένος, ἐνετυπωμένον ἔχων σημεῖον τὸ κόππα. — Σουίδ. κοππατίας ἔππου ἐκάλουν οἱ ἐγχεράματα (ἢ· οἱ) στοιχεῖον ... παρὰ γὰρ τοῖς γραμματισταῖς οὕτω διδάσκονται, καὶ καλεῖται κόππα ἐνεχόντα. — Σχόλ. εἰς Διονύσιον. Θράκα 490, δ· γράμματα δὲ καὶ παρὰ Καλδαίοις καὶ Ἀίγυπτιοῖς καὶ τινὰ ἑτέρα, τὸ δίγαμμα καὶ τὸ κόππα καὶ τὸ καλούμενον παρανήσιμα. — Α. Ν. Γιάνναρης].

ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ ΚΑΙ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΕΝ ΤΩ ΤΟΜΩ ΤΟΥΤΩ

ἐπιδίδομαι, ἀποθ., διώκω, ἐνάγω εἰς δικαστήριον, 'Επιγραφ. Κρητ. ἐν Hell. J. 13, σ. 52.

ἐπικλήρωσις, ἡ, ἀπονομή διὰ κλήρου, 'Επιγραφ. παρὰ Hicks 148. 30.

ἐπικοινάομαι = ἐπικοινῶμαι, τινι, 'Επιγραφ. Δωδώνης, Hell. J. 1, σ. 233.

ἐπιμιμέομαι, μέσ., μιμῶμαι προσέτι, Θεοφρ. 'Αποσπ. 12, 33 (Wimmer).

ἐπιμωλέω, 'Επιγραφ. Γόρτυν. ἐν Hell. J. τ. 13, σ. 56. ἴδε μωλέω.

ἐπινέμω — πρόσθετος ἐν τέλει: ἄλλ' ἴσως εἶναι προτιμότερον νὰ λάθωμεν τὸ ῥῆμα ὡς μέσον καὶ νὰ ἐρμηνεύσωμεν: τὸ θῆλυ γένος αἰεὶ ἐπινέμεται (εἰ ἐπιτρέπεται ἡ ἐρμηνεία αὕτη τῆς λέξεως ὅρος).

ἐπινυμφεύομαι, νυμφεύομαι καὶ δευτέραν φοράν, 'Επιγραφὴ Κῶ 386.

ἐπισκυφισμός, ὁ, = σκυφισμός, 'Αέτιος σ. 139, 37 Ald.

ἐχθω = ἐχτός, ἐχθω ἰομεστίων 'Επιγραφ. Δελφικ. B. C. H. 1895, 1 ff. C13.

ζευγῶχος, ὁ, ἔχων ἢ ἐλαύνων ζεύγος ὑποζυγίων, ζευγῶχαι, 'Επιγρ. 'Ερμιόν. 3385 γ. γ.

ἡμιολίξω = δίδω τὸ ἡμιδλιον, 'Επιγραφ. 'Ηλιδ. 1151, = 'Ολ. 16, = Roberts 298.

ἡμιτύεκτος = ἡμιεκτός, 'Επιγραφ. Κρήτ. Compar. 200.

ἡχοῖ = ὄπου, 'Επιγραφ. Ὀρωπού, Bechtel 18, = CIGS. 1. 235.

θυηχοῦς = θυτής, CIA 322.

καλλιτέρω = κάλλιον, 'Επιγραφ. 'Ηλιδ. 1156, = 'Ολ. 7 = Roberts 296.

καρπολογεῖω = καρπολογίω, 'Επιγραφ. Κῶ 3632, κατωίκιος, ἀνήκων εἰς τὴν οἰκίαν, 'Επιγραφ. Δελφ. 2141, κλαικτός = κλειστός, 'Επιγραφ. 'Ανδ. 94.

κλαικοφόρος = κλειδοῦχος, 'Επίδαιρ. Καββαδ. 245:

κλισμάχιον, μικρὰ κλίμαξ, CIA. IV, 626c, κούριλλα, ἡ, ὑποκορ. τοῦ κούρη (κατὰ Dittenb.) 'Επιγραφ. Βοιωτ. 635, 963—965, κτλ. — Κατὰ Meister εἶναι κύριον ὄνομα.

'Εν τῷ ῥήματι ἐκραίνω, ἀντὶ νὰ ἐκραίνῃ, νὰ βαίνει, γράφει: νὰ ἐκρέῃ, νὰ ῥέῃ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΣΗΜ.—'Εν τῷ Α' καὶ Β' τόμῳ τοῦ Λεξικοῦ τούτου ἡ ἐπεξεργασία τῶν γραμμάτων Α, Β, Γ, καὶ Κ (ἐκτὸς τοῦ μέρους τοῦ ἀπὸ τῆς λέξεως καταίνεσις μέχρι τῆς λέξεως κεντρίνης, ὅπερ ἐπεξεργάσατο ὁ κ. Γ. Γαροδικας) ἐγένετο ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Κωνσταντινίδου ἡ δὲ τῶν στοιχείων Β, Γ, Δ, Ζ, Η, Θ, ὑπὸ τοῦ μακαρίτου καθηγητοῦ τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ 'Εθν. Πανεπιστημ. Ἀντωνίου Οἰκονόμου, τὸ δὲ Δίγαμμα, τὸ Ἰώτα, καὶ τὸ Κόππα συνετάχθησαν ἐπίτηδες διὰ τὸ Λεξικὸν τοῦτο ὑπὸ τοῦ κ. Α. Ν. Γιάννῃ.

Δημόσιο Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

